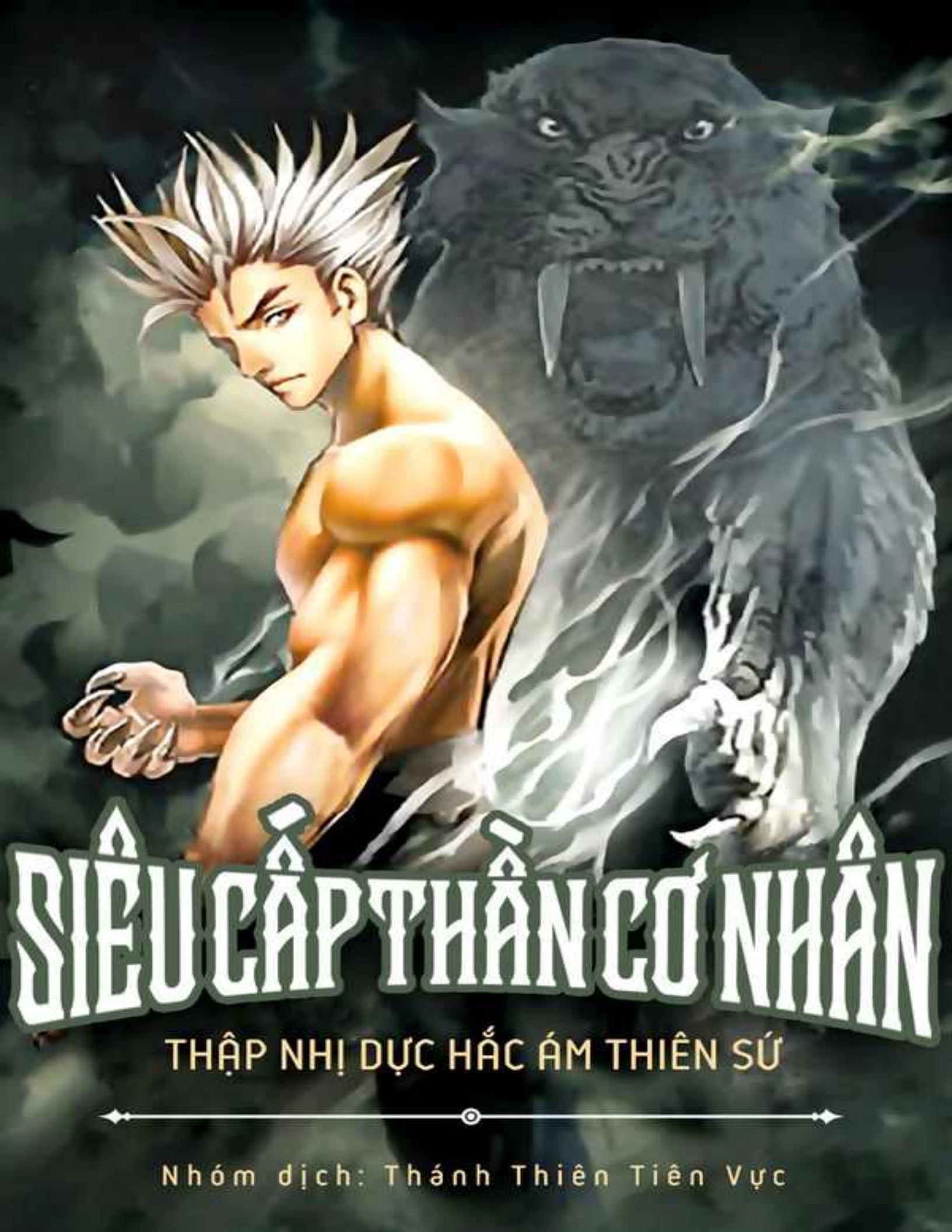

SIÊU CẤP THẦN CƠ NHÂN

THẬP NHỊ DỰC HẮC ÁM THIÊN SỨ

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

SIÊU CẤP THẦN CƠ NHÂN

THẬP NHỊ DỰC HẮC ÁM THIÊN SỨ

Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

Giới Thiệu

Chào mừng các bạn đến với thế giới săn quái vật….

Cấp bậc sinh vật: Bình Thường, Nguyên Thủy, Biến Dị, Thần Huyết,...

Cấp bậc tiến hóa: Tiến Hóa Giả, Siêu Việt Giả, Bán Thần,...

Cấp bậc Dị Linh: Thị Giả, Kỵ Sĩ, Quý Tộc, Hoàng Tộc,....

Chương 1: Thần Gen

Trong một khe núi, bên cạnh một dòng suối nhỏ đầy đá lỏm chỏm có một thiếu niên mặc áo đen, trong tay hắn đang cầm một con vật có xác ngoài màu đen thui sáng loáng, tản ra ánh sáng kim loại, trông giống như con cua, lại có chút giống như bọ hung.

Thiếu niên mặc áo đen một tay cầm dao găm, nhanh chóng cắt đứt móng vuốt của con giáp trùng vẫn còn đang giãy dụa, đẩy lớp giáp xác ra, bên trong lập tức lộ ra lớp da thịt mềm mại trắng bóc.

Hầu như không có chút do dự nào, thiếu niên mặc áo đen tựa như đang mần cua, trước tiên lấy thịt ở bên trong móng vuốt ra, sau đó ném cả khối thịt mềm mại to lớn kia vào trong miệng nhai ngồm ngoàm rồi trực tiếp nuốt vào.

- Săn giết Hắc Giáp Trùng, không đạt được thú hồn, ăn thịt Hắc Giáp Trùng ngẫu nhiên có cơ hội đạt được từ 0 đến 10 điểm gen.

- Ăn thịt Hắc Giáp Trùng, gen +0.

Âm thanh kỳ dị vang lên ở trong đầu Hàn Sâm, đồng thời cũng có tin tức liên tục hiện lên ở trong đầu hắn.

Hàn Sâm: Chưa tiến hóa.

Cấp độ: Không

Tuổi thọ: 200.

Yêu cầu để thần thể tiến hóa: Gen.

Điểm gen: 79 điểm.

Thú hồn: Không.

- Hơn ba mươi con Hắc Giáp Trùng liên tiếp mà vẫn không được điểm gen nào, xem ra là mình ăn quá nhiều thịt Hắc Giáp Trùng, thịt trùng đã không thể tiếp tục xúc tiến thân thể của mình tiến hóa nữa, thậm chí ngay cả một điểm gen cũng không thấy đâu, cứ tiếp tục như vậy thì tới năm nào tháng nào mình mới có thể hoàn thành lần tiến hóa thứ nhất đây.

Khuôn mặt Hàn Sâm lộ ra vẻ buồn bực.

Hơn một trăm năm trước, khoa học kỹ thuật của nhân loại đã đạt tới trình độ cực cao, nắm giữ kỹ thuật không gian truyền tống, nhưng sau khi nhân loại thử tiến hành truyền tống, lại kinh hãi phát hiện ra bọn họ không bị truyền tống trở về quá khứ, cũng không bị truyền tống đến tương lai.

Thậm chí cũng không phải từ một tinh cầu này truyền tống đến một tinh cầu khác, nơi bọn họ được truyền tống đến là một thế giới hoàn toàn khác.

Một thế giới mà nhân loại không có cách nào tưởng tượng được, ở trong cái thế giới này, tất cả thủ đoạn khoa học kỹ thuật đều mất đi tác dụng, súng tiểu liên ở đây còn không hiệu quả bằng một thanh cương đao, các loại đạn đạo và vũ khí hạt nhân trong thế giới đó căn bản không thể phát nổ được, bọn chúng chẳng khác gì một đống sắt vụn cả, các loại thiết bị cơ giới và thiết bị điện tử ở trong thế giới này cũng không có cách nào vận hành.

Các loại sinh vật khủng bố hoành hành khắp mọi nơi, nguyên bản nhân loại có trí khôn và khoa học kỹ thuật nên mới đứng ở đỉnh chuỗi thức ăn, nhưng ở trong thế giới này, con người lại nằm ở phần cuối cùng.

Tuy nhiên khi nhân loại giết chết một ít sinh vật loại nhỏ tương đối yếu nhược, sau khi ăn thịt của bọn nó, lại kinh ngạc phát hiện ra thân thể của mình sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, dùng một phương thức mà khoa học không có cách nào giải thích được để tiến hóa.

Càng khiến cho nhân loại vui mừng hơn chính là ở trong thế giới này, theo thân thể tiến hóa, tuổi thọ của bọn họ cũng sẽ tăng theo, phát hiện này khiến cho toàn thể nhân loại khiếp sợ không thôi.

Trong hơn một trăm năm sau, càng ngày càng có nhiều nhân loại tiến vào thế giới được gọi là "Thần Chi Tí Hộ Sở" (Dịch: Nơi ẩn nấp của thần), dần dần quen thuộc với quy tắc của thế giới này, săn giết sinh vật nơi đây để giúp thân thể mình tiến hóa, trình độ thân thể tiến hóa càng cao, tuổi thọ sẽ càng dài, trên lý thuyết nếu như có thể một mực tiến hóa tiếp, cho dù muốn trường sanh bất lão cũng không phải là chuyện không thể.

Mà ở trong thế giới này, thủ đoạn khoa học kỹ thuật đã hoàn toàn vô dụng, thứ duy nhất có thể trợ giúp loài người chỉ có kỹ xảo cận chiến nguyên thủy nhất, mà nguyên bản cổ võ đã hoàn toàn xuống dốc trong xã hội hiện đại, ở trong thế giới này lại phát huy ra hiệu quả làm cho người ta không thể tưởng tượng được.

Các loại cổ võ được khai phá ra một lần nữa, trải qua hơn một trăm năm truyền thừa và phát triển, hiện nay đã có thêm các lưu phái võ học mới, đồng thời các loại cổ võ mới cũng theo đó mà phát triển lên.

Ngoại trừ cổ võ, Thần Chi Tí Hộ Sở còn có một loại lực lượng vô cùng hữu ích cho nhân loại, đó chính là thú hồn.

Săn giết sinh vật ở Thần Chi Tí Hộ Sở sẽ có một ít cơ hội đạt được thú hồn của sinh vật đó, loài người sử dụng thú hồn, hình thái thiên kì bách quái, có một vài thú hồn có thể triệu hoán ra chiến đấu cùng nhân loại, có một vài thú hồn có thể hóa thành các loại áo giáp vũ khí.

Cuối cùng còn có một ít thú hồn có thể giúp cho nhân loại biến thân, khiến nhân loại hóa thành cự thú kinh khủng, hoặc là thần điểu bay lượn trên trời cao, thậm chí là biến thành con kiến có thể chui xuống lòng đất.

Nhưng bất kể là cổ võ hay là thú hồn, những thứ đó đều không có quan hệ quá lớn với Hàn Sâm.

Cho dù là ở thế giới cũ, khoa học kỹ thuật tiên tiến đều nằm trong tay những người đứng ở đỉnh kim tự tháp.

Hàn Sâm hoàn thành chương trình giáo dục bắt buộc năm mười sáu tuổi, sau khi tốt nghiệp liền bước vào Thần Chi Tí Hộ Sở, thứ hắn học được cũng chỉ là mấy chiêu cổ võ nhập môn mà thời đại này ai cũng biết kia.

Về phần thú hồn, đó là thứ vô cùng quý giá, cho dù là thú hồn cấp thấp nhất cũng không phải là một người nghèo trắng tay như Hàn Sâm có thể mua nổi.

Không có cổ võ mạnh mẽ, không có thú hồn trợ giúp, thậm chí không mua nổi vũ khí hợp kim cao cấp do nhân loại chế tạo, hành trình của Hàn Sâm ở Thần Chi Tí Hộ Sở gặp rất nhiều khó khăn, hắn chỉ có thể săn giết một vài sinh vật cấp thấp, ăn thịt để giúp thân thể mình tiến hóa.

Thế nhưng mà thịt cấp thấp hắn ăn khá nhiều rồi, hiệu quả mang lại càng ngày càng ít, cho nên Hàn Sâm tiến vào Thần Chi Tí Hộ Sở đã hơn ba tháng mà vẫn không thể hoàn thành lần tiến hóa đầu tiên.

Không phải Hàn Sâm chưa từng thử đi săn giết một vài sinh vật cao cấp hơn, nhưng mà cho dù là Đồng Nha Thú yếu nhất cấp nguyên thủy đều suýt chút nữa đã lấy đi cái mạng nhỏ của hắn, khiến cho hắn phải nghỉ ngơi gần một tháng mới có thể trở lại Thần Chi Tí Hộ Sở.

Hiện nay Hàn Sâm hầu như đã săn giết sạch sẽ những sinh vật mà hắn có thể đối phó, tiếp tục ăn thịt của bọn nó cũng không có tác dụng gì, nếu như không mạo hiểm săn giết sinh vật cao cấp, không biết đến khi nào hắn mới có thể tiến hóa được.

Trong lúc Hàn Sâm đang cân nhắc có nên thử đi săn Đồng Nha Thú một lần nữa hay không, đột nhiên hắn nhìn thấy có một vật gì đó đang men theo khe suối bò ra.

Vốn Hàn Sâm tưởng rằng thứ kia là Hắc Giáp Trùng, nhưng lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, Hắc Giáp Trùng là sinh vật có giáp xác đen nhánh, nhưng thứ trước mặt hắn lại có một lớp giáp xác màu vàng kim óng ánh rực rỡ.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm thứ vừa mới bò từ trong khe suối ra, thật sự là một con Hắc Giáp Trùng, nhưng mà con Hắc Giáp Trùng này lại khác với những con Hắc Giáp Trùng thông thường, thân thể nó lớn cỡ quả bóng rổ, lớp giáp xác của nó có màu vàng óng ánh, tựa như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc bằng vàng, đặc biệt là đôi mắt sáng long lanh như thủy tinh kia, nếu như không nhìn kỹ, căn bản sẽ không nhìn ra được đây là một vật sống.

- Con Hắc Giáp Trùng này sao lại kỳ quái như thế?

Hàn Sâm vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào con Hắc Giáp Trùng màu vàng.

Trong khoảng thời gian này hắn không biết đã săn giết bao nhiêu con Hắc Giáp Trùng, kiến thức về Hắc Giáp Trùng cũng không ít, thị lực của Hắc Giáp Trùng rất kém, thính lực khá tốt, nhưng chỉ cần đứng bất động, cho dù là gần trong gang tấc, nó cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Hàn Sâm vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào con Hắc Giáp Trùng cổ quái màu vàng, không ngờ con Hắc Giáp Trùng màu vàng kia vậy mà tự bò tới chỗ của hắn.

Cơ hồ không có chút nghĩ ngợi nào, lúc con Hắc Giáp Trùng màu vàng kia bò đến bên cạnh Hàn Sâm, tay hắn như chớp lóe đè vỏ lưng màu vàng của Hắc Giáp Trùng xuống, dao găm trong tay thuần thục cắt vào các đốt khớp yếu ớt của nó, chém liên tục sáu lần, động tác giống như nước chảy mây trôi, gọn gàng cắt toàn bộ sáu cái móng vuốt của Hắc Giáp Trùng màu vàng xuống.

Sau đó thừa dịp Hắc Giáp Trùng màu vàng đang giãy dụa xoay người, hắn đâm một đao vào phần màu trắng trên bụng nó, thanh dao găm quấy một cái, Hắc Giáp Trùng màu vàng không còn động tĩnh gì nữa.

- Giết chết sinh vật thần huyết Hắc Giáp Trùng, đạt được thú hồn của thần huyết Hắc Giáp Trùng, ăn thịt của thần huyết Hắc Giáp Trùng có thể đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Chương 2: Tên Cuồng Mông

Hàn Sâm bị thanh âm đột ngột vang lên trong đầu dọa sợ ngây người, cơ hồ không thể tin được đây là sự thật.

Sinh vật cấp thần huyết, thú hồn cấp thần huyết, hoàn toàn khiến cho người ta khó có thể tin.

Sinh vật bên trong Thần Chi Tí Hộ Sở chia làm bốn loại: sinh vật bình thường, sinh vật nguyên thủy, sinh vật biến dị và sinh vật thần huyết, ăn thịt sinh vật ở cấp độ khác nhau, gen đạt được cũng có đẳng cấp khác nhau.

Trước mắt nhân loại phát hiện không gian ở Tí Hộ Sở có tổng cộng bốn loại, mỗi khi tiến hóa thân thể một lần, liền có thể tiến vào một không gian mới, lúc tiến hóa sử dụng gen càng mạnh mẽ, khả năng sinh tồn ở không gian mới càng cao hơn.

Thú hồn cấp thần huyết thì càng không cần phải nói, có thể nói là cực phẩm bên trong thú hồn, tùy tiện một cái thú hồn thần huyết đều có thể bán với giá trên trời.

Chờ sau khi Hàn Sâm kịp phản ứng, tay hắn mới run rẩy cầm dao găm tách vỏ ở lưng thần huyết Hắc Giáp Trùng ra, cắt vào khối thịt mềm mại giống như hoa quả đông lạnh ở bên trong, sau đó nhét vào trong miệng.

- Ăn thịt thần huyết Hắc Giáp Trùng, đạt được một điểm thần gen.

Sau khi cảm thụ được thịt nuốt xuống biến thành khí nóng, lại nghe thấy thanh âm vang lên trong đầu, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cỗ xúc động muốn khóc.

Không quan tâm tới chuyện khác nữa, hắn dùng một tay nhấc móng vuốt của thần huyết Hắc Giáp Trùng lên, cắt thịt bên trong ra, toàn bộ đều bỏ vào trong miệng, Hàn Sâm chỉ cảm thấy trong cơ thể có vô số luồng khí nóng đang di chuyển, khí huyết cả người muốn sôi trào cả lên.

Ăn thần huyết Hắc Giáp Trùng cũng không khác ăn cua là mấy, sau khi ăn sạch sẽ thịt trong sáu cái móng vuốt, Hàn Sâm lại dùng đao cắt thịt bên trong giáp xác để ăn.

- Ăn thịt thần huyết Hắc Giáp Trùng, đạt được một điểm thần gen.

- Ăn thịt thần huyết Hắc Giáp Trùng, đạt được một điểm thần gen.

- Ăn…

Thanh âm kỳ dị không ngừng vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến cho hắn cảm thấy mình giống như là đang nằm mơ.

Hàn Sâm từng đao từng đao cắt vui vẻ, dao găm trong tay lại đột nhiên coong một tiếng, giống như là cắt trúng bề mặt vật cứng gì đó, phát ra tiếng kim loại va chạm, khiến cho Hàn Sâm ngây ra một chút.

Hắc Giáp Trùng không khác con cua lắm, tuy bề ngoài có vẻ rất cứng rắn, Nhưng mà ở bên trong lớp giáp xác đều là da thịt mềm mại, ngay cả xương cốt cũng không có, làm sao có thể có kim loại tồn tại?

Hắn dời thanh dao găm sang một bên, theo lỗ hổng do dao găm cắt ra, đẩy thịt qua một bên, hắn liền nhìn thấy ở bên trong có một góc kim loại màu đen, Hàn Sâm đẩy thịt xung quanh ra hết, rất nhanh khối kim loại màu đen kia liền xuất hiện hoàn chỉnh trước mặt hắn

Lúc trước Hàn Sâm còn tưởng rằng đây là kim loại, nhưng mà sau khi bóc ra toàn bộ mới phát hiện ra, đây là một tinh thể màu đen lớn cỡ quả trứng chim bồ câu.

Hàn Sâm đặt tinh thể lên tay, cũng không cảm thấy có chỗ nào khác thường, chỉ giống như là một viên đá cuội màu đen xinh đẹp mượt mà.

Thế nhưng lúc xem xét tỉ mỉ ở trong khoảng cách gần, bên trong tinh thể lại giống như có ức vạn ngôi sao đang chuyển động, xinh đẹp không thể tả.

- Nơi này là khu vực cấp thấp nhất ở Thần Chi Tí Hộ Sở, đừng nói là sinh vật cấp thần huyết, cho dù là sinh vật cấp nguyên thủy cũng khó gặp, tại sao đột nhiên lại xuất hiện một con thần huyết Hắc Giáp Trùng? Hơn nữa cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe nói tới nó, loại Hắc Giáp Trùng này căn bản là sinh vật không được xếp hạng, hơn nữa con thần huyết Hắc Giáp Trùng này yếu tới mức vô lí rồi. Chẳng lẽ việc nó xuất hiện ở chỗ này có liên quan đến viên tinh thể màu đen kia?

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Nhưng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra được đầu mối gì, Hàn Sâm đành ăn hết thịt thần huyết Hắc Giáp Trùng còn dư lại, khiến cho bụng hắn tròn vo, gần như sắp vỡ cả dạ dày, cuối cùng tổng cộng nhận được bảy điểm thần gen.

Bảy điểm thần gen, nếu như là lúc trước, Hàn Sâm liền nghĩ cũng không dám nghĩ, lấy xuất thân của hắn, mặc dù cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể chiến thắng sinh vật cấp thần huyết, đừng nói là cấp thần huyết, cho dù là cấp nguyên thủy cũng phải liều mạng đánh bạc, hơn nữa tỷ lệ săn giết thành công còn thấp tới mức đáng thương.

Lớp giáp xác của thần huyết Hắc Giáp Trùng cũng là tài liệu cực kỳ quý giá, Hàn Sâm nhặt móng vuốt lên, thu gom tất cả những gì còn sót lại bỏ vào trong túi.

Giáp xác của Hắc Giáp Trùng bình thường căn bản không có giá trị gì, nhưng mà xác của thần huyết Hắc Giáp Trùng thì khác, cho dù lấy về nhà để nấu canh, uống vào cũng có thể tăng lên một hai điểm thần gen.

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm ăn thịt sinh vật cấp thần huyết, theo lý thì nên được tròn mười điểm thần gen, nhưng ăn thịt xong chỉ mới được bảy điểm, ba điểm còn lại hẳn nằm trong cái giáp xác này.

Nếu bán cái giáp xác này đi, số tiền kiếm được hẳn đủ để mua một chiếc máy bay tư nhân không tệ ở bên trong Tinh Tế Liên Minh rồi.

Trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, đi ở trên đường cái, khắp nơi đều là người chỉ trỏ tới hắn, hả hê cũng có, cười nhạo cũng có, nhưng lại không có ai đến tiếp cận Hàn Sâm.

Tất cả mọi người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đều nhìn Hàn Sâm giống như nhìn quái vật.

Vốn người bình thường tiến vào Tí Hộ Sở, cho dù là nghèo rách mồng tơi, chỉ cần thân thủ không quá kém, tìm mấy người bạn đồng hành săn giết một ít sinh vật cấp nguyên thủy lạc đàn cũng không thành vấn đề, tình cảnh sẽ không quá bi thảm giống như Hàn Sâm.

Nhưng mà trong toàn bộ Cương Giáp Tí Hộ Sở, lại không có ai muốn có một chút quan hệ gì với Hàn Sâm.

Hơn ba tháng trước, lần thứ nhất Hàn Sâm bước vào thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở này, lần đầu tiên đi ra khỏi khu vực an toàn, mới vừa đi qua một góc tường thành liền kinh hãi phát hiện phía trước có một con sói lớn một sừng toàn thân trắng như tuyết, bốn chân đứng trên mặt đất còn cao hơn thân người, đứng ở một bên đưa lưng về phía hắn.

Lúc đó hắn hoàn toàn không nghĩ ngợi gì nhiều, Hàn Sâm cầm lấy dao găm hung hăng đâm vào cái mông của con Độc Giác Thú.

Một cú đâm này lại khiến cho Hàn Sâm và Tần Huyên trở thành trò cười lớn nhất trong toàn bộ Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Đúng vậy, con Độc Giác Bạch Lang kia cũng không phải là quái vật gì, giống như Hàn Sâm, nó chính là một nhân loại, một nhân loại sử dụng thú hồn biến thân.

Hơn nữa Tần Huyên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở là một cô gái có quyền thế và thực lực nhất, một người rất có thể sẽ dùng thần huyết gen hoàn thành lần tiến hóa thứ nhất, từ đó đạp vào con đường tiến hóa.

Một thằng nhóc mới vào Cương Giáp Tí Hộ Sở liền đâm vào mông Tần Huyên, chuyện này trở thành chuyện cười lớn nhất trong toàn bộ Cương Giáp Tí Hộ Sở, tuy rằng ở trước mặt Tần Huyên không ai dám đề cập tới chuyện này, nhưng lúc ở sau lưng, tất cả mọi người đều cười tới căng gân.

"Tên cuồng mông" trở thành biệt hiệu của Hàn Sâm trong Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Tần Huyên thẹn quá hóa giận tuyên bố với bên ngoài, nếu ai dám đi cùng với Hàn Sâm, người đó chính là địch nhân của Tần Huyên cô.

Trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, người có năng lực đối địch với Tần Huyên không có bao nhiêu, cho dù có năng lực như thế, cũng không ai vì một "tên cuồng mông" Hàn Sâm không quen không biết mà đối địch với Tần Huyên.

Cho nên Hàn Sâm mới thê thảm như vậy, nhưng mà Hàn Sâm cũng không hề oán hận Tần Huyên, đây vốn là lỗi của hắn, lần đầu tiên tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, thật sự là quá khẩn trương, hơn nữa chưa bao giờ thấy qua dị sinh vật và nhân loại biến thân, cho nên mới phạm phải sai lầm không thể tha thứ như vậy.

Tần Huyên không có tức giận giết hắn, trong lòng Hàn Sâm đã vô cùng cảm kích rồi.

Tuy nhiên thứ làm Hàn Sâm cảm thấy may mắn chính là khi nhân loại truyền tống đến Thần Chi Tí Hộ Sở, vị trí truyền tống sẽ không giống nhau, bên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng không có thân bằng hảo hữu của hắn, không có ai biết tên tuổi thật của hắn.

Chương 3: Áo Giáp Thần Huyết

Hàn Sâm trở về phòng mình, bật bếp, đổ một nồi nước, ném móng vuốt và giáp xác của thần huyết Hắc Giáp Trùng vào bên trong nấu lên.

Bây giờ Hàn Sâm không có công cụ cũng không biết tới những phương pháp khác, chỉ có thể dùng loại phương pháp nguyên thủy nhất để xử lý xác của thần huyết Hắc Giáp Trùng, nấu gen tinh hoa ở bên trong ra.

Xác của sinh vật cấp thần huyết không phải chỉ nấu một hai giờ là có thể nấu ra tinh hoa được, sau khi Hàn Sâm đậy nắp nồi lên, liền móc ra viên tinh thể màu đen kia, cầm trong tay xem xét tỉ mỉ.

Thế nhưng mà nhìn tới nhìn lui, cũng không nhìn ra manh mối gì.

Đột nhiên, ánh mắt của Hàn Sâm nhìn đến một con Lục Lân Thú lớn cỡ con báo đang nằm trong lồng ở góc phòng, suy nghĩ hơi động.

Lục Lân Thú cũng giống như là Hắc Giáp Trùng, đều là sinh vật bình thường, trước kia Hàn Sâm vẫn luôn săn bắt Lục Lân Thú mang về làm đồ ăn, dùng để gia tăng gen của mình.

Thế nhưng sau khi đã ăn quá nhiều Lục Lân Thú, không thể gia tăng gen lên nữa, còn lại một con duy nhất Hàn Sâm cũng lười ăn, để quên ở nơi đó, không nghĩ tới hiện tại vẫn còn sống.

Từ trong lồng bắt Lục Lân Thú yếu ớt chỉ còn một hơi ra, Hàn Sâm do dự một chút, cầm tinh thể màu đen trong tay đưa đến bên miệng Lục Lân Thú, đang chuẩn bị muốn nhét vào.

Ai ngờ lúc con Lục Lân Thú chỉ còn một hơi kia thấy được tinh thể màu đen, cũng không biết lực lượng từ đâu tới, vậy mà há mồm thè lưỡi ra cuốn khối tinh thể màu đen vào trong miệng, ừng ực một tiếng nuốt vào bụng.

- Tinh thạch màu đen này quả nhiên có chút thần kỳ.

Hàn Sâm trợn mắt há hốc mồm nhìn, phát hiện sau khi Lục Lân Thú nuốt tinh thể màu đen kia vào, tựa hồ tinh thần đã tốt lên rất nhiều, trên người cũng có chút ít lực lượng, bốn móng vuốt quơ quơ, bắt loạn, quay đầu muốn cắn cổ tay của Hàn Sâm đang tóm lấy nó.

Hàn Sâm ném Lục Lân Thú vào trong lồng, xem xét tỉ mỉ Lục Lân Thú, chỉ thấy không lâu sau, Lục Lân Thú đã nhiều ngày không ăn uống gì, vậy mà

hoàn toàn khôi phục sức sống, trong lồng đang quơ quơ loạn cả lên, tràn đầy sức sống và dã tính giống như lúc Hàn Sâm mới bắt từ bên ngoài về.

Hàn Sâm ngồi yên ở phía trước lồng sắt, quan sát nhất cử nhất động của Lục Lân Thú bên trong, trong lòng mơ hồ có một loại suy đoán, nếu như suy đoán này là thật…, có lẽ hắn thật sự đã tìm được một thứ không tầm thường, so với sinh vật thần huyết còn khiến cho người ta điên cuồng hơn.

Thế nhưng Hàn Sâm lại sợ suy đoán của mình sai lầm, chỉ có thể thấp thỏm chằm chằm vào Lục Lân Thú, hy vọng có thể từ trên người nó nhìn thấy biến hóa mà mình muốn thấy.

Bởi vì Hàn Sâm quá khẩn trương, trừng mắt lên nhìn liền quên mất thời gian, cho tới tận lúc trong nồi truyền tới mùi thơm giống như là canh xương hầm, hắn mới cảm thấy trong bụng kêu lên ồn ột, dạ dày đã trống không khó chịu.

Nhìn đồng hồ, đã sắp trôi qua hai mươi bốn giờ, Hàn Sâm liền vội vàng đứng lên nhìn xác Hắc Giáp Trùng ở trong nồi, chỉ thấy giáp xác màu vàng đã bị đun nhừ trở thành màu vàng kim nhạt, mà nước canh lại hiện ra ánh sáng màu vàng kim lộng lẫy, hơn nữa mùi thơm xông vào mũi, khiến cho bụng Hàn Sâm vốn đã đói meo biểu tình không thôi.

Đang chuẩn bị muốn lấy chén múc súp, đột nhiên lồng sắt giam giữ Lục Lân Thú truyền đến tiếng cây sắt đứt đoạn, Hàn Sâm vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lục Lân Thú đã cắn đứt một thanh sắt của chiếc lồng, đầu đã thò ra bên ngoài.

Nguyên bản vảy bên ngoài thân thể nó có màu xanh lục nhạt, lúc này vậy mà toàn bộ đã biến thành màu xanh sẫm, hơn nữa hàm răng cũng trở nên sắc nhọn hơn, bốn cái móng vuốt giống như là móc câu, đồng loạt kéo thanh sắt để thoát ra.

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, lập tức rút dao găm cắm ở bên hông ra, hai bước vọt tới trước lồng sắt, đâm một đao vào bụng dưới Lục Lân Thú, quấy vài cái, Lục Lân Thú giãy dụa một lúc liền không còn động tĩnh gì nữa.

- Giết chết Lục Lân Thú cấp nguyên thủy, không đạt được thú hồn, ăn thịt Lục Lân Thú nguyên thủy có thể đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

Âm thanh kỳ dị vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến cho cả người Hàn Sâm sững sờ tại chỗ.

- Lục Lân Thú cấp nguyên thủy…Lục Lân Thú cấp nguyên thủy…viên tinh thể kia thật sự có thể khiến cho những sinh vật này tiến hóa…

Hàn Sâm bị niềm vui bất ngờ này kích thích đến mức không biết phản ứng ra sao..

Một lúc sau, Hàn Sâm mới đột nhiên chạy tới, dùng dao găm rạch bụng Lục Lân Thú, lấy viên tinh thể có kích cỡ tương đương với quả trứng bồ câu kia ra, cũng bất chấp bên trên còn dính máu, cầm lên hung hăng hôn hai cái, sau đó mới lau sạch sẽ, coi như bảo vật nâng niu ở trong tay.

- Con thần huyết Hắc Giáp Trùng kia thật sự bởi vì viên tinh thể này mới biến thành cấp thần huyết… nếu như lại tiếp tục cho Lục Lân Thú tiến hóa tiếp, có phải nó cũng có thể tiến hóa thành cấp thần huyết hay không…

Hàn Sâm không dám nghĩ tiếp nữa, bởi vì chuyện này thực sự là quá kinh người.

Hàn Sâm kích động tới nỗi tay đang cầm tinh thể đều hơi run rẩy, hắn hung hăng cắn đầu lưỡi một cái, đau nhức kêu ra tiếng mới phát hiện mình quả nhiên không phải đang nằm mơ.

Sau khi hưng phấn một lúc, Hàn Sâm mới thận trọng cất viên tinh thể đi, sau đó hai ba hơi húp sạch súp giáp xác đã đun nhừ ở trong nồi, lại đạt được thêm một chút điểm thần gen, khiến cho thần gen của Hàn Sâm đã đạt tới tám điểm.

Hết cách, Hàn Sâm chỉ có dụng cụ đơn sơ nhất, sử dụng loại phương pháp nguyên thủy này không có cách nào chiết xuất hoàn toàn gen tinh hoa bên trong giáp xác, có thể tăng thêm một điểm thần gen đã rất tốt rồi.

Hàn Sâm nhớ ra lúc mình giết thần huyết Hắc Giáp Trùng còn thu được một cái thú hồn, hắn liền vội vàng nhìn tư liệu.

Hàn Sâm: Chưa tiến hóa.

Cấp độ: Không

Tuổi thọ: 200.

Thần thể tiến hóa yêu cầu: Gen.

Điểm gen: 79 điểm gen, 8 điểm thần gen.

Thú hồn: Hắc Giáp Trùng cấp thần huyết.

Thú hồn của thần huyết Hắc Giáp Trùng: áo giáp.

- Không biết áo giáp do thần huyết Hắc Giáp Trùng biến thành sẽ như thế nào đây?

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, chỉ thấy một quang ảnh kim sắc từ trong hư không hiện ra, chính là bộ dáng của con Hắc Giáp Trùng màu vàng kia.

Chỉ thấy quang ảnh Hắc Giáp Trùng màu vàng kia bay đến trước ngực Hàn Sâm, lập tức hóa thành chất lỏng màu bao phủ toàn thân hắn, trong nháy mắt liền bảo phủ cả người Hàn Sâm lại, ngay cả tóc tai cũng không ngoại lệ.

Áo giáp màu vàng óng thon dài tràn ngập lực lượng bạo phát và thẩm mĩ, bao bọc cả người Hàn Sâm ở bên trong, giống như áo giáp cổ phong cách Gothic của Châu Âu cộng thêm công nghệ cơ khí hiện đại, thoạt nhìn tinh xảo giống như một món đồ nghệ thuật.

Toàn bộ áo giáp biểu hiện ra vẻ đẹp của lực lượng và tốc độ, tôn dáng người cân xứng của Hàn Sâm lên, giống như toàn thân hắn đều tràn ngập lực lượng mang tính chất bạo phát.

Hơn nữa bộ giáp kia còn lóe ra ánh sáng kim loại, giống như được làm bằng vàng, cảm giác bên trong vẻ hoa lệ có ẩn chứa sự kiên cố, nếu như xem xét

kỹ lưỡng, nó còn có mấy phần giống như là Hoàng Kim Thánh Y của Hoàng Kim Thánh Đấu Sĩ.

Chỗ bất đồng với Hoàng Kim Thánh Y là cái áo giáp thú hồn này bao phủ toàn bộ thân thể của Hàn Sâm vào bên trong, chỉ có một vài khe hở ở các đốt ngón tay chỗ khớp nối của áo giáp, tương tự như bản thân Hắc Giáp Trùng, đây cũng là nhược điểm duy nhất của bộ giáp do thú hồn Hắc Giáp Trùng biến thành.

Hàn Sâm hơi hoạt động một chút, không chỉ là không cảm thấy sức nặng hay trở ngại, ngược lại cảm giác như thân thể mình nhẹ hơn vài phần, trên người cũng tràn đầy sức sống.

- Đúng là không hổ danh áo giáp do thú hồn cấp thần huyết biến thành, so với những bộ áo giáp thú hồn cấp nguyên thủy phổ biến trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, bộ áo giáp này qủa nhiên lợi hại hơn vô số lần.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, trước kia hắn thấy có người mặc áo giáp do thú hồn cấp nguyên thủy biến thành đều vô cùng hâm mộ, không ngờ có một ngày hắn lại có được bộ áo giáp do thú hồn cấp thần huyết biến thành.

Chương 4: Khu Nhà Cũ

- Stuart, chủ tịch tập đoàn Triệu Á Long đã hoàn thành lần tiến hóa thứ ba, có tư cách tiến lên không gian thứ tư của Thần Chi Tí Hộ Sở, trở thành người thứ tám mươi ba trong lịch sử nhân loại tiến vào không gian thứ tư của Thần Chi Tí Hộ Sở, tuổi thọ đạt tới 500, đạt được cấp độ Bán Thần…

- Lôi Khoa Đặc, thiếu niên thiên tài của tinh hệ, dùng trăm điểm gen biến dị hoàn thành tiến hóa lần thứ nhất, tiến vào không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, tuổi thọ đạt tới 300, đạt được cấp độ Tiến Hóa Giả…

- Nghị viên Hải Minh Uy của Thượng nghị viện, ngày hôm qua săn giết sinh vật thần huyết Hải Dương Chi Tinh cấp Bán Thần, trở thành cường giả

đầu tiên săn giết thành công sinh vật thần huyết cấp Bán Thần…

- Theo chuyên gia có uy tín dự đoán, trong vòng mười năm sau nhân loại sẽ xuất hiện người thứ nhất tiến hóa lần bốn, thẳng tiến tới không gian thứ năm của Thần Chi Tí Hộ Sở…

- ...

Hàn Sâm bước ra từ nơi truyền tống, bên trên "màn hình ảo" đang phát tin tức ngày hôm nay.

- Tiến Hóa Giả, Siêu Việt Giả, Bán Thần, đã có viên tinh thể màu đen này, mình nhất định có thể đi đến một bước kia, thậm chí là đi càng xa hơn

Hàn Sâm nắm chặt nắm đấm lại, bước nhanh tới trạm chuyên chở, ngồi lên trên đoàn tàu từ trường trở về nhà.

Vừa mới đi tới cửa nhà, còn chưa tiến vào trong sân nhỏ, hắn đã nghe thấy bên trong truyền tới giọng nói chanh chua của một người phụ nữ.

- La Tố Lan, có phải là chị muốn chiếm lấy khu nhà cũ của Hàn gia chúng tôi hay không? Tôi nói cho chị biết, khu nhà này là của cha mẹ chúng tôi để lại, tôi cùng anh cả và anh hai đều có phần, bây giờ anh cả đã mất, Hàn gia chúng tôi sẽ không bắt nạt một quả phụ như chị, phần của anh cả đều cho chị, nhưng nếu chị muốn độc chiếm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý.

- Đúng vậy, khu nhà cũ này vốn là di sản của cha mẹ chúng tôi, đám chúng tôi đều có phần, dựa vào cái gì mà một mình nhà anh chị độc chiếm, chị đã ở đây hơn hai mươi năm, chiếm được món lời cực lớn, hiện tại nên chia ra một phần gia sản đi.

Giọng của một người đàn ông trung niên đồng thời truyền đến.

- Anh hai nói rất đúng, chị đã chiếm khu nhà cũ hơn hai mươi năm rồi, tiền thuê chúng tôi sẽ không tính toán, nhưng khu nhà cũ này là gia sản của cha mẹ, nhất định phải chia đều.

Một giọng nói đàn ông có hơi nhỏ nhẹ, thập phần âm nhu vang lên theo.

- Chúng tôi đã tìm luật sư tính toán qua rồi, khu nhà cũ này hiện nay cũng đáng giá hơn 300 vạn, ba nhà mỗi nhà một trăm vạn, nếu chị cho mỗi nhà chúng tôi một trăm vạn, về sau khu nhà cũ này sẽ thuộc về chị, hoặc là bán khu nhà này đi, ba nhà chúng ta sẽ tự chia. Chúng tôi thế nào cũng được, chị nói làm như thế nào thì sẽ làm như thế đó…

Là giọng của một cô gái vang lên.

- Đúng vậy, bây giờ anh cả đã không còn, chúng tôi cũng không bắt nạt mẹ góa con côi nhà chị, chúng tôi đều tùy theo ý chị…chị nói cho tiền thì đưa tiền, chị nói bán nhà thì bán nhà, chúng tôi sẽ không có ý kiến gì.

Giọng người đàn bà vừa chanh chua lúc ban đầu còn nói thêm.

- Chú hai, em ba, mọi người ép tôi cũng vô dụng thôi, tình huống nhà chúng tôi hiện tại mọi người không phải không biết, lấy ở đâu ra hai trăm vạn.

Một người phụ nữ đau khổ mở miệng nói.

- Vậy thì bán nhà đi.

Người đàn bà chanh chua lập tức tiếp lời nói ra.

- Bán nhà đi, vậy chúng tôi sẽ ở đâu? Hàn Sâm mới vừa tốt nghiệp, Nghiên Nhi lại sắp đi học…

Người phụ nữ đau khổ nói.

- Chị dâu, lời này của chị không đúng rồi, chẳng lẽ chỉ có nhà chị khó khăn thôi sao? Hàn Sâm nhà chị và Hàn Nghiên chỉ là học ở trường công lập mà thôi, Hàn Hạo nhà chúng tôi học ở trường tư nhân, học phí hàng năm đều khiến tôi lo tới nỗi trắng cả tóc.

- Em ba nói đúng lắm, mọi người đều rất cực khổ, nhà ai lại không thiếu tiền? Bán nhà đi không tốt sao? Tất cả mọi người cầm tiền xử lý chuyện riêng, chị cũng có tiền cung cấp cho Nghiên Nghiên đi học.

Tiếng người đàn ông âm nhu phát ra.

- Dù sao thì chị cũng phải cho chúng tôi tiền, hoặc là phải bán nhà, chính chị chọn đi.

Người phụ nữ trẻ tuổi lạnh lùng nói.

Hàn Sâm ở bên ngoài nghe thế liền giận dữ, đẩy cửa ra, chứng kiến mẹ đang ôm em gái Hàn Nghiên của mình khóc, em gái Hàn Nghiên mới năm tuổi đang sợ hãi núp ở trong ngực mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn và đôi mắt to tròn đầy vẻ sợ hãi, ở bên cạnh bọn họ, chính là hai nam hai nữ, trên mặt mỗi người đều treo nụ cười lạnh lùng.

- Mấy người còn có mặt mũi chạy đến nơi đây đòi khu nhà cũ?

Hàn Sâm chỉ vào người phụ nữ béo có vẻ mặt dữ tợn chanh chua cả giận nói:

- Cô, trước kia cô làm tài vụ ở trong công ty, sổ sách làm sai rối tung cả lên, là ai khóc lóc hô hào xin cha tôi giúp đỡ?

- Hàn Sâm, cháu nói bậy bạ cái gì đó, ai làm sai sổ sách, cháu không được ngậm máu phun người.

Người đàn ông gầy teo có giọng âm nhu chỉ vào Hàn Sâm kêu lên.

- Còn chú nữa, tham ô tiền công quỹ công ty đi đầu tư, cuối cùng thua lỗ mấy trăm vạn, là ai chạy đến nhà tôi, quỳ xuống cầu xin cha tôi giúp đỡ?

Hàn Sâm lại chỉ vào người đàn ông trung niên gầy teo có giọng âm nhu kia tức giận nói.

- Chú hai, chú thiếu nợ tiền đánh bạc, thiếu chút nữa bị người ép nhảy lầu, là ai giúp cho chú? Lúc chú ở bên ngoài, mém chút bị người ta chém chết, là ai dùng tiền để cứu mạng của chú?

Hàn Sâm chỉ vào một người đàn ông trung niên bụng phệ khác tức giận nói.

- Tập đoàn Tinh Vũ muốn nuốt công ty nhà của chúng tôi, nếu cha tôi không phải vì mọi người ra mặt cãi nhau với tập đoàn Tinh Vũ, trở mặt với bọn họ, sao có thể chết không rõ ràng như vậy được?

Hàn Sâm cắn răng nghiến lợi nhìn tới bốn người:

- Nhưng các người thì sao? Các người hay lắm, cha tôi bên này vừa mới chết, các người ngay cả tang lễ cũng không tới, liền chạy đi bán công ty cho tập đoàn Tinh Vũ, tiền bán được các người có chia cho mẹ con chúng một phần nào không? Còn ngày trước lúc các người kết hôn, nhà ở là ai bỏ tiền ra mua? Thoải mái hơn khu nhà cũ không? Lúc ông bà còn sống, các người có chăm sóc qua một ngày nào hay không, bây giờ các người vẫn còn mặt mũi đến đòi chia khu nhà cũ này?

- Cháu chớ có nói hươu nói vượn, đó chính là do anh cả chuyên quyền độc đoán, công ty là của ông lưu lại, dựa vào cái gì chỉ một mình anh ấy quản lý, công ty chúng tôi cũng có phần, chúng tôi lấy tiền bán công ty cũng là việc nên làm.

Chú hai Hàn Lôi kiên trì nói.

- Anh nói không sai, đều là cha của cháu giữ mãi không buông, bọn cô chỉ là cầm lại tiền vốn thuộc về bọn cô, cho dù hôm nay cháu nói rách trời cũng không có tác dụng, hoặc là trả tiền hoặc là bán nhà, hai chọn một, nếu không chúng tôi sẽ nộp đơn lên toà án, lệnh đưa xuống, mấy người nhất định sẽ thua.

Bác gái Hàn Ngọc Mai rướn họng kêu lên.

- Đúng đấy, đều là lỗi của cha cháu…

Mấy người nhao nhao chỉ trích người cha đã chết đi của Hàn Sâm.

Hàn Sâm tức tới toàn thân phát run, trong lòng cảm thấy không đáng cho cha, lúc cha tiếp nhận công ty, nó chỉ là một công ty nhỏ có giá trị 100-200 vạn, vất vả từng bước một phát triển lớn mạnh, nhưng mỗi lần đều phải chùi đít cho người nhà mình, mấy lần khiến cho công ty thiếu chút nữa thua lỗ đóng cửa, cuối cùng còn vì công ty mà chết không rõ ràng, không ngờ sau khi chết lại có kết quả như vậy, ngay cả vợ con cũng bị đám người kia bắt nạt.

Trước kia lúc cha của Hàn Sâm còn sống luôn nói, đều là người trong nhà, không cần phải so đo nhiều như vậy, hiện tại mới biết lời nói này châm chọc đến chừng nào.

Nếu như nhà của bọn họ thật sự thiếu tiền, có cái gì khó xử, Hàn Sâm cũng không tính toán.

Nhưng khi nhìn thấy bọn họ mua máy bay thì hắn lại không nhịn được, máy bay có chiếc nào ít hơn trăm vạn đâu, tiền bán công ty lúc trước chí ít hơn một ức, toàn bộ đều rơi vào trong túi bọn họ, không chia cho mẹ con Hàn Sâm một cắc nào, cho dù bọn họ thiếu tiền như thế nào đi nữa, cũng không thể không có nổi một trăm vạn chứ.

Chương 5: Tật Phong Đường Lang

Hàn Ngọc Mai và Hàn Lôi ở trong nhà Hàn Sâm gây sự làm cho gà bay chó chạy, cuối cùng buông ra một câu tàn nhẫn, cho bọn họ thời gian một tháng, không trả tiền thì phải bán nhà, nếu không thì gặp ở trên toà.

- Đều là do mẹ vô dụng, ngay cả khu nhà cũ cũng không giữ được.

La Tố Lan ôm Hàn Nghiên rơi nước mắt như mưa.

La Tố Lan là một người phụ nữ dịu dàng, lúc cha của Hàn Sâm còn sống, bà giống như là công chúa được che chở, đừng nói là nội trợ, quét nhà cũng sẽ không cần làm, sau khi cha của Hàn Sâm qua đời, La Tố Lan có thể nuôi lớn hai anh em bọn họ, Hàn Sâm cũng cảm thấy không dễ dàng gì cho mẹ.

- Mẹ đừng có gấp, cha không còn, nhưng vẫn còn có con mà, con sẽ không để cho bọn họ cướp nhà của chúng ta đi. Mẹ đi nghỉ ngơi trước đi, con đi tìm chú Trương hỏi một chút.

Hàn Sâm bấm số điện thoại cố vấn pháp luật của công ty lúc trước, cũng là bạn tốt của cha hắn, luật sư Trương.

- Chú Trương, cháu là Tiểu Sâm…gần đây hông của chú còn đau không… cháu có chút chuyện liên quan tới pháp luật muốn nhờ chú tư vấn…chuyện là như vầy…

Sau khi Hàn Sâm ngắt cuộc gọi, sắc mặt có chút khó coi.

Bây giờ hắn đã có thể xác nhận, mấy người Hàn Ngọc Mai cũng không hề nói dối, bọn họ xác thực có một bộ phận quyền thừa kế, nếu như quả thật ra toà, kết quả cuối cùng sẽ giống như lời mấy người Hàn Ngọc Mai nói, bỏ tiền ra hoặc là bán nhà, chỉ có hai con đường này có thể đi.

- Tiểu Sâm, luật sư Trương nói như thế nào?

La Tố Lan khẩn trương nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Yên tâm đi mẹ, con đã hỏi chú Trương rồi, có biện pháp giải quyết, mẹ an tâm chăm sóc Tiểu Nghiên đi, chuyện này giao cho con là được, bọn họ không lấy được khu nhà cũ của mình đâu.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Vậy là tốt rồi…vậy là tốt rồi…

La Tố Lan thở phào một hơi.

Ở trong nhà nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm an vị ở trên đoàn tàu đi đến trạm chuyên chở, thông qua trạm chuyên chở tiến vào Thần Chi Tí Hộ Sở.

Địa phương Hàn Sâm xuất hiện chính là ở trong phòng của hắn ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, nhân loại truyền tống vào trong không gian Thần Chi Tí Hộ Sở, đều sẽ xuất hiện ở trong một căn phòng cố định, gian phòng này chỉ có bản thân người đó có thể tiến vào, người bên ngoài bất kể là dùng phương pháp gì đều không thể đi vào trong gian phòng này, trừ phi được chủ nhân cho phép.

Trước khi hoàn thành lần tiến hóa thứ nhất, tiến vào không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, đây được coi như là nhà của Hàn Sâm ở thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở.

Bây giờ Hàn Sâm muốn quyền không có quyền, muốn thế không có thế, muốn giữ nhà lại, vậy cũng chỉ có thể trong vòng một tháng kiếm được hai trăm vạn, như thế mới có thể bảo vệ khu nhà cũ của mình.

Mặc dù rất không cam tâm, nhưng mà trước khi có được thực lực và quyền thế, đây chính là biện pháp duy nhất có thể bảo vệ nhà mình.

Hai trăm vạn toàn tệ, đối với một thiếu niên mười sáu tuổi mới tốt nghiệp chương trình giáo dục bắt buộc mà nói, đây là một con số trên trời.

Hàn Sâm trước kia đừng nói là một tháng, cho dù một năm cũng không thể kiếm được hai trăm vạn.

Nhưng bây giờ lại khác, trên thực tế nếu như không phải Hàn Sâm đã đem giáp xác của thần huyết Hắc Giáp Trùng đi nấu súp, chỉ cần bộ giáp xác cấp thần huyết kia, đã có thể bán được 100-200 vạn.

Mặc dù bây giờ không có giáp xác cấp thần huyết, nhưung trong tay Hàn Sâm lại có viên tinh thể màu đen có thể khiến cho sinh vật tiến hóa, chỉ cần có thứ kia, hai trăm vạn chẳng là gì cả.

Nhìn thi thể Lục Lân Thú cấp nguyên thủy còn để ở dưới đất, Hàn Sâm hơi do dự một chút, kéo thi thể lên, sau khi dùng dao găm lột da đoạn cốt đi, đem thịt hong khô ở bên trên lò lửa, chế biến thành thịt khô, chứa ở trong túi đeo bên hông, làm lương khô mang theo.

Hắn cần đi bắt một con sinh vật trở về, lại lợi dụng tinh thạch tiến hóa con sinh vật kia, sau đó lấy thịt cao cấp đi đổi tiền.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm đã có áo giáp thú hồn thần cấp, đã có thể đi săn giết sinh vật cấp nguyên thủy, không cần tiếp tục săn giết sinh vật bình thường nữa.

Sinh vật bình thường tiến hóa đến cấp nguyên thủy cần tốn một ngày, hơn nữa sinh vật cấp nguyên thủy cũng không thể bán được giá cả cao, hai trăm vạn không phải là một con số nhỏ, Hàn Sâm ít nhất phải tiến hóa ra một con sinh vật biến dị, mới có thể bán được hai trăm vạn.

Sinh vật cấp nguyên thủy phân bố ở bên ngoài Cương Giáp Tí Hộ Sở mười mấy cây số, trước kia Hàn Sâm không dám đi, nhưng bây giờ đã có áo giáp thú hồn nên không cần lo ngại gì nữa.

Nhưng mà mục tiêu lần này của Hàn Sâm không phải là sinh vật cấp nguyên thủy yếu nhất Đồng Nha Thú gần căn cứ Tí Hộ Sở, mà hắn lựa chọn Tật Phong Đường Lang thường xuyên xuất hiện ở Lạc Phong Cốc.

Mặc dù Tật Phong Đường Lang chỉ là sinh vật cấp nguyên thủy, thân thể khá yếu ớt, nếu như dùng dao găm hợp kim bình thường trực tiếp đâm trúng chỗ yếu hại nhất của nó, cũng có thể giết chết rất dễ dàng. Nhưng vì tốc độ của Tật Phong Đường Lang vô cùng nhanh, nhân loại bình thường căn bản không theo kịp tốc độ của nó, hơn nữa đôi càng của nó giống như lưỡi cưa kim loại, có thể nhẹ nhàng cắt đứt xương cốt của con người, chỉ cần bị đôi càng bọ ngựa chém trúng, vậy thì không chết cũng phải tàn phế, cho nên có rất ít người đi săn giết Tật Phong Đường Lang.

Đối với Hàn Sâm mà nói, Tật Phong Đường Lang lại là lựa chọn không thể tốt hơn, dù sao thì Tật Phong Đường Lang chỉ là sinh vật cấp nguyên thủy, lợi hại hơn nữa cũng không thể phá được áo giáp thần huyết thú hồn trên người hắn, chỉ cần Tật Phong Đường Lang không gây thương tổn được cho hắn, vậy hắn liền có thể nhẹ nhàng giết chết Tật Phong Đường Lang.

Quan trọng nhất là sau khi chém càng và cánh của Tật Phong Đường Lang xuống, nó cơ hồ sẽ mất đi toàn bộ năng lực chiến đấu, thế nhưng cũng sẽ không chết đi, Hàn Sâm có thể bắt nó về nhốt ở trong phòng mình, sau khi dùng tinh thể màu đen kia giúp nó tiến hóa thành cấp biến dị, lại giết đi rồi mang thịt bán.

Đương nhiên, nếu như may mắn có thể giết thêm mấy con Tật Phong Đường Lang, vạn nhất lấy được thú hồn của Tật Phong Đường Lang, vậy thì không còn gì tốt hơn.

Thú hồn của Tật Phong Đường Lang là loại hình binh khí, có thể hóa thành Tật Phong Cứ Xỉ Nhận, đó là một cây đao dài có hình dáng răng cưa, cũng là binh khí mà Hàn Sâm am hiểu dùng.

Tật Phong Cứ Xỉ Nhận mặc dù chỉ là một loại binh khí thú hồn cấp nguyên thủy, nhưng mà lực phá hoại và độ sắc nhọn của nó lại nằm ở vị trí cao nhất trong cấp nguyên thủy, trình độ sắc bén cũng không hề kém hơn binh khí cấp biến dị là bao.

Nhưng bởi vì săn giết Tật Phong Đường Lang quá nguy hiểm, có rất ít người đi tới Lạc Phong Cốc, cho nên cũng không có mấy người lấy được Tật Phong Cứ Xỉ Nhận, ngẫu nhiên có người bán ra, đều có thể bán với giá trên trời.

Nếu như may mắn đạt được một cái thú hồn Tật Phong Đường Lang, Hàn Sâm sẽ không cần phải dồn tâm huyết vào việc bán thịt của sinh vật cấp biến dị nữa, chỉ cần bán thú hồn của Tật Phong Đường Lang đi, đã đủ kiếm được hai trăm vạn rồi.

Một đường đi tới bên ngoài Lạc Phong Cốc, nhân loại ở xung quanh càng ngày càng ít, lúc đến gần Lạc Phong Cốc đã không còn nhìn thấy bóng dáng của con người nữa, quả thật có rất ít nhân loại dám đặt chân tới nơi này.

Hàn Sâm cũng không dám xâm nhập vào quá sâu, hắn tìm một chỗ ẩn núp, triệu hoán ra thú hồn thần huyết Hắc Giáp Trùng, hóa thành áo giáp màu vàng kim bảo vệ toàn thân, sau đó hít sâu một hơi, cẩn thận tiến vào Lạc Phong Cốc.

Hàn Sâm cũng không dám đi quá nhanh, trong Lạc Phong Cốc cây cối mọc um tùm, cỏ dại còn cao hơn thân người, thỉnh thoảng có gió thổi qua khiến cho lá cây cỏ dại không ngừng đong đưa, rất khó nhìn thấy Tật Phong Đường Lang màu xanh lá núp ở trong đó, nếu không cẩn thận sẽ bị nó tập kích chém chết.

Chương 6: Một Giáp Nơi Tay, Ta Có Thiên Hạ

Đột nhiên, ánh mắt của Hàn Sâm ngưng tụ, chỉ thấy một phiến lá màu xanh biếc dài hơn một thước giống như cỏ xanh đang nằm trong bụi cỏ dại, nếu như không nhìn cẩn thận thì sẽ cho rằng đó là một cọng cỏ màu xanh bình thường, căn bản sẽ không ngờ được thứ đó chính là Tật Phong Đường Lang, sinh vật có thể dùng một đòn chém đôi nhân loại.

Nhìn kỹ đôi càng liêm đao hình răng cưa của Tật Phong Đường Lang còn dài hơn thân thể nó một chút, bên trên hiện ra màu xanh sẫm, khác hẳn với thân thể yếu đuối của nó, đôi càng bọ ngựa hiện lên ánh sáng kim loại, độ cứng tuyệt đối không thấp hơn hợp kim cấp Alpha.

Vận may của Hàn Sâm không tệ, là hắn phát hiện ra Tật Phong Đường Lang trước, không phải bị Tật Phong Đường Lang phát hiện trước, hắn dần dần tới gần vị trí con Tật Phong Đường Lang kia, trong lòng tính toán khoảng cách có thể sẽ bị Tật Phong Đường Lang phát hiện.

Đến vị trí cách Tật Phong Đường Lang chừng hai mét, Hàn Sâm không dám tiếp tục tới gần nữa, hắn sợ sau khi bị Tật Phong Đường Lang phát hiện mình sẽ mất đi cơ hội đánh lén.

Nắm dao găm trong tay thật chặt, Hàn Sâm mạnh mẽ từ trong bụi cỏ lao ra, một đao chém về phía hông của Tật Phong Đường Lang, xuất đao vừa nhanh vừa độc.

Thế nhưng Hàn Sâm vẫn đánh giá thấp tốc độ và năng lực phản ứng của Tật Phong Đường Lang, hắn mới vừa lao ra khỏi bụi cỏ, con Tật Phong Đường Lang kia đã phát hiện ra sự hiện hữu của hắn, hai cánh đột nhiên mở ra, bay lên cao mấy mét, lướt đi ở trên không trung, thật đúng là nhanh như gió, trong chốc lát đã vọt tới trước mặt Hàn Sâm, đôi càng bọ ngựa hung hăng chém lên trên đỉnh đầu Hàn Sâm, căn bản không cho Hàn Sâm thời gian phản ứng.

Hàn Sâm kinh hãi, theo bản năng lui lại một bước, thế nhưng đôi càng bọ ngựa vẫn chém lên trên đầu hắn như cũ, chỉ nghe một tiếng sắt thép va chạm, Hàn Sâm cảm giác đỉnh đầu mình giống như bị cục đá va vào một cái, chỉ hơi hơi khó chịu, thế nhưng bề mặt áo giáp thú hồn không hề lưu lại một chút dấu vết nào.

Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ không thôi, nắm lấy cơ hội vung mạnh dao găm trong tay lên, lưỡi dao bổ tới phần eo của Tật Phong Đường Lang trước mặt, lập tức cắt Tật Phong Đường Lang thành hai nửa, máu bọ ngựa màu xanh biếc phun ướt thân thể Hàn Sâm.

Thế nhưng Hàn Sâm lại hoàn toàn không thèm để ý, hạnh phúc lắng nghe âm thanh đang vang lên trong đầu.

- Săn giết sinh vật cấp nguyên thủy Tật Phong Đường Lang, không đạt được thú hồn, ăn thịt Tật Phong Đường Lang có thể đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

- Ha ha, một giáp nơi tay, ta có thiên hạ, đã có cái áo giáp thú hồn này, về sau không phải muốn giết ai thì giết sao, chỉ có ta giết người, người lại không thể giết ta, cho dù gặp phải sinh vật cấp biến dị cũng không cần phải sợ nữa.

Hàn Sâm sờ lên chỗ bị Tật Phong Đường Lang chém tới, ngay cả một vết xước cũng không có, trong lòng kích động không thôi.

Hào khí tăng lên, Hàn Sâm cũng không tiếp tục lén lén lút lút ẩn núp nữa, hắn nắm dao găm chạy thẳng vào Lạc Phong Cốc, lập tức kinh động vài con Tật Phong Đường Lang lao ra đột kích.

Thế nhưng những con Đường Lang kia chém chém vào áo giáp thú hồn cấp thần huyết, căn bản không thể đả thương Hàn Sâm được, ngược lại bị Hàn Sâm thừa cơ một đao một con, trong nháy mắt đã thanh lý sạch sẽ bốn năm con Tật Phong Đường Lang.

- Săn giết sinh vật cấp nguyên thủy Tật Phong Đường Lang, không đạt được thú hồn, ăn vào có thể đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

- Săn giết…

Âm thanh vang lên liên tục không ngừng ở trong đầu Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm càng thêm hưng phấn, một đường xông vào trong Lạc Phong Cốc chém giết, nháy mắt đã giết được hai mươi con Tật Phong Đường Lang.

...

Tô Tiểu Kiều một đường đi vào trong Lạc Phong Cốc, trong lòng âm thầm oán than vận may của mình không tốt.

Tốt xấu gì thì cha mẹ của y cũng quản lý một tập đoàn vượt tinh cầu, hơn nữa còn có hai loại danh phận là nhân vật nổi tiếng và quý tộc, nhưng chẳng biết thế nào mà y lại bị truyền tống đến nới quỷ quái Cương Giáp Tí Hộ Sở này, cha mẹ của y đã nghe ngóng nhiều nơi, lại không có một người bạn hay người quen nào ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Vì để có được phong hào quý tộc, Tô Tiểu Kiều chỉ có thể đầu quân ở dưới trướng Tần Huyên, hy vọng có thể gom góp đủ gen biến dị để lên cấp Tiến Hóa Giả, đạt được phong hào quý tộc của liên minh.

Phong hào của toàn bộ Tinh Tế liên minh có hai loại, một loại là nhân vật nổi tiếng, chỉ cần trở thành Siêu Việt Giả liền có thể đi tới phòng ban liên quan của liên minh chứng thực, đạt được phong hào nhân vật nổi tiếng.

Còn có một loại chính là phong hào quý tộc, chỉ cần có thể dùng gen biến dị trở lên, kể cả gen biến dị trong lúc tấn chức, đều có thể chứng thực ở trong liên minh để đạt được phong hào quý tộc.

Bất kể là phong hào nhân vật nổi tiếng hay là phong hào quý tộc, đều có thể thu được không ít phúc lợi ở bên trong Tinh Tế liên minh, nhưng quan trọng nhất chúng chính là một loại biểu tượng cho thân phận và địa vị, quan niệm cấp bậc bên trong liên minh hiện nay càng ngày càng nặng, nếu một người không có phong hào quý tộc, vậy những người thượng lưu trong xã hội sẽ khinh thường nói chuyện với bọn họ, thậm chí nếu như làm ăn kinh doanh cũng sẽ kém một bậc.

Loại phong hào cao cấp như thần huyết quý tộc kia thì Tô Tiểu Kiều không dám mơ mộng, chỉ cần có thể gom góp đủ gen biến dị hoàn thành tiến hóa lần một, đạt được phong hào quý tộc bình thường, y đã thấy thỏa mãn lắm rồi, đây cũng là yêu cầu của cha mẹ đối với y.

Thế nhưng chỉ dựa vào một mình y, muốn tìm được gen biến dị thật sự là quá khó khăn, mặc dù mang không ít tiền đến Cương Giáp Tí Hộ Sở,

Nhưng mà thứ như tiền, mua chút thịt sinh vật cấp bình thường và cấp nguyên thủy còn được, chứ sinh vật cấp biến dị có rất ít người nguyện ý bán ra.

Cũng chỉ có loại người dùng thần gen tiến hóa làm mục tiêu như Tần Huyên mới có thể thương lượng mua gen biến dị, nhưng mà tiền tài không quan trọng, quan trọng là phải hữu dụng với cô ta.

Tô Tiểu Kiều hiện nay chính là chân chạy cho Tần Huyên, đi tới một vài nơi mà người bình thường chưa từng đi tới, nhìn xem có thể tìm được tung tích của sinh vật thần huyết hoặc là sinh vật biến dị hay không, nếu có thì tuyền tin tức lại cho Tần Huyên, sau đó Tần Huyên dẫn người đến săn giết, sau khi chuyện thành công sẽ phân cho y một phần lợi nhuận, đó chính là thịt của sinh vật biến dị.

Gần đây Tô Tiểu Kiều đã chạy hơn một tháng, đừng nói là sinh vật cấp thần huyết, ngay cả tung tích của sinh vật biến dị đều không thấy đâu, tiếp tế phẩm trên người đã dùng gần hết, chỉ có thể trở về Cương Giáp Tí Hộ Sở, lúc đi ngang qua Lạc Phong Cốc, vốn là muốn đi vào xem một chút, nói không chừng loại địa phương không có người nào muốn tới như Lạc Phong Cốc, có lẽ sẽ có sinh vật cấp biến dị xuất hiện.

Thế nhưng sau khi Tô Tiểu Kiều thận trọng tiến vào trong Lạc Phong Cốc liền cảm giác có chút không đúng rồi.

Không nhìn thấy Tật Phong Đường Lang đâu, đúng vậy, một con cũng không thấy, đã đi sâu vào cốc mấy trăm mét, chỉ thấy một vài dấu vết lộn xộn, chả nhìn thấy thứ gì khác cả.

- Chẳng lẽ có ai đó dẫn người tiêu diệt Tật Phong Đường Lang trong Lạc Phong Cốc? Là Quyền ca hay là Thần Thiên Tử? Không đúng, mặc dù bụi cỏ có chút mất trật tự, có dấu hiệu của chiến đấu, nhưng nếu như có một nhóm nhân mã lớn đi tới, không thể chỉ tạo thành một tí dấu vết như thế…

Trong lòng Tô Tiểu Kiều kinh nghi, nhanh chóng đi sâu vào Lạc Phong Cốc, muốn nhìn xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, trên đường đi Tô Tiểu Kiều thấy rất nhiều vết máu màu xanh lục của Tật Phong Đường Lang, theo vết máu tiếp tục đi lên phía trước, đi qua một vách núi, cảnh tượng đập vào mắt khiến cho Tô Tiểu Kiều phải sững sờ tại chỗ.

Trước mắt y là một người mặt giáp vàng bao phủ toàn thân, bên cạnh hắn là xác Tật Phong Đường Lang chất cao như núi, mùi máu gay mũi tràn ngập trong không khí vẫn chưa tiêu tan.

Chương 7: Kim Tệ

- Đại ca, những…con Tật Phong Đường Lang này đều là do một mình anh giết?

Tô Tiểu Kiều nhìn trái nhìn phải, ngoại trừ người mặc bộ giáp vàng trước mắt, y không nhìn thấy người thứ hai nào khác.

Nhìn vết máu còn chưa khô trên người những con Tật Phong Đường Lang kia, rõ ràng là vừa mới chết không lâu. Tô Tiểu Kiều quả thật rất khó tin, nhiều Tật Phong Đường Lang như vậy đều bị một người giết chết, hơn nữa thời gian còn ngắn như thế.

Loại sinh vật như Tật Phong Đường Lang, mặc dù chỉ là sinh vật cấp nguyên thủy, mhưng mà đôi càng bọ ngựa quá sắc bén, tốc độ lại nhanh, cho dù nhiều người muốn tăng thêm gen nguyên thủy, cũng không ai dám đến trêu chọc chúng nó.

Dù sao thì chỗ hiểm trên thân thể nhân loại quá nhiều, không cẩn thận sẽ bị Tật Phong Đường Lang ẩn thân trong bụi cỏ chém trúng…không chết cũng sẽ tàn phế, cho nên không ai máng liều lĩnh săn giết bọn chúng.

Tật Phong Đường Lang bị tàn sát ở đây ít nhất cũng có ba, bốn mươi con, muốn giết nhiều Tật Phong Đường Lang như vậy, cho dù là Tần Huyên, cũng phải mang theo mấy hảo thủ cùng tới, nói một người có thể trong

khoảng thời gian ngắn chém giết nhiều Tật Phong Đường Lang như vậy, Tô Tiểu Kiều quả thật không thể tin nổi.

- Muốn không? Một nghìn Tả Toàn Tệ một con.

Hàn Sâm đang phát sầu vì đám thi thể Tật Phong Đường Lang, vừa rồi hắn giết tới cao hứng, lại quên mất một mình mình căn bản không thể nuốt trôi nhiều thịt Tật Phong Đường Lang như vậy.

Hơn nữa cho dù nuốt hết được, nhưng chỉ mấy con đầu mới có chút ít hiệu quả, ăn nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

- Một nghìn Tả Toàn Tệ một con? Anh chắc chắn chứ?

Tô Tiểu Kiều giật mình nhìn Hàn Sâm, sinh vật cấp nguyên thủy, mặc dù có không ít người có thể săn giết, nhưng mà cung vẫn không đủ cầu, đặc biệt là loại như Tật Phong Đường Lang này, nó là sinh vật cấp nguyên thủy mà người bình thường đều chưa từng ăn qua.

Dù sao tinh lực con người có hạn, thịt một loại sinh vật nguyên thủy chỉ có thể cung cấp một bộ phận gen nguyên thủy, ăn nhiều hơn cũng không có hiệu quả, phải ăn các loại sinh vật cấp nguyên thủy khác mới có thể tiếp tục gia tăng gen nguyên thủy.

Phàm là người có chút năng lực kinh tế, đều sẽ bỏ ra ít tiền mua sinh vật mà mình chưa từng ăn qua, mong muốn có thể nhanh chóng thu thập đủ điểm gen.

Bình thường những sinh vật nguyên thủy dễ săn giết có giá khá thấp, một con đại khái chỉ có thể bán được mấy trăm đồng, nhưng mà so sánh với chủng loại hiếm thấy khó giết giống như Tật Phong Đường Lang, một con bán 2000~3000 tệ vẫn cung không đủ cầu.

Tô Tiểu Kiều tính toán một chút, giá cả một nghìn tệ một con, y chỉ cần mang thi thể đám Tật Phong Đường Lang này về, sang tay là có thể kiếm được lợi nhuận gấp hai gấp ba lần.

- Đúng vậy, một nghìn Tả Toàn Tệ một con.

Hàn Sâm khẳng định gật đầu.

Hàn Sâm không phải không biết Tật Phong Đường Lang có thể bán được giá 2000~3000 đồng một con, nhưng mà nhiều thi thể Tật Phong Đường Lang như vậy, hắn lại không có phương tiện vận chuyển, nếu như chỉ dựa vào tự mình mang vác…cũng không biết phải khiêng bao nhiêu chuyến mới có thể mang hết về được.

Nếu như hắn rời khỏi chỗ này, nói không chừng đợi lúc trở lại, thi thể đám Tật Phong Đường Lang đã bị người khác trộm sạch rồi.

Hơn nữa, Hàn Sâm cũng không muốn lãng phí phần thời gian và tinh lực để làm những việc này, hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, một nghìn đồng là cái giá mà hắn có thể tiếp nhận được, coi như là làm thương nhân bán sỉ, thế nào cũng phải lưu lại cho thương nhân bán lẻ một ít lợi nhuận.

- Được, những con Tật Phong Đường Lang này tôi đều muốn, ở đây có tổng cộng bao nhiêu con?

Tô Tiểu Kiều lập tức đồng ý ngay, những con Tật Phong Đường Lang này với y mà nói không chỉ có thể bán lấy tiền.

Loại sinh vật nguyên thủy như Tật Phong Đường Lang, người bình thường không có cơ hội ăn vào, y có thể cầm đi vuốt mông ngựa, chỉ cần gen nguyên thủy vẫn chưa đủ, sẽ không có ai từ chối thứ tốt như vậy.

- Tổng cộng là bốn mươi ba con, bán rẻ cho cậu, tổng cộng 4 vạn tệ đi.

Nguyên bản Hàn Sâm cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, thật không ngờ tên gia hỏa thoạt nhìn không có gì thu hút này lại là một tên thổ hào, há miệng liền muốn mua hết.

Tô Tiểu Kiều lấy túi tiền ra, trực tiếp từ bên trong rút ra mười tờ, mỗi tờ giá trị một vạn tệ đưa cho Hàn Sâm:

- Đại ca, những con Tật Phong Đường Lang này tính năm vạn, năm vạn còn lại làm tiền đặt cọc cho anh, sau này nếu như anh có thứ gì tốt cứ tới tìm tôi,

giá tiền chúng ta có thể thương lượng, nếu có thịt của sinh vật biến dị, tôi đồng ý ra giá cao để mua.

10 vạn tệ, Tô Tiểu Kiều không quan tâm, bình thường chút tiền ấy còn không đủ để y mời khách đi ăn một bữa. Người này có thể một mình giết chết nhiều Tật Phong Đường Lang như vậy, thực lực mạnh mẽ thâm bất khả trắc, thực lực hẳn có thể chém giết sinh vật biến dị, nếu như có thể mua được thịt biến dị từ chỗ y, vậy một hai chục vạn tính là cái gì, cho dù nhiều hơn gấp đôi y cũng nguyện ý.

- Đúng là nhìn người không thể nhìn bề ngoài, thì ra cậu là một thổ hào.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, trực tiếp nhận lấy 10 vạn đồng, hơi có chút kinh ngạc đánh giá Tô Tiểu Kiều.

- Thực cũng không dám đấu diếm, tôi bây giờ nghèo lắm, cũng chỉ còn lại tiền mà thôi, nếu như anh có bán thịt sinh vật biến dị, nhất định phải nhớ tới tôi nhé, giá cả tuyệt đối không thành vấn đề.

Tô Tiểu Kiều chỉ sợ Hàn Sâm không cho y cơ hội, cho nên lời nói rất chắc chắn.

- Được, nói tên và số phòng của cậu đi, nếu có thứ tốt tôi sẽ đến tìm cậu.

Hàn Sâm thấy Tô Tiểu Kiều ra tay hào phóng, hắn liền dự tính nếu như có thể làm ra một con sinh vật biến dị để bán, Tô Tiểu Kiều là một sự lựa chọn không tồi.

Dù sao tạo ra sinh vật biến dị, càng ít người biết càng tốt, bán cho một người, dù sao cũng tốt hơn là đi ra quảng trường bán ở trước mặt tất cả mọi người.

Hơn nữa bán cho người không thiếu tiền như vậy, phương diện giá cả không cần phải lo lắng.

- Đại ca, tôi tên Tô Tiểu Kiều, đây là tên thật, số phòng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở của tôi là 1046. Đại ca, tên anh là gì? Ở phòng nào thế?

Tô Tiểu Kiều nói.

- Kim Tệ, Kim Tệ Kim, Kim Tệ Tệ, tôi chỉ biết nhiêu đó. Chuẩn bị tiền cho tốt, chờ có thứ tốt, tôi sẽ đi tới phòng 1046 tìm cậu.

Hàn Sâm nhét tiền vào trong túi áo, huơ tay tạm biệt Tô Tiểu Kiều rồi quay người rời khỏi Lạc Phong Cốc.

Đã trải qua chuyện của cha mình, Hàn Sâm không muốn có quá nhiều liên hệ với những người khác, thầm nghĩ chỉ cần chăm sóc tốt mẹ và em gái, làm chuyện mình muốn làm, những chuyện khác không cần quá bận tâm.

- Tệ ca, tôi chờ anh, nhưng anh nhất định phải tới đấy, anh yên tâm, giá cả tuyệt đối không thành vấn đề…

Tô Tiểu Kiều vừa phất tay vừa hướng theo bóng lưng Hàn Sâm hô lên.

Chờ sau khi Hàn Sâm rời đi, Tô Tiểu Kiều tỉnh táo lại, không khỏi chửi một tiếng:

- Bà mẹ nó, nhiều Tật Phong Đường Lang như vậy, một mình mình làm sao mang về hết được?

Tô Tiểu Kiều trái lo phải nghĩ, chỉ có thể tự mình mang một bộ phận trở về, phần còn lại đợi y đi gọi người mang về sau.

Cũng may bình thường Lạc Phong Cốc không có ai đi vào, đợi Tô Tiểu Kiều dẫn người trở lại, thi thể của Tật Phong Đường Lang vẫn còn đầy đủ không thiếu một con.

- Tiểu Kiểu, cậu nói thiệt hay giả thế, nhiều Tật Phong Đường Lang như vậy, thật sự do một mình người tên Kim Tệ kia giết à?

Người đi theo Tô Tiểu Kiều nhìn thấy thi thể Tật Phong Đường Lang chất thành đống, đều mở to hai mắt nhìn.

- Lừa mọi người làm gì, mặc dù tôi không nhìn thấy anh ta ra tay, nhưng mà khi đó trong Lạc Phong Cốc chỉ có một mình anh ta, những con Tật Phong Đường Lang này vừa mới chết không lâu, không phải anh ta giết thì ai giết?

Tô Tiểu Kiều nói.

- Tôi thấy nhất định là đám người bọn họ giết những con Tật Phong Đường Lang xong, những người khác rời đi trước, để một mình anh ta xử lý thi thể, một người sao có thể giết chết nhiều Tật Phong Đường Lang như vậy được, chắc chắn là khoác lác.

- Đúng vậy!

Mấy người cùng đi tới cũng không tin đám Tật Phong Đường Lang này là do một mình Hàn Sâm giết chết.

Chương 8: Thú Hồn Nguyên Thủy

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi Lạc Phong Cốc, cũng không lập tức trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Vừa rồi hắn giết quá thoải mái, toàn bộ Tật Phong Đường Lang đều bị giết sạch, không chừa lại một con nào.

- Được rồi, phải đi săn một con Đồng Nha Thú thôi, Đồng Nha Thú ở gần Cương Giáp Tí Hộ Sở có rất nhiều, tỷ lệ xuất hiện Đồng Nha Thú biến dị cũng tương đối cao, đến lúc đó mình nuôi ra Đồng Nha Thú biến dị, cũng sẽ không khiến người khác hoài nghi.

Hàn Sâm liền tiện đường tìm đến chỗ của đám Đồng Nha Thú, muốn bắt một con lạc đàn mang về.

Chỉ là tìm một lúc vẫn không thấy được con Đồng Nha Thú lạc đàn nào, lúc gặp được nhóm hai con Đồng Nha Thú, hắn liền ỷ vào khôi giáp của mình cứng rắn, trực tiếp xông lên làm thịt một con, lưu lại một con còn sống.

- Săn giết sinh vật cấp nguyên thủy Đồng Nha Thú, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

- Săn giết sinh vật cấp nguyên thủy Đồng Nha Thú, đạt được thú hồn Đồng Nha Thú cấp nguyên thủy, ăn thịt có thể đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

Hàn Sâm mở to hai mắt, lộ ra vẻ khó tin, hắn đã giết bốn mươi ba con Tật Phong Đường Lang, trước kia cũng đã giết hơn một ngàn sinh vật bình thường, nhưng mà một cái thú hồn đều không tìm được, lúc này mới giết hai con Đồng Nha Thú, liền lấy được thú hồn Đồng Nha Thú.

- Mạng, tất cả thú hồn đều là mạng a.

Trong lòng Hàn Sâm vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, thú hồn của Đồng Nha Thú mặc dù chỉ là loại bình thường, nhưng mà bình thường không có nghĩa là không tốt.

Thực lực bản thân Đồng Nha Thú trong số những sinh vật cấp nguyên thủy khá yếu, nhưng thú hồn của Đồng Nha Thú lại rất được hoan nghênh.

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, một quang ảnh có răng nanh lông cứng màu vàng xanh nhạt, hệt như con nhím dài khoảng hai thước lao nhanh ra, hóa thành một thanh Nguyệt Nha Thương rơi vào trong tay Hàn Sâm.

Toàn thân thanh Nguyệt Nha Thương hiện ra hàn quang của thanh đồng, mũi thương tựa như trăng lưỡi liềm tỏa ra hàn quang bức người, làm cho người ta có loại cảm giác không rét mà run.

Thú hồn Đồng Nha Thú cấp nguyên thủy: Loại hình binh khí.

Hàn Sâm múa Nguyệt Nha Thương vài cái, rất có vài phần khí thế uy vũ, chương trình giáo dục phổ thông bắt buộc cũng có dạy thương pháp trụ cột, Hàn Sâm rất hứng thú với các loại binh khí, thương pháp đương nhiên cũng không hề lơ là.

Đùa nghịch hồi lâu, Hàn Sâm mới thu hồi Nguyệt Nha Thương lại, mang con Đồng Nha Thú còn sống kia về.

Tìm một chỗ không người thu hồi áo giáp thần huyết Hắc Giáp Trùng lại, Hàn Sâm mới xách Đồng Nha Thú đã bị khống chế trở về Tí Hộ Sở.

Lúc đi đến trước cổng chính của Tí Hộ Sở, bên trong Tí Hộ Sở có mười mấy người lao ra, mỗi người đều cưỡi các loại thú hồn tọa kỵ cao lớn, người cầm đầu mặc áo giáp sắt, trên lưng đeo một thanh bảo kiếm màu

máu, dưới chân cưỡi thú hồn tọa kỵ giống như tam giác khủng long, thoạt nhìn uy vũ bá đạo, khiến cho người người quăng tới ánh mắt hâm mộ và đố kỵ.

Ba người mạnh mẽ nhất trong Cương Giáp Tí Hộ Sở dùng thần gen làm mục tiêu tiến hóa, người cầm đầu kia chính là một trong số đó, Thần Thiên Tử, tên thật và thân phận của y không ai biết được, nhưng trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, Thần Thiên Tử lại là một ngươi vô cùng mạnh mẽ.

Hàn Sâm lưng vác Đồng Nha Thú tránh sang một bên, chuẩn bị đợi cho đám người kia đi qua, ai ngờ người cầm đầu nọ, lúc đi qua bên cạnh hắn, lại ngừng tọa kỵ giống như tam giác khủng long lại.

Bành!

Thần Thiên Tử nhìn thoáng qua Hàn Sâm, vung tay lên, roi da giống như một con rắn độc quất lên lưng Hàn Sâm, không chỉ Đồng Nha Thú trên lưng rơi xuống mặt đất, trên lưng cũng bị quất tới rách cả áo, trong nháy mắt lưng hiện lên một vết máu đáng sợ giống như con rết.

- Ai gan to như vậy, cũng dám bán sinh vật nguyên thủy cho mày.

Thần Thiên Tử ở trên cao nhìn chằm chằm xuống Hàn Sâm, ánh mắt lạnh lẽo quát lên hỏi.

Ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, ai cũng biết Thần Thiên Tử là người theo đuổi Tần Huyên, tên cuồng mông Hàn Sâm này dám đâm vào mông Tần Huyên, tự nhiên bị Thần Thiên Tử ghi hận, Hàn Sâm trong Cương Giáp Tí Hộ Sở sống thảm như vậy, cũng có một phần liên quan đến Thần Thiên Tử.

Sau khi Thần Thiên Tử biết Tần Huyên bị đâm, chẳng những tìm người hung hăng dạy dỗ Hàn Sâm một đợt, còn thả ra lời độc ác, nếu ai dám giao dịch với Hàn Sâm, sẽ là kẻ địch không chết không thôi với Thần Thiên Tử y.

- Tự mình săn về.

Hàn Sâm lạnh lùng chằm chằm vào Thần Thiên Tử, nắm chặt nắm đấm, nhưng lại đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Thần Thiên Tử không chỉ có độ hoàn thành gen cực cao, thực lực mạnh mẽ, còn có rất nhiều thú hồn trong người, bên cạnh có một đám thủ hạ mạnh mẽ tương trợ, cho dù Hàn Sâm liều mạng cũng khó có thể tổn thương tới một sợi tóc của y, coi như có được áo giáp thần huyết, chỉ sợ không kịp tiếp cận y đã bị những người xung quanh liên thủ đánh chết rồi.

Thế giới Tí Hộ Sở không giống như trong liên minh, ở đây không có pháp luật, tất cả đều dùng thực lực để nói chuyện, nếu Hàn Sâm chết cũng sẽ chết vô ích, huống chi có tin đồn Thần Thiên Tử ở trong liên minh là người có xuất thân hiển hách, cho dù ở trong liên minh giết hắn cũng sẽ không chịu pháp luật trừng trị.

Hàn Sâm không sợ chết, nhưng nếu như hắn chết, chỉ sợ La Tố Lan và Hàn Nghiên sẽ bị người ta bắt nạt không sống nổi.

- Nếu để cho tao biết tên nào dám bán đồ cho mày, tao cam đoan người kia và mày đều sẽ chết rất khó coi.

Ánh mắt của Thần Thiên Tử đảo một vòng tất cả mọi người ở đây, sau đó liền giơ roi rời đi, cũng không thèm liếc nhìn Hàn Sâm nữa.

- Tên cuồng mông, thành thật đừng gây chuyện nữa, nếu không tao cũng không ngại dạy bảo mày thêm một lần.

La Thiên Dương cũng nhìn Hàn Sâm hừ lạnh một câu, cưỡi Hắc Giác Mã cùng một đám tùy tùng theo Thần Thiên Tử rời đi.

Lúc trước chính là La Thiên Dương thay Thần Thiên Tử ra tay chỉnh Hàn Sâm, La Thiên Dương là một trong những tâm phúc của Thần Thiên Tử, hai người vốn đã quen nhau ở trong liên minh.

Hàn Sâm nhìn theo phương hướng đám Thần Thiên Tử rời đi, trong mắt lóe qua một tia hàn quang, yên lặng vác Đồng Nha Thú rơi trên mặt đất lên, biến mất trong ánh mắt khinh bỉ của mọi người.

- Thực lực, mình phải mạnh mẽ hơn!

Cơn giận thiêu đốt lồng ngực Hàn Sâm, thế nhưng muốn dùng sức một người đối phó với một đám người, hắn cần phải mạnh mẽ hơn rất rất nhiều.

Tuy nhiên hiện tại hắn đã có viên tinh thạch màu đen nghịch thiên kia, đó chính là kỳ ngộ lớn nhất.

- Thiên Tử, giết quách tiểu tử kia đi là được rồi, cần gì giữ lại cho chướng mắt.

La Thiên Dương lạnh lùng nói.

Thần Thiên Tử mỉm cười nói:

- Tính cách của Tần Huyên quá bướng bỉnh, không thích người khác nhúng tay vào chuyện của cô ấy, nếu cô ấy đã không muốn giết Hàn Sâm mà tôi lại ra tay giết hắn, ngược lại sẽ khiến cho cô ấy mất hứng, tới điểm là dừng được rồi.

- Tần Huyên kia đúng là không biết điều, Thiên Tử ca chịu theo đuổi cô ta, là phúc khí mà cô ta tu mấy đời, thế mà cả ngày bày ra tác phong rởm, nếu như không phải vì Thiên Tử ca, tôi đã sớm dẫn người diệt cô ta rồi.

Một tên tâm phúc khác của Thần Thiên Tử tên Tuyệt Kiếm nói.

- Không nên xem thường Tần Huyên, bất kể trong liên minh hay là thế giới Tí Hộ Sở, cô ấy đều là một người lợi hại, nếu như có thể chinh phục được cô ấy, con đường cả hai giới sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Hàn quang trong mắt Thần Thiên Tử lập loè:

- Không nói mấy chuyện này nữa, mau mau chạy đến sườn núi Lạc Nhật, đừng để cho bọn Quyền ca đoạt trước, con sinh vật cấp thần huyết kia, chúng ta nhất định phải có được.

Chương 9: Sinh Vật Thần Huyết

Hàn Sâm trở lại gian phòng của mình, nhốt Đồng Nha Thú vào trong lồng, sau đó đem tinh thể màu đen đặt ở cạnh miệng nó, con Đồng Nha Thú kia lập tức mở miệng rộng ra, tham lam nuốt viên tinh thể màu đen vào.

Hàn Sâm đợi một ngày, Đồng Nha Thú quả nhiên đã phát sinh biến hóa, nguyên bản da lông trên thân màu xám đen giống như lợn rừng, chỉ có cặp răng nanh là màu vàng xanh nhạt, lúc này trên thân mơ hồ có thêm vài phần ánh sáng thanh đồng lộng lẫy, đôi răng nanh màu thanh đồng cũng càng thêm sáng rõ.

Nhưng mà đây cũng không phải là Đồng Nha Thú biến dị, Đồng Nha Thú biến dị chân chính, toàn thân đều hóa thành màu thanh đồng, giống như một pho tượng do thanh đồng đúc thành, đó mới là Đồng Nha Thú biến dị.

Da lông của con Đồng Nha Thú này mặc dù có chút ánh sáng thanh đồng lộng lẫy, nhưng chỉ là một chút mà thôi, còn kém rất xa Đồng Nha Thú biến dị.

- Xem ra từ sinh vật nguyên thủy tiến hóa thành sinh vật biến dị, không đơn giản giống như sinh vật bình thường tiến hóa thành sinh vật nguyên thủy, thời gian một ngày hẳn không đủ.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Chờ qua hơn hai ngày, màu thanh đồng trên người Đồng Nha Thú càng ngày càng dày đặc, nhưng nhìn qua vẫn chưa thể tiến hóa thành sinh vật biến dị được.

Hàn Sâm đành phải để cho Đồng Nha Thú chậm rãi tiến hóa, chuẩn bị đi ra ngoài săn giết một ít sinh vật nguyên thủy để đổi tiền, bản thân mình cũng có thể ăn một ít để tăng cường gen nguyên thủy.

Cho dù không sử dụng gen nguyên thủy để tiến hóa, nhưng tích lũy gen nguyên thủy càng nhiều, thân thể sẽ càng mạnh hơn, gen bình thường và gen biến dị cũng có hiệu quả tương đồng.

Nếu như có thể để cho gen bình thường, gen nguyên thủy và gen biến dị đều đạt tới trị số cực đại, cho dù không tiến hóa, thân thể cũng sẽ mạnh hơn

người bình thường rất nhiều.

Trong tay Hàn Sâm có tinh thể màu đen, muốn để cho bốn loại gen đều đạt tới trị số cực đại cũng không phải chuyện khó gì, trước khi chưa tập hợp đủ thần gen, Hàn Sâm cũng muốn tận lực tăng ba loại gen kia đến trị số cực đại.

Hàn Sâm rời căn phòng trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, đi trên đường cái, cảm giác có chút kì quái, hôm nay người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở hình như ít đi rất nhiều, trên đường hầu như không thấy ai, hoàn toàn trái ngược với cảnh tượng hàng ngày.

- Xảy ra chuyện gì thế nhỉ?

Lúc Hàn Sâm đi ngang qua quảng trường, phát hiện người bày quầy bán hàng ở trên quảng trường cũng ít đi rất nhiều, những người còn lại đều đang thấp giọng bàn tán chuyện gì đó.

Hàn Sâm ở một bên nghe một lúc, đại khái đã biết xảy ra chuyện gì.

Vài ngày trước, có người ở sườn núi Lạc Nhật nhìn thấy một con sinh vật cấp thần huyết mới, kết quả không biết làm thế nào ba thế lực lớn trong Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng biết chuyện này, đều mang người chạy tới.

Thế nhưng kết quả lại vô cùng thảm hại, sinh vật cấp thần huyết không giết được, mà nhân loại lại chết đi không ít người.

Hôm nay Tần Huyên, Thần Thiên Tử cùng Quyền ca, ba bá chủ trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đã đạt thành hiệp nghị, liên hợp đi săn giết con sinh vật thần huyết kia, thuận tiện còn cho không ít người độc hành và đoàn thể nhỏ đi cùng, có thể nói là một lần hành động có quy mô lớn nhất trong Cương Giáp Tí Hộ Sở những năm gần đây, bọn Tần Huyên, Thần Thiên Tử, Quyền ca lần này cũng là tình thế bắt buộc.

Trong mắt Hàn Sâm lóe lên một tia sáng, quay người rời khỏi thành, đi đến chỗ không người, triệu hoán thú hồn Hắc Giáp Trùng, hóa thành áo giáp bao trùm toàn thân, sau đó một đường chạy đi, chạy hơn hai giờ mới đến được một ngọn núi nhỏ ở phía tây sườn núi Lạc Nhật.

Vất vả một hồi mới bò tới đỉnh núi, Hàn Sâm quan sát chỗ vị trí sườn núi Lạc Nhật, chỉ thấy nơi đó có hơn ngàn người đang khàn giọng chém giết, mà giữa đám người có một quái vật nửa người dưới là ngựa, nửa người trên là người, có cái đầu bò, trong tay nắm một thanh cự phủ hai lưỡi cán dài nặng nề màu vàng, tả xung hữu đột trong vòng vây, vậy mà không ai có thể ngăn cản uy thế một rìu của nó.

Lúc Hàn Sâm nhìn sang, đúng lúc nhìn thấy hai tay của quái vật đang xoay tròn cự phủ hai lưỡi màu vàng, bổ tới đầu Thần Thiên Tử, trong tay Thần Thiên Tử tuy có trường kiếm màu đỏ máu nhưng lại không dám cứng đối cứng với một rìu của quái vật kia, hai chân điểm một cái ở trên lưng tam giác khủng long, người đã bay ngược ra sau mấy mét.

Rống!

Cự phủ hai lưỡi màu vàng của quái vật bổ lên trên người thú hồn tọa kỵ giống như tam giác khủng long, ngay lập tức thú hồn tọa kỵ bị một rìu bổ thành hai nửa.

Thần Thiên Tử tức giận tới mức muốn hộc máu, thú hồn tọa kỵ biến dị mà y đắc ý nhất lại bị sinh vật thần huyết kia chém chết như vậy, một con tọa kỵ thú hồn biến dị, đó chính là thứ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, giá trị thậm chí vượt xa một chiếc phi thuyền liên minh.

- Sinh vật thần huyết này sao lại mạnh như vậy?

Trong lòng Hàn Sâm kinh nghi bất định.

Con sinh vật thần huyết kia tung hoành xung phong liều chết trong vòng vây cả ngàn người, di chuyển như gió, vung rìu không ai địch nổi, ngay cả Tần Huyên, Thần Thiên Tử và Quyền ca mạnh như vậy cũng không dám chính diện chống lại một rìu của nó, vô số mũi tên hợp kim và mũi tên thú hồn bắn lên trên người nó, nhưng mà ngay cả da đều không xuyên qua nổi, chiến phủ vung lên, khu vực trong vòng ba trượng không ai có thể tới gần, đây là uy vũ bá khí bực nào.

Đây mới là sinh vật thần huyết trong ấn tượng của Hàn Sâm, còn con thần huyết Hắc Giáp Trùng lúc trước quá yếu, căn bản không giống như sinh vật

thần huyết, chỉ mạnh hơn Hắc Giáp Trùng bình thường một chút mà thôi.

Nguyên bản mọi người còn có thể miễn cưỡng vây khốn con sinh vật thần huyết kia, nhưng sau khi tọa kỵ của Thần Thiên Tử bị chén, đội hình lập tức xuất hiện lỗ hổng, sinh vật thần huyết kia vung thanh cự phủ hai lưỡi màu vàng, gào thét điên cuồng tấn công, cự phủ màu vàng tửa như một cái bánh xe tử thần màu vàng, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, máu tươi và tàn chi bay ra không dứt, trong chớp mắt sinh vật thần huyết đã thoát khỏi vòng vây, chạy như điên vào trong dãy núi.

Lúc sắp chạy tới miệng núi, sinh vật thần huyết còn cố ý quay người lại, giơ thẳng hai vó lên trời, ngửa mặt phát ra một tiếng thét dài như tiếng bò kêu, sau đó mới nhanh chóng chạy vào bên trong dãy núi.

- CMN, còn muốn chạy?!

Thần Thiên Tử giận dữ, vẫy tay, một thú hồn Diều Hâu màu xanh biếc bay ra hóa thành một cây cung, nằm gọn trong tay Thần Thiên Tử.

Tiếp đó tay kia của Thần Thiên Tử lại vẫy lên, một con ong sáu cánh giống như lửa xuất hiện, hóa thành một mũi tên màu đỏ sẫm rơi vào trong tay còn lại của y.

- Thần huyết thú hồn, Độc Bạo Lục Dực Phong!

Tần Huyên và Quyền ca nhìn thấy thú hồn Độc Bạo Lục Dực Phong giống như lửa kia cũng không nhịn được kinh hô thành tiếng.

Lúc trước săn giết thần huyết Độc Bạo Lục Dực Phong, cũng là bọn họ liên thủ với Thần Thiên Tử, cuối cùng mới giết chết được, người cuối cùng chém chết Độc Bạo Lục Dực Phong chính là Thần Thiên Tử, không nghĩ tới vận may của Thần Thiên Tử tốt như vậy, vậy mà lấy được thú hồn của nó.

Đây chính là thú hồn cấp thần huyết đó, hiện tại thần huyết thú hồn ở trong toàn bộ Cương Giáp Tí Hộ Sở tuyệt đối không vượt quá mười con, hơn nữa hơn phân nửa đều là do những tiền bối trước khi tiến vào không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở lưu lại.

- Thiên Tử, không thể, đây chính là thú hồn dùng một lần duy nhất, nếu như không thể giết chết…

La Thiên Dương lên tiếng muốn ngăn cản Thần Thiên Tử, tuy nhiên đã không kịp nữa rồi.

Thần Thiên Tử dưới cơn thịnh nộ đã biến Độc Bạo Lục Dực Phong thành mũi tên đặt lên trên dây cung, kéo căng dây, nhắm thẳng đến miệng sinh vật thần huyết kia.

Bành!

Sinh vật thần huyết kia cảm giác được nguy cơ, mới vừa xoay đầu lại, mũi tên Độc Bạo Lục Dực Phong cuồng bạo đã cắm thẳng vào ngực nó, hơn nữa còn lập tức nổ tung, oanh ngực sinh vật thần huyết kia thành một cái động nhỏ, máu tươi và nội tạng rớt ra, thân thể to lớn té lăn trên đất, sinh mệnh hấp hối.

- Tọa kỵ của Thần Thiên Tử tao mà mày cũng dám giết, mày chết chắc rồi!

Thần Thiên Tử cầm cung ngạo nghễ quát lạnh, giống như là quân lâm thiên hạ, khiến cho mọi người ở đây chấn động không thôi.

Thấy bộ dáng khiếp sợ của mọi người, ngay cả Tần Huyên cũng có chút thất thần, Thần Thiên Tử âm thầm đắc ý, thế nhưng y đột nhiên nhìn thấy có một cái bóng màu xanh từ đâu bay ra, trực tiếp đoạn tuyệt sinh cơ của con quái vật.

Sau đó liền thấy một bóng người màu vàng óng lao đến rất nhanh, đảo mắt đã xuất hiện ở trước mặt sinh vật thần huyết, một tay nhặt thanh cự phủ hai lưỡi màu vàng nằm trên mặt đất, vác lên vai rồi quay người chạy vào trong núi.

- Tệ ca!

Tô Tiểu Kiều liếc mắt liền nhận ra bộ giáp độc nhất vô nhị của Hàn Sâm, nghẹn ngào kêu thành tiếng.

Chương 10: Huyết Tinh Đồ Lục Giả

Hàn Sâm đang trốn ở ngọn núi nhỏ bên cạnh, thấy sinh vật thần huyết vậy mà chạy thẳng đến chỗ mình, trong lúc do dự có nên rút đi hay không thì đột nhiên nhìn thấy Thần Thiên Tử bắn trọng thương sinh vật thần huyết kia, khiến cho nó tiến vào trạng thái hấp hối, chỉ còn một hơi thở.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, Hàn Sâm lập tức lao xuống, gọi ra Nguyệt Nha Thương, nhắm thẳng vào vết thương trên ngực sinh vật thần huyết phóng mạnh một cái, hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ của nó.

- Săn giết sinh vật thần huyết Huyết Tinh Đồ Lục Giả, đạt được thú hồn Huyết Tinh Đồ Lục Giả, ăn thịt Huyết Tinh Đồ Lục Giả có thể đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Thanh âm vang lên trong đầu khiến cho Hàn Sâm mừng như điên, thú hồn cấp thần huyết, một phát này của hắn vậy mà lại ném ra được một cái thú hồn cấp thần huyết, chuyện này khiến cho hắn không thể nào tin được, bởi vì tỷ lệ thật sự là thấp tới đáng thương.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm không có thời gian để ăn mừng, thi thể của Huyết Tinh Đồ Lục Giả quá lớn, hắn không thể nào mang đi được, tuy nhiên cây cự phủ màu vàng kia thì khác.

Sinh vật ở Tí Hộ Sở có thể thông qua thủ đoạn đặc thù dựng dục ra một loại bảo vật nào đó không thuộc về bản thân của nó, loại bảo vật này được nhân loại gọi là bảo cụ, mặc dù bảo cụ không giống như thú hồn có thể thiên biến vạn hóa, chỉ có thể cầm trên tay giống như vật phẩm bình thường, nhưng mà có một vài bảo cụ do sinh vật cao cấp dựng dục ra thậm chí không hề kém hơn thú hồn chút nào.

Khi nãy sinh vật thần huyết kia cầm cự phủ màu vàng tung hoành vô địch, thú hồn loại bình khí và tọa kỵ ở trước mặt nó chỉ như mấy món đồ chơi, từ đó có thể thấy được đây là một món bảo cụ thần huyết vô cùng tốt.

Mục tiêu lúc đầu của Hàn Sâm chính là cự phủ màu vàng này, tuy nhiên lấy được thú hồn của Huyết Tinh Đồ Lục Giả đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Mắt thấy Hàn Sâm vác cự phủ màu vàng chạy một mạch vào trong núi, tất cả mọi người đều ngây ngốc một hồi, chuyện này thực sự chẳng ai ngờ tới được.

- CMN!!!

Sau khi Thần Thiên Tử kịp phản ứng lại liền nổi giận rống to, gọi ra một con Hắc Giác Mã điên cuồng đuổi theo Hàn Sâm.

Đám tùy tùng của Thần Thiên Tử đều lấy lại tinh thần, bọn họ nhao nhao thúc giục tọa kỵ đuổi theo Hàn Sâm, đồng thời tiếng rống tức giận và tiếng chửi bậy vang lên ngập trời.

Hàn Sâm cũng không ngờ rằng cây cự phủ màu vàng kia lại nặng đến như vậy, hiện tại hắn đã có tám điểm thần gen, thể lực hơn xa lúc trước, thế nhưng khi vác cự phủ màu vàng này, đừng nói là chạy, cho dù là đi bộ hắn cũng phải dùng hết sức.

- Vừa rồi thấy Huyết Tinh Đồ Lục Giả múa cự phủ này nhẹ nhàng như thế, không ngờ nó lại nặng như vậy, cứ thế này mình làm sao có thể chạy thoát được?

Hàn Sâm nhìn lại, thấy bọn Thần Thiên Tử đã đuổi đến, khoảng cách chỉ còn chưa tới 500m.

Vác thì vác không nổi, nhưng mà muốn hắn vứt thanh bảo cụ thần huyết này đi, Hàn Sâm quả thật không nỡ. Đột nhiên, hắn nghĩ đến khi nãy mình vừa mới lấy được thú hồn của Huyết Tinh Đồ Lục Giả, liền vội vàng nhìn thử, trên mặt lập tức hiện ra vẻ vui mừng.

Thú hồn của cấp thần huyết Huyết Tinh Đồ Lục Giả: Dung hợp biến hình.

Hàn Sâm hoàn toàn không nghĩ ngợi, trực tiếp gọi ra thú hồn Huyết Tinh Đồ Lục Giả, chỉ thấy một quang ảnh hùng tráng lao nhanh ra, đúng là bộ

dáng của Huyết Tinh Đồ Lục Giả, chỉ là thiếu mất một cây cự phủ màu vàng.

Thú hồn Huyết Tinh Đồ Lục Giả lao thẳng vào người Hàn Sâm, lập tức hòa làm một thể với hắn, thân thể của Hàn Sâm liền xảy ra biến hóa quỷ dị, trong nháy mắt đã biến thành bộ dáng của Huyết Tinh Đồ Lục Giả, hơn nữa áo giáp Hắc Giáp Trùng trên người hắn cũng biến hóa theo, hoàn toàn bao phủ bộ dáng biến thân mới của hắn.

Dù sao cũng là áo giáp thú hồn, không cứng nhắc giống như là áo giáp nhân tạo, nó sẽ căn cứ theo hình dạng của thân thể mà biến hóa.

Sau khi dung hợp biến thân, Hàn Sâm chỉ cảm thấy thân thể mình tràn ngập lực lượng, nguyên bản cự phủ màu vàng không vác nổi lúc này lại nhẹ như lông hồng, bốn vó khẽ động, người đã chạy như bay, tốc độ nhanh đến thần kỳ.

Hàn Sâm sải bốn vó, toàn lực chạy vào trong sơn mạch, chốc lát đã kéo dài khoảng cách với bọn Thần Thiên Tử, một đường mà đi, rất nhanh đã biến mất không còn tăm hơi.

Tất cả mọi người đều ngây dại, chuyện này xảy ra quá nhanh, chờ lúc bọn họ lấy lại tinh thần thì sắc mặt rất nhiều người đều cổ quái nhìn bọn Thần Thiên Tử vẫn đang liều mạng đuổi theo.

Tên khốn kia đột nhiên xuất hiện, không chỉ cướp đi cự phủ màu vàng mà còn cướp luôn quái, không những thế, sau khi cướp quái còn lấy được cả thú hồn, mà tất cả những thứ này nguyên bản đều thuộc về Thần Thiên Tử.

- Đậu phộng, tên kia là ai thế? Lại dám nhổ răng ở trong miệng hổ, không ngờ thật sự thành công, không nói đến thanh bảo cụ thần huyết, chỉ là thú hồn cũng có thể giúp hắn phát tài rồi, thứ đó sẽ bán được bao nhiêu tiền đây?

- Tiền? Tiền có thể mua được thần huyết thú hồn ư?

- Ha ha, lần này Thần Thiên Tử nhất định sẽ tức hộc máu thôi, thần huyết thú hồn, đây chính là thần huyết thú hồn đó, vốn là thuộc về y, vậy mà cơm

dâng tới miệng cũng bị người khác cướp mất

- Vừa rồi mũi tên mà y sử dụng hình như là thần huyết thú hồn dùng một lần, đúng là người có tiền, ngay cả thứ này cũng lấy ra dùng…kết quả… ha ha… tôi không chịu được nữa…

- Tôi thấy Thần Thiên Tử không chỉ là muốn hộc máu, hiện tại sợ rằng y đã tức đến phát điên rồi

- Đúng là không ngờ được lại có thần huyết thú hồn, CMN tên kia cũng quá may mắn rồi, nếu để cho hắn đi giết, đừng nói là không giết được, cho dù có thể giết, giết vài chục con sinh vật thần huyết cũng chưa chắc có thể ra một cái thú hồn, kết quả bây giờ hắn mới phóng một cái, CMN cái gì cũng có.

- Tên kia rốt cuộc là ai vậy? Ở Cương Giáp Tí Hộ Sở này có nhân vật như vậy sao?

- Vừa rồi hình như tôi nghe có người hô lên Tệ ca, không biết có phải là đang gọi hắn hay không.

- Tệ ca ! Ha ha, tên hay, đủ trâu bò đấy.

Không đến một giờ sau, Thần Thiên Tử liền mang theo vẻ mặt âm trầm dẫn người trở về, kỳ thật tất cả mọi người đều đã đoán được, rừng rậm quanh co khúc chiết, người ta chạy một mạch vào đó, đám người Thần Thiên Tử sao có thể tìm ra được.

Sau khi Thần Thiên Tử dẫn người trở về, trước tiên tóm lấy Tô Tiểu Kiều ra, bởi vì một tiếng “Tệ ca” của y đã chọc ra họa.

Tô Tiểu Kiều không có cách nào, đành phải nói rõ chuyện mình gặp Hàn Sâm ra, nhưng mà nói cũng như không, y ngoại trừ biết người kia tên “Kim Tệ” ra thì cái gì cũng không biết.

Mặc dù Thần Thiên Tử không hoàn toàn tin tưởng, nhưng mà dù sao Tô Tiểu Kiều cũng là người của Tần Huyên, y cũng không muốn nghiêm hình bức cung Tô Tiểu Kiều, chỉ có thể ôm hận dẫn người trở về Cương Giáp Tí

Hộ Sở, hơn nữa còn phong tỏa Cương Giáp Tí Hộ Sở lại, thề phải đem tìm cho ra "Kim Tệ", chém hắn thành muôn mảnh.

Người bình thường không biết cái tên Kim Tệ này, nhưng cái tên "Tệ ca" lại được lan truyền rộng rãi, trong lúc nhất thời Tệ ca, Thần Thiên Tử, sinh vật thần huyết và thần huyết thú hồn trở thành chủ đề sốt dẻo nhất trong Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Chương 11: Ai Là Kim Tệ

Lúc này Hàn Sâm đang đào một cái hố lớn ở chân một ngọn núi nào đó, hắn tính chôn cự phủ màu vàng ở chỗ này trước.

Mặc dù hắn lợi dụng Huyết Tinh Đồ Lục Giả biến thân tránh được Thần Thiên Tử đuổi giết, tuy nhiên thời gian biến thân cũng có hạn chế.

Thú hồn dạng dung hợp biến thân có thể nói là một trong những chủng loại thú hồn mạnh nhất, có thể giúp nhân loại có được thân thể khủng bố của dị sinh vật.

Tuy nhiên thú hồn dung hợp biến thân cũng là một trong những thú hồn có nhiều hạn chế nhất, bởi vì trực tiếp dung hợp với thân thể con người, khiến cho thân thể con người sinh ra biến hóa cực lớn, nếu như gen của người đó không đủ mạnh, vậy sẽ không chịu nổi những ảnh hưởng do biến thân gây ra.

Dị sinh vật càng mạnh, gen và thân thể của người biến thân phải mạnh tương đương, như thế mới có thể tiếp nhận tác dụng phụ của việc biến thân.

Lấy ví dụ, nếu như sử dụng thú hồn biến thân cấp nguyên thủy, bản thân có một điểm gen nguyên thủy, có thể hoàn mỹ biến thân trong vòng một phút, sẽ không tạo thành tổn thương đối với thân thể, có được mười điểm gen nguyên thủy thì có thể chèo chống trong 10 phút.

Nếu như có gen biến dị, đại khái một điểm gen biến dị có thể hoàn mỹ biến thân trong vòng 10 phút.

Đồng thời cũng ngược lại, nếu như bản thân có mười điểm gen nguyên thủy, vậy chỉ có thể chèo chống biến dị thú hồn trong vòng một phút.

Huyết Tinh Đồ Lục Giả là thần huyết thú hồn, Hàn Sâm có được tám điểm thần gen, cũng chỉ có thể kiên trì tám phút, đem tính cả gen bình thường, gen nguyên thủy và gen biến dị bây giờ của hắn, cũng không chịu được quá 10 phút.

Đào mệnh thì còn được, nếu như thật sự chém giết chùng đám người bọn Thần Thiên Tử, nhiều lắm cũng chỉ có thể liều mạng lôi theo vài cái đệm lưng mà thôi.

Thú hồn thần huyết không ai có thể nhìn thấy, nhưng cự phủ màu vàng kia lại không thể thu nhập vào trong hư không giống thú hồn, mặc dù người mà hắn đắc tội là Thần Thiên Tử, nhưng dù sao cũng là ba nhà bọn Quyền ca liên hợp hành động, cự phủ màu vàng là lợi ích chung của bọn họ, lần này Hàn Sâm xem như đã đắc tội với cả ba thế lực lớn trong Cương Giáp Tí Hộ Sở rồi, đương nhiên không thể nghênh ngang mang cự phủ màu vàng về, chỉ có thể tạm thời chôn ở đây.

- Nếu như có thể bán cự phủ màu vàng này đi, hai trăm vạn sẽ không còn là vấn đề nữa.

Hàn Sâm chôn cự phủ màu vàng xong, trong lòng vẫn còn hưng phấn không thôi.

Mặc dù bảo cụ thần huyết không đáng giá bằng thần huyết thú hồn, nhưng nó cũng là vật có giá trị liên thành, nếu như có thể bán đi, vậy chuyện tiền bạc hắn không cần phải lo nữa.

Về phần thần huyết thú hồn, Hàn Sâm căn bản không hề nghĩ đến chuyện bán đi, đây là căn cơ giúp hắn đặt chân ở trong thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở, nếu bán đi thì chẳng khác nào làm việc mổ gà lấy trứng, căn bản không cần cân nhắc.

Về tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, xa xa liền thấy La Thiên Dương dẫn người canh giữ ở cửa thành, người ra vào Cương Giáp Tí Hộ Sở đều bị kiểm tra một hồi.

Hàn Sâm đã giấu cự phủ màu vang đi cho nên không có chút sợ hãi nào, hắn đi thẳng đến cửa thành.

Lúc Hàn Sâm đi tới cửa cũng bị ngăn lại, một thanh niên đang muốn kiểm tra thân thể của hắn, La Thiên Dương ở bên cạnh lại lạnh lùng nói:

- Không cần tốn thời gian với tên phế vật kia, tên rác rưởi này có thể là Kim Tệ hay sao?

- Mau cút đi, đừng ở chỗ này làm vướng chân.

Thanh niên kia hung tợn đẩy Hàn Sâm một cái, quay sang kiểm tra người khác.

Hàn Sâm liếc La Thiên Dương, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng, sau đó đi vào trong Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Mấy người đi đường đều đang bàn tán chuyện ở sườn núi Lạc Nhật, Hàn Sâm nghe bọn họ gọi Tệ ca Tệ ca, trong lòng không khỏi thấp giọng mắng một câu:

- Tô Tiểu Kiều đáng chết, tên gì không gọi, lại gọi Tệ ca, bây giờ còn biến thành Tệ ca, quá kém.

Nhưng nghe nói Thần Thiên Tử vô cùng tức giận, cơ hồ đập nát hết đồ đạc trong phòng, tâm tình Hàn Sâm liền vô cùng dễ chịu, thần thanh khí sảng trở về phòng mình.

...

Ở trong một căn phòng, vẻ mặt của Tô Tiểu Kiều khổ sở đứng ở trước mặt Tần Huyên, đều sắp muốn khóc lên:

- Huyên tỷ, chị tin tôi đi, tôi đã nói tất cả điều tôi biết rồi, tôi thật sự không biết Kim Tệ, chỉ là từng gặp mặt hắn ở trong Lạc Phong Cốc, mua một ít

Tật Phong Đường Lang từ tay hắn, đám Tật Phong Đường Lang kia tôi còn đưa cho các huynh đệ ăn thử nữa, nếu Huyên tỷ không tin có thể hỏi bọn Tiểu Lưu, là đám bọn họ giúp tôi mang Tật Phong Đường Lang từ trong Lạc Phong Cốc trở về.

- Bây giờ tôi không phải muốn tìm cậu tính sổ, tôi muốn cậu đi liên hệ với tên Kim Tệ kia, nói cho hắn biết, tôi đồng ý ra giá cao mua thần huyết thú hồn và bảo cụ thần huyết trên tay hắn, cậu cứ nói hắn ra giá.

Tần Huyên bình tĩnh nói.

- Thế nhưng tôi thật sự không biết hắn ở đâu.

Tô Tiểu Kiều buồn bực nói.

- Vậy thì đi tìm đi, tìm được hắn mới thôi, tuy nhiên chuyện này đừng nói ra ngoài, cậu cứ lặng lẽ đi tìm là được rồi, nếu như thành công, tôi đương nhiên sẽ trọng thưởng.

Tần Huyên nói xong cũng không cho Tô Tiểu Kiều cơ hội giải thích, phất tay ra hiệu cho Tô Tiểu Kiều có thể đi ra.

Sau khi Tô Tiểu Kiều một mặt đưa đám rời đi, Tần Huyên cau mày lầm bầm lầu bầu:

- Tên Kim Tệ này rốt cục là ai? Người của Quyền ca? Hay là Thần Thiên Tử tự biên tự diễn một vở kịch? Nếu như hắn thật sự không thuộc về bất kỳ một thế lực nào, vậy có thể kéo hắn về bên mình hay không? Nếu như không được, vậy có thể mua thần huyết thú hồn và bảo cụ thần huyết cũng không tệ.

Cơ hồ cùng một lúc, Quyền ca cũng dặn dò tâm phúc của mình lặng lẽ đi tìm Kim Tệ, hy vọng có mua lại thần huyết thú hồn và bảo cụ thần huyết.

Tuy nói là ba nhà liên hợp, nhưng trên thực tế chịu tổn thất chỉ có Thần Thiên Tử.

Nếu như không phải có mũi tên Độc Bạo Lục Dực Phong của Thần Thiên Tử, sinh vật thần huyết kia sớm đã chạy mất, Quyền ca và Tần Huyên cũng

không lấy được thứ gì.

Bây giờ bọn họ lại có thể dựa theo ước định được phân chia thịt của sinh vật thần huyết, đây đã là chuyện tốt ngoài dự liệu.

Mà Thần Thiên Tử bị tổn thất một tọa kỵ thú hồn biến dị, còn lãng phí một mũi tên Độc Bạo Lục Dực Phong cấp thần huyết, kết quả lại bị người khác nhặt thần huyết thú hồn vốn nên thuộc về y, bảo cụ thần huyết cũng bị người ta "thuận tay" lấy đi, đổi lại thành bất kỳ người nào cũng sẽ tức giận không thôi.

Toàn bộ người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đều đang tìm Kim Tệ, thế nhưng không một ai có thể ngờ được Kim Tệ chính là tên cuồng mông, dù sao chuyện này quá khó để liên hệ với nhau.

Thần Thiên Tử còn treo giải thưởng lấy mạng của hắn, thậm chí chỉ cần cung cấp manh mối chính xác là có thể lấy được tiền thưởng, tiền thưởng cao đến mức khiến Hàn Sâm nhìn thấy cũng phải đỏ mắt, hận không thể tự bán mình đi, đến tới chỗ Thần Thiên Tử lĩnh thưởng Kim Tệ.

- Ăn thịt Lục Lân Thú cấp nguyên thủy, gen nguyên thủy +1.

Hàn Sâm ngồi xổm ở trong bụi cỏ, nhìn một cái hồ sâu ở cách đó không xa, trong mồm đang nhai thịt khô của Lục Lân Thú.

Bây giờ hắn đã có được 91 điểm gen bình thường và 26 điểm gen nguyên thủy, gen biến dị không có một điểm nào, thần gen vẫn là tám điểm.

Đồng Nha Thú vẫn đang thong thả tiến hóa, Hàn Sâm chỉ có thể ra ngoài săn giết sinh vật cấp nguyên thủy, hy vọng có thể đạt được một ít gen nguyên thủy.

Áo giáp thần huyết Hắc Giáp Trùng quá bắt mắt, hắn chỉ có thể vào sâu trong sơn mạch, để tránh bị người khác phát hiện báo cho Thần Thiên Tử.

Cũng may nhân loại ở trong thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở không nhiều lắm, rừng thiêng nước độc, có rất nhiều khu vực nhân loại chưa thăm dò tới, Hàn

Sâm tùy tiện chui vào trong núi sâu, muốn tìm hắn quả thật khó như lên trời.

Lúc Hàn Sâm đang nhìn chằm chằm vào một cái hồ sâu, đột nhiên phía xa có tiếng người truyền đến, khiến cho hắn biến sắc.

Chương 12: Rác Rưởi?

Rất nhanh, Hàn Sâm nhìn thấy một tên thanh niên quần áo rách nát, trên người có rất nhiều vết thương cũ mới, bộ dáng mệt mõi đi đến bên này.

- Anh bạn, bên trong ao kia có Thiết Xỉ Ngạc.

Hàn Sâm từ trong bụi cỏ đi ra nói với người tuổi trẻ kia.

Hắn nhắc nhở người trẻ tuổi, ngoại trừ sợ người trẻ tuổi đi qua kinh động đám Thiết Xỉ Ngạc khiến cho phục kích thất bại, cũng là có lòng tốt.

Người trẻ tuổi kia thoạt nhìn vô cùng mỏi mệt, trên người có nhiều vết thương như vậy, trạng thái rất không tốt, nếu như muốn tới bờ hồ uống nước, không biết trong hồ có Thiết Xỉ Ngạc, rất có thể sẽ bị Thiết Xỉ Ngạc ở dưới nước lao ra tập kích mất đi tính mạng.

Người trẻ tuổi nhìn thấy Hàn Sâm, vốn đang ngẩn người, sau đó khuôn mặt lộ ra vẻ mừng như điên, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm lạnh giọng hỏi:

- Đây là nơi nào, Vinh Diệu Tí Hộ Sở ở hướng nào?

- Vinh Diệu Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm ngây ra một lúc, ánh mắt khác thường nhìn người trẻ tuổi kia nói:

- Chỗ này là Cương Giáp Tí Hộ Sở ở phía bắc dãy núi Khắc Lý Tư, tôi không biết Vinh Diệu Tí Hộ Sở theo lời anh nói ở nơi nào.

- Cương Giáp Tí Hộ Sở? Vậy mà đã đi xa như vậy, đã đến phạm vi của Tí Hộ Sở khác rồi sao?

Người trẻ tuổi kia tự nói hai câu, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Sâm, cơ hồ dùng giọng điệu ra lệnh nói:

- Dẫn tôi tới Tí Hộ Sở của mấy người.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, giọng của người trẻ tuổi kia đâu có nửa điểm ý tứ nhờ giúp đỡ, vì vậy hắn lạnh nhạt nói:

- Anh từ nơi này đi về phía nam, chỉ cần đi không quá chậm, trước khi trời tối là có thể đến Tí Hộ Sở, tôi còn phải săn bắn, sẽ không giúp anh đâu.

Hàn Sâm đang chuẩn bị xoay người trở lại bụi cỏ, nào ngờ thân hình của người tuổi trẻ kia đột nhiên khẽ động, một quyền đánh tới phía sau Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm lảo đảo té xuống đất, đầu đập vào tảng đá, lập tức chảy ra không ít máu.

- Mày làm gì thế?

Hàn Sâm bụm lấy vết thương trên đầu đứng dậy, quay người trợn mắt nhìn người tuổi trẻ kia.

- Chỉ cần mày phục tùng tao, đừng nói nhảm nhiều như vậy, mang tao về Tí Hộ Sở.

Người trẻ tuổi lạnh lùng nhìn Hàn Sâm nói.

- Đi cmm!

Hàn Sâm gọi ra Nguyệt Nha Thương, giống như độc xà phun nọc, đâm tới thanh niên kia.

- Tam đoạn thương pháp trụ cột của chương trình giáo dục phổ thông? Rác rưởi, cho dù thú hồn của tao lúc xuyên qua bị hủy, cũng không phải loại phế vật như mày có thể địch nổi.

Mgười trẻ tuổi khinh miệt liếc qua Hàn Sâm, duỗi một tay ra lấy chưởng làm đao, trực tiếp chém về phía Nguyệt Nha Thương.

Da cánh tay của người tuổi trẻ kia vậy mà trắng như mỡ dê, tản ra ánh sáng kỳ dị giống như ngọc thạch, thoạt nhìn không phải thủ chưởng của nhân loại, giống như là một tác phẩm nghệ thuật do tinh xảo do ngọc điêu khắc thành.

Răng rắc!

Nguyệt Nha Thương do thú hồn Đồng Nha Thú biến thành bị người trẻ tuổi kia dùng một chưởng cắt đứt, nhẹ nhàng giống như đao thép cắt qua cây gỗ.

- Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật!

Khuôn mặt Hàn Sâm lộ ra vẻ kinh hãi, trong tay chỉ còn lại nửa đoạn thương.

Khoa học kỹ thuật ở thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở không hề có tác dụng, nhưng mà các loại võ học cổ đại lại mang đến tác dụng không ngờ đến.

Sau khi nhân loại nhận được các loại gen, những loại cổ võ nguyên bản giống như thần thoại kia, vậy mà thật sự phát huy tác dụng ở trên người nhân loại.

Chỉ có điều tác dụng của nó cũng không phải là cái gọi là khí trong khí công, mà là lực lượng của gen, có gen càng mạnh, hiệu quả tu luyện cổ võ sẽ càng mạnh hơn.

Trải qua một thời gian nghiên cứu, nhân loại phát hiện cổ võ có thể kích phát tiềm năng ở trong gen, giống như là phản ứng nhiệt hạch vậy, bộc phát ra tiềm lực trong gen, khiến cho nhân loại đạt được lực lượng vượt mức bình thường, loại cổ võ mới này được gọi là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Chỉ có điều phương pháp tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật liên quan mật thiết với cổ võ, có rất nhiều chỗ thần bí khó hiểu, nhiều phương diện mà khoa học cũng không có cách nào giải thích được, phương pháp tu luyện

phần lớn bị đám người thượng lưu trong xã hội lũng đoạn, Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật càng cao cấp hơn thì càng khó học được.

Loại người tốt nghiệp chương trình giáo dục phổ thông bắt buộc như Hàn Sâm, căn bản không có cơ hội tiếp xúc với Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Chỉ khi tiến vào học viện cao cấp mới có thể học được Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đại chúng, hơn nữa đẳng cấp cũng khá thấp.

Nếu như nói nhân loại săn giết sinh vật để cải thiện gen là quá trình cải tạo bùn đất thành sắt thép, như vậy Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật chính là thứ quyết định đống sắt thép kia chỉ là sắt thép thông thường, hay là thép dùng chế tạo thành cương đao thậm chí là súng đạn.

Đạt được gen khiến cho thân thể tiến hóa chỉ là đã lấy được lực lượng, mà Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật chính là chìa khóa để con người có thể sử dụng tất cả lực lượng tiềm ẩn của bản thân.

- Không ngờ loại rác rưởi như mày cũng có chút kiến thức.

Người trẻ tuổi kia lạnh lùng liếc qua Hàn Sâm:

- Cho mày thêm một cơ hội cuối cùng, dẫn đường hoặc chết.

Nói xong, người trẻ tuổi kia đã giơ bàn tay tựa như tinh ngọc kia lên, giống như là đao phủ chuẩn bị hành hình, chỉ cần vẻ mặt của Hàn Sâm có gì đó không đúng, y sẽ chém đầu của hắn xuống.

- Dẫn CMM!

Trong lòng Hàn Sâm điên cuồng tức giận, trực tiếp triệu hồi ra thú hồn Hắc Giáp Trùng, hóa thành áo giáp bảo vệ toàn thân, đá ngang một cái, hung hăng lao về phía người trẻ tuổi.

- Muốn tìm chết, tao sẽ thành toàn cho mày.

Ánh mắt của người trẻ tuổi lạnh lẽo, bàn tay hiện ra màu ngọc thạch sáng bóng, hung hăng chém tới đùi Hàn Sâm.

Coong!

Chân của Hàn Sâm bị người trẻ tuổi chém một nhát, lập tức bị rung động đẩy sang một bên, trên mặt giáp giống như vàng ròng lại bị chém ra một vết màu trắng.

Người trẻ tuổi cũng bị lực lượng trên đùi Hàn Sâm phản chấn khiến cho thân thể lùi lại mấy bước, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, ánh mắt loé lên sự tham lam nhìn chòng chọc áo giáp trên người Hàn Sâm:

- Lại có thể ngăn cản Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của tao, chẳng lẽ là áo giáp thần huyết thú hồn? Không ngờ tên phế vật như mày còn có thứ tốt như thế, đúng là trời giúp Tuyết Long Nhạn tao, giao ra áo giáp thần huyết thú hồn, tao tha cho mày một mạng.

Trong lòng Hàn Sâm tức điên, quay người lại đá một cước tới.

Vẻ mặt của Tuyết Long Nhạn lạnh lẽo, đổi chưởng thành trảo, một phát bắt lấy chân Hàn Sâm, uốn éo một cái, lập tức vật Hàn Sâm té lăn trên mắt đất, sau đó đầu gối hạ xuống, hung hăng đánh lên trên sống lưng của Hàn Sâm.

- A!

Hàn Sâm lập tức hét thảm, cảm giác như cột sống của mình sắp bị đứt lìa.

- Rác rưởi vĩnh viễn là rác rưởi, cho dù có được thần huyết thú hồn, cũng vẫn chỉ là rác rưởi.

Quả đấm của Tuyết Long Nhạn như băng ngọc, từng quyền từng quyền đánh vào sau ót Hàn Sâm, cứ thế đánh đầu của Hàn Sâm lõm vào bên trong nham thạch, ác độc kêu lên:

- Giao thần huyết thú hồn ra, loại rác rưởi như mày không xứng có được thần huyết thú hồn.

- CMM!!!

Máu trong người Hàn Sâm như bị thiêu đốt, đột nhiên mạnh mẽ nhấc thân thể lên, phần gáy của mũ bảo hiểm va vào mặt Tuyết Long Nhạn, lập tức

đụng gãy mũi Tuyết Long Nhạn, xương mũi lệch sang một bên, máu tươi chảy ròng ròng.

Hàn Sâm khôi phục lại tự do, lập tức gọi ra Huyết Tinh Đồ Lục Giả, trong nháy mắt dung hợp với thân thể, biến thành quái thể hùng tráng, điên cuồng xông tới Tuyết Long Nhạn.

Tuyết Long Nhạn giơ chưởng hóa đao chém tới người Hàn Sâm, Hàn Sâm lại không quan tâm, mặc kệ cho thủ chưởng như băng như ngọc kia của Tuyết Long Nhạn chém lên người mình, hai tay gắt gao khóa chặt thân thể của y, đầu bò đập thẳng vào đầu Tuyết Long Nhạn.

- Ai là rác rưởi… ai là rác rưởi… CMN ai là rác rưởi…

Hàn Sâm giống như phát điên, liên tục đập đầu mình vào đầu Tuyết Long Nhạn.

Chương 13: Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật

Ban đầu Tuyết Long Nhạn còn giãy dụa dùng chân đạp Hàn Sâm, Nhưng Hàn Sâm hoàn toàn không để ý, hắn liều mạng dùng đầu bò đập lên mặt Tuyết Long Nhạn, không bao lâu sau thân thể Tuyết Long Nhạn đã mềm nhũn, chờ lúc lửa giận trong lòng Hàn Sâm biến mất thì mới phát hiện Tuyết Long Nhạn đã chết từ lâu, đầu lâu bị hắn đập đến nát bé, máu thịt mơ hồ.

Thân thể Huyết Tinh Đồ Lục Giả cộng thêm áo giáp thú hồn cấp thần huyết, khiến cho ngay cả người tu luyện qua Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cũng không thể chịu được lực va chạm mạnh như thế.

Hàn Sâm buông lỏng tay, Tuyết Long Nhạn giống như một bãi bùn nhão té xuống mặt đất, hoàn toàn không còn sinh cơ.

Giải trừ biến thân Huyết Tinh Đồ Lục Giả và áo giáp Hắc Giáp Trùng, Hàn Sâm chỉ cảm thấy đầu mình vô cùng đau, trên người có vài chỗ bị thương rất nặng, dường như xương cốt bên trong cũng bị nứt ra.

Trong lòng Hàn Sâm nghĩ lại mà sợ, hắn mặc áo giáp thần huyết, biến thân thành Huyết Tinh Đồ Lục Giả còn bị thương nặng như vậy, Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Tuyết Long Nhạn đúng là quá đáng sợ.

Nếu như y cũng có thú hồn, lúc này Hàn Sâm sẽ không thể đứng ở đây được nữa.

Hàn Sâm nhìn thi thể của Tuyết Long Nhạn, do dự một chút liền dùng tay tìm tòi trên người y, sau một lúc hắn tìm được một cái ví tiền.

Nhưng trong ví không có tiền, chỉ có một tấm tinh tạp, hơn nữa cấp bậc tinh tạp rất cao, hạn mức chi tiêu cực lớn.

Ngoài ra cũng chỉ còn một tấm ký ức tinh phiến, Hàn Sâm suy nghĩ một lát liền tiêu hủy ví tiền và tinh tạp, thậm chí thi thể của Tuyết Long Nhạn cũng bị hắn ném vào hồ, chỉ giữ lại tấm ký ức tinh phiến kia.

Mắt thấy vài con Thiết Xỉ Ngạc nổi lên trên mặt nước cắn xé thi thể của Tuyết Long Nhạn, rất nhanh xương cốt đều nằm trong bụng chúng nó, lúc này Hàn Sâm mới quay người rời đi.

Không tiếp tục săn bắn nữa, trên người Hàn Sâm lúc này có quá nhiều vết thương, hắn một đường chịu đựng đau đớn chạy về Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Người của Thần Thiên Tử vẫn còn đang chặn cửa truy tìm tung tích của Kim Tệ, giải thưởng cũng càng ngày càng cao, nhưng đáng tiếc trong Cương Giáp Tí Hộ Sở không có ai từng liên hệ với Hàn Sâm, tiền thường nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Trên đường vẫn thỉnh thoảng có người bàn tán chuyện về Tệ ca, Hàn Sâm trở lại gian phòng của mình, nhìn nhìn con Đồng Nha Thú kia, đại bộ phận thân thể đều đã hóa thành màu vàng xanh nhạt, màu sắc vẫn còn nhạt hơn Đồng Nha Thú biến dị chân chính một chút, có lẽ còn cần thêm một ít thời gian nữa mới có thể hoàn thành tiến hóa.

Truyền tống rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở, Hàn Sâm tới bệnh viện một chuyến, sau khi kiểm tra phát hiện nhiều chỗ trên người bị gãy xương, bác sĩ tốn rất nhiều thời gian mới xử lý hết vết thương trên người hắn.

Cũng mãy trước đây không lâu Hàn Sâm từ chỗ Tô Tiểu Kiều kiếm được 10 vạn đồng, nếu không bây giờ ngay cả tiền chữa bệnh cũng không có.

Về đến nhà, Hàn Sâm đóng cửa lại, nhét ký ức tinh phiến (Dịch: chip điện tử) vào trong máy trí tuệ nhân tạo, muốn thử xem có thể biết được thân phận của Tuyết Long Nhạn hay không.

Người có năng lực xuyên qua rừng thiêng nước độc đến Cương Giáp Tí Hộ Sở, lại tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, chắc chắn không phải hạng người bình thường, nếu không phải thú hồn trên người y lúc vượt núi băng đầm đã bị hủy, hơn nữa còn bị trọng thương, cho dù Hàn Sâm có được hai cái thần huyết thú hồn cũng chưa chắc có thể giết được y.

Máy tính phân tích nội dung bên trong một hồi rồi phát lên màn hình, Hàn Sâm vừa nhìn liền trừng to mắt, mừng rỡ không thôi.

- Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật…trong này ghi chép Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật…

Hàn Sâm cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời cười dài.

Tong tinh phiến bắn ra hình ảnh lập thể giả lập, một cô gái không mảnh vải che thân làm ra các loại động tác kỳ quái, vừa đọc thuộc lòng pháp quyết trúc trắc khó hiểu, mỗi khi làm xong một động tác, cô gái sẽ giải thích thêm một chút.

Mặc dù cô gái kia xinh đẹp tới cực điểm, nhưng mà lúc này lực chú ý của Hàn Sâm lại bị Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hấp dẫn, hoàn toàn không sinh ra tâm tư gì khác.

- Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, đây không phải là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà tên Tuyết Long Nhạn kia sử dụng sao?

Hàn Sâm đã được chứng kiến sự mạnh mẽ lúc Tuyết Long Nhạn khi sử dụng môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này, trong lòng càng thêm vui mừng.

Nhốt mình ở trong phòng hai ngày hai đêm, cuối cùng Hàn Sâm đã ghi nhớ hết toàn bộ nội dung bên trong tinh phiến, sau đó không chút nghĩ ngợi tiêu hủy tấm tinh phiến kia, giữ loại vật này ở trên người, tương lai rất có thể sẽ thành một mối họa, sau khi xem Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật xong, Hàn Sâm càng chắc chắn thân phận của Tuyết Long Nhạn tuyệt đối không đơn giản.

Hàn Sâm bắt đầu thử tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, cũng thuận tiện dưỡng thương. Vốn hắn đã nghĩ qua, sau khi có tiền sẽ mua một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, nhưng mà thứ có thể mua được, trên cơ bản đều là hàng vỉa hè, mà môn Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật này vừa nhìn liền biết là thứ cao cấp.

Mặc dù Hàn Sâm biết tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật sẽ có nguy cơ bại lộ, tuy nhiên hắn vẫn bất chấp bắt đầu tu luyện, bởi vì nếu bỏ qua môn Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật này, có lẽ hắn sẽ không còn cơ hội tiếp xúc với Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp như vậy nữa.

Tu luyện hai ba ngày, Hàn Sâm cảm thấy thân thể mình hình như trở nên lạnh hơn, đo nhiệt độ cơ thể một chút, vậy mà nhiệt độ cơ thể mình thấp hơn người bình thường hai độ, tuy nhiên Hàn Sâm cũng không hề cảm thấy không thoải mái, ngược lại còn cảm thấy toàn thân sảng khoái, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều, giống như tế bào toàn thân đều tràn đầy sức sống.

Lại tiếp tục tu luyện tiếp, nhiệt độ cơ thể cũng không hạ xuống nữa, chỉ là tinh thần của Hàn Sâm càng ngày càng tốt, ngay cả da trên người cũng mịn màng hơn không ít.

- Hàn Sâm, gần đây làm gì đấy, chúng ta đã lâu không gặp, hay là ra ngoài chơi chút đi.

Trong máy liên lạc bắn ra hình ảnh một thanh niên đẹp trai tóc dài có nụ cười như ánh mặt trời, tuổi tác tương đương với Hàn Sâm.

- Gặp nhau ở đâu đây?

Hàn Sâm thấy thanh niên tóc dài đẹp trai kia, tâm tình tốt lên không ít, đây là bạn thân Trương Đan Phong của hắn, từ nhỏ đã cùng lăn lộn lớn lên, cha của Trương Đan Phong chính là luật sư Trương.

- Cậu xuống trước rồi nói, tôi sắp đến nhà cậu rồi, Hàn Hạo và Tuyết Tịch đều đến.

Trương Đan Phong nói.

- Được.

Hàn Sâm gật đầu, ra cửa quả nhiên thấy một chiếc máy bay tư nhân loại nhỏ vừa ngừng ở bên ngoài, Trương Đan Phong đang ngồi ở trên vị trí lái, ngoắc tay vẫy hắn.

Hàn Sâm lên máy bay, nhìn đằng sau còn có hai người một nam một nữ trẻ tuổi đang ngồi nói chuyện. Cô gái vô cùng xinh đẹp, điềm đạm nho nhã, tên là Tuyết Tịch, người con trai dĩ nhiên chính là Hàn Hạo, kỳ thật là thân thích với Hàn Sâm, đó chính là con trai của bác gái béo kia, luận bối phận còn phải gọi Hàn Sâm là anh họ.

Bởi vì bác gái của Hàn Sâm hung hăng, chồng lại ở rể, cho nên Hàn Hạo vẫn theo họ Hàn của bác gái.

Thêm Trương Đan Phong, bốn người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, chỉ có điều về sau cha của Hàn Sâm gặp chuyện không may, hắn chỉ có thể học chương trình giáo dục bắt buộc, ba người bọn Trương Đan Phong đều học ở học viện tư thục.

Hàn Sâm lên tiếng chào Hàn Hạo, Tuyết Tịch rồi leo lên chỗ ngồi bên cạnh Trương Đan Phong, Hàn Hạo chỉ ừ lên một tiếng rồi tiếp tục nói chuyện với Tuyết Tịch, cũng không quan tâm tới Hàn Sâm.

- Tuyết Tịch, đáng tiếc cô không ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, nếu như chứng kiến trận đánh kia nhất định sẽ rung động không thôi, Tệ ca vẫy tay một cái, đột nhiên nửa người dưới biến thành ngựa, nửa người trên là người, còn có một cái đầu bò, toàn thân được áo giáp giống như vàng ròng bao phủ, cả đám bọn Thần Thiên Tử chỉ có thể trợn mắt nhìn hắn chạy đi…

Chương 14: Thần Tử

Hàn Sâm có chút kinh ngạc liếc qua Hàn Hạo đang nói văng nước miếng, không ngờ lại trùng hợp như vậy, Hàn Hạo thế mà cũng được truyền tống đến Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm tính toán thời gian, mình lớn hơn Hàn Hạo ba tháng, chắc hẳn y vừa mới làm lễ thành niên không lâu, đã có tư cách tiến vào không gian Thần Chi Tí Hộ Sở.

Không biết là vì nguyên nhân gì, nếu như nhân loại dưới mười sáu tuổi tiến hành truyền tống sẽ tạo thành tổn thương nhiêm trọng không thể phục hồi đối với thân thể, cho nên pháp luật liên minh quy định phải đủ mười sáu tuổi mới có thể truyền tống đến không gian Thần Chi Tí Hộ Sở, bất kể xuất thân như thế nào cũng phải tuân thủ điều luật này.

- Tên điên (Phong Tử), chúng ta đi đâu thế?

Hàn Sâm nhìn Trương Đan Phong hỏi, đừng nhìn mặt mũi Trương Đan Phong anh tuấn tiêu sái như thế mà lầm, lúc đánh nhau y quả thật giống như tên điên vậy, cho nên y mới có biệt danh như thế, cũng không phải do tên của y có một chữ Phong.

- Tinh Huy võ đạo tràng.

Khuôn mặt Trương Đan Phong lộ ra vẻ hưng phấn:

- Tôi nói cho cậu biết, Đường Chân Lưu sắp biểu diễn ở Tinh Huy võ đạo tràng đó, đúng vậy, chính là Đường Chân Lưu đó, Thần Tử thứ năm năm ngoái, hơn nữa y am hiểu nhất chính là đao pháp cuồng liệt bá đạo tôi thích nhất. . .

Trương Đan Phong nói tới nước miếng tung bay, mặt mũi tràn ngập chờ mong, ở thời đại toàn dân tu hành này, các loại minh tinh như diễn viên, ca sĩ, video game, thể dục. . .đã sớm thối lui ra khỏi vũ đài lịch sử, bây giờ minh tinh thịnh hành nhất chính là võ giả có vũ lực mạnh mẽ.

Ở trong thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở, hàng năm vào thời điểm đặc biệt nào đó, võ đạo tràng ở mỗi Tí Hộ Sở đều cùng lúc mở ra, người đạt được thứ hạng nhất định ở trong võ đạo tràng có thể lưu tên mình trên Võ Đạo Bi.

Một trăm người đứng đầu đều có thể ghi tên lên trên Võ Đạo Bi ở Tí Hộ Sở, nhưng chỉ có người xếp hạng nhất trên Võ Đạo Bi mới có tư cách tham gia cuộc chiến chung cuộc giữa những người mạnh nhất, cuối cùng sẽ có mười người được ghi danh trên Thần Bi, đạt được phong hào Thần Tử, mọi người ở Tí Hộ Sở đều có thể nhìn thấy xếp hạng của mười người bên trên Thần Bi.

Mười người này, trên cơ bản chính là minh tinh hot nhất trong một năm này.

Mấy năm gần đây, người đứng đầu trên Võ Đạo Bi ở Cương Giáp Tí Hộ Sở đều là Tần Huyên, nhưng mà tên của Tần Huyên chưa từng xuất hiện ở trên Thần Bi, có lẽ là vì thành tích không tốt, không thể tiến vào trong top 10.

Đường Chân Lưu chính là người xếp thứ năm trên Thân Bi năm ngoái, dùng đao pháp cương mãnh bá đạo để nổi danh, rất được giới trẻ hiện nay yêu thích, thậm chí còn được hoan nghênh hơn mấy vị Thần Tử xếp ở phía trước.

Đường Chân Lưu biểu diễn một hồi thực chiến, chỉ là tiền vé vào cửa có thể lên tới ngàn vạn Tả Toàn Tệ, không phải người bình thường có thể so sánh được.

Tuy rằng sớm biết Đường Chân Lưu rất được hoan nghênh, nhưng lúc Hàn Sâm đến Tinh Huy võ đạo tràng vẫn bị tình cảnh làm cho chấn kinh, trên khán đài Tinh Huy võ đạo tràng có thể chứa mười mấy vạn người, vậy mà hiện tại đã ngồi kín hết.

Không ít fans cuồng giơ băng rôn, lớn tiếng hô tên của Đường Chân Lưu.

Chờ lúc Đường Chân Lưu xuất hiện, thậm chí có fan nữ bởi vì quá hưng phấn, cộng thêm bị những fan hâm mộ khác đè ép, cho nên trực tiếp hôn mê bất tỉnh luôn.

- Nếu như tôi có thể lên Thần Bảng giống như Đường Chân Lưu, cho dù chỉ là vị trí thứ mười tôi cũng rất thỏa mãn rồi.

Trương Đan Phong hâm mộ nói.

- Tên điên, sẽ có cơ hội mà.

Hàn Sâm nhìn đám thanh niên bên cạnh đang điên cuồng vì Đường Chân Lưu xuất hiện, cười một cái nói.

- Khó lắm, tôi đã tiến vào Tí Hộ Sở hơn ba tháng rồi, mặc dù lấy tiền mua chút thịt sinh vật nguyên thủy và một cái thú hồn nguyên thủy, nhưng mà muốn săn giết sinh vật biến dị vẫn rất khó, nếu như có thú hồn biến dị, vậy thì sẽ dễ nhàng hơn nhiều. Nhưng mà thú hồn biến dị kia cho dù tôi chịu bỏ tiền ta mua, cũng chưa chắc người ta chịu bán.

Trương Đan Phong lắc đầu cười khổ nói.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ đáng tiếc:

- Trong thế giới Tí Hộ Sở, thứ duy nhất có thể mang ra ngoài chính là thú hồn, nhưng đáng tiếc thú hồn lại không có cách nào giao dịch ở bên ngoài được, nếu không sau này tiến hóa thêm mấy con sinh vật biến dị, hẳn cũng thu được thú hồn, có thể giúp đỡ y một chút.

- Ha ha, vận may của Phong ca không bằng tôi rồi, tôi vừa mới tới Tí Hộ Sở không lâu, liền có được một cái thú hồn biến dị, hơn nữa còn là thú hồn dạng binh khí, nhưng đáng tiếc mọi người không ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, nếu không sẽ dẫn mọi người đi săn giết dị sinh vật, mọi người cũng không cần cực khổ như vậy.

Hàn Hạo có chút đắc ý ưỡn ngực nói.

- CMN, không phải chứ. . . cậu mới tiến vào thế giới Tí Hộ Sở vài ngày đã lấy được thú hồn biến dị? Thành thật khai ra đi, là cậu tự săn giết hay là dùng tiền mua?

Trương Đan Phong trợn to mắt nhìn Hàn Hạo kêu lên.

- Đương nhiên là tự mình săn giết rồi.

Hàn Hạo lớn tiếng nói.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cười khổ, Hàn Hạo từ nhỏ đến lớn có một tật xấu, lúc nói dối sẽ không tự chủ được tăng cao âm lượng, chỉ sợ cái thú hồn biến dị kia, tám chín phần mười là do cha mẹ y bỏ một số tiền lớn mua lại.

Giá thành một cái thú hồn biến dị không thấp, ít nhất cũng phải trên 100 vạn, tốt một chút phải dùng ngàn vạn mà tính, khó trách đám người kia lại có ý đồ với khu nhà cũ, nhiều tiền như vậy quả thật như cắt một khối thịt lớn trên người bọn họ rồi.

Lúc trước mặc dù bán công ty được không ít tiền, nhưng mà có ra không có vào, bọn họ cũng không nhịn được giày vò, vì thế hiện tại chắc không còn lại bao nhiêu.

Đường Chân Lưu ở trên đài xác thực rất lợi hại, mặc dù chỉ là biểu diễn, nhưng đao pháp của y vừa nhanh vừa độc, cơ hồ khiến người ta không thấy rõ quỹ tích xuất đao, người bình thường tuyệt đối không làm được.

Hàn Sâm nhìn chốc lát liền biết Đường Chân Lưu nhất định đã tu luyện qua Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thượng thừa, sở học đao pháp cũng không bình thường, không phải hắn có thể so sánh.

Kết quả quyết đấu đương nhiên là Đường Chân Lưu chiến thắng, sau đó Đường Chân Lưu lại triệu hoán ra thú hồn tiến hành biểu diễn, cuối cùng biến thân trở thành một sinh vật cao hơn ba mét, giống như bạo long, một cú húc đụng nát một khối đá lớn cao hơn đầu người, khiến cho fan hâm mộ phấn khích không thôi.

- Thần huyết thú hồn Bạo Nộ Cuồng Thú, nếu như tôi cũng có một cái, vậy đời này sống không uổng phí rồi.

Vẻ mặt của Trương Đan Phong cũng kích động nhìn Đường Chân Lưu đang hóa thân thành cự thú trên đài, nước miếng đều sắp chảy ròng ròng xuống.

- Đây có là gì, tôi thấy thú hồn Bạo Nộ Cuồng Thú này của Đường Chân Lưu còn chưa bằng thần huyết thú hồn của Tệ ca, của hắn mới gọi là ngưu bức. . .

Hàn Hạo ở một bên nói tới nước miếng tung bay, giống như là y có được cái thần huyết thú hồn kia.

- Ai mạnh ai yếu, đấu qua mới biết được.

Đường Chân Lưu là thần tượng của Trương Đan Phong, Trương Đan Phong nghe thấy lời này đương nhiên vô cùng khó chịu, trả lời lại một cách mỉa mai:

- Tệ ca gì đó có mạnh hay không tôi không biết, nhưng mà cái thần huyết thú hồn kia của hắn là do đoạt của người khác, không phải là anh hùng hảo hán gì cả, cho dù thần huyết thú hồn kia cường đại đi nữa, nhân phẩm của người này cũng có vấn đề, sao có thể đánh đồng với Đường Chân Lưu được chứ.

Trong lòng Hàn Sâm thầm đổ mồ hôi lạnh:

- Tên điên à tên điên, cậu nào biết nhân dân ở tầng dưới chót xã hội sinh hoạt gian khổ cỡ nào, làm sao tôi có thể bỏ qua cơ hội như vậy được, huống chi Thần Thiên Tử vốn chính là cừu nhân của tôi.

Hàn Sâm vốn đang vân vân không biết có nên nói cho bọn họ biết mình là Tệ ca hay không, nhưng suy nghĩ một hồi thì quyết định bỏ qua, dù sao bọn Trương Đan Phong biết mình là Tệ ca cũng không có ích lợi gì.

Chương 15: Bán Thịt

Sau khi Hàn Sâm về tới nhà liền tiếp tục tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, thuận tiện dưỡng thương, cách mỗi hai ngày mới tiến vào thế giới Tí Hộ Sở một lần, nhìn xem con Đồng Nha Thú kia đã tiến hóa thành cấp biến dị hay chưa.

Mãi cho đến nửa tháng sau, toàn thân con Đồng Nha Thú kia mới hoàn toàn biến thành màu vàng xanh nhạt, từ xa nhìn lại giống như là một tác phẩm điêu khắc bằng thanh đồng.

Chỉ là vẫn có chút không giống với Đồng Nha Thú biến dị mà Hàn Sâm đã gặp, Hàn Sâm từng thấy Đồng Nha Thú biến dị mà gười khác săn được, hình thể ít nhất cũng lớn gấp hai lần so với Đồng Nha Thú thông thường.

Thế nhưng con Đồng Nha Thú biến dị nhân tạo này không khác Đồng Nha Thú bình thường là bao, thoạt nhìn khí lực cũng được gia tăng, kém hơn Đồng Nha Thú biến dị chân chính rất nhiều.

Hàn Sâm lấy dao găm hợp kim ra chém lên trên cổ Đồng Nha Thú biến dị, Đồng Nha Thú biến dị không có việc gì, trên bề mặt dao găm lại xuất hiện một lỗ hổng.

- Xem ra vẫn có điểm khác với Đồng Nha Thú bình thường.

Hàn Sâm biến thân thành Huyết Tinh Đồ Lục Giả, dùng sức vặn gãy cổ Đồng Nha Thú.

- Săn giết sinh vật biến dị Đồng Nha Thú, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể đạt được từ 0 đến 10 điểm gen biến dị.

Âm thanh vang lên trong đầu khiến cho Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, tuy có điểm khác với Đồng Nha Thú biến dị hoang dã, thế nhưng chỉ cần là sinh vật biến dị thì không thành vấn đề gì.

Bây giờ điều khiến Hàn Sâm cảm thấy phiền toái chính là phải bán con Đồng Nha Thú biến dị này như thế nào, hiện tại hắn rất cần tiền, nếu không giữ lại ăn cải thiện gen biến dị cũng không tồi.

- Mọi người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở đều đang tìm Kim Tệ, nếu như mình dùng thân phận Kim Tệ đi bán, thực sự quá nguy hiểm. Nhưng nếu dùng thân phận thật đi bán cũng là một chuyện rất phiền phức.

Hàn Sâm suy nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định dùng thân phận Kim Tệ đi bán.

Mấy ngày gần đây Tô Tiểu Kiều rất buồn bực, Tần Huyên bảo y đi tìm Kim Tệ, nhưng mà hiểu biết của y với Kim Tệ chỉ có nhiêu đó, biết tìm hắn ở đâu đây?

Sáng sớm, Tô Tiểu Kiều lộ ra vẻ đau khổ đi ra ngoài, mới vừa đi một bước đã bị vấp phải thứ gì đó, y lập tức ngã sấp mặt.

- CMN, ai thất đức như vậy, để một tảng đá ở trước cửa phòng tao, đừng để tao biết là ai làm, nếu không mày chết chắc!

Tâm tình của Tô Tiểu Kiều vốn đã rất buồn bực, hiện tại càng muốn chửi người, nhưng sau khi cẩn thận nhìn lại, y lại phát hiện bên dưới tảng đá có để một vật gì đó.

Tô Tiểu Kiều liền vội vàng đi tới nhìn, phía dưới có một tờ giấy và một cái bao, trên giấy có viết vài chữ.

- Năm vạn tệ đã thanh toán xong, nếu muốn nữa, ngày mai mang tiền đến Lạc Phong Cốc, chỉ lấy tiền mặt.

Tô Tiểu Kiều lập tức kích động, tờ giấy kia mặc dù không kí tên, nhưng mà góc dưới bên trái lại vẽ một hình ảnh đồng tiền lỗ vuông, không cần nói Tô Tiểu Kiều cũng đoán được là ai.

- Tệ ca!

Trong lòng Tô Tiểu Kiều kích động, nhưng mà lần này không dám kêu to, y nhìn trái nhìn phải thấy không có ai liền vội vàng nhặt cái bao nhỏ lên, nhét tờ giấy vào ngực rồi chạy như bay về phòng.

Đóng cửa lại, Tô Tiểu Kiều thận trọng mở bao vải ra, chỉ thấy bên trong có chứa một khối thịt khô dài mảnh, cũng không có bao nhiêu, chỉ có hai ba miếng mà thôi.

Tô Tiểu Kiều cắn răng nhét thịt khô vào trong miệng nhai, nhai mấy lần liền nuốt vào trong bụng.

- Ăn thịt Đồng Nha Thú biến dị, đạt được 1 điểm gen biến dị.

Âm thanh vang lên trong đầu lại khiến cho Tô Tiểu Kiều vừa mừng vừa sợ:

- Thịt Đồng Nha Thú biến dị? Tệ ca săn được Đồng Nha Thú biến dị? Hắn bảo mình mang tiền tới Lạc Phong Cốc, chẳng lẽ hắn còn rất nhiều thịt Đồng Nha Thú muốn bán cho mình

Tô Tiểu Kiều nghĩ tới đây càng thêm hưng phấn, thầm nghĩ lần này gặp may rồi, không chỉ có thể bàn giao chuyện của Tần Huyên, còn có thể mua được thịt biến dị từ chỗ Kim Tệ, quả thực là một công đôi việc.

Mới rạng sáng ngày hôm sau, Tô Tiểu Kiều đã lên đường đi đến Lạc Phong Cốc, sau khi đến Lạc Phong Cốc, đợi cả buổi nhưng vẫn không nhìn thấy Hàn Sâm tới.

Một mực đợi từ sáng sớm lúc mặt trời còn chưa nhô, đến lúc mặt trời treo ở giữa đỉnh đầu, đừng nói là Kim Tệ, ngay cả một con dị sinh vật cũng không thấy đâu.

- CMN, không phải là lừa mình chứ.

Trong lòng Tô Tiểu Kiều buồn bực, đang muốn rời đi, lại nghe thấy tiếng nói truyền từ bên cạnh đến:

- Có mang tiền đến không?

Tô Tiểu Kiều hết hồn, vội vàng quay đầu nhìn sang, lập tức nhìn thấy Kim Tệ mặc bộ giáp vàng đang từ trong bụi cỏ đi ra.

- Tệ ca, không phải anh ở chỗ này trốn cả buổi sáng đấy chứ?

Tô Tiểu Kiều trợn to mắt nhìn Hàn Sâm nói.

- Tôi đã ở đây từ đên qua rồi, cậu cũng biết tình huống hiện nay của tôi, không thể không cẩn thận được.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Tệ ca, tôi thật khâm phục anh đấy. Nhưng mà anh thật sự không cần lo lắng, tôi sao có thể bán anh đi được, anh đồng ý bán thịt sinh vật biến dị cho

tôi, tôi cảm kích còn không kịp nữa là, tuyệt sẽ không có lòng riêng.

Tô Tiểu Kiều giơ ngón tay cái lên với Hàn Sâm, trốn dưới mặt đất từ đên qua tới giờ, không hề nhúc nhích, cảm giác kia tuyệt đối không dễ chịu, không phải người bình thường có thể chịu được.

- Bớt nói nhảm đi đi, có mang tiền tới không?

Hàn Sâm từ trong chỗ ẩn nấp kéo một cái bao ra ngoài, đưa tới trước mặt Tô Tiểu Kiều.

Tô Tiểu Kiều nhìn trong bao thấy toàn bộ đều là loại thịt khô mà sáng sớm hôm qua mình ăn, ước chừng có bảy tám cân, liền hưng phấn hỏi:

- Tệ ca, đống thịt khô này đều là Đồng Nha Thú biến dị ư?

- Cần phải hỏi sao? Đây là toàn bộ thịt của Đồng Nha Thú biến dị, cộng thêm mấy miếng sáng sớm hôm qua cậu ăn, một miếng cũng không thiếu, hai trăm vạn chắc giá.

Hàn Sâm nói.

- Được, hai trăm vạn thì hai trăm vạn.

Tô Tiểu Kiều cầm hai cọc tiền loại 1 vạn đồng Tả Toàn Tệ đưa cho Hàn Sâm, nhưng y dường như cũng không tin toàn bộ đám thịt khô đó đều là thịt của Đồng Nha Thú biến dị, bởi vì số lượng thoạt nhìn ít đi rất nhiều.

Hàn Sâm nhìn ra tâm tư của y, thu tiền rồi nói:

- Đây là cách làm thịt khô gia truyền, áp súc tất cả tinh hoa lại, cậu ăn hết sẽ biết, toàn bộ là Đồng Nha Thú, không thiếu một chút nào.

Hàn Sâm cố ý làm thành thịt khô, chính là không muốn để cho người ta nhìn thấy con Đồng Nha Thú biến dị nhân tạo kia, miễn cho người ngoài nghi ngờ.

- Tôi đương nhiên tin tưởng Tệ ca anh rồi.

Tô Tiểu Kiều dừng một chút rồi nói thêm:

- Tệ ca, anh nên biết, tôi làm việc cho Tần Huyên, cô ấy bảo tôi chuyển lời cho anh, cô ấy muốn mua thần huyết thú hồn và cự phủ màu vàng anh lấy được ngày đó, vấn đề giá cả có thể thương lượng.

- Ồ, cô ấy dự định ra gia bao nhiêu?

Hàn Sâm cũng có ý định bán cự phủ màu vàng kia đi, thứ đó giữ ở trên người quá bất tiện, lại không có tác dụng gì, hiện tại nó vẫn nằm dưới một góc chân núi.

- Chuyện này để hai người gặp mặt tự nói chuyện đi, tôi chỉ phụ trách truyền lời thôi.

Tô Tiểu Kiều giang tay ta nói.

- Gặp mặt thì thôi đi, cậu nói cho Tần Huyên biết, nếu như cô ta thật sự muốn mua vậy thì tự mình ra giá đi, cậu chuyển lời cho tôi là được, nếu tôi hài lòng, tự nhiên sẽ cân nhắc.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói, bảo hắn đi gặp Tần Huyên, chuyện này quả thật quá nguy hiểm.

Chương 16: Độc Tinh Hạt Tử

Sau khi Hàn Sâm kết thúc giao dịch Tô Tiểu Kiều, hắn dạo một vòng rồi thu áo giáp lại, ôm tiền trở về Cương Giáp Tí Hộ Sở, nhưng lúc vừa mới tới cửa thành lại đụng phải người quen.

- Sâm ca?

Hàn Hạo đang chuẩn bị ra khỏi thành thì kinh ngạc phát hiện Hàn Sâm đang đi tới.

- Sao thế? Hàn Hạo, cậu biết tên cuồng mông này?

Mấy người trẻ tuổi bên cạnh Hàn Hạo đều nhận ra Hàn Sâm, bọn họ liền dùng ánh mắt khác thường nhìn Hàn Hạo.

- Không phải, nhận lầm người, chúng ta đi thôi.

Hàn Hạo lập tức ngây ra một lúc, khuôn mặt lộ ra vẻ xấu hổ, cũng không chào hỏi Hàn Sâm nữa, trực tiếp vượt qua người Hàn Sâm, giống như muốn tránh thật nhanh đi.

Trong lòng Hàn Hạo thầm kêu xui xẻo, y không ngờ Hàn Sâm vậy mà cũng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, hơn nữa còn là tên cuồng mông đại danh đỉnh đỉnh, nếu như để người ta biết y là em họ của tên cuồng mông, Hàn Hạo thật sự không dám tưởng tượng Thần Thiên Tử và Tần Huyên sẽ đối phó với y như thế nào.

Hàn Sâm tự giễu cười cười, cũng không vạch trần Hàn Hạo, nếu Hàn Hạo đã không muốn nhận hắn, hắn cần gì phải đi "hại" người ta đây.

Mang theo hai trăm vạn trở lại gian phòng của mình, Hàn Sâm liền rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở, sau khi về đến nhà, Hàn Sâm liên lạc với luật sư Trương, nhờ ông ta hỗ trợ giải quyết chuyện khu nhà cũ, dựa theo pháp luật quy định mà làm, miễn cho về sau lại bị bọn bác gái dây dưa không rõ.

Làm xong tất cả chuyện này, thể xác và tinh thần của Hàn Sâm dễ chịu hơn không ít, sau này sẽ càng ngày càng tốt hơn, chờ hắn kiếm thêm chút tiền nữa trở về, hắn sẽ cho Hàn Nghiên học ở trường tư, thứ học được ở đó tốt hơn chương trình giáo dục phổ thông bắt buộc rất nhiều, đặc biệt là một vài học viện quý tộc, từ nhỏ đã có cơ hội được học tập Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, khởi điểm cao hơn chương trình giáo dục bắt buộc vô số lần.

Nhưng mà nghĩ tới trường học quý tộc, ngoại trừ tiền, học sinh còn phải có thân phận quý tộc mới được, Hàn Sâm phải tự mình hoàn thành lần tiến hóa đầu tiên, lấy được phong hào quý tộc, lúc đó Hàn Nghiên mới có tư cách học ở học viện quý tộc.

- Phong hào quý tộc có gì khó, cho dù là phong hào thần huyết quý tộc cũng không phải là chuyện không thể.

Trong lòng Hàn Sâm hăng hái.

- Ca ca, ca ca đang ở đâu thế?

Cửa phòng của Hàn Sâm bị đẩy ra một cái khe hở, Hàn Nghiên thò đầu nhỏ vào, mặc quần áo ngủ in hình bông hoa nhỏ trên người, trong ngực đang ôm một con búp bê vải, đôi mắt to đang tìm kiếm thân ảnh của Hàn Sâm.

Thấy Hàn Sâm ngồi ở trên giường, cô bé liền ôm búp bê vải chạy đến trước mặt Hàn Sâm, chui vào trong lồng ngực của hắn.

- Con bé nghịch ngợm này, sao trễ thế rồi mà vẫn chưa ngủ?

Hàn Sâm nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Hàn Nghiên.

- Nghiên Nghiên muốn nghe ca ca kể chuyện xưa, đã lâu rồi ca ca không hề kể chuyện cho Nghiên Nghiên nghe, mỗi ngày Nghiên Nghiên đều tìm ca ca, nhưng ca ca lại không có ở nhà, Nghiên Nghiên rất nhớ ca ca.

Hàn Nghiên mở mắt to nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm âm thầm cười khổ, từ khi tốt nghiệp tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, hắn cơ hồ không có thời gian chơi đùa với Hàn Nghiên nữa, trong lòng vô cùng áy náy.

- Nghiên Nghiên ngoan, bây giờ ca ca sẽ kể chuyện cho em nghe.

Hàn Sâm ôm lấy Hàn Nghiên, mở cuốn truyện ra nhẹ nhàng đọc:

- Rất lâu trước kia…

Hàn Sâm trở lại thế giới Tí Hộ Sở một lần nữa, chuẩn bị đi bắt một con sinh vật cấp nguyên thủy trở về nuôi, nửa tháng là có thể tạo thành sinh vật cấp biến dị, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà Hàn Sâm càng muốn biết, phải nuôi bao lâu mới có thể tạo ra một con sinh vật cấp thần huyết, thứ hắn cần nhất vẫn là sinh vật thần huyết.

Sinh vật cấp biến dị ngoài hoang dã tương đối dễ săn giết, nhưng muốn săn giết sinh vật cấp thần huyết ngoài hoang dã, thật sự là quá khó, ví dụ như Huyết Tinh Đồ Lục Giả, nếu như không phải bị nhiều người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở vây công lâu như vậy, lại bị một mũi tên thần huyết thú hồn của Thần Thiên Tử làm cho trọng thương, chỉ bằng vào một mình hắn, sợ là không chỉ không giết chết Huyết Tinh Đồ Lục Giả được, ngược lại bị nó chém chết rồi.

Hàn Sâm mới vừa đi ra khỏi cửa, vẫn chưa đi đến đầu ngõ, lại đột nhiên bị một bàn tay giữ chặt.

Hàn Sâm quay đầu nhìn lại, người lôi hắn lại là Hàn Hạo, Hàn Hạo không nói gì kéo hắn đến chỗ hẻo lánh không người, sau khi liên tục xác nhận xung quanh không có ai mới mở miệng nói với Hàn Sâm:

- Tôi không hiểu sao anh lại có thể gây chuyện như vậy? Anh mới tiến vào thế giới Tí Hộ Sở được bao lâu, thế mà đã đắc tội với cả Tần Huyên và Thần Thiên Tử rồi.

- Cũng không phải là tối muốn đắc tội với bọn họ.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Tôi không quan tâm, chuyện ngu xuẩn tự anh làm ra thì tự anh chịu, chớ liên lụy tới tôi, về sau ở trước mặt người ngoài đừng nói tôi là em họ của anh, cũng đừng nói anh biết tôi, tôi mới đến, tiền đồ sáng lạng, không muốn bị hủy giống như anh vậy.

Hàn Hạo trừng mắt nhìn Hàn Sâm nói.

- Được, tôi không nói.

Hàn Sâm cũng biết sau khi nhà mình sa sút, phải theo học chương trình giáo dục phổ thông bắt buộc, Hàn Hạo vốn không vừa mắt mình, đương nhiên cũng không thể nào chung hoạn nạn với hắn, với lại y cũng không có nghĩa vụ kia.

- Chúng ta đã thỏa thuận rồi, về sau anh tuyệt đối không được nói với người ngoài là anh biết tôi đâu đấy.

Hàn Hạo sau khi liên tục dặn dò Hàn Sâm, mới thận trọng rời đi, sợ có người thấy y ở cùng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm rời khỏi Cương Giáp Tí Hộ Sở, một đường đi thẳng vào sơn mạch, hắn không định tiếp tục săn Đồng Nha Thú nữa, thịt Đồng Nha Thú hắn đã ăn không ít, ăn nữa cũng sẽ không thể gia tăng gen nguyên thủy được, hiện tại chuẩn bị đi săn giết sinh vật nguyên thủy khác để ăn, sau đó lưu một con còn sống về phòng nuôi.

Mục tiêu mà Hàn Sâm chọn lần này "Hang Không Đáy", đó là một cái hang động lớn nằm sâu trong sơn mạch, bên trong có một loại sinh vật cấp nguyên thủy tên là Độc Tinh Hạt Tử (Dịch: Độc Tinh Bọ Cạp).

Bởi vì trong động không đáy đưa tay không thấy năm ngón, lại có rất nhiều đường hầm tương đối hẹp, cho dù mang theo thiết bị chiếu sáng, có đôi khi cũng rất khó nhìn thấy Độc Tinh Hạt Tử ẩn núp trong khe đá.

Vạn nhất bị đốt trúng, cho dù có max gen nguyên thủy, nhưng trong vòng ba đến năm phút đồng hồ cũng sẽ độc phát thân vong.

Cho nên có rất ít người nhắm vào Độc Tinh Hạt Tử, nhưng mà Hàn Sâm có áo giáp Hắc Giáp Trùng bảo vệ toàn thân, Độc Tinh Hạt Tử không thể đốt hắn dễ như vậy được, vì thế mức độ nguy hiểm cơ hồ bằng không.

Sở dĩ lựa chọn Độc Tinh Hạt Tử, thứ nhất là sẽ không bị ai phát hiện ra hành tung của hắn, thứ hai là Độc Tinh Hạt Tử cũng chỉ to bằng nắm đấm, giết khoảng trăm con mang về sẽ rất dễ dàng, không giống những sinh vật khổng lồ kia, giết một con thôi còn rất khó vận chuyển.

Thứ nữa là vạn nhất lấy được thú hồn của Độc Tinh Hạt Tử, đó cũng là đồ vật có giá trị lớn, gai độc bò cạp giống như thú hồn binh khí dạng dao găm của quân đội, không chỉ có khả năng đâm xuyên rất mạnh, mà đáng sợ hơn là còn mang theo nọc độc, mặc dù chỉ là thú hồn cấp nguyên thủy, nhưng giá trị của nó đã gần bằng thú hồn biến dị rồi.

Hàn Sâm một đường đi tới bên ngoài động không đáy, sau khi xác nhận bốn phía không có ai liền gọi ra áo giáp Hắc Giáp Trùng, sau đó chui vào bên trong động không đáy.

Các loại công cụ chiếu sáng khoa học kỹ thuật đều vô dụng ở thế giới Tí Hộ Sở, Hàn Sâm mang theo một bó đuốc tự chế, sau khi đốt chỉ có thể chiếu sáng khoảng cách không đến ba mét xung quanh, vả lại hết sức mờ nhạt, trên mặt đá bốn phía có các loại chất phản xạ ánh sáng cho nên hạn chế tầm nhìn rất nhiều, rất khó thấy được Độc Tinh Hạt Tử ẩn nấp ở trong khe nham thạch.

"Đ-A-N-G...G!"

Hàn Sâm mới đi có mấy bước, vậy mà cảm giác trên chân bị thứ gì đó va vào, cuối đầu nhìn xuống liền thấy một con bò cạp toàn thân có màu u lam giống như ngọc thạch, to bằng nắm đấm, đang dùng đuôi hung hăng đâm vào chân của hắn.

Chương 17: Tình Cờ Gặp Nhau

Đáng tiếc là chân của Hàn Sâm cũng được áo giáp bao phủ, đuôi bò cạp căn bản không đâm vào được, lúc va chạm chỉ phát ra tiếng long coong.

Hàn Sâm dùng chân giẫm mạnh, lập tức giẫm bẹp thân thể con Độc Tinh Hạt Tử kia.

- Săn giết sinh vật cấp nguyên thủy Độc Tinh Hạt Tử, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

Hàn Sâm nhặt thi thể Độc Tinh Hạt Tử lên, bỏ vào trong bao vải đã chuẩn bị sẵn, vác lên lưng rồi tiếp tục đi sâu vào trong động không đáy.

Có áo giáp Hắc Giáp Trùng bảo vệ thân thể, trên đường đi Hàn Sâm thần cản sát thần phật cản phật, cơ hồ giết sạch Độc Tinh Hạt Tử ở trên đường,

mới đi hơn một giờ mà đã săn giết được gần trăm con Độc Tinh Hạt Tử, nhét tới mức túi phình cả lên.

- Cô gái trẻ hái cây nấm, cõng một cái giỏ trúc lớn, bàn chân trần nhỏ sáng sớm, đi khắp núi rừng, cô hái nhiều cây nấm nhỏ, nhiều hơn những vì sao kia…

Hàn Sâm vừa khẽ hát vừa giết chết Độc Tinh Hạt Tử rồi nhặt lên ném vào trong bao vải.

Trước kia mẹ cần làm việc kiếm tiền nuôi gia đình, đều là hắn ở nhà chăm sóc Hàn Nghiên, cho nên có thói quen đọc truyện cổ tích hát nhạc thiếu nhi cho Hàn Nghiên nghe, lúc đắc ý sẽ không kiềm chế được hát vài bài hát thiếu nhi.

- Kim Tệ?

Hàn Sâm đang cao hứng lại đột nhiên nghe thấy có người hô ngoại hiệu của hắn, hắn lập tức cả kinh, cảnh giác nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy ở trong nham động hơi lớn, một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi, trên người mặc giáp da màu đỏ đang ngồi ở bên cạnh một cây thạch nhũ, cô lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn.

- Tần Huyên!

Hàn Sâm nghẹn ngào kêu lên, không ngờ đến chỗ này rồi mà vẫn có thể gặp phải cô nàng, hắn quay người chuẩn bị chạy trốn.

Từ sau khi đâm vào mông Tần Huyên, trong lòng hắn ít nhiều cũng lưu lại bóng ma.

- Đừng đi, ân oán giữa anh và Thần Thiên Tử không có liên quan gì đến tôi, hơn nữa hiện tại cho dù tôi muốn tìm anh gây sự, cũng không có năng lực đó.

Tần Huyên vội vàng nói.

Lúc này Hàn Sâm mới kịp phản ứng lại, bây giờ hắn là Kim Tệ chứ không phải tên cuồng mông, hơn nữa Tần Huyên chỉ có một mình, hắn có gì phải sợ?

Hàn Sâm dừng bước lại, quay đầu nhìn Tần Huyên, thấy cô cởi một chiếc giày ra, vị trí mắt cá chân trắng như tuyết có một vùng đen nhánh, sưng húp, vừa nhìn liền biết là bị Độc Tinh Hạt Tử đốt rồi.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức hơi động, Tần Huyên vì muốn dùng thần gen để tiến hóa cho nên ở Cương Giáp Tí Hộ Sở rất nhiều năm, luôn độc chiếm vị trí người đứng đầu ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, thứ tốt ở trên người nhiều vô số kể.

Nếu như nói nàng không có thần huyết thú hồn, đánh chết Hàn Sâm cũng không tin, thú hồn biến dị chắc chắn cũng có không ít.

Hiện tại cô ta bị thương, thoạt nhìn còn rất nghiêm trọng, theo độ hoàn thành gen của Tần Huyên, độc của Độc Tinh Hạt Tử chưa hẳn có thể lập tức lấy mạng cô ta, nhưng nhất định sẽ khiến cho sức chiến đấu của cô ta giảm mạnh, ít nhất hành động của cái chân kia sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn.

Lại nói, hình như cô ta còn là một nửa cừu nhân của mình, tuy nói ban đầu mình không cẩn thận đâm vào cái mông của cô ta, nhưng lúc ấy cô ta đã đánh mình một chưởng, thương thế của mình cũng không nhẹ, cô ta cũng không cần phải đuổi tận giết tuyệt như vậy chứ. Phải nhân cơ hội này thu chút chỗ tốt, coi như đền bù tổn thất mấy tháng nay mình đã chịu khổ.

Hàn Sâm nghĩ thế, ánh mắt không khỏi nhìn tới chỗ Tần Huyên.

Giống như là nhìn thấu tâm tư Hàn Sâm, Tần Huyên vẫy tay, một cái thú hồn con bướm màu tím bay ra, biến thành một thanh dao ngắn màu tím trên tay của cô ta.

- Anh biết con dao găm này tên là gì chứ?

Tần Huyên cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói.

- Không biết.

Trong lòng Hàn Sâm run lên, nhìn con bướm màu tím chói lọi không giống như thứ bình thường, ít nhất cũng là thú hồn biến dị, thậm chí có thể là thần huyết thú hồn, lúc này Tần Huyên gọi nó ra, đương nhiên không phải để cho Hàn Sâm nhìn chơi.

- Con dao găm này là do thú hồn cấp thần huyết Độc Tâm Hồ Điệp biến thành, ở phía trên dao găm có cực độc, anh có thể thử một chút, áo giáp màu vàng óng đó của anh có thể ngăn cản được con dao găm Độc Tâm Hồ Điệp này hay không.

Tần Huyên vẫn cười khanh khách nói.

Mặt Hàn Sâm đỏ lên, cũng may là có áo giáp che giấu, Tần Huyên cũng không nhìn thấy được:

- Cô quá lo xa rồi, tôi và cô bèo nước gặp nhau, ngày xưa không oán hôm nay không thù, tôi sao có thể động thủ với cô chứ?

Áo giáp thần huyết chưa chắc ngăn được dao găm thần huyết, Hàn Sâm không muốn đánh liều vào canh bạc này, hơn nữa giữa hắn và Tần Huyên xác thực không có có thâm cừu đại hận gì, lúc ấy Tần Huyên đánh cho hắn một chưởng, sau đó ngoại trừ thả ra hai câu dọa dẫm, trên thực tế cũng không làm gì hắn nữa.

Trái lại đám người bọn Thần Thiên Tử bắt nạt hắn rất thảm, cơ hồ khiến cho hắn không có cơ hội trở mình.

Tần Huyên cười cười, thu dao găm Độc Tâm Hồ Điệp vào, lạnh nhạt nói:

- Lúc này tôi hành động bất tiện, nếu như anh có thể đưa tôi an toàn ra khỏi động không đáy, tôi sẽ trả anh một số tiền lớn để tạ ơn.

- Sao cô lại đến nơi này một mình thế?

Hàn Sâm không trực tiếp đồng ý mà hỏi ngược lại.

Hàn Sâm rất ngạc nhiên, trên đường đi không có dấu vết Độc Tinh Hạt Tử bị săn giết, Tần Huyên rốt cục đi tới như thế nào.

- Vốn là muốn săn giết Độc Tinh Hạt Tử biến dị, không nghĩ tới Độc Tinh Hạt Tử biến dị xảo quyệt hơn tôi nghĩ rất nhiều, thừa dịp Long Tiên Hương của tôi sắp hết, mới để cho đàn Độc Tinh Hạt Tử đến đánh lén tôi, khiến cho tôi không thể xông ra khỏi hang động được. Sau khi Long Tiên Hương hết, Độc Tinh Hạt Tử bình thường không còn sợ tôi nữa, tôi vất vả lắm mới lao khỏi vòng vây, tuy nhiên cũng lại bị con Độc Tinh Hạt Tử biến dị kia đốt một cái, hành động bất tiện, không thể tiếp tục xông ra được nữa.

Nói xong, Tần Huyên lại nhìn Hàn Sâm nói:

- Anh giao dịch với Tô Tiểu Kiều chẳng phải là vì tiền hay sao? Đưa tôi ra ngoài, tôi sẽ cho anh một khoản tiền.

- Vết thương của cô là do Độc Tinh Hạt Tử biến dị đốt à?

Hàn Sâm kinh hãi nhìn Tần Huyên.

- Nếu như chỉ bị Độc Tinh Hạt Tử cấp nguyên thủy đốt, tôi cũng không cần nhờ anh.

Tần Huyên lạnh nhạt nói.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, bây giờ hắn đã hiểu là do Tần Huyên dùng một cây Long Tiên Hương khiến cho Độc Tinh Hạt Tử không dám tới gần, chắc cô ta cũng nghĩ Hàn Sâm cũng dùng biện pháp tương tự, không biết là Độc Tinh Hạt Tử bên ngoài đều bị Hàn Sâm giết sạch rồi, nếu như biết, chỉ sợ cô ta đã tự mình đi ra ngoài, không cần ở chỗ này nhờ Hàn Sâm giúp.

- Cô đã giết con Độc Tinh Hạt Tử biến dị kia chưa?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Giết rồi, nhưng đáng tiếc không có thú hồn, thi thể cũng rơi vào trong đống bò cạp kia, không có Long Tiên Hương, không ai có thể tiến vào trong lấy được.

Tần Huyên nói.

Hàn Sâm chớp mắt:

- Tôi có thể đưa cô ra ngoài an toàn, tôi không cần tiền, tôi chỉ muốn một cái thú hồn biến dị làm thù lao.

- Anh cũng quá tham lam rồi đi.

Tần Huyên lườm Hàn Sâm một cái.

- Đối với Tần đại tiểu thư cô mà nói, một cái thú hồn biến dị tính là thứ gì? Chẳng lẽ mạng của Tần đại tiểu thư còn không đáng giá bằng một cái thú hồn biến dị hay sao?

Hàn Sâm không hề nhượng bộ chút nào nói.

- Anh quả nhiên giống như lời nói của Tô Tiểu Kiều, là một tên chỉ nhận tiền không nhận người.

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm thật sâu:

- Được, tôi đồng ý với anh, chỉ cần anh dẫn tôi ra ngoài an toàn, tôi sẽ đưa cho anh một cái thú hồn biến dị.

- Tần đại tiểu thư quả nhiên là người thẳng thắn, chúng ta một lời đã định.

Hàn Sâm nói xong, liền bước thẳng đến chỗ sâu trong động không đáy.

Chương 18: Sinh Vật Biến Dị

- Anh đi đâu đấy?

Tần Huyên nhíu mày hỏi.

- Đợi tôi nhặt thi thể con Độc Tinh Hạt Tử biến dị kia về rồi sẽ dẫn cô rời khỏi nơi đây.

Hàn Sâm nói xong liền tiếp tục đi vào bên trong.

- Ở bên trong có rất nhiều Độc Tinh Hạt Tử, anh không cần các loại đồ vật như Long Tiên Hương sao?

Tần Huyên nghi ngờ nhìn Hàn Sâm.

- Nam tử hán đại trượng phu không cần dâng hương.

Hàn Sâm nói xong đã đi tới chỗ sâu bên trong sơn động, không bao lâu liền mang theo một con Độc Tinh Hạt Tử khổng lồ dài đến một thước, toàn thân giống như lam tinh ra.

Vẻ mặt của Tần Huyên kỳ quái nhìn Hàn Sâm hồi lâu, sau đó thở dài nói:

- Tôi mắc bẫy anh rồi, Độc Tinh Hạt Tử bên ngoài đã bị anh giết sạch rồi phải không?

- Tần đại tiểu thư đúng là Tần đại tiểu thư, rất thông minh.

Hàn Sâm dốc ngược miệng túi trên lưng ra, thi thể Độc Tinh Hạt Tử ở bên trong lập tức rơi xuống như mưa, rất nhanh đã chất thành đống.

Mặc dù Tần Huyên đã sớm đoán được, nhưng lúc chứng kiến Hàn Sâm thật sự giết được nhiều Độc Tinh Hạt Tử như vậy, trong lòng vẫn vô cùng kinh ngạc.

Hàn Sâm bỏ thi thể con Độc Tinh Hạt Tử biến dị kia vào túi, sau đó mới nhồi nhé thi thể Độc Tinh Hạt Tử cấp nguyên thủy vào bên trong, mãi đến lúc không còn nhét được hắn mới dừng tay.

Thế nhưng còn rất nhiều thi thể Độc Tinh Hạt Tử ở bên ngoài, trong lòng Hàn Sâm thật sự không nỡ, hắn cắn răng, trực tiếp nắm một con Độc Tinh Hạt Tử lên, dùng dao găm cắt lớp xác ngoài, lấy thịt giống như rau câu đông lạnh ở bên trong ra, trực tiếp nhét vào trong miệng.

- Ăn thịt Độc Tinh Hạt Tử cấp nguyên thủy, đạt được 4 điểm gen nguyên thủy.

Hàn Sâm ăn một con tiếp một con, căn bản không ngừng, một hơi ăn sạch sẽ những con Độc Tinh Hạt Tử còn thừa ở trên mặt đất, chỗ áo giáp bọc vùng bụng tròn lên thấy rõ.

Mấy con ban đầu còn thêm được chút ít gen nguyên thủy, sau đó phải ăn vài con mới thêm được một chút, mãi đến lúc không thể tăng thêm gen mới thôi.

- Anh đúng là hết thuốc chữa, thứ buồn nôn như vậy cũng ăn được, quả thật không chịu được một chút thiệt thòi nào mà.

Tần Huyên cho tới bây giờ vẫn chưa nhìn thấy ai giống như Hàn Sâm, đã có được nhiều thứ tốt như vậy, nhưng vẫn keo kiệt tới mức này.

- Đến đây đi.

Hàn Sâm đi đến bên cạnh Tần Huyên ngồi xổm xuống, ý là muốn cõng Tần Huyên ra ngoài.

- Nếu như Độc Tinh Hạt Tử bên ngoài đã bị anh giết sạch rồi, tự tôi cũng có thể đi ra, không cần anh cõng.

Tần Huyên nói.

- Dù sao cô đã đồng ý cho tôi thú hồn biến dị rồi, Tần đại tiểu thư sẽ không nuốt lời đấy chứ? Đã đưa ra thù lao rồi, sao không hưởng thụ một chút, huống hồ chân cô vẫn bị nọc độc tác động, không nên tự mình đi lại.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Cũng đúng.

Tần Huyên cắn môi một cái, đứng dậy cẩn thận bám lên trên lưng Hàn Sâm.

Ngoài thân Hàn Sâm có áo giáp, cũng không cảm giác được mềm mại là gì, chỉ là cõng Tần Huyên lên, một tay ôm lấy mông Tần Huyên, một tay cầm túi đi ra ngoài.

Thể trọng khoảng năm mươi kg của Tần Huyên đối với Hàn Sâm đã đạt được không ít gen mà nói, không đáng kể một chút nào, không bao lâu đã cõng Tần Huyên từ trong động không đáy ra ngoài.

- Cô muốn đi đâu?

Hàn Sâm hỏi.

- Về Tí Hộ Sở.

Tần Huyên nói.

Hàn Sâm không nói thêm gì nữa, lưng cõng Tần Huyên thẳng đến chỗ Cương Giáp Tí Hộ Sở, sau khi đi được hơn một giờ, Hàn Sâm đột nhiên để Tần Huyên xuống.

- Chỗ này cách Cương Giáp Tí Hộ Sở không xa lắm, hơn nữa thường xuyên có người đi ngang qua, cô chờ một lát, có người đi ngang qua lại nhờ bọn họ đưa cô trở về.

Hàn Sâm đưa bàn tay đến trước mặt Tần Huyên:

- Thú hồn biến dị của tôi.

- Tôi đã nhờ Tô Tiểu Kiều hỏi qua anh rồi, cái thần huyết thú hồn và bảo cụ thần huyết kia anh có bán hay không?

Lúc này Tần Huyên rất trực tiếp gọi ra một cái thú hồn biến dị bộ dáng Hắc Miêu, giao cho Hàn Sâm, sau đó lại hỏi.

- Thanh cự phủ hai lưỡi màu vàng kia cô ra giá bao nhiêu?

Hàn Sâm trầm ngâm nói.

- Hai trăm vạn.

Tần Huyên nói thẳng.

- Đây chính là bảo cụ thần huyết, cái giá này của cô ngay cả thú hồn biến dị cũng không mua được đâu.

Hàn Sâm cau mày nói.

- Bảo cụ thần huyết tuy tốt, tuy nhiên lại không thể mang ra khỏi thế giới Tí Hộ Sở được. Thú hồn lại có thể sử dụng ở bên ngoài, thứ nào quý giá hơn còn phải nói nữa sao? Giá trị của bảo cụ thần huyết đương nhiên là thấp hơn thần huyết thú hồn nhiều, nếu anh chịu bán thú hồn thần huyết kia, tôi ra giá 2000 vạn đều được.

Tần Huyên nói.

- Một cái thú hồn biến dị thêm hai trăm vạn nữa.

Hàn Sâm nói ra.

- Thú hồn biến dị thì không có khả năng, tôi cho anh năm trăm vạn.

Tần Huyên nói như đinh chém sắt.

- Thịt của hai sinh vật biến dị thêm hai trăm vạn.

Hàn Sâm vẫn nói thêm.

- Yêu cầu của anh quá cao, giá cuối cùng, sáu trăm vạn, đây là giá cao nhất của tôi, dù sao bảo cụ thần huyết cũng không thể mang ra khỏi thế giới Tí Hộ Sở được.

Tần Huyên nói.

- Được, cô chuẩn bị sẵn tiền đi, sau này tôi sẽ nói thời gian và địa điểm giao dịch cho Tô Tiểu Kiều.

Hàn Sâm nói xong cũng khoát tay áo, vác túi rời đi.

- Thú hồn thần huyết thật sự không cân nhắc bán sao? 2000 vạn chỉ là giá tham khảo, còn có thể bàn lại.

Tần Huyên nhìn bóng lưng Hàn Sâm hô.

- Không bán.

Hàn Sâm cũng không quay đầu lại, trực tiếp rời đi.

Vẻ mặt của Tần Huyên có chút phức tạp nhìn Hàn Sâm:

- Áo giáp kia của hắn ngay cả Độc Tinh Hạt Tử đều không xuyên qua nổi, chẳng lẽ cũng do thần huyết thú hồn biến thành?

Tần Huyên càng nghĩ càng có khả năng, cho dù áo giáp do thú hồn biến dị biến thành, đối mặt với đuôi của Độc Tinh Hạt Tử cũng không thể nào không kiêng kỵ như vậy.

- Người này đến cùng là ai? Thoạt nhìn không giống như người trong quân đội.

Tần Huyên suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra đầu mối gì.

Hàn Sâm lượn một vòng, khôi phục thành hình dạng của mình, lúc này mới vác túi trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Cửa ra vào của Tí Hộ Sở đã không còn người của Thần Thiên Tử nữa, bọn họ tìm lâu như vậy đều không tìm được, hiển nhiên đã bỏ loại phương pháp đần độn này đi.

Hàn Sâm vừa đi đến cửa thành, đúng lúc lại đụng phải đám người trẻ tuổi bọn Hàn Hạo.

- Đúng là trùng hợp đấy tên cuồng mông, chúng ta lại gặp mặt, thoạt nhìn mày thu hoạch cũng không tồi nhỉ, đầy cả một túi, bên trong có mấy con sinh vật biến dị thế?

Một người trẻ tuổi cười hì hì nói.

- Một.

Hàn Sâm lạnh nhạt đáp.

- Ha ha, mày còn biết nói đùa nữa à, còn sinh vật biến dị, mày có thể săn được sinh vật nguyên thủy sao? Chỉ sợ trong bao vải kia đều là Hắc Giáp Trùng đi.

Một người trẻ tuổi cười nhạo nói, dẫn tới những người khác đều cười vang, đương nhiên không ai tin tưởng Hàn Sâm có thể săn được sinh vật biến dị.

- Hàn Hạo, về sau đừng nhận lầm người nữa, có quan hệ với loại người này sẽ xui tới tám đời đấy.

Một người trẻ tuổi vỗ lên bả vai Hàn Hạo nói.

- Trước kia chỉ là nhận lầm người mà thôi, sao tôi lại có quan hệ với tên tên cuồng mông này chứ.

Hàn Hạo lộ ra vẻ mặt lúng túng nói.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý đến bọn họ, vác túi tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, rất nhanh đã trở lại gian phòng của mình.

Hàn Sâm lưu thi thể Độc Tinh Hạt Tử biến dị lại, những thi thể bò cạp nguyên thủy khác đều chuẩn bị bán cho Tô Tiểu Kiều.

Mặc dù tinh thể màu đen trong nửa tháng có thể tiến hóa ra một con sinh vật biến dị, nhưng mà Hàn Sâm căn bản không có thời gian, hắn còn phải dùng tinh thể màu đen tạo ra sinh vật thần huyết nữa.

Chương 19: Chuyên Khu Quý Tộc

Đêm hôm khuya khoắt, Hàn Sâm đem một bao thi thể Độc Tinh Hạt Tử cùng một tờ giấy đặt ở trước cửa phòng Tô Tiểu Kiều, sau khi gõ cửa vài cái liền chạy vào trong hẻm nhỏ gần đó, lúc thấy Tô Tiểu Kiều đi ra mang túi và tờ giấy vào, lúc này hắn mới an tâm rời đi.

Giao dịch với Tần Huyên rất thành công, Hàn Sâm thuận lợi lấy được sáu trăm vạn và hơn tám vạn tiền thi thể Độc Tinh Hạt Tử, trở lại gian phòng

của mình, nhìn hòm tiền đầy ắp, Hàn Sâm hưng phấn tới mức muốn nhảy cẳng lên.

Mặc dù lúc cha hắn còn sống, hắn cũng chưa một lần nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

Hàn Sâm mang theo tiền rời khỏi Tí Hộ Sở, bây giờ hắn hắn chỉ muốn chia sẽ niềm vui này với mẹ và Nghiêm Nghiêm, bọn họ rốt cuộc không cần phải chịu cảnh khốn cùng nữa rồi, cuộc sống khổ cực đã trôi qua.

Lúc trước tuy bán được hai trăm vạn, nhưng đều dùng để giải quyết vấn đề khu nhà cũ, không dư lại một cắc nào, thế nhưng sáu trăm vạn này lại hoàn toàn thuộc về hắn, hai loại cảm giác khác nhau rất lớn.

Mặc dù số tiền này còn chưa không bằng một chiếc may bay tư nhân hào hoa, thế nhưng đối với Hàn Sâm, đây đã là số tiền lớn nhất từ trước tới giờ hắn thấy được.

- Mẹ, Nghiên Nghiên, mọi người mau đến đây, con cho hai người xem một thứ.

Hàn Sâm gọi mẹ và Nghiên Nghiên đến phòng mình, thoáng cái mở chiếc rương tràn đầy tiền ra, toàn bộ tiền bên trong đổ rầm rầm xuống giường.

- Con kiếm ở đâu ra nhiều tiền như vậy?

La Tố Lan mở to hai mắt nhìn, phản ứng đầu tiên không phải là vui mừng, mà là sợ hãi, sợ con trai mình đã làm ra chuyện gì nguy hiểm.

- Mẹ, con ở trong thế giới Tí Hộ Sở may mắn săn giết được một con sinh vật biến dị, còn lấy được thú hồn, số tiền này là sau khi bán đi mà có.

Hàn Sâm không dám nói sự thật, sợ La Tố Lan sẽ không chịu nổi.

Chuyện về tinh thể màu đen, đánh chết Hàn Sâm cũng không dám nói ra, đây chính là thứ có thể rước lấy họa diệt môn, hắn tình nguyện cả đời đều giữ ở trong lòng, cho dù nằm mơ cũng sẽ không lộ ra nửa chữ, nếu không chỉ cần hơi truyền ra, chết cả nhà đã là kết cục hạnh phúc nhất rồi.

La Tố Lan nghe xong lập tức dậm chân nói:

- Tiểu Sâm, con thật là ngốc, con nên giữ lại thú hồn biến dị kia, về sau con mới có thể phát triển tốt hơn, chúng ta sống khổ một chút cũng không sao, sau này vẫn có thể vượt qua được…

- Mẹ yên tâm đi, sau này còn có cơ hội nữa mà, con đã ăn hết thịt của sinh vật biến dị, đã lấy được gen biến dị, về sau con săn giết dị sinh vật sẽ dễ hơn rất nhiều, từ từ sẽ khá hơn, sẽ có cơ hội săn được sinh vật biến dị nữa.

Hàn Sâm nói.

- Thế nhưng mà…

La Tố Lan vẫn cảm thấy vô cùng đáng tiếc, sinh vật biến dị sao có thể săn được dễ dàng như vậy.

Đối với người bình thường mà nói, có thể săn được một con sinh vật biến dị đã là chuyện vô cùng may mắn, không kém việc trúng xổ số bao nhiêu, sao có thể dễ dàng trúng thêm lần nữa.

- Hơn nữa Nghiên Nghiên cũng sắp đi học rồi, con không hy vọng con bé sẽ phải học chương trình giáo dục bắc buộc giống như con, hoàn toàn không có chút tiền đồ nào.

Hàn Sâm còn nói thêm.

La Tố Lan nhìn Hàn Sâm, lại nhìn Hàn Nghiên một lúc, trong mắt chảy ra nước mắt:

- Đều là mẹ không chăm sóc tốt các con, chuyện này vốn phải để mẹ…

- Mẹ có thể nuôi lớn chúng con, trong mắt của con đã rất vĩ đại rồi, dù sao mẹ cũng nên lưu lại một chút cơ hội cho con trai mẹ biểu hiện chứ.

Hàn Sâm cười ôm lấy Hàn Nghiên:

- Nghiên Nghiên, em muốn ăn cái gì, hôm nay chúng ta đi ăn tiệc, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.

Hàn Nghiên lập tức mừng húm:

- Em muốn ăn kem ngọc bích.

- Được, chúng ta sẽ đi ăn kem ngọc bích, hôm nay phải cho con mèo nhỏ ham ăn này ăn no.

Hàn Sâm nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Hàn Nghiên.

- Kem ngọc bích đắt quá, có tiền cũng phải tiêu thông minh một chút, về sau con còn có thể mua một ít thịt…

- Mẹ, chỉ lần này thôi mà.

Hàn Sâm lôi kéo La Tố Lan đi ra ngoài.

- Chuyện con săn được sinh vật biến dị và bán thú hồn biến dị đi, không được nói ra ngoài, cũng không cần khoe khoang, mẹ không muốn con giống như cha con…

La Tố Lan dặn dò Hàn Sâm.

Từ sau khi cha của Hàn Sâm gặp chuyện không may, cả cuộc đời của La Tố Lan đã xoay chuyển 180 độ, bà không hy vọng Hàn Sâm giống như cha nó, quan tâm nhiều chuyện bao đồng như vậy, chỉ mong hắn an ổn làm chính mình, sống cuộc sống của mình.

- Mẹ yên tâm đi, con tuyệt đối sẽ không nói ra đâu, tiền đều để ở chỗ mẹ, tất cả đều do mẹ sử dụng.

Hàn Sâm một tay ôm Hàn Nghiên, một tay lôi kéo La Tố Lan rời khỏi nhà.

Bên trong toàn bộ liên minh, kem ngọc bích là món ăn ngon vô cùng nổi tiếng, đương nhiên giá cả cũng vô cùng đắt đỏ, một phần rẻ nhất đã có giá hơn vạn đồng.

Các bạn nhỏ nhà hàng xóm thường xuyên ăn, Hàn Nghiên sinh không gặp thời, chưa hết tuổi thèm ăn kem thì trong nhà đã suy tàn, sao có thể mua kem đắt như vậy cho con bé ăn.

Trước kia La Tố Lan đã dẫn Hàn Sâm nếm qua mấy lần, trong trí nhớ của Hàn Sâm xác thực là ngon vô cùng, nhưng đó cũng là chuyện của mấy năm về trước, hắn đã không còn nhớ mùi vị của nó như thế nào nữa rồi.

Ba người đi vào cửa hàng bán kem ngọc bích, sau khi vào cửa, lại phát hiện không còn chỗ nữa, thậm chí có mấy người phải xếp hàng mua kem.

- Chúng ta lên trên lầu ngồi đi.

Hàn Sâm vừa mới tiến vào, nhìn qua cửa sổ lầu hai, thấy trên lầu hai hình như không có ai cả, hắn muốn dẫn La Tố Lan và Hàn Nghiên đi lên lầu hai ngồi trước, một mình hắn đi xếp hàng là được rồi.

Ai ngờ mới vừa đi tới đầu bậc thang đã bị một nam nhân viên trong tiệm ngăn lại.

- Thật xin lỗi, mọi người không thể đi lên.

Nam nhân viên tạp vụ nói.

- Sao thế? Trên lầu không phải còn phòng trống sao?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Khuôn mặt của nam nhân viên tạp vụ lộ ra vẻ xem thường và khó chịu, chỉ chỉ một tấm bảng nhỏ treo trên vách tường bên cạnh cầu thang:

- Quý khác vui lòng xem bản nội quy.

Hàn Sâm nhìn về phía cái bảng hiệu nhỏ kia, chỉ thấy trên đó viết “Chuyên khu quý tộc”.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, lầu hai là khu vực dành cho những người có đặc quyền, dân chúng bình thường không danh không phận không thể ngồi ở trên đó.

Khó trách thiết bị lắp đặt trên lầu hai tốt hơn lầu một rất nhiều, khó trách lầu một đều ngồi đầy người, còn có người đang xếp hàng, thế nhưng lần hai lại còn nhiều chỗ trống như vậy, hiện tại Hàn Sâm đã hiểu ra.

- Chúng tôi cũng không phiền, ở bên cạnh chờ một chút vậy, Tiểu Sâm mau đi mua kem cho Nghiên Nghiên đi.

La Tố Lan lôi kéo Hàn Sâm lại, muốn giải vây cho Hàn Sâm.

- Con đi đây.

Hàn Sâm cười cười, chạy đến đằng sau đám người xếp hàng, thoạt nhìn giống như là chẳng hề để ý, nhưng trong lòng lại sinh ra khát vọng không nói thành lời.

- Quý tộc… quý tộc… những thứ đó đáng là gì, rất nhanh mình sẽ có được tất cả, thậm chí có càng nhiều hơn, mình sẽ không để tấm bảng nội quy chết tiệt kia cản đường mình nữa

Mua kem xong, vẫn không có ghế trống, bọn Hàn Sâm chỉ có thể đóng gói mang đi, trước khi đi, Hàn Sâm lại liếc mắt nhìn chằm chằm vào cái bảng nội quy ở trên cầu thang kia.

- Chuyên khu quý tộc!

Chương 20: Là Cô?

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm ngồi trên đoàn tàu đi tới trạm chuyên chở, trên xe có không ít nam nữa đều tiến về trạm chuyên chở giống như hắn.

Người bình thường không mua nổi trang bị truyền tống gia dụng, chỉ có thể thông qua trạm chuyên chở tiến vào không gian Thần Chi Tí Hộ Sở.

Hôm nay lái xe điều khiển đoàn tàu dường như rất gấp gáp, Hàn Sâm đang suy nghĩ sau khi tiến vào không gian Tí Hộ Sở nên làm những gì, đoàn tàu từ trường lại rung lên dữ dội một hồi, khiến cho đám người ngồi trên tàu ngã nhào xuống đất.

Bởi vì Hàn Sâm đang suy nghĩ, dưới tình huống không chú ý không tự chủ được lảo đảo nhào về phía trước vài bước, thoáng cái đâm vào thứ gì đó

mềm mại.

Hai tay Hàn Sâm theo bản năng muốn chụp lấy cái gì đó để đứng vững, nhưng mà vừa chụp hắn liền cảm thấy không đúng, chỗ mình chụp được hình như hơi mềm rồi.

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện ra mình vừa nhào vào lưng một cô gái mặc quân trang, thân thể hoàn toàn dán ở trên lưng cô gái kia, hai tay vừa vặn chộp lấy hai ngọn núi cao vút của cô.

- Tên khốn!

Cô gái mặc quân trang kia tức giận quát lạnh một tiếng, trở tay thục một chỏ, vừa nhanh vừa độc đánh tới mặt Hàn Sâm, đòn trỏ này thế lớn lực mạnh, nếu như bị đánh trúng, cả khuôn mặt Hàn Sâm đều sẽ bị hủy.

Hàn Sâm theo bản năng giơ cánh tay lên đỡ, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh đụng lên trên cánh tay mình, khiến toàn bộ thân thể không chịu được phải lui về sau mấy bước.

Cô gái mặc quân trang kia đã thuận thế xoay người lại, hung ác trừng mắt nhìn Hàn Sâm, nhưng mà mới nhìn thoáng qua, cô liền kêu lên sợ hãi:

- Là cậu, tên cuồng…

- Tần Huyên!

Cô gái mặc quân trang kia chưa kịp nói hết đã nhanh chóng nuốt những lời phía sau xuống, nhưng Hàn Sâm lại kinh hãi thốt lên, cô gái mặc quân trang này chính là người hại hắn trở thành “tên cuồng mông”, Tần Huyên.

Hàn Sâm không ngờ Tần Huyên cũng ở Lạc Gia tinh, hơn nữa thoạt nhìn cô ấy cũng đã nhập ngũ tòng quân, thân phận hiện tại là một quân nhân.

Thân phận quân nhân ở trong liên minh cũng không hề kỳ lạ quý hiếm, lúc cư dân hợp pháp ở trong liên minh đến hai mươi tuổi, đều cần phục vụ ít nhất năm năm nghĩa vụ quân sự, đến lúc Hàn Sâm hai mươi tuổi, nếu như không có nguyên nhân đặc biệt nào khác, hắn cũng sẽ trở thành một quân nhân.

Tần Huyên nhận ra Hàn Sâm, nhưng mà cũng không hề động thủ, chỉ là trực tiếp dùng ánh mắt lạnh băng chán ghét nhìn chằm chằm hắn.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cười khổ:

- Sợ rằng cô ấy đã nghĩ mình cố ý rồi, chuyện này cũng khó trách, mình vốn không cẩn thận đâm vào mông của cô ấy, bây giờ lại. . . nếu như mình là Tần Huyên, mình cũng sẽ không tin bản thân mình trong sạch đây.

- Liên minh lớn như vậy, có nhiều tinh cầu như thế, làm sao Tần Huyên lại chạy đến Lạc Gia tinh này? Hơn nữa còn trùng hợp xảy ra chuyện thế này nữa?

Trong lòng Hàn Sâm oán thán, nhưng mà chuyện như thế hắn cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Ở trong liên minh đương nhiên không thể tùy tiện động thủ đả thương người, Tần Huyên cũng không muốn gây ra bạo động, cho nên chỉ hung hăng lườm Hàn Sâm, cũng không có thêm động tác gì.

Hàn Sâm bị nhìn tới mức cảm thấy có chút sợ hãi, sau khi đến trạm chuyên chở liền bước nhanh xuống, ai ngờ Tần Huyên lại cùng đi theo.

- Đúng là gian sơn dễ đổi bản tính khó dời, vốn chỉ tưởng rằng cậu ngu ngốc, không ngờ cậu quả thật là người buồn nôn như thế.

Đôi mắt đẹp của Tần Huyên hung tợn nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói.

- Vừa rồi cô cũng nhìn thấy rồi đấy, là đoàn tàu đột nhiên chấn động, rất nhiều người đứng không vững bị té ngã giống như tôi, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi.

Hàn Sâm cười khổ giải thích.

- Nếu cậu là tôi, cậu có tin được không?

Tần Huyên lạnh như băng nói.

- Vậy cô muốn thế nào?

Hàn Sâm nhìn Tần Huyên hỏi, dù sao Tần Huyên cũng đã xem hắn như một tên lưu manh, hắn giải thích thế nào đi nữa cũng vô dụng, ai bảo chuyện lại trùng hợp như vậy chứ.

- Cậu đúng là rất vô sỉ đấy, làm ra chuyện hạ lưu như vậy cũng không có chút hối hận nào, vừa nhìn liền biết nhất định sẽ tái phạm.

Tần Huyên thấy Hàn Sâm không có chút ý tứ nhận sai nào liền lập tức tức giận:

- Cậu cho rằng nều tôi dẫn cậu tới chỗ cảnh sát, cảnh sát giáo dục cậu một phen là xong thôi sao? Không đơn giản như vậy đâu, ở chỗ này tôi không thể tự tay cho cậu một bài học, nhưng ở thế giới Tí Hộ Sở thì khác. Không phải cậu muốn đến thế giới Tí Hộ Sở sao? Tôi chờ cậu.

Nói xong, Tần Huyên liền trực tiếp quay người rời đi, thẳng hướng trạm chuyên chở.

Hàn Sâm âm thầm cười khổ, chuyện đến nước này hắn giải thích cũng vô dụng, thế nhưng cũng không thể không đến thế giới Tí Hộ Sở nữa, cuối cùng hắn đành phải kiên trì tiến vào trong trạm chuyên chở.

- Chào Tần trạm trưởng.

Tần Huyên mới vừa đi tới phía trước trạm chuyên chở, quân nhân hai bên trạm chuyên chở liền đồng loạt cúi chào Tần Huyên.

Hàn Sâm lập tức lảo đảo một cái, mở to hai mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn Tần Huyên, có loại xúc động muốn khóc ròng ròng.

Trạm chuyên chở là do quân đội trực tiếp quản lý, từng trạm chuyên chở đều có một nhánh quân đội quản lý, trạm trưởng chính là trưởng quan của nhánh quân này.

Hàn Sâm cũng nghe nói trạm trưởng nhiệm kỳ trước đã thuyên chuyển đi nơi khác, trạm trưởng mới đã đến, thế nhưng cho dù hắn nghĩ nát óc cũng không ngờ được trạm trưởng mới đến này lại là Tần Huyên.

Hàn Sâm có một loại dự cảm xấu, ngày tháng an nhàn của mình đã chấm dứt rồi, thân là trạm trưởng trạm chuyên chở, Tần Huyên hoàn toàn có thể biết khi nào hắn ra vào trạm chuyên chở, nắm rõ hành tung của hắn trong lòng bàn tay.

Cho dù Hàn Sâm muốn đổi một trạm chuyên chở khác cũng không được, Lạc Gia tinh tổng cộng chỉ có ba trạm chuyên chở công cộng, hai nơi khác đều cách chỗ này rất xa, Hàn Sâm cũng không thể lãng phí hai ngày để chạy tới hai trạm chuyên chở khác được.

Hàn Sâm chỉ có thể thừa dịp Tần Huyên tới văn phòng của trạm chuyên chở, đi vào thế giới Tí Hộ Sở trước một bước, hạ quyết tâm lần này nhất định phải đợi Tần Huyên rời khỏi Cương Giáp Tí Hộ Sở trước rồi mình mới ra.

Hàn Sâm cũng không cho Tần Huyên cơ hội ngăn cản mình, mang theo thịt bò cạp biến dị khô đã chế biến sẵn, hắn lập tức đi thẳng tới Cương Giáp Tí Hộ Sở.

- Gần đây vận khí thật sự quá kém, có phải tất cả may mắn của mình đều dồn hết vào viên tinh thể màu đen kia rồi không?

Hàn Sâm vừa đi vừa buồn bực suy nghĩ.

Vừa mới đi được vài bước, hắn liền thấy đám người Thần Thiên Tử đứng ở bên ngoài Cương Giáp Tí Hộ Sở, dường như đang bàn luận chuyện gì đó.

Hàn Sâm lười nghe bọn họ nói chuyện gì, hắn nhanh chóng đi về một hướng khác, ai ngờ đột nhiên nghe thấy La Thiên Dương ở bên kia gọi hắn:

- Tên cuồng mông, mày tới đây.

Mặc dù trong lòng Hàn Sâm không muốn, nhưng cũng không thể không quay người trở lại, mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn về phía La Thiên Dương.

- Gọi mày đấy? Đứng ở đó làm gì? Anh có chuyện tốt cho mày làm đây.

La Thiên Dương ngoắc tay với Hàn Sâm nói, khóe miệng lại lộ ra nụ cười bất hảo.

- Tôi không đi đâu, thực lực của tôi kém cỏi, chỉ có thể săn giết sinh vật bình thường, ngay cả sinh vật nguyên thủy cũng không đánh lại, sợ rằng không thể giúp được chuyện gì.

Hàn Sâm dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đám La Thiên Dương gọi hắn tới, tuyệt đối không có chuyện tốt gì.

- Đừng có nói nhảm nữa, ngứa da rồi đúng không? Gọi mày đến thì đến đi, có chỗ tốt cho mày.

La Thiên Dương trầm mặt xuống, hung hăng trợn mắt nhìn Hàn Sâm.

Chương 21: Sông Ngầm Dưới Lòng Đất

Ngoại trừ Hàn Sâm, bọn Thần Thiên Tử còn dùng tiền thuê thêm ba bốn mươi tên lính đánh thuê cần tiền không cần mạng, sau đó đám người cùng khỏi Cương Giáp Tí Hộ Sở, xuất phát thẳng vào chỗ sâu trong sơn mạch.

Mặc dù biết bọn Thần Thiên Tử dùng tiền tìm người sẽ không có chuyện gì tốt, nhưng bởi vì trọng thưởng trong miệng Thần Thiên Tử quá có sức hút, cho nên có rất nhiều người muốn đi mạo hiểm đánh cược một lần.

Cũng giống như Hàn Sâm lúc trước, nếu như không phải bị hai người Tần Huyên và Thần Thiên Tử bắt nạt, hắn cũng rất có thể sẽ vì tiền thưởng mà đi mạo hiểm.

Bây giờ Hàn Sâm đương nhiên không cần phải đi mạo hiểm nữa, thế nhưng bọn Thần Thiên Tử và La Thiên Dương lại muốn kéo hắn đi làm bia đỡ đạn, chuyện này lập tức khiến cho sát cơ trong lòng Hàn Sâm bùng cháy mạnh mẽ.

Hàn Sâm thờ ơ theo sau đám người, suy đoán xem bọn họ rốt cuộc muốn làm gì, lúc bọn Thần Thiên Tử chiêu mộ người, chỉ nói là đi săn sinh vật

biến dị, bởi vì nơi nào đó có rất nhiều sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thủy, cho nên cần phải có nhiều người.

Nhưng mấy lời nói nhảm này Hàn Sâm sẽ không tin, chỉ là săn giết một con sinh vật biến dị, lấy sức mạnh của đám Thần Thiên Tử còn không làm được ư.

Không nói tới Thần Thiên Tử, chỉ là mười tên cao thủ bên cạnh y, mỗi người đều có năng lực một mình giết chết sinh vật biến dị, nếu chỉ là một con sinh vật biến dị, vậy sẽ không cần mười người bọn họ cùng đi, hơn nữa còn chiêu một thêm một đám người như vậy.

Trên đường đi gặp phải dị sinh vật, bọn La Thiên Dương đều tiện tay giải quyết, thịt săn được trực tiếp phân cho những tên liều mạng được chiêu mộ tới, khiến cho tất cả mọi người vui vẻ không thôi.

Đoàn người đã đi liên tục sáu bảy ngày, bọn Thần Thiên Tử vẫn không có ý định dừng lại, mãi cho đến ngày thứ tám bọn họ mới hạ trại ở một miệng núi.

Chỗ này cách Cương Giáp Tí Hộ Sở rất xa, đã không có nhân loại qua lại, thứ duy nhất có thể gặp trên đường chỉ có dị sinh vật, một đường đến đây đám người Thần Thiên Tử đã giết chết không ít sinh vật nguyên thủy, có thể mang liền mang theo làm lương thực, không thể mang đều trực tiếp vứt bỏ.

- Xem ra cũng sắp đến nơi rồi, không biết bọn họ đến cùng muốn làm gì?

Hàn Sâm vẫn không nghe ngóng được tin tức gì, nhưng nhìn vẻ mặt dần dần nghiêm nghị của bọn La Thiên Dương, xem ra hành động lần này tuyệt đối không đơn giản.

Ở trong doanh địa nghỉ ngơi suốt một ngày, sáng sớm hôm sau, bọn Thần Thiên Tử mới mang theo bọn họ tiến vào trong miệng núi, đi hơn mười dặm liền nhìn thấy hẻm núi phía trước xuất hiện một cái hang động lớn, kéo dài thẳng xuống lòng đất, cũng không biết nó rốt cuộc sậu bao nhiêu, nhìn xuống chỉ thấy một màu đen tối như mực.

Mọi người đều đốt đuốc lên, bọn Thần Thiên Tử để đám người đánh thuê đi phía trước, thẳng xuống hang động dưới lòng đất.

Đám người đánh thuê kia cũng biết đã đến lúc liều mạng, cả bọn đều e dè đi rất chậm.

- Lề mà lề mề như đàn bà vậy! Đi nhanh lên đi, còn muốn tiền hay không?

La Thiên Dương giơ roi lên, hung hăng quất lên lưng mấy người cố ý đi chậm, lạnh giọng quát.

Đám lính đánh thuê không còn cách nào, chỉ có thể bước nhanh hơn đi xuống dưới.

Hàn Sâm cũng xen lẫn trong đám người kia, mặc dù là đi xuống dưới lòng đất, thế nhưng địa hình không quá lắc léo, một đường đi xuống bình an vô sự không có nguy hiểm gì, đám lính đánh thuê đều thở dài một hơi, cười cười nói nói.

Nơi cuối cùng hang động đã không có ánh sáng mặt trời, chỉ dựa vào ánh sáng lập lòe của bó đuốc mới có thể thấy được không gian cực lớn giống như hang động dưới mặt đất này, trước mặt bọn họ là một còn sông ngầm đang chảy về một hướng khác của hang động, cũng không biết nó sẽ chảy đến chỗ nào.

- Qua sông, đến bên bờ đối diện đi.

La Thiên Dương giơ roi lên chỉ sang bờ bên kia nói.

- La ca, tôi không biết bơi, con sông này rộng quá, tôi không qua được.

Một thanh niên được chiêu mộ đến nói.

- Ai bảo mấy người bơi qua, có thuyền hơi mà, mau bơm lên đi.

La Thiên Dương mở ba lô trên lưng tọa kỵ ra, bên trong quả nhiên có không ít thuyền hơi, sau khi bơm đầy khí, một chiếc thuyền cũng có thể chở bốn năm người.

Mọi người ba chân bốn cẳng bơm đầy khí vào thuyền hơi, bốn năm người một tổ, lên thuyền chèo tới bờ đối diện.

Bởi vì tốc độ nước chảy không quá nhanh cho nên không sợ thuyền bị cuốn về phía hạ du, lúc này đã có hai chiếc thuyền sắp cặp bờ.

Đột nhiên mặt nước đen như mực phát ra tiếng rào rào, một quái vật lao ra khỏi mặt nước, nửa thân lộ ở trên mặt sông, giống như mãng xà, nhưng thân thể nó còn lớn hơn thùng phi gấp mấy lần, toàn thân đều là vảy đen bóng loáng, miệng rắn há to đến mức có thể nuốt được cả một con trâu.

Chỉ là lúc này thứ nó nuốt không phải trâu, cái miệng đầy răng nanh giống như chậu máu kia một hơi táp thẳng đến thuyền hơi, thân thể khổng lồ trực tiếp đè nát chiếc thuyền nhỏ, mấy người ngồi trên thuyền đều tủm tủm rơi xuống sông.

Bọn họ sợ hãi không thôi, những chiếc thuyền nào đã xuống nước thì đều liều mạng chèo trở về, còn chưa xuống nước thì vứt thuyền mà chạy.

Đột nhiên ánh đao lóe lên trong bóng tối, hai người chạy nhanh nhất lập tức bị La Thiên Dương và một người khác chém bay đầu, La Thiên Dương cầm thanh đao vẫn còn đang rỉ máu chỉ vào mọi người hung ác kêu lên:

- Quái vật chỉ có một con, đến bờ đối diện là có thể sống, CMN ai dám ôm tiền chạy, lão tử liền chém người đó, sống hay chết tự bọn mày chọn.

Tất cả mọi người bị khí thế hung ác huyết tinh của La Thiên Dương dọa sợ, liên tục có người bị La Thiên Dương lấy đao ép xuống nước, bơi đến bờ đối diện.

- Đám Thần Thiên Tử khốn kiếp, bọn họ muốn dùng mạng người lấp đầy dụng con quái vật kia sao?

Hàn Sâm thầm mắng trong lòng, chiếc thuyền nhỏ lúc trước bị quái vật đè nát kia, mấy người rơi xuống nước đều liều mạng bơi đến bờ đối diện, thế nhưng mới bơi được một lúc đã bị thứ gì đó vô thanh vô thức kéo xuống nước.

Trên mặt sông đen kịt không thể thấy rõ tình huống bọn họ như thế nào, chỉ là mùi máu tanh nồng đậm kia đã chứng minh kết cuộc của bọn họ không được tốt đẹp cho lắm.

Đám lính đánh thuê lại bắt đầu chần chờ không dám bơi tới phía trước, thế nhưng bọn La Thiên Dương không nói hai lời trực tiếp vung đao chém, khiến cho bọn họ bất đắc dĩ phải lên thuyền chèo tới bờ bên kia

Lúc thật sự xuống sông, không ai dám lơ là cảnh giác, cả đám liều mạng chèo về phía trước, cầu mong có thể nhanh chóng đến được bờ bên kia, ở trong lòng sông càng lâu thì càng nguy hiểm.

Hàn Sâm giơ bó đuốc chiếu khắp nơi xung quanh, vạn nhất quái vật kia thật sự từ trong nước lao ra, hắn nhất định sẽ không do dự gọi ra thần huyết thú hồn, bảo trụ mạng nhỏ của mình trước rồi tính sau.

Rào rào!

Quái vật một lần nữa từ trong nước xông tới đè nát một con thuyền nhỏ, người ngồi trên đó lập tức kêu la thảm thiết, sau đó chợt nghe thấy tiếng sóng nước quay cuồng.

- Nhìn cái gì mà nhìn, muốn sống thì mau dùng sức chèo nhanh lên!

Hàn Sâm rống lớn với hai người cùng thuyền đang bị dọa ngốc, bản thân hắn cũng liều mạng quơ mái chèo nhựa plastic trong tay, trong lòng đồng thời mắng to:

- Đám Thần Thiên Tử khốn kiếp, đúng là là mất hết tính người, ngay cả loại chuyện thất đức này cũng làm ra được

Hai người cùng thuyền bị Hàn Sâm mắng tỉnh, đều cầm mái chèo liều mạng chèo, sau đó chợt nghe thấy sóng nước bên cạnh ọc ọc vang lên, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh nước động và tiếng kêu thảm thiết, cũng không biết đã có bao nhiêu người táng thân trong miệng rắng rồi.

Chương 22: Vỡ Trứng

Hàn Sâm có thể chắc chắn trăm phần trăm con rắn lớn kinh khủng này là một sinh vật thần huyết, sinh vật trong nước đã khó giết, huống chi nó còn là sinh vật thần huyết.

Đám người Thần Thiên Tử có nhiều cao thủ như vậy, nhưng cũng không muốn săn giết con rắn lớn này, dường như chỉ muốn cho nó săn no để bọn họ có thể an toàn đến bờ đối diện.

Hàn Sâm vừa liều mạng chèo vừa quan sát chỗ bờ đối diện, sau khi thuyền đến giữa sông, ánh sáng của bó đuốc đã có thể soi sáng bờ bên kia.

Từ khi Hàn Sâm tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, cơ năng của thân thể đã mạnh hơn không ít, thị lực cũng được tăng cường rất nhiều, tựa hồ đã có một chút năng lực nhìn ban đêm, lúc này hắn nhìn thấy ở trên vách đá bờ bên kia có một hang động đường kính 2 tới 3m, ngoài ra không có đường nào khác, xem ra cái hang động kia chính là nơi bọn Thần Thiên Tử muốn đến.

Hàn Sâm đang đánh giá hang động, đột nhiên nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng nước chảy kịch liệt, lập tức kêu lớn không tốt, nghiêng người nhìn xem, quả nhiên thấy con hắc lân đại xà to lớn kia cách thuyền của hắn không đến 2m, miệng rắn khổng lồ táp thẳng đến thuyền của hắn, hàm răng nanh nhấp nhô không đều dần dần phóng to trong tròng mắt mọi người.

Hàn Sâm không chút nghĩ ngợi, xoay người nhảy vào trong nước trước, ở dưới nước gọi ra áo giáp Hắc Giáp Trùng bao phủ toàn thân, sau đó lặn hụp xuống nước, dốc sức liều mạng bơi đến bờ bên kia.

...

Toàn bộ quá trình qua sông vô cùng thảm thiết, con hắc lân đại xà kia không biết là sức ăn kinh người hay là cố ý giết chết nhân loại, ba bốn mươi người cuối cùng chỉ có hai chiếc thuyền nhỏ đến được bờ bên kia, tổng

cộng chỉ có bảy người sống sót, còn lại đều rơi xuống nước không biết sống chết, có lẽ tám chín phần mười đã mất mạng.

Mà con hắc lân đại xà kia cũng không nổi lên mặt nước nữa.

- Thiên Tử, con súc sinh hắc lân kia mặc dù là sinh vật thần huyết, nhưng chỉ số thông minh của nó không cao, bây giờ nó đã ăn no rồi, chúng ta qua sông sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn.

La Thiên Dương cười nói.

- Qua sông.

Thần Thiên Tử ra lệnh một tiếng, lúc này mười mấy người bọn họ mới phân ra ba thuyền, chèo đến bờ sông bên kia.

Quả nhiên mãi đến lúc ba con thuyền cập bến bờ bên kia, con hắc lân đại xà lúc trước cũng không xuất hiện công kích bọn họ nữa, mười mấy người đều an toàn lên bờ.

- Còn ngẩn ra đấy làm gì? Đi vào bên trong!

La Thiên Dương quất vài roi tới bảy người còn sống sót kia, bảy người bị y đánh vội vàng đi vào trong hang động.

Bảy người may mắn sống sót trong lòng run rẩy không thôi, thân thể vừa đi vừa run rẩy, bây giờ bọn họ đã rất hối hận, không nên ham tiền thưởng, có lẽ lúc nữa mạng nhỏ của mình phải để lại nơi đây, có tiền cũng không thể dùng.

Tuy nhiên một đường đi đến lại không gặp phải dị sinh vật nữa, đi hơn nửa tiếng, bọn họ đã đi đến phần cuối.

Phần cuối của hang động là một cái ao nước, bên cạnh ao nước có một cái ổ đá vụn đường kính mười mấy thước, ở giữa ổ đá vụn có hai quả trứng lớn cỡ trứng đà điểu, phía trên có hoa văn màu đen.

- Ha ha, quả nhiên không tệ, trứng của sinh vật thần huyết, lại có tới hai quả, lần này thần gen của mình có thể tăng lên đến tám mươi điểm rồi.

Thần Thiên Tử mừng lớn.

Cho dù như thế, Thần Thiên Tử cũng không mất đi lý trí, y liếc La Thiên Dương cũng đang hưng phấn một cái, La Thiên Dương lập tức hiểu ý, dùng roi đuổi bảy người kia kia đi lấy trứng.

Bảy người kia nơm nớp lo sợ đi đến ổ đá vụn, ôm hai quả trứng đi ra.

Thế nhưng còn chưa kịp rời khỏi ổ đá vụng, ao nước bên cạnh đã ùng ục trào lên, sau đó chỉ nghe bịch một tiếng, nước bên trong phun ra ngoài, theo nước chảy, một cái đầu rắn to lớn chui ra, đôi mắt màu máu quỷ dị nhìn chằm chằm vào mấy người đang ôm trứng rắn.

- CMN, sững sờ làm gì, ném trứng qua đây!

Thần Thiên Tử hét to lên, nhưng mà bảy người kia đã sợ ngây người, bị hắc lân đại xà ngưng mắt nhìn gần như vậy, gan đều bị dọa vỡ rồi, hai chân mềm nhũn không còn sức, Thần Thiên Tử kêu thế nào cũng không có ai đáp lại y.

- CMN, đám phế vật vô tích sự!

Thần Thiên Tử mắng lớn một tiếng, gọi ra thanh kiếm lớn màu đỏ, rút kiếm lao về phía mấy người.

Mấy người bọn La Thiên Dương cũng không chậm trễ, đều nhao nhao lấy binh khí ra, theo Thần Thiên Tử vọt tới.

Vài bước đã vọt tới chỗ mấy người đang bị dọa sợ ngây người kia, Thần Thiên Tử đoạt lấy hai quả trứng rắn, quay người nhanh chóng chạy ra khỏi hang động.

Con hắc lân đại xà kia nguyên bản còn lo lắng cho trứng của mình, lúc này thấy Thần Thiên Tử vậy mà cướp trứng rắn chạy ra ngoài, nó lập tức bạo phát, thân thể từ trong đầm nước lao ra, điên cuồng cắn tới đám người.

- Ngăn nó lại.

Thần Thiên Tử quát to một tiếng, nhưng bước chân ngược lại nhanh thêm mấy phần.

La Thiên Dương ác hơn, một phát bắt được hai người đang run lẩy bẩy, trực tiếp ném thẳng tới mặt con hắc lân đại xà kia, hắc lân đại xà há mồm ngai vài cái rồi nuốt xuống bụng.

Những người khác cũng học theo, xem mấy người còn sống làm khiên thịt để dùng, tạm thời ngăn chặn công kích của con hắc lân đại xà lại, vừa ngăn cản vừa lui ra ngoài hang động.

Thần Thiên Tử ôm hai quả trứng rắn chạy cực nhanh, không đầy một phút đã vọt tới cửa hang động, trong lòng đang vui mừng thì đột nhiên phía trước xuất hiện một nắm đấm màu vàng, rất nhanh đã biến lớn ở trong tròng mắt y.

Bành!

Thần Thiên Tử sao có thể ngờ được cửa ra hang động bị người phục kích, nắm đấm màu vàng kia đánh thẳng vào mặt y như thế, mắt mũi đều bị đánh lệch cả đi, máu tươi chảy ào ào ra, cả người ngã xuống phía sau, theo bản năng lấy tay che mặt.

Mà hai quả trứng rắn y ôm trong ngực kia lập tức rơi xuống, chỉ thấy một bóng người màu vàng óng lưu loát nhảy lên, mỗi tay bắt được một quả trứng rắn, sau khi rơi xuống dất lập tức chạy như bay tới chỗ bờ sông.

- Kim Tệ!!!

Thần Thiên Tử bụm mặt té xuống đất, lập tức gắng gượng chịu đựng bò lên, lúc nhìn thấy một thân áo giáp màu vàng óng độc nhất vô nhị kia, y sao có thể không nhận ra người kia là ai, vì thế lập tức cắn răng nghiến lợi kêu thành tiếng.

Hàn Sâm vừa rồi thừa dịp hỗn loạn bơi lên bờ, nhưng lại không đi vào hang động mà ẩn núp ở một bên, chờ bọn Thần Thiên Tử tiến vào trong hang động, lúc này mới lặng lẽ theo sau, ở bên ngoài nhìn chốc lát, đúng lúc thấy

Thần Thiên Tử mang theo trứng rắn lao tới liền không chút do dự nện y một quyền, thuận tiện mang hai quả trứng rắn đi.

Hàn Sâm âm thầm tiếc nuối Nguyệt Nha Thương của mình bị đã Tuyết Long Nhạn làm hỏng, nếu không khi nãy đã có thể giải quyết mối họa ngầm Thần Thiên Tử này đi.

Hàn Sâm vừa mới chạy đến bờ sông, đột nhiên thấy nước sông quay cuồng, một con hắc lân đại xà cực lớn từ trong nước sông nhô ra.

- CMN, tại sao ở đây còn một con nữa?

Hàn Sâm quay đầu nhìn về phía sau, bọn Thần Thiên Tử đã vọt ra, phía sau cũng có một con hắc lân đại xà đang đuổi theo.

- Mẹ kiếp, mày chạy nữa đi, Kim Tệ, lần này xem tao giết mày thế nào.

Thần Thiên Tử đã hận Kim Tệ đến tận xương tủy, lúc này thấy hắn bị hắc lân đại xà ngăn lại, trong lòng hả hê không thôi.

Mắt thấy con hắc lân đại xà từ trong lòng sông chui ra đang nhìn chằm chằm vào mình, ý nghĩ của Hàn Sâm cấp tốc xoay chuyển, tay phải âm thầm dùng sức, ném một quả trứng rắn trong tay về phía Thần Thiên Tử:

- Đón lấy, mỗi người một quả, chúng ta liên thủ đối phó đại xà trước.

- Có quỷ mới liên thủ với mày, hôm nay ông mày trứng muốn cầm, người cũng muốn giết!

Thần Thiên Tử tưởng rằng Hàn Sâm đang sợ hãi, cười lạnh bắt lấy trứng rắn, ai ngờ vừa chụp đến thì trứng rắn liền vỡ ra, lòng đỏ lòng trắng trứng văng tung tóe cả người, Thần Thiên Tử lập tức ngây dại.

Chương 23: Mặc Ngọc Cầu

Rốngggg!!!!

Hắc lân đại xà ở trong sông phát ra một tiếng gầm quái lạ, tựa như nổi điên lao đến Thần Thiên Tử đang dính lòng trắng lòng đỏ trứng đầy người, tiếng kêu tựa như đang gào khóc, hoàn toàn phát điên, căn bản không để ý tới Hàn Sâm ở bên cạnh, trong mắt chỉ còn lại Thần Thiên Tử đang sững sờ giống như bị điểm huyệt.

Hàn Sâm không nói hai lời xoay người chạy, mang theo quả trứng rắn còn lại, nhảy lên một chiếc thuyền hơi, liều mạng chèo đến bờ bên kia, cũng không nhìn lại phía sau sẽ có kết quả gì.

Trên tay hắn còn một quả trứng rắn, nếu như hai con rắn lớn kia quay sang tìm hắn, vậy thì chuyện này hết vui rồi.

- Kim Tệ, thằng ch. . .

Hàn Sâm chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng chửi vô cùng tức giận của Thần Thiên Tử, nhưng mà cũng chỉ nghe được đến thế, sau đó đã bị tiếng la hét và tiếng thú gào che lấp.

Hàn Sâm một hơi chèo đến bờ bên kia, sau khi nhảy lên bờ về liền dốc sức liều mạng chạy ra khỏi hang động, ra khỏi hang động cũng không ngừng lại, hắn dựa theo đường cũ chạy một mạch về Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Chạy một hồi Hàn Sâm lại cảm thấy không đúng, vạn nhất bọn Thần Thiên Tử sống sót nhất định sẽ tới tìm hắn, đám người kia đều có tọa kỵ, hai chân mình sao lại lại tọa kỵ của họ.

Cắn răng một cái, Hàn Sâm chạy sang một hướng khác, tình nguyện đi đường vòng xa một chút, chấp nhận nguy hiểm lớn một chút, cũng tốt hơn việc bị bọn Thần Thiên Tử đuổi theo.

Bọn Thần Thiên Tử kia nhiều năm ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, mỗi người đều là nhân vật hung ác trên thân mang theo rất nhiều thú hồn, cho dù đấu không lại hai con hắc lân đại xà, cũng không dễ dàng chết đi như vậy, nhất định có mấy người trốn thoát, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Để tránh đêm dài lắm mộng, ban đêm Hàn Sâm tìm một góc núi tránh gió, kiếm chút ít củi, phủ một lớp bùn mỏng lên trừng rồi nướng lên.

Vừa nướng, Hàn Sâm vừa lẩm bẩm nói:

- Sinh mạng nhỏ bé à, thay vì đến cái thế giới bẩn thỉu này, hãy để cho tao nhận lấy tất cả tội nghiệt, tiễn mày trở lại Cực Nhạc Tịnh Thổ đi.

- Săn giết ấu thể thần huyết Mặc Ngọc Cầu, không đạt được thú hồn, ăn vào có thể nhận được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Nướng trong chốc lát, trong đầu Hàn Sâm liền vang lên âm thanh kỳ dị.

- Thì ra thứ này không phải là rắn, nhưng đáng tiếc không lấy được thú hồn.

Hàn Sâm lòng tham không đáy nghĩ.

Rất nhanh trứng Mặc Ngọc Cầu đã bị nướng chín, Hàn Sâm dùng gậy đập nát lớp bùn bên ngoài, đồng thời bóc vỏ trứng ra, trước mặt hắn liền xuất hiện lòng trắng trứng thơm nức trắng nõn.

Hàn Sâm cắn một miếng, lập tức miệng đầy mùi thơm, thứ này ngon hơn trứng gà vô số lần.

- Ăn ấu thể Mặc Ngọc Cầu, đạt được một điểm thần gen…

Hàn Sâm một hơi ăn sạch trứng của Mặc Ngọc Cầu, bụng căng phình cả lên, tổng cộng tăng thêm được năm điểm thần gen, cộng thêm lúc trước tám điểm, hiện tại Hàn Sâm đã có mười ba điểm thần gen.

Lúc Hàn Sâm đi đường vòng trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở đã là tám chín ngày sau, đám người bọn Thần Thiên Tử hai ngày trước đã về tới Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Nhưng trên thân mỗi người đều mang thương tích, cuối cùng chỉ có tám người trở về, tâm phúc đắc lực bên cạnh Thần Thiên Tử chết khá nhiều người.

Ban đầu đám Thần Thiên Tử giữ miệng rất kín, không lộ ra chút manh mối bọn họ sẽ đi đâu, đám Tần Huyên và Quyền ca cũng không nghe ngóng được chút nào.

Thế nhưng sau đó có mấy tên lính đánh thuê rơi xuống nước không chết, được sông ngầm cuốn về hạ du, bọn Tần Huyên và Quyền ca mới biết đám người Thần Thiên Tử muốn làm gì.

Nhưng mà mấy tên lính đánh thuê cũng không biết chuyện xảy ra sau đó, bọn Tần Huyên chỉ cho rằng đám người Thần Thiên Tử bị Mặc Ngọc Cầu đánh bị thương.

Đáng tiếc bọn họ chỉ đoán đúng phân nửa, bọn Thần Thiên Tử sở dĩ thảm bại như vậy, hơn phân nửa là nhờ quả "trứng" của Hàn Sâm.

Nếu không cho dù không lấy được trứng, bọn họ cũng không cần liều mạng với hai con Mặc Ngọc Cầu kia.

Thần Thiên Tử sợ bị người ta nhạo báng cho nên không nói chuyện sau đó ra, tuy nhiên y lại âm thầm triển khai một đợt hành động tìm kiếm Kim Tệ mới.

- Quá đáng tiếc, hai tên khốn Thần Thiên Tử và La Thiên Dương kia vậy mà không chết.

Sau khi Hàn Sâm biết chuyện xảy ra liền âm thầm thở dài một hơi.

Nguyên bản hắn còn sợ rằng mình sống sót trở về sẽ khiến Thần Thiên Tử hoài nghi, cắn mãi không tha.

Nếu như đã có vài tiền lệ rồi, Hàn Sâm không cần phải băn khoăn nữa, tiện đường bắt sống một con Đồng Nha Thú cấp nguyên thủy trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, nếu như bọn Thần Thiên Tử thật sự tìm tới, hắn cũng có thể nói là mình bị cuốn xuống hạ du, may mắn chạy thoát được.

Hiển nhiên Hàn Sâm đã nghĩ nhiều rồi, Thần Thiên Tử căn bản không có thời gian đến tìm hắn gây phiền phức, đã sớm nhận định Hàn Sâm may mắn sống sót, hoàn toàn không liên tưởng hắn và Kim Tệ là cùng một người.

Một chuyến này Hàn Sâm đi đến nửa tháng, hắn truyền tống rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở, muốn về nhà thăm mẹ và Hàn Nghiên, nào ngờ còn chưa ra khỏi cổng trạm chuyên chở, hắn đã thấy Tần Huyên mặc quân trang đứng ở chỗ cửa ra, mặt mũi lạnh lẽo nhìn hắn.

- Cậu quả thật rất biết cách trốn đấy, hơn nửa tháng không đi ra, cậu cho rằng như thế thì tôi sẽ bỏ qua cho cậu ư? Làm chuyện xấu thì phải tiếp nhận trừng phạt, cậu trốn không thoát đâu.

- Tần đại tiểu thư, phải làm thế nào cô mới bằng lòng buông tha cho tôi đây?

Hàn Sâm buồn bực nhìn Tần Huyên nói, bây giờ Tần Huyên là trạm trưởng trạm chuyên chở này, muốn tránh mặt cô ấy căn bản là chuyện không thể.

- Muốn tôi bỏ qua cũng rất đơn gian, mặc bộ đồ này lên rồi đi theo tôi.

Tần Huyên ném cho Hàn Sâm một bộ quần áo chiến đấu.

- Đi thì đi, dù gì cũng không đến mức đánh chết tôi.

Hàn Sâm cắn răng một cái, ôm bộ quần áo chiến đấu đi theo Tần Huyên trở về trạm chuyên chở.

Chỉ là không phải đi tới thế giới Tí Hộ Sở, mà là đi đến phòng chiến đấu của trạm chuyên chở.

Sau khi Hàn Sâm thay xong quần áo chiến đấu liền bước ra, hắn thấy Tần Huyên đã mặc một bộ quần áo chiến đấu màu đỏ viền đen đợi sẵn ở trong phòng.

Quần áo chiến đấu cũng không phải quần áo bình thường, mà là một loại sản phẩm công nghệ cao, có một chút tác dụng phòng ngự, còn có máy truyền cảm bên trong, có thể ghi lại các loại số liệu trong lúc chiến đấu.

Ví dụ như nhịp tim, hô hấp, tốc độ ra quyền, tốc độ di chuyển bản thân. . . đều có ghi chép tỉ mỉ, còn có xung lượng phải thừa nhận lúc bị đánh trúng. . . tất cả các số liệu đều sẽ được ghi chép lại, giúp cho người sử dụng hiểu rõ trạng thái bản thân, có thể căn cứ theo số liệu để xác định phương hướng rèn luyện sau này của mình.

- Đánh thắng tôi… sau này tôi sẽ không tìm cậu gây chuyện nữa.

Tần Huyên ngoắc ngón tay gọi Hàn Sâm, ra hiệu Hàn Sâm có thể tấn công.

- Cô muốn mạng tôi thì cứ nói thẳng đi, gen thần huyết của cô đã sắp đầy 100 rồi, thú hồn cao cấp có vô số, còn ở trong quân đội huấn luyện lâu như vậy, tôi chỉ là một tên học sinh vừa mới tốt nghiệp, sao có thể đánh thắng cô được?

Cho dù Hàn Sâm có thể đánh thắng, hắn cũng không muốn lộ ra chuyện mình là Kim Tệ, huống chi hắn thật sự không biết mình có thể đánh thắng Tần Huyên hay không.

- Chúng ta đều không dùng thú hồn, nếu như cậu có thể tiếp được năm mươi chiêu của tôi, vậy chuyện của chúng ta coi như xong.

Tần Huyên lạnh nhạt nói.

- Được, một lời đã định.

Trong lòng Hàn Sâm quyết tâm:

- Cô không dùng thú hồn, tôi chỉ thủ chứ không công, tôi không tin ngay cả năm mươi chiêu của cô cũng không đỡ nổi.

Chương 24: Kỹ Xảo Đánh Lén

Tần Huyên đã quyết định cẩn thận dạy dỗ Hàn Sâm một trận, lần thứ nhất Hàn Sâm chọc mông cô, cô ta còn có thể cho rằng Hàn Sâm là tuổi trẻ vô

tri, nhưng mà lúc trên đoàn tàu lại bị Hàn Sâm quấy rối, chuyện này rất khó để nói là trùng hợp.

Đã cho rằng Hàn Sâm là một tên lưu manh, sau khi Tần Huyên hoạt động tay chân liền đi đến trước mặt Hàn Sâm, đôi mắt đẹp hung dữ nhìn hắn nói:

- Cậu ra tay trước đi.

Bành!

Hàn Sâm đánh một quyền lên trên mặt Tần Huyên, khiến cho Tần Huyên che mũi rút lui vài bước, mở to hai mắt không thể tin tưởng nhìn hắn.

Cô quả thật chưa từng gặp qua người nào giống như Hàn Sâm, vừa mới nói để cho Hàn Sâm ra tay trước, Hàn Sâm thật sự không nói hai lời đột nhiên một quyền đánh tới, hành vi của hắn hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tần Huyên, khiến cho cô nhất thời không kịp phản ứng, hơn nữa khoảng cách đứng lại quá gần, lập tức bị Hàn Sâm đánh trúng vào mũi.

Ở trong nhận thức của cô, luận võ ở trong phòng chiến đấu, không phải là hai bên đi đến giữa sàn chào hỏi, sau đó mới ra chiêu đối chiến hay sao? Hơn nữa là đàn ông con trai, bình thường ở trước mặt cô đều biểu hiện rất lịch sự, cho dù thực lực không đủ, cũng phải bày ra khí khái nam nhi của mình, nào giống như Hàn Sâm, bên này vừa dứt lời, hắn lại không chút do dự đánh tới, hơn nữa còn đánh vào khuôn mặt không mang dụng cụ bảo hộ của cô, khi phách nam tử hán đại trượng phu đâu?

- Thực xin lỗi… thực xin lỗi… còn chưa bắt đầu sao?

Hàn Sâm liên tục nói xin lỗi, nghĩ thầm sau này mình thường xuyên phải theo trạm chuyên chở, nam tử hán đại trượng phu cần gì chấp nhất với phụ nữ như thế, để cô ấy đánh vài cái hả giận là được rồi, vốn là muốn nhanh chóng chấm dứt, không ngờ một quyền của mình lại đánh lên trên mũi Tần Huyên, khiến cho cái mũi nhỏ cao của cô ấy đỏ cả lên rồi, lúc này đôi mắt đẹp đang ngậm nước mắt óng ánh.

- Đã bắt đầu rồi, chúng ta tiếp tục, cậu. . .

Bốp!

Thế nhưng lúc Tần Huyên vừa mới nói chúng ta tiếp tục xong, vốn còn có lời muốn nói nữa, ai ngờ Hàn Sâm nghe cô nói chúng ta tiếp tục xong, vậy mà lại đánh tới một quyền, vị trí ngay chính giữa mũi của cô, nguyên bản cái mũi xinh xắn vẫn còn đau nhức, hiện tại chịu thêm một đòn, Tần Huyên liền phải che mũi ngồi chồm hổm trên mặt đất, đau tới nỗi nước mắt đều không ngăn được tràn ra.

- Không phải là cô nói chúng ta tiếp tục sao, tôi còn tưởng rằng. . .

Hàn Sâm vội vàng giải thích.

- Tôi đánh chết cậu. . .

Tần Huyên từ dưới đất nhảy lên một cái, cũng không quan tâm tới quy củ gì nữa, hướng về phía Hàn Sâm quyền đấm cước đá một hồi.

Hàn Sâm liều mạng ngăn cản quyền cước của Tần Huyên, Nhưng rất nhanh hắn phát hiện những quyền cước và kỹ năng vật lộn mà mình học trong trường học kém quá xa Tần Huyên, ngay cả phòng thủ cũng không phòng được, hai ba quyền đã bị Tần Huyên đã phá vỡ xu thế phòng thủ, miễn cưỡng chống đỡ được hơn mười quyền liền bị đánh ngã xuống đất.

- Cậu không đỡ được 50 chiêu của tôi, lần sau lại tiếp tục.

Tần Huyên hầm hầm quay người đi, vứt bỏ Hàn Sâm thương tích đầy mình lại.

Hàn Sâm cười khổ, cũng may trên người mặc quần áo chiến đấu, không thật sự bị thương, chịu chút ít nỗi khổ da thịt mà thôi. Chỉ là hôm nay hình như không thể khiến cho Tần Huyên hả giận, ngược lại làm cho cô ấy càng tức giận hơn.

Hàn Sâm rời khỏi trạm chuyên chở về nhà, Tần Huyên ở trong trạm chạy thẳng đến phòng điều khiển, lấy hình ảnh và số liệu đối chiến vừa rồi ra, chuẩn bị xóa bỏ hình ảnh vừa rồi đi.

Tốt xấu gì cô cũng là trạm trưởng trạm chuyên chở này, hơn nữa còn là người mạnh nhất ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, thế mà lại bị tên cuồng mông dùng hai quyền đánh chảy nước mắt, giống như là một cô bé bị bắt nạt khóc lên vậy, loại hình ảnh này sao có thể để cho người ngoài thấy được.

Trước khi xóa bỏ, Tần Huyên lại xem thêm một lần, nhưng lần này lại khiến cho Tần Huyên có chút ngây người, nguyên bản cô cho rằng mình bị trúng quyền là do bản thân quá chủ quan, không có tâm lý phòng bị, để cho Hàn Sâm có cơ hội đánh lén.

Thế nhưng sau khi xem lại, đột nhiên Tần Huyên phát hiện mặc dù đây cũng là một nguyên nhân, thế nhưng cũng không phải toàn bộ, Hàn Sâm có thể đánh trúng cô, cũng không phải bởi vì cô chủ quan.

- Chẳng lẽ là. . .

Tần Huyên lại xem đoạn cô bị đánh trúng kia, sau đó xem đi xem lại mấy lần, cuối cùng còn so sánh với số liệu mà quần áo chiến đấu ghi chép được.

- Quả nhiên là như vậy, quyền cước kỹ xảo cận chiến của hắn thật sự rất kém cỏi, chỉ bằng một người tốt nghiệp chương trình giáo dục bắt buộc, nhưng lúc hắn ra tay thì tính bạo phát và sức bật lại nằm ngoài dự đoán của mình.

Tần Huyên vừa xem số liệu vừa tự lẩm bẩm:

- Hơn nữa lúc hắn ra tay có một loại cảm giác rất đặc biệt, phải hình dung như thế nào nhỉ, sát thủ. . .đúng. . .chính là sát thủ. . .trước khi hắn ra tay, hoàn toàn không cảm thấy hắn có ý đồ ra tay, khiến cho người ta không có chút cảnh giác, lúc hắn ra quyền cũng không cảm thấy bất kỳ tâm tình chập chờn nào, không có một chút sát cơ, thế nhưng lại dốc hết toàn lực, hành động và cảm xúc hoàn toàn độc lập với nhau, tựa như một sát thủ chuyên nghiếp, lúc bình thường luôn ngụy trang, đột nhiên nhất kích tất sát.

- Không đúng, hắn chỉ là một học sinh vừa mới tốt nghiệp không lâu, sao có thể là một sát thủ được? Hơn nữa nhìn thân thủ của hắn, tuyệt đối không thể

là một sát thủ cao minh, chẳng lẽ loại cảm xúc độc lập này là thiên phú bẩm sinh của hắn?

Tần Huyên nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ nghĩ tới một khả năng như vậy.

Cô nào biết rằng lúc trước Hàn Sâm do quá nghèo nên mới tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, vừa vào lại đắc tội với cô, lại bị Thần Thiên Tử bắt nạt.

Không ai dám đi cùng Hàn Sâm, cũng không có ai dám giao dịch với hắn. Thế là một học sinh mới tốt nghiệp cầm theo con dao găm hợp kim bình thường nhất, không có bất kỳ kinh nghiệm nào đi săn giết dị sinh vật.

Cho dù chỉ là sinh vật bình thường, đối với một người mới mà nói, cũng phải liều mạng mới giết được.

Huống chi có rất nhiều dị sinh vật đều đi theo đàn, Hàn Sâm nhất định phải canh chuẩn thời điểm, tìm một cơ hội tốt nhất đánh lén giết chết một con lạc đàn, nếu bị đàn sinh vật bình thường bao vây, vậy hắn chỉ có một con đường chết.

Phương pháp giảm thiểu nguy hiểm đến mức thấp nhất đương nhiên là mai phục đánh lén, muốn mai phục đánh lén hiệu quả, quan trọng nhất chính là không thể để cho dị sinh vật vốn có xúc giác nhạy bén hơn nhân loại cảm thấy nguy hiểm, trong một hai tháng đầu, cơ bản Hàn Sâm đều tôi luyện loại năng lực này của mình.

Trải qua nhiều lần thất bại, hắn dần dần che dấu tâm tình và khí tức của mình, không để cho dị sinh vật cảm thấy nguy hiểm.

Về sau, một ít dị sinh vật bình thường không có tính chủ động công kích, lúc Hàn Sâm đi đến bên cạnh chúng, chúng thậm chí không cảm thấy được khí tức nguy hiểm, sau đó bị Hàn Sâm đột nhiên ra tay đánh chết.

Mặc dù chuyện này có hơi hèn hạ, nhưng đây cũng là phương pháp duy nhất để Hàn Sâm sinh tồn trong thế giới Tí Hộ Sở lúc ấy.

Về sau Hàn Sâm muốn đi săn giết sinh vật cấp nguyên thủy, cho nên vẫn không ngừng luyện tập và cải tiến thói quen ra tay của mình, dần dần đã trở

thành bản năng.

Mặc dù kỹ xảo cận chiến của Hàn Sâm kém cao thủ chân chính rất xa, nhưng luận tính bạo phát cùng việc nắm bắt thời cơ, hắn không kém hơn mấy người kia bao nhiêu, dù sao những kỹ xảo kia của hắn đều ren luyện ở ranh giới sống và chết, chỉ là hắn không giết người mà là giết dị sinh vật.

Chương 25: Ác Quỷ Triền Thân

- Lực lượng, tốc độ còn có sức bật của hắn hình như cũng không tồi, trình độ tiến hóa gen hẳn không thấp, hoặc là có tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật?

Tần Huyên lại nhìn một ít số liệu, nhưng cũng không quá để ở trong lòng.

Số liệu của Hàn Sâm xác thực cao hơn người bình thường một chút, nhưng số liệu giống như vậy, bên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở có rất nhiều, thế nhưng xuất hiện ở trên người Hàn Sâm lại khiến cô hơi bất ngờ, tuy nhiên cũng không phải là vấn đề gì lớn gì.

- Thiên phú cũng không tệ, đáng tiếc là phẩm đức quá kém, vừa háo sắc lại còn hèn hạ, quả thực là hết thuốc chữa, lần sau có thời gian lại thu thập hắn một trận.

Tần Huyên hầm hầm nghĩ.

Bởi vì hai quyền kia của Hàn Sâm mà hắn lại có thêm cái mác đánh lén hèn hạ, thế nhưng vì sinh tồn nên hắn phải rèn luyện những thứ này thành bản năng, sao có thể trách hắn được.

Ở bên ngoài hang động Mặc Ngọc Cầu, Hàn Sâm có thể đánh trúng mặt Thần Thiên Tử cũng là nhờ vào loại bản năng này, nếu không với trình độ tiến hóa gen, Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật và năng lực phản ứng của Thần Thiên Tử, cho dù dưới tình huống không có phòng bị, người bình thường cũng rất khó đánh trúng y được.

Am hiểu đánh lén, tuy nghe không vinh quang, nhưng lại rất thực dụng.

Về đến nhà ăn bữa cơm với mẹ và Hàn Nghiên, nghỉ ngơi một ngày, hôm sau Hàn Sâm cũng không tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, mà là ngồi đoàn tàu từ trường tới một võ đạo quán.

Thứ Hàn Sâm học được ở trong chương trình giáo dục bắt buộc cũng chỉ là trụ cột võ học mà thôi, đều là những thứ cơ bản nhất.

Nhưng sau khi nhân loại đạt được gen ở trong Tí Hộ Sở, các phương diện tố chất thân thể đều tăng cường lên theo, hơn nữa tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, thân thể đã không giống với người bình thường nữa, trình độ thể chất khác nhau, có thể tu luyện một ít tân võ học mà người bình thường không có cách nào luyện được.

Loại tân võ học này ngoại trừ ở trong học viện cao cấp, nơi còn lại có thể học là ở võ đạo quán, có vài người còn xem đây là nghề nhiệp huấn luyện viên tân võ học.

Khác với phương thức truyền thừa cổ võ, võ đạo quán không cần sư phụ có tên tuổi, cũng không phải muốn truyền thừa lưu phái võ học của mình, tiêu chuẩn duy nhất chính là tiền tài, tiền càng nhiều sẽ học được võ học càng lợi hại.

Đương nhiên, tân võ học cũng có yêu cầu đối với tố chất thân thể, nếu như thân thể không đạt yêu cầu, cho dù biết rõ phương pháp cũng không luyện được.

Trước kia Hàn Sâm không có tiền, tố chất thân thể cũng không tốt, nhưng bây giờ đã khác, hiện tại hắn đã có được mười ba điểm thần gen, ba loại gen khác cũng có không ít, tố chất thân thể đã tăng trên diện rộng, hơn nữa Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cũng đã nhập môn, tố chất thân thể của hắn trong cùng lứa cũng xem như rất khá.

Võ đạo quán này tên là “Chiến Thần”, là một nơi rất nổi danh ở trên Lạc Gia tinh, tuy học phí rất đắt, nhưng mà võ học truyền thụ đều không tồi, nghe nói quán chủ của võ đạo quán là một vị lão binh giải ngũ, lúc làm lính

vô cùng nổi danh, về sau bị thương nặng trong một lần hành động, cho nên mới xuất ngũ trở lại Lạc Gia tinh mở Chiến Thần võ đạo quán này.

Tất cả mọi người gọi lão binh này là "lão quỷ", muốn y truyền thụ võ học cũng không khó, chỉ cần bỏ đủ tiền, muốn học cái gì y đều dạy, hơn nữa quả thật có thể học được một ít thứ hữu dụng.

- Người trẻ tuổi, muốn học thứ gì? Chỗ này của tôi được phân chia thành lớp sơ cấp, lớp trung cấp, lớp cao cấp và lớp đặc cấp, quyền cước, binh khí, nhuyễn ngạnh công phu, cho dù là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cũng có thể truyền thụ. Lớp sơ cấp có thể tự do chọn lựa một môn tân võ học sơ cấp, học phí 1 vạn tệ, lớp trung cấp có thể tự do chọn lựa một môn võ học cấp trung, học phí 10 vạn tệ, lớp cao cấp 100 vạn, lớp đặc cấp 1000 vạn, dạy toàn bộ. Người trẻ tuổi, nhìn khí chất của cậu là biết không phải người bình thường, khí vũ hiên ngang, tương lai tất thành đại sự, hay là lấy combo giáo án lớp đặc cấp đi, tổng cộng mười hai bộ tân võ học, chỉ lấy 500 triệu.

Trong văn phòng, lão quỷ cười híp mắt nhìn Hàn Sâm nói, bộ dáng tham lam kia giống như là cự long nhìn thấy kim tệ vậy.

- Tôi đăng ký lớp cao cấp, muốn học bộ Ác Quỷ Triền Thân kia của ông.

Hàn Sâm đến có mục đích, lúc trước cha hắn đã từng học qua tân võ học ở chỗ này, từng nói với hắn, lão quỷ rất có nghề, có một bộ tân võ học tên là Ác Quỷ Triền Thân rất tốt, nhưng đáng tiếc lúc trước tố chất thân thể của ông không đủ, không học được Ác Quỷ Triền Thân, vẫn luôn tiếc hận, ở trước mặt Hàn Sâm nói rất nhiều lần, thậm chí dặn dò Hàn Sâm sau này trưởng thành, có cơ hội nhất định phải học Ác Quỷ Triền Thân.

Lần này Hàn Sâm tới, chính là vì môn tân võ học Ác Quỷ Triền Thân này, căn cứ theo lời của cha hắn năm đó, bộ Ác Quỷ Triền Thân này nếu như dùng để đối phó với phụ nữ, nhất định sẽ có hiệu quả xuất kỳ bất ý, có thể lấy yếu thắng mạnh.

Hàn Sâm lại đắc tội với Tần Huyên, nhìn bộ dáng tức giận của cô ấy, hắn nghĩ cô sẽ không dễ gì buông tha cho mình.

Hắn tự nhiên không cam lòng một mực bị Tần Huyên bắt nạt, lúc này mới nhớ tới lời cha nói về lão quỷ cùng môn tân võ học Ác Quỷ Triền Thân này, lập tức muốn đến thử thời vận, dù sao hiện tại một trăm vạn đối với hắn mà nói cũng không tính là chuyện lớn gì.

- Môn tân võ học Ác Quỷ Triền Thân này mặc dù chỉ là võ học cao cấp, nhưng yêu cầu đối với tố chất thân thể còn cao hơn cả lớp đặc cấp, ít nhất cũng phải đủ gen biến dị mới có cơ hội luyện thành, tố chất thân thể cậu đã đạt chưa?

Lão quỷ ngoài ý muốn nhìn Hàn Sâm, môn tân võ học Ác Quỷ Triền Thân này đã rất lâu rồi không có ai học, bởi vì yêu cầu với thân thể quá cao.

- Ông có thể kiểm tra một chút được không, xem tôi đã đạt tới tiêu chuẩn tu luyện hay chưa.

Hàn Sâm cũng không xác định được thân thể của mình đã được yêu cầu hay chưa, dựa theo lý mà nói, hắn đã có được mười ba điểm thần gen, tuyệt đối tốt hơn người có đủ gen nguyên thủy rồi.

- Phí kiểm tra thân thể 1 vạn tệ.

Lão quỷ đưa máy quét thẻ tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm lấy thẻ của mình ra, trực tiếp quét 1 vạn tệ, bộ dáng hào phóng đó khiến cho lão quỷ rất vui vẻ, y lập tức dẫn Hàn Sâm đi kiểm tra tố chất thân thể.

Trải qua mười mấy loại dụng cụ ra-đa quét hình và kiểm tra, sau khi lão quỷ lấy được kết quả kiểm tra cũng hơi kinh ngạc:

- Tố chất thân thể cậu rất không tồi, gen bình thường, gen nguyên thủy và gen biến dị đều sắp đầy rồi?

- Tôi có thể học Ác Quỷ Triền Thân không?

Hàn Sâm không trả lời, gen biến dị của hắn vẫn chưa tới mười điểm, nhưng có tố chất thân thể như vậy, hoàn toàn là dựa vào thần gen và Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

- Được, 100 vạn.

Lão quỷ cũng không hỏi nhiều, lại đưa máy quẹt thẻ tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm mặc dù có chút đau lòng vì số tiền mồ hôi nước mắt cứ như vậy bay mất một trăm vạn, thế nhưng hắn vẫn cắn răng quẹt một cái.

- Người trẻ tuổi có tiền đồ, đi theo tôi, trước tiên cậu phải ghi nhớ Ác Quỷ Triền Thân đã.

Lão quỷ dẫn Hàn Sâm tới một gian phòng chiếu phim, mở ra hình ảnh giả lập rồi để cho Hàn Sâm tự mình ở trong phòng xem, hình ảnh giả lập truyền phát ra, chính là lão quỷ tự mình làm mẫu Ác Quỷ Triền Thân.

Hàn Sâm xem một lúc liền trợn tròn mắt lên, thì thào lẩm bẩm:

- CMN, thì ra cái gọi lại có hiệu quả khi đối phó với nữ nhân chính là thế này? Không ngờ lão cha nhà mình lại là người như vậy!

Chương 26: Tam Nhãn Miêu Biến Dị

Bộ tân võ học Ác Quỷ Triền Thân này phải gọi thuật vật lộn sát người mới đúng, tất cả các chiêu thức chỉ có một hiệu quả duy nhất, đó là bám lấy người không bỏ.

Các loại quấn, khóa, ôm, đủ các loại kỹ xảo, luyện thân thể trở thành một con mãng xà, gắt gao cuốn lấy đối phương, khóa các khớp trên thân thể của đối phương lại, khiến cho đối phương không có cách nào công kích mình.

Nếu như chiến đấu với phụ nữ, bộ kỹ năng này vừa ra, gần như đã sờ hết người cô gái kia rồi, nếu như đối phương một cô gái dễ xấu hổ, chỉ sợ vài phút liền không chống đỡ được nữa, tâm hoảng ý loạn.

- Nếu mình dùng bộ tân võ học này chiến đấu với Tần Huyên, chẳng phải cái mác lưu manh của mình sẽ càng thêm chắc chắn ư?

Hàn Sâm lập tức hối hận không thôi, thật sự không nên học một môn tân võ học như vậy, nhưng mà võ đạo quán không cho rút lại học phí, tiền đã thanh toán xong, không học cũng không lấy lại tiền được.

- Thôi vậy, dù sao đây cũng là một môn tân võ học, học trước rồi tính sau.

Hàn Sâm ổn định tâm thần xem xét tỉ mỉ, ghi nhớ môn tân võ học Ác Quỷ Triền Thân này.

Sau khi cẩn thận chăm chú nhìn, Hàn Sâm phát hiện môn tân võ học này không bỉ ổi giống như vẻ ngoài, bên trong quả thật có những kỹ xảo rất cao thâm, đặc biệt là ở phương diện cầm nã và cận chiến gần người, vô cùng lợi hại, có rất nhiều kỹ xảo thực dụng, đều là những kỹ xảo có thể bảo vệ mạng sống ở thời điểm mấu chốt.

Nhưng mà yêu cầu đối với tố chất thân thể xác thực rất cao, đặc biệt là yêu cầu đối với tính dẻo dai của thân thể, cho dù người đã đủ gen biến dị cũng chưa chắc có thể đạt tới yêu cầu.

Thân thể Hàn Sâm sở dĩ có thể thỏa mãn yêu cầu, ngoại trừ có được thần gen, phần lớn là do Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cường hóa tính dẻo dai của thân thể hắn.

Phương pháp dạy người của lão quỷ rất bạo lực cũng rất nhanh chóng, y tự mình thu lại hình ảnh giả lập, tự người học có thể quan sát 360 độ không có góc chết, trước tiên học hết toàn bộ chiêu thức, sau đó y lại vạch ra chỗ sai lầm của người tu luyện, cùng với một ít kỹ xảo cần phải chú ý, có chỗ nào không hiểu, có thể trực tiếp thông qua máy truyền tin liên hệ với y, y sẽ giải đáp cặn kẽ trong tin nhắn video.

Mặc dù lão quỷ thu phí rất đắt, nhưng ở phương diện dạy học xác thực không có gì phải phàn nàn cả, tố chất thân thể của Hàn Sâm đạt yêu cầu, trong thời gian nửa tháng đã nhập môn bộ tân võ học Ác Quỷ Triền Thân kia.

Nhưng nhập môn thôi vẫn không đủ, tân võ học vật lộn sát người như vậy là hung hiểm nhất, nếu như chỉ là gà mờ, trong lúc thực chiến rất dễ bị người ta đánh chết, Hàn Sâm không dám dùng loại tân võ học mới luyện nửa mùa như thế để săn giết dị sinh vật lợi hại trong không gian Tí Hộ Sở, hoặc là tranh đấu với người khác, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.

- Tần Huyên à Tần Huyên, nếu như cô không dây dưa với tôi nữa thì thôi, còn nếu muốn tiếp tục, vậy đừng trách tôi lấy cô ra làm người bồi luyện.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ.

Một lần nữa đi vào trạm chuyên chở, Hàn Sâm vẫn có chút không muốn gặp Tần Huyên, thỉnh thoảng nhìn trước nhìn cau, may mắn là cho đến tận lúc hắn tiến vào trạm chuyên chở cũng không thấy bóng dáng của Tần Huyên đâu, hữu kinh vô hiểm đi tới thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở.

Ở trong căn phòng của mình trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, con Đồng Nha Thú cấp nguyên thủy bị Hàn Sâm bắt về đã tiến đã hóa thành Đồng Nha Thú cấp biến dị.

Hàn Sâm không hề để ý tới nó, để mặc cho nó tiếp tục tiến hóa, đến tận lúc nó tiến hóa thành sinh vật thần huyết mới thôi.

Ở cửa lớn Cương Giáp Tí Hộ Sở, người của Thần Thiên Tử đã không thấy đâu nữa, nửa tháng nay Hàn Sâm không đến thế giới Tí Hộ Sở, Kim Tệ cũng mất tích đúng nửa tháng, Thần Thiên Tử đã không còn kiên nhẫn canh chừng mỗi ngày nữa.

Trên thực tế trước đây Thần Thiên Tử đã biết rõ, canh cổng căn bản vẫn vô dụng, bọn họ không biết mặt thật của Kim Tệ, cho dù chính Kim Tệ đi qua trước mặt bọn họ, bọn họ cũng không nhận ra.

Hàn Sâm đã đi ra ngoài Cương Giáp Tí Hộ Sở, đi vào bên trong khu vực núi sâu đầm lớn, chuẩn bị tìm một nơi vắng vẻ không người săn giết dị sinh vật.

Sau khi đi vào trong rừng sâu núi thẳm, dấu chân của nhân loại càng ngày càng ít, Hàn Sâm tìm một khu vực không người mặc áo giáp Hắc Giáp

Trùng, rồi tiếp tục đi vào trong núi sâu.

Gặp được sinh vật bình thường, hiện nay Hàn Sâm đã lười săn giết, trực tiếp đuổi đi hoặc là không để ý đến chúng nó, gặp được sinh vật cấp nguyên thủy, cũng chỉ có loại thưa thớt hiếm thấy mới khiến Hàn Sâm nảy sinh hứng thú săn bắt một con làm thức ăn.

Hôm nay gen bình thường của Hàn Sâm đã đạt đến trị số cực đại, gen nguyên thủy cũng đã được hơn tám mươi điểm, nhu cầu đối với sinh vật nguyên thủy cũng không quá lớn.

Bây giờ thiếu thốn nhất chính là gen biến dị và gen thần huyết, Hàn Sâm chuẩn bị đủ bốn loại gen mới tiến hóa, thế nhưng nếu chỉ dựa vào tinh thể màu đen vẫn có chút chậm.

- Đúng rồi, nếu như chỉ săn giết sinh vật nguyên thủy, cần gì phải tự mình động thủ, thú hồn biến dị từ chỗ Tần Huyên lấy được lúc trước là một loại thú hồn sủng vật, gọi nó ra săn giết mấy con sinh vật nguyên thủy hẳn không thành vấn đề.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua thú hồn Hắc Miêu lừa được từ chỗ Tần Huyên.

Biến dị Tam Nhãn Miêu: Thú hồn dạng sủng vật.

Hàn Sâm trực tiếp gọi Tam Nhãn Miêu biến dị ra, chỉ thấy một con Tiểu Hắc Miêu lớn chừng bàn tay xuất hiện ở trước mặt hắn, thân thể nho nhỏ, con mắt to lớn, còn không ngừng cọ cọ chân Hàn Sâm, nhìn qua không khác mèo nhà một chút nào.

- Con mèo nhỏ như vậy, thật sự có thể săn giết những dị sinh vật kia ư?

Hàn Sâm ôm Tam Nhãn Miêu biến dị lên nhìn nhìn, thật sự rất hoài nghi con vật ngây thơ đáng yêu như vậy có thể săn giết được dị sinh vật đáng sợ.

Nhưng nghĩ lại, sinh vật biến dị không thể dùng lớn nhỏ để kết luận, nó đã là sinh vật biến dị, dĩ nhiên có đạo lý của nó, săn giết sinh vật nguyên thủy có lẽ sẽ rất nhẹ nhàng.

Hàn Sâm thấy cách đó không xa có một vài con tam giác lân thú cấp nguyên thủy đang lảng vãng, liền ra lệnh cho con Tam Nhãn Miêu biến dị:

- Đi, giết con tam giác lân thú kia.

Con vật nhỏ meo meo lên một tiếng, tựa như là gióng lên khí thế, hung ác nhào tới tam giác lân thú, cắn một cái ở trên cái đuôi của tam giác lân thú.

Tam giác lân thú ngây ra một lúc, quay đầu liếc nhìn Tam Nhãn Miêu biến dị, vẫy đuôi một cái, lập tức ném tiểu gia hỏa lên không trung, sau đó cái đuôi mãnh liệt quất một cái, Tam Nhãn Miêu biến dị tựa như quả bóng da bị đá bay ra ngoài.

Tam Nhãn Miêu kêu thảm một tiếng, cụp đuôi chạy thật nhanh tới sau lưng Hàn Sâm, run rẩy trốn sau chân của hắn.

- Đậu xanh, bị Tần Huyên lừa rồi, khó trách lúc cô ta cho mình lại sảng khoái như vậy, thú hồn biến dị này căn bản không có tác dụng gì!

Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn, ngơ ngác nhìn Tam Nhãn Miêu biến dị đang trốn ở phía sau chân hắn.

Hàn Sâm lại thử thêm mấy lần, Tam Nhãn Miêu biến dị quả thật không có tác dụng gì, nó ngay cả Đồng Nha Thú cấp nguyên thủy yếu nhất đều không làm gì nổi, bị đuổi chạy loạn khắp nơi, nào có nửa phần uy thế của thú hồn biến dị.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhớ tới thú hồn Tam Nhãn Miêu biến dị là dạng gì, theo hắn biết, thú hồn có thể trực tiếp gọi ra bản thể tác chiến, thường thấy nhất chính là hai loại thú hồn dạng chiến đấu và thú hồn dạng tọa kỵ, thế nhưng Tam Nhãn Miêu biến dị lại là dạng sủng vật mà Hàn Sâm chưa từng nghe nói tới.

Chương 27: Cứu Mạng A

- Thú hồn dạng sủng vật là cái quái gì? Không phải là dùng để ngắm đấy chứ? Lần này mình bị Tần Huyên lừa thảm rồi, thú hồn như vậy có tác dụng gì?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, tiện tay giết chết con Đồng Nha Thú biến dị đang đuổi theo Tam Nhãn Miêu kia, đang muốn thu hồi Tam Nhãn Miêu biến dị không có tác dụng gì kia lại, liền thấy Tam Nhãn Miêu đi quanh thi thể Đồng Nha Thú meo meo kêu, thoạt nhìn thèm không chịu được, ngay cả nước miếng đều theo khóe miệng chảy xuống.

- Muốn ăn thì ăn đi.

Hàn Sâm có chút tò mò nhìn Tam Nhãn Miêu biến dị, hình như là thú hồn tọa kỵ và thú hồn chiến đấu không cần ăn gì cả, nếu như bị thương, chỉ cần thu vào trong hư không tĩnh dưỡng một thời gian ngắn là có thể tự động khỏi.

Tam Nhãn Miêu biến dị được Hàn Sâm đồng ý, lúc này mới bổ nhào lên trên thi thể Đồng Nha Thú vừa cắn vừa xé, nhưng hiển nhiên hàm răng và móng vuốt của nó còn chưa đủ sắc, liền da lông Đồng Nha Thú đều không xé rách được.

Hàn Sâm buồn bực dùng dao găm cắt da lông Đồng Nha Thú ra, cắt thịt thành từng khối nhỏ đút cho Tam Nhãn Miêu biến dị.

Con vật nhỏ này thật sự có thể ăn, thân thể nho nhỏ của nó chỉ lớn chừng bàn tay, Đồng Nha Thú lớn hơn nó gấp hai lần, vậy mà nó ăn hết toàn bộ thịt của Đồng Nha Thú, cũng không biết là nó ăn hết như thế nào nổi, cái bụng căn tròn vo nằm trên mặt đất không nhúc nhích được, Hàn Sâm đúng là sợ nó ăn no vỡ bụng chết mất.

Bất đắc dĩ lắc đầu, trực tiếp gọi Tam Nhãn Miêu biến dị trở về, chờ sau lần này trở lại Liên Minh, lên internet điều tra xem thú hồn dạng sủng vật đến cùng làm được việc gì.

Sinh vật biến dị cũng không dễ tìm như vậy, Hàn Sâm đã vào núi hơn nửa tháng, lại không hề gặp được một con sinh vật biến dị nào, sinh vật nguyên thủy trước kia chưa từng ăn qua thì lúc này lại săn giết được không ít, để

cho gen nguyên thủy của hắn đột phá mốc chín mươi điểm, sắp tiếp cận trị số cực đại.

Một người ở trong núi sâu đầm lớn săn giết dị sinh vật vốn là chuyện vô cùng khô khan, lúc Hàn Sâm nghỉ ngơi liền gọi con Tam Nhãn Miêu biến dị kia ra đùa một chút, cho ăn chút đồ ăn, cũng coi như là có người bầu bạn.

Có áo giáp Hắc Giáp Trùng hộ thể nên lúc giết chết sinh vật nguyên thủy, Hàn Sâm cũng sẽ thừa cơ gia tăng kinh nghiệm thực chiến của môn Ác Quỷ Triền Thân.

Ngoại trừ vận dụng còn chưa thuần thục lắm, môn tân võ học này đúng là dùng vô cùng tốt, đặc biệt là một ít thủ pháp cầm nã và phân cân thác cốt, có thể trong khoảng thời gian ngắn khiến cho dị sinh vật mất đi chiến lực.

Nhưng cũng bởi vì không thuần thục, vật lộn sát người lại hết sức hung hiểm, có vài lần Hàn Sâm sử dụng chiêu thức không thích hợp, nếu như không phải có áo giáp Hắc Giáp Trùng bảo vệ, hắn thiếu chút nữa đã bị dị sinh vật giết chết.

Ở trong núi sâu trà trộn hơn một tháng, mặc dù không tìm được một con sinh vật biến dị nào, nhưng mà năng lực thực chiến của Ác Quỷ Triền Thân lại đột nhiên tăng mạnh, tất cả đều nhờ vào kinh nghiệm thực chiến với dị sinh vật.

Những ngày sau đó Hàn Sâm đã không cần dựa vào áo giáp thần huyết, vẫn có thể buông tay săn giết sinh vật cấp nguyên thủy.

Còn có một thu hoạch lớn nhất, chính là gen nguyên thủy rốt cuộc cũng đạt tới trị số cực đại.

Nghĩ lại chỉ mấy tháng trước vẫn còn đang liều mạng vì gen bình thường, hiện tại ngay cả gen nguyên thủy cũng đã đạt đến trị số cực đại, tâm tình Hàn Sâm vô cùng tốt, chất một đống củi, đốt lửa chuẩn bị nướng thịt ăn.

- Cứu mạng ah. . .cứu mạng ah. . .

Hàn Sâm đang cùng Tam Nhãn Miêu biến dị được hắn đặt tên là "Miêu Quân" gặm từng miếng thịt nướng, đột nhiên nhìn thấy một tên thanh niên trẻ tuổi quần áo rách rưới đang liều mạng chạy tới bên này, vừa chạy vừa kêu to cứu mạng.

Hàn Sâm liền vội vàng đứng lên nhìn tới người đàn ông kia, vừa nhìn thoáng qua, Hàn Sâm liền không nói hai lời, thịt nướng trên đất cũng không cần, lập tức gọi Miêu Quân trở về, xoay người liền chạy.

- Người anh em phía trước, cứu mạng a, tôi cho cậu tiền, cậu muốn bao nhiêu tôi cho bấy nhiêu.

Người đàn ông ở phía sau vừa chạy vừa hô to với Hàn Sâm.

- Tiền của anh giữ lại tự mình dùng đi.

Hàn Sâm cũng không quay đầu lại dốc sức liều mạng chạy.

Tiền nhiều hơn nữa cũng phải có mạng mới xài được, sau lưng tên kia kia chí ít cũng có trên trăm con Mãnh Duẫn Thú đang truy đuổi, mặc dù Mãnh Duẫn Thú này chỉ là sinh vật cấp nguyên thủy, nhưng mà một con nặng đến hơn mười tấn, da dày thịt béo, quả thực còn mãnh liệt hơn cả xe tăng, bị nó đụng một cái hoặc bị đạp một cước, cho dù có áo giáp thần huyết bảo vệ thân thể, chỉ sợ rằng cũng phải nứt gãy vài cái xương, huống chi hiện tại còn có khoảng một trăm con như thế.

Đừng nói là Hàn Sâm, cho dù là Tần Huyên, Thần Thiên Tử và Quyền ca đều tới, dưới tình huống Mãnh Duẫn Thú nổi điên xông tới cũng phải cụp đuôi chạy trối chết.

- Người anh em, cậu đừng chạy nhanh như vậy, kéo tôi theo với, tôi sẽ sẽ không quên đại ân đại đức của cậu, nhất định sẽ thâm tạ.

Người thanh niên phía sau có chút thở không ra hơi hô lên.

- Bản thân anh còn khó bảo toàn, chú tự cầu phúc đi.

Hàn Sâm liều mạng chạy một lúc, thấy phía trước có một vách núi, bên cạnh có dây leo rủ xuống, không nói hai lời lập tức chạy tới bắt lấy dây leo

trèo lên trên.

Thân thể được gen gia cường kết hợp với việc luyện tập Ác Quỷ Triền Thân liền hiện ra, chỉ vài cái Hàn Sâm đã bò lên cao mười mấy mét, nhảy lên trên một bệ đá rộng khoảng năm sáu mét vuông trên vách núi.

Người thanh niên phía sau thấy Hàn Sâm bò lên, cắn răng một cái cũng chạy tới, bắt lấy dây leo muốn trèo lên trên.

Cũng không biết là do thân thủ của y quá kém, hay là đã chạy tới mức không còn khí lực nữa, mới leo được hai cái đã tuột xuống lại.

- Huynh đệ, cứu mạng ah.

Lập tức Mãnh Duẫn Thú ở phía sau đã vọt tới phía sau y, cách không đến 10m, người thanh niên kia đã sắp khóc lên rồi.

- Nắm chặt.

Hàn Sâm bắt lấy sợi dây leo mà người thanh niên kia đang bám, dùng sức kéo lên.

Người thanh niện lập tức mừng như điên, mượn lực Hàn Sâm kéo, hai chân chống vào vách đá trèo lên trên, mới bò lên chừng mười thước, chợt nghe thấy Mãnh Duẫn Thú ở phía dưới thu thế không kịp, đâm vào vách núi đá ầm ầm.

Hàn Sâm và người thanh niên kia đều cảm giác cả vách núi đều đang rung động một cái, hai người người kéo ta giẫm, cuối cùng cũng kéo được người thanh niên kia lên bệ đá.

Sau khi người thanh niên kia leo lên trên bệ đá, y cơ hồ co quắp nằm ở phía trên, thở hồng hộc, liền một câu cũng không nói ra được.

- Anh bạn, anh rốt cuộc đã làm chuyện thương thiên hại lý gì, thế mà dẫn tới hơn trăm con Mãnh Duẫn Thú liều mạng đuổi giết như vậy?

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Mãnh Duẫn Thú đang đụng vào nhau thành đoàn ở phía dưới, sau khi đứng dậy vẫn không chịu rời đi, ở dưới vách đá gầm

rống với hai người bọn họ.

Chương 28: Đồ Ăn Quý Giá

- Anh bạn tên gì?

Lâm Bắc Phong ném bật lửa và thuốc lá cho Hàn Sâm.

- Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, nhận lấy cái bật lửa châm thuốc lá hút một hơi, thuốc lá Rừng Rậm Đen là dùng đặc sản lá tinh dầu của Rừng Rậm Đen chế tạo thành, không chỉ vô hại với thân thể, nó còn có công dụng nâng cao tinh thần.

Đối với những người lấy mạng ra liều ở thế giới Tí Hộ Sở mà nói, thuốc lá Rừng Rậm Đen tuyệt đối là thứ tốt.

- Sâm ca yên tâm, chờ sau khi chúng ta trở lại Tí Hộ Sở, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, nếu vấn đề mà tiền có thể giải quyết được, cho tới bây giờ Lâm Bắc Phong tôi đều không để ở trong lòng..

Hai người trò chuyện trong chốc lát, Hàn Sâm đại khái đã biết rõ xảy ra chuyện gì, Lâm Bắc Phong này đúng là không phải là người có tiền bình thường, hơn nữa vận may cũng rất tốt, sau khi ngẫu nhiên tiến vào Tí Hộ Sở, vừa vặn lại gặp người quen có thực lực tương đối mạnh ở trong Tí Hộ Sở, y liền ra giá tiền rất lớn mua một bộ thú hồn biến dị, toàn bộ các loại áo giáp thú hồn, binh khí, tọa kỵ, chiến đấu gì đó đều có.

Còn thuê một đám người đi theo y lên núi săn giết dị sinh vật, muốn thử thời vận xem có thể săn được sinh vật thần huyết hay không.

Khoan hãy nói, vận may của y thực sự không tồi, đúng là lại để cho y gặp được sinh vật thần huyết, nhưng kết quả lại không thể viên mãn như trước, những người mà y thuê tới người chết người trốn, bản thân y cũng hoảng hốt chạy bừa, chạy vào trong núi sâu.

Kết quả là ở trong núi sâu cửu tử nhất sinh chạy đến chỗ này, trên đường đi thú hồn mua được đều đã chết sạch, nếu không phải gặp được Hàn Sâm ở chỗ này, chỉ sợ vừa rồi đã bị đám Mãnh Duẫn Thú kia đạp chết rồi.

- Sâm ca, nơi này cách Vinh Diệu Tí Hộ Sở của chúng ta bao xa?

Lâm Bắc Phong lại hỏi một câu.

- Cậu nên hỏi, chỗ này cách Vinh Diệu Tí Hộ Sở của các cậu có xa lắm không.

Hàn Sâm cười nói.

Lâm Bắc Phong ngây ra một lúc, sau đó sắc mặt đại biến:

- Sâm ca, anh không phải đang trêu chọc tôi đấy chứ?

- Tôi là từ Cương Giáp Tí Hộ Sở đi tới, nếu như trở về Cương Giáp Tí Hộ Sở, đại khái là phải đi hơn mười ngày.

Hàn Sâm cười nói.

- CMN, tôi thật sự đã đến phạm vi của Tí Hộ Sở khác rồi à.

Lâm Bắc Phong lập tức nhảy dựng lên, vẻ mặt buồn bực.

Y có người quen ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở, muốn mua thịt và thú hồn rất dễ dàng, nhưng mà đến Tí Hộ Sở khác, vạn nhất chẳng quen biết một ai, cho dù có tiền cũng chưa chắc có thể mua được thịt và thú hồn cao cấp.

- Mà rốt cuộc cậu đã làm gì đám Mãnh Duẫn Thú đó vậy? Lúc này rồi mà bọn chúng vẫn không tha?

Hàn Sâm nhìn thoáng qua phía dưới, Mãnh Duẫn Thú chẳng những không rời đi, còn ở bên dưới không ngừng gầm rú, giống như con voi đứng thẳng lên, muốn bò lên trên bệ đá công kích hai người.

- Ầy, lúc tôi đi đường có hơi đói bụng, sau đó nhìn thấy một con thú con ăn cỏ ở đó, vì vậy. . .

Vẻ mặt Lâm Bắc Phong đau khổ nói ra.

- Vậy thì đúng là bất hạnh rồi, xem ra chúng ta sẽ bị vây ở chỗ này một khoảng thời gian, trước khi Mãnh Duẫn Thú rời đi, chúng ta cứ vui vẻ ở chung đi.

Hàn Sâm cười nói.

- Đúng đúng, ở chung vui vẻ.

Lâm Bắc Phong lộ ra nụ cười lấy lòng tiến đến trước mặt Hàn Sâm:

- Sâm ca, tôi khát nước quá, có thể cho tôi uống hai ngụm nước không?

- Một cốc 1 vạn tệ.

Hàn Sâm nheo con mắt nói ra.

- Đậu xanh, không phải mới vừa nói vui vẻ ở chung hay sao?

Lâm Bắc Phong buồn bực kêu lên.

- Anh xuất tiền, tôi bán nước, đây không phải là vui vẻ ở chung hay sao.

Hàn Sâm đương nhiên nói.

- Lời này cũng không sai, nhưng mà nước này của anh cũng quá đắt đi, so với nước Tuyết Tuyền Tinh còn đắt hơn, 1 vạn tệ của tôi có thể mua được mấy bình kìa, nước này của anh dù thế nào cũng không phải là nước Tuyết Tuyền Tinh chứ?

Lâm Bắc Phong nghiêng mắt nhìn túi nước của Hàn Sâm nói.

- Không thể nói như thế, mặc dù đây chỉ là nước ở trong đầm nước, nhưng không biết chúng ta sẽ bị vây ở chỗ này bao lâu, nước tương đương với sinh mạng của chúng ta, không có nước thì nhiều lắm chúng ta chỉ chèo chống được một tuần lễ là sẽ bị chết khát, anh nói xem 1 vạn tệ mua nước này có đáng hay không?

Hàn Sâm cười nói.

- Đáng giá. . . nhưng mà ví tiền của tôi lúc chạy trốn đã rơi mất, có thể ký sổ trước hay không, chờ sau khi trở lại Tí Hộ Sở, tôi nhân đôi cho anh.

Lâm Bắc Phong cắn răng nói.

- Tôi và anh không thân chẳng quen, anh còn thiếu tôi tiền cứu mạng chưa trả, bây giờ lại muốn ký sổ, anh khiến cho tôi rất khó xử đó.

Hàn Sâm lộ ra vẻ mặt khổ sở.

- Gấp ba… không… bốn lần…

- Thành giao.

Hàn Sâm lấy ra cái cốc mình mang theo, đổ ba chén nước cho Lâm Bắc Phong, Lâm Bắc Phong trực tiếp một hơi uống sạch, sau đó vẫn còn đưa cốc tới trước mặt Hàn Sâm.

- Hôm nay như vậy thôi, nước trên người tôi cũng không còn nhiều, uống tiết kiệm một chút, không biết những thứ kia lúc nào sẽ rút đi.

Hàn Sâm thu túi nước lại, không tiếp tục rót cho Lâm Bắc Phong nữa.

- Sâm ca có thể một thân một mình tung hoành bên trong chỗ núi sâu đầm lớn này, thân thủ nhất định vô cùng cao minh, có được dũng khí vạn người khó địch, vàng bạc không khuất phục. . .

- Muốn gì nói thẳng đi.

Hàn Sâm lườm Lâm Bắc Phong.

Lâm Bắc Phong nịnh nọt tiến đến trước mặt Hàn Sâm nói:

- Sâm ca, thú hồn của tôi đều bị hủy ở trên đường cả rồi, không có thú hồn trên người, trong lòng hốt hoảng không thôi, anh có thú hồn thừa hay không, bán cho tôi mấy cái đi?

Nói đến thú hồn, trong lòng Hàn Sâm cũng rất buồn bực, đoạn đường này hắn cũnã giết không ít sinh vật nguyên thủy, nhưng ngay cả một cái thú hồn nguyên thủy đều không thấy đâu, chuyện này khiến cho Hàn Sâm rất hoài nghi vận may thú hồn của mình có phải đã dùng hết vào hai cái thần huyết thú hồn lúc trước rồi không.

- Thú hồn không có, thịt khô cấp nguyên thủy có một ít, anh muốn hay không?

- Muốn, đương nhiên muốn.

- 1 vạn tệ một miếng.

- Một miếng này của Sâm ca cũng quá nhỏ đi, liền không đủ để nhét kẽ răng nữa.

Hai người đã bị nhốt ở trên bệ đá bảy tám ngày, bầy Mãnh Duẫn Thú kia vẫn không hề có ý định rút đi.

- Chúng ta không thể đợi thêm nữa, phải nghĩ biện pháp lao ra.

Vẻ mặt của Hàn Sâm nghiêm túc nói với Lâm Bắc Phong.

- Không phải chúng ta vẫn còn chút thức ăn nước uống sao? Chờ một chút, có lẽ Mãnh Duẫn Thú cũng sắp rút lui rồi.

Lâm Bắc Phong nhìn đàn Mãnh Duẫn Thú ở phía dưới, rụt cổ lại.

- Chúng ta còn nước và thức ăn, thể lực vẫn được bảo trì không tệ, thế nhưng đợi đến lúc không còn thức ăn nước uống, đến lúc đó muốn lao ra cũng không còn cơ hội nữa.

Hàn Sâm nói.

- Thế nhưng phía dưới có nhiều Mãnh Duẫn Thú như vậy, chúng ta làm sao có thể xông ra ngoài được?

Lâm Bắc Phong lộ ra vẻ đau khổ nói.

- Cho nên chúng ta chỉ có thể trèo lên trên.

Hàn Sâm chỉ lên trên vách núi đá.

Lâm Bắc Phong nhìn thoáng qua ngọn núi như là kiếm cắm thẳng vào trong đám mây, lập tức rùng mình một cái:

- Chuyện này không tốt lắm đâu? Chúng ta có thể bò qua nổi sao?

- Bò không qua cũng phải bò, dù sao cũng hơn là ở đây chờ chết, hơn nữa chúng ta cũng không cần thật sự leo qua, bò lên bên trên, nhìn xem có nơi nào có thể trú chân không, sau đó vòng qua vách núi, đến bên kia núi lại leo xuống là được rồi.

Hàn Sâm nói.

- Sâm ca nói có lý, tôi nghe theo anh.

Lâm Bắc Phong vội vàng nói.

- Được, vậy bây giờ chúng ta liền theo những dây leo này trèo lên trên, để tránh đêm dài lắm mộng.

Nói xong, Hàn Sâm liền tóm lấy một sợi dây leo, thử thử độ mềm dẻo, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì liền lập tức bò lên.

Chương 29: Bạo Phong Thần Điểu

- Sâm ca, tố chất thân thể anh thực trâu bò, gen biến dị đã max rồi ư?

Lâm Bắc Phong bò lên được một lúc đã cảm giác hai tay đau không chịu được, một bước cũng không bò nổi nữa, mà Hàn Sâm vẫn như không có chuyện gì, linh hoạt nắm dây leo trèo lên trên

- Kiên trì chút nữa, trên kia có một khối nham thạch nhô ra, chúng ta có thể đặt chân nghỉ ngơi ở đó.

Hàn Sâm cúi đầu nhìn Lâm Bắc Phong nói.

- Sâm ca, tôi thật sự không leo lên nổi nữa, không thì chúng ta đi xuống đi?

Lâm Bắc Phong lộ ra vẻ đau khổ nói.

- Anh ở chỗ này kiên trì chút, tôi đi lên trước, sau đó dùng dây leo kéo anh lên.

Hàn Sâm nói xong liền dùng cả tay chân rất nhanh leo lên phía trên, so với ở trên mặt đất cũng không chậm hơn bao nhiêu, Lâm Bắc Phong nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm đã bò lên trên nham thạch, sau đó dùng dây leo kéo Lâm Bắc Phong lên, hai người ngồi sát trên mặt đá lớn cỡ chiếc bàn ăn, con mắt dò xét khắp nơi, chỉ thấy vách núi dốc đứng giống như mũi kiếm, ngoại trừ thấy dây leo rủ xuống, căn bản bốn phía không có chỗ nào có thể leo lên.

- Sâm ca, bằng không chúng ta ở lại chỗ này hai ngày, đám Mãnh Duẫn Thú ở phía dưới không trông thấy chúng ta, có lẽ lát nữa sẽ rời đi, ngọn núi này quá nguy hiểm, tiểu đệ không có thân thủ và tố chất thân thể giống như Sâm ca, thật sự không bò lên nổi.

Mặt Lâm Bắc Phong đầy mây đen.

- Như vậy đi, anh ở chỗ này nghỉ ngơi trước, tôi đi lên xem có đường ra hay không, nếu như có đường ra sẽ trở lại bảo anh, còn không có đường ra vậy chúng ta sẽ đợi đám Mãnh Duẫn Thú kia rời đi.

Hàn Sâm nói xong liền đứng dậy bám lấy dây leo trèo lên trên.

- Sâm ca, anh tuyệt đối đừng bỏ tôi lại nha.

Lâm Bắc Phong giữ chặt góc áo của Hàn Sâm, giống như là cô vợ nhỏ sợ bị vứt bỏ, u oán nhìn Hàn Sâm.

- Yên tâm, anh còn nợ tôi nhiều tiền như vậy, sao tôi có thể cam lòng vứt bỏ anh được?

Hàn Sâm vỗ vỗ lên bả vai Lâm Bắc Phong, sau đó giống như rắn bò hướng về bên trên mà leo lên.

Bởi vì học tập Ác Quỷ Triền Thân, Hàn Sâm đặc biệt am hiểu loại leo trèo này, hơn nữa thể chất đã xưa đâu bằng nay, leo lên cũng không hề cảm thấy cố hết sức.

Hàn Sâm đã leo lên được khoảng mấy trăm mét, bốn phía vẫn là vách núi giống như mặt kính, căn bản không nhìn thấy đường ra khác, chỉ có dây leo một mực hướng lên trên, cũng không biết đến cùng là mọc ra từ đâu.

Lúc này Hàn Sâm cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, đang do dự có nên xuống dưới hay không thì đột nhiên nhìn thấy bên trên có một khối nham thạch nhô ra.

- Leo đến nham thạch phía trên nhìn một cái, nếu như còn không có đường ra thì xuống cũng được, thừa dịp còn có chút thức ăn nước uống, sau khi bổ sung thể lực, cũng có thể lao ra khỏi vòng vây đám Mãnh Duẫn Thú.

Trong lòng Hàn Sâm đã có quyết định, cũng không do dự nữa, dùng cả tay chân trèo tới bệ đá kia.

Bệ đá xa hơn Hàn Sâm còn nghĩ một chút, cũng lớn hơn so với tưởng tượng của hắn, đợi đến lúc Hàn Sâm trèo lên phía trên mới phát hiện bệ đá này lớn cỡ nửa cái sân bóng rỗ, đột nhiên có một thứ khiến hắn phải lập tức mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy ở trên bệ đá kia có một cái ổ dùng cây cối và dây leo bện thành, thoạt nhìn không khác gì ổ chim én, chỉ là kích thước của nó lớn hơn nhiều, chiếm hơn nửa cái bệ đá, mà ở bên trong cái ổ kia có một quả trứng lớn màu trắng, chí ít cũng cao khoảng một thước đang nằm bất động ở chỗ đó.

- CMN, trứng lớn như vậy, thứ đẻ ra nó sẽ lớn tới cỡ nào đây?

Trong lòng Hàn Sâm hơi run rẩy, có thể đẻ trứng ở chỗ này, nhất định là dị sinh vật, bây giờ dị sinh vật đó không ở đây, vạn nhất bọn nó đột nhiên trở về phát hiện ra mình…

Hàn Sâm không dám tưởng tượng nữa.

Mặc dù to lớn không nhất định đại biểu cho thực lực, giống như Mãnh Duẫn Thú cũng rất lớn, thế nhưng cũng chỉ là sinh vật cấp nguyên thủy mà thôi.

Có thể xây tổ ở nơi trên không chạm trời dưới không chạm đất này, Hàn Sâm cảm thấy sinh vật đẻ ra quả trứng khổng lồ này sẽ không đơn giản, nói không chừng chính là sinh vật thần huyết.

Nếu quả trứng này là trứng của sinh vật thần huyết, cứ rời đi như vậy, Hàn Sâm thật có chút không cam lòng.

Chỉ hơi do dự một chút, Hàn Sâm liền cắn răng đi đến bên cạnh quả trứng khổng lồ kia, dùng mũi dao găm chậm rãi đục một cái lổ nhỏ ở bên trên vỏ trứng, sau đó cắm ống hút nhựa mà mình mang theo vào, hung hăng hút một hơi.

Lập tức có một dòng chất lỏng hương vị ngọt ngào chảy vào trong miệng Hàn Sâm, khiến cho miệng Hàn Sâm tràn đầy hương thơm.

- Ăn sinh vật cấp thần huyết Bạo Phong Thần Điểu, không đạt được thần gen.

Mặc dù không đạt được thần gen, nhưng nghe thấy quả nhiên là trứng của sinh vật cấp thần huyết, Hàn Sâm lập tức vừa mừng vừa sợ.

Không lấy được thần gen cũng là chuyện rất bình thường, một quả trứng khổng lồ như vậy, tổng cộng tối đa cũng chỉ có mười điểm thần gen mà thôi, hắn chỉ mới hút một hơi, không đạt được thần gen cũng là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa hắn đã có được một bộ phận thần gen, thân thể đã có một chút kháng tính, cũng không thể lấy được mười điểm thần gen hoàn chỉnh, đoán chừng ăn toàn bộ quả trứng thì tối đa cũng chỉ cho hắn thêm sáu, bảy điểm mà thôi, nếu như vận may không tốt, rất có thể chỉ có bốn năm điểm thần gen.

Nhưng mà thần gen chính là thần gen, dù chỉ có bốn, năm điểm cũng đã rất tốt rồi.

Hàn Sâm dùng ống hút liều mạng hút chất lỏng ở bên trong quả trứng khổng lồ, bình thường hắn quấn ống hút ở trên thân thể trực tiếp hút nước ở trong túi, để lúc ẩn núp không gây ra động tĩnh quá lớn, không bị quái vật dễ dàng phát hiện ra, không nghĩ tới bây giờ lại dùng để hút nước trứng rồi.

Quả trứng kia thật sự quá lớn, Hàn Sâm hút đến mức bụng đều sắp căng phồng tới phát nổ, rốt cục mới nghe được âm thanh +1 điểm thần gen, lập tức để cho Hàn Sâm mừng rỡ.

Thật sự ăn không nổi nữa, Hàn Sâm rút ống hút, sau đó dùng bùn lấp lỗ trứng lại, sau khi thu ống hút về liền theo dây leo trên bệ đá bò xuống dưới.

- Sâm ca, sao anh đi lâu vậy? Bên trên có đường nào có thể ra ngoài hay không?

Nhìn thấy Hàn Sâm từ phía trên đi xuống, Lâm Bắc Phong đợi chờ đã sớm sốt ruột, chưa chờ Hàn Sâm đứng vững gót chân liền tiến lên phía trước hỏi.

Thế nhưng mà Lâm Bắc Phong lại sợ kinh động đến Mãnh Duẫn Thú ở phía dưới, không dám nói quá lớn tiếng, chỉ có thể đè cuống họng xuống để nói chuyện.

- Không có, bò lên trên đều là vách núi giống như mặt kính, ngoại trừ dây leo, không có chỗ nào có thể đi.

Hàn Sâm lắc đầu.

- Vậy cũng chỉ có thể ở chỗ này chờ đám Mãnh Duẫn Thú kia đi thôi.

Lâm Bắc Phong thất vọng nói.

- Không vội, chúng ta còn chút thức ăn nước uống, đợi thêm đi.

Lần này Hàn Sâm thật sự không nóng nảy nữa, nước bên trong quả trứng khổng lồ kia, cho dù hắn dốc sức liều mạng uống, cũng phải năm sáu ngày mới có thể uống hết, trước khi uống hết hắn chắc chắn sẽ không đi.

Hai người chen chúc trên vách đá nhỏ hẹp nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm lại theo dây leo leo lên uống nước trứng, hắn cẩn thận từng chút một trèo lên trên, xác định trong tổ chim kia không có dị sinh vật tồn tại, lúc này mới leo lên, đẩy lỗ hổng nhỏ bị bùn bịt kín kia ra, lần nữa dùng ống hút hút nước trứng.

- Sâm ca, anh lại leo lên làm gì thế?

Chờ lúc Hàn Sâm leo xuống, Lâm Bắc Phong có chút nghi ngờ nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Bên trên có sinh vật thần huyết, tôi đi lên ăn miếng thịt lớn, anh có muốn đi cùng không?

Hàn Sâm cười nói.

- Anh giữ lại từ từ ăn đi.

Lâm Bắc Phong khinh bỉ liếc Hàn Sâm, y sao có thể tin tưởng ở bên trên có sinh vật thần huyết nào, cho dù thật sự có, cũng là sinh vật thần huyết ăn Hàn Sâm mới đúng.

Chương 30: Trứng Đâu Rồi?

Mỗi ngày Hàn Sâm đều leo lên hút trộm nước trứng một lần, vẫn không đụng phải sinh vật thần huyết trở lại tổ chim, Hàn Sâm đoán chừng là cha mẹ của quả trứng đã bị người ta săn giết, cho nên mới không thể trở về.

Nhưng vì an toàn, mỗi lần Hàn Sâm hút xong nước trứng đều trở lại tảng đá chỗ Lâm Bắc Phong, cũng không ở lại trên khu vực tổ chim.

Lâm Bắc Phong cho rằng Hàn Sâm đi lên là tìm đường ra, cũng không hề suy nghĩ nhiều, đợi hai ba ngày, Lâm Bắc Phong nhìn nhìn xuống dưới, vì có sương mù che chắn nên cũng thấy không rõ những con Mãnh Duẫn Thú kia đã đi hay chưa.

- Sâm ca, không bằng chúng ta đi xuống dưới xem thử đám Mãnh Duẫn Thú đó đã đi hay chưa?

Ở trên vách núi đá này ban ngày nóng ban đêm lạnh, Lâm Bắc Phong có chút không chịu nổi.

- Đợi hai ngày nữa sẽ an toàn hơn, bây giờ đi xuống, vạn nhất những con Mãnh Duẫn Thú đó chưa đi, bị chúng nhìn thấy, chúng lại thủ thêm bảy tám ngày, chúng ta cũng không còn nhiều đồ ăn đâu.

Gen tiến hóa của Hàn Sâm cao hơn Lâm Bắc Phong không ít, kỳ thật ngày hôm qua hắn đã nghe được tiếng chân dần dần rời đi của đám Mãnh Duẫn Thú kia, thế nhưng nước của quả trứng lớn còn chưa uống hết, hắn đương nhiên sẽ không chịu đi đấy.

Lâm Bắc Phong nghe xong cũng cảm thấy có lý, khẽ cắn môi cứng rắn chịu đựng tiếp.

Thế nhưng mà hai ngày tiếp theo, Lâm Bắc Phong thấy Hàn Sâm vẫn mỗi ngày đều trèo lên trên, đám dây leo ở trên vách núi này chỉ lớn một chút như vậy, liên tục vài ngày đều đã đi dò đường, sớm nên dò xét xong rồi chứ, tại sao Hàn Sâm mỗi ngày đều trèo lên trên.

- Chẳng lẽ bên trên thật có thứ gì?

Trong lòng Lâm Bắc Phong hoài nghi, nhưng y không cho rằng bên trên thật sự có sinh vật thần huyết, chỉ là có chút tò mò Hàn Sâm leo lên trên đó làm gì thôi.

- Tôi nói này Sâm ca, ngày ngày anh leo lên leo xuống đến cùng là đang làm gì thế?

Lâm Bắc Phong không nhịn được hỏi.

- Không phải là đã nói cho anh biết rồi sao, bên trên có sinh vật thần huyết, tôi đi lên gặm khối lớn thịt.

Hàn Sâm nói.

- Vậy có thể dẫn tôi đi lên hưởng thụ một chút được không?

Lâm Bắc Phong không tin lời Hàn Sâm nói, nhưng lại rất muốn biết đến cùng Hàn Sâm đi lên làm gì, liền thuận theo lời Hàn Sâm nói.

- Được.

Hàn Sâm cười cười, liền tóm lấy dây leo trèo lên trên.

Lâm Bắc Phong cũng bò lên theo, nhưng mà thể lực của Lâm Bắc Phong thật sự không được, bò được một nửa liền không bò nổi nữa, hô lên với Hàn Sâm:

- Sâm ca, tôi không chịu được nữa, anh rốt cuộc muốn bò tới chỗ nào thế?

- Sắp tới rồi, anh kiên trì thêm một chút nữa đi, tôi đi lên trước, sau đó lại dùng dây leo kéo anh lên.

Hàn Sâm tựa như thạch sùng thật trèo nhanh lên phía trên.

Không bao lâu sau, Lâm Bắc Phong liền thấy một sợi dây leo từ phía trên ném xuống, vội vàng quấn lên trên thân thể, mượn lực Hàn Sâm kéo lên để trèo lên.

Rốt cục đã bò lên tới bệ đá, Lâm Bắc Phong thấy được quả trứng khổng lồ kia lập tức mở to hai mắt nhìn:

- Ôi mẹ ơi!!! Trứng lớn như vậy, chẳng lẽ đây là trứng của sinh vật thần huyết?

- Đúng vậy, đây là trứng của thần huyết Bạo Phong Thần Điểu.

Hàn Sâm gật đầu nói.

- CMN, thật sự là trứng cấp thần huyết, Sâm ca trâu bò!

Lâm Bắc Phong lập tức vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, hai bước vọt tới phía trước quả trứng, một quyền đã đập bể một tảng lớn vỏ trứng, đưa miệng tới muốn uống nước trứng.

Lâm Bắc Phong duỗi đầu lưỡi dài ra, đợi cả buổi nhưng vẫn không thấy nước trứng chảy ra, lập tức có chút buồn bực, lại dùng quyền đập phá thêm vài cái, đánh thủng một cái lỗ lớn.

- Nước trứng đâu rồi?

Lâm Bắc Phong ngơ ngác nhìn vào bên trong vỏ trứng, trống không nào có chút nước trứng nào, toàn bộ là một cái vỏ không.

- Uống sạch rồi.

Hàn Sâm chớp mắt nói.

- Uống sạch rồi?

Lâm Bắc Phong hơi giật mình nhìn Hàn Sâm.

- Mấy ngày hôm trước không phải tôi đã nói cho anh rồi sao, còn bảo anh cùng đi lên, chính anh không lên, tôi còn tưởng rằng Lâm đại thiếu gia không thèm nữa chứ.

Hàn Sâm giang hai tay ra nói.

Lâm Bắc Phong hận không thể đập đầu chết ở trên vách đá, vẻ mặt cầu xin nói:

- Sâm ca, tôi đâu biết rằng anh đang nói thật chứ, ai ngờ trên vách núi đá này vậy mà lại có một quả trứng thần huyết lớn như vậy, nếu biết sớm, cho dù đánh gãy hai chân hai tay của tôi, tôi dùng răng cũng phải bò lên a.

- Lâm thiếu gia anh không cần gấp, nếu anh thật sự muốn ăn, chờ sau này tôi tìm được trứng thần huyết, lại gọi anh tới ăn.

Hàn Sâm cười vỗ vỗ lên bả vai Lâm Bắc Phong.

- Sâm ca, lần sau nếu có chuyện tốt như vậy, nhất định phải nhớ tới tôi đấy, tiền không thành vấn đề, anh muốn bao nhiêu cứ nói thẳng, tôi cam đoan không nói nửa chữ không.

Lâm Bắc Phong buồn bực cơ hồ muốn hộc máu.

- Được, lần sau nếu có thứ tốt nhất định sẽ gọi anh.

Hàn Sâm tốn sức dẫn Lâm Bắc Phong lên đây như vậy, chính là muốn nghe những lời này của Lâm Bắc Phong, người như Lâm Bắc Phong, tuyệt đối là một khách hàng lớn.

Lâm Bắc Phong oán thán một hồi lâu, không cam lòng đánh nát cả vỏ trứng, nhét vào trong bao vải ở trên lưng, nói là trở về thử nấu canh xem, nhìn xem có thể uống ra một điểm thần gen hay không.

- Nấu canh? Anh làm như những thứ này là xương đầu heo vậy? Cho anh hầm tám trăm năm cũng không hầm ra nổi một điểm gen, chớ đừng nói chi là thần gen.

Trong lòng Hàn Sâm cười thầm.

Đợi sau khi hai người xuống núi, quả nhiên đám Mãnh Duẫn Thú kia đã sớm không thấy đâu, Hàn Sâm dẫn theo Lâm Bắc Phong một đường về tới Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Sắp đến Cương Giáp Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cười nói với Lâm Bắc Phong:

- Lâm thiếu gia, danh tiếng của tôi ở trong Tí Hộ Sở không ra sao cả, không đi cùng anh vào thành đâu, chúng ta sau này lại gặp lại.

Lâm Bắc Phong vội vàng vỗ ngực nói:

- Sâm ca, anh cho rằng Lâm Bắc Phong tôi là người như thế nào? Chúng ta xuất sinh nhập tử chung hoạn nạn, đó chính là anh em sống chết có nhau, có người bất kính với Sâm ca chính là bất kính với Lâm Bắc Phong tôi, tôi không thể không làm thịt chúng.

- Được rồi, tôi còn có việc, hơn nữa cũng không muốn rước lấy phiền toái, tự anh đi đi.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không tin tưởng tên Lâm Bắc Phong miệng đầy xe lửa chạy này, khoát tay áo liền tự mình đi vào thành.

Trứng Bạo Phong Thần Điểu cho Hàn Sâm thêm năm điểm thần gen, ít hơn dự tính một chút, nhưng mà đã có thêm năm điểm thần gen này, thần gen của Hàn Sâm đã đạt tới mười tám điểm, cũng xem như bội thu rồi.

Đáng tiếc trứng của Bạo Phong Thần Điểu không lấy được thú hồn, nhưng chuyện này cũng rất bình thường, cho dù giết tám con mười con cũng chưa chắc có được một cái thú hồn, vận may hai lần trước của Hàn Sâm thật sự là quá tốt.

Hàn Sâm mang theo tâm tình khoái trá trở lại gian phòng của mình, truyền tống rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở, vẫn chưa ra khỏi trạm chuyên chở đã nhìn thấy một bóng hình xinh đẹp chắn trước người hắn.

- Khụ khụ, Tần trạm trưởng, trùng hợp như vậy?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kêu khổ, lâu như vậy hắn không về nhà, hơn nữa tâm tình còn không tệ, lại quên mất chuyện của Tần Huyên, không nghĩ tới Tần Huyên vậy mà ở chỗ này ngăn hắn lại.

- Đi theo tôi.

Tần Huyên lạnh lùng nói một câu liền đi về phía phòng chiến đấu. Kết quả lần trước ăn thiệt thòi dưới tay Hàn Sâm khiến cô không phục, lúc nào cũng nghĩ tới việc thoải mái dạy dỗ Hàn Sâm một lần, như thế mới có thể giải được mối hận trong lòng cô.

Chương 31: Mỹ Nữ Bồi Luyện

- Đi thì đi, tôi còn sợ một nữ nhân như cô chắc.

Hàn Sâm khẽ lẩm bẩm.

Hàn Sâm coi như đã nghĩ thông suốt, cho dù hắn nhường nhịn thế nào, Tần Huyên vẫn sẽ không bỏ qua cho hắn, dứt khoát không nhường nữa, dù sao trong khoảng thời gian này hắn đã luyện Ác Quỷ Triền Thân tương đối thành thục, vừa vặn dùng Tần Huyên để luyện tay một chút.

Khi Hàn Sâm đổi xong trang phục chiến đấu lần nữa đứng trước mặt Tần Huyên, Tần Huyên liền không chút khách khí đá ngang một cái.

Loại người như Hàn Sâm rất am hiểu đánh lén, chỉ cần không cho hắn cơ hội đánh lén, vậy những kỹ xảo của hắn sẽ vô dụng, cho nên lần này Tần Huyên trực tiếp ra tay trước, căn bản không cho Hàn Sâm bất cứ cơ hội nào.

Nhưng Tần Huyên vẫn phạm một sai lầm cực lớn, cô quá coi thường Hàn Sâm, căn bản không coi Hàn Sâm thành đối thủ, chỉ muốn giáo huấn Hàn Sâm một trận để hả giận, cho nên Tần Huyên cũng không sử dụng toàn lực, thậm chí ngay cả một nửa lực lượng cũng không dùng tới.

Trong nhận thức của Tần Huyên, Hàn Sâm vẫn là tên cuồng mông vô tri vô sỉ, là một tên lính mới trong Cương Giáp Tí Hộ Sở mặc người khi dễ.

Tần Huyên cũng không thật sự muốn làm gì Hàn Sâm, cho nên khi động thủ lại lộ ra sơ hở rất lớn.

Thế nhưng Tần Huyên đâu biết rằng, hiện tại Hàn Sâm đã có được mười tám điểm thần gen, hơn nữa còn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, tố chất cơ thể tuy không bằng cô, nhưng chênh lệch cũng không quá lớn.

Tần Huyên đá ngang một cái, Hàn Sâm không lùi mà tiến, nhảy tới một vị trí mà Tần Huyên rất khó phát lực, sau đó dùng cánh tay kẹp lấy đùi ngọc của Tần Huyên dùng sức nhéo một cái, lập tức khiến Tần Huyên không khống chế được xoay người ngã xuống đất.

Hàn Sâm lập tức thuần thục dùng tới cả tay chân, cả người ép xuống trên người Tần Huyên, như một gông xiềng, khóa lại hai chân hai tay của Tần Huyên, khiến cô không thể phát lực.

Tần Huyên có chút chủ quan khinh địch, hoàn toàn không ngờ Hàn Sâm lại có thân thủ lưu loát như vậy, đợi đến khi cô kịp phản ứng muốn phản kích lại, lại phát hiện mình không tránh thoát được.

Tần Huyên vừa tức vừa xấu hổ, dùng sức mấy lần muốn tránh thoát, Nhưng thủ pháp của Hàn Sâm thật sự xảo diệu, dù cô có sức cũng không dùng

được, nếu mạnh mẽ dùng lực chỉ sợ cánh tay sẽ trật khớp, thậm chí là bị gãy.

Tần Huyên bị Hàn Sâm áp dưới thân thể, mặt đỏ lên, hận không thể tìm một lỗ để chui xuống, dù cô có nghĩ thế nào, cũng không ngờ mình lại bị Hàn Sâm dùng một chiêu chế phục, vốn là muốn giáo huấn Hàn Sâm, kết quả lại trở thành bộ dạng không chịu nổi hiện tại, khiến cô cảm thấy trên mặt như bị thiêu đốt khó chịu.

- Tần trạm trưởng, thế này có tính là tôi thắng không?

Trong nội tâm Hàn Sâm mừng thầm:

- Không ngờ võ kỹ của lão quỷ kia thật sự hữu dụng, thậm chí ngay cả Tần Huyên cũng giải quyết được.

- Muốn thắng tôi, cả đời này anh đừng hòng.

Tần Huyên thẹn quá hoá giận, sao có thể chịu nhận thua.

Nếu đổi thành người khác cũng thôi, thế nhưng người trước mặt lại là tên cuồng mông hèn hạ vô sỉ hạ lưu, Tần Huyên cô sao có thể nhận thua loại người này.

Tần Huyên giận dữ, khẽ hô một tiếng, trên người kim quang lập loè, lập tức thấy một thú hồn hình sư tử toàn thân màu vàng chạy như điên ra, hòa cùng Tần Huyên làm một thể, thân hình Tần Huyên nhanh chóng bành trướng, rất nhanh đã biến thành một con sư tử vàng hùng tráng còn cao hơn cả người, thoáng cái đã hất Hàn Sâm bay ra.

Gầm lên một tiếng rống giận, Tần Huyên hóa thành sư tử vàng cuốn theo kình phong vô cùng sắc bén bay nhào tới Hàn Sâm.

- Phạm quy, phạm quy, chúng ta đã nói không được sử dụng thú hồn.

Hàn Sâm vội vàng hét lớn.

Tần Huyên lập tức ngây ra, trảo của sư tử vàng chỉ chút nữa là đã vỗ lên trên người Hàn Sâm cũng vội dừng lại, đúng là lần trước cô đã nói, không

được sử dụng thú hồn. Nhưng trong tình huống vừa rồi, tình thế cấp bách nên cô đã quên mất điểm này.

- Được, tôi không dùng thú hồn.

Gương mặt Tần Huyên thoáng đỏ lên, thu thú hồn về, sau đó lại giơ quyền nhào tới Hàn Sâm.

Dù sao Hàn Sâm vẫn chỉ là tay mơ, Ác Quỷ Triền Thân cũng mới nhập môn, tố chất thân thể và kinh nghiệm cận chiến cũng không bằng Tần Huyên, liều mạng ngăn cản hơn hai mươi chiêu, cuối cùng vẫn bị Tần Huyên đánh ngã xuống đất.

Tần Huyên cũng không nói gì thêm, mặt lạnh xoay người rời đi, trên thực tế Tần Huyên cảm thấy không còn mặt mũi, vừa rồi nếu không phải cô sử dụng thú hồn, sẽ không thể giãy giụa khỏi Hàn Sâm, khi đó cũng đã thua, cho nên Tần Huyên cũng cảm giác được mình thắng có chút không vinh quang, sau khi đánh bại Hàn Sâm xong cũng không có tâm tình nói thêm chuyện gì.

- Vẫn chưa được, trình độ thân thể tiến hóa và kỹ xảo cận chiến, kinh nghiệm đều chênh lệch không ít.

Mặc dù Hàn Sâm biết mình không thể nào đuổi kịp đệ nhất nhân Tần Huyên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở nhanh như vậy được, nhưng ngay cả 30 chiêu của cô ấy cũng không tiếp được, hắn vẫn có chút thất vọng.

Sau khi Tần Huyên tắm xong, trên mặt vẫn có chút hồng hồng, cô lại bị tên cuồng mông kia bức đến tình trạng này, thật sự khiến cô có chút xấu hổ.

- Không đúng, kỹ xảo cầm nã của hắn tuy cũng không tệ lắm. Nhưng không nhất định có được lực lượng, cũng không thể áp chế đến mức mình không thể nhúc nhích được, tố chất của hắn sao có thể cao như vậy?

Tần Huyên đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, vội vàng điều tra số liệu thu được từ chiến đấu phục của Hàn Sâm.

Nhìn một chút, Tần Huyên cắn chặt môi, hận mắng:

- Tên hỗn đản kia lại có tố chất thân thể tốt như vậy, chỉ sợ đã max gen biến dị luôn rồi, lại dám giả heo ăn thịt hổ, lừa tôi thảm như vậy. Tên cuồng mông kia, cậu cứ đợi đấy, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho tên hỗn đản nhà cậu.

Từ sau lần này, mỗi lần Hàn Sâm ra vào trạm chuyên chở, Tần Huyên đều gọi Hàn Sâm đến phòng chiến đấu để choảng nhau một hồi, gần như không có lần nào ngoại lệ.

Mỗi lần Hàn Sâm đều chỉ cười cười, loại kỹ xảo Ác Quỷ Triền Thân này quan trọng nhất là thực chiến, có người có thân thủ lợi hại như Tần Huyên miễn phí bồi luyện cho hắn, khiến kỹ thuật chiến đấu và kinh nghiệm của Hàn Sâm đột nhiên tăng mạnh, Hàn Sâm ngược lại rất vui vẻ chịu đựng, chỉ chịu chút nỗi khổ da thịt thì tính là gì.

Nếu như không phải có Tần Huyên, Hàn Sâm chỉ có thể tôi luyện trong lúc chém giết với kẻ thù, nguy hiểm cao hơn lúc bồi luyện cùng Tần Huyên rất nhiều, nói không chừng chỉ cần mắc một sai lầm thì mạng nhỏ liền không còn.

Hàn Sâm còn lặng lẽ gia tăng tần suất ra vào trạm chuyên chở, chính là vì để luyện tập thêm mấy lần với Tần Huyên, cơ hội tốt như vậy vốn chỉ có thể ngộ chứ không thể không cầu.

Đương nhiên, Hàn Sâm sẽ không để Tần Huyên nhìn ra hắn cố ý dùng cô để bồi luyện, mỗi lần đều nghĩ biện pháp để trêu chọc Tần Huyên, khiến Tần Huyên nhịn không tức giận, lần sau tiếp tục tìm hắn đi đến phòng chiến đấu.

Tần Huyên thu thập Hàn Sâm nhiều lần như vậy, tuy nhiên lại không có chút cảm giác hả giận, mỗi lần chứng kiến vẻ mặt tươi cười của Hàn Sâm, cô đều muốn kéo hắn vào phòng chiến đấu giáo huấn một lần, đây gần như đã trở thành một thói quen, vài ngày không đánh với Hàn Sâm một trận thì toàn thân lại thấy không thoải mái.

Chương 32: Lễ Gặp Mặt

Đồng Nha Thú do Hàn Sâm nuôi, sau khi thăng cấp lên sinh vật biến dị khoảng hai tháng, toàn thân vốn màu vàng xanh nhạt, lúc này đã biến thành màu đồng đỏ, đầu cũng lớn lên một ít, nhìn vào cảm thấy tràn đầy sắc thái thần bí.

- Có thể phát lên hay không thì phải nhìn vào ngươi rồi, ngươi phải mau mau thăng cấp thành sinh vật thần huyết mới được.

Hàn Sâm nhìn nhìn Đồng Nha Thú toàn thân màu đồng đỏ, nghĩ thầm có lẽ nó cũng sắp thăng cấp thành sinh vật thần huyết rồi.

Theo tình huống hiện nay, sinh vật biến dị muốn tiến hóa thành sinh vật thần huyết, có lẽ cần thời gian khoảng ba tháng, khoảng thời gian này không tính là ngắn, nhưng cũng không phải là quá lâu.

Người bình thường trong vòng ba tháng muốn săn giết một sinh vật thần huyết, gần như là chuyện không thể nào, cho dù là Tần Huyên quanh năm suốt tháng cũng chưa chắc có thể săn được một con sinh vật thần huyết hoàn chỉnh.

Mà có viên tinh thể màu đen này, Hàn Sâm dùng ba tháng liền có thể có được một sinh vật thần huyết, hoàn toàn có thể hình dung bằng hai từ biến thái.

- Chỉ cần cho mình đủ thời gian, max gen tiến hóa cũng không phải chuyện không thể, đến lúc đó nhất định có thể lấy được phong hào thần huyết quý tộc.

Trong nội tâm Hàn Sâm có chút hưng phấn nghĩ đến.

Truyền tống rời khỏi Tí Hộ Sở, hôm nay ngoài ý muốn không thấy Tần Huyên đâu, cũng không biết cô ấy mệt mỏi hay do có chuyện quan trọng phải làm, không rảnh tới thu thập Hàn Sâm.

Hàn Sâm mới rời khỏi trạm chuyên chở, lại thấy phía trước có một cô gái đứng ở ven đường, lập tức hơi ngây ra.

Hàn Sâm cũng biết cô bé này, là Tuyết Tịch cùng lớn lên với đám Trương Đan Phong.

Tuyết Tịch sinh ra trong gia đình đơn thân, chỉ có mẹ, trước kia làm việc trong công ty của bố Hàn Sâm, bởi vì không có ai chiếu cố, Tuyết Tịch thường xuyên đi theo mẹ tới công ty, rất nhanh đã thân quen với Hàn Sâm và Trương Đan Phong, thường đi theo sau bọn hắn chơi đùa.

Sau này nghe nói Tuyết Tịch không phải chỉ có mẹ, cha của cô vẫn còn, không biết vì sao, cha của cô lại tìm tới, đón hai mẹ con cô trở về. Sau này trong nhà Hàn Sâm xảy ra chuyện nên cũng không có tâm tư và năng lực để quan tâm tới chuyện của Tuyết Tịch nữa.

Chỉ là nghe nói hình như Tuyết Tịch là con gái riêng, cha của cô sau khi vợ cả chết, mới tới tìm hai mẹ cô đón trở về.

- Sâm ca.

Tuyết Tịch cũng nhìn thấy Hàn Sâm, có chút kinh ngạc gọi một tiếng.

- Tại sao em lại ở chỗ này?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Sâm ca, em đã trưởng thành rồi, đã có thể tiến vào thế giới Tí Hộ Sở.

Tuyết Tịch khẽ cười nói.

- Nhanh như vậy?

Hàn Sâm ngơ ngác một chút, trong ấn tượng của hắn, Tuyết Tịch vẫn chỉ là một tiểu cô nương, không nghĩ tới đã lớn đến mức có thể tiến vào Tí Hộ Sở rồi.

Tuyết Tịch bất mãn nói:

- Sâm ca, em chỉ nhỏ hơn các anh có mấy tháng thôi, anh đừng xem em thành tiểu hài tử có được không.

- Đúng là không còn nhỏ nữa, thời gian trôi qua nhanh thật.

Hàn Sâm cười nhẹ đánh giá Tuyết Tịch, đùi ngọc thon dài, mắt ngọc mày ngài, nhô đằng trước cong đằng sau, đúng là đã trở thành đại cô nương, hoàn toàn khác với bé gái theo đuôi hắn trong trí nhớ kia.

Tuyết Tịch bị Hàn Sâm nhìn khiến khuôn mặt nhỏ đỏ lên, đang muốn nói gì đó, lại nghe được tiếng động cơ nổ vang, một máy bay tư nhân dừng ở ven đường, một thanh niên mặc quần áo tinh mỹ từ trên máy bay bước xuống.

Thanh niên kia chừng hai mươi tuổi, một thân trang phục kia Hàn Sâm không nhìn ra giá trị, nhưng chỉ dựa vào chiếc máy bay tư nhân kia thì giá trị đã vượt qua ngàn vạn rồi.

- Em gái, anh đã nói rồi, sử dụng truyền tống khí trong nhà là được, đến một nơi như trạm chuyên chở này, khó tránh sẽ bị mấy kẻ nhàm chán dây dưa.

Thanh niên kia không thèm liếc Hàn Sâm một cái, đi đến trước mặt Tuyết Tịch ân cần nói ra.

- Tứ ca, anh ấy là bạn em khi còn bé.

Tuyết Tịch vội vàng giải thích nói.

- Được được, chúng ta cần phải trở về.

Thanh niên như không nghe thấy lời Tuyết Tịch giải thích, muốn lôi kéo Tuyết Tịch đi lên máy bay.

- Sâm ca, em đi về trước đây.

Tuyết Tịch nhẹ giọng nói với Hàn Sâm một câu, rồi bị thanh niên kéo lên máy bay.

Thanh niên kia lại không đi lên cùng, quay đầu lại đi đến trước mặt Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Loại người như cậu không có tư cách làm bạn của em gái tôi, về sau đừng có quấn quít lấy em ấy, nếu không đừng trách tôi không khách khí.

- Anh đang nói tôi sao?

Hàn Sâm khẽ nhướn mi.

- Xem ra cậu không phục?

Thanh niên hừ lạnh một tiếng, đột nhiên tiến lên một bước, dùng tốc độ nhanh như chớp, một chân đã giơ lên, trực tiếp đạp tới bụng Hàn Sâm.

Khoảng cách giữa y và Hàn Sâm rất gần, tốc độ ra chân lại nhanh không thể tưởng tượng nổi, động tác lên gối như độc xà thổ tín, chớp mắt đã sắp đạp lên bụng Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn bất động, nhưng trong lòng âm thầm cười lạnh:

- Nói đến đánh cận chiến, Ác Quỷ Triền Thân chính là cấp bậc tổ tông đấy, hiện tại ngay cả Tần Huyên kia cũng không dám để cho tôi cận chiến, anh lại tự dâng mình tới cửa.

Gần như là phản xạ có điều kiện, hắn nghiêng người về phía trước, đòn lên gối của thanh niên lập tức thất bại, mà Hàn Sâm dùng một chân đã ngoắc vào chân sau của thanh niên kia, cánh tay đồng thời kẹp lấy cổ thanh niên, dùng sức kéo.

Bành!

Thân thể thanh niên lập tức mất trọng lượng, căn bản không có chút năng lực phản kháng nào bị đánh nằm rạp trên mặt đất.

Nằm trên mặt đất, thanh niên hơi giật mình nhìn Hàn Sâm, quên mất mình đang nằm dưới đất, y hoàn toàn không ngờ một kích của mình lại thất thủ, càng không ngờ chính mình lại bị Hàn Sâm đánh ngã, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, cứ nằm trên đất kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

- Sâm ca, xảy ra chuyện gì vậy?

Ngồi trong khoang máy bay thấy chuyện không đúng, Tuyết Tịch lập tức chạy xuống, vội vàng chạy tới đỡ thanh niên đang té lăn trên đất.

- Không có gì, lễ gặp mặt giữa nam nhân thôi. Thời gian không còn sớm, anh đi về trước, lần sau có cơ hội cùng nhau ăn cơm.

Hàn Sâm cười cười, phất phất tay với Tuyết Tịch, quay người đi về phía đoàn tàu từ trường.

- Tứ ca, anh không sao chứ?

Tuyết Tịch nâng thanh niên dậy hỏi.

- Thú vị... thật thú vị…

Thanh niên nhìn bóng lưng Hàn Sâm rời đi, khuôn mặt lộ ra nụ cười kỳ dị, khiến ánh mắt của y đều híp lại.

Thấy biểu tình này của thanh niên, trong nội tâm Tuyết Tịch lập tức hoảng hốt:

- Tứ ca, anh đừng làm khó Sâm ca, anh ấy không cố ý.

- Không cố ý lại có thể đánh Phương Cảnh Kỳ anh ngã sấp xuống, nói như vậy, nếu hắn cố ý thì Phương Cảnh Kỳ anh chẳng phải đã mất mạng rồi ư?

Phương Cảnh Kỳ híp mắt nói ra.

- Tứ ca… em không có ý này… Sâm ca anh ấy…

Tuyết Tịch hốt hoảng không biết phải giải thích như thế nào.

- Em gái, em không cần lo lắng, anh sẽ không làm gì hắn, giống như hắn nói, hắn đưa cho anh lễ gặp mặt, nếu không trả lễ thì không hay, là một nam nhân, anh cũng nên trả lại một phần lễ vật.

Trong mắt Phương Cảnh Kỳ tràn đầy vẻ cuồng nhiệt, ánh mắt sáng quắc chằm chằm vào phương hướng Hàn Sâm rời đi:

- Qua mấy ngày, mời bạn của em về nhà ăn bữa cơm đi.

- Hả?

Tuyết Tịch không tin nhìn Phương Cảnh Kỳ, cho rằng tai mình có vấn đề.

Chương 33: Diễn Đàn Cực Dạ

Trong khoảng thời gian này Hàn Sâm đều không đi quá xa để săn giết dị sinh vật, chỉ dựa vào sức của một mình hắn, muốn tìm được sinh vật biến dị và sinh vật thần huyết, trừ phi đến những nơi đầm sâu núi lớn ít người lui tới, nếu không kiểu gì cũng không tranh được với Tần Huyên, Thần Thiên Tử, Quyền ca những thế lực lớn có nhiều tai mắt.

Kết nói vào internet, Hàn Sâm đăng nhập vào một diễn đàn có tên là”Cực Dạ”, trên diễn dàn này có rất nhiều người đến từ các tinh cầu khác nhau, trước mắt đều ở trong Tí Hộ Sở dốc sức làm người.

Trên diễn đàn Cực Dạ, người ở cùng một Tí Hộ Sở có thể trao đổi tình báo và nhu yếu phẩm cần thiết, tuy Liên Minh có trang web chính thức, nhưng trên trang web chính thức của Liên Minh cần dùng thân phận chính thức để đăng ký, còn trên diễn đàn Cực Dạ chỉ cần tùy tiện tìm một nick name là được.

Hàn Sâm cũng không muốn để người khác biết thân phận của hắn, hắn lên bảng tin trên diễn đàn Cực Dạ của Cương Giáp Tí Hộ Sở, bên trong có không ít tin, một ngày lượng tin gửi đã đột phá hơn một ngàn.

Trên bảng tin đại bộ phận đều là một số nói có nhu cầu mua hoặc bán ra tin tức, cái khác cũng chỉ có một số tin chiêu mộ.

Cái gọi là tin chiêu mộ, chính là con cái một số kẻ có tiền, bởi vì ngẫu nhiên đến Tí Hộ Sở không có người quen, cha mẹ bọn họ sẽ dùng tiền chiêu một một số người có kinh nghiệm để bảo vệ con mình, hoặc là cung cấp cho con mình một chút trợ giúp hoặc vật phẩm.

Gần đây vận khí của Hàn Sâm rất kém, không chỉ không tìm thấy sinh vật biến dị và sinh vật thần huyết, giết chết rất nhiều sinh vật nguyên thủy, nhưng một cái thú hồn cũng không có, cho nên chuẩn bị nhận ít công tác kiếm chút lợi nhuận.

Hàn Sâm nhìn một lát, tìm thấy một tin chiêu mộ có giá cao, nhấn vào đó để xem, Hàn Sâm có chút ngoài ý muốn, người gửi tin lại là Lâm Bắc Phong.

Từ lần trước sau khi cùng Lâm Bắc Phong tách ra, đã một thời gian rồi Hàn Sâm chưa gặp qua y, không ngờ y lại gửi tin ở trên này.

Trong tin này không chỉ chiêu mộ những người lão luyện, mà còn ghi chú dùng giá cao thu mua thú hồn, huyết nhục sinh vật biến dị… vân vân, dù sao chỉ cần là đồ tốt thì y đều sẽ mua, giá cả cũng rất cao.

Đáng tiếc người trên diễn đàn phần lớn chỉ xem náo nhiệt, dù sao huyết nhục sinh vật biến dị luôn cung không đủ cầu, thú hồn cũng là hàng bán chạy, người bình thường sẽ không dễ dàng ra tay.

Hàn Sâm nhìn một chút rồi đóng lại tin của Lâm Bắc Phong, tiếp tục mở xem những tin khác, rất nhanh hắn đã tìm được một phần công tác hợp ý hắn.

Có mấy thanh niên vừa qua lễ thành niên tìm một người có kinh nghiệm dẫn bọn họ đi săn giết sinh vật cấp nguyên thủy, yêu cầu là có năng lực một mình đối phó với mười con sinh vật nguyên thủy, có thể bảo vệ bọn họ an toàn và chiến đấu với sinh vật nguyên thủy.

Nói trắng ra, đây chính là một công tác bảo mẫu, giống như phải nhìn đám thiếu niên này chiến đấu cùng sinh vật cấp nguyên thủy, đến khi bọn họ gặp phải nguy hiểm thì kịp thời xuất thủ tương trợ, để tránh cho bọn họ bị thương tổn.

Kiểu công việc này không khó, nhưng rất phiền toái, bình thường người có kinh nghiệm sẽ không muốn tiếp việc như vậy, nhưng mấy người trẻ tuổi này ra giá không thấp, bảo vệ bọn họ một ngày đã có thể cầm 1 vạn tệ, một chuyến đi ít nhất cũng phải nửa tháng, thế là đã kiếm được mười lăm vạn.

Hàn Sâm dựa theo thông tin dãy số trên tin tức kia, trực tiếp gửi cho đối phương một đoạn tin nhắn.

Hắn không lưu giọng nói hay hình ảnh, là vì không muốn bạo lộ tin tức của mình, hắn chọn Cực Dạ diễn đàn chính là vì điểm này, nếu không hắn đã dùng trang web chính thức của Liên Minh, ở đó có con đường chính quy, tất cả giao dịch hay hợp đồng đều được pháp luật bảo hộ, nhưng cần dùng thân phận chính thức mới có thể ký kết.

Chỉ một lát sau, đối phương đã trả lời, nói là muốn kiểm tra thân thủ của Hàn Sâm, sau đó mới quyết định có thuê hắn hay không.

Hàn Sâm đương nhiên không có vấn đề, lại nhắn lại cho bọn họ, ước định thời gian gặp mặt và địa điểm trong Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Hàn Sâm cũng không rời khỏi diễn đàn, hắn tiếp tục lượn lên trang chủ, có ý định tìm mua một thanh binh khí.

Lúc trước sau khi thanh Nguyệt Nha Thương bị hủy, hắn vốn muốn tự mình đi săn một thú hồn binh khí, nhưng đừng nói tới thú hồn binh khí, trong khoảng thời gian này ngay cả một cọng lông của thú hồn hắn cũng không tìm được.

Thứ Hàn Sâm muốn mua không phải là thú hồn binh khí, mà là cung tiễn hợp kim do Liên Minh chế tạo.

Với trình độ hợp kim trước mắt của Liên Minh, nếu là binh khí chế tạo từ hợp kim cao cấp, dùng để giết chết sinh vật nguyên thủy thì không thành vấn đề, giết sinh vật biến dị lại tương đối khó khăn, hơn nữa giá cả binh khí hợp kim cao cấp cũng không rẻ, hàng cao cấp chính hãng còn đắt hơn cả thú hồn nguyên thủy.

Hàn Sâm biết dùng hầu hết các loại binh khí, cung tiễn là loại hắn đã từng khổ công rèn luyện, hắn vốn định dựa vào cung tiễn bắn chết con mồi ở cự ly xa, an toàn mà lại gọn gàng. Nhưng sau khi đi tới thế giới Tí Hộ Sở, hắn mới phát hiện mình đã phạm một sai lầm rất nghiêm trọng.

Nếu như không có cung tiễn đủ mạnh, ngay cả da của dị sinh vật hắn cũng không thể bắn thủng, mà giá cả cung tiễn hợp kim cao cấp rất xa xỉ, lúc đó hắn không mua nổi, chỉ có tài bắn cung cũng không có đất dụng võ.

Hiện tại trên tay Hàn Sâm có chút tiền, muốn mua cung hợp kim và một số mũi tên hợp kim cũng không khó, đồng thời nâng cao công phu cung tiễn của mình lên, dù sao trong thời đại loài người sử dụng vũ khí lạnh, cung tiễn thủ có thể là binh chủng cao cấp, vừa an toàn lại có lực sát thương lớn.

Quan trọng nhất là ở thế giới Tí Hộ Sở, chỉ có người cuối cùng giết chết sinh vật biến dị mới có thể đạt được thú hồn, luận về chuyện chiếm tiện nghi thì cung tiễn có lẽ có thể nằm trong Top 3 vũ khí lạnh rồi.

Cung tiễn cần huấn luyện đặc biệt, cho nên người bình thường không dùng nhiều lắm, so với cung tiễn, đại đa số người đều thích dùng nhóm vũ khí đao thương hơn, cho nên trên khu giao dịch tin tức bán cung tiễn không nhiều.

Đương nhiên, Hàn Sâm vì muốn tiết kiệm tiền, cho nên muốn mua hàng đã xài rồi, nếu không vào trong tiệm mua cung dùng hợp kim cao cấp chế tạo, ít nhất phải có trăm vạn, thật sự quá đắt.

Bán cung tiễn tốt khá ít, người dùng cung tiễn cũng không nhiều, Hàn Sâm tìm tới một tin từ bảy tám ngày trước để xem, một người có ý định thăng cấp tiến vào thế giới thứ hai của Tí Hộ Sở, cho nên muốn thanh lý sạch đồ vật trên thân, mấy thứ khác đều bán sạch rồi, chỉ còn lại một cây cung hợp kim và sáu mũi tên hợp kim không người muốn.

- Cung Hắc Võ Sĩ bán hợp kim và mũi tên hợp kim.

Hàn Sâm đã từng nghiêm túc luyện qua cung tiễn, về sau cũng rất nghiêm túc nghiên cứu qua các loại cung tiễn.

Chế tác binh khí, không phải hợp kim càng cứng rắn càng tốt, hợp kim quá cứng rắn mài ra lưỡi mảnh dễ bị vỡ, hơn nữa cũng không dễ mài, không dễ mài cũng có nghĩa là khi mài lưỡi sẽ tương đối khó khăn.

Cung tiễn cũng như thế, không phải hợp kim cứng rắn thì nhất định sẽ tốt, cung hợp kim của Hắc Võ Sĩ sử dụng tổng cộng ba loại hợp kim, đều là hợp kim đặc chủng, thân cung dùng hai loại hợp kim hợp lại, khiến cung cứng cỏi mà vẫn có dộ co dãn, trải qua nhiều lần kéo căng cũng không biến hình. Mà hợp kim dây cung sử dụng lại càng thêm đặc thù, chỉ có một số công ty trứ danh chế tác tinh tế kim loại mới có công nghệ chế tạo loại hợp kim này.

Cung hợp kim Hắc Võ Sĩ có thể nói là một sản phẩm tốt, nhưng giá trị cũng rất cao, giá niêm yết chính thức của Hắc Võ Sĩ là hai trăm vạn, còn không tặng kèm mũi tên và bao đựng tên.

Chương 34: Một Tên Trong Tay

Cây cung Hắc Võ Sĩ trong bài viết này gọi là Tận Thế Chi Hồn, trong cửa hàng chính quy là hàng cao cấp yết giá 668 vạn, tầm bắn xa nhất có thể đạt tới 800m, phối hợp thêm tên hợp kim, 300m bắn xuyên qua cương giáp không thanh vấn đề, tương tự cũng có thể trong vòng 300m bắn xuyên da thịt của đại bộ phận sinh vật nguyên thủy, nhưng cần phải có lực lượng tiêu chuẩn Liên Minh 7.0 trở lên mới có thể kéo được Tận Thế Chi Hồn.

Dùng lực lượng tiêu chuẩn Liên Minh 7.0, bình thường chỉ có người max gen biến dị mới có thể đạt tới, mà lực lượng 7.0 vẫn chỉ mới có thể kéo cung mà thôi, trừ phi mỗi lần đều có thể bắn trúng đích, nếu không đến mũi tên thứ hai sẽ kéo không nổi, muốn sử dụng Tận Thế Chi Hồn, cần lực lượng 8.0 trở lên, tốt nhất là có thể đạt tới 8.5 trở lên.

Người bình thường max gen bình thường, gen nguyên thủy và gen biến dị không sai biệt lắm có thể đạt tới tiêu chuẩn Liên Minh 10.0, rất nhiều người không đạt được tám điểm nên không có cách nào thăng cấp tới thế giới Tí Hộ Sở thứ hai.

- Khó trách không có ai mua cây Tận Thế Chi Hồn này, có năng lực dùng cây cung đấy, cũng sẽ không muốn dùng chút tiền lẻ mua lại một món hàng đã xài rồi như vậy, không có năng lực dùng cung đương nhiên sẽ không bỏ ra số tiền lớn để mua nó.

Hàn Sâm thử liên lạc với người đăng tin này, trực tiếp hỏi y một trăm vạn bán có hay không.

Hơn 600 vạn một cây cung, hơn nữa còn có sáu mũi tên hợp kim, muốn mua trong tiệm chính quy, không có bảy trăm vạn thì khẳng định không mua được.

Lần trước bán hoàng kim cự phủ sáu trăm vạn, Hàn Sâm chỉ giữ lại hai trăm vạn, còn bốn trăm vạn đều cho mẹ, bỏ ra một trăm vạn học Ác Quỷ Triền Thân, hắn cũng không biết một trăm vạn này có thể mua được thanh Tận Thế Chi Hồn này hay không.

Người đăng tin kia không hồi âm cho Hàn Sâm, cũng không biết là chẳng thèm ngó tới cái giá của Hàn Sâm hay vẫn chưa online, dù sao Hàn Sâm đợi hơn một giờ mà vẫn không thấy đối phương trả lời.

Hàn Sâm cho rằng không có hy vọng gì, đành phải tiếp tục tìm tin khác. Nhưng lật tới lật lui cũng không thấy có cung tiễn thích hợp, nếu không phải hắn không để vào mắt thì chính là giá tiền thật sự quá đắt.

- Được rồi, thật sự không được thì mua hàng phổ thông trước để dùng, nói không chừng hai ngày nữa sẽ có thể có được một thú hồn hệ cung.

Hàn Sâm an ủi mình hai câu, rồi đứng dậy đi tắm tắm rửa.

Chờ Hàn Sâm tắm rửa xong, lại phát hiện có người gửi tin nhắn cho hắn, mở ra xem thấy chính là người muốn bán cung hồi âm.

Tin nhắn rất đơn giản, chỉ có một địa chỉ internet giao dịch qua mạng nổi danh Liên Minh, sau khi ấn mở ra thấy là trang web bán cung và tiễn hợp kim.

Hàn Sâm mừng rỡ vô cùng, xác nhận tin tức và vật phẩm là đúng, liền trực tiếp mua luôn.

Rất nhanh hệ thống có tiếng thông báo đối phương đã giao hàng, ngày mai là có thể đến Lạc Gia tinh.

Bởi vì vật phẩm bên ngoài có thể thông qua thế giới Tí Hộ Sở tiến hành trao đổi, cho nên vận chuyển giữa các tinh cầu, rất nhiều thứ đều thông qua thế giới Tí Hộ Sở để hoàn tất chuyển giao, tốc độ cũng nhanh hơn phi thuyền Tinh Tế rất nhiều.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm đã nhận được gói hàng do trí tuệ nhân tạo đưa cơ đưa tới, sau khi ký nhận hắn không kịp về phòng đã mở ra, mừng rỡ không thôi.

Thân cung kim loại màu tím đen tràn ngập cảm xúc, dây cung như sợi bạc, chỉnh thể tràn đầy lực lượng, lực lượng bùng nổ đánh vào thị giác lực, cầm cung trong tay cảm giác mười phần, ngoại trừ trên thân cung có một đạo vết cắt nhỏ thì tất cả đều được bảo dưỡng phi thường tốt.

Sáu mũi tên hợp kim lóe ra hàn quang, có thể thấy được chúng chưa từng được sử dụng đấy, chuyện này nằm ngoài dự liệu của Hàn Sâm, thậm chí ngay cả ống tên của Tận Thế Chi Hồn cũng có, chất lượng cũng không tệ lắm, đều có dấu vết đã sử dụng giống như Tận Thế Chi Hồn, thế nhưng hoàn toàn không chút tổn hại.

- Một mũi tên trong tay, ta có cả thiên hạ, lần sau gặp phải Thần Thiên Tử hoặc sinh vật thần huyết, cũng không cần mạo hiểm xông tới nữa.

Hàn Sâm vuốt ve thân cung vui thích cười hắc hắc.

Gần đây không có sân tập bắn, Hàn Sâm chỉ có thể thử kéo vài cái, quả nhiên rất nặng, lấy lực lượng của Hàn Sâm, vậy mà chỉ kéo được liên tục vài chục lần thì cánh tay đã có chút đau nhức.

- Có thể bắn liên tục hơn mười mũi tên, đã tính là hợp cách.

Hàn Sâm âm thầm kinh hãi, gần đây mặc dù hắn không đi khảo nghiệm, nhưng cường độ lực lượng khẳng định đã qua 8.0, nếu không cũng không dùng được cung này.

Hàn Sâm lại đi tới tiểm bán vũ khí gần đây, mua hai mươi mũi tên hợp kim thuộc tính lôi điện mới và hai mươi mũi tên hợp kim nhẹ, ống tên có thể đựng 50 mũi tên cũng không đầy.

Nghe tên thì có vẻ rất khoa trương, kỳ thật đều là hàng rẻ tiền, mũi tên hợp kim Lôi Điện một nghìn đồng một mũi, mũi tên này chỉ có đầu mũi tên là chế tác từ hợp kim, độ cứng hợp kim cũng không tồi, nhưng đáng tiếc tính bền dẻo lại rất kém, bắn vào da thịt thì không thành vấn đề, xem như sắc bén, nhưng gặp phải xương cốt giáp xác thì đầu nhọn sẽ bị chấn cong đi.

Mũi tên nhẹ lại càng rẻ hơn, 100 đồng một cái, ngoại trừ sức nặng và tạo hình có hình dáng giống mũi tên, độ cứng và tính bền dẻo đều kém quá xa, cũng chỉ có thể dùng để bắn bắn dị sinh vật bình thường, Hàn Sâm mua để luyện tập.

Mũi tên Lôi Điện kia là loại dễ gãy nên Hàn Sâm không nỡ dùng nó để luyện tập, nhỡ chẳng may bắn lên tảng đá, trực tiếp làm hỏng thì tiếc lắm, còn sáu mũi tên kia, Hàn Sâm lại càng không nỡ dùng.

Một mũi tên hợp kim chính quy mấy vạn đồng, sao có thể tùy tiện bắn chơi đây?

Hàn Sâm vuốt ve một hồi lâu, yêu thích Tận Thế Chi Hồn không nỡ rời tay, đợi đến thời gian ước hẹn, mới mang theo cung và bao tên đi vào thế giới Tí Hộ Sở.

Chờ Hàn Sâm đến đó, thấy trăm người đang vây quanh mấy người thanh niên mặc hộ giáp sinh vật cao cấp, thế mới biết người ta không chỉ tìm một mình hắn.

Bảo vệ bọn họ đi qua nơi mà sinh vật nguyên thủy thường qua lại, một ngày có thể kiếm được 1 vạn tệ, hiển nhiên có rất nhiều người giống như Hàn Sâm, nhìn trúng khối thịt béo này.

Dù sao săn giết một sinh vật nguyên thủy, lại phí sức lực kéo về cũng chỉ có thể bán được mấy trăm đồng, 1 vạn tệ phải giết bao nhiêu con, sao có thể nhẹ nhàng lấy được tiền như vậy.

Hàn Sâm nhìn cảnh người đông tấp nập này, nhịn không được khẽ nhíu mày, đang chuẩn bị quay người rời đi, hắn chỉ là muốn tìm một việc dễ dàng để kiếm ít tiền, không ngờ lại có nhiều người như vậy, ngẫm lại muốn thôi, chuẩn bị đi tìm công việc khác.

Ai ngờ vừa mới quay lưng chuẩn bị đi, đúng lúc nhìn thấy Hàn Hạo và mấy người cùng đi tới, nhìn phương hướng bọn họ đi, hẳn là cũng muốn tìm mấy người trẻ tuổi kia.

- Ơ, đây không phải tên cuồng mông sao? Lưng đeo cung tiễn rất có dáng vẻ đấy, không phải là cũng nhận lời đến để bảo hộ mấy vị thiếu gia kia chứ?

Một người tuổi còn trẻ bên cạnh Hàn Hạo, khóe miệng nở nụ cười mỉa mai, dùng biểu lộ khoa trương nhìn Hàn Sâm rồi hô lên.

Y vừa hô lên, lập tức có một nhóm người chú ý, danh khí của tên cuồng mông ở Cương Giáp Tí Hộ Sở thật sự quá vang dội, mọi người thấy Hàn Sâm, lập tức cũng không nhịn được chế nhạo cười rộ lên.

- Cuồng mông à, mày cũng muốn đến đây lăn lộn à?

- Cuồng mông, chỉ dựa vào mày mà muốn bảo hộ người khác, mày có đánh thắng được sinh vật nguyên thủy không?

- Tôi thấy mấy vị thiếu gia này bảo hộ hắn thì đúng hơn.

Chương 35: Ai Cút?

Biệt danh tên cuồng mông này thật sự quá vang dội, bị mọi người châm chọc khiêu khích một hồi, Hàn Sâm nhíu mày đang muốn nói gì, mấy tên thiếu gia có tiền đã đi tới, một thiếu niên vẻ mặt lạnh lùng đi tới, tò mò đánh giá Hàn Sâm nói ra:

- Anh chính là tên cuồng mông trong truyền thuyết ở Cương Giáp Tí Hộ Sở?

- Đúng vậy.

Hàn Sâm không để ý đáp, hắn cũng không cảm thấy đây là ô danh, ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, chọc qua mông Tần Huyên cũng chỉ có một mình hắn, nói theo một phương diện nào đó, đây cũng là một thành tựu.

Thiếu niên hiển nhiên rất ngạc nhiên về Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm một hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói ra:

- Anh cũng đến để nhận ủy thác đấy sao?

Hàn Sâm gật đầu:

- Nếu cậu cảm thấy không thích hợp, hiện tại tôi sẽ đi.

- Không, nếu như anh không có vấn đề gì, chúng ta cứ dựa theo ước định rồi ký hợp đồng đi.

Thiếu niên lạnh lùng kia vội vàng nói.

Thiếu niên lạnh lùng lại muốn Hàn Sâm bảo vệ bọn họ, lập tức khiến những người khác đến vì hưởng ứng lệnh triệu tập ồ lên xôn xao, ngay cả đồng bọn của thiếu niên kia cũng có vẻ mặt kỳ quái, lập tức lôi kéo thiếu niên này nói:

- A Nguyên, hắn là kẻ cuồng mông đấy, cậu kéo hắn tới làm gì?

- Đúng vậy, Nguyên thiếu gia, cậu tìm hắn bảo hộ các cậu, căn bản chính là vẽ vời cho thêm chuyện, chỉ sợ thực sự gặp phải nguy hiểm, hắn chạy còn nhanh hơn tất cả các cậu ấy, chưa nói sẽ lãng phí tiền, một chút tác dụng cũng không có.

Mọi người xung quanh cũng nói.

- Tôi chọn anh ta rồi, các cậu lại tuyển thêm mấy người đi.

Thiếu niên tên là A Nguyên lại rất kiên trì, lấy ra một bản hợp đồng để ký với Hàn Sâm.

Mấy thiếu niên khác thấy A Nguyên như thế cũng không nói thêm gì nữa, lại chọn thêm mấy người có vẻ cường hãn hơn, Hàn Hạo lộ ra thú hồn biến dị binh khí của y nên cũng được mấy thiếu niên kia tuyển chọn.

Đi cùng Hàn Hạo là hai người trẻ tuổi thân thủ cũng không tệ, sau khi thể hiện ra chút thủ đoạn, đồng thời cũng được tuyển chọn.

- Tên cuồng mông, vận khí của cậu cũng không tệ, gặp được thiếu gia vừa có tiền vừa tốt như thế.

Hai người trẻ tuổi kia đi đến bên người Hàn Sâm, có một thanh niên tên là Lưu Phong bĩu môi một cái rồi nói.

- Gần đây đúng là vận khí của tôi không tồi.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu.

Mấy thiếu gia tổng cộng thuê mười người có kinh nghiệm để bảo vệ bọn họ đi săn giết sinh vật nguyên thủy, nhiều người như vậy cho dù gặp phải sinh vật nguyên thủy thành đàn cũng có sức đánh một trận, chỉ cần không đụng tới thú đàn đặc biệt cường hãn hoặc sinh vật biến dị, thì gần như có thể tung hoành những nơi gần Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Tâm tình nhóm người có kinh nghiệm được thuê rất tốt, khi nói chuyện với mấy thiếu niên thì vô cùng nịnh nọt, hiển nhiên bọn họ có chút hiểu biết về lai lịch của nhóm thiếu niên này.

Thực ra thân thủ của mấy thiếu niên kia cũng không tồi, qua thân thủ này thì có thể thấy là người đến từ học viện quý tộc, tuy vừa tới Tí Hộ Sở, nhưng tố chất thân thể và kỹ xảo võ học đều mạnh hơn Hàn Sâm khi vừa tới nhiều, bọn họ chỉ thiếu hụt kinh nghiệm chiến đấu cùng dị sinh vật mà thôi.

Mỗi khi các thiếu niên tìm được cơ hội săn giết sinh vật nguyên thủy, Hàn Sâm lại ở một bên luyện tập bắn tên, trước kia sở dĩ hắn chọn khổ luyện tiễn thuật, chủ yếu vẫn là bởi vì tiễn thuật yêu cầu kỹ thật tương đối thấp.

Các loại binh khí đao kiếm đều yêu cầu kỹ xảo rất cao, giáo dục phổ cập không thể học được kỹ xảo quá cao thâm, nhưng tiễn thuật thì khác, chỉ cần bắn đủ chuẩn, cung đủ mạnh mũi tên đủ sắc, cho dù không có quá nhiều kỹ xảo, cũng có thể phát huy ra uy lực cường đại.

Hiện tại Hàn Sâm đang làm quen với tính năng và đặc điểm của Tận Thế Chi Hồn, chọn một chút cây cối ở gần để làm bia ngắm, muốn để mình nhanh chóng quen thuộc với đặc tính của Tận Thế Chi Hồn.

- Tao nói cuồng mông này, kiểu đục nước béo cò này của mày cũng quá rõ ràng đi, không cẩn thận bảo vệ đám Nguyên thiếu gia bọn họ, mày lại ở đây bắn loạn gì thế?

Lưu Phong không hiểu Hàn Sâm đang làm gì, nhìn mấy mũi tên Hàn Sâm bắn lên cây, y khinh miệt tiếp tục nói:

- Phá tiễn thuật này thì có tác dụng gì? Trong vòng mười thước đã bắn không được, thế mà cậu còn không thấy ngại luyện tập ở trước mặt chúng tôi.

Hàn Sâm không để ý tới những lời Lưu Phong nói, hắn vẫn đang tìm cảm giác quen thuộc với đặc tính Tận Thế Chi Hồn, cũng không chuyên chú bắn một mục tiêu, cho nên mũi tên bắn ra thoạt nhìn thì đông một mũi tây một mũi, giống như đang bắn loạn.

- Cậu đừng để ý đến hắn nữa, Nguyên thiếu gia người ta chính là thiện tâm, cũng không trông cậy vào hắn có thể hỗ trợ cái gì, không gây thêm phiền toái đã không tệ rồi.

Mấy người có kinh nghiệm khác vừa cười vừa nói.

- Cũng đúng, coi như vận khí tiểu tử cậu tốt.

Lưu Phong nhổ ngụm nước miếng xuống đất, quay người đi về phía những người kia.

- Đừng nói với người khác là anh có quen tôi.

Hàn Hạo tìm được cơ hội nhỏ giọng nói với Hàn Sâm một câu, sau đó cũng bước tới bên cạnh Lưu Phong, cười nói cùng mọi người.

Đám thiếu niên A Nguyên tiến bộ thần tốc, hai ngày đầu còn cần đám Hàn Hạo ra tay trợ giúp một hai, không tới mấy ngày mà bọn họ đã có thể 1 đấu 1 rồi giết chết một số sinh vật nguyên thủy hung ác, khiến người ta phải cảm thán người đi ra từ học viện quý tộc đúng là không giống với người thường.

Còn những người chỉ học hết chương trình phổ cập giáo dục thì không có một hai tháng tôi luyện, căn bản không dám một mình chiến đấu cùng sinh vật nguyên thủy.

Có lẽ bởi vì quá thuận lợi, khiến bọn họ đều có chút mất cảnh giác, lơ là sơ suất, khi mấy thiếu niên đang vây giết ba con Hắc Ban Thú nguyên thủy, có một con Hắc Ban Thú trên ngực đã trúng một đao, tất cả mọi người cho rằng nó đã chết rồi, không nghĩ tới nó lại giả chết, đợi một thiếu niên đi đến bên cạnh, nó đột nhiên vùng dậy.

Đám Hàn Hạo có chút coi thường, tưởng đã nắm chắc rồi, trong nội tâm đều không thèm phòng bị, hơn nữa khoảng cách từ Hắc Ban Thú kia đến thiếu niên thật sự quá gần, bọn họ muốn chạy tới cứu viện cũng không kịp, móng vuốt Hắc Ban Thú giống như thép lập tức chém xuống chiếc cổ non mịn của thiếu niên.

Thiếu niên kia vô cùng kinh hãi, trong nội tâm hối hận vì đã khinh thường không có mang áo giáp mũ bảo hiểm hợp kim, nếu không nhờ độ cứng rắn của áo giáp, cũng có thể đỡ được phần lực lượng của Hắc Ban Thú.

Thế nhưng lúc này hối hận cũng đã đã muộn, đám A Nguyên hoảng hốt kêu lên.

Vèo!

Chỉ thấy một tia điện lạnh lẽo bắn ngang trời, gần như xẹt qua gò má của thiếu niên kia, từ phía sau thiếu niên bắn về phía Hắc Ban Thú trước mặt y, đầu mũi tên sắc bén trong nháy mắt bắn vào mắt trái Hắc Ban Thú, Hắc Ban Thú kia lập tức kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống đất.

Lúc này mấy người Hàn Hạo mới phản ứng kịp, cùng nhau tiến lên loạn đao phân thây Hắc Ban Thú kia.

- Tên cuồng mông, không có việc gì mày bắn mũi tên loạn xạ cái gì, vừa rồi mũi tên kia thiếu chút nữa đã thương tổn tới Khánh thiếu gia rồi!

Lưu Phong xoay người lại mắng Hàn Sâm một tiếng.

Mấy người khác cũng đều quay lại nói Hàn Sâm không ngớt lời, không nên bắn tên lung tung.

Trong lòng bọn họ đều có chút xấu hổ, không nghĩ là do mình chủ quan, ngược lại muốn đem trách nhiệm đổ lên trên đầu Hàn Sâm.

Theo bọn họ nghĩ, Hàn Sâm bắn mũi tên kia chỉ là may mắn, tên cuồng mông sao có thể có tiễn pháp chuẩn như vậy, nhất định là may mắn.

- Cút!

A Nguyên đột nhiên lạnh lùng quát.

- Có nghe hay không cuồng mông, Nguyên thiếu gia bảo mày cút!

Lưu Phong kêu lên.

- Tôi là nói các người cút.

A Nguyên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lưu Phong:

- Tôi xuất tiền tìm các người tới, là để các người bảo hộ an toàn cho chúng tôi, vừa rồi A Khánh gặp phải nguy hiểm, các người làm cái gì? Các người không làm gì cả, bây giờ còn trách một người duy nhất hoàn thành trách nhiệm, các người như vậy đều đáng chết, về sau không đừng để tôi nhìn thấy mấy người nữa.

Chương 36: Cao Thủ Bắn Cung

- Nguyên thiếu gia, cậu muốn chúng tôi cút cũng được, nhưng dựa theo hợp đồng, cậu làm thế là trái với điều khoản, phải bồi thường số tiền còn lại cho chúng tôi.

Lưu Phong cười lạnh nói.

- Cút đi.

A Nguyên lấy ra mấy cọc tiền vứt cho đám Lưu Phong, rồi quay người lại không thèm nhìn bọn họ nữa.

Đám Lưu Phong nhặt tiền lên, tuy nhiên trong lòng lại có chút phẫn nộ, nhưng bọn họ đều biết thân phận của mấy người A Nguyên, cũng không ai dám xằng bậy, chỉ oán độc nhìn Hàn Sâm rồi nói:

- Mấy vị thiếu gia, ở chỗ này đã cách Tí Hộ Sở rất xa, các cậu phải cẩn thận, tên này rất không đáng tin cậy.

- Hắn còn đáng tin cậy hơn các người gấp trăm lần, các người quản mình cho tốt là được rồi.

A Nguyên cũng không quay đầu lại nói ra.

Trong nội tâm mấy người Lưu Phong oán giận, tuy nhiên lại không dám phát tác ở trước mặt đám A Nguyên, tất cả đều hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm rồi mới quay người rời khỏi.

- Cuồng mông, tiễn pháp của anh thật là lợi hại. . .

Sau khi mấy người Lưu Phong bị đuổi, A Khánh tán thưởng Hàn Sâm một câu, nhưng y lại phát hiện mình chỉ biết biệt danh của Hàn Sâm là cuồng mông, người ta vừa mới cứu mình, biệt danh này lại gọi ra thì ko hay, nên y vừa mới nói một chút đã lập tức đổi giọng.

- Người có thể sử dụng cung Tận Thế Chi Hồn trong serie Hắc Vũ Giả, lực lượng ít nhất phải đạt tới tiêu chuẩn Liên Minh 7.0 trở lên, đương nhiên lợi hại.

A Nguyên đứng một bên nói ra.

- Lực lượng 7.0 trở lên? Không phải nói hắn. . .

Mấy người A Khánh đều lộ ra thần sắc cổ quái nhìn Hàn Sâm và Tận Thế Chi Hồn trên tay hắn, không quá tin tưởng lời A Nguyên nói.

Dù sao sự tích về tên cuồng mông ở Cương Giáp Tí Hộ Sở thật sự quá nổi danh, ngay cả bọn họ vừa tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng biết rất rõ

ràng.

- Tôi là nói ít nhất là 7.0, mỗi ngày anh ta luyện tập đều bắn nhiều mũi tên như vậy, mặc dù không kéo căng thân cung, nhưng nếu không có lực lượng 8.0 trở lên, khẳng định không thể làm nhẹ nhàng như vậy được.

A Nguyên lại nhìn Hàn Sâm rồi nói.

- 8.0!

Mấy người A Khánh càng thêm giật mình, giống như không biết Hàn Sâm, không ngừng đánh giá hắn.

Lực lượng 8.0, ở thế giới Tí Hộ Sở thứ nhất này, đã coi như là lọt vào tầng thứ tương đối cao cấp, bọn họ thật sự không thể tưởng được, tên cuồng mông hèn mọn bỉ ổi vô năng trong truyền thuyết lại có lực lượng8.0.

- Cho tôi mượn cung của anh thử một chút nhé?

Có một thiếu niên vẫn không tin người có biệt danh tên cuồng mông lại có lực lượng 8.0, muốn tự mình thử Tận Thế Chi Hồn một lần xem có phải thật sự như lời A Nguyên nói hay không.

Hàn Sâm cười cười, đưa Tận Thế Chi Hồn trong tay cho thiếu niên kia, hai tay thiếu niên cầm cung, dùng sức kéo một phát, kết quả dây cung kia vẫn bất động, một chút cũng không kéo được.

Thiếu niên lại dùng sức kéo thêm mấy lần, kết quả đều không thể kéo dây cung ra, bọn họ mặc dù xuất thân từ học viện quý tộc, từ nhỏ đã tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, nhưng dù sao vẫn chưa được cải tạo gen, lực lượng nhiều lắm cũng chỉ đạt tới 3.5, muốn kéo được Tận Thế Chi Hồn ít nhất phải có lực lượng 7.0 mới có thể kéo ra. Hiện giờ bọn họ còn kém xa lắm.

- Cậu có phải chưa ăn cơm hay không, để tôi tới.

Một thiếu niên khác không nhìn nổi nữa, giật lấy Tận Thế Chi Hồn kéo một phát, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng, dây cung giống như là một sợi dây thép

vô cùng cứng, y dùng toàn bộ sức mạnh để kéo cũng không nhúc nhích được nửa phần.

Ngoại trừ A Nguyên ra, mấy thiếu niên khác đều thử một lần, nhưng không có ai có thể kéo được Tận Thế Chi Hồn, cuối cùng tất cả đều tâm phục khẩu phục Hàn Sâm.

Việc này cũng không trách bọn họ được, quá ít người bình thường sử dụng cung tiễn, luyện cung tiễn cần có thiên phú và cố gắng, hơn nữa hiệu quả rất chậm, phần lớn đều không hiểu về cung tên, có thể nhận ra Tận Thế Chi Hồn cũng không có mấy người, giống như bọn Hàn Hạo, cũng không biết rõ cây cung mũi tên mà Hàn Sâm vác trên lưng, lại là mặt hàng mấy trăm vạn, nếu không cũng đã không châm chọc hắn như vậy.

Đám thiếu niên A Khánh không dám tiếp tục coi thường Hàn Sâm nữa, huống chi Hàn Sâm còn cứu A Khánh một mạng, sau khi mấy người A Khánh hỏi tên Hàn Sâm, đều gọi Hàn Sâm một tiếng "Sâm ca".

Dù sao ở thế giới Tí Hộ Sở vốn là nơi cường giả vi tôn, hơn nữa bây giờ nhân loại đều vô cùng tôn trọng cường giả, Hàn Sâm có tiễn pháp và lực lượng khiến bọn họ tin phục.

- Sâm ca, hay anh biểu diễn cho chúng tôi xem một chút tiễn thuật chân chính đi?

A Khánh đột nhiên đề nghị, mấy thiếu niên khác cũng tràn đầy mong đợi nhìn Hàn Sâm, bọn hắn cũng muốn biết tiễn thuật của Hàn Sâm rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

- Tiễn pháp của tôi chỉ là bình thường, chưa nói tới hai chữ tiễn thuật.

Hàn Sâm cười nói.

- Sâm ca, đều là người một nhà, anh không cần khiêm tốn, khiêm tốn quá chính là kiêu ngạo.

A Khánh lại nói, mấy thiếu niên kia đều ồn ào muốn Hàn Sâm biểu diễn một chút.

- Được, vậy tôi thử bắn một mũi tên nhé.

Hàn Sâm cũng có chút ngứa ngáy tay chân, từ khi mua được Tận Thế Chi Hồn, hắn chưa từng thực sự thử uy lực của Tận Thế Chi Hồn.

Bọn A Khánh vô cùng vui mừng, Hàn Sâm nhìn quanh bốn phía, đi đến một dốc núi bên cạnh, sau khi đánh giá một hồi, chọn một phương hướng, chậm rãi rút một mũi tên hợp kim đặt lên Tận Thế Chi Hồn, gân xanh trên cánh tay nổi lên, dây cung mạnh mẽ trực tiếp bị kéo ra, sau đó ánh mắt tập trung, mũi tên hợp kim liền hóa thành một tia điện quang vọt tới khu rừng dưới sườn núi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

- Không bắn trúng?

Bọn A Khánh không nghe được tiếng con mồi bị thương truyền ra trong núi rừng, cho rằng Hàn Sâm đã thất thủ.

- Khoảng cách quá xa, từ đây đến khu rừng kia ít nhất phải 300~400m đi, thất thủ cũng rất bình thường.

A Khánh an ủi.

- Đi thôi, chúng ta đi qua kia nhìn một chút.

Hàn Sâm nói xong đã xuống dốc đi vào trong khu rừng.

Mấy người A Nguyên A Khánh cũng nghi ngờ theo sau, sau khi đi vào khu rừng, lại đi gần trăm mét, lập tức thấy một đầu Hắc Ban Thú trực tiếp bị mũi tên sắc bén bắn thủng đầu, mũi tên xuyên qua giữa ấn đường trực tiếp ghim nó vào một thân cây.

- Khó trách không nghe được tiếng vang, một mũi tên này trực tiếp hủy thần kinh của Hắc Ban Thú, ngay cả thời gian phản ứng nó cũng không có, thật là lợi hại.

Bọn A Khánh vừa sợ vừa bội phục, khoảng cách từ đây tới dốc núi chừng 400m, có thể dùng một mũi tên bắn chết Hắc Ban Thú trong khoảng cách xa như vậy, tiễn thuật như thế ở thế giới Tí Hộ Sở thứ nhất đã có thể tính là nhất lưu.

Từ đó về sau, bọn A Khánh đều vô cùng sùng bái Hàn Sâm, hắn nói gì thì nghe nấy, Hàn Sâm một mực bảo vệ an toàn của bọn họ, vô kinh vô hiểm trải qua nửa tháng trong hợp đồng, kết thúc hợp đồng, Hàn Sâm cũng lấy được mười lăm vạn Kim Tệ thù lao.

Đám A Khánh đều hy vọng có thể ký hợp đồng dài hạn với Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm lại uyển chuyển cự tuyệt, lần này chẳng qua là vì tình hình kinh tế eo heo nên hắn mới làm thêm để kiếm ít tiền tiêu, muốn hắn trường kỳ đi theo bọn A Khánh khẳng định là không được, tự mình tiến hóa mới là ổn định nhất.

Hàn Sâm tự mình trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở. Nhưng vừa mới đến cửa lớn đã bị mấy người ngăn lại, cầm đầu nhóm người đúng là Lưu Phong, vài người khác chính là đám người bị A Nguyên đuổi đi, Hàn Hạo cũng ở trong đó.

- Cuồng mông, mày khiến lão tử rất khó chịu, mày nói nên làm như thế nào để bồi thường lão tử đây?

Hai mắt Lưu Phong lộ ra hàn quang, một bên xoa xoa hai ngón tay tạo ra tiếng nổ bành bạch, một bên chậm rãi tới gần Hàn Sâm.

Chương 37: Đoạt Đao

Trước cổng chính có rất nhiều người đều đang xem náo nhiệt, không biết tại sao Hàn Sâm lại đắc tội với đám người này, nhưng bọn họ cũng chẳng kinh ngạc với chuyện này, dù sao Hàn Sâm bị người khác khi dễ cũng không phải ngày một ngày hai.

- Mày muốn tao bồi thường thế nào?

Hàn Sâm nhìn Lưu Phong chạy tới trước mặt mình, bình tĩnh nói.

- Đánh mày đến khi lão tử thoải mái mới thôi.

Lưu Phong nói xong, hung hăng đánh một quyền tới mặt Hàn Sâm.

Một quyền này Lưu Phong dùng lực hung ác, tốc độ nhanh kinh người, mang theo tiếng gió vun vút, thật sự đánh lên mặt thì cái mũi sẽ lập tức bị đánh nát.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng Hàn Sâm gặp xui xẻo rồi, đột nhiên thấy Hàn Sâm thoáng nghiêng người, vậy mà lại tránh được một quyền cực nhanh của Lưu Phong, đồng thời còn đưa chân gạt một cái, Lưu Phong lập tức không khống chế nổi thân thể mình, ngã sấp trên mặt đất.

Lưu Phong dùng sức quá mạnh, mặt trực tiếp đập xuống mặt đất, máu mũi lập tức chảy dài, đau đến mức nước mắt nước mũi đều chảy cả ra, sau khi bò dậy càng thêm thẹn quá hoá giận, trực tiếp rút đao làm bằng hợp kim cao cấp trong vỏ đao bên hông ra, lưỡi đao hiện ra hàn mang hung hăng chém tới Hàn Sâm, đồng thời mắng to:

- Mẹ kiếp, còn dám phản kháng, lão tử làm thịt mày.

Hàn Hạo đứng một bên sắc mặt phức tạp, dù sao cũng anh em từ nhỏ lớn lên cùng nhau, mặc dù bây giờ có chút xem thường hắn, nhưng cứ trơ mắt nhìn hắn bị người khác giết chết như vậy, trong nội tâm y cũng thấy khó chịu.

Nhưng muốn tự mình ra tay trợ giúp Hàn Sâm, để người ta biết y là em họ của tên cuồng mông, vậy sau này y còn lăn lộn thế nào ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở?

Do dự một chút, Hàn Hạo nhìn về phía khác, cố ý không nhìn Hàn Sâm.

Hàn Hạo vốn cho rằng sẽ lập tức nghe được tiếng kêu thảm thiết của Hàn Sâm. Tiếp đó đúng là có nghe được tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt truyền đến, nhưng tiếng kêu kia nghe thế nào cũng không giống như Hàn Sâm kêu, ngược lại có chút giống với giọng của Lưu Phong.

Hàn Hạo lại quay mặt lại xem, hai mắt lập tức mở to nhìn, gần như không thể tin được vào mắt của mình, chỉ thấy đao hợp kim cao cấp mà Lưu Phong dùng để chém về phía Hàn Sâm đã rơi vào trong tay Hàn Sâm, mà Lưu Phong lại bị Hàn Sâm dùng một tay vặn cánh tay, cả người bị Hàn Sâm

dùng đầu gối ép xuống nằm rạp trên mặt đất, không ngừng kêu rên thảm thiết, tuy nhiên lại không dám giãy dụa.

Hàn Hạo không nhìn thấy vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, những người khác bên cạnh lại nhìn rõ ràng, mọi người đều há to miệng, bất khả tư nghị nhìn Hàn Sâm.

Vừa rồi khi Lưu Phong chém một đao về phía Hàn Sâm, mọi người vốn đều cảm thấy Lưu Phong có lực lượng và tốc độ xuất đao như vậy, cuồng mông yếu như gà nhất định sẽ bị chém chết.

Thế nhưng khi đao hợp kim cao cấp rơi xuống trong tích tắc, mọi người chỉ thấy Hàn Sâm khẽ động, một tay nhanh như rắn độc bắt được đao trong tay Lưu Phong, lưu loát trở tay giật lấy, lập tức khiến Lưu Phong đau tới mức không cầm được đao, thanh đao bị tay kia của Hàn Sâm trực tiếp đoạt tới. Mà Lưu Phong lại bị ép quỳ gối xuống, bị đầu gối của Hàn Sâm hung hăng ép lên, lập tức nằm trên đất, không nhúc nhích được cũng không ngừng kêu thảm thiết.

Mọi người đến giờ vẫn không thể tin nổi, cuồng mông vậy mà lại có được thân thủ nhanh lẹ như vậy, trong lúc nhất thời khiến mọi người có chút ngẩn ra, ngoại trừ Lưu Phong còn đang kêu thảm thiết, những người khác đều không nói nên lời.

- Mấy người còn ngơ ra đấy làm gì, còn không mau chém chết tên vương bát đản kia… Ah…

Lưu Phong vừa kêu thảm thiết vừa nói với đám Hàn Hạo.

Thế nhưng vừa nói xong, chỉ nghe răng rắc một tiếng, cánh tay của y cứ thế mà bị Hàn Sâm vặn gãy, dùng một trạng thái quỷ dị treo phía sau lưng của y, sắc mặt Lưu Phong lập tức trắng bệch, nước mắt nước mũi cùng mồ hôi lạnh chảy ra, khuôn mặt vặn vẹo không còn hình người nữa.

Mấy người khác thấy thế lập tức cùng nhau xông lên, người nào cũng cầm binh khí chém tới Hàn Sâm.

Trong tay Hàn Sâm vẫn cầm chuôi đao hợp kim cao cấp của Lưu Phong, đỡ lấy một đao chém tới, chỉ nhấc tay một cái đã chém gãy đao hợp kim của người kia, chuyện này khiến Hàn Sâm thoáng ngẩn người.

- Không thể ngờ được loại mặt hàng như Lưu Phong lại dùng đao hợp kim chính phẩm, công nghệ chế tác đao mặc dù không phức tạp như cung, giá tiền cũng rẻ hơn một chút, nhưng đao hợp kim cũng phải một trăm vạn đến hai trăm vạn.

Hàn Sâm vui sướng trong lòng, đao tốt như vậy lại rơi vào tay hắn, đương nhiên không thể trả lại.

Chỉ nghe đinh đinh đinh vài tiếng giòn vang, đao hợp kim trên tay mấy người kia đều bị Hàn Sâm chặt đứt, lập tức bị dọa liên tục lùi về sau, vẻ mặt vẻ hoảng sợ, đâu còn dám vây công Hàn Sâm tiếp.

Hàn Hạo nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, cứ ngỡ mình đang nằm mơ, mấy kẻ bất lực này thì thôi, thế nhưng tố chất thân thể của Lưu Phong đã đạt đến 6.7, lại có đao hợp kim cao cấp trong tay, một năm trở lại đây cũng thành nhân vật mới có chút danh tiếng trong những người tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Hàn Hạo mặc dù có thú hồn biến dị loại vũ khí trong tay, cũng tự nhận không phải đối thủ của Lưu Phong, nhưng Lưu Phong lại bị Hàn Sâm đánh ngã trong nháy mắt, ngay cả đao hợp kim cũng bị cướp đi, mà người làm tất cả những chuyện này lại là Hàn Sâm, thực sự khiến đầu óc y có chút không quay cuồng.

- Không phải sau khi hắn tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở đã đắc tội với Tần Huyên, bị Tần Huyên liên thủ với Thần Thiên Tử phong sát sao? Không phải ngay cả đám sinh vật nguyên thủy kia hắn cũng không săn được sao, chỉ có thể mỗi ngày đi giết Hắc Giáp Trùng? Hắn không phải…

Hàn Hạo ngơ ngác nhìn Hàn Sâm, đủ loại cảm xúc phức tạp hiện lên trong đầu, ánh mắt phức tạp.

Hàn Sâm cũng không đuổi theo, trở về bên cạnh Lưu Phong, trở tay trực tiếp lấy luôn vỏ đao bên hông Lưu Phong, thuận tay tra đao thép vào vỏ,

treo lên hông của mình.

- Lần sau nếu vẫn muốn bồi thường, cứ tới tìm tao.

Hàn Sâm nói xong quay người đi tới cổng Cương Giáp Tí Hộ Sở, để lại đám người vây xem với vẻ mặt cổ quái, giống như lần đầu tiên quen biết Hàn Sâm vậy, ánh mắt phức tạp nhìn hắn vào thành.

- Đứng lại.

Khi Hàn Sâm sắp đi tới cửa lớn, lại thấy một người cưỡi thú hồn tọa kỵ từ bên ngoài chạy băng băng đến, là La Thiên Dương, thủ hạ của Thần Thiên Tử.

- La ca, tên cuồng mông vặn gảy cánh tay em, còn đã đoạt đao thép của em, anh phải báo thù cho em.

Lưu Phong ôm cánh tay gào thảm nhìn người đi tới, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng như điên, vội vàng hét lớn với La Thiên Dương.

- Phế vật!

La Thiên Dương lạnh lùng liếc Lưu Phong, sau đó ánh mắt âm trầm như nước rơi vào trên người Hàn Sâm:

- Tao tưởng là ai dám đụng đến người của tao, không nghĩ tới lại là phế vật nhà mày, xem ra mày thật sự chán sống rồi.

Nói rồi, La Thiên Dương rút ra cây roi hợp kim ở bên hông, giống như độc xà quất tới trên người Hàn Sâm.

Ánh mắt Hàn Sâm ngưng lại, đao thép trong tay hung hăng chém xuống chiếc roi kia, đao roi chạm vào nhau, thân hình Hàn Sâm khẽ run lên, thân thể không khống chế được phải lui lại một bước, mà La Thiên Dương ngồi trên ngựa cũng lung lay nhoáng một cái.

La Thiên Dương lập tức biến sắc:

- Tại sao mày có được lực lượng như vậy?

Sức mạnh thân thể La Thiên Dương đã đạt tới 9.6, tuy khi nãy quất roi không dùng toàn lực, nhưng Hàn Sâm có thể đứng vững trước cây roi của y, như thế lực lượng cũng phải đạt tới 8.0, y thật sự rất khó tin tưởng, Hàn Sâm sao có thể mạnh như vậy.

Chương 38: Người Của Ta

- Người này không thể để lại.

Trong nội tâm La Thiên Dương đã động sát cơ, định một lần nữa giơ roi quất về phía Hàn Sâm, nhưng khi ánh mắt của y lần nữa rơi vào trên người Hàn Sâm, cả người đột nhiên căng thẳng, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, động tác giơ roi trong tay cũng ngừng lại.

Lúc này Hàn Sâm đã thu đao thép lại, lấy Tận Thế Chi Hồn giữ trong tay, mũi tên sắc bén cũng đặt lên dây cung kéo đến cực hạn, mũi tên chỉ thẳng vào La Thiên Dương.

La Thiên Dương tuy không biết đó là Tận Thế Chi Hồn, nhưng dựa vào kinh nghiệm thực chiến phong phú, y cảm thấy từ trên người Hàn Sâm và cung trên của hắn phát ra khí tức nguy hiểm trí mạng, khiến y không dám động loạn, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm và Tận Thế Chi Hồn.

Không khí lập tức rơi vào cảnh ngột ngạt, La Thiên Dương không dám lộn xộn lộ ra sơ hở, Hàn Sâm cũng không nắm chắc có thể dùng một mũi tên bắn chết La Thiên Dương, hai người cứ đứng ở đó, thời gian giống như dừng lại.

Đám người vây xem lúc này đã sớm choáng váng, khi nãy Hàn Sâm đánh lại đám người Lưu Phong, bọn họ còn cảm thấy có chút khó tin, nhưng bây giờ Hàn Sâm lại có thể chấn nhiếp cả La Thiên Dương, chuyện này khiến người ta cảm thấy quá chấn kinh rồi.

La Thiên Dương là ai? Đây chính là một trong những tâm phúc bên cạnh Thần Thiên Tử, tố chất thân thể đã gần đạt tới 10.0, vậy mà đứng trước

cung tên của Hàn Sâm, La Thiên Dương lại lộ ra vẻ mặt như gặp phải đại địch, động cũng không dám động, đề phòng Hàn Sâm, chuyện này thực sự khiến người ta giật cả mình.

Cường nhân có tố chất thân thể có thể vượt qua 9.0, trong mười mấy vạn người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở chỉ sợ cũng không có được một trăm người, dùng hình tượng vạn dặm mới tìm được một để hình dung thì có hơi cường điệu, nhưng ít nhất cũng là ngàn dặm chọn được một, người như vậy lại bị Hàn Sâm chấn trụ, chuyện này khiến bọn họ giật mình đến mức há hốc mồm không khép lại được.

Huống chi tên này vẫn bị gọi là tên cuồng mông, bọn họ thực sự không tưởng tượng được, Hàn Sâm sao có thể đạt được lực lượng như vậy dưới sự liên thủ chèn ép của Tần Huyên và Thần Thiên Tử,.

- Hàn Sâm, buông mũi tên của ngươi ra.

Từ xa lại có rất nhiều người cưỡi thú hồn đi tới, một người trong đó dĩ nhiên là Tần Huyên.

Hàn Sâm chậm rãi thu hồi cung tiễn, lực lượng của hắn vẫn kém La Thiên Dương chút ít, cũng không chắc chắn có thể bắn một mũi tên trúng La Thiên Dương đang trong trạng thái đề phòng, nhưng bảo trì tư thế kéo cung lại tiêu hao thể lực rất lớn, giằng co như vậy nữa hắn cũng không chiếm được tiện nghi.

- Tần tỷ, tôi thay chị dạy dỗ tên hỗn đản này.

La Thiên Dương nói rồi lại nhanh tay quất roi về phía Hàn Sâm vừa buông cung tiễn xuống.

Lông mày Hàn Sâm nhíu lại, dường như trong lòng đã sớm chuẩn bị, đang chuẩn bị giương cung ngăn roi của La Thiên Dương lại, lại thấy một thanh quang hiện lên, một thanh trường kiếm thú hồn đồng thau đánh lên cây roi hợp kim của La Thiên Dương, chỉ đơn giản như thế đã khiến La Thiên Dương không cầm được roi, cây roi tuột khỏi tay cùng thú hồn trường kiếm đồng thau rơi trên mặt đất.

- Người của tôi tôi sẽ quản giáo, không cần người ngoài nhúng tay.

Tần Huyên lạnh lùng nhìn La Thiên Dương mặt mũi tràn đầy kinh hãi, thò tay thu thú hồn trường kiếm đồng thau trở về, sau đó cưỡi tọa kỵ đi tới cửa lớn Cương Giáp Tí Hộ Sở.

- Cậu còn ngơ ra đó làm gì, còn không mau đi.

Tần Huyên đã đi vào cửa lớn, lại quay đầu quát Hàn Sâm một tiếng.

Hàn Sâm vội vàng đuổi theo Tần Huyên, đi theo đội ngũ Tần Huyên vào Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Trong Cương Giáp Tí Hộ Sở lập tức như ong vỡ tổ, tên cuồng mông kia vậy đánh bại được đám người Lưu Phong, còn có thể bất phân thắng bại với La Thiên Dương.

Càng quan trọng hơn là Tần Huyên lại nói tên cuồng mông là của người của cô.

Tin tức này giống như sao hỏa đụng phải trái đất, khiến mọi người đều muốn phát điên, tên cuồng mông lần đầu tiên tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở đã chạm vào mông Tần Huyên, lại được Tần Huyên tuyên bố là người của cô.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác không hiểu, đây rốt cuộc là tiết tấu gì, toàn bộ Cương Giáp Tí Hộ Sở đều hỗn loạn, đều suy đoán Hàn Sâm và Tần Huyên có quan hệ như thế nào.

- Có phải là vì chọc nên nảy sinh tình cảm không? Nếu không với thảm trạng trước kia của tên cuồng mông, hắn làm sao có tố chất thân thể tốt như vậy?

- Xem ra tôi cũng phải bắt chước tên cuồng mông, tìm một cô gái xinh đẹp lại có bản lĩnh chọc mông của cô ấy, nói không chừng cũng có thể lấy được cả người lẫn của ấy.

- Hắc hắc, bình thường Tần Huyên có vẻ nghiêm trang, không ngờ lại có sở thích như thế.

- Cuồng mông không hổ là cuồng mông, lại có thể chọc ra một bầu trời, thật sự muốn bái sư học pháp quyết chọc người của hắn.

Trong Cương Giáp Tí Hộ Sở nổi lên các loại tin đồn bay đầy trời, trong thoáng chốc danh hiệu cuồng mông của Hàn Sâm lại bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Chỉ là thực lực của Hàn Sâm lại bị Tần Huyên dùng một câu "người của tôi" che dấu, người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đều nghị luận chuyện tên cuồng mông kia có phải được Tần Huyên bao nuôi hay không, thực lực của hắn lại rất ít người để ý đến.

Hàn Sâm đi theo Tần Huyên tới điểm dừng chân, mà ngay cả thủ hạ của Tần Huyên cũng nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt cổ quái, khiến Hàn Sâm âm thầm cười khổ.

- Cậu còn có thể dùng cung tiễn?

Tần Huyên gọi Hàn Sâm vào trong đại sảnh, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

- Lúc đi học có luyện qua một chút.

Hàn Sâm nhún vai nói ra.

- Có thể sử dụng Tận Thế Chi Hồn, chỉ sợ không phải đơn giản luyện qua một chút như vậy.

Tần Huyên lạnh lùng nhìn về Hàn Sâm tiếp tục nói:

- Đợi lát nữa cậu đi tới thần xạ tổ báo danh, đi theo tôi lăn lộn đi.

- Không đi.

Hàn Sâm trực tiếp cự tuyệt nói.

Tần Huyên cắn môi một cái, tức giận nói:

- Hôm nay cậu đã đắc tội với La Thiên Dương, không có tôi bảo kê, cậu cảm thấy La Thiên Dương sẽ bỏ qua sao?

- Cảm ơn ý tốt của cô, nhưng chuyện của tôi thì tôi sẽ tự xử lý.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Cậu nên biết thân phận của tôi, thủ hạ tôi hoặc nhiều hoặc ít đều có chút quan hệ với quân đội, hơn nữa ngoại trừ chỗ này của tôi, trong cả Cương Giáp Tí Hộ Sở không có thần xạ tổ nào khác, đi theo tôi lăn lộn, sau này nếu như cậu thi vào trường quân đội sẽ có chỗ tốt rất lớn.

Tần Huyên đè lại tức giận trong lòng, nói với Hàn Sâm.

- Tôi không muốn thi vào trường quân đội.

Hàn Sâm biết rõ người bình thường sau khi tốt nghiệp giáo dục phổ cập sẽ có thể ghi danh vào trường quân đội tiếp tục đào tạo sâu hơn, nhưng trường quân đội có yêu cầu cực cao về tố chất thân thể, trước khi không hoàn thành lần tiến hóa thứ nhất, tố chất tổng hợp thân thể không đạt được 10.0 trở lên, căn bản không có khả năng thi vào trường quân đội.

Tổng tthể tố chất đạt tới 10.0 đối với Hàn Sâm mà nói cũng không phải việc gì khó. Nhưng Hàn Sâm lại không có hứng thú với việc vào trường quân đội, hắn chỉ muốn dùng tinh lực vào việc săn giết dị sinh vật, không muốn tốn thời gian trong trường quân đội.

Vẻ mặt Tần Huyên lập tức biến thành biểu lộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Hàn Sâm:

- Cậu không đi trường quân đội, lại không có phong hào quý tộc, chờ tới khi cậu đến tuổi thực hiện nghĩa vụ quân sự, cũng chỉ có thể đi làm binh lính bình thường, nào có tiền đồ gì? Chỉ có học trường quân đội, lấy được thành tích tốt nghiệp loại giỏi, mới có thể đạt được quân hàm cao cấp, có cơ hội trở thành trưởng quan, ít nhất cũng có thể phục vụ trên chiến hạm cấp cao, không cần tới tiền tuyến làm bia đỡ đạn.

Chương 39: Học Viện Thánh Hoa

- Khụ khụ, chuyện này sau này hãy nói đi, tôi còn có việc đi về trước, hôm nay cảm ơn cô đã hỗ trợ, hôm nào có cơ hội tôi mời cô ăn cơm.

Hàn Sâm nói xong liền muốn rời đi.

Lời Tần Huyên nói hắn cũng biết, nhưng Hàn Sâm có tính toán của mình, hắn chuẩn bị trước khi tới tuổi phải thực hiện nghĩa vụ quân sự, cố gắng đạt được một phong hào quý tộc, đến lúc đó cho dù đi phục nghĩa vụ quân sự, quý tộc cũng sẽ có đặc quyền, có thể lấy được quân chức tốt, sẽ không phải đi lên tiền tuyến làm bia đỡ đạn.

- Đứng lại, tôi có nói cậu có thể đi sao?

Tần Huyên hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm.

- Tần đại trạm trưởng, ngài hãy bỏ qua cho tiểu nhân đi, tôi thật sự không muốn tới đó đâu.

Hàn Sâm vẻ mặt đau khổ nói ra.

- Cậu không muốn đi cũng được.

Tần Huyên đột nhiên cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói một câu, Hàn Sâm đang cao hứng, nhưng ngay sau đó lại nghe Tần Huyên nói:

- Nếu cậu không đi, về sau mỗi lần cậu ra vào trạm chuyên chở, chúng ta sẽ cẩn thận luận bàn một chút.

Nhìn nụ cười như tiểu ác ma trên mặt Tần Huyên, nội tâm Hàn Sâm thoáng lộp bộp một chút.

Hắn biết rõ trên thực tế khi Tần Huyên đối chiến cùng hắn vốn không dùng hết toàn lực, nếu không hắn không thể là đối thủ của Tần Huyên, nhìn vẻ mặt này của Tần Huyên, Hàn Sâm biết nếu mình không đáp ứng, chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ không dễ chịu.

- Hay là tôi gia nhập thần xạ tổ vậy.

Hàn Sâm buồn bực nói.

Tần Huyên tức giận trừng mắt liếc Hàn Sâm:

- Trong Cương Giáp Tí Hộ Sở không biết có bao nhiêu người tranh nhau muốn trở thành thủ hạ của tôi, hiện tại cho cậu chỗ tốt như vậy, cậu lại hay rồi, dáng vẻ như ăn phải độc dược vậy?

- Tự do là vô giá đấy, mất đi tự do có khác gì dùng độc mãn tính tự sát đâu, cô bỏ qua cho tôi đi mà.

Hàn Sâm giận dữ nói.

- Vậy thì cậu cứ chết dần dần đi. Tôi nói cho cậu biết, cho dù cậu chết biến thành quỷ, vậy cũng phải là quỷ của Tần Huyên tôi.

Tần Huyên bĩu môi một cái rồi nói.

Hàn Sâm thấy Tần Huyên quyết tâm muốn hắn tới thần xạ tổ kia, chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng, ủ rũ cúi đầu rời khỏi phòng khách.

Tần Huyên nhìn bộ dáng ủ rũ cúi đầu của Hàn Sâm, không biết vì sao trong nội tâm rất sảng khoái, khóe miệng nhịn không được khẽ nhếch lên.

- Tần trạm trưởng, tại sao phải kéo một người như vậy vào Cương Giáp đoàn chúng ta? Tôi cảm thấy người như vậy căn bản không xứng tiến vào thần xạ tổ.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi, một cô gái tuổi tác tương đương với Tần Huyên từ ngoài sảnh bước vào, thần sắc cổ quái nhìn Tần Huyên hỏi.

- Mạn Lệ, cô hãy tin tôi, tuy tên hỗn đản kia có đôi lúc rất vô lại, nhưng ở phương diện khác, hắn thực sự có tiềm lực rất lớn.

Tần Huyên nghiêm túc nói với Dương Mạn Lệ.

Trong khoảng thời gian này Tần Huyên tận mắt thấy Hàn Sâm khắc khổ và phát triển, dưới sự chà đạp của nàng, Hàn Sâm không chỉ không chán chường, ngược lại thân thủ dùng tốc độ khó mà tin nổi tăng lên, khi cô đối mặt với Hàn Sâm, không thể không dùng toàn bộ tinh thần để ứng phó, năng lực phát triển và tố chất tâm lý như vậy thực sự quá kinh người.

Ít nhất ấn tượng của Tần Huyên đối với Hàn Sâm đã có thay đổi rất lớn, nếu không hôm nay cô cũng sẽ không ra mặt bảo vệ Hàn Sâm.

Hàn Sâm trở lại phòng mình, thừa dịp Tần Huyên còn chưa rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở, hắn liền nhanh chân chạy về nhà trước.

Hắn hoàn toàn không có hứng thú đối với việc thi vào trường quân đội, nếu là lúc trước, thi vào trường quân đội đúng là con đường rất tốt, trong trường quân đội có thể học được Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, nhưng hiện tại hắn đã có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hoàn toàn không cần phải đi vào trường quân đội để lãng phí thời gian.

Có thời gian đi trường quân đội, còn không bằng đi săn giết thêm chút dị sinh vật để tăng cường gen của mình.

Về phần làm thủ hạ trong thần xạ tổ của Tần Huyên, Hàn Sâm lại càng không muốn đi, tuy tiến vào thần xạ tổ có mạng lưới tình báo của Tần Huyên trợ giúp, tỷ lệ tìm được sinh vật biến dị và sinh vật thần huyết cao hơn nhiều, nhưng như vậy sinh vật biến dị và sinh vật thần huyết săn được sẽ phải phân chia cho nhiều người.

Sau khi Hàn Sâm chuẩn bị một chút, liền trực tiếp đến núi sâu đầm lớn tìm sinh vật biến dị và sinh vật thần huyết, đến lúc đó Tần Huyên không tìm được hắn, qua một thời gian ngắn có lẽ sẽ quên việc muốn hắn gia nhập thần xạ tổ.

Vốn sau khi Hàn Sâm có được mười lăm vạn, chuẩn bị đi kiếm một chiếc dao găm hợp kim tương đối cao cấp, nhưng hiện tại có đao thép của Lưu Phong, cho nên không cần mua dao găm nữa rồi.

Đao thép dùng hợp kim đặc chủng rèn thành, bên trong có thép, độ cứng rất cao, dùng nó có thể chém được da thịt của sinh vật nguyên thủy bình

thường, cho nên trảm thép đao rất đắt, loại đoản đao dài hai thước này có thể bán được 100~200 vạn.

- Đúng là rất tốt.

Hàn Sâm sờ sờ lưỡi Trảm Thiết Đao, trên ngón tay lập tức xuất hiện một vết cắt rướm máu, nhìn lưỡi đao hiện ra tia sáng rét lạnh, lại càng yêu thích không nỡ buông tay:

- Đồ đắt quả nhiên đáng giá.

Trước kia Hàn gia làm về hợp kim, mặc dù chỉ là một xưởng nhỏ, nhưng cũng có cách điều chế đặc biệt, hợp kim luyện ra tuy không bằng hợp kim đặc chủng làm ra Trảm Thiết Đao, nhưng dùng để làm binh khí thì cũng có thể chém rách được da thịt của một số sinh vật nguyên thủy, cho nên hiệu quả và lợi ích của công ty vẫn luôn không quá tệ.

Nếu không phải chùi đít cho mấy đứa con phá của kia, công ty khẳng định có thể xếp vào Top 3 tại Lạc Gia tinh, nhưng đáng tiếc hiện tại công ty đã bị tập đoàn Tinh Vũ thu mua rồi.

Lúc trước Hàn Sâm tuổi còn nhỏ, tại sao tập đoàn Tinh Vũ muốn thu mua công ty Hàn gia, đến bây giờ hắn vẫn không biết rõ nguyên nhân thật sự.

Nhưng cái chết của cha hắn nhất định có quan hệ đến tập đoàn Tinh Vũ, chỉ là hiện tại Hàn Sâm vẫn chưa có năng lực để điều tra rõ ràng, chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn.

- Con trai, hôm nay mẹ có chuyện quan trọng phải làm, con có thể đưa Tiểu Nghiên đến trường học không?

La Tố Lan gõ cửa phòng Hàn Sâm, có chút bất đắc dĩ nói với Hàn Sâm.

- Tiểu Nghiên đã đi học sao? Vậy mà con không biết, mẹ, mẹ không cần lo lắng, để con đưa Tiểu Nghiên đi.

Hàn Sâm vội vàng nói.

- Mấy ngày trước đã đi học, lúc ấy con trong thế giới Tí Hộ Sở chưa trở về, mẹ cũng không nói cho con biết.

La Tố Lan nói ra.

- Là trường học nào?

Hàn Sâm liền vội vàng hỏi.

- Mẹ dùng tiền con để lại nộp học phí cho Tiểu Nghiên, để cho nó tới Thánh Hoa.

La Tố Lan có chút bất an, vì để Tiểu Nghiên vào được Thánh Hoa, số tiền mà Hàn Sâm để lại hầu như đã xài hết rồi.

- Thánh Hoa được, ngoại trừ những trường học quý tộc kia, ở Lạc Gia tinh chúng ta thì Thánh Hoa là tốt nhất rồi.

Hàn Sâm nghe thế lại rất vui, hiện tại hắn không có thân phận quý tộc, tạm thời vẫn không thể cho Tiểu Nghiên tới học viện quý tộc, chỉ có thể tìm trường học tư nhân, dù sao cũng học được nhiều hơn so với phổ cập giáo dục.

Hàn Sâm và La Tố Lan trò chuyện một lát rồi hắn mang theo Tiểu Nghiên ngồi đoàn tàu từ trường tới trường học.

Cửa học viện Thánh Hoa có rất nhiều máy bay tư nhân đang đậu, trong đó không thiếu đồ xa hoa, người có tiền mà không có phong hào quý tộc đều đưa con cái bọn họ tới học viện Thánh Hoa, trên cơ bản người có thể đi vào Thánh Hoa đều là con cái nhà có tiền.

Khi Hàn Sâm nắm bàn tay nhỏ bé của Hàn Nghiên đi tới trường học liền thấy một người trung niên béo ôm một bé trai từ trên máy bay bước xuống, bên cạnh còn có một phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ, hắn không khỏi ngơ ngác một chút.

Người trung niên béo này chính là của chú hai Hàn Lôi của hắn, Hàn Sâm không nghĩ tới trùng hợp như vậy, lại đụng phải y ở chỗ này.

Chương 40: Kiểm Tra Tố Chất

- Hai đứa ở chỗ này làm gì?

Hàn Lôi hiển nhiên có chút ngoài ý muốn vì gặp phải Hàn Sâm ở chỗ này.

- Đưa Tiểu Nghiên đến trường.

Hàn Sâm nói.

- Tiểu Nghiên học ở Thánh Hoa?

Hàn Lôi có chút không thể tin nhìn Hàn Sâm và Hàn Nghiên.

- Vừa mới nhập học không bao lâu.

Hàn Sâm nói xong đã chuẩn bị đưa Hàn Nghiên đến cổng trường.

Sau khi Hàn Lôi kịp phản ứng, lại chạy đến trước mặt Hàn Sâm, bắt lấy cổ tay Hàn Sâm trợn tròn mắt cả giận nói:

- Tao biết ngay mà, anh cả chiếm lấy công ty nhiều năm như vậy, khẳng định đã kiếm được không ít từ công ty, lúc trước còn khóc than với chúng ta, nói cái gì mà ngay cả hai trăm vạn cũng không lấy ra được, bây giờ lại tốn mấy trăm vạn để Tiểu Nghiên đến Thánh Hoa, giấu đầu lòi đuôi rồi chứ gì? Tao nói cho mày biết, số tiền kia đều là tiền của Hàn gia, phải xuất ra chia đều, nếu không đừng trách tao không khách khí.

- Chú không khách khí thì có thể làm gì?

Hàn Sâm lạnh lẽo nhìn Hàn Lôi, đối với mấy người thân thích nhà mình hắn đã sớm triệt để thất vọng, bọn họ đừng hòng lấy được một phân tiền trên người hắn.

- Xú tiểu tử, ánh mắt và ngữ khí của mày như thế là có ý gì, có kiểu nói chuyện với chú hai như mày sao?

Hàn Lôi bị Hàn Sâm nhìn tới trong lòng có chút sợ hãi, nhưng sau khi cha của Hàn Sâm chết, y ở trong nhà hung hăng quen rồi, không có ý định muốn buông tha cho Hàn Sâm.

- Chú hai?

Hàn Sâm khinh thường cười cười:

- Được rồi, như vậy thì mời chú hai trở về xem thật kỹ lại trước khi chúng ta ký hợp đồng, xem xem các người có còn tư cách đòi muốn tiền tôi hay không, từ nay về sau, các người đừng mong lấy được một phân tiền từ nhà chúng tôi.

Hàn Sâm trước đó vì muốn phân rõ giới hạn cùng Hàn Lôi, Hàn Ngọc Mai, cho nên mới dứt khoát trả hai trăm vạn, hiệp ước, hợp đồng cũng là nhờ chú Trương tỉ mỉ chuẩn bị, sau khi trả xong hai trăm vạn kia, theo pháp luật thì Hàn Lôi và Hàn Ngọc Mai không được lấy của bọn họ một đồng nào nữa.

- Đó là lừa gạt, không tính, quay về tao sẽ đi tìm mẹ của mày, cũng dám giấu tiền Hàn gia chúng ta…

Hàn Lôi nổi giận đùng đùng kêu lên.

- Chú hai, tôi khuyên chú tốt nhất không nên làm như thế, tự tiện xông vào nơi ở của người khác, tôi có thể trực tiếp đánh chết chú.

Hàn Sâm âm trầm nhìn Hàn Lôi.

- Xú tiểu tử, mày nói cái gì…

Hàn Lôi giận dữ, đánh một quyền tới mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn bất động, đợi Hàn Lôi đánh một quyền tới, hắn đưa tay bắt lấy cánh tay của lão, quay người ném qua vai, hung hăng quật một thân thịt mỡ của Hàn Lôi xuống đất, lập tức khiến lão đau đến mức kêu ra tiếng.

- Chú hai, nếu như chú muốn chết, vậy có thể tới nhà của tôi thử một chút.

Hàn Sâm lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Hàn Lôi.

Hàn Lôi trừng to mắt, giống như không nhận ra Hàn Sâm, gương mặt âm lãnh kia khiến lão không tự chủ được mà rùng mình một cái, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Y dù gì cũng là người tiến vào thế giới Tí Hộ Sở thứ hai, mặc dù chỉ dùng gen nguyên thủy trở thành người tiến hóa, hơn nữa ở thế giới Tí Hộ Sở thứ hai cũng không phấn đấu. Nhưng người tiến hóa dù sao vẫn là người tiến hóa, Hàn Sâm vốn là kẻ còn chưa tiến hóa, lại có thể vật y ngã sấp xuống, hơn nữa nhìn nó có vẻ không quá tốn sức, biểu hiện không bình thường này khiến nội tâm Hàn Lôi thoáng lộp bộp một chút, Hàn Sâm vốn rất quen thuộc trong mắt y, hôm nay lại trở nên có chút quỷ dị.

Hàn Sâm đột nhiên cười cười, giơ tay kéo Hàn Lôi lên.

Hàn Lôi ngây ra một lúc, không biết tại sao sắc mặt Hàn Sâm lại biến hóa nhanh như vậy, Hàn Sâm cũng đã ghé đến tai hắn, cười tủm tỉm nói:

- Đứa bé và người phụ nữ này, thím hai có biết không? Tôi nghĩ có lẽ tôi phải đi trò chuyện với thím hai một chút rồi.

- Mày cho rằng vợ tao sẽ tin tên tiểu tử thúi nhà mày?

Hàn Lôi tức giận nói.

- Có tin tôi hay không cũng không sao, chỉ cần tin chuyện này là được.

Hàn Sâm lắc lắc máy truyền tin trên cổ tay, từ khi bắt đầu thấy Hàn Lôi, hắn đã mở công năng chụp ảnh, quay lại tất cả mọi chuyện.

- Mày…

Hàn Lôi quá sợ hãi, thò tay muốn giật lấy máy truyền tin trên cổ tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm thoáng động, tay chân khẽ đẩy một cái, lập tức khiến Hàn Lôi ngả sấp xuống.

- Chú hai, chúng ta có thể thương lượng, chỉ cần chú ra giá hợp lý, thứ này tôi có thể bán cho chú.

Hàn Sâm cười cười giơ tay đến trước mặt Hàn Lôi, muốn kéo Hàn Lôi vừa bị té ngã lên.

Hàn Lôi lộ ra nụ cười, đột nhiên dùng sức bắt lấy tay của Hàn Sâm, giống như muốn dùng sức vặn gãy tay của Hàn Sâm, sau đó cướp đi máy truyền tin.

Thế nhưng cánh tay của Hàn Sâm không uốn éo kiểu gì, vậy mà lại có thể trói ngược lại tay của Hàn Lôi, chỉ một thoáng đã vặn tay của y ra sau lưng, khiến Hàn Lôi ngã quỳ trên mặt đất tru lên như tiếng heo bị mổ.

- Chú hai, xem ra chú không có thành ý muốn bàn chuyện làm ăn này rồi, vậy tôi không thể làm gì khác hơn là phải đưa tới chỗ thím hai, để xem thím ấy có hứng thú với những vật này hay không.

Hàn Sâm thả tay Hàn Lôi ra, quay người muốn rời khỏi.

- Chờ một chút.

Hàn Lôi vội vàng lên tiếng gọi Hàn Sâm lại, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, thật lâu mới cắn răng nói ra:

- 1 vạn tệ, tao trả mày 1 vạn tệ, mày xóa đoạn phim kia đi cho tao.

Hàn Sâm khinh thường xoay người rời đi:

- Hai mươi vạn, chú không trả thì tôi sẽ đi gặp thím hai, chắc hẳn thím ấy sẽ rất hứng thú.

- Hai mươi vạn, tao trả.

Nói rồi Hàn Sâm lập tức muốn rời đi, Hàn Lôi cũng bất chấp đau nhức trên người, khập khễnh chạy tới giữ chặt tay Hàn Sâm nói.

- Vậy tôi cảm ơn chú hai nhé, chú định cho tiền mặt hay trực tiếp chuyển khoản?

Hàn Sâm tự tiếu phi tiếu nhìn Hàn Lôi nói.

Hàn Lôi đau lòng chuyển hai mươi vạn cho Hàn Sâm:

- Tốt rồi, hiện tại mày có thể xóa rồi chứ?

- Xóa thì nhất định sẽ xóa, nhưng phải đợi lúc nào tâm tình tôi tốt, đến lúc đó tự nhiên tôi sẽ xóa.

Hàn Sâm nói rồi xoay người rời đi.

- Xú tiểu tử mày dám không giữ lời hứa…

Hàn Lôi giận dữ, vung quyền muốn đánh Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm quay người nhìn y một cái, trong lòng Hàn Lôi run lên, lập tức cứng đờ tại chỗ, vừa rồi Hàn Sâm động tay đã khiến y tạo thành tâm lý oán hận, cũng khiến y sinh ra sợ hãi.

- Chú hai, cháu đã lấy tiền của chú thì nhất định sẽ xóa, nhưng tôi cũng không nói hiện tại sẽ xóa, đợi đến khi tâm tình tốt tự nhiên sẽ xóa, tâm tình không tốt, vậy thì khó nói.

Hàn Sâm vỗ vỗ bả vai Hàn Lôi, đột nhiên thu lại nụ cười, lại ghé bên tai Hàn Lôi nói:

- Còn nữa, đừng để tôi gặp lại chú ở trong nhà tôi, nếu không tôi nhất định sẽ đánh chết chú.

Hàn Lôi rùng mình một cái, không biết vì sao y nhìn vào ánh mắt lạnh như băng của Hàn Sâm, lại cảm thấy Hàn Sâm nhất định sẽ nói được làm được.

- Khốn kiếp, tiểu tử này sao lại trở nên tà môn như vậy.

Hàn Lôi đợi Hàn Sâm đi xa mới thầm mắng mình lại bị một tên tiểu tử thúi hù dọa, trong miệng hùng hùng hổ hổ. Nhưng sâu trong nội tâm lại sinh ra vài phần khiếp ý, theo bản năng lảng tránh vấn đề có đi tới nhà Hàn Sâm hay không.

Sau khi Hàn Sâm đưa Hàn Nghiên vào trường học, tâm tình rất không tệ, khi đi ngang qua trung tâm khảo sát thể năng, nghĩ nghĩ liền đi vào, muốn kiểm tra tố chất thân thể hiện tại của mình xem đã đạt tới trình độ gì.

Chương 41: Bạo Lực Qua Cửa

Đại sảnh trung tâm kiểm tra thể năng cho người chưa tiến hóa.

Triệu Bác Sơn nhìn đánh giá tố chất tổng hợp cấp A trên màn hình ảo, trong nội tâm không khỏi âm thầm đắc ý.

Muốn đánh giá tố chất tổng hợp đạt được cấp A, lực lượng, tốc độ, bạo phát, sức bật, sự bền dẻo của cơ bắp, cường độ xương cốt, cơ năng nội tạng vân vân, trên trăm hạng mục đạt được bình quân 10 điểm trở lên, mới có thể đạt được đánh cấp A.

Có được đánh giá tố chất tổng hợp cấp A, trên cơ bản chính là nhân tài ngàn dặm mới tìm được một, sau khi tiến hóa tiến vào thế giới Tí Hộ Sở thứ hai, cũng sẽ có tiền đồ phát triển tốt.

Hơn nữa có được tố chất tổng hợp cấp A, khả năng thi đậu vào trường quân đội cũng cao tới tám phần trở lên, đến lúc đó chỉ cần phát huy bình thường cũng có thể thuận lợi thi vào trường quân đội.

Triệu Bác Sơn đang tưởng tượng cảnh tượng sau khi mình thi vào trường quân đội rồi tốt nghiệp với thành tích xuất sắc, sau đó trở thành một hạm trưởng chiến hạm tinh tế, chỉ huy chiến hạm tinh tế chiến đấu trong tinh không, liên tục đạt được thắng lợi, được loài người tôn kính và sùng bái.

- Vừa nãy kiểm tra thực chiến cuối cùng không phát huy tốt, nếu như phát huy tốt hơn một chút, có lẽ có thể đạt được đánh giá cấp AA, thử một lần nữa xem.

Triệu Bác Sơn chuẩn bị thử một lần nữa, kết quả lại phát hiện sảnh kiểm tra vừa nãy y sử dụng đã có người đang dùng.

Triệu Bác Sơn nghĩ nghĩ, dù sao kiểm tra cũng rất nhanh, so với việc đi tới sảnh khác kiểm tra, còn không bằng ở chỗ này chờ đợi một lát.

Thế nhưng Triệu Bác Sơn đợi trái đợi phải vẫn không thấy người bên trong đi ra, vốn cho rằng chờ một lúc sẽ xong. Nhưng đợi thêm một hồi mà vẫn không thấy người kiểm tra ở bên trong đi ra.

- Sao lại chậm như vậy, người kia rốt cuộc ngốc đến cỡ nào? Sớm biết như vậy đã đi sảnh khác rồi, hiện tại mình cũng đã kiểm tra xong rồi.

Trong nội tâm Triệu Bác Sơn có chút giận, hiện tại rời đi lại cảm thấy có chút không cam lòng.

Cắn răng một cái, Triệu Bác Sơn đi đến phía trước dụng cụ trả tiền để sử dụng chế độ quan sát, lập tức toàn bộ tin tức hình ảnh trong sảnh kiểm tra hiện ra ở trước mặt y.

- Mình muốn xem thử xem, tên kia rốt cuộc đần tới mức nào, thời gian lâu như vậy còn chưa hoàn thành kiểm tra.

Triệu Bác Sơn nhìn vào toàn bộ tin tức hình ảnh trong đại sảnh kiểm tra, chỉ thấy một bóng người màu vàng óng đang ở cửa ải cuối cùng của loạt kiểm tra thể năng tổng hợp, thông đạo người máy.

Thông đạo người máy là cửa ải kiểm tra cuối cùng, trong thông đạo dài trăm thước, cứ cách 2m lại có một người máy chiến đấu làm bằng hợp kim sinh hóa thủ quan, hơn nữa tính năng của người máy chiến đấu càng về sau càng cường đại.

Với tư cách là người chưa tiến hóa, có thể vượt qua sáu mươi mét đã là đạt tiêu chuẩn, bảy mươi mét chính là hài lòng, tám mươi mét chính là ưu tú, chín mươi mét là cao cấp, thông qua một trăm mét chính là siêu cấp.

Triệu Bác Sơn đạt tới mức hài lòng, y đã vọt tới bảy mươi sáu mét, lại cố gắng thêm một chút liền có thể xông tới 80m, lấy được được đánh giá ưu tứu.

- Kỳ quái, hắn đi vào lâu như vậy, sao đến giờ mới đến cửa ải thông đạo người máy này nhỉ.

Triệu Bác Sơn cảm thấy rất kỳ quái, lúc trước mỗi một hạng mục kiểm tra đều dùng thời gian tương đương nhau, hắn ở bên trong lâu như vậy, tại sao lúc này mới đến thông đạo người máy.

Triệu Bác Sơn tự nhiên không biết, sau khi Hàn Sâm đi vào mỗi một hạng mục hắn đều làm kiểm tra mấy lần, lần đầu tiên chỉ dùng năng lực bình thường của cơ thể, sau đó là triệu hoán thú hồn phụ thể để làm tiếp một lần, xem thử chệnh lệch giữa hai trạng phái là bao nhiêu.

Vì thế Hàn Sâm dùng thời gian dài như vậy mà vẫn chưa hoàn thành kiểm tra, kỳ thật ngay cả thông đạo người máy, Hàn Sâm cũng đã thử qua hai lần rồi.

Lúc này Hàn Sâm đã dùng tới áo giáp Hắc Giáp Trùng và Huyết Tinh Đồ Lục Giả, thân thể ở trạng thái tốt nhất, chuẩn bị thử một lần thông đạo người máy.

Triệu Bác Sơn nhìn rõ ràng thân ảnh trước thông đạo người máy, không khỏi chấn động, thân thể hùng tráng có Huyết Tinh Đồ Lục Giả hơn nữa áo giáp hoàng kim giống như áo giáp Hắc Giáp Trùng, thoạt nhìn thực sự quá hoa lệ, nhìn qua đã biết không phải là người bình thường.

- Mẹ nó, tên này muốn dùng thú hồn thông qua cửa ải thông đạo người máy à, nhưng cho dù dùng thú hồn cũng vô dụng, độ khó cửa ải thông đạo người máy rất cao, cho dù sử dụng thú hồn cũng rất khó xông qua 100m, trừ phi…

Khi Triệu Bác Sơn đang suy tư, chỉ thấy thân ảnh hoàng kim hùng tráng đã vọt tới thông đạo người máy.

OÀ..ÀNH!

Những chuyện xảy ra sau đó khiến Triệu Bác Sơn nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn nói không ra lời, thân ảnh hoàng kim kia căn bản không để ý tới sự ngăn cản của người máy chiến đấu, trực tiếp dùng thân thể hùng tráng khoác áo giáp nhanh chóng xông tới.

Ban đầu người máy chiến đấu vốn có thân thể nặng nề chắc chắn hơn so với nhân loại, lại bị người nọ coi như là rác rưởi bình thường đụng bay ra ngoài.

Ngựa chạy như điên, huyết tinh nghiền ép, hai câu này không biết tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong đầu, hơn nữa Triệu Bác Sơn cảm thấy cực kỳ thích hợp với cảnh tượng trong thông đạo người máy này.

Bóng người màu vàng óng kia tựa như một cỗ xe bọc thép điên cuồng xông về phía trước, tất cả những thứ ngăn cản hắn đều trực tiếp bị phá, ngay cả người máy chiến đấu sinh hóa mặc áo giáp cũng bị đụng nát bét, căn bản không ngăn cản được bước chân của bóng người vàng óng hùng tráng kia.

10m… 20m… 30m… 60m… 70m… 80m…

Triệu Bác Sơn biết tính năng người máy chiến đấu sau 80m, người chưa tiến hóa bình thường không thể ứng phó được. Nhưng trước bóng người vàng óng hùng tráng kia, lại như đồng nát sắt vụn, trực tiếp bị đụng bay.

Thông đạo người máy dài trăm thước được đại bộ phận người chưa tiến hóa đánh giá là khảo nghiệm tàn khốc, cứ như vậy từ bị bóng người hùng tráng màu vàng giầy xéo.

Có ta vô địch, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Dù là chín mươi mét hay 100m, tất cả người máy chiến đấu đều bị nghiền ép, người máy thủ quan cuối cùng trực tiếp bị đụng bay ra ngoài, do đó hoàn thành qua cửa khảo thí.

Khoảng cách trăm mét chỉ dùng thời gian mấy giây, Triệu Bác Sơn há to miệng, cả buổi vẫn không lấy lại được tinh thần, bên trên dụng cụ kiểm tra đã nhảy ra xếp hạng tổng hợp đẳng cấp SSS.

- Ta XXX, mãnh nhân này là ai vậy, quả thực muốn lên trời rồi!

Đến khi Triệu Bác Sơn kịp phản ứng nhìn cửa ra vào, lại phát hiện cửa sảnh kiểm tra đã mở, nhưng người không thấy đâu nữa.

Triệu Bác Sơn lập tức đuổi theo, nhưng ở trung tâm người đến người đi, y cũng không biết người kia rốt cuộc là ai, làm y gấp đến dậm chân.

- Ah! Đoạn phim kia.

Triệu Bác Sơn vỗ đầu một cái, vội vàng chạy về sảnh kiểm tra kia, lại phát hiện đã hết thời gian sử dụng.

Triệu Bác Sơn chỉ có thể buồn bực quét thẻ thêm một lần, trả tiền sao chép tư liệu.

Nhìn thêm một lần nữa, Triệu Bác Sơn vẫn có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, vô cùng thống khoái, trong nội tâm âm thầm đáng tiếc mình xem quá muộn, không nhìn được quá trình kiểm tra phía trước.

Triệu Bác Sơn nhìn mấy lần nhưng vẫn chưa thỏa mãn, đột nhiên linh cơ khẽ động, liền đăng nhập lên mạng dùng tài khoản của mình đăng lên trên diễn đàn chính thức một đoạn video, lại viết một tiêu đề "Bảy giây tám tám – thiên thần bạo lực chà đạp thông đạo người máy".

Chương 42: Tệ Thần

Ban đầu đoạn video này của Triệu Bác Sơn cũng không được nhiều người quan tâm, dù sao hình ảnh về cửa ải thông đạo người máy thật sự quá nhiều, có thể dùng cả một con đường để hình dung.

Hơn nữa còn đặt tựa đề là bảy giây tám tám, mọi người lập tức cho rằng đó chỉ là một mánh lới, dù sao người có thể trong vòng mười giây vượt qua cửa ải thông đạo người máy đều là nhân vật nhất lưu bên trong nhóm người chưa tiến hóa.

Như đại minh tinh Đường Chân Lưu là người chưa tiến hóa, cũng phải hơn 10 giây mới vượt qua, hơn nữa gần như rất khó có thể tiến một bước, nếu quả thật có người đạt đến thành tích chỉ dùng bảy giây tám tám, nhất định cũng là nhân vật cấp minh tinh được mọi người thần tượng, bọn họ nhất định sẽ trắng trợn tuyên truyền, làm sao có thể từ một tài khoản không có chút danh khí nào up lên được.

Gần như tất cả những người thấy tiêu đề này liền trực tiếp lựa chọn bỏ qua, đoạn video này nhanh chóng bị ngập trong vô vàn hình ảnh tin tức khác, chỉ

có một số người nhàm chán mở video ra.

Những người xem đoạn video này không khỏi bị phương thức qua cửa dã man bạo lực nhưng vô cùng hoa lệ dọa trong màn hình dọa sợ ngây người, trong nội tâm nhiệt huyết sôi trào không thể bình tĩnh, thi nhau giới thiệu cho bạn tốt của mình cùng xem.

Nếu như chỉ có như thế thì chuyện này sẽ chỉ truyền lưu trong phạm vi nhỏ, nhưng mà trùng hợp là trong những người xem đoạn video kia, lại có một người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Lần đầu tiên người này xem đoạn video liền nhận ra người trong video chính là Tệ ca trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, sau khi xem xong toàn bộ video, gần như là không kịp chờ nhanh chóng lên mạng đăng vào nhóm ở Cương Giáp Tí Hộ Sở một tin: "Tệ ca siêu thần, bảy giây tám tám vô địch nghiền ép thông đạo người máy, đánh giá cấp độ SSS, nhanh chóng tới xem".

- Tệ ca, chính là Tệ ca đã đoạt thú hồn của Thần Thiên Tử sao?

- Thiệt hay giả thế, không phải là lừa đảo chứ?

- Thân phận Tệ ca ở Liên Minh bị bại lộ sao?

Cái tên Tệ ca ở Cương Giáp Tí Hộ Sở thật sự quá hot, tin tức này rất nhanh liền hấp dẫn sự chú ý người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, trên tin kia có kèm theo tin tức ở thông đạo, rất nhiều người đều dùng thái độ hoài nghi vào xem video.

- CMN phát nổ, Tệ ca muốn lên trời ah.

- Đây mới là phương thức nam nhân qua cửa ah.

- Ha ha, Tệ ca đúng là Tệ ca, người máy chiến đấu cũng bị nghiền thành đống sắt vụn rồi.

- Khoe khoang, thú hồn kia không phải do đoạt của Thần Thiên Tử ư, không có thú hồn kia, hắn chỉ là cọng lông.

- Có bản lĩnh thì ông phía trên cũng đi đoạt một cái đi?

- Bình luận thứ tư vốn thiểu năng, hoàn tất giám định.

- Tệ ca vô địch, tồn tại giống như thần.

- Thực sự là thần.

- Thần!

- Thần!

Bởi vì đa số người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở đều xem đoạn video này, hơn nữa còn thông qua internet để giới thiệu cho bạn của mình xem, rất nhanh video "Bảy giây tám tám – thiên thần bạo lực chà đạp thông đạo người máy" đã được rất nhiều người chú ý, trong khoảng thời gian ngắn lượng người xem tăng vọt, rất nhanh đã được nhân viên quản lý chú ý tới, sau khi chính thức xem qua video, lập tức đưa video lên tin hot của mạng cộng đồng.

Đến tận đây, đoạn video này mới chân chính nổi khắp Liên Minh, gần như tất cả những người chưa tiến hóa đều biết có một người như thế tồn tại.

- Giả dối, nhất định là cắt ghép.

- Giả em gái ngươi, không thấy là trang chủ chính thức của trung tâm khảo sát thể năng tự động phát video sao?

- Thế này không khoa học a, đám người máy phía trước thì thôi, những người máy sau chín mươi mét, hắn cũng có thể trực tiếp đánh bay như vậy, lực lượng và cường độ thân thể này thật quá đáng sợ.

- Giả, quá giả, tuyệt đối là cắt ghép, nếu không tôi sẽ ăn phân tự sát.

- Người kia là ai à? Là một trong thập đại Thần Tử à?

- Cái gì mà thập đại Thần Tử, đây là Tệ thần ở Cương Giáp Tí Hộ Sở chúng tôi.

Một người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở rất không phục nói ra, thuận tiện cũng khiến danh xưng Tệ ca tăng lên một cấp bậc, bằng không thì danh xưng này ở trước mặt thập đại Thần Tử có vẻ hơi yếu hơn một chút.

- Cái gì Tệ thần chứ, chưa từng nghe nói.

- Đó là vì ngươi cô lậu quả văn, Tệ thần đơn thương độc mã…

Ở Cương Giáp Tí Hộ Sở có thể xuất hiện một nhân vật như thế, đương nhiên trở thành vinh quang của toàn bộ Cương Giáp Tí Hộ Sở, rất nhiều người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đều thêm dầu thêm mỡ nói lại chuyện Hàn Sâm đoạt thú hồn của Thần Thiên Tử, rất nhanh chuyện này đã truyền khắp toàn bộ cộng đồng mạng

- Chân Lưu, cậu đến xem thử cái này.

Trong biệt thự cạnh bờ biển, một thanh niên khuôn mặt tuấn tú đang lướt mạng, vẫy vẫy tay với Đường Chân Lưu đang huấn luyện với dụng cụ trọng lực.

- Lâm Phong, gọi tôi làm gì?

Đường Chân Lưu vừa dùng khăn mặt lau mồ hôi vừa bước tới bên cạnh thanh niên thanh tú kia, nhìn thoáng qua đoạn video mà người trẻ tuổi đang xem:

- "Bảy giây tám tám – thiên thần bạo lực chà đạp thông đạo người máy, giật tít thế này cũng hơi quá đi, ngay cả tôi cũng phải mất hơn 10 giây, bảy giây tám tám không phải chuyện đùa đâu.

Đường Chân Lưu tự luyến xong rồi sửa sang lại đầu tóc rối bời do rèn luyện.

- Cậu nhìn kỹ rồi nói.

Lâm Phong lại trực tiếp bấm phát video, màn hình lập tức mở rộng.

- Mẹ nó, thế này cũng quá giả đi, như vậy cũng được, thằng này rốt cuộc là ai? Từ nhà nào ra?

Đường Chân Lưu nhìn một chút mà con mắt đã sắp lòi ra.

- Hắn là ai thì tôi không biết, nhưng theo phân tích, ngoại trừ thần gen ra, trị số gen của người này đã max tất cả, còn tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, hơn nữa áo giáp trên người hắn tuyệt đối là thần huyết thú hồn, thú hồn sử dụng biến thân cũng là thần huyết thú hồn, nếu không đã không thể đạt được thành tích như vậy.

Lâm Phong tạm dừng video, chỉ vào Hàn Sâm tiếp tục phân tích nói:

- Sử dụng thú hồn biến thân, hẳn là thiên về tốc độ, hơn nữa còn có lực lượng nhất định

- Đại ca, cậu phân tích nhiều như vậy làm gì, tôi chỉ muốn biết hắn là ai, thật vất vả chờ mấy tên biến thái tiến vào thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở thứ hai, năm nay tranh chức thập đại Thần Tử ở Thần Chi Tí Hộ Sở thứ nhất, tôi nhất định phải lấy được vị trí thứ hai, tại sao hiện tại lại nhảy ra một tên vậy.

Đường Chân Lưu nghiên răng hung ác nói:

- Điều tra rõ xem hắn là ai, trước tiên tôi tìm người bắt hắn lại, miễn để hắn làm hư mất chuyện tốt của tôi.

Lâm Phong trợn trắng mắt liếc Đường Chân Lưu:

- Đừng nói video này là do trung tâm khảo sát thể năng chính thức phát, căn bản không thể tra ra ở nơi nào, cho dù có thể tra ra, với trình độ như vậy, nhất định là người có gia thế hiển hách hoặc là bối cảnh thâm hậu, nói không chừng còn là người của quân đội, cậu có thể vượt qua người ta sao?

- Khụ khụ, không phải tôi chỉ biểu đạt cảm xúc phẫn nộ một chút thôi sao, đừng để ý, đừng để ý…

Đường Chân Lưu lúng túng ho nhẹ nói.

- Rốt cuộc là người của thế lực nào?

Lâm Phong nghi ngờ chằm chằm vào bóng người hùng tráng hoàng kim trong màn ảnh, cau mày suy tư.

Cũng có không ít người có cùng suy nghĩ với bọn Lâm Phong, đều đang suy đoán Tệ thần này rốt cuộc là do ai bồi dưỡng ra, nhưng vì tư liệu quá ít, nhất thời cũng không tra ra được bất cứ chuyện gì.

Cũng có người điều tra người phát video là Triệu Bác Sơ, thế nhưng Triệu Bác Sơn cũng không biết Tệ thần rốt cuộc là ai, đương nhiên cũng không thể nói cho bọn họ biết thêm điều gì, điều duy nhất bọn họ biết chính là lúc đó Tệ thần kiểm tra ở Lạc Gia tinh.

Nhưng cho dù là như thế, ngày nay du lịch trong vũ trụ vốn rất dễ dàng, rất nhiều người thậm chí qua lại tinh cầu khác nhau để làm việc, ai biết Tệ thần này chỉ là trùng hợp đi ngang qua, hay là người bản địa ở Lạc Gia tinh.

Cho dù là người bản địa Lạc Gia tinh, nhưng tinh cầu có trên tỉ người như thế, làm thế nào để tìm ra một người, chuyện này quả thật quá khó khăn.

Chương 43: Lấy Nữ Hơn Ba Tuổi

Khi tất cả mọi người đều đang thảo luận Tệ thần rốt cuộc là ai, Hàn Sâm lại một thân một mình luyện tập tiễn thuật trong một nhà xưởng bỏ hoang ở gần nhà.

Con Đồng Nha Thú kia đã sắp tấn thăng lên sinh vật thần huyết rồi, Hàn Sâm định ăn nó xong mới ra ngoài, mấy ngày nay chỉ có thể tạm thời không tới thế giới Tí Hộ Sở, tránh bị Tần Huyên chộp tới thần xạ tổ.

- Nếu như không sử dụng thú hồn, lực lượng của ta mới 9.1, gen biến dị không có nhiều, nếu như có thể bổ sung max gen biến dị, vậy ít nhất có thể đạt 12 điểm trở lên.

Hàn Sâm trong lúc nghỉ ngơi âm thầm tính toán, tố chất thân thể càng về sau càng khó tăng.

Hắn đã điều tra tư liệu, người hoàn thành bốn loại gen cơ bản, bình thường lực lượng có thể đạt tới 15 điểm, nhưng đây chỉ là người bình thường, nếu như tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật không tệ, vậy lực lượng sẽ có thể tăng lên rõ ràng, có khả năng đạt tới 17 đến 18 điểm, đây cũng là cực hạn của người chưa tiến hóa.

Tố chất các phương diện khác cũng như thế, người bình thường có thể đạt tới 15 điểm đã là thiên tài trong thiên tài rồi, bởi vì tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, sẽ có một số phương diện xuất sắc hơn, có thể đạt tới 17 đến 18 điểm.

Đương nhiên, muốn max bốn loại gen thật sự thật quá khó khăn, Tí Hộ Sở vài năm cũng chưa chắc có một người, hiện tại ở Cương Giáp Tí Hộ Sở người có hi vọng max bốn loại gen nhất cũng chỉ có Tần Huyên mà thôi.

Khi Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên máy truyền tin vang lên, nhìn thoáng qua, là một số lạ, Hàn Sâm suy nghĩ một chút vẫn đồng ý nhận, đột nhiên thấy hình ảnh Tần Huyên từ máy bộ đàm bắn ra ngoài, mặt đầy băng sương nhìn Hàn Sâm nói một câu:

- Nếu như trong vòng hai giờ tôi không nhìn thấy cậu xuất hiện ở trước mặt tôi, vậy sau này cậu cứ cầu nguyện vĩnh viễn đừng gặp phải tôi.

Nói xong, Tần Huyên trực tiếp cắt đứt truyền tin, toàn bộ hình ảnh cũng biến mất theo.

- Mẹ nó, sao cô ấy lại biết số truyền tin của mình, mình chắc chắn chưa từng nói với cô ấy mà.

Hàn Sâm bất đắc dĩ đứng dậy đi tới trạm chuyên chở, Tần Huyên là trạm trưởng trạm chuyên chở, hắn tránh được mùng một không tránh khỏi mười lăm, tóm lại là phải gặp mặt, trốn cũng không phải biện pháp.

- Mình đường đường là nam tử hán đại trượng phu, cần gì phải sợ một nữ nhân.

Đi tới bên ngoài trạm chuyên chở, Hàn Sâm ưỡn ngực, tự tiếp tăng thêm dũng khí cho mình, lúc này mới tiến vào trạm chuyên chở.

- Tới đây.

Tần Huyên mặt mũi âm trầm đã sớm tới trong đại lâu trạm chuyên chở, thấy Hàn Sâm tới, chỉ thốt ra hai chữ liền quay người đi tới phòng chiến đấu.

- Tần trạm trưởng, mấy ngày nay trong nhà tôi xảy ra chút việc. . .

Hàn Sâm thấy vẻ mặt Tần Huyên gần như có thể cạo ra vụn băng, nội tâm thoáng lộp bộp một chút, căn cứ vào nguyên tắc hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, hảo nam không chấp nữ nhi, hắn liền bày ra khuôn mặt tươi cười giải thích nói.

- Bận mỗi ngày bắn tên chơi trong nhà xưởng bỏ hoang sao?

Tần Huyên cũng không quay đầu lại nói một câu.

- Tần trạm trưởng, cô theo dõi con trai nhà lành đàng hoàng như vậy không tốt lắm đâu. Tôi hiểu tâm ý của cô, tuy tục ngữ nói lấy nữ hơn ba tuổi như mang vàng về nhà, nhưng mà tuổi của chúng ta hình như không chỉ cách ba tuổi đi? Hơn nữa, cho dù tôi đồng ý, mẹ của tôi chỉ sợ. . .

Hàn Sâm nhăn nhó nói ra.

Tần Huyên đi ở phía trước thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm lão huyết, tuy cô cố nén không quay đầu lại, nhưng thân thể vẫn run rẩy không ngừng, đến khi tiến vào phòng chiến đấu, Tần Huyên mới cắn răng nghiến lợi nhét bộ chiến đấu phục và dụng cụ bảo hộ vào tay Hàn Sâm, hận đến nghiến răng thốt ra hai chữ:

- Mặc vào.

Hàn Sâm lập tức cảm giác được đại sự không ổn, trước kia Tần Huyên chỉ bảo hắn mặc chiến đấu phục, không bảo hắn mang dụng cụ bảo hộ, giờ lại để cho hắn mang dụng cụ bảo hộ, rõ ràng là muốn ra độc thủ.

Hàn Sâm quay người muốn chạy, nhưng Tần Huyên đã nhìn thấu tâm tư Hàn Sâm, chớp mắt liền xuất hiện ở trước cửa phòng chiến đấu, bộp một tiếng khóa cửa lại.

- Tần trạm trưởng, cô đừng như vậy, chúng ta có gì từ từ nói, lớn tuổi một chút cũng không phải không thể thương lượng được, tôi thấy rất tốt, nếu không bây giờ chị theo tôi về nhà gặp mẹ của tôi. . .chị đừng tới đây. . tới nữa tôi sẽ la lên đấy. . .

Hàn Sâm liên tiếp lui về phía sau, mà Tần Huyên lại hận tới nghiến răng, xoa xoa tay từng bước một đi về phía Hàn Sâm.

- Tôi đánh chết cậu!

Tần Huyên giơ nắm tay trắng nõn lên, trực tiếp đấm một quyền tới Hàn Sâm.

Lần này Tần Huyên thật sự giận, cô vất vả lắm mới thuyết phục được Dương Mạn Lệ đồng ý để Hàn Sâm gia nhập thần xạ tổ, không nghĩ tới mấy ngày nay Hàn Sâm lại chơi trò mất tích, cô sao có thể không giận được.

Hàn Sâm rõ ràng cảm thấy được áp lực lớn hơn bình thường, mới ngăn cản được hai quyền đã cảm giác cánh tay mình run lên, giống như không nhấc lên nổi nữa.

Đúng lúc Tần Huyên chuẩn bị giáo huấn Hàn Sâm một trận, máy truyền tin trong chiến đấu phục đột nhiên hiện lên hình ảnh Dương Mạn Lệ.

- Tần trạm trưởng, người của tập đoàn Tinh Vũ đến rồi, muốn thương nghị với chúng ta chuyện săn giết sinh vật thần huyết.

Dương Mạn Lệ nói.

- Được, trước dẫn bọn họ tới phòng họp đi.

Lúc này Tần Huyên mới dừng tay lại, hung hăng trợn mắt nhìn Hàn Sâm.

- Tần trạm trưởng, chúng ta còn phải hợp tác với tập đoàn Tinh Vũ?

Vẻ mặt Hàn Sâm cổ quái hỏi.

- Cậu không biết sao? Thần Thiên Tử chính là công tử nhà chủ tịch tập đoàn Tinh Vũ.

Tần Huyên mặt không biểu tình đáp một câu, sau đó lại nói với Hàn Sâm:

- Tự cậu suy nghĩ đi, tôi cho cậu gia nhập thần xạ tổ, với cậu rốt cuộc là tốt hay là xấu.

- Không cần suy nghĩ, sao tôi có thể cô phụ dụng tâm lương khổ của Tần trạm trưởng ngài, tôi phải đi gia nhập thần xạ tổ đây, sau này ngài đừng có chặn đường tôi nữa đấy.

Hàn Sâm nói với vẻ mặt đau khổ.

- Hừ, cậu hiểu được là tốt, câu không phải thiếu gia nhà có tiền, không đến trường quân đội thì sau này có tiền đồ gì?

Tần Huyên lại giáo dục Hàn Sâm vài câu, sau đó mới rời khỏi phòng chiến đấu, trước khi đi còn an bài một tên vệ binh dẫn Hàn Sâm tới chỗ Dương Mạn Lệ báo danh.

Hàn Sâm sở dĩ đột nhiên thay đổi chủ ý, đương nhiên là bởi vì biết Thần Thiên Tử là thiếu gia tập đoàn Tinh Vũ, mà Tần Huyên lại có hợp tác với Thần Thiên Tử, có lẽ mượn mối liên hệ này, biết đâu lại có thể tra ra nội tình lúc trước tập đoàn Tinh Vũ thu mua công ty Hàn gia.

Vệ binh dẫn Hàn Sâm tới trước một phòng làm việc, Hàn Sâm gõ cửa đi vào, phát hiện một phụ nữ vừa rồi xuất hiện trong máy truyền tin đang ngồi ở phía sau bàn làm việc, gương mặt lạnh lùng nhìn hắn.

- Tần trạm trưởng bảo tôi đến tìm ngài báo danh.

Hàn Sâm khách khí nói.

- Điền tờ khai này đi.

Dương Mạn Lệ mặt không đổi sắc rút ra một tờ khai đưa cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhận lấy nhìn xem, đều là kiểu kê khai tính danh, địa chỉ, dãy số máy truyền tin vân vân, sau khi điền xong hắn trả lại bản khai cho Dương Mạn Lệ.

- Cậu có thể đi về, buổi sáng ngày mai đúng sáu giờ tập hợp ở trại huấn luyện thần xạ tổ ở thế giới Tí Hộ Sở, nhớ kỹ, tôi không thích người trễ hẹn, đây là cơ hội cuối cùng của cậu.

Ấn tượng của Dương Mạn Lệ với Hàn Sâm phi thường không tốt, đặc biệt là sau khi Hàn Sâm không tới thần xạ tổ báo danh, ấn tượng của cô đối với Hàn Sâm đã càng thêm ác liệt.

Chương 44: Sợ Hắn Không Đủ Nam Nhân

Hàn Sâm nhìn ra Dương Mạn Lệ không chào đón mình, cũng không muốn tự làm mất mặt, đang chuẩn bị rời phòng làm việc, lại thấy máy truyền tin của Dương Mạn Lệ xuất hiện hình ảnh của Tần Huyên.

- Mạn Lệ, bây giờ cô đến phòng làm việc của tôi một chuyến.

Sau khi Tần Huyên nói xong thấy Hàn Sâm đứng một bên, liền nói:

- Dẫn hắn theo luôn.

Hàn Sâm đi theo Dương Mạn Lệ đến văn phòng, thấy Tần Huyên đang xem một đoạn video chính thức trên mạng.

- Mạn Lệ, cô đến xem đoạn video này.

Tần Huyên một lần nữa ấn phát lại video.

Hàn Sâm đứng bên cạnh nhìn thoáng qua, trong lòng lập tức thầm mắng:

- Đây không phải là mình ở trung tâm khảo sát thể năng sao? Người nào rảnh rỗi dư tiền ghi lại hình ảnh của mình như vậy, thế này hỏng bét rồi, thân phận của Kim Tệ chẳng phải sẽ bị lộ ra ánh sáng ư?

Trung tâm kiểm tra nhiều sảnh như vậy, nhìn người khác kiểm tra phải trả tiền, hắn cho rằng sẽ không có ai muốn xem một tên vô danh tiểu tốt như hắn kiểm tra, lúc này lại thấy cảnh mình kiểm tra, sắc mặt lập tức lúc trắng lúc xanh.

Thân phận của Kim Tệ bị lộ ra ánh sáng, để Thần Thiên Tử biết được Kim Tệ chính là Hàn Sâm, chỉ sợ sẽ có phiền toái không nhỏ, tập đoàn Tinh Vũ ở Liên Minh có sức ảnh hưởng quá lớn, bây giờ Hàn Sâm không thể chống lại.

- Kim Tệ? Thân phận của hắn bị lộ?

Dương Mạn Lệ có chút kinh ngạc nhìn bóng người vàng óng hùng tráng trong video.

- Không phải, người thu hình chỉ quay lại đoạn kiểm tra cửa ải thông đạo người máy này thôi, hắn luôn mặc áo giáp thú hồn, không biết là ai.

Tần Huyên nói một câu, lập tức kéo Hàn Sâm từ Địa Ngục lên trên Thiên Đường, âm thầm lau mồ hôi lạnh trên đầu một phen.

- Đúng là không thể chủ quan, lần này may mắn, lần sau khó nói chắc được.

Hàn Sâm thầm cảnh tỉnh.

- Mạnh.

Sau khi Dương Mạn Lệ xem xong, chỉ dùng một chữ để đánh giá.

- Vừa rồi Thần Thiên Tử nói cho tôi biết, tôi mới xem đoạn video này, thông qua đoạn video này chúng ta đã có thể xác định, áo giáp màu vàng óng kia của Kim Tệ là do thần huyết thú hồn biến thành, hơn nữa xuất thân của hắn cũng rất tốt, tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp nào đó. Còn có một tin tức quan trọng, hình ảnh trong đại sảnh trung tâm kiểm tra thể năng kia chính là ở Lạc Gia tinh chúng ta, nghĩ biện pháp tìm hắn đi, người này có trợ giúp rất lớn đối với chúng ta.

Tần Huyên nói ra.

- Ở Lạc Gia tinh không có đại gia tộc nổi tiếng, cũng không có thế lực đặc biệt cường đại, chỉ sợ không bồi dưỡng ra được người như Kim Tệ, rất có thể hắn chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua Lạc Gia tinh, có lẽ bây giờ đã rời khỏi.

Dương Mạn Lệ suy tư một chút rồi nói.

- Tôi cũng cho rằng như vậy, nhưng người này đáng giá để chúng ta thử một lần.

Tần Huyên nói ra.

Hàn Sâm nghe mà hãi hùng khiếp vía, sợ Tần Huyên và Dương Mạn Lệ thật sự tra ra thân phận của hắn, đến lúc đó hắn chắn chắn sẽ không yên.

Ho nhẹ một tiếng, Hàn Sâm mở miệng nói ra:

- Tôi thấy Kim Tệ chỉ dựa vào thần huyết thú hồn mà thôi, thực lực bản thân chẳng có gì ghê gớm, không cần phải giống trống khua chiêng tìm hắn như vậy chứ?

Dương Mạn Lệ trừng mắt liếc Hàn Sâm:

- Cậu thì biết cái gì, có được thần huyết thú hồn đã chứng minh thực lực của hắn kinh người, huống chi hai thần huyết thú hồn của hắn đều phi thường hữu dụng, nếu như có thể phối hợp cùng thần xạ tổ chúng ta, nhất định có thể khiến thực lực chúng ta tăng cao.

- Nào có thực lực kinh người gì, thuần túy chỉ là vận khí thôi.

Hàn Sâm thầm cười khổ, nhưng lời này hắn đương nhiên không thể nói ra được.

- Mạn Lệ nói không sai, áo giáp thần huyết thú hồn của hắn có lực phòng ngự rất kinh người, Huyết Tinh Đồ Lục Giả lại tăng cường độ thân thể của hắn lên, có lực lượng và tốc độ, hơn nữa hắn tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật quá cao cấp, có lẽ có thể chính diện chế trụ đại bộ phận sinh vật thần huyết, đối với chuyện chúng ta săn giết sinh vật thần huyết vô cùng có lợi.

Tần Huyên nói ra.

Hai mắt Dương Mạn Lệ cũng tỏa sáng:

- Nếu như có thể kéo Kim Tệ kéo vào trận doanh của chúng ta, về sau dù bất hòa với Thần Thiên Tử, chỉ cần đám Quyền ca liên thủ, chúng ta cũng có thể thành công săn giết sinh vật thần huyết.

- Mẹ nó, hóa ra tới tìm mình chính là để mình liều chết đi làm khiên thịt, đúng là độc nhất là lòng dạ đàn bà mà.

Hàn Sâm một bên lau mồ hôi trên trán, một bên cầm ly uống nước.

- Ừm, tôi cũng nghĩ như vậy, cho nên phải cố tìm ra hắn.

Tần Huyên gật đầu nói.

- Thế nhưng xuất thân của hắn có lẽ rất khá, cho dù tìm được hắn, hắn chưa chắc đã chịu gia nhập với chúng ta.

Dương Mạn Lệ trầm ngâm nói.

Tần Huyên trừng hai mắt, trêu ghẹo nói:

- Không phải cô thích người mạnh như vậy sao, nếu hắn bất vi sở động, cô có thể sử dụng mỹ nhân kế mà.

PHỐC!

Hàn Sâm vừa uống một ngụm nước đã bị sặc phun ra toàn bộ, liên tục ho khan.

Dương Mạn Lệ trừng mắt liếc Hàn Sâm, Hàn Sâm đành phải chịu đựng, cầm lấy ly nước uống tiếp.

Nhưng chỉ nghe Dương Mạn Lệ nói:

- Đến lúc đó tôi cũng không ngại sử dụng mỹ nhân kế, nhưng chỉ sợ hắn không đủ nam nhân.

PHỐC!

Hàn Sâm vừa uống được một ngụm nước nữa thì lại tiếp tục phun ra, sặc đến nước mắt cũng chảy ra.

Dương Mạn Lệ có chút ghét bỏ nhìn Hàn Sâm:

- Cũng may Kim Tệ cũng không phải loại cặn bã này.

Nói xong, Dương Mạn Lệ đứng dậy, cũng không quay đầu lại rời đi.

- Sao cô có thể nói thế được?

Hàn Sâm ở phía sau gọi một tiếng, Dương Mạn Lệ đã đi tới cửa văn phòng bịch một tiếng đóng cửa lại, căn bản không thèm để ý đến hắn.

- Tần trạm trưởng, cô nhìn thủ hạ của cô xem, thế này cũng quá kiêu ngạo rồi đi, tốt xấu gì tôi cũng là người của cô, sao cô ấy có thể đối xử với tôi như vậy?

Hàn Sâm quay đầu tức giận nói với Tần Huyên:

- Tần trạm trưởng, nếu không cô để tôi đến tổ khác đi, đừng bắt tôi tới thần xạ tổ của cô ấy.

Hàn Sâm có chút lo lắng mình ở bên cạnh Dương Mạn Lệ lâu, sẽ bị Dương Mạn Lệ nhìn ra sơ hở.

Tần Huyên đứng dậy vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm:

- Biết hổ thẹn mới có thể dũng cảm, trước kia tuy cậu đúng là đồ cặn bã, nhưng cuối cùng không phải không có cách cứu, chỉ cần về sau cậu đi theo Mạn Lệ ngoan ngõa học tập, cho dù không thành được người như Kim Tệ, nhưng ít nhất cũng có thể thoát khỏi hình tượng cặn bã, tôi xem trọng cậu, làm rất tốt.

Nói xong, Tần Huyên đuổi Hàn Sâm ra ngoài, cũng không cho Hàn Sâm cơ hội nói chuyện.

Hàn Sâm đầu đầy hắc tuyến rời khỏi trạm chuyên chở, sau khi trở về lập tức lên mạng xem đoạn video kia, lúc này mới phát hiện video quay hắn qua

cửa ải thông đạo người máy kia thật quá hot, đã liên tục khiến cộng đồng mạng tranh cãi vài ngày, lượng người xem sớm đã đạt tới trăm triệu.

- Nhìn giống như rất cô gắng đấy.

Xác định video thực sự không quay được hình ảnh cụ thể của hắn, tảng đá lớn trong lòng Hàn Sâm cuối cùng cũng rơi xuống, thấy rất nhiều người ca ngợi mình như vậy, trong nội tâm không khỏi có chút đắc ý.

Nhìn những lời nhắn ca ngợi mình một lần, còn bình luận nhục mạ mình thì bỏ qua không xem, sau khi xem một hồi, Hàn Sâm có chút buồn bực thầm nghĩ:

- Đều do tên hỗn đản Tô Tiểu Kiều kia, không có chuyện gì lại hô lên Tệ ca, hiện tại lại trở thành Tệ thần, sao cứ có cảm giác quái quái thế nào.

Chương 45: 1000 Mũi Tên

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, nhìn Đồng Nha Thú trong phòng mình toàn thân đã chuyển thành màu tím, chỉ còn chút màu đồng đỏ, nội tâm âm thầm vui mừng, có lẽ Đồng Nha Thú sắp thăng cấp thành sinh vật thần huyết rồi.

Hiện tại nơi duy nhất còn chưa hoàn toàn chuyển thành tím chính là chóp đuôi, chắc hẳn trong vòng hai ngày nữa, Đồng Nha Thú sẽ thăng cấp trở thành sinh vật thần huyết.

Sau khi ngắm nghía thêm mấy lần, Hàn Sâm mới đi tới nơi đóng quân của thần xạ tổ, sau khi Hàn Sâm đến nơi đóng quân, lại ngoài ý muốn thấy được người quen.

- Tô Tiểu Kiều.

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Tô Tiểu Kiều đang chà lau cung tiễn bên cạnh sân tập bắn.

- Cuồng mông, tại sao cậu lại biết tôi?

Tô Tiểu Kiều có chút ngoài ý muốn nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Làm sao tôi lại không nhận ra chứ, ban đầu ở sườn núi Lạc Nhật, không phải là cậu hô một tiếng Tệ ca, sau đó uy danh Tệ ca mới truyền khắp thiên hạ sao.

Hàn Sâm cười cười, trong nội tâm lại hận đến nghiến răng, nếu không phải Tô Tiểu Kiều, hắn cũng không có ngoại hiệu kỳ quái như thế.

Tô Tiểu Kiều lập tức tỏ vẻ đắc ý:

- Đúng thế, không phải Tô Tiểu Kiều tôi khoác lác, nếu không phải một câu Tệ ca kia, Kim Tệ sao có thể có hot như bây giờ, hiện tại cũng đã thành Tệ thần, còn không phải công lao của Tô Tiểu Kiều tôi sao.

- Huynh đệ làm tốt lắm.

Hàn Sâm giơ ngón tay cái lên, nhưng trong lòng lại cắn chặt răng:

- Tên thỏ nhỏ chết bầm này còn dám đắc ý, đợi xem sau này tôi thu thập cậu như thế nào.

- Tôi nói này huynh đệ, tại sao anh lại lựa chọn tiến vào thần xạ tổ?

Hai người nhiệt tình trò chuyện, Tô Tiểu Kiều hỏi Hàn Sâm.

- Đương nhiên là bởi vì cung tiễn có tầm bắn xa, không cần dốc sức liều mạng, đứng xa bắn một mũi tên là được rồi, trân quý sinh mệnh, an toàn là trên hết.

Hàn Sâm cười nói.

- Huynh đệ, hai chúng ta đúng là ý tưởng lớn gặp nhau.

Tô Tiểu Kiều có cảm giác tiếc hận gặp được tri kỷ quá muộn, ôm bả vai Hàn Sâm nói:

- Nếu không phải thần xạ tổ an toàn nhất, tôi sao có thể gia nhập chứ, tuy bộ dáng tổ trưởng không tệ, nhưng lại là một người cuồng ngược đãi, cậu có biết sau lưng chúng tôi gọi cô ta là gì không? Hắc hắc. . .lão xử nữ biến thái.

Tô Tiểu Kiều đang nói văng nước miếng với Hàn Sâm, đột nhiên hai người đồng thời rùng mình một cái, cảm giác như có một luồng gió lạnh thổi qua.

Hai người theo bản năng quay đầu nhìn lại, sắc mặt lập tức tái xám, Dương Mạn Lệ đang đứng sau lưng hai người bọn họ cách không xa, nhìn khoảng cách này, những lời hai người vừa nói khẳng định đã bị cô ta nghe không sót một chữ.

Nội tâm Hàn Sâm và Tô Tiểu Kiều lập tức âm thầm kêu khổ, Tô Tiểu Kiều vội vàng cười rạng rỡ:

- Tổ trưởng, vừa rồi tôi chỉ nói đùa với người quen thôi, có ai không biết tổ trưởng ngài ở thần xạ tổ chúng ta là mỹ nhân vạn người mê đâu chứ.

- Dùng cung 7.0 tập bắn, mỗi người một nghìn mũi tên, lúc nào luyện xong thì đi, bằng không thì luyện đến chết cho tôi.

Dương Mạn Lệ lạnh lùng nói xong rồi quay người rời đi.

- Ôi mẹ ơi, tập bắn một nghìn mũi tên với cung 7.0, đây không phải muốn mạng già của tôi sao?

Vẻ mặt Tô Tiểu Kiều thoáng cái đã xụ xuống.

- Dù sao cô ấy cũng không ở đây, chúng ta tùy tiện luyện một chút, bắn bao nhiêu mũi tên cô ta sao biết được.

Hàn Sâm nói.

- Huynh đệ, cậu quá ngây thơ rồi, lão xử nữ biến thái sao có thể không nghĩ tới chuyện này, có người chuyên môn đếm đấy, người vượt quá vạch không tính, không trúng bia không tính, một ngàn mũi tên này, không thể thiếu một mũi, lần này thật sự xong đời rồi.

Tô Tiểu Kiều vẻ mặt đau khổ nói.

- Ầy, vậy đành bắn thôi, dù sao cô ta cũng không có quy định giờ, nam nhân bền bỉ sẽ rất tốt.

Hàn Sâm đồng tình vỗ vỗ bả vai Tô Tiểu Kiều.

Hắn có lực lượng 9.1, dùng cung 7.0 luyện tập bắn một nghìn mũi tên mặc dù hơi tốn sức, nhưng vẫn chưa phải quá thảm, người thật sự thảm phải là Tô Tiểu Kiều, lực lượng của y vừa mới qua 7.0, nếu thật sự bắn liên tục, đừng nói là một nghìn mũi tên, dù chỉ 100 mũi tên cũng sẽ chết người.

Hai người cầm cung lên luyện tập bắn tên, Hàn Sâm cũng không gấp, câu có câu không nói chuyện với Tô Tiểu Kiều rồi chậm rãi bắn, những thành viên khác của thần xạ tổ thấy bọn hắn bị phạt bắn tên, đều nhìn với vẻ hết sức hả hê.

- Tiểu Kiều, cậu cẩn thận luyện bắn tên đi, sáng sớm ngày mai chúng ta phải đi săn giết sinh vật thần huyết đấy.

Mấy thành viên thần xạ tổ khiêng mấy bó tên tới, có một thanh niên cười nói với Tô Tiểu Kiều.

- Sinh vật thần huyết? Lại tìm được sinh vật thần huyết rồi hả? Là chuyện khi nào thế? Vì sao tôi không biết?

Tô Tiểu Kiều mở to hai mắt nhìn không ngừng hỏi.

- Không phải chúng ta tìm được, là người của Thần Thiên Tử tìm được, mình bọn họ ăn không được cho tên tìm chúng ta liên thủ, sáng sớm ngày mai phải lên đường, nhưng cậu khẳng định không đi được, một ngàn mũi tên này, không có 3~5 ngày thì đừng mong bắn hết.

Thanh niên cười hì hì nói.

- Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, còn không mau luyện tập.

Một thanh niên khuôn mặt lạnh lùng đi tới khiển trách.

Những người khác trong thần xạ tổ rời đi, vẻ mặt Tô Tiểu Kiều lập tức đau khổ nhìn thanh niên kia năn nỉ nói:

- Lưu phó tổ trưởng, cậu giúp tôi nói với tổ trưởng Dương một chút đi, ngày mai cho tôi đi cùng với, mũi tên hôm nay bắn không xong, đợi trở về tôi cam đoan sẽ luyện gấp đôi.

- Anh tưởng là ra chợ bán thức ăn sao? Còn cò kè mặc cả, tổ trưởng

Dương nói phải bắn một nghìn mũi tên, thiếu một mũi cũng không được.

Lưu Hoành Đào nói rồi liếc nhìn Hàn Sâm, có chút chán ghét nói ra:

- Còn anh nữa, đừng tưởng rằng anh dựa vào mặt mũi Tần đoàn trưởng để vào đây là có thể càn rỡ làm bừa ở thần xạ tổ, hôm nay chỉ là một chút giáo huấn, lần sau để tôi thấy anh bôi đen thần xạ tổ chúng tôi, đừng trách tôi không khách khí, thần xạ tổ chúng tôi chỉ cần tinh anh, không phải nơi thu nhận cặn bã.

- Không phải, Lưu phó tổ trưởng, anh cũng biết chúng tôi không có ác ý gì, giúp một chút đi mà.

Tô Tiểu Kiều nói xong móc ra một xấp tiền kín đáo đưa cho Lưu Hoành Đào.

Lưu Hoành Đào lại vứt tiền xuống mặt đất, chỉ vào mũi Tô Tiểu Kiều mắng:

- Có mấy đồng tiền dơ bẩn thì ngon à, anh xem Lưu Hoành Đào tôi là loại người nào? Quy củ của thần xạ tổ chính là quy củ, một nghìn mũi tên, một mũi cũng không thể thiếu, không bắn hết thì không cho đi.

Nói xong, Lưu Hoành Đào xoay người rời đi.

Hàn Sâm có chút ngoài ý muốn nhìn Tô Tiểu Kiều nói:

- Quy củ thần xạ tổ nghiêm như vậy à?

- Nghiêm cái rắm, bình thường họ Lưu kia thu không ít tiền của chúng tôi.

Tô Tiểu Kiều cắn răng nghiến lợi nói.

- Vậy lần này sao y không thu?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Tô Tiểu Kiều nhìn Hàn Sâm, nhỏ giọng nói:

- Về sau tốt nhất anh cẩn thận một chút, tôi nghe nói tổ trưởng Dương rất bất mãn với anh, họ Lưu này lại có ý tứ với tổ trưởng Dương, cả ngày giống như con chó vây quanh tổ trưởng Dương, y nhất định là cố ý chỉnh anh, nếu

không như đổi thành bình thường, cho dù bị phạt, cũng không có khả năng không cho đi.

Lúc này Hàn Sâm mới hiểu ra, vì sao Lưu Hoành Đào lại dùng ánh mắt ấy nhìn mình.

- Lần này là tôi liên lụy cậu rồi, nhưng cậu không cần lo lắng, ngày mai săn giết sinh vật thần huyết, chúng ta đi chắc rồi.

Hàn Sâm vỗ bả vai Tô Tiểu Kiều nói ra.

- Một nghìn mũi tên bắn không hết thì đi thế nào?

Tô Tiểu Kiều than thở nói một câu, đột nhiên hai mắt sáng lên:

- Huynh đệ, không phải anh thật sự có một chân với Tần đoàn trưởng chứ? Nếu là thật, anh nhanh đi thổi gió bên tai Tần trạm trưởng đi, chúng ta nhất định có thể đi.

Chương 46: Lực Tay Của Người Độc Thân Ba Mươi Năm

- Cho dù tôi thực sự có một chân với Tần Huyên, cũng không thể bởi vì một chút chuyện nhỏ này mà đi tìm cô ấy, nam tử hán đại trượng phu, tôn nghiêm ở đâu? Huống chi tôi và Tần Huyên thực sự không có gì.

Hàn Sâm dở khóc dở cười nói ra.

- Trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, cũng chỉ có Tần đoàn trưởng mới nói được tổ trưởng Dương, trừ phi có cô ấy xuất mã, nếu không ngày mai chúng ta nhất định không đi được.

Tô Tiểu Kiều lôi kéo Hàn Sâm, con mắt xoay một vòng:

- Tôi nói này huynh đệ, mặt mũi tôn nghiêm cái gì đó đáng giá mấy đồng? Sinh vật thần huyết mới là chân ái, cậu phải thực sự có gì đó với Tần đoàn trưởng, có chiêu gì nên dùng là phải dùng, tôi nói với cậu này, dập đầu nhận lỗi quỳ bàn phím đều không phải chuyện gì to tát, dù là cúc cung tận tụy cũng phải van xin cô ấy để chúng ta đi. Huynh đệ, lấy đại cục làm trọng đi mà.

Hàn Sâm giận dữ nói:

- Đáng tiếc tôi và Tần đoàn trưởng thực sự không có gì.

- Vậy thì thật sự xong rồi, người ta đi săn sinh vật thần huyết, chúng ta chỉ có thể ở lại nơi trú quân bắn tên thôi.

Tô Tiểu Kiều ủ rũ cúi đầu nói ra.

- Cậu cũng không cần ủ rũ như vậy, tuy tôi và Tần đoàn trưởng đúng là không có quan hệ gì, nhưng ngày mai muốn đi cũng không khó.

Hàn Sâm cười nói.

- Cậu có chiêu gì?

Tô Tiểu Kiều lập tức dấy lên hi vọng, mở to mắt nhìn Hàn Sâm.

- Hôm nay nhanh chóng bắn hết số tên này là được.

Hàn Sâm chỉ vào cái mấy bó tên lớn kia nói ra.

Tô Tiểu Kiều lập tức như quả cầu da bị xì hơi, vô lực nói:

- Huynh đệ, mỗi người một nghìn mũi tên, còn phải đứng cách 150 mét bắn, không trúng bia ngắm sẽ không tính là, đừng bảo hôm nay, ngày mai cũng không thể, không mất 3~5 ngày khẳng định không bắn hết.

- Vậy thì chưa chắc.

Hàn Sâm thử thử cung luyện tập, cung 7.0 luyện tập nhẹ hơn Tận Thế Chi Hồn không ít, tuy Tận Thế Chi Hồn cũng chỉ cần lực lượng 7.0 là có thể

kéo cung ra, nhưng lực lượng 7.0 chỉ mới miễn cưỡng có thể kéo Tận Thế Chi Hồn, lực lượng 7.0 dùng cung 7.0 luyện tập bắn liên tiếp, cường độ đương nhiên sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Rút một mũi tên luyện tập để lên dây cung, kéo cung trực tiếp bắn về phía bia ngắm, lập tức xẹt qua khoảng cách150 mét, trực tiếp trúng hồng tâm.

Hàn Sâm cũng không ngừng lại, một mũi tiếp một mũi bắn ra, tuy không phải đều trúng hồng tâm, nhưng mỗi mũi tên đều trúng bia ngắm.

Lúc đầu Tô Tiểu Kiều còn âm thầm lắc đầu, nghĩ thầm bắn như vậy làm sao có thể bắn xong, Nhưng không bao lâu sau, Hàn Sâm đã liên tiếp bắn ba bốn mươi tên, hơn nữa hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng lại, nhìn có vẻ rất nhẹ nhàng, trên trán ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có.

- Huynh đệ được đấy, cung 7.0 bắn liên tiếp bốn mươi phát, cậu thật giỏi.

Tô Tiểu Kiều không khỏi tán thán nói.

Người bắn cung đều biết rõ, bắn liên tiếp tiêu hao thể lực vô cùng nhanh, xạ thủ bình thường chỉ có thể bắn liên tiếp hơn mười mũi, có thể bắn liên tiếp hai mươi mấy mũi tên, lực lượng bản thân nhất định mạnh hơn cung sử dụng nhiều, hơn nữa còn có sức chịu đựng tương đối mạnh.

Hàn Sâm chỉ cười cười, nói với Tô Tiểu Kiều:

- Cậu cũng đừng nhàn rỗi, hôm nay chúng ta cùng một chỗ bắn hết hai ngàn mũi tên này, ngày mai sẽ đi săn sinh vật thần huyết.

- Hừ, vô tri.

Lưu Hoành Đào đứng một bên giám sát bọn họ nghe thấy lời của Hàn Sâm, chỉ lạnh giọng hừ một tiếng.

Có thể bắn liên tiếp ba mươi, bốn mươi mũi tên tuy đã rất giỏi, nhưng bắn hết một nghìn mũi tên cũng không thể bắn liên tiếp đơn giản như vậy, cho dù y có được lực lượng 8.0 trở lên, thậm chí là lực lượng 9.0, thời gian dài bắn tên cũng không chịu được, thật sự cố miễn cưỡng bắn liên tiếp, dù cánh tay và ngón tay không bị tàn phế, đến lúc đó cho dù bắn xong, ngày mai

cũng không cầm được vật gì, càng không cần nói đến chuyện tham gia săn giết sinh vật thần huyết.

Hàn Sâm đương nhiên cũng biết bắn tên trong thời gian dài không chỉ dựa vào lực lượng mạnh là được, nhưng vài ngày trước khi chính hắn luyện tập bắn tên, cũng đã thử huấn luyện bắn tên cường độ cao, kết quả lại khiến Hàn Sâm rất kinh ngạc.

Trong quá trình liên tục bắn tên, cơ thể của hắn không chỉ có sức chịu đựng và tính bền dẻo kinh người, mà tốc độ khôi phục còn rất mạnh, sau khi dùng Tận Thế Chi Hồn bắn liên tiếp hai ba mươi mũi tên, cơ bắp có chút mỏi nhừ, chỉ cần hơi vẫy vẫy tay hoạt động một chút, cơ bắp sẽ khôi phục ngay lập tức.

Hơn nữa cho dù sử dụng cơ bắp phát lực thời gian dài, thân thể cũng sẽ không sinh ra nhiệt lượng quá lớn, toàn thân luôn có cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, không có cảm giác đau nhức.

Hàn Sâm biết rõ nguyên nhân không chỉ bởi vì gen hắn cao, mà quan trọng là hắn còn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Dùng cung 7.0 luyện tập bắn một ngàn mũi tên, đối với Hàn Sâm mà nói, kỳ thật không tính là quá khó, hắn có đủ lực lượng, sức chịu đựng cũng tốt, hoàn toàn không thành vấn đề.

Hàn Sâm không ngừng bắn, thanh niên đứng bên cạnh ghi nhớ số lượng tên trúng đích đã xem đến ngây người, chỉ chớp mắt mà Hàn Sâm đã bắn bảy tám chục mũi tên, hơn nữa còn đang không ngừng bắn tên vào hai bia ngắm.

- Đậu xanh, người anh em này, đôi tay chắc chắn đã độc thân ba mươi năm.

Thanh niên đứng nhớ số lượng tên thầm nói.

- Ai vậy, tay của ai độc thân ba mươi năm?

Có người nghe được lời thanh niên nói thầm, đứng một bên hỏi.

- Còn có thể là ai, cuồng mông đó, hắn bắn một lúc liên tiếp bảy tám chục mũi tên, gần như là không ngừng tay.

Thanh niên kia trả lời.

- Thiệt hay giả vậy, cuồng mông lợi hại như vậy sao?

- Không tin cậu tới xem đi, vẫn còn đang bắn kìa.

Không bao lâu sau đã có mấy thành viên thần xạ tổ chạy tới xem, xem trong chốc lát đều lập tức mở to hai mắt nhìn.

- Mẹ nó, mũi tên trên ba bia ngắm kia đều là do cuồng mông bắn sao?

- Không phải hắn thì còn ai? Tiểu Kiều mới bắn được hơn mười mũi tên, một cái bia ngắm còn chưa bắn đầy.

- Không thể nào, không phải cầm nhầm cung chứ, cầm cung 4.0 luyện tập à?

- Cậu nghĩ tôi là cậu đấy hả, ngay cả cung 4.0 luyện tập và cùng 7.0 luyện tập cũng không phân rõ. Hơn nữa, hai loại cung kia căn bản không giống nhau.

Thanh niên kia trợn trắng mắt.

Người của thần xạ tổ đến vây xem ngày càng nhiều, ngay cả Lưu Hoành Đào cũng không nhịn được đứng lên, có chút lúng túng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm đang không ngừng bắn tên.

- Lấy mũi tên tới.

Đã rất lâu rồi Hàn Sâm không được bắn thoải mái như vậy, khi hắn tự luyện, mấy mũi tên thay phiên dùng, bắn hết còn phải chạy tới nhổ mũi tên, ở đây trực tiếp có một bó 100 mũi tên, một loạt bia ngắm ở đó muốn bắn thế nào thì bắn thế đấy.

- Người anh em à, cậu giỏi thật, đây đã là bó thứ hai rồi.

Tô Tiểu Kiều vội vàng mang một bó tên luyện tập khác đến bên cạnh Hàn Sâm.

- Bình thường, vừa mới làm nóng người thôi.

Hàn Sâm cười, lại một mũi tên bay ra ngoài, trúng ngay hồng tâm.

- Người anh em à, cậu thật sự có thể bắn hết mấy mũi tên này ư? Nếu ngày mai chúng ta có thể tham gia săn giết sinh vật thần huyết, về sau cậu chính là thần tượng của Tô Tiểu Kiều tôi, muốn tôi giặt đồ lót của cậu cũng được.

Tô Tiểu Kiều hưng phấn kêu lên.

- Đồ lót thì thôi đi, đưa chút tiền là được rồi.

Hàn Sâm cười nói.

- Khụ khụ, huynh đệ trong nhà nói tới tiền sẽ tổn thương tình cảm.

Tô Tiểu Kiều hắc hắc nói ra.

Mũi tên không ngừng bắn ra, gần như mỗi lần bắn 50 mũi tên, Hàn Sâm mới vẫy vẫy tay hoạt động một chút, hơn nữa từ đầu tới cuối đều là tay phải kéo cung, cũng không dùng hai tay luân phiên để nghỉ ngơi.

Chương 47: Mũi Tên Thép Z

- Bên ngoài đang ôn ào gì thế?

Dương Mạn Lệ đang xem tư liệu do Thần Thiên Tử đưa tới, nghiên cứu làm thế nào để săn giết được con sinh vật thần huyết kia, lại nghe thấy bên ngoài càng lúc càng ầm ĩ.

Dương Mạn Lệ hỏi hai tiếng, nhưng không có ai trả lời, cô cau mày đi ra ngoài nhìn nhìn, đã thấy gần như tất cả thành viên của thần xạ tổ đều vây ở sân tập bắn, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng khen.

Dương Mạn Lệ khẽ nhíu mày, lấy một cái kính viễn vọng ra, đại bộ phận sản phẩm khoa học kỹ thuật ở thần chi Tí Hộ Sở đều mất đi tác dụng, chỉ có một bộ phận công cụ nguyên thủy và loại kính viễn vọng này còn có chút tác dụng.

Xem một lát, vẻ mặt Dương Mạn Lệ lộ ra vẻ nghi ngờ, để ống dòm xuống rồi đi đến sân tập bắn.

- Cuồng mông đúng là đàn ông, bắn lâu như vậy mà vẫn không sao cả.

- Đây là lực bền vô địch a.

- Tôi thấy phạt một ngàn mũi tên này là còn nhẹ, dựa vào kiểu bắn này của hắn, chưa tới lúc cơm chiều là hắn đã bắn đã xong.

- Khục khục…

Đám thành viên thần xạ tổ thấy Dương Mạn Lệ đi tới, liền vội vàng chạy về huấn luyện, bọn họ không sợ Lưu Hoành Đào, nhưng thật sự sợ Dương Mạn Lệ.

- Những mũi tên đó đều là do một mình hắn bắn ư?

Dương Mạn Lệ hỏi Lưu Hoành Đào.

- Ngoại trừ bia số 9 và số 10 kia, còn lại đều là hắn bắn.

Lưu Hoành Đào có chút bất đắc dĩ đáp.

- Ồ.

Dương Mạn Lệ không nói gì, quay người trở về văn phòng.

Lưu Hoành Đào không biết Dương Mạn Lệ có ý gì, vội vàng đuổi theo nói:

- Tổ trưởng, cô xem hình phạt này có phải là có chút nhẹ hay không, tạo thành tiền lệ không tốt cho những tổ viên khác, ảnh hưởng vô cùng lớn, có nên phạt thêm một nghìn mũi hay không?

- Không cần.

Dương Mạn Lệ cũng không quay đầu lại rời đi.

Trở lại văn phòng, Dương Mạn Lệ lấy ra tư liệu của Hàn Sâm nhìn một lần:

- Sức chịu đựng không tệ, trình độ tiến hóa gen cũng được, lực lượng hẳn là 9.0, tốt nghiệp phổ cập giáo dục bắt buộc, thành tích lúc tốt nghiệp rất ưu tú.

Sau khi Dương Mạn Lệ cẩn thận xem xong, lại trầm ngâm một lát, tự lẩm bẩm:

- Vậy cho hắn một cơ hội, coi như có thể bàn giao với Tần trạm trưởng.

Sau khi Hàn Sâm bắn 500 mũi tên liền dừng lại không bắn nữa, nghỉ ngơi hai giờ rồi lại tiếp tục bắt đầu bắn tên.

Mặc dù bắn liên tục nữa cũng không thành vấn đề, nhưng hắn sợ dọa sợ đám người thần xạ tổ này, cho nên cũng không thật sự bắn một lần duy nhất rồi xong.

Tính toán thời gian, trước nửa đêm Hàn Sâm và Tô Tiểu Kiều đã bắn xong 2000 mũi tên.

Cho dù như thế, Hàn Sâm cũng xem như đã thành danh ở trong thần xạ tổ rồi, ấn tượng của thành viên thần xạ tổ đối với hắn cũng hoàn toàn thay đổi, dù sao người có thể một ngày bắn hết một nghìn mũi tên, dù ở đâu cũng đáng giá được tôn trọng.

- Sâm ca, Tô Tiểu Kiều tôi rất ít khi bội phục người khác, nhưng hôm nay tôi thật sự phục rồi, Sâm ca là đàn ông đích thực.

Mặc dù đại bộ phận mũi tên đều là do Hàn Sâm bắn, thế nhưng hai tay Tô Tiểu Kiều vẫn đau nhức, tuy nhiên y vẫn rất hưng phấn ôm bả vai Hàn Sâm, vừa đi đường vừa giơ ngón tay cái lên với Hàn Sâm.

- Huynh đệ trong nhà đừng nói chuyện này, cậu có hỏi thăm được ngày mai sẽ đi săn giết sinh vật thần huyết gì hay không?

Hàn Sâm hỏi.

- Tô Tiểu Kiều tôi là ai chứ? Khi tôi còn đi học, đã nổi tiếng lanh lợi, có tin tức gì mà tôi không nghe được? Tùy tiện phóng điện một chút, nữ trợ thủ của tổ trưởng Dương liền nói hết cả ra.

Tô Tiểu Kiều dương dương đắc ý bày ra tạo hình anh tuấn.

- Rốt cuộc là sinh vật thần huyết gì?

Hàn Sâm không rãnh rỗi đùa giỡn với Tô Tiểu Kiều.

- Tôi nghe nói hình như là một sinh vật thần huyết biết bay, cụ thể thế nào thì cô ấy cũng không rõ lắm, đám thủ hạ của Thần Thiên Tử kia không có mấy người biết bắn tên, cho nên mới tìm chúng ta liên thủ, chủ yếu là nhìn trúng đám người thần xạ tổ chúng ta.

Tô Tiểu Kiều nói ra.

- Sinh vật thần huyết biết bay? Vậy thì không dễ dàng săn được đâu.

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, sinh vật thần huyết vốn rất cường hãn, nếu như có cả năng lực phi hành, muốn săn giết nó sẽ rất khó khăn, cho dù có cung hợp kim cao cấp nhất, tầm bắn cũng chỉ tầm tám trăm thước, ở thế giới Tí Hộ Sở thứ nhất cũng không có mấy người có thể dùng cung đó, nhắm lên bầu trời mà bắn, nếu sinh vật thần huyết kia bay quá cao, lực sát thương đối với nó sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Hơn nữa mũi tên cũng là một vấn đề, dù là mũi tên hợp kim chỉ sợ cũng không bắn xuyên qua được da thịt của nó.

Hàn Sâm biết thần xạ tổ nhất định có thú hồn cung và thú hồn mũi tên, có lẽ còn tốt hơn cả mũi tên hợp kim, nhưng Hàn Sâm nghĩ dù thế nào Dương Mạn Lệ cũng không thể phân phối những cung tiễn đó cho hắn sử dụng.

Nếu như ngay cả da thịt của sinh vật thần huyết kia hắn đều không bắn rách, đến lúc đó cho dù Hàn Sâm có cơ hội chiếm tiện nghi, cũng sẽ không có vốn liếng để chiếm tiện nghi.

- Xem ra cần phải mua một mũi tên thép Z mới được.

Hàn Sâm âm thầm quyết định.

Thật ra thép Z không phải là thép, mà là một loại kim loại năm mươi năm trước con người mới phát hiện ra, đặc tính giống như sắt thép, nhưng dù là độ cứng hay tính bền dẻo đều vượt xa sắt thép.

Chỉ cần trong hợp kim thêm không phẩy mấy mấy phần trăm thép Z, đã có thể khiến độ cứng và tính bền dẻo của hợp kim tăng lên rất nhiều, trước mắt tất cả các loại hợp kim cao cấp trên thị trường, đều có thành phần thép Z.

Giống như Tận Thế Chi Hồn và Trảm Thiết Đao trong tay Hàn Sâm, đều có thành phần thép Z, nhưng hàm lượng đều tương đối thấp, Trảm Thiết Đao cũng chỉ có 0.3%, thân cung Tận Thế Chi Hồn cũng chỉ có 0.4%, dây cung thì miễn cưỡng đạt tới 0.5%.

Nghe nói binh khí có hàm lượng thép Z đạt tới 10% trở lên, độ cứng có thể so với cường độ đầu khớp xương của một số sinh vật biến dị, nếu như hàm lượng thép Z đạt tới 60% trở lên, liền có thể so với xương cốt của sinh vật thần huyết rồi.

Nhưng sản lượng thép Z cực kỳ thấp, giá cả cũng đắt vô cùng, đã bị Liên Minh khống chế, trên thị trường kỳ thật không mua được sản phẩm có hàm lượng thép Z vượt qua 1%.

Mũi tên tuy cũng có một chút thép Z, nhưng tối đa cũng chỉ có 0.1%, đầu tên còn có thể bị hỏng, muốn bắn chết một sinh vật thần huyết ở cự ly xa, cho dù trực tiếp bắn vào vết thương, chỉ bằng đầu mũi tên thì không thể nào làm được.

Mũi tên trong lý tưởng của Hàn Sâm tự nhiên là loại cấp cao nhất trên thị trường lúc này, mũi tên có hàm lượng thép Z đạt tới 1%, nhưng bởi vì giá cả thật sự quá đắt, trên người Hàn Sâm bây giờ cũng chỉ có hai ba mươi vạn, có thể mua một mũi tên thép Z có hàm lượng 0.6% trở lên đã không tệ rồi.

Hàn Sâm tranh thủ suốt đêm trở về nhà một chuyến, lên diễn đàn Cực Dạ lượn một vòng, nếu như thật sự tìm không thấy hàng đã xài rồi thích hợp,

hắn cũng chỉ có thể đi vào tiệm mua một mũi tên chính phẩm mới, nhưng chỉ có hai ba mươi vạn, trong tiệm chỉ có thể mua một mũi tên thép Z có hàm lượng 0.5%.

Lên diễn đàn Cực Dạ xem một lát, tìm thấy một tin có bán ra hai vũ khí có hàm lượng 1% thép Z, Hàn Sâm nhấn vào để xem, lúc này mới phát hiện là tin của thương gia.

Là một cửa hàng rèn vũ khí thủ công, hơn nữa còn không bằng cửa hàng buôn bán phi pháp, ngay cả địa chỉ cửa hàng cũng không có, chỉ có một dãy số để liên lạc, ngoài ra chỉ còn hình ảnh của một số sản phẩm.

Chương 48: Mua Tên

Hàn Sâm mở ra nhìn một cái, hình ảnh vũ khí trong đó đúng là rèn thủ công, nhưng cũng không biết những hình ảnh này có phải là của chủ nhân cửa hàng hay không.

Sau khi Hàn Sâm xem hết hình ảnh, hắn vẫn lưu lại thông tin dãy số kia rồi bấm gọi.

Không bao lâu sau, kết nối đã thông, nhưng đối phương không mở chế độ video, Hàn Sâm chỉ có thể nghe được giọng của đối phương.

- Có chuyện gì?

Bên kia là giọng nói trầm thấp của một người đàn ông.

- Tôi muốn hỏi binh khí anh bán trên diễn đàn, có mũi tên theo serie không? Hàm lượng thép Z phải cao một chút.

Hàn Sâm cũng không trông cậy thật sự có hàm lượng 1.2%, có thể đạt tới 0.8% là hắn đã thỏa mãn rồi.

- Mũi tên theo serie thì không có, nhưng mũi tên tôi tự rèn thì có hai cái, hàm lượng thép Z 1.2%, 30 vạn một mũi.

Người đàn ông kia nói.

- Tôi muốn một cái, xem hàng ở đâu?

Hàn Sâm hỏi.

- Tôi cho cậu địa chỉ.

Người kia đọc địa chỉ, sau đó lập tức dập máy.

Hàn Sâm dựa theo địa chỉ mà người kia đưa đi qua, phát hiện là một nơi giống như phố đèn đỏ, mặc dù nhưng đã là nửa đêm, nhưng người đến người đi vẫn vô cùng nhộn nhịp.

Hàn Sâm đứng ở địa chỉ ước định đợi một lát, liền thấy đầu ngõ đối diện có người vẫy tay gọi hắn, Hàn Sâm có chút cảnh giác đi tới.

- Là cậu muốn mua mũi tên?

Người kia đeo kính và đội mũ, chỉ có thể nhìn ra là một người trung niên.

- Đúng vậy.

Hàn Sâm gật đầu.

Người kia lấy một cái hộp nhỏ đặt trước mặt Hàn Sâm, sau đó từ bên trong lấy ra một mũi tên thép màu đen.

- Có thể thử không?

Hàn Sâm hỏi.

- Tùy tiện thử.

Người kia nói với vẻ không sao cả.

Hàn Sâm lấy mũi tên ra ngoài, trước thử thử trọng tâm mũi tên, nếu trọng tâm không được, cho dù tài liệu tốt cũng không thể lấy được.

- Tay nghề tốt.

Sau khi Hàn Sâm thử qua thì phát hiện trọng tâm mũi tên này còn tốt hơn cả mũi tên hợp kim, chỉ cần thân cung đủ lực, mũi tên bắn xa cũng sẽ không lệch.

Người kia chỉ ừ một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Hàn Sâm rút Trảm Thiết Đao ra, hỏi kia nam nhân:

- Có thể chém một chút không?

- Serie Trảm Thiết Đao?

Người đàn ông nhìn thoáng qua đao trong tay Hàn Sâm.

- Đúng vậy.

Hàn Sâm đáp, không được người đàn ông cho phép, hắn cũng không dám chém lung tung, theo đạo lý bình thường, chỉ cần mũi tên này có hàm lượng thép Z cao hơn 0.7%, Trảm Thiết Đao căn bản không thể lưu lại dấu vết gì ở phía trên.

- Tùy tiện chém.

Người kia bĩu môi khinh thường.

Hàn Sâm được cho phép liền không khách khí, một tay cầm đao một tay cầm mũi tên, chém mạnh xuống một chút.

Coong!

Hàn Sâm cầm tên lên xem xét, nội tâm không khỏi vui vẻ, trên mũi tên một chút dấu vết cũng không để lại, lưỡi đao của Trảm Thiết Đao lại mẻ một miếng.

Tuy không biết hàm lượng thép Z có đạt đến 1.2% hay không, nhưng đây đúng là đồ tốt.

- Thứ tốt, tôi muốn mua.

Hàn Sâm xuất ra 30 vạn đã chuẩn bị xong, sảng khoái giao cho người kia.

- Đương nhiên là đồ tốt, chế tạo từ ổ trục thép chiến hạm cấp Hằng Tinh, hàm lượng thép Z tiêu chuẩn 1.2%, hơn nữa tay nghề của tôi cũng không phải loại hàng máy móc tạo nên có thể so sánh, lần sau cần gì cứ tìm tôi.

Người kia nói xong lại đi vào trong ngõ nhỏ, rất nhanh đã biến mất không thấy bóng dáng.

Sau khi Hàn Sâm về đến nhà, lại thử mũi tên này một chút, thật sự là thứ tốt, độ cứng cao đến dọa người, tuyệt đối không chênh lệch với mũi tên có hàm lượng thép Z 1% trong cửa hàng có tiếng trên thị trường, mà giá tiền lại không tới một phần mười hàng chính hãng.

- Đúng là may mắn, gặp được người có tay nghề cao.

Hàn Sâm vốn không ôm hi vọng quá lớn, rất nhiều người tự nhận là rèn thủ công, kỳ thật tay nghề đều bình thường, còn lâu mới có thể so sánh với những tên tuổi nổi tiếng, đặc biệt là loại mũi tên có hàm lượng kỹ thuật này, người có tay nghề bình thường căn bản không làm được.

Hàn Sâm thật sự rất hài lòng với mũi tên này, góc cạnh đầu tên rất tinh tế, người bình thường không thể làm được, luỡi dao do tay người mài ra hoàn toàn khác với luỡi dao do máy móc mài.

Hàn Sâm ở trường học cũng học qua cách mài đao, nhưng đao do hắn mài hoàn toàn khác với đao do sư phụ có tay nghề mài.

- Mũi tên này đúng là đồ tốt, nhưng đáng tiếc trên người không có tiền, chỉ có thể mua một mũi, vạn nhất bắn chệch sẽ không có cơ hội thứ hai.

Hàn Sâm nhìn tiền trong thẻ của mình không khỏi âm thầm cười khổ, số tiền còn lại đã không đến mười vạn.

- Hi vọng ngày mai có thể có chút thu hoạch.

Hàn Sâm chìm vào giấc ngủ, sáng sớm lại bắt đầu vào thế giới Tí Hộ Sở.

Trong đoàn đội của Tần Huyên, người ở thần xạ tổ là ít nhất, người bình thường chọn luyện tập cung tiễn quá ít, đại bộ phận người ở thần xạ tổ đều là từ nhỏ học tập ở trường học có liên quan tới quân đội, chỉ cần thành tích đủ tốt, tương lai sẽ có thể trực tiếp vào trường quân đội.

Sau khi bọn họ tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, đương nhiên sẽ gia nhập vào thế lực bên trong Tí Hộ Sở, đoàn đội của Tần Huyên kỳ thực chính là thế lực của quân đội.

Sự khống chế của Liên Minh đối với thế giới Tí Hộ Sở tương đối thấp, nhưng cũng không có nghĩa là hoàn toàn không khống chế, ở mỗi Tí Hộ Sở đều có thế lực giống như Tần Huyên, hơn nữa bình thường đều là thế lực lớn nhất trong Tí Hộ Sở.

Tần Huyên mang người đến địa phương đã ước định với Thần Thiên Tử, người của Thần Thiên Tử cũng đã đến đông đủ, nhưng so sánh với đoàn đội của Tần Huyên, người của Thần Thiên Tử lại có vẻ rời rạc, tựa như một đám người không chính quy.

La Thiên Dương lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm trong đám người, nhìn ánh mắt của y liền biết rõ, chuyện giữa hai người khẳng định không thể kết thúc dễ dàng như vậy.

Sau khi song phương hội hợp, do người của Thần Thiên Tử ở phía trước dẫn đường, đoàn người xuất phát đi lên trên núi, thần xạ tổ vốn đi ở sau cùng, hai người Hàn Sâm và Tô Tiểu Kiều trực tiếp chiếm lấy hai vị trí cuối cùng trong thần xạ tổ.

- Sâm ca, tôi cảm thấy chúng ta nên mang theo đồ như thần thuẫn tổ, vác một tấm khiêng trên lưng, nhỡ may gặp phải nguy hiểm cũng có thể ngăn cản.

Tô Tiểu Kiều nói với Hàn Sâm.

- Cậu có tiền như vậy, mua một bộ giáp mũ thép Z chẳng phải là được rồi sao.

Hàn Sâm nói ra.

- Thép Z vừa nặng vừa nát, không có thuận tiện bằng áo giáp thú hồn, hơn nữa trừ phi là áo giáp có hàm lượng thép Z trên 10%, nếu không còn không bằng áo giáp thú hồn cấp nguyên thủy, nhưng mà bây giờ trên thị trường có thể mua được hợp kim thép Z, tối đa cũng chỉ hơn 1% một chút, vẫn là áo giáp thú hồn tốt hơn.

Tô Tiểu Kiều buồn bực tiếp tục nói:

- Nếu có thể có một áo giáp thú hồn như Tệ ca, vậy thì đúng là sướng rồi, có thể tung hoành khắp toàn bộ thế giới Tí Hộ Sở, nhưng đáng tiếc ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở chúng ta cho tới bây giờ cũng chỉ có một món thần huyết thú hồn như thế, cũng không biết rốt cuộc là do thú hồn nào biến thành.

- Tôi thấy áo giáp thần huyết thú hồn của Tệ thần kia, nhất định là do thú hồn phi thường bá đạo uy mãnh biến thành.

Một thanh niên thuộc thần xạ tổ đi ở bên cạnh nói ra.

- Chuyện này còn cần phải nói sao, khẳng định là giết được sinh vật thần huyết mạnh mẽ nào đó mới lấy được.

Người bên cạnh cũng nói theo.

Nội tâm Hàn Sâm cười thầm, nếu như bọn họ biết áo giáp kia là do Hắc Giáp Trùng yếu nhất ở gần Cương Giáp Tí Hộ Sở biến thành, không biết sẽ có biểu tình gì.

Chương 49: Phân Phối

Đoàn người đi hơn nửa tháng mới tới một vùng núi mà Hàn Sâm chưa từng đến.

Dọc theo đường đi, Hàn Sâm cũng thấy được hàm nghĩa chân chính của câu nói nhiều người thì sức lớn, khi bọn hắn gặp phải dị sinh vật, trên cơ bản đều trực tiếp vượt qua, không cần Hàn Sâm và thần xạ tổ bắn một lượt tên

thì kỵ binh phía trước đã công kích rồi, đám dị sinh vật kia căn bản không ngăn cản nổi.

Đương nhiên, chủ nếu là bởi vì phía trước có đội trinh sát, khi gặp phải nhóm dị sinh vật lợi hại sẽ trực tiếp đi đường vòng tránh né.

Cuối cùng cũng tới đích, Hàn Sâm và người thần xạ tổ đều mai phục trên một sườn đồi, chuẩn bị sẵn sàng phục kích con sinh vật thần huyết kia.

Mà những người còn lại đều ở dưới chân đồi, chuẩn bị lùa con sinh vật thần huyết từ dưới sườn đồi ra.

Ngoại trừ người thần xạ tổ, mấy người Thần Thiên Tử mang theo cũng không xuống dưới, bọn họ đều là người tinh thông tiễn thuật, điểm này Hàn Sâm không chút nghi ngờ, lúc trước Thần Thiên Tử thiếu chút nữa đã dùng một mũi tên bắn chết Huyết Tinh Đồ Lục Giả, sau đó hắn mới tìm được cơ hội đục nước béo cò.

Thần Thiên Tử nhìn thoáng qua Hàn Sâm, trong mắt lóe lên một tia âm lãnh, bên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở truyền ra tin đồn, nói Hàn Sâm là tiểu bạch kiểm Tần Huyên nuôi, điều này khiến Thần Thiên Tử rất khó chịu.

- Thần Thiên Tử, mũi tên tốt mà chúng ta ước định đâu?

Dương Mạn Lệ đi đến trước mặt Thần Thiên Tử nói.

Lần này Thần Thiên Tử đến mượn người thần xạ tổ, mà mũi tên bình thường căn bản không thể gây thương tổn tới sinh vật thần huyết, ít nhất phải là mũi tên thép Z có hàm lượng 1% trở lên mới hi vọng gây thương tích cho sinh vật thần huyết, nhưng mũi tên thép Z có hàm lượng 1%, đương nhiên không phải người nào cũng có thể mua được, vì thế lần này mũi tên thần xạ tổ dùng đều là do Thần Thiên Tử cung cấp.

Thần Thiên Tử mỉm cười phất phất tay, mấy người kia lập tức lấy rương hòm phía sau tọa kỵ xuống, mở hòm ra, chỉ thấy bên trong là mũi tên Tinh Mang sáng bóng, đây đều là mũi tên hơn trăm vạn một mũi, sản phẩm do tập đoàn Tinh Vũ chế tạo, có hàm lượng thép Z 1%.

- Tổ trưởng Dương, đây là 100 mũi tên Tinh Mang theo ước định, cô tìm mấy người có xạ thuật tốt đi ra lấy một phần đi.

Thần Thiên Tử cười nói.

Dương Mạn Lệ cũng không khách khí, quay về thần xạ tổ chọn người, Dương Mạn Lệ có tên bắn riêng, không chênh lệch so với Tinh Mang, Lưu Hoành Đào cũng có mũi tên tốt, lúc này Dương Mạn Lệ định chọn năm người ra.

Rất nhanh Dương Mạn Lệ đã chọn được bốn người, khi chọn người cuối cùng, Dương Mạn Lệ thoáng do dự một chút, cuối cùng ánh mắt rơi vào Hàn Sâm:

- Còn cậu nữa.

Hàn Sâm có chút ngoài ý muốn, không ngờ Dương Mạn Lệ lại chọn cả mình, nhưng đây là chuyện tốt, Hàn Sâm cũng không chối từ, vội vàng giống như bốn người khác ra khỏi hàng đứng trước đội ngũ.

Dương Mạn Lệ đang chuẩn bị đưa mũi tên cho năm người xạ thủ Hàn Sâm, Thần Thiên Tử lại đột nhiên lạnh mặt nói:

- Tổ trưởng Dương, cô chọn người này có chút vấn đề đi?

- Có vấn đề gì?

Dương Mạn Lệ nhìn về phía Thần Thiên Tử.

- Người giống như hắn, cũng có tư cách sử dụng mũi tên Tinh Mang?

Thần Thiên Tử chỉ vào Hàn Sâm rồi nói một cách lạnh lùng.

- Tôi chọn hắn, đương nhiên hắn có tư cách.

Dương Mạn Lệ nói ra.

Thần Thiên Tử lại chán ghét liếc Hàn Sâm, sau đó mới nhìn Dương Mạn Lệ nói:

- Không phải tôi nghi ngờ ánh mắt của tổ trưởng Dương, nhưng người này không được, mong tổ trưởng Dương chọn lại một người khác.

Dương Mạn Lệ khẽ nhíu mày, nhưng lần hành động này là do Thần Thiên Tử làm chủ, tài nguyên cũng đều do Thần Thiên Tử cung cấp, thần xạ tổ chỉ tới phụ trợ Thần Thiên Tử, Thần Thiên Tử có yêu cầu này, Dương Mạn Lệ cũng không có cách nào cự tuyệt.

- Triệu Hoa, cậu tới đây.

Dương Mạn Lệ không có cách nào khác, đành phải để Hàn Sâm quay về đội ngũ, lại tìm một đội viên khác đi ra.

Thần Thiên Tử lạnh lùng nhìn Hàn Sâm trở lại đội ngũ, trong mắt tràn đầy lãnh ý.

- Sâm ca, cậu thật xui xẻo, vốn có cơ hội lấy được hai mươi mũi tên Tinh Mang, còn có thể bắn chết sinh vật thần huyết, thế mà hết cơ hội rồi.

Tô Tiểu Kiều tiếc hận nói.

- Không sao cả.

Hàn Sâm nhún vai, mặc dù không lấy được hai mươi mũi tên Tinh Mang kia có chút đáng tiếc, nhưng trong túi tên của hắn còn có một mũi tên còn mạnh hơn cả mũi tên Tinh Mang, cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội bắn chết sinh vật thần huyết.

Mọi người mai phục trên sườn đồi, đều tự tìm một vị trí, thi nhau lấy ra cung tiễn, cài mũi tên lên dây cung, chỉ chờ sinh vật thần huyết từ phía dưới bay lên thì sẽ bắn ra một kích trí mạng.

Hàn Sâm và Tô Tiểu Kiều tìm một vị trí thoải mái, nhưng vừa mới dừng lại ở chỗ này, đã thấy Thần Thiên Tử đi tới, lạnh giọng nói ra:

- Đám phế vật các người đứng gần như vậy làm gì, tránh ra một chút.

Nói xong, người bên cạnh Thần Thiên Tử đã đẩy Hàn Sâm và Tô Tiểu Kiều sang một bên, trong lòng Tô Tiểu Kiều vô cùng tức giận, hung hăng lườm

bọn họ một cái.

Hàn Sâm kéo tay Tô Tiểu Kiều:

- Đứng ở đâu mà chả giống nhau, chúng ta đi qua bên kia.

- Khinh người quá đáng!

Tô Tiểu Kiều hận nghiến răng ra.

- Quân tử báo thù mười năm không muộn, đợi lát nữa sinh vật thần huyết kia ra, chúng ta bắn một mũi tên giết nó, biết đâu lại đạt được thần huyết thú hồn, đến lúc đó xem Thần Thiên Tử khóc như thế nào.

Hàn Sâm vừa lôi kéo Tô Tiểu Kiều đi về một chỗ khác, một bên cười hì hì nói.

- Nào có đơn giản như vậy, sườn đồi này rộng tới 300~400m, trên sườn đồi đối diện lại có người của Thần Thiên Tử mai phục, nếu sinh vật thần huyết kia bay lên, cũng cách chúng ta quá 100m, cho dù mũi tên Tinh Mang bắn trúng chỗ yếu hại, chỉ sợ cũng không làm tổn thương được nó, huống chi trên tay chúng ta lại không có mũi tên Tinh Mang, lại càng không khả năng tổn thương tới nó, chỉ là đến cho đủ mặt, phân tán sự chú ý của sinh vật thần huyết mà thôi.

Tô Tiểu Kiều cười khổ nói.

- Không phải cậu cũng không thiếu tiền sao? Sao không mua mấy mũi tên Tinh Mang?

Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Tô Tiểu Kiều, hắn nhớ Tô Tiểu Kiều rất có tiền, một mũi tên Tinh Mang100 vạn, với y mà nói cũng không tính là gì.

- Mua thứ đồ kia làm gì? Chưa nói giá thành đắt kinh khủng, bắn ra chưa chắc có thể thu về được, 100 vạn một mũi, tùy tiện bắn bảy tám mũi tên, ai cũng không chịu được. Hơn nữa cho dù bắn sinh vật biến dị, bắn không trúng chỗ hiểm thì một chút tác dụng cũng không có, có số tiền kia, tôi tình nguyện để mua thêm chút thịt biến dị.

Tô Tiểu Kiều thấp giọng nói với Hàn Sâm:

- Giá cả thép Z trên thị trường cao vãi hồn, Thần Thiên Tử là thiếu gia tập đoàn Tinh Vũ, tập đoàn Tinh Vũ lại có mỏ thép Z, lại có nhà xưởng chuyên môn chế tác vũ khí hợp kim thép Z, trên thực tế mũi tên này với y mà nói không đáng bao nhiêu, mũi tên có hàm lượng thép Z 1%, giá vốn một mũi nhiều lắm cũng chỉ một hai vạn thôi.

- Lợi nhuận kếch sù như vậy?

Hàn Sâm giật mình nhìn Tô Tiểu Kiều.

- Hết cách rồi, hiện tại mỏ thép Z trên cơ bản đều bị mấy tập đoàn đọc quyền, hơn nữa kỹ thuật hợp kim thép Z cũng chưa hoàn thiện, rất khó sản xuất ra hợp kim Z có hàm lượng thép Z 5% trở lên, vượt qua 5%, hợp kim Z sẽ giòn giống như thủy tinh, vốn không thể dùng làm binh khí.

Tô Tiểu Kiều giải thích một chút cho Hàn Sâm.

Khi hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy dưới sườn đồi truyền đến một tiếng thét dài như rồng ngâm, cả hai vội vàng cầm cung tiễn lên nhìn xuống dưới.

Chương 50: Vây Giết

- Mẹ nó, con thằn lằn lớn thật.

Tô Tiểu Kiều nhìn sinh vật phía dưới, nhịn không được khẽ kêu một tiếng.

Hàn Sâm cũng nhìn thấy sinh vật thần huyết kia, đó là một con thằn lằn toàn thân dày đặc vảy màu tím, cao hơn 10m, đôi cánh chim màu tím to lớn đang đập mạnh từ phía dưới thâm cốc bay ra ngoài.

Khoảng cách từ sinh vật thuần huyết đến sườn đồi chỗ Hàn Sâm tương đối gần, nhưng thoạt nhìn cũng phải tám mươi, chín mươi mét.

Khi Dương Mạn Lệ ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều kéo căng cung tiễn, bắn về phía con sinh vật thần huyết đang muốn bay từ trong thâm cốc ra ngoài, mũi tên như mưa bắn xuống, đừng nói là bắn xuyên vảy ngoài của sinh vật thần huyết, ngay cả hai cánh của nó cũng không thể tổn thương mảy may.

Ngay cả mũi tên Tinh Mang kia đều chỉ có thể bắn ra một tia lửa nhỏ, sau đó lại mất lực rơi xuống đất, mà sinh vật kia một chút vết thương cũng không có.

Hàn Sâm mặc dù đã lấy mũi tên thép Z hàm lượng 1.2% kia cài lên dây cung, nhưng vẫn không nỡ bắn ra, trên tay hắn chỉ có một mũi tên, bắn lung tung ra sẽ không mang lại tác dụng gì.

- Lông và vảy trên người con sinh vật thần huyết này quá cứng, trừ phi bắn trúng mắt của nó, nếu không mũi tên bình thường chẳng có tác dụng gì.

Tô Tiểu Kiều cũng bắn mấy mũi tên, nhưng đều không có chút tác dụng nào.

Khi Tô Tiểu Kiều đang nói chuyện, chỉ thấy Thần Thiên Tử đã triệu hoán ra thú hồn ưng cung kia, đồng thời còn triệu hoán ra một mũi tên giống như răng sói cài lên trên cung, hung hăng bắn đến cánh chim của sinh vật thần huyết.

Hàn Sâm ở một bên nhìn rõ ràng, phẩm chất mũi tên thú hồn Thần Thiên Tử sử dụng lần này thấp hơn Độc Bạo Lục Dực Phong lần trước rất nhiều, cũng không biết là do thú hồn biến dị biến thành, hay là thú hồn nguyên thủy biến thành.

Mũi tên thú hồn kia như một tia chớp màu đen xẹt qua bầu trời, thoáng cái đã bắn thủng lớp lông màu tím, cắm vào trên cánh chim sinh vật thần huyết, khiến cho sinh vật thần huyết phát ra tiếng gầm giận dữ.

Dương Mạn Lệ cũng không yếu thế, triệu hoán ra một thú hồn màu trắng như bồ câu, trong tay biến thành một chiếc cung, đồng thời triệu hồi ra một thú hồn tựa như cá kiếm, hóa thành một mũi tên màu xanh nhạt cài lên trên cung, nhắm thẳng sinh vật thần huyết bắn tới.

Chỉ thấy ánh sáng màu lam lóe lên, mũi tên cũng bắn thủng lớp lông màu tím của sinh vật thần huyết, máu tươi lập tức từ mũi tên chảy ra.

Thú hồn Thần Thiên Tử và Dương Mạn Lệ sử dụng không phải là đồ một lần duy nhất, sau khi mũi tên bắn trúng mục tiêu, tâm niệm bọn họ vừa động, mũi tên kia lại biến thành hình thái thú hồn bay về tay bọn họ.

- CMN, như vậy cũng giống như có được mũi tên vô hạn rồi, dùng tốt hơn mũi tên thép Z rất nhiều.

Nội tâm Hàn Sâm có chút ao ước ghen tị, hận không thể cướp lấy mũi tên thú hồn của Thần Thiên Tử, thấy thế nào mũi tên kia cũng là thú hồn biến dị, nếu không cho dù cánh chim là chỗ yếu nhất trên người sinh vật thần huyết, cũng không thể trực tiếp bắn xuyên qua như vậy.

Thần Thiên Tử và Dương Mạn Lệ một lần nữa kéo cung bắn về phía cánh chim của sinh vật thần huyết, sau khi sinh vật thần huyết tiếp tuc6 ăn hai mũi tên, nó lập tức bay tới một sườn đồi khác.

Thú hồn cung trong tay Thần Thiên Tử hiển nhiên còn mạnh hơn Tận Thế Chi Hồn, hơn nữa hình nhưng vẫn không dùng hết sức, Thần Thiên Tử bắn một mũi tên về phía sinh vật thần huyết cách ngoài 200m, vẫn có thể bắn xuyên qua lớp lông tím của nó.

Tất cả mọi người liều mạng bắn tới sinh vật thần huyết kia, nhưng hiển nhiên một chút tổn thương như vậy vẫn chưa đủ để lấy mạng của nó, nó vẫn có thể chạy ra khỏi vách núi, bay tới nơi xa.

- Đuổi theo! Cánh của nó đã bị thương nặng, nhất định không bay được bao xa.

Thần Thiên Tử ra lệnh một tiếng, người có tọa kỵ đều triệu hoán ra tọa kỵ, đuổi theo sinh vật thần huyết.

Phần lớn đám người Hàn Sâm đều không có tọa kỵ, chỉ có thể chạy bộ theo phía sau, nhưng rất nhanh đã bị tọa kỵ bỏ lại, dù sao hai đùi không chạy nhanh bằng bốn chân.

Lại đuổi theo một hồi, phía trước đã không thấy bóng dáng của những người có tọa kỵ, lại nghe phía sau có tiếng chân truyền đến, chỉ thấy những người mà Tần Huyên phân phó đợi trong thâm cốc đã cưỡi tọa kỵ đuổi theo.

- Đi lên.

Tọa kỵ của Tần Huyên chạy tới bên cạnh Hàn Sâm thì dừng lại, cô hô một tiếng với Hàn Sâm.

Tần Huyên cũng không có ý gì khác, Hàn Sâm có thể dùng Tận Thế Chi Hồn, tiễn thuật cũng không tệ, mang theo có lẽ sẽ có chỗ dùng, tọa kỵ của nàng cũng có thể chở thêm một người, cho nên mới gọi Hàn Sâm.

Trong nội tâm Hàn Sâm vui vẻ, vội vàng nhảy lên tọa kỵ, hắn vốn nghĩ lần này không có cơ hội, hiện tại Tần Huyên lại đồng ý mang hắn theo, đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Tọa kỵ của Tần Huyên cũng không ngừng, trực tiếp đuổi tới phía trước, trên mặt đất có dấu chân, cho dù không thấy bọn người Thần Thiên Tử, cũng có thể nhìn ra bọn họ đi nơi nào.

Hàn Sâm ngồi phía sau ôm hông của Tần Huyên thật chặt, để tránh bị ngã xuống dưới, nhưng đáng tiếc trên người Tần Huyên mặc áo giáp thú hồn, hoàn toàn không cảm nhận được thân thể nhuyễn ngọc ôn hương của cô, trong tay đều là áo giáp cứng rắn.

Ngoại trừ dấu chân ra, trên đường thỉnh thoảng còn có vết máu tươi, hẳn là chảy từ vết thương trên cánh của sinh vật thần huyết, chứng minh bọn họ không đuổi theo nhầm hướng.

Đám người Tần Huyên đuổi theo bảy, tám tiếng, cuối cùng cũng thấy được phía trước xuất hiện bóng người, bọn họ cuối cùng cũng đuổi kịp đám Thần Thiên Tử và Dương Mạn Lệ.

Đám Thần Thiên Tử ngừng lại trước một ngọn núi, đều đang ngước nhìn phía trên.

Hàn Sâm đến gần xem xét, ngọn núi kia giống như một thanh kiếm cắm trên mặt đất, chí ít cũng cao bảy, tám trăm mét, mà con sinh vật thần huyết kia lại đang nằm trên đỉnh núi, thỉnh thoảng gầm rú tức giận.

- Ngọn núi này quá cao, cho dù dùng mũi tên thú hồn cũng không thể tổn thương được con sinh vật thần huyết kia.

Dương Mạn Lệ thấy Tần Huyên chạy tới, liền nói với Tần Huyên.

Thần Thiên Tử cũng nhìn về phía Tần Huyên, đột nhiên thấy Hàn Sâm vậy mà ngồi ở sau lưng Tần Huyên, còn ôm hông của cô, trong mắt lập tức lộ ra sát cơ.

- Phải mau chóng nghĩ biện pháp đi lên giết nó, hoặc là dụ nó từ chạy xuống, nếu không lấy năng lực hồi phục của sinh vật thần huyết, để nó ở phía trên nghỉ ngơi mấy giờ, miệng vết thương chẳng mấy chốc sẽ khép lại, muốn giết nó sẽ càng khó khăn hơn.

Tần Huyên nhìn chằm chằm vào sinh vật thần huyết trên ngọn núi rồi nói.

- Vậy thì leo lên giết nó.

Thần Thiên Tử nói xong đã thu lại tọa kỵ.

- Núi này quá dốc, nếu như chúng ta leo đến một nửa, con sinh vật thần huyết kia lại bắt đầu công kích, vậy cả đám chỉ có một con đường chết.

Dương Mạn Lệ phản đối nói.

- Chỉ cần tìm mấy người leo lên bắt nó chạy xuống là được rồi, chúng ta ở dưới nhìn xem, nếu nó dám đến quấy rối, chúng ta vừa vặn có thể bắn chết nó.

Thần sắc Thần Thiên Tử không đổi nói ra.

- Ai lên?

Tần Huyên nhìn Thần Thiên Tử cau mày nói.

Hiển nhiên người đi lên sẽ rất nguy hiểm, ai cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

- Ở đây người có thể dùng xạ tiễn uy hiếp được con sinh vật thần huyết kia, chỉ có tôi và tổ trưởng Dương, Tần Huyên cô lưu lại chỉ huy, những người khác đi lên, đã đến lúc này rồi, các người cũng không muốn từ bỏ chứ? Chỉ cần là người lên núi, khi chia thịt sẽ được thêm một phần, như vậy công bình rồi chứ?

Ánh mắt Thần Thiên Tử đảo qua trên mặt mọi người, khi nhìn đến Hàn Sâm, đáy mắt hiện lên một tia sát ý lạnh lẽo không dễ phát hiện.

Chương 51: Đoạt Thú Hồn

Đề nghị của Thần Thiên Tử hơi có chút mạo hiểm, nhưng mà mắt thấy con sinh vật thần huyết kia đang nằm sấp ở trên đỉnh núi không ngừng chảy máu, thoạt nhìn cánh chim bị thương rất nặng, liền vỗ lên đều có chút khó khăn, lúc này chính là cơ hội tốt nhất để giết nó, nếu hôm nay để cho nó chạy, sợ rằng sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Cuối cùng Tần Huyên đồng ý với đề nghị của Thần Thiên Tử, nhưng Tần Huyên quyết định tự mình lên núi, chỉ để lại Thần Thiên Tử và Dương Mạn Lệ có được cung và tên thú hồn biến dị ở dưới tùy thời chuẩn bị ra tay.

- Tần đoàn trưởng không cần phải lên trên, ở dưới đây tiến hành chỉ huy là được rồi.

Thần Thiên Tử liền vội vàng khuyên nhủ.

- Việc này không cần phải chỉ huy, tôi đã không có cung tên thú hồn biến dị, lưu lại ở phía dưới cũng không có tác dụng gì, vẫn nên đi lên thôi.

Nói xong, Tần Huyên đã leo lên vách đá.

Cả đám chia làm bảy đội, theo các phương hướng khác nhau leo lên trên ngọn núi, Hàn Sâm không nói hai lời theo sát ở sau lưng Tần Huyên trèo

lên trên.

Mặc dù sát cơ trong mắt Thần Thiên Tử chỉ hơi lóe lên, nhưng vẫn bị Hàn Sâm nhạy bén thấy được, biết rõ Thần Thiên Tử nhất định sẽ hạ độc thủ với hắn, đến lúc đó chỉ sợ Thần Thiên Tử bắn trước nhất không phải là con sinh vật thần huyết kia, mà chính là hắn.

Cho nên Hàn Sâm liền quyết định đi theo bên cạnh Tần Huyên một tấc không rời, nhìn xem Thần Thiên Tử hạ độc thủ với hắn thế nào.

Thần Thiên Tử xác thực cũng suy nghĩ giống như Hàn Sâm, từ lúc y đề nghị đã muốn nhân cơ hội này dùng một tên bắn chết hắn, ở trên vách núi đá cheo leo kia, Hàn Sâm muốn trốn cũng không có chỗ để trốn, đến lúc đó hắn chết là cái chắc.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm lại đi theo bên cạnh Tần Huyên, khiến cho hàn quang trong mắt Thần Thiên Tử nổi lên, lát nữa cho dù y mượn cơ hội bắn một mũi tên tới, Tần Huyên ở bên cạnh cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm, cô nhất định sẽ ra tay giải vây cho Hàn Sâm.

Nhưng chuyện này cũng không khiến cho Thần Thiên Tử hết hy vọng, ngược lại y càng quyết tâm muốn giết Hàn Sâm hơn, hiện tại y cần tìm một cơ hội để Tần Huyên rời xa Hàn Sâm.

Mặc dù vách đá dốc dựng đứng, nhưng đối với loại người có được nguyên bộ công cụ leo núi như Tần Huyên, cũng không tính là chuyện khó khăn gì, chớp mắt đoàn người đã nhanh chóng leo tới giữa sườn núi.

Sinh vật thần huyết quả thật bị thương vô cùng nặng, sau khi phát hiện bọn Tần Huyên đã leo lên, vẫn chỉ hướng phía dưới gào rú, nhưng không hề lao xuống, cũng không hề vỗ cánh bay đi.

Chờ lúc bọn Tần Huyên sắp tiếp cận đỉnh núi, sinh vật thần huyết mới vỗ cánh chim đã bị máu tươi nhiễm đỏ, thế nhưng mới chỉ bay lên cách mặt đất vài mét lại rơi xuống, xem ra cánh của nó bị thương không hề nhẹ, miệng vết thương vẫn còn đang chảy máu.

Bọn Tần Huyên vui mừng không thôi, ở xa xa phía dưới kéo cung điên cuồng bắn tới sinh vật thần huyết kia, mặc dù cung tên của họ không thể tạo thành thương tổn lớn đối với sinh vật thần huyết, nhưng vẫn thành công chọc giận sinh vật thần huyết kia.

Cánh chim của sinh vật thần huyết vung mạnh lên, mặc dù máu tươi văng khắp nơi nhưng nó vẫn cưỡng ép bay lên, hung hăng nhào tới người cách nó gần nhất, há to miệng đầy răng nanh ra muốn cắn người kia.

Người ở trên vách đá không có chỗ nào để trốn, liền dùng một thanh đại đao bổ lên trên đầu sinh vật thần huyết, nhưng sau khi thanh đao kia chém vào đầu sinh vật thần huyết, vậy mà ngay cả một vết xước cũng không có, ngược lại bản thân y bị sinh vật thần huyết táp một cái, thân thể lập tức đứt lìa mất mạng.

Máu tươi phun ra khắp nơi, mọi người bị dọa vội vàng bò xuống, lên núi không dễ dàng, xuống núi càng khó hơn, cũng may sau khi bò lên đã lưu lại chốt khóa dây ở trên vách đá, đu dây thừng tụt xuống, tốc độ không hề chậm.

Mắt thấy sinh vật thần huyết kia đã bị dụ xuống, nó tựa như nổi điên lên đuổi giết xuống, Thần Thiên Tử và Dương Mạn Lệ vội vàng giơ cung tên lên, nhắm đúng cơ hội liền bắn tới thân sinh vật thần huyết.

Thần Thiên Tử bắn hai mũi tên, đều không bắn trúng sinh vật thần huyết kia, tâm tư của y căn bản không ở trên người sinh vật thần huyết, mà vẫn luôn tìm cơ hội bắn lén Hàn Sâm.

Thế nhưng Hàn Sâm lại vô cùng gian xảo, vẫn luôn theo sát bên cạnh Tần Huyên, khiến cho y không có cơ hội bắn lén.

- CMN, thứ hèn nhát.

Thần Thiên Tử thầm mắng trong lòng, đành phải đem mũi tên bắn về phía sinh vật thần huyết.

Trên thực tế mọi người đều đã sớm nhìn ra, con sinh vật thần huyết kia đã là nỏ mạnh hết đà, nó đã chảy nhiều máu lắm rồi, cánh chim bị thương rất

nặng, bay cũng rất khó khăn, lúc này nó bay xuống, đợi lát nữa muốn bay lên sẽ không thể bay được nữa.

Mặc dù đã hy sinh mấy người, nhưng sinh vật thần huyết này chết là cái chắc.

Thần Thiên Tử không tìm thấy cơ hội đánh lén Hàn Sâm, đành phải đem sinh vật thần huyết ra trút giận, từng mũi tên mãnh liệt bắn về phía sinh vật thần huyết đã bị trọng thương kia.

Sinh vật thần huyết lại trúng thêm mấy mũi tên, phát ra tiếng kêu thê lương, không quan tâm tới chuyện đi giết người nữa, vỗ đôi cánh đầm đìa máu me muốn bay trở lại đỉnh núi.

Thế nhưng cánh của nó bị thương quá nặng, liều mạng vỗ vài cái, thân thể vẫn có xu thế rơi xuống như trước.

Đột nhiên, thân thể của sinh vật thần huyết bay về phía vách núi, móng vuốt sắc bén trực tiếp chộp lên trên vách đá, giống như là cắt vào đậu hủ, móc núi đá ra bốn lỗ thủng, bốn móng vuốt của sinh vật thần huyết kia phát lực, cánh sau lưng vỗ lên, lại có thể bò lên đỉnh núi.

- Không thể để cho nó leo lên.

Tần Huyên cắn răng một cái, từ trong thân thể lao ra một vệt ánh sáng màu vàng, hóa thành một con sư tử vàng phóng tới Tần Huyên.

Thân thể của Tần Huyên lập tức dung hợp cùng thú hồn kia, hóa thành hình dáng một con hoàng kim sư, móng vuốt chụp lên trên vách đá cũng để lại vết thủng ở phía trên, cấp tốc đuổi theo con sinh vật thần huyết kia.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng khẩn trương, lúc này Tần Huyên đi như thế, hắn chẳng phải sẽ trở thành bia ngắm cho Thần Thiên Tử ư?

Ngay sau đó Hàn Sâm quyết tâm liều mạng, liền bắt lấy cái đuôi của con hoàng kim sư đang bò lên, lập tức cả người đều bị kéo lên theo, đuổi theo sinh vật thần huyết kia.

Tần Huyên quay đầu lại hung hăng lườm Hàn Sâm, Hàn Sâm lại giả vờ không hề phát hiện ra, nắm chắc cái đuôi của cô không tha, lúc này Tần Huyên cũng không kịp mắng mỏ Hàn Sâm, toàn lực đuổi theo sinh vật thần huyết.

Sinh vật thần huyết đã sắp thoát khỏi tầm sát thương, Thần Thiên Tử thu cung tên lại, đột nhiên hét lớn một tiếng, một tia sáng màu đen từ trong thân thể y lao ra, hóa thành một một con khỉ đột khổng lồ lông đen cao hơn ba thước dung hợp cùng Thần Thiên Tử.

Thần Thiên Tử biến thân thành hắc sắc cự viên chạy vội về phía vách núi, nhanh chóng trèo lên đỉnh núi, tốc độ vượt xa bọn Tần Huyên vốn đã lên núi từ trước, hoàn toàn không khác gì đi trên đất bằng cả.

- Cậu còn không mau buông tay ra.

Tần Huyên ì bị Hàn Sâm lôi đuôi lại, tốc độ không theo kịp sinh vật thần huyết, lập tức khoảng cách càng ngày càng xa, liền quát lên với Hàn Sâm.

Hàn Sâm vội vàng buông lỏng cái đuôi của Tần Huyên ra, dùng đinh móc treo mình ở trên vách núi đá, Thần Thiên Tử đang vội vã đi giết sinh vật thần huyết, lúc này đã không còn quan tâm tới chuyện bắn lén hắn nữa.

- Thằng khốn Thần Thiên Tử kia, có thú hồn biến dị mạnh như vậy, lại để cho chúng ta leo lên mạo hiểm, quả thật không phải thứ tốt lành gì.

Hàn Sâm nhìn Thần Thiên Tử biến thân thành hắc sắc cự viên bò lên giống như cơn lốc, trong lòng vừa đố kỵ vừa hận.

Mặc dù Huyết Tinh Đồ Lục Giả của hắn rất mạnh, nhưng ưu điểm là tốc độ chạy ở trên đất bằng cùng với đôi tay linh hoạt, nếu để cho Huyết Tinh Đồ Lục Giả bò lên loại vách núi cao chót vót như thế này, dùng bốn cái móng kia làm sao bò?

Thần Thiên Tử rất nhanh đã vượt qua hoàng kim sư do Tần Huyên biến thành, vọt tới đằng sau sinh vật thần huyết, sinh vật thần huyết cũng đã bò lên trên đỉnh núi, thấy Thần Thiên Tử đi lên, lập tức duỗi móng vuốt ra chộp tới.

Chương 52: Thú Hồn Tử Vũ Lân Long

Hàn Sâm tìm một vị trí không dốc lắm, khóa chặt dây an toàn, vừa quan sát cuộc chiến ở trên đỉnh núi, vừa tháo Tận Thế Chi Hồn ở trên lưng xuống, đồng thời từ trong ống tên rút ra một mũi Phi Lưu Tiễn bắn tới sinh vật thần huyết ở trên.

Bắn liên tiếp mấy mũi tên, nhưng đáng tiếc không có một chút tác dụng nào, lại còn có hai mũi tên bắn trúng Thần Thiên Tử đang đại chiến với sinh vật thần huyết ở trên đỉnh núi.

Đương nhiên, Phi Lưu Tiễn cũng không có tác dụng gì đối với Thần Thiên Tử, loại hàng cấp thấp này, ngay cả da của sinh vật biến dị đều bắn không thủng, Hàn Sâm mua để luyện tập bắn tên mà thôi.

Đây chẳng qua là Hàn Sâm đang thử tầm bắn và cảm giác một chút, dù sao hắn cũng chỉ có một mũi tên hợp kim có hàm lượng thép Z cao mà thôi, bây giờ thử thêm vài lần, đợi lát nữa cơ hội thành công sẽ cao hơn.

- CMN, đừng có bắn loạn xạ nữa, mũi tên phế vật giống như mày kia thì làm được gì?

Thần Thiên Tử bị bắn trúng hai mũi tên, quay đầu lại thấy do Hàn Sâm bắn y, trong lòng càng thêm tức giận, giận dữ hét lên với Hàn Sâm.

Lúc này Tần Huyên cũng đã vọt tới đỉnh núi, đang ở một bên cùng vây đánh sinh vật thần huyết, những người khác đều đã bò trở về, có người tìm một chỗ bắn tên tới sinh vật thần huyết, có người lại trực tiếp trèo lên đỉnh núi.

Mặc dù sinh vật thần huyết kia đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng mà dù sao thì sinh vật thần huyết vẫn là sinh vật thần huyết, vẫn ở trên đỉnh núi tức giận gào thét, vẫn đang giương nanh múa vuốt tấn công khiến cho Thần Thiên Tử và Tần Huyên khó có thể cận chiến.

Đột nhiên, Thần Thiên Tử khôi phục thân người, thú hồn hắc sắc cự viên kia tản đi, tính toán thời gian thì y cũng chỉ mới biến thân hơn một giờ, theo cường độ gien của y, thời gian biến thân không thể ngắn như vậy, cũng không biết là y muốn làm gì.

Lúc Hàn Sâm đang nghi ngờ liền thấy Thần Thiên Tử gọi ra thanh đại kiếm thú hồn màu máu kia, hung hăng bổ tới đôi cánh vốn đã máu me dầm dề của sinh vật thần huyết.

Tần Huyên cũng đã giải trừ biến thân, liền gọi ra dao găm Độc Tâm Hồ Điệp cấp thần huyết đâm về phía quái vật.

Mấy người đã bò lên cũng sử dụng vũ khí của mình vây công sinh vật thần huyết ở trên đỉnh núi.

Dù sao thì sinh vật thần huyết bị thương quá nặng, bị Thần Thiên Tử tìm được cơ hội chém trúng cánh, lập tức chém ra một lỗ hổng lớn dài cả thước, máu tươi lập tức tuôn ra như suối.

Tần Huyên thừa dịp sinh vật thần huyết giãy dụa kêu thảm thiết, dao găm Độc Tâm Hồ Điệp cũng đâm vào, chỉ thấy máu đen ở miệng vết thương tuôn ra, hiển nhiên là đã khiến cho con sinh vật thần huyết kia trúng độc.

- Mọi người thêm chút sức, nó sắp không chịu được rồi.

Có người vui mừng hô lên, mọi người càng thêm ra sức vây công con sinh vật thần huyết kia.

Hàn Sâm ở phía dưới đã quan sát rõ ràng, mấy tên tâm phúc của Thần Thiên Tử, mỗi người đều có thân thủ kinh người, ở bên trên vách núi cao chót vót luồn lên nhảy xuống như đi trên đất bằng, xác thực đều là nhân vật vô cùng lợi hại, nếu như không phải bọn họ kiềm chế sinh vật thần huyết này lại, Thần Thiên Tử và Tần Huyên sẽ không dễ dàng xuất thủ như vậy.

Con sinh vật thần huyết kia cũng sắp không chịu được nữa, Hàn Sâm nắm chặt Tận Thế Chi Hồn ở trong tay, nhìn chòng chọc vào sinh vật thần huyết, chuẩn bị tìm một cơ hội bắn thử một tên, nếu như có thể diệt con sinh vật

thần huyết chỉ còn một hơi cuối cùng kia đi, vậy sẽ có cơ hội lấy được thú hồn của nó.

Mặc dù tỷ lệ rất thấp, thế nhưng dù sao cũng hơn là không có, Thần Thiên Tử không ngại tự mình bò lên mạo hiểm, cũng là vì một đòn giết địch cuối cùng kia.

Ai giết chết thì thú hồn sẽ thuộc về người đó, đây là quy củ mặc định ở Tí Hộ Sở, bởi vì có lấy được thú hồn hay không, chỉ có người giết dị sinh vật mới biết, cho dù người đó lấy được thú hồn, chỉ cần họ giữ kín miệng không nói ra, ai cũng không biết đến cùng là họ có lấy được hay không.

Dù sao thì phần lớn người đều giữ chết không buông, không có khả năng chia xẻ với người khác, cho nên mới có ước định như vậy, mọi người liền dứt khoát không hỏi tới, lấy được thú hồn thì xem như là của mình.

Răng rắc!

Thần Thiên Tử chém một kiếm lên trên cổ con sinh vật thần huyết kia, lưu lại một vết thương sâu thăm thẳm thấy cả xương, máu tươi cuồn cuộn chảy ra bên ngoài.

Nguyên bản sinh vật thần huyết chỉ còn một hơi cuối cùng, lại chịu vết thương trí mạng này, lập tức đại phát cuồng tính, cũng không biết lấy khí lực từ nơi nào, đôi cánh chồng chất vết thương liều mạng vung lên, thân thể khổng lồ quét ngang, lập tức đẩy lui mọi người, con sinh vật thần huyết kia vậy mà lại bay lên, lung la lung lay bay về phía ngọn núi khác.

Nhưng mà mọi người đều đã nhìn ra, toàn thân con sinh vật thần huyết kia đều chảy đầy máu, dòng máu màu đỏ sền sệt đang nhỏ xuống như mưa, căn bản đang hồi quang phản chiếu, khẳng định sẽ không sống nổi.

Thần Thiên Tử vội vàng gọi ra cung và tên thú hồn biến dị của mình, bắn ra một mũi tên tới sinh vật thần huyết đang lung la lung lay bay ở trên không trung kia.

Mũi tên kia trực tiếp bắn thủng cánh của sinh vật thần huyết, lại trúng thêm một đòn này, sinh vật thần huyết lập tức không thể kiên trì được nữa, đôi

cánh vặn vẹo vỗ lên vài cái, thân thể mau chóng rơi xuống phía dưới.

Bởi vì tốc độ rơi quá nhanh, những người khác còn muốn bắn sinh vật thần huyết kia cũng không kịp nữa.

Thần Thiên Tử vui mừng quá đỗi, mũi tên của mình bắn tới kia, đợi lát nữa cho dù sinh vật thần huyết té xuống đất chết, cũng được tính là do mình giết.

Đột nhiên, chỉ thấy ở giữa sườn núi có một tia sáng ngang trời xẹt qua, mũi tên hợp kim lao thẳng vào vết thương ở trên cổ sinh vật thần huyết, sau đó biến mất không thấy đâu.

Sắc mặt của Thần Thiên Tử lập tức thay đổi, những người khác thì ngây ra một lúc, mà trong chớp mắt này, con sinh vật thần huyết kia đã "bịch" một tiếng ngã lên trên tảng đá phía dưới núi, lập tức máu tươi văng ra khắp nơi, một mạng ô hô.

- Săn giết sinh vật thần huyết Tử Vũ Lân Long, đạt được thú hồn Tử Vũ Lân Long, ăn thịt của Tử Vũ Lân Long có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gien.

Âm thanh kỳ dị vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm hạnh phúc cơ hồ rên rỉ thành tiếng, nhưng mà trên mặt Hàn Sâm lại giả vờ ra vẻ thất vọng, cô đơn, bất đắc dĩ, uể oải vân vân.

Lúc này người ở trên đỉnh núi đều đang nhìn chằm chằm vào hắn, đặc biệt là Thần Thiên Tử, nếu như ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Hàn Sâm đã chết vô số lần rồi.

Tuy nói quy củ là ai lấy được thú hồn thì là của người đó, nhưng lúc này Hàn Sâm đã quyết định, cho dù đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không thừa nhận chuyện mình lấy được thú hồn, nếu không thì Thần Thiên Tử sẽ trở mặt ngay lập tức, thậm chí dốc sức liều mạng với hắn.

Mọi người trên đỉnh núi thấy biểu lộ tiếc nuối trên mặt Hàn Sâm, mặc dù không hoàn toàn tin tưởng, nhưng trong lòng lại cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Mọi người từ trên núi đi xuống, Thần Thiên Tử liền lập tức tóm lấy cổ áo của Hàn Sâm, cắn răng chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi:

- Mày có lấy được thú hồn hay không?

- Không.

Hàn Sâm khăng khăng mình không lấy được thứ gì.

Thần Thiên Tử có chút không tin, đang định đánh cho Hàn Sâm một trận, lại bị Tần Huyên ở bên cạnh ngăn lại.

- Thần Thiên Tử, người của tôi không phá hỏng quy củ, đừng nói là hắn không lấy được, cho dù hắn lấy được, anh cũng không có tư cách ép buộc hắn giao ra.

Tần Huyên lạnh mặt nói.

Hàn Sâm là của người của cô, nếu như để cho Thần Thiên Tử đánh, về sau còn ai đi theo cô lăn lộn nữa.

Thần Thiên Tử nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm, hồi lâu mới hừ lạnh một tiếng, quay người đi về phía thi thể của Tử Vũ Lân Long, rút mũi tên của Hàn Sâm từ trong cổ Tử Vũ Lân Long ra, trực tiếp bộp một tiếng bẻ thành hai đoạn, hung tợn ném lên mặt đất.

Chương 53: Thần Huyết Đồng Nha Thú

Sau khi thu thập thi thể Tử Vũ Lân Long xong, mọi người trở về Cương Giáp Tí Hộ Sở, Tần Huyên gọi một mình Hàn Sâm đi vào trong phòng làm việc của mình.

- Có lấy được thú hồn không?

Đôi mắt đẹp của Tần Huyên nhìn chằm chằm vào mắt Hàn Sâm hỏi.

- Tần đại trạm trưởng, tôi thật sự không lấy được thú hồn, sớm biết như vậy tôi đã không bắn ra mũi tên kia, kết quả vừa không được ăn thịt dê lại còn chọc ra một đống chuyện.

Mặt của Hàn Sâm còn khổ hơn ăn mướp đắng, oan ức hơn cả Đậu Nga.

Rõ ràng Tần Huyên không tin những lời này của Hàn Sâm:

- Đừng diễn nữa, nếu cậu đã lấy được thú hồn, tôi cũng không chiếm lợi của cậu, muốn bán bao nhiêu tiền thì cậu ra giá đi, nếu thích hợp tôi sẽ trả tiền, một phần cũng không thiếu, tôi trả tiền trước cũng được, tôi tin tưởng cậu.

- Tần đại trạm trưởng, có tiền chả lẽ là tôi lại không muốn kiếm? Tôi thật sự không lấy được thú hồn, nếu có thể lấy ra cho cô xem được, bây giờ tôi sẽ lấy ra liền, tôi thật sự là bị oan mà.

Hàn Sâm lộ ra vẻ buồn bực.

Tần Huyên thấy Hàn Sâm có vẻ không giống như đang nói dối, đã hơi tin tưởng một chút, cau mày nói với hắn:

- Không lấy được thú hồn thì thôi, sắp tới cậu đừng hành động một mình, cở ở lại thần xạ tổ đi, lỡ bị Thần Thiên Tử giết thì cũng đừng trách tôi không nhắc nhở.

- Đánh chết tôi cũng sẽ không đi.

Hàn Sâm liên tục gật đầu.

Sau khi trở lại thần xạ tổ, Tô Tiểu Kiều kề vai sát cánh hỏi Hàn Sâm:

- Sâm ca, nghe nói một đòn cuối cùng giết chết sinh vật thần huyết kia là do anh bắn, thế nào, lấy được thú hồn hay không?

- Tôi rất muốn lấy được, nhưng đáng tiếc lại không có mạng để dùng, đừng nói là thú hồn thần huyết, ngay cả thú hồn nguyên thủy tôi cũng còn chưa từng thấy qua đây.

Hàn Sâm giang tay ra nói.

- Nói cũng đúng, thú hồn đâu có dễ lấy được như vậy, không phải ai cũng có được vận may tốt giống như Tệ ca.

Tô Tiểu Kiều thở dài nói.

Y cũng không có quá nhiều nghi ngờ, dù sao thì tỷ lệ lấy được thú hồn quá thấp, làm sao có thể có được vận may tốt như vậy, thoáng cái đã có được thú hồn.

- Nhưng gần đây cậu nên cẩn thận hơn một chút, không nên rời khỏi Tí Hộ Sở, mặc dù cậu không lấy được thú hồn, nhưng theo tính tình của Thần Thiên Tử, chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho anh dễ dàng như vậy đâu.

Tô Tiểu Kiều lại nói thêm vài câu với Hàn Sâm.

- Tôi biết rồi.

Hàn Sâm vỗ vỗ bả vai Tô Tiểu Kiều, nghĩ thầm:

- Tên này kể ra cũng có chút lương tâm.

Sau khi trở lại phòng mình, Hàn Sâm không nhịn được lộ ra vẻ mừng như điên, liền xem xét cẩn thận thú hồn mà mình mới lấy được.

Thần huyết Tử Vũ Lân Long: Thú hồn dạng phi hành.

Giới thiệu rất đơn giản, tuy nhiên lại khiến người ta sinh ra vô hạn tưởng tượng, thứ gọi là thú hồn dạng phi hành này, Hàn Sâm đã sớm được nghe tới, có thể nói là tồn tại rất ghê gớm bên trong các loại thú hồn.

Cái gọi là phi hành kia, cũng không phải nói là bản thân thú hồn có thể phi hành, mà là có thể biến thành cánh, thú hồn phụ trợ dạng cánh chim, giúp cho nhân loại có được năng lực bay lượn giống như chim.

Nghĩ tới chuyện nhân loại có thể tự do bay lượn ở trên trời mà không cần mượn nhờ các loại máy bay, đây tuyệt đối là chuyện vô cùng kích thích.

Mấu chốt nhất chính là đã có năng lực bay lượn, vậy năng lực sinh tồn ở thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở sẽ tăng lên rất nhiều, có thể đến rất nhiều chỗ mà người bình thường không đến được để săn giết dị sinh vật.

Thú hồn dạng phi hành chính là thứ siêu đắt tiền, thậm chí còn đắt đỏ hơn cả thú hồn dạng dung hợp biến thân đồng cấp, hơn nữa thú hồn dạng phi hành ở trong thế giới Tí Hộ Sở cũng rất ít ỏi, cho dù có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

- Lần này đúng là phát tài rồi, thú hồn thần huyết dạng phi hành, cũng không biết trong toàn bộ không gian thứ nhất ở Thần Chi Tí Hộ Sở có mấy cái.

Hàn Sâm hưng phấn tới mức cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Thú hồn dạng phi hành cấp nguyên thủy, tốc độ bay rất chậm, hơn nữa bay cũng không cao, nhiều lắm thì cũng chỉ cao vài thước, giống như là gà rừng bay vậy, nhìn vô cùng thê thảm.

Thú hồn dạng phi hành cấp biến dị tốt hơn một chút, nhưng mà tốc độ cùng tính linh hoạt vẫn hơi kém, thú hồn dạng phi hành cấp thần huyết thì mạnh hơn rất nhiều. Chỉ là đừng nói tới cấp thần huyết, cho dù là cấp biến dị, Hàn Sâm cũng chưa từng thấy qua ở Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Đương nhiên, điều này cũng là do ở xung quanh Cương Giáp Tí Hộ Sở, dị sinh vật có được năng lực bay lượn trên không tương đối ít.

Không gian trong gian phòng quá nhỏ, Hàn Sâm không thể gọi ra cánh chim ở chỗ này, hơn nữa sau khi hưng phấn qua đi, ánh mắt của hắn lại bị con Đồng Nha Thú đã y hệt như là pho tượng đồng đỏ kia hấp dẫn.

Hôm nay trên thân Đồng Nha Thú đã không nhìn thấy một chút màu xanh nào, toàn thân như được đồng đỏ tạo thành, cả người đều lòe lòe phát sáng, giống như là đã được dùng giấy nhám đánh bóng qua.

- Cấp thần huyết… Đồng Nha Thú đã tiến hóa đến cấp thần huyết…

Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào Đồng Nha Thú, trong lòng vui sướng khó có thể nói nên lời.

Thời gian ba tháng, đau khổ chờ đợi ba tháng, đợi không chỉ là một con sinh vật thần huyết, mà là một sự hi vọng to lớn.

Trước kia trong lòng Hàn Sâm còn có chút thấp thỏm không yên, có chút bất an, sợ là sẽ có biến cố gì đó, nhưng bây giờ tất cả đều đã được khẳng định.

Ba tháng, chỉ cần ba tháng, hắn đã có thể nuôi ra một sinh vật thần huyết, nếu như để cho những người khác biết, chỉ sợ tất cả mọi người đều sẽ điên cuồng.

Giống như hôm nay, nhiều người săn giết Tử Vũ Lân Long như thế mà vẫn rất khó khăn, hơn nữa sau khi giết được Tử Vũ Lân Long, còn không phải là một người có thể độc hưởng, mặc dù nhất định Thần Thiên Tử được chia nhiều nhất, nhưng bọn Tần Huyên cũng được chia một bộ phận.

Bộ phận của Thần Thiên Tử kia, còn phải chia cho người dưới tay y, cho dù là không chia, vậy cũng phải bỏ ra đủ chỗ tốt cho đám thủ hạ.

Nếu không phải loại con nhà giàu như thiếu gia tập đoàn Tinh Vũ, tuyệt đối không có khả năng giữ lại toàn bộ thịt sinh vật thần huyết, hơn nữa cho dù ăn hết, đó cũng chỉ là một bộ phận mà thôi, có thể lấy được mấy điểm thần gien đây?

Săn giết giống như vậy, một tháng có một lần đã vô cùng may mắn, hai tháng có thể thành công một lần đã rất tốt, ba tháng thậm chí càng lâu hơn cũng không chừng, đó là dưới tình huống tiêu tốn rất nhiều nhân lực vật lực.

Mà Hàn Sâm lại có thể cách mỗi ba tháng một mình hưởng dụng thịt của một con sinh vật thần huyết, sự chênh lệch giữa đôi bên quả thực không có cách nào tưởng tượng.

Chỉ cần nhìn việc Thần Thiên Tử và Tần Huyên cũng đã hai mươi mấy rồi, nhưng vẫn chưa thể tiến lên thế giới thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, liền

biết tiến hóa max điểm thần gien khó khăn tới mức nào.

Sau lưng Thần Thiên Tử có tập đoàn Tinh Vũ, sau lưng Tần Huyên là quân đội, ngay cả bọn họ đều không có năng lực trong vòng mười năm dùng thần gien để tiến hóa thân thể, thậm chí còn có khả năng phải kéo dài tới mười lăm hai mươi năm, nếu vận may không tốt thậm chí càng lâu hơn nữa.

Mà Hàn Sâm có được viên tinh thể màu đen kia, tối đa chỉ cần năm năm là hắn sẽ có đủ điểm thần gien để tiến hóa.

Phản ứng đầu tiên của Hàn Sâm không phải là giết Đồng Nha Thú để ăn thịt, mà là đi thật nhanh tới quảng trường, dùng tiền mua một sinh vật cấp nguyên thủy còn sống mang về.

Bây giờ một phút đồng hồ hắn cũng không muốn chậm trễ, phải lập tức nuôi sinh vật thần huyết tiếp theo, hơn nữa gần đây hắn cũng không dám đi ra ngoài, sợ bị Thần Thiên Tử trả thù.

Mang theo sinh vật nguyên thủy vừa mua được trở lại gian phòng của mình, Hàn Sâm cũng không do dự nữa, trực tiếp làm thịt con Đồng Nha Thú đã tiến hóa thành sinh vật thần huyết kia.

Đồng Nha Thú còn lâu mới có được sức mạnh giống như sinh vật thần huyết hoang dã, rất nhanh đã bị Hàn Sâm giết chết.

- Săn giết thần huyết Đồng Nha Thú, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 1 đến 10 điểm thần gien.

Mặc dù không lấy được thú hồn, nhưng mà Hàn Sâm vẫn hưng phấn khó có thể tự kiềm chế, mau chóng bắc nồi, chuẩn bị hầm một nồi thịt ngon.

Chương 54: Lễ Vật Nhỏ

- Ăn thịt thần huyết Đồng Nha Thú, đạt được 1 điểm thần gien.

- Ăn thịt thần huyết Đồng Nha Thú, đạt được 1 điểm thần gien.

- ...

Hai ngày sau, Hàn Sâm đã ăn hết một nồi thịt Đồng Nha Thú lớn, ngay cả xương cốt đều bị Hàn Sâm đập vỡ hút sạch sẽ cốt tủy, xương cốt còn dư lại hầm tiếp, cho tới tận lúc một chút mùi vị cũng không còn, lúc này mới ném những miếng xương đã bị nấu tới xám trắng kia vào trong lửa thiêu hủy.

Trọn vẹn bảy điểm thần gien, cộng thêm mười tám điểm thần gien lúc trước, bây giờ Hàn Sâm đã có được hai mươi lăm điểm thần gien rồi, tố chất thân thể một lần nữa lại được tăng lên, cảm giác trong thân thể dường như có sức lực dùng không hết.

Nhìn thoáng qua La Thú cấp nguyên thủy đang được hắn nuôi dưỡng ở trong lồng sắt, Hàn Sâm nhịn không được chậc chậc lưỡi.

Thể hình của La Thú tương đối nhỏ, trên thân thể không có lông, sau này có thể ném toàn bộ vào trong nồi nấu, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không lãng phí, đây chính là nguyên nhân mà Hàn Sâm lựa chọn mua La Thú.

Ngày hôm qua Tần Huyên còn chia thịt Tử Vũ Lân Long ra, vốn Tần Huyên cũng chỉ được chia cho non nửa con, sau đó lại chia xuống cho nhiều người như vậy, đến trong miệng mỗi người cũng không được bao nhiêu.

Hơn nữa cho dù ăn hết toàn bộ Tử Vũ Lân Long, tối đa cũng chỉ được mười điểm thần gien, mỗi người được chia một khối nhỏ như vậy, chỉ tương đương với một phần ngàn của toàn bộ Tử Vũ Lân Long, căn bản không có tác dụng gì.

Cho nên Hàn Sâm đều làm giống như phần lớn người, đều lựa chọn nhận lấy hai mươi vạn Tả Toàn Tệ với tư cách tiền đền bù, không muốn lấy một khối thịt Tử Vũ Lân Long nho nhỏ kia.

Hàn Sâm phát hiện ra mình vẫn còn rất thiếu tiền, trong nhà muốn có sinh hoạt tốt hơn thì cần rất nhiều tiền, chính hắn cũng cần tiền để mua sắm một ít nhu yếu phẩm, nhưng khi nhìn lại thẻ của mình, cho dù mới vừa lĩnh về hai mươi vạn, cũng chỉ có chưa đến 30 vạn.

- 30 vạn cũng chỉ có thể mua một mũi tên thép Z.

Hàn Sâm âm thầm cười khổ, mũi tên thép Z kia đã bị Thần Thiên Tử bẻ gãy, hắn nhặt đoạn tên gãy trở về, sau này thử tìm người bán mũi tên kia xem có thể tiêu ít tiền sửa lại hay không.

- Không được, mình phải nghĩ biện pháp kiếm được một thú hồn dạng mũi tên mới được, mũi tên thép Z không đáng tin cậy, chưa nói tới đắt đỏ, nó còn kém thú hồn dạng mũi tên quá xa, hơn nữa thú hồn dạng mũi tên còn có thể sử dụng rất nhiều lần, không cần phải đi nhặt lại.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, phải tới chỗ nào mới có thể tìm được một thú hồn dạng mũi tên.

Thú hồn dạng mũi tên cấp nguyên thủy thì Hàn Sâm không hề có hứng thú, không mạnh hơn mũi tên thép Z kia bao nhiêu, hơn nữa giá tiền cũng đắt vô cùng, gấp mấy lần mũi tên thép Z.

Giống như thú hồn biến dị dạng mũi tên của Thần Thiên Tử và Dương Mạn Lệ, Hàn Sâm rất muốn có một mũi, sau khi trái lo phải nghĩ, liền quyết định chuẩn bị tìm Dương Mạn Lệ hỏi thăm một chút, thú hồn biến dị dạng mũi tên kia của cô ta là săn giết dị sinh vật nào mới có thể lấy được, có lẽ là mình cũng thử đi tìm vận may xem.

- Hình như Dương Mạn Lệ không có cảm tình gì với mình, chỉ sợ sẽ không nói cho mình biết, hơn nữa rất nhiều ngày rồi chưa trở về nhà, về nhìn một cái trước đã, sau đó lên internet tìm một chút tư liệu, xem thử gần Cương Giáp Tí Hộ Sở có chỗ nào kiếm được thú hồn dạng mũi tên hay không.

Hàn Sâm nghĩ thế liền truyền tống rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm về đến nhà, mẹ vẫn còn ở không gian thứ hai của thế giới Tí Hộ Sở, Tiểu Nghiên cũng đang ở trường chưa trở về.

Hàn Sâm tắm rửa một cái lền lên trên internet tìm tư liệu, các tiền bối từng sống ở Cương Giáp Tí Hộ Sở trước đây đã để lại không ít tâm đắc, nhưng đại bộ phận trong đó đều là những thông tin rất phổ thông vô dụng, Hàn Sâm tìm tòi một hồi lâu, rốt cục tìm được một bản tư liệu hữu dụng.

Hàn Sâm đang định xem xét cẩn thận, đột nhiên nghe được tiếng chuông cửa, nhìn thoáng qua máy giám sát, phát hiện người đứng ở cửa lại là Tuyết Tịch, bên cạnh còn có người tứ ca Phương Cảnh Kỳ kia của cô.

- Tại sao anh ta lại tới đây?

Hàn Sâm biết Phương Cảnh Kỳ không hề có cảm tình gì với mình, trước kia hai người còn có một chút xung đột nhỏ, không nghĩ tới vậy mà y lại tới nhà hắn.

Mở cửa, Hàn Sâm cười nói với Tuyết Tịch:

- Tiểu Tuyết, rất lâu rồi em không có đến nhà anh đấy.

Vẻ mặt Tuyết Tịch lại có chút cổ quái, nhỏ giọng nói:

- Nếu Sâm ca cảm thấy không tiện, hiện tại chúng em sẽ rời đi ngay.

Nói xong, Tuyết Tịch đang định lôi kéo Phương Cảnh Kỳ rời đi, nhưng mà Phương Cảnh Kỳ lại bất vi sở động, cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói:

- Hai người là bạn cùng nhau lớn lên từ nhỏ, có gì mà tiện với không tiện? Cậu nói có đúng không?

- Xác thực không có vấn đề gì, vào nhà rồi nói.

Lúc này sao Hàn Sâm không nhìn ra được, lần này chỉ sợ Phương Cảnh Kỳ là đến gây phiền toái.

Sau khi mời Phương Cảnh Kỳ và Tuyết Tịch vào nhà, Hàn Sâm thuận tiện cầm hai bình nước cho bọn họ:

- Trong nhà chỉ có thứ này, thông cảm chút nhé.

- Không sao cả.

Phương Cảnh Kỳ cũng không thèm tính toán, không hề đụng vào nước, nhìn Hàn Sâm nói:

- Hiện tại cậu đang ở Tí Hộ Sở nào?

- Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm cũng không giấu diếm, nói thẳng ra.

- Sâm ca ở Cương Giáp Tí Hộ Sở? Tại sao em không nghe Hàn Hạo nhắc đến?

Tuyết Tịch hơi ngẩn ra.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói:

- Có thể là chưa gặp nhau đi.

Nhưng mà lời này hiển nhiên không lừa được Tuyết Tịch, nhưng Tuyết Tịch chỉ là nghi hoặc trong lòng, không tiếp tục hỏi.

Phương Cảnh Kỳ lại nhìn Hàn Sâm nói:

- Nếu anh ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, vậy thì thật là trùng hợp, tôi có một người bạn học cũng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, tên của y ở bên trong đó là Quyền ca, không biết anh có nghe nói qua chưa?

- Quyền ca là một trong ba bá chủ ở Cương Giáp Tí Hộ Sở hiện nay, tôi muốn không nghe nói cũng rất khó.

Hàn Sâm nói.

- Thật sự là rất tốt.

Phương Cảnh Kỳ cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm:

- Lần trước anh đưa cho tôi một cái lễ vật nhỏ, nhận mà không trả lễ thì cũng không hay, hôm nay tôi cũng muốn đưa cho anh một cái lễ vật nhỏ, không biết anh có thu hay không?

- Tôi là người không thích thu lễ, hai người có thể tới nơi này thăm tôi, tôi đã rất cao hứng rồi.

Nhìn ánh mắt giống như đang cầu khẩn của Tuyết Tịch ở bên cạnh, Hàn Sâm lắc đầu nói, vì không muốn để cho Tuyết Tịch khó xử, hắn cũng không muốn lại phát sinh xung đột với Phương Cảnh Kỳ nữa.

- Một cái thú hồn biến dị, anh cũng không có hứng thú sao?

Phương Cảnh Kỳ cũng không giận dữ, nhìn Hàn Sâm chậm rãi nói.

- Thú hồn biến dị?

Hàn Sâm hơi có hơi kinh ngạc nhìn Phương Cảnh Kỳ, lập tức nhớ tới dụng ý của Phương Cảnh Kỳ vừa rồi khi nhắc tới Quyền ca.

Phương Cảnh Kỳ nhìn Hàn Sâm giống như cười mà không phải cười nói:

- Hai người chúng ta đi lên sàn đánh lộn chơi một chút, bất kể thắng bại thế nào, tôi đều sẽ nhờ cho Quyền ca cho anh một cái thú hồn biến dị, anh cảm thấy lễ vật này như thế nào?

Dùng tính tình của Hàn Sâm, có chỗ tốt như vậy, nhất định sẽ một lời đồng ý luôn, lấy chỗ tốt trước rồi nói sau.

Nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của Tuyết Tịch, Hàn Sâm nhún vai nói:

- Không có công lao thì không thể nhận lợi ích, thú hồn biến dị coi như thôi đi, hai người ăn cơm chưa, nếu chưa thì ở lại ăn bữa cơm, nếm thử tay nghề của tôi xem thế nào.

Phương Cảnh Kỳ cho rằng Hàn Sâm không tin y, liền cầm máy truyền tin, bấm một dãy số, lập tức bắn ra một thân ảnh nam tử giống như tháp thép, nam tử kia lại cười híp mắt nhìn Phương Cảnh Kỳ:

- Chú tư, lâu như vậy rồi không gặp, da thịt cậu càng ngày càng mịn màng đó…

- Quyền ca, có chút chuyện muốn nhờ anh giúp một tay, tôi có người bạn ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, muốn nhờ anh chăm sóc anh ta một chút, cho anh ta một cái thú hồn biến dị để sử dụng.

Phương Cảnh Kỳ khẽ cười nói.

- Nếu người khác nói lời này tôi khẳng định sẽ bảo y cút ngay, nhưng cậu thì lại khác, sau này bảo người kia đến Cương Giáp Tí Hộ Sở tìm tôi, xem như cậu nợ tôi một lần. . .

Quyền ca đồng ý rất sảng khoái.

Sau khi tắt máy truyền tin, Phương Cảnh Kỳ cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói:

- Bây giờ anh có đồng ý thu lễ vật của tôi chưa?

Chương 55: Mỗi Lần Một Vạn

Hàn Sâm biết là Phương Cảnh Kỳ đã hiểu lầm ý của hắn, nhưng sau khi hắn nhìn Phương Cảnh Kỳ một lát, chợt cười một cái rồi nói:

- Sàn đấu thì tôi thấy rằng chúng ta không cần đi i, không bằng ở trong nhà chơi chút trò chơi nhỏ đi?

Tuyết Tịch tỏ vẻ tội nghiệp nhìn Hàn Sâm, nhưng mà lần này Hàn Sâm không hề nhìn cô.

Hàn Sâm biết rõ loại người như Phương Cảnh Kỳ, nếu như không đạt được mục đích chắc chắn sẽ không bỏ qua.

- Trò chơi nhỏ gì?

Phương Cảnh Kỳ cau mày nói.

- Đã từng chơi trò đánh tay chưa?

Hàn Sâm cười mà không cười nhìn Phương Cảnh Kỳ nói.

Phương Cảnh Kỳ lập tức nhếch miệng:

- Đương nhiên đã từng chơi qua, hoàn toàn không có gì khó khăn.

Trò đánh tay theo như lời Hàn Sâm, chính là một người giữ tay lơ lửng ở giữa không trung, lòng bàn tay đặt ngang úp xuống dưới, người còn lại thì lòng bàn tay ngửa lên trên, tay hai người áp sát vào nhau, sau đó nghĩ cách phân tán sự chú ý của đối phương, thừa dịp bất ngờ lật qua đánh lên mu bàn tay đối thủ.

Đánh trúng thì cứ tiếp tục đánh, mãi cho đến khi đánh hụt mới thôi, đổi lại bàn tay của đối phương xuống phía dưới.

- Tay áp tay đúng là không có gì khó, chúng ta chơi khó hơn một chút đi, đánh không áp tay thì sao?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Phương Cảnh Kỳ.

- Không thành vấn đề.

Phương Cảnh Kỳ cũng cười.

Trò đánh tay chính là thử thách năng lực phản ứng, Phương Cảnh Kỳ tự nhận có năng lực phản ứng hơn xa Hàn Sâm, đương nhiên không sợ trò chơi đánh tay này.

Hơn nữa chỗ tốt của trò chơi này chính là chỉ cần có thể đánh trúng, liền có thể liên tục đánh tiếp, cũng đúng với ý nghĩ của Phương Cảnh Kỳ, y vốn có chủ tâm muốn dạy dỗ Hàn Sâm, lần này phải đánh cho Hàn Sâm không ngẩng lên được mới thôi.

- Chúng ta định trước quy củ trước, động thủ dứt khoát, chỉ được dùng tay, bất kể anh có lật tay hay không, đều xem như là đánh.

Hàn Sâm nói ra quy củ trước.

- Được, tôi cho anh đánh trước.

Phương Cảnh Kỳ rất tự tin đưa mu bàn tay tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn chưa đưa tay đến phía dưới bàn tay anh ta, chỉ là cười tủm tỉm nhìn Phương Cảnh Kỳ:

- Anh Phương, vừa rồi anh nói có một cái thú hồn biến dị?

Phương Cảnh Kỳ cũng không ngốc, mặc dù y không quan tâm tới một cái thú hồn biến dị, nhưng cũng không thể vô cớ để cho Hàn Sâm chiếm lợi, liền mở miệng nói:

- Vừa rồi tôi nói là phải đi tới sàn đấu, vô luận thắng thua đều đưa cho anh một cái thú hồn biến dị, nhưng chỉ chơi đánh tay thôi thì, xem như là tặng thưởng đi, nếu anh có thể đánh trúng tôi, tôi liền tặng cho anh.

- Anh Phương, như vậy khó tránh có chơi nhàm chán, hơn nữa tôi cũng không thích chiếm lợi của người khác.

Hàn Sâm trầm ngâm nói:

- Thú hồn biến dị coi như thôi đi, chúng ta liền cược một phần thưởng, nếu anh đánh trúng tôi, tôi liền trả cho anh 1 vạn tệ, nếu tôi đánh trúng anh, anh cũng phải trả cho tôi 1 vạn tệ, anh cảm thấy thế nào?

Lần trước Hàn Sâm nếm qua thiệt thòi với Tần Huyên, Tần Huyên cho hắn con thú hồn biến dị dạng sủng vật Miêu Quân kia, căn bản không có sức chiến đấu gì, mỗi ngày Hàn Sâm còn phải cho nó ăn thịt, không khác gì nuôi tổ tông.

Cho nên trước khi thấy được thú hồn, Hàn Sâm cảm thấy lấy tiền vẫn tốt hơn.

- Rất công bằng, tôi bắt đầu có chút thích anh rồi, nhưng mà 1 vạn tệ có phải là hơi ít hay không, nếu không thì một lần mười vạn đi?

Phương Cảnh Kỳ nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm lắc đầu:

- Đều là bạn của Tiểu Tuyết, thua nhiều cũng không hay.

Tuyết Tịch vội vàng nói:

- Đúng vậy, chỉ là một trò chơi, không cần cược nhiều tiền như vậy chứ, một lần 1 vạn tệ đã nhiều lắm rồi.

- Nếu anh đã sợ thua, vậy thì một vạn cũng được.

Phương Cảnh Kỳ nhún vai.

Hàn Sâm không nói gì thêm, chỉ là cười híp mắt nhìn Phương Cảnh Kỳ, bây giờ Phương Cảnh Kỳ trong mắt hắn đã không còn là một người nữa, mà là một cái kho tiền di động, hắn đang lo lắng không biết kiếm tiền như thế nào, vậy mà Phương Cảnh Kỳ lại tự mình dẫn xác tới, nếu như không cầm số tiền này, quả thực là thiên địa bất dung.

Nói đến trò đánh tay, chỉ cần năng lực phản ứng không chênh lệch quá lớn, Hàn Sâm cho rằng không có mấy người có thể vượt được hắn.

Tính bạo phát cùng với nắm chặt thời cơ xuất thủ, hắn tuyệt đối là đỉnh cấp bên trong đỉnh cấp, có thể so sánh với sát thủ tinh anh, trước khi có được viên tinh thạch màu đen kia, hắn chính là dựa vào thứ này để kiếm cơm, loại người thuần túy dựa vào năng lực phản ứng như Phương Cảnh Kỳ, sao có thể là đối thủ của hắn được.

- Tôi cho anh đánh trước.

Phương Cảnh Kỳ một lần nữa đưa bàn tay tới trước mặt Hàn Sâm, anh ta không cho rằng bằng vào năng lực phản ứng của anh ta, Hàn Sâm có thể đánh trúng được.

Ở độ tuổi này của Hàn Sâm, nhiều lắm chỉ mới vào không gian Thần Chi Tí Hộ Sở được một năm, gien tiến hóa vô cùng hạn chế, huống chi Hàn Sâm xuất thân trong loại gia đình này, khả năng đạt được gien cao cấp sẽ thấp hơn.

Phương Cảnh Kỳ thì đã ở không gian Thần Chi Tí Hộ Sở nhiều năm rồi, đã lấy được một lượng lớn gien, tự nhận tố chất thân thể cùng năng lực phản

ứng hơn xa Hàn Sâm, đây là tiêu chuẩn bất di bất dịch, cho nên Hàn Sâm không thể nào đánh trúng anh ta được.

- Vậy tôi sẽ không khách khí nữa.

Hàn Sâm đưa bàn tay xuống phía dưới tay Phương Cảnh Kỳ, bảo trì một chút khoảng cách với bàn tay Phương Cảnh Kỳ, sau đó giữ bất động trên không trung, hỏi một tiếng:

- Bắt đầu chưa?

- Đã bắt đầu… BA~...

Phương Cảnh Kỳ vừa mới nói xong ba chữ đã bắt đầu, bàn tay của Hàn Sâm đã lật lên đánh tới, bộp một tiếng đánh lên mu bàn tay của y, mu bàn tay trắng nõn của Phương Cảnh Kỳ lập tức đỏ lên.

- 1 vạn tệ, Tiểu Tuyết, em ghi chép lại giúp anh.

Hàn Sâm nói với Tiểu Tuyết ở bên cạnh.

- Ghi lại.

Phương Cảnh Kỳ cũng cắn răng nói với Tiểu Tuyết, trong lòng y vô cùng không phục, nghĩ rằng Hàn Sâm thừa dịp y đang nói chuyện ra tay, cho nên y mới không kịp phản ứng như vậy.

Tiểu Tuyết vội vàng kết nối với máy ghi chép thông tin, ở phía trên vẽ lên một nét ngang.

- Lại đến.

Phương Cảnh Kỳ lại đưa bàn tay đến trước mặt Hàn Sâm.

- Bắt đầu chưa?

Hàn Sâm đưa bàn tay tới trước hỏi.

Phương Cảnh Kỳ hết sức chăm chú chằm chằm vào bàn tay Hàn Sâm, ánh mắt nhìn lom lom, cũng không ngẩng đầu lên nhìn Hàn Sâm, chỉ là hơi gật đầu.

Đã có bài học lúc trước, lúc này Phương Cảnh Kỳ đã chuẩn bị đầy đủ, thề bất kể như thế nào cũng sẽ không bị Hàn Sâm lừa nữa.

Lần này Hàn Sâm lại không hề vội vã đánh, thậm chí căn bản không có ý tứ muốn đánh, ngược lại còn quay đầu nhìn về phía Tuyết Tịch, cười tủm tỉm nói:

- Tiểu Tuyết, anh kể cho em nghe một câu chuyện thú vị nhé?

- Bây giờ ư?

Tuyết Tịch ngây ra một lúc.

Hàn Sâm hơi gật đầu, liền nói tiếp:

- Có một con chó nhỏ đáng yêu tới sa mạc để du lịch, nó mang đủ nước và thức ăn, nhưng kết quả là chưa tới hai ngày đã chết rồi, em có biết tại sao không?

- Nó gặp phải bão cát à?

Tuyết Tịch nói.

- Không hề, gió êm sóng lặng, thời tiết rất tốt.

Hàn Sâm cười nói.

- Là bởi vì nó bị lạc đường?

Tuyết Tịch lại phán đoán.

- Có nước và thức ăn sung túc, cho dù lạc đường cũng sẽ không chết.

Hàn Sâm nói.

- Em không đoán được nữa, là vì sao vậy?

Kỳ thật là Tuyết Tịch không có tâm tư gì đi đoán vấn đề của Hàn Sâm, tâm tư của cô đều ở trên tay Hàn Sâm và Phương Cảnh Kỳ.

- Bởi vì con chó nhỏ đáng yêu kia không tìm thấy cột điện, cho nên nín nhịn tới chết.

Hàn Sâm cười nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tuyết Tịch ửng đỏ:

- Sâm ca, anh thật đáng ghét.

- Thấp kém… BA~...

Mặt Phương Cảnh Kỳ lạnh lùng nói một câu, đột nhiên chỉ cảm thấy mu bàn tay tê rần, âm thanh đánh tay trong trẻo đã truyền vào trong tai.

Chương 56: Chơi Nữa Tôi Làm Cháu Cậu

Mặt Phương Cảnh Kỳ có chút đỏ lên, trong lòng thầm hận mình lơ là chủ quan, cũng thầm mắng Hàn Sâm xảo trá.

Hàn Sâm vậy mà kể loại chuyện thấp kém này với Tuyết Tịch, y mới bị tức giận phân tâm, nếu không Hàn Sâm sao có thể đánh trúng.

- 1 vạn, ghi lại nào.

Hàn Sâm nói với Tuyết Tịch.

- Tiếp tục.

Phương Cảnh Kỳ lại đưa tay tới.

Sau khi Hàn Sâm đưa tay tới, giống như lần trước, lại nói với Tuyết Tịch:

- Lại có một con chó nhỏ đáng yêu, chuẩn bị nước và thức ăn sung túc đi tới sa mạc du lịch, lúc này nó cũng tìm được cột điện, nhưng cuối cùng vẫn chết, em có biết tại sao không?

- Tại sao?

Lần này Tuyết Tịch nghiêm túc suy nghĩ, nhưng cũng không đoán ra đáp án.

- Đây là anh đang đố em mà?

Hàn Sâm dứt khoát không nhìn Phương Cảnh Kỳ nữa, quay đầu nhìn sang Tuyết Tịch nói.

- Em không đoán được.

Tuyết Tịch gắt giọng.

- Được rồi được rồi, anh nói cho em biết vậy, đó là bởi vì bên trên cột điện có treo một tấm bảng, trên tấm bảng đó viết nơi này cấm đại tiểu tiện, vì vậy con chó nhỏ đáng yêu lại nín nhịn tới chết.

Phốc!

Tuyết Tịch không nhịn được cười ra thành tiếng.

Phương Cảnh Kỳ biết rõ đây là Hàn Sâm muốn dụ dỗ y phân tâm, nhưng y thấy Hàn Sâm nhìn tới Tuyết Tịch, căn bản không hề nhìn tới y, cho nên vội vàng nói với Hàn Sâm:

- Rốt cuộc là cậu kể chuyện hay là… BA~...

Lời còn chưa nói hết, bàn tay của Hàn Sâm đã đánh lên trên mu bàn tay của y, liên tục đánh cho ba lượt, mu bàn tay của Phương Cảnh Kỳ đã đỏ bừng lên, nhưng mặt của Phương Cảnh Kỳ lại càng đỏ hơn.

- Tiếp tục!

Phương Cảnh Kỳ cắn răng tiếp tục đưa tay đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm bày xong tư thế, lại tiếp tục kể chuyện cho Tuyết Tịch:

- Lại có một con chó nhỏ đáng yêu đi tới sa mạc du lịch, lần này nó mang đủ nước và thức ăn, cũng tìm được cột điện, trên cột điện cũng không treo bất kỳ tấm bảng nào, nhưng cuối cùng nó vẫn bị chết, em có biết tại sao không?

Lần này Phương Cảnh Kỳ hoàn toàn nhịn xuống không nhìn tới Hàn Sâm, cũng không nói chuyện, trong lòng đã quyết định, mặc kệ Hàn Sâm dụ dỗ y như thế nào đi nữa, y vẫn quyết tâm nhìn chòng chọc vào cổ tay Hàn Sâm, tuyệt đối không để cho Hàn Sâm lợi dụng bất kỳ cơ hội nào.

Chờ sau khi Hàn Sâm nói đáp án cho Tuyết Tịch, mắt Phương Cảnh Kỳ vẫn không hề nhúc nhích nhìn chằm chằm vào cổ tay Hàn Sâm.

- Thằng khốn cậu chờ đấy, đợi lát nữa lúc tôi đánh cậu, cậu sẽ biết sự lợi hại của tôi.

Trong lòng Phương Cảnh Kỳ âm thầm quyết tâm.

Hàn Sâm thấy Phương Cảnh Kỳ hoàn toàn không bị phân tâm, liền than thở nói:

- Sự tập trung của anh Phương thật sự quá tốt, nghĩ tới Hàn Sâm tôi tung hoành giới đánh tay hai mươi năm, từ xưa tới nay không một ai có thể tránh được dao động đại pháp của tôi, anh Phương không hổ là hậu nhân danh môn.

- Bớt nói lời vô ích… BA~...

Phương Cảnh Kỳ mới nói được một câu liền đã biến sắc, nhưng đã không kịp nữa rồi, mu bàn tay lại bị Hàn Sâm hung hăng đánh cho một cái.

Lúc này Phương Cảnh Kỳ hận không thể tìm một tảng đá tự đập đầu chết ở chỗ này, không ngờ vẫn bị Hàn Sâm lừa, tức giận đến mức cả khuôn mặt đều đỏ bừng, giống như là Quan Công từ trên bệ thờ đi xuống vậy.

- Tiếp tục!!

Hai chữ này Phương Cảnh Kỳ nghiến răng nghiến lợi nói, khiến cho Tuyết Tịch ở một bên lo lắng nhìn.

Hàn Sâm lại để tay ở dưới lòng bàn tay của Phương Cảnh Kỳ, chỉ là lúc này hắn cũng không kể chuyện cho Tuyết Tịch nữa, chỉ là cười mà không phải cười nhìn Phương Cảnh Kỳ nói:

- Có phải là thua không phục lắm không? Có phải cảm thấy nếu như không bị tôi làm cho phân tâm, anh nhất định sẽ không thua?

Lần này Phương Cảnh Kỳ hoàn toàn không thèm để ý tới Hàn Sâm, bất kể hắn nói cái gì, y đều là mắt điếc tai ngơ, giống như lão tăng nhập định.

- Lòng tĩnh như mặt nước, trời sập cũng không sợ hãi. . .

Trong lòng Phương Cảnh Kỳ thầm niệm thanh tâm bí pháp, căn bản không để ý tới Hàn Sâm nói cái gì, y đã quyết tâm muốn thắng Hàn Sâm ván này, sau đó lại hung hăng trừng trị Hàn Sâm, đến lúc đó y cũng sẽ kể chuyện cho Tuyết Tịch, cũng muốn đánh tay của Hàn Sâm, còn muốn. . .

Hàn Sâm thấy Phương Cảnh Kỳ không hề động đậy gì, liền khẽ thở dài một tiếng nói:

- Người như anh Phương đây, thật sự là người tuấn tú tài giỏi hiếm thấy, xem ra tôi phải chăm chỉ một chút, bỏ ra ba thành công lực đối phó với anh.

PHỐC!

Tuyết Tịch nhìn thấy Hàn Sâm nghiêm trang nói chuyện, không biết vì sao chỉ muốn cười, nhịn không được cười ra thành tiếng.

Phương Cảnh Kỳ vẫn nhìn chòng chọc vào cổ tay Hàn Sâm, sự tập trung xem như không tệ.

- Anh Phương chú ý, xem Đế Hoàng bí kỹ đánh tay của tôi, cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn chém gió thủ. . .

Hàn Sâm khí thế mười phần hét lớn một tiếng.

- Hừ, tôi cứ bất động đấy, xem cậu còn có thể làm trò mèo gì.

Trong lòng Phương Cảnh Kỳ cười lạnh.

- BA~...

Lần này Phương Cảnh Kỳ hết sức chăm chú, nhưng khi Hàn Sâm ra tay, y vẫn không kịp né tránh.

- Tiếp tục…

Trong lòng Phương Cảnh Kỳ không phục, làm sao mình không tránh được, nhất định là Hàn Sâm dùng quỷ kế gì đó.

- Tôi thấy hay là thôi đi, thân là Đế Hoàng của giới đánh tay, bắt nạt anh tôi quả thật không đành lòng.

Hàn Sâm ngửa mặt lên trời một góc 45 độ thở dài.

- Đành cái đầu của cậu, tôi không trả tiền nổi sao? Tiếp tục!

Phương Cảnh Kỳ hận không thể một tát đánh chết Hàn Sâm, tôi sao có thể làm ra cái loại chuyện thua không chịu nổi này.

- Vậy thì anh đừng trách tôi vô tình.

Hàn Sâm đưa tay tới.

- BA~!

- Tiếp tục!

- BA~!

- Tiếp tục!!

- Ba ba ba…

Phương Cảnh Kỳ đã chơi tới đỏ cả mắt rồi, y thế nào cũng không thể chấp nhận mình thế mà không tránh được, Hàn Sâm chỉ là một tên xảo trá hèn hạ vô sỉ, dưới tình huống trực tiếp đối mặt, tại sao y vẫn không tránh được.

Thế nhưng mà mặc kệ Phương Cảnh Kỳ thử như thế nào đi nữa, y đều trốn không thoát.

- Tiếp tục… Ba ba ba… Tiếp tục… Ba ba ba…

Âm thanh trong trẻo không ngừng vang lên ở trong phòng khách, Tuyết Tịch bên cạnh đã sớm nhìn tới ngây người, cô như thế nào cũng không ngờ được, người thua lại là Phương Cảnh Kỳ, hơn nữa Phương Cảnh Kỳ còn thua thảm như vậy, lúc đầu cô còn lo lắng cho Hàn Sâm, nhưng hiện tại cô mới phát hiện ra, có lẽ người cần cô lo chính là Phương Cảnh Kỳ.

Chờ lúc Phương Cảnh Kỳ rời khỏi nhà Hàn Sâm, mu bàn tay đã sưng phồng giống như chân heo, sắc mặt trắng bệch một mảnh, cũng không biết là do tức giận hay là thẹn thùng.

- Anh Phương, ngày khác có rảnh đến chơi đánh tay nữa nha.

Hàn Sâm quơ sấp tiền một trăm vạn trong tay, thâm tình chân thành vẫy tay từ biệt Phương Cảnh Kỳ.

Phương Cảnh Kỳ đang ở bên trên phi thuyền thiếu chút nữa lảo đảo é xuống, trong lòng thầm mắng nói:

- Nếu tôi đến chơi đánh tay với cậu nữa, vậy Phương Cảnh Kỳ tôi chính là cháu trai của cậu.

Nguyên bản Hàn Sâm còn muốn nói thêm vài câu, thế nhưng phi thuyền đã ầm một tiếng, gia tốc đủ phá không bay đi, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

- Không ngờ chơi vui vẻ như vậy mà còn có thể kiếm được một trăm vạn, sớm biết Phương Cảnh Kỳ chịu chơi như thế, mình đã đồng ý với anh ta chơi một lần mười vạn rồi.

Hàn Sâm tiếc hận liếm môi một cái, ôm một trăm vạn vào ngực trở về phòng.

Chương 57: Đầm Lầy Hắc Ám

Hàn Sâm trở lại gian phòng của mình, tiếp tục xem tư liệu ở trên internet.

Chỗ kia là nơi một vị tiền bối ở Cương Giáp Tí Hộ Sở phát hiện ra trước đây, có một lần ông ta bị dị sinh vật đuổi theo, bất đắc dĩ trốn vào trong Đầm Lầy Hắc Ám.

Đầm lầy Hắc Ám thì Hàn Sâm cũng biết, cách hơn hai trăm dặm về phía Tây Nam của Cương Giáp Tí Hộ Sở, bởi vì đầm lầy vốn đã nguy hiểm, hơn nữa bên trong Đầm Lầy Hắc Ám có rất nhiều dị sinh vật có độc, căn bản không có ai muốn đi vào trong đó.

Cho dù là thế lực lớn như của Tần Huyên và Thần Thiên Tử, cũng không dám dẫn đội đặt chân tới Đầm Lầy Hắc Ám.

Căn cứ theo vị tiền bối kia từng nói, lúc đó tình huống của ông ta rất nguy cấp, không thể không liều mạng trốn vào trong Đầm Lầy Hắc Ám, kết quả vậy mà lại để cho ông ta may mắn xuyên qua Đầm Lầy Hắc Ám, đi tới một phía khác của đầm lầy.

Xuyên qua Đầm Lầy Hắc Ám tốn tổng cộng gần nửa năm, chủ yếu là con đường quá khó đi, không để ý là sẽ bị sa chân vào trong vũng bùn, hơn nữa còn có các loại độc thú hung ác và độc trùng hoành hành, khiến cho ông ta không thể không thay đổi tuyến đường, thế nhưng lại nhiều lần mất phương hướng ở trong vùng ao đầm, ông ta có thể đi ra được quả thật là một kỳ tích.

Vị tiền bối này ở bên trong tài liệu còn nói rất nhiều kinh nghiệm của ông ở trong Đầm Lầy Hắc Ám, cùng với rất nhiều dị sinh vật mà ông gặp phải.

Trong đó có một lần vị tiền bối này đi vào một khu rừng cổ thụ, nói là rừng cây, nhưng mà cây ở đó kỳ thật rất ít, cách hơn 10m mới có một cây, thế nhưng cây ở đó lại cực kỳ cao lớn, thân cây lớn cỡ mấy người ôm.

Mà ở phía dưới rừng cây kia mọc đầy các loại hoa xinh đẹp, lúc ấy vị tiền bối kia cơ hồ tưởng rằng mình đã thoát khỏi đầm lầy, nhưng mà sau đó vị tiền bối kia mới phát hiện ra, chỗ đó chỉ là một khu vực kỳ dị ở trong đầm lầy mà thôi, ở phía trên những cây đại thụ che trời đó, có rất nhiều tổ ong vò vẽ cực lớn, ít nhất đều lớn cỡ chiếc giường đôi, nguyên một đám treo ở trên đại thụ che trời, ong vò vẽ màu đen từ bên trong bay ra ngoài, kích thước lớn cỡ con dơi vậy.

Lúc đó ông may mắn giết chết một con ong vò vẽ màu đen lạc đàn, mới biết được thứ kia gọi là Hắc Châm Phong, là một loại sinh vật cấp nguyên thủy.

Hơn nữa ông ta còn may mắn nhận được thú hồn Hắc Châm Phong, thú hồn Hắc Châm Phong kia chính là loại hình mũi tên, có thể hóa thành một Hắc Châm Tiễn, không chỉ sắc bén, hơn nữa còn cực độc.

Hắc Châm Tiễn sau đó bị người dùng giá cao mua đi, nhưng vị tiền bối kia còn nói ra một chuyện, mặc dù ông ta không dám đi sâu vào trong khu rừng cây kia, mà lựa chọn đi vòng qua khu rừng, thế nhưng xa xa có thể nhìn thấy ở trong rừng có một cái cây vô cùng lớn, trên tàng cây có một tổ ong lớn cỡ một căn phòng, còn nhìn thấy những con Hắc Châm Phong màu đỏ lớn như con chim bồ câu từ bên trong bay ra ngoài, ông suy đoán loại Hắc Châm Phong màu đỏ này chính là Hắc Châm Phong biến dị.

Bên trong tài liệu còn có hình ảnh của thú hồn Hắc Châm Phong, là vị tiền bối kia trước khi bán đi chụp lại, xác thực giống như lời ông ta nói, cái đầu của con Hắc Châm Phong kia giống như đầu của một con chuột bự, đằng sau có một mũi độc châm dài như cái đuôi con chuột vậy, biến thành Hắc Châm Tiễn toàn thân đen nhánh, đầu mũi tên vô cùng sắc bén, hơn nữa phát ra ánh sáng u ám, nhìn qua liền biết có cực độc.

- Quả thật là thứ tốt.

Hàn Sâm rất động lòng, nếu như trước đây, hắn không dám có ý định càn quét Đầm Lầy Hắc Ám, nhưng mà hiện tại hắn đã có thú hồn Tử Vũ Lân

Long biến thành cánh chim, hoàn toàn có thể bay lên phía trên Đầm Lầy Hắc Ám.

Vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì, hắn còn có áo giáp và Huyết Tinh Đồ Lục Giả để dùng, đi tới Đầm Lầy Hắc Ám có lẽ cũng không có nguy hiểm gì.

Theo vị tiền bối kia nói, thứ nguy hiểm nhất ở Đầm Lầy Hắc Ám chính là độc thú trốn ở trong bùn, dị sinh vật bay trên bầu trời không nhiều, ông ta cũng chỉ thấy qua một vài con Hủ Thi Điểu cấp nguyên thủy mà thôi.

- Chỉ là không có vị trí cụ thể của khu rừng cây kia, đi vào tìm sẽ có chút phiền phức.

Hàn Sâm nghĩ, tạm thời để chuyện này sang một bên, bấm dãy số của người thợ rèn kia, hẹn y ra gặp mặt, muốn đưa mũi tên gãy cho y nhìn thử xem có thể sửa được hay không.

Đã đến địa điểm hẹn trước, Hàn Sâm đưa mũi tên gãy cho người thợ rèn, hỏi ông ta có thể sửa được hay không, người thợ rèn chỉ lạnh lùng nói một câu:

- Không thể sửa, tự mình tìm thợ hàn hàn lại, nhưng mà sự bền dẻo và tính ổn định đều hạ thấp trên diện rộng, trọng tâm cũng sẽ chếch đi, cần phải điều chỉnh một lần nữa, mũi tên này đã bị phế.

- Vậy anh có thu mua phế liệu không? Nói như thế nào cũng là thép Z hàm lượng 1.2%, dù sao cũng đáng ít tiền chứ?

Hàn Sâm hỏi.

- 5000.

Thợ rèn mặt không biểu cảm nói.

- Tôi mua mũi tên đã 30 vạn, thép Z cũng chỉ có giá 5000?

Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn.

- Không bán thì thôi.

Người thợ rèn rất thẳng thắn nói.

- Được, xem như anh lợi hại, 5000 thì 5000.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm thề, nhất định phải kiếm được một thú hồn dạng mũi tên, mũi tên thép Z này thật sự quá hố người rồi.

Lúc trước hắn đã từng nghe Tô Tiểu Kiều nói qua, kỳ thật giá thép Z thành phẩm cũng không cao lắm, chỉ là bị lũng đoạn nên mới có giá cao như vậy, kỳ thật tài liệu không đáng bao nhiêu tiền.

Hàn Sâm đưa mũi tên gãy cho thợ rèn, thợ rèn cho hắn một tờ tiền trị giá 5000, Hàn Sâm thu tiền lại rồi hỏi anh ta:

- Anh còn mũi tên thép Z nào khá hơn một chút hay không?

Lúc hắn bắn Tử Vũ Lân Long, chính là trực tiếp bắn vào trong vết thương của Tử Vũ Lân Long, kết quả là mũi tên kia chỉ cắm sâu vào ba bốn tấc mà thôi, cuối cùng vẫn là con Tử Vũ Lân Long kia bị ngã chết, nếu như ở trên đất bằng, một mũi tên đó của hắn căn bản không giết được Tử Vũ Lân Long, cho nên Hàn Sâm không quá hài lòng với mũi tên này.

- Không có, có một con dao găm thép Z hàm lượng 5% thôi, muốn mua không?

Thợ rèn nói.

- Bao nhiêu tiền?

Hàn Sâm đã biết, thép Z hàm lượng 5%, trên cơ bản đã là giá trị cao nhất mà khoa học kỹ thuật hiện tại có thể đạt tới, nếu như còn cao hơn nữa, hợp kim thép Z sẽ giòn giống như thủy tinh vậy.

- 30 vạn.

Thợ rèn nói.

- Mũi tên này chỉ có hàm lượng 1.2% đã 30 vạn, dao găm hàm lượng 5% cũng 30 vạn?

Hàn Sâm không hiểu nhìn thợ rèn.

- Độ khó kỹ thuật không giống nhau, con dao găm kia chính là dùng máy cắt kim loại hợp kim mài thành, kỹ thuật thấp hơn mũi tên này nhiều.

Thợ rèn hiếm khi giải thích một câu.

- Được, 30 vạn tôi mua.

Sau khi Hàn Sâm hỏi thăm rõ ràng về con dao găm nhỏ, nhịn đau rút ra 30 vạn trả cho thợ rèn.

Thợ rèn bán đắt, hàng có nhãn hiệu bên ngoài còn đắt hơn, dao găm thép Z hàm lượng 5%, không có mấy trăm vạn tuyệt đối không mua được. Hơn nữa tay nghề của ông thợ rèn này quả thật không tệ, chỉ nhìn mũi tên này, liền biết mạnh hơn mũi tên Tinh Mang rất nhiều.

- Đồ không ở trên người, cậu đi theo tôi đi.

Thợ rèn nói xong liền đi vào trong ngõ nhỏ.

Hàn Sâm vội vàng đi theo, xuyên qua mấy tòa kiến trúc đến một căn nhà kho hơi cũ nát ở dưới mặt đất, Hàn Sâm thấy được rất nhiều máy móc cơ giới dùng để chế tạo sắt thép, liền bàn dập cỡ lớn đều có, ép phi thuyền loại nhỏ lớn cỡ chiếc ô tô thành sắt cục đều không thành vấn đề.

Xuyên qua nhà kho, thợ rèn mang Hàn Sâm vào một căn phòng, mở chiếc cửa bằng thép nặng nề ra, Hàn Sâm lập tức nhìn tới hoa mắt.

Gian phòng kia giống như là một cái kho binh khí, các loại vũ khí lạnh chỉnh tề xếp ở bên trong lóe lên hàn quang lẽo, khí tức khắc nghiệt tản ra khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Thợ rèn cầm một con dao găm 8 tấc ném cho Hàn Sâm:

- Chính là thanh này, cầm lấy rồi đi đi.

Ánh mắt của Hàn Sâm lại bị một cây đao khác ở trên bàn phía bắc trong gian phòng hấp dẫn, kiểu dáng thanh đao kia thoạt nhìn rất bình thường,

giống như là Trực Đao, ba mặt khác trong phòng đều treo đầy binh khí, nhưng mặt phía bắc chỉ có cây đao kia được đặc biệt đặt ở trên kệ đao.

Chương 58: Đao

- Đó là đao gì?

Hàn Sâm tò mò hỏi.

- Cầm 100 triệu tới, tôi bán đao cho cậu.

Thợ rèn lạnh lùng nói một câu, đẩy Hàn Sâm đi ra.

- Đao gì mà lại mắc như vậy, bán tới 100 triệu?

Hàn Sâm nhịn không được lại hỏi một câu.

- 75% thép Z chế tạo thành.

Thợ rèn nói xong đã đẩy Hàn Sâm đi ra:

- Lần sau cần mua cái gì, trực tiếp tới đây.

- 75% thép Z? Có nói quá không vậy? Không phải nói kỹ thuật hiện nay căn bản không luyện ra hợp kim thép Z 5% trở lên sao?

Trong lòng Hàn Sâm thầm nhủ, nhưng lại không nói gì thêm, dù sao hắn cũng sẽ không mua, để thợ rèn khoe khoang chút là được rồi.

Về đến nhà, Hàn Sâm mới lấy dao găm ra xem xét tỉ mỉ, lúc rút ra từ trong vỏ gỗ, Hàn Sâm liền cảm giác được một luồng khí tức âm u lạnh lẽo tản ra, dao găm là dao găm tiêu chuẩn tám tấc, toàn thân xanh biếc như nước, giống như có gợn nước lưu động ở trên thân đao.

Góc độ mở lưỡi rất nhỏ, đoán chừng chỉ khoảng 20 độ, lưỡi dao mỏng như cánh ve, điểm sáng lạnh lẽo nơi mũi đao kia khiến lòng người run sợ, phối

hợp thêm hai cái rãnh máu, nhìn thấy liền khiến cho người ta kinh hãi.

Nắm trong tay, chuôi đao do tài liệu công nghệ cao trực tiếp dung hợp với xương rồng tạo cảm giác hết sức thoải mái, chuôi đao cũng không phải thẳng tắp, có đường cong nhất định, được thiết kế thích hợp để con người sử dụng.

Hàn Sâm rút ra một thanh đao thép, sau đó dùng con dao găm này chém tới sống của thanh đao thép kia một cái.

Hàn Sâm chỉ là muốn thử độ cứng và tính bền dẻo của con dao găm này như thế nào, hợp kim thép Z hàm lượng 5%, độ cứng và tính bền dẻo đều mạnh hơn thanh đao thép kia nhiều, lưỡi dao sẽ không có tổn thương gì.

Tạch…!

Thanh đao thép trực tiếp bị con dao găm cắt đứt, một nửa lưỡi đao leng keng rơi xuống mặt đất.

- Thật bén.

Hàn Sâm hít vào một hơi, lúc này mới nhớ tới người thợ rèn kia đã từng nói qua, tài liệu làm đao này chính là dùng hợp kim Thiết Cát mài thành lưỡi dao.

Nhìn lên lưỡi dao, vậy mà một chút tổn thương cũng không có, đừng nói là vết mẻ, ngay cả vết xước trên lưỡi dao cũng không thấy.

- CMN. . . đao của mình. . .

Hàn Sâm đột nhiên kịp phản ứng lại, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, Trảm Thiết Đao hàng hiệu yết giá cả trăm vạn trong tiệm lại bị hắn làm hỏng như vậy.

Hàn Sâm vốn cho rằng chỉ có thể chém ra một vết mẻ ở trên sống đao, không nghĩ tới dao găm quá sắc bén, trực tiếp cắt đứt Trảm Thiết Đao rồi.

Hàn Sâm cảm thấy lòng đau như cắt, thứ này nếu như cầm đi tới khu chợ trời lừa gạt một chút, nói không chừng còn có thể bán được vài chục vạn,

bây giờ mình lại làm hỏng.

Lúc đang đấm ngực dậm chân, đột nhiên nghe thấy tiếng máy truyền tin vang lên, liếc mắt nhìn mã số là của Trương Đan Phong, Hàn Sâm ấn nút mở máy truyền tin ra.

- Lão Bạch, đến Hoàng Hôn Tiểu Trúc đi, có thứ tốt cho cậu.

Trương Đan Phong hưng phấn nói.

- Thứ tốt gì?

Hàn Sâm hỏi.

- Đến rồi sẽ biết, gặp ở chỗ cũ.

Trương Đan Phong thần thần bí bí thừa nước đục thả câu.

Hàn Sâm thay quần áo đi tới Hoàng Hôn Tiểu Trúc, đó là một khách sạn mà Trương Đan Phong thường xuyên dẫn hắn đi, đồ ăn làm rất không tồi, thiết bị lắp đặt cũng coi như thượng đẳng, mỗi lần Trương Đan Phong tới đều phải là phòng số 7, cho nên mới nói là chỗ cũ.

Lúc đến Hoàng Hôn Tiểu Trúc, Hàn Sâm đã thấy Hàn Hạo đang ở đó, Hàn Hạo nhìn thấy Hàn Sâm, lộ ra vẻ rất không được tự nhiên, cố nặn ra một nụ cười, gọi một tiếng Sâm ca.

Hàn Sâm cười cười với hắn, đã bị Trương Đan Phong kéo đến một bên.

Hàn Sâm vốn không có vấn đề gì với Hàn Hạo, hắn cũng không muốn có quá nhiều dính líu với người khác, Hàn Hạo không nhận cũng coi như hợp với ý của hắn.

Trương Đan Phong không chú ý tới những chuyện này, hưng phấn kéo Hàn Sâm ngồi xuống ghế salon, không kịp chờ đợi đã vẫy tay, lập tức một cái thú hồn Kiếm Xỉ Hổ có bộ lông thuần một màu trắng bay vút lên, hóa thành một thanh đao sáng như tuyết rơi vào trong tay Trương Đan Phong.

Trương Đan Phong hưng phấn cầm lấy thanh đao vung lên mấy cái, sau đó đắc ý nói:

- Lão Bạch, cậu xem cái thú hồn biến dị dạng binh khí mà tôi mới lấy được như thế nào?

- Được, một chữ thôi, quá đẹp.

Hàn Sâm giơ ngón tay cái lên, thú hồn biến dị dạng binh khí thì Hàn Sâm đã muốn có lâu rồi, nhưng đáng tiếc đừng nói là thú hồn biến dị, cho dù là thú hồn nguyên thủy gần đây cũng không hề lấy được một cái.

- Hắc hắc, lão Bạch, tôi đã có thanh Tuyết Hổ Đao, binh khí mua trước kia không cần dùng tới nữa, nếu cậu không chê thì cầm lấy dùng đi.

Trương Đan Phong nhét một thanh đao vào trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm trông thấy thanh đao kia lập tức nao nao, đây lại là một thanh Trảm Thiết Đao.

Hàn Sâm vừa mới cắt đứt một thanh Trảm Thiết Đao, không ngờ Trương Đan Phong lại cho hắn một thanh khác.

- Đao này. . .

Trong lòng Hàn Sâm cảm động, đồ vật có giá hơn trăm vạn đồng, Trương Đan Phong cứ cho hắn như vậy, tình nghĩa trong đó không cần nói cũng biết.

Hàn Sâm đang muốn nói cái gì nhưng còn chưa kịp nói ra, cửa phòng đột nhiên bị người đẩy vào, chỉ thấy một người phụ nữ béo tròn, ăn mặc quần áo hàng hiệu, còn đeo vàng mang ngọc chen vào trong phòng.

- Tiểu tử thối, lúc ở phía dưới mẹ liền nhìn mày ngờ ngợ, không nghĩ tới quả nhiên là mày, mẹ bảo mày đi tham gia yến hội của Hồ tổng thì mày nói là có chuyện quan trọng phải làm, chẳng lẽ chuyện quan trọng chính là tụ tập với đám người này hay sao? Mày nói xem mày đi theo bọn họ thì có tiền đồ gì? Hồ tổng mời đám bạn của con trai ông ấy ăn cơm, đều là tinh

anh trẻ tuổi ở Lạc Gia tinh chúng ta, mày nên làm quen thêm một ít bạn bè như vậy, về sau mới có thể trở thành tinh anh được…

Hàn Ngọc Mai tiến đến liền đổ ập thốt ra một trận thoá mạ, muốn lôi kéo Hàn Hạo đi ra ngoài.

- Mẹ. . .con. . .

Hàn Hạo muốn giải thích cái gì, thế nhưng đã bị Hàn Ngọc Mai kéo ra khỏi phòng.

- Đừng mẹ con gì với tôi, ở trên yến hội hôm nay còn có đại công tử Lâm Bắc Phong của công ty khai thác mỏ Sâm Trọng, mẹ nghe người ta nói bây giờ cậu ta đang ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, nếu mày có thể tạo mối quan hệ với cậu ta, người ta tùy tiện giúp mày một chút là mày có thể xông pha ở Cương Giáp Tí Hộ Sở. . .

Hàn Ngọc Mai vừa lôi Hàn Hạo đi ra ngoài vừa nói.

Trong lòng Hàn Hạo có chút buồn bực, lần này y tới chính là muốn giữ gìn mối quan hệ với Hàn Sâm, hy vọng có thể mượn nhờ quan hệ với Hàn Sâm tiến vào Cương Giáp đoàn của Tần Huyên.

Bây giờ bị Hàn Ngọc Mai kéo đi như vậy, hắn căn bản không có cơ hội nói chuyện với Hàn Sâm nữa rồi.

Hàn Hạo vẫn cho là Hàn Sâm leo lên được cái cành cây cao Tần Huyên này, là do Tần Huyên bao nuôi, cho nên Hàn Sâm mới có thành tựu như bây giờ, nếu không chỉ bằng vào hắn làm sao có thể giằng co với La Thiên Dương lâu như vậy, làm sao có thể được Tần Huyên thu nhận vào thần xạ tổ.

Mặc dù Hàn Hạo rất khinh thường loại hành vi được bao nuôi này của Hàn Sâm, nhưng y lại muốn nhờ vào tầng quan hệ này với Hàn Sâm để tiến vào Cương Giáp đoàn, cho nên hôm nay mới từ chối yến hội ở nhà Hồ tổng, chạy tới chỗ Trương Đan Phong.

Không nghĩ tới vậy mà yến hội của Hồ gia cũng ở bên trong tòa nhà lớn này, Hàn Ngọc Mai lại đúng lúc nhìn thấy y, bị bắt gặp như vậy, hôm nay

không còn cơ hội bắt tay thân thiện với Hàn Sâm nữa rồi.

- Ôi trời, vậy mà đại công tử Lâm Bắc Phong của công ty khai thác khoáng sản Sâm Trọng cũng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, hơn nữa còn đến Lạc Gia tinh rồi, đây là một cơ hội tốt, nghe nói công ty khai thác khoáng sản Sâm Trọng rất giàu có, căn bản không thèm quan tâm tới tiền, có thể tạo mối quan hệ với Lâm Bắc Phong cũng là một chuyện tốt.

Hàn Hạo sửa sang lại quần áo, theo Hàn Ngọc Mai đi tới phòng yến hội.

Chương 59: Tán Tài Đồng Tử

- Cô của cậu càng ngày càng quá mức.

Trong lòng Trương Đan Phong cảm thấy khó chịu.

- Không sao cả, tôi đã coi bọn họ là người dưng rồi.

Hàn Sâm thuận miệng nói một câu, sau đó liền có chút nghi ngờ nhìn Trương Đan Phong hỏi:

- Vừa rồi bọn họ nói Lâm Bắc Phong của công ty khai thác khoáng sản Sâm Trọng là ai thế?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi, hắn cũng biết một người tên là Lâm Bắc Phong, là một tên từ Tí Hộ Sở khác vượt qua núi sâu đầm lớn đi tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đã từng cứu y một lần.

- Chính là một tên khốn có vận may tốt đến kinh khủng.

Trương Đan Phong đại khái kể lại chuyện của công ty khai thác khoáng sản Sâm Trọng một lần.

Trước kia công ty khai thác khoáng sản Sâm Trọng chỉ là một công ty nhỏ có mấy cái quặng mỏ, về sau bọn họ mua lại một viên phế tinh vốn dùng để

chứa rác, ai ngờ ở trên tinh cầu chứa rác kia lại phát hiện ra lượng lớn khoáng sản quý giá.

công ty khai thác khoáng sản Sâm Trọng chính là dựa vào viên phế tinh có trữ lượng quáng hiếm phong phú này, trong thời gian ngắn ngủn hai mươi năm liền trở thành một tập đoàn khoáng sản có thực lực đa tinh cầu.

Giám đốc của công ty khai thác khoáng sản Sâm Trọng chính là cha của Lâm Bắc Phong, Lâm Bắc Phong mới tiến vào thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở không lâu, ra tay vô cùng hào phóng, quả thực tựa như một tán tài đồng tử phiên bản hiện đại, đương nhiên cũng có rất nhiều người muốn làm bạn với y.

- Đúng là may mắn thật.

Hàn Sâm hâm mộ nói.

- Việc này cũng không hâm mộ được, người ta đã chạy thắng không biết bao nhiêu ức tinh trùng mới có thể hưởng thụ giống như bây giờ.

Trương Đan Phong cười cười nói thêm:

- Nhưng mà công ty khai thác khoáng sản Sâm Trọng cũng không có sản nghiệp quan trọng nào ở trên Lạc Gia tinh, y chạy đến tới nơi này làm gì?

Ở trong một phòng yến hội khác, không ít nhân sĩ tinh anh đang ăn uống linh đình, trong đó không thiếu nhân sĩ tinh anh ba bốn mươi tuổi đã tiến vào không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, nhưng mà tiêu điểm của yến hội lại là một tên thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi.

Nếu như Hàn Sâm có ở chỗ này, nhất định sẽ nhận ra thiếu niên này chính là tên Lâm Bắc Phong mà lúc trước hắn cứu kia.

Lâm Bắc Phong phong độ nhẹ nhàng vòng quanh đám người, thoạt nhìn thì có bộ dáng thành thạo tiêu sái, hoàn toàn không có vẻ khoe khoang, liền ngay cả mấy cô gái xinh đẹp ở đây đều âm thầm động tâm.

Hàn Ngọc Mai cùng Hàn Hạo vẫn muốn nói chuyện cùng Lâm Bắc Phong, nhưng căn bản không có cơ hội nào, người có quyền thế hơn so với bọn họ

ở trên yến hội thật sự nhiều lắm, một mực vây xung quanh Lâm Bắc Phong, bọn họ căn bản không có cơ hội chen vào, cũng không dám đắc tội với những người kia.

Cho đến tận khi yến hội chấm dứt, lúc Lâm Bắc Phong đi ra bên ngoài tòa nhà, bọn họ rốt cuộc mới tìm được một cơ hội, thừa dịp bên cạnh Lâm Bắc Phong không có ai nữa, liền muốn đi qua nói chuyện với Lâm Bắc Phong.

Thế nhưng mà lúc này Hàn Sâm cùng Trương Đan Phong cũng trùng hợp đi tới, nhìn thấy Hàn Hạo, Trương Đan Phong đanh định chạy tới nói chuyện với Hàn Hạo.

Hàn Sâm cũng chỉ đành cùng đi qua, ai ngờ Trương Đan Phong một câu nói vẫn còn chưa nói hết, Hàn Ngọc Mai đã đẩy y và Hàn Sâm ra, chanh chua nói:

- Hai thằng ranh các cậu, về sau cách Hàn Hạo nhà tôi xa một chút. Đặc biệt là cậu, ở trong Tí Hộ Sở chuốc lấy tiếng xấu, đừng để liên lụy tới Hàn Hạo nhà tôi, về sau gặp mặt ở trong Tí Hộ Sở, cậu đừng nói mình quen biết Hàn Hạo, nếu làm phiền tới nó, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu.

Nói xong, Hàn Ngọc Mai liền lôi kéo Hàn Hạo đi về phía Lâm Bắc Phong.

Trương Đan Phong ngây ra một lúc, nhìn Hàn Sâm hỏi

- Xảy ra chuyện gì thế, cậu và Hàn Hạo ở cùng một Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm gật đầu:

- Tìm một chỗ yên tĩnh đi, trở về tôi sẽ giải thích cho cậu.

Nghe xong lời của Hàn Ngọc Mai, Hàn Sâm đã biết Hàn Hạo đã nói chuyện trước kia của hắn ở Cương Giáp Tí Hộ Sở cho Hàn Ngọc Mai, cho nên Hàn Ngọc Mai mới nói như vậy.

Hàn Ngọc Mai lôi kéo Hàn Hạo vất vả lắm mới đến gần được Lâm Bắc Phong, Hàn Ngọc Mai thấy Lâm Bắc Phong vừa vặn nhìn tới bên này, liền vội vàng cao hứng nói:

- Lâm thiếu gia, đây là Hàn Hạo con trai của tôi, cũng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở. . .

Lời của Hàn Ngọc Mai còn chưa nói hết, lại thấy Lâm Bắc Phong giống như là không nghe thấy bà ta nói chuyện, trực tiếp đi qua bên cạnh bà ta.

Hàn Ngọc Mai lập tức ngây ra một lúc, cùng Hàn Hạo nhìn về phía Lâm Bắc Phong đang đi tới.

Chỉ thấy Lâm Bắc Phong càng chạy càng nhanh, đi giống như chạy tới trước mặt Hàn Sâm và Trương Đan Phong đang chuẩn bị rời đi, kéo lấy cánh tay của Hàn Sâm lại, mừng rỡ kêu lên:

- Sâm ca, tôi rốt cuộc tìm được anh rồi, tiểu đệ nhớ anh muốn chết.

Nói xong, Lâm Bắc Phong liền hung hăng ôm Hàn Sâm một cái.

Hàn Ngọc Mai ngây người, Hàn Hạo lặng đi, không biết tại sao Lâm Bắc Phong lại quen Hàn Sâm, lại còn tự xưng là tiểu đệ, trong lúc nhất thời hai người đều có chút không rõ.

Hàn Sâm liền tóm lấy đầu Lâm Bắc Phong đẩy ra ngoài, nhíu mày nói:

- Tại sao cậu lại ở đây?

Lâm Bắc Phong cũng không tức giận, vội vàng lấy thuốc lá ra đưa cho Hàn Sâm và Trương Đan Phong, vẻ mặt hưng phấn nói:

- Tôi tới để tìm anh đó, vất vả lắm tôi mới thăm dò ra anh xuất thân ở Lạc Gia tinh, lúc này liền vội vàng chạy tới, nhưng mà tôi không biết nhà anh ở chỗ nào, tìm rất nhiều ngày đều không thấy, lần này cuối cùng đã tìm được, Sâm ca, về sau tiểu đệ đi đi theo anh lăn lộn nhé, anh phải giúp đỡ cho tiểu đệ đấy.

Hàn Sâm thấy người bên cạnh đều đang nhìn sang bên này, nói với Lâm Bắc Phong:

- Có lời gì thì nói sau, nơi đây không phải chỗ nói chuyện.

Nói xong, Hàn Sâm liền lôi kéo Trương Đan Phong đi ra bên ngoài, Lâm Bắc Phong vội vàng đi theo:

- Sâm ca, phi thuyền của tôi đang ở bên ngoài, anh muốn đi đâu tôi đưa anh đi.

Hàn Ngọc Mai và Hàn Hạo ngơ ngác nhìn Lâm Bắc Phong hấp tấp theo Hàn Sâm rời đi, thật sự không thể tin được người kia chính là Lâm Bắc Phong phong độ nhẹ nhàng vừa rồi.

- Hàn Hạo, người vừa nói chuyện với Lâm thiếu gia là Hàn Sâm?

Cho đến tận lúc bọn Hàn Sâm đi ra khỏi tòa nhà, Hàn Ngọc Mai vẫn còn có chút không thể tin được nhìn sang Hàn Hạo hỏi.

Hàn Hạo cắn răng nói:

- Là hắn.

- Điều này sao có thể? Lâm thiếu gia sao lại quen biết với Hàn Sâm, còn tỏ loại thái độ đó với nó?

Hàn Ngọc Mai hỏi.

- Hừ, có gì đặc biệt hơn người, chẳng qua chỉ là một tên trai bao dựa vào phụ nữ để ăn cơm.

Trong lòng Hàn Hạo đố kỵ giống như lửa đốt, hừ lạnh nói.

- Trai bao dựa vào nữ nhân ăn cơm? Không phải con nói nó ở bên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đắc tội với một cô gái có quyền thế à, đều sắp bị người ta hành hạ chết hay sao?

Hàn Ngọc Mai nghi ngờ hỏi.

- Nếu như không phải được Tần Huyên bao nuôi, sao Lâm thiếu gia lại biết loại người như hắn.

Hàn Hạo cắn răng nghiến lợi đem chuyện của Hàn Sâm thêm mắm dặm muối nói ra một lần, nói Hàn Sâm như thế nào dính tới Tần Huyên, trai bao ăn cơm như thế nào vân vân.

- Khó trách nó có thể lấy ra hai trăm vạn trả cho chúng ta, mẹ biết ngay là nó không phải là thứ gì tốt, làm mất hết mặt mũi của Hàn gia chúng ta, đường đường là đàn ông vậy mà lại được bao nuôi, 18 đời tổ tông Hàn gia đều bị nó làm cho tức giận từ trong quan tài leo ra. . .

Hàn Ngọc Mai lộ ra vẻ mặt ác độc nói.

Hai mẹ con vừa đố kị vừa hận ra khỏi tòa nhà, vừa hay nhìn thấy Lâm Bắc Phong tự mình mở cửa khoang ra, mời Hàn Sâm và Trương Đan Phong lên trên máy bay, sắc mặt càng thêm khó coi, mặt đen tới nỗi sắp nhỏ ra nước mực luôn.

Chương 60: Kim Giác Tu La

Sau khi Hàn Sâm đuổi Lâm Bắc Phong đi, rồi giải thích đại khái câu chuyện cho Trương Đan Phong, lúc này mới có thể thoát thân.

Hàn Sâm nói hời hợt, chuyện về Hàn Hạo cũng không nhiều lời, hắn biết rõ tính cách của Trương Đan Phong, nếu nói ra tất cả chuyện của Hàn Hạo, Trương Đan Phong chắc chắn sẽ không buông tha cho y.

Ở trong lòng Trương Đan Phong, bọn họ vẫn là anh em tốt cùng nhau lớn lên, khẳng định không thể chấp nhận được loại chuyện này.

Lúc đứng ở trên đoàn tàu từ trường, trong lòng Hàn Sâm tính toán tới chuyện đi tới Đầm Lầy Hắc Ám, cần chuẩn bị một vài thứ.

Chỗ kia cơ bản không hề có dấu chân của nhân loại, nhất định sẽ có thu hoạch lớn, cho dù không phải là vì thú hồn dạng mũi tên, Hàn Sâm cũng muốn đi xem thử, có thú hồn Tử Vũ Lân Long trong người, Đầm Lầy Hắc

Ám khiến người nghe xong biến sắc kia, đối với hắn mà nói thì không khác núi rừng bình thường là bao.

Lúc đang suy tư, đột nhiên Hàn Sâm nghe được bốn phía truyền đến âm thanh xoẹt xoẹt của dòng điện, đèn điện ở bốn phía không ngừng lập loè, lúc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một quả cầu lửa giống như sao chổi đang từ trên bầu trời lao xuống rất nhanh, mà phương hướng rơi xuống lại là khu vực mà Hàn Sâm đang đứng.

- Cảnh báo… cảnh báo… vật thể không xác định đang xâm nhập… cảnh báo… cảnh báo… vật thể không xác định đang xâm nhập…

Ầm!

Tiếng cảnh báo của hệ thống phòng ngự tinh cầu mới vang lên vài tiếng, chợt nghe thấy một tiếng nổ vang kịch liệt, bốn phía lập tức đen kịt một màu, tia điện chớp lóe không ngừng, chỉ thấy vật giống như đám lửa kia rơi xuống, hung hăng va vào một tòa nhà cao tầng.

Mặt đất dường như cũng bị chấn động một cái, Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà cao tầng bị va sụp một nửa kia, chỉ thấy một chiếc phi thuyền hình tròn kỳ quái, còn có một nửa lộ ra bên ngoài, bốn phía đều đang bốc lửa hừng hực, khói đặc cuồn cuộn phóng lên tận trời.

Bốn phía có không ít nhân loại đang kêu khóc trốn chạy trối chết, khu vực này ở gần khu học viện thương nghiệp, nơi bị phi thuyền kỳ quái kia đụng vào, chính là một khu giảng đường của trường học, người từ trong cao ốc chạy trốn ra, trên cơ bản đều là học sinh tầm mười tuổi.

Bởi vì là học viện giáo dục phổ thông, nên cũng không được phân phối hệ thống an ninh hoàn thiện cho lắm, sau khi xảy ra sự cố cũng không có người lập tức chạy đến trợ giúp.

Điện ở bốn phía không biết vì sao đều bị cắt, hệ thống phòng cháy tự động cũng tê liệt theo, trong khu vực đen kịt, chỉ có tòa nhà bị va chạm kia bốc lên một ngọn lửa lớn đỏ rực.

Hàn Sâm nhìn rõ ràng bộ dáng của chiếc phi thuyền kia, đồng tử lập tức co rụt lại, loại phi thuyền này hắn đã từng nhìn thấy, phi thuyền thuần túy hình cầu, kỹ thuật hiện nay của nhân loại không thể chế tạo ra loại phi thuyền như vậy được, muốn có được loại phi thuyền này chỉ có một khả năng, đó chính là địch nhân duy nhất của nhân loại trong vũ trụ ở thời đại này, Tu La tộc.

Tu La tộc là tên mà nhân loại lấy cho bọn họ, tên chính thức của bọn họ không có cách nào dùng ngôn ngữ của nhân loại để phát âm, phải dùng ngôn ngữ của bọn họ mới có thể nói ra được.

Ngoại hình của Tu La tộc và nhân loại khá giống nhau, chỉ là trên đầu của đàn ông mọc ra một cái sừng, mà phụ nữ thì mọc ra một đôi sừng nhọn.

Người của Tu La tộc bất kể là nam hay nữ, từ nhỏ đều đeo mặt nạ, mặt nạ và sừng chính là biểu tượng của bọn họ.

nhân loại đã chinh chiến với Tu La tộc ở trong tinh không mấy trăm năm nay, ngay từ đầu bởi vì thể chất của Tu La tộc hơn xa nhân loại, hơn nữa lực lượng khoa học kỹ thuật lại cao, đánh cho nhân loại liên tục bại lui.

Cho đến gần hai trăm năm nay, nhân loại phát hiện ra thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở, ở trong thế giới Tí Hộ Sở đạt được gien, sau khi gia tăng tố chất thân thể một khoảng lớn, mới dần dần ổn định lại trận tuyến, ở trong tinh không triển khai một hồi chiến tranh dài hạn với Tu La tộc.

Thế nhưng mà Lạc Gia tinh này thuộc về hậu phương lớn của nhân loại, hơn nữa Lạc Gia tinh cũng là một tinh cầu lấy thương nghiệp làm chủ, ở đây vậy mà lại xuất hiện phi thuyền của Tu La tộc, lập tức khiến cho Hàn Sâm cảm thấy có chút khó tin.

Hắn từ nhỏ đã lớn lên ở Lạc Gia tinh, cũng chỉ có thể nhìn thấy Tu La tộc và phi thuyền của Tu La tộc ở trên internet mà thôi.

Lúc Hàn Sâm đang nhìn chằm chằm vào chiếc phi thuyền kia, đột nhiên nhìn thấy tòa nhà đang bị phi thuyền và vỡ có một cô bé khoảng tám tuổi, quần áo mắc ở trên một đoạn thép nhô ra, bàn tay nhỏ bé ra sức bám lấy thanh thép muốn leo lên, nhưng bởi vì sức lực quá yếu, vùng vẫy mấy lần

đều không thể leo lên nổi, quần áo treo trên thanh thép chút nữa là sẽ bị xé rách.

Mặt cô bé đầy nước mắt, bên trên bàn tay nhỏ bé cũng dính đầy bùn đất đen xám và một chút máu tươi, bò như thế nào cũng không bò lên nổi, cho dù leo lên được, bên trong cũng đã cháy rồi, leo lên cũng không có đường sống, hơn nữa bên cạnh chính là phi thuyền của Tu La tộc, cũng không biết đội cứu viện lúc nào mới tới.

Mắt thấy cô bé kia đang dần dần mất đi sức lực, quần áo cũng chầm chậm rách ra, sắp từ trên thanh thép rớt xuống.

Chỗ đó chính là tòa nhà cao hơn mười tầng, nếu như từ bên trên rơi xuống, đừng nói là một đứa bé, cho dù là một người lớn max gien biến dị, nhất định cũng sẽ bị té thành bùn nhão.

Bành!

Cửa khoang phi thuyền Tu La tộc ở bên cạnh cô bé đột nhiên mở ra, chỉ thấy một người trên mặt đeo mặt nạ giống như là được điêu khắc từ bạch cốt, chỉ lộ ra con mắt, các bộ phận khác đều giấu ở sau mặt nạ, đỉnh đầu mọc ra một cái sừng màu vàng.

Tu La tộc này mặc áo giáp hợp kim ở trên người, nhưng cũng đã vỡ nát không chịu nổi, rất nhiều nơi ở trên người còn đang chảy ra máu tươi màu xanh sẫm.

Máu của Tu La tộc khác với máu của nhân loại, có màu xanh sẫm giống như mật của con người, đây cũng là một trong những phương pháp để phân biệt Tu La tộc.

Hàn Sâm nhìn thấy Tu La tộc này liền giật mình, Tu La tộc rất chú ý tới mặt nạ, ngay cả hoa văn khác nhau đều mang ý nghĩa tượng trưng khác nhau, Hàn Sâm không tỉ mỉ nghiên cứu cho nên không hiểu rõ lắm, nhưng chỉ cần nhìn một chiếc sừng màu vàng trên đỉnh đầu kia, hắn liền biết đây tuyệt đối không phải là một Tu La tộc bình thường.

Sừng của Tu La tộc là biểu tượng rõ rệt nhất cho thân phận của bọn họ, đen, trắng, vàng, tím bốn loại sừng, sừng màu đen ở trong Tu La tộc chính là bình dân, sừng màu trắng là tầng lớp tinh anh, sừng màu vàng chính là quý tộc, sừng màu tím là hoàng tộc.

Tu La tộc mới xuất hiện bên ngoài phi thuyền này, vậy mà lại là một quý tộc Tu La, khiến cho Hàn Sâm rất kinh ngạc.

Trong tay tên Tu La tộc kia cầm theo một thanh chiến đao màu đen, Tu La tộc đều am hiểu thể thuật, tùy tiện một tên Tu La tộc trưởng thành, năng lực chiến đấu của y đều sẽ không thua kém người tiến hóa ở trong nhân loại, Tu La tộc hơi mạnh một chút, có thể đạt tới trình độ mạnh hơn, bọn họ trời sinh có sức lực mạnh, nhân loại không thể so sánh được.

Sau khi Tu La tộc kia từ trong phi thuyền đi ra, liền thấy cô bé đang khóc lớn ở bên cạnh, ánh mắt ở sau mặt nạ hiện lên một tia lạnh lẽo, vung chiến đao trong tay, liền trực tiếp chém xuống đầu cô bé kia.

Hàn Sâm gọi ra Hắc Giáp Trùng, Huyết Tinh Đồ Lục Giả và Tử Vũ Lân Long, cả người hóa thành nhân mã mọc ra hai cánh cực lớn, toàn thân được áo giáp màu vàng óng bao phủ, ngay cả hai cánh cũng bị một tầng giáp vàng bao bọc.

OÀ..ÀNH!

Hai cánh to lớn phá không bay lên, cơ hồ là trong chốc lát đã bay thẳng đến tòa nhà cao hơn mười tầng kia, một tay ôm lấy cô bé kéo vào trong ngực, một tay nắm lấy lưỡi chiến đao của tên Tu La tộc đang bổ xuống.

Máu tươi, lập tức theo lưỡi đao chảy ra.

Chương 61: Vì Sao Không Tránh?

Phương Minh Toàn gần đây rất buồn bực, anh ta vốn là một phóng viên, trước đó ở trên internet chính thức có một nghiên cứu liên quan tới Thần

Chi Tí Hộ Sở, mặc dù không được tính là nổi bật, nhưng cũng coi như là có chút danh tiếng, nghiên cứu đang ở trong thời kỳ sôi động lên, có tiềm lực rất lớn.

Kết quả lại bởi vì một câu của cấp trên, anh ta lại bị điều đến tinh cầu cấp bốn Lạc Gia tinh vắng vẻ này, nói dễ nghe một chút thì đó là mở mang thị trường mới, nói khó nghe chút, chính là vì Phương Minh Toàn đang cản đường người khác, bị người ta đá một cước văng ra.

Theo những gì Phương Minh Toàn biết, bây giờ nghiên cứu kia của anh ta đang thuộc về một người thân thích vừa tốt nghiệp của lãnh đạo, một thằng nhóc cái gì cũng không hiểu, nghiên cứu rối tinh rối mù cả lên, rất nhiều người xem trung thành với nghiên cứu đều yêu cầu mang Phương Minh Toàn trở lại làm chủ trì nghiên cứu kia, tuy nhiên một chút tác dụng cũng không có, vẫn là thằng nhóc kia làm chủ, Phương Minh Toàn rất rõ ràng, bản thân mình không thể nào trở về được nữa rồi.

Loại địa phương như Lạc Gia tinh này, tài nguyên ít, lại cách xa tinh vực trung tâm, làm gì có tin tức lớn để đào, Phương Minh Toàn đã tới đây mấy tháng rồi, để kiếm sống, cả ngày phải làm một vài bài phỏng vấn với minh tinh, đây vốn là việc anh ta ghét nhất, có đôi khi Phương Minh Toàn hận không thể một cước dẫm nát mặt của những minh tinh kia, vài tên minh tinh vớ vẩn cũng ra vẻ ta đây, nhưng mà chỗ dựa của bọn họ còn lớn hơn cả mấy đại minh tinh khác nữa, CMN thực quá buồn nôn.

- Làm sao mới có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này đây.

Phương Minh Toàn đi dạo không có mục đích ở trên đường cái, cầm chai rượu nhỏ bằng kim loại trong tay, thỉnh thoảng đưa lên miệng hớp một ngụm.

Mặc dù có chút chán chường, nhưng mà đôi mắt bởi vì thói quen nghề nghiệp mà theo bản năng dò xét mọi nơi.

Đột nhiên, bốn phía biến thành một màu đen kịt, ngay sau đó là một vụ nổ đùng đùng cùng ánh lửa mãnh liệt, thân là một phóng viên ưu tú, Phương Minh Toàn hoàn toàn là phản xạ có điều kiện bật máy ghi hình lên.

- Phi thuyền Tu La tộc!

Lúc Phương Minh Toàn nhìn thấy chiếc phi thuyền kia, tim liền lập tức đập mạnh, mau chóng chạy tới một tòa lầu cao ở gần tòa nhà cao tầng kia, vừa chạy vừa quay chụp hình ảnh của phi thuyền.

Rất nhanh, Phương Minh Toàn giống như Hàn Sâm, đều phát hiện ra cô bé kia, mà lúc anh ta nhìn thấy tên Tu La tộc từ trong phi thuyền đi ra, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Mừng là trên trời thật sự rớt xuống một miếng bánh, ở hậu phương lớn của Liên Minh như Lạc Gia tinh, vậy mà lại có phi thuyền của Tu La tộc rơi xuống, hơn nữa Tu La tộc đi ra từ bên trong còn là Kim Giác quý tộc, đây quả thực là trời ban cho anh ta cơ hội tốt để xoay người, giúp cho anh ta có thể lấy được một tin tức lớn như vậy.

Nhưng mà cùng lúc đó, Phương Minh Toàn cũng lo lắng cho tính mạng của cô bé kia.

Nhưng làm một phóng viên chuyên nghiệp, Phương Minh Toàn không chút do dự lựa chọn trực tiếp mở một chuyên mục mới bên trong cộng đồng chính thức trên internet, mở ra chế độ phát trực tiếp.

Hình ảnh chân thật nhất được đồng bộ rồi phát lên trên internet, mặc dù Phương Minh Toàn rất muốn nói, ai đó mau tới cứu đứa bé này đi, nhưng mà làm một phóng viên chuyên nghiệp, anh ta lại không thể phát ra một chút tiếng động nào, chỉ trung thực ghi chép lại tất cả.

Khi nhìn thấy Tu La tộc kia chém một đao về phía đỉnh đầu cô bé, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ của cô bé kia, Phương Minh Toàn cũng không nhịn được nữa kêu lên:

- Ai đó mau tới cứu đứa bé này với!

Tuy nhiên lại không có bất kỳ ai có thể đáp lại lời anh ta, đội cứu viện còn chưa tới, người bình thường cho dù có phi thuyền cũng không thể cứu người ở độ cao này được.

OÀ..ÀNH!

Một đôi cánh màu vàng xuất hiện ở trong hình ảnh, ngay sau đó là một thân ảnh hùng tráng ôm cô bé kia vào trong ngực, đồng thời một bàn tay màu vàng óng khác nắm chặt lấy lưỡi chiến đao.

Máu tươi theo lưỡi chiến đao nhỏ xuống, Phương Minh Toàn chỉ cảm thấy toàn bộ trái tim giống như ngừng đập.

- Có người cứu đứa bé kia…

Sau khi kịp phản ứng lại, Phương Minh Toàn hưng phấn gầm rú.

Trong tích tắc Hàn Sâm nắm lấy lưỡi đao, trong lòng liền cả kinh, áo giáp thần huyết vậy mà không ngăn cản nổi chiến đao sắc bén của Tu La tộc, bàn tay của hắn bị lưỡi đao cắt cho một đường, mặc dù chỉ là một vết thương nhẹ, nhưng lại khiến cho hắn hiểu Tu La tộc trước mặt tuyệt đối không phải là một kẻ có thể bị đánh ngã đơn giản.

Hàn Sâm ôm cô bé kia phi thân lui về phía sau, trong lúc hai cánh to lớn khép mở, đã giúp cho Hàn Sâm bay ra xa mấy chục mét.

Thế nhưng Hàn Sâm lại đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng khí lạnh đánh tới, liền vội vàng xoay người nhìn lại, chỉ thấy hai tay tên Tu La tộc kia vung đao nhảy lên thật cao, chiến đao đã sắp chém tới lưng của hắn.

Hàn Sâm cắn răng một cái, hai cánh trên không trung lượn vòng một cái, mạnh mẽ tránh thoát công kích của tên Tu La tộc kia, mà tên kia lao qua bên cạnh Hàn Sâm, hai chân đạp lên trên vách tường của tòa nhà một cái, lại nhanh chóng vọt tới chỗ hắn.

- Thằng này là bọ chét à?

Hàn Sâm quay người bay đến một tòa nhà phía trước, trực tiếp đánh nát kính cửa sổ, đưa cô bé ở trong ngực vào.

Thế nhưng mà lúc Hàn Sâm nhìn thoáng qua trong phòng, lại phát hiện bên trong cũng là một phòng học, lúc này có mười mấy đứa bé đang run lẩy bẩy nép vào góc tường.

- Đậu xanh!!!

Hàn Sâm không kịp nghĩ nhiều, động tác của tên Tu La tộc kia quá nhanh, đã nắm chiến đao vọt tới trước mặt Hàn Sâm, một đao bổ xuống đầu hắn.

Hàn Sâm có thể tránh một đao kia, nhưng lúc hắn chuẩn bị muốn né, thân thể lại đột nhiên ngừng lại, phía sau hắn là phòng học, nếu như bây giờ hắn né, tên Tu La tộc kia sẽ nhảy vào, mười mấy đứa bé ở trong phòng chết là cái chắc, bởi tên tên Tu La tộc kia đã rơi vào địa phận nhân loại, cho nên nên y đã không còn kiêng dè gì, dù gì cũng chết, vậy thì giết càng nhiều càng có lời.

Trong lòng Hàn Sâm đã quyết định, đối mặt với chiến đao của Tu La tộc đang chém tới, hắn chỉ nghiêng người tránh chỗ yếu hại, đồng thời một quyền đập tới mặt tên Tu La tộc kia.

Tên Tu La tộc kia có chút ngoài ý muốn, không ngờ Hàn Sâm vậy mà không tránh, kình lực một đao kia y không dùng đến cực hạn, tuy nhiên cũng hung hăng chém sâu vào bên trong bả vai của Hàn Sâm, áo giáp thần huyết cũng không thể hoàn toàn ngăn cản lưỡi đao, lưỡi đao cùng xương cốt va chạm, phát ra thanh âm rợn cả người.

Đồng thời một quyền kia của Hàn Sâm cũng đánh lên mặt tên Tu La tộc, đánh cho thân thể y bay về phía sau, thế nhưng mũi chân y vậy mà móc lấy dàn giáo hợp kim ở trên vách tường, thoáng cái lại quay trở về, muốn rút chiến đao ở trên vai Hàn Sâm ra.

Hàn Sâm sao có thể để cho y rút ra, hắn một tay khóa tay y lại, đồng thời một nắm đấm khác cũng đấm tới cổ họng y.

Không biết mặt nạ của Tu La tộc làm bằng vật liệu gì, vừa rồi một quyền của Hàn Sâm đánh lên phía trên, vậy mà không thể đánh nứt nó ra.

Tu La tộc kia cũng không khách khí, cũng đánh một quyền vào ngực Hàn Sâm.

Hai người quấn lấy nhau, quyền đến quyền đi trao đổi, cuồng bạo nện ở trên người đối phương, chỉ mới qua mấy quyền, Hàn Sâm đã không nhịn được

há miệng phun ra máu tươi.

- Vì sao lại không né? Hắn đã có được năng lực bay lượn trên không, vừa rồi rõ ràng có thể tránh thoát mà?

Trong lòng Phương Minh Toàn thắc mắc.

Không chỉ có Phương Minh Toàn thắc mắc, mà những người đang xem trực tiếp cũng đồng dạng như thế.

Chương 62: Một Màn Phong Quang

Mặc dù chuyên mục mới của Phương Minh Toàn vẫn chưa có nhiều người xem lắm, nhưng vẫn có một ít fans hâm mộ cũ lúc lướt qua phát hiện Phương Minh Toàn đang phát trực tiếp, lập tức đều bấm vào xem.

Khi bọn họ nhìn thấy tên Tu La tộc muốn giết cô bé, trong lòng đều khẩn cầu có người có thể cứu lấy cô bé kia, sau khi Hàn Sâm xuất hiện, mọi người đều rất mừng rỡ, nhưng mà bọn họ vẫn không hiểu, vì sao Hàn Sâm không tránh một đao kia, bị Tu La tộc quấn lấy như vậy, hắn có được năng lực bay lượn ở trên không, rõ ràng có thể tránh được một đao kia mà.

Đột nhiên Phương Minh Toàn hiểu ra cái gì, hướng ống kính tới cửa sổ sau lưng Hàn Sâm, mọi người lập tức nhìn rõ gian phòng này, không ngờ đây lại là phòng học, bên trong còn có mấy chục đứa bé đang run lẩy bẩy.

Lập tức, Phương Minh Toàn và những người đang xem trực tiếp đều hiểu ra Hàn Sâm vì sao lại không tránh, nếu như hắn tránh, theo xu thế tên Tu La tộc kia tấn công, tuyệt đối sẽ xông vào bên trong phòng học, đến lúc đó quả thực không dám nghĩ.

Nhưng bây giờ mặc dù đã ngăn cản được Tu La tộc nhảy vào trong phòng học, nhưng bả vai của Hàn Sâm lại bị chém trọng thương, máu tươi không

ngừng chảy ra, tình cảnh tương đối không tốt.

Mà tên kia lại là một vị Kim Giác quý tộc của Tu La tộc, Kim Giác quý tộc trưởng thành, cho dù dưới tình huống chưa từng tu luyện, cường độ thân thể cũng đã ngang với người tiến hóa, thậm chí còn có thể càng mạnh hơn nữa.

- Tệ thần… đây là Tệ thần ah…

Người đang xem trực tiếp liền nhận ra Hàn Sâm, lập tức phát ra rất nhiều bình luận, khiến cho càng thêm nhiều người nhận ra Hàn Sâm.

Phương Minh Toàn đã sớm nhận ra Hàn Sâm, dù sao anh ta cũng là người làm tin tức, đoạn thời gian trước hình ảnh Hàn Sâm đi qua thông đạo người máy nổi tiếng như vậy, anh ta cũng từng xem qua.

Thế nhưng bởi vì nhận ra Hàn Sâm, anh ta mới càng thêm lo lắng cho hắn, bởi vì Hàn Sâm chỉ là một người chưa tiến hóa, mà Kim Giác Tu La tộc trưởng thành ít nhất cũng có thể đạt tới trình độ của người tiến hóa, đây tuyệt đối không phải là một trận chiến công bằng.

Không chỉ là Phương Minh Toàn, người nhận ra Hàn Sâm đều đã nghĩ đến chuyện này.

- Không ổn rồi, Tệ thần còn chưa phải là người tiến hóa, hắn ngăn được tên Kim Giác Tu La tộc kia không?

- Tệ thần cố lên ah!

- CMN, tại sao lão tử không ở đó, nếu không bây giờ lão tử đã đi lên đi trợ giúp Tệ thần chơi chết tên Tu La tộc kia rồi.

- . . .

Bành!

Trên mặt Hàn Sâm lại bị trúng một quyền, mặc dù có áo giáp che chở, Nhưng vẫn cảm thấy bị đánh tới đầu óc mơ hồ, hai tai vang lên ong ong, liền con mắt đều bị mù trong chốc lát, máu trong lồng ngực sôi trào, không kìm được liền phun ra một ngụm.

Hàn Sâm rất rõ ràng, lực lượng của mình kém xa tên Tu La tộc trước mắt, cho dù sử dụng Huyết Tinh Đồ Lục Giả để biến thân cũng không phải là đối thủ của tên Tu La tộc này.

Hắn thậm chí còn hoài nghi, tên Tu La tộc này bởi vì bị thương quá nặng, nếu không hắn không thể nào trụ đến hiện tại được.

Cũng may là hắn đã tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật trong một đoạn thời gian rất dài, hơn nữa gien trong người cũng coi như không tệ, mới có thể gắng gượng đến bây giờ.

Thình thịch!

Quả đấm của Hàn Sâm đánh lên trên người Tu La tộc kia, chỉ có thể làm cho thân thể của y ngửa ra sau, mà Hàn Sâm bị một quyền của Tu La tộc đánh hộc máy.

Thế nhưng Hàn Sâm biết mình không thể lui, nhìn sát ý điên cuồng trong mắt Tu La kia, y nhất định đã nhìn thấy đám trẻ trong phòng rồi.

Thân thể hùng tráng chắn ở cửa sổ, trong lúc nắm đấm va chạm, Hàn Sâm liên tiếp bị đánh trúng đầu mấy lần, lập tức có chút không khống chế nổi thân thể của mình, bị Tu rút chiến đao từ trên vai hắn ra, máu tươi theo lưỡi đao màu đen vẩy ra.

- Chết!

Hai mắt của Tu La kia đỏ như máu, hai tay nắm lấy chiến đao, hung hăng chém về phía Hàn Sâm đang chắn ở phía trước cửa sổ.

Lòng của Phương Minh Toàn và người đang xem trực tiếp đều xoắn lại, thậm chí có vài người mềm lòng còn không dám xem tiếp nữa.

- Né tránh đi… cậu đã cố hết sức rồi… không ai trách cậu đâu…

Thậm chí có người đã không nhịn được nói ra những lời này, bọn họ không đành lòng thấy cảnh Hàn Sâm bị Tu La kia giết chết.

Thế nhưng mà trong mắt Hàn Sâm lại hiện lên một tia sáng lạnh, trong tích tắc chiến đao chém xuống, thân thể hùng tráng kia không lùi mà tiến, hung hăng va vào ngực tên Tu La.

Mặc dù chiến đao chém ở trên đỉnh đầu Hàn Sâm, nhưng do bị rút ngắn khoảng cách, chiến đao không thể hoàn toàn phát lực, thân thể của Tu La lại bị Hàn Sâm toàn lực va chạm, chỉ chém được một nửa đã mất đi lực lượng bổ xuống, thân thể liền bắn ra phía ngoài, chiến đao kia cũng chỉ chém rách mũ bảo hiểm, không thể tiếp tục chém vào sâu, chỉ để lại một vết thương nhẹ ở trên đỉnh đầu Hàn Sâm.

Hàn Sâm không hề dừng lại, hai cánh vỗ lên, mang theo một luồng gió mãnh liệt, lập tức vọt lên không trung phía sau Tu La, thoáng cái từ phía sau lưng khóa Tu La lại, khiến cho y không có cơ hội mượn lực ở chỗ khác.

Ác Quỷ Triền Thân lúc này phát huy ra hiệu quả tuyệt vời, Hàn Sâm từ phía sau lưng khóa Tu La lại, mặc dù lực lượng của Tu La kia lớn hơn Hàn Sâm không ít, nhưng vẫn không thể tránh thoát, căn bản không ra đòn nổi.

Hàn Sâm biết thời gian của mình không còn nhiều, thời gian biến thân của Huyết Tinh Đồ Lục Giả đã sắp hết, nếu như vượt quá thời gian, thân thể sẽ phải chịu tổn thương cực lớn, hơn nữa còn có thể là tổn thương vĩnh cửu, Hàn Sâm gánh không nổi hậu quả này.

Cắn răng một cái, Hàn Sâm khóa Tu La tộc lại, hai cánh vung lên có lực, giống như một chiếc máy bay ném bom lao thẳng xuống mặt đất.

- Mày điên rồi à…

Tu La tộc rốt cục đã mở miệng nói chuyện, trong giọng nói còn có chút ít hoảng sợ.

Mà ở trong nháy mắt này, tất cả mọi người thấy một màn như vậy đều ngây dại, những người đang xem trực tiếp gõ bình luận đều giống như hóa đá, trên màn hình trực tiếp không xuất hiện thêm một đoạn bình luận nào.

Chỉ có ống kính của Phương Minh Toàn dõi theo tia sáng màu vàng đang lao nhanh xuống.

Bởi vì có các công trình kiến trúc khác che chắn, sau khi tia sáng màu vàng lao xuống khoảng sáu tầng liền không thấy được nữa, chỉ nghe một tiếng bịch vang vọng, sau đó hoàn toàn im ắng.

Trên sóng trực tiếp yên lặng một mảnh, hồi lâu sau mới có một bình luận bay ra:

- Tệ thần? ? ?

Sau đó bình luận trên màn hình trực tiếp liền nhao nhao bay lên, toàn bộ trực tiếp thoáng đã bị bình luận bao phủ, thậm chí căn bản không thấy rõ bên trong những bình luận đó đến cùng là ghi cái gì.

Phương Minh Toàn không có tâm trạng xem bình luận, lập tức liều mạng chạy tới chỗ Hàn Sâm rơi xuống, anh ta thề đây tuyệt đối là một lần anh ta chạy nhanh nhất trong đời, toàn bộ sức mạnh đều dùng tới.

Chờ lúc Phương Minh Toàn chạy tới chỗ kia, phát hiện ra đã có rất nhiều người vây ở đó, chỉ thấy tên Tu La tộc kia tứ chi vặn vẹo ngã trên mặt đất, mặt đường công nghệ cao nứt toát cả ra.

Thế nhưng ở chỗ này, y không nhìn thấy thân ảnh màu vàng hùng tráng kia đâu.

- Tệ thần đâu rồi?

- Tệ thần không chết đấy chứ?

- Tệ thần đi đâu rồi?

Bình luận trên sóng trực tiếp đang liên tục hiện ra, Phương Minh Toàn nhìn khắp nơi, lại hỏi người bên cạnh, đều nói không nhìn thấy Tệ thần đâu.

Đây là một con hẻm nhỏ, sau khi tòa nhà bị đụng vào, căn bản không có ai chú ý tới chỗ này, hiện tại bọn họ mới chạy tới.

Chương 63: Tiểu Thiên Sứ Tệ Thần

Phương Minh Toàn tìm một vòng cũng không thấy người đâu, cũng không đi tìm nữa, hưng phấn trở về phòng làm việc của mình, suốt đêm cắt nối biên tập hình ảnh mình quay lại kia.

- Có thể trở mình hay không vậy phải xem lần này!

Phương Minh Toàn Toàn bắt đầu công việc, suốt một đêm không ngủ, cắt nối biên tập ra hình ảnh.

Đây tuyệt đối là một tin tức lớn, hơn nữa còn là độc nhất vô nhị, đoán chừng có buổi phát trực tiếp tối hôm qua, sau khi truyền ra sẽ càng có nhiều người vào xem chuyên mục của anh ta, chỉ cần up phần hình ảnh đã được cắt nối biên tập tốt này lên, lượng truy cập nhất định sẽ vô cùng lớn.

Có thể một mình cắt nối biên tập hình ảnh xong nhanh như vậy, thứ nhất là khát vọng đối với thành công, thứ hai là trong lòng thực sự cảm động, Phương Minh Toàn cho rằng đây là một tác phẩm tốt nhất trong cuộc đời làm phóng viên của anh ta.

Đăng nhập vào trong internet, lúc này Phương Minh Toàn đã thấy có rất nhiều tin nhắn, đều đang hỏi anh ta về hình ảnh ngày hôm qua.

Lúc đó lưới điện đã bị phá hư, không có camera giám sát nào quay được cảnh tượng lúc đó, cũng có vài người quay lại, nhưng góc độ lại quá kém, không quan sát được toàn bộ cục diện, hoặc quay quá mờ, hoàn toàn không thể so sánh được với loại người chuyên nghiệp như anh ta.

Phương Minh Toàn hít sâu một hơi, lấy một cái tên cho đoạn phim của mình “Thần duy nhất, Tệ duy nhất, cậu là thiên sứ của chúng tôi”, sau đó mới nhấn vào nút tải lên.

Sau khi tải lên, Phương Minh Toàn liền xem cũng không xem, trực tiếp lùi lại ngồi xuống một chiếc ghế ở kế bên, châm điếu thuốc, cúi đầu một mực im lặng không lên tiếng, hút hết hơi này tới hơi khác.

Thậm chí Phương Minh Toàn còn không dám nhìn đồng hồ, anh ta sợ mình biết thời gian, bởi vì thời gian đối với người viết báo mà nói, chẳng khác nào gì sinh mệnh.

Anh ta cũng vô cùng rõ ràng, sau khi tải đoạn phim này lên, máy truyền tin của anh ta nhất định sẽ vang lên, nhưng thời gian mà máy truyền tin vang lên lại quyết định xem đoạn phim này có thể đi tới trình độ nào.

- Nếu như trong vòng nửa giờ đã có người tìm mình, như vậy mình sẽ vô cùng thành công, nếu như một giờ mới có tin nhắn, vậy cũng không tệ lắm, nếu như một giờ rưỡi còn không có tin nhắn…

Phương Minh Toàn còn đang tính toán trong lòng, liền nghe được tiếng vang của máy truyền tin.

Cả người Phương Minh Toàn lập tức giống như lò xo đứng bật lên, con mắt nhìn chòng chọc vào máy truyền tin ở trên bàn, bên trên có một dãy số quen thuộc.

- Tám phần bốn mươi ba giây… Tám phần bốn mươi ba giây…

Phương Minh Toàn hưng phấn hung hăng nắm chặt tay, hàm răng cắn chặt lại, vò hộp thuốc lá trong tay thành một cục.

Cho đến tận ba phút sau, Phương Minh Toàn mới dần dần bình tĩnh lại, không để ý tới máy truyền tin đang một mực vang lên kia, ngược lại ngồi ở trên ghế sa lon, châm một điếu thuốc, cứ như vậy vừa hút thuốc vừa nhìn máy truyền tin không ngừng vang lên.

Phương Minh Toàn rất hưởng thụ cảm giác như vậy, chỉ có vào lúc này anh ta mới cảm thấy mình đang thật sự sống.

“Thần duy nhất, Tệ duy nhất, cậu là thiên sứ của chúng tôi”, đoạn phim này hoàn toàn không có một lời giải thích, chỉ có một đoạn phim không đến ba

phút.

Đoạn hình ảnh bắt đầu từ lúc cô bé kia sắp rơi xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo sự sợ hãi cùng vệt nước mắt, cặp mắt to tròn hoảng sợ kia, còn có đôi bàn tay nhỏ bé dính đầy tro bụi và vết máu, chỉ hình ảnh thứ nhất đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Ngay say đó, lúc mọi người còn đang lo lắng cho tình cảnh nguy hiểm của cô bé kia, cửa khoang thuyền bên cạnh mở ra, nhưng người đi ra cũng không phải là cứu tinh của cô bé, mà là tử thần càng kinh khủng hơn.

Khi Tu La tộc kia dùng chiến đao chém về phía cô bé, mọi người cơ hồ tức giận không có cách nào kiềm chế, trong lòng có một loại cảm giác vô cùng tuyệt vọng.

Đột nhiên, một bóng người màu vàng óng xuất hiện ở trên màn hình, hai cánh màu vàng to lớn giống như là thiên sứ hạ xuống, đưa đôi tay cường tráng được áo giáp màu vàng bao phủ ôm cô bé vào trong ngực, tay kia nắm chặt lấy chiến đao của Tu La tộc, lúc máu tươi theo lưỡi đao nhỏ xuống, người thấy một màn như vậy, hốc mắt không biết vì sao đều ẩm ướt, nhưng trong lòng lại cao hứng tới mức cơ hồ la lên thành tiếng.

Sau đó hình ảnh lại được cắt nối biên tập tỉ mỉ, Tu La tộc cùng Hàn Sâm giao thoa, Hàn Sâm đánh nát cửa sổ, đưa cô bé kia vào bên trong căn phòng.

Sau đó chính là Tu La tộc cầm đao điên cuồng chém tới Hàn Sâm, Hàn Sâm lại không hề tránh né, nhưng ở chỗ này Phương Minh Toàn lại trực tiếp ghép mười mấy đứa bé đang run rẩy ở trong phòng vào, làm cho người xem hiểu, Hàn Sâm là vì muốn ngăn cản Tu La tộc xông vào trong phòng học, mới không né tránh, dùng thân thể máu thịt chắn ở bên ngoài cửa sổ.

Sau đó chính là hình ảnh chiến đấu khiến cho huyết mạch mọi người sôi trào, được Phương Minh Toàn cắt nối biên tập, động tác biến đổi trôi chảy, từng cú đấm thấu thịt máu tươi vẩy ra, biểu hiện nguyên vẹn chủ nghĩa anh hùng cá nhân và tinh thần hi sinh không biết sợ của Hàn Sâm, nhưng mà một vài hình ảnh khó coi đều bị Phương Minh Toàn cắt bỏ, thoạt nhìn thì

Hàn Sâm chính là một vị anh hùng can đảm, vì bảo vệ người nhỏ yếu không tiếc mạng sống chống lại địch nhân mạnh mẽ.

Trên thực tế Hàn Sâm cũng rất thảm, căn bản không phải đối thủ của Tu La tộc kia, nhưng mà sau khi cắt nối biên tập thì thoạt nhìn Hàn Sâm lại có thể dốc sức liều mạng chiến một trận, có chút cảm giác bi tráng.

Cuối cùng chính là chiêu liều mạng cùng chết với địch tự lao xuống kia.

Toàn bộ hình ảnh vô cùng trôi chảy, phối hợp với âm nhạc nhiệt huyết mà Phương Minh Toàn thêm vào, người xem cảm thấy nhiệt huyết sôi trào cả lên, hận không thể tự đi lên đại chiến một trận với Tu La tộc, đầu rơi máu chảy đều không quan trọng, là kệ CMN bọn Tu La tộc.

Mà rất nhiều cô gái có cảm xúc phong phú, xem hết đoạn phim ngắn này, đã sớm khóc như mưa, các chàng trai thì càng thêm nhiệt huyết sôi trào.

Đoạn phim này thật sự quá hot, cơ hồ trong thời gian ngắn chưa hết một buổi sáng đã lan truyền ra toàn bộ Liên Minh, được chiếu không biết bao nhiêu ức lần.

Tu La quý tộc mạnh mẽ hung tàn, hoàng kim thiên sứ đẫm máu tử chiến, còn có những khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội tràn ngập sợ hãi đó, tất cả các hình ảnh hợp thành một câu chuyện làm cho người ta cảm động, đoạn phim ngắn không đến ba phút, nhưng lại khiến cho người xem cảm động không thôi.

Trong lúc nhất thời tên của Tệ thần truyền khắp toàn bộ Liên Minh, còn thu hút hơn cả đoạn phim lúc trước xông qua thông đạo người máy.

Đoạn phim thông đạo người máy dù sao cũng hạn chế người xem, mà đoạn phim này lại không phân biệt già trẻ nam nữ, khiến cho Tệ thần nhất thời trở thành tồn tại còn hot hơn cả thập đại Thần Tử năm nay.

- Tiểu tử này có gan, rất giống bộ dáng lão tử lúc còn trẻ.

- Đánh chết CM tên Tu La kia đi.

- Đám nhỏ đáng thương, bọn nó quá may mắn, bởi vì có thiên sứ bảo vệ.

- Tệ thần, anh là người duy nhất của tôi.

- Tệ thần, anh là thiên sứ của tôi.

- Bệnh viện nam khoa chân chính, chuyên trị vô sinh…

- Thằng bình luận bên trên cả nhà bị vô sinh.

Càng có nhiều người quan tâm tới sự sống còn của Hàn Sâm hơn, bởi vì Phương Minh Toàn cũng không tải lên một đoạn cuối cùng, hình ảnh chỉ tới lúc Hàn Sâm ôm Tu La tộc lao xuống mà thôi, một tiếng tiếng vang nặng nề là đoạn phim kết thúc.

Tất cả mọi người đều quan tâm tới kết cục cuối cùng của Tệ thần, muốn biết sinh tử của Tệ thần và tên Tu La tộc kia, nhưng mà Lưu Minh Toàn cũng không có ý định thả ra, những thứ kia mấy phóng viên khác đã có, y thả ra nữa cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, bọn họ chỉ cần xem tiếp một chút thì sẽ biết kết quả cuối cùng.

Mà nhân vật chính lúc này cũng đang xem đoạn phim được Phương Minh Toàn cắt nối biên tập kia.

Chương 64: Võ Học Tu La Tộc

- CMN đây là mình sao?

Hàn Sâm không tin được chính mình khi đó lại có hào quang vạn trượng như vậy, đoạn cắt nối biên tập này hắn xem đều có chút xấu hổ.

Lúc đó hắn nghĩ mình có năng lực đi giúp bọn trẻ một tay, cho nên mới lao đến, cuối cùng lao xuống, thoạt nhìn là bi tráng khoa trương tới cực điểm, trên thực tế lúc sắp rơi xuống đất, hắn đã đè tên Tu La tộc kia xuống dưới, còn mình thì vỗ cánh bay mất, căn bản không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Dù sao Tu La tộc cũng chỉ là thân thể máu thịt, bản thân y cũng đã bị thương cực nặng, cho nên mới lập tức bị ngã chết.

Hàn Sâm biết mình quả thật có chút may mắn, nếu như không phải Tu La tộc kia sớm bị thương nặng, hắn căn bản không phải là đối thủ của y, chỉ sợ đã sớm bỏ chạy, thậm chí là đã mất mạng.

Thân thể Hàn Sâm hơi giật giật, lập tức đau tới nỗi nhe răng trợn mắt, hắn không dám đi bệnh viện, cũng may tổn thương cũng không quá nặng, không bị thương chỗ yếu hại, tự mình trở về bôi ít thuốc là được rồi, ngoại trừ thương thế lâu khỏi hơn một chút thì cũng không có ảnh hưởng gì.

Tuy nhiên không phải Hàn Sâm không có thu hoạch gì, thanh chiến đao có thể chém vỡ áo giáp thần huyết của tên Tu La tộc kia đã bị Hàn Sâm mang về, thanh chiến đao này mạnh hơn chiến đao nhân loại chế tạo vô số lần.

Kỹ thuật chế tạo hợp kim cùng với vũ khí lạnh của Tu La tộc, nhân loại không thể so sánh được, trước đây Hàn Sâm đã từng được nghe nói qua đao của Tu La tộc đều rất tốt, đao của Hắc Giác Tu La mạnh hơn đao thép Z của nhân loại rất nhiều, huống chi đây còn là đao của Kim Giác Tu La, tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm, trong thế giới nhân loại căn bản không mua được mặt hàng như vậy.

Hàn Sâm yêu thích không buông tay vuốt vuốt chiến đao màu đen, có chút giống như Trực Đao, nhưng lại rộng hơn Trực Đao thông thường một chút, thoạt nhìn hết sức mãnh liệt, cầm trên tay vô cùng năng, so với hợp kim thép Z còn nặng hơn không ít, nhưng vẫn trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Hàn Sâm vung hai cái, cảm giác giống như ngay cả không khí đều có thể chém đứt được, sắc bén vô song.

Lần này Hàn Sâm không dám lấy Trảm Thiết Đao của mình ra thử nữa, thanh Tu La chiến đao này nhất định còn bén hơn cả thanh dao găm thép Z hắn vừa mua.

Nhưng mà đồ vật này thật sự quá bắt mắt, cho dù người trước kia không biết tới đao này, sau khi xem đoạn phim kia xong, khẳng định sẽ nhận ra thanh Tu La chiến đao này ngay, nếu như Hàn Sâm đường hoàng mang ra ngoài dùng, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ bị người khác hoài nghi.

Hàn Sâm suy đi nghĩ lại, liền quyết định cải biến thanh Tu La chiến đao này một chút.

Kỳ thật chỉ cần thay đổi màu sắc khác cho nó, cả thanh đao đều phun lên một lớp sơn nano màu vàng, nếu không nhìn kỹ sẽ tưởng rằng do đồng thau đúc ra, sau đó lại lên trên internet đặt hàng một cái vỏ đao vừa rẻ lại đẹp, liền vỏ đao như vậy, người bình thường khẳng định không nhìn ra đó chính là Tu La chiến đao.

Kỳ thật Hàn Sâm cũng không tính sử dụng ở trước mặt người khác, những việc này đều chỉ là vì phòng ngừa vạn nhất.

Nguyên bản Hàn Sâm còn muốn thay đổi chuôi đao, như vậy càng không có khả năng bị nhận ra, nhưng mà hắn suy nghĩ cả nửa ngày, vẫn không tháo chuôi đao ra, trái lại hạt châu ở phía sau chuôi đao bị hắn lấy xuống, sau đó Hàn Sâm ngạc nhiên phát hiện ra, trong hạt châu kia có cất giấu một thứ.

Ở bên trong hạt châu kia có một cái thẻ nhớ xinh xắn, lập tức khiến cho Hàn Sâm hết sức ngạc nhiên kết nối với máy đọc thẻ nhà mình, muốn nhìn thử xem bên trong thẻ nhớ đến cùng có thứ gì.

Kết quả vượt ra ngoài suy đoán của Hàn Sâm, bên trong thẻ nhớ chỉ có một môn võ học của Tu La tộc, tên là Nghịch Tâm Trảm, theo giới thiệu nói đây là bí mật bất truyền của một nhà Tu La quý tộc.

- Võ học của Tu La tộc, nhân loại có thể học được không?

Hàn Sâm đối với vấn đề này cũng không rõ ràng lắm, nhưng sau khi xem trong chốc lát, cảm giác chỉ cần tố chất thân thể đầy đủ là có thể học được.

Hàn Sâm dựa theo phương pháp bên trên tập luyện thử, cũng không hề gặp phải trở ngại quá lớn, hiển nhiên tố chất thân thể của hắn đã đạt đến yêu cầu của Nghịch Tâm Trảm.

Nghịch Tâm Trảm nghe thì giống như là đao pháp, kỳ thật cũng có thể nói là đao pháp, nhưng mà đặc điểm của Nghịch Tâm Trảm là vận dụng tiềm lực bản thân bộc phát ra, có thể phát ra tốc độ cùng lực lượng trảm kích siêu

mạnh, luyện đến cực điểm, dùng binh khí hoặc là tay, thậm chí là dùng bất luận một bộ phận nào của thân thể đều có thể thi triển được.

Dù sao thì tổn thương trên người Hàn Sâm bây giờ vẫn còn chưa lành, những ngày này cũng không đi tới thế giới Tí Hộ Sở được, liền dứt khoát ở nhà nghiên cứu Nghịch Tâm Trảm.

Mỗi ngày Lâm Bắc Phong đều gọi điện thoại tới hỏi lúc nào hắn đi tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, lúc nào cùng đi săn giết dị sinh vật.

Tần Huyên cho rằng vì hắn trốn Thần Thiên Tử cho nên mới không đi tới thế giới Tí Hộ Sở, cho nên cũng không đi tìm hắn.

Máy truyền tin vang lên, Hàn Sâm nhìn tới thì lại là Lâm Bắc Phong, sau khi suy nghĩ một lúc mới bắt máy.

- Sâm ca, mấy ngày nay tại sao anh không đi tới thế giới Tí Hộ Sở thế, tôi sống rất khổ đó.

Trong giọng nói của Lâm Bắc Phong tràn đầy oán thán, Hàn Sâm liền hình ảnh cũng không mở, chỉ trò chuyện với y, khiến cho y cảm thấy rất buồn bực.

- Tôi cũng không gạt cậu, gần đây tôi đang chuẩn bị một lần hành động lớn.

Hàn Sâm thần thần bí bí nói.

- Sâm ca, anh chuẩn bị hành động lớn gì thế? Cho tôi một chân với.

Lâm Bắc Phong lập tức tỉnh táo lại, vội vàng nói.

- Tình huống cụ thể thế nào, tạm thời tôi không thể lộ ra, nhưng ít nhất cũng có thể săn được sinh vật cấp biến dị.

Hàn Sâm cũng không nói láo, hắn chuẩn bị sau khi lành vết thương sẽ đi tới Đầm Lầy Hắc Ám xem thử, sinh vật thần huyết thì không dám nói, thế nhưng sinh vật biến dị ở bên trong chắc chắn có không ít, nhất định có thể săn được.

- Sâm ca, lần này anh nhất định phải tính cả tôi…

Lâm Bắc Phong vội vàng nói.

- Lần này tôi cũng là hợp tác với người khác, nhân số đã định sẵn, không thể thêm những người khác vào.

Sau khi Hàn Sâm gợi lên khẩu vị của Lâm Bắc Phong mới nói tiếp:

- Nhưng gần đây tôi đang rất thiếu tiền, nếu như cậu có thể cung cấp mũi tên thép Z hàm lượng 5% cho tôi, sau này tôi sẽ chia cho cậu một phần, đảm bảo toàn bộ thịt của một con sinh vật biến dị.

- Được, Sâm ca chờ đó, tôi sẽ mang mũi tên qua cho anh.

Lâm Bắc Phong không nói hai lời, muốn chạy vội tới đưa mũi tên cho Hàn Sâm.

- Đừng vội, tôi bên này còn có chút đồ muốn chuẩn bị, bây giờ không có thời gian, cậu chuẩn bị sẵn mũi tên đi, đợi tôi chuẩn bị xong sẽ liên lạc lại với cậu.

Hàn Sâm nói.

- Chúng ta đã nói rồi đấy nhé, việc này cho tôi một chân, anh đừng nói không giữ lời đấy.

Lâm Bắc Phong vẫn có chút không quá yên tâm.

- Cậu yên tâm, cam đoan không thiếu cậu một phần nào.

Vốn Hàn Sâm còn đang phát sầu không biết kiếm tên ở đâu, nếu như tên nhà giàu Lâm Bắc Phong này chịu tài trợ, vậy thì không còn gì tốt hơn, coi như hai bên cùng có lợi, chờ lúc hắn từ trong Đầm Lầy Hắc Ám đi ra, mang ra cho Lâm Bắc Phong thịt của một hai con sinh vật biến dị là được.

Nếu như thật sự không săn được sinh vật biến dị, sau đó lại bỏ ra vài ngày dùng tinh thể màu đen nuôi ra một con cho y để bàn giao là được.

Hàn Sâm ở nhà nghỉ ngơi mười ngày, vết thương trên người mới xem như gần hồi phục, mười ngày này hắn cũng không làm gì, ngoài trừ tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật thì chính là nghiên cứu Nghịch Tâm Trảm, hắn đều đã nhập môn xong.

Chương 65: Trường Quân Đội Hắc Ưng

Còn chưa đợi Hàn Sâm đi tới thế giới Tí Hộ Sở, Tần Huyên lại nhắn hắn đi tới trạm chuyên chở một chuyến trước.

Sau khi Hàn Sâm đi tới trạm chuyên chở, Dương Mạn Lệ lạnh như băng liếc nhìn Hàn Sâm, dẫn hắn tới phòng làm việc của Tần Huyên.

- Ngồi đi.

Tần Huyên vẫn còn bề bộn với công vụ, Hàn Sâm chỉ có thể ngồi trên ghế dựa đợi.

Sau khi Tần Huyên xử lý xong mọi chuyện, lúc này mới nhìn tới Hàn Sâm nói:

- Tôi có ý định đề cử cậu đi thi trường quân đội Hắc Ưng.

- Đề cử tôi đi thi trường quân đội Hắc Ưng?

Hàn Sâm ngây ngốc một chút, không biết ý của Tần Huyên là gì, trường quân đội tự mình cũng có thể đi ghi danh mới đúng, không cần người khác đề cử.

Tần Huyên nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, liền tiếp tục nói:

- Hàng năm trường quân đội Hắc Ưng đều có một ít tiêu chuẩn đặc biệt, chủ yếu là cho người có năng khiếu cung tên, nhưng cho dù là tiêu chuẩn đặc biệt, cũng cần phải thông qua kiểm tra, đạt được yêu cầu nhất định thì mới

được. Phương diện tạo nghệ cung tên của cậu không tệ lắm, tố chất thân thể lại không hề có một chút vấn đề nào, cho nên tôi chuẩn bị đề cử cậu đi thử một lần, tiến vào trong quân trường tiếp nhận huấn luyện chính quy đối với cậu cũng có ích lợi rất lớn.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, phải như thế nào mới có thể từ chối Tần Huyên, thứ nhất là hắn không quá cảm thấy hứng thú đối với trường quân đội, thứ hai là trên Lạc Gia tinh chỉ có một trường quân đội, nếu thi đậu vào trường quân đội Hắc Ưng, hắn sẽ phải rời khỏi Lạc Gia tinh, Hàn Sâm không thể vứt bỏ La Tố Lan và Hàn Nghiên được.

Nhưng mà Hàn Sâm phát hiện ra Tần Huyên rất nhiệt tình đối với chuyện hắn thi vào trường quân đội, nếu như không có một lời giải thích hợp lý, chỉ sợ không qua được cửa ải của cô, hơn nữa Tần Huyên cũng là có lòng tốt, về tình về lý thì Hàn Sâm đều phải cho cô một lời giải thích.

- Tần trạm trưởng, cô thật sự khiến tôi rất cảm động, nhưng mà tôi đã có trường quân đội muốn đi, chỉ có thể để cô thất vọng.

Hàn Sâm mặt mày ủ dột nói.

- Hả, cậu chuẩn bị muốn thi vào trường quân đội nào?

Tần Huyên có phần hứng thú nhìn Hàn Sâm, cho rằng Hàn Sâm rốt cục đã thông suốt, có lòng cầu tiến.

- Tôi muốn thi vào trường quân đội Lạc Gia.

Hàn Sâm ưỡn ngực lớn tiếng nói.

Tần Huyên cùng Dương Mạn Lệ ở bên cạnh đều hơi giật mình nhìn sang Hàn Sâm, bộ dáng kia như là đang nhìn một tên ngốc.

Dương Mạn Lệ lạnh mặt nói:

- Trường quân đội Hắc Ưng là trường quân đội có thể xếp vào Top 50 ở trong toàn bộ Liên Minh, trường quân đội Lạc Gia căn bản không được xếp hạng, ngay cả hạng 1000 đều tới, sao có thể so sánh?

Tần Huyên thì lại nhìn Hàn Sâm khuyên nhủ:

- Hàn Sâm à, cậu vẫn nên suy nghĩ cân nhắc thật kỹ đi, trường quân đội Lạc Gia bất kể là thực lực giáo viên hay là trang thiết bị dạy học, đều không thể so sánh với trường quân đội Hắc Ưng, nếu cậu ở trong trường quân đội Lạc Gia, liền cơ hội thao tác thực tế chiến giáp và chiến hạm đều không có, phương diện tân võ học cũng không có huấn luyện viên tốt nhất, cho dù cậu tốt nghiệp từ trường quân đội Lạc Gia, con đường trong quân ngũ cũng sẽ không dễ đi, tại sao cậu lại muốn thi vào trường quân đội Lạc Gia?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cười khổ, hắn cũng không thể nói cho Tần Huyên, hắn muốn thi vào trường quân đội Lạc Gia là bởi vì gần nhà.

Dương Mạn Lệ lạnh giọng nói ra:

- Vốn lấy tiêu chuẩn của cậu, hoàn toàn không đủ để được Tần trạm trưởng đề cử, chỉ là Tần trạm trưởng thấy cậu có mấy phần tiềm lực cho nên mới đặc biệt đề cử cậu… cậu suy nghĩ thật kỹ đi.

Hàn Sâm đang định nói thêm cái gì, lại vang lên tiếng đập cửa:

- Báo cáo, Tần trạm trưởng, số liệu phân tích mà cô muốn đã làm xong rồi.

- Được, truyền tới đi.

Tần Huyên mở máy trí tuệ nhân tạo lên, lập tức một đoạn hình ảnh phân tích số liệu được phát ra.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn, trong lòng hơi có chút kinh ngạc, hình ảnh mà Tần Huyên mới phát lên, đúng là đoạn hình ảnh lúc hắn hóa thân Tệ thần ác đấu với Kim Giác Tu La kia.

Nhưng đoạn phim này khác với đoạn phim Phương Minh Toàn cắt nối biên tập kia, đây là đoạn phim nguyên bản mà Phương Minh Toàn đã quay lại, không có chút chỉnh sửa nào, hơn nữa trong đoạn phim cũng hiện ra số liệu phân tích toàn diện.

Từng hành động của Hàn Sâm cùng Kim Giác Tu La đều có số liệu biểu hiện ra tức thời, tốc độ di chuyển, tốc độ ra quyền, lực lượng mỗi một quyền, thân thể thừa nhận lực công kích vân vân, đều có thể nhìn thấy số liệu trực quan nhất.

Đoạn phim còn có thêm hình ảnh Kim Giác Tu La bị ngã chết lúc cuối cùng, sau khi đợi đoạn phim chấm dứt, Tần Huyên nhìn về phía Dương Mạn Lệ hỏi:

- Cô đối cảm thấy Tệ thần thế nào?

Dương Mạn Lệ trực tiếp lạnh lùng đáp:

- Ngu xuẩn!

Hàn Sâm ở một bên đang âm thầm đắc ý, đang chuẩn bị nghe Dương Mạn Lệ ca ngợi, đột nhiên nghe vậy liền thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

- Nói rõ chi tiết.

Tựa hồ như Tần Huyên cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Dương Mạn Lệ tiếp tục nói:

- Lực lượng cùng tốc độ của Tệ thần đều rất không tồi, mặc dù không biết tố chất thân thể của hắn là bao nhiêu, nhưng dưới tình huống đang biến thân, lực lượng và tốc độ tuyệt đối là đứng đầu ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, nhưng mà lực lượng cùng tốc độ như vậy vẫn không đủ để chống lại Kim Giác Tu La, thậm chí có thể nói, nếu như không phải Kim Giác Tu La kia đã sớm bị trọng thương, không thể phát huy ra toàn bộ chiến lực, Tệ thần không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Tần Huyên gật gật đầu, biểu thị đồng ý với lời Dương Mạn Lệ nói.

Dương Mạn Lệ nói tiếp:

- Không biết là hai cánh sau lưng Tệ thần từ đâu tìm được, nhưng thoạt nhìn thì hẳn là thú hồn cao cấp, xem tốc độ phi hành, rất có thể là do thần huyết thú hồn biến thành, có được thú hồn dạng phi hành như vậy, hơn nữa hắn biến thân còn thiên hướng về mặt tốc độ, lực lượng thêm vào cũng rất cao, tổng hợp trụ cột hắn có hiện nay, chính là một nhân tuyển tốt nhất cho vị trí xạ thủ, hắn nên từ xa xạ kích Kim Giác Tu La, chứ không phải ngu muội vật lộn với y.

Tần Huyên cười cười:

- Cô nói không sai, nhưng mà tình huống lúc đó khẩn cấp, hơn nữa nhìn tới thì Tệ thần cũng không am hiểu cung tên, trước kia hắn cũng không hề sử dụng qua cung tên, lúc nào cũng là xông lên phía trước nhất, hoàn toàn khác với vị này của chúng ta.

Dương Mạn Lệ biết rõ Tần Huyên đang nói tới Hàn Sâm, cô liếc nhìn Hàn Sâm rồi lạnh lùng nói:

- Nếu như Tệ thần có thể trở thành xạ thủ, hắn sẽ là xạ thủ đáng sợ nhất trong không gian thứ nhất ở Thần Chi Tí Hộ Sở, khả năng di chuyển cùng năng lực bay lượn cao tốc trên không, đảm bảo khoảng cách và không gian sinh tồn giữa hắn và địch nhân, lực lượng mạnh mẽ có thể giúp hắn bắn ra mũi tên đủ lực, có thể nói là một xạ thủ hoàn mỹ.

Dương Mạn Lệ hoàn toàn không có ý tứ đánh giá Hàn Sâm, hiển nhiên cô ta cho rằng Hàn Sâm hoàn toàn không đủ tư cách so sánh với Tệ thần.

Hơn nữa, mặc dù Dương Mạn Lệ cho rằng phương thức chiến đấu của Tệ thần có chút ngu xuẩn, nhưng lại là một người đáng được tôn trọng, không giống như Hàn Sâm, căn bản chính là một thằng oắt rất sợ chết, chỉ là hơi có chút thiên phú mà thôi.

Tần Huyên thở dài nói:

- Đáng tiếc lúc ấy lưới điện ở khu vực kia đã bị phi thuyền Tu La tộc phá hỏng, không thể chi lại được hình ảnh chứng minh thân phận của Tệ thần.

Mặc dù đã lấy được mẫu máu của Tệ thần, nhưng ở thời đại này, thân thể và gien của nhân loại mỗi ngày đều đang không ngừng tiến hóa, trừ phi có được mẫu máu gần đây của Tệ thần, nếu không chỉ bằng vào việc đối chiếu mẫu DNA, cơ bản không có khả năng xác định thân phận của hắn.

- Tệ thần đã xuất hiện hai lần trên Lạc Gia tinh, có lẽ không phải ngẫu nhiên.

Dương Mạn Lệ suy nghĩ rồi nói ra.

- Tôi đã điều tra tư liệu trên Lạc Gia tinh, cũng không phát hiện ra ai khả nghi, Lạc Gia tinh là một tinh cầu thương nghiệp, bản thổ có thể xuất hiện nhân vật như vậy thì tỷ lệ thật sự quá thấp, còn thấp hơn cả tỷ lệ trúng số rất nhiều.

Tần Huyên khẽ lắc đầu.

Hai người hoàn toàn không liên hệ Hàn Sâm vốn không ôm chí lớn cùng Tệ thần lại với nhau, điều này khiến cho Hàn Sâm âm thầm thở dài một hơi, nguyên bản hắn còn sợ hai cánh trên lưng mình sẽ khiến cho bọn họ liên tưởng đến Tử Vũ Lân Long, nhưng mà lo lắng của hắn có chút dư thừa, dù sao sau khi hai cánh biến hóa ngoại hình hoàn toàn khác với Tử Vũ Lân Long, hơn nữa có áo giáp Hắc Giáp Trùng bao phủ, rất khó liên tưởng hai thứ lại với nhau.

Chương 66: Quỷ Nha Xà Vương

Tần Huyên lại để cho Hàn Sâm suy nghĩ cân nhắc thật kỹ, nếu có thể thi đậu vào trường quân đội Hắc Ưng, vậy tương lai của hắn sẽ rất sáng lạng.

Hàn Sâm rời khỏi phòng làm việc của Tần Huyên, vừa đi vừa thầm nghĩ:

- Tần Huyên đúng là có ý tốt, nhưng bây giờ mình sao có thể bỏ lại mẹ và Tiểu Nghiên, trừ phi đến lúc hai mươi tuổi nhất định phải đi nghĩa vụ quân sự, trước khoảng thời gian này, mình phải ở lại để chăm sóc hai người, hơn

nữa trước khi hai mươi tuổi phải đi nghĩa vụ quân sự, phải lưu lại cho họ đủ đủ tài sản, để cho hai người có thể an tâm không lo đợi đến lúc mình hoàn thành nghĩa vụ quân sự trở về.

Sau khi về đến nhà, Hàn Sâm liên hệ với Lâm Bắc Phong, nói y mang mũi tên hợp kim thép Z tới, hắn chuẩn bị ngày mai sẽ đi tới Đầm Lầy Hắc Ám, tăng thực lực bản thân lên mới là việc quan trọng nhất.

Lời của Dương Mạn Lệ nói không hề sai, hắn có những thú hồn đó, xác thực cực kỳ thích hợp trở thành xạ thủ, bây giờ Hàn Sâm thiếu nhất chính là thú hồn dạng mũi tên tốt.

- Sâm ca, chỗ này của tôi có mười mũi tên ám sát thép Z hàm lượng 5%, anh cầm trước để dùng đi.

Lâm Bắc Phong đưa một hộp mười mũi tên ám sát đến trước mặt Hàn Sâm.

- Tôi lấy hai mũi là được rồi, nếu như sau này còn có thể cầm về thì sẽ trả lại cho cậu.

Hàn Sâm nói.

- Đều cầm lấy đi, sau này lại cho tôi thêm một chút thịt sinh vật biến dị là được, nếu có thịt của sinh vật thần huyết vậy thì càng tốt hơn.

Lâm Bắc Phong cười híp mắt nói.

- Cậu chớ suy nghĩ quá nhiều, nhiều lắm chỉ có thể chia cho cậu một con sinh vật biến dị, mũi tên còn dư lại cậu lấy về đi.

Hàn Sâm lấy ra hai mũi tên, số còn lại đẩy về trước mặt Lâm Bắc Phong.

- Sâm ca cứ cầm đi, sau này dùng không hết thì trả cho tôi, những mũi tên này tôi còn không thèm để vào trong mắt, chẳng lẽ anh không biết nhà tôi làm gì sao?

Lâm Bắc Phong lại cầm lấy tất cả mũi tên đưa cho Hàn Sâm, cố ý nói.

- Nhà của cậu khai thác mỏ thép Z?

Hàn Sâm giật mình nhìn Lâm Bắc Phong.

Lâm Bắc Phong lắc đầu:

- Nhà của tôi không có mỏ thép Z, nhưng lại có hợp tác với tập đoàn sản xuất hợp kim thép Z, chúng tôi có một núi quặng hiếm, sản xuất một loại khoáng thạch, là thành phần cần thiết để chế tác hợp kim thép Z, có loại khoáng thạch kia mới có thể tăng hàm lượng thép Z lên tới 7% trở lên, cho nên giá cả vô cùng đắt đỏ, những tập đoàn đó cần khoáng thạch của chúng tôi nên khá lịch sự với tôi, tôi mua vũ khí thép Z, toàn bộ đều là giá gốc, những mũi tên này cũng không đáng bao nhiêu tiền, anh sau này có cần gì thì cứ nói với tôi.

- Trâu bò!

Hàn Sâm giơ ngón tay cái lên với Lâm Bắc Phong.

Lâm Bắc Phong lại lắc đầu nói:

- Kỳ thật hợp kim thép Z này, quân đội dùng đại quy mô còn được, nếu như để chính mình dùng, đồ vật này lại quá nặng, giống như áo giáp thép Z, lực phòng ngự không tệ, nhưng mà nặng như vậy sẽ ảnh hưởng tới tốc độ và thể lực, so với thú hồn, tính thực dụng kém hơn quá nhiều. Trừ phi sau này kỹ thuật có thể tăng hàm lượng thép Z lên tới 50% trở lên, trọng lượng mới có thể giảm bớt nhiều.

- Sâm ca, hay là anh nói cho bạn anh một tiếng đi, để cho tôi đi cùng, coi như tính thêm tôi một phần, tôi có thể cung cấp chế phẩm thép Z cho bọn họ.

Lâm Bắc Phong nói.

- Chuyện này quả thật tôi không có biện pháp.

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Lâm Bắc Phong:

- Kỳ thật cậu đã có tiền như vậy, hoàn toàn có thể tự mình tạo ra một đội ngũ tiến vào trong núi sâu đầm lớn để săn giết dị sinh vật, còn sợ không tìm thấy sinh vật biến dị hay sao?

Lâm Bắc Phong cười khổ nói:

- Trong khoảng thời gian này tôi đã từng thử qua, nhưng mà Cương Giáp Tí Hộ Sở khó sống hơn Vinh Diệu Tí Hộ Sở của tôi nhiều, phe thế lực của Tần Huyên đã rất vững chắc, dù ai cũng không có cách nào rung chuyển. Người có thể sử dụng tiền để thu mua, Thần Thiên Tử cũng đã chiêu mộ hết, mặc dù nhà tôi không thiếu tiền, nhưng đối với loại quái vật như tập đoàn Tinh Vũ, tôi cũng không trêu chọc nổi. Đám người còn lại đều bị Quyền ca nắm lấy, làm gì còn anh mạnh mẽ nữa chứ, quả thật có tiền cũng không có chỗ tiêu.

Hàn Sâm gật đầu, hắn cũng hiểu rất rõ việc này, lúc trước hắn bị Thần Thiên Tử và Tần Huyên chèn ép, thiếu chút nữa đã không thể lăn lộn ở Cương Giáp Tí Hộ Sở nổi.

Lúc nửa đêm Hàn Sâm liền lên đường tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, thừa dịp ban đêm chạy ra ngoài, để tránh bị người của Thần Thiên Tử phát hiện.

Hàn Sâm lưng vác theo tiếp tế phẩm, ra khỏi thành liền chọn một con đường tương đối ít người đi, hướng về phương hướng Đầm Lầy Hắc Ám, người khác xem chỗ đó là ác ma địa ngục, nhưng sau khi có được thú hồn Tử Vũ Lân Long, hắn lại cảm thấy nơi đó chính là thiên đường.

Trên đường đi vô cùng an toàn, Hàn Sâm thuận lợi đi tới Đầm Lầy Hắc Ám, đừng nói là Đầm Lầy Hắc Ám, cho dù là ở gần đầm lầy cũng không có một bóng người nào.

Hàn Sâm không dám khinh thường, tìm một địa phương không người, gọi ra thú hồn Hắc Giáp Trùng cùng thú hồn Tử Vũ Lân Long, hai cánh màu tím và áo giáp màu vàng óng xuất hiện ở trên người Hàn Sâm, Hàn Sâm kiểm tra lại trang bị trên người một lần nữa, lúc này mới hướng vào Đầm Lầy Hắc Ám bay đi.

Hoàn cảnh bên trong Đầm Lầy Hắc Ám không khác với lời vị tiền bối kia nói lắm, quả thật thấy rất ít dị sinh vật có thể bay, chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy mấy con Hủ Thi Điểu, Hàn Sâm cũng không bắn chúng, con nào dám bay tới, liền trực tiếp rút thanh Tu La chiến đao kia ra, một đao liền chém Hủ Thi Điểu thành hai đoạn.

Bên trong ao đầm có rất nhiều độc thú và độc trùng, mới bay không đến một ngày, Hàn Sâm đã thấy được một con sinh vật biến dị, cóc ba chân lớn như dị sinh vật, cũng cỡ khoảng một chiếc xe tải, trên người nổi đầy nốt độc, nằm ở trong vũng bùn, xung quanh tản ra một đám khí màu xanh lục, thoạt nhìn vô cùng dọa người.

Hàn Sâm hoàn toàn không có hứng thú gì với nó, cho dù giết thứ này đi, Hàn Sâm cũng không có năng lực mang thịt của nó ra ngoài, chính mình ăn thì lại càng không thể, hắn ăn mấy tháng cũng ăn không hết, vì mấy điểm gien biến dị không đáng.

- Ở đây quả nhiên là thiên đường.

Bay thêm hơn hai giờ, Hàn Sâm lại nhìn thấy một sinh vật biến dị nữa.

Bên trong một đám rắn trắng đen xen kẽ, một con rắn chúa toàn thân màu đỏ đang bơi ở trong đám rong rêu, những con rắn đen trắng kia đều vây xung quanh nó.

Hàn Sâm cũng không tới gần, liền vỗ hai cánh to lớn lơ lửng ở giữa không trung, những dị sinh vật dạng rắn đó không hề phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Từ trong bao tên rút ra một mũi tên, ở lỗ chỗ đuôi tên buộc vài vòng tơ, sau đó mới đặt lên trên Tận Thế Chi Hồn, ngắm bắn con rắn chúa màu đỏ máu chỉ dài hơn một trượng kia.

Đột nhiên, ánh mắt của Hàn Sâm ngưng tụ, mũi tên ám sát giống như tia chớp ngang trời bắn tới.

Rắn chúa màu đỏ máu lúc này há to miệng, đang muốn nuốt mũi tên giống như nuốt con chuột, ai ngờ miệng vừa mới mở lớn, một tia sáng màu đen đã bắn vào, chốc lát đã bắn vào trong bụng nó, sau đó lập tức đâm xuyên qua.

Rắn chúa màu đỏ máu lập tức thống khổ vặn vẹo thân thể, phát ra tiếng kêu lạ Híz-khà zz Hí-zzz, bọn rắn đen trắng bốn phía đều điên cuồng lên, tuy nhiên lại không tìm thấy địch nhân ở đâu.

Rắn chúa màu đỏ máu bị đâm rách bụng chảy ra lượng lớn máu tươi, giãy dụa một lúc rồi không còn động tĩnh gì.

- Săn giết sinh vật biến dị Quỷ Nha Xà vương, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể đạt được từ 0 đến 10 điểm gien biến dị.

Thanh âm tuyệt vời vang lên trong đầu Hàn Sâm, Hàn Sâm mừng rỡ, vội vàng kéo sợi tơ trong tay, kéo thi thể Quỷ Nha Xà vương ở phía dưới lên giữa không trung.

Sợi tơ này thoạt nhìn không lớn hơn sợi tóc bao nhiêu, nhưng chính là kết quả của công nghệ cao, hết sức bền dẻo, ít nhất có thể chịu được trọng lượng 1 tấn trở lên, Quỷ Nha Xà vương này cũng chỉ nặng mấy chục cân, Hàn Sâm chỉ tốn vài hơi đã kéo lên được.

Chương 67: Huyết Cứ Ngư Biến Dị

Hàn Sâm tìm một vị trí an toàn, nhặt một chút cành khô nhóm lửa, nấu một nồi nước, sau khi xử lý xong thịt của Quỷ Nha Xà Vương liền ném vào trong nồi chậm rãi nấu.

Rắn cũng không quá lớn, sau khi nấu chín nhừ, hầm tới lúc nước chỉ còn lại khoảng hai chén, lúc này mới lấy thịt ra, ừng ực ừng ực uống hết canh thịt vẫn còn hơi nóng.

- Ăn thịt Quỷ Nha Xà Vương, đạt được 1 điểm gien biến dị.

Uống sạch sẽ canh thịt khiến cho Hàn Sâm lấy được 1 điểm gien biến dị.

Những thịt rắn kia, Hàn Sâm trực tiếp sấy khô, chế thành thịt rắn khô bỏ vào trong túi, mặc dù con rắn này không lớn, nhưng cũng nặng cỡ hai ba mươi cân, hắn ăn một lần không hết nổi, vừa vặn mang theo làm lương thực dự trữ.

- Meo meo…

Miêu Quân cắn xé một miếng thịt rắn khô, thoạt nhìn vô cùng thèm thuồng, ăn hết một miếng lại hướng về phía Hàn Sâm meo meo, vừa kêu vừa dùng thân thể đầy lông mềm cọ vào Hàn Sâm.

Hàn Sâm trực tiếp phất tay thu Miêu Quân về, đây chính là một tên tham ăn, để cho nó ăn thoải mái, nó có thể ăn sạch cả một con Quỷ Nha Xà Vương.

Tiếp tục bay vào trong Đầm Lầy Hắc Ám, nhìn dưới chân thỉnh thoảng lại xuất hiện các loại độc thú và độc trùng, trong lòng Hàn Sâm càng thêm hưng phấn, đây quả nhiên là một bảo địa, ở địa phương mà nhân loại không thể đến, sẽ dễ dàng tìm được sinh vật biến dị.

Hàn Sâm đã bay được hai ngày, thấy tổng cộng ba con sinh vật biến dị, nhưng ngoại trừ Quỷ Nha Xà Vương, hai con khác đều có hình thể quá lớn, Hàn Sâm không hề ra tay.

Ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi cần thiết, Hàn Sâm vẫn luôn đi đường, mục tiêu chủ yếu của hắn vẫn là khu vực biển hoa kia, cùng với Hắc Châm Phong biến dị ở nơi đó.

Lại qua hai ngày nữa, hai ngày này vận may của Hàn Sâm không được tốt, chỉ thấy được một sinh vật biến dị giống như cá sấu, nhưng nó dài chừng mấy chục mét, thật sự lớn đến đáng sợ, khí lực cũng mạnh vô cùng, Hàn Sâm cũng không có ý đồ gì với nó, trực tiếp bay qua.

Ngày thứ năm sau khi Hàn Sâm tiến vào trong Đầm Lầy Hắc Ám, vận may của Hàn Sâm rốt cuộc đã tới, ở một hồ nước không lớn lắm, nước trong hồ rất trong, dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy đáy nước, đại khái cũng chỉ sâu khoảng hơn hai thước, mà ở trong hồ kia, Hàn Sâm thấy cá lớn màu bạc bơi thành đàn, mỗi con đều dài hơn một thước, trên lưng mọc ra vây giống như là răng cưa, từ đỉnh đầu một mực kéo dài xuống đuôi, thoạt nhìn cực kỳ dọa người.

Mà ở bên trong bầy cá lớn màu bạc đó, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một hai con cá lớn có hình thể tương tự, nhưng toàn thân lại giống như là vàng ròng, dưới ánh mặt trời lóe ra sắc vảy màu vàng.

Hàn Sâm hưng phấn tới mức cơ hồ muốn nhảy dựng lên, loại cá cá răng cưa màu vàng trong hồ này hơi đếm qua, cũng có tới bảy tám con, tất cả đều là sinh vật biến dị.

- Ha ha, đến Đầm Lầy Hắc Ám quả nhiên không sai, nơi này đúng là thiên đường của mình.

Hàn Sâm hưng phấn tháo Tận Thế Chi Hồn trên lưng xuống, lắp một mũi tên vào nhanh như chớp bắn tới một con cá cá răng cưa màu vàng ở trong nước.

Mũi tên ám sát giống như tia chớp màu đen bắn vào trong nước, thoáng cái đã cắm lên trên lưng của con cá răng cưa kia, tuy nhiên lại chỉ nghe coong một tiếng, mũi tên ám sát liền trượt sang một bên, chỉ để lại một vết xước màu trắng trên vảy vàng, vậy mà không thể bắn thủng vẩy cá.

Hàn Sâm vội vàng kéo mũi tên ám sát lại, con cá răng cưa màu vàng bị công kích kia giống như là phát điên bới tán loạn ở trong hồ, tuy nhiên lại không tìm thấy địch nhân, lại còn đụng chết vài con cá răng cưa màu bạc ở bốn phía.

Gai màu vàng ở trên lưng cá răng cưa thật sự rất sắc bén, chỉ cần bị răng cưa kia xẹt đi, sợ rằng sắt thép cũng sẽ bị xé ra một vết rách.

Không ngờ ngay cả mũi tên thép Z hàm lượng 5% đều không bắn thủng vẩy của con cá răng cưa màu vàng kia, Hàn Sâm lập tức khẽ nhíu mày.

Cá răng cưa màu vàng ở đây nhiều như vậy, hơn nữa theo hình thể mà tính, một ngày Hàn Sâm liền có thể ăn hết một con, tuyệt đối là vật tuyệt hảo dùng để bổ sung gien biến dị, hắn thật sự không muốn dễ dàng từ bỏ như vậy.

- Mình cần một mũi tên tốt, cần một thú hồn dạng mũi tên.

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, nếu như lúc này hắn có thú hồn dạng mũi tên, liền một tên một con, mấy lần là có thể bắn chết đám cá răn cưa màu vàng này.

Hàn Sâm bay ở trên mặt hồ, cẩn thận quan sát những con cá răng cưa màu vàng kia, sau khi quan sát trong chốc lát, đột nhiên ánh mắt sáng lên, bay đi chém lấy một nhánh cây dài, sau đó lại bay trở về, cầm nhánh cây khuấy vào hồ nước.

Những con cá răng cưa màu bạc và cá răng cưa màu vàng đều bị kinh động, lập tức bơi loạn mọi nơi, nguyên một đám vô cùng hung ác, nhưng mà ánh mắt của Hàn Sâm lại tỏa ra ánh sáng.

Những con cá này bởi vì vây răng cưa trên lưng quá cứng rắn, cho nên thân thể rất khó uốn lượn, chúng ở trong nước có thể bơi rất nhanh, nhưng mà thay đổi phương hướng và nhảy lên thì rất khó làm được.

Hàn Sâm mừng rỡ trong lòng, việc này mang ý nghĩa hắn có thể tiếp cận hồ nước, không cần lo lắng bị những con cá răng cưa kia công kích trúng.

Mũi tên thép Z không gây thương tổn cho cá răng cưa được, nhưng trên người hắn còn có một thanh Tu La chiến đao sắc bén hơn, chỉ cần có thể tiếp cận với cá răng cưa màu vàng, vậy liền có thể giết chết nó rồi.

Nhưng mà dù sao thì Tu La chiến đao của Hàn Sâm cũng là binh khí ngắn, tổng cộng cũng chỉ dài bốn thước, Hàn Sâm lại chặt một nhánh cây to bằng cánh tay, dài chừng hai mét, buộc chặt Tu La chiến đao vào một đầu của nhánh cây, nhìn thoáng qua giống như một thanh trường thương cỡ lớn.

Bay ở trên mặt hồ quan sát một hồi lâu, chờ một con cá răng cưa màu vàng bơi gần sát mặt hồ, Hàn Sâm thật nhanh cắm một đao xuống, giống như là ngư dân xiên cá, Tu La chiến đao lập tức đâm xuyên qua vẩy của cá răng cưa màu vàng, đâm sâu vào trong thân thể của nó.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, liền lập tức rút Tu La chiến đao trở về, cũng không tham công, lập tức lùi trở về bầu trời.

Dù sao thì Tu La chiến đao cũng chỉ được cố định ở trên nhánh cây mà thôi, nếu cậy mạnh đối kháng với cá răng cưa màu vàng đang vùng vẫy giãy chết, nhánh cây kia rất có thể sẽ bị gãy, Tu La chiến đao sẽ rơi vào trong nước, vậy thì có chút phiền phức rồi.

Cá răng cưa màu vàng bị trọng thương điên cuồng bơi loạn ở trong nước, không biết đã đụng bị thương bao nhiêu cá răng cưa màu bạc, nhưng không bao lâu sau, nó dần dần không bơi nổi nữa, sau đó ngửa bụng lên, trôi dạt ở trên mặt hồ.

- Săn giết Huyết Cứ Ngư biến dị, không đạt được thú hồn, ăn thịt Huyết Cứ Ngư biến dị có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gien biến dị.

Hàn Sâm vớt Huyết Cứ Ngư biến dị lên, hạnh phúc cơ hồ rên rỉ thành tiếng.

Rèn sắt khi còn nóng, Hàn Sâm vẫn dùng phương pháp như cũ săn giết Huyết Cứ Ngư biến dị, đợi đến lúc mặt trời xuống núi, hắn tổng cộng đã săn giết được bốn con Huyết Cứ Ngư biến dị.

- Ha ha, một ngày săn giết bốn con sinh vật biến dị, chỗ này quả nhiên là phúc địa của mình.

Hàn Sâm tìm một địa phương an toàn ở bên hồ, lấy thịt Huyết Cứ Ngư biến dị ra xử lý, một bộ phận trực tiếp nấu lên rồi ăn, một phần khác dùng muối gia vị ướp lại, chuẩn bị làm thành cá khô.

- Ăn thịt Huyết Cứ Ngư biến dị, đạt được 1 điểm gien biến dị…

- Ăn thịt Huyết Cứ Ngư biến dị, đạt được 1 điểm gien biến dị…

Trong miệng ăn thịt cá béo ngậy, nghe thanh âm thông báo gien biến dị không ngừng gia tăng, Hàn Sâm hạnh phúc đến mức cơ hồ muốn rên rỉ thành tiếng.

Chương 68: Huyết Cứ Thương

- Meo meo…

Miêu Quân ở bên cạnh đống lửa nhanh chóng lượn qua lượn lại, trên đống lửa đang nướng từng miếng thịt Huyết Cứ Ngư giống như hoa quả đông lạnh, bị lửa sấy như vậy, mỡ lập tức nhỏ xuống, xì xì sôi lên, một mùi

hương đậm đặc mang theo mỹ vị, từ xa ngửi thấy đã cảm giác thèm chảy nước miếng.

Hàn Sâm ném một tảng lớn Huyết Cứ Ngư vừa nướng xong cho Miêu Quân, tự mình cũng cầm lấy một miếng thịt cắn một cái, mùi thơm ngát lập tức theo hàm răng chảy vào trong miệng, ngon tới mức hắn hận không thể nuốt cả đầu lưỡi vào trong.

Thịt sinh vật biến dị giống như Huyết Cứ Ngư, cũng không phải là thịt cá bình thường có thể so sánh được, cho dù là các loại cá Thạch Ban, so ra cũng còn kém rất xa, cho dù chỉ nướng mọi như vậy, rắc thêm chút muối và hạt tiêu, ăn vào cũng không có một chút mùi tanh nào, có chỉ là vị ngọt thơm.

- Nếu thứ này có thể mang ra khỏi thế giới Tí Hộ Sở, chỉ sợ sẽ trở thành bá chủ trong mấy món cá đi? Căn bản không phải cá bình thường có thể so sánh, một con bán hơn ngàn vạn cũng không hề lạ, nhưng đáng tiếc…

Hàn Sâm lại ném thêm một miếng thịt cá cho Miêu Quân.

Sinh vật biến dị căn bản không mang ra khỏi thế giới Tí Hộ Sở được, hơn nữa bây giờ hắn cũng không có tinh lực mang những con Huyết Cứ Ngư này ra khỏi Đầm Lầy Hắc Ám.

Huyết Cứ Ngư ở trong hồ còn nhiều hơn hắn tưởng tượng, những ngày này hắn tổng cộng đã giết mười lăm con, sau khi hắn ăn hết mấy con, điểm gen biến dị cũng không tăng thêm nữa, dù sao cũng không thể mang toàn bộ ra ngoài được, dứt khoát liền để Miêu Quân ăn thỏa thích.

- Gien biến dị của mình đã đạt tới ba mươi mốt điểm, thu hoạch lần này thật sự khá tốt, loại địa phương như Đầm Lầy Hắc Ám quá hung hiểm, nhân loại không có năng lực đi vào, mới có thể có nhiều sinh vật biến dị tồn tại như vậy, đi qua đoạn đường này, nói không chừng mình có thể gom góp đủ gien biến dị.

Trong lòng Hàn Sâm cao hứng, lại thưởng cho Miêu Quân một khối thịt Huyết Cứ Ngư.

Toàn bộ thịt Huyết Cứ Ngư còn dư lại được Hàn Sâm sấy thành thịt khô, lúc chuẩn bị rời đi, Hàn Sâm liếc nhìn vào trong hồ nước kia, nhìn xem còn có con cá lọt lưới nào hay không.

Hàn Sâm quả thật tìm thấy một con Huyết Cứ Ngư biến dị màu vàng nữa, hắn cũng không khách khí, lợi dụng phương pháp giống như lúc trước giết chết con Huyết Cứ Ngư kia.

- Săn giết Huyết Cứ Ngư biến dị, đạt được thú hồn Huyết Cứ Ngư biến dị, ăn thịt Huyết Cứ Ngư biến dị có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gien biến dị.

Hàn Sâm lặng đi vài giây mới kịp phản ứng lại, cơ hồ muốn nhảy dựng lên xoay vòng, đã lâu rồi hắn không lấy được cái thú hồn nào, không ngờ vậy mà lúc này lại lấy được một cái, hơn nữa còn là thú hồn biến dị.

Hàn Sâm không kịp chờ đợi liền xem thú hồn Huyết Cứ Ngư biến dị rốt cuộc là loại hình thái gì, nếu như là thú hồn dạng mũi tên, vậy thì đúng là viên mãn rồi.

Huyết Cứ Ngư biến dị: Thú hồn dạng thương.

Hàn Sâm hơi có chút mất mát, nhưng nhiều hơn vẫn là hưng phấn, mặc dù không phải thú hồn dạng mũi tên, nhưng mà thương thì cũng là dạng binh khí đứng đầu, hơn nữa còn là thú hồn biến dị, tuyệt đối là thứ tốt.

Trực tiếp gọi ra thú hồn Huyết Cứ Ngư biến dị, chỉ thấy một thanh trường thương toàn thân giống như được vàng ròng chế tạo thành xuất hiện ở trong tay Hàn Sâm, đầu thương dài khoảng một thước, hai bên có lưỡi dẹt, hơn nữa còn hiện lên dạng răng cưa, vừa nhìn liền khiến người ta phát lạnh, tuyệt đối là vậy phẩm cấp bậc hung khí.

Hàn Sâm múa vài cái, hơi nặng, nhưng lại hết sức thuận tay, đặc biệt là đầu thương răng cưa khoa trương kia, tùy tiện vung lên đã cắt đứt một gốc cây già thô nhám như thùng nước, đơn giản giống như cắt đậu hủ.

- Một thương trong tay, ta có thiên hạ, về sau ai còn dám cùng JJ ca ca chơi YY nữa, xem ta có chọc chết các ngươi hay không.

Hàn Sâm hưng phấn vung vẩy trong chốc lát, tới lúc trán hơi có chút mồ hôi mới thu vào.

Được một món vũ khí thú hồn biến dị, thu hoạch ở Đầm Lầy Hắc Ám lần này có thể nói là phong phú, chỉ tính cây thương này đã đủ để cho người bình thường leo lên tầng lớp trung lưu rồi.

Dù sao thì vũ khí thú hồn hoàn toàn không cần chữa trị, lại tiện mang theo, trừ phi bị trực tiếp phá hủy, nếu không chỉ một chút vết thương thì tự nó có thể khôi phục, không giống như vũ khí thép Z, lưỡi đao còn cần tự mình đi mài, nếu lưỡi đao không sắc bén, dù cho là thép thì cũng chỉ là một đống sắt vụn.

Mặc dù đã thu hoạch được rất nhiều, nhưng mục đích chủ yếu của Hàn Sâm vẫn còn chưa đạt được, mũi tên thú hồn biến dị mới là thứ hắn cần nhất bây giờ, cho nên Hàn Sâm vác thịt Huyết Cứ Ngư biến dị khô còn dư lại lên, một lần nữa bay vào sâu trong Đầm Lầy Hắc Ám.

Lúc trước vị tiền bối kia chỉ lo chạy trối chết, căn bản là không phân rõ Đông Tây Nam Bắc, muốn tìm được vùng rừng rậm mà ông ta nói tới quả thật không phải chuyện dễ dàng gì.

Cũng may Hàn Sâm có được năng lực bay lượn trên không, chỉ cần bay trên không trung nhìn ra xung quanh là có thể nhìn thấy những chỗ rất xa.

Hai ngày sau, Hàn Sâm đã không còn may mắn như trước nữa, một mực không thấy được sinh vật biến dị nào, độc trùng kết thành đàn thì lại gặp nhiều lần, nhìn đám độc trùng đếm không hết di chuyển ở phía dưới giống như nước lũ kia, những nơi đi qua không còn một ngọn cỏ, khiến cho Hàn Sâm đang bay ở trên trời không nhịn được rùng mình một cái.

Nếu như không biết bay, ở dưới mặt gặp phải đám độc trùng đó, cho dù thân thủ tốt cũng phải ăn quả đắng, kiến nhiều còn có thể cắn chết voi cơ mà, huống chi những con độc trùng phía dưới lại có kịch độc, max gien thần huyết cũng chưa chắc có thể chịu đựng được.

Thật vất vả mới tìm được một chỗ có nước sạch, sau khi Hàn Sâm bổ sung nước, liền bắt đầu nấu một nồi canh cá, lấy thịt khô của Quỷ Nha Xà Vương

ra bỏ thêm vào mấy miếng.

Không bao lâu sau, mùi thơm liền bay khắp nơi, Hàn Sâm cũng không sợ độc thú bị dẫn tới, từ lúc đi vào Đầm Lầy Hắc Ám, áo giáp thần huyết Hắc Giáp Trùng của hắn chưa từng rời thân.

Mắt thấy nồi thịt này sắp nấu xong, Hàn Sâm đang chuẩn bị cùng một chỗ ăn với Miêu Quân, lại đột nhiên nghe được một tiếng chim hót, sau đó chợt nghe thấy tiếng gió rít gào, một con chim màu đen lớn từ trên bầu trời bay nhào xuống, cặp cánh kia dài đến mấy trượng, đôi vuốt chim giống như là móc câu, vừa nhìn liền khiến người ta sợ hãi.

Hàn Sâm kinh hãi:

- Đáng chết, không phải vị tiền bối kia đã nói Đầm Lầy Hắc Ám không có dị sinh vật biết bay mạnh mẽ hay sao? Con chim này vừa nhìn liền biết là sinh vật mạnh mẽ, ít nhất cũng là sinh vật biến dị.

Hàn Sâm nhanh chóng lùi về phía sau, tuy nhiên lại thấy con chim to kia đã hạ xuống bên cạnh đống lửa, sau khi thu cánh lại, vậy mà còn cao hơn con voi cả một cái đầu, mắt chim đen như mực lập loè hàn quang, thoạt nhìn hùng tráng uy vũ, cực kỳ thần tuấn.

Sau khi con chim to đã đứng ổn định, một thiếu niên mặc áo đen vậy mà từ trên lưng con chim to nhảy xuống, nhìn thoáng qua thịt ở trong nồi:

- Tiểu tử, đống thịt này… tôi mua.

Nói xong, thiếu niên mặc áo đen đĩnh đạc vứt một miếng thịt tươi giống như là đùi bò lên trên mặt đất:

- Chú mày đúng là nhặt được tiện nghi rồi, đây là thịt bắp đùi của sinh vật biến dị Độc Trảo Thú.

Nói xong, thiếu niên mặc áo đen thò tay muốn lấy thịt cá cùng thịt rắn đã được nấu chín bốc mùi thơm ở trong nồi.

- Không đổi.

Hàn Sâm khẽ cau mày nói.

Thiếu niên mặc áo đen nhanh tay, đã mò lấy một tảng thịt cá lớn bỏ vào trong miệng, nhai hai ba lần đã nuốt xuống, đang muốn nói tiểu tử cậu trâu bò cái gì thế, miếng thịt kia của tôi chính là thịt của sinh vật biến dị.

Thế nhưng mà lời còn chưa nói hết, chợt nghe thấy thanh âm đạt được một điểm gien biến dị, thiếu niên mặc áo đen lập tức trừng to mắt:

- Chuyện này sao có thể? Chỉ là một khối thịt, liền tăng lên một điểm gien biến dị, chẳng lẽ ở trong nồi này chứa cả một con sinh vật biến dị?

Chương 69: Cờ Trắng

Những ngày này Lữ Vĩ Nam ăn thịt Độc Trảo Thú đã ngán muốn chết rồi, y ỷ vào có một con thú hồn tọa kỵ Thiết Linh Điểu biến dị, bay vào trong Đầm Lầy Hắc Ám muốn săn giết sinh vật biến dị, đi dạo vài ngày, mới săn được một con Độc Trảo Thú ở nơi này.

Thế nhưng mà một con Độc Trảo Thú còn lớn hơn một con bò, y ăn hơn nửa tháng, mỗi bữa đều là Độc Trảo Thú, đều ngán sắp muốn nhổ ra rồi, thế mà CMN còn chưa ăn hết, vẫn còn lại một cái chân sau như vậy, tổng cộng cũng mới được có năm điểm gien biến dị.

Lúc này hắn ta chỉ ăn một miếng thịt ở trong nồi, đã tăng thêm một điểm gien biến dị, lập tức hiểu ra vì sao đối phương lại không đổi với y, mặc dù đều là sinh vật biến dị, nhưng miếng thịt chân sau của Độc Trảo Thú so với nồi thịt của người ta thì còn kém xa lắc.

Ánh mắt của Lữ Vĩ Nam nhìn về phía nồi thịt kia lập tức biến thành lửa nóng, sau đó ánh mắt rơi lên trên người Hàn Sâm, lập tức rút đao ra cầm trên tay, đồng thời tiêu sái huýt sáo một cái, con Thiết Linh Điểu kia lập tức vỗ hai cánh bay lên, lẩn quẩn ở trên đỉnh đầu y.

- Cậu đổi, hay để tôi chỉnh đốn cậu xong rồi mới đổi?

Đây là Lữ Vĩ Nam chuẩn bị muốn ăn cơm chùa rồi, dù sao trong Đầm Lầy Hắc Ám này cũng không có mấy người, giết đối phương cũng không ai biết, hơn nữa y còn có một con Thiết Linh Điểu, có được năng lực bay lượn trên không, ở trong Đầm Lầy Hắc Ám có thể nói là một tồn tại vô địch.

- Cút.

Hàn Sâm bình tĩnh thốt ra một chữ.

- Muốn chết!

Lữ Vĩ Nam bị Hàn Sâm làm cho xuống đài không được, hét lớn một tiếng, một đao chém tới Hàn Sâm, mặc dù y có được thú hồn Thiết Linh Điểu biến dị, nhưng mà vận may ở trên thú hồn binh khí hiển nhiên là không tốt đẹp gì, tới nay vẫn dùng một thanh đao thép Z hàm lượng 5%.

Hàn Sâm mặc áo giáp thần huyết ở trên người, căn bản không sợ vũ khí như vậy, cũng không thèm gọi Huyết Tinh Đồ Lục Giả ra, chỉ là gọi Huyết Cứ Thương biến dị, liền trực tiếp nghênh đón đao thép của Lữ Vĩ Nam.

Tạch…!

Huyết Cứ Thương giống như là cắt đậu hủ, trực tiếp chém đứt đao của Lữ Vĩ Nam, sau đó không hề dừng lại liền đâm tới Lữ Vĩ Nam.

- Không tốt!

Lữ Vĩ Nam thầm kêu không ổn, bước chân vội vàng di chuyển, giống như rắn vặn mình, vậy mà ở trong lúc nguy hiểm đó né được một đòn này của Hàn Sâm.

Lữ Vĩ Nam không hề dừng lại, mau chóng lùi lại phía sau, thân pháp quỷ dị trơn trượt tới cực điểm, Hàn Sâm đâm liên tục mấy phát đều rơi vào khoảng không, y đã nhanh chóng nhảy lên trên lưng của Thiết Linh Điểu, lập tức bay lên không trung.

- Dám đấu với tôi, tôi chơi chết cậu.

Lữ Vĩ Nam vô cùng đắc ý, lấy ra cung tên muốn bắn xuống Hàn Sâm ở phía dưới.

Sau lưng Hàn Sâm đột nhiên mở ra hai cánh, lập tức phóng lên trời, bay còn cao còn nhanh hơn Thiết Linh Điểu.

- CMN. . .

Lữ Vĩ Nam đều sắp muốn khóc rồi, y nào ngờ đối phương cũng có năng lực bay lượn trên không, hơn nữa còn trực tiếp giang cánh ra lên.

Theo bản năng, Lữ Vĩ Nam ra lệnh cho Thiết Linh Điểu liều mạng bay lên trên cao.

Cho dù là cánh thú hồn biến dị, vậy cũng sẽ bay không quá nhanh, hơn nữa cũng không bay cao được, Thiết Linh Điểu có thể bỏ rơi hắn lại.

Thế nhưng mà Lữ Vĩ Nam rất nhanh liền phát hiện ra y hoàn toàn sai làm rồi, đối phương không chỉ có thể bay rất cao, hơn nữa tốc độ cũng cực kỳ nhanh, trong chớp mắt đã đuổi kịp.

- Tên quái vật kia rốt cuộc là ai thế? Cánh của hắn không phải là thú hồn cấp thần huyết đấy chứ?

Lữ Vĩ Nam sắp khóc rồi, thật vất vả mới khoe khoang được một hồi, vậy mà đụng phải tên quái vật như vậy.

Nhìn đôi cánh kia của hắn, toàn thân áo giáp màu vàng óng, trường thương lóng lánh khủng bố trong tay, đây chính là hình ảnh tiêu chuẩn của một vị Thẩm Phán Thiên Sứ, nào có chút bóng dáng của nhân loại.

Hàn Sâm đã bay đến sau lưng Lữ Vĩ Nam, trực tiếp đâm tới một thương, Lữ Vĩ Nam đương nhiên đang hối hận muốn đập đầu vào tường, hối hận tại sao lại ngồi lên Thiết Linh Điểu chạy trốn, bây giờ thì thân pháp gì cũng vô ích, chỉ có thể bám chặt lên thân Thiết Linh Điểu, muốn trốn cũng không trốn được, chỉ cần xoay người một cái là sẽ té xuống.

PHỐC!

Trường thương trực tiếp chọc vào mông Lữ Vĩ Nam, lập tức chọc ra một lỗ hổng lớn, áo giáp tơ tằm ở trên người căn bản không ngăn được, máu tươi lập tức chảy ra.

- Người anh em… có chuyện gì từ từ nói… chỉ là hiểu lầm thôi.

Lữ Vĩ Nam vội vàng hét lớn.

Hàn Sâm không để ý tới y, trực tiếp lại đâm tới một thương, lập tức khiến cho một bên mông khác của Lữ Vĩ Nam xuất hiện một lỗ máu, máu tươi ào ào chảy ra ngoài.

- Đại ca, gia gia, tôi sai rồi, anh đừng đâm nữa, nếu đâm tiếp tôi sẽ chết mất, tôi đầu hàng mà?

Lữ Vĩ Nam vừa kêu thảm thiết vừa cầu xin tha thứ.

Hàn Sâm không để ý tới hắn, đang định tiếp tục đâm, Lữ Vĩ Nam nhìn thấy thanh trường thương màu vàng đáng sợ kia của Hàn Sâm lại đâm tới, răng cưa bên trên đầu thương lóe ra hàn quang dọa người, liền vội vàng kêu lên:

- Đại ca, có chuyện gì từ từ nói, đàn ông tội gì phải khó xử đàn ông, anh giết tôi cũng không có chỗ tốt nào, anh thấy tốt xấu gì thì tôi cũng có một thú hồn biết bay, coi như cũng có một chút tác dụng, làm chân chạy cho anh giúp đỡ chút ít khẳng định không thành vấn đề… Ai ôi!!!...

Lữ Vĩ Nam lại bị đâm một thương nữa, lúc này mặt mũi đã trắng bệch, đổ máu quá nhiều, tiếp tục như vậy nữa thì không thể thoát khỏi cái chết, Lữ Vĩ Nam nhìn toàn thân mình đều có màu đen, cắn răng một cái, xoạt một tiếng kéo quần lót trắng dính máu tươi từ bên trong ra ngoài, tay vừa vẫy vừa la lớn:

- Đại ca đừng đâm nữa, tôi đầu hàng, có chuyện gì chúng ta từ từ bàn bạc, chính sách của Liên Minh không phải là ưu đãi tù binh đấy sao?

Nãy giờ Hàn Sâm không nói gì, Lữ Vĩ Nam còn tưởng rằng lúc bay trên không gió lớn quá, Hàn Sâm không nghe được lời y nói, cho nên mới phải nghĩ đến biện pháp thông dụng trong vũ trụ là vẫy cờ trắng đầu hàng.

- Bay trở về.

Hàn Sâm nhìn bộ dáng Lữ Vĩ Nam đang đong đưa quần lót rách, thiếu chút nữa không nhịn được bật cười, cố nén cười trầm giọng hét lên một tiếng.

Lữ Vĩ Nam lập tức mừng húm, vội vàng ra lệnh cho Thiết Linh Điểu biến dị bay về nơi vừa rồi gặp được Hàn Sâm.

Về tới chỗ đống lửa vừa rồi, nồi thịt kia vẫn còn, Lữ Vĩ Nam rơi xuống mặt đất, lập tức hét thảm lên, khẽ động vào vết thương ở trên mông.

- Nói một chút coi, cậu định bồi thường tổn thất của tôi như thế nào?

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Lữ Vĩ Nam đang bụm lấy mông.

Sắc mặt của Lữ Vĩ Nam lập tức cứng đờ:

- Đại ca, ngoại trừ con Thiết Linh Điểu này, anh muốn cái gì tôi đều cho anh, đại ca nhìn xem vừa ý thứ gì.

Nói xong, Lữ Vĩ Nam liền gọi ra bảy tám cái thú hồn, vẻ mặt đau khổ nói:

- Đại ca, tất cả thú hồn của tôi đều ở chỗ này, anh tùy ý chọn, nhìn trúng cái nào thì coi như là tiểu đệ cho bồi tội với anh.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua bảy tám cái thú hồn mà Lữ Vĩ Nam mới gọi ra kia, trong đó vẫn có một cái thú hồn biến dị, khẳng định thằng nhãi này không gọi ra tất cả thú hồn, nhưng mà trong đó lại có một cái thú hồn biến dị, chẳng khác nào là đang nói, y muốn dùng cái thú hồn biến dị này mua mạng của y, đồng thời cũng tuyệt ý niệm đòi Thiết Linh Điểu của Hàn Sâm, con Thiết Linh Điểu kia chính là chỗ dựa lớn nhất của y, liều mạng cũng không thể giao ra.

- Con thú hồn kia, còn cậu nữa, trước khi rời khỏi Đầm Lầy Hắc Ám, đều phải nghe tôi chỉ huy.

Hàn Sâm thấy tên này còn có chút tác dụng, hơn nữa cũng không thể để cho y chạy loạn, vạn nhất y tìm được khu rừng cây kia trước, giết Hắc Châm Phong biến dị, vậy kế hoạch lần này của Hàn Sâm liền thất bại.

Chương 70: Người Không Bằng Mèo

Lữ Vĩ Nam miệng hô đồng ý, lúc giao thú hồn biến dị cho Hàn Sâm, trong lòng vẫn thấp thỏm không yên, cẩn thận đề phòng, sợ sau khi Hàn Sâm lấy đồ vật xong liền giết người.

Cũng may sau khi Hàn Sâm thu thú hồn biến dị xong không có ý tứ ra tay, ngồi xuống bên cạnh đống lửa, cầm chén ra múc lấy một chén canh thịt.

Nhưng mà để cho Lữ Vĩ Nam kỳ quái chính là, Hàn Sâm vậy mà chỉ ăn súp, thịt trong nồi lại không hề động tới một miếng.

Mặc dù trong súp sẽ có một ít gien tinh hoa được nấu ra, nhưng mà gien trong thịt mới là nhiều nhất, hắn chỉ uống súp chứ không ăn thịt, cũng không biết là có ý gì.

Lúc Lữ Vĩ Nam đang nghi ngờ, chỉ thấy Hàn Sâm gọi ra một con mèo con màu đen, sau đó thịt trong nồi đều đổ ra một cái chén, đưa tới trước mặt con mèo con màu đen kia.

Con mèo con màu đen lập tức meo meo một tiếng nhào tới, bắt đầu ăn từng miếng lớn.

Khóe miệng Lữ Vĩ Nam co quắp, y quả thật không nghĩ ra, thứ vừa rồi mình muốn cướp, còn bỏ ra một khối thịt cực lớn để trao đổi, vậy mà lại là thức ăn cho mèo.

- Tên này đến cùng có lai lịch gì? Đem thịt sinh vật biến dị cho mèo ăn, con mẹ nó đây là chuyện mà con người có thể làm ra được sao?

Hiện tại Lữ Vĩ Nam thật muốn đập đầu vào tường, vừa rồi y lại lấy tính mạng ra giành ăn với mèo.

Nghĩ đến mèo, y lại là cả kinh, hiện nay bên trong các loại thú hồn đã biết tới, cần ăn thịt cũng chỉ có thú hồn dạng sủng vật, thú hồn tọa kỵ các loại đều không cần ăn, con mèo này của Hàn Sâm đương nhiên không thể chỉ là mèo thông thường, khẳng định là một cái thú hồn sủng vật.

Bây giờ người có thể chơi thú hồn sủng vật cực ít, thú hồn sủng vật ban đầu không có bất kỳ sức chiến đấu gì, phải dùng thịt của dị sinh vật nuôi nấng, mới có thể để cho thú hồn sủng vật phát triển, lúc thú hồn sủng vật phát triển tới một trình độ nhất định nào đó, nó sẽ lột xác một lần, sau khi lột xác mới có được năng lực chiến đấu.

Nhưng mà thú hồn sủng vật muốn phát triển đến lúc lột xác phải cần quá nhiều thịt, thú hồn sủng vật bình thường và thú hồn nguyên thủy còn có người thử qua, nhưng sau khi bồi dưỡng ra được thì sức chiến đấu cũng quá bình thường, mà thú hồn sủng vật cấp biến dị cơ hồ không có ai thử làm, cần phải dùng lượng lớn thịt của sinh vật biến dị nuôi nấng mới có thể lột xác, có nhiều thịt của sinh vật biến dị như vậy, đã đủ tạo ra mấy người max gien biến dị rồi, ai lại đem đi cho nó ăn.

Nghĩ tới đây, Lữ Vĩ Nam càng cảm thấy Hàn Sâm thật sự quá đáng sợ, thầm nghĩ trong lòng:

- Đây chính là người có thể nuôi sủng vật biến dị, cũng không biết là người nối nghiệp của thế lực lớn nào, vậy mà lại được coi trọng và bồi dưỡng như vậy.

- Đại ca, không biết phải gọi anh như thế nào?

Lữ Vĩ Nam lộ ra vẻ mặt tươi cười hỏi, muốn tìm hiểu hư thật của Hàn Sâm.

- Cậu không biết tôi?

Hàn Sâm hơi kinh ngạc nhìn Lữ Vĩ Nam, nguyên bản hắn còn có chút kỳ quái, Lữ Vĩ Nam đã thấy hắn mặc cả bộ áo giáp vậy mà còn không biết hắn chính là Tệ thần, ban đầu có lẽ là nhận lầm, nhưng khi nhìn thấy đôi cánh của hắn, Lữ Vĩ Nam vẫn còn không nhận ra, vậy đã chứng minh Lữ Vĩ Nam thật sự không biết Tệ thần.

- Chúng ta trước kia đã gặp nhau?

Lữ Vĩ Nam nghi ngờ nhìn tới Hàn Sâm, y đã hiểu sai ý.

- Không có gì.

Hàn Sâm tiếp tục uống súp.

Lữ Vĩ Nam lập tức hiểu ra, ý tứ chính là mình có lẽ nên biết hắn, nói cách khác hắn là người rất nổi danh, việc này lại khiến cho Lữ Vĩ Nam càng thêm chắc chắn Hàn Sâm là người của thế lực lớn nào đó, nếu không sẽ không nói ra lời tự phụ như vậy, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm càng thêm nóng bỏng.

Hàn Sâm cho rằng Tệ thần quá hot ở trên internet, người bình thường hẳn phải nghe nói qua mới đúng.

- Cậu đến Đầm Lầy Hắc Ám này từ lúc nào?

Hàn Sâm nhìn Lữ Vĩ Nam hỏi.

Lần này Lữ Vĩ Nam trả lời lại rất nhiệt tình, mặc kệ Hàn Sâm có hỏi hay không đều một mạch nói ra, quả thực chính là biết gì nói đó, nói như nước sông dậy sóng liên miên bất tuyệt.

Cuối cùng thì Hàn Sâm cũng biết rõ vì sao Lữ Vĩ Nam không biết Tệ thần, một năm trước sau khi tên này tiến vào thế giới Tí Hộ Sở liền chưa từng đi ra ngoài, vậy mà một mình lăn lộn cho tới bây giờ, hơn nữa nhìn qua cuộc sống cũng coi như không tệ.

Hàn Sâm vô cùng ngoài ý muốn nhìn Lữ Vĩ Nam, hắn thật sự là có chút không tin, Lữ Vĩ Nam lại có được bản lĩnh như vậy.

Lữ Vĩ Nam thấy cử động của Hàn Sâm, đã biết rõ hắn đang suy nghĩ cái gì, mặt đỏ lên vội vàng nói:

- Người của Lữ gia chúng tôi luôn tinh tu độn pháp, trên đất bằng hiếm có địch thủ, mặc dù tôi bất tài, nhưng cũng có lòng hướng đạo, từ lúc tiến vào

Tí Hộ Sở liền đi vào trong núi rừng, muốn đột phá cực hạn của bản thân, đạt tới cảnh giới chí cao vô địch vô ngã. . .

- Nói tiếng người.

Hàn Sâm lạnh lùng trừng mắt liếc y một cái.

- Khụ khụ, là như thế này, thân pháp gia truyền của Lữ gia chúng tôi cũng không tệ, có thủ đoạn bảo vệ tánh mạng, cho nên. . .

Lữ Vĩ Nam ho nhẹ một tiếng nói ra.

Lúc này Hàn Sâm mới nhớ tới, thân pháp lúc trước của Lữ Vĩ Nam xác thực là vô cùng quỷ dị, nếu như không phải tự y chạy trốn lên trên lưng Thiết Linh Điểu, ở trên trời hoàn toàn không có cơ hội thi triển thân pháp, hắn chưa chắc có thể khiến Lữ Vĩ Nam bị thương.

- Một tháng cậu ở Đầm Lầy Hắc Ám này, có thấy một khu rừng cây hay không, cây chỗ đó đều vô cùng cao lớn, nhưng mà mật độ rất thưa, phía dưới mọc đầy hoa tươi.

Hàn Sâm lại hỏi.

Lữ Vĩ Nam nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu:

- Chưa từng nhìn thấy chỗ như thế, trong Đầm Lầy Hắc Ám hình như không có cây cao.

Không biết Lữ Vĩ Nam nói thật hay giả, nhưng Hàn Sâm cũng không hỏi lại, nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi sau khi trời sáng liền cùng lên đường với y.

Tổn thương trên mông Lữ Vĩ Nam vẫn chưa lành, cũng may y có Thiết Linh Điểu thay đi bộ, nên cũng không thành vấn đề gì.

Chỉ là mỗi khi đến bữa ăn cơm, Lữ Vĩ Nam nhìn thấy Hàn Sâm cho Miêu Quân ăn từng miếng cá khô biến dị, liền nhìn tới đăm đăm, quả thực là muốn đấm ngực dậm chân, trong lòng hô to người không bằng mèo.

Cũng không biết có phải là vận may đến rồi hay không, hai người mới đi được một ngày, Lữ Vĩ Nam đang oán trách vận may không tốt, đi cả một ngày đều không nhìn thấy sinh vật biến dị nào, Hàn Sâm liền ở trong một bụi cỏ nhìn thấy một con ong độc màu đen lớn cỡ nắm đấm người lớn.

- Hắc Châm Phong!

Hàn Sâm liền giật mình, vội vàng ra hiệu cho Lữ Vĩ Nam chớ lên tiếng, cứ như vậy đứng ở xa xa nhìn con Hắc Châm Phong kia.

- Nhìn thấy con ong độc kia không, đừng động tới nó, nhưng cũng đừng để cho nó rời khỏi tầm mắt của cậu.

Sau khi Hàn Sâm nói xong, hắn liền bay lên trên không trung nhìn cảnh vật chung quanh, bởi vì Đầm Lầy Hắc Ám thường xuyên có sương mù, Hàn Sâm nhìn ra bốn phía, trong vòng hai ba mươi dặm không hề nhìn thấy có cái cây cao lớn nào, cũng không có thấy tổ ong nào cả.

- Xem ra sào huyệt của Hắc Châm Phong cũng không ở gần đây, đi theo nó sẽ có thể tìm được nơi Hắc Châm Phong làm tổ.

Hàn Sâm lặng lẽ bay đến bên cạnh Lữ Vĩ Nam, ra hiệu cho y lặng lẽ đi theo Hắc Châm Phong.

Lữ Vĩ Nam đã đoán được Hàn Sâm đại khái muốn làm gì, hai người giữ im lặng theo dõi con Hắc Châm Phong kia, cũng may là hai người có năng lực bay lượn trên không trung, đuổi kịp Hắc Châm Phong cũng không khó.

Bám theo Hắc Châm Phong vừa đi vừa nghỉ, đã bay lung tung hơn mười dặm, trên đường dần dần nhìn thấy nhiều Hắc Châm Phong hơn.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm đột nhiên nhìn thấy xa xa có một cây cổ thụ to lớn đứng sừng sững ở trong ao đầm, ở trên tán cây cổ thụ kia, rủ xuống một tổ ong màu đen lớn giống như quả khinh khí cầu.

Chương 71: Hủy Tổ Ong

Đàn Hắc Châm Phong đang ra ra vào vào tổ ong, số lượng chỉ sợ không dưới vạn con, Hàn Sâm cùng Lữ Vĩ Nam nhìn thấy đều cảm thấy tê cả da đầu.

- Đại ca, không phải anh muốn giết những con ong độc này đấy chứ? Nhìn qua hình như chúng đều là sinh vật nguyên thủy, hơn nữa số lượng còn nhiều như vậy, lại có năng lực bay lượn, chúng ta rất khó toàn thân trở ra đó.

Lữ Vĩ Nam nuốt một ngụm nước miếng nói ra.

Hàn Sâm nhìn cổ thụ che trời cùng hoa tươi đầy đất, trong lòng mừng thầm:

- Quả nhiên vị tiền bối kia không nói sai, thật sự có một địa phương như vậy.

Nhìn trong chốc lát, Hàn Sâm mới nói với Lữ Vĩ Nam:

- Chúng ta tiến về phía trước một chút.

Lữ Vĩ Nam đành phải đi theo Hàn Sâm, hai người không dám tới gần tổ ong, chỉ cao cao bay ở trên không trung, từ xa nhìn tới thì biển hoa rộng khoảng hơn mười dặm, cách một khoảng lại có một cây cổ thụ che trời, cơ hồ trên mỗi cây cổ thụ đều có một tổ ong lớn, khu vực này cũng không biết có bao nhiêu Hắc Châm Phong, quả thực quá dọa người.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Sâm liền thấy một gốc đại thụ to gấp hai ba lần cổ thụ bình thường, tổ ong trên cây đại thụ kia giống như là một lâu đài cổ, có từng con Hắc Châm Phong màu đỏ như máu lớn cỡ con chim bồ bay ra ra vào vào.

Lữ Vĩ Nam xem tới trợn cả mắt lên rồi, nuốt nước miếng nói:

- Những con ong độc đỏ như máu kia sẽ không phải đều là sinh vật biến dị đấy chứ? Tổng cộng có bao nhiêu con thế?

Hàn Sâm cũng có chút há hốc mồm, vị tiền bối kia nói là lúc đó ông ta cũng chỉ nhìn thấy một con, mặc dù Hàn Sâm phán đoán không chỉ có một con, tuy nhiên thật không ngờ vậy mà cả một tổ đều là Hắc Châm Phong biến dị.

- Lần này nhất định là sẽ thành công, nhiều Hắc Châm Phong biến dị như vậy, thế nào cũng lấy được một cái thú hồn.

Trong lòng Hàn Sâm hưng phấn, nhưng mà nhiều Hắc Châm Phong biến dị như vậy, thật sự có chút ít khó xử lý.

Châm độc ở đuôi Hắc Châm Phong biến dị đỏ tươi giống như đang chảy máu, cây châm kia chí ít cũng dài năm cen-ti-mét, nhìn nhọn dọa người, nếu như bị đốt trúng, không ai có thể chịu nổi kịch độc phía trên.

Dù sao cũng là sinh vật biến dị, Hàn Sâm cũng không muốn mạo hiểm dùng áo giáp thần huyết chọi cứng, vạn nhất không chịu được thì sẽ mất mạng tại chỗ.

Chuyện đáng ăn mừng duy nhất chính là bốn phía nơi này chỉ có tổ ong biến dị, 1000m bên ngoài mới có tổ ong thông thường, những con Hắc Châm Phong thông thường đó đều không dám tới gần khu vực này.

- Đồng chí Lữ Vĩ Nam, giây phút tổ chức kiểm tra sự trung thành của cậu đã đến.

Hàn Sâm vỗ vỗ bả vai Lữ Vĩ Nam.

Sắc mặt của Lữ Vĩ Nam lập tức đại biến:

- Đại ca, anh không phải muốn tôi dùng thịt của mình dụ dỗ đám ong độc biến dị đó chứ? Tôi nhất định sẽ chết đó.

- Đừng bi quan như thế, cũng không cần cậu chạy tới, dùng Thiết Linh Điểu của cậu hấp dẫn đám ong độc biến dị đó đi, tôi thừa cơ đi qua phá hỏng cái lâu đài ong kia, đến lúc đó ong độc biến dị sẽ không có nhà để về bay loạn tứ tán, không phải chúng ta liền có thể tùy tiện giết vài con ong độc biến dị lạc đàn rồi sao.

Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Lữ Vĩ Nam đanh muốn nói thêm cái gì, Hàn Sâm lại nói thêm:

- Cậu làm tốt, sau khi giết được ong độc biến dị, tôi sẽ chia hai con cho cậu, suy nghĩ thật kỹ đi chàng trai.

Vì để cho Lữ Vĩ Nam không phản bội, ngoan ngoãn giúp mình làm việc, Hàn Sâm liền đồng ý cho y chỗ tốt trước.

Lữ Vĩ Nam lập tức nuốt lời vừa tới cuống họng xuống, vỗ ngực nói:

- Vì tổ chức xông pha khói lửa là quang vinh của Lữ Vĩ Nam tôi, đại ca anh nói lời gì vậy?

Thịt của hai con ong độc biến dị, có thể giúp y đạt được thêm vài điểm gien biến dị nữa rồi.

- Rất tốt, tôi rất coi trọng cậu, vậy cậu mau phụ trách chỉ huy Thiết Linh Điểu đi qua chọc tổ ong kia đi, tận lực hấp dẫn đại bộ phận ong độc đi, nhưng cũng đừng để cho Thiết Linh Điểu bay quá cao, đám ong độc đó không bay tới sẽ trở về tổ, cậu tận lực kéo dài thêm chút thời gian cho tôi, việc còn lại cứ giao cho tôi.

Hàn Sâm nói.

Lữ Vĩ Nam có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm nói:

- Cho dù có thể dẫn dụ đại bộ phận ong độc, nhưng trong tổ ong kia nhất định vẫn còn một ít ong độc, anh đi qua như vậy có vấn đề gì không?

Lữ Vĩ Nam thật không ngờ Hàn Sâm lại muốn đi mạo hiểm, chuyện này còn nguy hiểm hơn việc dùng Thiết Linh Điểu dẫn ong độc đi, dù sao y dùng Thiết Linh Điểu dẫn ong độc đi, bản thân cũng không gặp phải nguy hiểm gì, hơn nữa nếu như tình huống không ổn, y cũng có thể kịp thời thu hồi Thiết Linh Điểu lại.

Hơn nữa cái tổ ong giống như thành lũy kia, đại bộ phận đã kết nối với thân cây to lớn, chỉ sợ là muốn lấy xuống cũng không dễ dàng như vậy.

- Tôi tự có tính toán, cậu chỉ cần cố gắng kéo dài thời gian, đừng để cho đám ong độc đó trở lại quá mau là được.

Hàn Sâm rất bình tĩnh nói.

Chỉ cần có thể dẫn đại bộ phận Hắc Châm Phong biến dị đi, trong tổ ong cũng chỉ còn lại khoảng mười, hai mươi con, hắn cũng không cần sợ.

- Được, vậy cứ làm như thế đi.

Lữ Vĩ Nam cắn răng một cái, cùng Hàn Sâm nấp ở phía sau một tảng đá lớn, chỉ huy Thiết Linh Điểu của mình cắp lấy một khối đá lớn bay về phía tổ ong.

Bành!

Thiết Linh Điểu bay tới phía trên tổ ong, đồng thời ném tảng đá xuống, tảng đá lớn dài hơn một mét kia lập tức đập ra một lỗ thủng lớn ở trên tổ ong.

Một âm thanh kỳ dị vang lên, Hắc Châm Phong biến dị giống như phát điên từ trong tổ ong vọt ra, giống như một đám mây máu, cuồn cuộn lao tới Thiết Linh Điểu.

Lữ Vĩ Nam vội vàng chỉ huy Thiết Linh Điểu chạy trốn, dụ Hắc Châm Phong biến dị sang một hướng khác.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm tới, thấy tổ ong bên kia cơ hồ không còn Hắc Châm Phong biến dị xuất hiện nữa, giống như tất cả Hắc Châm Phong biến dị đều đang truy đuổi Thiết Linh Điểu vậy.

Chờ sau khi bọn chúng bị dẫn ra xa hơn 10m, ánh mắt Hàn Sâm ngưng tụ, đột nhiên gọi ra Tử Vũ Lân Long cùng Huyết Tinh Đồ Lục Giả, trong tay nắm lấy Huyết Cứ Thương biến dị, giống như Chiến Sĩ Hoàng Kim Phi Thiên Nhân Mã trong thần thoại, hướng về tổ ong đạp không điên cuồng bay tới.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Hàn Sâm đã điên cuồng đánh tới, cả người đụng vào tổ ong, lập tức khiến tổ ong xuất hiện một cái lỗ hổng lớn, Huyết Cứ Thương biến dị trong tay bay múa như gió lốc, tổ ong giống như giấy mỏng, trong chốc lát đã bị Hàn Sâm xé rách chia năm xẻ bảy.

Có vài con Hắc Châm Phong biến dị từ bên trong tức giận bay ra ngoài phóng tới Hàn Sâm, nhưng ngay lập tức đã bị Huyết Cứ Thương biến dị của Hàn Sâm trực tiếp đánh chết, sau đó Hàn Sâm mạnh mẽ lao tới bên trong thành lũy tổ ong, căn bản không có thứ gì có thể ngăn cản bước chân của hắn.

Ngẫu nhiên có một con Hắc Châm Phong biến dị vọt tới trước mặt hắn, độc châm đâm lên bên trên áo giáp màu vàng óng kia, vậy mà không thể đâm thủng áo giáp được, chỉ để lại một vết xước màu trắng nho nhỏ.

Con mắt Lữ Vĩ Nam trợn trừng cả lên, nguyên bản y đã thấy Hàn Sâm rất mạnh, nhưng mà thật không ngờ Hàn Sâm vẫn còn thú hồn dung hợp biến thân mạnh mẽ như vậy, quả thực là mạnh tới mức khủng bố.

Lập tức tổ ong to lớn kia bị Hàn Sâm phá hủy hơn phân nửa, lúc Lữ Vĩ Nam đang ngơ ngác nhìn, đột nhiên nhìn thấy một con ong độc to gấp hai lần Hắc Châm Phong, toàn thân giống như thủy tinh đỏ, từ trong tổ ong đã bị phá hỏng kia bay ra.

Mà ở trong nháy mắt con ong độc cực lớn này bay ra ngoài, những con ong độc bị Thiết Linh Điểu dẫn đi kia, giống như là cảm ứng được cái gì, vậy mà không để ý tới Thiết Linh Điểu nữa, toàn bộ đều bay trở về, phô thiên cái địa xông về phía tổ ong.

- Coi chừng, toàn bộ ong độc đều bay trở về rồi, con kia chính là ong chúa!

Lữ Vĩ Nam rống lớn một tiếng.

Chương 72: Săn Giết

Lữ Vĩ Nam nhìn thấy thế trong lòng liền phát run, bầy ong độc cũng chỉ cách Hàn Sâm hai, ba trăm mét mà thôi, lấy tốc độ của ong độc, trong vài giây là có thể bay trở về, Hàn Sâm lại bị ong chúa theo dõi, nhìn bộ dáng của ong chúa, rất có thể đã đạt đến cấp thần huyết, tình cảnh bây giờ của Hàn Sâm đã nguy hiểm tới cực độ.

Hàn Sâm nhìn con ong chúa đang bay tới chỗ hắn, ánh mắt lóe ra hàn quang, thân thể không lùi mà tiến, Huyết Cứ Thương biến dị trực tiếp đâm về phía ong chúa.

Thế nhưng tốc độ bay của con ong chúa cực nhanh, ở trong khoảng cách gần như thế chớp mắt đã tránh được Huyết Cứ Thương biến dị.

Lúc trong lòng Lữ Vĩ Nam đang thầm kêu không ổn, lại thấy thân hình màu vàng hùng tráng kia của Hàn Sâm vọt tới trước mặt ong chúa, hai tay nắm lấy một thanh chiến đao ánh vàng lóng lánh, giống như một dải lụa màu vàng điên cuồng chém xuống.

Đao kia thật sự quá nhanh, ong chúa thần huyết vậy mà không thể né tránh, trực tiếp bị Hàn Sâm chặt đứt thân thể.

- Săn giết Hắc Châm Phong cấp thần huyết, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gien.

Nương theo thanh âm trong trẻo kia, thân hình Hàn Sâm không hề dừng lại, hai cánh vỗ lên, người đã như một mũi tên bay thẳng về phía chân trời.

Bầy ong đã bay trở về kia liền đuổi theo Hàn Sâm bay lên bầu trời, tuy nhiên lại không thể đuổi theo tốc độ của Hàn Sâm, sau khi bay đến độ cao mấy trăm mét, liền bắt đầu không thể bay tiếp được nữa.

Hàn Sâm hoa lệ xoay người một cái, ở trên trời chạy như bay, lượn một vòng tròn lớn lại trở về bên cạnh Lữ Vĩ Nam.

Lữ Vĩ Nam hơi ngẩn người một chút, từ lúc dùng thế lôi đình vạn quân phá hủy tổ ong, đến nhanh như tia chớp chém giết ong chúa, rồi lại thoát khỏi bầy ong, Hàn Sâm làm cực kỳ đẹp mắt, quả thực giống như là đang xem phim được cắt nối biên tập tỉ mỉ.

- Trâu bò, thực sự quá trâu bò.

Lữ Vĩ Nam giơ ngón tay cái lên với Hàn Sâm, lần này y thật sự phục rồi.

- Bình thường thôi.

Hàn Sâm cười hắc hắc, ánh mắt lại nhìn chằm chằm tới bầy ong, thi thể ong chúa thần huyết đang ở đằng kia, lúc ấy quá gấp, hắn căn bản không có cơ hội mang ra.

Nhưng mà chuyện này cũng không sao, tổ ong bị hủy, ong chúa lại bị giết, những con Hắc Châm Phong biến dị kia sẽ có một đoạn thời kì rất hỗn loạn, đó chính là cơ hội tốt nhất cho bọn Hàn Sâm.

Quả nhiên, sau khi liên tiếp gặp phải đả kích trọng đại, bầy ong đã bắt đầu hỗn loạn, có không ít Hắc Châm Phong biến dị thoát khỏi bầy ong.

- Cậu tiếp tục dùng Thiết Linh Điểu quấy rối bầy ong, tôi đi săn giết Hắc Châm Phong lạc đàn.

Hàn Sâm nói xong liền vỗ cánh bay về phía một con Hắc Châm Phong biến dị ở cách xa bầy ong.

Mặc dù đã không còn biến thân Huyết Tinh Đồ Lục Giả, nhưng mà Hàn Sâm sử dụng Tu La chiến đao phối hợp với Nhịch Tâm Trảm, vẫn rất dễ dàng chém giết con Hắc Châm Phong biến dị kia.

Vừa rồi hắn chính là dựa vào uy thế của Nhịch Tâm Trảm, một đao chém vào bờ eo yếu ớt của con ong chúa, mới có thể dùng một đòn chém giết ong chúa thần huyết.

- Săn giết Hắc Châm Phong biến dị, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gien biến dị.

Mặc dù không đạt được thú hồn, nhưng mà Hàn Sâm tuyệt không lo lắng, ở đây chí ít cũng có hơn một ngàn con Hắc Châm Phong biến dị, hắn không tin mình không lấy được một cái thú hồn Hắc Châm Phong biến dị nào.

Mang thi thể Hắc Châm Phong trở về, Hàn Sâm trực tiếp ném thi thể cho Lữ Vĩ Nam, y cũng lười tự mình xử lý thi thể, loài vật này có độc, trên người chỉ có một bộ phận có thể ăn, bộ phận còn lại đều phải xử lý qua mới được, mặc dù xử lý không khó, nhưng lại rất phiền toái.

Hàn Sâm tiếp tục bay ra ngoài săn giết Hắc Châm Phong biến dị lạc đàn, dưới sự phối hợp của hai người, một ngày đã săn giết được hai mươi con Hắc Châm Phong, duy nhất đáng tiếc chính là, Hàn Sâm còn chưa lấy được thú hồn.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không nóng nảy, có Thiết Linh Điểu không ngừng quấy rối, những con Hắc Châm Phong đó muốn xây lại tổ cũng không dễ dàng, bọn họ có thể từ từ giết.

Liên tiếp vài ngày, Hàn Sâm đều săn giết Hắc Châm Phong biến dị, mãi cho đến ngày thứ tư, rốt cục mới nghe được thanh âm tuyệt vời kia.

- Săn giết Hắc Châm Phong biến dị, đạt được thú hồn Hắc Châm Phong biến dị, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gien biến dị.

- Cuối cùng cũng đến tay rồi.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, nhưng trên mặt lại không hề biểu hiện ra ngoài, cũng không gọi ra thú hồn Hắc Châm Phong biến dị.

Hắn không muốn để cho người khác nhìn thấy mũi tên của Tệ thần, để tránh người khác liên hệ Tệ thần với thân phận thật sự của hắn.

- Cũng được rồi, đám Hắc Châm Phong biến dị này đã đủ rồi, nhiều hơn nữa cũng vô ích, chúng ta cũng không thể mang hết ra ngoài.

Đến ngày thứ năm, Hàn Sâm đã săn giết gần tám mươi con Hắc Châm Phong biến dị.

Hai con Hắc Châm Phong biến dị, Hàn Sâm rất thoải mái đưa cho Lữ Vĩ Nam, mấy lần y điều khiển Thiết Linh Điểu dẫn bầy ong đi, đều làm không tệ, cũng không hề cố ý gây sự, Hàn Sâm vẫn rất hài lòng.

- Được được.

Lữ Vĩ Nam liên tục gật đầu, trong lòng rất là hối hận lúc đầu chỉ đồng ý lấy hai con ong độc biến dị, Hàn Sâm lấy được vài chục con Hắc Châm Phong, y liền thua thiệt lớn rồi.

Nhưng mà cho dù như thế, y cũng đã gặt hái được thành quả cực lớn rồi, tốt hơn tự mình đi vòng vo lâu như vậy trong Đầm Lầy Hắc Ám.

- Cậu lại dùng Thiết Linh Điểu dụ bầy ong kia rời đi, tôi đi lấy thi thể con ong chúa kia trở về.

Hàn Sâm nói với Lữ Vĩ Nam.

Lữ Vĩ Nam liền vội vàng gật đầu, cùng phối hợp với Hàn Sâm đem thi thể con ong chúa bị chém thành hai đoạn kia trở về.

Lữ Vĩ Nam hâm mộ nhìn Hàn Sâm thu thi thể con ong chúa kia lại, y cũng không biết con ong chúa kia có phải là sinh vật thần huyết hay không, chỉ là trông thấy mà thèm.

Hàn Sâm tay chân lưu loát xử lý xong thịt ong chúa, bỏ đi những bộ phận có độc hoặc không có cách nào ăn, những thứ khác trực tiếp nấu một nồi súp ong chúa, trực tiếp ừng ực uống toàn bộ xuống.

- Ăn thịt Hắc Châm Phong Vương cấp thần huyết, đạt được 1 điểm thần gien…

- Ăn thịt Hắc Châm Phong Vương cấp thần huyết, đạt được 1 điểm thần gien…

Thanh âm vang lên liên tục bốn lần mới ngừng lại, chỉ một con Hắc Châm Phong Vương thần huyết, lại để cho Hàn Sâm lấy được bốn điểm thần gien.

- Sự hợp tác của chúng ta chấm dứt ở đây đi, bảo trọng.

Hàn Sâm cầm phần Hắc Châm Phong biến dị của mình lên chuẩn bị rời đi.

Những ngày này hắn đã ăn không ít thịt Hắc Châm Phong biến dị, gien biến dị đã đạt đến bốn mươi bảy điểm, hơn nữa lại ăn thịt ong chúa thần huyết, lại tăng lên được bốn điểm thần gien, bây giờ thần gien cũng đã đạt tới 29 điểm, thu hoạch lần này đã rất phong phú, hắn cũng cần đem thi thể đám Hắc Châm Phong biến dị này về xử lý một chút, dù sao đây đều là tiền.

- Đại ca, không bằng chúng ta tiếp tục hợp tác đi? Anh chỉ đạo, tất cả do anh tính toán, tôi cam đoan không có ý kiến.

Lữ Vĩ Nam liền vội vàng đứng lên nói, y xem như đã nếm được ngon ngọt, lại hết sức yên tâm với nhân phẩm của Hàn Sâm, có thể hợp tác với nhân vật như vậy tuyệt đối sẽ không chịu thiệt.

Hàn Sâm nhìn sang Lữ Vĩ Nam, suy nghĩ một lát nói ra:

- Tôi không có nhiều thời gian hành động, nếu có hành động, tôi sẽ buộc một mảnh vải có tên của tôi ở trên cây cột xiên ngoài cửa lớn phía tây Cương Giáp Tí Hộ Sở, nếu như cậu có hứng thú tham gia, liền đi tới Lạc Phong Cốc chờ tôi.

- Đại ca, anh còn chưa nói cho tôi biết tên của anh?

Lữ Vĩ Nam vội vàng hỏi lại.

- Trở về lên internet nhìn một chút, cậu sẽ biết.

Hàn Sâm cười cười, vác bọc đồ của mình lên liền bay vút lên trời.

Chương 73: Võ Đạo Tràng

Hàn Sâm trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, còn tưởng rằng mình biến mất nhiều ngày như vậy, Tần Huyên nhất định sẽ tìm mình gây phiền phức, nhưng hắn hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Tần Huyên đâu.

Không chỉ là Tần Huyên, toàn bộ Cương Giáp Tí Hộ Sở giống như đã biến thành một tòa thành trống, Hàn Sâm đi ở trên đường phố, ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy.

Thật vất vả mới nhìn thấy một người đang vội vã đi qua, Hàn Sâm liền vội vàng tiến lên hỏi:

- Anh bạn, có chuyện gì vậy? Mọi người đi đâu hết rồi?

- Thì ra là cuồng mông à.

Người nọ liếc mắt một cái liền nhận ra Hàn Sâm.

Hàn Sâm bất đắc dĩ vuốt vuốt mũi:

- Anh bạn, có thể nói cho tôi biết mọi người đã đi đâu rồi không?

Người nọ lại rất hiền hoà, cười nói với Hàn Sâm:

- Còn có thể đi đâu được nữa? Đương nhiên là đi tới võ đạo tràng rồi, giải thi đấu võ đạo năm nay đã bắt đầu rồi, bất kể là thế giới Tí Hộ Sở, hay là các tinh cầu trong Liên Minh đều đang bàn tán chuyện này, vậy mà cậu không biết?

- Khụ khụ, gần đây gặp phải một cơn bệnh nặng, vẫn ở trong nhà dưỡng bệnh, mém chút nữa đã bỏ lỡ đại sự như vậy, hiện tại còn có thể báo danh không?

Hàn Sâm hỏi.

- Ha ha, cậu đang trốn Thần Thiên Tử chứ gì.

Người nọ cười cười:

- Mau đi nhanh lên, bây giờ có lẽ còn kịp báo danh.

- Cảm ơn anh bạn đã chỉ điểm.

Hàn Sâm nói một tiếng cám ơn, chầm chậm đi về gian phòng của mình, cất kỹ bao Hắc Châm Phong biến dị đi, sau đó vội vàng đi tới võ đạo tràng ở bên trong Tí Hộ Sở.

Không hề nghi ngờ gì, võ đạo tràng là kiến trúc hùng vĩ nhất ở trong Tí Hộ Sở, giống như trường giác đấu thời La Mã cổ đại, ít nhất có thể chứa mười vạn người ngồi xem chiến đấu, toàn bộ võ đạo tràng đều do kim loại đúc thành, thoạt nhìn giống như một con quái vật bằng sắt thép.

Hàn Sâm chầm chậm đi đến cửa ra vào võ đạo tràng, có rất nhiều cửa đi vào trong võ đạo tràng, võ đạo tràng hình tròn, cách mỗi 20m liền có một cửa, có thể theo bất kỳ cửa nào tiến vào trong.

Bây giờ tất cả mọi người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở hầu như đều ở trong võ đạo tràng, Hàn Sâm tùy tiện tìm một cái cửa, bàn tay đặt lên trên máy quét trên cửa kim loại, máy quét trên cửa nổi lên một dãy số.

- 88888.

Hàn Sâm ngây ra một lúc, lúc này mới kịp phản ứng lại, mình hẳn là người thứ 88888 tiến vào trong võ đạo tràng, đây là số thứ tự của mình, giải thi đấu võ đạo cũng là dựa theo số thứ tự này để tiến hành.

Chỉ có người tiến vào võ đạo tràng lần đầu tiên, mới có thể lấy được số thứ tự này, lần tiếp theo sẽ không lại xuất hiện nữa.

Cửa kim loại đã được mở ra, Hàn Sâm đi theo con đường giống như là đường hầm, lúc đi ra, đã đến một khu vực rộng lớn hơn cả sân vận động thế vận hội Olimpic.

Trên khán đài bốn phía đều là người, mà ở phía trên võ đạo tràng, vậy mà có một khối bia cực lớn hình tinh thể đứng lơ lửng, bên trên có những con số lít nha lít nhít, trong mỗi một ô đều có một tổ 100 con số, đây cũng là đại biểu cho một trăm người sẽ tham gia cuộc tranh tài.

Lúc Hàn Sâm đến trường đã từng học qua, giải thi đấu võ đạo ở Tí Hộ Sở là do Tí Hộ Sở tự động vận hành, nhân loại không có cách nào can thiệp vào, ban đầu đấu vòng loại, chính là 100 người một tổ, người cuối cùng ở lại trên võ đạo tràng mới có tư cách tiến vào vòng tiếp theo.

Đây là tiêu chuẩn một trăm đấu một, nhưng bởi vì người báo danh thật sự quá nhiều, cho dù vòng loại đã bắt đầu hai ngày rồi, nhưng chỉ mới tiến hành được hơn năm mươi tổ, dãy số của Hàn Sâm rõ ràng cho thấy hắn được xếp trong tổ thứ tám mươi mấy, sợ rằng hôm nay cũng không tới lượt hắn ra sân.

Hàn Sâm tìm kiếm tung tích bọn Tần Huyên khắp nơi, nhưng mà còn chưa tìm được Tần Huyên, ngược lại đụng phải bọn Thần Thiên Tử cùng La Thiên Dương.

- Đừng để cho tao gặp được mày ở trên võ đạo tràng, nếu không tao sẽ đánh chết mày.

Hai mắt La Thiên Dương rét căm căm nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trong mắt tràn đầy sát khí.

Lần trước bị Hàn Sâm dọa sợ, khiến cho y cảm thấy đó là chuyện vô cùng nhục nhã.

Thần Thiên Tử cũng lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, mặc dù y không nói gì, nhưng nhìn nét mặt của y liền biết rõ, nếu để cho y gặp được Hàn Sâm ở trên võ đạo tràng, y tuyệt đối sẽ hạ thủ giết chết Hàn Sâm.

- Chỉ sợ làm mày thất vọng rồi, tao không có ý định tham gia giải thi đấu võ đạo này.

Hàn Sâm nhún vai nói.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ tham gia, nhưng là dùng thân phận của Kim Tệ để tham gia, như vậy mới có thể phát huy ra thực lực chân chính của hắn.

- Đàn ông con trai có loại người cực phẩm như mày, đúng thực là sỉ nhục của đàn ông.

La Thiên Dương khinh miệt nói một câu, chọc cho đám người bên cạnh Thần Thiên Tử đều cười vang.

Thần Thiên Tử thì không thèm để ý đến Hàn Sâm, hướng phía sau lưng Hàn Sâm đi đến, vừa đi vừa cười ha hả nói:

- Tần Huyên, cô lại tiến bộ nữa rồi, xem ra đệ nhất năm nay trừ cô ra thì không còn ai khác.

- Anh quá khách khí rồi, đừng quên Tệ thần ở Cương Giáp Tí Hộ Sở của chúng ta.

Tần Huyên lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm quay đầu lại, nhìn thấy thành viên chủ yếu của Cương Giáp đoàn bao gồm cả Tần Huyên và Dương Mạn Lệ đều ở đó, Dương Mạn Lệ nhìn hắn một cái, mày nhíu lại với nhau.

Sau khi Thần Thiên Tử nói vài câu với Tần Huyên liền mang theo người đi ra, Tần Huyên nhìn Hàn Sâm, Dương Mạn Lệ lại lạnh lùng nói một câu:

- Vốn cho là cậu chỉ hơi nhát gan một chút, không nghĩ tới cậu lại nhu nhược tới mức này, một chút tôn nghiêm cùng cốt khí nam nhân đều không có.

Nói xong, Dương Mạn Lệ liền quay đầu đi theo sau Tần Huyên.

Lúc Lưu Hoành Đào đi đến bên cạnh Hàn Sâm, lại cười híp mắt vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm:

- Hàn Sâm, cậu làm đúng rồi, đại trượng phu co được dãn được, lùi một bước trời cao biển rộng nha, không đáng đem cái mạng nhỏ của mình ra mạo hiểm.

Thế nhưng mọi người đều nhìn ra ý khinh miệt của Lưu Hoành Đào, cơ hồ đều viết tất cả lên trên mặt rồi.

Những thành viên khác của Cương Giáp đoàn cũng có chút chán ghét với Hàn Sâm, có thể tiến vào hạch tâm của Cương Giáp đoàn, trên cơ bản đều là học viên của trường quân đội, hoặc là quân nhân mới vừa nhập ngũ không lâu, đối với hành vi hèn yếu như vậy của Hàn Sâm, bọn họ vô cùng xem thường.

Hàn Sâm cũng không giải thích gì, tất cả mọi người đều cho rằng hắn sợ La Thiên Dương mới không dám dự thi, như vậy đối với hắn mà nói lại là một chuyện tốt, sẽ không có ai hoài nghi vì sao hắn không dự thi, vì sao lúc Kim Tệ xuất hiện thì hắn đều không ở đó.

- Các người nhìn tôi như thế nào không quan trọng, quan trọng nhất chính là mình và người nhà mình đều có thể an ổn sinh hoạt.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Thế lực của tập đoàn Tinh Vũ thật sự quá lớn, hiện tại hắn còn chưa có vốn liếng để chống lại, nếu để cho Thần Thiên Tử biết hắn chính là Kim Tệ, sự thật đối phó với hắn, cho dù Hàn Sâm không sợ, nhưng La Tố Lan và Hàn Nghiên sẽ như thế nào đây?

- Mình cần phải có lực lượng mạnh mẽ hơn.

Hàn Sâm cúi đầu rời khỏi võ đạo tràng, hôm nay không tới lượt hắn ra sân, ở lại chỗ này cũng vô dụng.

Sau khi truyền tống về đến Lạc Gia tinh, Tần Huyên gọi hắn vào trong văn phòng.

- Cậu sợ hãi Thần Thiên Tử?

Ánh mắt của Tần Huyên sáng quắc theo dõi hắn, ánh mắt giống như là lưỡi dao sắc bén, giống như có thể đâm thủng tâm linh của hắn.

- Đúng vậy.

Hàn Sâm gật gật đầu, hiện tại hắn không thể không sợ.

Tần Huyên nghe thấy Hàn Sâm trả lời như vậy, cũng không lộ ra vẻ thất vọng, chỉ tiếp tục hỏi:

- Bởi vì người nhà của cậu?

Chương 74: Thẻ Thánh Đường Cấp S

Hàn Sâm hơi kinh ngạc nhìn Tần Huyên, nhưng Tần Huyên lại cười một tiếng nói:

- Cậu nghe tôi, đi thi trường quân đội Hắc Ưng đi, chỉ cần cậu có thể đỗ, tôi cam đoan sau này Thần Thiên Tử không dám động tới người nhà của cậu.

- Làm sao cô có thể cam đoan?

Ánh mắt của Hàn Sâm như dao nhìn chằm chằm vào Tần Huyên.

- Trước đây mỗi một lần đấu nhau, tôi đều quan sát lại tin tức ghi chép về thân thể của cậu, tôi có thể khẳng định nói cho cậu biết, cậu có đủ thiên phú trở thành một tay bắn tỉa hoặc nói là cung tiễn thủ, đặc biệt là năng lực nắm bắt thời cơ cùng dự đoán tâm lý của cậu, nhạy cảm hơn xa người bình thường.

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm không nói gì, những lời ca ngợi này cũng không phải là thứ hắn muốn nghe.

- Làm một quân nhân, ngoại trừ là trạm trưởng của trạm chuyên chở, tôi còn phụ trách thành lập một tiểu phân đội đặc thù, tôi cho rằng cậu là người mà tôi cần, chỉ cần cậu gia nhập tiểu phân đội, người nhà cậu sẽ được quân đội bảo vệ, tôi có thể chịu trách nhiệm nói cho cậu biết, chỉ cần cậu trở thành một thành viên trong phân đội, Thần Thiên Tử sẽ không thể sử dụng thủ đoạn ngoài pháp luật động tới người nhà của cậu.

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm nói:

- Nhưng mà, tất cả đều có một điều kiện quyết định, ít nhất cậu phải thi đậu vào trường quân đội Hắc Ưng, tôi mới có thể đề cử cậu gia nhập vào tiểu phân đội được.

Hàn Sâm cũng không trả lời Tần Huyên ngay, sau khi suy nghĩ một lát liền nhìn Tần Huyên nói:

- Tôi có thể biết tiểu phân đội kia có tính chất gì không?

- Không thể.

Tần Huyên trả lời rất thẳng thắn, không có nửa điểm do dự.

- Cho tôi một chút thời gian, tôi cần suy nghĩ thêm.

Hàn Sâm trầm ngâm nói.

- Có thể, tôi có thời gian, cậu có thể chậm rãi cân nhắc.

Tần Huyên mỉm cười nói, thoạt nhìn tựa hồ rất có tự tin.

Hàn Sâm đi ra khỏi trạm chuyên chở, về đến nhà nghỉ ngơi một ngày, buổi chiều ngày hôm sau mới một lần nữa đi vào thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở.

Cố ý ở bên ngoài Cương Giáp Tí Hộ Sở dạo qua một vòng, Hàn Sâm mới mặc áo giáp thần huyết vào rồi trở về, lập tức đưa tới sự chú ý của rất nhiều người.

- Wow, là Tệ thần… là người thật đó…

- Ha ha, Tệ thần xuất hiện…

- Tệ thần tiểu thiên sứ đến rồi…

- Không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở có nhiều người như vậy, tôi chỉ phục mỗi Tệ thần.

Toàn bộ Cương Giáp Tí Hộ Sở lập tức ồn ào lên, mặc dù mọi người đều biết Tệ thần ở ngay Cương Giáp Tí Hộ Sở, nhưng lúc Tệ thần chính thức xuất hiện, vẫn khiến cho rất nhiều người cảm thấy vui mừng.

Hàn Sâm cũng không nói chuyện, đi về phía võ đạo tràng, rất nhanh sau lưng Hàn Sâm đã tụ tập rất nhiều người, những người đã tham gia tranh tài rồi cũng theo sau lưng Hàn Sâm trở lại võ đạo tràng, bọn họ đều muốn xem Tệ Thần Chiến đấu.

Nguyên bản vòng đấu loại đã sắp đánh xong, trên khán đài trong võ đạo tràng chỉ còn lại mấy người, nhưng mà Hàn Sâm đến võ đạo tràng không bao lâu, vậy mà trong võ đạo tràng lại đầy ấp người.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Võ Đạo Bi, còn hai tổ nữa mới đến lượt hắn xuất hiện, liền tìm một vị trí ở ngay phía trước nhất ngồi xuống.

Không bao lâu sau, thậm chí ngay cả Thần Thiên Tử, Quyền ca cùng Tần Huyên đều đã tới, hai mắt Thần Thiên Tử như lửa nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, nếu như đây không phải ở bên trong Tí Hộ Sở, y đã sớm ra tay chém giết Hàn Sâm rồi.

- Tệ thần, có thể nói chuyện không?

Tần Huyên đi đến trước mặt Hàn Sâm nói.

- Chuyện gì?

Hàn Sâm khàn khàn cuống họng nói ra.

- Tôi hy vọng có thể mời anh gia nhập Cương Giáp đoàn, có điều kiện gì anh đều có thể nói ra.

Tần Huyên nói.

Dương Mạn Lệ ở bên cạnh lại bồi thêm một câu:

- Nếu như anh đồng ý gia nhập thần xạ tổ, tôi có thể nhường lại vị trí tổ trưởng, tất cả tố chất của anh vốn là để làm xạ thủ.

- Thật ngại quá, tôi không có hứng thú với Cương Giáp đoàn, càng không muốn làm xạ thủ gì đó.

Hàn Sâm nói.

- Tệ thần, tôi cảm thấy chúng ta có thể hàn huyên một chút, chuyện khác không nói, chúng ta chỉ nói chuyện làm ăn, nếu như anh có thịt của sinh vật biến dị và sinh vật thần huyết, thú hồn các loại, tôi đồng ý ra giá cao thu mua, ví dụ như thú hồn Huyết Tinh Đồ Lục Giả.”

Thân thể hùng tráng của Quyền ca cũng chen chúc tới.

- Trên tay tôi hiện nay đúng lúc có một ít thịt sinh vật biến dị.

Hàn Sâm nhìn Quyền ca nói.

Ánh mắt của Quyền ca lập tức sáng lên:

- Thịt của sinh vật biến dị gì? Có bao nhiêu?

- Là một loại ong biến dị, đều đã xử lý tốt rồi, đại khái hai, ba mươi con đi.

Hàn Sâm nói hời hợt, nhưng người bên cạnh đều có chút khiếp vía.

- Hai, ba mươi con? Không phải anh bưng cả một tổ ong biến dị đi đấy chứ? Lấy được ở chỗ nào vậy?

Quyền ca có chút không dám tin tưởng hỏi.

- Chỗ nào thì anh không cần biết, chỉ hỏi anh có hứng thú hay không.

Hàn Sâm nói.

- Có, đương nhiên là có hứng thú, nếu anh thật sự có, nói giá đi, tôi muốn mua hết.

Quyền ca vội vàng nói.

- Quyền ca, lời này của anh không đúng rồi, cái gì gọi là anh muốn hết rồi, xem tôi với Tần Huyên là người chết hay sao?

Thần Thiên Tử hừ lạnh một tiếng, nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Một con một trăm vạn, anh có bao nhiêu tôi muốn mua hết.

- Một trăm vạn, Thần Thiên Tử anh cũng quá xem thường người khác rồi, tôi ra giá 120 vạn một con.

Quyền ca lập tức kêu lên.

Thần Thiên Tử lạnh lùng liếc Quyền ca:

- 150 vạn, anh muốn so nhiều tiền với tôi sao?

- Nhiều tiền không có nghĩa là chịu ra giá, 160 vạn.

Quyền ca cũng không chịu yếu thế.

- Mấy người chớ nóng vội ra giá, tôi không có ý định tách ra bán lượng thịt biến dị này, cũng không có ý định bán lấy tiền.

Hàn Sâm nói.

- Anh muốn cái gì? Nói giá đi.

Mặc dù Thần Thiên Tử hận không thể một đao chém chết Hàn Sâm, nhưng có lượng lớn thịt sinh vật biến dị như vậy, hơn nữa còn là của loài ong hiếm thấy, sao y có thể ngồi nhìn nó chạy vào tay người khác được.

- Nhóm thịt sinh vật biến dị này, tôi muốn đổi một cái thẻ tư cách tiến vào khu mua sắm Thánh Đường S.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Lời này của Hàn Sâm vừa nói ra, mặt của Thần Thiên Tử và Quyền ca đều lộ ra vẻ khó xử.

Thánh Đường chính là một tổ chức nghiên cứu tân võ học ở trong Liên Minh, đại bộ phận Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật truyền lưu khá rộng ở trên thị trường, đều là do Thánh Đường nghiên cứu ra.

Thánh Đường cũng sẽ bán ra một ít Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, nhưng mà có hạn chế mua sắm, đặc biệt là tư cách mua sắm Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật ở khu S cao cấp nhất, càng là vô cùng ngặt nghèo, cho dù có tiền cũng chưa chắc đã mua được, người bình thường ngay cả tư cách mua cũng không có.

Hàn Sâm muốn mua một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp cho mẹ và Tiểu Nghiên tu luyện, Hàn Sâm không dám để lộ Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật ra ngoài, trước khi biết rõ lai lịch của môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này, hắn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm.

- Cái giá này của anh quá cao, hai trăm vạn một con, tôi muốn mua tất cả thịt biến dị của anh, ân oán trước kia xóa bỏ.

Thần Thiên Tử nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói.

- Thật ngại quá, ngoại trừ tư cách mua sắm ở khu Thánh Đường S, thứ khác tôi cũng không cần, anh có thể chậm rãi cân nhắc.

Hàn Sâm nói xong liền đứng dậy đi đến võ đạo tràng, đã đến lượt tổ của hắn.

Nhìn thấy Hàn Sâm đi vào trong võ đạo tràng, sắc mặt của người trong tổ này lập tức đen thui, đều cảm thấy cùng Tệ thần ở một tổ, bọn họ khẳng định không qua được vòng đấu loại rồi.

Chương 75: Lấy Một Địch Trăm

- Mọi người đừng sợ, Tệ thần lợi hại hơn nữa cũng chỉ có một mình, chúng ta trước tiên liên thủ đánh ngã hắn rồi nói tiếp.

Một người trẻ tuổi xoa xoa hai tay nói.

- Đúng vậy đúng vậy, chúng ta trước tiên liên thủ đánh ngã Tệ thần tiểu thiên sứ đã.

Lập tức có người hai mắt sáng lên nhìn tới Hàn Sâm, ánh mắt kia còn sáng hơn cả lúc nhìn thấy người đẹp không mặc quần áo.

- Ha ha, Tệ thần đại ca, tôi là fan hâm mộ của anh, hắc hắc, chút nữa tôi sẽ ra tay rất nhẹ nhàng.

- Tệ thần đừng chạy, ăn một quyền của tôi…

Lập tức gần trăm người ở trên sàn đấu, giống như là cắn thuốc lắc, kêu gào đánh về phía Hàn Sâm.

- CMN, cái quỷ gì thế? Đã nói là fan hâm mộ tôi cơ mà? Đậu xanh, các người là fan hâm mộ của tôi còn đánh tôi…

Mặt Hàn Sâm đều tái đi.

Nhưng mà mặc dù những người này có khí thế hung hăng, nhưng cả đám đều không sử dụng vũ khí, vừa nhìn đã biết bọn họ không có ý định liều mạng với Hàn Sâm.

Trên cơ bản những người tương đối mạnh đều đã báo danh sớm, đợi đến lúc này mới tới, thực lực phần lớn người đều tương đối kém, hoặc là nhân vật mới tiến vào thế giới Tí Hộ Sở không được bao lâu.

Hàn Sâm cũng không sử dụng vũ khí, lập tức người đầu tiên đã vung quyền đánh tới, thân hình khẽ nhúc nhích, đã tránh được nắm đấm của người kia, dựng thẳng chưởng thành đao, Nhịch Tâm Trảm cao tốc chém ra.

Người nọ căn bản là không có cơ hội trốn tránh, bị Hàn Sâm chém trúng phần gáy, trực tiếp ngã xuống mặt đất.

Thân hình Hàn Sâm như gió, cổ tay chặt xuống liên tục, những nơi đi qua người ngã ngựa đổ, cơ hồ là một chiêu một người, như là gió lốc cuốn tới, sau đó liền đánh ngã xuống đất.

Chỗ tốt lớn nhất khi Hàn Sâm học tập Ác Quỷ Triền Thân chính là hiểu rõ nhược điểm trên cơ thể con người như lòng bàn tay, mặc dù không sử dụng ra Ác Quỷ Triền Thân, Nhưng mà Nhịch Tâm Trảm cũng bộc lộ ra chỗ tốt, sau khi đánh ngã người, khiến cho bọn họ mất đi năng lực chiến đấu, đồng thời cũng không chính thức làm họ tổn thương gân cốt.

Mắt thấy gần trăm người đều bị Hàn Sâm một đường bão táp đi qua đánh ngã, rất nhiều người cho dù lại đứng dậy trở lại cũng không lựa chọn chiến đấu tiếp, phần lớn đều cười hì hì lựa chọn rời đi.

- Tệ thần đúng là Tệ thần, trâu bò nổ tung trời.

- Tệ thần tiểu thiên sứ quá đẹp trai.

- Tôi muốn sinh con cho Tệ thần.

Người xem ở trên khán đài đều hưng phấn gào thét, cả đám nhìn tới nhiệt huyết sôi trào.

Lúc đối thủ cuối cùng rời khỏi võ đạo tràng, trong lòng Hàn Sâm âm thầm đắc ý, vừa hướng về khán đài phất tay vừa thầm nghĩ:

- Xem ra ca ca cũng có tiềm chất làm minh tinh, có nên nói thêm một câu ta muốn đánh mười người hay không? Thôi được rồi, khiêm tốn chút, mười người tính là cái gì, vừa rồi ca đánh tới một trăm.

Hàn Sâm tự nhiên đã lấy được tư cách tiến vào vòng tiếp theo, mới vừa đi ra khỏi võ đạo tràng, liền thấy mấy cô gái trẻ tuổi chạy tới trước mặt hắn, kích động cầm bút đưa tới trước mặt Hàn Sâm, giọng nói đều có chút hơi run run:

- Tệ thần, có thể ký tên cho chúng tôi không?

Hàn Sâm hơi ngẩn người, không thể tưởng được mình còn có người tìm đến xin kí tên, lập tức không kịp phản ứng.

Cũng may tố chất tâm lý của Hàn Sâm rất tốt, một giây đồng hồ liền đã kịp phản ứng lại, nhận lấy bút đáp một tiếng.

Thế nhưng mà một giây sau Hàn Sâm lại khó xử, mấy cô gái này cũng chỉ cho hắn một cây bút, nhưng không đưa cho hắn giấy vở gì, đây là muốn ký ở đâu vậy?

- Ký ở đâu?

Hàn Sâm khàn khàn cuống họng hỏi.

- Tệ thần, có thể giúp tôi ký ở đây không?

Một cô gái đầy đặn, lồng ngực cao vút, lập tức kéo áo giáp trên ngực căng ra.

Hàn Sâm cũng là thiếu niên trẻ tuổi, thiếu chút nữa xịt máu mũi, vội vàng vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật một lượt, làm cho mình tỉnh táo lại, vung bút vững vàng ký lên áo giáp căng cứng kia.

- Tệ thần… Tệ thần… giúp tôi ký ở đây…

Nguyên một đám con gái ở phía sau chen chúc tới, có người thậm chí còn vểnh bờ mông lên luôn.

Hàn Sâm thật vất vả mới ký hết mấy chữ này, quay đầu nhìn lại, không biết lúc nào đã có rất nhiều người vây quanh, vây hắn chật như nêm cối.

Một người đàn ông cường tráng cao gần 2m giơ cánh tay lên, làm một cái tư thế thể hình khỏe đẹp cân đối, bắp thịt trên cánh tay anh ta giống như sắt thép, oang oang nói với Hàn Sâm:

- Tệ thần, làm phiền anh ký giúp tôi lên đây…

Thật vất vả Hàn Sâm mới chạy ra khỏi võ đạo tràng, thấy Thần Thiên Tử, Quyền ca cùng Tần Huyên sớm chờ hắn ở bên ngoài.

- Tệ thần, ngoại trừ tư cách mua sắm ở Thánh Đường khu S, còn có thể bàn lại không? Tôi có thể dùng thú hồn biến dị cộng thêm một bộ phận tiền giao dịch với anh.

Quyền ca nói.

- Tôi chỉ muốn tư cách mua sắm ở Thánh Đường khu S, thứ khác không cần nhắc.

Hàn Sâm nói.

Thần Thiên Tử ở một bên mặt lạnh lùng không nói gì, mặc dù y có tư cách mua sắm ở khu S, nhưng mà bảo y dùng tư cách mua sắm khu S đổi lấy thịt của một đám sinh vật biến dị, y vẫn không nỡ bỏ, nếu như dùng để đổi lấy sinh vật thần huyết thì y còn có thể cân nhắc.

- Tệ thần, nếu có thịt của ba mươi con sinh vật biến dị kia thì tôi muốn mua, giao dịch như thế nào?

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Nếu như cô tin tôi, vậy có thể đưa tư cách mua sắm ở Thánh Đường khu S cho tôi trước, say này đồ vật tôi sẽ đưa qua cho cô. Nếu như không tin, chúng ta âm thầm hẹn trước thời gian một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Hàn Sâm nói.

- Được, vậy thì hẹn sau này đi, tôi cũng cần thời gian chuẩn bị tư cách mua sắm ở Thánh Đường khu S.

Tần Huyên nói.

- Được.

Hàn Sâm gật đầu đồng ý.

- Vậy chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi.

Tần Huyên rất tinh ý, sai thủ hạ hộ tống Hàn Sâm rời khỏi Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Sau khi hẹn rõ thời gian với Tần Huyên, Hàn Sâm cũng rời khỏi Cương Giáp Tí Hộ Sở, nói một tiếng cám ơn với Tần Huyên, Hàn Sâm gọi ra hai cánh liền bay vào trong núi rừng, chỉ chốc lát sau đã biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm không hề nghi ngờ chuyện Tần Huyên có thể lấy ra tư cách mua sắm ở Thánh Đường khu S, dù sao thì Thánh Đường cũng coi như là một tổ chức nửa quân đội, Tần Huyên có bối cảnh quân đội thâm hậu, lấy một cái tư cách mua sắm khu S cũng không thành vấn đề gì.

Ở trong núi sâu chạy một vòng, sau đó mới dùng thân phận của mình về lại Tí Hộ Sở, về đến phòng liền chỉnh lý thịt Hắc Châm Phong biến dị đã được xử lý kia lại, phân ra ba mươi con ở trong từng cái túi, chuẩn bị ngày mai cầm đi giao dịch với Tần Huyên.

Hắc Châm Phong biến dị còn dư lại, Hàn Sâm trực tiếp sấy khô, cũng không có ý định đem đi bán, giữ lại làm thức ăn cho Miêu Quân.

Giao dịch vô cùng thuận lợi, sau khi Hàn Sâm lấy được thẻ Thánh Đường khu S, liền trực tiếp truyền tống đi ra khỏi thế giới Tí Hộ Sở, hắn muốn nhanh chóng mua sắm một bộ Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, để cho mẹ và Tiểu Nghiên tu luyện.

Về đến nhà, Hàn Sâm trực tiếp đăng nhập vào internet, đi vào khu vực Thánh Đường, sử dụng thẻ Thánh Đường cấp độ S, Hàn Sâm thuận lợi đăng nhập vào khu vực của Thánh Đường mà người bình thường không có quyền hạn đăng nhập, hơn nữa tiến vào khu S cao cấp nhất.

Trong khu S có không ít Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, mặc dù không xem được nội dung, nhưng mà có thể thấy được giới thiệu cặn kẽ, Hàn Sâm xem rất cẩn thận, dù sao một cái thẻ Thánh Đường chỉ có thể mua được một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, hắn nhất định phải cẩn thận lựa chọn mới được.

Hắc Châm Phong biến dị chỉ có thể bán đợt này, nhiều hơn nữa sẽ không đáng giá, cho dù Hàn Sâm lại đi kiếm thêm một đám Hắc Châm Phong biến dị trở về, cũng sẽ không có ai muốn trao đổi thẻ Thánh Đường cấp độ S với hắn nữa.

Chương 76: Thánh Thiên Sứ

Chỉ là lúc xem giới thiệu về những Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật kia, nước miếng của Hàn Sâm đều sắp chảy ra ròng ròng, trừ những Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có yêu cầu cực cao đối với tố chất thân thể, phải sau khi tiến hóa một lần mới có thể tu luyện kia, các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thần kỳ vẫn khiến cho Hàn Sâm nhìn hoa cả mắt, cơ hồ mỗi một loại hắn đều muốn có được.

Đáng tiếc là một cái thẻ Thánh Đường cấp độ S cũng chỉ có thể mua một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, Hàn Sâm phải lựa chọn loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào có thể đặt nền móng tốt, đã có môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này, Tiểu Nghiên sẽ không thua kém những đứa bé học ở học viện quý tộc kia, thậm chí còn sẽ tốt hơn, dù sao thì cho dù là học viện quý tộc, cũng không thể cho đệ tử tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp như vậy được.

Cuối cùng Hàn Sâm cẩn thận lựa chọn rất lâu, mới cắn răng mua một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tên là Thánh Thiên Sứ, căn cứ theo giới thiệu miêu tả ở trên, môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này có trợ giúp rất lớn đối

với việc cải thiện gien toàn thân, là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật khá cao cấp, quá trình tu luyện tương đối ôn hòa, không có nguy hiểm gì quá lớn, rất thích hợp dùng để đặt nền móng, đã có không ít người tu luyện, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này phù hợp với tất cả các yêu cầu của Hàn Sâm, dễ dàng tu luyện, ít nguy hiểm, người tu luyện cũng tương đối nhiều, cho dù bị người khác phát hiện ra mẹ cùng Tiểu Nghiên đang tu luyện Thánh Thiên Sứ, cũng sẽ không lộ ra sự tình quá đột ngột.

Mang theo bản Thánh Thiên Sứ kia, Hàn Sâm liền rời khỏi internet, cẩn thận đọc phương pháp tu luyện Thánh Thiên Sứ, kết quả lại khiến cho hắn rất giật mình, Thánh Thiên Sứ đã là cấp độ S ở trong Thánh Đường, nhưng so ra vẫn còn kém Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của hắn.

- Rốt cuộc Tuyết Long Nhạn kia là ai? Vậy mà lại có được Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật như vậy?

Hàn Sâm càng cảm thấy mình không bại lộ Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật ra là một lựa chọn chính xác.

Thánh Thiên Sứ cùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cùng chủng loại, Hàn Sâm không cần phải tu luyện nó, nhưng về sau nếu người khác hỏi hắn tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào, hắn có thể nói cho họ biết, hắn tu luyện Thánh Thiên Sứ, đây cũng là nguyên nhân mà hắn mua Thánh Thiên Sứ, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật xác thực có một chút tương tự với Thánh Thiên Sứ, người ngoài rất khó phân biệt ra.

Hàn Sâm thu bản Thánh Thiên Sứ kia lại, sau đó rời nhà đi tới học viện Thánh Hoa đón Hàn Nghiên về, hắn muốn Hàn Nghiên về nhà tu luyện Thánh Thiên Sứ, tạm thời không để cho cô bé ở trường nữa.

Giáo viên chủ nhiệm của Hàn Nghiên là một cô gái hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc đồ công sở, vớ màu da dưới váy tôn lên đôi chân thon dài mượt vô cùng mê người.

Tóc uốn thành lọn, trên sống mũi xinh xắn mang một cặp mắt kiếng gọng vàng, mặc dù nhìn nhã nhặn, lại tràn đầy nữ tính thành thục hấp dẫn, nhưng

mà Hàn Sâm lại rất rõ ràng, cô gái này tuyệt đối là người đã tiến vào không gian thứ hai của thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở, đây là tiêu chuẩn thấp nhất để học viện Thánh Hoa tuyển nhận giáo viên.

- Cậu là anh trai của Hàn Nghiên à?

Khúc Vãn Ca khẽ nhíu mày nhìn Hàn Sâm.

- Đúng vậy, cô giáo Khúc, tôi muốn xin cho Tiểu Nghiên nghỉ mấy ngày.

Hàn Sâm nói.

Khuôn mặt Khúc Vãn Ca lộ ra vẻ không vui, thậm chí là có chút chán ghét nói:

- Cha mẹ của hai đứa đâu? Tại sao bọn họ chưa từng tới?

- Bọn họ đều bận nhiều việc, tôi đã qua lễ thành niên, coi như là một trong những người giám hộ của Tiểu Nghiên, cô giáo Khúc có chuyện gì thì có thể nói với tôi.

Hàn Sâm nói.

Khúc Vãn Ca lập tức vô cùng không khách khí nói:

- Cha mẹ hai đứa giáo dục con cái như thế nào vậy? Cho rằng tốn ít tiền để cho con vào học một ngôi trường tốt một chút là xong việc sao? Đã khai giảng lâu như vậy rồi, cha mẹ của hai đứa vẫn chưa từng tới trường học một lần, cũng không hề quan tâm tới tiến độ học tập của Hàn Nghiên, Hàn Nghiên cần cái gì bọn họ có biết không?

- Thật ngại quá, trong nhà quả thật bận rất nhiều việc, là sơ sót của chúng tôi, Tiểu Nghiên xảy ra chuyện gì sao?

Hàn Sâm vội vàng lo lắng hỏi.

Khúc Vãn Ca lắc đầu, hình như hơi tức giận nói:

- Hàn Nghiên không gặp phải chuyện gì, nhưng mà thiên phú của cô bé rất tốt, nếu như có thể phối hợp với dịch dinh dưỡng cao cấp và điều trị, có thể khiến cho thành tích của cô bé cao hơn gấp bội, hiện tại cô bé chỉ đang sử dụng dịch dinh dưỡng bình thường nhất, cũng không có điều trị sư chuyên môn, chuyện này đối với việc đề cao thành tích của cô bé rất bất lợi, cha mẹ của hai đứa đã mang cô bé tới Thánh Hoa, chẳng lẽ lại bởi vì một chút tiền như vậy mà chậm trễ tương lai của Tiểu Nghiên?

Người có thể đưa con tới Thánh Hoa đi học, như thế nào cũng sẽ có tài sản mấy ngàn vạn tới hơn một tỷ, cô ta không nghĩ tới trong nhà Hàn Sâm thật sự không có tiền.

Khúc Vãn Ca nói những vật này thì Hàn Sâm đều biết, mặc dù dịch dinh dưỡng không thể trực tiếp ưu hóa gien giống như thịt của dị sinh vật, tuy nhiên lại có thể cung cấp dinh dưỡng cho cơ thể ở trình độ lớn nhất, cũng có tác dụng cải thiện thể chất, chỉ là không rõ ràng giống như thịt dị sinh vật mà thôi.

Dịch dinh dưỡng càng cao cấp, liền càng có thể cải thiện thể chất, khiến cho tinh lực dồi dào, có trợ giúp rất lớn đối với thân thể phát dục và rèn luyện, khi còn bé Hàn Sâm cũng dùng qua, sau đó nhà suy bại, cũng không có nhiều đãi ngộ như vậy nữa.

Điều trị sư là người phụ trách điều trị thân thể, nếu như trong lúc rèn luyện gặp phải thương bệnh gì đó, điều trị sư sẽ kịp thời điều trị thân thể, sử dụng phương pháp khoa học khiến cho thân thể của đệ tử luôn luôn ở trong trạng thái tốt nhất.

Bất kể là dịch dinh dưỡng hay là điều trị sư đều cần một khoản chi tiêu lớn, lúc trước Hàn Sâm cho La Tố Lan mấy trăm vạn kia, chỉ đưa Hàn Nghiên vào Thánh Hoa đã tiêu gần hết rồi, chọn cho Tiểu Nghiên loại dịch dinh dưỡng cấp thấp nhất là mười vạn một tháng, hiệu quả đương nhiên không thể tốt được.

Điều trị sư cũng là điều trị sư chung do trường học cung cấp, thiết bị cũng đều là thiết bị mà trường học cung cấp cho mượn dùng.

- Cô giáo Khúc nói rất đúng, việc này nên như thế, chờ tháng sau tôi liền đổi dịch dinh dưỡng cao cấp cho Tiểu Nghiên, điều trị sư cũng nhờ cô giáo Khúc hỗ trợ sắp xếp cho một vị ưu tú.

Hàn Sâm nói.

Khúc Vãn Ca cũng thoả mãn với thái độ của Hàn Sâm, gật gật đầu nói:

- Như vậy mới được, mặc dù bỏ thêm chút tiền, nhưng mà tư chất của Tiểu Nghiên quả thật là không tệ, khẩu phần ăn kém hơn bạn học cùng lớp rất nhiều, nhưng vẫn có thể bảo trì thành tích, mấy người không cẩn thận bồi dưỡng cô bé, chính là lãng phí thiên phú ưu tú của bé.

Dừng lại một chút, Khúc Vãn Ca còn nói thêm:

- Nếu như có thể, nghĩ biện pháp mua cho cô bé một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp một chút, loại cung cấp ở trong trường học quá cơ sở, hiệu quả không quá lý tưởng.

- Được rồi, cô giáo Khúc, tôi sẽ nghĩ biện pháp.

Hàn Sâm nghe đến đó, mới phát giác ra đúng là Khúc Vãn Ca có vài phần quan tâm tới Hàn Nghiên.

Lại để cho Tiểu Nghiên tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, đối với cô ta không có chỗ tốt gì, mà dịch dinh dưỡng kia, trong trường học đều có sự phân chia lớn, mỗi giáo viên trong trường đều đề cử cho đệ tử dùng loại càng đắt càng tốt.

Như khẩu phần dịch dinh dưỡng cao cấp nhất, một tháng phải một trăm vạn, điều trị sư cao cấp cộng thêm dụng cụ chuyên nghiệp, một tháng cũng phải vài chục vạn, đều là những thứ xài tiền như nước.

Trước kia Hàn Sâm thật sự không có tiền, bây giờ đã có năng lực, đương nhiên không thể bạc đãi Tiểu Nghiên, muốn cho cô bé dùng thứ tốt nhất.

Lúc này Khúc Vãn Ca mới hài lòng thu dọn một chút đồ đạc đứng dậy:

- Đi thôi, Tiểu Nghiên chắc cũng sắp tan lớp, đón Tiểu Nghiên xong tôi sẽ đưa hai người trở về.

Mặc dù Hàn Sâm nói không cần, nhưng mà Khúc Vãn Ca hiển nhiên vẫn xem Hàn Sâm như một thiếu niên chưa lớn.

Hàn Nghiên nhìn thấy Hàn Sâm thì rất cao hứng, nhưng vẫn rất lễ phép chào một tiếng cô giáo Khúc, sau đó mới nhào vào trong ngực Hàn Sâm.

Hàn Sâm ôm Hàn Nghiên đi theo Khúc Vãn Ca ra ngoài học viện, ai ngờ mới đi đến cửa trường học, lại thấy được một người quen, còn một người khác cũng có chút quen mắt, bọn họ còn đang ngoắc tay về phía hắn.

Chương 77: Đường Chân Lưu

Người quen của Hàn Sâm là Phương Cảnh Kỳ, từ lần trước cùng y chơi đánh tay, Hàn Sâm liền không nhìn thấy y nữa, không nghĩ tới hôm nay vậy mà lại đụng phải ở chỗ này.

Một người khác Hàn Sâm nhìn thấy khá quen, nhưng mà đối phương lại mặc áo khoác cao cổ, đội mũ cùng một cặp kính râm che khuất phân nửa mặt, Hàn Sâm không nhận ra được là ai, chẳng qua là cảm thấy hình như đã gặp người này ở đâu rồi.

Người mang kính kia đang vẫy tay hướng tới bên này, nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm liền biết rõ, người kia không phải hướng hắn vẫy, mà là đang vẫy tay với Khúc Vãn Ca ở bên cạnh.

Hàn Sâm cùng Khúc Vãn Ca đi ra ngoài trường học, Phương Cảnh Kỳ cùng với người đeo kính râm kia đi tới đón, người đàn ông đeo kính râm hưng phấn nói tới nói lui với Khúc Vãn Ca, thoạt nhìn thì hẳn là người quen.

Phương Cảnh Kỳ nhìn thấy Hàn Sâm thì sắc mặt biến hóa, gượng cười nói:

- Hàn Sâm, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được cậu, cô bé xinh đẹp này là?

- Đây là em gái Hàn Nghiên của tôi, tôi tới đón cô bé về nhà, mọi người trò chuyện đi, tôi không quấy rầy nữa, về trước nha.

Hàn Sâm nói.

- Cậu không lái phi thuyền à? Tôi đưa hai người trở về.

Khúc Vãn Ca thấy Hàn Sâm ôm Hàn Nghiên muốn đi tới chỗ đoàn tàu từ trường, cô vội vàng nói.

Người đàn ông đeo kính râm kia giống như là có chút không tình nguyện nói:

- Nếu như đều là người quen, vậy thì cùng đi ăn một bữa cơm đi.

- Tôi liền không quấy rầy mọi người nữa, vừa vặn cũng có chút việc phải đi về trước, cô giáo Khúc không cần tiễn đâu, chúng tôi ngồi đoàn tàu từ trường trở về là được rồi.

Hàn Sâm nói.

- Như vậy sao được, người lớn nhà cậu thiệt là.

Khúc Vãn Ca thật sự không xem Hàn Sâm là một người lớn, tuổi của Hàn Sâm khoảng mười sáu mười bảy, bề ngoài cũng coi như thanh tú, xác thực nhìn không giống bộ dáng của một người lớn, nhiều lắm thì chỉ là một thiếu niên mới lớn mà thôi.

- Như vậy đi, cậu và Tiểu Nghiên đi ăn cơm với chúng tôi trước đã, cơm nước xong xuôi tôi sẽ đưa hai người trở về.

Khúc Vãn Ca không hổ là giáo viên, trên người có một luồng quyền uy của giáo viên, không để cho Hàn Sâm từ chối.

- Hàn Sâm, cô giáo Khúc đã nói như vậy rồi, ở đây cũng không có người ngoài, vậy thì cùng nhau ăn một bữa cơm đi.

Phương Cảnh Kỳ tựa hồ cũng đã nghĩ tới điều gì, đột nhiên cười khuyên nhủ.

Trên thực tế thì Hàn Sâm cũng không tiện từ chối, Khúc Vãn Ca đã ôm lấy Hàn Nghiên đi tới phi thuyền rồi.

Người đàn ông đeo kính râm hình như là có chút không quá cao hứng, nhưng lại không dám biểu lộ ra ở trước mặt Khúc Vãn Ca, chỉ giữ im lặng không nói gì.

Hàn Sâm cùng Hàn Nghiên lên phi thuyền của Khúc Vãn Ca, người đàn ông đeo kính râm lên phi thuyền của Phương Cảnh Kỳ, vừa mới ngồi ổn định, người đàn ông đeo kính râm liền hỏi Phương Cảnh Kỳ:

- Tôi nói này lão Tứ, tên nhãi kia là ai thế, sao mà Vãn Ca lại để ý tới hắn như vậy?

- Thằng nhãi kia hả, chính là một tên mặt trắng, rất được phụ nữ ưa thích, tôi thấy tám phần là Vãn Ca vừa ý hắn.

Phương Cảnh Kỳ nghiêm túc nói.

- Tôi nói này lão tứ, dù gì thì Lạc Gia tinh cũng là địa bàn của chú, chú liền để cho Vãn Ca bị tên mặt trắng kia lừa gạt đi ư?

Người đàn ông đeo kính râm nghĩ lại bộ dạng của Hàn Sâm, xác thực là rất trắng trẻo, hình như còn mịn màng hơn cả da phụ nữ, lập tức đã tin tám chín phần.

Kỳ thật Hàn Sâm cũng rất oan uổng, sau khi hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, làn da mới càng ngày càng bóng loáng mịn màng như thế.

- Tôi nào có biện pháp gì, người ta đều là tình nguyện, tôi cũng không thể bắt lấy thằng nhãi kia đánh cho một trận được, chỉ sợ khi đó Vãn Ca sẽ không tha cho tôi.

Phương Cảnh Kỳ nhún vai nói.

- Hừ, cậu đúng là không có nghĩa khí nhát gan, đợi lát nữa cậu xem tôi, nhìn xem Đường đại thiếu gia tôi không tốn một binh một tốt, liền không đánh mà thắng để cho tiểu tử kia biết khó mà lui đây.

Người đàn ông đeo kính râm tràn đầy tự tin nói, tháo kính râm trên mặt ra, dĩ nhiên chính là Đường Chân Lưu xếp thứ năm trong thập đại Thần Tử năm ngoái.

- Được, lúc đó liền xem anh thể hiện.

Trong mắt Phương Cảnh Kỳ lóe lên một tia sáng kì dị, thầm nghĩ trong lòng:

- Tiểu tử, những ngày qua cậu đã giày vò tôi không ít, cả ngày chọn này lựa kia, cho cậu chịu chút đau khổ cũng coi như giúp tôi hả giận, tên Hàn Sâm kia rất tà môn, đợi lát nữa xem cậu chết như thế nào.

Từ lần trước sau khi Phương Cảnh Kỳ nếm qua thiệt thòi với Hàn Sâm, liền rất kiêng kị với hắn, lần này vừa vặn muốn lợi dụng Hàn Sâm cho Đường Chân Lưu ăn chút đau khổ.

Đường Chân Lưu quả thật rất lợi hại, nhưng mà Đường Chân Lưu lợi hại thì vẫn nằm trong dự liệu của Phương Cảnh Kỳ, mà Hàn Sâm chơi đánh tay với y lần kia, thật sự đã hoàn toàn đánh nát lòng tin của y.

Nếu như thật sự dốc sức liều mạng, Phương Cảnh Kỳ không cho rằng Hàn Sâm sẽ là đối thủ của Đường Chân Lưu, nhưng nếu như chỉ muốn chơi ở trên bàn cơm, Phương Cảnh Kỳ cảm thấy Đường Chân Lưu nhất định sẽ rất thảm.

Phương Cảnh Kỳ cũng rất muốn nhìn thấy cảnh Đường Chân Lưu bị Hàn Sâm hành hạ bán sống bán chết kia, miễn cho Đường Chân Lưu cả ngày trâu bò hò hét ở trước mặt y, tưởng rằng lấy được vị trí Thần Tử thứ năm là rất ghê gớm à.

Nơi mà bọn Đường Chân Lưu đi tới là một câu lạc bộ thuần túy chỉ phục vụ cho quý tộc và nhân vật nổi tiếng, vốn Hàn Sâm cùng Tiểu Nghiên không có tư cách đi vào, nhưng mà bọn Đường Chân Lưu hiển nhiên đều là khách quý ở nơi này, mang theo hai anh em Hàn Sâm đi vào cũng rất dễ nhàng.

Lúc đến bên trong gian phòng, Đường Chân Lưu tháo kính râm cùng mũ xuống, mỉm cười thò tay đến trước mặt Hàn Sâm, tỏ ra lịch sự nói:

- Làm quen lại một chút, tôi là Đường Chân Lưu.

Đường Chân Lưu vừa mỉm cười vừa thầm nghĩ trong lòng:

- Anh đây chính là Đường Chân Lưu, đại minh tinh Đường Chân Lưu đó, còn không thể hù tên nhóc cậu ngẩn người ra à, vạn nhất anh em cậu là fan hâm mộ của anh, muốn được anh kí tên, vậy thì càng hoàn hảo rồi.

- Tôi là Hàn Sâm.

Hàn Sâm bắt tay Đường Chân Lưu, lạnh nhạt nói.

Hắn tự nhiên là nhận ra Đường Chân Lưu, nhưng Hàn Sâm không có hứng thú gì lớn đối với đám minh tinh, trước kia hắn một mực vì sinh kế mà bôn ba, nào có thời gian theo dõi minh tinh, cho nên sau khi nhận ra Đường Chân Lưu cũng không có phản ứng đặc biệt gì.

Đường Chân Lưu có chút mơ hồ, cho dù thằng này không phải là fan hâm mộ của y, nhìn thấy một đại minh tinh như y cũng phải có một chút phản ứng chứ, kết quả là phản ứng lại giống như nhìn thấy một người qua đường vậy.

- Tên này là người ngoài hành tinh à? Vậy mà không biết mình là Đường Chân Lưu, mình chính là Đường Chân Lưu đó!

Đường Chân Lưu hận không thể tóm lấy cổ áo của Hàn Sâm, lại đem tên của mình nói ra một lần, nhưng đáng tiếc Khúc Vãn Ca đang ở bên cạnh, y quả thật không thể làm như thế.

Phương Cảnh Kỳ ở bên cạnh vui vẻ thiếu chút nữa đã cười ra tiếng, chút tâm tư nhỏ kia của Đường Chân Lưu, y như thế nào lại không nhìn ra.

Sau khi mấy người ngồi xuống, rất nhanh đã có phục vụ viên đưa ra các loại món ăn và rượu, nhìn qua đều là những thứ có giá trị không nhỏ, dù sao thì Hàn Sâm và Hàn Nghiên cũng chưa từng được nếm qua.

Hàn Sâm cũng không khách khí, dù sao cũng là được người khác mời, hắn liền ăn thoải mái, thi thoảng còn gắp cho Hàn Nghiên, Hàn Nghiên lại ăn rất

nhã nhặn, không ăn như hổ đói giống Hàn Sâm, nhưng mà cũng không khách khí, tương tự cũng ăn tới mặt mày hớn hở vô cùng vui vẻ.

Đối với tướng ăn thô lỗ như của Hàn Sâm, Khúc Vãn Ca tự nhiên nhìn không quen, nhưng đối với Hàn Nghiên lại càng nhìn càng ưa thích.

- Cũng may là Hàn Nghiên được đưa tới học viện Thánh Hoa làm học sinh của mình, nếu không thì một mầm mống tốt như vậy, thực sẽ bị gia đình bọn họ làm cho nát bét mất.

Trong lòng Khúc Vãn Ca âm thầm quyết định, về sau nhất định phải cẩn thận dạy bảo Hàn Nghiên, còn phải tận lực cách ly Hàn Nghiên khỏi người anh trai này, miễn cho bị tên anh trai này làm hư.

Chương 78: Oẳn Tù Tì

- Ăn uống như vậy cũng có chút không thú vị, không bằng chúng ta chơi vài trò chơi nhỏ để trợ hứng đi?

Không bao lâu sau, Đường Chân Lưu liền không nhịn được nữa, cười tủm tỉm nói.

- Chơi trò chơi gì? Có trẻ con ở chỗ này mà.

Khúc Vãn Ca liếc Đường Chân Lưu một cái, không vui nói.

Đường Chân Lưu vội vàng liếc mắt ra hiệu cho Phương Cảnh Kỳ, Phương Cảnh Kỳ vừa cười vừa nói:

- Vãn Ca cô không cần lo lắng, chúng tôi chỉ chơi chút trò chơi nhỏ mà thôi, không phải những trò quá phận kia, cô yên tâm đi, chúng tôi sao có thể dạy hư trẻ con được?

Nói xong, Phương Cảnh Kỳ lại quay qua nói với Đường Chân Lưu:

- Lão Đường, anh xem chúng ta chơi trò đánh tay đi?

Lúc Phương Cảnh Kỳ nói lời này, Hàn Sâm hơi ngẩn ra, nguyên bản hắn cho rằng cho dù Phương Cảnh Kỳ muốn lừa người, cũng sẽ hãm hại hắn, nhưng bây giờ xem ra, Phương Cảnh Kỳ chính là muốn lừa Đường Chân Lưu.

Đường Chân Lưu khẽ nhíu mày:

- Trò đánh tay quá trẻ con, hơn nữa bất lợi cho việc uống rượu, nếu không thì chúng ta chơi trò oẳn tù tì giội rượu đi?

Đường Chân Lưu nói tới trò chơi oẳn tù tì giội rượu, chính là hai người ngồi mặt đối mặt ở hai bên cái bàn, trên mặt bàn đặt một chén rượu cùng một cái đĩa trái cây, chơi oẳn tù tì trước, người thắng trò oẳn tù tì liền có thể cầm chén rượu kia, trực tiếp giội lên trên mặt người thua, mà người thua nếu như có phản ứng nhanh, cũng có thể cầm cái đĩa trái cây lên ngăn cản rượu giội tới, tránh cho mình khỏi phải chịu khổ.

- Trò này không được tốt lắm đi?

Phương Cảnh Kỳ chỉ biết là Hàn Sâm giỏi trò đánh tay, trò chơi này hắn có thể chơi hay không, trong lòng Phương Cảnh Kỳ cũng không nắm chắc lắm.

- Được rồi, ba người chơi đi, tôi mang Tiểu Nghiên tới phòng tập thể thao chơi một lúc.

Lúc này Khúc Vãn Ca không nhìn nổi nữa, sợ Tiểu Nghiên bị bọn họ làm hư mất, liền ôm Tiểu Nghiên đi chỗ khác chơi.

Khúc Vãn Ca mới đi, Đường Chân Lưu lại càng cảm thấy thoải mái, nhìn Hàn Sâm nói:

- Tất cả mọi người đều là đàn ông, sợ cái quái gì chứ, không phải cậu không dám chơi chứ?

- Chơi thì đương nhiên có thể, nhưng mà chỉ chơi không thì cũng chán.

Hàn Sâm nói.

Phương Cảnh Kỳ nghe Hàn Sâm nói lời này, lập tức lông mi đều cười lên, mừng thầm trong lòng:

- Tên này nói như thế thì chắc hẳn không có vấn đề gì rồi, lần này lão Đường thảm rồi, chờ lúc nữa tôi xem cậu bị xấu mặt ra sao, xem cậu còn dám trang bức ở trước mặt tôi hay không.

Đường Chân Lưu nghe xong cũng cao hứng lên, trong lòng thầm nghĩ:

- Cũng may tên nhóc Hàn Sâm này này không biết Đường Chân Lưu mình là ai, nếu không thì đánh chết hắn cũng không dám cùng mình chơi, lại còn dám to gan đòi phần thưởng như vậy nữa?

- Vậy cậu nói xem phải chơi như thế nào thì mới thú vị?

Đường Chân Lưu ra vẻ căng thẳng nói.

- Một ván mười vạn.

Hàn Sâm đang lo không có tiền mua dịch dinh dưỡng và điều trị sư cho Tiểu Nghiên, một tháng 100-200 vạn, đó cũng không phải là con số mà gia đình bình thường có thể thừa nhận được.

Trong thẻ của hắn bây giờ liền tiền trả một tháng cũng không đủ, muốn có tiền thì còn phải đi tới thế giới Tí Hộ Sở để bán thịt sinh vật biến dị.

Nhưng mà thịt của sinh vật biến dị ở trong tay Hàn Sâm cũng chỉ còn lại một chút ít thịt của Hắc Châm Phong biến dị kia, vừa mới bán ra ba mươi con, Hàn Sâm không muốn bán ra nhiều hơn, cùng một loại sinh vật biến dị nếu xuất hiện quá nhiều, vậy thì sẽ không đáng giá nữa, hơn nữa rất dễ bị người khác đố kị.

Có thể không bán, Hàn Sâm cũng không tính bán Hắc Châm Phong biến dị nữa, miễn cho người khác tưởng rằng hắn kiếm được sinh vật biến dị rất dễ dàng.

- Được, sảng khoái, Đường Chân Lưu tôi rất thích chơi cùng người sảng khoái, mười vạn thì mười vạn.

Trong lòng Đường Chân Lưu cảm thấy cao hứng, chỉ giội rượu lên mặt, Đường Chân Lưu còn cảm thấy không quá đã nghiền, cũng may là chính hắn nói ra phải thêm phần thưởng.

- Muốn thắng tiền của Đường Chân Lưu tôi, cậu còn sớm một vạn năm, Đường Chân Lưu tôi chính là Tiểu Bá Vương giới oẳn tù tì, mười lần thì chín lần thắng, sẽ chơi chết tiểu tử nhà cậu.

Đường Chân Lưu hận không thể lập tức phát bằng khen người tốt việc tốt cho Hàn Sâm, không chỉ giúp cho y hả giận, còn muốn đưa tiền cho y, thiên hạ tìm ở đâu ra được người tốt như vậy chứ.

Ba người rất nhanh đã định ra quy tắc, chỉ thắng oẳn tù tì thì không tính là thắng, phải nâng cốc giội lên mặt, không bị đĩa trái cây ngăn cản thì đó mới được tính là thắng.

Về phần chơi oẳn tù tì, vốn Đường Chân Lưu có ý định chơi mười lăm hai mươi, nhưng mà Hàn Sâm không biết thứ kia, đành phải đổi thành búa kéo bao.

- Hai người chơi trước vài ván đi, tôi vốn là người không nhanh tay, tôi quan sát trước đã.

Lúc quyết định ai xuất chiến trước, Phương Cảnh Kỳ giơ hai tay lên rời khỏi.

Y vốn không có ý định sẽ chơi, liền chuẩn bị ghi hình cho hai người.

- Được, vậy cậu nghỉ ngơi trước đi, chờ bọn tôi chơi mệt rồi thì đổi người.

Phương Cảnh Kỳ rời khỏi chính là hợp với ý của Đường Chân Lưu, nếu Hàn Sâm bị giội một chút đã rút lui, vậy thì thật sự không có ý nghĩa.

Đường Chân Lưu dọn đĩa trái cây và chén rượu ra, chén rượu là chén thủy tinh thông thường, cái chủng loại mà mọi người thường dùng để uống nước trong nhà kia, đầy chén có chừng ba bốn lượng rượu.

- Nếu không chúng ta đổi thành nước đi?

Hàn Sâm đề nghị một câu, hắn đúng là sợ đến lúc Đường Chân Lưu bị giội rượu đầy người, vạn nhất gặp phải tia lửa, cháy bùng lên thì không tốt lắm.

- Nước thì không thú vị chút nào, rượu đi.

Đường Chân Lưu sao có thể đồng ý, hắt nước sao có thể hả giận được, vẫn là giội rượu thoải mái hơn.

Hàn Sâm không nói tiếp nữa, Đường Chân Lưu nói với Phương Cảnh Kỳ:

- Lão tứ, cậu tới hô số, như vậy đều công bình đối với bọn tôi, miễn cho sau này có người thua không phục.

- Được.

Phương Cảnh Kỳ đồng ý, đứng ở giữa hai người, hắng giọng một cái liền hô:

- Búa… Kéo… Bao…

Sau khi Phương Cảnh Kỳ nói ra chữ bao, Hàn Sâm cùng Đường Chân Lưu gần như cùng lúc đó đưa tay ra ngoài, Hàn Sâm ra kéo, Đường Chân Lưu ra búa.

Đường Chân Lưu nhìn thấy mình thắng, lập tức vui mừng quá đỗi, vội vàng cầm chén rượu trên bàn lên hướng tới mặt Hàn Sâm giội.

Đáng tiếc là Hàn Sâm cũng đã cầm đĩa trái cây lên, hơi bối rối nhưng đã ngăn được chén rượu này của Đường Chân Lưu.

- Không phải là Hàn Sâm không am hiểu chơi oẳn tù tì đấy chứ?

Phương Cảnh Kỳ hơi ngẩn người, y không muốn thấy Hàn Sâm thất bại, nhưng lúc nhìn thấy khóe mắt vui vẻ của Hàn Sâm, Phương Cảnh Kỳ lập tức nhịn không được âm thầm hít vào một hơi:

- Thằng nhóc này điên rồi, đây là muốn lừa Đường Chân Lưu vào chỗ chết à?

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, trong lòng Phương Cảnh Kỳ cười xấu xa:

- Lão Đường à lão Đường, xem ra hôm nay cậu khó chạy thoát kiếp số rồi, để tôi chụp cho cậu vài cái tấm hình.

Hàn Sâm đương nhiên có ý tứ lừa gạt Đường Chân Lưu, dù sao cũng là Đường Chân Lưu trêu chọc hắn trước, lừa hắn không được thương lượng.

Hơn nữa Đường Chân Lưu quả thật rất có tiền, người khác thua tiền chưa hẳn đã lấy ra được, Đường Chân Lưu chỉ cần diễn xuất một lúc là có thể kiếm hơn ngàn vạn, thua mấy trăm vạn còn không phải chẳng đáng kể hay sao.

Bản thân trò chơi này chính là thử thách đối với năng lực phản ứng và nắm bắt thời cơ, bất kể là chơi oẳn tù tì, hay là sau khi chơi oẳn tù tì kịp thời lấy tới đạo cụ mà mình đã lựa chọn, đều có yêu cầu cực cao đối với năng lực phản ứng, phản ứng của ai nhanh hơn, là có thể chiếm cứ ưu thế rất lớn ở trong trò chơi.

Nhưng mà năng lực phản ứng cũng không phải là toàn bộ trò chơi này, cao thủ chơi oẳn tù tì chân chính, không chỉ là có phản ứng rất nhanh, lợi hại nhất vẫn là năng lực dự đoán tâm lý.

Cái gọi là dự đoán, chính là năng lực dự phán, suy đoán tâm tư của đối phương, xem thấu đối phương tiếp theo sẽ ra cái gì, đây mới là chỗ tinh túy chân chính của trò chơi oẳn tù tì.

Chương 79: Chỉ Cần Thắng Một Ván

Hàn Sâm tự nhiên không được tính là cao thủ đỉnh cấp của trò oẳn tù tì, nhưng xác thực là hắn cũng bỏ nhiều công sức ở phương diện này, không phải là vì chơi oẳn tù tì, mà là vì dự phán quy luật cùng quỹ tích hành động của dị sinh vật.

Đây đối với một cung tiễn thủ mà nói, hoàn toàn là một loại năng lực vô cùng quan trọng.

Bắn bia ngắm chết thì ai cũng biết, cách xa 50m có thể bắn trúng hồng tâm thì có rất nhiều người, nhưng mà dị sinh vật không có khả năng mỗi giây mỗi phút đều đứng đấy bất động cho anh bắn, muốn chân chính bắn chết một con mồi di động, năng lực dự phán mới là quan trọng nhất.

Nắm chặt thời cơ trong chớp mắt, dự phán ra quỹ tích hành động của địch nhân, bắn ra một mũi tên tất sát, ở phương diện này Hàn Sâm thật sự rất có thiên phú, nếu không thì hắn cũng sẽ không lựa chọn luyện tập môn bắn cung khổ cực.

Về sau tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, môn bắn cung không có chút công dụng nào, Hàn Sâm lại luyện bản lãnh che dấu và đánh lén của sát thủ, việc này có yêu cầu rất cao đối với dự phán và thần kinh cứng cỏi cùng với phản ứng, chỉ cần xảy ra một một chút sai lầm, không thể một đòn giết chết dị sinh vật, vậy hắn sẽ phải thừa nhận phản kích đáng sợ nhất của dị sinh vật.

Từ khi tiến vào Tí Hộ Sở được hơn một tháng, Hàn Sâm liền chưa từng lỡ tay qua, thế mới biết năng lực phán đoán cùng nắm bắt thời cơ của hắn có bao nhiêu lợi hại.

Hôm nay Hàn Sâm lại đã có được nhiều gien như vậy, tốc độ phản ứng thần kinh đã được tăng lên cực lớn, muốn thắng hắn trong trò chơi oẳn tù tì này, thật đúng là rất không dễ dàng.

- Búa… Kéo… Bao…

Trong tích tắc Phương Cảnh Kỳ hô xong, Hàn Sâm cùng Đường Chân Lưu lại ra tay một lần nữa, kết quả lần này Hàn Sâm vẫn ra kéo, mà Đường Chân Lưu lại ra bao.

Đường Chân Lưu không nghĩ tới mình lại thất bại, chờ y kịp phản ứng cầm lấy đĩa trái cây, một chén rượu đã giội lên trên mặt y, lập tức chỉ cảm thấy trên mặt một trận nóng bỏng, liền trong lỗ mũi đều bị giội vào một ít, làm Đường Chân Lưu cảm thấy trong mũi chua xót.

- Lão Đường thua một điểm.

Phương Cảnh Kỳ ở một bên nghiêm túc ghi lại.

Đương nhiên là Đường Chân Lưu không phục, cầm khăn lau ở bên cạnh lên lau mặt một cái, liền nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói:

- Tiếp tục.

Hàn Sâm đương nhiên là vui vẻ tiếp tục, hai người một lần nữa bắt đầu lại từ đầu, Tiểu Bá Vương giới chơi oẳn tù tì Đường Chân Lưu này, trong mười lần cũng chỉ có thể thắng bốn lần, nhưng mà trong bốn lần này, toàn bộ đều bị Hàn Sâm dùng đĩa trái cây chặn rượu lại, một lần Đường Chân Lưu cũng không giội trúng Hàn Sâm.

Ngược lại là mỗi lần y bị thua, đều bị Hàn Sâm trước y một bước giội tới, làm cho đầy mặt và đầu cổ Đường Chân Lưu đều là rượu, ướt như chuột lột.

Ban đầu Đường Chân Lưu còn lau một chút, sau đó chỉ muốn thắng Hàn Sâm, liền mặc kệ không thèm lau nữa.

- Không được, chúng ta chơi mười lăm hai mươi đi, Búa Kéo Bao rất dễ ăn gian.

Đường Chân Lưu sau khi thua bảy tám ván, rốt cục không nhịn được nữa.

- Được rồi, nhưng mà anh phải nói rõ quy tắc cho tôi trước, tôi không biết chơi mười lăm hai mươi.

Hàn Sâm nói.

- Quy tắc rất đơn giản…

Đường Chân Lưu nói quy tắc chơi mười lăm hai mươi cho Hàn Sâm.

Mười lăm hai mươi cùng Búa Kéo Bao đều là trò chơi dựa vào phản ứng, nhưng mà mười lăm hai mươi thì hai tay lại để ở phía trước, khiến cho đối phương nhìn rõ, không quá dễ để động tay chân.

Trước kia Hàn Sâm xác thực chưa từng chơi qua, thua liền bốn ván, nhưng mà Đường Chân Lưu không thể đắc ý nổi, bởi vì cho dù Hàn Sâm thua liền bốn ván, y cũng không thể giội trúng Hàn Sâm một lần nào, đều bị đĩa trái cây cản lại.

Sau bốn ván, Hàn Sâm đã nắm giữ cốt lõi của cách chơi mười lăm hai mươi, dựa vào năng lực dự phán cùng phản ứng mạnh mẽ, rất nhanh Đường Chân Lưu lại biến thành thua nhiều thắng ít.

Ba ba ba… Ba ba ba… Ba ba ba…

Chỉ nghe âm thanh nước rượu đổ lên da mặt không ngừng vang lên bên trong gian phòng, Đường Chân Lưu đã sớm chơi đỏ cả mắt, không ngừng chém giết cùng Hàn Sâm, cả người giống như mới từ trong thùng rượu bò ra ngoài, liền ống quần đều đang có rượu nhỏ giọt xuống.

Trong lòng Đường Chân Lưu vô cùng hận:

- Sao có thể như vậy… mình là người vô địch trò oẳn tù tì, làm sao có thể thua thảm như vậy được… nhất định là có nhầm lẫn ở đâu rồi…

Phương Cảnh Kỳ thấy Đường Chân Lưu thua quá thảm, trong quá trình đó cũng đã khuyên hai lần, nhưng mà Đường Chân Lưu mù quáng rồi, thầm nghĩ muốn gỡ vốn, căn bản không nghe Phương Cảnh Kỳ khuyên bảo.

- Thù này mình nhất định phải báo, không để cho hắn ướt nhẹp thì không nuốt trôi.

- Không được, bất kể như thế nào thì mình cũng phải thắng vài ván!

- Một ván, không thắng hắn một ván thì không được.

- Để tôi thắng một ván đi… thắng một ván tôi sẽ không chơi nữa…

Chờ mong của Đường Chân Lưu không ngừng giảm thấp, nhưng mà quả thực là một ván cũng không thắng nổi.

Lúc sau, lòng của Đường Chân Lưu đã rối loạn, liền chơi oẳn tù tì đều rất khó đoán thắng, hoàn toàn bị Hàn Sâm một phương đồ sát.

Khúc Vãn Ca thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, liền mang theo Tiểu Nghiên trở về, cô cho rằng Hàn Sâm chơi cùng bọn Đường Chân Lưu, Phương Cảnh Kỳ, chỉ sợ là sẽ bị chỉnh rất thảm.

Nhưng lúc Khúc Vãn Ca trở về gian phòng, ở bên ngoài một mực không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì, nghĩ thầm:

- Không phải là Hàn Sâm đã bị bọn Đường Chân Lưu rót ngã rồi đấy chứ?

Khúc Vãn Ca đẩy cửa ra, cảnh tượng đập vào mắt lại làm cho cô ngây người.

Chỉ thấy Hàn Sâm cùng Phương Cảnh Kỳ đang ngồi ở trước bàn vừa uống trà vừa nói chuyện phiếm, trên người Hàn Sâm hoàn toàn sạch sẽ, nhìn qua thì một chút chuyện cũng không có.

Mà Đường Chân Lưu chỉ ngồi một mình ở trên ghế sa lon, cả người đều ướt sũng, giống như bị đả kích thật lớn, vô cùng chán chường.

Khúc Vãn Ca càng xem càng cảm thấy Đường Chân Lưu giống như là một cô gái bị bắt nạt, bên trong hai con mắt đỏ bừng còn hiện ra một tia óng ánh, làm người nhìn tới đều sinh ra lòng thương hại.

- Lão Đường, anh làm sao thế?

Trong lòng Khúc Vãn Ca kinh ngạc vạn phần, bất kể cô nghĩ như thế nào đi nữa, cũng không ngờ Đường Chân Lưu vậy mà lại bị giày vò đến tình trạng như vậy.

Lúc này Đường Chân Lưu mới hồi phục lại tinh thần, không trả lời câu hỏi của Khúc Vãn Ca, đột nhiên mắt lộ ra hung quang, hung tợn bổ nhào tới Phương Cảnh Kỳ, trong miệng còn uất hận kêu to:

- Lão tứ, cậu dám lừa tôi!!!

Khúc Vãn Ca không biết rốt cuộc đây là tình huống như thế nào, Hàn Sâm lại đi tới bên cạnh cô, mỉm cười hỏi:

- Cô giáo Khúc, khẩu phần dịch dinh dưỡng cao cấp ở trong trường học kia thu lệ phí như thế nào?

- Bây giờ Tiểu Nghiên dùng loại một tháng 10 vạn đồng, hiệu quả xác thực không được tốt lắm, với cường độ học tập ở Thánh Hoa, khẩu phần dịch dinh dưỡng một tháng 30 vạn có lẽ là được, đương nhiên, dịch dinh dưỡng càng cao cấp thì hiệu quả càng tốt hơn, xem năng lực kinh tế nhà cậu đi, nhưng ít nhất phải là loại dịch dinh dưỡng 30 vạn đồng kia, nếu không thì sẽ ảnh hưởng đến thành tích học tập và thân thể của Tiểu Nghiên.

Khúc Vãn Ca giới thiệu đại khái qua một chút.

- Nếu như sử dụng dịch dinh dưỡng cao cấp nhất, hơn nữa điều trị sư cao cấp phục vụ, vậy thì một năm cần bao nhiêu tiền?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Nếu như vậy, cậu có thể lựa chọn khẩu phần cấp độ S trong trường học, tất cả mọi thứ đều là cao cấp nhất, một năm 1500 vạn.

Khúc Vãn Ca có chút nghi ngờ nhìn Hàn Sâm.

- Được, vậy thì phiền toái cô giáo Khúc giúp Tiểu Nghiên đăng ký khẩu phần cấp độ S đi.

Hàn Sâm nhìn tài khoản của mình vừa mới nhiều thêm 1670 vạn, vô cùng thoải mái nói.

Chương 80: Kiểm Tra

Sau khi về đến nhà, Hàn Sâm liền mang theo Tiểu Nghiên cùng một chỗ xem tư liệu Thánh Thiên Sứ, để cho Tiểu Nghiên trước tiên nhớ kỹ nội dụng Thánh Thiên Sứ.

Trong tư liệu có toàn bộ tin tức hình ảnh làm mẫu, học cũng không khó, Tiểu Nghiên xác thực rất thông minh, nhìn qua mấy lần đã nhớ kỹ Thánh

Thiên Sứ rồi.

Chờ ngày hôm sau, dịch gien chuyên dụng của Thánh Thiên Sứ đã được người của Thánh Đường đưa tới, Hàn Sâm đem dịch gien chuyên dụng của Thánh Thiên Sứ dựa theo hướng dẫn sử dụng cho Tiểu Nghiên ăn vào.

Bởi vì Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đối với thân thể có một chút gánh nặng, hơn nữa yêu cầu của mỗi một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đối với tố chất thân thể cũng khác nhau, đại bộ phận đều cần dịch gien chuyên dụng phối hợp thì mới có thể an toàn tu luyện.

Một môn công pháp cấp độ S bình thường được phân phối ba bình dịch gien chuyên dụng, có thể cung cấp cho ba người sử dụng.

Nếu như không sử dụng dịch gien chuyên dụng mà tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Thánh Đường, phát sinh bất kỳ sự cố tu luyện nào, Thánh Đường sẽ không phụ trách, cũng sẽ không cung cấp dịch vụ chữa bệnh.

Trước kia Hàn Sâm cũng không biết Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp còn có lề lối như vậy, cũng bởi vì lúc trước mình có thể tu luyện thành công Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà cảm thấy may mắn.

- Tiểu Nghiên, môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này là bí mật của nhà chúng ta, đừng cho người khác biết nhé.

Hàn Sâm cũng không để cho Tiểu Nghiên nhìn thấy tên của môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này.

Hàn Nghiên nghiêm túc gật cái đầu nhỏ:

- Tiểu Nghiên sẽ không nói cho bất kỳ ai là mình tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật do ca ca đưa cho.

- Tiểu Nghiên thật ngoan, nếu như Tiểu Nghiên gặp phải nguy hiểm, có ai hỏi em tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật gì, em liền nói cho người đó là em không biết, là ca ca dạy cho em nhé.

Hàn Sâm còn nói thêm.

- Tiểu Nghiên đã biết.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hàn Nghiên lộ ra vẻ nghiêm túc nói.

- Ngoan lắm.

Hàn Sâm xoa đầu Hàn Nghiên, trong lòng hết sức thương yêu.

Trẻ con nhà nghèo đã sớm biết lo liệu việc nhà, Hàn Sâm còn được sống vài ngày tốt lành, sau khi sinh Hàn Nghiên không được bao lâu, trong nhà cũng đã suy bại rồi, cô bé thật sự không được sống cuộc sống tốt, hiểu chuyện hơn bạn bè cùng lứa nhiều.

La Tố Lan đi tới không gian thứ hai của thế giới Tí Hộ Sở, Hàn Sâm chờ đến ngày thứ tư, La Tố Lan mới về đến nhà.

Hàn Sâm cũng cho La Tố Lan xem Thánh Thiên Sứ, La Tố Lan chấn động không thôi, mặc dù bà không biết nhiều về Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, nhưng cũng nhìn ra, môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này tuyệt đối không phải hàng cấp thấp, chỉ nhìn trình độ của những tài liệu kia liền biết.

- Tiểu Sâm, lấy môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này ở đâu thế?

La Tố Lan có chút bận tâm lôi kéo Hàn Sâm hỏi.

- Mẹ, mẹ không cần lo lắng, đây là con mua được, không phải trộm cũng không phải cướp, mẹ yên tâm đi.

Hàn Sâm nói.

- Con lấy tiền ở đâu để mua Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp như vậy?

La Tố Lan vẫn không quá yên tâm, đây chính là tình thương của cha mẹ trong thiên hạ.

- Mẹ, bây giờ con không giống như trước kia nữa rồi, ở trong Tí Hộ Sở lăn lộn cũng không tệ lắm, còn gia nhập tổ chức quân đội ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, chỉ là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, chuyện này cũng không có gì ghê gớm cả, cuộc sống sau này sẽ càng ngày càng tốt…

Hàn Sâm tận tình khuyên bảo, đem chuyện mình gia nhập với bọn Tần Huyên ở Cương Giáp Tí Hộ Sở nói một lần, thật vất vả mới khiến cho La Tố Lan yên tâm.

- Con đã có tiền đồ rồi.

La Tố Lan lôi kéo Hàn Sâm, con mắt đều có chút ẩm ướt, sau khi bà nếm trải quá nhiều khổ cực, thật vất vả mới chịu đựng đến ngày nay, trong lòng vui mừng không thôi.

- Mẹ, mẹ xem xem, đây không phải là chuyện tốt sao.

Hàn Sâm còn đem hơn 100 vạn dư lại sau khi đăng ký khẩu phần ăn cấp độ S cho Tiểu Nghiên giao cho La Tố Lan:

- Đây là tiền gần đây con kiếm được ở trong Tí Hộ Sở, mẹ cầm trước chi tiêu trong nhà.

- Chính con cầm đi, giờ chính là lúc con đang cần dùng tiền…

La Tố Lan không chịu nhận.

- Mẹ mau cầm đi, con bây giờ cũng coi như là người đi theo tổ chức quân đội lăn lộn, hơn nữa thượng cấp cũng rất thưởng thức con, không thiếu chút tiền ấy, về sau còn có thể có càng nhiều.

Hàn Sâm đây là đang chích ngừa cho La Tố Lan.

- Tiểu Sâm, con phải nhớ kỹ, làm việc không thể quá cấp tiến, không thể nóng vội, mọi thứ có thể nhẫn thì nên nhẫn, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện…

La Tố Lan tận tình nói.

- Mẹ, con hiểu mà, con vẫn luôn rất khiêm tốn, tính cách của con trai mẹ mà mẹ còn không biết sao?

Hàn Sâm vội vàng nói.

- Vậy là tốt rồi, đúng rồi, còn có môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này, con đã để cho Tiểu Nghiên học chưa? Phải nói cho nó biết, bất kể như thế nào cũng không thể để lộ ra, tránh bị người khác chú ý.

Từ sau chuyện của cha Hàn Sâm, tính cách của La Tố Lan đã biến đổi rất nhiều, rất sợ con cái của mình sẽ xảy ra chuyện.

- Mẹ yên tâm đi, con đã dặn dò Tiểu Nghiên rồi, con bé sẽ không nói ra đâu.

- Không được, mẹ phải tự mình nói với Tiểu Nghiên mới được.

La Tố Lan liền đứng dậy đi tìm Tiểu Nghiên.

Nhìn La Tố Lan rời đi, trong lòng Hàn Sâm khó chịu nói không ra, nếu như không phải bởi vì chuyện của cha trước đây, La Tố Lan cũng sẽ không cần phải cẩn thận chặt chẽ như vậy, cả ngày sinh hoạt ở bên trong hoảng loạn.

- Đến cùng năm đó đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm chỉ hận khi đó chính mình quá nhỏ, căn bản không biết rõ chuyện gì xảy ra, chỉ biết là cha xảy ra sự cố ngoài ý muốn, tình huống cụ thể như thế nào đều không rõ lắm.

Về sau hắn cũng đã từng hỏi qua mẹ cùng luật sư Trương, bọn họ đều ấp úng không chịu nói, chỉ nói là một chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà Hàn Sâm lại biết, cũng không phải đơn giản chỉ là chuyện ngoài ý muốn.

Trong văn phòng trạm trưởng trạm chuyên chở, Dương Mạn Lệ đem một viên thuốc con nhộng đặt ở trước mặt Tần Huyên.

- Trạm trưởng, cô thật sự muốn dùng thứ này?

Dương Mạn Lệ nhìn Tần Huyên đang cầm lấy viên thuốc con nhộng hỏi.

- Tôi phải biết vì sao cậu ta không muốn thi vào trường quân đội Hắc Ưng, cùng với việc cậu ta có đồng ý gia nhập vào tiểu phân đội của tôi hay không.

Tần Huyên lạnh nhạt nói.

- Nam nhân như cậu ta, khắp nơi vơ một cái là có một đống lớn, nhát gan sợ phiền phức, lại tham tài háo sắc, cần gì tốn hao nhiều tâm tư ở trên loại người như vậy, tôi cảm thấy có lẽ chúng ta nên dồn hết toàn lực tranh thủ vào Tệ thần, hắn mới là nhân tuyển tốt nhất cho vị trí xạ thủ.

Dương Mạn Lệ nói.

Nhưng Tần Huyên lại chỉ cười cười:

- Tệ thần đương nhiên là rất tốt, nhưng mà người như vậy, căn bản sẽ không cho chúng ta cơ hội khống chế hắn. Hàn Sâm rất có thiên phú, tôi cảm thấy cậu ta có thể làm được, nhưng mà tôi cần một người có lý lịch trong sạch, hơn nữa tự nguyện gia nhập tiểu phân đội, cho nên nhất định phải bỏ ra chút ít công phu.

Dương Mạn Lệ còn muốn nói thêm điều gì, Tần Huyên lại đoạt trước nói:

- Trừ phi cô có thể kéo Tệ thần vào tiểu phân đội của chúng ta, nếu không Hàn Sâm chính là lựa chọn của tôi.

Dương Mạn Lệ không nói thêm gì nữa, chỉ là âm thầm hạ quyết tâm, phải tìm Tệ thần cẩn thận tâm sự, cô tin tưởng mình nhất định mình có thể thuyết phục được Tệ thần.

Hàn Sâm không biết Tần Huyên lại thưởng thức hắn như thế, hơn nữa còn bức thiết hi vọng hắn có thể gia nhập vào trong tiểu phân đội, lúc hắn tiến vào trong trạm chuyên chở, vẫn rất thận trọng sợ bị Tần Huyên phát hiện ra.

Đáng tiếc là ở trên địa bàn của Tần Huyên, hắn muốn không bị phát hiện thật sự là quá khó.

Nhìn thấy Tần Huyên cười mà không phải cười đứng ở phía trước, Hàn Sâm đành phải lộ ra vẻ mặt đau khổ đi tới.

- Đã rất lâu rồi không so tài, để cho tôi nhìn xem cậu đã tiến bộ như thế nào đi.

Vậy mà Tần Huyên không đề cập tới những chuyện khác, khiến cho Hàn Sâm âm thầm thở dài một hơi.

Trình độ bây giờ của Hàn Sâm cao hơn trước kia rất nhiều, nhưng mà Hàn Sâm không dám dùng toàn lực, hơn nữa cho dù dùng toàn lực, cũng chưa chắc là có thể thắng được Tần Huyên.

- Uống nước đi.

Tần Huyên tháo mũ bảo hiểm xuống, cầm hai bình nước, tự mình mở nắp một bình, một bình khác thì đưa cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm không nghi ngờ gì, thấy cái chai đang được phong kín, không có gì khác thường, cũng mở nắp uống vài ngụm.

- Hàn Sâm, cậu cảm thấy tôi đẹp không?

Tần Huyên đột nhiên nói với Hàn Sâm.

- Đẹp… đương nhiên là xinh đẹp…

Hàn Sâm kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Tần Huyên, không biết vì sao mà Tần Huyên đột nhiên hỏi vấn đề này, Tần Huyên cũng không giống như là loại phụ nữ có phong cách này.

- Cậu cảm thấy môi của tôi đẹp hay là mắt đẹp?

Tần Huyên lại hỏi.

Hàn Sâm cảm thấy đầu óc của mình thậm chí có chút mơ hồ, không khỏi nhìn về phía miệng Tần Huyên, sau đó dần dần dời lên phía trên, rơi vào hai con ngươi đen trắng rõ ràng kia của cô.

Chương 81: Tôi Là Người Có Nhân Phẩm

Trong lời mở đầu của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật có nói : Thân thể băng cơ ngọc cốt không tỳ vết, trừ tà tránh dịch.

Vừa uống nước vào miệng, Hàn Sâm đã phát hiện ra điều bất thường, nhưng hắn vẫn không do dự trực tiếp uống vào.

Hàn Sâm chỉ thấy trong đầu như có tiếng vù vù, tinh thần và ánh mắt của hắn giống như bị Tần Huyên hút đi, sau đó ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Gần như cùng lúc đó, một luồng khí mát lạnh từ toàn thân tràn ra, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật không biết từ lúc nào đã tự vận chuyển, tản ra luồng khí mát lạnh kia giúp Hàn Sâm khôi phục lại thần trí.

- Người phụ nữ này lại muốn thôi miên mình, không biết cô ấy muốn làm gì?

Nội tâm Hàn Sâm cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn không có bất kỳ biểu lộ gì, vẫn bảo trì dáng vẻ mê mang.

- Hàn Sâm, hai mắt của tôi đẹp không?

Tiếng Tần Huyên khẽ hỏi.

- Đẹp.

Giọng Hàn Sâm có chút trầm thấp trả lời.

- Vậy cậu cảm thấy chỗ nào trên người tôi đẹp nhất?

Tần Huyên lại hỏi.

- Bộ ngực.

Hàn Sâm không chút do dự trả lời.

- Vì sao?

Tần Huyên lại hỏi.

- Vừa lớn vừa mềm lại co dãn.

Hàn Sâm mơ mơ màng màng đáp.

- Hạ lưu.

Tần Huyên thấp giọng mắng một tiếng, thời gian trước hai người nhiều lần đối chiến, trong lúc chiến đấu Hàn Sâm khẳng định có đụng tới bộ ngực của cô, đối với câu trả lời này Tần Huyên cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

- Vậy đến sờ một cái thử đi.

Tần Huyên ưỡn bộ ngực cao vút, đột nhiên nói ra.

Hàn Sâm không chút do dự thò tay chộp tới bộ ngực của Tần Huyên, Tần Huyên vội vàng ngăn hai tay của hắn lại, lúc này mới tin tưởng Hàn Sâm đã thực sự bị cô thôi miên, nếu không khi cô để hắn sờ ngực, trong tình huống bình thường đối phương nghe được chuyện như thế, nếu như không hoàn toàn bị thôi miên thì trong tích tắc nhất định sẽ phải tự hỏi và do dự, nhưng Hàn Sâm lại hoàn toàn không có.

- Tôi hỏi cậu…cậu có phải Kim Tệ hay không?

Tần Huyên hỏi vấn đề thứ nhất, khiến Hàn Sâm sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh đầy người.

Hàn Sâm không nghĩ tới Tần Huyên lại liên hệ mình với Kim Tệ, nhưng hắn không có thời gian nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời:

- Không phải.

Tần Huyên gật gật đầu, hiển nhiên cũng không nghi ngờ điều này, sau đó lại tiếp tục hỏi:

- Vì sao cậu không muốn thi vào trường quân đội Hắc Ưng?

- Bởi vì quá xa nhà.

Hàn Sâm đờ đẫn đáp.

- Vì sao quá xa nhà lại không thể đến trường quân đội Hắc Ưng?

Tần Huyên thật sự không hiểu rõ logic của Hàn Sâm.

- Bởi vì quá xa nhà sẽ không thể chăm sóc mẹ và em gái tôi được.

Hàn Sâm chậm rãi đáp.

Tần Huyên hơi ngẩn ra, ánh mắt nhìn Hàn Sâm đã nhu hòa hơn rất nhiều, lại hỏi:

- Cậu có muốn gia nhập tiểu phân đội của tôi hay không?

- Không muốn.

- Vì sao?

Tần Huyên có chút tức giận.

- Tôi sợ gặp nguy hiểm, tôi không thể chết được.

Hàn Sâm đáp.

- Vì sao cậu không thể chết được?

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm, cảm thấy câu trả lời này của hắn có chút kỳ quái.

- Nếu tôi chết đi, mẹ và em gái tôi nhất định sẽ bị đám thân thích cực phẩm nhà tôi bắt nạt, tôi không thể để bọn họ bị sỉ nhục được.

Hàn Sâm tiếp tục trả lời.

Ánh mắt Tần Huyên nhìn về phía Hàn Sâm càng dịu dàng hơn, lại tiếp tục hỏi:

- Vậy tại sao cậu lại đồng ý gia nhập thần xạ tổ?

- Bởi vì cô.

- Bởi vì tôi? Vì sao?

Tần Huyên không thể tưởng tượng được nhìn Hàn Sâm.

- Bởi vì tôi thích cô.

Khuôn mặt Hàn Sâm vẫn đầy nét mơ hồ.

Hai má Tần Huyên hơi đỏ lên:

- Vì sao cậu lại thích tôi?

- Bởi vì chị rất đẹp.

- Chỉ có như vậy thôi ư? Còn có… nguyên nhân gì khác không?

- Có.

- Nguyên nhân gì?

Vậy mà Tần Huyên lại có chút hưng phấn nhỏ.

- Bởi vì cô rất đẹp.

- Đây không phải cùng một nguyên nhân sao?

Tần Huyên khẽ nhíu mày.

- Không phải.

- Vì sao lại không phải?”

Tần Huyên nghi hoặc nhìn Hàn Sâm.

- Bởi vì lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô, cô đã rất xinh đẹp, nhìn lần thứ hai đã bị hấp dẫn, càng nhìn càng cảm thấy xinh đẹp, nhìn thế nào cũng thấy không đủ, muốn được mãi mãi nhìn cô…

Hai má Tần Huyên đỏ bừng, một tay muốn tát cho Hàn Sâm để hắn tỉnh lại, nhưng bàn tay giơ lên lại không hạ xuống được, chỉ đưa tay tới huyệt Nhân Trung của Hàn Sâm nhanh chóng ấn một cái.

Hàn Sâm đột nhiên ái một tiếng như đang ngủ mơ trên giường bị ngã xuống đất.

Tần Huyên theo bản năng muốn tới đỡ, nhưng giống như nghĩ tới chuyện gì, khuôn mặt đỏ lên, hai tay lại rụt trở về, mặc kệ Hàn Sâm té xuống đất.

- Cô vừa làm gì tôi vậy?

Hàn Sâm nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, bày ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn Tần Huyên.

- Cậu không cần lo lắng, tôi muốn biết nguyên nhân thực sự cậu không muốn thi vào trường quân đội Hắc Ưng thôi.

Tần Huyên ôn nhu nói.

- Cô thôi miên tôi?

Hàn Sâm biến sắc nói.

- Đây là thủ tục nhất định phải làm khi gia nhập tiểu phân đội, những người chúng ta phục vụ đều không phải người bình thường, phải cam đoan từng thành viên trong sạch. Cho dù lúc đầu tôi gia nhập, cũng phải thông qua cửa ải này mới có thể vào được.

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm rồi tiếp tục ôn hòa nói:

- Cậu có thể yên tâm, lần trước tôi đã nói qua với cậu rồi, chỉ cần cậu có thể thi đậu vào trường quân đội Hắc Ưng thì cậu có thể gia nhập vào tiểu phân đội của tôi, an toàn của người nhà cậu sẽ được quân đội sắp xếp bảo hộ, không ai có thể tổn thương đến họ, chuyện này cậu có thể tuyệt đối yên tâm.

Vẻ mặt Hàn Sâm không ngừng thay đổi nhìn Tần Huyên, không nói gì.

- Còn nữa, tôi có thể phá lệ tiết lộ cho cậu một chuyện, ở mỗi Tí Hộ Sở đều có một tiểu phân đội như vậy, chủ yếu là phục vụ cho một số nhân vật địa vị đặc thù, không quá nguy hiểm, chuyện này cậu có thể yên tâm. Những thứ khác thì tôi không thể lộ ra quá nhiều, cậu tự mình nghĩ đi.

Tần Huyên thấy Hàn Sâm mãi không nói lời nào, đành phải hỏi:

- Như thế nào? Muốn gia nhập vào tiểu phân đội của tôi không?

- Bây giờ tôi còn lựa chọn nào khác sao?

Hàn Sâm cười khổ nói.

- Cậu cố gắng thi đậu trường quân đội Hắc Ưng đi, sau khi gia nhập tiểu phân đội của tôi, cậu sẽ cảm thấy may mắn vì quyết định ngày hôm nay.

Tần Huyên vô cùng vui vẻ vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm.

- Đúng rồi, cậu có gì cần gì nói với tôi, tôi sẽ tận lực giải quyết cho cậu, để cậu có thể an tâm chuẩn bị kỳ thi.

Tần Huyên còn nói thêm.

- Tôi chỉ muốn biết một vấn đề, trong lúc chị thôi miên tôi, ngoại trừ lý do tôi cự tuyệt tham gia thi vào trường quân đội, chị có hỏi tôi những vấn đề khác không?

Hàn Sâm cắn răng hỏi.

- Không có, tôi là một quân nhân có phẩm hạnh, tôi không có hứng thú với chuyện riêng của ngươi khác.

Tần Huyên nói như chém đinh chặt sắt, nhưng trái tim lại đập loạn, giống như có một con mèo nhỏ dùng móng vuốt khẽ cào.

- Thật sự không có?

Hàn Sâm không yên lòng hỏi thêm một câu.

- Đương nhiên không có, cậu có cần gì thì liên hệ với tôi, chỉ cần không tốn tiền, tôi sẽ dốc toàn lực giúp cậu chuẩn bị, thời gian còn lại của cậu không còn nhiều lắm, chỉ còn không tới hai tháng trường quân đội Hắc Ưng sẽ bắt đầu tuyển người rồi.

Tần Huyên vừa nói vừa quay người rời đi, hai má đỏ như bị lửa thiêu.

Sau khi Tần Huyên đi, Hàn Sâm mới thở phào một hơi, sau lần này, có lẽ Tần Huyên sẽ không còn nghi ngờ hắn nữa.

- Lần này là một cơ hội tốt, trải qua lần này, Tần Huyên sẽ không tiếp tục nghi ngờ mình nữa, vừa vặn lợi dụng cô ấy để bảo vệ mình, người bên ngoài chỉ cho rằng mình ôm được đùi Tần Huyên, cho nên thực lực mới có thể đột nhiên tăng mạnh, chứ không nghĩ ra mình chính là Kim Tệ. Sau này mình có thể dùng thân phận bản thân, từng chút một bày ra năng lực chân chính, không cần phải lén lút mượn tiếng thân phận của Kim Tệ nữa.

Nội tâm Hàn Sâm âm thầm suy tính, đây mới là mục đích chủ yếu để hắn đáp ứng Tần Huyên, hơn nữa người nhà của hắn cũng cần được quân đội bảo hộ.

Hàn Sâm một lần nữa truyền tống tới thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở, chẳng mấy chốc nữa sẽ đến lượt Hàn Sâm tham gia giải thi đấu võ đạo vòng hai rồi.

Chương 82: Chiến La Thiên Dương

Hàn Sâm: Chưa tiến hóa.

Cấp độ: Không

Thọ nguyên: 200.

Thân thể tiến hóa yêu cầu: Gen 100 điểm.

Gen: 100 điểm gen bình thường, 100 điểm gen nguyên thủy, 47 điểm gen biến dị, 29 điểm thần gen.

Thú hồn: Thần huyết Hắc Giáp Trùng, thần huyết Huyết Tinh Đồ Lục Giả, thần huyết Tử Vũ Lân Long, biến dị Tam Nhãn Miêu, biến dị Hắc Toa Ngư, biến dị Hắc Châm Phong, biến dị Huyết Cứ Ngư.

Hàn Sâm nhìn trạng thái bây giờ của mình, vẫn khá hài lòng, thần huyết thú hồn đã có ba con, thú hồn biến dị cũng có mấy cái.

Chỉ là có hai thú hồn biến dị trong đó khiến mình có chút buồn bực, hai con này đều là lấy được từ trên tay người khác, biến dị Tam Nhãn Miêu tạm thời không có tác dụng gì ngoài làm sủng vật, mà Hắc Toa Ngư lấy được từ tay Lữ Vĩ Nam lại chỉ là một loại tọa kỵ trong nước, triệu hoán trên đất bằng hoàn toàn không có tác dụng.

Trong một rừng cây nhỏ gần Tí Hộ Sở, Hàn Sâm hẹn gặp Lâm Bắc Phong, Hàn Sâm cố ý chậm vài ngày mới tới cho y thịt biến dị, tránh chuyện trùng thời gian với việc Tệ thần bán ra biến dị Hắc Châm Phong.

- Đây là của cậu.

Hàn Sâm lấy hai miếng biến dị Huyết Cứ Ngư trong túi áo đưa cho Lâm Bắc Phong, biến dị Hắc Châm Phong thì không thể đưa ra được, đó là hàng Tệ thần đã bán ra, nên chỉ có thể đưa thứ này.

- Hai miếng!

Lâm Bắc Phong vô cùng vui mừng.

- Thu hoạch lần này coi như không tồi.

Hàn Sâm muốn trả lại mũi tên còn dư cho Lâm Bắc Phong, lần này cũng không cần dùng đến nữa.

- Không cần, Sâm ca cứ cầm lấy để dùng, lần sau có cơ hội có thể gọi thêm tôi cùng làm hay không?

Lâm Bắc Phong mong đợi nhìn Hàn Sâm.

- Có cơ hội sẽ tìm cậu, mũi tên thì cậu cứ lấy về.

Hàn Sâm lại đưa mũi tên ra.

Thấy Hàn Sâm nhất định không chịu lấy, Lâm Bắc Phong đành phải thu về, hai người nói chuyện rồi cùng nhau trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Mới tới cửa ra vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, lại đụng phải Thần Thiên Tử và bọn người La Thiên Dương, La Thiên Dương nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm như muốn ăn sống nuốt tươi hắn.

- Thần Thiên Tử, đã lâu không gặp.

Lâm Bắc Phong nói với Thần Thiên Tử.

- Lâm thiếu gia, tại sao cậu lại đi cùng hắn?

Thần Thiên Tử lạnh lùng nhìn thoáng qua Hàn Sâm.

- Tôi và Sâm ca là bạn bè, các anh cũng không có thâm cừu đại hận gì, nể tình tôi, sau này tôi sẽ nói Sâm ca bày một bàn rượu, mọi người cùng tới uống vài chén, bỏ qua những chuyện trước kia được không?

Lâm Bắc Phong nói với Thần Thiên Tử.

- Mày nói bỏ qua là xong à, mày nghĩ mày là ai?

La Thiên Dương khinh miệt nói .

- Im miệng.

Thần Thiên Tử quát La Thiên Dương, rồi quay sang nói với Lâm Bắc Phong:

- Lâm thiếu gia, không phải Thần Thiên Tử tôi không nể mặt cậu, chuyện giữa tôi và hắn cũng không đơn giản như vậy, không có một lời giải thích thì việc này khó bỏ qua.

- Muốn giải thích thế nào? Cần bồi thường bao nhiêu tiền, anh nói số lượng cụ thể, tôi thay hắn trả.

Lâm Bắc Phong nói.

- Không phải chuyện tiền nong, cậu tự mình hỏi hắn đi.

Thần Thiên Tử không nói gì nữa, mang theo đám La Thiên Dương đi vào Cương Giáp Tí Hộ Sở.

- Sâm ca, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Bắc Phong không hiểu nhìn Hàn Sâm, hắn chỉ nghĩ là mâu thuẫn giữa Thần Thiên Tử cùng Hàn Sâm chỉ là chuyện cuồng mông thôi.

Hàn Sâm kể lại chuyện bắn chết Tử Vũ Lân Long cho Lâm Bắc Phong nghe, Lâm Bắc Phong lập tức cười khổ nói:

- Lấy tính tình của Thần Thiên Tử, thù này thực sự quá lớn.

Dừng lại một chút, Lâm Bắc Phong lại cười nói:

- Nhưng cũng không sao, dù sao anh cũng không lấy được thú hồn Tử Vũ Lân Long, trở về tôi sẽ nghĩ biện pháp giúp anh hoà giải, trở thành kẻ địch của Thần Thiên Tử không phải là chuyện tốt, nói một câu chỉ huynh đệ chúng ta có thể nghe chính là thà đắc tội với quân tử chứ không được đắc tội với tiểu nhân.

Hai người nói xong cũng đi vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, sau đó lại nghe thấy mọi người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đang nghị luận ầm ĩ, giống như là có đại sự gì đó đang phát sinh.

Hàn Sâm cẩn thận nghe ngóng, dĩ nhiên lại đang nói về chuyện Tệ thần và La Thiên Dương, đối thủ vòng tiếp theo của Tệ thần chính là La Thiên Dương.

- Tệ thần đụng phải La Thiên Dương, lần này có trò hay để xem rồi, lúc trước Tệ thần đã đoạt Huyết Tinh Đồ Lục Giả của Thần Thiên Tử, Thần

Thiên Tử chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy, lần này La Thiên Dương nhất định không chết không thôi với Tệ thần.

- La Thiên Dương dựa vào cái gì mà muốn không chết không thôi với Tệ thần? Tôi thấy y ngay cả 10 phút cũng sẽ không kiên trì được, sẽ bị Tệ thần thu thập.

- Cũng không thể nói như vậy, Tệ thần tuy rất lợi hại, nhưng La Thiên Dương cũng không kém nhiều, hơn nữa y có Thần Thiên Tử làm chỗ dựa, thú hồn khẳng định sẽ không thiếu, hươu chết về tay ai vẫn khó nói trước.

- Có gì mà khó nói, Tệ thần tất thắng.

- Ha ha, tôi cũng cảm thấy như vậy, La Thiên Dương có lợi hại hơn, y có cánh sao? Có thể so với Kim Giác Tu La?

- Đúng đấy, La Thiên Dương dựa vào cái gì mà đòi so với Tệ thần tiểu thiên sứ, tôi thấy chẳng cần tới 10 phút, ba phút thôi Tệ thần đã có thể đánh ngã y.

...

Hàn Sâm không nghĩ tới mình lại trực tiếp đối đầu với La Thiên Dương, nội tâm âm thầm cười lạnh:

- Hỗn đãn La Thiên Dương kia, đã đụng vào mình, vậy thì chỉ có thể nói là ông trời có mắt thôi.

Hai mắt Lâm Bắc Phong tỏa ánh sáng:

- Trận chiến lần trước của Tệ thần tôi đã bỏ lỡ, lần này đúng dịp, chúng ta cùng đi xem đi.

- Tôi không đi được, trong nhà còn có việc, tôi đi về trước.

Hàn Sâm khẳng định không thể đi xem, hắn đi thì Tệ thần sao có thể xuất hiện.

- Trận đấu của Tệ thần mà anh cũng không xem à?

Lâm Bắc Phong ngây người.

- Có gì đáng xem, cũng chỉ là một người thôi mà.

Hàn Sâm nhún vai.

- Người với người vốn không giống nhau, Lâm Bắc Phong tôi bình thường không phục ai cả, nhưng Tệ thần này, chỉ dựa vào chuyện hắn dám đấu với Tu La kia thì tôi đã phục sát đất rồi.

Lâm Bắc Phong nói.

- Được rồi, nhưng trong nhà tôi thật sự còn có việc, lần sau lại đi xem vậy.

Hàn Sâm có chút mừng thầm.

- Đáng tiếc thế giới Tí Hộ Sở không thể sử dụng thiết bị ghi hình, nếu không có thể quay lại phát lên internet, nhất định sẽ rất hot.

Lâm Bắc Phong tỏ vẻ tiếc hận đi tới võ đạo tràng.

Hàn Sâm lượn quanh một vòng, sau khi mặc áo giáp thần huyết Hắc Giáp Trùng hắn mới quay lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, lúc này hắn đã có kinh nghiệm, bên ngoài khoác một áo choàng lớn, chắc chắn đã che kín cả mặt và thân thể vào trong, mặc dù có chút kỳ quái, nhưng cũng không bị nhận ra như lần trước.

Hàn Sâm tìm một chỗ trên khán đài rồi ngồi xuống, vừa xem so tài vừa chờ đợi thời gian mình xuất hiện.

Chưa ngồi được bao lâu, chỉ thấy mấy người đi tới ngồi xuống bên này, Hàn Sâm nhìn thoáng qua, lập tức hoảng sợ, là đám người của thần xạ tổ kia, dẫn đầu chính là Dương Mạn Lệ.

Bọn họ có nhiều người, Hàn Sâm chọn góc này vì ít người, thế nên bọn họ mới tới đây.

Tô Tiểu Kiều ngồi xuống cạnh Hàn Sâm, hai chỗ tiếp theo chính là Dương Mạn Lệ cùng Lưu Hoành Đào.

- Tôi nói này anh bạn, trời nóng như vậy mà anh che kín thế, bắt chước mấy mụ phù thủy à?

Tô Tiểu Kiều vốn miệng tiện, vừa ngồi xuống đã đùa giỡn Hàn Sâm một câu.

- Xú tiểu tử, chờ trở về xem tôi thu thập cậu thế nào.

Hàn Sâm không để ý đến Tô Tiểu Kiều, nội tâm oán thầm.

- Tổ trưởng, cô nghĩ Tệ thần đấu với La Thiên Dương thì ai có thể thắng?

Mấy thành viên thần xạ tổ tràn đầy phấn khởi bàn luận về trận chiến giữa Hàn Sâm và La Thiên Dương.

Chương 83: Một Phút

- Đương nhiên là Tệ thần, chuyện này còn phải hỏi à? Phải không tổ trưởng?

Tô Tiểu Kiều cướp lời nói.

- Ừm.

Dương Mạn Lệ gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với quan điểm của Tô Tiểu Kiều.

Lưu Hoành Đào ngồi bên cạnh lại tỏ vẻ không đồng ý nói:

- Kim Tệ có lợi hại, cũng chỉ lẻ loi một mình, sau lưng không có tổ chức ủng hộ, La Thiên Dương lại có Thần Thiên Tử ủng hộ, ai thắng ai thua chỉ sợ khó mà nói được?

- Lẻ loi một mình thì làm sao? Tệ thần lẻ loi một mình không phải đã đánh ngã Kim Giác Tu La, La Thiên Dương thì tính là gì, cho dù có người ủng hộ, y có thể vượt qua Kim Giác Tu La sao?

Tô Tiểu Kiều khinh thường nói.

- Người trẻ tuổi, mọi chuyện không thể nghĩ quá đơn giản, cậu còn non lắm, sao có thể hiểu rõ môn đạo.

Lưu Hoành Đào tỏ vẻ cậu còn trẻ tuổi thiếu hiểu biết.

- Môn đạo gì anh nói một chút xem?

Tô Tiểu Kiều đương nhiên không thể nhẫn nhịn.

- Cậu nghĩ lại xem, nếu như đám người Thần Thiên Tử kia đưa thú hồn của bọn họ cho La Thiên Dương dùng, cậu cảm thấy thắng bại sẽ như thế nào? Đừng quên, trong tay Thần Thiên Tử có một con thần huyết thú hồn Kim Cương Đại Lực Viên, đây chính là thú hồn dung hợp biến thân, thú hồn biến dị cũng không biết có bao nhiêu, nếu La Thiên Dương dùng tới thì cậu còn cảm thấy Kim Tệ có thể thắng sao?

Lưu Hoành Đào tỏ vẻ trí tuệ giải thích.

- Thôi đi, chẳng phải chỉ là một Kim Cương Đại Lực Viên sao, Tệ thần có Huyết Tinh Đồ Lục Giả đấy, hơn nữa lại có cánh có thể bay và áo giáp thần huyết, thắng La Thiên Dương kia còn không đơn giản? Tôi thấy La Thiên Dương kia rơi vào tay Tệ thần thì một phút đồng hồ cũng không kiên trì được.

Tô Tiểu Kiều bĩu môi một cái nói.

- Tiểu tử này cũng có lúc biết nói tiếng người.

Hàn Sâm rất hài lòng về biểu hiện của Tô Tiểu Kiều lúc này.

- Được, cậu nói La Thiên Dương không kiên trì được một phút đồng hồ, chúng ta đánh cuộc đi, nếu La Thiên Dương không kiên trì được một phút đồng hồ, biến dị Huyết Đề Thú của tôi sẽ thuộc về cậu, nếu La Thiên Dương kiên trì vượt qua một phút đồng hồ, thì biến dị Dạ Lang của cậu sẽ về tay tôi, cậu có dám đánh cuộc hay không?

Lưu Hoành Đào nhìn Tô Tiểu Kiều nói.

Trong nội tâm Tô Tiểu Kiều lập tức có chút hốt hoảng, y nói một phút đồng hồ chỉ là khoa trương, sao có thể thật sự chỉ dùng một phút đồng hồ đã đánh thắng La Thiên Dương được.

Giống như Lưu Hoành Đào nói, sau lưng La Thiên Dương là Thần Thiên Tử, tùy tiện gom góp cho La Thiên Dương mấy cái thú hồn, vậy thì một phút đồng hồ không thể đơn giản giải quyết được đâu.

Mà Lưu Hoành Đào nói tới biến dị Dạ Lang, là trong lần hành động gần đây Tô Tiểu Kiều tham gia, đặc biệt may mắn bắn một mũi tên trúng Dạ Lang Vương, được thú hồn biến dị, Tô Tiểu Kiều coi như bảo bối, cả ngày đi khắp tổ khoe khoang.

Lúc này Lưu Hoành Đào lại nói lấy biến dị Dạ Lang ra làm tiền đặt cược, hơn nữa còn cần Tệ Thần Chiến thắng La Thiên Dương trong vòng một phút, điều này sao có thể, đây chính là một cái bẫy.

- Lưu phó tổ trưởng, mọi người chỉ tán gẫu thôi, cần gì nghiêm túc như vậy?

- Đúng đấy lão Lưu, Tiểu Kiều cũng chỉ thuận miệng nói như vậy.

- Đúng vậy, mọi người khoác lác chút thôi mà.

Mấy tổ viên đều nhao nhao hoà giải, nhưng Lưu Hoành Đào lại không buông tha, âm dương quái khí nói:

- Người trẻ tuổi, tôi đây chỉ muốn cậu hiểu được, chuyện không hiểu thì không thể nói lung tung, ở trong nhà nói vậy thì thôi, ở bên ngoài nói lung tung sẽ xảy ra chuyện đấy.

- Móa, anh vẫn chưa xong đúng không? Đánh cuộc thì đánh cuộc, chả lẽ tôi lại sợ anh? Đợi lát nữa thua thì anh nhớ đừng quỵt nợ.

Mặc dù bình thường Tô Tiểu Kiều đều hi hi ha ha, nhưng dù sao xuất thân của y cũng không tệ, sao có thể chịu được cục tức này, bất kể là có thú hồn hay không có thú hồn, tôn nghiêm của đàn ông vốn không thể bị người khác giẫm đạp.

- Tiểu Kiều, cậu nói ít vài lời đi.

Mấy tổ viên bên cạnh đều vội kéo tay Tô Tiểu Kiều, đây vốn là một ván cược đã biết trước kết cục, đánh cược với Lưu Hoành Đào không phải là tặng không thú hồn biến dị cho y sao?

Bình thường Lưu Hoành Đào luôn âm dương quái khí, ngoại trừ mấy tên chó săn, trong tổ không có mấy người thích y, tự nhiên đều đứng về Tô Tiểu Kiều.

- Được, tôi rất thưởng thức thanh niên có cốt khí như cậu, cậu sợ tôi quỵt nợ đúng không, chúng ta đều giao thú hồn cho tổ trưởng, để tổ trưởng làm chứng, người nào thua thì trực tiếp giao hai thú hồn cho người thắng, như vậy mọi người đều yên tâm.

Lưu Hoành Đào nói xong đã đưa thú hồn biến dị Huyết Đề Thú của mình cho Dương Mạn Lệ.

- Lão Lưu, thành viên trong tổ nói chuyện mà thôi, không cần phải như vậy chứ?

Dương Mạn Lệ cau mày nói.

- Tổ trưởng, tôi làm thế cũng là muốn tốt cho y, nếu cứ nuông chiều y như vậy, không chừng ở bên ngoài y sẽ gây ra nhiều tai họa hơn.

Lưu Hoành Đào có chút khinh miệt nhìn Tô Tiểu Kiều nói:

- Cậu nói lời xin lỗi nhận sai với tôi, tôi sẽ không so đo với cậu, việc này cứ thể bỏ qua, về sau làm người nói chuyện nhớ chú ý một chút.

Trong lòng mọi người đều mắng to Lưu Hoành Đào vô sỉ, lời này nếu do người bên ngoài nói, Tô Tiểu Kiều còn có thể cúi đầu nhận sai, nhưng Lưu Hoành Đào lại vô sỉ nói những lời như thế, đừng nói là Tô Tiểu Kiều, tùy tiện đổi lại một người có tâm huyết khác, sao có thể cúi đầu.

Tất cả mọi người biết rõ không xong rồi, Tô Tiểu Kiều lập tức cắn răng một cái, cả giận nói:

- Lưu Hoành Đào, anh đừng có ở đó mà tỏ vẻ, Tô Tiểu Kiều tôi cược với anh.

Nói rồi, Tô Tiểu Kiều cũng lấy biến dị Dạ Lang của mình chuyển cho Dương Mạn Lệ:

- Tổ trưởng, trước tiên cô giữ giúp tôi, lúc nữa nếu tôi thắng sẽ mời mọi người cùng ăn thịt nướng.

- Được, tôi rất thích ngươi như vậy, không biết trời cao đất rộng.

Trên mặt Lưu Hoành Đào nở nụ cười như hoa nở, muốn có được một thú hồn biến dị rất khó khăn, y chỉ nói dăm ba câu đã lấy được một cái, hơn nữa còn là biến dị Dạ Lang Vương, đây chính là thú hồn dung hợp biến thân, so với tọa kỵ Huyết Đề Thú biến dị của y còn đáng giá hơn.

Dương Mạn Lệ âm thầm nhíu mày, cô vốn muốn khích lệ mấy câu, rồi bỏ qua chuyện này, nhưng Lưu Hoành Đào lại cướp lời, trực tiếp kích thích Tô Tiểu Kiều khiến y không thể không nhận vụ cược đã biết chắc là phải thua này.

- Người trẻ tuổi vẫn quá vọng động rồi, ăn chút thiệt thòi cũng tốt, xem như là một lần giáo huấn.

Nội tâm Dương Mạn Lệ than nhẹ, chuyện đã đến mức này, cô có nói gì nữa cũng vô ích.

Sau khi Tô Tiểu Kiều tức giận đồng ý vụ cược này, trong lòng cũng có chút ảo não, mặc dù y rất có lòng tin với Tệ thần, khẳng định Tệ thần có thể thắng La Thiên Dương, nhưng một phút thật sự quá ngắn, tiến vào sàn đấu tùy tiện nói mấy câu, thời gian một phút đồng hồ liền trôi qua rồi.

Huống chi đối phương lại là La Thiên Dương, nhỡ đâu Thần Thiên Tử thật sự đưa thú hồn Kim Cương Đại Lực Viên cho La Thiên Dương mượn, đừng nói một phút đồng hồ, 10 phút cũng khó phân thắng bại.

Mắt thấy từng trận đấu trôi qua, rất nhanh đã đến lượt La Thiên Dương và Tệ thần ra sân, Tô Tiểu Kiều khẩn trương nhỏ giọng thì thào cầu nguyện:

- Tệ thần à Tệ thần, tốt xấu gì danh hiệu của anh cũng là ngờ tôi mới có, anh phù hộ cho tôi lần này, biến dị Dạ Lang kia tôi vừa mới đạt được không lâu, còn chưa nóng tay đâu, tiện nghi ai cũng không thể tiện nghi tên cháu trai Lưu Hoành Đào kia được!

Hàn Sâm ngồi bên cạnh y, một chữ không sót nghe được hết, tức đến mức muốn thổ huyết:

- Phù hộ em gái cậu, ca đây còn chưa chết! Hơn nữa, cái gì mà Tệ ca Tệ thần đấy, tục muốn chết, ca còn chưa tìm cậu tính sổ, cậu còn dám đề cập tới việc này?

Chương 84: Kim Cương Đại Lực Viên

Cuối cùng, trên Võ Đạo Bi cũng hiện ra số thứ tự cuộc chiến của Tệ thần và La Thiên Dương, năm con số tám của Hàn Sâm vô cùng bắt mắt, ai cũng biết đây là mã số của hắn.

La Thiên Dương đã đi vào sân đấu trước, nhìn dáng vẻ khí định thần nhàn, dường như vô cùng nắm chắc có thể thắng trận chiến này, trong lòng Tô Tiểu Kiều xiết chặt.

- Tệ thần đâu? Cũng đã sắp bắt đầu rồi, sao vẫn không thấy được Tệ thần đâu? Nếu trong vòng ba phút mà người không đến thì có thể coi là là tự động bỏ cuộc.

Trên chiến đài đã có rất nhiều người ngồi xem, đều đến xem trận chiến của Tệ thần, nhưng nhìn xung quanh lại không thấy thân ảnh Hoàng Kim quen thuộc đâu.

Nội tâm Tô Tiểu Kiều càng khẩn trương, Lưu Hoành Đào lại âm dương quái khí cười nói:

- Tô Tiểu Kiều à Tô Tiểu Kiều, xem ra tình huống của cậu không ổn rồi, cậu nói xem nếu Kim Tệ không đến, tôi có thắng chắc cậu cũng không phục đúng không?

- Anh nói hươu nói vượn gì thế? Thời gian vẫn còn sớm mà, xuất hiện trước đều là tiểu lâu la, xuất hiện cuối cùng mới là boss, anh có hiểu hay không?

Tô Tiểu Kiều mỉa mai trả lời lại, nhưng mãi mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tệ thần, khiến trong lòng y có chút chột dạ, nghĩ thầm:

- Tệ thần không phải có chuyện gì bận rồi chứ, vậy biến dị Dạ Lang của mình không phải sẽ mất trắng rồi ư?

- Được rồi, tôi xem cậu còn có thể mạnh miệng tới khi nào.

Lưu Hoành Đào cười khẩy nói.

Người mặc áo choàng ngồi bên cạnh Tô Tiểu Kiều luôn không nói gì đột nhiên đứng lên, đi đến sân chiến đấu, khiến bọn người Tô Tiểu Kiều giật mình.

Nhưng khi nhìn thấy người kia vừa đi vừa tháo áo choàng xuống, lộ ra áo giáp màu vàng hoa lệ, đám người xung quanh lập tức đều hoan hô ầm ĩ.

- Tệ thần… Tệ thần…

- Ha ha, Tệ thần tiểu thiên sứ đến rồi.

- Tôi biết ngay mà, sao Tệ thần có thể không đến được.

Tô Tiểu Kiều lại càng vui vẻ đến nhảy dựng lên hô lớn:

- Ôi trời ơi!! Tệ thần đúng là thần, giúp tôi đánh bại tiểu tử La Thiên Dương kia, nhớ rõ một phút đồng hồ… một phút đồng hồ ah…

Tô Tiểu Kiều vô cùng xác định, Kim Tệ khẳng định đã nghe được cuộc đối thoại vừa rồi của bọn họ, nói cách khác Kim Tệ trong vòng một phút sẽ có thể tiêu diệt La Thiên Dương, đối với Tô Tiểu Kiều mà nói, chuyện này đúng là một tin tức tốt.

Mấy thành viên của thần xạ tổ đều vô cùng hưng phấn:

- Tệ thần vừa nãy lại ngồi bên cạnh chúng ta, vậy mà chúng ta lại không nhận ra hắn, thật sự quá thất bại!

- Đúng là rất thất bại, sớm biết vậy đã xin chữ ký rồi, nghe nói hiện tại chữ ký của Tệ thần vô cùng đáng giá.

- Thật sự thần kỳ, Tiểu Kiều, không phải là do cậu biết Tệ thần ở bên cạnh nên mới nói những lời kia chứ?

Tô Tiểu Kiều lại cười ha ha nói:

- Cái này gọi là được trời giúp, tôi nào biết Tệ thần lại ngồi ở chỗ này, hắn khoác áo kín như gói bánh chưng vậy, vừa rồi tôi còn đang thắc mắc sao nóng như vậy mà người này còn che kín như thế.

Sắc mặt Lưu Hoành Đào không tốt, cười lạnh nói:

- Trước tiền đừng quá cao hứng như vậy, cho dù hắn muốn giúp cậu, cũng không thể đánh bại La Thiên Dương trong vòng một phút được.

- Tệ thần ra tay, có gì không thể? Chỉ cần hắn muốn, vậy nhất định sẽ làm được.

Tô Tiểu Kiều lập tức phản bác, tỏ vẻ vô cùng tin tưởng Tệ thần.

Dương Mạn Lệ tuy kinh ngạc Tệ thần lại ngồi ở bên cạnh họ, nhưng cũng không lạc quan như Tô Tiểu Kiều, theo góc độ lý trí mà nói, Lưu Hoành Đào nói không sai.

Tuy La Thiên Dương chưa chắc đã là đối thủ của Tệ thần, nhưng La Thiên Dương có Thần Thiên Tử ở sau lưng hỗ trợ, thú hồn trên người khẳng định không ít, thân thủ của La Thiên Dương tuy không bằng Thần Thiên Tử hay mấy nhân vật hung ác bên cạnh Thần Thiên Tử, nhưng cũng không quá kém, các chỉ số thân thể của y có lẽ đều vượt qua 10 điểm, lai có thêm một số thú hồn cường đại nữa, muốn đánh bại y cũng không dễ dàng.

- Nếu như Tệ thần là xạ thủ, lại có thêm một cây cung thú hồn cao cấp và mũi tên thú hồn, nói không chừng còn có cơ hội giải quyết La Thiên Dương nhanh chóng, nhưng đáng tiếc dường như hắn chưa bao giờ dùng tới cung tiễn.

Nội tâm Dương Mạn Lệ thầm than.

Thần Thiên Tử thấy Hàn Sâm, trong mắt lóe lên một tia tàn khốc, đồng thời nhìn qua La Thiên Dương trong sân, La Thiên Dương lập tức hiểu ý khẽ gật đầu.

Vì cuộc tranh tài này, Thần Thiên Tử đã tốn không ít tâm tư, y cũng biết La Thiên Dương khẳng định không phải đối thủ của Tệ thần, cho nên y cũng không trông cậy La Thiên Dương có thể đánh bại Tệ thần, nhưng y vẫn đem Kim Cương Đại Lực Viên cho La Thiên Dương mượn, còn chuẩn bị cho La Thiên Dương không ít thú hồn biến dị lợi hại.

Vì muốn La Thiên Dương có thể chế tạo một chút phiền toái cho Tệ thần, tốt nhất có thể khiến hắn trọng thương, cho dù không thể khiến hắn trọng thương, cũng phải bức hắn lộ ra bản lĩnh thật sự.

Trong lòng Thần Thiên Tử đã coi Tệ thần thành mối họa lớn, cho nên mới muốn trước khi bản thân đánh với Tệ thần, để người khác đi tiêu hao nhuệ khí và tinh lực của Tệ thần, thuận tiện nhìn lai lịch của hắn, xem hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào, La Thiên Dương chính là một lựa chọn để làm chuyện này.

La Thiên Dương là một kẻ âm tàn giảo hoạt, y cũng không tham công, bảng võ đạo vừa sáng lên, đại biểu trận quyết đấu này đã bắt đầu, La Thiên Dương đã trực tiếp gọi Kim Cương Đại Lực Viên ra, đồng thời trên người còn khoác một cái áo giáp cấp biến dị.

Lập tức chỉ thấy một đầu Khỉ Đột Khổng Lồ cao hơn ba mét ở trên sân đấu, trên người còn mặc một bộ áo giáp, hai tay nắm một thanh Lang Nha Bổng do thú hồn biến dị biến thành, khí thế có chút dọa người.

Khóe miệng Thần Thiên Tử lộ ra nụ cười nhạt, đây chính là điểm khiến y thưởng thức La Thiên Dương, luận về thực lực, La Thiên Dương trong những người đứng bên cạnh y chỉ có thể xếp vào cấp trung hạ, nhưng La Thiên Dương có tính cách tàn nhẫn và tính tình đủ trầm ổn, khiến y rất coi trọng.

Thần Thiên Tử vẫn cho rằng, cho dù một người là tốt hay là xấu, tối thiểu nhất cũng phải tự biết lấy mình, biết mình có thể làm chuyện gì và không thể làm chuyện gì, hiển nhiên về điểm này, La Thiên Dương làm vô cùng tốt.

Lấn thiện sợ ác đối với người khác là một chuyện xấu, nhưng theo Thần Thiên Tử, đây chưa hẳn không phải là một biểu tượng của trí tuệ.

Hiện tại biểu hiện của La Thiên Dương khiến y rất hài lòng, dùng biện pháp ổn thỏa nhất để làm việc, ít nhất phải bảo trụ mạng nhỏ.

Đương nhiên, Thần Thiên Tử cũng chẳng coi trọng mạng nhỏ của La Thiên Dương, nhưng nếu La Thiên Dương chết đi, vậy thì Kim Cương Đại Lực Viên y cấp cho La Thiên Dương cũng sẽ bị hỏng, cho nên La Thiên Dương không thể chết được.

- Chính là như vậy, có thể làm đến mức nào thì làm đến mức đó, tận lực kéo chân Kim Tệ kia, ép hắn lộ ra vài thứ, chỉ cần có gì không đúng thì lập tức lao ra khỏi sân đấu rồi nhận thua.

Thần Thiên Tử thoáng mỉm cười, nhìn trận chiến La Thiên Dương và Tệ thần:

- Kim Tệ, để tao nhìn xem mày có bản lãnh gì.

Lưu Hoành Đào thấy La Thiên Dương làm ra chiêu này, lập tức vui vẻ:

- Tôi đã nói rồi, Thần Thiên Tử nhất định sẽ đưa Kim Cương Đại Lực Viên cho La Thiên Dương, tôi nói không sai chứ? Hơn nữa cốt giáp biến dị kia, đừng nói là một phút đồng hồ, tôi nghĩ dù là một giờ, Tệ thần cũng chưa chắc có thể đánh bại La Thiên Dương.

- Anh chém gió gì thế? Loại người như La Thiên Dương mà có thể kiên trì được biến thân thần huyết trong một giờ sao?

Tô Tiểu Kiều trả lời lại một cách mỉa mai, nhưng trong nội tâm lại thoáng mất mát, không nghĩ tới Kim Cương Đại Lực Viên lại thật sự ở trên người La Thiên Dương.

- Dù sao thì kiên trì 10 phút cũng không thành vấn đề, thắng cậu mười lần cũng đủ rồi, nhưng đáng tiếc cậu không có mười con biến dị Dạ Lang.

Lưu Hoành Đào cười nhạo nhìn Tô Tiểu Kiều.

Chương 85: Mười Giây

Thế nhưng rất nhanh, nụ cười trên mặt Lưu Hoành Đào đã cứng lại.

Chỉ thấy Võ Đạo Bi kia vừa sáng lên, Tệ thần trực tiếp triệu hoán ra Huyết Tinh Đồ Lục Giả, giống như một thớt ngựa hoang chạy như điên, trong tay cầm một cây thương răng cưa màu vàng khiến người ta sợ hãi, chạy về phía La Thiên Dương đã biến thân thành Kim Cương Đại Lực Viên.

Chỉ trong chớp mắt, Tệ thần như bão táp cuốn tới trước mặt La Thiên Dương, cây thương màu vàng như độc long xuất động đâm vào bụng của Kim Cương Đại Lực Viên.

La Thiên Dương điên cuồng hét lên một tiếng, Lang Nha Bổng trong tay đập loạn, lập tức đập vào biến dị Huyết Cự thương, đánh bay Huyết Cứ

Thương biến dị trong tay Tệ thần ra ngoài.

Lưu Hoành Đào đang muốn lớn tiếng khen ngợi, nhưng lại thấy Tệ thần không động đậy, trong tích tắc khi Huyết Cứ Thương biến dị bị đập bay, hắn lại rút ra một chiến đao màu vàng từ bên hông ra, nhanh chóng chém về phía La Thiên Dương gần trong gang tấc.

Kim Cương Đại Lực Viên nhìn có vẻ mạnh mẽ nhưng lại có chút ngốc, nếu chiến đấu ở cự ly xa thì thôi, nhưng trong khoảng cách gần như thế, căn bản không kịp phản ứng nữa.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng!

Kim Cương Đại Lực Viên cao ba mét lại trực tiếp bị chặt ngang người, La Thiên Dương chỉ kịp kêu thảm một tiếng, gục xuống chết, khôi phục lại nguyên thân của mình, trực tiếp bỏ mình, máu tươi chảy đầy đất.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn bóng người trên sân đấu lạnh nhạt cắm chiến đao vào vỏ đao, đồng thời thu hồi lại Huyết Cứ Thương biến dị, CMN trận chiến này còn chưa tới mười giây đồng hồ, La Thiên Dương có được thần huyết thú hồn biến thân lại bị Tệ thần chém chết.

Sau một thoáng yên tĩnh, tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm, tiếng gào Tệ thần mãi không dứt, khắp võ đạo tràng đều sôi trào.

Tô Tiểu Kiều nhảy dựng lên hoan hô, rồi trực tiếp nhảy lên ghế cao uốn éo mông kêu to:

- Tệ thần Tệ thần i love you, giống như chuột yêu gạo…

Vẻ mặt Lưu Hoành Đào lại xám như tro, ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, như một quả khí cầu bị xẹp, kiểu gì cũng không thể tiếp nhận chuyện La Thiên Dương bị chém chết dễ dàng như vậy.

- Huyết Đề Thú… biến di thú Huyết Đề Thú của tôi… tại sao có thể như vậy… tại sao có thể như vậy…

Lưu Hoành Đào thiếu chút nữa đã phun máu ra ngoài.

Mà Thần Thiên Tử lại cắn chặt răng đến mức chảy cả máu, y không quan tâm chuyện La Thiên Dương bị chém, nhưng Kim Cương Đại Lực Viên là của y, đây chính là một trong những thần huyết thú hồn còn lại của y, cứ như vậy chôn cùng La Thiên Dương, hơn nữa còn có những thú hồn biến dị khác, hiện tại trong lòng Thần Thiên Tử rỉ máu không thôi.

- Tệ thần, tao nhất định sẽ khiến mày muốn sống không được muốn chết không xong!

Nội tâm Thần Thiên Tử điên cuồng gào thét, đôi mắt nhìn về phía Tệ thần tràn đầy sát ý, tuy nhiên lại không thể làm gì.

Trước kia còn có khả năng vây bắt Tệ thần, nhưng bây giờ Tệ thần đã có một đôi cánh, bọn họ căn bản không thể làm gì được.

Hiện tại nội tâm Thần Thiên Tử vô cùng hối hận vì đã dùng mất mũi tên thần huyết Độc Bạo Lục Dực Phong kia, nếu có mũi tên này, việc gì y phải buồn bực như thế, cho dù Tệ thần có bay lên trời cũng vô dụng.

Thế nhưng cẩn thận nghĩ lại, nếu như Thần Thiên Tử không dùng Độc Bạo Lục Dực Phong, Tệ thần cũng sẽ không có thú hồn Huyết Tinh Đồ Lục Giả, không có lực lượng mạnh và tốc độ nhanh như vậy cùng, cũng không thể dễ dàng chém giết La Thiên Dương biến thân thần huyết thú hồn như thế

Nghĩ tới đây, Thần Thiên Tử càng hận không thể ăn sống Tệ thần, một ngụm máu tụ lại trong ngực, không nuốt vào được cũng không phun ra nổi.

- Tra, dù chết cũng tra cho tao, nhất định phải tra xem Tệ thần kia rốt cuộc là ai, trong thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở này không đánh chết mày, tao sẽ giết chết mày ở bên ngoài.

Thần Thiên Tử quyết tâm muốn giết chết Tệ thần, nếu y không giết được thì cơn tức này mãi mãi nuốt không trôi.

Lúc này đây có thể nói là tổn thất nặng nề, không nói La Thiên Dương chết đi, còn kéo theo nhiều thú hồn biến dị như vậy và Kim Cương Đại Lực Viên, thế nhưng lại không có bất kỳ ảnh hưởng gì với Tệ thần, hắn chỉ đơn giản chém một đao như vậy.

Hàn Sâm không dám để bị vây một lần nữa, nếu không đến lúc muốn rời đi sẽ rất khó khăn, rời khỏi sân đấu, hắn trực tiếp giương cánh bay lên trời, căn bản không cho đám người nhiệt tình kia có cơ hội vây quanh hắn.

Tệ thần dùng đao chém ngang La Thiên Dương đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của đám người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, cũng có người nói chuyện này lên mạng, chỉ đáng tiếc trong Tí Hộ Sở không có phương pháp quay lại, chỉ há miệng nói xuông thì lực ảnh hưởng không lớn, hơn nữa La Thiên Dương cũng không phải danh nhân gì, giết y cũng không có tiếng vang, cho nên cũng không gây ra sóng gió gì trên mạng.

Dù sao đây chỉ là cuộc chiến trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, nếu như có thể lấy được danh hiệu quán quân ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, tiến vào cuộc chiến tử thần với các quán quân ở tất cả Tí Hộ Sở, đến lúc đó tất cả mọi người ở thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở thứ nhất đều có thể xem quyết đấu, nếu như có thể tiến vào Top 10, vậy mới có thể vang danh khắp Liên Minh.

Nhưng người của Cương Giáp Tí Hộ Sở hiển nhiên đã bị Tệ thần dọa sợ, đối thủ mấy vòng tiếp theo, hầu như gặp phải Hàn Sâm đều sẽ trực tiếp đầu hàng, thậm chí dứt khoát không ra đấu, trực tiếp bỏ cuộc.

Lên đài không nói một lời đã chém người, dữ dội hung ác như vậy ai chịu nổi, dù sao ngay cả thân La Thiên Dương có thần huyết thú hồn biến dị đều bị chém, thế nên càng không có người nào dám đấu cùng Tệ thần.

Thậm chí có người chỉ trích Tệ thần là hung thủ giết người, là tội phạm giết người tội ác tày trời, lên mạng mắng Tệ thần hung tàn như thế nào, là một xx sát nhân như thế nào.

Tô Tiểu Kiều và người của thần xạ tổ sau khi thấy tin này, đều bị tức không nhẹ, đều nói ra chuyện đánh cuộc ngày đó giữa hắn và Lưu Hoành Đào, lập tức lại khiến rất nhiều người tán thưởng Tệ thần.

Chuyện này cũng rửa sạch được chuyện Tệ thần là sát nhân hung tàn, về sau lại có người nặc danh gửi tin, nói rất nhiều chuyện La Thiên Dương đi theo Thần Thiên Tử hoành hành trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, giết hại không biết bao nhiêu người, gây hại tới con gái nhà người ta, lập tức khiến

rất nhiều người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đồng tình, đều cùng biểu thị Tệ thần giết rất tốt, giết quả thực chính là vì dân trừ hại.

- La Thiên Dương là kẻ súc sinh như vậy, nếu tôi là Tệ thần, tôi đã sớm giết y, còn có thể đợi đến giải thi đấu võ đạo?

- Giết tốt, gửi luôn 32 like.

- Đều là một đám súc sinh, đáng chết.

- Một đám vô tri, sát nhân chính là sát nhân, vô luận giết là ai cũng đều là phạm pháp, Tệ thần chính là tội phạm giết người.

- Cái quái gì, còn Tệ thần, chính là một tên rác rưởi.

- Các ngươi không hiểu thì chớ nói nhảm, là người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đều biết Tệ thần giết chết người đáng chết.

- Phía trên nói rất hay, toàn là đám não heo không biết gì ngồi phán.

Trên mạng xã hội vì thế mà tranh luận không ngớt, nhưng sau đó có rất nhiều người nói Tệ thần hung tàn như thế nào rác rưởi như thế nào, còn người thay Tệ thần nói lại càng ngày càng ít, đa số những lời nói giúp Tệ thần đều bị xóa bỏ, hoặc là bị các tin khác đè lên.

Người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đều biết là Thần Thiên Tử xuất thủ, nhưng không có ai có năng lực chống lại Thần Thiên Tử, dù sao người có thể chống lại tập đoàn Tinh Vũ, trong kháp Liên Minh cũng không có quá nhiều.

Hơn nữa cũng không có ai nguyện ý vì một người không quen biết mà đắc tội với người thừa kế tương lai của tập đoàn Tinh Vũ.

Chương 86: Đặc Huấn

- Sâm ca, anh xem tọa kỵ của tôi có cool không?

Tô Tiểu Kiều cưỡi biến dị Huyết Đề Thú đi tới đi lui trong sân thần xạ tổ, thỉnh thoảng khoe khoang với những người khác trong thần xạ tổ.

Biến dị Huyết Đề Thú có chút giống với linh dương, nhưng trên đầu lại có một đôi sừng lớn của trâu nước, đầu cũng không chênh lệch nhiều so với lạc đà trưởng thành, toàn thân đen như than, bốn chân đỏ tươi như máu, nhìn qua thực sự vô cùng thần tuấn.

Trong nội tâm Hàn Sâm thoáng phiền muộn, hắn mất khí lực lớn như vậy, giúp tiểu tử thúi này thắng được một tọa kỵ biến dị, chính mình lại không kiếm chác được gì.

Hàn Sâm tuy cũng có một con tọa kỵ biến dị, nhưng đó là loại đi trong nước, bình thường cũng không dùng được.

- Đợi sau khi giải thi đấu võ đạo chấm dứt, phải nghĩ biện pháp đi săn một thú hồn tọa kỵ trở về, nếu không mỗi lần đi ra ngoài đều phải dựa vào hai chân chạy đi, như thế chẳng có chút phong cách nào.

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Đầm Lầy Hắc Ám khẳng định không được, chỗ đó cho dù có tọa kỵ, cũng chỉ có mỗi con cóc thôi, cưỡi mấy thứ đó quá khó coi.

- Hàn Sâm, đến phòng làm việc của tôi một chuyến.

Dương Mạn Lệ mặt lạnh đứng trên lầu hai hô một tiếng với Hàn Sâm.

- Sâm ca, anh lại đắc tội với tổ trưởng rồi hả?

Tô Tiểu Kiều đã chạy tới cười hì hì hỏi.

- Tôi tự nhiên đắc tội với cô ta làm gì?

Hàn Sâm vuốt mũi nói.

- Tôi nhìn thế nào cũng thấy ánh mắt tổ trưởng nhìn anh rất không đúng, anh phải cẩn thận một chút.

Tô Tiểu Kiều cười thầm.

- Cậu còn có khả năng này? Không tới đầu cầu mở một quán coi bói, đúng là người tài không được trọng dụng.

Hàn Sâm cười mắng hai câu, rồi nhanh chóng đi lên phòng làm việc của Dương Mạn Lệ ở lầu hai.

- Tổ trưởng Dương, tìm tôi có chuyện gì sao?

Hàn Sâm hỏi Dương Mạn Lệ.

- Tôi không biết đội trưởng Tần rốt cuộc đã nhìn trúng điểm nào ở cậu, cho cậu gia nhập tiểu phân đội, nhưng đội trưởng Tần đã giao cho tôi huấn luyện để cậu chuẩn bị kiểm tra, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực. Từ hôm nay trở đi, mỗi ngày cậu hãy đến trạm chuyên chở báo cáo với tôi, tôi sẽ nghiêm khắc huấn luyện cậu, tốt nhất cậu nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, trường quân đội Hắc Ưng không phải tùy tiện là có thể thi đậu, tiếp theo cậu sẽ rất vất vả.

Dừng lại một chút, Dương Mạn Lệ lại lạnh nhạt nói:

- Nếu như cậu không chịu được nỗi khổ này, tốt nhất là tự mình đi tìm Tần trạm trưởng thỉnh cầu rời khỏi, tôi sẽ không cản cậu.

- Khi nào thì bắt đầu?

Hàn Sâm hỏi một câu.

- Hiện tại.

Nói xong Dương Mạn Lệ đã đứng dậy mang theo Hàn Sâm truyền tống tới Lạc Gia tinh.

Dương Mạn Lệ mang theo Hàn Sâm đã đến phòng kiểm tra ở trạm chuyên chở, đây là phòng kiểm tra chuyên nghiệp của quân đội, kiểm tra các số liệu thân thể sẽ chuẩn xác hơn.

- Trước tiên cậu làm một bài kiểm tra cụ thể, để tôi xem một chút tố chất thân thể của cậu còn kém tiêu chuẩn thấp nhất của trường quân đội Hắc Ưng bao nhiêu.

Vẻ mặt Dương Mạn Lệ không thay đổi nói ra.

- Không cần đâu, tôi cảm thấy lấy tố chất thân thể của tôi muốn thi đậu Hắc Ưng tuyệt đối không thành vấn đề.

Hàn Sâm thật sự không dám làm kiểm tra, hắn sợ sẽ dọa sợ Dương Mạn Lệ.

Trước kia các phương diện tố chất thân thể của hắn đã tới gần 10 điểm, về sau lại lấy được nhiều gen biến dị cùng thần gen như vậy, hiện tại tuyệt đối đã qua 10 điểm, hơn nữa khẳng định là vượt qua không ít.

- Kiểm tra.

Dương Mạn Lệ trừng mắt nhìn Hàn Sâm lạnh lùng nói.

- Kiểm thì kiểm, hung dữ như vậy làm gì?

Hàn Sâm lầm bầm một câu, từ từ đi tới cửa vào phòng kiểm tra.

Trong nội tâm Hàn Sâm quyết định, chỉ tùy tiện kiểm tra một chút, không thể quá xuất sắc, để tránh bị Dương Mạn Lệ nhìn ra manh mối gì.

Cũng may Hàn Sâm rất có tự tin đối với chuyện khống chế thân thể của mình, càng tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật Hàn Sâm càng thấy được Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thực sự quá huyền diệu, hiện tại chỉ mới mới nhập môn không bao lâu, Hàn Sâm đã cảm giác lực khống chế thân thể mình đã đến cảnh giới nhập vi, thậm chí có thể tùy tâm khống chế mỗi một đốt ngón tay cùng với phản ứng bắp thịt của mình.

Mà ngay cả tim đập và huyết áp, độ ấm thân thể …, Hàn Sâm đều có thể lợi dụng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật khống chế.

Càng hiểu rõ Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, Hàn Sâm càng thấy sợ, may mắn lúc ấy Tuyết Long Nhạn đã sớm bị trọng thương, nếu không cho dù Tuyết Long Nhạn không có thú hồn gì, người chết tuyệt đối là Hàn Sâm hắn.

Cũng chính bởi vì vậy, Hàn Sâm càng không dám để người ta biết hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, sợ bị người ta biết Tuyết Long Nhạn chết trong tay hắn.

Các hạng mục kiểm tra thân thể tổng hợp tố chất ở phòng kiểm tra cũng không khác biệt với lúc kiểm tra ở trung tâm, chỉ là chính xác hơn một ít, Hàn Sâm biết đại khái từng hạng mục sẽ kiểm tra thế nào.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã hoàn thành tất cả các hạng mục kiểm tra, mồ hôi đầy người đi ra từ trong phòng kiểm tra.

Dương Mạn Lệ rất không hài lòng với bộ dáng của Hàn Sâm, lạnh giọng nói:

- Cậu mới chỉ làm chút kiểm tra mà đã mệt mỏi thành như vậy, sức chịu đựng quá kém, sức chịu đựng như vậy rất khó để thi đậu vào trường quân đội Hắc Ưng.

Dương Mạn Lệ đâu biết rằng Hàn Sâm khống chế thân thể của mình, khiến cho kết quả kiểm tra đúng như hắn muốn, mệt mỏi hơn nhiều so với những hạng mục kiểm tra mà hắn vừa hoàn thành, cho nên thoạt nhìn mới mệt nhọc như vậy.

Dù sao những hạng mục này không phải đơn giản như cử tạ chạy bộ, còn phải hoàn mỹ khống chế thần kinh phản ứng của mình, tim đập… vân vân, đây vốn là chuyện vô cùng khó khăn, nếu như Hàn Sâm không tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, căn bản không thể giấu diếm được tình huống thân thể của mình.

Sau khi Dương Mạn Lệ cầm lấy kết quả khảo nghiệm của Hàn Sâm, cẩn thận lật xem một lượt, đến khi xem xong mục cuối cùng mới lạnh nhạt nói:

- Các hạng mục tố chất còn chưa tới 10 điểm, tuy cũng gần tới, nhưng tổng hợp tố chất 10 điểm chỉ là tiêu chuẩn tuyển sinh của trường quân đội bình thường, trường quân đội Hắc Ưng cho dù đặc biệt chiêu sinh, tổng hợp tố chất 10 điểm cũng chỉ có thể xem như miễn cưỡng.

Nói xong, Dương Mạn Lệ lại đi tới máy trí tuệ nhân tạo kiểm tra chút tin tức, một bên xem vừa nói:

- Còn hơn một tháng, tôi sẽ giúp các hạng mục chỉ tiêu tố chất thân thể của cậu vượt qua 10 điểm, đồng thời sẽ huấn luyện cung tiễn và kỹ thuật xạ kích cho cậu, kỹ năng phải đạt tới tiêu chuẩn mới có tư cách trở thành học sinh năng khiếu được trường quân đội Hắc Ưng chiêu sinh.

- Tổ trưởng Dương, tôi có thể hỏi một câu hay không, nếu như không phải là học sinh được đặc biệt thu nhận, thi vào trường quân đội Hắc Ưng cần có thành tích gì?

Hàn Sâm tò mò hỏi.

- Lúc nào cậu có thể dựa vào bản lãnh của mình đánh bại tôi, thì sẽ có tư cách tự mình thi vào Hắc Ưng rồi.

Dương Mạn Lệ cũng không nhìn Hàn Sâm, đi về nơi huấn luyện bên cạnh phòng.

Hàn Sâm đi theo sau Dương Mạn Lệ, tò mò nhìn các loại dụng cụ huấn luyện phần lớn đều chưa từng gặp qua trong phòng, cũng có không ít binh sĩ đang huấn luyện ở bên trong.

Có người nói rằng nơi này vốn là một phần của quân đội, tất cả nơi này đều tuân theo tiêu chuẩn quân đội, chuyện bất đồng duy nhất chính là phần lớn binh sĩ nơi này đều chỉ mới nhập ngũ, thậm chí không có người nào từng ra chiến trường chân chính

Nói trắng ra chính là, người sau khi nhập ngũ có thể được phân phối đến đây an ổn làm quân nhân mấy năm, phần lớn đều là người trong nhà hoặc chính bản thân mình có chút năng lực, nếu không sớm đã bị đưa tới tiền tuyến rồi, sao có thể hưởng phúc ở chỗ này.

Chương 87: Gian Lận?

Dương Mạn Lệ mang Hàn Sâm đi vào một căn phòng như khoang xe lửa, đây là một thiết bị cũ dài khoảng 50m đóng kín, sau khi thiết bị được mở ra, cô bắt đầu điều chỉnh số liệu, cô nhanh tay cởi áo khoác, lộ ra bộ quần áo rèn luyện màu đen chuyên nghiệp.

Không biết quần áo rèn luyện này dùng nguyên liệu gì để may thành, trên cơ bản đều ôm sát người, lúc này Hàn Sâm mới phát hiện, dáng người Dương Mạn Lệ cũng không tệ, đặc biệt là đôi chân ngọc, vừa dài lại vừa thẳng, mượt mà khiến người ta nhịn không được muốn đi lên sờ thử một cái.

- Nhìn kỹ, tôi chỉ làm mẫu một lần, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày cậu đều phải phải hoàn thành một lần, nếu không thì không cho đi đâu hết, đến khi cậu hoàn thành mới thôi.

Dương Mạn Lệ nói xong đã đi vào khoang thiết bị được đóng kín.

Dương Mạn Lệ vừa đi vào, những binh lính đang huấn luyện bên cạnh đều vây quanh, nhìn hình ảnh bên trong mà chảy nước miếng.

- Dáng người Dương đội trưởng càng ngày càng đẹp, cậu xem cặp chân dài kia, tôi có thể chơi với nó ba năm cũng không chán.

- Cái gì mà ba năm, tôi có thể chơi đến ba mươi năm.

- Lại nhìn bờ mông kia, chậc chậc.

Đám binh sĩ nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên màn hình, tròng mắt cả đám đều muốn trợn ra.

Dương Mạn Lệ ở bên trong đã bắt đầu, bên trong khoang thiết bị dài năm mươi mét kia, có rất nhiều hạng mục rèn luyện, Dương Mạn Lệ hoàn thành từng cái một, thoạt nhìn cũng không có vẻ cố sức, giống như cường độ cũng không lớn, có lẽ rất dễ hoàn thành.

- Đại ca, đây là dụng cụ gì thế? Nhìn có vẻ cũng không quá khó?

Nội tâm Hàn Sâm thoáng nghi hoặc, lôi kéo binh sĩ bên cạnh hỏi.

- Không khó? Anh bạn à, cậu quá ngây thơ rồi, cậu thấy Dương đội trưởng làm nhẹ nhàng như thế, đó là vì thân thể tố chất của chị ấy vô cùng cường hãn, đổi thành cậu đi làm, chỉ sợ làm không được hai ba hạng mục đã mệt đến mức gục xuống.

- Đồ chơi này là dụng cụ trọng lực, trong máy phi hành cấp Tinh Tế và trên chiến hạm đều được trang bị, có thể điều chỉnh trọng lực bên trong chiến hạm, hiện tại Dương đội trưởng đã điều chỉnh số liệu, nếu như không có 10 điểm tổng hợp tố chất thân thể, ở bên trong đi vài bước cũng khiến cậu mệt đến mức thở hổn hển, so với một đêm bắn bảy lần pháo còn mệt hơn.

- Tiểu tử, lần này cậu xong rồi, tự giải quyết cho tốt đi.

Mấy tên binh sĩ kia cũng không lạ gì Hàn Sâm, Tần Huyên thường xuyên gọi Hàn Sâm đến phòng chiến đấu để thu thập hắn, những binh lính này ở trạm chuyên chở không ai không biết.

Thấy Dương Mạn Lệ sắp từ dụng cụ trọng lực đi ra, mấy tên binh sĩ vội vàng giải tán, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, đám người lại tiếp tục đi huấn luyện.

Sau khi Dương Mạn Lệ ra ngoài, trên trán có vết mồ hôi, lấy áo khoác mặc lên người, vẻ mặt không chút biểu cảm nói:

- Hiện tại cậu đi vào hoàn thành một lần, sau đó hãy tới tìm tôi.

Nói xong, Dương Mạn Lệ cũng không ở lại nơi này nhìn Hàn Sâm rèn luyện, trực tiếp rời đi.

Dương Mạn Lệ rất rõ ràng, các hạng mục tố chất thân thể của Hàn Sâm mới chỉ tiếp cận mười điểm, muốn hoàn thành được loại huấn luyện có cường độ này căn bản là chuyện không có khả năng, cô chỉ muốn mài giũa Hàn Sâm một chút, để sau này hắn có thể ngoan ngoãn nghe lệnh huấn luyện.

Hàn Sâm nhanh chóng tiến vào thiết bị trọng lực bắt đầu huấn luyện, đột nhiên thấy một tên binh sĩ chạy tới, duỗi bàn tay, ôm bả vai Hàn Sâm, vừa cười vừa nói:

- Tiểu huynh đệ, nếu sau này lúc cậu đến đây có thể giúp mấy anh mang một mấy bộ R tới, các anh sẽ nói cho cậu biết một bí mật, giúp cậu có thể dễ dàng thông qua kiểm tra thiết bị trọng lực, không cần mỗi lần đều bị Dương đội trưởng chỉnh thảm như vậy.

- Thành giao, làm sao mới có thể đơn giản thông qua kiểm tra của thiết bị trọng lực?

Hàn Sâm trực tiếp đồng ý luôn, mấy bộ R mà tên binh sĩ này nói chính là phim "con heo".

- Bên trên nói.

Tên binh sĩ kia vui vẻ vỗ vỗ bả vai của Hàn Sâm, ghé đến bên tai nhỏ giọng nói:

- Sau khi thiết bị trọng lực thiết lập số liệu, nếu cậu sửa lại thiết lập thì sẽ bị ghi chép lại, Dương đội trưởng chỉ cần xem số liệu là có thể nhìn ra. Nhưng thiết bị trọng lực có một cơ chế bảo hộ, chủ yếu là để phòng ngừa thân thể của con người không chịu nổi trọng lực mà xuất hiện tình huống nguy hiểm, anh có phương pháp có thể giúp cậu thông qua cơ chế này, thay đổi số liệu trọng lực, nhưng không hiện ra trên mặt số liệu, như vậy cậu có thể đơn giản hoàn thành kiểm tra mà không bị Dương đội trưởng phát hiện.

- Cái này hay à, đại ca mau nói cho tôi biết phải làm sao đi?

Hàn Sâm cao hứng hỏi.

- Chúng ta đã nói rồi, bí mật có thể nói cho cậu biết, nhưng toàn vụ phim R thì cậu nhất định phải giúp anh, nếu không đừng trách anh đây khách khí với cậu.

Tên binh sĩ kia nói ra.

- Đại ca anh cứ yên tâm, đặt niềm tin lên người tôi nhất định không sai đâu.

Hàn Sâm vỗ ngực cam đoan.

Tên binh sĩ kia thoả mãn gật đầu, nói phương pháp thay đổi thiết lập số liệu trọng lực cho Hàn Sâm biết, rồi cuối cùng lại nhắc tới tên mấy diễn viên.

- Số liệu đã thiết lập hoàn tất, xin xác nhận các hạng số liệu…

Hàn Sâm tiến vào bên trong thiết bị trọng lực, đã nghe được tiếng nói của trí tuệ nhân tạo, sau đó số liệu liên tiếp xuất hiện.

- Xác nhận.

Hàn Sâm sau khi nghe xong nói một câu.

- Xác nhận hoàn tất, sau mười giây đồng hồ sẽ bắt đầu kiểm tra, bắt đầu đếm ngược mười, chín, tám…

Sau khi đếm ngược chấm dứt, Hàn Sâm chỉ cảm thấy thân thể mạnh mẽ trầm xuống, giống như thân thể có thêm mấy trăm cân mỡ vậy.

Hàn Sâm cũng không dùng tới phương pháp mà tên binh sĩ kia nói đề thay đổi số liệu kiểm tra, hắn muốn thử xem thân thể tố chất của mình có thể thông qua kiểm tra như Dương Mạn Lệ hay không.

Có trọng lực gia trì, Hàn Sâm vô cùng không quen, sau khi hoạt động thân thể một chút mới bắt đầu hạng mục kiểm tra thứ nhất.

Dương Mạn Lệ trở lại văn phòng bắt đầu làm việc, sau khi hoàn tất công việc, nhìn đồng hồ đã tới buổi chiều, cảm thấy cũng không sai biệt lắm, có lẽ hiện tại Hàn Sâm đã mệt mỏi như chó thè lưỡi gục xuống, có thể trở lại giáo huấn Hàn Sâm, để sau này hắn ngoan ngoãn nghe lời.

Ai biết sau khi Dương Mạn Lệ về tới phòng huấn luyện, lại thấy Hàn Sâm đang đứng cùng mấy tên binh sĩ cười cười nói nói, mấy tên binh sĩ kia còn đang dạy hắn chơi dụng cụ huấn luyện kiểu mới, nhìn dáng vẻ sinh long hoạt hổ kia, làm gì có dáng vẻ mệt mỏi của chó thè lưỡi.

- Hàn Sâm, tôi bảo cậu đến huấn luyện, cậu đang làm gì đó?

Dương Mạn Lệ vô cùng căm tức, bước nhanh tới lạnh giọng chất vấn.

Mấy tên binh sĩ giật nảy mình, nguyên một đám như chuột thấy mèo, nhanh chóng bỏ chạy, chỉ còn lại Hàn Sâm một mình đứng ở trước mặt Dương Man Lệ.

- Báo cáo tổ trưởng, huấn luyện cô giao tôi đã hoàn thành.

Hàn Sâm chào theo nghi thức quân đội mà đám binh sĩ kia vừa mới dạy cho hắn.

- Hoàn thành?

Dương Mạn Lệ khẽ nhíu mày, bước nhanh đến trước thiết bị trọng lực, ấn lại số liệu vừa rồi Hàn Sâm huấn luyện.

Nhìn số liệu của Hàn Sâm, càng nhìn Dương Mạn Lệ càng nhíu mày, sắc mặt dần dần trầm xuống, sau đó thậm chí có thể dùng phẫn nộ để hình dung.

Không hề nghi ngờ, Dương Mạn Lệ cho rằng Hàn Sâm không thể hoàn thành số liệu như vậy, phải có tổng hợp tố chất thân thể ít nhất là 12 điểm trở lên mới có thể xuất hiện kết quả như vậy, mà số liệu thân thể Hàn Sâm cô vừa mới khảo nghiệm qua, không có mục nào đạt tới 10 điểm, vậy đây đương nhiên không thể nào là số liệu kiểm tra của Hàn Sâm.

Chương 88: Nam Nhân Bền Bỉ

- Là ai nói cho cậu biết sơ hở trong cơ chế bảo hộ của thiết bị trọng lực?

Ánh mắt Dương Mạn Lệ giống như muốn giết người nhìn Hàn Sâm chằm chằm, Dương Mạn Lệ là nhân vậ thế nào, nơi này là địa bàn của cô, sao cô lại không biết sơ hở trong cơ chế bảo hộ của thiết bị trọng lực.

- Sơ hở trong cơ chế bảo hộ là gì? Tôi không hiểu tổ trưởng Dương đang nói gì?

Hàn Sâm tỏ vẻ vô tội.

- Không nói đúng không? Đi lấy cung 7.0 luyện tập và mũi tên tới đây.

Dương Mạn Lệ cũng không tức giận, nói một cách lạnh lùng.

Hàn Sâm không biết cô muốn làm gì, đành phải đi lấy cung tiễn 7.0 luyện tập tới.

- Cậu đã học thế đứng kéo cung tiêu chuẩn rồi chứ?

Dương Mạn Lệ hỏi Hàn Sâm.

- Học rồi.

Hàn Sâm gật gật đầu.

- Rất tốt, đứng thế tiêu chuẩn kéo căng cung.

Dương Mạn Lệ bất động thanh sắc nói ra.

Hàn Sâm rất khổ công rèn luyện cung tiễn đấy, thế đứng cũng rất tiêu chuẩn, cung 7.0 cũng dễ dàng kéo căng.

- Thế đứng không tồi, rất tiêu chuẩn.

Dương Mạn Lệ khen ngợi Hàn Sâm một câu.

- Cảm ơn tổ trưởng Dương khích lệ.

Hàn Sâm không biết Dương Mạn Lệ có tính toán gì, nhưng từ vẻ mặt của cô thì có thể thấy mình nhất định sẽ gặp phiền toái.

- Giữ vững tư thế này, tới đêm khuya 0 giờ mới thôi, nếu như trong quá trình này mà cậu chuyển động, vậy sau này cậu cũng không cần đến nữa, cho dù là Tần trạm trưởng tự mình đến thì giữa hai người chúng ta cũng phải có một người rời đi, cậu không đi thì tôi sẽ đi.

Nói xong, Dương Mạn Lệ trực tiếp quay người rời khỏi.

Chờ sau khi Dương Mạn Lệ đi xa, mấy tên binh sĩ mới dám chạy tới, tên binh sĩ trước đó nói cho Hàn Sâm biết sơ hở trong cơ chế bảo hộ của thiết bị trọng lực có chút áy náy nói:

- Người anh em, xin lỗi cậu, không nghĩ tới Dương đội trưởng lại muốn ép chết cậu, chúng tôi làm hại cậu rồi.

- Không có việc gì, không phải chỉ đứng mấy giờ sao, tôi sẽ cố gắng.

Hàn Sâm nói với vẻ không sao cả.

- Cậu chớ xem thường thế đứng tiêu chuẩn này, một hai chục phút thì không sao, nhưng nếu đứng một hai giờ, vậy còn đáng sợ hơn cả dụng hình, cung 7.0 không phải giỡn, bình thường chúng tôi kéo cung 6.0 cũng không kiên trì được hai giờ, bây giờ cách nữa đêm còn hơn bốn tiếng đấy, lần này Dương đội trưởng thật sự quá độc ác.

- Tôi thấy hay là chúng ta cùng đi nhận sai đi, nói là chúng ta cùng nói, có tội mọi người cùng nhau gánh, nếu không còn hơn bốn giờ nữa thì ai chịu đựng được? Cánh tay nhất định sẽ phế đi.

- Thật sự không được cũng chỉ có thể làm như vậy, nhìn vẻ mặt của Dương đội trưởng, chỉ sợ lần này chúng ta cũng phải chịu tội rồi.

Mấy tên binh sĩ rầu rĩ oán than, thở ngắn thở dài.

- Không cần, tôi muốn thử một chút xem thế nào, sức chịu đựng gần đây của tôi không tệ, hơn bốn giờ, tôi nghĩ cũng không có vấn đề.

Hàn Sâm gọi mấy binh sĩ chuẩn bị đi nhận tội lại.

- Dù sức chịu đựng tốt nữa cũng không được đâu, thời gian dài đứng như thế thật sự rất dọa người.

Hàn Sâm lại cười cười:

- Có dọa người hơn nữa tôi cũng đã gặp không ít rồi, các anh đừng đi, chờ tôi thật sự không chịu nổi nữa thì các anh hãy đi, khi đó có lẽ Dương Mạn Lệ thấy tôi đáng thương, sẽ không phạt nặng như vậy.

- Nói vậy cũng đúng, vậy người anh em cứ kiên trì đi nhé, không kiên trì nổi thì gọi chúng tôi một tiếng, chúng tôi sẽ đi tìm Dương đội trưởng nhận tội.

Mấy tên binh sĩ vô cùng nghĩa khí nói.

Hàn Sâm gật đầu không nói gì thêm nữa, giữ vững tư thế không nhúc nhích có đôi khi còn đáng sợ hơn so với vận động mạnh, đặc biệt là hai tay Hàn Sâm còn kéo cung 7.0 luyện tập.

Lúc đầu còn cảm thấy không có gì, nhưng sau nửa giờ, quả nhiên thấy cơ bắp cánh tay bắt đầu tê dại, hơn nữa khi thời gian dần trôi, cảm giác tê liệt này càng ngày càng mãnh liệt.

Chỉ mới một tiếng đồng hồ, trên người Hàn Sâm đã đổ mồ hôi như mưa, bắp thịt hai tay nhức mỏi như là muốn thiêu cháy, hơn nữa cảm giác này còn lan tràn ra toàn thân, thân thể không thể khống chế run rẩy lên.

Hàn Sâm cắn răng, vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, lập tức cảm giác được một luồng khí thanh mát chảy vào tứ chi bách mạch, những nơi luồng khí này chảy qua thì cảm giác tê liệt kia dần dần giảm bớt.

Thông qua máy giám thị, Dương Mạn Lệ thình thoảng liếc Hàn Sâm, thấy hắn vẫn không nhúc nhích,thời gian đã sắp qua một giờ, thân thể bắt đầu run nhẹ, sự nhẫn nại này có chút nằm ngoài dự liệu của cô, cho dù là đám binh lính kia, nhiều lắm là cũng chỉ có thành tích này mà thôi.

Cứ theo đà này, Dương Mạn Lệ nghĩ rằng Hà Sâm nhiều lắm chỉ có thể giữ vững thêm nửa giờ, khẳng định không chống đỡ được hai giờ.

- Vừa tới huấn luyện đã ăn gian, nếu như không giáo huấn cậu, cho cậu chịu chút đau khổ, về sau se không quản được cậu.

Dương Mạn Lệ cũng không thật sự phải hỏi ra là ai, Hàn Sâm cái gì cũng không nói, ngược lại khiến cô cảm thấy Hàn Sâm còn có chút khí phách, nếu thật sự nhận tội, Dương Mạn Lệ ngược lại sẽ càng xem thường hắn.

Dương Mạn Lệ lại làm việc trong chốc lát, đại khái qua thêm nửa giờ nữa, cô lại ngẩng lên xem Hàn Sâm, phát hiện Hàn Sâm vẫn còn đứng ở nơi đó.

Nhìn mấy lần, Dương Mạn Lệ nhịn không được nhíu mày, tình huống hiện tại của Hàn Sâm còn tốt hơn cả một tiếng rưỡi trước, thân thể không còn run rẩy, mồ hôi trên người cũng ít rất nhiều, thoạt nhìn có vẻ nhẹ nhàng hơn lúc trước một chút.

- Hắn động?

Dương Mạn Lệ không thể xác định, mở lại hình ảnh theo dõi lúc trước, cũng không thấy Hàn Sâm nhúc nhích trong nửa giờ này.

- Kỳ quái!

Dương Mạn Lệ không tiếp tục làm việc khác nữa, chỉ ngồi nhìn Hàn Sâm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong nháy mắt Hàn Sâm đã đứng được hai giờ rồi.

- Người anh em, cậu thật giỏi, cậu vẫn luôn cố gắng đứng sao?

- Sự nhẫn nại của cậu đúng là biến thái, nếu thân thể của tôi cũng có tố chất này, vậy muốn thi đậu vào trường quân đội Liên Minh cũng không phải chuyện kho91.

- Người anh em, cậu quá đàn ông, đủ bền bỉ!

Một tên binh sĩ giơ ngón tay cái lên với Hàn Sâm.

- Thực sự không kiên trì được nữa thì nói một tiếng, đừng làm hư thân thể, không đáng.

Hàn Sâm giữ vững thân thể bất động, cười một cái rồi nói:

- Tôi cảm giác vẫn ổn, kiên trì tới 0 giờ cũng không thành vấn đề, các anh nên làm gì thì làm đi, không cần phải quan tâm tôi đâu.

- Huynh đệ, nếu cậu thật sự có thể kiên trì tới 0 giờ, vậy anh đây sẽ không nói gì nữa, sau này ở trạm chuyên chở, anh đây sẽ bảo kê cho cậu.

- Bảo cái đầu của cậu ấy, dám khiêu chiến Dương đội trưởng à? Hay là cậu có thể khiêu chiến với Tần trạm trưởng?

- Chỉ dựa vào tên đầu to nhà cậu, tỉnh lại đi.

- Khụ khụ, tôi chỉ thuận miệng nói thôi mà, đừng nghiêm túc như vậy chứ.

Mấy tên binh sĩ tắm gội xong liền đi tới căn tin, trong phòng chỉ còn lại một mình Hàn Sâm, Hàn Sâm nhắm mắt lại yên lặng vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, lực lượng như thanh tuyền từ mỗi một tế bào dũng mãnh tràn ra, tiêu trừ cảm giác thân thể mệt nhọc của hắn.

Khi Hàn Sâm giữ vững được ba giờ, ngay cả Dương Mạn Lệ cũng có chút động dung, thậm chí còn thoáng nghi ngờ có phải mấy tên binh sĩ kia động tay chân trên màn hình giám thị không, cô chỉ xem lại hình ảnh đã phát ra mà thôi.

Nhưng rất rõ ràng là không phải, Dương Mạn Lệ do dự một chút rồi rời khỏi phòng làm việc, đi tới phòng huấn luyện.

Chương 89: Tôi Mạnh Nhất

- Hiện tại có lời gì muốn nói với tôi không?

Dương Mạn Lệ đi đến trước mặt Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm như tượng điêu khắc hỏi.

Hàn Sâm mới chỉ nhập môn Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, không thể tiêu trừ hết phụ tải của thân thể, sau khi đứng hơn ba giờ, toàn thân vẫn ướt đẫm mồ hôi.

Chỉ là thân thể Hàn Sâm vẫn kiên định như lúc ban đầu, cánh tay cầm cung và kéo lấy mũi tên đều không hề run rẩy.

Lần đầu tiên Dương Mạn Lệ cảm thấy Hàn Sâm vẫn có chút thiên phú, đứng ở chỗ này hơn ba giờ, tay cầm cung tiễn vẫn vững vàng như thế, đối với xạ thủ mà nói, đây chính là thiên phú rất tốt hoặc phải nói là rất có năng lực.

- Báo cáo tổ trưởng, tôi thực sự không có gì để nói.

Hàn Sâm nói ra.

- Được, cậu đã có cốt khí như vậy, vậy tiếp tục đứng đi.

Dương Mạn Lệ cũng không quay đầu lại, cô có chút tức giận, nhưng cũng có chút bội phục Hàn Sâm, mới mười sáu mười bảy tuổi, có thể có tính kiên trì như thế này cũng không dễ dàng, ít nhất khi cô mười sáu mười bảy tuổi, kéo cung 6.0 nhiều lắm cũng chỉ có thể kiên trì hai giờ.

Sau khi Dương Mạn Lệ gần quan sát tình huống của Hàn Sâm ở khoảng cách gần, xác nhận hắn cũng không xuất hiện tình huống tiêu hao quá độ, nói cách khác hắn vẫn có thể đứng tiếp, chuyện khiến Dương Mạn Lệ rất kinh ngạc, biểu hiện hôm nay của Hàn Sâm, xác thực đã nằm ngoài dự liệu của cô.

Tuy nhiên đây là khảo nghiệm đối với sức chịu đựng, cũng không quan hệ nhiều lắm tới tố chất thân thể, nhưng Hàn Sâm lại có thể kiên trì lâu như vậy, sức chịu đựng của hắn xác thực đã vượt qua người bình thường, người bình thường có 10 điểm tổng hợp tư chất không thể nào có sức chịu đựng như vậy được.

- Tại sao hắn có sức chịu đựng mạnh như vậy?

Dương Mạn Lệ càng nhìn càng kinh ngạc, sức chịu đựng như vậy thực sự không tầm thường, ngay cả chính cô cũng không làm được, mà Hàn Sâm chỉ dựa vào 10 điểm tổng hợp tố chất thân thể lại làm được đến tình trạng này.

Sau khi Dương Mạn Lệ trở lại văn phòng về sau, tiếp tục nhìn màn hình giám sát để quan sát Hàn Sâm, thứ nhất là cô muốn biết Hàn Sâm có thể

kiên trì tới trình độ nào, thứ hai là cô sợ Hàn Sâm giữ vững một tư thế trong thời gian dài sẽ khiến cánh tay bị phế.

Cô thực sự không muốn Hàn Sâm, nhưng cũng không muốn phế đi Hàn Sâm, cho nên để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn phát sinh, không thể thật sự phế đi cánh tay của Hàn Sâm, huống chi hiện tại Hàn Sâm biểu hiện ra sức chịu đựng và tố chất khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

Về phần đáp án của Hàn Sâm, kỳ thật Dương Mạn Lệ cũng không thật sự muốn biết, nếu như Hàn Sâm thật sự nói, Dương Mạn Lệ ngược lại sẽ cảm thấy nhân phẩm của hắn không ổn.

Dương Mạn Lệ mới đi không bao lâu, đám binh sĩ kia đã mang theo nước và thức ăn vụng trộm trở về.

- Huynh đệ, vất vả cho cậu rồi, tới tới tới, uống ngụm dịch dinh dưỡng đi, bổ sung chút thể lực.

Một binh sĩ mở một bình dịch dinh dưỡng ra đưa tới miệng Hàn Sâm.

- Nào, ăn một chút gì, thịt này tuy không thể so sánh được với thịt trong thế giới Tí Hộ Sở, nhưng có đầu bếp chuyên nghiệp xử lý, hương vị cũng không tệ lắm.

Mấy binh sĩ khác cũng dùng dĩa ăn xiên một miếng thịt nướng đưa đến trước mặt Hàn Sâm.

- Thôi được rồi, tôi cũng đã kiên trì đến tận bây giờ, hiện tại chỉ còn một giờ, cũng nên lại để tổ trưởng Dương thoả mãn mới được, miễn cho sau này cô ấy lại nói không tính.

Hàn Sâm nói ra.

- Huynh đệ thật sự là người kiên cường, bình thường anh đây không bội phục ai cả, hôm nay anh đây phục cậu rồi.

- Đúng rồi, cậu tên là gì nhỉ?

- Hàn Sâm.

- Nhìn cậu chắc cũng vừa qua thành niên đúng không ?

- Vẫn chưa tới 17.

- Bây giờ mấy tên nhóc đều mạnh như vậy sao?

- Người khác có mạnh hay không thì tôi không biết, nhưng tôi nhất định là người mạnh nhất.

- Đám người mấy cậu đừng nói chuyện với hắn nữa, càng nói càng mệt.

Mấy tên binh sĩ thấy Hàn Sâm không sao liền dứt khoát ngồi xuồng cái bàn bên cạnh đánh bài, trong nội tâm Hàn Sâm vô cùng phiền muộn:

- Đám binh sĩ này rốt cuộc là giúp mình hay là muốn mình tức chết đây?

Hơn bốn giờ trôi qua, Hàn Sâm cứ thế mà vượt qua, đến 10 giây đếm ngược cuối cùng, khi thời gian nhảy tới 0 giờ lẻ một giây, mấy tên binh sĩ bỏ lá bài ra, nhanh chóng chạy tới đỡ lấy cung tên trong tay Hàn Sâm, sau đó nâng Hàn Sâm lên muốn ném tới máy mát xa bằng chất lỏng.

- Đừng đừng đừng, tôi không cần mát xa, thời gian quá muộn rồi, tôi còn muốn về nhà một chuyến.

Hàn Sâm vội vàng khoát tay, máy mát xa này trước kia hắn cũng đã thử, vào đó không có một tiếng đồng hồ thì không ra được, vốn đã trễ như vậy, hắn không muốn tiếp tục tốn thời gian ở chỗ này.

- Vậy thì không được, cậu đứng im giương cung cứng ngắc trong một thời gian dài, đối với thân thể sẽ có tổn hại thật lớn, nhất định phải thả lỏng toàn thân và mát xa, để kinh mạch và cơ bắp khôi phục lại sức sống, máy mát xa bằng chất lỏng tiến tiến nhất, không có ba giờ thì cậu không thể đi ra.

Một binh sĩ nghiêm túc nói.

- Tôi thật sự không sao mà.

Hàn Sâm sao có thể chờ đến ba giờ, thấy mấy tên binh sĩ không để ý tới hắn, muốn ném hắn tới trong ao chất lỏng, vội vàng dùng kỹ xảo Ác Quỷ

Triền Thân, bắt lấy cổ tay một binh sĩ cổ, uốn éo hất lên, thân thể giống như rắn lượn một vòng, lập tức thoát khỏi ma chưởng của mấy tên binh sĩ.

- Các đại ca à, tôi thật sự không có chuyện gì, tôi về nhà đây, mát xa thì không cần, nếu các anh không tin, tôi đánh Quân Thể Quyền cho các anh xem.

Hàn Sâm nói xong đã bày ra tư thế mở đầu, sau đó thật nhanh đánh một bộ Quân Thể Quyền.

Quyền này cũng không có gì ảo diệu, chỉ là một bộ quyền cho đại chúng, tương đương với trình độ tập thể dục theo đài, nhưng mà một bộ Quân Thể Quyền đơn giản như vậy, lại khiến mấy binh sĩ xem đến ngây người, ánh mắt kia giống như gặp phải quỷ.

- Móa nó, tiểu tử này là quái vật đội lốt người à?

Đến khi Hàn Sâm đánh xong Quân Thể Quyền, mấy tên binh sĩ mới phản ứng lại, ánh mắt như đang nhìn thấy quái vật vậy.

- Tôi thấy phải là Tu La đội lốt người.

- Không đúng, tôi cảm thấy phải là động cơ vĩnh cửu đội lốt người.

- Loại nào?

- Đương nhiên là loại cậu nghĩ tới!

Hàn Sâm rời khỏi trạm chuyên chở về đến nhà đã hơn một giờ, Tiểu Nghiên và mẹ hắn cũng không còn thức, Hàn Sâm tùy tiện làm chút đồ ăn nhét đầy bao tử rồi ngã xuống giường đi ngủ.

Tuy nói thân thể Hàn Sâm không có vấn đề, nhưng thực sự rất mệt mỏi, cơ hồ là ngã xuống giường liền ngủ mất, ngủ một giấc thẳng đến giữa trưa ngày thứ hai, ánh mặt trời chiếu đến mông hắn mới tỉnh.

Duỗi lưng một cái, Hàn Sâm thấy toàn thân có một loại cảm giác thoải mái không nói thành lời, tế bào cả người và lỗ chân lông giống như được sống lại, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật lại tiến vào cảnh một cách khó tưởng tượng

được, tuy vẫn rất chậm, nhưng tiến độ này có thể so với bình thường Hàn Sâm tu luyện mười ngày.

- Chẳng lẽ cơ thể phải đạt tới trạng thái cực hạn mới có thể tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật hiệu quả hơn?

Trong lòng Hàn Sâm rất nghi ngờ tự hỏi.

Nhưng phát hiện này đúng là có thể thử một lần, nếu như thật sự hiệu quả, vậy đó tuyệt đối là một trợ lực rất lớn đối với quá trình hắn tu luyện.

Hàn Sâm cũng không gấp gắp đi thử, dù sao sau này có rất nhiều cơ hội tới phòng huấn luyện, Dương Mạn Lệ sẽ không để hắn sống đơn giản.

Hàn Sâm cũng cẩn thận nghĩ qua, chuyện hắn lấy được phong hào quý tộc còn cần một đoạn thời gian, trước tiên than gia kỳ kiểm tra vào trường quân đội rồi gia nhập tiểu phân đội của Tần Huyên cũng không phải chuyện xấu, ít nhất có thể có được chút bối cảnh, an nguy của gia đình cũng đỡ một phần.

Đúng như Tần Huyên từng nói, nếu như Thần Thiên Tử thật sự muốn động tới người nhà của hắn, cho dù hắn ở nhà, thì chuyện có thể làm cũng không nhiều, ngược lại không có tác dụng bằng thế lực sau lưng Tần Huyên.

Thần Thiên Tử ở Tí Hộ Sở vô cùng cố kỵ Tần Huyên, có lẽ lời Tần Huyên nói cũng không phải là giả, bên trên nhất định có một lực lượng khiến ngay cả Thần Thiên Tử cũng không dám làm loạn, chỉ cần Thần Thiên Tử không biết hắn chính là Kim Tệ, có lẽ sẽ không vì một chút việc nhỏ mà mạo hiểm đắc tội với thế lực sau lưng Tần Huyên, động tới người nhà của hắn.

Chương 90: Thượng Đế Chi Thủ

Ngày hôm sau, khi Hàn Sâm lại tới trạm chuyên chở, thuận tiện mang theo mấy bộ R cho đám binh sĩ kia, tên binh sĩ kia vui cười rống lên, kêu to

muốn kết bái huynh đệ với Hàn Sâm, sau này nửa đời hạnh phúc của y đều phải nhờ Hàn Sâm rồi.

Hàn Sâm nghe thế thì mồ hôi trong lòng chảy ròng ròng, cũng may Dương Mạn Lệ rất nhanh đã tới, Hàn Sâm mới tránh được một kiếp.

Dương Mạn Lệ cũng không nói nhảm, cô dùng nửa giờ, giảng giải cho Hàn Sâm một ít tri thức về cung tiễn, sau đó bố trí nhiệm vụ, rồi để Hàn Sâm tự mình hoàn thành.

Hàn Sâm học cung tiễn trong trường học, đều chỉ là kiến thức trụ cột, Dương Mạn Lệ giảng đều là nội dung thực chiến, khiến Hàn Sâm đạt được lợi ích không nhỏ, trình độ của Dương Mạn Lệ ở phương diện này quả thật không tệ.

Nhiệm vụ tự hành luyện tập có rất nhiều, trong đó có cả sử dụng thiết bị trọng lực, chính Hàn Sâm cũng muốn dùng thiết bị trọng lực, lần này hắn lợi dụng sơ hở trong cơ chế bảo hộ của thiết bị trọng lực, nhưng cũng không phải giảm trọng lực đi mà là tăng cao trọng lực hơn một chút, dùng khả năng thực sự của thân thể hắn để thích ứng.

Phòng huấn luyện này dường như không phải loại binh sĩ bình thường có thể huấn luyện, ngoại trừ mấy binh sĩ kia, Hàn Sâm vẫn không nhìn thấy những binh lính khác đến đây.

Chờ tới lúc nghỉ ngơi giữa trưa, Hàn Sâm lại tiến đến nói chuyện với mấy tên binh sĩ kia, binh sĩ ngày hôm qua muốn Hàn Sâm mang phim R đến nhìn Hàn Sâm một hồi rồi hỏi:

- Anh nói này A Sâm, ngoại trừ cung tiễn ra, cậu còn dùng binh khí gì?

- Dao găm cũng còn có thể dùng.

Hàn Sâm đem lấy dao găm thép Z của mình ra cho y nhìn.

Hàn Sâm cũng không biết tên của mấy binh sĩ này, chỉ biết là ngoại hiệu của bọn họ, binh sĩ có ngoại hiệu “ma cờ bạc”, nghe những binh sĩ khác nói, con hàng này tham tài háo sắc lại mê cờ bạc, tuyệt đối là một tên cặn bã.

Ma cờ bạc nhận lấy dao găm của Hàn Sâm, cầm trong tay ngắm một chút, dao găm trên tay y như được sống lại, giống như rắn xoay tròn trên đầu ngón tay, Hàn Sâm nhìn mà hoa mắt.

- Nhìn rõ ràng.

Hai tay ma cờ bạc cầm lấy dao gắm đưa đến trước mặt Hàn Sâm, khoảng cách từ dao găm đến mắt Hàn Sâm chỉ còn một chút, nhưng hai tay ma cờ bạc hơi đảo một cái, dao găm lại biến mất ngay dưới mí mắt Hàn Sâm, trong tay ma cờ bạc trống không, dao găm kia cứ như vậy không thấy đâu nữa.

- Móa nó, ngoại hiệu của anh gọi sai rồi, phải gọi anh là nhà ảo thuật mới đúng.

Hàn Sâm xem trái xem phải một hồi, đều không nhìn thấy dao găm kia ở đâu cả.

Ma cờ bạc cười hắc hắc, hai tay quơ quơ trước mặt Hàn Sâm, rồi tiện tay đảo một cái, dao găm lại xuất hiện trong tay ma cờ bạc, thật sự giống như làm ảo thuật vậy.

- Đây rốt cuộc là chơi như thế nào?

Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn.

- Hắc hắc, cool không?

Ma cờ bạc đắc ý hỏi.

- Cool.

Hàn Sâm vội vàng gật đầu.

- Có tuyệt không?

Ma cờ bạc vuốt vuốt dao găm.

- Tuyệt.

Hàn Sâm lại gật đầu.

- Có muốn học không?

Ma cờ bạc cười như không cười nhìn Hàn Sâm.

- Muốn, anh dạy tôi nhé?

Hàn Sâm hỏi.

- Về sau cậu bao hết phim mới của vợ anh, anh sẽ liền dạy cậu.

Ma cờ bạc vừa cười vừa nói.

- Được.

Hàn Sâm ngay lập tức đáp ứng luôn, vợ trong miệng ma cờ bạc chính là mấy nữ minh tinh diễn phim R.

Tuy mua phim mới bản chính sẽ tốn không ít tiền, nhưng Hàn Sâm lại rất phục chiêu thức này của ma cờ bạc, thực sự muốn học được.

- Được, ra đây, chúng ta tìm một chỗ, anh sẽ từ từ dạy cậu.

Ma cờ bạc dẫn Hàn Sâm tới một bên, nói cho hắn biết chiêu thức này phải luyện thế nào.

Lúc này Hàn Sâm mới biết, chiêu thức này cũng không phải ma thuật, mà là công phu trên tay, mặc dù có chút lợi dụng nguyên lý điểm mù thị giác, nhưng đại bộ phận đều dựa vào lực lượng cánh tay và cách khống chế cơ bắp linh hoạt.

Đúng, chính là cả cánh tay, không chỉ là bàn tay.

Ma cờ bạc nói cho hắn biết, chiêu này kêu là “Tụ Lý Càn Khôn” hoặc là “Tụ Trung Đao(Dịch: Tụ Trung Đao)”, là công phu nhập môn gia truyền của y. Nhưng y dùng một loại đao đặc chế, có lưỡi đao nhưng không có chuôi, hai bên đều là lưỡi đao bán nguyệt, vừa mỏng vừa sắc.

Hai tay ma cờ bạc đùa nghịch một cái, trên tay như có bướm bay múa, khiến người ta nhìn mà trợn mắt há mồm.

- Tôi phải mất bao lâu mới có thể luyện đến cảnh giới đại thành như anh?

Hàn Sâm hâm mộ nhìn ma cờ bạc.

Ma cờ bạc cười hắc hắc:

- Ba tuổi anh đây đã bắt đầu học, bảy tuổi mới có thể xem như nhập môn, luyện tới bây giờ cũng chỉ dám nói là tiểu thành, khoảng cách tới đại thành vô cùng xa xôi.

Ma cờ bạc nói xong trả lại dao găm cho Hàn Sâm:

- Chớ xem thường chiêu thức này, mặc dù là cơ sở nhập môn, nhưng càng là cơ sở lại càng thực dụng, luyện tốt chiêu thức này rồi, cậu sẽ hưởng thụ cả đời, chăm chỉ luyện đi.

- Ma cờ bạc, đây là một môn công phu của anh à?

Hàn Sâm không nhịn được hỏi.

- Hắc hắc, cậu chưa nhập môn công phu này của anh, anh cũng không có ý định thu cậu nhập môn, chỉ là dạy cậu một chút, để cậu luyện chơi, những thứ khác không cần nói tới.

Ma cờ bạc đi mấy bước, lại quay đầu hỏi Hàn Sâm:

- Cậu có chơi trò chơi trên internet hay không?

- Rất ít chơi.

Hàn Sâm vẫn luôn cố gắng sống sót, làm gì có thời giờ chơi trò chơi.

- Có một trò chơi tên là Thượng Đế Chi Thủ, cậu chơi thử xem, trò chơi kia có trợ giúp cậu luyện chiêu này đấy, có thể qua cửa, Tụ Trung Đao coi như nhập môn.

Ma cờ bạc nói xong lại chỉ tới thiết bị 3D trong phòng huấn luyện.

Hàn Sâm cảm thấy rất hứng thú với Tụ Trung Đao, bước tới thiết bị 3D tìm hiểu tin tức về trò chơi Thượng Đế Chi Thủ này, rất nhanh Hàn Sâm đã biết rõ vì sao ma cờ bạc lại đề nghị hắn chơi trò chơi này rồi.

Đây là một trò chơi 3D gõ, nhưng không chỉ sử dụng ngón tay để gõ, mà điểm gõ trải rộng cả bốn phía quanh cánh tay, phải phối hợp lợi dụng mỗi một cơ bắp trên cánh tay để gõ phím mới có thể thông qua kiểm tra, trò chơi này có yêu cầu rất cao đối với phản ứng và tính linh hoạt của cánh tay.

Bởi vì thiết kế độ khó những màn phía sau phi thường biến thái, cho nên trò chơi thường để phân đẳng cấp, trừ người mới học ra, có ba cấp được phân ra là Tiến Hóa Giả, Siêu Việt Giả và Bán Thần.

Dụng ý của việc phân cấp rất rõ ràng, ứng với ba đẳng cấp trong Tí Hộ Sở, chính là nói với người chơi trò chơi, ngươi có cấp bậc gì thì hãy chọn độ khó cấp đấy.

Đầu tiên Hàn Sâm lựa chọn độ khó cho người mới học, ma cờ bạc nói qua cửa, chắc là cửa có độ khó cho người mới học, còn ma cờ bạc đã chơi đến cấp bậc nào thì Hàn Sâm không thể biết được, ma cờ bạc cũng không nói.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã thấy rất hứng thú với trò chơi này, lúc mới bắt đầu còn có chút không lưu loát, nhưng sau khi dần dần thuần thục, cảm giác thoải mái gõ đập tốc độ cao này lại khiến người ta vô cùng thích thú.

- Nhanh, nhanh nữa, nhanh hơn…

Nếu đã bắt đầu trò chơi, liền sẽ khiến người ta không kìm lòng được muốn theo đuổi cảm giác vui thích khi gõ đập nhanh chóng.

Nhưng Hàn Sâm cũng không có quá nhiều thời gian để chơi trò chơi này, giải thi đấu võ đạo đã qua mấy vòng, Hàn Sâm gần như một đường không chút trở ngại lọt vào trận chung kết.

Cũng không biết phải nói vận khí của Hàn Sâm tốt hay xấu, Quyền ca và Thần Thiên Tử kia hắn đều không gặp, Thần Thiên Tử loại Quyền ca, Tần

Huyên lại loại Thần Thiên Tử, kết quả trong trận chung kết cuối cùng Hàn Sâm gặp phải Tần Huyên.

Kỳ thật Hàn Sâm muốn gặp được Thần Thiên Tử hơn, như vậy hắn mới có cơ hội giết chết Thần Thiên Tử, bình thường bên cạnh Thần Thiên Tử luôn có nhiều cao thủ, một chút cơ hội hắn cũng không có.

Chương 91: Đệ Nhất Cương Giáp

Trận chiến giữa Tệ thần và Tần Huyên, trên quan chiến đài gần như muốn vỡ tung, ít nhất cũng có mười mấy vạn người, cho dù là người trước kia không báo danh dự thi cũng đều tới.

Ngoại trừ việc đây là trận chung kết ra, thì nguyên nhân quan trọng nhất chính là lực hấp dẫn của Tệ thần và Tần Huyên.

Tần Huyên chính là truyền kỳ trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, là một cô gái nhưng lại có lực áp quần hùng liên tục vài năm đạt được danh hiệu đệ nhất trong giải thi đấu võ đạo, mặc dù không thể lấy được vinh quang là thập đại Thần Tử, tuy nhiên cô chắc chắn là No.1 ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, hơn nữa với mỹ mạo của cô ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, khiến cô là một tồn tại như thần, làm người khác vừa yêu vừa sợ lại vừa kính trọng.

Tệ thần gần đây mạnh mẽ quật khởi, cũng là một truyền kỳ, Tệ thần đột nhiên xuất hiện, từng việc từng việc đều hấp dẫn ánh mắt của mọi người, hơn nữa còn là một nhân vật cực kỳ gây tranh cãi.

Dù là đoạt thần huyết thú hồn của Thần Thiên Tử, hay chém giết La Thiên Dương, đều khiến hai chữ Tệ thần nhuộm dần một chút khí tức hắc ám.

Thế nhưng video quay lại cảnh vượt qua thông đạo người máy và huyết chiến với Kim Giác Tu La, lại khiến Hàn Sâm trở thành nhân vật cấp thần tượng được vạn chúng chú mục.

Khi truyền kỳ gặp phải truyền kỳ, ai cũng muốn biết kết cuối cùng ra sao, là Tần Huyên tiếp tục giữ vững phong thái nữ thần của cô, hay là Tệ thần một bước lên trời, trực tiếp trèo lên đỉnh ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, tất cả mọi người đều mong đợi cuộc chiến truyền kỳ này.

Khi Tần Huyên và Tệ thần gần như đồng thời đi vào sân, mọi sự chờ mong đều đạt tới đỉnh, tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

- Tệ thần, làm một giao dịch nhé?

Tần Huyên cũng không ra tay, chỉ yên lặng nhìn Hàn Sâm, trên mặt còn treo một nụ cười.

Khán giả thấy Tần Huyên lên tiếng nói chuyện, đều yên tĩnh trở lại, họ muốn biết rốt cuộc Tần Huyên muốn làm giao dịch gì với Tệ thần, hơn mười vạn ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm vào hai người trên đài.

- Giao dịch gì?

Vẻ mặt Hàn Sâm bất động, nhưng trong nội tâm lại có chút nghi hoặc, lúc này Tần Huyên lại muốn làm giao dịch gì với hắn? Chẳng lẽ là muốn thu mua hắn?

- Nếu như trận này anh thua, hãy gia nhập cương giáp đoàn của tôi, anh sẽ là phó đoàn trưởng, tương lai chờ tôi đi tới thế giới Tí Hộ Sở thứ hai, anh sẽ là đoàn trưởng cương giáp đoàn.

Hai mắt Tần Huyên sáng như trăng rằm, nở một nụ cười xinh đẹp nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều xôn xao, không ai ngờ được Tần Huyên lại nói như vậy, cương giáp đoàn không đơn giản chỉ là một đoàn thể, cương giáp đoàn còn đại biểu cho quân đội và Liên Minh.

Tần Huyên nói ra lời này, giống như đang mời Tệ thần trở thành người phát ngôn chính thức của Liên Minh ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, đây là chuyện vinh dự biết bao.

- Thật có lỗi, điều kiện này tôi không thể đáp ứng.

Thế nhưng vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người, Tệ thần lại lên tiếng cự tuyệt Tần Huyên.

- Vì sao?

Tần Huyên ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm, đoàn trưởng cương giáp đoàn, không biết có bao nhiêu người muốn leo lên vị trí này, đây giống như một cầu thang để tiến nhập vào cao tầng Liên Minh, thế mà Tệ thần lại không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

Người trên quan chiến đài đều cảm thấy Tệ thần điên rồi, tại sao có thể cự tuyệt chuyện tốt như vậy?

- Có hai nguyên nhân.

Hàn Sâm khẽ cười nói:

- Thứ nhất, cô không thắng được tôi.

Đáp án này khiến mọi người đều nao nao, nhưng Tần Huyên chỉ hỏi

- Còn nguyên nhân thứ hai?

- Tôi sẽ tiến vào thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở thứ hai sớm hơn cô, cho nên hảo ý của cô tôi chỉ có thể ghi nhận trong lòng.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Lời đáp này đủ ngông cuồng cũng rất hung hăng, Tần Huyên có được chỗ dựa cương giáp đoàn này, muốn đạt được gen dễ dàng hơn người bình thường rất nhiều, nhưng Tệ thần lại chỉ có một mình, vậy mà hắn nói mình có thể tiến vào thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở thứ hai sớm hơn Tần Huyên, lời này thực sự rất khí phách.

Thế nhưng không có ai cảm thấy Tệ thần nói lời này không đúng, không có ai cảm thấy nên phủ nhận, phản bác lại Tệ thần, tất cả đều cảm thấy cũng rất có khả năng này.

Tần Huyên cười nói:

- Được rồi, vậy tôi đổi một điều kiện, nếu như anh thua, nói cho tôi biết thân phận thực sự của anh.

Điều kiện này của Tần Huyên lập tức khiến người trên quan chiến đài hoan hô, bọn hắn đều rất muốn biết thân phận thật sự của Tệ thần, điều kiện này của Tần Huyên rất hợp tâm ý của bọn họ.

- Nếu như cô thua thì sao?

Hàn Sâm khàn khàn hỏi ngược lại.

- Anh có thể đưa ra điều kiện của mình.

Tần Huyên luôn mỉm cười trả lời, trên người cô tuôn ra sự tự tin mạnh mẽ, nhìn dáng vẻ kia, giống như cô ấy tuyệt đối sẽ không thua.

- Một tấm thẻ tư cách mua sắm cấp độ S ở Thánh Đường.

Hàn Sâm luôn nhớ mãi không quên với những Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật ở Thánh Đường, nhưng đáng tiếc hắn không có tiền, cho dù có tiền cũng không có tư cách mua sắm.

- Thành giao.

Tần Huyên không thèm nháy mắt đã trực tiếp đáp ứng, giống như một tấm thẻ tư cách mua sắm cấp độ S ở Thánh Đường căn bản không đáng gì.

- Vậy thì tới đi.

Hàn Sâm trực tiếp rút Tu La chiến đao ra, đối phó với Tần Huyên hắn không dám chủ quan, cho tới bây giờ, Tần Huyên vẫn là người có độ hoàn thành gen cao nhất trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, chỉ sợ cô ấy chỉ cần không tới mười điểm thần gen là sẽ đạt tới đại viên mãn.

Hàn Sâm chưa từng thấy Tần Huyên dốc toàn lực để chiến đấu, nhưng không phải hắn hoàn toàn không nắm chắc.

Ưu thế lớn nhất của Hàn Sâm là hắn hiểu Tần Huyên rất rõ, Tần Huyên có nằm mơ cũng sẽ không ngờ Tệ thần chính là Hàn Sâm, mà cô và Hàn Sâm

đã đánh với nhau không biết bao nhiêu lần, tuy đều là cô đơn phương chà đạp Hàn Sâm, Nhưng cũng vì vậy mà Hàn Sâm hiểu rõ rất nhiều thói quen chiến đấu của Tần Huyên.

Thế nhưng Tần Huyên lại hoàn toàn không biết gì về Tệ thần, đây chính là ưu thế lớn nhất của Hàn Sâm.

Bàn tay như ngọc của Tần Huyên giãn ra, một con bướm màu tím xinh đẹp bay múa trong lòng bàn tay của cô, biến thành một chiếc dao hăm màu tím nằm giữa bàn tay, nhẹ nhàng đứng đó giống như nữ thần trong gió.

Dao găm Độc Tâm Hồ Điệp cấp thần huyết, Hàn Sâm biết áo giáp thần huyết của mình dưới chiếc dao găm kia không thể bảo đảm an toàn của hắn.

Hàn Sâm đã từng thấy Tần Huyên sử dụng qua dao găm Độc Tâm Hồ Điệp, nhưng bởi vì dùng để chống lại Tử Vũ Lân Long khổng lồ, dao găm Độc Tâm Hồ Điệp cũng không có hiệu quả quá lớn, nhưng tình huống bây giờ không giống với lúc trước, nếu hắn thật bị đâm trúng, Hàn Sâm không biết mình có thể không chống đỡ độc tố trên chiếc dao này hay không.

Cho nên Hàn Sâm không có ý định cho Tần Huyên cơ hội, Tu La chiến đao trực tiếp dùng tư thế Nhịch Tâm Trảm chém tới, một đao bá đạo ác liệt giống như một tia chớp, lúc trước Hàn Sâm cũng dùng một đao này để chém giết La Thiên Dương biến thân thành thần huyết Kim Cương Đại Lực Viên.

Tần Huyên lại nhếch miệng mỉm cười, mũi chân điểm nhẹ, người như như cánh bướm nhẹ nhàng bay về sau, khiến một đao này của Hàn Sâm rơi vào khoảng không, đồng thời Độc Tâm Hồ Điệp trong tay mượn thế bắn về phía cổ họng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm không lùi mà tiến, mặc kệ Độc Tâm Hồ Điệp bắn tới cổ họng của mình, Tu La chiến đao lần nữa chém về phía Tần Huyên.

Ngọc đá cùng vỡ, nếu như Tần Huyên không né một đao kia, hắn sẽ chém Tần Huyên thành hai nửa, mà trên người hắn lại có áo giáp thần huyết hộ vệ, cho dù là dao găm thần huyết cũng chưa chắc có thể một kích lấy mạng hắn.

- Vô lại.

Tần Huyên mắng một tiếng, cả người giống như như bướm nhanh nhẹn nhích sang bên cạnh, nhẹ nhàng tránh được một đao của Hàn Sâm.

Chương 92: Nguyên Tử Phần Hạch Thuật

Tần Huyên vừa né sang một bên, trong lòng Hàn Sâm lập tức mừng rỡ, Tu La chiến đao trong tay đảo ngược, đao pháp hung ác chém về phía Tần Huyên, Nhịch Tâm Trảm được Hàn Sâm vận chuyển tới cực hạn, một đao lại một đao nhanh chóng chém về phía Tần Huyên, căn bản không cho Tần Huyên bất cứ cơ hội nào.

Hàn Sâm rất rõ ràng thân pháp của Tần Huyên rất tốt, hắn luyện Ác Quỷ Triền Thân lâu như vậy, coi như đã không tầm thường, nhưng trừ lần Tần Huyên khinh thường hắn nên không để ý kia, hắn đều rất khó có thể tiếp cận Tần Huyên.

Quả nhiên, Tần Huyên như một cánh bướm giữa bụi hoa, ung dung tránh khỏi thế đao của Hàn Sâm, thỉnh thoảng còn thuận thế phản kích lại, nhìn có vẻ vô cùng thong dong ưu nhã.

Những đối với Hàn Sâm mà nói cũng không đáng kể, hắn chính là không quan tâm một đao lại một đao chém về phía Tần Huyên, Nhịch Tâm Trảm lần lượt bị hắn nâng cao, đồng thời Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cũng được toàn lực vận chuyển, trong thân thể truyền tới cảm giác mát mẻ sảng khoái, sinh ra trong mỗi một tế bào.

Vẻ mặt Tần Huyên vẫn ung dung, lần lượt hóa giải tất cả thế công của Hàn Sâm, cô rất có lòng tin, mấy năm luôn ẩn nhẫn, cuối cùng đã nhập môn Nguyên Tử Phân Hạch Thuật, hơn nữa với độ hoàn thành gen và thú hồn hiện tại của cô, Tần Huyên rất có lòng tin năm nay mình có thể lọt vào danh

sách thập đại Thần Tử, thậm chí là tranh đoạt vị trí đệ nhất Thần Tử cũng không phải là chuyện không thể.

Nguyên Tử Phân Hạch Thuật là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật rất cao cấp, đối với các phương diện thân thể đều có tác dụng cường hóa rất mạnh, giống như tên của nó, Nguyên Tử Phân Hạch Thuật là một loại tân võ học cực kỳ cao thâm, có thể sinh ra công năng giống như nhiệt hạch phản ứng, năng lượng phóng xuất ra rất cường đại, có thể khiến tố chất thân thể tăng mạnh, đồng thời có được lực bền bỉ cường đại.

Một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật rất hoàn mỹ, chỉ là muốn nhập môn thật sự quá khó khăn, từ lúc Tần Huyên còn nhỏ dưới sự chỉ đạo của người nhà đã bắt đầu tu luyện Nguyên Tử Phân Hạch Thuật, tiến độ có thể nói là chậm đến mức biến thái, đến bây giờ thời gian đã qua hai mươi năm, mà mấy tháng trước cô mới có thể chính thức nhập môn.

Đúng, mới chỉ là nhập môn mà thôi, tuy dù mới chỉ nhập môn nhưng hiệu quả đạt được có thể nói là rất biến thái, khiến năng lực của cô tăng vọt về chất.

Hơn hai mươi năm khổ tu không hề uổng phí, nếu nhập môn được so sánh với cá chép hóa rồng, thì cô chính là cá chép trực tiếp biến thành Chân Long.

Trước kia Thần Thiên Tử vốn không kém cô bao nhiêu, năm nay cũng bị cô trực tiếp đánh bại, không phải Thần Thiên Tử không mạnh, mà là sau khi Nguyên Tử Phân Hạch Thuật nhập môn, Tần Huyên trở nên quá mạnh mẽ.

Tần Huyên tin tưởng mình nhất định có thể giành được vị trí cao nhất trong cuộc chiến Thần Tử, đương nhiên cũng thuyết phục được đối thủ Tệ thần trước mặt này.

Tần Huyên nghĩ thắng bại đã không phải là vấn đề, mà là phải thắng Tệ thần như thế nào, mới có thể khiến hắn tâm phục khẩu phục.

Đối với đao thế như cuồng phong bạo vũ kia, Tần Huyên cũng không thèm để ý, đao thế tuy mãnh liệt, nhưng lại không thể thương tổn tới cô, chỉ khiến

cô cảm thấy có chút khó chơi, cô vốn không muốn giết Tệ thần, đương nhiên cũng không muốn đồng quy vu tận cùng hắn.

- Anh thích tiến công, vậy thì để anh tiến công đến cùng là xong, cho anh dùng hết sức lực cuối cùng, đến lúc không còn lực huy động đao khí, mà mình dù bận vẫn ung dung, như thế sẽ khiến hắn tuyệt vọng không thôi.

Tần Huyên mỉm cười lại nhìn Hàn Sâm, thầm nghĩ:

- Chỉ cần trong lòng anh gieo xuống một hạt giống vô địch, về sau anh sẽ không phải là đối thủ của tôi nữa.

Tần Huyên có ý định khiến Hàn Sâm mệt mỏi suy sụp, Hàn Sâm dùng loại đao pháp này, tiêu hao thể lực cực lớn, đây chính là muốn nâng cao năng lực công kích thì phải hy sinh sự bền bỉ.

Mà Tần Huyên tu luyện Nguyên Tử Phân Hạch Thuật lực bền bỉ lại chính là một trong những ưu điểm lớn nhất của thuật này, có thể bền bỉ hơn xa lượng điện của nhà máy năng lượng nguyên tử.

Tần Huyên vừa né tránh đao thế của Hàn Sâm, vừa kiên nhẫn đợi Hàn Sâm mệt mỏi đến suy sụp.

Người trên khán đài của đã sớm xem đến mức nhiệt huyết sôi trào, đao pháp của Hàn Sâm nhanh mà tàn bạo, mà thân pháp của Tần Huyên lại phiêu dật tuyệt luân, động tác của hai người khiến mọi người không nhìn rõ cách xuất thủ và quỹ tích di động của bọn họ, người xem được cảnh này đều vô cùng thỏa mãn.

Mà trong mắt người bình thường, rõ ràng chỉ thấy Hàn Sâm đuổi theo Tần Huyên để chém, dường như là chiếm thượng phong tuyệt đối, ngoài sân thỉnh thoảng lại vang lên tiếng gào “Tệ thần”.

- Xem ra đệ nhất ở Cương Giáp Tí Hộ Sở năm nay rốt cục cũng đổi người rồi.

- Đó là đương nhiên, Tệ thần tuyệt đối vô địch.

- Ha ha, đàn ông mới là chúa tể của thế giới này, phụ nữ hãy run rẩy đi!

Dương Mạn Lệ lại bĩu môi khinh thường, dáng vẻ kia giống như đang khinh thường đám người phàm tục này.

Về phần Thần Thiên Tử lại càng thêm khinh thường, y đã khắc sâu cảm nhận hiện nay Tần Huyên đáng sợ tới cỡ nào, y cũng biết Nguyên Tử Phân Hạch Thuật, nếu như y muốn học cũng có cơ hội lấy được tới tay, nhưng thuật này thật sự rất khó luyện, cho có thiên phú tuyệt hảo, không có hai mươi năm thì không thể nhập môn được, tuy biết Nguyên Tử Phân Hạch Thuật mạnh, nhưng người dám luyện thuật này thực sự không có mấy người.

Ai cũng không muốn dùng hai mươi năm thời gian quý giá nhất để vùi đầu vào một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật không biết có thể luyện thành hay không, nếu như thất bại thì một chút cơ hội bắt đầu lại cũng không có, đến lúc đó luyện thêm Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật khác cũng quá muộn rồi.

Thần Thiên Tử cũng không đủ can đảm để luyện Nguyên Tử Phân Hạch Thuật, lúc này thấy Tần Huyên đã nhập môn, hơn nữa hiệu quả cường đại như thế, trong nội tâm không khỏi có chút hối hận.

- Thiên Tử ca, dường như Tần Huyên có chút không ổn, một mực bị Kim Tệ đè ép.

Một thanh niên đi theo Thần Thiên Tử lăn lộn khẩn trương nói.

Thần Thiên Tử khinh miệt nhếch miệng:

- Cậu biết cái gì, Tần Huyên đã nhập môn Nguyên Tử Phân Hạch Thuật, có thể nói là đã vào thế bất bại, đừng nhìn hiện tại Kim Tệ chém hoan, rất nhanh hắn sẽ không còn sức lực, đến lúc đó ngay cả đao cũng không cầm lên được, nhất định sẽ thua rất khó coi.

- Thì ra là thế, Thiên Tử ca đúng là kiến thức uyên bác.

Thanh niên kia vội vàng tâng bốc.

Thế nhưng bên cạnh lại có một thiếu niên nói:

- Không hiểu thì đừng nói mò, chẳng lẽ ngay cả một chút thường thức mà các anh cũng không có sao? Sức lực của đàn ông thường lớn hơn phụ nữ, nhất định là Tần Huyên mất sức trước.

Thần Thiên Tử vốn muốn nổi giận mắng, nhưng khi nhìn tới thiếu niên vừa nói chuyện kia lại nao nao, người vừa nói chuyện này Hàn Sâm cũng quen biết, là người được gọi là A Khánh thiếu gia, còn có mấy người A Nguyên cũng ở đây.

- Hóa ra là Khánh thiếu, Nguyên thiếu.

Thần Thiên Tử cười khan hai tiếng, giải thích nói:

- Đàn ông và phụ nữ đúng là có chút khác biệt, nhưng trước mặt độ hoàn thành gen cùng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, thì một chút chênh lệch kia lại thành không có ý nghĩa, lực bền bỉ của Kim Tệ nhất định sẽ kém xa Tần Huyên đã luyện thành Nguyên Tử Phân Hạch Thuật, tôi thấy không quá nửa giờ, Kim Tệ sẽ không còn sức để vung đao nữa.

- Sao tôi lại không nhìn ra?

A Khánh lại không phục nói:

- Cha tôi chỉ nói cho tôi biết, phụ nữ không bằng đàn ông, tôi thấy Tệ thần nhất định sẽ thắng, người phụ nữ kia khẳng định sẽ không được.

Thần Thiên Tử tỏ vẻ đã tính trước cười cười:

- Khánh thiếu, nhiều lời vô ích, chúng ta cứ chờ nửa giờ nữa, đến lúc đó cậu sẽ biết rõ ai đúng ai sai thôi.

Chương 93: Ai Lâu Hơn?

Thế nhưng sau nửa giờ, sắc mặt Thần Thiên Tử đã có chút cứng đờ, Hàn Sâm vẫn có vẻ sinh long hoạt hổ vung đao chém mạnh, không có vẻ gì là đao pháp trở nên chậm.

- Thần Thiên Tử, không phải anh nói Tệ thần sau nửa giờ sẽ không còn sức sao? Tôi đã nói rồi, đàn ông sao có thể mất sức trước phụ nữ được, cha tôi nói không sai, đàn ông luôn mạnh hơn phụ nữ.

Khánh thiếu đắc ý nói.

A Nguyên nhìn Thần Thiên Tử đen mặt lại, chỉ cười cười không nói chuyện.

Trong nội tâm Thần Thiên Tử vô cùng biệt khuất, dựa theo lẽ thường, Hàn Sâm khẳng định không trụ được nửa giờ, tốc độ đao pháp nhanh như vậy, ở thế giới thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở có mấy người có thể kiên trì được nửa giờ chứ, chỉ sợ đến lúc đó cánh tay sẽ bị phế bỏ.

- Khụ khụ, xem ra Kim Tệ cũng luyện qua một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đặc thù để nâng cao sức chịu đựng, nhưng cho dù như thế, cũng không thể kiên trì được một giờ, đợi tiếp nửa giờ, hắn khẳng định sẽ không được.

Thần Thiên Tử muốn lấy lại một chút mặt mũi của mình.

- Thần Thiên Tử, một người đàn ông như anh, sao lại luôn nâng cao uy phong của phụ nữ thế, cha tôi nói, đàn ông mới là mạnh nhất, tôi thấy Tệ thần kia đủ mạnh, tuyệt đối mạnh hơn người phụ nữ kia, anh quá không có mắt nhìn rồi.

Khánh thiếu hiển nhiên không đồng ý với lời nói của Thần Thiên Tử.

Thần Thiên Tử buồn bực thiếu chút nữa đã thổ huyết, tỏ vẻ lạnh nhạt nói:

- Khánh thiếu nếu không tin, cứ tiếp tục xem đi, đợi thêm nửa giờ nữa sẽ biết rõ ai nói đúng thôi, tôi chỉ nói sự thật.

- Còn cần phải xem sao? Tệ thần khẳng định không có vấn đề, ngay cả Kim Giác Tu La kia cũng thua dưới tay hắn, lần này lại không đánh được một người phụ nữ ư?

Khánh thiếu lại tỏ vẻ sùng bái nói ra.

Thần Thiên Tử không lên tiếng, thầm nghĩ mình không nên nói nhảm với tên trẻ trâu não tàn này, đợi lát nữa y sẽ biết cái gì gọi là ánh mắt đàn ông.

Thế nhưng thêm nửa giờ nữa trôi qua rồi, Tệ thần trên sàn đấu vẫn có vẻ sinh long hoạt hổ, không có chút dấu hiệu gì của việc xuống sức cả, điều này khiến vẻ mặt Thần Thiên Tử tựa như vừa ăn hết một con ruồi vậy.

Khánh thiếu lại vô cùng cao hứng vỗ vỗ bả vai Thần Thiên Tử:

- Thiên Tử, tôi đã nói rồi, cha tôi nói không sai, đàn ông sao có thể thua kém phụ nữ được, thua kém một người phụ nữ còn được xem là đàn ông sao? Tệ thần nhất định sẽ thắng, lúc này đã một giờ rồi, không phải là một chút việc cũng không có sao. Tôi thấy không lâu nữa, người phụ nữ kia sẽ bị chém bay, sau này anh cần học một ít cách nhìn người như tôi này, thân là một người đàn ông không thể lúc nào cũng giúp một người phụ nữ nói chuyện được.

Thần Thiên Tử buồn bực đến mức muốn thổ huyết, không thèm nói chuyện nữa, dứt khoát xem như không nghe được lời Khánh thiếu nói.

- Đúng rồi, Thiên Tử, sao anh lại không lọt vào chung kết, anh thua người nào? Không phải là bại bởi Tệ thần chứ?

Nhưng Khánh thiếu lại chẳng có chút giác ngộ nào, cứ luôn miệng nói chuyện với Thần Thiên Tử.

- Tôi làm sao có thể bại bởi tên tiểu tử kia được.

Thần Thiên Tử lập tức lạnh giọng nói.

- Vậy anh thua ai?

Khánh thiếu lại hỏi một câu.

Thần Thiên Tử lập tức có cảm giác mất mặt, trên mặt đỏ bừng giống như bị thiêu đốt, y chính là thua bởi người phụ nữ trên sân đấu kia, lúc này sao có thể nói ra trước mặt Khánh thiếu được.

Biết Thần Thiên Tử bại bởi Tần Huyên, Nguyên thiếu thiếu chút nữa đã không nhịn được bật cười, lôi kéo tên A Khánh thần kinh thô kia, trầm mặt mắng hai câu:

- Rốt cuộc là cậu đến đây để nói nhảm hay đến để xem so tài?

- Đương nhiên là xem so tài nhưng cũng phải thảo luận mới thú vị chứ.

Khánh thiếu phản bác.

- Cậu thì thú vị rồi, Thần Thiên Tử sắp bị cậu khiến cho tức đến mức thổ huyết đấy.

Nguyên thiếu nhìn nhìn vẻ mặt Thần Thiên Tử cứng ngắc, thầm nghĩ trong lòng.

Thần Thiên Tử vừa uất ức vừa thấy kì quái:

- Kim Tệ sử dụng đao pháp mãnh liệt như vậy, làm sao có thể bảo trì thời gian dài mà thể lực vẫn không giảm, chẳng lẽ hắn cũng luyện thành Nguyên Tử Phân Hạch Thuật?

Không chỉ có Thần Thiên Tử nghi hoặc, lúc này Tần Huyên trên đài cũng cảm giác có chút không đúng, Tệ thần dùng đao pháp mạnh mẽ như vậy, thời gian kiên trì đã vượt qua dự tính của cô, khiến cô cũng cảm thấy nghi ngờ.

Chiến đấu trong cường độ cao như thế, ngay cả cô cũng bắt đầu cảm thấy thể lực có chút tiêu hao, Tệ thần lại vẫn không có vẻ suy sụp gì, giống như một động cơ mãi không biết mệt mỏi, không ngừng dùng đao pháp với tốc độ cao, giống như mãi mãi không có điểm dừng, khiến nội tâm Tần Huyên sinh ra cảm giác vô lực.

- Không được, không thể tiếp tục như vậy, khẳng định là hắn cũng đã luyện thành một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào đó để tăng cường sức chịu đựng, nếu tiếp tục kéo dài, nói không chừng cuối cùng mệt mỏi ngã xuống trước chính là mình.

Tần Huyên cắn răng một cái, sau khi lại tránh thoát một đao, cô thu dao găm Độc Tâm Hồ Điệp lại, trên người đồng thời phát ra hai tia sáng, biến thành hai thú hồn.

Một thú hồn chính là hoàng kim sư biến dị mà cô thường dùng, sau khi dung hợp lại với cô, trực tiếp khiến cô biến thành hoàng kim sư hùng tráng.

Mà một thú hồn khác lại một đoàn chất lỏng màu xanh lam trong suốt, chất lỏng kia bắn thẳng vào trong cơ thể Tần Huyên lúc này đã hóa thành hoàng kim sư biến dị, trong cơ thể hoàng kim sư biến dị tuôn ra một tia sáng màu xanh da trời, hoàng kim sư biến dị lập tức biến thành màu vàng xanh, mà hình thể cũng lớn thêm một vòng, nhìn vô cùng uy vũ hùng tráng, khí thế hết sức kinh người.

- Đó là Thủy Tinh Linh cấp thần huyết, thế mà Tần Huyên lại lấy được thú hồn của nó!

Thần Thiên Tử giật mình nhìn Tần Huyên trên sân đấu, y biết rất rõ thần huyết Thủy Tinh Linh kinh khủng đến cỡ nào, đó là một loại dị sinh vật có thể phụ thể trên người rất quỷ dị, sau khi phụ thể có thể khiến kí chủ trở lên vô cùng cường đại, có thể khiến sinh vật biến dị trở thành tồn tại kinh khủng hơn cả sinh vật thần huyết bình thường.

Lúc đó Thần Thiên Tử đi cùng Tần Huyên để giết thần huyết Thủy Tinh Linh, nhưng một kích cuối cùng là Tần Huyên giết chết, y cũng không biết Tần Huyên lại đạt được thần huyết thú hồn Thủy Tinh Linh, hơn nữa năng lực thú hồn thần huyết Thủy Tinh Linh, có vẻ cũng giống Thủy Tinh Linh.

Có thêm thú hồn thần huyết Thủy Tinh Linh gia trì, hoàng kim sư biến dị đã cường đại như sinh vật thần huyết, hơn nữa Tần Huyên còn luyện thành Nguyên Tử Phân Hạch Thuật, kế tiếp Tần Huyên có thể bạo xuất ra lực lượng, quả thực sẽ không thể tưởng tượng nổi.

- Thế mà Tần Huyên lại cường đại tới mức này, xem ra năm nay cô ấy có hi vọng lọt vào Top 3 thập đại Thần Tử rồi.

Thần Thiên Tử thầm kinh hãi.

Hàn Sâm thật sự hiểu rất rõ Tần Huyên , hắn nhìn thoáng qua thần sắc Tần Huyên cũng cảm giác có chỗ không đúng, trong nháy mắt khi Tần Huyên biến thân, hắn đã nhanh chóng thu hồi thế công, trực tiếp triệu hồi ra hai cánh, vỗ cánh phóng lên trời.

Tất cả mọi người đều ngẩn người, ngay cả Tần Huyên cũng ngơ ngác tại chỗ, không có ai nghĩ tới, Tệ thần khi nãy còn bá khí mười phần, thế công như trường giang đại hải, giống như muốn đồng quy vu tận cùng địch nhân, trong nháy mắt khi Tần Huyên biến thân lại trực tiếp vỗ vỗ cánh bỏ chạy, ngay cả một tia chần chừ cũng không có, dứt khoát bỏ chạy.

Tần Huyên biến thân thành công ngơ ngác đứng tại chỗ đó, uy lực hai lần biến thân vô cùng cường đại, cho dù đối phương biến thân thành thần huyết thú hồn, cô cũng có lòng tin có thể hoàn toàn áp chế Tệ thần.

Hơn nữa cô sử dụng biến thân trong khi khí thế của Hàn Sâm đang cường thịnh, chính là vì sợ Hàn Sâm không đấu tiếp, dù sao cô cũng không có đôi cánh thần huyết, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất để chấm dứt chiến đấu, không để cho Hàn Sâm bất cứ cơ hội nào.

Thế nhưng dù tính toán như thế nào thì lúc này cô cũng không ngờ được, cô còn chưa kịp phát lực, một giây trước Tệ thần còn vô cùng hung lại trực tiếp vỗ cánh chạy, quả thực chạy còn nhanh hơn thỏ.

Tần Huyên cảm thấy vô cùng xấu hổ, biến thân của cô dù mãnh liệt, nhưng lại không thể bay được, hơn nữa cô biến thân thành hình thái sư tử, cũng đã mất đi năng lực sử dụng binh khí, cho dù cô muốn bắn Hàn Sâm cũng không được.

Chương 94: Thắng Làm Vua

Hàn Sâm bay trên không, triệu hồi ra Huyết Cứ Thương biến dị, giống như xiên cá hung hăng đâm xuống Tần Huyên ở phía dưới.

Tần Huyên biến thành hoàng kim sư vươn móng vuốt, hung hăng vỗ tới Huyết Cứ Thương biến dị, lập tức khiến Huyết Cứ Thương biến dị to như cánh tay bị đập cong cong giống như trăng lưỡi liềm, bắn sang một bên.

Cũng may là Huyết Cứ Thương biến dị có tính bền dẻo, bằng không một trảo này đập xuống đã khiến nó gãy nát.

Hàn Sâm thu hồi lại Huyết Cứ Thương biến dị, một mực bay trên không nhìn xuống Tần Huyên, không có ý định tiếp tục ra tay nữa, cũng không có động tác muốn bay xuống.

Mọi người đồng thời hiểu ra, Tệ thần muốn tiêu hao thời gian biến thân của Tần Huyên, dung hợp biến thân sẽ tạo ra gánh nặng cho thân thể, cho dù là Tần Huyên cũng không thể luôn duy trì trạng thái biến thân, nếu không sẽ tạo thành tổn thương rất lớn cho thân thể.

- Quá vô sỉ!

- Thế này mà là đàn ông à?

- Mày biết cái gì, đây gọi là chiến thuật.

- Có bản lĩnh mày cũng bay lên đi.

Trên khán đài lập tức rối loạn, có người ủng hộ Tệ thần, lại có ủng hộ Tần Huyên.

Tần Huyên căn bản không thể đụng tới Hàn Sâm, vội vàng giải trừ biến thân, nhưng khi cô mới vừa giải trừ biến thân, Hàn Sâm đã bay xuống dưới, Tu La chiến đao trong tay trực tiếp chém tới Tần Huyên.

Từ trước tới nay Tần Huyên đã gặp không ít cường địch, nhưng chưa lần nào buồn bực như hôm nay, chỉ cần cô vừa biến thân, Hàn Sâm sẽ lập tức bay lên không trung, đợi cô vừa giải trừ biến thân, Hàn Sâm lại vọt xuống, thực sự khiến cô có lực mà không sử dụng được, vô cùng khó chịu.

- Ha ha, Tệ thần thật trâu bò, địch tiến ta lùi, địch lui ta tiến, đây gọi là đánh du kích đúng không?

- Chưa từng thấy kiểu bắt nạt người như vậy, Tần Huyên tức đến sắp khóc rồi.

-“Vô sỉ bại hoại, đàn ông sao có thể hèn như vậy!

Hàn Sâm cũng không để ý nhiều như vậy, có thể thắng mới là đạo lý, nếu như có thể tham gia Thần Chiến, lọt vào top thập đại Thần Tử sẽ được ban thưởng thần huyết thú hồn, nếu muốn thắng đương nhiên phải liều mạng.

Trong lòng Tần Huyên vô cùng buồn bực, không ngờ Tệ thần lại không biết xấu hổ như vậy, khiến một thân lực lượng cường đại của cô không thể thi triển, hiện tại cô chỉ có thể thầm cảm thấy may mắn vì Tệ thần không am hiểu sử dụng cung tiễn, nếu không cô cũng chỉ có thể bị động chịu đánh, khi đó nhất định sẽ thảm hại hơn.

- Tệ thần, đường đường là một nam tử hán, có dám chính diện đánh với tôi một trận hay không?

Tần Huyên muốn sử dụng phép khích tướng.

Đáng tiếc Hàn Sâm không thèm để ý tới, chỉ lạnh nhạt nói:

- Cô cũng là quân nhân, chẳng lẻ không hiểu đạo lý kẻ thắng làm vua? Cho dù hôm nay tôi để cô thắng, chờ khi cô tham gia Thần Chiến, gặp được người cũng có năng lực bay trên không, chẳng lẽ cô cũng muốn người khác buông tha năng lực này, tự dâng tới trước mặt cô nhận lấy cái chết sao?

Tần Huyên nao nao, những người trên khán đài nói Hàn Sâm vô sỉ cũng nhỏ giọng xuống.

Thật ra bọn họ đã sớm nghĩ đến đạo lý này, trước kia trong thập đại Thần Tử cũng có người có năng lực bay trên không, hơn nữa còn không chỉ có một người, Tần Huyên không có năng lực bay trên không đúng là một nhược điểm rất lớn, cho dù hôm nay thắng, đến lúc tham gia Thần Chiến vẫn sẽ có người lợi dụng nhược điểm này.

Rất nhiều người ủng hộ Tần Huyên không khỏi trầm mặc, Tần Huyên chỉ đành cười khổ nói:

- Được rồi, tôi nhận thua, không cần tiếp tục nữa.

Tần Huyên biết mình có một nhược điểm trí mạng như vậy, nhưng không ngờ Tệ thần lại thật sự vô lại như vậy, nếu đã không có khả năng chiến thắng, so với chuyện chật vật chống đỡ cùng hắn đến cùng, không bằng dứt khoát tiêu sái nhận thua.

Hiện tại Tần Huyên có chút hối hận chính mình không chịu luyện tập cung tiễn thuật, nếu không với lực lượng của cô, phối hợp thêm thú hồn cung tiễn cao cấp, chưa chắc không thể đánh bại Tệ thần.

- Thẻ cấp độ S của Thánh Đường tự anh đến cương giáp đoàn mà lấy.

Tần Huyên nói xong đã nhanh chóng rời khỏi sàn đấu, Hàn Sâm lập tức trở thành quán quân cuộc tranh tài võ đạo năm nay ở Cương Giáp Tí Hộ Sở

Hàn Sâm chiến thắng khiến nhiều người tranh cãi, có rất nhiều người chỉ trích Tệ thần thắng không vẻ vang, nhưng Hàn Sâm chả thèm quan tâm, có cơ hội lọt vào Top 10 đạt được thần huyết thú hồn, hắn sẽ không thèm quan tâm tới hư danh.

Tuy Tần Huyên tiêu sái rời đi, nhưng vẫn bố trí một cái bẫy cho Hàn Sâm, nếu Hàn Sâm dám tới cương giáp đoàn lấy thẻ cấp S của Thánh Đường, ai biết người phụ nữ này có thể xuống tay với hắn hay không, nói không chừng đã sớm bố trí xong bẫy chờ hắn rồi.

Hàn Sâm thật sự hiểu Tần Huyên rất rõ, Tần Huyên bị thua khẳng định sẽ không chịu phục, nếu không hoàn toàn chắc chắn, Hàn Sâm cũng không dám tới cương giáp đoàn lấy thẻ cấp S Thánh Đường mà Tần Huyên thua hắn.

Giải thi đấu võ đạo trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đã hoàn toàn chấm dứt, những người tiến vào Top 100 đều có thể lưu danh trên Võ Đạo Bi ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, trên bảng này, Hàn Sâm lưu lại hai chữ Kim Tệ, để người khác biết hắn không phải là Tệ thần.

Mặc dù rất nhiều người xem xong mới biết được là Tệ chứ không phải Tệ (Dịch: giống giống từ đồng nghĩa, B thần = Tệ thần), nhưng đại đa số người

vẫn gọi là Tệ thần, một phen tâm huyết của Hàn Sâm xem như đã uổng phí.

Tất cả những người đạt danh hiệu đệ nhất ở các Tí Hộ Sở mười ngày sau sẽ tham gia Thần Chiến, đến lúc đó mọi người ở thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở thứ nhất đều có thể xem quyết đấu trên võ đạo tràng Thần Chiến, người lọt vào danh sách thập đại Thần Tử sẽ có cơ hội được ban thưởng thần huyết thú hồn, còn có phong hào thập đại Thần Tử.

Nếu là lần thứ hai hoặc đã nhiều lần tiến vào Top 10 thì sẽ không được ban thưởng thần huyết thú hồn nữa, mà là sẽ cường hóa thần huyết thú hồn lần đầu được thưởng.

Nếu như có thể trở thành thập đại Thần Tử, có thể trực tiếp trở thành đại minh tinh, vô số người đại diện và công ty sẽ vung tiền muốn ký kết với người đó.

Đáng tiếc thập đại Thần Tử thường có rất nhiều người ở thế giới cao cấp, bình thường đều phải đợi tới những người này thăng đến Thần Chi Tí Hộ Sở thứ hai, mới có nhân vật mới xuất hiện.

Hàn Sâm không có hứng thú với việc làm đại minh tinh, nhưng không lấy được thần huyết thú hồn tới tay thì không thể.

Trong truyền thuyết kể lại rằng từng có người trở thành thập đại Thần Tử ngẫu nhiên có dđược thần huyết thú hồn mỹ nữ nhân loại, có phú hào ra giá hơn 10 ức muốn thu mua, thậm chí còn dùng cả tinh tế chiến hạm tới trao đổi, kết quả cuối cùng thế nào thì không có ai biết, nhưng chưa có ai từng thấy thú hồn mỹ nữ đó, cũng không biết là bị kẻ có tiền nào thu mua.

Hàn Sâm cũng hy vọng có thể ngẫu nhiên chọn được thần huyết thú hồn mỹ nữ để hưởng thụ cảm giác giàu sau một đêm, nhưng trước đó hắn phải có năng lực lọt vào top thập đại Thần Tử mới được.

Khoảng cách tới ngày diễn ra Thần Chiến chỉ còn lại mười ngày, muốn đi tới một nơi xa săn giết dị sinh vật để gia tăng gen của mình thì không kịp rồi, Hàn Sâm dứt khoát dùng mười ngày này để đến tại trạm chuyên chở huấn luyện.

Thiết bị trọng lực thực sự là dụng cụ huấn luyện rất tốt, có trợ giúp rất lớn đối với Hàn Sâm, có thể giúp thân thể Hàn Sâm đạt đến trạng thái cực hạn, lại tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật sẽ có hiệu quả làm chơi ăn thật.

Sau đó lại hoàn thành một số hạng mục huấn luyện mà Dương Mạn Lệ giao phó, thời gian còn lại cuối cùng, Hàn Sâm đều dùng để chơi trò chơi Thượng Đế Chi Thủ.

Nhưng Hàn Sâm đã lầm một việc, hắn cho rằng ma cờ bạc nói qua màn, là phải qua màn hết các cấp trong trò chơi, trên thực tế qua màn mà ma cờ bạc nói chỉ là qua màn với độ khó cho người mới mà thôi.

Cho nên Hàn Sâm chơi có cảm giác rất tốn sức, hắn luyện lâu như vậy, đều không thể xông qua màn với độ khó cho người mới, chứ đừng nói tới ba màn có độ khó phía sau.

- Trò chơi này yêu cầu quá cao với độ linh hoạt của toàn bộ cánh tay và cơ bắp, độ chính xác của khớp xương và lực lượng, nếu như sử dụng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật có lẽ sẽ có thể đề cao thành tích.

Hàn Sâm thử một chút, quả nhiên giống như hắn nghĩ, thành tích được đề cao hơn, trong thời gian mười ngày này, đến giữa ngày thứ sáu, cuối cùng hắn cũng thông qua được màn có độ khó cho người mới.

Hàn Sâm còn đang cảm thấy ảo não vì dưới tình huống mình đang sử dụng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà vẫn phải dùng thời gian lâu như vậy mới qua cửa thấp nhất này, nhưng nếu để ma cờ bạc biết hắn đã qua cửa có độ khó cho người mới, chắc cái cằm y sẽ rơi xuống mặt đất mất thôi.

Chương 95: Độ Khó Tiến Hóa Giả Cấp 3

Bởi vì một chút hiểu lầm nên Hàn Sâm tiếp tục cố gắng khiêu chiến cửa có độ khó Tiến Hóa Giả trong trò Thượng Đế Chi Thủ, thế nhưng cho dù có sử dụng thêm Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật thì tiến độ vẫn vô cùng chậm chạp.

Dương Mạn Lệ coi như thoả mãn đối với biểu hiện gần đây của Hàn Sâm, nhiệm vụ huấn luyện mà cô giao phó, Hàn Sâm đều hoàn thành, số liệu thiết bị trọng lực huấn luyện cũng bình thường, cô nghĩ rằng Hàn Sâm không sử

dụng sơ hở để sửa chữa số liệu, nhưng cô không biết Hàn Sâm luôn gia tăng số liệu trọng lực, mới khiến số liệu kiểm tra của hắn bình thường.

Thời gian đã đến gần nửa đêm, trong phòng huấn luyện chỉ còn Hàn Sâm vẫn đang chơi Thượng Đế Chi Thủ, hắn phát hiện trò chơi này thật sự đặc biệt thích hợp với hắn.

Sau khi tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hắn có năng lực khống chế rất mạnh về xương cốt thân thể và cơ bắp, độ mềm dẻo của thân thể lại vô cùng cao, mà trò chơi này lại dễ dàng tăng năng lực phản ứng và tính linh hoạt của hắn, chuyện này có trợ giúp rất lớn với chuyện hắn luyện Tụ Trung Đao.

Kỳ thật không chỉ là Tụ Trung Đao, chỉ cần là thao tác cần dùng hai tay, đều sẽ có trợ giúp rất lớn.

Tần Huyên từ Thần Chi Tí Hộ Sở đi ra, vốn là muốn tìm Dương Mạn Lệ để thương nghị một số việc, nhưng Dương Mạn Lệ lại hiếm thấy không có ở trạm chuyên chở, khiến Tần Huyên mất công chạy một lần.

Khi Tần Huyên đi ngang qua, thấy đèn trong phòng huấn luyện còn sáng, biết vẫn có người ở bên trong, cô hiếu kỳ đi vào xem xét, lại nhìn thấy Hàn Sâm ở bên trong đang chơi Thượng Đế Chi Thủ.

Trên mặt Tần Huyên lập tức lộ ra vẻ hoài niệm, lúc trước khi cô tới trường quân đội cũng thường chơi Thượng Đế Chi Thủ, hơn nữa còn dốc không ít công phu đấy.

Tuy Liên Minh đã sớm tiến vào thời đại dùng trí tuệ nhân tạo điều khiển, nhưng khi điều khiển chiến giáp, vẫn còn cần dùng tay để điều khiển, mà trong chiến tranh liên tinh cầu, thao tác chiến giáp là trụ cột nhất, dù sao cũng không có khả năng trực tiếp dùng vũ khí cỡ lớn để phá hủy tinh cầu, nếu làm như vậy cho dù đánh thắng cũng không đạt được bất kỳ chỗ tốt nào.

Binh sĩ có năng lực linh hoạt thao tác chiến giáp sẽ đưa đến tác dụng vô cùng quan trọng.

Tất cả các trường quân đội đều huấn luyện điều khiển chiến giáp, đây cũng là năng lực trụ cột nhất của binh sĩ, mà Thượng Đế Chi Thủ chính là hạng mục huấn luyện để tăng tốc độ tay, năng lực khống chế và hiệu quả thao tác tốt nhất.

Tần Huyên khi đó còn đạt được vị trí thứ ba trong cuộc so tài Thượng Đế Chi Thủ nội bộ của trường quân đội, cũng được coi là nhân vật phong vân trong trường học.

Tần Huyên cảm giác mình nên truyền thụ một ít kinh nghiệm cho Hàn Sâm, dù sao cũng là cô chọn trúng Hàn Sâm, có thể giúp năng lực Hàn Sâm tăng lên, cô đương nhiên sẽ không keo kiệt.

- Để tôi xem cậu đã luyện tới trình độ nào rồi.

Tần Huyên đến gần muốn xem Hàn Sâm luyện tập, vừa rồi khoảng cách giữa cô và Hàn Sâm hơi xa, nên chỉ thấy Hàn Sâm không ngừng thất bại, vì thể cô mới có suy nghĩ muốn truyền thụ kinh nghiệm.

Nhưng sau khi Tần Huyên đi vào, lập tức cảm giác có điểm gì là lạ, các quang điểm xuất hiện bốn phía Hàn Sâm có tốc độ quá nhanh, cho nên mới khiến Hàn Sâm không ngừng phạm sai lầm.

- Rốt cuộc hắn chọn độ khó cấp mấy?

Tần Huyên nhìn số liệu thiết lập trên màn hình.

- Độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba?

Tần Huyên lập tức không nhịn được nhíu mày, cảm thấy Hàn Sâm đã mơ tưởng quá xa vời rồi, độ khó Tiến Hóa Giả vốn chính là chuẩn bị cho nhân loại cấp Tiến Hóa Giả, mặc dù nói nhân loại chưa tiến hóa cũng có thể đạt tới trình độ của Tiến Hóa Giả, nhưng thật sự lại quá khó khăn.

Cho dù là Tần Huyên, thì hiện tại cũng chỉ miễn cưỡng có thể hoàn thành độ khó cấp hai Tiến Hóa Giả, đây đã vô cùng khó làm được.

Cấp độ này đối với một người chưa tiến hóa mà nói đã vô cùng đáng quý, dù sao đây vốn là độ khó không dành cho người chưa tiến hóa.

Thế nhưng Hàn Sâm lại đang chơi độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba, đây không phải mơ tưởng xa vời thì là gì?

- Còn chưa học đi đã muốn học chạy, gia hỏa này ba ngày không giáo huấn đã muốn làm bậy.

Tần Huyên không gọi Hàn Sâm, chỉ nhìn Hàn Sâm không ngừng phạm sai lầm rồi chơi lại, muốn đợi sau khi hắn từ bỏ mới cẩn thận cho hắn một bài học.

Thế nhưng Tần Huyên đứng xem trong chốc lát, sắc mặt dần dần trở nên có chút ngưng trọng, sau đó lại từ ngưng trọng biến thành kinh ngạc, tiếp theo lại từ kinh ngạc biến thành khiếp sợ.

Hàn Sâm đúng là liên tiếp thất bại, nhưng sau mỗi lần thất bại, tỉ lệ mắc sai lầm của Hàn Sâm lại không ngừng giảm bớt, hơn nữa tốc độ giảm bớt vô cùng kinh người.

Tần Huyên đã từng dốc rất nhiều công sức cho Thượng Đế Chi Thủ nên cô biết rất rõ, trong trò chơi này nếu đã đến cực hạn của bản thân mình, lại muốn tiến thêm một bước sẽ phi thường khó khăn, cho dù khổ luyện mấy tháng cũng chưa chắc có thể tăng lên một chút xíu.

Không theo kịp chính là không theo kịp, dù có luyện nhiều hơn nữa vẫn sẽ không theo kịp, bởi vì cực hạn của bạn chính là chỗ này, tỉ lệ sai lầm sẽ chỉ tăng lên chứ không thể giảm bớt, trừ phi năng lực của bạn lại có đột phá lần nữa, nếu không căn bản không thể thông qua luyện tập để tăng cường thành tích được, nếu có thì hiệu quả cũng cực kỳ nhỏ.

Công dụng lớn nhất của Thượng Đế Chi Thủ là khai thác tiềm lực, giúp người ta có thể đạt tới cực hạn của mình, nhưng muốn thực lực tăng lên thì không thể chỉ dựa vào trò chơi này được.

Hiện tại trạng thái của Hàn Sâm như vậy, chỉ có thể chứng minh một chuyện, đó chính là Tiến Hóa Giả cấp ba còn không phải cực hạn của hắn, cho nên hắn mới có thể không ngừng giảm bớt tỉ lệ sai lầm, rồi không ngừng tiến bộ.

- Tiến Hóa Giả cấp ba còn không phải cực hạn của hắn, thiên phú của hắn ở phương diện này thật sự mạnh như vậy sao?

Tần Huyên mặc dù thấy được tiềm lực rất lớn trên người Hàn Sâm, nhưng cũng không ngờ ở phương diện này hắn lại có thiên phú mạnh đến vậy.

Độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba, năm đó vị học trưởng lấy được vị trí thứ nhất trong trận đấu giữa các trường học quân đội Liên Minh, cũng chỉ đạt đến cấp độ này, lúc ấy vị học trưởng kia đã lọt vào Top 10 cuộc thi điều khiển chiến giáp giữa các trường quân đội toàn Liên Minh, dùng thao tác nhanh và chính xác để nổi tiếng, được gọi là "Trừu Phong Thủ".

Hàn Sâm cũng chỉ tự mình luyện một chút, không có huấn luyện chuyên nghiệp mà lại đạt đến độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba, chuyện này thực sự khiến Tần Huyên quá kinh hãi.

- Hắn có thể hoàn thành độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba không?

Tần Huyên đứng ở một bên, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm đang chuyên chú khiêu chiến độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba.

Hàn Sâm hoàn toàn không biết Tần Huyên đã đến, hiện tại lực chú ý của hắn đều tập trung đập những quang điểm xuất hiện bốn phía, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đã vận chuyển tới cực hạn.

- Nhanh hơn nữa, mình còn có thể nhanh hơn!

Hai tay Hàn Sâm không ngừng làm ra các động tác giống như độc xà vặn vẹo quỷ dị nhanh như chớp, lợi dụng ngón tay và tất cả cơ bắp trên cánh tay, nhanh chóng gõ đến các nơi đột nhiên xuất hiện quang điểm.

Sau khi hoàn thành độ khó cấp hai Tiến Hóa Giả, Hàn Sâm đã thất bại không biết bao nhiêu lần, thời gian dần trôi qua hắn cũng dần thích ứng với độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba, có cảm giác càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, hắn có một cảm giác, mình nhất định có thể vượt qua độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba này.

Chương 96: Thiên Phú Đáng Sợ

Tần Huyên có cảm giác vô cùng ngạt thở, nhìn hai tay điên cuồng đập của Hàn Sâm, ngay cả hô hấp cũng muốn dừng lại.

Màn chơi có độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba đã qua một nửa, Hàn Sâm vẫn chưa mắc sai lầm gì, hai tay của Hàn Sâm giống như phật nghìn tay bình thường bởi vì động tác quá nhanh mà lưu lại tàn ảnh, Tần Huyên nhìn mà có chút ngây người.

Tuy cửa này còn chưa hoàn thành, nhưng Tần Huyên đã hoàn toàn có thể xác định, Hàn Sâm quả thật có tiềm lực vượt qua màn có độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba, cô đứng ở đây nhìn lâu như vậy nên biết đây tuyệt đối không phải may mắn, Hàn Sâm thực sự đang nhanh chóng tiến bộ.

- Độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba… đây chính là độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba đấy!

Tần Huyên đột nhiên có chút vui mừng, thậm chí là còn sinh ra một chút tự tán thưởng.

Là cô phát hiện ra Hàn Sâm, còn kiên trì muốn hắn gia nhập tiểu phân đội của mình, mà bây giờ Hàn Sâm đang chứng minh tiềm lự của hắn, chứng tỏ quyết định của cô vô cùng anh minh.

Một người chưa tiến hóa lại có thể vượt qua độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba của trò Thượng Đế Chi Thủ, Tần Huyên có thể tưởng tượng được năng lực điều khiển hai tay của hắn sẽ cường đại đến mức nào, chỉ cần hắn chính thức học xong cách điều khiển chiến giáp, như vậy hắn nhất định sẽ trở thành tồn tại tung hoành khắp nơi.

- Năng lực như vậy mà lại chỉ là một tay súng bắn tỉa hoặc xạ thủ, đúng là có chút đáng tiếc.

Trong nội tâm Tần Huyên thoáng dao động, năng lực như vậy thích hợp làm một người điều khiển chiến giáp trên chiến trường hơn, chứ không phải

một xạ thủ trốn trong bóng tối.

Nhưng cô lại nghĩ đến tính cách cẩn thận chặt chẽ của Hàn Sâm, Tần Huyên lại nhanh chóng buông tha ý nghĩ này, hắn thực sự không thích hợp chiến đấu cận thân.

Nhưng phát hiện ra chuyện này vẫn khiến Tần Huyên cảm thấy mừng rỡ, cho dù không thể thao tác chiến giáp cận chiến, nhưng Hàn Sâm có năng lực như vậy, hoàn toàn có thể điều khiển chiến giáp có vũ khí xạ kích viễn trình, không có ai thích hợp hơn hắn cả.

Keng!

Một tiếng thông báo đã cắt đứt suy nghĩ Tần Huyên, đó là tiếng thông báo nhắc nhở, mà tiếng thông báo này cũng không hề khiến Tần Huyên giật mình, bởi vì cô đã sớm xác định Hàn Sâm có năng lực thông qua độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba.

Nhưng nhìn hình ảnh qua cửa này, Tần Huyên lại càng cảm thấy Hàn Sâm có tiềm lực đáng sợ, đồng thời cũng càng kiên định với quyết tâm của mình.

- Người này, mình chắc chắn phải có được.

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm lần nữa mở ra kiểm tra độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba, trong mắt xuất hiện tia lửa nóng.

Ngay cả Tần Huyên cũng nghĩ không đến, lại có một ngày cô chờ mong tên gia hỏa lúc trước lần đầu tiên đi vào thế giới Tí Hộ Sở tưởng mình là dị sinh vật mà chọc mông.

- Tiến Hóa Giả cấp ba đấy, nếu như gen của hắn lại hoàn thiện hơn một chút, chờ sau khi hắn trở thành Tiến Hóa Giả, hắn sẽ trở thành nhân vật đáng sợ đến mức nào đây?

Trong nội tâm Tần Huyên có chút hưng phấn, yên lặng nhìn Hàn Sâm luyện tập rất lâu, sau đó mới lặng lẽ rời khỏi phòng huấn luyện.

- Có lẽ nên gia tăng nội dung luyện tập lên rồi.

Khóe môi Tần Huyên hơi nhếch thành một đường cong, lộ ra một nụ cười nếu như Hàn Sâm nhìn thấy sẽ run rẩy không thôi.

Thời gian mười ngày trôi qua rất nhanh, trình độ của Hàn Sâm ngừng lại ở độ khó Tiến Hóa Giả cấp ba, thời gian quá ngắn, hắn không thể thông qua kiểm tra độ khó Tiến Hóa Giả cấp bốn.

Một màn được chia thành mười cấp, loại trình độ này của Hàn Sâm đối với một người chưa tiến hóa mà nói, đã thập phần biến thái rồi.

Không ngừng luyện tập Thượng Đế Chi Thủ, không chỉ có thể tu luyện Tụ Trung Đao, còn khiến tốc độ xuất đao Nhịch Tâm Trảm của hắn trôi chảy hơn, đây là do tố chất thân thể tăng lên, mang tới rất nhiều chỗ tốt.

Khoảng cách tới khi Thần Chiến bắt đầu chỉ còn một ngày.

- Cuối cùng Thần Chiến đã tới, nhất định phải nghĩ biện pháp lọt vào Top 10 mới được.

Hàn Sâm đã xem không ít tư liệu Thần Chiến các năm trước, cảm giác mình sẽ có cơ hội lọt vào Top 10.

Không phải nói thực lực của hắn vô địch, mà là vì năm nay có mấy cường giả trong thập đại Thần Tử đã thăng cấp đi tới thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở thứ hai, nên sẽ bớt đi rất nhiều đối thủ cạnh tranh cường đại.

Hàn Sâm nghiên cứu thật lâu, hiện nay đối thủ lớn nhất của hắn rất có thể là Đường Chân Lưu và một gia hỏa tên là Lâm Phong.

Đường Chân Lưu thì không cần nói, là khách quen trong thập đại Thần Tử, xếp thứ năm trong thập đại Thần Tử, năm nay bên trong Top 5 đã có ba người đã đi tới thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở thứ hai, còn một người chưa đi, chính là một người chỉ kém Lâm Bắc Phong một chữ, trong top 5 xếp hàng thứ hai Lâm Phong.

Không hề nghi ngờ, năm nay hai người kia tuyệt đối là cường địch.

Hắn xem qua rất nhiều tin tức mà người xem Thần Chiến trên thế giới đưa ra, tin tức nói hai người đều là nhân vật phi thường khó dây dưa.

Kinh nghiệm chiến đấu cao, trên người lại có nhiều thú hồn cao cấp, vừa rồi lại được ban thưởng thần huyết thú hồn, hơn nữa với trình độ gen phát triển một năm qua, sức chiến đấu khẳng định càng biến thái hơn.

Hàn Sâm đã từng gặp Đường Chân Lưu, tuy khi chơi trò chơi thì Hàn Sâm đã hành hạ y, nhưng dù sao trò chơi kia chỉ dựa vào năng lực phản ứng và tâm lý chiến, trong chiến đấu chân chính lại không thể toàn bộ nhờ vào phản ứng được, chỉ dựa vào những thú hồn cao cấp kia của Đường Chân Lưu cũng đủ khiến Hàn Sâm nhức đầu.

- Tại sao hai tên này không đi tới thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở thứ hai nhỉ?

Hàn Sâm càng xem càng cảm thấy đau đầu, không nói tới trình độ chiến đấu của bọn họ cao tới thế nào, chỉ cần nhắc tới thú hồn cao cấp đã đủ dọa người rồi.

- Hi vọng không đụng phải bọn họ quá sớm, nếu không cho dù thắng cũng là thắng thảm, lúc sau chiến đấu với những người khác sẽ phải chịu thiệt.

Hàn Sâm cầu nguyện mình không cần gặp phải Đường Chân Lưu và Lâm Phong quá sớm.

Dù sao chỉ cần lọt vào Top 10 đã có thể được ban thưởng thần huyết thú hồn ngẫu nhiên, tốt xấu đều phải xem vận khí, Hàn Sâm cũng không nghĩ đến lấy vị trí thứ nhất, chỉ cần lọt vào Top 10 là tốt rồi.

Hàn Sâm cũng biết tự mình hiểu lấy, thời gian hắn tiến vào thế giới Tí Hộ Sở quá ngắn, cho dù có vận khí tốt, cũng không thể so sánh với mấy người Đường Chân Lưu, Lâm Phong đã qua mấy lần Thần Chiến đều tiến vào Top 10, hơn nữa còn sắp max thần gen nữa.

Hàn Sâm đang tự tính khả năng mình tiến vào Top 10, đột nhiên nghe thấy máy truyền tin vang lên, nhìn thoáng qua là một mã số xa lạ.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, không biết lúc này rồi mà ai lại tìm mình, đợi máy truyền tin kêu một lúc lâu hắn mới lựa chọn nhận.

Vượt ngoài dự liệu của Hàn Sâm, hình ảnh xuất hiện lại là Đường Chân Lưu.

- Huynh đệ, có phải rất bất ngờ hay không?

Đường Chân Lưu nhìn Hàn Sâm cười thầm.

- Có chút ngoài ý muốn, có chuyện gì không?

Hàn Sâm gật đầu nói.

- Muốn tìm cậu giúp một việc.

Đường Chân Lưu nói ra.

- Trước tiên anh phải nói xem là việc gì, tôi chỉ là dân chúng quèn, chưa chắc đã có thể giúp được anh.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Chắc chắn là cậu giúp được, chuyện này không phải cậu thì không ai khác làm được, nhưng cậu yên tâm, Đường Chân Lưu tôi sẽ không để cậu hỗ trợ không công, về phần thù lao tùy cậu tính.

Đường Chân Lưu nói.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

- Nói chuyện thế này không nói rõ ràng được, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện, bây giờ cậu có ở nhà không? Tôi tới đón cậu.

Đường Chân Lưu có chút nóng nảy nói.

- Không cần, anh nói địa chỉ đi, tôi sẽ đi tìm.

Hàn Sâm rất kỳ quái, ngày mai sẽ diễn ra Thần Chiến, bây giờ Đường Chân Lưu không chuẩn bị, còn chạy đến tìm mình làm gì?

- Chẳng lẽ là có quan hệ tới Thần Chiến?

Trong nội tâm Hàn Sâm thầm đoán, cảm thấy cần phải mau mau đến gặp Đường Chân Lưu xem y muốn giở trò quỷ gì, biết đâu lại có thể tìm hiểu ra tình báo.

Chương 97: Phương Thức Ra Tay Giống Nhau

Sau khi Hàn Sâm đi đến địa chỉ mà Đường Chân Lưu nói, mới phát hiện Phương Cảnh Kỳ cũng ở đây, Đường Chân Lưu rất là nhiệt tình mời Hàn Sâm vào phòng khách.

Sau khi đi vào phòng khách, Hàn Sâm thấy trên salon phòng khách còn có một chàng trai trẻ đang ngồi, người này rất an tĩnh ngồi im một chỗ, thấy Hàn Sâm đi vào, cũng chỉ bình tĩnh nhìn Hàn Sâm mà không nói gì.

- Đường thiếu, không biết anh tới tìm tôi có chuyện gì?

Hàn Sâm trực tiếp hỏi.

- Huynh đệ, trước tiên cậu xem cái này đi.

Đường Chân Lưu không trả lời Hàn Sâm, trước tiên mở một đoạn video.

Tình cảnh là một sàn đánh lộn, một người đàn ông mặc trang phục chiến đấu bị một đám người đeo mặt nạ vây ở giữa, chỉ là trong nháy mắt nhìn thấy người đàn ông kia, mặc dù chỉ là tin tức hình ảnh, cũng không phải người thật xuất hiên trước mặt Hàn Sâm, nhưng vẫn khiến nội tâm Hàn Sâm rùng mình.

Sau đó video bắt đầu, người đàn ông kia một mình đấu cả đám người, trong vòng vây bắt đầu biểu diễn một màn sát nhân hoa lệ.

Thực sự là biểu diễn giết người, video dài tổng cộng một phút hai mươi ba giây, trong tay người đàn ông mặc trang phục chiến đấu chỉ cầm một chiếc dao găm, y đã giết ba mươi bốn người, tất cả đều một đao bị mất mạng, không có ai may mắn thoát khỏi, không có ai trúng một đao của y còn có thể đứng lên.

Người đàn ông kia giống như tử thần, lạnh nhạt lấy mạng người khác như vậy.

- Người này rất giống cậu.

Sau khi Đường Chân Lưu phát xong video, nhìn xem Hàn Sâm nói.

- Không phải tôi.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

- Dĩ nhiên không phải cậu, nhưng cách ra tay của hai người rất giống nhau, trước khi ra tay không có bất kỳ dấu hiệu gì, thậm chí còn không cảm giác được một tia nguy hiểm nào, nhưng khi ra tay lại vừa nhanh vừa độc, nắm giữ thời cơ vừa đúng, có cách tính toán chính xác, hai người đều am hiểu cách giết người.

Đường Chân Lưu nhìn Hàn Sâm nói.

Tuy Đường Chân Lưu chưa từng chính thức giao thủ với Hàn Sâm, nhưng Đường Chân Lưu dù sao cũng là Đường Chân Lưu, trong trò chơi lần trước kia, Đường Chân Lưu đã thấy rất nhiều chuyện.

- Vậy thì thế nào?

Hàn Sâm cau mày nói.

- Người này tên là Y Đông Mộc, là cháu trai cường giả cấp Bán Thần, nghị viên thượng nghị viện, năm nay y đại diện cho Sa Hoàng Tí Hộ Sở, nói cách khác, y là đối thủ của tôi.

Đường Chân Lưu giải thích vài câu.

- Anh muốn tôi làm gì? Đánh một trận với y? Đánh y thành tàn phế, khiến cho y không thể tham gia Thần Chiến? Thật xin lỗi, tôi không có năng lực như vậy.

Hàn Sâm giang hai tay nói.

- Dĩ nhiên không phải, nói thế nào thì y cũng là cháu trai của Y nghị viên, đừng nói là cậu, cho dù là chúng ta cũng không thể tùy tiện đến gần y. Muốn ám sát y càng không có khả năng, trong Liên Minh, dù y ở đâu, bên cạnh đều sẽ có rất nhiều cao thủ ngoài sáng hoặc trong tối bảo hộ.

Đường Chân Lưu nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Chúng tôi mời cậu tới, chính là muốn để cậu bắt chước chiêu thuật của Y Đông Mộc, cùng chúng tôi luyện tập, nói thật, tôi thật sự không có tự tin mình có thể ngăn cản cách ra tay quỷ dị của y, mà cậu có thể giúp chúng tôi quen với phương thức ra tay như vậy.

- Làm thế tôi sẽ được gì?

Hàn Sâm không cự tuyệt, nhìn Đường Chân Lưu hỏi.

Đường Chân Lưu trầm ngâm một chút, khóe miệng giật giật nhưng lại không thể nói thành lời.

Bọn họ yêu cầu Hàn Sâm làm vậy, chẳng khác nào là để Hàn Sâm dạy bọn họ cách đối phó với hắn, cái giá này thật sự khó nói, nếu như đổi lại là người có quyền thế, bọn họ căn bản sẽ không mở miệng đề nghị việc này, đó chẳng khác gì là muốn khiêu khích.

- Cậu có yêu cầu gì, chỉ cần chúng tôi có năng lực, nhất định hết sức thỏa mãn cậu.

Phương Cảnh Kỳ mở miệng nói ra.

- Một tấm thẻ cấp độ S của Thánh Đường.

Hàn Sâm trầm ngâm một chút rồi nói.

- Thành giao.

Đường Chân Lưu sảng khoái đồng ý khiến Hàn Sâm có cảm giác mình đã chịu thiệt rồi, có lẽ nên đòi hai tấm thẻ cấp độ S của Thánh Đường thì hơn.

Nhưng từ trước đến nay Hàn Sâm luôn là một người có chừng mực, một tấm thẻ cấp độ S của Thánh Đường đã có giá trị liên thành, mà hắn làm chuyện này kỳ thật cũng có thể nói là đang giúp chính mình, bởi vì hắn cũng có khả năng sẽ gặp phải Y Đông Mộc.

- Có một chuyện tôi phải nói rõ ràng trước, tôi xuất thủ kém hơn Y Đông Mộc sẽ rất nhiều, cho dù các anh có thể ngăn cản tôi, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được Y Đông Mộc.

Hàn Sâm nói.

- Chuyện này thì tôi hiểu, ở đây có một số hình ảnh Y Đông Mộc xuất thủ, trước nhìn tiên cậu xem kỹ một chút, xem hết rồi chúng ta bắt đầu, thời gian không nhiều lắm, chúng tôi chỉ có thể hi vọng trong trận đầu không sẽ đụng phải Y Đông Mộc, như vậy chúng tôi mới có nhiều thời gian hơn để luyện tập.

Đường Chân Lưu nói xong lại ngồi xuống ghế salon bên cạnh chàng trai trẻ để Hàn Sâm tự xem tư liệu về Y Đông Mộc.

Hàn Sâm lần lượt xem từng đoạn video, hiển nhiên những video này không phải quay chụp chính quy, Hàn Sâm thầm nghĩ mình đi một chuyến này thật sự đúng rồi, nếu như hắn không biết chút tin tức nào mà gặp phải Y Đông Mộc, có lẽ sẽ chết rất khó coi.

Hai người đều có cách ra tay tương tự, chỉ có điều Hàn Sâm là tự mình luyện ra, còn Y Đông Mộc lại có danh sư chỉ điểm, cho nên so sánh về chi tiết, tỉ mĩ thì Y Đông Mộc tốt hơn Hàn Sâm nhiều, kỹ xảo lại càng thêm lợi hại, tố chất thân thể cũng mạnh hơn Hàn Sâm không ít.

Về phương diện thú hồn, Hàn Sâm có thể khẳng định, Y Đông Mộc tuyệt đối sẽ không chênh lệch với hắn, cháu trai cường giả cấp Bán Thần, người

nọ lại là nghị viên của thượng nghị viện, dù Y Đông Mộc đi tới Tí Hộ Sở nào, Y nghị viên cũng sẽ có biện pháp giúp y có được rất nhiều thứ tốt.

Tuy thời gian rất gấp bách, nhưng Đường Chân Lưu và Phương Cảnh Kỳ, còn có chàng trai an tĩnh kia đều không thúc giục Hàn Sâm, mặc kệ Hàn Sâm xem kỹ những đoạn video kia.

Hàn Sâm có đôi khi sẽ xem đi xem lại một chi tiết, càng xem càng cảm thấy có thu hoạch cực lớn, năng lực giống nhau, hắn lại học được rất nhiều từ trên người Y Đông Mộc, những video này đối với Hàn Sâm mà nói, thậm chí còn quý giá hơn so với một tấm thẻ cấp độ S của Thánh Đường.

Trong thời gian không đến bốn tiếng, Hàn Sâm có cảm giác giống như mình đã được thoát thai hoán cốt.

Nhưng sau khi hoàn toàn hiểu được Y Đông Mộc, Hàn Sâm lại ngoài ý muốn phát hiện, phương thức ra tay của Y Đông Mộc nhìn thì có vẻ kinh khủng, nhưng thật ra vẫn có sơ hở nhỏ, mà chút sơ hở nhỏ này chỉ có người thực sự hiểu cách thức ra tay này mới có thể nhận ra.

Một lát sau Đường Chân Lưu không nhịn được muốn mở miệng hỏi Hàn Sâm, nhưng lại bị chàng trai an tĩnh kia ngăn cản, đợi Hàn Sâm xem hết những đoạn video kia, thời gian đã đến tối, mặt trời cũng xuống núi.

- Chúng ta bắt đầu đi.

Hàn Sâm đứng dậy nói.

- Được, để tôi thử nhìn một chút, cậu có thể có mấy phần của Y Đông Mộc.

Đường Chân Lưu mang Hàn Sâm đi vào phòng chiến đấu trong biệt thự.

Rất nhanh trong tay Hàn Sâm đã có thêm một con dao găm, giống Y Đông Mộc như đúc, nhưng loại dao này không có lưỡi, hơn nữa còn có lò xo, sẽ không thương tổn người.

Với phương thức ra tay của Y Đông Mộc và Hàn Sâm, ra tay nhất định phải dốc hết toàn lực, nếu như không xuất ra toàn bộ uy lực, nói thật là đám Đường Chân Lưu sợ rằng mình sẽ bị Hàn Sâm đâm phải.

- Bắt đầu đi.

Đường Chân Lưu nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, cũng không kéo dãn khoảng cách với Hàn Sâm, bọn họ muốn luyện như đang chiến đấu với Y Đông Mộc, phải ngăn cản Y Đông Mộc ra tay như thế nào.

Chương 98: Người Thú Vị

Hàn Sâm đến gần Đường Chân Lưu, lật tay nắm lấy dao găm, cách cầm dao găm cũng mô phỏng theo Y Đông Mộc.

Khi khoảng cách tới Đường Chân Lưu chỉ còn không tới hai thước, Hàn Sâm đột nhiên vung dao găm, dùng một góc độ không thể tưởng tượng được đâm về phía Đường Chân Lưu.

Phương Cảnh Kỳ nhìn thấy thế sắc mặt đại biến, hai mắt chàng trai trẻ an tĩnh kia hơi sáng lên, mà Đường Chân Lưu lại sợ đến toát mồ hôi lạnh, muốn dùng đao trong tay để ngăn cản đã không còn kịp, chỉ có thể nghiêng người đi, tuy nhiên y vẫn bị Hàn Sâm đâm dao vào eo.

- CMN, cậu ra tay so với Y Đông Mộc cũng không kém bao nhiêu đi?

Đường Chân Lưu trợn mắt nhìn Hàn Sâm kêu lên.

Phương Cảnh Kỳ cũng có vẻ mặt cổ quái nhìn Hàn Sâm, ánh mắt chàng trai trẻ yên tĩnh kia cũng nhìn tay của Hàn Sâm.

Chính Hàn Sâm cũng ngây ra một lúc, những ngày này hắn điên cuồng tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, còn luyện tập hai tay trong Thượng Đế Chi Thủ, hiện tại tốc độ xuất thủ của hắn đã nhanh hơn trước kia rồi.

Khi nãy còn xem cách Y Đông Mộc ra tay, hắn lại có lĩnh ngộ mới, lúc này sử dụng đến, thậm chí ngay cả chính Hàn Sâm cũng không nghĩ tới, bây giờ mình ra tay lại lại có uy lực như vậy.

- Ha ha, xem ra là trời giúp Đường Chân Lưu tôi, cho cậu làm người bồi luyện, cho dù thật sự gặp phải Y Đông Mộc cũng không có cần quá sợ hãi.

Không đợi Hàn Sâm trả lời, Đường Chân Lưu cũng đã cười ha hả.

Cả một buổi tối, Hàn Sâm cùng đám Đường Chân Lưu đều không ngủ, bọn họ không ngừng luyện tập, nhưng trên thực tế cùng Hàn Sâm luyện cũng chỉ có Đường Chân Lưu, Phương Cảnh Kỳ không tham gia Thần Chiến, mà chàng trai trẻ an tĩnh kia chỉ ngồi bên cạnh xem, cũng không có ý muốn ra tay.

Luyện cả một buổi tối, Đường Chân Lưu chỉ cần bị Hàn Sâm áp sát trong phạm vi một xích (0,33m), thì không lần nào có thể ngăn cản được Hàn Sâm, y không luyện ra được cách chống cự như thế nào, trái lại Hàn Sâm càng ra tay càng quỷ dị.

- CMN, không luyện nữa, căn bản không ngăn được, chẳng lẽ là trời muốn diệt Đường Chân Lưu tôi?

Đường Chân Lưu xem thời gian đã không còn sớm, cũng sắp phải đi tới Tí Hộ Sở tham gia Thần Chiến, lại luyện tiếp cũng không có ý nghĩa nữa, đặt mông co quắp ngồi xuống salon, buồn bực nói.

- Cậu có thể ứng phó với Y Đông Mộc rồi.

Chàng trai trẻ vẫn một mực yên tĩnh ngồi kia đột nhiên mở miệng nói.

- Lão Lâm, nói thế là có ý gì?

Đường Chân Lưu thoáng cái đã ngồi thẳng người, trừng to mắt nhìn vào chàng trai trẻ an tĩnh kia hỏi.

- Y Đông Mộc không bằng hắn, cậu trốn không thoát dao găm của hắn, nhưng có thể chống lại Y Đông Mộc, tuy cậu không trốn thoát, nhưng cũng có thể tránh chỗ yếu hại, Y Đông Mộc chém một đao không giết chết được cậu. Nếu như vận khí của cậu không quá kém, hôm nay không gặp phải Y Đông Mộc, vậy cậu luyện thêm vài ngày liền có thể ngăn cản được y.

Chàng trai yên tĩnh vừa nói xong, Đường Chân Lưu và Phương Cảnh Kỳ đều hoảng sợ nhìn về phía Hàn Sâm.

Bọn họ đều hiểu rất rõ chàng trai yên tĩnh này, y lại đánh giá Hàn Sâm cao như thế, lại nói Y Đông Mộc không bằng Hàn Sâm, chuyện này thực sự vượt quá dự liêu của bọn họ, thậm chí có thể nói là khiến bọn họ khiếp sợ.

Với xuất thân của Hàn Sâm không bằng Y Đông Mộc, tuổi của Y Đông Mộc có lẽ còn lớn hơn Hàn Sâm một chút, thế mà chàng trai yên tĩnh lại nói Y Đông Mộc còn kém hơn Hàn Sâm, bọn họ làm sao không kinh hãi được.

Nếu như lời này là người khác nói, bọn họ nhất định sẽ xì mũi coi thường, nhưng bọn họ hiểu rất rõ chàng trai yên tĩnh này, lời y nói sẽ không sai, dù sao y chính là Lâm Phong đấy, nếu như một năm trước không phải bởi vì Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Lâm Phong gặp phải bình cảnh, hơn nữa còn tiến vào Tí Hộ Sở muộn hơn đám người kia hai năm, vậy vị trí đệ nhất năm trước đã là của y rồi.

- Các anh không cần dùng ánh mắt này nhìn hắn, tôi chỉ nói là trên cách thức ra tay này Y Đông Mộc không bằng hắn, nhưng các phương diện tổng hợp tố chất thân thể, Y Đông Mộc vẫn mạnh hơn hắn không ít.

Lâm Phong cười cười, đi đến trước mặt Hàn Sâm, giơ bàn tay nói:

- Tôi là Lâm Phong, rất hân hạnh được biết cậu…cậu là một người thú vị.

- Hàn Sâm, tôi cũng rất hân hạnh làm quen với anh.

Hàn Sâm cũng giơ tay ra bắt lấy tay Lâm Phong một chút, khẽ cười nói.

- Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta tắm qua rồi đi tới Tí Hộ Sở thôi.

Đường Chân Lưu cắt đứt trao đổi ánh mắt giữa Hàn Sâm và Lâm Phong, lại nói với Hàn Sâm:

- Ở nhà Lão Tứ có truyền tống khí, đợi lát nữa cậu cùng chúng tôi đi tới thế giới Tí Hộ Sở chứ?

- Không cần, tôi không tham gia Thần Chiến, sẽ không tới tham gia náo nhiệt.

Hàn Sâm uyển chuyển cự tuyệt Đường Chân Lưu rồi nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Hàn Sâm rời khỏi biệt thự, Đường Chân Lưu hỏi Lâm Phong:

- Hắn thật sự lợi hại như vậy?

- So với cậu tưởng tượng còn lợi hại hơn, nếu như hắn có xuất thân như Y Đông Mộc, có thể đã lợi hại gấp trăm lần y, Y Đông Mộc chẳng qua chỉ có kỹ xảo cao, bề ngoài giống mà thần thái không giống. Xuất thân của hắn ảnh hưởng tới trình độ phát triển của hắn, nhưng sau vài năm nữa, hắn tuyệt đối sẽ trở thành một kẻ phi thường đáng sợ.

Lâm Phong nói ra

- Có thể được Lão Lâm ca ngợi như vậy, xem ra người này thật không tệ.

Phương Cảnh Kỳ chắt lưỡi nói.

- Nếu như đợi thêm vài năm, anh so với hắn thì thế nào?

Đường Chân Lưu đột nhiên hứng thú hỏi Lâm Phong.

- Ở Thần Chi Tí Hộ Sở thứ nhất, tôi đã vô địch.

Ngữ khí Lâm Phong lạnh nhạt, vẻ tự tin mạnh mẽ của y dù làm cách nào cũng không che giấu được.

Lần nay thu hoạch của Hàn Sâm rất lớn, không chỉ đạt được một tấm thẻ cấp độ S của Thánh Đường từ tay Đường Chân Lưu, mà năng lực mạnh nhất của hắn còn tăng trên diện rộng, như Lâm Phong đã nói, phương thức hắn ra tay còn đáng sợ hơn cả Y Đông Mộc.

Thế nhưng dù ra tay lợi hại thế nào, vẫn phải đến gần mới được, nhưng muốn đến gần cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hắn và Đường Chân Lưu luyện tập, Đường Chân Lưu trực tiếp để hắn đến gần, nhưng chiến đấu sinh tử chân chính, Đường Chân Lưu sao có thể cho hắn cơ hội tiếp cận gần như thế được.

Cho nên nói Hàn Sâm và Y Đông Mộc chỉ là luyện thuật ám sát, tốt nhất vẫn chỉ nên âm thầm đánh lén.

Y Đông Mộc luyện được một loại thân pháp quỷ dị, cho nên cho dù chính diện đối đầu y cũng rất dễ dàng đến gần người khác, nhưng Hàn Sâm hắn lại không luyện qua thân pháp cao cấp như vậy, muốn áp sát người khác sẽ không dễ dàng như thế.

Thân pháp kia là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, có kỹ xảo đặc thù, Hàn Sâm vốn không am hiểu thân pháp, cho dù muốn bắt chước cũng không bắt chước được, hơn nữa có bắt chước cũng vô dụng, không thể xuất ra tinh túy, bản thân phải tự đi học một môn thân pháp lợi hại mới được.

- Có lẽ mình cần cân nhắc đổi lấy một môn thân pháp.

Hàn Sâm sờ sờ tấm thẻ Thánh Đường cấp độ S trong túi áo kia.

Nhưng bây giờ hắn lại không có thời gian đi đổi, hơn nữa giờ có đổi cũng không thể lập tức luyện thành, Hàn Sâm trực tiếp tới trạm chuyên chở, sau đó tiến vào Tí Hộ Sở, hóa thân thành Kim Tệ tiến về võ đạo tràng.

Trên võ đạo trường đã xuất hiện một tấm Thần Bi, so với Võ Đạo Bi trên luận võ tràng bình thường còn đồ sộ hơn gấp trăm lần, toàn thân hiện ra thần quang, được mọi người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở chăm chú nhìn vào, Hàn Sâm đi về phía Thần Bi kia, nháy mắt đã lập tức xuất hiện trong một tòa võ đạo trường cực lớn.

Mà tất cả Thần Bi trên võ đạo tràng của các Tí Hộ Sở, lúc này cũng có thể thấy trên võ đạo tràng cực lớn kia, nhóm cường giả đến từ các Tí Hộ Sở thứ nhất đang dần xuyên qua Thần Bi đi vào.

Chương 99: Một Đao Trảm Thần Tử

Sau khi Hàn Sâm tiến vào võ đạo tràng Thần Chiến, mới biết được người ở Liên Minh có nhiều như vậy, Thần Chi Tí Hộ Sở thứ nhất lại rộng lớn vô biên như thế.

Cho dù mỗi Tí Hộ Sở đều không chệnh lệch nhiều so với Cương Giáp Tí Hộ Sở, đều có khoảng mười vạn người, mỗi người trên tòa võ đạo tràng cực lớn này đều là người dành được danh hiệu đệ nhất ở Tí Hộ Sở bọn họ.

Còn trên khán đài quanh võ đạo tràng cực lớn kia, chỗ nào cũng có người ngồi đầy, nhìn nhân số này có lẽ đã vượt qua mười vạn, quả là một con số khiến người ta đau đầu.

Từ khi nhân loại tiến vào thời đại vũ trụ, sinh sống ở rất nhiều tinh cầu, không ngừng sinh sôi, chủng tộc nhân loại thời nay quá khổng lồ, hiện tại ở trong vũ trụ có thể tranh phong cùng nhân loại, cũng chỉ có Tu La tộc mà thôi.

Trong những người đạt danh hiệu đệ nhất Tí Hộ Sở, ngoại trừ thập đại Thần Tử năm trước, người thu hút chú ý nhất chính là Hàn Sâm có danh “Tệ thần”.

Đoạn video quay cảnh Hàn Sâm huyết chiến với Kim Giác Tu La thật sự quá hot, truyền thông còn trắng trợn đưa tin, cho nên về cơ bản chỉ cần là người trong Liên Minh, rất ít người không biết hai chữ “Tệ thần”.

Rất nhiều người đều tò mò nhìn Hàn Sâm, bọn họ luôn tràn ngập tò mò về Tệ thần.

Nhưng cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, video quay Hàn Sâm đại chiến cùng Kim Giác Tu bọn họ đều đã xem qua, hình ảnh và tình tiết thực sự rung động, nhưng nói đến thực lực, kỳ thật khi đó Tệ thần cũng không quá mạnh.

Ngoại trừ thần huyết thú hồn tương đối mạnh ra, năng lực hắn biểu hiện ra quá bình thường, nếu như khi đó đặt Hàn Sâm vào nhóm người đệ nhất Tí Hộ Sở, vậy thì xếp hạng thực lực sẽ phi thường thấp.

Dù sao những người này đạt danh hiệu đệ nhất ở các Tí Hộ Sở, mười ngàn dặm mới tìm được một tinh anh, bản thân đều là nhân vật phi thường lợi hại, thú hồn cao cấp đương nhiên cũng có không ít.

Bây giờ thời gian từ khi Hàn Sâm đại chiến Kim Giác Tu La mới qua không bao lâu, không có ai nghĩ rằng thực lực của hắn sẽ có tiến triển lớn, cho nên đối với hắn cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, đại đa số người cũng không xem hắn là cường địch chân chính.

Sau khi tiến nhập vào võ đạo tràng Thần Chiến, thông đạo lập tức đóng lại, trên tấm Thần Bi lơ lững giữa khoảng không võ đạo trường rốt cục hiện ra danh sách đối chiến.

Danh sách dùng danh hiệu của bọn họ lưu lại trên Võ Đạo Bi, Hàn Sâm vội vàng tìm hai chữ Kim Tệ, chẳng mấy chốc đã tìm thấy, cũng không biết là nguyên nhân gì, hắn cảm giác hai chữ Kim Tệ ở trong mắt hắn đặc biệt dễ thu hút sự chú ý, rất dễ dàng nhìn thấy.

Sau đó lại nhìn những người bên cạnh kia, có lẽ đều giống như hắn, rất nhanh đã tìm được tên của mình.

Thần Chiến là hình thức một đấu một để tấn cấp, giống như Kim Tự Tháp bình thường muốn đạt tới đỉnh phải đấu một hồi, danh sách giao đấu vừa xuất hiện, Hàn Sâm nhìn qua một chút, không khỏi thở dài một hơi, Đường Chân Lưu và Lâm Phong đều cách hắn rất xa, trước khi tiến vào thập cường sẽ không gặp phải.

Hàn Sâm lại tùy ý nhìn một chút, đột nhiên một cái tên xuất hiện trong mắt hắn, lập tức khiến hai mắt hắn sáng lên.

- Y Đông Mộc, tiểu tử này vậy mà lại dùng tên thật?

Hàn Sâm thấy được tên Y Đông Mộc, sau đó nhìn danh sách đối chiến của y, lập tức mở to hai mắt ra.

Nếu như hai người đều có thể một mực giành thắng lợi, thuận lợi thăng cấp, thì bọn hắn nhất định sẽ gặp nhau trước khi lọt vào danh sách thập cường, nói cách khác Hàn Sâm phải đánh bại Y Đông Mộc mới có thể lọt vào danh sách thập đại Thần Tử, mới có thể đạt được ban thưởng thần huyết thú hồn ngẫu nhiên.

- Không nghĩ tới Đường Chân Lưu sợ gặp phải Y Đông Mộc, kết quả lại thành toàn mình, Y Đông Mộc à Y Đông Mộc, xem như vận khí của tiểu tử cậu không tốt, nếu như Đường Chân Lưu không tìm tôi, có lẽ tôi còn không phải là đối thủ của cậu, nhưng hiện tại đã không giống với lúc trước, tất cả đều là ý trời , xem ra ca chính là người được trời cao lựa chọn.

Trong nội tâm Hàn Sâm thầm vui, có lẽ người khác sẽ sợ Y Đông Mộc, nhưng sau khi xem qua những video về Y Đông Mộc, Hàn Sâm hoàn toàn chắc chắn có thể đánh bại Y Đông Mộc.

Trong võ đạo trường rộng lớn được chia làm một nghìn ô đấu nhỏ, mỗi lần sẽ có một nghìn tổ đồng thời xuất chiến, số thứ tự ra sân của Hàn Sâm còn lâu mới tới, trước tiên xem người khác quyết đấu, đặc biệt là Y Đông Mộc, hắn phải xác nhận lại một lần thực lực của Y Đông Mộc rốt cuộc đã đạt đến mức độ nào, so với khi trong video có tiến bộ vượt bậc hay không.

Trận đấu của Y Đông Mộc cũng diễn ra sau, Hàn Sâm đi xem mấy trận đấu khác, không khỏi có chút kinh hãi, có thể tiến vào Thần Chiến thực sự không có người nào yếu, ai cũng có tài năng, đều không phải là nhân vật dễ đối phó.

Trận đấu đầu tiên của Đường Chân Lưu, Hàn Sâm cũng đi xem, y dùng ưu thế thắng áp đảo đối thủ, không có gì ngạc nhiên, đối thủ của y dưới đao pháp điên cuồng, ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có.

Trong khi y sử dụng biến thân, lại bị Đường Chân Lưu biến thân hoàn toàn áp chế, dù là kỹ xảo hay lực lượng, trình độ của Đường Chân Lưu đều siêu việt hơn.

Khiến Hàn Sâm càng chú ý hơn là Lâm Phong, y cũng tới tranh tài, kết quả tự nhiên cũng thắng, nhưng cách thắng của y Hàn Sâm xem mà không hiểu.

Đối mặt với một đối thủ không quá nổi danh, Lâm Phong lại đấu cùng đối phương đến mức khó phân thắng bại, cuối cùng chỉ có thể dùng hai chữ thắng hiểm để hình dung.

Hàn Sâm thậm chí có thể tưởng tượng, trên tin tức ngày mai, nhất định sẽ có người dùng bốn chữ "tuy bại nhưng vinh" này để hình dung đối thủ của Lâm Phong.

Thế nhưng không biết vì sao, Lâm Phong lại khiến hắn cảm thấy người này có lực uy hiếp vô cùng lớn, còn đáng sợ hơn cả tên Đường Chân Lưu kia.

Cuối cùng cũng đến lượt Y Đông Mộc ra sân thi đấu, bây giờ Y Đông Mộc vẫn chưa nổi danh, tuy y là cháu trai Y nghị viên, nhưng bây giờ còn chưa có người nào biết y tham gia Thần Chiến, dù sao đây là lần thứ nhất y tham gia Thần Chiến.

Mà đối thủ của Y Đông Mộc lại là một người rất nổi danh, xếp hạng thứ mười trong thập đại Thần Chiến, ngoại hiệu "thần long kiếm khác", người này vô cùng anh tuấn, kiếm pháp lại rất cao minh, trong thập đại Thần Tử cũng có danh tiếng, trong Liên Minh có rất nhiều fan nữ.

Trận đấu của thần long kiếm khác tự nhiên có rất nhiều người chú ý, không ít người nghĩ rằng năm nay thần long kiếm khách có cơ hội tiến vào Top 3, cũng có không ít fan nữ dốc sức liều mạng cố gắng vì thần long kiếm khác, căn bản không có bao nhiêu người chú ý tới đối thủ Y Đông Mộc.

Nhưng vừa bắt đầu được 10 giây, tất cả mọi người đều bị chấn động, thần long kiếm khác kiếm chưa kịp rút đao, Y Đông Mộc đã dùng dao găm cắt đứt cổ họng của y.

Nhìn thần long kiếm khác che lấy máu tươi tuôn ra khỏi cổ rồi thống khổ ngã xuống, trên khán đài lặng ngắt như tờ, những fan nữ của thần long kiếm khác đều che miệng khóc nấc lên, hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật các cô vừa xem.

Thần long kiếm khác, một trong thập đại Thần Tử, lại bị người giết khi vừa bắt đầu trận đấu, trận quyết đấu này rõ ràng đã khiến Liên Minh oanh động,

dùng mông nghĩ cũng biết, chỉ qua một lần tranh tài, ngày mai Y Đông Mộc đã có thể hot khắp Liên Minh.

Vẻ mặt Hàn Sâm không chút động tĩnh, Y Đông Mộc đúng là có tiến bộ, nhưng y vẫn không đạt tới bước kia, vẫn chưa lĩnh ngộ ra sát đạo thần túy.

Chương 100: Thần Chiến Thiên Hạ

Cuối cùng cũng đến lượt Hàn Sâm ra sân, đối thủ của hắn là một gia hỏa tên Lôi Ban, Hàn Sâm vừa mới đi lên đài, Lôi Ban không nói hai lời, ngay lập tức triệu hồi ra một thú hồn cung và ba mũi tên thú hồn, liên tiếp bắn ba phát về phía Hàn Sâm, khoảng cách giữa ba mũi tên quá ngắn, gần như đồng thời bay vụt đến trước mặt Hàn Sâm.

Trong nội tâm Hàn Sâm cả kinh, trình độ sử dụng cung tiễn của người này tuyệt đối không thấp hơn hắn, thậm chí về mặt kỹ xảo mặt còn cao hơn, hơn nữa nhìn vầng sáng huyễn lệ trên thú hồn cung kia, đây rất có thể là một cây thần huyết thú hồn cung, mà ba mũi tên này, hai mũi trong đó hiện lên màu xanh sẫm, nhìn thế nào cũng cảm thấy không khác gì mũi tên Hắc Châm Phong biến dị của hắn, đều là đồ chơi mang độc.

Còn một mũi tên màu xanh giống như thủy tinh, mang theo tiếng phá không, giống như muốn xé rách không khí, nhìn có vẻ vô cùng đáng sợ, rất có thể là một mũi tên thần huyết thú hồn.

- Quả nhiên không có kẻ nào yếu cả.

Hàn Sâm vội vàng tránh khỏi mũi tên lam tinh mạnh nhất kia, đồng thời triệu hoán ra Huyết Cứ Thương biến dị, ra sức đánh bay hai mũi tên độc kia ra.

Mũi tên chạm vào thương, Hàn Sâm lập tức cảm giác được trên thân thương truyền đến một luồng lực cực mạnh, thiếu chút nữa khiến hắn không thể giữ được Huyết Cứ Thương biến dị trong tay.

- Tiễn pháp thật lợi hại, cung tiễn cũng lợi hại.

Hàn Sâm sợ hãi thán phục, dưới chân lại không chút nhàn rỗi, dùng Huyết Cứ Thương biến dị liều chết chạy về phía Lôi Ban.

Thế nhưng thân pháp của Lôi Ban cũng rất nhanh, tiễn thuật càng tinh xảo, y vừa chạy quanh lôi đài, vừa bắn tên về Hàn Sâm, lực đạo và độ chính xác không yếu bớt chút nào, trong khoảng thời gian ngắn Hàn Sâm lại rơi vào tình cảnh tương đối bị động, dùng thương không thể làm gì được Lôi Ban, chỉ có thể đuổi theo Lôi Ban đang chạy vội quanh sân đấu, thỉnh thoảng còn phải tránh mũi tên do Lôi Ban bắn tới.

Trong nội tâm Hàn Sâm hết sức bội phục Lôi Ban này, không nói tới phương diện thân pháp mạnh hơn hắn, người này còn có thể vừa di động với tốc độ cao, vừa bắn tên về phía hắn, lực đạo cùng độ chính xác đều vô cùng dọa người.

Tuy Hàn Sâm cũng dốc sức rèn luyện cung tên, nhưng hiện tại hắn cũng chỉ có thể bắn tên chuẩn khi có địa điểm xác định, còn muốn bắn tên trong lúc di động với tốc độ cao, vậy độ chính xác nhất định sẽ giảm đi rất nhiều.

Tiễn thuật của Lôi Ban này thực sự mạnh hơn hắn không chỉ một bậc, thế nên Hàn Sâm không vội vàng muốn chấm dứt so tài, trong lúc chiến đấu rất nghiêm túc học hỏi cách bắn, hi vọng mình có thể học thêm được một điểm.

Cuộc tỷ thí này của Hàn Sâm cũng được rất nhiều người chú ý, dù sao Tệ thần cũng rất hot, nhưng vì trước đó có Y Đông Mộc, nên biểu hiện của Hàn Sâm lại hơi có chút khó coi, đánh hơn nửa giờ, vẫn luôn người chạy người đuổi, khiến người xem đều buồn ngủ.

Tất cả mọi người ở Thần Chi Tí Hộ Sở thứ nhất, ngoại trừ đám fan cuồng luôn tin tưởng Tệ thần ra, đều rất thất vọng đối với biểu hiện của Hàn Sâm, đấu với một đối thủ không chút danh tiếng, thế mà lại gian nan như vậy, xem ra hi vọng có thể tiến vào Top 10 không lớn

Cuối cùng đánh tới hơn một giờ, Hàn Sâm sử dụng Huyết Tinh Đồ Lục Giả biến thân để đến gần đối thủ, giết chóc một hồi cùng Lôi Ban, Lôi Ban không am hiểu cận chiến nên thua trận.

Quả nhiên cùng ngày này, tất cả tạp chí lớn của Liên Minh đều đưa tin về Thần Chiến, mặc dù không có hình ảnh, nhưng các phóng viên chứng kiến các trận đấu đều miêu tả lại quá trình quyết đấu khiến người đọc nhiệt huyết sôi trào.

Chủ yếu đưa tin về trận đấu của Y Đông Mộc, thân phận của y cũng lộ ra, cháu trai Y nghị viên, thành tích trong trường học đều đạt mức cao nhất, gần như là luôn chiếm lấy vị trí thứ nhất, ở học viện quý tộc cao cấp nhất lấy thành tích đệ nhất để tốt nghiệp sau đó tiến tới thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở.

Đến khi tin tức trên báo được đưa ra, hơn nữa trên trận đấu Y Đông Mộc chớp nhoáng giải quyết thần long kiếm khách, nhất thời khiến Y Đông Mộc trở thành ứng cử viên sáng giá cho giải quán quân.

Còn có cả Đường Chân Lưu đại thắng, cũng trở thành một trong những nhân vật có thể đoạt giải quán quân.

Lâm Phong cũng được mọi người nghi ngờ sẽ đoạt giải quán quân, nhưng trong cuộc chiến của y, dù sao cũng có chút tác thành cho đối thủ, đúng như Hàn Sâm nghĩ, đối thủ của y được truyền thông xưng là bại vinh.

Tin tức về Hàn Sâm mặc dù cũng có, nhưng tin rất ngắn, phần lớn đều chỉ sơ lược, có mấy tin viết dài một chút thì đều bày tỏ nỗi thất vọng đối với Tệ thần.

Đa số bản tin của báo chí đều viết gian nan thủ thắng, còn cần phải tiếp tục cố gắng, danh khí đã vượt qua thực lực chân chính, cũng không miêu tả quá nhiều.

Trên thực tế người, xem trận chiến của Hàn Sâm đều là fan hâm mộ của Tệ thần, không thể không thừa nhận rằng Tệ thần biểu hiện xác thực quá bình thường, không quá kinh diễm, chỉ có trình độ bình thường trong chiến đấu đại chúng.

Trong phòng họp của tổ chuyên mục Thần Chiến Thiên Hạ, tổ trưởng Hứa Khang Niên gõ ngón tay lên mặt bàn, nhìn Phương Minh Toàn ngồi bên tay phải vừa cười vừa nói:

- Lão Phương, anh xem tiết mục hôm nay, có nên sửa lại hay không.

- Hứa trạm trưởng cảm thấy nên sửa như thế nào?

Phương Minh Toàn nhíu mày, đại khái cũng đoán được Hứa Khang Niên muốn nói điều gì.

Từ khi quyển sách về Tệ thần nổi tiếng, Phương Minh Toàn đã được mời tới Hoa Tinh nhận chuyên mục Thần Chiến Thiên Hạ này, nhưng bởi vì y là lính nhảy dù, lại đoạt mất chuyên mục Thần Chiến Thiên Hạ vốn đã định cho một người chủ trì có kinh nghiệm, thế nên nhân duyên cũng không tốt, khắp nơi đều bị nhằm vào, khiến y rất khó thi triển quyền cước.

- Lão Phương, chúng ta làm chuyên mục tin tức thời sự, chính là có tin mới nào thì đăng tin đó, tin nào hot thì làm tin đó, chuyên mục Thần Chiến Thiên Hạ này vốn xây dựng vì Thần Chiến năm nay, nên viết nhiều về những nhân vật có biểu hiện xuất sắc chứ.

Dừng một chút, rồi Hứa Khang Niên vừa cười vừa nói:

- Nếu không bản thảo về Tệ thần trước tiên cứ để lại, đợi qua mấy ngày đến khi hắn có biểu hiện xuất sắc, đến lúc đó lại truyền bá bản thảo về hắn, kỳ này chúng ta truyền bá về Y Đông Mộc đi, mọi người cảm thấy thế nào?

- Tổ trưởng nói rất đúng, hiện tại Y Đông Mộc nổi tiếng như vậy, chúng ta đương nhiên đưa tin về y, còn Tệ thần kia, cũng chỉ là có vận khí tốt, giết được một Kim Giác Tu La bị trọng thương, trên thực tế cũng không có bản lãnh gì, hiện tại vừa lên Thần Chiến, khác biệt đã lộ ra, bằng thực lực của hắn, đừng nói Top 10, ngay cả Top 100 cũng có khả năng không vào được, báo chí đưa tin về hắn làm gì? Đương nhiên phải đưa tin về Y Đông Mộc có thực lực giành chức quán quân chứ.

Vương Trường Thanh lạnh mặt nói, nói xong lại lạnh lùng liếc Phương Minh Toàn.

Vốn dĩ chuyên mục Thần Chiến Thiên Hạ này là do Vương Trường Thanh phụ trách đấy, bởi vì mời được Phương Minh Toàn, mới tạm thời đưa

chuyên mục này cho Phương Minh Toàn, Vương Trường Thanh đương nhiên sẽ không có sắc mặt tốt với Phương Minh Toàn.

- Đúng vậy, tôi thấy cứ quyết định như vậy đi, Lão Phương, lần này vất vả anh trước tiên truyền bá về Y Đông Mộc đi.

Hứa Khang Niên nói với Phương Minh Toàn.

Phương Minh Toàn mím môi một cái, trong lồng ngực có chút khó chịu, sắc mặt cũng không dễ nhìn, cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, ánh mắt đảo qua đám người thuộc tổ chuyên mục muốn xem náo nhiệt, lạnh lùng nhìn Vương Trường Thanh, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên mặt Hứa Khang Niên, bình tĩnh nói:

- Tổ trưởng Hứa, nếu như anh còn để tôi chủ trì chuyên mục Thần Chiến Thiên Hạ, tôi đây sẽ đưa tin về Tệ thần, không chỉ hôm nay tôi đưa tin về Tệ thần, mỗi một kỳ sau này tôi đều sẽ đưa tin về Tệ thần, tôi muốn nói cho tất cả mọi người, Tệ thần nhất định sẽ đoạt giải quán quân trong Thần Chiến năm nay.

Phương Minh Toàn vừa nói xong, tất cả mọi người trong phòng họp đều ngây người, ánh mắt nhìn Phương Minh Toàn giống như đang nhìn một thằng ngu.

Chương 101: Bêu Danh

Thời kỳ Thần Chiến hàng năm, sẽ có rất nhiều chuyên mục chỉ chuyên môn đưa tin về Thần Chiến, mặc dù Thần Chiến Thiên Hạ là một chuyên mục mới, nhưng bởi vì thuộc về trạm Hoa Tinh, một trạm tin tức rất có lực ảnh hưởng, hơn nữa lại được người đang “hot” là Phương Minh Toàn chủ trì đưa tin, tỉ lệ người xem cũng tương đối khá, có thể lọt vào danh sách một trăm vị trí đầu trong toàn bộ Liên Minh.

Một trăm vị trí đầu mới nghe thì có vẻ không ra sao, nhưng trên thực tế lại rất kinh người, toàn bộ Liên Minh khổng lồ, mỗi một tinh cầu đều có tới

hàng ngàn, hàng vạn chuyên mục, hơn nữa còn có đông đảo chuyên mục chính thức, có thể ở trong số hàng ngàn hàng vạn chuyên mục này bộc lộ tài năng, giết vào hàng ngũ một trăm vị trí đầu, thực lực đương nhiên không tầm thường.

Đương nhiên, chuyện này cũng bởi vì Thần Chiến đang diễn ra, tất cả mọi người đều quan tâm tới Thần Chiến, vì thế mà tỉ lệ người xem mới cao như vậy.

Tin tức Thần Chiến Thiên Hạ đưa ngày hôm nay gây ra sóng to gió lớn ở trong Liên Minh, Phương Minh Toàn ở trên Thần Chiến Thiên Hạ giới thiệu và phân tích tình thế bây giờ của Tệ thần, đồng thời tiên đoán năm nay Tệ thần sẽ đoạt quán quân ở trong Thần Chiến, hầu như ngay lập tức đã đưa tới hàng loạt tiếng mắng chửi.

- Phương Minh Toàn đúng là một tên thiếu não, chỉ bằng biểu hiện kia của Tệ thần, hắn dựa vào cái gì để đoạt quán quân?

- Mặc dù biết Phương Minh Toàn anh nổi tiếng lên được là do quay được hình ảnh của Tệ thần, nhưng mà cũng không cần bợ mông người ta như thế chứ, quả thực đúng là không biết xấu hổ.

- Rác rưởi, nếu như tên Tệ thần gì đó kia có thể đoạt quán quân, tôi sẽ trực tiếp ăn phân tự sát.

- Tệ thần có thể đoạt quán quân, đây là coi thường Y Đông Mộc nhà chúng tôi hay sao?

- Ha ha, Phương Minh Toàn này bị ngớ ngẩn rồi, nếu hắn gặp phải Y Đông Mộc trước khi vào Top 10, có thể sống sót đã là tốt lắm rồi, còn đoạt quán quân?

- Đường Chân Lưu nhà tôi biểu thị không phục!

- Lâm Phong nhà tôi biểu thị không phục!

- Ngớ ngẩn ngớ ngẩn ngớ ngẩn…

- Tuy rằng tôi cũng rất thích Tệ thần, nhưng năm nay Tệ thần xác thực không ăn nổi.

- Phương Minh Toàn này nịnh bợ Tệ thần cũng quá rõ ràng đi? Ngay cả tôi là fan của Tệ thần cũng không nhìn nổi.

- Như cậu vậy mà cũng đòi là fan của Tệ thần sao, cầu xin cậu buông tha cho Tệ thần đi, đi hâm mộ người khác đi.

- So sánh với Y Đông Mộc, Tệ thần chả là cái cóc khô gì.

- Trình độ như vậy cũng dám xưng thần, hiện nay người không biết xấu hổ thực sự là ở đâu cũng có.

- Y Đông Mộc nhất định sẽ đoạt giải quán quân.

- Tệ thần tiểu thiên sứ, tôi vĩnh viễn ủng hộ anh.

...

Lần này Thần Chiến Thiên Hạ và Phương Minh Toàn thật sự đã bốc lửa rồi, nhưng mà bốc lửa là do bị mắng, liền ngay cả rất nhiều chuyên mục đưa tin về Thần Chiến khác đều châm biếm Phương Minh Toàn để lấy lòng mọi người, chỉ có bị điên mới nói ra lời không có trách nhiệm như vậy.

Thậm chí còn có người rêu rao lên là để cho Phương Minh Toàn cút khỏi giới tin tức.

Ngoại trừ số ít fan tin tưởng vào Tệ thần, những người khác đều lên tiếng chửi Phương Minh Toàn, ngay cả rất nhiều người nguyên bản là fan yêu thích Tệ thần, cũng cảm thấy Phương Minh Toàn đưa tin có chút quá đáng, không dám lên tiếng ủng hộ Phương Minh Toàn.

- Lão Phương, đã để cậu chịu oan ức rồi.

Trong phòng họp trạm Hoa Tinh, Hứa Khang Niên cao hứng không khép miệng lại được.

Tuy rằng Thần Chiến Thiên Hạ và Phương Minh Toàn bị mắng thảm, nhưng cũng bởi vậy mà kéo tỉ lệ người xem lên, khiến cho tỉ lệ người xem Thần Chiến Thiên Hạ đạt mức lịch sử giết vào hàng ngũ năm mươi vị trí đầu.

Lượng lớn fan của các tuyển thủ Thần Chiến khác đều tràn vào trong chuyên mục Thần Chiến Thiên Hạ, đặc biệt là fan của người hot nhất năm nay, Y Đông Mộc trước Top 10 sẽ đụng độ với Tệ thần, hầu như sắp khiến chuyên mục Thần Chiến Thiên Hạ trên Internet quá tải.

Tuy rằng chỉ là năm mươi vị trí đầu, nhưng mà đối với trạm Hoa Tinh đã là thành tích tương đối khá, trong lịch sử chuyên mục của trạm Hoa Tinh có thể giết vào năm mươi vị trí đầu, một bàn tay cũng có thể đếm hết.

Vì thế Hứa Khang Niên rất hài lòng đối với biểu hiện của Phương Minh Toàn, mà ở một bên khác thì sắc mặt của Vương Trường Thanh đương nhiên là rất khó nhìn, không thể ngờ được là Phương Minh Toàn lại lợi dụng phương thức này để tăng cao tỉ lệ người xem cho Thần Chiến Thiên Hạ.

- Đây là việc mà tôi phải làm, còn cần cảm ơn sự tín nhiệm của Hứa trạm trưởng đối với tôi, bằng không thì tôi cũng không đạt được thành tích như vậy.

Phương Minh Toàn khiêm tốn nói, đồng thời còn không nặng không nhẹ nịnh nọt Hứa Khang Niên một lần.

Hứa Khang Niên càng cao hứng hơn, vỗ vỗ vai Phương Minh Toàn nói:

- Lão Phương à, tiếp tục đưa tin về Tệ thần đi, đưa Tệ thần lên càng cao càng tốt, nếu như làm tốt, tôi thấy tỉ lệ người xem còn có thể tiếp tục tăng lên nữa, có thể phá vỡ kỷ lục trước đây hay không cũng khó nói.

- Trạm trưởng cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ làm hết sức.

Trong lòng Phương Minh Toàn không cảm thấy đây là đang khoác lác, y thật sự cho rằng Tệ thần có thể đoạt quán quân, nhưng mà người khác lại

không nghĩ như thế, tuy nhiên kết quả bây giờ cũng không xấu, đối với người làm tin tức, bị mắng cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Hứa Khang Niên lại cổ vũ Phương Minh Toàn thêm vài câu, sau khi cuộc họp kết thúc, chờ sau khi Hứa Khang Niên rời đi, Vương Trường Thanh lại lạnh mặt nói:

- Cậu bỏ qua lương tâm nghề nghiệp đưa loại tin tức này lên, bây giờ có thể sẽ nóng một lúc, nhưng sau này chuyên mục sẽ bị cậu phá huỷ, tôi xem tới lúc đó cậu còn có thể làm gì? Liền loại người như cậu, có chuyên mục nào dám thuê cậu? Đừng tưởng rằng bây giờ Hứa trạm trưởng yêu mến cậu, cậu liền thật sự là một người quan trọng, sau khi thu hút được tỉ lệ người xem rồi, chuyên mục bị hủy đi, cậu cho rằng cậu có thể trốn đi được sao?

Đương nhiên Phương Minh Toàn biết rõ ràng, loại chuyên mục dựa vào bêu danh để nổi này, cuối cùng cũng phải có người đi ra gánh chịu trách nhiệm, mà anh ta nhất định là người đó rồi, bây giờ Hứa Khang Niên chỉ là dụ dỗ để anh ta khiến tỉ lệ người xem tăng lên mà thôi, Phương Minh Toàn đã làm chuyên mục lâu như vậy, sao lại không biết việc này.

Khẽ mỉm cười, Phương Minh Toàn liếc mắt nhìn Vương Trường Thanh:

- Nếu như Tệ thần thật sự đoạt được giải quán quân thì sao?

Vương Trường Thanh lập tức ngẩn người, nếu như Tệ thần thật sự có thể đoạt được giải quán quân, như vậy thì Thần Chiến Thiên Hạ sẽ đúng là nhất chiến thành danh, ai muốn không ủng hộ Phương Minh Toàn cũng không được, đừng nói là gánh trách nhiệm, Hứa Khang Niên nhất định sẽ đối xử với Phương Minh Toàn như tài thần.

- Tệ thần đoạt quán quân, cậu cứ tiếp tục mơ giấc mơ ban ngày của cậu đi.

Sau khi phục hồi tinh thần, Vương Trường Thanh xem thường hừ lạnh một tiếng, dù là ai cũng đều nhìn ra, Tệ thần căn bản không có thực lực đoạt chức quán quân, thực lực chỉ có thể coi là trình độ đại chúng ở trong Thần Chiến, khoảng cách mười vị trí đầu còn rất xa, đừng nói chi là đoạt giải quán quân.

- Mặc kệ anh có tin hay không, tôi tin chắc là Tệ thần nhất định sẽ đoạt giải quán quân.

Phương Minh Toàn nói xong cũng đứng dậy đi ra.

- Ngớ ngẩn.

Vương Trường Thanh thấp giọng mắng một câu, chỉ chờ xem sau này Phương Minh Toàn sẽ chết như thế nào.

Hàn Sâm cũng không lên trên Internet, cũng không biết trận mắng chiến trong chuyên mục Thần Chiến Thiên Hạ, bây giờ hắn đang ở bên trong biệt thự của Phương Cảnh Kỳ đối luyện với Đường Chân Lưu.

Tuy rằng Đường Chân Lưu ở trước Top 10 không gặp phải Y Đông Mộc, nhưng cảm thấy Top 10 vẫn sẽ gặp phải, cho nên không hề thả lỏng tinh thần, vẫn nắm chặt tất cả thời gian, kéo Hàn Sâm qua luyện tập.

Chỉ là trong lòng Hàn Sâm lại rất rõ ràng, Đường Chân Lưu sẽ không gặp phải Y Đông Mộc, ở trước Top 10, hắn sẽ đá Y Đông Mộc ra khỏi cuộc chơi.

Nhưng mà có một đại cao thủ như Đường Chân Lưu đồng ý giúp hắn bồi luyện như vậy, Hàn Sâm đương nhiên vui vẻ tiếp thu.

Luyện hai ngày, mãi đến tận vòng thi đấu kế tiếp bắt đầu, Đường Chân Lưu mới buông tha cho Hàn Sâm, đoàn người lần nữa tới tham gia vòng thứ hai của cuộc tranh tài.

Hàn Sâm đã biết đối thủ của mình ở trong vòng thứ hai là ai, nên cũng không cần hoang mang, hắn đã quyết định trước, dùng đối thủ của mình làm người bồi luyện, tăng lên chút kinh nghiệm thực chiến.

Dù sao những người này đều là cường giả hàng đầu ở các Tí Hộ Sở, cơ hội có thể một chọi một với bọn họ cũng không nhiều, ở phương diện này thì Hàn Sâm vừa vặn vô cùng thiếu.

Chương 102: Gặp Ở Trận Chung Kết

Hàn Sâm đã quyết định sẽ rèn luyện Nghịch Tâm Trảm ở trong thực chiến, không cần dùng những thủ đoạn khác để đối địch, nếu người khác dám làm như vậy, không biết đã chết bao nhiêu lần rồi, nhưng mà Hàn Sâm có áo giáp thần huyết bảo vệ, người khác rất khó có thể một lần tạo thành tổn thương chí mạng với hắn, khiến hắn có được khả năng lấy chiến nuôi chiến.

Về phần Huyết Cứ Thương biến dị, Hàn Sâm đã tạm thời từ bỏ không sử dụng, không có một môn thương pháp ra dáng, Huyết Cứ Thương biến dị ở trước mặt những cường giả này căn bản không có tác dụng gì lớn.

Cùng những cường giả có phong cách khác nhau đối chiến, giúp cho kinh nghiệm thực chiến của Hàn Sâm tiến nhanh, Nghịch Tâm Trảm cũng càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, chỉ cần không đụng tới đối thủ quá mức đáng sợ, hắn chỉ sử dụng Nghịch Tâm Trảm đều có sức đánh một trận. Nhưng mà bình thường vào lúc cuối cùng đều dựa vào biến thân Huyết Tinh Đồ Lục Giả mới gian nan giành chiến thắng.

Bởi vì như vậy, trận đấu của Hàn Sâm luôn trở nên hết sức khó coi, mỗi một lần đều đánh rất gian nan, một đường va chạm thăng cấp, thậm chí có hai lần giống như là suýt chút nữa đã thua trận.

Hơn nữa còn có hai cuộc chiến, đối thủ của hắn đã bị thương rất nặng ở cuộc chiến trước đó, bị Hàn Sâm đánh bại rất dễ dàng, khiến người ngoài cho rằng đó là chó ngáp phải ruồi.

Bên ngoài đều là tin tức tiêu cực che ngợp bầu trời, đặc biệt là có Thần Chiến Thiên Hạ cùng Phương Minh Toàn kéo cừu hận cho Tệ thần, vẫn đang giới thiệu Tệ thần vô địch như thế nào, đưa ra các loại phân tích nhất định sẽ thắng như thế nào.

Phương Minh Toàn cũng thật sự dám nói, anh ta là người ở không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở, căn bản không vào xem Hàn Sâm thi đấu được,

nhưng chỉ bằng vào người do tổ chuyên mục phái đi trở về kể lại, Phương Minh Toàn đã có thể phân tích trên trời dưới đất, ý muốn nói chính là Tệ thần rất vô địch, tất cả đều là chiến thuật, thắng lợi sau cùng nhất định thuộc về Tệ thần…

Chuyện này đương nhiên hấp dẫn rất nhiều cừu hận, đối với Thần Chiến Thiên Hạ và Phương Minh Toàn đều chỉ có tiếng mắng, nhưng mà tuy rằng Tệ thần một mực đánh rất khó coi, nhưng vẫn không hề thua.

Chuyện này cũng khiến cho Phương Minh Toàn có niềm tin tiếp tục phát triển Thần Chiến Thiên Hạ, chỉ là mắng chiến lại càng ngày càng kịch liệt.

Đặc biệt là những người xem trọng Y Đông Mộc kia, nói tới Phương Minh Toàn thì tất cả đều khịt mũi con thường, mỗi ngày đều muốn vây công Thần Chiến Thiên Hạ cùng Phương Minh Toàn.

Y Đông Mộc vẫn duy trì tư thái khủng bố toàn thắng như cũ, liên tục hai trận đều trực tiếp một đòn giết chết đối thủ, thậm chí là khiến cho những đối thủ tiếp theo của y đều trực tiếp chịu thua, không dám chính diện đánh với y một trận.

Liên tục ba trận các đối thủ đều chịu thua, chuyện này khiến cho danh tiếng của Y Đông Mộc đạt đến mức độ như mặt trời ban trưa, đã có rất nhiều hãng truyền thông đều liên tục đưa tin về y, đồng thời rất nhiều người tiên đoán năm nay Y Đông Mộc nhất định có thể đoạt chức quán quân.

Liền danh tiếng của Đường Chân Lưu và Lâm Phong đều bị y ép xuống.

Về phần Thần Chiến Thiên Hạ, Phương Minh Toàn và Tệ thần đã trở thành chuyện cười lớn nhất trong giới tin tức.

Bên trong những câu nói buồn nôn lưu hành năm nay, đã bị nhiều kẻ thêm vào một câu “Tệ thần nhất định sẽ đoạt quán quân”, lời này đương nhiên là một loại mỉa mai.

Có người rốt cục đã phát hiện ra sự thực rằng Y Đông Mộc cùng Tệ thần sẽ chạm mặt nhau ở trước Top 10, lúc vấn đề này được đưa lên trên Internet, lập tức gây ra thảo luận sôi nổi.

- Tôi bây giờ ngày nào cũng thành tâm thành ý cầu thần bái phật, hi vọng ông trời phù hộ cho Tệ thần vẫn còn vận may thắng tiếp, trước khi gặp phải Y Đông Mộc nhà tôi thì tuyệt đối không nên bại, như vậy mới có thể cố gắng dạy hắn làm người, cho hắn biết ai mới là cao thủ chân chính.

- Ha ha, anh bạn bình luận bên trên làm tôi cười muốn chết, đồng ý, phù hộ Tệ thần!

- Phù hộ Tệ thần!

- Phù hộ Tệ thần!

...

Phù hộ Tệ thần cũng trở thành một câu nói châm biếm lưu hành năm nay, khắp nơi đều có thể thấy người bình luận ở chuyên mục Thần Chiến sử dụng câu nói này.

Đặc biệt ở chuyện mục Thần Chiến Thiên Hạ, hầu như mỗi ngày đều sẽ bị hai câu "Phù hộ Tệ thần" cùng "Tệ thần nhất định thắng" này bao trùm, trào phúng mỉa mai nói móc xuất hiện liên tục.

Tuy rằng Hàn Sâm cũng biết chuyện này, nhưng lại hoàn toàn không có phản ứng gì, hắn chưa từng xem Y Đông Mộc là đối thủ của mình.

Theo Hàn Sâm, Y Đông Mộc đối đầu với Đường Chân Lưu đều chỉ có phần thắng không tới ba phần mười, đối đầu với Lâm Phong mười phần bại không một phần thắng.

Đối thủ mà Hàn Sâm chân chính lưu ý chính là Lâm Phong, những ngày qua hắn cũng xem qua rất nhiều người thi đấu, đối với phần lớn tuyển thủ đều đã có nhận thức đại khái, nhưng khiến cho hắn cảm thấy đáng sợ nhất vẫn chính là Lâm Phong.

Người thanh niên yên tĩnh nhẹ nhàng này cho hắn một loại cảm giác không có cách nào dự đoán, nhất cử nhất động của anh ta xem ra đều rất tự nhiên, nhưng mà ở bên trong lại cảm thấy có một loại tiết tấu kỳ quái, loại người

am hiểu dự phán như Hàn Sâm hoàn toàn không có cách nào dự đoán ra nhịp điệu của y, điều này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy rất là kinh hãi.

Hơn nữa mỗi một trận Lâm Phong thi đấu Hàn Sâm đều xem, hầu như mỗi một đối thủ đều đánh khó phân thắng bại với Lâm Phong, cuối cùng mới tiếc bại.

Hàn Sâm đã xem rất nhiều trận, đều là như vậy, mỗi một đối thủ của anh ta hầu như đều phát huy ra trình độ cao nhất, nhưng cuối cùng vẫn thua, đều là tiếc bại, cảm giác này rất kỳ quái, khiến cho Hàn Sâm không nhịn được cau mày.

- Người này thật đáng sợ.

Hàn Sâm chỉ có thể đánh giá Lâm Phong như thế, hắn biết kỹ xảo và sức mạnh của mình đều kém hơn Lâm Phong, may là không gặp phải Lâm Phong ở trước Top 10, nếu không Hàn Sâm quả thật không biết mình có thể tiến vào Top 10 hay không.

Đường Chân Lưu vẫn còn đang liều mạng luyện tập làm sao để có thể trong lúc cận chiến né tránh được công kích của Hàn Sâm, nhưng mà xem ra không có khởi sắc gì, vẫn luôn tránh không thoát.

Nhưng mà Lâm Phong lại nói nếu như Đường Chân Lưu gặp phải Y Đông Mộc, Y Đông Mộc đã không thể mang lại uy hiếp quá lớn cho Đường Chân Lưu.

Điều này cũng tương tự như phán đoán của Hàn Sâm, kỹ xảo của Y Đông Mộc rất mạnh, nhưng lại không có được chân tủy của đạo ám sát, lấy trình độ của Đường Chân Lưu, Y Đông Mộc rất khó thắng y.

Có thể đúng là câu “phù hộ Tệ thần” kia có tác dụng, Hàn Sâm ở trong vài trận quyết đấu sau đó, đối thủ không phải là người bị thương nặng thì chính là ở trận thi đấu trước đã mất đi thú hồn quan trọng, thậm chí còn có người xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở trong Liên Minh, khiến hắn thuận lợi thăng cấp, căn bản không cần bỏ sức quá nhiều, thuận lợi khiến cho chính Hàn Sâm cũng cảm thấy khó mà tin nổi.

Những fan của Y Đông Mộc lại cho Hàn Sâm một cái biệt hiệu "Tệ may mắn", đương nhiên là đang châm biếm hắn dựa cả vào vận may mới có thể thăng cấp.

Ngày đó sau khi cuộc tranh tài của Hàn Sâm kết thúc, mới từ bên trên đài đi xuống, phát hiện ra Lâm Phong cũng mới vừa từ trên đài đi xuống, hơn nữa đài đấu của hai người cách nhau rất gần, Lâm Phong cũng nhìn thấy hắn, lại đi tới phía bên này của hắn.

Người xung quanh đều chú ý tới tình cảnh này, dù sao thì Lâm Phong cũng đứng thứ hai giải đấu năm trước, năm nay tuy rằng biểu hiện không quá chói mắt, nhưng vẫn là một trong những người có hi vọng đoạt chức quán quân, mà Hàn Sâm càng bị tang bốc lên hừng hực, hai người rất dễ khiến người khác chú ý.

Lâm Phong đi tới trước mặt Hàn Sâm, khẽ mỉm cười, đưa bàn tay ra nói:

- Vẫn muốn chào hỏi với cậu, nhưng mà chưa có cơ hội tốt.

- Cũng thế.

Hàn Sâm cũng đưa tay bắt cùng Lâm Phong một cái.

Hình như Lâm Phong đối với chuyện này đã thoả mãn, sau đó liền nói với Hàn Sâm một câu:

- Gặp trong trận chung kết.

Sau đó Lâm Phong xoay người rời đi, nhưng mà câu nói này lại khiến người xung quanh nghe tới trợn mắt ngoác mồm, giống như là vừa trải qua một trận động đất cấp mười hai.

Chương 103: Cuộc Chiến Giữa Vương Giả Và Hàng Lởm

Quả nhiên là động đất cấp mười hai, trận động đất này lại được các tập chí lớn kéo dài lên men.

Lâm Phong lại cùng người khác ước định gặp trong trận chung kết, nhưng mà người này cũng không phải là Y Đông Mộc, mà là Tệ thần vốn vẫn bị người khác coi là hàng lởm.

Các tạp chí lớn đều đưa tin về chuyện này, Thần Chiến Thiên Hạ Phương Minh Toàn hưng phấn từ mọi phương diện phân tích nguyên nhân Lâm Phong ước chiến Tệ thần, cuối cùng tổng kết lại thành mấy chữ, Tệ thần vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng mà hiển nhiên các tạp chí lớn còn có đám fan hâm mộ đối với chuyện này đều có cách nhìn hoàn toàn khác nhau, cho rằng Lâm Phong đã nhầm lẫn mà quá lời, sau đó ngay cả Lâm Phong cũng bị mắng.

- Thực sự là rác rưởi, trả lại vị trí thứ hai năm trước đây, một chút khả năng quan sát cũng không có, chẳng trách chỉ đứng thứ hai, năm nay vẫn là thứ hai thôi, Y Đông Mộc nhất định sẽ dạy y cách làm người.

- Thứ hai? Cậu quá đề cao y rồi, với trình độ hiện tại của y có thể đi vào mười vị trí đầu đã không tệ rồi.

- Đó tính là gì? Hai con gà con tâng bốc lẫn nhau hay sao?

- Ha ha, Đông Mộc hãy mạnh mẽ lên, trước tiên đánh gục Tệ thần, sau đó lại đi thu thập Lâm Phong, để cho bọn họ biết ai mới thật sự là vương giả.

- Rác rưởi, không có mắt nhìn, muốn ước chiến thì phải là Y Đông Mộc nhà tôi mới đúng.

- Cho dù không phải là Y Đông Mộc, chí ít cũng phải là Đường Chân Lưu chứ? Chọn Tệ may mắn là là như thế nào?

Trên Internet bởi vì chuyện này mà tranh cãi ngất trời, nhưng mà hai đương sự là Lâm Phong cùng Hàn Sâm, một điểm giác ngộ cũng không có, một người đang ở nhà cùng bọn Đường Chân Lưu, Phương Cảnh Kỳ uống trà,

một người khác thì lại đang chơi Thượng Đế Chi Thủ ở trong phòng huấn luyện của trạm chuyên chở.

Hàn Sâm ngoại trừ cùng Đường Chân Lưu luyện tập, thời gian còn lại đều dùng để chơi Thượng Đế Chi Thủ, nhưng mà vẫn không thể thông qua độ khó Tiến Hóa Giả cấp bốn, đều chỉ kém một tí tẹo nữa, thỉnh thoảng vẫn xảy ra một vài sai lầm nhỏ.

Hàn Sâm biết, đây là năng lực và phản ứng của mình đều đã tới cực hạn, nếu như thân thể không có đột phá mới, thành tích sẽ không thể tăng lên tiếp được.

Tạm thời ngừng luyện tập Thượng Đế Chi Thủ, Hàn Sâm lấy ra hai con dao găm, tay trái và tay phải đồng thời luyện Tụ Trung Đao, tuy rằng không thể chơi dễ dàng giống như ma cờ bạc được, nhưng đã có thể thông thạo lấy dao găm từ trong tay áo ra, hoặc là thu hồi dao găm từ trong tay vào bên trong tay áo.

Cho dù là người có thị lực rất tốt, cũng rất khó có thể nhìn rõ động tác trên tay hắn, nhưng mà lúc này mới chỉ có thể coi như nhập môn Tụ Trung Đao mà thôi.

Hiện tại Hàn Sâm thu thả dao găm, tay vẫn hơi run một chút, mà hai tay ma cờ bạc căn bản bất động, chỉ dựa vào cơ bắp của cánh tay và bàn tay liền có thể thần không biết quỷ không hay nhanh chóng giấu dao găm vào trong tay áo, Hàn Sâm còn kém xa lắm.

Loại tình huống này khiến cho Hàn Sâm cho rằng mình vẫn chưa thể chân chính nhập môn, vẫn phải vượt qua tất cả độ khó của Thượng Đế Chi Thủ mới có thể nhập môn Tụ Trung Đao.

- Ngày mai lại thắng một trận nữa là sẽ quyết đấu với Y Đông Mộc, đánh bại y liền có thể tiến vào hàng ngũ thập đại Thần Tử. Tiếp theo sẽ là cuộc chiến xếp hạng thập đại Thần Tử, liền sẽ gặp phải Lâm Phong, thật là có chút chờ mong.

Hàn Sâm thu dao găm, chậm rãi nhắm mắt lại, nhớ lại những trận quyết đấu mình đã trải qua mấy ngày vừa rồi.

Trận quyết đấu ngày hôm sau của Hàn Sâm, lại một lần nữa bất ngờ không chiến mà thắng, đối thủ bởi vì bị thương nghiêm trọng, đến lúc đấu vẫn chưa khôi phục, trực tiếp từ bỏ trận chiến này.

Hàn Sâm ung dung đi xuống đài quyết đấu, đang muốn đi xem Lâm Phong quyết đấu một chút, nhưng lại nhìn thấy có một người đang đứng ở trước mặt hắn.

- Hi vọng ngày mai mày sẽ đứng trước mặt tao, tao sẽ giết mày.

Y Đông Mộc lạnh lùng nói với Hàn Sâm một câu, liền vượt qua người Hàn Sâm, cũng không thèm nhìn tới Hàn Sâm một cái.

Người nhìn thấy cảnh này hầu như đều muốn sôi trào, toàn bộ Internet đều vì một câu nói này của Y Đông Mộc mà điên cuồng.

Trên căn bản tất cả mọi người đều đang suy đoán là ngày mai Tệ thần còn dám lên đài hay không, mọi người đều nghiêng về một bên cho rằng Tệ thần nên từ bỏ cuộc tranh tài này.

Dù sao thực lực chênh lệch quá to lớn, Y Đông Mộc hầu như lấy tư thái vương giả thuấn sát tất cả đi đến một bước này, trên đường còn gặp phải vài đối thủ phi thường mạnh, ví dụ như một trong thập đại Thần Tử năm trước là Thần Long Kiếm Khách, đều bị y dùng một đao giết chết, thực lực này quả thực có thể nói là vô địch biến thái.

Mà Tệ thần lại một đường gập ghềnh trắc trở, ba phần thực lực thêm vào bảy phần vận may mới đi tới hôm nay, làm sao có thể so với Y Đông Mộc.

Ngoại trừ Thần Chiến Thiên Hạ Phương Minh Toàn dự đoán Tệ thần sẽ đại thắng, hầu như tất cả giới truyền thông đều cho rằng Tệ thần không bỏ thi đấu vậy chết là cái chắc.

Đến ngày Tệ thần cùng Y Đông Mộc quyết đấu, bên trong các võ đạo tràng lớn ở Tí Hộ Sở đều đầy ắp người, thông qua Thần Bi quan sát trận quyết đấu này.

Trận quyết đấu này có thể nói là một trận đấu được tranh luận nhiều nhất trong kỳ Thần Chiến năm nay, cuộc chiến giữa Y Đông Mộc được cho rằng sẽ đoạt quán quân cùng với Tệ thần bị cho là hàng lởm, hầu như tất cả mội người còn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở đều đang chăm chú nhìn, còn náo nhiệt hơn cả trận chung kết năm vừa rồi.

Chuyện này cũng phải cảm tạ Phương Minh Toàn cùng Thần Chiến Thiên Hạ của anh ta, bằng không sẽ không có nhiều người quan tâm tới Tệ thần như vậy, cũng sẽ không bị các tạp chí lớn tranh giành nhau lăng xê.

Phóng viên của các tạp chí lớn ở bên trong Thần Chiến đều hy vọng có thể phỏng vấn Y Đông Mộc và Tệ thần trước trận đấu, tuy rằng không có cách nào ghi hình, nhưng có thể ở giây phút quan trọng như thế này, được tất cả mọi người trong không gian thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở nhìn thấy, vậy cũng đã đủ rồi.

Đáng tiếc là Y Đông Mộc và Tệ thần vẫn chưa xuất hiện, nhưng bọn họ lại phát hiện ra Đường Chân Lưu cùng Lâm Phong, trận thi đấu của hai người bọn họ còn cách mấy tiếng nữa, bọn họ lại phá lệ đến sớm như thế, hiển nhiên là vì quan sát trận chiến giữa Y Đông Mộc và Tệ thần.

Những phóng viên lanh lợi vội vã chen chúc tới, vây quanh Đường Chân Lưu cùng Lâm Phong lớn tiếng hỏi:

- Lâm Phong, tôi là phóng viên của Thần Chiến Tiền Tuyến, xin hỏi anh cảm thấy ai trong bọn họ sẽ thắng trận chiến này?

- Lâm Phong, tôi là phóng viên của Thần Chi Chiến, xin hỏi là lúc trước anh ước định gặp mặt ở trận chung kết với Tệ thần, bây giờ anh còn cho là như thế không?

- Tôi là phóng viên của Thần Chiến Thiên Hạ, Lâm Phong, anh quen biết Tệ thần sao? Vì sao anh lại hẹn gặp anh ta ở trận chung kết?

...

Lâm Phong lại chỉ yên tĩnh cười cười:

- Không phải tôi đã nói rồi sao, trận chung kết gặp.

Nói xong, Lâm Phong cũng đã bước qua, đi tới chỗ của y ở bên trong khu vực thi đấu ngồi xuống.

Những phóng viên kia lại vội vã vây ở phía sau Đường Chân Lưu, vẫn là các loại vấn đề giống như là máy bay oanh tạc bay qua.

Đường Chân Lưu phong tao vuốt tóc, lộ ra vẻ cao ngạo nói:

- Bất kỳ ai trong bọn họ thắng, đối với chúng tôi đều giống nhau, người thắng cuối cùng nhất định là tôi.

Dừng lại một chút, không chờ những phóng viên kia phục hồi lại tinh thần, Đường Chân Lưu lại nói tiếp:

- Nếu như nói ai trong hai người bọn họ sẽ thắng, đương nhiên là Tệ thần, chuyện này còn phải nói sao?

Một đám phóng viên lập tức sững sờ đứng ở nơi đó, Lâm Phong cũng thôi đi, bây giờ ngay cả Đường Chân Lưu đều nói là Tệ thần sẽ thắng, chuyện này hình như hoàn toàn khác với suy đoán của truyền thông và quần chúng rồi.

Nhưng lúc bọn họ còn muốn hỏi lại, Đường Chân Lưu cũng đã đi mất.

Chỉ có phóng viên của Thần Chiến Thiên Hạ lúc này vui mừng khôn xiết, vội vã lùi ra khỏi thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở, truyền nội dung lời nói của Lâm Phong và Đường Chân Lưu trở lại.

Khi Y Đông Mộc cùng Hàn Sâm xuất hiện, toàn bộ không gian thứ nhất ở Thần Chi Tí Hộ Sở đều sôi trào cả lên, âm thanh cổ vũ Y Đông Mộc cố lên giống như là núi kêu biển gầm, hoàn toàn nhấn chìm số ít âm thanh cổ vũ Tệ thần cố lên.

Bên trong võ đạo tràng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở.

- Tần Trạm Trường, cô nói Tệ thần có thể thắng không?

Dương Mạn Lệ có chút sốt sắng hỏi Tần Huyên ngồi ở bên cạnh.

- Hắn đoạt tiêu chuẩn của tôi mà đi, nếu như không tiến vào Top 10 được, tôi sẽ không bỏ qua cho hắn.

Tần Huyên hung hãn nói, nhưng trong lòng cũng đã biết, muốn thắng được Y Đông Mộc thực sự là quá khó khăn, thực lực Y Đông Mộc thể hiện ra trong những trận quyết đấu lúc trước quá khủng bố.

- Hắn chắc chắn sẽ thua, không phải một đẳng cấp với Y Đông Mộc.

Thần Thiên Tử ở bên cạnh lạnh giọng nói.

- Lời này tôi lại không thích nghe, Tệ thần nhà tôi là mạnh nhất.

Khánh thiếu lại chu miệng không cao hứng nói, một đám thiếu gia gồm y cùng Nguyên thiếu đều cho rằng Tệ thần sẽ thắng.

- Thích nghe hay không tùy cậu, tôi chỉ đang nói sự thật mà thôi.

Thần Thiên Tử lạnh nhạt nói.

- Lần trước hình như anh cũng nói như vậy? Kết quả thì sao?

Khánh thiếu cười hì hì nói một câu, lập tức khiến cho sắc mặt của Thần Thiên Tử trở nên hơi khó coi.

Chương 104: Cũng Không Tồi

Trên đài thi đấu, Y Đông Mộc nhìn Hàn Sâm đang đi tới, lạnh lùng nói:

- Rất tốt, nếu như mày đã dám đến, vậy thì chuẩn bị sẵn tâm lý chịu chết đi.

Nói xong Y Đông Mộc đã rút dao găm từ bên hông ra, khắp khuôn mặt đều là sát ý.

- Mày cho rằng đang diễn phim võ hiệp à?

Trong lòng Hàn Sâm xem thường, câu nói như thế há là người bình thường có thể nói ra khỏi miệng được, độ nhục nhã quả thực là cực lớn.

Vì thế Hàn Sâm không nói gì, trực tiếp cùng Huyết Tinh Đồ Lục Giả dung hợp biến thân, sau đó một tay cầm lấy vỏ Tu La chiến đao, một tay cầm lấy chuôi đao, hướng về phía Y Đông Mộc chạy như điên.

Huyết Tinh Đồ Lục Giả vốn là thú hồn thiên về tốc độ, lúc toàn lực chạy đi, trong thời gian ngắn sản sinh ra lực bộc phát không kém hơn chiến đấu cơ là bao, chốc lát đã rút ngắn khoảng cách với Y Đông Mộc, khoảng cách hai người càng ngày càng gần.

Người đang xem cuộc chiến thấy cảnh này đều thắc mắc Tệ thần có phải bị điên rồi hay không, lại chủ động muốn đến gần Y Đông Mộc, chuyện này quả thật không khác gì đi chịu chết cả, Y Đông Mộc mạnh nhất chính là cận chiến, cơ hồ sau khi bị y áp sát liền rất khó trốn thoát một đòn chí mạng của y.

- Xong, Tệ thần đã hóa điên, xông tới cũng thôi đi, hắn ta lại còn dùng đao, dùng thương còn tốt, chí ít là có thể giữ khoảng cách.

- Tệ thần ra chiêu quá ngu, hắn hẳn phải mang cung tên tới, cho dù không có tác dụng, nhưng ở trên trời chậm rãi bắn còn tốt hơn việc cắm đầu lao tới.

Fan của Y Đông Mộc càng thêm vui vẻ:

- Thằng ngớ ngẩn này lại tự dẫn xác tới cửa, muốn không cho Đông Mộc nhà chúng tôi thắng cũng không được.

Khóe miệng Y Đông Mộc nổi lên một nụ cười gằn, một cái thú hồn cũng đồng thời dung hợp ở trên người y, là một con ma hầu biến dị, lập tức khiến cho sức mạnh cùng tốc độ của Y Đông Mộc tăng lên trên diện rộng, biến thân thành một con ma hầu màu đen hùng tráng cao tới một mét tám chín, sau lưng có một cái đuôi thô to kéo dài.

Y Đông Mộc không phải là không có thú hồn dung hợp biến thân cấp thần huyết, nhưng lại không có thú hồn biến thân cấp thần huyết xấp xỉ nhân loại, nếu như không thể sử dụng kỹ xảo mà mình am hiểu, không thể sử dụng dao găm cấp thần huyết, tác dụng của thú hồn biến thân thần huyết trái lại không bằng thú hồn biến dị.

Dị sinh vật thích hợp với hình dáng loài người vốn rất ít, chân chính hình người lại càng hiếm thấy, trừ thập đại Thần Tử năm đó ngẫu nhiên lấy được một con thú hồn thần huyết hình người, hầu như chưa từng thấy có thú hồn thần huyết hình người nào khác.

Huyết Tinh Đồ Lục Giả của Hàn Sâm đã xem như là thú hồn biến thân cấp thần huyết tương đối quý giá, có một đôi tay nhân loại, có thể để cho hắn hoàn mỹ sử dụng ra các loại kỹ xảo của con người.

Y Đông Mộc nhìn Hàn Sâm đang chạy tới như điên, cầm ngược dao găm thần huyết trong tay, đồng thời hai chân phát lực, cũng hướng về Hàn Sâm lao nhanh mà đi, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng bị rút ngắn.

Tất cả mọi hành động của Y Đông Mộc, mỗi một cử động của thân thể, một cái nhấc chân giơ tay, đều rơi vào trong mắt Hàn Sâm, đều giống như là đang dựa theo quỹ tích mà hắn đặt trước để tiến hành, ở trong mắt Hàn Sâm, Y Đông Mộc quả thực giống như là một con rối gỗ, tất cả mọi thứ của Y Đông Mộc đều bị hắn nhìn thấu, có thể dự tính ra tất cả mọi hành động của Y Đông Mộc.

Hai người đều tinh thông đạo ám sát, một người có cảnh giới cao hơn người khác, sẽ xuất hiện tình huống như thế, mà Hàn Sâm đối với Y Đông Mộc lại rõ như lòng bàn tay, Y Đông Mộc lại hoàn toàn không biết hắn cũng tinh thông đạo ám sát, cố ý so với vô ý, kỳ thực Y Đông Mộc đã sớm chú định sẽ thất bại.

Cho dù tốc độ và sức mạnh của y mạnh hơn Hàn Sâm cũng không có tác dụng.

Ở trong chớp mắt hai người giao nhau mà qua, trong phút chốc Tu La chiến đao bị Hàn Sâm nhuộm thành màu vàng đã ra khỏi vỏ, lại ở trong chớp mắt vào vỏ, tất cả như nước chảy mây trôi thiên y vô phùng.

Hai người quay lưng lại với nhau tiếp tục lao ra thêm gần mười mét mới dừng lại, thân thể màu vàng hùng tráng như nhân mã kia của Hàn Sâm bất động như núi, mà Y Đông Mộc lại chậm rãi xoay người lại, nhìn chòng chọc vào bóng lưng Hàn Sâm, mở miệng từng chữ từng câu hỏi:

- Đó là đao pháp gì?

- Nghịch Tâm Trảm.

Hàn Sâm nhàn nhạt đáp, vẫn không quay đầu lại.

- Tao sẽ lại tìm mày, lần sau tao sẽ không thua nữa.

Y Đông Mộc nói xong, xoay người đi xuống đài thi đấu, vừa mới đi được vài bước liền rầm một tiếng trực tiếp ngã xuống mặt đất, vết thương sâu tới tận xương ở lồng ngực đang chảy máu không ngừng.

Trong nháy mắt toàn bộ không gian thứ nhất ở Thần Chi Tí Hộ Sở đều trở nên yên tĩnh.

Không biết bao nhiêu ức người đang xem trận quyết đấu này, lúc này đều há to miệng, nhưng một chút âm thanh cũng không phát ra được.

Không ai dám tin tưởng, kết quả trận quyết đấu lại là như vậy, nếu như ngược lại thì bọn họ còn có thể tiếp thu, nhưng mà Y Đông Mộc vô địch kia, Y Đông Mộc lấy tư thái vương giả một đường thuấn sát đi tới, cùng Tệ thần quyết đấu lại bị một đao chém trọng thương, chuyện này quả thực khiến cho người ta không có cách nào tin nổi.

Đừng nói là những fan của Y Đông Mộc, cho dù là fan của Tệ thần, trước trận đấu cũng chưa từng nghĩ tới Tệ thần có thể lấy ưu thế tuyệt đối thủ thắng như vậy, dù là fan vô cùng lạc quan với Tệ thần cũng đều cảm thấy đây sẽ là một trận ác chiến.

Nhưng mà không có ai nghĩ tới, Y Đông Mộc lại thất bại như vậy, bại không có chút hồi hộp nào, bại thê thảm như thế, hơn nữa còn là thua ở trên lĩnh vực cận chiến mà y am hiểu nhất.

Hàn Sâm xoay người lại, liếc mắt nhìn Y Đông Mộc ở dưới đài đang giẫy giụa bò lên, lạnh nhạt nói một câu:

- Có thể tiếp một đao nghiêm túc của tao mà không chết, mãy cũng không tồi.

Nói xong, Hàn Sâm cũng đã xoay người rời đi.

- Không tồi… Không tồi…

Câu nói này xoay quanh ở trong đầu vô số người đang xem cuộc chiến, khiến bọn họ cảm thấy đầu óc đều giống như muốn nổ tung, làm sao cũng cảm thấy không đủ dùng, hỗn loạn tưng bừng.

Ở trong mắt mọi người, thân hình của Tệ thần giống như lập tức cao lớn hơn rất nhiều lần, cao to mà lóng lánh ánh sáng, thật sự mạnh mẽ như thần.

- Tệ thần…

Fan vẫn ủng hộ Tệ thần lúc này rốt cục kịp phản ứng lại, hưng phấn kêu to lên, có người thậm chí đều đã nhảy lên.

Thời gian bị đọng lại giống như là bị đánh vỡ vậy, toàn bộ Thần Chi Tí Hộ Sở đều trở nên náo nhiệt, người người đều đang bàn luận trận chiến khó tin này.

- Nội dung vở kịch này chuyển biến cũng quá nhanh đi.

- Ha ha, những fan ủng hộ Y Đông Mộc kia đều bị mất mặt hết rồi.

- Đâu chỉ là đám fan kia, Tệ thần đây là đánh mặt toàn bộ truyền thông của Liên Minh, ngoại trừ Thần Chiến Thiên Hạ Phương Minh Toàn, CMN đều dự đoán Y Đông Mộc đoạt quán quân, kết quả thì sao? Top 10 đều không vào được, liền bị người quét ngang, ha ha…

- Bây giờ suy nghĩ lại một chút, thật sự là Phương Minh Toàn có dự kiến trước, anh ta phân tích hình như rất có đạo lý, chỉ là lúc trước đều bị đại thắng của Y Đông Mộc che đậy hai mắt, căn bản là không chú ý nghe Phương Minh Toàn phân tích.

- Lâm Phong mới thật là trâu bò, không hổ là người thứ hai giải thi đấu lần trước, đã sớm nhìn ra Tệ thần mới thật sự là BOSS.

- Ha ha, xem ra năm nay chính là cuộc chiến phong thần giữa Lâm Phong cùng Tệ thần rồi.

- Chúng ta thật sự đã nợ Phương Minh Toàn và Tệ thần một lời xin lỗi.

- Phương Minh Toàn chịu khổ.

- Người cũng rất không tệ… ha ha… đẹp trai nổ tung…

Trận quyết đấu vẻn vẹn mới mười giây đồng hồ, lại khiến cho hình tượng của Tệ thần lập tức phát sinh biến hóa long trời lở đất.

- Con hàng này còn ngầu hơn cả mình, lần sau mình cũng phải thử câu này một chút, có thể tiếp một đao nghiêm túc của tao mà không chết, mày cũng không tồi…

Đường Chân Lưu rất là hối hận trước đây mình không nghĩ tới một câu nói ngầu như thế.

Chương 105: Một Người Cô Độc Nói Thay Cho Vương

“Đùng!”

Máy truyền tin trong tay Vương Trường Thanh bị ông ta mạnh mẽ ném xuống đất, cả người thở hổn hển, bên trong đôi mắt phủ kín tơ máu, sự phẫn nộ quấy phá giống như là một con dã thú cuồng loạn.

Tệ thần lại đại thắng Y Đông Mộc, dư luận của toàn bộ Liên Minh lập tức đảo ngược, nguyên bản Thần Chiến Thiên Hạ cùng Phương Minh Toàn bị mắng như chó, lập tức được đưa lên thần đàn, lượng lớn người đều đang nói cái gì mà nợ Thần Chiến Thiên Hạ cùng Phương Minh Toàn một lời xin lỗi.

Càng ngày càng nhiều người tràn vào Thần Chiến Thiên Hạ quan sát phân tích của Phương Minh Toàn, Thần Chiến Thiên Hạ phá vỡ kỷ lục giết vào mười vị trí đầu các chuyên mục có tỉ lệ người xem lớn nhất trong toàn Liên Minh, hơn nữa còn không phải chỉ đứng thứ mười, lập tức tăng nhanh đến vị trí thứ tám.

Trạm Hoa Tinh từ khi thành lập tới nay chưa từng có thứ hạng cao như vậy, trước đây chuyên mục có tỉ lệ người xem cao nhất của trạm Hoa Tinh, cũng chỉ đứng thứ mười chín trong toàn bộ Liên Minh mà thôi.

Đứng thứ tám trong toànLiên Minh, khái niệm này nghĩa là gì, toàn bộ mọi người trong trạm Hoa Tinh trước đây không ai dám nghĩ, chuyên mục có thể nhảy vào top 100 đã đủ để khiến người chủ trì cảm thấy kiêu ngạo, có thể đi vào năm mươi vị trí đầu thì có thể nói là vô cùng tự hào rồi.

Mười vị trí đầu? Đôi khi thật sự không dám nghĩ tới.

Không nghi ngờ chút nào, Thần Chiến Thiên Hạ cùng Phương Minh Toàn đã hoàn toàn hot, tuy rằng Thần Chiến Thiên Hạ chỉ là một chuyên mục trong thời kỳ Thần Chiến, hết Thần Chiến sẽ ngừng lại, nhưng mà biểu hiện lần này của Phương Minh Toàn quá đẹp, đã cho anh ta đủ vốn liếng cùng tiếng tăm, bất luận sau này anh ta lại chủ trì chuyên mục mới nào, có vốn liếng cùng tiếng tăm hôm nay, tỉ lệ người xem tuyệt đối sẽ không kém.

Hiện tại trạm Hoa Tinh đã xem Phương Minh Toàn là người chủ trì, ngay cả Hứa Khang Niên bây giờ nhìn thấy Phương Minh Toàn cũng cười híp mắt cả ngày, thỉnh thoảng còn khích lệ vài câu, khiến cho Vương Trường Thanh đố kỵ hận không thể nhào tới cắn Phương Minh Toàn mấy cái.

Tan tầm trở lại nhà mình, Phương Minh Toàn ngồi sát ở trước cửa sổ, nhìn cảnh đêm xe cộ qua lại đèn đuốc sáng choang ở, trong tay cầm một điếu thuốc, thỉnh thoảng hút một hơi, chậm rãi phun ra một luồng khói, thân thể không thể tự kiềm chế được hơi run rẩy.

Bây giờ tất cả đã kết thúc, sau khi tỉnh táo lại Phương Minh Toàn vẫn cảm thấy nghĩ tới mà sợ, những phân tích kia của anh ta, liền chính anh ta đều cảm thấy mình đang chém gió, giải thi đấu kia anh ta còn không được xem, có thể phân tích ra được cái quỷ gì.

Phương Minh Toàn chỉ là tin tưởng Tệ thần, tin tưởng vào người làm anh ta chấn động vào đêm đó, tin tưởng thành tích của người như thế sẽ không thể quá kém.

Vì thế Phương Minh Toàn chỉ là đang đánh cược, đánh cược Tệ thần có thể tiến vào hàng ngũ thập đại Thần Tử, còn cuối cùng có thể đoạt quán quân hay không, kỳ thực chuyện đó đã không quá quan trọng.

Trận chiến với Y Đông Mộc này, còn có Lâm Phong nói ra lời kia, đã để cho tiếng tăm của Tệ thần như mặt trời ban trưa, mà Phương Minh Toàn cũng đã thành công rồi.

- Tệ thần à, cậu đúng thật là ngôi sao may mắn của Phương Minh Toàn tôi!

Thân thể Phương Minh Toàn chậm rãi thả lỏng ra, anh ta rất vui mừng vì mình đã cược thắng, hơn nữa còn là đại thắng, nếu như đánh cược thua, hậu quả ngay cả anh ta cũng không dám nghĩ tới, chỉ là hơi nghĩ tới, thân thể đã không nhịn được có chút run rẩy.

Anh ta vốn không sợ thua, nhưng lần đánh cược này thực sự là quá lớn, nếu như thua thì có khả năng sẽ không thể ngóc đầu dậy được nữa, chỉ sợ là sẽ phải rời khỏi ngành nghề mà anh ta thích nhất này.

Khói thuốc thông qua khí quản đi đến lá phổi, một luồng cảm giác làm người say mê từ phổi khuếch tán ra, Phương Minh nhìn ra bóng đêm yên lặng không nói, hưng phấn trong lòng cũng dần dần biến mất.

Sau khi tất cả hưng phấn đều lui ra, Phương Minh Toàn liền đứng dậy mở thiết bị trí tuệ nhân tạo ra, viết xuống một chương “Vương Giả Ở Trong Cô Độc Tiến Lên”.

Vương giả cô độc,

Khi người khác đang cùng bạn bè cười nói vui chơi, hắn lại đang yên lặng chảy mồ hôi.

Vương giả cô độc,

Khi người khác đang cùng những cô gái xinh đẹp tâm sự bên hoa dưới trăng, hắn ở trên chiến trường đổ máu tươi.

Vương giả cô độc,

Khi toàn thế giới đều đang đối địch với hắn, hắn chỉ yên tĩnh nhìn chăm chú tới nơi xa xôi phía trước.

Vương giả cô độc,

Khi hắn bị tất cả mọi người vứt bỏ, hắn vẫn cô độc kiên định tiến lên.

Chỉ vì lý tưởng bất biến ở trong lòng kia.

Tôi chỉ muốn nói.

Tệ thần, xin hãy nhận lấy sự cung kính của tôi.

Tôi cô độc chỉ muốn đi theo anh cô độc.

Anh thắng, tôi cùng anh quân lâm thiên hạ.

Anh bại, tôi cùng anh Đông Sơn tái khởi.

Phương Minh Toàn viết xong toàn bộ đoạn văn, lần này anh ta không ký tên của mình, mà là ở vị trí tác giả viết "Một người cô độc tự nói giúp cho Vương."

Sau khi đoạn văn bản này của Phương Minh Toàn được đưa lên trên Internet, liền ngay lập tức dùng tốc độ khó mà tin nổi điên cuồng được chia sẻ truyền bá ra, gây ra tiếng vang to lớn.

- Tiên sư nó, xem mà muốn khóc, nhớ tới năm đó tôi yên lặng huấn luyện, chỉ vì đi thi vào trường quân đội, người khác đều chỉ ước ao tôi sẽ thi đậu trường quân đội, căn bản không biết một mình tôi đã phải trả giá nỗ lực như thế nào, lúc sốt cao vẫn phải liều mạng huấn luyện, đó không phải tháng ngày mà con người nên trải nghiệm.

- Phương Minh Toàn miêu tả thật tốt, làm tôi nhớ tới tháng ngày phấn đấu ở Tí Hộ Sở năm đó.

- Đây căn bản là khắc hoạ chân thực nhất về tôi bây giờ!

- Tôi cũng là một người cô độc, một tháng chí ít cũng ở Tí Hộ Sở phấn đấu hai mươi tám ngày, tôi chỉ là muốn càng nỗ lực thêm một chút, để người nhà có thể sinh hoat tốt hơn, thế nhưng thật sự là quá mệt mỏi, rất muốn có người có thể bầu bạn ở bên cạnh tôi.

- Bất kể là sau này như thế nào, từ phút giây này trở đi, tôi chính là fan của Tệ thần cùng Phương Minh Toàn, tôi cũng hy vọng có thể đi theo ở bên cạnh các người.

- Xin Tệ thần hãy nhận lấy sự cung kính của tôi.

- Anh thắng, chúng tôi cùng anh quân lâm thiên hạ.

- Anh bại, chúng tôi cùng anh Đông Sơn tái khởi.

- Người cô độc +1.

- Thật sự rất thích Phương Minh Toàn, anh đi theo Tệ thần, tôi cũng phải đuổi theo anh.

- Nếu như trời cao cho tôi một cơ hội làm lại, tôi tuyệt đối sẽ không chửi Tệ thần.

- Người bên trên +1.

- +10086.

- Tệ thần, anh cũng là thần tượng của tôi.

Đoạn văn "Vương Giả Ở Trong Cô Độc Tiến Lên" đã đẩy Tệ thần cùng Phương Minh Toàn lên một độ cao mà người thường khó có thể với tới, khiến cho Phương Minh Toàn nổi tiếng, cũng giúp cho Tệ thần có được rất nhiều fan chân chính, mà không phải những kẻ mượn gió bẻ măng, bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi phe cánh kia.

Hàn Sâm cũng nhìn thấy đoạn văn bản "Vương Giả Ở Trong Cô Độc Tiến Lên" này, trong lòng cũng có rất nhiều cảm xúc cùng cảm động, những tháng ngày hắn mới vừa tiến vào thế giới Tí Hộ Sở kia, loại cô độc cùng bất lực kia hầu như khiến người ta điên mất, có thể đi tới bây giờ, cũng là bởi vì trong lòng mình còn có lý tưởng tốt đẹp kia, có người xinh đẹp như đóa hoa kia.

Nếu như không phải có mẹ cùng Hàn Nghiên, Hàn Sâm cũng không biết mình có phải bị giày vò phát điên rồi trở nên sa đọa hay không.

Sau khi Hàn Sâm xem xong, muốn nhắn cho Phương Minh Toàn chút gì đó, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ ý định này.

- Liền để cho từng người chúng ta vì lý tưởng tươi đẹp trong lòng kia yên lặng tiến lên đi, lòng tôi đã biết, ngôn ngữ không thể diễn đạt.

Hàn Sâm yên lặng đi ra khỏi Internet.

Hàn Sâm nghỉ ngơi một lúc, chuẩn bị lên Thánh Đường xem một chút xem có thân pháp thích hợp với mình hay không, thân pháp của Y Đông Mộc phối hợp với thuật ám sát kia, quả thật thể hiện ra uy lực không gì sánh kịp, bây giờ Hàn Sâm thiếu hụt một loại thân pháp cao cấp, sau đó phối hợp với Tụ Trung Đao hắn tu luyện, liền có thể đẩy năng lực thực chiến của hắn lên cao thêm một bước.

Chương 106: Cao Thủ Là Cậu?

Trên Internet đâu đâu cũng có các tạp chí đưa tin liên quan tới Tệ thần, nhưng mà lúc này mới đưa tin thì đã hơi trễ, hiện tại trên căn bản mọi người đều đang xem Thần Chiến Thiên Hạ đưa tin, những tạp chí khác đưa tin cùng loại có rất nhiều, thế nhưng độ nóng so với Thần Chiến Thiên Hạ còn kém hơn rất nhiều.

Cũng có không ít thương gia đang tìm kiếm Tệ thần, ra giá cao hi vọng Tệ thần đại diện cho sản phẩm của bọn họ, cũng có người muốn đào ra thân

phận chân chính của Tệ thần, cũng có đủ loại suy đoán, nhưng kết quả đều là hoa trong gương trăng trong nước, căn bản không có ai biết Tệ thần chân chính là ai.

Lúc này Hàn Sâm đang xem lướt qua khu cấp S trên Thánh Đường, đủ loại thân pháp cấp S khiến cho Hàn Sâm xem hoa cả mắt.

Chỉ xem giới thiệu, rất khó để biết được thân pháp có thích hợp với mình hay không, nhưng mà Hàn Sâm cũng không có lựa chọn nào khác, thân pháp cấp S trong Thánh Đường đã là loại thân pháp tốt nhất mà hắn có năng lực tìm tới.

Cuối cùng sau khi Hàn Sâm xem qua hàng loạt giới thiệu về thân pháp, liền khóa chặt một môn thân pháp tên là Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc.

Cũng không có quá nhiều do dự, trực tiếp mua lại Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, sau đó Hàn Sâm liền quan sát tất cả tư liệu về Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, cẩn thận nghiên cứu môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này.

Rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ra, môn thân pháp Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc này có chút khác với môn thân pháp mà hắn muốn.

Hàn Sâm hy vọng có thể có một môn thân pháp tăng nhanh tốc độ, có thể để cho hắn nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với kẻ địch, nhưng mà môn thân pháp Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc này, nhanh thì khẳng định là rất nhanh, thậm chí trên lý thuyết có thể đạt đến tốc độ cao nhất mà thân thể hắn có thể chịu đựng.

Nhưng mà môn thân pháp này chính là lập tức bạo phát, trong phút chốc bùng nổ ra tốc độ khủng bố, nhưng mà thời gian có thể duy trì loại tốc độ này quá ngắn, rất có khả năng cũng chỉ là trong thời gian hai, ba bước hoặc là thậm chí chỉ có một bước, loại cao tốc này cũng đã kết thúc.

Trong phút chốc cực tốc bạo phát một bước, không gì sánh kịp, chân nghĩa của thân pháp Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc chính là ở chỗ này.

Thân pháp như vậy, trong lúc cận chiến vô cùng lợi hại, phối hợp với thủ pháp ám sát mà Hàn Sâm am hiểu nhất thì càng thêm khủng bố, nhưng mà

vẫn không thể hoàn toàn giải quyết được vấn đề, lúc ở khoảng cách khá xa, vẫn rất khó nhanh chóng tiếp cận kẻ địch.

- Cũng được, môn thân pháp này giúp năng lực cận chiến của mình tăng lên rất nhiều, đối với việc rút ngắn cự ly cũng rất có ích.

Hàn Sâm cũng không quá thất vọng, thân pháp Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc cũng có tác dụng đối với hắn, chỉ là có chút không giống với thứ hắn muốn mà thôi.

Nguyên bản Hàn Sâm muốn, chính là học được một môn thân pháp nhanh chóng phập phù quỷ dị tương tự như của Y Đông Mộc, nhưng mà như bây giờ cũng tốt, so với Y Đông Mộc là hai loại phong cách hoàn toàn khác nhau.

Hàn Sâm dùng một bình dịch gen chuyên phối Siêu Khấp Lưu Gia Tốc, dành thời gian tu luyện Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, hy vọng có thể sử dụng ở trước khi cuộc chiến xếp hạng thập đại Thần Tử bắt đầu vào mười ngày sau.

Đến buổi chiều, Phương Cảnh Kỳ đột nhiên nhắn cho hắn một tin, hẹn hắn gặp mặt ở nhà, hình như là có một việc quan trọng gì đó muốn thảo luận với hắn.

Lúc Hàn Sâm đi tới nhà Phương Cảnh Kỳ, mới biết là Phương Cảnh Kỳ muốn tìm hắn trợ giúp Quyền ca đi săn giết một con sinh vật thần huyết.

- Quyền ca chính diện không bắt được con sinh vật thần huyết kia, lại không muốn liên thủ với bọn Thần Thiên Tử, Tần Huyên, nhưng y phát hiện ra nhược điểm của con sinh vật thần huyết kia, có thể tạo ra một cơ hội, thế nhưng lại thiếu hụt một thích khách cao minh có thể một đòn trúng đích, do không muốn tìm Thần Thiên Tử với Tần Huyên hợp tác, không muốn chia thịt của sinh vật thần huyết. Tôi biết anh cũng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, vì thế tôi liền đề cử anh. Lần này nếu anh đi, sẽ không chia thịt của sinh vật thần huyết cho anh, thù lao là một con vật cưỡi ba mắt biến dị, phương diện thú hồn thì vẫn quy củ cũ, ai đạt được thì là của người đó, không phân chia.

Dừng một chút, Phương Cảnh Kỳ lại nói:

- Phương diện thù lao rất cao, nếu như không phải Quyền ca không muốn chia thịt của sinh vật thần huyết, coi như chia cho anh một ít thịt, cũng không đủ mua một con vật cưỡi biến dị.

Hàn Sâm gật gù, lời này của Phương Cảnh Kỳ cũng có lý, cho dù được chia thịt của sinh vật thần huyết, chia tới tay cũng tuyệt đối không mua được một con vật cưỡi biến dị, lời này không sai, hoặc là nói liền nửa con cũng chưa chắc đã mua được.

- Thời gian, địa điểm?

Hàn Sâm âm thầm tính toán, cách cuộc chiến thập đại Thần Tử còn khoảng mười ngày, không biết có đủ hay không.

- Địa điểm cụ thể tôi không thể nói cho anh được, đi lại cần sáu, bảy ngày.

Phương Cảnh Kỳ nói.

Hàn Sâm đương nhiên rõ ràng, không có ai lại để lộ tin tức của sinh vật thần huyết ra ngoài, nhưng có câu nói này của Phương Cảnh Kỳ đã đủ rồi, đi về mất khoảng sáu, bảy ngày, cho dù trì hoãn thêm hai ngày nữa, cũng không ảnh hưởng tới chuyện hắn tham gia cuộc chiến xếp hạng Thần Tử.

Trên thực tế thì Hàn Sâm cũng không quá quan tâm tới cuộc chiến xếp hạng Thần Tử, mười vị trí đầu đều chỉ có một cơ hội lấy được thú hồn thần huyết, đứng thứ mấy đều giống nhau, hắn chủ yếu là muốn giao thủ với Lâm Phong, nhìn một chút xem thực lực chân chính của Lâm Phong mạnh cỡ nào.

Hàn Sâm đồng ý, hắn sớm đã muốn có một con vật cưỡi, huống chi còn là một con vật cưỡi biến dị, hơn nữa còn có cơ hội lấy được thú hồn thần huyết, sao lại không làm.

Phương Cảnh Kỳ đưa một đồng tiền xu cho Hàn Sâm, cười nói:

- Tôi chỉ nói là đề cử một cao thủ cho anh ta, không nói cụ thể là ai, tự anh cầm cái này đi tới chỗ hẹn tìm anh ta là được.

Hàn Sâm gật đầu liền cất tiền xu đi, Phương Cảnh Kỳ lại lôi kéo hắn ở lại ăn một bữa cơm, sau đó mới thả hắn về.

Ngày hôm sau sau khi Hàn Sâm tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, thấy hầu như ai cũng đang bàn luận về trận chiến Tệ thần thuấn sát Y Đông Mộc kia, còn có đoạn văn bản "Vương Giả Ở Trong Cô Độc Tiến Lên" kia nữa, nhưng mà bọn họ càng yêu thích cái tên ký bên dưới "Một Người Cô Độc Nói Giúp Vương".

Dù sao Tệ thần cũng là người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, bây giờ mọi người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở đều cảm thấy vinh dự, ngoại trừ đám người bọn Thần Thiên Tử, ai nhắc tới Tệ thần cũng đều phải giơ ngón tay cái lên.

- Mình cũng là danh nhân rồi, nhưng đáng tiếc không thể nói cho người khác biết mình chính là Tệ thần.

Hàn Sâm vẫn là lần đầu tiên cảm thấy cái biệt hiệu Tệ thần dung tục này hình như cũng không phải chói tai cho lắm.

Hàn Sâm đi tìm Dương Mạn Lệ trước, lấy một cái lý do, chỉ nói là muốn đi săn giết một dị sinh vật quan trọng, không hề lộ ra chuyện muốn đi trợ giúp Quyền ca săn giết sinh vật thần huyết.

Săn giết dị sinh vật thu lấy gen đương nhiên là chuyện cực kỳ quan trọng, hơn nữa kết quả huấn luyện của Hàn Sâm cũng không tệ, Dương Mạn Lệ cũng không làm khó hắn, liền đồng ý cho hắn đi.

Hàn Sâm đi tới chỗ hẹn, xa xa liền nhìn thấy bọn Quyền ca đang ngồi hóng gió dưới một cây đại thụ, rất rõ ràng là đang chờ người.

- Cuồng mông, cậu không đi theo phía sau mông của Tần Huyên, chạy đến nơi này làm gì?

Người ở bên cạnh Quyền ca nhìn thấy Hàn Sâm, lớn tiếng cười trêu nói.

Hàn Sâm cũng không nói lời nào, đưa tay móc đồng tiền xu từ trong túi tiền ra, dùng ngón tay cái bắn ra, đồng tiền xu vẽ ra một đường vòng cung cao cao rơi vào trong tay Quyền ca.

Quyền ca bắt lấy tiền xu, sau khi liếc mắt nhìn thì trên mặt lập tức lộ ra vẻ vô cùng khó tin, nhìn Hàn Sâm giật mình nói:

- Cao thủ mà lão tứ nói chính là cậu?

Chương 107: Lộ Một Tay

- Không thể nào đoàn trưởng, anh nói cao thủ mà bạn anh giới thiệu chính là hắn?

- Cuồng mông chính là cao thủ mà bạn anh giới thiệu?

- Đại ca, không phải là anh đang đùa với chúng tôi đấy chứ?

- Đại ca, anh đang đùa chúng tôi à?

Bên cạnh Quyền ca lập tức giống như ong vỡ tổ, làm sao cũng không thể tin được, cuồng mông lại chính là cao thủ mà Quyền ca nói tới.

Quyền ca cũng rất buồn bực, xác thực là Phương Cảnh Kỳ nói muốn giới thiệu cho anh ta một cao thủ tinh thông thuật ám sát, nhưng mà anh ta nghĩ như thế nào cũng không ra người mà Phương Cảnh Kỳ nói tới lại chính là Hàn Sâm.

Nhưng mà Quyền ca hiểu rất rõ Phương Cảnh Kỳ, biết y không phải là một người xằng bậy, nếu như y giới thiệu Hàn Sâm tới đây liền nhất định có lý của y.

Quyền ca trên dưới đánh giá Hàn Sâm, mở miệng nói:

- Phương Lão Tứ nói cậu tinh thông thuật ám sát?

- Vẫn tính là tạm được, so với người bình thường hơi mạnh hơn chút.

Hàn Sâm nói.

- So với người bình thường mạnh hơn chút? Chúng tôi muốn đi giết vinh vật thần huyết đó, cậu như thế có thể tin được không?

Ngón Tay Út bĩu môi, cực kỳ không tin tưởng nói.

Quyền Đầu Đoàn của Quyền ca khác với Tần Huyên và Thần Thiên Tử, vừa không có bối cảnh quân đội, cũng không phải một mình Quyền ca lấy tiền ra nuôi sống một đám thủ hạ.

Quyền Đầu Đoàn chính là một đoàn đội do những người có tính tình hợp nhau tạo thành, Quyền ca chính là người cầm đầu do bọn họ đề cử ra, người phía dưới đều dùng biệt hiệu.

Ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út cùng ngón út năm người, lại thêm Quyền ca, chính là nòng cốt chủ yếu của Quyền Đầu Đoàn, ngày hôm nay sáu người này đều đến đủ, có thể thấy được bọn họ coi trọng con sinh vật thần huyết này đến thế nòa.

Hiện nay thần gen của Quyền ca đã sắp đầy, chỉ cần ăn toàn bộ thịt của con sinh vật thần huyết này nữa, hẳn là có thể đạt được thần gen đại viên mãn, từ đó lấy thần gen lột xác tiến vào không gian thứ hai của thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở.

Vì thế bọn Quyền ca mới không muốn phân chia thịt của sinh vật thần huyết kia, lấy con vật cưỡi biến dị ra làm thù lao.

Quyền ca phất phất tay, ra hiệu cho ngón út đừng nói nữa, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói:

- Tôi tin tưởng ánh mắt của lão tứ, nhưng mà lần này can hệ trọng đại, tôi cũng cần phụ trách cho các huynh đệ của tôi nữa, cậu bộc lộ tài năng đi.

Quyền ca rút một cây dao găm ở bên hông ra, đảo ngược lại, cầm lấy chuôi đưa đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý, danh tiếng của hắn ở Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng không hề tốt đẹp gì, cũng lường trước là sẽ có chuyện như vậy xảy ra, cho nên không trách bọn Quyền ca.

Hàn Sâm đưa tay nắm chặt con dao găm do Quyền ca đưa tới, Quyền ca vừa định thu tay lại, lại đột nhiên nhìn thấy tay Hàn Sâm nắm chuôi dao găm chuyển động, Quyền ca kinh hãi đang muốn né tránh, nhưng mà con dao găm y vừa mới đưa cho Hàn Sâm đã gác ở trên cổ y, lập tức khiến cho Quyền ca đứng sững ở nơi đó không dám chuyển động, hai tay cũng như ngừng lại ở chỗ đó không dám chuyển động, liền động tác đón đỡ đều chưa làm xong.

Mấy người bọn ngón út vốn đang muốn xem trò vui, lúc này đều có chút há hốc mồm, vẻ mặt đều trở nên nghiêm túc.

Bọn họ rất rõ ràng thân thủ của Quyền ca, mặc dù là Hàn Sâm đánh lén, nhưng lại có thể khiến cho Quyền ca không kịp phản ứng, gác dao găm ở trên cổ của anh ta, năm người bọn ngón út đều tự nhận không có bản lãnh này.

Hàn Sâm dời cây dao găm trên cổ Quyền ca đi, lùi về phía sau hai bước, quăng cây dao găm trả lại cho Quyền ca, mỉm cười nói:

- Còn cần lại thử nữa không?

- Không cần, chúng ta lên đường đi.

Quyền ca rất thẳng thắn, nhìn Hàn Sâm một cái thật sâu, nhét cây dao găm trở về bên hông.

Trong ánh mắt mấy người bọn ngón út nhìn về phía Hàn Sâm tràn ngập tò mò, bọn họ thực sự không nghĩ tới, cuồng mông có tiếng xấu lan xa ở Cương Giáp Tí Hộ Sở lại có bản lãnh như vậy.

Nhưng mà bọn họ đều không nói gì, gọi ra vật cưỡi liền trực tiếp cùng nhau lên đường.

Hàn Sâm không có vật cưỡi, Quyền ca liền bảo Hàn Sâm cưỡi con vật cưỡi biến dị cường tráng giống như tê giác kia, đoàn người trực tiếp hướng về dãy núi phía nam mà đi.

Dọc theo đường đi ngoại trừ thời gian cần phải nghỉ ngơi và ăn uống, đoàn người vẫn liên tục chạy đi, đến ngày thứ ba, rốt cục ngừng lại ở một hẻm núi lớn.

Hàn Sâm ước lượng một lát, nếu như không phải những người này đều có vật cưỡi biến dị, chỉ dựa vào hai chân để đi, đoán chừng người bình thường phải đi mười ngày nửa tháng mới có thể đến nơi này.

Tiến vào hẻm núi lớn liền không thể ngồi vật cưỡi nữa, Hàn Sâm đi theo bọn Quyền ca tiến vào trong hẻm núi lớn, đi dọc theo vách núi, bên trong thung lũng có một con sông lớn cuồn cuộn chảy qua, nhưng mà mục tiêu của Quyền ca cũng không ở trong lòng sông.

Đi dọc theo vách núi hơn hai giờ, rốt cục nhìn thấy trên vách núi ở cạnh bờ sông xuất hiện một cái hang lớn, bên trong đen thùi không thấy chút ánh sáng nào, mấy người nhen lửa đi vào, lập tức nhìn thấy rất nhiều thạch nhũ to lớn giống như cột đá.

- Mọi người cẩn thận một chút, tuy rằng lần trước chúng ta đã thanh lý qua một lần, nhưng mà hoàn cảnh nơi này rất phức tạp, khó bảo đảm sẽ không có cá lọt lưới, hoặc là dị sinh vật ở những địa phương khác chạy tới, đều chú ý cho tôi.

Quyền ca trịnh trọng nói.

Mọi người đáp một tiếng, do ngón tay cái giơ một cái khiên biến dị đi ở phía trước mở đường, những người khác nối đuôi nhau theo sau anh ta đi vào sâu trong hang động.

Ngón út đi ở phía sau cùng, trong tay nắm một đôi đoản đao thú hồn cảnh giác thỉnh thoảng dò xét bốn phía.

Trong hang động thỉnh thoảng có tiếng nước nhỏ xuống, ở bên trong hang núi vang rất lớn, những tảng đá ở dưới chân đều rất trơn, có nhiều chỗ còn ngập sâu trong nước.

Mọi người đi đường đều rất cẩn thận, không phải là bởi vì nơi này khó đi, mà là sợ những ngách ngang dọc tứ tung trong hang động kia không biết lúc nào sẽ lao ra một con dị sinh vật.

Dọc theo đường đi Hàn Sâm nhìn thấy không ít vết máu, xem ra thì đã tồn tại lâu ngày, đoán chắc là do bọn Quyền ca lưu lại lần trước.

Hiển nhiên sự lo lắng của bọn họ đều có chút dư thừa, dọc theo đường đi căn bản không gặp phải nguy hiểm gì, hình như tất cả dị sinh vật đều bị bọn họ thanh lý xong vào lần trước, liền ngay cả một con sinh vật nguyên thủy đều không nhìn thấy.

- Đều chú ý một chút cho tôi, phía trước sắp tới đích, đừng ai làm ra tiếng động gì.

Đã đi được khoảng bốn, năm tiếng, Quyền ca đi ở vị trí thứ hai đột nhiên ép nhỏ thanh âm nói.

Kỳ thực lời này chính là nói cho Hàn Sâm nghe, mấy người bọn họ cũng đã tới một lần, tự nhiên đều biết là sắp tới, liền lớn tiếng cũng không dám, từng

người đều rón rén giống như là mèo.

Hàn Sâm gật gù tỏ vẻ đã hiểu, lúc này Quyền ca mới ra hiệu cho ngón tay cái ở phía trước nhất tiếp tục đi về phía trước, không lâu lắm hang động phía trước liền đi đến cuối cùng, hang động rộng rãi sáng sủa, là một cái hang đá rất lớn, từng cây từng cây thạch nhũ dài mấy mét treo ở trên đỉnh, trong hang đá to lớn mọc đầy một loại dây leo màu đen không biết tên, lá cây giống như là bị mực nước nhuộm lên, tình cờ còn có thể nhìn thấy từng đoá từng đoá hoa nhỏ màu đen tô điểm ở trên thân dây leo.

Bọn Hàn Sâm đi vào sơn động, đứng ngay ở trên vách động giữa hang đá to lớn, những chỗ khác của vách động cũng không thiếu những cửa hang tương tự như vậy. Quyền ca ra dấu im lặng với hắn, vừa chỉ chỉ xuống bên dưới hang núi, Hàn Sâm cúi đầu hướng nhìn xuống dưới hang núi, con mắt lập tức sáng lên.

Chương 108: Ám Sát Sinh Vật Thần Huyết

Chỉ thấy ở dưới đáy hang núi kia có một con dị sinh vật toàn thân mọc đầy vảy đen, dài hơn hai mét, hình dáng tương tự như con tê tê đang đứng ở bên cạnh đầm nước dưới đáy động uống nước.

- Chính là nó, thính giác con vật này không tốt lắm, nhưng mà mắt rất tinh, đám vảy màu đen ở bên ngoài thân thể nó ngay cả binh khí thú hồn thần huyết đều rất khó chém ra được, nhược điểm lớn nhất chính là phần mềm mại phía dưới bụng nó.

Ngón trỏ là một người trẻ tuổi ngoan ngoãn biết điều, ung dung thong thả giải thích cho Hàn Sâm.

- Dù bụng nó là nhược điểm, nhưng nó nằm úp sấp như vậy, tôi cũng không thể lật nó lại để đâm một đao a.

Hàn Sâm nói ra.

- Chuyện đó đương nhiên không thể, chỉ cần gió thổi cỏ lay, nó sẽ cuộn tròn lại, giống như vỏ con ốc sên vậy, căn bản không nhìn thấy cái bụng của nó, vảy đen sẽ dựng lên tựa như một cái bánh răng lớn hình tròn, sau đó như cứ vậy lăn đi, giống như cối xay gió, bị nó lăn lên trên người, dù cho áo giáp dày cỡ nào cũng sẽ bị vảy đen như răng cưa của nó cắt ra, da thịt xương đều sẽ bị kéo đứt, ai cũng không chịu nổi.

Ngón út cũng tiếp lời.

- Các anh nói nhược điểm của nó đến cùng là cái gì?

Hàn Sâm không nhịn được nhíu nhíu mày.

- Mạnh mẽ đi tới giết nó khẳng định là không được, sức mạnh của nó rất đáng sợ, tốc độ lại nhanh, bị nó lăn trúng thì ai cũng không chịu được.

Quyền ca do dự một chút mới chỉ xuống hồ nước phía dưới nói:

- Chúng tôi nghĩ như thế này, đợi lát nữa mấy người chúng tôi liền đi xuống dụ nó ra, cậu nhân cơ hội xuống dưới đáy động, nấp ở dưới cái đầm nước kia, chờ lúc nó lại đi tới uống nước, đầu đưa đến mặt nước, cậu có thể nhân cơ hội cho nó một đòn chí mạng ở vị trí hàm dưới, tốt nhất là có thể để binh khí cắm ở hàm dưới của nó, khiến nó không có cách nào cuộn lại, đến lúc đó thì chúng ta có thể muốn giết như thế nào liền giết như thế đó.

- Quyền ca, khó trách mấy người chịu bỏ ra một con vật cưỡi biến dị để mời người, đây chính là bán mạng nha.

Hàn Sâm nhìn Quyền ca nói.

- Nếu như dễ dàng, chúng tôi cũng sẽ không ra giá cao mời cậu, nói một câu thôi, có thể làm hay không?

Ngón út thấp giọng nói.

Mấy người bọn Quyền ca cũng đều nhìn hắn, chờ đợi quyết định cuối cùng của hắn.

- Có thể thử một lần, nhưng mà đây là đem tính mạng ra đánh cược, làm không cẩn thận tôi sẽ phải chết, tôi cần lấy trước vật cưỡi biến dị mới được.

Hàn Sâm im lặng một lát rồi nói.

- Được.

Quyền ca rất sảng khoái đồng ý, lấy một con vật cưỡi biến dị đưa cho Hàn Sâm.

Bây giờ đều đã đến nơi này, chỉ cần Hàn Sâm chịu xuống nước, bọn họ cũng không sợ Hàn Sâm chạy, trước tiên đưa vật cưỡi biến dị cho hắn cũng không thành vấn đề.

Ngón trỏ từ trong bọc lấy bình dưỡng khí loại nhỏ và bình ô xy mà bọn họ đã chuẩn bị kỹ càng cho Hàn Sâm, để cho Hàn Sâm có thể ẩn núp trong nước thời gian dài.

Sau khi chuẩn bị kỹ tất cả, Quyền ca nhìn Hàn Sâm nói:

- Đợi lát nữa chúng tôi đi ra dẫn nó vào trong những hang động kia, cậu phải đi xuống lẻn vào trong đầm nước ngay lập tức, thời gian không có nhiều, nhiều nhất chúng tôi chỉ có thể cho cậu ba mươi giây, không thành vấn đề chứ?

- Không thành vấn đề.

Hàn Sâm ước lượng khoảng cách từ nơi này tới hồ nước một chút, sau đó mới gật đầu nói.

- Rất tốt, mặc dù phía dưới con sinh vật thần huyết kia tương đối mềm mại, nhưng chí ít cũng phải là binh khí cấp biến dị mới có thể đâm thủng được, cậu có không?

Quyền ca không yên lòng lại hỏi một câu.

Hàn Sâm lại gật đầu một cái, Tu La chiến đao gần như có thể sánh ngang với binh khí cấp biến dị, nhưng thân phận bây giờ của hắn không phải là Tệ thần, cây đao kia hắn không mang theo.

Nhưng mà Hàn Sâm còn có một mũi tên thú hồn do Hắc Châm Phong biến dị biến thành, cũng đủ dùng rồi.

Tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, Quyền ca cùng bọn ngón tay cái nhìn nhau một cái, ngoại trừ ngón út còn lưu lại, những người khác đều dọc theo dây leo bò ra ngoài, cẩn thận từng li từng tí một leo tới một cửa hang động khác, sau đó móc ra một quả cầu sắt to bằng nắm tay liền ném về phía con sinh vật thần huyết còn đang uống nước kia.

Coong coong coong!

Quả cầu sắt to cỡ nắm tay kia nện ở bên trên đám vảy đen của con sinh vật thần huyết, lại giống như nện ở trên mặt kim loại phát ra tiếng vang leng keng, liền một vết xước cũng không lưu lại được.

Nhưng mà con sinh vật thần huyết kia đã bị đám người bọn họ làm cho tức giận,

Chỉ trong nháy mắt nó đã cuộn thân thể lại, nhìn tới thật sự giống vỏ con ốc sên, chỉ là bên ngoài cái vỏ ốc sên to lớn này đều là vảy màu đen đang dựng thẳng lên, từng mảng từng mảng vừa sắc vừa nhọn, đáng sợ giống như là vòng răng cưa.

Ầm!

Thân thể của sinh vật thần huyết chuyển động, ngay cả nham thạch đều bị những cái vảy dựng thẳng trên lưng nó đâm thủng mấy vệt sâu, nhìn cực kỳ doạ người.

Chỉ trong nháy mắt, nó đã lăn được mấy mét, tốc độ nhanh đến dọa người, hơn nữa lại có thể trực tiếp lăn trên vách núi dựng đứng chín mươi độ.

Giống như là bánh xe gắn đinh, vảy dựng thẳng trên lưng lên trực tiếp đâm lên trên nham thạch, nhanh chóng lăn tới, trong chớp mắt đã lăn tới phía sau mấy người bọn Quyền ca.

Bọn Quyền ca đều không dám khinh thường, đều chui vào cửa hang động bên cạnh, con sinh vật thần huyết kia trực tiếp lao vào một cái cửa hang ở

gần nó nhất, đuổi theo ngón tay cái đi vào.

- Nhanh, bọn ngón tay cái không kiên trì được bao lâu.

Ngón út vội vã giục Hàn Sâm đi xuống.

Hàn Sâm hít sâu một hơi, nắm lấy dây leo ở cửa hang nhanh chóng trèo xuống phía dưới, chưa tới ba giây đã xuống tới đáy động, sau đó chạy như bay đến bên cạnh đầm nước, cũng không dám trực tiếp nhảy vào, sợ đụng tới mặt nước sẽ làm ra động tĩnh quá lớn, khiến cho con sinh vật thần huyết kia hoài nghi.

Hàn Sâm đi tới bờ đầm, thân thể dựa vào một bên tảng đá chậm rãi trượt vào trong đầm nước, rất nhanh cả người đã chìm xuống.

Nhìn thấy Hàn Sâm ngậm bình ô xy hoàn toàn chìm vào trong đầm nước, lúc này ngón út mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh ở trên trán một cái, đang muốn nhìn tình huống của con sinh vật thần huyết kia tiếp, nhưng chỉ thấy một vệt bóng đen từ cửa hang vừa nãy lao ra, lăn vài vòng ở phía trên vách đá mới trở xuống đáy động.

Hai con mắt nhỏ mọc trên thân thể to lớn của nó chuyển động loạn một lúc, xác định bốn phía không có gì nguy hiểm, lúc này mới chậm rãi di động thân thể, bò vài vòng ở đáy động, liền bắt đầu gặm ăn những dây leo màu đen kia.

Con sinh vật thần huyết kia trường kỳ ở lại chỗ này, cũng là bởi vì những cây dây leo màu đen kia là đồ ăn của nó, bọn Quyền ca phát hiện ra chuyện này, mới xác định là sinh vật thần huyết vẫn ở đây không hề rời đi, trước khi dây leo màu đen ở chỗ này bị nó gặm sạch, nó sẽ không rời đi.

Con sinh vật thần huyết kia còn đang gặm dây leo màu đen, mấy người bọn Quyền ca lần lượt từ phía sau đi vòng lại chỗ cũ, vốn hang động nơi đây đều thông nhau, bọn họ từ nơi thông nhau kia trực tiếp vòng trở về.

Lúc trở lại trên cánh tay của ngón tay cái đã bị thương, máu me đầm đìa có thể nhìn thấy xương bên trong.

- Lão đại, anh không sao chứ?

Mấy người bọn Quyền ca sốt sắng hỏi.

- Tôi không sao, chỉ là tấm khiên biến dị kia của tôi bị nó lăn một cái, trực tiếp hủy rồi. Nếu như lần này không thể giết nó, vậy thì thật sự là thiệt thòi lớn.

Ngón tay cái đau lòng nói.

- Không biết đến cùng cuồng mông có làm được hay không.

Ngón út có chút bận tâm nhìn hồ nước yên tĩnh cùng sinh vật thần huyết đang gặm dây leo màu đen kia.

Chương 109: Nghịch Lân

- Hi vọng cậu ta có thể thành công.

Quyền ca cũng không có chút tự tin nào, chỉ là nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

Ám sát một con sinh vật thần huyết, không ai dám nói chắc chắn, huống chi tên tuổi của cuồng mông vốn không tốt, bọn họ dù sao cũng không quá tin tưởng Hàn Sâm có thể làm được.

Mấy người đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào con sinh vật thần huyết kia, nhưng mà con sinh vật thần huyết kia lại chậm chạp không hề có ý tứ đi uống nước, gặm dây leo màu đen hơn nửa giờ, lại đứng ở trên tảng đá ngủ say như chết.

Bọn Quyền ca đều trở nên sốt ruột, bọn họ chuẩn bị bình dưỡng khí cũng chỉ to bằng bàn tay, dưỡng khí bên trong dù sao cũng có hạn, nếu sinh vật thần huyết này ngủ cả một buổi tối, dưỡng khí bên trong sẽ không kiên trì được thời gian dài như vậy.

Ngay lúc mấy người đều đã sắp phải lạy van con sinh vật thần huyết kia đi uống nước, cuối cùng con sinh vật thần huyết này cũng đã tỉnh ngủ, giống như là nghe được lời khẩn cầu của bọn Quyền ca, liền chậm rãi bò về phía hồ nước, đưa đầu đến bên trên mặt nước, lè lưỡi liếm nước uống.

Nhưng mà sắc mặt của bọn Quyền ca lại hết sức khó coi, chỗ sinh vật thần huyết kia uống nước cách nơi Hàn Sâm ẩn núp hơi xa, nếu như lúc này Hàn Sâm lại bơi qua, sóng nước nhất định sẽ làm sinh vật thần huyết kinh động.

- Làm sao bây giờ?

Tim của bọn Quyền ca đã sắp nhảy tới cổ rồi, khoảng cách xa như vậy, Hàn Sâm căn bản không thể với tới sinh vật thần huyết, chớ đừng nói là ám sát.

Đáng tiếc ánh sáng phía dưới nước quá mờ, bọn họ cũng không thấy rõ Hàn Sâm đang nấp ở dưới nước đến cùng là đang làm gì.

Lúc mấy người bọn Quyền ca đang lo lắng không biết Hàn Sâm sẽ ứng phó với cục diện này như thế nào, đột nhiên nghe thấy ở bên dưới truyền đến một tiếng gầm thảm thiết.

Chỉ thấy con kia sinh vật thần huyết kia ngẩng đầu lên, bên dưới cằm màu trắng có cắm một mũi tên màu đen, cắm vào khá sâu, thân mũi tên chỉ lộ ra gần một nửa ở bên ngoài, lúc này đang có rất nhiều máu dọc theo thân mũi tên chảy xuống.

Không nhìn thấy cái bóng của Hàn Sâm, sau khi con sinh vật thần huyết kia kêu lên thảm thiết, thân thể của nó muốn cuộn lại, nhưng bởi vì hàm dưới bị mũi tên chặn lại, không có cách nào cuộn lại hoàn toàn, giống như là một cái lốp xe bị va vặn vẹo, lộ ra rất nhiều phần trắng ở trên bụng.

Bọn Quyền ca mừng như điên, vội vã gọi ra các loại vũ khí xông tới, nhưng mà dù sao thì sinh vật thần huyết vẫn là sinh vật thần huyết, bị thương như vậy, nhưng lúc lăn vẫn phá nát núi đá, giống như xe ủi đất không ai có thể ngăn cản.

Mấy người bọn Quyền ca không dám trực tiếp chống lại, đều tránh va chạm với sinh vật thần huyết, đang chuẩn bị muốn cùng nó du đấu lại thấy con

sinh vật thần huyết kia lăn vào bên trong một hang đá, bộ dáng tựa như muốn bỏ chạy.

Lúc này Hàn Sâm mới cầm lấy Tận Thế Chi Hồn từ trong đầm nước lao ra, bây giờ bọn Quyền ca cũng không có thời gian quan tâm tới hắn, đều đuổi theo vào bên trong hang đá.

Hàn Sâm cũng mau chóng đi theo, tuy rằng con sinh vật thần huyết kia bị thương, nhưng vẫn lăn cực nhanh, lăn một lúc đã không còn nhìn thấy nó ở trong hang đá nữa, cũng may là trên mặt đất có rất nhiều vết máu, mấy người vẫn truy đuổi theo vết máu.

Mũi tên Hắc Châm Phong biến dị có độc có rãnh máu, hơn nữa sinh vật thần huyết kia cuộn lại rồi lăn, nhất định sẽ ép lên mũi tên độc, chỉ có thể càng ngày càng ép sâu vào bên trong, vết thương vẫn không thể khép lại, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy vết máu.

Mấy người xuyên qua hang động từ trên xuống dưới đuổi theo hơn hai giờ, trước mắt đột nhiên sáng ngời, dĩ nhiên đã ra khỏi hang đá, trước mắt là một mảnh bãi đá, trên đất còn có thể nhìn thấy vết máu loang lổ, hiển nhiên là con sinh vật thần huyết kia đã trốn vào trong bãi đá.

- Tiên sư nó, thể chất của con sinh vật thần huyết này thực sự quá đáng sợ, nếu như đổi thành chúng ta chảy nhiều máu như vậy, sợ là đã sớm chết rồi, thế mà nó vẫn còn có thể chạy trốn nhanh như vậy.

Ngón tay cái mắng.

Địa thế bãi đá rất gồ ghề, mấy người không có cách nào sử dụng vật cưỡi, chỉ có thể dùng chân đuổi theo.

Lúc đang đuổi theo, Hàn Sâm đột nhiên nghe được một âm thanh vang lên ở trong đầu:

- Săn giết sinh vật cấp thần huyết Nghịch Lân, thu được thú hồn Nghịch Lân, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Hàn Sâm ngẩn ngơ, vạn vạn lần không nghĩ tới Nghịch Lân lại bị chết như vậy, càng không nghĩ tới bản thân lại đột nhiên đạt được thú hồn như thế, hầu như khiến cho hắn không kịp phản ứng.

Thấy Hàn Sâm đột nhiên ngừng lại, bọn Quyền ca vội vã nhìn sang Hàn Sâm hỏi:

- Làm sao thế? Xảy ra chuyện gì à?

- Nghịch Lân chết rồi.

Hàn Sâm nói.

- Nghịch Lân?

Mấy người bọn Quyền ca đều ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại được, Nghịch Lân là tên của con sinh vật thần huyết kia, bọn họ lập tức vui mừng khôn xiết.

- Mũi tên của cậu có độc?

Quyền ca liền vội vàng hỏi.

- Có, nhưng mà hình như độc tính cũng không mạnh đến mức có thể giết chết sinh vật thần huyết.

Hàn Sâm cũng hơi nghi hoặc một chút.

- Nhất định là con Nghịch Lân kia cuộn lại quá mạnh, làm cho độc tiễn cắm càng sâu, cắm vào trong đầu nó cũng không chừng.

Ngón áp út nói.

- Có lẽ thế, rất có thể, chúng ta mau mau tới đi, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Ngón tay cái vội vàng nói.

Mấy người hưng phấn đi theo vết máu tiếp tục đuổi về phía trước, vòng qua một hẻm núi, bọn họ rốt cục nhìn thấy con Nghịch Lân đã chết kia.

Nhưng mà mấy người cũng không nhịn được ngẩn ra, có chút không giống như trong tưởng tượng của bọn họ, đúng là Nghịch Lân đã chết rồi, nhưng mà hình như không phải chết ở dưới mũi tên độc của Hàn Sâm.

Chỉ thấy một con chim lớn thân cao trên ba thước, toàn thân như được đúc bằng bạc trắng, đôi mắt chim giống như huyết hồng ngọc, bên trong lông trắng bạc hình như có ánh sáng lưu chuyển, đang dùng đôi móng vuốt màu bạc giống như móc câu kia xé vảy giáp của Nghịch Lân ra, vảy giáp mà binh khí thần huyết đều khó có thể chém vỡ kia lại bị móng vuốt của con chim lớn màu bạc xé ra như thế, sau đó từng miếng một ăn máu thịt ở bên trong.

Hàn Sâm giờ mới hiểu được, quả nhiên không phải do tên độc của hắn giết chết Nghịch Lân, mà là chuyện tốt do con chim lớn màu bạc này làm ra, chỉ là không biết tại sao thú hồn lại rơi lên trên đầu hắn.

- CMN, lại là một con sinh vật thần huyết, hơn nữa còn là sinh vật thần huyết loại phi hành!

Ngón tay cái kinh ngạc kêu ra thành tiếng.

Lời này của ngón tay cái vừa phát ra, mấy người bọn Hàn Sâm và Quyền ca đều biến sắc, con chim lớn màu bạc đang ăn uống vui vẻ kia lập tức dùng cặp mắt đỏ như máu giống như bảo thạch nhìn sang phía bọn họ bên này, trong chớp mắt phát hiện ra mấy người bọn họ, mắt chim lóe lên một tia hung tàn, hai cánh rung lên, giống như đám mây màu bạc che trời, bay nhào tới mấy người bọn họ.

- Chia ra chạy!

Quyền ca quát to một tiếng liền xoay người chạy, con chim lớn màu bạc này vô cùng mạnh mẽ, không phải bọn họ có thể chống lại được, liền vảy giáp cứng rắn như của Nghịch Lân đều không chống đỡ được móng vuốt của nó, bọn họ lấy cái gì để đấu.

Hàn Sâm cũng không nói hai lời, nhắm đúng một phương hướng liền liều mạng chạy.

Mấy người chia nhau ra chạy, nhưng lúc Hàn Sâm quay đầu nhìn lại, lập tức kêu to xui xẻo, con chim lớn màu bạc kia một mực đuổi tới phía này của hắn, đôi mắt chim hung tàn giống như có máu tươi lưu động, đang nhìn chằm chằm vào hắn.

- CMN, lẽ nào là ông trời đố kỵ mình đạt được thú hồn thần huyết?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm chửi một câu, sử dụng toàn bộ sức lực liều mạng chạy.

Chương 110: Thoát Thân

Cũng may xung quanh đây đều là bãi đá, Hàn Sâm vòng quanh từng tảng đá lớn như bảo tháp chạy loạn, cũng không kịp phân biệt phương hướng, bỏ rơi được con chim lớn màu bạc này trước rồi hẵng nói.

Nhưng mà con chim lớn màu bạc kia giống như là đã nhắm chặt vào hắn, vẫn hung ác truy kích theo, cặp vuốt chim kia chỉ hơi quắp một cái, tảng đá lớn cỡ chiếc xe hơi nhỏ đều bị nó cào nát thành bốn phần năm, một thân thần lực đáng sợ tới cực điểm.

Hàn Sâm chạy trốn một hồi, đột nhiên phát hiện ra phía trước trống trải, dĩ nhiên đã chạy ra khỏi bãi đá, trong lòng kêu khổ không thôi:

- Sớm không chạy ra, muộn không chạy ra, bây giờ lại chạy ra, không có bãi đá yểm hộ, mình sao có thể chạy thoát khỏi con súc sinh này.

Không có bãi đá yểm hộ, con chim lớn màu bạc phát ra một tiếng thét dài hung tàn, đập cánh vọt nhanh tới phía hắn.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp gọi ra Huyết Tinh Đồ Lục Giả cùng Hắc Giáp Trùng, hóa thân thành dáng dấp Hoàng Kim Nhân Mã, tung bốn vó liều mạng chạy về phía trước.

Hàn Sâm luôn luôn tin tưởng tốc độ của Huyết Tinh Đồ Lục Giả, nhưng mà lần này lại không thể kéo dài khoảng cách với con chim lớn màu bạc, trái lại dần dần bị nó đuổi kịp.

- Lẽ nào mạng nhỏ của mình sẽ phải để lại chỗ này sao?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kêu khổ, thời gian biến thân có hạn, độ hoàn thành gen của hắn bây giờ cũng chỉ có thể sử dụng Huyết Tinh Đồ Lục Giả mười mấy phút mà thôi, nếu quá thời gian này, bằng tốc độ của hắn sao có khả năng thoát khỏi con chim lớn màu bạc hung ác kia.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm cũng không có cách nào nghĩ nhiều hơn nữa, chỉ có thể liều mạng lao đi, đi được tới đâu hay tới đó.

Về phần cánh Tử Vũ Lân Long, Hàn Sâm căn bản không dám gọi ra, hắn không sử dụng cánh còn tốt, nếu như bay lên, chỉ bằng vào tốc độ bay của hắn, ở trước mặt con chim lớn màu bạc này, không khác gì là đưa dê vào miệng cọp.

Phía trước là một vùng hoang dã mênh mông vô bờ, Hàn Sâm điên cuồng chạy băng băng, con chim lớn màu bạc kia ở phía sau đuổi sát không bỏ, mắt thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hàn Sâm đã cảm thấy thân thể của mình bắt đầu xuất hiện cảm giác đau nhức kịch liệt, biết là thân thể của mình cũng sắp không chịu nổi Huyết Tinh Đồ Lục Giả biến thân nữa.

Lúc Hàn Sâm đang cân nhắc có nên xoay người liều mạng một lần hay không, nhưng lại mơ hồ nghe thấy ở phía trước truyền đến tiếng nước chảy ầm ầm, hình như có một con sông lớn đang cuồn cuộn chảy, ánh mắt lập tức sáng lên.

Ngay sau đó không nghĩ nhiều nữa, toàn lực vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, để cho thân thể của mình có thể kiên trì lâu thêm một chút, chạy như điên đến nơi có tiếng nước ầm ầm kia.

Không qua bao lâu, Hàn Sâm liền nhìn thấy phía trước có một con sông lớn cuồn cuộn chảy về phía chân trời, thế nước chảy xiết hung hiểm, so với Hoàng Hà còn hung ác hơn mấy phần.

Nhìn thấy con sông này, Hàn Sâm lại vui mừng khôn xiết, bây giờ hắn chỉ cầu cho con chim lớn màu bạc này sẽ không tăng tốc nữa, có thể để cho hắn lẻn vào trong lòng sông lớn tránh một chút.

Bốn vó điên cuồng chạy trốn, Hàn Sâm cảm giác như bắp thịt toàn thân mình đều bị xé rách, thời gian biến thân đã vượt qua năng lực chịu đựng của thân thể hắn.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng chỉ có thể cứng rắn chịu đựng tiếp tục chạy về phía con sông lớn, bây giờ thu hồi biến thân thì không khác gì tự sát.

Mắt thấy khoảng cách tới con sông lớn chỉ còn sót lại hai ba trăm mét, Hàn Sâm đã chạy đỏ cả mắt, thân thể bị nứt ra, đau đớn khiến cho hắn hầu như hét thảm thành tiếng, trong đôi mắt đã tràn đầy tơ máu, chỉ có thể cắn răng tiếp tục lao nhanh.

200 mét… 100 mét… 50 mét… 20 mét…

Lúc Hàn Sâm cảm thấy thân thể của mình sắp nổ tung, rốt cục đã vọt tới bên cạnh con sông lớn, cố nén nỗi đau như xé gan phổi kia, lập tức lao vào trong con sông lớn.

Rầm!

Hàn Sâm nghe thấy sau lưng truyền đến một tiếng nổ vang, sau đó liền cảm thấy trên lưng có một cơn đau đớn kéo tới, hầu như khiến cho hắn đau tới hôn mê bất tỉnh.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy lạnh lẽo, biết là con chim lớn màu bạc kia cũng đã nhảy vào trong nước, nhưng ý chí cầu sinh khiến cho hắn dồn chút sức lực cuối cùng, tận lực lặn sâu xuống lòng sông.

Lúc này Hàn Sâm đã không thể tiếp tục tiếp tục duy trì biến thân nữa, bằng không thì thân thể sẽ lập tức bị xé rách, trong nháy mắt khi Huyết Tinh Đồ Lục Giả biến mất, Hàn Sâm liền cảm giác thân thể mình bị nước sông cuốn đi, lấy tốc độ cực nhanh trôi về phía hạ du.

Hàn Sâm cố gắng không để cho mình ngất đi, bằng không ở trong lòng sông chảy xiết như vậy, cho dù không bị con chim lớn màu bạc kia ăn thịt, cũng sẽ bị chết đuối.

Trực tiếp gọi ra Hắc Toa Ngư biến dị, một con vật cưỡi biến dị dài hơn bốn thước giống như con thoi xuất hiện ở bên cạnh Hàn Sâm, Hàn Sâm liều mạng ôm lấy nó, thúc giục nó lao đi ở dưới đáy sông.

Mãi đến tận lúc Hàn Sâm thực sự không nhịn thở được nữa, mới để cho Hắc Toa Ngư biến dị chui ra khỏi mặt nước.

Hàn Sâm rốt cục tìm được cơ hội thở dốc, trong lòng âm thầm vui mừng con chim lớn màu bạc kia đã không thấy đâu nữa, xem ra nó cũng không biết bơi, chỉ là lúc Hàn Sâm nhảy xuống nước, lao xuống theo cho hắn một trảo.

Trên lưng vẫn cảm thấy đau đớn như cũ, xương cốt trên người giống như đã vỡ tan, bắp thịt đều đang co giật, cảm giác giống như là đang bị người ta cắt thành sushi, máu thịt đang bị từng miếng từng miếng cắt xuống.

Hậu quả của việc biến thân vượt thời gian cho phép khiến cho Hàn Sâm rất là bất đắc dĩ, cũng may hắn còn có áo giáp Hắc Giáp Trùng hộ thể, bằng không e rằng đã bị dị sinh vật ngửi thấy máu tươi lao tới giữa sông xé xác ra ăn.

Từng con cá kỳ quái dài hơn hai thước truy đuổi ở bên cạnh hắn, thi thoảng cố gắng dùng miệng cắn xé thân thể hắn, nhưng mà trình độ cứng rắn của áo giáp thần huyết khiến cho chúng nó lần lượt tay trắng trở về.

Cố nén sự đau đớn khiến cho người phát rồ kia, Hàn Sâm lấy ra dao găm thép Z cầm vào trong tay, mạnh mẽ đâm vào trong thân thể của một con cá kỳ quái, mạnh mẽ lôi một cái, lập tức cắt rách bụng của con cá kỳ quái kia, con cá kia liền giãy dụa một cái cũng không kịp, trực tiếp bị giết chết.

- Săn giết sinh vật nguyên thủy Hắc Đăng Ngư, không thu được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

Hàn Sâm thấy những con Hắc Đăng Ngư khác đều nhào tới đồng bọn mới chết của chúng, vội vã dùng dao găm cắt xuống một khối thịt mỡ lớn ở trên bụng nó, sau đó vứt hơn một nửa thịt cá còn lại qua một bên.

Mắt thấy đàn Hắc Đăng Ngư kia đuổi theo thịt cá, Hàn Sâm cầm miếng thịt cá trong tay đưa lên miệng mạnh mẽ cắn một cái, vị cá vừa tanh vừa đắng, nhưng bây giờ Hàn Sâm cũng không quan tâm nhiều nữa, lúc hắn lao xuống nước bị con chim lớn màu bạc kia vồ một cái, túi đựng đồ trên lưng đã không còn, thức ăn nước uống gì đó đều không còn, chỉ có thể dựa vào máu thịt của dị sinh vật để bổ sung thể lực.

Nếu như hắn còn muốn sống tiếp, nhất định phải có đủ thể lực.

Nhưng mà thịt của con cá kia thực sự rất khó ăn, Hàn Sâm ăn được một nửa liền nuốt không trôi nữa, cuối cùng vẫn ném một nửa thịt cá còn lại đi, bằng không thì sẽ ói ra mất.

Chờ tới lúc hơi khôi phục lại một chút thể lực, Hàn Sâm quan sát tình huống bốn phía, mặc dù đã là ban đêm, nhưng mà trăng sao đều rất sáng, có thể nhìn thấy hai bờ sông có núi có rừng, chỉ là không biết nơi này đâu.

Tích góp một chút thể lực, Hàn Sâm lệnh cho Hắc Toa Ngư biến dị lao ra khỏi mặt nước, bơi lên trên bờ.

Có thể nói là vận may của Hàn Sâm không tệ, sau khi lên bờ liền gặp một khu rừng, nhìn xung quanh một chút, cũng không phát hiện ra tung tích sinh vật nào khác thường.

Hàn Sâm thở phào một hơi, bò lên trên cành cây của một cây đại thụ, lúc đang chuẩn bị nghỉ ngơi, xử lý vết thương trên người một chút, lại đột nhiên nghe thấy tiếng thú gào từ trong khu rừng truyền đến.

- Sẽ không xui xẻo vậy chứ?

Hàn Sâm âm thầm cười khổ, cảnh giác nhìn về phương hướng truyền đến tiếng thú rống kia.

Chương 111: Vinh Diệu Tí Hộ Sở

Xa xa nhìn thấy có mấy người trẻ tuổi đang vây bắt một con dị sinh vật có bộ dáng sư tử, Hàn Sâm cảm thấy mình vẫn không bị ông trời vứt bỏ, vận may vẫn chưa dùng hết.

Hàn Sâm thu hồi tất cả thú hồn lại, thu hồi dao găm vào trong tay áo, chậm rãi đi về phía những người trẻ tuổi kia, đợi sau khi bọn họ săn giết được con dị sinh vật kia mới mở miệng nói:

- Các vị, không biết tôi có thể hỏi thăm một chút hay không, nơi này là nơi nào, tôi bị lạc đường.

Mấy người trẻ tuổi kia đang ở trong hưng phấn do săn giết được dị sinh vật, nghe thấy tiếng nói đầu tiên là cả kinh, đều cầm vũ khí hướng tới phía Hàn Sâm, sau đó nhìn thấy Hàn Sâm mang dáng vẻ chật vật, quần áo còn đang dính máu, lập tức lòng cảnh giác giảm đi hơn nửa.

- Làm sao một mình anh lại chạy đến nơi này?

Một người trẻ tuổi mặc áo giáp thú hồn nửa người, vẫn có chút nghi ngờ đánh giá Hàn Sâm hỏi.

- Tôi đi cùng với mấy người bạn, cũng không biết là may mắn hay là xui xẻo, đụng phải một con sinh vật thần huyết biết bay, liền chia nhau ra chạy, có thể sống đã là vận may ngất trời rồi.

Hàn Sâm nửa thật nửa giả nói.

- Sinh vật thần huyết? Ở nơi nào?

Mấy người trẻ tuổi cả kinh nói.

- Tôi cũng không biết bây giờ con sinh vật thần huyết kia đang ở đâu, tôi nhảy vào trong sông trốn được một mạng, bị trôi đi không biết bao xa, nếu cách anh muốn đi tìm, có thể dọc theo dòng sông đi lên xem một chút, chỉ là không biết nó còn có ở đó hay không.

Hàn Sâm dừng một chút, lại nói:

- Có thể nói cho tôi biết đây là chỗ nào hay không?

Một cô gái có đôi mắt to mở miệng nói:

- Chúng tôi cũng không biết nơi này là nơi nào, nhưng nếu anh muốn về Tí Hộ Sở, đi về phía tây, đại khái đi khoảng một tháng liền có thể trở về Vinh Diệu Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm nghe xong hơi ngẩn người, Vinh Diệu Tí Hộ Sở, đó không phải là Tí Hộ Sở của Tuyết Long Nhạn và Lâm Bắc Phong hay sao? Hắn lại chạy đến lân cận Vinh Diệu Tí Hộ Sở, cũng không biết đã bị con sông lớn kia cuốn đi bao xa.

Dọc theo đường này không gặp phải đại tai đại nạn, thật sự quá may mắn rồi.

Người trẻ tuổi mặc áo giáp thú hồn nửa người kia đánh giá Hàn Sâm một lúc, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Xem tình huống bây giờ của anh rất không ổn, vừa vặn chúng tôi cũng đang định đi về, nếu như anh chịu bỏ tiền ra, chúng tôi có thể mang anh cùng trở lại.

Hàn Sâm cười khổ:

- Anh thấy dáng vẻ bây giờ của tôi giống như là có tiền sao?

- Có thể làm một cái hợp đồng trước, sau khi trở lại Tí Hộ Sở rồi tính.

Người trẻ tuổi nói.

- Anh muốn bao nhiêu tiền?

Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi hỏi, hắn hoàn toàn không quen thuộc nơi này, theo bọn họ trở lại, chí ít cũng không cần lo lắng sẽ bị lạc đường.

- Mười vạn.

Người trẻ tuổi nhìn Hàn Sâm đeo cung tên trên người một chút, cắn răng nói:

- Xem ra anh cũng đã bị thương, chúng tôi có thể cho anh thuốc trị thương, còn có thể cung cấp cho anh một ít đồ ăn, thịt của sinh vật nguyên thủy.

Mấy người trẻ tuổi khác đều hơi giật mình với giá mà thanh niên này đưa ra, mười vạn cũng không phải là một con số nhỏ.

- Được, nhưng chỉ sau khi tôi trở lại Tí Hộ Sở thì mới trả được.

Hàn Sâm giang hai tay ra nói, thu hoạch một chuyến này cũng đã đủ lớn, có thể an ổn trở lại Tí Hộ Sở mới là quan trọng nhất, mười vạn đối với hắn bây giờ cũng không phải nhiều.

Chỉ hơi đáng tiếc là xem ra bây giờ, hắn không kịp trở về tham gia cuộc chiến xếp hạng Thần Tử rồi.

Nhưng mà cũng không phải vấn đề gì quá lớn, bỏ quyền thi đấu cũng có thể đạt được vị trí thứ 10, vẫn có thể ngẫu nhiên lấy được thú hồn thần huyết, chỉ là bỏ qua trận chiến với Lâm Phong quả thật hơi đáng tiếc.

Lần này đi ra tuy rằng phải bỏ qua cuộc chiến xếp hạng Thần Tử, nhưng lại đạt được một cái thú hồn thần huyết, đối với Hàn Sâm thì chuyện này tuyệt đối hơn xa so với xếp hạng Thần Tử gì đó, cho dù lấy được quán quân cũng không có chỗ tốt gì mang tính thực chất cả, để cho Hàn Sâm chọn lại 100 lần, hắn vẫn sẽ đi, nhưng mà có thể không chật vật như vậy thì sẽ tốt hơn.

- Thành giao.

Người trẻ tuổi vô cùng mừng rỡ lấy giấy bút viết một cái hợp đồng đơn giản, sau khi để Hàn Sâm kí xong, liền cho Hàn Sâm một ít nước và thức ăn.

Sau khi hai bên giới thiệu từng người, cô gái mắt to kia giúp đỡ Hàn Sâm xử lý vết thương trên người, khi cô xốc quần áo trên lưng Hàn Sâm lên, nhìn thấy vết thương do con chim lớn màu bạc kia lưu lại, cô liền sợ hãi suýt chút nữa kêu lên.

Vết thương lớn cả thước, chênh chếch nằm ngang ở trên lưng Hàn Sâm, máu thịt tràn ra nhìn vô cùng doạ người, nhưng mà đã không còn chảy máu nữa.

Hàn Sâm mừng thầm lúc đó mình đã vào trong nước, lại có áo giáp thần huyết chống đỡ, còn có bao đựng đồ ở sau lưng cản lại một chút, một trảo kia mới không thương tổn tới xương cột sống của hắn, bằng không thì hắn đã sớm chết rồi.

Bây giờ thương thế kia nhìn có vẻ khủng bố, nhưng mà lấy thể chất của hắn, hơn nữa còn có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, liền không tính là trọng thương, thương thế cũng sẽ không tiếp tục chuyển biến xấu hơn.

Cô gái kia dùng cồn rửa vết thương, thoa thuốc băng bó cẩn thận, mấy người trẻ tuổi cũng than thở Hàn Sâm mạng lớn, như vậy đều không bị sinh vật thần huyết giết chết.

Mấy nam thanh niên xử lý con dị sinh vật giống như sư tử, lượm củi gỗ đốt lên một đống lửa, đặt một khối thịt lớn lên trên, sau khi nướng chín còn chia cho Hàn Sâm một miếng.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, cầm lấy liền ăn, bây giờ hắn xác thực cần bổ sung thể lực gấp.

- Ăn thịt Hoàng Sư nguyên thủy, thu được 0 điểm gen nguyên thủy.

Hàn Sâm theo mấy người trẻ tuổi này đi hai ngày, rất nhanh đã trở nên quen thuộc, tâm địa của mấy người trẻ tuổi này đều không xấu, bởi vì xuất thân đều rất bình thường, thực lực bản thân cũng giống như vậy, không có tổ chức lớn nào chịu thu nhận, mấy người liền cùng nhau kết bạn đi ra săn giết dị sinh vật.

Tuy rằng thực lực không đủ, không dám đi trêu chọc dị sinh vật lợi hại, đều chỉ tìm kiếm dị sinh vật nguyên thủy lạc đàn để ra tay, tuy rằng thu hoạch cũng không nhiều, nhưng cũng không có nguy hiểm quá lớn.

Tình hình của bọn họ còn tốt hơn Hàn Sâm lúc trước rất nhiều, khiến cho Hàn Sâm có một chút đồng tình, mấy người cọn họ còn có thế đồng tâm

hiệp lức săn giết dị sinh vật, lúc trước chỉ có một mình Hàn Sâm, liền sinh vật nguyên thủy đều không giết được.

Có thuốc trị thương cùng đồ ăn bổ sung, thương thế của Hàn Sâm tốt lên rất nhanh, thể chất của hắn vốn đã rất tốt, hơn nữa mỗi ngày đều vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, chỉ qua mấy ngày, vết thương trên người đã không có gì đáng lo ngại nữa.

- Không ổn, là bầy Hắc Vĩ Độc Hầu, chạy mau.

Ngày đó sau khi đi tới một chân núi, đột nhiên nghe thấy có tiếng thú gào, mấy người trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn thấy có mấy bóng đen từ trên núi đang lao xuống, sắc mặt lập tức thay đổi, đầu lĩnh Từ Hướng Tiền quát to lên một tiếng.

Mặc dù Hắc Vĩ Độc Hầu chỉ có kích cỡ tương đương với con mèo, thế nhưng nó chính là sinh vật nguyên thủy, hành động nhanh nhẹn như gió, hơn nữa trên đôi móng vuốt có chứa độc tố, nếu để cào bị thương thì sẽ rất phiền phức, nhìn thấy đám Hắc Vĩ Độc Hầu từ trên núi lao xuống kia ít nhất cũng có mười mấy con, trong lòng mấy người trẻ tuổi đều cả kinh.

Một hai con Hắc Vĩ Độc Hầu thì bọn họ vẫn có thể chống lại được, nhưng chỗ này có tới mười mấy con, nếu như bị đuổi theo, sợ rằng khó có thể tránh thoát độc thủ.

Nhưng mà nơi này đều là đường núi, bọn họ làm sao có thể chạy thoát khỏi đám Hắc Vĩ Độc Hầu đã quen thuộc với địa thế, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Vù!

Một tiếng dây cung rung động vang lên, sau đó chính là tiếng kêu thảm thiết của một con khỉ truyền đến, mấy người bọn Từ Hướng Tiền quay đầu nhìn lại, thấy một con Hắc Vĩ Độc Hầu bị một mũi tên màu đen bắn thủng đầu lâu, trực tiếp nằm chết ở trên mặt đất, mà người giương cung bắn tên chính là Hàn Sâm.

- Hàn Sâm, đi mau, Hắc Vĩ Độc Hầu quá nhiều, giết không hết, bị chúng nó vây lại sẽ rất phiền phức.

Cô gái mắt to Lý Tiểu Cô quay về phía Hàn Sâm vội vã hô lên.

Chương 112: Cường Lực Xạ Thủ

Nhưng mà Hàn Sâm lại không thèm để ý tới, mắt thấy từng con Hắc Vĩ Độc Hầu rít gào lên lao xuống như gió, Hàn Sâm một lần nữa kéo căng dây cung trong tay.

Mấy người trẻ tuổi bọn Lý Tiểu Cô cho rằng Hàn Sâm bị điên rồi, nhiều Hắc Vĩ Độc Hầu như vậy, hắn có thể bắn chết được bao nhiêu con, đến lúc bị chúng nó vây lại, chỉ cần bị cào trúng một cái, vậy thì chết là cái chắc.

Nhưng mà trong lúc bọn họ còn đang suy nghĩ miên man, lại nghe được tiếng dây cung vang lên, sau đó chính là liên tục không ngừng, hầu như là tiếng dây cung liên tiếp vang lên.

Một luồng ánh sáng màu đen lóe lên, trong nháy mắt đã bắn thủng đầu lâu của một con Hắc Vĩ Độc Hầu, sau đó trong nháy mắt tiếp theo, mũi tên kia lại trở về trong tay Hàn Sâm, lại bị hắn bắn ra ngoài, mũi tên màu đen một lần nữa lại nhanh như tia chớp xuyên qua đầu lâu của một con Hắc Vĩ Độc Hầu khác.

Không có một chút động tác dư thừa nào, không có một chút sai lệch, dây cung và tên giống như đã hợp thành một thể, có một loại vẻ đẹp không nói ra được.

Giống như là, tên bắn ra, khỉ chết, tất cả đều tự nhiên hài hòa như vậy, tựa như vốn phải là như vậy.

Mấy người bọn Từ Hướng Tiền xem tới trợn mắt ngoác mồm, tất cả đều dừng bước, khó có thể tin nổi nhìn từng con Hắc Vĩ Độc Hầu bị bắn xuyên đầu mà chết.

Hai mươi mấy con Hắc Vĩ Độc Hầu còn chưa vọt xuống tới chân núi, đã bị Hàn Sâm bắn chết hơn nửa, vài con còn lại cũng rít gào lên trốn trở về trên núi.

Mấy người bọn Từ Hướng Tiền cả nửa ngày cũng chưa phục hồi lại tinh thần, nhìn từng con Hắc Vĩ Độc Hầu bị bắn xuyên đầu lâu kia, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm giống như là đang gặp quỷ.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy ở bên trong núi rừng truyền đến một tiếng rít gào tưc giận, ngay sau đó nhìn thấy một con Hắc Vĩ Độc Hầu toàn thân đen kịt, lớn hơn Hắc Vĩ Độc Hầu bình thường gấp hai lần, giống như một cơn gió lốc từ trên núi lao xuống, trong chớp mắt đã vọt tới chân núi.

- Hắc Vĩ Độc Hầu biến dị!

Lý Tiểu Cô sợ hãi đến biến sắc.

Nhưng mà tiếng kêu sợ hãi của cô vừa mới kết thúc, lại đã nghe thấy một tiếng dây cung vang lên, sau đó liền nhìn thấy một tia sáng màu đen lóe lên.

Phốc!

Con Hắc Vĩ Độc Hầu biến dị kia lập tức bị bắn thủng đầu, thân thể bị đẩy bay lên theo, bị đóng chặt lên trên một cây đại thụ ở phía sau.

Mấy người bọn Lý Tiểu Cô ngơ ngác nhìn con Hắc Vĩ Độc Hầu biến dị bị đóng đinh ở trên cây kia, chờ lúc phục hồi lại tinh thần nhìn tới Hàn Sâm, đã thấy Hàn Sâm một lần nữa đeo cung lên lưng, giống như là mới làm xong một chuyện bé nhỏ không đáng kể vậy.

...

Ngày diễn ra cuộc chiến xếp hạng thập đại Thần Tử kia, hầu như tất cả mọi người đều chú ý tới, đương nhiên bọn họ muốn xem nhất chính là trận chiến giữa Tệ thần và Lâm Phong.

Nhưng mà mãi đến tận lúc thi đấu bắt đầu, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Tệ thần đâu.

Bởi vì thi đấu theo hình thức tích lũy điểm, mỗi người đều phải quyết đấu một lần với chín người khác, cuối cùng ai thắng nhiều trận nhất, người đó sẽ có xếp hạng cao hơn.

Vì thế lúc đầu chưa đến phiên Tệ thần ra trận, trong lòng tất cả mọi người vẫn còn một tia hi vọng, nhưng mà lúc đến lượt Tệ thần, vẫn không nhìn thấy Tệ thần đến, cuối cùng trực tiếp bị phán thua.

Tất cả mọi người trên khán đài đều xôn xao, bọn họ chờ mong lâu như vậy, Tệ thần lại không đến dự thi, chuyện này thực sự quá khiến người ta thất vọng.

Đủ loại suy đoán và tin đồn nổi lên.

Có người nói Tệ thần gặp nạn bị thương trong lúc săn giết sinh vật thần huyết, không thể tới dự thi.

Cũng có người nói Tệ thần là quân nhân tại ngũ, bây giờ đang ở trên chiến trường thi hành nhiệm vụ, vì thế không kịp trở về tham gia thi đấu.

Đương nhiên, cũng có người nói là do Tệ thần sợ Lâm Phong, cho nên mới không dám tới tham gia thi đấu.

Nhưng mà loại luận điệu này tương đối ít, dù sao biểu hiện của Tệ thần ở trong trận chiến với Y Đông Mộc quá mức kinh diễm, thực lực đã được tuyệt đại đa số người công nhận.

Trong lúc nhất thời các loại suy đoán được truyền lưu ở trong Liên Minh, chuyện thứ nhất mà mọi người nghĩ đến, đương nhiên vẫn là Phương Minh Toàn cùng Thần Chiến Thiên Hạ, hi vọng Phương Minh Toàn có thể đưa ra một đáp án khiến cho bọn họ thoả mãn, tại sao Tệ thần lại không tới tham gia cuộc chiến xếp hạng Thần Tử.

Đương nhiên là Phương Minh Toàn không thể biết nguyên nhân tại sao Hàn Sâm không tới, anh ta chỉ viết một bài “Anh Là Vị Vua Không Ngai Ở Trong Lòng Tôi”, biểu thị rằng bất luận Tệ thần có dự thi hay không, cuối cùng có thể đạt được thứ mấy, Tệ thần mãi mãi vẫn là vị vua duy nhất trong lòng anh ta.

Cũng là vĩnh viễn đệ nhất.

Không thể lấy được đáp án từ chỗ Phương Minh Toàn, sự tò mò trong lòng mọi người không dập tắt được, nhưng căn bản không ai biết tại sao Tệ thần lại không dự thi, có đọc vô số tạp chí cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Mãi đến tận lúc toàn bộ cuộc chiến xếp hạng Thần Tử kết thúc, Tệ thần cũng chưa từng xuất hiện, cuối cùng phán định do Tệ thần bỏ toàn bộ các trận đấu, xếp hạng cuối cùng trong thập đại Thần Tử.

Nhưng không có bất kỳ ai hoài nghi thực lực của Tệ thần, chí ít là tuyệt đối sẽ không phải là đứng thứ mười.

Mà người đứng đầu giải đấu lần này không có gì phải nghi ngờ, Lâm Phong vẫn là mỗi trận đều để cho đối thủ biểu hiện ra đủ đặc sắc, cuối cùng đều tiếc thua ở dưới tay anh ta.

Mỗi người đều là như vậy, thế nhưng kết quả lại không có bất cứ nghi ngờ nào.

Tiêu điểm của cuộc chiến xếp hạng Thần Tử đợt này hoàn toàn không phải là ai xếp thứ mấy, thậm chí ngay cả ai là số một, cũng không có người nào thảo luận, được nhắc tới nhiều nhất chính là, nếu như Tệ thần tham chiến, đến cùng hắn và Lâm Phong, ai sẽ lấy được đệ nhất.

Có đơn vị truyền thông phỏng vấn Lâm Phong, nữ phóng viên kia hỏi Lâm Phong:

- Có phải là do Tệ thần sợ anh, cho nên mới không tham gia cuộc chiến xếp hạng Thần Tử hay không?

Lâm Phong lại chỉ là nhàn nhạt nói một câu:

- Giống như tôi sẽ không sợ bất cứ đối thủ nào, anh ta cũng vậy.

Nói xong, liền không tiếp tục để ý tới cuộc phỏng vấn nữa.

Các phóng viên không phỏng vấn được Lâm Phong, không thể làm gì khác hơn là truy đuổi theo phỏng vấn bạn tốt của Lâm Phong là Đường Chân

Lưu.

Chuyện này khiến cho Đường Chân Lưu rất buồn bực, anh ta rõ ràng là lấy được vị trí thứ hai, là thành tích tốt nhất trong mấy năm qua, kết quả là lại không có ai quan tâm tới vấn đề này, nhiều nhất chỉ là qua loa chúc mừng anh ta vài câu, sau đó liền bắt đầu hỏi tới chuyện Tệ thần.

- Đường Chân Lưu, anh cảm thấy nếu như Tệ thần tham chiến, trong hai người anh ta và Lâm Phong thì ai sẽ lấy được vị trí đệ nhất?

- Đường Chân Lưu, anh cho rằng tại sao Tệ thần lại không tới dự thi?

- Tệ thần cùng Lâm Phong thì ai có phần thắng lớn hơn?

- Tệ thần cùng Lâm Phong có quen biết nhau không?

- Anh là bạn của Tệ thần à?

Các loại vấn đề khiến cho Đường Chân Lưu cảm thấy đầu mình lớn hơn một vòng, cuối cùng ngay cả Đường Chân Lưu cũng trốn biệt không ra khỏi cửa, miễn cho bị các phóng viên vây đuổi chặn đường.

Trên Internet đâu đâu cũng có những bài thảo luận về những vấn đề này, có ủng hộ, cũng có người chửi Tệ thần, Thần Chiến đã hoàn toàn kết thúc, nhưng các loại thảo luận vẫn còn kéo dài gần cả tháng sau mới dần dần biến mất.

Mấy người bọn Hàn Sâm và Từ Hướng Tiền, dùng thời gian nửa tháng mới về đến Vinh Diệu Tí Hộ Sở.

Bọn Từ Hướng Tiền nói phải cần hơn một tháng, đó là dựa theo tốc độ di chuyển của bọn họ, còn cần phải tránh một nhóm lớn dị sinh vật, nhưng có Hàn Sâm gia nhập, bọn họ liền không cần phải đi vòng thêm nhiều đường như vậy nữa, một người một cây cung một mũi tên trực tiếp giết tới.

Chỉ cần không phải gặp phải nhóm dị sinh vật quá lớn, có Hàn Sâm, căn bản không có dị sinh vật nào có thể tới gần phạm vi mười mét xung quanh bọn họ, khiến cho bọn Từ Hướng Tiền được kiến thức sự đáng sợ của một xạ thủ mạnh mẽ.

Thậm chí bởi vì một đường biểu hiện này của Hàn Sâm, khiến cho có mấy người trong số bọn họ đều quyết định chuyển sang học cung tên.

Sau khi Hàn Sâm đến Tí Hộ Sở, lúc này mới phát hiện ra mình lại không lĩnh được khen thưởng thú hồn thần huyết ngẫu nhiên cho Thần Tử thứ mười, nhất định phải trở lại chỗ ở của mình ở Cương Giáp Tí Hộ Sở mới có thể ở trước Thần Bi lĩnh thú hồn thần huyết ngẫu nhiên.

Chương 113: Nam Nhi Tinh Thần Đại Hải

Hàn Sâm cũng không thể trở về ngay lập tức, trước tiên truyền tống rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở, sau khi trở lại Liên Minh mới phát hiện trong máy truyền tin có rất nhiều tin nhắn chưa đọc, đều là của Phương Cảnh Kỳ.

Hàn Sâm bấm số gọi Phương Cảnh Kỳ, rất nhanh đã nghe được giọng Phương Cảnh Kỳ giống như là trút được gánh nặng:

- Cậu không chết à? Thực sự là đáng tiếc.

- Người tốt không dễ chết như vậy, anh giúp tôi nói cho Quyền ca, bây giờ tôi bận một số việc không thể đi gặp anh ta, qua một thời gian ngắn nữa sẽ trả vật cưỡi biến dị lại cho anh ta.

Bọn họ giao hẹn là săn được sinh vật thần huyết, mới đưa vật cưỡi biến dị cho hắn, nhưng mà cuối cùng con sinh vật thần huyết kia lại bị con chim lớn màu bạc chiếm lấy, bọn Quyền ca cũng không mò được thứ gì tốt, Hàn Sâm cũng không tiện lấy con vật cưỡi biến dị này.

- Không cần, sau khi anh dẫn con chim lớn màu bạc kia đi, bọn Quyền ca đã quay lại lấy đi thi thể của con Nghịch Lân kia, chỉ là có tổn thất một chút, cũng không có gì quá đáng lo. Bọn Quyền ca chỉ sợ anh gặp phải chuyện gì, bị con chim lớn màu bạc kia ăn thịt.

Phương Cảnh Kỳ cười nói.

- Đáng tiếc là không có cung tên thú hồn cấp thần huyết, bằng không thì tôi sẽ bắn con chim lớn màu bạc kia xuống, chỉ có thể xem như nó may mắn.

Hàn Sâm nói đùa.

- Vậy thì cũng thật là đúng lúc, cậu muốn có cung tên thú hồn cấp thần huyết, chỗ này của tôi có một cơ hội.

Phương Cảnh Kỳ cười nói.

- Cơ hội gì? Sẽ không phải lại để tôi đi làm loại chuyện nhổ răng cọp kia đấy chứ? Tôi cũng không có mạng chơi tiếp lần thứ hai đâu.

Tuy rằng trong miệng Hàn Sâm nói như vậy, nhưng trong lòng lại nổi lên hứng thú.

Tận Thế Chi Hồn mặc dù cũng không tệ, nhưng mà dùng để săn giết sinh vật cấp thần huyết thì vẫn quá vất vả.

- Qua hai tháng nữa thì Quyền ca sẽ đi lên không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở, anh ta sẽ bán ra một phần thú hồn ở trên người, trong đó có một cái thú hồn cung cấp thần huyết, nếu như cậu có hứng thú, đến lúc đó có thể tới xem.

Phương Cảnh Kỳ nói.

- Được.

Sau khi Hàn Sâm đóng máy truyền tin lại, vừa mới đi ra ngoài, đã thấy Dương Mạn Lệ đứng ở cửa lớn của trạm chuyên chở nhìn hắn.

- Cậu đi đâu mà lâu vậy? Không biết kỳ thi vào trường quân đội Hắc Ưng đã sắp bắt đầu rồi sao? Còn không dành thời gian huấn luyện, đến lúc thi trượt, cũng đừng nói là cậu đã theo tôi huấn luyện, tôi gánh không nổi đâu.

Dương Mạn Lệ hơi tức giận nói.

- Cùng bạn bè đi săn giết một con dị sinh vật, xảy ra một chút vấn đề, vừa mới trở lại Tí Hộ Sở, thực sự xin lỗi.

Hàn Sâm biết mình đã vượt quá thời gian xin nghỉ một vài ngày, cũng khó trách Dương Mạn Lệ lại tức giận.

- Tùy cậu đi, dù sao cũng là cậu thi vào trường quân đội, thi đậu hay không đối với tôi đều không có ảnh hưởng gì, tôi đến là hi vọng cậu thi không đậu, liền không cần tiếp tục mỗi ngày nhìn thấy cậu.

Dương Mạn Lệ rất bất mãn đối với thái độ thờ ơ này của Hàn Sâm.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nhún nhún vai, biết rằng kỳ thực Dương Mạn Lệ cũng không xấu, chỉ là miệng quá ác, lần này tới tìm hắn, khẳng định là bảo hắn trở lại huấn luyện.

Nhưng mà đã nhiều ngày như vậy Hàn Sâm vẫn chưa về nhà, làm sao cũng phải về nhà một chuyến trước, ngày hôm nay cũng chỉ có thể để cho Dương Mạn Lệ thất vọng rồi.

Dương Mạn Lệ thấy Hàn Sâm vẫn rời khỏi trạm chuyên chở, không có ý tứ trở lại huấn luyện cùng với cô, trong lòng có chút oán hận:

- Tên khốn kiếp này mà có thể thi đậu vào trường quân đội Hắc Ưng, vậy ông trời quá thiên vị rồi.

Hàn Sâm về nhà báo cho mẹ là mình vẫn bình an, ở nhà nghỉ ngơi một đêm.

Chuyện trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở lĩnh thú hồn thần huyết cũng không cần quá sốt ruột, trước khi Thần Chiến năm tiếp theo bắt đầu, hắn chỉ cần trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, bất cứ lúc nào cũng có thể đi lĩnh.

Kỳ thi vào trường quân đội Hắc Ưng sẽ diễn ra vào mấy ngày tới,

Hắn dự định sau khi thi xong lại từ Vinh Diệu Tí Hộ Sở nghĩ biện pháp trở về cũng không muộn.

Nhưng mà nhất định phải trở về trước khi Quyền ca bán đấu giá những thú hồn kia mới được, hắn rất có hứng thú với thú hồn cung thần huyết, hơn

nữa đến lúc đó thì con La Thú mà hắn nuôi kia chắc hẳn cũng sẽ tiến hóa thành sinh vật thần huyết, không thể lãng phí.

Nghĩ đến thú hồn, Hàn Sâm liền gọi ra thú hồn Nghịch Lân, lập tức hóa thành một tấm khiên tròn lớn màu đen xuất hiện ở trong tay Hàn Sâm.

Đường kính của khiên tròn này cỡ khoảng một mét hai, trên mặt khiên tràn đầy gai vảy, ở biên giới giống như là một cái răng cưa, nhìn rất dữ tợn đáng sợ, nói đây là khiên, không bằng nói là vũ khí tấn công mạnh mẽ đáng sợ nhất, nếu như ai đó bị tấm khiên này va vào một cái, hoặc là bị biên giới tấm khiên cắt một cái, bảo đảm không chết cũng sẽ tàn phế.

- Quả thật là thứ tốt, phối hợp với lực trùng kích của Huyết Tinh Đồ Lục Giả, dù là Tần Huyên cũng không dám chính diện đụng vào mình một cái.

Hàn Sâm nghĩ đến cảnh tượng kinh khủng kia, vui vẻ cười lên khà khà.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Sâm liền đàng hoàng đi tới trạm chuyên chở tham gia huấn luyện, Dương Mạn Lệ lại bắt hắn làm một lần kiểm tra tố chất toàn diện nữa.

Hàn Sâm lợi dụng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, khống chế các trị số tố chất thân thể của mình ở khoảng 10 đến 11, khiến cho Dương Mạn Lệ hơi thoả mãn.

Hàn Sâm không biết tố chất thân thể thực tế của mình là bao nhiêu, gần đây hắn cũng không hề toàn lực kiểm tra qua, trước đó mới ăn Hắc Vĩ Độc Hầu biến dị, gen biến dị lại gia tăng thêm 5 điểm nữa, đã đạt đến 52 điểm.

Dương Mạn Lệ lợi dụng mấy ngày cuối cùng này, làm cho Hàn Sâm một phần kế hoạch huấn luyện tổng hợp tỉ mỉ, huấn luyện Hàn Sâm từ sớm đến muộn, căn bản không cho hắn một chút cơ hội lười biếng nào.

Là một quân nhân, tuy rằng không quá yêu thích thái độ không tập trung của Hàn Sâm, nhưng nếu như Tần Huyên đã giao cho nhiệm vụ cho cô, Dương Mạn Lệ sẽ dùng hết toàn lực, còn Hàn Sâm có thể thi đậu hay không, vậy thì không có quan hệ gì tới cô, cô cũng không quá hi vọng Hàn

Sâm sẽ thi đậu, cô vẫn cho rằng Tệ thần mới là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí xạ thủ của tiểu phân đội.

Chỉ là hành tung của Tệ thần không rõ, căn bản không trông thấy Tệ thần, cô muốn khuyên bảo Tệ thần gia nhập vào tiểu phân đội cũng không có cơ hội, điều này khiến cho Dương Mạn Lệ vô cùng buồn bực.

Lúc sắp tới gần kỳ thi, Tần Huyên thân là trạm trưởng trạm chuyên chở, không thể rời bỏ trạm chuyên chở để đưa Hàn Sâm đi tới Phi Ưng Tinh để tham gia vào cuộc thi vào trường quân đội Hắc Ưng, chỉ cho Hàn Sâm một cái vé lên phi thuyền liên hành tinh, để tự Hàn Sâm ngồi phi thuyền tới tham gia.

Chuyện đi thi trường quân đội, Hàn Sâm cũng đã bàn bạc với La Tố Lan, La Tố Lan đương nhiên rất ủng hộ Hàn Sâm đi thi vào trường quân đội, nếu như thật sự có thể thi đậu vào trường nổi tiếng như Hắc Ưng, chỉ cần có thể thuận lợi tốt nghiệp, dù là thành tích chỉ bình thường, lúc tham gia nghĩa vụ quân sự, cũng có thể kiếm được một vị trí sĩ quan cấp thấp, không cần phải đi làm binh sĩ chịu khổ, cơ hội sống sót ở trên chiến trường cũng cao hơn một chút.

Nếu như có được thành tích ưu tú, vậy thì càng tốt, nói không chừng sẽ được phân phối đến nơi công tác khá là an toàn, đối với chuyện này, La Tố Lan là ngàn vạn lần ủng hộ, chỉ là có chút bận tâm Hàn Sâm thi không nổi trường nổi tiếng như Hắc Ưng.

Dù sao Hàn Sâm chỉ tốt nghiệp chương trình giáo dục phổ thông bắt buộc, ngay cả rất nhiều học sinh của học viện tư thục nổi tiếng đều thi không đậu, xác suất Hàn Sâm có thể thi đậu quả thật không mấy khả quan.

Hàn Sâm ngồi lên phi thuyền liên hành tinh đi tới Phi Ưng Tinh, nhìn tinh không vô ngần ở bên ngoài, tim không khỏi có hơi đập nhanh hơn, đây là lần đầu tiên hắn rời khỏi Lạc Gia Tinh kể từ lúc sinh ra.

Lúc này Hàn Sâm đột nhiên nhớ tới một cuốn sách mà mình đọc được ở đâu đó, trong đó có một câu: Tinh Thần Đại Hải mới là nơi quy tụ cuối cùng của nam nhi nhiệt huyết.

Chương 114: Thắng Thì Tôi Sẽ Hẹn Hò Với Cậu

Di chuyển trong vũ trụ trong thời gian dài rất tẻ nhạt, rất nhiều người đều chọn các loại hoạt động như là đi tới phòng tập thể hình hoặc là lên trên Internet trong thời gian bay.

Hàn Sâm muốn đi Phi Ưng Tinh, tuy rằng khoảng cách không tính là xa, thế nhưng cũng cần mấy ngày.

Ngồi ở ghế của mình, Hàn Sâm cảm thấy hơi vô vị, đang suy nghĩ có nên đi tới phòng tập thể hình chơi một chút hay không, đột nhiên nhìn thấy chỗ ngồi hơi chếch ở đối diện mình có một cô gái, đang dùng máy truyền tin kết nối với Internet, chơi một trò chơi tương tự như Thượng Đế Chi Thủ.

Sở dĩ nói là tương tự như Thượng Đế Chi Thủ, là bởi vì Hàn Sâm ở bên trong trạm chuyên chở dùng thiết bị mô phỏng không gian 3 chiều chơi Thượng Đế Chi Thủ.

Mà cô gái kia chơi, là trò chơi do đầu máy truyền tin bắn ra, phạm vi nhỏ hơn rất nhiều, chỉ cần dùng năm đầu ngón tay của một tay là có thể chơi được.

Nhìn năm ngón tay thon dài của cô gái kia nhanh chóng bấm lên điểm sáng bốn phía, tốc độ xem ra cũng rất nhanh.

Nhưng khiến cho Hàn Sâm có chút không rõ là, trò chơi mà cô gái này chơi khác với hắn.

Máy truyền tin bắn ra hình ảnh 3D kia, ngoại trừ những điểm sáng, vẫn còn có hình ảnh 3D của một bàn tay khác, bàn tay kia cũng đang nhấn vào những điểm sáng xuất hiện ở bốn phía, giống như là đang cùng cô gái cướp những điểm sáng kia vậy.

Hàn Sâm nhìn một lúc, đại khái đã rõ ràng, đây giống như là một bản Thượng Đế Chi Thủ đoàn đội trực tuyến loại nhỏ, loại Hàn Sâm chơi trước đây chính là bản offline thuần túy.

Cô gái đang chơi, phát hiện ra Hàn Sâm vẫn đang nhìn cô, đôi mắt đẹp mạnh mẽ lườm Hàn Sâm một cái.

Lúc này Hàn Sâm mới chú ý tới cô gái này, là một cô bé vô cùng xinh đẹp, tuổi hẳn tương tự như hắn, hoặc lớn hơn một chút, quần áo mặc trên người có chút giống như là quân trang, sạch sẽ gọn gàng, lại thêm khuôn mặt đẹp đẽ cùng đôi mắt to giống như là búp bê sứ, đôi môi đỏ xinh xắn, mái tóc dài đen nhánh, vô cùng xinh đẹp, nhìn vào là khiến mắt người ta tỏa sáng ngay.

Cô gái kia thấy Hàn Sâm vẫn còn đang nhìn tới, cố ý quay đầu sang một bên không nhìn hắn, chuẩn bị tiếp tục chơi loại trò chơi tương tự như Thượng Đế Chi Thủ này.

Hàn Sâm lại đứng lên, đi tới bên cạnh cô gái kia mỉm cười nói:

- Chào cô, cô là học sinh của trường quân đội Hắc Ưng à?

Cô gái quay đầu lại, hơi kinh ngạc nhìn tới Hàn Sâm:

- Cậu cũng là học sinh của trường quân đội Hắc Ưng?

- Hiện tại thì vẫn chưa, lần này tôi đến thi vào trường quân đội Hắc Ưng.

Hàn Sâm nói.

Cô gái nghe đến đó, tựa hồ đã mất đi hứng thú với Hàn Sâm, có bao nhiêu người thi vào trường quân đội Hắc Ưng, nhưng trong một ngàn người cũng chưa chắc có một người có thể thi đậu.

Huống chi cô cảm thấy đây là Hàn Sâm lấy lý do để tiếp cận mình mà thôi, người như thế cô thấy nhiều nên sớm không còn cảm thấy kinh ngạc nữa.

- Cô đang chơi đây là trò chơi gì thế, nhìn khá giống Thượng Đế Chi Thủ?

Hàn Sâm ngồi xuống bên cạnh cô gái, tiếp tục hỏi.

Cô gái bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là quay đầu lại nhìn Hàn Sâm một cái, đột nhiên khóe môi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười có chút giảo hoạt:

- Cái gì cũng đừng hỏi, cùng tôi đối chiến một ván, nếu như cậu thắng, cậu muốn tôi làm bạn gái hẹn hò với cậu cũng được.

Cô gái đương nhiên cho rằng sao lại có người không biết trò Thượng Đế Chi Thủ bản Internet này được, huống chi còn là một người muốn thi vào trường quân đội, rõ ràng Hàn Sâm muốn lấy lý do để tiếp cận cô.

- Thật sự là chỉ cần thắng cô, cô liền đồng ý làm bạn gái của tôi hay sao?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn cô gái kia, không nghĩ tới trên đời này vẫn còn có chuyện tốt như vậy.

Cô bé này không chỉ có dáng vẻ ngọt ngào, vóc người càng không chê vào đâu được, bộ ngực cao vút, eo nhỏ duyên dáng, thực sự chính là một mỹ nhân bại hoại.

Bây giờ tuổi vẫn còn nhỏ, nếu như lại thêm mấy năm, thêm mấy phần thành thục nữa, sẽ không kém hơn Tần Huyên nửa phần.

Một cô gái giống như vậy, chỉ cần thắng cô ta một ván Thượng Đế Chi Thủ là có thể làm bạn gái mình, Hàn Sâm nghĩ như thế nào đều cảm thấy thực sự quá có lời.

- Đương nhiên, Kỷ Yên Nhiên tôi nói xưa nay đều chắc chắn, nếu như cậu có thể thi đậu vào trường quân đội Hắc Ưng, đi vào trong trường học hỏi một chút, có ai không biết nhân phẩm của Kỷ Yên Nhiên tôi.

Khóe miệng Kỷ Yên Nhiên lộ ra một nụ cười xấu xa.

Cô chính là sinh viên năm thứ ba của trường quân đội Hắc Ưng, hơn nữa còn là chủ nhiệm câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ trong trường học, về mặt trình độ Thượng Đế Chi Thủ, trong trường học có thể đứng vào mười vị trí đầu, đừng nói là loại gà con vẫn chưa thi đậu vào trường quân đội như Hàn

Sâm, dù là những tuyển thủ chuyên nghiệp trong trường học kia, người có thể thắng cô cũng không có mấy người.

- Được, vậy bây giờ chúng ta liền đấu đi.

Hàn Sâm cảm thấy chuyện tốt như vậy đương nhiên không thể bỏ qua, vẫn chưa vào trường học đã có thể thu được một cô bạn gái xinh đẹp như thế, chuyện tốt như vậy, đốt đèn lồng cũng khó mà tìm được.

Kỷ Yên Nhiên lại vui vẻ nở nụ cười:

- Nếu đã là quyết đấu, có thắng đương nhiên sẽ có thua, cậu thắng thì tôi làm bạn gái cùng cậu hẹn hò, nếu như cậu thua thì sao?

- Thua thì tôi làm bạn trai của cô, như vậy rất công bằng mà?

Hàn Sâm lộ ra vẻ mặt thành thật nói.

Kỷ Yên Nhiên mạnh mẽ lườm Hàn Sâm một cái:

- Đừng giả ra bộ dáng này, đối với tôi cũng không có tác dụng, nếu cậu thua, bắt đầu từ bây giờ, cho đến tận lúc phi thuyền đến Phi Ưng Tinh, cậu không thể tiếp tục xuất hiện ở trước mặt tôi.

- Được, một lời đã định.

Hàn Sâm gật đầu đồng ý.

Thủ pháp vừa nãy của Kỷ Yên Nhiên hắn cũng đã nhìn thấy, dưới cái nhìn của hắn thì cũng chỉ bình thường thôi, so với lúc hắn chơi còn chậm hơn không ít, Hàn Sâm rất có tự tin thắng được.

- ID của cậu trong trò chơi là gì, để tôi thêm cậu vào phòng.

Kỷ Yên Nhiên muốn tốc chiến tốc thắng, để cho “con ruồi” này nhanh chóng biến mất ở trước mặt mình.

- Xin lỗi cô, tôi chưa từng chơi loại Thượng Đế Chi Thủ này, cô có thể dạy tôi chơi như thế nào trước có được không?

Hàn Sâm bất đắc dĩ giang hai tay ra nói.

Trước đây hắn đều chơi trên loại máy móc cỡ lớn ở trong trạm chuyên chở, thật sự chưa bao giờ dùng máy truyền tin lên Internet để chơi.

- Cậu thật sự chưa từng chơi?

Kỷ Yên Nhiên không tin nhìn tới Hàn Sâm.

- Tôi phải bắt đầu từ đâu đây?

Hàn Sâm mở máy truyền tin ra.

- Hừ, tôi xem cậu có thể giả vờ tới khi nào.

Kỷ Yên Nhiên căn bản không tin Hàn Sâm, nhưng cô cũng không tức giận, liền nhìn Hàn Sâm biểu diễn, nói cho Hàn Sâm phải tìm trò chơi như thế nào, làm sao để đăng nhập vào game.

Sau khi cô ta nhìn thấy Hàn Sâm trực tiếp dùng mã số của máy truyền tin tiến vào trò chơi, không khỏi ngẩn người một chút, bởi vì hình ảnh trò chơi trong máy Hàn Sâm bắn ra là tin tức của người mới, đúng là người chưa từng đăng nhập vào trò chơi, chỉ có lần thứ nhất đăng nhập vào trò chơi, mới sẽ bắn ra hình ảnh như vậy.

- Cậu thật sự chưa từng chơi Thượng Đế Chi Thủ?

Kỷ Yên Nhiên giật mình nhìn sang Hàn Sâm.

- Chơi như thế này thì chưa, tôi chỉ mới chơi cái loại trò chơi một mình kia.

Hàn Sâm nói.

- Máy lẻ kém hơn hình thức đối chiến rất nhiều, cậu chưa từng chơi hình thức đối chiến, lại dám so đấu với tôi?

Kỷ Yên Nhiên vừa cảm thấy ngon ăn vừa buồn cười nhìn Hàn Sâm, cảm thấy người này thực sự là sắc đảm ngập trời, vì tán gái mà chuyện gì cũng dám làm.

Chương 115: Gian Lận

- Cũng không kém bao nhiêu đâu.

Hàn Sâm bắt đầu chơi hình thức huấn luyện, giai đoạn này không nhảy qua được, thuần túy là dạy người mới chơi làm sao để chơi đối chiến với người khác.

Trước đây Hàn Sâm chơi chính là hình thức máy lẻ thuần túy, căn bản không có đối thủ, ở bên trong hình thức huấn luyện này, đối diện là một bàn tay cùng hắn cướp sạch điểm, khiến hắn có chút không thích ứng, lúc chơi xem ra có chút hơi ngốc.

Có lúc sau khi ngón tay Hàn Sâm theo thói quen đưa tới, mới phát hiện ra ngón tay ở đối diện đã đè xuống, chuyện này quả thật rất khác với lúc chơi một mình.

Ngoại trừ phải chú ý tới nơi điểm sáng xuất hiện, còn phải chú ý động tác và ý đồ của cái tay đối diện kia.

Kỷ Yên Nhiên nhìn hắn chơi hình thức huấn luyện, thực sự là không biết nên nói cái gì cho phải, thuần túy chỉ là một con gà tập chơi, Kỷ Yên Nhiên thực sự không biết là ai cho hắn dũng khí, trình độ như vậy, lại dám khiêu chiến chủ nhiệm câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ như cô.

- Xem ra quả thật có chút khó, có thể để cho tôi luyện trước mấy lần hay không, sau đó sẽ cùng cô đối chiến?

Hàn Sâm nhìn Kỷ Yên Nhiên hỏi.

- Tùy tiện, tôi bất cứ lúc nào cũng có thể.

Kỷ Yên Nhiên cảm thấy một con gà mới như vậy, đừng nói là luyện thêm mấy lần, để cho hắn luyện cả một học kỳ, cũng còn lâu mới là đối thủ của mình.

Hiện tại cô tỏ ra thoải mái một chút, đợi lát nữa khiến cho Hàn Sâm thua không còn lời nào để nói, sẽ không kiếm cớ làm phiền cô nữa.

Sau khi Hàn Sâm đạt được sự đồng ý của Kỷ Yên Nhiên, liền trở về vị trí của mình, tiến vào sàn đấu bắt đầu chơi, rất nhanh hắn liền phát hiện, cùng đối thủ chơi thì thú vị hơn nhiều so với một mình chơi trên máy lẻ.

Chính mình chơi thì chỉ cần phán đoán thời gian cùng vị trí điểm sáng qua lại, cùng người đối chiến, lại có cái thú là cùng đối phương cướp điểm, cũng có thể phán đoán hướng đi của đối phương để tiến hành lợi dụng các loại, lập tức khiến cách chơi trở nên đa dạng hơn.

Sau khi Hàn Sâm chơi vài ván, liền dần dần nắm giữ bí quyết trong đó, kỳ thực chỉ cần kỹ xảo và năng lực phán đoán tốt, hình thức đối chiến còn đơn giản hơn chơi đơn một chút.

Dù sao máy rời là theo đuổi tốc độ cực hạn, mà đối chiến thì anh chỉ cần so ai nhanh tay hơn là được, nếu đối thủ yếu kém, muốn thắng thì quá đơn giản.

Hàn Sâm chỉ lo nghiên cứu cách chơi, không hề dốc hết sức đi thắng, chơi năm trận thua cả năm.

Cuối cùng Hàn Sâm lại chơi một trận, lần này Hàn Sâm đã nắm giữ cách chơi đối chiến, lúc đối chiến với đối phương, đối phương thậm chí là ngay cả một điểm đều không giành được, hắn lấy ưu thế trăm phần trăm giành được thắng lợi.

Cảm giác mình đã không có vấn đề gì nữa, Hàn Sâm liền đi tới trước mặt Kỷ Yên Nhiên nói:

- Tôi đã luyện được rồi, cô kết bạn với tôi đi.

- ID của cậu là gì?

Kỷ Yên Nhiên cũng không nói thêm gì, dù sao cô nhất định sẽ thắng, mau chóng đánh đuổi “con ruồi” này đi là tốt rồi.

- Thắng Một Cô Bạn Gái.

Hàn Sâm báo ID trong trò chơi của mình ra.

Kỷ Yên Nhiên tức giận lườm Hàn Sâm một cái, nhưng cũng không hề nói gì, dù sao thì Hàn Sâm cũng không thắng được cô, lập ID gì đều vô dụng, đương nhiên cô cũng không thể làm bạn gái của Hàn Sâm được.

Hàn Sâm nhìn thấy có người mới kết bạn, ID hiện lên là Vật Kỷ Niệm.

Kỷ Yên Nhiên liếc mắt nhìn chiến tích của Hàn Sâm, tổng cộng chơi sáu ván, năm bại một thắng, thuần túy là chiến tích của người mới.

Đã hoàn toàn không có hứng thú nói thêm gì nữa, Kỷ Yên Nhiên trực tiếp tạo một phòng mới, sau khi thiết lập mật mã xong, liền gửi yêu cầu mời Hàn Sâm đi vào.

Hàn Sâm mới vừa vào phòng, sau khi Kỷ Yên Nhiên lựa chọn độ khó, liền trực tiếp bắt đầu trò chơi.

Nhìn thấy thời gian đếm ngược kết thúc, một bộ hình ảnh 3D từ trên đầu máy truyền tin bắn ra, ngoại trừ một thủy tinh cầu giống như lồng nước, chính là hình ảnh 3D bàn tay nhỏ trắng nõn của Kỷ Yên Nhiên ở đối diện.

Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy có điểm sáng đang nhấp nhoáng, ngay lập tức đã đưa một ngón tay điểm tới, nhưng chưa chờ cô nhấn ngón tay lên, liền nhìn thấy một ngón tay ở phía đối diện đã đặt lên trên điểm sáng, điểm sáng kia lập tức đinh một tiếng biến mất không còn tăm hơi.

Kỷ Yên Nhiên không để ý lắm, chỉ cho là Hàn Sâm may mắn, điểm sáng kia cách vị trí bàn tay của Hàn Sâm tương đối gần, hắn lại nhìn thấy điểm sáng trước một bước, mới giành được trước.

Điểm sáng thứ hai xuất hiện, lần này Kỷ Yên Nhiên nhìn đúng vị trí, ngón út dốc hết tốc lực nhấn tới điểm sáng.

Nhưng khi ngón út của cô sắp đụng tới điểm sáng kia, hình ảnh ngón tay giả lập ở phía đối diện lại nhấn lên trên điểm sáng trước cô ta một chút.

Coong!

Điểm sáng lại biến mất không còn tăm hơi, đối diện lại đạt được một điểm, mà điểm của Kỷ Yên Nhiên vẫn là không.

Kỷ Yên Nhiên hơi run run, vẫn cảm thấy Hàn Sâm chỉ là may mắn mà thôi, một con gà mới như vậy làm sao có khả năng cướp được điểm của mình.

Nhưng khi điểm sáng thứ ba xuất hiện, Kỷ Yên Nhiên một lần nữa muốn điểm tới, dĩ nhiên lại bị phía đối diện đoạt trước.

Trong lòng Kỷ Yên Nhiên lập tức giận dữ, lần này cô ta đã nhìn rõ ràng, Hàn Sâm vốn là đang nhằm vào cô, những điểm sáng khác thì không nhấn tới, chỉ đến cướp đi điểm sáng kia của cô.

- Tiểu tử thúi, lập tức để cho cậu biết sư tỷ ở Hắc Ưng không thể chọc được.

Lần này Kỷ Yên Nhiên đã tập trung toàn bộ tinh thần, chuẩn bị dùng trăm phần trăm thực lực để dạy dỗ Hàn Sâm.

Kỷ Yên Nhiên vẫn cảm thấy mấy lần thất bại trước của mình, chỉ là bởi vì mình sơ sót khinh thường mà thôi.

Nhưng lúc cô định nhấn tới điểm sáng thứ tư, kết quả lại giống hệt như ba lần trước, một lần nữa bị đối phương giành trước một bước, cô vẫn không thành công.

Trong lòng Kỷ Yên Nhiên càng tức giận, nhanh chóng vung vẩy ngón tay ngọc nhỏ dài, nhưng mà mặc kệ ngón tay của cô ấn về phía một điểm sáng nào, đối phương đều cướp trước một bước nhấn trúng.

Leng keng coong! Leng keng coong! Leng keng leng keng coong!

Âm thanh nhấn trúng điểm sáng không ngừng truyền ra, cả người Kỷ Yên Nhiên đều choáng váng, từ đầu tới cuối thậm chí một điểm sáng cô đều không đụng tới được, Hàn Sâm đoạt tất cả điểm sáng của cô.

- Không thể… chuyện này không thể nào…

Sau khi ván chơi kết thúc, Kỷ Yên Nhiên nhìn điểm hiển thị chói mắt 0 so với 59 bên trên, liền ngây người.

Từ đầu tới cuối cô ra tay 59 lần, nhưng cũng là 59 lần bị đoạt, đối phương cũng không nhấn tới những điểm sáng khác, toàn bộ đều là cướp từ trong tay cô, đây là thuần túy nhằm vào cô mà.

Nhưng mà Kỷ Yên Nhiên quả thật không thể tin tưởng được, thân là chủ nhiệm của câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, mình lại bị một người mới bắt nạt, liền một điểm sáng đều không nhấn trúng, điều này khiến cho cô cảm thấy quá hoang đường.

- Không đúng! Làm sao có người có thể làm được tới mức này, cho dù là những học trưởng chơi Thượng Đế Chi Thủ giỏi nhất ở trong trường học, cũng không thể nào làm được trình độ như thế này, huống chi đối phương còn là một người chưa thi đỗ vào trường quân đội.

Nghĩ tới đây, trên mặt Kỷ Yên Nhiên đột nhiên lộ ra vẻ giận dữ.

Bởi vì cô ta nghĩ tới một chuyện, truyền thuyết có hacker có thể chế ra bản Thượng Đế Chi Thủ gian lận, chính là có thể trăm phần trăm ngăn chặn đối phương ăn điểm, chuyện này giống hệt như biểu hiện của Hàn Sâm, nói cách khác là đối phương đang sử dụng bản gian lận đối chiến với cô.

Kỷ Yên Nhiên càng nghĩ càng thấy không sai, ngoại trừ sử dụng bản gian lận, không có bất kỳ cách nào có thể giải thích tại sao đối phương có thể trăm phần trăm chặn cô ăn điểm, trừ phi là bản gian lận, nhân loại làm sao có xác suất trúng cao như vậy.

Cho dù là có, vậy cũng không phải là một người chưa trải qua trường quân đội có thể làm được.

Chương 116: Nhập Học

- Sư tỷ, như vậy xem như là tôi thắng rồi chứ?

Hàn Sâm đi tới cười tủm tỉm nhìn Kỷ Yên Nhiên, mới vừa đi tới trường quân đội đã có một cô bạn gái sư tỷ xinh đẹp như vậy, cũng coi như là

chuyện vô cùng có mặt mũi.

- Cậu sử dụng bản gian lận, không tính.

Kỷ Yên Nhiên oán giận nói.

- Bản gian lận?

Hàn Sâm hơi ngẩn người một chút.

- Cậu còn giả vờ à, trăm phần trăm chặn tôi ăn điểm, giả như thế ai mà không thấy được? Không phải bản gian lận thì làm sao có thể làm được như thế.

Kỷ Yên Nhiên chu miệng nói, dáng vẻ kia giống như là đang nói "Tôi đã sớm nhìn thấu tên đê tiện nhà cậu."

- Tôi hoàn toàn không biết bản gian lận là gì cả.

Hàn Sâm giang hai tay ra nói.

- Giả vờ, tiếp tục giả vờ đi.

Kỷ Yên Nhiên vẫn khẳng định Hàn Sâm sử dụng bản gian lận.

- Nếu như cô không tin, chúng ta lại so đấu một lần nữa.

Hàn Sâm nói.

- Cậu có bản gian lận, lại chơi bao nhiêu lần cũng giống nhau.

Kỷ Yên Nhiên bĩu môi khinh thường.

Hàn Sâm dở khóc dở cười nói:

- Máy truyền tin của tôi ở ngay đây, tự cô có thể tới kiểm tra, nhìn xem tôi có sử dụng bản gian lận hay không.

- Tôi vốn không rành những thứ này, ai biết bản gian lận được giấu ở chỗ nào.

Kỷ Yên Nhiên đã nhận định là Hàn Sâm sử dụng bản gian lận, loại ý nghĩ này của cô cũng không phải là không có đạo lý, loại năng lực này của Hàn Sâm quả thật giống như là đang dùng bản gian lận.

Năng lực dự phán cùng phản ứng của hắn quá nhanh, về điểm này thì ngay cả Y Đông Mộc cũng không sánh nổi hắn, huống chi là Kỷ Yên Nhiên.

Hàn Sâm cảm thấy mình quả thực chính là tháng sáu tuyết bay oan lớn ngập trời, nhưng mà mặc kệ nói như thế nào thì Kỷ Yên Nhiên cũng không chịu tin tưởng hắn.

- Vậy cô nói xem phải làm như thế nào mới bằng lòng tin tôi không dùng bản gian lận đây?

Hàn Sâm bất đắc dĩ giang tay ra.

- Chuyện này cũng đơn giản, đợi lúc tới trường học, chúng ta ở trên máy móc chuyên nghiệp trong trường học so đấu lại một lần, nếu như cậu vẫn có thể thắng tôi, tôi xem như cậu không dùng bản gian lận, hứa hẹn lúc trước vẫn còn hữu hiệu như cũ.

Kỷ Yên Nhiên chắc chắc nói, cô khẳng định Hàn Sâm dùng bản gian lận, ở trên máy móc chuyên nghiệp trong trường học sẽ không dùng được bản gian lận, sẽ lập tức lộ tẩy.

- Được rồi, vậy thì quyết định như thế đi.

Hàn Sâm cười nhẹ:

- Nhưng mà, dù gì cô cũng phải nói cho tôi biết tên cô là gì chứ?

- Tôi tên là Kỷ Yên Nhiên, cậu chỉ cần vào trong trường học hỏi qua liền biết tôi ở đâu.

Kỷ Yên Nhiên bởi vì nhận định là Hàn Sâm ăn gian, bằng tài nghệ chân chính sẽ không phải đối thủ của cô, vì thế rất sảng khoái nói tên thật của

mình cho Hàn Sâm.

- Tên không tệ.

Hàn Sâm cười nói.

- Hừ, nhưng mà nếu như cậu muốn vào trong trường học so đấu với tôi, vậy cần phải thi đậu vào Hắc Ưng trước mới được, trường học của chúng tôi không để cho người ngoài đi vào.

Kỷ Yên Nhiên thầm nghĩ trong lòng.

Hàn Sâm không quấy rầy Kỷ Yên Nhiên nữa, trở lại vị trí của mình tiếp tục chơi Thượng Đế Chi Thủ bản đối chiến.

Hắn vốn cảm thấy thú vị mới chơi một chút với Kỷ Yên Nhiên, cũng không thật sự cho rằng cứ như vậy liền có thể thắng được một cô bạn gái xinh đẹp, cho nên không để trong lòng.

Tuy rằng Kỷ Yên Nhiên xinh đẹp, nhưng mà Hàn Sâm thấy Tần Huyên và Dương Mạn Lệ đều không hề kém hơn cô, nên cũng không có cảm giác quá mức kinh diễm, chẳng qua là cảm thấy khuôn mặt của Kỷ Yên Nhiên đáng yêu vui tươi, tính tình cũng rất thú vị.

Kỷ Yên Nhiên cũng không còn tâm tình chơi tiếp, lườm Hàn Sâm một cái liền đi tới phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị ngủ một giấc.

Hàn Sâm vẫn đang chơi Thượng Đế Chi Thủ bản đối chiến, hành trình du hành trong không gian cũng không còn nhàm chán nữa, nhưng giữa đường hắn đều không nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên đâu, mãi cho đến lúc rời phi thuyền đi xuống Phi Ưng Tinh, mới lại nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên kéo hành lý đi ra leo lên một chiếc phi thuyền tư nhân xa hoa, trước khi đi còn mạnh mẽ lườm hắn một cái.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý, đi tới khách sạn mà Tần Huyên đã đặt trước cho hắn để ở lại, đợi cuộc thi chiêu sinh vào trường quân đội Hắc Ưng bắt đầu.

Trường quân đội hiện nay đã hoàn toàn khác với trường học mấy trăm năm trước, không phải là sau khi một người thi xong lại đi thi nguyện vọng, dù cho anh ta muốn thi vào một trường quân đội nào, cũng có thể đi ghi danh vào lúc bọn họ chiêu sinh, chỉ cần có thể đạt được yêu cầu, là có thể trở thành sinh viên của trường.

Lấy thực lực bây giờ của Hàn Sâm, coi như là tự mình đi thi cũng sẽ đậu vòng sơ khảo, nhưng mà hắn được Tần Huyên đề cử, có thể trực tiếp đi thi chiêu sinh, những yêu cầu về phương diện khác đều thấp hơn thí sinh bình thường rất nhiều, nhưng mà thuật cung tên thì lại có yêu cầu cực cao.

Chuyện này đối với Hàn Sâm mà nói tự nhiên cũng không phải là việc gì khó, hắn có thể khống chế sức mạnh của mình rất tốt, vừa đạt đến tiêu chuẩn chiêu sinh, sau đó ở trên bài thi bắn cung cũng không biểu hiện quá xuất sắc, chỉ là đủ hoàn thành tiêu chuẩn.

Dù rằng như thế, nhưng biểu hiện của Hàn Sâm ở trên thuật cung tên cũng có thể tiến vào mười vị trí đầu, ở thời đại này, người tập luyện bắn cung quá ít, tuy rằng ở bên trong thế giới Tí Hộ Sở, xạ thủ tuyệt đối là binh chủng cao cấp, nhưng mà ở trong Liên Minh, tùy tiện một người bắn tỉa sử dụng vũ khí hiện đại khủng bố là được, độ khó hai bên căn bản không tương xứng.

Trừ phi là quân nhân bồi dưỡng đặc biệt ra, bằng không người chuyên môn luyện bắn cung quá ít, có thể luyện tốt thì lại càng ít.

Trường quân đội Hắc Ưng sở dĩ chiêu sinh người bắn cung, cũng là bởi vì thuật cung tên của trường quân đội Hắc Ưng bình thường đứng cuối cùng trong các trường quân đội ở trong Liên Minh, chuyện này đối với Hắc Ưng danh giá mà nói tuyệt đối là sỉ nhục, cho nên mới phải chiêu thu một ít học sinh có năng khiếu bắn cung, muốn chấn hưng khoa bắn cung.

Thuận lợi thi đậu vào trường quân đội Hắc Ưng, sau khi Hàn Sâm hoàn thành thủ tục nhập học, đã là một sinh viên quân đội chính thức.

Hàn Sâm báo cáo kết quả cho mẹ, La Tố Lan ở một đầu máy truyền tin khác không nói gì một lúc, Hàn Sâm mơ hồ nghe được âm thanh nức nở.

- Con trai của mẹ thi đậu trường nổi tiếng.

Một hồi lâu, La Tố Lan mới nở nụ cười rưng rưng nói một câu, trong đó không biết chứa đựng bao nhiêu chua xót khổ cay.

Hàn Sâm nghe xong âm thanh kia thì viền mắt không nhịn được cũng hơi ướt, những năm này mẹ đã phải chịu quá nhiều oan ức.

Sau khi báo tin cho mẹ xong, Hàn Sâm lại gọi tới số của Tần Huyên, Tần Huyên nghe xong kết quả cũng chỉ nhàn nhạt cười nói:

- Chúc mừng cậu, tôi cũng đã giúp cậu làm xong thủ tục nhập đội, bắt đầu từ bây giờ, cậu chính là người của tôi.

- Tần trạm trưởng, tiểu phân đội này của chúng ta đến cùng làm gì?

Hàn Sâm tò mò hỏi.

- Bảo mẫu.

Giọng Tần Huyên có chút kỳ quái nói.

- Bảo mẫu?

Hàn Sâm sững sờ một hồi lâu, hoàn toàn không biết công việc của tiểu phân đội có liên quan gì tới bảo mẫu.

- Nhiệm vụ của chúng ta chính là chăm sóc một vài người đặc thù, tỷ như Nguyên thiếu Khánh Thiếu mà cậu đã biết, bọn họ chính là một trong các mục tiêu mà chúng ta phục vụ. Hơn nữa thông qua Tí Hộ Sở chăm sóc những người này, chúng ta có thể thu được thù lao kếch xù, ví dụ như trên thị trường căn bản không mua được thẻ Thánh Đường cấp S, chỉ cần cậu thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ là có thể dùng khen thưởng nhiệm vụ mình hoàn thành đổi lấy thẻ Thánh Đường cấp S.

Tần Huyên giải thích hai câu, sau đó lại nói tiếp:

- Còn có một chút thủ tục, cần cậu tự tay kí tên, có một vài thứ cậu cũng cần nhớ kỹ, sau này trở lại Tí Hộ Sở gặp mặt rồi nói.

- Người nhà của tôi bên kia…

Hàn Sâm hỏi tới vấn đề quan trọng nhất này.

- Đã trình báo lên, trong một tuần, mẹ và em gái của cậu sẽ được quân đội bảo vệ, trừ phi cậu cùng Thần Thiên Tử có mối thù giết cha đoạt vợ, khiến cho y liều lĩnh làm ra một chút việc ngốc, bằng không người nhà của cậu ở trong Liên Minh sẽ tuyệt đối an toàn, chuyện này cậu có thể yên tâm.

Tần Huyên trịnh trọng hứa hẹn.

- Nếu như Thần Thiên Tử thật sự phát điên thì sao?

Hàn Sâm lại hỏi một câu.

- Y không dám.

Tần Huyên chỉ lạnh nhạt nói một câu, trong giọng nói tràn ngập tự tin tuyệt đối.

Chương 117: Ngọc Xác Thú Hồn

Sau khi làm xong tất cả thủ tục nhập học, Hàn Sâm cũng không trực tiếp nhập học, hắn nhất định phải trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở trước khi chính thức khai giảng, bằng không sau này trường học sẽ không có quá nhiều thời gian cho hắn tự do như thế, chí ít là trong ba tháng đầu, hắn cần phải tham gia các loại tập huấn ở trong trường học, không thể bỏ ra mười ngày nửa tháng thậm chí là thời gian dài hơn để ở lại trong thế giới Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm liên hệ một chút với Lâm Bắc Phong, hỏi rõ con đường mà cậu ta đi từ Vinh Diệu Tí Hộ Sở đến Cương Giáp Tí Hộ Sở, sau đó lên trên Internet tra xét tư liệu.

Bởi vì khoảng cách giữa Vinh Diệu Tí Hộ Sở và Cương Giáp Tí Hộ Sở là gần nhất, vì thế đã từng có không ít tiền lệ giống như Hàn Sâm và Lâm Bắc Phong.

Tổng hợp các tư liệu tra được ở trên Internet, hơn nữa theo lời Lâm Bắc Phong nói, cùng với chính Hàn Sâm đã trải qua, rất nhanh Hàn Sâm đã nghiên cứu ra được một con đường để trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Con đường này đối với người khác thì vô cùng hung hiểm, nhưng mà đối với Hàn Sâm lại không nguy hiểm lắm, bởi vì căn cứ theo phán đoán của Hàn Sâm, trên thực tế độ khó lớn nhất của con đường này chính là thông qua Đầm Lầy Hắc Ám, mà Đầm Lầy Hắc Ám thì Hàn Sâm không thể không quen thuộc hơn được nữa, chỉ cần bay qua là được.

- Sâm Ca, bây giờ anh vẫn còn ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở chứ? Có thể giúp tôi một chuyện được không? Tôi chuyển tiền cho anh, anh giúp tôi thu thú hồn Ngọc Xác Thú ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở trở về nhé?

Lâm Bắc Phong nói với Hàn Sâm.

- Đó là cái gì?

Hàn Sâm có chút không hiểu hỏi.

- Chính là một loại thú hồn nguyên thủy dạng áo giáp, rất thông thường ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở, tuy rằng bên trong tên Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng có chữ giáp, nhưng thú hồn dạng áo giáp ở phụ cận thực sự là ít đến mức đáng thương, tôi đoán chừng ở bên chỗ anh khoảng mười vạn là có thể thu được thú hồn Ngọc Xác Thú, thế nhưng chỉ cần mang về, giá khởi điểm ít nhất cũng là hai mươi vạn, tăng gấp đôi trở lên.

Lâm Bắc Phong vô cùng hưng phấn nói:

- Sâm Ca, tôi ra tiền anh xuất lực, trở về lợi nhuận 50/50, như thế nào?

- Được được, liền quyết định như thế đi, cậu chuyển tiền cho tôi trước đi, tôi bây giờ nghèo vô cùng, trên người liền 1 vạn tệ đều không có.

Lời này của Hàn Sâm không giả, sau khi nộp học phí cùng các loại phụ phí, trên người hắn xác thực còn không đến 1 vạn tệ.

- Ha ha, tôi liền chuyển tiền cho anh đây, kỳ thực Vinh Diệu Tí Hộ Sở còn rất nhiều thứ tốt, nếu như anh có thời gian, có thể chờ tôi cẩn thận nghiên

cứu thêm một chút.

Lâm Bắc Phong chảy nước miếng nói.

- Lần sau đi, thời gian của tôi rất căng, nhất định phải mau chóng chạy về Cương Giáp Tí Hộ Sở, bằng không thì trường quân đội sắp khai giảng, tôi không muốn mới vừa khai giảng đã trốn học rồi.

Hàn Sâm nói.

- Tôi nói này Sâm ca, anh có chút không thành thật rồi, tôi thật vất vả thiên sơn vạn thủy chạy đến tìm anh, mà anh lại chạy đi học cái trường quân đội nát gì đó, không được, tôi cũng phải tới trường quân đội học, ôm chặt bắp đùi của anh mới được.

Lâm Bắc Phong kêu lên.

- Cậu không có chuyện gì thì cần gì chịu cái tội này, lấy tài lực cùng quan hệ của nhà cậu, cho dù là đi nghĩa vụ quân sự, cậu cũng sẽ không ra tiền tuyến.

Hàn Sâm dừng một chút lại nói tiếp:

- Huống chi bây giờ chiêu sinh đã kết thúc.

- Quên đi, không nói chuyện này nữa, tôi đi chuyển tiền cho anh trước.

Lâm Bắc Phong buồn bực nói.

Rất nhanh Hàn Sâm đã nhận được chuyển khoản của Lâm Bắc Phong, nhiều tới 20 triệu, dù là 10 vạn một con, cũng đủ để mua 200 con.

Mặc dù là thú hồn nguyên thủy rất thông thường, nhưng cũng rất khó thu mua được 200 con ngay lập tức, huống chi Hàn Sâm cũng không muốn làm lỡ thời gian, nhất định phải hoàn thành thu mua trong vòng một ngày này, Hàn Sâm cảm thấy có thể thu được 100 con đã xem như rất tốt rồi.

Quá trình còn thuận lợi hơn Hàn Sâm nghĩ, thú hồn Ngọc Xác Thú ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở xác thực có rất nhiều, lúc đầu Hàn Sâm năm, sáu vạn liền có

thể mua được một con,

Cho dù đến lúc sau, giá thu mua cao nhất cũng chỉ là tám vạn.

Một ngày, Hàn Sâm thu được tổng cộng 187 thú hồn Ngọc Xác Thú, đã tính là thu hoạch vô cùng tốt.

Nếu như không phải là do thời gian quá gấp, Hàn Sâm đúng là muốn ở lại Vinh Diệu Tí Hộ Sở thêm một lúc nữa, nhưng chỉ cần lần này hắn có thể thuận lợi trở lại, lần sau sẽ còn có cơ hội quay lại.

Sau khi làm tố chuẩn bị, rốt cục Hàn Sâm bước lên con đường nối liền hai Tí Hộ Sở.

Quá trình vô cùng thuận lợi, giống như dự đoán của Hàn Sâm, hai Tí Hộ Sở đều có thể đi đến biên giới Đầm Lầy Hắc Ám, hai giai đoạn này đều tương đối an toàn, đã sớm được người khác đi qua không biết bao nhiêu lần.

Nguy hiểm nhất cũng chính là một đoạn Đầm Lầy Hắc Ám kia, nhưng mà Hàn Sâm lại không có một chút xa lạ nào đối với Đầm Lầy Hắc Ám, chỉ là đoạn đường ở gần Vinh Diệu Tí Hộ Sở này có chút không rõ, chỉ có thể đi thử.

Nhắm phương hướng đại khái bay đi, sau vài ngày, Hàn Sâm liền nhìn thấy khu rừng cây có Hắc Châm Phong quen thuộc kia.

Con đường sau đó đã đi nhiều lần rồi nên Hàn Sâm thuận lợi trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, tổng cộng cũng chỉ dùng hơn mười sáu ngày, khiến cho Hàn Sâm thở phào một hơi.

Cách thời điểm trường học chính thức khai giảng cũng chỉ còn lại ba, bốn ngày mà thôi, hắn cũng không muốn mới vừa khai giảng đã trốn học rồi bị trường học đuổi.

Có thể trở về nhanh như vậy, cũng là nhờ thú hồn vật cưỡi biến dị lấy được từ chỗ Quyền ca kia, con vật cưỡi biến dị ba mắt cường tráng giống như trâu kia, ngoại trừ khoảng thời gian bay qua Đầm Lầy Hắc Ám, vẫn cõng

lấy Hàn Sâm chạy hết tốc lực, xác thực nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với để chính Hàn Sâm tự đi.

Bằng không thì coi như là một tháng, hắn cũng chưa chắc đã có thể trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Lúc Lâm Bắc Phong nhìn thấy Hàn Sâm, con mắt đều trừng lớn:

- Sâm Ca, anh thật giỏi, chỉ cần nửa tháng liền từ Vinh Diệu Tí Hộ Sở chạy về.

- thú hồn cho cậu, bán thế nào tự cậu nghĩ biện pháp.

Hàn Sâm uể oải chuyển toàn bộ thú hồn Ngọc Xác Thú cho Lâm Bắc Phong.

Tuy rằng hắn chỉ dùng hơn nửa tháng đã chạy về được, nhưng mà dọc theo con đường này cơ bản đều không hề chợp mắt, hầu như toàn bộ hành trình đều dựa vào vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mạnh mẽ tập trung tinh thần chống đỡ để trở về, cả người cơ hồ sắp hư thoát, cảm giác mệt mỏi sâu sắc khiến hắn nói đều không muốn nói, chỉ muốn mau ngã trên giường ngủ một giấc.

Không kịp đợi truyền tống ra ngoài, Hàn Sâm trực tiếp ngã lên trên giường của mình ở Tí Hộ Sở liền ngủ, một giấc ngủ này liền ngủ đầy đủ hai ngày, chờ lúc hắn tỉnh lại, cảm giác toàn thân đau đớn giống như là sắp tan ra từng mảnh.

Nhưng mà hình như Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật lại tinh tiến thêm một chút, lúc vận chuyển thì loại mát mẻ từ toàn thân tuôn ra kia càng thêm rõ ràng.

Hàn Sâm ngồi dậy, ánh mắt lập tức rơi vào con La Thú được hắn nuôi nấng kia, chỉ thấy con da lông của La Thú hiện lên ánh sáng màu ngọc đen lấp lánh, nhìn tới giống như là được mặc ngọc khắc thành, thân thể cũng lớn hơn gấp đôi so với trước đây, nhìn cực kỳ thần tuấn.

- Rốt cục thì La Thú đã tiến hóa thành sinh vật thần huyết.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, nhấc theo dao găm đi về phía La Thú, nước miếng trong miệng đều sắp chảy xuống, một giấc ngủ này bụng hắn đều trống rỗng rồi, thân thể lại vô cùng mệt mỏi, vừa vặn có thể dùng con La Thú thần huyết này bổ sung dinh dưỡng.

Chương 118: Thú Hồn Yêu Tinh Nữ Hoàng

- Săn giết La Thú cấp thần huyết, không thu được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Tâm tư của Hàn Sâm căn bản không để ý tới những thứ này, con mắt nhìn chằm chằm vào nồi thịt đang sôi mà chảy nước miếng, hắn đã vô cùng đói bụng, bây giờ bụng còn đang ục ục không ngừng réo lên.

Nhưng mà Hàn Sâm vẫn một mực nhẫn nại, mãi đến tận lúc nồi thịt hầm này chín nhừ, mới trực tiếp lôi cả nồi đến trước mặt mình, nhét từng khối thịt lớn vào trong miệng.

- Ăn thịt La Thú thần huyết, thu được 1 điểm thần gen.

- Ăn thịt La Thú thần huyết, thu được 1 điểm thần gen.

...

Hàn Sâm giống như là bị điên, ăn như gió cuộn mây tàn, dĩ nhiên một hơi ăn gần hai mươi cân thịt, ngay cả nước canh đều nuốt vào trong bụng, thậm chí cả bản thân hắn cũng kinh ngạc mình lại có thể ăn nhiều như vậy.

Cảm giác từng luồng khí ấm áp lan tràn trong thân thể, thân thể của hắn thoải mái giống như là miếng bọt biển hút nước, cũng không thèm để ý nhiều như vậy, trực tiếp nằm lên trên mặt đất rên rỉ thành tiếng.

- Thịt sinh vật cấp thần huyết quả thật quá ngon, nếu như mỗi ngày đều có thể ăn được một nồi như thế, khẳng định eo sẽ không đau, chân cũng không bị rút gân, một hơi leo lên lầu tám tuyệt đối không thành vấn đề.

Hàn Sâm chưa hết thòm thèm liếm môi một cái, nhưng đáng tiếc là mỗi ba tháng hắn mới có một lần lộc ăn như thế.

Thêm vào 5 điểm thần gen thu được do ăn thịt La Thú, thần gen của Hàn Sâm đã đạt được 34 điểm, lúc này mới ngăn ngắn nửa năm, hắn đã có được một phần ba tiến độ thần gen, nếu như nói ra chỉ sợ không có ai tin.

Trực tiếp đi tới quảng trường mua một con sinh vật nguyên thủy hình thể tương tự như con gà mang về tiếp tục nuôi nấng, trong lòng Hàn Sâm lại nghĩ tới một chuyện tốt khác.

Hắn rốt cục có thể đi lĩnh thú hồn ngẫu nhiên cho Thần Tử thứ mười, mặc kệ là lấy được thú hồn gì, đó đều là tồn tại cấp thần huyết, là bảo bối mà không biết bao nhiêu người tha thiết ước mơ.

- Ngẫu nhiên được thứ gì thì tốt đây? Cung thần? Vật cưỡi? Hoặc là thú hồn hình người?

Hàn Sâm cảm thấy đây là một lựa chọn rất gian nan, loại nào hắn cũng muốn có, nhưng mà cơ hội chỉ có một lần, hơn nữa còn không phải là hắn có thể lựa chọn.

Chờ đến lúc nửa đêm không có người, Hàn Sâm nhân lúc màn đêm lặng lẽ mò vào trong võ đạo tràng, võ đạo tràng sau khi Thần Chiến kết thúc cũng đã đóng lại, bây giờ trừ hắn ra, trước giải đấu sang năm không ai có thể đi vào nữa, mà chính hắn sau khi lĩnh thưởng, cũng sẽ không vào được nữa.

Đứng ở trước Thần Bi, bàn tay Hàn Sâm đặt lên trên Thần Bi, lập tức chỉ thấy hình ảnh trên Thần Bi biến ảo, hình ảnh từng cái thú hồn thần huyết nhanh chóng biến ảo ở trong đó.

Hàn Sâm thu tay lại, hình ảnh trên kia vẫn còn đang nhanh chóng xoay chuyển, một hồi lâu sau mới chậm lại.

Trái tim của Hàn Sâm cũng theo hình ảnh biến ảo kia mà nhảy lên, mãi đến tận lúc hình ảnh hoàn toàn ngừng lại, hóa thành một hình ảnh ngắt quãng ở bên trên Thần Bi, toàn bộ tâm thần của Hàn Sâm lập tức bị thú hồn thần huyết ở phía trên kia hấp dẫn.

Một cô gái yêu mỵ toàn thân mặc áo giáp màu đỏ rực dán lên người, vóc người lồi lõm uyển chuyển, tóc vàng mắt màu đỏ máu, trên đỉnh đầu còn mang vương miện hồng ngọc từ bên trong Thần Bi đi ra, quay về Hàn Sâm khẽ mỉm cười, hầu như khiến cho thần hồn của Hàn Sâm cũng vì thế mà điên đảo.

Sau đó cô gái yêu mỵ kia hóa thành một tia sáng nhảy vào trong mi tâm Hàn Sâm, Hàn Sâm lập tức liền nghe được một âm thanh kỳ dị vang lên ở trong đầu.

- Thu được thú hồn cấp thần huyết Yêu Tinh Nữ Hoàng.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, vội vã xem cặn kẽ tư liệu về Yêu Tinh Nữ Hoàng.

Yêu Tinh Nữ Hoàng cấp thần huyết: thú hồn dạng dung hợp biến thân.

- Là thú hồn dung hợp biến thân!

Hàn Sâm hầu như vui mừng tới nỗi kêu lên thành tiếng,

Nhưng mà nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, thú hồn xinh đẹp như vậy lại không thể gọi ra được, chỉ có thể cùng thân thể của mình dung hợp, tựa hồ có chút tiếc nuối.

Nhưng mà thú hồn dạng dung hợp biến thân chính là thú hồn quý giá nhất, huống chi hình thể còn tiếp cận với nhân loại.

Hàn Sâm không thể chờ đợi được nữa liền gọi ra thú hồn Yêu Tinh Nữ Hoàng, cùng thân thể của mình hòa làm một thể.

Lập tức thân thể của Hàn Sâm bị áo giáp màu đỏ rực bao phủ lại, trên đầu cũng có thêm một cái vương miện hồng ngọc, đôi mắt cũng đã biến thành màu máu giống như Yêu Tinh Nữ Hoàng, liền nguyên bản tóc màu đen

cũng đã biến thành màu vàng, lập tức đã biến thành một Yêu Tinh Nữ Hoàng phiên bản nam.

Hàn Sâm cảm giác các hạng tố chất của thân thể mình đều được tăng lên trên diện rộng, tuy rằng không thể tăng cường tốc độ và sức mạnh lên nhiều giống như Huyết Tinh Đồ Lục Giả, nhưng mà khắp mọi mặt đều rất cân bằng.

Hơn nữa còn tự mang áo giáp, mặc dù không mạnh bằng áo giáp Hắc Giáp Trùng, nhưng cũng so được với với áo giáp biến dị đỉnh cấp.

Yêu Tinh Nữ Hoàng biến thân ở mọi phương diện đều được tăng cường vô cùng tốt, đặc biệt cân bằng, hơn nữa khiến cho Hàn Sâm cảm thấy kinh ngạc nhất chính là, sau khi sử dụng Yêu Tinh Nữ Hoàng biến thân, thị lực của hắn tựa hồ trở nên rất tốt, liền đường vân nhỏ của nham thạch ở rất xa đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng, hơn nữa còn có điểm kỳ quái.

Hình như là tất cả mọi chuyển động ở trong hai mắt của hắn đều trở nên chậm hơn, Hàn Sâm cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay không.

Đáng tiếc duy nhất chính là, sử dụng Yêu Tinh Nữ Hoàng biến thân, liền không thể sử dụng Huyết Tinh Đồ Lục Giả, hơn nữa cũng không thể sử dụng áo giáp Hắc Giáp Trùng.

Nhưng mà chuyện này đối với Hàn Sâm cũng không có ảnh hưởng gì, bản thân Yêu Tinh Nữ Hoàng đã có áo giáp tương đối khá.

Để cho Hàn Sâm hài lòng nhất chính là, hắn hoàn toàn có thể sử dụng biến thân này cho thân phận thực sự của mình, không ai biết đây là thần huyết thú hồn khen thưởng cho Tệ thần.

Như vậy ở dưới tình huống hắn sử dụng thân phận chân chính của mình, cũng có thể sử dụng ra thực lực mạnh mẽ, không cần lần nào cũng phải hóa thân thành Tệ thần để sử dụng những loại thú hồn như Huyết Tinh Đồ Lục Giả kia.

Yêu Tinh Nữ Hoàng vừa vặn là thứ mà bây giờ Hàn Sâm đang cần, Hàn Sâm cũng không muốn bản thân mình ở trong mắt người ngoài mãi mãi chỉ là một kẻ yếu ớt.

- Trong truyền thuyết thì Tinh Linh, Yêu Tinh gì đó, không phải đều có cánh hay sao? Nếu như Yêu Tinh Nữ Hoàng có một đôi cánh thì càng hoàn mỹ hơn.

Hàn Sâm lòng tham không đủ nghĩ.

Hưng phấn một lúc lâu, Hàn Sâm mới chuồn ra khỏi Võ đạo tràng, ngày kia chính là ngày khai giảng chính thức, hắn cần phải đi báo danh trước, sau đó đi tới ký túc xá của mình.

Hắc Ưng là trường quân đội, thực hành quản lý quân sự hóa, nếu đã nhập học, trừ phi là nghỉ, hoặc là có chuyện đặc biệt xin nghỉ, bằng không thì không được phép ra ngoài, nhất định phải ở trong ký túc xá của trường.

Tuy rằng trường quân đội Hắc Ưng cũng khá lớn, hoàn toàn có thực lực để một sinh viên ở trong một gian ký túc xá riêng biệt, nhưng vì để tăng cường ý thức đoàn đội và tinh thần tập thể, ký túc xá của trường quân đội Hắc Ưng là bốn học sinh ở cùng một ký túc xá, bạn cùng phòng của Hàn Sâm đều là sinh viên khoa bắn cung giống như hắn.

Hàn Sâm là người cuối cùng vào phòng ký túc xá, ba người khác đã sớm vào ở được mấy ngày rồi.

- Người anh em, làm sao giờ cậu mới đến thế, chúng tôi đều đợi lâu lắm rồi.

Hàn Sâm vừa mới bước vào trong ký túc xá, liền bị ba người bạn cùng phòng soi tới, nhìn ánh mắt của bọn họ, giống như là du côn lưu manh nhìn thấy con gái nhà lành.

- Mấy cậu muốn làm gì?

Hàn Sâm theo bản năng che hai tay ở trước ngực, cảnh giác nhìn bọn họ.

- Người anh em đừng sợ, chúng tôi muốn thương lượng với cậu một chút xem, ai sẽ làm phòng trưởng. Tôi cảm thấy, hẳn là chúng ta nên tính theo

tuổi, ai lớn tuổi nhất người đó làm phòng trưởng, câu nói lão luyện thành thục này mấy người đều nghe rồi đi, tôi làm phòng trưởng khẳng định không thành vấn đề.

Nói chuyện chính là một người to con thân cao vượt quá hai mét, nhưng mà ngược lại với thân thể vạm vỡ cường tráng của y, nhìn tới đôi mắt gian xảo đảo liên tục kia, thấy thế nào đều không giống như là một người đàng hoàng.

Chương 119: Kỷ Yên Nhiên

Trường quân đội Hắc Ưng vì để tăng mạnh ý thức tập thể của sinh viên, trong khi huấn luyện đều lấy phòng làm đơn vị, phòng trưởng cũng tương đương với tiểu đội trưởng, cũng có một chút quyền lên tiếng, vì thế mấy người này đều muốn làm phòng trưởng.

- Thạch Chí Khang, lời này của anh tôi không thích nghe, lớn tuổi không có nghĩa là sẽ có năng lực mạnh, làm một người phòng trưởng, tôi cảm thấy chủ yếu nhất vẫn là phải thông minh, như vậy mới có thể tranh thủ được nhiều lợi ích nhất cho phòng chúng ta, IQ của tôi là 167, các anh bao nhiêu?

Một thiếu niên trông có vẻ ngoan ngoãn biết điều, vô cùng thanh tú đẹp đẽ, nháy mắt nói.

- Lữ Mông, lời này của cậu cũng không đúng rồi, IQ cao thì tính là gì, tôi không cho rằng IQ cao thì có thể làm phòng trưởng, cậu không thấy là những người có IQ cao kia, có rất nhiều người đều hơi ngớ ngẩn, làm sao có thể làm phòng trưởng được?

Tên to con giả dối Thạch Chí Khang nói.

- Anh nói ai ngớ ngẩn hả?

Lữ Mông ưỡn ngực muốn tranh luận với Thạch Chí Khang, nhưng mà vừa thấy Thạch Chí Khang giơ cánh tay tráng kiện kia lên, lại vội vã hơi co về

phía sau.

- Chúng ta đều thuộc khoa bắn cung, ai làm phòng trưởng thì cần phải sử dụng cung tên để quyết định, ai có cung thuật tốt nhất, người đó chính là phòng trưởng, như vậy mọi người cũng có mục tiêu để đồng thời nỗ lực.

Trương Dương mày rậm mắt to, có làn da màu cổ đồng, cả người tràn ngập sức sống vừa hít đất vừa nói.

- Bạn mới tới, ý cậu thế nào?

Thạch Chí Khang cùng Lữ Mông đều đưa ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm.

- Tôi cảm thấy cậu bạn kia nói rất có lý, nếu đã là khoa bắn cung, đương nhiên phải lấy cung tên để luận anh hùng.

Thân là một phần tử trong phòng, Hàn Sâm cảm thấy mình cũng phải tỏ rõ thái độ.

- Hai phiếu so với một phiếu và một phiếu, vậy thì quyết định như thế đi, lấy cung tên để luận anh hùng, chúng ta đi thi bắn tên, mười mũi tên, ai được điểm cao nhất, người đó là phòng trưởng.

Trương Dương nói xong liền nhảy lên, mồ hôi trên làn da màu đồng cổ chảy xuống, thế nhưng anh ta lại không để ý một chút nào, ôm lấy Thạch Chí Khang cùng Lữ Mông nói:

- Dù như thế nào đi nữa, chúng ta cũng là bạn cùng phòng, đồng thời học tập đồng thời tiến bộ mới là việc quan trọng nhất, trước khi tốt nghiệp, chúng ta nhất định phải để cho khoa cung trường quân đội Hắc Ưng xếp hạng nhất ở trong toàn bộ Liên Minh, các anh em, cùng cố gắng lên.

- Dừng!

Thạch Chí Khang cùng Lữ Mông đẩy cánh tay của Trương Dương ra, đối với loại thuyết giáo thanh niên nhiệt huyết này của Trương Dương, mấy ngày nay bọn họ đã nghe chán rồi.

Bốn người cùng đi tới phòng huấn luyện, kết quả là Trương Dương đạt được số một, mười mũi tên đều trúng hết, xác thực cũng có chút tài năng.

Lữ Mông thứ hai, Hàn Sâm thứ ba, ngược lại tên to xác Thạch Chí Khang nhiều tuổi nhất này lại xếp thứ tư cuối cùng.

Hàn Sâm không muốn làm phòng trưởng, không muốn làm lão nhị, không muốn làm tiểu đệ, vì thế liền lấy tới vị trí thứ ba.

Tân sinh ba tháng đầu là cực khổ nhất, mỗi ngày đều phải tham gia huấn luyện tập thể và nghe giảng bài, tất cả mọi kiến thức căn bản, bọn họ đều phải học được ở trong ba tháng này, đồng thời hoàn thành vận dụng ở bước cơ sở.

Tuy rằng bọn họ thuộc khoa bắn cung, nhưng mà các loại kiến thức cơ sở như sử dụng súng ống, điều khiển chiến giáp, lái phi thuyền cũng cần phải học tập vận dụng.

Các loại trang bị trong trường quân đội Hắc Ưng không biết mạnh hơn chương trình giáo dục phổ thông bắt buộc gấp mấy trăm lần, các loại súng ống, chiến giáp cùng phi thuyền đều có thể thao tác thực tế, được học rất nhiều thứ mà trước đây Hàn Sâm căn bản chưa từng tiếp xúc qua, trong ba tháng này, Hàn Sâm giống như là bọt biển không ngừng hấp thu kiến thức.

Mãi đến tận ba tháng sau lúc bốn người bọn họ đều thông qua kiểm tra sát hạch tổng hợp, lúc này mới xem như trở thành sinh viên chính thức của trường Hắc Ưng.

Ngoại trừ số ít mấy môn bắt buộc, còn lại đều là những môn học tự chọn, hơn nữa ngoại trừ việc không thể rời khỏi trường, tất cả các hoạt động đều tự do, chỉ cần có thể thông qua kỳ thi sát hạch nửa năm một lần, cho dù không đi nghe giảng bài cũng không sao.

Nhưng nếu như thi không qua, cũng chỉ có cơ hội thi lại một lần, thi lại không qua nữa sẽ bị trực tiếp khai trừ, không có bất kỳ chuyện tình cảm nào để nói cả.

Trong trường học có trạm chuyên chở chuyên biệt, bất cứ lúc nào cũng có thể ra vào thế giới Tí Hộ Sở, đối với chuyện này thì trường học cũng không có quá nhiều hạn chế.

Bốn người trẻ tuổi thuận lợi thông qua bài kiểm tra tổng hợp, ở trong nhà ăn trong trường học gọi vài món, thêm mấy bình rượu, vui vẻ chúc mừng cuộc sống sinh viên quân đội của bọn họ đã chính thức bắt đầu.

Lúc đang ăn uống cao hứng, đột nhiên nhìn thấy trên màn hình 3D trong nhà ăn xuất hiện hình ảnh hai người đang quyết đấu, nhưng mà không phải là đánh nhau, mà là đang chơi Thượng Đế Chi Thủ bản đối chiến.

- Kỷ Yên Nhiên!

Thạch Chí Khang lập tức quát to lên một tiếng, trừng mắt nhìn cô gái xinh đẹp vui tươi trên hình ảnh 3D kia.

Ngay cả Lữ Mông và tên thanh niên nhiệt huyết Trương Dương kia cũng đều nhìn chằm chằm vào hình ảnh Kỷ Yên Nhiên không chớp mắt.

- Cô ấy rất nổi tiếng à?

Hàn Sâm nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên, mới nhớ tới lời hẹn ở trên phi thuyền lúc đi thi, nhưng về sau hắn quá bận rộn, liền đem chuyện này quên mất.

- Không phải chứ, hoa khôi trường quân đội Hắc Ưng chúng ta mà cậu cũng không nhận ra à? Bây giờ đang học năm thứ ba, mặt thiên sứ vóc dáng ma quỷ, da dẻ lại vừa trắng vừa mịn màng, 36D…

Còn chưa nói hết, Thạch Chí Khang đang chảy nước miếng liền ngậm miệng lại, nhìn đám sinh viên xung quanh đều đang xem hình ảnh trên màn hình 3D, mới nói tiếp:

- Hơn nữa Kỷ Yên Nhiên còn là chủ nhiệm câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ trong trường chúng ta, nghe nói trình độ Thượng Đế Chi Thủ có thể xếp vào năm vị trí đầu, trí tuệ cùng vẻ đẹp đều được xếp vào nhân vật cấp nữ thần, sinh viên trong trường nhìn chằm chằm vào cô ấy nhiều lắm, nhưng cho đến hiện nay vẫn không có một ai thành công.

- Tại sao thế?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Còn có thể vì sao, người ta nhìn không lọt mắt, nghe nói nhà của Kỷ Yên Nhiên ở trong quân đội rất có tiếng, nhà người bình thường căn bản không vớ tới.

Thạch Chí Khang có chút tiếc hận nói.

- Cho dù nhà người ta không có yêu cầu, khẳng định Kỷ Yên Nhiên cũng chướng mắt người thô kệch như anh.

Lữ Mông bĩu môi một cái nói.

- Nói giống như là người ta có thể nhìn tới cậu vậy.

Thạch Chí Khang không cam lòng yếu thế châm biếm lại.

- Ha ha, chỉ cần có mục tiêu thì sẽ có hy vọng, mấy người không cần tự ti như thế, Kỷ Yên Nhiên là chủ nhiệm câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, chúng ta có thể gia nhập vào câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, đến lúc đó sẽ là ở gần chùa được ăn lộc phật, chỉ cần Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy tiềm lực to lớn của chúng ta, yêu chúng ta cũng không phải là chuyện không thể.

Trương Dương tính trước nói.

Hai con mắt của Thạch Chí Khang và Lữ Mông đều tỏa sáng, liền nói:

- Ý kiến này hay, đi, bây giờ chúng ta liền đi tới câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ báo danh đi.

Hàn Sâm cơm đều chưa ăn xong, liền bị ba tên súc vật này kéo tới câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ để ghi danh.

Chờ sau khi đến nơi, bốn người đều trợn mắt ngoác mồm, lúc này bọn họ mới biết cái gì gọi là người đông tấp nập cờ đỏ phấp phới, người xếp hàng đăng ký gia nhập câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ đều sắp xếp hàng dài tới ngoài cổng trường.

- Khụ khụ, tôi cảm thấy lấy sự tuấn tú lịch sự của bốn người chúng ta, kỳ thực không cần cả ngày diễu ở trước mặt Kỷ Yên Nhiên, chỉ cần ngẫu nhiên có cơ hội là được rồi, căn bản không cần phải gia nhập vào câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ.

Thạch Chí Khang ho nhẹ nói.

- Lời này của Tiểu Thạch cậu có đạo lý, chúng ta thuộc về khoa bắn cung, đương nhiên phải gia nhập câu lạc bộ bắn cung, gia nhập câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ thì tính là chuyện gì.

Lữ Mông cũng nghiêm trang nói.

- Tôi cảm thấy mấy người nói rất có lý.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn đội ngũ thật dài kia, liền vội vàng gật đầu phụ họa, nếu như đi xếp hàng, ngày nay cái gì hắn cũng không cần làm nữa rồi.

- Đều cho đi xếp hàng đàng hoàng cho tôi, nam tử hán đại trượng phu làm sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy được.

Trương Dương một tay một người, kéo Thạch Chí Khang và Lữ Mông đi xếp hàng.

Cũng may Trương Dương không có ba cánh tay, Hàn Sâm tránh thoát được một kiếp, vừa vặn lúc này máy truyền tin của Hàn Sâm lại vang lên, liếc mắt nhìn là Phương Cảnh Kỳ gọi tới.

Chương 120: Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên

- Tôi nói này bồ tèo, cậu còn muốn cây cung thú hồn thần huyết kia hay không, lâu như vậy vẫn không liên lạc với cậu được, Quyền ca cũng đã đi tới không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở rồi.

Sau khi Hàn Sâm nhấc máy, lập tức nghe được âm thanh có chút oán giận của Phương Cảnh Kỳ.

Hàn Sâm lập tức vỗ đầu, a lên một tiếng:

- Thật ngại quá, gần đây đều đang huấn luyện quân sự, không được phép mở máy truyền tin, tôi quên mất việc này, vậy cây cung thú hồn thần huyết kia vẫn còn chứ?

- Còn thì vẫn còn, Quyền ca cho ngón tay cái cây cung kia, nhưng mà…

Nói tới chỗ này, Phương Cảnh Kỳ dừng lại một chút.

- Nhưng mà làm sao?

Hàn Sâm hỏi tiếp.

- Tôi hỏi cậu một câu, cậu nói rõ cho tôi nghe, cậu có lấy được thú hồn Nghịch Lân hay không? Có tính lấy ra trao đổi hay không?

Phương Cảnh Kỳ nói.

Hàn Sâm hơi do dự một chút, sau đó nói:

- Tôi đạt được thú hồn, bọn họ định dùng cây cung thú hồn thần huyết kia trao đổi với tôi sao?

- Cái thú hồn kia là loại hình gì?

Phương Cảnh Kỳ lại hỏi tiếp.

- Một cái khiên tròn lớn trên mặt có gai nhọn.

Hàn Sâm đáp.

- Ha ha, vậy thì thành rồi, nếu như cậu muốn đổi, tôi liền giúp cậu liên hệ với ngón tay cái, để cho hai người gặp mặt nói chuyện với nhau.

Phương Cảnh Kỳ cười nói.

- Vậy thì phiền phức anh liên lạc giúp tôi một chút đi.

Hàn Sâm không phải loại người thuần túy dựa vào sức mạnh kia, tác dụng của cái khiên này đối với hắn quả thật không lớn, có thể đổi được cây cung thú hồn thần huyết kia thì không thể tốt hơn rồi.

- Được, tôi sẽ gọi lại cậu sau.

Tắt máy truyền tin, Hàn Sâm liếc mắt nhìn Lữ Mông và Thạch Chí Khang đang bị Trương Dương bắt xếp hàng dưới trời nắng, xoay người liền chạy tới trạm chuyên chở ở trong trường học.

Con dị sinh vật mà hắn nuôi trước khi tham gia huấn luyện kia, chắc hẳn đã sắp tiến hóa thành sinh vật thần huyết rồi, vừa vặn lấy nó ra tẩm bổ một chút.

Hàn Sâm vẫn chưa đi đến trạm chuyên chở, Phương Cảnh Kỳ liền liên lạc với hắn, hỏi bây giờ hắn có thời gian đi gặp bọn ngón tay cái hay không, sau khi Hàn Sâm hỏi rõ ràng thời gian địa điểm, liền từ trạm chuyên chở tiến vào trong thế giới Tí Hộ Sở.

...

- Khiên tốt, thực sự là một tấm khiên tuyệt thế!

Ở trong một khu rừng nhỏ không người, ngón tay cái yêu thích không buông tay xoa xoa chiếc khiên Nghịch Lân ở trong tay, giống như là đang xoa lên da dẻ mềm mại của tình nhân.

- Cung cũng là cung tốt.

Trong tay Hàn Sâm cầm lấy một cây cung lớn màu đen khảm sừng, tương tự cũng lộ ra vẻ si mê.

- Cậu nói xem muốn đổi như thế nào?

Ánh mắt của ngón tay cái hừng hực nhìn tới Hàn Sâm.

- Trao đổi với nhau.

Hàn Sâm nhẹ giọng nói.

- Được được được, anh hùng cùng chung lý tưởng.

Ngón tay cái vui mừng giơ ngón tay cái lên với Hàn Sâm.

- Chúc anh sau này vung khiên hoành hành tứ hải không ai có thể ngăn cản.

Hàn Sâm cười nói.

Ngón tay cái vung vẩy chiếc khiên lớn có gai nhọn trong tay, cười ha ha nói:

- Tôi cũng chúc Hàn huynh đệ cậu cung thần vô địch không gì không bắn được.

Hai người đều nhìn nhau nở nụ cười, từng người thu lại bảo bối trước sau rời khỏi khu rừng nhỏ, đều hết sức hài lòng đối với lần giao dịch này.

Hàn Sâm trở lại bên trong gian phòng của mình ở Tí Hộ Sở, yêu thích không buông tay tiếp tục nghịch cây cung khảm sừng kia.

Cây cung khảm sừng này là do thú hồn cấp thần huyết Ma Giác Xà biến thành, tầm sát thương lớn nhất có thể đạt đến gần hai ngàn mét, đây chính là tầm sát thương, chứ không phải nói tới tầm bắn xa nhất.

Lực lượng để kéo Ma Giác Xà cung còn ít hơn Tận Thế Chi Hồn nhiều, quả thực chính là mộng tưởng cao nhất của xạ thủ.

Thậm chí Hàn Sâm còn có hơi hoài nghi, phối hợp với nhãn lực của mình sau khi dùng Yêu Tinh Nữ Hoàng biến thân, hơn nữa dùng cây Ma Giác Xà cung này, trực tiếp ở trong phạm vi hai ngàn mét bắn chết con ruồi đều không hề khó khăn gì.

- Ngựa tốt phối yên tốt, nếu lại có thêm một mũi tên thú hồn cấp thần huyết thì sẽ càng hoàn mỹ hơn.

Hàn Sâm xoa xoa Ma Giác Xà cung đắc ý nghĩ.

Đương nhiên mũi tên thú hồn thần huyết không dễ dàng tìm được như vậy, Hàn Sâm nuôi nấng con Tiểu Vân Thú kia cũng đã tiến hóa đến cấp thần huyết, Hàn Sâm trực tiếp làm thịt bắc nồi.

Hàn Sâm chỉ hận là tay nghề của mình quá kém, ngoại trừ nấu canh hầm thịt thì những món khác đều không biết, ăn lâu, cho dù đồ ăn ngon tới đâu đi nữa thì cũng có chút chán ngán.

Nhưng khi âm thanh thần gen tăng lên 1 điểm vang lên ở trong đầu, Hàn Sâm vẫn hưng phấn khó có thể nói lên lời.

Cuối cùng thì con Tiểu Vân Thú thần huyết này lại cống hiến cho Hàn Sâm năm điểm thần gen, để thần gen của hắn đạt đến 39 điểm.

Tần Huyên biết hắn mới vừa vào học, thời gian huấn luyện vô cùng căng thẳng, gần đây đều không tìm hắn, chuyện này cũng để cho Hàn Sâm mừng rỡ không thôi.

Mãi cho đến lúc sắp tối, Hàn Sâm mới trở lại phòng kí túc, nhìn thấy ba người bọn Thạch Chí Khang đều đang ở trong phòng chơi Thượng Đế Chi Thủ.

Nhìn thấy Hàn Sâm trở về, Thạch Chí Khang chạy tới ôm lấy vai Hàn Sâm, cười hắc hắc nói:

- Lão tam à, chúng tôi đều đang chơi Thượng Đế Chi Thủ, cậu cũng tham gia đi, anh em tốt phải có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu.

Lữ Mông lại bĩu môi một cái nói:

- Tiểu tứ, liền trình độ kia của cậu, cho dù lão tam chơi, chỉ sợ cũng sẽ mạnh hơn cậu, cậu như thế thì sẽ bị hành hạ.

- Lão nhị chú ít nói nhảm đi, không phải chỉ mới thắng anh hai trận thôi sao, đây là trạng thái của anh không được tốt, chờ anh khôi phục trạng thái, xem anh có giết chú người ngã ngựa đổ hay không.

Thạch Chí Khang nói xong lại cười híp mắt nói với Hàn Sâm:

- Lão tam à, cùng nhau chơi đi, dù sao cậu cũng nhàn rỗi, theo tôi luyện tay nghề một chút.

- Được đó, chơi trên Internet hay sao?

Hàn Sâm cười nhẹ.

- Trường học của chúng ta có mạng lưới chiến đấu Thượng Đế Chi Thủ chuyên biệt, cậu đăng kí một tài khoản rồi thêm tôi vào, ID của tôi là Cột Chống Trời.

Thạch Chí Khang vội vã tỉ mỉ dạy cho Hàn Sâm phải tạo tài khoản như thế nào.

Hàn Sâm đăng kí một tài khoản trên mạng lưới chiến đấu của trường học, ID làm lại một lần nữa, suy nghĩ một chút Hàn Sâm ở bên trong điền lên "Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên."

Thử một lần thì đúng là đăng kí thành công, tên tiểu tứ Thạch Chí Khang ở bên cạnh vẫn đang giục Hàn Sâm mau một chút tiến vào trò chơi kết bạn với y.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào trò chơi, gửi một yêu cầu kết bạn cho Thạch Chí Khang.

- CMN, lão tam, ID này của cậu đủ ngầu a.

Sau khi Thạch Chí Khang nhìn thấy ID của Hàn Sâm liền kêu lên một tiếng quái dị.

Lữ Mông vội vã đến gần liếc mắt nhìn, bĩu môi cười nói:

- Lão tam, cậu lấy ID như vậy, ở trên mạng lưới chiến đấu là tự muốn ăn đòn, đám người chơi Thượng Đế Chi Thủ ở trong trường chúng ta, bọn họ đều coi Kỷ Yên Nhiên là nữ thần đấy.

- Không thấy được nha lão tam, chí hướng của cậu rất cao xa, tôi rất thích.

Sau khi Trương Dương nhìn tới, hết sức hài lòng vỗ vỗ vai Hàn Sâm.

- Được rồi, ít nói nhảm, trước hết để cho tôi hành hạ cậu một ván… không phải… là luyện tập một chút…

Thạch Chí Khang hưng phấn nói lỡ miệng, vội vã đổi giọng nói lại.

- Đến rồi.

Hàn Sâm tiếp nhận lời mời của Thạch Chí Khang, tiến vào gian phòng trong của anh ta, sau khi Thạch Chí Khang chọn độ khó xong liền trực tiếp bắt đầu.

Sau mười mấy lần đếm ngược, trò chơi chính thức được bắt đầu.

Lữ Mông cùng Trương Dương đều không có tâm tình xem hai người bọn họ đối chiến, ở trên mạng lưới chiến đấu từng người đều bắt đầu ván mới, từng người đi vào chơi.

Thạch Chí Khang hưng phấn trong lòng, anh ta bị Trương Dương và Lữ Mông hành hạ cả một buổi chiều, vừa lúc muốn ở trên người Hàn Sâm tìm về chút tự tin, trong lòng còn thầm nghĩ ván đầu tiên không nên quá ác, miễn cho Hàn Sâm bị ăn hành không muốn chơi nữa, chỉ cần hơi hơi thắng một chút, thì có thể để cho Hàn Sâm chơi thêm mấy ván với anh ta, để cho anh ta đã nghiền.

Chương 121: Bạo Ngược

Mấy giây sau, mặt của Thạch Chí Khang đều đã xụ xuống, vừa trợn to hai mắt vừa liều mạng vung tay, vừa hô to gọi nhỏ:

- Tên súc sinh lão tam nhà cậu, cậu chính là Taka Katou chuyển thế hay sao?

Nhìn thấy bàn tay Hàn Sâm ở đối diện giống như là cơn gió nhanh chóng bấm, nhấn lên toàn bộ điểm sáng xuất hiện ở xung quanh, Thạch Chí Khang càng nhìn càng kinh hãi, bản thân bắt đầu hoảng, liền điểm sáng xuất hiện ở phía bên mình đều không nhấn trúng được mấy điểm.

- Tiểu tứ, sao kêu gào như mổ heo thế, cậu có cần phải khoa trương như vậy không?

Lữ Mông đang chơi liền kháng nghị Thạch Chí Khang quá ầm ĩ.

Thạch Chí Khang đã hoàn toàn từ bỏ, nhìn tay Hàn Sâm không ngừng lấp lóe, đã hoàn toàn mất đi hứng thú chơi tiếp.

Con mắt xoay tròn một cái, Thạch Chí Khang quệt miệng nói với Lữ Mông:

- Tài nghệ của lão tam cũng rất khá, tôi thấy ở trong phòng chúng ta, ngoại trừ lão đại thì không có ai là đối thủ của lão tam.

Lữ Mông liền trực tiếp đáp một câu:

- Tiểu tứ à, chính mình kém cỏi thì nhận đi, đừng kéo người khác vào chứ.

- Lão nhị, liền trình độ kia của cậu, còn không bằng tôi, cậu tới cũng sẽ bị lão tam hành hạ mà thôi.

Thạch Chí Khang cố ý tăng thêm âm lượng nói.

- Như vậy đi tiểu tứ, tôi liền biểu diễn cho anh xem một chút cái gì mới gọi là cao thủ chân chính, nhưng mà nếu như tôi thắng, anh phải bao hết việc lau dọn nhà vệ sinh trong một tháng này của phòng chúng ta.

Lữ Mông nói.

Trong mắt Thạch Chí Khang lập tức loé lên một tia vui vẻ, sau đó lập tức kiềm chế lại, giống như là đang do dự không quyết định được, một lát sau mới giống như là đã hạ quyết tâm:

- Một tháng thì một tháng, nếu như cậu thua, cũng phải dọn một tháng.

- Được rồi, không thành vấn đề, cậu chờ tôi chơi nốt ván này.

Lữ Mông tự nhận là nắm chắc phần thắng, trình độ Thượng Đế Chi Thủ của cậu ta chính là người chưa tiến hóa cấp chín, ở trong số những sinh viên mới vừa vào học trường quân đội, có thể tính là trình độ thượng đẳng,

không dám nói hàng đầu, thế nhưng đã thừa sức gia nhập câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ.

Huống chi bọn họ đều thuộc về khoa bắn cung, yêu cầu đối với tốc độ đôi tay cũng không quá cao, trình độ Thượng Đế Chi Thủ đều khá là tương đồng, trong phòng thì ngoại trừ Trương Dương, Lữ Mông không cho là còn có ai có thể thắng mình.

Thạch Chí Khang bại bởi Hàn Sâm, đó là do trình độ của cậu ta quá kém, với tốc độ tay của cậu ta, ai cũng có thể thắng được, vì thế Lữ Mông vô cùng xem thường Thạch Chí Khang.

Sau khi Lữ Mông kết thúc trận đang chơi, liền đem thành tích khoe khoang ở trước mặt Thạch Chí Khang:

- Tiểu tứ, thấy không, sáu mươi ba so với bốn mươi lăm, thắng lợi áp đảo, đây chính là thực lực của thiên tài chân chính.

- Đừng nói lời vô dụng, cậu thắng được lão tam mới xem như thật sự thắng.

Thạch Chí Khang nói xong vừa cười nói với Hàn Sâm:

- Lão tam, cậu cũng không muốn dọn nhà vệ sinh chứ? Thắng cậu ta, trong một tháng chúng ta sẽ không cần phải làm gì.

Hàn Sâm cười nói:

- Tôi biết nên làm như thế nào.

Lữ Mông gửi lời mời Hàn Sâm vào phòng của mình, vô cùng ung dung nói:

- Lão tam, cái ID này của cậu đúng là muốn ăn đòn, không tin đợi lát nữa cậu lên trên mạng lưới chiến đấu tìm kiếm đối thủ, bảo đảm con trai trong trường chúng ta đều sẽ đứng xếp hàng đến làm thịt cậu.

- Tôi quen rồi.

Hàn Sâm cười nhẹ.

- Bị hành hạ cũng tốt, có thể giúp chúng ta tiến bộ.

Lữ Mông bắt đầu trò chơi, vừa chờ đếm ngược, tay khác vừa cầm một cốc nước chậm rãi uống.

Vừa uống lại vừa còn kích thích Thạch Chí Khang:

- Tôi bảo này tiểu tứ, xem nhị ca của cậu dùng một tay hành hạ lão tam như thế nào, sau đó thua cũng đừng quỵt nợ đấy nhé.

- Trâu bò, lão nhị thật là trâu bò.

Thạch Chí Khang bĩu môi, ôm cánh tay đứng ở một bên chờ xem kịch vui:

- CMN ai chơi bản đối chiến mà không phải chỉ dùng một tay, muốn dùng hai tay cũng không được. Giờ cậu cứ hả hê đi, đợi lát nữa sẽ có lúc cậu khóc.

- Thế à.

Lữ Mông đắc ý trả lời một câu, không chút nào phát hiện ra Thạch Chí Khang đang dụng tâm hiểm ác.

Mắt thấy đếm ngược kết thúc, điểm sáng đã xuất hiện, Lữ Mông cũng không có ý định đặt cốc nước trong một bàn tay khác xuống, vẫn vừa uống nước vừa nhấn tới điểm sáng, cũng không thấy tay Hàn Sâm ở phía đối diện.

Anh ta cảm thấy chỉ cần giữ ở trình độ bình thường, muốn thắng Hàn Sâm khẳng định là không có vấn đề.

Nhưng mà mới nhấn được mấy điểm, anh ta đã liếc nhìn thấy tốc độ bàn tay phía đối diện kia hình như có chút không bình thường, liền ngẩng đầu lên nhìn.

Vừa nhìn tới, Lữ Mông lập tức liền sững sờ, liền điểm sáng đều quên nhấn, cốc nước ở trong tay, ngừng lại ở vị trí bên cạnh môi không động đậy, duy trì tư thế này, một lúc lâu cũng không hề nhúc nhích.

Chỉ thấy bàn tay của Hàn Sâm ở phía đối diện lay động, giống như là mở máy gia tốc, bùm bùm một trận hoa cả mắt, toàn bộ điểm sáng xuất hiện đều bị hắn nhấn trúng sạch sẽ.

Phải biết rằng Lữ Mông chính là chọn độ khó cấp mười, liền ngay cả anh ta cũng không thể nhấn trúng toàn bộ điểm sáng xuất hiện bên phía mình, nhưng mà Hàn Sâm ở đối diện lại nhấn toàn bộ không lọt một điểm nào, toàn bộ đều nhấn trúng, nhìn tới còn rất ung dung thoải mái, không có một chút biểu hiện vất vả nào.

- Tôi bảo này lão nhị, đã nói là dùng một tay hành hạ lão tam rồi mà? Nếu không anh dùng hai tay thử xem?

Thạch Chí Khang nhìn thấy Lữ Mông đang ngồi đần mặt ở nơi đó, khà khà cười không ngừng.

- Thử em gái cậu, lão tam, tốc độ này của cậu không phải là người chưa tiến hóa cấp mười đấy chứ?

Lữ Mông phục hồi lại tinh thần kêu lên.

- Không kém bao nhiêu đâu.

Hàn Sâm thuận miệng nói như vậy, trên thực tế bây giờ hắn đã qua Tiến Hóa Giả cấp bốn, so với người chưa tiến hóa cấp mười thì cao hơn không chỉ một bậc.

- Súc sinh.

Lữ Mông buồn bực mắng một câu, sau đó quay sang Thạch Chí Khang kêu lên:

- Tiểu tứ, cậu đủ âm hiểm a, tài nghệ này của lão tam, lão đại mới có thể thắng được, cậu đây là cố ý đào hố cho tôi nhảy hả.

- Lời này của cậu không đúng rồi, muốn dọn nhà vệ sinh là chính cậu nói ra, cũng không phải tôi nói.

Thạch Chí Khang khà khà vui vẻ, giang hai tay ra biểu hiện rằng chính mình vô tội.

- Chưa tiến hóa cấp mười? Lão tam, chúng ta chơi một trận đi.”

Trương Dương nghe thấy bọn họ nói chuyện, trong mắt lập tức bốc lửa hừng hực.

Hàn Sâm tiến vào trong gian phòng của Trương Dương, kết quả là vẫn ung dung thắng Trương Dương, trình độ của Trương Dương tương tự như của Lữ Mông, có lẽ hơi mạnh hơn một chút, đều ở trình độ chưa tiến hóa cấp chín.

- Lại trận nữa.

Trương Dương lại không hề tức giận một chút nào.

Lại một lần hoàn toàn thất bại.

- Lại.

Chiến ý của Trương Dương càng tăng vọt hơn.

Lần thứ hai hoàn toàn thất bại.

- Tiếp tục.

Cả người Trương Dương bắt đầu cháy rừng rực.

...

- Đại ca, tôi không chơi nữa đâu, coi như tôi thua được không?

Hàn Sâm thật sự sợ Trương Dương rồi, con hàng này chính là đại biểu cho thanh niên nhiệt huyết thích bị tra tấn, ai càng hành hạ anh ta thì anh ta càng hưng phấn.

- Tôi rốt cuộc đã tìm được địch thủ trong số mệnh của mình rồi, lão tam, vui sướng chiến đấu đi.

Trương Dương hưng phấn kêu to, liền kéo Hàn Sâm vào trong phòng của anh ta.

Lữ Mông cùng Thạch Chí Khang ở bên cạnh xem tới vui vẻ, người như Hàn Sâm, cũng chỉ có Trương Dương mới có thể trị được, người khác đều vô dụng.

Hàn Sâm thật sự sợ Trương Dương, từ lần trước chơi một lần, chỉ cần Trương Dương rảnh rỗi, liền nhất định sẽ kéo hắn đồng thời vui sướng chiến đấu, anh ta vui sướng, Hàn Sâm lại cảm thấy mình sắp tan vỡ rồi.

- Tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, phải để anh ta tuyệt ý nghĩ chơi với mình đi, đi tìm người khác vui sướng chiến đấu.

Trong mắt Hàn Sâm bắn ra đốm lửa lấp lóe.

Chương 122: Buổi Chiều Thần Bí Nhất Của Phòng 304

- Lão đại, ngày hôm nay tôi không bận việc gì, có muốn chơi mấy trận Thượng Đế Chi Thủ hay không?

Chờ cho Lữ Mông cùng Thạch Chí Khang đều đi ra ngoài, Hàn Sâm chủ động tìm Trương Dương nói.

- Được.

Trương Dương không nói hai lời, trực tiếp đăng nhập vào Thượng Đế Chi Thủ, gửi lời mời cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm click đồng ý, tiến vào gian phòng Trương Dương, trong mắt lập loè tia sáng kỳ dị, khóe miệng nổi lên một nụ cười.

Lúc hắn chơi với ba người cùng phòng, đều chỉ là nhấn vào điểm sáng bên phía chính mình, không hề lấn sang bên phía bọn Trương Dương.

Vì có thể để cho Trương Dương đi tìm người khác vui sướng chiến đấu, lần này Hàn Sâm chuẩn bị để cho Trương Dương liền chiến cũng không thể chiến, nhìn xem anh ta còn có thể vui sướng tiếp nữa hay không.

Từ sau khi ăn trưa xong, đến tận trước bữa cơm chiều, ròng rã bốn, năm tiếng buổi chiều, Hàn Sâm cùng Trương Dương chơi không biết bao nhiêu lần.

Tính cả thời gian chuẩn bị, một trận cũng hơn một phút đồng hồ, ròng rã cả một buổi chiều, hai người vẫn chơi.

Mà Trương Dương từ đầu tới cuối, một điểm sáng cũng không nhấn được, thật sự là một điểm đều không lấy được, nhưng mà cho dù là thế, Trương Dương vẫn cùng Hàn Sâm chơi cả buổi chiều.

Hàn Sâm đều sắp bị Trương Dương chơi đến tan vỡ, rốt cục vẫn là Trương Dương tan vỡ trước, nhiệt huyết thiêu đốt tựa hồ đã giảm đi không ít.

- Khụ khụ, lão tam, nên ăn cơm, chúng ta đi ăn cơm trước đi.

Lúc Trương Dương nói câu này, Hàn Sâm lệ rơi đầy mặt, cảm động đều sắp muốn khóc.

- Được, lão đại, chúng ta đi ăn cơm.

Hàn Sâm vội vã đóng máy truyền tin lại, lại chơi nữa thì hắn thật sự sẽ ói ra.

Hắn thật sự rất bội phục Trương Dương, như vậy mà vẫn có thể chơi tiếp, còn chơi cực kỳ chăm chú, Hàn Sâm rất là hoài nghi đổi lại mình là Trương Dương, chơi một giờ đã hoàn toàn không còn hứng thú, mà Trương Dương đủ hưng phấn gầm rú chơi cả một buổi chiều với hắn.

Nhưng mà kể từ sau buổi chiều này, tên thanh niên nhiệt huyết biến thái Trương Dương bị tra tấn, không còn quấn quít lấy hắn đòi chơi Thượng Đế Chi Thủ nữa, chuyện này rốt cục khiến cho Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện này khiến cho Lữ Mông và Thạch Chí Khang rất tò mò, không biết rốt cuộc buổi chiều đó đã xảy ra chuyện gì, lại để cho tên biến thái Trương Dương này không la hét kêu gọi chơi Thượng Đế Chi Thủ với Hàn Sâm nữa.

Chỉ có điều Hàn Sâm cùng Trương Dương đều lặng thinh không đề cập tới chuyện buổi chiều hôm đó, buổi chiều kia bị Lữ Mông cùng Thạch Chí Khang gọi là “buổi chiều thần bí nhất của phòng 304”.

Mà tên Hàn Sâm này có thể khiến cho Trương Dương biến thái ngừng chiến tranh, càng khiến cho Lữ Mông cùng Thạch Chí Khang đoạn tuyệt ý nghĩ cùng hắn chơi Thượng Đế Chi Thủ.

Hàn Sâm cũng không quá thích chơi Thượng Đế Chi Thủ bản đối chiến, sự hạn chế quá lớn, hắn thích chơi Thượng Đế Chi Thủ bản máy rời hơn, đó mới là bản có thể hoàn mỹ rèn luyện đôi tay của hắn.

Gần đây Hàn Sâm cảm thấy vô cùng hứng thú đối với điều khiển chiến giáp, chiến giáp chính là một loại vũ khí nửa máy móc nửa hình người, so với chiến xa chiến đấu cơ truyền thống, chiến giáp hầu như có động tác cơ động cao giống như của nhân loại hoặc là năng lực thích ứng đối với địa hình, đồng thời yêu cầu đối với thao tác cũng cực cao.

Lúc Hàn Sâm đi học trước đây, trong trường học căn bản không có chiến giáp thực thể cung cấp cho việc thao tác, vì thế tuy rằng Hàn Sâm cảm thấy hứng thú, nhưng mà lại không có cơ hội thao tác thực tế, thế nhưng trường quân đội Hắc Ưng lại có lớp dạy học chuyên nghiệp, chuyện này khiến Hàn Sâm rất hài lòng.

Trong ba tháng đầu học tập kiến thức cơ sở cũng có huấn luyện điều khiển chiến giáp cơ sở, khi đó Hàn Sâm học được kỹ thuật điều khiển chiến giáp trụ cột nhất, hơn nữa vẫn luôn không ngừng luyện tập.

Ở trên chiến trường, chiến giáp mới là đơn vị chiến đấu trụ cột nhất,

Bình thường sẽ không có cảnh tượng binh sĩ mặc giáp chống đạn vác súng đi xung phong xuất hiện, cho dù là chiến đấu trên đường phố, cũng đều là binh lính điều khiển chiến giáp.

Vì thế Hàn Sâm cảm thấy luyện thêm một chút kỹ thuật chiến giáp cũng không thiệt thòi, vạn nhất sau này thật sự phải lên chiến trường, nói không chừng nó còn có thể là vật bảo mệnh.

Điều khiển tốt chiến giáp, chiến đấu cơ càng không thành vấn đề, còn chiến hạm không gian, Hắc Ưng cũng chỉ có một chiếc dạy học dùng cấp bậc vệ tinh kiểu cũ, bình thường cũng chỉ dùng để tham quan, thao tác thực tế chỉ có thể mượn kỹ thuật giả lập 3D để luyện tập.

"Keng!"

Hàn Sâm còn đang luyện tập điều khiển chiến giáp, đột nhiên nghe thấy có âm thanh chuyển khoản, nhìn tới máy truyền tin, tài khoản của mình vừa nhận được một khoản tiền ngàn vạn, khiến cho Hàn Sâm sợ hết hồn, vẫn chưa chờ hắn nhìn rõ ràng là ai chuyển tới, máy truyền tin liền vang lên.

- Sâm ca, tiền nhận được chưa.

Tiếng Lâm Bắc Phong vang lên.

- Sao nhiều như vậy?

Hàn Sâm hơi có chút giật mình, không nghĩ tới những thú hồn Ngọc Xác Thú mà hắn mang về lại kiếm được nhiều tiền vậy, ban đầu hắn cho rằng có thể được chia cho 3, 4 triệu đã là tốt lắm rồi.

- Tổng cộng kiếm lời gần 20 triệu, liền cho anh số chẵn. Sâm Ca, lần sau anh lại đi tới Vinh Diệu Tí Hộ Sở, chúng ta thu mua chút thú hồn Kim Cương Giáp đem về bên này bán, như vậy hai bên đều có thể kiếm lời, đến lúc đó tiền lời càng nhiều hơn.

Lâm Bắc Phong nói.

- Tôi tạm thời không có dự định đi qua đó, có cơ hội lại tìm cậu.

Hàn Sâm nghĩ tới khổ cực lúc đi đường giữa hai nơi, liền tạm thời bỏ đi ý nghĩ đi tới Vinh Diệu Tí Hộ Sở, chí ít hiện nay hắn thật sự không có thời gian để đi.

Bây giờ học tập vô cùng căng thẳng, hắn còn đang cố gắng để thông qua kỳ thi nửa năm một lần, bình thường đều là Cương Giáp Đoàn có hoạt động săn giết, hoặc là có người tìm hắn đi săn giết sinh vật biến dị và sinh vật

thần huyết thì hắn mới tham gia, một thân một mình muốn đi săn giết sinh vật thần huyết thực sự là quá khó.

Cho dù muốn săn giết sinh vật biến dị, cũng phải đến loại địa phương như Đầm Lầy Hắc Ám.

Nhưng mà đường tới Đầm Lầy Hắc Ám quá khó đi, chính hắn cũng phải bay vào bay ra, thực sự là không có cách nào mang thịt của loại sinh vật biến dị cỡ lớn ra, có đi vào thì thu hoạch cũng không lớn.

Hắc Châm Phong biến dị đã vô dụng với Hàn Sâm, đem về cũng chỉ có thể bán lấy tiền, thịt lưu lại làm thức ăn cho Miêu Quân tới bây giờ vẫn chưa ăn hết.

Nhưng Hàn Sâm cũng không vội vã, mỗi ba tháng dùng tinh thể màu đen có thể nuôi ra một con sinh vật thần huyết, việc này còn đáng tin hơn chuyện tự mình đi săn giết dinh vật thần huyết, Hàn Sâm hoàn toàn có thời gian để chờ.

Kết thúc trò chuyện với Lâm Bắc Phong, Hàn Sâm chuyển khoản cho mẹ một triệu, sau đó lại nhắn tin giải thích một chút, nói là mình kiếm được ở bên trong Tí Hộ Sở.

Hắn không dám chuyển quá nhiều, sợ doạ mẹ mình sợ, lại khiến cho bà lo lắng, sau này mỗi tháng chuyển khoản một ít, để cho mẹ hắn từng bước thích ứng, chịu khổ nhiều năm như vậy, cũng nên sống những tháng ngày thoải mái.

Buổi tối trở lại phòng kí túc, chỉ có một mình Thạch Chí Khang ở đó, hơn nữa vừa chơi trò chơi vừa mắng chửi rầm trời, nhìn dáng vẻ rất tức giận, không biết đến cùng là đang làm gì.

Nhìn thấy Hàn Sâm trở về, Thạch Chí Khang thở phì phò hét lớn:

- Lão tam, cậu về thật đúng lúc, nhanh vào chơi game đi, giúp tôi dạy dỗ tên khốn kiếp này một chút.

- Lão tứ, cậu làm sao thế?

Hàn Sâm nghi ngờ đi tới bên cạnh Thạch Chí Khang, nhìn thấy Thạch Chí Khang đang ở trong một phòng đối chiến Thượng Đế Chi Thủ, nhưng mà vẫn chưa bắt đầu chơi, trong phòng còn có hai người nữa, một người có ID là Chim Nhỏ Nép Vào Người, một ID khác là Nhân Thần.

Thạch Chí Khang đang mắng nhau với Nhân Thần kia, mà Chim Nhỏ Nép Vào Người cũng thỉnh thoảng giúp đỡ Nhân Thần châm chọc Thạch Chí Khang, làm Thạch Chí Khang tức giận tới nỗi khuôn mặt già nua đỏ bừng lên.

Chương 123: Đại Chiến Thượng Đế Chi Thủ

Nhìn một lúc, hơn nữa được Thạch Chí Khang giải thích, Hàn Sâm liền rõ ràng đầu đuôi câu chuyện.

Ban đầu là Thạch Chí Khang đối chiến với Chim Nhỏ Nép Vào Người, kỹ thuật thực sự của Thạch Chí Khang, coi như ở trên mạng lưới chiến đấu trong trường học cũng thi thoảng thắng được một trận, lần này đụng phải Chim Nhỏ Nép Vào Người, thậm chí còn thắng được mấy trận, không khỏi hả hê vài câu.

Nhưng mà tố chất của lão Thạch vẫn còn rất cao, cũng chỉ là tự mình tâng bốc mình mấy câu, không nói lời gì quá đáng, liền một chữ thô tục cũng không nói ra, cũng chỉ là tự nhận chính mình tuyệt vời như vậy mà thôi.

Nhưng mà Chim Nhỏ Nép Vào Người ở phía đối diện lại không vui, gọi người vào cho lão Thạch ăn hành mấy trận, bị hành hạ thì cũng chỉ có thể trách lão Thạch quá đắc ý vênh váo.

Nhưng mà người kia lại dùng từ ngữ thô tục mắng lão Thạch, Chim Nhỏ Nép Vào Người cũng châm chọc lão Thạch, nói lão Thạch là rác rưởi gì đó.

Lão Thạch là ai, chuyện này làm sao có thể nhịn được, liền cùng bọn họ mắng nhau.

Nhưng cuối cùng là do kỹ thuật không bằng người, bị người khiêu khích cũng không nhịn nổi, mắng tiếp cũng không chiếm được lợi thế, làm cho lão Thạch tức gần chết.

- Lão tam, cậu giúp tôi giết chết hai con chó này, thực sự là tức chết tôi rồi.

Lão Thạch tức giận ngoác miệng kêu to.

- Tới liền.

Hàn Sâm mở máy truyền tin ra, đăng nhập vào Thượng Đế Chi Thủ.

- Mày có gan thì chờ đấy, tao gọi bạn tao vào dạy dỗ mày, nhìn xem ai là rác rưởi.

Lão Thạch thấy Hàn Sâm đang đăng nhập vào game, liền nói với Nhân Thần.

- Ha ha, đến bao nhiêu cũng vô dụng, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, bạn của rác rưởi cũng chỉ là rác rưởi mà thôi, đến bao nhiêu tao cho ăn hành bấy nhiêu.

Nhân Thần kiêu ngạo nói.

- Được, mày chờ đấy.

Lão Thạch giục Hàn Sâm đăng nhập vào game.

Sở dĩ lão Thạch chơi trò chơi này, cũng là bởi vì lần trước đi ghi danh vào câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, bởi vì trình độ quá kém nên bị từ chối ở ngoài cửa, tuy rằng Lữ Mông và Trương Dương thông qua, nhưng vì bảo trì chung một chiến tuyến, cả bọn đều không gia nhập câu lạc bộ.

Lão Thạch cảm thấy có lỗi với bọn họ, muốn luyện tập một chút, sau này lại đi thử xem, dù sao bên trong câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ ngoại trừ Kỷ

Yên Nhiên cũng có không ít em gái xinh đẹp khác, không đi thì thật sự quá đáng tiếc.

Thế nên giờ mỗi ngày mới dùng không ít thời gian luyện tập đối chiến Thượng Đế Chi Thủ, không nghĩ tới lại gặp phải chuyện như vậy, làm cậu ta tức giận gần chết, bây giờ liền chỉ trông vào Hàn Sâm báo thù cho cậu ta.

- Ha ha, đã nói là mày tìm ai cũng không vô dụng, Long ca chính là nòng cốt của câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, được xếp trong hai mươi vị trí đầu giải thi đấu đối chiến Thượng Đế Chi Thủ năm ngoái.

Chim Nhỏ Nép Vào Người đắc ý khoe khoang.

- Em gái ngoan, khiêm tốn, khiêm tốn một chút, đừng đả kích người khác như vậy, tốt xấu gì cũng nên cho người ta một chút hi vọng, ha ha…”

Vương Long cười hắc hắc nói.

Hiếm thấy có cô em tìm cậu ta ra mặt, làm sao lại không cố gắng biểu hiện một chút đây, Vương Long rất có khí thế thần đến sát thần, phật chặn giết phật.

Cậu ta là nòng cốt của câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, người chơi Thượng Đế Chi Thủ giỏi trong trường thì cậu ta đều biết, cho dù là người không quen, ID khẳng định sẽ quen, nếu thật có ai đó lợi hại, cậu ta sẽ có thể nhận ra liền, đối phương nhìn thấy ID của cậu ta, chắc hẳn là cũng sẽ cho cậu ta chút mặt mũi.

Nhưng mà rất nhanh Vương Long liền nhìn thấy lại có người đi vào trong phòng, Vương Long nghiêm túc liếc mắt nhìn ID của đối phương, suýt chút nữa liền cười té ghế.

- Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên, CMN thật trâu bò, tên khùng nào lại lấy một cái ID như thế, đây không phải là muốn ăn đòn hay sao?

Vương Long trực tiếp nói:

- Đây chính là bạn của mày?

- Là bạn của tao thì sao?

Lão Thạch hơi chột dạ, lần trước lúc cậu ta đi ghi danh, hình như thật sự có một người nòng cốt của câu lạc bộ tên là Vương Long, trình độ khá là lợi hại. Tuy rằng cậu ta biết Hàn Sâm rất lợi hại, nhưng nghe thấy đối phương là nòng cốt của câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, lại tiến vào hai mươi vị trí đầu trong trường, có thể tính là người chuyên nghiệp rồi, Hàn Sâm có thể thắng được hay không, trong lòng cậu ta cũng không quá chắc chắn.

- Không có gì, vốn chỉ định tùy tiện vui đùa một chút, nhưng bây giờ nó đã vào bằng cái ID này, tao không hành hạ chết nó thì không thôi.

Nói xong, Vương Long liền gửi lời mời đối chiến cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm không chút do dự click xác nhận, hai người liền bắt đầu tiến vào đối chiến.

Chim Nhỏ Nép Vào Người ở bên cạnh xem có chút châm chọc nói:

- Thực sự là thèm có bạn gái sắp điên rồi, làm một cái ID như vậy, quả thực quá mất mặt.

- Ai mất mặt so qua mới biết.

Tuy rằng trong lòng lão Thạch cũng không chắc chắn, nhưng không chịu được cô gái kia châm biếm anh em trong phòng, cho nên lập tức phản kích.

- Dừng, kết quả cũng sớm đã rõ ràng, bọn rác rưởi chúng mày có thể thắng được Long ca sao? Vẫn là chờ tới kiếp sau nằm mơ đi.

Chim Nhỏ Nép Vào Người khinh bỉ nói.

Lão Thạch cắn răng không lên tiếng, nếu như cậu ta mắng người, lại giống như là cậu ta không có hàm dưỡng, không có tố chất, chẳng phải là cùng một giuộc với cô gái này hay sao.

Hơn nữa trong lòng lão Thạch cũng không chắc chắn, dù sao đối phương cũng là cao thủ tiến vào hai mươi vị trí đầu trong giải đấu, cũng không biết đến cùng Hàn Sâm có thể thắng nổi hay không.

Vương Long dương dương tự đắc chuẩn bị dạy dỗ Hàn Sâm, nếu đã là dạy dỗ, đương nhiên không thể chỉ đàng hoàng nhấn điểm sáng phía bên mình, cậu ta quyết định muốn đi cướp điểm sáng bên phía Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm không nhấn được bao nhiêu điểm sáng, như vậy mới có thể đạt được mục đích dạy dỗ.

- Thằng ranh, xem như mày xui xẻo, lại dám dùng ID như vậy, ca ca không đánh chết cậu liền không mang họ Vương.

Vương Long mắt thấy các điểm sáng đã sáng lên, liền đưa tay tới cướp điểm sáng của đối phương.

Nhưng lúc tay cậu ta mới duỗi ra, lại thấy đối phương đã nhấn trúng điểm sáng, không khỏi hơi ngẩn người, nhưng ngay lập tức liền phục hồi lại tinh thần, cảm thấy đây chẳng qua là may mắn mà thôi, tiếp tục cướp là được.

Thế nhưng mà những gì xảy ra tiếp đó, rất nhanh đã khiến cho sắc mặt Vương Long thay đổi, mà Chim Nhỏ Nép Vào Người đứng xem cũng sững sờ.

Mỗi lần Vương Long mới đưa bàn tay ra, Hàn Sâm đã nhấn trúng điểm sáng rồi, Vương Long liên tục đoạt mười mấy lần, nhưng liền một điểm sáng đều không nhấn trúng.

- Không ổn, gặp phải cao thủ rồi.

Vương Long quýnh lên, cũng không đi cướp điểm sáng của Hàn Sâm nữa, liều mạng nhấn tới điểm sáng xuất hiện ở phía bên mình.

Thế nhưng mà còn chưa kịp làm, hình ảnh điểm số cuối cùng đã hiện lên, Hàn Sâm bên kia không lọt một điểm, mà Vương Long lại chỉ nhấn trúng hai mươi chín điểm, có bảy mươi mốt điểm không nhấn trúng.

Nhìn thấy điểm số này, sắc mặt của Chim Nhỏ Nép Vào Người đã rất khó coi, Thạch Chí Khang lại ngoác miệng cười, vừa cười còn vừa nhắn tin tới:

- Đây chính là trình độ hai mươi vị trí đầu trong trường chúng ta? Em gái, em bị lừa rồi, một trăm so với hai mươi chín, mặt hàng như vậy nếu có thể

tiến vào hai mươi vị trí đầu, vậy câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ của trường chúng ta sẽ là dạng gì? Em gái, nghe anh khuyên một lời, bị lừa gạt chút tiền thì bỏ đi, thừa dịp vẫn chưa bị lừa gạt sắc, mau mau quay đầu lại là bờ…

Chim Nhỏ Nép Vào Người không nói lời nào, trên mặt Vương Long lúc trắng lúc xanh, không nói hai lời lại trực tiếp mời Hàn Sâm đối chiến, cậu ta cảm thấy ván trước là do cậu ta bất cẩn, không xem đối phương là đối thủ, đi cướp điểm sáng của đối phương, không nhấn điểm sáng của chính mình, cho nên mới thua, trong lòng cậu ta không phục, vì thế lại muốn chứng minh thêm một lần, bằng không thì cậu ta không còn mặt mũi gì nữa.

Hàn Sâm click đồng ý, hai người lại tiến vào đối chiến một lần nữa, lần này Vương Long toàn lực đi nhấn điểm sáng của mình, căn bản không nhìn tình huống bên kia của Hàn Sâm.

Vương Long không thấy, nhưng Chim Nhỏ Nép Vào Người ở bên cạnh lại nhìn thấy tất cả, một nhanh một chậm thực sự là quá khác biệt, cảm giác so xe đạp cùng với xe gắn máy, thực lực chênh lệch lớn, cho dù là ngớ ngẩn cũng nhìn ra được.

Chương 124: Liên Thắng

Vương Long cảm giác lần này mình đã phát huy siêu trình độ, so với bình thường còn nhanh hơn một bậc, đang vì mình phát huy ra siêu trình độ mà đắc chí, lúc cảm giác mình nhất định sẽ thắng, trò chơi lại đột nhiên kết thúc, khiến cho Vương Long lập tức sững sờ.

Con số rất chỉnh tề, tám mươi đương nhiên chính là điểm của Vương Long, cũng chính là lúc đối phương nhấn xong một trăm điểm sáng, y mới nhấn được tám mươi điểm sáng, thực lực chênh lệch cực kỳ to lớn.

- Cậu là ai?

Vương Long sững sờ thật lâu, mới đột nhiên nhắn tin lên hỏi, cậu ta cảm thấy đối phương không thể là một người vô danh được, nhất định là ID phụ của một cao thủ nào đó trong trường, trong toàn bộ trường học có thể thắng được cậu ta hai mươi điểm, thật không có mấy người.

Không hề trả lời, trả lời cậu ta chính là một lời mời đối chiến, là đối phương đang mời cậu ta tiếp tục đối chiến.

Sắc mặt của Vương Long đỏ chót, nhưng mà thua người cũng không thể thua trận, Vương Long nhắm mắt nhấn nút đồng ý.

Một lần nữa tiến vào đối chiến, vẫn như cũ là thực lực tuyệt đối áp chế, Hàn Sâm cũng không cướp điểm sáng của cậu ta, chính là chỉ nhấn điểm sáng bên mình, kết quả vẫn rất chỉnh tề như trước, vẫn là một trăm so với tám mươi.

Vương Long sững sờ, lại là một lần một trăm so với tám mươi, cậu ta không biết đây là trùng hợp hay là đối phương cố ý làm ra, nếu như cố ý làm ra, cậu ta không dám nghĩ thực lực của đối phương sẽ mạnh đến trình độ nào.

Lại là một lời mời đối chiến, Vương Long lại cắn răng nhấn nút đồng ý.

Kết quả vẫn như cũ, Vương Long lại một lần nữa bị ăn hành, một trăm so với tám mươi, lại là một lần một trăm so với tám mươi, Vương Long hít vào một luồng khí lạnh, trong lòng khiếp sợ không thôi.

- Thằng ranh, làm sao không cuồng nữa đi? Hai mươi vị trí đầu trong trường? Liền chỉ có thực lực này à?

Lão Thạch khà khà châm biếm, mà Chim Nhỏ Nép Vào Người ở phía đối diện, từ giữa ván thứ ba cũng đã yên lặng chạy ra khỏi phòng.

- Chúng mày có dám chờ tao mười phút hay không, tao tìm người hành hạ chết mày.

Vương Long mạnh mẽ gởi tin nhắn nói.

- Được được, mày tùy tiện tìm người đi, ca ca đều tiếp hết, tới một người hành hạ một tên, đến hai người hành hạ một đôi.

Lão Thạch vô cùng thô bạo trả lời, trong lòng tràn đầy sảng khoái, vừa rồi đã vui vẻ tới sắp bay tới tận chín tầng trời.

Vương Long bên kia không lên tiếng, đoán chắc là đang gọi người tới.

Lão Thạch lại hưng phấn nói:

- Lão tam, cậu thật trâu bò nha, ngay cả Vương Long đều bị ăn hành, tài nghệ này của cậu hoàn toàn có thể làm tuyển thủ nhà nghề rồi.

- Không khoa trương như vậy đâu, là đối phương quá yếu, có tiếng không có miếng thôi.

Hàn Sâm nhún nhún vai nói.

- Quá yếu, tôi liền thích xem hành hạ người yếu, đặc biệt hành hạ mấy người cặn bã như vậy.

Lão Thạch hưng phấn nói.

Vương Long vẫn mở trò chơi, người lại chạy sang phòng sát vách, nhìn thấy một chàng trai đang nói chuyện ở trong phòng, lập tức mừng như điên, vội vã đi tới nói:

- Lý sư huynh anh cũng ở đây à?

- Cậu hoang mang hoảng loạn cái gì đấy?

Lưu Khắc có chút không vui ngắt lời Vương Long nói.

- Lưu Khắc, tôi bị người ra hành hạ trên Thượng Đế Chi Thủ, cậu phải giúp tôi báo thù.

Vương Long vội vã lôi kéo Lưu Khắc nói.

- Chính mình đi luyện, sau đó hành hạ ngược lại.

Lưu Khắc cười nói.

- Không kịp, tôi chơi ba trận với đối phương, đối phương ba trận đều thắng tôi hai mươi điểm.

Lúc này Vương Long cũng không lo được mất mặt, huống chi Lưu Khắc là bạn của cậu ta, thành tích Thượng Đế Chi Thủ cũng lợi hại hơn so với cậu ta, xếp hạng thứ mười một năm ngoái, cậu ta cũng không sợ mất mặt ở trước mặt Lưu Khắc.

Mà vị Lý sư huynh Lý Trách kia nhiều hơn bọn họ một tuổi, càng là cao thủ Thượng Đế Chi Thủ chân chính, cao thủ siêu cấp xếp hạng thứ bảy năm ngoái, có thể dẫn anh ta tới luôn thì càng tốt.

- Ba trận đều cho cậu ăn hành hai mươi điểm, ở trong trường Hắc Ưng của chúng ta cũng không có mấy người, người kia là ai?

Lý Trách hỏi.

Nhưng mà anh ta có chút hiểu nhầm rồi, cho rằng Vương Long nói hai mươi điểm chỉ là một số liệu đại khái, không nghĩ tới Vương Long nói ba trận hai mươi điểm, là thật sự ba trận đều là hai mươi điểm, một điểm cũng không nhiều ra hoặc ít đi.

- Tôi không biết là ai, đối phương cũng không nói.

Vương Long nói rằng.

- Nhận ra được ID đấy chứ?

Lưu Khắc lườm cậu ta một cái.

- ID của đối phương mới toanh, trước đây hoàn toàn chưa từng thấy, là Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên.

Vương Long liền vội vàng nói.

- Đậu phộng, ai lại huênh hoang như thế, dám tạo một cái ID như vậy, chẳng trách không dám để người ta biết mình là ai, nếu bị Kỷ Yên Nhiên

biết, người đó sẽ chết chắc. Đi, chúng ta đi bắt hắn tới, xem xem rốt cục là ai.

Lưu Khắc lập tức nổi lên hứng thú.

Vương Long mừng như điên, vội vã dẫn Lưu Khắc cùng Lý Trách tới phòng của mình, chạy đến bên cạnh trò chơi liếc mắt nhìn, thấy hai người đối phương đều còn ở đó.

- Thật là cái ID này, tôi cùng hắn chơi một ván trước, xem xem rốt cục là tên không dám gặp người nào.

Lưu Khắc cười nói với Lý Trách.

Sau đó Lưu Khắc liền mở ra máy truyền tin của mình, đăng nhập vào game tiến vào gian phòng, mời Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên đối chiến.

Hàn Sâm cũng mặc kệ đối phương là ai, dù sao thì hắn cũng không quen biết, liền trực tiếp click đồng ý, mà lão Thạch ở bên cạnh cũng không biết nhiều cao thủ chơi Thượng Đế Chi Thủ ở trong trường, ngay cả Vương Long thì cậu ta cũng mới biết lúc đi ghi danh, cho dù là Lưu Khắc cùng Lý Trách đứng ở trước mặt cậu ta, cậu ta cũng không biết, chớ đừng nói chi là ID.

Lưu Khắc bắt đầu trận đấu, vừa chờ đếm ngược vừa nói với Lý Trách ở bên cạnh:

- Lý sư huynh, gần đây tôi huấn luyện có chút thành quả, anh xem tôi tiến bộ thế nào.

- Rất chờ mong.

Lý Trách cười nói.

Vương Long liền ở bên cạnh xem, tâm tình hơi sốt sắng, tuy rằng Lưu Khắc mạnh hơn cậu ta không ít, cũng có thể thắng cậu ta hai mươi điểm, vả lại ba trận liên tục đối phương chỉ thắng hai mươi điểm như vậy, trong lòng cậu ta thực sự hơi sợ hãi.

Đối chiến bắt đầu, chỉ là nhìn tốc độ tay của đối phương, Lưu Khắc liền lập tức tập trung tinh thần cao độ, không dám có chút nào bất cẩn, toàn lực bắt đầu nhấn lên điểm sáng ở bên phía mình, cũng không dám có nửa điểm phân tâm.

Nhưng mà Lý Trách cùng Vương Long đang quan chiến ở bên cạnh đều trợn to hai mắt, giống như là gặp ma nhìn lên màn hình 3D.

Thực lực chênh lệch tuyệt đối, giống như Chim Nhỏ Nép Vào Người, bọn họ nhìn thấy thực lực chênh lệch tuyệt đối, đối phương nhanh hơn Lưu Khắc quá nhiều, so sánh tay của Lưu Khắc cùng tay của đối phương, quả thực là chậm như ốc sên vậy.

Đã không có cách nào hình dung sự khiếp sợ của Vương Long vào giờ phút này, đối phương lại đạt tới trình độ như thế, Lưu Khắc xếp hạng thứ mười một toàn trường đó, trình độ cao hơn cậu ta nhiều lắm, nhưng mà Lưu Khắc như vậy, xem ra cũng không phải cùng một đẳng cấp với đối phương.

Mà Lý Trách cũng tỏ vẻ nghiêm túc nhìn trận đấu, thực lực của đối phương khiến anh ta cảm thấy khiếp sợ.

Ngay từ khi trận đấu bắt đầu, rất nhiều bạn của Lý Trách cùng Lưu Khắc đều nhìn thấy bọn họ login, đều tiến tới, đặc biệt là bạn của Lý Trách, rất nhanh đều đã tiến vào gian phòng này, trên căn bản đều là nhóm những người chơi Thượng Đế Chi Thủ trong trường, trong đó cũng không thiếu cao thủ.

- Đậu phộng, Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên, ai trâu bò như thế? Lại lấy một cái ID như vậy?

Có người nhìn thấy ID của Hàn Sâm, lập tức kêu lên.

Mọi người rất nhanh đều chú ý tới cái ID này, đều cảm thấy cái ID này quá trâu bò, lại dám ở trên mạng nội bộ trong trường công nhiên dùng ID như vậy, bọn họ quả thật không nghĩ ra ai dám làm như thế.

Chương 125: Bạn Trai Của Cậu Là Ai?

Lúc này bọn họ mới chú ý tới trận đấu, sau đó liền phát hiện Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên kia vẫn chiếm cứ thượng phong, hơn nữa nhìn tốc độ cũng tương đối nhanh, chiếm thượng phong mang tính áp đảo.

Nếu như chỉ xem đơn thuần, sẽ không có cảm giác quá lớn, nhưng nếu như so sánh một chút, liền biết đến cùng là nhanh tới trình độ nào.

- CMN, đối chiến với hắn là Lưu Khắc, Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên quá mạnh, lại ép Lưu Khắc thảm như vậy, Lưu Khắc đứng thứ mười một năm ngoái đó.

Người này cảm thấy cái ID kia của Hàn Sâm thực sự là quá khó đọc, bật thốt lên liền đọc ra một cách gọi khá là thuận miệng.

- Thật sự là thế, có thể đè ép Lưu Khắc nhiều như vậy, Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên thật là lợi hại, tên này là ai vậy? Hẳn là ID phụ của cao thủ nào đó trong trường đi?

- Nghĩ cũng biết, khẳng định là cao thủ kia đang đùa, bằng không ai có thể ép Lưu Khắc nhiều như vậy.

Trong lúc bọn họ bàn luận, Lưu Khắc đã thua trận thi đấu, hình ảnh điểm số hiện lên.

Nhìn thấy điểm số này, người khác vẫn không cảm giác được gì, Vương Long lại hít vào một luồng khí lạnh, điểm số này giống như đúc điểm số của y, liền một điểm cũng không kém hơn.

Sau khi Lưu Khắc thua, hơi ngẩn người một chút, giống như là hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có điểm số như vậy, sau đó Lưu Khắc trực tiếp gửi lời mời đối chiến, xem ra là thua không phục lắm.

Hàn Sâm cũng không khách khí, trực tiếp nhấn nút đồng ý.

Đối chiến lần thứ hai bắt đầu, mọi người đều đang bàn luận xem người đối chiến với Lưu Khắc là ai, nhưng lúc trận đấu kết thúc, tất cả mọi người đều trợn to hai mắt, mặt lộ ra vẻ khó tin.

Điểm số vẫn như cũ, không hơn không kém một điểm nào.

Lần này ngay cả Lưu Khắc đều ngơ ngác, một lát sau mới quay sang Vương Long hỏi:

- Đại Long, vừa nãy cậu nói thua ba trận hai mươi điểm, là như vậy phải không?

Vương Long cay đắng gật đầu, cậu ta cũng thua giống như vậy, nhưng mà cậu ta vạn lần không ngờ, Lưu Khắc cũng thua hai trận như vậy, chênh lệch hai mươi điểm, không nhiều, cũng không ít.

- Tôi đến thử xem.

Lý Trách lộ ra vẻ nghiêm túc, hướng về Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên gửi lời mời đối chiến.

- Lão Lưu, người kia là ai vậy, có chút mạnh à, là ID phụ của cao thủ nào trong trường vậy?

- Tôi không biết.

Lưu Khắc cười khổ lắc đầu một cái, thực sự là cậu ta không nghĩ ra nổi, cao thủ nào lại có hứng thú như thế, lại chơi trò này, có thể hành hạ cậu ta thảm như vậy, tuyệt đối không vượt quá năm người, nhưng mà cậu ta nghĩ tới nghĩ lui, hình như năm người kia đều không làm được chuyện như vậy.

- Làm sao lại không biết được?

Đám bạn bè đương nhiên là không tin.

Nhưng mà rất nhanh, ánh mắt của bọn họ liền bị trận đấu của Lý Trách hấp dẫn, nói là hấp dẫn, không bằng nói là bị làm cho khiếp sợ.

Lý Trách, người thứ bảy trong giải thi đấu trong trường năm ngoái, tuyệt đối là một trong những người nổi tiếng chơi Thượng Đế Chi Thủ, hoàn toàn có thể được gọi là cao thủ.

Nhưng mà bây giờ Lý Trách đối chiến với Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên, lại rơi xuống thế yếu tuyệt đối, xem ra không hề khác gì lúc Lưu Khắc lên sân, nếu như không phải là bọn họ nhìn thấy ID và bàn tay của Lý Trách, hầu như đều cho rằng đây vẫn là Lưu Khắc đang thi đấu.

Triệt để áp chế, Lý Trách xếp hạng thứ bảy trong trường lại bị áp chế không có lực phản kích.

- Bạn Trai Kỷ Yên Nhiên muốn kéo sập trời à!

- Thật hay giả thế, Lý Trách bị người ép thành bộ dáng này? Trong trường có ai làm được?

- Âu Dương Tiểu Tán và Lý Ngọc Phong hẳn sẽ làm được chứ?

- Lẽ nào Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên là Âu Dương Tiểu Tán hoặc Lý Ngọc Phong?

Cả đám bàn tán sôi nổi, khi trận đấu kết thúc, điểm số hiện lên, cả đám giật mình tới mức cằm đều sắp rơi xuống mặt đất, chỉ có Vương Long là thoải mái.

- Một trăm so với tám mươi, lại là một trăm so với tám mươi, liền Lý Trách đều bị hành hạ thua hai mươi điểm, mình là cái rắm gì.

Vương Long thầm nghĩ.

Lý Trách nhìn thấy điểm số, khuôn mặt hơi nhẵn lại một lúc, sau đó lại bình tĩnh hướng về đối phương gửi lời mời đối chiến, anh ta đã biết rằng mình không phải là đối thủ của đối phương, thế nhưng anh ta vẫn muốn xác nhận một chút, chênh lệch hai mươi điểm này có phải là ngẫu nhiên hay không.

Đối phương lại chấp nhận lời mời, thi đấu bắt đầu lại từ đầu.

Lúc này trong phòng đã hoàn toàn yên tĩnh, không còn ai nói gì nữa, đều lẳng lặng theo dõi trận đấu, lúc này bọn họ cũng muốn biết, chênh lệch hai mươi điểm là chắc chắn hay ngẫu nhiên.

Nếu như chênh lệch hai mươi điểm kia là tất nhiên, nghĩ tới đều khiến người ta cảm thấy phát rồ, người có thể hành hạ Lý Trách như vậy, thực sự là bọn họ không nghĩ ra đó là một nhân vật khủng bố như thế nào.

Khi điểm số một lần nữa hiện lên màn hình, tất cả mọi người đều cảm giác như mình sắp điên rồi, Lý Trách thật sự bị hành hạ như vậy, hoặc có thể nói là bị vũ nhục.

Căn bản đối phương không dùng hết toàn lực, vốn là đang đùa bỡn Lý Trách, thực lực chênh lệch không dám tưởng tượng.

Bây giờ tất cả mọi người đều hoài nghi khuôn mặt ẩn giấu sau ID kia không phải là Âu Dương Tiểu Tán thì chính là Lý Ngọc Phong, trong toàn bộ trường học, e rằng cũng chỉ có hai người bọn họ mới thực lực như vậy.

Có lẽ là thế!

Lý Trách nhắn một tin cho Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên:

- Cậu là ai?

Không chờ bao lâu, đối phương nhắn lại một tin:

- Còn có ai muốn chiến không?

Không hề trả lời vấn đề của Lý Trách, mọi người nhìn lẫn nhau, ngay cả Lý Trách đều bị hành hạ như vậy, bọn họ còn có ai dám đi tới mất mặt, ai tới đều bị cho ăn hành, không có một ai lên tiếng.

Lưu Khắc không nhịn được cũng hỏi một câu:

- Cậu là ai?

- Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên.

Đối phương đáp lại vài chữ, sau đó liền nhìn thấy đối phương đã rời khỏi phòng.

Sau khi Hàn Sâm đăng xuất khỏi trò chơi, lão Thạch cũng rời khỏi, ha ha cười nói:

- Ha ha, lão tam thật giỏi, hoàn toàn hành hạ đám người kia, chỉ một chữ sảng khoái. Câu cuối cùng kia cũng rất trâu bò. Cậu yên tâm, tôi sẽ không nói cho bất kỳ ai về ID của cậu, nếu bị Kỷ Yên Nhiên biết, cậu sẽ chết chắc.

- Là bọn họ quá yếu, tôi chỉ mới làm nóng người mà thôi.

Hàn Sâm thuận miệng nói, cường độ như vậy, còn kém xa độ khó Tiến Hóa Giả cấp bốn của Thượng Đế Chi Thủ máy rời, hơn nữa bây giờ hắn còn đang cố gắng khiêu chiến độ khó Tiến Hóa Giả cấp năm, quyết đấu như vậy, xác thực chỉ có thể coi là làm nóng người.

Lão Thạch đầy khinh bỉ nhìn Hàn Sâm nói:

- Lão tam, thật không nhìn ra a, cậu cũng là đệ tử phái này của tôi à?

- Cậu nói phái gì?

Hàn Sâm nghi ngờ nhìn lão Thạch.

- Tinh tướng phái.

Lão Thạch nghiêm trang nói, nói xong ngay cả mình cũng không nhịn được nở nụ cười.

Hàn Sâm cùng lão Thạch không biết người mà bọn họ chiến thắng là ai, đương nhiên không nghĩ tới mấy cuộc tranh tài này ở bên trong trường quân đội Hắc Ưng gợi ra địa chấn như thế nào.

Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên hành hạ Lưu Khắc và Lý Trách, mỗi trận đều hơn tròn hai mươi điểm, tin tức này không đến một buổi chiều đã truyền khắp toàn bộ trường quân đội Hắc Ưng.

Mọi người đều đang suy đoán đến cùng Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên là ai, người kia đến cùng có phải là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên hay không.

Nếu như lúc đầu nói tới, mọi người đều sẽ khịt mũi con thường, nhưng mà đối phương lại là một cao thủ, mà cao thủ bình thường đều rất giữ gìn danh tiếng, sao có thể đùa cợt như vậy.

Lúc Kỷ Yên Nhiên mới vừa rèn luyện xong liền bị bạn học hỏi "Bạn trai của cô là ai vậy", cô đứng sững một hồi lâu, chỉ cảm thấy có phải là đối phương đã uống nhầm thuốc rồi không.

Chương 126: Đại Sa Mạc Bạch Ma

- Yên Nhiên, chúng ta là chị em tốt cùng phòng trong ba năm, cô không nói cho người khác biết, nói cho tôi biết có được không?

Khúc Lệ Lệ lộ ra nụ cười xấu xa lôi kéo Kỷ Yên Nhiên nói.

- Cái gì cơ?

Kỷ Yên Nhiên lộ ra vẻ ngơ ngác.

- Bạn trai của cô là ai vậy? Làm sao, cũng giữ bí mật với tôi à?

Khúc Lệ Lệ quệt miệng nói.

Kỷ Yên Nhiên lập tức buồn bực nói:

- Ai nói cho cô biết là tôi có bạn trai?

- Chuyện này còn cần phải hỏi à? Trong trường học có ai mà không biết, bạn trai cô lúc đối chiến Thượng Đế Chi Thủ thắng Lưu Khắc và Lý Trách, hơn nữa đều là thắng bọn họ hai mươi điểm, rất lợi hại nha.

Lòng tò mò của Khúc Lệ Lệ cháy lên hừng hực, lôi kéo Kỷ Yên Nhiên xích lại gần nói:

- Cô mau nói cho tôi biết, đến cùng thì bạn trai của cô là Âu Dương Tiểu Tán hay là Lý Ngọc Phong?

Kỷ Yên Nhiên càng thêm mê man:

- Cái gì cơ, tôi 6không biết cô đang nói cái gì, cái gì mà thắng Lưu Khắc và Lý Trách? Cái gì bạn trai, nói hươu nói vượn gì thế?

- Thật sự không biết?

Khúc Lệ Lệ trợn to hai mắt nhìn Kỷ Yên Nhiên.

- Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Kỷ Yên Nhiên bình tĩnh hỏi.

Khúc Lệ Lệ đem chuyện đã xảy ra nói lại một lần, chuyện ban đầu thì Vương Long ngại mất mặt không nói ra, cũng chỉ nói tới chuyện cậu ta cùng Lưu Khắc, Lý Trách bị thua.

- Yên Nhiên, người kia thật sự không phải là bạn trai của cô à?

Sau khi Khúc Lệ Lệ nói xong, vẫn có chút không quá tin tưởng hỏi.

- Tôi thề, tôi thật sự không có bạn trai, cũng không biết người kia đến cùng là ai, không ngờ lại đùa như vậy.

Kỷ Yên Nhiên có chút tức giận nói.

Thời gian đã trôi qua rất lâu, Kỷ Yên Nhiên đã sớm quên chuyện xảy ra lúc ở trên phi thuyền lần trước, hơn nữa ở trong ấn tượng của cô, người kia cũng chỉ là một tên dùng bản gian lận mà thôi, có khả năng liền trường quân đội Hắc Ưng cũng không thi đậu, bằng không tại sao lại không đến tìm cô.

Vì thế Kỷ Yên Nhiên cũng không liên hệ tới chuyện trên phi thuyền, chỉ cho rằng đó là một cao thủ đang đùa dai.

Nhưng mà càng ngày càng có nhiều người hỏi Kỷ Yên Nhiên xem bạn trai cô là ai, cô đều chỉ có thể bất đắc dĩ giải thích, cô cũng rất muốn biết, người

dùng ID “Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên” kia đến cùng là ai.

Kỷ Yên Nhiên dự định sẽ mạnh mẽ mắng hắn một trận, làm người làm sao có thể như vậy.

Nhưng mà cô nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra là ai.

Câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ trong trường, thành tích ở trong các trường quân đội Liên Minh cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiến vào mười vị trí đầu, việc này bởi vì có quan hệ tới Lý Ngọc Phong, bằng không liền mười vị trí đầu đều rất khó tiến vào.

Tuy rằng còn có một cao thủ khác là Âu Dương Tiểu Tán, nhưng mà người ta không hề có hứng thú gia nhập vào câu lạc bộ,

Kỷ Yên Nhiên còn đang suy nghĩ có nên tự mình đi mời y hay không.

Có thực lực hành hạ Lý Trách như vậy, chỉ có hai người kia, Kỷ Yên Nhiên có thể khẳng định không phải là Lý Ngọc Phong, tính cách của Lý Ngọc Phong không làm ra được chuyện như vậy, còn có phải là Âu Dương Tiểu Tán hay không, Kỷ Yên Nhiên cũng không dám khẳng định.

- Sẽ là ai đây?

Liền Kỷ Yên Nhiên cảm thấy rất buồn bực.

Tuy rằng trong trường đều đã biết “Bạn Gái Của Tôi Là Yên Nhiên” không có quan hệ gì với Kỷ Yên Nhiên, nhưng mà đã gọi thuận miệng, nhắc tới người kia, vẫn bị mang theo cái tên Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên này, khiến Kỷ Yên Nhiên rất là buồn bực.

Trải qua chuyện này, mạng lưới chiến đấu trong trường và cộng đồng Internet đột nhiên xuất hiện hàng loạt các loại ID như “Tôi là bạn trai của XX” “Tôi là chồng của XX” “Chồng của XX là tôi” “Tôi là bạn gái của XX”, có thể nói là hại người rất nặng.

Hàn Sâm cùng lão Thạch làm đương sự nhưng lại không biết trong trường đã đang điên cuồng truyền lưu chuyện này, lão Thạch thì ngủ say như chết, Hàn Sâm thì đang lật xem tư liệu chiến giáp.

Lữ Mông và Trương Dương đẩy cửa trở về, sau đó lập tức vây quanh Hàn Sâm.

- Lão tam, cậu được đó, dĩ nhiên lại hành hạ Lưu Khắc và Lý Trách, biết cậu mạnh, nhưng mà không nghĩ tới lại mạnh đến trình độ như vậy.

Lữ Mông nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói.

- Không hổ là kẻ địch trong số mệnh của tôi.

Mặt mũi Trương Dương lại tràn đầy vẻ nhiệt tình.

- Cái gì vậy, hai người làm sao thế?

Hàn Sâm tỏ vẻ nghi hoặc nhìn bọn họ.

- Thằng ranh cậu còn giả vờ cái gì? Có tin bây giờ tôi đi ra ngoài hô Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên ở phòng 304 chúng tôi hay không, đám súc vật bên ngoài sẽ chạy tới đây nuốt sống cậu đấy.

Lữ Mông khà khà nói.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Lão Thạch cũng bị làm cho thức giấc, nằm lỳ ở trên giường hỏi.

Lữ Mông đem chuyện lưu truyền ở bên ngoài nói lại một lần, nhìn Hàn Sâm lặng lẽ cười nói:

- Lão tam, cậu xem đó mà làm, lần này nếu như không mời khách, chúng tôi sẽ bán đứng cậu, bây giờ khẳng định Kỷ Yên Nhiên đã hận cậu tới chết, bên ngoài có rất nhiều tên đang hận không thể lấy mạng của cậu, cậu suy nghĩ kỹ càng đi.

Lão Thạch há to miệng, một lúc cũng không khép lại, hoàn toàn không nghĩ tới lúc đó Hàn Sâm thắng lại là nhân vật trâu bò như vậy, lúc xem hình như rất yếu mà, còn tưởng rằng là vài con gà chứ.

- Tôi không có ý kiến gì.

Hàn Sâm đương nhiên không sợ, hắn không đi tìm Kỷ Yên Nhiên, nếu như Kỷ Yên Nhiên muốn tìm hắn, đương nhiên hắn cầu còn không được, vừa vặn cùng Kỷ Yên Nhiên tính toán sổ sách một chút.

Nhưng mà lão Thạch lại sợ hãi không nhẹ, liền vội vàng nói:

- Lão nhị, cậu đừng đùa, sự tình là như thế này.

Lão Thạch đem chuyện xảy ra nói lại một lần từ đầu tới cuối, lúc này Lữ Mông cùng Trương Dương mới chợt hiểu ra, Trương Dương vỗ vai Hàn Sâm nói:

- Thì ra là vì ra mặt cho anh em, lão tam cậu yên tâm, tôi bảo đảm mọi người sẽ không nói ID của cậu ra, 304 chúng ta không có kẻ phản bội.

Lữ Mông thấy không doạ dẫm được Hàn Sâm, liền chuyển hướng qua lão Thạch:

- Tôi bảo này tiểu tứ, lão tam giúp cậu hả giận như vậy, còn bởi thế mà đắc tội với nhiều người như vậy, có phải là cậu nên biểu thị chút gì đó hay không?

- Đừng nói gì cả, đi lên căng tin, cơm ăn bao no.

Lão Thạch vỗ bộ ngực nói.

- Dừng.

Ba người đều xem thường giơ ngón tay giữa lên với lão Thạch.

Khoảng thời gian này Hàn Sâm vẫn đang nghiên cứu chiến giáp, tiến vào thế giới Tí Hộ Sở đều đi cùng bọn Tần Huyên, đi săn giết sinh vật thần huyết mấy lần, cuối cùng tổng cộng thành công săn giết ba lần, nhưng một đòn tối hậu đều không phải của hắn, không có thú hồn, cuối cùng chỉ được phân một chút thịt sinh vật thần huyết.

Bây giờ ngón tay cái đã trở thành lão đại của Quyền Đầu Đoàn, cũng gọi Hàn Sâm hai lần, hai lần đều thành công săn giết được sinh vật thần huyết, Hàn Sâm cũng được chia một chút thịt sinh vật thần huyết.

Tất cả thịt sinh vật thần huyết này gộp lại, tổng cộng cũng để cho hắn gia tăng thêm được một điểm thần gen, thần gen vừa vặn đạt được tròn 40 điểm.

Hàn Sâm cảm thấy tiếp tục như vậy cũng không được, đang nghiên cứu phải đi nơi nào mới có thể một mình săn giết sinh vật thần huyết, ít nhất cũng phải săn giết một vài sinh vật biến dị tẩm bổ một chút, Miêu Quân cũng sắp ăn hết Hắc Châm Phong biến dị rồi, cần phải bổ sung lương thực cho nó.

Hơn nữa tiến độ học tập bây giờ của Hàn Sâm, ứng phó kỳ thi nửa năm một lần hoàn toàn không thành vấn đề, để trống ra khoảng hơn nửa tháng, cũng đủ để đi xa một chuyến.

Hàn Sâm không ngừng lật xem các loại tư liệu về Cương Giáp Tí Hộ Sở, cùng với những tài liệu mà các tiền bối khác từng thăm dò Cương Giáp Tí Hộ Sở lưu lại.

Rốt cục Hàn Sâm khóa chặt một mục tiêu, đó chính là Đại Sa Mạc Bạch Ma.

Chương 127: Thẻ Thánh Đường Cấp S

Sở dĩ lựa chọn Đại Sa Mạc Bạch Ma là bởi vì dị sinh vật có thể bay ở nơi đó tương đối ít, Hàn Sâm nắm giữ năng lực bay lượn nên tương đối an toàn, hơn nữa chỗ đó có rất ít người đến, không dám nói tới sinh vật thần huyết, sinh vật biến dị chắc chắn có không ít.

Hàn Sâm hầu như đều nghiên cứu toàn bộ tình huống của Đại Sa Mạc Bạch Ma, lúc chuẩn bị đi tìm Tần Huyên xin nghỉ, Tần Huyên lại cười nói:

- Vừa vặn, tiểu phân đội chúng ta cũng phải bảo vệ một người đi săn giết dị sinh vật, tôi đang lo là nên dẫn cô ấy đi nơi nào, liền do cậu dẫn đội tới Đại Sa Mạc Bạch Ma đi. Đây là nhiệm vụ đầu tiên sau khi gia nhập tiểu phân đội, làm tốt một chút.

- Nhiệm vụ lần này có ban thưởng gì?

Hàn Sâm nháy mắt hỏi, nhiệm vụ không có chỗ tốt thì hắn cũng không muốn làm.

- Nếu như cậu có thể khiến cho cô gái kia thoả mãn, đồng ý để cậu làm người giám hộ của cô ta ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, là có thể lấy được một tấm thẻ Thánh Đường cấp S làm thù lao.

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm cười nói:

- Có hứng thú tiếp nhận nhiệm vụ này hay không?

- Có, phi thường có hứng thú.

Hàn Sâm liền vội vàng nói, chăm sóc một người bạn nhỏ là có một tấm thẻ Thánh Đường cấp S, chuyện tốt như vậy chạy đi đâu để tìm.

- Vậy thì làm tốt một chút, bằng không người ta không hài lòng với cậu, vậy cậu cũng không vớt được thứ gì đâu.

Tần Huyên đưa tư liệu cho Hàn Sâm.

Xem xong tư liệu, Hàn Sâm chỉ cảm thấy cũng như không xem, tài liệu cá nhân của những người này đều được bảo mật, tổng cộng các tin tức mà hắn biết chỉ có ba, thứ nhất là tên, thứ hai là tuổi tác, thứ ba là giới tính.

- Vương Manh Manh, nữ, mười sáu tuổi lẻ bốn mươi bảy ngày. Tần đại trạm trưởng, cô sẽ không để tôi mang theo một cô nhóc vừa mới tiến vào thế giới Tí Hộ Sở tới Đại Sa Mạc Bạch Ma đấy chứ? Tôi không dám hứa chắc cô ấy có thể sống sót trở về đâu.

Hàn Sâm lộ ra vẻ buồn khổ nói.

- Đương nhiên sẽ không, cậu là người mới nhận nhiệm vụ lần đầu tiên, sẽ có người cũ đi theo cậu, tôi sẽ để cho ma cờ bạc theo cậu, mặt khác cậu còn có thể ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở chọn thêm vài người.

Tần Huyên mỉm cười:

- Liên quan tới Vương Manh Manh, tôi còn có thể nói cho cậu một chút, cô ấy là bạn học của cậu.

- Bạn học của tôi? Trường quân đội Hắc Ưng? Hể, cô ấy vừa mới đi vào thế giới Tí Hộ Sở, liền tố chất thân thể cũng chưa đạt đến yêu cầu thấp nhất của trường quân đội Hắc Ưng mà?

Hàn Sâm không tin nói.

- Có mấy người không cần phải thi, giống như cậu phải đi bảo vệ người ta, mà cô ta lại được người khác bảo vệ, khởi điểm không giống nhau.

Tần Huyên cười nhẹ:

- Nhớ kỹ phải quan hệ tốt với bạn học, đối với cậu không có gì xấu cả.

- Tôi cũng không có hứng thú làm loạn quan hệ nam nữ.

Hàn Sâm nhún vai nói.

Tần Huyên lườm hắn một cái:

- Tự mình đi tới Cương Giáp Đoàn chọn người, ngoại trừ tổ trưởng, những người khác tùy cậu chọn, nhiều nhất không vượt quá mười người, phí dụng do tiểu phân đội thanh toán.

Hàn Sâm đương nhiên không thèm khách khí, gọi Tô Tiểu Kiều lên, ngoài ra lại tìm thêm mấy người có vật cưỡi biến dị, hắn cũng không muốn ở trên đường trì hoãn quá nhiều thời gian, không có vật cưỡi thì không cần cân nhắc.

Về phần ma cờ bạc, Hàn Sâm hoàn toàn không cần lo lắng, y là người kỳ cựu trong tiểu phân đội, mấy người trong tiểu phân đội, mỗi một người đều là nhân vật hung ác, chỉ cần nhìn một tay Tụ Trung Đao kia của ma cờ bạc liền biết.

Lúc nhìn thấy Vương Manh Manh, Hàn Sâm mới biết cái gì là nhân vật có đặc quyền chân chính, một cô nhóc mười sáu tuổi, vừa mới vào thế giới Tí Hộ Sở hơn một tháng.

thú hồn biến thân biến dị, áo giáp biến dị, vũ khí biến dị, vẫn còn có một thú hồn vật cưỡi cấp thần huyết, cả đám Hàn Sâm và Tô Tiểu Kiều nhìn thấy đều sắp chảy nước miếng rồi.

Mặc dù Lâm Bắc Phong có tiền, nhưng mà so sánh với Vương Manh Manh, xác thực chỉ có thể coi là nhà giàu mới nổi ở nông thôn, những thứ đồ này không phải có tiền liền có thể mua được.

Cũng may Vương Manh Manh không phải loại đại tiểu thư khiến người chán ghét kia, là một cô bé vô cùng cởi mở, dáng vẻ thanh tú xinh đẹp, khiến người ta không nhịn được sáng mắt lên.

Hơn nữa thân thủ cũng tương đối khá, mặc dù mới tiến vào Tí Hộ Sở một tháng, nhưng mà xem ra đã chiếm được không ít gen, hơn nữa hình như từ nhỏ đã tu luyện nhiều loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp.

Một thân đều là thú hồn cao cấp, thật muốn đánh nhau, Tô Tiểu Kiều cũng chưa hẳn là đối thủ của cô ta.

Mấy người vẫn luôn đang chạy đi, Vương Manh Manh cũng không hề kêu khổ cực, rất là phối hợp với bọn Hàn Sâm.

- Hàn sư huynh, tôi nghe Huyên tỷ nói anh cũng là sinh viên trường quân đội Hắc Ưng, tôi ở khoa chiến giáp, anh ở khoa nào thế?

Vương Manh Manh một câu sư huynh, gọi rất tự nhiên, vô cùng khiến người ta yêu thích.

Trên thực tế với xuất thân của Vương Manh Manh, gia giáo đều vô cùng tốt, giống như A Khánh cùng A Nguyên, kỳ thực lúc ở chung với người khác đều rất dễ khiến người ta yêu thích.

- Khụ khụ, gọi tên tôi là được rồi, tôi cũng mới vừa vào học năm nay, chúng ta cùng khóa, tôi thuộc khoa bắn cung.

Hàn Sâm đương nhiên rất vui vẻ tán gẫu với một cô gái như thế, chuyến đi cũng không còn khô khan nữa.

- Khoa bắn cung à, đó là khoa mà trường chúng ta năm nay muốn toàn lực chấn hưng, năm nay sẽ có nhiều đất dụng võ, sư huynh là thi đậu vào đó à?

Vương Manh Manh tự nhiên cùng Hàn Sâm tán gẫu.

- Đúng rồi sư huynh, anh đến Cương Giáp Tí Hộ Sở sớm, nhất định đã gặp Tệ thần rồi chứ?

Vương Manh Manh lộ ra vẻ mong đợi hỏi.

- Gặp qua rồi, vào lúc Thần Chiến mọi người đều gặp, cô hỏi anh ta làm cái gì?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Vương Manh Manh.

- Tôi là fan của Tệ thần đó, nhưng đáng tiếc sau khi tôi tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng không thấy Tệ thần xuất hiện nữa, liền cơ hội gặp anh ta một lần cũng không có.

Vương Manh Manh có chút cô đơn nói.

Nói xong, Vương Manh Manh lại chờ đợi nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Sư huynh, anh có thể kể thêm cho tôi một ít chuyện về Tệ thần được không?

- Khụ khụ, chuyện này tôi làm sao biết được, cô phải hỏi cậu ta, cậu ta biết rất nhiều chuyện.

Hàn Sâm chỉ vào Tô Tiểu Kiều ở bên cạnh nói.

Tô Tiểu Kiều vội vã vỗ ngực nói:

- Có cái gì muốn biết cô cứ hỏi tôi, tôi chính là huynh đệ tốt của Tệ thần, liền cái tên Tệ thần này của anh ta đều là do tôi đặt cho đấy.

- Oa, vậy anh nhất định biết dung mạo thật của Tệ thần rồi? Chắc hẳn anh ta rất anh tuấn phải không?

Vương Manh Manh lộ ra vẻ mừng như điên nhìn Tô Tiểu Kiều hỏi.

- Anh tuấn, đương nhiên là anh tuấn, quả thực là đàn ông chân chính, cực phẩm trong cực phẩm, ngực lớn chân dài cái mông vểnh lên…

Tô Tiểu Kiều nhỏ giọng tán gẫu, Hàn Sâm ở bên cạnh nghe thấy liền muốn đấm cậu ta một trận.

Đoàn người dùng hơn bốn ngày chạy tới Đại Sa Mạc Bạch Ma, trình độ chiến đấu của Vương Manh Manh vốn rất tốt, sau khi trải qua một ít thực chiến, tiến bộ cực kỳ nhanh.

Hàn Sâm cùng ma cờ bạc vẫn một tấc không rời đi theo cô, cho dù lúc cô đang tranh đấu với dị sinh vật, ma cờ bạc đều cố gắng đi theo bên cạnh cô, Hàn Sâm cũng đã đặt tên lên trên cung, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn tên cứu viện.

Nếu như Vương Manh Manh xảy ra chuyện, toàn bộ tiểu phân đội bọn họ kể cả Tần Huyên đều sẽ gặp xui xẻo, Hàn Sâm cũng không dám lơ là.

- Sinh vật biến dị!

Buổi chiều ngày thứ hai sau khi đi vào Đại Sa Mạc Bạch Ma, Tô Tiểu Kiều làm thám báo ở phía trước nhất liền vui mừng kêu lớn lên.

Mọi người vội vã điều khiển vật cưỡi theo sau, quả nhiên thấy một con dị sinh vật toàn thân như lửa, hình dáng khá giống như Hồ Ly, nhưng kích cỡ không chênh lệch nhiều so với hổ đông bắc, đỉnh đầu còn có một nhánh lông màu vàng nhìn tới bên này nhe răng nhếch miệng gầm lớn.

- Nó là của tôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy sinh vật biến dị còn sống, Vương Manh Manh hưng phấn thu vật cưỡi lại, cầm một đôi liễu diệp đao do thú hồn biến dị biến thành, lao tới con sinh vật biến dị kia.

Chương 128: Hồ Quần

Hàn Sâm và ma cờ bạc liếc mắt nhìn nhau, vội vã đi theo, ở bên cạnh áp trận cho Vương Manh Manh, để tránh cho cô xảy ra bất trắc.

Trình độ chiến đấu của Vương Manh Manh quả thật không tệ, có thể nhìn ra bóng dáng của mấy loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, lại có thể cùng con sinh vật biến dị kia đấu khó phân thắng bại.

Bọn Tô Tiểu Kiều vây trái phải bọc đánh, liền muốn vây nhốt con sinh vật biến dị kia.

Nhưng mà hình như trí tuệ của con sinh vật biến dị kia cũng không thấp, nhìn thấy bọn Tô Tiểu Kiều hướng về hai bên bao vây lại, lại trực tiếp quay đầu bỏ chạy, tốc độ nhanh vô cùng, trong nháy mắt liền chạy ra xa mười mấy mét.

- Đừng chạy!

Vương Manh Manh vội vã gọi ra vật cưỡi thần huyết của mình, một con gấu lớn toàn thân lóng lánh màu bạc, cưỡi con gấu lớn kia liền đuổi theo.

Mọi người đều leo lên vật cưỡi, đuổi theo Vương Manh Manh cùng truy đuổi con sinh vật biến dị kia.

Nhưng mà tốc độ chạy trốn của con sinh vật biến dị nọ cực nhanh, đuổi một lúc lâu, không chỉ là không thể đuổi kịp nó, trái lại khoảng cách dần dần bị kéo xa, thấy nó đã sắp biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Vương Manh Manh lập tức sốt sắng, mạnh mẽ thúc giục con gấu trắng, cướp trước một bước nhanh chóng đuổi theo con sinh vật biến dị.

- Vương Manh Manh, không nên đuổi theo một mình, quá nguy hiểm.

Ma cờ bạc kêu lên.

- Không sao, con sinh vật biến dị kia để tôi ứng phó, mọi người mau mau đuổi theo là được.

Vương Manh Manh không cam lòng để con sinh vật biến dị kia đào tẩu như vậy, toàn lực giục gấu trắng đuổi tới.

Hàn Sâm cùng ma cờ bạc liếc mắt nhìn nhau, liền vội vàng đuổi theo, nhưng mà dù sao vật cưỡi của Vương Manh Manh cũng là cấp thần huyết, tuy rằng cũng không phải mạnh về mặt tốc độ, nhưng mà vẫn nhanh hơn vật cưỡi biến dị của bọn Hàn Sâm, rất nhanh đã kéo dài khoảng cách với bọn họ.

Mấy người bọn Hàn Sâm chỉ có thể liều mạng giục vật cưỡi đuổi theo, tận lực không bị Vương Manh Manh bỏ lại xa, nhưng mà cũng không cần quá mức lưu ý, lấy thực lực của mấy người bọn họ, coi như gặp phải sinh vật thần huyết bình thường cũng có sức đánh một trận.

Vương Manh Manh thấy bốn phía đâu đâu cũng là một mảnh sa mạc, hoàn toàn không nhìn thấy những dị sinh vật khác, hơn nữa càng đuổi càng gần, không cam lòng để cho nó đào tẩu như thế, tiếp tục thúc giục con gấu trắng truy đuổi theo con sinh vật biến dị kia.

- Tao xem mày còn có thể chạy đi đâu?

Lúc đuổi tới một cồn cát, con sinh vật biến dị kia thè lưỡi ra thở hổn hển giống như là đã mệt sắp chết rồi, nằm nhoài ở chỗ này cũng không chạy nữa, Vương Manh Manh từ trên lưng con gấu trắng nhảy xuống, gọi ra song đao liền muốn xông lên.

Nhưng mà ai ngờ con sinh vật biến dị kia lại cực kỳ nhân tính hóa quay về phía cô nhếch miệng nở nụ cười, thực sự là không thể nào tưởng tượng

được nụ cười kia quỷ dị đến thế nào, giống như là một con hồ ly đang cười, khiến cho Vương Manh Manh hơi ngẩn người.

Sau đó Vương Manh Manh liền nhìn thấy từng con dị sinh vật màu xám trắng, kích cỡ giống y hệt như con sinh vật biến dị kia từ phía sau cồn cát đi ra.

Xung quanh cồn cát đâu đâu cũng có loại dị sinh vật kia, không biết đã tụ tập lại bao nhiêu con rồi, chí ít cũng có mấy trăm con, hơn nữa số lượng còn đang tăng thêm.

Vương Manh Manh lập tức sợ hết hồn, biết là có chuyện xấu, con sinh vật biến dị kia lại vô cùng xảo quyệt dẫn cô ta tới sào huyệt của nó, tuy rằng những dị sinh vật kia đều chỉ là sinh vật nguyên thủy, nhưng mà số lượng quá nhiều, một mình Vương Manh Manh không thể ứng phó hết.

Vương Manh Manh cũng không ngốc, cưỡi lên con gấu trắng liền xoay người chạy, sau đó liền nhìn thấy bốn phương tám hướng xung quanh cồn cát, dị sinh vật giống như thuỷ triều đuổi theo cô ta.

Cũng may là bọn Hàn Sâm và ma cờ bạc không bị bỏ lại quá xa, Hàn Sâm xa xa nhìn thấy Vương Manh Manh đã bị đàn dị sinh vật bao vây lại, vội vã gọi ra Ma Giác Xà cung, kéo cung bắn tới một mũi tên.

Vương Manh Manh đã bị đám dị sinh vật giống như thủy triều bao vây, khí lực của con gấu trắng cực lớn, mạnh mẽ xô ra một con đường, nhưng mà những dị sinh vật kia từ mọi hướng đánh về phía Vương Manh Manh ở trên lưng con gấu trắng, Vương Manh Manh liều mạng vung vẩy song đao, nhưng vẫn không thể chém lùi tất cả dị sinh vật đang lao về phía cô.

Mắt thấy móng vuốt của một con dị sinh vật sắp cào lên trên bả vai, nó đang há to miệng, lộ ra hàm răng trắng toát hướng về chiếc cổ trắng mịn của cô cắn xuống.

Trong lòng Vương Manh Manh kêu to hỏng bét rồi, nhưng mà cũng đã không thể né tránh nổi nữa, lúc trong lòng đã tuyệt vọng, lại nghe thấy một tiếng phá không xẹt qua bên tai.

Sau đó liền nghe thấy một tiếng gào, con dị sinh vật đứng ở trên lưng cô ta bị một mũi tên màu đen bắn thủng miệng, một luồng sức mạnh mạnh to lớn đẩy thân thể nó bay ra thật xa, sau đó rơi xuống đất.

Chỉ nghe vèo vèo vèo!

Từng mũi tên phá không mà tới, mỗi mũi tên đều trực tiếp giết chết một con dị sinh vật, trong nháy mắt liền bắn chết bảy, tám con dị sinh vật mà cô không thể ngăn cản.

Bất kỳ con dị sinh vật nào chỉ cần hình thành uy hiếp đối với thân thể của cô, liền lập tức bị một mũi tên bắn chết, không có bất cứ một mũi tên nào bắn hụt, thậm chí là có một mũi tên bay sát qua gò má, nhưng lại không hề thương tổn tới một sợi tóc của cô, trực tiếp xuyên qua đầu một con dị sinh vật ở phía sau.

- Sư huynh!

Vương Manh Manh xa xa nhìn thấy Hàn Sâm đang chạy như bay tới, cung khảm sừng trong tay thỉnh thoảng kéo thả, một mũi tên liền bay vụt về phía cô, tất cả dị sinh vật xung quanh đều bị Hàn Sâm bắn giết.

Trong lòng Vương Manh Manh vừa mừng vừa sợ, Hàn Sâm cách cô ít nhất 1500 mét, ở loại khoảng cách kia lại có thể bắn chết dị sinh vật tinh chuẩn như vậy, mỗi một mũi tên đều chuẩn xác tới đáng sợ, cô ở trường quý tộc cũng chưa từng thấy ai có tài bắn cung như vậy.

Trong mấy người kia, chỉ có Tô Tiểu Kiều là am hiểu cung tên, chỉ là lấy tài bắn cung của cậu ta, ở khoảng cách xa như vậy căn bản là không dám bắn về phía Vương Manh Manh bên này, có thể bắn tới hay không còn chưa biết, cho dù có thể bắn tới, xa như vậy cũng không thể chính xác, cậu ta còn sợ bắn trúng Vương Manh Manh nữa.

Trong lòng Vương Manh Manh mừng rỡ, vừa thúc giục con gấu trắng chạy về phía bọn Hàn Sâm, hai tay vừa vung vẩy liễu diệp đao, tận lực chống lại đám dị sinh vật đang đánh về phía cô.

Những con dị sinh vật mà cô không chống đỡ được, cũng không cần lo lắng, sẽ có một mũi tên xuất hiện đúng lúc, trực tiếp bắn chết con dị sinh vật đang tấn công.

Khoảng cách của hai bên từ từ rút ngắn lại, không lâu lắm liền hợp lại cùng nhau, nhưng mà mọi người nhìn ra bốn phía, đã thấy bốn phía trên cồn cát đâu đâu cũng có dị sinh vật đang kết đàn nhằm về phía bọn họ, số lượng nhiều đến đáng sợ, chỉ nhìn thấy một đám xám trắng lớn, ít nhất cũng mấy ngàn con.

- Tiên sư nó, bầy súc sinh này thật xảo trá, còn biết dụ chúng ta vào tròng.

Tô Tiểu Kiều vừa bắn tên vừa kêu lên quái dị.

- Đều do tôi không tốt.

Vương Manh Manh tự trách nói.

- Bây giờ không phải lúc nói những lời này, dị sinh vật ở đây thực sự quá nhiều, giết cũng giết không nổi, lao ra rồi nói.

Hàn Sâm nói xong liền xông lên phía trước.

Nhưng mà mới xông lên không được bao xa, lại đột nhiên nhìn thấy đất cát phía trước rung động, đột nhiên nứt ra một cái lỗ hổng lớn, một con sâu giống như là con tằm, nhưng mà hình thể lại tương đương với kích cỡ một đoàn tàu, cả người giống như là nham thạch chui ra, mở rộng miệng táp xuống chỗ đám người bọn họ.

- Là Nham Thạch Sa Trùng, đáng chết, đây là sinh vật quần cư!

Hàn Sâm mạnh mẽ ra lệnh cho vật cưỡi thay đổi phương hướng, né tránh con sâu to lớn kia cắn tới, nhưng trong lòng có chút lạnh, hắn đã xem qua tư liệu về Nham Thạch Sa Trùng, tuy rằng chỉ là sinh vật nguyên thủy, nhưng bởi vì hình thể khá lớn, chưa nói lực lượng khủng bố của nó, còn bò cực nhanh ở trên mặt cát, là một trong những sinh vật đáng sợ nhất trong Đại Sa Mạc Bạch Ma.

Chương 129: Thần Huyết Hồ Vương

Nếu như chỉ có một mình Hàn Sâm, hắn chỉ cần gọi ra Tử Vũ Lân Long bay lên trời là được, nhưng bây giờ hắn nhất định phải bảo vệ cho Vương Manh Manh, một mình mình bay ra ngoài căn bản là vô dụng.

Ầm!

Thân thể to lớn của Nham Thạch Sa Trùng nện xuống, trực tiếp đập ra một cái hố to, cát đá bay tung toé, còn kinh khủng hơn so với lựu đạn nổ.

Đáng sợ hơn chính là đất cát ở bốn phía chấn động, chỉ thấy từng con Nham Thạch Sa Trùng chui ra từ trong lòng đất, liếc mắt nhìn tới, đâu đâu cũng có Nham Thạch Sa Trùng to lớn xấu xí, ít nhất cũng có mấy trăm con.

Phía trước có Nham Thạch Sa Trùng, phía sau là đám dị sinh vật Hồ Ly tựa như thủy triều kia, bọn họ đã bị một đám dị sinh vật vây ở tử địa.

Hàn Sâm và ma cờ bạc nhìn lẫn nhau một cái, giống như đều hiểu ý của đối phương, ma cờ bạc cắn răng nói:

- Cậu bảo vệ tốt cô ấy, tôi đến mở đường.

Nói xong, ma cờ bạc đã trực tiếp thu hồi vật cưỡi, lấy tốc độ cực nhanh lao tới bầy thú như thủy triều kia, chạy còn nhanh hơn cả vật cưỡi biến dị.

- Toàn bộ đều nghe kỹ cho tôi, xông lên theo ma cờ bạc, ai tụt lại, chết!

Hàn Sâm nói xong liền tóm lấy Vương Manh Manh từ trên lưng con gấu trắng lớn kia, trực tiếp đặt cô ở sau lưng mình, lớn tiếng quát:

- Trò chơi kết thúc, ôm chặt lấy tôi, tới lúc liều mạng rồi.

Mặc dù trình độ chiến đấu của Vương Manh Manh không tệ lắm, lại có nhiều thú hồn như vậy, nhưng mà ở bên trong loạn chiến, cô không có nhiều

kinh nghiệm, chết như thế nào cũng không biết, cho dù kỹ xảo tốt tới đâu đi nữa, giữa ranh giới sống chết đều không có tác dụng, chân chính có thể sống sót ở trong chiến tranh, đều là những kẻ già đời có cảm giác nhạy cảm đối với sinh tử.

Vương Manh Manh cuống quít ôm chặt lấy lưng Hàn Sâm, mà Hàn Sâm vỗ lên Tam Nhãn Thú biến dị dưới chân một cái, con Tam Nhãn Thú biến dị giống như trâu kia hú lên quái dị, liền vọt tới đám dị sinh vật như thủy triều kia.

Ma cờ bạc ở phía trước mở đường, hai tay đều cầm một thanh loan đao hai lưỡi không có chuôi, chỉ thấy thanh đao kia như ẩn như hiện ở trong tay anh ta, giống như là bươm bướm đang bay múa, toàn bộ dị sinh vật nơi anh ta đi qua đều bị cắt đứt yết hầu mà chết, không hề có ngoại lệ, không ai có thể ngăn cản bước chân của anh ta, lao đi như gió giết ra một con đường máu.

Hàn Sâm vọt tới con đường máu do ma cờ bạc giết ra, Ma Giác Xà cung trong tay không ngừng bắn ra mũi tên, một lần nữa trực tiếp bắn giết đám dị sinh vật đang tụ tập tới.

Nhưng mà bên trong ống tên của hắn cũng chỉ có năm mươi mũi tên thép Z, đã sớm bắn hết, hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào mũi tên thú hồn kia.

Tuy rằng mũi tên thú hồn có thể thu hồi dùng lại, nhưng tốc độ vẫn theo không kịp, có vài con dị sinh vật nhào tới, trực tiếp bị Hàn Sâm vung Ma Giác Xà cung đánh bay ra ngoài.

Mấy người bọn Tô Tiểu Kiều cũng toàn lực đánh giết, chỉ hy vọng có thể từ trong đàn dị sinh vật như thủy triều này giết ra một con đường máu.

Ở sau lưng bọn họ, Nham Thạch Sa Trùng to lớn kết đàn đang lấy tốc độ cực nhanh bò tới, nếu như bị chúng nó đuổi kịp vây lại, e rằng ngoại trừ bay lên trời, cũng không còn bất kỳ biện pháp nào khác có thể chạy trốn được.

Máu tươi tung toé, mắt thấy bọn họ sắp mở được một con đường máu lao ra khỏi vòng vây, nhưng lại thấy con dị sinh vật mà Vương Manh Manh truy đuổi lúc đầu đang đứng ở trên gò núi đằng xa, ngẩng đầu lên trời phát ra một tiếng gào thét.

Sau đó liền nhìn thấy càng nhiều dị sinh vật hơn từ xung quanh tràn tới, hơn nữa bên trong đó lại có một con dị sinh vật toàn thân thuần một màu trắng như tuyết, trên trán có một cái sừng màu đen cũng đang lao ra.

Nhìn thấy những con dị sinh vật kia, trong lòng mọi người lập tức đều sợ hãi. Tô Tiểu Kiều càng là thảm thiết nói:

- Thảm rồi, con dị sinh vật kia không phải là sinh vật biến dị, những con toàn thân trắng như tuyết này mới là sinh vật biến dị, kia là một con chúa cấp thần huyết, chúng ta đâm vào tổ ong vò vẽ rồi.

Vương Manh Manh nhìn từng con dị sinh vật phổ thông theo đám sinh vật biến dị trắng như tuyết kia xông lại, nhất thời lòng lạnh cả đi, dị sinh vật nơi này đã nhiều đến mức không thể tính toán, ít nhất cũng có mấy vạn con, bây giờ lại tới thêm nhiều sinh vật biến dị như vậy nữa, chỉ bằng mười mấy người bọn họ, e rằng hôm nay tất cả đều phải bỏ mạng lại đây.

Ma cờ bạc ở phía trước hét lớn:

- Tiên sư nó, là con chúa cấp thần huyết, sinh vật biến dị quá nhiều, không giết ra ngoài nổi.

Hàn Sâm cắn răng một cái, nói với Vương Manh Manh ở phía sau:

- Chuyển đôi đao kia cho tôi.

Vương Manh Manh ngẩn người một chút, sau đó mới phản ứng lại được, vội vã chuyển đôi Liễu Diệp Đao thú hồn biến dị của cô sang cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiếp nhận Liễu Diệp Đao, sau đó trực tiếp nắm lấy dây thừng trên lưng thú, vươn mình nhảy xuống lưng Tam Nhãn Thú biến dị, sau đó giống như là bế trẻ con đỡ Vương Manh Manh xuống, lại cõng cô ở trên lưng, dùng dây thừng nhanh chóng quấn vài vòng, buộc chặt cô lên trên lưng mình.

- Anh làm gì thế?

Vương Manh Manh có chút hoảng sợ nói.

- Giết ra ngoài.

Hàn Sâm chỉ lạnh lùng trả lời một câu, trên người lóe lên màu máu, mở ra Yêu Tinh Nữ Hoàng biến thân, toàn bộ thân hình ngoại trừ phần đầu, tất cả đều bị áo giáp màu đỏ rực bao phủ.

Con mắt đã biến thành màu đỏ như máu, đỉnh đầu xuất hiện một cái vương miện hồng ngọc, mái tóc đen ngắn cũng biến thành mái tóc dài màu vàng óng.

Hai tay cầm lấy Liễu Diệp Đao, thân hình Hàn Sâm hơi động, như một tia sáng màu máu giết về phía ma cờ bạc.

Một đôi Liễu Diệp Đao nhanh chóng bay lượn, máu tươi lập tức phụt qua sau lưng hắn và Vương Manh Manh, hai con dị sinh vật đánh về phía bọn họ trực tiếp bị cắt đứt đầu.

- Ma cờ bạc, anh bảo vệ phía sau tôi, tôi đi mở đường.

Hàn Sâm vọt tới bên cạnh ma cờ bạc, hai mắt đỏ như máu quát to.

- Được.

Ma cờ bạc sớm đã máu me khắp người, cũng không phân biệt được là máu của y hay là máu của dị sinh vật.

Hàn Sâm đã một bước vọt tới phía trước nhất, hai thanh đao trong tay nhanh chóng lấp loé, mỗi một lần lóe lên đều sẽ thu gặt tính mạng của một con dị sinh vật.

- Săn giết Độc Giác Sa Hồ nguyên thủy, không thu được thú hồn…

- Săn giết Độc Giác Sa Hồ nguyên thủy, không thu được thú hồn…

...

Âm thanh không ngừng vang lên ở trong đầu Hàn Sâm, Hàn Sâm không có lòng dạ nào đi nghe xem những âm thanh này đang nói cái gì, ánh mắt nhìn

chòng chọc tới mấy con Độc Giác Sa Hồ biến dị đang hung mãnh lao tới ở phía trước.

Mấy người bọn Tô Tiểu Kiều cũng liều mạng đuổi theo Hàn Sâm và ma cờ bạc, nhưng lúc nhìn thấy mấy con Độc Giác Sa Hồ biến dị ở phía trước Hàn Sâm, ở phía sau còn có thêm mấy chục con Độc Giác Sa Hồ biến dị nữa, trong lòng đều lo lắng tới cực điểm.

Ánh mắt của Hàn Sâm như máu, thân hình nhanh như chớp giật, hầu như không nhìn thấy hắn vung Liễu Diệp Đao trong tay lên như thế nào, hoàn toàn coi như không thấy mấy con Độc Giác Sa Hồ biến dị đang lao tới kia, vẫn cõng theo Vương Manh Manh nhanh chóng xông lên phía trước.

Vương Manh Manh ở sau lưng Hàn Sâm ôm chặt cổ hắn, trong lòng đã hối hận tới cực điểm, nếu như không phải do cô không để ý tới khuyên can đuổi theo, cũng sẽ không khiến mọi người rơi vào hiểm cảnh như vậy.

Phía trước có nhiều sinh vật biến dị như vậy, Hàn Sâm lại cõng theo cô, Vương Manh Manh không biết bọn họ có thể sống sót lao ra được hay không.

Vài con Độc Giác Sa Hồ biến dị kia đã vọt tới trước mặt bọn họ, ánh mắt của Hàn Sâm vẫn là màu máu bình tĩnh, thân hình hơi lóe lên, một đao đã chém lên trên yết hầu Độc Giác Sa Hồ biến dị.

Một cái đầu màu trắng có một sừng của tuyết hồ bay lên trên không trung, máu tươi bắn đầy lên người Hàn Sâm và Vương Manh Manh ở trên lưng, nhưng Hàn Sâm không nháy mắt lấy một cái, tiếp tục lao nhanh về phía trước, đón lấy con Độc Giác Sa Hồ biến dị thứ hai.

Chương 130: Giết Chóc Hoa Lệ

Vương Manh Manh trợn to hai mắt nhìn tình cảnh trước mắt, cô có cảm giác như đang ngồi cáp treo vậy, chỉ có điều còn kinh khủng hơn so với ngồi cáp treo.

Cô nằm trên lưng Hàn Sâm, trơ mắt nhìn mỗi một động tác của Hàn Sâm, khi thì lắc người, khi thì dời bước, khi thì chuyển động, khi thì xung kích.

Nhìn một mảnh Độc Giác Sa Hồ đen kịt phía trước giống như vĩnh viễn không có điểm dừng vọt tới Hàn Sâm, sau đó nhìn từng con từng con Độc Giác Sa Hồ bị chém chết.

Hàn Sâm như một cỗ máy giết chóc, mỗi một động tác đều dứt khoát đến cực điểm, mỗi một đao chém xuống đều thu lấy một sinh mệnh, còn kèm theo máu tươi gột rửa.

Bất kể là Độc Giác Sa Hồ nguyên thủy hay Độc Giác Sa Hồ biến dị, ở trước mặt Hàn Sâm đều chỉ một đao mất mạng, không có bất kỳ ngoại lệ nào.

Vương Manh Manh và Hàn Sâm cả người ướt đẫm máu tươi, hoàn toàn không nhận ra màu sắc ban đầu của áo giáp, liền ngay cả mái tóc dài màu vàng óng sau khi Hàn Sâm biến thân, lúc này cũng bị nhuộm thành màu đỏ như máu.

Vương Manh Manh đột nhiên có một cảm giác quái dị, tất cả đều không chân thực, giống như mình không phải đang thực sự chiến đấu, mà chỉ đang xem một bộ phim, một bữa tiệc giết chóc hoa lệ.

Hàn Sâm như một cỗ máy giết người vĩnh viễn không biết mệt mỏi, để Vương Manh Manh dù đối mặt với Độc Giác Sa Hồ như thủy triều, nhưng trong lòng vẫn không có một chút cảm giác sợ hãi nào, khiến cô cảm thấy bất luận có bao nhiêu Sa Hồ, chỉ cần đến trước mặt Hàn Sâm, đều sẽ bị hắn một đao chém chết.

Hai mắt Hàn Sâm kiên định, hiện tại tất cả những gì hắn chứng kiến, đã khác với nhân loại bình thường, mọi động tác của Độc Giác Sa Hồ ở trong mắt hắn trở nên vô cùng chậm, khiến hắn có thể nhìn rõ ràng tất cả động tác của Độc Giác Sa Hồ, dù có là Độc Giác Sa Hồ biến dị, ở trong mắt hắn cũng chậm như người già sắp chết, chậm đến mức khiến người ta không nhịn được muốn đi giúp hắn một tay.

Hiện tại Hàn Sâm mới biết chỗ đáng sợ chân chính của thú hồn Yêu Tinh Nữ Hoàng, dưới trạng thái biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng, năng lực phán

đoán của Hàn Sâm vốn đã vô cùng biến thái, lúc này lại như cá gặp nước, mỗi một đao của hắn hầu như có thể trúng tới vị trí mà hắn muốn.

- Quá chậm, thực sự quá chậm.

Trong lòng Hàn Sâm thậm chí còn có chút khó chịu, tốc độ đám Độc Giác Sa Hồ này thực sự quá chậm, không theo kịp tốc độ hắn giết chóc.

- Đến càng nhiều hơn đi.

Trong lòng Hàn Sâm còn sinh ra cảm giác như vậy.

Nhưng lý trí của Hàn Sâm lại tự nói với mình, tốt nhất vẫn nên mau chóng lao ra, biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng không thể kéo dài, nếu thân thể của hắn không chịu nổi gánh nặng do biến thân mang đến, hắn sẽ bị ép đình chỉ biến thân, đến lúc đó cho dù hắn sử dụng cánh mang theo Vương Manh Manh chạy đi, đám Tô Tiểu Kiều chết là cái chắc.

- Nhất định phải lao ra trước khi biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng kết thúc.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, Liễu Diệp Đao trong tay vung nhanh hơn.

Đám Tô Tiểu Kiều ở phía sau nhìn tình cảnh này đã sớm choáng váng, bọn họ chưa từng thấy Hàn Sâm chiến đấu cận chiến, vẫn cảm thấy thuật bắn cung của Hàn Sâm không tồi, hơn nữa hắn không dễ dàng mạo hiểm.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Hàn Sâm để cung tên xuống, mới biết trong lúc Hàn Sâm chiến đấu cận chiến đáng sợ tới cỡ nào.

Độc Giác Sa Hồ biến dị cũng bị Hàn Sâm chém một đao mất mạng, hoặc là nói từ đầu đến hiện tại, bọn họ căn bản không nhìn thấy Hàn Sâm thất bại một đao nào.

- Thực sự quá đáng sợ!

Ngay cả bọn họ cũng không nhịn được rùng mình một cái, hiệu suất giết chóc như vậy, quả thực chính là một bữa tiệc bạo lực huyết tinh, khiến người ta vừa run như cầy sấy vừa cảm thấy sảng khoái muốn rên rỉ thành tiếng.

Con Độc Giác Sa Hồ thần huyết đột nhiên hét dài một tiếng, Độc Giác Sa Hồ biến dị vội thối lui, mà Độc Giác Sa Hồ nguyên thủy lại càng thêm điên cuồng nhằm về phía đám Hàn Sâm.

Chỉ trong chớp mắt, Hàn Sâm đã biết tâm tư của con thần huyết Độc Giác Sa Hồ Vương kia, nó muốn dùng Độc Giác Sa Hồ nguyên thủy để tiêu hao sức lực của Hàn Sâm, nó biết biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng của Hàn Sâm không thể kéo dài, nó đang đợi thời khắc khi biến thân kết thúc, nó sẽ vây lại.

- Súc sinh thực giảo hoạt.

Ma cờ bạc hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, mắng một câu, hồ điệp đao trong tay lại cắt đứt yết hầu một con Độc Giác Sa Hồ nguyên thủy, khiến nó ngã trên đất thống khổ co giật.

Hàn Sâm nhìn con thần huyết Hồ Vương trên cồn cát phía xa kia, trong mắt loé ra một tia lạnh lẽo, hai tay run lên, Liễu Diệp Đao thần không biết quỷ không hay thu vào trong tay áo, một đại cung khảm sừng màu đen xuất hiện ở trong tay hắn.

Mũi tên Hắc Châm Phong Biến dị xuất hiện trong tay hắn, trực tiếp khoắc lên Ma Giác Xà cung rồi kéo, ngắm về thần huyết Hồ Vương trên gò núi xa xa.

- Quá xa, từ chỗ này có thể bắn tới sao?

Tô Tiểu Kiều liếc mắt nhìn khoảng cách tới thần huyết Hồ Vương, thực sự quá xa, ở đây nhìn thần huyết Hồ Vương chỉ là đốm nhỏ, khoảng cách e rằng phải gần hai ngàn mét.

Khoảng cách như vậy, cho dù Hàn Sâm có thể bắn tới, mũi tên cũng không còn lực, làm sao có thể bắn chết một con thần huyết sinh vật.

thần huyết Hồ Vương dường như cũng nghĩ như vậy, nó cứ đứng ở đó không nhúc nhích, chỉ có một đôi mắt cực kỳ nhân tính nhìn Hàn Sâm, trên mặt giống như lộ ra một tia trào phúng.

- Tiên sư nó, con thần huyết Hồ Vương kia thật sự có chút tà môn.

Nhìn thấy vẻ mặt kia của thần huyết Hồ Vương, ngay cả ma cờ bạc cũng không nhịn được kêu lên một tiếng.

Cung tên trong tay Hàn Sâm không chút dao động, nhắm thẳng vào con thần huyết Hồ Vương có vẻ mặt trào phúng kia, đột nhiên một mũi tên màu đen trong nháy mắt xẹt qua không gian, điên cuồng bắn về phía thần huyết Hồ Vương kia.

thần huyết Hồ Vương kia có trí tuệ rất cao, nó không thèm tránh mũi tên này của Hàn Sâm, hiển nhiên nó nghĩ với khoảng cách như vậy, mũi tên của Hàn Sâm sẽ không uy hiếp được nó.

Nếu như mũi tên của hắn có uy lực như thế, vậy khi nó dụ dỗ Vương Manh Manh tiến vào mai phục, Hàn Sâm hẳn đã bắn nó mới đúng.

Vù!

Nhưng rất nhanh, thần huyết Hồ Vương kia đã phải biến sắc, bởi vì nó phát hiện mũi tên kia cách nó càng ngày càng gần, nhưng tốc độ lại không có xu thế giảm bớt, trái lại càng lúc càng nhanh.

Đến khi thần huyết Hồ Vương không giữ nổi dáng vẻ ưu nhã, muốn nhảy ra để tránh thì đã muộn, cho dù nó toàn lực nhảy lên, hy vọng có thể tránh thoát một mũi tên kia.

Nhưng mũi tên kia vẫn giống như rắn độc ghim vào trong bắp thịt chân trước của nó, chỉ thấy máu tươi tung toé, tiếp theo nó lại hét thảm một tiếng.

thần huyết Hồ Vương cao cao tại thượng lại cực kỳ giả dối, bị mũi tên mang theo lực lượng bắn trúng, thân thể từ trên cồn cát lăn xuống.

Nghe được thần huyết Hồ Vương kêu lên thảm thiết, đàn hồ đều thất thần, trong lúc nhất thời không tiếp tục công kích, đều nhìn về phía vị trí cồn cát lúc trước có thần huyết Hồ Vương.

Đương nhiên, chúng nó đã không nhìn thấy thần huyết Hồ Vương lăn xuống, vì thế đàn hồ bắt đầu hoảng loạn, nhất thời không biết nên làm thế nào.

- Đi mau!

Hàn Sâm hô to một tiếng, đám người nhanh chóng vọt ra ngoài vòng vây.

Chương 131: Sa Trùng Vương

Chờ con thần huyết Hồ Vương kia phẫn nộ khập khễnh leo lên cồn cát một lần nữa, mấy người Hàn Sâm đã từ giữa đàn hồ xông ra.

Gần như không một chút do dự, Hàn Sâm hô lớn gọi Vương Manh Manh:

- Triệu hoán vật cưỡi của cô ra đi.

Vương Manh Manh vội vàng triệu hoán Đại Bạch Hùng ra rồi nhảy lên, Hàn Sâm cũng nhảy lên theo, Vương Manh Manh vội vã ra lệnh cho Đại Bạch Hùng toàn lực đào tẩu.

Mấy người chạy trốn phía trước, phía sau đàn hồ liều mạng đuổi theo, nhưng đại đa số đều không đuổi kịp vật cưỡi biến dị của đám Tô Tiểu Kiều, chỉ có một số Độc Giác Sa Hồ biến dị mới có thể đuổi theo.

Hàn Sâm vốn cho rằng con thần huyết Hồ Vương kia đã bị thương, chỉ cần nó không đuổi theo, đàn hồ kia chẳng mấy chốc sẽ dừng lại.

Nhưng không bao lâu sau, đám người Hàn Sâm lại nghe thấy một tiếng thét dài quái dị, quay đầu nhìn lại khiến tất cả mọi người run sợ.

Chỉ thấy con thần huyết Hồ Vương bị Hàn Sâm bắn bị thương chân trước, lúc này lại đang đứng trên đầu một con Nham Thạch Sa Trùng giống như được đúc ra từ vàng, đầu của nó còn lớn hơn cả đầu xe lửa, đang nhanh chóng đuổi tới.

thần huyết Hồ Vương đứng trên đỉnh đầu Nham Thạch Sa Trùng màu vàng, gào thét phẫn nộ nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

- Đậu xanh, con thần huyết Hồ Vương kia thật sự thành tinh rồi, sao nó lại có thể ra lệnh cho cả Nham Thạch Sa Trùng thế, con Nham Thạch Sa Trùng kia không phải cũng là cấp thần huyết chứ?

Tô Tiểu Kiều hô lớn.

Mọi người thấy con Nham Thạch Sa Trùng màu vàng kia đang nhanh chóng chạy tới, khoảng cách tới chỗ bọn họ càng ngày càng gần, trong lòng mấy người đều hoảng sợ.

- Các anh chạy về phía đông, tôi đi phía tây.

Hàn Sâm nói xong để Vương Manh Manh ra lệnh cho Đại Bạch Hùng chạy về phía tây.

Hiện tại Vương Manh Manh đã tin tưởng Hàn Sâm một cách mù quáng, Hàn Sâm nói cô làm gì thì cô sẽ làm ngay, không chút do dự.

- Cậu phải cẩn thận.

Ma cờ bạc hiểu ý của Hàn Sâm, quay sang dặn dò Hàn Sâm một tiếng rồi mang theo đám Tô Tiểu Kiều chạy về phía đông.

thần huyết Hồ Vương kia không thèm nghĩ ngợi, trực tiếp ra lệnh cho Nham Thạch Sa Trùng và Độc Giác Sa Hồ biến dị đuổi theo bọn Hàn Sâm, loài hồ vốn thù dai, lần này nó nhất định muốn ăn thua đủ với Hàn Sâm, không ăn thịt Hàn Sâm được thề không bỏ qua.

Hàn Sâm đã sớm thu hồi biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng, có thể tiết kiệm một chút sức lực, dây thừng cũng đã cởi ra, hắn ôm Vương Manh Manh tới phía trước, để cô có thể thuận lợi khống chế Đại Bạch Hùng chạy trốn.

- Hồ Vương à Hồ Vương, muốn ăn tao thì đến đây.

Hàn Sâm nói rồi đột nhiên bắn ra một mũi tên, trúng một con Độc Giác Sa Hồ biến dị, chết ngay tại chỗ.

thần huyết Hồ Vương kia càng thêm nổi giận, tiếng thét trên đỉnh đầu Nham Thạch Sa Trùng màu vàng càng lộ vẻ hung tàn, Nham Thạch Sa Trùng màu vàng kia lại chạy nhanh thêm một chút.

Đám Độc Giác Sa Hồ biến dị càng liều mạng muốn đuổi theo Hàn Sâm và Đại Bạch Hùng.

Hàn Sâm khinh thường nhìn thần huyết Hồ Vương, lại bắn ra một mũi tên, một con Độc Giác Sa Hồ biến dị chạy phía trước bị Hàn Sâm bắn chết.

Hàn Sâm nhìn dáng vẻ căm phẫn của thần huyết Hồ Vương thì cười ha ha:

- Hồ Vương à Hồ Vương, mày có bản lĩnh thì cứ đuổi theo, xem tao bắn chết đám hồ con kia thế nào.

Hàn Sâm liên tục bắn tên, mũi tên Hắc Châm Phong biến dị lần lượt bắn ra, mỗi lần đều có thể giết được một con Độc Giác Sa Hồ biến dị.

- Săn giết Độc Giác Sa Hồ biến dị, thu được thú hồn Độc Giác Sa Hồ biến dị, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm gen biến dị.

Đột nhiên một tiếng thông báo vang lên trong đầu Hàn Sâm, thế mà hắn lại thu được thú hồn một con Độc Giác Sa Hồ biến dị.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui mừng, càng thêm ra sức bắn tên.

thần huyết Hồ Vương đã phẫn nộ tới cực điểm, nhưng Đại Bạch Hùng dù sao cũng là vật cưỡi cấp thần huyết, khi nó dốc toàn lực để chạy, con Nham Thạch Sa Trùng màu vàng kia cũng chỉ có thể dần dần rút ngắn khoảng cách thôi, nhất thời cũng không thể đuổi kịp bọn họ.

“Gào!” Cuối cùng thần huyết Hồ Vương hét dài một tiếng, đám Độc Giác Sa Hồ biến dị đều ngừng lại, không tiếp tục đuổi theo Hàn Sâm nữa.

Chỉ có thần huyết Hồ Vương cùng con Nham Thạch Sa Trùng màu vàng kia vẫn liều mạng truy đuổi ở phía sau.

Không có Độc Giác Sa Hồ biến dị để bắn, Hàn Sâm lại nhắm về thần huyết Hồ Vương đứng trên đầu Nham Thạch Sa Trùng màu vàng, nhưng lần này

Hồ Vương kia sớm đã có phòng bị, tuy khoảng cách rất gần, nhưng nó chỉ là hơi lùi lại phía sau, khiến mũi tên của Hàn Sâm bắn vào đầu Nham Thạch Sa Trùng màu vàng.

Chỉ nghe coong một tiếng!

Giống như bắn vào một tấm kim loại,

Mũi tên Hắc Châm Phong biến dị chỉ có thể lưu lại một chấm trắng nhỏ trên đầu Nham Thạch Sa Trùng.

Hàn Sâm hít một ngụm khí lạnh:

- Quả nhiên Nham Thạch Sa Trùng màu vàng kia cũng là sinh vật thần huyết.

- Sư huynh, bây giờ chúng ta làm thế nào đây? Tốc độ của Đại Bạch Hùng chậm hơn con Nham Thạch Sa Trùng màu vàng kia một chút, tiếp tục như vậy chúng ta sẽ bị chúng nó đuổi kịp.

Vương Manh Manh vừa khống chế Đại Bạch Hùng vừa nói.

Nhưng trong giọng nói của cô cũng không có quá nhiều sợ sệt hay lo lắng, không biết tại sao, cô luôn cảm thấy Hàn Sâm nhất định sẽ có biện pháp giải quyết.

Trong tình huống hung hiểm như vậy, Vương Manh Manh lại không cảm thấy nguy hiểm một chút nào.

Phía trước tuy ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một ít dị sinh vật, nhưng đều bị Nham Thạch Sa Trùng màu vàng ở phía sau dọa sợ, đã chạy trốn từ rất sớm, đám Hàn Sâm chạy một đường hầu như không gặp phải trở ngại gì.

- Nham Thạch Sa Trùng chỉ bò nhanh ở sa mạc hay trên bề mặt nham thạch, nếu như chúng ta có thể rời khỏi nơi có cát, có lẽ có thể thoát khỏi nó.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi nói.

- Nơi này chỗ nào cũng có cát với nham thạch, căn bản không nhìn thấy thứ khác.

Vương Manh Manh nhìn quanh bốn phía, buồn bực nói:

- Nơi này ngoại trừ cát thì chỉ còn đống núi đá vụn thôi, những thứ khác thật sự không có.

Hai mắt Hàn Sâm đột nhiên sáng lên, chỉ về một hướng rồi nói:

- Chạy về bên kia đi.

Vương Manh Manh theo hướng Hàn Sâm chỉ rồi ra lệnh Đại Bạch Hùng chạy qua đó, nhưng chạy một lát, Vương Manh Manh lại phát hiện bọn họ đang chạy đến một vách núi cao tới gần trăm mét, phía trước không còn đường, ở phía đối diện cách ba, bốn mươi mét mới có một núi đá vụn.

- Sư huynh, phía trước không còn đường!

Vương Manh Manh vội hét lên.

- Xông qua đó.

Vẻ mặt Hàn Sâm không chút cảm xúc nói.

- Không được, Đại Bạch Hùng không nhảy được xa như vậy.

Vương Manh Manh vội vàng nói, thấy Đại Bạch Hùng đã sắp chạy tới vách núi.

- Tôi có biện pháp, tin tưởng tôi, xông qua.

Hàn Sâm kiên định nói, đồng thời kéo cung tên, chỉ vào thần huyết Hồ Vương trên lưng Nham Thạch Sa Trùng màu vàng.

thần huyết Hồ Vương kia cũng đã phát hiện ra đám Hàn Sâm đã rơi vào ngõ cụt, trên mặt nó lộ ra vẻ đắc ý và tàn nhẫn.

- Được rồi được rồi, tôi tin sư huynh, xông tới, xông tới…

Vương Manh Manh quyết tâm liều mạng, ra lệnh cho Đại Bạch Hùng dùng sức xông qua vách núi.

Hiện tại Vương Manh Manh vô cùng tin tưởng Hàn Sâm, cô thật sự không chút sợ hãi ra lệnh cho Đại Bạch Hùng nhảy qua khe núi "không thể nào vượt qua" này.

Nham Thạch Sa Trùng màu vàng ở phía sau càng đuổi càng gần, thần huyết Hồ Vương nhìn đám Hàn Sâm sắp tới vách núi, trên mặt càng hiện rõ vẻ độc ác và tàn nhẫn.

Hàn Sâm vẫn chỉ cầm cung tên nhắm tới thần huyết Hồ Vương, nhưng mãi không bắn ra.

- Sư huynh!

Vương Manh Manh gào lên rồi nhắm hai mắt lại, Đại Bạch Hùng đã lao xuống vách núi.

Hai mắt Hàn Sâm sáng ngời, quay người bắn một mũi tên về phía thần huyết Hồ Vương, sau đó lại quay lại dùng một tay ôm eo Vương Manh Manh, một tay che mắt của cô, bình tĩnh nói:

- Cô thu Đại Bạch Hùng lại đi.

Chương 132: Thần Huyết Thú Hồn

thần huyết Hồ Vương thấy Hàn Sâm bắn tới một mũi tên, trên mặt lộ ra vẻ trào phúng, không thèm nhúc nhích nhìn bọn Hàn Sâm rơi xuống vách núi, trong mắt tràn đầy khoái ý.

Nhưng rất nhanh, thần huyết Hồ Vương đã lộ vẻ kinh hãi, một mũi tên kia của Hàn Sâm không phải bắn về phía nó, mà là bắn vào con mắt chỉ lớn bằng hạt đậu của Nham Thạch Sa Trùng màu vàng.

Thân thể Nham Thạch Sa Trùng màu vàng lớn như vậy, nhưng mắt chỉ bằng hạt đậu, hơn nữa còn giấu sau một lớp vỏ nham thạch, rất khó bị người phát hiện.

Nhưng Hàn Sâm không chỉ phát hiện ra, mà còn bắn một mũi tên trúng mắt của Nham Thạch Sa Trùng màu vàng, sau đó chỉ nghe Nham Thạch Sa Trùng màu vàng hét thảm một tiếng, nó như phát điên lao về phía Hàn Sâm và Đại Bạch Hùng vốn đã lao ra khỏi vách núi.

thần huyết Hồ Vương có trí tuệ cực cao, nhưng con Nham Thạch Sa Trùng màu vàng này lại có trí tuệ rất thấp, gần như chỉ làm việc theo bản năng, lần này nó bị thương nên rất tức giận, khiến nó liều lĩnh xông lên.

thần huyết Hồ Vương muốn ngăn cản cũng không được, vội vã nhảy xuống từ trên lưng Sa Trùng Vương màu vàng, mà con Nham Thạch Sa Trùng màu vàng to lớn lại đang nổi giận kia lập tức lao ra vách núi.

Vương Manh Manh bị Hàn Sâm ôm vào trong ngực, nghe lời Hàn Sâm nói, không chút nghĩ ngợi trực tiếp thu Đại Bạch Hùng về, sau đó chỉ cảm thấy mình bị Hàn Sâm ôm, nhưng vẫn không rơi xuống dưới.

Chờ tới khi thân thể khẽ chấn động, hai chân có cảm giác đã tiếp xúc với mặt đất, nhưng lại không có cảm giác bị chấn động quá lớn, dường như cô chỉ là nhảy xuống từ độ cao một hai mét vậy.

Vương Manh Manh kinh ngạc mở mắt ra, lại phát hiện bọn họ đã ở phía dưới vách núi cao trăm mét cao kia, nhưng cô và Hàn Sâm đều không bị sao cả.

Vương Manh Manh kinh ngạc há to miệng muốn nói gì đó, nhưng lại thấy con Nham Thạch Sa Trùng màu vàng to lớn kia lại ầm ầm rơi xuống, giống như một trái bom hạng nặng mạnh mẽ rơi xuống đống nham thạch.

Oành một tiếng, lớp vỏ cứng rắn màu vàng kia bị vỡ thành năm bảy mảnh, nước dịch, máu thịt và nội tạng bắn tung tóe bốn phía, một vùng đá vụn đều bị làm bẩn.

- Săn giết thần huyết Sa Trùng Vương, thu được thú hồn Sa Trùng Vương, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Tiếng thông báo vang lên trong đầu, khiến Hàn Sâm cao hứng đến suýt bật cười.

Con thần huyết Hồ Vương kia đang đứng trên vách núi, trong mắt tràn đầy vẻ oán độc nhìn hắn.

- Đi thôi.

Hàn Sâm triệu hồi ra vật cưỡi Tam Nhãn Thú biến dị, trực tiếp ôm lấy Vương Manh Manh, đi về phía ngược lại với thần huyết Hồ Vương.

- Chúng ta không mang theo chút thịt của Nham Thạch Sa Trùng màu vàng kia sao?

Vương Manh Manh giật mình hỏi.

- Trùng lớn như vậy, tổng cộng cũng chỉ có mười điểm thần gen, cho dù chúng ta ở đây ăn một tháng, e là cũng không lấy được một điểm, hơn nữa thời tiết ở nơi này nóng như thế, thịt không tới hai ngày sẽ thối rửa, hay là thôi đi.

Hàn Sâm mỉm cười nói.

Dị sinh vật quá lớn thực sự không có cách nào để ăn, đây là là chuyện không có biện pháp, nhưng Hàn Sâm lại có thêm một thần huyết thú hồn, hơn nữa còn có thêm một thú hồn Độc Giác Sa Hồ biến dị, chuyến này coi như đã kiếm lời.

Điểm đáng tiếc duy nhất chính là giết nhiều Độc Giác Sa Hồ biến dị như vậy, thêm cả một con thần huyết sinh vật, nhưng một miếng thịt cũng không ăn được.

Hàn Sâm giành chút thời gian liếc mắt nhìn hai thú hồn mà mình vừa có được, sau đó sắc mặt có chút đau khổ.

Độc Giác Sa Hồ biến dị là vật cưỡi, cái này còn được, dù Hàn Sâm không dùng đến, hắn còn có thể dùng để đổi đồ vật, hoặc trực tiếp bán đi.

Lừa đảo nhất chính là Sa Trùng Vương vàng thế mà lại là một sủng vật thần huyết thú hồn.

Hàn Sâm nuôi Miêu Quân lâu như vậy, Miêu Quân vẫn không thể thăng cấp, gia hỏa này lại là thần huyết, trời mới biết nó phải ăn bao nhiêu thịt mới thăng cấp, có sức chiến đấu.

Hơn nữa thần huyết sủng vật phải được ăn thị cấp thần huyết, nếu không hiệu quả sẽ rất kém.

Hàn Sâm thật sự không còn gì để nói, thị thần huyết hắn còn không đủ ăn, lấy đâu ra thịt để nuôi nó chứ.

Hàn Sâm thử triệu hoán ra Sa Trùng Vương màu vàng, vốn Hàn Sâm còn tưởng rằng sẽ là một con sâu rất lớn, nhưng sau khi triệu hoán ra mới phát hiện, con sâu này chỉ lớn bằng một con tằm màu vàng, hoàn toàn không còn dáng vẻ uy phong của con Sa Trùng Vương kia.

- Sư huynh, tại sao chúng ta nhảy xuống từ vách núi cao như vậy mà không có chuyện gì?

Vương Manh Manh vừa đi đường vừa nghi ngờ hỏi Hàn Sâm.

Lúc đó sau khi rơi xuống vách núi, cô sợ hãi đến mức nhắm chặt hai mắt, hoàn toàn không nhìn thấy mình nhảy xuống thế nào.

Thực ra cho dù cô không nhắm mắt lại cũng không nhìn thấy, lúc đó Hàn Sâm có dùng tay che kín hai mắt của cô, sau đó tự nhiên là dùng hai cánh Tử Vũ Lân Long, nếu không bọn họ nhảy xuống từ chỗ cao như vậy, làm sao có thể không có chuyện gì được.

- Bởi vì sư huynh của em biết khinh công.

Hàn Sâm cười nói.

- Khinh công kia lợi hại như vậy, sư huynh có thể dạy cho em hay không.

Vương Manh Manh sùng bái nhìn Hàn Sâm.

- Bí kíp độc môn, truyền nam không truyền nữ, ngay cả vợ hay con gái cũng không thể truyền, em nói anh có thể truyền cho em hay không?

Hàn Sâm cười nói.

Hàn Sâm không muốn trở về săn giết thần huyết Hồ Vương, con thần huyết Hồ Vương này rất xảo trá, đến lúc cuối nó còn không chạy đi mà vẫn đứng trên vách núi nhìn xuống, giống như muốn dẫn dụ Hàn Sâm quay lại giết nó, Hàn Sâm nhìn ánh mắt của nó đã cảm thấy nhất định có vấn đề gì.

Nếu như chỉ có một mình Hàn Sâm, có lẽ hắn sẽ thử một lần, nhưng ở đây có thêm Vương Manh Manh, Hàn Sâm đành từ bỏ suy nghĩ mạo hiểm.

Con thần huyết Hồ Vương kia là dị sinh vật giả dối nhất mà hắn từng gặp, Hàn Sâm có cảm giác nó còn đáng sợ hơn cả con Ngân Sắc Đại Điểu nọ.

Xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên không thể tiếp tục nữa, Hàn Sâm mang theo Vương Manh Manh trở về, đến khi ra khỏi sa mạc thì gặp lại đám ma cờ bạc.

Bọn họ đều không sao, chỉ bị thương nhẹ, đều là vết thương ngoài da, không có vấn đề gì lớn.

Sau khi mọi người bàn bạc, quyết định ở ngoài rìa Đại Sa Mạc Bạch Ma săn giết thêm một chút dị sinh vật, không dám tiến sâu vào trong.

Bọn họ vừa vào Đại Sa Mạc Bạch Ma, đã gặp phải sinh vật thần huyết đáng sợ như vậy, mọi người thật sự bị dọa sợ, đặc biệt là bọn họ còn có nhiệm vụ bảo vệ Vương Manh Manh.

Hàn Sâm quyết định nhanh chóng trở về, chờ sau này tự mình sẽ đến đây một lần, đi vào sâu hơn để tìm kiếm.

Nhiệm vụ lần này hữu kinh vô hiểm hoàn thành, Tần Huyên cũng coi như thoả mãn với biểu hiện của hắn, bởi vì Vương Manh Manh rất sùng bái Hàn Sâm, cho nên trực tiếp quyết định mời Hàn Sâm trở thành người bảo vệ cho

cô khi ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hàn Sâm có thể nhận được một tấm thẻ cấp S của Thánh Đường làm khen thưởng.

Nhưng phải đợi sau khi ba loại gen của Vương Manh Manh ngoại trừ thần gen đầy đủ, nhiệm vụ bảo vệ của Hàn Sâm mới được tính là hoàn thành, lúc đó mới có thể nhận được thẻ Thánh Đường cấp S.

Rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở về tới trường học, Hàn Sâm chuẩn bị tiếp tục tập lái chiến giáp.

- Lão tam, cậu đã trở về, xảy ra đại sự rồi.

Nhưng Hàn Sâm vừa về tới ký túc trong trường học, ba người lão Thạch vô cùng kích động kéo hắn lại.

- Đại sự gì?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Lý Ngọc Phong, đệ nhất cao thủ câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, công khai khiêu chiến với cậu trên diễn đàn của trường.

Hai mắt lão Thạch tỏa sáng nói.

- Tôi lại không biết y, y khiêu chiến tôi làm gì?

Hàn Sâm khó hiểu nói.

- Ha ha, trong trường học có người nào không biết Lý Ngọc Phong là người theo đuổi Kỷ Yên Nhiên, cậu lại dùng ID như vậy, hiện tại trong trường học mọi người đều nghĩ cậu là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên, Lý Ngọc Phong không tìm cậu liều mạng mới là lạ, y không biết câu là ai, nên mới đăng lên bảng tin trường học công khai khiêu chiến cậu, còn nói nếu cậu thua nhất định phải bỏ tài khoản kia hoặc là không sử dụng tài khoản kia nữa, đồng thời còn phải xin lỗi Kỷ Yên Nhiên.

Lữ Mông vô cùng hả hê nói.

Chương 133: 10h30

- Lão tam, cậu có đi không?

Lão Thạch có chút hưng phấn nhìn Hàn Sâm, y cảm thấy Hàn Sâm đấu với Lý Ngọc Phong nhất định có thể thắng.

Tuy lão Thạch không rõ trình độ của Lý Ngọc Phong, nhưng y cứ tin tưởng như vậy, biểu hiện lúc trước của Hàn Sâm khiến y cảm thấy Hàn Sâm trong trò chơi Thượng Đế Chi Thủ này hầu như đã vô địch.

Lữ Mông và Trương Dương đều nhìn Hàn Sâm, chờ hắn quyết định.

- Đi, đương nhiên đi.

Hàn Sâm tùy ý nói.

Kỷ Yên Nhiên tốt xấu gì cũng là bạn gái do hắn thắng được, tuy hiện tại hắn không có tâm tư gì với Kỷ Yên Nhiên, nhưng cũng không thể để một tiểu tử khác tinh tướng trước mặt Kỷ Yên Nhiên.

Theo Hàn Sâm, mày có thể biểu hiện mình trước mặt Kỷ Yên Nhiên, nhưng muốn giẫm mặt tao để làm màu, vậy thì xin lỗi.

Nghe Hàn Sâm trả lời, lão Thạch và Lữ Mông đều trở nên hưng phấn, Trương Dương lại xoa tay nói:

- Lão tam làm thế là rất đúng, người trẻ tuổi hẳn nên có nhiệt tình, chúng tôi đều ủng hộ cậu đánh ngã Lý Ngọc Phong, thật sự cướp Kỷ Yên Nhiên về làm bạn gái.

- Đúng đúng đúng, nếu cậu thật sự trở thành Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên, phòng 304 chúng ta sẽ rất có thể diện.

Lão Thạch hưng phấn nói.

- Nhanh lên diễn đàn, trả lời thời gian để quyết đấu đi, với trình độ của lão tam, tôi chắc chắn Lý Ngọc Phong không nhất định là đối thủ của lão tam, không cần sợ y.

Lữ Mông lặng lẽ cười nói.

- Cái gì mà không nhất định, Lý Ngọc Phong kia căn bản không phải đối thủ của lão tam nhà chúng ta.

Lão Thạch bĩu môi nói.

Hàn Sâm lên diễn đàn trường, rất nhanh đã tìm được tin kia, sau khi nhấn vào, hắn dùng tài khoản Bạn Gái Tôi Là Kỷ Yên Nhiên để trả lời một mốc thời gian.

- 22h30.

Hàn Sâm không muốn nhiều lời, chỉ nhắn lại một mốc thời gian rồi thôi, ngay cả bên trong tin tức Lý Ngọc Phong viết cái gì hắn cũng không xem.

Mục tiêu của Hàn Sâm xưa nay đều không đặt trong trường học, cũng không xem người nào trong trường học thành đối thủ.

Nhưng một câu trả lời chỉ có mốc thời gian đơn giản này, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của học sinh trong trường.

Bởi vì thư khiêu chiến của Lý Ngọc Phong đã phát ra được mấy ngày, nhưng vẫn luôn không thấy tài khoản Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên trả lời, học sinh trong trường đều cho rằng Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên sợ, không dám quyết đấu cùng Lý Ngọc Phong.

Nhưng hôm nay đột nhiên có người nhìn thấy câu trả lời ngăn gọn không đáng chú ý này, sau đó lại liếc nhìn tài khoản gửi tin, liền ngạc nhiên đến mức há to miệng, dụi dụi hai mắt lại nhìn thêm mấy lần, mãi mới xác định được là tài khoản kia không sai, lúc này mới hưng phấn tung tin ra ngoài:

- Ha ha, bạn trai Kỷ Yên Nhiên đã trả lời, trực tiếp đưa ra thời gian quyết đấu, ha ha, sắp có trò hay xem rồi.

- Thật hay giả vậy, bạn trai Kỷ Yên Nhiên thật sự ứng chiến?

- Đậu xanh, thật sự này, hắn thật sự dám, đây là Lý Ngọc Phong đấy.

- Lý Ngọc Phong thì làm sao? Tôi thấy bạn trai Kỷ Yên Nhiên tuyệt đối không kém Lý Ngọc Phong.

- Chuyện này rất khó nói, dù sao Lý Ngọc Phong cũng là chuyên nghiệp, người ta là NO.1 trong trường học, còn đạt được thành tích không tệ trong cuộc thi đấu toàn Liên Minh, không phải người bình thường có thể so sánh.

- Làm sao cậu biết bạn trai Kỷ Yên Nhiên không phải chuyên nghiệp?

- Nói thế cũng có đạo lý, cũng không ai biết bạn trai Kỷ Yên Nhiên là ai, nói không chừng người này cũng thuộc giới chuyên nghiệp.

- Có thể là Âu Dương Tiểu Tán không?

- Có lẽ không phải, không phải mọi người không biết Âu Dương Tiểu Tán, nếu là y, y căn bản sẽ không ứng chiến.

- Không phải Âu Dương Tiểu Tán thì là ai? Cao thủ như vậy, thực sự không nghĩ ra trong trường học còn có người nào mạnh như vậy.

- Không phải là tân sinh năm nhất chứ?

- Làm sao có khả năng là tân sinh được, đều là một đám chim non, nếu thật sự có thành tích nổi bật, trong kỳ kiểm tra nhập học đã hot rồi.

Rất nhanh, tin tức bạn trai Kỷ Yên Nhiên ứng chiến với Lý Ngọc Phong đã truyền khắp trường học Hắc Ưng.

- Yên Nhiên, Yên Nhiên, bạn trai của cô xuất hiện rồi kìa.

Khúc Lệ Lệ thở gấp chạy tới phòng huấn luyện, nói với Kỷ Yên Nhiên đang huấn luyện trọng lực.

Kỷ Yên Nhiên ngẩn người một chút, sau đó mới phản ứng lại, đỏ mặt buồn bực nói:

- Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, người kia không phải bạn trai của tôi, không cần phải nói như vậy chứ?

Khúc Lệ Lệ lôi kéo tay Kỷ Yên Nhiên, cười hì hì nói:

- Tôi biết rồi, sau này sẽ không nói, nhưng… Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên đã xuất hiện, còn trả lời tin khiêu chiến của Lý Ngọc Phong, mười rưỡi hôm nay, muốn quyết đấu với Lý Ngọc Phong trên Internet.

- Yên Nhiên, thật sự hâm mộ cô, có hai chàng trai ưu tú như vậy quyết đấu vì mình, giống như một công chúa vậy.

Khúc Lệ Lệ ước ao nói.

- Cô muốn thì cho cô là được rồi.

Kỷ Yên Nhiên buồn bực nói.

Cô không có cảm giác gì với Lý Ngọc Phong, bị Lý Ngọc Phong theo đuổi hai năm, cô thấy phiền đến mức không thể phiền hơn, thế này thì có gì đáng mơ ước.

Còn tài khoản Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên kia lại càng thêm không hiểu ra sao, thế mà lại dùng thủ đoạn như vậy, Kỷ Yên Nhiên lại càng thêm không thích.

Nhưng Kỷ Yên Nhiên vẫn có chút hiếu kỳ, thứ nhất là muốn xem người này là ai, thứ hai là cũng muốn biết ngoại trừ Lý Ngọc Phong và Âu Dương Tiểu Tán, trong trường học còn có ai có trình độ cao như vậy.

Nếu như nhân phẩm của người kia không quá kém thì Kỷ Yên Nhiên có thể cân nhắc nhận hắn vào câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, có thể khiến thành tích của câu lạc bộ năm nay cao thêm một chút.

- Tôi cũng muốn chứ, nhưng đáng tiếc người ta chướng mắt tôi.

Khúc Lệ Lệ ai oán nói rằng:

- Nếu như có hai chàng trai vì tôi mà quyết đấu như vậy, tôi nhất định sẽ cho bọn họ một cơ hội.

- Được rồi tiểu hoa si, cũng sắp tới mười rưỡi rồi.

Kỷ Yên Nhiên không biết nói gì.

- Không sai, bạn trai của cô trả lời như thế.

Khúc Lệ Lệ vội đáp.

Kỷ Yên Nhiên thực sự không còn gì để nói, nhưng cô không muốn nắn lại Khúc Lệ Lệ, trên thực tế hiện tại trong trường học đều gọi như vậy, cô cũng không nói lại được tất cả mọi người.

- Lần này nhất định phải bắt được người kia.

Kỷ Yên Nhiên không tiếp tục luyện tập nữa, trở về phòng chờ thời gian thi đấu bắt đầu.

Cô muốn tận mắt nhìn người kia thi đấu, có lẽ có thể từ phương pháp và phong cách của đối phương nhìn ra một ít manh mối, trừ phi không phải cao thủ trong trường học, nếu không hẳn sẽ có thể đoán ra tám chín phần mười.

Sau khi Lý Ngọc Phong nhìn thấy câu trả lời, trong mắt lóe ra một luồng tinh quang, sau đó tiếp tục huấn luyện Thượng Đế Chi Thủ.

- Lão đại, bạn trai Kỷ Yên Nhiên trả lời.

Một người gầy vội vã chạy vào, kích động kêu lên.

Lý Ngọc Phong thoáng cau mày lườm y một cái, người gầy kia vội vàng nói:

- Không đúng không đúng, là gia hỏa đê tiện vô sỉ hạ lưu trả lời, hẹn mười rưỡi hôm nay.

- Tôi đã thấy.

Lý Ngọc Phong lạnh nhạt nói.

- Lão đại, lần này anh nhất định phải giáo huấn hắn một trận, xả giận cho câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ.

Người gầy cắn răng nói.

- Tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Lý Ngọc Phong lạnh lùng nói.

Chương 134: Thắng Quá Dễ Dàng

Trận chiến này đã thu hút sự chú ý của toàn trường, trong trường quân đội khẳng định không có ai dám mở sòng bạc, nhưng đám học sinh vẫn âm thầm đánh cược, người đánh cược Lý Ngọc Phong thắng tương đối nhiều.

Dù sao Lý Ngọc Phong là người số một trong trường học, trình độ thực sự rất cao, trong giải thi đấu toàn Liên Minh hai năm trước trường học có thể đạt được thành tích không tồi, trên căn bản đều dựa vào sự xuất sắc của Lý Ngọc Phong, người tín nhiệm y tương đối nhiều.

Mười rưỡi, lượng truy cập trên diễn đàn trường học đã đột phá kỷ lục, rất nhiều học sinh dù không chơi Thượng Đế Chi Thủ, nhưng vì muốn xem náo nhiệt, nên cũng đăng kí một tài khoản để lên.

Kỷ Yên Nhiên cũng online rất sớm, nhìn thấy Lý Ngọc Phong đã xuất hiện, hơn nữa còn tạo xong một phòng, trực tiếp tiến vào phòng.

Trên thực tế trong những người online, đã có bảy, tám phần đều chờ bên trong phòng để quan chiến, còn lại một số người thấy thời gian chưa tới, trước tiên đi chơi vài ván.

Khi tới gần mười rưỡi, số người online trong phòng đã chiếm chín phần, hơn nữa số người vẫn đang không ngừng gia tăng.

Trong một văn phòng của trường học, có hai người đàn ông trung niên cũng vào phòng kia, có một người đang hút thuốc lá, không chút để ý nói:

- Lão Lưu, anh cũng quá mẫn cảm, trong trường học của chúng ta có mặt hàng gì, chẳng lẽ chúng ta còn không rõ sao? Tên bạn trai Kỷ Yên Nhiên kia, trừ phi hắn là Âu Dương Tiểu Tán, bằng không trình độ khẳng định không đáng nhắc tới.

- Xem một chút cũng tốt, nói không chừng sẽ xuất hiện bất ngờ thì sao?

Lưu Kiến Quốc chỉ cười nhẹ.

- Có thể có bất ngờ gì chứ, tân sinh năm nay cũng chỉ như vậy.

Triệu Liên Hoa phun ra một hơi khói, chắc chắc nói:

- Nếu như người kia là Âu Dương Tiểu Tán, nói không chừng sẽ có thể thắng Lý Ngọc Phong, nếu không phải thì Lý Ngọc Phong khẳng định sẽ thắng năm điểm trở lên.

- Xem xong rồi nói, cho dù thua Lý Ngọc Phong năm điểm thì thực lực cũng rất cao, thành tích bộ môn chúng ta trong hai năm qua vẫn không tăng, đã đến thời điểm thêm máu rồi.

Lưu Kiến Quốc nói.

Lưu Kiến Quốc chính là huấn luyện viên bộ môn Thượng Đế Chi Thủ, còn Triệu Liên Hoa chính là quản lí, sau khi hai người nghe được chuyện này, cũng nhanh chóng online, muốn nhìn xem người tự xưng là bạn trai Kỷ Yên Nhiên kia có trình độ thế nào.

Triệu Liên Hoa vốn khinh thường chuyện này, bọn họ đều đã tiếp xúc qua với những học sinh cũ có chút năng lực, trong cuộc kiểm tra tân sinh nhập học, bọn họ đều xem qua trình độ của đám tân sinh, người nào có chút năng lực nếu không phải đã bị bọn họ mời tới câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, thì chính là bị những câu lạc bộ khác cướp đi, sao có thể còn người có trình độ nữa.

Cho dù thật sự có trình độ, vậy cũng không thể thắng được Lý Ngọc Phong.

Tân sinh mà, cũng chỉ như vậy.

Lưu Kiến Quốc chỉ ôm thái độ xem một chút,

Có thể xuất hiện ra nhân tài thì tốt, nếu như không có cũng có thể nhìn xem hiện tại trình độ của Lý Ngọc Phong đã đạt đến mức độ nào.

Đúng mười rưỡi, mọi người đột nhiên nhìn thấy một thông báo: Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên đã vào phòng.

- Ha ha, cuối cùng cũng đến rồi.

Quần chúng vây xem hoan hô.

Kỷ Yên Nhiên có chút tức giận liếc mắt nhìn tài khoản kia, thề nhất định phải bắt được người này.

Trương Dương, Lữ Mông và lão Thạch đều không chơi game, đứng bên cạnh Hàn Sâm, trực tiếp nhìn hắn trong không gian 3D, nhìn thế này so với quan chiến đơn thuần thì thú vị hơn nhiều.

Nhìn thấy tài khoản kia, trong mắt Lý Ngọc Phong loé ra một tia sáng lạnh, trực tiếp ra hiệu mời đối phương, đồng thời gửi qua một tin nhắn nói:

- Sau khi cậu thua rồi, tôi muốn cậu lập tức xóa tài khoản này, đồng thời phải xin lỗi bạn học Kỷ Yên Nhiên.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào tài khoản Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên, xem hắn sẽ trả lời thế nào.

- Thắng anh quá dễ, tôi sẽ không nói tới điều kiện gì, sau này chỉ cần anh tự giác một chút, đừng phiền Yên Nhiên nhà tôi là được.

Nhìn thấy câu trả lời từ tài khoản Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên, tất cả mọi người đều giống như ong vỡ khoa.

- Ha ha, đủ vô sỉ, có phong độ năm đó của tôi.

- Thế này thì quá hung hăng rồi.

- Chém gió thành bão thế này, lão đại của chúng tao sẽ không thua kẻ ngớ ngẩn như mày.

- Ha ha, Yên Nhiên nhà tôi.

- Không phải hắn thực sự là bạn trai Kỷ Yên Nhiên chứ?

- Đừng phiền Yên Nhiên nhà tôi…

- Đừng phiền Yên Nhiên nhà tôi…

- Quá trâu bò, đợi bị ngược đi, đến lúc đó xem mặt mũi để vào đâu.

- 666…

...

- Người này thật hung hăng.

Vương Long có chút khó chịu nói.

- Lý sư huynh, anh thấy thế nào?

Lưu Khắc cười khổ nhìn về phía Lý Trách.

Lý Trách trầm ngâm một lát rồi do dự nói:

- Trước đây tôi và Lý Ngọc Phong từng giao thủ nhiều lần, y cũng thắng tôi rất nhiều lần, một lần cao nhất hắn thắng tôi hai mươi bảy điểm.

- Ý của anh là Lý Ngọc Phong sẽ thắng?

Lưu Khắc nhìn Lý Trách nói rằng.

Lý Trách chỉ lắc đầu một cái rồi nói:

- Tuy Lý Ngọc Phong thắng tôi nhiều hơn, nhưng tài khoản Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên kia lại khiến cho tôi cảm thấy áp lực hơn Lý Ngọc Phong. Đối mặt với Lý Ngọc Phong, tôi vẫn có thể bình tĩnh đấu một trận, nhưng đối đầu với tài khoản bạn trai Kỷ Yên Nhiên này, tôi lại có một cảm giác thấp thỏm bất an, thậm chí có thể nói là sợ hãi.

Hít sâu một hơi, Lý Trách lại nói tiếp:

- Nếu để tôi đoán, tôi cảm thấy Lý Ngọc Phong nhất định sẽ bại, mà không chỉ thất bại, hơn nữa còn không chỉ thua một hai điểm, đừng hỏi tôi tại sao,

tôi cũng chỉ thấy như vậy, có thể là do cảm giác của tôi sai lầm.

- Cái gì?

Vương Long và Lưu Khắc trợn mắt ngoác mồm nhìn Lý Trách, không nghĩ tới Lý Trách lại đánh giá như vậy.

Khúc Lệ Lệ chọc chọc Kỷ Yên Nhiên bên cạnh, cười hì hì nói:

- Yên Nhiên nhà tôi, đúng là thân mật, thành thật khai báo đi, hắn không phải thật sự là bạn trai của cô chứ?

- Đương nhiên không phải, tên khốn kia.

Kỷ Yên Nhiên giận dữ trừng mắt nhìn tài khoản kia, nếu như không phải trận chiến đã bắt đầu đếm ngược, cô hận không thể trực tiếp nhảy tới dạy cho người kia một bài học.

- Bắt đầu rồi!

Mắt thấy thời gian đếm ngược kết thúc, tay của hai người đã loé lên điểm sáng.

Trong mắt Lý Ngọc Phong khẽ lóe tia sáng, ngón tay như linh xà, trực tiếp gõ tới điểm sáng trong tay, gần như là khi điểm sáng vừa sáng lên, ngón tay của y đã đánh lên trên.

Bởi vì y không hiểu rõ phong cách của đối thủ, hơn nữa đối phương đã từng thắng Lý Trách hai mươi điểm, trình độ khẳng định không kém, vì thế Lý Ngọc Phong không quá vội cướp, mà lựa chọn toàn lực đánh điểm sáng phía bên mình, dựa vào tốc độ nhanh nhất để kiếm điểm, đường đường chính chính đánh bại đối thủ.

Lý Ngọc Phong gõ xuống điểm sáng trước mặt, y cảm thấy rất hài lòng với biểu hiện của mình, giống như trong lúc huấn luyện bình thường.

Nhưng khi Lý Ngọc Phong liếc qua đối phương lại thấy đối phương cũng gõ trúng điểm sáng, tốc độ không chậm hơn y, điều này khiến y không khỏi ngẩn ra.

Chỉ một thoáng thời gian ngẩn ra này, tay của đối phương đã gõ tới điểm sáng mới ra kia.

Lý Ngọc Phong vội vã ổn định tâm thần, cũng nhanh chóng gõ xuống điểm sáng phía bên mình, tốc độ bị y tăng lên tới cực hạn.

Biết tốc độ của đối thủ rất nhanh, Lý Ngọc Phong cũng không dám phân tâm, toàn lực sử dụng kỹ xảo.

Hai tay như hai cánh bướm bay múa nhanh chóng biến ảo đánh tới điểm sáng gần đó, tốc độ nhanh tới kinh người.

Chương 135: Quyết Đấu Không Đặc Sắc

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, số lượng người online trong phòng đã qua mười vạn, không có người nào lên tiếng nói chuyện, tất cả đều là ngơ ngác nhìn hai người quyết đấu.

Không phải là bởi vì trận quyết đấu quá đặc sắc, mà bởi vì quyết đấu thực sự quá nhàm chán.

Tốc độ một người đã hoàn toàn vượt qua một người khác, cho dù là cận thị nặng không đeo kính cũng có thể nhìn ra, đây là một trận đấu mang tính áp đảo, hoàn toàn không có chút hồi hộp nào, không có gì để tranh luận.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn, hai mắt trợn to, miệng cũng há ra, nhưng một chút âm thanh cũng không phát ra được.

Miệng nhỏ của Kỷ Yên Nhiên cũng há thành chữ o, nhìn toàn cảnh thi đấu giống như nhìn thấy quỷ, con ngươi không tự chủ được mà mở to đến cực hạn.

Trong văn phòng, Lưu Kiến Quốc cũng ngây người, giống như không thể tin được vào hai mắt của mình, còn Triệu Liên Hoa ngồi một bên, miệng há lớn, hoàn toàn không ý thức được đoạn thuốc lá vốn ngậm trong miệng đã rớt xuống quần áo của y.

Triệu Liên Hoa dĩ nhiên không hề phát hiện, vẫn nhìn chằm chằm vào hai cái tay trong không gian 3D.

Lý Trách, Lưu Khắc và Vương Long càng trợn mắt ngoác mồm, mãi mà chưa kịp phản ứng.

Thực lực chênh lệch quá lớn, cánh tay Lý Ngọc Phong khiến người xem vô cùng kinh diễm, đó là cánh tay linh hoạt nhanh nhẹn đến mức khiến người xem phải than thở.

Nhưng đặt trước mặt cánh tay khác, mọi người đột nhiên cảm thấy cánh tay kia của Lý Ngọc Phong dường như có chút vụng về, cảm giác này khiến người xem có chút khó tin.

Đây chính là Lý Ngọc Phong đó! Quán quân giải thi đấu cá nhân Thượng Đế Chi Thủ trong trường học, là Lý Ngọc Phong có mỹ danh tay phải mộng ảo!

Làm sao có thể xuất hiện cảm giác tay của y vụng về được? Chuyện này quả thật khiến người ta không thể tin nổi.

Nhưng so sánh với cánh tay còn lại, tay của Lý Ngọc Phong thực sự có vẻ rất vụng về, cảm giác này vốn không thể tồn tại, nhưng vì đối thủ quá mãnh liệt nên đột ngột khiến người ta sinh ra loại ảo giác này.

- Không phải tay Lý Ngọc Phong vụng về, mà là tay của người kia quá nhanh quá linh hoạt.

Mãi một lúc lâu sau mới có người phản ứng lại, không tự chủ được nhìn về phía một cánh tay khác.

Thon dài, mạnh mẽ, linh hoạt, mượt mà, đây là một cánh tay rất đẹp, ngoài ra không nhìn ra điều gì khác, bọn họ rất muốn biết chủ nhân của cánh tay

này rốt cuộc là ai.

Nhưng trong trò chơi Thượng Đế Chi Thủ này chỉ có thể hiên ra một phần cánh tay, căn bản không thể nhìn thấy được chủ nhân của cánh tay này.

Hoàn toàn yên tĩnh, mặc dù đã thấy sự thật rõ ràng, nhưng vẫn có rất nhiều người không thể tin được, Lý Ngọc Phong lại bị người không tên tuổi gì áp chế.

Đây chính là Lý Ngọc Phong đấy!

Lý Ngọc Phong chuyên tâm tăng tốc độ tay của mình lên tới cực hạn, không ngừng gõ xuống điểm sáng xuất hiện.

- Ít nhất phải thắng hắn năm điểm.

Lý Ngọc Phong kiêu ngạo nghĩ.

Y biết Kỷ Yên Nhiên cũng đang xem cuộc tranh tài này, y muốn thể hiện sự mạnh mẽ của mình trước mặt Kỷ Yên Nhiên.

Tuy Kỷ Yên Nhiên vẫn không đồng ý y, thậm chí còn luôn duy trì khoảng cách nhất định với y, nhưng y không hề từ bỏ, y tin tưởng lấy năng lực và điều kiện của mình, nhất định có cơ hội khiến Kỷ Yên Nhiên động tâm.

Mà lần này chính là một cơ hội rất tốt, y biết Kỷ Yên Nhiên rất tức giận với tài khoản kia, chỉ cần y có thể đánh bại người kia, khiến hắn xóa tài khoản, đồng thời xin lỗi Kỷ Yên Nhiên trước mặt mọi người, Kỷ Yên Nhiên ít nhiều đều sẽ cảm kích và có hảo cảm với y.

Như vậy là đủ rồi, Lý Ngọc Phong có thời gian và kiên trì, tích thiểu thành đại, y tin tưởng mình sớm muộn cũng có ngày khiến Kỷ Yên Nhiên động tâm.

Nhưng hiện tại, trước tiên vẫn cần giết chết tên tiểu tử đê tiện vô sỉ hạ lưu khốn nạn này, giẫm lên thi thể của hắn, từng bước một đi vào lòng nữ thần.

Lý Ngọc Phong dốc toàn lực gõ điểm sáng, nghĩ thầm nếu như mình lại nhanh thêm một chút, có lẽ có thể sẽ khiến điểm chênh lệch tăng lên sáu,

bảy điểm, như vậy hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Nhưng khi Lý Ngọc Phong đưa tay gõ tới một điểm sáng mới xuất hiện, điểm sáng kia lại đột nhiên biến mất rồi.

- Lẽ nào là server gặp trục trặc? Tại sao không còn điểm sáng?

Lý Ngọc Phong hơi ngẩn người,

Lấy kinh nghiệm phong phú của y, đương nhiên biết một trăm điểm sáng của y ở bên này còn thiếu rất nhiều, không thể xuất hiện tình trạng biến mất không còn tăm hơi, trừ phi xảy ra trục trặc.

Nhưng khi y ngẩng đầu lên nhìn, lại lập tức ngây người.

Trong không gian 3D trước mắt y đã xuất hiện ra dòng chữ, mà điểm của y cũng dừng lại ở tám mươi điểm.

Y cứng đờ chuyển động hai mắt, nhìn tới khung điểm của đối phương.

Một trăm điểm hiện ra trong mắt y, cả người Lý Ngọc Phong đều ngây ra, y thực sự không thể tin được mình lại bị người ta thắng hai mươi điểm.

Không chỉ có y không thể tin tưởng, chỉ cần là người biết Lý Ngọc Phong và trình độ y chơi Thượng Đế Chi Thủ, cũng không tin Lý Ngọc Phong lại bị người khác thắng hai mươi điểm.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn khung điểm, không có ai lên tiếng.

Nhớ tới lời Hàn Sâm nói khi vừa tới, tất cả mọi người đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

- Thắng anh quá dễ dàng, tôi sẽ không nói tới điều kiện gì, sau này tự giác một chút, đừng phiền Yên Nhiên nhà tôi là được.

Lúc đó mọi người đều cảm thấy đây chỉ là một câu ra vẻ, nhưng bây giờ nhìn lại, đây đúng là một lời thành thật, một lời nói thật sự cực kỳ tinh tướng.

- Lại là một lần hai mươi điểm.

Lý Trách phục hồi lại tinh thần, cười khổ nói.

Mà Lý Trách nói câu này cũng nhắc nhở Lưu Khắc và Vương Long, khiến bọn họ vốn đã vô cùng kinh ngạc lại càng thêm khoa trương, miệng mở lớn đến mức đủ để nhét một quả trứng vịt vào.

Số điểm hai mươi này thực sự quá mẫn cảm với bọn họ, mà đồ vật đại biểu trong đó, càng khiến bọn họ khiếp sợ không thôi.

- Yên Nhiên, bạn trai cô thật mạnh!

Khúc Lệ Lệ nửa ngày sau mới phục hồi lại tinh thần, quay sang nói một câu với Kỷ Yên Nhiên đang ngồi bên cạnh trừng lớn mắt nhìn chằm chằm vào khung điểm.

- Người này là ai? Người này rốt cuộc là ai?

Hiện tại Kỷ Yên Nhiên đã quên mất tức giận và xấu hổ, cô chỉ muốn biết người này rốt cuộc là ai.

Hai mươi điểm, người có thể thắng Lý Ngọc Phong hai mươi điểm, tuyệt đối là siêu cấp cao thủ có thể xếp vào mười vị trí đầu trong thi đấu vòng tròn giữa các trường quân đội ở Liên Minh.

Nếu như có thể mời hắn vào câu lạc bộ trường học, Kỷ Yên Nhiên có thể tưởng tượng thành tích của câu lạc bộ sẽ tăng lên thế nào.

Hiện tại cô chỉ muốn biết người này là ai, nhưng cô không tài nào biết được.

Hiện tại trong lòng Kỷ Yên Nhiên như bị một con mèo nhỏ dùng móng vuốt cào cào, rất muốn tìm ra người này, nhưng mới xoay người cô đã thất thần, bởi vì cô căn bản không biết phải đi đâu mới tìm được người này.

- Ôi!

Tàn thuốc rơi xuống đốt cháy quần Triệu Liên Hoa, đau nhói khiến Triệu Liên Hoa phục hồi lại tinh thần, nhảy lên phủi vội tàn thuốc trên người, quần y đã bị đốt thành một lỗ lớn.

- Người này, tôi muốn rồi, hắn nhất định phải gia nhập khoa Thượng Đế Chi Thủ.

Lưu Kiến Quốc cũng tỉnh lại, hưng phấn nhìn vào khung điểm kêu lên.

Y biết ý nghĩa của số điểm này là như thế nào, đây là một điểm số có thể giúp cho trường quân đội Hắc Ưng giành được thành tích cao trong cuộc thi đấu Thượng Đế Chi Thủ toàn Liên Minh.

- Đi, nhanh chóng tìm ra người này, để hắn gia nhập vào câu lạc bộ của chúng ta.

Lưu Kiến Quốc quay sang nói với Triệu Liên Hoa.

Chương 136: Sư Muội Xinh Đẹp

Triệu Liên Hoa bày ra vẻ mặt buồn khổ:

- Lão Lưu, tôi cũng không biết người này là ai, anh bảo tôi đi đâu tìm người cho anh?

Lưu Kiến Quốc ngẩn ra, lát sau mới nói:

- Đi tìm, bất kể thế nào cũng phải tìm ra hắn cho tôi, người này rất quan trọng với khoa Thượng Đế Chi Thủ chúng ta, có hắn, thành tích đội giáo viên chúng ta nhất định sẽ một bước lên trời, sau này cậu có đi kéo tài trợ cũng dễ dàng hơn không phải sao?

- Tôi thử một chút xem sao.

Triệu Liên Hoa bất đắc dĩ nói.

Sao y lại không biết ảnh hưởng của người này tới khoa của bọn họ chứ, nhưng chỉ dựa vào một tài khoản mà muốn tìm ra người, đây không phải chuyện dễ dàng.

Sau khi Lý Ngọc Phong phục hồi lại tinh thần, y muốn mời người kia tái chiến, nhưng lại phát hiện đối phương đã logout, nhất thời sức lực cả người y như bị rút sạch, giật mình ngồi im một chỗ mãi không nhúc nhích.

Trường quân đội Hắc Ưng đã bắt đầu sôi nổi, tuy lúc này đã là tối muộn, nhưng vẫn có rất nhiều người hưng phấn bàn luận về tràng quyết đấu vừa nãy.

- Thật sự quá ngưu, tốc độ tay kia thực quá khủng bố rồi.

- Ha ha, xem trận quyết đấu kia, tôi mới biết trước đây chơi Thượng Đế Chi Thủ nhiều năm như vậy xem như phí công.

- Ngay cả Lý Ngọc Phong đều bị quét ngang, bạn trai Kỷ Yên Nhiên thực sự quá mạnh, rốt cuộc hắn là ai vậy?

- Cái này phải đến hỏi Kỷ Yên Nhiên chứ.

- Hai mươi điểm đấy, không phải là một, hai điểm, quá đẹp trai.

- Thắng anh quá dễ dàng… ha ha…

- Yên Nhiên nhà tôi, gia hỏa này không phải thực sự là bạn trai của Kỷ Yên Nhiên chứ?

- Câu này cũng phải đến hỏi Kỷ Yên Nhiên.

...

Lúc này Kỷ Yên Nhiên cũng muốn biết bạn trai mình là ai đấy, nhưng cô thật sự không biết được.

Sau khi thoát khỏi giao diện trò chơi, cô đã liên hệ với rất nhiều bạn, muốn nghĩ biện pháp tìm ra xem người kia là ai, nhưng đối phương đều chỉ bất đắc dĩ rồi lại cười trên sự đau khổ của người khác nói với cô:

- Bạn trai mình là ai, cô phải hỏi mình mới đúng.

- Tôi làm sao mà biết bạn trai tôi là ai! Bệnh thần kinh à?

Sau khi Kỷ Yên Nhiên liên tục nghe được câu này, cô cảm giác mình sắp phát điên rồi, không nhịn được bật thốt lên.

Đến khi cô phản ứng lại, cảm thấy chính mình cũng bị bệnh rồi.

Trong phòng 304, lão Thạch, Lữ Mông và Trương Dương vây quanh Hàn Sâm.

- Lão tam, đến căng tin mua bốn món ăn một chén canh, thiếu một món anh đây sẽ bán cậu ra ngoài.

Lữ Mông hắc hắc nói.

- Bốn món ăn một chén canh, tất cả đều phải là món mặn, chỉ cần thấy có một miếng rau, anh đây nhất định bán cậu đầu tiên.

Lão Thạch lại bồi thêm một câu.

- Lão tam, không hổ là tình địch của tôi.

Trong mắt Trương Dương xuất hiện hai đốm lửa đang nhảy nhót.

- Trước tiên đi ăn khuya đã, vừa vặn tôi cũng thấy đói bụng.

Hàn Sâm cười nói.

Bốn người cùng đi tới căng tin, trường quân đội Hắc Ưng cũng không nhỏ hơn một thành thị, căng tin mở 24/24h, hơn nữa còn có rất nhiều nhà, căn bản không cần lo lắng không tìm được nơi ăn khuya.

Nhưng sau khi bốn người đi ra, thỉnh thoảng lại nghe được bạn học đi ngang qua bên cạnh đều đang bàn luận về trận đấu vừa nãy giữa Lý Ngọc Phong và Hàn Sâm.

- Lão tam, hay là tự câu đi thừa nhận đi, trình độ chơi Thượng Đế Chi Thủ của cậu cao như thế, nói không chừng Kỷ Yên Nhiên sẽ thật sự thích cậu thì sao, đến lúc đó chúng tôi cũng được thơm lây, để Kỷ Yên Nhiên giới thiệu mấy chị em của cô ấy cho chúng tôi.

Lão Thạch miệng chảy nước miếng thấp giọng nói ra.

- Cô ấy vốn là bạn gái của tôi.

Hàn Sâm nói.

- Xí.

Lão Thạch khinh bỉ nhìn hắn.

Kỷ Yên Nhiên không phải là kiểu người chỉ cần chơi Thượng Đế Chi Thủ tốt là có thể theo đuổi được, bằng không Lý Ngọc Phong theo đuổi tận hai năm rồi mà vẫn không được, chuyện này ai cũng biết.

Bốn người đi tới nhà ăn gần nhất, chọn vài món vừa uống rượu vừa nói chuyện đông tây.

- Bên kia có mỹ nữ, kiểu chim non nép vào người ấy, quá xinh, hai người bên cạnh cũng được.

Ăn được một lúc, lão Thạch đột nhiên nhỏ giọng nói với ba người, nói xong còn nhìn về bàn phía đó nháy mắt một cái.

- Tiểu tứ à, với ánh mắt kia của cậu, đến chúng tôi còn không thể tin.

Lữ Mông cười nói.

Hàn Sâm và Trương Dương cũng cười cười.

Bọn họ đã nhìn theo hướng mắt của lão Thạch, một cô gái cao một mét tám dáng vẻ mười phần nữ hán tử, lại bị lão Thạch nói thành tiểu mỹ nữ, thực sự không thể tin tưởng.

Nhưng thế này cũng khó trách lão Thạch, y cao tới tận hai mét, đối với y thì một mét tám đúng là tiểu mỹ nữ.

- Tôi nói thật… ai u… vị tiểu mỹ nữ chim non nép vào người kia nhìn tôi kìa… ai nha… Cô ấy còn cười với tôi nữa… lại đây… lại đây… cô ấy đi về phía tôi kìa…

Lão Thạch kích động đến mức mặt đỏ lên.

Ba người Hàn Sâm lúc này mới cảm thấy có chút ngoài ý muốn, hình như thật sự có người đang đi tới, vội vã quay đầu đến xem, quả nhiên thấy một cô gái nhỏ vóc người linh lung, dáng dấp thanh thuần đáng yêu đi tới trước mặt bọn họ, người này chắc cũng giống như bọn họ, đều là tân sinh năm nay mới nhập học.

- Sư huynh.

Trong ánh mắt kích động của lão Thạch, cô gái nhỏ đi tới trước mặt Hàn Sâm, ngọt ngào kêu một tiếng, suýt chút nữa đã khiến lão Thạch phun ra một ngụm máu, ánh mắt như muốn giết người nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

- Manh Manh sư muội à, tại sao em lại ở chỗ này?

Hàn Sâm nhận ra tiểu mỹ nữ này chính là Vương Manh Manh.

- Em cùng bạn học đi ăn khuya, không nghĩ tới lại gặp được sư huynh, em giới thiệu với anh nhé, đây chính là hai người bạn cùng phòng kiêm bạn học của em, cô ấy tên Lý Trân Trân, còn đây là Vương Thuần.

Vương Manh Manh vội giới thiệu hai nữ sinh phía sau với Hàn Sâm.

- Chào các em.

Hàn Sâm bắt tay chào hỏi hai nữ sinh, sau đó dưới ánh mắt như muốn giết người của lão Thạch, Hàn Sâm cũng giới thiệu ba người bọn hắn cho đám Vương Manh Manh bọn họ.

- Nếu đều là bạn, không bằng mọi người cùng nhau ngồi đi?

Lão Thạch vô cùng ân cần kéo ghế dài qua.

- Được, đúng lúc chúng em cũng có chút việc muốn nói với sư huynh.

Ba nữ sinh Vương Manh Manh không khách khí ngồi xuống, Vương Manh Manh thoáng đỏ mặt nói ra.

- Có chuyện gì cứ việc nói, tính ở trên người chúng tôi.

Lão Thạch vỗ ngực nói.

Vương Thuần nhìn lão Thạch một chút, vô cùng vui vẻ nói:

- Các anh có thể giúp đỡ thì quá tốt rồi, câu lạc bộ của chúng em hiện tại đang thiếu người, các anh đã gia nhập câu lạc bộ gì chưa? Nếu như chưa thì có thể tham gia câu lạc bộ của chúng em chứ?

- Được, bọn anh đều chưa tham gia câu lạc bộ nào cả, các em tới tìm bọn anh xem như đã tìm đúng người rồi, có bọn anh gia nhập vào câu lạc bộ của các em, khẳng định sẽ khiến câu lạc bộ như hổ thêm cánh. Đúng rồi mấy vị mỹ nữ, câu lạc bộ của các em là gì?

Lão Thạch vội vàng nói, vừa nói còn vừa nháy mắt với bọn Hàn Sâm, ý muốn bọn họ phối hợp, chỉ cần nhìn trình độ ba nữ sinh này là biết câu lạc bộ các cô khẳng định có không ít mỹ nữ, tới tham gia khẳng định không chịu thiệt.

- Chúng em là câu lạc bộ là chiến giáp hạng nặng.

Vương Thuần nói.

Phốc!

Lão Thạch vừa uống một ngum nước đã suýt phun ra toàn bộ.

Câu lạc bộ chiến giáp vốn đã được coi là miếu hòa thượng, thành viên trên căn bản đều là nam sinh, câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng lại chính là nơi chứa hòa thượng trong Thiếu Lâm Tự, nữ thí chủ xin dừng bước, đám lão

Thạch tuyệt đối không ngờ rằng, ba người Vương Manh Manh lại là thành viên của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng.

Câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng sở dĩ tách ra từ câu lạc bộ chiến giáp, là bởi vì binh lính phổ thông đều cần điều khiến chiến giáp bình thường, mà chiến giáp hạng nặng đều là một số chiến giáp cỡ lớn, dù là trọng tải hay thể tích, đều lớn hơn nhiều so với chiến giáp bình thường, độ khó thao tác cũng yêu cầu cao hơn rất nhiều, binh sĩ bình thường cũng không cần điều khiển loại chiến giáp hạng nặng kia, hơn nữa điều khiển chiến giáp hạng nặng, 99.9999% đều là binh sĩ nam.

Chương 137: Chiến Giáp Hạng Nặng

Lão Thạch trợn mắt há mồm, nhưng lời đã nói ra cũng không thể không đi, sáng sớm ngày thứ hai, Vương Manh Manh đã gửi tin nhắn nhắc bốn người bọn họ cùng tới câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng để đăng ký.

Cũng may còn có ba thiếu nữ xinh đẹp Vương Manh Manh, Vương Thuần và Lý Trân Trân, bọn họ nghĩ thầm câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng có lẽ sẽ không đến nỗi nào.

Nhưng sau khi đến câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, bọn họ mới biết tình hình còn kinh khủng hơn bọn họ tưởng tượng, ngoài Vương Manh Manh, Vương Thuần cùng Lý Trân Trân ra, câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng chỉ còn hai lão sinh viên một béo một gầy, ngoài ra không có ai khác nữa.

Đừng nói nữ sinh, ngay cả nam sinh cũng không có mấy người.

Người béo chính là chủ nhiệm câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, người gầy là thành viên duy nhất, đám Hàn Sâm không nhớ được tên của bọn họ, bởi vì khi ba người Vương Manh Manh giới thiệu, cũng chỉ giới thiệu biệt hiệu bọn họ, chủ nhiệm béo và khỉ ốm.

Khi chủ nhiệm béo nhìn thấy ba người Vương Manh Manh dẫn theo bốn người tới gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, vui đến mức cười không ngậm mồm được.

Nhưng sau khi biết bốn người Hàn Sâm đều là học sinh khoa bắn cung, sắc mặt lập tức sụp đổ.

Năm nay khoa bắn cung đều là đặc biệt chiêu sinh, tố chất thân thể tương đối thấp, bình thường học sinh trong trường quân đội Hắc Ưng cần tổng hợp tố chất thân thể vượt qua 11 điểm mới có thể thi vào, nhưng khoa bắn cung đặc biệt chiêu sinh, chỉ cần có tố chất thân thể đạt đến 10 điểm, có thể bắn cung là có thể thi đậu.

Chỉ kém nhau một điểm nhưng chênh lệch rất lớn, cho nên nói khoa bắn cung trên căn bản chính là khoa yếu nhất trong trường quân đội Hắc Ưng từ trước tới nay.

Mà điều khiển chiến giáp hạng nặng lại có yêu cầu rất cao với thể chất, vì thế khi chủ nhiệm béo và khỉ ốm nghe nói bọn họ đều thuộc khoa bắn cung, vẻ mặt đồng thời sụp đổ.

Bốn người Hàn Sâm cũng không để ý tới bọn họ, Vương Manh Manh đưa giấy đăng ký cho bọn họ, sau khi bọn họ điền xong, trực tiếp đồng ý cho bọn họ gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng.

- Như vậy cũng được, ít người cạnh tranh nhỏ, chủ nhiệm béo và khỉ ốm kia cũng không thể giành với chúng ta.

Lão Thạch rất biết đủ, nhìn ba nữ sinh Vương Manh Manh mà chảy nước miếng.

- Sư huynh, trước tiên chúng em mang các anh đi xem sân huấn luyện nhé.

Vương Manh Manh vui vẻ lôi kéo Hàn Sâm đi trên đường.

- Anh nói này Manh Manh, em như thế là không đúng, tại sao em gọi bọn anh đều kêu tên, nhưng lại gọi lão tam là sư huynh? Hắn rõ ràng là cùng lớp

với bọn anh, tính tuổi, hắn cũng chỉ xếp thứ ba, chỉ lớn hơn Lữ Mông mười mấy ngày.

Lão Thạch buồn bực nói.

Vương Manh Manh nghiêm túc suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nhỏ rồi nói:

- Em cảm thấy sư huynh chính là sư huynh, các anh không giống sư huynh không được sao?

- Bọn anh không giống chỗ nào?

Lão Thạch không phục ưỡn ngực, làm một động tác thể hình, bắp thịt hùng tráng như sắt thép dần nhô lên.

- Có phải là sư huynh hay không, không phải xem tuổi cũng không phải xem cái đầu, vóc dáng anh lớn như vậy cũng không có tác dụng gì.

Vương Manh Manh chỉ bĩu môi, xem thường liếc qua đám cơ bắp của lão Thạch.

Lão Thạch nói không ra lời, cũng không có biện pháp gì, Vương Manh Manh gọi Hàn Sâm là sư huynh, gọi lão Thạch không phải lão Thạch thì chính là tiểu tứ, Lý Trân Trân và Vương Thuần cũng gọi theo như thế.

Đi tới sân huấn luyện, mấy người Hàn Sâm đều sợ hết hồn, vốn cho là câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng ít người như vậy, sân huấn luyện khẳng định vừa nhỏ vừa nát, đừng hy vọng thật sự có chiến giáp hạng nặng cho bọn họ dùng, khẳng định là dùng máy không gian 3D mô phỏng máy huấn luyện.

Nhưng ai biết khi bọn họ tới sân huấn luyện lại là một nhà kho cỡ lớn, không gian vô cùng lớn, hơn nữa thật sự còn có ba chiến giáp hạng nặng, mỗi một máy đều cao hơn mười mét, vô cùng bá khí.

- Thế nào? Bị doạ ngốc rồi hả, đây chính là dựa vào Manh Manh nhà chúng tôi đi thương lượng xin được đấy.

Vương Thuần đắc ý nói.

Hàn Sâm hiểu ra, chẳng trách câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng không có người nào lại có sân huấn luyện như thế, hóa ra đều nhờ phúc của Vương Manh Manh.

Nhưng chuyện này khiến Hàn Sâm rất hưng phấn, hắn đang nghiên cứu thao tác chiến giáp, nhưng tính năng máy luyện tập quá kém, hơn nữa còn có không ít bạn học thay phiên nhau sử dụng, tốn rất nhiều thời gian vẫn không tìm hiểu được mấy.

Những thứ này tuy đều là chiến giáp hạng nặng, nhưng chiến giáp hạng nặng cũng là chiến giáp mà, sau này luyện tập không cần tiếp tục phải xếp hàng chờ nữa.

Tuy vậy chiến giáp hạng nặng vẫn có chút không giống với chiến giáp bình thường, mã lực đủ mạnh, nhưng thể tích máy rất lớn, trọng tải cũng nặng nữa, bình thường đều có tác dụng đặc thù, thao tác tương đối khó khăn, cũng có vẻ rất cồng kềnh.

Nhưng chuyện này đối với Hàn Sâm mà nói đều không phải vấn đề, độ khó thao tác cao đối với hắn chính là vừa vặn, có thể luyện tốt thao tác chiến giáp hạng nặng, chiến giáp bình thường càng không thành vấn đề.

Ba chiến giáp hạng nặng trên sân huấn luyện phân biệt là “Tê Giác T1″ “Công Nhân Bốc Vác RS” cùng “Kiến Trúc Giả”.

Tê Giác T1 là chiến giáp hạng nặng bốn chân dùng để vận chuyển, có khả năng chịu trọng lực, bốn chân có thể dễ dàng đi tới các loại địa hình, ngoài ra còn có công năng đào móc và khoan thăm dò, cho dù bị chôn dưới quặng mỏ, cũng có thể dựa vào sức mạnh của mình tự đi ra.

Công Nhân Bốc Vác Rs cũng là chiến giáp hạng nặng bốn chân, có rất nhiều cánh tay, mã lực cũng rất mạnh, chủ yếu dùng để sắp xếp thu don nhà kho, có thể dùng để vận chuyển hàng hóa.

Loại này có rất nhiều công cụ của công nhân bốc xếp, hơn nữa còn có cả công cụ hàn và cắt chém.

Kiến Trúc Giả là chiến giáp hạng nặng có nhiều chức năng xây dựng, hình người hai chân, tương tự chiến giáp bình thường, nhưng loại chiến giáp này có tới bốn cánh tay, cũng lớn hơn chiến giáp phổ thông mấy lần, mã lực cũng rất lớn.

Ngoại trừ ba cỗ chiến giáp hạng nặng này, trong kho hàng vẫn còn mười cỗ máy không gian 3D mô phỏng để huấn luyện, đám người Hàn Sâm mỗi người một máy vẫn còn thừa nhiều lắm.

Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy quyết định gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng này thực sự quá anh minh rồi, nơi này đối với hắn mà nói thực sự là thiên đường.

Hiển nhiên đám lão Thạch bọn họ không quá hứng thú với việc luyện tập thao tác chiến giáp hạng nặng, bọn họ yêu thích ở máy không gian 3D mô phỏng huấn luyện điều khiển chiến giáp cao cấp chiến đấu.

Ba cỗ chiến giáp hạng nặng trong kho hàng, thỉnh thoảng sẽ có người lái thử Tê Giác T1, còn Công Nhân Bốc Vác Rs và Kiến Trúc Giả thì căn bản không có ai chạm vào, độ khó thao tác thực sự quá cao, hơn nữa loại này không có tính thực chiến lớn.

Bình thường điều khiển loại chiến giáp hạng nặng này, đều là binh sĩ hạ cấp chuyên nghiệp trong quân đội, sĩ quan cao cấp rất ít luyện thứ này, đám lão Thạch tự nhiên sẽ không hứng thú với mấy loại này.

Hàn Sâm lại vô cùng yêu thích Kiến Trúc Giả và Công Nhân Bốc Vác Rs, chỉ cần có thời gian sẽ luyện một lúc, thao tác loại chiến giáp hạng nặng này rất sảng khoái, máy mô phỏng và máy luyện tập không thể so sánh được.

Đám Hàn Sâm vui vẻ gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, nhưng những người khác trong trường quân đội đều đang tìm bạn trai Kỷ Yên Nhiên, tìm đến mức sắp phát điên.

Đặc biệt Triệu Liên Hoa, bị Lưu Kiến Quốc buộc đi tìm người, nhưng căn bản không có ai biết bạn trai Kỷ Yên Nhiên là ai, y dùng đủ loại phương

pháp, ngay cả bạn trai Kỷ Yên Nhiên là nam hay nữ cũng không nghe được, đừng nói tới việc tìm ra người.

Chương 138: Quỷ Kế Của Kỷ Yên Nhiên

Ngoại trừ Triệu Liên Hoa, lúc này Kỷ Yên Nhiên cũng rất muốn tìm ra Hàn Sâm, cô đã xác định được tài khoản này không phải Âu Dương Tiểu Tán, bởi vì trong ngày Lý Ngọc Phong thi đấu, Âu Dương Tiểu Tán đang huấn luyện ở câu lạc bộ võ đạo, căn bản không thể phân thân để thi đấu cùng Lý Ngọc Phong.

Hơn nữa Kỷ Yên Nhiên cảm thấy trình độ của Âu Dương Tiểu Tán cũng không thể mạnh hơn Lý Ngọc Phong nhiều như vậy, thắng lợi áp đảo hai mươi điểm, Âu Dương Tiểu Tán không làm được.

- Rốt cuộc là người nào? Trường học của chúng ta lại ẩn giấu một cao thủ Thượng Đế Chi Thủ như vậy, rốt cuộc là ai chứ?

Kỷ Yên Nhiên nghĩ đến cái tài khoản đáng ghét kia, trong lòng âm thầm quyết định:

- Hãy chờ đấy, tôi không tìm ra cậu là ai, thề không bỏ qua.

- Yên Nhiên, nếu cô thật sự muốn tìm ra hắn, tôi có một biện pháp.

Khúc Lệ Lệ cười hì hì nói.

- Biện pháp gì?

Kỷ Yên Nhiên không tin tưởng nhìn Khúc Lệ Lệ.

- Biện pháp rất đơn giản, hắn dùng tài khoản như vậy, khẳng định người này ngưỡng mộ cô, cô chỉ cần tổ chức một trận thi đấu Thượng Đế Chi Thủ

trong trường học, sau đó khen thưởng quán quân sẽ được thơm môi cô, tôi nghĩ hắn nhất định sẽ ra tới tham gia.

Khúc Lệ Lệ nháy mắt nói ra.

Kỷ Yên Nhiên buồn bực liếc cô nàng một cái:

- Đây là biện pháp quỷ quái gì, nếu như hắn không đến thì phải làm sao bây giờ?

Khúc Lệ Lệ lại cười xấu xa nhìn Kỷ Yên Nhiên nói:

- Nói như vậy, nếu hắn đạt được quán quân thì cô sẽ cam tâm tình nguyện cống hiến nụ hôn?

- Phi phi phi, tên khốn như vậy, làm sao tôi có thể…

Kỷ Yên Nhiên vừa tức vừa thẹn bắt lấy Khúc Lệ Lệ:

- Giỏi nhỉ Lệ Lệ, lại dám đào hầm cho tôi nhảy, xem tôi trừng trị cô thế nào.

- Nữ vương đại nhân tha mạng, nô tì không dám nữa.

Khúc Lệ Lệ vội vã xin tha, nhưng Kỷ Yên Nhiên hoàn toàn không có ý muốn buông tha cô nàng, vẫn cù cô nàng một lúc, khiến cô nàng cười đến mức đau sốc hông.

Tuy Khúc Lệ Lệ có ý đồ xấu, nhưng cô nàng đã nhắc nhở Kỷ Yên Nhiên, khoảng nửa tháng sau trường học sẽ tổ chức thi đấu Tinh Vũ Bôi do Tinh Vũ Tập Đoàn tài trợ, khen thưởng cho quán quân tương đối phong phú, có lẽ người kia cũng sẽ đến tham gia.

Nhưng Kỷ Yên Nhiên không biết đối phương học khoa nào, Tinh Vũ Bôi cũng không chỉ có một hạng thi đấu là Thượng Đế Chi Thủ, còn có các loại hạng mục thi đấu như đối chiến, chiến giáp, bắn súng….

Nếu như người kia không tới tham gia thi đấu Thượng Đế Chi Thủ, mà lại tham gia những hạng mục khác, muốn tìm ra hắn sẽ vô cùng khó khăn.

- Xem ra phải sử dụng chút mưu kế mới được.

Khóe miệng Kỷ Yên Nhiên lộ ra nụ cười ác ma.

Trong phòng huấn luyện, một đám năm, ba người bạn học ngồi chung một chỗ.

- Các cậu có nghe nói không, lần này giải thi đấu Tinh Vũ Bôi, quán quân hạng mục Thượng Đế Chi Thủ có thể nhận được một bộ vũ khí Tinh Hoàng thép Z, còn có cơ hội tới tham quan xưởng của Tinh Vũ.

- Tin này có người nào không biết chứ, còn cần cậu nói.

- Nhưng tôi còn nghe nói, Tinh Vũ Tập Đoàn còn mời chủ nhiệm câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ trong trường học của chúng ta cùng đi tham quan xưởng Tinh Vũ.

- Chủ nhiệm câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, không phải là Kỷ Yên Nhiên sao?

- Đúng đấy, năm ngày bốn đêm đấy.

- Oa, vậy lần này tôi nhất định phải tham gia.

- Cậu tham gia thì có ích gì, cơ hội lần này rõ ràng là giành cho bạn trai Kỷ Yên Nhiên, người ta là phu thê song túc song phi.

- Chuyện này thì khó nói, sông có khúc người có lúc, biết đâu bạn trai Kỷ Yên Nhiên mắc sai lầm thì sao?

- Người ta thắng Lý Ngọc Phong tới hai mươi điểm đấy, cho dù sai lầm 20 lần, vậy cũng là ngang với Lý Ngọc Phong, cậu thấy còn cơ hội sao?

- Nói vậy cũng đúng.

Rất nhanh tin tức này đã truyền khắp trường học, khi Khúc Lệ Lệ nghe được tin tức này, trở về hỏi Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên chỉ nở nụ cười xinh đẹp, giảo hoạt nói:

- Đó là người khác nói, tôi chưa từng nói qua.

- Ô, rõ ràng là cô học trộm chủ ý của tôi, mau giao phí bản quyền…

Khúc Lệ Lệ đưa tay tới trước mặt Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên cho rằng làm như vậy có thể bức Hàn Sâm tới tham gia thi đấu Thượng Đế Chi Thủ, nhưng cô không biết được, Hàn Sâm căn bản không nghe nói chuyện này, những ngày qua hắn vẫn đang luyện tập điều khiển chiến giáp hạng nặng Kiến Trúc Giả.

Điều khiển thứ này thú vị hơn điều khiển những máy luyện tập kia nhiều, hơn nữa có nhiều chức năng khiến Hàn Sâm có thể phát huy tốc độ tay đến cực hạn.

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng, La Hướng Dương vô cùng bất mãn nhìn hiệu trưởng Ngụy nói:

- Đây không phải đang càn quấy sao? Sao có thể đưa nhà kho số bảy cho câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng làm sân huấn luyện được? Còn ba cỗ chiến giáp hạng nặng kia, thứ đó học sinh bình thường có thể điểu khiển sao? Không may xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?

- Lão La à, tình huống cụ thể tôi đã phân tích rõ ràng, những học sinh kia đều là học sinh tốt học giỏi nhiều mặt, vì thế tôi mới cho bọn họ một hoàn cảnh huấn luyện rộng rãi.

Hiệu trưởng Ngụy ung dung thong thả nói ra.

- Tôi thấy là học sinh có tiền có quyền mới đúng đi?

La Hướng Dương khinh thường nói.

- Anh xem anh đi, trường học có khó xử của trường học, không phải anh không biết, lão La à, tính xấu này của anh cũng nên thay đổi đi.

Hiệu trưởng Ngụy tận tình khuyên nhủ.

Vẻ mặt La Hướng Dương bất động, vẫn âm trầm nói ra:

- Tôi không quan tâm bọn họ có đặc quyền gì, nhà kho số bảy tôi có thể cho bọn họ, nhưng ba cỗ chiến giáp hạng nặng kia thì không thể cho bọn họ chà đạp, tôi muốn lấy về.

Nói rồi, La Hướng Dương nhanh chân rời khỏi phòng hiệu trưởng.

Hiệu trưởng Ngụy hô lớn vài tiếng cũng không gọi La Hướng Dương lại được, bất đắc dĩ lắc lắc đầu:

- Đúng là một tên xấu tính.

Hiệu trưởng Ngụy suy nghĩ một chút, cũng kệ để La Hướng Dương đi tới, dù sao những chiến giáp hạng nặng đó, vị tiểu thư kia khẳng định sẽ không chạm tới, để La Hướng Dương mang đi cũng không có vấn đề gì.

La Hướng Dương nhanh chân đi về nhà kho số bảy, trong lòng vô cùng tức giận, y muốn nhà kho số bảy rất lâu rồi, trường học vẫn không đồng ý cho y, kết quả lại cho câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng.

Câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng có tình huống gì y còn không biết sao, một đám mèo nhỏ hai, ba con, phần lớn đều là đám không có lý tưởng, ai lại thật sự đến đây học thao tác chiến giáp hạng nặng chứ, binh lính bình thường làm gì có cơ hội chạm được vật kia, đây phải là binh lính huấn luyện chuyên môn mới dùng được.

Hiện tại y là huấn luyện viên câu lạc bộ chiến giáp, câu lạc bộ chiến giáp có thành tích rất tốt, học viên lại nhiều, nhân tài ưu tú cũng nhiều, nhưng sân huấn luyện và thiết bị cho câu lạc bộ chiến giáp lại thiếu nghiêm trọng.

Y muốn nhà kho số bảy làm sân huấn luyện, trường học vẫn không đồng ý, bây giờ lại cho câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, thế này bảo y làm sao không tức giận.

Nhưng La Hướng Dương cũng biết hiệu trưởng Ngụy không dễ dàng, nhà kho số bảy cho bọn họ cũng được, còn ba cỗ chiến giáp hạng nặng kia quyết không thể để cho bọn họ chà đạp, y chuẩn bị lái ba cỗ chiến giáp hạng nặng kia trở về, chọn mấy hạt giống ưu tú, để bọn họ luyện tập điều khiển chiến

giáp hạng nặng, nếu như có thể, có thể trực tiếp bồi dưỡng bọn họ thành binh lính chuyên nghiệp điều khiển chiến giáp hạng nặng.

Khi La Hướng Dương đến nhà kho số bảy, lại bất ngờ nhìn thấy trong kho hàng số bảy, cỗ chiến giáp hạng nặng Kiến Trúc Giả kia không biết đang bị ai điều khiển, ở sân huấn luyện làm rất nhiều động tác kỳ quái.

Chương 139: Quyết Đấu Huấn Luyện Viên

Sở dĩ nói kỳ quái, là bởi vì trong tay cỗ Kiến Trúc Giả kia đang cầm một ống hợp kim vừa to vừa dài, coi như đao kiếm bình thường để vung vẩy, nhìn giống như nhân loại đang luyện kiếm

Nhưng bởi vì Kiến Trúc Giả quá mức cồng kềnh, lại có bốn cánh tay, vì thế động tác vô cùng kỳ dị.

La Hướng Dương có chút giật mình, có thể điều khiển Kiến Trúc Giả đến trình độ này, độ thao tác hữu hiệu thực tế phải đạt tới trình độ tiến hóa giả mới có thể làm được.

- Là vị giáo viên hay huấn luyện viên nào trong trường học đang điều khiên Kiến Trúc Giả?

La Hướng Dương không dám nghĩ tới là học sinh, mức độ thao tác như vậy tuy không thể tính là rất nhanh, nhưng người chưa tiến hóa gần như không thể đạt đến.

Nhìn một lúc, La Hướng Dương có chút ngứa tay, khi y làm lính chính là binh lính điều khiển chiến giáp hạng nặng, trước đây cũng không ít lần dùng chiến giáp hạng nặng thành chiến giáp để chiến đấu.

Nhưng sau khi đến trường học, lúc mới đến không có chiến giáp hạng nặng cho y dùng, thứ hai là người có thể điều khiển chiến giáp hạng nặng thực sự

quá ít, dù y muốn chơi, cũng không có ai chơi cùng y.

Bây giờ nhìn thấy lại có người đang coi chiến giáp hạng nặng thành chiến giáp để chơi, thích thú trong lòng y nhanh chóng bị câu lên.

Nhìn thấy chiến giáp hạng nặng Công Nhân Bốc Vác Rs ở một bên khác, La Hướng Dương trực tiếp chạy tới, tiến vào buồng lái này, lợi dụng quyền hạn huấn luyện viên để khởi động.

Hàn Sâm đang luyện tập điều khiển Kiến Trúc Giả, bởi vì cỗ máy này tương tự với chiến giáp bình thường để đánh nhau nhất, vì thế bình thường hắn đều dùng cỗ máy này để luyện tập.

Đột nhiên, Hàn Sâm từ màn hình 3D nhìn thấy một tia sáng lạnh bắn về phía mình, trong khoảng thời gian này hắn đã luyện thành phản ứng, khiến Hàn Sâm gần như không chút nghĩ ngợi điều khiển Kiến Trúc Giả, dùng ống hợp kim trong tay để chặn tia sáng lạnh kia lại.

Coong!

Một tiếng kim loại do va chạm vang lên, lúc này Hàn Sâm mới nhìn rõ công kích hắn chính là Công Nhân Bốc Vác Rs, lúc này đang dùng cờ lê có nhiều chức năng dài bảy, tám mét kia đập về phía hắn.

Mà một cánh tay khác của Công Nhân Bốc Vác Rs cũng mở ra máy cắt kim loại, mạnh mẽ vung về phía hắn.

Hàn Sâm không kịp cân nhắc xem là ai đang điều khiển Công Nhân Bốc Vác Rs, vội vã vung ống hợp kim trong một cánh tay khác ra đỡ.

Nhưng máy cắt kim loại của Công Nhân Bốc Vác Rs lập tức cắt đứt ống thép hợp kim, một miếng răng cưa lớn kinh khủng đang xoay tròn tiếp tục cắt đến thân thể Kiến Trúc Giả.

Hàn Sâm giật mình, tốc độ hai tay tăng đến cực hạn,

Mạnh mẽ điều khiển Kiến Trúc Giả lui về phía sau một bước, né tránh máy cắt của Công Nhân Bốc Vác Rs.

- Hay!

La Hướng Dương hưng phấn quát to một tiếng, lái Công Nhân Bốc Vác Rs điên cuồng công kích về Kiến Trúc Giả, các loại công cụ cờ lê, máy cắt kim loại, mũi khoan… dưới thao tác của y đều đã biến thành vũ khí đáng sợ, không chút lưu tình mở hết hỏa lực.

La Hướng Dương nghĩ lầm đối phương là lão binh đã xuất ngũ, nếu không làm sao có thể điều khiển Kiến Trúc Giả đến trình độ như thế, người chưa tiến hóa căn bản không hoàn thành được thao tác như vậy.

Hàn Sâm lại có chút ngơ ngác, không biết ai đang điều khiển Công Nhân Bốc Vác Rs đối chiến với mình, bất luận là trình độ thao tác hay tốc độ thao tác của đối phương đều cao hơn hắn, điều này khiến Hàn Sâm trong khoảng thời gian ngắn không tìm được manh mối, hắn vận dụng năng lực thao tác đến cực hạn, nhưng vẫn rơi vào hạ phong, chỉ một lát nữa là sẽ bị đối phương đánh bại.

Hàn Sâm không cam lòng thất bại như vậy, cắn răng một cái, vận dụng độ linh hoạt của tay mà mình luyện được từ Thượng Đế Chi Thủ đến cực hạn, đã đạt mức tay của Tiến Hóa Giả cấp bốn, Hàn Sâm giống như hóa thân thành Quan Thế Âm nghìn tay, nhanh chóng tiến hành một loại thao tác phức tạp.

Mới đầu La Hướng Dương còn có chút không đã nghiền, cảm giác trình độ của đối phương vẫn kém một chút, có lẽ chỉ là binh lính cấp thấp lái chiến giáp hạng nặng, hơn nữa có lẽ là đã lâu không lái chiến giáp hạng nặng, hiển nhiên có chút không quen.

Nhưng rất nhanh, La Hướng Dương phát hiện đối phương giống như biến thành một người khác vậy, Kiến Trúc Giả giống như sống lại, trở nên nhẹ nhàng linh hoạt, thực sự khiến người ta không có cách nào tin nổi, rõ ràng kia là một cỗ chiến giáp hạng nặng chứ không phải loại chiến giáp hạng nhẹ.

La Hướng Dương mừng như điên, hiếm khi gặp được một đối thủ như thế, y sử dụng tất cả mọi vốn liếng của mình, muốn cùng đối phương chiến một trận khó phân thắng bại.

Rất nhanh, La Hướng Dương lại phát hiện trình độ thao tác của đối phương vẫn đang tăng dần lên, khi đối chiến cùng y, thao tác càng ngày càng sắc bén đáng sợ, điều này khiến La Hướng Dương càng thêm xác định, đối phương cũng giống như mình đều là binh lĩnh điều khiển chiến giáp hạng nặng đã xuất ngũ.

- Sảng khoái!

Đã rất lâu rồi La Hướng Dương không thấy sảng khoái như ngày hôm nay, nếu để y dùng từ để hình dung, thì đối với một người xuất thân là binh lính điều khiển chiến giáp hạng nặng như y, những chiến giáp phổ thông kia chính là thứ mềm mại như đàn bà, độ thú vị kém xa chiến giáp hạng nặng.

Thao tác hung bạo, còn có cờ lê và ống hợp kim va chạm sinh ra rung động mãnh liệt, các thao tác cao độ sản sinh gánh nặng đối với thân thể cũng khiến La Hướng Dương nhiệt huyết sôi trào, y giống như đang trở lại thời đi lính trong quân đội.

Hai cỗ chiến giáp hạng nặng to lớn kịch liệt va chạm, cọ vào nhau tạo ra đốm lửa, tiếng vang bạo ngược không ngừng mà vang vọng trong kho hàng.

Hàn Sâm không biết đối thủ là ai, nhưng cảm giác áp lực thực sự quá lớn, trong tình huống hắn dùng hết toàn lực mà vẫn bị gắt gao áp chế ở thế hạ phong.

Kỹ xảo thao tác của đối phương mạnh hơn hắn quá nhiều, trong khi cùng đối phương giao chiến, hắn cũng học được không ít kỹ xảo.

- Chẳng lẽ là chủ nhiệm béo hay khỉ ốm? Quả nhiên gừng càng gia càng cay, thực sự mạnh hơn mình quá nhiều.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy đoán, câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng tổng cộng chỉ có mấy người bọn hắn, hắn biết mấy người lão Thạch không thể có thao tác như vậy, ba người Manh Manh lại càng không thể, còn lại cũng chỉ có chủ nhiệm béo và khỉ ốm.

Hàn Sâm cũng không nghĩ tới, người cùng hắn đối chiến lại là huấn luyện viên câu lạc bộ chiến giáp, hơn nữa còn là binh lính lái chiến giáp hạng

nặng đã xuất ngũ.

Nhưng đối chiến như vậy, Hàn Sâm cũng không có cảm giác phiền chán, trái lại lại có chút kích động, đối chiến thế này có thể học được nhiều thứ hơn so với một mình hắn luyện tập.

- Xem ra mình đã coi thường đám chủ nhiệm béo, sau này có thời gian cần tìm bọn họ luyện nhiều một chút mới được.

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Điên cuồng chiến đấu suốt hai giờ, Hàn Sâm đã có chút không chống đỡ nổi gánh nặng thân thể kinh khủng kia, lúc này mới lùi khỏi vòng chiến, toàn thân giống như vừa được vớt ra từ trong nước, ướt đẫm mồ hôi.

Thao tác loại chiến giáp hạng nặng Kiến Trúc Giả này phải chịu gánh nặng thân thể rất lớn, Hàn Sâm có thể kiên trì đến hiện tại thực sự rất không dễ dàng.

La Hướng Dương tuy rằng còn có chút chưa đã, nhưng thấy đối phương ngừng lại, y cũng không tiếp tục tiến sát nữa, mở cabin đi ra.

Y muốn làm quen với đối phương một chút, nếu người này cũng là binh lính lái chiến giáp hạng nặng đã xuất ngũ, sau này có thể giao lưu nhiều hơn, cơ hội tái chiến cũng nhiều hơn.

Nhưng sau khi y nhìn thấy người từ trong khoang cabin của Kiến Trúc Giả bước ra, cả người đều thất thần.

Y vẫn cho rằng đối phương là một quân nhân xuất ngũ, nhưng người từ trong Kiến Trúc Giả đi ra lại là một tiểu thịt tươi da dẻ trắng mịn, nhìn thế nào cũng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, ngay cả tuổi tòng quân cũng không tới, sao có thể là quân nhân xuất ngũ.

Chương 140: Gặp Lại Kỷ Yên Nhiên

- Cậu là học sinh?

La Hướng Dương có chút giật mình nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Xin chào, em là Hàn Sâm, mới vừa vào câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, sư huynh cũng là người của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng sao? Tại sao trước đây em chưa từng gặp anh nhỉ? Kỹ thuật điều khiển của anh thật là lợi hại, lúc rảnh rỗi anh có thể dạy em một chút không?

Hàn Sâm cười nói.

- Cậu vừa mới gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng? Cậu là học sinh mới năm nay?

La Hướng Dương vẫn hơi giật mình nhìn Hàn Sâm, thực sự không thể tin tưởng được, người vừa đối chiến cùng y lại là một học sinh mới của năm nay.

- Đúng vậy, bảy, tám ngày trước mới vừa gia nhập câu lạc bộ.

Hàn Sâm đáp.

- Trước đây cậu từng lái chiến giáp hạng nặng ư?

Vẻ mặt La Hướng Dương kỳ quái nhìn Hàn Sâm.

- Không có, trước đây đều chỉ dùng máy luyện tập trong trường học để luyện tập, sau khi gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng mới có cơ hội thao tác chiến giáp hạng nặng, thực sự khó hơn máy luyện tập nhiều, em luyện lâu như vậy cũng không tiến bộ nhiều, vẫn là sư huynh lợi hại, em sử dụng đến cả thú hồn biến thân mới có thể miễn cưỡng chống đỡ lâu như thế.

Hàn Sâm thật thà nói.

Tuy hắn thấy người sư huynh này có vẻ hơi lớn tuổi một chút, nhưng kỹ thuật thực sự quá chắc.

Vẻ mặt La Hướng Dương càng thêm quái lạ, trong lòng phiền muộn nghĩ:

- Tên ranh nhà cậu mới sờ soạng chiến giáp hạng nặng mấy ngày, lại có thể đối chiến cùng tôi, thế này còn gọi là tiến bộ không lớn, đám nhóc dưới tay tôi kia có thể trực tiếp về nhà được rồi.

- Cậu học khoa nào? Tại sao lại gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng?

La Hướng Dương thoáng suy nghĩ, cảm thấy có chút hứng thú lên, nếu như đào tên này đi tới câu lạc bộ chiến giáp của mình, vậy đây chính là tồn tại cấp quái vật đấy, có hắn gia nhập, tung hoành trong cuộc thi giữa các trường quân đội, lọt vào mười vị trí đầu Liên Minh, không, năm vị trí đầu cũng không thành vấn đề.

- Em học khoa bắn cung, là bạn em giới thiệu gia nhập.

Hàn Sâm nói.

- Khoa bắn cung?

La Hướng Dương lại phiền muộn, tất cả học sinh của khoa này đều là đặc biệt chiêu sinh, thế mà vẫn còn có người như vậy, nếu như sớm biết y đã tự mình đi khoa bắn cung nhìn một chút, cũng sẽ không để nhân tài như vậy rơi vào tay câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng.

La Hướng Dương đang nghĩ nên thuyết phục Hàn Sâm như thế nào để hắn rời khỏi câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng để gia nhập câu lạc bộ chiến giáp, lại nghe thấy máy truyền tin của Hàn Sâm vang lên.

Hàn Sâm chỉ coi La Hướng Dương là sư huynh, cũng không nghĩ nhiều như thế, trực tiếp tiếp máy truyền tin.

- Sư huynh, em có chút việc đi trước, lần sau rảnh rỗi lại tái chiến nhé.

Sau khi Hàn Sâm tiếp máy truyền tin, quay sang phất phất tay với La Hướng Dương, rồi như một làn khói chạy mất.

La Hướng Dương chưa kịp nói gì, đã thấy Hàn Sâm chạy đi xa.

La Hướng Dương há miệng ra rồi ngậm lại, hắn nghĩ thầm:

- Dù sao cũng đã biết hắn là ai, sau này trở lại tìm hắn là được, không cần gấp gáp.

Nhìn ba cỗ chiến giáp hạng nặng kia một chút, La Hướng Dương cũng không có ý định lấy đi nữa, hiện tại Hàn Sâm vẫn còn ở nơi này, cứ để lại chỗ này cho hắn luyện tập đã, sau này chờ hắn chuyển tới câu lạc bộ chiến giáp lại lấy đi cũng không muộn.

Trong lòng La Hướng Dương vui cười hớn hở rời khỏi nhà kho số bảy, đối với chuyện mình có thể phát hiện ra thiên tài như vậy thực sự có chút cao hứng, lần này hiệu trưởng Ngụy đưa nhà kho số bảy cho người khác, y cũng không tính toán nữa, thậm chí còn có chút vui mừng.

Nếu như không phải lần này hiệu trưởng Ngụy đưa nhà kho số bảy cho người khác, y cũng không gặp được Hàn Sâm ở chỗ này.

Hiện tại La Hướng Dương đang suy nghĩ, phải làm gì mới có thể kéo Hàn Sâm vào câu lạc bộ chiến giáp của mình. Hiện tại Hàn Sâm vừa mới nhập học, còn phải ở trường quân đội Hắc Ưng học mấy năm, lợi dụng thời gian mấy năm này, nói không chừng y còn có thể tạo ra một đội ngũ giành được chức quán quân trong cuộc thi đấu vòng tròn giữa các trường quân đội ấy chứ.

Hàn Sâm rời khỏi nhà kho số bảy, rồi trực tiếp đi tới một nhà ăn gần đó.

Đám lão Thạch đều nhờ hắn mua giúp đồ ăn khuya trở lại, Hàn Sâm vừa đại chiến kịch liệt một hồi, tiêu hao rất nhiều thể lực, cái bụng cũng trống rỗng, hắn muốn đi ăn một chút để bổ sung thể lực.

Nhà ăn ở đây cách phòng ngủ của bọn Hàn Sâm tương đối gần, hơn nữa nước trái cây ở nơi này đặc biệt ngon, gần như mỗi ngày Hàn Sâm đều muốn uống một bình.

Nhưng nước trái cây ở nơi này lại đặc biệt quý hiếm, nếu như đi quá muộn sẽ không còn, vừa nãy Hàn Sâm đối chiến với La Hướng Dương đến mức quên cả thời gian, sau khi được đám lão Thạch nhắc nhở, mới vội vã chạy tới.

Chờ hắn chạy tới nơi, vui vẻ nhìn thấy một bình nước trái cây còn sót lại trên bàn, hắn vội đi quẹt thẻ.

Nhưng chờ hắn quẹt xong thẻ, quay lại đi lấy bình nước trái cây kia, thế mà lại nhìn thấy một bàn tay đang nắm chặt bình nước trái cây, muốn cầm lấy bình nước trái cây kia.

Hàn Sâm vội vã lên đi cầm lấy nửa chiếc bình, vừa muốn nói chuyện, nhưng lại thấy đối phương một tay cầm bình một tay quẹt thẻ.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn đối phương, đối phương cũng hơi kinh ngạc nhìn về phía hắn.

- Là cậu/cô!

Hai người gần như đồng thời kêu lên.

Hàn Sâm nhìn gương mặt xinh đẹp của đối phương, hơi kinh ngạc, không nghĩ tới ở chỗ này lại đụng phải Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên hiển nhiên cũng bất ngờ vì gặp phải Hàn Sâm, cau mày nói ra:

- Tại sao cậu lại ở chỗ này?

- Tôi là học sinh Hắc Ưng, ăn cơm đương nhiên phải tới nơi này.

Hàn Sâm đáp.

- Xí, không ngờ cậu cũng có thể thi đậu Hắc Ưng.

Kỷ Yên Nhiên bĩu môi, liếc mắt nhìn Hàn Sâm cầm lấy chiếc bình:

- Cậu nhanh buông tay.

- Buông tay hẳn là cô, là tôi tới trước, đã quẹt thẻ.

Hàn Sâm nói ra.

Kỷ Yên Nhiên xem thường nhìn Hàn Sâm một chút:

- Phương pháp tiếp cận này cũng quá cũ rồi, cậu nhanh buông tay, nếu không phải tôi sẽ kêu biến thái.

- Cái gì gọi là phương pháp tiếp cận quá cũ? Tôi cần tiếp cận sao? Cô có thấy người nào phải tiếp cận bạn gái của mình không?

Hàn Sâm bĩu môi một cái nói.

Kỷ Yên Nhiên tiếp tục xem thường nói:

- Cậu còn không thấy ngại mà nói, cậu là tiểu tử dối trá.

- Ai dối trá?

Hàn Sâm cau mày nói.

- Nếu cậu không dối trá, thời gian dài như vậy tại sao không đến tìm tôi?

Kỷ Yên Nhiên đã nhận định Hàn Sâm chính là một tiểu tử dối trá, bằng không làm sao có khả năng không đến tìm cô.

- Tôi không có thời gian không được à?

Hàn Sâm nói ra.

- Xì, ai tin được.

Kỷ Yên Nhiên liếc trắng mắt.

- Cô có tin hay không thì kệ cô, nhưng chai nước trái cây này thực sự là tôi đã quẹt thẻ trước.

Hàn Sâm không muốn lý sự cùng Kỷ Yên Nhiên.

- Là tôi lấy được trước, lấy trước thì được, tôi cũng đã quẹt thẻ, lần sau cậu nhớ lấy sớm đi.

Kỷ Yên Nhiên cười nói.

Hàn Sâm nhìn Kỷ Yên Nhiên một chút, đột nhiên cúi đầu xuống, lè lưỡi làm bộ muốn liếm tay nhỏ của Kỷ Yên Nhiên đang cầm chai nước.

Kỷ Yên Nhiên sợ hãi hét lên một tiếng, hoảng hốt rụt tay lại.

- Vẫn là lần sau cô lấy sớm đi.

Hàn Sâm cầm lấy chai nước, phất phất tay với Kỷ Yên Nhiên, cười cười rời khỏi.

- Đê tiện vô sỉ hạ lưu.

Kỷ Yên Nhiên cắn môi, không cam lòng nhìn Hàn Sâm mang chai nước trái cây kia đi.

Sau đó cô lại nhìn thấy Hàn Sâm còn đi mua thứ khác, đôi mắt đẹp khẽ đảo một cái, đi tới một đường khác, không một tiếng động đến gần Hàn Sâm.

Chờ Hàn Sâm thả chai nước xuống để đi lấy đồ ăn, Kỷ Yên Nhiên đột nhiên chạy tới cầm lấy chai nước rồi xoay người rời đi.

- Này, tại sao cô lại như vậy chứ?

Hai tay Hàn Sâm đều cầm theo đồ ăn khuya cho bọn lão Thạch, phiền muộn nhìn Kỷ Yên Nhiên.

- Cái này gọi là ăn miếng trả miếng, lấy độc trị độc.

Kỷ Yên Nhiên lè lưỡi ra với hắn, còn làm mặt quỷ, sau đó cầm chai nước trái cây lắc lắc với hắn, lúc này mới hài lòng xoay người rời đi.

Chương 141: Ước Hẹn

- Không nghĩ tới tiểu tử dối trá kia lại có thể thi đậu Hắc Ưng, hiện tại điều kiện nhập học ở Hắc Ưng có phải là quá thấp rồi hay không?

Kỷ Yên Nhiên vừa đi vừa nghĩ, hoàn toàn không liên hệ Hàn Sâm với tài khoản Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên.

Ở trong ấn tượng của cô, Hàn Sâm chính là một tiểu tử dối trá, không thể là một cao thủ được, càng không thể là người kia.

Kỷ Yên Nhiên đi phía trước, không bao lâu sau cô lại thấy Hàn Sâm đi theo phía sau, cô xoay người lại nhìn Hàn Sâm cau mày nói:

- Cậu muốn làm gì?

- Tôi trở về phòng ngủ, chẳng lẽ theo dõi cô?

Hàn Sâm liếc mắt nói.

- Cậu học khoa nào? Phòng ngủ ở nơi đâu?

Kỷ Yên Nhiên tự nhiên không tin tưởng hắn.

- Khoa bắn cung, tòa nhà E10 phòng 304.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Kỷ Yên Nhiên nói.

Kỷ Yên Nhiên hơi ngẩn người, phòng của Hàn Sâm đúng là ở chỗ này, hơn nữa tòa nhà nơi Hàn Sâm ở kia, lại ở ngay phía sau tòa nhà của cô.

- Khoa bắn cung à, chẳng trách cậu có thể thi đậu Hắc Ưng, chơi game ăn gian, ngay cả nhập học cũng ăn gian mới có thể vào được.

Kỷ Yên Nhiên bĩu môi nói.

- Có người đối xử với bạn trai như cô sao?

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

- Chờ cậu có bản lĩnh thắng tôi rồi hãy nói câu này đi, tiểu tử lừa đảo.

Kỷ Yên Nhiên bĩu môi nói.

- Thắng cô còn không dễ dàng ư, hiện tại là được.

Hàn Sâm bị cô nàng trái một câu gian lận phải một câu lừa đảo cũng có chút khó chịu.

- Lại muốn lừa đảo đúng không?

Kỷ Yên Nhiên khinh thường nói.

Hàn Sâm không biết nên nói gì:

- Cô nói tôi lừa đảo, tôi chứng minh cho cô xem mà cô lại không tin, vậy cô muốn thế nào?

- Nếu cậu thật sự có bản lãnh, ngày mai chúng ta cùng đi máy huấn luyện chuyên nghiệp trong trường học để so tài.

Kỷ Yên Nhiên nói.

- Được, đưa số của cô cho tôi, ngày mai tôi liên hệ với cô.

Hàn Sâm cười nói.

Kỷ Yên Nhiên chỉ lườm một cái:

- Mơ đi, cậu muốn nhân cơ hội lấy số của tôi à, chiều mai ba giờ, tôi ở tòa nhà E16 phòng số 138 chờ cậu, có bản lĩnh thì đến.

- Được, tôi nhất định đi, chờ làm bạn gái của tôi đi.

Hàn Sâm cười nói.

- Xí.

Kỷ Yên Nhiên không thèm quan tâm tới Hàn Sâm, xoay người nhanh chóng chạy đi.

Buổi chiều ngày thứ hai, khi Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn đi, lại đột nhiên nhận được mệnh lệnh của Tần Huyên, bảo hắn lập tức tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, có nhiệm vụ quan trọng.

Hàn Sâm không thể làm gì khác hơn là từ bỏ cuộc hẹn, chạy tới trạm chuyên chở tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Hắn tuy rằng rất muốn thông báo cho Kỷ Yên Nhiên một tiếng, nhưng Kỷ Yên Nhiên lại không cho hắn biết số của cô ấy, muốn thông báo cho cô ấy cũng không có cách nào.

Ba giờ chiều Kỷ Yên Nhiên đến nơi này, kết quả ngay cả cái bóng cũng không đợi được, trong lòng càng nhận định Hàn Sâm chính là một tên tiểu tử dối trá.

Hàn Sâm đi hai ngày mới trở về, cũng không có cách nào liên hệ với Kỷ Yên Nhiên, hắn cũng không để chuyện này trong lòng, mỗi ngày vẫn dựa theo kế hoạch của mình đi học tập.

- Mọi người yên lặng một chút, tôi có lời muốn nói.

Chủ nhiệm béo cầm trong tay một xấp tài liệu, thừa dịp mọi người đều có mặt, ho nhẹ một tiếng nói ra.

- Chủ nhiệm, có lời gì cứ nói đi, chúng tôi đều có thể nghe thấy.

Lão Thạch vừa ở ngồi trên phi thuyền 3D luyện tập lái chiến giáp vừa nói.

Những người khác cũng đang luyện tập các loại khác, chủ nhiệm béo buồn bực nói:

- Qua mấy ngày nữa Tinh Vũ Bôi sẽ bắt đầu, chúng ta nói thế nào cũng là câu lạc bộ chiến giáp, cũng nên tham gia thi đấu chiến giáp chứ, nơi này là có hạng mục liên quan đến chiến giáp, mọi người tới xem một chút rồi chúng ta báo danh thi đấu hạng mục.

- Anh là chủ nhiệm, anh quyết định là được.

Lữ Mông không quan tâm nói.

Trong mắt Trương Dương sáng rực:

- Đương nhiên là tất cả hạng mục đều báo danh.

- Chúng ta tổng cộng chỉ có mấy người như vậy, báo danh hết, người đâu ra?

Vương Manh Manh nháy mắt nói.

- Hơn nữa chúng ta là câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, rất nhiều hạng mục khẳng định không sánh được với người của câu lạc bộ chiến giáp.

Lý Trân Trân nói ra.

Vương Thuần cũng nói:

- Những hạng mục thi đấu về chiến đấu thì chúng ta khẳng định không được, đặc biệt chiến đấu đoàn thể năm đối năm, chúng ta căn bản không luyện tập qua, kém câu lạc bộ chiến giáp quá xa.

- Như vậy mới có tính khiêu chiến, chỉ cần chúng ta một lòng đoàn kết thì nhất định có thể thắng lợi.

Vẻ mặt Trương Dương vô cùng kiên định và tự tin.

Chủ nhiệm béo làm khó xử nhìn về phía Vương Manh Manh:

- Rốt cuộc chúng ta báo danh thế nào?

Vương Manh Manh nhìn về phía Hàn Sâm đang nghiên cứu tư liệu:

- Sư huynh, anh nói chúng ta báo danh nội dung gì đây?

- Tinh Vũ Bôi gì đó, đạt được quán quân có ích lợi gì?

Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi hỏi

Khỉ ốm vội vàng nói:

- Đương nhiên là có chỗ tốt, khen thưởng mỗi hạng mục không giống nhau, ba người đứng đầu đều có khen thưởng, người đứng thứ nhất có khen thưởng tốt nhất, nếu như là chiến đấu đoàn thể năm đấu năm, đạt được quán quân thì năm người dự thi, mỗi người đều sẽ được thưởng một chiếc chiến giáp Tinh Thú, có giá thị trường hơn một triệu đấy. Nếu như có thể đạt được quán quân trong hạng mục chiến đấu một người, khen thưởng sẽ càng thêm phong phú, là một chiến giáp Tinh Hoàng kiểu mới nhất, giá trị gần nghìn vạn.

- Ba vị trí đầu mỗi hạng mục đều có khen thưởng, chúng ta cũng có thể tận lực thử một lần, tranh thủ giành được ba vị trí đầu, cho dù không giành được, cũng coi như là một cơ hội rèn luyện hiếm thấy.

Chủ nhiệm béo nói.

- Thế thì báo hết đi.

Hàn Sâm nghe có nhiều khen thưởng như vậy, còn là do Tinh Vũ tập đoàn bỏ vốn, thực sự là ngu mới không cầm, có thể tranh thủ thử một lần xem.

- Thật sự báo danh toàn bộ?

Chủ nhiệm béo nhìn về phía Vương Manh Manh.

- Sư huynh nói báo hết, vậy chúng ta cứ báo đi.

Vương Manh Manh lại suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Thời gian thi đấu những hạng mục này có trùng nhau hay không? Cùng một người có thể tham gia tất cả mọi hạng mục không?

Chủ nhiệm béo nhìn bảng thời gian thi đấu một chút:

- Ngoại trừ một hạng mục, những hạng mục khác đều không thành vấn đề, đó là hạng mục cho một người, một người trong chúng ta tham gia hạng mục kia là được.

- Vậy thì quyết định như thế đi, chuyện báo danh giao cho chủ nhiệm béo.

Vương Manh Manh cười nói.

- Manh Manh, như vậy không được hay lắm đâu? Câu lạc bộ chúng ta tổng cộng chỉ có mấy người, hơn nữa đều là người mới, đến lúc thi đấu hạng mục nào cũng thua, có quá xấu hổ hay không?

Lý Trân Trân lo lắng nói.

- Không sao, có sư huynh ở đây, không thua được.

Vương Manh Manh mù quáng tin tưởng Hàn Sâm.

Lý Trân Trân và Vương Thuần dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Hàn Sâm, hai người các cô không nhìn ra Hàn Sâm đều là tân sinh giống các cô có chỗ nào lợi hại, lại khiến Vương Manh Manh sùng bái hắn như thế.

Hai người đã từng hỏi Vương Manh Manh, tại sao cô lại sùng bái Hàn Sâm như thế, Vương Manh Manh chỉ nói trước đây cô đã quen Hàn Sâm, từ nhỏ đến lớn Hàn Sâm đều rất lợi hại.

Nhưng Lý Trân Trân và Vương Thuần đều vô cùng nghi ngờ, hai người không nhìn thấy Hàn Sâm từng có biểu hiện gì xuất sắc.

Hơn nữa những ngày gần đây từ khi Hàn Sâm gia nhập câu lạc bộ, hắn đều đang luyện tập điều khiển những chiến giáp hạng nặng đó, căn bản chưa từng thấy luyện tập chiến giáp, hắn như thế còn muốn đạt được thành tích tốt, thế này quá không thực tế.

Chương 142: La Hướng Dương Mời

La Hướng Dương vốn định trời vừa sáng đã chuẩn bị tới thuyết phục Hàn Sâm gia nhập câu lạc bộ chiến giáp, nhưng bởi vì có chuyện trì hoãn, đến

tận hôm nay mới hết bận, sau khi về tới trường học, liền vội vàng chạy đến câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng.

Khi La Hướng Dương đến câu lạc bộ chiến giáp, đúng lúc gặp được đám người Hàn Sâm vừa bàn bạc xong chuyện báo danh.

- Hàn Sâm.

La Hướng Dương đi vào nhà kho số bảy, liếc mắt đã thấy Hàn Sâm, trực tiếp mở miệng kêu lên.

- Sư huynh anh đến rồi?

Hàn Sâm đứng dậy chào hỏi một chút.

- Người kia là ai thế?

Lý Trân Trân nghi ngờ hỏi, những người khác cũng nghi hoặc nhìn về phía Hàn Sâm, hiển nhiên bọn họ cũng không nhận ra.

Chủ nhiệm béo và khỉ ốm nhìn thấy La Hướng Dương, lại có chút giật mình, bọn họ đương nhiên biết La Hướng Dương, biết y là huấn luyện viên câu lạc bộ chiến giáp, đồng thời cũng rất kỳ quái, tại sao Hàn Sâm lại gọi La Hướng Dương là sư huynh.

- Y không phải sư huynh câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng sao?

Hàn Sâm thoáng ngẩn người, bình thường hắn tới nơi này đều luyện tập điều khiển chiến giáp hạng nặng, rất ít khi quan tâm đến mọi chuyện trong câu lạc bộ, hắn vẫn nghĩ rằng La Hướng Dương là sư huynh trong câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng.

Nghe lời này của Hàn Sâm, chủ nhiệm béo và khỉ ốm suýt chút nữa đã thổ huyết, người ta là huấn luyện viên câu lạc bộ chiến giáp đấy, làm sao có khả năng là sư huynh trong câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng bọn họ được.

La Hướng Dương chỉ cười cười vỗ vai Hàn Sâm nói:

- Hàn Sâm, thao tác kỹ thuật điều khiển chiến giáp của cậu rất tốt, có hứng thú gia nhập câu lạc bộ chiến giáp chúng tôi hay không? Đúng rồi, quên nói cho cậu biết, tôi là La Hướng Dương – huấn luyện viên của câu lạc bộ chiến giáp, nếu như cậu đồng ý gia nhập câu lạc bộ chiến giáp, tôi bảo đảm cậu sẽ nhận được huấn luyện tốt nhất, sử dụng thiết bị huấn luyện tốt nhất trong trường học, được hướng dẫn tận tình nhất.

La Hướng Dương vừa nói ra, Lý Trân Trân, Vương Thuần và đám lão Thạch, Lữ Mông đều giật mình nhìn La Hướng Dương rồi lại nhìn Hàn Sâm, bọn họ không thể ngờ được huấn luyện viên câu lạc bộ chiến giáp lại đích thân tới mời Hàn Sâm gia nhập câu lạc bộ chiến giáp.

Phải biết rằng câu lạc bộ chiến giáp và câu lạc bộ tân võ học là hai câu lạc bộ hot nhất, năm nào cũng có rất nhiều học sinh thiên tài chủ động xin gia nhập, người ta căn bản không cần đi chiêu mộ thành viên, người muốn gia nhập còn phải vượt qua kiểm tra của bọn họ.

Có thể nói hai câu lạc bộ này chiếm sáu phần nhân tài trở lên ở trường quân đội Hắc Ưng, hoàn toàn khác câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, người ta không chỉ không thiếu người, mà còn không thiếu thành viên có thiên phú có tài năng, hàng năm đều có rất nhiều thiên tài gia nhập.

Nhưng đường đường là huấn luyện viên câu lạc bộ chiến giáp, thế mà lại tự mình chạy đến câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng của bọn họ để đào người, hơn nữa còn đưa ra hứa hẹn như vậy, chuyện này thực sự có chút kinh người.

Chủ nhiệm béo và khỉ ốm há hốc miệng mãi không nói được một lời, bọn họ hiểu rất rõ La Hướng Dương, thực ra lúc trước bọn họ báo danh tới câu lạc bộ chiến giáp, kết quả trong quá trình tuyển chọn lại trực tiếp bị loại, sau đó mới gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng.

Người có thể khiến La Hướng Dương tự mình tới mời, dĩ nhiên lại ở tại câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng của bọn họ, chuyện này thực sự khiến bọn họ giật mình.

- Thực xin lỗi huấn luyện viên La, em đã gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng.

Hàn Sâm uyển chuyển cự tuyệt La Hướng Dương.

Hắn sở dĩ đáp ứng gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, thứ nhất là nể mặt Vương Manh Manh, thứ hai là vì nơi này tự do, hắn muốn tới thì tới muốn đi thì đi, như vậy sau này hắn mới có thể không phải lo lắng gì, có thể nhận nhiệm vụ bất cứ lúc nào hoặc là đi thế giới Tí Hộ Sở để săn giết dị sinh vật.

Thật sự muốn hắn mỗi ngày quy củ đi huấn luyện lái chiến giáp, chuyện này hoàn toàn khác với ý định ban đầu của Hàn Sâm, hắn không thể gia nhập câu lạc bộ như vậy.

La Hướng Dương lại chưa từ bỏ ý định tiếp tục khuyên:

- Lấy thiên phú của và năng lực của cậu, ở lại câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng thực sự quá lãng phí, cậu chỉ cần cho tôi thời gian hai, ba năm, tôi có thể huấn luyện trình độ lái chiến giáp của cậu đến mức lọt vào ba vị trí đầu trong cuộc thi đấu chiến giáp giữa các trường quân đội, đến lúc đó cho dù muốn tranh cướp quán quân cũng không phải là chuyện không thể, mà mục tiêu của tôi chính là quán quân.

Mấy người chủ nhiệm béo nghe mà choáng váng, tất cả đều tỏ vẻ quái lạ nhìn Hàn Sâm, trước đây bọn họ thật sự không nhìn ra, Hàn Sâm có chỗ nào đáng để La Hướng Dương nói như vậy.

- Xin lỗi huấn luyện viên La, em thật sự không thể đồng ý lời mời của thầy.

Hàn Sâm lần thứ hai cự tuyệt nói.

- Cậu đừng vội từ chối, suy nghĩ một chút nữa, trong thời gian học tập ở trường quân đội có thể giành được chức quán quân thi đấu chiến giáp giữa các trường, sẽ rất có lợi cho việc bình xét cấp bậc cuối cùng của cậu, sẽ có thêm rất nhiều điểm.

La Hướng Dương suy nghĩ một chút rồi nói thêm:

- Tôi cũng sẽ cố hết sức thay cậu tranh thủ với trường học, cho cậu thêm điểm bình xét cao nhất, cậu suy nghĩ kỹ đi, lúc nào nghĩ thông suốt thì đến

câu lạc bộ chiến giáp tìm tôi, bất cứ lúc nào tôi cũng hoan nghênh cậu gia nhập.

Sau khi La Hướng Dương rời đi, đám chủ nhiệm béo vẫn là ngơ ngác nhìn Hàn Sâm.

- Huấn luyện viên La đưa ra điều kiện như vậy, mà cậu còn từ chối ông ấy?

Chủ nhiệm béo khó tin nhìn Hàn Sâm rồi nói:

- Lẽ nào cậu không biết thêm điểm trong đánh giá tốt nghiệp có ý nghĩa thế nào sao?

- Tôi đương nhiên biết.

Hàn Sâm cười nói.

Khi tốt nghiệp có điểm càng cao, đến lúc nhập ngũ càng có cơ hội lấy được chức vị và quân hàm tốt.

- Vậy cậu còn từ chối thầy ấy?

Lý Trân Trân cũng có chút khó tin nhìn Hàn Sâm nói.

- Nếu như tôi muốn có thêm điểm cộng kia, tôi đã không chọn gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng.

Hàn Sâm nhún nhún vai nói ra.

Mục tiêu của hắn là tự mình tiến hóa toàn diện, chứ không phải hạn chế trên một năng lực hạng mục nào đó, mặc dù hắn có hứng thú với việc điều khiển chiến giáp, nhưng cũng chỉ giới hạn trong hứng thú mà thôi, để ngày sau thực hiện nghĩa vụ quân sự cần, hắn sẽ không tập trung tất cả của mình vào đó, cũng sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian ở phương diện này.

Hắn biết rõ, chỉ cần mình có thể trở thành quý tộc thần huyết, tuyệt đối sẽ hữu dụng hơn việc đạt được đánh giá tốt nghiệp cấp cao nhất của trường học nhiều.

Hơn nữa hắn hoàn toàn có đủ tự tin, cho dù không có quán quân trong thi đấu giữa các trường học, hắn vẫn có thể giành được đánh giá tốt nghiệp cấp S.

Lý Trân Trân và đám khỉ ốm nhìn Hàn Sâm giống như đang nhìn người ngoài hành tinh, có cơ hội thêm điểm tốt như vậy mà Hàn Sâm lại từ bỏ.

Đám Lão Thạch, Lữ Mông lại không quá kinh ngạc, lấy trình độ Hàn Sâm ngược Lý Ngọc Phong tới tận hai mươi điểm, cho dù hắn gia nhập câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, cũng có thể bắt được cơ hội thêm điểm như thế, nếu hắn muốn đã sớm đi, cần gì phải đợi La Hướng Dương đến tìm hắn.

- Tôi đã sớm nói rồi, có sư huynh ở đây, thi đấu nhất định không thành vấn đề, hiện tại các người đã tin chưa?

Vương Manh Manh lại vô cùng đắc ý nói.

Chủ nhiệm béo nhớ tới chuyện thi đấu, thoáng chốc đã trở nên vô cùng vui vẻ, ngay cả La Hướng Dương cũng muốn đích thân mời Hàn Sâm đến câu lạc bộ chiến giáp của bọn họ, nói không chừng lần này câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng có thể mở mặt ở Tinh Vũ Bôi.

Cho dù không thể lấy được quán quân, nhưng có thể lọt vào ba vị trí đầu đã đủ khiến danh tiếng câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng tăng cao rồi.

Hiển nhiên chủ nhiệm béo vẫn còn đánh giá thấp thực lực của Hàn Sâm, nếu như hắn biết Hàn Sâm đã từng khổ chiến với La Hướng Dương hai giờ mà không thua, mục tiêu của y sẽ không thấp như vậy.

Sau khi Hàn Sâm huấn luyện lại rời khỏi nhà kho số bảy, theo thói quen đi căng tin liếc mắt nhìn, quả nhiên nước trái cây đã sớm không còn, nhưng lại bất ngờ vì nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên đang ngồi ở một bên ăn đồ ăn.

Chương 143: Chén Này Không Có

Thời gian này Kỷ Yên Nhiên cũng đang chuẩn bị cho thi đấu Tinh Vũ Bôi, mỗi ngày đều luyện tập rất muộn, tới căng tin để ăn một chút, không nghĩ tới lại gặp phải Hàn Sâm.

Liếc Hàn Sâm một cái, Kỷ Yên Nhiên không nói gì, nếu đối phương không dám đến chỗ hẹn, đã biểu thị hắn nhận thua, cô cũng không cần bắt nạt người ta.

Nhưng không nghĩ tới Hàn Sâm lại đi tới bàn của cô rồi ngồi xuống đối diện, nhìn cô nói ra:

- Lần trước tôi có việc không đến điểm hẹn được, tôi lại không có số của cô, nên không thể thông báo với cô một tiếng, thật xin lỗi.

- Con trai đều có nhiều cớ như vậy sao?

Kỷ Yên Nhiên bĩu môi một cái nói.

Hàn Sâm há miệng, cảm thấy việc này đúng là không thể giải thích tốt, hắn hẹn đấu với Kỷ Yên Nhiên, kết quả hắn lại không đi, bất kỳ lời giải thích nào cũng không ổn.

- Chúng ta hẹn ngày mai tái chiến?

Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi nói, vẫn nên dùng thực lực chứng minh mình đi.

- Quên đi, tôi không muốn lại bị đùa bỡn.

Kỷ Yên Nhiên đã nhận định Hàn Sâm chính là một tên lừa đảo không có thực lực, cũng không có ý định sẽ dây dưa không ngớt cùng Hàn Sâm.

Hàn Sâm đang muốn tiếp tục giải thích, lại thấy mấy học sinh đi tới bên cạnh bọn họ, trong đó có một chàng trai lạnh lùng liếc mắt nhìn Hàn Sâm, rồi quay sang hỏi Kỷ Yên Nhiên:

- Yên Nhiên, hắn là ai?

- Một tiểu học đệ vừa mới nhập học, tôi còn không biết hắn tên là gì.

Kỷ Yên Nhiên cũng không nói ra chuyện với Hàn Sâm, sợ Lý Ngọc Phong sẽ đi gây sự với Hàn Sâm.

Lý Ngọc Phong ồ một tiếng, nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Cậu học khoa nào?

- Khoa bắn cung.

Hàn Sâm thuận miệng đáp.

- Anh nói này tiểu học đệ, muốn học người khác tán gái, cũng phải có mắt nhìn mới được, chủ nhiệm của bọn anh mà chú có thể tán loạn sao?

Một tên gầy ngồi xuống bên cạnh Hàn Sâm, một tay khoát trên bả vai Hàn Sâm, híp mắt nhìn chằm chằm hắ nói.

- Không phải là ai cũng có quyền theo đuổi mỹ nữ sao? Tại sao tôi không thể?

Hàn Sâm vô cùng ngây thơ hỏi.

Tên gầy cười hì hì, đưa tay đặt một cục giấy trên bàn trước mặt Hàn Sâm, sau đó lấy chén nước bên cạnh bàn úp xuống cục giấy kia.

Sau đó lại lấy thêm hai cái chén không, cũng chụp xuống bên cạnh, hai tay nhanh chóng trao đổi vị trí ba cái cái chén, khiến người xem hoa cả mắt.

Một lát sau, tên gầy cười nói với Hàn Sâm:

- Nếu chú có thể nhìn ra cục giấy kia dấu trong cái ly nào, chú em muốn theo đuổi ai thì tùy chú, còn không thấy được thì lập tức cút cho anh, sau này đừng lượn lờ quanh chủ nhiệm của chúng tôi.

Kỷ Yên Nhiên không ngăn cản tên gầy kia,

Cô rất hứng thú nhìn Hàn Sâm, tên gầy này ở câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ có thể xếp vào ba vị trí đầu, muốn nhìn rõ ràng cũng không dễ như vậy.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn tên gầy, mỉm cười dùng tay đặt trên một cái chén, trong lòng tên gầy nhất thời vui vẻ.

Nhưng Hàn Sâm lại cười híp mắt nói:

- Trong chén này không có.

Nói rồi, Hàn Sâm cầm cái chén lên, bên trong quả nhiên không có thứ gì.

Sau đó, Hàn Sâm lại đặt tay lên một cái chén bên cạnh, ngón tay xoa xoa ở phía trên một thoáng, cười tủm tỉm tiếp tục nói:

- Cái này cũng không có.

Cái chén lại bị Hàn Sâm cầm lên, kết quả quả nhiên vẫn không có.

Ngón tay Hàn Sâm đặt lên cái chén cuối cùng, trên mặt vẫn mang theo nụ cười:

- Còn lại cái này còn cần tôi nói sao?

Đám người quanh tên gầy đều biến sắc, ngay cả Kỷ Yên Nhiên cũng có chút ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm, không nghĩ tới hắn còn có nhãn lực như vậy.

- Coi như chú em được, ngày hôm nay coi như xong, lần sau đừng để anh đây thấy mặt chú em.

Sấu Tử hung hãn nói.

- Sao thế, chỉ thế này đã xong à?

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn tên gầy, người ta đã đến mà mình không trả lễ thì không hay, Hàn Sâm không phải là loại người bị bắt nạt mà không phản kích.

- Chú em muốn thế nào?

Sắc mặt tên gầy hơi đổi một chút, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm không nói gì, chỉ lấy ba cái chén đặt trước mặt mình, giống như tên gầy, cũng dùng một cái chén úp lên cục giấy kia, sau đó cũng như tên gầy, hai tay di động vị trí ba cái cái chén.

Kỷ Yên Nhiên, Lý Ngọc Phong và tên gầy đều hiểu ý Hàn Sâm, nhưng mấy người đều cảm thấy Hàn Sâm chỉ đang múa rìu qua mắt thợ.

Nhìn tay của hắn, tốc độ kém hơn tên gầy nhiều, tên gầy khinh thường hừ lạnh.

Hàn Sâm giống như không nghe thấy, tiếp tục đổi vi trí của ba cái chén, sau đó hai tay rời khỏi mấy cái chén, ngồi thẳng người nhìn đám tên gầy rồi nói:

- Cũng như các anh đã nói, đoán đúng thì sau này các anh làm cái gì tôi mặc kệ, đoán không đúng, cút xa một chút cho tôi, đừng để tôi nhìn thấy các anh ở bên cạnh Kỷ Yên Nhiên.

Tên gầy cười lạnh một tiếng, đưa tay chuẩn bị muốn nhấc lên một cái chén:

- Chỉ bằng vào chú em mà muốn chơi trò này với anh, đúng là không biết trời cao đất rộng.

Hàn Sâm chặn lại tay của tên gầy, tên gầy kia trừng mắt nhìn Hàn Sâm giận dữ nói:

- Chú em muốn làm gì?

Hàn Sâm liếc mắt nhìn Lý Ngọc Phong ngồi ở bên cạnh, cười híp mắt nói:

- Tôi chỉ muốn biết, anh xác định có thể đại biểu tất cả mọi người ở nơi này sao? Nếu như không thể, vẫn nên đổi một người có thể đại biểu đến đây đi.

Tên gầy nhìn Lý Ngọc Phong một chút, tuy trong lòng y vô cùng chắc chắn, nhưng y không biết mình có thể đại biểu cho Lý Ngọc Phong hay không.

Lý Ngọc Phong bình tĩnh nhìn tên gầy rồi nói:

- Cậu mở đi.

Tên gầy nghe Lý Ngọc Phong nói, trên mặt thoáng lộ ra vẻ đắc ý, quay về phía Hàn Sâm vênh váo hung hăng nói rằng:

- Tiểu tử, bây giờ anh đây sẽ để chú em biết, cái gì mới là cao thủ chân chính, đồ vật chính là trong này.

Tên gầy đưa tay, nhấc cái chén ở giữa lên, trên mặt là vẻ vô cùng tự tin.

Nhưng sau khi cái chén bị nhấc lên, tất cả mọi người đều thất thần, sắc mặt tên gầy cũng trở nên cực kỳ khó coi, dưới cái chén kia thế mà lại trống trơn chẳng có cái gì cả.

- Không thể nào, chuyện này không thể nào!

Tên gầy trợn to hai mắt, trong mắt chứa đầy vẻ không thể tin tưởng, cầm cái chén lật qua lật lại, bên trong vẫn trống trơn không có gì.

Kỷ Yên Nhiên cũng thoáng nghi ngờ, vừa nãy cô cũng nhìn rõ, cục giấy kia hẳn ở trong cái chén chính giữa không sai, làm sao có thể không có chứ?

- Miễn cho có người thua không phục, tôi lại cho anh một cơ hội, anh lại chọn một lần đi.

Hàn Sâm chỉ chỉ hai cái chén còn lại trên bàn, nhìn Lý Ngọc Phong ngồi ở đối diện mỉm cười nói.

Lý Ngọc Phong hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đưa tay nhấc lên một chiếc chén, lạnh nhạt nói:

- Trong chén này không có.

Lý Ngọc Phong cũng học phương pháp của Hàn Sâm, trong chén vốn nên có cục giấy lại không có, y tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, vậy thì chỉ có khả năng là Hàn Sâm dùng thủ pháp gì để lấy cục giấy đi, vì thế trong hai cái chén còn lại cũng không thể có cục giấy.

Nhưng khi Lý Ngọc Phong nhấc cái chén lên, cả người đều ngây ra, phía dưới cái chén lại có cục giấy kia.

Mấy người tên gầy cũng đứng dậy, nếu Hàn Sâm có thể trộm đi cục giấy, bọn họ cũng không kỳ quái, vừa rồi tên gầy đã trộm lấy cục giấy, trong cả ba cái chén đều không có giấy, nhưng cục giấy kia thế mà lại ở trong một cái chén, chuyện này khiến bọn họ có chút kinh hãi.

Kỷ Yên Nhiên cũng hơi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, không biết sao hắn làm được.

Chương 144: Có Muốn Biết Không

- Hiện tại các anh có thể biến mất rồi chứ?

Hàn Sâm uống một ngụm nước rồi lạnh nhạt nói.

- Tiểu tử, mày đừng quá kiêu ngạo…

Tên gầy không nhìn được kêu lên.

- Chúng ta đi!

Sắc mặt Lý Ngọc Phong tái xanh đứng dậy nói.

Mắt thấy đám Lý Ngọc Phong rời đi, lúc này Hàn Sâm mới có tâm tình hưởng thụ đồ ăn của mình.

- Sao cậu có thể làm được?

Kỷ Yên Nhiên có chút ngạc nhiên hỏi Hàn Sâm, cô tuyệt đối tin tưởng vào khả năng phán đoán của mình, chén có cục giấy, nên là cái chén ở giữa kia.

Cô chỉ không hiểu, từ lúc nào Hàn Sâm lấy cục giấy trong cái chén ở giữa ra, rồi lại bỏ vào trong một cái chén khác, từ đầu tới đuôi cô đều không nhìn thấy.

- Bí mật.

Hàn Sâm chỉ cười cười với Kỷ Yên Nhiên, nhẹ nhàng thốt ra hai chữ.

- Xì, có gì đặc biệt, khẳng định cũng là dùng thủ đoạn lừa đảo gì đó, giở trò quỷ để che mắt.

Kỷ Yên Nhiên bĩu môi nói.

- Cô lừa đảo một lần cho tôi xem thử.

Hàn Sâm nháy mắt nói.

- Tôi mới không thèm lừa đảo.

Kỷ Yên Nhiên mạnh miệng nói, nhưng hai mắt lại nhìn chằm chằm cái chén kia, rất muốn biết sao Hàn Sâm có thể làm được.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Kỷ Yên Nhiên:

- Nếu như cô thật sự muốn biết cũng không phải là không thể, nhưng phải có điều kiện trao đổi, cô giúp tôi làm một chuyện.

- Cậu muốn làm gì?

Kỷ Yên Nhiên cảnh giác nhìn Hàn Sâm.

- Cô là bạn gái của tôi, chúng ta có phải nên ăn bữa cơm rồi đi xem phim không?

Hàn Sâm cười nói.

Kỷ Yên Nhiên nghe xong thì hung hăng trừng mặt nhìn Hàn Sâm:

- Ai là bạn gái của cậu, cậu còn dám nói lung tung, tôi sẽ không khách khí với cậu đâu.

- Nói như vậy là cô không muốn biết?

Hàn Sâm không hề bị Kỷ Yên Nhiên doạ đến.

Kỷ Yên Nhiên hơi dừng một chút, nói thật, cô đúng là rất muốn biết sao Hàn Sâm làm được, trò bỏ giấy trong chén này thành viên trong câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ bọn họ thường chơi, dựa vào tốc độ tay và nhãn lực, nếu như có thể có thủ pháp lừa đảo của Hàn Sâm, gần như là có thể đánh đâu thắng đó trong trò chơi này rồi.

- Chỉ là ăn bữa cơm xem một bộ phim thôi?

Kỷ Yên Nhiên nháy mắt một cái hỏi.

- Đúng vậy.

Hàn Sâm cười nói.

- Được, tôi đồng ý với cậu, hiện tại nói cho tôi biết là cậu làm thế nào đi?

Kỷ Yên Nhiên do dự một chút rồi nói.

- Kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần tốc độ tay nhanh, hơn nữa dùng một chút thủ pháp đặc thù là có thể.

Hàn Sâm không hề nói dối, đây kỳ thực chính là lợi dụng kỹ xảo của Tụ Trung Đao.

Chỉ vì thủ pháp của hắn quá nhanh cũng quá bí mật, nên đám Kỷ Yên Nhiên mới không thấy được.

- Không chịu nói thì thôi.

Kỷ Yên Nhiên không tin Hàn Sâm, cô mới không tin Hàn Sâm có tốc độ tay nhanh như vậy.

- Cô không tin tôi cũng không có cách nào, cần nói tôi đã nói rồi, đừng quên ngày mai cùng ăn cơm với xem phim đó nha.

Hàn Sâm nhún nhún vai nói.

- Tôi đồng ý là ăn cơm xem phim, nhưng không hề nói lúc nào, cậu đợi thêm một trăm năm đi, tên lừa đảo.

Kỷ Yên Nhiên le lưỡi, làm mặt quỷ với Hàn Sâm, cười duyên đứng dậy rời đi.

Hàn Sâm vốn định dùng mấy ngày trước khi thi đấu Tinh Vũ Bôi bắt đầu luyện chiến giáp thêm một chút, nhưng ai biết Lâm Bắc Phong lại hưng phấn nói với hắn, Lâm Bắc Phong phát hiện ra một sào huyệt của sinh vật biến dị, bên trong toàn bộ đều là sinh vật biến dị, một mình Lâm Bắc Phong không bắt được.

Muốn để Hàn Sâm đi cùng y săn giết sinh vật biến dị.

- Sâm ca, anh nhanh tiến vào Tí Hộ Sở, chúng ta cùng đi giết, sinh vật biến dị săn giết được chúng ta mỗi người một nửa.

Một mình Lâm Bắc Phong không dám đi, lại không muốn tìm các thế lực lớn để hợp tác, nói không chừng đến lúc cuối ngay cả ba phần y cũng không được chia.

Dù sao y chỉ nhắc tới một vị trí, dựa theo quy củ, nếu như y không xuất lực, thu hoạch cuối cùng nhiều nhất chỉ có thể được ba phần.

- Thời gian cần bao lâu?

Hàn Sâm có chút do dự, mấy ngày nữa Tinh Vũ Bôi sẽ bắt đầu rồi, hắn đã đồng ý với đám chủ nhiệm béo sẽ xuất chiến, hơn nữa chính hắn đưa ra ý phải báo danh tất cả mọi hạng mục, nếu như hắn không đi thì thực sự có chút không hay.

- Không xa, ở ngay bên trong dãy núi phía nam, có vật cưỡi, không cần một ngày đã có thể đến.

Lâm Bắc Phong vội vàng nói.

- Vậy được, bây giờ cậu vào Tí Hộ Sở đi, ở cửa lớn chờ tôi, tôi tới ngay.

Hàn Sâm cũng động lòng, gen biến dị của hắn mới chỉ có 52 điểm, đương nhiên cũng hy vọng có thể kiếm nhiều hơn.

Kiếm một ít thịt biến dị, có thể giúp gen biến dị của mình tăng lên.

Hàn Sâm dùng trạm chuyên chở ở trường học để tiến vào Tí Hộ Sở, từ xa đã nhìn thấy Lâm Bắc Phong vòng tới vòng lui ở cửa lớn, dáng vẻ rất sốt ruột.

- Ca ca của tôi, cuối cùng anh cũng đến rồi, chúng ta nhanh đi thôi.

Lâm Bắc Phong nhìn thấy Hàn Sâm, dáng vẻ không thể chờ được nữa vội vàng lôi kéo Hàn Sâm đi ra ngoài.

Hai người triệu hoán ra vật cưỡi một đường chạy về ngọn núi phía nam, Hàn Sâm thấy Lâm Bắc Phong vẫn chỉ có vật cưỡi nguyên thủy, thoáng cười nói:

- Tôi nói Lâm thiếu này, sao cậu vẫn dùng vật cưỡi nguyên thủy thế?

- Vật cưỡi biến dị vốn ít đến mức đáng thương, tôi cũng tìm rất lâu, nhưng không ai bán.

Lâm Bắc Phong nói xong ước ao liếc mắt nhìn Tam Nhãn Thú biến dị của Hàn Sâm.

- Tôi có một con, không biết Lâm thiếu có hứng thú hay không?

Lần trước Hàn Sâm kiếm được Độc Giác Sa Hồ biến dị là vật cưỡi cũng không có tác dụng gì, hiện tại muốn bán ra.

- Sao anh không sớm nói, vật cưỡi biến dị gì, nhanh lấy ra cho tôi xem một chút.

Lâm Bắc Phong vội vàng nói.

Hàn Sâm triệu hoán ra Độc Giác Sa Hồ biến dị, Lâm Bắc Phong liếc mắt nhìn một hồn thú màu trắng hùng tráng, vui mừng khôn xiết:

- Sâm ca, vật cưỡi này tôi muốn, giá tiền tùy anh ra.

- Tôi muốn thẻ cấp S của Thánh Đường, cậu có biện pháp nào không?

Hàn Sâm hỏi.

- Vật kia dù có tiền cũng không thể dễ dàng mua được, nhà em tuy rằng cũng có một chút, nhưng đã sớm dùng mất rồi.

Lâm Bắc Phong bất đắc dĩ nói.

- Vậy thế này đi, lần này thịt sinh vật biến dị săn giết được, tôi sẽ lấy thêm một ít.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi nói.

- Chuyện này không thành vấn đề, nhưng sinh vật biến dị ở đó hình như cùng loài, ăn nhiều cũng không có tác dụng mà?

Lâm Bắc Phong không hiểu nhìn Hàn Sâm, không biết vì sao Hàn Sâm lại muốn nhiều thịt sinh vật biến dị cùng loại như vậy.

- Không phải là tôi ăn, mà là cho sủng vật của tôi.

Hàn Sâm triệu hoán ra con Sa Trùng Vương màu vàng.

- Lấy thịt sinh vật biến dị ra nuôi sủng vật, Sâm ca thật xa xỉ.

Lâm Bắc Phong nhìn con Sa Trùng Vương màu vàng trong bàn tay Hàn Sâm rồi lại hỏi:

- Đây là sủng vật cấp biến dị?

- Cậu đoán xem.

Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Lâm Bắc Phong thoáng trợn to hai mắt:

- Đây không phải là sủng vật cấp thần huyết chứ?

- Sao lại không thể?

Hàn Sâm nói.

- Mịa nó, Sâm ca thật trâu bò, ngay cả sủng vật cũng là cấp thần huyết.

Lâm Bắc Phong suy nghĩ một chút rồi nói:

- Vậy vật cưỡi biến dị này tôi nhận, lát nữa bất luận là săn giết được bao nhiêu sinh vật biến dị, tôi đều chỉ cần năm con, còn lại đều thuộc về anh.

- Được.

Hàn Sâm sảng khoái đồng ý.

Lâm Bắc Phong phát hiện được sào huyệt sinh vật biến dị, số lượng vô cùng khả quan, lần buôn bán này sẽ không thiệt thòi.

Chương 145: Ăn Nhiều

Chờ đến khi tới khe núi mà Lâm Bắc Phong nói kia, Hàn Sâm quả thật hơi bị dọa sợ.

Không biết bởi vì địa chấn hay nguyên nhân gì khác, vách núi nứt ra thành một khe lớn, chỉ thấy từng con kiến toàn thân xanh bóng, thân thể lớn như chuột cống, đang ra ra vào vào khe núi kia, từ xa nhìn lại chỉ thấy một vùng ánh sáng màu xanh, ở đây ít nhất cũng có 200 con.

- Sâm ca, chính là loại này, thân thể rất cứng, số lượng lại quá nhiều, khi em vừa mới phát hiện ra, em dùng thú hồn đao biến dị đập tới, thể mà chỉ để lại một vết trắng mờ trên vỏ của nó.

Dừng một chút, Lâm Bắc Phong lại nói:

- Đừng xem thân thể của nó nhỏ, tốc độ vô cùng nhanh đấy, ở khoảng cách ngắn, tốc độ không hề kém vật cưỡi biến dị của chúng ta, nhưng chạy quá xa thì lại khác, sau khi chạy hai, ba mươi mét thì tốc độ sẽ giảm xuống rõ rệch. Còn sức mạnh của nó cũng rất lớn, khối đá hai, ba trăm cân cũng có thể dễ dàng giơ lên, thân thể nhỏ mà sức lại lớn đến mức đáng sợ.

Trong khi Lâm Bắc Phong thao thao bất tuyệt, Hàn Sâm lại chăm chú quan sát đám kiến màu xanh to lớn kia, chỉ thấy chúng nó đang gặm nham thạch bên trên, khe núi kia bị chúng nó gặm càng lúc càng lớn.

Nham thạch cứng rắn trong miệng chúng nó lại giống như sô cô la, khối đá hoàn toàn không có vẻ gì là cứng rắn

- Thực sự nhiều quá, hai chúng ta đi qua đó chính là chịu chết.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

- Vậy làm sao bây giờ?

Lâm Bắc Phong nghe xong lại có chút nóng nảy.

- Không sao, tôi vốn là xạ thủ, không cần đến gần chúng nó.

Hàn Sâm nhìn quanh bốn phía một chút, tìm một vị trí thích hợp, lúc này mới triệu hoán ra Ma Giác Xà cung và mũi tên Hắc Châm Phong biến dị.

Sau đó hắn cài thêm tia trọng lực công nghệ cao lên đuôi mũi tên Hắc Phong Châm biến dị, tuy rằng chỉ là một tia còn mảnh hơn cả sợi tóc, nhưng có thể chống đỡ trọng lượng lên đến cả trăm cân, kéo một con kiến trở về đương nhiên càng không thành vấn đề.

- Sâm ca, khoảng cách có phải hơi xa rồi không? Lớp vỏ của loại sinh vật này rất cứng, ngay cả thú hồn vũ khí biến dị cũng khó có thể khiến nó bị thương.

Lâm Bắc Phong nhìn khoảng cách từ nơi này tới những con kiến màu xanh to lớn kia ít nhất cũng năm sáu trăm mét, mũi tên của Hàn Sâm dù là thú hồn biến dị, e là cũng khó có thể xuyên thấu qua lớp vỏ ngoài cứng rắn của những con kiến lớn kia.

- Nếu như một xạ thủ chỉ có thể bắn mũi tên trong tay hắn trúng áo giáp của đối phương, vậy người này tuyệt đối không phải là một xạ thủ.

Hàn Sâm vừa nói vừa kéo cung tên, nhắm đến khe núi ở đằng xa.

- Không bắn vỏ ngoài? Nhưng toàn thân đám kiến kia đều là vỏ cứng, chỉ có chỗ nối thân thể mới có chút khe hở…

Lâm Bắc Phong vừa nói xong, đã thấy mũi tên trong tay Hàn Sâm bắn ra ngoài.

Vèo!

Mũi tên lạnh lẽo nháy mắt đã xẹt qua cự ly mấy trăm mét, mạnh mẽ bắn vào chỗ hở giữa lớp vỏ của một con kiến màu xanh to lớn.

Con kiến màu xanh to lớn kia trong nháy mắt mất mạng, Lâm Bắc Phong ngạc nhiên đến mức trợn mắt há mồm.

- Săn giết U Linh Tinh Nghĩ biến dị, không thu được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm gen biến dị.

Một tiếng thông báo vang lên trong đầu Hàn Sâm, chỉ thấy U Linh Tinh Nghĩ biến dị ở bốn phía bị kinh hãi, bắt đầu tìm kiếm kẻ địch ở xung quanh.

Nhưng bầy kiến tìm kiếm trong khoảng mấy chục mét bốn phía lại hoàn toàn không tìm được tung tích kẻ địch, rất nhanh đã bò trở lại khe hở, tiếp tục gặm cắn nham thạch.

Hàn Sâm lợi dụng tơ trọng lực để kéo mũi tên và U Linh Tinh Nghĩ trở lại, sau đó lại bắn tiếp một mũi tên qua, lại giết thêm được một con U Linh Tinh Nghĩ.

Lâm Bắc Phong phục Hàn Sâm sát đất, khoảng cách xa như vậy, muốn nhìn rõ dáng dấp của những con U Linh Tinh Nghĩ kia, y cũng cảm thấy có chút khó khăn, Hàn Sâm lại có thể bắn mỗi một mũi tên trúng ngay khe hở giữa lớp vỏ của chúng, nhãn lực và khả năng bắn như vậy quả thực quá giỏi.

Hàn Sâm ở một bên bắn giết U Linh Tinh Nghĩ, còn Lâm Bắc Phong lại xử lý đám U Linh Tinh Nghĩ mà Hàn Sâm kéo về, U Linh Tinh Nghĩ nhìn thì rất lớn, nhưng phần thịt có thể ăn bên trong cũng chỉ to cỡ trứng gà, phần thịt mềm như thạch quả.

Lâm Bắc Phong không thể chờ được ăn trước mấy miếng, hưởng thụ niềm vui thích khi gen biến dị tăng lên.

Nhưng cũng giống như thịt của các loại sinh vật biến dị khác, ăn xong vài con sẽ không còn hiệu quả, Lâm Bắc Phong ăn liền một lần năm con, sau đó không ăn nữa, căn cứ kinh nghiệm của người đi trước, ăn năm con đã là cực hạn, tiếp tục ăn, chỉ sợ có ăn mười con mới có thể tăng thêm một điểm gen biến dị.

Sau đó Hàn Sâm tiếp túc bắn giết U Linh Tinh Nghĩ, sau khi Lâm Bắc Phong xử lý xong trực tiếp dùng muối ướp, sau này lại nướng thành thịt

khô, để thuận tiện dự trữ và mang đi.

Hàn Sâm cũng ăn năm con, sau đó liên tục nghe được tiếng thông báo gen biến dị tăng lên.

Biến dị gen của Hàn Sâm từ 52 điểm tăng lên đến 64 điểm, hiện tại điểm gen biến dị đã tương đối cao, cho dù ăn thêm thịt của các loại sinh vật biến dị khác, hiệu quả cũng sẽ hạ thấp một chút.

Sa Trùng Vương màu vàng cũng bị Hàn Sâm triệu hoán ra, đừng nhìn thân thể nho nhỏ của nó, rất nhanh nó đã nuốt xuống thịt của một con U Linh Tinh Nghĩ.

Đừng nói thịt, ngay cả lớp vỏ cứng của U Linh Tinh Nghĩ cũng bị nó nuốt vào.

Cả người nó còn không lớn bằng U Linh Tinh Nghĩ, nhưng không biết nó ăn làm sao, sau khi liên tiếp ăn mười mấy con U Linh Tinh Nghĩ, thân thể của nó cũng lớn thêm một vòng, kích cỡ đã tương đương như nắm đấm.

Hàn Sâm cũng không cần Lâm Bắc Phong xử lý, trực tiếp đút từng con từng con U Linh Tinh Nghĩ cho nó, nó vẫn liên tục ăn xuống, ăn liên tiếp ba, bốn mươi con, ngoại trừ thân thể lớn lên tương đương với U Linh Tinh Nghĩ, những thứ khác hoàn toàn không chút thay đổi.

- Thứ này không hổ là sủng vật cấp thần huyết, đúng là một tên ăn nhiều siêu cấp vô địch!

Lâm Bắc Phong nhìn đến trợn mắt ngoác mồm, gia hỏa này ăn đều là tiền đấy.

Hàn Sâm lại không đau lòng chút nào, hắn không thể bán ra số lượng thịt biến dị lớn vào thị trường, cho dù mang về, cũng sẽ không bán ra được nhiều, còn không bằng đút cho Sa Trùng Vương màu vàng.

Nhưng Hàn Sâm cũng không định đút hết cho nó, hắn muốn lưu lại một phần để làm lương thực cho Miêu Quân.

Ngay trước mặt Lâm Bắc Phong, Hàn Sâm cũng không tiện triệu hoán ra Miêu Quân, dù sao đó cũng là sủng vật mà Tần Huyên đưa cho Tệ thần, xuất hiện trên người hắn rất dễ bị lộ.

- Sớm biết bắn cung hiệu quả như thế, lúc trước tôi cũng học bắn cung rồi.

Lâm Bắc Phong ước ao nhìn Hàn Sâm bắn giết từng con từng con U Linh Tinh Nghĩ, quả thực an nhàn khiến người khác giận sôi.

- Cũng không phải mỗi xạ thủ đều có thể chơi như thế.

Hàn Sâm cười nói, chí ít nếu như hắn không tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, không có nhiều thần gen như vậy, không có thần huyết cung và mũi tên biến dị trong tay, sẽ không thể dễ dàng bắn giết U Linh Tinh Nghĩ như vậy, người bình thường đứng ở khoảng cách này, e là không thể nhìn thấy đường vân nhỏ trên người U Linh Tinh Nghĩ.

Lại bắn chết thêm một con U Linh Tinh Nghĩ, Hàn Sâm đột nhiên nghe được tiếng thông báo.

- Săn giết U Linh Tinh Nghĩ biến dị, thu được thú hồn U Linh Tinh Nghĩ biến dị, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được 0 đến 10 điểm gen biến dị.

Chương 146: Thú Hồn U Linh Tinh Nghĩ

U Linh Tinh Nghĩ biến dị: thú hồn khải giáp.

Hàn Sâm triệu hoán ra thú hồn U Linh Tinh Nghĩ biến dị ra mặc lên người, thân thể bị áo giáp màu xanh bao quanh, tương tự như áo giáp Hắc Giáp Trùng, là áo giáp bao trùm toàn thân, nếu so về vẻ đẹp, thì áo giáp thú hồn U Linh Tinh Nghĩ biến dị mê người hơn áo giáp cấp thần huyết Hắc Giáp Trùng nhiều.

Hai mắt Lâm Bắc Phong ngồi một bên đã trợn lên, áo giáp này thực sự quá đẹp đẽ.

- Áo giáp này nếu để phụ nữ mặc vào còn được.

Trong lòng Lâm Bắc Phong giống như bị vuốt mèo cào cào, cực kỳ muốn có được thú hồn U Linh Tinh Nghĩ biến dị, nhưng lại không biết mở miệng kiểu gì.

Y mới mới nhận được Độc Giác Sa Hồ biến dị từ Hàn Sâm, hiện tại thực sự…không mở miệng nổi.

- Khụ khụ, Sâm ca, thú hồn này anh có cần hay không? Nếu như không cần, tôi trả giá gấp đôi áo giáp thú hồn biến dị bình thường… không… gấp ba… mua áo giáp thú hồn này của anh.

Lâm Bắc Phong thực sự quá thích áo giáp U Linh Tinh Nghĩ biến dị này, cuối cùng vẫn không nhịn được lên tiếng hỏi.

- Tiền thì tôi không thiếu, có thẻ Thánh Đường cấp S thì tôi có thể cân nhắc đổi cho cậu.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi nói, hắn cũng không quá cần áo giáp này, giữ lại dùng cũng được, bán đi cũng không sao, nhưng đổi tiền khẳng định là không thể.

- Anh của em à, em thật sự không có thẻ Thánh Đường cấp S, thứ kia không phải nói lấy là có thể lấy được, không phải có tiền là có, quân đội khống chế vật kia rất nghiêm, cấp A còn được, cấp S thật sự rất khó lấy.

Lâm Bắc Phong đau khổ nó.

- Lẽ nào thú hồn này có tiền là có thể mua được sao?

Hàn Sâm hắc hắc nói.

- Đương nhiên cũng không thể.

Lâm Bắc Phong đau khổ ngẫm nghĩ một hồi lâu, mới cắn răng nói với Hàn Sâm:

- Sâm Ca, thẻ Thánh Đường cấp S thì tôi không có, nhưng tôi có một thứ tốt, nói không chừng anh sẽ thích, đợi tới lúc trở về tôi sẽ dẫn anh đi xem, nếu như anh vừa ý, chúng ta liền trao đổi, nếu như anh không lọt mắt thì chuyện này cứ quên đi.

- Thứ gì?

Hàn Sâm tò mò hỏi.

- Chiến giáp sinh vật siêu cấp.

Lâm Bắc Phong nói ra.

- Chiến giáp sinh vật thì tôi có biết, còn chiến giáp sinh vật siêu cấp là thứ gì?

Hàn Sâm nói rằng.

Lâm Bắc Phong nói ra:

- Bình thường chúng ta nhìn thấy loại chiến giáp kia đều là nửa sinh vật nửa máy móc, tuy rằng bề ngoài giống với sinh vật, có thể hoàn thành rất nhiều động tác có độ khó cao như thân thể sinh vật, nhưng dù sao vẫn có hạn chế.

- Loại chiến giáp sinh vật siêu cấp này của tôi là chiến giáp có trình độ khoa học kỹ thuật mới nhất hiện tại, ở Liên Minh vẫn chưa bán đâu, hiện tại cũng chỉ có vài phòng thí nghiệm của quân đội có thành phẩm. Bởi vì phòng thí nghiệm quân đội cần loại kim loại hiếm của công ty nhà tôi, cho nên công ty nhà tôi cũng coi như có quan hệ nhất định cùng phòng thí nghiệm của quân đội, bộ chiến giáp sinh vật siêu cấp kia, chính là thứ tôi phải vất vả lắm mới cầu được từ trong phòng thí nghiệm đấy.

Lâm Bắc Phong nói.

- Nói xem có điểm đặc biệt gì?

Hàn Sâm khá hứng thú với chiến giáp.

- Tôi nói với anh, chiến giáp sinh vật siêu cấp ngoại trừ không thể sử dụng trong Tí Hộ Sở, tất cả đều có thể nói là hoàn mỹ. Chiến giáp bình thường cho dù là loại nhỏ, cũng phải cao ba, bốn mét chứ? Bình thường thì năm, sáu mét, đừng nói tới những chiến giáp hạng nặng kia, bình thường anh rất khó mang theo bên người.

- Chiến giáp sinh vật siêu cấp thì khác, có lẽ là vận dụng kỹ thuật sinh vật kết cấu hạt căn bản, dù sao em cũng nói không rõ được, bình thường chỉ chứa trong một cái cái vali xách tay, khi anh vừa mở ra, bên trong vali xách tay sẽ chảy ra vô số hạt cơ bản.

Trực tiếp bao quanh người của anh, một lần nữa tạo thành chiến giáp sinh vật siêu cấp, thứ kia của em chỉ là vật thí nghiệm, không có hệ thống vũ khí, cao hơn bốn mét một chút, động lực vô cùng cường hãn, vượt qua Tinh Hoàng của Tinh Vũ Tập Đoàn mấy con phố ấy…

Lâm Bắc Phong nói tới mức mước miếng tung bay.

- Bình thường thật sự chỉ lớn bằng một cái vali xách tay?

Hai tay Hàn Sâm khoa một thoáng, có chút động tâm.

- Không tin đợi tới lúc trở về thì anh xem một chút, bảo đảm sau khi xem xong anh nhất định sẽ thích.

Lâm Bắc Phong vỗ ngực nói.

- Được, trở về lại nhìn xem.

Hàn Sâm nói ra.

Lâm Bắc Phong nghe thế trong lòng rất mừng rỡ, cho dù chiến giáp tốt y còn có thể kiếm được, nhưng áo giáp thú hồn như vậy, y tiến vào thế giới Tí Hộ Sở lâu như thế, cũng chỉ gặp một con, chỉ xét về độ xinh đẹp, ngay cả áo giáp cấp thần huyết cũng phải chạy dài.

Hàn Sâm vừa nói chuyện với Lâm Bắc Phong, vừa tìm cơ hội bắn giết U Linh Tinh Nghĩ biến dị, thấy U Linh Tinh Nghĩ ở khe núi lia càng ngày càng ít, mà Sa Trùng Vương màu vàng lại ăn nhanh vô cùng.

Hàn Sâm bắn chết mấy trăm con U Linh Tinh Nghĩ, có hơn một nửa đều vào trong bụng Sa Trùng Vương màu vàng, bụng nó giống như động không đáy vậy, ăn mãi mà vẫn không đủ no, nhưng thân thể đang không ngừng lớn lên.

Chờ đến khi U Linh Tinh Nghĩ ở khe núi sắp bị bắn giết gần hết, thân thể Sa Trùng Vương màu vàng đã lớn như một cái gối, toàn thân cứng rắn giống như được đúc ra từ vàng.

- Gia hỏa này sẽ không thật sự ăn đến mức khổng lồ như Sa Trùng Vương màu vàng lúc trước chứ?

Trong lòng Hàn Sâm có chút chờ mong.

Bởi vì trước đây lúc bắt đầu nuôi Miêu Quân, hắn đã xem qua tư liệu liên quan tới với thú hồn sủng vật, có thể nói thú hồn sủng vật bên trong thú hồn, là loại thú hồn có năng lực tự chủ tác chiến lớn nhất.

Ví dụ như thú hồn loại vật cưỡi, kỳ thực cần người tự mình điều khiển, nó sẽ không tự mình đi công kích dị sinh vật, tác dụng chủ yếu nhất chỉ là thay đi bộ.

Nhưng mà thú hồn sủng vật lại khác, nếu thú hồn sủng vật lột xác thành công, nó sẽ có năng lực tự mình chiến đấu với dị sinh vật, đây mới là tác dụng lớn nhất của thủ hồn sủng vật, cũng là độc nhất vô nhị.

Hàn Sâm sở dĩ chịu bỏ ra công sức lớn như vậy để nuôi Miêu Quân và Sa Trùng Vương màu vàng, chính là vì trông chờ vào điểm này, chỉ có điều nuôi đám thú hồn này rất tốn sức, đến giờ mà Miêu Quân vẫn chưa lột xác.

Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên có cảm giác không đúng, dư quang liếc đến khe núi, chỉ thấy một con U Linh Tinh Nghĩ kích cỡ tương đương với trâu nghé từ khe núi bò ra, gần nửa người đã bò ra khỏi khe núi.

Nhưng bởi vì khe núi kia có chút hẹp, thân thể của nó bị kẹt ở bên trong, đang dùng móng vuốt như lưỡi cưa đánh nát nham thạch bốn phía, miệng nó không ngừng gặm cắn nham thạch, giống như đang gặm đậu hũ vậy, chỉ một lát nữa là có thể bò từ khe núi ra ngoài.

Bây giờ Hàn Sâm đã hiểu rõ, tại sao U Linh Tinh Nghĩ biến dị lại gặm cắn nham thạch, không phải vì chúng nó thích, mà là vì chúng nó muốn mở rộng khe núi kia, để con U Linh Tinh Nghĩ to lớn này bò từ bên trong ra.

- Móa nó, con kia không phải là U Linh Tinh Nghĩ cấp thần huyết chứ?

Với nhãn lực của Lâm Bắc Phong, cũng nhìn thấy con U Linh Tinh Nghĩ to lớn kia, hai mắt y đều sắp lọt ra ngoài, miệng há hốc kêu lên.

Chương 147: Khiêu Vũ Trên Mũi Đao

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp cầm Ma Giác Xà cung kéo đến cực hạn, mũi tên Hắc Châm Phong biến dị nhắm thẳng vào con U Linh Tinh Nghĩ to lớn kia, dừng một chút mới đột nhiên bắn tới một mũi tên.

Coong!

Mũi tên Hắc Châm Phong biến dị bắn lên trên đầu con U Linh Tinh Nghĩ to lớn kia, ngay cả một chút vết mờ cũng không thể lưu lại.

- Đậu xanh, cứng như thế, tuyệt đối là cấp thần huyết.

Lâm Bắc Phong ngồi bên cạnh đã hô lớn.

Trong chớp mắt, con U Linh Tinh Nghĩ to lớn kia đã chui ra khỏi khe núi, nhanh chóng vọt tới Hàn Sâm cùng Lâm Bắc Phong, tốc độ kia còn nhanh hơn cả báo săn.

Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán mũi tên Hắc Châm Phong biến dị trở về, kéo cung một lần nữa, nhanh chóng bắn một mũi tên tới U Linh Tinh Nghĩ to lớn.

Coong!

Lại bắn trúng đầu nó, một chút tác dụng cũng không có, mà chỉ trong phút chốc này, U Linh Tinh Nghĩ to lớn kia đã lao ra hơn hai trăm mét.

- Cậu đi trước đi.

Hàn Sâm tiếp tục triệu hoán mũi tên Hắc Châm Phong biến dị, lại bắn về phía con U Linh Tinh Ngh to lớn kia.

- Cùng đi đi, khe hở trên người nó quá nhỏ, mũi tên cũng không bắn tới được!

Lâm Bắc Phong kêu lên.

- Tôi tự có chừng mực, cậu cứ đi trước đi.

Hàn Sâm lại giương cung lên, con U Linh Tinh Nghĩ khủng bố kia chỉ còn cách bọn họ bảy tám trăm mét.

Lâm Bắc Phong thấy Hàn Sâm căn bản không có ý muốn đi, tự mình chỉ có thể rút lui trước tiên, y hiểu rất rõ thực lực của mình, e là ngay cả một vuốt của con U Linh Tinh Nghĩ to lớn kia y cũng không ngăn nổi, có ở lại cũng chỉ là gánh nặng.

Nhưng Lâm Bắc Phong vừa chạy vừa thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xung quanh, có chút bận tâm tới cách Hàn Sâm xử lý.

Hàn Sâm rất nhanh lại bắn ra hai mũi tên, nhưng đều không có tác dụng gì, mà con U Linh Tinh Nghĩ to lớn kia chỉ cách hắn không tới 200 mét, Lâm Bắc Phong nhìn mà hãi hùng khiếp vía.

Hàn Sâm vẫn bất động, hào quang trên người thay đổi, áo giáp màu đỏ rực trùm kín cả người, đỉnh đầu xuất hiện một vương miện hồng ngọc, ngay cả tóc cũng biến thành màu vàng.

Lúc này hai mắt Hàn Sâm đỏ ngòm nhìn chằm chằm vào U Linh Tinh Nghĩ to lớn, kéo cung tên nhưng không trực tiếp bắn ra, chỉ là nhìn chăm chú vào nhanh Tinh Nghĩ đang nhanh chóng tới gần.

Gần như là trong nháy mắt, con U Linh Tinh Nghĩ to lớn kia đã vọt tới trước mặt Hàn Sâm, khoảng cách tới Hàn Sâm còn không tới ba mét, móng vuốt như lưỡi cưa của nó trực tiếp chụp vào thân thể Hàn Sâm.

Lâm Bắc Phong nhìn thấy mà trái tim đều muốn nhảy ra, nhưng lại nhìn thấy Hàn Sâm đột nhiên bước ra một bước, tốc độ một bước này nhanh tới mức khó mà tin nổi, chỉ nhìn thấy thân hình Hàn Sâm lóe lên, hắn cũng không lùi lại, mà chỉ nghiêng người vọt tới U Linh Tinh Nghĩ to lớn trước mặt, mũi tên trong tay cuối cùng cũng bắn ra ngoài.

Ca!

Khoảng cách thực sự quá gần, Hàn Sâm bắn mũi tên này trực tiếp nhắm vào trong miệng kia U Linh Tinh Nghĩ to lớn, mũi tên lập tức không thấy đâu, nhất thời khiến con U Linh Tinh Nghĩ to lớn kia kêu lên một tiếng thê thảm.

Thân hình Hàn Sâm lại lóe lên, từ bên cạnh U Linh Tinh Nghĩ đang thống khổ phát điên kia vọt đến một bên.

U Linh Tinh Nghĩ phẫn nộ đuổi theo Hàn Sâm, tốc độ nhanh đến mức khó mà tin nổi, khiến Hàn Sâm không kéo giãn được khoảng cách với nó, nhưng khi U Linh Tinh Nghĩ sắp bắt được Hàn Sâm, lại thấy Hàn Sâm đột nhiên bước ra một bước, tránh thoát một đòn chí mạng của nó.

Lâm Bắc Phong đứng ở phía xa nhìn mà trái tim muốn nhảy ra, tốc độ của U Linh Tinh Nghĩ to lớn thực sự quá nhanh,

Hàn Sâm chính là đang khiêu vũ trên lưỡi dao, chỉ cần sơ xuất một chút sẽ vạn kiếp bất phục.

Nhưng chiến đấu như vậy cũng khiến người xem nhiệt huyết sôi trào, khiến Lâm Bắc Phong có một loại kích động muốn chạy trở về cùng Hàn Sâm kề vai chiến đấu, nhưng khi nhìn tốc độ khủng bố của U Linh Tinh Nghĩ kia,

Lâm Bắc Phong lại từ bỏ ý nghĩ ngu xuẩn này, y trở lại cũng chỉ có thể trở thành món ăn cho U Linh Tinh Nghĩ.

Lâm Bắc Phong nhìn một lúc, càng nhìn càng cảm thấy quỷ dị, tuy tốc độ của Hàn Sâm không bằng con U Linh Tinh Nghĩ kia, nhưng cứ tới thời điểm mấu chốt nhất hắn lại có thể hoàn mỹ né tránh công kích chí mạng của U Linh Tinh Nghĩ, một bước kia thực sự nhanh đến mức khó mà tin nổi, khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Rất rõ ràng, đây không phải tình cờ, mà là một loại thân pháp kỳ dị nào đó Hàn Sâm đã luyện thành, mặc dù như thế, nhìn Hàn Sâm trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, trái tim Lâm Bắc Phong vẫn không ngừng đập loạn.

Thân pháp Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc của Hàn Sâm mới chỉ vừa nhập môn, lực bộc phát chỉ có thể duy trì một thời gian ngắn ngủi, nhất định phải chờ một khoảng thời gian mới có thể bạo phát lần thứ hai.

Nhưng như thế đối với Hàn Sâm cũng đã đủ rồi, chỉ cần có thể né tránh một đòn chí mạng của U Linh Tinh Nghĩ to lớn, hắn đã có thể làm rất nhiều chuyện.

Tình cảnh nhìn có vẻ rất nguy hiểm, nhưng đối với Hàn Sâm thì không, sau khi biến thân thành Yêu Tinh Nữ Hoàng, động tác nhanh như chớp giật của U Linh Tinh Nghĩ to lớn kia, trong mắt hắn cũng không tính là quá nhanh, hắn hoàn toàn có đủ thời gian kịp phản ứng.

Nếu như không phải bởi vì tốc độ thân thể theo không kịp phản ứng, hắn hoàn toàn không cần sử dụng Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc.

Vừa né tránh công kích của U Linh Tinh Nghĩ to lớn, vừa tìm cơ hội kéo cung, mục tiêu của Hàn Sâm cũng chỉ có một, chính là khoang miệng của U Linh Tinh Nghĩ to lớn.

Lớp vỏ của con U Linh Tinh Nghĩ này thực sự quá cứng rắn, bắn vào khe hở giữa lớp vỏ của nó cũng vô dụng, chỉ khi trực tiếp bắn vào bên trong thân thể của nó mới được.

Ca!

Lại một mũi tên bắn vào trong cổ họng, khiến U Linh Tinh Nghĩ to lớn đau đớn lăn một vòng trên đất, Hàn Sâm mượn cơ hội lại kéo giãn một chút khoảng cách.

Khi U Linh Tinh Nghĩ to lớn lần thứ hai nhào lên, mũi tên Hắc Châm Phong biến dị đã trở về trong tay Hàn Sâm.

Ca!

Trong khi cấp tốc né tránh, Hàn Sâm lại bắn một mũi tên vào trong miệng nó.

Lâm Bắc Phong đứng ở nơi xa nhìn lại ngạc nhiên tới mức trợn mắt ngoác mồm, đây là lần thứ nhất y nhìn thấy có xạ thủ chơi như vậy, trong lúc cận chiến lại không ngừng dùng các loại tư thế cổ quái để bắn ra mũi tên, căn bản không dừng lại chút nào, hơn nữa hắn bắn phát nào đều trúng phát đó.

Hiện tại Hàn Sâm có trình độ này, kỳ thực hắn còn phải cảm tạ Lôi Ban lần trước gặp phải trong Thần Chiến, là y để Hàn Sâm biết được cái gì mới thật sự là xạ thủ, năng lực vừa di động vừa bắn tên, quả thực có thể nói là rất khủng bố.

Chính là từ sau cuộc chiến kia, Hàn Sâm mới có ý thức bắt đầu huấn luyện năng lực của mình trên phương diện này, hơn nữa có Dương Mạn Lệ huấn luyện, sau khi gia nhập trường quân đội, hắn lại học được không ít kiến thức về phương diện này và kỹ xảo, tổng hợp lại mới khiến Hàn Sâm có thân thủ như vậy.

Nhưng so với Lôi Ban, hắn vừa di động vừa bắn thì tỉ lệ trúng mục tiêu vẫn còn hơi thấp, bởi vì thân thể tố chất của hắn và Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật quá mạnh mẽ, cho nên mới bù đắp được chút thiếu hụt này.

Sau khi U Linh Tinh Nghĩ to lớn trúng năm, sáu tiễn, động tác dần dần chậm lại, Hàn Sâm biết đây là độc trong người nó bắt đầu phát tác, tuy rằng không đến nỗi chí mạng, nhưng có thể khiến nó dần dần mất sức chiến đấu.

Thừa dịp nó suy yếu lấy mệnh nó, Hàn Sâm đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, hắn lại tiếp tục nhanh chóng tìm cơ hội bắn mũi tên vào

trong miệng nó.

Con U Linh Tinh Nghĩ to lớn kia hiển nhiên không so được với thần huyết Hồ Vương, trí tuệ của nó kém quá nhiều, đến mức độ này còn muốn liều mạng cắn Hàn Sâm, căn bản không có nửa điểm muốn rút đi.

Chương 148: Chiến Giáp Sinh Vật Siêu Cấp

- Săn giết thần huyết U Linh Tinh Nghĩ, thu được thần huyết thú hồn U Linh Tinh Nghĩ, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Khi U Linh Tinh Nghĩ to lớn ngã xuống trước mặt Hàn Sâm, nghe được tiếng thông báo trong đầu, Hàn Sâm muốn lớn tiếng cười ra, hắn thế mà lại đạt được thêm một thần huyết thú hồn, hơn nữa còn là áo giáp thú hồn cấp thần huyết không kém gì thần huyết Hắc Giáp Trùng.

- Sâm ca, thật trâu bò, con U Linh Tinh Nghĩ to lớn này có phải là sinh vật thần huyết không?

Lâm Bắc Phong nhanh chóng chạy trở về, nhìn thi thể U Linh Tinh Nghĩ to lớn trên đất mà chảy nước miếng hỏi.

- Là cấp thần huyết.

Hàn Sâm cười nói.

- Sâm ca, thế có lấy được thú hồn không?

Lâm Bắc Phong trợn to hai mắt hỏi Hàn Sâm.

- Được.

Hàn Sâm cũng không giấu diếm, Lâm Bắc Phong đã thấy áo giáp U Linh Tinh Nghĩ biến dị, cấp thần huyết cũng tương tự như thế, sau này hắn sử dụng Lâm Bắc Phong cũng có thể nhận ra, không cần thiết phủ nhận.

- Là thần huyết thú hồn! Thành thật khai báo đi, có phải anh có một chân với nữ thần may mắn không?

Lâm Bắc Phong vô cùng ghen tị kéo cổ Hàn Sâm lắc.

Nhưng Lâm Bắc Phong cũng không đề cập tới chuyện muốn mua thần huyết thú hồn và thịt thần huyết U Linh Tinh Nghĩ, sau khi Lâm Bắc Phong phát tiết xong, Hàn Sâm mới cười nói với hắn:

- Lâm thiếu, thần huyết thú hồn và thịt chính tôi cũng còn đang thiếu, thứ này không thể cho cậu, nếu không cậu lấy thêm chút thịt biến dị U Linh Tinh Nghĩ trở lại, coi như chia hoa hồng.

Lâm Bắc Phong trợn trắng liếc Hàn Sâm một chút:

- Tôi lấy nhiều đồ chơi kia như vậy làm gì? Về bán lấy tiền à? Tôi thiếu tiền chắc?

- Có thể lấy về để đổi thú hồn biến dị khác mà.

Hàn Sâm cười nói.

Lâm Bắc Phong lại nói:

- Nhìn thú hồn áo giáp U Linh Tinh Nghĩ thần huyết, nghĩ đến cả con sủng vật cấp thần huyết của anh kia, sao tôi có thể nổi lên hứng thú với những thú hồn biến dị khác, đừng nói là chưa chắc đã đổi được, cho dù có thể đổi được, hiện tại tôi cũng không có tâm tình.

Nói rồi Lâm Bắc Phong nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm Hàn Sâm:

- Những thứ khác tôi đều không muốn, sau này nếu anh muốn bán thần huyết thú hồn con U Linh Tinh Nghĩ kia, nhất định phải tới tìm tôi đầu tiên đấy.

Lâm Bắc Phong đã suy nghĩ kỹ, Hàn Sâm nhất định sẽ rất nhanh tiến đến không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở , đến lúc đó y vẫn có cơ hội lấy được thần huyết thú hồn.

- Được, chuyện này tôi đồng ý với cậu, nếu tôi muốn bán, khẳng định sẽ tìm cậu đầu tiên.

Hàn Sâm sảng khoái đồng ý.

- Một lời đã định.

Lâm Bắc Phong lại đưa tay ra muốn nghéo tay cùng Hàn Sâm.

- Thế này không khỏi quá ấu trĩ rồi đi?

Trên trán Hàn Sâm chảy đầy hắc tuyến.

- Tôi mặc kệ.

Lâm Bắc Phong kéo tay Hàn Sâm, cùng hắn nghéo tay, vừa nghéo trong miệng vừa lẩm bẩm:

- Kéo câu thắt cổ, một trăm năm không được thay đổi, người nào thay đổi người đó cưới mười người vợ đều có tiểu jj.

- CMN, cậu đủ độc a!

Hàn Sâm vội vã hất tay Lâm Bắc Phong ra.

- Không độc sao được.

Lâm Bắc Phong hắc hắc cười không ngừng.

Sau đó Hàn Sâm và Lâm Bắc Phong giết sạch đám U Linh Tinh Nghĩ biến dị còn lại, tổng cộng hơn 500 con, hầu hết đều rơi vào bụng của Sa Trùng Vương màu vàng, bụng tên gia hỏa này thực chính là một cái động không đáy.

Hàn Sâm để lại 100 con xử lý tốt, nướng thành thịt khô đến lúc về sẽ cho Miêu Quân ăn, còn lại đều bị Sa Trùng Vương màu vàng ăn.

Trừ lúc đầu ăn năm con, Lâm Bắc Phong hoàn toàn không còn hứng thú gì với đám thịt biến dị này, Hàn Sâm muốn y mang theo vài con trở lại, y lại không muốn, chỉ luôn miệng căn dặn Hàn Sâm, nếu như Hàn Sâm muốn bán thần huyết U Linh Tinh Nghĩ, nhất định phải thông báo với y trước tiên, giá tiền gì đó đều dễ thương lượng.

Hàn Sâm nói y yên tâm, nếu như muốn bán thì nhất định sẽ tìm y đầu tiên.

Lâm Bắc Phong trơ mắt nhìn Hàn Sâm ăn hết một nồi thịt thần huyết U Linh Tinh Nghĩ, ngay cả canh cũng uống không thừa một một giọt.

Thần gen của Hàn Sâm lại tăng thêm 5 điểm, đạt đến 45 điểm, đã gần một nửa, mà Hàn Sâm mới chỉ tiến vào thế giới thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở một năm mà thôi.

Vì muốn an ủi tâm hồn nhỏ bé của Lâm Bắc Phong, Hàn Sâm trực tiếp bán thú hồn U Linh Tinh Nghĩ biến dị cho y, đến khi Lâm Bắc Phong trở lại Tí Hộ Sở, liền nhanh chóng đi về lấy chiến giáp kia tiến vào Tí Hộ Sở đưa cho Hàn Sâm.

Quả nhiên đúng như Lâm Bắc Phong nói, chỉ là một cái hộp hợp kim màu bạc lớn cỡ vali xách tay, cầm trong tay có chút nặng, nhưng cũng rất khó tưởng tượng, trong này thế mà lại là một chiến giáp cao tới hơn bốn mét.

Ở trong Tí Hộ Sở không thể khởi động Chiến giáp, Hàn Sâm tin tưởng Lâm Bắc Phong sẽ không lừa hắn, cũng không cần thiết vì một thú hồn biến dị mà lừa hắn, liền trực tiếp mang theo cái hộp rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở .

Lúc này đã là ban đêm, Hàn Sâm do dự một chút, không trở về phòng ngủ, trực tiếp mang theo hộp chứa chiến giáp sinh vật siêu cấp đi tới nhà kho số bảy.

Trong kho hàng đã không còn người nào, Hàn Sâm đi tới sân huấn luyện, dựa theo phương pháp Lâm Bắc Phong dạy cho hắn, mở chiếc hộp màu bạc ra.

- Quét hình xong, tiến độ phân tích trăm phần trăm, mở ra chiến giáp sinh vật siêu cấp Ngân Sắc Sát Cơ.

Trong hộp bắn ra một chùm sáng, quét hình toàn thân Hàn Sâm.

Khi chiếc hộp màu bạc bị mở ra, một chất lỏng như thủy ngân từ bên trong chiếc hộp màu bạc chảy ra, bên trong có các hạt căn bản đủ mọi màu sắc.

Cả chiếc hộp cũng hòa tan hóa thành một dòng hạt cơ bản màu bạc, hơn nữa khi vừa dâng tới thân thể Hàn Sâm, lại bắt đầu lớn lên.

Rất nhanh, thân thể Hàn Sâm đã bị đủ loại dòng hạt cơ bản bao vây.

Loại cảm giác này khó mà hình dung, khá giống với Iron Man mặc áo giáp, nhưng lại hoàn toàn khác nhau, tất cả linh kiện đều do hạt căn bản khoa học xây dựng thành.

Rất nhanh sau đó, ở vị trí lúc trước Hàn Sâm đứng, đã xuất hiện một chiến giáp hình người màu bạc hoa lệ, cao hơn bốn mét, mà Hàn Sâm lại đang ở bên trong buồng lái.

Hàn Sâm chỉ có thể cảm thán sức mạnh vĩ đại của khoa học kỹ thuật, một chiếc hộp nhỏ như vậy, nhiều lắm cũng chưa tới năm mươi kg, lại có thể tạo thành chiến giáp khổng lồ như vậy, hơn nữa trọng lượng cũng tăng cường đến mức phối hợp được với tải trọng chiến giáp, hoàn toàn không tưởng tượng ra được, vốn dĩ chỉ lớn bằng một chiếc vali xách tay.

- Đáng tiếc vũ khí khoa học kỹ thuật tiến vào thế giới Tí Hộ Sở sẽ vô dụng, bằng không con người đã sớm đã xưng bá thế giới Tí Hộ Sở, những dị sinh vật kia đều đã bị giết sạch.

Trong lòng Hàn Sâm thầm thở dài nói.

Thực ra Hàn Sâm có suy nghĩ như thế, chủ yếu là vì hắn còn ở thế giới thứ nhất Tí Hộ Sở, nếu như sau này Hàn Sâm tiến tới Tí Hộ Sở tầng cao hơn, chỉ sợ sẽ không nghĩ như thế nữa.

Hàn Sâm thử điều khiển Ngân Sắc Sát Cơ, quả nhiên đúng như Lâm Bắc Phong từng nói, động lực vô cùng mạnh mẽ, một cỗ chiến giáp nho nhỏ như

thế, động lực còn cường đại hơn cả loại chiến giáp hạng nặng như Kiến Trúc Giả, hơn nữa tính linh hoạt cũng cao hơn không biết bao nhiêu lần, có thể hoàn thành rất nhiều động tác độ khó cao khó mà tin nổi.

Chỉ cần năng lực thao tác tăng lên, thì cỗ Ngân Sắc Sát Cơ này hoàn toàn có thể linh hoạt như con người.

Lâm Bắc Phong có nói tới, cỗ Ngân Sắc Sát Cơ ngoại trừ không có hệ thống vũ khí, tất cả đều có thể nói hoàn mỹ.

Đương nhiên, độ khó thao tác càng cao, gánh nặng với thân thể cũng càng lớn, người bình thường chỉ là ngồi trên phi thuyền Vân Tiêu đã khó có thể khống chế thân thể của mình, huống chi còn phải điều khiển chiến giáp trong khi di chuyển với vận tốc cao, thân thể bình thường tuyệt đối không thể chịu đựng.

- Dù sao chỉ là một loại do phòng thí nghiệm quân đội nghiên cứu ra, không thể chứa hệ thống vũ khí, bằng không đã không thể tuồng ra ngoài thế này.

Hàn Sâm đã rất thỏa mãn, tuy không có hệ thống vũ khí, nhưng Hàn Sâm hoàn toàn có thể tự mình kiếm một ít vũ khí chiến giáp binh sĩ từng dùng, như kiếm laser, lôi xạ thương, pháo proton loại nhỏ …

Nói chung Hàn Sâm thoả mãn 120% với cỗ Ngân Sắc Sát Cơ này, nếu như không phải là có quan hệ với Lâm Bắc Phong, một thú hồn biến dị căn bản không thể đổi được chiến giáp như vậy.

Chương 149: Đối Thủ Quá Yếu

Có thể là bởi vì số mệnh an bài, lần này người chủ trì mà Hoa Tinh phái tới trường quân đội Hắc Ưng để đưa tin về Tinh Vũ Bôi lại là Phương Minh Toàn.

Thần Chiến Thiên Hạ dù sao cũng chỉ là một chuyên mục có tính thời hạn, sau khi Thần Chiến kết thúc cũng đã ngừng lại, đợi đến Thần Chiến năm

tiếp theo mới đưa tin lại.

Hiện ở trên tay Phương Minh Toàn không có chuyên mục, khi trạm trưởng để y tự chọn chuyên mục, y đã chọn đưa tin trực tiếp trong Tinh Vũ Bôi, hơn nữa còn lựa chọn tới trường quân đội Hắc Ưng để đưa tin.

Không thể không nói, Phương Minh Toàn thực sự có duyên phận gắn bó keo sơn với Hàn Sâm.

Nhưng Phương Minh Toàn đương nhiên không biết, Tệ thần chính là một học sinh trong trường quân đội Hắc Ưng, lúc này y đang khổ não vì chọn hạng mục thi đấu để đưa tin.

Bởi vì có rất nhiều hạng mục thi đấu, rất nhiều cuộc tranh tài sẽ tiến hành đồng thời, mà nhân lực y mang đến lại có hạn, không thể quay hết tất cả mọi hạng mục thi đấu được, vì thế nhất định phải lựa chọn.

- Tiểu Lưu, trường quân đội Hắc Ưng có ưu thế truyền thống về hạng mục nào?

Phương Minh Toàn vừa xem tư liệu vừa hỏi trợ thủ tiểu Lưu.

Tiểu Lưu dùng máy trí tuệ nhân tạo tìm tòi rồi vội vàng trả lời:

- Hạng mục ưu thế nhất của Hắc Ưng chính là tân võ học, một người quyết đấu, trường quân đội Hắc Ưng từng lấy được vị trí thứ ba trong trận chung kết thi đấu Tinh Vũ Bôi toàn Liên Minh, bây giờ học sinh đạt được vị trí thứ ba kia vẫn còn ở Hắc Ưng, năm nay cũng báo danh dự thi, tên của y là Âu Dương Tiểu Tán.

- Còn hạng mục có ưu thế nào khác không?

Phương Minh Toàn lại hỏi.

- Hết rồi, câu lạc bộ chiến giáp và câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ đều đạt được một chút thành tích, nhưng trong toàn Liên Minh cũng không quá nổi bật, trình độ từ hai mươi vị trí đầu đến mười vị trí đầu.

Tiểu Lưu nhìn tư liệu một chút, trên mặt nở nụ cười nói:

- Nhưng thú vị nhất chính là thành tích thi đấu khoa bắn cung của trường quân đội Hắc Ưng năm trước rất kém, bởi vậy năm nay trường học tuyển rất nhiều học sinh có năng khiếu vào khoa bắn cung, có lẽ thành tích năm nay sẽ tốt hơn năm ngoái rất nhiều.

- Thi đấu bắn cung sao?

Phương Minh Toàn khẽ cau mày, bắn cung dù sao cũng không được chú ý, hiện tại các hạng mục thi đấu Liên Minh hot nhất trên căn bản đều là điều khiển phi thuyền, chiến giáp, hoặc là người thật võ đấu, so với tân cổ võ quyết đấu, bắn cung quả thật có chút chênh lệch, mọi người thà xem thi đấu bắn súng còn thú vị hơn thi đấu bắn cung nhiều.

- Chủ bá, thi đấu tân võ học ở Hắc Ưng cũng đáng xem, chúng ta nhất định phải trực tiếp Âu Dương Tiểu Tán thi đấu, sau đó lại quay thêm thi đấu chiến giáp và Thượng Đế Chi Thủ, thế chắc là ổn.

Tiểu Lưu vừa xem tư liệu vừa nói.

- Từ giờ tới lúc thi đấu còn có hai ngày, trước tiên không vội, tôi muốn tìm hiểu tình huống thực tế ở trường quân đội Hắc Ưng một chút trước khi đưa ra quyết định.

Phương Minh Toàn nói rồi nhìn đồng hồ:

- Thời gian cũng không còn sớm, hôm nay tới đây thôi, làm việc cả buổi tối, bụng cũng đói rồi, cùng đi ăn một chút gì đi.

Phương Minh Toàn cùng tiểu Lưu rời khỏi phòng mà trường học sắp xếp cho, đi đến căng tin ăn bữa khuya.

Hiện tại đã sắp nửa đêm, bên trong nhà ăn cũng không còn mấy người, chỉ còn một số người máy cung cấp đồ ăn, cung cấp đồ ăn 24/24.

Phương Minh Toàn liếc mắt nhìn trong phòng, chỉ có một học sinh ngồi ở góc ăn cơm, suy nghĩ một chút mang theo đồ ăn bọn họ vừa mua, ngồi xuống đối diện học sinh kia.

- Bạn học, muộn như vậy mới ăn cơm sao?

Phương Minh Toàn ngồi đối diện người học sinh kia, mỉm cười nói.

Phương Minh Toàn nghĩ thầm hiện tại mình cũng coi như là một người chủ trì đang "hot" ở Liên Minh, học sinh không thể không biết y đi, dù sao với tuổi của hắn như vậy, khẳng định còn ở thế giới Tí Hộ Sở thứ nhất, không thể không chú ý tới tin tức Thần Chiến.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn Phương Minh Toàn đang nói chuyện cùng hắn, thật sự hắn không nhận ra, hắn xem qua Vương Giả Ở Trong Cô Độc Tiến Lên do Phương Minh Toàn chủ trì.

Vấn đề là Hàn Sâm không có thời gian xem Thần Chiến Thiên Hạ, biết Phương Minh Toàn rất thưởng thức hắn, thậm chí có chút cùng chung chí hướng, nhưng hắn thật sự chưa từng thấy dung mạo của Phương Minh Toàn, đương nhiên cũng không thể nhận ra Phương Minh Toàn.

- Vừa huấn luyện xong, có chút đói bụng nên đến ăn một chút.

Hàn Sâm nhìn Phương Minh Toàn và tiểu Lưu một chút, nhìn tuổi của bọn họ, đương nhiên không thể là học sinh trong trường quân đội, cũng có chút ngạc nhiên.

Phương Minh Toàn thấy Hàn Sâm không nhận ra y, có chút thất vọng, nhưng cũng không để ở trong lòng, vừa ăn vừa nói chuyện hỏi:

- Bạn học này phải xưng hô thế nào? Học khoa nào?

- Hàn Sâm, khoa bắn cung.

Hàn Sâm trực tiếp trả lời.

- Khoa bắn cung?

Phương Minh Toàn và tiểu Lưu đều ngẩn người, không nghĩ tới mới đến ngày thứ nhất, đã đụng phải học sinh được đặc biệt chiêu sinh.

Phương Minh Toàn đánh giá Hàn Sâm hỏi:

- Cậu học khoa bắn cung, có báo danh tham gia Tinh Vũ Bôi không? Cậu báo hạng mục nào ở khoa bắn cung?

- Tôi không báo danh hạng mục nào trong khoa bắn cung.

Hàn Sâm cười nói.

- Vậy cậu báo danh thi đấu môn gì?

Tiểu Lưu không khỏi kinh ngạc hỏi.

- Báo danh thi đấu chiến giáp.

Hàn Sâm nói ra.

- Nói như vậy cậu là thành viên câu lạc bộ chiến giáp?

Tiểu Lưu phản ứng lại.

- Không phải, tôi thuộc câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng.

Hàn Sâm cười nói.

Tiểu Lưu nhất thời có chút buồn bực, y cũng đi ra từ trường quân đội, đương nhiên biết câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng là nơi nào, trên căn bản đều là một ít người không muốn tham gia hoạt động câu lạc bộ.

Phương Minh Toàn lại cười nói:

- Câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng cũng là câu lạc bộ chiến giáp mà, bạn học Hàn nhất định rất tinh thông điều khiển chiến giáp nhỉ, không biết cậu báo danh hạng mục chiến giáp nào?

- Tất cả hạng mục đều báo danh, nhưng hình như có một hạng mục trùng thời gian, không thể tham gia.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút nói ra.

Tiểu Lưu nghe Hàn Sâm nói như vậy, càng thêm xác định Hàn Sâm là một tên lừa đảo, nào có người lại báo danh tất cả các hạng mục, tuy rằng đều là thi đấu chiến giáp, nhưng chênh lệch trong đó vẫn rất lớn, người bình thường đều chỉ thi một hai hạng mục, như vậy mới có thể đạt được thành tích tốt.

- Như vậy cậu cảm thấy lần tranh tài này có thể lấy được thành tích gì?

Phương Minh Toàn cười hỏi.

- Tận lực tất cả những hạng mục tham gia đều lấy quan quân đi.

Hàn Sâm thuận miệng đáp.

Tiểu Lưu vừa uống được một hớp nước, nghe Hàn Sâm nói như thế suýt chút nữa đã sặc chết, ho khan rất lâu mới dùng vẻ mặt quái lạ nhìn Hàn Sâm nói:

- Bạn học, tôi cảm thấy cậu nên báo danh một số hạng mục thi đấu nổi tiếng, như Thượng Đế Chi Thủ ấy, lấy thêm một vị trí quán quân không phải càng tốt hơn sao?

- Thi đấu Thượng Đế Chi Thủ rất vô vị.

Hàn Sâm cũng không để ý đến ý trào phúng trong lời nói của tiểu Lưu.

- Tại sao?

Phương Minh Toàn vô cùng tò mò nhìn Hàn Sâm.

- Bởi đối thủ quá yếu.

Hàn Sâm thuận miệng nói ra.

“Phốc!” Lần này tiểu Lưu thực sự không nhịn được, phun hết một ngụm nước trong miệng, khó mà tin nhìn Hàn Sâm, y cảm thấy học sinh bây giờ nói chuyện thực sự quá ngông cuồng, cái gì cũng dám nói, giống như chỉ lo người khác không biết bọn họ rất ghê gớm.

Chương 150: Ước Hẹn Một Nụ Hôn

Tiểu Lưu đã xem qua, thành tích Thượng Đế Chi Thủ của trường quân đội Hắc Ưng quả thật rất tốt, đặc biệt người tên Lý Ngọc Phong kia, trình độ cá nhân trong tất cả trường quân đội ở Liên Minh có thể lọt vào top năm mươi vị trí đầu.

Người tên Hàn Sâm này, y chưa từng có nghe qua, dựa vào tư liệu trên tay y, thành viên chủ lực câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ căn bản không có người này.

Tiểu Lưu nhìn Hàn Sâm, có chút trào phúng nói:

- Cậu nói như vậy, trình độ Thượng Đế Chi Thủ của cậu nhất định mạnh hơn Lý Ngọc Phong trong trường học các cậu rất nhiều?

- Cũng không phải quá nhiều đi, có thể thắng y hai mươi điểm.

Hàn Sâm nói.

Tiểu Lưu cảm thấy Hàn Sâm thực sự là càng chém gió càng lộ ra sơ hở, căn bản không thể vui vẻ tán gẫu.

Phương Minh Toàn lại cảm thấy Hàn Sâm rất thú vị, cười nói:

- Người trẻ tuổi có tự tin có nhiệt tình là chuyện tốt, bạn học thi đấu vào lúc nào, đến lúc đó chúng tôi sẽ đi cổ vũ cho cậu.

- Tôi vẫn chưa biết danh sách, cũng không biết là lúc nào, dù sao hạng mục thi đấu chiến giáp nào tôi cũng tham gia, muốn xem bất cứ lúc nào cũng có thể tới.

Hàn Sâm nói rồi ăn hết miếng thức ăn cuối cùng, sau đó đứng lên nói:

- Hai vị từ từ ăn, tôi đi về nghỉ trước.

Sau khi Hàn Sâm rời đi, tiểu Lưu có chút dở khóc dở cười nói:

- Hiện tại đám người trẻ tuổi này thực sự bị làm hư hết rồi, lời nói vô căn cứ cũng dám nói lung tung.

- Tôi lại cảm thấy như vậy rất tốt, không phải hắn báo danh tất cả hạng mục sao, cho dù thực lực không đủ, thì cũng coi như dám nói dám làm, như thế còn tốt hơn so với không hề làm gì rất nhiều.

Phương Minh Toàn cười nói.

Nhưng Phương Minh Toàn cũng không coi những lời Hàn Sâm nói là thật, yêu cầu nhập học khoa bắn cung vốn thấp, tổng hợp tố chất thân thể cũng không bằng bạn học đồng cấp các khoa khác, Hàn Sâm bỏ khoa bắn cung gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, hơn nữa còn là tân sinh mới nhập học, muốn đạt được quán quân thi đấu chiến giáp, tính khả thi là số không.

Hàn Sâm rời khỏi căng tin, đi về phòng ngủ của mình, cũng không biết ngày hôm nay gặp vận may gì, thế mà lại nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên cũng đi về hướng này, xem ra cô nàng cũng muốn trở về phòng ngủ.

- Này!

Hàn Sâm bước nhanh tới chào hỏi một chút, tốt xấu gì cũng là bạn gái trên danh nghĩa, không phải người ngoài.

Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy là Hàn Sâm, liếc hắn một cái, sau đó cô lại nở một nụ cười như hồ ly nhìn Hàn Sâm nói:

- Không phải cậu muốn chứng minh mình không phải lừa đảo sao? Vậy cậu sẽ báo danh tham gia thi đấu Thượng Đế Chi Thủ trong lần Tinh Vũ Bôi này chứ?

Hàn Sâm thở dài một tiếng:

- Tôi vốn cũng muốn báo danh tham gia thi đấu Thượng Đế Chi Thủ, nhưng thành viên câu lạc bộ chúng tôi đều báo thi đấu chiến giáp, xem ra tạm thời không có cơ hội chứng minh rồi.

- Xì.

Kỷ Yên Nhiên khinh bỉ nhìn Hàn Sâm, cho rằng hắn vốn không có thực lực nên không dám tới tham gia thi đấu Thượng Đế Chi Thủ.

- Tốt xấu gì cô cũng là bạn gái của tôi, có muốn tới xem tôi thi đấu hay không?

Hàn Sâm cười nói với Kỷ Yên Nhiên.

- Cậu còn nói hưu nói vượn, đừng trách tôi không khách khí.

Kỷ Yên Nhiên chớp mắt một cái, lại nói:

- Cậu tham gia thi đấu hạng mục chiến giáp nào?

- Tất cả hạng mục đều tham gia, nhưng có một hạng mục bị trùng thời gian thi đấu, hắn là không thể tham gia.

Hàn Sâm nói.

- Cậu cho là đang giăng lưới bắt cá à? Báo danh nhiều hạng mục như vậy làm gì?

Kỷ Yên Nhiên có chút ngạc nhiên.

- Phần thưởng nhiều mà, thi đấu chiến giáp có gần mười hạng mục đấy, tùy tiện lấy chức quán quân, đây chính là thu vào hơn mười triệu rồi.

Hàn Sâm ăn ngay nói thật, hắn dự thi thuần túy là vì lấy giải thưởng.

- Cậu còn muốn đạt được vị trị số một nhiều hạng mục? Tôi thấy ngay cả mười vị trí đầu cậu cũng không tiến vào được, còn hi vọng lấy phần thưởng?

Kỷ Yên Nhiên bĩu môi một cái nói.

- Cô xem, lại coi thường tôi rồi.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

- Không phải coi thường, là nhìn rõ ràng bộ mặt thật của cậu.

Kỷ Yên Nhiên cười tủm tỉm nói.

- Vậy được, nếu cô đã nhận định tôi không lấy được phần thưởng, vậy chúng ta đánh cuộc đi?

Hàn Sâm nhìn Kỷ Yên Nhiên nói.

- Cậu lại muốn lừa đảo kiểu gì?

Kỷ Yên Nhiên có chút không nắm chắc được Hàn Sâm, lần trước Hàn Sâm thắng tên gầy và Lý Ngọc Phong, đến hiện tại cô vẫn không nghĩ ra được tại sao Hàn Sâm lại có thể thắng.

Sau khi đám Lý Ngọc Phong trở về đã nghiên cứu rất lâu, cũng không nghĩ ra được Hàn Sâm dùng thủ pháp gì.

- Đại tiểu thư, đây chính là thi đấu trong trường học, tôi có thể làm gì chứ?

Hàn Sâm thực sự không biết, tại sao ở trong lòng Kỷ Yên Nhiên lại có ấn tượng mình là tên lừa đảo, trời đất chứng giám, hắn chưa từng lừa dối gì Kỷ Yên Nhiên.

Hai mắt Kỷ Yên Nhiên xoay một vòng:

- Được đó, muốn đánh cược cũng được, vừa nãy không phải cậu nói muốn giành chức quán quân mấy hạng mục chiến giáp à, tôi cũng không làm khó cậu, nếu cậu có thể giành được chức quán quân của năm hạng mục chiến giáp, coi như là cậu thắng.

- Tôi thắng thì được gì?

Hàn Sâm cười híp mắt hỏi.

- Nếu cậu có thể đạt được năm chức quán quân, tôi coi như cậu đã chứng minh bản thân, tôi sẽ tuân thủ lời hứa làm bạn gái của cậu.

Kỷ Yên Nhiên cười nói, cô mới không tin Hàn Sâm có thể giành được chức quán quân, huống chi còn là năm hạng mục.

- Thế thì không được.

Hàn Sâm lắc đầu liên tục.

- Làm sao lại không được?

Kỷ Yên Nhiên có chút không vui.

- Cô đã là bạn gái của tôi, chỗ tốt này hoàn toàn không có ý nghĩa, cô mà thua phải đến hôn tôi một cái, là kiểu miệng đối miệng ấy, thơm má không tính.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút lại nói:

- Còn nữa, nhất định phải hoàn thành trong vòng một ngày sau khi cuộc tranh tài kết thúc, quá một ngày sẽ phạt thêm một nụ hôn.

Kỷ Yên Nhiên vốn muốn nổi giận, nhưng đột nhiên mắt đẹp khẽ lưu chuyển, không biết nghĩ tới điều gì, cười nói:

- Có thể, nhưng nếu cậu không giành được năm chức quán quân, vậy tôi cũng phải trừng phạt cậu mới được, không biết cậu có đồng ý hay không?

- Đương nhiên đồng ý, tùy cô muốn trừng phạt thế nào cũng được, dù sao tôi nhất định sẽ thắng.

Hàn Sâm tự tin nói rằng.

- Trước tiên cậu đừng lớn lối như vậy, chúng ta ký hiệp ước đi, miễn đến lúc cậu thua lại không công nhận.

Trong tay Kỷ Yên Nhiên cũng không có giấy bút, cô lại nói với Hàn Sâm:

- Trước tiên cậu đi theo tôi, tôi làm quy ước rồi chúng ta cùng ký tên.

Kỷ Yên Nhiên mang Hàn Sâm đến một thiết bị tự phục vụ, lấy ra hai bản hiệp ước cho Hàn Sâm xem:

- Cậu xem điều khoản đi, nếu đều đồng ý thì ký tên.

Hàn Sâm cầm lấy hiệp ước nhìn kỹ một chút, tờ này có hiệu lực pháp lý đấy, Hàn Sâm thật sự có chút sợ bị Kỷ Yên Nhiên hố.

Cũng may Kỷ Yên Nhiên khẳng định không nghĩ mình sẽ thất bại, vì thế cô cũng không động tay chân gì trên hiệp ước, chỉ có điều nếu Hàn Sâm thua thì sau đó phải dạy thủ pháp trò úp giấy trong chén cho cô, còn phải dạy kỹ. Hơn nữa sau đó còn phải bảo đảm, không được Kỷ Yên Nhiên cho phép, không cho phép nói chuyện với cô.

Sau khi xem xong hiệp ước, Hàn Sâm thoáng do dự một chút, sở dĩ hắn do dự, là vì hắn không xác định Tụ Trung Đao có thể dạy cho những người khác hay không, đây chính là thứ ma cờ bạc dạy cho hắn, không được ma cờ bạc cho phép, Hàn Sâm cũng không thể tùy tiện dạy cho những người khác.

Kỷ Yên Nhiên thấy Hàn Sâm cầm hiệp ước không chịu ký, cô cho rằng Hàn Sâm sợ, bĩu môi nói:

- Làm sao? Cậu sợ rồi? Dáng vẻ oai phong chạy đi đâu rồi?

Chương 151: Phương Minh Toàn Phát Hiện

- Tôi không thể đồng ý với điều kiện này được, có thể đổi một cái khác hay không?

Hàn Sâm thản nhiên nói.

Mặc dù hắn tin tưởng mình sẽ không thua, nhưng cũng không thể đem thứ không thuộc về mình đi đánh bạc, đây là nguyên tắc của hắn.

- Biết ngay cậu sẽ chơi xấu như vậy.

Kỷ Yên Nhiên lộ ra vẻ mặt đã sớm đoán được là cậu sẽ không chịu ký, khinh thường bĩu môi nói:

- Được rồi, tôi chấp nhận, cậu không dạy cho tôi cũng được, nhưng mà phải nghe theo lời tôi nói, biểu diễn cho tôi xem, cho đến lúc tôi không muốn xem nữa thì mới thôi, như vậy không thành vấn đề chứ?

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, cảm thấy như vậy có lẽ cũng không có vấn đề gì.

Kỷ Yên Nhiên lại tựa hồ lộ ra vẻ ghét bỏ khích tướng nói:

- Đến cùng cậu có phải là đàn ông hay không? Cái gì cũng không được.

- Ký thì ký.

Hàn Sâm nói xong liền ký tên mình lên trên giao kèo, đồng thời dùng máy truyền tin quét lên phía trên một lần, ở bên trên đó in xuống mật mã của mình, cái mật mã này mới là mấu chốt của kí tên, không ai có thể bắt chước được, trực tiếp đối ứng với thông tin số thứ tự cùng thân phận cá nhân của Hàn Sâm.

Kỷ Yên Nhiên mừng thầm trong lòng, cho rằng Hàn Sâm đã bị mình khích tướng, trong lòng âm thầm cao hứng, cũng mau chóng ký tên mình lên, sau đó dùng máy truyền tin quét một cái.

- Một tờ cho cậu, sau này tôi sẽ đi xem trận đấu của cậu, cậu đừng nghĩ tới chuyện trốn nợ.

Kỷ Yên Nhiên đắc ý quơ quơ bản giao kèo ở trên tay mình.

- Đây chính là điều tôi muốn nói.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

...

Sáng sớm hôm sau, Phương Minh Toàn mang theo Tiểu Lưu cùng các nhân viên làm công tác chuẩn bị phát sóng trực tiếp, chủ yếu là phát sóng trực tiếp trận đấu tân võ học của Âu Dương Tiểu Tán, sau đó mới là các trận tranh tài chiến giáp cùng Thượng Đế Chi Thủ.

Phương Minh Toàn chọn một chiếc ghế không người ngồi xuống xem xét cộng đồng mạng của trường quân đội Hắc Ưng, đây là việc dễ nhất để nhanh chóng hiểu rõ trường quân đội Hắc Ưng.

Thế nhưng mà Phương Minh Toàn rất nhanh đã bị một ít lời bình luận hấp dẫn, rất nhiều người đều đang thảo luận Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên là ai.

Cái tên Kỷ Yên Nhiên này Phương Minh Toàn cũng biết tới, chủ nhiệm câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, lại là hoa khôi của trường, với tư cách là phóng viên, Phương Minh Toàn đương nhiên đã sớm biết rõ tư liệu về Kỷ Yên Nhiên.

Nguyên bản loại bình luận ai là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên này cũng không thể khiến cho Phương Minh Toàn chú ý, dù sao thì Kỷ Yên Nhiên chỉ là hoa hậu giảng đường chứ không phải là minh tinh, ai là bạn trai của cô ta, đối với khán giả cũng không có chút hấp dẫn nào, không tạo được độ nóng của tin tức.

Thế nhưng mà Phương Minh Toàn vẫn nhấn vào xem một lượt, kết quả Phương Minh Toàn kinh ngạc tới mức há hốc mồm cả buổi không khép lại được, sau đó trên mặt liền lộ ra vẻ mừng như điên.

Bạn trai của Kỷ Yên Nhiên, đấu Thượng Đế Chi Thủ thắng Lý Ngọc Phong 20 điểm, tin tức có tính chất bùng nổ như vậy, khiến cho Phương Minh Toàn cảm thấy mừng rỡ.

Y đang lo lần phát sóng trực tiếp này không có điểm bộc phát nào, nếu như chỉ đơn thuần phát sóng trực tiếp trận đấu của Âu Dương Tiểu Tán, tỉ lệ người xem không có khả năng cao lên được.

Mà chuyện Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên này, lại để cho Phương Minh Toàn ngửi được hương vị của việc bùng nổ tỷ lệ người xem.

- Tiểu Lưu, cậu tới xem cái này xem.

Phương Minh Toàn gọi Tiểu Lưu tới.

Tiểu Lưu hơi nghi ngờ nhìn tới tiêu đề một chút, có chút kỳ quái là tại sao Phương Minh Toàn lại bảo cậu ta nhìn mấy loại chuyện linh tinh trong trường học này, hình như cũng không có trợ giúp gì dối với việc phát sóng trực tiếp của bọn họ.

Nhưng sau khi Tiểu Lưu nhấn vào xem, nhìn một chút liền há to miệng, sau nửa ngày mới trợn to hai mắt nói:

- Không thể nào? Thắng Lý Ngọc Phong 20 điểm, trình độ như vậy, trong giải đấu toàn trường quân đội đều có thể xếp vào Top 10 cao thủ siêu cấp, người như vậy làm sao trước đây lại không hề có một chút tin tức nào?

- Lúc ấy có rất nhiều người quan sát ở trong phòng, chắc không giả được, cậu xem tiếp những chủ đề khác đi.

Phương Minh Toàn nói.

Tiểu Lưu xem tiếp những chủ đề phía sau, vẻ vui mừng trên mặt càng ngày càng đậm:

- Phương lão sư, chúng ta nên toàn lực đem buổi phát sóng trực tiếp đặt ở trên trận đấu Thượng Đế Chi Thủ, chỉ cần quay được cao thủ siêu cấp này, nhất định có thể tạo ra sự chú ý.

- Tiểu Lưu, cậu còn nhớ tên của cậu sinh viên mà chúng ta gặp đêm qua là gì không?

Phương Minh Toàn lại đột nhiên nhìn tới Tiểu Lưu hỏi.

- Không nhớ được, nhắc tới cậu ta làm gì?

Tiểu Lưu nghi ngờ hỏi.

- Cậu không nhớ cậu ta đã nói gì sao? Cậu ta có thể nhẹ nhàng cho Lý Ngọc Phong ăn hành 20 điểm không thành vấn đề.

Phương Minh Toàn lạnh nhạt nói.

- Phương lão sư cho rằng cậu sinh viên kia chính là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên? Khả năng này cũng không lớn đi? Cậu ta là một sinh viên mới của khoa bắn cung, còn là thành viên của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, lại tham gia thi đấu chiến giáp, tại sao có thể là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên được? Nếu như cậu ta là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên, có trình độ Thượng Đế Chi Thủ tốt như vậy, tại sao lại không tham gia thi đấu Thượng Đế Chi Thủ chứ?

Tiểu Lưu căn bản không có biện pháp tin tưởng Hàn Sâm chính là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên.

- Như vậy mới thú vị.

Phương Minh Toàn lại cười cười:

- Không phải cậu ta báo danh thi đấu tất cả các hạng mục chiến giáp sao, cậu mau đem tất cả thiết bị bố trí lại một lần đi, chúng ta phải đi phát sóng trực tiếp các trận đấu chiến giáp.

- Phương lão sư, chúng ta vẫn không thể xác định cậu ta có phải Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên hay không, như vậy có phải là quá mạo hiểm rồi không? Hơn nữa cho dù cậu ta là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên, trình độ Thượng Đế Chi Thủ của cậu ta cao, không nhất định là chiến giáp cũng…

Tiểu Lưu có chút lo lắng nói.

- Dù sao thì những đơn vị truyền thông phát sóng trực tiếp trận đấu của Âu Dương Tiểu Tán cũng rất nhiều, thêm chúng ta cũng không nhiều, thiếu chúng ta cũng không ít đi, cho dù phát sóng thì tỉ lệ người xem cũng sẽ không có khác biệt gì quá lớn, cậu nghe theo lời tôi nói đi làm đi.

Phương Minh Toàn lại chắc chắc nói.

Mặc dù anh ta cũng không chắc chắn Hàn Sâm có phải là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên kia hay không, nhưng lần thứ nhất mà Phương Minh Toàn nhìn thấy cậu ta, đã cảm thấy lời nói của cậu ta rất thú vị, là một rất người thú vị, người như vậy cho dù thực lực không phải mạnh nhất, nhưng cũng có khả năng khiến cho người ta chú ý nhất.

Phương Minh Toàn cảm thấy cùng với việc phát sóng trực tiếp trận đấu đường phố rác rưởi kia, không bằng thử một lần, nói không chừng lại là một cơ hội, cho dù là thất bại, cũng sẽ không có tổn thất quá lớn.

Mặc dù trong lòng Tiểu Lưu không quá đồng ý với cách nghĩ của Phương Minh Toàn, cảm thấy Hàn Sâm không thể nào là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên được, nhưng mà Phương Minh Toàn lại có toàn quyền phụ trách lần truyền hình trực tiếp này, cậu ta cũng chỉ có thể phục tùng theo sự sắp xếp của Phương Minh Toàn.

Những đơn vị truyền thông khác nhìn thấy người của đài Hoa Tinh lại tháo thiết bị đã lắp đặt xong xuống, đều cảm thấy rất kỳ quái, nhao nhao nghe ngóng xem có phải là bọn họ đã phát hiện ra tin tức lớn gì hay không.

Thế nhưng sau khi biết được bọn họ muốn đi phát trực tiếp trận tranh tài của câu lạc bộ chiến giáp, cũng chỉ cười cười không hỏi thêm gì nữa.

Mặc dù trình độ chiến giáp của trường quân đội Hắc Ưng không thấp, nhưng mà cũng không được tính là rất cao, chỉ là trên trung đẳng, đi phát sóng trực tiếp các trận đấu chiến giáp, còn không bằng đi phát sóng trực tiếp các trận đấu Thượng Đế Chi Thủ.

Ít nhất các trận đấu Thượng Đế Chi Thủ còn có mỹ nữ Kỷ Yên Nhiên cùng cao thủ Lý Ngọc Phong kia.

Đài Hoa Tinh đem tất cả các thiết bị một lần nữa lắp đặt ở sân thi đấu chiến giáp, vốn lúc ban đầu đã có thể sớm hoàn thành công việc, giờ lại một mực tăng ca đến khuya mới có thể hoàn thành.

Phương Minh Toàn cũng không nhàn rỗi, lại vào trong diễn đàn của trường đọc xem rất nhiều tin tức.

Mặc dù ở bên ngoài sân thi đấu chiến giáp có không ít thiết bị, nhưng trên cơ bản cũng chỉ là đồ dự bị của các hãng truyền thông khác, muốn trong thời gian Âu Dương Tiểu Tán nghỉ thi đấu cập nhật một chút tình hình thi đấu chung chung.

Toàn diện bố trí ở sân thi đấu chiến giáp, cũng chỉ có một mình đài Hoa Tinh, dù sao thì tân võ học mới là hạng mục ưu thế của trường Hắc Ưng.

Chương 152: Tuyển Thủ Có Lực Thống Trị Lớn Nhất

Ngày thi đấu, Hàn Sâm trực tiếp điều khiển Ngân Sắc Sát Cơ từ trong nhà kho số 7 đi ra, thi đấu chiến giáp có thể sử dụng chiến giáp của mình để dự thi.

Dù sao thì mỗi người đều thuần thục điều khiển chiến giáp khác nhau, không có khả năng yêu cầu tất cả mọi người điều khiển cùng một loại chiến giáp tiến hành thi đấu.

Nếu như không có chiến giáp của mình, cũng có thể sử dụng chiến giáp được cung cấp chính thức, tập đoàn Tinh Vũ với tư cách là nhà tài trợ của Tinh Vũ Bôi, chiến giáp cung cấp cũng không tệ lắm, đều là chiến giáp có giá hơn trăm vạn thậm chí là mấy trăm vạn.

Nhưng vẫn có rất nhiều học viên sử dụng chiến giáp do chính mình mua, bình thường thì cao thủ chân chính đều sẽ sử dụng chiến giáp của mình để tham gia thi đấu, sẽ quen thuộc với các loại chức năng cùng tham số của chiến giáp, không xuất hiện sai lầm quá lớn.

Đặc biệt là các cao thủ của câu lạc bộ chiến giáp, trên cơ bản thì mỗi người đều được phân phối cho một chiến giáp, hơn nữa trong đó cũng không thiếu chiến giáp hơn ngàn vạn.

- Lão tam, không nghĩ tới cậu lại có tiền như vậy, chiến giáp này rất xinh đẹp đó.

Lão Thạch nhìn chằm chằm vào Ngân Sắc Sát Cơ nói.

Thành viên của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, ngoại trừ Hàn Sâm, còn có bốn người có chiến giáp riêng, chủ nhiệm béo và khỉ ốm đều có, hai người khác chính là Vương Manh Manh và Lữ Mông.

Nhưng mà bên trong năm chiếc chiến giáp này, của Vương Manh Manh là cao cấp nhất, nhìn tới là kiểu mới xa hoa nhất, chiến giáp của Lữ Mông thoạt nhìn cũng tương đối đáng tiền.

Nhưng nếu như nói đến đẹp đẽ, xác thực đều không đẹp mắt bằng Ngân Sắc Sát Cơ, thể hình mềm mại cùng gia công tinh xảo, không phải những dây chuyền sản xuất đại chúng có thể sản xuất ra được, đây chính là phiên bản số lượng có hạn chân chính, loại hình chiến giáp này, phòng thí nghiệm cũng chỉ mới làm ra một chiếc như vậy mà thôi.

Sau này chế tạo ra, căn cứ theo những thay đổi thiết kế cùng gia nhập thêm kỹ thuật mới, đều sẽ có sự bất đồng rất lớn.

Ở trong phòng thí nghiệm, rất khó tìm được hai mẫu thí nghiệm cơ hoàn toàn giống nhau như đúc, hơn nữa chiếc Ngân Sắc Sát Cơ còn có một chút đặc biệt.

- Bình thường, chỉ là chiến giáp gia dụng, liền hệ thống vũ khí đều không có.

Hàn Sâm ăn ngay nói thật, chỗ thiếu hụt duy nhất của Ngân Sắc Sát Cơ là không có hệ thống vũ khí.

- Nếu bố trí thêm hệ thống vũ khí thì sẽ không được tinh xảo như vậy nữa rồi.

Lữ Mông tiếp lời nói một câu.

Mấy người vừa nói vừa đi tới sân thi đấu chiến giáp, ở đây chờ đợi thi đấu.

Ngân Sắc Sát Cơ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, nhưng mà có càng nhiều người sau khi nhìn thấy chiến giáp của Vương Manh Manh, ánh mắt lập tức bị chiến giáp của Vương Manh Manh hấp dẫn, thậm chí có người trực tiếp hô lên:

- Kẻ Hủy Diệt, thậm chí có người điều khiển Kẻ Hủy Diệt đến dự thi, người này là ai thế? Là vị cao thủ của câu lạc bộ chiến giáp kia à?

Càng ngày càng có thêm nhiều người bị chiến giáp của Vương Manh Manh hấp dẫn, Kẻ Hủy Diệt đã ngừng sản xuất từ mấy năm trước, với tư cách từng là loại kinh điển xa hoa nhất, rất nhiều người mê chiến giáp đều lấy chuyện có được một chiếc Kẻ Hủy Diệt làm quang vinh, khoe khoang tài sản một chút, không thể tưởng được vậy mà ở trong giải thi đấu trong trường học lại nhìn thấy Kẻ Hủy Diệt.

Mặc dù tính năng của loại đồ vật này không cao bằng chiến giáp bây giờ, nhưng bản thân nó có giá trị đồ cổ, bây giờ vẫn có người bỏ ra hơn trăm triệu hy vọng có thể mua được một chiếc Kẻ Hủy Diệt để thêm vào bộ sưu tập, ai cam lòng điều khiển nó đi ra thi đấu đây.

Bên ngoài sân thi đấu chiến giáp, càng ngày càng có nhiều người chú ý tới Kẻ Hủy Diệt, không ít người đều đang hỏi thăm xem rốt cuộc người điều khiển Kẻ Hủy Diệt là ai.

Nhưng mà kết quả hỏi thăm ra lại khiến cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm, điều khiển Kẻ Hủy Diệt vậy mà không phải những cao thủ của câu lạc bộ chiến giáp kia, thậm chí không phải là người của câu lạc bộ chiến giáp, mà là một thành viên của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng vốn không có tiếng tăm gì.

Hơn nữa bọn họ còn thăm dò được, người điều khiển Kẻ Hủy Diệt là một nữ sinh viên mới, hơn nữa mấy người của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, trên cơ bản đều là sinh viên năm đầu.

- Thành viên của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng vậy mà cũng tới tham gia thi đấu chiến giáp? Không phải bọn họ nên đi tham gia trận đấu vận chuyển sao?

- Đừng nói như vậy chứ, tốt xấu gì tên câu lạc bộ của người ta cũng có treo hai chữ chiến giáp đấy.

- Thật sự là đáng tiếc, chiến giáp tốt như vậy, đây chính là Kẻ Hủy Diệt đó.

...

Đương nhiên không có ai xem trọng câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, dù cho chiến giáp tốt thế nào đi nữa, đó cũng là dựa vào người thao tác, người thao tác không giỏi, dù cho chiến giáp có tốt cũng vô dụng.

Nhưng mà lúc này Phương Minh Toàn cũng đã phát sóng trực tiếp, hơn nữa đem ống kính nhắm ngay mấy người của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng kia.

Toàn bộ tin tức hình ảnh đồng thời được truyền phát lên trên Internet, rất nhiều người đã sớm nhận được tin tức, biết rõ Phương Minh Toàn sẽ chủ trì phát sóng trực tiếp giải thi đấu Tinh Vũ Bôi, đều đã sớm chờ ở trên Internet, chuẩn bị xem Phương Minh Toàn trực tiếp.

Về phần Phương Minh Toàn sẽ phát sóng trực tiếp cái gì, kỳ thật là đại đa số người cũng không quá quan tâm, bọn họ chỉ nhận Phương Minh Toàn mà thôi.

Dù là như thế, dùng tên tuổi bây giờ của Phương Minh Toàn, phát sóng trực tiếp mới chỉ bắt đầu, cũng đã có mấy trăm ngàn người vào xem.

- Wow, Kẻ Hủy Diệt, không thể tưởng tượng được Tinh Vũ Bôi vậy mà hấp dẫn như thế, lại có Kẻ Hủy Diệt dự thi!

Rất nhiều người đều nhận ra Kẻ Hủy Diệt trên màn hình 3D, không khỏi đều tán thưởng.

- Tất cả các vị khán giả, mọi người khỏe chứ, tôi là người chủ trì Phương Minh Toàn, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ vì mọi người phát sóng trực tiếp toàn bộ các trận đấu chiến giáp trong giải thi đấu Tinh Vũ Bôi ở trường quân đội Hắc Ưng…

Đối với những người hiểu rõ Tinh Vũ Bôi, họ lập tức phát ra rất nhiều bình luận.

- Phương ca, sao không phát sóng trực tiếp trận đấu tân võ học của Âu Dương Tiểu Tán thế?

- Tại sao toàn bộ hành trình đều phát sóng trực tiếp thi đấu chiến giáp thế, trình độ chiến giáp của trường quân đội Hắc Ưng cũng chỉ bình thường thôi, đâu cần Phương ca đi phát sóng trực tiếp, có phải là có tấm màn đen gì đó hay không?

- Nhất định là Phương ca bị người xa lánh.

...

Mưa bình luận lập tức loạn tung tùng phèo.

Phương Minh nhìn thấy tất cả những bình luận kia, nhưng vẫn mang theo dáng vẻ tươi cười nói:

- Cảm ơn các bạn đã quan tâm, tôi lựa chọn phát sóng trực tiếp toàn bộ hành trình thi đấu chiến giáp, là bởi vì tôi cảm thấy năm nay trường quân đội Hắc Ưng sẽ xuất hiện một vị tuyển thủ có thực lực thống trị giải đấu toàn trường quân đội, cho nên mới phát sóng trực tiếp, toàn bộ hành trình đều sẽ phát trực tiếp mỗi một cuộc tranh tài của vị tuyển thủ này. Nói thêm một câu, vị tuyển thủ này tham gia thi đấu tất cả các hạng mục chiến giáp, ngoại trừ có một hạng mục bởi vì thời gian trùng lặp không có cách nào dự thi, cậu ta sẽ tham gia tất cả trận đấu, chúng ta liền mong chờ vào màn biểu diễn của cậu ta đi.

- Thật hay giả thế, tuyển thủ có lực thống trị trong giải đấu toàn trường quân đội, trường quân đội Hắc Ưng có hạng người như vậy sao?

- Phương Minh Toàn lại tìm đường chết hả, lần trước anh ta nói hươu nói vượn đoán chuẩn một lần, lần này lại tiếp tục, tài nghệ chiến giáp của trường quân đội Hắc Ưng tôi còn không biết sao? Tôi chính là tốt nghiệp từ trường Hắc Ưng, trình độ chiến giáp của trường Hắc Ưng có thể lọt top 20

trong giải đấu toàn trường quân đội đã không tệ rồi, còn lực thống trị, thật đúng là dám nói.

- Phương ca nói tới người điều khiển Kẻ Hủy Diệt à?

- Ha ha, lại có trò hay để xem.

- Phương ca phát sóng trực tiếp rất ngầu, mỗi lần xem đều có cảm xúc mới.

- Yêu Phương ca chết mất.

...

Nhưng mặc kệ là tin tưởng cũng tốt, không tin tưởng cũng được, ánh mắt của mọi người đều không tự chủ được nhìn tới Kẻ Hủy Diệt.

- Sau đây tôi giới thiệu đơn giản cho mọi người về vị tuyển thủ kia, cậu ta là sinh viên mới năm nay của trường quân đội Hắc Ưng, là sinh viên của khoa bắn cung, tham gia câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng trong trường…

Liên tiếp giới thiệu đã sớm khiến cho người xem ngơ ngác, cái gì tân sinh, khoa bắn cung, câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, những thứ này liên hệ lại với nhau, mọi người thật sự không liên hệ nổi tới hai chữ thống trị kia.

- Phương Minh Toàn bị điên rồi ư?

Ngay cả Vương Trường Thanh đang chú ý tới hình ảnh phát sóng trực tiếp của Phương Minh Toàn cũng hơi giật mình nghĩ.

Chương 153: Kẻ Hủy Diệt Khôi Hài

Bên trong trường quân đội Hắc Ưng cũng có không ít sinh viên đang xem Phương Minh Toàn tường thuật trực tiếp, dù sao thì không phải mỗi người đều có thể đi xem thi đấu, một vài sinh viên ở những sân thi đấu khác, cũng

thông qua tường thuật trực tiếp của Phương Minh Toàn chú ý tới cuộc tranh tài chiến giáp.

Nhưng mà phần lớn đều là hướng về tên tuổi của Phương Minh Toàn mà tới, đa số sinh viên của trường quân đội đều là người ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, đối với tên tuổi của Phương Minh Toàn đương nhiên là cực kỳ quen thuộc.

Kỷ Yên Nhiên đang ở khu vực thi đấu Thượng Đế Chi Thủ, không có cách nào xem trận đấu của Hàn Sâm, lúc này cũng đành xem thi đấu chiến giáp trên tường thuật trực tiếp.

- Phương Minh Toàn cũng quá cường điệu đi, còn tuyển thủ cấp bậc thống trị nữa, trường của chúng ta nào có loại tuyển thủ này?

Khúc Lệ Lệ ở bên cạnh Kỷ Yên Nhiên vênh mặt lên nói.

Kỷ Yên Nhiên cũng cười:

- Người làm tin tức đều giống nhau, ưa thích nói ngoa, Phương Minh Toàn cũng không ngoại lệ.

Kỷ Yên Nhiên nói xong thì bắt đầu tìm tòi thân ảnh của Hàn Sâm trong hình ảnh tường thuật trực tiếp, giới thiệu của Phương Minh Toàn đối với tuyển thủ kia lại khiến cho cô hơi chú ý.

- Sinh viên mới, khoa bắn cung, câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, những thứ này hình như đều khớp với tên ăn gian kia, không phải là đang nói tới hắn đấy chứ?

Kỷ Yên Nhiên nghĩ tới liền cảm thấy có chút bất an.

Thế nhưng cô cũng không tìm được Hàn Sâm ở trên màn hình, không biết bây giờ Hàn Sâm đang điều khiển chiến giáp nào, ánh mắt của cô cũng giống như mọi người, đều rơi lên trên chiến giáp Kẻ Hủy Diệt kia.

Lúc người xem vẫn còn đang thảo luận kịch liệt, hạng mục thi đấu chiến giáp thứ nhất đã được bắt đầu, đây là hình thức thi đấu tốc độ của chiến giáp, đua trên đường đua vòng tròn chu vi 10 km.

Tất cả các chiến giáp đều đã tụ tập ở điểm xuất phát, chỉ còn chờ hiệu lệnh là sẽ bắt đầu trận đấu.

Bởi vì Phương Minh Toàn tường thuật, nên tất cả mọi người đều cho rằng Phương Minh Toàn đang nói tới người điều khiển Kẻ Hủy Diệt, ánh mắt đều rơi vào bộ chiến giáp kia, tim của Kỷ Yên Nhiên cũng có chút đập rộn lên nhìn tới Kẻ Hủy Diệt.

Một tiếng còi vang lên, dưới sự chăm chú quan sát của mọi người, Kẻ Hủy Diệt cùng tất cả các chiến giáp khác đều bước ra bước đầu tiên, tất cả mọi người đều chờ xem biểu hiện của Kẻ Hủy Diệt.

Thế nhưng mà trong nháy mắt này, Kẻ Hủy Diệt mới chạy ra được một bước đã rầm một tiếng ngã xuống mặt đất, tình cảnh lập tức yên tĩnh một cách quỷ dị.

- Đây là tuyển thủ mà Phương Minh Toàn nói có lực thống trị?

- Đang nói đùa à?

- Ha ha, tôi không chịu được nữa rồi!

- Phương Minh Toàn anh nên đổi nghề đi đóng hài được rồi.

- Đáng tiếc chiếc Kẻ Hủy Diệt kia ah!

...

Kỷ Yên Nhiên cũng mở to hai mắt nhìn, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình nữa, đã thấy qua trình độ kém, nhưng chưa từng thấy trình độ kém như vậy, vậy mà trong cuộc đua tốc độ đơn thuần vừa mới cất bước đã ngã sấp xuống, thật sự là rất khó tưởng tượng ra được, người điều khiển như vậy lại có dũng khí đến đây dự thi.

- Ha ha, đây là lực thống trị mà Phương Minh Toàn nói tới sao, đúng là đủ thống trị đấy, tiếng cười của tôi đều bị anh ta thống trị rồi, anh ta khiến cho tôi cười, tôi thật sự không dám không cười ah!

Khúc Lệ Lệ cười tới mức lưng đều sắp gập xuống rồi.

Thế nhưng lại đột nhiên nghe được âm thanh thông báo thành tích cuối cùng của máy trí tuệ nhân tạo ở trên sân thi đấu chiến giáp:

- Hạng nhất cuộc thi đua tốc độ của chiến giáp là số 69 – Hàn Sâm, đến từ khoa bắn cung câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng. Đứng thứ hai…

Trong nháy mắt tất cả mọi người đều ngơ ngác, chờ bọn họ nhìn tới, lại phát hiện một chiếc chiến giáp hoa mỹ màu bạc đã đứng ở đích, trong lúc bọn họ đang cười cợt chiếc Kẻ Hủy Diệt kia, trận đấu đã phân ra thắng bại, mà người thu được giải nhất, vậy mà có tư liệu hoàn toàn tương tự như lời Phương Minh Toàn vừa nói.

Kỷ Yên Nhiên cũng có chút trợn tròn mắt, cô rõ ràng nghe được tên của Hàn Sâm, Hàn Sâm đã lấy được ví trí thứ nhất trong cuộc đua tốc độ của chiến giáp.

Phạm vi của Tinh Vũ Bôi rất lớn, nhưng phạm vi thi đấu trong trường học thì rất đơn giản, như loại cạnh nhanh tốc độ quyết ra thắng bại này, không hề phân biệt đấu loại hay trận chung kết gì cả.

- CMN, thì ra người điều khiển bộ chiến giáp màu bạc kia mới là người mà Phương ca nói, tôi đã nói rồi, Phương ca sao có thể đùa dai như vậy.

- Vừa rồi đến cùng là thắng như thế nào thế, tôi chỉ lo cười chiếc Kẻ Hủy Diệt kia, không kịp xem ah.

- Tôi cũng không biết, khi nãy cũng chỉ lo cười.

- Ha ha, bọn họ đều là câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, sao lại khác biệt lớn như vậy.

- Buổi tường thuật trực tiếp này thật thú vị nha, Phương ca đúng là Phương ca, thú vị hơn những trận tranh tài khác nhiều.

- Luận công lực chủ trì thì tôi chỉ phục Phương ca ah.

- Người điều khiển chiến giáp màu bạc kia rốt cuộc là ai vậy?

...

Phương Minh Toàn mang trên mặt nụ cười, tay đã nắm chắc lại, hưng phấn cơ hồ kêu lên thành tiếng, biểu hiện của Hàn Sâm còn tốt hơn so với tưởng tượng của anh ta, thoạt nhìn thì lần này anh ta lại đánh bạc thắng.

Tất cả mọi người đều nhìn theo chiến giáp màu bạc leo lên bục lĩnh thưởng, đã tiếp nhận cúp vô địch và phần thưởng của cuộc thi đấu tốc độ.

Trong lòng đám cao thủ của câu lạc bộ chiến giáp lại vô cùng không phục, lúc ấy bọn họ nhìn rõ ràng, Hàn Sâm có thể thắng bọn họ, toàn bộ là bởi vì động lực của bộ chiến giáp kia quá mạnh mẽ, bọn họ căn bản không đuổi kịp.

Nhìn thấy câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng bên kia vui mừng một mảnh, có mấy thành viên của câu lạc bộ chiến giáp nhịn không được hừ lạnh nói:

- Chỉ là ỷ vào tính năng của chiến giáp tốt, có cái gì mà đắc ý, các trận đấu tiếp theo đều cần dựa vào kỹ thuật, nhìn xem tên kia còn uy phong như thế nào.

- Đúng vậy, trận tiếp theo chính là đua vượt chướng ngại, xem chúng tao sẽ hành hạ mày như thế nào.

- Đúng đấy, đắc ý gì chứ!

La Hướng Dương nhìn đám học sinh này của mình không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn xem, y cũng không nhắc nhở, là vì muốn giảm bớt nhuệ khí của bọn họ, miễn cho bọn họ luôn xưng vương xưng bá trong trường, vừa đi ra ngoài thi đấu đã bị người hành hạ, thành tích mấy năm nay một mực không thể đề cao.

Rất nhanh trận thi vượt chướng ngại thứ hai đã bắt đầu, mặc dù vẫn là đường đua vòng tròn cũ, nhưng bởi vì có thêm rất nhiều chướng ngại vật, cần phải điều khiển chiến giáp né tránh chướng ngại đồng thời bảo trì tốc độ, đây không phải chỉ dựa vào động lực mạnh là thắng được.

Khi Ngân Sắc Sát Cơ lần nữa đứng lên điểm xuất phát, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào, mà chuyên mục trực tiếp của Phương Minh Toàn, người xem lúc này cũng càng ngày càng nhiều.

Càng ngày càng nhiều người nghe nói Phương Minh Toàn tường thuật, muốn đến xem thử, tuyển thủ có lực thống trị trong cuộc thi toàn trường quân đội trong miệng Phương Minh Toàn đến cùng là người như thế nào.

Lúc này Kỷ Yên Nhiên cũng khẩn trương chằm chằm vào Ngân Sắc Sát Cơ trong màn hình 3D, hiện tại cô ta đã có chút sợ hãi, nếu như Hàn Sâm lấy được năm giải nhất thật, cô thật sự không dám tưởng tượng được mình phải làm sao.

Mấy cao thủ của câu lạc bộ chiến giáp càng dồn hết sức lực, thề lần này nhất định phải bỏ xa Hàn Sâm hơn 10m, thể hiện ra uy phong của câu lạc bộ chiến giáp bọn họ.

Theo tiếng còi khai cuộc vang lên, tất cả các chiến giáp đều giống như tên rời cung chạy như điên, đặc biệt là chiến giáp màu bạc kia, rõ ràng là nhanh hơn người khác một bậc, nhưng vẫn đang tiếp tục gia tốc, rất nhanh đã bỏ những chiến giáp bên cạnh lại đằng sau.

- Thật nhanh!

Khúc Lệ Lệ không khỏi bụm lấy cái miệng nhỏ kinh hô.

- Tốc độ như vậy, hắn sẽ không kịp tránh bức tường chướng ngại đầu tiên.

Kỷ Yên Nhiên lại khẽ nhíu mày, Hàn Sâm điều khiển chiến giáp màu bạc tăng tốc thật sự quá mạnh mẽ, đã cách bức tường chướng ngại thứ nhất khoảng mười thước, với khoảng cách và tốc độ như vậy, căn bản không kịp điều khiển chiến giáp né tránh chướng ngại.

Chương 154: Trùng Kích Dã Man

Người của câu lạc bộ chiến giáp đều vui mừng quá đỗi, bọn họ nhao nhao điều khiển chiến giáp giảm tốc độ chuẩn bị lách qua bức tường chướng ngại, nhưng tốc độ và khoảng cách của Hàn Sâm đã không thể nào né được nữa.

- Một tên ngu ngốc, có chiến giáp tốt hơn nữa cũng vô dụng.

Người của câu lạc bộ chiến giáp khinh miệt nghĩ.

OÀ..ÀNH!

Thế nhưng lại thấy chiến giáp màu bạc ở phía trước nhất, trực tiếp đụng thẳng vào bức tường chướng ngại, tạo ra một lỗ thủng lớn, tốc độ không giảm chút nào tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Rầm rầm rầm !

Từng bức tường chướng ngại trực tiếp bị chiến giáp màu bạc đụng nát, tường bê tông dày hơn một mét, giống như là bọt biển bị va chạm vỡ nát ra.

Nhìn chiến giáp màu bạc kia thẳng tiến không lùi điên cuồng trùng kích, người của câu lạc bộ chiến giáp ở phía sau đã sớm ngây người.

Mà người đang xem tường thuật trực tiếp lại sôi trào cả lên.

- CMN, đây là phạm quy đi? Chướng ngại có thể vượt qua như vậy sao?

- Cũng không có quy định nào không cho phép vượt qua như vậy?

- Tính năng của bộ chiến giáp kia quá mạnh mẽ, đụng như vậy, vậy mà chiến giáp không hề bị tổn thương, vẫn có thể bảo trì tốc độ như thế, thật là đáng sợ.

- Ha ha, đây mới là phương thức điều khiển của nam nhân!

- Quả thực trâu bò tới nổ tung ah!

- Đây đâu phải là tranh tài, đây là ỷ vào tính năng của chiến giáp bắt nạt người khác mà?

- Tôi thấy những tuyển thủ khác sắp khóc rồi, CMN gặp phải chướng ngại vật vậy mà vẫn còn có thể chạy nhanh hơn người khác, chiến giáp kia thoạt nhìn rất lạ, rốt cuộc là chiến giáp kiểu mới do công ty nào sản xuất thế?

- Đây rốt cuộc là loại chiến giáp gì, tôi cũng muốn một chiếc.

- Vô vị, có tiền có thể bắt nạt người sao? Tranh tài như vậy không có bất kỳ ý nghĩa gì, phải dùng cùng một loại chiến giáp mới công bằng.

- Tôi không nhìn thấy lực thống trị gì cả, chỉ thấy một kẻ có tiền láo toét.

- Vậy mà Phương Minh Toàn lại ủng hộ loại người này, đây là Phương Minh Toàn mà tôi biết sao?

- Mấy người làm nhảm cái gì thế? Thắng chính là thắng, thua chính là thua, thi đấu chiến giáp đương nhiên là phải bao gồm tính năng của chiến giáp nữa, chuyện này đâu có vấn đề gì?

- Đúng đấy, chẳng lẽ lúc mày chiến đấu với Tu La tộc, Tu La tộc không sử dụng chiến giáp, mày cũng muốn rời khỏi chiến giáp đấu dao với bọn họ sao?

...

Phương thức của Hàn Sâm như vậy đưa tới tranh cãi rất lớn, mà Kỷ Yên Nhiên trơ mắt ra nhìn Hàn Sâm điều khiển chiến giáp, như là một con trâu điên đụng nát từng bức tường chướng ngại, mỗi một lần đều giống như đụng vào tâm linh của cô, khiến cho cô ta buồn bực không thôi.

- Quả nhiên là một tên khốn thích ăn gian, vậy mà sử dụng một loại chiến giáp như vậy, tiếp tục như thế, chẳng phải hắn sẽ thật sự thắng được năm giải quán quân hay sao?

Hiện tại Kỷ Yên Nhiên đã buồn bực tới mức muốn phun ra máu, thập phần hối hận mình vậy mà lại đánh cược với một tên khốn như vậy, lại còn ký hiệp ước nữa.

Cô thật sự không thể tưởng tượng được tên khốn kia lại có thể ăn gian ngay ở trên đấu trường.

Cuối cùng vẫn là Ngân Sắc Sát Cơ chạy tới đích đầu tiên, lấy được quán quân trong cuộc đua vượt chướng ngại vật, mà ánh mắt đám người câu lạc bộ chiến giáp nhìn hắn cũng đã bốc lửa hừng hực.

Bởi vì Hàn Sâm sử dụng phương thức mang tính tranh luận như vậy để thi đấu cùng đoạt giải quán quân, lập tức hấp dẫn đám sinh viên nguyên bản đã đi xem những hạng mục thi đấu khác chạy tới sân thi đấu chiến giáp.

Mà ngay cả đấu trường tân võ học vốn là nơi nhiều người nhất, cũng có rất nhiều sinh viên bắt đầu rời đi chạy tới nơi thi đấu chiến giáp.

Những người chủ trì của các hãng truyền thông lớn thấy mọi người thậm chí ngay cả trận đấu của Âu Dương Tiểu Tán cũng không xem, không biết đã chạy đi nơi nào, đều bó tay, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chờ lúc bọn họ giữ chặt mấy sinh viên hỏi rõ là có chuyện gì xảy ra, thế nhưng đã không còn kịp nữa rồi, muốn chuyển thiết bị của bọn họ sang sân thi đấu chiến giáp đã không còn kịp, chỉ có thể dùng thiết bị dự bị đơn giản để đưa tin, hoàn toàn không có cách nào so sánh với Phương Minh Toàn.

Trên Internet, người xem Phương Minh Toàn tường thuật trực tiếp cũng ngày càng nhiều, đã sớm vượt qua trăm vạn lượt xem, hơn nữa vẫn còn đang tiếp tục tăng lên.

Mặc dù một triệu người đối với khắp cả Liên Minh mà nói thì nó ít đến thương cảm, nhưng mà đối với khu thi đấu của một trường quân đội top 50, lại có lượng người xem như vậy, hơn nữa vẫn đang tiếp tục tăng lên, chuyện này đã tương đối khá rồi.

Dù sao phần lớn người, cho dù có chú ý đối với Tinh Vũ Bôi, cũng sẽ đi xem những cuộc thi đấu của các trường nổi tiếng xếp hạng cao, mặc dù Hắc Ưng cũng là một trường nổi tiếng, nhưng quả thực là không có hạng mục nào có ưu thế xuất sắc, người chú ý thật sự rất ít.

Cũng là bởi vì Phương Minh Toàn đang tường thuật trực tiếp ở đây, người xem mới nhiều như thế, đơn vị truyền thông khác tường thuật trực tiếp những trận thi đấu ở phân khu trường quân đội Hắc Ưng, tối đa cũng chỉ có hơn mười vạn người xem mà thôi.

Mà người xem của Phương Minh Toàn bên này còn đang nhanh chóng tăng lên, ban đầu những người đó đều vì Phương Minh Toàn mà đến, nhưng sau khi xem cuộc tranh tài, người có cảm giác hứng thú với Hàn Sâm và Ngân

Sắc Sát Cơ ngày càng nhiều, không phải chỉ vì xem Phương Minh Toàn chủ trì tiết mục.

Hàn Sâm dựa vào tính năng xuất sắc của Ngân Sắc Sát Cơ, từng cuộc thi đấu so tài đều nghiền ép đối thủ, hoặc là nói lúc mọi người đều cho rằng vì Ngân Sắc Sát Cơ quá xuất sắc, đã không để ý đến tầm quan trọng của việc điều khiên Ngân Sắc Sát Cơ.

Mà ngay cả chiến giáp xạ kích bắn bia, mặc dù Hàn Sâm không sử dụng phần mềm tự động thao tác vũ khí, nhưng cũng bị cho rằng đây là do tính năng của Ngân Sắc Sát Cơ quá mạnh mẽ, cho nên mới có tỉ lệ chính xác cao như vậy.

Tất cả mọi người đều tưởng rằng tính năng của Ngân Sắc Sát Cơ quá trác tuyệt, đều đang thảo luận xem rốt cuộc Ngân Sắc Sát Cơ là chiến giáp cao cấp kiểu mới do công ty nào sản xuất.

Hoặc là thảo luận thắng lợi như vậy có ý nghĩa gì hay không vân vân, phần lớn người đều không để ý đến người điều khiển Ngân Sắc Sát Cơ.

Sắc mặt của Kỷ Yên Nhiên lại hơi khó coi, mỗi một lần Hàn Sâm đoạt giải quán quân, đều giống như là đang hung hăng đánh một quyền lên ngực cô, khiến cô vô cùng khó chịu, một câu cũng nói không nên lời.

Khi Hàn Sâm không chút hồi hộp nào, dùng xu thế nghiền ép lấy được giải quán quân thứ năm, Kỷ Yên Nhiên đã có loại xúc động muốn khóc tới chóng mặt ở trong WC.

Vừa nghĩ tới mình phải dâng nụ hôn cho tên khốn kia, hơn nữa còn là nụ hôn đầu của mình, Kỷ Yên Nhiên liền cảm thấy cuộc suống của cô đã hoàn toàn u ám.

- Yên Nhiên, cậu làm sao vậy? Sắc mặt của cậu nhìn không tốt lắm, có phải bị bệnh rồi không?

Khúc Lệ Lệ ở bên cạnh phát hiện ra Kỷ Yên Nhiên không đúng, vội vàng quan tâm hỏi.

- Tớ không sao.

Kỷ Yên Nhiên mạnh mẽ tự giữ vững tinh thần, có chút không yên lòng nhìn tới hình ảnh thi đấu.

Mà Hàn Sâm vẫn liên tiếp không ngừng lấy được thắng lợi, Kỷ Yên Nhiên càng ngày càng buồn bực, thế cho nên lúc chính cô ra sân thi đấu, tinh thần đều có chút hoảng hốt, phát huy thất thường nên cuối cùng chỉ giành được vị trí thứ mười ba, kém hơn thành tích năm ngoái của cô ta rất nhiều.

Vừa nghĩ tới mình phải dâng nụ hôn đầu cho tên khốn kia, cô chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tai, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Bước chân liên thắng của Hàn Sâm không có ai ngăn cản nổi, tất cả cuộc thì mà hắn tham gia đều đoạt giải quán quân, lấy được cái tám giải quán quân, không lấy được giải quán quân thứ chín là bởi vì hắn không tham gia, cuối cùng rơi vào tay câu lạc bộ chiến giáp.

Toàn bộ trường quân đội Hắc Ưng cơ hồ đều sôi trào, phần lớn sinh viên đều đi tới sân thi đấu chiến giáp bên này, muốn xem bộ chiến giáp nghiền ép tất cả kia một chút.

Mà cuối cùng cũng chỉ còn lại hai hạng mục thi đấu, một loại là đối chiến chiến giáp đơn độc, còn có một loại nữa là đối chiến chiến giáp đoàn thể.

Một nhóm cao thủ của câu lạc bộ chiến giáp đã sớm xoa tay, chờ tới hạng mục này sẽ cho Hàn Sâm đòn phủ đầu mạnh mẽ, những trận đấu lúc trước bọn họ thật sự quá oan uổng rồi, tất cả lửa giận đều phải phát tiết vào trong hai hạng mục thi đấu kia mới được.

Chương 155: Sửa Đổi Quy Tắc

Khác những trận đấu chiến giáp khác, đối chiến chiến giáp đơn độc và đối chiến chiến giáp đoàn thể đều áp dụng phương pháp đối chiến trên mô hình 3D giả lập, đây là vì tránh khỏi thương vong cùng với chiến giáp bị hao tổn.

Dù sao cũng không phải chiến tranh chân chính, bọn họ vẫn chỉ là sinh viên của trường quân đội, không có khả năng để cho bọn họ đi chiến đấu giống như quân nhân chính thức.

Nhưng mà cho dù là đối chiến giả lập, vẫn có thể quét hình số liệu chiến giáp của mình vào, trực tiếp biến thành chiến giáp giả lập có cùng số liệu như chiến giáp chân thật, điều khiển cũng không khác nhau quá lớn.

Làm đơn vị tổ chức Tinh Vũ Bôi lần này, nhân viên công tác của tập đoàn Tinh Vũ lại tạm thời cải biến quy tắc thi đấu.

La Hướng Dương vô cùng tức giận hai tay đặt ở trên mặt bàn, nhìn người phụ trách của tập đoàn Tinh Vũ Triệu Năng Thiên đang ngồi ở bên bàn đối diện nói:

- Tại sao phải thay đổi quy tắc đối chiến chiến giáp đơn? Chuyện này không công bằng đối với phần lớn tuyển thủ.

Triệu Năng Thiên vẫn lộ ra vẻ bình tĩnh, hai tay nâng một ly trà nóng hổi, uống một ngụm mới lộ ra vẻ bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói:

- Thay đổi quy tắc chính là vì bảo đảm công bằng, huấn luyện viên La, anh cảm thấy chiến giáp có tính năng như vậy tồn tại, đối với những tuyển thủ khác cũng sẽ công bằng hay sao?

- Không có gì là không công bằng, lạc hậu thì sẽ bị ăn đòn, ở nơi nào cũng giống nhau, nếu đã là đối chiến chiến giáp đơn, đương nhiên là đối chiến 1 vs 1, tại sao có thể sửa quy tắc lung tung như thế?

La Hướng Dương nổi giận đùng đùng nói.

- Huấn luyện viên La, đây không phải sửa đổi quy tắc lung tung, mà là có trách nhiệm với cuộc thi, anh không cần phải nói nữa, là bên tổ chức, chúng tôi có quyền thay đổi quy tắc để phù hợp với cuộc thi, hơn nữa cải biến như vậy, đối với câu lạc bộ chiến giáp của các anh mới càng có lợi hơn.

Triệu Năng Thiên có chút cứng rắn nói.

- Câu lạc bộ chiến giáp của chúng tôi không cần chỗ tốt như vậy, chúng tôi muốn thắng, cũng phải bằng vào thực lực của mình.

La Hướng Dương cắn răng nói.

- Không sao cả, dù sao quy tắc bây giờ chính là như thế, nếu như các anh không hài lòng với quy tắc, vậy có thể bỏ thi đấu.

Triệu Năng Thiên nói một cách lạnh lùng.

Trong lòng La Hướng Dương tức giận, nhưng lại không thể làm gì, anh ta cũng không thể bởi vì mình tức giận khiến cho thành viên của câu lạc bộ chiến giáp bỏ thi đấu, hơn nữa lại nói tiếp, tập đoàn Tinh Vũ sửa đổi quy tắc quả thật có lợi cho câu lạc bộ chiến giáp.

Vốn đối chiến chiến giáp đơn là một đối một, bây giờ lại bị đổi thành quần chiến, tất cả các tuyển thủ đều được đưa đến bên trong một tràng cảnh, chiến giáp có thể sống đến cuối cùng, sẽ trở thành quán quân lần đơn chiến này.

Đây nào được gọi là một mình đối chiến, căn bản chính là quần ẩu.

La Hướng Dương rất rõ ràng, bây giờ tất cả các tuyển thủ dự thi đều có ý kiến với Hàn Sâm lái Ngân Sắc Sát Cơ, thậm chí có thể nói là căm thù, quy tắc như vậy nếu như chính thức được áp dụng, chẳng khác nào là để cho tất cả các tuyển thủ vây công Hàn Sâm cùng các tuyển thủ của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng.

Cho dù là Hàn Sâm mạnh mẽ tới đâu cũng không thể cản được mấy trăm chiến giáp vây công, bị đánh tan tác đã là chuyện tất nhiên.

Tập đoàn Tinh Vũ làm như thế, tất nhiên không phải vì muốn tốt cho câu lạc bộ chiến giáp bọn họ, mà là vì Hàn Sâm cùng Ngân Sắc Sát Cơ lúc này đã vô cùng nổi tiếng trong giải đấu Tinh Vũ Bôi, nhưng mà Ngân Sắc Sát Cơ lại không phải là sản phẩm của tập đoàn Tinh Vũ.

Trước khi biết Ngân Sắc Sát Cơ là sản phẩm của công ty nào, tập đoàn Tinh Vũ tuyệt sẽ không thể để cho một sản phẩm không phải của mình xuất hiện

ở trong trận chung kết giải Tinh Vũ Bôi, chuyện này tuyệt đối không được cho phép.

Cho nên tập đoàn Tinh Vũ mới tạm thời sửa đổi quy tắc đối chiến đơn, muốn đá Hàn Sâm cùng Ngân Sắc Sát Cơ ra khỏi giải đấu.

La Hướng Dương đối với chuyện này đương nhiên cực kỳ tức giận, dù y muốn học sinh của mình chiến thắng Hàn Sâm, nhưng cũng không phải là cách thắng lợi như thế, như vậy sẽ chỉ làm thành viên của câu lạc bộ chiến giáp càng thêm mất mặt, mặc dù thắng cũng không vẻ vang gì, thậm chí có thể sẽ có người cảm thấy đây là câu lạc bộ chiến giáp của bọn họ đang giở trò quỷ, cho rằng là câu lạc bộ chiến giáp của bọn họ thua không chịu nổi.

Lúc chuyện sửa đổi quy tắc đối chiến chiến giáp đơn được tuyên bố ra, lập tức gây ra xôn xao, không chỉ là sinh viên của trường quân đội Hắc Ưng, mà ngay cả người xem tranh tài ở trên Internet cũng đều lên tiếng nghị luận sôi nổi.

- Quy tắc này rõ ràng chính là muốn nhằm vào người điều khiển Ngân Sắc Sát Cơ.

- Thực là quá đáng, còn có thể sửa đổi quy tắc như vậy sao? Đây không phải là có chủ tâm muốn ép người hay sao?

- Ha ha, sớm nên như vậy, không phải là hắn dựa vào chiến giáp có tính năng cao bắt nạt người khác sao? Bây giờ lại đến phiên người khác báo thù.

- Tập đoàn Tinh Vũ thật vô sỉ, vậy mà lại sửa quy tắc như thế.

- Quả thực quá vô sỉ, như vậy cũng được, tập đoàn Tinh Vũ không khỏi cũng quá hẹp hòi đi.

- Vì người điều khiển Ngân Sắc Sát Cơ mặc niệm ba giây, chờ xem cảnh hắn bị treo lên đánh.

- Tuyển thủ của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng đều sẽ thảm rồi.

- Có trò hay để nhìn rồi, đây mới là chiến đấu chân chính.

- Ngân Sắc Sát Cơ đã xong, nhưng đáng tiếc cho chiến giáp có tính năng cao như vậy, vốn còn muốn xem hắn có thể đi đến mức nào đây.

Lúc này Phương Minh Toàn cũng hết sức buồn bực, không thể tưởng tượng được tập đoàn Tinh Vũ lại không biết xấu hổ tới mức này, trực tiếp đổi đối chiến một mình thành quần ẩu, đây quả thực là một tay che trời, không để nhân quyền vào trong mắt.

Thế nhưng mà Phương Minh Toàn cũng biết, loại quái vật khổng lồ giống như tập đoàn Tinh Vũ không phải là một người chủ trì chuyên mục tin tức như anh ta có thể chống lại, chỉ có thể ở bên trong buổi tường thuật trực tiếp nói:

- Bởi vì quy tắc bị sửa đổi, sinh viên Hàn Sâm cùng Ngân Sắc Sát Cơ của cậu ta sẽ lâm vào cục diện rất bị động, tôi không biết người quản lý của Tinh Vũ Bôi suy tính như thế nào, nhưng đây chính là một trận chiến không công bình, bây giờ tôi chỉ có thể hi vọng sinh viên Hàn Sâm có thể phát huy ra thực lực của cậu ta, đánh một trận đẹp mắt, còn kết quả như thế nào đã không còn quan trọng nữa.

- Đồng ý, tập đoàn Tinh Vũ thật sự quá buồn nôn.

- Đâu chỉ buồn nôn thôi, quả thực chính là rác rưởi.

- Tập đoàn Tinh Vũ vẫn luôn rác rưởi như vậy.

...

Thế nhưng mặc kệ người xem công khai lên án quy tắc tranh tài không công bằng như thế nào, vẫn không thay đổi được gì, trận đấu vẫn dựa theo quy tắc vừa mới sửa đổi tiến hành.

- Sửa đổi quy tắc như vậy, rất không công bằng với cậu em khóa sau ở khoa bắn cung kia!

Khúc Lệ Lệ cũng không nhịn được nữa nói.

Mặc dù Kỷ Yên Nhiên rất không vui về việc Hàn Sâm đạt được nhiều giải quán quân như vậy, khiến cho cô phải thua trận cược kia, thế nhưng cô cũng

cảm thấy tập đoàn Tinh Vũ lâm thời cải biến quy tắc thực sự là quá phận.

- Đúng vậy, không chỉ là hắn, toàn bộ tuyển thủ của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng đều sẽ bị ảnh hưởng, bọn họ sẽ trở thành mục tiêu công kích trước nhất, nhất định sẽ bị vây công.

Kỷ Yên Nhiên nhíu mày nói ra.

Những sinh viên và người xem nguyên bản vô cùng khó chịu đối với việc Hàn Sâm sử dụng một bộ chiến giáp có tính năng cao để thắng trận, lúc này đại đa số lại đều tỏ thái độ đồng tình đối với Hàn Sâm, chỉ có rất ít người nhìn hả hê.

Dù sao phần lớn người đều thiện lương đồng tình với kẻ yếu, mà lần này tập đoàn Tinh Vũ quả thật làm hơi quá đáng.

Bất kể như thế nào, trận đấu vẫn cứ như vậy bắt đầu, tất cả người dự thi đều sử dụng máy quét 3D mô phỏng số liệu chiến giáp của mình, tạo thành chiến giáp giả lập, ở trong thế giới giả lập quyết một trận thắng thua.

Nhưng khi tất cả mọi người nhìn thấy địa đồ thi đấu, lập tức nhịn không được mắng to ban tổ chức vô sỉ, đó là một cái địa đồ lớn cỡ một cái sân thi đấu, một không gian hình tròn lớn, không có bất kỳ vật che chắn nào, cũng không có không gian dư thừa.

Nói cách khác, Hàn Sâm cùng Ngân Sắc Sát Cơ sẽ bị quần công ngay lập tức, không có chỗ trống để né tránh ẩn núp.

- CMN, tập đoàn Tinh Vũ quá vô sỉ, đây là muốn đuổi tận giết tuyệt không chừa đường sống!

Phần bình luận trong tường thuật trực tiếp trên Internet chỉ còn tiếng mắng, đại đa số mọi người đều đồng tình với đãi ngộ không công bằng của Hàn Sâm lúc này.

Chương 156: Bật Hết Hỏa Lực

- Lão Tam, bọn họ muốn dồn chúng ta vào chỗ chết à?

Nhìn biểu lộ giống như sói gào của những tuyển thủ khác, trong lòng lão Thạch rất buồn bực, bọn họ nhất định sẽ bị vây công rồi, những người kia thật sự quá hận Hàn Sâm cùng Ngân Sắc Sát Cơ, không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

- Sợ cái gì, cứ đánh thôi, mở ra một con đường máu, để cho tập đoàn Tinh Vũ biết sự lợi hại của phòng 304 chúng ta.

Trương Dương hưng phấn kêu lên.

- Cái gì mà phòng 304 của mấy người, là câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng của chúng ta.

Lý Trân Trân cải chính.

- Nhưng mà chúng ta chỉ có mấy người như vậy, làm sao có thể chống lại sự vây công của toàn bộ tuyển thủ được?

Gương mặt của chủ nhiệm béo lại tỏ ra buồn bực, câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng vất vả lắm mới có một chút danh tiếng, không ngờ vậy mà lại rơi xuống kết cục như vậy.

- Dùng lực lượng của một câu lạc bộ đối địch với tuyển thủ cả trường, cho dù chúng ta thua, đó cũng là tuy bại nhưng vinh.

Vương Manh Manh rất chân thành nói.

- Đúng vậy, cho dù chúng ta thua, cũng không thể để cho bọn họ sống vui vẻ được, liều mạng với bọn họ!

Khỉ ốm cũng hưng phấn nói.

- Mù quáng cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Lữ Mông lại tĩnh táo nói:

- Tinh Vũ lựa chọn địa đồ này, thật sự quá ngu xuẩn, bọn họ cho rằng như vậy thì có thể khiến cho lão tam mất đi khả năng né tránh và ẩn núp, nhưng mà bọn họ lại quên, đối thủ của chúng ta cũng không phải là quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, chỉ là một đám sinh viên ô hợp mà thôi, có lẽ câu lạc bộ chiến giáp còn đỡ hơn một chút, những người khác hoàn toàn không có kinh nghiệm tác chiến quần thể, ở trong dạng không gian thu hẹp này, ngược lại là cho chúng ta cơ hội.

- Lão nhị, cậu có kế hoạch gì mau nói ra.

Lão Thạch gấp gáp hỏi.

- Đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ tập trung ở vị trí mà chúng ta xuất hiện, hi sinh là không thể tránh được, nhưng chỉ cần chúng ta có thể nhảy vào trong đám chiến giáp kia, bản thân đám ô hợp đó liền là thứ che chở tốt nhất.

Lữ Mông tự tin nói:

- Trong chúng ta, lão tam, tôi cùng lão đại có trình độ thao tác tốt nhất, mọi người chỉ cần toàn lực yểm hộ bọn tôi xông vào trong đám chiến giáp vây công chúng ta là được rồi, tôi đã chuẩn bị kế hoạch, mọi người nhìn một chút xem, chủ nhiệm béo, khỉ ốm cùng chúng tôi xông lên, lúc cần thiết có thể hi sinh yểm hộ cho chúng tôi, ba cô gái các cô thì phụ trách yểm hộ hỏa lực…

- Được, cứ làm như vậy đi, đánh ngã bọn con hoang đó.

Sau khi khỉ ốm xem hết kế hoạch của Lữ Mông liền hung hăng kêu lên.

- Không thành vấn đề, chẳng lẽ câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng chúng ta lại bị đào thải ngay, có thể làm đến mức nào liền làm đến mức đó, xem về sau còn ai dám xem thường câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng của chúng ta.

Chủ nhiệm béo cũng cắn răng nói.

- Sư huynh yên tâm, em nhất định sẽ toàn lực yểm hộ cho anh.

Vương Manh Manh nói.

- Đừng, Manh Manh, cô tuyệt đối đừng yểm hộ lão tam, cô cứ hướng tới chỗ chúng tôi đi tới mà nổ súng.

Lão Thạch vội vàng nói, bọn họ thật sự sợ tài nghệ điều khiển chiến giáp của Vương Manh Manh, đây tuyệt đối là cấp học sinh tiểu học đó, làm ô danh chiến giáp Kẻ Hủy Diệt kinh điển.

- Ha ha…

Những người khác đều nở nụ cười.

- Được, Manh Manh, em phụ trách yểm hộ anh đi. Chuyện khác đều không cần quan tâm, chỉ cần toàn lực hướng tới phương hướng anh tiến lên nổ súng, hỏa lực càng mãnh liệt càng tốt.

Hàn Sâm lại khẽ cười nói.

- Sư huynh chính là sư huynh, không giống mấy người… hừ…

Vương Manh Manh vui mừng nói.

Trận đấu bắt đầu, trong sân thi đấu giả lập hình tròn to lớn, tất cả các tuyển thủ đều bước ra từ các cửa ra ở bốn phía, mà bên ban tổ chức tập đoàn Tinh Vũ, quả nhiên giống như suy đoán của Lữ Mông, sắp xếp tuyển thủ của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng ở cùng một vị trí, thuận tiện cho những tuyển thủ khác vây công bọn họ.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt xuất hiện, Hàn Sâm, Lữ Mông, Trương Dương, chủ nhiệm béo cùng khỉ ốm, đều toàn lực điều khiển chiến giáp của bọn họ lao vào trong đám chiến giáp đối diện.

Vương Manh Manh, Vương Thuần cùng Lý Trân Trân đồng thời nhắm tới chiến giáp ở phía đối diện toàn lực nổ súng, yểm hộ cho năm người đang xông lên phía trước kia.

Lữ Mông nói không sai, dù sao thì bọn họ cũng không phải quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh, mắt thấy năm người tiến lên, phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người đều là nổ súng, khung cảnh lập tức hỗn loạn không thôi.

Bởi vì sân thi đấu có hình tròn, không gian lại không lớn, chiến giáp đứng ở vị trí khác nhau đồng thời nổ súng, rất dễ tạo thành ngộ thương.

Bọn Hàn Sâm tứ tán ra, vừa khai hỏa vừa phóng vào giữa đám chiến giáp.

Mặc dù như thế, nhưng dưới một đám hỏa lực dày đặc, muốn vọt tới giữa đám chiến giáp cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Trong mắt Hàn Sâm như là có một ngọn lửa đang thiêu đốt, ngồi ở trong chiến giáp mô phỏng, đã gọi ra Nữ Hoàng Yêu Tinh dung hợp với bản thân mình.

Trong thế giới giả tưởng do hình ảnh 3D hình thành, tất cả mọi động tác đều giống như chậm lại, tất cả đều ở trong quỹ tích mà hắn đã dự tính.

Hai tay Hàn Sâm nhanh chóng làm ra những thao tác hoa cả mắt, Ngân Sắc Sát Cơ giống như u linh lơ lửng không cố định, hai tay đều cầm một cây súng trùng kích hạt nhân, trên lưng vác hai thanh kiếm điện từ, vừa xạ kích tốc độ cao vừa liên tục tiến lên.

Tuyệt đại bộ phận thầy trò trường quân đội Hắc Ưng đều đang xem cuộc tranh tài này, mà trong chuyên mục tường thuật trực tiếp của Phương Minh Toàn, người xem đã vượt qua ngàn vạn, hơn nữa vẫn đang không ngừng tăng lên.

- Ha ha, câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng chủ động tấn công!

- Xem ra là bọn họ không hề từ bỏ.

- Cố gắng lên, hành ngược bọn chúng.

- Quá kích thích!

Phương Minh Toàn không ngừng chỉ huy tất cả các thiết bị, dùng những kỹ xảo tốt nhất, phát hình ảnh đặc sắc nhất lên chuyên mục trực tiếp.

- Bọn họ muốn xông vào giữa đám chiến giáp, đây là cách làm rất thông minh, đối thủ của bọn họ cũng không phải là quân nhân chuyên nghiệp, chỉ cần xông vào được, bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng hỗn chiến để sống sót.

Có người hiểu chiến thuật đã nhìn ra ý đồ của bọn Hàn Sâm.

- Nhất định phải xông vào ah!

Cũng có người cầu nguyện cho các tuyển thủ của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng bên trong hỏa lực.

- Giết ah!

Vô số người xem tới nhiệt huyết sôi trào, mặc kệ là ai thua ai thắng, bọn họ chỉ muốn đắm mình vào một trận chiến thiết huyết thống khoái.

Mà ở trong phòng quan sát của ban tổ chức, Triệu Năng Thiên lại khinh thường cười lạnh:

- Chỉ bằng mấy người như vậy, chiến thuật dạng gì cũng không thể chiến thắng mấy trăm chiếc chiến giáp.

- Tổng thanh tra sáng suốt, tiểu tử kia chết chắc rồi.

Thư ký Tiểu Trương ở bên cạnh lộ ra nụ cười nịnh nọt.

Rầm rầm rầm!

Chiến hỏa bên trên đấu trường nổ vang, tiếng nổ mạnh này vang lên, trong lúc nhất thời tình cảnh hỗn loạn tới cực điểm.

Vương Manh Manh điều khiển Kẻ Hủy Diệt, đứng ở tại chỗ, hướng về phương hướng Ngân Sắc Sát Cơ tiến lên điên cuồng nổ súng.

- CMN, Kẻ Hủy Diệt kia là gian tế à, nổ súng như vậy không phải sẽ giết chết Ngân Sắc Sát Cơ trước sao.

- Ha ha, trong số chúng ta có một tên phản đồ.

- Kẻ Hủy Diệt khôi hài thật!

Người xem cũng không nhịn được biểu hiện của Kẻ Hủy Diệt, nhưng rất nhanh nụ cười trên mặt bọn họ đã biến thành kinh ngạc và không thể tin.

Chỉ thấy Ngân Sắc Sát Cơ giống như một u linh, ở đằng kia di động không cố định, sau lưng giống như mọc thêm con mắt, hoặc giống như là cũng đã sớm thương lượng xong, tránh khỏi tất cả hỏa lực của Kẻ Hủy Diệt.

Mà chiến giáp ở phía đối diện bởi vì Ngân Sắc Sát Cơ chặn tầm mắt của bọn họ, hoàn toàn không nhìn thấy hỏa lực của Kẻ Hủy Diệt, chờ lúc bọn họ nhìn thấy, cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Rầm rầm rầm!

Những nơi Ngân Sắc Sát Cơ đi qua, một mảnh điên cuồng bắn phá, lập tức có mấy chiếc chiến giáp trực tiếp bị hủy, tất cả mọi người đều nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

Chương 157: Đánh Bại Tất Cả

Thịnh yến giết chóc hoa lệ giờ mới bắt đầu.

Ngân Sắc Sát Cơ mau chóng chớp động, mà đi theo sau lưng hắn là hỏa lực mạnh mẽ của Kẻ Hủy Diệt, một mảnh sát lục điên cuồng, từng chiếc chiến giáp bị bắn nổ, nhìn mảnh vỡ chiến giáp cùng hỏa lực tán loạn bay đầy trời, cơ hồ khiến cho tâm thần mọi người run rẩy không thôi.

Mảng lớn hỏa lực tán loạn điên cuồng bắn tới Ngân Sắc Sát Cơ, mà Ngân Sắc Sát Cơ lại giống như có con mắt của Thượng Đế, dường như đã sớm biết trước tất cả quỹ tích của hỏa lực, ở trong hỏa lực đầy trời kia không ngừng trái tránh phải trốn, chẳng những tránh được hết, hơn nữa còn dùng tốc độ cực nhanh tiếp cận đám chiến giáp của đối phương.

- Nổ súng nổ súng, đừng để cho hắn xông lại!

- CMN, đừng nổ súng loạn, chúng mày đều là lũ ngu à?

- Mọi người nghe tôi chỉ huy.

- Giết tên khốn kiếp kia!!!

- CMN, bảo chúng mày nghe tao chỉ huy không nghe thấy à?

...

Hàn Sâm dưới Nữ Hoàng Yêu Tinh biến thân, hoàn toàn có thể nhìn rõ ràng quỹ tích di động của chiến giáp và hỏa lực bốn phía, động lực mạnh mẽ của Ngân Sắc Sát Cơ cùng với năng lực thao tác kinh khủng của Hàn Sâm, giúp cho hắn có thể tránh được tất cả quỹ tích công kích.

Không!

Phải nói là Hàn Sâm cố ý hướng những hỏa lực đang công kích đó về vị trí mà hắn cần, đây là hắn đang muốn lợi dụng hỏa lực.

Nếu như đối phương là một nhánh quân đội chân chính, có một quan chỉ huy chân chính, Hàn Sâm cùng Ngân Sắc Sát Cơ không biết đã bị bắn chết bao nhiêu lần rồi.

Thế nhưng hắn rất may mắn, đối phương chỉ là một đám người ô hợp, một đám sinh viên trường quân đội hoàn toàn không có kinh nghiệm chiến đấu chính thức, lại không phải là người cùng một câu lạc bộ, rất nhiều người căn bản chưa từng hợp tác qua.

Bành!

Kẻ Hủy Diệt rốt cục đã bị người ta bắn nổ, trình độ thao tác của Vương Manh Manh thật sự là quá kém, cô chỉ có thể để cho Kẻ Hủy Diệt đứng ở tại chỗ toàn lực nổ súng, còn sử dụng hệ thống hỏa lực tự động.

Nhưng mà chuyện này đối với Hàn Sâm mà nói đã đủ rồi, trong nháy mắt Kẻ Hủy Diệt bị đánh nổ kia, Hàn Sâm đã cách đám chiến giáp gần đó chưa đầy 10m.

Bành!

Súng trùng kích hạt nhân phun ra đạn pháo giống như đạn ánh sáng, trực tiếp đánh xuyên qua phòng điều khiển trung tâm của một chiếc chiến giáp, lập tức khiến cho chiếc chiến giáp kia mất đi khả năng di chuyển.

Ngân Sắc Sát Cơ ở trong làn mưa đạn, giống như một người múa điệu Waltz duyên dáng vòng qua vòng lại, hỏa lực lóe lên liên miên, tăng tốc xông vào trong đám chiến giáp.

Chân chính giết chóc chính thức bắt đầu.

Ngân Sắc Sát Cơ giống như là một thợ săn ưu tú trong rừng rậm, mà những chiến giáp khác giống như đã biến thành cọc gỗ, tùy ý để Ngân Sắc Sát Cơ mượn bọn họ tới yểm hộ, ở trong rừng sắt thép này ưu nhã chẫm rãi tiến lên.

Bành!

Mỗi một lần súng trùng kích hạt nhân vang lên, lại có một chiếc chiến giáp bị bắn trúng chỗ yếu, hoặc là mất đi khả năng di chuyển, hoặc là trực tiếp bị đánh bể súng năng lượng.

Ngân Sắc Sát Cơ giống như là một ác ma bay lượn không ngừng, súng trùng kích hạt nhân trong hai tay không ngừng thu gặt lấy tính mạng của chiến giáp.

- Vây quanh hắn, đừng để cho hắn chạy!

- CMN, ai bắn trúng tao thế, không biết điều khiển chiến giáp thì đừng nổ súng bậy.

- Bọn mày bị ngu hết rồi à? Tránh ra!

- CMN mày mới ngu, khoác lác cái gì thế?

- Tao bảo chúng mày nghe tao chỉ huy đi!

- Những tên phế vật kia không đáng tin rồi, chúng ta tiến lên, cận thân giải quyết hắn.

- Đúng, tiến lên!

...

Ngân Sắc Sát Cơ điên cuồng giết chóc, quỹ tích hành động giống như quỷ mị kia, tựa như những chiến giáp khác đều biến thành chiến giáp hạng nặng cồng kềnh, hoàn toàn không theo kịp bước chân giết chóc của Ngân Sắc Sát Cơ.

Người đang quan sát trận đấu cũng đã xem tới ngây người, trên khán đài đấu trường lớn như vậy đều lặng ngắt như tờ, bọn họ có thể thấy rõ ràng toàn cục, có thể thấy Ngân Sắc Sát Cơ điên cuồng cỡ nào.

Giống như một cỗ máy giết chóc, mỗi một phát pháo hạt nhân bắn ra đều có thể bắn trúng vị trí chí mạng, chính xác không thể tưởng tượng nổi.

Thật sự là không thể nào tin được, vậy mà lại có người có thể điều khiển chiến giáp linh hoạt nhanh chóng như vậy, hai khẩu súng không ngừng khạc lửa, mỗi một phát đều có thể bắn nổ một chiếc chiến giáp, hơn nữa còn đồng thời quỷ dị né tránh mảng lớn hỏa lực bắn tới.

Lúc này người xem bên trên Internet cũng đã hoàn toàn yên tĩnh, liền bình luận đều hiếm thấy không có mấy cái, chỉ có tiếng của Phương Minh Toàn đang không ngừng gào thét trong tường thuật trực tiếp.

- Ngân Sắc Sát Cơ… lại là Ngân Sắc Sát Cơ…

- Xạ kích quá đẹp… quỹ tích di động quá đẹp…

- Không chê vào đâu được… thao tác và chiến thuật không chê vào đâu được… đây là tuyển thủ có lực thống trị nhất trong các trường quân đội ở Liên Minh… tôi đã không có cách nào hình dung đây là thao tác hoa lệ thế nào…

- Xinh đẹp… thật sự quá đẹp…

- Lần biểu diễn cấp thống trị này… Hàn Sâm cùng Ngân Sắc Sát Cơ của cậu ta, để cho chúng ta thấy được một hồi biểu diễn thao tác chiến giáp hoa lệ…

- Tương lai vài năm nữa, trường quân đội Hắc Ưng sẽ có thể chiếm được thứ hạng cao trong cuộc thi giữa các trường quân đội, bởi vì có một người

tồn tại, có cậu ta, hạng mục thi đấu chiến giáp của trường quân đội Hắc Ưng nhất định có thể đứng ở trên đỉnh!

OÀ..ÀNH!

Một chiếc chiến giáp khó khăn lắm mới có thể vọt trước mặt Ngân Sắc Sát Cơ, nhưng mới chỉ trong một cái nháy mắt này, chỉ thấy Ngân Sắc Sát Cơ ném súng trùng kích hạt nhân trong tay trái lên không trung, sau đó nhanh chóng dùng tay trái rút một thanh kiếm điện từ trên lưng ra, vọt thẳng đến chém chiến giáp ở trước mặt hắn thành hai nửa, sau đó lại cắm kiếm điện từ trở lại, đồng thời đón lấy súng trùng kích hạt nhân ở trên không trung rơi xuống, cho một chiếc chiến giáp xông tới ở bên trái ăn một phát đạn.

- Ôi trời ơi!!! Cậu ta nhất định là người ngoài hành tinh!!!

Phương Minh Toàn hưng phấn gầm rú, phát tán toàn bộ sự nhiệt tình cùng lực lượng của mình ra, mà đây cũng chính là công việc của anh ta, công việc mà anh ta yêu thích.

- CMN, ngầu tung trời!

- Là ai nói Ngân Sắc Sát Cơ chỉ có tính năng cường đại, người điều khiển cũng là cấp đại thần ah.

- Ha ha, đúng là ông trời có mắt, tập đoàn Tinh Vũ tự mình hại mình, giở nhiều trò như vậy, lại bị người ta quay đến điên cuồng rồi.

- Tuyển thủ có lực thống trị lớn nhất trong cuộc thi giữa các trường quân đội, quả thật trâu bò!

- Tôi thật sự phục rồi, thao tác này, không phải là binh sĩ chiến giáp cao cấp xuất ngũ đánh thay đó chứ?

- Đánh thay em gái mày à, người vẫn còn đang ngồi trong máy ảo 3D kìa.

- Thật sự quá sảng khoái, bây giờ rất muốn nhìn biểu lộ của người quản lý tập đoàn Tinh Vũ.

- 666…

- Nhìn biểu lộ +1.

- Ngân Sắc Sát Cơ thật sự là một chiếc chiến giáp rất cao cấp, chiến giáp bình thường căn bản không thực hiện được thao tác như vậy, động năng và tính linh hoạt đều không sánh bằng.

- Tôi cũng muốn biết làm sao để mua được Ngân Sắc Sát Cơ.

- Làm sao để mua +1.

Bên trên Internet đã bốc lửa, tường thuật trực tiếp của Phương Minh Toàn đã vượt qua ba trăm ngàn người, rất nhiều người vốn đang xem trường quân đội khác so tài, sau khi nghe thấy tin tức liền chen vào xem trực tiếp.

- CMN, đây là đoạn phim ngắn tuyên truyền chính thức hay sao?

- Quá sôi động!

- Bộ kia chính là Ngân Sắc Sát Cơ à, thật sự quá ngầu!

Lúc này ở trong phòng giám sát của ban tổ chức, sắc mặt của Triệu Năng Thiên đã đỏ lên, trong chốc lát lại nổi lên màu xanh, ngón tay cầm chén trà bởi vì dùng sức quá độ mà không còn màu máu.

- Khốn kiếp! Một đám rác rưởi!

Triệu Năng Thiên tức giận đập chén trà nát bấy, thân thể không ngừng rung rẩy.

Chương 158: Thắng Lợi Vĩ Đại

Kỷ Yên Nhiên ngơ ngác nhìn bóng người màu bạc kinh khủng như tử thần trong hình ảnh 3D kia, hoàn toàn không có cách nào liên tưởng nó với tên lừa đảo kia.

- Thật sự là tên khốn ăn gian kia đang điều khiển Ngân Sắc Sát Cơ sao?

Kỷ Yên Nhiên có chút không thể tiếp nhận sự thật này, không có cách nào tưởng tượng, tên khốn cả ngày cười hì hì khua môi múa mép với cô, vậy mà có năng lực điều khiển chiến giáp đáng sợ như vậy.

- Năng lực điều khiển chiến giáp như vậy, tốc độ tay của hắn nhất định sẽ rất cao, hơn nữa sẽ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ lúc đầu ở trên phi thuyền, hắn không hề ăn gian? Tốc độ tay nhanh như thế?

Kỷ Yên Nhiên đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, thân thể khẽ run lên.

Bởi vì cô lại nghĩ tới một việc, sắc mặt dần dần đỏ lên, trong lòng khó có thể ức chế nghĩ:

- Nếu như hắn thật sự có trình độ như vậy… như vậy… như vậy… Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên, chẳng lẽ chính là hắn…

Kỷ Yên Nhiên càng nghĩ càng có khả năng, có được một đôi tay nhanh chóng như vậy, lại dùng tài khoản như vậy, trừ hắn ra quả thật không còn ai nữa rồi.

- Tên khốn kia, cậu lại dám lừa tôi!

Kỷ Yên Nhiên vừa thẹn vừa xấu hổ nghĩ, nhưng lúc tỉ mỉ nghĩ lại, đột nhiên Kỷ Yên Nhiên phát hiện ra, cô vẫn luôn cho rằng Hàn Sâm đang ăn gian, mà Hàn Sâm vẫn luôn giải thích, nhưng cô lại không tin tưởng hắn vốn không hề lừa gạt cô.

Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên, cái tài khoản này không phải sớm đã nói cho Kỷ Yên Nhiên biết hắn là ai sao? Nhưng mà Kỷ Yên Nhiên vẫn không nghĩ đến.

Nghĩ đến Hàn Sâm và cái tài khoản kia, Kỷ Yên Nhiên lại càng thêm xấu hổ, lại nghĩ tới đã đánh cuộc với Hàn Sâm, Kỷ Yên Nhiên cảm giác cả khuôn mặt mình đều giống như bị lửa đốt khó chịu.

- Đáng giận, ghê tởm, ghê tởm.

Hai tay Kỷ Yên Nhiên bụm lấy khuôn mặt của mình thẹn thùng kêu lên thành tiếng.

- Yên Nhiên, cậu làm sao thế?

Khúc Lệ Lệ trợn mắt hốc mồm nhìn Yên Nhiên đang ngồi ở bên cạnh cô, từ trước tới nay cô chưa bao giờ thấy qua bộ dáng này của Kỷ Yên Nhiên.

Người bên cạnh đều lộ ra vẻ đờ đẫn nhìn Kỷ Yên Nhiên, chưa ai thấy qua bộ dạng xấu hổ này của Kỷ Yên Nhiên, đã sớm nhìn tới ngây người.

Lúc này Kỷ Yên Nhiên mới phản ứng lại, mình vẫn còn đang ngồi trong đấu trường Thượng Đế Chi Thủ, bên cạnh đều là thành viên của câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, lập tức đỏ mặt giống như sắp nhỏ máu xuống đến nơi rồi, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ để chui vào.

- Chiến giáp khác biệt, thao tác đặc biệt, đây là một tràng thắng lợi vĩ đại, chúng ta hãy nhớ kỹ hai cái tên này, Ngân Sắc Sát Cơ cùng người điều khiển nó – Hàn Sâm, có lẽ chúng ta đang được chứng kiến một vị vương giả từ trong trường quân đội Liên Minh xuất thế, cậu ta đang tạo ra lịch sử…

Giọng nói kích động của Phương Minh Toàn bắn ra bốn phía, cuối cùng thì trận đối chiến chiến giáp đơn thiết huyết này cũng đã kết thúc.

Mà còn đứng ở bên trên sân thi đấu cũng chỉ còn lại hai chiếc chiến giáp, một chiếc là Ngân Sắc Sát Cơ, một chiếc khác chính là Duy Khả của Lữ Mông, những chiến giáp khác của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng đều đã bị đánh vỡ.

Lữ Mông trực tiếp thối lui ra khỏi sân thi đấu, sân bãi để lại cho Ngân Sắc Sát Cơ vừa mới giết chóc điên cuồng, vừa rồi chí ít cũng có ba bốn trăm chiếc chiến giáp bị hắn hạ.

Lúc Ngân Sắc Sát Cơ đứng lên bục lĩnh thưởng cao nhất, trên khán đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm, kéo dài mãi không ngừng, vô luận như thế nào, đây đều là một trận đấu đặc sắc khiến cho bọn họ cả đời khó quên.

Hai cái tên Ngân Sắc Sát Cơ cùng Hàn Sâm cũng đồng thời khắc ở trong lòng tất cả mọi người quan sát cuộc tranh tài này.

Đoàn chiến sau đó càng không có gì bất ngờ, căn bản không cần tiến hành thi đấu, sau trải qua đối chiến đơn độc, phòng tuyến tâm lý của đám người dự thi đều đã bị phá tan rồi, đám người dự thi đoàn chiến đều lựa chọn bỏ quyền, đoàn đội năm người của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng trực tiếp lấy được giải quán quân.

Sau khi trận đấu chấm dứt, vẫn có rất nhiều người hưng phấn không muốn rời đi, vẫn đang thảo luận về tràng thi đấu điên cuồng vừa rồi, buổi tường thuật trực tiếp của Phương Minh Toàn đã chấm dứt gần một giờ, người trong phòng trực tiếp chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều, đều đang nghị luận về trận đấu vừa rồi.

Càng có nhiều người hy vọng có thể nhìn thấy hình ảnh mà tổ chuyên mục của Phương Minh Toàn phát lên trước trận đấu.

Mặc dù những đơn vị truyền thông khác cũng ghi hình cuộc tranh tài này, nhưng vì bố trí thiết bị không đúng chỗ, không có hình ảnh 3D để quan sát, chất lượng cũng rất chênh lệch.

Lúc này Phương Minh Toàn không nhàn rỗi, cơ hồ là ngay trước khi trận đấu chấm dứt, Phương Minh Toàn bảo tất cả nhân viên công tác bắt đầu làm việc, bằng tốc độ nhanh nhất tiến hành biên tập cắt nối hình ảnh quay chụp được.

Tiến hành cắt nối biên tập hình ảnh 3D về cuộc tranh tài của Ngân Sắc Sát Cơ, ngoại trừ lúc mở màn được hỏa lực của Kẻ Hủy Diệt yểm hộ, tất cả ống kính đều hướng tới Ngân Sắc Sát Cơ.

Thật sự bởi vì thao tác của Ngân Sắc Sát Cơ quá hoàn mỹ quá đẹp, tùy tiện một hình ảnh đều hoàn mỹ giống như là hình ảnh nghệ thuật khiến lòng người run sợ.

Cuối cùng sau khi bảy cắt tám bỏ, hình ảnh nào cũng không nỡ bỏ đi, thật vất vả mới làm ra một đoạn phim dài đến hơn ba mươi phút mô tả tinh hoa trận đấu.

Cuối cùng sau khi Phương Minh Toàn tự mình đặt tên cho đoạn phim này, mới tải lên trên chuyên mục.

“Quán quân chiến giáp đơn mạnh nhất trong lịch sử quần chiến của các trường quân đội – thịnh yến giết chóc hoa lệ của Ngân Sắc U Linh”.

Khi đoạn phim này được tải, nó được điên cuồng click để download, dùng tốc độ khó mà tin nổi khuếch tán truyền bá.

Tất cả mọi người xem đoạn phim đó đều chỉ có chung một cảm giác thoải mái, thuần túy là thịnh yến giết chóc bạo lực hoa lệ.

Chiến giáp màu bạc di động giống như u linh kia, hỏa lực cuồng bạo bắn giết, khoái cảm bắn headshot, một kiếm chém giết thống khoái, tất cả đều hóa thành cảm giác sảng khoái đơn thuần nhất.

Làm cho người ta không thể tự kìm chế sa vào trong đó, xem một lần lại một lần, căn bản không dừng lại được.

- Quá đã, đây mới là chân lý của chiến giáp!

- Đã xem mười mấy lần rồi, hoàn toàn là không dừng lại được.

- Quả nhiên là thịnh yến giết chóc hoa lệ.

- Đại Ngân Sắc Sát Cơ kia rốt cuộc là chiến giáp của công ty nào chế tạo ra, muốn mua một chiếc quá.

- Cùng câu hỏi, tôi cũng cấp thiết muốn mua một chiếc, quả thực ngầu nổ tung.

- Tôi muốn mua mười chiếc.

- Mọi người đừng chỉ nhìn tính năng của chiến giáp mạnh, cũng phải nhìn trình độ của người điều khiển chiến giáp, thao tác tuyệt đối đã vượt qua đẳng cấp người chưa tiến hóa, trường quân đội trong toàn bộ Liên Minh, sinh viên có thể hoàn thành loại thao tác này, một tay liền có thể đếm hết được.

- Ha ha, người ta là sinh viên khoa bắn cung, thành viên câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, không biết có bao nhiêu sinh viên câu lạc bộ chiến giáp bị xấu mặt rồi.

- Ngẫm lại quả là khôi hài, một sinh viên khoa bắn cung lại đứng thứ nhất trong giải thi đấu chiến giáp.

- Nghe nói trình độ bắn cung của trường quân đội Hắc Ưng năm trước gần như đội sổ giữa các trường trong Liên Minh

- Không biết trình độ bắn cung của hắn như thế nào đây?

- Người ta là sinh viên của khoa bắn cung, thuật bắn cung có thể kém được sao?

- Thoạt nhìn da dẻ mịn màng giống như một tên mặt trắng, không nghĩ tới điều khiển chiến giáp lại tàn bạo hoa lệ như vậy.

- Tôi gần như không thấy hắn bắn trượt phát nào.

- Nói nhảm, người ta là sinh viên của khoa bắn cung, bắn có thể không chuẩn được sao?

Đoạn phim nhanh chóng lan truyền khắp Liên Minh, đặc biệt là sinh viên của các trường học trong Liên Minh, trên cơ bản đều đã xem đoạn phim này, đặc biệt là những tuyển thủ của câu lạc bộ chiến giáp, đều nghiên cứu cẩn thận đoạn phim này, làm ra các loại phân tích.

Phần lớn đều cho ra kết luận là, Ngân Sắc Sát Cơ và người điều khiển đã vượt qua tiêu chuẩn sinh viên trường quân đội thông thường.

Chương 159: Sự Thật

Mà người bình thường lại càng muốn biết đến cùng là có thể mua Ngân Sắc Sát Cơ ở đâu, nhưng mà bọn họ lên Internet tìm tòi tất cả sản phẩm của các công ty chiến giáp, lại không tìm thấy loại chiến giáp Ngân Sắc Sát Cơ này.

Rất nhiều người đều suy đoán đây là một chiếc đặt hàng riêng, chỉ có điều không biết là sản phẩm của công ty nào, bên trên Ngân Sắc Sát Cơ hoàn toàn không có dấu hiệu của bất kỳ công ty nào.

Cùng lúc đó, ở trong ký túc xá của một xưởng quân sự.

- giáo sư Đường, ngài xem thử cái này đi.

Lưu Trường Minh nhìn thấy giáo sư Đường tới, liền vội vàng đứng lên mời giáo sư Đường ngồi xuống.

Đường Minh Tu là người có uy tín trong giới chiến giáp, đặc biệt là đối với phương diện chiến giáp sinh vật Nano, có thành tựu trác tuyệt, lúc này xưởng quân sự chuẩn bị phổ biến loại chiến giáp sinh vật siêu cấp cho dân chúng trong Liên Minh, đây chính là sản phẩm do giáo sư Đường phụ trách chủ trì nghiên cứu.

Sau khi Đường Minh Tu ngồi xuống, Lưu Trường Minh liền phát một đoạn phim, đoạn phim đúng là cuộc tranh tài của Hàn Sâm cùng Ngân Sắc Sát Cơ kia, chính là phiên bản được Phương Minh Toàn cắt nối biên tập qua.

Sau khi Đường Minh Tu xem xong hơi có chút kinh ngạc nói:

- Đây không phải là chiếc chiến giáp thí nghiệm T9 của chúng ta hay sao? Người điều khiển là một cao thủ chiến giáp cấp Tiến Hóa Giả à?

- Ánh mắt của giáo sư Đường thật tốt, đúng là đài thí nghiệm T9 kia, nhưng mà người điều khiển nó chỉ là một sinh viên năm đầu của trường quân đội Hắc Ưng, trước mắt mới chỉ 17 tuổi, còn là một người chưa tiến hóa.

Lưu Trường Minh vừa cười vừa nói.

- Sinh viên năm đầu của trường quân đội?

Đường Minh Tu có chút ngạc nhiên, lại nhìn kỹ đoạn phim một chút, thật sự hơi kinh ngạc, không thể tưởng được đây lại là thao tác của một người chưa tiến hóa.

- Giáo sư Đường, đoạn phim ngài đang xem là một lần đối chiến chiến giáp đơn trong trường quân đội, trước mắt đã tạo ra sự chú ý cực lớn, hiện tại sinh viên của các trường quân đội đều biết tới sự tồn tại của chiếc Ngân Sắc Sát Cơ này, cũng chính là đài thí nghiệm T9 của chúng ta.

Lưu Trường Minh khẽ cười nói.

- Anh muốn lợi dụng thời cơ này, đẩy T10 ra thì trường?

Đường Minh Tu lập tức hiểu ra dự định của Lưu Trường Minh.

- Tôi cảm thấy sinh viên này chính là người có thể đại diện cho T10, giúp chúng ta mở rộng T10, hơn nữa ngoại hình của T10 cũng cần sửa chữa một chút ít, tận khả năng bắt chước ngoại hình của T9, giáo sư Đường cảm thấy như thế nào?

Lưu Trường Minh cũng không quanh co, nói thẳng ra ý đồ của mình.

- Tôi thì không có vấn đề gì, nhưng mà cậu ta chỉ là một sinh viên của trường quân đội, có tư cách làm người đại diện cho T10 sao?

Đường Minh Tu vô cùng hoài nghi nhìn Lưu Trường Minh.

Lưu Trường Minh lại nở nụ cười:

- Tôi đã điều tra cặn kẽ cậu ta rồi, quả thật rất khéo, cậu ta là người của tổ hành động an toàn đặc biệt.

- Cậu ta là người của tổ hành động an toàn đặc biệt?

Đường Minh Tu hơi có chút giật mình, tuổi như cậu ta lại có thể gia nhập tổ hành động an toàn đặc biệt, quả thực rất hiếm thấy.

- Đúng vậy, cô bé Tần Huyên của Tần gia kia, giáo sư ngài có lẽ còn chút ấn tượng chứ? Hàn Sâm chính là gia nhập tổ hành động an toàn đặc biệt của Tần Huyên, hiện tại đang làm việc cho Tần Huyên.

Lưu Trường Minh cười nói.

- Thì ra là con bé kia, nó vẫn còn ở không gian thứ nhất thế giới Tí Hộ Sở à?

Đường Minh Tu khẽ gật đầu, ấn tượng của ông ta đối với Tần Huyên vẫn rất sâu sắc.

- Cũng sắp lên không gian thứ hai của thế giới Tí Hộ Sở rồi.

Lưu Trường Minh đáp.

Đường Minh Tu lại gật đầu một cái nói:

- Nếu hắn là người của con bé Tần gia kia, lại gia nhập tổ hành động đặc biệt, làm người đại diện cho T10 hẳn không có vấn đề gì.

- Nếu như giáo sư Đường đã đồng ý chuyện này, vậy tôi cũng có thể yên tâm sai người đi làm.

Lưu Trường Minh có chút hưng phấn nói.

Mặc dù T10 là chiến giáp sinh vật kiểu mới mới, nhưng mà kỳ thật các loại tính năng phương diện đều kém hơn T9 rất nhiều, dù sao T9 cũng là bản thí nghiệm dùng trong quân đội, mà T10 lại là bản đại chúng ở trong Liên Minh mà thôi, không thể so sánh nổi.

Đương nhiên Hàn Sâm không biết còn có chuyện tốt tự động tìm tới tận cửa, lúc này hắn đang mang theo tâm tình khoái trá khẽ hát, trên đường chạy tới nơi hẹn.

Sau khi ăn mừng cùng với bọn lão Thạch đến nửa đêm, Hàn Sâm thử thăm dò dùng máy truyền tin nhắn cho Kỷ Yên Nhiên một cái tin, thật không ngờ vậy mà Kỷ Yên Nhiên nhắn lại cho hắn, nhưng lại hẹn hắn gặp mặt ở căng tin gần khu nhà kí túc kia, đó chính là nơi Hàn Sâm thường xuyên đi tới, còn có nước trái cây mà hắn và Kỷ Yên Nhiên đều thích uống.

Nghĩ tới hôm nay có thể thu hoạch chiến lợi phẩm của mình là môi thơm của mỹ nhân, Hàn Sâm chỉ cảm thấy vô cùng kích động, bước đi mạnh mẽ, không bao lâu đã đi tới căng tin.

Bây giờ đã hơn hai giờ đêm, trong phòng ăn sớm không còn người, chỉ thấy một bóng lưng xinh đẹp đang ngồi ở trước bàn ăn, chỉ là bóng lưng linh lung hấp dẫn kia, cũng đủ khiến cho người ta không ngừng tưởng tượng.

Hàn Sâm hai ba bước đã đi đến trước mặt Kỷ Yên Nhiên, ngồi xuống, mỉm cười nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia của cô nói:

- Lần này biểu hiện của cô cũng không tệ, không trốn nợ, đáng để ngợi khen.

Khuôn mặt nhỏ của Kỷ Yên Nhiên đỏ lên, nhưng cũng không lên tiếng, răng ngọc cắn bờ môi tươi mọng, đôi mắt đẹp đen trắng rõ ràng nhìn chằm chằm cao thấp dò xét Hàn Sâm, nhìn trọn vẹn 10 phút không nói chuyện.

Người da mặt dày như Hàn Sâm, đều bị Kỷ Yên Nhiên nhìn đến có chút ngượng ngùng, nhăn nhó nói:

- Tôi biết tôi rất anh tuấn, rất được người yêu mến, nhưng mà cô cũng không cần nhìn tôi như vậy, như vậy tôi sẽ hiểu lầm đấy.

- Hiểu lầm cái gì?

Kỷ Yên Nhiên rốt cục đã mở miệng nói chuyện, chỉ là trong giọng nói có vài phần oán niệm.

- Hiểu lầm cô muốn ăn tôi á.

Hàn Sâm mở trừng hai mắt, bộ dáng kia còn mang theo vài phần ngượng ngùng.

Mặt của Kỷ Yên Nhiên lập tức đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm nói:

- Có quỷ mới muốn ăn cậu.

- Tôi sợ cô là sắc quỷ a.

Hàn Sâm lộ ra vẻ sợ sệt.

Kỷ Yên Nhiên xì một tiếng khinh miệt:

- Cậu nói hưu nói vượn nữa, tôi liền đi ngay.

- Đừng, trước khi đi cũng phải trả tiền đặt cược đã.

Hàn Sâm không biết thẹn giơ mặt tới trước mặt Kỷ Yên Nhiên, ngoác miệng ra nói:

- Tại đây, tại đây, hôn chuẩn một chút ah, không hôn trúng miệng thì không tính nha.

Mặt mũi Kỷ Yên Nhiên lập tức thẹn thùng đỏ bừng, ra vẻ hung hăng vươn tay ngọc đẩy trán Hàn Sâm xa ra một chút:

- Cậu lại xằng bậy như vậy nữa, tôi liền đi thật.

- Nào có xằng bậy, tôi chỉ là lấy thứ học tỷ thua tôi thôi mà.

Hàn Sâm lau trán bất đắc dĩ nói.

- Muốn tôi hôn… hôn cậu… cũng được, nhưng cậu phải trả lời tôi mấy vấn đề trước.

Kỷ Yên Nhiên chịu đựng thẹn thùng trong lòng, nhìn Hàn Sâm hỏi, cô thực sự có mấy vấn đề đang muốn biết.

- Vậy phải xem là vấn đề gì, có thể trả lời thì tôi nhất định sẽ trả lời, nhưng cho dù tôi không trả lời được, cô cũng không thể quỵt nợ không hôn tôi.

Hàn Sâm tỏ thái độ kiên quyết.

- Tôi biết rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Yên Nhiên đỏ như là lửa thiêu, cô đã lớn từng này, lại chưa khi nào xấu hổ nhiều lần như ngày hôm nay.

- Tôi hỏi cậu, lúc ở trên phi thuyền, cậu chơi Thượng Đế Chi Thủ đối chiến với tôi có ăn gian hay không?

Kỷ Yên Nhiên thoáng trấn định tâm thần một chút, nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Tôi không phải đã nói rất nhiều lần cho cô rồi sao, tôi không hề ăn gian.

Hàn Sâm giang hai tay ra nói.

- Cậu có tài khoản ở trên mạng lưới chiến đấu Thượng Đế Chi Thủ trong trường học hay không?

Kỷ Yên Nhiên lại hỏi.

- Có.

Hàn Sâm đáp.

- Tài khoản của cậu tên gì?

Kỷ Yên Nhiên hơi do dự một chút, mặt có chút phát sốt nhìn Hàn Sâm, tâm tình thấp thỏm không yên hỏi.

- Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên.

Hàn Sâm trực tiếp trả lời.

Mặt của Kỷ Yên Nhiên lập tức đỏ như lửa, gắt giọng:

- Tại sao cậu có thể dùng tài khoản như vậy?

- Tôi chỉ nói sự thật thôi mà, học tỷ xác thực là bạn gái của tôi mà.

Hàn Sâm nhìn Kỷ Yên Nhiên, mở trừng hai mắt nói.

Chương 160: Mẹ Nói Da Mặt Dày Mới Có Vợ

Kỷ Yên Nhiên cúi đầu cắn môi không nói gì, nhưng trong lòng thì đủ loại cảm xúc, trong lúc nhất thời không biết phải mở miệng như thế nào, cô nằm mơ cũng không ngờ tới, vậy mà sẽ có một ngày như vậy.

- Học tỷ, có phải cô nên thực hiện giao kèo rồi hay không?

Hàn Sâm ngoác miệng ra nói.

- Ở trước công chúng, cậu cũng không thể để cho tôi thực hiện ở chỗ này chứ?

Kỷ Yên Nhiên giống như là uống rượu say, trên gương mặt hiện lên hai mảnh ửng đỏ, hờn dỗi nói.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức rung động, mở to hai mắt nhìn nói:

- Chẳng lẽ học tỷ muốn cùng tôi đi mướn phòng?

- Mướn phòng cái đầu cậu.

Kỷ Yên Nhiên xấu hổ ném cái ly trong tay tới Hàn Sâm, quay người liền đi ra ngoài

Hàn Sâm đón lấy cái ly, liền vội vàng đuổi theo, cùng đi song song với Kỷ Yên Nhiên, còn dùng cánh tay đụng đụng cánh tay của Kỷ Yên Nhiên.

- Làm gì thế?

Kỷ Yên Nhiên tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

- Bạn bè có lẽ phải đi như vậy mới đúng chứ.

Hàn Sâm lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Kỷ Yên Nhiên, làm cho cô nắm cánh tay của mình, cười tủm tỉm nói.

Đôi má của Kỷ Yên Nhiên ửng đỏ, nhưng không rút tay về được, lườm Hàn Sâm nói:

- Da mặt thật dày.

- Mẹ nói da mặt dày mới có thể tìm được vợ.

Hàn Sâm lại tuyệt không xấu hổ, nói khoác không biết ngượng.

Kỷ Yên Nhiên đang muốn nói thêm cái gì, lại đột nhiên nhìn thấy phía trước có mấy sinh viên đang đi tới, vội vàng giống như là con thỏ nhỏ bị làm cho kinh hãi, kéo mũ xuống một chút, cúi đầu xuống ôm thật chặt cánh tay của Hàn Sâm, dựa vào bên cạnh hắn, mượn Hàn Sâm yểm hộ, khiến cho mấy sinh viên ở phía đối diện không thấy rõ bộ dáng của cô.

Kỷ Yên Nhiên mặc dù trốn tốt, nhưng mà mấy sinh viên ở phía trước nhìn thấy Hàn Sâm, lại ngạc nhiên vây quanh.

- Đại thần, là anh hả đại thần?

- Đại thần, anh là thần tượng của tôi đó.

- Đại thần, trận đấu ngày đó thật sự là quá đẹp, thao tác kia quả thực quá ngầu, trận chung kết phải cố gắng lên nha, lấy giải quán quân trở về.

- ...

Mấy người đều là sinh viên năm nhất, đều vô cùng hưng phấn vây quanh Hàn Sâm, bây giờ Hàn Sâm cũng là nhân vật phong vân trong trường quân đội Hắc Ưng rồi, được công nhận là đại thần trong giới chiến giáp.

- Đại thần, đây là bạn gái của anh à?

Rất nhanh bọn họ đã chú ý tới Kỷ Yên Nhiên ở bên cạnh Hàn Sâm, nhưng vì Kỷ Yên Nhiên đội mũ cúi đầu, bọn họ cũng không nhìn thấy bộ dạng của Kỷ Yên Nhiên như thế nào, đương nhiên cũng không nhìn ra đây chính là Kỷ Yên Nhiên.

Bây giờ Kỷ Yên Nhiên thực sự muốn tìm một cái lỗ chui vào, đi cũng không được ở lại cũng không xong, chỉ đành ôm chặt cánh tay của Hàn Sâm cúi đầu không nói lời nào.

- Đúng vậy, bạn gái của tôi, tính cách của cô ấy hướng nội, thẹn thùng không thích nói chuyện.

Hàn Sâm khẽ cười nói.

- Một cô gái ngây thơ a…

Mấy người lại suy đoán lung tung một trận, Hàn Sâm rất tình nguyện nói chuyện phiếm với bọn họ.

Bây giờ Kỷ Yên Nhiên ôm chặt lấy hắn, cánh tay của hắn hoàn toàn dính vào chỗ mềm mại đàn hồi, đây chính là hưởng thụ khó có được, Hàn Sâm chỉ hy vọng những sinh viên này có thể trò chuyện với hắn lâu một chút.

Nhưng mà tố chất của người ta rất cao, không muốn quấy rầy bọn họ, cùng Hàn Sâm trò chuyện trong chốc lát liền cáo biệt.

Hàn Sâm rất muốn lôi kéo bọn họ tán gẫu thêm một lúc nữa, nhưng mà cuối cùng da mặt vẫn hơi mỏng một chút, không thể làm được, lưu luyến không rời vẫy tay từ biệt với mấy người.

- Cậu cố ý đúng không?

Chờ sau khi những sinh viên kia đi xa, bàn tay nhỏ bé của Kỷ Yên Nhiên hung tợn nhéo lên lưng Hàn Sâm một cái.

- Cố ý thì có gì không đúng à?

Hàn Sâm oan ức nói.

Kỷ Yên Nhiên không có biện pháp gì với Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng đã lôi kéo cô tiếp tục đi về phía trước.

Bây giờ đã là nửa đêm, ngoại trừ mấy sinh viên vừa rồi, không hề đụng phải những người khác, hai người đi ở bên trong khu giảng dường yên tĩnh, đều không nói gì, liền đi thẳng đến phía dưới khu ký túc xá của Kỷ Yên Nhiên.

- Học tỷ, sẽ không phải cứ trở về như vậy chứ? Giao kèo vẫn còn chưa thực hiện mà?

Cửa ra vào khu ký túc nữ, Hàn Sâm lộ ra vẻ đau khổ nói.

Mặt Kỷ Yên Nhiên trắng không còn chút máu, thò tay nói:

- Lấy giao kèo ra.

Hàn Sâm nghe lời lấy phần giao kèo kia của mình ra, đưa cho Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên thu giao kèo lại, đôi má hơi đỏ lên, sau đó mới cắn môi nói:

- Cậu nhắm mắt lại.

Hàn Sâm rất nghe lời nhắm mắt lại.

Kỷ Yên Nhiên hít sâu một hơi, mặt đỏ tim run, cố nén ý nghĩ quay người đào tẩu, nhón mũi chân, chu cặp môi đỏ mọng lên hôn một cái lên miệng Hàn Sâm như chuồn chuồn điểm nước, sau đó quay người liền muốn chạy trốn.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, cặp môi đỏ mọng của Kỷ Yên Nhiên còn chưa kịp rời bờ môi của Hàn Sâm, một tay Hàn Sâm đã ôm lấy eo nhỏ của cô, tay kia thì đã trượt vào mái tóc của cô, ôm lấy cái cổ trắng ngần.

Lập tức cả người Kỷ Yên Nhiên đều bị Hàn Sâm chặt chẽ ôm vào trong ngực, cặp môi đỏ mọng cũng bị Hàn Sâm hôn lấy.

A… !

Thân thể Kỷ Yên Nhiên cứng đờ, sau đó chậm rãi mềm nhũn ra, tay ngọc vô lực cầm lấy vạt áo trên ngực Hàn Sâm, thân thể càng ngày càng mềm, chân có chút như nhũn ra, vô ý lùi hai bước về sau.

Hàn Sâm mới nếm thử hương vị thơm ngon, sao chịu buông tha Kỷ Yên Nhiên như vậy, tiến lên hai bước, vừa vặn đẩy thân thể Kỷ Yên Nhiên tựa vào một cây cột ở cổng ký túc.

Hai người mới nếm thử tư vị, đang có chút quên mình dây dưa, lại đột nhiên nghe được một giọng nữ giòn giã trong trẻo:

- Các bạn, trước công chúng cũng không được tốt lắm đâu, ít nhất cũng phải tìm khu rừng nhỏ chứ?

Kỷ Yên Nhiên nghe được giọng nói này, lập tức bị dọa phát sợ, giọng nói này rõ ràng chính là bạn thân kiêm bạn cùng khóa cùng phòng Khúc Lệ Lệ.

Phản ứng đầu tiên của Kỷ Yên Nhiên chính là muốn đẩy Hàn Sâm ra, nhưng mà nghĩ lại một chút lại thấy không được, đẩy Hàn Sâm ra, Khúc Lệ Lệ chỉ cần liếc mắt là thấy được cô.

Kỷ Yên Nhiên vội vàng dúi đầu vào trong ngực Hàn Sâm, thẹn thùng tới mức cả khuôn mặt đều giống như lửa đốt, trong lòng cũng hận chết Hàn Sâm rồi, nếu không phải là Hàn Sâm hư hỏng như vậy, cô cũng sẽ không rơi vào tình trạng lúng túng như vậy.

- Bạn gì ơi, đã trễ như vậy mà bạn còn không quay về ngủ, đứng ở chỗ này xem, bạn cũng muốn tham gia à?

Hàn Sâm biết rõ Kỷ Yên Nhiên thẹn thùng, một tay ôm mái tóc của cô, chặn ánh mắt của Khúc Lệ Lệ lại, làm cho Khúc Lệ Lệ không nhìn thấy mặt của Kỷ Yên Nhiên, cười tủm tỉm nói.

- Lưu manh!

Khúc Lệ Lệ căm hận giậm chân một cái, chạy trở phòng mình.

Chờ cho Khúc Lệ Lệ lên lầu, Kỷ Yên Nhiên mới hung hăng giẫm lên chân Hàn Sâm một cái, thẹn thụng chạy vào thật nhanh, chỉ để lại Hàn Sâm bụm lấy chân kêu thảm thiết.

Kỷ Yên Nhiên không trực tiếp trở về phòng mình, trốn trước một lúc trong nhà vệ sinh công cộng của ký túc, đợi trong đó một hồi lâu, mới trở lại phòng ngủ.

Khúc Lệ Lệ nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên trở về, lập tức nhịn không được nói với Kỷ Yên Nhiên:

- Yên Nhiên, bạn có đụng phải đôi cẩu nam nữ ở dưới lầu hay không?

- Cẩu nam nữ nào?

Kỷ Yên Nhiên làm bộ không biết, nhưng mặt lại trở nên đỏ bừng.

- Chính là đôi cẩu nam nữ đứng dưới cổng ký túc ôm nhau gặm kia, thật sự là không biết thẹn, không biết mặt dày cỡ nào, ở loại địa phương như thế

liền làm ra chuyện kia, còn biết xấu hổ hay không? Nam căn bản là một tên đại lưu manh, còn nói với mình cái gì… bẩn thỉu đến mức mình không muốn nói lại, người nữ kia khẳng định cũng không phải là thứ gì tốt, nhất định là một dâm phụ…

Khúc Lệ Lệ tức giận, nói một hơi cho hả giận.

Kỷ Yên Nhiên đã sớm thẹn thùng hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, thế nhưng mà lại không thể không giả bộ ra vẻ cái gì cũng không biết.

Chương 161: Sủng Vật Tiến Hóa

Trong phòng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm trợn mắt hốc mồm nhìn một con mãnh hổ màu đen toàn thân tỏa ra hắc quang ở trước mặt mình, trên trán còn mọc ra một con mắt dọc giống như mặc ngọc, liền móng vuốt đều giống như là kim loại màu đen tạo thành, hoàn toàn không dám tưởng tượng, đây lại chính là Miêu Quân biến hóa thành.

Càng làm cho Hàn Sâm không thể tin được chính là, lúc hắn xem tư liệu về Miêu Quân, lại phát hiện ra biến hóa kinh người.

Thần huyết Tam Nhãn Miêu: Dạng sủng vật (chiến đấu thể siêu tiến hóa hoàn toàn).

Chữ rất đơn giản, nhưng điều này cũng quá khiến cho người ta giật mình rồi, Miêu Quân vốn chỉ là sủng vật cấp biến dị, vừa rồi lại ăn mấy khối thịt U Linh Tinh Nghĩ biến dị, rốt cục đã bắt đầu lột xác thành hình thái chiến đấu.

Thế nhưng mà sau khi hoàn thành lột xác, tin tức lại trở thành thần huyết Tam Nhãn Miêu, chuyện này khiến cho Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, cho tới

bây giờ hắn vẫn chưa từng nghe nói, sủng vật cấp biến dị còn có thể lột xác thành sủng vật cấp thần huyết.

Hàn Sâm sau khi liên tục xem xét tỉ mỉ, đúng là đã biến thành cấp thần huyết, mà không phải là cấp biến dị trước kia.

- Tại sao lại có thể như vậy? Trước đây mình xem không ít tư liệu về thú hồn dạng sủng vật, thế nhưng lại chưa bao giờ thấy sủng vật còn có thể lột xác tấn cấp?

Hàn Sâm cũng không để ý tới việc đi săn giết dị sinh vật nữa, trực tiếp rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở, trở lại trong Liên Minh lên Internet bắt đầu tra xét tư liệu.

Hàn Sâm tìm kiếm rất nhiều tư liệu, cuối cùng ở trên diễn đàn Cực Dạ phát hiện ra một bài viết có liên quan tới chuyện này.

Người viết có tài khoản là "Cả Đời Thích Sủng Vật", tên này chính là một tên cuồng sủng vật, bởi vì sủng vật rất khó nuôi, hơn nữa thú hồn dạng sủng vật cũng rất hiếm thấy, càng cao cấp thì càng khó nhìn thấy, vậy nên cho dù người bình thường lấy được sủng vật cấp thấp, cũng lười nuôi nấng, nuôi nấng ra thì lực chiến đấu cũng thấp tới đáng thương, cơ hồ không có tác dụng gì.

Thế nhưng mà Cả Đời Thích Sủng Vật ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở lăn lộn gần mười năm, vậy mà nuôi ra gần nghìn con sủng vật, đều đạt đến trạng thái chiến đấu sau khi lột xác.

Đương nhiên, Cả Đời Thích Sủng Vật có thể mua được, tuyệt đại bộ phận đều là thú hồn sủng vật bình thường, còn có một bộ phận thú hồn sủng vật nguyên thủy, chỉ có rất ít thú hồn biến dị.

Người này cũng giống như tên của anh ta, thật là một người điên cuồng yêu sủng vật, lại nuôi nấng những con sủng vật kia đến trạng thái chiến đấu sau khi lột xác.

Ở bên trong nhiều sủng vật như vậy, có một con Á Khuyển Thú thông thường, sau khi lột xác, hoàn thành siêu tiến hóa, vậy mà từ cấp bình

thường tăng lên tới cấp nguyên thủy.

Vì vậy Cả Đời Thích Sủng Vật mừng rỡ viết bài này lên, đồng thời cũng khoe khoang con Á Khuyển Thú siêu tiến hóa cấp nguyên thủy kia, hơn nữa còn phỏng đoán tất cả thú hồn sủng vật ở mọi đẳng cấp đều có thể hoàn thành siêu tiến hóa, chỉ là vấn đề tỷ lệ.

Bài viết này mặc dù đã rất lâu rồi, người reply cũng không ít, nhưng phần lớn đều nói là Cả Đời Thích Sủng Vật đang lừa người, trong đó có vài người nuôi nấng không ít sủng vật, có vài chục hoặc trên trăm con đều không hề gặp được siêu tiến hóa gì đó.

Nhưng cũng có người bình luận rằng thú hồn sủng vật của y cũng xuất hiện siêu tiến hóa, rất nhiều người tương tác lại, thoạt nhìn chủ đề này lúc ấy cũng nóng lên một đoạn thời gian, chỉ là những người quan tâm tương đối ít mà thôi.

- Thì ra còn có chuyện siêu tiến hóa nữa, xem ra cũng chỉ có thú hồn dạng sủng vật mới có khả năng như vậy, những loại thú hồn khác căn bản không có khả năng tiến hóa.

Hàn Sâm trong lòng mừng như điên, không chỉ là bởi vì Miêu Quân tiến hóa thành cấp thần huyết, mà còn bởi vì trên tay hắn còn một con sủng vật cấp thần huyết Hoàng Kim Sa Trùng Vương nữa.

Mặc dù tỷ lệ rất nhỏ, thậm chí là một phần một vạn, nhưng nếu thành công vậy Hoàng Kim Sa Trùng Vương sẽ lột xác siêu tiến hóa, lúc đó sẽ là đẳng cấp gì đây?

Nhưng mà Hàn Sâm cũng biết chuyện đó cơ hồ là vọng tưởng, Miêu Quân có thể siêu tiến hóa đã là thiên đại may mắn, chuyện may mắn như vậy làm sao có thể lặp đi lặp lại nhiều lần được?

Mặc dù biết rõ là khả năng không lớn, nhưng vẫn khiến cho Hàn Sâm càng thêm hăng say đối với chuyện nuôi nấng Hoàng Kim Sa Trùng Vương.

Nhìn Miêu Quân có thể tự do hoán đổi giữa trạng thái chiến đấu và trạng thái sủng vật, con mắt của Hàn Sâm đều híp thành hình trăng lưỡi liềm.

Lần nữa tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, mục tiêu của Hàn Sâm là Đại Sa Mạc Bạch Ma, lần trước mang theo Vương Manh Manh, không có cách nào giết thống khoái, lần này Hàn Sâm đã quyết định, nếu như lần nữa gặp phải con thần huyết Hồ Vương kia, nhất định phải săn lấy để nướng ăn.

Đi ra khỏi Cương Giáp Tí Hộ Sở đến một chỗ không có người, Hàn Sâm liền mặc áo giáp thần huyết Hắc Giáp Trùng vào, sau đó gọi thần huyết Tam Nhãn Miêu ra, cho nó biến thành trạng thái chiến đấu.

Trạng thái chiến đấu của nó toàn thân giống như kim loại màu đen, hình thể to gấp hai lần con cọp chân chính, Hàn Sâm cưỡi lên trên, nó trèo đèo lội suối như giẫm trên đất bằng, tốc độ nhanh như tia chớp, còn chạy nhanh hơn vật cưỡi Tam Nhãn thú biến dị kia nhiều.

Hơn nữa phàm là gặp phải dị sinh vật, nó đều trực tiếp nhào tới cắn chết, giống như dị sinh vật ngửi thấy được khí tức của nó đều chạy xa, căn bản không dám tới gần.

- Ha ha, nuôi lâu như vậy, thật sự quá đáng giá, so với thú hồn vật cưỡi thì dùng tốt hơn rất nhiều.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui sướng.

Trên cơ bản thì thú hồn dạng vật cưỡi sẽ không chủ động công kích, lúc công kích cũng chỉ có chút lực phá hoại, không giống thú hồn sủng vật ở trạng thái chiến đấu, quả thực chính là một cỗ máy giết chóc chuyên nghiệp.

Chỗ không tốt duy nhất chính là nó chạy cực kỳ ngang tàng, người cưỡi trên lưng đều mệt mỏi muốn xỉu.

Một lần nữa tiến vào Đại Sa Mạc Bạch Ma, lần này Hàn Sâm không có gì phải kiên dè, trực tiếp cưỡi thần huyết Tam Nhãn Miêu hướng về phương hướng lúc trước gặp phải thần huyết Hồ Vương.

Bây giờ Hàn Sâm mới phát hiện, có một con sủng vật chiến đấu cấp thần huyết là chuyện thoải mái cỡ nào, hoàn toàn không cần hắn tự mình ra tay, trên cơ bản thì sinh vật cấp nguyên thủy một cái chộp đã có thể vồ chết một con, trảo giống như làm bằng mặc ngọc kia, ngay lập tức sẽ đập nát nhừ da

thịt và đầu lâu của bọn chúng, sức chiến đấu hoàn toàn không khác gì dị sinh vật cấp thần huyết cả.

thần huyết Tam Nhãn Miêu ở phía trước giết chết dị sinh vật, Hàn Sâm không ăn được, liền trực tiếp để cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương ăn hết, nó quả thực là một cái động không đáy, chỉ cần là dị sinh vật thì nó đều nhét toàn bộ vào trong bụng, hơn nữa hoàn toàn không chê, đến bao nhiêu đều nuốt sạch.

Càng ăn thì hình thể lại càng lớn, nhưng mà ăn sinh vật nguyên thủy, tăng trưởng so ra kém hơn ăn sinh vật biến dị.

- Săn giết Sa Xà cấp nguyên thủy, đạt được thú hồn Sa Xà cấp nguyên thủy, ăn thịt Sa Xà có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

Hàn Sâm xa xa nhìn thấy thần huyết Tam Nhãn Miêu xé một con Sa Xà lớn như cái bàn thành vài đoạn, sau đó trong đầu liền vang lên thanh âm.

- Ha ha, thoải mái, thật sự quá thoải mái rồi, sủng vật chiến đấu thần huyết quả thực là vũ khí sắc bén giết người phóng hỏa của người lữ hành a!

Hàn Sâm cầm lấy thú hồn Sa Xà đã biến thành một cây trường mâu giống như con rắn, rất có khí phách một sủng trong tay ta có thiên hạ.

Tiến vào thế giới Tí Hộ Sở lâu như vậy, đây là một lần săn giết vui sướng nhất của Hàn Sâm, trên cơ bản đều không cần hắn động thủ, thần huyết Tam Nhãn Miêu phụ trách giết chóc, Hoàng Kim Sa Trùng Vương phụ trách thanh lý, căn bản không cần phải hắn ra tay.

Tiếc nuối duy nhất chính là, tiến vào Đại Sa Mạc Bạch Ma đã hai ngày rồi, đã qua chỗ lúc trước hắn gặp được thần huyết Hồ Vương, nhưng mà đừng nói là thần huyết Hồ Vương, ngay cả một con Độc Giác Sa Hồ bình thường cũng không thấy đâu.

- Kỳ quái, chẳng lẽ bầy Sa Hồ đã bị người khác tiêu diệt?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Chương 162: Sa Cốc Dị Biến

Lại đi thêm hơn nửa ngày, trên đường ngay cả một con dị sinh vật đều không gặp được, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ quái.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện Nham Thạch Sa Trùng thân thể cao lớn, Hàn Sâm vội vàng tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, mặc dù Nham Thạch Sa Trùng thông thường chỉ là sinh vật nguyên thủy, nhưng mà hình thể của nó quá lớn, lực lượng rất bá đạo, còn đáng sợ hơn rất nhiều sinh vật biến dị khác.

Thế nhưng mà con Nham Thạch Sa Trùng kia lại không có một chút động tĩnh nào, Hàn Sâm đến gần xem xét mới phát hiện con Nham Thạch Sa Trùng này đã là thi thể, toàn bộ đầu đều bị người ta đập nát rồi, cũng không biết là bị cái gì đánh trúng.

- Xem ra thật sự có người đã đến đây.

Trong lòng Hàn Sâm rùng mình, thu thần huyết Tam Nhãn Miêu vào, bản thân thận trọng tiếp tục tiến về phía trước.

Trên đường thấy thi thể Nham Thạch Sa Trùng dần dần nhiều hơn, có con Nham Thạch Sa Trùng vừa mới từ trong đất cát chui ra, đầu đã bị cái gì đó đập nát, cũng không biết là vũ khí gì mà lại bá đạo như vậy.

Ngoại trừ thi thể của Nham Thạch Sa Trùng, bắt đầu xuất hiện thi thể của Độc Giác Sa Hồ, hơn nữa càng ngày càng nhiều, vết thương trên thi thể đa dạng, thoạt nhìn không giống như là chết ở trong tay cùng một người.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tiếp tục hướng phía trước chạy tới, đi cả buổi, chợt nghe thấy phía trước xa xa truyền đến tiếng thú gào cùng người hét, còn có tiếng binh khí va chạm.

Hàn Sâm vội vàng thận trọng nấp xuống đằng sau một cồn cát, lấy kính viễn vọng ra nhìn sang.

- Thần Thiên Tử!

Hàn Sâm thầm kêu một tiếng.

Bên trong một thung lũng phía trước, đám người bọn Thần Thiên Tử đang đồ sát Độc Giác Sa Hồ, ngoại trừ Thần Thiên Tử, trên cơ bản đều là đám thủ hạ mạnh mẽ mà Hàn Sâm biết kia.

Nhưng mà có một người trong đó thì Hàn Sâm chưa từng gặp qua, người nọ có dáng vẻ cực kỳ hùng tráng, so với lão Thạch cũng không hề kém, mặc áo giáp nửa người giống như sắt thép, trong hai tay vung một cây chuỳ sắt lớn đen như mực, thoạt nhìn rất là dọa người, đầu búa lớn cỡ chiếc xe tải, quơ múa bá khí vô song, một búa đập xuống đã trực tiếp nện nổ đầu lâu của Nham Thạch Sa Trùng to lớn, Độc Giác Sa Hồ thì bị quét ngang một mảng lớn.

- CMN, Thần Thiên Tử từ đâu tìm ra một người mạnh mẽ như vậy?

Trong lòng Hàn Sâm đầy dấu chấm hỏi, có nhân vật như vậy ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, sớm đã nổi danh rồi, nhưng mà từ trước tới nay Hàn Sâm lại chưa từng thấy qua người này, liền nghe đều chưa từng nghe nói.

Hàn Sâm mắt sắc, xa xa nhìn thấy thần huyết Hồ Vương ở trong tận cùng sơn cốc, Độc Giác Sa Hồ phía trước thì con trước ngã xuống, con sau tiến lên phóng tới bọn Thần Thiên Tử, những cũng chỉ là chịu chết, căn bản không ngăn được bọn Thần Thiên Tử đồ sát.

Mà sơn cốc này đã là tuyệt lộ, đàn Sa Hồ đã không còn đường nào để chạy, chỉ có thể liều chết tử chiến.

- Nếu như không phải lần trước mình giết chết Hoàng Kim Sa Trùng Vương, bằng vào sự lợi hại của Hoàng Kim Sa Trùng Vương, thần huyết Hồ Vương chưa hẳn đã không có lực đánh một trận, giờ lại để cho bọn Thần Thiên Tử nhặt được tiện nghi.

Hàn Sâm chớp mắt, lặng lẽ kín đáo đi vào trong sơn cốc, hắn không cam lòng để cho Thần Thiên Tử chiếm tiện nghi.

Người đàn ông sử sụng đại chùy kia thật sự là quá mạnh, đàn hồ ly căn bản không ngăn nổi sự tiến công của y, hiện tại tử thương vô số, đã bị dồn đến góc tận cùng bên trong sơn cốc.

Con thần huyết Hồ Vương kia thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm rú bi lệ, thoạt nhìn rất có vài phần cảm giác cùng đường mạt lộ.

- Ha ha, Cốc đại ca đúng là người mạnh mẽ trời sinh, lần này tôi thật sự bôi phục.

Thần Thiên Tử vậy mà lấy lòng người đàn ông sử dụng chùy kia.

- Thiên Tử quá khen, tôi chỉ là may mắn lấy được một cây đại chùy thú hồn thần huyết, cho nên mới có ngày hôm nay.

Mặc dù trong miệng vị Cốc đại ca kia khiêm tốn, nhưng trên mặt lại tràn đầy đắc ý.

Hàn Sâm ở bên ngoài thung lũng đang do dự có nên xông vào hay không, đàn hồ ly rõ ràng đã sắp không chịu nổi nữa, thần huyết Hồ Vương đều bị dồn vào trong góc rồi, mắt thấy sẽ bị bọn Thần Thiên Tử làm thịt.

Đột nhiên, Hàn Sâm từ vẻ bi phẫn trong mắt thần huyết Hồ Vương, thấy được một tia xảo trá, lập tức trong lòng run rẩy.

- Mình như thế nào lại quên con thần huyết Hồ Vương này vô cùng xảo trá, nếu quả như nó thật sự muốn chạy, sao lại tự mình chạy đến loại đường chết này, trong đây khẳng định có vấn đề!

Hàn Sâm vội vàng lại lui về, nấp ở ngoài sơn cốc nhìn vào bên trong.

Đám người bọn Thần Thiên Tử lúc này cho rằng đã nắm chắc thắng lợi trong tay, lần này khẳng định sẽ giết sạch sành sanh thần huyết Hồ Vương cùng những con Độc Giác Sa Hồ biến dị còn lại.

Ai ngờ lúc này thần huyết Hồ Vương lại đột nhiên dùng thân thể khẽ nhún, đẩy một tảng đá to bằng cái thớt ở bên cạnh vách núi ra, lộ ra một cái hang lớn cỡ thùng nước lớn.

Con thần huyết Hồ Vương kia lập tức chui vào, sau đó những con Độc Giác Sa Hồ biến dị bên cạnh nó cũng từng con chui vào theo.

- CMN, nó quá gian trá rồi, mau tiến lên đừng để cho nó chạy.

Thần Thiên Tử giận dữ, mấy người cũng không đoái hoài tới việc giết Độc Giác Sa Hồ nữa, liền liều mạng hướng bên kia đuổi.

Hàn Sâm nhìn thấy thế âm thầm lắc đầu, Thần Thiên Tử đã bị con thần huyết Hồ Vương kia làm cho tức xỉu, nếu như lúc này hắn là Thần Thiên Tử, nhất định sẽ lập tức hạ lệnh rút lui, chứ không phải đuổi lên theo.

Cái cửa hang kia nhỏ như vậy, chỉ có thể để cho một người chui vào, giống như rắn, căn bản không thi triển được lực lượng gì, ai biết thần huyết Hồ Vương ở bên trong sẽ chuẩn bị gì để chờ bọn họ, đuổi thì nhất định là không thể đuổi, cho nên tiến lên cũng vô dụng.

Hơn nữa dùng sự hiểu biết của Hàn Sâm đối với con thần huyết Hồ Vương kia, nó chắc chắn sẽ không chỉ vì chạy trốn nên mới chạy tới nơi này, nhất định là có ẩn giấu thứ gì ở bên trong, cho nên lại để cho Hàn Sâm lựa chọn, hắn nhất định sẽ lập tức rút lui ra ngoài.

Thế nhưng mà hiển nhiên là bọn Thần Thiên Tử lại không có loại giác ngộ này, còn muốn đuổi theo con thần huyết Hồ Vương kia tiến vào trong hang, giống như tiến lên bọn họ liền dám chui vào.

Nhưng mà bọn họ mới vừa vọt tới được một nửa, lại đột nhiên cảm thấy cả cái sơn cốc giống như đều đang rung động, cát đá bốn phía giống như là mặt biển, vậy mà lại dậy sóng, hơn nữa chấn động càng ngày càng kịch liệt.

- Quả nhiên đã đến rồi.

Hàn Sâm vội vàng lại lui về sau một chút, đứng ở xa xa nhìn tới cảnh tượng kỳ dị xảy ra ở trong sơn cốc.

- Lui lại, mau rút lui ra khỏi sơn cốc!

Lúc này Thần Thiên Tử mới kịp phản ứng, kêu to muốn xông ra bên ngoài sơn cốc.

Chỉ là lúc này cũng đã không còn kịp nữa rồi, Hàn Sâm xa xa liền thấy cát đá phía dưới sơn cốc vậy mà giống như là nước bên trong bọt biển chảy ra, xuất hiện rất nhiều "Chất lỏng" màu vàng nhạt, loại cảm giác này giống như là đất cát chảy ra dòng máu màu vàng óng, trong nháy mắt đã nhuộm bốn phía sơn cốc thành màu vàng kim nhạt, hơn nữa mảng lớn "chất lỏng" màu vàng còn hướng về phía bọn Thần Thiên Tử chảy tới.

Nhãn lực của Hàn Sâm vô cùng mạnh mẽ, cũng đã sớm nhìn ra, trong sơn cốc theo đất cát chảy ra kia đâu phải là chất lỏng gì, đó chính là từng con côn trùng nhỏ chừng hạt đậu màu vàng kim nhạt, giống như là nước biển, căn bản không thể tính toán.

Chỉ thấy con côn trùng nhỏ màu vàng kim nhạt giống như sóng biển tuôn qua thi thể của Nham Thạch Sa Trùng và Độc Giác Sa Hồ, lập tức Nham Thạch Sa Trùng cùng Độc Giác Sa Hồ liền xương vụn cũng không còn, trong nháy mắt bị gặm sạch sẽ.

Thi thể to lớn của Nham Thạch Sa Trùng bị đám côn trùng nhỏ màu vàng kim nhạt kia bao trùm, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được biến mất, chỉ trong mấy giây đã hoàn toàn không thấy bóng dáng, Hàn Sâm nhìn mà tê cả da đầu.

Chương 163: Thú Hồn Thần Huyết Chùy

- Phen này bọn Thần Thiên Tử vui rồi, làm không tốt thì toàn quân sẽ bị diệt, thần huyết Hồ Vương thật sự quá hay!

Hàn Sâm xem thấy thế trong lòng mừng như điên, vẫn chờ ở bên ngoài thung lũng, cho dù Thần Thiên Tử may mắn không chết ở bên trong, hắn cũng sẽ xông lên bồi thêm một đao.

Hắn đã sớm muốn giết chết Thần Thiên Tử rồi, chỉ là vẫn không tìm thấy cơ hội, thực lực bản thân Thần Thiên Tử quá mạnh, hơn nữa bên cạnh luôn

có một đám cao thủ đi theo, thật sự không có cơ hội nào để ra tay.

Thật vất vả gặp được một cơ hội tốt như vậy, Hàn Sâm đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Đám người bọn Thần Thiên Tử rất nhanh đã bị những con côn trùng màu vàng nhạt đó bao vây lại, côn trùng thật sự quá nhiều, căn bản tránh không được.

- Lao ra.

Thần Thiên Tử cắn răng một cái liền xông ra phía bên ngoài.

Đám người giẫm lên loại côn trùng màu vàng nhạt này xông ra bên ngoài, những con côn trùng đó yếu hơn Hàn Sâm nghĩ nhiều, bị bọn họ giẫm mạnh liền chết đi không ít.

Thế nhưng mà đám côn trùng đó thật sự quá nhiều, bọn họ giết chết một mảng lớn, lại có rất nhiều côn trùng khác bò lên trên người bọn họ, chui vào vào bên trong quần áo bọn họ.

- Aaaaa!

Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên liên tiếp, Hàn Sâm nhìn thấy tê cả da đầu, nhưng cũng rất khoái ý, đám khốn kiếp này nên sớm chết rồi.

- Mấy người đi theo sau tôi.

Tên Cốc đại ca kia lại hét lớn một tiếng, trong tay điên cuồng vung một vòng, ngay cả côn trùng và cát đất, đều trực tiếp bị đánh bay một mảng lớn, cứ thế mà đánh ra một cái mương cát rộng hơn hai mét, dài hơn ba mét.

Người đàn ông mạnh mẽ kia lại vung đại chùy một đường đi về phía trước, đánh đất cát và côn trùng như biển ở trước mặt bay tán loạn, cứ thế lại để y đánh ra một con đường sống.

Bọn Thần Thiên Tử theo sau lưng người đàn ông kia, cũng đã vọt ra tới bên ngoài sơn cốc.

- CMN, người kia rốt cuộc là ai vậy, tên Thần Thiên Tử kia thế mà lại không chết.

Trong lòng Hàn Sâm rất khó chịu.

Bọn Thần Thiên Tử từ trong sơn cốc vọt ra, nhưng đám côn trùng màu vàng nhạt kia lại không biết là vì nguyên nhân gì, cũng không hề đuổi theo ra, sau khi cắn nuốt tất cả thi thể, liền lại từ từ chìm vào phía dưới đất cát.

Tất cả chỉ là chuyện xảy ra trong khoảng 20-30', trong sơn cốc lại khôi phục bình tĩnh, liền giọt máu cũng không lưu lại, giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra vậy.

Bọn thủ hạ của Thần Thiên Tử kia, áo giáp trên người đã rách rưới nhiều chỗ, khắp nơi đều là máu me đầm đìa, cũng may vẫn chỉ là vết thương ngoài da, côn trùng trên người đều bị bọn họ đập chết hết rồi.

- Móa nó, con Hồ Vương kia thật sự quá xảo trá rồi.

Một tên thủ hạ của Thần Thiên Tử vừa xử lý vết thương trên người vừa chửi bậy.

- Cốc đại ca, lần này may nhờ có anh, nếu không chúng tôi đều chết chắc rồi.

Thần Thiên Tử đi đến trước mặt Cốc đại ca nói.

Cốc đại ca cười cười:

- Không có gì, chúng ta vốn là bạn bè mà.

Cốc đại ca mới nói đến đây, đột nhiên lại biến sắc, chỉ cảm thấy trên lưng tê rần, lập tức không tự chủ được kêu lên thảm thiết, phía sau eo hai bên đều bị cắm lên một con dao găm, đều cắm ngập chuôi dao.

Hai thủ hạ của Thần Thiên Tử, một trái một phải bắt lấy cánh tay của Cốc đại ca, hung hăng đè y xuống mặt đất, vài người khác cũng lao lên, lập tức gắt gao bắt giữ vị Cốc đại ca kia lại, khiến cho y liền cơ hội đánh trả đều không có, vết thương trên eo không ngừng chảy máu ra.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không ngờ lại có biến cố như vậy, mới vừa rồi còn là anh em cùng trải qua sinh tử, hơn nữa Cốc đại ca kia còn cứu mạng bọn họ, như thế nào chỉ chớp mắt, Cốc đại ca lại bị bọn họ đánh lén giống như chó chết đè xuống mặt đất.

- Chúng mày làm gì thế?

Cốc đại ca hiển nhiên còn chưa tỉnh lại từ trong khiếp sợ, khuôn mặt lộ ra vẻ không thể tin.

- Hừ, loại rác rưởi như mày, chẳng qua chỉ là may mắn lấy được một cái thú hồn thần huyết mới có ngày hôm nay, cũng muốn cùng Thiên Tử ca của bọn tao xưng huynh gọi đệ, quả thực đúng là muốn chết.

Một thủ hạ của Thần Thiên Tử, hung hăng đạp một cước lên trên mặt Cốc đại ca, lập tức đạp mũi miệng Cốc đại ca chảy máu.

- Đám khốn kiếp chúng mày!

Cốc đại ca tức giận tới cực điểm, dùng sức muốn vùng dậy, y bị mấy người đè xuống đất, khí lực vẫn còn lớn đến kinh người, vậy mà giống như muốn xốc bọn họ lên.

Một tên trong đám thủ hạ của Thần Thiên Tử nắm lấy dao găm vẫn đang cắm ở trên người Cốc đại ca ngoáy một cái, lập tức Cốc đại ca kia hét thảm một tiếng, toàn thân không thể dùng lực được nữa, thoáng cái liền mềm nhũn ra.

Đám người lập tức quyền đấm cước đá tới Cốc đại ca, Cốc đại ca kia bị người chế trụ, căn bản là không có sức đánh trả, chỉ là không ngừng chửi bậy.

Thần Thiên Tử thì chỉ ở một bên lạnh lùng nhìn không nói lời nào, chờ cho Cốc đại ca kia bị đánh chỉ còn lại nửa cái mạng, Thần Thiên Tử đưa mắt ra hiệu cho mấy tên thủ hạ.

- Họ Cốc kia, xem ở chuyện mày đã cứu bọn tao, giao cái chùy thú hồn thần huyết kia của mày ra đây, tao sẽ cho mày một con đường sống.

Một tên thủ hạ cầm lấy tóc của Cốc đại ca âm tàn nói.

- Hừ! Cho dù ông mày chết, cũng sẽ không để cho đám khốn kiếp chúng mày lấy được một chút chỗ tốt nào.

Cốc đại ca nhổ ra một ngụm nước miếng mang theo máu, thoáng cái đã phun lên trên mặt người kia.

BA~ !

Người nọ tức giận hung hăng vả cho Cốc đại ca một cái, sau đó ngoan độc nói:

- CMN mày nghĩ mày muốn chết là có thể chết sao? Không giao cái thú hồn thần huyết chùy kia ra đây, ông mày sẽ cho mày muốn sống không được muốn chết không xong, con mẹ nó, trước tiên rút móng tay của nó ra cho tao.

Động tác của mấy người vô cùng nhanh chóng, đè một tay của Cốc đại ca xuống đất, trực tiếp dùng dao găm đâm xuống mu bàn tay, lập tức đâm xuyên qua, găm tay xuống mặt đất.

Cốc đại ca lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, năm ngón tay cũng không tự chủ được duỗi ra.

Người bên cạnh bắt lấy một ngón tay của Cốc đại ca, trực tiếp dùng một thanh đao nhỏ đâm vào phía dưới móng tay, lập tức chỉ thấy một mảnh máu đỏ tuôn ra, móng tay cùng ngón chia lìa hơn phân nửa, người nọ dùng sức nhổ ra, cứ thế mà nhổ toàn bộ móng tay từ trên ngón tay y xuống.

Cốc đại ca đã sớm kêu gào giống như là mổ heo, thân thể không ngừng run rẩy, sự thống khổ kia quả thực không phải là nhân loại có thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác y lại bị mấy người giữ chặt lấy, căn bản không thể động đậy được, chỉ có thể liều mạng gào lên.

- CMN, đám người bọn Thần Thiên Tử này quả thật không phải thứ tốt lành gì.

Nguyên bản Hàn Sâm lười xía vào, nhưng mà bây giờ nhìn tới cũng cảm thấy nghiến răng tức giận.

Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, mặc dù không biết Cốc đại ca này đến cùng là hạng người gì, nhưng mà Hàn Sâm không ngại cho bọn Thần Thiên Tử thêm một địch nhân, huống chi bọn họ còn tra tấn người như vậy, hắn thật sự không nhìn nổi nữa.

Hàn Sâm đánh giá vài lần, bọn Thần Thiên Tử có nhiều người như vậy, mỗi người đều rất ghê gớm, một mình Hàn Sâm tiến lên, căn bản không có khả năng cứu tên Cốc đại ca kia ra.

- Tự gây nghiệt a, ai bảo anh cứu bọn họ ra ngoài làm gì? Đến cuối cùng lại bị bọn họ cho đánh cho chết đi sống lại.

Hàn Sâm chỉ có thể ở một bên đợi cơ hội, bây giờ hắn xông lên cũng không có tác dụng gì.

Cốc đại ca kia quả thật cũng có chút kiên cường, bị rút ra ba cái móng tay mà vẫn cứng rắn không chịu nhả ra, chỉ là mắng to bọn Thần Thiên Tử.

Nhưng mà cuối cùng thật sự không chịu nổi nữa, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

- Thiên Tử ca, làm sao bây giờ, thằng này rất bướng.

- Trói nó lại, trước tiên tìm một nơi hạ trại nấu chút đồ ăn đã.

Thần Thiên Tử nhìn sắc trời cũng đã sắp tối, bọn họ cũng không dám hạ trại ở bên ngoài sơn cốc quỷ dị này.

Chương 164: Sủng Vật Cấp Thần Huyết

Hàn Sâm lặng lẽ theo dõi bọn họ, thấy bọn họ đã tìm được một nơi hạ trại, lại đốt một đống lưa nướng thịt làm đồ ăn.

Tên Cốc đại ca kia đã bị trói ném ở bên cạnh, Hàn Sâm vẫn chưa tìm được một cơ hội nào tốt.

Mắt thấy bọn Thần Thiên Tử sắp cơm nước xong xuôi rồi, đợi lát nữa nếu lại bị bọn họ thu thập một chầu, cho dù không chết, cứu trở về chỉ sợ cũng không còn tác dụng gì nữa.

Chớp mắt, Hàn Sâm liền gọi thần huyết Tam Nhãn Miêu ra, sai nó chạy tới một bên khác, gầm thét vài tiếng với bọn Thần Thiên Tử.

- Dị sinh vật!

- Ah ! Là sinh vật thần huyết!

- Đừng để nó chạy!

- Dao Găm và Đầu Hói ở lại, chúng ta đuổi theo con thần huyết sinh vật kia.

Thần Thiên Tử nói vài câu, để lại hai người trông giữ nơi trú quân và Cốc đại ca, y mang theo những người còn lại giết tới phía thần huyết Tam Nhãn Miêu.

Thần Thiên Tử vừa đuổi theo thần huyết Tam Nhãn Miêu vừa chỉ huy:

- Chúng mày phân tán ra, bao vây nó lại, đừng để cho nó chạy, bây giờ trời tối, chúng ta không thể đuổi loạn được.

Mắt thấy đám người bọn Thần Thiên Tử đều chạy đi, Hàn Sâm biết thời gian của mình cũng không nhiều lắm, mặc dù thần huyết Tam Nhãn Miêu rất mạnh, nhưng nếu bị nhiều cao thủ vây công như vậy, khẳng định sẽ không cầm cự được bao lâu, Hàn Sâm cũng không muốn vì cứu người mà khiến cho Miêu Quân chết đi, như vậy thì hắn quá thiệt thòi.

Chờ cho bọn Thần Thiên Tử chạy xa một chút, Hàn Sâm liền trực tiếp gọi ra cánh, đồng thời sử dụng Huyết Tinh Đồ Lục Giả biến thân, trực tiếp từ trên trời hạ xuống, dưới sự yểm hộ của bóng đêm phóng tới doanh trại.

- Đầu Hói coi chừng, phía trên có địch nhân!

Hàn Sâm cách nơi trú quân còn khoảng 10m, Dao Găm đã phát hiện ra sự hiện hữu của hắn, quát to một tiếng với Đầu Hói ở bên cạnh.

Đầu Hói phản ứng cực nhanh, trực tiếp gọi ra một thanh trường thương thú hồn biến dị, quay người liền nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm đang từ trên bầu trời lao xuống, mà Dao Găm cũng đã gọi ra dao găm của y.

Khoảng cách 10m, cơ hồ trong nháy mắt đã tới, trong tay Hàn Sâm nắm Tu La chiến đao, liền trực tiếp bổ một đao xuống Đầu Hói.

Một đao kia của Hàn Sâm nhanh tới cực điểm, lại là dựa vào khí thế mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, tên Đầu Hói kia vậy mà ngang nhiên giơ trường thương trong tay lên, hai tay khẽ chống, cường hành chặn Tu La chiến đao lại.

Thiên Lôi đụng Địa Hỏa, Tu La chiến đao hung hăng chém ở phía trên trường thương, dưới lực lượng áp bách kinh khủng, hai chân của Đầu Hói ngay lập tức ngập một nửa vào trong cát.

Lúc Đầu Hói đang cho là y đã ngăn được một đao này, trường thương trong tay lại không chịu nổi lực lượng kinh khủng kia, cứ thế đã bị Tu La chiến đao chặt đứt.

Đầu Hói muốn lách mình lui về phía sau, nhưng hai chân vẫn còn ở bên trong cát, căn bản không thể nào đào thoát, bị Hàn Sâm chém xuống một đao, lập tức chém Đầu Hói thành hai nửa.

Đ-A-N-G...G!

Hai con dao găm bay vụt tới, hung hăng cắm vào trong các khe hở ở nơi tiếp giáp khuỷu tay áo giáp thú hồn của Hàn Sâm, Hàn Sâm vì chém giết Đầu Hói, căn bản không có thời gian trốn tránh.

Cũng may hai con dao găm này chỉ là cấp biến dị, mặc dù lực lượng mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ đâm vào trong khe hở của áo giáp không đến ba tấc đã bị mắc kẹt, nếu không thì hai cánh tay của Hàn Sâm chỉ sợ đã bị phế đi.

Chém giết Đầu Hói, Hàn Sâm quay người định phóng tới Dao Găm, nhưng mà Dao Găm lại xoay người chạy, tốc độ nhanh kinh người, căn bản không cho Hàn Sâm cơ hội tới gần.

Y vừa chạy còn vừa kêu to, bọn Thần Thiên Tử đã bị kinh động, đang mau chóng chạy trở về.

Hàn Sâm cũng không đuổi theo, vọt tới bên cạnh Cốc đại ca đang bị dây thừng trói, liền lập tức nhấc lên, tung bốn vó chạy như điên.

- Kim Tệ, thằng khốn, có gan ở lại đánh với tao một trận!

Thần Thiên Tử ở phía sau mắng to.

- Đánh một trận? Một đám người bọn mày đánh với một mình tao à?

Hàn Sâm khinh thường hô một tiếng, tăng tốc liền phóng đi.

Bọn Thần Thiên Tử vốn cho rằng Hàn Sâm vác theo một người nặng như vậy, bọn họ sẽ đuổi kịp theo Hàn Sâm.

Thế nhưng lại đột nhiên nhìn thấy con Tam Nhãn Cự Hổ màu đen xuất hiện ở bên cạnh Hàn Sâm, Hàn Sâm đặt Cốc đại ca lên trên lưng con hổ đen khổng lồ kia, một người một hổ liền chạy đi như điên.

- Tại sao con sinh vật thần huyết kia lại giúp đỡ Kim Tệ?

Bọn Thần Thiên Tử ngây ngốc một chút, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Thần Thiên Tử rốt cục kịp thời phản ứng lại:

- CMN, đây không phải là sinh vật thần huyết, là thú hồn sủng vật cấp thần huyết, thằng khốn Kim Tệ này vậy mà thành công nuôi ra một con thú hồn sủng vật cấp thần huyết!

Tất cả mọi người có chút ngơ ngẩn, thú hồn sủng vật cấp thần huyết, vậy mà có người có thể nuôi ra loại thú hồn sủng vật có đẳng cấp này, nghĩ tới đều khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được, cần cho nó ăn bao nhiêu thịt cao cấp đây.

Bọn Thần Thiên Tử truy đuổi trong chốc lát, bị bỏ lại càng ngày càng xa, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm đi xa, trên thực tế sau khi bọn họ phát hiện

ra thú hồn dạng sủng vật cấp thần huyết kia, đã không còn tâm tư đuổi theo nữa.

- Rốt cuộc hắn nuôi ra sủng vật thần huyết như thế nào? Chẳng lẽ là hắn đem thịt của sinh vật thần huyết cho sủng vật ăn hay sao?

Sắc mặt của mọi người đều rất khó coi, sủng vật cấp thần huyết thực sự là quá dọa người rồi, tin tức bao hàm trong đó quả thật quá đáng sợ.

Hàn Sâm chạy một hồi, thấy bọn Thần Thiên Tử đã bị bỏ xa mất dạng, liền giải trừ biến thân, vứt Cốc đại ca xuống mặt đất, cũng thuận tay chém đứt sợi dây trên người y.

- Tệ thần?

Vậy mà Cốc đại ca nhận ra Hàn Sâm.

- Anh bạn, cái mạng này của anh giá bao nhiêu tiền?

Hàn Sâm nhìn Cốc đại ca nói.

Cốc đại ca biến sắc:

- Anh cũng muốn cây chùy thú hồn thần huyết của tôi?

- Cũng không nhất định là cái thú hồn kia, nhưng tôi cứu được anh, anh cũng không thể để cho tôi không công mạo hiểm lớn như vậy chứ?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Cốc đại ca lộ ra vẻ cổ quái nhìn Hàn Sâm không nói gì.

- Hơn nữa ở trên thân thể anh còn không có thứ gì, chỉ có một thân trọng thương, tự anh có thể sống sót rời khỏi Đại Sa Mạc Bạch Ma sao? Giao chút phí bảo hộ, tôi cam đoan sẽ đưa anh an toàn về Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm tiếp tục nói.

- Tôi dựa vào cái gì để tin anh?

Cốc đại ca cắn răng nhìn Hàn Sâm nói.

- Anh còn có lựa chọn nào khác sao?

Hàn Sâm cười nói.

- Ngoại trừ cái thú hồn thần huyết kia, những thú hồn khác tôi đều có thể cho anh, nhưng cần phải đưa tôi trở lại Tí Hộ Sở trước.

Cốc đại ca lau máu trên mặt rồi nói.

- Cốc đại ca đúng không?

Hàn Sâm liếc nhìn Cốc đại ca.

- Gọi tôi là Cốc Minh, hoặc là chó hay mèo đều được, về sau ai gọi tôi là Cốc đại ca nữa thì tôi liền liều mạng với người đó.

Cốc Minh cắn răng nghiến lợi nói.

Hàn Sâm cười cười:

- Lão Cốc, bây giờ tôi cho anh hai lựa chọn, một là anh tự đi ra ngoài, hai là giao phí bảo hộ trước, không có con đường thứ ba có thể đi. Tôi không phải là Thần Thiên Tử, thu bao nhiêu tiền xử lý bấy nhiêu chuyện, tôi có nguyên tắc của tôi. Hai cái thú hồn biến dị, tôi cam đoan sẽ đưa anh bình an về Tí Hộ Sở.

Cốc Minh nhìn Hàn Sâm một lúc lâu, cắn răng một cái gọi ra mấy cái thú hồn, nói với Hàn Sâm:

- Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu, tôi biết anh và Thần Thiên Tử là địch nhân, tôi tin tưởng anh, thú hồn biến dị của tôi đều ở đây, tự anh chọn đi.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, duỗi ngón tay hai cái:

- Một cái là thù lao của tôi khi nãy liều mạng cứu anh, một cái là thù lao để bảo vệ anh trở lại Tí Hộ Sở.

Chương 165: Đế Cương Mời

Trong văn phòng trạm trưởng trạm chuyên chở ở Lạc Gia tinh, lúc này Tần Huyên cùng Dương Mạn Lệ đang xem một đoạn clip, chính là bản mà Phương Minh Toàn cắt nối biên tập ra kia.

- Hắn còn có năng lực điều khiển chiến giáp như vậy?

Dương Mạn Lệ có chút không dám tin tưởng người điều khiển Ngân Sắc Sát Cơ lại chính là Hàn Sâm.

Trình độ như vậy đều sắp đuổi kịp Tiến Hóa Giả chiến giáp sư ưu tú bên trong quân đội rồi, khiến cho cô có chút không thể tiếp nhận, kỹ thuật điều khiển như vậy, vậy mà lại xuất từ người như Hàn Sâm, hắn mới đi tới trường quân đội được mấy tháng thôi mà.

Mặc dù Dương Mạn Lệ đã sớm biết ở trên tốc độ tay thì Hàn Sâm có trình độ hơn người, Thượng Đế Chi Thủ đã có trình độ qua cửa Tiến Hóa Giả cấp thứ ba.

Nhưng cô vẫn không nhịn được lộ ra vẻ kinh ngạc, trình độ điều khiển như vậy, cũng không phải tốc độ tay nhanh chóng là có thể làm được.

- Đội trưởng, Đế Cương bên kia thật sự muốn để Hàn Sâm làm người đại diện cho loại chiến giáp mới của bọn họ à?

Khắp khuôn mặt Dương Mạn Lệ đều là vẻ phức tạp.

Đế Cương là một trong ba tập đoàn công nghiệp quân sự hóa lớn trong Liên Minh, từ trang phục chiến đấu cho đến chiến hạm không gian, Đế Cương vì quân đội Liên Minh sản xuất ra vô số vật dụng công nghiệp quân sự, hơn nữa Đế Cương trừ làm những việc đó, cũng có những sản phẩm hướng tới công dân bình thường trong Liên Minh, luôn luôn lấy tiêu chuẩn phẩm chất cao để nổi tiếng.

Kỳ thật sản lượng của Đế Cương không theo kịp Tinh Vũ, nhưng mà danh tiếng lại vượt xa Tinh Vũ, chỉ là lúc trước phần lớn chỉ phục vụ cho quân đội, sản phẩm hướng tới quần chúng tương đối ít, cho nên mới không nổi tiếng trong dân chúng bình thường giống như Tinh Vũ.

Mấy năm gần đây, Đế Cương đã mở rộng các sản phẩm dân dụng, có phòng thí nghiệm quân đội cùng xưởng chế tạo quân sự làm hậu thuẫn, chất lượng và hàm lượng kỹ thuật sản phẩm của Đế Cương đương nhiên không cần nghi ngờ, chỉ có điều làm kinh doanh cũng không phải là thuần túy so đấu kỹ thuật, trước mắt thì lượng tiêu thụ của Đế Cương còn kém hơn Tinh Vũ không ít.

Lúc này Đế Cương sắp đẩy ra sản phẩm chiến giáp sinh vật kiểu mới, vậy mà lại tìm Hàn Sâm làm người đại diện cho sản phẩm của bọn họ, chuyện này khiến cho Tần Huyên cùng Dương Mạn Lệ không ngờ được.

Dùng năng lực của Đế Cương, cho dù muốn tìm minh tinh Tiến Hóa Giả hoặc là Siêu Việt Giả để làm đại diện cho sản phẩm của mình, khẳng định cũng không phải việc gì khó, nhưng mà Đế Cương vậy mà hết lần này tới lần khác chọn trúng người chưa tiến hóa là Hàn Sâm.

Trong lòng Dương Mạn Lệ cảm thấy rất buồn bực, mặc dù kỹ thuật thao tác như vậy ở những người chưa tiến hóa đã được xem là rất tốt, có thể nói là tương đối hiếm thấy, nhưng trong số những Tiến Hóa Giả, kỹ thuật thao tác như vậy chỉ có thể nói là bình thường, so sánh với những cao thủ chiến giáp Siêu Việt Giả, càng là không đáng nói đến, cô thật sự không nghĩ ra, đến cùng là Đế Cương nhìn trúng điểm nào của Hàn Sâm, chuyện tốt như vậy lại rơi lên đầu tên khốn ấy.

Đại diện cho sản phẩm của Đế Cương, không chỉ đơn giản là một minh tinh đại diện mà thôi, điểm này Dương Mạn Lệ rất rõ ràng, trước kia Đế Cương dùng những minh tinh kia, đó chính là những minh tinh trong quân đội đi ra, nguyên một đám rất nổi tiếng, rất nhiều người đều có xuất thân thế gia quân nhân, hơn nữa là những đại minh tinh đã lập nhiều quân công trong cuộc chiến với Tu La tộc.

Làm người đại diện cho Đế Cương, đối với rất nhiều minh tinh từ trong quân đội đi ra, đây là một vinh dự rất lớn, nhưng thật không ngờ lúc này Đế

Cương lại lựa chọn Hàn Sâm, người vẫn còn học trong trường quân đội, bối cảnh gia đình không có quan hệ gì với quân đội, liền chiến trường đều chưa trải qua, Đế Cương quyết định như vậy thật sự khiến cho cô ta rất kinh ngạc.

- Mạn Lệ, mau chóng liên lạc với Hàn Sâm, chuyện này cũng là một loại quang vinh đối với tổ hành động an toàn đặc biệt chúng ta.

Tần Huyên cảm giác sâu sắc mình không nhìn lầm người, Hàn Sâm mới gia nhập tổ hành động an toàn đặc biệt mới được mấy tháng, lúc này đã làm người đại diện cho Đế Cương, việc này có trợ giúp rất lớn đối với quan hệ giữa tổ hành động an toàn đặc biệt và Đế Cương, dù sao thì rất nhiều trang bị của tổ hành động an toàn đặc biệt bọn họ đều do Đế Cương chế tạo ra.

Hơn nữa lúc này vì mời Hàn Sâm làm đại diện cho chiến giáp sinh vật kiểu mới của Đế Cương, Đế Cương còn đồng ý cho tổ hành động an toàn đặc biệt không ít trang bị, khiến cho các lãnh đạo của tổ hành động an toàn đặc biệt hết sức cao hứng, càng thêm khen ngợi Tần Huyên và Hàn Sâm, rất thoả mãn với biểu hiện của bọn họ.

- Vâng, đội trưởng.

Dương Mạn Lệ khẽ gật đầu.

Hàn Sâm hộ tống Cốc Minh trở lại Tí Hộ Sở an toàn, tâm tình vẫn tương đối tốt, mặc dù không săn giết được sinh vật biến dị cùng sinh vật thần huyết nào, nhưng giết chết một nhân vật hung ác bên cạnh Thần Thiên Tử, lại lưu lại cho Thần Thiên Tử một tử địch, còn lấy được hai cái thú hồn biến dị, chuyện tốt như vậy hắn ước gì ngày ngày đều có.

Thế nhưng mà mới trở lại Tí Hộ Sở, hắn đã bị Dương Mạn Lệ gọi lên, chuyện này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy có chút đau đầu.

Mặc dù Dương Mạn Lệ chân dài ngực lớn nhan sắc đẹp, nhưng mà cả ngày lạnh như băng, một chút thú vị cũng không có, Hàn Sâm không có việc gì đều muốn cách xa cô ta, đều là phụ nữ thành thục, Hàn Sâm cảm thấy Tần Huyên mới thật sự là phụ nữ.

- Đế Cương muốn mời cậu làm đại diện cho chiến giáp kiểu mới của bọn họ, cậu về chuẩn bị một chút, sau khi trở lại Liên Minh, bên phía Đế Cương sẽ phái người tới trường quân đội Hắc Ưng ký hợp đồng với cậu, nếu cậu có điều kiện gì, bây giờ có thể nói với tôi, chúng ta sẽ thương lượng với phía Đế Cương.

Dương Mạn Lệ nói xong liền bày một phần tư liệu ở trước mặt Hàn Sâm:

- Đây là thù lao Đế Cương đưa ra cho cậu.

- Tôi có thể không làm người đại diện cho Đế Cương được hay không?

Hàn Sâm cầm lấy tư liệu nhìn nhìn, sau đó ngẩng đầu nhìn Dương Mạn Lệ nói.

- Vì sao?

Dương Mạn Lệ ngây ra một lúc, có thể trở thành người đại diện cho Đế Cương, đối với rất nhiều minh tinh từ quân đội đi ra mà nói, đều là một việc rất quang vinh, cho dù là Dương Mạn Lệ cô, trước kia cũng từng tưởng tượng qua mình có thể trở thành người đại diện cho Đế Cương đấy.

Thế nhưng mà cơ hội biết nhiêu quân nhân tha thiết ước mơ đang bày ở trước mặt Hàn Sâm, hắn vậy mà lại hỏi có thể không làm người đại diện cho Đế Cương được không, chuyện này khiến Dương Mạn Lệ rất khó hiểu.

- Nếu làm người đại diện thì sẽ phải đi tham gia tuyên truyền, diễn xuất các thứ, như vậy không phải là mệt lắm à?

Hàn Sâm nghiêng đầu hỏi.

Bây giờ Dương Mạn Lệ chỉ cảm thấy trong lồng ngực giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, hận không thể bổ nhào qua quất chết Hàn Sâm.

- Làm đại diện cho Đế Cương sẽ rất mệt mỏi, cho nên không muốn làm, đây là lý do gì?

Hai tay Dương Mạn Lệ nắm lại thành quả đấm, bởi vì dùng sức quá mức, đốt ngón tay đều đã hơi trắng bệch ra rồi, cô sợ mình không khống chế nổi,

sẽ bổ nhào qua bóp chết tên khốn Hàn Sâm đang ở trong phúc mà không biết này.

- Đế Cương quả thật bị mù rồi, làm sao lại tìm người như vậy làm đại diện cho sản phẩm của bọn họ.

Bộ ngực của Dương Mạn Lệ sóng cả phập phồng bất định, tâm tình vô cùng chập chờn.

Một hồi lâu, Dương Mạn Lệ mới hơi bình phục lại khó chịu trong lồng ngực, đưa một xấp tài liệu cho Hàn Sâm:

- Xem thật kỹ tư liệu này, có yêu cầu gì thì đề xuất.

Hàn Sâm rất hài lòng đối với điều kiện mà Đế Cương đưa ra, hàng năm đều có thể lấy được không ít phí đại diện, hơn nữa Đế Cương còn có thể cho hắn nguyên bộ sản phẩm đại diện và bảo trì miễn phí trọn đời.

Nói cách khác chỉ cần Hàn Sâm đại diện cho chiến giáp, chính hắn đều có thể lấy được một chiếc, hơn nữa nếu như có gì hư hỏng, hắn đều có thể miễn phí đi bảo hành sửa chữa, một đồng cũng không cần trả.

Mặc dù Hàn Sâm không biết chiến giáp sinh vật kiểu mới của Đế Cương đến cùng có giá bao nhiêu, nhưng hắn cũng đã được nghe nói, chiến giáp của Đế Cương dù là cấp thấp, vậy cũng phải mấy trăm vạn, có phong cách hơn Tinh Vũ rất nhiều.

- Tôi có một điều kiện.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn Dương Mạn Lệ nói.

Chương 166: Tên Khốn May Mắn

- Nói.

Dương Mạn Lệ đã không muốn cùng tên có vận may khiến người ta đố kỵ này nói thêm cái gì nữa.

Nếu quân nhân khác nghe xong chuyện được làm đại diện cho Đế Cương, đừng nói là điều kiện, cho dù là một đồng tiền cũng không lấy, vẫn có rất nhiều minh tinh ở trong quân đội đồng ý đi làm, huống chi lần này Đế Cương lo lắng thân phận của Hàn Sâm tương đối đặc thù, đưa ra điều kiện đã tương đối hậu đãi rồi.

Điều kiện như vậy, cho dù đi mời đại minh tinh chưa tiến hóa đang hot hiện nay, giống như là Đường Chân Lưu đều đủ rồi, bây giờ chỉ là mời một sinh viên trường quân đội không có danh tiếng gì như vậy làm đại diện, hắn lại còn muốn bàn điều kiện.

- Tôi có một chiếc chiến giáp xuất xứ từ phòng thí nghiệm của Đế Cương, tôi hi vọng Đế Cương có thể bổ sung hệ thống vũ khí cho tôi, sau đó cũng cho chiến giáp này được hưởng dịch vụ bảo hành sửa chữa miễn phí của Đế Cương.

Hàn Sâm cũng biết, mặc dù chiếc Ngân Sắc Sát Cơ kia của hắn là sản phẩm thí nghiệm, nhưng đó chính là tiêu chuẩn áp dụng cho quân đội chân chính.

Mà Đế Cương đẩy ra sản phẩm cho công chúng, về mặt tính năng nhất định sẽ cắt bỏ trên phạm vi lớn, kém xa chiếc Ngân Sắc Sát Cơ này của hắn.

Hiện tại Hàn Sâm duy nhất không hài lòng với Ngân Sắc Sát Cơ là nó không có hệ thống vũ khí, sử dụng vũ khí tự động bên ngoài cuối cùng vẫn rất bất tiện, hơn nữa cũng không thể mọi lúc mọi nơi mang theo các loại vũ khí được.

Nhưng nếu như Ngân Sắc Sát Cơ bị hao tổn, bảo hành sửa chữa thông thường khẳng định là không sửa được loại chiến giáp cấp sinh vật này, hắn cũng rất cần Đế Cương phục vụ.

- Còn có… điều kiện gì khác hay không?

Dương Mạn Lệ đã hơi choáng rồi, giống như máy móc dò hỏi.

- Tạm thời là không có, trước hết như vậy đã.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Dương Mạn Lệ đứng dậy nói:

- Tôi sẽ đệ trình yêu cầu của cậu lên, cấp trên sẽ thương lượng với phía Đế Cương, cậu trở về đợi thông tri đi, những ngày này ở trong trường quân đội học tập cho tốt, mở máy để cho tôi có thể liên lạc với cậu được.

Nói xong, Dương Mạn Lệ quay người rời đi, cô thật sự không muốn ở thêm một giây đồng hồ nào với tên siêu cấp may mắn Hàn Sâm này nữa.

- Lần này thật sự là phát tài rồi, hàng năm vô duyên vô cớ có thêm 2000 vạn phí đại diện, còn có chiến giáp loại mới nhất để sử dụng, nếu như Đế Cương đồng ý tăng thêm hệ thống vũ khí cùng phục vụ miễn phí cho Ngân Sắc Sát Cơ vậy thì càng hoàn mỹ.

Dương Mạn Lệ đi rồi, Hàn Sâm hưng phấn nắm chặt nắm đấm lại.

Miếng bánh từ trên trời rớt xuống như vậy, Hàn Sâm đương nhiên không nghĩ ra lý do để từ chối.

Hàn Sâm cao hứng trở lại trong trường học, nhưng lại không biết bây giờ Kỷ Yên Nhiên đã sắp muốn nổ tung rồi.

Sau đêm hôm đó, tâm tình của Kỷ Yên Nhiên tương đối phức tạp, không biết mình có nên cứ như vậy trở thành bạn gái của Hàn Sâm không, hay là nghĩ biện pháp khiến cho hắn lùi bước.

Nhưng nếu muốn để cho Hàn Sâm lùi bước thì phải làm gì, rõ ràng là Hàn Sâm đã ăn chắc cô, sao lại có thể dễ dàng buông tha.

Tâm hồn thiếu nữ của Kỷ Yên Nhiên nghĩ ngợi lung tung cả đêm, vốn cho rằng tiếp theo Hàn Sâm nhất định sẽ mãnh liệt tấn công cô.

Thế nhưng mà tâm hồn thiếu nữ của Kỷ Yên Nhiên dang nhảy loạn lên chờ đợi, vậy mà hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Sâm đâu.

Ngày đầu tiên không nhìn thấy bóng dáng Hàn Sâm, Kỷ Yên Nhiên có chút hếch cái miệng nhỏ nhắn lên, trong lòng âm thầm nghĩ:

- Muốn sử dụng thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, bổn cô nương đã thấy nhiều rồi, bổn cô nương chính là không thèm để ý tới, nhìn xem ngày mai cậu tìm lý do gì tới gặp tôi.

Thế nhưng mà đã đến ngày hôm sau, Kỷ Yên Nhiên vẫn không hề nhìn thấy bóng dáng của Hàn Sâm.

- Kiên nhẫn thêm một chút nữa, không có tác dụng gì với bổn cô nương đâu.

Trong lòng Kỷ Yên Nhiên rên rỉ.

Thế nhưng mà đã đến ngày thứ ba, Hàn Sâm vẫn mất tích không thấy bóng dáng đâu, sắc mặt của Kỷ Yên Nhiên liền có chút khó coi.

- Hay là hắn đã xảy ra chuyện gì rồi, bị phi thuyền đụng phải? Gãy chân, không bò dậy nổi? Cho nên không có cách nào tới gặp mình hay sao?

Kỷ Yên Nhiên thầm nghĩ.

Ngày thứ tư, vẫn không thấy bóng dáng của Hàn Sâm.

- Tên khốn kiếp kia thấy bổn cô nương xinh đẹp trẻ trung hào phóng cao quý gợi cảm, cho nên tự ti mặc cảm, cảm thấy mình không xứng với người hoàn mỹ như vậy, nên mới không dám tới tìm mình hay sao? Nhất định là vậy rồi, nhất định là như vậy.

Ngày thứ năm ngày thứ sáu ngày thứ bảy… liên tiếp gần mười ngày Kỷ Yên Nhiên đều không nhìn thấy bóng dáng Hàn Sâm, trong lòng đã hoàn toàn tức giận sắp phát nổ.

- Hàn Sâm, cậu là tên khốn kiếp, cậu cho rằng lão nương là ai? Ăn xong quẹt mỏ muốn chạy sao? Không có cửa đâu cưng!

Ngọn lửa tức giận trong lòng Kỷ Yên Nhiên đang hừng hực thiêu đốt lên.

Mà lúc này Hàn Sâm mới vừa từ bên trong Tí Hộ Sở trở lại trường học, căn bản không hề có ý định đi tìm Kỷ Yên Nhiên.

- Lão tam, cậu trở lại thật đúng lúc, cùng tôi đi nghe bài giảng của giáo sư Nghiêm đi.

Hàn Sâm vừa mới về đến phòng, vừa vặn gặp được Trương Dương đang đi ra ngoài, Trương Dương không nói hai lời, kéo lấy Hàn Sâm đi thẳng một mạch ra ngoài.

- Sau cậu ta lại muốn đi nghe giáo sư Nghiêm giảng bài nhỉ?

Trong lòng Hàn Sâm lấy làm kỳ quái.

Loại thanh niên nhiệt huyết cộng thêm chứng bệnh đa nhân cách như Trương Dương, cái gì đó cậu ta đều học rất nhanh, nhưng nếu nói đến một ít ngành học có lý luận khô khan, đối với cậu ta mà nói chính là một loại đau khổ.

Giống như lý luận về tân võ học cận đại của giáo sư Nghiêm, chính là một ít tri thức lý luận, giáo sư Nghiêm lại tương đối bảo thủ, giảng bài rất buồn tẻ, hơn nữa không khí luôn nặng nề xưa giờ không thay đổi, bình thường Trương Dương không thích nghe ông giảng bài nhất.

Nhưng mà lý luận tân võ học cận đại là một môn học bắt buộc, Trương Dương sợ rớt tín chỉ, cho nên mới không thể không đi, nhưng mà hôm nay cậu ta nói tới việc đi nghe giáo sư Nghiêm giảng bào, gương mặt rõ ràng lộ ra vẻ chờ mong cùng tươi cười, việc này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ quái.

- Cậu không biết hả, trường học mời Thần Tử thứ sáu ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở Đinh Minh Chí cùng Thần Tử thứ hai Đường Chân Lưu đến trường chúng ta diễn thuyết làm mẫu. Bài giảng hôm nay của giáo sư Nghiêm do bọn họ phối hợp làm mẫu để dạy học, sao có thể không đi được.

Trương Dương lộ ra gương mặt hưng phấn.

Lúc này Hàn Sâm mới chợt hiểu ra, vì sao mà Trương Dương lại hưng phấn như thế, Đường Chân Lưu chính là thần tượng của Trương Dương a, thằng này treo trên đầu giường của mình không phải là hình mỹ nữ, mà là một tấm hình lớn của Đường Chân Lưu, quả thực là một tên hiếm thấy.

Nguyện vọng của Trương Dương vốn không phải là khoa bắn cung, mà là khoa tân võ học, nhưng bởi vì tố chất thân thể của cậu ta không hợp cách, chỉ có thể đi theo con đường chiêu sinh đặc biệt, thi vào khoa bắn cung.

Ngay từ đầu Hàn Sâm cũng kỳ quái, tính cách giống như Trương Dương, làm sao lại ghi danh vào khoa bắn cung cần yên tĩnh và kiên nhẫn như vậy, cũng là về sau nghe cậu ta nói mới biết nguyên nhân.

Đao pháp cuồng bạo hung hãn kia của Đường Chân Lưu, rất được Trương Dương yêu thích, một mực dùng thần tượng làm mục tiêu phấn đấu, lần này Đường Chân Lưu lại được trường học mời đến làm mẫu để dạy học, cũng khó trách Trương Dương lại hưng phấn như thế.

Hàn Sâm bị Trương Dương lôi kéo đi tới phòng học, bình thường có rất ít sinh viên đi nghe giáo sư Nghiêm giảng bài, nhưng hôm nay đã sớm kín người hết chỗ.

Chỗ ngồi đã sớm không có, mà ngay cả khán đài trên lầu hai đều có rất nhiều người đang đứng.

Hơn nữa còn có rất nhiều nữ sinh viên hưng phấn bàn tán ầm ĩ, thoạt nhìn đều cảm thấy vô cùng hứng thú với Vu Minh Chí và Đường Chân Lưu.

- Hàn Sâm, cậu cũng tới xem Vu Minh Chí và Đường Chân Lưu à? Tới tới tới, đến ngồi bên này.

Có bạn học tinh mắt nhìn thấy Hàn Sâm, vậy mà vô cùng nhiệt tình nhường ra một chỗ ngồi cho hắn.

Chương 167: Tự Tìm Chết

Hàn Sâm hơi ngẩn người, hắn nhìn kỹ một chút, hoàn toàn không có ấn tượng gì với người bạn học kia, hình như hắn không biết đối phương.

- Đại thần, anh không biết tôi cũng rất bình thường, tôi cũng thuộc khoa bắn cung đấy, ở trên Tinh Vũ Bôi anh hung hăng giành được một hơi cho khoa bắn cung chúng ta, chỗ ngồi này nếu như người khác đến thì tôi khẳng định sẽ không cho, nhưng anh thì khác, tới tới tới, ngồi trước rồi nói.

Người bạn học kia cười híp mắt kéo Hàn Sâm tới ngồi xuống chỗ kia.

- Vậy thì cảm ơn nhé.

Hàn Sâm cũng không thể tưởng được mình lại có được đãi ngộ như vậy, người ta đều đã kéo hắn qua rồi, hắn cũng không cần khách sáo gì nữa, trực tiếp ngồi xuống.

- Thật là Hàn Sâm, đúng là hiếm thấy ah.

- Trận đấu chiến giáp của hắn thật sự quá kích thích.

- Đại thần cũng thích xem minh tinh à?

...

Rất nhiều bạn học nhỏ giọng bàn tán vài câu, nhưng cũng không thể không nói tố chất của sinh viên trường quân đội Hắc Ưng xác thực rất không tồi, cũng không có ai đi tới tới quấy rầy Hàn Sâm, nhiều lắm là chỉ là nhìn thêm vài lần.

Rất nhanh đến thời gian lên lớp, giáo sư Nghiêm mang theo hai thanh niên trẻ tuổi đến, một người trong đó cả ngày mang theo nụ cười cởi mở, Hàn Sâm không thể quen thuộc hơn được nữa, chính là tên Đường Chân Lưu kia.

Một người khác có diện mục lạnh lùng, Hàn Sâm cũng biết, đứng thứ sáu trong thập đại Thần Tử Vu Minh Chí, chỉ có điều y không tham gia cuộc chiến xếp hạng Thần Tử, chưa giao thủ với Vu Minh Chí.

Tố chất của sinh viên của trường quân đội Hắc Ưng rất không tồi, không hề hét lên kinh ngạc hoặc kêu lên vui mừng gì đó, chỉ là chờ sau khi giáo sư Nghiêm giới thiệu Đường Chân Lưu cùng Vu Minh Chí mới vỗ tay nhiệt liệt, đặc biệt là Trương Dương, lúc giới thiệu đến Đường Chân Lưu, bàn tay đều đập sắp sưng lên rồi.

Chính thức bắt đầu bài giảng, giáo sư Nghiêm vẫn cứng nhắc truyền thụ kiến thức của mình như cũ, nhưng hôm nay rất khác biệt, lúc ông giảng đến các loại lý luận, đều mời Đường Chân Lưu và Vu Minh Chí phối hợp làm mẫu.

Đã có hai vị đại minh tinh tham dự, hiệu quả dạy học hôm nay có thể nói là đạt điểm tối đa, Vu Minh Chí và Đường Chân Lưu đều biểu hiện ra thành tựu tân võ học rất cao, làm mẫu cũng rất tiêu chuẩn.

- Cuối cùng, mục đích tối thượng nhất của tân võ học chính là hoàn mỹ lợi dụng sức mạnh của bản thân, mà ở trong thực chiến chính thức, ảnh hưởng tới kết quả cuối cùng ngoại trừ lực lượng, nhân tố tâm lý cũng là một phần rất quan trọng, cho nên bên trong các loại tân võ học khác nhau, đều có phương thức huấn luyện đánh cờ tâm lý, ví dụ như thôi thủ kiểu mới bên trong Thái Cực, trọng điểm của nó chính là ứng dụng lực lượng hư thực cùng dự phán đối với phát lực.

giáo sư Nghiêm dùng thanh âm cơ hồ là không có gì trầm bổng du dương tiếp tục nói:

- Lại ví dụ như Hắc Bạch Quyền bên trong tân võ học, tương tự cũng là nhằm vào huấn luyện đánh cờ tâm lý. Sau đây xin mời Vu Minh Chí cùng Đường Chân Lưu làm mẫu Hắc Bạch Quyền cho mọi người xem.

Lời của giáo sư Nghiêm vừa mới dứt, Vu Minh Chí ở bên cạnh lại nói:

- giáo sư Nghiêm, nếu chỉ là tôi và Đường Chân Lưu làm mẫu, các bạn sinh viên sẽ không cảm giác được chỗ tinh túy chính thức của Hắc Bạch Quyền, không bằng mời hai bạn đi lên, phân biệt đối luyện với tôi và Đường Chân Lưu, ngài cảm thấy như thế nào?

Sinh viên ngồi bên dưới lập tức vỗ tay, có thể đối luyện với minh tinh như Đường Chân Lưu, Vu Minh Chí, đương nhiên là chuyện vô cùng không tồi rồi.

- Đường Chân Lưu, cậu cảm thấy thế nào?

giáo sư Nghiêm nhìn về phía Đường Chân Lưu, trường học cũng không sắp xếp các sinh viên tương tác, ông ta phải trưng cầu ý kiến của Đường Chân Lưu trước thì mới có thể quyết định.

- Đây là bài giảng của giáo sư Nghiêm ngài, tôi nghe theo sắp xếp của giáo sư.

Đường Chân Lưu khẽ cười nói.

Nói xong, Đường Chân Lưu còn liếc nhìn Vu Minh Chí, anh ta đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Vu Minh Chí, Vu Minh Chí trong cuộc chiến xếp hạng Thần Tử đã từng đối chiến với y, bị y hành hạ vô cùng thảm, bây giờ là hai người đối luyện Hắc Bạch Quyền, Vu Minh Chí sợ mình bị thua quá khó coi, không muốn mất mặt ở trước mặt nhiều người như vậy, cho nên mới đề nghị như thế.

- Đã như vậy, vậy thì chọn hai bạn đi lên đối luyện Hắc Bạch Quyền với Vu Minh Chí và Đường Chân Lưu đi, có bạn nào tự nguyện báo danh hay không?

Ánh mắt của giáo sư Nghiêm đảo qua mặt một đám sinh viên.

Bạch!

Hầu như tất cả sinh viên đều giơ tay lên, chỉ có số ít mấy người giống như Hàn Sâm là không hề nhấc tay.

Đường Chân Lưu ở trên bục đã sớm thấy Hàn Sâm, thấy Hàn Sâm không nhấc tay lên, trong lòng lập tức thở phào một hơi, Hàn Sâm ở phương diện này thật sự quá mạnh, y đúng là sợ Hàn Sâm đi lên, nếu như bị Hàn Sâm hành hạ ở trước mặt nhiều sinh viên như vậy, mặt mũi này thật sự không biết giấu vào đâu.

Đường Chân Lưu bên này vừa mới thở dài một hơi, Vu Minh Chí lại đột nhiên nói:

- giáo sư Nghiêm, nghe nói quý trường có một vị là Âu Dương Tiểu Tán từng đứng trong top 10 của cuộc thi tân võ học giữa các trường quân đội, không bằng mời cậu ấy đi lên phối hợp đối luyện đi?

- Thật xin lỗi, Âu Dương Tiểu Tán không tới nghe giảng bài.

giáo sư Nghiêm lạnh nhạt nói:

- Bằng không cậu chọn một bạn khác đi?

Vu Minh Chí cười cười, cũng không khách sáo, nhìn một đám sinh viên ở dưới bục giảng hỏi:

- Ngoại trừ Âu Dương Tiểu Tán, bạn nào có trình độ tân võ học cao nhất?

Ánh mắt của một đám người đồng loạt nhìn về phía Hàn Sâm, mặc dù không biết trình độ tân võ học của Hàn Sâm như thế nào, nhưng trình độ điều khiển chiến giáp mạnh mẽ của Hàn Sâm đã xâm nhập vào lòng người, có thể hoàn thành thao tác như vậy, tố chất thân thể khẳng định cũng vô cùng mạnh mẽ.

Vu Minh Chí có chút ngẩn ra, không ngờ được những sinh viên này vậy mà còn quá đồng lòng, xem ra người bị bọn họ nhìn chăm chú, hẳn là một người vô cùng có sức ảnh hưởng ở trong trường.

Chẳng qua là Vu Minh Chí cũng không để Hàn Sâm ở trong lòng, có nhiều sinh viên trường quân đội ở không gian thứ nhất thế giới Tí Hộ Sở lắm, nhưng không thấy mấy người có thể tiến vào hàng ngũ thập đại Thần Tử, cậu ta chính là Thần Tử thứ sáu, đương nhiên không để những sinh viên này để vào trong mắt.

Đường Chân Lưu nhìn thấy ánh mắt của Vu Minh Chí, đã biết là hỏng bét rồi, nếu như cậu ta kéo Hàn Sâm lên đây, đó không phải là tự mình tìm chết hay sao?

Thế nhưng mà Vu Minh Chí lại không biết tâm tình của Đường Chân Lưu, trực tiếp khẽ cười nói với Hàn Sâm:

- Anh bạn đây xưng hô như thế nào? Có muốn đối luyện Hắc Bạch Quyền với tôi không?

Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực, vừa rồi hắn không giơ tay, nhưng tên Vu Minh Chí lại ăn no rửng mỡ, không có việc gì lại chọn hắn làm gì?

- Đại thần lên đi… chúng tôi coi trọng anh.

- Đại thần, anh làm được, lên đi….

...

Các sinh viên đều vô cùng cho Hàn Sâm mặt mũi, lập tức ồn ào một hồi, bọn họ cũng muốn nhìn xem trình độ tân võ học của Hàn Sâm như thế nào.

Vu Minh Chí thấy Hàn Sâm vậy mà lại nổi tiếng trong trường học như thế, hưởng thụ đãi ngộ thậm chí đều sắp vượt qua minh tinh như y, trong lòng lại càng cao hứng hơn.

Y nguyên bản muốn chọn Âu Dương Tiểu Tán, chính là muốn thể hiện tốt một chút, để cho những người này biết rõ sự chênh lệch giữa sinh viên trường quân đội và thập đại Thần Tử, không ngờ Âu Dương Tiểu Tán vậy mà không tới.

Nếu tùy tiện thắng một con chó con mèo nào đó, vậy làm sao có thể lộ ra uy phong Thần Tử thứ sáu của y.

- Anh bạn này, tất cả mọi người đều cổ vũ cậu như vậy rồi, vậy lên đây chơi chút đi, chỉ là luyện tập mà thôi, không có chuyện gì đâu.

Vu Minh Chí cười tươi như hoa nói với Hàn Sâm.

- Xong rồi xong rồi, tên Vu Minh Chí này quả thực sắp xong đời rồi!

Đường Chân Lưu nghe thấy thế mặt đều tái đi, y còn chưa từng gặp ai tự muốn chết như vậy.

Chương 168: Không Ai Cứu Được Cậu

- Hàn Sâm, cậu lên phối hợp luyện tập Hắc Bạch Quyền với Vu Minh Chí đi.

giáo sư Nghiêm không muốn tốn nhiều thời gian, liền trực tiếp gọi Hàn Sâm.

giáo sư Nghiêm đã trực tiếp gọi tên, Hàn Sâm đành phải đứng lên đi lên trên bục giảng.

Đường Chân Lưu thấy tình huống này, chờ sau khi Hàn Sâm lên tới bục, vội vàng nói:

- giáo sư Nghiêm, nếu như Vu Minh Chí đã chọn một bạn, tôi đây cũng tự chọn một bạn khác làm đối thủ chứ?

Cậu ta không muốn chơi Hắc Bạch Quyền với Hàn Sâm, đó đơn giản chính là tìm tai vạ, y cũng không có sở thích như vậy, chính Vu Minh Chí muốn tìm cái chết, vậy để y đi tìm chết là được rồi.

giáo sư Nghiêm không có ý kiến gì, đồng ý để cho Đường Chân Lưu đi chọn đối thủ.

- Bạn kia có muốn đối luyện Hắc Bạch Quyền với tôi không?

Một tảng đá lớn trong lòng Đường Chân Lưu rơi xuống, khuôn mặt anh tuấn lộ ra nụ cười hỏi.

Người dưới bục giảng vô cùng nhiệt tình giơ tay, Đường Chân Lưu cười một cái nói:

- Tôi xem như là mưu cầu chút phúc lợi cho mình, cũng để cho mọi người có cơ hội quang minh chính đại ngắm mỹ nữ, xin mời bạn nữ xinh đẹp này

lên đối luyện Hắc Bạch Quyền với tôi đi.

Các học sinh đều nở nụ cười, bạn nữ xinh đẹp được Đường Chân Lưu chọn trúng có chút xấu hổ, nhưng vẫn hào phóng đi lên đài.

Đường Chân Lưu hỏi rõ tên của bạn gái xinh đẹp này, cũng không cho Vu Minh Chí có cơ hội nói chuyện, trực tiếp nói với giáo sư Nghiêm:

- giáo sư Nghiêm, để tôi và bạn nữ này biểu thị đối luyện trước nhé?

giáo sư Nghiêm đồng ý, Đường Chân Lưu cùng với cô gái kia bày xong chiêu thức, bắt đầu thi triển Hắc Bạch Quyền đối luyện, Đường Chân Lưu không thật sự sử dụng toàn lực, liền phối hợp với giáo sư Nghiêm giảng giải, làm một hồi đối luyện hơn mười hiệp, lúc này mới hơi thắng bạn gái kia một bậc, vô cùng khoái trá làm mẫu thêm một lần nữa, các sinh viên cũng vỗ tay ầm ầm.

- Bạn Hàn Sâm, đến phiên chúng ta.

Vu Minh Chí không kịp chờ đợi đã đi tới, còn cười vẫy vẫy tay với Hàn Sâm.

Đường Chân Lưu lùi về vị trí của mình ngồi xuống, cười mà không phải cười nhìn Vu Minh Chí tự tìm đường chết, dù sao cậu ta và Vu Minh Chí cũng không có quan hệ gì, cũng không có cảm tình gì đối với người này, Vu Minh Chí tự mình muốn tìm đường chết, cậu ta sao có thể ngăn cản Vu Minh Chí được.

Hàn Sâm cười cười, đi tới đối diện với Vu Minh Chí, giống như Vu Minh Chí triển khai thủ thế.

Cái gọi là đối luyện Hắc Bạch Quyền, kỳ thật cũng là một loại luyện tập phán đoán hư lực cùng chân lực, hai người mặt đối mặt một tay thủ thế đứng đấy, một người vung quyền công kích, một người khác phòng thủ.

Nhưng mà một quyền này của người công kích đánh ra, có hai loại phương thức dùng sức khác nhau là hắc quyền và bạch quyền, hắc quyền chính là chân lực, bạch quyền thì là hư lực.

Mà người phòng thủ phải đoán được đối phương sử dụng là hắc quyền hay là bạch quyền, nếu như phán đoán đối phương là hắc quyền, thì cần phải né tránh nhượng bộ, không bị hắc quyền của đối phương đánh trúng.

Nhưng nếu như phán đoán ra đối phương đang sử dụng bạch quyền, vậy thì không tránh không né, trực tiếp giơ cánh tay lên chống đỡ một quyền này.

Hắc Bạch Quyền là một loại tân võ học cấp độ nhập môn ở trong trường quân đội, dùng cho huấn luyện lực lượng hư thật cùng đánh cờ tâm lý, mỗi sinh viên trường quân đội trong ba tháng huấn luyện tổng hợp lúc mới nhập học đều được học, chỉ cần là sinh viên trường quân đội, liền không có ai không biết Hắc Bạch Quyền.

Phương thức đánh ra hắc quyền cùng bạch quyền của Hắc Bạch Quyền rất tương tự, ở trong chớp mắt phân biệt ra được hắc quyền hay bạch quyền cũng không phải chuyện dễ dàng, chủ yếu vẫn phải dựa vào quan sát, phương diện dự phán cùng đánh cờ tâm lý quan trọng nhất, phản ứng chỉ là chuyện tiếp theo.

Nếu như phán đoán không chính xác, cho dù phản ứng nhanh cỡ nào đi nữa cũng vô dụng.

- Bạn học Hàn Sâm, cậu ra quyền trước đi.

Vu Minh Chí vô cùng thoải mái nói, bình thường thì người ra quyền vẫn tương đối chiếm lợi thế đấy.

Hơn nữa Vu Minh Chí đối với thành tựu Hắc Bạch Quyền của mình cũng rất có lòng tin, tự tin có thể từ trong động tác của Hàn Sâm, đoán được là hắn dùng hắc quyền hay là bạch quyền.

- Bây giờ có thể bắt đầu chưa?

Hàn Sâm nhìn Vu Minh Chí hỏi.

- Bắt đầu đi… Bành… Ah…

Vu Minh Chí mới vừa mở miệng, Hàn Sâm liền đánh một quyền lên trên ngực y, Vu Minh Chí hơi giật mình căn bản không kịp phản ứng, cũng

không né tránh hoặc chống đỡ, bị một quyền đánh lên trên ngực, liền lùi lại vài bước, lập tức một cơn lửa giận từ trong lòng sinh ra.

Giáo sư Nghiêm lại hết sức chăm chú ở bên cạnh giảng giải:

- Trò Hàn Sâm làm vô cùng tốt, vận dụng đánh cờ tâm lý vô cùng tiêu chuẩn, đây là tâm lý chiến trong thực chiến, lợi dụng lỗ thủng và yếu điểm trên tâm lý của đối phương, cho đối phương một đòn chí mạng, nhưng mà bạn Hàn Sâm vẫn có một chút chưa tốt, một quyền này có lẽ nên tập kích chỗ yếu của đối phương, ví dụ như vị trí trên bộ mặt như cái mũi hoặc con mắt, hoặc là cổ họng, như vậy càng dễ khiến cho đối thủ mất đi lực chiến đấu, thuận tiện đánh đòn tiếp theo.

Các sinh viên nghe xong liên tục gật đầu, ra vẻ tâm lĩnh thần hội, Vu Minh Chí lại thiếu chút nữa đã bị tức chết, cứ thế mà nuốt một ngụm lửa giận đã vọt tới yết hầu lại.

Giáo sư Nghiêm đã nói như vậy rồi, nếu như y lại phát hỏa, vậy thì thật sự không có độ lượng, sẽ chỉ làm cho người ta chế nhạo.

- Bạn Hàn Sâm làm rất không tồi, chúng ta tiếp tục đi.

Vu Minh Chí mạnh mẽ nặn ra một nụ cười, lại trở về vị trí đối chiến.

Trong lòng Đường Chân Lưu cười như điên:

- Vu Minh Chí à Vu Minh Chí, cậu thật sự là tự tìm đường chết, muốn biểu thị thật tốt đâu khó gì, tối đa thì cậu tìm một cô gái xinh đẹp trong trường trêu chọc một chút là được, không có việc gì lại đi gây sự với tên quái vật kia, thượng đế cũng không thể nào cứu được cậu.

Đương nhiên là Vu Minh Chí không cho rằng như vậy, cậu ta chỉ cảm thấy mới vừa rồi là mình nhất thời chủ quan, cho nên mới bị Hàn Sâm đánh trúng, căn bản không phải vấn đề thực lực, chỉ cần cậu ta nghiêm túc, Hàn Sâm sẽ không có bất cứ cơ hội nào.

Chỉ là một sinh viên trường quân đội, làm sao có thể so sánh với Thần Tử thứ sáu như cậu ta.

Kỳ thật đại bộ phận sinh viên đều cho là như vậy, mặc dù bọn họ cảm thấy Hàn Sâm có lẽ rất mạnh, nhưng so với một trong những người chưa tiến hóa mạnh nhất trong toàn bộ Liên Minh, xếp hạng Thần Tử thứ sáu Vu Minh Chí, đương nhiên còn hơi kém một chút.

Dù sao thì Vu Minh Chí chính là đứng thứ sáu toàn thế giới, mà Hàn Sâm chỉ là đứng đầu ở trường Hắc Ưng mà thôi, hơn nữa lại không phải là tân võ học, chỉ là thao tác chiến giáp mà thôi.

Cho nên về tâm lý, các sinh viên vẫn cảm thấy khẳng định là Vu Minh Chí có trình độ tân võ học cao hơn Hàn Sâm.

- Bạn Hàn Sâm, bắt đầu đi.

Sau khi Vu Minh Chí nói xong, liền lập tức tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, lần này cậu ta không có chút chủ quan nào.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, trực tiếp giơ quả đấm lên, hung ác đập tới mặt Vu Minh Chí, vừa rồi không phải là giáo sư Nghiêm đã nói sao, đánh mặt mới đúng, nơi đó là chỗ yếu.

Vu Minh Chí nhìn hai chân Hàn Sâm đứng thẳng, góc độ thân thể vặn vẹo, cùng với tư thế của bả vai, rất nhanh cậu ta đã dễ dàng làm ra phán đoán của mình.

- Cố làm ra vẻ, thật sự là diễn quá rồi, rõ ràng không có một chút khí thế nào, thoạt nhìn rất dọa người, căn bản chính là hư quyền không có chút sức nào, lúc tôi đi nhà trẻ cũng đã có tài nghệ như vậy rồi.

Khuôn mặt Vu Minh Chí lộ ra vẻ khinh miệt, đã cho rằng một quyền này của Hàn Sâm nhất định là bạch quyền hư lực, trực tiếp vung cánh tay lên, bởi vì đã cho rằng Hàn Sâm sử dụng bạch quyền, cho nên Vu Minh Chí chỉ nâng một cánh tay lên, để biểu hiện sự tự tin mạnh mẽ cùng sức phán đoán tinh chuẩn của mình.

Chương 169: Chỉ Một Chữ, Soái

Bành!

Một quyền của Hàn Sâm đánh lên trên cánh tay của Vu Minh Chí, lập tức cả khuôn mặt Vu Minh Chí đều tái đi, y vốn cho rằng một quyền này là bạch quyền hư lực, chỉ là giơ một cánh tay lên chống đỡ, hơn nữa căn bản không sử dụng bao nhiêu lực lượng, bị hắc quyền mạnh mẽ của Hàn Sâm đánh lên, cánh tay lập tức nện lên trên mặt mình.

Vu Minh Chí chỉ cảm thấy đầu quay cuồng, sau đó trên mũi truyền đến cảm giác đau nhức, thân thể không khỏi liên tục lui lại vài bước, đặt mông ngã ngồi xuống mặt đất.

Trong phòng học lập tức yên tĩnh, các sinh viên đều có chút lặng đi, quyền thứ nhất thì còn có thể nói là Vu Minh Chí khinh thường, nhưng mà một quyền này lại đánh ra ở dưới tình huống Vu Minh Chí hết sức chăm chú, Vu Minh Chí vẫn còn phán đoán sai.

- Đại thần đúng là đại thần, thậm chí ngay cả Hắc Bạch Quyền cũng lợi hại như vậy.

- Ha ha, mặc kệ lát nữa thắng bại như thế nào, chỉ là một quyền này cũng đáng giá rồi, đây chính là Thần Tử thứ sáu Vu Minh Chí đó!

- Một quyền này, đau cũng thoải mái.

- Không hổ là đại thần của trường quân đội Hắc Ưng chúng ta, đúng là trâu bò.

- Ha ha, thấy không, biểu lộ tự tin vừa rồi của Vu Minh Chí, lập tức liền hóa xanh xao rồi.

- Quả thực đúng là thần tượng, trong những sinh viên của trường quân đội có mấy người có thể đánh Vu Minh Chí được như vậy?

- Hôm nay tới nghe bài giảng của giáo sư Nghiêm thật sự quá đáng giá.

Đường Chân Lưu cố nén cười, đều sắp gây ra nội thương rồi:

- Vu Minh Chí à Vu Minh Chí, nếu như cậu thông minh hơn một chút, bây giờ mau chóng tìm lối thoát may ra còn có thể bảo vệ lại một chút thể diện, bằng không thể diện của cậu sẽ trôi theo dòng nước hết đấy.

Giáo sư Nghiêm vẫn nghiêm trang đưa ra phân tích dạy học:

- Vận dụng chân lực như sách giáo khoa, chú ý mũi chân của cậu ta hơi nghiêng ra bên ngoài một chút không, đây thật ra là một biểu tượng cho sử dụng hư lực, bình thường lúc sử dụng chân lực, mũi chân đều hơi nghiêng vào trong, mà bạn Hàn Sâm lợi dụng điểm này rất chính xác để làm ra mê hoặc về mặt tâm lý, khiến cho đối phương cho rằng cậu ấy sử dụng hư lực, đây chỉ là một điểm trong đó, lại nhìn động tác phần eo cùng bả vai của cậu ấy…

Giáo sư Nghiêm trực tiếp chiếu lại toàn bộ hình ảnh một đòn vừa rồi kia của Hàn Sâm, phân tích cặn kẽ, chỉ ra ưu điểm của một đòn này của Hàn Sâm, mặc dù giọng nói không quá phập phồng, nhưng trong lời nói lại hết sức tôn sùng một đòn này của Hàn Sâm.

- CMN, đại thần quả thật trâu bò, trong một quyền đơn giản lại có nhiều chi tiết như vậy, quá ngầu.

Sau khi các sinh viên nghe xong càng thêm tán thưởng.

Vu Minh Chí lau máu mũi từ dưới đất bò dậy, trên mặt đã khó có thể giữ lại nụ cười.

Chẳng qua Vu Minh Chí không hề biết tiến thối giống như Đường Chân Lưu nghĩ, lại còn tưởng rằng do mình khinh thường, mới dẫn tới thất bại lần này, vậy mà một lần nữa đi tới trước mặt Hàn Sâm.

Đương nhiên Hàn Sâm cũng không khách khí với Vu Minh Chí, người này nghĩ như thế nào thì Hàn Sâm cũng đã nhìn rõ ràng, Vu Minh Chí chính là muốn dẫm lên trên đầu Hàn Sâm để bày ra sự mạnh mẽ của mình, Hàn Sâm sao có thể khách sáo với người như vậy chứ?

Lại là một quyền đập tới mặt Vu Minh Chí, hai mắt của Vu Minh Chí nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm, lần nữa có phán đoán, vô luận nhìn như thế nào, một quyền này của Hàn Sâm căn bản không có một chút sát khí, biểu hiện mặc dù hung mãnh, thế nhưng lại là một quyền hoàn toàn không có sát khí, quyền như vậy căn bản không có nửa phần uy hiếp, Vu Minh Chí vẫn có lòng tin tuyệt đối với phán đoán của mình.

Y lăn lộn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở gần mười năm, đã trải qua không biết bao nhiêu cuộc chiến đấu lớn nhỏ, kinh nghiệm đối địch phong phú, địch nhân ra tay có mang sát ý hay không, cậu ta đương nhiên có thể cảm giác được.

Dù là bạn bè luận bàn, muốn ra quyền mà có lòng cầu thắng, đều có một chút sát ý, tuyệt đối không thể khiến cho cậu ta không có chút cảm giác nào như thế.

- Bạch quyền.

Vu Minh Chí kiên định với phán đoán của mình, nhưng vẫn theo bản năng không dám kiêu ngạo như lần trước chỉ dùng một cánh tay, lần này là hai tay giao ở trước mặt mình, đi chống đỡ một quyền này của Hàn Sâm.

Bành!

Sắc mặt Vu Minh Chí xám ngoét lùi lại vài bước mới đứng vững thân thể, không thể tin được nhìn tới Hàn Sâm, cậu ta rõ ràng đã nhìn kỹ một quyền này của Hàn Sâm căn bản chỉ là hư lực không hề có chút uy hiếp nào, làm sao lại có thể là hắc quyền?

Mà đám người phía dưới lại kích động sắp kêu thành tiếng rồi, thật không ngờ Hàn Sâm vậy mà thắng Vu Minh Chí một lần nữa.

Nếu như bây giờ không phải còn trong giờ học, bọn họ hận không thể chạy lên bục giảng ôm lấy Hàn Sâm, đây cũng mang lại sĩ diện lớn cho trường quân đội Hắc Ưng bọn họ rồi, đường đường Thần Tử thứ sáu đến trường quân đội Hắc Ưng của bọn họ làm mẫu bài giảng, lại bị bạn học trong trường bọn họ liên tục đánh trúng ba lượt, chuyện này nếu nói ra, vậy sẽ nở mày nở mặt đến cỡ nào đây.

Về sau ai dám ở trước mặt bọn họ nói khoác là đi xem Thần Tử thứ sáu Vu Minh Chí biểu diễn thi đấu, bọn họ có thể trâu bò nghiêng góc 45 độ nhìn lên bầu trời, khinh thường bĩu môi:

- Thần Tử thứ sáu? Rất trâu bò sao? Lần trước đến trường chúng tôi, bị bạn học tôi đánh không biết nam bắc luôn kia, lúc ấy do tôi không lên sân khấu, nếu không tên kia sẽ càng thảm hại hơn nữa. Cái gì? Cậu không tin, nói tôi khoác lác? Không tin cậu đi tới trường chúng tôi hỏi một chút, có phải thế không…

Giáo sư Nghiêm vẫn làm công tác của mình, tường tận truyền thụ ưu điểm cùng lý luận tri thức một đòn này cho mọi người, nhưng đáng tiếc bây giờ không có mấy người còn tâm tư nghe ông giảng giải nữa.

Đường Chân Lưu đều cảm thấy có chút mất thể diện thay cho Vu Minh Chí, nhưng mà hết lần này tới lần khác Vu Minh Chí lại không biết sống chết, không nuốt trôi cơn tức này, vậy mà lại đưa ra yêu cầu muốn để cho cậu ta làm bên công kích.

Đường Chân Lưu khẽ lắc đầu:

- Tên Vu Minh Chí này, lòng dạ thật sự quá hẹp hòi rồi, hơi quá mức không biết chừng mực rồi, nếu không cũng sẽ không đi tới cục diện như vậy.

Hàn Sâm đồng ý với yêu cầu của Vu Minh Chí, đổi lại làm bên phòng thủ, Vu Minh Chí nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trực tiếp hung hăng đánh một quyền sang.

Nhìn thấy biểu lộ lo lắng trên mặt mọi người ở phía dưới, trong lòng Vu Minh Chí thầm đắc ý:

- Bây giờ tất cả mọi người nhất định đều cho rằng mình thẹn quá hoá giận, cho nên muốn chủ tâm trả thù, một quyền này nhất định chính là hắc quyền? Bọn mày nghĩ như vậy thì sai mười phần rồi, ông mày chính là nhìn đúng điểm này của chúng mày, liền đánh ra một đòn bạch quyền, đến lúc đó vừa thắng được ván này, lại vừa có thể biểu hiện ra ý chí rộng lớn của ông mày, dù sao cũng có thể kiếm lại chút mặt mũi.

Vu Minh Chí cho là một quyền này, Hàn Sâm nhất định sẽ tránh né, ai ngờ Hàn Sâm vậy mà hoàn toàn không có ý tứ tránh né, thậm chí ngay cả giơ hai tay lên ngăn cản cũng không thèm, ngay cả một cánh tay cũng không thèm dùng, chỉ là duỗi ra một bàn tay, chắn trước quả đấm của Vu Minh Chí.

Sắc mặt của Vu Minh Chí lập tức đại biến, mà quả đấm của y cũng đã bị bàn tay của Hàn Sâm nắm chặt, hai người liền ngừng lại ở chỗ đó như vậy.

- CMN, quá đẹp trai, vừa rồi tôi còn tưởng rằng một quyền này của Vu Minh Chí nhất định là hắc quyền, không nghĩ tới lại là bạch quyền, đại thần chính là đại thần, một chữ, soái.

- Phải gọi là tiêu sái.

- Đại thần quả nhiên là trâu bò, sự tự tin này cũng không giống ai.

- Vốn cho rằng đại thần chỉ có thao tác chiến giáp trâu bò, không nghĩ tới ngay cả Hắc Bạch Quyền đều mạnh như vậy.

Giáo sư Nghiêm vẫn còn cẩn thận tỉ mỉ phân tích và dạy học, mà sinh viên nghe tiếng đến xem cũng ngày càng nhiều, liền ở bên ngoài cửa sổ đều có rất nhiều sinh viên đang đứng nhìn vào bên trong.

Những sinh viên không tìm được vị trí xem thuận lợi, lúc này đều ở bên trên máy trí tuệ nhân tạo xem toàn bộ tin tức hình ảnh dạy học được đồng bộ.

Chương 170: Ba Quyền Ba Chưởng Diệt Thần Tử

- Yên Nhiên, mau lên diễn đàn Internet trong trường đi.

Kỷ Yên Nhiên đang nghe giảng bài, Khúc Lệ Lệ ngồi ở bên cạnh đột nhiên dùng ngón tay chọt cô, thấp giọng nói.

- Đừng làm rộn, tớ đang nghe bài giảng.

Tâm tình của Kỷ Yên Nhiên không được tốt lắm, những ngày này không hề nhìn thấy bóng dáng của Hàn Sâm, khiến cô hận tới ngứa răng rồi.

- Cậu có biết chuyện Vu Minh Chí và Đường Chân Lưu đến khoa tân võ học của trường chúng ta phối hợp dạy học hay không?

Khuôn mặt Khúc Lệ Lệ lộ ra vẻ hưng phấn, tiếp tục nói.

- Biết rồi, nhưng tớ không có hứng thú gì với minh tinh cả.

Kỷ Yên Nhiên lơ đãng nói ra.

- Lúc Vu Minh Chí ở trên đài biểu diễn Hắc Bạch Quyền, lại chọn đại thần đi lên, kết quả bị đại thần hành hạ, rắn rắn chắc chắc liên tục đánh ba đòn hắc quyền.

Khúc Lệ Lệ lộ ra vẻ bát quát.

- Đại thần? Đại thần nào? Âu Dương Tiểu Tán?

Kỷ Yên Nhiên ngây ra một lúc, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ tới Âu Dương Tiểu Tán của khoa tân võ học, trong trường quân đội Hắc Ưng thì y là lợi hại nhất.

- Âu Dương Tiểu Tán là Âu Dương Tiểu Tán, tớ nói đại thần kìa, là đại thần á.

Khúc Lệ Lệ nghiêm túc nói.

- Đại thần nào cơ?

Trong lúc nhất thời Kỷ Yên Nhiên vẫn chưa kịp phản ứng lại.

- Còn có thể là ai nữa, chính là người trong thi đấu chiến giáp hành hạ phát nổ tất cả kia, trừ hắn ra thì trong trường chúng ta còn có ai là đại thần nữa chứ?

Khúc Lệ Lệ liếc Kỷ Yên Nhiên một cái.

- Hàn Sâm?

Kỷ Yên Nhiên nao nao, sau đó mau chóng mở máy truyền tin ra, lên diễn đàn của trường học, trực tiếp tiến vào bài giảng của siáo sư Nghiêm đang được đồng bộ trực tiếp.

Lúc mở ra hình ảnh trực tiếp, thấy một quyền kia của Vu Minh Chí đánh về phía Hàn Sâm, mà Hàn Sâm căn bản liền trốn cũng không trốn, chỉ duỗi ra một bàn tay, chặn quả đấm của Vu Minh Chí lại.

- Chính là tự tin như vậy, đại thần thật sự là đẹp trai xuất sắc, chẳng qua Vu Minh Chí quá cùi bắp, nhưng đáng tiếc Đường Chân Lưu của tớ không lên sân khấu, bằng không thì thực sự quá phấn khích rồi.

Khúc Lệ Lệ hưng phấn nói, cô là fan hâm mộ của Đường Chân Lưu, ban đầu là do cô dõi theo Đường Chân Lưu, cho nên mới biết chuyện của Hàn Sâm, nhưng sau đó lại nói thêm một câu:

- Sao tớ nhìn đại thần rất quen mắt nhỉ, hình như đã gặp ở nơi đâu rồi vậy?

- Dĩ nhiên là cậu đã thấy rồi, lúc thi đấu giải Tinh Vũ Bôi chẳng phải đã thấy qua rồi sao.

Khuôn mặt nhỏ của Kỷ Yên Nhiên đỏ lên, vội vàng nói.

- Thật sao? Sao tớ cảm thấy hình như là đã gặp cậu ta ở chỗ nào khác?

Khúc Lệ Lệ hơi có chút nghi hoặc, nhưng mà thoáng qua lại để ở một bên:

- Vu Minh Chí lại tới nữa.

Kỷ Yên Nhiên âm thầm thở dài một hơi, cũng may ngày hôm đó đã nửa đêm, trước cổng ký túc xá rất tối, Khúc Lệ Lệ không thấy rõ mặt Hàn Sâm,

chỉ nghe lời nói của Hàn Sâm đã bị hù chạy.

Nhưng khi nhìn thấy Hàn Sâm trên màn hình, Kỷ Yên Nhiên lại hận hận mài răng mèo:

- Hàn Sâm cậu được đấy, vậy mà lại chạy tới bên khoa tân võ học, đây là muốn thông đồng với con bé nào rồi?

Kỷ Yên Nhiên nhìn thoáng qua ông thầy giáo già đang giảng bài, nhìn thấy ông ta đang viết gì đó, vội vàng thu dọn đồ đạc, lặng lẽ chuồn ra ngoài phòng học.

- Yên Nhiên, cậu đi đâu thế?

Khúc Lệ Lệ kinh ngạc nhìn Kỷ Yên Nhiên đang muốn trốn học.

Kỷ Yên Nhiên khoát tay áo với cô, làm ra một cái dấu im lặng, sau đó liền lặng lẽ trốn ra khỏi phòng học, bước nhanh đến giảng đường của giáo sư Nghiêm.

Đương nhiên là cô muốn đi tìm tên Hàn Sâm ghê tởm kia để tính sổ, không thể để cho tên khốn kia đi lừa gạt cô gái khác được.

Nhưng khi cô đi đến phòng giáo sư Nghiêm đang dạy học, lại phát hiện ra trên hành lang đầy ắp người, căn bản không chen vào được, liền tình huống ở bên trong như thế nào cũng không nhìn thấy.

Kỷ Yên Nhiên chỉ có thể ở bên ngoài tiếp tục dùng máy truyền tin xem buổi dạy học trực tiếp, chờ Hàn Sâm từ bên trong đi ra.

- Bạn Hàn Sâm biểu diễn cho chúng ta một lần công phòng chiến Hắc Bạch Quyền như sách giáo khoa…

Giáo sư Nghiêm một mực trung thành với công tác giáo dục của mình, phân tích biểu hiện của Hàn Sâm hoàn mỹ nhất, đúng là công thủ Hắc Bạch Quyền hoàn mỹ giống như sách giáo khoa.

Vu Minh Chí không tin quỷ quái liên tục đánh ra ba lượt bạch quyền, kết quả đều bị bàn tay của Hàn Sâm trực tiếp ngăn trở, chuyện này khiến cho

mặt của Vu Minh Chí đều đỏ lên trở thành màu gan heo rồi, cuối cùng vẫn là giáo sư Nghiêm nhìn không nổi nữa, tuyên bố chấm dứt làm mẫu Hắc Bạch Quyền, để cho Hàn Sâm trở về chỗ ngồi.

Mặt của Vu Minh Chí đều tái rồi, vốn là muốn khoe tài ở trong trường quân đội Hắc Ưng, thật không ngờ lại mất mặt đến mức này, lần này thật sự là quá mất mặt, lại bị một sinh viên trường quân đội cho ăn hành, đối với một Thần Tử mà nói, đây tuyệt đối là chuyện vô cùng nhục nhã.

Để cho Vu Minh Chí cảm thấy nhục nhất chính là, từ đầu tới đuôi Hàn Sâm cũng chỉ là nghe theo chỉ thị của giáo sư Nghiêm tiến hành biểu thị, sau khi thắng cũng không có nửa phần đắc ý, căn bản không giống như là thắng một đại minh tinh, tựa như chỉ thắng một người qua đường, ngay cả một chút mừng rỡ cũng không có.

- Lão tam, không nghĩ tới Hắc Bạch Quyền của cậu cũng lợi hại như vậy, sau khi trở về chúng ta…

Trong ánh mắt của Trương Dương tràn đầy ngọn lửa hưng phấn, nhưng mà mới nói được phân nửa, vậy mà liền nuốt những lời phía sau vào.

Trương Dương nghĩ tới buổi chiều thần bí nhất của phòng 304 hôm đó, thôi được rồi, ở trước mặt tên quái vật lão tam này, ngọn lửa có mãnh liệt đến đâu cũng khó có thể cháy lan ra đồng cỏ.

Nửa bài giảng còn lại cũng có chút thay đổi, Vu Minh Chí đứng ngồi không yên, sắc mặt rất khó coi, mà các sinh viên thì thỉnh thoảng lại nhìn về phía Hàn Sâm, mặc dù tố chất của các sinh viên đều rất không tồi, ở trên lớp học không hề tùy tiện nói chuyện riêng, nhưng mà trên diễn đàn của trường đã sớm bị chen bể rồi.

- Đại thần lần nữa đạt tới độ cao mới, Hắc Bạch Quyền cuồng loạn Thần Tử thứ sáu Vu Minh Chí.

- Một tay che trời, Thần Tử khó thoát Ngũ Chỉ Sơn.

- Ba quyền ba chưởng diệt Thần tử.

- Ha ha, trường quân đội Hắc Ưng chúng ta thật sự có một đại thần, chiến giáp đánh bại tất cả, Hắc Bạch Quyền diệt sát Thần Tử.

- Nếu như cho đại thần cùng Đường Chân Lưu đối chiến Hắc Bạch Quyền, không biết ai trong bọn họ mạnh hơn đây.

- Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là đại thần rồi.

- Vậy cũng chưa chắc, Đường Chân Lưu cũng không phải loại hàng nhập lậu giống như Vu Minh Chí, là Thần Tử có uy tín lâu năm, sắp tấn chức lên không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi, không phải người bình thường có thể so sánh.

- Nói cũng đúng, ngoại trừ Lâm Phong và Tệ thần, tôi thấy trong số người chưa tiến hóa, có lẽ không có ai là đối thủ của Đường Chân Lưu rồi.

- Đường Chân Lưu lợi hại, đại thần của chúng ta cũng không phải ngồi không, có thể hành hạ Vu Minh Chí, vẫn có cơ hội liều mạng cùng Đường Chân Lưu, dù sao tôi cũng rất chờ mong bọn họ có thể chiến một trận.

- Chỉ sợ là không có cơ hội đâu, lúc ban đầu đại thần không hề tính toán ra tay, là Vu Minh Chí tìm đánh, cố gắng kéo đại thần đi lên, Đường Chân Lưu cũng không phải người như vậy.

- Không thể xem đại Thần Chiến một trận với Đường Chân Lưu, thật sự là đáng tiếc.

Kỷ Yên Nhiên cũng xem bình luận bên trong diễn đàn, khi thấy đám sinh viên tán dương Hàn Sâm, khóe miệng không nhịn được hơi nhếch lên, một tia vui sướng phát ra từ trong lòng, thật giống như mình được khích lệ.

Sau khi bài giảng của giáo sư Nghiêm chấm dứt, Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy Hàn Sâm đi ra, có không ít bạn bè ở bên cạnh nói chuyện với hắn, do dự một chút liền không đi qua.

Nhìn đồng hồ, Kỷ Yên Nhiên quay người đi về phía căn tin, thời gian này, Hàn Sâm nhất định sẽ đi tới căn tin, mà Hàn Sâm giống như cô đều thích

nước trái cây, chỉ có căn tin kia có, cho nên Kỷ Yên Nhiên rất chắc chắc là Hàn Sâm sẽ đi qua.

Kỷ Yên Nhiên vừa mới đi không được bao xa, lại thấy Khúc Lệ Lệ thở hồng hộc chạy tới giữ chặt:

- Yên Nhiên, không phải cậu đi xem đại thần sao? Như thế nào lúc này đã đi rồi thế?

- Ai nói tôi đi xem cậu ta?

Kỷ Yên Nhiên nhếch miệng, có chút xấu hổ nói.

- Cậu không đi ra xem đại thần, vậy cậu trốn học làm gì?

Khúc Lệ Lệ nghi ngờ hỏi.

- Đi ăn cơm không được à?

Kỷ Yên Nhiên nói xong liền đi tới chỗ căn tin kia.

Khúc Lệ Lệ cũng vội vàng đi theo, sau khi đến căn tin, Kỷ Yên Nhiên cố ý chọn lấy một vị trí tương đối dễ chú ý, trong lòng hung tợn nghĩ:

- Nếu như tên khốn kia dám không chủ động tới, mình tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Chương 171: Tôi Là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên

- Yên Nhiên, cậu đang chờ ai à?

Khúc Lệ Lệ đột nhiên hỏi.

- Không có.

Kỷ Yên Nhiên lơ đãng đáp.

- Vậy cậu luôn nhìn cửa ra vào làm gì đấy?

Khúc Lệ Lệ nghi ngờ hỏi.

Khuôn mặt nhỏ của Kỷ Yên Nhiên lập tức đỏ lên, có chút bối rối thu hồi ánh mắt, cúi đầu xuống ăn đồ ăn:

- Tớ đâu có nhìn ra cửa?

- Yên Nhiên, cậu có gì đó là lạ nha.

Khúc Lệ Lệ nhìn Kỷ Yên Nhiên từ trên xuống dưới.

- Đại thần đến rồi!

Đột nhiên, có người kêu nhỏ một tiếng, Khúc Lệ Lệ vội vàng nhìn ra cửa, quả nhiên thấy Hàn Sâm cùng Trương Dương tiến vào trong căn tin.

Khúc Lệ Lệ đột nhiên có chút không thể tin tưởng nhìn Kỷ Yên Nhiên:

- Yên Nhiên, sẽ không phải là cậu ở đây đợi đại thần xuất hiện đấy chứ? Làm sao cậu biết cậu ta sẽ đến chỗ này? Mau trung thực khai ra.

- Cậu chớ nói lung tung, ai chờ cậu ta, tớ làm sao biết cậu ta sẽ tới nơi này.

Kỷ Yên Nhiên mượn việc uống nước trái cây để che dấu mình đang bối rối.

Thế nhưng mà Khúc Lệ Lệ còn đang muốn nói điều gì, Hàn Sâm cùng Trương Dương cũng đã bưng đĩa thức ăn đi tới trước bàn hai người, cười tủm tỉm nói:

- Hai vị học tỷ, chúng tôi có thể ngồi ở đây chứ?

- Đương nhiên có thể.

Khúc Lệ Lệ nhìn Kỷ Yên Nhiên đang cúi đầu uống nước trái cây, lại nhìn Hàn Sâm, giống như đã hiểu ra cái gì, vừa cười vừa nói.

- Đại thần ngồi cùng một chỗ với Kỷ Yên Nhiên, bọn họ sẽ không có cái gì đấy chứ?

- Không thể nào, đại thần mới vào trường học có mấy tháng à? Cũng chưa từng thấy anh ta đi cùng với Kỷ Yên Nhiên mà?

- Nhưng nhìn có vẻ như quan hệ của bọn họ cũng không tầm thường ah.

...

Hiện tại Kỷ Yên Nhiên đã có chút hối hận khi đến căn tin rồi, vừa rồi chỉ là cô có chút tức giận, bây giờ Hàn Sâm cũng đã tới, trong lòng cô đã bớt giận, nhưng mà bây giờ những ánh mắt nóng rực bốn phía đó, lại khiến cho cô xấu hổ tới mức sắp không nhấc đầu lên nổi rồi, chỉ lo vùi đầu uống nước trái cây.

- Đại thần, làm quen đi, tôi là Khúc Lệ Lệ, là chỉ huy của khoa chiến hạm đấy, đây là bạn cùng phòng Kỷ Yên Nhiên của tôi, cậu biết chứ?

Khúc Lệ Lệ cười híp mắt đưa tay ra.

- Xin chào, tôi là Hàn Sâm, khoa bắn cung, tôi là bạn trai của Kỷ Yên Nhiên.

Hàn Sâm hữu hảo thò tay ra bắt tay Khúc Lệ Lệ.

PHỐC!

Kỷ Yên Nhiên đang uống nước trái cây liền bị sặc, mà những người khác ở trong căng tin lại phun toàn bộ thức ăn trong miệng ra ngoài.

Lời nói này của Hàn Sâm rất tự nhiên, nhưng nghe vào trong tai bọn họ lại vừa hung hăng càn quấy lại vừa cuồng vọng, bạn trai của Kỷ Yên Nhiên, từ xưa tới nay bọn họ chưa từng thấy ai dám giới thiệu mình như vậy.

- Đại thần đúng là đại thần, cũng quá trâu bò rồi.

- CMN, đến cùng là thiệt hay giả thế?

- Đại thần thật sự yêu Kỷ Yên Nhiên à, cũng quá nhanh đi, cậu ta mới nhập học được mấy tháng thôi mà.

- Đã xong đã xong, hoa hậu của trường quân đội Hắc Ưng chúng ta cứ như vậy bị người ta hái đi.

- Nhưng mà trường chúng ta có thể xứng đôi với Kỷ Yên Nhiên, cũng chỉ có đại thần thôi.

...

Trong phòng ăn các sinh viên rốt cuộc không kìm nén được suy nghĩ linh tinh, không phải hưng phấn xì xào bàn tán thì chính là mau chóng đi vào trong diễn đàn của trường tải lên hình ảnh mới chụp được.

"Bạn gái của đại thần lộ ra ánh sáng, vậy mà lại là cô ta", "Chính miệng đại thần thừa nhận bạn gái, mọi người tuyệt đối không tưởng được được", "Trời ạ, hoa hậu giảng đường bị người ta hái đi", các loại bài viết cùng hình ảnh có tiêu đề khác nhau, thoáng cái đã khiến toàn bộ diễn đàn trở nên nóng bỏng.

Mà lúc này, Khúc Lệ Lệ lại trợn mắt hốc mồm nhìn Hàn Sâm, mặc dù cô cho rằng Hàn Sâm có khả năng có chút gì đó với Kỷ Yên Nhiên, thế nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, Hàn Sâm vậy mà mở miệng nói mình là bạn trai Của Kỷ Yên Nhiên, theo sự hiểu biết của cô với Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên sao có thể để cho việc này phát sinh .

Khúc Lệ Lệ chưa lập tức lấy lại tinh thần, một mực vẫn nắm tay của Hàn Sâm chưa buông ra, nhìn Hàn Sâm có chút lắp bắp nói:

- Cậu là Yên Nhiên… bạn trai của Yên Nhiên?

- Mày nói hươu nói vượn cái gì thế? Bằng vào mày cũng xứng đang làm bạn trai của chủ nhiệm câu lạc bộ chúng tao à, mày còn nói bậy có tin tao đập mày hay không?

Mấy thanh niên đi tới trước bàn ăn, gương mặt của Lý Ngọc Phong âm trầm, Hầu Tử ở một bên nhìn Hàn Sâm phẫn nộ quát.

- Vì sao lại không xứng?

Vẻ mặt của Hàn Sâm lại không hề thay đổi, lạnh nhạt nhìn Hầu Tử cùng Lý Ngọc Phong đang lộ vẻ âm trầm, cùng với những thành viên khác của câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ ở bên cạnh bọn họ.

- Chủ nhiệm câu lạc bộ của chúng tao trước kia đã nói qua, muốn làm bạn trai của cô ta, ít nhất trình độ Thượng Đế Chi Thủ phải thắng được cô ấy, mày được không?

Hầu Tử nhìn Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Điều kiện này rất đơn giản ah.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Lý Ngọc Phong lại chằm chằm vào Hàn Sâm, đột nhiên lạnh giọng nói:

- Bây giờ mày phải thắng tao, mới có tư cách theo đuổi Yên Nhiên.

Lý Ngọc Phong biết rõ trình độ chiến giáp của Hàn Sâm cao như vậy, tốc độ tay nhất định sẽ không chậm, thật đúng là không khó để thắng Kỷ Yên Nhiên, cho nên mới phải chủ động mở miệng nói chuyện.

- Thắng mày, không phải còn đơn giản hơn sao?

Hàn Sâm nở nụ cười.

- Mày nói cái gì?

Đám người bọn Hầu Tử lập tức giận dữ.

Lý Ngọc Phong lại ngăn bọn họ lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trong mắt tràn đầy ngọn lửa thiêu đốt:

- Vậy thì cùng tao chiến một ván, nếu mày thua, về sau đừng để cho tao thấy mày ở trước mặt Yên Nhiên nữa.

- Cần so nữa sao? Mày đã thua.

Hàn Sâm cười nói.

- CMN, không dám so thì nói rõ, khoác lác cái gì thế?

Hầu Tử cho rằng Hàn Sâm không dám đấu, lập tức lớn tiếng châm biếm.

Đồng đội bên cạnh y đều giúp đỡ y châm biếm Hàn Sâm, Lý Ngọc Phong càng tỏ vẻ khinh thường nhìn Hàn Sâm nói:

- Nếu như mày không dám so, về sau cách xa Yên Nhiên ra một chút.

Thế nhưng mà lúc này, một ánh chớp xẹt qua não Khúc Lệ Lệ, Khúc Lệ Lệ đột nhiên liền đứng lên, hai tay đặt lên trên bàn cơm, con mắt trừng lớn nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm, cơ hồ là rống lên:

- Cậu chính là Bạn Trai Của Kỷ Yên Nhiên?

Mọi người ở bốn phía đều bị Khúc Lệ Lệ rống lớn tới hoảng sợ, bọn họ đều cảm thấy Khúc Lệ Lệ làm hơi quá, không phải Hàn Sâm đã nói rồi sao, hắn là bạn trai Của Kỷ Yên Nhiên, hỏi như vậy không phải là vẽ vời cho thêm chuyện ra sao?

Thế nhưng mà rất nhanh Khúc Lệ Lệ lại thay đổi cách nói:

- Anh chính là Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên?

Thoáng cái tất cả mọi người đều há to miệng, chết sững nhìn Hàn Sâm, tại sao bọn họ lại không nghĩ tới, còn có một người ở trên mạng lưới chiến đấu Thượng Đế Chi Thủ hành hạ Lý Ngọc Phong 20 điểm, ID là Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên.

Bây giờ chính miệng Hàn Sâm thừa nhận hắn là bạn trai của Kỷ Yên Nhiên, nói như vậy người có khả năng có cái tài khoản kia nhất không phải là hắn sao?

- Đó là tài khoản của tôi trên mạng lưới chiến đấu Thượng Đế Chi Thủ trong trường.

Hàn Sâm thuận miệng đáp.

Lập tức, sắc mặt của bọn Lý Ngọc Phong, Hầu Tử đều trở nên khẩn trương, không thể tin nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, nếu như Hàn Sâm thực sự đúng là "Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên", như vậy Lý Ngọc Phong xác thực không cần so với hắn nữa rồi.

- Bà mẹ nó, khó trách vừa rồi đại thần nói anh ta đã thắng, thì ra anh ta chính là Bạn Gái Của Tôi Là Yên Nhiên!

- Đại thần thật sự là biến thái đến không có bạn nữa rồi, vốn cho là chiến giáp của anh ta mạnh, nhưng mà thật không ngờ Hắc Bạch Quyền của anh ta càng mạnh hơn, vốn cho là Hắc Bạch Quyền của anh ta mạnh, không nghĩ tới anh ta còn là cao thủ Thượng Đế Chi Thủ, thắng Lý Ngọc Phong 20 điểm, đúng là cũng không ai sánh bằng.

- Đại thần đây là muốn lên trời ah!

Động đất, quả thực là động đất cấp mười hai.

Chương 172: Thì Ra Là Mày

Hàn Sâm chính là bạn trai của Kỷ Yên Nhiên, "Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên " chính là Hàn Sâm, hắn thực sự đúng là bạn trai của Kỷ Yên Nhiên, trong lúc nhất thời mọi người đều cảm thấy có chút khó tin, lại cảm thấy có chút thoải mái.

Đúng vậy, trừ phi là bạn trai đích thực của Kỷ Yên Nhiên, nếu không thì có ai sẽ vô sỉ dùng tài khoản như vậy.

Nhưng mà tin tức này vẫn còn đang đưa tới chấn động cực lớn trong toàn bộ trường học, hoa hậu của trường quân đội Hắc Ưng rốt cục đã có chủ, mà chủ nhân của đóa danh hoa lại chính là Hàn Sâm.

Kỷ Yên Nhiên là hoa hậu giảng đường không sai, nhưng mà Hàn Sâm cũng không kém cỏi một chút nào, thậm chí là hào quang càng thêm chói mắt.

Đại thần quét ngang chiến giáp của Tinh Vũ Bôi, cao thủ Hắc Bạch Quyền hành hạ Thần Tử thứ sáu, quái vật Thượng Đế Chi Thủ cho Lý Ngọc Phong ăn hành 20 điểm, tuyệt đối là sinh viên cấp đại thần của trường quân đội Hắc Ưng.

Rất nhiều người sau khi nghe được tin tức này, sau khi biết Hàn Sâm chính là "Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên ", cũng chỉ kinh ngạc một lát, sau đó ngẫm lại thì không có cảm giác có gì không ổn, ngược lại còn cảm thấy vốn nên là như vậy.

Mà ngay cả các sinh viên chụp được hình của Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên, thoạt nhìn đều giống như vô cùng đẹp đôi, không có bất kỳ cảm giác không xứng nào.

Lúc hai người đứng chung một chỗ, người khác mới phát hiện ra mặc dù Hàn Sâm không tính là đẹp trai, nhưng mà ngũ quan góc cạnh rõ ràng, đều có một cỗ kiên nghị của nam nhân, càng khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được chính là, da của hắn vậy mà không hề chênh lệch so với Kỷ Yên Nhiên, làn da óng ánh sáng long lanh không biết khiến cho bao nhiêu cô gái vì đó mà ghen ghét nổi giận.

Kỷ Yên Nhiên cùng Hàn Sâm cùng ở một khung ảnh lồng kính, tùy tiện một tấm hình, đều là một bức hình đẹp đẽ, khiến cho mọi người cảm thấy vốn nên là như vậy, nếu như một trong hai người bọn họ đổi thành người khác, sẽ không có cảm giác hoàn mỹ như vậy nữa.

Thật giống như bảo kiếm xứng anh hùng, gian phu xứng … căn bản chính là trời đất tạo nên một đôi, không ai cảm thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ có gì không đúng.

- Đợi một chút, không phải là chúng ta đã gặp mặt gần đây chứ?

Sau khi Khúc Lệ Lệ hết khiếp sợ, càng nhìn càng cảm thấy Hàn Sâm quen mắt, đột nhiên, Khúc Lệ Lệ giống như là nghĩ tới chuyện gì đó không thể tưởng tượng được, tròng mắt đều sắp trừng đi ra, chỉ vào Hàn Sâm:

- Cậu… cậu… cửa túc xá…

Lời của Khúc Lệ Lệ còn chưa nói hết, Kỷ Yên Nhiên đã đỏ mặt mau chóng đứng lên lôi kéo cô rời khỏi căn tin, hiện tại Kỷ Yên Nhiên đã hận không thể tìm một tảng đậu hủ đập đầu chết đi.

- Yên Nhiên, thực không nhìn ra đó, cậu vậy mà còn có chiêu này, trâu già gặm cỏ non a, trung thực khai ra, cậu thu đại thần vào trong tay từ khi nào? Trước kia lại vẫn làm bộ không biết, còn nói không biết bạn trai của cậu là ai, cậu hành động cũng đủ kín kẽ ah!

Khúc Lệ Lệ giống như cười mà không phải cười nhìn Kỷ Yên Nhiên đang vùi đầu vào trong chăn nói.

Kỷ Yên Nhiên chui vào trong chăn, gắt giọng:

- Ai nha, không phải giống như cậu nghĩ đâu, trước kia tớ thật sự không biết là cậu ta.

- Có quỷ mới tin cậu…cậu không biết là cậu ta, ngay ở cửa ký túc xá liền không kịp chờ đợi làm chuyện kia?

Khúc Lệ Lệ nhếch miệng, gương mặt không tín nhiệm.

Kỷ Yên Nhiên từ trong chăn ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên nói:

- Được rồi được rồi, tớ nhận tội hết, trước kia thật sự tớ không biết là cậu ta…

Kỷ Yên Nhiên đem chuyện mình quen biết Hàn Sâm từ lúc ở trên phi thuyền đến chuyện xảy ra về sau nói lại một lần.

- Yên Nhiên, ra là cậu đã sớm nhìn trúng đại thần tiểu học đệ, ở bên trên phi thuyền cố ý chứ gì?

Sau khi Khúc Lệ Lệ nghe xong liền híp mắt nói.

- Tớ nào có, cậu đừng nghĩ tớ giống như cậu có được không…

Kỷ Yên Nhiên thật sự là một trăm miệng không cãi nổi.

Lúc này máy truyền tin của Kỷ Yên Nhiên đột nhiên vang lên, Kỷ Yên Nhiên nhìn thoáng qua, là dãy số của Hàn Sâm.

- Ơ, là đại thần tiểu học đệ à, thật là triền miên nha, mới vừa tách ra, liền đã gọi lại…

Khúc Lệ Lệ cười hì hì nói.

Kỷ Yên Nhiên vốn có chút thẹn thùng muốn tắt đi, nhưng mà cuối cùng vẫn quyết định nghe, một người chạy vào trong phòng vệ sinh.

Một hồi lâu sau, Kỷ Yên Nhiên mới đỏ mặt từ trong phòng vệ sinh nói ra:

- Cậu ta nói vừa rồi chúng ta chưa ăn cái gì đã đi rồi, muốn mời chúng ta đi tới phòng ăn g ăn chút gì đó, cậu có đi không?

- Cậu ta nào thế?

Khúc Lệ Lệ lộ ra vẻ mặt mập mờ cười nói.

- Cậu có đi không?

Kỷ Yên Nhiên gắt giọng.

- Đi, đương nhiên phải đi, sau này cũng phải nói đại thần giới thiệu cho tôi mấy tiểu học đệ ngon lành.

Khúc Lệ Lệ lắc lắc eo nhỏ đi thay quần áo.

Sau khi Kỷ Yên Nhiên cùng Khúc Lệ Lệ tới phòng ăn, liền thấy Hàn Sâm cùng Trương Dương đang ngồi ở chỗ kia nói chuyện phiếm.

Thấy Kỷ Yên Nhiên cùng Khúc Lệ Lệ tiến đến, Hàn Sâm vội vàng kéo cái ghế bên cạnh mình ra, để cho Kỷ Yên Nhiên ngồi ở bên cạnh mình, mà một bên khác Trương Dương cũng kéo ghế ra, mời Khúc Lệ Lệ ngồi xuống.

- Đại thần tiểu học đệ, cậu ẩn giấu quá kỹ đó nha? Liền âm thầm như vậy đã ăn Kỷ Yên Nhiên nhà chúng tôi.

Khúc Lệ Lệ giống như cười mà không phải cười nhìn Hàn Sâm nói.

- Tôi vẫn chưa có cơ hội ăn nha, khoản sổ sách này tôi không nhận đâu.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Mặt Kỷ Yên Nhiên lập tức ửng đỏ, ở dưới mặt bàn hung hăng đạp Hàn Sâm một cước, Hàn Sâm lập tức ôi một tiếng.

Khúc Lệ Lệ cười ngặt nghẽo, thật lâu sau mới dừng cười:

- Đại thần, chúng ta vẫn nên làm quen lại đi, tôi là Khúc Lệ Lệ, bạn thân của Yên Nhiên, cũng là bạn chung phòng.

- Hàn Sâm, bạn trai duy nhất của Yên Nhiên, đây là bạn học kiêm bạn cùng phòng Trương Dương.

Hàn Sâm đụng đụng Trương Dương nói ra:

- Trương Dương, tự cậu giới thiệu đi.

Trương Dương cũng không khách sáo, ưỡn ngực tự giới thiệu mình:

- Trương Dương Trương, Trương Dương Dương, bây giờ là sinh viên khoa bắn cung của trường quân đội Hắc Ưng, bạn cùng phòng với Hàn Sâm, về sau tôi sẽ trở thành tướng quân vĩ đại nhất của Liên Minh.

- Được, có chí khí, học tỷ rất thích, cạn một chén vì chúng ta làm quen.

Khúc Lệ Lệ vô cùng hào sảng.

Bốn người cũng không phải người có tính cách không được tự nhiên, rất nhanh đã quen thuộc, đều là người trẻ tuổi cũng rất dễ dàng trò chuyện cởi mở.

- Đại thần, cậu thật là không đúng, theo quan hệ giữa cậu và Yên Nhiên nhà chúng tôi, tại sao cậu lại có thể gia nhập câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, mà không đến câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ của chúng tôi?

Khúc Lệ Lệ thay Kỷ Yên Nhiên bênh vực kẻ yếu.

- Thượng Đế Chi Thủ không có tính khiêu chiến gì, trình độ chiến giáp của tôi còn tương đối kém, muốn học nhiều thêm.

Hàn Sâm thực sự nói thật.

- Phốc, đại thần cậu thật giỏi, cũng chỉ có cậu mới có thể trả lời như vậy, cậu trả lời như vậy thì tôi phục rồi.

Khúc Lệ Lệ nghe xong Hàn Sâm trả lời, lập tức nở nụ cười.

Hàn Sâm đang muốn nói thêm cái gì nữa, máy truyền tin lại vào lúc đó vang lên, Hàn Sâm nhìn dãy số, nói một câu xin lỗi, liền đi tới bên cạnh nhận cuộc gọi.

- Đại thần, thần thần bí bí, là cô gái nào à?

Chờ Hàn Sâm nhận xong cuộc gọi, Khúc Lệ Lệ nhanh mồm nhanh miệng nói.

Kỷ Yên Nhiên cũng muốn hỏi, nhưng mà da mặt của cô mỏng, không có không biết xấu hổ mở miệng, sau khi nghe Khúc Lệ Lệ hỏi, liền nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

- Không phải, một người bạn tìm tôi có chút việc, sau này tôi lại đi tìm anh ta.

Hàn Sâm nói.

- Bạn bè gì mà thần bí như vậy, bảo anh ta tới đây không được sao.

Khúc Lệ Lệ nói.

Hàn Sâm hơi có chút khó xử trầm ngâm một lúc, Khúc Lệ Lệ liền tiếp tục nói:

- Đại thần, là người bạn kia của cậu không thể gặp người à ? Có phải sợ chúng tôi gặp người bạn kia của cậu không?

Hàn Sâm lập tức cười nói:

- Học tỷ, nếu cô không ngại, tôi kêu anh ta tới đây luôn.

- Gọi đi, học tỷ tôi gió to sóng lớn gì mà chưa thấy qua, không phải là một người bạn thôi sao, đừng nói một người, lại đến mười người, học tỷ tôi cũng vẫn ăn như thường.

Khúc Lệ Lệ tùy tiện nói.

Chương 173: Tỷ Lệ 6/4

- Tôi hỏi một chút xem anh ta có tới hay không.

Hàn Sâm bấm máy truyền tin, sau đó nói mấy câu, sau khi đóng máy truyền tin liền cười nói:

- Anh ta đang ở gần đây, lập tức sẽ đến.

Không bao lâu, đã nghe được tiếng gõ cửa, Hàn Sâm đi tới mở cửa ra, lập tức nhìn thấy một người đàn ông đội mũ cùng kính râm đi tới.

- Tôi nói bạn học này, có cần như vậy không? Nơi này là trường quân đội, cách ăn mặc này của cậu chuẩn bị hù ai đó?

Khúc Lệ Lệ nhìn cách ăn mặc của đối phương, có chút không cao hứng nói.

- Lệ Lệ.

Kỷ Yên Nhiên lôi kéo Khúc Lệ Lệ.

Người đàn ông kia lại cười nói:

- Nói cũng đúng, tôi sợ phiền toái mới mặc thứ đồ này đấy.

Nói xong, người đàn ông kia đã tháo mũ cùng kính râm xuống, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng.

Mấy người trong phòng lập tức có chút trợn tròn mắt, đặc biệt là Khúc Lệ Lệ và Trương Dương, tròng mắt đều sắp trợn lồi ra rồi.

- Đường… Đường Chân Lưu…

Khúc Lệ Lệ nói chuyện đều có chút cà lăm rồi, căn bản không hề nghĩ đến vậy mà Đường Chân Lưu sẽ đứng ở trước mặt cô, hơn nữa vừa rồi cô còn giống như rất không thục nữ chỉ trích Đường Chân Lưu một câu.

- Mọi người khỏe chứ, tôi là Đường Chân Lưu, bạn của Hàn Sâm, không quấy rầy mọi người chứ?

Đường Chân Lưu khẽ cười nói.

- Không quấy rầy…

Khúc Lệ Lệ mới vừa đanh đá, chỉ trong nháy mắt đã biến thành thục nữ, còn lộ ra vài phần thiếu nữ thẹn thùng.

Trong lòng Hàn Sâm thầm vui:

- Đúng là trời sinh vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cô gái đanh đá như Khúc Lệ Lệ, gặp gỡ Đường Chân Lưu vậy mà lập tức từ con cọp biến thành mèo con. Như vậy cũng tốt, đã có tầng quan hệ với lão Đường, Khúc Lệ Lệ chắc chắn sẽ không cản trở mình cùng Yên Nhiên đi.

Hàn Sâm giới thiệu Đường Chân Lưu cho bọn họ, kỳ thật cũng chỉ là giới thiệu bọn Khúc Lệ Lệ cho Đường Chân Lưu mà thôi, bọn họ đều nhận ra Đường Chân Lưu.

Trương Dương cũng hết sức kích động nắm tay Đường Chân Lưu, gần đây y rất thưởng thức đao pháp dữ dằn như lửa kia của Đường Chân Lưu, xem như thần tượng và mục tiêu, hôm nay có thể nhìn thấy người thực, quả thật rất là hưng phấn.

- Đường Chân Lưu, tôi nhất định sẽ đánh bại anh.

Trương Dương nắm lấy tay của Đường Chân Lưu, kích động nói.

Đường Chân Lưu lập tức ngây cả người, Hàn Sâm ở bên cạnh lại sắp cười đau cả lưng:

- Lão Đường, những lời này từ trong miệng Trương Dương nói ra, tuyệt đối không có nửa điểm ác ý, trong số những người mà con hàng này muốn đánh bại, có cả hoàng đế Tu La tộc, tổng thống của Liên Minh chúng ta, rất nhiều nghị viên của thượng nghị viện nữa.

Đường Chân Lưu lập tức hiểu ra, vừa cười vừa nói:

- Trương Dương, rất vinh hạnh có thể được anh đánh bại.

Kỷ Yên Nhiên cùng Khúc Lệ Lệ ở bên cạnh đều hé miệng nở nụ cười.

- Đường đại minh tinh, nếu như anh và đại thần tiểu học đệ chơi Hắc Bạch Quyền, anh sẽ thắng chứ?

Khúc Lệ Lệ ý tưởng đột phát liền hỏi.

- Tỷ lệ 6-4 đi.

Đường Chân Lưu cười có chút miễn cưỡng, còn trừng mắt nhìn Hàn Sâm.

- Lão tam còn mạnh như vậy, chống lại anh còn có bốn phần thắng?

Trương Dương giật mình nói.

- Khụ khụ, tôi nói là tôi chỉ có bốn phần thắng.

Đường Chân Lưu bất đắc dĩ nói.

Ba người bọn Khúc Lệ Lệ lập tức giật mình nhìn về phía Hàn Sâm, giống như căn bản không biết hắn vậy.

Người như Đường Chân Lưu, vậy mà lại nói y đối mặt với Hàn Sâm chỉ có bốn phần thắng, chuyện này thực sự quá khó có thể đã tiếp nhận, anh ta chính là Thần Tử thứ hai ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở đấy!

...

Sau khi Đường Chân Lưu đi về, Hàn Sâm lại khôi phục sinh hoạt thường ngày, phần lớn thời gian đều ngâm mình ở câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, kỹ thuật điều khiển chiến giáp của hắn vẫn còn tồn tại không ít vấn đề, hành hạ một đám sinh viên trong trường thì còn có thể, nếu thực sự tới trận chung kết Tinh Vũ Bôi, vậy chưa chắc có thể lấy được tổng quán quân.

Ban thưởng tổng quán quân rất không tệ, Hàn Sâm vô cùng có hứng thú đối với thứ này.

Nhưng mà rất nhanh ban tổ chức Tinh Vũ Bôi truyền đến một tin tức vô cùng xấu, Hàn Sâm cùng Ngân Sắc Sát Cơ bị thủ tiêu tư cách dự thi, lý do là Hàn Sâm sử dụng chiến giáp không tuân theo quy định.

Đối với chuyện này trường quân đội Hắc Ưng cũng mãnh liệt kháng nghị và cũng đã thương lượng với tập đoàn Tinh Vũ, nhưng mà quyết tâm hủy bỏ tư cách của Hàn Sâm cùng Ngân Sắc Sát Cơ của đối phương rất lớn, căn bản không giữ lại chỗ trống nào, thái độ rất cứng rắn, kiên quyết hủy bỏ tư cách dự thi của Hàn Sâm cùng Ngân Sắc Sát Cơ.

Thái độ của tập đoàn Tinh Vũ cứng rắn như vậy, cũng là bởi vì tên thái tử gia Thần Thiên Tử của tập đoàn Tinh Vũ, sau khi xem Hàn Sâm tranh tài, trực tiếp hạ lệnh đá Hàn Sâm ra, cho nên lần này cho dù ai đi nói đều không có tác dụng, tập đoàn Tinh Vũ đã quyết tâm muốn thủ tiêu tư cách của Hàn Sâm.

Chuyện Hàn Sâm bị thủ tiêu tư cách dự thi đưa tới tranh cãi rất lớn trong trường quân sự trong Liên Minh, có người vỗ tay khen hay, cũng có người biểu thị không thể tiếp nhận đối với cách làm của Tinh Vũ.

Tranh luận lớn nhất chính là đến cùng Hàn Sâm điều khiển Ngân Sắc Sát Cơ có bị tính là không tuân theo quy định hay không, dù sao Tinh Vũ Bôi cũng không có quy định kỹ càng về các hạng tham số của chiến giáp dự thi, không tuân theo quy định theo lời tập đoàn Tinh Vũ cũng chỉ là lời nói của một bên.

- Tôi biết ngay nhất định là chiến giáp có vấn đề, nếu không thì hắn chỉ là một sinh viên mới vừa nhập học, làm sao có thể sẽ mạnh như vậy?

- Nhưng mà chiến giáp của hắn đến cùng là phạm quy chỗ nào? tập đoàn Tinh Vũ cũng không đưa ra được một lời giải thích hợp lý, rất khó làm mọi người tin phục.

- Khẳng định là vi phạm, tôi thấy Hàn Sâm kia chính là một công tử nhà giàu, nhất định là dùng chiến giáp của quân đội, nếu không thì trên thị trường làm sao có thể không tìm thấy chiến giáp kia?

- Nhất định là chiến giáp của quân đội rồi, pháp luật quy định là chiến giáp của quân đội không thể sử dụng ở trong Liên Minh, Hàn Sâm kia căn bản đã vi phạm pháp luật, có lẽ phải bắt hắn lại thẩm vấn.

- Tôi còn tưởng rằng là nhân vật lợi hại gì, thì ra chỉ là một tên dựa vào chiến giáp để ăn gian, cho tôi một chiếc chiến giáp của quân đội chủ lực bây giờ, tôi cũng có thể nghiền ép trong giải thi đấu phân khu trường học.

- Chuyện này cực kỳ không công bình đối với những tuyển thủ khác.

- Tôi thấy nếu chỉ hủy bỏ tư cách còn chưa đủ, có lẽ cũng nên hủy bỏ chức quán quân giải thi đấu phân khu của hắn.

- Đúng đấy, người như vậy có tư cách gì đạt giải quán quân?

Bên trên Internet đột nhiên xuất hiện rất nhiều bình luận chống lại Hàn Sâm, không cần phải nói tự nhiên là tác phẩm của Thần Thiên Tử.

Rất nhiều sinh viên không biết chân tướng đều bị những âm thanh này mê hoặc, dù sao thì ba người cũng thành một con hổ, mặc dù chỉ là lời đồn cũng là vô cùng đáng sợ.

Nhưng mà lúc này Hàn Sâm lại không có tâm tình đi để ý tới những chuyện kia, Đế Cương đã thông qua những điều kiện của Hàn Sâm, cùng Hàn Sâm chính thức ký kết hợp đồng đại diện, còn có một chút điều ước hoạt động kèm theo.

Một thứ quan trọng nhất trong đó chính là, Đế Cương sẽ tổ chức Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp mùng 10 tháng sau, Hàn Sâm phải tham gia với tư cách tuyển thủ hạt giống.

Mà một tháng trước khi Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp này, chính là thời gian Đế Cương đưa Ngân Sát chiến giáp TS ra thị trường, Đế Cương đã chuẩn bị thế công quảng cáo phô thiên cái địa.

Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp mùng 10 tháng sau, không chỉ là ngày diễn ra trận đấu, còn là ngày mà Ngân Sát TS chính thức được bán.

Mà ngày mùng 10 tháng sau, đúng lúc là thời gian mà trận chung kết Tinh Vũ Bôi diễn ra, đây chính là trận chiến đầu tiên mà Đế Cương hướng về phương diện chiến giáp dân dụng khởi xướng đánh toàn diện.

Hàn Sâm với tư cách người đại diện, cũng phải phối hợp Đế Cương quay chụp một ít video và hình quảng cáo, đương nhiên Hàn Sâm cũng rất tình nguyện đấy.

Ngân Sắc Sát Cơ của hắn đã được đưa đi phòng thí nghiệm quân sự của Đế Cương để cải tạo hệ thống vũ khí, nhưng cho dù còn ở đây, Hàn Sâm cũng không thể điều khiển Ngân Sắc Sát Cơ được, hiện tại hắn chỉ có thể điều khiển chiếc Ngân Sát TS.

Ngoại hình của Ngân Sát TS cơ hồ giống như đúc với Ngân Sắc Sát Cơ, nhưng về mặt tính năng vẫn có rất nhiều chênh lệch, dù sao thì Ngân Sắc Sát Cơ cũng là vật thí nghiệm, tính năng còn mạnh hơn chiến giáp quân dụng một chút, lại càng không cần nói tới chiến giáp dân dụng.

Nhưng mà người ngoài khẳng định không phân biệt ra sự khác nhau giữa Ngân Sát TS cùng Ngân Sắc Sát Cơ, chỉ nhìn ngoại hình mà nói, hai chiếc chiến giáp căn bản giống nhau hoàn toàn.

Chương 174: Nhân Vật Chính

Tuyên truyền rầm trời của Đế Cương đã được đưa ra ngoài, nhưng cũng chỉ tuyên truyền khái niệm chiến giáp sinh vật siêu cấp này mà thôi, thỉnh thoảng thả ra các loại tin tức, nhưng không ai nhìn thấy chiến giáp mới chân chính đến cùng có bộ dáng gì.

Mà lúc này, Đế Cương đang dành thời gian quay chụp video Ngân Sát TS, làm chuẩn bị cho tuyên truyền chính thức tiếp theo.

Đế Cương cùng phía trường quân đội cân đối với nhau, để cho Hàn Sâm dưới tình huống không có tiết học có thể ra ngoài, tiến về một trụ sở của Đế Cương quay chụp video.

Bởi vì là bí mật kin doanh, trước khi video được công khai tuyên bố, Hàn Sâm không thể lộ ra bất cứ tin tức gì ra ngoài, cho nên Hàn Sâm chỉ có thể nói một tiếng với Kỷ Yên Nhiên, hắn có việc bận phải rời đi một thời gian ngắn, liền sau đó đi theo người của Đế Cương.

Căn cứ quay chụp điện ảnh của Đế Cương, trong phòng làm việc trên tầng cao nhất, một thiếu nữ mặc quân trang màu trắng, mười bảy mười tám tuổi xinh đẹp trẻ trung, lúc này đang ngồi ở trước mặt Lưu Trường Minh dựa vào lí lẽ biện luận.

- Lưu tổng giám đốc, tôi tin tưởng tôi có năng lực cũng có đủ tự tin, hoàn thành nhiệm vụ quay chụp với tư cách nhân vật chính của video, tại sao để cho tôi diễn vai một bình hoa, mà lại để cho một sinh viên phổ thông của trường quân đội tới làm nhân vật chính của video, xin ngài cho tôi một lời giải thích.

Giờ phút này trong lòng của Ngọc Thiên Tầm hết sức phẫn nộ.

Mặc dù nói phục tùng là thiên chức của quân nhân, Ngọc Thiên Tầm xuất thân từ quân nhân thế gia đối với chuyện này cũng rất tán đồng, nhưng mà để cho cô phối hợp diễn với một sinh viên phổ thông của trường quân đội, cô thật sự có chút không tiếp thu được.

Với tư cách là một thành viên của bộ đội chiến giáp đặc chủng, Ngọc Thiên Tầm không chỉ là một sinh viên giỏi ở trường quân đội trong Liên Minh, còn là Thần Tử thứ tư năm nay, cũng là đại minh tinh cực kỳ nổi tiếng.

Với tư cách là một cô gái duy nhất bên trong thập đại Thần Tử năm nay, Thần Tử xếp thứ tư, hơn nữa còn là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, tiếng tăm của Ngọc Thiên Tầm thậm chí còn cao hơn so với Đường Chân Lưu và Lâm Phong.

Từ một năm trước, Ngọc Thiên Tầm đã được chỉ định là người đại diện chính thức cho Đế Cương, đại diện cho đại bộ phận sản phẩm mới nhất của Đế Cương, lượng tiêu thụ đều rất tốt.

Cho nên Ngọc Thiên Tầm rất khó tiếp nhận, mình lại phải phối hợp diễn với một sinh viên trường quân đội bình thường, huống chi đối phương còn xuất thân từ trường quân đội Hắc Ưng.

Đối với người bình thường mà nói, có lẽ là trường quân đội Hắc Ưng có thể tính là nổi tiếng, nhưng đối với Ngọc Thiên Tầm xuất thân từ trường quân đội Trung Ương mà nói, trường quân đội Hắc Ưng căn bản không được xếp hạng.

- Thiên Tầm à, làm sao cô biết là phối hợp diễn? Cô là nhân vật nữ chính, một bạn khác là nhân vật nam chính, hai người đều là nhân vật chính.

Lưu Trường Minh vừa cười vừa nói:

- Lại nói nữa, người tuổi trẻ bây giờ đều thích xem mỹ nữ, sau khi quay chụp xong, khẳng định là cô sẽ được mọi người quan tâm hơn cậu ta.

- Lưu tổng giám đốc, anh cảm thấy tôi là trẻ con ba tuổi hay sao? Đây là video chiến giáp, có nhân vật chính không điều khiển chiến giáp sao?

Ngọc Thiên Tầm cắn môi nói.

Cô đã xem qua kịch bản rồi, tuy nói rằng cô là nhân vật nữ chính, nhưng mà cô lại không có cảnh điều khiển Ngân Sát TS, chỉ là làm một cái bình hoa, chuyện này hoàn toàn khác biệt với hình tượng trước kia của cô, hơn nữa xác thực cũng chỉ có thể coi là phối hợp diễn, dù sao thì video chiến giáp, chiến giáp mới thật sự là nhân vật chính, người điều khiển chiến giáp mới là nhân vật chính hạch tâm của video.

- Thiên Tầm, cô không chỉ là một người lính, hơn nữa còn là một minh tinh, cô nên tin tưởng vào kỹ xảo của mình, tôi tin tưởng trong video này, cô sẽ là nhân vật chính của tất cả mọi người.

Lưu Trường Minh nheo mắt lại nói.

- Thế nhưng mà…

Ngọc Thiên Tầm còn muốn nói thêm điều gì, lại bị Lưu Trường Minh ngắt lời.

- Không có thế nhưng mà gì cả, đây là mệnh lệnh, nếu như cô có ý kiến gì, có thể tới tìm thượng cấp của cô để nói.

Mặt Lưu Trường Minh trầm xuống.

Ngọc Thiên Tầm cắn môi một cái, bất đắc dĩ rời khỏi phòng làm việc của Lưu Trường Minh, cô là một đại minh tinh, nhưng cũng đồng thời là một người lính, cô phải phục tùng mệnh lệnh, cho dù cô rất không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể tiếp nhận mệnh lệnh.

Thân là một thành viên của bộ đội chiến giáp đặc chủng, cô lại phải làm bình hoa ở trong một video chiến giáp, liền chiến giáp cũng không được sờ tới, chuyện này đối với cô mà nói tuyệt đối là một loại sỉ nhục.

- Tôi muốn xem, đến cùng là hạng người gì, lại cướp đi vị trí nhân vật chính từ trên tay tôi.

Răng mèo xinh đẹp của Ngọc Thiên Tầm nhẹ nhàng cọ xát vài cái.

Nếu như đổi lại là đại diện chiến giáp khác thì cũng thôi đi, nhưng mà Ngọc Thiên Tầm thật sự rất thích Ngân Sát TS, dưới cái nhìn của cô, Ngân Sát TS tuyệt đối là người dẫn đầu trong cuộc cách mạng chiến giáp mới, cho nên cô vô cùng hy vọng có thể được đảm đương nhân vật chính trong video Ngân Sát TS, chứ không phải là một cái bình hoa.

Lúc Hàn Sâm đi vào căn cứ, đã được Lưu Trường Minh tự mình tiếp kiến, đối với người đàn ông có danh hiệu tổng giám đốc Đế Cương này, lại có cấp bậc thiếu tướng, Hàn Sâm không dám có chút xem thường nào.

Cũng may cảm nhận của Lưu Trường Minh với Hàn Sâm vô cùng tốt, lần gặp mặt này cũng tương đối vui sướng, Lưu Trường Minh còn tự mình sắp xếp nơi ở cho Hàn Sâm, còn vì Hàn Sâm chuẩn bị một bữa tiệc tối hoan

nghênh, trên cơ bản tất cả người có liên quan tới video Ngân Sát TS lần này đều tới.

Đạo diễn, chế tác gì đó, Lưu Trường Minh đều giới thiệu hết cho Hàn Sâm biết, duy nhất chưa tới chính là nhân vật nữ chính Ngọc Thiên Tầm của video.

Nhưng mà vốn Hàn Sâm cũng không biết là có nhân vật nữ chính, cho nên cũng không có cảm giác gì, vô cùng khoái trá ăn một bữa tiệc lớn.

Ngày hôm sau có người dẫn hắn đi tới sân huấn luyện chiến giáp trong căn cứ để huấn luyện làm quen với Ngân Sát TS, Hàn Sâm chỉ nhìn bề ngoài, cơ hồ không có cách nào phân biệt sự khác nhau giữa Ngân Sát TS cùng Ngân Sắc Sát Cơ.

Nếu muốn nói thực sự có cái gì khác nhau, Ngân Sát TS lúc tụ tập thành hình thái vali, so với Ngân Sắc Sát Cơ của Hàn Sâm lớn hơn một chút.

Ngân Sắc Sát Cơ lớn cỡ tập công văn cầm tay, mà Ngân Sát TS thì lại lớn hơn không ít, giống như là vali đựng tiền xách tay thường gặp trong phim ảnh kia.

Một loạt Ngân Sát TS đứng ở trên đài chưng bày, toàn bộ giống nhau như đúc, Hàn Sâm tùy ý chọn một chiếc, trực tiếp huy động Ngân Sát TS.

Ngoại hình mặc dù giống nhau, nhưng sau khi khởi động, Hàn Sâm lập tức cảm thấy sự bất đồng, thoải mái dễ chịu hơn lúc điều khiển Ngân Sắc Sát Cơ, nhưng tính năng đã bị hạ thấp xuống.

Nhưng dù Ngân Sát TS bị giảm xuống, tính năng tuyệt đối mạnh hơn loại chiến giáp Tinh Hoàng cao cấp của Tinh Vũ không ít, hơn nữa thao tác càng thêm trôi chảy.

Hàn Sâm đã quen với tính năng cao của Ngân Sắc Sát Cơ, đột nhiên điều khiển thao tác Ngân Sát TS gần như giống nhau, ở trên phán đoán xuất hiện một ít độ lệch nho nhỏ, có vài động tác vốn Hàn Sâm tưởng rằng có thể làm được dễ dàng, nhưng bởi vì tính năng có chênh lệch rất lớn, nên không thể thuận lợi hoàn thành.

Tất cả đều đã rơi vào trong mắt Ngọc Thiên Tầm đã sớm ngồi ở trong một chiếc Ngân Sát TS vụng trộm quan sát, lập tức khiến cho Ngọc Thiên Tầm càng thêm không cam tâm, cô phải phối hợp diễn với người như vậy, thật sự là có chút bực bội.

- Cho dù không thể đoạt lại được nhân vật chính, cũng phải cho hắn biết người thao túng chiến giáp chân chính có trình độ gì.

Ngọc Thiên Tầm thầm nghĩ, đã điều khiên Ngân Sát TS đi ra, đồng thời rút ra một thanh kiếm điện từ, nhanh chóng vọt tới chỗ Hàn Sâm đang luyện tập.

Hàn Sâm đang luyện tập, đột nhiên phát hiện ở trên ra đa xuất hiện một vật thể đang mau chóng tới gần, ngẩng đầu nhìn qua, liền thấy một chiếc Ngân Sát TS cầm kiếm mau chóng lao đến chỗ hắn.

Hàn Sâm cho rằng đây là người trợ giúp hắn làm quen với Ngân Sát TS, cũng không hề kinh ngạc, trực tiếp rút kiếm điện từ bày ra tư thế ứng chiến.

Chương 175: Mỹ Nữ Bồi Luyện

Nhưng mà ở bên trong nhận thức của Hàn Sâm đã xảy ra một chút sai lầm, hắn cho rằng một hàng Ngân Sát TS vừa rồi kia đều có người, đều là đối thủ huấn luyện của hắn, cho nên ngay từ đầu Hàn Sâm đã làm xong chuẩn bị quần chiến, đối với chiếc Ngân Sát TS xông tới trước nhất, cách nghĩ của Hàn Sâm chính là bằng vào tốc độ nhanh nhất trực tiếp tiêu diệt.

Xử lý trước một chiếc, ứng phó với đám còn lại sẽ nhẹ nhàng hơn không ít.

Lưu Trường Minh cùng đạo diễn Hứa Văn Xương, lúc này đang thông qua camera giám sát xem Hàn Sâm luyện tập, nhưng mà đột nhiên lại nhìn thấy một chiếc Ngân Sát TS bắt đầu chuyển động, lòng đều nao nao.

Sau đó Lưu Trường Minh lập tức phản ứng lại, sắc mặt trầm xuống:

- Nhất định là Ngọc Thiên Tầm, thật sự là ẩu tả.

Nói xong, Lưu Trường Minh liền chuẩn bị sai người đi ngăn cản Ngọc Thiên Tầm, lại bị Hứa Văn Xương ở bên cạnh cười ngăn cản:

- Lưu Tổng, như vậy cũng tốt, không phải anh nói cậu Hàn Sâm này là một thiên tài thao tác chiến giáp hay sao? Nếu như cậu ta có thể chiến thắng Ngọc Thiên Tầm, vậy có thể để cho Ngọc Thiên Tầm cam tâm tình nguyện diễn nhân vật nữ chính, chứ không phải mang theo cảm xúc đông cứng để diễn xuất, đây không phải là một chuyện tốt hay sao?

Thế nhưng Lưu Trường Minh lại cười khổ nói:

- Lão Hứa, anh cũng không phải không biết, Ngọc Thiên Tầm có xuất thân gì? Trong nhà cô ấy mấy đời đều chơi chiến giáp, lễ thành niên mười sáu tuổi vừa qua bị lão đầu tử trong nhà cho đi bộ đội chiến giáp đặc chủng, cả ngày đối luyện cùng những tên phi nhân loại đó, kỹ thuật thao tác chiến giáp trong số các bạn cùng lứa, thực sự không có mấy người có thể thắng cô ấy.

Hít sâu một hơi, Lưu Trường Minh lại tiếp tục nói:

- Mặc dù Hàn Sâm rất không tồi, nhưng cũng không thể cam đoan có thể thắng Ngọc Thiên Tầm. Huống chi Ngọc Thiên Tầm đã ở đây điều khiển Ngân Sát TS mấy ngày rồi, Hàn Sâm mới chỉ thử một lúc, tính năng của Ngân Sát TS chênh lệch với Ngân Sắc Sát Cơ quá nhiều, chỉ sợ là cậu ta vẫn còn chưa quen thuộc được.

- Khụ, vậy mau gọi người đi ngăn cản đi.

Sau khi Hứa Văn Xương nghe xong liền vội vàng nói.

- Không kịp nữa rồi, hi vọng sẽ có kết quả tốt đi.

Lưu Trường Minh cười khổ, bây giờ dù y kêu người đi qua, cũng không kịp ngăn cản Ngọc Thiên Tầm đã xông về phía Hàn Sâm.

Phong cách thao tác của Ngọc Thiên Tầm giống như tính cách của cô, đều ưa thích nắm giữ quyền chủ động, dùng toàn bộ ưu thế nghiền ép đối thủ,

mặc dù là lúc đối mặt với cường địch cũng có thể không sợ chết cùng hắn chiến đấu đến cuối cùng.

Ngọc Thiên Tầm điều khiển Ngân Sát TS cao tốc trùng kích tới Hàn Sâm, mượn cao tốc trùng kích sinh ra lực lượng mạnh mẽ, từ trên hướng xuống cuồng bạo chém ra kiếm điện từ.

Khi Ngọc Thiên Tầm thấy Hàn Sâm vậy mà giơ kiếm điện từ lên đón đánh, trong lòng càng thêm khinh thường, cùng loại tính năng, cô lợi dụng lực lượng cao tốc đánh xuống, mà Ngân Sát TS của Hàn Sâm chỉ đứng ở tại chỗ, lúc va chạm thua thiệt nhất định là Hàn Sâm, chỉ cần Ngân Sát TS của hắn bị đánh trúng mất đi trọng tâm, muốn điều chỉnh lại sẽ không dễ dàng như vậy nữa, Ngọc Thiên Tầm hoàn toàn có thể lợi dụng cơ hội này trực tiếp áp chế Hàn Sâm đến chết.

Ngọc Thiên Tầm hung hăng chém xuống một kiếm, giống như là đem hết sự phẫn nộ do mình không thể trở thành nhân vật chính phát tiết vào trong một kiếm này.

Mắt thấy kiếm điện từ sắp đụng vào nhau, khoảng cách trên dưới của hai thanh kiếm điện từ chỉ còn lại chưa đến hai mươi centimet.

Nghe giống như là còn có một đoạn khoảng cách rất dài, nhưng mà cân nhắc đến độ cao bốn mét của Ngân Sát TS, đây đã là một khoảng cách cực kỳ nguy hiểm.

Thế nhưng mà đúng vào lúc này, Ngọc Thiên Tầm lại đột nhiên phát hiện, kiếm điện từ trước mắt mình đột nhiên biến mất.

Trong lòng Ngọc Thiên Tầm lập tức cả kinh, nhưng mà muốn làm gì nữa cũng đã không kịp, chỉ thấy Ngân Sát TS của đối phương nhẹ nhàng xoay người một cái, Ngân Sát TS cao lớn kia, dường như là một con báo nhẹ nhàng linh hoạt, lại như là một con bướm vờn hoa, liền lướt qua người Ngọc Thiên Tầm, đến sau lưng cô.

Bành!

Trong nháy mắt này, Hàn Sâm điều khiển chân của Ngân Sát TS đá vào sau lưng TS của đối phương, hơn nữa Ngọc Thiên Tầm đang lao về phía trước với tốc độ cao, một cước đã đạp Ngọc Thiên Tầm cùng Ngân Sát TS lên trên mặt đất.

Dưới sự chấn động kịch liệt, Ngọc Thiên Tầm ngây người, không phải bởi vì chấn động kia mang tới tổn thương, mà là cô không thể tin được, mình lại thua như vậy, dĩ thua bởi một người mà mình không thèm để ở trong mắt.

Một hồi lâu sau, Ngọc Thiên Tầm sững sờ ở đó không tiếp tục thao tác nữa, cô biết rõ một cước này của đối phương vốn phải là một kiếm đấy, nếu đổi lại là kiếm, cô và Ngân Sát TS đã xong đời rồi, căn bản không có khả năng tái chiến.

Lưu Trường Minh cùng Hứa Văn Xương nhìn cũng có chút sững sờ, dù nghĩ như thế nào đi nữa, cũng không nghĩ ra Ngọc Thiên Tầm vậy mà lại thất bại gọn gàng như vậy.

- Tên nhóc này quả thật không tệ.

Lưu Trường Minh cao hứng nói một câu, mấy ngày nay anh ta đều bị Ngọc Thiên Tầm làm nhức đầu, lúc này Hàn Sâm thoáng cái đã giải quyết xong Ngọc Thiên Tầm, nhìn xem cô ta cả ngày la hét muốn làm nhân vật chính thế nào nữa.

Hứa Văn Xương cũng tỉnh táo lại, cười nói:

- Quả thật là không tệ, người chưa tiến hóa lại có thể có trình độ thao tác như vậy, đúng là không tồi chút nào.

Sau khi Hàn Sâm giải quyết xong Ngọc Thiên Tầm, bày ra tư thế muốn đón đánh những chiếc Ngân Sát TS khác, thế nhưng lại phát hiện ra những Ngân Sát TS khác liền động cũng không động, giống như Ngân Sát TS đối luyện với hắn chỉ có một đài này.

Lúc Hàn Sâm đang có chút ngơ ngẩn, Ngân Sát TS ở phía đối diện mở ra, một thiếu nữ xinh đẹp mặc quân trang màu trắng từ bên trong đi ra.

Đúng là mỹ nữ rất đẹp, so sánh với Kỷ Yên Nhiên cũng không thua kém chút nào, nhưng vẻ đẹp của Kỷ Yên Nhiên là ngọt ngào, còn Ngọc Thiên Tầm lại mang theo vài phần anh khí, đều là mỹ nữ, nhưng lại có khí chất hoàn toàn khác biệt.

- Sử dụng chiến giáp thực tay chân bị gò bó, chúng ta đi tới máy giả lập 3D tái chiến.

Ngọc Thiên Tầm đi đến trước mặt Hàn Sâm, trực tiếp lớn tiếng nói.

Cô không phục, thật sự là không phục, cảm thấy vừa rồi chỉ là mình quá chủ quan, coi thường đối thủ, cho nên mới bị đối phương lừa gạt, đơn giản liền thua như vậy.

Bất quá, lúc này Ngọc Thiên Tầm không thừa nhận cũng không được, trình độ điều khiển của Hàn Sâm rất không tệ, không phải là đối thủ mà cô có thể tùy tiện đánh bại, phải xuất ra toàn lực.

Dù sao đây cũng không phải là chiến trường, Ngân Sát TS lại có giá trị đắt đỏ, cho nên Ngọc Thiên Tầm muốn hẹn Hàn Sâm đi tới máy 3D để đối luyện, như vậy mới có thể hoàn toàn buông tay buông chân chiến đấu, không cần sợ tổn thương đối phương, cũng không cần sợ hủy hoại Ngân Sát TS đắt giá.

Hàn Sâm chỉ cho rằng Ngọc Thiên Tầm là người đối luyện với hắn, nghe cô nói xong, cũng trực tiếp từ trong Ngân Sát TS đi ra, đi theo Ngọc Thiên Tầm tới máy giả lập 3D bên kia.

Hàn Sâm vừa đi trong lòng vừa suy nghĩ:

- Không thể tưởng được Đế Cương hào phóng như vậy, tìm một đại mỹ nữ như thế đến luyện tập với mình, vừa rồi quá thất lễ, tại sao có thể xuống tay ác như vậy với mỹ nữ, đợi lát nữa phải nhẹ nhàng một chút mới được.

Nhẹ nhàng một chút theo lời Hàn Sâm, đương nhiên là không thể thắng nhanh như vậy, không thể thắng triệt để như vậy, ít nhất phải để cho mỹ nữ phát huy một chút, bày ra một ít thực lực.

Về phần thua trận lúc luyện tập, Hàn Sâm chưa từng nghĩ tới, tại sao hắn phải thua? Thật sự không tìm thấy lý do thua trận, Đế Cương người ta tìm hắn đến làm đại diện, không phải là nhìn trúng kỹ thuật thao tác của hắn hay sao? Nếu như hắn liền một cô gái bồi luyện đều thắng không nổi, như vậy Đế Cương còn muốn mời hắn làm gì nữa?

Chương 176: Thảm

Lúc trước ở trên Thần Chiến, Hàn Sâm đã từng xem qua Ngọc Thiên Tầm vài lần, nhưng cũng chỉ là tùy tiện nhìn mấy lần, không quá mức lưu ý, lúc này cô ta cũng không báo ra tên tuổi, Hàn Sâm đã hoàn toàn không nhận ra được.

Hàn Sâm đã hoàn toàn xem Ngọc Thiên Tầm trở thành một người bồi luyện, mà không phải là một nữ minh tinh hợp tác với mình, nếu không thì kiểu gì hắn cũng sẽ để cho Ngọc Thiên Tầm thắng một trận.

Cho nên Ngọc Thiên Tầm gặp phải bi kịch rồi.

Thảm, thật sự rất thảm.

Liên tục ở trên máy ảo đối chiến vài chục trận, cơ hồ là Ngọc Thiên Tầm dùng hết tất cả năng lực, cô chỉ muốn thắng một trận mà thôi.

Nhưng thật sự không làm được, kỹ thuật thao tác của đối phương quá mượt rồi, chỉ có thể dùng từ tinh tế tỉ mỉ để hình dung, ở dưới thao tác của hắn, Ngân Sát TS giống như là một người sống, các loại động tác tinh tế khiến cho người ta sởn hết cả gai ốc.

Cùng Hàn Sâm đối chiến, lại để cho Ngọc Thiên Tầm có cảm giác giống như là đang đối chiến với sư huynh tiến hóa giả trong bộ đội chiến giáp đặc chủng, tựa như một loại đọ sức giữa người lớn và trẻ em, cô căn bản không nhìn thấy một tia hy vọng thắng lợi.

Hết lần này tới lần khác đối thủ lại tựa hồ cố ý trêu đùa hí lộng cô, mỗi lần cô đều thi triển hết sở trường, nhưng mà cuối cùng vẫn bị đánh bại không chút lưu tình nào.

Mỹ nữ quân nhân Ngọc Thiên Tầm quật cường, lúc này có loại xúc động muốn đập nát máy ảo, đối phương quá mạnh mẽ cũng quá độc ác, vậy mà không chút lưu tình nào dùng phương thức gần như nhục nhã tiêu diệt cô.

Thế nhưng mặc kệ Ngọc Thiên Tầm tức giận như thế nào đi nữa, thực lực chênh lệch rất rõ ràng, sẽ không bởi vì tức giận mà có chút cải biến nào, thậm chí còn làm cho trạng thái của Ngọc Thiên Tầm trở nên bết bát hơn.

Mặc dù Ngọc Thiên Tầm tự phụ, nhưng tuyệt đối không phải biến thái giống như Trương Dương, cho nên sau khi thua hơn mười trận, Ngọc Thiên Tầm trực tiếp rời khỏi gian phòng đối chiến giả lập, từ trong máy giả lập 3D đi ra.

- Cậu thật sự là một sinh viên chưa tiến hóa của trường quân đội?

Ngọc Thiên Tầm rất là hoài nghi, Hàn Sâm căn bản chính là một tiến hóa giả, nếu không hắn làm sao hoàn thành loại thao tác này.

Nhưng lúc Hàn Sâm ở trong máy mô phỏng 3D đi ra, sau khi cô nhìn rõ ràng bộ dáng của Hàn Sâm, lập tức hủy bỏ suy đoán của mình.

Tướng mạo của Hàn Sâm thuộc về loại cương nghị, nhưng mà da của hắn bởi vì Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, thật sự là tươi mịn muốn chết, Ngọc Thiên Tầm liếc nhìn sang, liền có thể xác định, Hàn Sâm tuyệt đối không phải là một tiến hóa giả, độ tuổi tương tự như cô, nhìn làn da tươi mịn khiến cô đều có chút đố kỵ, thậm chí Ngọc Thiên Tầm còn cảm thấy có lẽ Hàn Sâm còn nhỏ hơn cô một chút nữa.

- Cô không biết tôi là sinh viên năm đầu của trường quân đội à?

Hàn Sâm có chút kỳ quái nhìn Ngọc Thiên Tầm, không biết vì sao cô ta lại hỏi vấn đề này, nếu là người bồi luyện mà Đế Cương an bài cho hắn, sao lại có thể không biết tình huống của hắn.

Ngọc Thiên Tầm lộ ra vẻ cổ quái nhìn Hàn Sâm, rất rõ ràng Ngọc Thiên Tầm thấy cậu ta nhỏ hơn mình một chút, cô đã là sinh viên năm thứ hai.

Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng Hàn Sâm đi thi vào trường quân đội tương đối trễ, nhưng nhìn làn da mịn màng kia của Hàn Sâm, Ngọc Thiên Tầm đã khẳng định Hàn Sâm nhỏ tuổi hơn cô.

- Trình độ thao tác chiến giáp của cậu rất mạnh, luyện thế nào vậy?

Bây giờ Ngọc Thiên Tầm đã hoàn toàn phục, tuổi tác của đối phương còn nhỏ hơn mình, nhưng trình độ thao tác lại cao đến mức cô khó mà sánh bằng, cô muốn không phục cũng không được.

Bây giờ Ngọc Thiên Tầm mới xem như chấp nhận sự thật là Hàn Sâm tới đảm nhiệm nhân vật chính của video, cô xuất thân từ quân nhân thế gia, tính cách cũng hết sức ngay thẳng, thực lực của anh mạnh hơn tôi, tôi liền phục anh. Bây giờ Ngọc Thiên Tầm đối với vai phụ của mình đã không còn có tâm tình mâu thuẫn quá lớn nữa.

- Chính là luyện tập nhiều, cô chưa từng nghe qua câu nói kia sao?

Hàn Sâm nhún vai, được một mỹ nữ khích lệ như vậy, hắn vẫn hơi có chút đắc ý.

- Nói cái gì?

Ngọc Thiên Tầm nghi ngờ nhìn Hàn Sâm.

- Thành công chính là 99% thiên phú cộng thêm 1% chăm chỉ.

Hàn Sâm cười nói.

Ngọc Thiên Tầm hơi giật mình nhìn Hàn Sâm, thật lâu sau mới mở miệng nói:

- Hình như phải là thành công là do 99% chăm chỉ cộng thêm 1% thiên phú chứ?

- Thật ngại quá, nói ngược rồi.

Trong lòng Hàn Sâm ngại ngùng, cảm giác văn hóa của mình có lẽ cần phải bổ túc rồi, nếu không thông qua kỳ thi nửa năm của trường thì sẽ hỏng bét.

Ngọc Thiên Tầm nhìn Hàn Sâm, đột nhiên cảm thấy những lời này của Hàn Sâm hẳn là nghiêm túc, mà không phải là nói ngược, bởi vì cô thấy bộ dáng da dẻ mịn màng của Hàn Sâm như vậy, ngay cả một vết chai trên tay đều không có, mịn trắng tựa như đậu hủ non, thấy thế nào cũng không giống là người đã khổ công luyện tập.

- 99% thiên tài cộng thêm 1% chăm chỉ sao? Tôi nhớ kỹ rồi.

Ngọc Thiên Tầm lại nhìn Hàn Sâm thật sâu.

Mặc dù Ngọc Thiên Tầm không quá tin tưởng trên thế giới này có chuyện trời sinh kỳ tài, nhưng mà Hàn Sâm trước mắt tựa hồ chính là một cái ví dụ sống sờ sờ.

Lưu Trường Minh cùng Hứa Văn Xương toàn bộ hành trình đều quan sát hai người đối chiến, kết cục khiến cho bọn họ rất giật mình.

Dùng xuất thân cùng năng lực của Ngọc Thiên Tầm, trong số những bạn cùng lứa tuổi đã khó có thể tìm được đối thủ, nhưng mà lúc đối chiến với Hàn Sâm lại hoàn toàn bại, đây tuyệt đối là vượt quá dự liêu của bọn họ.

- Xem ra Hàn Sâm còn ưu tú hơn chúng ta tưởng, tổ hành động an toàn đặc biệt có thêm một mãnh tướng, qua vài năm nữa, chờ cậu ta trở thành Tiến Hóa Giả, vậy sẽ càng thêm khủng khiếp rồi.

Lưu Trường Minh trầm ngâm nói.

Hứa Văn Xương cũng khen ngợi gật đầu:

- Ánh mắt của con bé Tần gia kia không tệ, lại có thể từ trong dân chúng bình thường chọn lựa ra được một nhân tài như vậy, quả thật rất không tồi.

- Ánh mắt của người Tần gia, tôi đều rất tin tưởng.

Lưu Trường Minh nở nụ cười.

Về sau Hàn Sâm mới biết được Ngọc Thiên Tầm là nhân vật nữ chính của video, cũng không phải là người bồi luyện của hắn, mặc dù da mặt hắn dầy như vậy, cũng không khỏi có chút xấu hổ.

Cũng may Ngọc Thiên Tầm không biết ý nghĩ của hắn, hơn nữa bởi vì đã tâm phục khẩu phục với Hàn Sâm, trong quá trình quay chụp cũng hết sức phối hợp.

Kỳ thật cho dù trong lòng của cô không phục, làm một quân nhân, cô ta cũng sẽ dùng hết toàn lực hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó, chỉ là bây giờ tâm tình làm việc tốt hơn một chút, cũng tự nhiên hơn một chút mà thôi.

Trong những ngày quay chụp này, Ngọc Thiên Tầm có thời gian liền cùng Hàn Sâm đối luyện, hơn nữa hướng Hàn Sâm thỉnh giáo một vài vấn đề, nhưng càng tiếp xúc nhiều, Ngọc Thiên Tầm càng thấy Hàn Sâm thật sự đáng sợ.

Chỉ là tốc độ tay thao tác kinh khủng kia của Hàn Sâm, đã khiến cho Ngọc Thiên Tầm cảm thấy có chút khó có thể với tới, cô đoán chừng mình phải đợi đến lúc thần gen gần viên mãn, mới có thể đạt được tốc độ tay thao tác như vậy.

Về sau, Ngọc Thiên Tầm đã hoàn toàn coi Hàn Sâm thành những sư huynh Tiến Hóa Giả ở trong đội chiến giáp đặc chủng của mình để đối đãi, thậm chí xem Hàn Sâm thành mục tiêu để mình học tập theo đuổi.

Nếu như không phải làn da mịn màng khiến cho cô đố kỵ kia, thậm chí có lẽ cô còn tôn trọng Hàn Sâm như thầy của mình.

Chỉ tiếc là làn da mịn màng kia của Hàn Sâm, có đôi khi khiến cho Ngọc Thiên Tầm thích thú, thậm chí có lúc còn thò tay nhéo lên trên gương mặt Hàn Sâm mấy cái, cảm giác đó khiến cho Ngọc Thiên Tầm rất hưởng thụ.

Chỉ là động tác của Ngọc Thiên Tầm như vậy, lại làm cho Hàn Sâm có chút cảnh giác, hiệu quả tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật bây giờ đã khá rõ ràng rồi, hắn có chút sợ bị người nhìn ra hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Chương 177: Video

Toàn bộ quá trình quay chụp tổng cộng hết mười ba ngày, so với kế hoạch ban đầu còn sớm hơn vài ngày, hơn nữa đối với hiệu quả quay chụp, Lưu Trường Minh cùng Hứa Văn Xương đều thoả mãn vượt kỳ vọng.

Hàn Sâm cũng rất hài lòng, ngoại trừ có một nhân vật nữ chính xinh đẹp, chủ yếu nhất vẫn là Ngân Sắc Sát Cơ của hắn đã được cải tạo hoàn thành.

Sau khi Ngân Sắc Sát Cơ được cải tạo không chỉ trang bị hệ thống vũ khí, hơn nữa thể tích cũng tiến thêm một bước được rút nhỏ, bây giờ Ngân Sắc Sát Cơ chỉ lớn cỡ một chiếc laptop mười lăm inch, Hàn Sâm hoàn toàn có thể để ở trong túi của mình mang đi.

Lưu Trường Minh nói cho hắn biết, đây đã là cực hạn mà kỹ thuật hiện tại có khả năng làm được, nếu như muốn tiếp tục thu nhỏ thể tích lại, vậy cũng chỉ có thể đợi đến lúc khoa học kỹ thuật có đột phá trọng đại thì mới có thể.

Đế Cương dựa theo giao hẹn, còn đưa cho Hàn Sâm một chiếc Ngân Sát TS, hơn nữa khác với Ngân Sát TS thông thường, chiếc Ngân Sát TS này còn có huy chương chuyên biệt của Đế Cương, có được huy chương Đế Cương như vậy, cũng mang ý nghĩa chiếc Ngân Sát TS này sẽ được hưởng dịch vụ miễn phí bảo hành sửa chữa trọn đời của Đế Cương.

Không phải là loại đổi lại linh kiện đều phải thu lệ phí bảo hành sửa chữa, mà là miễn phí tất cả bảo hành sửa chữa, trừ phi cả chiếc chiến giáp triệt để báo hỏng, nếu không thì có vấn đề gì, chỉ cần đưa vào Đế Cương bảo hành sửa chữa là được.

Đương nhiên, nếu như ở trong phạm vi trạm bảo hành sửa chữa của Đế Cương, bọn họ còn cung cấp dịch vụ sửa chữa tại nhà.

Chiến giáp có được loại cấp bậc phục vụ như thế này cũng không có nhiều, lúc này Đế Cương mới tổng cộng đưa ra hai chiếc Ngân Sát TS có được huy chương Đế Cương, một chiếc là của Hàn Sâm, còn có một chiếc nữa là đưa cho Ngọc Thiên Tầm.

Còn có chiếc Ngân Sắc Sát Cơ kia của Hàn Sâm, cũng được gắn huy chương Đế Cương lên.

Nhưng khi Hàn Sâm nhìn chiếc Ngân Sát TS kia của mình rất lâu, cuối cùng hướng Lưu Trường Minh đưa ra một yêu cầu nho nhỏ.

Bởi vì kết cấu tế bào sinh vật đặc thù của Ngân Sát, nên không thể tùy ý sửa đổi màu sắc, giống như Ngân Sát TS đều là màu bạc, cho dù ở bên ngoài phun lên một lớp sơn, chỉ cần khôi phục lại trạng thái nguyên thủy, lớp sơn đó sẽ trực tiếp bong ra từng mảng, lúc trở thành trạng thái chiến giáp, vẫn sẽ bảo trì màu bạc như cũ.

Cho nên Hàn Sâm nói một yêu cầu với Lưu Trường Minh, hi vọng Lưu Trường Minh có thể thêm một ít hoa văn màu xanh nhạt lên trên chiếc Ngân Sát TS này của hắn.

Hàn Sâm đã có Ngân Sắc Sát Cơ, hoàn toàn không có hứng thú điều khiển Ngân Sát TS, định đem Ngân Sát TS trang trí cho chói lóa một chút, không có chuyện gì thì lấy ra điều khiển, cũng có thể kiếm chút chú ý.

Lưu Trường Minh đã đồng ý với yêu cầu của Hàn Sâm, nhưng mà kỹ thuật đó vô cùng phức tạp, nếu như là toàn thân màu xanh da trời thì còn dễ dàng một chút, nhưng mà phải tăng thêm một bộ phận hoa văn màu xanh nhạt, để trên cơ thể màu bạc của Ngân Sát TS có được hoa văn màu xanh da trời, độ khó của chuyện này liền cao hơn rất nhiều, cần giáo sư của phòng thí nghiệm thủ công sửa đổi một bộ phận kết cấu tế bào.

Lúc Ngọc Thiên Tầm biết yêu cầu này của Hàn Sâm, coi lại toàn bộ tin tức bản thiết kế màu bạc xanh nhạt, lập tức biểu thị Ngân Sát TS của cô cũng muốn vậy, nhưng cô ta lại chọn màu đỏ.

Vì nguyên nhân như vậy, Hàn Sâm ở lại căn cứ thêm vài ngày, không lập tức trở về trường học.

Hơn nửa tháng, công tác tuyên truyền của Đế Cương một phút cũng không ngừng, thế nhưng không có ai nhìn thấy cái gọi là chiến giáp sinh vật siêu cấp kia của Đế Cương đến cùng có bộ dạng dài ngắn như thế nào.

Cái gì mà sáng tạo vượt thời đại, cái gì mà cách mạng mới trong chiến giáp…, các loại danh từ tuyên truyền, đều bị người cho rằng đây là chuyện cười, hoặc là một loại lăng xê.

Tập đoàn đối đầu với Đế Cương, càng khởi xướng công kích dư luận với Đế Cương, khiến cho Đế Cương lâm vào cục diện vô cùng bị động.

Nhưng mà Đế Cương đối với chuyện này cũng không hề làm ra phản kích, chỉ là yên lặng đợi buổi buổi họp báo chiến giáp sinh vật siêu cấp kiểu mới mùng 1 tháng 9.

Rốt cục, tới ngày mùng 1 tháng 9, Đế Cương ở bên trong một mảnh tiếng chất vấn, đúng giờ tổ chức buổi họp báo.

Khác những buổi họp báo mê hoặc trước kia, buổi họp báo lần này do Lưu Trường Minh tự mình chủ trì, lúc đối mặt với phóng viên của tất cả các tạp chí tin tức lớn trong Liên Minh, sau khi Lưu Trường Minh lên đài chỉ nói một câu:

- Xin mời thưởng thức sáng chế vượt thời đại của Đế Cương.

Nói xong, màn hình 3D phát video liền triển khai, tất cả các phóng viên đều nhìn vào một khung cảnh xuân tươi đẹp, gió nhẹ thổi qua sân trường.

Ngay sau đó, chính là hình ảnh một nữ sinh viên xinh đẹp ngồi ở dưới bóng cây bên cạnh thao trường học bài, một sợi gió nhẹ thổi qua, mái tóc như mây màu đen hơi bay bay, khung cảnh đẹp đẽ làm cho ít người dám hô hấp mạnh, sợ sẽ phá mất một màn tốt đẹp này.

Ánh mặt trời, hoa cỏ màu xanh, bóng cây, nữ sinh viên xinh đẹp thanh thuần, thoáng cái đã hấp dẫn mọi người tiến vào khung cảnh thời sinh viên tốt đẹp.

- Ngọc Thiên Tầm, quả nhiên là Ngọc Thiên Tầm, tôi liền nói người đại diện cho sản phẩm chiến giáp mới của Đế Cương nhất định là Ngọc Thiên Tầm.

Trong lòng các phóng viên đều đắc ý nghĩ như vậy.

Sản phẩm mới của Đế Cương trong hai năm gần đây, cơ hồ đều là do Ngọc Thiên Tầm đại diện, hơn nữa hiệu quả cũng vô cùng tốt, bọn họ đều cho rằng lần này Đế Cương cũng sẽ sử dụng Ngọc Thiên Tầm với tư cách người đại diện cho chiến giáp kiểu mới, hơn nữa nhìn tới thì suy đoán của bọn họ cũng không sai.

Theo hình ảnh trôi qua, đã trở lại cảnh Ngọc Thiên Tầm đóng vai nữ sinh viên đang viết, hình ảnh cuối cùng lại đã rơi lên trên trang vở lấp lánh dưới ánh mặt trời kia của cô.

Thế nhưng mà, tiếp theo lại là màu sắc âm u dần dần che khuất cuốn vở, Ngọc Thiên Tầm có chút kinh hãi ngẩng đầu nhìn lại, trên bầu trời xuất hiện chiến hạm dữ tợn cực lớn, giống như là mây đen che khuất bầu trời, bao phủ toàn bộ không trung trường học.

- Chiến hạm của Tu La tộc!

Các phóng viên nhận ra đó là cái gì.

Bành!

Một chiếc chiến giáp đáng ghê tởm rơi xuống mặt đất, đem mặt đất đều lún xuống thành một cái hố to, chiến giáp kia chậm rãi đứng lên, thanh kiếm lớn trong tay tản ra mùi máu tanh.

Sau đó, trên chiến hạm Tu La to lớn y hệt như quái thú kia có chiến giáp Tu La giống như thủy triều lao ra, nguyên một đám quái vật từ trên trời giáng xuống, toàn bộ khung cảnh trường học tốt đẹp lập tức biến thành địa ngục nhân gian.

Đại địa đang chấn động, kiến trúc đang rên rỉ, hỏa lực đang gào thét, các học sinh đang kêu khóc chạy trốn.

Ngọc Thiên Tầm đóng vai nữ sinh viên ôm sách vở liều mạng chạy về phía trước, nhưng mà hai chân của cô ta sao có thể thoát khỏi những chiến giáp khủng bố do Tu La tộc điều khiển kia.

Huống chi khắp nơi ở trong trường học đều là chiến giáp Tu La từ trên trời giáng xuống, một cỗ tuyệt vọng khiến cho người ta hít thở không thông lan tràn trong lòng tất cả mọi người.

- Ah!

Trong lúc nguy cấp này, nữ sinh viên xinh đẹp bị cái gì đó làm trượt chân, liền ngã rầm trên mặt đất, quyển sách kia cũng rơi xuống ở phía trước cô.

Nữ sinh viên giãy dụa ngồi dậy, hốt hoảng nhặt sách lên ôm vào trong ngực, lúc quay đầu nhìn lại, nhìn tới trường học thì đã có trăm ngàn lỗ hổng dưới ảnh hưởng của hỏa lực, cùng với những chiến giáp Tu La đáng ghê tởm đó đã gần trong gang tấc, giống như nước thủy triều xông tới cô.

Nhìn thấy biểu lộ tuyệt vọng trên mặt của nữ sinh viên kia, tất cả mọi người đều cảm thấy trong lòng thắt lại, hận không thể lập tức xông lên cứu vớt thiếu nữ xinh đẹp khiến người ta thương yêu kia.

Thế nhưng mà chiến giáp của Tu La tộc quá nhiều, hơn nữa đã gần trong gang tấc, thậm chí có một chiếc chiến giáp Tu La đang dùng thanh kiếm lớn dầm dề máu chém về phía thiếu nữ này.

Bành!

Đột nhiên một âm thanh truyền đến, một cái rương màu bạc đập lên trên thanh kiếm dầm dề máu kia, cứ thế đập lệch kiếm của chiến giáp Tu La ra, giúp cô gái kia tránh được một kiếp.

Sau đó liền thấy cái rương màu bạc bị đẩy lùi trở về, nhưng mà thấy rõ ràng trên chiếc rương có khắc hai chữ TS.

Chiếc rương màu bạc kia cuối cùng đã rơi vào trong tay một nam thanh niên cũng mặc đồng phục trường học, một tay của nam thanh niên kia cầm lấy rương hòm ấn xuống một cái, sau đó lại ném chiếc rương màu bạc kia lên bầu trời bao la bên trên đỉnh đầu.

Chương 178: Rung Động

Có một vài phóng viên cảm thấy nam sinh viên này có chút quen mắt, thế nhưng mà không nghĩ ra là ai, có một vài phóng viên căn bản là không có bất cứ chút ấn tượng nào, hơn nữa lực chú ý của bọn họ đã bị chiếc rương màu bạc kia hấp dẫn.

Xoạt!

Chiếc rương màu bạc ở trên bầu trời, ngay lập tức hóa thành dòng nước màu bạc, quấn quanh người nam sinh viên kia.

Đúng lúc ánh mắt của mọi người lộ ra vẻ không thể tin được, dòng nước màu bạc vậy mà lại hóa thành từng bộ phận của một chiến giáp, bám lên trên người nam sinh viên kia, rất nhanh đã biến thành một chiếc chiến giáp nhân loại màu bạc.

- Ngân Sắc Sát Cơ… đó là Ngân Sắc Sát Cơ…

Rốt cục có người nhận ra được.

Mà ngay giây phút này, Ngân Sắc Sát Cơ đã rút ra kiếm điện từ cùng súng hạt nhân, giống như là u linh màu bạc xông về đám chiến giáp Tu La tộc giống như thủy triều kia.

Thanh âm chiến giáp bị xé rách, kiếm điện từ ma sát phát ra tia lửa, súng hạt nhân nổ vang, dùng bối cảnh nữ sinh viên ôm sách vở làm góc quay chụp, Ngân Sắc Sát Cơ điên cuồng giết chóc.

Đối mặt với Tu La chiến giáp giống như thủy triều, chiến giáp màu bạc kia quật cường giống như một chiến sĩ cao ngạo, đang hướng về những Tu La tộc đó tuyên cáo ai mới là chủ nhân chân chính của mảnh lãnh địa này, dù chảy hết giọt máu cuối cùng, cũng quyết tâm thề sống chết bảo vệ quê nhà.

Bành!

Kiếm điện từ cứ thế mà bị chém đứt rồi, chiến giáp màu bạc kia đã chém giết quá nhiều chiến giáp của Tu La tộc, kiếm điện từ mang vết thương chồng chất đã không chịu nổi gánh nặng nữa.

Súng hạt nhân cũng đã bắn hết tất cả năng lượng, bị chiến giáp màu bạc ném tới một chiếc Tu La chiến giáp, cuối cùng chiến giáp màu bạc một cước dẫm nát Tu La chiến giáp bị nện ngã trên mặt đất, nhưng mà ở dưới tình huống hết gạo sạch đạn này, Tu La tộc chiến giáp vẫn giống như nước thủy triều vọt tới.

Rung động, rung động khó có thể dùng ngôn ngữ miêu tả, video này quả thực còn đã ghiền hơn cả phim bom tấn.

Thế nhưng mà một màn kế tiếp, lại khiến cho người xem càng thêm nhiệt huyết sôi trào.

Khung cảnh chuyển đổi, chỉ thấy ở trong trường học bị tàn phá đằng kia, nguyên một đám sinh viên phấn đấu quên mình vọt ra, trong tay đều mang theo một chiếc rương màu bạc có khắc chữ TS.

Trong nháy mắt chiếc rương kia được mở ra, nguyên một đám học sinh đều được võ trang trở thành chiến giáp màu bạc, hướng về đại quân Tu La tộc khởi xướng thế công mãnh liệt.

Một hồi đại chiến chiến giáp thảm thiết giữa Tu La tộc với Nhân loại, ống kính không ngừng lưu động bên trong chiến trường, nguyên một đám chiến giáp màu bạc anh dũng tác chiến với Tu La chiến giáp, bản nhạc sục sôi kia khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, hận mình không thể lập tức tham gia vào trong đó.

OÀ..ÀNH!

Hình ảnh cuối cùng lại quay lại trên người chiếc chiến giáp màu bạc lúc ban đầu kia, chỉ thấy chiến giáp màu bạc kia dùng một quyền nện Tu La chiến giáp có ý đồ phóng tới thiếu nữ bay ra ngoài, mà màn hình cũng theo ảnh hưởng thị giác này trực tiếp đẩy mạnh, cuối cùng cố định ở chữ TS trên bộ ngực chiến giáp cùng dấu hiệu Đế Cương ở phía trên.

Sau đó chính là một hàng chữ chậm rãi nổi lên màn hình, đồng thời nương theo một giọng đọc nam vô cùng thu hút:

- Sản phẩm của Đế Cương, chiến giáp Ngân Sát TS rung động đưa ra thị trường, Đế Uyển bán ra số lượng có hạn ngày 10 tháng 9.

Yên tĩnh, tất cả các phóng viên đều lộ ra vẻ đờ đẫn xem đoạn video, cho đến lúc toàn bộ đoạn video chấm dứt, thân ảnh của Lưu Trường Minh xuất hiện ở trên đài một lần nữa, những phóng viên này mới điên cuồng hướng về Lưu Trường Minh đưa ra các loại câu hỏi.

- Lưu Tổng, chiến giáp bên trong video có thật không vậy?

- Lưu Tổng, một chiếc rương nhỏ như vậy thật sự có thể hóa thành chiến giáp lớn như thế sao?

- Lưu Tổng, đoạn video này có phải là do hiệu quả xử lý kỹ xảo hay không?

- Lưu Tổng, Ngân Sát TS chính là chiếc Ngân Sắc Sát Cơ xuất hiện bên trên Tinh Vũ Bôi kia sao?

- Lưu Tổng, người điều khiển Ngân Sát TS, chính là nam sinh viên của trường quân đội Hắc Ưng bị tập đoàn Tinh Vũ hủy bỏ tư cách dự thi Tinh Vũ Bôi kia à?

...

- Đều yên lặng một chút.

Lưu Trường Minh khoát tay áo, để cho mọi người đều yên tĩnh lại, sau đó anh ta chỉ lạnh nhạt nói một câu:

- Ngày 10 tháng 9 gặp ở Đế Uyển.

Sau đó lại không nói nhiều thêm một chữ nào nữa, trực tiếp được nhân viên bảo an hộ tống đi ra khỏi buổi họp báo.

Toàn bộ Liên Minh đều giống như vỡ tổ rồi, khắp nơi đều đang bàn tán về Ngân Sát TS, mà video Ngân Sát TS của Đế Cương đã được lưu truyền

rộng rãi ở bên trên Internet rồi.

- CMN, cái này quá trâu bò đi, quá giả dối.

- Nhất định đều là kỹ xảo… kỹ xảo…

- Người ta mùng 10 liền đem ra bán rồi, kỹ xảo con em mày á…

- Thì ra Ngân Sắc Sát Cơ chính là chiến giáp sinh vật siêu cấp kiểu mới nhất, Ngân Sát TS của Đế Cương, khó trách trên thị trường không tìm thấy chiến giáp này, căn bản người ta chưa bán ra.

- Tập đoàn Tinh Vũ thật sự là rác rưởi, còn hủy bỏ tư cách dự thi của người ta, nói cái gì mà người ta không tuân theo quy định về chiến giáp, còn nói là cái gì mà chiến giáp quân dụng, lần này bị mất mặt rồi.

- Đế Cương không hổ là Đế Cương, cấp công nghiệp quân sự chính là cấp công nghiệp quân sự, chiến giáp này ngầu phát cuồng.

- Nếu như thật sự giống như trên video, tôi tuyệt đối là sẽ mua một chiếc ah.

- Mua một chiếc như thế nào đủ được, lúc trước xem trận chiến mà Hàn Sâm dự thi, tôi liền quyết định phải mua mười chiếc rồi.

- Thôi đi, mày không thấy trên video nói rồi à, bán ra với số lượng có hạn, mày có thể cướp được hay không đều là vấn đề, còn mười chiếc?

- Đế Cương càng ngày càng rác rưởi, vậy mà dùng loại kỹ xảo này để quảng cáo sản phẩm, quả thực làm mất mặt xí nghiệp công nghiệp quân sự ah.

- Đúng đấy, Đế Cương rác rưởi.

- Ngọc Thiên Tầm đẹp quá, hoàn toàn bất đồng với phong cách dĩ vãng của cô ấy.

- Đúng vậy, thật sự là xinh đẹp, không nghĩ tới Ngọc Thiên Tầm còn có thể diễn xuất nhân vật như vậy, đúng là nữ thần ah.

- Thao tác của Hàn Sâm vẫn sắc bén như vậy, hoàn toàn tương tự như ở trên Tinh Vũ Bôi.

- Mau tới ngày 10 tháng 9 đi, tôi đã khát khao khó nhịn rồi.

- Ngày 10 tháng 9 để xem Đế Cương bị mất mặt như thế nào, khoa học kỹ thuật bây giờ ở Liên Minh chúng ta, có thể sản xuất ra loại chiến giáp này sao?

- Ha ha, tôi là sinh viên của trường quân đội Hắc Ưng, đại thần tuyệt đối trâu bò.

- Lần này đại thần quá trâu, vậy mà làm đại diện cho chiến giáp mới của Đế Cương.

- Người ta vốn chính là người đại diện của Đế Cương, Đế Cương còn chưa truyền ra tin tức bán chiến giáp kiểu mới, đại thần đã sử dụng Ngân Sát TS rồi.

- Đại thần quá soái, đáng được khen.

...

Ngân Sát TS của Đế Cương đã hoàn toàn nóng hổi, trở thành chủ đề sốt dẻo nhất trong Liên Minh, các chuyên gia đều đang phân tích đến cùng Ngân Sát TS là thật hay giả, đến cùng có phải thực sự là sản phẩm như vậy hay không.

Có chuyên gia ủng hộ Đế Cương nói chắc như đinh đóng cột, có chuyên gia đối với chuyện này thì lại chẳng thèm ngó tới, cho rằng Đế Cương chỉ là đang lấy lòng mọi người, sản phẩm chân chính nhất định không đạt được hiệu quả như bên trong video, sẽ phải kém hơn rất nhiều.

Trận nước miếng chiến này, không dứt, trên thực tế cũng là Đế Cương đang đánh cờ với đối thủ cạnh tranh, nhưng mà trước khi Ngân Sát TS được chính thức bán ra, trận cờ này không có thắng bại, đối với Đế Cương tuyệt đối là có lợi, bởi vì mặc kệ như thế nào, hôm nay Ngân Sát TS của Đế Cương đã nóng bỏng trong toàn bộ Liên Minh.

Hơn nữa Đế Cương cũng ban bố tin tức ngày 10 tháng 9 cùng buổi họp báo đồng thời sẽ tổ chức Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp, mà top 3 của giải đấu tranh bá, sẽ đạt được chiến giáp Ngân Sát TS do Đế Cương cung cấp.

Nhưng mà báo danh lại có hạn chế, phải là người chưa tiến hóa mới có thể báo danh dự thi.

Mà lúc mới bắt đầu báo danh được mấy phút, điểm báo danh bên trên Internet đã sắp bị chen kín rồi.

Chương 179: Số Lượng Có Hạn

Báo danh trên Internet chỉ có hai ngày, sau khi hết hạn chính là vòng loại, cuối cùng trong số những người báo danh chọn ra chín người, thêm Hàn Sâm tạo thành thập cường, đây là những tuyển thủ có thể tham gia Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp ngày 10 tháng 9.

Có rất nhiều người đều vô cùng khinh thường chuyện này, cảm thấy Đế Cương thật sự quá keo kiệt đi, top 3 mới có thể lấy được Ngân Sát TS, một chiếc chiến giáp mà thôi, làm gì phiền toái như vậy, bây giờ chiến giáp dân dụng đắt tiền nhất, ví dụ như là series Tinh Hoàng của Tinh Vũ, bán ra hơn một ngàn vạn, lại còn có thể đặt hàng theo yêu cầu.

Ngân Sát TS không nhận đặt hàng theo yêu cầu, toàn bộ đều chỉ có một loại phối trí, liền sửa màu sắc đều không được, chiến giáp như vậy, dù là tương đối khá một chút, cùng lắm thì cũng là một hai ngàn vạn, có khối người mua nổi.

Nhưng khi bọn họ chứng kiến Đế Cương chính thức định giá, tất cả đều choáng váng, giá bán vậy mà cao tới 76 triệu, giá này đều có thể mua sáu bảy chiếc chiến giáp series Tinh Hoàng rồi, cho tới bây giờ cũng chưa có chiến giáp dân dụng nào bán ra giá cao như vậy.

Giá tiền này mua chiến giáp quân dụng đều có thể mua hai ba chiếc rồi, huống chi còn chỉ là một chiếc dân dụng.

Hơn nữa còn là số lượng có hạn chỉ bán 10 vạn chiếc, nghe thì có vẻ như là rất nhiều, nhưng mà Liên Minh có nhiều tinh cầu như vậy, mỗi một hành tinh ít nhất cũng có trên trăm ức người, 10 vạn chiếc thật đúng là không nhiều lắm.

Đối thủ cạnh tranh của Đế Cương trắng trợn công kích Đế Cương, dân chúng cũng đều vô cùng bất mãn đối với loại hành vi này của Đế Cương, trong lúc nhất thời các tin tức mặt trái về Đế Cương tràn ngập.

Mà Đế Cương đối với chuyện này thực sự là không hề có phản ứng gì, tất cả đều chỉ chờ tới ngày 10 tháng 9 ngày.

Nhưng bởi như vậy, ngược lại người báo danh Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp ngày càng nhiều, khá tốt là ngay từ đầu người báo danh ít, hơn nữa lại hạn định chỉ trong hai ngày, nếu không thì trước khi Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp tiến hành, chỉ sợ liền đấu loại đều chưa đánh xong.

- Hàn Hạo, con tới xem một chút, con xem người này… người này… như thế nào lại giống Hàn Sâm vậy…

Hàn Ngọc Mai đang xem đoạn video Ngân Sát TS của Đế Cương, cau mày gọi Hàn Hạo đang nghỉ ngơi ở trong phòng.

- Chỉ là dáng vẻ giống nhau mà thôi, làm sao có thể là thằng oắt kia được, đây là đại minh tinh, thằng oắt kia xách giày cho người ta, đoán chừng người ta đều chê hắn đần.

Chồng của Hàn Ngọc Mai âm dương quái khí nói.

- Nói cũng đúng, Hàn Sâm sao có thể làm nhân vật trong video của Đế Cương, nhưng mà quả thật quá giống, Hàn Hạo tới xem một chút đi, chiến giáp gần đây của Đế Cương, 76 triệu, thật sự là đắt, bán đi toàn bộ gia sản của chúng ta, đoán chừng cũng chỉ có thể mua một chiếc chiến giáp như vậy.

Hàn Ngọc Mai hâm mộ nói.

Hàn Hạo từ trong nhà đi ra, vẻ mặt vô cùng lúng túng, nhìn thoáng qua đoạn video đang phát kia, cắn răng nói:

- Đó chính là Hàn Sâm.

- Cái gì? Điều này không có khả năng? Làm sao có thể là nó, con nghe được tin này từ nơi nào?

Hàn Ngọc Mai cùng chồng bà ta đều trợn to mắt nhìn Hàn Hạo.

- Cái gì tin mà tin đồn, mẹ xem danh sách diễn viên của video một chút chẳng phải là sẽ biết ư, chính là Hàn Sâm.

Tâm tình của Hàn Hạo cực kỳ kém.

Y nằm mơ cũng không ngờ được, Hàn Sâm vậy mà quá nhanh "đã hết cơn khổ, đến ngày sung sướng" rồi, có thể trở mình triệt để như vậy, thi đậu trường quân đội nổi tiếng, tham gia đóng video đại diện cho Ngân Sát TS của Đế Cương đang nóng bỏng nhất.

Hàn Ngọc Mai cùng chồng bà ta đã sớm ngơ ngẩn, ngây ngốc nhìn người giống như chiến thần ở trong video kia, làm sao cũng không có cách nào tiếp nhận, đó lại chính là Hàn Sâm.

Lúc này máy truyền tin của Hàn Ngọc Mai vang lên, Hàn Ngọc Mai theo bản năng bấm nút nghe, sau đó hình ảnh của Hàn Bảo liền bắn ra ngoài, vẻ mặt gấp gáp nói:

- Ngọc Mai, cô xem video Ngân Sát TS của Đế Cương chưa? Hàn Sâm nó…

Trong căn nhà cũ của Hàn gia, La Tố Lan một lần lại một lần xem thân ảnh anh tuấn ở trong video kia, khắp khuôn mặt đều là vẻ tươi cười, nhưng mà mắt lại hồng hồng, khóe mắt còn ngậm lấy một tia óng ánh.

Từ khi Hàn Sâm gọi cho bà, nói cho bà biết chuyện đóng video, từ lần thứ nhất video được phát lên, cũng không biết là La Tố Lan đã xem bao nhiêu

lần rồi, nhưng mà mặc kệ là xem bao nhiêu lần, La Tố Lan đều không cảm thấy chán, nhìn thân ảnh kia, giống như đó chính là toàn thế giới của mình.

Gần đây Kỷ Yên Nhiên lại hết sức buồn bực, cô cũng là ngay trước khi video được phát, mới nhận được thông tin của Hàn Sâm, trước đây cô hoàn toàn không biết Hàn Sâm đi đóng cái video này.

Chờ đến lúc video được phát sóng, không biết có bao nhiêu bạn học đều tới hỏi cô:

- Yên Nhiên, bạn trai của cậu vậy mà đóng video chiến giáp Ngân Sát TS mới của Đế Cương, dù sao thì cậu cũng phảu nói cho bọn tớ biết một tiếng chứ?

- Yên Nhiên, Ngân Sát TS thật sự giống như ở trên video sao? Thật sự thần kỳ như vậy à?

- Cậu là bạn gái của đại thần, nhất định là cậu biết rồi?

- Đại thần đã mang cậu lên ngồi Ngân Sát TS chưa?

- Nhất định là Yên Nhiên đã sớm điều khiển qua rồi.

- Yên Nhiên, có thể giúp tôi nói với đại thần hay không, từ bên trong mua một chiếc Ngân Sát TS? Số lượng có hạn mười vạn chiếc, tôi sợ mình không giành được.

Trong lòng Kỷ Yên Nhiên buồn bực, cô nào có biết những chuyện đó, chuyện mà cô ta biết đến cũng giống như bọn họ thôi.

- Tên bại hoại kia, trở về không thu thập hắn thật tốt thì không thể được.

Kỷ Yên Nhiên hung tợn cọ xát răng mèo.

Nhưng khi ánh mắt của Kỷ Yên Nhiên quay trở lại video, nhìn thấy Ngọc Thiên Tầm xinh đẹp không tưởng nổi kia, trong lòng Kỷ Yên Nhiên liền dâng lên tín hiệu nguy cơ.

- Lão Hàn, cậu được đó, vậy mà lăn lộn đến vị trí đại diện cho chiến giáp mới của Đế Cương.

Trương Đan Phong hưng phấn gọi nói chuyện với Hàn Sâm, vô cùng cao hứng thay cho Hàn Sâm.

- Hắc hắc, có muốn một chiếc Ngân Sát TS không?

Hàn Sâm cười hỏi.

- Muốn, nhưng đáng tiếc hơn 7000 vạn, cho dù cậu giúp tôi liên hệ giá nội bộ, tôi cũng không mua nổi.

Trương Đan Phong cười nói.

- Cậu chờ đấy, qua mấy ngày nữa tôi giúp cậu kiếm một chiếc.

Hàn Sâm là loại người có ân tất báo, từ sau khi trong nhà hắn suy tàn, Trương Đan Phong cùng luật sư Trương đã giúp nhà bọn họ không ít lần, nếu không thì một mình La Tố Lan kéo theo hai đứa trẻ bọn họ, chỉ sợ sẽ càng thêm gian nan.

Trước kia Trương Đan Phong không nói hai lời liền trực tiếp đem Trảm Cương Đao giá trị hai trăm vạn cho hắn, lúc ấy Hàn Sâm một chữ cảm ơn đều không nói liền thu lấy, mặc dù không dùng tới, nhưng mà chuyện này Hàn Sâm vẫn một mực nhớ kỹ.

Hai trăm vạn đối với Hàn Sâm bây giờ cũng không được coi là nhiều, nhưng đối với Trương Đan Phong và Hàn Sâm khi đó thì cũng không phải là số lượng nhỏ, cho dù Trương Đan Phong không dùng được, cũng có thể mang đi đổi thịt dị sinh vật, nhưng mà cậu ta không làm, liền cho Hàn Sâm như vậy.

- Chuyện này không được đâu?

Trương Đan Phong hơi kinh hãi, mặc dù Hàn Sâm là đại diện của Đế Cương, nhưng mà Đế Cương cũng không thể tùy tiện đưa Ngân Sát TS đắt như vậy cho hắn chứ?

- Có cái gì mà không được, tớ đã có hai chiếc rồi, qua mấy ngày nữa lại chuẩn bị một chiếc cho cậu, sau này hai anh em chúng ta cùng đi ra khoe khoang.

Hàn Sâm cười nói.

- Tâm ý tôi đã nhận, nhưng tôi không có hứng thú gì đối với điều khiển chiến giáp, sau này nếu cậu học được đao pháp gì tốt ở trong trường quân đội thì dạy tôi mấy chiêu sẽ càng thực tế hơn.

Trương Đan Phong nghe xong lời Hàn Sâm, liền sảng khoái nói.

- Được.

Hàn Sâm nói.

Lúc Hàn Sâm trở lại trường học đã là ngày mùng 6 tháng 9, thời gian cải tạo Ngân Sát TS so với tưởng tượng của hắn còn lâu hơn một chút, hắn nhiều lắm là ở trường học nghỉ ngơi một ngày, liền phải đi tới Đế Uyển tham gia Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp, chỉ cần đi vào Top 3 là có thể lấy thêm một chiếc Ngân Sát TS nữa.

Chỉ tiếc Ngân Sát TS thưởng cho Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp không có dịch vụ bảo hành sửa chữa miễn phí chung thân của Đế Cương, giống như Ngân Sát TS bình thường vậy.

Chương 180: Học Tỷ Béo Ngậy

Kỷ Yên Nhiên đang ở trên mạng lưới chiến đấu của trường học chơi Thượng Đế Chi Thủ bản đối chiến, lại đột nhiên thấy thông báo bạn bè online, nhìn kỹ dĩ nhiên chính là Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên.

- Tốt, tên đại bại hoại nhà cậu còn biết online à?

Kỷ Yên Nhiên vốn định mời Hàn Sâm đến gian phòng của mình, nhưng mà nghĩ lại, mình làm như vậy chẳng phải là quá mất mặt rồi hay sao.

Kỷ Yên Nhiên đang do dự có nên làm bộ không thấy được hắn hay không, đã thấy Bạn Gái Của Tôi Là Kỷ Yên Nhiên gửi lời mời rồi.

Kỷ Yên Nhiên theo bản năng liền nhấn vào nút đồng ý, lập tức liền đi tới phòng mà Hàn Sâm thành lập.

- Học tỷ, trễ như vậy mà vẫn còn chơi Thượng Đế Chi Thủ à?

Hàn Sâm cười híp mắt dùng từ ngữ trêu đùa nói ra.

- Đúng vậy, tôi vừa không có video của Đế Cương để diễn, cũng không có đại minh tinh xinh đẹp diễn chung, không chơi Thượng Đế Chi Thủ thì làm gì?

Kỷ Yên Nhiên chua ngoa nói.

Hàn Sâm vội vàng nói:

- Đừng nói nữa, vốn cho là đại minh tinh sặc sỡ loá mắt như vậy nhất định là vô cùng xinh đẹp, kết quả nhìn người thật, haizz, thật sự là thất vọng ah. Mười Ngọc Thiên Tầm cũng không sánh nổi một học tỷ của tôi ah.

Hàn Sâm vừa nói vừa nói thầm trong lòng:

- Ngọc Thiên Tầm à Ngọc Thiên Tầm, vì sự nghiệp có bạn gái của tôi, cô chịu khó hi sinh vậy.

Kỷ Yên Nhiên mừng thầm trong lòng, gắt giọng:

- Nói như vậy ngay từ đầu là cậu hướng về đại minh tinh nhà người ta mà đi?

- Làm sao lại thế, tôi là vì học tỷ mà đi đó.

Hàn Sâm vội vàng giơ tay lên trời thề thốt.

- Thôi đi, cậu đi đóng video thì có quan hệ gì tới tôi?

Kỷ Yên Nhiên bĩu môi một cái nói.

- Sao lại không có được, tôi đã có một chiếc Ngân Sắc Sát Cơ rồi, nhưng mà học tỷ còn chưa có, mà tôi lại là người cùng khổ, không có tiền mua thêm một chiếc Ngân Sát TS cho học tỷ để gom góp thành một cặp, bất đắc dĩ đành phải đi đóng video cho Đế Cương, mới đổi lấy được thêm một chiếc Ngân Sát TS mới, về sau chúng ta có thể tạo thành tổ hợp tình lữ màu bạc rồi.

Hàn Sâm khóc lóc than thở.

- Ai cùng cậu tạo thành màu… bạc… tổ hợp tình lữ…

Đôi má Kỷ Yên Nhiên ửng đỏ:

- Một chiếc Ngân Sát TS mà thôi, nếu muốn thì tự tôi không mua được sao? Ai cần cậu tặng.

- Chiếc này của tôi không giống với bên ngoài, bản chế tạo đặc biệt đấy, bên trên có hoa văn màu xanh da trời, độc nhất vô nhị trong toàn bộ Liên Minh, đại biểu tâm ý của tôi đối với học tỷ cũng là độc nhất vô nhị.

Hàn Sâm nói.

- Thôi đi, không phải là chỉ cải biến màu sắc một chút thôi sao, nếu tôi muốn, Lưu Trường Minh dám không sửa cho tôi à?

Trong lòng Kỷ Yên Nhiên có chút vui mừng, nhưng vẫn làm ra vẻ khinh thường nói.

- Để người khác đổi không giống như tôi đổi mà, tâm ý khác nhau.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, hắn biết rõ xuất thân của Kỷ Yên Nhiên không tầm thường, nhưng nghe lời này của Kỷ Yên Nhiên, đúng là thật sự không tầm thường.

- Cậu thật cam lòng đưa cho tôi? Chiếc kia của anh có huy chương của Đế Cương không?

Kỷ Yên Nhiên suy nghĩ rồi nói.

- Đương nhiên là cam lòng rồi, đừng nói là huy chương Đế Cương, cho dù là huy chương của nguyên thủ, tôi cũng sẽ tặng, một chiếc chiến giáp đổi một mỹ nhân học tỷ làm vợ, đáng giá.

Hàn Sâm nói.

- Ai muốn làm vợ cậu hả, một chiếc Ngân Sát TS đã đòi đổi được một cô vợ, cậu cũng quá biết làm ăn nha.

Kỷ Yên Nhiên gắt giọng.

- Được, không làm vợ, làm tình nhân trước đã.

Hàn Sâm cười hì hì nói.

- Được, đừng nói tôi không cho cậu cơ hội, tôi đếm tới ba, nếu như cậu có thể xuất hiện ở trước mặt tôi, đừng nói là làm tình nhân, làm nhân tình cũng có thể.

Kỷ Yên Nhiên đùa Hàn Sâm.

- Cô cũng quá phạm quy rồi, biết rõ tôi không ở trường học.

Hàn Sâm kêu lên.

- Dù sao thì cơ hội tôi đã cho cậu, chính cậu cầm không được cũng đừng trách tôi.

Kỷ Yên Nhiên biết rõ Hàn Sâm cõ lẽ đã đi tham gia Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp, lúc này khẳng định không về được.

- Một…

Kỷ Yên Nhiên vui vẻ đếm.

- Đừng mà…

Hàn Sâm kêu rên một hồi.

- Hai… cậu phải nắm chặt thời gian nhé…

Kỷ Yên Nhiên cười thập phần vui vẻ.

- Vài ngày sau lại gặp có được hay không?

Hàn Sâm cầu khẩn nói.

- Không được, tôi đã không kịp chờ đợi muốn làm nhân tình của cậu rồi, đã tắm rửa sạch sẽ, lúc này sao có thể ngừng, cậu mau tới đây, đừng nói là tôi không cho cậu cơ hội, tôi lại đếm tới 2.5, cậu nhanh lên ah…

Kỷ Yên Nhiên tiếp tục đùa giỡn Hàn Sâm, để báo thù vừa rồi Hàn Sâm đùa giỡn cô ta.

- Học tỷ tốt, chờ tôi một chút nha…

Hàn Sâm tiếp tục cầu khẩn.

- Không được, học tỷ tôi đã khó nhịn, ngay lúc này…

Lời của Kỷ Yên Nhiên còn chưa nói hết, đột nhiên cảm thấy trên lưng mình xiết chặt, sau đó thân thể mềm mại đã bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, trực tiếp từ trong máy ảo 3D ôm đi ra.

Trong lòng Kỷ Yên Nhiên cả kinh, sau đó cảm thấy bên tai hơi nóng ngứa một chút, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô ta:

- Học tỷ, nói chuyện thì phải giữ lời nha, cô đã nói làm nhân tình cũng được, không được phép chơi xấu.

- Tại sao cậu lại ở chỗ này?

Kỷ Yên Nhiên lập tức vừa sợ vừa thẹn, liền cổ đều hồng thấu, cô dám đùa giỡn Hàn Sâm như vậy, là bởi vì cô cho rằng bây giờ Hàn Sâm đang trên đường đi tới Đế Uyển, hoặc là đã đến Đế Uyển rồi, như thế nào cũng không ngờ được vậy mà ở thời điểm này Hàn Sâm lại trở lại trường học.

Hàn Sâm từ phía sau ôm lấy Kỷ Yên Nhiên, nhìn lỗ tai nhỏ hồng hào óng ánh kia, không nhịn được liền khe khẽ hôn bờ môi một cái.

Kỷ Yên Nhiên lập tức giống như bị điện giật, cả người lập tức xụi lơ trong ngực Hàn Sâm.

Kỷ Yên Nhiên vốn sợ bị người quấy rầy, cho nên lựa chọn phòng mô phỏng 3D không có người này, thật không ngờ lại có lợi cho Hàn Sâm, thấy bộ dáng kiều diễm ướt át kia của Kỷ Yên Nhiên, lang tính của Hàn Sâm lập tức mở rộng ra, ôm lấy Kỷ Yên Nhiên, liền thỏa thích nếm môi thơm của cô.

Hai tay của Kỷ Yên Nhiên vô lực nắm lấy cổ Hàn Sâm, thẹn thùng để tùy ý Hàn Sâm nếm môi thơm của cô.

- Ah!

Hai người đang mải mê hôn hít, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, lập tức hù hai người vội vàng tách ra.

- Khụ khụ, tôi chỉ đi ngang qua… hai người tiếp tục đi… hai người tiếp tục đi…

Khúc Lệ Lệ đi tìm Kỷ Yên Nhiên, lộ ra nụ cười xấu xa vừa nói vừa lui về phía sau.

- Cậu trở lại cho tớ.

Kỷ Yên Nhiên thẹn thùng hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, mau chóng chạy đuổi theo Khúc Lệ Lệ.

Hàn Sâm lại lộ vẻ khinh bỉ nhìn tay phải của mình, vừa rồi chính là người xấu này, thừa dịp Kỷ Yên Nhiên ý loạn tình mê, vụng trộm chiếm được món lợi lớn, nhớ tới nơi đầy đặn mềm mại đàn hồi kia, Hàn Sâm không khỏi âm thầm bùi ngùi:

- Có một học tỷ xinh đẹp đáng yêu béo ngậy thật tốt.

Hàn Sâm chỉ ở lại trong trường học một ngày, liền không thể không ngồi phi thuyền không gian tiến về Đế Uyển, hắn nhất định phải tham gia Giải

Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp, cho dù không phải là đại diện, một chiếc Ngân Sát TS ban thưởng cũng đủ để trở thành động lực cho hắn dự thi.

Vòng loại bên trên Internet đã tiến vào tình trạng vô cùng nóng bỏng, cuối cùng quyết ra danh sách chín người dự thi không có ai là kẻ yếu, trình độ người dự thi so với dự tính còn cao hơn.

Thậm chí tuyển thủ của các trường nổi tiếng, buông tha cho cơ hội tham gia trận chung kết Tinh Vũ Bôi, báo lại tên tham gia Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương Chiến Giáp, không chỉ một hai người.

So sánh với giải thưởng là chiến giáp series Tinh Hoàng của Tinh Vũ, hiển nhiên Ngân Sát TS thần bí đáng sợ có lực hấp dẫn lớn hơn.

Chương 181: Kỷ Nguyên Chiến Giáp

- Lệ Lệ, cậu nhanh lên, Ngân Sát TS của Đế Cương sắp bắt đầu trực tiếp rồi, chậm nữa là không kịp đâu.

Sau khi tan học, Kỷ Yên Nhiên lôi kéo Khúc Lệ Lệ chạy thật nhanh trong sân trường.

Một mạch chạy về phòng ngủ, Khúc Lệ Lệ còn đứng thở hổn hển, Kỷ Yên Nhiên đã màn hình 3D lên, mắt không chớp xem buổi trực tiếp Ngân Sát TS của Đế Cương vừa bắt đầu, mừng rỡ nói ra:

- May là kịp.

- Xong rồi xong rồi, Yên Nhiên, cậu thật sự xong rồi, cậu còn là hoa hậu giảng đường Kỷ Yên Nhiên trước kia dù có bao nhiêu nam sinh theo đuổi vẫn có thể thản nhiên sao? Tớ thấy cậu đã bị đại thần ăn chắc rồi, sớm muộn gì cũng bị ăn sạch.

Khúc Lệ Lệ nhìn dáng vẻ này Kỷ Yên Nhiên, cô nói với vẻ khó có thể tin.

Hai má Kỷ Yên Nhiên lập tức đỏ lên:

- Ai nói tớ xem hắn, tớ đang xem Ngân Sát TS mà, đây chính là sản phẩm vượt thời đại.

- Thôi đi, hai mắt cậu có thèm nhìn buổi trình diễn bên này đâu, toàn nhìn tới bên tuyển thủ dự thi kìa?

Khúc Lệ Lệ cười mà không cười nói với Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên tiếp tục giải thích:

- Đó là bởi vì hắn đã đồng ý với tớ, chờ hắn lấy được quán quân, hắn sẽ đưa bộ Ngân Sát TS phần thưởng quán quân kia cho mình, cho nên mình mới nhìn, nếu không ai thèm nhìn hắn chứ.

- Cậu bớt đi, trong nhà cậu sưu tầm nhiều chiến giáp như vậy, ngay cả chiến giáp Hắc Lộc Tinh Chiến Dịch kia cũng bị nhà bạn sưu tầm, lấy bất kỳ một cỗ nào ra mà không tốt hơn phần thưởng quán quân kia gấp trăm ngàn lần, cậu còn cần một chiếc chiến giáp như thế?

Khúc Lệ Lệ bĩu môi.

- Tớ nhìn hắn đấy, thì sao nào? Có bản lĩnh cậu cũng tìm một người để nhìn đi?

Kỷ Yên Nhiên tỏ vẻ vò đã mẻ không sợ sứt, giơ tay ra chọc Khúc Lệ Lệ.

- Xong rồi, xong rồi, Kỷ Yên Nhiên cậu thật sự đã xong.

Khúc Lệ Lệ giật mình nhìn Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên trước kia giống như nữ thần băng thanh ngọc khiết, nay lại hoàn toàn biến thành một cô gái nhỏ không e lệ, chẳng thẹn thùng, sa vào tình yêu rồi.

Ở hiện trường, truyền thông vây quanh bục sân khấu đợi người thông báo, người tới còn nhiều hơn so với trong tưởng tượng của Lưu Trường Minh.

Tuy trên Internet đều là nói xấu Đế Cương, nhưng mị lực của Ngân Sát TS thật sự quá lớn, vẫn có rất nhiều người muốn xem thử rốt cuộc là thật hay giả.

Khi Lưu Trường Minh đi lên trên bục, tất cả các tạp chí lớn đều liều mạng quay chụp, còn có phóng viên muốn xông tới hỏi mấy câu, nhưng đều bị nhân viên bảo an ngăn cản.

- Những lời thừa thãi tôi sẽ không nói thêm, sản phẩm của Đế Cương, tất nhiên đều là tinh phẩm, hiện tại mời mọi người thưởng thức kiệt tác gần đây của Đế Cương.

Lưu Trường Minh vừa nói xong, một cánh cửa sau lưng y chầm chậm mở ra, chỉ thấy bên trong từng hộp khắc chữ TS, được xếp chỉnh tề trên kệ, bên trong là một căn phòng rất lớn, đều trưng bày Ngân Sát TS.

- Thật sự giống y như trong video giới thiệu!

- Thoạt nhìn có vẻ giống nhau.

- Chỉ là cùng một mẫu thôi, tính năng khẳng định không thể so sánh với trong video được?

...

Truyền thông và người muốn mua Ngân Sát TS đều mở to hai mắt nhìn từng dãy hộp màu bạc ở bên trong.

Đột nhiên, bọn họ thấy có hai người từ trong căn phòng chậm rãi bước ra ngoài, đi qua từng dãy Ngân Sát TS, từ từ rời khỏi căn phòng, dần dần hiện lên trên màn ảnh của truyền thông.

- A, là Ngọc Thiên Tầm và Hàn Sâm!

- Trong tay bọn họ còn cầm Ngân Sát TS…

- Thực sự là bọn họ…

Chỉ thoáng chốc, đám truyền thông càng thêm điên cuồng, mà đúng lúc này, chỉ thấy Hàn Sâm và Ngọc Thiên Tầm liếc mắt nhìn nhau, đồng thời mở Ngân Sát TS trong tay, tung Ngân Sát TS qua đỉnh đầu lên bầu trời bao la.

Giống như trong video, chiếc hộp màu bạc biến thành một dòng bạc chảy xuống, biến thành từng bộ phận của một cỗ chiến giáp khoác lên người Hàn Sâm và Ngọc Thiên Tầm, rất nhanh hai cỗ Ngân Sát TS đã xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

- Ngân Sát TS của Đế Cương mở bán lần đầu số lượng có hạn, chính thức khai mạc.

Hai người điều khiển Ngân Sát TS chạy tới đấu trường, bắt đầu một hồi đối chiến.

Thao tác của hai người khiến người xem hoa mắt, tất cả mọi người nhìn mà trợn mắt há mồm.

- Ah! Là thật, bên trong video đều là thật, chiến giáp sinh vật thật sự có thể làm được đến trình độ này.

- Móa nó, thật sự có thể như vậy , Đế Cương nổi tiếng rồi.

- Đây thật sự là chiến giáp vượt thời đại!

- Quá đẹp, đây mới là chiến giáp trong mơ của tôi!

- Kỷ nguyên mới của chiến giáp rốt cuộc đã tới.

- Cách mạng chiến giáp…

- Mọi người đừng chen lấn, tôi đã xếp hàng trước rồi…

...

Hiện trường vô cùng điên cuồng, giá bán Ngân Sát TS đắt như vậy, nhưng vẫn không ngăn cản nổi nhiệt tình mua sắm của mọi người, mười vạn cỗ Ngân Sát TS gần như trong chớp mắt đã bán hết sạch, rất nhiều người không cướp được đều hối hận không ngừng, hối hận vì mình tới quá muộn.

Mà sau khi lần mở bán đầu tiên Ngân Sát TS kết thúc, cuộc thi đấu chiến giáp do Đế Cương tài trợ cũng chính thức được mở ra.

Hôm nay, tất cả các cơ quan truyền thông đều điên cuồng đưa tin về Ngân Sát TS trên trang nhất các chuyên mục tạp chí lớn, rất nhiều người may mắn mua được Ngân Sát TS, đã bắt đầu hành trình khoe khoang.

Bắt đầu khoe nào là hình ảnh hoàn mỹ của Ngân Sát TS, nào là thao tác của Ngân Sát TS, các hình ảnh Ngân Sát TS thi đấu, còn có cả hình ảnh Ngân Sát TS ở hiện trường thực nghiệm.

Trong vòng một đêm, dường như trong toàn bộ Liên Minh chỉ có một loại chiến giáp là Ngân Sát TS.

Những người vốn rất thích Ngân Sát TS, nhưng bởi vì lời đồn không tốt về Đế Cương truyền ra trên Internet nên do dự, không đi mua Ngân Sát TS, lúc này đều hối hận đến xanh ruột.

- Rầm!

Thần Thiên Tử hung hăng đập vỡ chén nước trong tay, hôm nay vốn là ngay thi đấu Tinh Vũ Bôi kết thúc, nhưng kết quả lại không thấy tin tức gì về Tinh Vũ Bôi, gần như tất cả mọi chuyên mục tin tức đều bị Đế Cương và Ngân Sát TS chiếm cứ.

Đây là thất bại lớn của tập đoàn Tinh Vũ, đáng hận hơn là người phát ngôn của Ngân Sát TS lại là Hàn Sâm, hiện tại Thần Thiên Tử chỉ hận mình không thể giết chết Hàn Sâm.

Vốn nên có thanh thế thật lớn phải là thi đấu Tinh Vũ Bôi kết thúc, hiện tại lại biến thành quạnh quẽ nằm ngoài dự đoán của mọi người, rất nhiều tuyển thủ vương bài chiến giáp của các trường nổi tiếng tham gia dự thi, lúc này cũng hối hận muốn chết.

Sớm biết Ngân Sát TS thật sự trâu bò như vậy, bọn họ đã tới báo danh cuộc thi chiến giáp do Đế Cương tôt chức rồi, sao có thể tới tham gia Tinh Vũ Bôi chứ? Tinh Vũ Bôi dù sao cũng chỉ là một cuộc thi đấu do một tập toàn tổ chức, không phải giải thi đấu giữa các trường quân đội trong Liên Minh,

đạt chức quán quân trong cuộc thi đấu này cũng chỉ có thể nhận được chút phần thưởng mà thôi.

Thế nhưng phần thưởng của tập đoàn Tinh Vũ sao có thể vượt qua Ngân Sát TS? Bây giờ chiến giáp kiểu mới nhất kia dù có tiền cũng không mua được đấy.

Mà bởi vì phần lớn tuyển thủ vương bài đều tới tham gia Tinh Vũ Bôi, tiêu chuẩn giải đấu chiến giáp cũng không cao, người lọt vào Top 10 phần lớn đều là tuyển thủ dự bị ở các trường nổi tiếng, bởi vì không có cơ hội lên sân khấu tại Tinh Vũ Bôi, cho nên dứt khoát tới tham gia giải đấu Đế Cương Chiến Giáp Tranh Bá.

Chuyện này khiến Hàn Sâm không chút hồi hộp đoạt được quán quân giải đấu chiến giáp á do Đế Cương tổ chức, dùng chiến tích toàn thắng chín trận đoạt được quán quân

Vị trí thứ hai do Ngọc Thiên Tầm đoạt được, chỉ thua khi quyết đấu với Hàn Sâm.

Mà Ngân Sát TS màu xanh hồng, bạc trắng do hai người tuyên truyền cũng nhận được sự chú ý rất lớn, mọi người nhao nhao hỏi thăm người phụ trách của Đế Cương, có thể tăng thêm hoa văn cho Ngân Sát TS của mình hay không, người phụ trách của Đế Cương lại trả lời rất thuyết phục, hai bộ chiến giáp kia là phiên bản đặc thù cho người phát ngôn, sẽ không bán trên thị trường.

Chương 182: Hắc Vũ Thú

Hiện tại Ngân Sát đã trở thành loại chiến giáp cao cấp, mà Hàn Sâm bởi vì là người phát ngôn cho Ngân Sát TS nên dù chưa tiến hóa cũng được mọi người biết đến, cũng có thể tính là một minh tinh rồi.

Trong một căn phòng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, Dương Mạn Lệ nhìn Hàn Sâm với vẻ khó tin:

- Vì sao? Tai sao cậu lại từ chối làm người phát ngôn cho sản phẩm mới Ngân Sát Chiến Lang của Đế Cương?

Hiện tại Dương Mạn Lệ không thể hiểu được, Đế Cương đã đưa ra điều kiện cực tốt với Hàn Sâm, muốn Hàn Sâm tiếp tục làm người phát ngôn cho chiến giáp bốn chân, môt loại Ngân Sát mà bọn họ sắp đưa ra, nhưng Hàn Sâm lại từ chối.

Theo Dương Mạn Lệ thì Hàn Sâm quá kiêu ngạo, hắn cho rằng mình quay được một video quảng cáo cho Ngân Sát TS, đã thật sự nghĩ mình là đại minh tinh, vậy mà lại dám cự tuyệt điều kiện ưu đãi của Đế Cương, không tiếp tục nhận làm phát ngôn cho các loại Ngân Sát khác ngoại trừ Ngân Sát TS.

- Vì sao lại từ chối?

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm, bình tĩnh hỏi.

- Làm người phát ngôn cho sản phẩm của Đế Cương quả thật có thể mang đến cho tôi rất nhiều tài phú, hơn nữa có thể khiến tôi trở thành minh tinh.

Hàn Sâm dừng một chút, sau đó mới tiếp tục nói:

- Nhưng mục tiêu của tôi không phải trở thành đại minh tinh, làm người phát ngôn chiếm quá nhiều thời gian, tôi không có nhiều thời gian để lãng phí cho những chuyện này, quảng cáo cho Ngân Sát TS là đủ rồi, xin Tần đội trưởng giúp tôi giải thích với phía trên một chút, thay tôi cự tuyệt lời mời của Đế Cương. Đội trưởng ngài cũng không hy vọng thấy tôi không thông qua cuộc kiểm tra nửa năm một của trường quân đội, bị người ta trực tiếp đuổi học chứ?

Tần Huyên thoáng cười, có chút thưởng thức nói:

- Cậu đã có suy nghĩ như vậy, bên phía Đế Cương tôi sẽ nghĩ biện pháp giúp cậu từ chối, cậu chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi.

- Cảm ơn đội trưởng.

Hàn Sâm may mắn vì bây giờ mình làm việc cho Tần Huyên, xét trên tất cả mọi phương diện, Tần Huyên là một thủ trưởng khiến người khác khâm phục.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi, Dương Mạn Lệ không hiểu nói với Tần Huyên:

- Đội trưởng, vì sao lại đồng ý để cho hắn từ chối làm người phát ngôn cho sản phẩm tiếp theo của Ngân Sát? Làm người phát ngôn cho sản phẩm như vậy, đối với tổ hành động đặc biệt của chúng ta cũng có rất nhiều ích lợi mà, đối với chính hắn cũng vậy.

Nhưng Tần Huyên chỉ cười cười:

- Làm người phát ngôn mà thôi, cũng không thể quyết định cái gì, hắn làm vậy là đủ rồi, hơn nữa đúng như hắn nói, tổ hành động đặc biệt của chúng ta cũng không có thể có một đội viên bị trường học xoá tên.

- Cô thật sự tin tưởng những lời này của cậu ta?

Hai mắt Dương Mạn Lệ mở to nhìn.

- Hắn nói rất khoa trương, nhưng có một việc hắn không nói sai, nếu như thực lực bản thân theo không theo kịp danh tiếng, thì đến cuối cùng danh tiếng của hắn chỉ là đám mây trên trời thôi, đúng là không nên lãng phí quá nhiều thời gian vào những việc đó.

Tần Huyên dừng một chút lại nói:

- Cô viết một phần báo cáo trình lên, từ chối lời mời sau này làm người phát ngôn cho Đế Cương đi.

Lúc này, Hàn Sâm dẫn Vương Manh Manh rời khỏi Cương Giáp Tí Hộ Sở, đi tới Đại Sa Mạc Bạch Ma.

Vì muốn để Vương Manh Manh có thể sớm ngày đạt tới trình độ ba loại gen đầy đủ ngoại trừ thần gen, Hàn Sâm có thể nói là dốc hết sức lực, muốn sớm ngày lấy được thẻ cấp S Thánh Đường.

Cũng may Vương Manh Manh có nhiều tài nguyên, có lẽ không cần quá nhiều thời gian.

Hơn nữa Vương Manh Manh không phải chỉ tìm một mình hắn làm người bảo vệ, ngoại trừ muốn đi tới Đại Sa Mạc Bạch Ma, Vương Manh Manh rất ít khi yêu cầu hắn cùng đi.

Trong Đại Sa Mạc Bạch Ma có rất nhiều sinh vật thần huyết, hắn cũng đã muốn đi thử vận may, xem có thể kiếm được một vũ khí thần huyết hay không, nếu như có được vũ khí thần huyết, thì cho dù là sinh vật thần huyết như Ngân Sắc Đại Điểu, hắn cũng có thể đánh chết, chứ không phải giống như hiện tại, gặp phải chỉ có nước chạy trối chết.

Bình thường Vương Manh Manh ít khi tới trường học, cô nàng chọn câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, chỉ bởi vì chỗ đó không cần lãng phí quá nhiều thời gian cũng không có quy định gì, phần lớn thời gian cô đều ở bên trong Tí Hộ Sở, ngoại trừ Hàn Sâm, còn có mấy người trong tiểu đội đặc biệt làm người bảo vệ thay phiên mang theo cô ra ngoài lịch lãm rèn luyện.

Hơn nữa cô được ăn rất nhiều thịt sinh vật biến dị, Vương Manh Manh phát triển rất nhanh, đã có thể tính là một cao thủ nhất lưu rồi, cho dù một mình chống lại sinh vật biến dị, cũng có phần thắng rất lớn.

Hàn Sâm nhàn nhã cưỡi Tam Nhãn Thú biến dị đi theo sau lưng Vương Manh Manh, trên đường đi nhìn Vương Manh Manh chiến đấu, chỉ cần triệu hồi ra Hoàng Kim Sa Trùng Vương ăn hết đám sinh vật biến dị mà Vương Manh Manh chém giết, vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

Hiện tại mục tiêu của Hàn Sâm là đám sinh vật biến dị và sinh vật thần huyết, những sinh vật khác hoàn toàn không khơi dậy nổi hứng thú của hắn, gen bình thường của Vương Manh Manh đã đầy, gen nguyên thủy còn thiếu một chút, cần một tìm một chút sinh vật nguyên thủy hiếm thấy bổ khuyết chỗ trống, nên vẫn phải săn giết không ít sinh vật nguyên thủy.

- Sư huynh, trên trời hình như có một bầy dị sinh vật theo dõi chúng ta.

Vương Manh Manh ngồi trên lưng Đại Bạch Hùng, ngẩng đầu nhìn lên trời nói.

- Đã theo dõi một lúc lâu rồi, không biết vì sao chúng vẫn không công kích chúng ta.

Hàn Sâm gật đầu, hắn đã sớm đã nhận ra trên bầu trời có một đám dị sinh vật.

Đó là một đàn Hắc Vũ Thú, trông rất giống khỉ, nhưng lại có thêm một đôi cánh màu đen, là một loại sinh vật nguyên thủy.

Trước kia khi Hàn Sâm đến Đại Sa Mạc Bạch Ma đã gặp được, nhưng bình thường không có mấy con, không giống như bây giờ lại xuất hiện thành đàn.

Hàn Sâm đếm qua, trên bầu trời đã có ít nhất ba, bốn mươi con Hắc Vũ Thú.

Chỉ là đàn Hắc Vũ Thú này chỉ luôn bay xoay quanh trên đỉnh đầu bọn họ, nhưng lại không có ý muốn bay xuống công kích, đối với chuyện này, Hàn Sâm cũng hơi nghi ngờ, tuy trí tuệ của Hắc Vũ Thú không kém, nhưng cũng không thể lời hại đến mức còn chưa xuống đấu một trận đã biết hai người bọn họ không thể trêu chọc.

Huống chi có nhiều Hắc Vũ Thú như vậy, không có đạo lý gì mà chúng chỉ bay quanh trên bầu trời, không xuống công kích hai người bọn họ.

Khi Hàn Sâm đang nghi ngờ, đột nhiên nghe thấy tiếng đánh nhau ở phía trước truyền đến.

Hai người nhìn nhau, rồi điều khiển vật cưỡi chạy lên một cồn cát, nhìn thấy một đám người ở phía xa đang bị đàn Hắc Vũ Thú vây công, một đàn Hắc Vũ Thú giống như mây đen che khuất bầu trời, ở đó ít nhất cũng phải có 2000~3000 con, hơn nữa trong đó còn không thiếu Hắc Vũ Thú biến dị, đám người này bị Hắc Vũ Thú vây chặt không thể chạy thoát được, đành dốc sức liều mạng khổ chiến, trên mặt đất có rất nhiều thi thể Hắc Vũ Thú, còn có cả mấy cỗ thi thể của con người.

- Hóa ra đám thú trên đỉnh đầu chúng ta chỉ đang phụ trách canh gác, khó trách chúng nó luôn không công kích chúng ta, hai chúng ta không phải

mục tiêu của bọn nó.

Hàn Sâm âm thầm kinh hãi, gần đây những dị sinh vật mà hắn gặp phải có chỉ số thông minh thật sự càng ngày càng cao, đàn Hắc Vũ Thú này cũng không quá tệ.

- Ồ, đây không phải là Hoàng Phủ Bình Tình sao? Tại sao chị ấy lại ở chỗ này?

Vương Manh Manh nhìn một lát, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm vào một người bị Hắc Vũ Thú vây công, là một người phụ nữ mặc áo giáp màu đỏ.

- Hoàng Phủ Bình Tình là ai?

Hàn Sâm ngẩn người, hắn ở Cương Giáp Tí Hộ Sở chưa từng nghe qua tên người này, mà nhìn vẻ mặt Vương Manh Manh, người này có vẻ cũng không phải là một người đơn giản.

- Chị ấy là con gái Hoàng Phủ Hào, Hoàng Phủ gia và Vương gia cũng coi như là thế giao, hơn nữa còn hợp tác trên phương diện làm ăn, nhưng chị ấy lớn hơn em hai tuổi, chị ấy tiến vào thế giới Tí Hộ Sở sớm hơn em hai năm, hơn nữa chị ấy tới ở Tí Hộ Sở tên là Cuồng Tín Tí Hộ Sở, tại sao lại xuất hiện ở Đại Sa Mạc Bạch Ma?

Đôi mắt to trong sáng của Vương Manh Manh nhìn về phía Hoàng Phủ Bình Tình đang bị vây công, lại nhìn về phía Hàn Sâm hỏi:

- Sư huynh, chúng ta có thể giúp bọn họ giết Hắc Vũ Thú không?

Chương 183: Hoàng Phủ Bình Tình

Thế em biết mấy người bên kia không?

Hàn Sâm không trả lời, nhìn một chút lại hỏi.

- Không biết.

Vương Manh Manh nhìn kỹ một chút sau đó khẽ lắc đầu.

- Em và Hoàng Phủ Bình Tình có phải là bạn bè thân thiết không?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Từ nhỏ đã quen, hai nhà có hợp tác mấy hạng mục kinh doanh.

Vương Manh Manh nghĩ rồi đáp.

- Vậy chúng ta cứ ở đây đang xem đi, tránh cho người khác nghĩ chúng ta muốn đoạt dị sinh vật của bọn họ.

Hàn Sâm nheo mắt lại nói.

Vương Manh Manh lập tức hiểu được ý của Hàn Sâm, không hề lên tiếng đứng ở đây nhìn xem, Hàn Sâm đã nói như vậy, chứng tỏ rằng đám người Hoàng Phủ Bình Tình có năng lực đối phó với Hắc Vũ Thú kia, nếu như lúc này bọn hắn nhúng tay, ngược lại sẽ khiến đối phương hiểu lầm.

Quả nhiên, hai người nhìn ra một lúc, có một thanh niên ở giữa những người kia đột nhiên triệu hồi ra một đôi cánh màu trắng, bay thẳng lên trời đại khai sát giới, giống như thiên sứ điên cuồng giết chóc, giết đàn Hắc Vũ Thú tán loạn.

- Người kia thật là lợi hại!

Vương Manh Manh có chút giật mình nhìn thanh niên kia.

- Hoàng Phủ Bình Tình kia còn lợi hại hơn.

Hàn Sâm chỉ cười rồi nói.

- Chị ấy?

Vương Manh Manh có chút kinh dị, lại nhìn kỹ Hoàng Phủ Bình Tình một chút, phát hiện cô vẫn luôn ở giữa mấy người hộ vệ bắn tên, cũng không có biểu hiện đặc biệt gì, so sánh với thanh niên triệu hồi ra hai cánh màu trắng kia, có vẻ kém hơn nhiều lắm.

- Em nhìn mỗi một mũi tên mà cô ấy bắn ra, gần như đều bắn chết một con Hắc Vũ Thú có uy hiếp lớn nhất đối với trận hình của bọn họ, hơn nữa cho dù là Hắc Vũ Thú biến dị, nếu bị cô ta nhìn chằm chằm vào, cũng khó trốn khỏi vận mệnh bị bắn chết, nhìn qua thì không thu hút, nhưng lực uy hiếp của cô ta đối với đàn Hắc Vũ Thú kia, còn lớn hơn thanh niên thoạt nhìn phong quang vô hạn kia nhiều, năng lực thế này, thật sự rất lợi hại. Nói thật, xét riêng về bắn cung thì ngay cả anh cũng chưa chắc có thể là đối thủ của cô ta.

Hàn Sâm híp mắt nói ra.

Vương Manh Manh lại tập trung nhìn một lần nữa thì thấy đúng như Hàn Sâm nói, Hoàng Phủ Bình Tình ở trong tình cảnh hỗn loạn như vậy, có vẻ mỗi một mũi tên cô bắn ra đều không có kết cấu gì, nhưng sau khi nhìn kỹ, lại phát hiện những con Hắc Vũ Thú bị cô bắn chết, trên cơ bản đều là những con Hắc Vũ Thú có uy hiếp lớn nhất đối với đoàn đội bọn họ.

Đột nhiên, từ phía xa truyền đến một tiếng như vượn gầm, đàn Hắc Vũ Thú đen nghịt lại nhanh chóng bỏ chạy tứ tán, chỉ trong nháy mắt đã bay xa, chỉ để lại một nghìn thi thể Hắc Vũ Thú trên mặt đất gần.

Đám người Hoàng Phủ Bình Tình đã sớm phát hiện ra hai người Hàn Sâm, để lại mấy người để quét dọn chiến trường, Hoàng Phủ Bình Tình mang theo thanh niên có thú hồn hai cánh màu trắng kia đi về phía bọn hắn.

- Hóa ra là Manh Manh, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được em, thật là quá tốt.

Hoàng Phủ Bình Tình cười khanh khách tới kéo tay của Vương Manh Manh, nhìn có vẻ vô cùng thân mật.

- Chị Bình Tình, vừa rồi em sợ bọn chị hiểu lầm, không chạy qua hỗ trợ, chị sẽ không trách em chứ?

Vương Manh Manh nháy mắy nói.

- Làm sao lại trách em, chị biết em có ý tốt.

Hoàng Phủ Bình Tình nói xong, đôi mắt như thu thủy nhìn về phía Hàn Sâm, sau đó lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Cậu không phải là Hàn Sâm, người phát ngôn cho Ngân Sát TS của Đế Cương sao? Không nghĩ tới ở chỗ này lại có thể gặp được đại minh tinh, đây là vinh hạnh của tôi.

Nói rồi Hoàng Phủ Bình Tình hào phóng đưa tay ra với Hàn Sâm, dảng vẻ vô cùng vui sướng vì có thể nhìn thấy Hàn Sâm ở chỗ này.

- Hoàng Phủ tiểu thư quá khen, chỉ là tôi may mắn hơn so với người khác một chút mà thôi.

Nội tâm Hàn Sâm thầm run sợ, tuy Hoàng Phủ Bình Tình cười nói tự nhiên, rất dễ dàng tạo cho người ta khác cảm giác thân cận, nhưng ở trước mặt cô ta, Hàn Sâm lại có cảm giác sống lưng lạnh buốt.

Giống như độc vật càng độc, bản thân sẽ càng xinh đẹp, theo Hàn Sâm thì Hoàng Phủ Bình Tình này, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Thần Thiên Tử.

- Không cần khách khí như vậy, tôi và Manh Manh là bạn bè thế giao, cậu là bạn của Manh Manh, nên cũng là bạn tôi, gọi tôi là Bình Tình đi.

Hoàng Phủ Bình Tình nói xong lại quay sang giới thiệu thanh niên bên cạnh cô ta cho Hàn Sâm và Vương Manh Manh:

- Đây là Uông Đông Lăng. Y đã chiếu cố tôi rất nhiều trong Tí Hộ Sở, nếu không chỉ sợ tôi khó có thể xuyên qua đại sa mạc tới chỗ này, cũng không thể gặp gỡ các ngươi đây rồi.

Uông Đông Lăng kia thấy Hoàng Phủ Bình Tình nói chuyện với Hàn Sâm như vậy, sắc mặt có chút lúng túng, nhưng nghe Hoàng Phủ Bình Tình nói

xong, vẻ mặt lập tức như được ăn nhân sinh quả, lỗ chân lông toàn thân đều thoải mái mở ra, trên mặt tràn đầy nét tươi cười, giơ tay chào hỏi Hàn Sâm và Vương Manh Manh.

Mấy người nói chuyện thêm vài câu, đúng như Hàn Sâm và Vương Manh Manh nghĩ, đám Hoàng Phủ Bình Tình thế mà lại xuyên qua Đại Sa Mạc Bạch Ma, từ Cuồng Tín Tí Hộ Sở đến nơi này.

- Có thể gặp được hai người ở chỗ này thật sự quá tốt, không biết có thể mời hai người trợ giúp dẫn đường đi tới Cương Giáp Tí Hộ Sở hay không?

Mấy người trò chuyện một lát, Hoàng Phủ Bình Tình lại lên tiếng đề nghị.

Vương Manh Manh đang chuẩn bị đồng ý, Hàn Sâm lại đột nhiên nói:

- Hoàng Phủ tiểu thư, khoảng cách từ đây tới Cương Giáp Tí Hộ Sở không còn xa, trên đường cũng không có nguy hiểm gì quá lớn, nơi này có địa đồ, chỉ cần mọi người đi theo, không tới mấy ngày là có thể đến Cương Giáp Tí Hộ Sở. Chúng tôi vừa tới đại sa mạc, muốn lịch lãm rèn luyện, tạm thời không tính trở về.

Đáy mắt Hoàng Phủ Bình Tình hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng chỉ một thoáng qua, sau đó lập tức cười khanh khách nhận lấy bản đồ mà Hàn Sâm đưa tới, giao cho Uông Đông Lăng đứng một bên:

- Nếu vậy, thì phiền Uông thiếu gia mang theo mọi người đi tới Cương Giáp Tí Hộ Sở trước, tôi và Manh Manh đã lâu không gặp, có rất nhiều lời muốn nói, có thể cùng hai người đi săn bắn, cũng tiện trò chuyện với Manh Manh .

Sắc mặt Uông Đông Lăng hơi đổi, vội vàng nói:

- Một mình Bình Tình ở chỗ này quá nguy hiểm, để đám A Thành đi Cương Giáp Tí Hộ Sở trước, tôi ở lại bảo vệ cô.

Hàn Sâm nhịn không được khẽ nhíu mày, Hoàng Phủ Bình Tình và Uông Đông Lăng lại tự quyết định ở lại, mà những người khác sau khi thu dọn xong chiến trường, lại dựa theo mệnh lệnh của Hoàng Phủ Bình Tình cầm

lấy bản đồ đi tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, chỉ để lại hai người Hoàng Phủ Bình Tình và Uông Đông Lăng.

- Hoàng Phủ tiểu thư, những thi thể Hắc Vũ Thú này cô còn cần không?

Hàn Sâm chỉ trên mặt đất gần một ngàn thi thể Hắc Vũ Thú nguyên thủy hỏi.

- Nhiều thịt sinh vật nguyên thủy như vậy, muốn mang cũng không mang được hết, nếu cậu muốn thì cứ dùng đi.

Hoàng Phủ Bình Tình thoáng nghi hoặc một chút, Hàn Sâm muốn thi thể những Hắc Vũ Thú nguyên thủy này làm gì.

Hàn Sâm nói cám ơn một tiếng, lập tức triệu hoán ra Hoàng Kim Sa Trùng Vương, bây giờ Hoàng Kim Sa Trùng Vương đã lớn bằng một con trâu đực lớn, sau khi ra ngoài đã nhanh chóng bò trên mặt cát, xông về phía những thi thể Hắc Vũ Thú bắt đầu ăn.

Hoàng Phủ Bình Tình và Uông Đông Lăng đều ngẩn ngơ, tướng ăn của Hoàng Kim Sa Trùng Vương thực sự khiến người ta sợ hãi, hơn nữa bọn họ cũng chưa bao giờ thấy tình cảnh này, dù sao thật sự rất ít người nuôi dưỡng thú hồn sủng vật cao cấp.

Chương 184: Thăm Dò

Hoàng Phủ Bình Tình thấy Hoàng Kim Sa Trùng Vương cắn nuốt đám thi thể trên đất, bụng nó giống như một cái động không đáy, thân thể cũng theo đó mà lớn hơn một vòng, trên mặt cô không thể giấu được vẻ kinh ngạc.

- Hàn thiếu, đây chẳng lẽ là sủng vật thần huyết thú hồn?

Hoàng Phủ Bình Tình kinh ngạc hỏi Hàn Sâm.

- Là sủng vật thần huyết thú hồn, nhưng cũng không có tác dụng gì, chỉ là một đồ tham ăn vô dụng mà thôi.

Hàn Sâm cười nói.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương đạt được khi hắn đi cùng Vương Manh Manh, không cần thiết giấu giếm, hơn nữa tất cả mọi người biết rõ thú hồn sủng vật rất khó nuôi thành hình, thần huyết sủng vật càng khó hơn, cho nên bình thường Hàn Sâm không buông tha một cơ hội nào để Hoàng Kim Sa Trùng Vương lớn mạnh.

- Hàn thiếu thật sự khiến người ta kinh ngạc, ngay cả thần huyết sủng vật cũng có thể lấy ra, tôi vẫn luôn muốn có một con, nhưng đáng tiếc vẫn không có, nếu như Hàn thiếu đồng ý để lại thú hồn lời này…giá tiền nhất định sẽ khiến Hàn thiếu thoả mãn.

Hoàng Phủ Bình Tình đột nhiên nói ra.

Hàn Sâm còn chưa trả lời, Uông Đông Lăng đứng một bên đã không nhịn được nói:

- Bình Tình, cô lấy thú hồn như vậy làm gì? Thần huyết thú hồn sủng vật, căn bản không có khả năng nuôi đến lúc thành công lột xác, nếu như không có thịt thần huyết, chỉ dựa vào thịt bình thường thì không thể nào nuôi nấng thành công.

Nội tâm Hàn Sâm cười thầm:

- Uông Đông Lăng này quả nhiên là đồ đần, Hoàng Phủ Bình Tình nói như vậy, chẳng qua chỉ là muốn thử mình, sao có thể thật sự muốn mua Hoàng Kim Sa Trùng Vương.

Hoàng Phủ Bình Tình nghe lời Uông Đông Lăng nói xong, chỉ cười nói:

- Chỉ là ưa thích mà thôi, không biết Hàn thiếu có đồng ý từ bỏ những thứ yêu thích hay không?

Hàn Sâm khẽ cười:

- Nếu Hoàng Phủ tiểu thư đã ưa thích thì tôi đương nhiên đồng ý nhượng lại, nhưng Hoàng Kim Sa Trùng Vương này tôi đã hao tốn chút tinh lực để

nuôi nấng, giá tiền khẳng định phải đắt một chút, tốt nhất là lấy vật đổi vật, thần huyết thú hồn đổi thần huyết thú hồn thì thế nào?

Hoàng Phủ Bình Tình nghe xong lại trầm ngâm nói:

- Thần huyết thú hồn tôi cũng rất thiếu, không biết có thể dùng tiền mặt hay không, tôi nguyện ý trả 100 triệu để mua thú hồn sủng vật này.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu:

- Xin lỗi Hoàng Phủ tiểu thư, tôi không thiếu tiền, nếu bán ra thì chỉ muốn đổi thần huyết thú hồn.

- Vậy thì thật đáng tiếc.

Hoàng Phủ Bình Tình tỏ vẻ tiếc nuối nhìn Hoàng Kim Sa Trùng Vương nói.

Tiếp tục nói nữa cũng không giải quyết được gì, vốn dĩ Hoàng Phủ Bình Tình cũng không thật sự muốn mua, nhưng lần thăm dò này lại khiến cô ta không thể phán đoán, cũng không thành công lấy được tin tức mà cô ta muốn.

Nhưng đối với Hàn Sâm, Hoàng Phủ Bình Tình lại có chút cảnh giác, cô nhìn Hàn Sâm rồi lộ ra một nụ cười sâu xa.

Bởi vì có Hoàng Phủ Bình Tình và Uông Đông Lăng đi cùng, nên kế hoạch ban đầu của Hàn Sâm không thực hiện được, trên đường hắn cũng không ra tay, chỉ bảo vệ Vương Manh Manh để cô tự lịch lãm rèn luyện, trên đường đi đều không xuất thủ.

Còn Uông Đông Lăng lại luôn khát vọng được biểu hiện trước mặt Hoàng Phủ Bình Tình, liên tiếp ra tay săn giết dị sinh vật, khiến Vương Manh Manh rất mất hứng.

Cô vốn vì muốn rèn luyện năng lực của mình mới tới Đại Sa Mạc Bạch Ma, kết quả thật vất vả gặp được hai con sinh vật biến dị, thế mà Uông Đông Lăng lại xông lên giết hết, khiến cô vô cùng mất hứng.

Cũng may hai sinh vật biến dị này đều khổng lồ, bọn họ không có tâm tình ăn thịt, thế là Hoàng Kim Sa Trùng Vương lại nhặt được món hời, tấy cả đều vào bụng Hoàng Kim Sa Trùng Vương.

- Kỹ thuật điều khiển chiến giáp của Hàn thiếu trong những người chưa tiến hóa đúng là rất khó tìm đối thủ, không biết về tân cổ võ thì Hàn thiếu am hiểu mặt nào?

Trong nội tâm Hoàng Phủ Bình Tình cũng nhíu mày, hai lần cô đều muốn để cho Hàn Sâm ra tay, nhìn xem thực lực của Hàn Sâm thế nào, nhưng Uông Đông Lăng lại nóng lòng biểu hiện, cứ thế trở thành chim đầu đàn, khiến cô ta cả hai lần đều không công mà lui.

- Không đặc biệt am hiểu.

Hàn Sâm thuận miệng đáp, trong nội tâm vẫn đang suy nghĩ có nên nhanh chóng chấm dứt chuyến đi Đại Sa Mạc Bạch Ma này hay không, có hai người kia đi theo, hắn thật sự không làm được chuyện gì.

- Hàn thiếu có thể đạt tới trình độ như vậy trên phương diện chiến giáp, chỉ sợ là phải dốc sức khổ công rèn luyện, có lẽ không có thời gian phân tâm làm chuyện khác đâu.

Uông Đông Lăng đứng một bên cướp lời.

Hàn Sâm thiếu chút nữa đã cười ra tiếng, Uông Đông Lăng tuyệt đối là đồng đội heo, hoàn toàn không hiểu Hoàng Phủ Bình Tình, quả thực giống như đang giúp Hàn Sâm đánh yểm trợ vậy.

Hoàng Phủ Bình Tình khẽ nhíu mày, cho dù cô ta tâm cơ thâm trầm, lúc này cũng bắt đầu mất kiên nhẫn với Uông Đông Lăng rồi, dọc con đường này Uông Đông Lăng đã làm loạn kế hoạch thăm dò Hàn Sâm của cô không biết bao nhiêu lần.

Vương Manh Manh cũng rất muốn cười, mắt thấy bầu không khí có chút xấu hổ, nên đành mở miệng nói:

- Sư huynh hắn học khoa bắn cung đấy, đương nhiên còn am hiểu cả bắn cung nữa, nhưng so sánh với Bình Tình tỷ thì vẫn kém hơn không ít.

Chuyện Hàn Sâm học khoa bắn cung, tất cả các tạp chí lớn đều đưa tin, cũng không phải bí mật, Vương Manh Manh cũng không kiêng kị gì.

- Hóa ra Hàn thiếu học khoa bắn cung, thật sự là quá tốt, không bằng đợi lát nữa tìm một cơ hội, hai người chúng ta tỷ thí bắn cung một chút nhé?

Trước kia Hoàng Phủ Bình Tình cũng không đặc biệt chú ý tới Hàn Sâm, chỉ là xem video quảng cáo của Đế Cương mới biết có người như vậy, lần này nghe Vương Manh Manh nói Hàn Sâm học khoa bắn cung, hai mắt không khỏi sáng lên.

- Tôi thấy hay là thôi đi, tài bắn cung của tôi chỉ thường thường thôi.

Hàn Sâm thật sự lười ứng phó với Hoàng Phủ Bình Tình, người phụ nữ này đẹp thì đẹp, nhưng đáng tiếc lại là một nhân vật giảo hoạt khó dây dưa, Hàn Sâm không thích phụ nữ như vậy, quá mệt mỏi.

- Bình Tình, cô cũng không nên làm khó Hàn thiếu, e là thời gian bình thường Hàn thiếu đều dùng để luyện tập thao tác chiến giáp, nào có thời gian để luyện tập bắn cung.

Uông Đông Lăng vừa cười vừa nói:

- Nêu cô muốn so bắn tên thì tôi thi với cô, về mặt bắn cũng tôi cũng hạ một phen công phu đấy.

Hàn Sâm và Vương Manh Manh liếc nhau một cái, khóe miệng không nhịn được co giật, Uông Đông Lăng này thật sự là một chút nhãn lực cũng không có, quả thực quá ngu xuẩn.

Hoàng Phủ Bình Tình cũng sắp tức bể phổi rồi, nghĩ thầm:

- Uông Đông Lăng này thật sự là đầu heo à? Hàn Sâm rõ ràng tới bảo vệ Vương Manh Manh đấy, với thân phận của Vương Manh Manh, nếu như không phải Hàn Sâm có chỗ đặc biệt, người của Vương gia sẽ yên tâm để

một mình hắn bảo vệ Vương Manh Manh đến một chỗ nguy hiểm như Đại Sa Mạc Bạch Ma sao?

Hoàng Phủ Bình Tình tức đến mức không muốn nói chuyện nữa, bốn người tiếp tục đi sâu vào trong Đại Sa Mạc Bạch Ma.

Đi một đoạn đường, Hàn Sâm đột nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, vẻ mặt có chút ngưng trọng nói

- Chúng ta vẫn nên trở về đi.”

- Sao nhanh như vậy đã phải đi về?

Uông Đông Lăng ngơ ngác hỏi, không biết tại sao Hàn Sâm lại đột nhiên nói ra lời như vậy.

Hoàng Phủ Bình Tình và Vương Manh Manh lại nhìn theo hướng mắt của Hàn Sâm, chỉ thấy phía xa xa có hai con Hắc Vũ Thú đang xoay quanh trên trời.

- Hàn thiếu, cậu lo lắng đám Hắc Vũ Thú đó?

Hoàng Phủ Bình Tình lên tiếng hỏi.

Hàn Sâm gật gật đầu:

- Mấy ngày nay thỉnh thoảng lại có Hắc Vũ Thú xuất hiện ở gần chúng ta, có lẽ là có quan hệ cùng đám Hắc Vũ Thú kia.

Uông Đông Lăng tự tin cười nói:

- Hàn thiếu quá lo lắng rồi, chỉ là một đám súc sinh, sao có thể có trí tuệ như vậy, hơn nữa cho dù thật sự là chúng, chúng đến bao nhiêu, tôi sẽ giết chết bấy nhiêu.

Chương 185: Thần Huyết Hắc Vũ Thú Vương

Hàn Sâm không rảnh tốn hơi thừa lời với Uông Đông Lăng, triệu hồi ra Tam Nhãn Thú biến dị, nói với Vương Manh Manh:

- Manh Manh, chúng ta đi.

Hàn Sâm đã thấy được chỗ đáng sợ của thần huyết Hồ Vương, đàn Hắc Vũ Thú này chưa chắc đã không giống thần huyết Hồ Vương, đám Hắc Vũ Thú kia thỉnh thoảng xuất hiện, khiến Hàn Sâm có cảm giác không ổn, nếu hắn đã mang theo Vương Manh Manh, nhất định phải phụ trách an toàn của Vương Manh Manh, huống chi Vương Manh Manh còn tín nhiệm hắn như thế.

- Bình Tình tỷ, đi cùng chứ?

Vương Manh Manh cũng triệu hồi ra Đại Bạch Hùng, đi theo Hàn Sâm rồi quay đầu hỏi Hoàng Phủ Bình Tình một câu.

Hoàng Phủ Bình Tình gật đầu, cũng đã triệu hoán ra vật cưỡi, xoay người nhảy lên vật cưỡi rồi cũng chạy theo Vương Manh Manh.

Uông Đông Lăng bất đắc dĩ cũng phải triệu hoán ra vật cưỡi rồi chạy theo bọn hắn, nhưng trong miệng lại không ngừng lẩm bẩm:

- Mấy con Hắc Vũ Thú mà thôi, có gì phải sợ.

Hàn Sâm căn bản không thèm để ý tới y, chỉ che chở Vương Manh Manh toàn lực chạy, thỉnh thoảng quan sát địa hình bốn phía.

Ngoại trừ Uông Đông Lăng, ba người Hàn Sâm đều giữ im lặng chạy vội, lúc này mới chạy chưa đến một giờ, bầu trời lại đột nhiên tối sầm xuống.

Đang giữa ban ngày, hơn nữa còn đang ở trên đại sa mạc, thế mà chỉ một thoáng đã không nhìn thấy mặt trời, chỉ thấy một đàn Hắc Vũ Thú che kín bầu trời, từ trên trời tập kích xuống bọn hắn.

Nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng mấy người đều hoảng sợ, đàn Hắc Vũ Thú lần này còn nhiều hơn cả lần trước, chỉ sợ ở đây phải có hơn vạn con, có thể thấy rất nhiều Hắc Vũ Thú biến dị có được hai cánh như sắt thép, số lượng cực kỳ kinh người.

Mà trong đàn Hắc Vũ Thú đông đảo kia, có một con lớn hơn ba mét, hai cánh dang rộng vượt qua 20m, toàn thân máu đỏ như máu, rống lên một tiếng khiến lòng người lạnh ngắt.

Trong tiếng gầm gừ của nó, đàn Hắc Vũ Thú kinh khủng kia lại giống như đám binh sĩ dầy dạn kinh nghiệm sa trường, tự động đánh thẳng tới đám Hàn Sâm, không chút sợ sệt trực tiếp cắn xé thân thể của bọn hắn.

- Thần huyết Hắc Vũ Thú!

Sắc mặt Hoàng Phủ Bình Tình cũng thay đổi.

Sắc mặt Uông Đông Lăng cũng vô cùng khó coi, không nói hai lời triệu hoán ra áo giáp thú hồn cùng một đôi cánh màu trắng, trong tay cầm một đôi thú hồn đao, bay vụt lên xông vào giữa đàn Hắc Vũ Thú trên bầu trời đang kéo tới, có vẻ như y có ý định bắt giặc trước bắt vua, muốn giải quyết con thần huyết Hắc Vũ Thú kia.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp thu lại vật cưỡi Tam Nhãn Thú biến dị của mình, nhảy tới trên lưng Đại Bạch Hùng cùng Vương Manh Manh, quát lớn:

- Manh Manh, chạy tới đống nham thạch phía Đông Nam kia đi.

Vương Manh Manh không nói hai lời, lập tức ra lệnh cho Đại Bạch Hùng dùng tốc độ cao nhất chạy tới bên kia, Hàn Sâm đứng trên lưng Đại Bạch Hùng, triệu hoán ra Ma Giác Xà cung và mũi tên Hắc Châm Phong biến dị, trực tiếp kéo cung bắn về phía Hắc Vũ Thú từ trên trời xông xuống.

Hoàng Phủ Bình Tình không ngờ được Hàn Sâm có thể dứt khoát như vậy, không nói hai lời liền bỏ chạy, nhìn thoáng qua Uông Đông Lăng đã xông vào giữa đàn Hắc Vũ Thú, cắn răng một cái cũng ra lệnh cho vật cưỡi đuổi theo phía Hàn Sâm và Vương Manh Manh, đồng thời cũng triệu hoán ra cung tiễn, thỉnh thoảng quay người bắn một mũi tên.

Tài bắn cung của cô rất cao minh, hơn nữa trên người cô không chỉ có một mũi tên thú hồn, trong khi vật cưỡi chạy như điên, lại có thể sử dụng thủ pháp Thất Tinh cao cấp, gần như là đồng thời bắn ra bảy mũi tên thú hồn, chớp mắt đã bắn chết bảy con Hắc Vũ Thú cách cô ta gần nhất.

Hàn Sâm cũng không quan tâm nhiều như vậy, chỉ cần có Hắc Vũ Thú đến gần bọn hắn, hắn trực tiếp giơ Ma Giác Xà cung nên bắn, hiện tại gen của hắn vô cùng cường đại, lực lượng cũng rất mạnh, tuy Ma Giác Xà cung không phải là binh khí cận chiến, nhưng dù sao cũng là thần huyết thần binh, phối hợp với lực lượng của Hàn Sâm, chớp mắt đã bắn bay một mảng Hắc Vũ Thú, đàn Hắc Vũ Thú hung ác hoàn toàn không thể tới gần Đại Bạch Hùng.

Tốc độ vật cưỡi của Hoàng Phủ Bình Tình cũng khá nhanh, một mực đi theo bên cạnh Đại Bạch Hùng, nên cũng được không ít che chở, ít nhất cô không cần lo lắng theo Hàn Sâm sẽ có Hắc Vũ Thú xông lại, khiến cô nhẹ nhõm không ít.

Sau khi Uông Đông Lăng bay lên xông vào giữa đàn Hắc Vũ Thú liền thấy hối hận, Hắc Vũ Thú trên bầu trời thật sự quá nhiều, Hắc Vũ Thú biến dị thành đàn vây quanh y, khiến y căn bản không có cơ hội vọt tới trước mặt con thần huyết Hắc Vũ Thú kia, không chỉ không xông qua được, hơn nữa ở trên trời y lại bị vây lại, lập tức rơi vào hiểm cảnh.

Tuy dùng song đao liều mạng giết chóc, nhưng không ngăn được Hắc Vũ Thú ở bốn phương tám hướng xông tới, dưới chân y lại bị một con Hắc Vũ Thú biến dị ôm lấy, cắn một miếng lên đùi chỗ không có áo giáp che chở.

- Aaaaa!

Uông Đông Lăng hét thảm một tiếng, một cước đạp bay con Hắc Vũ Thú kia ra ngoài, sau đó xoay người muốn chạy trốn.

Thế nhưng đám Hắc Vũ Thú biến dị kia sao có thể để y chạy trốn được, hai cánh như sắt đập mạnh xông tới cắn xé, Uông Đông Lăng lập tức rơi vào khổ chiến, tình cảnh nhất thời cực kỳ nguy hiểm, trên người y rất nhanh đã có rất nhiều vết thương, máu tươi không ngừng chảy ra.

Lúc này Hàn Sâm cùng Vương Manh Manh đã vọt tới đống nham thạch, đống nham thạch này cao mười mấy mét, giống như là một khối bánh ngọt màu vàng đứng vững bên trên đất cát.

- Đám súc sinh kia bay quá nhanh, chúng ta trốn không thoát, ở chỗ này quyết đấu một trận đi.

Đi đến một chỗ nham thạch nhô ra, Hàn Sâm dẫn theo Vương Manh Manh từ trên lưng Đại Bạch Hùng nhảy xuống, dựa lưng vào đống nham thạch, bảo vệ Vương Manh Manh ở bên trong, triệu hồi ra một thanh Trảm Mã Đao màu đen, một đao chém tới Hắc Vũ Thú vừa bay xuống, lập tức chém con Hắc Vũ Thú trước mặt thành hai nửa.

Đây là một trong hai thú hồn biến dị hắn đạt được từ Cốc Minh, là thú hồn Cuồng Trảm Thú biến dị, lúc này vừa vặn có công dụng, trong tình cảnh chiến đấu này, loại Trảm Mã Đao này dùng tốt hơn đao kiếm bình thường.

Hoàng Phủ Bình Tình cũng nhảy xuống từ vật cưỡi, chạy tới bên cạnh Hàn Sâm, triệu hồi ra một đôi đoản kiếm bắt đầu giết chóc đám Hắc Vũ Thú lao xuống, cô cũng biết hiện tại nếu ba người hợp lực còn có một tia hi vọng sống, còn chỉ dựa vào mình cô ta thì khẳng định khó có thể còn sống sót giết ra ngoài.

Chỉ là dù bọn họ dựa lưng vào đống nham thạch, sau lưng không có nguy hiểm bị đánh lén, nhưng khi đàn Hắc Vũ Thú che khuất bầu trời kia xông xuống, Hoàng Phủ Bình Tình vẫn có cảm giác khiếp vía, có chút hối hận mình lại một thân một mình mạo hiểm, mặc dù Uông Đông Lăng cũng có chút thực lực, nhưng y thật sự quá ngốc nghếch, cho tới bây giờ cũng không giúp được gì.

- Aaaaa!

Tiếng kêu thảm thiết thê lương của Uông Đông Lăng từ xa truyền đến, có vẻ tình huống của y rất không ổn, khiến nội tâm ba người Hàn Sâm đều trầm xuống.

Nhưng bây giờ bọn hắn cũng không còn nhiều sức để suy nghĩ, đàn Hắc Vũ Thú trước mặt giống như thủy triều đã đủ khiến bọn họ có chút khó chống đỡ được rồi.

Máu tươi bắn ra bốn phía, rất nhanh đã nhuộm đám nham thạch và đất cát xung quanh thành màu đỏ như máu, một đống thi thể Hắc Vũ Thú chất đống như muốn chôn vùi ba người Hàn Sâm, không gian hoạt động của bọn họ càng ngày càng nhỏ hẹp, khiến bọn họ có chút bó tay bó chân không thi triển được.

Bành!

Đột nhiên một cỗ thi thể đẫm máu từ trên trời rơi xuống, rơi xuống trước mặt ba người Hàn Sâm, đó là một cỗ thi thể không đầu, vừa nhìn thì thấy chính là Uông Đông Lăng.

Mà trên bầu trời, con thần huyết Hắc Vũ Thú Vương kia, trong tay còn cầm đầu của Uông Đông Lăng, nhìn bọn họ rồi phát ra tiếng cười chói tai.

Nhìn thấy tình cảnh này, Hoàng Phủ Bình Tình lạnh cả người, sắc mặt vô cùng khó coi, chỉ cảm thấy lần này chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng rồi.

Chương 186: Nhất Tiễn Phi Thiên

Nhiều Hắc Vũ Thú như vậy, cho dù từng con đứng xếp hàng để bọn họ giết, chỉ sợ cũng phải giết đến mức gãy tay, huống chi ở đây còn có nhiều Hắc Vũ Thú biến dị như vậy, còn có cả con thần huyết Hắc Vũ Thú Vương đang nhìn chằm chằm kia.

Mà trước mắt bọn họ đã chất đầy thi thể Hắc Vũ Thú, đã hạn chế phạm vi hành động của bọn hắn nghiêm trọng, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ

không cần con thần huyết Hắc Vũ Thú Vương kia ra tay, bọn hắn đã bị phân thây.

Khi Hoàng Phủ Bình Tình đang tuyệt vọng, trước mặt đột nhiên lóe lên kim quang, một vật thể màu vàng khổng lồ xuất hiện trước mặt cô, chính là con Hoàng Kim Sa Trùng Vương kia.

Sau khi Hoàng Kim Sa Trùng Vương bị Hàn Sâm triệu hoán ra, nó nhanh chóng chui vào đống thi thể Hắc Vũ Thú mở miệng cắn nuốt, mà kích cỡ thân thể nó vốn đã tương đương với tê giác, cứ thế dọn sạch đống thi thể Hắc Vũ Thú trước mặt bọn Hàn Sâm.

Đàn Hắc Vũ Thú kia cũng đánh về phía Hoàng Kim Sa Trùng Vương, hiện tại tuy Hoàng Kim Sa Trùng Vương không còn năng lực chiến đấu, nhưng lớp vỏ bên ngoài vẫn vô cùng cứng rắn, nanh vuốt của đám Hắc Vũ Thú căn bản không tạo được tổn thương với nó, Hoàng Kim Sa Trùng Vương cũng không để ý đến chúng nó, chỉ dốc sức cắn nuốt đống thi thể Hắc Vũ Thú.

Có Hoàng Kim Sa Trùng Vương hỗ trợ, ba người Hàn Sâm lại có không gian để hoạt động, ra tay cũng không còn bó tay bó chân nữa, Trảm Mã Đao trong tay Hàn Sâm như đang múa, tất cả những con Hắc Vũ Thú vọt tới trực tiếp bị chém giết, khí thế một kẻ giữa quan vạn phu bất phá.

- Săn giết Hắc Vũ Thú nguyên thủy, đạt được thú hồn Hắc Vũ Thú nguyên thủy, ăn thịt có thể đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

Hàn Sâm giết nhiều Hắc Vũ Thú như vậy, cuối cùng cũng đạt được một thú hồn Hắc Vũ Thú nguyên thủy.

Hàn Sâm chém giết rất lợi hại, Hoàng Phủ Bình Tình ở một bên cũng giết không ít, đôi đoản kiếm trong tay cô tung bay, lực sát thương không hề kém hơn Hàn Sâm, cô ta liên tục thay đổi chiêu thức, khiến Hàn Sâm nhìn mà có chút kinh ngạc.

Thế nhưng Hắc Vũ Thú thật sự có rất nhiều, che khuất cả bầu trời, giết một hồi lâu mà không thấy ít đi ngược lại càng ngày càng nhiều.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, biết rõ nếu cứ tiếp tục như vậy khẳng định không được, con thần huyết Hắc Vũ Thú Vương kia quyết tâm muốn giết bọn hắn, đám thú này thù rất dai, nhất định là lần trước đám người Hoàng Phủ Bình Tình nhiều người, thần huyết Hắc Vũ Thú Vương không nắm chắc nên mới lui trước, chờ bọn họ tách ra, mới ngóc đầu trở lại.

Thần huyết Hắc Vũ Thú Vương căn bản không lo lắng có bao nhiêu tiểu đệ của mình chết đi, Hàn Sâm biết rõ nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn hắn có nhiều sức lực hơn nữa cũng không đủ dùng.

- Manh Manh, em ở nơi này đợi anh, anh sẽ dẫn đàn Hắc Vũ Thú đi, chờ sau khi anh động thì em chạy đi, đừng quan tâm đến chuyện gì, rời khỏi Đại Sa Mạc Bạch Ma trước đi.

Hàn Sâm nói với Vương Manh Manh.

Hoàng Phủ Bình Tình nghe được lời này của Hàn Sâm, cảm thấy Hàn Sâm đang nói chuyện đùa. Hiện tại Vương Manh Manh có hắn che chở, mới không bị đàn Hắc Vũ Thú ăn thịt, chỉ cần Hàn Sâm vừa đi, Vương Manh Manh sao có thể chống đỡ được nhiều Hắc Vũ Thú vây công như vậy.

Hơn nữa có nhiều Hắc Vũ Thú như vậy, một mình hắn có thể dẫn đi bao nhiêu? Cho dù hắn dẫn đi một nửa, Hắc Vũ Thú còn dư lại vẫn đủ giết chết Vương Manh Manh một ngàn lần một vạn lần.

Hoàng Phủ Bình Tình nghĩ, Hàn Sâm chỉ muốn lấy cớ để tự mình chạy trốn, vứt bỏ Vương Manh Manh ở lại.

Hoàng Phủ Bình Tình đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy Vương Manh Manh nói:

- Sư huynh cẩn thận nhé.

- Vương gia sao lại có một đứa con gái ngốc như vậy, sao đến chuyện này cũng không nhìn ra, rõ ràng là hắn muốn tự mình bỏ chạy, cô còn lo lắng cho hắn?

Hoàng Phủ Bình Tình thầm nghĩ trong lòng.

Hoàng Phủ Bình Tình mới nghĩ tới đây, lại đột nhiên thấy Hàn Sâm chỉ một ngón tay, một thú hồn lam sắc óng ánh đã rơi xuống trên người Vương Manh Manh, một chiếc áo giáp màu xanh hoa lệ đẹp mắt lập tức gắn lên trên người Vương Manh Manh, bao lại từ đầu đến chân của Vương Manh Manh.

Áo giáp kia giống như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp, hiện tại bao quanh Vương Manh Manh, lộ ra tư thái linh lung và hoàn mỹ, nhìn giống như nữ chiến thần đến từ thiên giới vậy, bên trong hoa mỹ mang theo khí khái hào hùng.

Trong nháy mắt khi Vương Manh Manh mặc áo giáp kia, Hàn Sâm đột nhiên triệu hồi ra Ma Giác Xà cung, còn triệu hồi ra ra mũi tên Hắc Châm Phong biến dị, kéo dây cung đến cực hạn, nhắm tới thần huyết Hắc Vũ Thú Vương bắn một mũi tên.

Ông!

Ma Giác Xà cung có lực lượng cường đại, khiến mũi tên Hắc Châm Phong biến dị giống như đạn bắn xuyên thép, phá vỡ không gian bay ra ngoài.

Mà không biết từ lúc nào Hàn Sâm đã mắc một tia tơ mỏng ở đuôi mũi tên, tự mình lại nắm lấy một đầu tơ mỏng, mũi tên mang theo lực lượng phá không bắn đi, thân thể Hàn Sâm cũng theo mũi tên bay đi, cực nhanh tiếp cận tới thần huyết Hắc Vũ Thú Vương.

Hàn Sâm một tay nắm tơ mỏng, một tay nắm một chiếc dao găm lộ ra tia sáng màu lục sắc bén, Hắc Vũ Thú đánh về phía hắn, đều bị hắn trực tiếp dùng dao găm cắt đứt cổ họng.

Dao găm này cũng là một trong hai thú hồn biến dị đạt được từ Cốc Minh, Trảm Mã Đao quá nặng, hơn nữa cũng quá lớn, hắn muốn xuyên qua bầy thú trực tiếp đi đến trước mặt thần huyết Thú Vương, Trảm Mã Đao quá vướng víu, cho nên mới đổi thành dùng chiếc dao găm này.

Nhìn Hàn Sâm bắn một mũi tên phá không bay thẳng tới thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, Hoàng Phủ Bình Tình lập tức ngẩn ngơ.

Cô ta vốn cho rằng Hàn Sâm nhất định là muốn vứt bỏ Vương Manh Manh để chạy một mình, cô quyết định chỉ cần Hàn Sâm khẽ động, cô cũng sẽ theo sau, còn có thể giết ra một đường sống.

Thế nhưng ai ngờ Hàn Sâm vậy lại dùng phương pháp này để tiếp cận với thần huyết Hắc Vũ Thú Vương trên bầu trời, cả người đều choáng váng.

Không nói đến Hàn Sâm không chạy trốn, hắn đến gần thần huyết Hắc Vũ Thú Vương như vậy, sẽ có ích lợi gì đây? Bên trên bầu trời này, hắn lại không biết bay, sao có thể tổn thương đến thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, chỉ sợ chỉ cần lực đạo trên mũi tên biến mất, hắn sẽ bị đàn Hắc Vũ Thú nhào lên xé xác.

- Ngu xuẩn! Thật sự quá ngu xuẩn! So với Uông Đông Lăng còn ngu hơn.

Trong lòng Hoàng Phủ Bình Tình thầm nghĩ.

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn Vương Manh Manh một bên, lại đột nhiên kinh ngạc phát hiện, cả người Vương Manh Manh được Hàn Sâm dùng áo giáp triệu hồi ra bao quanh, những Hắc Vũ Thú kia lại hoàn toàn không đả thương được tới cô, ngay cả móng vuốt Hắc Vũ Thú biến dị cào xuống người cô, vẫn không thể lưu lại một chút dấu vết trên khải giáp.

- Áo giáp thần huyết thú hồn toàn thân!

Trong nội tâm Hoàng Phủ Bình Tình vô cùng khiếp sợ, thần sắc trên mặt vô cùng phức tạp, có một áo giáp như vậy, hơn nữa với thực lực của Hàn Sâm, hắn muốn tự mình lao ra vốn là một chuyện dễ dàng, nhưng hắn lại tự đặt mình vào nguy hiểm, hơn nữa còn để lại áo giáp cho Vương Manh Manh, bảo vệ Vương Manh Manh an toàn.

- Người này nếu không phải là một người điên, thì chính là một gia hỏa cực đoan tự phụ.

Hoàng Phủ Bình Tình ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thấy Hàn Sâm đã vọt tới bầu trời, mà mũi tên đã hết lực, dù sao mang theo hắn như vậy, hơn nữa còn có Hắc Vũ Thú cản trở, hắn cũng không có khả năng vọt tới trước mặt thần huyết Hắc Vũ Thú Vương.

Mà đàn Hắc Vũ Thú biến dị đã nhào tới hắn, lập tức khiến hắn ở trên bầu trời không có năng lực phản kháng, chỉ có thể trở thành thịt cá cho đám Hắc Vũ Thú biến dị kia.

Thế nhưng đúng lúc này, cô lại đột nhiên thấy trên người Hàn Sâm xuất hiện một áo giáp đỏ thẫm như lửa bọc thân thể của hắn lại, mái tóc đen ngắn cũng biến thành màu vàng, đỉnh đầu cũng xuất hiện vương miện hồng bảo thạch, cả người hắn dưới ánh mặt trời tản ra hào quang thần thánh.

Chương 187: Hang Động Ngầm

Trong nháy mắt khi thú hồn Yêu Tinh Nữ Hoàng phụ thể, thế giới trong mắt Hàn Sâm giống như biến thành chậm chạp, đám Hắc Vũ Thú biến dị trên không trung đang hung ác đánh tới phía hắn, trong mắt hắn đều trở nên vô cùng chậm chạp.

Thấy con Hắc Vũ Thú biến dị thứ nhất bổ nhào đến trước mặt của hắn, Hàn Sâm đưa tay kéo một cái, mượn lực lùi về sau, xoay người từ đỉnh đầu nó nhảy tới, dao găm trong tay cũng đồng thời cắt đứt cổ họng của con Hắc Vũ Thú biến dị kia.

- Săn giết Hắc Vũ Thú biến dị, đạt được thú hồn Hắc Vũ Thú biến dị, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm biến dị gen.

Hàn Sâm không thèm bận tâm tới tiếng thông báo trong đầu, thân thể hắn không chút dừng lại, một cước đạp lên trên người con Hắc Vũ Thú biến dị, khiến con Hắc Vũ Thú biến dị kia kêu thảm thiết phun một ngụm máu rồi rơi xuống phía dưới.

Mà Hàn Sâm mượn lực của cú đạp này, thân thể hắn lập tức bay ngang ra 2m, phóng tới trước mặt một con Hắc Vũ Thú biến dị khác, dao găm trực tiếp chém đứt đầu nó, đồng thời quay người đạp lên một con Hắc Vũ Thú biến dị bên cạnh, cả người lại bay cao ba thước, tránh thoát hai con Hắc Vũ Thú biến dị tấn công.

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn Hàn Sâm giống như quỷ mị trên không trung, cô ta nhìn đến ngây người.

Người kia tung hoành trên bầu trời điên cuồng giết chóc, trên trời máu tươi bắn xuống như mưa, khiến người khác không thể tin được đây lại là một con người, ít nhất Hoàng Phủ Bình Tình ở không gian thứ nhất thế giới Tí Hộ Sở trước đây, chưa từng nhìn thấy có ai có thể làm tới mức này.

- Bên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở lại có một nhân vật đáng sợ như thế, trước kia thế mà chưa từng nghe nói.

Ánh mắt Hoàng Phủ Bình Tình đầy phức tạp, dưới cái nhìn của cô ta, Hàn Sâm nhất định là có thể tiến vào danh sách thập đại Thần Tử, hơn nữa tuyệt đối sẽ không xếp hạng cuối trong thập đại Thần Tử, người như vậy mà ngay cả Thần Chiến cũng không thể tiến vào.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, Hoàng Phủ Bình Tình đã bình thường trở lại, tuy Hàn Sâm mạnh mẽ, nhưng mà năm nay người đại biểu cho Cương Giáp Tí Hộ Sở xuất chiến chính là Tệ thần, Hàn Sâm không thể tiến vào Thần Chiến cũng có thể hiểu.

Khi Hoàng Phủ Bình Tình đang bận suy nghĩ, Hàn Sâm lại đạp lên một con Hắc Vũ Thú biến dị rồi nhảy lên một cái, một lần nữa triệu hoán ra Ma Giác Xà cung, nhắm bắn về thần huyết Hắc Vũ Thú Vương cách đó không xa đang gầm thét chỉ huy đám Hắc Vũ Thú biến dị tới vây công.

Lần này khoảng cách giữa Hàn Sâm tới thần huyết Hắc Vũ Thú Vương thật sự quá gần, mũi tên Hắc Châm Phong biến dị vừa bắn ra, gần như đã mang theo Hàn Sâm bay tới trước mặt thần huyết Hắc Vũ Thú Vương.

Thần huyết Hắc Vũ Thú Vương hú lên một tiếng quái dị, nó cũng không muốn liều mạng cùng Hàn Sâm, đôi cánh màu máu dang rộng, bay thẳng lên bầu trời, khiến mũi tên của Hàn Sâm và cả người hắn đều bắn vào khoảng không.

Tuy thế nhưng thần sắc Hàn Sâm vẫn không đổi, dây nhỏ trong tay run lên, một lần nữa kéo căng Ma Giác Xà cung, lại một mũi tên bắn vọt tới thần huyết Hắc Vũ Thú Vương.

Lần này khoảng cách giữa Hàn Sâm với thần huyết Hắc Vũ Thú Vương lại càng gần hơn, dao găm trong tay hắn trực tiếp chém về phía cổ họng của nó.

Thấy đã không kịp bay đi, thần huyết Hắc Vũ Thú Vương hú lên một tiếng, móng vuốt vung về phía trước, móng vuốt màu máu sắc bén đã bắt được dao găm của Hàn Sâm, khiến dao găm của Hàn Sâm không thể nhúc nhích được.

Mà một móng vuốt khác của nó lại giống như tia chớp màu đỏ cào tới mặt Hàn Sâm.

Thần sắc Hàn Sâm bất động, hắn lại trực tiếp buông lỏng dao găm, hai tay bắt được cánh tay của thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, cả người giống như một con rắn quấn lên.

Hàn Sâm khổ luyện Ác Quỷ Quấn Thân bấy lâu cuối cùng cũng có đất dụng võ, cả người quấn trên người thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, không biết hắn uốn éo thế nào, lập tức vặn gãy được một ngón tay của thần huyết Hắc Vũ Thú Vương.

Rốngggg!

Thần huyết Hắc Vũ Thú Vương kêu lên một tiếng thảm thiết thê lương, nó liều mạng vỗ hai cánh, cả người trên không trung không ngừng vặn vẹo, muốn hất Hàn Sâm trên lưng nó xuống.

Thế nhưng dù nó quay cuồng như thế nào, Hàn Sâm vẫn giống như giòi trong xương gắt gao quấn trên người nó, khiến nó không thoát được cũng không bắt được.

Nghe được tiếng Vương kêu thảm thiết, đám Hắc Vũ Thú kia lập tức từ bốn phía quay người bay tới thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, trước mặt Vương Manh Manh và Hoàng Phủ Bình Tình vốn đang bị vây công lập tức không còn một con Hắc Vũ Thú nào, tất cả đều sốt ruột quay về cứu Vương, đồng thời vọt tới Hàn Sâm.

- Bình Tình tỷ, chúng ta mau đi.

Vương Manh Manh nhảy lên Đại Bạch Hùng, gọi Hoàng Phủ Bình Tình một tiếng, rồi nhanh chóng chạy ra phía cửa Đại Sa Mạc Bạch Ma.

- Không đợi hắn sao?

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn Vương Manh Manh, Hàn Sâm nói thế nào cũng là vì cứu cô, cô ấy lại trực tiếp bỏ đi như vậy.

Vương Manh Manh lại rất bình tĩnh nói:

- Người khác không làm được, sư huynh nhất định sẽ không thành vấn đề, em ở lại chỗ này sẽ trở thành gánh nặng của anh ấy, chờ đến khi em an toàn, sư huynh tự nhiên sẽ trở về.

Hoàng Phủ Bình Tình ngơ ngác, tuy Hàn Sâm thực sự rất mạnh, nhưng loại tín nhiệm của Vương Manh Manh có chút hơi quá, dù thế nào thì kia cũng là một đàn thú có được thần huyết Thú Vương, Hoàng Phủ Bình Tình không nghĩ Hàn Sâm có thể nhẹ nhõm trốn về.

- Bình Tình tỷ, chúng ta đi nhanh thôi.

Vương Manh Manh nói xong đã ra lệnh cho Đại Bạch Hùng tăng tốc chạy như điên.

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn lên bầu trời đen kịt Hắc Vũ Thú kia, ánh mắt phức tạp chạy theo Vương Manh Manh rời đi.

Hàn Sâm nhìn hai người Vương Manh Manh đã đi xa, mà thần huyết Hắc Vũ Thú Vương lại bay loạn lung tung trong sa mạc, Hàn Sâm cũng không lo sợ chút nào, trực tiếp giải trừ biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng, mặc áo giáp thần huyết Hắc Giáp Trùng, cả người vẫn quấn trên lưng thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, từng quyền từng quyền hung hăng nện xuống sau ót thần huyết Hắc Vũ Thú Vương.

Xương cốt thần huyết Hắc Vũ Thú Vương thật sự rất cứng rắn, với cường độ gen hiện tại của Hàn Sâm, lực lượng đã vô cùng khủng bố, hắn đã đập liên tiếp hơn mười quyền, vậy mà chỉ khiến thần huyết Hắc Vũ Thú Vương

liên tục kêu gào, da thịt cũng hơi sưng lên, nhưng xương cốt lại không chút tổn hại.

Thần huyết Hắc Vũ Thú Vương bị đập tới mức hung tính nổi lên, nó lại trực tiếp đâm đầu xuống cồn cát phía dưới.

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Mày làm thế không phải đang tìm chết sao?

Hàn Sâm ôm chặt thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, chờ thần huyết Hắc Vũ Thú Vương đâm xuống cồn cát, hắn có thể thừa dịp để lấy mạng của nó.

Thế nhưng khi thần huyết Hắc Vũ Thú Vương đâm xuống đống cát, đống cát kia lại là một hố cát chảy, thần huyết Hắc Vũ Thú Vương mang theo Hàn Sâm đâm thẳng vào đó.

Hàn Sâm đang ôm chặt nó cũng đâm xuống theo, cũng may trên người hắn có áo giáp thần huyết che chở, lại có thần huyết Hắc Vũ Thú Vương chắn lấy phần lớn hạt cát ma sát, nên cũng không bị trùng kích quá lớn.

Bịch!

Hàn Sâm và thần huyết Hắc Vũ Thú Vương cùng ngã ầm ầm trên mặt đá, Hàn Sâm nhịn đau liếc mắt quét qua, lập tức có chút ngây người, phía dưới đống cát kia vậy mà lại có một hang động rất lớn.

Hang động này cũng không biết lớn bao nhiêu, khắp nơi đều là thạch nhũ như cột chống trời, có rất nhiều dây leo không biết tên quấn quanh trên mặt đá, ở dưới còn có sông ngầm dưới lòng đất.

Mà trên vách núi và dây leo bốn phía, đều có một điểm sáng màu xanh nhạt, nhìn rất giống một bầu trời sao, khiến hang động to lớn dưới mặt đất này không còn vẻ ẩm thấp nữa, hơn nữa thị lực của Hàn Sâm vốn rất cường đại, tất cả mọi thứ ở bốn phía hắn đều có thể nhìn rõ ràng.

Chương 188: Quỷ Diễm Điệp

Thần huyết Hắc Vũ Thú Vương xoay người muốn chạy, Hàn Sâm lại quấn lên, thần huyết Hắc Vũ Thú Vương tức giận gầm rú, nhưng thân thể nó cũng không giãy giụa nữa.

Hàn Sâm đang cảm thấy kỳ lạ, lại đột nhiên phát hiện những điểm sáng trên vách núi và dây leo bị tiếng rống của thần huyết Hắc Vũ Thú Vương dọa sợ, vội vàng bay ra, chỉ chớp mắt khắp nơi trong không gian đều tràn ngập điểm sáng lam sắc bay múa, hơn nữa đang bay về phía Hàn Sâm và thần huyết Hắc Vũ Thú Vương.

- Đó là gì?

Hàn Sâm chấn động, nhìn kỹ mới phát hiện, đám ánh sáng đó lại là từng con bướm màu xanh nhạt, cả đám đều lớn cỡ bàn tay, cánh bướm màu xanh da trời tản ra tia sáng màu xanh nhạt, vô cùng xinh đẹp.

Rất nhanh đàn bướm màu xanh đã bay đến trên người Hàn Sâm và thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, lúc này Hàn Sâm mới biết được, thần huyết Hắc Vũ Thú Vương cũng không phải không có mục đích gì khi nhắm xuống đây, hiển nhiên nó muốn lợi dụng những con bướm màu xanh nhạt này để đối phó Hàn Sâm.

Nội tâm Hàn Sâm vô cùng cảnh giác, mắt thấy một con bướm màu xanh sắp đậu xuống người của hắn, dao găm trong tay Hàn Sâm vung lên, lập tức chém con bướm kia thành hai nửa.

- Săn giết Quỷ Diễm Điệp nguyên thủy, không đạt được thú hồn, không thể ăn thịt.

Khi Hàn Sâm đang nghi ngờ, lại đột nhiên thấy con Quỷ Diễm Điệp bị hắn chém thành hai nửa hóa thành một ngọn lửa màu xanh lam nổ tung ra bốn phía.

Hàn Sâm xoay người trốn đến bên cạnh thần huyết Hắc Vũ Thú, những đốm lửa kia rơi xuống trên người thần huyết Hắc Vũ Thú, lập tức khiến thần huyết Hắc Vũ Thú bị phỏng oa oa kêu to, đốt sạch lông trên người nó.

Quỷ Diễm Điệp xông lại thành đàn, từng con hung hăng đụng tới trên người Hàn Sâm và thần huyết Hắc Vũ Thú, chỉ cần một con dụng phải sẽ lập tức hóa thành một đốm lửa xanh.

Nơi này có rất nhiều Quỷ Diễm Điệp, một người một thú không thể trốn thoát, thần huyết Hắc Vũ Thú lập tức bị đốt đau đến mức oa oa kêu to.

Hàn Sâm cũng không dễ chịu gì, trên người hắn có thần huyết áo giáp nên không sợ Quỷ Diễm Điệp va chạm, nhưng khắp nơi đều là lửa xanh nổ tung, lửa cháy hừng hực sinh ra nhiệt độ cao, áo giáp thần huyết không ngăn nổi.

Thời gian mới qua một lát, Hàn Sâm đã có cảm giác mình sắp bị nướng chín rồi, trong nội tâm mắng to thần huyết Hắc Vũ Thú thật là độc ác, nhưng lúc này hắn cũng không đoái hoài tới thần huyết Hắc Vũ Thú nữa, không nói hai lời trực tiếp nhảy xuống dưới sông ngầm dưới lòng đất, nếu còn không trốn đi, hắn nhất định sẽ bị nướng thành lợn sữa.

Khi Hàn Sâm buông thần huyết Hắc Vũ Thú nhảy vào sông ngầm dưới lòng đất thì con thần huyết Hắc Vũ Thú kia cũng nhảy vào, động tác của nó vô cùng nhanh.

Thân thể nó khổng lồ như vậy, sau khi thu lại hai cánh về sau lưng, nó như biến thành một con cá lớn, theo sông ngầm dưới lòng đất nhanh chóng bơi về phía hạ du.

Hàn Sâm cắn răng một cái bơi theo, nơi này thật sự quá nhiều Quỷ Diễm Điệp, trong này có rất nhiều Quỷ Diễm Điệp biến dị, ngọn lửa sinh ra nhiệt độ cao vô cùng đáng sợ, không phải nơi để ở lâu.

Thế nhưng thần huyết Hắc Vũ Thú Vương nhảy xống nước lại tháo chạy thật sự quá nhanh, khoảng cách giữa Hàn Sâm với nó càng ngày càng xa, nó là muốn bỏ Hàn Sâm lại.

Hàn Sâm sao có thể để nó chạy trốn, dưới nước cũng triệu hồi ra Ma Giác Xà cung, nhắm một mũi tên bắn tới thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, mũi tên kia ở dưới nước không bắn được quá xa, nhưng bây giờ khoảng cách giữa Hàn Sâm với thần huyết Hắc Vũ Thú Vương cũng không xa, Hắc Châm

Phong biến dị nhanh như tia chớp đã xuyên qua lớp lông vũ của nó, sợi dây phía sau cũng đã quấn lấy lớp lông vũ của thần huyết Hắc Vũ Thú Vương.

Thần huyết Hắc Vũ Thú Vương cứ thế vọt về phía trước, lập tức lôi kéo Hàn Sâm cùng vọt lên.

Gia hỏa này còn bơi nhanh hơn cá, trong nước sông chảy xiết, nó còn nhanh hơn cả nước chảy, một mực lôi kéo Hàn Sâm dưới đáy nước đi về phía trước.

- Con này là sinh vật lưỡng cư sao?

Chạy trốn theo con sinh vật thần huyết kia dưới đáy nước một hồi lâu, Hàn Sâm có chút không kìm được tức giận, dù sao hắn cũng không có cách nào hô hấp dưới nước, thân thể còn chưa chưa tiến hóa đến một bước kia, mà con thần huyết Hắc Vũ Vương kia nhìn có vẻ như có thể hô hấp dưới nước, nếu không nó điên cuồng tháo chạy như vậy, sớm đã không còn thở.

Thế nhưng đến bây giờ trông nó vẫn có vẻ long tinh hổ mãnh, căn bản không có nửa điểm dấu hiệu thiếu không khí.

Hàn Sâm cắn răng một cái, triệu hồi mũi tên Hắc Châm Phong biến dị kẹt trong lớp lông vũ của con thần huyết Hắc Vũ Thú Vương kia trở về, mặc kệ con thần huyết Hắc Vũ Thú Vương kia tự mình chạy đi, hắn vội vàng ngoi lên mặt nước hít thở.

Ánh mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện ở đây vẫn là hang động, hang động dưới đất này không biết rộng bao nhiêu, trên vách động cũng có một chút Quỷ Diễm Điệp, nhưng đã ít đi rất nhiều, lác đác không có mấy con, đậu lên vách tường hang động và dây leo.

Dù sao con thần huyết Hắc Vũ Thú Vương kia cũng chạy mất rồi, ở đây cũng không quá nguy hiểm, Hàn Sâm cũng không vọi vàng rời khỏi.

Nhìn thoáng qua Quỷ Diễm Điệp trên vách đá, Hàn Sâm kéo Ma Giác Xà cung bắn tới một mũi tên, chỉ nghe bộp một tiếng, con Quỷ Diễm Điệp kia đã bị bắn thành một ngọn lửa màu xanh.

- Săn giết Quỷ Diễm Điệp, đạt được thú hồn Quỷ Diễm Điệp nguyên thủy, không thể ăn thịt.

Nội tâm Hàn Sâm thầm vui vẻ, vận khí hôm nay cũng không tệ lắm, lại đạt được một thú hồn, mặc dù chỉ là thú hồn nguyên thủy, nhưng bình thường loại thú hồn không thể ăn thịt này, đều là thú hồn dùng một lần.

Giống như lúc trước Thần Thiên Tử đã dùng thú hồn con Lục Dực Độc Bộc Phong kia, chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng loại thú hồn này thường có uy lực lớn hơn so với thú hồn đồng cấp.

Những con Quỷ Diễm Điệp khác đều bị kinh động, bay về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm dùng cung bắn tới, không bao lâu tất cả Quỷ Diễm Điệp ở đây đều bị bắn chết rồi, từng ngọn lửa màu xanh lam nổ tung trên không trung.

Sau khi bắn chết tất cả Quỷ Diễm Điệp, Hàn Sâm mới từ trong nước bò lên, ngồi trên tảng đá xem chiến lợi phẩm của mình.

Ngoại trừ thú hồn Quỷ Diễm Điệp nguyên thủy, lúc trước còn đạt được một thú hồn Hắc Vũ Thú nguyên thủy và một thú hồn Hắc Vũ Thú biến dị.

Thú hồn Quỷ Diễm Điệp nguyên thủy: Thú hồn ám khí dùng một lần

Thú hồn Hắc Vũ Thú nguyên thủy: Thú hồn phi hành.

Thú hồn Hắc Vũ Thú biến dị: Thú hồn phi hành.

Hàn Sâm thấy hai thú hồn Hắc Vũ Thú đều là thú hồn phi hành, lập tức quá đỗi vui mừng, bốn phía Cương Giáp Tí Hộ Sở thật sự có quá ít thú hồn biến dị phi hành, toàn bộ Cương Giáp Tí Hộ Sở đều không có mấy người có cánh.

Đám Hắc Vũ Thú này vậy mà lại bạo ra thú hồn phi hành, thật sự không còn gì tốt hơn rồi, chính hắn cũng thiếu một đôi cánh, dù sao cánh Tử Vũ Lân Long chỉ có thể sử dụng khi là Tệ thần, nếu bình thường dùng sẽ bị lộ.

Hàn Sâm chỉ tiếc không thể giết chết con thần huyết Hắc Vũ Thú Vương kia, nếu không vận khí tốt, nói không chừng hắn lại được một đôi cánh thần huyết rồi.

- Đợi lúc trở về sẽ đi giết thêm mấy con Hắc Vũ Thú, cho dù là thú hồn phi hành nguyên thủy, bán cho những đám nam nữ thanh niên ưa thích tạo hình cool ngầu, cũng có thể kiếm được một món hời.

Hàn Sâm triệu hồi ra thú hồn Quỷ Diễm Điệp, lập tức một con bướm màu xanh bay ra đậu xuống tay hắn, hóa thành một ám khí hình bướm mỏng như cánh ve màu xanh.

Hai cánh ám khí vừa mỏng lại sắc, vừa nhìn đã khiến sống lưng lạnh buốt.

Hàn Sâm thoáng suy nghĩ, ném thú hồn Quỷ Diễm Điệp này ra ngoài, chỉ là bởi vì tạo hình của Quỷ Diễm Điệp, nên không bay thẳng tắp ra ngoài, mà lại vẽ ra trên không một đường vòng cung quỷ dị, xoáy mấy vòng, sau đó lại bay trở về phía Hàn Sâm.

Chương 189: Thần Huyết Quỷ Diễm Điệp

Hàn Sâm thấy thế thì vô cùng hoảng sợ, vội vàng nghiêng qua một bên để né, đôi cánh sắc bén của Quỷ Diễm Điệp kia trực tiếp cắt vào nham thạch, sau đó lại nổ tung thành một ngọn lửa màu xanh lam.

- Thứ này thật lợi hại!

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há mồm, chỉ là ám khí Quỷ Diễm Điệp nguyên thủy đã hung ác như vậy, nếu có ám khí Quỷ Diễm Điệp biến dị, chỉ sợ sẽ uy hiếp được cả sinh vật thần huyết.

Thế nhưng hình dạng Quỷ Diễm Điệp quỷ dị, không giống với ám khí bình thường, muốn sử dụng được nó, phải phối hợp với thủ pháp đặc thù mới được, thứ này phải luyện tập.

Nhưng chuyện này khiến Hàn Sâm rất động tâm, trong hang động này không biết có bao nhiêu Quỷ Diễm Điệp, hắn chỉ cần giết một đường liền

có thể nhẹ nhõm thu hoạch được không ít ám khí Quỷ Diễm Điệp.

Về phần nguy hiểm thì hoàn toàn không cần lo lắng, nơi này có dòng sông ngầm, hắn chỉ cần trốn dưới sông bắn tên lên, một khi gặp phải nguy hiểm sẽ lặn xuống đáy sông, đám Quỷ Diễm Điệp kia cũng không làm gì được hắn cả.

Hơn nữa hắn còn có vật cưỡi Hắc Toa Ngư biến dị, ở dưới nước cũng không cần tự mình bơi đi, chỉ cần cưỡi Hắc Toa Ngư là có thể nặn xuống đáy sông trốn đi thật xa, đám Quỷ Diễm Điệp kia khẳng định không làm gì được hắn.

- Được rồi, cứ đi dọc theo sông ngầm dưới lòng đất này giết lại, giải quyết đám Quỷ Diễm Điệp đó, sau đó lại từ chỗ thần huyết Hắc Vũ Thú Vương xông tới để đi ra ngoài, nếu có thể gặp được đàn Hắc Vũ Thú, lại vừa vặn đại sát một phen, có lẽ còn có thể kiếm thêm mấy đôi cánh trở về bán.

Trong nội tâm Hàn Sâm thầm nghĩ, sau đó cứ dọc theo dòng sông ngầm đi lên.

Thần huyết Hắc Vũ Thú Vương thật sự đã mang Hàn Sâm đến một phúc địa, Hàn Sâm giết một đường, không biết giết chết bao nhiêu Quỷ Diễm Điệp, mà Quỷ Diễm Điệp lại không làm gì được hắn.

Mặc dù không có thịt có thể ăn, nhưng Hàn Sâm lại thu được một số lượng thú hồn Quỷ Diễm Điệp rất lớn.

Chỉ riêng thú hồn Quỷ Diễm Điệp nguyên thủy đã có hai, ba mươi con, thú hồn Quỷ Diễm Điệp biến dị cũng phải bảy, tám con.

Trong hang động thật sự có rất nhiều Quỷ Diễm Điệp, Hàn Sâm vừa đi vừa nghỉ trong hang động, đi bảy tám ngày vẫn chưa tới vị trí lúc đến, hắn giết Quỷ Diễm Điệp đến mức tay cũng sắp cứng đờ.

Lúc bắt đầu Hàn Sâm còn bắn tên, về sau phát hiện bắn tên thật sự quá chậm, hắn trực tiếp mặc áo giáp thần huyết xông lên, cầm đao chém loạn một trận, không biết có bao nhiêu con bị hắn chém chết rồi đụng lên người hắn.

Chờ tới khi hắn không chịu được nhiệt độ cao, hắn lại trực tiếp nhảy xuống sông, cưỡi biến dị Hắc Toa Ngư nặn xuống đáy sông, nghỉ ngơi một lát lại nhảy lên.

Đoạn đường này hắn giết được không ít, Hàn Sâm chưa bao giờ giết một lần được nhiều thú hồn như vậy.

Thấy phía trước lại có thêm một đám Quỷ Diễm Điệp bay tới, Hàn Sâm vung Trảm Mã Đao vọt vào.

- Ah!

Trong những ngọn lửa màu xanh lam nổ tung, một ngọn lửa tím xanh đột nhiên nổ tung trên người Hàn Sâm, Hàn Sâm rú lên một tiếng, vội vàng nhảy xuống sông ngầm dưới lòng đất.

- Săn giết thần huyết Quỷ Diễm Điệp, thu được thú hồn thần huyết Quỷ Diễm Điệp, không thể ăn thịt.

Đến khi Hàn Sâm từ dưới sông bò lên, áo giáp thần huyết trên người đã bị đốt cháy rất nhiều chỗ, lộ ra da thịt bị cháy đen bên trong, áo giáp rách tươm, nào còn nửa điểm uy phong của áo giáp thần huyết.

Hàn Sâm chật vật bò lên bờ, thu áo giáp thần huyết Hắc Giáp Trùng về, may mắn cái áo giáp thần huyết này không bị phá hủy hoàn toàn, có thể chậm rãi khôi phục, chỉ là cần thời gian hơi dài.

Hàn Sâm âm thầm may mắn, nếu như không có áo giáp thần huyết này thay hắn ngăn cản một kiếp, hắn đã sớm hóa thành tro bụi, con thần huyết Quỷ Diễm Điệp kia thật sự quá kinh khủng.

Từ khi Hàn Sâm thu được áo giáp thần huyết Hắc Giáp Trùng đến nay, còn chưa từng bị thua thiệt lớn như vậy, trên người có rất nhiều chỗ đều bị bỏng nghiêm trọng, đau rát, nếu như không phải bên cạnh có sông ngầm dưới lòng đất, hắn lại phản ứng nhanh nhẹn, chỉ cần bị đốt thêm một hai giây nữa, đừng nói là máu thịt của hắn, e là cho dù áo giáp thần huyết cũng bị đốt thành tro rồi.

Trong lòng Hàn Sâm vẫn vô cùng khiếp sợ, túi đồ của hắn cũng bị đốt thành tro rồi, không còn gì lưu lại, nên đương nhiên cũng không có thuốc.

Không có cách nào, Hàn Sâm chỉ có thể vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hy vọng có thể làm dịu vết bỏng trên người một chút, hiện tại ở trên người hắn không còn gì nữa, nhất định phải nhanh chóng khôi phục chút sức lực, nhanh chóng rời khỏi hang động này trở về mới được.

Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật vận chuyển, Hàn Sâm chỉ cảm thấy trên người dâng lên cảm giác mát mẻ, những nơi bị bỏng lại dần dần không còn đau nữa.

Hàn Sâm còn đang lo lắng những vết thương này sẽ bị nhiễm trùng, đây là chuyện đáng sợ nhất khi bị bỏng, nhưng khi hắn vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mấy lần, những tổn thương đó lại dần dần kết vảy.

Hàn Sâm liên tục vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mười mấy tiếng, những vết thương kia thật sự đóng thành vảy, khiến Hàn Sâm cực kỳ vui mừn.

- Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật quả nhiên không phải thứ bình thường, đúng là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thần kỳ, cũng không biết Tuyết Long Nhạn kia có lai lịch gì, thế mà lại có được Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thần kỳ như vậy.

Trước kia Hàn Sâm vẫn luôn chú ý trong Liên Minh xem có đại gia tộc họ Tuyết hay không.

Thế nhưng trong những đại gia tộc nổi danh và với những cường giả cấp Bán Thần, đều không có họ Tuyết, chuyện này khiến Hàn Sâm cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Không cần lo lắng đến vết bỏng trên người nữa, mặc dù có vẻ rất nghiêm trọng, nhưng thực tế cũng không có quá nhiều nguy hiểm, chỉ cần trở về tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, đợi vảy trên người tróc ra, vết bỏng tự nhiên sẽ tốt hơn.

Hàn Sâm cũng không dám tiếp tục làm loạn, hơn nữa hắn đã thu hoạch được rât nhiều thú hồn Quỷ Diễm Điệp, lại thu được cả một ám khí thần huyết Quỷ Diễm Điệp, đây chính là vũ khí thần huyết đầu tiên của hắn, nhưng đáng tiếc vật này chỉ dùng được một lần, cho dù đi săn giết sinh vật thần huyết, nếu như tình huống không phải vạn bất đắc dĩ, Hàn Sâm cũng không nỡ dùng.

Hàn Sâm không để ý tới đám Quỷ Diễm Điệp kia nữa, dùng Hắc Toa Ngư biến dị lặn xuống đáy sông rồi bơi đi, cứ bơi một đoạn thời gian sẽ lặng lẽ nổi lên mặt nước hít thở, không dám kinh động đến đám Quỷ Diễm Điệp đó.

Quỷ Diễm Điệp nơi này nhiều như sao trên trời vậy, thật sự muốn giết hết chúng, một mình hắn không biết phải giết đến năm nào tháng nào mới hết, suy nghĩ lúc trước thật sự có chút quá ngây thơ rồi.

Cũng may cuối cùng Hàn Sâm cũng tìm được vị trí lúc đầu hắn và thần huyết Hắc Vũ Thú Vương rơi xuống, thừa dịp những Quỷ Diễm Điệp kia không kịp phản ứng, trực tiếp triệu hồi ra hai cánh Tử Vũ Lân Long và biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng rồi xông ra ngoài.

Xuyên qua đống cát bay ra ngoài, Hàn Sâm vốn đã chuẩn bị sẵn sàng giết chóc với đàn Hắc Vũ Thú, nhưng lại phát hiện ở gần đây ngay cả một con Hắc Vũ Thú cũng không có, chuyện này khiến Hàn Sâm âm thầm thở dài một hơi.

Thần huyết áo giáp của hắn tạm thời không thể dùng, một kiện áo giáp thần huyết khác lại đang ở trên người Manh Manh, giờ mà gặp phải đám Hắc Vũ Thú kia thật sự có chút phiền phức.

Hữu kinh vô hiểm rời khỏi Đại Sa Mạc Bạch Ma, trên đường đi hắn săn giết mấy con dị sinh vật làm đồ ăn, còn đụng phải đám người Vương Manh Manh bởi vì lo lắng mà dẫn người tới tìm hắn.

Chương 190: Câu Lạc Bộ Tân Cổ Võ Mời

- Đừng khóc nữa, anh không sao, trên đường gặp phải mấy con sinh vật biến dị, nên anh đi giết một chút mới trở về, không ngờ lại làm em lo lắng.

Hàn Sâm vỗ lưng Vương Manh Manh đang nhào vào trong lồng ngực của hắn khóc nhè vừa cười vừa nói.

- Sư huynh làm em sợ muốn chết.

Khóe mắt Vương Manh Manh còn vương nước mắt, nói với giọng nghẹn ngào.

- Đồ ngốc, sao lại không có lòng tin với sư huynh như vậy?

Hàn Sâm vỗ đầu nhỏ của cô.

- Em có lòng tin, nhưng anh mãi chưa trở lại, em mới lo lắng.

Vương Manh Manh nói xong, trả lại thú hồn thần huyết U Linh Tinh Nghĩ cho Hàn Sâm.

- Tốt rồi, trước tiên chúng ta trở về đã rồi nói, chạy ở bên ngoài nhiều ngày như vậy, mệt chết đi được, hiện tại anh chỉ muốn trở về ngủ một giấc thôi.

Hàn Sâm thu áo giáp lại sau đó vừa cười vừa nói.

Cả đám bắt đầu trở về, thần sắc Hoàng Phủ Bình Tình lại có chút phức tạp nhìn Vương Manh Manh và Hàn Sâm đang vừa nói vừa cười.

- Người này, thật sự nhìn không thấu.

Hoàng Phủ Bình Tình lẩm bẩm nói, nhìn theo bóng lưng Hàn Sâm, khóe môi cô ta hơi nhếch lên lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa, giống như phát hiện ra đồ chơi tốt.

Hoàng Phủ Bình Tình tự nhận thực lực của mình ở không gian thứ nhất thế giới Tí Hộ Sở đã đạt trình độ cao nhất, trong lần Thần Tử tiếp theo, nhất định có thể lọt vào danh sách thập đại Thần Tử.

Nhưng cô lại không có một chút tự tin có thể theo sống sót trong vòng vây công của đàn Hắc Vũ Thú kia, thế mà Hàn Sâm lại làm được, đây tuyệt đối không đơn giản là chuyện ngẫu nhiên.

Ít nhất khi Hoàng Phủ Bình Tình thấy Hàn Sâm bắn một mũi phi thiên, tình cảnh giết chóc như quỷ mỵ trên không, cho tới bây giờ giống như vẫn đang diễn ra trước mắt, ấn tượng thật sự quá sâu sắc.

- Hàn thiếu, lần này tôi đến Cương Giáp Tí Hộ Sở, mang theo một chút thú hồn muốn bán ra, trong đó có hai thú hồn thần huyết, nếu như cậu có hứng thú, lúc đó có thể đến xem thử.

Hoàng Phủ Bình Tình thân thiện mời Hàn Sâm.

- Thần huyết thú hồn? Loại nào?

Hàn Sâm hỏi.

- Vốn là trước khi đấu giá, chuyện này không tiện lộ ra, nhưng Hàn thiếu đã hỏi, tôi có thể tiết lộ với cậu một chút, có một thú hồn phi hành và một thú hồn binh khí hình.

Hoàng Phủ Bình Tình mỉm cười đáp.

- Được, tôi nhất định sẽ đi.

Hàn Sâm đã sớm muốn có binh khí thú hồn thần huyết, đương nhiên rất vui vẻ đi nhìn một chút, nếu như có thể có được thú hồn thần huyết binh khí, hắn có thể giết sinh vật thần huyết dễ dàng hơn, để tốc độ tấn chức của mình tăng vọt.

Những thứ khác không nói, nếu hắn có thú hồn thần huyết binh khí, con thần huyết Hắc Vũ Thú Vương kia nhất định phải chết, sao có thể để nó chạy thoát được.

Về tới trường học, vết bỏng trên người Hàn Sâm còn cần tĩnh dưỡng, nên hắn có thể an tâm đi học, nghe không ít tiết lý thuyết.

Hôm nay Hàn Sâm đến học lớp lý thuyết Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, vừa nghe giảng bài, trong tay Hàn Sâm vừa vuốt vuốt một chiếc ám khí hồ điệp cỡ lòng bàn tay, đang vỗ cánh muốn bay.

Đồ vật này là hắn đặt ở chỗ thợ rèn bán binh khí thép Z, kích thước và trọng lượng đều dựa vào Quỷ Diễm Điệp để làm ra, tay nghề của thợ rèn thực sự không tồi, thật sự rất giống với ám khí Quỷ Diễm Điệp, xúc cảm cũng gần như tương tự, chỉ là không có uy lực như ám khí Quỷ Diễm Điệp chân chính thôi.

Hàn Sâm đặt làm tổng cộng mười chiếc ám khí hồ điệp, hắn lấy ra để luyện tập, ám khí Quỷ Diễm Điệp là hàng dùng một lần nên hắn không thể lấy ra để luyện tập, luyện một phát là hủy một cái, hắn còn chưa luyện được cái gì, phi tiêu đã hủy hết rồi.

Hàn Sâm đã có trụ cột Tụ Trung Đao, còn học trong trường được rất nhiều thủ pháp dùng ám khí, nên cũng không cần người khác dạy, ám khí hồ điệp này cũng dần dần quen tay.

Vừa nghe giảng, vừa đùa nghịch ám khí hồ điệp trong tay, ám khí hồ điệp như vật sống lúc ẩn lúc hiện, hiện tại ám khí không rời tay Hàn Sâm, hắn chủ yếu muốn nắm được cảm giác quen thuộc, chỉ khi luyện được cảm giác quen thuộc, mới có thể bắn đâu trúng đó.

- Đại thần, có thể thương lượng với cậu một chuyện hay không?

Sau khi tan học, mấy người bạn học chạy tới trước mặt Hàn Sâm, một người có dáng vẻ như ánh mặt trời nói với Hàn Sâm.

- Chuyện gì?

Hàn Sâm có chút ngoài ý muốn, hình như hắn cũng không quen biết mấy người bạn học này.

- Đại thần, là như vậy, chúng tôi là thành viên câu lạc bộ tân cổ võ, tôi là Hứa Tiễn, bọn họ là… chúng tôi báo danh tham gia một trận đấu Hắc Bạch Quyền trên Internet, đây là một trận đấu đoàn thể, chúng tôi đã có bốn người rồi, bây giờ còn thiếu một người, đại thần có thể tham gia cùng chúng tôi được không?

Sau khi bạn học kia nói xong, bốn người đều dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Hàn Sâm.

- Trong trường học có rất nhiều bạn học biết Hắc Bạch Quyền mà, sao các cậu lại muốn tìm tôi tham gia?

Hàn Sâm có chút kỳ quái hỏi.

- Là như vậy đại thần à, nếu như chỉ là một trận đấu bình thường thì chúng tôi cũng không quá quan tâm tới chuyện thắng thua, nhưng trận đấu lần này lại có chút khác biệt, đối thủ vòng thứ nhất của chúng tôi chính là trường quân đội Thánh Đức, dù như thế nào thì lần này chúng tôi đều không thể thua, cho nên mới muốn mời đại thần hỗ trợ tham gia trận đấu với trường quân đội Thánh Đức, trận đấu này chúng tôi không muốn thua.

Bạn học kia kích động nói.

Thấy Hàn Sâm vẫn ngơ ngác không hiểu, biết rõ Hàn Sâm không biết ân oán giữa bọn họ và trường quân đội Thánh Đức, mấy người bạn học này bắt đầu giải thích cho hắn.

Rất nhanh sau đó Hàn Sâm đã hiểu được nguyên nhân, trường quân đội Thánh Đức và trường quân đội Hắc Ưng có thể nói là oan gia đối thủ một mất một còn rồi trong những trận đấu cổ võ.

Liên tục ba năm trước, trường quân đội Hắc Ưng đều dừng bước tại Top 16 trong cuộc tranh tài cổ võ, đều thua trường quân đội Thánh Đức, có thể nói là có huyết hải thâm cừu.

Cho nên lần này mặc dù chỉ là một lần đối chiến Hắc Bạch Quyền qua Internet, đám Hứa Tiễn cũng không muốn chịu thua Thánh Đức, lúc này mới mạo muội tìm Hàn Sâm cầu hỗ trợ.

Sau khi nói xong tiền căn hậu quả, đám Hứa Tiễn đều có chút thấp thỏm nhìn Hàn Sâm, tuy bọn họ biết rõ Hắc Bạch Quyền của Hàn Sâm rất lợi hại.

Thế nhưng dù sao Hàn Sâm cũng không thuộc khoa tân cổ võ, cũng không phải thành viên câu lạc bộ tân cổ võ, hắn cũng không có nghĩa vụ cùng bọn họ dự thi.

Hàn Sâm nhìn ánh mắt mong đợi của đám Hứa Tiễn, trầm ngâm một chút rồi nói:

- Trận đấu diễn ra vào lúc nào? Các cậu cho tôi một thời gian chính xác, chỉ cần thời gian đó tôi không có việc gì, tôi có thể cùng các cậu tham gia thi đấu.

Đám người Hứa Tiễn lập tức vui mừng:

- Thời gian là cuối tuần này, không biết lúc đó đại thần có bận gì không? Những trận đấu khác đều không thành vấn đề gì, chỉ có trận đấu ngày mùng 6 tháng 10 này, chính là đấu với Thánh Đức, đại thần có thể giúp chúng tôi xuất chiến thì quá tốt rồi, nhưng tên của cậu phải báo lên từ bây giờ, đến lúc đó mới có thể xuất chiến.

- Không thành vấn đề, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, có lẽ tôi có thể tham gia cuộc đấu này.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói:

- Còn nữa, đừng gọi tôi là đại thần, như thế không đủ khái quát tất cả các ưu điểm của tôi, vẫn nên gọi tên của tôi thôi.

- Vậy được, sau này chúng tôi sẽ gọi tên của cậu, còn có bản khai này, cậu điền đi, chúng tôi sẽ báo tên của cậu lên.

Hứa Tiễn hưng phấn đưa một tờ khai cho Hàn Sâm.

- Đúng rồi, đại thần… Hàn Sâm… trận đấu trên Internet, dùng tài khoản đăng kí, cậu phải có một tài khoản mới được, chúng tôi có thể giúp cậu đăng kí.

Lưu Ngọc đứng một bên bổ sung một câu.

- Được.

Hàn Sâm nghĩ nghĩ, điền vào tờ khai tư liệu của mình và tên tài khoản.

- Hắc Quyền Hoàng Đế!

Đám người Hứa Tiễn nhìn Hàn Sâm viết tên một tài khoản, đều có chút ngẩn ra, tài khoản này thật sự đủ hung hăng, bọn họ cũng không ngờ, Hàn Sâm lại dám dùng tài khoản như vậy.

- Tài khoản này có được không? Sẽ không trùng chứ?

Hàn Sâm điền xong tờ khai lại hỏi Hứa Tiễn, hắn sợ hãi tài khoản này sẽ trùng với người khác.

- Không có, chúng ta dùng trường học làm đơn vị báo danh dự thi, phía trước còn có cả tên trường học, cho dù tài khoản bị trùng cũng không có vấn đề.

Đám Hứa Tiễn vội vàng nói.

Nhưng trong nội tâm bọn hắn vẫn còn âm thầm bổ sung:

- Đừng nói cần thêm tên trường phía trước, cho dù không thêm tên trường, cũng không có ai sử dụng tài khoản kiêu ngạo như vậy, không thể bị trùng đâu.

Tuy vậy đám Hứa Tiễn cũng không nói gì thêm, nếu là người khác dùng tài khoản như vậy, bọn họ có lẽ sẽ khuyên một lời, để cho hắn từ bỏ, nhưng người dùng tài khoản này là Hàn Sâm, bọn họ cũng không cảm thấy có gì không ổn cả.

Chương 191: Làm Mẫu

Hàn Sâm nghe xong tiết học liền đi tới sân huấn luyện cổ võ, Kỷ Yên Nhiên đang ở đó luyện tập thực chiến, hắn đã hẹn Kỷ Yên Nhiên sẽ đi đón cô rồi cùng đi ăn cơm trưa.

Hiện tại hai người đã công khai là người yêu, không có người nào không biết, hai người cũng không che giấu, nên thoải mái ở cùng một chỗ.

Hai người thường xuyên cùng xuất hiện trong sân trường đã hành hạ không ít độc thân cẩu, nhưng dần dần những bạn học trong trường đã tập thành thói quen.

Khi Hàn Sâm đi tới sân huấn luyện, thấy Kỷ Yên Nhiên cùng với những bạn học khác đều đang chăm chỉ luyện tập dưới sự giám sát của lão sư, Hàn Sâm tìm một chỗ trên khán đài ngồi xuống.

Đám người Kỷ Yên Nhiên đều học khoa chiến hạm, nhưng trong thời đại này, tân cổ võ là môn bắt buộc, trong khoa bắn cung của Hàn Sâm cũng giống như vậy.

- Là đại thần à. Tới đón Kỷ đại mỹ nhân hả.

- Khẳng định là thế rồi, chứ không thì đại thần đến xem chúng ta luyện võ à?

- Da đại thần thật tốt a, còn trắng mịn hơn cả con gái, thật muốn đi lên bóp hai cái.

...

Không ít bạn học đều đang thì thầm nói chuyện, từ khi Kỷ Yên Nhiên yêu đương với Hàn Sâm, da mặt cũng không còn mỏng như trước, chẳng những không xấu hổ chút nào, trong nội tâm còn có một chút đắc ý.

- Mình nói này Yên Nhiên, hai người mỗi ngày đều hành hạ độc thân cẩu như vậy có thấy thú vị không?

Khúc Lệ Lệ bất mãn dùng cùi chỏ đụng đụng Kỷ Yên Nhiên.

- Mình cảm thấy rất thú vị ah.

Kỷ Yên Nhiên cười tủm tỉm nói:

- Nếu cậu không muốn ăn thức ăn cho chó, thì đi tìm bạn trai đi.

- Tớ nào có tốt số như cậu, tiểu học đệ tươi non trắng nõn lại là đại thần cường hãn như vậy tự mình đưa tới cửa.

Khúc Lệ Lệ nói với giọng chua lè.

- Mình cũng không có biện pháp mà, người lớn lên xinh đẹp lại đầy mị lực có muốn cũng không ngăn được, mình cũng không muốn mà, hết lần này tới lần khác lại có người tự mình đưa tới cửa, mình có thể làm gì.

Kỷ Yên Nhiên cười đểu nói.

Khúc Lệ Lệ oán hận trừng mắt liếc Kỷ Yên Nhiên:

- Yên Nhiên, mình phát hiện từ khi cậu và tiểu học đệ đại thần ở cùng một chỗ, càng ngày càng không cần mặt mũi rồi, bị đại thần dạy hư rồi.

- Nghiên cứu cho thấy, vợ chồng ở cùng một chỗ trong thời gian dài, sẽ dần dần bị đối phương ảnh hưởng, cái này gọi là tướng phu thê, cậu không thấy Hàn Sâm gần đây càng ngày càng anh tuấn sao?

Kỷ Yên Nhiên nháy mắt nói.

- Hai người các cậu đi chết đi.

Khúc Lệ Lệ liếc mắt, bây giờ thật sự không có biện pháp gì đối phó với Kỷ Yên Nhiên, trước kia chỉ cần cô muốn nói tới những chuyện hơi người lớn một chút thôi, Kỷ Yên Nhiên đã mặt đỏ tới mang tai, hiện tại cô còn nói những chuyện quá hơn, Kỷ Yên Nhiên đều có thể dửng dưng trêu lại cô.

- Hàn Sâm đáng ghét, trả lại Tiểu Yên Nhiên thanh thuần như nước cho tôi.

Trong nội tâm Khúc Lệ Lệ thầm hận.

Giáo sư huấn luyện tân cổ võ tên là Trần Linh, là một người phụ nữ ba mươi tuổi hơi mập, thấy từ khi Hàn Sâm đến đây, đám sinh viên kia đều

không có tâm tư luyện tập nữa, cô cười một cái nói:

- Đại minh tinh vừa đến đã khác, xem ra mọi người đều không còn tâm tình tiếp tục luyện tập rồi, hay là mời đại minh tinh đến biểu diễn cho mọi người xem Hắc Bạch Quyền nhé?

- Tuyệt… Trần lão sư thật tuyệt…

Đám sinh viên vô cùng vui sướng, đều vỗ tay hoan hô, chuyện Hàn Sâm trong giờ học Hắc Bạch Quyền do giáo sư Nghiêm dạy, khi đối chiến đã đánh bại Vu Minh Chí, mọi người ở trường quân đội Hắc Ưng đều biết hết.

- Bạn học Hàn Sâm, nếu cậu đã được mọi người hoan nghênh như vậy, hay là xuống đây biểu diễn chút Hắc Bạch Quyền cho các sinh viên xem đi?

Trần Linh cười nói với Hàn Sâm đang ngồi trên khán đài.

- Trần lão sư lên tiếng, học sinh nào dám không nghe.

Hàn Sâm cười nói một câu, sau đó đứng lên từ trên khán đài đi xuống.

Các sinh viên lại hoan hô một hồi, Trần Linh đợi Hàn Sâm đi tới trước mặt cô, sau đó nói với hắn:

- Là tự cậu chọn một đối thủ, hay để tôi chọn đây?

- Trần lão sư, còn chọn gì nữa, đương nhiên là Kỷ đại mỹ nhân rồi.

Có một sinh viên lớn tiếng nói.

Đám sinh viên khác đều nở nụ cười, mặc dù bây giờ da mặt Kỷ Yên Nhiên đã dày lên rất nhiều, nhưng vẫn không nhịn được vì bị mọi người cười mà đỏ bừng cả mặt.

- Vậy thì bạn học Kỷ đi.

Trần Linh cười một tiếng.

Kỷ Yên Nhiên tuy xấu hổ, nhưng vẫn bước ra trong tiếng ồn ào của đám sinh viên, đối chiến Hắc Bạch Quyền với Hàn Sâm.

Đám sinh viên đều chờ đợi xem kỹ xảo vô địch Hắc Bạch Quyền trong truyền thuyết, nhưng Hàn Sâm đấu với Kỷ Yên Nhiên, lại liên tục bị đánh bại, một lần cũng không thắng, một đám bạn học và Trần Linh nhìn thấy đều trợn mắt há mồm.

- Xem ra đại thần cũng sợ vợ ah!

- Kỷ đại mỹ nhân giáo dục thật tốt.

- Đại thần à, cậu đừng sợ, nam tử hán đại trượng phu, sao có thể khuất phục trước uy quyền của phụ nữ được, cùng lắm thì trở về quỳ xuống xin tha thứ là được, trước mặt đám đông phải giữ vững mặt mũi đàn ông chứ.

...

Hàn Sâm không thèm để ý tới lời trêu chọc của đám học trưởng, học tỷ trêu chọc, cứ thế liên tiếp đánh hai mươi trận, vậy mà thật sự một lần cũng không thắng.

Đám sinh viên xem mà sung sướng, nhưng Trần Linh lại cực kỳ kinh ngạc, Hắc Bạch Quyền này muốn thắng cũng không dễ dàng, nhưng muốn thua lại càng khó hơn, đặc biệt là thua không để lại dấu vết như Hàn Sâm, đây cũng là một môn học vấn rất cao thâm, ít nhất hắn phải phán đoán chuẩn xác một trăm phần trăm xem Kỷ Yên Nhiên là hắc quyền hay bạch quyền, mới có thể hoàn mỹ thua.

Thua vài lần thì dễ, nhưng liên tiếp thua không một lần thắng, trình độ như vậy, ngay cả cô là lão sư cũng phải kinh ngạc, mà Hàn Sâm mới chỉ là một người chưa tiến hóa mà thôi.

Sau khi tiết huấn luyện chấm dứt, Hàn Sâm đang chuẩn bị cùng Kỷ Yên Nhiên đi tới căn tin, Trần Linh đã đi tới, mỉm cười nói với Hàn Sâm:

- Bạn học Hàn Sâm, có chút việc muốn nói với cậu, có thể cho tôi chút thời gian không?

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đều ngẩn người, Trần Linh dạy mấy khoa, lại không dạy khoa của Hàn Sâm, có thể nói Hàn Sâm và cô ta trên căn bản không có liên hệ gì, cô ta tìm Hàn Sâm không biết nói chuyện gì.

- Có tiện đi cùng không?

Hàn Sâm hỏi Kỷ Yên Nhiên và Khúc Lệ Lệ.

- Không có gì không tiện cả, như vậy đi, chúng ta cùng đi ăn cơm trưa, lão sư mời khách.

Trần Linh nói xong đã xoay người đi ra ngoài rồi.

Hàn Sâm,Kỷ Yên Nhiên và Khúc Lệ Lệ vội vàng đi theo, bọn họ cũng rất tò mò, Trần Linh rốt cuộc muốn tìm Hàn Sâm làm gì.

Trần Linh dẫn bọn hắn đến một nhà ăn trong trường học, còn đặc biệt thuê một phòng riêng, nói bọn Hàn Sâm không cần khách khí, thích món gì cứ việc gọi.

Sau đó Trần Linh mới nói với Hàn Sâm:

- Bạn học Hàn Sâm, qua mấy ngày có một trận đấu Hắc Bạch Quyền trên Internet, là thi đấu đoàn thể, trường học của chúng ta cũng báo danh tham gia, bởi vì có chút nguyên nhân, bây giờ còn thiếu một người, cậu có thể giúp một chút cùng tham gia không?

Kỷ Yên Nhiên và Khúc Lệ Lệ đều hơi kinh ngạc, không thể tưởng được Trần Linh lại mời Hàn Sâm dự thi, thứ nhất Hàn Sâm không học khoa tân cổ võ, thứ hai cũng không ở trong câu lạc bộ tân cổ võ, bình thường người tham gia loại thi đấu môn này, đều là tuyển người từ hai nơi này.

- Đám Hứa Tiễn đã tới tìm em, em cũng đã đồng ý với bọn họ sẽ tham gia trận đấu cùng trường quân đội Thánh Đức kia, nhưng những trận đấu khác thì em không thể bảo đảm sẽ có thời gian tham gia.

Hàn Sâm cười một cái nói.

Trần Linh nghe thế lập tức vô cùng vui mừng:

- Đám tiểu tử Hứa Tiễn kia vẫn có chút tác dụng, không tệ, quay về phải khen bọn nó vài câu, cậu có thể dự thi thì tốt quá, đánh với trường quân đội Thánh Đức kia một hồi, cho dù như thế nào chúng ta cũng không thể thua, tất cả nhờ vào cậu đấy.

Chương 192: Âu Dương Tiểu Tán

Mấy người ăn cơm trưa xong, Trần Linh vô cùng hài lòng rời đi, buổi chiều Kỷ Yên Nhiên và Khúc Lệ Lệ còn có tiết học, Hàn Sâm chỉ có thể tự mình tìm chuyện làm để giết thời gian.

Hiện tại vết thương của hắn đã khỏi gần hết rồi, cả ngày lên lớp học lý thuyết, Hàn Sâm nghe đến mức có chút choáng váng, buổi chiều hắn không định tiếp tục đi nghe giảng nữa, chuẩn bị đi phòng kiểm tra để kiểm tra tố chất thân thể của mình một chút.

Đã rất lâu rồi hắn không kiểm tra tố chất thân thể của mình, cũng không biết hiện tại đã đạt đến trình độ gì.

Nhưng sau khi đến phòng kiểm tra, Hàn Sâm vì muốn giữ bí mật, nên hắn lựa chọn trả tiền cho phòng kiểm tra đơn, miễn bị người khác thấy được kết quả kiểm tra của hắn.

Thật ra Hàn Sâm cũng không tính kiểm tra toàn bộ, chỉ chuẩn bị kiểm tra mấy hạng mục chủ yếu để so sánh số liệu, ví dụ như lực lượng, tốc độ, phản ứng.

Thình thịch thình thịch!

Lực lượng điên cuồng đánh lên máy kiểm tra, máy kiểm tra hiện ra kết quả 4656.

Trước dụng cụ đo tốc độ, Hàn Sâm chạy như điên, rất nhanh đã có kết quả 76665.

Hàn Sâm kiểm tra mấy hạng trọng yếu, mỗi một hạng mục đều có điểm kiểm tra không thấp hơn 15, điều này khiến Hàn Sâm có chút giật mình.

Căn cứ vào số liệu mà Liên Minh thống kê ra, người bình thường có bốn loại gen đầy đủ, kết quả các hạng mục mới có thể đạt tới 15 điểm, ngẫu nhiên có một hai hạng nổi bật hơn, có thể đạt tới 16,17 điểm, đây là giá trị bình quân.

Nhưng hiện tại thần gen và gen biến dị của Hàn Sâm vẫn còn thiếu rất nhiều, vậy mà kết quả các hạng đều đạt đến 15, chuyện này thật sự có chút dọa người rồi.

Cứ phát triển tiếp như vậy, ngay cả Hàn Sâm cũng không thể khẳng định, khi bốn loại gen của mình đều đầy đủ, kết quả sẽ đạt tới mức độ biến thái nào.

Hàn Sâm suy đoán đại khái, có lẽ là vì mình tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể tăng cường tố chất thân thể, tuy nhiên hắn cũng chưa từng nghe nói có ai có thể khoa trương như vậy, bình thường người tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, dưới tình huống gen đầy đủ, trị số các hạng mục mới có thể đạt tới 17,18 điểm, ngẫu nhiên có một hai hạng có khả năng đạt tới 20.

Thế nhưng Hàn Sâm xem xét tình huống của mình, khi các loại gen đầy đủ, rất có thể trị số các hạng sẽ phá vỡ cánh cửa 20 điểm, đây tuyệt đối là kết quả phi thường đáng sợ, ít nhất là Hàn Sâm chưa từng nghe nói có người nào đó đạt được kết quả như vậy.

Từ phòng kiểm tra đi ra, trước mặt Hàn Sâm xuất hiện một người, người kia nhìn thấy Hàn Sâm cũng dừng lại, có lẽ là nhận ra Hàn Sâm.

Nhưng Hàn Sâm lại không biết y, nên cũng không ngừng bước, chuẩn bị bước sang bên cạnh y đi qua.

- Cậu tham gia trận đấu Hắc Bạch Quyền?

Người kia đột nhiên mở miệng nói ra.

Hàn Sâm dừng bước quay lại nhìn, phát hiện nơi này cũng không có người khác, xem ra người kia đang nói với hắn.

- Đúng vậy, anh là?

Hàn Sâm nhìn người kia từ trên xuống dưới, dáng vẻ gần hai mươi tuổi, dáng người thon dài cao ngất, nét mặt cương nghị, cả người lộ ra khí thế bức người như một thanh đao vừa rút ra khỏi vỏ.

- Âu Dương Tiểu Tán.

Người kia đáp với giọng không chút cảm xúc.

- Hóa ra là anh, hi vọng hợp tác vui vẻ.

Âu Dương Tiểu Tán chính là danh nhân của khoa tân cổ võ, Hàn Sâm đương nhiên từng nghe tên của y, người này là chủ lực trong các trận so tài tân cổ võ, Hàn Sâm cho rằng y là đồng đội dự thi của mình, nên mới chủ động giơ tay chào hỏi.

Âu Dương Tiểu Tán lại không có ý bắt tay với hắn, chỉ lạnh nhạt nói:

- Tôi không tham gia cuộc đấu kia.

- Vì sao?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Âu Dương Tiểu Tán, với tư cách là tuyển thủ chủ lực của trường học, sao y lại không dự thi.

- Biết rõ không thắng được, không cần lãng phí thời gian, hơn nữa cũng không cần phải tốn thời gian và sức lực cho một trận đấu nhàm chán như vậy.

Âu Dương Tiểu Tán nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới:

- Tôi có xem qua cậu và Vu Minh Chí đối quyết, nội tình và thiên phú cũng không tồi, có hứng thú gia nhập câu lạc bộ cổ võ hay không, chỉ cần trải qua huấn luyện của tôi, cậu hoàn toàn có thể trở thành một tuyển thủ cổ võ

ưu tú, chúng ta liên thủ, có lẽ sẽ có cơ hội lấy được chức quán quân trong cuộc thi giữa các trường quân đội.

Hàn Sâm nhìn Âu Dương Tiểu Tán cười cười:

- Tôi hiểu rồi, là vì anh không dự thi, cho nên đội tuyển tham gia trận đấu mới có thể thiếu mất một người, bọn họ mới tạm thời tìm tôi làm dự bị.

- Muốn chuyển đến câu lạc bộ cổ võ hay không?

Âu Dương Tiểu Tán không quan tâm đến chuyện đó, tiếp tục hỏi.

- Như vậy đi, chúng ta đánh cuộc đi, nếu như anh có thể thắng tôi, tôi sẽ đồng ý gia nhập câu lạc bộ cổ võ, nếu như anh thua, cùng đi tham gia trận đấu Hắc Bạch Quyền lần này đi.

Hàn Sâm cười nói.

- Tôi chưa từng dựa vào vận khí.

Âu Dương Tiểu Tán lạnh lùng nói.

- Quyết đấu Hắc Bạch Quyền, chín ván thắng năm.

Hàn Sâm nói.

- Được.

Âu Dương Tiểu Tán không có do dự, lập tức đáp ứng.

- Dù sao cũng chỉ là Hắc Bạch Quyền, ở chỗ này chọn một phòng kiểm tra đơn đi.

Hàn Sâm nói xong lại cùng y đi tới gian phòng mà mình vừa đi ra kia, quét thẻ mở cửa, sau đó quay đầu nói với Âu Dương Tiểu Tán:

- Tiền phòng lúc trước tôi đã trả, người nào thua thì tính cho người đó.

Âu Dương Tiểu Tán không nói tiếng nào theo vào, sau đó đóng cửa phòng lại.

Hai người đứng rong phòng kiểm tra, chuẩn bị xong tư thế đối chiến Hắc Bạch Quyền.

- Tung tiền xu quyết định ai thủ ai công đi, anh chọn một mặt đi?

Hàn Sâm móc ra một đồng tiền xu đặt trong lòng bàn tay.

- Hình.

Âu Dương Tiểu Tán lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm tiện tay tung đồng xu lên không trung, sau đó giơ tay nhận lấy đồng xu rơi xuống, quả nhiên là mặt hình.

- Anh trước.

Hàn Sâm vừa mới nói hai chữ, Âu Dương Tiểu Tán đã đánh ra một quyền.

Thế quyền hung mãnh như hổ, một quyền này của Âu Dương Tiểu Tán vừa nhanh vừa độc, mang theo khí thế một đi không trở lại.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại không hề trốn tránh, thậm chí căn bản không thèm giơ tay đón đỡ, mắt thấy quyền của Âu Dương Tiểu Tán sắp đánh lên trên mặt của hắn.

Thế nhưng khi quyền đầu của Âu Dương Tiểu Tán chỉ cách cái mũi của hắn không tới một tấc, quyền đầu của Âu Dương Tiểu Tán ngừng lại, tình hình thay đổi nhanh như thế, khiến người nhìn muốn thổ huyết.

- Tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy, quyền hay.

Hàn Sâm cười nói.

- Thua thì thua, đến lượt cậu.

Trong mắt Âu Dương Tiểu Tán lóe lên một tia dị sắc, một quyền khí thế như vậy, Hàn Sâm lại không nhúc nhích chút nào, thậm chí không đón đỡ, đây là hắn tự tin một quyền này của mình nhất định là bạch quyền không có lực.

- Anh biết tôi đăng kí tài khoản gì để chuẩn bị dự thi không?

Hàn Sâm không trực tiếp ra quyền, chỉ nhìn Âu Dương Tiểu Tán.

- Không có quan hệ gì với tôi.

Âu Dương Tiểu Tán lạnh lùng nói.

- Không, có liên quan, tài khoản của tôi là hắc quyền hoàng đế, cho nên một quyền này, tôi nhất định sẽ ra hắc quyền, anh phải cẩn thận, tuyệt đối không nên học tôi, ít nhất cũng phải dùng tay ngăn cản, nếu không thương tích quá nặng sẽ không tốt.

Hàn Sâm rất chân thành nói.

- Ít nói nhảm đi, mau ra tay.

Âu Dương Tiểu Tán đã trải qua vô số giải thi đấu, tố chất tâm lý cực kỳ mạnh, căn bản sẽ không vì ngôn ngữ của Hàn Sâm mà thay đổi, tín niệm cũng không chút dao động.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp đánh một quyền tới Âu Dương Tiểu Tán, cũng là một quyền vừa nhanh vừa độc.

Chương 193: Đừng Học Tôi

Âu Dương Tiểu Tán không dao động bởi lời nói của Hàn Sâm, hai mắt chăm chú nhìn vào Hàn Sâm, dựa vào năng lực và kinh nghiệm của mình để phán đoán.

Không hề nghi ngờ, Âu Dương Tiểu Tán có thể khẳng định đây tuyệt đối là bạch quyền, xem xét từ mọi phương diện, một quyền này không thể là hắc quyền.

- Thủ đoạn dùng ngôn ngữ công kích như vậy đối với tôi không có bất kỳ tác dụng nào, một quyền này không hề có sát cơ, tuyệt đối không thể là hắc quyền.

Âu Dương Tiểu Tán cũng đứng im không động đậy, bình tĩnh nhìn một quyền của Hàn Sâm đánh đến gần.

Cũng giống như Hàn Sâm khi nãy, cũng không dùng tay ngăn cản, bởi vì y tin tưởng 100%, một quyền này tuyệt đối là bạch quyền.

Hàn Sâm không hề dùng lực, cho nên có thể giống như y khi nãy, khi quyền đầu tới gần mặt của y, nhất định sẽ dừng lại.

Âu Dương Tiểu Tán nghĩ như vậy, nhưng y lại đột nhiên cảm thấy hai mắt tối sầm lại, trên mũi truyền đến cảm giác đau nhức kịch liệt, sau đó cả người đều không chịu khống chế lảo đảo lui về phía sau, lui bảy tám bước vẫn không thể ổn định thân thể, đặt mông ngồi dưới đất.

- Tại sao có thể là hắc quyền?

Âu Dương Tiểu Tán không để ý đến máu mũi chảy đầm đìa, giật mình nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm đi đến trước mặt Âu Dương Tiểu Tán, móc ra một chiếc khăn tay đưa cho y, cười một cái nói:

- Tôi đã nói rồi, đừng học tôi.

Âu Dương Tiểu Tán không nhận khăn tay của Hàn Sâm, đưa tay lau máu trên mũi đi, đứng dậy, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm:

- Chín ván thắng năm, tôi mới thua một lần.

Hàn Sâm cười cười, cất khăn tay vào túi, đứng đối diện với Âu Dương Tiểu Tán:

- Vậy tôi sẽ tiếp tục.

Âu Dương Tiểu Tán không nói gì chỉ nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, hắn không muốn bỏ qua bất kỳ một động tác nhỏ trên người Hàn Sâm, dựa vào những động tác này sẽ đoán được đối phương ra hắc quyền hay bạch quyền.

Chỉ cần hắn phát lực, cơ bắp thân thể sẽ thay đổi, nhất định sẽ biểu hiện ra trên thân thể, không có khả năng hoàn toàn không có biểu hiện gì, mấu chốt là có thể xem thấu ngụy trang của đối phương hay không.

Hàn Sâm nhìn nhìn vẻ mặt thành thật Âu Dương Tiểu Tán, mím môi một cái, lại đánh qua một quyền,

Lúc này Âu Dương Tiểu Tán đã nhìn rõ ràng, cơ thể của hắn mặc dù nhìn có vẻ căng chặt vô cùng nhanh, nhưng khi nhìn phản ứng của cơ bắp, lực lượng một quyền này cũng không tập trung về phía trước, nói cách khác một quyền này tuyệt đối không thể là hắc quyền.

- Lần này, cậu sẽ không lừa được tôi.

Âu Dương Tiểu Tán giống như đinh đóng trên mặt đất, hai tay giơ lên đón đỡ một quyền này của Hàn Sâm.

Mặc dù đã đoán được một quyền này của Hàn Sâm là bạch quyền, nhưng Âu Dương Tiểu Tán vẫn giơ hai tay lên, có vẻ đã thực sự coi Hàn Sâm trở thành đối thủ, không dám có nửa điểm khinh thường, mặc dù hoàn toàn tin tưởng là phán đoán của mình chính xác, nhưng y vẫn chuẩn bị để nhận láy thất bại.

Bành!

Một quyền của Hàn Sâm đánh lên trên cánh tay của Âu Dương Tiểu Tán, thân thể Âu Dương Tiểu Tán chỉ khẽ lảo đảo, không phải lui lại.

Nhưng sắc mặt Âu Dương Tiểu Tán lại có chút khó coi, một quyền này của Hàn Sâm vẫn là hắc quyền, y vẫn phán đoán sai rồi.

- Hai điểm. Hàn Sâm mỉm cười giơ lên hai ngón tay.

Âu Dương Tiểu Tán trầm tư nhìn Hàn Sâm, y rõ ràng thấy động tác cơ bắp của Hàn Sâm không đúng, hướng dùng lực căn bản không phải là phía trước, tất cả mọi biểu hiện trên thân thể của hắn cũng không phải dùng lực về phía trước, nhưng vì sao một quyền này lại là hắc quyền?

- Chẳng lẽ thật sự có người có thể luyện đạo hư ảo đến cảnh giới không có biểu hiện?

Âu Dương Tiểu Tán cổ quái nhìn Hàn Sâm.

Hắc Bạch Quyền chỉ là một phương pháp luyện tập được hoan nghênh trong tân cổ võ, chủ yếu là luyện tập đạo hư ảo, về sau sẽ dần dần tạo thành một trận đấu chính quy, nhưng không thể coi là trận đấu chủ yếu của tân cổ võ, nhưng bây giờ lại rất được hoan nghênh, cũng có rất nhiều người xem.

Âu Dương Tiểu Tán đã từng tham gia không ít trận đấu Hắc Bạch Quyền, gặp được không ít cao thủ sử dụng Hắc Bạch Quyền, rất nhiều người vận dụng đạo hư ảo rất lợi hại, nhưng vẫn có mánh khóe có thể nhìn ra, đặc biệt là sát ý, chỉ cần có thực lực, trong nội tâm nhất định sẽ có ý muốn thắng, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có một chút sát ý.

Kinh nghiệm thực chiến của Âu Dương Tiểu Tán vô cùng phong phú, đặc biệt mẫn cảm với sát ý, điều này khiến y khi tham gia thi đấu Hắc Bạch Quyền hoặc nhiều hoặc ít sẽ chiếm được chút tiện nghi, đặc biệt là về mặt phòng thủ, tỉ lệ phán đoán sai lầm rất thấp.

Cho dù ngẫu nhiên mắc phải sai lầm, thì cũng là vì đối phương sử dụng cách dùng lực nào đó mà y chưa từng thấy qua, đợi y quen thuộc rồi, công kích như vậy đối với y sẽ không có tác dụng nữa.

Thế nhưng tuy Hàn Sâm mới chỉ đánh y hai quyền, nhưng trong hai quyền này, cảm giác mà Hàn Sâm mang đến cho y lại không hề giống với bất kỳ một đối thủ nào trước đây.

Cảm giác này không thể dùng lời nói để diễn tả, hoặc là nói có tính lừa gạt rất mạnh, không hoàn toàn bởi vì thân thể Hàn Sâm làm ra các biểu hiện giả dối khi ra quyền, càng quan trọng hơn là Hàn Sâm đánh ra một quyền này, mang đến cho y cảm giác một quyền này của Hàn Sâm căn bản không hề

muốn đánh y, để tâm lý y nhận định một quyền này không thể nào là hắc quyền.

- Không thể nào mãi mà không có sơ hở, nếu như khiến mình không nhìn ra được cách thức phát lực đặc biệt, vậy thì nhất định sẽ có dấu vết để lần theo, chỉ cần mình nhìn thấu điểm mấu chốt cách thức phát lực này, sau đó sẽ không bị hắn lừa gạt nữa.

Âu Dương Tiểu Tán tỉnh táo lại, một lần nữa đi tới trước mặt của Hàn Sâm, bình tĩnh nhìn Hàn Sâm.

- Lại đến.

Âu Dương Tiểu Tán chậm rãi nói ra hai chữ.

Bành!

Hàn Sâm lại đánh tới một quyền, Âu Dương Tiểu Tán giơ cánh tay lên đỡ, lần này Hàn Sâm đã dùng lực lớn hơn khi nãy một chút, nhưng Âu Dương Tiểu Tán cũng chỉ hơi lảo đảo, không cần lui về phía sau.

- Tố chất thân thể không tồi nha.

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Âu Dương Tiểu Tán, một quyền này của hắn tuy chỉ dùng lực bảy tám phần, nhưng không có lực lượng mười ba điểm trở lên khẳng định không ngăn được.

Âu Dương Tiểu Tán lại không để ý tới lời của Hàn Sâm, vì y lại thua rồi, y vẫn phán đoán sai lầm.

- Lại đến.

Âu Dương Tiểu Tán không tức giận chút nào.

Hàn Sâm cũng không khách khí, lại đánh qua một quyền, kết quả vẫn như thế, Âu Dương Tiểu Tán lại ăn một hắc quyền, lúc này Hàn Sâm đã dùng lực yếu đi mấy phần, hắn cũng không muốn lộ ra thực lực chân chính hiện tại của mình.

Hơn nữa muốn thắng Hắc Bạch Quyền cũng không dựa vào lực lượng mạnh hay yếu, có thể lừa gạt đối phương thì sẽ thắng lợi.

- Bốn điểm, anh chỉ còn một cơ hội cuối cùng.

Hàn Sâm nhìn Âu Dương Tiểu Tán nói.

- Đến đây

Âu Dương Tiểu Tán nói không chút do dự.

Hàn Sâm cũng không khách khí, lại đánh qua một quyền, ra quyền vừa nhanh vừa mạnh, giống như đạn pháo vậy.

Âu Dương Tiểu Tán đột nhiên bước ngang một bước, tránh một quyền này của Hàn Sâm, vào thời điểm mấu chốt này, Âu Dương Tiểu Tán lại không tiếp tục chấp nhất tin tưởng vào phán đoán của mình, không tiếp tục ngăn cản một quyền của Hàn Sâm, mà lại lựa chọn né tránh.

- Khi tôi nghĩ cậu đánh ra bạch quyền, cậu đều ra hắc quyền, để tôi không nhìn thấu sơ hở, như vậy chỉ cần tôi đi ngược lại đường cũ, dĩ nhiên sẽ có thể đạt được thắng lợi.

Trong mắt Âu Dương Tiểu Tán lập loè tinh quang, khóe miệng nhếch lên một độ cong tự tin.

Thế nhưng chỉ chớp mắt, nụ cười tự tin của Âu Dương Tiểu Tán lại cứng đờ trên mặt.

Chương 194: Hắc Bạch Tam Cấp

Trong tích tắc khi Âu Dương Tiểu Tán tránh đi, một quyền của Hàn Sâm trực tiếp ngừng lại giữa không trung.

Rất rõ ràng, nếu như một quyền này là hắc quyền tràn đầy lực lượng, như vậy tuyệt đối không thể dừng như vậy, nói cách khác đây là một bạch quyền

không có lực.

- Vì sao… vì sao một quyền này lại là bạch quyền…

Tự tin của Âu Dương Tiểu Tán trong nháy mắt bị một bạch quyền này đánh cho sụp đổ rồi, không thể tin được một quyền này của Hàn Sâm lại là bạch quyền.

Cách thức phát lực hoàn toàn giống với khi nãy, phán đoán của y cũng hoàn toàn tương tự như vậy, nhưng khi y quyết định né tránh, đối phương lại đánh ra bạch quyền, chuyện này khiến y có chút khó có thể tiếp nhận.

Cách thức đối phương phát lực có thể lừa gạt ánh mắt của y, y còn có thể tiếp nhận, nhưng lúc này đối với phương lại đánh ra bạch quyền, một quyền dừng giữa không trung này còn khiến y khó chịu hơn so với chuyện đánh y trăm ngàn quyền.

- Tại sao lại là bạch quyền?

Âu Dương Tiểu Tán hỏi Hàn Sâm, y muốn biết đáp án.

- Hắc Bạch Quyền có ba cấp cảnh giới, cấp 1 nhìn người, cấp 2 xem tâm, cấp 3 xem thân, anh đang ở cấp xem thân, mà tôi miễn cưỡng đang ở cấp xem tâm, cho nên tôi đánh ra bạch quyền cũng thắng.

Hàn Sâm nói rồi cười cười với Âu Dương Tiểu Tán:

- Nhớ phải đi báo danh dự thi đấy, còn có tiền phòng, lần sau gặp lại, anh phải trả lại cho tôi.

Nói xong, Hàn Sâm xoay người rời khỏi phòng kiểm tra.

Ánh mắt Âu Dương Tiểu Tán phức tạp nhìn theo bóng lưng Hàn Sâm rời đi, nửa ngày sau vẫn không nói gì cũng không động đậy, đến tận khi Hàn Sâm rời khỏi tầm mắt của y.

...

Hiện tại Trần Linh vừa vui vẻ lại vừa đau đầu, vui vẻ tự nhiên là vì Hàn Sâm đồng ý dự thi, nhức đầu là vì Âu Dương Tiểu Tán không chịu dự thi.

Nếu như Âu Dương Tiểu Tán có thể liên thủ với Hàn Sâm, nói không chừng trường quân đội Hắc Ưng có thể đạt được cả quán quân trong trận đấu Hắc Bạch Quyền do Internet tổ chức ấy.

Tuy cuộc so tài này không có phần thưởng gì quá lớn, nhưng trường quân đội Hắc Ưng đã rất lâu không đạt được chức quán quân rồi, cho dù chỉ là chức quán quân của một trận đấu Hắc Bạch Quyền trên Internet, đối với huấn luyện viên kiêm chức cho cả môn học và câu lạc bộ cổ võ như cô, cũng là một an ủi rất lớn.

- Hứa Tiễn, Tiểu Tán có tới không?

Trần Linh gọi Hứa Tiễn đang luyện tập trong sân huấn luyện tới hỏi.

- Chắc là chưa đến, em còn chưa nhìn thấy cậu ta.

Hứa Tiễn nhìn quanh rôi nói.

- Nó đến thì em báo cho tôi biết một tiếng.

Trần Linh vẫn muốn cố gắng một lần cuối cùng.

Đang nói, Trần Linh đã thấy Âu Dương Tiểu Tán từ cửa đi đến, vội vàng đi tới Âu Dương Tiểu Tán:

- Tiểu Tán, tôi biết đội viên cũ tốt nghiệp đã ảnh hưởng rất lớn tới thành tích của chúng ta, đội viên mới lại chưa trưởng thành, nhưng bọn họ chỉ thiếu cơ hội rèn luyện thôi…

- Em dự thi.

Trần Linh còn chưa nói xong, Âu Dương Tiểu Tán đột nhiên xen vào một câu.

- Không phải, em đừng vội cự tuyệt, em hãy nghe tôi nói, trận đầu giữa chúng ta với trường quân đội Thánh Đức, hiện tại tôi đã mời được Hàn

Sâm, nếu như em chịu…

Trần Linh nói một lúc mới kịp phản ứng lại, kinh ngạc nhìn Âu Dương Tiểu Tán nói:

- Em vừa nói sẽ dự thi?

- Cho em phiếu báo danh.

Âu Dương Tiểu Tán lạnh nhạt nói.

Trần Linh vội vàng gọi người đi lấy phiếu báo danh tới cho Âu Dương Tiểu Tán, vẻ mặt có chút kỳ quái hỏi Âu Dương Tiểu Tán:

- Tại sao đột nhiên em lại thay đổi chủ ý?

Đám người Hứa Tiễn cũng vây quanh, chuyện Âu Dương Tiểu Tán đồng ý tham gia dự thi, bọn họ rất vui vẻ, dù sao Âu Dương Tiểu Tán là chủ lực của trường học, trong trận đấu các hạng mục tân cổ võ, y đều lấy được thành tích tốt, có Âu Dương Tiểu Tán tham gia, hơn nữa còn có cả Hàn Sâm, lần này bọn họ có cơ hội rất lớn có thể thắng trường quân đội Thánh Đức.

Nói thật, lúc trước bọn họ bởi vì không còn biện pháp nào mới đi tìm Hàn Sâm, nhưng đây dù sao cũng là trận đấu đoàn thể, chỉ có một mình Hàn Sâm…chỉ sợ rất khó thắng được Thánh Đức.

Mấy vị chủ lực của trường học trước kia hầu như đều đã tốt nghiệp, chỉ còn lại Âu Dương Tiểu Tán, bây giờ là lúc câu lạc bộ tân cổ võ suy yếu nhất, ngoại trừ Âu Dương Tiểu Tán ra thật sự không còn người nào có khả năng.

Hiện tại Âu Dương Tiểu Tán trở lại, Hàn Sâm lại đồng ý tham gia thi đấu, thực lực của bọn họ có thể nói là tăng lên rất nhiều.

Đồng thời bọn họ cũng rất bất ngờ vời việc Âu Dương Tiểu Tán lại thay đổi chủ ý, con người Âu Dương Tiểu Tán đặc biệt lạnh lùng, cũng không phải là người dễ dàng chung đụng, có thể khiến y thay đổi chủ ý thật sự vô cùng khó khăn.

- Bởi vì tôi đã thua Hàn Sâm, cậu ta muốn tôi tham gia cuộc thi này.

Vẻ mặt Âu Dương Tiểu Tán không chút thay đổi, ngồi xuống một chiếc bàn bắt đầu điền vào phiếu báo danh.

Thế nhưng Trần Linh và một đám thành viên câu lạc bộ cổ võ lại có chút choáng váng, miệng cũng há ra mãi không khép lại.

Tuy bọn họ biết Hàn Sâm đã từng đấu với Vu Minh Chí một trận Hắc Bạch Quyền, thực sự rất lợi hại, nhưng bọn họ nghĩ Âu Dương Tiểu Tán tuyệt đối sẽ không kém hơn Vu Minh Chí, thậm chí còn mạnh hơn, dù sao bọn họ đều hiểu rất rõ Âu Dương Tiểu Tán, biết rõ y mạnh thế nào.

Trong cuộc thi tân cổ võ giữa các trường quân đội, y có thể lọt vào Top 10, chưa hẳn đã kém thập đại Thần Tử, có lẽ ở những phương diện khác còn muốn mạnh hơn.

Dù sao trong cuộc thi tân cổ võ không cho phép sử dụng thú hồn, hoàn toàn dựa vào kỹ xảo chiến đấu cùng tố chất thân thể của bản thân, ở phương diện này Âu Dương Tiểu Tán gần như không thể bắt bẻ.

Vậy mà Âu Dương Tiểu Tán lại nói mình đã thua Hàn Sâm, chuyện này khiến bọn họ nhất thời không kịp phản ứng.

- Hai người đánh mấy ván?

Hứa Tiễn có chút hưng phấn hỏi.

- Năm ván.

Âu Dương Tiểu Tán thuận miệng đáp.

- Nói như vậy là 3-2 hả?

Hứa Tiễn tiếp tục hỏi.

- 5/0, hắn 5, tôi 0.

Âu Dương Tiểu Tán nói xong, đưa tờ khai đã điền xong cho Hứa Tiễn đã ngơ ngác tại chỗ, miệng há lớn đến mức có thể nhét cả quả trứng vịt vào.

- 5-0, Hàn Sâm đấu với Âu Dương Tiểu Tán, vậy mà lại thắng Âu Dương Tiểu Tán với tỉ số 5-0?

Thành viên câu lạc bộ cổ võ đều sợ hãi, ngay cả Trần Linh cũng phải giật mình.

Bọn họ rất rõ ràng Âu Dương Tiểu Tán mạnh thế nào, tuy Hắc Bạch Quyền cũng không phải là thứ y am hiểu nhất, nhưng ở các trường quân đội trong Liên Minh có thể lọt vào top 20 khẳng định cũng không thành vấn đề.

Thế mà lúc này Âu Dương Tiểu Tán lại bị Hàn Sâm đánh bại với tỷ số 5-0, chuyện này thực sự khó có thể tin tưởng.

Một trận đấu Hắc Bạch Quyền bại thảm nhất của Âu Dương Tiểu Tán, cũng chỉ thua 1-4 mà thôi, mà đối thủ của y là một tuyển thủ xếp hạng thứ nhất Hắc Bạch Quyền ở các trường quân đội Liên Minh.

5-0, bọn họ không thể tin được, rốt cuộc là Hàn Sâm mạnh đến mức độ nào.

Thậm chí lại có chút không dám tin tưởng, Hàn Sâm lại thật sự thắng Âu Dương Tiểu Tán 5-0.

Nhưng chuyện này là chính Âu Dương Tiểu Tán nói đấy, vậy khẳng định sẽ không sai, Âu Dương Tiểu Tán không có khả năng nói dối, huống chi lời nói dối này không có chỗ tốt nào với y.

- Thắng, thắng, lần này thắng chắc rồi, trường quân đội Thánh Đức, lần này xem bọn họ chết như thế nào, thù mấy năm này của chúng ta cũng nên tính toán rồi.

Trần Linh cùng đám Hứa Tiễn đều vô cùng hưng phấn.

Có một người đáng sợ như vậy gia nhập đội ngũ của bọn họ, hơn nữa còn có cả Âu Dương Tiểu Tán, một trường quân đội Thánh Đức thì tính là cái gì.

Chương 195: Bình Sữa

- Hàn học đệ.

Hàn Sâm từ trong khoang thiết bị trọng lực đi ra, trước mắt lại xuất hiện một thân ảnh mỹ lệ.

- Hoàng Phủ Bình Tình? Tại sao cô lại ở chỗ này?

Hàn Sâm nhìn rõ người trước mặt, nhịn không được ngây ra một lúc.

Nơi này chính là nội bộ trường quân đội, Hoàng Phủ Bình Tình cũng không phải sinh viên trường Hắc Ưng, tại sao cô ta có thể ở chỗ này.

- Tôi là sinh viên trao đổi đến Hắc Ưng học tập, trong hai năm tới đây, tôi sẽ học tập ở trường quân đội Hắc Ưng, về sau tôi sẽ thành học tỷ của cậu.

Hoàng Phủ Bình Tình cười khanh khách nói với Hàn Sâm.

Vì đến trường quân đội Hắc Ưng, cô đã tốn không ít tâm tư, mới có thể lấy tư cách sinh viên trao đổi để tới đây.

- Hoàng Phủ học tỷ.

Hàn Sâm gọi một tiếng, nghĩ thầm chuyện này đúng là trùng hợp, sao Hoàng Phủ Bình Tình lại đúng lúc trở thành sinh viên trao đổi trong trường quân đội Hắc Ưng.

- Có vẻ Hàn học đệ không quá hoan nghênh học tỷ à?

Hoàng Phủ Bình Tình hơi nghiêng về phía trước, nhìn vào mắt Hàn Sâm rồi nháy mắt nói.

Lúc này Hàn Sâm mới chú ý tới, Hoàng Phủ Bình Tình mặc quần jean và đi giày Chelsey, trên người mặc một chiếc áo thô màu vàng nhạt, chỉ là cổ áo hơi trễ lộ ra một mảng trắng nõn, khiến một chàng trai huyết khí phương cương như Hàn Sâm có cảm giác lỗ mũi hơi nóng một chút.

- Chuyện này… cô không nên tên là Hoàng Phủ Bình Tình… phải gọi là Hoàng Phủ bình sữa mới đúng…

Ánh mắt Hàn Sâm không có cách nào dời khỏi vị trí đầy đặn mượt mà mê người kia, nội tâm âm thầm kêu rên.

Lần trước gặp Hoàng Phủ Bình Tình, cô ta mặc áo giáp thú hồn, cả người bị vây quanh nên không nhìn ra, hôm nay cô ta mặc như thế, lập tức hoàn toàn lộ ra tiền vốn hùng hậu của mình, một mảng trắng nõn gợn sóng mãnh liệt, đừng nói là đàn ông, cho dù là con gái nhìn thấy cũng sẽ không thể dời mắt.

Hoàng Phủ Bình Tình thấy ánh mắt của Hàn Sâm rơi trên ngực mình, lại hơi nghiêng người về phía trước, lập tức trước mắt Hàn Sâm xuất hiện một mảng xôi thịt, Hàn Sâm chỉ cảm thấy nếu như mình không rời mắt đi, chỉ sợ sẽ chảy máu mũi chết ở chỗ này.

- Khụ khụ, Hoàng Phủ học tỷ, tìm tôi có chuyện gì không?

Hàn Sâm theo bản năng vuốt vuốt mũi, sợ thật sự có mũi máu chảy ra.

- Cũng không có việc gì, chỉ là muốn tới chào hỏi với cậu thôi, tôi vừa mới đến trường quân đội Hắc Ưng, còn chưa quen thuộc với nơi này, về sau mong Hàn học đệ chiếu cố nhiều hơn.

Hoàng Phủ Bình Tình hé miệng cười cười, bộ ngực cũng phối hợp mà chấn động theo, khiến hai con ngươi của người nhìn đều muốn trợn ra.

- Nên làm mà.

Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy vẫn nên ít chọc người phụ nữ này thì tốt hơn.

- Còn nữa, hai ngày sau là tới buổi đấu giá thú hồn trong Cương Giáp Tí Hộ Sở rồi, đến lúc đó học đệ cậu nhất định phải tới ủng hộ cho học tỷ đấy.

Hoàng Phủ Bình Tình nói với Hàn Sâm.

- Nhất định sẽ đi, chỉ là không biết nơi bán đấu giá thần huyết thú hồn của học tỷ, chỉ dùng kim tệ để thanh toán sao?

Trong khoảng thời gian này Hàn Sâm đã bán không ít đồ trên người mình, cộng với tiền mình kiếm được và phí đại diện, tổng cộng có khoảng hơn 60 triệu.

Nhưng muốn mua được một thần huyết thú hồn, chỉ bằng chút tiền đó hiển nhiên là không đủ, chỉ cần thần huyết thú hồn kia không quá kém, giá tiền 100 triệu trở lên khẳng định không thành vấn đề.

Huống chi ở Cương Giáp Tí Hộ Sở còn có Thần Thiên Tử là kẻ siêu cấp có tiền, so về tài lực thì hắn khẳng định không phải đối thủ của Thần Thiên Tử.

- Có thể dùng kim tệ thanh toán, cũng có thể dùng vật đổi vật.

Hoàng Phủ Bình Tình cười khanh khách nhìn Hàn Sâm:

- Nếu như Hàn học đệ nhìn trúng cái gì, có thể nói với học tỷ trước, học tỷ tôi sẽ giữ lại cho cậu.

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Lời này thật dễ nghe, thú hồn kia tôi còn chưa nhìn tới, cũng không biết là thú hồn gì, mình đi đâu để xem được?

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Hàn Sâm, cánh tay trắng nõn của Hoàng Phủ Bình Tình lắc lắc trước mặt Hàn Sâm, phối hợp với lớp sóng trắng xóa trước ngực kia, khiến ánh mắt Hàn Sâm sáng ngời.

- Trong con chip này có tư liệu về thú hồn lần này chúng ta đấu giá, cậu có thể nhìn xem, có gì thích thì nói cho học tỷ, học tỷ sẽ giúp cậu giữ lại không đem ra đấu giá.

Hoàng Phủ Bình Tình đặt con chip vào trong tay Hàn Sâm.

- Hoàng Phủ học tỷ nói thật chứ?

Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, lập tức muốn cắm chip vào trong máy truyền tin.

- Gấp gáp như vậy làm gì, chỗ này cũng không phải nơi để nói chuyện, dù nói thế nào, những tài liệu này hiện tại vẫn được coi là cơ mật, bị người khác thấy thì không tốt. Đi thôi, tìm một chỗ nào đó, học tỷ tôi mời cậu ăn cơm, chúng ta chậm rãi trò chuyện.

Nói xong, Hoàng Phủ Bình Tình đưa tay khoác vào cánh tay của Hàn Sâm, lôi kéo Hàn Sâm đi ra ngoài.

Hàn Sâm cảm nhận được từ cánh tay truyền tới một luồng mềm mại, cho dù da mặt dày như hắn, cũng không thể không thở gấp:

- Bình sữa… không không không… Hoàng Phủ học tỷ… vẫn là tôi mời cô ăn cơm đi…”

Khuôn mặt Hoàng Phủ Bình Tình lập tức đỏ lên, tuy Hàn Sâm nói hai chữ kia rất nhanh, nhưng cô vẫn nghe được rõ ràng, trợn trắng mắt liếc Hàn Sâm một cái, nhưng cũng không tức giận:

- Vậy cũng được.

Ăn bữa cơm này, Hàn Sâm có cảm giác mình bị người đùa giỡn, Hoàng Phủ Bình Tình sóng mắt lưu chuyển ngồi bên cạnh hắn, khi nói chuyện đôi môi đỏ mọng gần như muốn dán vào lỗ tai của hắn, nhiệt khí như lan khiến lỗ tai Hàn Sâm ngứa ngáy, nhưng tâm tư của hắn không đặt trên người Hoàng Phủ Bình Tình, chỉ chăm chú xem tư liệu thú hồn Hoàng Phủ Bình Tình cho hắn.

Trong thời gian gần đây, đám người Hoàng Phủ Bình Tình đều ở Cương Giáp Tí Hộ Sở bán ra thú hồn mà bọn họ mang tới, đều là chủng loại thú hồn trong Cương Giáp Tí Hộ Sở thiếu hụt, buôn bán rất có lời.

Nhưng những thứ đó chỉ là thú hồn nguyên thủy, có thể xuất hiện ở trên hội đấu giá, ít nhất cũng phải là thú hồn biến dị.

Hàn Sâm không xem những thú hồn biến dị đó, trực tiếp lật đến cuối cùng để xem hai thú hồn thần huyết.

Một loại tên là Thánh Quang Thần Điểu, là thú hồn thần huyết phi hành, là một con chim có lông vũ bảy màu như Khổng Tước, có thể hóa ra một đôi cánh chim bảy màu.

Mà một con khác chính là thú hồn thần huyết binh khí mà Hàn Sâm mong muốn, đó là một loại sinh vật có điểm giống với tôm hùm, kích thước không quá lớn, chỉ dài khoảng hai thước, toàn thân lấp lánh tia sáng bạc, giống như một tác phẩm nghệ thuật từ bạc chế thành.

Mà thú hồn này có thể biến ảo, là một đoạn xoa ngắn, vô cùng tinh xảo xinh đẹp.

Lưỡi xoa và mũi nhọn đều có hàn quang, chỉ liếc mắt nhìn đã khiến sống lưng lạnh buốt, như có mị lực muốn đoạt hồn phách của người xem.

Hàn Sâm vừa nhìn đã thích đoạn xoa ngắn này, cách dùng thứ này so với dao găm còn quỷ dị hơn, ở cổ đại có rất nhiều cách gọi, ví dụ như "Xích sắt", "giá bút xiên" "đinh ba đâm" "điểm huyệt xích "… vân vân, đều dùng để chỉ xoa ngắn, cơ bản đều giống nhau.

Phương pháp sử dụng cũng rất quỷ dị, ngoại trừ để gọt, còn có đánh vỡ, khóa chặt, là một loại binh khí hiếm thấy, trong những thú hồn lại càng hiếm thấy hơn.

Hàn Sâm có hứng thú với xoa ngắn này, nhìn tên trên tư liệu, biết rõ đoạn xoa ngắn thần huyết này tên là "Ngân Huyết Tam Nhận Xoa".

- Hoàng Phủ học tỷ, Ngân Huyết Tam Nhận Xoa này bán thế nào?

Hàn Sâm chỉ vào Ngân Huyết Tam Nhận Xoa rồi hỏi Hoàng Phủ Bình Tình.

Chương 196: Sống Ít Mười Năm

Hoàng Phủ Bình Tình ngồi thẳng thân thể, trầm ngâm nói:

- Theo nguyên tắc thì hai thần huyết thú hồn này sẽ được đấu giá trên hội đấu giá, nhưng Hàn học đệ đã muốn, cũng có thể sớm lấy đi, chỉ là giá tiền thì phải dựa theo giá giao dịch mà công ty chúng ta dự đoán, chuyện này học tỷ tôi cũng không có biện pháp khác, dù sao đây không phải là sinh ý của một mình tôi, công ty cũng không phải chỉ có tôi.

- Bao nhiêu tiền?

Hàn Sâm lại hỏi một câu.

Hoàng Phủ Bình Tình lập tức sử dụng máy truyền tin, sau khi tìm được bảng giá, trực tiếp phóng to trước mắt Hàn Sâm, đều là giá cả dự đoán của thú hồn đem ra đấu giá trong lần đấu giá này.

Hàn Sâm nhìn đến Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, nhịn không được cười khổ nói:

- 230 triệu, tôi thật sự không mua nổi.

Hiện tại tài sản tổng cộng của hắn chỉ có hơn 60 triệu, còn có ba cỗ chiến giáp, trong đó Ngân Sắc Sát Cơ và Ngân Sát TS màu xanh, Hàn Sâm đều không muốn bán ra, chỉ còn dư lại một bản Ngân Sát TS cho dù bán đi, cũng chỉ có thể bán được 70-80 triệu, cộng lại vẫn không đủ để mua Ngân Huyết Tam Nhận Xoa.

- Dự đoán giá cả nhất định là rất cao, chủ nếu là bởi vì ở đây còn có Thần Thiên Tử là công tử tập đoàn Tinh Vũ, dự đoán giá cả cao hơn bình thường một chút.

Hoàng Phủ Bình Tình cười nói:

- Nếu như học đệ thực sự muốn có, học tỷ tôi có thể lợi dùng quyền hạn của mình, để cho cậu giá nội bộ, 180 triệu, Ngân Huyết Tam Nhận Xoa này sẽ là của cậu.

Hôm nay Hàn Sâm mới biết những người chuyên môn buôn bán thú hồn này đen tối đến mức nào, cũng hiểu rất rõ giá trị của thần huyết thú hồn.

Ngẫm lại một thân thần huyết thú hồn của mình, nếu như bán đi hết, thì hắn sẽ lập tức biến thành phú ông.

Thấy Hàn Sâm không nói lời nào, Hoàng Phủ Bình Tình lại cười híp mắt nói:

- Nếu như tình hình kinh tế của học đệ không đủ, tôi còn có một đề nghị, có thể để học đệ không tốn một phân tiền mà có thể lấy đi thanh Ngân Huyết Tam Nhận Xoa này.

- Đề nghị gì?

Hàn Sâm có chút ngoài ý muốn nhìn Hoàng Phủ Bình Tình.

- Nếu như học đệ chịu ký hợp đồng với công ty của chúng tôi, phục vụ công ty chúng tôi hai năm, thì Ngân Huyết Tam Nhận Xoa này chính là thù lao để trả cho cậu, một đồng cậu cũng không cần bỏ ra.

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn Hàn Sâm, chậm rãi nói ra.

Hàn Sâm nao nao, sau đó mới cười nói:

- Không thể tưởng được tôi lại đáng giá như thế, một năm có thể kiếm được trăm triệu.

Hoàng Phủ Bình Tình cười tủm tỉm nói:

- Nếu là lúc trước, cho dù cậu là người phát ngôn của Ngân Sát TS, cũng tuyệt đối không có giá này. Nhưng sau khi thấy biểu hiện của cậu ở Đại Sa Mạc Bạch Ma, tôi cảm thấy cậu đáng giá, đối với công ty chúng tôi vốn muốn tới Tí Hộ Sở khác để kinh doanh sẽ có trợ giúp rất lớn, thế nào? Gia nhập với chúng tôi chứ?

Hoàng Phủ Bình Tình sở dĩ chịu phiền toái như vậy đi tới trường quân đội Hắc Ưng, chính là vì muốn thuyết phục Hàn Sâm gia nhập, có người như Hàn Sâm gia nhập, sẽ giúp đám người các cô rất lớn.

- Rất cảm tạ học tỷ thưởng thức, nhưng điều kiện này chỉ sợ là tôi không có cách nào đồng ý.

Nhưng Hàn Sâm lại không chút do dự lựa chọn cự tuyệt Hoàng Phủ Bình Tình.

Bọn họ mặc dù sẽ đi tới những Tí Hộ Sở khác, trên đường có khả năng gặp phải sinh vật biến dị rất cường đại, nhưng bọn họ chủ yếu muốn làm kinh doanh, sẽ tận lực tránh đi nguy hiểm, nếu có thể, sẽ tận lực tránh nảy sinh xung đột với dị sinh vật cao cấp, điều này không phải là điều Hàn Sâm muốn.

- Không cần vội vã cự tuyệt như thế, cậu có thể tỉ mỉ cân nhắc, học tỷ tôi rất có thành ý, về mặt thù lao còn có thể bàn lại.

Hoàng Phủ Bình Tình cũng không bởi vì Hàn Sâm cự tuyệt mà buông tha.

- Học tỷ, thật sự xin lỗi.

Hàn Sâm vô cùng kiên định cự tuyệt Hoàng Phủ Bình Tình.

Hoàng Phủ Bình Tình không ngờ Hàn Sâm sẽ trực tiếp cự tuyệt như vậy, nhưng cô đều tới đây rồi, đương nhiên sẽ không bởi vì một chút khó khăn như thế mà dễ dàng buông tha.

- Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, về sau lúc nào cậu nghĩ thông suốt, có thể tùy thời tìm đến tôi.

Hoàng Phủ Bình Tình mở một bình rượu, rót một chén cho Hàn Sâm, rồi cụng ly với Hàn Sâm.

Sau khi khẽ nhấm một ngụm, Hoàng Phủ Bình Tình cầm chén rượu nói:

- Với tư cách là một thành viên của công ty, tôi đã nói xong chuyện công, hiện tại chúng ta có thể nói việc tư rồi.

- Việc tư gì?

Hàn Sâm ngơ ngác, không hiểu nhìn Hoàng Phủ Bình Tình.

Hoàng Phủ Bình Tình hơi nghiêng người, ôm lấy cánh tay của Hàn Sâm, gần như muốn ép cả người lên Hàn Sâm, quyến rũ cười nói:

- Học đệ có bạn gái chưa? Nếu chưa có, học tỷ làm bạn gái của cậu nhé?

PHỐC!

Hàn Sâm vừa mới uống được một ngụm rượu lập tức phun ra toàn bộ, trực tiếp phun lên trên người Hoàng Phủ Bình Tình.

Hàn Sâm vội vàng lấy khăn tay lau qua trên người Hoàng Phủ Bình Tình, nhưng lau hai cái lại có cảm giác không đúng, phía dưới khăn tay kia, chính là hai luồng tuyết trắng hùng vĩ, lúc này vì đang bị hắn lau loạn mà ầm ầm sóng dậy, hơn nữa nơi cánh tay còn truyền tới cảm giác mềm mại ấm áp, khiến Hàn Sâm muốn phun máu mũi.

- Cậu…

Hai gò má Hoàng Phủ Bình Tình ửng hồng, cô căn bản không nghĩ tới sẽ biến thành tình trạng này, đến lúc kịp phản ứng thì đã muộn.

- Thực xin lỗi học tỷ, tôi không cố ý.

Hàn Sâm vội vàng thu lại cánh tay.

Hoàng Phủ Bình Tình cắn môi, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm, lấy tay che phần áo trước ngực mình bị Hàn Sâm phun ướt.

Hàn Sâm vội vàng cởi áo khoác của mình ra, đưa cho Hoàng Phủ Bình Tình, che khuất một mảnh xuân quang tốt đẹp kia.

- Học tỷ, cơm ăn cũng xong rồi, tôi cần phải trở về, có cơ hội lần sau lại tán gẫu đi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Nơi này chính là trong trường quân đội, Hoàng Phủ Bình Tình chỉ cần kêu một tiếng là hắn xong rồi.

- Vậy thì nói chuyện sau.

Khuôn mặt Hoàng Phủ Bình Tình ửng đỏ, cũng không dám tiếp tục ở lại, cô cũng không thật sự lấy thân nuôi hổ, vừa nãy chỉ là muốn đùa giỡn Hàn Sâm, không nghĩ tới lại bị Hàn Sâm đùa ngược lại.

- Muốn chạy thoát khỏi lòng bàn tay của tôi, không dễ dàng như vậy đâu.

Chật vật rời khỏi phòng, Hoàng Phủ Bình Tình âm thầm xấu hổ, nghĩ đến vừa rồi cánh tay Hàn Sâm đụng chạm tới chỗ kia, mặt cô càng như lửa đốt.

Hàn Sâm vừa đi vừa nhìn tay mình, thầm than thở:

- Lợi hại lợi hại, không hổ là bình sữa học tỷ, không có mấy người có bộ ngực như thế đâu.

Tâm kế Hoàng Phủ Bình Tình này quá lợi hại, Hàn Sâm là người nhạy cảm thế nào, vừa rồi khi tay hắn đụng phải Hoàng Phủ Bình Tình, trong khoảnh khắc đó trên người Hoàng Phủ Bình Tình đã hiện ra sát ý mãnh liệt, tuy Hoàng Phủ Bình Tình đã tận lực thu lại, nhưng Hàn Sâm vẫn cảm nhận được.

Hơn nữa khi nãy Hàn Sâm thừa dịp loạn nhìn thoáng qua máy truyền tin của Hoàng Phủ Bình Tình, máy truyền tin dĩ nhiên đang trong trạng thái làm việc, rất có thể là đang quay lại.

Nếu như vừa rồi hắn dám tiến một bước, bị Hoàng Phủ Bình Tình chụp được cái gì, đến lúc đó chuyện khác không sợ, chỉ sợ bị Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy, vậy thì thật sự là vì nhỏ mất lớn rồi.

- Không đúng, hẳn phải là không thể vì lớn mất nhỏ.

Hàn Sâm có chút tà ác thầm nói.

Kỷ Yên Nhiên mặc dù không nhỏ, nhưng so với Hoàng Phủ bình sữa thì hiển nhiên vẫn kém một ít.

Hàn Sâm vừa về đến phòng ngủ, chợt nghe thấy lão Thạch đang kể chuyện nước miếng tung bay.

- Lão Tam, cậu trở lại thật đúng lúc, cậu có biết trường học của chúng ta có một mỹ nữ là sinh viên trao đổi hay không?

- Mỹ nữ sinh viên trao đổi?

Hàn Sâm tỏ vẻ kinh ngạc nhìn lão Thạch.

Lão Thạch lập tức hưng phấn, miệng chảy nước nói:

- Đúng vậy, mỹ nữ là sinh viên trao đổi, tên là Hoàng Phủ Bình Tình, vốn vô cùng đẹp, đặc biệt là… dù sao, hiện tại Hoàng Phủ Bình Tình được công nhận là đệ nhất mỹ nữ nhũ thần, bạn học gặp được cô ta, không khỏi đều bị nơi rộng lớn mạnh mẽ, ầm ầm sóng dậy của cô ta làm cho khuynh đảo, nếu như có thể sờ lên…, cho dù sống ít đi mười năm tôi cũng đồng ý…

- Sống ít mười năm…

Hàn Sâm theo bản năng nhìn tay phải của mình, thầm nghĩ trong lòng:

- Ây da, vậy mình đây sẽ sống ít đi bao nhiêu năm chứ!

Chương 197: Mị Lực Của Phụ Nữ Thành Thục

Hiện tại Văn Tú Tú vô cùng không vui, cô mới chỉ là một thực tập sinh của Hoa Tinh làm hoạt náo viên cho chuyên mục thi đấu Hắc Bạch Quyền và cũng là ký giả thực tập, cô lại được phân phối đến làm nhân viên dưới quyền của Phương Minh Toàn đại danh đỉnh đỉnh.

Với kinh nghiệm của cô vốn không có tư cách đi theo Phương Minh Toàn, chỉ vì nguyên nhân gia đình, mới được trực tiếp phân phối cho Phương Minh Toàn chạm tay có thể bỏng.

Văn Tú Tú vốn cho là mình có thể đại triển quyền cước dưới tay Phương Minh Toàn, tạo ra một vùng trời riêng trong giới truyền thông, nhưng thật

không ngờ Phương Minh Toàn lại phân cho cô nhiệm vụ đầu tiên là đi tới trường quân đội Hắc Ưng phỏng vấn trực tiếp.

Lần này trận đấu Hắc Bạch Quyền trên Internet, là do một sàn đấu Hắc Bạch Quyền nổi danh trên Internet tổ chức, đều mời các trường quân đội lớn báo danh dự thi.

Trận đấu Hắc Bạch Quyền, để Văn Tú Tú phụ trách cũng là việc nên làm, nhưng cô muốn đi phỏng vấn trường quân đội xếp hàng thứ nhất và thứ hai trong cuộc thi Hắc Bạch Quyền năm trước.

Phương Minh Toàn lại phái cô đến phỏng vấn trường quân đội Hắc Ưng mà ngay cả Top 16 trong cuộc thi Hắc Bạch Quyền toàn Liên Minh cũng không lọt vào được, như thế sao có thể không khiến cô ta phiền muộn.

Tuy Văn Tú Tú đã dựa vào lí lẽ để biện luận, nhưng Phương Minh Toàn lại nhất định phái cô đến phỏng vấn trường quân đội Hắc Ưng, còn nói cái gì mà sẽ có kinh hỉ không ngờ, sau này cô ta sẽ hiểu rõ thôi.

Văn Tú Tú dù nghĩ thế nào, cũng nghĩ không ra kinh hỉ ở nơi nào, cô đã xem qua danh sách rồi, đối thủ đầu tiên của trường quân đội Hắc Ưng chính là trường quân đội Thánh Đức, đã từng lọt vào trận đấu bán kết giữa các trường quân đội.

Trường quân đội Thánh Đức là một đội mạnh trong các hạng mục tân cổ võ, ở các hạng mục đều có thể lọt vào Top 4, đặc biệt là hạng mục Hắc Bạch Quyền này, tuy nhiên trận đấu đoàn thể chỉ lọt vào bán kết, nhưng trận đấu cá nhân thì trường quân đội Thánh Đức lại xếp thứ hai đấy.

Lúc này trận đấu trên Internet mặc dù là trận đấu đoàn thể, nhưng dù có nghĩ như thế nào thì với tiêu chuẩn của trường quân đội Thánh Đức cũng không thể bại bởi trường quân đội Hắc Ưng được.

Văn Tú Tú thậm chí còn có chút nghi ngờ, có phải Phương Minh Toàn đã nói sai tên trường quân đội hay không, thực tế là y muốn cô tới phỏng vấn trực tiếp trận đấu của trường quân đội Thánh Đức.

Tuy Văn Tú Tú đã ra ám hiệu với Phương Minh Toàn nhiều lần, nhưng Phương Minh Toàn có vẻ như không nghe được, vẫn kiên trì bảo cô đến trường quân đội Hắc Ưng.

- Được rồi, dù sao cũng là phát sóng trực tiếp cùng một trận đấu, đến lúc bình luận cũng có thể nói về trường quân đội Thánh Đức.

Văn Tú Tú không có hi vọng gì với trường quân đội Hắc Ưng.

Theo Văn Tú Tú biết, Hắc Ưng vốn không quá mạnh, năm nay lại có rất nhiều tuyển thủ chủ lực đã tốt nghiệp, người có thể lên sân khấu cũng chỉ còn Âu Dương Tiểu Tán.

Bất quá thực lực cá nhân của Âu Dương Tiểu Tán tối đa cũng chỉ có thể chen vào Top 10, dùng lực lượng một người cũng không thể chống lại trường quân đội Thánh Đức.

Nghĩ thì nghĩ thế, Văn Tú Tú vẫn nhanh chóng đi tới trường quân đội Hắc Ưng, chuẩn bị phỏng vấn và giới thiệu mọi tuyển thủ dự thi của trường quân độ Hắc Ưng, đây là chuyện nhất định phải hoàn thành.

Trình ra chứng minh người phỏng vấn, sau khi Văn Tú Tú đi vào trường quân đội Hắc Ưng đã thấy choáng váng, trường quân đội này cũng không kém một thành thị lớn, cô không biết tuyển thủ dự thi Hắc Bạch Quyền ở nơi nào.

Văn Tú Tú nhìn quanh bốn phía, vị trí cô đang đứng là một nơi đầy cây xanh, sinh viên tốp năm tốp ba đi lại, hoặc đứng đối diện nói chuyện, cách chỗ cô đứng không xa, có một nam sinh ngồi một mình trên ghế dài bên cạnh bồn hoa đọc sách.

Văn Tú Tú bước tới ghế dài, quan sát nam sinh đang đọc sách kia, trong nội tâm không khỏi cảm thán:

- Tuổi trẻ thật là tốt, một nam sinh lại có làn da trơn mềm trắng nõn khiến người ta đố kỵ như vậy.

- Bạn học, quấy rầy cậu một chút, xin hỏi cậu có biết câu lạc bộ cổ võ ở nơi nào không?

Văn Tú Tú nói xong lại đưa tay đùa nghịch ngọn tóc, nghĩ thầm mình tốt xấu gì cũng được coi là một mỹ nhân, chỉ cần bày ra một chút mị lực của phụ nữ thành thục, một sinh viên chưa trải việc đời trong trường quân đội, còn không ngoan ngoãn dẫn cô tới câu lạc bộ cổ võ sao.

Nam sinh kia ngẩng đầu liếc Văn Tú Tú một cái, mỉm cười nói:

- Câu lạc bộ cổ võ à, chị đi theo con đường này đến ngã tư thứ ba, quẹo trái rồi lại đi qua hai ngã tư, lại quẹo phải…

Văn Tú Tú nghe mà đau cả đầu, vội vàng lộ ra một nụ cười mê người:

- Bạn học, cậu có rãnh không? Có thể mời cậu dẫn tôi tới đó không? Tôi thật sự không quen thuộc nơi này.

- Thật xin lỗi, tôi còn có chuyện, thật sự không tiện lắm, nếu không chị đến mấy người kia hỏi xem?

Nam sinh kia cười một cái nói.

Văn Tú Tú lập tức cảm giác lúc này tới trường quân đội Hắc Ưng phỏng vấn thật sự là không ổn, tốt xấu gì lúc mình đi học cũng là hoa hậu giảng đường, lúc nhập ngũ cũng là quân hoa, cho dù hiện tại tuổi có lớn hơn một chút so với sinh viên trường quân đội, nhưng sao mị lực lại giảm tới mức này chứ? Thậm chí ngay cả một sinh viên trẻ tuổi cũng không xử lý được.

Hỏi đường không được không phải chuyện chủ yếu, chủ yếu là Văn Tú Tú không thể chịu đựng được mị lực của mình lại hạ thấp như vậy, tiểu tử không biết tốt xấu trước mắt quả thật không biết phong tình gì cả.

Văn Tú Tú không cam lòng từ bỏ như thế, còn muốn nói điều gì, nhưng lúc này lại thấy một nữ sinh đi tới ghế dài, ngồi xuống bên cạnh nam sinh kia, có chút nghi hoặc nhìn Văn Tú Tú đứng trước mặt nam sinh hỏi:

- Chị ấy là ai vậy?

Văn Tú Tú nhìn nữ sinh kia mà ngẩn ra, tuy đều là nữ nhân, nhưng cũng không nhịn được mà thầm khen một tiếng:

- Nữ sinh thật xinh đẹp, tố chất nữ sinh trường quân đội Hắc Ưng lại cao như vậy?

Mặc dù nữ sinh này kém cô chút mị lực của phụ nữ thành thục, nhưng lại có thêm mấy phần thanh xuân tươi đẹp.

- Hỏi đường đấy.

Hàn Sâm cười tủm tỉm đáp.

Kỷ Yên Nhiên nhìn Văn Tú Tú, nháy mắt hỏi:

- Chị không phải sinh viên trường quân đội à? Chị muốn đi đâu?

Văn Tú Tú vội vàng chỉ vào chiếc thẻ đeo trước ngực mình, nói với Kỷ Yên Nhiên:

- Bạn học, tôi là phóng viên của Hoa Tinh, muốn phỏng vấn tuyển thủ câu lạc bộ cổ võ, nhưng tôi không biết đường, không biết nên đi như thế nào.

Kỷ Yên Nhiên nghĩ một lát rồi chỉ vào mấy nam sinh viên đứng đối diện cách đó không xa nói:

- Mấy người kia đều là thành viên câu lạc bộ cổ võ, bọn họ sẽ dẫn chị đi.

Trong nội tâm Văn Tú Tú có chút phiền muộn, nhưng cũng chỉ có thể nói một tiếng cám ơn, sau đó lại đi về phía mấy sinh viên khác để hỏi đường.

Cũng may lần này thuận lợi hơn, cuối cùng cũng gặp được nam sinh biết thưởng thức mỹ mạo của cô, rất nhiệt tình dẫn cô tới câu lạc bộ cổ võ.

Tình huống câu lạc bộ cổ võ cũng không khác suy nghĩ của Văn Tú Tú nhiều, cũng giống với tư liệu mà cô lấy được, năm tuyển thủ chính thức tham gia thi đấu và chính thức công bố ra cũng đều giống nhau.

Về phần trong đội cũng có thể báo thêm ba người dự bị, Văn Tú Tú lại không để ý, trên tư liệu chỉ công bố danh sách đội viên chính thức, cô cảm thấy biết đội viên chính thức là được, tuyển thủ dự bị không đáng quan tâm.

Nhưng Văn Tú Tú nghĩ tới nam sinh hôm nay gặp phải trong trường học, bây giờ nghĩ lại mới cảm thấy có chút quen mắt, dường như đã gặp nhau ở đâu rồi, nhưng trong lúc nhất thời lại không nhớ ra nổi.

Cũng khó trách Văn Tú Tú nghĩ không ra, sau khi Hàn Sâm quay xong video để quảng cáo cho Ngân Sát TS, sau đó cũng không lộ diện nữa, hơn nữa trong video cũng có trang điểm, còn có hậu kỳ xử lý, nên so với dáng vẻ vốn có của Hàn Sâm thì có chút không giống, Văn Tú Tú mới không nhận ra.

Chương 198: Học Tỷ Bao Nuôi Cậu

Văn Tú Tú phỏng vấn xong, càng cảm thấy trường quân độ Hắc Ưng không có một chút hy vọng thắng lợi nào, không nói tới thực lực đoàn đội vốn yếu nhược, khi cô phỏng vấn, ngay cả mặt của Âu Dương Tiểu Tán cũng không nhìn thấy.

- Được rồi, vẫn nên xem nhiều tư liệu về trường quân đội Thánh Đức đi, đợi đến khi phát sóng trực tiếp, nói thêm mấy lời về tình huống Thánh Đức vậy.

Văn Tú Tú trở về phòng mà trường học sắp xếp cho cô, tùy tiện viết một bản báo cáo để ứng phó, sau đó lại lên Internet tra xét tình huống hiện tại của Thánh Đức.

Bản thân cô rất ưa thích hạng mục Hắc Bạch Quyền, nến mới muốn làm tiết mục về Hắc Bạch Quyền, đương nhiên sẽ không lạ lẫm gì trận đấu Hắc Bạch Quyền, cô nghiên cứu rất nhiều về các trường quân đội.

Cô rất nhanh đã tìm được tư liệu về trường quân đội Thánh Đức trên Internet, trên trang chủ của trường quân đội Thánh Đức, cũng nhìn thấy không ít hình ảnh thành viên đối chiến của trường quân đội Thánh Đức.

Fan hâm mộ của trường quân đội Thánh Đức, đối với trận chiến với trường quân đội Hắc Ưng đều rất vui vẻ, bọn họ đều cho rằng chỉ cần tùy tiện đánh một trận là có thể có một khởi đầu tốt đẹp.

Thực tế cũng gần như vậy, vị trí xếp hạng trong cuộc thi cá nhân Hắc Bạch Quyền của năm tuyển thủ chính thức của trường quân đội Thánh Đức, thì có bốn người lọt vào top hai mươi người đứng đầu, trong đó Nạp Lan Thừa Nặc còn giữ vị trí cao.

Trái lại trường quân đội Hắc Ưng, ngoại trừ Âu Dương Tiểu Tán, chỉ có một người có thể chen vào top 100, ba người còn lại kia ngay cả xếp hạng cũng không có, đối lập hai bên, nhìn thế nào thì trường quân đội Hắc Ưng cũng không thể thắng được.

Lúc trước Âu Dương Tiểu Tán không muốn tốn thời gian để dự thi, kỳ thật cũng bởi vì biết rõ căn bản không có khả năng thắng, cho nên mới không muốn tốn thời gian vào một trận đấu đã biết trước kết quả.

Văn Tú Tú càng xem tư liệu về trường quân đội Thánh Đức, càng thấy được trận đấu này căn bản không có gì gây cấn, cô thật sự không rõ, Phương Minh Toàn để cô đến quay trực tiếp một trận đấu như vậy có ý nghĩa gì, cũng nhìn không ra kinh hỉ ở chỗ nào.

Văn Tú Tú nghĩ, đây là Phương Minh Toàn chỉ muốn ứng phó qua loa với cô, hiện tại cô ta đã hạ quyết tâm, đến khi quay trực tiếp trận đấu này, sẽ giới thiệu nhiều hơn về trường quân đội Thánh Đức.

Hàn Sâm cùng lão Thạch, Lữ Mông tới nhà kho số 7 để luyện tập điều khiển chiến giáp, bởi vì sắp tới ngày tranh tài, nên dù vết thương của Hàn Sâm đã khỏi rồi, nhưng hắn cũng không tới Tí Hộ Sở nữa.

- Tôi nói lão tam này, tại sao luôn không thấy ba người Manh Manh thế?

Ba người ngồi nghỉ ngơi ở bên cạnh, vu vơ trò chuyện.

- Cậu hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Thực ra hắn biết rõ, Vương Manh Manh vẫn luôn ở Tí Hộ Sở, người có xuất thân như cô ấy, căn bản không cần lo lắng tới chuyện thi tốt nghiệp, thậm chí ngay cả sau khi tốt nghiệp đi làm cái gì, đều đã sớm có sắp xếp, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu nhất của cô ấy chính là nhanh chóng tăng tố chất thân thể mình lên, cho nên trong trường học rất ít khi có thể gặp được cô ấy, phần lớn thời gian của cô đều ở trong Tí Hộ Sở.

Vương Manh Manh không đến, hai người Vương Thuần cũng không có nhiều hứng thú với chiến giáp, cho nên rất ít khi xuất hiện ở câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, thường xuyên tới đây nhất là chủ nhiệm béo và khỉ ốm, mà ngay cả mấy người Hàn Sâm bọn hắn, cũng cách năm ba ngày mới tới một lần, câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng so với trước kia cũng không có gì thay đổi.

Sau khi chủ nhiệm béo và khỉ ốm luyện tập xong cũng đi tới, năm nam sinh tụ chung một chỗ, nội dung nói chuyện tự nhiên rất nhanh đã chuyển đến đề tài nữ sinh.

- Mọi người có nghe nói không, trong trường học của chúng ta có một nữ sinh viên trao đổi, vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp rồi, đặc biệt là cái gì kia, thực sự là hung khí nhân gian, được công nhận là nhũ thần trong trường học.

Chủ nhiệm Béo câu hưng phấn nói.

- Thôi đi, Hoàng Phủ Bình Tình thôi mà, chuyện này có người nào không biết.

Mấy người đều khinh bỉ nhìn y một cái.

- Các cậu đừng nóng vội, các cậu cũng biết là Hoàng Phủ Bình Tình, vậy các cậu có biết Hoàng Phủ Bình Tình có bối cảnh gì không?

Chủ nhiệm béo vội la lên.

- Chuyện này chúng tôi làm sao biết, chẳng lẽ anh biết?

Lão Thạch hỏi chủ nhiệm béo.

- Đương nhiên, cậu không nhìn béo tôi là ai.

Chủ nhiệm béo dương dương đắc ý nói:

- Tôi nói cho các cậu biết, Hoàng Phủ Bình Tình không tầm thường, người lớn lên xinh đẹp, bối cảnh gia đình nói ra sẽ dọa chết các cậu.

- Chủ nhiệm béo à, anh đừng thừa nước đục thả câu nữa, biết được cái gì thì nói đi.

Khỉ ốm có chút nóng nảy nói.

Chủ nhiệm béo hắng giọng một cái, lúc này mới tỏ vẻ thần bí nói:

- Có nghe nói về võ đạo quán Chiến Thần chứ?

- Cái này có ai chưa từng nghe nói, là võ đạo quán số một số hai trong Liên Minh, chi nhánh trải rộng khắp các hành tinh.

Lão Thạch nói.

- Đúng, chính là võ đạo quán Chiến Thần, các cậu đều biết võ đạo quán Chiến Thần, vậy hẳn là có nghe nói quán chủ võ đạo quán Chiến Thần gọi Hoàng Phủ Hùng Thành, người này chính là ông nội của Hoàng Phủ Bình Tình học tỷ.

Chủ nhiệm Béo nói.

- CMN, thật hay giả thế?

Mấy người lão Thạch đều mở to hai mắt nhìn.

- Tuyệt đối không thể giả được, cha tôi làm việc trong võ đạo quán Chiến Thần mà, trước kia quán chủ có mở tiệc tối mừng Hoàng Phủ Bình Tình tham gia võ đạo quán đầy năm mà.

Chủ nhiệm Béo lại nói.

- Vậy thì thật lợi hại, nếu ai lấy được Hoàng Phủ Bình Tình học tỷ, vậy thì đúng là đạt được cả người lẫn của rồi, chỉ tùy tiện lấy được một chút của Hoàng Phủ Hùng Thành, cũng bằng chúng ta phấn đấu mấy đời rồi.

Khỉ ốm nói với vẻ mơ ước.

- “ắc hắc, nào có dễ dàng như vậy, với thân phận bối cảnh này, làm sao có thể để ý tới chúng ta.

Chủ nhiệm béo cười nói.

- Đáng tiếc lão tam đã có Kỷ đại mỹ nữ, bằng không cũng có thể đi thử một lần, với kiểu da mềm thịt trắng như lão tam thì nhất định sẽ có hi vọng, nói không chừng Hoàng Phủ Bình Tình sư tỷ nhìn hợp mắt, sẽ bao nuôi lão tam luôn ấy chứ.

Lão Thạch cười nói.

- Tôi muốn bao, cũng không biết Hàn học đệ có đồng ý hay không.

Đột nhiên một giọng của nữ sinh vang lên, khiến đám lão Thạch vô cùng hoảng sợ.

Cả đám vội ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một phụ nữ trước lồi sau lõm, vô cùng xinh đẹp không biết từ khi nào đã tiến vào nhà kho số 7, lúc này đang mỉm cười đi tới phía bọn hắn.

- Hoàng Phủ Bình Tình!

Mấy người lão Thạch đều mở to hai mắt nhìn, không thể tin được lại nhìn thấy người mà họ đang bàn luận.

Bọn họ đang nói về Hoàng Phủ Bình Tình, Hoàng Phủ Bình Tình lại đột nhiên xuất hiện, khiến bọn họ giật nảy mình.

Hoàng Phủ Bình Tình lại đi thẳng tới trước mặt Hàn Sâm, nháy mắt mập mờ nói:

- Hàn học đệ, học tỷ bao nuôi cậu, cậu có điều kiện gì có thể tùy tiện nói, học tỷ cam đoan không trả giá.

Mấy người lão Thạch đều trợn mắt há miệng, gần như có thể nhét cả một nắm đấm vào, ánh mắt nhìn Hàn Sâm, rõ ràng là đang nhìn một tên súc

sinh.

- Khụ khụ, Hoàng Phủ học tỷ đừng nói đùa.

Hàn Sâm không cho rằng người phụ nữ này muốn phát sinh chuyện gì với hắn, chủ yếu là muốn kéo hắn nhập bọn mà thôi.

- Tôi cũng không nói giỡn, chỉ sợ cậu không chịu thôi, nếu cậu chịu thì… một năm 100 triệu học tỷ cũng đồng ý ra.

Hoàng Phủ Bình Tình cười như không cười nói ra.

- Khụ khụ, học tỷ, có chuyện gì chúng ta ra ngoài rồi nói sau.

Hàn Sâm vội vàng đứng lên nói, hắn sợ chính mình còn ở đây, sẽ bị lão Thạch bọn họ dùng ánh mắt bắn chết.

- Súc sinh, lão tam tuyệt đối là một tên súc sinh!

Nhìn Hàn Sâm và Hoàng Phủ Bình Tình cùng rời đi, lão Thạch phẫn nộ kêu lên.

Chương 199: Không Quen

- Học tỷ, cô tìm tôi có chuyện gì không?

Hàn Sâm cùng Hoàng Phủ Bình Tình đi tới một nơi nhiều cây xanh bên ngoài nhà kho số 7, hiện tại đã gần nửa đêm, nơi này cũng không có người nào.

- Không có việc gì thì không thể tới tìm cậu sao?

Hoàng Phủ Bình Tình cười như không cười nhìn Hàn Sâm.

- Có thể, đương nhiên có thể, nhưng bây giờ đã muộn, nếu cô không có chuyện gì quan trọng, tôi xin phép đi về nghỉ ngơi, sau này có rảnh lại nói

chuyện.

Hàn Sâm liếm môi một cái rồi nói.

- Như thế nào, sợ Kỷ Yên Nhiên biết à?

Sau khi Hoàng Phủ Bình Tình đi đến Hắc Ưng, đã điều tra mọi chuyện về Hàn Sâm, tự nhiên biết rõ Kỷ Yên Nhiên là bạn gái Hàn Sâm, chuyện này trong trường quân đội Hắc Ưng cũng không phải là bí mật, là chuyện mọi người đều biết.

- Khụ khụ, học tỷ, chúng ta vẫn nên nói chuyện đi.

Hàn Sâm nói ra.

- Được rồi, chuyện lần trước vẫn chưa nói xong mà cậu đã đi rồi.

Nói đến đây, Hoàng Phủ Bình Tình lại liếc Hàn Sâm, thần thái kiều mỵ khiến Hàn Sâm nhịn không được rung động.

- Có chuyện gì thì học tỷ cứ nói đi.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Cậu muốn Ngân Huyết Tam Nhận Xoa còn có một biện pháp, không phải là cậu có mấy kiện áo giáp thần huyết sao, chính là áo giáp hôm trước cậu cho Manh Manh mặc ấy, chúng ta có thể trao đổi, cậu thấy thế nào?

Hoàng Phủ Bình Tình nghiêm túc nói.

- Không đổi.

Hàn Sâm trực tiếp cự tuyệt, thần huyết áo giáp toàn thân vốn rất khó lấy được, hơn nữa là vật cứu mạng, đương nhiên không có khả năng dùng để đổi Ngân Huyết Tam Nhận Xoa .

- Đừng vội cự tuyệt như vậy, không phải là cậu vẫn còn có một kiện áo giáp sao, tôi thấy áo giáp đó hình như cũng là thần huyết đấy, có nhiều hơn một kiên cậu cũng không dùng được, dùng để trao đổi với Ngân Huyết Tam

Nhận Xoa không phải rất thích hợp sao? Cùng lắm thì học tỷ tôi sẽ bù thêm chút tiền cho cậu, muốn bao nhiêu thì cậu cứ nói.

Hoàng Phủ Bình Tình khuyên nhủ.

- Thật xin lỗi học tỷ, thật sự không đổi.

Hàn Sâm không do dự chút nào, Hoàng Phủ Bình Tình là đã coi Yêu Tinh Nữ Hoàng thành áo giáp thần huyết rồi, trên thực tế áo giáp Yêu Tinh Nữ Hoàng kém hơn áo giáp thần huyết chân chính một chút.

Áo giáp thần huyết U Linh Tinh Nghĩ thì Hàn Sâm nhất định là sẽ không đổi đi, đây là đồ tốt dùng cả đời ở thế giới thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở.

Cho dù đến thế giới Tí Hộ Sở thứ hai thì thứ này cũng sẽ có một chút tác dụng đấy, làm sao Hàn Sâm có thể đổi đi được.

Hơn nữa, Hàn Sâm đã đồng ý với Lâm Bắc Phong, nếu như muốn bán bộ áo giáp này, người đầu tiên phải nhớ đến là y.

Bộ áo giáp này không chỉ có có giá trị thực dụng, tạo hình huyễn lệ mộng ảo của nó cũng chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, tuy đều là áo giáp thần huyết, nhưng nếu như thật sự muốn bán, áo giáp U Linh Tinh Nghĩ khẳng định quý hơn áo giáp Hắc Giáp Trùng nhiều.

- Học đệ, cậu suy nghĩ một chút đi, tiền không thành vấn đề.

Hoàng Phủ Bình Tình vẫn không muốn buông tha, cô ta vô cùng thích tạo hình áo giáp đó, tuyệt đối phù hợp với người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, hơn nữa có một kiện áo giáp thần huyết bọc toàn thân, thì khi cô ta đi tới nhưng Tí Hộ Sở khác cũng rất có tác dụng, có tác dụng hơn một kiện binh khí thần huyết nhiều.

- Học tỷ, tôi thật sự không thiếu tiền.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Hoàng Phủ Bình Tình, nháy mắt nói:

- Nhưng nếu học tỷ thật sự lấy thân báo đáp thì…, chuyện này cũng không phải là không thể. Học tỷ, nếu không chúng ta đi thuê một phòng rồi từ từ

nói chuyện đi?

- Nơi này là trường quân đội, chạy đi đâu mướn phòng?

Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Hoàng Phủ Bình Tình hơi đỏ lên, cũng không nói chuyện mua áo giáp với Hàn Sâm nữa, nhìn máy truyền tin trên tay mình rồi nói với Hàn Sâm:

- Học đệ cứ suy nghĩ một chút, nếu muốn bán thì liên hệ với tôi, giá tiền cam đoan sẽ khiến cậu hài lòng, tôi có có chút việc, đi trước…

Nhìn Hoàng Phủ Bình Tình vội vàng rời đi, khóe môi Hàn Sâm hơi nhếch lên lên.

...

Lần này trận đấu Hắc Bạch Quyền bởi vì là cử hành trên Internet, đại bộ phận người đều trực tiếp quan sát trên Internet, tuyển thủ dự thi đều là sử dụng thiết bị 3D trong trường học để dự thi, hiện trường trận đấu cũng không có gì đẹp mắt.

Văn Tú Tú đã sớm tới phòng có thiết bị 3D chuyên dụng, ngoại trừ thành viên câu lạc bộ cổ võ và một ít học sinh khoa cổ võ, trên cơ bản không còn người nào.

Văn Tú Tú bố trí xong máy quay để phát sóng trực tiếp, chỉ còn chờ tuyển thủ trận đấu xuất hiện thì sẽ giới thiệu một phen, sau đó sẽ trực tiếp sử dụng hình ảnh số liệu trên Internet, nên không cần dùng hình ảnh hiện trường.

Phóng viên đến Hắc Ưng phỏng vấn tuyển thủ so tài cũng chỉ có Văn Tú Tú, bởi vì Hắc Ưng không phải đội ngũ đứng đầu, cho nên căn bản không có người nào khác, những người khác trong truyền thông đều đi tới những trường học có hy vọng đoạt giải quán quân để phỏng vấn.

Văn Tú Tú đi tới khu vực nghỉ ngơi trước khi tuyển thủ thi đấu, đây coi như đặc quyền phóng viên.

Đột nhiên, Văn Tú Tú nhìn thấy một người, lập tức có cảm giác khó chịu, từ xa cô đã thấy Hàn Sâm ngồi trong khu nghỉ ngơi đó, đang cười cười nói

nói với thành viên câu lạc bộ cổ võ.

- Người này vậy mà cũng là thành viên câu lạc bộ cổ võ.

Văn Tú Tú chỉ có chút khó chịu, nhưng cũng có thể hiểu được, người ta có bạn gái xinh đẹp như vậy, không dẫn đường cho cô cũng là chuyện hợp lý.

Không để ý tới Hàn Sâm nữa, Văn Tú Tú đi phỏng vấn mấy tuyển thủ chính thức của trường quân đội Hắc Ưng, còn có huấn luyện viên Trần Linh của câu lạc bộ cổ võ.

- Huấn luyện viên Trần, ngài có ý kiến gì về trận đấu này? Hắc Bạch Quyền là hạng mục mạnh của trường quân đội Thánh Đức, còn có tuyển thủ vương bài như Nạp Lan Thừa Nặc, ngài có an bài chiến thuật và đối sách gì không?

Văn Tú Tú phỏng vấn Trần Linh trước tiên.

- Không cần chiến thuật, đấu với Thánh Đức, Hắc Ưng chúng tôi tất thắng.

Trần Linh lạnh nhạt nói.

Trần Linh trả lời khiến Văn Tú Tú ngây ra một lúc, cô thật sự không nghĩ ra, đầu óc vị huấn luyện viên trường quân đội Hắc Ưng này có phải bị úng nước rồi hay không, với tình trạng hiên tại của trường quân đội Hắc Ưng, sự tự tin này từ đâu tới.

Bởi vì câu trả lời của Trần Linh nằm ngoài dự đoán của Văn Tú Tú, khiến một chút bản thảo phỏng vấn mà cô chuẩn bị hoàn toàn không có tác dụng gì, trong lúc nhất thời không biết tiếp theo nên hỏi gì.

Cô vốn đã chuẩn bị xong bản thảo, Trần Linh sẽ trả lời đối phương vô cùng cường đại, thực lực mạnh mẽ, chúng ta sẽ cố gắng ứng chiến, tranh thủ lấy được thành tích tốt vân vân.

Thế nhưng Trần Linh lại trả lời như vậy, chớp mắt đã khiến toàn bộ kế hoạch của Văn Tú Tú rối loạn, miệng cô há to, cũng không biết hỏi vấn đề gì khác.

- Tôi còn có chuyện phải xử lý, phóng viên Văn cứ đi phỏng vấn đội viên trong đội trước đi.

Trần Linh nhìn dáng vẻ này của Văn Tú Tú, trong nội tâm âm thầm buồn cười.

Văn Tú Tú có chút lúng túng lên tiếng, vội vàng đi tới phía mấy đội viên, cô nhìn mấy đội viên bên kia, cuối cùng cũng thấy được Âu Dương Tiểu Tán, lúc này Âu Dương Tiểu Tán đang ngồi một mình nhắm mắt dưỡng thần, cô do dự một chút, nên đi về phía Hứa Tiễn mà cô tương đối quen thuộc một chút.

- Hứa Tiền, đối với lần tranh tài này cậu có lòng tin không?

Hứa Tiễn rất dễ nói chuyện, được phỏng vấn nên rất vui vẻ, nhếch miệng vừa cười vừa nói:

- Đương nhiên là có lòng tin, trăm phần trăm đánh bại Thánh Đức.

Nghe xong câu trả lời của Hứa Tiễn, Văn Tú Tú chỉ cảm thấy từ huấn luyện viên đến đội viên của trường quân đội Hắc Ưng đều quá lạc quan rồi, căn bản thấy không rõ chênh lệch thực lực hai bên.

Văn Tú Tú lại hỏi thêm mấy vấn đề, còn phỏng vấn thêm mấy đội viên dự thi, kết quả trên cơ bản đều không khác nhau là mấy, mỗi một người đều vô cùng tin tưởng, biểu thị nhất định sẽ diệt trường quân đội Thánh Đức rồi thẳng tiến vào vòng tiếp theo.

- Âu Dương đồng học, xin hỏi câu có ý kiếm gì về Nạp Lan Thừa Nặc không?

Văn Tú Tú nhịn không được tìm một cơ hội đi phỏng vấn Âu Dương Tiểu Tán.

- Không quen.

Hai mắt Âu Dương Tiểu Tán không thèm nhìn Văn Tú Tú, ngồi ở chỗ kia mặt không chút thay đổi đáp.

Văn Tú Tú không biết, đoạn phỏng vấn hiện trường lúc này của cô đã gây nên sóng to gió lớn trên Internet.

Chương 200: Cho Bọn Họ Một Chút Mặt Mũi

Sở dĩ Phương Minh Toàn để Văn Tú Tú đi tới trường quân đội Hắc Ưng phỏng vấn trực tiếp, dĩ nhiên không phải muốn qua loa với cô.

Thân phận của Văn Tú Tú không tầm thường, Phương Minh Toàn chỉ là một tục nhân, vì tiền đồ của mình, tự nhiên sẽ chiếu cố Văn Tú Tú, y biết rõ Hàn Sâm cũng tham gia lần tranh tài này, cho nên mới để Văn Tú Tú đi tới trường quân đội Hắc Ưng.

Buổi phỏng vấn trực tiếp của Văn Tú Tú vừa bắt đầu, Phương Minh Toàn đã kết nối bản tin phỏng vấn trực tiếp này vào chuyên mục của mình, có rất nhiều fan hâm mộ và người xem trung thành của Phương Minh Toàn lập tức đều ngồi xem buổi phỏng vấn trực tiếp của Văn Tú Tú.

Hiện tại Phương Minh Toàn vô cùng nổi tiếng, mấy tiết mục do y chủ trì đều rất hot, y vừa kết nối một phát, khiến bản tin trực tiếp vốn không có người nào xem, trong chớp mắt đã có mười mấy vạn người theo dõi, hơn nữa số lượng người xem còn không ngừng gia tăng.

Thật ra cuộc tranh tài này vốn không được nhiều người chú ý, cho dù có người nào đó chú ý, thì cũng chỉ xem phát sóng trực tiếp bên phía trường quân đội Thánh Đức, trường quân đội Thánh Đức là một đội mạnh có tiếng, lại có Nạp Lan Thừa Nặc là tuyển thủ vương bài Hắc Bạch Quyền, nên có rất nhiều người thích xem trận đấu của bọn họ.

Về phần trường quân đội Hắc Ưng, nếu như không phải vì đối thủ của bọn họ là trường quân đội Thánh Đức, căn bản sẽ không có người nào chú ý tới bọn hắn.

Bởi vì Phương Minh Toàn kết nối với lần phát sóng trực tiếp này, những người đi vào xem phần lớn đều là người chưa tiến hóa, đây cũng là khán giả trung thành của Phương Minh Toàn, sau khi bọn họ xem Văn Tú Tú phỏng vấn, lập tức như vỡ tổ rồi.

- Người của trường quân đội Hắc Ưng đều kiêu ngạo như vậy à?

- Ai cho bọn họ dũng khí nói lời này?

- Ha ha, trường quân đội Thánh Đức lại bị trường quân đội Hắc Ưng khinh thường.

- Trâu bò, quá trâu bò, đợi lát nữa xem bọn họ chết như thế nào.

- Với trình độ Hắc Bạch Quyền của trường quân đội Hắc Ưng, lại không biết ngại mà dám nói như vậy.

- Chỉ là đám miệng tiện rác rưởi thôi.

- Rất muốn biết nếu người của trường quân đội Thánh Đức xem được buổi phỏng vấn này sẽ có phản ứng gì.

...

Chuyện đời thật sự luôn trùng hợp như vậy, trong những tuyển thủ của trường quân đội Thánh Đức, thật sự có một người là fan hâm mộ Phương Minh Toàn, đang ngồi trong khu nghỉ ngơi dùng máy truyền tin xem bản tin trực tiếp của Phương Minh Toàn.

Thấy Phương Minh Toàn kết nối với một bản tin phỏng vấn trực tiếp, thế mà lại là trực tiếp trận đấu phía trường quân đội Hắc Ưng, y nhịn không được ấn vào xem, mới chỉ xem được một lát, thiếu chút nữa đã bị tức giận đến thổ huyết.

- Đám trường quân đội Hắc Ưng chúng mày trâu bò, chúng mày thật giỏi, đợi lát nữa xem ca ca chỉnh chúng mày thế nào.

Nội tâm Vương Dương Quân thầm nảy sinh ác độc.

Trường quân đội Thánh Đức và trường quân đội Hắc Ưng vốn là kẻ thù cũ, trong cuộc đấu tân cổ võ giữa các trường quân đội, hạng mục quan trọng nhất chính là thi đấu đoàn thể, trong những cuộc thi này, Thánh Đức đã mấy lần thắng được Hắc Ưng để vào top 8.

Nhưng đó là nỗi buồn của Hắc Ưng, trường quân đội Thánh Đức tự nhiên không quan tâm tới Hắc Ưng, khi thấy tuyển thủ và huấn luyện viên của Hắc Ưng lại dám lớn lối như vậy, trong nội tâm Vương Dương Quân rất khó chịu.

- Tiểu Nặc Nặc, các cậu sang đây xem cái này.

Vương Dương Quân đi đến bên cạnh Nạp Lan Thừa Nặc, mở lại tin phỏng vấn trực tiếp kia, để bọn họ xem tin phỏng vấn của Văn Tú Tú.

- Đám người Hắc Ưng này chắc sáng nay không uống thuốc rồi?

Sau khi Lưu Vân Thắng xem xong thì cười khẩy nói.

- Đây không phải là không uống thuốc, tôi thấy là uống quá liều mới đúng, nếu không thì sao có thể xuất hiện ảo giác không thực tế như vậy.

Mã Trường Không cười nói.

- Không phải uống quá liều, là uống lộn thuốc mới đúng, thật sự là quá đáng thương.

Vương Dương Quân cũng nở nụ cười.

Nạp Lan Thừa Nặc nhìn thoáng qua nhưng không nói gì, trong tay vẫn cầm một hộp quả đông lạnh, nheo mắt tiếp tục ăn, vẻ mặt hưởng thụ.

- Tiểu Nặc Nặc, cậu ăn nhiều quả đông lạnh như vậy, coi chừng bị bệnh tiểu đường đó.

Vương Dương Quân có chút đố kỵ nhìn làn da trắng noãn bóng loáng của Nạp Lan Thừa Nặc.

- Bệnh tiểu đường? Đó là bệnh từ thời thượng cổ, bây giờ còn có bệnh này sao?

Lưu Vân thắng cười nói.

Mấy người cười cười nói nói, hoàn toàn không thèm bận tâm đến trường quân đội Hắc Ưng.

Trên thực tế hạng mục Hắc Bạch Quyền của trường quân đội Thánh Đức năm nay thực sự mạnh nhất từ trước tới nay, không chỉ có tuyển thủ cấp minh tinh là Nạp Lan Thừa Nặc, mà còn cả ba người Vương Dương Quân bọn họ, thực lực cá nhân đều lọt vào top 20.

Hơn nữa còn có một nhân vật mới là thiên tài Lý Ngữ, trường quân đội Thánh Đức hoàn toàn có tư cách tranh chức quán quân giữa các trường quân đội năm nay, huống chi chỉ là một trận đấu trên Internet, nên bọn họ căn bản không thèm để trong lòng.

Người ở trường quân đội Hắc Ưng có thể khiến bọn họ để ý cũng chỉ có Âu Dương Tiểu Tán, tuy Âu Dương Tiểu Tán mạnh, nhưng so về Hắc Bạch Quyền thì cũng không mạnh hơn đám Vương Dương Quân bao nhiêu, người này càng không phải là đối thủ của Nạp Lan Thừa Nặc.

- Tiểu Nặc Nặc, không bằng lần này cậu làm tiên phong đi, trực tiếp đánh bọn Hắc Ưng về khóc mách mẹ đi, thắng bọn họ 5-0, để cho bọn họ biết không thể tùy tiền chém gió được.

Đột nhiên con ngươi Vương Dương Quân đảo một vòng rồi nói.

- Đúng, ý này hay, đợi so tài xong, xem bọn hắn còn dám lớn lối như vậy không.

Mã Trường Không vừa cười vừa nói.

- Ý kiến hay, tôi bắt đầu cảm thấy nóng lòng muốn xem buổi phỏng vấn của tuyển thủ Hắc Ưng sau khi cuộc tranh tài kết thúc rồi.

Lưu Vân Thắng cũng nở nụ cười.

- Hay cứ nghe huấn luyện viên sắp xếp đi.

Nạp Lan Thừa Nặc vẫn tập trung ăn quả đông lạnh, trên mặt vẫn treo nụ cười vô hại.

- Không thành vấn đề, không phải chỉ đánh một trường Hắc Ưng sao, không cần phải nghiêm túc như vậy, tôi đi nói với huấn luyện viên, y khẳng định sẽ đồng ý.

Vương Dương Quân nói xong lập tức chạy tới phía huấn luyện viên.

Huấn luyện viên Hứa Vân Địch đang chỉ điểm cho Lý Ngữ, nghe xong đề nghị của Vương Dương Quân, hai mắt sáng lên, vừa cười vừa nói:

- Muốn đả kích Hắc Ưng, cũng không cần để Nạp Lan xuất trận, để Lý Ngữ đánh trận đầu đi, cũng giống nhau là 5-0.

- Lý Ngữ không có vấn đề chứ?

Vương Dương Quân có chút không yên lòng nói.

- Yên tâm đi, với trình độ hiện tại của Lý Ngữ, tuyệt đối có thể lọt vào Top 10 cuộc thi Hắc Bạch Quyền, tuy y vẫn kém Nạp Lan, nhưng đối phó với Hắc Ưng vẫn dư sức.

Hứa Vân Địch cười nói.

Lý Ngữ là tự tay Hứa Vân Địch dạy bảo, theo Hứa Vân Địch thì Lý Ngữ chính là người kế thừa Nạp Lan Thừa Nặc, hiện tại thiên phú Hắc Bạch Quyền mà Lý Ngữ biểu hiện ra, đã đủ để khiến người ta giật mình, y chỉ thiếu kinh nghiệm thi đấu thôi.

Hứa Vân Địch tin tưởng, người được mình tự tay dạy bảo, không tới hai năm, Lý Ngữ sẽ đạt tới trình độ của Nạp Lan Thừa Nặc.

Đối phó với một trường quân đội Hắc Ưng vô danh mà thôi, chỉ cần Lý Ngữ là đủ rồi.

- Lý Ngữ, cậu không có vấn đề chứ?

Hứa Vân Địch cười tủm tỉm nhìn về phía Lý Ngữ.

- Huấn luyện viên yên tâm, em sẽ không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào.

Lý Ngữ lạnh nhạt nói.

- Được, vậy cứ quyết định thế đi, hôm nay để cậu đánh tiên phong.

Hứa Vân Địch vô cùng thưởng thức sự tự tin này của Lý Ngữ.

Vương Dương Quân suy nghĩ một chút rồi cũng không nói gì nữa, thiên phú Hắc Bạch Quyền của Lý Ngữ thực sự rất mạnh, chỉ cần có thể thắng được Âu Dương Tiểu Tán thì muốn thắng 5-0 cũng rất dễ dàng.

Mấu chốt là lần đấu cùng Âu Dương Tiểu Tán kia, Vương Dương Quân và Âu Dương Tiểu Tán cũng là đối thủ cũ, đã giao thủ rất nhiều trận, y vẫn rất bội phục Âu Dương Tiểu Tán, nhưng đáng tiếc là đám đồng đội quá kém.

- Như thế nào? Huấn luyện viên đồng ý không?

Vương Dương Quân vừa đi về, Lưu Vân Thắng đã vội vàng hỏi.

- Huấn luyện viên nói, càn quét Hắc Ưng cứ để Lý Ngữ tiên phong là đủ rồi.

Vương Dương Quân nói ra.

- Cũng đúng, với thiên phú về Hắc Bạch Quyền của Lý Ngữ, chỉ cần thắng Âu Dương Tiểu Tán, những người khác đối với y không có lực uy hiếp gì.

Lưu Vân Thắng gật đầu nói.

Chương 201: Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng

Văn Tú Tú cảm thấy không có cách nào tiếp tục cuộc phỏng vấn này nữa, may mắn là trên sàn thi đấu Internet, đã chính thức đưa ra tư liệu về tuyển thủ xuất chiến hai bên, Văn Tú Tú liền đưa các số liệu trực tiếp lên trên Internet.

Danh sách hai phe chiến đội liền lập tức xuất hiện, đầu tiên nhìn qua là danh sách và tư liệu của năm tuyển thủ trường quân đội Thánh Đức.

- Wow, là đội hình chủ lực, Thánh Đức không muốn cho Hắc Ưng đường sống nữa rồi.

- Thánh Đức cũng quá cho Hắc Ưng mặt mũi đi, dù thế nào cũng không cần toàn bộ năm chủ lực xuất hiện chứ, một mình Nạp Lan xuất hiện là có thể càn quét Hắc Ưng rồi.

- Phong Ngữ Giả kia là ai thế? Sao lại xếp y ở vị trí đầu tiên?

- Cậu không phải fan hâm mộ của Thánh Đức à? Liền Phong Ngữ Giả cũng không biết, đây là một nhân vật mới mà Thánh Đức mới chiêu nhập, Vương Lý Ngữ, nghe nói lúc huấn luyện ở trong đội, Vương Dương Quân đối chiến với y cũng chỉ có tỷ lệ 5-5, bây giờ mới là năm nhất, tiền đồ không thể đong đếm.

- Oa, mạnh như vậy, đội hình Thánh Đức năm nay mạnh thật, xem ra cũng có thể lọt vào vòng chung kết rồi.

- Nhất định.

- Để xem Hắc Ưng kết thúc như thế nào, nếu như bị người ta đánh cho 0-5 thì quả thật rất khó xem.

- Hắc hắc, có thể thắng được một trận cũng không tệ rồi.

...

Lúc mọi người đang sôi nổi bàn luận, danh sách năm người của trường quân đội Hắc Ưng cũng đã được đưa ra, mọi người chỉ tùy tiện nhìn thoáng qua, chỉ là sau khi liếc mắt nhìn, lại bị một cái tài khoản hấp dẫn ánh mắt.

- Hắc Quyền Hoàng Đế, là ai lớn lối như vậy, lại dám dùng tài khoản như thế?

- Kì quái, cái tài khoản này hoàn toàn chưa từng nghe nói tới.

- Người của Hắc Ưng quả là biết khoác lác nha, liền tài khoản đều giả như vậy.

- Hắc Quyền Hoàng Đế, tôi xem là Hoàng Đế Ăn Đòn còn tạm được.

- Ha ha, hắn sẽ ra trận đầu tiên, đợi lát nữa nhìn xem vị hoàng đế này sẽ bị Thánh Đức đánh ngã như thế nào.

Người xem cuộc chiến đều đang bàn tán ầm ĩ, mà ngay cả đội viên của Thánh Đức nhìn thấy cái này tài khoản, cũng không nhịn được có chút tức giận, lại dám dùng tài khoản là Hắc Quyền Hoàng Đế, há không phải đang nói bọn họ chỉ là thần tử, đây cũng quá là lớn lối đi.

- Lý Ngữ, hung hăng chăm sóc hắn, không cần cho tôi mặt mũi.

Vương Dương Quân vỗ vỗ bả vai Lý Ngữ nói.

- Xin học trưởng cứ yên tâm.

Trong mắt Lý Ngữ lóe lên một tia sát cơ, cái tài khoản này quả thật quá kiêu ngạo rồi.

Văn Tú Tú đang tường thuật trực tiếp, lúc nhìn thấy cái tài khoản Hắc Quyền Hoàng Đế này cũng có chút ngơ ngẩn, trong ấn tượng của cô thì Hắc Ưng không có cái tài khoản này ah.

- Chẳng lẽ người lên sân khấu là một đội viên dự bị?

Văn Tú Tú vội vàng lật xem tư liệu một lượt, quả nhiên chính là một đội viên dự bị, quả thật có một tài khoản là Hắc Quyền Hoàng Đế dự bị, nhưng bình thường thì loại trận đấu như thế này không hề có dự bị, đều là tổ năm người chủ lực ra trận, cho nên lúc ban đầu cô căn bản không xem tư liệu thành viên dự bị.

- Dùng tài khoản kiêu ngạo như vậy, cũng không biết là ai, người của trường quân đội Hắc Ưng thật đúng là biết khoác lác, đều rất tự đại.

Sau khi Văn Tú Tú đi vào Hắc Ưng phỏng vấn, cảm giác mà người của đội Hắc Ưng mang tới cho cô ta chính là tự đại, cô thật sự không nghĩ ra, đội viên và huấn luyện viên của Hắc Ưng dựa vào cái gì mà không để đội Thánh Đức có uy tín lâu năm vào trong mắt, đây quả thực là không có đạo lý, tự tin mù quáng.

- Vị tuyển thủ Hắc Quyền Hoàng Đế này là tuyển thủ dự bị của trường quân đội Hắc Ưng, tên thật là Hàn Sâm, năm nay mười sáu tuổi, là sinh viên năm nhất, chiến tích Hắc Bạch Quyền trước kia là không, không có bất kỳ kinh nghiệm thi đấu nào, thoạt nhìn chỉ là một nhân vật hoàn toàn mới…

Văn Tú Tú nói ra tư liệu về Hàn Sâm.

- Một người mới lại kiêu ngạo như vậy sao?

- Người không biết thì không sợ.

- Trường quân đội Hắc Ưng thật sự không còn ai rồi, lại để cho một người hoàn toàn không có kinh nghiệm như vậy xung phong thi đấu.

Rất nhiều người đang xem tường thuật trực tiếp đều bắt đầu châm biếm, cái tài khoản này khiến cho bọn họ cảm thấy không thoải mái.

Bọn họ cũng không nhận ra Hàn Sâm, mặc dù video quảng cáo Ngân Sát TS kia rất hot, nhưng mà không quảng cáo rộng rãi, trừ phi chính là đại minh tinh đóng quảng cáo, nếu không mọi người cũng không biết người bên trong quảng cáo tên là gì.

Đoạn quảng cáo Ngân Sát TS kia, có thể gọi tên ra, cũng chỉ có Ngọc Thiên Tầm mà thôi, kỳ thật thì Hàn Sâm chỉ có thể được coi là một nhân vật chính qua đường, lúc mọi người xem quảng cáo biết rõ có một người như vậy, nhưng mà tuyệt đại đa số đều không biết tên của hắn.

Hơn nữa cho dù cảm thấy tên có chút quen tai, cũng sẽ không nghĩ tới một tuyển thủ thi đấu chiến giáp, vậy mà sẽ tới tham gia thi đấu Hắc Bạch

Quyền, căn bản là hai chuyện không liên quan gì tới nhau.

Người xem tường thuật trực tiếp đều châm chọc khiêu khích đội Hắc Ưng, Hàn Sâm cùng với tài khoản của hắn, nhưng mà những sinh viên của trường quân đội Hắc Ưng đang xem thi đấu lại không nhịn được.

- Bọn mày sủa linh tinh cái gì thế, Hắc Quyền Hoàng Đế là đại thần của trường quân đội Hắc Ưng chúng tao, còn thắng cả Thần Tử Vu Minh Chí Hắc Bạch Quyền.

- Khoác lác… chỉ biết khoác lác…

- 666… lần khoác lác này tao cho 99 điểm, lưu một điểm là sợ trường quân đội Hắc Ưng chúng mày khoác lác quá kiêu ngạo.

- Ha ha, không bằng trường quân đội Hắc Ưng đổi tên thành trường quân đội khoác lác đi, còn thắng Vu Minh Chí, nằm mơ hả?

- Tao xin, khoác lác cũng làm cho chuyên nghiệp một chút có được không, Vu Minh Chí cũng không phải là tuyển thủ Hắc Bạch Quyền, hoàng đế đại thần gì kia của chúng mày, làm sao có thể thắng Vu Minh Chí được?

- Công phu khoe khoang của trường quân đội Hắc Ưng thật sự rất tuyệt.

- Hắc Ưng rác rưởi, chỉ biết khoe khoang, khẳng định sẽ bị quét ngang 5-0.

...

Trường quân đội Hắc Ưng chỉ có một ít sinh viên như vậy, sao có thể cãi lại nhiều khán giả như thế, một chút xíu phản bác như vậy rất nhanh đã bị dìm ngập ở trong biển bình luận, căn bản ngay cả chút bong bóng nước đều không hiện ra, đã bị người ta khinh bỉ đến chết.

Chuyện này làm cho sinh viên trường quân đội Hắc Ưng tức điên, đặc biệt là mấy người bọn lão Thạch cùng Khúc Lệ Lệ, đều thiếu chút nữa bị tức tới mức chửi bậy.

Kỷ Yên Nhiên tức giận tới đầu bốc khói, mau chóng gửi bình luận lên cùng những người kia cãi lại, nhưng mà hoàn toàn không có tác dụng, sức mạnh

của một người ở trước mặt mấy trăm ngàn người thực sự là không có chút ý nghĩa nào, nhìn bình luận châm biếm Hắc Ưng cùng Hàn Sâm tràn ngập khắp nơi, thậm chí còn có ngôn ngữ nhục mạ, Kỷ Yên Nhiên bị tức tới nổi mặt mũi trắng bệch.

Người khác mắng cô, Kỷ Yên Nhiên còn có thể nhịn, nhưng mà mắng Hàn Sâm như thế này, lại khiến cho cô ta không nhịn được, trong lòng vô cùng tức giận.

- Trận đấu này cậu có nắm chắc không?

Kỷ Yên Nhiên đột nhiên nhắn một cái tin cho Hàn Sâm.

- Có.

Hàn Sâm trả lời rất đơn giản.

- Nếu như cậu có thể đánh bại trường quân đội Thánh Đức 5-0, buổi tối hôm nay tôi mời cậu ăn cơm.

Đôi má của Kỷ Yên Nhiên ửng đỏ, gửi tin nhắn tới.

- Chỉ mời ăn cơm thôi sao?

Hàn Sâm nhắn lại.

- Còn có một nụ hôn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Yên Nhiên giống như bị lửa thiêu, nhưng vẫn không chút do dự nhắn tin cho Hàn Sâm, cô thật sự là quá tức giận rồi.

- Được.

Hàn Sâm nhìn thấy tin ngắn Kỷ Yên Nhiên gửi tới, lập tức vô cùng hưng phấn, giống như là được cắn thuốc lắc, tuy nói đã xác định quan hệ yêu đương với Kỷ Yên Nhiên, nhưng mà Kỷ Yên Nhiên chỉ có ngoài miệng lợi hại, trên thực tế nhưng lại rất hay xấu hổ, hơn nữa lại ở trong trường học, Hàn Sâm có rất ít cơ hội có thể âu yếm, chớ đừng nói chi là được chính Kỷ đại tiểu thư đưa lên môi thơm.

Nhưng mà Hàn Sâm vẫn nhắn một tin cho lão Thạch, hỏi thăm xem có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

Lão Thạch đem chuyện bên trên tường thuật trực tiếp nói cho Hàn Sâm, sắc mặt của Hàn Sâm lập tức âm trầm xuống, lấy ra tư liệu về tuyển thủ Thánh Đức chăm chú xem một chút, trầm giọng nói:

- Chọc Kỷ đại mỹ nhân nhà tao nổi giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng đấy.

Chương 202: Tinh Thần Nghề Nghiệp

- Mặc dù trường quân đội Hắc Ưng có được tuyển thủ minh tinh như Âu Dương Tiểu Tán, nhưng mà thực lực tổng hợp lại không thể lạc quan, tuyển thủ Hắc Quyền Hoàng Đế ra trận đầu tiên quả là rất can đảm, nhưng đối mặt với đội hình mạnh mẽ của trường quân đội Thánh Đức, trận này sẽ vô cùng hung hiểm, vẫn hy vọng hắn có thể thể hiện ra sự can đảm của mình, còn kết quả thế nào cũng không quan trọng, dù sao đối thủ chính là đội Thánh Đức nổi tiếng mạnh mẽ nhiều năm, tuyển thủ trẻ tuổi tham gia thêm một vài trận đấu, tích lũy thêm một ít kinh nghiệm là chuyện tốt…

Trận đấu bắt đầu, tuyển thủ đầu tiên của hai bên đã đăng nhập vào sàn đối chiến của Internet, Văn Tú Tú đang tường thuật về Hàn Sâm.

Kỷ Yên Nhiên nghe xong lại càng thêm tức giận:

- Cô gái dẫn chương trình này bị làm sao thế? Cô ta đến phỏng vấn Hắc Ưng chúng ta mà, như thế nào lại luôn giúp Thánh Đức nói chuyện?

- Đúng đấy, đầu óc của cô gái dẫn chương trình này có phải là bị hỏng rồi không?

Khúc Lệ Lệ cũng có chút căm tức nói.

Trên thực tế sau khi Phương Minh Toàn nghe Văn Tú Tú tường thuật xong, sắc mặt lập tức có chút khó coi, anh ta có hảo ý để cho Văn Tú Tú tường thuật trận đấu của Hắc Ưng, không ngờ Văn Tú Tú vậy mà lại ở hiện trường bên Hắc Ưng tường thuật như vậy.

Phương Minh Toàn lập tức liên lạc với Văn Tú Tú:

- Tiểu Văn, cô đi tới Hắc Ưng làm tường thuật trực tiếp mà, có lẽ nên đứng ở trên lập trường của Hắc Ưng tường thuật trận đấu, tường thuật như vậy không tốt lắm đâu?

Nếu như không phải bởi vì thân phận bối cảnh của Văn Tú Tú, bây giờ Phương Minh Toàn đã sớm thoá mạ cô ta một trận rồi, hiện tại cũng chỉ đành nén giận nói chuyện với cô ta.

- Phương lão sư, tôi cảm thấy tường thuật trận đấu thì có lẽ nên đứng ở góc độ trung lập, khách quan tường thuật trận đấu, thực lực của trường quân đội Hắc Ưng xác thực không tốt lắm, tôi cũng không thể trợn mắt nói lời bịa đặt được? Việc làm trái với sự chuyên nghiệp cùng tinh thần nghề nghiệp của tôi, tôi không làm được.

Văn Tú Tú tạm thời tắt âm tường thuật, có chút không phục trả lời Phương Minh Toàn.

- Sự chuyên nghiệp của cô?

Phương Minh Toàn nghe xong liền lắc đầu cười khổ, người tuổi trẻ bây giờ, nguyên một đám con mắt đều mọc ở trên đỉnh đầu, học được chút da lông liền tự cho là chuyên nghiệp, nếu như không phải bởi vì bối cảnh của Văn Tú Tú, anh ta cũng lười nói thêm với Văn Tú Tú.

- Đúng, tôi có sự chuyên nghiệp rèn luyện hàng ngày của tôi cùng tinh thần nghề nghiệp, xin lỗi Phương lão sư, tôi không thể che giấu lương tâm tường thuật được.

Văn Tú Tú lẽ thẳng khí hùng nói.

Phương Minh Toàn dù sao cũng là người từng thấy sóng to gió lớn, cũng lười tức giận với một con nhóc, cười một cái nói:

- Được rồi, như vậy cô dùng sự chuyên nghiệp rèn luyện hàng ngày của cô đoán xem, trận đấu hôm nay sẽ có kết quả như thế nào?

- Đương nhiên là trường quân đội Hắc Ưng sẽ thảm bại.

Văn Tú Tú không chút suy nghĩ nói ra, trên thực tế cô đối với chuyện Phương Minh Toàn phái cô tới trường quân đội Hắc Ưng làm tường thuật trực tiếp, trong lòng vẫn còn có một chút khúc mắc.

- Vậy nếu như tôi nói trường quân đội Hắc Ưng sẽ thắng, cô cảm thấy như thế nào?

Phương Minh Toàn hời hợt nói.

- Tuyệt đối không thể.

Vì Văn Tú Tú ưa thích hạng mục Hắc Bạch Quyền này, nên mới lựa chọn tường thuật Hắc Bạch Quyền, đối với những đội Hắc Bạch Quyền mạnh đều hiểu rất rõ, cho dù cô nghĩ thế nào đi nữa, thì trường quân đội Hắc Ưng cũng tuyệt đối không thể thắng nổi.

- Vậy thì tốt, như vậy đi, nếu như trường quân đội Hắc Ưng thua, về sau cô muốn đi đâu phỏng vấn hoặc làm trực tiếp, tôi đều cho phép cô đi.

Dừng một chút, Phương Minh Toàn lại nói thêm:

- Nếu như lần này trường quân đội Hắc Ưng thắng, về sau cô phải trăm phần trăm hoàn thành nhiệm vụ tôi giao cho cô, không cho phép lại có bất cứ dị nghị gì, cũng không được tự chủ trương.

- Phương lão sư, anh cảm thấy Hắc Ưng sẽ thắng?

Văn Tú Tú đã sinh ra hoài nghi đối với tiêu chuẩn chuyên nghiệp của Phương Minh Toàn, phàm là người có chút hiểu rõ đối với cuộc thi Hắc Bạch Quyền giữa các trường quân đội đều biết, Hắc Ưng tuyệt đối không có khả năng thắng.

- Hắc Ưng không chỉ sẽ thắng, mà là còn đại thắng.

Phương Minh Toàn khẳng định một câu, liền trực tiếp dập máy truyền tin.

Bây giờ Văn Tú Tú đã có chút ít hối hận với chuyện lúc trước yêu cầu đến làm việc dưới trướng Phương Minh Toàn, nguyên bản là cô kính nể năng lực của Phương Minh Toàn, mới hướng trong nhà yêu cầu đến trạm Hoa Tinh, đi theo Phương Minh Toàn học tập.

Nhưng mà bây giờ tiêu chuẩn chuyên nghiệp mà Phương Minh Toàn biểu hiện ra, thật sự khiến cho cô có chút thất vọng, thậm chí ngay cả thế cục rõ ràng như vậy đều không phán đoán rõ được, khiến cho cô cảm thấy Phương Minh Toàn là có tiếng mà không có miếng.

Văn Tú Tú tiếp tục dựa theo ý của cô ta tường thuật trận đấu, trong lời nói rất tự nhiên toát ra giọng điệu là Thánh Đức sẽ tất thắng.

Hàn Sâm cùng Lý Ngữ cũng đã đăng nhập vào sân đối chiến bên trên Internet.

Cuộc thi đấu Hắc Bạch Quyền đoàn thể lần này, là áp dụng phương thức thi đấu xa luân, sau khi tuyển thủ thứ nhất của hai bên ra sân, nếu như có thể thắng trận đấu thứ nhất, thì có thể tiếp tục đối chiến với tuyển thủ kế tiếp của đối phương, cho tới tận lúc bị đánh bại mới thôi.

Thể chế thi đấu như vậy thì có thể xuất hiện cục diện một chọi năm, nhưng bởi vì Hắc Bạch Quyền có sự không chắc chắn rất cao, cho nên bình thường rất khó làm được chuyện một chọi năm.

Bởi vì là trận đấu ở sàn đối chiến bên trên Internet, cho nên do hệ thống trực tiếp lựa chọn ngẫu nhiên phương thức công thủ, vận may của Hàn Sâm không tệ, trực tiếp lấy được tư cách công kích.

Trận đấu bắt đầu, Hàn Sâm trực tiếp đánh ra một quyền, hình ảnh 3D trên Internet cũng cùng đồng bộ với thân thể hắn, một quyền đánh về phía Lý Ngữ.

Dụng cụ chuyên nghiệp quét trạng thái toàn thân Hàn Sâm, nhưng lại không phân biệt rõ lực đạo ra quyền của một quyền này, nếu như lực lượng vượt qua một lượng nhất định, sẽ bị phán định là hắc quyền, trái lại thì là bạch quyền.

Nhưng mà những số liệu quét ra kia, những tuyển thủ tham gia trận đấu đương nhiên không nhìn thấy được, sau khi đánh xong mới có biểu hiện.

Ánh mắt của Lý Ngữ bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, một quyền này của đối phương đánh chính là hung mãnh như hổ, nhưng mà y lại không nhúc nhích một chút nào, thậm chí ngay cả một động tác chống đỡ đều không có.

Lý Ngữ rất tự tin vào phán đoán của mình, một quyền này của Hàn Sâm xem ra thì giống như là hắc quyền, nhưng mà từ một ít chi tiết nhỏ thì có thể đoán được dấu vết để lại, khiến cho Lý Ngữ rất xác định một quyền này của Hàn Sâm là bạch quyền đã được ngụy trang tỉ mỉ, căn bản không có lực lượng chân chính, hơn nữa đây là đối chiến trên Internet, đối phương cũng không đả thương được y, cho nên y cũng lười chống đỡ, hệ thống tự nhiên sẽ phán định đối phương thua.

- Mặc dù tuyển thủ Phong Ngữ Giả chỉ là một người mới, nhưng thoạt nhìn vô cùng có kinh nghiệm, đối với phán đoán của mình cũng rất có lòng tin…

Văn Tú Tú khen ngợi Lý Ngữ vài câu, bởi vì phán đoán của cô đối với một quyền này cũng giống như vậy, người bình thường nhìn đây có lẽ là hắc quyền, nhưng mà người có nghiên cứu Hắc Bạch Quyền sâu như cô, lại có thể từ chi tiết phán đoán ra, đây là một đòn bạch quyền mang tính ngụy trang rất mạnh.

Thế nhưng mà Văn Tú Tú vẫn chưa tường thuật xong, lại đột nhiên nghe được một tiếng nổ mạnh, quả đấm của Hàn Sâm đập lên trên mặt của Lý Ngữ, hệ thống tự động đưa ra đặc hiệu nổ tung của hắc quyền, một quyền đánh bay Lý Ngữ đang đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích gì ra ngoài.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều ngây dại, Văn Tú Tú chết lặng rồi, người xem tường thuật trực tiếp cũng chết lặng rồi, tuyển thủ Thánh Đức

chết lặng, bình luận bên trên tường thuật trực tiếp thoáng cái cũng trở nên ít đến thương cảm.

- Làm cho Kỷ đại mỹ nhân nhà ta tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Ánh mắt của Hàn Sâm có chút lạnh, hắn nguyên vốn còn muốn nhường một chút, thắng không quá kiêu ngạo, nhưng mà bây giờ đương nhiên không thể làm như vậy được, huống chi còn có nụ hôn ban thưởng của Kỷ đại mỹ nhân đang chờ hắn, hắn càng không thể hạ thủ lưu tình.

Chương 203: Hắc Quyền Hoàng Đế

- Ha ha, người của Thánh Đức làm sao không kêu gào nữa đi?

- Đại thần uy vũ bá khí.

...

Các sinh viên trường quân đội Hắc Ưng đều hưng phấn, mặc dù người tương đối ít, nhưng vẫn rất nhanh chiếm đoạt khu vực bình luận vốn đang tạm thời trống không.

Kỷ Yên Nhiên càng hưng phấn tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hung hăng quơ quơ quả đấm trắng nõn:

- Xem các người còn dám nói hươu nói vượn hay không.

- Không có khả năng… một quyền kia rõ ràng là bạch quyền… sao lại thế…

Sắc mặt của Lý Ngữ có chút khó coi.

- Tiểu Ngữ, không nên khinh thường, thoạt nhìn thì người mới này của đối phương cũng có chút thực lực.

Sắc mặt của Hứa Vân Địch có chút lúng túng dặn dò Lý Ngữ một câu.

Lý Ngữ là nhân vật mới mà anh ta cho rằng có thể đạt tới loại trình độ của Nạp Lan Thừa Nặc, bây giờ lại bị một người mới của Hắc Ưng thắng trước một điểm, tự nhiên trên mặt có chút không nhịn được.

- Vâng, huấn luyện viên.

Lý Ngữ lên tiếng, hít sâu một hơi, lần nữa đứng lên đài đối chiến.

Mỗi một trận đều theo quy tắc ba thắng hai thua, một phương phải lấy được ba điểm thắng trước, bây giờ Lý Ngữ mới thua một điểm.

Trận đấu một lần nữa bắt đầu, Văn Tú Tú tiếp tục tường thuật:

- Thoạt nhìn thì vận may của tuyển thủ Hắc Quyền Hoàng Đế cũng không tệ, mở màn liền lấy được một điểm, tuyển thủ Lý Ngữ có chút quá sơ suất…

Bành!

Lời của Văn Tú Tú còn chưa nói hết, lại thấy Lý Ngữ bị một quyền nện bay ra ngoài, còn kèm theo đặc hiệu bị đánh bay lên không trung.

Văn Tú Tú đã ngây dại rồi, người xem tường thuật trực tiếp đều giống thế, nếu như quyền thứ nhất vừa rồi còn có thể nói là do Lý Ngữ khinh thường, nhưng mà quyền thứ hai này lại giải thích như thế nào đây.

Nguyên bản vẫn còn có người tranh luận với sinh viên trường quân đội Hắc Ưng, thoáng cái đều tắc họng, bên trên bình luận thậm chí chỉ còn lại thanh âm ủng hộ Hắc Ưng.

- 666…

- Tôi phục đòn hắc quyền này ah.

- Tuyển thủ Hắc Quyền Hoàng Đế này từ đâu tới, có chút mạnh đấy.

- Liên tục hai đòn hắc quyền, Phong Ngữ Giả thậm chí ngay cả một quyền đều không nhìn ra, thật sự là quá yếu.

- Tiểu tử kia còn huênh hoang, liền giơ tay lên cũng không làm, đều bị đánh ra hiệu quả bay lên không trung, ha ha.

- Đại thần chính là đại thần.

...

Văn Tú Tú đã có chút không dám tường thuật tiếp, chờ cho Lý Ngữ lên đài một lần nữa, cô ta đã không còn tự tin giống như lúc trước nữa:

- Thực lực của tuyển thủ Hắc Quyền Hoàng Đế rất không tệ, đây là một cuộc chiến long tranh hổ đấu…

OÀ..ÀNH!

Lại là một tiếng nổ vang, lần này Lý Ngữ giơ tay lên chống đỡ, không bị đánh ra đặc hiệu bay lên không trung, nhưng hệ thống vẫn gia trì một cái hiệu quả Lý Ngữ bị đánh trượt bay ra xa mười mấy mét, hai chân còn ma sát với mặt đất bắn ra tia lửa.

Mặc dù chỉ là đặc hiệu, nhưng vẫn khiến rất nhiều người xem nhiệt huyết sôi trào.

- CMN! Liên tục ba đòn hắc quyền đánh bể Phong Ngữ Giả, quá trâu bò ah.

- Thật lợi hại, thậm chí còn liên tục dùng ba đòn hắc quyền, Phong Ngữ Giả đều không nhìn ra sơ hở.

- Hắc Quyền Hoàng Đế này rốt cuộc có lai lịch gì?

- Quá sôi nổi, tuyển thủ của trường quân đội Thánh Đức đối mặt với nhân vật mới của Hắc Ưng vậy mà một điểm cũng không lấy được đã bị đánh bại.

- Tuyển thủ trẻ tuổi chính là có tố chất tâm lý không tốt, quyền thứ nhất bị đánh cho choáng váng rồi, về sau thậm chí còn phán đoán sai lầm, Hắc Quyền Hoàng Đế kia liên tục ra hắc quyền, thậm chí ngay cả trốn cũng không biết trốn.

- Chỉ thắng một người mới, chúng mày đắc ý cái gì, trận tiếp theo sẽ do Vương Dương Quân kinh nghiệm phong phú xuất hiện, sẽ cho chúng mày biết rõ lợi hại.

- Ngoài miệng không có lông, làm việc không tốn sức. Người trẻ tuổi vẫn chưa được a, tố chất tâm lý quá kém.

...

- Tiểu Ngữ, chuyện gì xảy ra thế? Rõ ràng là đối phương đã liên tục ra hắc quyền, làm sao cậu vẫn kiên trì đi đỡ thế?

Sắc mặt của Hứa Vân Địch có chút khó coi.

Người mà anh ta coi trọng, lại bị nhân vật mới của Hắc Ưng thắng 3-0 trực tiếp đá ra ngoài, khiến cho mặt của anh ta có chút không biết giấu đi đâu.

- Xin lỗi huấn luyện viên.

Trong lòng Lý Ngữ phát khổ, y cũng biết tỷ lệ đối phương liên tục ra hắc quyền rất lớn, nhưng mà y nhìn thế nào đi nữa, đều chỉ đoán ra là Hàn Sâm đánh bạch quyền, thật sự khó có thể bước ra tránh.

Loại cảm giác này giống như là đối diện có một chiếc xe hơi xông lại, anh phán đoán đối phương sẽ dừng lại, nhưng lúc nhìn thấy xe đang cao tốc lao tới, trong lòng anh sẽ khẳng định là ô tô sẽ nổi đụng tới mình, cho nên không nhịn được đi tránh né.

Trên tâm lý Lý Ngữ cho rằng rất có thể là Hàn Sâm sẽ ra hắc quyền, nhưng khi nhìn thấy Hàn Sâm ra quyền, lại lý tính phán đoán một quyền này của

đối phương là bạch quyền, cuối cùng tín nhiệm đối với sức phán đoán của mình lớn hơn cả phán đoán dựa trên kỹ thuật, cho nên Lý Ngữ vẫn lựa chọn chống đỡ quyền của Hàn Sâm, kết quả là thất bại thảm hại.

- Không cần buồn, xem tôi báo thù cho cậu.

Vương Dương Quân lại cười ha ha một tiếng, vỗ vỗ bờ vai Lý Ngữ đi lên sàn đấu.

- Nhớ kỹ, đối phương đã gọi là Hắc Quyền Hoàng Đế, xem ra hắn rất tự tin đối với hắc quyền của mình, ở trên hắc quyền quả thật rất có thành tựu, tiểu tử cậu cẩn thận một chút, phát hiện không đúng liền trực tiếp tránh ra.

Hứa Vân Địch dặn dò.

- Đã hiểu.

Vương Dương Quân gật đầu, người đã ngồi lên máy mô phỏng 3D, tiến vào trong đấu trường.

Vương Dương Quân vô cùng tự tin, Lý Ngữ không nhìn ra quyền thế chính thức của đối phương, đó là bởi vì kinh nghiệm của cậu ta còn chưa nhiều, nhưng Vương Dương Quân đã tham gia không biết bao nhiêu giải đấu rồi, sao có thể lật thuyền trong khe cống ngầm nhỏ này được.

- Thằng ranh, bây giờ sẽ cho mày thấy một chút thực lực chân chính của Thánh Đức, Hắc Quyền Hoàng Đế quái gì, đánh cho mày thành hắc quyền thái giám luôn.

Vương Dương Quân lòng tin mười phần đứng đối diện với Hàn Sâm.

Bởi vì thể chế thi đấu xa luân, Vương Dương Quân lên sàn đấu tiếp theo Lý Ngữ, cho nên y trực tiếp bị phán định là phương thức phòng thủ, đây cũng là cách để đền bù tổn thất đối với phía liên tục tác chiến.

- Phong Ngữ Giả thua ở khía cạnh kinh nghiệm chưa đủ, Vương Dương Quân là lão tướng có kinh nghiệm phong phú, chỉ sợ chiến thuật của Hắc Quyền Hoàng Đế sẽ không còn hiệu quả như vậy nữa.

Giọng điệu của Văn Tú Tú đã không còn khẳng định như trước nữa, hoàn toàn không nắm chắc.

Nhưng mà cô vẫn cho rằng Vương Dương Quân có tỷ lệ thắng lớn hơn một chút, vẫn đánh giá khá cao trường quân đội Thánh Đức.

- Cô ta lại nói tiếp kìa.

Khúc Lệ Lệ hầm hừ nói.

- Kệ cô ta nói đi, sự thật sẽ chứng minh tất cả.

Lúc này Kỷ Yên Nhiên đã bình tĩnh lại, Hàn Sâm đã đồng ý với cô là sẽ thắng, cô cũng tin tưởng Hàn Sâm nhất định sẽ thắng.

Trận đấu bắt đầu một lần nữa, Hàn Sâm vẫn trực tiếp đánh ra một quyền, thoạt nhìn vô cùng hùng hổ.

Vương Dương Quân cẩn thận nhìn, giống như Lý Ngữ lúc trước, ở trên chi tiết, tỉ mỉ có thể thấy được, đây cũng là một đòn bạch quyền hư lực, dựa theo phán đoán của Vương Dương Quân, trực tiếp đứng ở tại chỗ căn bản không cần né tránh.

Nhưng lúc xem đối chiến vừa rồi giữa Lý Ngữ và Hàn Sâm, Vương Dương Quân lại thầm nghĩ trong lòng:

- Vừa rồi Lý Ngữ cũng bởi vì như vậy mà ăn trọn ba đòn hắc quyền, bị trực tiếp đào thải, mình không thể phạm sai lầm tương tự được.

Nghĩ đến đây, Vương Dương Quân liền không quan tâm, trực tiếp lui về phía sau một bước, tránh một quyền này của Hàn Sâm.

- Vương Dương Quân đúng là Vương Dương Quân, mục tiêu chiến thuật rất rõ ràng, lực chấp hành cũng rất đúng chỗ, một đòn này hẳn là…

Văn Tú Tú đang kích động tường thuật, nhưng mà lời nói còn chưa nói hết thì đã dừng lại.

Đô!

Một quyền này của Hàn Sâm ngưng ở trên không trung, mà bên trên máy phán định lại sáng lên màu trắng tiêu chí của bạch quyền.

- Sao lại là bạch quyền!?

Văn Tú Tú mở to hai mắt nhìn nghẹn ngào kêu lên.

Chương 204: Hoàng Đế Điên Cuồng

- Đáng chết, mình phải tin vào phán đoán của mình mới đúng chứ.

Vương Dương Quân hận hận lắc lắc tay, có chút ảo não mình không kiên định tín niệm, không tin vào phán đoán của mình.

- Dương Quân, cậu đang làm cái gì thế, đừng rối loạn, tin vào phán đoán của mình đi.

Hứa Vân Địch cũng nóng nảy nói lớn với Vương Dương Quân.

Vương Dương Quân khẽ cắn môi, một lần nữa đi tới, đã bắt đầu lượt đánh thứ hai.

Mắt thấy Hàn Sâm lại dùng một quyền hung ác đập tới, hai mắt Vương Dương Quân nhìn chòng chọc vào quả đấm của Hàn Sâm, lúc này đây y đã nhìn rõ ràng, giống như một quyền lúc trước, có thể từ những chi tiết cơ hồ rất khó chú ý kia đoán được, một quyền này hẳn là bạch quyền không thể sai.

- Thằng ranh, chiêu thức tương tự mà còn dám chơi hai lần ở trước mặt Vương Dương Quân tao, mày quá non rồi.

Vương Dương Quân thẳng tắp đứng ở nơi đó, duỗi ra một tay đi ngăn cản quả đấm của Hàn Sâm:

- Dùng kinh nghiệm của mình, đối phó với thằng này đã dư xài, mình chỉ cần tin vào phán đoán của mình là đủ rồi, tin tưởng mình…

Bành!

Một quyền của Hàn Sâm đánh lên trên tay của Vương Dương Quân, lập tức đánh cho Vương Dương Quân xoay chuyển ở trên không mấy vòng, sau đó lạch cạch một tiếng té xuống đất.

Hắc quyền! Lại là hắc quyền!

Trong lúc nhất thời người ủng hộ trường quân đội Thánh Đức hoàn toàn im lặng, gương mặt của Văn Tú Tú cũng trở nên si ngốc, liền tiếp tục tường thuật đều quên, cô thật sự không thể tin được, vậy mà ngay cả Vương Dương Quân cũng thua liền hai điểm rồi, nếu như lại thua thêm một điểm nữa, Vương Dương Quân sẽ trực tiếp bị quét ra khỏi sàn đấu.

Trên thực tế, sau một quyền này, phòng tuyến tâm lý của Vương Dương Quân đã bị đánh tan triệt để, căn bản khó có thể giữ được bình tĩnh nữa.

- Rốt cuộc là hắc quyền hay là bạch quyền, là hắc quyền hay là bạch quyền?

Vương Dương Quân nhìn quả đấm của Hàn Sâm vung ra một lần nữa, căn bản không có biện pháp bình tĩnh để phán đoán.

Bành!

Không có bất kỳ ngoài ý muốn nào, Vương Dương Quân trực tiếp bị quét ngang 3/0 ra.

Mà đây mới chỉ là mới bắt đầu, Lưu Vân Thắng cùng Mã Trường Không ra sân kế tiếp, căn bản không có cách nào ngăn cản Hàn Sâm điên cuồng biểu diễn.

3/0, y nguyên vẫn là 3/0.

Bốn trận 3/0 khiến toàn bộ bốn đội viên được xưng là có thực lực đoạt giải quán quân của trường quân đội Thánh Đức nốc-ao, điểm số hiện tại là 4/0.

Bình luận của người xem đã bắt đầu nổ tung.

- Oh My God, thằng này rốt cuộc là ai thế, thực CMN quá mãnh liệt ah!

- Hắc Quyền Hoàng Đế, thật sự là bá khí, tuyển thủ có thể xếp vào top 20 Hắc Bạch Quyền của các trường quân đội trong toàn Liên Minh như Vương Dương Quân, Mã Trường Không, Lưu Vân, vậy mà toàn bộ bị nốc-ao trắng điểm, thực sự là vô cùng bá khí.

- Hung tàn, thật sự quá hung tàn rồi.

- Hắc Quyền Hoàng Đế, thằng này khủng bố như vậy, đến cùng là từ đâu chui ra?

- Hàn Sâm… hình như cái tên này có chút ấn tượng…

- Cái gì gọi là có chút ấn tượng, đây là đại thần của trường quân đội Hắc Ưng bọn tao, người đại diện cho Ngân Sát TS mà chúng mày cũng không biết, cũng quá ngu dốt đi.

- CMN, vừa rồi đi lên trên Internet tìm, thật đúng là hắn.

- Trâu bò như vậy à, không phải hắn chỉ chơi chiến giáp thôi sao? Thế nào mà Hắc Bạch Quyền cũng trâu bò như vậy?

- Đây là nghịch thiên à!

- Đại thần cố gắng lên, để cho người của Thánh Đức biết thực lực chân chính của trường quân đội Hắc Ưng chúng ta.

- Hành hạ bọn họ.

- Năm trận thắng liên tiếp, cho Thánh Đức trắng điểm.

- Thắng Nạp Lan Thừa Nặc vẫn tương đối khó đi, dù sao cũng là Nạp Lan Thừa Nặc.

- Cũng không phải là không thể được, liên tục loại bốn người, thành tựu Hắc Bạch Quyền của Hàn Sâm thật sự quá đáng sợ, đã có tư cách tranh cao

thấp một trận với Nạp Lan Thừa Nặc rồi.

...

Văn Tú Tú chỉ cảm thấy có chút ngơ ngẩn, vẫn không rõ ràng chuyện này rốt cuộc là như thế nào, tại sao đội đại biểu mạnh mẽ như Thánh Đức lại bị một người mới quét ngang bốn người.

- Hắc Ưng không chỉ là thắng, hơn nữa còn đại thắng.

Nghĩ đến lời Phương Minh Toàn nói với cô khi nãy, trong lòng Văn Tú Tú không khỏi tuôn ra một tia đắng chát, cảm giác trên mặt mình nóng hừng hực, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

- Nạp Lan Thừa Nặc, còn có Nạp Lan Thừa Nặc, tuyển thủ xếp hạng thứ hai cuộc thi cá nhân Hắc Bạch Quyền, ngoại trừ người kia, đối quyết 1 vs 1 thì cậu ta chưa bao giờ thua, cậu ta không thể nào thua.

Văn Tú Tú nghĩ đến tuyển thủ cuối cùng của Thánh Đức, cô giống như bắt được một cái phao cứu mạng cuối cùng, trong lòng lại dấy lên hi vọng.

Nạp Lan Thừa Nặc, sinh viên ưu tú nhất khoa tân cổ võ từ trước tới nay của trường quân đội Thánh Đức, trong các hạng mục thi đấu tân cổ võ giữa các trường quân đội, đều lấy được thành tích vô cùng khoa trương.

Không chỉ là Hắc Bạch Quyền, cơ hồ hạng mục nào cậu ta đều có thể tiến vào Top 3, xếp hạng tổng hợp trong cuộc thi cổ võ cũng là vị trí thứ hai, mạnh mẽ quả thực không giống như một sinh viên của trường quân đội.

Tên tuổi ở bên trong các trường quân đội, tuyệt đối sẽ không thấp hơn so với thập đại Thần Tử, thậm chí càng cao hơn.

- Thừa Nặc, trận này phải thắng.

Sắc mặt của Hứa Vân Địch đã tái xanh, giọng nói lộ ra một tia nghiêm nghị, hoàn toàn không còn hào khí chỉ điểm giang sơn như trước khi bắt đầu thi đấu nữa.

Nạp Lan Thừa Nặc khẽ gật đầu, trực tiếp đi tới máy 3D.

Mấy người bọn Vương Dương Quân đều khẩn trương nhìn màn hình tường thuật trực tiếp trận đấu, bọn họ thật sự rất khó tin, trường quân đội Hắc Ưng như thế nào thoáng cái đã trở nên mạnh như vậy, vậy mà đã tìm được một nhân vật mới đáng sợ như thế.

- Xin chào, tôi là Nạp Lan.

Đứng ở đối diện Hàn Sâm, Nạp Lan Thừa Nặc thân thiện lên tiếng chào hỏi, tài khoản của cậu ta chính là hai chữ Nạp Lan.

- Xin chào, tôi là Hắc Quyền Hoàng Đế, nếu như cảm thấy phiền toái, anh cũng có thể gọi tôi là hoàng đế.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Lúc này Trần Linh đang xem tường thuật trực tiếp, kích động tới nỗi trong lòng bàn tay đều là đổ mồ hôi, cô biết rõ Hàn Sâm mạnh, tuy nhiên cũng thật không ngờ là lại mạnh tới mức này.

Một người quét ngang bốn tuyển thủ có uy tín lâu năm của đội Thánh Đức, đây đã mạnh tới mức sắp đột phá chân trời rồi.

Thế nhưng dù là như vậy, Trần Linh vẫn rất hồi hộp, dù sao thì tuyển thủ mà Hàn Sâm phải đối mặt bây giờ chính là Nạp Lan, đã có thể tính là một truyền kỳ bên trong cuộc thi tân cổ võ giữa các trường quân đội, luận thực lực cá nhân, ngoại trừ trường quân đội quái vật Trung Ương trong Liên Minh kia, đến nay cậu ta vẫn chưa từng bại.

Đặc biệt là ở hạng mục Hắc Bạch Quyền này, mặc dù là quái vật của trường quân đội Trung Ương kia cũng là 3-2 thắng hiểm cậu ta một điểm, mới có thể đào thải cậu ta ra khỏi cuộc thi.

Căn cứ theo một vị chuyên gia Hắc Bạch Quyền trứ danh từng nói, Nạp Lan Thừa Nặc có tâm linh tinh khiết, tựa hồ có năng lực khám phá hư ảo, mặc kệ ngụy trang nào ở trước mặt cậu ta đều không hề hữu dụng, cho nên muốn dùng Hắc Bạch Quyền để lừa gạt cậu ta, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Mà Hàn Sâm hiển nhiên là một tuyển thủ vô cùng giỏi về lừa gạt, nếu như từ trên lý luận mà nói, Nạp Lan Thừa Nặc không hề nghi ngờ gì là khắc tinh của Hàn Sâm, cho nên Trần Linh rất lo lắng.

- Lệ Lệ, cậu ấy có thể thắng Nạp Lan không?

Kỷ Yên Nhiên khẩn trương cầm lấy cánh tay của Lệ Lệ của hỏi.

Mặc dù cô chưa bao giờ chú ý tới cuộc thi tân cổ võ, nhưng mà Nạp Lan Thừa Nặc thật sự quá nổi danh, liền cô cũng đã nghe qua rất nhiều sự tích về Nạp Lan Thừa Nặc.

Cái gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn, mặc dù Kỷ Yên Nhiên tin tưởng thực lực của Hàn Sâm, tuy nhiên lại vẫn khó tránh khỏi khẩn trương, trong lòng bàn tay đều là đổ mồ hôi.

- Chuyện này đúng là khó mà nói, nếu như đối thủ là những người khác, nhất định là đại thần tiểu học đệ có thể thắng, nhưng mà đối thủ lại là Nạp Lan Thừa Nặc…

Khúc Lệ Lệ cũng có chút do dự.

- Nạp Lan Thừa Nặc thì sao, lão tam của nhà chúng tôi nhất định có thể thắng.

Lão Thạch ở bên cạnh lại trực tiếp ồn ào.

- Lão tam là địch thủ trong số mệnh của tôi, trước khi bị tôi đánh bại, ai cũng không thể đánh bại cậu ta.

Trương Dương đương nhiên nói.

Lữ Mông lại cười cười:

- Em dâu yên tâm đi, lão tam sẽ không thua đâu.

Một câu em dâu này để cho khuôn mặt nhỏ của Kỷ Yên Nhiên đỏ lên, nhưng mà bị ba người bọn họ quậy một lần như vậy, tâm tình khẩn trương cũng bình phục lại không ít.

Chương 205: Đại Âm Dương Từ Lực Pháo

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Nạp Lan Thừa Nặc, so với hắn lớn hơn một hai tuổi, ngũ quan chỉ có thể coi là không tệ, không có quan hệ gì với hai chữ anh tuấn cả, nhưng mà vẫn có thể nén lòng nhìn lần thứ hai.

Chỉ có đôi mắt kia, giống như giếng cổ có thể soi sáng ra bóng dáng con người, trong con mắt màu đen thâm thúy lóe lên ánh sáng linh động.

Chỉ mới nhìn thoáng qua, Hàn Sâm đã biết rõ đây là một tên vô cùng khó dây dưa.

Hắn am hiểu ám sát, đánh cờ tâm lý cùng dự phán, căn bản đều phải xây dựng từ ý niệm sinh ra trong lòng đối phương, lại để cho Hàn Sâm có thể xem thấu tâm tư của đối phương, do đó đoán được đối phương có thể làm ra phản ứng gì.

Nói trắng ra là, Hàn Sâm có thể xem thấu tâm lý đối phương, loại năng lực này rất mạnh mẽ, đặc biệt là trong những cuộc tranh tài cùng loại với Hắc Bạch Quyền, có thể xem như là một loại năng lực ăn gian.

Thế nhưng mà tên Nạp Lan Thừa Nặc này, đôi mắt sạch sẽ khiến cho người ta không nhìn ra một chút tạp niệm, hoàn toàn không nhìn ra trong lòng cậu ta đến cùng đang suy nghĩ cái gì.

Không vui, không lo, không buồn, không tức giận, không thay đổi, trạng thái này của Nạp Lan Thừa Nặc, quả thực giống như là cảnh giới vô dục vô cầu của Phật gia, khiến cho người ta không tìm được nửa điểm sơ hở.

Tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn Hàn Sâm, chờ đợi hắn phát ra một quyền quyết sinh tử kia, mặc dù lúc trước Hàn Sâm quét ngang bốn người bọn Vương Dương Quân, nhưng mà bây giờ đối thủ của hắn lại là Nạp Lan, khiến cho tim của mọi người sắp nhảy tới cổ rồi, khẩn trương cơ hồ không nói ra lời.

Người quan sát ở trên Internet, lúc này cũng khẩn trương tới quên gửi bình luận, chỉ nhìn chằm chằm vào hình ảnh hai người trên màn hình 3D.

Trên một viên tinh cầu xa xôi, lúc này đang có một trung niên xem trận đối quyết giữa Hàn Sâm và Nạp Lan Thừa Nặc.

Người trung niên này tên là Bạch Dịch Sơn, là một vị Siêu Việt Giả, ở vào tuổi của ông ta có thể trở thành Siêu Việt Giả, là một việc cực kỳ không dễ dàng.

Bạch Dịch Sơn cũng tương đối có danh tiếng ở bên trong những Siêu Việt Giả, không chỉ bởi vì trình độ tiến hóa của ông ta rất cao, còn bởi vì ông ta là số ít người đủ tư cách được xưng là cổ võ tông sư.

Bạch Dịch Sơn xuất thân quý tộc, từ nhỏ đã si mê với cổ võ, nhưng lại làm công việc nghiên cứu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, ông ta cũng là một trong những vị giáo sư cùng trưởng lão danh dự của Thánh Đường, hơn nữa còn là một vị trưởng lão danh dự trẻ tuổi nhất của Thánh Đường, trong nội đường của Thánh Đường có không ít Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S đều xuất phát từ tay của ông ta, hơn nữa còn là giáo sư tân cổ võ ở trường quân đội Trung Ương, có uy vọng rất cao ở trong quân đội và trong cả toàn bộ Liên Minh.

Trong trăm công ngàn việc lại dành ra một chút thời gian quan sát một trận đấu tổ chức ở trên Internet, Bạch Dịch Sơn tự nhiên không phải có hứng thú gì đối với Hắc Bạch Quyền, tranh tài như vậy ở trong mắt Siêu Việt Giả như ông ta, không khác gì con nít đang chơi đùa cả, thứ ông ta hứng thú chính là Nạp Lan Thừa Nặc.

Hơn nữa gần đây ông ta đang nghiên cứu một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tên là Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, nguyên lý của nó rất phức tạp, nhưng trụ cột có một chút tương tự với Hắc Bạch Quyền, đó chính là tính hai mặt của lực lượng Âm Dương.

Mỗi một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật ra đời, đều cần trải qua lượng lớn thực tế, nếu không thì không có khả năng được bán ở trong Thánh Đường, càng không khả năng phổ biến ở trong nhân loại.

Nếu có hệ số nguy hiểm cao, cũng sẽ bị liệt vào cấm kỵ, không thể bán ra cũng không thể mở rộng.

Mà Bạch Dịch Sơn đang nghiên cứu Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, chính là một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có yêu cầu rất cao đối với người tu luyện, mặc dù nguy hiểm trong lúc tu luyện cũng không được tính là quá lớn, nhưng nguy hiểm lúc sử dụng lại rất lớn.

Thế nhưng mà môn Đại Âm Dương Từ Lực Pháo này, lại là kết tinh gần mười năm tâm huyết của Bạch Dịch Sơn, hơn nữa nếu như không phải ông ta phát hiện một bản cổ võ Âm Dương Ma Kinh không đầy đủ, cũng không thể nghiên cứu ra Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này có thể nói là độc nhất vô nhị, uy lực vô cùng mạnh mẽ, chỗ thiếu hụt duy nhất chính là có yêu cầu cực cao đối với năng lực phán đoán tâm lý của người sử dụng.

Ở trong quân đội chiêu mộ được hai người tự nguyện, đang tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, lúc sử dụng môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này đối chiến với người khác liền xảy ra vấn đề, một chết một tàn phế, kết quả hết sức không tốt, Đại Âm Dương Từ Lực Pháo có lẽ đã bị liệt vào cấm kỵ rồi.

Nhưng mà dù sao đó cũng là tâm huyết kết tinh của Bạch Dịch Sơn, ông ta không nỡ để Đại Âm Dương Từ Lực Pháo bị mai một như vậy, cho nên nghĩ hết biện pháp, lại lấy được một lần cơ hội thí nghiệm.

Vì để cam đoan thí nghiệm lần này có thể thành công, Bạch Dịch Sơn cần phải tuyển chọn một người mà ông ta cho rằng có thể khống chế được Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, trải qua nhiều mặt sàng chọn, Bạch Dịch Sơn đã nhìn trúng Nạp Lan Thừa Nặc.

Nạp Lan Thừa Nặc tu luyện là Bất Động Minh Vương Chú, tín niệm cứng như bàn thạch, có năng lực hiểu rõ lòng người, đối với lực hư thật cùng lực lượng Âm Dương đều có lý giải cùng năng lực vận dụng rất cao.

Nhưng mà Bạch Dịch Sơn cũng chỉ là nhìn trúng Nạp Lan Thừa Nặc mà thôi, cuối cùng có lựa chọn cậu ta hay không, việc đó cũng không nhất định.

Bạch Dịch Sơn quan sát cuộc thi đấu Hắc Bạch Quyền lần này, chính là muốn tận mắt xem xét khả năng lý giải cùng năng lực vận dụng lực hư thật của Nạp Lan Thừa Nặc.

Mặc dù Hắc Bạch Quyền đơn giản, nhưng lại là trụ cột của tất cả lực hư thật, còn dính đến khía cạnh đánh cờ tâm lý nữ, việc này đối với người sử dụng Đại Âm Dương Từ Lực Pháo mà nói, đều là điều kiện cần thiết.

Thế nhưng mà Nạp Lan Thừa Nặc còn chưa xuất hiện, biểu hiện của Hàn Sâm ở bốn trận trước lại làm cho Bạch Dịch Sơn rất là kinh hãi.

Không phải nói là lực lượng của Hàn Sâm mạnh cỡ nào, vận dụng lực hư thật tinh diệu cỡ nào, mà là loại năng lực khống chế cùng dự phán đối với lòng người của Hàn Sâm, lại khiến cho Bạch Dịch Sơn cảm giác có chút hận gặp quá muộn.

- Năng lực đánh cờ tâm lý như vậy, thật sự là quá hiếm thấy, nếu như không phải do cậu ta may mắn mới phát huy như vậy, có thể một mực bảo trì trình độ như thế, cậu ta hẳn là người thích hợp sử dụng Đại Âm Dương Từ Lực Pháo nhất.

Bạch Dịch Sơn biết rõ năng lực như vậy đáng ngưỡng mộ đến cỡ nào.

Không chỉ cần phải có thiên phú tiên thiên, còn cần hậu thiên cố gắng, không phải là có sức mạnh to lớn liền có thể làm được, ít nhất ở trong số những người ông ta đã thấy, vẫn chưa có ai ở phương diện này có thể làm tốt hơn Hàn Sâm.

Sở dĩ Bạch Dịch Sơn muốn tìm Nạp Lan Thừa Nặc, nguyên nhân chủ yếu là năng lực hiểu rõ lòng người kia của Nạp Lan Thừa Nặc, mà hiển nhiên là Hàn Sâm làm rất tốt ở phương diện này, tâm lý dự phán của hắn làm càng tốt hơn.

- Liền để cho tôi xem xem, đến cùng cậu có thể làm tới trình độ nào đi.

Bạch Dịch Sơn hứng thú xem trận đấu của hai người.

Trong đấu trường Hắc Bạch Quyền trên Internet.

Hàn Sâm cũng chỉ nghiêm túc liếc qua Nạp Lan Thừa Nặc, sau đó liền trực tiếp đánh một quyền tới Nạp Lan Thừa Nặc, một quyền bá khí vô song, thế như mãnh hổ hạ sơn sắc bén không thể đỡ.

Trong ánh mắt thanh tịnh như nước suối kia của Nạp Lan Thừa Nặc, có một chút vẻ kinh ngạc hiện lên.

Từ nhỏ cậu ta đã tu luyện Bất Động Minh Vương Chú, tâm trí như gương sáng chiếu vật, trần thế lông tóc đều có thể ánh lên ở trong lòng, hiểu rõ mọi việc trên thế gian.

Mặc dù tuổi của cậu ta còn nhỏ, nhưng bởi vì trời sinh tính tình thích hợp với Bất Động Minh Vương Chú, thành tựu của cậu ta ở bên trên môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này đã vô cùng cao minh.

Người bình thường trong lòng có rất nhiều tạp niệm, cậu ta liếc qua là có thể nhìn rõ ràng thấu triệt, nhưng mà hôm nay một quyền này của Hàn Sâm đánh tới, vậy mà cậu ta không nhìn ra suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, khiến cho cậu ta hơi kinh ngạc.

Chương 206: Thiên Sứ Vs Ác Quỷ

Nhưng sự kinh ngạc cũng chỉ thoáng qua tức thì, tâm cảnh của Nạp Lan Thừa Nặc đã sớm khôi phục trạng thái không hề bận tâm, cho dù không nhìn ra tạp niệm trong lòng Hàn Sâm, nhưng mà y vẫn có thể xem thấu thân thể Hàn Sâm.

Thân thể xác thực có thể làm ra rất nhiều biểu hiện gạt người, nhưng mà ở dưới Bất Động Minh Vương Chú của cậu ta, cơ hồ có thể hiểu rõ tình huống phát lực của mỗi một tấc bắp thịt trên thân thể Hàn Sâm, muốn ở dưới tình huống như thế lừa gạt Nạp Lan Thừa Nặc, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Dù sao thì muốn phát ra thực kình, nhất định sẽ tác động tới mỗi bộ phận cơ bắp, thứ này thì không có cách nào giả bộ được, đối với Nạp Lan Thừa Nặc

mà nói, phán đoán như vậy cũng không khó.

Hàn Sâm ở trong mắt Nạp Lan Thừa Nặc cũng không có bí mật đáng kể gì, tất cả các phương hướng bắp thịt phát lực, thậm chí là tốc độ hô hấp đều chiếu vào trong nội tâm Nạp Lan Thừa Nặc.

- Bạch quyền.

Nạp Lan Thừa Nặc làm ra phán đoán của mình, không nghi ngờ chút nào là bạch quyền, tất cả cơ bắp dùng để phát lực, Hàn Sâm căn bản không dùng đến, không có khả năng đánh ra hắc quyền.

Mặc dù Nạp Lan Thừa Nặc phán định đây là bạch quyền, nhưng vẫn giơ hai tay lên chống đỡ, đó cũng không phải là bởi vì cậu ta không có có lòng tin đối với phán đoán của chính mình, mà là bởi vì cậu ta tôn trọng đối thủ.

Theo Nạp Lan Thừa Nặc, Hàn Sâm đúng là một người đặc biệt trong số những người cậu ta thấy qua, năng lực ngụy trang phát lực rất mạnh, nhưng mà năng lực ngụy trang như vậy còn chưa đủ để lừa gạt cậu ta, trong những đối thủ mà cậu ta đã gặp, người có thể ngụy trang không hề có sơ hở nào, cũng chỉ có quái vật của trường quân đội Trung Ương.

Đó là một tên đáng sợ có thể triệt để đem hắc quyền đánh thành bạch quyền, bạch quyền đánh thành hắc quyền, so sánh với người kia, Hàn Sâm hiển nhiên ngụy trang còn chưa đủ hoàn mỹ.

Bành!

Nạp Lan Thừa Nặc đang nghĩ ngợi, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi, quyền này của Hàn Sâm đánh lên trên cánh tay của cậu ta, cứ thế mà đẩy cậu ta lui ra xa ba mét, phán định trên màn hình sáng lên là một dấu hiệu của hắc quyền.

- Là hắc quyền!

Thân thể của Nạp Lan Thừa Nặc hơi chấn động một chút.

Người xem cuộc chiến hoàn toàn im lặng, cái miệng nhỏ nhắn của Văn Tú Tú hé rộng ra, cả buổi vẫn chưa khép lại được, tròng mắt đều sắp trợn lồi ra

rồi, bây giờ cô ta không có biện pháp nào tin tưởng, Hàn Sâm vậy mà dẫn trước một điểm, liền Nạp Lan Thừa Nặc cũng bị Hàn Sâm lấy được một điểm.

- Chuyện này không có khả năng!

Khuôn mặt Hứa Vân Địch cũng lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, ngoại trừ quái vật của trường quân đội Trung Ương kia, anh ta còn chưa từng thấy qua Nạp Lan Thừa Nặc mất điểm khi đối mặt với đối thủ ở hạng mục Hắc Bạch Quyền này.

Sau yên lặng ngắn ngủi, người xem cuộc chiến bên trên Internet cũng đã có chút điên cuồng.

- Ôi trời ơi!!! Thật sự là quá nổ tung, đối mặt với Nạp Lan Thừa Nặc vậy mà vẫn lấy được một điểm.

- Đây là muốn thắng năm trận liên tiếp hay sao?

- Thánh Đức sắp nổ tung rồi.

- CMN quá mạnh, thằng này không chỉ biết chơi chiến giáp, Hắc Bạch Quyền cũng là đẳng cấp phi nhân loại!

- Hắc Quyền Hoàng Đế… nếu như hắn có thể đánh bại Nạp Lan Thừa Nặc, tôi thừa nhận hoàng đế này.

- Hoàng đế đại nhân đang lên, thỉnh nhận lấy đầu gối của tiểu nhân.

- Chúng mày gấp cái gì, mới một điểm mà thôi, chỉ là bắt đầu.

- 666…

Khu vực bình luận lập tức nổ tung rồi, sau đó đã rậm rạp chằng chịt không thấy rõ đến cùng là đang nói cái gì, quá nhiều người kích động đang gõ bình luận lên.

Ngoại trừ trong cuộc thi giữa các trường quân đội gặp phải trường quân đội Trung Ương, đã quá lâu bọn họ chưa từng thấy Nạp Lan Thừa Nặc bị thất

bại.

Sinh viên Hắc Ưng đã sớm hoan hô rầm trời, Kỷ Yên Nhiên càng là hưng phấn tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bọn lão Thạch đều kêu lớn lên.

Bạch Dịch Sơn thì lại lộ ra biểu lộ thú vị, sờ lên cằm tự nói:

- Chuyện này thú vị rồi, một người có được năng lực nhìn nhận tinh khiết hoàn mỹ, giống như Thẩm Phán Thiên Sứ của Thiên Đường, một người khác có được lực khống chế tuyệt cường, giống như là Ác Quỷ xảo trá từ trong địa ngục bò ra, đến cùng là ai có thể mạnh hơn một bậc đây?

Trên đấu trường, Nạp Lan Thừa Nặc đã sớm khôi phục bình tĩnh, thất bại như vậy còn chưa đủ để dao động tín niệm của cậu ta, nhưng mà Nạp Lan Thừa Nặc cũng phải thừa nhận, cậu ta đã xem thường Hàn Sâm.

Kỹ thuật của Hàn Sâm xác thực không hoàn mỹ bằng quái vật của trường quân đội Trung Ương kia, nhưng mà hắn lại càng thêm âm hiểm xảo trá, sơ hở của hắn có lẽ mới là chỗ hắn mạnh nhất.

- Cậu rất mạnh.

Nạp Lan Thừa Nặc lần nữa đứng ở trước mặt Hàn Sâm nói ra.

- Cảm ơn.

Hàn Sâm thản nhiên tiếp nhận lời ca ngợi của Nạp Lan Thừa Nặc.

- Đến đây đi.

Ánh mắt của Nạp Lan Thừa Nặc bình tĩnh như nước, hoàn toàn không có chấn động do thất bại lần trước mà có dao động cảm xúc.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, lại đánh qua một quyền, một quyền này nhìn như thông thường, lại hấp dẫn ánh mắt của ngàn vạn người, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn chằm chằm vào quả đấm của Hàn Sâm.

Bên trong rất nhiều người này, Nạp Lan Thừa Nặc là người trong cuộc lại bình tĩnh nhất, lạnh nhạt nhìn một quyền này của Hàn Sâm đang đánh tới.

Cơ hồ là một quyền giống vừa rồi như đúc, thoạt nhìn vẫn là một hư lực bạch quyền, mặc kệ là phán đoán theo mặt nào của thân thể Hàn Sâm, đây đều là bạch quyền, phía trên một quyền này không có khả năng ẩn chứa trình độ lực lượng đạt tới hắc quyền.

Vẫn có rất nhiều sơ hở, nhưng mà bây giờ Nạp Lan Thừa Nặc đã biết, trên thực tế Hàn Sâm có năng lực khống chế cơ bắp thân thể vô cùng đáng sợ, người bình thường căn bản không có khả năng phát hiện ra sơ hở, có lẽ đúng là bẫy rập mà Hàn Sâm bày ra cho cậu ra.

Nhưng mà Nạp Lan Thừa Nặc cũng không bởi vậy mà bối rối, cho dù nhìn không ra một quyền này của Hàn Sâm rốt cuộc là hắc quyền hay là bạch quyền, nhưng Nạp Lan Thừa Nặc vẫn có biện pháp làm ra phán đoán hợp lý.

Đó chính là phán đoán đối với chính Hàn Sâm, Hàn Sâm có thể lấy loại tài khoản Hắc Quyền Hoàng Đế này, đủ thấy hắn là một người có được tự tin tuyệt đối, hơn nữa từ bốn trận lúc trước, cũng đã nghiệm chứng Hàn Sâm đúng là một người cực kỳ tự phụ.

Trên thực tế bốn cuộc tranh tài lúc trước, Nạp Lan Thừa Nặc đều xem xét tỉ mỉ, dùng năng lực hiểu rõ lòng người của cậu ta, rất dễ dàng có thể nhìn ra, lúc Hàn Sâm ra quyền cũng đã lộ ra nụ cười thắng lợi, mặc dù khóe miệng chỉ là rất lơ đãng hơi vểnh lên, nhưng lại đem sự tự tin trong nội tâm của hắn hiển lộ ra không thể nghi ngờ.

Đồng thời Nạp Lan Thừa Nặc còn chú ý tới một chi tiết khác, liền chính Hàn Sâm cũng không chú ý tới.

Bốn cuộc tranh tài của Hàn Sâm, tổng cộng đánh ra mười hai quyền, trong đó chỉ có ba quyền là bạch quyền, những quyền khác đều là hắc quyền, mà Nạp Lan Thừa Nặc đã cẩn thận quan sát thấy một chi tiết, mỗi lần Hàn Sâm đánh ra hắc quyền và bạch quyền, mặc dù đều sẽ lộ ra một nụ cười thắng lợi.

Thế nhưng mà lúc hắn sử dụng hắc quyền, đường cong ở khóe miệng sẽ cong hơn một chút, người bình thường căn bản không nhìn ra khác nhau ở chỗ nào, cũng chỉ có người có năng lực mạnh mẽ như là Nạp Lan Thừa

Nặc, dưới tình huống quan sát cẩn thận, mới có thể nhìn ra một chút mánh khóe.

Nạp Lan Thừa Nặc tinh tường, đây cũng là một loại khoái cảm lúc Hàn Sâm dùng hắc quyền đánh trúng người khác, cho nên trong lòng hơi có chút mong đợi hưng phấn, mới có thể khiến cho đường cong lúc mỉm cười kia hơi cong hơn một chút như vậy.

Mà hiện tượng nhỏ bé này, ở một quyền lúc trước, Nạp Lan Thừa Nặc đã được nghiệm chứng, hoàn toàn không hề sai, lúc Hàn Sâm đánh ra một đòn hắc quyền kia, đều lộ ra dáng tươi cười như vậy.

- Tuyệt đối sẽ không hề sai, một quyền này là bạch quyền.

Trong mắt Nạp Lan Thừa Nặc lóe lên tia sáng lăng lệ, hai tay giao ở trước mặt, chặn quả đấm của Hàn Sâm.

Hàn Sâm bây giờ lộ ra nụ cười, đúng là loại đường cong mỉm cười lúc hắn đánh ra bạch quyền.

Chương 207: Vô Địch

OÀ..ÀNH!

Nương theo đặc hiệu tia lửa văng khắp nơi do hệ thống cho ra, Nạp Lan Thừa Nặc lộ ra vẻ không thể tin bị đánh bay ra ngoài.

Mà bên ngoài đã sớm lặng ngắt như tờ, Nạp Lan Thừa Nặc vậy mà lại thua rồi, thua liền hai điểm, cho dù lúc đối mặt với quái vật của trường quân đội Trung Ương kia, Nạp Lan Thừa Nặc cũng không hề thua thảm như vậy, mất liền hai điểm, đây quả thực khiến cho người ta không có cách nào tin nổi.

- Nạp Lan thua liền hai điểm, là tôi chưa tỉnh ngủ à?

- Lúc Nạp Lan chống lại quái vật kia cũng không thảm như vậy?

- Thật là đáng sợ!

- Lần này Hắc Ưng quá mạnh, nếu đào thải Thánh Đức trắng điểm, khẳng định sẽ lấy được quán quân, dù sao trường quân đội Trung Ương cũng không tham gia lần tranh tài này.

- Hoàng Đế quá vô địch, đến bây giờ liền một điểm cũng không để cho Thánh Đức lấy được, quá độc ác.

- Khó trách đội viên và huấn luyện viên của Hắc Ưng đều có tự tin như vậy, có được tuyển thủ như Hoàng Đế, tôi cũng sẽ tự tin như vậy ah.

- Hoàng đế thật sự xuất hiện quá mãnh liệt, Hắc Bạch Quyền quả thực vô địch.

...

Phương Minh Toàn híp mắt vừa xem tường thuật trực tiếp vừa chậm rãi uống trà, mặc dù anh ta cảm thấy Hàn Sâm có thể thắng, tuy nhiên lại không ngờ Hàn Sâm vậy mà thắng triệt để như vậy.

Nhưng mà ngẫm lại thì cũng không cảm thấy bất ngờ gì, lúc ở giải Tinh Vũ Bôi, Hàn Sâm cũng có biểu hiện tương tự, cái loại cảm giác này, thật giống như là chỉ cần có hắn ở đây, cái gì cũng không cần lo lắng, chỉ cần thỏa thích đi hưởng thụ sự vui sướng của thắng lợi.

Người này cho Phương Minh Toàn một cảm giác rất thú vị, tựa hồ có điểm giống một người nào đó, nhưng phong cách lại bất đồng.

Mà lúc này Văn Tú Tú ngơ ngác rồi, Nạp Lan Thừa Nặc thậm chí mất liên tục hai điểm, quả thực giống như đang nằm mơ, mặc dù là đang ở trong giấc mơ, nhưng đây lại là một cơn ác mộng, bất kể sự thật hay giấc mơ đều tàn khốc như nhau.

Cô ta xem trọng đại biểu trường quân đội Thánh Đức, cho tới bây giờ còn chưa lấy được một điểm nào, liền một điểm nhỏ đều không lấy được, nếu như Nạp Lan Thừa Nặc thua thêm một điểm nữa, như vậy trường quân đội Thánh Đức sẽ bị bị nốc-ao trắng điểm.

Bị nốc-ao trắng điểm, đó là khái niệm gì, trường quân đội Thánh Đức từ khi lập đội đến nay, chỉ sợ chưa từng chịu đựng sỉ nhục như vậy.

Dù là ở thời kì trường quân đội Thánh Đức yếu nhất kia, cũng không có một trận đấu nào trắng điểm, huống chi bây giờ là thời đại trường quân đội Thánh Đức mạnh mẽ nhất, thậm chí có cơ hội đi khiêu chiến địa vị vương giả của trường quân đội Trung Ương.

Thế nhưng thật không ngờ chống lại đội Hắc Ưng lại bị bại thảm như vậy, mà Văn Tú Tú nghĩ đến những chuyện mình làm lúc trước, cảm thấy trên mặt mình đau rát, giống như là bị người khác hung hăng tát mấy cái.

Văn Tú Tú thậm chí theo bản năng sờ lên mặt mình, cái loại cảm giác này không có cách nào nói rõ.

Mạnh như Nạp Lan Thừa Nặc, lúc này tâm tình cũng sinh ra rung động, hơi cắn môi, con mắt nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm:

- Hắn từ lúc bắt đầu đã tính toán mình rồi sao?

Bạch Dịch Sơn nhìn trạng thái lúc này của Nạp Lan Thừa Nặc, khẽ lắc đầu thở dài:

- Còn quá trẻ, tâm động thì mất, Nạp Lan đã thua.

Nhưng mà ánh mắt của Bạch Dịch Sơn nhìn về phía Hàn Sâm lại trở nên nóng rực:

- Người này, có lẽ thật là nhân tuyển tốt nhất để tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo

Sự thật cũng giống như suy đoán của Bạch Dịch Sơn, tâm tình của Nạp Lan Thừa Nặc có một chút rung động, cũng không còn cách nào bảo trì loại năng lực thấy rõ như gương kia nữa, lượt thứ ba trực tiếp bị hắc quyền của Hàn Sâm đánh bay.

Trong lúc nhất thời sinh viên của trường quân đội Hắc Ưng đều có chút không dám tin tưởng, bọn họ vậy mà toàn thắng trường quân đội Thánh Đức, đạt được thắng lợi trước nay chưa có.

Sau im lặng ngắn ngủi, sinh viên của trường quân đội Hắc Ưng ở hiện trường đều hoan hô, hô to hai chữ Hoàng Đế.

Mà ở bên trên Internet lại đã sớm điên cuồng lên rồi, trường quân đội Thánh Đức bị thảm bại trước nay chưa có, mà ban cho trường quân đội Thánh Đức những thứ này, chính là người có tài khoản Hắc Quyền Hoàng Đế.

- Tuyển thủ hoàng đế thật là đáng sợ, vương thần trong thiên hạ, ở trước mặt hoàng đế, mặc dù mạnh mẽ như tuyển thủ Nạp Lan, cũng chỉ có thể cúi thấp đầu.

- Thật sự quá đáng sợ, trong lịch sử của trường quân đội Thánh Đức chưa từng bị thảm bại như vậy.

- Ha ha, tôi cảm thấy quy chế thi đấu xa luân có lẽ sẽ bị loại bỏ vĩnh cửu rồi, bằng không thì ai có thể chơi với trường quân đội Hắc Ưng đây.

- Quy chế thi đấu quả thật có vấn đề, có lẽ nên chọn dùng quy chế năm trận ba thắng bên trong cuộc thi giữa các trường quân đội, mặc dù quy chế thi đấu xa luân có tính thưởng thức mạnh, nhưng mà gặp phải tuyển thủ giống như hoàng đế, ể những đội dự thi khác thật sự không có cách nào chơi ah.

- Tuyển thủ cấp hoàng đế chân chính, cậu ta có thể chiến một trận với quái vật của trường quân đội Trung Ương kia chứ?

- Những hạng mục khác không dám nói, nhưng mà ở hạng mục Hắc Bạch Quyền này, tôi xem trọng hoàng đế, CMN thực mãnh liệt ah.

- Trắng điểm… trắng điểm… đây chính là Thánh Đức ở thời đại mạnh nhất… dĩ nhiên lại bị trắng điểm như vậy…

- Quá sung sướng, thật muốn xem lại một ván nữa ah.

...

Văn Tú Tú ngây ngốc đứng ở chỗ đó, sắc mặt tái nhợt, nhưng mà thân làm một phóng viên cùng hoạt náo viên, cô vẫn cắn răng đi về phía giáo viên của Hắc Ưng, hoàn thành phỏng vấn cuối cùng của mình.

- Hàn Sâm đồng học, chúc mừng cậu thắng cuộc thi…

Trên mặt Văn Tú Tú nóng hừng hực khó chịu, chưa bao giờ cô ta lại cảm thấy thẹn bởi sự dốt nát cùng nông cạn của mình như bây giờ.

Đối với sự hoài nghi quyết định của Phương Minh Toàn, lúc này cũng làm cho Văn Tú Tú cảm thấy vô cùng xấu hổ, Phương Minh Toàn vốn là muốn tốt cho cô, cho cô một cơ hội rất tốt, nhưng mà cô lại đem cục diện tốt đẹp phá đi.

- Phương lão sư đúng là Phương lão sư, mình còn phải học rất nhiều.

Văn Tú Tú cũng không phải là cái gì cũng sai, ít nhất cô ta cũng biết sửa chữa sai lầm của mình.

Một cuộc tranh tài, chấn kinh tất cả các đội ngũ dự thi, các đội ngũ nguyên bản không coi trọng Hắc Ưng, đều cố gắng lấy được một ít hình ảnh tư liệu về cuộc thi, tiến hành nghiên cứu nhiều lần.

Nhưng mà bọn họ nghiên cứu đến nghiên cứu đi, cho ra kết luận lại chỉ có một, Hắc Quyền Hoàng Đế kia thật sự đáng sợ, nếu như bọn họ chống lại Hắc Ưng, chỉ sợ cũng sẽ bi thảm giống như Thánh Đức vậy.

Rất nhiều đội dự thi đều kháng nghị với ban tổ chức, yêu cầu sửa đổi quy chế thi đấu, nếu không sẽ kiên quyết bỏ thi đấu.

Ban tổ chức cũng sứt đầu mẻ trán, vốn chọn dùng quy chế thi đấu xa luân là để cho trận đấu đáng xem hơn một chút, tuy nhiên lại thật không ngờ vậy mà xuất hiện tuyển thủ như Hắc Quyền Hoàng Đế, liền Thánh Đức đều trực tiếp bị đánh bại trắng điểm, vậy nếu như muốn tiếp tục trận đấu, đó cũng không phải là đoàn đội so tài nữa, căn bản là trò chơi biểu diễn một mình của Hắc Quyền Hoàng Đế.

Cuối cùng ban tổ chức không thể không mở một hội nghị khẩn cấp, quyết định tạm thời sửa đổi quy chế thi đấu, từ đợt thứ hai bắt đầu, quy chế thi đấu xa luân đổi thành quy chế chính thống năm trận ba thắng, mỗi vị tuyển thủ chỉ có thể xuất hiện một lần.

Mặc dù Trần Linh đối với ban tổ chức phát ra văn bản kháng nghị, tuy nhiên cũng không có tác dụng gì, thật muốn tiếp tục như vậy, những đội dự thi khác căn bản không thèm chơi nữa, ai lại chịu cùng bọn họ chơi như vậy.

- 666, vì một người mà phải sửa đổi quy chế thi đấu, hoàng đế quá trâu bò.

- Ha ha, quả thực mất mặt, liền quy chế thi đấu đều sửa lại.

- Hoàng Đế sắp băng hà rồi.

- Làm sao lại sửa lại, tôi còn muốn xem hoàng đế một chọi năm.

- Đúng vậy, tôi còn chưa xem đủ nữa, mãnh liệt yêu cầu giữ lại quy chế thi đấu cũ.

- Không hổ là hoàng đế, đây là mạnh đến không có đối thủ rồi, chỉ có thể để ban tổ chức can thiệp.

- Cho dù lần này Hắc Ưng thua, hoàng đế cũng là quán quân ở trong lòng tôi, CMN quá mạnh.

- Nếu như hoàng đế đi tham gia cuộc thi Hắc Bạch Quyền cá nhân giữa các trường quân đội vậy thì phải xem rồi, không biết cậu ta và quái vật của trường quân đội Trung Ương kia ai càng mạnh hơn.

Chương 208: Thần Vực Đảo

Trăng treo đầu ngọn liễu, người hẹn sau hoàng hôn.

Bờ hồ Nguyệt Nữ sóng gợn lăn tăn dưới ánh sao, dưới một cây liễu rủ xuống, hai thân ảnh một nam một nữ thanh xuân đang đứng.

- Anh nhắm mắt lại.

- Tại sao phải nhắm mắt lại?

- Nhắm hay không nhắm?

- Không nhắm.

- Anh không nhắm thì em đi đây.

- Không thể nói chuyện không giữ lời ah.

- Vậy anh có nhắm mắt lại không?

- Được rồi.

- Không cho phép mở mắt nhìn lén.

- Anh không nhìn trộm.

Nhìn thấy Hàn Sâm nhắm mắt lại đứng ở chỗ đó, đôi má của Kỷ Yên Nhiên ửng đỏ, hơi nhón chân, xấu hổ đưa cái miệng nhỏ nhắn trắng trẻo mập mạp hướng gần tới gò má của Hàn Sâm.

Nhưng mà miệng nhỏ của cô còn chưa đụng tới đôi má của Hàn Sâm, đã thấy mắt của Hàn Sâm đã mở ra, giống như cười mà không phải cười nhìn cô, Kỷ Yên Nhiên lập tức liền xấu hổ, muốn lùi lại.

Thế nhưng mà bàn tay lớn của Hàn Sâm cũng đã quàng lấy eo nhỏ của cô, ôm cô vào trong lòng, miệng rộng trực tiếp dính lên cái miệng nhỏ nhắn trắng trẻo mập mạp kia.

- Ah…

Hàn Sâm đang hưởng thụ ôn hương nhuyễn ngọc, bàn tay cũng đặt lên bờ mông căng mịn ham thích đã lâu, lúc này máy truyền tin lại vang lên phá hư phong cảnh.

Hàn Sâm muốn trực tiếp tắt đi, nhưng mà Kỷ Yên Nhiên lại thò tay nhấn nút nhận.

Lập tức chỉ thấy một người mặc áo ngủ hai dây màu trắng gợi cảm, một cô gái có đôi bán cầu no đủ tròn trắng nõn kinh người gợi cảm xuất hiện ở

trong hình ảnh của máy truyền tin.

- Xin lỗi Hàn học đệ, xem ra là tôi đã quấy rầy cậu rồi, tôi cúp máy đây.

Cô gái gợi cảm lộ ra vẻ u oán nói một câu, sau đó liền tắt máy.

- Tên bại hoại nhà anh…

Kỷ Yên Nhiên lập tức tức giận hung hăng đạp một cước lên mu bàn chân Hàn Sâm, sau đó xoay người rời đi.

- Yên Nhiên, em nghe anh giải thích.

Hàn Sâm liền vội vàng đuổi theo.

- Không nghe.

Kỷ Yên Nhiên cũng không phải thật sự muốn chạy, dẫn dỗi quay đầu không nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm đành phải vừa đi theo Kỷ Yên Nhiên vừa giải thích, trong lòng lại đang hung ác mắng Hoàng Phủ Bình Tình, thấy thế nào thì cô nàng cũng là đang cố ý.

Lúc này Hoàng Phủ Bình Tình ở trong phòng ngủ lại mang theo tâm tình vô cùng khoái trá khẽ hát, đương nhiên là cô ta cố ý, là cô nhận được tin tức, Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên đi tới bên hồ, mới chọn đúng thời gian thay quần áo, cố ý chọn một góc độ đẹp mới bấm dãy số của Hàn Sâm.

- Cậu trốn không thoát khỏi lòng bàn tay lão nương đâu.

Hoàng Phủ Bình Tình vừa tắm vừa đắc ý tự nói.

Đối thủ đợt thứ hai của Hắc Ưng cũng là một đội Hắc Bạch Quyền mạnh có uy tín lâu năm, mặc dù Hàn Sâm cùng Âu Dương Tiểu Tán đều thắng, nhưng mà thực lực tổng hợp của Hắc Ưng vẫn quá kém, cuối cùng vẫn thua trận.

Đối với chuyện này Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì, hắn có thể làm cũng đã làm, mà người xem cũng nhao nhao vì Hắc Ưng mà bất bình, mãnh liệt khiển trách ban tổ chức lâm thời sửa đổi quy chế thi đấu là không công bình với Hắc Ưng.

Nhưng chuyện đã thành kết cục định sẵn, cũng không có biện pháp gì khác.

Bởi vì Hắc Ưng cùng Thánh Đức đều bị loại, trường quân đội Trung Ương lại không dự thi, có thể nói người xem lần tranh tài này đã ít đến thương cảm, sau khi Hắc Ưng bị nốc-ao, người xem bỗng nhiên giảm bớt, khiến cho ban tổ chức kêu khổ không thôi.

Ngoại trừ trận đấu giữa Hắc Ưng với Thánh Đức kia, cùng một trận đấu sau đó của Hắc Ưng, những trận đấu khác bị rất nhiều người anti, tỷ lệ xem thấp tới đáng thương.

Kỳ thật cũng không thể nói là cố ý anti, trừ phi là một ít người đặc biệt hứng thú đối với Hắc Bạch Quyền, nếu không thì không mấy ai có hứng thú xem các đội còn còn lại so tài.

Mà hình ảnh trận đấu giữa Hàn Sâm và Thánh Đức kia lại được đại lượng phát ra, cái tài khoản Hắc Quyền Hoàng Đế này đã bắt đầu nổi tiếng trong giới Hắc Bạch Quyền.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý tới chuyện này, Hắc Bạch Quyền đúng là một loại phương thức luyện tập rất tốt, đối với vận dụng lực hư thật cùng phỏng đoán lòng người đều có trợ giúp không nhỏ, nhưng chí của hắn không ở chỗ này, tham gia trận đấu cũng chỉ là được bạn mời, cũng không có ý định strở thành tuyển thủ chuyên nghiệp.

Đấu giá hội của Hoàng Phủ Bình Tình, Hàn Sâm cũng đi tham gia rồi, nhưng mà hai cái thú hồn thần huyết đều bị đẩy lên tới một giá tiền dọa người, căn bản hắn không có tư cách cạnh tranh.

Một cái thú hồn phi hành cấp thần huyết bị Lâm Bắc Phong dùng 178 triệu mua đi, mà cạnh tranh Ngân Huyết Tam Nhận Xoa càng kịch liệt, cuối cùng bị Thần Thiên Tử bỏ ra 230 triệu mua được, Hàn Sâm nhìn thấy cũng âm thầm tắc luỡi.

Nguyên bản hắn còn muốn đem chiếc Ngân Sát TS thắng được trong Giải Đấu Tranh Bá Chiến Giáp của Đế Cương bán ra ngoài, sau đó cộng thêm tiền của mình đi liều mạng.

Thế nhưng mà thấy cạnh tranh như thế, chỉ có thể bỏ đi ý định, thật sự là kém nhiều lắm.

Nhìn xem giá cả cạnh tranh điên cuồng kia, Hàn Sâm hận không thể cầm thú hồn thần huyết của mình lên đi bán, như vậy liền có thể trở thành đại phú ông rồi.

Cho dù một cái bán 10.000 vạn, trên người hắn cũng có tài sản vài ức.

Nhưng mà một chút tiền như vậy, còn chưa bằng một kẻ có tiền mua một chiếc phi thuyền không gian, suy nghĩ kỹ một chút cũng không coi vào đâu.

Sau khi tham gia hội đấu giá, Hàn Sâm đang tính toán nên đi đâu săn giết dị sinh vật, mới vừa đi ra khỏi Cương Giáp Tí Hộ Sở, lại đột nhiên cảm thấy sắc trời thoáng cái đã tối xuống.

- Bây giờ mới buổi sáng, tại sao trời lại tối rồi, chẳng lẽ là sắp mưa?

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy kỳ quái, mới vừa rồi còn là vạn dặm không mây, như thế nào trong chốc lát đã âm trầm xuống.

Thế nhưng mà lúc ngẩng đầu nhìn, Hàn Sâm thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, trên bầu trời nào có nửa điểm mây đen, mà là một tòa Huyền Không Đảo giống như một ngọn núi cực lớn chồng cây chuối bồng bềnh ở trên không Cương Giáp Tí Hộ Sở, chặn lại bầu trời, cơ hồ là bao phủ hơn mười dặm xung quanh Cương Giáp Tí Hộ Sở vào bên trong.

- Thần Vực Đảo… là Thần Vực Đảo…

Bên cạnh lập tức có người ngạc nhiên kêu lên.

Hàn Sâm cũng nhận ra đó là Thần Vực Đảo, thứ này trước kia hắn chỉ nhìn thấy ở trong tư liệu trên Internet, Thần Vực Đảo chân chính vẫn là lần đầu trông thấy.

Cái gọi là Thần Vực Đảo, chính là một tòa Huyền Không Đảo ngẫu nhiên bồng bềnh xuất hiện ở trên bầu trời, ở trên mỗi một Thần Vực Đảo đều có sinh vật thần huyết thủ hộ, hơn nữa căn cứ theo kinh nghiệm trước đây, sau khi chém giết sinh vật thần huyết trên Thần Vực Đảo, nhất định có thể đạt được thú hồn thần huyết.

Cho nên gặp được Thần Vực Đảo, cũng có ý nghĩa là có thú hồn thần huyết, chỉ có điều muốn leo lên Thần Vực Đảo có độ cao vạn mét trở lên, cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Cánh cấp nguyên thủy và cấp biến dị đều không bay được cao như vậy, chỉ có cánh cấp thần huyết mới có thể bay lên được, đây cũng là điều kiện thấp nhất để lên đảo.

Hàn Sâm mừng thầm trong lòng, thú hồn dạng phi hành ở gần Cương Giáp Tí Hộ Sở vốn đã ít, cấp thần huyết càng chưa từng nghe nói, giống như hắn cũng chỉ có một cái Tử Vũ Lân Long, chuyện này với hắn quá có lợi rồi.

Mà trừ hắn Tử Vũ Lân Long ra, cánh cấp thần huyết đã biết cũng chỉ có một cái, chính là cái mới được Hoàng Phủ Bình Tình bán đấu giá ra kia, bây giờ đang ở trong tay Lâm Bắc Phong.

Hàn Sâm nhịn không được cười thầm:

- Chỉ sợ bình sữa học tỷ đang hối hận đứt ruột rồi, nếu cô ta đấu giá chậm một chút, lưu lại đến bây giờ, chỉ sợ cái cánh thần huyết kia có thể có giá cả cao hơn nhiều so với Ngân Huyết Tam Nhận Xoa. Tên khốn kiếp Thần Thiên Tử kia bây giờ khẳng định cũng đang hối hận không toàn lực đi tranh cánh thần huyết, mà lại đi mua cái Ngân Huyết Tam Nhận Xoa kia?

Để tránh cho đêm dài lắm mộng, Hàn Sâm trực tiếp tìm một nơi ẩn núp, gọi ra áo giáp thần huyết Hắc Giáp Trùng đã gần như hoàn toàn phục hồi như cũ trong khoảng thời gian này, cùng cánh Tử Vũ Lân Long, hướng Thần Vực Đảo ở trên bầu trời bay đi.

Lúc này mới bay chưa đến một nửa, xa xa nhìn tới một phương hướng khác, cũng có một người đang vỗ cánh hướng tới Thần Vực Đảo bay đi.

- Động tác của tên Lâm Bắc Phong này cũng khá nhanh.

Hàn Sâm hướng về phương hướng bóng người kia ngang nhiên bay qua, nhưng mà chờ hắn bay tới gần một chút, lập tức nhìn thấy người nọ không phải là Lâm Bắc Phong, mà là Thần Thiên Tử.

Chương 209: Vô Địch Kim Tệ

- Xảy ra chuyện gì? Cái cánh thần huyết này không phải đã bị Lâm Bắc Phong mua rồi hay sao? Làm sao lại ở trong tay Thần Thiên Tử?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, trong lòng âm thầm nghi hoặc.

Mặc dù thị lực của Thần Thiên Tử cũng không hơn Hàn Sâm, thấy không rõ lắm tướng mạo của Hàn Sâm, nhưng mà tạo hình giống như Hoàng Kim Thiên Sứ của Hàn Sâm thật sự quá dễ nhận biết, sau khi nhìn thấy Hàn Sâm, vậy mà Thần Thiên Tử mạnh mẽ gia tốc, toàn lực vọt tới Thần Vực Đảo, hiển nhiên không muốn bị Hàn Sâm tiếp cận.

Hàn Sâm cách Thần Thiên Tử còn một đoạn nữa, hắn bay qua như vậy, còn không bằng trực tiếp bay lên Thần Vực Đảo, dứt khoát cũng không đuổi theo Thần Thiên Tử nữa.

- Đây là một cơ hội tốt để giết Thần Thiên Tử, hiện tại y lẻ loi một mình, bọn thủ hạ mạnh mẽ kia đều không ở bên cạnh, nói không chừng có thể mượn cơ hội này diệt trừ y.

Hàn Sâm nheo mắt lại, đập cánh hướng tới Thần Vực Đảo bay đi.

Đôi cánh kia của Thần Thiên Tử không hề chậm hơn Tử Vũ Lân Long, Hàn Sâm một mực không thể rút ngắn khoảng cách, gió mạnh trên bầu trời lạnh thấu xương, giống như là băng đao thổi vào các đầu khớp xương.

Nhưng mà Hàn Sâm có áo giáp thần huyết chắn gió, lại tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật vô cùng hiệu quả, gió lớn này với hắn không là gì hết.

Thần Thiên Tử lại không có may mắn như thế, y mặc một cái áo giáp nửa người, gió lạnh rót thẳng vào bên trong, khiến cho Thần Thiên Tử run lập cập.

Nếu như không phải bởi vì gen của y sắp đại viên mãn rồi, lại còn tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, cho dù có thú hồn cánh cấp thần huyết, chỉ sợ cũng bay không tới Thần Vực Đảo.

Ở trong gió lạnh bay không bao lâu, lông mi và tóc của Thần Thiên Tử đều biến thành màu trắng, bên trên kết một tầng băng sương rậm rạp.

- Đáng chết, gió lạnh này sao lại lợi hại như vậy?

Trong lòng Thần Thiên Tử thầm mắng, đây cũng là lần đầu tiên y đến Thần Vực Đảo, trước kia mặc dù y đã thấy qua Thần Vực Đảo, nhưng mà khi đó không có thú hồn cánh cấp thần huyết, căn bản không có tư cách tham gia, chỉ có thể giương mắt nhìn Thần Vực Đảo.

Tốc độ của Thần Thiên Tử rõ ràng đã chậm lại, thoạt nhìn là đã bị đông cứng không nhẹ.

Hàn Sâm đang do dự có nên xông tới hay không, lại nhìn thấy có một người đang bay tới Thần Vực Đảo.

- Cương Giáp Tí Hộ Sở vẫn còn có cánh cấp thần huyết khác, chẳng lẽ là Tần Huyên?

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, nhìn kỹ tới, là Ngón Tay Cái vỗ một đôi cánh to lớn giống như cánh con dơi đang bay nhanh tới.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, mặc dù hắn và Ngón Tay Cái có quen biết, nhưng mà Ngón Tay Cái cũng không biết hắn chính là Kim Tệ, hơn nữa cũng không có giao tình sâu đậm gì.

Bây giờ thân phận của hắn là Kim Tệ, hơn nữa tất cả mọi người đều muốn có thú hồn thần huyết trên Thần Vực Đảo, đương nhiên có thể nói là địch nhân.

Hàn Sâm còn đang suy nghĩ, Thần Thiên Tử lại nhanh chóng bay tới phía Ngón Tay Cái, Hàn Sâm nhìn thấy có chút hơi ngẩn người.

Mặc dù Thần Thiên Tử cùng Ngón Tay Cái có hợp tác, nhưng mà dù sao thì một núi không thể chứa hai con hổ, quan hệ lẫn nhau tựa như càng cạnh tranh nhiều hơn một chút, bây giờ vậy mà Thần Thiên Tử chủ động tới gần Ngón Tay Cái, thoạt nhìn thì tình huống có điểm gì là lạ.

- Ngón Tay Cái, tôi và anh hợp tác đối phó với Kim Tệ trước được không?

Thần Thiên Tử bay đến gần Ngón Tay Cái nói ra.

- Vì sao tôi phải hợp tác với anh?

Ngón Tay Cái bĩu môi một cái nói.

- Các anh muốn đám chiến giáp kia thì tôi có thể giúp các anh đoạt tới tay, giảm 90% so với giá thị trường.

Con mắt của Thần Thiên Tử cũng không hề nháy nói.

- Giảm giá 80%.

Ngón Tay Cái nói thẳng.

- Có thể, nhưng anh phải giúp tôi lấy được được một cái thú hồn thần huyết.

Thần Thiên Tử cắn răng nói.

- Thành giao.

Ngón Tay Cái vô cùng sảng khoái nói.

Sau khi hai người đạt thành hiệp nghị, liền dắt tay nhau bay tới phía Hàn Sâm, Hàn Sâm nhìn hai người đang bay tới, cũng không có ý tứ muốn chạy.

- Tệ thần, thật sự rất xin lỗi, tôi vốn vô cùng bội phục anh, không muốn là địch với anh, nhưng mà Thần Thiên Tử ra giá tiền rất lớn, tôi cũng chỉ có thể mặt dày nói, bây giờ anh đi thì tôi không cản anh.

Ngón Tay Cái lớn tiếng nói với Hàn Sâm.

- Đã nhận ý tốt, nhưng mà thú hồn thần huyết ở trên Thần Vực Đảo tôi chắc chắn phải có được.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Cùng hắn nói nhảm cái gì nữa, lấy chỗ tốt của tôi thì nên biết làm như thế nào đi.

Thần Thiên Tử gọi ra thanh kiếm lớn màu đỏ ngòm kia, trực tiếp giết tới Hàn Sâm.

Ngón Tay Cái nói một tiếng xin lỗi, một tay giơ lên lá chắn hình tròn lớn đầy gai nhọn hoắt, một tay cầm một thanh trường đao tỏa ra ánh sáng lạnh cũng giết tới phía Hàn Sâm.

Tấm là chắn thần huyết này chính là Hàn Sâm đổi cho Ngón Tay Cái đấy, đương nhiên biết rõ nó lợi hại, nhưng hắn không có ý định muốn rút đi, đã rút Tu La chiến đao ra, trực tiếp chém một đao về phía thanh kiếm lớn màu đỏ ngòm mà Thần Thiên Tử đang chém tới.

- Tới hay lắm.

Thần Thiên Tử không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, lực lượng trên thanh kiếm lớn màu đỏ ngòm trong tay lại thêm vài phần.

Đương nhiên là Thần Thiên Tử nhận ra thanh Tu La chiến đao kia, phối đao của Kim Giác Tu La, so với vũ khí thép Z do nhân loại chế tạo còn mạnh hơn không ít, nhưng mà so với thanh kiếm thú hồn cấp thần huyết ở trong tay y, vẫn hơi kém hơn một chút.

Bây giờ vậy mà Kim Tệ muốn cứng đối cứng, đừng nói là Tu La chiến đao kém đại kiếm thú hồn cấp thần huyết, cho dù ngang nhau, Thần Thiên Tử tự nhận đã tiếp cận gen đại viên mãn, lại tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, lực lượng khẳng định mạnh hơn Kim Tệ.

Dù sao mấy tháng trước lúc Hàn Sâm chiến một trận với Tần Huyên, lực lượng căn bản là không có cách nào chống lại Tần Huyên, Thần Thiên Tử

không cho rằng trong thời gian ngắn như vậy, lực lượng của Hàn Sâm có thể đạt tới trình độ sánh ngang với y.

Lui vạn bước mà nói, cho dù lực lượng của Kim Tệ gần bằng y, đao kiếm của hai người chạm vào nhau, đều bị chấn mất đi trọng tâm, Thần Thiên Tử không có việc gì, Hàn Sâm sẽ phải thừa nhận công kích chí mạng của Ngón Tay Cái.

Đao kiếm chạm vào nhau, phát ra tiếng kim loại va chạm nặng nề.

Bành!

Thần Thiên Tử chỉ cảm thấy một luồng lực mạnh mẽ đánh úp lại, cả người lẫn kiếm vậy mà cứ thế mà bị Hàn Sâm chấn bay ra, bắn ra xa hơn mười thước trên không trung mới miễn cưỡng ổn định lại thân hình, mặt trở nên cực kỳ khó coi.

- Làm sao hắn có lực lượng mạnh như vậy?

Thần Thiên Tử có chút không thể tiếp thu, lực lượng của Kim Tệ vậy mà mạnh hơn y nhiều như thế, gen của y sắp đại viên mãn rồi ah.

Ngón Tay Cái vọt tới trước mặt Hàn Sâm hét lớn một tiếng, vung đao liền bổ tới Hàn Sâm.

Thế nhưng mà đao của Hàn Sâm thật sự quá nhanh, đao của Ngón Tay Cái mới chém ra một đao, Tu La chiến đao của Hàn Sâm đã bổ lên phía trên tấm lá chắn thần huyết kia của y.

Bành!

Cả người lẫn đao của Ngón Tay Cái cũng bị đánh bay ra ngoài, khiến cho Thần Thiên Tử càng thêm kinh hãi, y đã từng thấy lực lượng của Ngón Tay Cái cùng sự lợi hại của tấm lá chắn thần huyết kia, thậm chí ngay cả Ngón Tay Cái cộng thêm tấm chắn thần huyết đều không gánh được lực lượng của Kim Tệ, quả thật khiến cho người khó có thể tưởng tượng nổi, đến cùng là lực lượng của Kim Tệ mạnh đến trình độ nào.

Hàn Sâm vốn chỉ muốn thử một chút xem lực lượng của mình đã đến trình độ nào, thoạt nhìn hiệu quả so với trong tưởng tượng của hắn còn tốt hơn, ngay cả gen của Thần Thiên Tử sắp đại viên mãn thì về mặt sức mạnh đều kém hắn không ít, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật quả thực có chút khủng bố.

Nhưng nhớ lại ngày đó Tuyết Long Nhạn dựa vào Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, dưới tình huống bị trọng thương, tay không tấc sắt vẫn có thể cắt đứt Nguyệt Nha Thương như là gọt đậu hủ, hắn liền biết Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của hắn hiện tại còn chưa chính thức có thành tựu.

Thần Thiên Tử cùng Ngón Tay Cái khởi xướng hung ác ra, một trái một phải lẫn nhau thành thế giáp công hướng tới Hàn Sâm, Hàn Sâm dùng một thanh chiến đao lấy một địch hai, Nghịch Tâm Trảm phối hợp lực lượng vô cùng mạnh mẽ, chính diện cùng hai người cứng rắn, vậy mà giết tới Thần Thiên Tử cùng Ngón Tay Cái liên tục lùi về phía sau, căn bản khó có thể chống lại đao thế tàn nhẫn bá đạo của Hàn Sâm.

Ở bên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở phía dưới, bọn Tần Huyên và thủ hạ của Thần Thiên Tử cùng với người của Quyền Đầu Đoàn đang dùng kính viễn vọng xem cuộc chiến, cũng đều ngây người.

Mặc dù bọn họ biết Kim Tệ rất mạnh, tuy nhiên không ngờ vậy mà mạnh đến loại trình độ này, liền hai người có gen sắp đại viên mãn là Thần Thiên Tử cùng Ngón Tay Cái đều không ngăn cản nổi thế công của hắn, từng đao từng đao bị trảm liên tiếp lui về phía sau, căn bản khó có thể ngăn cản Kim Tệ giống như là chiến thần.

Chương 210: Sinh Vật Thần Huyết Hình Người

- Ca, em tới giúp anh.

Đột nhiên lại có thêm một người vỗ cánh, vung một đôi đoản kiếm giết tới đây, dĩ nhiên lại là Hoàng Phủ Bình Tình.

- Cô gái này thực sự không đơn giản.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, rõ ràng là Hoàng Phủ Bình Tình đang gọi Thần Thiên Tử, nhưng Thần Thiên Tử là công tử của Tập Đoàn Tinh Vũ, Hoàng Phủ Bình Tình lại là cháu gái của Hoàng Phủ Hùng Thành của Chiến Thần Võ Đạo Quán, hai người kia cũng không thể nào là anh em đi?

Nhưng bây giờ Hàn Sâm cũng không có nhiều thời gian để cân nhắc như vậy, Hoàng Phủ Bình Tình tuyệt đối không phải là kẻ yếu, dưới tình huống 1 vs 1, Hàn Sâm đánh bại cô ta cũng không khó, nhưng mà bây giờ còn có Thần Thiên Tử cùng Ngón Tay Cái đang vây công hắn, nhiều hơn một Hoàng Phủ Bình Tình thì vô cùng khó giải quyết.

Ba người vây công Hàn Sâm, thân hình Hàn Sâm xê dịch, một thanh Tu La chiến đao trái ngăn phải chém, vậy mà không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, bọn Tần Huyên nhìn thấy rất là sợ hãi thán phục.

- Tệ thần đúng là Tệ thần, vậy mà lấy một địch ba cũng không rơi xuống hạ phong.

- Nếu như Tệ thần không bỏ thi đấu, đệ nhất Thần Tử chưa chắc đã rơi vào trong tay Lâm Phong.

- Thật sự là quá mạnh mẽ, sao lực lượng của hắn lại mạnh như vậy, bọn Thần Thiên Tử đều là người có gen sắp đại viên mãn, sao lực lượng lại bị Tệ thần áp chế như vậy?

Tần Huyên lại nhẹ giọng nói một câu:

- Sao Kim Tệ lại có thể tiến bộ nhanh như vậy, ở thời điểm Thần Chiến, lực lượng của hắn chênh lệch hiện tại rất nhiều, mấy tháng ngắn ngủn vậy mà tiến bộ đến loại trình độ này, chuyện này cũng không khỏi quá kinh người đi.

- Bởi vì anh ta là Tệ thần, đương nhiên là lợi hại rồi.

Khánh thiếu ở bên cạnh cũng đang cầm kính viễn vọng bội số lớn quan sát, tiếp một câu.

- Đáng tiếc, Tệ thần không tham gia cuộc chiến Thần Tử cuối cùng, nếu không bằng thực lực của anh ta, thật sự có thể sẽ đánh bại Lâm Phong.

Nguyên thiếu cũng tiếc hận nói.

Lúc mọi người đang thán phục, lại đột nhiên nghe được một tiếng kim loại vỡ vụn, dù sao thì Tu La chiến đao trên tay Hàn Sâm cũng không phải là vũ khí thần huyết, không chịu nổi va chạm liên tục, lúc đang cùng kiếm lớn màu đỏ ngòm của Thần Thiên Tử đụng nhau, trực tiếp bị đập vỡ, hóa thành mảnh kim loại vẩy ra tứ tán đầy trời.

Trong tay Hàn Sâm đã không còn vũ khí, chỉ có thể xoay người rời đi, mặc dù lấy một địch ba không rơi xuống thế hạ phong, nhưng mà không có vũ khí thần huyết trong tay, hôm nay muốn giết Thần Thiên Tử là chuyện không thể nào.

- Chạy đi đâu!

Thần Thiên Tử sao chịu buông tha cho Hàn Sâm, kiếm lớn màu đỏ ngòm cuồng mãnh bổ tới Hàn Sâm.

Sát cơ trong mắt Hàn Sâm lóe lên, đợi được Thần Thiên Tử tới gần người, đột nhiên gọi ra Huyết Tinh Đồ Lục Giả biến thân, sau đó trực tiếp một quyền đánh tới thân thanh kiếm lớn màu đỏ ngòm, cứ thế mà chấn thanh kiếm lớn màu đỏ ngòm văng khỏi tay y bay ra ngoài.

Hàn Sâm lại muốn tiếp tục một quyền đánh tới Thần Thiên Tử, nhưng mà Ngón Tay Cái cùng Hoàng Phủ Bình Tình đã một trái một phải lao đến, vũ khí hướng chỗ hiểm trên người hắn đánh tới.

Hàn Sâm một quyền đẩy lui Ngón Tay Cái, tay còn lại hóa chưởng thành đao, sử dụng ra Nghịch Tâm Trảm chém tới Hoàng Phủ Bình Tình.

Coong!

Lực lượng của Hoàng Phủ Bình Tình cuối cùng cũng hơi yếu một chút, đoản kiếm trong tay trực tiếp bị chấn bay ra ngoài, nhưng mà bàn tay Hoàng Phủ Bình Tình hơi đảo, một thanh Tam Nhận Xoa màu bạc chém lên

trên cánh tay của Hàn Sâm, vậy mà cắt áo giáp thần huyết ra một vết sâu, máu tươi lập tức rỉ ra.

- Ngân Huyết Tam Nhận Xoa thật là sắc bén!

Hàn Sâm cũng không ham chiến, hai cánh vỗ liền phóng lên trời, hướng về không trung bay đi.

Ba người bọn Thần Thiên Tử đuổi theo ở phía sau, nhưng mà càng lên cao thì gió lạnh càng lợi hại, Hàn Sâm có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật trong người, không sợ gió lạnh, ba người bọn Thần Thiên Tử bị gió lạnh thổi tới làm thân thể run rẩy, tốc độ rất nhanh đã chậm lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm bay về phía Thần Vực Đảo, rất nhanh đã biến mất ở trong tầm mắt của bọn họ.

- Mình nói Hoàng Phủ Bình Tình làm sao lại cam lòng đem thú hồn thần huyết đi đấu giá, thì ra cô ta và Thần Thiên Tử là cùng một nhóm.

Hàn Sâm có chút không rõ ràng cho lắm, vì sao mà Lâm Bắc Phong đã mua được cánh thần huyết, vậy mà lại ở trên người Thần Thiên Tử, Lâm Bắc Phong khẳng định không phải cùng một nhóm với bọn họ.

Chỉ là bây giờ nghĩ tới những thứ này cũng vô dụng, Hàn Sâm không có vũ khí thần huyết, Thần Thiên Tử lại có Ngón Tay Cái cùng Hoàng Phủ Bình Tình hỗ trợ, đã không thể giết Thần Thiên Tử được rồi.

- Lần này đúng là thua thiệt lớn, Tu La chiến đao bị hủy, trên người của mình có thể lấy ra được, cũng chỉ có Huyết Cứ Thương biến dị thôi.

Trong lòng Hàn Sâm đã quyết định, nhất định phải lấy được thú hồn thần huyết ở trên Thần Vực Đảo để bù đắp sự tổn thất của mình.

Phá mây mà ra, rốt cuộc Hàn Sâm đã nhìn thấy toàn cảnh Thần Vực Đảo, trên biển mây vô tận, núi non chập chùng không ngớt, giống như thế giới đám mây của người khổng lồ trong thần thoại truyền thuyết.

Đáng tiếc chính là thiếu một tòa thành của người khổng lồ, nhưng từ xa nhìn lại, ở trung ương hòn đảo, có một ngọn núi lớn như hạc giữa bầy gà, so

với những ngọn núi trên hòn đảo khác cũng cao hơn rất nhiều, thoạt nhìn rất hùng vĩ kỳ tuyệt.

- Xem ra là con sinh vật thần huyết kia ở trên ngọn núi lớn nọ.

Hàn Sâm dùng tốc độ cao nhất bay về phía núi lớn, muốn trước khi bọn Thần Thiên Tử đi vào, trực tiếp giết đi sinh vật thần huyết kia, chiếm lấy thú hồn rồi nói sau.

Thế nhưng mà còn chưa tới gần ngọn núi lớn, Hàn Sâm đã lộ ra vẻ hoảng sợ ngừng lại, không dám tiếp tục tới gần nữa, xa xa liền thấy trên đỉnh núi kia có một gốc cây kỳ lạ, đứng thẳng như trụ, tàng cây giống như mui xe, sinh ra mùi hương kỳ lạ.

Một dị sinh vật có hai cánh tuyết trắng, đầu có quầng sáng thiên đường, đang mặc ngọc giáp, bộ dáng ngạo nghễ giống như thiên sứ thánh khiết đứng ở dưới cây, hai tay giao hòa đè lên trên chuôi một thanh kiếm lớn cắm ở trên nham thạch.

Toàn thân thanh kiếm lớn kia giống như băng tinh kim cương, tạo hình hoa mỹ tới cực điểm, dưới ánh nắng sáng sớm đã lóe ra vầng sáng khiến cho người ta hoa mắt.

- Sinh vật thần huyết hình người? Hơn nữa còn là sinh vật thần huyết hình người dựng dục ra bảo cụ.

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Vui chính là nếu như có được thú hồn thần huyết như vậy, mình nhất định sẽ vô cùng mạnh mẽ, giống như Huyết Tinh Đồ Lục Giả cùng Yêu Tinh Nữ Hoàng, đều là thú hồn thần huyết vô cùng mạnh mẽ.

Đặc biệt gần giống nhân loại như Yêu Tinh Nữ Hoàng, sẽ có được năng lực mạnh mẽ mà thú hồn bình thường không có cách nào so sánh, loại thú hồn hình người này sẽ không kém hơn được.

Thế nhưng mà căn cứ theo kinh nghiệm của loài người ghi lại, phàm là thú hồn hình người, đều vô cùng mạnh mẽ, ngay cả Huyết Tinh Đồ Lục Giả chỉ

dính một chút tới hình người, đều đã vô cùng cuồng mãnh rồi.

Lúc trước nếu như không phải là Thần Thiên Tử có một mũi tên Lục Dực Bạo Độc Phong thần huyết dùng một lần duy nhất, căn bản không thể giết được Huyết Tinh Đồ Lục Giả.

Đó chính là ba thế lực lớn liên hợp vây công Huyết Tinh Đồ Lục Giả, bao nhiêu kẻ mạnh mẽ độc ác, cho dù như thế vẫn bị Huyết Tinh Đồ Lục Giả xông ra ngoài thiếu chút nữa chạy trốn được.

Hàn Sâm tự hỏi mình cũng không mạnh được bằng Huyết Tinh Đồ Lục Giả, mà sinh vật thần huyết cơ hồ có tám chín phần tương tự như nhân loại này, chỉ sợ còn biến thái hơn Huyết Tinh Đồ Lục Giả rất nhiều.

Nếu như Hàn Sâm có thể một mực sử dụng Huyết Tinh Đồ Lục Giả biến thân, Hàn Sâm còn có mấy phần chắc chắn có thể chiến một trận, nhưng mà thú hồn biến thân đều có thời gian hạn chế, tùy tiện đi qua mạo hiểm, nói không chừng sẽ là đi nạp mạng.

Chủ yếu nhất là bọn Thần Thiên Tử sắp tới đây rồi, nếu bây giờ Hàn Sâm liều mạng cùng sinh vật thần huyết này tới mức lưỡng bại câu thương, đến lúc đó sẽ để cho bọn họ nhặt được tiện nghi.

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm không chút do dự lựa chọn lao vào bên trong dãy núi, ý định nhìn kỹ trước rồi hãy nói.

Chương 211: Khai Chiến

Ở trên Thần Vực Đảo bình thường đều chỉ có một con sinh vật thần huyết, Hàn Sâm cũng không cần lo lắng nơi này có nguy hiểm gì, tìm một khu rừng có thể nhìn rõ ràng con sinh vật thần huyết kia rồi chui vào, ngồi ở trên chạc một cây đại thụ chờ ba người bọn Thần Thiên Tử đi tới.

Cũng chỉ khoảng nửa giờ sau, ba người bọn Thần Thiên Tử cũng đã bay tới, bọn họ còn nhanh hơn Hàn Sâm dự tính một chút.

Ba người cũng nhìn thấy con sinh vật thần huyết thiên sứ giống như hình người kia, phản ứng không khác Hàn Sâm lắm, ngừng lại ở rất xa, không dám tiến lên trước thêm một bước.

- Kim Tệ, đi ra ngoài nói chuyện với chúng ta một chút.

Thần Thiên Tử cùng Ngón Tay Cái, Hoàng Phủ Bình Tình thương lượng vài câu, ba người lại lui về phía sau một chút, sau khi xác định đã là phạm vi an toàn, Thần Thiên Tử mới quay ra bốn phía hô vài câu.

Hiển nhiên bọn Thần Thiên Tử đối với sinh vật thần huyết thiên sứ cũng có chỗ kiêng dè, hơn nữa lại sợ Hàn Sâm sẽ làm ngư ông đắc lợi, cho nên không dám đơn giản ra tay.

- Kim Tệ, nếu như mày không ra, chúng ta cứ hao tổn như vậy, đợi đến lúc Thần Vực Đảo trở về hư không, ai cũng đừng hòng lấy được nửa điểm chỗ tốt.

Thần Thiên Tử lại hô thêm vài tiếng.

Hàn Sâm cũng không để ý đến bọn họ, cứ như vậy kéo dài cả buổi, bọn Thần Thiên Tử cũng không dám đi lên trên núi.

- Kim Tệ, đi ra nói chuyện đi, tiếp tục như vậy thì ai trong chúng ta cũng không lấy được chỗ tốt.

Thần Thiên Tử sốt ruột, nếu như là thú hồn thần huyết khác, y khẽ cắn môi cũng sẽ cùng Hàn Sâm dông dài tiếp, Thần Thiên Tử y còn không đến mức ngay cả một cái thú hồn thần huyết đều không bỏ xuống được.

Thế nhưng mà thú hồn thần huyết hình người, đó chính là thứ có thể ngộ nhưng không thể cầu, nếu như bỏ lỡ lần này, cũng không biết lần sau lúc nào mới có thể gặp được.

Có lẽ trước khi tấn chức tới không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, y cũng đừng nghĩ tới chuyện lấy được thú hồn thần huyết hình người.

Mà ở không gian thứ hai của Tí Hộ Sở muốn lấy được thú hồn hình người, vậy thì càng thêm khó như lên trời, độ khó cao hơn không gian thứ nhất Tí

Hộ Sở không biết bao nhiêu lần.

Cho nên cho dù trong lòng Thần Thiên Tử hận chết Hàn Sâm, nhưng vẫn chủ động mở miệng yêu cầu hợp tác với Hàn Sâm.

Hàn Sâm trầm ngâm một lát, vỗ cánh bay ra, có hắn ở chỗ này, Thần Thiên Tử khẳng định không dám đi động tới con sinh vật thần huyết kia, xác thực là không có gì tốt đối với hắn.

- Thần Thiên Tử, có lời gì trực tiếp nói đi.

Hàn Sâm từ xa nói một câu với Thần Thiên Tử.

- Kim Tệ, tao cho mày năm trăm ngàn, mày giúp tao vây công con sinh vật thần huyết kia, nhưng mà thú hồn phải thuộc về tao.

Thần Thiên Tử nói với Hàn Sâm.

- Tao cho mày năm trăm ngàn, thú hồn thuộc về tao.

Hàn Sâm lạnh nhạt trả lời một câu.

Thần Thiên Tử muốn mắng người, nhưng vẫn cắn răng không mắng ra, chịu đựng tức giận nói:

- Vậy làm sao thì mày mới bằng lòng buông tha cho cái thú hồn này, ra giá đi.

- Một cái thú hồn thần huyết.

Hàn Sâm nói thẳng.

- Kim Tệ, mày không nên quá phận, giết sinh vật thần huyết này, tao cũng chỉ lấy được một cái thú hồn thần huyết mà thôi, mày không biết là mày quá tham lam rồi sao?

Thần Thiên Tử cố nén xúc động muốn nhào tới giết Hàn Sâm nói.

- Mặc dù đều là thú hồn thần huyết, nhưng mà giá trị của thú hồn thần huyết hình người không cần tao nói ra chứ?

Mặt Hàn Sâm đổi sắc nói ra.

- Tệ thần, thú hồn thần huyết hình người xác thực là rất quý, bất quá yêu cầu của anh cũng quá cao, không bằng mỗi người nhường một bước, chúng tôi ra giá 100 triệu, thú hồn về chúng tôi thì thế nào?

Hoàng Phủ Bình Tình quyến rũ cười nói.

- Tôi không có hứng thú với tiền, cho tôi thú hồn thần huyết hoặc là mọi người bằng bản lãnh của mình, mấy người nhìn xem xử lý.

Hàn Sâm chắc chắc nói.

- Mày đã không biết điều như thế, vậy thì đừng trách Thần Thiên Tử tao ra tay ác độc.

Thần Thiên Tử đột nhiên hét lớn một tiếng, triển khai hai cánh liền nhào tới Hàn Sâm.

Hoàng Phủ Bình Tình gọi ra cung tiễn, bắn liền bảy mũi tên tới Hàn Sâm, bảy mũi tên cơ hồ như là cùng một thời gian bắn ra, thủ pháp nhanh chóng khiến cho người ta cơ hồ thấy không rõ lắm.

Hàn Sâm cũng không cùng bọn họ dây dưa, vỗ cánh liền bay đi trốn, chỉ là ở trên Thần Vực Đảo không có gió lạnh, tốc độ của Hàn Sâm vậy mà không có cách nào bỏ rơi bọn họ.

Mà mũi tên của Hoàng Phủ Bình Tình bắn ra vô cùng nhanh, Hàn Sâm còn cần phải phân tâm ứng phó, mặc dù không tạo được tổn thương cho hắn, nhưng mà tốc độ lại bị ảnh hưởng, mắt thấy bọn Thần Thiên Tử đã chậm rãi kéo gần khoảng cách với mình.

- Thần Thiên Tử, bây giờ mày đồng ý cho tao một cái thú hồn thần huyết vẫn còn kịp, nếu không mày sẽ hối hận không kịp.

Hàn Sâm lớn tiếng hô một câu với Thần Thiên Tử đang đuổi theo đằng sau hắn.

- Không giết mày, mới là chuyện tao phải hối hận, hôm ta phải chém mày thành muôn mảnh.

Thần Thiên Tử cắn răng nghiến lợi nói.

- Vậy mày cũng chỉ có thể tiếp tục hối hận thôi.

Hàn Sâm cười to nói.

Trong lúc đó, Hàn Sâm vòng sang một phương hướng khác, hướng về núi lớn chỗ sinh vật thần huyết kia bay đi.

Ba người bọn Thần Thiên Tử ngẩn người, Ngón Tay Cái hơi giảm tốc độ nói:

- Hắn phóng tới phía sinh vật thần huyết, chúng ta có nên đuổi không?

Thần Thiên Tử căm hận nói:

- Đừng chậm trễ, mau đuổi theo, tên khốn kiếp kia làm sao có thể xông lên mạo hiểm, nhất định là muốn mượn cơ hội vứt bỏ chúng ta.

Ngón Tay Cái nghĩ tới cũng cảm thấy có lý, sao Kim Tệ có thể ngu như vậy, chính mình phóng đi tới chỗ sinh vật thần huyết, đây không phải là đang tự tìm đường chết hay sao?

Ba người toàn lực đuổi theo Hàn Sâm, nhưng rất nhanh bọn họ đã phát hiện ra tốc độ có chút bất thường, Hàn Sâm vậy mà cũng không quay đầu lại hướng về ngọn núi kia bay đi, căn bản không hề có ý tứ muốn cải biến phương hướng hoặc dừng lại.

- Anh, hình như có chút không thích hợp, chúng ta đừng đi qua nữa.

Hoàng Phủ Bình Tình nói.

Thần Thiên Tử cũng cảm giác được có chút không đúng, chậm rãi ngừng lại, nhưng mà lúc này đã hơi trễ, Hàn Sâm đã vọt tới gần núi lớn.

Lúc Hàn Sâm còn cách con sinh vật thần huyết này gần trăm mét, sinh vật thần huyết giống như ngọc giáp thiên sứ kia mở hai mắt ra, trong con ngươi kia hình như có lôi điện màu vàng đang nhấp nháy, mái tóc dài màu vàng óng đột nhiên bay múa.

Chỉ nghe ca một tiếng, thanh đại kiếm hoa lệ giống như băng tinh kim cương kia trực tiếp bị y rút ra từ trong nham thạch, hai cánh trắng noãn sau lưng mở ra, oanh một tiếng phá không bay lên, lao thẳng tới Hàn Sâm, giống như là sét đánh ngang trời.

Hàn Sâm không nói hai lời quay đầu liền dùng tốc độ cao nhất hướng bọn Thần Thiên Tử vọt tới, bọn Thần Thiên Tử liền lập tức hiểu ra, đây là Hàn Sâm muốn để cho bọn họ cùng sinh vật thần huyết khai chiến.

- Súc sinh vô sỉ, chúng ta lui.

Thần Thiên Tử cắn răng kêu lên.

- Không còn kịp rồi, tốc độ bay của sinh vật thần huyết kia quá nhanh.

Ngón Tay Cái tỉnh táo nói.

- Chúng ta liên thủ giết Kim Tệ trước.

Thần Thiên Tử nhìn Hàn Sâm đang cao tốc bay tới chỗ bọn họ, cách bọn họ có hai, ba mươi mét, hận hận nói.

Chỉ là lời này của Thần Thiên Tử vừa mới dứt, con sinh vật thần huyết giống như thiên sứ kia, đã đến sau lưng Hàn Sâm, đại kiếm trong tay điên cuồng chém xuống Hàn Sâm, khí thế như sấm sét không thể ngăn cản.

Hàn Sâm không chút do dự lựa chọn biến thân thành Huyết Tinh Đồ Lục Giả, gọi ra Huyết Cứ Thương biến dị, hai tay nắm ở báng thương, nghênh đón thanh đại kiếm hoa lệ này.

Chương 212: Vây Công Thiên Sứ

Răng rắc!

Huyết Cứ Thương biến dị dù gì cũng là vũ khí cấp biến dị, nhưng mà ở dưới đại kiếm hoa lệ như kim cương kia, trực tiếp bị chém thành hai đoạn.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, nhưng mà mượn lực ngăn cản này, hắn lại toàn lực lui về phía sau, bay về phía ba người bọn Thần Thiên Tử.

Bọn Thần Thiên Tử vốn còn muốn đánh lén Hàn Sâm, nhưng khi nhìn thấy uy thế một nhám chém của sinh vật thần huyết kia, vậy mà đáng sợ đến mức độ đó, lập tức đều có chút lạnh cả người.

Trong nháy mắt, Hàn Sâm đã đến trước mặt bọn họ, ba người đang chuẩn bị ra tay với Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm lại trực tiếp ngừng lại ở cách bọn họ không đến năm mét, quay người mặt hướng tới con sinh vật thần huyết kia, trong tay lại lấy ra một thanh Trảm Mã đao, chém tới sinh vật thần huyết đang bay đến.

Loại vũ khí thú hồn Trảm Mã đao này khá thường gặp, hắn cũng không quá lo lắng sẽ bị nhìn ra cái gì.

Lại là một tiếng răng rắc.

Trảm Mã đao cũng bị thanh đại kiếm giống như băng tinh kim cương trong tay sinh vật thần huyết trực tiếp chặt đứt, thân thể Hàn Sâm trầm xuống, hướng phía dưới bay đi, lúc này mới tránh thoát được đại kiếm của sinh vật thần huyết.

Lập tức con sinh vật thần huyết kia đã trực diện ba người bọn Thần Thiên Tử, căn bản không có chút do dự nào, sinh vật thần huyết đã một kiếm chém tới Ngón Tay Cái ở gần nó nhất.

Ngón Tay Cái cắn răng giơ lá chắn thần huyết lên, nghênh đón đại kiếm của sinh vật thần huyết kia.

Coong!

Ngón Tay Cái đỡ lấy tấm lá chắn thần huyết, cứ thế mà bị chém bay lên trên không trung hơn mười thước mới dừng lại được, trực tiếp không nói hai lời, hống to một tiếng, gọi ra một cái thú hồn Bạo Hùng, thân thể lập tức biến thành quái vật khổng lồ cao gần ba mét, một tay nhấc tấm lá chắn một tay nhấc đao lao thẳng tới sinh vật thần huyết kia, trong miệng còn rống to với Hàn Sâm:

- Kim Tệ, bây giờ chúng ta liên thủ thì còn có cơ hội giết nó, nếu bây giờ anh chạy, cho dù chúng tôi không lấy được, anh cũng đừng hòng mò được chỗ tốt.

Vừa rồi lúc đại chiến với Hàn Sâm, Ngón Tay Cái cũng không có ý định thực sự muốn liều mạng, dù sao y và Hàn Sâm cũng không có cừu oán gì, chỉ là cầm chỗ tốt của Thần Thiên Tử, không cần phải cùng Hàn Sâm dốc sức liều mạng.

- Xuống mặt đất đi, trên trời chúng ta càng không phải là đối thủ của nó.

Hàn Sâm vừa hướng mặt đất bay xuống vừa hô.

Bọn Thần Thiên Tử tự nhiên cũng đã nhìn ra, con sinh vật thần huyết kia ở trên trời quá nhanh, bọn họ không theo kịp tốc độ như vậy, không nói hai lời đều giống như Hàn Sâm bay xuống mặt đất.

Ngón Tay Cái đi ở cuối cùng, dưới trạng thái biến thân Bạo Hùng cấp thần huyết, vác theo lá chắn thần huyết, mới miễn cưỡng chặn lại đại kiếm của con sinh vật kia được, nhưng mà vẫn bị chém cho liên tiếp lui về phía sau.

Bốn người rơi xuống mặt đất, đều thu cánh lại, từng người triển khai biến thân, vây giết con sinh vật thần huyết kia.

Hàn Sâm được đã thấy sự lợi hại của sinh vật thần huyết, biết rõ bằng sức mạnh của một mình mình, ít có khả năng giết chết được nó, căn bản không phải là đối thủ, cơ hội duy nhất bây giờ chính là cùng liên thủ với bọn Thần Thiên Tử, như vậy còn có một tia khả năng.

Nhưng lại phải duy trì ở trong thời gian bọn họ biến thân, mới có thể chém giết con sinh vật thần huyết kia, thật sự là sinh vật thần huyết giống như thiên sứ kia quá mạnh mẽ.

Ngón Tay Cái hóa thân thành Cự Hùng, vác lá chắn cùng con sinh vật thần huyết kia chính diện chống lại, tấm lá chắn thần huyết kia vô cùng cứng rắn, lại bị đại kiếm hoa lệ giống như băng tinh kim cương kia chém ra từng vết tích giao thoa.

Thần Thiên Tử biến thân trở thành một con sư tử khổng lồ, Hoàng Phủ Bình Tình không sử dụng biến thân, cô ta ở xa cầm cung tên liên tục bắn tới con sinh vật thần huyết kia, kiềm chế hành động của nó. Không có thú hồn biến thân hình người, sau khi biến thân ngược lại sẽ khiến cho cô ta không phát huy ra lực lượng mà mình am hiểu, còn không bằng không biến thân.

Bốn người vây công sinh vật thần huyết, vẫn không thể làm gì nó.

Hàn Sâm thật vất vả mới tìm được một cơ hội, dao găm biến dị trong tay chém lên trên người con sinh vật thần huyết, Nhưng mà chỉ lưu lại một vết xước mờ trên áo giáp ngọc của nó, liền áo giáp ngọc cũng không chém rách được.

- Đáng chết, không có binh khí cấp thần huyết, chỉ sợ không giết được con sinh vật này.

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, bây giờ hắn thiếu một thanh binh khí thần huyết, nhưng đáng tiếc không thể mua được Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, nếu không thì bây giờ cũng không bị thúc thủ vô sách như vậy.

- Thêm chút sức, biến thân của tôi không kéo dài được quá lâu.

Ngón Tay Cái vừa ngăn cản thế công của sinh vật thần huyết, vừa rống to.

Phần lớn thế công của con sinh vật thần huyết kia đều bị Ngón Tay Cái cản lại, phía trên lá chắn đã giăng đầy vết thương, nếu như không phải là tấm chắn cấp thần huyết, đã sớm bị chém nát không biết bao nhiêu lần.

Trong lòng Thần Thiên Tử cũng sốt ruột, nếu như không phải cái thú hồn Kim Cương Đại Lực Viên thần huyết của y lần trước đưa cho La Thiên Dương, bị Hàn Sâm chém giết, lực chiến đấu của y còn không chỉ ở mức này.

Bây giờ sau khi y sử dụng thần huyết biến thân thì không có cách nào sử vũ khí, sử dụng vũ khí thì lại không thể biến thân, không phát huy ra toàn bộ sức chiến đấu được, dù sao cũng là biến thân dạng sư tử, không có khả năng giống như Hàn Sâm cùng Ngón Tay Cái sử dụng vũ khí bình thường.

Thần huyết biến thân của ba người đại khái đều có thể kiên trì chừng hai giờ, mắt thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, lại từ đầu đến cuối không thể chiếm được lợi thế gì ở trên người con sinh vật thần huyết kia.

- Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, ai trong mấy người cho tôi mượn một thanh binh khí thần huyết.

Hàn Sâm không nhịn được hỏi một câu, không có binh khí cấp thần huyết, hắn cũng chỉ có thể tạo được tác dụng kiềm chế, căn bản không có khả năng tạo thành tổn thương đối với sinh vật thần huyết, tiếp tục nữa, thần huyết biến thân của bọn họ sẽ không chịu nổi.

Thế nhưng mà bọn Thần Thiên Tử đều không nói gì, không nói đến chuyện chuyển thú hồn thần huyết cho Hàn Sâm quá mức mạo hiểm, ai biết hắn cầm thú hồn thần huyết xong có chạy hay không.

Cho dù là hắn không chạy trốn, lại để cho Hàn Sâm giết sinh vật thần huyết, đó cũng không phải là mong muốn trong lòng bọn họ.

- Đã không chiến được, vậy thì tản đi thôi.

Thời gian duy trì biến thân của Hàn Sâm đã không còn thừa nhiều lắm, trực tiếp thối lui ra khỏi vòng chiến hướng về bên ngoài Thần Vực Đảo chạy như điên.

Đã mất đi Hàn Sâm, ba người bọn Thần Thiên Tử càng không phải là đối thủ của sinh vật thần huyết kia, mượn năng lực phòng ngự của Ngón Tay Cái, ba người vừa đánh vừa rút lui, cũng thối lui ra khỏi Thần Vực Đảo.

Bình thường thì sinh vật thần huyết trên Thần Vực Đảo sẽ không rời khỏi phạm vi Thần Vực Đảo, con sinh vật thần huyết này cũng vậy, sau khi bọn họ lui ra ngoài, con sinh vật thần huyết kia liền ngừng lại, sau khi nhìn chăm chú tới bọn họ liền rời đi, lại quay trở về dưới gốc cây trên ngọn núi lớn kia.

Bốn người vây giết sinh vật thần huyết trên Thần Vực Đảo xem như triệt để thất bại, ba người bọn Thần Thiên Tử bàn luận xong xuôi, trực tiếp quay trở về Cương Giáp Tí Hộ Sở, bọn họ cũng không sợ một mình Hàn Sâm đi tìm con sinh vật thần huyết kia, đó căn bản không phải là tồn tại mà một người có thể giết chết.

- Thật sự lợi hại, thú hồn của con sinh vật thần huyết này nhất định là vô cùng khó lường.

Hàn Sâm đợi đến lúc trời tối, lại vụng trộm quay về Thần Vực Đảo.

Hắn đối với con sinh vật thần huyết này là thế buộc phải có, nếu không thì Tu La chiến đao cùng hai thanh binh khí biến dị không phải là bị hủy không công rồi sao.

Hơn nữa sinh vật thần huyết mạnh mẽ như vậy, so với Huyết Tinh Đồ Lục Giả còn mạnh mẽ hơn nhiều, Hàn Sâm đối với thú hồn của nó cũng là thèm nhỏ nước dãi, đương nhiên không muốn buông tha như vậy.

Trên thực tế trên tay hắn còn có một binh khí thần huyết, chính là cái Quỷ Diễm Điệp thần huyết kia, nhưng mà vật kia là hàng dùng một lần, cái giá phải trả thật sự quá cao, nếu như không phải bất đắc dĩ, Hàn Sâm cũng không muốn bỏ ra sử dụng.

Chương 213: Thánh Chiến Thiên Sứ

Nếu như đổi là sinh vật thần huyết khác, chắc chắn Hàn Sâm sẽ không sử dụng thần huyết Quỷ Diễm Điệp, dù sao chỉ vì giết một con sinh vật thần huyết mà lãng phí Quỷ Diễm Điệp thần huyết thì thật sự lỗ vốn, bởi vì không ai có thể cam đoan con sinh vật thần huyết kia nhất định sẽ cho ra thú hồn.

Thế nhưng mà sinh vật thần huyết trên Thần Vực Đảo, đây chính là thứ nhất định sẽ cho ra thú hồn đấy, lại là thú hồn hình người mạnh mẽ như vậy, mặc dù bây giờ còn không biết là loại hình gì, nhưng có lẽ là bất cứ một loại loại hình thú hồn nào cũng sẽ không quá yếu.

Huống chi còn có một thanh đại kiếm thần huyết bảo cụ, thanh đại kiếm kia so sánh với Hoàng Kim Cự Phủ của Huyết Tinh Đồ Lục Giả còn tốt hơn nhiều, Hoàng Kim Cự Phủ thật sự quá nặng, mang theo vô cùng bất tiện, hơn nữa độ sắc bén cũng kém rất rất xa thanh đại kiếm này.

Hoàng Kim Cự Phủ chính là thứ dựa vào khí lực để ăn cơm, chỉ là đủ cứng đủ nặng, cũng không phải quá sắc bén, mà thanh đại kiếm này, rõ ràng không hề yếu hơn binh khí thú hồn thần huyết, thậm chí còn càng mạnh hơn, bảo cụ như vậy, cho dù không mang ra khỏi thế giới Tí Hộ Sở được, vậy cũng tuyệt đối là có thể bán được một số tiền rất lớn, không giống như Hoàng Kim Cự Phủ, căn bản không có mấy người dùng nổi, cũng bất tiện mang theo, bán không được bao nhiêu tiền.

Chỉ cần giết con sinh vật thần huyết này, là có thể lấy được thú hồn cùng bảo cụ, chỉ dùng một cái Quỷ Diễm Điệp thần huyết coi như là kiếm bộn rồi.

Lặng lẽ tiến tới gần ngọn núi lớn, xa xa liền thấy con sinh vật thần huyết kia vẫn đang đứng dưới tàng cây, hai tay đặt ở trên đại kiếm sáng chói, nhắm mắt đứng ở nơi đó giống như một bức tượng thiên sứ hoàn mỹ.

Lúc ban ngày vẫn chưa kịp nhìn kỹ, bây giờ nhờ ánh trăng cùng ánh sao, cùng với vầng sáng trên thanh đại kiếm trong suốt giống như băng tinh kim cương, lại nhìn kỹ con sinh vật thần huyết này, vẫn không khỏi phải tán thưởng con sinh vật thần huyết này quá mỹ lệ.

Áo giáp màu trắng như dương chi bạch ngọc điêu khắc mà thành, óng ánh bày biện ra cảm giác hơi mờ, bao vây lấy thân thể của nó, đem đùi ngọc thon dài cùng dáng người trước sau lồi lõm của nó hiện ra vô cùng tinh tế.

Một đôi cánh trắng noãn cùng mái tóc dài màu vàng, hơn nữa khuôn mặt có ngũ quan tinh xảo, bên trong xinh đẹp còn mang theo vài phần ác nghiệt, thật đúng như Thẩm Phán Thiên sứ trên bầu trời.

Nếu như không phải lúc ban ngày thấy được sự mạnh mẽ và lạnh lùng của con sinh vật thần huyết này, nói không chừng Hàn Sâm còn có thể bởi vì nó xinh đẹp mà sinh ra dao động, không có cách nào nhẫn tâm ra tay với một sinh vật xinh đẹp như vậy.

- Sinh vật thần huyết này thật sự quá mạnh mẽ, mình chỉ có một lần cơ hội ra tay, nếu như một lần mà không thành công, có thể trốn đi được hay không cũng là một vấn đề.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ chính mình nên lấy loại thú hồn gì để ứng chiến.

Dùng áo giáp thần huyết mặc dù tốt, cũng có thể chống đỡ một kiếm của sinh vật thần huyết mà không chết, nhưng chuyện này không có chút ý nghĩa nào, chỉ là bị đánh mà không chết thì không có một chút tác dụng nào, hắn cần chính là giết chết con sinh vật thần huyết kia.

Thú hồn Yêu Tinh Nữ Hoàng hiện lên ở ngoài thân thể Hàn Sâm, chậm rãi cùng Hàn Sâm hòa làm một thể, áo giáp màu đỏ rực bọc thân thể Hàn Sâm lại, vương miện giống như hồng bảo thạch cũng xuất hiện ở trên đỉnh đầu hắn, nguyên bản mái tóc dài màu đen đã biến thành vảng óng, xà cung và mũi tên Hắc Châm Phong biến dị được Hàn Sâm gọi ra, kéo ra căng dây cung nhằm vào con sinh vật thần huyết kia.

Hàn Sâm rất tự tin đối với năng lực thu liễm sát khí của mình, nhưng khi cung của hắn kéo ra nhắm tới sinh vật thần huyết kia, con sinh vật thần huyết kia đột nhiên mở to hai con ngươi giống như tia chớp màu vàng óng, trong mắt tràn đầy sát ý lạnh lẽo.

OÀ..ÀNH!

Đại kiếm từ trong nham thạch bị rút ra, phá không hướng về Hàn Sâm cuồng sát mà tới.

Mũi tên Hắc Châm Phong biến dị trên tay Hàn Sâm ngưng mà không bắn, không phải là hắn không muốn bắn, mà là không dám bắn, một mũi tên này của hắn bắn ra, khẳng định là không bắn trúng sinh vật thần huyết, nhưng mà mũi tên Hắc Châm Phong biến dị nếu như bị thanh đại kiếm kia chém trúng, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị chém đứt rồi.

Mũi tên Hắc Châm Phong biến dị này Hàn Sâm hao tốn không ít khí lực mới thu vào tay được, Hàn Sâm cũng không muốn nó cũng theo gót Huyết Cứ Thương biến dị và Trảm Mã Đao.

Mắt thấy sinh vật thần huyết kia điên cuồng xông đến, chỉ là động tác của nó ở trong mắt Hàn Sâm, đã không còn nhanh như lúc ban ngày nữa, năng lực mạnh mẽ của thú hồn Yêu Tinh Nữ Hoàng khiến cho động tác của con sinh vật thần huyết ở trong mắt Hàn Sâm trở nên chậm hơn rất nhiều.

Mắt thấy đại kiếm của con sinh vật thần huyết kia đã hướng đỉnh đầu mình đánh xuống, Hàn Sâm đã thu cung tên vào, bước chân như là độc xà thổ tín bước ra một bước, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, thân pháp mà Hàn Sâm khổ luyện rốt cục đã có đất dụng võ, toàn lực bộc phát một bước, nhanh đến cả kiếm của con sinh vật thần huyết kia cũng không thể đuổi kịp thân hình của hắn.

Mà một bước này của Hàn Sâm cũng không phải lùi về phía sau, mà là nghiêng nghiêng đi lên phía trước, khiến cho khoảng cách giữa hắn cùng con sinh vật thần huyết kia kéo lại càng gần.

Một con Quỷ Diễm Điệp thần huyết xinh đẹp mà quỷ dị xuất hiện ở trong tay Hàn Sâm, trực tiếp bị Hàn Sâm ném về phía sinh vật thần huyết ở gần trong gang tấc.

Quỷ Diễm Điệp vẽ ra một đường vòng cung quỷ dị trên không trung, trong nháy mắt đã đến trước mặt của sinh vật thần huyết, chỉ lát nữa là sẽ cắt đứt cổ họng của nó.

Thế nhưng mà mặc dù là ở trong khoảng cách gần như thế, con sinh vật thần huyết kia vẫn có thể thu hồi đại kiếm của mình đã chém ra, thật nhanh chém về phía phi tiêu Quỷ Diễm Điệp thần huyết.

Trong nháy mắt đại kiếm sẽ chém trúng phi tiêu Quỷ Diễm Điệp thần huyết kia, phi tiêu Quỷ Diễm Điệp thần huyết vậy mà quỷ dị trầm xuống, cùng đại kiếm sượt qua từ phía dưới bay đi, trực tiếp đâm vào cổ họng của con sinh vật thần huyết.

Bành!

Ngọn lửa quỷ màu xanh da trời kinh khủng nổ tung, lập tức khiến cho thân thể của con sinh vật thần huyết kia bị ngọn lửa màu xanh tím bao phủ, từ xa nhìn lại giống như là một thiên sứ sống lại ở trong ngọn lửa.

Chỉ là thiên sứ này cũng không phải hữu hảo, mặc dù hỏa diễm thiêu đốt thân thể, vẫn quơ đại kiếm chém tới Hàn Sâm.

Thần quang trong mắt Hàn Sâm sáng chói, mau chóng tránh né công kích của sinh vật thần huyết kia, dưới sự phối hợp của thú hồn Yêu Tinh Nữ Hoàng cùng thân pháp Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, kiếm của sinh vật thần huyết từ đầu đến cuối đều không thể chém trúng hắn.

Trên thực tế bây giờ lực lượng cùng tốc độ của con sinh vật thần huyết kia đã không thể so sánh với lúc ban ngày, hiển nhiên là bởi vì bị trọng thương.

Hơn nữa tốc độ của nó cũng càng ngày càng chậm, cuối cùng thanh đại kiếm leng keng một tiếng rơi xuống mặt đất, mà thân thể của con sinh vật thần huyết kia hóa thành một tia sáng thần thánh, như là bầy đom đóm, hướng lên bầu trời tán loạn ra.

- Săn giết sinh vật thần huyết Thánh Chiến Thiên Sứ, đạt được thú hồn Thánh Chiến Thiên Sứ thần huyết, không thể ăn thịt.

- Thật đúng là một thiên sứ!

Hàn Sâm mừng như điên, đối với chuyện thịt không thể ăn cũng không có gì ngoài ý muốn, lúc hắn tra tư liệu ở bên trên Internet đã từng thấy qua,

sinh vật thần huyết ở trên Thần Vực Đảo, đại bộ phận đều là thịt không thể ăn được.

Cất đại kiếm trong suốt giống như băng tinh kim cương vào bao vải đã sớm chuẩn bị xong, Hàn Sâm thừa dịp ban đêm lặng lẽ chạy ra khỏi Thần Vực Đảo.

- Bây giờ chỉ sợ Thần Thiên Tử còn đang chuẩn bị phải làm như thế nào săn giết Thánh Chiến Thiên Sứ, tuyệt đối không thể tưởng được Thánh Chiến Thiên Sứ đã rơi vào túi của mình, thật muốn nhìn xem Thần Thiên Tử chuẩn bị tốt tất cả, lại đi tới Thần Vực Đảo, sau khi không nhìn thấy Thánh Chiến Thiên Sứ thì sẽ có biểu tình gì.

Tâm tình của Hàn Sâm khoái trá trở về Cương Giáp Tí Hộ Sở, để thanh đại kiếm lên trên bàn, không kịp chờ đợi nhìn tới thú hồn Thánh Chiến Thiên Sứ mà mình mới thu được.

Chương 214: Học Tỷ Mời

Một cô bé đáng yêu khoảng mười hai mười ba tuổi mặc váy ngủ màu trắng, chân trần trắng nõn đứng ở trước mặt Hàn Sâm, đôi mắt to màu đen trong sáng đang nhấp nha nhấp nháy nhìn Hàn Sâm, tóc dài đen nhánh rũ xuống tới cái mông tròn đang vểnh lên.

- Thú hồn sủng vật… lại là thú hồn sủng vật…

Hàn Sâm nhìn cô bé hóa thành Thánh Chiến Thiên Sứ xinh đẹp ở phía trước mặt, thật sự không biết nên khóc hay nên cười.

Biến hóa này cũng quá lớn đi, liền cánh thiên sứ cùng vòng sáng thiên sứ đều không có, căn bản nhìn không ra đây là Thánh Chiến Thiên Sứ vô cùng hung hãn kia, hoàn toàn chính là một cô bé loài người mười ba mười bốn tuổi đáng yêu, thoáng cái từ ngự tỷ hung mãnh biến thành tiểu loli thanh tuần đáng yêu.

Mặc dù Thánh Chiến Thiên Sứ đáng yêu như vậy, nhưng mà không có sức chiến đấu gì cả, muốn nuôi nấng một thú hồn sủng vật cấp thần huyết đến trạng thái tiến hóa, quỷ mới biết cần tốn bao lâu.

Cũng may là Hàn Sâm thu được một thanh đại kiếm thần huyết bảo cụ, nếu không liền muốn khóc rồi, dù sao cũng đã hủy đi một thanh Tu La chiến đao cùng hai thanh binh khí biến dị cộng thêm một con Quỷ Diễm Điệp thần huyết để đổi lấy.

Nhưng mà có một việc Hàn Sâm rất rõ ràng, Thánh Chiến Thiên Sứ siêu cấp đáng giá, sủng vật cấp thần huyết vốn đã ít, nếu như là loại sủng vật khác, có lẽ còn không đáng giá lắm, nhưng mà thú hồn đáng yêu cơ hồ giống hệt như tiểu loli của nhân loại, tuyệt đối là có thể bán với giá trên trời.

- Em biết nói chuyện không?

Hàn Sâm tò mò nhìn Thánh Chiến Thiên Sứ hỏi, thật sự quá giống một cô bé loài người xinh đẹp rồi.

Thánh Chiến Thiên Sứ chỉ trừng đôi mắt to mỉm cười với hắn, như là một cô công chúa nhỏ trong trắng không tỳ vết.

Thấy Thánh Chiến Thiên Sứ không biết nói chuyện, Hàn Sâm hơi do dự một chút, liền gọi nó trở về, sau đó cầm thanh đại kiếm trong suốt hoa lệ kia lên.

Thanh kiếm giống như là băng tinh kim cương, cầm trong tay có hơi nặng, so với thiết kiếm bình thường nặng hơn một chút, nhưng mà vẫn còn ở trong phạm vi mà Hàn Sâm có thể chịu đựng được.

Tiện tay vung vài cái, cảm giác phá không mãnh liệt kia, khiến cho hắn dùng thanh đại kiếm này hết sức thông thuận.

- Đúng là một thanh kiếm tốt, cũng không uổng công mình hao tốn tiền vốn lớn như vậy.

Hàn Sâm càng dùng càng cảm thấy thuận tay, so với Tu La chiến đao còn thoải mái hơn.

Về phần sự sắc bén cùng độ cứng của thanh đại kiếm này, đã không cần phải thử nữa, liền áo giáp thần huyết đều có thể chém rách, có thể thấy thanh kiếm này sắc bén tới đâu.

Liền tấm chắn thần huyết của Ngón Tay Cái, đều bị nó chém tới vết thương chồng chất, bị chặt biến hình, mà thanh kiếm này một chút tổn hại đều không có, chứng minh nó mạnh mẽ tới cỡ nào.

- Đáng tiếc thanh kiếm này không thể thu lại giống như thú hồn, chỉ có thể mang ở trên thân thể, hơn nữa còn chỉ sử dụng ở trong thế giới Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, hình dáng của thanh kiếm này quá hoa lệ đẹp mắt, chỉ liếc mắt là tuyệt đối không thể quên được, Thần Thiên Tử, Hoàng Phủ Bình Tình cùng Ngón Tay Cái đều đã thấy, về sau hắn muốn sử dụng, thật đúng là có hơi phiền toái, chỉ có thể dùng thân phận của Kim Tệ để sử dụng, nếu không rất dễ dàng khiến cho Thần Thiên Tử suy đoán ra hắn chính là Kim Tệ.

Rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở, máy truyền tin của Hàn Sâm lập tức vang lên.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua là dãy số của Hoàng Phủ Bình Tình, lập tức giận không chỗ phát tiết, lần trước bị cô ta làm thành như vậy, bây giờ Kỷ Yên Nhiên vẫn còn giận hắn.

Hàn Sâm nhận cuộc gọi, chính là muốn nói chuyện cho ra nhẽ với Hoàng Phủ Bình Tình, cho cô ta hiểu được cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, nhưng mà miệng mới mở ra, nhìn thấy bộ dáng bây giờ của Hoàng Phủ Bình Tình, lại trợn cả mắt lên rồi.

Hoàng Phủ Bình Tình vậy mà đang ở trong bồn tắm, mặc dù có lượng lớn bong bóng che dấu, nhưng mà cánh tay ngọc mịn màng, còn có gần nửa một thứ rất tròn như ẩn như hiện, khiến người nhìn tới miệng đắng lưỡi khô.

Mặc dù không thể thật sự nhìn thấy cái gì, nhưng mà chỉ cần hình tượng này đã làm đủ khiến cho người ta huyết mạch sôi trào.

- Tiểu học đệ, không quấy rầy đến cậu chứ?

Hoàng Phủ Bình Tình vừa nói chuyện, vừa giơ một cái chân trắng từ trong bồn tắm lên, lấy tay chậm rãi xoa nhẹ ở phía trên.

Hàn Sâm cảm giác trong lỗ mũi đã bốc nhiệt, đều sắp phun ra máu rồi, theo bản năng vuốt vuốt cái mũi, nghiêm mặt nói:

- Hoàng Phủ học tỷ, cô có chuyện gì không? Không có chuyện gì thì tôi tắt máy đây.

Nói xong, ánh mắt của Hàn Sâm lại vô tình liếc cẳng chân trắng kia một cái.

- Học tỷ tìm cậu đương nhiên là có chuyện, chuyện Cương Giáp Tí Hộ Sở xuất hiện Thần Vực Đảo cậu biết chứ?

Hoàng Phủ Bình Tình quyến rũ cười cười.

- Biết, nhưng mà chuyện đó có quan hệ gì tới tôi đâu, tôi không có cánh thần huyết, không thể bay lên.

Hàn Sâm hơi chột dạ.

- Tiểu học đệ cậu muốn đi lên còn không phải dễ dàng sao, tôi cho cậu mượn một đôi cánh thần huyết không được sao.

Hoàng Phủ Bình Tình nói xong, ở trong nước xoay người, tỳ lên trên bồn tắm, tới gần máy truyền tin nói ra.

Nhìn hai vùng rất tròn tuyết trắng lộ ra hơn phân nửa mang theo nước bóng nhoáng trước mắt kia, Hàn Sâm thật sự cảm giác mình sắp phun máu mũi rồi, vội vàng nói:

- Hoàng Phủ học tỷ cũng đừng nói giỡn với tôi, đồ vật quý giá như vậy mà cô sẽ cho tôi mượn sao?

- Tôi cũng không nói giỡn, nếu cậu muốn, bây giờ có thể tới lấy, học tỷ chưa đóng cửa nha.

Hoàng Phủ Bình Tình nháy mắt nói ra.

- Hoàng Phủ học tỷ, có lời gì cô cứ việc nói thẳng ra đi.

Hàn Sâm xoa mũi nói, hắn không tin Hoàng Phủ Bình Tình lại rộng rãi như vậy.

- Nếu như cậu đã không đến, chúng ta tìm một chỗ nói rõ chi tiết đi, ngay ở căn tin bên khu A kia đi.

Hoàng Phủ Bình Tình nói.

- Đừng, vẫn là ở bên trong Tí Hộ Sở nói đi.

Ngay lúc này, đúng là thời điểm vừa sáng sớm có rất nhiều sinh viên, nếu để cho người ta nhìn thấy hắn và Hoàng Phủ Bình Tình cùng đi ăn sáng, hắn thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Mặc dù Hoàng Phủ Bình Tình rất xinh đẹp mê người, luận sắc đẹp không hề thua Kỷ Yên Nhiên, hai người đều có vẻ phong tình, nhưng mà Hàn Sâm vẫn tương đối ưa thích kiểu người như Kỷ Yên Nhiên hơn.

Loại phụ nữ có tâm kế quá sâu như Hoàng Phủ Bình Tình, ngắm đẹp, nhưng mà ở chung thì sẽ bắt đầu mệt mỏi.

Đóng máy truyền tin, Hàn Sâm về tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, đi tới nơi hẹn đợi Hoàng Phủ Bình Tình.

Hoàng Phủ Bình Tình cũng không phải một cô gái mê trai ngu xuẩn, trái lại, cô ta khôn khéo hơn mọi người, nếu không phải là cô ta vừa tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, cũng sẽ không giả bộ như không quen biết Thần Thiên Tử, còn thành công để cho Thần Thiên Tử làm việc cho cô ta một lần, đem rất nhiều thú hồn đẩy lên giá cả rất cao.

Cánh thần huyết cũng bị đưa lên giá cả rất cao bán cho Lâm Bắc Phong, chỉ có điều bởi vì Thần Vực Đảo xuất hiện, đoán chừng Thần Thiên Tử lại tốn

giá tiền rất lớn mua lại cánh thần huyết từ chỗ Lâm Bắc Phong, ngược lại giúp cho Lâm Bắc Phong kiếm lời một mớ.

Một cô gái như vậy tìm hắn, chắc chắn sẽ không phải đơn giản là nói chuyện yêu đương, nghe giọng điệu của cô ta, rất có thể là có quan hệ với sinh vật thần huyết ở trên Thần Vực Đảo.

Hắn biết rõ Thánh Chiến Thiên Sứ đã không còn, nhưng bọn Thần Thiên Tử lại không biết, bây giờ còn đang chuẩn bị săn giết Thánh Chiến Thiên Sứ.

- Cũng có thể thừa cơ kiếm chút chỗ tốt.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán, có lẽ có thể mượn cơ hội lần này từ chỗ Thần Thiên Tử, Hoàng Phủ Bình Tình kiếm chút chỗ tốt, chỉ là hắn không biết Thần Thiên Tử cùng Hoàng Phủ Bình Tình đến cùng có quan hệ như thế nào.

Chương 215: Giao Dịch

Hàn Sâm ngồi ở trên tảng đá, từ rất xa đã nhìn thấy Hoàng Phủ Bình Tình đang đi tới.

Hôm nay Hoàng Phủ Bình Tình mặc một bộ áo giáp nửa người cùng quần chiến, giày chiến, hai đùi tuyết trắng lộ hết ra ở bên ngoài, đi đường lay động, tư thái kia thật đúng là rất mê người, Hàn Sâm nhìn thấy cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng.

- Tiểu học đệ, chờ sốt ruột rồi phải không?

Hoàng Phủ Bình Tình đi đến bên cạnh Hàn Sâm, còn trêu chọc mái tóc như mây một chút, phong tình vạn chủng không nói ra được.

- Hoàng Phủ học tỷ, học đệ thì học đệ đi, có thể không thêm chữ tiểu hay không?

Hàn Sâm có chút buồn bực nói.

- Được, vậy về sau cậu cũng không thể gọi Hoàng Phủ học tỷ nữa, trực tiếp gọi tỷ tỷ là được.

Hoàng Phủ Bình Tình cười tủm tỉm nói.

- Hoàng Phủ học tỷ, cô tìm tôi đến cùng là có chuyện gì thế?

Hàn Sâm vội vàng quay lại chủ đề chính.

- Không phải đã nói rồi à, nếu cậu muốn đi Thần Vực Đảo, tỷ tỷ có thể cho cậu mượn cánh thần huyết.

Hoàng Phủ Bình Tình nháy mắt nói.

- Cũng không có yêu cầu gì sao?

Hàn Sâm sẽ không tin là Hoàng Phủ Bình Tình lại tốt bụng như vậy.

- Nói yêu cầu thì quá tổn thương cảm tình, coi như là cậu giúp tỷ tỷ một chuyện, giúp đỡ săn giết sinh vật thần huyết trên Thần Vực Đảo, cậu thấy thế nào?

Hoàng Phủ Bình Tình nói.

- Để cho tôi hỗ trợ săn giết sinh vật thần huyết?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Bình Tình.

- Đúng vậy, tỷ tỷ sẽ không để cho cậu thua thiệt, có điều kiện gì cậu cứ việc nói, cho dù muốn tỷ tỷ này, tỷ tỷ cũng sẽ giao cho cậu.

Hoàng Phủ Bình Tình quyến rũ nói.

- Khụ khụ, Cương Giáp Tí Hộ Sở nhiều cao thủ như vậy, làm sao Hoàng Phủ học tỷ lại nghĩ tới tôi thế?

Hàn Sâm cũng không tiếp lời Hoàng Phủ Bình Tình, tự mình hỏi.

- Mặc dù cao thủ ở Cương Giáp Tí Hộ Sở nhiều, nhưng xét về thuật bắn cung, tỷ tỷ chỉ phục một mình cậu thôi.

Hoàng Phủ Bình Tình nháy đôi mắt đẹp nói.

- Ngoại trừ tôi cùng Hoàng Phủ học tỷ, còn có ai đi nữa?

Hàn Sâm hỏi dò.

- Tỷ tỷ không đi, ở Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng chỉ có thể tìm ra tổng cộng ba đôi cánh thần huyết, cậu đi thay cho tỷ tỷ, hợp tác với Thần Thiên Tử, Ngón Tay Cái, cùng một chỗ săn giết con sinh vật thần huyết kia, ngoại trừ thú hồn, cậu có thể tuỳ tiện nhắc tới những điều kiện khác.

Hoàng Phủ Bình Tình nói.

- Học tỷ, tôi mạo muội hỏi một câu, cô và Thần Thiên Tử, Ngón Tay Cái có quan hệ như thế nào? Bọn họ có tin được không?

Hàn Sâm hỏi.

- Cậu yên tâm đi, mẹ của Thần Thiên Tử là em gái sinh đôi với mẹ tôi, chính là dì ruột của tôi, anh ta chính là anh họ tôi, khẳng định là tin được, còn Ngón Tay Cái, cậu cũng có thể yên tâm, y cầm chỗ tốt thì sẽ tận tâm làm việc, thân phận của y ở trong Liên Minh thì tôi và Thần Thiên Tử đều rõ ràng, cũng đã ký hiệp ước, hợp đồng đấy, y không dám làm xằng bậy.

Hoàng Phủ Bình Tình giải thích hai câu.

Hàn Sâm lúc này mới chợt hiểu ra, không thể ngờ được Chiến Thần Võ Đạo Quán cùng Tập Đoàn Tinh Vũ còn có quan hệ như vậy.

Nhưng hắn cũng không quá quan tâm tới những chuyện này, bây giờ Hoàng Phủ Bình Tình cùng Thần Thiên Tử không biết là Thánh Chiến Thiên Sứ đã bị hắn đã giết, vẫn còn đang nghĩ biện pháp giết Thánh Chiến Thiên Sứ, Hoàng Phủ Bình Tình càng là tới tìm hắn, đây là một cơ hội rất tốt.

- Học tỷ, cô cần tôi làm gì? Trình độ chiến đấu của tôi quá bình thường.

Hàn Sâm hỏi dò.

- Thần Thiên Tử cùng Ngón Tay Cái đang thiếu một xạ thủ mạnh mẽ trợ giúp, mặc dù thuật bắn cung của tôi không tệ, nhưng so với cậu thì vẫn còn hơi kém một chút, cho nên muốn mời học đệ ra tay hỗ trợ, thay thế tôi lên Thần Vực Đảo, có điều kiện gì cậu cứ nói với tỷ tỷ đi.

Hoàng Phủ Bình Tình khẽ cười nói.

Hàn Sâm ra vẻ trầm ngâm một lát, sau đó mới lên tiếng:

- Tôi muốn mua một thanh binh khí thú hồn cấp thần huyết, học tỷ có còn nữa không?

Hàn Sâm đối với thanh Ngân Huyết Tam Nhận Xoa kia nhớ mãi không quên, đại kiếm bảo cụ thần huyết mặc dù tốt, nhưng mà quá rõ ràng rồi, bình thường hắn không tiện mang ở trên người, vẫn là binh khí thú hồn thuận tiện hơn.

- Chuyện này…

Hoàng Phủ Bình Tình có chút trầm ngâm, trong tay cô có binh khí thần huyết, Thần Thiên Tử mua tới Ngân Huyết Tam Nhận Xoa còn trên tay cô ta, cuộc đấu giá kia thì Thần Thiên Tử chính là một cò mồi, chính thức bán đi cũng chỉ là cánh thần huyết cùng những thú hồn biến dị đó.

- Nói thực, Ngân Huyết Tam Nhận Xoa còn ở trong tay tỷ tỷ, cậu muốn thì cũng không phải là không được, nhưng về mặt giá tiền, không thể thấp hơn 150 triệu, đây là ranh giới mà tỷ tỷ có thể đưa cho cậu, thấp hơn nữa thì tỷ tỷ không bàn giao cho công ty bên kia được.

Hoàng Phủ Bình Tình nghiêm mặt nói.

- 150 triệu…

Trong lòng Hàn Sâm tính toán một hồi, thú hồn thần huyết mà nói, giá tiền này cũng không rẻ, nhưng cũng không tính là đắt, dù sao Hoàng Phủ Bình Tình là làm cho công ty thương mại, không thể không kiếm tiền cho bọn họ, mà cái giá tiền này xác thực đã rất gần với giá thị trường rồi.

Nếu như không phải là Hoàng Phủ Bình Tình yêu cầu hắn làm việc, thật sự cầm lấy đi đấu giá, mặc dù bán được hơn hai ức thì cũng có chút khó khăn, nhưng mà tuyệt không chỉ 150 triệu, dù sao thì thú hồn thần huyết chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, cũng không phải nói có tiền muốn mua thì lập tức có thể mua được.

- Mình có hơn 6000 vạn gởi ở ngân hàng, bây giờ Ngân Sát TS vẫn còn đang hạn chế số lượng bán ra, chiếc lấy được ở Giải Đấu Tranh Bá kia nếu treo lên trên Internet bán đi, cũng có thể bán được 7000 – 8000 vạn. Đúng rồi, còn có một cái cánh thú hồn Hắc Vũ Thú biến dị, gom góp được 150 triệu cũng không thành vấn đề. Nhưng mà nếu như vậy, mình sẽ một đêm trở lại trước giải phóng rồi. Mặc kệ, cũ không đi thì mới không tới, có binh khí thần huyết thì mới đi săn giết sinh vật thần huyết được, có được một thú hồn thần huyết, vậy thì mọi thứ đều có thể kiếm lại được.

Hàn Sâm cắn răng một cái, nói với Hoàng Phủ Bình Tình:

- Được, 150 triệu thì 150 triệu, Ngân Huyết Tam Nhận Xoa tôi muốn rồi, nhưng mà bây giờ tôi đang không có nhiều tiền như vậy, cô chờ tôi vài ngày, tôi phải bán ít đồ mới lấy ra được 150 triệu.

- Cậu nha, còn đi bán cái gì nữa, tỷ tỷ làm gì vậy? Cậu muốn bán cái gì, nói cho tỷ tỷ nghe một chút, cam đoan không để cho cậu chịu thiệt.

Hoàng Phủ Bình Tình mắt trắng không còn chút máu.

Hàn Sâm đem đồ vật mà mình muốn bán nói cho Hoàng Phủ Bình Tình nghe, Hoàng Phủ Bình Tình đánh giá giá tiền cho hắn một chút, cuối cùng quyết định dùng một chiếc Ngân Sát TS cộng thêm một cái cánh thú hồn biến dị, Hàn Sâm bỏ thêm sáu ngàn vạn, từ chỗ Hoàng Phủ Bình Tình mua được Ngân Huyết Tam Nhận Xoa.

- Nói thật, tỷ tỷ thật sự thật bội phục cậu.

Sau khi hoàn thành giao dịch, Hoàng Phủ Bình Tình đột nhiên nghiêm túc nói với Hàn Sâm.

- Học tỷ quá khen.

Hàn Sâm ngây ra một lúc.

Hoàng Phủ Bình Tình lại lắc đầu, vẫn nghiêm túc nói:

- Tình huống của cậu tôi đã hiểu rõ, dùng xuất thân của cậu cùng tình huống sau khi tiến vào Tí Hộ Sở mà nói, có thể lăn lộn tới loại tình trạng hôm nay, thật sự rất khó được. Nói thật, tôi cũng từng nghĩ tới, nếu như đổi thành tôi là cậu, chỉ sợ là tôi không có khả năng đi đến một bước này, đừng nói là lấy ra 150 triệu mua thú hồn thần huyết, chỉ sợ còn đang vì sinh kế mà phát sầu.

Da mặt dày như Hàn Sâm, vậy mà cũng bị Hoàng Phủ Bình Tình nói cho đỏ mặt:

- Vận may… đều là vận may…

Lời này của Hàn Sâm cũng không phải nói dối, nếu như không phải may mắn lấy được viên tinh thể màu đen cùng thú hồn Hắc Giáp Trùng thần huyết, hắn xác thực rất khó đi tới một bước này như hôm nay.

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn bộ dáng xấu hổ của Hàn Sâm, vậy mà không nhịn được vươn ngọc thủ nắm lấy cái cằm của Hàn Sâm, nhón mũi chân đem cặp môi đỏ mọng tiến tới, hôn một cái lên trên gương mặt hắn, cười tủm tỉm nói:

- Người vừa có năng lực vừa đáng yêu như cậu, tỷ tỷ thật sự có chút động tâm, nếu như cậu có thể càng ưu tú hơn một chút, nói không chừng tỷ tỷ sẽ thật sự không nhịn được làm bạn gái của cậu đấy.

Chương 216: Đâu Rồi?

Ngân Huyết Tam Nhận Xoa đã tới tay, Hàn Sâm cũng không có thời gian vuốt ve, liền bị Hoàng Phủ Bình Tình mang đến chỗ Thần Thiên Tử.

Thần Thiên Tử giống như đã biết là Hàn Sâm sẽ đến, lôi kéo Hàn Sâm tới, cùng với điều kiện đưa cho Hàn Sâm vân vân, nguyên bản bọn họ đã thương lượng xong.

Nếu như không phải bởi vì sợ đêm dài lắm mộng, không biết lúc nào Thần Vực Đảo sẽ trở lại hư không, Thần Thiên Tử cũng sẽ không đồng ý tìm Hàn Sâm hỗ trợ, càng sẽ không tặng chỗ tốt cho Hàn Sâm.

Chỉ tiếc là y cũng không biết, cho Hàn Sâm chỗ tốt cũng vô dụng, Thánh Chiến Thiên Sứ đã bị Hàn Sâm giết đi.

Bọn Thần Thiên Tử cần phải trở về làm chuẩn bị, lại không dám chỉ chừa lại một người ở trên Thần Vực Đảo, sợ bị Kim Tệ đánh lén. Hơn nữa bọn họ cảm thấy một mình Kim Tệ cũng không thể giết được sinh vật thần huyết ở trên Thần Vực Đảo, cho nên chỉ phái những người khác ở bên dưới giám thị Thần Vực Đảo, cũng không đi lên đảo nhìn, bây giờ vẫn không biết sinh vật thần huyết đã bị giết.

Lúc này Thần Thiên Tử đã bỏ ra cái giá rất lớn, không chỉ mua lại cánh thần huyết trên tay Lâm Bắc Phong, còn từ chỗ Tần Huyên bên kia thuê đến một cái thú hồn biến thân thần huyết hình người, hơn nữa còn trả giá cao mời Hàn Sâm cùng Ngón Tay Cái, cộng lại thì đã chi tiêu vài tỷ rồi.

Chỉ vì một cái thú hồn hình người.

Hàn Sâm cũng không nói chuyện, sau khi mượn Hoàng Phủ Bình Tình cánh thần huyết cùng một mũi tên thú hồn thần huyết, hắn đi theo Thần Thiên Tử, Thần Thiên Tử bảo hắn làm cái gì hắn liền làm cái đó, nói hắn chạy đi đâu hắn liền chạy tới đó.

Trong lòng lại thầm vui:

- Thần Thiên Tử à Thần Thiên Tử, mày hao tốn một cái giá lớn như vậy, lúc quay trở lại Thần Vực Đảo, lại phát hiện Thánh Chiến Thiên Sứ đã không còn, không biết sẽ là biểu lộ gì.

- Mày phụ trách kiềm chế ở cự ly xa, tao bảo mày ngừng thì mày phải ngừng, nếu như lại xuất hiện tình huống giống như lần trước, đừng trách Thần Thiên Tử tao tâm ngoan thủ lạt.

Thần Thiên Tử lạnh lùng nhìn về phía Hàn Sâm nói.

- Mày yên tâm, thu tiền của người sẽ vì người tiêu tai, phương diện này tao rất chuyên nghiệp, biết rõ nên làm như thế nào.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

- Vậy thì tốt nhất.

Thần Thiên Tử cũng không sợ Hàn Sâm dám đoạt một đòn cuối cùng, lần này nhất định sẽ ra thú hồn, cho dù Hàn Sâm đoạt, cũng phải giao ra, nếu không thì y có thể danh chính ngôn thuận thu thập Hàn Sâm ở trong Liên Minh, mà ngay cả Tần Huyên cùng tổ hành động an toàn đặc biệt cũng không thể nói cái gì.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, Thần Thiên Tử mang theo Ngón Tay Cái cùng Hàn Sâm một lần nữa bay về phía Thần Vực Đảo, sau khi lên đến Thần Vực Đảo, Thần Thiên Tử cũng không lập tức chạy tới núi lớn, còn cố ý bỏ ra thời gian nửa ngày, để cho bọn họ khôi phục tới trạng thái tốt nhất, vì một cái thú hồn hình người, có thể nói là đã hao hết tâm cơ.

Hàn Sâm cũng không nói lời nào, tất cả đều dựa theo lời Thần Thiên Tử nói mà làm, chỉ là trong lòng thầm vui, đợi xem biểu lộ của Thần Thiên Tử lúc không nhìn thấy Thánh Chiến Thiên Sứ.

Rốt cục, Thần Thiên Tử ra lệnh một tiếng, mang theo Hàn Sâm cùng Ngón Tay Cái hướng về núi lớn xuất phát.

- Sinh vật thần huyết đâu rồi?

Từ xa, Thần Thiên Tử dùng kính viễn vọng nhìn về phía đỉnh ngọn núi lớn, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của Thánh Chiến Thiên Sứ, sắc mặt lập tức đại biến.

Thần Thiên Tử vội vàng tăng tốc độ, bay về phía núi lớn, nhưng mà nơi nào còn bóng dáng của sinh vật thần huyết, cho tới tận khi bay lên đỉnh núi lớn, vẫn không nhìn thấy một cọng lông của sinh vật thần huyết.

Thần Thiên Tử không cam lòng vòng vo vài vòng ở trên đỉnh núi, sau đó lại để cho Hàn Sâm cùng Ngón Tay Cái cùng một chỗ đến nơi khác tìm, giày

vò hơn nửa ngày cũng chẳng tìm được cái gì cả.

- Kim Tệ, tao muốn giết mày!

Thần Thiên Tử cuối cùng cảm thấy vô vọng, cắn răng nghiến lợi nhìn trời gào thét, quả thực là còn hận hơn so với mối hận giết cha cướp vợ.

Lúc trở về, toàn bộ hành trình mặt Thần Thiên Tử đều đen lên không nói một lời, thoạt nhìn đã tức giận tới cực điểm.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không đi trêu chọc hắn, trong lòng lại sắp vui phát điên.

- Tại sao lâu như thế mới trở về? Lấy được thú hồn không?

Hoàng Phủ Bình Tình ở bên dưới đã đợi nửa ngày, thấy ba người trở về liền vội vàng nghênh đón hỏi.

- Không có.

Thần Thiên Tử cơ hồ là từ trong hàm răng đẩy hai chữ.

- Không có là có ý gì? Sinh vật thần huyết không có thú hồn? Điều đó là không có khả năng, sinh vật thần huyết trên Thần Vực Đảo là đều cho ra thú hồn mà.

Trong lúc nhất thời Hoàng Phủ Bình Tình chưa kịp phản ứng.

- Không có sinh vật thần huyết trên Thần Vực Đảo, nhất định đã bị tên vương bát đản Kim Tệ kia giết trước một bước, tôi với hắn chưa xong đâu.

Biểu tình kia của Thần Thiên Tử, quả thực chính là muốn ăn thịt uống máu Hàn Sâm.

Trên thực tế thì trong lòng Thần Thiên Tử cũng đang rỉ máu, hao tốn một cái giá lớn như vậy, làm nhiều chuẩn bị như vậy, thậm chí ngay cả bóng dáng của sinh vật thần huyết đều không nhìn thấy, tức giận đến mức y muốn nôn ra máu.

- Làm sao có thể? Con kia sinh vật thần huyết kia lợi hại thế nào thì chúng ta đều thấy, một người sao có thể giết được nó?

Hoàng Phủ Bình Tình giật mình há rộng cái miệng nhỏ nhắn ra.

- Ngoại trừ Kim Tệ, ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở không còn ai có năng lực như thế, nhất định là hắn.

Trong mắt Thần Thiên Tử tràn đầy tơ máu, hai tay nắm thật chặt, đốt ngón tay đều bị nắm tới trắng bệch, trong lòng đã hận tới cực điểm.

Hoàng Phủ Bình Tình thấy bộ dáng này của Thần Thiên Tử, cũng không nói thêm gì nữa, bây giờ nói cái gì nữa, sẽ chỉ làm cho Thần Thiên Tử càng thêm mất hứng, cô rất rõ ràng vì giết con sinh vật thần huyết này, Thần Thiên Tử đã bỏ ra một cái giá lớn cỡ nào.

Mặc dù đối với Tập Đoàn Tinh Vũ mà nói, một chút tiền như vậy cũng không coi vào đâu, nhưng mà đối với Thần Thiên Tử tâm cao khí ngạo mà nói, loại đả kích tâm lý này lại khó có thể chịu đựng được.

Mặc dù Hàn Sâm rất muốn nhìn thêm bộ dạng tức giận kia của Thần Thiên Tử một lúc, nhưng mà Ngón Tay Cái đã cáo từ rời đi, hắn cũng không nên tiếp tục lưu lại đây.

Đem cánh thần huyết cùng mũi tên thú hồn thần huyết trả lại cho Hoàng Phủ Bình Tình, Hàn Sâm cũng cáo từ rời đi.

Đối với mũi tên thú hồn thần huyết kia, Hàn Sâm vô cùng không muốn, nhưng mà vật này là thú hồn của Hoàng Phủ Bình Tình, trên cơ bản có thể tính là thứ phi phàm, hơn nữa cho dù Hoàng Phủ Bình Tình chịu, Hàn Sâm cũng không còn tiền mua.

Trở lại căn phòng của mình ở Tí Hộ Sở, Hàn Sâm gọi Ngân Huyết Tam Nhận Xoa ra cầm trong tay vuốt vuốt, càng xem càng yêu, càng dùng càng thuận tay, chỉ hận ngay bây giờ không thể tự mình đi ra tìm một con sinh vật thần huyết đại chiến 800 hiệp, sau đó dùng Ngân Huyết Tam Nhận Xoa giết chết.

- Xem ra đến lúc lại đi tới Đại Sa Mạc Bạch Ma rồi, đã có cái Ngân Huyết Tam Nhận Xoa này, con Hồ Vương thần huyết cùng Hắc Vũ Thú Vương thần huyết kia khó có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của mình.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm hưng phấn.

Nhưng mà Hàn Sâm còn chưa kịp đi tới Đại Sa Mạc Bạch Ma, lại nhận được tin tức của Tần Huyên, Tần Huyên nói hắn đến gặp cô, giọng điệu vô cùng cổ quái, lại không chịu nói ở trong máy truyền tin, khiến Hàn Sâm nghi hoặc không thôi.

- Chắc có lẽ không phải là chuyện công việc của tổ hành động đặc biệt an toàn, nếu không cô ấy nói thẳng là được, không cần phải tỏ loại thái độ này.

Hàn Sâm nghĩ một hồi, cũng không nghĩ ra đến cùng là chuyện gì, chỉ có thể đi tới Tí Hộ Sở gặp Tần Huyên.

Mà lúc này trong tay Tần Huyên đang cầm một phần tư liệu xem, vẻ mặt hết sức cổ quái.

- Tại sao giáo sư Bạch ở Thánh Đường lại vừa ý Hàn Sâm thế nhỉ?

Tần Huyên nhìn tư liệu, không nhịn được tự lẩm bẩm.

Chương 217: Tuổi Hơi Nhỏ Một Chút

Tần Huyên cũng không xa lạ gì đối với Thánh Đường, mặc dù Thánh Đường là một phần của quân đội, nhưng mà địa vị vô cùng đặc thù, quân đội cùng các ban ngành liên quan, thậm chí là các thế lực bên ngoài quân đội, đối với Thánh Đường đều có thể nói là thèm nhỏ dãi.

Tất cả đều là vì Thánh Đường nghiên cứu ra các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, cho dù là các ban ngành nội bộ cùng tất cả quân khu, đều chỉ được

phân phối thẻ Thánh Đường có hạn mức, thực sự không phải là cung ứng vô hạn lượng.

Đối với người gia nhập vào nhập Thánh Đường công tác, càng là bị xét duyệt vô cùng nghiêm khắc, cho dù chỉ là một cảnh vệ, đều cần tiến hành hơn mười chương trình thẩm tra nghiêm khắc, mới có cơ hội tiến vào Thánh Đường công tác.

Mà Bạch Dịch Sơn là một vị giáo sư vô cùng có uy vọng ở trong Thánh Đường, còn được hưởng danh hiệu trưởng lão vinh dự của Thánh Đường, là đại nhân vật số một số hai ở trong đó.

Đại nhân vật như vậy, thế mà cùng cao tầng của tổ hành động đặc biệt an toàn bàn bạc, muốn điều Hàn Sâm vào trong Thánh Đường công tác, hơn nữa còn là trở thành trợ thủ của Bạch Dịch Sơn, điều này khiến cho cao tầng tổ hành động đặc biệt an toàn rất khiếp sợ.

Lúc Tần Huyên thu được tin tức này, đương nhiên cũng vô cùng giật mình, nhưng mà trong lòng cũng hết sức cao hứng, liền nhân vật như giáo sư Bạch Dịch Sơn đều tự mình yêu cầu người, đủ thấy ánh mắt của cô chuẩn xác tới đâu, Hàn Sâm là một nhân tài vô cùng ưu tú.

Nhưng mà Tần Huyên cũng không định thả người, nếu như dựa theo tâm ý của cô, sau khi cô tấn chức tới không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở, muốn để cho Hàn Sâm tiếp nhận tiểu đội hành động đặc biệt an toàn, trở thành đội trưởng tiểu đội.

Mặc dù năng lực của Dương Mạn Lệ cũng không tệ, nhưng mà tính cách của cô ta hơi bướng bỉnh, không thích hợp trở thành người lãnh đạo tối cao của một chi đội, ở trong phương diện quyết sách sẽ bởi vì quan hệ tới tính cách, đột nhiên làm ra một ít quyết định ực đoan, chuyện này đối với một chi đội ngũ mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Nhưng mà Tần Huyên cũng không trực tiếp làm ra quyết định, cô cũng muốn hỏi Hàn Sâm một câu, nếu như hắn muốn đi Thánh Đường, Tần Huyên sẽ không ngăn cản con đường của hắn.

Dù sao đối với đại đa số người mà nói, có thể đi tới Thánh Đường đó là chuyện vô cùng tốt, xác thực so với ở tiểu tổ hành động đặc biệt an toàn càng có tiền đồ hơn.

- Báo cáo.

Hàn Sâm đi tới phòng làm việc của Tần Huyên.

- Vào đi.

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm, trong ánh mắt nhiều hơn mấy phần nhu hòa đắc ý.

Hàn Sâm là phát hiện kinh hỉ nhất của cô ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, ngoại trừ có chút tham tài sợ phiền phức, các phương diện khác đều vô cùng ưu tú, tốc độ phát triển của hắn cực nhanh, đã vượt xa kỳ vọng của cô.

Hàn Sâm đi vào văn phòng, nhìn thấy Tần Huyên nheo mắt lại mỉm cười với hắn, liền có cảm giác da đầu tê dại.

Hắn không sợ phụ nữ hung ác, nhưng mà cô gái này cười quả thật có chút khiến cho người ta đau đầu, đánh không nỡ mà mắng không được, một mỹ nữ cười híp mắt nói chuyện với hắn, hắn không để ý tới thì cũng không tốt lắm.

- Hàn Sâm, gần đây biểu hiện rất không tồi.

Tần Huyên cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói.

- Đều là do đội trưởng lãnh đạo có phương pháp.

Hàn Sâm liền vội vàng nói.

- Đúng vậy, giác ngộ chính trị có chỗ đề cao.

Vẻ tươi cười của Tần Huyên càng thêm sáng lạn.

Thế nhưng mà nụ cười này làm cho Hàn Sâm cảm thấy có chút sợ hãi, nhẹ ho hai tiếng nói:

- Đội trưởng, cô tìm tôi tới có chuyện gì quan trọng vậy?

- Là như thế này, giáo sư Bạch Dịch Sơn của Thánh Đường nhìn trúng cậu, muốn tạm thời điều cậu tới Thánh Đường làm trợ thủ của ông ấy, cậu có muốn đi hay không?

Tần Huyên cũng không vòng vo, trực tiếp đem chuyện nói ra.

- Giáo sư của Thánh Đường muốn tôi làm trợ thủ?

Hàn Sâm ngây ra một lúc, hắn nghĩ nghĩ, hình như mình cùng Thánh Đường không có quan hệ gì, cái tên Bạch Dịch Sơn này chính hắn cũng không có ấn tượng gì, căn bản là người xa lạ không quen biết, như thế nào lại điều hắn đi tới Thánh Đường làm trợ thủ?

- Có thể đi vào Thánh Đường công tác, chính là mộng tưởng của không ít người, huống chi còn là làm trợ thủ cho giáo sư Bạch, đây có lẽ là một cơ hội rất tốt, cậu cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Tần Huyên cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói, cô cố ý bồi dưỡng Hàn Sâm thành ái tướng tâm phúc của mình, nhưng nếu như Hàn Sâm không cùng một lòng với cô, cô cũng không cần phải ép Hàn Sâm ở lại.

- Đội trưởng cảm thấy như thế nào?

Hàn Sâm nhìn Tần Huyên hỏi, hắn cảm thấy vấn đề này có chút kỳ quặc, căn bản giữa hắn và Thánh Đường không có có quan hệ gì, làm sao giáo sư của Thánh Đường lại tìm hắn đi làm trợ thủ, gần đây Hàn Sâm đối với những miếng bánh từ trên trời rớt xuống luôn có lòng cảnh giác.

- Tôi cho rằng Thánh Đường đương nhiên là một chỗ tốt, không chỉ đãi ngộ tốt hơn nhiều so với ở bên trong tiểu đội, hơn nữa còn có cơ hội tiếp xúc với số lượng lớn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, huống chi cậu còn làm trợ thủ cho giáo sư Bạch, ông ấy là một nhân vật quyền uy ở trong Thánh Đường, làm trợ thủ cho ông ta, cho dù về sau tôi đây làm một đội trưởng nhìn thấy cậu, cũng phải thấp hơn một nửa.

Tần Huyên cười tủm tỉm nói.

- Nói như vậy thì đội trưởng cảm thấy tôi nên đi?

Hàn Sâm nhìn Tần Huyên, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

- Hoàn toàn khác biệt, tôi hi vọng cậu có thể lưu lại.

Tần Huyên lắc đầu nói ra:

- Cậu biết tôi vẫn luôn rất coi trọng cậu, tôi đương nhiên hi vọng cậu có thể đủ tiếp tục lưu lại ở bên trong tiểu đội. Tôi cũng không gạt cậu, hai ba tháng nữa tôi sẽ tấn thăng làm Tiến Hóa Giả, tiến vào không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, đến lúc đó tôi sẽ đề cử cậu tiếp nhận vị trí của tôi, trở thành đội trưởng tiểu đội ở Cương Giáp Tí Hộ Sở.

- Được, vậy thì tôi không đi nữa, tôi đi theo đội trưởng đi.

Hàn Sâm dứt khoát nói.

Loại địa phương như Thánh Đường, chỗ tốt có thể là sẽ có, nhưng mà hắn cảm thấy vấn đề này không đáng tin cậy, hơn nữa hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, đi dạo ở trước mặt một đám chuyên gia Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, khó bảo đảm không bị nhìn ra cái gì.

Hơn nữa dù Hàn Sâm nghĩ thế nào đi nữa, dùng xuất thân cùng học thức của mình, tựa hồ đi tới Thánh Đường, tác dụng lớn nhất chính là làm một con chuột bạch, cho nên đừng nói Tần Huyên lưu hắn lại, cho dù Tần Huyên không giữ hắn lại, hắn cũng sẽ không đi.

Bây giờ vừa vặn lại có thể bán cho Tần Huyên một món nợ, xem như nhất cử lưỡng tiện.

Đôi mắt đẹp của Tần Huyên sáng ngời, cô thật không ngờ Hàn Sâm vậy mà lại động ý thoải mái như vậy, bởi vì mấy câu của cô liền buông tha cơ hội tốt đi Thánh Đường.

Nếu như đổi thành những người khác, chỉ sợ tranh giành vỡ đầu cũng muốn đến Thánh Đường, dù sao cơ hội như vậy thật sự quá hiếm có rồi.

- Cậu được lắm, tôi quả nhiên không nhìn lầm người.

Tần Huyên có chút kích động, vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm nói:

- Chăm chỉ làm việc, mặc dù bây giờ ở lại tiểu đội không tốt bằng đi Thánh Đường, nhưng nếu thật sự đi Thánh Đường, thành tựu của cậu cũng sẽ bị hạn chế, ở đó phải bàn luận vai vế xuất thân, so với ở lại tiểu đội càng khó phát triển hơn. Tôi cam đoan, về sau cậu sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

- Đội trưởng, tôi cũng không nghĩ nhiều như vậy, có thể đi theo cô, tôi đã hài lòng rồi.

Hàn Sâm tức thời nói một câu.

Đôi má của Tần Huyên hơi đỏ lên, nghĩ tới lần trước cô dùng thuật thôi miên hỏi Hàn Sâm, Hàn Sâm nói những lời kia.

- Vậy rất tốt, đi làm việc của cậu đi.

Trong lòng Tần Huyên có chút ngọt ngào, nhìn Hàn Sâm rời đi, không khỏi có chút thiếu nữ ưu sầu nghĩ đến:

- Đáng tiếc là tuổi hơi nhỏ một chút, nếu không thì đúng là có thể cân nhắc một chút.

Chương 218: Không Làm Bạn Với Người Yếu Hơn Tôi

Bạch Dịch Sơn tiến hành điều tra toàn diện đối với Hàn Sâm, dùng thân phận của ông ta liền có thể nhìn thấy hồ sơ có đẳng cấp bí mật rất cao, rất nhanh đã phát hiện ra Hàn Sâm chính là thành viên của tổ hành động đặc biệt an toàn.

Phát hiện này khiến cho Bạch Dịch Sơn có chút mừng rỡ, Thánh Đường điều tạm nhân thủ tới phục vụ tương đối đơn giản, huống chi là Bạch Dịch

Sơn ông ta tự mình mở miệng.

Mặc dù tổ hành động đặc biệt an toàn có chút khác với quân nhân thông thường, nhưng có lẽ sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Thế nhưng mà tổ hành động đặc biệt an toàn trả lời lại khiến cho Bạch Dịch Sơn ngây ra một lúc, sau khi xem xong văn bản tài liệu trả lời mà tổ hành động đặc biệt an toàn truyền tới, Bạch Dịch Sơn không khỏi khẽ nhíu mày:

- Vậy mà từ chối, việc này có chút phiền phức rồi.

Nếu như là quân nhân thông thường, Bạch Dịch Sơn có thể thông qua cao tầng trực tiếp mạnh mẽ điều tạm Hàn Sâm đến Thánh Đường, nhưng mà tổ hành động đặc biệt an toàn lại có chút khác biệt, hơn nữa Hàn Sâm lại là thủ hạ của Tần Huyên, khiến cho Bạch Dịch Sơn cảm thấy có chút khó giải quyết, nhất thời không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

- Đã con đường chính thức đi không thông, vậy cũng chỉ có thể tự mình giải quyết, nghĩ biện pháp để cho Hàn Sâm tự nguyện tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo của mình mới được.

Bạch Dịch Sơn không muốn cứ như vậy buông tha cho, cũng không muốn Đại Âm Dương Từ Lực Pháo cứ như vậy bị xếp vào loại cấm thuật.

Lại lấy tư liệu điều tra về Hàn Sâm tới nhìn kỹ một lần, Bạch Dịch Sơn xoa huyệt Thái Dương, rơi vào trầm tư.

...

Hàn Sâm trở lại trường học, bấm dãy số của Kỷ Yên Nhiên.

Mặc dù vừa mới nhận được binh khí thú hồn thần huyết, nhưng bởi vì dị sinh vật mà hắn nuôi nấng hai ngày tới sẽ thăng cấp thành thần huyết, cho nên hai ngày này tạm thời không đi săn giết dị sinh vật nữa, miễn khỏi đi quá xa không về được, lỡ mất thời gian ăn sinh vật thần huyết.

- Đang làm gì thế?

Hàn Sâm thấy chân dung Kỷ Yên Nhiên trong màn hình 3D, liền vội vàng cười hỏi.

- Nhìn không thấy sao? Đang chơi Thượng Đế Chi Thủ.

Kỷ Yên Nhiên ra vẻ lạnh nhạt nói.

- Ở sảnh nào thế, anh đi tìm em cùng chơi.

Hàn Sâm mày dạn mặt dày hỏi.

- Sảnh E khu 6, nếu như anh không có thời gian thì cũng không cần tới.

Kỷ Yên Nhiên cũng không ngẩng đầu lên vừa tiếp tục chơi vừa nói.

- Lập tức đến, chờ anh năm phút.

Hàn Sâm nói xong liền cúp máy bước nhanh hướng sảnh E khu 6 mà đi.

Sau khi tắt máy truyền tin, Kỷ Yên Nhiên mới hài lòng bĩu môi nói:

- Hừ, coi như anh biết điều, không dám đến thì anh nhất định sẽ chết.

- Mỹ nữ, đang chơi hả, thật là lợi hại ah!

Hàn Sâm rất nhanh đã tìm được Kỷ Yên Nhiên, ra vẻ sùng bái đứng bên cạnh vừa nhìn vừa nói.

- Đều thua thảm rồi, còn lợi hại ở chỗ nào?

Kỷ Yên Nhiên lườm Hàn Sâm, cái miệng nhỏ nhắn đều đã chu lên.

- Trường chúng ta còn có ai có thể thắng em à?

Hàn Sâm không tin là Kỷ Yên Nhiên thất bại, trong trường không phải là không có ai có thể thắng Kỷ Yên Nhiên, nhưng mà mấy người có thể thắng Kỷ Yên Nhiên, không phải là không tiện thắng cô, mà căn bản sẽ không lên mạng lưới chiến đấu để chơi.

- Mạng lưới chiến đấu trong trường có ý nghĩa gì đâu, em lên trên sân đối chiến bên trên Internet chơi rồi, người này rất lợi hại, thắng em ba bốn ván, mỗi lần đều thắng em hơn mười điểm.

Kỷ Yên Nhiên nói.

- Em ở phòng nào, để anh đi báo thù cho em.

Hàn Sâm nói xong liền chuẩn bị đi tới máy 3D bên cạnh ngồi xuống để đăng nhập vào tài khoản của mình.

- Anh dùng tài khoản của em chơi đi, giúp em báo thù.

Kỷ Yên Nhiên đứng dậy, chuẩn bị nhường vị trí cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm ngồi xuống, tuy nhiên lại thò tay kéo một phát, lại kéo Kỷ Yên Nhiên lại, Kỷ Yên Nhiên lập tức ngã ngồi vào trong ngực Hàn Sâm.

- Lưu manh, anh làm gì đấy?

Đôi má của Kỷ Yên Nhiên ửng đỏ, làm bộ vùng vẫy hai cái, đương nhiên là không có khả năng giãy dụa ra được.

- Em nhìn anh báo thù cho em nhé? Ngồi như vậy mới thấy rõ nha.

Hàn Sâm từ phía sau ôm lấy Kỷ Yên Nhiên, bắt đầu thao tác ở trên máy 3D, mời người nọ tiếp tục đối chiến.

- Anh làm thế thì đối chiến như thế nào được? Nếu thua thì em sẽ không buông tha cho anh đâu.

Khuôn mặt bé nhỏ của Kỷ Yên Nhiên đỏ bừng lên nói.

- Không thành vấn đề gì, đây là khu vực chưa tiến hóa, cho dù nhắm mắt lại anh cũng sẽ không thua.

Hàn Sâm ôm ngọc thể thơm mềm của Kỷ Yên Nhiên trong ngực cười nói.

- Tự đại.

Kỷ Yên Nhiên cười mắng một câu, người lại tựa vào trong ngực Hàn Sâm cũng không vùng vẫy nữa, mặc kệ cho Hàn Sâm vừa ôm vừa thao tác trên máy 3D.

- Không phải tự đại là tự tin, nếu em không tin anh có thể thắng, thì chúng ta đánh cược đi, nếu như anh thắng, em hôn anh một cái.

Hàn Sâm cười nói.

- Nếu như anh thua thì sao?

Kỷ Yên Nhiên chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

- Anh thua thì anh hôn em một cái.

Hàn Sâm vô liêm sỉ nói.

- Nghĩ dễ vậy sao, cẩn thận đấu đi không cho phép thua, nếu không thì không tha cho anh.

Kỷ Yên Nhiên thò tay tại nhéo lên hông Hàn Sâm một cái, lập tức khiến cho Hàn Sâm phát ra một tiếng kêu thảm, dẫn tới những người khác ở trong đại sảnh đều nhìn về phía bên này.

Thấy là Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên, lập tức đều lộ ra dáng tươi cười mập mờ, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Yên Nhiên càng đỏ hơn.

- Đừng kêu.

Kỷ Yên Nhiên duỗi bàn tay nhỏ bé ra bưng kín miệng Hàn Sâm, lại bị Hàn Sâm hôn một cái vào lòng bàn tay.

Kỷ Yên Nhiên vừa thẹn vừa hận, đành phải rụt bàn tay nhỏ bé trở về.

Cũng may lúc này trên màn hình 3D đã nhảy ra một nhắc nhở, hai người đều nhìn về nhắc nhở kia, lúc này mới phát hiện ra vậy mà đối phương từ chối khai chiến.

Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên đang kỳ quái tại sao đối phương lại từ chối, đột nhiên lại thấy đối phương nói chuyện.

- Cô là Kỷ Yên Nhiên của trường quân đội Hắc Ưng à?

Thấy đối phương nhắn tin lên, Hàn Sâm hơi nghi hoặc một chút nhìn Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên có chút mờ mịt lắc đầu nói:

- Em ở trên sân đối chiến ngẫu nhiên đấu với người này, em không biết cái tài khoản này, chẳng lẽ là người của trường chúng ta?

Hàn Sâm nhìn thoáng qua tài khoản của đối phương, tên rất hung hăng càn quấy, là "Cái Tay Thứ Ba Của Thượng Đế".

- Anh nhắn tin hỏi một câu, xem có phải người của trường chúng ta hay không, người của trường chúng ta có loại trình độ này cũng không nhiều lắm, tài khoản của bọn họ em đều biết, nhưng cái tài khoản này hoàn toàn không có ấn tượng.

Kỷ Yên Nhiên nói.

Hàn Sâm đang chuẩn bị nhắn tin, tin nhắn của đối phương đã gửi qua.

- Tôi là Tam Thủ Thiên Vương Lục Bác Đào của câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ trường quân đội Trung Ương, cô hẳn đã nghe nói qua tên tôi đi, kết bạn được không?

Kỷ Yên Nhiên hơi có chút kinh ngạc:

- Tam Thủ Thiên Vương của trường quân đội Trung Ương, tuyển thủ có thể xếp vào Top 10 trong cuộc thi giữa các trường quân đội, không nghĩ tới vậy mà lại đụng phải y, nhưng mà làm sao y biết tài khoản của em?

- Mặc kệ làm sao mà biết được, có ý đồ với bạn gái của anh đều không có kết cục tốt.

Hàn Sâm cười hắc hắc, gửi một tin nhắn qua:

- Tôi không kết bạn với người yếu hơn tôi.

Lục Bác Đào lập tức gửi lại một tin nhắn:

- Thắng cô liền bốn trận, mỗi trận đều có điểm chênh lệch không nhiều, chuyện này còn chưa được tính là mạnh hơn cô sao?

- Vừa rồi đang ăn cơm, bây giờ đã ăn xong.

Hàn Sâm lại trả lời một câu.

- Ha ha, vậy thì tốt, chúng ta lại chơi một ván, thua nữa thì xem cô còn có lời nào để nói nữa.

Lục Bác Đào nói xong, cũng đã phát ra một lời mời đối chiến.

Hàn Sâm không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nhấn nút đồng ý, lập tức tiến vào trong trò chơi.

Chương 219: Ác Ma Chi Thủ

- Lưu manh, anh làm gì thế?

Kỷ Yên Nhiên cười hỏi.

- Không có gì, chính là để cho y về sau nhìn thấy trò Thượng Đế Chi Thủ này liền thấy chóng mặt. Dám có ý đồ với bạn gái của anh, sẽ phải trả giá thật nhiều.

Hàn Sâm híp mắt, chua chát nói ra.

Mặt Kỷ Yên Nhiên hồng hồng không nói chuyện, trong lòng có chút ngọt ngào, bộ dáng ghen của Hàn Sâm cô vẫn rất thích.

Trong lòng Lục Bác Đào mừng như điên, năm trước y từng xem thi đấu giữa các đội giáo viên Thượng Đế Chi Thủ, đối với nữ tuyển thủ Kỷ Yên Nhiên của trường quân đội Hắc Ưng này cũng cảm thấy vô cùng kinh diễm.

Đáng tiếc là trường Hắc Ưng căn bản không thể đi đến trước mặt trường quân đội Trung Ương, thậm chí ngay cả Top 8 đều không vào nổi, căn bản không có cơ hội nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên.

Trải qua tìm hiểu nhiều mặt, Lục Bác Đào mới biết tài khoản của Kỷ Yên Nhiên ở trên sân đối chiến bên trên Internet, nhưng mà lúc định thêm bạn mới phát hiện, đối phương cài đặt không chấp nhận thêm bạn mới, điều này khiến cho Lục Bác Đào buồn bực rất lâu.

Nguyên bản Lục Bác Đào đã sắp quên chuyện này, thật không ngờ hôm nay lại ngẫu nhiên ghép đôi với Kỷ Yên Nhiên.

Ban đầu y còn không chú ý tới đối phương là Kỷ Yên Nhiên, chơi một ván, cảm giác kỹ thuật của đối phương cũng không tệ lắm, liền nhìn kỹ tài khoản của đối phương, thậm chí có chút cảm giác quen thuộc, tỉ mỉ nghĩ lại, phát hiện dĩ nhiên chính là tài khoản của Kỷ Yên Nhiên, lập tức vui mừng quá đỗi.

Kềm chế vui sướng trong lòng, lại thắng Kỷ Yên Nhiên vài ván, thể hiện ra thực lực mạnh mẽ của mình, lúc này mới nhắn tin hỏi đối phương có phải là Kỷ Yên Nhiên hay không.

Biết được đối phương thật sự là Kỷ Yên Nhiên, Lục Bác Đào càng thêm mừng rỡ, hoàn toàn tập trung tinh thần, chuẩn bị thể hiện ra kỹ thuật của mình một cách tốt nhất, muốn ở trước mặt Kỷ Yên Nhiên biểu hiện ra kỹ thuật mạnh mẽ của mình một chút, nói không chừng thực sự có cơ hội ôm được người đẹp về nhà.

- Tôi bảo này Đào tử, cậu ở đó cười ngây ngô cái gì thế?

Bạn cùng phòng Lục Bác Đào là Lương Nhất Minh thấy y cười ngây ngô một mình, có chút nghi ngờ hỏi.

- Nhất Minh, cậu đoán xem tôi gặp được ai ở trên sân đối chiến?

Lục Bác Đào hưng phấn nói.

- Ai? Dù thế nào cũng không phải là quái vật trong trường của chúng ta chứ?

Lương Nhất Minh thuận miệng nói.

- Gặp được quái vật kia thì tôi vui cười làm cái gì, muốn khóc cũng không kịp.

Lục Bác Đào cười hắc hắc:

- Tôi gặp được Kỷ Yên Nhiên trong đội giáo viên của trường quân đội Hắc Ưng kia rồi.

- Ai? Trường quân đội Hắc Ưng có cao thủ à?

Lương Nhất Minh nghi ngờ nói.

- Sao thế được, tôi là nói cô đội viên xinh đẹp của trường quân đội Hắc Ưng kia, trong đoạn video cuộc thi giữa các trường quân đội năm ngoái, chính là người của trường quân đội Hắc Ưng kia…

Lục Bác Đào buồn bực nói.

- Nhớ rồi, cậu nói cô gái đẹp kia à, không phải là người ta cài đặt không thêm bạn mới hay sao, tiểu tử cậu khi đó không phải bận rộn rất lâu đều không thể kết bạn được hay sao? Tại sao lại kết bạn được rồi?

Lương Nhất Minh kỳ quái hỏi.

- Ha ha, là tôi ở trên sân đối chiến ngẫu nhiên ghép đôi được, cậu nói xem có đúng là duyên phận hay không? Bên trên sân đối chiến có nhiều người như vậy, hết lần này tới lần khác để cho tôi ghép đôi với cô ta, đây có thể tính là ông trời chú định duyên phận rồi chứ?

Lục Bác Đào đắc ý nói.

- Thật hay giả thế, như thế cũng có thể gặp được?

Lương Nhất Minh đi tới, đứng sau lưng Lục Bác Đào nhìn hình ảnh đối chiến trên máy 3D.

- Đương nhiên là thật, người ta đều đã thừa nhận, còn nói chỉ cần tôi thắng thì cô ta sẽ kết bạn với tôi.

Nước miếng của Lục Bác Đào đều sắp chảy ra rồi.

- Tiểu tử thật có phúc, cần phải nắm chắc nha.

Năm trước bọn Lương Nhất Minh còn cố ý đi xem trận đấu của Kỷ Yên Nhiên, trình độ cũng tạm được, những vẫn kém hơn trường bọn họ nhiều, liền trình độ dự bị cũng không bằng.

- Ai nói là không phải, trận đấu đã bắt đầu, tôi thắng cô ta trước rồi nói sau.

Lục Bác Đào nói xong, đếm ngược đã chấm dứt, trận đấu chính thức bắt đầu.

Lục Bác Đào vì bày ra thực lực mạnh mẽ cùng phong độ thân sĩ của mình, cũng không tính toán chém giết điểm sáng bên phía Kỷ Yên Nhiên, chỉ tính toán bằng tốc độ nhanh nhất nhấn tới một trăm điểm sáng ở bên cạnh mình, hoàn mỹ chấm dứt trận đấu.

Thế nhưng mà trận đấu mới bắt đầu, Lục Bác Đào liền thấy bàn tay của đối phương vậy mà duỗi tới bên cạnh mình, rõ ràng cho thấy muốn cùng mình đoạt điểm số.

- Ha ha, cô gái đẹp này có chút ý nghĩ hão huyền, vậy mà muốn cùng mình đoạt điểm số.

Lục Bác Đào không khỏi vừa cười vừa nói.

- Ai bảo người ta là mỹ nữ, cậu đừng hành hạ quá ác, có chút phong độ thân sĩ, tốt xấu gì cũng để cho người ta đoạt mấy điểm.

Lương Nhất Minh cũng nở nụ cười.

- Yên tâm, thương hương tiếc ngọc, tôi hiểu.

Lục Bác Đào nói xong ngón tay liền hướng về phía một điểm sáng.

Thế nhưng mà chỉ lát nữa là chạm tới điểm sáng kia, lại đột nhiên có một ngón tay nhấn lên trên điểm sáng kia, điểm sáng kia lập tức vỡ nát, đồng thời điểm số của đối phương tăng lên một điểm.

- Được đó, nhanh như vậy đã bắt đầu nhường.

Lương Nhất Minh tưởng rằng Lục Bác Đào cố ý nhường.

- Thương hương tiếc ngọc.

Thế nhưng mà Lục Bác Đào gượng cười nói, lần này y không tính toán lại nhường nữa, muốn chấm dứt nhường nhanh một chút, đã bắt đầu không tính nhường nữa.

- Không thể sơ suất.

Trong lòng Lục Bác Đào còn cho là mình là quá sơ suất, một lần nữa điểm tới một điểm sáng.

Thế nhưng mà ngón tay còn chưa điểm trúng điểm sáng, chỉ cách trong gang tấc, lại bị một ngón tay khác đánh trúng vào điểm sáng, trực tiếp đánh nát điểm sáng kia.

Lông mày Lục Bác Đào nhíu lại, lại điểm tới một điểm sáng khác, nhưng mà liên tục bảy tám điểm sáng, đối phương đều đánh trúng trước y một chút, khiến cho y một điểm cũng không lấy được.

- Đào tử, cậu nhường cũng có chút nhiều quá đi, trình độ của mỹ nữ này được đấy, coi chừng đợi lát nữa lật thuyền ah!

Lương Nhất Minh còn tưởng rằng Lục Bác Đào vẫn đang nhường.

Thế nhưng mà Lục Bác Đào lúc này đã không còn có tâm tư nói đùa với Lương Nhất Minh nữa, toàn bộ tâm thần đều tập trung vào trong trò chơi, trên trán đều đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Y căn bản không hề muốn nhường tiếp, tuy nhiên lại không thể đánh trúng điểm sáng một lần nào, nhiều lần đều bị đối phương vượt lên trước.

Rất nhanh, Lương Nhất Minh ở bên cạnh cũng nhìn ra không đúng rồi, gân xanh của Lục Bác Đào nổi lên, ngón tay đã vung tới cực hạn, tuy nhiên một điểm sáng đều không điểm trúng, trên cột tính điểm vẫn còn là 0 điểm.

Mà bàn tay của đối phương, trái vung phải múa mau chóng điểm tới các điểm sáng, nhiều lần đều có thể đoạt trước một bước, điểm số đang nhanh chóng tăng lên.

Lương Nhất Minh nhìn tới miệng há rộng ra, trình độ của Lục Bác Đào thế nào thì y biết rất rõ, là chủ lực trong trường, mặc dù xem như một người yếu nhất, nhưng mà đặt ở đội ngũ của các trường quân đội khác, cũng có thể được coi như tuyển thủ vương bài.

Mà cho tới bây giờ, Lục Bác Đào một điểm cũng không lấy được, bị đối phương áp chế theo cách hành hạ, đây quả thực là chuyện làm cho người ta không có cách nào tin nổi.

Mặc dù Lương Nhất Minh thân là tuyển thủ số 2 của đội giáo viên, cũng không dám nói mình có thể áp chế Lục Bác Đào như vậy, cho dù mạnh như thế nào đi nữa, cũng nhất định sẽ để cho Lục Bác Đào lấy được chút ít điểm, không có khả năng áp chế một điểm cũng không cho, trừ phi chênh lệch lớn như trời, nếu không căn bản không có khả năng xuất hiện hình thức áp chế ở đây.

Nhưng mà bây giờ tình huống áp chế như vậy lại xuất hiện, trận đấu có thang điểm một trăm, đối phương đã cuồng đoạt bảy tám chục điểm, bên trên cột điểm số của Lục Bác Đào vẫn là 0 điểm.

Lúc này người Lục Bác Đào đã đầy mồ hôi lạnh, động tác đã bắt đầu trở nên cứng ngắc, đây là do dưới áp lực tâm lý quá lớn mà sinh ra hậu quả bị rối loạn.

Vào lúc này cái tay kia của đối phương ở trong mắt Lục Bác Đào, quả thực chính là một cái tay ác ma đến từ vực sâu.

Chương 220: Ngược Đãi Động Vật Nhỏ

Vô lực, bất đắc dĩ, không cam lòng, tuyệt vọng, đủ loại cảm xúc đan xen vào nhau, khiến cho ánh mắt của Lục Bác Đào dần dần lộ ra vẻ sợ hãi cùng ý muốn lùi bước.

Con ác ma kia quả thực là có mặt ở khắp nơi, Lục Bác Đào đã trải qua vô số trận đấu Thượng Đế Chi Thủ lớn nhỏ, nhưng chưa bao giờ tuyệt vọng như vậy.

Mặc kệ là gặp phải đối thủ như thế nào, cho dù thảm bại, đều có một chút lý do để kiên trì, nhưng mà đây lại là một trận đấu cơ hồ không có lý do.

Mặc kệ Lục Bác Đào muốn điểm tới một điểm sáng nào, đối phương đều sớm hơn y một bước đánh trúng điểm sáng đó, mỗi lần đều giống nhau, không có một lần ngoài ý muốn, Lục Bác Đào chưa bao giờ nghĩ tới, mình vậy mà sẽ có một ngày thảm như vậy, thậm chí ngay cả một điểm đều không thể đạt được.

- Một điểm… bất kể như thế nào cũng phải lấy được một điểm trước rồi nói sau…

Lục Bác Đào với tư cách là một thành viên của trường quân đội Trung Ương, tố chất tâm lý vẫn rất mạnh, đổi thành người khác thì đã sớm hỏng mất, nhưng mà y vẫn đang cắn răng kiên trì, dù là chỉ được một điểm cũng được, không thể bại hoàn toàn như vậy.

Thế nhưng mà rất nhanh Lục Bác Đào liền phát hiện ra, một điểm với y mà nói cũng rất xa xôi.

Bành!

Lúc điểm sáng cuối cùng bị đánh nát, Lục Bác Đào đã ngây người rồi, bên trên cột điểm số lóe lên 100 so với 0, khiến cho y gần như là sụp đổ.

- Đào tử, đây là cậu nhương cho cô ta à?

Lương Nhất Minh không xác định hỏi, mặc kệ y nhìn như thế nào, đây cũng không phải là đang nhường, nhưng nếu như không nhường, làm sao có người hủy diệt Lục Bác Đào triệt để như vậy.

Lục Bác Đào cũng không đáp lời, đột nhiên mạnh mẽ ngồi thẳng người, nhìn chòng chọc vào hình ảnh 3D, mau chóng phát ra lời mời đối chiến với đối phương một lần nữa.

Đối phương đồng ý lời mời đối chiến, trận đấu bắt đầu một lần nữa, Lục Bác Đào giống như một con hung thú nhìn chòng chọc vào hình ảnh 3D, vận sức chờ đợi để phát ra thế công mãnh liệt nhất.

Nhưng sau khi trận đấu bắt đầu, Lục Bác Đào lại dần dần rụt trở về, không có cách nào ngăn cản, không cùng đẳng cấp, bàn tay như ác ma kia của đối phương, đánh nát tất cả tự tin của y.

Điểm không kịp… thật sự là điểm không kịp…

Cơ hồ là Lục Bác Đào đã dùng hết tất cả lực lượng cùng tâm trí, mặc kệ là dùng tốc độ thủ thắng, hay là dùng chiến thuật giương đông kích tây, ở trước bàn tay như ác ma kia vẫn hoàn toàn không có tác dụng.

Bàn tay như ác ma kia giống như là có mặt ở khắp nơi, càng giống như có một đôi mắt của ác ma đang nhìn chăm chú vào linh hồn của y, mặc kệ y lựa chọn điểm tơi một điểm sáng nào, đối phương đều đoạt trước y trong gang tấc, đánh nát hi vọng của y.

- Không có khả năng… chuyện này không có khả năng…

Lục Bác Đào chỉ cảm thấy bàn tay kia càng lúc càng lớn, giống như đều chiếm cứ toàn bộ không gian bốn phía quanh y, mà y lại càng ngày càng nhỏ, giống như bị ác ma đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Bành!

Trận đấu còn chưa kết thúc, Lục Bác Đào đã ngồi phịch tựa lưng ở tại chỗ, lòng tự tin hoàn toàn bị đánh nát, liền dũng khí tiếp tục cũng không có.

Mà Lương Nhất Minh ở bên cạnh, quần áo toàn thân cũng đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm, ngay từ đầu trận thứ hai, y đã thử tưởng tượng chính mình ở trong trận đấu, giả tưởng đối phương là đối thủ của mình, là mình đang đối chiến với đối thủ, nhưng y liền nhanh chóng đổ mồ hôi lạnh đầm đìa khắp toàn thân.

Bởi vì Lương Nhất Minh phát hiện ra, y cũng không điểm được, thật sự là không điểm được, đây không phải là Lục Bác Đào mắc sai lầm, mà là đối phương thật đúng như ác ma có thể đọc hiểu linh hồn vậy, hoàn toàn nắm giữ trận đấu ở trong lòng bàn tay.

- Đào tử, đây thật sự là Kỷ Yên Nhiên của Hắc Ưng? Cậu xác định đây không phải là Tiến Hóa Giả nào đó?

Lương Nhất Minh không dám tin tưởng hỏi, bây giờ y không có biện pháp tin tưởng đối phương vậy mà cũng là sinh viên trường quân đội, thực lực như vậy đã đủ để nghiền ép cấp bậc người chưa tiến hóa rồi.

- Tôi… tôi không biết…

Bây giờ Lục Bác Đào cũng không dám xác định, có chút ngơ ngác nhìn tài khoản của đối phương nói:

- Tài khoản không hề sai, hắn là tài khoản của Kỷ Yên Nhiên, hơn nữa nơi này là khu chưa tiến hóa, Tiến Hóa Giả không thể đăng kí khu vực thi đấu này được.

Lương Nhất Minh nghe thế cũng ngẩn ngơ, Lục Bác Đào nói quả thật là có đạo lý, nếu như có thân phận Tiến Hóa Giả, tiến vào trò chơi sẽ bị phân phối đến một khu thi đấu khác, bọn họ không thể ghép đôi với người chưa tiến hóa mới đúng.

Nhưng cũng có người vừa mới trở thành Tiến Hóa Giả mà chưa đi tới Liên Minh đăng kí thân phận Tiến Hóa Giả, như vậy hệ thống đối chiến vẫn nhận định hắn là chưa tiến hóa, vẫn phân phối hắn đến khu vực thi đấu chưa tiến hóa.

- Nếu như đối phương thật sự chỉ là một người chưa tiến hóa, vậy thì thật sự là quá kinh khủng, có lẽ chỉ có quái vật của trường chúng ta kia mới có thể đánh với hắn một trận.

Sắc mặt của Lương Nhất Minh khó coi nói ra.

- Ai đang bên đó…

Những lời này của Lương Nhất Minh đã nhắc nhở Lục Bác Đào, Lục Bác Đào ngồi thẳng người, mau chóng nhắn một cái tin cho đối phương.

Sau đó hai người đều nhìn chòng chọc vào màn hình 3D, cùng đợi đối phương trả lời.

Trong đại sảnh chứa máy 3D của trường quân đội Hắc Ưng, Kỷ Yên Nhiên ngồi ở trong lòng Hàn Sâm, trợn mắt hốc mồm nhìn Hàn Sâm một tay ôm cô, một tay chơi trò chơi.

Bây giờ cô rốt cuộc biết mình ở trên phi thuyền bị bại bởi Hàn Sâm như thế nào rồi, quả thực chính là một ác ma, bàn tay nhanh chóng như vậy, năng lực dự phán như vậy, quả thực không giống như nhân loại.

Thế nhưng mà từ góc độ của Kỷ Yên Nhiên đến xem, tùy ý vung vẩy ngón tay, giống như là một nghệ sĩ Piano đang diễn tấu một khúc dương cầm tuyệt diệu, ngón tay ưu nhã mà hoa lệ, nhìn cảnh đẹp ý vui như nước chảy mây trôi, hiển nhiên một bữa tiệc thị giác.

- Anh thật là đáng sợ.

Cho tới tận lúc Hàn Sâm chấm dứt trận đấu, Kỷ Yên Nhiên mới thở dài một hơi, lè lưỡi ra nói.

- Anh đáng sợ ở đâu?

Hàn Sâm đem bờ môi dán ở bên tai Kỷ Yên Nhiên cười nhẹ hỏi.

- Anh xem anh đã ép người ta đều không chơi nổi nữa, còn không đáng sợ?

Vành tai của Kỷ Yên Nhiên đều đã đỏ lên, vừa mừng vừa giận nói.

- Ai bảo y có ý đồ với bạn gái của anh, không thể tha thứ.

Hàn Sâm nhìn vành tai óng ánh đỏ hồng kia, cuối cùng không chịu nổi cúi đầu hôn một cái lên phía trên.

Kỷ Yên Nhiên lập tức giống như bị điện giựt, thân thể kịch liệt run một cái.

Lúc này tin nhắn của Lục Bác Đào bắn ra ngoài màn hình, Hàn Sâm nhìn thoáng qua, không chút do dự trả lời lại:

- Tôi là bạn trai của Kỷ Yên Nhiên.

Chó con còn phải đi tiểu vòng quanh địa bàn nữa là, đây là Hàn Sâm đang tuyên bố quyền chiếm hữu của mình.

- Cậu là sinh viên trường quân đội Hắc Ưng à?

Tin nhắn của Lục Bác Đào lại nhảy ra ngoài.

- Đúng.

Sau khi Hàn Sâm trả lời, liền trực tiếp đi ra khỏi gian phòng cùng sân đối chiến Thượng Đế Chi Thủ, đang ôm mỹ nhân, hắn làm gì còn tâm tư nói chuyện phiếm cùng mấy tên vớ vẩn.

Kỷ Yên Nhiên ý thức được cái gì, đôi má càng thêm ửng đỏ, khuôn mặt trắng bóc lộ ra màu phấn hồng, mê người không nói ra được, Hàn Sâm dao còn có thể nhịn được, liền hôn một cái lên khuôn mặt.

Mặc dù còn đám đông phía dưới sảnh lớn nên không thể làm gì, nhưng cũng để cho Hàn Sâm vô cùng hưởng thụ rồi.

- Hai vị, vung thức ăn cho chó khắp nơi ở nơi công cộng, ngược đãi tiểu động vật độc thân như vậy không được tốt lắm đâu.

Khúc Lệ Lệ vô cùng không thích hợp xuất hiện ở bên cạnh.

Kỷ Yên Nhiên lập tức xấu hổ đỏ mặt, vội vàng từ trong ngực Hàn Sâm trốn thoát.

Khúc Lệ Lệ nhìn Kỷ Yên Nhiên đầy mặt đỏ bừng, nhưng vẫn ung dung đứng bên cạnh Hàn Sâm, vừa cười vừa nói:

- Yên Nhiên, đại thần tiểu học đệ, không phải là tôi cố ý làm xấu chuyện của hai người, là chính Yên Nhiên đáp ứng, hôm nay đi giúp tôi chọn lựa Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đấy, thời gian ước hẹn đều đã qua rồi.

Chương 221: Lão Sư Đề Cử Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật

- Thực xin lỗi… thực xin lỗi…

Kỷ Yên Nhiên kéo cánh tay của Khúc Lệ Lệ luôn mồm xin lỗi.

- Được rồi, tớ cũng đã nhìn thấu rồi, con gái mà, đều có tính cách hướng tới người khác phái nha.

Khúc Lệ Lệ nói xong cũng không đợi Kỷ Yên Nhiên nói, lại nói với Hàn Sâm:

- Đại thần tiểu học đệ, cậu có muốn đi cùng hay không?

- Được. Nhưng có thể gọi tên của tôi được không?

Hàn Sâm khổ não nói.

- Tôi thích gọi như vậy, không phục thì cậu tới cắn tôi à?

Khúc Lệ Lệ vênh váo tự đắc nói.

Hàn Sâm thật không dám, nếu như hắn cắn Khúc Lệ Lệ, cho dù Khúc Lệ Lệ đồng ý, chỉ sợ Kỷ Yên Nhiên là người đầu tiên không đồng ý.

Hàn Sâm cảm thấy mình vẫn ít nói chuyện đi thì tốt hơn, đi theo hai cô gái tới cửa hàng bán Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Mặc dù trường quân đội cũng sẽ truyền thụ Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cùng tân cổ võ, nhưng mà Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cũng không quá mức cao cấp, trên cơ bản đều là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tiêu chuẩn hai cấp D E của Thánh Đường.

Nhưng mà sinh viên trường quân đội vẫn còn có một chút đặc quyền, chỉ cần lúc ở trong trường học, thành tích đạt được tiêu chuẩn nhất định, hơn nữa không có ghi chép gì xấu, có thể đạt được đặc quyền mua sắm Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật chuyên môn của trường quân đội.

Năm nhất có thể mua sắm một môn cấp C, năm thứ hai có thể đạt được quyền mua sắm một môn cấp B cùng hai môn cấp C, năm thứ ba là hai môn cấp B cùng bốn môn cấp C, đến năm thứ tư là có thể mua sắm một môn cấp A cùng năm môn cấp B.

Trừ phi là một ít đặc thù chuyên nghiệp, bốn năm qua đi liền tốt nghiệp nhập ngũ đi lính, về sau có thể đạt được Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp hay không, vậy phải xem thành tựu ở trong quân đội.

Nhưng khác với việc mua sắm ở trong Thánh Đường, Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật ở trường quân đội đều chỉ được phân phối một lọ dịch gen chuyên môn, Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật Cấp D và dưới cấp D không cần sử dụng dịch gen.

Kỷ Yên Nhiên cùng Khúc Lệ Lệ đều là sinh viên năm thứ ba, dựa theo quy định thì có thể ở trong trường quân đội mua sắm hai môn cấp B cùng bốn môn cấp C, bây giờ Hàn Sâm cũng có thể mua sắm một môn cấp C, nhưng mà sau khi thấy Thánh Thiên Sứ cùng Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, hắn cũng không có hứng thú quá lớn đối với tân cổ võ cấp quá thấp, huống chi lại còn phải dùng tiền đi mua, cho nên một mực vẫn không mua.

- Tần Huyên còn thiếu nợ Kim Tệ một tấm thẻ Thánh Đường cấp độ S nữa, dùng biện pháp gì lấy trở về đây?

Hàn Sâm một mực nghĩ tới chuyện này, tuy nhiên lại không tìm được biện pháp nào tốt.

Tần Huyên bảo hắn đi tới Cương Giáp Đoàn lấy, đến lúc đó không nói Cương Giáp Đoàn cao thủ như mây, chỉ sợ là Thần Thiên Tử nghe thấy tiếng gió sẽ tuyệt đối không tha cho hắn, Thần Thiên Tử thật sự là hận Kim Tệ thấu xương.

Ba người đi tới cửa hàng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật trong trường, bên trong cũng không có nhân viên mậu dịch, toàn bộ đều là máy bán hàng tự động.

Tất cả Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật chuyên môn cùng tân cổ võ ở trường quân đội đều ở trong máy trí tuệ nhân tạo, có thể chính mình chọn lựa quét thẻ thanh toán, tư liệu có thể trực tiếp lấy xuống máy truyền tin, dịch gen sẽ từ trong máy bán tự động bắn ra.

- Yên Nhiên, cậu nói xem tớ mua cái gì mới tốt?

Khúc Lệ Lệ có chút không quyết định chắc chắn được, nhìn thật nhiều tư liệu, cũng chưa xác định được là muốn mua loại nào.

- Đại thần tiểu học đệ, cậu cũng cho chút đề nghị đi.

Khúc Lệ Lệ nói với Hàn Sâm.

- Em nên thử tân cổ võ Động Năng Gia cấp B cùng Phong Chi Trùng Thứ, có lẽ sẽ có chút trợ giúp cho em.

Bên cạnh có một giọng nói truyền đến.

Ba người đều có chút kỳ quái hướng tới phương hướng âm thanh truyền tới, nhìn qua là một trung niên ăn mặc vô cùng sạch sẽ, khí chất thoạt nhìn vô cùng nho nhã, nhìn bên ngoài nhiều lắm cũng chỉ tầm bốn mươi năm mươi tuổi, hoặc là còn trẻ tuổi hơn một chút.

- Chú, làm sao chú biết tôi thích hợp với Động Năng Gia cùng Phong Chi Trùng Thứ?

Khúc Lệ Lệ có chút kinh ngạc nhìn sang trung niên kia.

Trung niên cười cười:

- Em tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hẳn là Nguyên Vũ Sĩ Chi Lực đi?

Khúc Lệ Lệ càng thêm kinh ngạc:

- Vậy mà chú cũng có thể nhìn ra? Chú là thầy giáo của khoa cổ võ?

Trung niên không trả lời, tiếp tục nói:

- Nguyên Vũ Sĩ Chi Lực là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật chú trọng tới tính bền dẻo cùng bạo lực của thân thể, điều kiện thân thể của em tương đối không tệ, tu luyện Động Năng Gia cùng Phong Chi Trùng Thứ sẽ là làm chơi ăn thật.

- Thật vậy ư?

Khúc Lệ Lệ lập tức vô cùng vui sướng, tuy nhiên vẫn có chút không dám tin tưởng.

- Tôi thấy trực tuyến gia độ của em đã sắp tới 13 điểm, tính bền dẻo của cơ bắp cũng có thể đạt đến 12.5 điểm rồi, xác thực rất thích hợp.

Trung niên nói.

- Ah!

Khúc Lệ Lệ trợn to mắt nhìn người đàn ông trung niên kia, không nghĩ tới thậm chí ngay cả chuyện như vậy mà ông ta đều có thể nhìn ra.

Khúc Lệ Lệ trực tuyến gia độ là 12.98, tính bền dẻo cơ bắp là 12.51, cơ hồ giống y như người đàn ông trung niên kia nói.

Hiện tại Khúc Lệ Lệ đã đã cho rằng người đàn ông trung niên kia chính là thầy giáo của khoa cổ võ, mừng rỡ nói cảm ơn:

- Tạ ơn lão sư, em liền mua Động Năng Gia cùng Phong Chi Trùng Thứ vậy.

Nói xong, Khúc Lệ Lệ đã quẹt thẻ, mua hai loại tân cổ võ.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đều hơi kinh ngạc đánh giá trung niên kia, có thể có nhãn lực như vậy, không thể đơn giản là thầy giáo bình thường được.

- Hai bạn này có cần tôi hỗ trợ đề cử không?

Người đàn ông trung niên nhìn về phía Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên nói ra.

- Thầy thật lợi hại, hai người để thầy ấy trợ giúp đi.

Khúc Lệ Lệ nhìn tư liệu của hai loại tân cổ võ, càng xem càng ưa thích, xác thực rất phù hợp với đặc tính thân thể của cô ta.

- Tiêu chuẩn mua sắm của tớ đã dùng hết, Hàn Sâm anh thì sao?

Kỷ Yên Nhiên nhìn về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm cười nói:

- Anh chỉ có một tiêu chuẩn mua sắm tân cổ võ, không có tác dụng gì lớn, thôi vậy.

- Bạn học này nói sai rồi, mặc dù tân cổ võ cao cấp mạnh mẽ, nhưng mà đạo võ học, trụ cột cũng rất quan trọng, không nên xem thường tân cổ võ cấp C, bên trong có rất nhiều thứ đều là trụ cột của Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, nếu như có thể tu luyện cẩn thận, đối với Tiến Hóa Giả thậm chí là người càng cao cấp hơn tu luyện tân cổ võ đều rất có lợi.

Trung niên nhân nhìn Hàn Sâm tiếp tục nói:

- Bạn học này, không bằng tôi đề cử cho cậu một môn tân cổ võ cấp C, sau khi cậu tu luyện thì sẽ biết, đối với tương lai của cậu cũng có lợi lớn.

- Thầy nói rất có lý, đại thần tiểu học đệ thử nhìn một chút xem.

Khúc Lệ Lệ nói.

Hàn Sâm lắc đầu nói:

- Đa tạ lão sư, hay là thôi đi.

Hàn Sâm vừa mới mua Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, lại mới gởi chút tiền về nhà, bây giờ trong tài khoản cũng chỉ còn lại hơn 20 vạn, cho dù giá cả của tân cổ võ do trường quân đội bán ra thấp hơn giá thị trường rất nhiều, nhưng tân cổ võ cấp C cũng cần 50 vạn, cho dù hắn muốn mua cũng không có tiền.

- Bạn học, tôi xem tố chất thân thể của cậu có chút đặc biệt, cần luyện một ít tân cổ võ đặc biệt, nếu như chọn lựa không tốt, vậy thì thật sự lãng phí tố chất thân thể của cậu.

Người đàn ông trung niên kia còn nói thêm.

- Thầy nói cũng không phải là không có lý, thầy đã nhiệt tình như vậy, hơn nữa đều đến đây rồi, về sau cũng phải mua, bây giờ liền mua đi.

Kỷ Yên Nhiên cũng nói.

- Nói thật, trong tài khoản của anh chỉ còn lại có hơn 20 vạn, mua không nổi ah.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

- Vậy thì thật là tốt, để chị bao nuôi chú em, mua trước đi.

Kỷ Yên Nhiên cười hì hì chuyển 50 vạn cho Hàn Sâm.

- Đã có bạch phú mỹ bao nuôi, vậy thì mua đi.

Hàn Sâm cũng không chối từ, quan sang trung niên kia hỏi:

- Thầy đề cử loại tân cổ võ cấp C gì đây?

Chương 222: Bảo Khố Di Động

Hàn Sâm trở lại phòng ngủ, vừa xem kỹ tư liệu về Pháo Điện Từ cấp C mới mua về, vừa vuốt vuốt một lọ dịch gen màu tím trong tay.

- Cái môn tân cổ võ cấp C này thật sự quá phức tạp.

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, nguyên bản hắn không ôm hi vọng quá lớn đối với tân cổ võ cấp C, nhưng mà bây giờ xem ra tân cổ võ cấp C thật sự là có chút làm cho người ta kinh ngạc, vậy mà trình độ phức tạp không kém hơn Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, thậm chí còn cao hơn.

- Có lẽ cũng bởi vì đặc biệt khó luyện, sau khi luyện thành cũng không phải đặc biệt mạnh, mới bị định giá là cấp C đi.

Hàn Sâm cũng không có quá nhiều hoài nghi.

Dù sao nơi này chính là trường quân đội, tân cổ võ lại mua ở bên trong máy bán hàng tự động, ai cũng không nghĩ ra bên trong sẽ có vấn đề gì.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là sau khi Hàn Sâm xem môn Pháo Điện Từ này, ngay lập tức bị nội dung trong đó hấp dẫn, cái môn tân cổ võ này có thể nói là vô cùng hợp khẩu vị của hắn.

Nhưng mà sau khi Hàn Sâm xem xong, lại không học Pháo Điện Từ, cũng không sử dụng dịch gen, mà là khóa bọn chúng ở trong hòm giữ đồ của mình.

Pháo Điện Từ xác thực không có vấn đề gì, nhưng mà Hàn Sâm thấy người đàn ông trung niên kia rất có vấn đề, bất kể là người hay hành vi đều có chút kỳ quái, có chút quá tận lực rồi.

Người nhạy cảm như Hàn Sâm, thậm chí có thể cảm giác được, người đàn ông trung niên kia căn bản chính là vì hắn mà đến, giúp đỡ Khúc Lệ Lệ chọn lựa tân cổ võ chẳng qua chỉ là thuận tay mà thôi.

Cho nên sau khi Hàn Sâm xem hết Pháo Điện Từ, mặc dù không phát hiện ra vấn đề gì, tuy nhiên cũng không tính lập tức học tập, mà là thu vào trước.

Hàn Sâm đoán không sai, người đàn ông trung niên kia đương nhiên có vấn đề, ông ta chính là Bạch Dịch Sơn của Thánh Đường, Pháo Điện Từ bị Hàn Sâm mua đi, trên thực tế chính là Đại Âm Dương Từ Lực Pháo mà Bạch Dịch Sơn sáng tạo ra.

Bạch Dịch Sơn tin tưởng vững chắc rằng Hàn Sâm là người thích hợp nhất để tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, nhưng mà đi con đường chính quy lại không thể được Hàn Sâm phối hợp, thời gian lại quá mức gấp gáp, mấy ngày nữa Thánh Đường sẽ thông qua đàm phán, liệt Đại Âm Dương Từ Lực Pháo vào cấm kỵ.

Đến lúc đó cho dù là bản thân Bạch Dịch Sơn, cũng không thể dạy Đại Âm Dương Từ Lực Pháo cho bất kỳ ai, tiết lộ cấm kỵ ra ngoài ở trong Liên Minh chính là tội danh rất cao, có thể bị phán tử hình, ít nhất cũng phải ngồi tù trên trăm năm.

Cho nên Bạch Dịch Sơn phải thừa dịp mấy ngày này để cho Hàn Sâm học Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, người học trước khi bị liệt vào cấm kỵ, đương nhiên không nằm trong phạm vi quy định.

Nguyên bản Bạch Dịch Sơn cũng không muốn dùng thủ đoạn như vậy, nhưng mà nội bộ Thánh Đường xảy ra biến hóa, ông đã không có thời gian cùng cơ hội đi chứng minh nữa, chỉ có thể để cho Hàn Sâm học được trước rồi nói sau.

May mắn là hiệu trưởng của Hắc Ưng đúng lúc là đàn em khóa sau của Bạch Dịch Sơn, bản thân cũng là một vị học giả si mê với tân cổ võ, xem môn Đại Âm Dương Từ Lực Pháo này của Bạch Dịch Sơn, sau khi biết rõ môn tân cổ võ này vài ngày nữa sẽ bị xếp vào cấm kỵ, do dự mãi cuối cùng vẫn đồng ý trợ giúp Bạch Dịch Sơn, ông ta cũng không muốn một môn tân cổ võ tốt như vậy lại bị phủ đầy bụi.

Hơn nữa sau khi hiệu trưởng xem xong, cũng xác định là tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo không có nguy hiểm gì, đối với thân thể chỉ có lợi chứ không có chỗ xấu, cho nên mới đồng ý với Bạch Dịch Sơn.

Chỉ là bọn họ cũng không nghĩ tới, Hàn Sâm vậy mà nhìn ra sơ hở, sau khi lấy tân cổ võ trở về, cũng không hề tu luyện, chỉ là thu vào.

Hai ngày sau, Bạch Dịch Sơn thông qua camera giám sát trong trường học quan sát Hàn Sâm, sắc mặt lập tức không tốt, rõ ràng Hàn Sâm không hề sử dụng dịch gen, cũng không tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, nếu

không sẽ phải có một chút đặc thù, với tư cách người sáng tạo Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, Bạch Dịch Sơn lại không rõ lắm.

- Xảy ra chuyện gì? Vì sao cậu ta còn không tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo?

Lòng Bạch Dịch Sơn nóng như lửa đốt.

Ông ta là dùng danh nghĩa người tự nguyện để đăng ký cho Hàn Sâm tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, nếu Thánh Đường thông qua quyết nghị liệt Đại Âm Dương Từ Lực Pháo vào cấm kỵ, người của Thánh Đường sẽ đến gặp Hàn Sâm thu Đại Âm Dương Từ Lực Pháo về, hơn nữa còn ký hiệp nghị bảo mật.

Nếu như đến lúc đó Hàn Sâm còn không sử dụng dịch gen tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, dịch gen cũng sẽ bị thu về, đến lúc đó cho dù Hàn Sâm nhớ rõ toàn bộ tư liệu về Đại Âm Dương Từ Lực Pháo cũng vô ích, không có dịch gen chuyên môn phối hợp, ít có khả năng luyện thành Đại Âm Dương Từ Lực Pháo.

Bạch Dịch Sơn vội vã không nhịn nổi, hận không thể tự mình rót dịch gen vào trong bụng Hàn Sâm, Bạch Dịch Sơn vậy mà nhìn thấy Hàn Sâm đi đến trạm chuyên chở, là muốn đi vào thế giới Tí Hộ Sở.

Bạch Dịch Sơn giật mình, quyết nghị của Thánh Đường sẽ được đưa ra trong hai ngày nữa, nếu Hàn Sâm đi tới thế giới Tí Hộ Sở, chỉ sợ sẽ mất đi cơ hội cuối cùng để tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo.

Cũng không thể ngồi yên nữa, Bạch Dịch Sơn vội vàng đứng dậy đi tới trạm chuyên chở cản trở Hàn Sâm.

- Bạn học Hàn Sâm.

Bạch Dịch Sơn ngăn cản trước khi Hàn Sâm tiến vào trạm chuyên chở.

- Ông là?

Hàn Sâm tự nhiên là biết mặt Bạch Dịch Sơn, chỉ là hắn không biết Bạch Dịch Sơn tên là gì, cũng không biết xưng hô như thế nào.

- Tôi họ Bạch, ngày đó đã từng thấy ở trong tiệm bán tân cổ võ tự động, tôi đề cử cậu mua môn tân cổ võ Pháo Điện Từ kia, tại sao cậu không tu luyện thế?

Bây giờ Bạch Dịch Sơn đã thật sự rất nóng nảy, cũng không quan tâm được nhiều như vậy nữa.

Bạch Dịch Sơn vừa nói ra, Hàn Sâm tự nhiên là càng thêm khẳng định ông ta có vấn đề.

- Thì ra là Bạch lão sư, xin lỗi Bạch lão sư, gần đây tôi không có thời gian, về sau có thời gian sẽ tu luyện.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Không còn kịp rồi, cậu phải tu luyện trong hai ngày này mới được.

Bạch Dịch Sơn vội la lên.

- Vì sao?

Hàn Sâm chằm chằm vào Bạch Dịch Sơn hỏi.

Bạch Dịch Sơn biết rõ muốn lừa Hàn Sâm tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo đã là chuyện không thể, do dự một chút rồi nói:

- Bạn học Hàn Sâm, chúng ta tìm một chỗ thuận tiện để nói chuyện đi, tôi sẽ nói rõ ràng với cậu.

- Được.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn cũng muốn biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Bạch Dịch Sơn mang theo Hàn Sâm đi tới một gian phòng họp đơn độc, lần này cũng không có giấu diếm gì, trực tiếp đem tiền căn hậu quả câu chuyện cặn kẽ nói cho Hàn Sâm nghe.

- Xin lỗi bạn học Hàn Sâm, tôi cũng là hoàn toàn bất đắc dĩ, cậu là ứng cử viên thích hợp nhất trong số những người mà tôi đã gặp, mà cậu lại từ chối tiến vào Thánh Đường trợ giúp tôi. Tôi thật sự không muốn Đại Âm Dương Từ Lực Pháo bị phủ đầy bụi như vậy, cho nên mới làm ra hạ sách nay, tôi thành thật xin lỗi.

Bạch Dịch Sơn có chút hổ thẹn nói.

Hàn Sâm nghe xong lời của Bạch Dịch Sơn, ánh mắt không ngừng chớp động, tâm niệm âm thầm chuyển động:

- Đây chính là một Siêu Việt Giả, lại là trưởng lão cùng giáo sư của Thánh Đường, nghiên cứu nhiều tân cổ võ như vậy, quả thực chính là một tòa bảo khố biết đi ah! Nếu như không hung hăng gõ ông ta một mớ, chỉ sợ ông trời cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Giấy chứng nhận thân phận của Bạch Dịch Sơn hắn đã nhìn thấy. Đã tra ở trên Internet, đúng là Bạch Dịch Sơn không có sai.

Kỳ thật cũng không cần tra, tùy tiện tra xét, danh nhân như Bạch Dịch Sơn, hình ảnh cùng ảnh chụp của ông ta liền có một bó to.

Hàn Sâm cười híp mắt liếc Bạch Dịch Sơn, thầm nghĩ trong lòng:

- Khà khà, ai cho bảo ông dùng tới đòn cân não với tôi trước?

Chương 223: Tham Lam

- Bạn Hàn Sâm, tôi hi vọng bây giờ cậu có thể bắt đầu tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo…

Bạch Dịch Sơn nóng vội nói.

- Giáo sư Bạch, tôi muốn hỏi ông một vấn đề, vì sao ông không trực tiếp tìm một Tiến Hóa Giả hoặc là Siêu Việt Giả để tu luyện?

Hàn Sâm nhìn Bạch Dịch Sơn hỏi.

- Tôi cũng đã từng nghĩ qua chuyện tìm Tiến Hóa Giả tu luyện, nhưng mà Đại Âm Dương Từ Lực Pháo là căn cứ theo cổ võ bản thiếu Âm Dương Ma Kinh cải tạo mà thành, trong Âm Dương Ma Kinh có một yêu cầu đối với tu luyện giả, chính là tuổi của tu luyện giả không thể vượt quá hai mươi tuổi, mặc dù tôi đã cải tạo ở trên phạm vi lớn, nhưng mà Đại Âm Dương Từ Lực Pháo vẫn không thể thoát được hạn chế này, người hai mươi tuổi trở lên tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo tiến triển sẽ vô cùng chậm chạp, cho dù luyện trên mười năm, cũng không bằng được người trẻ tuổi luyện mấy tháng.

Bạch Dịch Sơn thở dài nói.

- Nói như vậy, tôi là trong số những người dưới hai mươi tuổi, thích hợp nhất để tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo?

Hàn Sâm nhìn Bạch Dịch Sơn hỏi.

- Trong số những người trẻ tuổi tôi từng thấy, cậu đúng là người thích hợp nhất, nếu không tôi sẽ không dùng loại phương pháp này để cho cậu học tập Đại Âm Dương Từ Lực Pháo.

Bạch Dịch Sơn gật đầu nói.

- Hiện nay tôi là nhân tuyển độc nhất của ông đúng không?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Đúng, bây giờ cho dù tôi muốn trở về tìm người khác cũng đã không còn kịp nữa rồi, tôi hi vọng cậu có thể trợ giúp tôi, khiến cho Đại Âm Dương

Từ Lực Pháo không cần phải bị phủ bụi…

Lời của Bạch Dịch Sơn còn chưa nói hết đã bị Hàn Sâm đánh gãy, con mắt của Hàn Sâm lóe sáng sáng chằm chằm vào Bạch Dịch Sơn hỏi:

- Vậy giáo sư Bạch có thể cho tôi cái gì?

- Hả?

Bạch Dịch Sơn ngây ra một lúc.

- Tôi nói tới thù lao, đã Đại Âm Dương Từ Lực Pháo bị liệt là cấm kỵ, như vậy nói rõ là nó rất nguy hiểm, mà tôi mạo hiểm làm công tác nguy hiểm như vậy cho ông, đương nhiên cần lấy thù lao tương ứng, giáo sư Bạch nói xem có đúng hay không?

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Bạch Dịch Sơn nói.

Bạch Dịch Sơn ngây ra một lúc, ông ta thực sự chưa từng gặp qua người trẻ tuổi nào giống như Hàn Sâm, trước kia căn bản không cần ông ta cầu người khác trợ giúp, đều là người khác xin muốn học tân cổ võ mà ông ta nghiên cứu ra.

- Hẳn là được, nếu như cậu cần, tôi có thể trả thù lao cho cậu, cậu muốn bao nhiêu tiền?

Bây giờ Bạch Dịch Sơn vì có thể giữ lại Đại Âm Dương Từ Lực Pháo cũng không muốn so đo nhiều như vậy.

- 100 tấm thẻ Thánh Đường cấp độ S.

Hàn Sâm nói thẳng.

Bạch Dịch Sơn lập tức há to miệng mở to hai mắt nhìn, nhìn Hàn Sâm như là nhìn người điên, ông ta thật sự là chưa từng thấy thanh niên nào dám mở miệng như vậy.

Sau nửa ngày, Bạch Dịch Sơn mới lộ ra vẻ cổ quái nhìn Hàn Sâm nói:

- Hàn Sâm, cậu biết 100 tấm thẻ Thánh Đường cấp độ S có ý nghĩa như thế nào không?

- Dù sao chút ít tân cổ võ cấp độ S ở Thánh Đường kia không phải là đám mấy người nghiên cứu ra được sao, 100 tấm thì có quan hệ gì, nếu ông cảm thấy là quá nhiều, tôi bớt ông một tấm, chín mươi chín tấm là được rồi.

Hàn Sâm nói.

Bạch Dịch Sơn cười khổ nói:

- Tôi nghiên cứu ra chỉ là một phần trong đó mà thôi, cho dù tôi đem hết tân cổ võ cấp độ S mà tôi nghiên cứu ra dạy cho cậu, vậy cũng xa xa không đến 100 loại. Huống chi còn không có dịch gen chuyên môn phối hợp, cậu tu luyện bất kỳ một loại tân cổ võ cấp độ S nào đều sẽ có nguy hiểm cực lớn.

- Vậy ông đem tất cả tân cổ võ cấp độ S nghiên cứu ra dạy cho tôi đi, mỗi loại tân cổ võ cấp độ S cho tôi thêm mười lọ tám lọ dịch gen là được rồi.

Hàn Sâm nói.

Ánh mắt của Bạch Dịch Sơn bây giờ nhìn Hàn Sâm, giống như là đang nhìn một người ngu ngốc, khổ sở mở miệng cười nói:

- Đừng nói là Thánh Đường có hiệp nghị bảo mật, tôi cũng không có khả năng dạy những tân cổ võ cấp độ S kia cho cậu, cho dù tôi không sợ chết dạy cho cậu, sau khi cậu học xong mà bị phát hiện, đều sẽ bị giam vào ngục, hơn nữa dịch gen chuyên môn cũng không phải tôi có thể quyết định, đừng nói mười lọ tám lọ, nếu như không có lý do chính đáng, tôi ngay cả một lọ cũng không xin được.

- Ông đã không hề có thành ý, quên đi, giáo sư Bạch lại đi tìm người khác tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo của ông đi, xem ra tôi không giúp đỡ được cái gì rồi.

Hàn Sâm đứng dậy liền chuẩn bị đi, không có chỗ tốt thì hắn không có hứng thú gì.

Mặc dù hắn đã xem qua Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, xác thực là tu luyện không có gì nguy hiểm, môn tân cổ võ kia nguy hiểm chủ yếu là lúc sử dụng, mà không phải là lúc bản thân tu luyện.

- Chậm đã, tôi có thể trả cho cậu một số tiền lớn.

Bạch Dịch Sơn gọi Hàn Sâm lại nói.

- Giáo sư Bạch, tôi còn không nghèo tới nỗi vì tiền mà đi làm chuyện nguy hiểm tới tính mạng.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo cũng không có nguy hiểm gì, với thiên phú của cậu, sử dụng nó cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn…

Bạch Dịch Sơn vội vàng giải thích.

- Thật xin lỗi giáo sư Bạch, chỉ sợ tôi không thể giúp ông rồi.

Hàn Sâm nói.

Bây giờ Bạch Dịch Sơn đã có chút nghi ngờ không biết chọn Hàn Sâm đến cùng là đúng hay sai rồi, bất đắc dĩ mở miệng nói:

- Thánh Đường hàng năm đều cho tôi hai tấm thẻ Thánh Đường cấp độ S, tự mình đã dùng một ít, tặng cho người khác một ít, trên người bây giờ còn thừa lại năm tấm, tôi cũng chỉ có thể cho cậu những thứ này, cậu suy nghĩ một chút đi.

- Thẻ Thánh Đường cấp độ S của ông có phải chỉ có thể mua sắm những tân cổ võ cấp độ S để cho Tiến Hóa Giả sử dụng?

Hàn Sâm nghĩ nghĩ rồi hỏi.

- Tân cổ võ khu S của Thánh Đường cùng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đều có thể mua sắm, nhưng mà tố chất thân thể của cậu không đạt được yêu cầu của tân cổ võ cùng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, mua cũng vô dụng.

Bạch Dịch Sơn nói.

- Đã như vậy, vậy quyết định như thế đi, năm tấm thẻ Thánh Đường cấp độ S, tôi sẽ tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo của ông.

Hàn Sâm đưa bàn tay đến trước mặt Bạch Dịch Sơn.

Bởi vì có rất nhiều tân cổ võ cấp độ S có yêu cầu đối với tố chất thân thể, đa số đều là Tiến Hóa Giả hoặc là Siêu Việt Giả mới có thể thành công tu luyện, nhưng mà tân cổ võ cấp độ S như vậy chứa ở những khu vực khác nhau, cần thẻ Thánh Đường cấp độ S ở khu vực tương ứng mới có thể mua sắm.

Năm tấm thẻ Thánh Đường cấp độ S của Bạch Dịch Sơn là thứ thông dụng, giá trị so với thẻ Thánh Đường cấp độ S bình thường còn cao hơn không ít, đối với hình thức thù lao này, Hàn Sâm vẫn rất hài lòng.

Dù sao hắn đã xem qua Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, xác thực là tu luyện cũng không có nguy hiểm quá lớn.

Bạch Dịch Sơn âm thầm may mắn mình mang thẻ Thánh Đường ở trên người, nếu không thằng nhóc tham lam giống như là ma quỷ này, tuyệt đối sẽ không trợ giúp ông.

Người trẻ tuổi như Hàn Sâm, Bạch Dịch Sơn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, coi như là được mở rộng tầm mắt.

Những người trẻ tuổi trước đây thấy Bạch Dịch Sơn, ai mà không cung kính lộ ra vẻ sùng bái, giống như Hàn Sâm chỉ nhận tiền không nhận người, thật sự là đầu tiên thấy.

Sau khi ký hợp đồng với Hàn Sâm, lúc này Bạch Dịch Sơn mới giao năm tấm thẻ Thánh Đường cấp độ S cho Hàn Sâm, loại thẻ Thánh Đường cấp độ S thông dụng này, cũng chỉ có loại người có đẳng cấp như ông ta mới được phát, giáo sư trong Thánh Đường không phải ai cũng có đãi ngộ như vậy, cho dù có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Duy nhất một lần đưa năm tấm thẻ Thánh Đường cấp độ S trên người cho Hàn Sâm, Bạch Dịch Sơn cũng có chút đau lòng.

Cũng may sau khi Hàn Sâm thu chỗ tốt xong, vô cùng thống khoái ở ngay trước mặt Bạch Dịch Sơn uống dịch gen chuyên môn của Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, hơn nữa hoàn thành một lần tu luyện trụ cột nhất, lúc này mới khiến cho Bạch Dịch Sơn thoải mái hơn một chút.

- Mặc dù người hơi tham lam một chút, nhưng mà làm việc cũng không tệ lắm, hi vọng hắn có thể phát dương quang đại Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, có lẽ sau này Đại Âm Dương Từ Lực Pháo có thể bỏ niêm phong ra.

Trong lòng Bạch Dịch Sơn tự an ủi mình như vậy.

Chương 224: Con Sâu Lam Rầu Nồi Canh

Bạch Dịch Sơn liên tục dặn dò Hàn Sâm phải chăm chỉ tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, cùng với việc Thánh Đường qua thu Đại Âm Dương Từ Lực Pháo lại thì phải phối hợp với bọn họ như thế nào.

Hàn Sâm miệng đầy đồng ý, chờ cho Bạch Dịch Sơn đi, hắn liền trực tiếp đi tới trạm chuyên chở, truyền tống vào thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở, dị sinh vật mà hắn đang nuôi nấng đã tiến hóa thành sinh vật thần huyết.

Lần này nuôi nấng ra sinh vật thần huyết là Tiểu Biến Sắc Thú, là một loại giống như tắc kè hoa nguyên thủy, sở dĩ Hàn Sâm lựa chọn Tiểu Biến Sắc Thú, chính là nhìn trúng năng lực của thú hồn Tiểu Biến Sắc Thú.

Đây là một loại thú hồn dạng dung hợp biến thân, sau khi dung hợp với thú hồn Tiểu Biến Sắc Thú, không những có thể thu được một bộ phận tố chất thân thể tăng lên, quan trọng nhất là có thể đạt được năng lực màu sắc tự vệ.

Nếu như đứng ở cùng một vị trí trong một thời gian ngắn, màu sắc tự vệ sẽ khiến bản thân hòa làm một thể với hoàn cảnh xung quanh, giống như là ẩn thân.

Nhưng bởi vì thú hồn của Tiểu Biến Sắc Thú chỉ là cấp nguyên thủy, cho nên tốc độ ẩn thân có hơi chậm, cần một đoạn thời gian không ngắn mới có thể đạt tới hiệu quả hòa làm một thể với hoàn cảnh xung quanh.

Hiệu quả cũng không quá lý tưởng, nếu như là người có nhãn lực tốt cẩn thận nhìn, vẫn có thể nhìn ra một ít manh mối.

Nhưng nếu như có thể đạt được thú hồn Tiểu Biến Sắc Thú cấp thần huyết, loại năng lực này tự nhiên sẽ tăng lên trên diện rộng, đối với loại người am hiểu ám sát như Hàn Sâm mà nói, không còn có năng lực nào tốt hơn so với cái này.

Nếu như có thể thần không biết quỷ không hay mai phục ở bên cạnh địch nhân, như vậy uy hiếp của Hàn Sâm đối với địch nhân sẽ vô cùng kinh khủng, dù sao bây giờ hắn đã có binh khí thú hồn cấp thần huyết Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, khuyết điểm duy nhất của binh khí này chính là ngắn, nhưng mà một tấc ngắn một tấc hiểm, chỉ cần Hàn Sâm có thể đến gần người, địch nhân có chính thành chết chắc.

- Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân, Như Lai Phật Tổ, chúa Giê-xu Thượng Đế mau hiển linh…

Hàn Sâm vừa hướng chư thiên thần Phật cầu nguyện, vừa vung Ngân Huyết Tam Nhận Xoa giết Tiểu Biến Sắc Thú.

- Săn giết thần huyết Tiểu Biến Sắc Thú, đạt được thú hồn Tiểu Biến Sắc Thú thần huyết, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Cũng không biết là thần Phật đầy trời nghe được lời cầu nguyện của hắn, hay là thập nhị thiên sứ vung bút quá tay, vậy mà thật sự để cho hắn đã lấy được thú hồn của Tiểu Biến Sắc Thú, nghe được thanh âm tuyệt vời vang lên trong đầu, Hàn Sâm mừng rỡ thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Hàn Sâm nấu thịt lên, lại một lần nữa đi mua một con Tiểu Vân Thú cấp nguyên thủy mới về nuôi nấng.

Lần trước hắn đã từng nuôi nấng một con Tiểu Vân Thú, không thể đạt được thú hồn Tiểu Vân Thú, chỉ là Hàn Sâm vô cùng có hứng thú đối với thú hồn Tiểu Vân Thú, cho nên còn muốn thử một lần nữa.

Làm tốt tất cả, lúc này Hàn Sâm mới không kịp chờ đợi gọi ra thú hồn Tiểu Biến Sắc Thú, cùng mình hòa làm một thể, thử một lần xem hiệu quả của nó đến cùng như thế nào.

Sau khi trải qua nhiều lần thí nghiệm, khiến cho Hàn Sâm rất mừng rỡ, thú hồn Tiểu Biến Sắc Thú cấp thần huyết, hiệu quả còn tốt hơn hắn nghĩ.

Chỉ cần đứng im bất động, cơ hồ ngay lập tức sẽ hòa làm một thể với hoàn cảnh xung quanh, chỉ dựa vào nhãn lực, dùng thị lực như của hắn, đều rất khó phân biệt ra được.

Hơn nữa năng lực của thú hồn Tiểu Biến Sắc Thú có thể hoàn mỹ kéo dài đến áo giáp hoặc là binh khí ở trên người hắn, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ lộ ra sơ hở.

Nhưng mà chỉ cần động, bởi vì tốc độ biến sắc theo không kịp tốc độ di động, sẽ sinh ra cảm giác không hợp với hoàn cảnh xung quanh, người có mắt sắc một chút liền có thể nhìn ra.

Nhưng mà như thế, chuyện này cũng đã khiến cho Hàn Sâm rất mừng rỡ rồi, thú hồn Tiểu Biến Sắc Thú chính là vũ khí ám sát sắc bén, đồng thời còn có thể trợ giúp hắn những lúc đào mệnh.

Con Tiểu Biến Sắc Thú thần huyết này, lại để cho Hàn Sâm gia tăng lên 5 điểm thần gen, khiến cho thần gen của hắn đạt đến 50 điểm, con đường thần gen đã đi được một nửa.

- Lão tam, sắp đến kỳ thi sắp đến rồi, ở sân huấn luyện bắn cung cả ngày đều không thấy cậu, kỳ thi lần này có thể vượt qua kiểm tra không?

Hàn Sâm trở lại phòng ngủ, lão Thạch liền lầm bầm.

Lúc này Hàn Sâm mới nhớ ra, kể cả ba tháng tập huấn lúc mới nhập học, hắn nhập học được nửa năm rồi, phải đối mặt với kỳ thi nửa năm một lần, nếu như không thi qua, mặc dù không đến mức nghiêm trọng bị trực tiếp thôi học, nhưng mà cũng sẽ rất phiền phức.

- Có lẽ không thành vấn đề.

Hàn Sâm đối với chuyện này vẫn vô cùng tin tưởng đấy, nửa năm này hắn rất là chú tâm học tập, bài chuyên ngành cùng môn bắt buộc đều có lẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa khoa bắn cung quan trọng nhất là kiểm tra bắn cung, cũng là thứ mà hắn tương đối am hiểu, cũng không cần lo lắng rớt tín chỉ.

Mặc dù Hàn Sâm nghĩ như vậy, nhưng mà có người lại không nghĩ như thế, ít nhất là phụ đạo viên Tư Đồ Hương của khoa bắn cũng không nghĩ như vậy.

Với tư cách là một trong số những người chịu trách nhiệm trọng chấn khoa bắn cung của trường quân đội Hắc Ưng, Tư Đồ Hương ôm kỳ vọng rất lớn đối với sinh viên khoa bắn cung.

Mà Hàn Sâm ở trong mắt Tư Đồ Hương, hiển nhiên là một sinh viên xấu không làm việc đàng hoàng.

Mặc dù thành tích bắn cung không tệ lắm, nhưng cũng không có thành tích đặc biệt nổi bật, hơn nữa cả ngày không thấy hắn ở trên lớp bắn cung.

Với tư cách là một thành viên của khoa bắn cung, không tham gia trận đấu bắn cung, không chăm chỉ luyện bắn cung, ngược lại đi tham gia thi đấu chiến giáp, thi đấu Hắc Bạch Quyền, còn đi đóng quảng cáo gì đó.

Những hành vi này rơi vào trong mắt một phụ đạo viên của khoa bắn cung, đương nhiên là vô cùng không đàng hoàng rồi.

Tư Đồ Hương cảm thấy mình cần phải nói chuyện với Hàn Sâm một chút, làm một sinh viên của khoa bắn cung, biểu hiện của Hàn Sâm khiến cô rất thất vọng.

Nhưng mà Tư Đồ Hương cũng không lỗ mãng trực tiếp đi tìm Hàn Sâm, cô đang đợi kỳ thi cuối năm lần này, chờ thành tích của Hàn Sâm ra, cô sẽ đi tìm Hàn Sâm nói chuyện, đương nhiên càng có sức thuyết phục hơn một chút.

Thuật bắn cung, giống như là đi thuyền đi ngược dòng, một ngày không luyện tập thì sẽ yếu đi một phần, thời gian lâu dài tự nhiên trình độ sẽ khó có thể bảo trì ở tiêu chuẩn cao.

Theo hành vi mấy tháng gần đây của Hàn Sâm, Tư Đồ Hương cho rằng thành tích của hắn hạ thấp đã là tất nhiên.

Dù sao Hàn Sâm rất ít đi tới lớp huấn luyện bắn cung, cũng không tham gia câu lạc bộ bắn cung, thậm chí có rất nhiều thời gian đều ở câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng luyện tập điều khiển chiến giáp, như vậy làm sao có thể bảo trì trình độ bắn cung được?

- Cho dù trình độ của hắn vốn rất không tồi, trải qua mấy tháng phóng túng như vậy, thành tích nhất định sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn, đến lúc đó sẽ tới lượt mình ra mặt cẩn thận nói chuyện với hắn một chút.

Tư Đồ Hương nhìn Hàn Sâm đang tiến vào khu vực kiểm tra bắn cung thực chiến, trong lòng cũng có chút giận mà không có chỗ phát tiết.

Cô hùng tâm bừng bừng muốn trọng chấn khoa bắn cung của Hắc Ưng, thật không ngờ lại gặp phải sinh viên không làm việc đàng hoàng giống như Hàn Sâm, đổi thành ai khác thì tâm tình cũng không tốt nổi.

Thậm chí Tư Đồ Hương còn đang nghĩ, nếu như lần này Hàn Sâm liền bài chuyên ngành của khoa bắn cung đều rớt, phải chăng nên đề nghị với lãnh đạo trường chuyển Hàn Sâm sang hệ khác.

Nếu hắn đã ưa thích chiến giáp như vậy, liền dứt khoát để cho hắn đi tới khoa chiến giáp đi, ở lại khoa bắn cung cũng là một tai họa, hoàn toàn không có bất kỳ cống hiến nào.

Mặc dù cuộc thi bắn cung của trường quân đội không bốc lửa cho lắm, nhưng mà muốn tranh thủ thứ tự tốt cũng không dễ dàng, Tư Đồ Hương với

tư cách là huấn luyện viên của câu lạc bộ bắn cung, chính là đang vì đội viên chủ lực mà phát sầu.

Mặc dù trong số những sinh viên cũng có mấy hạt giống tốt, nhưng mà hạt giống dù sao cũng chỉ là hạt giống, còn cần bỏ sức ra bồi dưỡng, không phải là lập tức liền có thể phát huy tác dụng được.

Mà sinh viên đặc biệt như Hàn Sâm, đương nhiện bị Tư Đồ Hương xếp vào hàng ngũ con sâu làm rầu nồi canh.

Chương 225: Chỉ Tiếc Rèn Sắc Không Thành Thép

Kỳ thi nửa năm một lần đã bắt đầu.

Đến phiên tổ đội của bọn Hàn Sâm ra sân kiểm tra, các bạn học đã chấm dứt kiểm tra đang đợi kiểm tra kết thúc, rất nhiều người đều đứng ở một bên xem Hàn Sâm dự thi.

- Chiến giáp cùng Hắc Bạch Quyền của đại thần đều rất lợi hại, không biết thuật bắn cung của anh ta thế nào.

- Đại thần vốn chính là người của khoa bắn cung, thuật bắn cung chính là bản lĩnh xuất chúng của người ta, còn có thể tệ sao?

- Khẳng định lợi hại ah.

- Không cần phải nói, thành tích khảo sát nhất định sẽ là số 1.

...

Các sinh viên bàn luận khiến cho Tư Đồ Hương có chút không thoải mái, trên cơ bản đều cho rằng Hàn Sâm nhất định có thể có thành tích kiểm tra rất tốt.

- Thoạt nhìn thì Hàn Sâm rất được hoan nghênh ah.

Thầy giám khảo Lưu Đông cười một cái nói.

Tư Đồ Hương lại có chút khinh thường nói:

- Được hoan nghênh cũng không có nghĩa là có kết quả thi tốt, không biết là sau khi thấy thành tích của cậu ta, mấy người bạn học kia còn sùng bái cậu ta như thế nữa không.

Lưu Đông có chút ngoài ý muốn nhìn Tư Đồ Hương, theo loại sinh viên minh tinh như Hàn Sâm, hẳn là phải tương đối được hoan nghênh chứ, nhưng mà xem ý tứ của phụ đạo viên Tư Đồ Hương này, lại có chút không ưa thích Hàn Sâm.

- Thành tích bắn cung của Hàn Sâm rất kém cỏi à?

Lưu Đông có chút nghi ngờ hỏi.

- Bình thường thôi, trên cơ bản thì bình thường không hề luyện tập.

Tư Đồ Hương thuận miệng nói.

Lúc hai người đang nói chuyện, đã đến phiên Hàn Sâm lên sân khấu bắn bia cố định, chỉ thấy Hàn Sâm xoạt xoạt bắn ra mười mũi tên liên tiếp, mỗi mũi tên đều trúng hồng tâm, một mũi lệch cũng không có.

Tròng mắt của Lưu Đông đều trợn lồi ra:

- Huấn luyện viên Tư Đồ, đây gọi là bình thường thôi à, ngài thật khiêm tốn.

Lưu Đông chỉ cho là lúc trước Tư Đồ Hương nói đều là lời khách sáo, thuật bắn cung như vậy, nhất định sẽ được cho điểm cấp độ S.

Tư Đồ Hương cũng nao nao, thủ pháp này của Hàn Sâm cũng không chỉ đơn giản là bắn chuẩn, mà tốc độ ra tay còn quá nhanh.

- Đại thần đúng là đại thần, thật lợi hại.

- Mười lần bắn liên tiếp này quá nhanh, cơ hồ là đồng thời bắn ra vậy.

- Kỳ thi cuối năm lần này, đại thần khẳng định có thể lấy được đánh giá tổng hợp cấp độ S rồi.

...

Kỳ thi cuối năm nửa năm một lần trong trường quân đội cho điểm theo phương pháp là S, A, B, D, E,G, mỗi một mục đều cho điểm, Cấp D coi như là đạt tiêu chuẩn, những mục cấp D trở xuống đều phải thi lại.

Đánh giá tổng hợp nếu như là cấp D trở xuống, trên cơ bản chỉ có thể thôi học.

Như biểu hiện của Hàn Sâm, trí thông minh nhân tạo trực tiếp cho điểm S, tất cả hạng mục đều là do trí thông minh nhân tạo cho điểm, so với người cho điểm càng thêm chuẩn xác mau lẹ, sau khi kiểm tra xong là có thể trực tiếp cho ra thành tích.

Quả nhiên, ở trong tiếng nghị luận của các sinh viên, Hàn Sâm được trí thông minh nhân tạo cho điểm cấp độ S.

- Huấn luyện viên Tư Đồ, thực hâm mộ khoa bắn cung của cô có học sinh như vậy ah.

Giám khảo đều là thầy cô giáo ở các khoa khác nhau đảm nhiệm, Lưu Đông cũng không phải là người của khoa bắn cung.

- Vừa rồi chỉ là bia cố định, xem hết rồi nói sau.

Tư Đồ Hương hàm hồ một câu, cô thật sự có chút không tin, cả ngày Hàn Sâm đều không đến lớp, cũng không thấy hắn huấn luyện, vậy mà thành tích không lui bước ngược lại còn đề cao, chuyện này thực sự là không phù hợp với logic.

- Huấn luyện viên Tư Đồ chớ có khiêm nhường, trình độ của Hàn Sâm, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày rồi.

Lưu Đông còn tưởng rằng Tư Đồ Hương khiêm tốn, vừa cười vừa nói.

Tư Đồ Hương hàm hồ một tiếng không nói gì, nhìn Hàn Sâm lộ ra vẻ cổ quái.

Sau khi thi bắn bia cố định chấm dứt, chính là thi kiểm tra bắn bia di động, sau khi Hàn Sâm xuất hiện, một cây cung quả thực chơi giống như là súng ngắm, chỉ đâu bắn đó, vừa nhanh vừa chuẩn vừa tàn nhẫn, nguyên một đám bia ngắm đột nhiên xuất hiện, toàn bộ đều bị hắn lập tức bắn trúng, không có một cái nào ngoại lệ, nhẹ nhàng tiếp tục đạt được đánh giá cấp độ S.

Tiếp sau đó là kiểm tra thực chiến tổng hợp, Hàn Sâm càng giống như là quân nhân có chức nghiệp, không phát nào bắn hụt, hơn nữa hoàn toàn không có ngộ thương, không có sai lầm dùng tỷ lệ trăm phần trăm hoàn thành, hơn nữa tốc độ hiệu suất cao, khiến cho Hàn Sâm lại đạt được một đánh giá cấp độ S nữa.

Tư Đồ Hương nhìn tới mắt đều trợn trừng, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, nguyên bản ở trong dự liệu của cô thì thành tích của Hàn Sâm sẽ giảm trên phạm vi lớn, bây giờ không chỉ là thành tích không giảm, ngược lại tăng lên trên diện rộng rồi, thành tích khảo sát đã là cấp độ S rồi.

Kết quả này cũng không vượt quá dự đoán của đại đa số người, trong lúc thi kiểm tra lý luận, Hàn Sâm vẫn lấy được đánh giá cấp độ S, đánh giá tổng hợp cuối cùng cũng không ngoài suy đoán là cấp độ S.

Thành tích của Hàn Sâm như vậy cũng không khiến cho Tư Đồ Hương cao hứng trở lại, không phải bởi vì cô không muốn để cho Hàn Sâm có kết quả thi tốt, mà là trình độ của Hàn Sâm như vậy, vậy mà không đến câu lạc bộ bắn cung, cũng không chủ động yêu cầu gia nhập đội giáo viên, chuyện này đối với Tư Đồ Hương mà nói, quả thực là sai lầm không thể tha thứ.

- Thân là sinh viên của khoa bắn cung, vậy mà không cống hiến cho khoa bắn cung, người này phải cẩn thận chính đốn một chút.

Tư Đồ Hương là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lúc khoa bắn cung cần dùng người, có tuyển thủ ưu tú như Hàn Sâm, cô làm sao có thể không dùng, nhưng mà Hàn Sâm lại không chủ động gia nhập đội giáo viên, cô cũng có chút cảm thấy mất mặt nếu đi tìm Hàn Sâm gia nhập.

Nhưng ở trong lòng Tư Đồ Hương, cũng đã coi Hàn Sâm trở thành đội viên xuất chiến chủ lực của trường quân đội trong cuộc thi lần này, chỉ là về mặt tư tưởng, còn phải chấn chỉnh một lần.

Tư Đồ Hương ở trong túc xá viên chức của mình nhìn hình ảnh Hàn Sâm tham dự kỳ thi nhiều lần, sau đó cầm lấy máy truyền tin bấm một dãy số, rất nhanh đã thông máy.

- Tiểu Hương à, đã lâu rồi con chưa tới thăm cha đó…

Trong máy truyền tin truyền đến tiếng của một người đàn ông.

Qua một hồi lâu, Tư Đồ Hương mới đóng máy truyền tin lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười đắc ý.

Lần này cô không ngại da mặt dày mời cha cô hỗ trợ ra tay, nhất định là có thể dọa Hàn Sâm, để cho hắn ngoan ngoãn tự mình đến xin gia nhập, một phương diện khác là có thể đề cao trình độ thuật bắn cung của Hàn Sâm, để cho hắn ở trong cuộc thi giữa các trường quân đội đảm đương trách nhiệm chủ lực.

Đối với cha của mình, Tư Đồ Hương vẫn rất tín nhiệm, đây chính là người đảm nhiệm huấn luyện viên môn bắn cung ở trong quân đội, cô sở dĩ từ nhỏ đã luyện tập bắn cung, chính là bị cha ảnh hưởng.

- Tiểu tử, cậu tự cầu phúc đi, ai bảo cậu không ngoan ngoãn đến xin gia nhập chứ.

Tư Đồ Hương nghĩ đến ngoại hiệu của cha mình, nhịn không được khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Lúc cha của Tư Đồ Hương chưa lui về, đó chính là “huấn luyện viên mặt cười” ở trong quân đội làm cho người nghe đã sợ mất mật, nói khó nghe một chút chính là ăn tươi nuốt sống khẩu phật tâm xà.

Nhắc tới binh sĩ, đó chính là những người đánh giết chân chính, những binh sĩ mà ông ta huấn luyện qua, nghe xong tên của ông ta thì bắp chân đều nhũn ra.

Sau khi Tư Đồ Thanh lui ra, mặc dù tới trường Hắc Ưng đảm nhiệm chức vụ phó hiệu trưởng, nhưng trên cơ bản chỉ là treo cái tên, căn bản không quản sự vụ.

Lúc ông ta mới tới Hắc Ưng, hiệu trưởng mời ông ta huấn luyện sinh viên khoa bắn cung, nhưng mà kết quả chưa được mấy ngày, tất cả sinh viên đều bị huấn luyện không bò dậy nổi, tổn thương bệnh hoạc, thiếu chút nữa sinh viên khoa bắn cung muốn viết huyết thư vạn người ký tên, Ngụy hiệu trưởng bị hù vội vàng để cho Tư Đồ Thanh an tâm về nghỉ ngơi.

Tư Đồ Hương đã liên tục dặn dò Tư Đồ Thanh, nhất định phải dựa theo tiêu chuẩn cao nhất nhất nghiêm túc huấn luyện Hàn Sâm.

- Không phải là cậu rất được à? Tôi xem cậu có thể kiên trì bao lâu.

Tư Đồ Hương nghĩ tới bộ dáng Hàn Sâm bị giáo huấn bi thảm, liền không nhịn được âm thầm đắc ý.

Chương 226: Ăn Bánh Ngọt

Sau khi kỳ thi cuối năm nửa năm một lần chấm dứt, Hàn Sâm cùng bọn lão Thạch, còn có Kỷ Yên Nhiên, Khúc Lệ Lệ cùng một chỗ ở trong phòng ăn mừng.

- Lão tam, cậu nói xem đều là người, làm sao chênh lệch lại lớn như vậy chứ? Lão Thạch tôi cẩn trọng, không tán gái không chơi loạn, mỗi ngày cắm rễ ở khoa bắn cung dốc sức liều mạng huấn luyện, mệt gần chết cũng cố gắng. Cậu thì mỗi ngày không làm việc đàng hoàng đi đến chơi chiến giáp vân vân, lại cua được Kỷ đại mỹ nhân, làm sao còn có thể lấy được cấp độ S? Cậu nói xem chuyện này có còn thiên lý hay không?

Lão Thạch kêu to muốn phạt Hàn Sâm.

- Thôi đi, cậu còn dốc sức liều mạng huấn luyện, số lần cậu đi tới câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng cũng không ít hơn lão tam.

Hàn Sâm vẫn không nói gì, Lữ Mông đã lôi ngọn nguồn của lão Thạch ra.

- Lão nhị, cậu theo phe nào thế?

Lão Thạch hung hăng trợn mắt nhìn Lữ Mông.

- Dù sao thì cũng không phải cùng một phe với cậu đấy.

Lữ Mông cười nói.

...

Cơm nước xong xuôi, mấy người lại đi ca hát chơi trò chơi, đến khuya mới trở về, Hàn Sâm đưa mắt liếc ra ý một cái, lại để cho lão Thạch kéo Khúc Lệ Lệ đi, hắn thì lại an tâm tiễn Kỷ Yên Nhiên trở về.

- Anh theo em lên trên làm cái gì thế?

Đã đến lầu ký túc, Hàn Sâm đi theo Kỷ Yên Nhiên lên lầu, Kỷ Yên Nhiên hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

- Đi lên làm ấm giường cho em á.

Hàn Sâm cười hì hì nói.

- Ai muốn anh làm ấm giường.

Khuôn mặt nhỏ của Kỷ Yên Nhiên đỏ lên, lộ ra vẻ hung ác trừng mắt nhìn Hàn Sâm.

- Mỹ nữ, làm sao em quên rồi, mấy hôm trước em mới nói là bao nuôi anh mà, đương nhiên phải cố gắng phục vụ cho em rồi, ấm giường là nhất định.

Hàn Sâm nháy mắt nói.

- Lưu manh, đi nhanh đi, bị quản lý ký túc cùng các bạn khác thấy được, em sẽ không tha cho anh.

Kỷ Yên Nhiên đỏ mặt cắn môi nói.

- Các cô ấy có nhìn thấy hay không, anh lên mới biết chứ?

Hàn Sâm khí định thần nhàn nói.

- Làm sao có thể không nhìn thấy? Anh mau trở về đi.

Kỷ Yên Nhiên nhếch miệng.

Hàn Sâm lại không hề nhúc nhích, đi đến vị trí không có giám sát bên tường, gọi ra thú hồn Tiểu Biến Sắc Thú thần huyết, lập tức màu sắc trên người biến ảo, hòa làm một thể với hoàn cảnh xung quanh.

Kỷ Yên Nhiên trợn to mắt nhìn Hàn Sâm biến mất ở trước mắt mình, giật mình miệng đều không khép lại được, cô đứng gần như vậy, đều không nhìn thấy Hàn Sâm.

Cho tới tận lúc Kỷ Yên Nhiên đi qua lấy tay sờ một chút, mới xác định Hàn Sâm đang đứng ở trước mặt.

- Đây là thú hồn gì?

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên hỏi.

- Tiểu Biến Sắc Thú, hiện tại anh có thể lên rồi chứ?

Hàn Sâm cười hì hì hỏi.

- Cách em xa một chút, nếu anh bị người ta phát hiện, anh chết là cái chắc.

Kỷ Yên Nhiên đỏ mặt quay người đi lên lầu.

Hàn Sâm chậm rãi đi theo, cũng may bây giờ trời đã muộn, trên cơ bản không có ai cả, Hàn Sâm di động mặc dù có chút sơ hở, cũng không có ai phát hiện ra hắn, một đường không trở ngại đi tới phòng ngủ của Kỷ Yên Nhiên.

Phòng ngủ này chỉ có hai người Kỷ Yên Nhiên và Khúc Lệ Lệ, Khúc Lệ Lệ bị bọn lão Thạch dụ đi rồi, một lát còn về không được, Kỷ Yên Nhiên đứng

ở bên trong, để cửa mở một khe hở, nhìn hai bên đều không có người, lúc này mới mở cửa lớn ra một chút, như là trộm kéo Hàn Sâm vào.

- Ăn chút gì không? Vừa rồi một mực uống rượu đều không ăn cái gì.

Kỷ Yên Nhiên vừa nói vừa mở tủ lạnh ra, nhìn xem bên trong còn có đồ ăn gì không.

- Có em là đủ rồi, cũng không muốn ăn thứ khác.

Hàn Sâm ngồi ở trên ghế sa lon tủm tỉm cười nói.

- Lưu manh, anh không thể đứng đắn một chút à?

Kỷ Yên Nhiên cầm một ít đồ ăn cùng bánh ngọt đi tới, còn có hai bình nước.

- Anh rất đứng đắn, đang tận chức trách, nỗ lực không phụ lòng 50 vạn kia.

Hàn Sâm lộ ra vẻ mặt oan ức nói.

- Phốc phốc!

Kỷ Yên Nhiên nhìn bộ dáng u oán kia của Hàn Sâm, nhịn không được cười ra tiếng, sau đó lại kéo căng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, mắt trắng không còn chút máu nói:

- Anh không ăn thì em ăn.

Kỷ Yên Nhiên nói xong liền mở đồ ăn ra, bánh ngọt cũng cắt một miếng đặt lên trên đĩa bưng lên ăn.

Hàn Sâm ngồi ở bên cạnh Kỷ Yên Nhiên, dựa vào ghế sa lon, một tay chống đôi má, liền như vậy nhìn Kỷ Yên Nhiên.

- Anh nhìn cái gì thế?

Kỷ Yên Nhiên bị Hàn Sâm nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, không nhịn được liền gắt giọng.

- Anh xem em ăn, bánh ngọt đều dính lên trên mặt rồi.

Hàn Sâm nói xong đưa tay tới.

Kỷ Yên Nhiên cho rằng Hàn Sâm muốn dùng tay gạt bánh ngọt dính trên mặt cô đi, cũng không trốn tránh, nhưng mà ai biết tay của Hàn Sâm lại nắm cái cằm mượt mà của cô, sau đó trực tiếp đưa mặt tới, lè lưỡi ra liếm bánh ngọt trên mặt cô.

Sau đó lại tiến đến cặp môi đỏ mọng của Kỷ Yên Nhiên, cuốn bơ dính trên cặp môi đỏ mọng của cô vào trong miệng mình, nếm nếm còn nói khẽ:

- Ăn ngon.

Trong mắt Kỷ Yên Nhiên lóe lên vẻ giảo hoạt, đột nhiên đã đem bánh ngọt trong tay vỗ lên trên mặt của Hàn Sâm, lập tức khiến cho mặt Hàn Sâm biến thành mèo mướp.

Hàn Sâm đang ngạc nhiên, lại đột nhiên thấy một tay của Kỷ Yên Nhiên vịn bờ vai của hắn, mặt đã đưa tới trước mặt hắn, cười tủm tỉm nói ra:

- Trên mặt anh cũng dính bánh ngọt.

Hàn Sâm ngơ ngác nhìn Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên cũng đã duỗi đầu lưỡi đỏ hồng ra, liếm một miếng bơ trên mặt hắn, khuôn mặt hồng hồng kia, mê người không nói ra được.

Hàn Sâm sao còn có thể nhịn được, thò tay liền ôm hông của Kỷ Yên Nhiên, đưa mặt tới sát mặt Kỷ Yên Nhiên, lập tức cũng dính bơ lên trên mặt cô, vừa nếm bơ vừa nếm khuôn mặt mịn màng cùng cặp môi đỏ mọng thơm mềm của Kỷ Yên Nhiên.

Một đôi bàn tay lớn tà ác, cũng xoa lên cặp mông tròn cao vút kia.

Hai người anh anh em em, mỗi người một miếng, đang tình ý liên miên, ngọt ngào vô cùng, lại nghe được một tiếng mở cửa.

- Từ xa đã ngửi thấy mùi yêu đương hôi thối, quả nhiên là có người sắc đảm ngập trời, dám xông tới phòng ngủ nữa, đại thần cậu không chỉ học tập lợi

hại, bổn sự thâu hương thiết ngọc này cũng là số một đó.

Khúc Lệ Lệ cười tủm tỉm đi tới.

Mặt mũi Kỷ Yên Nhiên lập tức đỏ bừng trốn ra khỏi sự ôm ấp của Hàn Sâm, hung hăng trợn mắt nhìn Khúc Lệ Lệ, nhưng lại không nói ra lời.

- Lão Thạch à lão Thạch, cậu thật sự là không đáng tin cậy a, như thế nào nhanh như vậy đã để cho Khúc Lệ Lệ trở về rồi?

Trong lòng Hàn Sâm oán thầm, tuy nhiên cũng không có cách nào, chỉ có thể ho nhẹ nói:

- Học tỷ quá khen, bình thường, chỉ là bình thường, hai người chậm rãi trò chuyện, tôi đi trước đây.

Dù da mặt Hàn Sâm dày tới đâu cũng không tiện lưu lại nữa, cũng không thể ở ngay trước mặt Khúc Lệ Lệ thân mật cùng Kỷ Yên Nhiên.

Nhìn Hàn Sâm xuống lầu rời đi, trong mắt Khúc Lệ Lệ lóe lên vẻ phức tạp.

Hàn Sâm mới rời khỏi khu ký túc xá nữ không được bao xa, máy truyền tin đã vang lên, Hàn Sâm còn tưởng là Kỷ Yên Nhiên, thò tay liền trực tiếp nhận cuộc gọi, nhưng lại thấy Hoàng Phủ Bình Tình mặc áo ngủ đai đeo màu trắng xuất hiện ở trong hình ảnh 3D.

- Hàn học đệ, còn nhớ ước định của chúng ta không? Ngày mai có rảnh không?

Hoàng Phủ Bình Tình cười khanh khách nói.

- Có, cô muốn đi nơi nào?

Hàn Sâm sờ lên mũi đáp.

Lúc trước ký kết hợp đồng với Hoàng Phủ Bình Tình, hắn có đáp ứng sẽ bảo hộ Hoàng Phủ Bình Tình đi săn một lần, món nợ này vẫn phải nhận.

Chương 227: Thỉnh Cầu Nho Nhỏ

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm đã đến cửa ra vào trạm chuyên chở chờ Hoàng Phủ Bình Tình.

Mới vừa gặp mặt Hoàng Phủ Bình Tình, lại đột nhiên nhận được tin tức của phòng giáo vụ gửi tới, muốn hắn đi tham gia tập huấn do huấn luyện viên Tư Đồ Thanh đảm nhiệm.

- Hoàng Phủ học tỷ, thật sự xin lỗi, phòng giáo vụ yêu cầu nên tôi không thể không đi.

Hàn Sâm để cho Hoàng Phủ Bình Tình xem tin nhắn kia.

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn thoáng qua, lại khẽ nhíu mày:

- Tư Đồ Thanh? Nếu như là Tư Đồ Thanh kia, chỉ sợ cậu gặp xui xẻo rồi.

- Tư Đồ Thanh nào?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Hoàng Phủ Bình Tình hỏi.

- Phó hiệu trưởng của Hắc Ưng, trước kia ở trong quân đội chính là huấn luyện viên bắn cung, ngoại hiệu là Tiếu Diện Diêm La…

Hoàng Phủ Bình Tình đem chuyện về Tư Đồ Thanh nói cho Hàn Sâm.

- Hai năm trước Tư Đồ Thanh đã làm qua một lần tập huấn khoa bắn cung, nhưng chưa tập được vài ngày, sinh viên đã thiếu chút nữa liên danh viết huyết thư, không nghĩ tới lần này trường học vẫn để cho ông ta tập huấn, cậu phải cẩn thận, ước định của chúng ta lần sau sẽ bàn.

Hoàng Phủ Bình Tình cười tủm tỉm bỏ đi.

Hàn Sâm lên diễn đàn trường học tìm tòi một ít tư liệu, cộng thêm chuyện mà Hoàng Phủ Bình Tình nói cho hắn, đại khái đã có hiểu biết nhất định đối với Tư Đồ Thanh này.

Dựa theo tin tức của phòng giáo vụ gửi tới, Hàn Sâm đã đến một phòng huấn luyện để báo danh, nhưng mà sau đó, hắn lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

Phòng huấn luyện lớn như vậy, vậy mà chỉ có một mình hắn đến báo danh, sau đó chỉ còn lại phụ đạo viên Tư Đồ Hương cùng một trung niên dáng dấp có chút nhã nhặn, mang trên mặt nụ cười nhẹ nhàng, quần áo cùng tóc đều gọn gàng cẩn thận.

- Bạn học Hàn Sâm, tôi giới thiệu cho cậu, vị này chính là huấn luyện viên Tư Đồ Thanh, từ hôm nay trở đi, ông ấy sẽ tiến hành một tháng đặc huấn đối với cậu, cậu nhất định phải theo huấn luyện viên học tập cho tốt, đừng phụ kỳ vọng của tôi dành cho cậu.

Nói xong, Tư Đồ Hương còn vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm, sau đó liền trực tiếp rời đi.

Trong lòng Tư Đồ Hương âm thầm đắc ý:

- Tên nhóc, qua mấy ngày sẽ trở lại xem cậu, đến lúc đó cậu còn không khóc lóc hô hào cầu xin tôi mang cậu đi sao.

Hàn Sâm lại không có ý kiến gì nhún vai, Tư Đồ Thanh ở bên kia đã ngoắc hắn tới.

Tư Đồ Thanh nhìn Hàn Sâm đi tới trước mặt mình, cười híp mắt nhìn hắn nói:

- Hàn Sâm, tôi nghe nói qua về cậu, cậu rất được hoan nghênh trong trường, nghe nói còn là nam sinh được nữ sinh trong trường bầu chọn là người được hy vọng kết giao nhất, thành tích học tập cao, lại đa tài đa nghệ.

- Huấn luyện viên quá khen.

Lúc nói chuyện với Tư Đồ Thanh, Hàn Sâm bảo trì thế đứng của quân nhân, chuyện này ở trong ba tháng đầu tập huấn lúc mới nhập học, Hàn Sâm đã học xong.

- Không quá khen, có thể dùng bốn chữ tuổi trẻ tài cao để hình dung cậu, tôi cũng nhìn cậu vừa ý, cảm thấy cậu là ngôi sao hi vọng của khoa bắn cung trường Hắc Ưng chúng ta, cho nên tôi sẽ tận tất cả cố gắng của tôi, đem tất cả tri thức cùng kinh nghiệm về thuật bắn cung truyền thụ cho cậu, để cho cậu có thể trọng chấn khoa bắn cung của Hắc Ưng.

Tư Đồ Thanh vỗ bả vai Hàn Sâm, bộ dáng kia thật sự giống như là công nhận Hàn Sâm là thiên tài, chuẩn bị ái mộ thu làm học sinh chân truyền.

- Cảm ơn huấn luyện viên.

Hàn Sâm đứng thẳng nói.

Tư Đồ Thanh mỉm cười, đưa tay phải của mình tới trước mặt Hàn Sâm, trong tay nắm một khối hợp kim đường kính khoảng chừng 3cm, xem ra hẳn là hợp kim thép Z.

Ánh mắt của Hàn Sâm rơi lên trên bàn tay Tư Đồ Thanh, lập tức con ngươi sáng lên, chỉ thấy bàn tay núc ních thịt kia của Tư Đồ Thanh, vậy mà quỷ dị biến thành màu vàng ròng, hơn nữa thoạt nhìn xác thực giống như là biến thành kim loại lạnh như băng, thấy thế nào đều không giống như là bàn tay còn người.

Răng rắc!

Bàn tay hóa thành kim loại kia của Tư Đồ Thanh, ba ngón bóp lại, vậy mà bóp dẹp khối hợp kim thép Z kia.

- Cái này tặng cho cậu, coi như là lễ gặp mặt.

Tư Đồ Thanh cười híp mắt đặt hợp kim thép Z đã bị bóp dẹp ở trong tay Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm tựa như gương sáng, đâu có phải là lễ gặp mặt gì, rõ ràng là đang thị uy.

Nhưng mà chiêu thức ấy xác thực lợi hại, hắn bây giờ còn không làm được, loại lực lượng này hắn cũng đã xem qua ở bên trên Internet, Tiến Hóa Giả mới có thể tu luyện các loại tân cổ võ như hợp kim chưởng hợp kim quyền,

chính là lợi dụng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cải biến kết cấu tế bào thân thể của mình, đem máu thịt đôi tay hóa thành trạng thái cùng loại với hợp kim, phải là thân thể của Tiến Hóa Giả, mới có thể thừa nhận cải biến như vậy.

Bây giờ cho dù Hàn Sâm lấy được tân cổ võ như vậy, thân thể của hắn cũng không chịu nổi cũng không luyện được.

- Cảm ơn huấn luyện viên.

Hàn Sâm mỉm cười nhận lấy khối thép Z bị bóp dẹp kia.

- Tốt rồi, đặc huấn tính từ giờ trở đi, chúng ta liền từ trung bình tấn bắt đầu luyện lên, người bình thường cho rằng bắn cung là dựa vào lực lượng của cánh tay cùng ngón tay, kỳ thật đây là sai lầm, bắn cung cần sức mạnh đại bộ phận đều tới từ eo, buổi sáng hôm nay trước hết đứng tấn luyện sức eo.

Tư Đồ Thanh chỉ đạo Hàn Sâm bày ra một cái tư thế trung bình tấn chính quy, mình thì ở ghế dựa huấn luyện viên bên cạnh ngồi xuống, cười híp mắt nhìn Hàn Sâm đứng tấn.

- Huấn luyện viên Tư Đồ, tôi có thể có một thỉnh cầu nho nhỏ hay không?

Hàn Sâm đứng trung bình tấn nói.

- Có thể nói nghe một chút, nhưng mà trên nguyên tắc là tôi sẽ không đồng ý, hơn nữa nói lời nói sẽ chỉ làm cậu càng khó chống đỡ tiếp, nếu như cậu đứng chưa tới giữa trưa đã gục xuống, như vậy buổi chiều còn phải tiếp tục đứng trung bình tấn.

Tư Đồ Thanh híp mắt nói.

- Huấn luyện viên Tư Đồ, tôi bình thường không có việc gì rất thích chơi đùa Hắc Bạch Quyền, bây giờ ngài đặc huấn nên không cho lên Internet, một người chơi cũng không có ý nghĩa gì, chờ sau khi kết thúc huấn luyện, huấn luyện viên Tư Đồ ngài có thể cùng tôi chơi đùa hay không?

Hàn Sâm tiếp tục nói.

- Hắc Bạch Quyền à, vậy cũng không cần chờ đợi huấn luyện xong, bây giờ sẽ tới, nghe nói trình độ Hắc Bạch Quyền của cậu rất không tồi, còn thắng trắng điểm Thánh Đức, đây là rất không tồi, nhưng dù sao cũng là trình độ của người chưa tiến hóa, bây giờ tôi chỉ điểm cho cậu một chút, cam đoan lần sau cậu liền trường quân đội Trung Ương cũng có thể đánh hạ.

Nói tới Hắc Bạch Quyền, Tư Đồ Thanh lập tức tinh thần tỉnh táo, cũng không để cho Hàn Sâm đứng trung bình tấn nữa rồi.

Hàn Sâm cười híp mắt đi tới trước mặt Tư Đồ Thanh, hắn đã từ chỗ Hoàng Phủ Bình Tình biết, mặc dù Tư Đồ Thanh là huấn luyện viên thuật bắn cung, nhưng ông ta yêu thích nhất lại là Hắc Bạch Quyền, đặc biệt nghiện thi đấu Hắc Bạch Quyền.

- Tới đi, cậu tiến công trước, xem kỹ động tác của tôi, bổn huấn luyện viên dạy cậu phán đoán chính xác cùng phương pháp phòng thủ Hắc Bạch Quyền trước.

Tư Đồ Thanh ngoắc tay cho Hàn Sâm, ra hiệu hắn tiến công trước.

Hàn Sâm nhìn Tư Đồ Thanh đang tràn đầy tự tin, chuẩn bị cẩn thận dạy dỗ hắn, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉm kỳ lạ.

Luận đánh nhau, mười Hàn Sâm ở chung một chỗ cũng đánh không lại một tay của Tư Đồ Thanh, nhưng nói đến Hắc Bạch Quyền, đây không phải có sức mạnh là được đấy.

Tư Đồ Thanh tự xưng là tâm cơ rất cao minh, ở con đường Hắc Bạch Quyền đã trầm ngâm hơn mười năm, là sở trường tuyệt chiêu đặc biệt mà ông ta vô cùng đắc ý, tự nhận là cao thủ trong đó, bây giờ vậy mà Hàn Sâm chủ động đưa ra yêu cầu như vậy, vừa vặn hợp tâm ý của ông ta.

Chương 228: Vẫn Nên Đứng Trung Bình Tấn

Mặc dù Tư Đồ Thanh đã là đỉnh phong bên trong Tiến Hóa Giả, sắp tấn chức Siêu Việt Giả rồi, nhưng mà Hắc Bạch Quyền này, cũng không phải là lực lượng đủ mạnh, tốc độ nhanh là được, có thể nói trên cơ bản là không có quan hệ gì với cả hai thứ trên.

Hắc Bạch Quyền chủ yếu yêu cầu đối với thân thể và lực lượng khống chế, cùng với nhãn lực và đánh cờ tâm lý.

Bởi vì tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, Hàn Sâm đối với thân thể cùng lực khống chế không kém hơn Tiến Hóa Giả, mà nhãn lực cùng đánh cờ tâm lý, vậy thì không có quan hệ gì với cấp bậc rồi.

Môn tân cổ võ Đại Âm Dương Từ Lực Pháo này, mặc dù Hàn Sâm chỉ vừa mới bắt đầu tu luyện, nhưng trong đó có rất nhiều lý luận tri thức có ích rất lớn với Hàn Sâm.

Bạch Dịch Sơn nói xác thực không sai, đây là một môn tân cổ võ tu luyện vô cùng bình thản, cơ hồ là không gặp nguy hiểm gì, âm dương hòa hợp bổ sung cho nhau, còn có chút trợ giúp đối với việc tăng cường tố chất thân thể.

Chỗ nguy hiểm chính thức của Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, là lúc sử dụng nó.

Ở thời cơ thích hợp lựa chọn âm kình cùng dương kình, chuyện này đối với người sử dụng mà nói là cực kỳ có tính khiêu chiến, nếu như sử dụng sai lầm, không chỉ là không gây thương tổn cho địch nhân được, ngược lại chính mình sẽ bị tổn hại nặng nề.

Ý tứ của âm kình là lấy nhu thắng cương tá lực đả lực, mà ý tứ của dương kình lại là nhất lực phá vạn pháp lấy mạnh hiếp yếu, cùng một loại tân cổ võ, nhưng lại có hai loại lực lượng cực đoan.

Chuyện này có yêu cầu rất cao đối với sức phán đoán của người sử dụng, tương tự với lý luận của Hắc Bạch Quyền, người dùng phải đoán được đối thủ sử dụng lực lượng dạng gì, mới có thể căn cứ vào tình huống mà sử dụng âm lực pháo hoặc là dương lực pháo.

Nếu như lực lượng của đối phương cực kỳ dương cương, kình lực cao hơn mình rất nhiều, vậy nhất định là phải sử dụng âm kình nhu lực, nếu như lúc này lại sử dụng dương kình, kết quả chính là lấy trứng chọi với đá tự chịu diệt vong.

Bởi vì dương kình thật sự là quá cực đoan, vừa ra tay chính là nổ ra tất cả lực lượng trong thân thể, một quyền đánh ra không phải sinh thì là tử, không đáng tan được địch nhân, như vậy chính là mình sẽ bị tan nát thân thể.

Đương nhiên, đây chỉ là ví dụ đơn giản nhất, bởi vì cách vận dụng kình lực chia làm rất nhiều loại tình huống khác nhau, sử dụng kết hợp âm lực cùng dương lực, chính xác ứng đối các loại kình lực, mới là chỗ khó khăn nhất khi sử dụng Đại Âm Dương Từ Lực Pháo.

Bởi vậy bên trong Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, hơn phân nửa kỳ thật đều là nói như thế nào phán đoán các loại kình lực, cùng với lúc sử dụng âm lực cùng dương lực làm sao không bạo lộ ý đồ của mình, để tránh bị địch nhân nhìn thấu mà làm ra cải biến tương ứng.

Âm kình cùng dương kình đều cần phải bỏ thời gian luyện tập, tạm thời còn rất khó sử dụng, nhưng những lý luận đó đối với Hàn Sâm lại có trợ giúp rất lớn, lại để cho nhận thức của hắn đối với các loại kình lực tăng lên không chỉ một cấp bậc.

Hơn nữa những lý luận tri thức này đã không chỉ là cực hạn ở tầng diện chưa tiến hóa, mà là bao gồm cả lý luận tri thức của chưa tiến hóa, Tiến Hóa Giả, Siêu Việt Giả, chính là cấp bậc mà Bạch Dịch Sơn có thể đạt tới kia.

Về phần cấp Bán Thần cao hơn, chính Bạch Dịch Sơn còn chưa đạt tới, cũng không có quá nhiều tư liệu tham khảo, cho nên cơ bản cũng không có giới thiệu liên quan.

Dù vậy, cũng để cho lý luận tri thức của Hàn Sâm bước đến một mức rất cao.

Đem những lý luận tri thức này dùng ở trên người Tư Đồ Thanh, liền có hiệu quả rất tốt, liền chính Hàn Sâm cũng có chút ngoài ý muốn.

Sắc mặt của Tư Đồ Thanh dần dần biến hóa, từ vừa bắt đầu muốn chỉ điểm Hàn Sâm, đến sau đó thận trọng xem thành đối thủ để đối đãi, lại đến cuối cùng đã kinh hãi, ánh mắt của Tư Đồ Thanh nhìn về phía Hàn Sâm, đã có vẻ không giống như là đang nhìn một nhân loại.

- Cậu làm như thế nào?

Tư Đồ Thanh trợn to mắt nhìn Hàn Sâm, liên tục đấu hơn mười ván, một ván ông ta cũng không thắng, quả thực là để cho ông ta hoài nghi Hàn Sâm có trang bị máy gian lận, có thể nhìn thấu của ông ta đang suy nghĩ gì ở trong đầu.

- Chuyện này rất đơn giản, phương thức ra lực của ngài quá cứng nhắc rồi, lúc sử dụng hắc quyền, bắp thịt bên trong cánh tay sẽ hơi co rút lại…

Hàn Sâm thuận miệng nói một chút lý luận của Đại Âm Dương Từ Lực Pháo.

Tư Đồ Thanh nghe liên tục gật đầu, vẻ mặt thành thật giống như là một học sinh tiểu học nghe thầy giáo giảng bài.

- Khụ khụ… thật xin lỗi, lạc đề rồi, em vẫn nên tiếp tục đứng trung bình tấn thôi.

Hàn Sâm nói xong liền chuẩn bị bày ra trung bình tấn.

Tư Đồ Thanh liền vội vàng kéo hắn lại, cười kéo Hàn Sâm ngồi xuống ghế huấn luyện viên của chính mình, lại rót một chén nước đưa lên cho Hàn Sâm, cười rạng rỡ nói:

- Luyện trung bình tấn làm gì, cậu giảng cậu giảng.

- Như vậy không được tốt đi?

Hàn Sâm mở trừng hai mắt nói.

- Có cái gì không tốt, tôi đã xem qua hình ảnh bài thi của cậu, trụ cột rất kiên cố, chút nữa tôi đem tôi một ít kinh nghiệm cùng kỹ thuật dạy cho cậu, cậu luyện nhiều một chút là được.

Tư Đồ Thanh nói xong mắt sáng lên:

- Như vậy đi, cậu giảng Hắc Bạch Quyền cho tôi, tôi bên này biểu diễn kỹ xảo bắn cung cho cậu, nếu cậu có cái gì không hiểu cứ hỏi lại tôi.

- Vậy em liền giảng cho thầy nhé?

Hàn Sâm nháy mắt nói.

- Cậu giảng đi.

Tư Đồ Thanh luôn miệng nói.

Hàn Sâm cười cười, tiếp tục giảng Hắc Bạch Quyền cho Tư Đồ Thanh, mà Tư Đồ Thanh thì ở bên cạnh cầm cung tên biểu thị một ít thuật bắn cung cùng kỹ xảo cho Hàn Sâm.

- Đừng ngừng a, tiếp tục bắn.

Hàn Sâm thấy Tư Đồ Thanh mải nghe sẽ không biểu diễn, chỉ đứng ở nơi đó nghe, lại thúc giục hai câu.

- Đang bắn… đang bắn…

Tư Đồ Thanh vừa nói vừa bắn.

Đã qua hai ngày, Tư Đồ Hương cảm thấy thời gian cũng không còn nhiều, phải đi tới phòng huấn luyện nhìn thảm trạng của Hàn Sâm một cái, thuận tiện nhìn xem có thể thu hắn vào trong đội hay không.

Nghĩ đến bộ dáng Hàn Sâm bị cha mình thao luyện sống không bằng chết, khóe miệng Tư Đồ Hương mỉm cười, dưới chân cũng đi mau thêm vài phần, như là một trận gió đi tới phòng huấn luyện.

Thế nhưng mà mới kéo cửa ra đi vào phòng huấn luyện, cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt của Tư Đồ Hương lại khiến cả người cô đều sững sờ tại chỗ.

Bộ dáng bi thảm của Hàn Sâm như trong tưởng tượng hoàn toàn chưa từng xuất hiện, hơn nữa Hàn Sâm còn đang ung dung ngồi ở trên ghế huấn luyện viên của Tư Đồ Thanh bưng ly nước uống trà, thoạt nhìn thì khỏi bàn có bao nhiêu thoải mái rồi.

Mà Tư Đồ Thanh lại ở một bên bắn tên, thỉnh thoảng còn hướng về Hàn Sâm cười quyến rũ, hình như chính Tư Đồ Thanh mới là người bị huấn luyện, mà Hàn Sâm là huấn luyện viên, Tư Đồ Hương nhìn tới choáng váng, tưởng mình bị hoa mắt, xoa nhẹ vài cái, nhưng khi nhìn lại thì vẫn như cũ là Hàn Sâm thoải mái ngồi trên ghế huấn luyện viên.

- Chuyển quái gì thế?

Tư Đồ Hương há to miệng, sau nửa ngày đều không khép lại được.

Cha mình được xưng là Tiếu Diện Diêm La, vị huấn luyện viên ma quỷ nổi tiếng khiến cho vô số binh sĩ đều biến sắc kia, làm sao lại biến thành bộ dáng này? Tên Hàn Sâm kia đến cùng đã dùng yêu pháp gì?

Tư Đồ Hương đứng ở cửa ra vào hơn nửa ngày đều chưa lấy lại được tinh thần, hoàn toàn không thể tiếp nhận tất cả những gì mình chứng kiến, cơ hồ còn tưởng rằng chính mình đang nằm mơ.

- Nhất định là nằm mơ, nhất định là mình còn chưa có tỉnh ngủ, làm sao cha có thể…

Tư Đồ Hương hơi giật mình thò tay hung hăng nhéo gương mặt của mình một cái, muốn thoát khỏi giấc mộng ly kỳ này.

- Ôi!

Thế nhưng mà trên gương mặt truyền tới đau đớn kịch liệt, lại khiến cho cô biết mình không phải đang nằm mơ, bụm lấy mặt lộ ra vẻ vô cùng cổ quái.

Chương 229: Thạch Nhân

- Cha, cha đang làm cái gì vậy?

Tư Đồ Hương kéo Tư Đồ Thanh đến trong phòng nghỉ, đóng cửa phòng, thở phì phò nói.

Đã nói là ăn tươi nuốt sống khẩu phật tâm xà rồi mà? Đã nói là huấn luyện viên ma quỷ mà?

Vừa rồi Tư Đồ Hương hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, vốn muốn tìm Tư Đồ Thanh đến dạy dỗ Hàn Sâm, tuy nhiên lại không ngờ, vậy mà lại để cho Hàn Sâm dạy ngược lại Tư Đồ Thanh.

- Khụ khụ, thành tựu của tiểu tử kia ở trên Hắc Bạch Quyền xác thực rất lợi hại, mỗi lần thắng cha xong, còn có thể vạch ra khuyết điểm của cha, cha…

Mặt già của Tư Đồ Thanh đỏ lên, bởi vì si mê Hắc Bạch Quyền, hoàn toàn quên mất chính sự.

Tư Đồ Hương bị Tư Đồ Thanh làm cho tức giận nói không ra lời, lớn tuổi như vậy rồi còn theo Hàn Sâm học Hắc Bạch Quyền gì đó, quả thực làm cô mất hết mặt mũi rồi.

- Cha, cha cần phải huấn luyện hắn một chút có được hay không, bây giờ tình huống của khoa bắn cung cha không phải là không biết, cuộc thi giữa các trường quân đội lần này chúng ta toàn bộ đều nhờ vào hắn.

Tư Đồ Hương buồn bực nói.

- Con yên tâm, kỹ thuật cùng kinh nghiệm cha đều đã dạy cả rồi, trụ cột của tiểu tử kia rất vững chắc, tùy tiện luyện một chút là được, đẳng cấp cuộc thi giữa các trường quân đội hoàn toàn không thành vấn đề.

Tư Đồ Thanh nói.

Tư Đồ Hương cảm giác kế hoạch lần này của mình đã xong đời, xem bộ dạng của Tư Đồ Thanh liền biết lão cha mình đã triệt để làm phản rồi, chỉ muốn cùng Hàn Sâm học Hắc Bạch Quyền gì đó thôi.

Trong lòng Tư Đồ Hương nhụt chí, nhưng nghĩ đến cũng biết ánh mắt của Tư Đồ Thanh ở phương diện này vẫn rất lợi hại, ông ta nói Hàn Sâm không có vấn đề, vậy thì hẳn là không có vấn đề.

- Được rồi.

Tư Đồ Hương bất đắc dĩ ngồi xuống, mặc dù kế hoạch chỉnh Hàn Sâm chưa thành công, nhưng cuối cùng xác định được Hàn Sâm ở phương diện này rất lợi hại, liền Tư Đồ Thanh cũng phải khen ngợi, đủ trở thành hạch tâm của đội giáo viên.

Tư Đồ Hương cũng lười xen vào nữa, để Tư Đồ Thanh tiếp tục huấn luyện Hàn Sâm, đợi đến sau khi hoàn thành huấn luyện, sẽ kéo Hàn Sâm vào đội giáo viên.

Hàn Sâm với tư cách sinh viên khoa bắn cung, đó cũng là nghĩa vụ của hắn, cũng không có lý do từ chối.

Dù sao kết quả đều giống nhau, chỉ là kế hoạch chỉnh Hàn Sâm của Tư Đồ Hương chưa thành công, đối với Hàn Sâm thậm chí ngay cả Tư Đồ Thanh đều có thể thu phục, trong lòng cũng có chút bội phục.

Cũng không phải là Tư Đồ Thanh thật sự hoàn toàn không dạy Hàn Sâm, với tư cách từng là huấn luyện viên trong quân đội, mặc dù ông ta có chút không theo lẽ thường ra bài, nhưng mà huấn luyện nên có thì nhất định sẽ có.

Chỉ có lúc cùng Hàn Sâm đối chiến Hắc Bạch Quyền, cùng với biểu hiện của Hàn Sâm trong khi huấn luyện, Tư Đồ Thanh đại khái đã biết tình huống của Hàn Sâm, căn bản không cần làm những bài luyện tập cơ sở kia, khiếm khuyết chỉ là một chút ít chi tiết, kinh nghiệm tỉ mỉ cùng kỹ xảo, hắn chỉ cần thêm một chút chỉ điểm là được rồi, căn bản không cần huấn luyện trụ cột nhiều, những thứ đó đều là dùng để đối phó mấy con gà mới.

Nói thật, Tư Đồ Thanh cũng không thích học sinh như Hàn Sâm, ông ta càng ưa thích huấn luyện người mới hơn, cái loại cảm giác thành công sau khi huấn luyện mấy con mèo con thành sư tử, tuyệt đối đã hơn bây giờ rất nhiều.

Loại học viên như Hàn Sâm này, khiến cho ông ta không đạt được khoái cảm nhận thức.

Nhưng mà tạo nghệ cùng lý giải của Hàn Sâm ở trên Hắc Bạch Quyền lại khiến cho ông ta muốn ngừng mà không được.

Tuy nói là tập huấn toàn diện, kỳ thật cũng là một mình Hàn Sâm bị giáo huấn, hơn nữa cơ bản là Tư Đồ Thanh cũng không có ước thúc gì với hắn, buổi tối Hàn Sâm vẫn trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, bình thường còn có thể xin phép nghỉ, hoàn toàn không liên quan gì đến hai từ đặc huấn cả.

Mặc dù Tư Đồ Hương cũng biết tình huống như vậy, nhưng mà bây giờ cô cũng là mở một con mắt nhắm một con, cũng không tính toán làm khó Hàn Sâm, dù sao cô còn chuẩn bị muốn dùng Hàn Sâm.

Hàn Sâm từ chỗ Tư Đồ Thanh đã học được không ít kinh nghiệm cùng kỹ xảo thực dụng của thuật bắn cung, thuật bắn cung đã tinh tiến hơn nhiều.

Nguyên một tháng tập huấn, mười ngày cuối cùng đã xong, sau khi chấm dứt thì Tư Đồ Hương trực tiếp chiêu nhập Hàn Sâm vào đội giáo viên.

Nhưng mà cuộc thi bắn cung cùng những cuộc thi khác có chút không giống, chu kỳ cuộc thi rất ngắn, cho nên vào cuối học kỳ mới bắt đầu, Hàn Sâm chỉ là tuyển dụng vào thôi, sau đó báo danh, cách thi đấu còn mấy tháng nữa.

Hoàng Phủ Bình Tình cũng không biết là đã nhận được tin tức từ nơi nào, Hàn Sâm mới chấm dứt tập huấn, cô đã tìm tới tận cửa rồi lôi kéo Hàn Sâm đi săn bắn.

- Hoàng Phủ học tỷ, cô không mang theo mấy người sao?

Ở bên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Bình Tình, cao thủ bên người cô có không ít, nhưng bây giờ lại không mang một người nào.

- Không phải là có cậu ở đây là đủ rồi sao?

Hoàng Phủ Bình Tình vừa cười vừa nói, kỳ thật chính cô cũng rất mạnh, lại có Hàn Sâm ở bên cạnh, trừ phi gặp phải bầy sinh vật thần huyết, hoặc là sinh vật thần huyết đặc biệt mạnh, nếu không hai người sẽ không có nguy hiểm gì.

- Muốn đi nơi nào?

Hàn Sâm hỏi một câu.

- Cậu nói đi nơi nào liền đi nơi đó, tôi không có ý kiến gì.

Hoàng Phủ Bình Tình cười khanh khách nhìn Hàn Sâm, trong đôi mắt hình như có nước xuân nhộn nhạo.

- Vậy thì đi Đại Sa Mạc Bạch Ma đi, hi vọng còn có thể gặp lại cái con Hắc Vũ Thú Vương thần huyết kia.

Bây giờ Hàn Sâm đã có Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, hoàn toàn chắc chắn có thể săn giết Hắc Vũ Thú Vương.

Bình thường thì sinh vật thần huyết có thể lãnh đạo tộc quần mạnh mẽ, kỳ thật thực lực bản thân sẽ kém hơn sinh vật thần huyết độc hành một chút.

Hắc Vũ Thú Vương ở trong số những sinh vật thần huyết mà Hàn Sâm đã gặp, thực lực chỉ có thể xếp hạng dưới trung bình, nhưng thú hồn của nó là một đôi cánh thần huyết, đây cũng là vô cùng hữu dụng.

Hai người cưỡi tọa kỵ song song hướng tới Đại Sa Mạc Bạch Ma mà đi, trên đường gặp được không ít sinh vật nguyên thủy, nhưng đáng tiếc là vận may không tốt lắm, đi vào trong Đại Sa Mạc Bạch Ma hai ngày, ngay cả một con sinh vật biến dị đều không gặp được.

Đã đến địa phương gặp phải bầy Hắc Vũ lần trước, thậm chí ngay cả một con Hắc Vũ Thú đều không nhìn thấy, cũng không biết là đã di chuyển đi, hay là bị ai đó săn giết rồi.

- Lúc tôi từ trong Đại Sa Mạc Bạch Ma đến đây, ở trong một sa cốc thấy được một sinh vật cấp thần huyết, nhưng bởi vì thực lực có hạn, cuối cùng cũng không thể chém giết, cậu có hứng thú đi qua nhìn một chút hay không?

Hoàng Phủ Bình Tình cười nói với Hàn Sâm.

- Là sinh vật thần huyết gì?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Bình Tình, bên cạnh Hoàng Phủ Bình Tình có nhiều cao thủ như vậy, bọn họ đều không giải quyết được sinh vật thần huyết kia, chỉ sợ dựa vào hai người bọn họ cũng không làm được gì.

- Thoạt nhìn hẳn là một loại sinh vật thần huyết không thể ăn thịt được, toàn thân giống như là ô kim nham thạch, bộ dáng có chút giống như chiến giáp nhân hình, nhưng nhỏ hơn một chút, ước chừng cao hơn hai mét, thân thể vô cùng cứng rắn, hơn nữa lực lớn vô cùng, tốc độ lại nhanh, mà ngay cả binh khí thần huyết cũng chỉ có thể lưu lại vết cắt cạn ở trên người nó.

Sau khi Hoàng Phủ Bình Tình nói xong lại bồi thêm một câu:

- Trừ cái đó ra, trên tay nó còn có một thanh đại chùy giống như hắc thiết, thoạt nhìn hẳn là thần huyết bảo cụ, lúc trước hai thủ hạ của tôi bị đại chùy của nó va vào một phát, một chết một trọng thương, rất đáng sợ.

- Chúng ta đi xem trước cũng được.

Hàn Sâm có chút động tâm, chỉ cần binh khí thần huyết có thể chém thương là được, nếu như là sinh vật thần huyết cỡ quá lớn, có lẽ hắn không có biện pháp gì, Ngân Huyết Tam Nhận Xoa quá ngắn, khó có thể làm bị thương chỗ yếu, nhưng một người đá cao hơn hai mét, các loại vị trí như là cổ, muốn chém đứt thì cũng không phải quá khó, vẫn có cơ hội chém giết.

Chương 230: Sa Cốc Chém Đầu

Sau khi đến sa cốc, Hàn Sâm mới biết được vì sao mà bên cạnh Hoàng Phủ Bình Tình có nhiều cao thủ như vậy, cũng không thể săn giết con sinh vật thần huyết kia.

Sa cốc sở dĩ được gọi là sa cốc, là bởi vì khắp nơi trong sa cốc kia đều là vũng cát chảy, trừ phi có cánh, bằng không thì ở bên trong đó chỉ có một con đường chết.

Mà cánh, lúc chiến đấu cùng sinh vật cấp thần huyết, tốc độ sẽ chậm đi, đặc biệt là loại sinh vật thần huyết sống một mình này, dù là tốc độ của cánh biến dị, cũng sẽ có vẻ hơi ngốc.

Cho nên, trên cơ bản hạn định chỉ có người có được cánh thần huyết mới có thể đi vào tham dự săn giết con sinh vật thần huyết kia.

Mà con sinh vật thần huyết kia, thân cao hơn hai mét, từ xa nhìn lại toàn thân đều lóe ánh kim loại cấu thành từ đá đen, quả thực giống như là người khổng lồ do ô kim hóa thành.

Đáng sợ hơn là trong tay nó cầm một thanh đại chùy kim loại màu đen, đầu búa kia lớn như thùng xăng, chuôi dài hơn hai mét, quơ múa thì trong phạm vi 5~6 mét đụng phải đều vỡ thành mảnh vụn, thật sự vô cùng đáng sợ.

Hoàng Phủ Bình Tình cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói:

- Hàn học đệ, cậu xem con sinh vật thần huyết này có thể giết được không?

Hàn Sâm nhìn Hoàng Phủ Bình Tình cười nói:

- Hoàng Phủ học tỷ, cô dẫn tôi tới nơi này, không phải chỉ là để cho tôi xem nó thôi chứ?

- Mũi tên thú hồn thần huyết tôi có thể cho cậu mượn, nhưng nếu cậu lấy được thú hồn, một nửa sẽ được tính là của tôi đấy.

Hoàng Phủ Bình Tình nói.

Cô ta mang Hàn Sâm tới, trong lòng tính toán như vậy đấy, trong tay Hàn Sâm có cung thần huyết có tầm bắn xa, hơn nữa còn có mũi tên thần huyết của cô, hoàn toàn có thể ở bên ngoài sa cốc trực tiếp bắn con sinh vật thần huyết kia.

Có thể bắn chết là tốt nhất, nếu như không bắn chết được, cũng có thể đối với tạo thành tổn thương với con sinh vật thần huyết kia, chọc giận con sinh vật thần huyết kia đuổi theo ra, đến lúc đó bọn họ có thể cùng một chỗ săn giết nó.

Đến lúc đó Hoàng Phủ Bình Tình sẽ không sợ con sinh vật thần huyết kia làm bị thương đến mình, trên người cô mang theo cánh thần huyết, đánh không lại bay lên trời là được, cũng không thể coi là nguy hiểm.

- Yêu cầu của cô như vậy hình như hơi cao rồi.

Hàn Sâm nhìn Hoàng Phủ Bình Tình nói.

- Dù sao nếu không có mũi tên thú hồn thần huyết của tôi, mũi tên thường căn bản không thể thương tổn được nó, càng không có khả năng chọc giận dẫn nó đi ra, tôi cảm thấy thu một nửa rất hợp lý.

Hoàng Phủ Bình Tình chắc chắc nói.

Không có mũi tên thú hồn thần huyết của cô, Hoàng Phủ Bình Tình không cho rằng Hàn Sâm có thể giết được con sinh vật thần huyết kia.

- Mũi tên thú hồn thần huyết thì không cần, lúc nữa tôi giết con sinh vật thần huyết này xong sẽ mời học tỷ ăn cơm.

Nói xong, Hàn Sâm liền gọi ra một đôi cánh, hướng về bên trong sa cốc chậm rãi bay đi.

Nhìn Hàn Sâm sử dụng một đôi cánh cấp nguyên thủy bay về phía sinh vật thần huyết, Hoàng Phủ Bình Tình kinh ngạc nói:

- Hàn học đệ, cậu thật sự muốn sử dụng đôi cánh cấp nguyên thủy như vậy đi vào trong cốc giết sinh vật thần huyết ư?

Đôi cánh này là cánh Hắc Vũ Thú cấp nguyên thủy, bay vừa chậm lại vừa thấp, ngoại trừ có thể giúp Hàn Sâm tránh khỏi lún vào trong vùng cát chảy, cơ hồ không có tác dụng gì khác.

Nguyên bản Hàn Sâm có cánh Hắc Vũ Thú cấp biến dị, nhưng đã bán cho Hoàng Phủ Bình Tình để đổi lấy Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, cánh Tử Vũ Lân Long lại không tiện sử dụng ở trước mặt người ngoài, cho nên cũng chỉ có thể dùng cánh Hắc Vũ Thú cấp nguyên thủy thôi.

Hàn Sâm cười cười không có trả lời, người đã bay vào trong sa cốc.

Cái sa cốc này khá lớn, bốn phía đều là cát chảy, con sinh vật thần huyết kia đang đứng ở trên cát chảy, cũng không biết là bởi vì bàn chân của nó cực kỳ rộng hay là nguyên nhân gì, sinh vật thần huyết nặng nề như vậy, vậy mà không bị chìm xuống dưới.

Hàn Sâm mới vừa bay vào trong sa cốc không đến 100m, lập tức bị con sinh vật thần huyết kia phát hiện ra, nó nhấc thanh đại chùy kinh khủng kia lên, bước chân nhanh như xe tăng chạy trên đất bằng, lao đến chỗ Hàn Sâm.

Lúc cách Hàn Sâm còn có mười mấy mét, con sinh vật thần huyết kia nhảy lên một cái, nhảy lên độ cao mấy mét, hai tay nắm chuỳ sắt lớn đập xuống đầu Hàn Sâm.

Mặc dù Hàn Sâm đã mặc vào áo giáp U Linh Tinh Nghĩ thần huyết, nhưng mà đối mặt với binh khí hạng nặng khủng bố như vậy, nếu như bị nó đập trúng, cho dù áo giáp không bị đập nát, nội tạng trong thân thể của Hàn Sâm cũng sẽ bị chấn vỡ tan.

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn ra Hàn Sâm lâm vào tình thế nguy hiểm, cánh của hắn thật sự bay quá chậm, căn bản không có khả năng né tránh một đòn vừa nhanh vừa độc này của sinh vật thần huyết.

Nhưng nếu hắn rơi xuống mặt đất, phía dưới lại là cát chảy, căn bản không chạy nổi, tương tự cũng trốn không thoát một đòn này.

Lực lượng của con sinh vật thần huyết kia lại cuồng mãnh như thế, e là cho dù có được lực lượng gen đại viên mãn, cũng không thể chính diện chống lại thanh đại chùy kia, huống chi Ngân Huyết Tam Xoa Nhận ngắn nhỏ như vậy, mặc dù là binh khí thần huyết, nhưng mà dù sắc bén như thế nào đi nữa, cũng không thể cùng loại binh khí hạng nặng to lớn này chống lại.

Hoàng Phủ Bình Tình gọi ra một cây cung thú hồn cùng mũi tên thú hồn thần huyết, đang muốn giúp đỡ Hàn Sâm bắn một mũi tên, xem có thể giúp hắn tranh thủ một chút thời gian hay không.

Thế nhưng mà còn chưa đợi mũi tên này của Hoàng Phủ Bình Tình bắn ra, đã thấy Hàn Sâm thu hồi đôi cánh, rơi xuống cát chảy.

Sau đó liền thấy mũi chân của Hàn Sâm điểm một cái, cũng không rơi vào trong cát chảy, ở dưới chân hắn xuất hiện một con kim giáp trùng kích cỡ tương đương với một cái ô tô, đúng là con Hoàng Kim Sa Trùng Vương kia.

Mặc dù Hoàng Kim Sa Trùng Vương còn chưa lột xác đến trạng thái chiến đấu, nhưng nó vốn là sinh vật sống trong cát, vùng cát chảy này đối với nó không có nửa phần ảnh hưởng.

Hàn Sâm mượn lực của cú giẫm này, toàn lực tuôn ra Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, chẳng những tránh qua, tránh né một búa kinh khủng của sinh vật thần huyết nện xuống, người cũng đã tiếp cận con sinh vật thần huyết kia.

Ngân Huyết Tam Nhận Xoa từ gáy của con sinh vật thần huyết kia hiện ra, giống như một tia chớp màu bạc kinh thế.

Ngân Huyết Tam Nhận Xoa là binh khí có thể chém rách áo giáp thần huyết, hơn nữa lực lượng của Hàn Sâm hôm nay còn kinh khủng hơn so với gen đại viên mãn bình thường, tất cả lực lượng này lập tức chặt đứt cái cổ giống như ô thiết của sinh vật thần thuyết, một cái đầu to đen nhánh bay lên giữa không trung.

Con sinh vật thần huyết đã bị chém kia, sau khi rơi xuống mặt đất, vẫn hướng về phía trước chạy ra vài chục bước, cự chùy trong tay mới rời tay rơi lên trên đất cát, sau đó sinh vật thần huyết không đầu té nhào về phía trước lên trên cát, thân thể tàn phế chậm rãi chìm vào trong cát chảy.

Hoàng Phủ Bình Tình kinh ngạc nhìn Hàn Sâm ở trong sa cốc, trong lòng vô cùng kinh hãi, không thể tưởng tượng được sinh vật thần huyết mà toàn bộ đoàn đội của cô đều không thể bắt xuống, lại bị Hàn Sâm giải quyết như vậy.

Bây giờ Hoàng Phủ Bình Tình thậm chí đã có chút hối hận vì bán Ngân Huyết Tam Nhận Xoa cho Hàn Sâm rồi, Hàn Sâm đã có được Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, thực sự quá đáng sợ.

- Rốt cuộc tên này lăn lộn như thế nào vậy, thật sự là chỉ dựa vào Tần tuyên chăm sóc thôi sao?

Hoàng Phủ Bình Tình không tin, dựa vào Tần Huyên chăm sóc liền có thể có được thực lực như vậy.

Tài nguyên của Thần Thiên Tử không kém hơn Tần Huyên, nhưng mà Thần Thiên Tử chưa chắc đã mạnh hơn Hàn Sâm, mà Hàn Sâm cũng không phải Tần Huyên, dù được chăm sóc như thế nào đi nữa, cũng không thể lấy được tài nguyên tương tự như Thần Thiên Tử.

Chương 231: So Gì Cũng Được, Ngoại Trừ Sinh Con

Hàn Sâm đứng trên lưng của Hoàng Kim Sa Trùng Vương, dốc sức kéo lấy thiết chùy cực lớn kia, thứ này thật sự quá nặng, còn nặng hơn Hoàng Kim Cự Phủ rất nhiều, Hàn Sâm kéo theo nó căn bản không bay lên được.

Chỉ có thể để cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương kéo ra bên ngoài hố cát, con sinh vật thần huyết kia quả nhiên không thể ăn thịt, hơn nữa lần này vận khí của Hàn Sâm cũng không tốt, không thu được thú hồn, thần huyết cự chùy này chính là chiến lợi phẩm duy nhất của hắn.

Vất vả lắm mới kéo cự chùy ra khỏi hố cát, Hàn Sâm vội hỏi Hoàng Phủ Bình Tình đang đứng ngẩn ra ở đó:

- Hoàng Phủ học tỷ, cô xem thần huyết cự chùy này có thể bán bao nhiêu tiền?

Hoàng Phủ Bình Tình đi đến bên cạnh cự chùy, duỗi tay nắm lấy chuôi chùy muốn cầm lên, nhưng lại không thể nhấc nổi, lập tức cau mày nói:

- Thứ này quá nặng, người có thể nhấc lên được thì không cần dùng thứ này, người không nhấc lên được có mua cũng vô dụng, tối đa cũng chỉ bán được 400 – 500 vạn. Hơn nữa còn phải xem vận khí, phải gặp được người thích hợp đồng ý mua mới được.

- Mấy trăm vạn cũng là tiền mà, khi nào Hoàng Phủ học tỷ lại mở đấu giá hội, thuận tiện giúp tôi ra đấu giá thử nhé?

Gần đây Hàn Sâm hơi nghèo, mấy trăm vạn đã là một con số không nhỏ.

- Được, nhưng xong việc cậu phải mời tôi ăn cơm, bữa cơm này cậu không thể không mời.

Hoàng Phủ Bình Tình cười nói.

- Đương nhiên đương nhiên.

Hàn Sâm gật đầu luôn miệng nói, vật này thật sự rất khó bán.

Lúc trước Tần Huyên mua một Hoàng Kim Cự Phủ, cũng chỉ có một người rất khỏe trong tổ hành động đặc biệt mới có thể nhấc lên, hơn nữa đó đã là cực hạn của y rồi.

Cự chùy này còn nặng hơn Hoàng Kim Cự Phủ nhiều, cho dù là người kia cũng không nhấc nổi, muốn tìm được người mua thật sự không dễ dàng.

- Có thu được thú hồn không? Thu được mà không dùng có thể lấy ra cùng bán, cam đoan sẽ bán được giá tốt cho cậu.

Hoàng Phủ Bình Tình nháy mắt nói.

- Vận khí không tốt, không thu được thú hồn.

Hàn Sâm bất đắc dĩ xòe hai tay ra, hắn thực sự không thu được.

Hoàng Phủ Bình Tình không hỏi gì nữa, cũng không muốn tiếp tục chuyến đi lần này trong Đại Sa Mạc Bạch Ma, mang theo một vật nặng như vậy, thật sự không tiện đi tiếp, hai người lập tức đổi hướng quay trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Ký hợp đồng với Hoàng Phủ Bình Tình xong, trực tiếp đưa cự chuỳ cho cô ta, Hàn Sâm còn chưa kịp trở lại trường học đã bị Tần Huyên gọi tới.

Khi Hàn Sâm gặp Tần Huyên, cảm giác bầu không khí trong phòng có chút không thích hợp, tất cả thành viên tiểu phân đội của tổ hành động đặc biệt ở Cương Giáp Tí Hộ Sở đều đến đông đủ, bình thường chuyện này rất hiếm thấy.

Mà sắc mặt của Dương Mạn Lệ vô cùng khó coi, mấy người Ma Cờ Bạc tương đối quen thuộc với Hàn Sâm, khẽ nháy mắt ra hiệu với hắn, không biết là có ý gì.

- Ngồi xuống đi.

Tần Huyên ra hiệu cho Hàn Sâm ngồi xuống, sau đó ánh mắt nhìn mọi người trong phòng nói ra:

- Hơn một tháng nữa, tôi sẽ hoàn thành lần thứ nhất lột xác để tiến lên không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở, hiện tại trên tay tôi có mấy chuyện cần bàn giao trong khoảng thời gian này.

Dừng một chút, Tần Huyên nhìn về phía Dương Mạn Lệ nói:

- Tôi đã báo cáo lên trên đề cử Dương Mạn Lệ tiếp nhận vị trí đoàn trưởng Cương Giáp Đoàn, phụ trách mọi chuyện của Cương Giáp Đoàn.

Sau đó lại nhìn Hàn Sâm:

- Về phần chức đội trưởng của tiểu phân đội, tôi quyết định đề cử Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức chấn động, không thể tưởng được Tần Huyên lại để hắn tiếp nhận chức đội trưởng tiểu phân đội.

Hiện tại Hàn Sâm đã hiểu vì sao sắc mặt Dương Mạn Lệ lại khó coi như vậy, tuy nghe đoàn trưởng Cương Giáp Đoàn có vẻ cao hơn một chút.

Nhưng trên thực tế Cương Giáp Đoàn lại không phải có tổ chức biên chế chính quy, đó chỉ là một đoàn thể quân đội có bối cảnh dân gian mà thôi.

Còn tiểu phân đội tổ hành động đặc biệt lại có biên chế chính quy, tính chất hai đội hoàn toàn bất đồng, hơn nữa Dương Mạn Lệ cũng là một thành viên tiểu phân đội, trên thực tế là do Hàn Sâm quản lý.

Về phần Cương Giáp Đoàn, từ khi Hàn Sâm đến trường quân đội đều không hề quay lại, Dương Mạn Lệ là đoàn trưởng cũng không có tác dụng gì, dù sao cũng không phải quân đội chính quy.

Dương Mạn Lệ vốn cho rằng với năng lực và kinh nghiệm của mình, hẳn là có thể tiếp nhận chức đội trưởng tiểu phân đội, bỏ đi chiếc mũ đội phó trên đầu, nhưng không ngờ Tần Huyên lại đề cử Hàn Sâm nhận chức đội trưởng.

Nhìn vẻ mặt khó chịu của Dương Mạn Lệ, tâm trạng Hàn Sâm rất tốt, hắn vốn không vừa mắt với Dương Mạn Lệ, nhưng dù sao Dương Mạn Lệ cũng là một đội phó, hiện tại Hàn Sâm lại xoay người thoát khỏi kiếp nông nô trở thành thượng cấp của Dương Mạn Lệ, trong lòng của hắn vô cùng khoan khoái dễ chịu.

- Tần đội trưởng, tôi cảm thấy tôi thích hợp tiếp nhận chức đội trưởng tiểu phân đội hơn Hàn Sâm.

Dương Mạn Lệ cắn nói.

- Chuyện này đã được quyết định, đây là mệnh lệnh, không cần nói lại.

Tần Huyên đứng dậy nói:

- Được rồi, cuộc họp đến đây là kết thúc, Hàn Sâm và Mạn Lệ lưu lại, những người khác có thể đi về làm việc.

Đám Ma Cờ Bạc lặng lẽ giơ ngón tay cái với Hàn Sâm, sau đó đều rời khỏi phòng họp, trong phòng họp rất nhanh chỉ còn ba người Tần Huyên, Dương Mạn Lệ cùng Tần Huyên.

- Mạn Lệ, chức đội trưởng này vốn dĩ tôi định đề cử cô, nhưng tính tình của cô thực sự không thích hợp cho vị trí này, chuyên tâm quản lý tốt Cương Giáp Đoàn, sớm ngày đi tới không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở.

Tần Huyên ôn nhu nói, Dương Mạn Lệ không chỉ là thuộc hạ của cô, mà còn là bạn thân của cô.

- Tần đội trưởng, tôi cảm thấy tôi có năng lực để làm tốt chức đội trưởng.

Dương Mạn Lệ ủy khuất nói.

- Hàn Sâm, cậu cảm thấy thế nào?

Tần Huyên nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

- Tôi nhất định sẽ không phụ sự tín nhiệm của đội trưởng.

Hàn Sâm kiên định nói ra.

Nói đùa, thật vất vả mới vượt mặt được Dương Mạn Lệ, cho dù chỉ nhìn bộ dạng kinh ngạc của Dương Mạn Lệ, thì chức đội trưởng này hắn cũng muốn làm.

Huống chi chức đội trưởng này thật sự có nhiều chỗ tốt đấy, không những được sắp xếp đám người trong tiểu phân đội, hơn nữa còn có thể giao lưu với rất nhiều nhân vật cao tầng, rất có ích với việc mở rộng nhân mạch, hơn nữa phúc lợi cũng tốt hơn đội viên bình thường nhiều.

Quan trọng nhất chính là, với tư cách là đội trưởng tiểu phân đội, hắn có quyền hạn trực tiếp mua đồ nội bộ trong tổ hành động đặc biệt.

Giống như thần huyết thú hồn, thẻ Thánh Đường cấp S, rất nhiều đồ vật được giao dịch trong nội bộ tổ hành động đặc biệt, hắn cũng có thể trực tiếp tham dự mua sắm với giá cả nội bộ.

Phúc lợi này nếu là đội viên bình thường không thể hưởng thụ được, chỉ có mỗi đội trưởng tiểu phân đội mới có quyền tham dự, ngay cả đội phó cũng không có quyền hạn như vậy.

- Được.

Tần Huyên mỉm cười gật đầu, rồi nói với Dương Mạn Lệ:

- Nếu cô cho rằng mình thích hợp làm đội trưởng hơn Hàn Sâm, vậy thì đấu một trận, nếu như cô có thể thắng Hàn Sâm, tôi sẽ thu hồi quyết định lúc trước, đề cử cô làm đội trưởng.

- Được, đấu gì cũng được, tôi sẽ không thua hắn.

Dương Mạn Lệ lập tức đứng dậy nói, thuật bắn cung của Hàn Sâm là do cô dạy, cô không nghĩ mình sẽ thua Hàn Sâm.

Không chỉ là thuật bắn cung, dù là phương diện nào, Dương Mạn Lệ đều không nghĩ rằng mình sẽ thua Hàn Sâm.

- Hai người đều là dùng cung tên mà, vậy thì so thuật bắn cung đi.

Tần Huyên quay sang hỏi Hàn Sâm một câu:

- Cậu có vấn đề gì hay không?

- Báo cáo đội trưởng, hoàn toàn không có vấn đề gì, ngoại trừ sinh con ra, so cái gì cũng được.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

Dương Mạn Lệ hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm nói lời này, giống như ngoại trừ sinh con ra, chuyện gì cô ta cũng không thắng được hắn vậy.

- Vậy thì đến sân luyện tập mô phỏng đi.

Tần Huyên nói xong lập tức đẩy cửa đi ra ngoài.

Chương 232: Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu

Hàn Sâm quay trở lại trường học, đi tới phòng thiết bị 3D, trực tiếp đăng nhập vào sân luyện tập mô phỏng mà Tần Huyên nói.

Tần Huyên không để bọn hắn tỷ thí trong sân huấn luyện ở Tí Hộ Sở, chính là vì không muốn kết quả tỷ thí bị những người khác trong tiểu phân đội và Cương Giáp Đoàn biết rõ.

Dù kết quả cuối cùng thế nào, đều sẽ ảnh hưởng tới uy vọng của bọn hắn, đây không phải là điều Tần Huyên muốn thấy, dù sao vô luận là Cương Giáp Đoàn hay tiểu phân đội, cả hai đều do cô vất vả tạo dựng lên, sau này còn cần Hàn Sâm và Dương Mạn Lệ lãnh đạo để phát triển.

Hàn Sâm đăng nhập vào một sàn đấu tên là Cung Nhân Mã, một khu vực mô phỏng sân bắn cung, sau khi Hàn Sâm đăng nhập vào tài khoản của mình, trực tiếp bị phân phối tới khu vực người chưa tiến hóa.

Tần Huyên và Dương Mạn Lệ đã xuất hiện ở đây, Hàn Sâm vội vàng dựa theo tài khoản mà Tần Huyên cho hắn, gửi lời mời kết bạn với hai người bọn họ.

Sau khi kết bạn thành công, Tần Huyên lập tức mời Hàn Sâm vào một phòng huấn luyện mô phỏng.

- Đây là Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu , một trong những phòng huấn luyện kinh điển của Cung Nhân Mã, sau khi tiến vào chính là một khu rừng rậm dài khoảng 2000m, khi vào trong rừng rậm này, trên cây hai bên ven đường trong rừng sẽ xuất hiện hai loại hắc điểu bạch điểu, không thể bắn bạch điểu, chỉ có thể giết hắc điểu. Nếu bắn chết bạch điểu sẽ trực tiếp bị loại, dựa vào số lượng hắc điểu bị bắn chết mà phân thắng bại, nếu số lượng hắc điểu bị bắn chết tương đương nhau thì so thời gian thông qua rừng rậm, ai sử dụng thời gian ngắn hơn thì thắng, hai người có vấn đề gì không?

Sau khi Tần Huyên giải thích liền nhìn về phía hai người.

- Không có vấn đề.

Dương Mạn Lệ và Hàn Sâm đồng thời đáp.

- Được, hai người cùng mở ra kiểm tra Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu đi.

Tần Huyên nói.

Hàn Sâm và Dương Mạn Lệ lần lượt mở ra kiểm tra Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu , sau đó tiến vào.

Tần Huyên không muốn để người khác biết được kết quả quyết đấu giữa Hàn Sâm và Dương Mạn Lệ, nhưng ý trời khó đoán, sau khi bọn hắn tiến vào sân Cung Nhân Mã, lại bị người quen thấy được.

Tô Tiểu Kiều thường xuyên vào sàn đấu Cung Nhân Mã, có thể nói là khách quen ở nơi này, bình thường y luôn hi hi ha ha, nhưng vẫn âm thầm chịu khó chịu khổ để rèn luyện.

Sàn đấu Cung Nhân Mã hiển nhiên thú vị hơn nhiều so với bắn tên huấn luyện đơn thuần, cho nên Tô Tiểu Kiều thường xuyên tới nơi này luyện tập.

Nhưng hôm nay Tô Tiểu Kiều vừa mới luyện tập xong, lại thấy được Tần Huyên, Hàn Sâm và Dương Mạn Lệ, hắn lập tức giật mình biết có chuyện.

- Ba người Tần đoàn trưởng, tổ trưởng Dương và Hàn Sâm tại sao lại cùng tới sàn đấu Cung Nhân Mã nhỉ, họ muốn làm gì?

Tâm hồn bát quái của Tô Tiểu Kiều lập tức nổi lên, hắn lặng lẽ đi theo ba người tiến vào phòng huấn luyện.

Phòng huấn luyện là khu vực chung, chỉ khi tiến vào cảnh tượng mô phỏng mới là khu riêng, Tô Tiểu Kiều thấy Hàn Sâm và Dương Mạn Lệ lần lượt mở ra kiểm tra Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu liền có chút do dự.

Hắn có thể dùng tiền để thông qua hệ thống quan sát xem kiểm tra của Hàn Sâm và Dương Mạn Lệ, nhưng hắn chỉ có một người, chỉ có thể chọn xem

lần kiểm tra của một người, không có khả năng đồng thời xem của cả hai người.

Hắn chỉ thoáng do dự một chút, Tô Tiểu Kiều đã chọn xem Hàn Sâm kiểm tra.

Hắn chọn thế không phải vì Tô Tiểu Kiều cảm thấy Hàn Sâm mạnh hơn Dương Mạn Lệ, mà là trình độ Dương Mạn Lệ rất cao, chuyện này trong tổ xạ thủ vốn không phải bí mật, người trong tổ xạ thủ đều từng thấy sự lợi hại của Dương Mạn Lệ.

Còn trình độ Hàn Sâm đến đâu Tô Tiểu Kiều lại không rõ lắm, cho nên y có chút tò mò, muốn nhìn xem Hàn Sâm kiểm tra.

Sau khi lựa chọn dùng hệ thống xem người nào, trước mặt Tô Tiểu Kiều xuất hiện hình ảnh Hàn Sâm, hắn thấy Hàn Sâm đứng ngoài cửa bìa Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu, đợi thời gian kiểm tra bắt đầu.

Tô Tiểu Kiều hiểu rất rõ về Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu, một trong những phòng huấn luyện kinh điển của Cung Nhân Mã, chính y cũng đã luyện tập rất nhiều lần trong cảnh tượng mô phỏng này.

Cảnh tượng mô phỏng này nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ, nếu như chỉ là muốn thông qua kiểm tra, ai cũng có thể thông qua, chỉ cần chạy một mạch, không bắn trúng bạch điểu coi như là vượt qua kiểm tra rồi.

Thế nhưng nếu bạn chỉ chạy đến cửa ra, số lượng hắc điểu bị bắn chết quá ít, thì điểm sẽ rất thấp, cho nên có vượt qua kiểm tra nhanh cũng vô dụng.

Nhưng nếu như bạn cứ chậm chạp bắn hắc điểu mà tốc độ vượt qua rừng quá chậm thì điểm cũng sẽ rất thấp.

Hơn nữa thiết lập của Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu vốn là ban đêm, trong rừng rậm vô cùng âm u, người làm kiểm tra lại phải bắn chết hắc điểu, nếu như không nhìn kỹ rất dễ dàng bỏ qua.

Mà hắc điểu lại bay đặc biệt nhanh, có đôi khi vài con hắc điểu cùng bay theo các hướng khác nhau, phản ứng chậm một chút sẽ không bắn kịp.

Huống chi còn có một số lượng lớn bạch điểu sẽ đột nhiên bay ra ngoài làm loạn, sẽ càng tăng thêm độ khó, nên muốn bắn chết hắc điêu sẽ càng khó khăn, không may bắn trúng bạch điểu, sẽ trực tiếp bị loại, một điểm cũng không có.

Căn cứ vào thiết lập của hệ thống, trong Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu tổng cộng có một ngàn con hắc điểu, vị trí mỗi lần xuất hiện và hướng bay đều do hệ thống ngẫu nhiên tạo ra, không có quy tắc cố định nào có thể tìm ra, cho nên nếu muốn bảo đảm tiến độ vượt qua khu rừng, hơn nữa lại muốn tỉ lệ bắn chết hắc điêu cao thì đây gần như là chuyện không thể nào.

Cũng may ở đây là khu vực mô phỏng trên Internet, mũi tên sẽ tự động tạo ra vô hạn, nếu như trong thế giới hiện thực, phải mang theo một nghìn mũi tên, nhất định sẽ mệt chết, có thể chạy đến đích hay không cũng khó nói, chớ đừng nói chi tới việc bắn chết hăc điểu nữa.

Thành tích qua cửa của Tô Tiểu Kiều bình thường đều là cấp D, ngẫu nhiên khi trạng thái tốt cũng có thể đến cấp C, nếu như có thể bắn chết hơn 90% hắc điểu, hơn nữa có thể cam đoan được tiến độ vượt khu rừng, thì thành tích có thể đạt tới cấp A.

Về phần đánh giá cấp S cao nhất, gần như không có mấy người có thể đạt tới.

Không thể bắn bạch điểu, phải bắn chết tất cả hắc điểu, không thể bắn vào khoảng không, còn phải đảm bảo tiến độ vượt qua khu rừng trong thời gian hệ thống quy định, thiếu một trong những điều kiện này, cũng chỉ có thể đạt được đánh giá cấp A.

Trong ghi chép ở sàn đấu Cung Nhân Mã, chỉ có một người đạt được đánh giá cấp độ S tại khu vực Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu dành cho người chưa tiến hóa, nghe nói người kia từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm tiễn thủ, hôm nay đã là huấn luyện viên bắn cung vương bài trong quân đội.

- Tài bắn cung của tiểu tử Hàn Sâm này mạnh hơn mình nhiều lắm, có lẽ đạt được thành tích cấp B cũng không có vấn đề, cấp A thì chỉ sợ có chút khó khăn.

Trong nội tâm Tô Tiểu Kiều âm thầm suy đoán thành tích của Hàn Sâm, một bên mở ra chức năng quay video hình ảnh trong hệ thống.

Mà lúc này, thời gian đếm ngược kiểm tra đã chấm dứt, Hàn Sâm bắt đầu bước vào thông đạo Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu .

Chỉ thấy trong tích tắc khi Hàn Sâm bước vào thông đạo rừng rậm, đã rút mũi tên khoác lên dây cung, trực tiếp bắn ra ngoài, giống như căn bản không thèm nhìn kỹ.

Hơn nữa hắn còn vừa đi vừa bắn, từng mũi tên bắn về các phía khác nhau, khoảng cách giữa những lần bắn gần như không có, giống như thiên nữ tán hoa vậy, từng mũi tên bay ra bốn phía.

Chương 233: Xạ Thủ Trời Sinh

Tần Huyên cũng chọn xem kiểm tra của Hàn Sâm, Dương Mạn Lệ là thuộc hạ của cô, cũng là chị em thân thiết của cô, Tần Huyên biết rõ thực lực Dương Mạn Lệ, căn bản không cần phải xem.

Hiện tại cô chỉ muốn biết, Hàn Sâm có thể cho cô chút kinh hỉ hay không.

Tần Huyên đã phân tích và nghiên cứu Hàn Sâm rất cẩn thận, năng lực thật sự của người này luôn ẩn giấu rất sâu, khiến cô có chút giật mình.

Bối cảnh gia đình rất đơn giản, không có vấn đề gì, nhưng dựa vào bối cảnh gia đình như vậy, có thể đạt được đến trình độ hiện tại, cũng khiến Tần Huyên có chút giật mình.

Người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đều cho rằng là Hàn Sâm ôm bắp đùi cô, còn cô cũng cho Hàn Sâm không ít chỗ tốt, nhưng chỉ có Tần Huyên biết rõ, tất cả đều do Hàn Sâm dựa vào năng lực của mình đoạt lấy, chứ không phải do cô ban cho.

Mặc dù cô cũng trợ giúp Hàn Sâm một chút, nhưng đó cũng là do Hàn Sâm dựa vào năng lực của mình lấy được, không phải cho không hắn.

Nếu như không phải Tần Huyên đã từng thôi miên qua Hàn Sâm, nên tin tưởng Hàn Sâm tuyệt đối, nếu không phải như thế cô đã nghi ngờ Hàn Sâm chính là Kim Tệ rồi.

- Tuy năng lực của Dương Mạn Lệ mạnh, nhưng mà tiểu phân đội cần giao thiệp với đủ mọi loại người, xét về phương diện này Hàn Sâm lại hơn Dương Mạn Lệ rất nhiều.

Tần Huyên nhịn không được nhẹ nhàng thở dài, cô ngồi trên vị trí này cũng không dễ dàng, một mặt phải thừa nhận áp lực từ phía trên, một mặt lại phải để ý tới những thuộc hạ này.

Nếu như có thể lựa chọn, Tần Huyên chỉ muốn làm một người quân nhân, chỉ cần chiến đấu mà không cần phải cân nhắc quá nhiều, nhưng đáng tiếc cô ngồi trên vị trí này, có một số trách nhiệm nhất định phải gánh chịu.

- Hi vọng hắn sẽ không khiến mình thất vọng.

Tần Huyên không muốn Hàn Sâm thua, bởi vì nếu như giao tiểu phân đội vào tay Dương Mạn Lệ, với tính cách của cô ấy có lẽ sẽ gặp phải nguy cơ rất lớn. Tần Huyên cho rằng Hàn Sâm thích hợp để giải quyết những vấn đề này hơn.

Sau khi kiểm tra bắt đầu, lực chú ý Tần Huyên lập tức bị Hàn Sâm hấp dẫn, gần như không thể dời đi ánh mắt.

- CMN, Hàn Sâm muốn lên trời rồi!

Tô Tiểu Kiều nhịn không được kêu lên, con ngươi đều trợn lồi ra.

Y đã từng xem rất nhiều video về những người chưa tiến hóa qua cửa Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu trên Internet, nhưng từ trước tới nay chưa từng thấy người nào có thể chơi như Hàn Sâm.

Người bình thường khi làm kiểm tra trong Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu, dù có nhanh thế nào, cũng phải có lúc dừng lại, nhưng Tô Tiểu Kiều căn bản không nhìn thấy Hàn Sâm dừng lại, dù là tay bắn cung hay là bước chân của hắn, hoàn toàn nhìn không thấy dấu hiệu dừng lại.

Gần như là một bước một mũi tên, chỉ thấy từng mũi tên nhọn từ giây cung bay ra, vẽ ra từng tia sáng, chuẩn xác đâm xuyên qua thân thể từng con hắc điểu.

Những mũi tên đó giống như có gắn thêm mắt vậy, dù là hắc điểu trên trời bay tới hướng nào, mũi tên nhọn đều có thể chính xác bắn trúng thân thể của bọn nó.

Trong rừng rậm âm u chỉ có ánh sao như vậy, những mũi tên đó cũng không có mũi nào không trúng đích, cho dù hai loại hắc bạch điểu xen lẫn nhau, những mũi tên vẫn có thể vừa nhanh vừa chuẩn bắn trúng tới hắc điểu mà không hề trúng vào một con bạch điểu nào.

Bạch điểu và hắc điểu cùng lao ra từ sau cành cây, bạch điểu bay đi, còn hắc điểu lại bị một mũi tên hung hăng ghim lên cành cây.

Có những mũi tên, Tô Tiểu Kiều nhìn rõ ràng là bắn về một nơi trống không, hắn tưởng rằng Hàn Sâm sai lầm, nhưng đợi khi mũi tên bay đến, rồi đâm xuyên qua thân thể hắc điểu, Tô Tiểu Kiều mới giật mình, sau cành lá âm u lại có một con hắc điểu đang đứng ở đó.

Một tiễn xuyên tâm, một bước chân một con chim.

Tô Tiểu Kiều có cảm giác giống như mình đang xem một tràng giết chóc thống khoái, cảm giác này khiến máu trong thân thể y không kiềm chế được mà sôi trào, hận không thể cầm lấy cung tiễn nhảy vào trong rừng rậm, kéo cung bắn tên, bắn chết vô số chim đang bay.

- Quá bạo lực rồi…quá đẹp rồi…

Hai tay Tô Tiểu Kiều nắm chặt, xem hình ảnh trong không gian mô phỏng kia, y có thể cảm nhận được vẻ đẹp của một cuộc giết chóc bạo lực hoa mỹ không có gì sánh kịp.

Trên mặt Tần Huyên tràn đầy vẻ khiếp sợ, cô có khả năng nhìn qua và xem hiểu, đương nhiên chấn động nhiều hơn Tô Tiểu Kiều nhiều.

Tuy Tần Huyên không am hiểu về bắn cung, nhưng nhãn lực của cô lại hơn Tô Tiểu Kiều nhiều lắm, cô có thể nhìn thấy rất nhiều chi tiết mà Tô Tiểu Kiều không chú ý đến.

Ánh mắt Hàn Sâm gần như chỉ khẽ quét qua, sau đó bắt đầu bắn tên, mà từ khi bắt đầu đến giờ, Tần Huyên không nhìn thấy một mũi tên sai lầm nào.

Không ngộ thương bất cứ một con bạch điểu nào, không hề lãng phí bất kỳ một mũi tên nào, cho dù là hắc điểu đứng im bất động sau tán lá cây, cũng sẽ bị bắn chết, có rất nhiều hắc điểu bị như vậy, ngay cả Tần Huyên cũng phải đợi đến khi Hàn Sâm bắn ra mũi tên ra, mới theo phương hướng mũi tên nhìn qua rồi phát hiện.

Mà trong đám hắc điểu có cả bạch điểu xen lẫn cùng bay lượn, trong rừng rậm u ám lộ ra vẻ hỗn độn khó có thể bắt được quỹ tích.

Thế nhưng cho dù như thế, mũi tên của Hàn Sâm vẫn có thể chính xác bắn xuyên qua mỗi một con hắc điểu, tránh đi bạch điểu.

Rất nhiều mũi tên, khi bắn ra rõ ràng chậm một chút, hơn nữa phương hướng bắn ra cũng không phải là vị trí của hắc điểu.

Nhưng khi mũi tên bay qua, lại có một con hắc điểu đúng lúc bay qua chỗ đó, trực tiếp bị mũi tên bắn thủng thân thể.

Lần một lần hai thì chỉ là trùng hợp, nhưng Tần Huyên lại nhìn thấy rất nhiều lần tình huống như vậy, hơn nữa còn không ngừng xảy ra, vậy thì đây tuyệt đối không đơn giản là trùng hợp.

- Năng lực dự đoán thật đáng sợ, nhãn lực thật lợi hại, thuật bắn cung cũng quá mạnh.

Tần Huyên không thể không thừa nhận, Hàn Sâm đúng là một xạ thủ trời sinh, một xạ thủ tạo cho người khác cảm giác khiếp sợ.

Thuật bắn cung của Hàn Sâm không phải chỉ đơn giản chữ chuẩn để hình dung, trong đó còn bao hàm năng lực dự đoán và tâm lý phán đoán, tất cả gộp lại đã vượt khỏi phạm vi tinh chuẩn đơn thuần.

Nếu như muốn để Tần Huyên dùng một câu để hình dung thuật bắn cung của Hàn Sâm, như vậy cô sẽ dùng câu "Đây là một người dùng đầu óc để bắn tên " để so sánh.

Bắn tên chính xác có thể luyện, lực lượng cũng có thể luyện, nhưng chỉ có đầu óc, nếu như bản thân mình không tỉnh không thông suốt, như vậy thì dù luyện thế nào cũng vô dụng.

Từng tia sáng bay vụt qua trong rừng rậm u ám, từng con hắc điểu bị bắn ghim vào cành cây, không một chút sai lầm, bước chân của Hàn Sâm cũng không dừng lại.

- Không thể nào…

Tô Tiểu Kiều nhìn thấy cửa ra của rừng rậm đã rất gần, trong đầu đột nhiên xẹt qua một tia sáng.

Y không thấy Hàn Sâm bắn nhầm, nhưng y không biết Hàn Sâm có bắn lọt hay không, nếu như không bắn lọt, như vậy cứ theo tình hình này, khi Hàn Sâm đi đến cuối, có lẽ sẽ đạt được đánh giá cấp S trong truyền thuyết kia.

Lúc này ngay cả Tần Huyên cũng bắt đầu có chút khẩn trương lên, Dương Mạn Lệ tuy mạnh, cũng chỉ có thể đạt được đánh giá cấp A, nếu như Hàn Sâm có thể lấy được đánh giá cấp S, như vậy không thể nghi ngờ là Dương Mạn Lệ thua rồi.

Mà đây cũng là kết quả mà Tần Huyên muốn nhìn thấy, dù sao người lãnh đạo của một đoàn đội, nếu như không có uy tín tuyệt đối, như vậy đoàn đội này cuối cùng sẽ xuất hiện tai hoạ ngầm.

Mà có thể thắng được Dương Mạn Lệ trên phương diện bắn cung mà cô ấy am hiểu nhất, việc này đủ khiến Hàn Sâm lập được uy tín tuyệt đối, ít nhất Dương Mạn Lệ sẽ không tiếp tục nghi ngờ năng lực của Hàn Sâm.

Chương 234: Không Dừng Lại Được

Dương Mạn Lệ rất hài lòng với lần phát huy này của mình, có lẽ là vì cô quá muốn thắng Hàn Sâm, để chứng minh năng lực của mình với Tần Huyên, đạt được vị trí đội trưởng, nên lần này trình độ phát huy có thể nói là vượt bậc.

Tuy vẫn là cấp A, nhưng với thành tích như vậy, đã là trình độ cao trong cấp A, số lượng hắc điểu bị bắn chết so với trước kia nhiều hơn rất nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn trước gần ba phút.

Dương Mạn Lệ từ trong cảnh tượng mô phỏng đi ra, thấy Tần Huyên và Hàn Sâm đều có mặt ở đó, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Hắn đi ra sớm như vậy, tốc độ vượt qua khu rừng còn nhanh hơn mình, số lượng chim bị bắnh chết khẳng định chưa đủ, hoặc là hắn bắn trúng bạch điểu, trực tiếp bị loại rồi?

- Tần đội trưởng, đây là thành tích của tôi.

Dương Mạn Lệ đưa phiếu thành tích của mình tới tay Tần Huyên.

- Đánh giá cấp A, 964 con hắc điểu bị bắn chết, không tệ, so với thành tích trước kia của cô đã có tiến bộ rất lớn, lần này chỉ lọt ba mươi sáu con, thời gian là…

Tần Huyên vừa đọc kết quả của Dương Mạn Lệ, vừa khen ngợi vài câu.

Thành tích của Dương Mạn Lệ thực sự rất ưu tú, trong những người chưa tiến hóa, thành tích như vậy có thể tính là trình độ cao nhất, cũng không kém xạ thủ chuyên nghiệp chưa tiến hóa là bao.

- Nhưng, đáng tiếc…

Trong nội tâm Tần Huyên thầm than một tiếng:

- Trình độ Dương Mạn Lệ như vậy ở Cương Giáp Tí Hộ Sở xen như là không có ai bằng, nhưng đáng tiếc lại gặp phải Hàn Sâm.

- Thành tích của cậu đâu?

Dương Mạn Lệ nhìn về phía Hàn Sâm hỏi, cô thật sự không cam lòng mình hai mươi mấy tuổi rồi, lại bị một tiểu tử mười sáu mười bảy tuổi cướp đi vị trí.

Hàn Sâm cũng không nói chuyện, trực tiếp đưa phiếu kết quả của mình cho cô ta.

Dương Mạn Lệ chỉ nhìn thoáng qua, đồng tử lập tức co rút lại, trên mặt là vẻ không thể tin được.

Thành tích trên phiếu kết quả kia lại là một chữ S màu vàng, chỉ cần nhìn chữ S này, Dương Mạn Lệ biết mình đã thua.

Có thể đạt được đánh giá cấp S, nhất định là săn giết toàn bộ một ngàn con hắc điểu, hơn nữa Hàn Sâm còn ra khỏi thông đạo sớm hơn cô một bước, so về thời gian cũng sớm hơn cô.

- Chuyện này sao có thể?

Dương Mạn Lệ thật sự không thể tin được, Hàn Sâm lại có trình độ như vậy, rõ ràng nửa năm trước, thuật bắn cung của Hàn Sâm vẫn là do cô ta huấn luyện, hiện tại mới qua nửa năm, trình độ bắn cung của Hàn Sâm đã tiến bộ đến trình độ này rồi.

Cấp S đấy! Có bao nhiêu người chưa tiến hóa là xạ thủ chuyên nghiệp, cũng không lấy được thành tích như vậy, mặc dù hiện tại Hàn Sâm học khoa bắn cung, nhưng trình độ tiến bộ thế này cũng quá khoa trương đi.

Hơn nữa theo Dương Mạn Lệ biết, Hàn Sâm còn tham gia thi đấu chiến giáp, lại quay quảng cáo, còn tham gia thi đấu Hắc Bạch Quyền, cuộc sống muôn màu muôn vẻ, cũng không thấy hắn khổ luyện bắn cung, tại sao trình độ bắn cung lại đột nhiên tăng mạnh như vậy cơ chứ?

Vẻ mặt Dương Mạn Lệ cổ quái nhìn Hàn Sâm, cũng không biết nói gì, dù cô ta không tin tưởng, không tiếp nhận thực tế như thế nào, nhưng sự thật vẫn bày ra trước mắt.

Đánh giá cấp S, cho dù cô liều mạng cũng không lấy được, đây không phải là chuyện dốc sức liều mạng là có thể hoàn thành, thực lực không bằng người ta cũng không có cách nào.

Thế nhưng Dương Mạn Lệ vẫn có chút khó tiếp nhận, tài bắn cung của Hàn Sâm lại vượt qua cả cô ta, hơn nữa còn vượt qua nhiều như vậy.

- Được rồi, đều trở về đi, chuyện này dừng ở đây.

Tần Huyên không nói gì thêm nữa, cô rất hài lòng với biểu hiện của Hàn Sâm, trong nội tâm có chút cao hứng.

Nhưng Tần Huyên cũng không muốn đả kích Dương Mạn Lệ, cho nên cũng không khen ngợi gì Hàn Sâm, cô hiểu Hàn Sâm rất rõ, nếu chỉ đơn thuần khen ngợi, căn bản không có hiệu quả gì với Hàn Sâm.

Ba người rời khỏi sàn đấu mô phỏng trên Internet, còn Tô Tiểu Kiều vẫn đang kích động xem lại video mà mình vừa quay được.

- Thật sự quá trâu bò, không nghĩ tới tài bắn cung của tiểu tử này lại mạnh như vậy, trước kia đúng là không nhìn ra ah!

Tô Tiểu Kiều xem đi xem lại, có cảm giác không dừng lại được.

Cảnh tượng nhẹ nhàng vui vẻ bắn chết hắc điểu, quả thực giống như được biên tập cắt nối ra từ phim bom tấn vậy, mỗi phút mỗi giây đều là hình ảnh giết chóc bạo lực đầy phấn khích.

Bóng người lãnh khốc quyết tuyệt kia, hơn nữa còn một mũi tên bắn xuyên một con hắc điểu liền mạch lưu loát, mà tất cả đều không phải cắt nối biên tập gì.

Dưới tình huống như thế, lại có thể làm được hiệu quả như trong điện ảnh vậy, hơn nữa không biết còn hiệu quả hơn gấp bao nhiêu lần, quả thật không thể tưởng tượng nổi.

- Tiểu tử, cậu giấu tôi thật khổ, sao có thể không cho cậu một chút trừng phạt.

Tô Tiểu Kiều cười hắc hắc, phát đoạn video này lên trang chủ Cung Nhân Mã, hơn nữa còn gõ một tiêu đề "Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu cấp S- toàn bộ hành trình vô hạn bắn chết".

Tô Tiểu Kiều do dự một chút, vẫn làm mờ khuôn mặt của Hàn Sâm đi, để người xem không nhận ra hắn là ai.

- Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu cấp S? Thật hay giả thế?

- Gạt người, sao lại có người đạt được đánh giá cấp S của Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu chứ?

Rất nhiều người đều ôm thái độ hoài nghi mở video ra để xem, rất nhanh sau đó trên trang chủ Cung Nhân Mã đã trở thành chủ đề nóng.

- Video này quá khoa trương rồi, cắt nối biên tập ra chứ gì?

- CMN, thế mà lại là sự thật, vừa mới lên Website Games để kiểm tra, lần kiểm tra này thật sự lấy được đánh giá cấp S.

- CMN nổ tung, thuật bắn cung này quá thần kỳ, làm sao lại làm được?

- Đã xem mười lần, căn bản không dừng lại được ah.

- Đã nghiện, đỡ tôi một chút, tôi còn muốn xem mười lần nữa.

- Người này rốt cuộc là ai, quá bạo lực rồi.

- Đại thần từ đâu tới vậy, tài bắn cung thực sự quá thần kỳ.

- Dừng lại không được, có ai tới mau cứu tôi…

- Trên lầu chờ tôi, lại xem thêm mười lần rồi sẽ đi cứu cậu…

...

Đoạn video này rất nhanh được trang chủ của sàn đấu Cung Nhân Mã chính thức đưa lên tin đầu, khiến khu vực người chưa tiến hóa dậy sóng, mà ngay cả người của khu vực Tiến Hóa Giả, cũng nghe nói có một đoạn video như vậy, đều chạy đến trang chủ để xem.

Dù sao đám người tiến hóa kia cũng là người từ khu vực chưa tiến hóa thăng lên đấy, trước kia bọn họ cũng có không ít người luyện tập trong Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu, trên cơ bản không có người nào lấy được đánh giá cấp S, thật sự là quá hiếm thấy.

Sau khi những Tiến Hóa Giả đó xem xong, đều không ngừng khiếp sợ, thuật bắn cung của người này không đơn giản như vậy, ngoại trừ lực lượng và tốc độ bắn kém hơn bọn họ, nhưng năng lực khống chế mũi tên kia lại khiến bọn họ cảm thấy mặc cảm.

Đặc biệt là tốc độ tiến lên như vậy, còn có thể đạt tới tỉ lệ chính xác hoàn mỹ, cho dù là bọn họ hiện tại, cũng không dám chắc chắn nhất định có thể làm được.

Muốn làm được như thế thì năng lực khống chế phải thật sự rất cao, không thể xảy ra một chút sai lầm. Nhưng con người dù sao cũng không phải máy móc, làm sao có thể một chút sai lầm cũng không phạm phải được.

Mấu chốt là người này hoàn toàn không có một chút do dự, từ đầu tới đuôi đều liên tục bắn tên, rất nhiều mũi tên đều chỉ cần đảo qua mục tiêu, rồi trực tiếp bắn đi, sau đó không thèm nhìn thêm, ánh mắt đã sớm nhìn về phía khác.

Lực khống chế biến thái và sự tự tin này, không phải người nào có lực lượng mạnh, tốc độ nhanh là có thể học tới.

- Đây là đặc biệt quay chụp đúng không?

- Thật sự mạnh như vậy sao?

- Thế này thực sự không thể tưởng tượng nổi rồi.

- Giả thì khẳng định không phải giả rồi, quản lý trang web chính thức cũng đã đưa lên tin hot, nhất định là hình ảnh chân thật.

- Người này rốt cuộc là ai?

Chương 235: Người Đàn Ông Quái Vật Của Trường Trung Ương

Dương Mạn Lệ cũng nhìn thấy đoạn video này, thời gian của đoạn video này trùng với thời gian mà cô và Hàn Sâm so tài, nên cô ta rất dễ dàng đoán được người trong video chính là Hàn Sâm.

Nhìn người trong video, Dương Mạn Lệ chỉ cảm thấy da gà toàn thân đều nổi lên, năng lực khống chế kia thực sự chính là cảm giác cuối cùng mà mỗi xạ thủ luôn truy cầu.

Không phải nói tới Hàn Sâm bắn chuẩn thế nào, bắn nhanh đến đâu, mà là năng lực dự đoán và nhãn lực của hắn.

Từ xưa đến nay, dù là bắn cung hay bắn súng, trình độ lớn nhất không phải là bắn trúng mục tiêu, mà là có năng lực dự đoán các loại tình huống phức tạp, hiển nhiên về điểm này, Hàn Sâm đã làm vô cùng hoàn mỹ.

Quả thực giống như một nhà tiên tri tài ba, mỗi một mũi tên bắn ra, đều có mục đích rõ ràng, chứ không phải chỉ đơn thuần là truy đuổi một mục tiêu nào đó.

Dương Mạn Lệ càng xem càng cảm thấy cả người lạnh run, nếu như cô và Hàn Sâm quyết đấu chính diện, e rằng cô sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi khiến bản thân không bắn nổi mũi tên.

Loại cảm giác này không thể diễn tả rõ được, đây là khi trình độ bắn cung đã đến một mức độ nào đó, mới đưa ra được phán đoán chi tiết tỉ mỉ, rõ

ràng năng lực dự đoán của Hàn Sâm thật sự quá mạnh, đây là nguyên nhân chủ yếu khiến trái tim Dương Mạn Lệ băng giá.

- Tần Huyên nói không sai, hắn thực sự thích hợp làm một xạ thủ, thiên phú như vậy, gần như chính là sinh ra để làm xạ thủ.

Dương Mạn Lệ xem hết video, thở một hơi thật dài, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Đoạn video này trên trang chủ của Cung Nhân Mã đã trở thành chủ đề nóng, nhưng cũng chỉ giới hạn trong cộng đồng những người yêu thích bắn cung mà thôi.

Bắn cung dù sao cũng không được chú ý bằng vũ khí lạnh, so sánh với những vũ khí lạnh khác, người luyện thuật bắn cung quá ít, Cung Nhân Mã cũng chỉ là một nhóm nhỏ hẹp, không có lực ảnh hưởng quá lớn.

Sau khi Hàn Sâm quay trở lại tới trường học, muốn hẹn Kỷ Yên Nhiên cùng ăn cơm, nhưng đúng lúc này máy truyền tin lại vang lên, là Tư Đồ Hương triệu tập đội viên đội bắn cung của trường qua đó.

Đi đến sân huấn luyện, phát hiện lão Thạch, Lữ Mông và Trương Dương cũng có mặt ở đó, bọn họ vậy mà đều bị Tư Đồ Hương gọi đến đội bắn cung của trường.

- Lão tam, hóa ra cậu cũng vào đội bắn cung của trường à?

Lão Thạch khoác lên bả vai Hàn Sâm cười thầm hỏi.

- Hết cách rồi, ai bảo tôi học khoa bắn cung chứ? Sao các cậu cũng tới?

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Hết cách rồi, ai bảo chúng tôi cũng giống như cậu, đều học khoa bắn cung.

Lão Thạch coppy nguyên lời trả lại cho Hàn Sâm.

Trên thực tế là khi Tư Đồ Hương xem tư liệu về Hàn Sâm, thuận tiện nghiên cứu về những học sinh đặc biệt thu nhận khác một lần nữa, muốn

nhìn xem còn có nhân tài lọt lưới nào như Hàn Sâm hay không, kết quả là đều gọi đám lão Thạch tới, trình độ của bọn họ cũng được, thiên phú cũng không tệ, Tư Đồ Hương có ý định cẩn thận huấn luyện bọn họ, cho dù năm nay không dùng được, năm tiếp theo cũng có thể trở thành chủ lực.

- Biết huấn luyện viên Tư Đồ tìm chúng ta tới làm gì không?

Hàn Sâm hỏi ba người lão Thạch.

- Ai biết chứ, chúng tôi cũng chỉ mới gia nhập đội bắn cung của trường không bao lâu, đều giống như cậu, không biết gì.

Lão Thạch nói.

- Huấn luyện viên Tư Đồ tìm chúng ta tới, đương nhiên có liên quan đến việc huấn luyện, bốn người chúng ta đều học khoa bắn cung, nhất định phải giành vinh quang thay đội bắn cung của trường, đạt được chức quán quân cuộc thi đấu giữa các trường năm nay mới được.

Trương Dương vẫn nhiệt huyết trước sau như một.

Hàn Sâm đang muốn nói, lại thấy Tư Đồ Hương thổi còi tập hợp đội viên đội bắn cung của trường qua đó.

- Hôm nay triệu tập mọi người tới đây, là muốn để mọi người xem một số đoạn video về bắn cung, đây là video thi đấu của một đội bắn cung trường quân đội, năm nay bọn họ sẽ là đối thủ của mọi người.

Tư Đồ Hương nói xong, lập tức mở video lên cho mọi người cùng xem.

Video đã bị người khác cắt nối biên tập, toàn bộ đều quay một người đang bắn tên, phần lớn đều là cuộc thi chính thức của trường quân đội.

Suốt bốn mươi phút sau đó, trên sân luyện tập lặng ngắt như tờ, nhiều đội viên như vậy, lại yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe được.

Đến khi đoạn video kết thúc, lão Thạch mới lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của nam sinh trong video kia nói:

- Má ơi, tiểu tử này thật sự chỉ là một sinh viên trường quân đội? Y thật sự không phải là một tiễn thủ Tiến Hóa Giả chuyên nghiệp chứ?

- Thật đáng sợ, người như vậy, thật sự là đối thủ của chúng ta sao?

- Thế này còn đấu gì nữa, chắc chắn sẽ thua ah.

- Thực sự không phải người!

- Y là đối thủ của chúng ta không sai, thực sự là sinh viên trường quân đội.

Lữ Mông chỉ lạnh nhạt nói.

Tư Đồ Hương hứng thú nhìn Lữ Mông rồi nói:

- Xem ra cậu biết người này à, vậy thì giới thiệu một chút cho mọi người biết đi.

Lữ Mông rất tự nhiên nói:

- Người này có lẽ mọi người ở đây đều đã từng nghe nói qua, Kinh Cực Vụ, chủ nhiệm đội bắn cung trường quân đội Trung Ương, được gọi là người đàn ông quái vật, từ năm thứ nhất nhập học, đã dẫn dắt đội bắn cung trường quân đội Trung Ương vốn chỉ có thể miễn cưỡng lọt vào tứ cường, quét ngang trận đấu bắn cung, dùng chiến tích bất bại đạt được chức quán quân.

- Sau khi lên năm thứ hai, lại dẫn dắt đội viên đội chiến giáp, đội viên đội cổ võ, đội viên đội Thượng Đế Chi Thủ, tham gia các cuộc thi giữa các trường quân đội, tuy trường quân đội Trung Ương cũng được coi là mạnh trong các hạng mục thi đấu, nhưng cũng chỉ là mạnh mà thôi, nhưng vì có Kinh Cực Vụ gia nhập, chỉ cần trận đấu có y tham gia, trường quân đội Trung Ương sẽ tung hoành ngang dọc đến khi giành được giải quán quân, không có bất kỳ ngoại lệ nào.

- Năm thứ ba, tương tự như vậy, mà bởi vì Kinh Cực Vụ tồn tại, cuộc thi giữa các trường quân đội đã sửa lại quy tắc, một tuyển thủ chỉ có thể tham gia thi đấu một khoa.

Lữ Mông tiếp tục nói:

- Năm nay là năm cuối y học ở trường quân đội, mà y chỉ có thể lựa chọn thi đấu cho một khoa, cho nên y chọn khoa bắn cung chuyên nghiệp.

- Thật là xui xẻo, sao Kinh Cực Vụ lại không chọn khoa khác, hết lần này tới lần khác lại chọn khoa bắn cung chúng ta.

- Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi, dựa theo thực lực này của chúng ta, khả năng gặp phải trường quân đội Trung Ương cũng không lớn, Kinh Cực Vụ chọn cái gì đều không có quan hệ tới chúng ta.

- Nói cũng đúng, đã nhiều năm chúng ta đều xếp hạng cuối, ngay cả việc lọt vào vòng trong cũng là vấn đề, sao có thể gặp phải Kinh Cực Vụ.

- Thật ra tôi muốn gặp y một lần, thua ai cũng là thua, còn không bằng thua Kinh Cực Vụ, nói ra cũng dễ nghe hơn một ít, tốt xấu gì tôi cũng chỉ thua Kinh Cực Vụ.

Đội viên cũ của đội bắn cung không thèm để ý nói, hiển nhiên bọn họ đã sớm đánh mất tự tin và trí tiến thủ sau mấy năm không ngừng thất bại.

- Xem ra cậu hiểu Cực Kinh Vụ rất rõ, vậy cậu nghĩ xem nếu chúng ta gặp phải trường quân đội Trung Ương thì có mấy thành phần thắng?

Tư Đồ Hương hỏi Lữ Mông.

- Không có phần thắng, trường quân đội Trung Ương không chỉ có Kinh Cực Vụ mạnh, mấy tuyển thủ chủ lực khác có hai người có thể xếp vào top 10, hai người nữa cũng có thể tiến vào top 20, mà đội bắn cung trường chúng ta không có ai có thể tiến vào top 100.

Lữ Mông không chút khách khí nói ra.

Đội viên cũ đều cảm thấy Tư Đồ Hương hỏi vấn đề này quá không thực tế, bọn họ căn bản không có cơ hội đấu một trận với trường quân đội Trung Ương, nên không cần tính đến khả năng thắng hay thua.

Tư Đồ Hương cũng chỉ gật gật đầu, không nói gì thêm, sau đó lại quay sang hỏi Hàn Sâm:

- Hàn Sâm, cậu cảm thấy thế nào?

Chương 236: Tương Xứng

- Muốn biết thắng hay thua thì phải đấu mới biết được.

Hàn Sâm cười đáp.

Vẻ mặt những đội viên cũ đều khác thường nhìn Hàn Sâm, nếu như lời này là do một sinh viên năm nhất khác nói, chỉ sợ bọn họ đã sớm nhịn không được xông lên để phổ cập cho người đó về lịch sử thi đấu đau đớn thê thảm của trường quân đội Hắc Ưng, nói cho hắn biết đội bắn cung trường quân đội Hắc Ưng căn bản không thể so sánh được với người ta, ngay cả vòng loại còn không vượt qua được, ngay cả mặt đội viên trường quân đội Trung Ương cũng không thấy đâu, làm gì cần phải đấu mới biết được, không cần chiến cũng biết sẽ thua.

Nhưng người nói lời này chính là Hàn Sâm, bọn họ cũng không nói gì, dù sao Hàn Sâm chính là đại thần trường học, ở những hạng mục khác đều có thành tích kinh người, bọn họ không mở miệng mỉa mai gì, nhưng trong lòng lại rất khinh thường với lời nói này của Hàn Sâm.

Tư Đồ Hương lại rất hài lòng với Hàn Sâm, cuối cùng cũng có một người trong đội bắn cung còn có ý chí chiến đấu, không hề e sợ khi chưa thi đấu, chuyện này vốn vô cùng khó làm được.

Dù sao Hắc Ưng đã thua quá lâu rôi, không có tự tin chiến thắng cũng rất bình thường.

- Chúng ta tiếp tục xem thêm một đoạn video, cũng là video của một người chưa tiến hóa bắn tên.

Tư Đồ Hương lại phát thêm một đoạn video, lần này cũng là sàn đấu chính quy của trường quân đội, nhìn kỹ thì thấy đây là sàn đấu mô phỏng trên Internet.

- Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu của Cung Nhân Mã!

Có người lập tức nhận ra được.

Sau khi đoạn video được phát, Hàn Sâm không khỏi ngẩn ngơ, đoạn video này, dĩ nhiên lại là cảnh hắn vượt qua kiểm tra thông đạo Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu .

- Người kia là ai, thật lợi hại!

Hai mắt của lão Thạch trừng lớn.

- Đây là biên tập hậu kỳ cắt nối ra chứ gì?

- Thật sự không phải Tiến Hóa Giả sao?

- Không phải vẫn là Kinh Cực Vụ chứ?

- Cái này tôi đã xem qua, đúng là thật sự, trên trang web chính thức của Cung Nhân Mã đã đính chính.

- CMN muốn phá đảo à, tôi cũng đã từng làm kiểm tra Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu, thực sự không thể so sánh được với người ta, người kia là ai thế?

- Người kia là ai không quan trọng, mọi người cảm thấy hắn so với Kinh Cực Vụ có chênh lệch không?

Tư Đồ Hương nhìn mọi người hỏi.

- Chuyện này không chính thức thi đấu thì khó mà biết được.

Các đội viên đều trầm ngâm.

Kinh Cực Vụ thực sự rất mạnh, nhưng người trong đoạn video này, tài bắn cũng rất biến thái, khi không chính thức thi đấu, bọn họ không dám xác định là ai mạnh hơn.

- Đã có người có thể đấu cùng Kinh Cực Vụ một trận, vì sao người này không thể là mọi người?

Tư Đồ Hương lạnh nhạt nói.

Các đội viên đều ngẩn ra, nghĩ thầm:

- Chúng tôi nào có kỹ thuật như vậy.

Tuy bọn họ đều hiểu là Tư Đồ Hương khích lệ bọn họ, nhưng khi nhìn biểu diễn biến thái như vậy, bọn họ ngược lại càng bị đả kích mạnh hơn, căn bản không sinh ra được bất kỳ lý tưởng hào hùng gì.

- Hàn Sâm, cậu cảm thấy người này so với cậu ai hơn sao?

Tư Đồ Hương lại hỏi Hàn Sâm, cô có ý định để Hàn Sâm thành đội viên chủ yếu trong cuộc thi giữa các trường quân đội năm nay, nhưng nếu hắn không có trái tim cầu thắng thì cho dù kỹ thuật của hắn tốt hơn đi nữa, Tư Đồ Hương vẫn phải thận trọng cân nhắc mới được.

- Tương đương đi.

Hàn Sâm ho khan một tiếng rồi nói, người trong video vốn chính là hắn, dĩ nhiên tương đương.

Hiện tại trong nội tâm Hàn Sâm đang suy nghĩ, rốt cuộc là ai truyền đoạn video này ra ngoài, cũng may mặt mũi của hắn trong video được xử lý làm mờ đi, người khác cũng không nhận ra là hắn.

Nghĩ lại thì không thể nào là Tần Huyên, nhưng trừ Tần Huyên ra, có người nào cũng xem hắn kiểm tra mà lại quay lại chứ?

Nhưng Hàn Sâm cũng không quá quan tâm, cho dù bị người khác biết là hắn cũng không có vấn đề gì lớn.

Chỉ là Hàn Sâm nói một câu tương đương này, lại khiến người ta cảm thấy hắn có chút tự đại, trình độ như vậy là đã vượt qua trình độ sinh viên trường quân đội rồi, tuy Hàn Sâm có trình độ về chiến giáp và Hắc Bạch Quyền,

nhưng hắn rất ít đến học lớp ở khoa bắn cung, truyện này sinh viên cả khoa đều biết đấy.

Cũng giống như Tư Đồ Hương trước đây, đội viên đội bắn cung vẫn tương đối hoài nghi về trình độ bắn cung của Hàn Sâm, rất khó tin tưởng hắn có trình độ siêu cấp như vậy.

Tư Đồ Hương vô cùng thoả mãn với câu trả lời của Hàn Sâm, cô cho rằng đây là Hàn Sâm tự tin, có tự tin như vậy, đối với tuyển thủ thi đấu thật sự rất tốt, thật ra những đội viên cũ không phải hoàn toàn không có một chút trình độ nào, chỉ bởi vì trường họ thua quá nhiều lần, nên mới không còn tự tin nữa, ngay cả một số trận đấu vốn có thể thắng, cuối cùng bởi vì trong thời điểm mấu chốt lại không tự tin, không dám phấn đấu, muốn thắng lại sợ thua nên cuối cùng lại thua trận.

- Rất tốt, như vậy mục tiêu năm nay của chúng ta chính là chiến thắng trường quân đội Trung Ương, mọi người cùng nhau cố gắng đi.

Tư Đồ Hương bố trí kế hoạch huấn luyện, sau đó để cho các đội viên tự mình hoàn thành.

- Lão tam, trình độ như vậy, cậu thật sự có thể làm được sao?

Trên đường mấy người trở về phòng ngủ, Trương Dương nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

Lữ Mông và lão Thạch cũng nhìn xem Hàn Sâm, bọn họ cũng rất hứng thú với vấn đề này.

- Cậu nói là Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu hay là Kinh Cực Vụ?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi ngược lại.

- Kinh Cực Vụ kia cậu cũng có thể làm được sao?

Trương Dương trợn to mắt nhìn Hàn Sâm, y vốn chỉ muốn hỏi Hàn Sâm về Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu, nhưng nghe giọng điệu của Hàn Sâm, dường như Kinh Cực Vụ cũng chẳng có gì đáng sợ, hắn cũng có thể làm được.

- Đến trình độ kia của Kinh Cực Vụ thì có chút khó, tổng hợp tố chất thân thể của y quá mạnh, về phương diện lực lượng thì tôi không có trình độ đó.

Sau khi Hàn Sâm xem qua video về Kinh Cực Vụ, cũng hiểu được người này phi thường đáng sợ.

Kỹ thuật bắn cung của y không có kỹ xảo gì, rất thật thà, nhưng cũng rất thực dụng, kỹ xảo của Kinh Cực Vụ không hoa lệ, nhưng lại hợp lý khiến người căm phẫn, hơn nữa với tố chất thân thể cân đối của y, dù là tuyển thủ môn nào, thực lực của y đều có thể nghiền ép.

Hiên tại tố chất thân thể của Hàn Sâm trong những người chưa tiến hóa, cũng được coi là đỉnh cấp, nhưng so sánh với Kinh Cực Vụ thì vẫn kém một ít.

Nhưng thần gen và gen biến dị của Hàn Sâm còn kém một chút mới đầy, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật vẫn chưa tu luyện xong giai đoạn thứ nhất, nếu như cả hai phương diện đều đạt thành, có lẽ có thể vượt qua Kinh Cực Vụ.

- Lão tam, vậy người trong video ở Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu kia, cậu thật sự có thể làm được sao?

Lão Thạch cũng nhịn không được hỏi.

Đều là sinh viên khoa bắn cung, lão Thạch cũng biết trình độ như vậy đáng sợ đến cỡ nào, quả thực là trạng thái ước mơ tha thiết xạ thủ.

- Không kém bao nhiêu đâu.

Hàn Sâm nhún vai có chút bất đắc dĩ nói.

- Nếu như có thể, chúng ta cũng kiểm tra thông đạo Rừng Rậm Ám Dạ Bạch Điểu một lần đi, tránh cho những đội viên cũ nói này nói kia sau lưng chúng ta.

Lão Thạch có chút tức giận nói.

Những đội viên cũ đó ở ngay trước mặt thì không dám nói cái gì, nhưng sau lưng lại nói Hàn Sâm cuồng vọng tự đại vân vân, còn nói người phòng 304

bọn họ cũng không đáng tin cậy, lão Thạch nghe xong vô cùng khó chịu.

- Không cần phải chứng minh cho người khác, đến lúc tranh tài, tự nhiên sẽ thấy rõ ràng.

Lữ Mông lý trí nói.

Trương Dương cũng gật đầu nói:

- Hiện tại không cần để ý tới bọn họ, chúng ta cố gắng luyện tập, hi vọng đến lúc đó có thể lấy được tấm vé tham gia thi đấu, tham gia vào giải đấu giữa các trường quân đội, đó mới là sân khấu tốt nhất để chứng minh thực lực chúng ta, để cho bọn họ biết không có gì là không thể.

Ngay cả Trương Dương và Lữ Mông đều nói như vậy, lão Thạch cũng đành buông tha chuyện lôi kéo Hàn Sâm đi tới phòng luyện tập giả lập.

- Hàn học đệ, có thời gian trò chuyện riêng một chút không?

Bốn người đang trên đường ở trở về phòng ngủ, lại đột nhiên nghe được một giọng nói ôn nhu mị hoặc từ bên cạnh truyền tới.

Chương 237: Nhà Hàng Nữ Hoàng

Đám lão Thạch đều trợn to mắt nhìn Hoàng Phủ Bình Tình đi tới trước mặt Hàn Sâm, sau nửa ngày mà miệng vẫn không thể khép lại.

- Có chuyện gì không Hoàng Phủ học tỷ?

Hàn Sâm bất đắc dĩ hỏi.

- Chuyện mà học đệ đã đồng ý với tôi, cậu sẽ không quên chứ?

Hoàng Phủ Bình Tình cười tủm tỉm nói một câu, lại quay sang nháy mắt với đám lão Thạch rồi nói:

- Mấy vị học đệ không ngại cho tôi mượn Hàn Sâm dùng một chút chứ?

- Không ngại… không ngại…

Lão Thạch nháy mắt ra hiệu với Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhớ rõ hắn đã đồng ý mời Hoàng Phủ Bình Tình ăn cơm, hiện tại Hoàng Phủ Bình Tình đã tự tìm tới cửa, hắn cũng không tiện cự tuyệt nữa, đành phải đi theo Hoàng Phủ Bình Tình.

- Lão tam thật giỏi, trước có Kỷ đại mỹ nhân, hiện tại lại câu được nhũ thần… vì sao chuyện tốt như vậy lại không rơi vào người lão Thạch tôi nhỉ?

Lão Thạch hâm mộ nói.

- Đó là bởi vì cậu không có da mịn thịt mềm như lão tam, mỹ nữ sao có thể ưa thích người thô ráp như cậu được.

Lữ Mông đả kích nói.

- Đó là bởi vì mỹ nữ không đủ thành thục, nếu không các cô ấy sẽ biết người thô ráp mới tốt.

Lão Thạch hận hận phản bác.

Lữ Mông khinh bỉ nhìn lão Thạch, gia hỏa này cao lớn thô kệch, nhìn như một tên côn đồ hung ác, nhưng hết lần này tới lần khác lại vô cùng hèn mọn bỉ ổi, lời nói tục cả ngày không rời miệng.

- Không phải đi ăn cơm sao? Tới nơi này làm gì?

Hàn Sâm không hiểu nhìn Hoàng Phủ Bình Tình, bọn hắn chạy tới cửa lớn trường quân đội, mà trường quân đội đều quản lý theo hình thức quân sự hóa, không có sự cho phép không được rời khỏi khu trường học.

- Đi ăn cơm chứ làm gì, cầm lấy.

Hoàng Phủ Bình Tình đưa một tờ giấy thông hành cho Hàn Sâm, sau đó lôi kéo Hàn Sâm ra khỏi khu trường học, cảnh vệ nhìn giấy thông hành liền

trực tiếp cho đi.

Ra khỏi trường học, đã có một phi thuyền tư nhân dừng trước mặt Hoàng Phủ Bình Tình.

- Hoàng Phủ học tỷ, cô muốn mang tôi đi đâu?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Không phải nói đi ăn cơm sao?

Hoàng Phủ Bình Tình kéo cánh tay Hàn Sâm, kéo Hàn Sâm lên phi thuyền.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy cánh tay chạm tới một luồng mềm mại, cúi đầu nhìn nhìn, hôm nay Hoàng Phủ Bình Tình mặc một áo lông màu trắng cao cổ bó sát, lộ ra đường cong hút mắt và vòng eo nhỏ nhắn, khiến Hàn Sâm không nhịn được phải nhìn thêm.

Phi thuyền đã bay hơn bốn mươi phút, sau đó hạ xuống một nơi có kiến trúc hình tròn đặc biệt khiến người khác chú ý, Hoàng Phủ Bình Tình kéo Hàn Sâm, sau khi quét một tấm thẻ mới đi vào.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua bảng hiệu trước cổng, thật sự là một nhà hàng, trên đó viết hai chữ “Nữ Hoàng”, bên cạnh có dấu hiệu nhận chứng nhà hàng ba sao của Liên Minh.

Hoàng Phủ Bình Tình mang theo Hàn Sâm, rất nhanh đi tới một phòng trên tầng cao, nhà hàng này có cách bài trí rất đặc biệt, không giống với cách bài trí ở nhà hàng bình thường.

Ghế sô pha hình trăng lưỡi liềm, đối diện có màn che vách tường, một cái bàn nửa vòng tròn dựa vào bức tường kia, không phải như nhà hàng bình thường, cái bàn được bày ở giữa phòng.

Khi Hàn Sâm đang nghi ngờ, Hoàng Phủ Bình Tình đã lôi kéo Hàn Sâm ngồi xuống ghế sa lon, sau đó cô cầm một chiếc điều khiển từ xa, kéo màn chắn kia ra, phía sau màn che lại là một vách thủy tinh một chiều, mà giờ phút này bọn hắn đang ngồi trên một ban công nửa vòng tròn, phía dưới chính là một sàn đấu lớn.

Mà lúc này dưới sàn đấu kia đang diễn ra một trận chiến đấu kịch liệt, bên ngoài sàn đấu còn có rất nhiều người xem đang dốc sức liều mạng hò hét.

Hoàng Phủ Bình Tình lại ấn điều khiển từ xa, tiếng hò hét của đám người xem phía dưới lập tức truyền vào.

- Nhìn xem thích ăn cái gì?

Hoàng Phủ Bình Tình nhấn điều khiển từ xa, có rất nhiều hình ảnh 3D và giới thiệu các món ăn đều hiện ra ngoài.

- Hôm nay tôi mời ngươi ăn cơm, hay là cô chọn đi.

Ánh mắt Hàn Sâm bị cuộc chiến dưới sàn đấu kia hấp dẫn.

Bọn họ đều là Tiến Hóa Giả, hơn nữa mức độ gen đầy cũng tương đối cao, đều tu luyện tân võ học rất lợi hại, hai tay của một đại hán như biến thành sắt thép vậy, một người phụ nữ khác mặc quần ngắn, đôi chân dài lộ ra bên ngoài giống như bạch ngân chói mắt.

Một người dùng tay một người dùng chân, lực lượng vô cùng mạnh mẽ, tốc độ nhanh kinh người, thậm chí có thể nghe được rõ ràng tiếng xé rách trong không khí, mỗi một lần tay và chân đụng vào nhau, đều có thể nghe được kim loại tiếng va đập.

Hàn Sâm vốn đã rất mạnh, nhưng cũng chỉ trong những người tiến hóa, so với những Tiến Hóa Giả lợi hại này lại kém rất nhiều, dù sao cấp bậc tiến hóa cũng khác nhau.

Hơn nữa bọn họ sử dụng rất nhiều tân võ học, khiến Hàn Sâm cảm thấy rất hứng thú, đặc biệt là tân võ học có thể cải biến thân thể, hoàn toàn có thể khiến thân thể của bọn họ trở thành thần binh lợi khí, thậm chí muốn dùng tay đập nát xe bọc thép cũng không thành vấn đề.

Nhưng không phải bọn họ không có chỗ thiếu hụt, dù là hai tay của người đàn ông, hay là đôi chân dài của người phụ nữ, đều không thể luôn giữ trạng thái kim loại này, cứ cách một hai phút, sẽ khôi phục lại trạng thái bình thường, sau một lúc mới có thể tiếp tục sử dụng tân võ học.

- Hoàng Phủ học tỷ, nơi này là?

Hàn Sâm xem một lát, đợi đến khi các món ăn đều được đưa tới, mới có chút tò mò hỏi.

- Nhà hàng Nữ Hoàng này là do võ đạo quán Chiến Thần chúng tôi mở ra, là một nhà hàng theo chủ đề chiến đấu, mỗi ngày đều sẽ có học sinh của võ đạo quán Chiến Thần tới đây biểu diễn, thứ nhất có thể ủng hộ việc lầm ăn của nhà hàng Nữ Hoàng, thứ hai là cũng có thể tuyên truyền giúp võ đạo quán Chiến Thần chúng tôi, coi như là một công đôi việc đi.

Hoàng Phủ Bình Tình khẽ cười nói.

- Học tỷ tốn công tốn sức dẫn tôi tới đây, không chỉ chỉ vì muốn ăn bữa cơm chứ?

Hàn Sâm hỏi Hoàng Phủ Bình Tình, muốn dẫn hắn ra khỏi trường quân đội đã rất phiền toái, không phải là một chuyện dễ dàng.

- Sau khi tốt nghiệp có tính toán gì không?

Hoàng Phủ Bình Tình không trả lời Hàn Sâm, chỉ hỏi ngược lại.

- Còn có thể có tính toán gì, nhập học trường quân đội chẳng khác nào là nhập ngũ, tốt nghiệp xong phải đi lính chứ.

Hàn Sâm thuận miệng nói ra.

Hoàng Phủ Bình Tình rót một chén rượu cho Hàn Sâm, cũng rót cho mình một ly, chạm cốc cùng Hàn Sâm rồi uống một chút, sau đó mới tiếp tục nói:

- Bình thường tốt nghiệp trường quân đội, ít nhất cũng có cấp bậc Thiếu Úy, cao hơn một chút Trung Úy, ưu tú thì Thượng Úy, mà với điều kiện của cậu, có thể trực tiếp đạt được quân hàm Thiếu Tá cũng không có vấn đề.

- Học tỷ quá khen.

Hàn Sâm cười nói, học sinh trường quân đội có thể lấy được quân hàm Thiếu Tá đã là cực hạn.

- Sau này cậu sẽ luôn phấn đấu trong quân đội, hay định hoàn thành nghĩa vụ xong sẽ xuất ngũ?

Hoàng Phủ Bình Tình lại hỏi.

- Chuyện này thì tôi còn chưa tính đến.

Hàn Sâm nói ra, tổ hành động đặc biệt tuy cũng là một phần của quân đội, nhưng bởi vì chỉ giới hạn trong Tí Hộ Sở, kỳ thật cũng không có mối liên hệ quá lớn với quân đội chính thống, sẽ không ảnh hưởng tới việc Hàn Sâm nhậm chức trong quân đội.

- Nếu như cậu muốn phấn đấu trong quân đội, cậu không ngại thì hãy tính đến chuyện gia nhập võ đạo quán Chiến Thần chúng tôi, trong quân cũng có không ít người đều gia nhập vào võ đạo quán Chiến Thần, tin tưởng đến lúc đó sẽ có trợ giúp lớn đối với cậu.

Hoàng Phủ Bình Tình đã nói rõ ràng như vậy, Hàn Sâm cũng không phải kẻ ngu, tự nhiên cũng hiểu ý.

Hàn Sâm đang muốn mở miệng nói, Hoàng Phủ Bình Tình lại cười nói:

- Cậu không cần phải gấp gáp trả lời tôi, dù sao khoảng cách đến lúc cậu tốt nghiệp còn rất lâu, cậu có thể chậm rãi cân nhắc.

- Đại tiểu thư, dựa theo phân phó của ngài đã chuẩn bị xong.

Khi đang nói chuyện, đột nhiên có một người có vẻ là quản lý gõ cửa tiến vào, cung kính hành lễ với Hoàng Phủ Bình Tình rồi nói.

Chương 238: Không Bình Thường?

Sau khi quản lý rời khỏi, Hoàng Phủ Bình Tình cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Cậu biết vì sao nhà hàng này lại gọi là Nữ Hoàng không?

Hàn Sâm lắc đầu, nghĩ thầm:

- Vì sao nhà cô lấy cái tên này, làm sao tôi biết được, tôi cũng không phải người của Chiến Thần võ quán, cũng chưa từng tới nơi này ăn cơm.

- Đó là bởi vì nơi này thực sự có một vị Nữ Hoàng.

Hoàng Phủ Bình Tình nghiêm túc nói.

- Nữ Hoàng?

Hàn Sâm ngẩn ra một lúc, ở trong Liên Minh lấy đâu ra Nữ Hoàng, nhân vật cao cấp nhất cũng chỉ là tổng thống Liên Minh, kế tiếp chính là những nghị viện cao thấp đó, nguyên soái tướng quân… vân vân.

- Không phải chỉ Nữ Hoàng của Liên Minh, mà là Nữ Hoàng trên đấu võ trường.

Hoàng Phủ Bình Tình nói xong, nhìn xuống sàn đấu ở dưới.

Lúc này Hàn Sâm mới chú ý tới, hai Tiến Hóa Giả khi nãy đã rời khỏi sàn đấu, một người có vẻ là người dẫn chương trình đi lên vũ đài, dáng vẻ vô cùng kích động hô to:

- Sau đây chính là thời khắc kích động lòng người nhất, Nữ Hoàng đấu võ trường của chúng ta, sắp nghênh đón trận đấu thứ một ngàn, Nữ Hoàng bệ hạ có thể giữ vững ghi chép bất bại của ngài không? Chúng ta cùng mỏi mắt mong chờ đi. Mọi người cho một tràng pháo tay để chào đón Nữ Hoàng bệ hạ của mọi người đi.

Tiếp đó, ánh đèn trên sàn đấu đều bị tắt đi, chỉ còn lại mấy bóng đèn chiếu sáng ở cửa ra vào sàn đấu, một người phụ nữ cao gầy mặc trang phục chiến đấu, xuất hiên ở cửa ra vào.

Người phụ nữ này đeo mặt nạ hồ điệp, nên không nhìn rõ được dung mạo, nhưng dáng người thon gầy, cao khoảng một thước tám, cả người giống như một thanh thương thép, có một loại khí thế tùy tiện cũng bộc phát ra lực sát thương khủng bố.

Trong nháy mắt khi người phụ nữ này xuất hiện, người trên sàn đấu đều sôi trào lên, lớn tiếng la lên hai chữ Nữ Hoàng, nhiều người như vậy, mà tiếng hô vô cùng đều nhịp, khí thế rất kinh người.

Người phụ nữ kia đứng trên sàn đấu, giơ cao tay trái của mình, ngón trỏ và ngón giữa cùng chỉ lên trời, thủ thế này vừa xuất hiện, bầu không khí trên sàn đấu lập tức sôi trào tới cực điểm, rất nhiều người đều đứng dậy hoan hô.

- Hôm nay người muốn khiêu chiến với Nữ Hoàng bệ hạ của chúng ta, là Hứa Chí Cường, một Tiến Hóa Giả đến từ võ đạo quán Thiết Quyền…

Sau khi người dẫn giới thiệu xong, có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi cũng leo lên sàn đấu.

Hàn Sâm không có tâm tư nghe người dẫn giới thiệu, ánh mắt luôn chăm chú đánh giá người phụ nữ được xưng là Nữ Hoàng kia, khí thế trên người cô ta thực sự rất đáng sợ, người này giống như môt sát thần từ trong núi thây biển máu đi ra.

Sát ý trên người Hàn Sâm cũng rất nặng, nhưng vừa so sánh với người phụ nữ này, lại có cảm giác mưa xuân gặp mưa rào, căn bản không cùng một cấp độ.

Khi Hàn Sâm quan sát người phụ nữ kia, trận đấu đã bắt đầu, hai nắm tay của Hứa Chí Cường hóa thành kim loại màu vàng, hung hăng đánh về phía Nữ Hoàng.

Quyền này vừa nhanh lại vừa độc, khiến không khí xung quanh cũng phải nổ tung, với nhãn lực của Hàn Sâm, vậy mà lại không nhìn rõ được một quyền này của y đánh tới như thế nào, trong lòng không khỏi thầm nghĩ:

- Cường giả trong nhóm Tiến Hóa Giả, quả nhiên không phải tầm thường, một quyền này thật sự đáng sợ.

Đây là Siêu Hợp Kim Quyền rất nổi danh trong tân võ học của Tiến Hóa Giả, phiên bản hợp kim quyền cao cấp nhất, là tân võ học cấp S trong khu Tiến Hóa Giả trong Thánh Đường, cho dù Tiến Hóa Giả, có thể luyện thành cũng tương đối ít.

Tiếp tục quan sát thì Hàn Sâm rất nhanh đã phát hiện ra, lợi hại nhất của Hứa Chí Cường cũng không phải nắm đấm của y, mà là bộ pháp dưới chân y, bộ pháp kia nhanh như gió, chỉ bước hai bước đã tiếp cận gần tới Nữ Hoàng, hơn nữa còn chiếm được vị trí có lợi, rồi đứng ở nơi khiến Nữ Hoàng không thoải mái nhất để đánh ra một quyền khinh khủng, trực tiếp đánh về phía đầu của Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng chỉ đứng đó không thèm nhúc nhích, mặc kệ nắm đấm còn cứng rắn hơn sắt thép kia đánh vào thái dương của cô.

Bành!

Siêu hợp kim quyền kinh khủng kia đánh vào thái dương của người phụ nữ kia, nhưng đầu của cô ta cũng chỉ hơi nghiêng đi một chút, sau đó quay thẳng đầu lại, ánh mắt lạnh lùng mà xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Hứa Chí Cường.

Mà sắc mặt Hứa Chí Cường đã khó coi tới cực điểm, vẻ mặt tràn đầy vẻ khó tin, hắn không thể nào tin tưởng được kết quả này, y đã luyện Siêu Hợp Kim Quyền đến đại thành, vậy mà đánh tới thái dương vẫn không gây thương tổn được tới người phụ nữ này

- Bây giờ đến lượt tôi.

Nữ Hoàng chậm rãi nhấc lên tay trái của mình, bốn ngón đang duỗi thẳng khép chặt lại, ngón tay cái hơi cong, da thịt cánh tay vốn trắng nõn trong chớp mắt lại biến thành màu máu, giống như một chiếc đao thép nhuốm máu.

Người phụ nữ kia lập tức giơ tay lên, Hứa Chí Cường dưới khí thế áp bách mạnh mẽ lại liều lĩnh triệu hoán ra thú hồn của y.

Một chiếc áo giáp kim loại nửa người và một thanh trường đao lóe tia sáng lạnh xuất hiện, hai tay Hứa Chí Cường cầm đao, hét lớn một tiếng, bước một bước bổ tới Nữ Hoàng.

Thế đao như sấm, nhanh như tia chớp, chỉ trong chốc lát đã tới trước mặt Nữ Hoàng.

Ánh mắt Nữ Hoàng vẫn rất lạnh lùng, cũng không có vẻ sẽ tránh né, đến khi trường đao kia bổ tới trước mặt mình, cô ta đột nhiên phất tay bổ tới trường đao thú hồn.

Nữ Hoàng chỉ mới khẽ động, cả người liền giống như một thanh đao giết người ra khỏi vỏ, tay cô ta và thú hồn đao đụng vào nhau, thú hồn đao kia lại giống như làm từ gỗ, trực tiếp bị tay cô ta chặt đứt, mà lực tay của Nữ Hoàng vẫn tiếp tục, cả người lóe qua bên người Hứa Chí Cường.

Răng rắc!

Thú hồn áo giáp kim loại trước người Hứa Chí Cường cũng bị chém ra một vết sâu, máu tươi như nước suối từ đó tuôn ra.

Nữ Hoàng tùy ý phất phất tay, cánh tay màu máu đã lui đi, mà Hứa Chí Cường kia trực tiếp ngã sấp xuống sàn đấu, không thể đứng lên nữa.

Trong tiếng hoan hô của đám người vây xem, có bác sĩ đã sớm đợi ở một bên lập tức vọt lên, tiến hành cấp cứu cho Hứa Chí Cườn đang trọng thương.

Còn Nữ Hoàng kia lại giống như chỉ vừa làm một chuyện nhỏ không đáng kể, lại làm một tư thế hai ngón tay phá thiên khiến người xem càng thêm sôi trào hoan hô, sau đó cô ta trực tiếp đi về phía đường hầm nhỏ rời khỏi sàn đấu, rất nhanh đã biến mất trong đường hầm.

Hàn Sâm xem trận đấu này mà hai mắt tỏa sáng, trên Internet hắn đã xem không ít video chiến đấu của Tiến Hóa Giả, nhưng một nhân vật khủng bố giống Nữ Hoàng vừa ác liệt lại vô địch như vậy, thì chưa từng có ai, rõ ràng Nữ Hoàng này đã là nhân vật đỉnh cấp trong cộng đồng Tiến Hóa Giả.

Một kích vừa rồi của Nữ Hoàng kia, thậm chí ngay cả Hàn Sâm cũng không nhìn rõ cô ta làm cách nào.

- Một nghìn trận quyết đấu, những Tiến Hóa Giả đến từ các võ đạo quán khác nhau tới khiêu chiến, không có ai có thể đánh bại cô ấy, cô ấy chính là Nữ Hoàng ở chỗ này, cũng chính là học sinh mà võ đạo quán Chiến Thần chúng tôi tỉ mỉ bồi dưỡng, nếu như cậu đồng ý gia nhập võ đạo quán Chiến

Thần chúng tôi, cũng có thể đạt được mức đãi ngộ như Nữ Hoàng, với thiên phú của cậu, tương lai có lẽ còn mạnh hơn Nữ Hoàng.

Hoàng Phủ Bình Tình cười nói với Hàn Sâm.

- Nữ Hoàng không phải học sinh bình thường đúng chứ?

Hàn Sâm tự nhiên không tin Nữ Hoàng chỉ là học sinh bình thường ở võ đạo quán Chiến Thần.

- Dĩ nhiên không phải, nếu như cậu đồng ý, có thể cũng càng không bình thường.

Hoàng Phủ Bình Tình cười nói.

- Sao lại càng không bình thường?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Cưới tôi, làm con rể Hoàng Phủ gia, không phải sẽ càng không bình thường sao?

Hoàng Phủ Bình Tình nháy mắt nói.

PHỐC!

Hàn Sâm vừa uống được một ngụm nước lại toàn bộ phun ra ngoài.

Chương 239: Sinh Vật Thần Huyết Kỳ Quái

Hàn Sâm: Chưa tiến hóa.

Cấp độ: Không

Thọ nguyên: 200.

Thần thể tiến hóa yêu cầu: Gien.

Có được gen: Gien thường 100 điểm, gen nguyên thủy 100 điểm, gen biến dị 64 điểm, thần gen 50 điểm.

Hàn Sâm tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, xem trạng thái của mình, gen biến dị còn kém một chút, thần gen không dễ kiếm, có thể nghĩ biện pháp trước tiên gia tăng gen biến dị đã.

Về phần lời mời của Hoàng Phủ Bình Tình, Hàn Sâm tự nhiên không có hứng thú gì, Nữ Hoàng kia đúng là mạnh đến mức không còn gì để nói, nhưng Hàn Sâm không cho rằng kết quả đó toàn bộ là do võ đạo quán Chiến Thần dạy, từ trên người của Nữ Hoàng, Hàn Sâm ấn tượng nhất là sát ý của cô ta.

- Thực sự là một người phụ nữ cường đại, trong toàn bộ Liên Minh, mình vẫn quá yếu, phải mau chóng thăng lên không gian Tí Hộ Sở thứ hai mới được.

Hàn Sâm vừa nghĩ vừa rời khỏi Cương Giáp Tí Hộ Sở, chuẩn bị đi săn giết sinh vật biến dị.

Sau khi ra khỏi cửa ra vào Tí Hộ Sở, không đi được bao xa, ánh mắt Hàn Sâm tùy tiện nhìn xung quanh một chút, lại có chút ngoài ý muốn phát hiện trên cây cổ xiêu vẹo cạnh cửa có một dây đỏ buộc lên.

Đây là ám hiệu ước định lúc trước giữa hắn và Lữ Vĩ Nam, nhưng lúc ấy hắn cũng chỉ thuận miệng nói như vậy chứ không thật sự để ý, cũng không có ý định thật sự tìm Lữ Vĩ Nam hợp tác, dù sao trước kia hai người từng đánh nhau, rất khó cam đoan Lữ Vĩ Nam không ghi hận trong lòng.

Cho nên gần như Hàn Sâm đã quên mất chuyện này, nhưng bây giờ lại đột nhiên nhìn thấy ám hiệu ước định, hơn nữa ám hiệu này hẳn là hắn gửi cho Lữ Vĩ Nam mới đúng, hiện tại Lữ Vĩ Nam lại chủ động để lại ám hiệu, khiến Hàn Sâm có chút cảnh giác.

Nhưng Hàn Sâm vẫn muốn nhìn xem Lữ Vĩ Nam muốn làm gì, nên mặt hắn không đổi sắc đi ra ngoài, dạo qua một vòng ở bên ngoài, đợi đến khi màn đêm buông xuống, mới lợi dụng năng lực của thần huyết Tiểu Biến Sắc Thú, sau đó dạo quanh một vòng ở bốn phía, lại ngoài ý muốn phát hiện không có mai phục.

Nghi ngờ đi đến cây cổ xiêu vẹo, chỉ thấy bên trong dây đỏ kia có kẹp một tờ giấy, rút tờ giấy ra nhìn, chỉ thấy bên trên có viết một địa chỉ, là một dãy núi không xa Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm do dự một chút, sau đó vẫn dựa theo địa chỉ tìm tới, cho dù Lữ Vĩ Nam muốn hại hắn, hắn cũng muốn biết rõ là vì cái gì, nếu bị người âm thầm nhìn chằm chằm vào nhưng lại không biết nguyên nhân, sẽ luôn có chút ít cảm giác không thoải mái.

Cũng may hắn có thần huyết Tiểu Biến Sắc Thú, khi đến địa điểm ước định, sử dụng năng lực biến sắc để ngụy trang chính mình, đi lòng vòng bốn phía, cũng không có bất kỳ mai phục gì, chỉ có Lữ Vĩ Nam một mình đứng dưới một gốc cây đi lòng vòng, có vẻ khá sốt ruột.

- Cậu tìm tôi làm gì?

Hóa thân thành Tệ thần, Hàn Sâm đi về Lữ Vĩ Nam.

- Đại ca, cuối cùng anh cũng đến rồi, tôi tìm anh thật khổ mà!

Lữ Vĩ Nam kích động chạy tới nói.

- Có chuyện gì thì nói thẳng.

Hàn Sâm cau mày nói.

- Đại ca, tôi phát hiện ở giữa Đầm Lầy Hắc Ám có một con sinh vật thần huyết, nhưng với trình độ của tôi thì không đủ để săn giết con sinh vật thần huyết kia, cho nên mới muốn hợp tác với anh…

Lữ Vĩ Nam vội vàng kể lại tiền căn hậu quả một lần.

Lữ Vĩ Nam đã đợi Hàn Sâm rất nhiều ngày rồi, thật sự một mình y không bắt được con sinh vật thần huyết kia, nhưng nếu đi tìm người của thế lực lớn, lại sợ sinh vật thần huyết bị nuốt chửng, hoặc là phải chia quá nhiều.

Cho nên y mới nghĩ đến Hàn Sâm, ôm một chút hi vong để lại ám hiệu, sau đó ở chỗ này chờ vài ngày, kết quả mãi mà không thấy Hàn Sâm xuất hiện, Lữ Vĩ Nam sắp định bỏ qua rồi, thế mà hôm nay lại thấy Hàn Sâm thật sự đến rồi, nên vô cùng mừng rỡ.

- Cái gì, cậu nói cậu phát hiện ra một loại sinh vật thần huyết hình người?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Lữ Vĩ Nam.

- Đúng vậy, toàn thân có áo giáp màu đen bao lấy, trong tay cầm một trường thương màu đen, phía dưới còn cưỡi một Độc Giác Mã màu đen, trên mặt đầm lầy chạy như bay, còn không chìm xuống dưới.

Lữ Vĩ Nam múa tay múa chân nói.

- Có trường thương còn có vật cưỡi, đây là sinh vật thần huyết quỷ gì, không phải là con người đấy chứ?

Hàn Sâm có chút không tin nhìn Lữ Vĩ Nam.

- Đại ca, tôi thật không có lừa anh, con kia tuy lớn lên giống người, nhưng anh đến nhìn xem thì sẽ biết rõ đây không phải là người, nhất định là sinh vật thần huyết.

Lữ Vĩ Nam vội vàng nói.

- Hửm, cậu và nó đã giao thủ chưa? Kết quả như thế nào?

Hàn Sâm hỏi Lữ Vĩ Nam.

Mặt già của Lữ Vĩ Nam đỏ lên:

- Tên kia quá lợi hại, vật cưỡi Độc Giác Mã lại chạy nhanh chóng, may mà tôi có Thiết Linh Điểu nên mới có thể chạy trốn.

Hàn Sâm lập tức hiểu rõ Lữ Vĩ Nam nhất định là bị ngược thảm rồi, dựa vào Thiết Linh Điểu mới chạy được, cho nên mới tới tìm hắn.

- Nếu thật sự săn giết con sinh vật thần huyết kia, cậu muốn chia như thế nào?

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi nhìn Lữ Vĩ Nam hỏi.

- Thú hồn thì cứ theo quy củ cũ, ai giết được thì thuộc về người đó, còn những thứ khác, tôi nghĩ thịt của loại sinh vật thần huyết hình người kia chỉ sợ là không thể ăn được, có thể chia chác cũng chỉ còn trường thương và vật cưỡi Độc Giác Mã kia, chúng ta mỗi người chọn một thứ, đại ca chọn trước đi?

Lữ Vĩ Nam hỏi dò.

- Trước tiên mang tôi qua đó đi nhìn rồi hãy nói đi, nếu như tôi có thể giết, sau đó xem tình huống rồi chúng ta hãy bàn bạc việc chia như thế nào, nếu không thể giết thì có bàn bạc nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi nói.

- Được.

Lữ Vĩ Nam cắn răng đồng ý.

Lần trước Hàn Sâm không giết y, khiến y vô cùng tin tưởng nhân phẩm của Hàn Sâm, nếu như đổi thành người khác, dù như thế nào y cũng sẽ không mang đối phương đến xem con sinh vật thần huyết kia trước, đây vốn chính là tiền vốn của y.

Hàn Sâm lưng đeo kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ, cùng Lữ Vĩ Nam đi tới Đầm Lầy Hắc Ám.

Lữ Vĩ Nam cưỡi Thiết Linh Điểu dẫn đường ở phía trước, Hàn Sâm dùng cánh để bay theo, tiến vào Đầm Lầy Hắc Ám mới nửa ngày, Hàn Sâm đã phát hiện ra một con rết biến dị dài đến hơn hai mét.

Trực tiếp dùng kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ chém nó thành hai đoạn, vừa vặn bổ sung chút gen biến dị, vỏ ngoài của con rết biến dị kia vô cùng cứng rắn, nhưng trước mặt kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ lại biến thành đậu hũ không chịu nổi một kích.

Lữ Vĩ Nam nhìn kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ mà hai mắt tỏa sáng:

- Đại ca, thanh kiếm này chính là bảo bối của con sinh vật thần huyết kia trên Thần Vực Đảo hả? Anh có đạt được thú hồn sinh vật thần huyết không?

- Cậu cũng biết nhìn đấy, thú hồn thì không có.

Hàn Sâm thuận miệng đáp một câu, sau đó triệu hoán Miêu Quân ra để cùng ăn thịt con rết.

Con rết này quá lớn, hắn và Lữ Vĩ Nam cùng ăn mà mãi không hết một phần mười, mang theo cũng bất tiện, không bằng để cho Miêu Quân cùng ăn, hơn nữa Hàn Sâm cũng có thói quen gọi Miêu Quân ra ăn.

Hàn Sâm không để Miêu Quân sử dụng hình thái chiến đấu, mà vẫn dùng bộ dáng nhỏ con ghé vào bên chân Hàn Sâm để ăn thịt con rết biến dị.

- Đáng tiếc không thể cùng triệu hoán Hoàng Kim Sa Trùng Vương ra cùng ăn.

Hàn Sâm âm thầm tiếc hận, Hoàng Kim Sa Trùng Vương là thú hồn thuộc về bản tôn, rất nhiều người đã gặp qua, khi biến thân thành Tệ thần không triệu hoán ra thì hơn, để tránh bị lộ.

- Đại ca, anh vẫn đút cho nó à?

Lữ Vĩ Nam còn tưởng rằng Miêu Quân vẫn giống như trước hoàn toàn không có sức chiến đấu, thò tay phải ra sờ đầu Miêu Quân.

- Rống!

Thế nhưng tay của Lữ Vĩ Nam còn chưa động tới Miêu Quân, Miêu Quân cảm giác sắp bị xâm phạm liền trực tiếp biến thân thành trạng thái chiến

đấu, hóa thành một mãnh hổ màu đen, há miệng lớn dính máu cắn xuống tay của Lữ Vĩ Nam.

Chương 240: Thần Huyết Kỵ Sĩ

Không thể không nói, Lữ Vĩ Nam thực sự không khoác lác, bản lĩnh đào mệnh của y đúng là rất cao minh, thân pháp vô cùng quỷ dị, trong tình thế nguy hiểm kia, vậy mà y có thể nhanh chóng rút tay về, đồng thời còn nhanh nhẹn lui về phía sau, hiểm hiểm tránh né đươc miệng của Miêu Quân.

Thế nhưng Miêu Quân đã nhào về phía Lữ Vĩ Nam, trong khoảng cách gần như thế, Lữ Vĩ Nam không còn chỗ để tiếp tục tránh né, chỉ lát nữa là sẽ bị một đôi hổ trảo đập xuống thân thể.

- Meo meo, trở về ăn đi này.

Hàn Sâm gọi Miêu Quân một tiếng, hắn còn muốn để Lữ Vĩ Nam dẫn đường, bị Miêu Quân giết chết thì không hay.

Lữ Vĩ Nam thoát khỏi miệng hùm, không thể tin được chỉ vào Miêu Quân kêu lên:

- Nó… nó… nó không phải sủng vật biến dị sao? Sao lại thế…

Hàn Sâm cứ ngồi ăn không thèm để ý đến y, Lữ Vĩ Nam lại tự mình kêu lên:

- Tôi biết rồi, là tiến hóa, nó tiến hóa rồi!

Lữ Vĩ Nam dùng ánh mắt hâm mộ ghen tị hận nhìn Miêu Quân, im lặng nói ra:

- Đại ca, anh thế này cũng quá tốt số đi, nuôi một sủng vật biến dị, vậy mà lại tiến hóa, thứ này có thể tương đương với sủng vật thần huyết chiến đấu

đấy, nếu bán thứ này đi, còn đáng giá hơn thú hồn thần huyết bình thường rất nhiều.

- Xem như vận khí không tệ đi.

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Nếu như cậu thấy được Thánh Chiến Thiên Sứ, thì mới biết cái gì mới thật sự đáng tiền.

Nghĩ đến Thánh Chiến Thiên Sứ, Hàn Sâm lại có chút buồn bực, hắn đã thử cho Thánh Chiến Thiên Sứ ăn thịt thú biến dị, nhưng Thánh Chiến Thiên Sứ ngay cả liếc cũng không thèm liếc, căn bản chẳng thèm ngó tới thịt biến dị.

Trái lại khi Hàn Sâm ăn thịt sinh vật thần huyết, Thánh Chiến Thiên Sứ lại tỏ vẻ ra tương đối hứng thú.

Đáng tiếc hiện tại Hàn Sâm còn chưa xa xỉ đến mức dùng thịt sinh vật thần huyết để cho cô bé ăn, chỉ có thể tạm thời không thèm quan tâm tới, không ăn thì thôi.

Hai người một mèo ăn uống no đủ sau đó lại tiếp tục lên đường, bởi vì con rết biến dị này quá lớn, Hàn Sâm ăn đến mức bụng đều căng phồng thế mà một điểm gen biến dị cũng không được.

Hàn Sâm và Lữ Vĩ Nam đã bay bốn năm ngày trong Đầm Lầy Hắc Ám, cuối cùng cũng tới nơi mà Lữ Vĩ Nam nói, nhưng đáng tiếc trên đường đi đều không săn giết được sinh vật biến dị thích hợp, đều là đám sinh vật có kích thước quá lớn, hắn ăn không ít, cuối cùng cộng lại cũng chỉ giúp Hàn Sâm có được một điểm gen biến dị.

Nơi mà Lữ Vĩ Nam nhắc tới, là một đầm nước đầy cây rong rất bình thường trong Đầm Lầy Hắc Ám, khắp nơi đều có thể thấy cây rong nhẹ nhàng dưới hồ nước.

Trên mặt nước đầy cây rong kia, một kỵ sĩ cưỡi Độc Giác Mã màu đen, một tay cầm một thanh thương lớn màu đen, toàn thân được áo giáp đen bóng

bao quanh, đứng trên mặt nước cây rong kia, có một loại mỹ cảm cô đơn.

Hàn Sâm đứng rất xa nhìn thoáng qua, đã xác định được đây tuyệt đối không phải là một người, đúng như lời Lữ Vĩ Nam nói, chỉ cần nhìn thấy thì có thể biết rõ đây tuyệt đối không phải là con người.

Áo giáp màu đen của kỵ sĩ không phải vàng cũng chẳng phải ngọc, mà có vẻ giống như mai rùa hoặc là lớp vỏ của một loại côn trùng nào đó, hơn nữa chỗ nối tiếp áo giáp, rất khác với áo giáp của con người, giống như là áo giáp trực tiếp nối cùng một chỗ, mà bên trong không có xương thịt.

Cảm giác rất quỷ dị, nhưng Hàn Sâm đã có thể khẳng định, đây tuyệt đối là một một sinh vật thần huyết, hơn nữa còn là một sinh vật thần huyết phi thường đáng sợ.

So với Thạch Đầu Nhân mà Hoàng Phủ Bình Tình dẫn hắn đi chém giết kia còn mạnh hơn nhiều, chỉ nhìn trường thương trong tay và vật cưỡi Độc Giác Mã kia, đã có thể biết rõ đây không phải là một sinh vật thần huyết bình thường.

Sinh vật thần huyết hình người vốn đã vô cùng cường đại, mà sinh vật thần huyết này còn có vật cưỡi, trước kia Hàn Sâm chưa từng nghe nói có chuyện như thế này.

- Đại ca, làm thế nào đây? Là sinh vật thần huyết đúng không?

Lấp trong bụi cỏ, Lữ Vĩ Nam thấp giọng nói với Hàn Sâm.

- Ừ, là sinh vật thần huyết, nhưng chỉ sợ là phi thường khó chơi, tôi cũng không chắc chắn có thể giải quyết nó.

Hàn Sâm nói sự thật, hắn thực sự không nắm chắc.

Sinh vật thần huyết này thật sự quá quỷ dị, có lẽ không kém hơn Thánh Chiến Thiên Sứ trên Thần Vực Đảo là bao, mà hiên tại trên tay hắn không còn thần huyết Quỷ Diễm Điệp nữa.

Nhưng may mắn là, trên tay hắn còn có một thanh kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ, cho dù sinh vật thần huyết này cũng cường đại như Thánh Chiến Thiên

Sứ, không phải hắn không có cơ hội.

- Đại ca, anh nói chia đồ như thế nào, tôi đều nghe theo anh.

Lữ Vĩ Nam cho rằng Hàn Sâm không hài lòng với cách phân phối chiến lợi phẩm lúc trước mà hắn nói, cho nên mới nói không nắm chắc, vội vàng bồi thêm một câu.

- Sợ là hai người chúng ta không làm được.

Hàn Sâm không chắc chắn với vật cưỡi Độc Giác Mã của sinh vật thần huyết kia, theo hắn quan sát, Độc Giác Mã màu đen kia có lẽ không đơn giản chỉ là một vật cưỡi thông thường.

Lữ Vĩ Nam lại vô cùng cố gắng nói:

- Không thử một chút thì làm sao biết, sinh vật thần huyết hiếm thấy như vậy nhất định rất có thể giá trị, biết đâu có thể thu được thú hồn, vậy thì thật sự là kiếm lợi lớn.

- Cũng được, trước tiên chúng ta nói về việc phân chia đi, lúc trước cách phân chia mà cậu nói chỉ sợ không ổn.

Hàn Sâm nói ra.

- Vậy anh nói chia thế nào?

Lữ Vĩ Nam cẩn thận nhìn Hàn Sâm rồi hỏi.

- Như vậy đi, tình báo là cậu cung cấp, tính cho cậu hai phần, còn dư lại tám phần, cứ dựa theo lực xuất ra để tính toán, cậu thấy thế nào?

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi nói ra.

- Được.

Lữ Vĩ Nam cắn răng đồng ý, ít nhất cũng được chia hai thành, nếu như đi tìm Thần Thiên Tử hoặc là đoàn người Quyền Đầu Đoàn, chỉ sợ chỉ có thể lấy được một thành.

Hơn nữa chỉ cần có thể ra sức, đợi lát nữa còn được phân chia thêm, lát nữa Lữ Vĩ Nam cũng muốn ra sức một phen, không để Hàn Sâm một mình đi giết sinh vật thần huyết được.

Dù sao một sinh vật thần huyết hiếm thấy như vậy, nếu có cơ hội chém một nhát cuối cùng để giết nó, có lẽ có thể thu được thú hồn.

Sau khi hai người thương lượng xong, lặng lẽ từ trong bụi cỏ cùng đi về phía kia, đến gần con sinh vật thần huyết, Hàn Sâm nghĩ thầm sinh vật thần huyết này cho dù lợi hại đến đâu, chỉ cần nó không biết bay, hai người bọn họ sẽ không quá nguy hiểm, không đánh lại thì bay đi là được rồi.

Khi hai người chỉ còn cách sinh vật thần huyết kia khoảng một hai trăm thước, vậy mà nó lại ngẩng đầu nhìn về phía hai người Hàn Sâm.

Hàn Sâm có thể thấy rõ ràng, ánh mắt của sinh vật thần huyết kia trong áo giáp đỏ như máu, giống như là tử thần huyết diễm, hoàn toàn nhìn không thấy tròng trắng, sát ý khiến người nhìn vào sởn hết cả gai ốc.

Còn không đợi Hàn Sâm và Lữ Vĩ Nam có phản ứng gì, con sinh vật thần huyết kia đã đột nhiên thúc Độc Giác Mã màu đen, giống như một cơn gió lốc vội xôn đến Hàn Sâm cùng Lữ Vĩ Nam, chuôi trường thương màu đen cũng bị nó giơ lên, làm ra động tác đâm tới.

- Cẩn thận, thứ này rất đáng sợ.

Hai tay Hàn Sâm nắm chặt kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ, vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật tới cực hạn, ánh mắt chăm chú nhìn vào con sinh vật thần huyết đang chạy như điên tới kia.

Độc Giác Mã màu đen kia có lực trùng kích mạnh kinh người, hơn nữa bốn vó chạy như điên trên hồ nước, hoàn toàn không rơi vào trong nước, trực tiếp chạy trên mặt nước, thần kỳ dị thường.

Gần như chỉ trong nháy mắt, sinh vật thần huyết kia đã vọt tới trước mặt Hàn Sâm, chỉ còn cách 4~5m, mượn lực trùng kích vô cùng mạnh kia, nó giơ thương hung hăng đâm tới Hàn Sâm, chiếc thương kia giống như một tia chớp màu đen, lập tức đâm tới ngực Hàn Sâm.

Chương 241: Hai Sinh Vật Thần Huyết

Hai mắt Hàn Sâm lóe lên tia sáng lạnh, kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ dùng tư thế Nghịch Tâm Trảm điên cuồng chém ra.

Coong!

Kiếm và thương đụng vào nhau, một cỗ cự lực kinh khủng khó có thể chống đỡ, trực tiếp đánh bay cả người Hàn Sâm và kiếm ra ngoài.

Hàn Sâm trong nhóm nhân loại ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất đã được coi là đỉnh cấp, thế mà hiện tại lại không chịu được lực lượng của sinh vật thần huyết kia, hắn bay ra ngoài mấy mét sau đó lại lăn trên đống cây rong hơn mười thước mới có thể dừng lại.

Lữ Vĩ Nam bên cạnh đang đâm vào bụng Độc Giác Mã nhìn thấy cảnh này liền sợ ngây người, y biết lực lượng của Hàn Sâm mạnh thế nào, thế mà ngay cả Hàn Sâm cũng bị đánh bay ra hơn mười thước, vậy chút lực lượng này của y càng không cần tính rồi.

Thấy sinh vật thần huyết kia muốn quay sang đánh về phía mình, Lữ Vĩ Nam lập tức xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu to:

- Đại ca chạy mau, thứ này quá khó giải quyết.

Sinh vật thần huyết kia đâm một nhát tới Lữ Vĩ Nam, nhưng Lữ Vĩ Nam vô cùng nhanh nhẹn, giống như cá chạch vậy, y né sang bên cạnh, vừa chạy vừa triệu hoán Thiết Linh Điểu ra, nhảy lên lưng Thiết Linh Điểu bay lên trời.

Một kích của sinh vật thần huyết không đắc thủ, cũng không đuổi theo Lữ Vĩ Nam, quay người đánh tới Hàn Sâm, lực đánh của Độc Giác Mã thật sự quá mạnh, khoảng cách mười mấy thước gần như chỉ chớp mắt một cái đã

xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, trường thương lại lần nữa đâm về lồng ngực Hàn Sâm.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm biến thân thành Huyết Tinh Đồ Lục Giả, khiến Hàn Sâm có được lực lượng Huyết Tinh Đồ Lục Giả.

Kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ lại một lần nữa đụng vào trường thương, phát ra tiếng kim loại ma sát chói tai và tia lửa văng khắp nơi, dưới tình huống Hàn Sâm sử dụng biến thân Huyết Tinh Đồ Lục Giả, thế mà vẫn bị đẩy lui hai, ba bước.

Hai người như quái vật điên cuồng vật lộn trên đồng cỏ, Lữ Vĩ Nam trên trời nhìn xuống mà ngây người, tuyệt đối không thể tưởng được con sinh vật thần huyết kia lại mạnh đến thế.

Đại danh Tệ thần ở Cương Giáp Tí Hộ Sở không có người nào không biết, thời gian trước lại vừa vượt mặt Thần Thiên Tử để giết sinh vật thần huyết trên Thần Vực Đảo.

Một kẻ trâu bò như vậy, dưới tình huống đang sử dụng biến thân thú hồn thần huyết, vẫn bị con sinh vật thần huyết kia áp chế, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Trong lòng Hàn Sâm cũng vô cùng kinh hãi, con sinh vật thần huyết này quả nhiên không kém Thánh Chiến Thiên Sứ, hơn nữa thương pháp của nó thực sự quá lợi hại, hắn đã dùng Nghịch Tâm Trảm để đối chiến, vậy mà vẫn không chiếm được một chút lợi lộc, ngược lại còn có vẻ bị chế trụ.

Tuy trước đây Hàn Sâm đã từng gặp qua thần huyết Hồ Vương giảo hoạt và Hắc Vũ Thú Vương, cũng được chứng kiến sự cường đại của Thánh Chiến Thiên Sứ, nhưng đối với con sinh vật thần huyết này, vẫn không nhịn được mà sợ hãi thán phục, một sinh vật thần huyết lại có thể sử dụng ra thương pháp như thế, chỉ sợ ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất không tìm ra được mấy người có thể địch nổi thương pháp của nó.

- Đại ca, mau chạy thôi, tên quái vật này quá mạnh rồi.

Lữ Vĩ Nam trên không trung kêu to với Hàn Sâm.

Tuy Hàn Sâm bị áp chế, nhưng hắn không muốn lui, dù hắn đã bị áp chế, nhưng còn không đến mức lập tức bị thua, con sinh vật thần huyết này nếu muốn giết hắn cũng không dễ dàng như vậy, hắn còn muốn thăm dò một chút xem sơ hở của sinh vật thần huyết này ở nơi nào.

Một sinh vật thần huyết cường đại hiếm thấy như thế, Hàn Sâm đương nhiên không muốn buông tha, chỉ khi xác định được sơ hở của nó, hắn mới nghĩ biện pháp tương ứng để chém giết được.

Hàn Sâm rất nhanh đã bị thương pháp quỷ dị của sinh vật thần huyết này hấp dẫn, thương pháp của nó tuy nhìn có vẻ đơn giản chỉ có cách dùng là đâm và chém ngang, nhưng sau khi Hàn Sâm liên tục chống đỡ nhiều lần, lúc này mới phát hiện thương pháp của nó, dù là đâm hay chém ngang, đều mang lực xoáy rất mạnh, giống như khi nó đâm hoặc chém ra, thì toàn thân nó sẽ mang theo một vòng xoáy vậy.

Khi nó đâm ra, vòng xoáy kia sẽ biến người nó thành một mũi khoan có lực xuyên thấu cực mạnh, chỉ cần bị đâm trúng, cho dù là áo giáp thần huyết chỉ sợ cũng bị đâm thành lỗ thủng.

Khi chém ngang cũng giống vậy, thân thương xoay tròn, khiến lực lượng đánh vào người nó bị đánh tan mất đại bộ phận, căn bản không thể hình thành uy hiếp đến nó.

- Thương pháp thật lợi hại.

Hàn Sâm vừa chiến đấu vừa quan sát tỉ mỉ, nhưng vẫn không nhìn ra được rốt cuộc sinh vật thần huyế kia dùng thương pháp như thế nào để tạo ra vòng xoáy này, hắn đã bị sinh vật thần huyết đánh đến mức sắp không trụ được.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp triệu hoán ra Miêu Quân trong trạng thái chiến đấu, thừa dịp sinh vật thần huyết kia không chú ý sẽ nhào tới, nhưng ai ngờ Độc Giác Mã mà sinh vật thần huyết kia đang cưỡi lại đột nhiên dựng đứng móng trước lên, hung hăng đạp về phía Miêu Quân, Miêu

Quân hoàn toàn không chút phòng bị, lập tức bị đạp bay ra ngoài hơn mười thước, lăn mấy vòng trên mặt đất mới có thể đứng lên.

Cũng may Miêu Quân da giày thịt béo, một đạp cũng không có khả năng làm nó bị trọng thương, nhưng khóe miệng nó vẫn tràn ra máu tươi, nó gầm lên một tiếng muốn lại bổ nhào qua dốc sức liều mạng cùng con Độc Giác Mã kia.

Nhưng Hàn Sâm lại trực tiếp gọi Miêu Quân về trở về, sau đó vỗ cánh bay vút lên trời, không tiếp tục dây dưa với sinh vật thần huyết kia nữa.

- CMN, thật sự quá kinh khủng, tại sao trong Đầm Lầy Hắc Ám lại có sinh vật thần huyết khủng bố như vậy!

Lữ Vĩ Nam cưỡi Thiết Linh Điểu bay đến bên cạnh Hàn Sâm chắt lưỡi nói.

- Tôi đoán quả nhiên đúng, đây không phải là một con sinh vật thần huyết, mà là hai con sinh vật thần huyết.

Hàn Sâm bay trên không trung, nhưng mắt vẫn nhìn chòng chọc xuống sinh vật thần huyết phía dưới.

- Anh nói là con Độc Giác Mã kia cũng là một con sinh vật thần huyết?

Lữ Vĩ Nam hiểu được, lập tức kêu lên:

- Nói như vậy chúng ta phải đối mặt cùng lúc với hai sinh vật thần huyết, thế này còn đánh đấm gì nữa?

Hàn Sâm chỉ nhìn sinh vật thần huyết mà không nói gì, cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội, hắn có Miêu Quân, cũng có thể sử dụng như con Độc Giác Mã kia.

Nhưng Hàn Sâm cũng không am hiểu kỵ chiến, hơn nữa thương pháp của sinh vật thần huyết kia thật sự quá xảo trá, đao pháp của Hàn Sâm không phải là đối thủ của nó.

Mới vừa rồi phải dựa vào Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc mới có thể chèo chống lâu như vậy, tránh thoát rất nhiều công kích mấu chốt của sinh vật thần

huyết kia.

Nhưng nếu như hắn cưỡi Miêu Quân, lại không thể dùng Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, cũng chỉ có thể chính diện đối đầu, không nói tới sức mạnh, kỹ xảo đều không bằng sinh vật thần huyết kia.

Hơn nữa hắn dùng biến thân Huyết Tinh Đồ Lục Giả cũng không có cách nào cưỡi Miêu Quân, không sử dụng biến thân Huyết Tinh Đồ Lục Giả, thì lực lượng của Hàn Sâm lại không đủ để chống lại con sinh vật thần huyết kia.

Nghĩ tới nghĩ lui, Miêu Quân vẫn chỉ có thể dùng để kiềm chế sinh vật thần huyết, chính diện chỉ có thể dựa vào chính hắn.

- Dù sao nó cũng không biết bay, không làm gì được mình, một lần không làm giết được thì mười lần, mười lần không được thì trăm lần, nhất định thể giết chết nó.

Trong nội tâm Hàn Sâm nảy sinh ra ác độc, trước tiên cùng Lữ Vĩ Nam tìm một nơi để nghỉ ngơi, đợi khôi phục lại sức lực sẽ tiếp tục đi tìm con sinh vật thần huyết kia.

Chờ đến khi nghỉ ngơi đủ rồi, Hàn Sâm trực tiếp đi tới chỗ con sinh vật thần huyết kia.

Nhưng Hàn Sâm vẫn chưa đi tới, từ xa đã nhìn thấy con sinh vật thần huyết kia đang chậm rãi đi tới một hồ nước, Hàn Sâm không hiểu, không biết nó tới đó làm gì.

Chương 242: Phương Pháp Xoắn Ốc

Hàn Sâm đứng ở xa trái xem phải xem, chỗ kia chỉ là một hồ nước nhỏ, sâu chừng một sải tay, hồ nước trong veo dưới ánh mặt trời có thể nhìn thấy

đáy.

Xung quanh hồ và ở trong nước đều là cây rong xanh mơn mởn vô cùng tươi tốt, ngoài ra cũng không còn chỗ đặc biệt nào khác.

- Chẳng lẽ con sinh vật thần huyết này còn có tính thích sạch sẽ, muốn xuống dưới nước tắm rửa một chút? Nhưng mà mình chưa thấy kiểu cùng vật cưỡi mặc áo giáp tắm bao giờ.

Hàn Sâm nhìn không ra lý do gì, đành tạm thời không thèm nghĩ nữa, rút kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ ra, triệu hồi Miêu Quân trong trạng thái chiến đấu, biến thân thành Huyết Tinh Đồ Lục Giả giết tới sinh vật thần huyết kia.

Một người một sủng vật dốc sức chiến đấu với sinh vật thần huyết kia, nhưng cũng chỉ kiên trì được hơn 20 phút là không tiếp tục nổi nữa, thương pháp của sinh vật thần huyết kia thật sự quá lợi hại, mỗi một lần va chạm khiến cánh tay của Hàn Sâm run lên, liên tục va chạm vài lần, cánh tay của Hàn Sâm chưa bị phế sạch, toàn bộ đều nhờ công lao của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, cùng với Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc giúp né tránh công kích mấu chốt.

Mà ngay cả áo giáp thần huyết trên người Hàn Sâm, đều bị mũi thương rạch cho rách vài lỗ lớn, máu tươi thẩm thấu ra bên ngoài.

Hàn Sâm không dây dưa, tìm một cơ hội quay người vỗ cánh bay đi, thu hồi lại Miêu Quân, nếu như không phải có Miêu Quân ở bên cạnh kiềm chế, sợ rằng ngay cả 20 phút Hàn Sâm cũng không kiên trì được.

Ỷ vào chính mình có cánh có thể bay được, con sinh vật thần huyết kia đuổi không kịp, Hàn Sâm bay đi đợi thể lực khôi phục lại quay về tìm sinh vật thần huyết kia, đánh không được lại bỏ chạy, nghỉ ngơi đủ rồi lại tới đánh, liên tiếp bảy tám ngày, chiến đấu với con sinh vật thần huyết kia tất cả lớn nhỏ không biết bao nhiêu trận rồi.

- Đại ca, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, nếu không thì chúng ta lại đi tìm người khác hỗ trợ đi?

Lữ Vĩ Nam thấy Hàn Sâm mỗi lần đều đại bại mà về, tuy chưa từng bị trọng thương, nhưng nếu tiếp tục như vậy cũng không ổn, Hàn Sâm thực sự không phải đối thủ của con sinh vật thần huyết kia.

- Đừng gấp, để tôi thử xem đã.

Nhưng Hàn Sâm lại không gấp.

Mấy ngày nay tuy hắn nhiên đều đại bại, nhưng thương pháp quỷ dị của con sinh vật thần huyết kia, hắn đã nhìn ra một chút manh mối, hiện tại hắn rất hứng thú với thương pháp kia, còn hơn cả thú hồn của sinh vật thần huyết.

Thương pháp của con sinh vật thần huyết kia mang theo lực xoay tròn rất mạnh, hơn nữa còn phân chia thành xoáy thuận và xoáy nghịch, nếu như là xoáy thuận, lực chém lên phía trên sẽ bị bắn ra ngoài, mà nếu như là xoáy nghịch, lực chém ở phía sẽ bị hút hướng về sinh vật thần huyết.

Thế này kỳ thật có chút tương tự với Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, Đại Âm Dương Từ Lực Pháo lợi dụng kết hợp âm kình và dương kình, cũng có thể đạt tới hiệu quả tương tự.

Mà vận dụng xoáy thuận với xoáy nghịch, cũng cần khống chế thời cơ, nếu không hiệu quả sẽ hoàn toàn ngược lại, đây cũng là tâm lý chiến, cùng tính chất với Hắc Bạch Quyền.

Chỉ là sinh vật thần huyết kia có chút cổ quái, giống như có thể xem thấu nhân tâm vậy, mỗi lần đều có thể dùng xoáy thuận và xoáy nghịch rất chính xác, điều này khiến Hàn Sâm rất khó hiểu.

Bởi vì tâm lý chiến vốn là thứ Hàn Sâm am hiểu nhất, nhưng dù hắn thử như thế, kết quả cũng giống nhau, sinh vật thần huyết hoàn toàn có thể nhìn thấu tâm tư của hắn, do đó sử dụng thương pháp chính xác.

Hiện tại Hàn Sâm không thể tin tưởng, một sinh vật thần huyết lại thông minh tới mức này, có thể hoàn toàn nhìn thấu tâm lý của hắn.

Hơn nữa con sinh vật thần huyết kia, thoạt nhìn cũng không thông minh như vậy, nếu không nó đã không một mực ở chỗ này rồi.

- Rốt cuộc nguyên nhân là gì, lại có thể xem thấu tâm tư của mình đây? Nếu như có thể biết rõ điểm này, có thể lợi dụng khuyết điểm thương pháp của nó để trực tiếp giết nó đi.

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Thương pháp đinh ốc kia thực sự vô cùng lợi hại, tương tự như Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, cũng có thể nghiền ép kỹ xảo cùng giai, nhưng tương tự là khi đang sử dụng, đều phải đối mặt với nguy hiểm rất lớn.

Nếu như Hàn Sâm có thể phán đoán chính xác khi nào nó sử dụng xoáy thuận, lúc nào sử dụng xoáy nghịch, chỉ cần khi nó sử dụng xoáy nghịch, dốc toàn lực đâm một kiếm, mượn lực hút của xoáy nghịch kia, có thể dùng lực lượng của chính nó để giết nó.

Hiện tại chuyện phiền toái duy nhất là, Hàn Sâm đã thử qua rất nhiều lần, mỗi lần phán đoán của hắn đều sai lầm, chuyện này đối với Hàn Sâm vốn am hiểu dự phán mà nói, quả thực là chuyện không thể nào.

- Chẳng lẽ nó thật sự có được năng lực đọc tâm? Có thể nhìn thấu trong nội tâm của mình đang nghĩ gì?

Hàn Sâm nhíu mày suy tư.

Lữ Vĩ Nam ở một bên vô cùng phiền muộn, đành phải nói với Hàn Sâm:

- Đại ca, vậy anh thử lại lần nữa, tôi đi quanh chỗ này xem xét, săn giết chút sinh vật biến dị, nhìn xem có sinh vật thần huyết khác hay không.

Những ngày này Lữ Vĩ Nam nhìn Hàn Sâm bị con sinh vật thần huyết kia đánh cho nhảy nhót loạn xạ, không biết đã bị hành hạ bao nhiêu lần, Lữ Vĩ Nam cũng có chút tuyệt vọng rồi, con sinh vật thần huyết này hoặc là nói hai con sinh vật thần huyết này quá mạnh mẽ, cho dù thật sự tìm người đi tới, nếu muốn giết được cũng không dễ dàng, nếu nó muốn chạy, chỉ sợ không có ai có thể cản được.

Nhiều người cũng vô dụng, lực lượng và tốc độ như vậy, không ai chịu nổi công kích của nó.

- Được.

Hàn Sâm lên tiếng, trong nội tâm còn đang suy nghĩ xem vì sao con sinh vật thần huyết kia lại có thể xem thấu tâm tư của hắn.

Cẩn thận nhớ lại tình cảnh chiến đấu với con sinh vật thần huyết trong bảy tám ngày nay, càng nhớ lại hắn càng khẳng định, con sinh vật thần huyết kia nhất định là có thể xem thấu tâm tư của hắn, nếu không thì không có khả năng mỗi lần đều chuẩn xác như vậy, thậm chí ngay cả một lần sai lầm cũng không có.

- Nếu như nó thật sự có thể xem thấu tâm tư của mình, như vậy công kích bình thường, đối với nó căn bản không có tác dụng gì.

Hàn Sâm vuốt cằm suy tư.

Muốn đánh bại con sinh vật thần huyết kia, phương pháp duy nhất chính là có thể khiến hành vi và lực lượng mình đánh ra không khớp nhau, cho dù con sinh vật thần huyết kia có thể nhìn thấu tâm tư một người, nhưng nhiều lắm cũng chỉ có thể đoán được mục tiêu công kích của Hàn Sâm là nơi nào, không có khả năng đoán được lực lượng Hàn Sâm đánh ra sẽ như thế nào.

- Muốn có thể đánh ra lực lượng và hành vi không khớp nhau, Đại Âm Dương Từ Lực Pháo là lựa chọn tốt nhất, cùng là một quyền đánh ra, nhưng đánh ra là âm kình hay dương kình, hiệu quả tạo thành sẽ hoàn toàn khác nhau, rất thích hợp để đối phó với con sinh vật thần huyết này.

Hàn Sâm cũng có chút buồn rầu:

- Đáng tiếc Đại Âm Dương Từ Lực Pháo này mình vừa mới học, còn chưa tính là nhập môn, căn bản không có khả năng đánh ra âm kình và dương kình thực sự, chuyện này vẫn có chút phiền phức.”

Hai ngày sau, Hàn Sâm lại tiếp tục nhiều lần chiến đấu với sinh vật thần huyết kia, kết quả để hắn càng khẳng định rằng con sinh vật thần huyết này có thể xem thấu tâm tư của hắn, ít nhất có thể xem thấu mục tiêu công kích thực sự của hắn.

Hàn Lâm trực tiếp bắt đầu tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, chỉ có như thế, mới có thể tự mình giết con sinh vật thần huyết này, nếu không dù có nhiều người đến hơn nữa đều vô dụng.

Trừ phi nó không chạy, bằng không có nhiều người hơn nữa cũng không trói được nó.

Huống chi sinh vật thần huyết đặc thù như vậy, Hàn Sâm cũng không muốn chia xẻ với người khác.

Tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo cũng không quá khó, là một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tương đối ôn hòa, với độ hoàn thành gen hiện tại của Hàn Sâm, tiến độ tu luyện rất nhanh.

Nhưng muốn chuyển đổi tự nhiên giữa âm kình và dương kình, lại là một chuyện phi thường khó khăn.

Hàn Sâm dựa vào thương pháp của sinh vật thần huyết kia, cũng thu hoạch được không ít kinh nghiệm chuyển đổi kình lực, khiến tiến độ tăng lên vô cùng thuận lợi.

Cho dù như thế, Hàn Sâm cũng phải dùng hơn nửa tháng, mới chính thức nhập môn Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, miễn cưỡng có thể đánh ra âm kình cùng dương kình.

Chương 243: Lưỡng Bại Câu Thương

Mấy ngày đầu, Lữ Vĩ Nam còn thường xuyên trở về, mấy ngày gần đây đều không nhìn thấy bóng người của y, cũng không biết là đã hoàn toàn buông tha, hay là đi tìm người khác đến hỗ trợ.

Ở đây không có người ngoài, Hàn Sâm nghĩ tới sử dụng cung tiễn để bắn chết con sinh vật thần huyết kia, nhưng ngay cả một mũi tên thần huyết thú

hồn hắn cũng không có, cho dù hắn có bắn trúng, mũi tên thú hồn biến dị cũng không thể gây thương tích tới con sinh vật thần huyết kia, cuối cùng vẫn chỉ có thể dựa vào sức mạnh để tiêu diệt nó.

Cũng may Hàn Sâm đã nhập môn Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, hắn chuẩn bị thử một lần, nhìn xem có đúng như hắn dự đoán hay không.

Hít sâu một hơi, Hàn Sâm trực tiếp đút kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ vào vỏ rồi đeo len lưng, biến thân thành Huyết Tinh Đồ Lục Giả, nắm chặt tay đi tới chỗ con sinh vật thần huyết kia.

Sở dĩ hắn không sử dụng kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ, không phải vì hắn không muốn dùng, mà là vì Đại Âm Dương Từ Lực Pháo của hắn mới vừa nhập môn, căn bản không có biện pháp sử dụng binh khí, tay không tấc sắt mới miễn cưỡng dùng được một lát.

Lúc này Hàn Sâm tập trung tới 120% tinh thần, không có kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ ngăn cản, nếu hắn không cẩn thận, chỉ sợ sẽ bị thua thiệt.

Con sinh vật thần huyết kia ở lại chỗ này không biết muốn làm gì, Hàn Sâm đã ở đây gần một tháng, mà nó không có dấu hiệu gì là muốn rời đi, mỗi ngày đều chỉ loanh quanh bên mép hồ, có đôi khi sẽ nhảy vào trong hồ để tắm rửa.

Thấy Hàn Sâm lại xông tới, sinh vật thần huyết kia sớm đã tạo thành thói quen, rút thương ra đâm tới Hàn Sâm, trường thương màu đen giống như tia chớp ngang trời, lập tức đâm tới trước mặt Hàn Sâm, muốn đâm tới cổ của Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ gầm lên một tiếng, nhanh chóng sử dụng thân pháp Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, bốn chân lập tức bộc phát ra lực lượng không có gì sánh kịp, bước ra một bước, cứ thế tránh thoát được một thương.

Lúc này Hàn Sâm tung một quyền hung hăng đánh tới sinh vật thần huyết kia, sinh vật thần huyết dùng thương hoành ngăn cản, trực tiếp chặn lại một quyền của Hàn Sâm.

Nắm đấm và thân thương va chạm vào nhau, thân thương xoay tròn tạo ra lực xoáy ra ngoài, muốn bắn lực quyền của Hàn Sâm ra ngoài.

Hàn Sâm thấy thế thì vô cùng vui mừng, con sinh vật thần huyết này quả nhiên chỉ có thể đoán được ý đồ công kích của hắn, còn một quyền có lực lượng ra sao thì nó lại không đoán ra được.

Một quyền của Hàn Sâm dưới lực xoáy cường đại kia, cũng không bị bắn ra ngoài, quyền này ẩn chưa âm kình, một quyền này không chứa lực mà mềm như tơ, nắm đấm không chỉ không bị bắn ra đi, ngược lại còn tăng thêm tốc độ, lướt qua trường thương màu đen súng, hung hăng đánh vào lồng ngực con sinh vật thần huyết kia.

Hàn Sâm vốn muốn đánh lên mặt nó, nhưng không khống chế tốt được lực đạo, bị lệch một chút, mặc dù không bị bắn ra, nhưng vẫn bị lệch đi, chỉ đánh tới lồng ngực của sinh vật thần huyết.

Một quyền của hắn chạm tới áo giáp không phải vàng cũng chẳng phải ngọc kia, phát ra một tiếng vang nặng nề, âm thanh cũng không lớn.

Quyền của Hàn Sâm vừa chạm vào đã rút ra, cả người nhanh chóng lui về phía sau, bởi vì Độc Giác Mã do sinh vật thần huyết kia cưỡi đã dùng một sừng trên đỉnh đầu, hung hăng đâm tới lồng ngực Hàn Sâm, khiến hắn không thể không lui.

Cũng may trong một tháng gần đây, Hàn Sâm đã gặp một chiêu này rất nhiều lần, trong nội tâm đã sớm có chuẩn bị, lui lại vô cùng kịp thời, không bị thương tổn, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào con sinh vật thần huyết kia.

- Âm kình có hiệu quả xuyên thấu, phải có chút tác dụng với nó chứ?

Trong lòng Hàn Sâm có chút thấp thỏm, không biết âm kình kia đến có hiệu quả gì không.

Hai mắt đỏ như máu của sinh vật thần huyết kia nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, vậy mà lại không trực tiếp đâm thương tới, một lát sau, khóe miệng của nó lại xuất hiện một tia máu tươi.

Hàn Sâm vô cùng vui mừng, hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng được, hiệu quả xuyên thấu của âm kình lại mạnh như vậy, áo giáp của con sinh vật thần huyết kia hoàn toàn không kém hơn áo giáp thần huyết, một quyền này đánh ra âm kình lại có thể xuyên thấu qua áo giáp, trực tiếp khiến nội tạng của sinh vật thần huyết bị thương.

"Rống!"

Khi Hàn Sâm đang hưng phấn, lại thấy cái con sinh vật thần huyết kia đột nhiên hét lớn một tiếng, giơ thương đâm tới đây, tốc độ và lực lượng mạnh hơn bình thường rất nhiều.

Hàn Sâm nào còn dám không chú ý, cũng không dám lại tay không tấc sắt xông lên, rút ra kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ chặn lại con sinh vật thần huyết kia.

Bành!

Thương và kiếm va vào nhau, Hàn Sâm lại bị đẩy lui hơn hai mét, mà khóe miệng con sinh vật thần huyết kia lại đầm đìa máu tươi, trường thương trong tay lại càng thêm điên cuồng, tiếp tục đâm tới Hàn Sâm.

- Quá quỷ dị, con này bị thương mà sao lại mạnh hơn rồi? Chẳng lẽ là chó cùng rứt giậu?

Hàn Sâm mới ngăn cản hai lần, đã có cảm giác sắp ngăn cản không nổi rồi, vội vàng triệu hoán Miêu Quân ra trợ giúp hắn giằng co chốc lát, để hắn có cơ hội triệu hoán ra đôi cánh đào tẩu.

Bay lên không trung hai mấy mét, sau đó thu Miêu Quân về, Hàn Sâm cho rằng mình đã an toàn, nhưng đột nhiên lại có cảm giác cả người như rơi vào hầm băng, trong lòng lập tức kêu to không ổn, vội vàng đập cánh bay lên trên.

Thế nhưng hắn vẫn chậm một chút, tia chớp màu đen điên cuồng xẹt qua bầu trời, hung hăng đâm vào một cánh của Hàn Sâm, giống như một mũi khoan điện, xoay tròn mãnh liệt đâm vào bên trong.

Răng rắc!

Mặc dù bên ngoài cánh có một tầng thần huyết áo giáp, nhưng vẫn không ngăn được trường thương mang theo lực xoáy cực mạnh kia, một cánh trực tiếp bị trường thương đâm thủng, cả thanh trường thương đều xuyên qua, kình lực vẫn không giảm bắn lên bầu trời.

Cả người Hàn Sâm đều là mồ hôi lạnh, cũng may một thương này chỉ đâm xuyên qua cánh của hắn, nếu như đâm xuyên qua là thân thể của hắn, hiện tại hắn đã xong rồi.

Cũng may vừa rồi hắn kịp né qua chỗ yếu hại của thân thể, điều này phải tính đến việc trong thời gian dài hắn chiến đấu và săn giết sinh vật thần huyết nên bồi dưỡng ra được cảm ứng đối với sát ý và nguy cơ, vậy nên lần này hắn mới nhặt được một mạng, chỉ có cánh bị trúng đạn.

Không kịp đuổi theo thanh trường thương kia, hắn mang theo một cánh bị thương xiêu xiêu vẹo vẹo bay ra xa, hắn không thể hạ xuống, nếu không nhất định sẽ bị con sinh vật thần huyết kia đuổi giết, bây giờ hắn còn không phải đối thủ của sinh vật thần huyết.

Cũng may con sinh vật thần huyết kia không biết vì sao lại không đuổi theo hắn, nó chỉ đuổi theo một lát đã quay người trở về nhặt lấy trường thương.

Lúc này Hàn Sâm mới thở phào một hơi, thu đôi cánh bị thương lại, toàn thân hắn đã sớm ướt đẫm mồ hôi.

- Cũng may con sinh vật thần huyết kia cũng ăn hết một quyền âm kình, nên cũng thổ huyết, có vẻ nó cũng bị thương là không nhẹ, chờ cánh của mình

khôi phục, lại đi thu thập nó cũng không muộn.

Trong nội tâm Hàn Sâm có chút hưng phấn.

Thế nhưng không đợi cánh của hắn khôi phục lại, mới chỉ đã qua một đêm, Hàn Sâm vụng trộm tới gần quan sát con sinh vật thần huyết kia, lại phát hiện nó đã không còn thổ huyết, hơn nữa nhìn trạng thái có vể vô cùng tốt, không có một chút dáng vẻ bị thương nào.

- Kỳ quái, năng lực hồi phục của con sinh vật thần huyết này sao lại mạnh như vậy?

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, nếu như năng lực hồi phục của nó thật sự mạnh như vậy, ngay cả nội tạng bị thương cũng có thể khôi phục trong vòng một đêm, vậy hắn muốn giết con sinh vật thần huyết này cũng quá khó rồi.

Thế nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện có điểm gì là lạ, có vẻ con sinh vật thần huyết kia vừa từ trong hồ chui ra, hôm qua nó mới bị thương nặng như vậy, không đến mức thích sạch sẽ mà đi tắm như vậy chứ?

- Một con sinh vật thần huyết mà thôi, không thể nào thích sạch sẽ như vậy được? Ngày nào cũng nhảy xuống hồ kia, chẳng lẽ trong hồ kia có gì cổ quái hay sao?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào hồ nước nhỏ, nghi ngờ nghĩ.

Chương 244: Một Chiêu Cuối Cùng

Hàn Sâm muốn đi tới hồ nước kia để tìm hiểu xem thế nào, nhưng con sinh vật thần huyết kia lại không có ý đi quá xa hồ nước, khiến Hàn Sâm không tìm được cơ hội tốt.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng không biết ở trong hồ có đồ vật gì nguy hiểm hay không, nên hắn cũng không dám tùy tiện xuống dưới.

- Hay là trước cứ giải quyết con sinh vật thần huyết kia, sau đó lại đi xem trong hồ kia có đồ vật gì cũng được.

Hàn Sâm quyết định nên xử lý con sinh vật thần huyết này.

Hiện tại hắn đã sơ bộ nắm giữ được cách sử dụng âm kình và dương kình, chỉ cần có kinh nghiệm thực chiến, muốn đánh chết con sinh vật thần huyết kia cũng không khó.

Thế nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện, hắn muốn giết chết con sinh vật thần huyết này tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì, tuy hắn chỉ cần khôi phục chiến lực sẽ lập tức đi tìm con sinh vật thần huyết kia dây dưa, sau khi bắt đầu tu luyện thành âm kình và dương kình, cũng có cơ hội làm nó bị thương.

Thế nhưng sau khi con sinh vật thần huyết kia bị thương, nó chỉ cần đi vào giữa hồ ngâm một lúc, bị thương nặng đến đâu cũng khôi phục rất nhanh, trừ phi Hàn Sâm có thể trực tiếp giết chết nó, nếu không hắn căn bản sẽ không có bất cứ cơ hội nào.

Muốn trực tiếp giết chết nó lại càng không khả năng, con sinh vật thần huyết kia chỉ cần bị thương thì sẽ tiến vào trạng thái điên cuồng, lực lượng và tốc độ đều tăng mạnh, trong tình huống như vậy, Hàn Sâm căn bản không dám chính diện giao phong với nó, chỉ có thể chạy trốn.

- Xem ra trước tiên phải biết rõ trong hồ kia có gì cổ quái, nếu không mình không khả năng giết chết nó.

Hàn Sâm bay trên cao quan sát hồ nước kia.

Chỗ rộng nhất chừng hai mươi mét, có vẻ cũng không quá sâu, nước rất trong, giữa ban ngày có thể nhìn xuống tận đáy nước, cũng chỉ là sâu hơn một mét.

Con sinh vật thần huyết kia cưỡi Độc Giác Mã xuống dưới, đầu Độc Giác Mã vẫn còn lộ ở bên ngoài.

Thế nhưng Hàn Sâm trái xem phải xem, cũng không thấy trong nước có đồ vật gì, ngoại trừ cây rong và nước ra thì chẳng có cái gì khác.

Hắn thừa dịp khi con sinh vật thần huyết kia bị thương xuống nước cũng rình xem qua, con sinh vật thần huyết kia chỉ ngâm trong nước rồi chẳng hề làm gì, không lâu sau, vết thương trên người nó đã khôi phục.

- Chẳng lẽ là hồ nước này đó có chỗ đặc biệt? Cho nên con sinh vật thần huyết này mới không chịu rời đi?

Hàn Sâm thầm đoán, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chỗ không đúng.

Trong Đầm Lầy Hắc Ám còn có rất nhiều hồ nước nưa thế này, đều là nước mưa, cũng không phải nước suối dưới mặt đất, những hồ nước khác đều không có vấn đề, tại sao hồ nước này lại thần kỳ như vậy.

- Nhất định là có vật gì đó trong hồ.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Cẩn thận quan sát thật lâu, nhưng vẫn không nhìn ra ở trong hồ có đồ vật gì, ít nhất là những nơi có thể nhìn thấy thì đều không có, trừ phi là phía dưới cây rong kia hoặc là ở sâu dưới mặt đất.

Con sinh vật thần huyết kia chắc chắn sẽ không cho hắn thời gian xuống nước để tìm, nghĩ tới nghĩ lui vẫn chỉ có thể xử lý xong con sinh vật thần huyết kia trước.

- Mình không tin nó có thể bất tử.

Trong nội tâm Hàn Sâm sinh ra ác độc, những ngày tiếp theo đều chạy tới chém giết một trận với con sinh vật thần huyết kia.

Lần trước thiếu chút nữa bị trường thương bắn chết, sau đó Hàn Sâm đã cẩn thận hơn, cho dù bay lên bầu trời, nhưng tay vẫn cầm kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ đề phòng, cho dù con sinh vật thần huyết kia lấy thương bắn hắn,

hắn cũng có thể một kiếm chặt xuống trường thương, đến lúc đó không sợ nó nữa.

Tới đây đã sắp hai tháng, Hàn Sâm đã có thể vận dụng tự nhiên âm kình và dương kình, so với những người khác mà Bạch Dịch Sơn chọn lựa, tiến độ nhanh hơn rất nhiều.

Trước kia Bạch Dịch Sơn chọn quân nhân ưu tú tự nguyện, ít nhất cũng phải mất hai năm mới có thể nhập môn, mà Hàn Sâm chỉ dùng hai tháng đã nhập môn, có thể vận dụng tự nhiên âm kình và dương kình.

Hàn Sâm không biết là vì mình có thiên phú dị bẩm, hay là vì mình có gen sắp đầy đủ, hoặc là vì Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Hiện tại Hàn Sâm đã có thể trực tiếp đấu với con sinh vật thần huyết kia, thương pháp của nó bị Đại Âm Dương Từ Lực Pháo khắc chế, mà không thể áp chế Hàn Sâm giống như trước đây.

Thế nhưng Hàn Sâm muốn giết nó cũng không dễ, lực lượng của nó quá mạnh, cho dù không dùng thương pháp, cũng vẫn mạnh hơn Hàn Sâm không ít, hơn nữa vật cưỡi Độc Giác Mã cũng vô cùng lợi hại, mỗi lần tới lúc mấu chốt, nó đều có thể công kích để uy hiếp Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm không thể không buông tha cơ hội tốt.

Trước kia Hàn Sâm không biết nhân mã hợp nhất là có ý gì, nhưng sau khi thấy hai con sinh vật thần huyết này phối hợp, Hàn Sâm lại muốn đi học kỹ thuật cưỡi ngựa rồi.

Kỹ thuật cưỡi ngựa trong quá trình giáo dục phổ thông bắt buộc cũng có dạy, nhưng cũng chỉ dùng ngựa bình thường để huấn luyện, cũng chỉ đạt tới trình độ có thể cưỡi đi mà không rơi xuống thôi, so với kỹ thuật cưỡi ngựa của con sinh vật thần huyết này còn kém nhiều lắm, chính là cách một trời một vực.

Hàn Sâm cũng tưởng tượng qua tình cảnh mình cưỡi Miêu Quân, trong tay cầm trường thương, chạy nước rút chém tới địch nhân, nhưng muốn đạt tới loại trình độ đó, hiển nhiên là cần giành rất nhiều thời gian để luyện tập, hiện tại hắn không có nhiều thời gian như vậy.

- Xem ra chỉ có thể mạo hiểm thử một lần rồi.

Hàn Sâm lại đi tìm con sinh vật thần huyết kia.

Nhưng lần này hắn không có sử dụng biến thân Huyết Tinh Đồ Lục Giả, cũng không mặc áo giáp Hắc Giáp Trùng, thừa dịp bốn phía vắng lặng, trực tiếp triệu hoán ra thú hồn Yêu Tinh Nữ Hoàng, sau đó hắn lập tức hóa thành thân thành trạng thái áo giáp đỏ tóc vàng, cũng không cần kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ, tay không vũ khí đi về con sinh vật thần huyết kia.

Con sinh vật thần huyết kia cũng đã hận Hàn Sâm thấu xương, thấy hắn đi tới trước mặt, không nói hai lời đâm một phát tới, muốn đâm xuyên thân thể của hắn.

Nhưng Hàn Sâm chỉ bước ra một bước, giống như là độc xà phun nọc độc, Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc được hắn vận chuyển đến cực hạn, gần như là trong chớp mắt tránh được một thương này, đi tới bên cạnh con sinh vật thần huyết kia.

Độc Giác Mã không nói hai lời, dùng sừng trên đầu đâm tới hai mắt Hàn Sâm.

Một lần đâm tới này vừa nhanh vừa độc, đừng nói hiện tại Hàn Sâm không mặc áo giáp thần huyết, cho dù có mặc, nhất định sẽ bị đâm ra một lỗ máu.

Nhưng Hàn Sâm vốn cũng không có ý định liều mạng, Độc Giác Mã vừa đâm qua, động tác của nó trong mắt hắn lại có chút chậm chạp, một lần nữa hắn lại bước ra một bước tránh qua, tránh né được một sừng kia, lúc này mới đánh một quyền tới eo của con sinh vật thần huyết nọ.

Bởi vì hắn không sử dụng biến thân Huyết Tinh Đồ Lục Giả, nên hắn chỉ cao đến eo lưng của con sinh vật thần huyết kia.

Con sinh vật thần huyết kia cũng thu lại trường thương, chém ngang một phát tới Hàn Sâm, ép hắn không thể không thu quyền để tránh né một nhát này.

Hai mắt Hàn Sâm sáng ngời, liên tục đánh về phía sinh vật thần huyết kia, nhưng đánh mãi vẫn không thể vọt tới trước mặt sinh vật thần huyết.

Dưới biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng, con sinh vật thần huyết kia rất khó tổn thương hắn, nhưng không có lực lượng cùng tốc độ của Huyết Tinh Đồ Lục Giả, hắn lại không thể liều mạng với con sinh vật thần huyết này, muốn đánh nó bị thương cũng rất khó.

Cuối cùng Hàn Sâm vẫn không thể không rút lui, hai con sinh vật thần huyết này đều rất cường hãn, không phải nhân vật như hắn có thể tùy tiện chém giết.

Lại qua nửa tháng, Hàn Sâm vẫn không thể giết con sinh vật thần huyết kia, tính toán thời gian dị sinh vật hắn nuôi trong nhà, không sai biệt lắm đã sắp tiến hóa đến thần huyết, Hàn Sâm cũng không muốn tiếp tục dây dưa nữa.

Thời gian hơn hai tháng giao thủ, Hàn Sâm đã rõ hai con sinh vật thần huyết kia như lòng bàn tay, ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, chỉ sợ không còn ai có thể đơn thương độc mã chính diện giao phong với bọn nó.

Nhưng Hàn Sâm vẫn còn một chiêu cuối cùng.

Chương 245: Thú Hồn Trùng Giáp Kỵ Sĩ

Thừa dịp ban đêm, Hàn Sâm triệu hoán ra thú hồn thần huyết Tiểu Biến Sắc Thú, có được năng lực ẩn thân, lặng lẽ đi xuống hồ nước.

Con sinh vật thần huyết kia ở bên kia hồ nước, nhưng Hàn Sâm vẫn rất cẩn thận khi di chuyển, không dám có một chút chủ quan nào.

Đến tận khi hắn thận trọng lẻn tới giữa hồ, mà vẫn không bị con sinh vật thần huyết kia phát hiện, lúc này mới khẽ thở dài một hơi, nhưng hắn cũng không dám quá thả lỏng.

Đã rất lâu rồi không có sinh vật thần huyết nào có thể ép hắn sử dụng thủ đoạn ám sát, lần này thật sự là thật không còn chiêu khác nữa, chỉ có thể đợi ở trong hồ, đợi con sinh vật thần huyết kia xuống nước, sẽ cho nó một kích tàn nhẫn.

Con sinh vật thần huyết kia dù có bị thương hay không, gần như mỗi ngày đều sẽ xuống nước mấy lần, cũng không biết rốt cuộc nó làm gì.

Ngâm trong nước mãi mà Hàn Sâm không cảm giác được nước này có chỗ đặc biệt gì, thế mà con sinh vật thần huyết kia ngâm một lát lại có vẻ thanh thần khí sảng, dù có bị thương cũng nhanh chóng khỏi.

Thế nhưng Hàn Sâm xuống nước một hồi lâu, trên người lại không có một chút cảm giác thoải mái nào, đây rõ ràng chỉ là nước bình thường mà thôi.

Trên thực tế, trước khi Hàn Sâm nghi ngờ nước này có vấn đề, hắn đã từng sử dụng năng lực ẩn thân để lặng lẽ lấy đi một chút nước ở trong hồ nước, tự mình cũng uống một chút, nhưng không có tác dụng gì, chỉ là nước thường.

Sau khi xuống nước, Hàn Sâm tìm một nơi toàn cây rong để trốn một chút, giải trừ thú hồn ẩn thân, đây chính là thú hồn thần huyết, một mực sử dụng không trụ được mấy giờ.

Hàn Sâm trốn trong cây rong ở một chỗ rất xa, đợi đến khi con sinh vật thần huyết kia muốn xuống nước, lại sử dụng thú hồn ẩn thân để lặn xuống rồi đi tới giữa hồ nước cũng không muộn.

Hắn chờ hai, ba giờ thì thấy con sinh vật thần huyết kia đã bắt đầu xuống nước đi tới giữa hồ, Hàn Sâm vội vàng sử dụng thú hồn ẩn thân, chậm rãi đi về chỗ đó.

Trên người Hàn Sâm mặc áo giáp thần huyết U Linh Tinh Nghĩ, trong tay nắm ngân huyết tam nhận xoa, hòa vào trong trong hồ nước.

Dưới tác dụng thay đổi của thú hồn Tiểu Biến Sắc Thú, cả người Hàn Sâm và các loại vũ khí ở trên người dường như đều biến thành nước, hòa thành một thể với hồ nước, dù có nhãn lực cao cũng khó có thể phân biệt được.

Trước kia hắn luyện thuật ám sát lâu như vậy cuối cùng cũng không có uổng phí, sau khi thu liễm khí tức và sát ý lại, con sinh vật thần huyết kia và Độc Giác Mã đều không phát hiện ra hắn.

Độc Giác Mã chờ con sinh vật thần huyết kia từng bước đi tới giữa hồ nước, đúng như Hàn Sâm dự đoán, mỗi lần nó xuống hồ nước đều đi đến vị trí kia.

Hàn Sâm buông lỏng thân thể, ở trong nước nheo mắt đợi con sinh vật thần huyết kia đi tới.

Con sinh vật thần huyết kia và Độc Giác Mã hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm đã tới gần, giống như thường ngày, lần nữa đi về giữa hồ nước.

Khi chúng gần đi đến giữa hồ nước, Độc Giác Mã lại đột nhiên kêu thảm một tiếng, móng trước thoáng vung lên, chỉ thấy dưới bụng nó, một vết thương thật dài, gần như xé toàn bộ bụng nó ra, máu tươi và nội tạng đều chảy tới, lập tức nhuộm nước hồ bốn phía thành màu đỏ.

Con sinh vật thần huyết kia từ trên lưng ngựa ngã xuống rơi vào trong nước.

Trong nội tâm Hàn Sâm cuồng hỉ, mục tiêu của hắn chính là Độc Giác Mã, trước tiên phế đi Độc Giác Mã, chẳng khác nào phế đi một nửa con sinh vật thần huyết kia, muốn giết nó sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Độc giác mã giãy dụa trong hồ nước máu, nhưng nó bị thương thật sự quá nặng, căn bản không có khả năng tái chiến, con sinh vật thần huyết kia thấy thế thì nổi giận dùng trường thương trong tay hung hăng đâm tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghiêng người tránh đi, hắn tránh được một kích này, cả người đã đến gần con sinh vật thần huyết kia, ngân huyết tam nhận xoa trong tay hung hăng đâm tới con sinh vật thần huyết kia .

Con sinh vật thần huyết kia dùng trường thương cản lại, lập tức đánh bay ngân huyết tam nhận xoa.

Lúc này tay trái Hàn Sâm lại đột nhiên đánh ra một quyền, đánh thẳng đến lồng ngực của con sinh vật thần huyết kia.

Con sinh vật thần huyết này thật sự vô cùng mạnh, trong khoảng cách gần như thế, vẫn có thể lập tức thay đổi vị trí trường thương, dùng thân thương để ngăn cản một quyền này của Hàn Sâm.

Một quyền này của Hàn Sâm đụng vào xoáy tròn trên thân thương, không hề bị lực lượng của xoáy tròn kia kìm hãm, khẽ trượt qua, một quyền này hung hăng đánh vào lồng ngực sinh vật thần huyết.

Âm kình trực tiếp xuyên thấu qua áo giáp phía ngoài của sinh vật thần huyết truyền tới nội tạng, thân thể sinh vật thần huyết không bị sao, nhưng nó lại đột nhiên há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt nó cũng theo đó mà trở lên điên cuồng, vung trường thương lên, đâm tới đầu Hàn Sâm.

Thần sắc Hàn Sâm vẫn bất động, hắn rụt đầu lặn xuống nước, cả người nhất thời hòa thành một thể với nước, khiến con sinh vật thần huyết kia thất thần trong nháy mắt.

Tránh được một thương này, Hàn Sâm lại từ trong nước lao ra, tiếp tục đánh một quyền về phía con sinh vật thần huyết.

Con sinh vật thần huyết kia đã ăn thiệt thòi một lần, lần này lại dùng thương để ngăn cản quyền của Hàn Sâm, nó dùng lực lượng xoáy nghịch.

Thế nhưng lần này dùng lực lượng xoáy nghịch lại vô cùng không ổn, lần này Hàn Sâm dùng tới dương kình, lực lượng cả người đều ngưng tại một điểm, mà sinh vật thần huyết kia lại sử dụng xoáy nghịch hút một phát, khiến lực đánh của quyền này càng nhanh chóng đánh về phía lồng ngực của con sinh vật thần huyết kia.

Bành!

Con sinh vật thần huyết cứ thế bị một quyền của Hàn Sâm đánh ngã vào trong nước, khiến mặt nước rẽ sang hai bên.

Hàn Sâm chưa dừng lại, dùng ngân huyết tam nhận xoa nhào tới con sinh vật thần huyết vừa ngã vào trong nước.

Trước kia ở trên bờ, nó có Độc Giác Mã nên Hàn Sâm không tới gần thân thể của nó được, nhưng bây giờ ở trong nước, bản thân Độc Giác Mã cũng đã khó bảo toàn, một kẻ chỉ dùng binh khí nặng lại để người ám sát đến gần, có thể tưởng tượng ra hậu quả sẽ như thế nào.

Trong lúc nhất thời sóng máu phun lên, tia máu không ngừng phun ra ngoài, sau là ba bốn mươi giây, mặt nước lại đột nhiên yên tĩnh lại.

- Săn giết thần huyết Trùng Giáp Kỵ Sĩ, đạt được thú hồn Trùng Giáp Kỵ Sĩ, không thể ăn thịt.

- Săn giết thần huyết Ma Giác Thú, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiễn đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Tiếng thông báo liên tục vang lên trong đầu Hàn Sâm, gần như là khi Trùng Giáp Kỵ Sĩ bị Hàn Sâm giết chết, con Ma Giác Thú kia cũng vì thương thế quá nặng mà chết đi.

- Phát rồi!

Hàn Sâm từ trong nước chui đi ra, hưng phấn đến mức muốn nhảy dựng lên, một lần săn giết được tận hai con sinh vật thần huyết, được một thú hồn với một con có thể ăn thịt, quả thực chính là vô cùng may mắn.

Thân thể Trùng Giáp Kỵ Sĩ quỷ dị rất nhanh tan biến, Hàn Sâm lập tức lấy trường thương của Trùng Giáp Kỵ Sĩ và kéo thi thể Ma Giác Thú lên bờ.

Thi thể Ma Giác Thú còn lớn hơn cả một con lạc đà, Hàn Sâm không dám chậm trễ, sau khi kéo lên bờ trực tiếp xử lý, dựng củi lửa để nấu.

Bởi vì hắn mang theo nồi quá nhỏ, chỉ có thể chia thành nhiều lần để nấu, sau khi nấu xong lại đặt trên lửa để hun, làm thế để có thể giữ thêm một ít thời gian, tránh chuyện ăn không hết sẽ bị hư.

Lữ Vĩ Nam hơn một tháng nay đều không xuất hiện, cũng không biết chạy đi nơi nào, xem ra y đã hoàn toàn buông tha cho hai con sinh vật thần huyết

này, cũng không biết say này nếu hắn biết Hàn Sâm đã chém giết được hai con sinh vật thần huyết này thì sẽ có biểu lộ gì.

Sau đó Hàn Sâm còn tìm tòi quanh hồ nước kia, gần như muốn lật tung cả đều hồ nước lên nhưng vẫn không tìm được thứ gì đặc biệt.

Sau khi làm hết những việc này, Hàn Sâm mới có thời gian đi xem thú hồn thần huyết Trùng Giáp Kỵ Sĩ mà mình mới thu được.

Chương 246: Thú Hồn Thế Thân

Thú hồn thần huyết Trùng Giáp Kỵ Sĩ: Thế thân.

Hàn Sâm thắc mắc thú hồn thế thân rốt cuộc là chủng loại thú hồn gì, cho tới bây giờ hắn đều chưa từng nghe nói, hắn thử triệu hoán thần huyết Trùng Giáp Kỵ Sĩ đi ra, nhưng lại hoàn toàn không triệu hoán ra được.

- Thú hồn thế thân này rốt cuộc sử dụng như thế nào chứ?

Hàn Sâm nghiên cứu thật lâu, cũng không nghiên cứu ra được phương pháp sử dụng, trong nội tâm vô cùng nghi hoặc.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm cũng không có quá nhiều thời gian để nghiên cứu, dị sinh vật hắn nuôi trong nhà đã sắp thành thục rồi, đang chờ hắn trở về xử lý, hắn nhất định phải mau chóng chạy trở về.

Hơn nữa tư liệu về thú hồn thế thân, trở lại sẽ lên Internet tra một chút có lẽ sẽ biết.

Cuối cùng Hàn Sâm cảm nhận được cảm giác ăn thịt đến muốn ói là gì rồi, thịt thần huyết Ma Giác Thú thật sự quá nhiều, cho dù hắn có cánh thần huyết, nhưng trên lưng cõng theo hơn 100 cân thịt cũng bay không nổi.

Chỉ còn bằng này là do Hàn Sâm đã đưa xương cốt và nội tạng cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương ăn, nếu những đều đó mang theo, không biết là Hàn Sâm còn có thể đi đường hay không, chứ đừng nói tới bay.

Trên đường trở về, mỗi ngày ba bữa com Hàn Sâm đều ăn thịt, sau mấy ngày đều ăn thịt, khi hắn nhìn thấy thịt Ma Giác Thú đã muốn nôn.

Thế nhưng hắn vẫn phải tiếp tục ăn, đây chính là thịt thần huyết, một chút thịt băm cũng không được lãng phí.

Cuối cùng khi Hàn Sâm thật sự ăn không nổi nữa, hắn mới nghĩ đến Thánh Chiến Thiên Sứ, vội triệu hoán Thánh Chiến Thiên Sứ ra, đưa cho nó một khối thịt nướng thần huyết Ma Giác Thú.

Thánh Chiến Thiên Sứ nhận khối thịt kia, một miếng tiếp một miếng bắt đầu ăn, dáng vẻ vô cùng đáng yêu, dáng ăn cũng không nhanh.

Thế nhưng nó lại ăn không ngừng, một khối thịt khoảng hai cân thịt, một lúc sau đã bị nó ăn hết sạch rồi.

Nhìn đôi mắt sáng rõ của Thánh Chiến Thiên Sứ đang nhìn chằm chằm vào bao thịt của hắn, Hàn Sâm cắn răng một cái, mở túi ra để Thánh Chiến Thiên Sứ đi ăn.

Chủ yếu là hắn thật sự ăn không nổi nữa, bảy tám ngày này hắn đã ăn hết hơn một trăm cân thịt Ma Giác Thú, thật sự bây giờ vừa nhìn thấy đã muốn nôn.

Hàn Sâm đã nghĩ thông suốt, không cần phải tự tra tấn mình như vậy, mình có thể ăn bao nhiêu thì ăn, còn dư lại đều cho Thánh Chiến Thiên Sứ ăn, dù sao trong nhà mình vẫn còn có một con sinh vật thần huyết, hắn cũng không thiếu nửa con này.

Thánh Chiến Thiên Sứ có bộ dáng như một tiểu loli ngọt ngào đáng yêu, nhưng khi nó ăn thịt, mặc dù không khoa trương như Hoàng Kim Sa Trùng Vương, nhưng vẫn có chút dọa người.

Trong thời gian ăn một bữa cơm, Hàn Sâm cố lắm cũng chỉ ăn hết được hơn một cân thịt, con Thánh Chiến Thiên Sứ đã ăn hết hai ba mươi cân.

- Sủng vật thần huyết đều có thể ăn như vậy sao?

Hàn Sâm hâm mộ nhìn Thánh Chiến Thiên Sứ, hắn muốn có khẩu vị như Thánh Chiến Thiên Sứ vậy, như thế sẽ không cần phát sầu với đống thịt của sinh vật thần huyết.

Nếu để người khác biết Hàn Sâm tại phát sầu vì ăn thịt sinh vật thần huyết, chỉ sợ mọi người đều sẽ hận không thể xông lên tát chết hắn.

Mấy ngày kế tiếp, Hàn Sâm chỉ tùy tiện ăn chút ít, sau đó đều đút cho Thánh Chiến Thiên Sứ, sau khi tời khỏi đàm lầy Hắc Ám, đống thịt kia cũng gần ăn xong.

Cũng không biết có phải là ảo giác của Hàn Sâm hay không, sau khi Thánh Chiến Thiên Sứ ăn hơn một nửa thịt thần huyết Độc Giác Mã, trên mặt không có thay đổi gì, nhưng bộ ngực hình như lớn lên một chút.

- Là ảo giác sao?

Vẻ mặt Hàn Sâm có chút phức tạp, trong lòng tà ác nghĩ:

- Nếu quả thật là ăn thịt sẽ giúp ngực lớn, không biết sẽ có bao nhiêu cô gái muốn tranh đoạt để ăn.

Hàn Sâm cũng ăn hết một phần thịt thần huyết Độc Giác Mã, cuối cùng tổng cộng kiếm được hai điểm thần gen, khiến cho thần gen của hắn đã đạt đến 52 điểm.

Thật vất vả mới về tới phòng của mình ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, con Tiểu Vân Thú kia đã tiến hóa thành sinh vật thần huyết, sau khi Hàn Sâm giết xong lại nấu một nồi thịt.

Ăn hết hai phần, lại nghe được tiếng thông báo điểm thần gen của mình tăng lên, lúc này mới hài lòng thầm nghĩ:

- Đây mới là tiết tấu nên có, ăn nhiều thịt thần huyết Độc Ma Giác như vậy thực tự làm khổ mình.

Thần huyết Tiểu Vân Thú giúp Hàn Sâm tăng năm điểm thần gen, hiện tại thần gen của hắn đạt tới 57 điểm.

Chỉ đáng tiếc giết Tiểu Vân Thú lại không thu được thú hồn, khiến Hàn Sâm có chút thất vọng.

Hàn Sâm vẫn chưa từ bỏ ý định, lại nuôi thêm một con Tiểu Vân Thú, hắn thật sự rất tích thú hồn Tiểu Vân Thú, rất tưởng muốn một cái thần huyết thú hồn Tiểu Vân Thú.

...

Trong trường quân đội Hắc Ưng, mấy ngày nay Tư Đồ Hương đã sắp phát điên rồi, sau khi Hàn Sâm tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, vừa đi đã đi liền ba tháng, hoàn toàn không có một chút tin tức.

Mắt thấy cuộc thi bắn cung giữa các trường quân đội sắp bắt đầu, nhưng vẫn không thấy hắn trở về, Tư Đồ Hương có chút lo lắng Hàn Sâm đã xảy ra chuyện gì trong Tí Hộ Sở.

Thứ nhất là sợ hãi sẽ chậm trễ trận đấu, thứ hai là Tư Đồ Hương cũng không muốn nhân tài ưu tú như Hàn Sâm gặp chuyện không may trong Tí Hộ Sở.

Mỗi ngày hai lần, Tư Đồ Hương đều tới bộ phận giám sát hỏi, xem Hàn Sâm có đi ra khỏi Tí Hộ Sở hay không.

Bởi vì sinh viên trường quân đội tiến vào Tí Hộ Sở đều cần quẹt thẻ, cho nên nếu như Hàn Sâm rời khỏi đó, Tư Đồ Hương sẽ biết ngay.

Hôm nay Tư Đồ Hương mới vừa làm xong huấn luyện sáng sớm, chợt nghe thấy tin tức từ bộ phận giám sát, Hàn Sâm đã rời khỏi Tí Hộ Sở.

Không một chút do dự, Tư Đồ Hương mừng rỡ chạy đi tìm Hàn Sâm, đồng thời trong lòng cũng âm thầm thở dài một hơi:

- Cuối cùng hắn đã trở về, mấy ngày nay phải cho hắn tập huấn thêm mới được, tiểu tử này thật sự khiến người ta không bớt lo.

Hàn Sâm vốn muốn đi tìm Kỷ Yên Nhiên, nhưng vừa đi được nửa đường, hắn đã bị Tư Đồ Hương ngăn lại.

- Huấn luyện viên Tư Đồ.

Hàn Sâm giật mình nhìn Tư Đồ Hương đang thở gấp, không biết vì sao cô ta lại thế.

- Đi theo tôi.

Tư Đồ Hương không nói lời gì kéo Hàn Sâm đi theo, hiện tại Hàn Sâm rất quan trọng đối với đội bắn cung trường Hắc Ưng, cô nhất định phải cam đoan Hàn Sâm dùng trạng thái tốt nhất để tham gia trận đấu.

Tư Đồ Hương kéo Hàn Sâm đi tới trong phòng huấn luyện, nhưng lần này cô ta không tìm Tư Đồ Thanh tới, mà chuẩn bị tự mình huấn luyện Hàn Sâm.

Tư Đồ Hương rất rõ ràng, với trình độ của Hàn Sâm, đã không cần phải học tập kỹ xảo nữa, cô chỉ sợ Hàn Sâm ở bên trong Tí Hộ Sở lâu như vậy, đối với việc bắn cung sẽ không quen tay, cô muốn cho Hàn Sâm huấn luyện để tìm lại cảm giác quen thuộc, điều chỉnh trình độ bắn cung của hắn đến trạng thái tốt nhất.

- Huấn luyện viên Tư Đồ, không cần tập huấn phong bế như vậy đâu. Em chỉ cần huấn luyện theo đội vài ngày là được rồi.

Hàn Sâm liếm môi một cái nói ra.

Tài bắn cung của hắn đã đạt tới tiêu chuẩn thực chiến, có thể nói là đã dung nhập đến tận xương tủy, hơn nữa vẫn luôn sử dụng, bây giờ không cần phải tập huấn đặc biệt như thế.

- Mười mũi tên trúng bia di động, cậu có thể thắng tôi thì không cần tập huấn đặc biệt.

Tư Đồ Hương đem đưa cung tiễn dùng để luyện tập tới tay Hàn Sâm, thần sắc kiên định nói ra.

- Huấn luyện viên, cô làm thế này khó tránh khỏi có chút ỷ lớn hiếp nhỏ đi, cô là Tiến Hóa Giả, lực lượng, tốc độ cùng lực phản ứng đều mạnh hơn em,

em là người chưa tiến hóa mà thắng được cô, vậy chẳng phải cô sẽ rất mất mặt rồi ư?

Hàn Sâm nhận lấy cung tiễn thuận miệng nói.

Tư Đồ Hương ngây ra một lúc, cô vốn cho là Hàn Sâm sẽ lên án đây là trận đấu không công bình, nhưng không ngờ Hàn Sâm lại nói như vậy.

Chương 247: Kỳ Thật Rất Đơn Giản

- Nếu cậu có thể thắng tôi… huấn luyện viên tôi đây vui mừng còn không kịp, làm sao lại mất mặt được.

Tư Đồ Hương đột nhiên nheo mắt nhìn Hàn Sâm rồi nở nụ cười:

- Nhưng bạn học Hàn Sâm à, muốn thắng tôi cũng không phải chuyện dễ dàng, tôi rất chờ mong biểu hiện của cậu

Nói xong, Tư Đồ Hương cầm cung tiễn đi tới vị trí, Hàn Sâm cũng đi tới một vị trí khác.

Mười mũi tên bắn tới bia di động, chính là từ các vị trí khác nhau đột nhiên bắn tới mười bia ngắm, ai bắn trúng vị trí trên bia trước, người đó sẽ trực tiếp đạt được.

Bia ngắm loại này khác với bia ngắm thông thường, bia ngắm này không có vòng điểm, chỉ chia ra vị trí hữu hiệu và vị trí vô hiệu, bắn trúng vị trí vô hiệu không tính, người bắn trúng vị trí hữu hiệu trước sẽ được một điểm, tổng cộng thập phần.

Hàn Sâm trước tiên kéo cung thử bắn hai mũi tên, bởi vì đều dùng là cung luyện tập 7.0, cho nên giới hạn cao nhất là giống nhau, mặc dù Tư Đồ

Hương là Tiến Hóa Giả, nhưng lực lượng cung chỉ lớn như vậy, lực lượng của cô có mạnh hơn cũng không dùng được.

Cho nên nói Tư Đồ Hương là Tiến Hóa Giả chỉ có ưu thế hơn ở phần tốc độ phản ứng, lực lượng không phải mấu chốt.

- Có thể bắt đầu chưa?

Tư Đồ Hương cũng thử bắn hai mũi tên tìm tìm trạng thái, tuy cô là một Tiến Hóa Giả, tiễn thuật khẳng định lợi hại hơn Hàn Sâm, nhưng đối mặt với một người như Hàn Sâm, cô cũng không dám chủ quan.

- Có thể.

Hàn Sâm nhẹ gật đầu.

Tư Đồ Hương ấn nút khởi động bia di động, thời gian đếm ngược bắt đầu, hai người đều kéo cung tiễn, hai mắt quan sát sân tập bắn.

Đột nhiên, đằng sau một vách tường bắn ra một bia ngắm hình người, hai mũi tên lập tức gần như đồng thời rời dây cung bắn ra ngoài, giống như hai ngôi sao băng.

Bành!

Hai mũi tên gần như là đồng thời trúng mục tiêu, nơi đó đều là vị trí xạ kích hữu hiệu.

Tích!

Bên phía Tư Đồ Hương vang lên một tiếng thông báo điểm số, điểm trên bảng tính từ 0 biến thành 1, một mũi tên này là Tư Đồ Hương bắn trúng bia ngắm trước.

- Có vẻ là gừng càng già càng cay.

Tư Đồ Hương hơi có chút đắc ý nói với Hàn Sâm.

- Huấn luyện viên Tư Đồ không hổ là Tiến Hóa Giả, tốc độ phản ứng nhanh hơn em không ít.

Hàn Sâm đã dùng toàn lực, nhưng phản ứng của Tư Đồ Hương vẫn nhanh hơn hắn, đây chính là chênh lệch thực lực tuyệt đối, không phải chỉ dựa vào cố gắng hết sức là có thể vượt qua được.

Tư Đồ Hương trong những Tiến Hóa Giả, trình độ tiến hóa coi như không tệ, không khác gì người bình thường kiếm sống ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai.

- Cậu có thể có tốc độ phản ứng như vậy, trong nhóm người chưa tiến hóa đã rất khá rồi.

Tư Đồ Hương nói lời này là thật lòng, mũi tên mà Hàn Sâm bắn chỉ chậm hơn mũi tên cô bắn một chút, nhìn hai mũi tên gần như đồng thời xuất hiện phía trên bia ngắm, tốc độ phản ứng như vậy, đây là lần thứ nhất Tư Đồ Hương nhìn thấy ở trong đám học sinh của trường quân đội Hắc Ưng.

Chuyện này khiến Tư Đồ Hương càng hài lòng với Hàn Sâm, huống chi thoạt nhìn kỹ xảo bắn cung và thủ pháp của Hàn Sâm đều rất nhuần nhuyễn, không có dấu hiệu không quen tay, điều này khiến lo lắng lúc trước của cô biến thành hư ảo.

- Tôi thấy cũng không cần tiếp tục phải không?

Tư Đồ Hương nói ra.

Cô đã kiểm tra xong thực lực của Hàn Sâm, cảm thấy không cần phải tiến hành tiếp, cô là Tiến Hóa Giả so bắn tên với Hàn Sâm, đây vốn là chuyện không công bình.

- Còn có chín mũi tên mà, em vẫn còn chưa thua không phải sao?

Hàn Sâm chỉ khẽ cười nói.

Nếu quả thật là quyết đấu trên chiến trường, Tư Đồ Hương sử dụng một cây cung tương xứng với thực lực, thì Hàn Sâm căn bản không có cơ hội thắng, nhưng dùng cung như vậy để bắn thì không nhất định.

Tư Đồ Hương cũng chỉ dùng cung luyện tập 7.0, cung của Hàn Sâm cũng như thế, hiện tại Hàn Sâm chỉ phản ứng chậm hơn Tư Đồ Hương một chút mà thôi.

Nếu như trong tình huống bình thường, chỉ với chút chênh lệch này, thì Hàn Sâm hẳn phải thua không thể nghi ngờ.

Thế nhưng lúc này lại không phải như vậy, bởi vì dùng cung giống nhau, hiện tại chênh lệch giữa hai người cũng không phải rất lớn.

- Được, vậy chúng ta cứ tiếp tục đi.

Tư Đồ Hương đang cân nhắc, lát nữa có nên cố ý để cho Hàn Sâm hai mũi tên, nếu không với tốc độ phản ứng của cô, một điểm Hàn Sâm cũng không chiếm được, như thế cũng quá đả kích lòng tự tin của hắn rồi.

Hai người đang nói chuyện, sân tập bắn vẫn đang động, không bao lâu sau, lại có một bia ngắm hình hồ ly đột nhiên từ dưới đất chui lên.

Bởi vì bia ngắm đều là ngẫu nhiên xuất hiện đấy, phải có một thời gian ngắn thì hai người mới phản ứng lại, phản ứng của Tư Đồ Hương nhanh hơn Hàn Sâm một ít, mũi tên của cô dĩ nhiên có thể bắn trúng bia ngắm trước một bước.

Tư Đồ Hương rất tự tin bắn mũi tên ra ngoài, khóe mắt quét nhìn sang Hàn Sâm thấy gần như hắn cũng đồng thời bắn mũi tên ra ngoài, nhưng có lẽ còn chậm hơn cô một chút.

Mặc dù rất hài lòng đối với biểu hiện của Hàn Sâm, nhưng Tư Đồ Hương vẫn nghĩ mình thắng chắc rồi.

Thế nhưng khi Tư Đồ Hương nhìn mũi tên mình sắp bắn trúng bia ngắm, lại đột nhiên thấy một mũi tên đâm vào mũi tên của cô, mạnh mẽ khiến mũi tên của cô bị lệch, không bắn trúng lên bia ngắm, mà mũi tên của Hàn Sâm lại vừa vặn cắm vào trên bia ngắm.

Tích!

Khi Tư Đồ Hương vẫn còn đang ngơ ngác, trên bảng điểm của Hàn Sâm cũng từ 0 biến thành 1.

- Huấn luyện viên, hiện tại kết quả là một đều rồi, hình như may mắn của em không tệ đâu.

Hàn Sâm cười cười với Tư Đồ Hương.

- Là may mắn sao?

Tư Đồ Hương khẽ nhíu mày, bởi vì hai người cùng bắn một bia ngắm, tình huống như thế này cũng sẽ xuất hiện.

Nhưng điều kiện tiên quyết là tốc độ phản ứng của hai người không kém nhau nhiều lắm, hơn nữa có một người bắn tên lệch khỏi hướng bia ngắm, nếu như cùng bắn về một phạm vi của bia ngắm, rất ít có khả năng xuất hiện tình huống hai mũi tên đụng nhau, xác suất tương đối nhỏ.

- Hẳn là may mắn đi.

Tư Đồ Hương cũng không có quá để ý, lại rút ra một mũi tên khoác lên dây cung, chuẩn bị bắn bia thứ ba.

Dù sao muốn đánh bay mũi tên của người khác, còn phải để mũi tên của mình bắn trúng vị trí hữu hiệu trên bia ngắm, loại chuyện này ngay cả cô còn không làm được, làm sao Hàn Sâm có thể làm được.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, sắc mặt Tư Đồ Hương đã trở nên vô cùng chấn động, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, liên tục ba mũi tên, mũi tên của Hàn Sâm đều vừa vặn đánh bay mũi tên của cô, sau đó bắn trúng vị trí hữu hiệu trên bia ngắm.

Đối với Tư Đồ Hương, chuyện này thực sự rất khó tưởng tượng, cô trợn to mắt hỏi Hàn Sâm.

- Cậu cố ý sao?

Tư Đồ Hương nói lời này cũng không phải là chất vấn, mà là câu hỏi mang theo vài phần không thể tin được.

Nếu như Hàn Sâm thật sự có thể làm tới mức này, như vậy thuật bắn cung của hắn cũng quá biến thái rồi, hoặc là nói là hắn quá biến thái rồi.

- Trừ biện pháp này ra, thật sự em không nghĩ ra biện pháp khác có thể thắng huấn luyện viên.

Hàn Sâm nhún vai nói ra, hắn đi lâu như vậy mới trở về, còn muốn đi tới ôm ôm hôn hôn Kỷ đại mỹ nhân, không muốn dùng tất cả thời gian để luyện tập.

Nghe thấy Hàn Sâm thừa nhận là cố ý bắn bay mũi tên, sắc mặt Tư Đồ Hương càng thêm cổ quái, vẻ mặt hức tạp nhìn hỏi Hàn Sâm:

- Cậu làm như thế nào?

- Kỳ thật rất đơn giản, muốn đánh bay mũi tên của cô, khó khăn nhất chẳng qua chỉ là làm thế nào để đoán được quỹ tích mũi tên, mà mục tiêu của chúng ta đều là cùng một bia ngắm, quỹ tích mũi tên gần như là cố định, rất dễ dàng đoán được…

Hàn Sâm tùy ý nói ra.

Tư Đồ Hương nhìn về phía Hàn Sâm, càng nhìn lại càng cảm thấy hắn giống như một quái vật.

- Có lẽ, Hắc Ưng chúng ta cũng xuất hiện một quái vật rồi, một tên quái vật giống Kinh Cực Vụ.

Tư Đồ Hương nhìn Hàn Sâm, tâm tình phức tạp nghĩ đến.

Chương 248: Phúc Lợi

Hàn Sâm muốn đi tìm Kỷ Yên Nhiên, nhưng lại không có cơ hội, hắn vừa từ phòng huấn luyện đi ra, đã bị Tần Huyên gọi tới Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Một tháng trước Tần Huyên vốn đã muốn tấn thăng tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai, vì chờ hắn trở về tiếp nhận tiểu phân đội, mới đợi đến bây giờ.

Tần Huyên gọi Hàn Sâm đi qua, giao lại tất cả công việc và tư liệu về tiểu phân đội, lại dặn dò Hàn Sâm một số chuyện cần phải chú ý.

Dương Mạn Lệ vẫn là tiểu đội phó, những người khác cũng đều không thay đổi, trên cơ bản đều là những người mà Hàn Sâm quen thuộc kia.

Sau khi bàn giao xong, Tần Huyên gọi một mình Hàn Sâm vào văn phòng:

- Tính cách của đội phó Dương vốn hơi kiêu ngạo một chút, nhưng cô ấy không có ý xấu, năng lực làm việc cũng mạnh, sau này cậu có chuyện gì cũng có thể giao cho cô ấy làm, dù sao làm một đội trưởng, quan trọng nhất không phải năng lực của bản thân cậu thế nào, mà là cậu phải hiểu được dùng người như thế nào. Mạn Lệ có năng lực làm việc quá mạnh, mọi chuyện đều muốn tự làm, không thể thả tay giao chuyện cho những người khác, cho nên cô ấy mới không có cách nào lãnh đạo một đoàn đội.

- Đội trưởng, tôi hiểu rõ.

Hàn Sâm nghiêm nghị nói.

Tần Huyên đứng lên vừa cười vừa nói:

- Về sau cậu chính là đội trưởng, người của tiểu phân đội đều giao cho cậu, cố gắng làm tốt, nhưng cũng không cần quá mức lưu luyến vị trí đội trưởng, mau chóng tấn thăng tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở, nơi đó mới thật sự là biển cả để vẫy vùng.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi Cương Giáp Tí Hộ Sở, hắn không kịp chờ đợi lập tức đăng nhập vào trang web chính thức của tổ hành động đặc biệt, muốn vào được trang web này, phải có vài lần thủ tục kiểm tra nghiệm chứng, người bình thường không thể tìm thấy trên Internet được.

Sau khi Hàn Sâm đăng nhập vào, tìm tư liệu của mình, quả nhiên thấy được mình đã trở thành đội trưởng tiểu phân đội ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, trong đội nhỏ này kể cả Dương Mạn Lệ có tổng cộng tám người, chủ yếu là vì

yêu cầu đối với thành viên của tiểu phân đội quá hà khắc, không phải chỉ cần có thực lực là có thể gia nhập.

Hàn Sâm có thể gia nhập tiểu phân đội, là do Tần Huyên vận dụng một chút năng lượng cá nhân.

Tám người này khi hoàn thành nhiệm vụ, ngoài trừ phần thưởng mà bọn họ thu được, mỗi một nhiệm vụ được hoàn thành, còn có thể giúp đội trưởng tích lũy một chút điểm ban thưởng, những điểm tích lũy này có thể dùng để đổi lấy một ít tài nguyên trong nội bộ tổ hành động đặc biệt.

Bởi vì tám người này vừa chuyển đến tay Hàn Sâm quản lý, cho nên hắn còn chưa có điểm tích lũy của tiểu đội, nhưng hiện nay bốn người Ma Cờ Bạc đều có nhiệm vụ trong người, chờ bọn họ hoàn thành, điểm tích lũy lần này sẽ trực tiếp tính cho Hàn Sâm, sẽ không tính tới Tần Huyên.

Nhìn tư liệu một chút thấy lần này sau khi Ma Cờ Bạc hoàn thành nhiệm vụ, hắn có thể thu được ba điểm tích lũy, con ba người khác sau khi hoàn thành nhiệm vụ, đều là chỉ giúp hắn thu được hai điểm tích lũy.

Nếu như bọn họ đều có thể thuận lợi hoàn thành, lần này tổng cộng Hàn Sâm có thể thu được chín điểm tích lũy.

- Chín điểm tích lũy có thể đổi cái gì nhỉ?

Hàn Sâm tiến vào khu trao đổi của tổ hành động đặc biệt, vừa xem xong đã lập tức chấn động.

Bên trong còn có cả thẻ cấp S Thánh Đường, dịch gen cấp S…, mà một lọ dịch gen cấp S chỉ cần mười điểm tích lũy, một tấm thẻ cấp S Thánh Đường cũng chỉ cần 30 điểm tích lũy mà thôi.

- Rốt cục mình đã trở thành địa chủ rồi.

Hàn Sâm vô cùng kích động, hắn chỉ cần làm đội trưởng một thời gian ngắn, lại để đám Dương Mạn Lệ làm nhiều thêm mấy nhiệm vụ, thì hắn có thể nằm kiếm tiền rồi.

- Khó trách Dương Mạn Lệ muốn làm đội trưởng như vậy, đãi ngộ so với bình thường căn bản không cùng một đẳng cấp.

Trong lòng Hàn Sâm có chút mừng thầm.

Hắn lập tức tìm xem còn có nhiệm vụ gì có thể tiếp nhận không, kết quả phát hiện ở Cương Giáp Tí Hộ Sở chỉ có một nhiệm vụ, là do A Nguyên đưa ra.

Hàn Sâm nhìn nội dung nhiệm vụ, là tìm người hỗ trợ y đánh chết một con sinh vật thần huyết, nhưng yêu cầu là một kích cuối cùng phải để y hoàn thành.

Phần thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ lại là một lọ dịch gen cấp S, mà hắn thân là đội trưởng lại có thể đạt được mười điểm tích lũy, cũng tương đương với một lọ dịch gen cấp S.

- Đúng là đại gia bạo tay, không biết có người nào chịu nhận nhiệm vụ này hay không.

Hiện tại Hàn Sâm đã có nhiều thủ hạ như vậy, tự nhiên không muốn tự mình khổ cực làm việc nữa.

In tư liệu mà A Nguyên cung cấp ra, đi vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, gọi Dương Mạn Lệ tới, đưa tư liệu tới trước mặt cô ta:

- Mạn Lệ, cô xem trong đội của chúng ta có ai thích hợp hoàn thành nhiệm vụ này không.

- Hàn đội trưởng, mời cậu gọi theo chức danh.

Dương Mạn Lệ nhìn thoáng qua tư liệu, cũng không giơ tay nhận lấy, nói thẳng:

- Nhiệm vụ này chúng ta không làm được.

- Cô còn chưa xem qua tư liệu, tại sao lại biết không làm được?

Hàn Sâm nhíu mày nói ra.

- Nhiệm vụ này Tần đội trưởng đã tự mình thăm dò, với thực lực của tiểu đội chúng ta, cho dù xuất động toàn bộ đội viên cũng không giết được con sinh vật thần huyết kia, cho nên mới không tiếp nhận nhiệm vụ này. Nếu như cậu cần, bên trong tủ hồ sơ bên trái có tư liệu về con sinh vật thần huyết kia.

Vẻ mặt Dương Mạn Lệ không thay đổi nói ra.

Hàn Sâm đứng dậy đi về phía tủ hồ sơ, quả nhiên ở bên trong tìm được tư liệu mà Tần Huyên tự mình viết về con sinh vật thần huyết kia, bên trong giới thiệu rất kỹ càng, có lẽ Tần Huyên đã tự mình đi thăm dò con sinh vật thần huyết kia rồi, cuối cùng mới buông tha cho.

Sau khi xem xong tư liệu, Hàn Sâm để tài liệu lên bàn, cười tủm tỉm nói với Dương Mạn Lệ:

- Mạn Lệ à, nếu như tôi nhớ không nhầm, đội phó hẳn là có trách nhiệm giúp đỡ đội trưởng vô điều kiện nhỉ?

- Về chuyện của tiểu đội thì đúng, còn nữa, xin cậu đừng gọi tôi là…

Dương Mạn Lệ muốn phản bác lại Hàn Sâm.

- Vậy là được rồi, cô trở về dọn dẹp một chút, rồi cùng tôi đi.

Hàn Sâm lại trực tiếp cắt đứt lời nói của cô.

- Đi làm gì?

Dương Mạn Lệ nao nao.

- Đi giết con sinh vật thần huyết này.

Hàn Sâm dùng ngón tay gõ lên văn kiện đặt trên bàn, lại bổ sung một câu:

- Đi thông báo cho Nguyên thiếu tới đây, bảo y dẫn chúng ta đi tìm con sinh vật thần huyết kia.

- Tần đội trưởng đã nói con sinh vật thần huyết này, trước mắt chúng ta không có…

Dương Mạn Lệ còn muốn tranh luận.

- Hiện tại tôi là đội trưởng, cô là trợ thủ của tôi, hiện tại tôi quyết định sẽ hoàn thành nhiệm vụ này, cô còn có vấn đề gì không?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Không có.

Dương Mạn Lệ cúi chào theo kiểu nhà binh, không tranh cãi nữa.

- Như vậy hiện tại cô đi thông báo mời Nguyên thiếu đến đây đi.

Hàn Sâm khẽ cười nói.

Dương Mạn Lệ quay người, đi ra ngoài tìm Nguyên thiếu, nhưng trong nội tâm cô lại không nghĩ rằng Hàn Sâm thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ này, dù sao đây chính là nhiệm vụ mà Tần Huyên đã tự mình phán đoán là không có cách nào hoàn thành.

Thực lực của Tần Huyên ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất có thể nói là số một số hai, ngay cả cô ấy đều cho rằng nhiệm vụ không thể hoàn thành, Hàn Sâm làm sao có thể hoàn thành.

Nhưng thiên chức của quân nhân chính là phục tùng, tuy Dương Mạn Lệ không nghĩ rằng Hàn Sâm có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng cô vẫn là tuân lệnh của Hàn Sâm tìm Nguyên thiếu tới.

Cùng Nguyên thiếu đi tới còn có Khánh thiếu, Khánh thiếu thấy Hàn Sâm, lập tức thân thiết nói:

- Sâm ca, tôi sớm biết là anh sẽ làm được, hiện tại cũng làm đến chức đội trưởng, về sau cần phải chiếu cố nhiều tới tôi và Nguyên thiếu nhiều hơn nhé, hai người chúng tôi về sau đều nhờ cả vào anh.

Chương 249: Quan Báo Tư Thù

- Đội trưởng, chúng ta đi săn giết sinh vật thần huyết, người không liên quan vẫn nên không mang theo thì tốt hơn.

Dương Mạn Lệ nghe thấy Khánh thiếu cũng muốn cùng đi, lập tức phản đối nói.

- Sâm ca, cơ hội tốt như vậy, tôi cũng vậy muốn đi để thêm chút kiến thức, anh mang theo tôi đi với.

Khánh thiếu trông mong nhìn Hàn Sâm.

Nhiệm vụ này cũng không phải bắt buộc, tiểu phân đội của Hàn Sâm có thể nhận cũng có thể không nhận, Khánh thiếu chỉ có thể năn nỉ Hàn Sâm.

- Đội trưởng, tôi cũng chỉ lo lắng cho an toàn của mọi người.

Dương Mạn Lệ cũng nói.

- Không sao, cùng đi đi.

Hàn Sâm cũng biết kỳ thật Dương Mạn Lệ nói rất đúng, không mang theo Khánh thiếu sẽ có thể giảm đi rất nhiều phiền toái.

Khánh thiếu và Nguyên thiếu ngoại trừ thần gen ra, các loại gen khác của bọn họ đã được bọn họ dùng tiền giải quyết hết rồi, nhưng bởi vì vấn đề thiếu kinh nghiệm thực chiến với sinh vật thần huyết, nên hai người bọn họ không có chiến lực gì.

Nhưng Hàn Sâm lại có tính toán của hắn, cho nên mới đồng ý mang theo Khánh thiếu.

- Ha ha, vẫn là Sâm ca tốt bụng, mỹ nữ trợ thủ cần học hỏi nhiều hơn.

Khánh thiếu đắc ý nói.

Dương Mạn Lệ cắn răng không nói gì, quay người đi ra ngoài chuẩn bị, trước kia khi Tần Huyên làm đội trưởng, cô chưa từng phải chịu ấm tức như vậy.

Trong lòng Dương Mạn Lệ càng thêm nghi vấn về việc Tần Huyên quyết định để Hàn Sâm làm đội trưởng, một đội trưởng làm việc không theo quy củ như vậy, thật sự có thể tốt hơn so với việc để cô làm đội trưởng sao? Đối với chuyện này, Dương Mạn Lệ phi thường hoài nghi.

Bốn người cùng xuất phát, trên người đều có vật cưỡi biến dị, tốc độ rất nhanh, không tới hai ngày đã đến địa điểm mà đám Nguyên thiếu phát hiện sinh vật thần huyết.

- Sâm ca, con sinh vật thần huyết kia thì trong rừng rậm phía trước, là một sinh vật thần huyết giống vượn, nó hành động ở trong rừng cây linh hoạt đáng sợ, tốc độ cực nhanh, lần trước chúng tôi đi vào trong đó, nếu như không có anh Ma Cờ Bạc dốc sức liều mạng chặn con sinh vật thần huyết kia, chỉ sợ là chúng tôi không thoát được.

Trong lòng Khánh thiếu vẫn còn sợ hãi nói ra.

Hàn Sâm gật đầu, hắn cũng nghe nói thời gian trước Ma Cờ Bạc bị trọng thương, bây giờ vẫn còn đang dưỡng thương trong bệnh viện, nhưng bởi vì có điều lệ giữ bí mật, nên hắn cũng không biết Ma Cờ Bạc vì sao lại bị thương, hóa ra là có quan hệ cùng con sinh vật thần huyết này.

Dương Mạn Lệ nghiêm túc nói:

- Lần trước tôi có cùng Tần đội trưởng đến đây thăm dò, con sinh vật thần huyết này có tốc độ rất nhanh, vô cùng giảo hoạt, hơn nữa địa hình rừng rậm lại hạn chế, trừ phi có thể dùng đại quy mô đến vây bắt, nếu không căn bản không thể săn giết nó, huống chi chúng ta còn không thể giết nó, trên cơ bản không có khả năng hoàn thành.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua vùng rừng rậm kia, cây cối rất tươi tốt, cổ thụ cao đến hai mươi, ba mươi mét, trong rừng rậm rễ cây và cành lá rắc rối khó gỡ, ngay cả ánh mặt trời cũng khó xuyên qua, ở bên trong tối sầm, lại chưa

quen thuộc địa hình, chiến đấu cùng một con sinh vật thần huyết, thực sự rất khó khăn.

Hơn nữa trên tư liệu mà Tần Huyên viết có đề cập tới, con sinh vật thần huyết này có tốc độ cực nhanh, lực lượng cũng rất mạnh, cho dù là cô, về mặt lực lượng cũng chỉ có thể ngang hàng, linh hoạt còn kém xa nó.

Với thực lực bây giờ của Tần Huyên, đã là đỉnh cấp ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, ngay cả cô ấy cũng nói như vậy, có thể thấy muốn giết con sinh vật thần huyết này khó khăn tới cỡ nào.

- Khánh thiếu, Nguyên thiếu, hai người trước tiên cứ chờ ở bên ngoài, tôi và Mạn Lệ đi vào phế con sinh vật thần huyết kia trước, sau đó lại gọi hai người tới.

Hàn Sâm nói với hai người một tiếng, sau đó mang theo Dương Mạn Lệ đi vào rừng cây.

Dương Mạn Lệ am hiểu bắn cung, trong hoàn cảnh này cũng không có tác dụng gì, nhưng với tư cách phụ tá của Hàn Sâm, cô không thể không phục tùng mệnh lệnh của Hàn Sâm, đi theo Hàn Sâm tiến vào rừng rậm.

Hai người đi tới bìa rừng, Hàn Sâm dừng bước, quay sang nói với Dương Mạn Lệ:

- Mạn Lệ à, trước tiến cô đi vào trong rừng rậm dụ con sinh vật thần huyết kia ra, tôi ở phía sau sẽ dùng cung tiễn yểm hộ cô, cô không cần lo lắng, chỉ cần nó dám ra đây, tôi cam đoan sẽ giết nó, sẽ không để cô có việc gì.

Dương Mạn Lệ trợn mắt há mồm nhìn Hàn Sâm, hiện tại trong đầu của cô chỉ có bốn chữ “Quan báo tư thù”, ở đây khắp nơi đều là cành cây rậm rạp, đi vài bước đã không nhìn thấy người bên cạnh rồi, hắn ở phía sau yểm hộ thì làm được cái gì? Cung tiễn ở chỗ này có tác dụng cực kì nhỏ.

Dương Mạn Lệ nghĩ Hàn Sâm làm như vậy chỉ có một khả năng, chính là muốn để cô ta đi chịu chết.

- Cậu làm thế là quan báo tư thù.

Dương Mạn Lệ cắn răng nói ra.

Hàn Sâm cũng không giải thích, chỉ khẽ cười nói:

- Cô cũng có thể lựa chọn không thi hành mệnh lệnh.

Dương Mạn Lệ hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm, cắn răng một cái đi vào trong rừng rậm, khác với Hàn Sâm, Dương Mạn Lệ xuất thân từ gia đình quân nhân, là một quân nhân chính thống.

Nơi này quá âm u, ánh mặt trời rất khó soi xuống, khắp nơi đều âm u, ngẫu nhiên chỉ có một tia ánh sáng xuyên xuống, lay động trên lá cây, khiến hai mắt càng thêm khó nhìn rõ ràng.

Dương Mạn Lệ triệu hoán ra một thanh trường đao, thận trọng đi vào bên trong, trong nội tâm phi thường phẫn nộ, vừa đi vừa nghĩ, nếu như lần này có thể sống sót đi ra ngoài, nhất định phải chuyển khỏi tiểu phân đội Cương Giáp.

- Tần Huyên à Tần Huyên, cô thế mà vẫn còn nhìn lầm người, lúc này cô vừa mới đi, hắn đã dùng quan báo tư thù để trả thù tôi, đây là kẻ mà cô xem trọng sao?

Trong nội tâm Dương Mạn Lệ vô cùng bi phẫn.

Quay đầu nhìn về phía sau, lại phát hiện căn bản không có bóng dáng Hàn Sâm, trong nội tâm càng chắc chắn hắn chính là quan báo tư thù.

Thế nhưng ngay khi Dương Mạn Lệ quay đầu nhìn về phía sau, đột nhiên từ trong đám lá rụng dày đặc, một con viên hầu toàn thân màu đen bay nhào ra.

Tốc độ con Viên Hầu này thật sự quá nhanh, lập tức đã nhảy đến trước mặt của Dương Mạn Lệ, bởi vì Dương Mạn Lệ phân tâm quay lại, khi phát hiện ra đã quá muộn, lúc này có muốn tránh tránh hoặc chạy trốn đã không kịp rồi, chỉ có thể dùng trường đao trong tay bổ xuống Viên Hầu.

Đao pháp của cô tuy không tệ lắm, lực lượng cũng mạnh, nhưng dù sao dùng đao không phải sở trường của cô, sao cô có thể chống lại một con sinh

vật thần huyết.

Con sinh vật thần huyết kia một tay bắt được trường đao, trường đao biến dị căn bản không gây thương tổn được móng vuốt như sắt thép của nó, mà một móng vuốt khác của nó đã đâm vào cần cổ trắng nõn của Dương Mạn Lệ.

Nhìn móng vuốt như dao găm lóe ra hàn quang, lúc này Dương Mạn Lệ đã vô lực chống cự, trong nội tâm thầm kêu:

- Đã xong, bị tên hỗn đản kia hại chết rồi.

Thế nhưng khi Dương Mạn Lệ đã tuyệt vọng, trước mắt đột nhiên lóe lên hàn quang, móng vuốt của con sinh vật thần huyết kia vốn đã mò tới gần cổ của cô, trong lúc bất chợt lại bị một tia sáng lạnh chặt đứt, móng vuốt rơi xuống dưới, máu tươi phun ra.

Sau đó cô thấy Hàn Sâm đột nhiên từ bên cạnh vọt ra, giống như quỷ mỵ thật nhanh chạy tới gần con sinh vật thần huyết vừa bị chém một móng.

Dương Mạn Lệ hơi giật mình nhìn Hàn Sâm, không ngờ hắn lại đột nhiên từ bên cạnh mình nhảy ra, trong lúc nhất thời trong lòng cô ta trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cứ đứng im ở một chỗ đó.

- Hắn không phải muốn quan báo tư thù sao? Hắn từ đâu nhảy ra?

Dương Mạn Lệ nhìn bóng người Hàn Sâm, trong tay cầm một binh khí màu bạc kỳ dị lấp loé, con sinh vật thần huyết kia kêu rên liên hồi, chỉ một lát đã bị Hàn Sâm chém hết tứ chi, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, bắt đầu hấp hối.

Chương 250: Cuộc Chiến Vương Giả

Trên đường trở về, Dương Mạn Lệ cưỡi vật cưỡi đi theo sau Hàn Sâm, ánh mắt phức tạp nhìn theo bóng lưng Hàn Sâm.

Dương Mạn Lệ đột nhiên cảm thấy Hàn Sâm rất lạ lẫm, tiểu tử trước kia cô ta vốn không để vào mắt, vậy mà trong lúc vô tình đã trở lên mạnh mẽ như vậy.

Lúc trước sau khi thi đấu bắn cung thua, cô vẫn còn có chút không phục, nhưng là bây giờ cô lại cảm giác có chút xấu hổ, không phải Hàn Sâm không ưu tú, mà là cô lại luôn dùng cách nhìn lúc trước để xem Hàn Sâm, mà Hàn Sâm đã sớm trưởng thành đến tình trạng khiến cô phải lau mắt mà nhìn.

- Ánh mắt của Tần Huyên quả nhiên vẫn tốt hơn mình.

Dương Mạn Lệ than nhẹ một tiếng, thần sắc càng ngày càng phức tạp.

Nguyên thiếu và Khánh thiếu cùng đi song song với Hàn Sâm, tuy Nguyên thiếu động thủ giết con sinh vật thần huyết kia khi nó đã hấp hối, cũng không thể thu được thú hồn, nhưng y vẫn không keo kiệt ca ngợi Hàn Sâm.

- Sâm ca, từ nay về sau có anh ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, chúng tôi đã an tâm rồi, không cần sợ tìm được sinh vật thần huyết mà không giết được nữa.

Khánh thiếu hưng phấn nói.

- Cũng không phải sinh vật thần huyết nào tôi cũng có thể giết.

Hàn Sâm cười nói một câu.

Lần này hắn có thể đánh lén giết con sinh vật thần huyết kia, thứ nhất là hoàn cảnh kia rất thích hợp với một cao thủ ám sát như hắn, thứ hai là Tần Huyên đã cũng cấp tư liệu rất cặn kẽ, nên hắn mới có thể giết thoải mái như vậy, hắn cũng không dám nói sinh vật thần huyết nào mình cũng có thể giết.

Trở lại phòng làm việc trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, Hàn Sâm nhìn Dương Mạn Lệ đứng trước mặt mình nói:

- Dương đội phó, hôm nay biểu hiện của cô rất không tốt, rất không chuyên nghiệp, dùng năng lực của cô, vốn không nên chật vật như vậy.

Dương Mạn Lệ khẽ giật giật khóe miệng nhưng cuối cùng vẫn không thể nói ra lời, gương mặt của cô lại đỏ bừng.

Đúng như Hàn Sâm nói, với năng lực của cô, tuy đánh không lại con sinh vật thần huyết kia, nhưng cũng sẽ không chật vật như vậy, cô sẽ có biểu hiện bết bát như vậy, hoàn toàn là bởi vì cô cho rằng Hàn Sâm đang quan báo tư thù, vì vậy mà phân tâm.

Lúc này Dương Mạn Lệ thật sự không còn lời nào để nói, đây chính là sai lầm cấp thấp, ngay cả chính cô đều cảm giác mình phạm phải sai lầm quá bất hợp lí.

- Làm một người quân nhân, cô nên tin chiến hữu của mình, rõ ràng là cô cũng không tin tôi.

Hàn Sâm nhìn Dương Mạn Lệ rồi nói.

- Thực xin lỗi, đội trưởng, sẽ không có lần sau nữa.

Dương Mạn Lệ cúi đầu nói ra.

Dương Mạn Lệ rất khó nói ra ba chữ kia, nhưng cô ta đã ý thức được, hôm nay cô thực sự đã sai lầm, bản thân là một quân nhân, sai lầm hôm nay cô phạm phải thật sự nhiều lắm.

Hơn nữa, biểu hiện hôm nay của Hàn Sâm, cũng hoàn toàn đạt được tôn trọng của cô.

- Biết sai có thể sửa là tốt rồi.

Hàn Sâm hài lòng nói:

- Chuyện hôm nay dừng ở đây, về sau không được để những chuyện tương tự xảy ra nữa.

- Tuyệt sẽ không còn có lần sau.

Dương Mạn Lệ khẳng định nói.

Sau khi Dương Mạn Lệ rời khỏi, Hàn Sâm có chút hưng phấn rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở, đăng nhập lên Internet, tra xét điểm tích lũy tiểu phân đội của mình.

Hoàn thành nhiệm vụ mà Nguyên thiếu đã đưa ra, bởi vì là chính bản thân hắn hoàn thành, cho nên thẻ mua sắm một lọ dịch gen cấp S và mười điểm tích lũy đều trực tiếp chuyển đến tên của hắn.

Hàn Sâm vô cùng vui mừng, nhưng tạm thời hắn còn chưa muốn mua dịch gen cấp S, thẻ mua sắm và điểm tích lũy đều tạm thời giữ lại đã.

Kỳ thật nếu như có thể tìm được tư liệu tân võ học hoàn chỉnh, chỉ cần mua dịch gen tương ứng cấp S là được rồi, cũng không cần phải mua trọn bộ cấp độ Sở Thánh Đường.

Chỉ là hiện tại trên tay Hàn Sâm cũng không có tân võ học thích hợp để tu luyện, dịch gen tự nhiên cũng không dùng được.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng có cơ hội hẹn Kỷ Yên Nhiên cùng ăn bữa cơm, nhưng hắn không biết lúc này trên Internet đang nổi lên một hồi phong ba.

Bởi vì cuộc thi giữa các trường quân đội đã cấm một người cùng tham gia nhiều trận đấu khác khoa, cho nên năm nay Cực Kinh Vụ lựa chọn tham gia thi đấu bắn cung, rất nhiều người đều sinh ra nhiệt tình rất lớn đối với trận đấu thi bắn cung.

Khi danh sách cuộc thi chính thức được công bố, rất nhiều người phát hiện đối thủ vòng hai của trường quân đội Trung Ương, lại là trường quân đội Hắc Ưng.

Nếu là trường quân đội Hắc Ưng lúc trước, cũng không có người nào chú ý, vốn chỉ là một đội xếp hạng chót trong Liên Minh, căn bản không có biện pháp so sánh với Cực Kinh Vụ ở trường quân đội Trung Ương.

Nhưng sau khi rất nhiều người nhìn danh sách thành viên tham gia thi đấu của trường Hắc Ưng, lại kinh ngạc phát hiện Hàn Sâm cũng có mặt trong

đó, lúc này mới có rất nhiều người nhớ tới, Hàn Sâm là người khoa bắn cung.

- Lần này có trò hay rồi, Kinh Cực Vụ đấu với Hàn Sâm.

- Tôi chỉ biết là điều khiển chiến giáp và Hắc Bạch Quyền thì Hàn Sâm rất lợi hại, ai biết trình độ bắn cung của hắn thế nào?

- Hàn Sâm vốn học khoa bắn cung đấy, trình độ đương nhiên sẽ không kém.

- Thật sự rất chờ mong ah.

- Chờ mong cái gì? Hàn Sâm có lợi hại, cũng không có thể so sánh với quái vật như Kinh Cực Vụ.

- Hắc hắc, ai chưa xem thi đấu bắn cung, cứ tìm Kinh Cực Vụ mà xem.

- Kinh Cực Vụ mãi mãi là số 1trong lòng tôi.

- Sinh viên trường quân đội mạnh nhất trong lịch sử, không ai khác, tôi đang nói tới Kinh Cực Vụ.

- Tôi công nhận là Hàn Sâm rất mạnh, nhưng đối thủ là Kinh Cực Vụ, kết quả không cần tranh cãi.

- Trình độ của Hàn Sâm khẳng định không bằng Kinh Cực Vụ, đồng đội bên cạnh hắn cùng đồng đội của Kinh Cực Vụ lại càng chênh lệch, trận đấu đoàn thể căn bản không cần nói nhiều, hi vọng Hàn Sâm có thể lấy được thành tích tốt trong trận đấu cá nhân.

- Hàn Sâm và Kinh Cực Vụ, tôi đều rất thích, hai người bọn họ có người nào thua tôi cũng sẽ khổ sở ah.

- Kinh Cực Vụ chỉ tham gia thi đấu bắn cung thật sự quá đáng tiếc, rất muốn xem y thi điều khiển chiến giáp, thật sự quá bá khí rồi.

- Tôi càng thích xem y thi cổ võ, chỉ có một chữ mạnh.

- Kinh Cực Vụ, vĩnh viễn là Vương.

- Bất kể như thế nào, đây đều là một trận đấu đặc sắc, hi vọng Hàn Sâm có thể biểu hiện khá một chút, để trận đấu đặc sắc hơn.

...

Phần lớn người trên Internet đều cho rằng trường quân đội Trung Ương không thể nào thua, dù sao Kinh Cực Vụ cũng là người ba năm đều thống trị cuộc thi giữa các trường quân đội, là quái vật bất bại, vương giả vĩnh viễn thắng lợi, sự cường đại của y đã sớm xâm nhập vào lòng người.

Còn Hàn Sâm mặc dù đã biểu hiện thành tựu trên phương diện chiến giáp cùng Hắc Bạch Quyền, nhưng là so với Kinh Cực Vụ, người dẫn đầu cuộc thi giữa các trường quân đội suốt ba năm, một chút thành tựu của Hàn Sâm có vẻ hơi nhỏ nhoi

Mà ngay cả Phương Minh Toàn vốn rất thích Hàn Sâm, gân đây khi phát biểu đều vô cùng bảo thủ, chỉ hi vọng là Trường quân đội Hắc Ưng và Hàn Sâm có thể lấy được thành tích tốt.

Phương Minh Toàn đã xem qua cuộc tranh tài trước kia của Kinh Cực Vụ, không thể không thừa nhận, Kinh Cực Vụ thực sự là một tên quái vật.

Chỉ sợ trong cuộc thi giữa trường quân đội, thậm chí là ở trong toàn bộ những người chưa tiến hóa, đều khó mà tìm được người có thể đối địch cùng y.

Phương Minh Toàn không nhìn thấy một chút khuyết điểm nào trên người của Kinh Cực Vụ, rất khác với khí chất khiến người ta ngạc nhiên của Hàn Sâm, Kinh Cực Vụ cho người khác cảm giác con người y có lực áp chế tuyệt đối.

Dù đối thủ là ai, dù đối thủ mạnh mẽ đến mức nào, khi quyết đấu với Kinh Cực Vụ, tất cả đều bị toàn diện áp chế.

- Một quái vật hoàn mỹ vô khuyết.

Phương Minh Toàn chỉ có thể dùng những lời này hình dung Kinh Cực Vụ, mà Kinh Cực Vụ cũng cho y cảm giác mãnh liệt này.

Nếu như nói Nạp Lan Thừa Nặc là trí giả hiểu rõ, như vậy Kinh Cực Vụ chính là bá giả trên trời dưới đất duy ngã độc tôn.

Chương 251: Tự Tay Mai Tán Một Thời Đại

Bầu không khí ở đội tuyển bắn cung Hắc Ưng có chút ngột ngạt, sau khi kết quả rút thăm giao đấu hiện ra, bọn họ phát hiện đối thủ đợt thứ hai của mình lại chính là trường quân đội Trung Ương, đối với rất nhiều đội viên cũ thì đây chính là đả kích tâm lý rất lớn.

Vương giả vô địch, quái vật chưa bao giờ thất bại, luôn lấn át trong các cuộc thi giữa trường quân đội, áp lực tâm lý mang tới cho những đội viên cũ là khó có thể đong đếm được.

Kết quả phân tổ như vậy cũng làm rối loạn trận tuyến của Tư Đồ Hương, nguyên bản cô có ý định để cho đội ngũ học hỏi thêm kinh nghiệm ở trong cuộc thi, có Hàn Sâm tọa trấn trong đội, có lẽ thẳng tiến bốn năm vòng cũng không thành vấn đề.

Những đội viên khác có thể đạt được khinh nghiệm ở trong cuộc thi cường độ cao này, sau khi trình độ và sự tự tin đều tăng lên, lại đối mặt với đội mạnh như đội trường quân đội Trung Ương, cũng có thể liều mạng một phen, cho dù không thắng được cũng có thể có thành tích tốt, cũng coi như cô có chỗ bàn giao cho trường học.

Nhưng bây giờ ngay vòng thứ hai đã đụng phải trường quân đội Trung Ương, nếu như bị quét khỏi cuộc thi, xếp hạng năm nay vẫn sẽ vô cùng thê thảm, Tư Đồ Hương biết rõ trận này không thể thua, nhưng mà đối chiến với trường quân đội Trung Ương, cho dù có Hàn Sâm, cô vẫn không có lòng tin chắc chắn.

Dù sao cuộc thi bắn cung là dùng đoàn thể thi đấu để làm chủ, cá nhân thi đấu chẳng qua chỉ mang tính chất biểu diễn, nếu như đoàn thể thi đấu không

lấy được thành tích tốt, xếp hạng vẫn sẽ rất thấp.

Mà bây giờ trong trường quân đội Hắc Ưng, ngoại trừ Hàn Sâm, người có thể sử dụng cung sự là quá ít, đội viên cũ đã sớm mất đi tự tin, mà học sinh mới còn chưa trưởng thành đến tình trạng có thể đảm đương một phía được.

Cục diện bây giờ ngay cả Tư Đồ Hương cũng cảm thấy rất khó giải quyết:

- Cái tay này của mình, thế nào mà vận may lại kém như vậy, hết lần này tới lần khác lại rút trúng trường quân đội Trung Ương.

Trong lòng Tư Đồ Hương âm thầm oán trách bàn tay của mình kém may mắn, không rút thăm được phân tổ tốt, nhưng với tư cách là huấn luyện viên của đội tuyển, cô lại không thể không miễn cưỡng vực tinh thần dậy, ủng hộ sĩ khí của các đội viên.

Nhưng mà hiệu quả cũng không được tốt lắm, trên cơ bản đội viên cũ đều cho rằng đã nhất định phải thua, cho dù thắng vòng thứ nhất cũng vô dụng, vòng thứ hai vẫn sẽ thua không thể nghi ngờ.

- Thật sự là không may, vậy mà vòng thứ hai đã đụng phải trường quân đội Trung Ương.

Ngay cả lão Thạch cũng không nhịn được cất lời oán thán.

- Gặp trường quân đội Trung Ương là tốt nhất, chỉ có đối thủ mạnh mẽ mới có thể giúp chúng ta tiến bộ nhanh hơn.

Trương Dương lại lộ ra vẻ nhiệt huyết sôi trào, toàn thân cao thấp đều tràn đầy chiến ý hừng hực, một chút cảm giác khiếp sợ cũng không có.

Lữ Mông lại lạnh nhạt nói:

- Tiến bộ nhanh, bị nốc-ao cũng nhanh, bằng vào thực lực bây giờ của đội tuyển chúng ta, cho dù có lão tam cũng không qua được cửa ải trường quân đội Trung Ương kia.

- Thắng thua chỉ là thứ yếu, trong chiến đấu phát triển mới là mấu chốt, hơn nữa chưa từng thử qua, làm sao biết nhất định sẽ thua, lão tam thấy đúng

không?

Trương Dương nhìn Hàn Sâm nói.

- Đương nhiên, chúng ta phải thắng.

Hàn Sâm cười một cái nói:

- Mọi người không thấy là chuyện này rất thú vị hay sao?

- Thú vị chỗ nào?

Lão Thạch không hiểu hỏi.

- Trường quân đội Trung Ương là vương giả của cuộc thi, Kinh Cực Vụ được công nhận số 1 trong các trường quân đội, nếu như chúng ta đánh bại anh ta và trường quân đội Trung Ương, đó chính là tự tay mai táng một thời đại, mọi người không thấy như vậy là rất thú vị hay sao?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

- Không cảm thấy thú vị một chút nào, tôi cũng không có yêu thích biến thái như vậy, tôi tình nguyện gặp phải đối thủ càng yếu càng tốt.

Lão Thạch cười khổ nói.

- Lão tam, không nên xem thường Kinh Cực Vụ, người kia thật sự là rất đáng sợ.

Lữ Mông lộ ra vẻ nghiêm túc nói.

- Tôi chưa bao giờ xem thường bất kỳ ai, nhưng mà xác thực là tôi cảm thấy chuyện này rất thú vị, tự tay chôn vùi một vương triều, mai táng nó bên trong bụi bặm lịch sử, không có chuyện gì khiến người ta vui vẻ hơn chuyện này.

Hàn Sâm nghiêm túc nói.

- Đúng vậy, lão tam, tôi ủng hộ cậu.

Ngọn lửa trong mắt Trương Dương cháy lên hừng hực, hận không thể lập tức ra sân chiến sảng khoái với người của trường quân đội Trung Ương.

- Dù sao mấy người đều là thứ biến thái, nhưng ai bảo chúng ta là bạn cùng phòng chứ, mọi người đã quyết định muốn lên, tôi đương nhiên cũng không thể lui về phía sau được, nhưng chỉ sợ huấn luyện viên Tư Đồ không cho chúng ta cơ hội lên sân khấu.

lão Thạch lo lắng nói.

Lữ Mông nhếch miệng:

- Yên tâm đi, nhất định sẽ có cơ hội, huấn luyện viên Tư Đồ là người thông minh, cô ấy sẽ không dùng những đội viên cũ đã mất đi lòng cầu thắng kia, chúng ta có cơ hội ra sân rất lớn.

...

Hàn Sâm đang đi tới căn tin, máy truyền tin lại vang lên, là dãy số của Đường Chân Lưu, sau khi tiếp nhận, hình ảnh xuất hiện ở trong máy truyền tin là hai người Lâm Phong cùng Đường Chân Lưu.

- Cậu nhất định phải tham gia cuộc thi bắn cung với trường quân đội Trung Ương à?

Đường Chân Lưu vội vã hỏi.

- Tôi là người của khoa bắn cung mà, lại là thành viên của đội tuyển, tất nhiên phải tham gia rồi, có vấn đề gì không?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Đường Chân Lưu, không biết tại sao anh ta phải quan tâm tới chuyện này.

Đường Chân Lưu không nói gì, chỉ là nhìn Lâm Phong ở bên cạnh, biểu lộ trên mặt rất cổ quái.

- Có nắm chắc không?

Lâm Phong mở miệng hỏi, vẻ mặt hơi có chút ngưng trọng.

- Không có.

Hàn Sâm trả lời rất thẳng thắn, xác thực là Kinh Cực Vụ quá mạnh mẽ, trước khi chính thức giao thủ, hắn cũng không biết mình có cơ hội thắng hay không.

- Tôi sẽ đi xem thi đấu.

Lâm Phong bình tĩnh nói.

Hàn Sâm rất kỳ quái nhìn Lâm Phong, không biết lời này của anh ta rốt cuộc là có ý gì.

Đường Chân Lưu lại không nhịn được nháy mắt ra hiệu nói:

- Lão Hàn, trước kia Kinh Cực Vụ học cùng học viện quý tộc với chúng tôi, tên kia chính là một tên biến thái không kém gì lão Lâm, các phương diện đều có thể liều một trận với lão Lâm, nhưng đáng tiếc về sau cậu ta chuyển tới trường quân đội Trung Ương, không có cơ hội phân ra thắng bại với lão Lâm, một trận chiến này của cậu sẽ rất gian nan đó, bây giờ có chút khẩn trương nào hay không?

Hàn Sâm nhún vai nói:

- Tôi không nghĩ tới thất bại, cho nên cũng không khẩn trương gì cả.

- Lời này nếu như Kinh Cực Vụ nghe được, cậu ta nhất định sẽ rất cao hứng, có muốn tôi giúp cậu một tay chuyển cáo cho anh ta hay không?

Đường Chân Lưu cười thầm.

- Tùy tiện.

Hàn Sâm không quan tâm nói.

- Không nên khinh thường, Kinh Cực Vụ là người mà tôi thấy có thiên phú nhất cũng chăm chỉ nhất.

Lúc này Lâm Phong đột nhiên nói một câu.

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Lâm Phong một chút, nghiêm túc gật đầu nói:

- Tôi biết rồi.

Người có thể để cho Lâm Phong nói ra những lời này, sự đáng sợ của người kia có thể biết.

- Được, đến lúc đó chúng tôi đi tới hiện trường xem các cậu trận đấu.

Đường Chân Lưu nói xong cũng vội vàng tắt máy truyền tin, sau đó hắn lại bấm dãy số của Kinh Cực Vụ.

- Số 1 trường quân đội, hình như là một cái danh hiệu rất tốt, so với Tệ thần còn êm tai hơn nhiều.

Hàn Sâm sờ cằm, rất là thoả mãn đối với cái danh hiệu này.

Chỉ là nếu như hắn muốn lấy được cái danh xưng này, trước hết phải giải quyết xong người được gọi là quái vật kia.

Đi vào căn tin, Kỷ Yên Nhiên đã giúp hắn chiếm một vị trí tốt rồi, vất vả lắm hôm nay cái đuôi nhỏ Khúc Lệ Lệ kia không ở đây, Hàn Sâm cảm thấy cơ hội tốt của mình đã tới, mặt mày hớn hở ngồi xuống cạnh Kỷ Yên Nhiên, thò tay đặt lên trên eo thon.

- Nghe nói đội tuyển đội bắn cung của các anh trong vòng thứ hai gặp phải Kinh Cực Vụ?

Kỷ Yên Nhiên lại đột nhiên nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Đúng vậy, làm sao thế?

Hàn Sâm nao nao, sao mà Kỷ Yên Nhiên cũng quan tâm tới cuộc thi đấu bắn cung rồi.

- Thắng Kinh Cực Vụ, biển Aegean bốn ngày ba đêm phòng cho tổng thống xa hoa cho cặp đôi, em mời anh đi.

Kỷ Yên Nhiên nháy mắt nói.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy một cỗ tín niệm tất thắng từ bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu, một đôi mắt giống như ngọn đèn tỏa sáng, trong miệng hung hăng nhớ kỹ mấy chữ này:

- Bốn ngày ba đêm… phòng cho tổng thống… cho cặp đôi…

Chương 252: Hành Trình Bốn Ngày Ba Đêm

Nguyên bản Hàn Sâm chỉ cảm thấy cố hết sức đã tốt rồi, nhưng mà bây giờ lại giống như là cắn thuốc lắc muốn gào lên, bất kể như thế nào cũng muốn thắng đội trường quân đội Trung Ương.

Nghĩ tới cái gì mà bốn ngày ba đêm, phòng cho tổng thống các loại, còn có gương mặt xinh đẹp cùng dáng người có lồi có lõm kia của Kỷ Yên Nhiên, Hàn Sâm đã cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Kỷ Yên Nhiên sở dĩ muốn để cho Hàn Sâm thắng Kinh Cực Vụ, đó là bởi vì năm trước lúc cô dẫn đội tham gia cuộc thi Thượng Đế Chi Thủ, vốn là có cơ hội lịch sử tiến vào top 16, tuy nhiên lại vừa vặn đụng phải trường quân đội Trung Ương, kết quả bị Kinh Cực Vụ của trường quân đội Trung Ương quét ngang nốc-ao, giấc mơ top 16 cũng theo đó mà bị nghiền nát.

Phụ nữ hiển nhiên đều rất hẹp hòi, bây giờ đội ngũ của Hàn Sâm lại đụng phải Kinh Cực Vụ, Kỷ Yên Nhiên đương nhiên không muốn Hàn Sâm cũng giống như đội ngũ của cô bại bởi Kinh Cực Vụ.

Vì hành trình bốn ngày ba đêm trên đảo, Hàn Sâm đã dụng tâm nghiên cứu rất nhiều hình ảnh thi đấu của Kinh Cực Vụ.

Về phần ban thưởng trong nội bộ các trường quân đội cùng tiền thưởng, đối với Hàn Sâm đã trở nên không quan trọng nữa rồi.

Không thể không thừa nhận, Kinh Cực Vụ đúng là một nhân vật lợi hại, ở trên người cậu ta cơ hồ không tìm thấy sơ hở nào, ít có khả năng lợi dụng sơ hở đánh bại cậu ta.

Mà thực lực chính diện, Kinh Cực Vụ đã là nhân vật đứng đầu bên trong các trường quân đội, muốn chính diện đánh bại y, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Hàn Sâm so sánh mình với Kinh Cực Vụ, phát hiện ra bất kể là lực lượng hay là tốc độ của mình, các phương diện đều kém hơn Kinh Cực Vụ một chút.

Đường Chân Lưu đã nói với Hàn Sâm, Kinh Cực Vụ đã là gen đại viên mãn, sở dĩ chưa đi không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở, chính là hy vọng có thể phân cao thấp với Lâm Phong trong lần Thần Chiến tiếp theo.

Hơn nữa Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà cậu ta tu luyện cũng vô cùng lợi hại, ngay cả Lâm Phong cùng Đường Chân Lưu cũng không biết rốt cuộc là cậu ta tu luyện loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào, nhưng mà hiệu quả hiển nhiên vô cùng tốt, gen đại viên mãn cùng cấp căn bản không thể địch nổi Kinh Cực Vụ.

- Thật sự có chút khó giải quyết, nếu như mình cũng là gen đại viên mãn, có thể chính diện áp chế Kinh Cực Vụ, nhưng đáng tiếc bây giờ mình còn thiếu không ít thần gen và gen biến dị.

Hàn Sâm nghiên cứu cẩn thận hình ảnh của Kinh Cực Vụ, hy vọng có thể tìm ra phương pháp trí thắng.

Chỉ là Hàn Sâm cũng không biết, lúc hắn đang nghiên cứu Kinh Cực Vụ, Kinh Cực Vụ cũng đang nhìn hình ảnh thi đấu của hắn.

Lâm Phong đánh giá Kinh Cực Vụ là người có thiên phú nhất cũng chăm chỉ nhất, Kinh Cực Vụ có được lòng tin mạnh mẽ, nhưng lại không khinh thường bất kỳ đối thủ nào, huống chi người này còn là người mà Lâm Phong có chút để ý.

Kinh Cực Vụ tìm trên Internet tất cả tư liệu liên quan có thể tìm được về Hàn Sâm, liền hình ảnh Hàn Sâm tham gia Tinh Vũ Bôi khu vực Hắc Ưng, Kinh Cực Vụ đều tìm tới bản đầy đủ.

Còn có hình ảnh thi đấu Hắc Bạch Quyền trên Internet, cùng với video Hàn Sâm quay chụp cho Ngân Sát TS, còn có hình ảnh trận đấu biểu diễn Giải Đấu Tranh Bá Đế Cương.

Gần như có thể tìm được, Kinh Cực Vụ đều tìm tới, xem xét cẩn thận tất cả hình ảnh của Hàn Sâm.

- A Vụ, đang xem cái gì thế?

Tần Thành đi tới đứng sau lưng Kinh Cực Vụ, cúi người nhìn hình ảnh mà Kinh Cực Vụ đang xem.

Tần Thành là nhân vật số hai của đội bắn cung trường quân đội Trung Ương, trong cuộc thi bắn cung cá nhân giữa các trường quân đội xếp hàng thứ hai, cao thủ bắn cung gần với Kinh Cực Vụ.

Trên thực tế Tần Thành vốn cũng không phải thuộc đội bắn cung, ban đầu anh ta chơi điều khiển chiến giáp, đã từng dẫn đầu đội chiến giáp trường quân đội Trung Ương xưng bá cuộc thi, bởi vì một câu của Kinh Cực Vụ "Tôi muốn cùng đi thi đấu với anh" mà chuyển đến đội bắn cung.

Tuy tùy tiện chuyển tới đội bắn cung, nhưng thực lực của Tần Thành đã là đỉnh cấp bên trong cuộc thi giữa các trường quân đội, cho dù không có Kinh Cực Vụ, Tần Thành cũng có năng lực dẫn đội đoạt giải quán quân.

- Hình ảnh của Hàn Sâm trường quân đội Hắc Ưng.

Kinh Cực Vụ bình tĩnh nói, ánh mắt vẫn còn đang xem hình ảnh, không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nào.

- Người này tôi từng nghe nói qua, hẳn là một nhân vật rất lợi hại, cậu ta thắng Nạp Lan Thừa Nặc ở cuộc thi Hắc Bạch Quyền.

Tần Thành ngồi xuống bên cạnh Kinh Cực Vụ, nhìn hình ảnh lại hỏi:

- Nhìn ra cái gì không?

- Mạnh.

Kinh Cực Vụ nói ra một chữ.

Tần Thành kinh ngạc nhìn Kinh Cực Vụ, người có thể khiến cho Kinh Cực Vụ dùng đến chữ này thật sự không nhiều lắm, ít nhất trong các trận thi đấu mà bọn họ cùng một chỗ tham gia, anh ta còn chưa từng nghe Kinh Cực Vụ đánh giá một người nào như thế.

- Mạnh cỡ nào?

Tần Thành nghiêm túc nhìn về phía hình ảnh.

- Thân thể tố chất của cậu ta không kém cậu, năng lực dự phán cùng nắm chắc đối với lòng người vô cùng mạnh, quả thực giống như là biết thuật đọc tâm vậy.

Kinh Cực Vụ nói.

- Vậy thì đúng là rất thú vị, nếu một đối thủ ra dáng đều không có, lần thi đấu này của chúng ta chẳng phải sẽ quá nhàm chán hay sao.

Tần Thành nở nụ cười.

- Nói cũng đúng, nhưng mà tốt nhất vẫn nên xem hình ảnh của cậu ta thêm mấy lần, loại năng lực này của cậu ta không dễ ứng phó.

Kinh Cực Vụ cũng cười, cậu ta chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ đối thủ nào.

Tần Thành gật gật đầu, mở ra hai bình rượu, cho Kinh Cực Vụ một bình, dựa vào ghế sa lon vừa xem hình ảnh vừa uống.

Một mực xem hết toàn bộ hình ảnh của Hàn Sâm, Tần Thành mới mở miệng nói:

- Đúng là một người rất lợi hại, đồng đội của cậu ta như thế nào?

- Đồng đội của cậu ta khá bình thường.

Kinh Cực Vụ mở hình ảnh của các đội viên khác trong đội tuyển bắn cung của trường Hắc Ưng, anh ta tìm tương đối đầy đủ.

Tần Thành sớm đã thành thói quen với phong cách nghiêm túc của Kinh Cực Vụ, sau khi xem xong không nhịn được tiếc hận nói:

- Đồng đội quá kém.

...

Cuộc thi bắn cung vốn rất ít trận đấu đáng được lưu ý, nhưng mà vì Kinh Cực Vụ lựa chọn thi đấu bắn cung, cuộc thi đấu bắn cung năm nay lại được đặc biệt chú ý.

Có rất nhiều người muốn xem Kinh Cực Vụ hoặc là Tần Thành, thậm chí không tiếc trực tiếp đi tới sân vận động ở Cách Đặc Tinh để xem tranh tài.

Tất cả đội tuyển bắn cung của các trường quân đội, dưới sự dẫn dắt của huấn luyện viên cùng quản lý, từng người đi tới Cách Đặc Tinh, được sắp xếp vào bên trong khách sạn đối diện với sân vận động.

Hàn Sâm, lão Thạch cùng các thành viên của đội bắn cung đứng ở đại sảnh, có chút tò mò nhìn mấy đội bắn cung của các trường quân đội ra ra vào vào, mà Tư Đồ Hương thì lại đi cùng quản lý sắp xếp chỗ ở của bọn họ và chuẩn bị hạng mục công việc.

- Cậu là Hàn Sâm?

Đột nhiên một cô gái mặc đồng phục đội tuyển, sau khi nhìn thấy Hàn Sâm liền có chút ngạc nhiên đi tới.

- Tôi là Hàn Sâm, cô là?

Hàn Sâm có chút nghi ngờ nhìn cô gái ở trước mặt, cô gái này mặc đồng phục của đội tuyển khác, hơn nữa vác hộp cung tên ở trên người, rất rõ ràng là đội viên của đội tuyển khác.

- Tôi là Thu Minh Mị, tôi rất thích video Ngân Sát TS kia của anh, có thể ký tên cho tôi không?

Cô gái lấy ra vở cùng bút, đôi mắt lộ vẻ trông mong đưa đến trước mặt Hàn Sâm, trong mắt to tràn đầy vẻ mong đợi.

- Thu Minh Mị? Cô là Thu Minh Mị của trường quân đội Thánh Vũ?

Lão Thạch cùng mấy đội viên cũ khác ở bên cạnh lại trợn to mắt nhìn cô gái trước mặt, có chút không dám tin tưởng cô chính là Thu Minh Mị.

Cái tên Thu Minh Mị này, người của đội bắn cung của các trường quân đội chắc chắn sẽ không lạ lẫm gì, năm trước cô chỉ mới là sinh viên năm đầu đã dẫn theo đội bắn cung Thánh Vũ nguyên bản có thành tích không tốt tiến vào vòng bán kết, hơn nữa còn đoạt được vị trí thứ ba.

Thu Minh Mị cũng bởi vì một trận chiến này mà thành danh, năm nay cô và trường quân đội Thánh Vũ đều rất được mọi người mong đợi.

Chương 253: Quái Vật Mời

Hàn Sâm chỉ nghiên cứu qua đội viên của trường quân đội Trung Ương, đối với những trường quân đội khác cũng không có nghiên cứu gì, không biết cái tên Thu Minh Mị này, chỉ là tiếp nhận vở cùng bút, ký tên của mình lên cho Thu Minh Mị.

- Thật sự là rất cám ơn anh, hi vọng chúng ta có cơ hội cùng tham gia thi đấu.

Thu Minh Mị nhận vở cùng bút về, như nhặt được chí bảo ôm vào trong ngực, nói với Hàn Sâm một câu, lúc này mới ôm vở trở lại trong đội tuyển bọn họ.

Hàn Sâm quay đầu, đã thấy bọn lão Thạch đều dùng ánh mắt đố kỵ nhìn mình, lão Thạch trực tiếp dùng cánh tay thô cứng như sắt thép ghìm chặt cổ của Hàn Sâm, tức giận kêu lên:

- Lão tam, Thu Minh Mị vậy mà xin tên súc vật nhà cậu kí tên cho.

Không chỉ là bọn lão Thạch, liền rất nhiều đội viên của đội tuyển khác ở trong đại sảnh, đều quăng ánh mắt phẫn nộ tới Hàn Sâm.

Thu Minh Mị vốn xinh đẹp, thuật bắn cung lại cao, hoàn toàn là nhân vật cấp minh tinh trong cuộc thi bắn cung, không nghĩ vậy mà lại nhờ Hàn Sâm kí tên cho, đương nhiên làm cho rất nhiều người tức giận.

- Chớ ồn ào, đều thành thật một chút.

Tư Đồ Hương cùng quản lý làm xong thủ tục, dưới sự chỉ dẫn của phục vụ viên đi tới gian phòng của bọn họ.

- Đừng chạy loạn, ăn cơm trưa xong phải đi tới sân vận động huấn luyện làm quen sân thi đấu.

Tư Đồ Hương cố ý lại dặn dò bọn Hàn Sâm thêm vài câu, miễn cho bọn họ lại đi ra ngoài gây chuyện.

Ăn xong bữa tối, bọn Hàn Sâm đi tới sân vận động của Cách Đặc Tinh, trong mười ngày tới thì cuộc thi bắn cung sẽ được cử hành ở đây.

- Là Cực Kinh Vụ!

Vừa mới đi ra ngoài, lão Thạch liền nhìn tới một phương hướng thấp giọng nói một câu.

Bọn Hàn Sâm nhìn sang, quả nhiên thấy được thành viên của đội tuyển trường quân đội Trung Ương đang huấn luyện tập làm quen với sân thi đấu, Kinh Cực Vụ đang kéo cung bắn về phía một cái bia ngắm, mũi tên trực tiếp trúng hồng tâm bia di động ở cách xa 100m, liên tục bảy tám mũi tên đều như thế, không có một mũi tên nào thất bại.

- Tính ổn định thật sự quá đáng sợ.

Lữ Mông tán thưởng một câu.

- Cậu chính là Hàn Sâm?

Đột nhiên, một sinh viên nam đi tới trước mặt Hàn Sâm, trong tay cầm cung, ánh mắt có chút khiêu khích nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Tôi là Hàn Sâm, anh là?

Hàn Sâm quan sát nam sinh này một chút, có lẽ cũng chưa từng gặp qua, khẳng định là không biết.

- Cậu nên nhớ kỹ, tôi là Phương Văn Định của trường quân đội Tư Mạn, phân cao thấp với trường quân đội Trung Ương ở vòng tiếp theo, nhất định là trường quân đội Tư Mạn chúng tôi.

Nam sinh kia cao ngạo nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ là cười không nói chuyện, lão Thạch ở bên cạnh cũng có chút không nhịn được, đang định nói cái gì, lại đột nhiên có người đi tới, đứng ở trước mặt Hàn Sâm.

Lời nói của lão Thạch đã đến bên miệng, nhưng còn chưa nói ra miệng, nhìn thấy người kia lại lập trức mở to hai mắt, lời vừa ra đến khóe miệng đã nuốt trở vào, hơi giật mình đứng ở đó.

Không chỉ là lão Thạch, người của rất nhiều đội tuyển ở đây đều nhìn về phía người kia, người của đội tuyển Hắc Ưng cũng không ngoại lệ, bởi vì người đang đứng ở trước mặt Hàn Sâm bây giờ chính là Kinh Cực Vụ của trường quân đội Trung Ương.

- Kinh Cực Vụ.

Kinh Cực Vụ tự báo ra tên mình, mỉm cười đưa tay phải tới trước mặt Hàn Sâm.

- Hàn Sâm.

Hàn Sâm nao nao, nhưng vẫn đưa tay phải ra bắt tay Kinh Cực Vụ.

Kinh Cực Vụ buông tay của Hàn Sâm ra, cười một cái nói:

- Vốn muốn chờ tới lúc tranh tài lại tới chào hỏi cậu, nhưng nếu như đã gặp gỡ ở nơi này, vẫn là tới chào hỏi cậu trước đi, tôi rất chờ mong trận đấu của chúng ta.

- Tôi cũng vậy.

Hàn Sâm có chút dở khóc dở cười, tại sao nguyên một đám này đều có tính cách cổ quái như vậy, Kinh Cực Vụ lại chạy tới không đầu không đuôi nói với hắn hai câu như thế.

Lời nói của Kinh Cực Vụ, Hàn Sâm nghe giống như không có gì, thậm chí có thể nói là có chút hơi tự kỷ, nhưng mà những người khác sau khi nghe xong lại rất giật mình.

Những phóng viên đang làm việc ở đây lúc này càng không ngừng quay chụp hình ảnh hai người nói chuyện, trong lòng đã sớm sắp xếp ra rất nhiều tiêu đề.

"Quái vật mời", "Địch thủ trong số mệnh của vương giả trường quân đội Trung Ương", "Bàn luận về khả năng thủ thắng của trường quân đội Hắc Ưng",. . . một loạt các loại bản thảo tin tức.

Bất kể như thế nào, bây giờ có rất nhiều người đều đã biết, Kinh Cực Vụ rất xem trọng đội tuyển Hắc Ưng, hoặc nói là rất xem trọng Hàn Sâm.

Phương Văn Định bị gạt ra ở một bên, sắc mặt đã hết sức khó coi, đã không có ai chú ý tới sự hiện hữu của cậu ta nữa, những lời cùng biểu hiện vừa rồi của cậu ta, đã sớm bởi vì một câu nói của Kinh Cực Vụ mà bị người ta triệt để quên mất.

Lúc này Văn Tú Tú đã đang chuẩn bị cho buổi tường thuật trực tiếp trận huấn luyện, đột nhiên quay chụp được một màn này, trong lòng cũng là rất vui mừng.

Vốn cô ta chủ trì tiết mục Hắc Bạch Quyền, lúc này lại tự mình chủ động yêu cầu tường thuật trực tiếp cuộc thi đấu bắn cung, chủ yếu là bởi vì có Hàn Sâm tham gia, cô ta biết cuối cùng Hàn Sâm lựa chọn tham gia thi đấu

bắn cung, không phải là Hắc Bạch Quyền cậu ta đã lấy được thành tích cực tốt kia, cô rất tò mò đến cùng cậu ta có thể đi đến một bước kia hay không.

Kỳ thật Văn Tú Tú cũng rất khó hiểu, dùng thành tựu mà Hàn Sâm đạt được ở Hắc Bạch Quyền, nếu như tham gia thi đấu Hắc Bạch Quyền, nhất định có thể lấy được thành tích cực tốt, nhưng cậu ta lại buông tha cho cuộc thi Hắc Bạch Quyền, lựa chọn thi đấu bắn cung.

Tuy Hàn Sâm là sinh viên của khoa bắn cung, nhưng mà Văn Tú Tú vẫn khó có thể lý giải được lựa chọn như vậy.

Năm nay Kinh Cực Vụ đã lựa chọn tham gia thi đấu bắn cung, bởi vì quy tắc sửa đổi, cậu ta cũng không tham gia thêm cuộc thi Hắc Bạch Quyền, như vậy đội mạnh nhất trong cuộc thi Hắc Bạch Quyền sẽ là trường quân đội Thánh Đức.

Hàn Sâm đã dùng thực lực của hắn chứng minh qua, hắn có thể đánh bại trường quân đội Thánh Đức, có cơ hội tốt như vậy mà không đi tham gia thi đấu Hắc Bạch Quyền, ngược lại lựa chọn thi đấu bắn cung, còn vừa lúc ở vòng thứ hai đã đụng phải trường quân đội Trung Ương, sự lựa chọn này thật sự không ai có thể lý giải được.

Nhìn Kinh Cực Vụ mặt đối mặt đứng nói chuyện với Hàn Sâm, đột nhiên một dòng ý nghĩ xẹt qua đầu Văn Tú Tú.

- Chẳng lẽ Hàn Sâm ước định phân cao thấp với Kinh Cực Vụ trong cuộc thi đấu bắn cung, cho nên mới lựa chọn đội bắn cung?

Cách nghĩ thiên mã hành không này vừa xuất hiện, đã không thể ức chế bị Văn Tú Tú kéo dài ra vô hạn.

Thậm chí cô ta đã nghĩ kỹ tiêu đề bản thảo tin tức lần này "Ước định số mệnh giữa quái vật và hoàng đế", ý nghĩ này khiến cho Văn Tú Tú càng ngày càng hưng phấn.

Chờ đến lúc Kinh Cực Vụ trở lại đội ngũ của mình, Văn Tú Tú cũng không tiếp tục ghi hình nữa, trực tiếp về văn phòng tạm thời, bắt đầu viết bản thảo tin tức "Ước định số mệnh giữa quái vật và hoàng đế".

Không thể không nói trí tưởng tượng của Văn Tú Tú thật sự là lớn đến kinh người, vốn Kinh Cực Vụ chỉ là nghe được chuyện của Hàn Sâm từ chỗ Đường Chân Lưu cùng Lâm Phong, hơn nữa là thưởng thức đối với Hàn Sâm, cho nên mới lên tiếng chào hỏi.

Tuy nhiên cứ thế mà bị cô ta viết thành chuyện yêu hận tình cừu rắc rối phức tạp, chỉ là vô tình tham gia dự thi, cũng bị cô ta nói thành ước định số mệnh.

Thế nhưng mà cô ta viết lại phối hợp thêm hình ảnh Hàn Sâm cùng Kinh Cực Vụ gặp mặt hôm nay, thoạt nhìn dường như thật sự có một chút đạo lý.

Hơn nữa những người đọc bài cũng cảm thấy vô cùng có đạo lý, nhất thời trên Internet đều thảo luận về quan hệ giữa Hàn Sâm và Kinh Cực Vụ là như thế nào.

Chương 254: Chuyên Gia Bắn Cung

- Tôi biết mà, làm sao sẽ có chuyện trùng hợp như vậy, Kinh Cực Vụ lựa chọn đội bắn cung, Hàn Sâm cũng lựa chọn đội bắn cung, thì ra giữa hai người có chuyện bí ẩn ở bên trong ah.

- Đúng vậy, thật muốn mau chóng được xem bọn họ đối quyết.

- Cuộc chiến giữa quái vật và hoàng đế, thật sự là thú vị, nhưng mà hoàng đế chắc là tài khoảng của Hàn Sâm trong trận thi đấu Hắc Bạch Quyền chứ?

- Tôi đã xem qua trận đấu Hắc Bạch Quyền của Hàn Sâm, toàn thắng Nạp Lan Thừa Nặc, mạnh đến mức không còn gì để nói. Trước kia Kinh Cực Vụ cũng chỉ thắng Nạp Lan 3-2 thôi đấy.

- Có trò hay để nhìn rồi, nghĩ tới liền hưng phấn ah.

- Thật sự là quá chờ mong rồi.

...

Trường quân đội Trung Ương với tư cách đội ngũ tham gia thi đấu trận khai mạc, mặc dù đối thủ của bọn họ không yếu, nhưng vẫn bị trường quân đội Trung Ương quét ngang.

Nhưng mà sau khi trường quân đội Trung Ương thi đấu xong cũng không lập tức rời đi, thay đổi quần áo xong ngồi lên khán đài, hiển nhiên là muốn xem các đội ngũ khác thi đấu.

Những người suy đoán quan hệ giữa Kinh Cực Vụ và Hàn Sâm liền hưng phấn hơn, rõ ràng là bọn họ đang chờ đợi xem Hàn Sâm thi đấu.

Văn Tú Tú vô cùng sôi nổi tường thuật, nếu camera không quay cảnh so tài trên sân, thì luôn hướng tới Kinh Cực Vụ và Hàn Sâm ở trên khán đài.

Người xem tường thuật trực tiếp đều bàn tán ầm ĩ, mãi mới chờ đến đến lượt trường quân đội Hắc Ưng tham gia thi đấu, đối thủ vòng thứ nhất của bọn họ chính là đội trường quân đội Tư Mạn của Phương Văn Định.

Mọi người suy đoán huấn luyện viên Tư Đồ Hương của Hắc Ưng sẽ để cho những tuyển thủ nào tham gia thi đấu, kết quả lại có chút ngoài dự đoán của mọi người, ngoại trừ bảo lưu lại đội trưởng Hứa Thiên Hào của đội tuyển bắn cung Hắc Ưng, bốn đội viên khác, Tư Đồ Hương đều lựa chọn người mới, kỳ thật chính là bốn người của phòng 304.

Lão Thạch kinh ngạc há to miệng, cậu ta thật không ngờ chính mình thật sự có thể xuất hiện, trình độ của cậu ta chỉ có thể coi là bình thường, so với một ít đội viên cũ thậm chí còn yếu hơn một chút, cho nên cậu ta rất bất ngờ vì mình được lên sân.

Về phần Lữ Mông cùng Trương Dương, trải qua khoảng thời gian huấn luyện này, trình độ đã là đứng đầu trong đội, bọn họ tham gia thi đấu cũng rất là bình thường.

- Cố hết sức, tôi đánh giá cao các cậu.

Tư Đồ Hương cười vỗ vỗ bả vai lão Thạch.

Chính như Lữ Mông từng nói, Tư Đồ Hương là một huấn luyện viên rất có chủ kiến, cô ta tình nguyện để cho lão Thạch xuất chiến, cũng không muốn để cho những đội viên cũ đã mất đi lòng háo thắng tham gia thi đấu.

Về phần đội trưởng Hứa Thiên Hào còn có mấy phần kiên trì, Tư Đồ Hương mới có thể lại để cho cậu ta xuất chiến, nếu không thì rất có thể cô ta đã trực tiếp chọn lựa năm nhân vật mới tham gia thi đấu.

- Đừng lo lắng, có chúng tôi ở đây.

Trương Dương vỗ lưng lão Thạch nói ra.

Lão Thạch lập tức ưỡn thẳng lồng ngực kêu lên:

- Tôi sợ con chim gì, bọn họ cũng không phải là trường quân đội Trung Ương, coi như là trường quân đội Trung Ương, không phải là vẫn còn có lão tam đấy sao, tôi sợ cái gì?

Lữ Mông cùng Trương Dương đều khinh bỉ nhìn cậu ta một cái, bước nhanh đi vào trong đấu trường.

Thi đấu bắn cung đoàn thể chính là quy chế đấu vòng loại, hai bên có năm người tiến vào trong sân đấu, trong sân thi đấu có rất nhiều chướng ngại vật, một bên bắn trúng toàn bộ năm người đối phương thì được tính là thắng.

Không khác nhiều lắm so với huấn luyện đấu súng dã ngoại, nhưng mà dùng không phải là súng, mà là cung tên, mũi tên là mũi tên cảm ứng chuyên môn không có mũi nhọn, chỉ cần bắn trúng mục tiêu thì sẽ được tự động phán định mục tiêu bị nốc-ao, bản thân mũi tên không có lực sát thương gì cả.

Văn Tú Tú chủ trì tường thuật trực tiếp trận đấu, còn mời tới một vị chuyên gia bắn cung nổi tiếng là Phùng Cửu Luân với tư cách chuyên gia bình luận.

- Phùng lão sư, ngài có thể phân tích cho chúng tôi biết tình hình cuộc tranh tài giữa Hắc Ưng và Tư Mạn sẽ như thế nào không?

Văn Tú Tú chuyển đề tài cho Phùng Cửu Luân.

Mặc dù trước đây Văn Tú Tú hiểu rất ít đối với thi đấu bắn cung, nhưng trước khi tới, cô đã tìm hiểu qua, vô cùng rõ ràng tri thức về thi đấu bắn cung, cũng hiểu rất rõ thực lực của hai phe.

Trường quân đội Tư Mạn cùng trường quân đội Hắc Ưng không chênh lệch nhiều lắm, xếp hạng bắn cung năm trước cũng không lý tưởng cho lắm, nhưng không thảm giống như Hắc Ưng, vẫn có thể sắp xếp ở vị trí gần giữa.

Trường quân đội Tư Mạn năm nay cũng chiêu mộ không ít sinh viên năng khiếu bắn cung, Phương Văn Định chính là người nổi bật trong số đó, nghe nói là sinh viên năng khiếu mà huấn luyện viên của Tư Mạn đã bỏ ra công sức rất lớn mới khai quật ra được, phương diện thuật bắn cung rất không tầm thường.

Phùng Cửu Luân hắng giọng một cái, lạnh nhạt nói:

- Trình độ của hai đội Hắc Ưng cùng Tư Mạn có lẽ là không khác nhau nhiều, thắng bại hẳn là 4-6 đi.

- Phùng lão sư cảm thấy là Hắc Ưng chỉ có 6 phần thắng thôi sao?

Văn Tú Tú có chút kinh ngạc nói, cô thật sự là không ngờ Phùng Cửu Luân sẽ nói như vậy.

- Không phải, tôi cho rằng Tư Mạn có 6 phần thắng.

Phùng Cửu Luân vẫn giữ giọng điệu nhàn nhạt như vậy.

Thế nhưng mà Văn Tú Tú cũng đã có chút trợn tròn mắt, bây giờ người nào không biết Hàn Sâm là đối thủ mà Kinh Cực Vụ xem trọng, hoàn toàn không ngờ Phùng Cửu Luân vậy mà sẽ cho rằng phần thắng của Tư Mạn cao hơn.

Phùng Cửu Luân không tiếp tục chờ Văn Tú Tú đặt câu hỏi, đã tự mình nói tiếp:

- Tôi biết bây giờ ở trên Internet đều đang bình luận cuộc chiến số mệnh gì đó giữa Hàn Sâm và Kinh Cực Vụ, nhưng mà làm một nhà phân tích bộ môn bắn cung chuyên nghiệp, tôi chỉ có thể nói cho mọi người biết, đây chẳng qua là một loại thủ đoạn lăng xê mà thôi. Bất kể là bản thân Hàn Sâm hay là trường quân đội Hắc Ưng đều không có thực lực đối kháng với trường quân đội Trung Ương, theo thực lực mà nói, bọn họ muốn xông qua cửa ải Thánh Vũ này đều rất gian nan.

Lời này của Phùng Cửu Luân vừa nói ra, người xem trực tiếp đều đã như ong vỡ tổ.

- Chuyên gia kiểu gì thế? Đến cùng là có kiến thức hay không, nói hươu nói vượn cái gì vậy.

- Trường quân đội Tư Mạn tính là thứ gì? Hoàng đế của nhà tôi chính là đối thủ mà Kinh Cực Vụ chọn trúng.

- Tên chuyên gia này từ đâu chui ra vậy?

- Ông mới lăng xê, cả nhà ông đều lăng xê, Kinh Cực Vụ của chúng tôi còn cần phải lăng xê à?

...

Bất kể là người đến xem Kinh Cực Vụ, hay là người ưa thích Hàn Sâm, đều phát ra các loại thanh âm bất mãn.

Dáng tươi cười của Văn Tú Tú cũng có chút cứng ngắc, nhưng mà Phùng Cửu Luân là chuyên gia do trạm Hoa Tinh mời tới bình luận, mặc dù cô cho rằng Phùng Cửu Luân nói không đúng, nhưng cũng không thể công khai đuổi Phùng Cửu Luân xuống, đành phải nói:

- Phùng lão sư coi trọng Tư Mạn như vậy, nhất định có nguyên nhân đặc biệt gì phải không?

Phùng Cửu Luân lại cười nhạt một tiếng:

- Người xưa từng nói, người trong nghề nhìn ra môn đạo, người thường xem náo nhiệt. Cho nên tôi nói phần thắng của Tư Mạn khá lớn, đó là đã

trải qua so sánh số liệu cùng phân tích khoa học chuyên nghiệp, bất kể từ mọi phương diện mà nói, Hắc Ưng liền không bằng Tư Mạn, cho nên cũng không cần phải có nguyên nhân đặc biệt gì, đây là phán đoán lý trí chân thật. Mọi người sở dĩ có sai lầm ở trên nhận thức, thuần túy là bởi vì nhận lấy ảnh hưởng của lăng xê cùng báo cáo bất lương, trên thực tế trình độ của Hắc Ưng vẫn quá yếu ở trong cuộc thi lần này.

Phùng Cửu Luân nói những lời này, liền ngay cả Văn Tú Tú cũng đã có chút lúng túng, bởi vì trong số tin tức bất lương theo lời Phùng Cửu Luân, khẳng định cũng có bài "Ước định số mệnh giữa quái vật và hoàng đế" của cô ta.

Nhưng mà Phùng Cửu Luân cũng không biết Văn Tú Tú đã viết một tin bài như vậy, sở dĩ ông ta nói như vậy, là vì đội viên ngôi sao mới Phương Văn Định của Tư Mạn chính là cháu của Phùng Cửu Luân, mà xác thực là thực lực của Phương Văn Định rất mạnh, chức nghiệp của cha mẹ đều là tiễn thủ, từ nhỏ đã luyện tập thuật bắn cung, Phùng Cửu Luân rất rõ ràng chuyện này.

Thứ nhất là Phùng Cửu Luân đánh bóng ánh mắt chuyên gia không giống người thường của mình, thứ hai là cũng muốn mượn cơ hội này giúp cho cháu ngoại của mình nổi tiếng hơn một chút.

Chương 255: Cung

Phùng Cửu Luân nói tiếp:

- Năm nay thực lực của Thánh Vũ rất không tồi, chiêu mộ rất nhiều sinh viên năng khiếu bắn cung có thực lực mạnh mẽ, đặc biệt là Phương Văn Định, nếu như người có hiểu biết đối với thi đấu bắn cung, hẳn đều nghe nói qua hai cái tên Phương Hoa cùng Phùng Vân Mai, hai người này đều có chức nghiệp tiễn thủ bên trong những Tiến Hóa Giả, Phương Văn Định có truyền thống gia đình, thiên tư cũng rất ưu tú, có thể nói là ngôi sao mới trong số các tuyển thủ của các trường quân đội, thực lực không phải là những tuyển thủ của các trường quân đội bình thường có thể so sánh.

- Ý tứ của Phùng lão sư là, trình độ bắn cung của Phương Văn Định mạnh hơn Hàn Sâm?

Phương Tú Tú đè lại sự tức giận trong lòng nói ra.

- Chuyện này không có gì cần phải tranh luận chứ? Một tuyển thủ minh tinh chơi chiến giáp, càn quét Hắc Bạch Quyền, còn quay quảng cáo, cùng một tuyển thủ chuyên nghiệp khắc khổ luyện tập, ai mạnh ai yếu đã sớm có kết luận rồi.

Phùng Cửu Luân còn tăng thêm bốn chữ tuyển thủ minh tinh.

Hiển nhiên đó cũng không phải là một lời ca ngợi, mà là đang nói Hàn Sâm ôm đồm quá nhiều, là một tuyển thủ dựa vào lăng xê mà lên.

- Chỉ sợ là mọi người không biết đi, Phùng Cửu Luân này chính là anh ruột của Phùng Vân Mai, mọi người hiểu chứ.

- CMN, thật hay giả thế.

- Bạn phía trên nói là sự thật, tôi ở cùng một tòa nhà với Phùng Cửu Luân, thường xuyên nhìn thấy Phương Văn Định đi tới nhà ông ta, nhưng mà trước kia không biết cậu ta tên là Phương Văn Định.

- Thật vô sỉ ah!

- Kết luận con em ông á, là kết luận của nhà ông à.

- Tên này là chuyên gia gì? Còn biết xấu hổ nữa hay không, loại lời này mà cũng nói ra được.

- Đương nhiên đã sớm có kết luận, đương nhiên là hoàng đế mạnh hơn, Phương Văn Định tính là cái gì.

- Con của chức nghiệp tiễn thủ thì như thế nào? Chưa từng nghe nói tới chuyện con trai của đại sư vẫn là đại sư đấy.

Người xem tường thuật trực tiếp có rất nhiều, rất nhanh đã bới quan hệ giữa Phùng Cửu Luân và Phương Văn Định ra rõ ràng, lập tức chọc rất nhiều

người tức giận.

Mà lúc này trận đấu đã bắt đầu, cửa vào sân đã mở ra, tuyển thủ của hai bên đã phân biệt theo hai đầu sân bãi tiến vào đấu trường.

Đấu trường có hình chữ nhật, chiều dài ước chừng hơn 3000 m, trong đó có hòn non bộ cùng khu rừng nhỏ nhân tạo, còn có một chút chướng ngại vật là các loại như bức tường, để cho các tuyển thủ ở đây sử dụng các loại chiến thuật.

Các tuyển thủ tham gia tranh tài cũng có thể lựa chọn các loại cung tên được cung cấp chính thức khác nhau, dù sao lực lượng cùng thói quen của mỗi người đều khác nhau, cho nên cũng không có quy định thống nhất là phải sử dụng một loại hình cung tên nào đó.

Cung tiễn có quy cách từ 6.0 đến 20.0, từng quy cách đều có vài loại để cung cấp cho tuyển thủ lựa chọn.

Mặc dù bây giờ có rất nhiều loại cung thép công nghệ cao, độ chính xác cao, dễ dàng nhắm trúng, cần dùng ít sức, nhưng Hàn Sâm vẫn lựa chọn một cây trường cung truyền thống.

Trường cung truyền thống rất khó luyện, nhưng mà tính thích ứng đối với chiến trường lại cao nhất, Hàn Sâm từ lúc vừa bắt đầu tập luyện vẫn dùng cung truyền thống.

Kỹ thuật trụ cột đã được học ở trong chương trình giáo dục bắt buộc, nhưng học cũng không quá chính quy, về sau Dương Mạn Lệ lại uốn nắn hắn một ít động tác cùng thủ pháp, mới khiến cho thủ pháp của hắn chính quy hơn, sau khi đi vào trường quân đội cũng học thêm được một chút kỹ xảo, hơn nữa còn tự mình luyện tập, trình độ đã tương đối cao.

Cung truyền thống 11.0 coi như là lựa chọn tương đối trung dung, giống như sinh viên năm thứ tư của trường quân đội, lực lượng có thể đạt tới mười ba mười bốn điểm, sử dụng cung, phần lớn đều là 11.0 hoặc là 12.0, cây cung này của Hàn Sâm thuộc về loại tương đối yếu nhược.

Sức mạnh của lão Thạch rất lớn, hơn nữa hèn mọn bỉ ổi hơn những người khác, lựa chọn là Phục Hợp Cung hiện đại 14.0, uy lực vô cùng lớn, nhưng tính linh hoạt lại kém hơn một chút, mặc dù Phục Hợp Cung dễ sử dụng hơn cung truyền thống, nhưng mà cường độ 14.0, dùng lực lượng của lão Thạch, tốc độ bắn liên tục khẳng định là rất chậm, chính là một pháo đài cự ly xa, cậu ta căn bản không hề có ý định tới gần người của Tư Mạn.

Trương Dương giống như Hàn Sâm, đều lựa chọn cung truyền thống, nhưng mà cậu ta lựa chọn cung truyền thống cường độ 12.5, cường độ cao hơn Hàn Sâm nhiều.

Lữ Mông chọn là loại cung săn bắn Phản Khúc Cung, bởi vì có mũi tên đài, độ chính xác cao hơn so với cung truyền thống, ở giữa Cung Phục Hợp cùng truyền thống, cũng là một loại cung tương đối thực dụng.

Đội trưởng Hứa Thiên Hào cũng chọn Phục Hợp Cung cường độ 13.0, gần giống như lão Thạch, đều là thuộc về dạng tuyển thủ xác định vị trí để săn giết, chỉ là anh ta không có khí lực lớn như lão Thạch.

Lão Thạch không biết là trời sinh khí lực lớn, hay là mức độ gen tiến hóa cao, đơn thuần nói sức lực, ngoại trừ Hàn Sâm, liền Trương Dương cũng không bằng cậu ta.

Trong năm người chọn cung, Hàn Sâm có cường độ thấp nhất, chuyện này cũng đưa tới Phùng Cửu Luân phê bình.

- Cung 11.0, điều này nói rõ rằng tố chất thân thể của Hàn Sâm quá kém, làm một thành viên của đội tuyển, mặc dù chỉ là sinh viên năm nhất, nếu như ngay cả cung 12.0 cũng không thể khống chế được, ở bên trong cuộc thi bắn cung hẳn là hạng bét rồi. Nhưng mà chuyện này cũng có thể hiểu được, Hàn Sâm đem lượng lớn tinh lực dùng ở phương diện điều khiển chiến giáp cùng Hắc Bạch Quyền, tố chất thân thể không đủ cao cũng rất bình thường.

Phùng Cửu Luân nói xong lại xoay chuyển, chuyển đến trên người Phương Văn Định:

- Ở phương diện này thì Phương Văn Định làm tốt hơn, mặc dù đều là trường cung truyền thống, nhưng mà trường cung cường độ 12.5, có thể thấy rõ trụ cột cùng tố chất thân thể của Phương Văn Định vững chắc cỡ nào…

Phùng Cửu Luân toàn lực nâng Phương Văn Định lên, nhưng hiển nhiên là người xem không thèm để ý.

- Thôi đi ông ơi…, cầm cung mạnh thì sẽ lợi hại à? Tôi lấy một cây cung 15.0, dùng không được thì có ích lợi gì.

- Tiếp tục bốc phét đi.

- Ai nói cung 11.0 thì nhất định không được chứ?

- Đúng đấy, ở trong tay cao thủ, cung kém thì cũng trở thành thần binh lợi khí.

- Tôi chỉ biết Hàn Sâm, Phương Văn Định là cái quái gì?

Phùng Cửu Luân thổi phồng, dẫn tới người xem phản ứng mãnh liệt, mà ngay cả trường quân đội Trung Ương cùng fan hâm mộ của những đội ngũ khác cũng bắt đầu nói chuyện giúp Hàn Sâm, lại càng không cần phải nói những fan hâm mộ một mực ủng hộ Hàn Sâm kia rồi.

- Phùng lão sư, phán đoán của ngài có phải là có chút võ đoán quá hay không, có vẻ như khán giả có rất nhiều cách giải thích khác.

Văn Tú Tú thật sự là có chút không nhìn nổi nữa rồi, liền nói một câu.

Phùng Cửu Luân lại chỉ nhìn thoáng qua bình luận của những người xem, lạnh nhạt nói:

- Chân lý bình thường chỉ nằm ở trong tay rất ít người, tôi chỉ là đang trình bày một sự thật khách quan, mặc dù sự thật này rất khó khiến cho người có tâm linh yếu ớt tiếp nhận, nhưng tin tưởng rất nhanh bọn họ sẽ đồng ý với lời tôi i, bởi vì kết quả của cuộc so tài sẽ chứng minh lời tôi nói.

Phùng Cửu Luân nói như vậy, giống như thiên hạ chỉ có ông ta là người thông minh, những người khác đều là đồ đần, càng thêm đưa tới người xem ghét bỏ.

Kỷ Yên Nhiên cùng Khúc Lệ Lệ cũng đang xem tường thuật trực tiếp, đã sớm bị làm cho tức điên, Khúc Lệ Lệ càng trực tiếp tức giận nói:

- Đây là chuyên gia chó má gì thế, một điểm tố chất nghề nghiệp đều không có, sao trạm Hoa Tinh lại mời loại người này lên bình luận.

Trên mặt đẹp của Kỷ Yên Nhiên cũng đầy sương lạnh, hếch cái miệng nhỏ nhắn lên nói:

- Ông ta nói một câu không sai, chờ sau khi trận đấu chấm dứt là có thể chứng minh tất cả, chỉ sợ kết quả kia không giống mong muốn của ông ta.

Một vài người xem có tính tình hơi nóng, đã sớm không nhịn được bắt đầu chửi rủa Phùng Cửu Luân, mà Phùng Cửu Luân đúng là coi như không thấy những bình luận chửi rủa đó, một lần nữa phân tích Tư Mạn có ưu thế như thế nào, trình độ của Phương Văn Định cao như thế nào.

Mà lúc này đội viên của Hắc Ưng cùng Tư Mạn cũng đã mượn các loại chướng ngại vật yểm hộ, tiếp cận vị trí của đối phương, chiến đấu chuẩn bị bùng nổ.

Chương 256: Năm Phát Liên Tục

Phùng Cửu Luân nâng Phương Văn Định lên như vậy cũng không phải là hoàn toàn không có đạo lý, trình độ của Phương Văn Định xác thực là rất mạnh, không hổ có xuất thân thế gia bắn cung, các phương diện biểu hiện đều rất ưu tú.

Bất kể là phương diện thuật bắn cung hay là chỉ huy chiến thuật, đều làm tương đối xuất sắc, bên trong cuộc thi giữa các trường quân đội cũng có thể xem như có trình độ nhất lưu rồi.

Nếu như không phải gặp trúng Hàn Sâm, đổi một đội ngũ trên trung đẳng khác, chỉ sợ thực sự không phải đối thủ của y.

- Chúng ta chiếm cứ cao điểm trước, sau đó lại tìm cơ hội phản kích.

Hứa Thiên Hào với tư cách là đội trưởng chỉ huy nói.

- Đội trưởng, tôi cảm thấy không cần phải thế, liền chính diện đối kháng với bọn họ, lấy thực lực của chúng ta sao phải sợ bọn họ?

Trương Dương lại mở miệng nói.

Lữ Mông cũng mở miệng nói:

- Thời gian chúng ta cùng luyện tập quá ngắn, luận phối hợp trận địa chiến, thế nào cũng không so được với người của Tư Mạn, không bằng tiến lên đánh cược một lần, chỉ cần biến thành đối chiến xạ kích gần người, dùng tiêu chuẩn của lão tam, một người cũng dư sức giải quyết bọn họ.

- Hàn Sâm, cậu nói thế nào?

Hứa Thiên Hào nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

- Tư Mạn mà thôi, như thế nào cũng thắng.

Hàn Sâm cười nói.

Nghe Hàn Sâm nói như thế nào đều là thắng, lão Thạch lập tức phấn chấn:

- Vậy còn chờ gì nữa, thoải mái giết qua đi.

- Vậy thì giết đi qua.

Hai năm qua Hứa Thiên Hào ở trong đội cũng đã khó chịu tới không nhịn được, đều bị người đè lên đánh, đám người mới bọn Hàn Sâm đã nói như vậy, anh ta liền cắn răng ra lệnh.

Năm người mượn chướng ngại vật yểm hộ, hướng về khu vực của đối phương gấp rút chạy tới, không có ý định chiếm cứ vị trí có lợi cho việc xạ

kích.

- Ha ha, Hắc Ưng toàn quân xuất kích, đây căn bản không để Tư Mạn vào mắt.

- Bá khí.

- Xông lên như vậy có phải có chút nguy hiểm hay không?

- Có nguy hiểm gì, chỉ dựa vào tiêu chuẩn kia của Tư Mạn, Hàn Sâm không cần phải sợ, hoàn toàn có thể trực tiếp áp chế, dù gì thì Hàn Sâm cũng là đối thủ mà Kinh Cực Vụ đã chọn trước.

- Không tệ không tệ, tôi thích phong cách này.

Mắt thấy toàn bộ năm người Hắc Ưng xuất kích, cảm xúc của người xem lập tức bị dẫn dắt, quyết đấu bắn cung đẹp mắt nhất không thể nghi ngờ là chính diện đối chiến, trận địa chiến cũng không có gì hay cả.

Nguyên bản Phùng Cửu Luân còn có chút lo lắng Phương Văn Định không thắng được, lúc này vậy mà nhìn thấy năm người của Hắc Ưng cùng nhau xuất kích, lập tức liền trở nên vui vẻ, cười tủm tỉm nói:

- Xem ra tôi vẫn còn đánh giá cao thực lực của Hắc Ưng, thực lực cá nhân không ra gì thì cũng thôi đi, trình độ chiến thuật cũng thô ráp như vậy, vậy mà năm người cùng nhau xuất kích, căn bản không có trận thức cùng yểm hộ gì cả, đều đang làm xằng làm bậy. Hơn nữa nếu như muốn đột kích, chọn Phục Hợp Cung cường độ cao như vậy làm gì? Có lẽ nên chọn trường cung cường độ thấp có tính linh hoạt cao mới đúng, xem ra là Tư Mạn sẽ thắng đơn giản hơn tôi dự đoán.

Văn Tú Tú xem hình ảnh trận đấu, cũng không nhịn được hơi nhíu mày, theo tri thức mà cô có được gần đây, có mấy lời của Phùng Cửu Luân vẫn rất có đạo lý.

Bọn Hàn Sâm xuất kích, thoạt nhìn quá lỗ mãng, bình thường nếu muốn tới gần địch nhân, đều cần phải mượn chướng ngại vật cùng trận hình từ từ tiến lên, dưới sự yểm hộ của đồng đội, chậm rãi chiếm cứ vị trí có lợi.

Thế nhưng mà như năm người bọn Hàn Sâm lại cùng một chỗ xông về phía trước, rất dễ dàng bị địch nhân trốn ở phía sau chướng ngại vật bắn lén.

Duy nhất có thể hy vọng thắng lợi, chính là hỏa lực của bọn họ có thể ngăn chặn trường quân đội Tư Mạn, để cho đối thủ không có cơ hội bắn lén.

Thế nhưng mà mặc dù là năm chọi năm, nhưng mà chủ động xuất kích vốn ở thể yếu, muốn áp chế hỏa lực của đối phương, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Huống chi trận hình của năm người bọn Hàn Sâm thoạt nhìn có chút rối loạn, cũng bất lợi cho việc áp chế hỏa lực của đối phương.

Phương Văn Định nhìn thấy năm người bọn Hàn Sâm đều đang nhanh chóng lao đến, âm thầm cười lạnh một tiếng, phát ra một mệnh lệnh với các đội viên:

- Bảo trì ẩn hình, toàn bộ đội viên chiếm cứ vị trí có lợi cho xạ kích, chờ lệnh của tôi.

- Đội trưởng, bọn họ đã tiến vào khu vực hỏa lực của tôi, nên xạ kích chưa?

Đội viên nắm giữ Phục Hợp Cung 14.0 hỏi thăm Phương Văn Định.

- Tạm thời đừng bắn, chờ bọn họ đến khu vực cây đổ đó, sẽ cùng nhau tiến hành hỏa lực phủ đầu.

Phương Văn Định nhìn thoáng qua bọn Hàn Sâm, nghĩ một chút rồi nói ra.

Bọn Hàn Sâm không có dấu hiệu muốn dừng lại, mặc dù bây giờ có thể xạ kích bọn họ, nhưng cũng chỉ có một vài loại Phục Hợp Cung có khoảng cách xạ kích hữu hiệu, cung của những người khác đều bắn không tới.

Loại khoảng cách này một người xạ kích cũng không có tác dụng lớn, bọn Hàn Sâm vẫn còn xông lên, Phương Văn Định dứt khoát chờ cho bọn họ chạy tới.

Khu vực cây đổ như vậy, nhưng chỉ có một vài gốc cây có thể yểm hộ, là khu vực trống trải nhất trên cả đấu trường, đã ở trong phạm vi xạ kích của

tất cả mọi người bọn Phương Văn Định, rất có lợi cho bọn họ.

Mắt thấy năm người bọn Hàn Sâm đã xông vào khu vực cây đổ, liền người xem cũng không khỏi lau mồ hôi lạnh thay bọn họ, tình cảnh bây giờ của bọn Hàn Sâm tương đối không ổn.

- Xem ra không quá năm phút đồng hồ, chiến đấu sẽ kết thúc.

Phùng Cửu Luân nhìn thấy bọn Hàn Sâm không chút nghĩ ngợi, trực tiếp liền vọt vào khu vực cây đổ, con mắt đều cười tới híp lại.

Thế nhưng mà rất nhanh bộ dáng tươi cười của Phùng Cửu Luân liền cứng ở trên mặt, dần dần biến thành vô cùng khó coi.

Bọn Hàn Sâm đã đi vào trong phạm vi xạ kích của bọn Phương Văn Định, cũng có nghĩa là bọn họ cũng đã tiến vào trong phạm vi xạ kích của bọn Hàn Sâm.

Lúc Phương Văn Định ra lệnh một tiếng, muốn để cho tất cả đồng đội chuẩn bị đồng thời xạ kích bọn Hàn Sâm, đột nhiên phát hiện ra từng mũi tên nhọn bay tới, vậy mà toàn bộ đều bắn về phía vị trí bọn họ ẩn núp.

Mấy người đang muốn xạ kích, có hai người cho là mình ẩn núp rất tốt, không có khả năng bị người phát hiện, đã trực tiếp bị mũi tên bắn trúng, máy báo động vang lên, cứ như vậy đã trực tiếp bị loại.

Mặc dù Phương Văn Định cùng hai người khác phản ứng rất nhanh, rút về đằng sau chướng ngại vật, không bị tên bắn trúng, nhưng bởi vậy mà đã mất đi cơ hội xạ kích.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Hàn Sâm mới lập tức bắn liên tiếp năm mũi tên, trong chớp mắt tình cảnh trở nên có chút yên tĩnh.

Không ai nghĩ tới kết quả sẽ là như vậy, ngay sau đó, ở hiện trường đều vang lên tiếng hoan hô như núi kêu biển gầm.

- CMN, thật sự là thần kỳ, làm sao cậu ta biết năm người Thánh Vũ nấp ở vị trí nào?

- Quá là nhanh, liên tục năm mũi tên quả thực nhìn đều không nhìn rõ ah.

- Mạnh, thật mạnh, khó trách lại được Kinh Cực Vụ xem như đối thủ, đây quả thực là ăn gian mở ra con mắt thượng đế.

- Quá hung tàn rồi, không hổ là hoàng đế, Hắc Bạch Quyền triệt để áp chế, thuật bắn cung cũng dữ dội tàn nhẫn giống như vậy.

- Vô địch.

Toàn bộ đấu trường rất lớn, cách xa nhau như vậy, nếu như đối thủ ẩn núp, có đôi khi rất khó phát hiện ra vị trí của đối thủ, nhưng mà năm mũi tên này của Hàn Sâm bắn ra thật sự quá thần kỳ, như là mọc ra con mắt thấy rõ nhất cử nhất động của năm người bọn Phương Văn Định, trực tiếp bắn ra năm mũi tên, phế đi hai người áp chế ba người, thoạt nhìn giống như là người lớn đang bắt nạt trẻ con vậy, hoàn toàn không ở cũng một đẳng cấp.

Trên thực tế chuyện này đối với Hàn Sâm cũng không khó, hắn vốn tinh thông đạo sát thủ, địa hình đấu trường lại cố định, biết rõ lúc bọn họ đến khu vực cây đổ, chính là cơ hội ra tay tốt nhất của bọn Phương Văn Định.

Cao thủ ám sát như Hàn Sâm, muốn đoán được vị trí ẩn núp của bọn họ có gì khó, đây căn bản chính là sở trường của hắn.

Chương 257: Ý Chí Chiến Đấu

- Đi thôi, không cần phải xem nữa, cũng không có cái gì hay để xem.

Kinh Cực Vụ dẫn đầu đứng dậy.

- Quả nhiên là một tên lợi hại, thật sự là chờ mong trận đấu ngày mai với cậu ta, nhưng đáng tiếc người đứng bên cạnh cậu ta quá yếu.

Trong mắt Tần Thành cũng là lập loè đốm lửa, làm một tuyển thủ tương tự như Hàn Sâm, sức phán đoán của Hàn Sâm khiến cho anh ta rất tán thưởng, cũng làm cho anh ta sinh ra vài phần chiến ý.

Cuộc đời không sợ không có đối thủ, nhưng mà có thể gặp được đối thủ có cấp độ tư tưởng giống như mình là chuyện vô cùng khó có được.

Lúc Tần Thành quan sát Hàn Sâm thi đấu, một mực tưởng tượng mình thay vào vị trí của Hàn Sâm, suy nghĩ chính mình nên làm như thế nào, kết quả là lựa chọn của Hàn Sâm giống hệt như lựa chọn của anh ta.

Bất kể là tốc độ tiến hành, chọn đường đi, hay là thời cơ ra tay, cùng với phán đoán đối với vị trí bọn Phương Văn Định ẩn nấp, Hàn Sâm đều lựa chọn không sai một chút nào.

Mặc dù còn chưa giao thủ với Hàn Sâm, nhưng mà ở trong mắt Tần Thành, Hàn Sâm đã là kình địch trong lòng Tần Thành, cũng là đối thủ mà anh ta hy vọng có thể đánh bại nhất.

Bây giờ tâm tình muốn đánh bại Hàn Sâm của Tần Thành, so với Kinh Cực Vụ còn nóng bỏng hơn nhiều, thậm chí Tần Thành còn hi vọng đồng đội của Hàn Sâm có thể càng mạnh hơn một chút, như vậy mới có thể khiến cho anh ta thoải mái đánh một trận với Hàn Sâm.

Trường quân đội Trung Ương yên lặng thối lui ra khỏi đấu trường, bọn họ mới đi ra khỏi đấu trường, trên khán đài lại lần nữa tuôn ra tiếng hoan hô y hệt như nước lũ, có vẻ như bọn Hàn Sâm đã lấy được thắng lợi.

Ba phút ngắn ngủn, đối với trường quân đội Tư Mạn lại chính là một cơn ác mộng, căn bản không có cơ hội ra tay xạ kích, chỉ cần thò đầu ra liền bị trực tiếp bắn bỏ, quả thực là mũi tên của Hàn Sâm giống như là mọc thêm con mắt, giống như có con mắt của thượng đế nhìn thấy tất cả.

Cung tên không giống với súng ống, có thể tùy thời xạ kích, cho dù mau hơn nữa cũng cần không gian cùng thời gian kéo cung bắn tên, không có khả năng hoàn toàn trốn đi xạ kích, cho nên tới tận lúc chấm dứt, Phương Văn Định cũng không có cơ hội xạ kích.

- Ha ha, quả nhiên là không quá năm phút đồng hồ đã kết thúc chiến đấu, Phùng lão sư thật đúng là biết trước.

- Đại thần chính là đại thần, quá bạo lực rồi.

- Phương Văn Định thắng chắc, CMN Phùng lão thực sự quá biết nói đùa.

- 666…

- Thi đấu bắn cung thú vị hơn so với tưởng tượng của tôi ah.

Kỷ Yên Nhiên thì thở dài một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ vui mừng, cuối cùng thì khó chịu vừa nãy đã được quét sạch.

Khúc Lệ Lệ càng trực tiếp giơ quả đấm lên mắng Phùng Cửu Luân:

- Đại thần làm quá tốt, tên chuyên gia Phùng lão sư gì đó kia còn không thấy ngại ngồi trên bục bình luận, nếu là tớ thì đã sớm ăn phân tự vẫn rồi.

Sắc mặt của Phùng Cửu Luân tái xanh một câu cũng nói không nên lời, y nói nhiều lời như vậy giúp Phương Văn Định, không ngờ Phương Văn Định lại bại thảm như vậy, không chịu nổi một đòn như thế.

Một trận đại thắng, trực tiếp đẩy Hắc Ưng cùng Hàn Sâm lên nơi đầu sóng ngọn gió, truyền thông chú ý tới cuộc thi bắn cung đều đưa tin về cuộc tranh tài này.

Mặc dù Tư Mạn cũng không phải là một đội mạnh, nhưng bởi vì năm mũi tên liên tục kia của Hàn Sâm quá mức kinh diễm, hơn nữa Kinh Cực Vụ ước chiến, truyền thông đều nâng Hàn Sâm đến vị trí rất cao.

“Năm Mũi Tên Liên Tục Của Hoàng Đế Định Giang Sơn”, “Năm Mũi Tên Ngạo Thị Thiên Hạ”, “Cơn Giận Của Đế Hoàng”, các loại tiêu đề tin tức đều khoa trương miêu tả năm mũi tên liên tục kia của Hàn Sâm.

Văn Tú Tú đối với chuyện này cũng là tận hết sức lực, đối với Hàn Sâm, cô ta vẫn có hảo cảm rất lớn, một bài “Từ Hắc Bạch Quyền đến cuộc thi bắn cung, hoàng đế vĩnh viễn, Hàn Sâm”, kinh nghiệm trước kia của Hàn Sâm cũng viết cả ra, khiến cho nhiều người hiểu rõ Hàn Sâm hơn.

Rất nhiều người sau khi xem bài của Văn Tú Tú, lại đi lên trên Internet tìm hình ảnh trận đấu Hắc Bạch Quyền của Hàn Sâm, sau khi xem xong mới biết được vậy mà Hắc Bạch Quyền của Hàn Sâm mạnh như vậy, cũng khiến cho nhiều người thích Hàn Sâm hơn.

Bởi vì người hiểu rõ ưa thích Hàn Sâm càng ngày càng nhiều, đối với trận chiến ngày mai giữa trường quân đội Trung Ương cùng Hắc Ưng cũng được chờ mong hơn.

Đại đa số người đều hi vọng Hàn Sâm có thể có biểu hiện tốt, nhưng đều cho rằng thắng hẳn là trường quân đội Trung Ương.

Dù sao sự mạnh mẽ của Kinh Cực Vụ xâm nhập vào lòng người quá sâu, hơn nữa bên cạnh còn có tuyển thủ mạnh như Tần Thành, ba tuyển thủ còn lại đều là cao thủ bên trong cao thủ, đặt ở trong trường quân đội bình thường đã có thể trở thành tuyển thủ hạch tâm.

Trái lại ở bên phía trường Hắc Ưng, ngoại trừ Hàn Sâm, đều là tuyển thủ không có tên tuổi gì, trong đó còn có ba người đều là nhân vật mới năm nhất, thấy thế nào cũng không tương xứng.

Cho nên phần lớn người đều hy vọng có thể xem Hàn Sâm cùng Kinh Cực Vụ đối quyết, nhưng mà cũng không ôm hi vọng Hàn Sâm lấy được thắng lợi.

Không ai cho rằng Kinh Cực Vụ sẽ thất bại, đây chính là quái vật làm mưa làm gió trong cuộc thi trường quân đội, không ai nghĩ rằng cậu ta sẽ thua.

Kỳ thật ngay cả người của đội tuyển trường Hắc Ưng cũng không ôm hi vọng quá lớn, buổi sáng ngày thi đấu, lúc Tư Đồ Hương giảng giải chiến thuật, trong lời nói cũng lộ ra vài phần ý vị bảo mọi người cố gắng là tốt rồi.

Phần lớn đội viên khác cũng nghĩ như vậy, có thể chiến một trận với trường quân đội Trung Ương là tốt rồi, còn thắng trường quân đội Trung Ương, ai cũng không dám nghĩ tới.

Mà ngay cả Trương Dương gần đây luôn có nhiệt huyết, cũng chỉ biểu thị là sẽ cố hết sức chiến một trận, hy vọng có thể tiêu diệt một hai tuyển thủ của trường quân đội Trung Ương.

Cử động này rơi vào trong mắt Hàn Sâm, khiến cho hắn âm thầm nhíu mày.

Nếu như đổi lại là trận đấu bình thường, thua thì thua, nhưng mà cuộc tranh tài này lại quan hệ đến hành trình bốn ngày ba đêm của hắn và Kỷ Yên Nhiên, mặc kệ như thế nào cũng phải thắng mới được.

Mà trận đấu thì tuyệt đối không phải dựa vào một người là có thể thắng, đội ngũ như trường quân đội Trung Ương, cho dù là hắn cũng cần phải có đồng đội ủng hộ, mới có một chút khả năng nhỏ nhoi.

Nếu như ngay cả trong lòng đồng đội của mình cũng đã cho rằng sẽ thất bại, như vậy cuộc tranh tài này thật sự không có hy vọng gì nữa.

- Không được, phải nghĩ biện pháp để cho bọn họ bốc lên ý chí chiến đấu mới được.

Ánh mắt của Hàn Sâm đổi tới đổi lui trên người mấy người, cuối cùng đã rơi lên trên người của Trương Dương.

Không hề nghi ngờ, nếu như nói trong số những người này, có ai dễ dàng bị khơi mào cầu thắng nhất, vậy khẳng định là Trương Dương.

Nhưng mà chỉ khơi mào chiến đấu cho một mình Trương Dương hiển nhiên là vô dụng, Hàn Sâm do dự một chút, ánh mắt nhìn về phía Tư Đồ Hương đang ở trên đài giảng giải chiến thuật.

Với tư cách huấn luyện viên của đội tuyển, Tư Đồ Hương đã làm rất tốt, nếu như không phải Hàn Sâm ở Tí Hộ Sở trễ nải ba tháng, có thể có nhiều thời gian hơn cùng luyện tập với các đội viên khác, hiệu quả sẽ càng tốt hơn.

Nhưng mà chỉ những chuyện này, cũng không thể thắng trường quân đội Trung Ương cùng Kinh Cực Vụ được.

Tư Đồ Hương đang sắp xếp chiến thuật đối chiến với trường quân đội Trung Ương, lại đột nhiên nhìn thấy Hàn Sâm đứng lên, trực tiếp liền đi tới trước mặt cô.

Tư Đồ Hương không biết Hàn Sâm muốn làm gì, lúc cô đang giảng giải chiến thuật, Hàn Sâm có lẽ nên ngồi tại chỗ chăm chú nghe, cho dù là có

nghi vấn gì, nhấc tay nói ý kiến cũng được, nhưng mà bây giờ Hàn Sâm lại không một lời đi tới trước mặt cô, điều này làm cho Tư Đồ Hương hơi nghi hoặc một chút.

- Huấn luyện viên, lúc trước cô gọi tôi vào đội tuyển, có phải là đã nói cho tôi, cô hi vọng đội tuyển có thể đoạt giải quán quân trong cuộc thi không?

Hàn Sâm đi đến trước mặt Tư Đồ Hương, lồng ngực ưỡn lên thẳng tắp, một đôi mắt giống như lưỡi đao chằm chằm vào Tư Đồ Hương hỏi.

- Đúng thế.

Tư Đồ Hương nhẹ gật đầu, sắc mặt có chút đỏ, cô không phải là không thừa nhận, nhưng lúc chính thức đối mặt với trường quân đội Trung Ương, liền ở trong lòng cô cũng không cho rằng những học sinh của mình có thể thắng.

- Vậy thì mời cô nói cho chúng tôi biết phương pháp thắng lợi, tôi muốn thắng.

Ánh mắt của Hàn Sâm sáng quắc nhìn chằm chằm vào Tư Đồ Hương, từng câu từng chữ nói ra.

Chương 258: Cơ Hội Duy Nhất

Sắc mặt của Tư Đồ Hương biến hóa, sao cô lại không muốn thắng chứ, nhưng mà thực lực chênh lệch quá lớn, cho dù cô tính toán như thế nào đi nữa, cũng khó có phần thắng.

Không phải là Tư Đồ Hương không muốn nói phương pháp thắng lợi cho Hàn Sâm cùng đội viên của mình, mà là chính cô cũng không nghĩ ra phương pháp thắng lợi.

Tư Đồ Hương im lặng không nói gì, làm một huấn luyện viên, cô không có cách nào nói cho đội viên của mình, bọn họ cơ hồ không có hy vọng thắng lợi.

Thế nhưng mà nói đến phương pháp thắng lợi, xác thực là Tư Đồ Hương có.

Xem qua trận đấu thứ nhất của trường quân đội Trung Ương, Tư Đồ Hương chỉ có thể nói, trường quân đội Trung Ương trong số toàn bộ những đội tham gia cuộc thi bắn cung năm nay, là đội hình đỉnh cấp hiếm có.

Không chỉ là có được quái vật Kinh Cực Vụ, còn có tuyển thủ như Tần Thành, thậm chí là ba tuyển thủ khác cũng quá mạnh.

- Nếu như cậu thật sự muốn thắng, vậy cũng chỉ có một biện pháp.

Tư Đồ Hương trầm ngâm hồi lâu, mới nhìn Hàn Sâm mở miệng nói.

Trên thực tế, Tư Đồ Hương đã vô số lần suy diễn khả năng chiến thắng trong lúc so tài với trường quân đội Trung Ương, nhưng mặc kệ là suy diễn như thế nào, kết quả cuối cùng đều là thất bại.

Thực lực chênh lệch tuyệt đối, đã không phải là chiến thuật có thể bù đắp lại, nhưng mà cho dù là thế, trong lòng Tư Đồ Hương vẫn hy vọng sẽ thắng.

Cô có một phương pháp xử lý không theo lẽ thường, mặc dù là ý nghĩ rất hão huyền, liền chính cô đều không cho rằng có khả năng hoàn thành, nhưng mà ý nghĩ này vẫn chôn sâu ở trong lòng cô, chỉ là cô không có ý định nói ý nghĩ này ra cho đội viên của mình.

Bởi vì ý nghĩ này đối với một huấn luyện viên, thật sự là có chút vớ vẩn.

Thế nhưng mà hôm nay bị Hàn Sâm chất vấn ở trước mặt như vậy, Tư Đồ Hương có loại ham muốn muốn nói ý nghĩ này ra, mặc dù ý nghĩ rất hão huyền, nhưng mà chưa chắc đã không thể thực hiện được?

Lòng muốn thắng của Tư Đồ Hương còn cao hơn đại đa số đội viên, hoàn toàn không kém Hàn Sâm, cô rất muốn đem suy nghĩ của mình nói cho bọn Hàn Sâm, hi vọng bọn họ có thể hoàn thành ý nghĩ này, nhưng mà dù vậy, cô vẫn không nói ra miệng, chỉ là nhìn Hàn Sâm thử thăm dò hỏi một câu, vì cách nghĩ như vậy xác thực quá hoang đường.

- Tôi thật sự rất muốn thắng, mặc kệ là phương pháp gì, xin hãy nói cho tôi biết.

Hàn Sâm thành khẩn nhìn Tư Đồ Hương nói, trong mắt tràn đầy ý chí cầu thắng.

Tư Đồ Hương đột nhiên có chút cảm động, cô thật không ngờ Hàn Sâm bình thường không chú ý tới đội tuyển, vậy mà lại có cảm giác vinh dự cùng tinh thần cầu thắng mạnh như vậy, âm thầm cảm thấy mình tìm Hàn Sâm là đã tìm đúng người.

Nếu như Tư Đồ Hương biết trong đầu Hàn Sâm chỉ có hành trình bốn ngày ba đêm với Kỷ Yên Nhiên, cho nên mới muốn thắng như vậy, không biết sẽ có biểu lộ gì.

Tư Đồ Hương bình tĩnh lại, ánh mắt đảo qua mặt một đám đội viên của mình, chỉ thấy ánh mắt của mọi người đều đang nhìn cô, trong đó tràn đầy hi vọng.

Không ai muốn thua, mặc dù là những đội viên cũ, nếu như có thể thắng, bọn họ cũng không hề muốn thua.

- Huấn luyện viên, xin hãy nói cho chúng tôi biết, như thế nào mới có thể thắng?

Ánh mắt của Trương Dương nóng rực nhìn Tư Đồ Hương nói.

Tư Đồ Hương cắn răng, vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói:

- Nếu như luận thực lực, mọi người không có khả năng thắng, ở mỗi một phương diện, trường quân đội Trung Ương đều mạnh hơn chúng ta nhiều lắm, hơn nữa đội viên của bọn họ ít nhất đã ở trong đội hơn một năm, trình độ phối hợp ăn ý không phải mọi người có thể thắng.

Dừng một chút, Tư Đồ Hương lại tiếp tục nói:

- Nhưng mà, tất cả mọi chuyện trên thế giới này không phải đã hình thành liền không thể thay đổi được, mặc dù trường quân đội Trung Ương có ưu

thế rất lớn, nhưng mà chuyện này cũng không đại biểu mọi người không có cơ hội thắng lợi.

Nói xong, ánh mắt của Tư Đồ Hương đã rơi lên trên mặt của Hàn Sâm, nhìn ánh mắt của Hàn Sâm nói ra:

- Mặc dù cơ hội này rất xa vời, nhưng nếu mọi người muốn thử, như vậy thì có một chút khả năng nhỏ nhoi, không thử thì nhất định sẽ thua. Nhưng mà nếu đi thử, như vậy thì có 99% khả năng thất bại, mọi người có muốn thử một lần hay không?

- Xin huấn luyện viên nói cho chúng tôi biết nên làm như thế nào.

Hàn Sâm bình tĩnh cố chấp nói, đội viên khác đều lộ ra vẻ kiên định nhìn Tư Đồ Hương.

- ... Mọi người xem như thế này…

Tâm tình của Tư Đồ Hương có chút kích động lấy ra hình ảnh giả thuyết đấu trường, không ngừng giải thích cho bọn Hàn Sâm.

Trận đấu ngày hôm sau còn chưa bắt đầu, khán đài quan chiến đã sớm bị người xem đến từ các nơi ngồi chật ních rồi.

Mọi người đối với trận đấu ngày hôm nay vô cùng nhiệt tình, đương nhiên là bởi vì một trận chiến giữa Kinh Cực Vụ và Hàn Sâm.

Từng đơn vị truyền thông trên Internet đã bốc lửa từ lâu, nguyên bản thi đấu bắn cung cũng không lôi cuốn cho lắm, hôm nay lại vô cùng hot.

Hôm nay Văn Tú Tú bình luận chính, đã không có chuyên gia bình luận Phùng Cửu Luân nữa, bởi vì bị quá nhiều người trách cứ, trạm Hoa Tinh đã loại bỏ Phùng Cửu Luân.

Mà ở đằng sau khán đài có hai thanh niên đeo kính râm, lúc này đang nhìn xuống đấu trường thấp giọng nói chuyện với nhau.

- Lão Lâm, cậu thấy Hàn Sâm có cơ hội thắng không?

Đường Chân Lưu nhìn đấu trường thuận miệng hỏi.

- Theo thực lực toàn đội mà nói, Hàn Sâm không có cơ hội.

Lâm Phong cười một cái nói.

- Sau đó thì sao?

Đường Chân Lưu biết rõ khẳng định là Lâm Phong còn có đoạn dưới.

Lâm Phong suy nghĩ rồi nói thêm:

- Nhưng mà Hàn Sâm am hiểu nhất là ám sát, rất quỷ dị. Lấy thủ cấp của một người chưa hẳn nhất định phải phá tan toàn bộ đội ngũ, nếu không cũng sẽ không có thích khách tồn tại.

- Cậu nói là Hàn Sâm có cơ hội tiêu diệt Kinh Cực Vụ?

Đường Chân Lưu có chút kinh ngạc nhìn Lâm Phong.

- Khó mà nói, có lẽ sẽ có một chút cơ hội như vậy.

Lâm Phong nhẹ giọng nói một câu, sau đó liền không nói thêm gì nữa.

Hiển nhiên ngay cả cậu ta cũng không có cách nào dự đoán kết quả của cuộc tranh tài này sẽ như thế nào, chỉ có thể đợi xem kết quả so tài.

Trên khán đài, cơ hồ tất cả đội ngũ trường quân đội dự thi đều tới, mặc dù là đội ngũ hôm nay không phải so tài, cũng đi tới khán đài, Thu Minh Mị cũng ở trong đó, ngồi cùng một chỗ với đồng đội của cô, cùng đợi trận so tài bắt đầu.

Phần lớn bọn họ đều là vì quan sát thực lực của các trường quân đội năm nay đến cùng là như thế nào, năm trước thực lực của các trường quân đội đối thủ quá yếu, căn bản không để cho bọn họ biểu hiện ra lực lượng chân chính.

Mặc dù bọn họ không cho rằng Hắc Ưng là đối thủ của trường quân đội Trung Ương, nhưng có Hàn Sâm ở đó, có lẽ có thể bức ra một ít thực lực

chân chính của trường quân đội Trung Ương.

Ở trong phòng nghỉ, lão Thạch có chút bất an lau tay, miệng há ra rất lâu, vẫn không nhịn được nói với Trương Dương ở bên cạnh:

- Lão đại, cái chủ ý kia của huấn luyện viên có thật sự được không?

- Không có gì là không được, chỉ cần chúng ta cố gắng, vậy thì nhất định sẽ có cơ hội.

Trương Dương bình tĩnh nói.

- Thế nhưng mà việc này, không phải cố gắng là được đâu, đây cũng quá mạo hiểm, nếu như bị nhìn thấu, thì nhất định sẽ thua.

Lão Thạch vẫn có chút bất an.

- Mặc dù chủ ý hơi mạo hiểm một chút, nhưng cũng không phải là không có cơ hội, hoặc là cậu nói xem có biện pháp nào tốt hơn không?

Lữ Mông lạnh nhạt nói.

- Nếu như tôi có biện pháp, cũng không cần sốt sắng như vậy, lão tam cậu thấy sao?

Lão Thạch cười khổ nói.

- Đây là biện pháp tốt nhất, cũng là cơ hội duy nhất, chỉ cần dựa theo lời huấn luyện viên đi làm là được.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Mà lúc này đèn báo hiệu ra sân đã sáng lên, ánh mắt của tất cả các đội viên đều nhìn về phía Tư Đồ Hương.

- Đi thôi, chúng ta nên ra sân.

Tư Đồ Hương hít sâu một hơi, dẫn theo đội viên của mình hướng về cửa vào.

Bọn Hàn Sâm theo sau lưng cô, trong tích tắc đi ra khỏi cửa, toàn bộ đấu trường đều vang lên tiếng hoan hô giống như thủy triều.

Chương 259: Chiến Thuật Thần Kỳ

Trận đấu mới bắt đầu chưa tới năm phút đồng hồ, tất cả mọi người đều há to miệng cả buổi chưa khép lại được, liền người xem tranh tài bên trên Internet đều quên gõ bình luận, cả đám đều trợn mắt há mồm nhìn hình ảnh trận đấu, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Bởi vì toàn bộ đấu trường đều có hệ thống che đậy, các tuyển thủ trường quân đội Trung Ương ở bên trong đấu trường cũng không nghe được âm thanh người xem bên ngoài, cũng không nhìn thấy nét mặt của bọn họ, nếu không bọn họ nhất định sẽ phát hiện ra sự tình có chút bất thường.

Trong tích tắc trận đấu bắt đầu, năm người của trường quân đội Hắc Ưng, liền xếp thành một đội, dọc theo bên trái đấu trường khom người chạy thật nhanh về phía trước, lao thẳng đến bên sân phía trường quân đội Trung Ương, hơn nữa vẫn đang chạy như bay tiến lên.

Bởi vì có các loại chướng ngại vật như những gò núi, giả sơn cùng khu rừng nhỏ, cho nên trận đấu vừa mới bắt đầu một thời gian ngắn, cũng không thể nhìn thấy tung tích của đối phương.

Mà đội ngũ bình thường đều mau chóng lựa chọn một hai cái điểm cao để xem xét hướng đi của đối phương.

Điểm cao giống như vậy, khu vực giữa sân của hai bên đều có vài chỗ, có thể để cho đội viên của hai bên lợi dụng địa thế quan sát động tĩnh của địch nhân.

Mà bọn Hàn Sâm lại hoàn toàn buông tha cho việc chiếm cứ điểm cao, từ lúc vừa mới bắt đầu đã toàn lực chạy dọc theo một con đường dường như

rất khó phát hiện, hướng về phía sân của đối phương thẳng tiến, trên thực tế thì đây là hành động vô cùng nguy hiểm.

Một khi bọn họ bị địch nhân đã chiếm cứ điểm cao phát hiện, nếu như bị địch nhân lợi dụng, chẳng khác nào là bọn họ đã chui đầu vào lưới.

Tất cả mọi người đều bị hành động can đảm này của đội tuyển Hắc Ưng làm cho sợ ngây người, dựa theo tình huống bình thường, chờ cho trường quân đội Trung Ương chiếm cứ điểm cao ở gần đó, liền sẽ phát hiện ra tung tích của bọn họ, sau đó trường quân đội Trung Ương chỉ cần mai phục ở trên điểm cao, chờ bọn Hàn Sâm tiến vào tầm bắn liền có thể nhẹ nhõm một mẻ hốt gọn bọn họ.

- Đây là chiến thuật gì?

- Quá mạo hiểm đi, nhất định sẽ bị phát hiện mất?

- Nhất định sẽ bị phát hiện, một chiêu này của trường quân đội Hắc Ưng quá bất ngờ.

- Vốn cho là sẽ có một trận đấu đặc sắc, bây giờ nhìn lại thì chẳng mấy chốc sẽ xong.

- Đừng nói đối thủ là trường quân đội Trung Ương, coi như là trường quân đội nhị lưu, cũng không thể phạm phải sai lầm như vậy, để cho bọn họ xâm lấn như thế.

- Hắc Ưng đang giở trò quỷ gì thế?

...

Mgười hơi hiểu một chút về thi đấu bắn cung, đều cảm thấy hành động của Hắc Ưng giống như là đang tự sát.

Mà lúc này Tư Đồ Hương cũng khẩn trương siết chặt nắm đấm, đôi mắt đẹp nhìn chòng chọc vào năm người bọn Hàn Sâm đang nhanh chóng xâm lấn sang phía sân đối phương ở trong đấu trường.

Chiến thuật này do cô thiết kế, đây chính là ý nghĩ hão huyền của cô, thoạt nhìn thì không khác gì là đang tự sát, mặc kệ là một đội ngũ nào đều khó có khả năng phạm phải sai lầm như vậy, để cho bọn họ dễ dàng xâm lấn.

Thế nhưng mà Tư Đồ Hương đã quan sát qua tất cả các trận đấu của trường quân đội Trung Ương mấy năm gần đây, bứt muốn rách da đầu, đã hao hết tâm tư, cuối cùng nghĩ ra một chiến thuật cơ hồ là tự sát như vậy.

Nếu như chiến thuật này dùng cho những đội tuyển khác, như vậy nhất định là 100% thất bại, nhưng mà dùng cho trường quân đội Trung Ương, có lẽ sẽ có 1% thành công, tuy khả năng có lẽ còn thấp hơn.

Trên lý luận thì tất cả các đội ngũ đều chiếm cứ một hai điểm cao ở phía trước để quan sát động tĩnh của địch thủ, đại bộ phận các trận thi đấu thì trường quân đội Trung Ương đều làm như vậy, nhưng mà trường quân đội Trung Ương sẽ ở trong rất ít trận đấu, lựa chọn trực tiếp đi tới chiếm cứ điểm cao khu vực núi đá ở trung tâm sân thi đấu, mà không phải chiếm cứ điểm cao cách bọn họ tương đối gần để quan sát tình hình quân địch.

Đương nhiên, tình huống như vậy xuất hiện đặc biệt ít, Tư Đồ Hương xem qua tất cả các trận đấu mấy năm gần đây của trường quân đội Trung Ương, trong suốt vài năm đó, bọn họ chỉ làm như vậy tổng cộng ba lượt.

Tỷ lệ rất nhỏ, cơ hồ có thể là không cần tính, nhưng mà trải qua Tư Đồ Hương phân tích, lại để cho cô nhìn thấy một tia hi vọng.

Ba lượt quyết định kia của trường quân đội Trung Ương, đều là khi bọn họ gặp phải đội ngũ khiêu chiến mạnh mẽ, lúc đối mặt với cường địch, bọn họ lại lựa chọn chiến thuật vô cùng cấp tiến.

Kết quả của nó đều rất tốt, nguyên bản người bên ngoài cho rằng có thể đánh với đội ngũ bọn họ một trận, kết quả đều bị bọn họ đánh cho quân lính tan rã, bị hành hạ triệt để, cảm nhận được sự mạnh mẽ cùng vô địch của bọn họ.

Mặc dù vẫn không có ai cho rằng bây giờ Hắc Ưng có thể khiêu chiến vương quyền của trường quân đội Trung Ương, nhưng bởi vì có Hàn Sâm tồn tại, khiến cho truyền thông đẩy Hắc Ưng lên trên trạng thái có thể đánh

đồng với trường quân đội Trung Ương, có rất nhiều người đều đang mong đợi cuộc quyết giữa Hàn Sâm và Kinh Cực Vụ.

Tư Đồ Hương không biết trạng thái như của Hắc Ưng có thể để cho trường quân đội Trung Ương sinh ra tâm tư muốn toàn lực tấn công Hắc Ưng hay không, nếu như trường quân đội Trung Ương vẫn lấy chiến thuật bình thường để đối đãi với Hắc Ưng, như vậy thì Hắc Ưng sẽ thua không thể nghi ngờ.

Đây là một trận đánh bạc lớn, Tư Đồ Hương liền chuyện Hắc Ưng có tư cách đánh bạc hay không đều không dám khẳng định, nhưng mà đây cũng là cơ hội duy nhất của Hắc Ưng.

Trong lòng bàn tay của Tư Đồ Hương đều là đổ mồ hôi, cô cầu nguyện kỳ tích sẽ xuất hiện.

Hàn Sâm ở phía trước nhất dẫn đường, thỉnh thoảng nhìn máy tính giờ trên tay.

Tất cả đường đi cùng thời gian tiến lên của bọn họ đều đã được Tư Đồ Hương xếp đặt thiết kế, chỉ có như thế, mới có thể ở dưới tình huống trường quân đội Trung Ương lựa chọn trực tiếp chiếm lĩnh vị trí núi đá ở giữa sân thi đấu, thành công vòng ra sau lưng bọn họ.

Có lẽ là sự cầu nguyện của Tư Đồ Hương thật sự đã có tác dụng, năm người của trường quân đội Trung Ương vậy mà thật sự hướng về núi đá ở khu vực trung tâm đấu trường tiến đến, lại không chiếm cứ điểm cao ở gần đó trước.

Một chiến dịch kinh điển, bình thường là do rất nhiều nhân tố ngoài ý muốn sinh ra, lúc khán giả nhìn thấy năm người của trường quân đội Trung Ương cùng năm người của trường quân đội Hắc Ưng theo những con đường khác nhau giao thoa, cơ hồ giống như đã thương lượng trước để tránh lộ tuyến của đối phương, đều kinh ngạc há to miệng cả buổi không khép lại được.

- CMN, đây không phải là đã thương lượng trước rồi chứ?

- Ha ha, quá khôi hài rồi.

- Hắc Ưng thật sự quá tà môn, làm sao lại có vận khí tốt như vậy, vậy mà trường quân đội Trung Ương lựa chọn trực tiếp chiếm cứ giả sơn, vừa vặn bỏ lỡ bọn họ.

- Chuyện này quả là thú vị, trường quân đội Trung Ương còn không biết người của Hắc Ưng đã vòng ra phía sau bọn họ.

- Chiến thuật này quả thực là thần kỳ.

- Chiến thuật như vậy nếu có thể thành công, thật sự là mù mắt chó của tôi ah.

Huấn luyện viên của trường quân đội Trung Ương, lúc này sắc mặt đã trở nên rất khó coi, ai cũng không nghĩ rằng Hắc Ưng vậy mà sẽ có chiến thuật hiếm thấy như vậy, càng để cho người ta không nghĩ tới là ông ta lại định ra chiến thuật đi tới chiếm ngọn núi trước, giống như là đang phối hợp diễn kịch với Hắc Ưng vậy, hoàn toàn rơi vào trong tính toán của đối phương.

Đây không phải là thất bại của đội viên trên sân, mà là thất bại của huấn luyện viên lúc định ra chiến thuật, ông ta đang hối hận phải chết, kế hoạch vốn là cường thế công phá Hắc Ưng, bây giờ lại trở thành nguy cơ to lớn của trường quân đội Trung Ương.

Bị địch nhân không giải thích được vòng ra sau lưng, đây quả thực là sai lầm không thể tha thứ, mà tất cả chuyện này đều là bởi vì huấn luyện viên ông ta sắp xếp chiến thuật.

Mà lúc này huấn luyện viên của những đội tuyển khác, đều không tự chủ được nhìn về phía Tư Đồ Hương trên ghế huấn luyện viên của Hắc Ưng, rất là kính nể đối với nữ huấn luyện viên này, có thể làm ra chiến thuật to gan như vậy, hơn nữa lại còn thành công, quả thực là có thể dùng mấy câu vô cùng kì diệu để hình dung.

Lúc bọn Kinh Cực Vụ leo lên ngọn núi ở khu trung tâm, bọn Hàn Sâm đã đi tới khu rừng rậm phía sau ngọn núi, sau lưng năm người Kinh Cực Vụ đều đã ở trong tầm mắt cùng tầm bắn của bọn Hàn Sâm.

Chương 260: Bắn Rơi Đại Não

Mũi tên khó phòng bị nhất trên thế giới này chính là ám tiễn, không biết có bao nhiêu vạn dũng tướng chết ở dưới ám tiễn, năm tuyển thủ của trường quân đội Trung Ương hoàn toàn không biết sau lưng mình đã triệt để lộ ra dưới tấm tên của địch nhân, vẫn còn đang leo lên trên ngọn núi.

Đột nhiên!

Từng tia sáng lạnh lẽo vạch phá bầu trời, hướng về bên trên ngọn núi, mặc dù trường quân đội Trung Ương có năm người, nhưng mà mục tiêu của những mũi tên này lại chỉ có một.

Tần Thành, nhân vật số hai ở trong trường quân đội Trung Ương, trên thực tế cũng là hạch tâm thứ hai của trường quân đội Trung Ương.

Có lẽ Tần Thành không có hào quang chói mắt bằng Kinh Cực Vụ, nhưng nói đến cống hiến đối với đoàn đội, Tần Thành tuyệt đối không kém Kinh Cực Vụ là bao.

Bởi vì xuất thân từ khoa chiến giáp, Tần Thành không những có thực lực cá nhân mạnh mẽ, cái nhìn đại cục cùng năng lực chỉ huy cũng rất tốt, có thể nói là có Tần Thành, trường quân đội Trung Ương mới là một đội ngũ vương giả chân chính.

Chỉ có Tần Thành ở trong, Kinh Cực Vụ mới có thể giải phóng lực chiến đấu của mình, không phân tâm vì chuyện khác mà có thể chuyên tâm vào trong chiến đấu.

Có thể nói, nếu không có Tần Thành thì trường quân đội Trung Ương vẫn rất mạnh mẽ, nhưng mà cũng chỉ có thể tính toán là một đội ngũ mạnh mẽ cấp minh tinh mà thôi, không phải đội ngũ vương giả đánh đâu thắng đó.

Kế hoạch của Tư Đồ Hương, đối tượng muốn nhằm vào đầu tiên cũng không phải là Kinh Cực Vụ, mà là Tần Thành với tư cách đại não của đoàn đội.

Thứ nhất là bởi vì thực lực cá nhân của Kinh Cực Vụ quá mạnh, đánh lén như vậy chưa chắc đã có thể thành công, thứ hai là diệt trừ Tần Thành, có ý nghĩa càng lớn hơn đối với chiến lược của Hắc Ưng.

- Coi chừng!

Mũi tên còn chưa bắn tới Tần Thành, Kinh Cực Vụ đã phát giác ra, nhưng mà muốn cứu viện cũng đã không kịp, hô lớn một tiếng với Tần Thành.

Tần Thành phản ứng cực nhanh, bởi vì là thi đấu bắn cung, cho nên quy định là không thể dùng bất cứ vật gì va chạm với mũi tên của đối phương, trừ phi là né tránh ra, hoặc chỉ dùng mũi tên của mình phản kích mới được, nếu dùng bất luận vật gì khác gạt bỏ mũi tên của đối phương, đều bị trực tiếp phán là nốc-ao.

Bởi vì mũi tên của đối phương đã phong kín đường lui của Tần Thành, rõ ràng là muốn giải quyết Tần Thành trước, Tần Thành đã không thể lui được nữa.

Xoát xoát xoát!

Cung trong tay Tần Thành, ánh mắt như mũi tên, lập tức liền kéo cung ba lần, ba mũi tên nhọn bắn ra, cứ thế bắn rơi ba mũi tên sắp bay đến trước mặt anh ta xuống.

- Tần Thành, làm cho gọn gàng vào!

Huấn luyện viên của trường quân đội Trung Ương ở bên ngoài hung hăng nâng cao quả đấm, cảm giác sâu sắc rằng có thể có được đội viên như Tần Thành, tuyệt đối là may mắn của một huấn luyện viên.

Kỹ thuật như vậy, bình tĩnh như vậy, chỉ sợ tìm khắp các cuộc thi bắn cung, ngoại trừ Kinh Cực Vụ, cũng khó tìm được người thứ ba.

Mấy đội viên khác của trường quân đội Trung Ương cũng vui mừng quá đỗi.

- CMN, như thế cũng có thể làm được, Tần Thành cũng quá mạnh à nha.

- Ha ha, lần này Hắc Ưng thảm rồi, phí hết tâm cơ đánh lén Tần Thành như vậy, vậy mà không đắc thủ.

- Tần Thành không hổ là người đã từng bá chủ ở cuộc thi chiến giáp, tài nghệ này quả thực quá giỏi.

- Quá mạnh mẽ, trường quân đội Trung Ương cũng không chỉ là có mỗi Kinh Cực Vụ, Tần Thành không kề kém Kinh Cực Vụ một chút nào.

...

Lúc mọi người đang nhiệt huyết sôi trào, lại đột nhiên nghe thấy Tần Thành phát ra một tiếng kêu sợ hãi, sau đó liền thấy một mũi tên vậy mà bắn trúng ngực của anh ta.

- Tích tích… tích tích… trường quân đội Trung Ương… Tần Thành… bị nốc-ao… người bắn trúng mục tiêu… trường quân đội Hắc Ưng… Hàn Sâm…

Y phục trên người Tần Thành phát sáng, âm thanh máy trí tuệ nhân tạo cũng đồng thời vang lên ở trên sân thi đấu, khiến cho mọi người đều ngây dại, huấn luyện viên của trường quân đội Trung Ương càng trực tiếp cứng lại tại chỗ.

Tần Thành hơi giật mình nhìn mũi tên bắn trúng mình kia, một hồi lâu đều chưa kịp phản ứng lại, rõ ràng anh ta chỉ thấy ba mũi tên chính diện bắn tới mình, nhưng mà sau khi bắn rơi cả ba mũi tên, lại đột nhiên có một mũi tên bay ra, khoảng cách như vậy, đã không cho phép Tần Thành kịp phản ứng, trực tiếp bị mũi tên bắn trúng lồng ngực.

- Coi chừng Hàn Sâm kia, hắn còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng của chúng ta.

Vẻ mặt của Tần Thành nghiêm túc nhắc nhở Kinh Cực Vụ, y đã hiểu rõ mũi tên kia là từ đâu tới.

Ba mũi tên trước mặt chỉ là đánh lạc hướng, mũi tên kia của Hàn Sâm giấu ở đằng sau một mũi tên trong đó, khiến cho anh ta chỉ thấy được một mũi

tên trước mặt kia, cho tới lúc mũi tên trước mặt bị bắn rơi mới hiển hiện ra, kết quả là trực tiếp bị loại bỏ.

Nói ra thì rất dễ dàng, nhưng mà người có thể chân chính làm được tới loại trình độ này, trong toàn bộ cuộc thi bắn cung chỉ sợ không có mấy người, ít nhất là trước kia Tần Thành chưa từng gặp qua loại người này.

Tần Thành trực tiếp bị trí tuệ nhân tạo đưa ra ngoài đấu trường, trận đấu vẫn tiếp tục, trường quân đội Trung Ương vẫn đang ở bên trong hoàn cảnh xấu.

Bọn Hàn Sâm có rừng rậm yểm hộ, nhưng mà bọn Kinh Cực Vụ đang ở giữa sườn núi trống trơn, căn bản không có vật gì yểm hộ, bọn họ chỉ có hai con đường có thể lựa chọn.

Xông lên đỉnh núi hoặc là lao xuống, nhưng mà bây giờ bọn họ đang ở giữa sườn núi, hiển nhiên là cục diện lưỡng nan.

Không có chút do dự nào, Kinh Cực Vụ trực tiếp phát ra mệnh lệnh, để cho tất cả mọi người cùng một chỗ lao xuống xuống.

Xuống núi chậm hơn lên núi nhiều, nhưng phía sau lưng đã bị lộ, xuống núi mới là lựa chọn tốt nhất.

Tất cả mọi người cũng không nghĩ tới, vậy mà trường quân đội Trung Ương vương giả lại thảm như vậy, muốn mạo hiểm lao xuống núi giữa làn mưa tên hiển nhiên không dễ dàng.

Hắc Ưng chuẩn bị quá đầy đủ, rõ ràng cho thấy vì tử chiến đến cùng, tất cả mọi người đều không lựa chọn cường cung, vì có thể nhanh chóng bắn ra mũi tên, tất cả mọi người đều lựa chọn cung 11.0, thứ này đối với tiễn thủ của trường quân đội mà nói là loại cung vô cùng yếu, nhưng mà tốc độ bắn tuyệt đối rất nhanh.

Dưới sự chỉ huy của đội trưởng Hứa Thiên Hào, mỗi một tuyển thủ của trường quân đội Trung Ương đều bắn ra một lượt, dưới tình huống những tuyển thủ kia không có bất kỳ che chắn nào, sao có thể toàn bộ tránh né được, lập tức trên người đã trúng phải một mũi tên.

- Ha ha, tôi bắn trúng…

Lão Thạch hưng phấn vung vẩy Phản Khúc Cung trong tay.

- Coi chừng!

Hàn Sâm muốn kéo lão Thạch lại, tuy nhiên lại đã muộn, chỉ thấy một mũi tên giống như tia chớp, trong chốc lát đã cắt nát hư không, trực tiếp bắn trúng người lão Thạch.

Mặc dù đã được xử lý làm co dãn, mũi tên giống như là cao su, nhưng mà một mũi tên này vẫn khiến cho lão Thạch bị ngã ngửa xuống mặt đất bay ra thật xa mới dừng lại được.

- Cung 16.0, Kinh Cực Vụ thực sự là một quái vật.

Mấy người vội vàng núp ở phía sau cây, Hứa Thiên Hào càng là cắn răng nói.

Trường cung 16.0, Hàn Sâm cũng có thể kéo được, nhưng cũng chỉ có thể kéo được mà thôi, bắn một hai mũi tên thì cũng được, thật muốn bắn liên tục thì tuyệt đối là không thể, tính thực dụng rất thấp.

Thế nhưng mà Kinh Cực Vụ lại trực tiếp dùng trường cung 16.0 bắn liên tục, thoạt nhìn không khác gì cung 11.0 cả, lực lượng này thật sự là quá dọa người, liền Hàn Sâm đều mặc cảm không bằng.

- Thừa dịp bây giờ nhanh chóng bắn, không thể để cho bọn họ lao xuống.

Lữ Mông hô to với mọi người.

Mấy người bọn Hứa Thiên Hào lần nữa kéo cung bắn ra, nhưng mà mới chỉ bắn ra được một lượt, Kinh Cực Vụ lại bắn tới một mũi tên, Hứa Thiên Hào căn bản không tránh nổi mũi tên kinh khủng kia, trực tiếp bị bắn loại khỏi trận đấu.

Cũng may Hàn Sâm mượn một lượt bắn này, cũng loại bỏ được một đội viên của trường quân đội Trung Ương.

Người bên ngoài đấu trường đã sớm nhìn tới nhiệt huyết sôi trào, từ sau khi Kinh Cực Vụ gia nhập đội bắn cung, đây là lần đầu tiên trường quân đội Trung Ương thảm như vậy ở trong một trận đấu, trong chốc lát đã có ba người bị nốc-ao.

Chương 261: Đối Chiến Vĩ Đại

- Hắc Ưng thần kỳ… Hàn Sâm thần kỳ… đây là một trận đấu bắn cung đủ để ghi vào trong sử sách… trường quân đội Trung Ương mạnh mẽ, chưa bao giờ bị ép đã đến tình trạng như thế, Hắc Ưng cách thắng lợi chỉ còn lại một bước ngắn, nhưng mà một bước này lại khó như lên trời, bởi vì đứng ở trước mặt bọn họ là tuyển thủ Kinh Cực Vụ vĩ đại nhất trong cuộc thi giữa các trường quân đội, không có ai…

Văn Tú Tú kích động bình luận.

Người xem đã từ lâu xem tới nhiệt huyết sôi trào, Hắc Ưng ở trong ưu thế tuyệt đối, vẫn liên tục bị Kinh Cực Vụ bắn loại ra ba người, thực lực cá nhân của Kinh Cực Vụ mạnh tới đáng sợ.

Nhưng ngoại trừ Kinh Cực Vụ, những tuyển thủ khác của trường quân đội Trung Ương đều bị loại bỏ rồi.

Hắc Ưng bên này cũng chỉ còn lại hai người là Hàn Sâm cùng Lữ Mông, không phải là bọn họ không muốn bắn Kinh Cực Vụ, mà là phản ứng của Kinh Cực Vụ quá nhạy, hành động quá nhanh, mũi tên của bọn họ đều trượt, ngược lại bị cậu ta bắn trúng ba người.

- Thằng này quả thực không phải là người.

Núp ở phía sau một cây đại thụ, Lữ Mông mắng một câu.

- Xác thực không phải là người.

Hàn Sâm cũng tựa ở phía sau một cây đại thụ, Kinh Cực Vụ đã vọt xuống dưới núi, đi vào khu vực rừng đá, muốn nhìn thấy thân ảnh của cậu ta đã

không còn dễ dàng như vậy nữa rồi, bây giờ hai bên đều đã về tới điểm xuất phát.

Người xem đều nín thở, lúc trước không ai từng nghĩ tới vậy mà trường quân đội Trung Ương sẽ bị ép tới mức này, không hề nghi ngờ gì đây là thắng lợi về mặt chiến thuật.

Thế nhưng mà trường quân đội Trung Ương vẫn còn có Kinh Cực Vụ, nếu như trường thành vẫn không đổ, muốn đánh bại bọn họ vẫn là một chuyện khó như lên trời.

Nhưng mà bọn họ mong chờ một trận chiến giữa Kinh Cực Vụ cùng Hàn Sâm đã nhận được thỏa mãn, bây giờ hai người đều ở trên sân, Hàn Sâm hơi chiếm một chút ưu thế, dù sao bên cạnh hắn còn có Lữ Mông.

- Ha ha, huấn luyện viên của Hắc Ưng thực sự có chút tài năng, lại khiến cho trường quân đội Trung Ương chật vật như vậy, lão Lâm thấy Hàn Sâm có mấy phần cơ hội có thể thắng?

Đường Chân Lưu vừa cười vừa nói.

- Cung của Hàn Sâm không tốt, cung 11.0 quá yếu với cậu ta, muốn dùng loại cung có cường độ này bắn trúng Kinh Cực Vụ, trừ phi là ở dưới tình huống có khoảng cách rất gần, nếu không cơ hồ là chuyện không thể nào.

Lâm Phong nói.

- Nói cũng đúng, vì chiến thuật mà lựa chọn cung 11.0, mặc dù chiến thuật đã lấy được đại thành công, nhưng mà một mình đối mặt với tuyển thủ như Kinh Cực Vụ, cung như vậy lại trở thành nhược điểm trí mạng.

Đường Chân Lưu có chút hiểu ra nhẹ gật đầu.

Kinh Cực Vụ đã hoàn toàn giải phóng ra ngoài, giống như một con hung thú ở giữa rừng núi, mau lẹ lặng yên không một tiếng động di động ở trong chiến trường.

Bây giờ Hàn Sâm cùng Lữ Mông cũng không dám động, cũng không có điểm cao có thể thấy vị trí của Kinh Cực Vụ, mặc dù là lấy một địch hai,

tuy nhiên lại lâm vào khốn cảnh.

- Chúng ta không thể ở lại chỗ này, phải thay đổi vị trí.

Lữ Mông vừa nói một câu, đang chuẩn bị muốn đứng dậy, đột nhiên một tia sáng lạnh phóng tới, trong chốc lát đã tới trước mặt Lữ Mông.

- Mau tránh!

Hàn Sâm rống lớn một tiếng, cung trong tay đã kéo căng, một mũi tên bắn ra, hung hăng đâm vào tia sáng lạnh này.

Bành!

Mũi tên của Hàn Sâm vậy mà trực tiếp bị đụng bay ra ngoài, tia sáng lạnh lẽo kia chỉ hơi lệch vị trí một chút, nhưng vẫn bắn trúng bờ vai Lữ Mông, mà vị trí vốn nên trúng hẳn là trái tim của cậu ta.

Đây là trận đấu bắn cung, trúng tên trên bả vai cũng sẽ bị nốc-ao.

- Lão tam, giao cho cậu.

Lữ Mông bình tĩnh nói, có thể làm thì cậu ta đều đã làm.

Ngoài sân sớm đã là một mảnh tiếng than thở, sự mạnh mẽ của Kinh Cực Vụ lại một lần nữa khiến cho mọi người chấn động theo.

- Chỉ cần Kinh Cực Vụ vẫn còn, trường quân đội chúng ta cũng sẽ không bại, Hắc Ưng thật sự là uổng phí tâm cơ rồi.

Trong lòng của sinh viên trường quân đội Trung Ương dâng lên niềm tự hào.

- Kinh Cực Vụ đúng là quái vật, thật là đáng sợ.

- Ưu thế lớn như vậy, có lẽ trước tiên nên loại bỏ Kinh Cực Vụ mới đúng, bọn họ không nên lựa chọn Tần Thành trước.

- Nói nhảm gì vậy, cung 11.0, làm sao ở loại khoảng cách này có thể loại bỏ Kinh Cực Vụ được.

- Nói cũng đúng, mũi tên như vậy, Kinh Cực Vụ chỉ bằng tốc độ thân thể đã hoàn toàn có thể tránh được toàn bộ.

- Đáng tiếc, trường quân đội Hắc Ưng đúng là một đội ngũ mạnh, huấn luyện viên cũng là một vị huấn luyện viên có sức tưởng tượng cùng sức sáng tạo phong phú, chỉ tiếc là bọn họ gặp phải Kinh Cực Vụ.

...

Hàn Sâm không ngừng thay đổi vị trí, ánh mắt như là chó sói tìm tòi mọi nơi, ở trong chiến trường giống như là mê cung này, Kinh Cực Vụ cũng không phải là thợ săn duy nhất, hắn cũng đang tìm tung tích của Kinh Cực Vụ.

Hai người di động thật nhanh ở trong chiến trường, mặc dù không bắn một mũi tên nào, nhưng mà chỉ cần xem vị trí di động của bọn họ, cũng đã để cho người có kinh nghiệm thực chiến phong phú cũng phải cảm thấy khiếp sợ.

Dưới tình huống không có bất kỳ thiết bị ra-đa phụ trợ nào, Hàn Sâm cùng Kinh Cực Vụ đều giống như đã biết rõ vị trí cùng hành động của đối phương, mỗi lần đều có thể sớm một bước rời khỏi vị trí nguy hiểm có thể bị đánh lén, ngược lại tìm kiếm được một vị trí có lợi có thể đánh lén đối phương.

Nếu như chỉ là một lần cũng thôi đi, hai người không ngừng thay đổi vị trí, nửa giờ đều đã trôi qua, nhưng ngay cả một mũi tên cũng không bắn ra.

Bởi vì bất kể là Hàn Sâm hay là Kinh Cực Vụ, cũng không tìm tới cơ hội để bắn tên.

Giống như hai cao thủ đang đánh cờ miệng, mặc dù không nhìn thấy đối phương, nhưng mà cả đấu trường đều là bàn cờ của bọn họ, không ngừng tiến hành đấu võ tâm lý.

Lặng lẽ di chuyển … không ngừng lặng lẽ di chuyển…

Không có bất kỳ âm thanh nào, không có bất kỳ so đấu kịch liệt nào.

Nhưng mà người biết chân chính, lúc này lại đã nhìn tới hô hấp đều sắp ngừng lại, cái loại cảm giác khẩn trương cùng kích thích này, so với đánh nhau đao thật súng thật còn khiến cho người ta kinh hãi run rẩy hơn.

Bất kể là Hàn Sâm hay là Kinh Cực Vụ, không biết là đã có bao nhiêu lần, chỉ cần hơi chút có do dự, tiếp đó sẽ rơi vào phạm vi bắn giết của đối phương, nhưng mà hai người lại lần lượt đều né qua nguy cơ.

Kinh Cực Vụ đã giơ cung tên trong tay lên sáu lần, tuy nhiên lại không thể không hạ xuống, Hàn Sâm cũng gần như thế, mũi tên trong tay không thể bắn ra ngoài.

- Thật sự là thật lợi hại… hai người đều rất lợi hại…

Đôi mắt đẹp của Thu Minh Mị lóe sáng, khó có thể tự kiềm chế tự lẩm bẩm.

- Đây có thể sẽ là một trận tỷ thí vĩ đại nhất trong các cuộc thi đấu mười năm gần đây giữa các trường quân đội, bất kể là người nào thua, bọn họ cũng không phải là kẻ thất bại.

Trong giọng nói của Văn Tú Tú lộ ra cảm thán.

Người xem trên Internet đối với bình luận của Văn Tú Tú cũng vô cùng đồng ý.

- Đây đúng là một trận đối quyết vĩ đại, chỉ sợ về sau khó có quyết đấu như vậy nữa rồi.

- Đáng tiếc, bọn họ chạm mặt nhau quá sớm, sân khấu của bọn họ hẳn phải là trận chung kết, đúng là tạo hóa trêu người mà.

- Quá mạnh mẽ, hai người đều quá mạnh mẽ.

- Thực hy vọng có thể xem Kinh Cực Vụ đối quyết với Hàn Sâm lần nữa, nhưng mà năm nay đã là một năm cuối cùng của Kinh Cực Vụ, cho dù về

sau Hàn Sâm còn có thể dự thi, cũng sẽ không còn có Kinh Cực Vụ nữa rồi.

- Thật sự không hi vọng bất cứ ai trong bọn họ bị thua.

- Cũng nên có một người thắng.

- Hẳn là Kinh Cực Vụ sẽ đoạt giải quán quân, cung của Hàn Sâm quá yếu, nếu như cậu ta dùng cung 14.0 trở lên, còn có cơ hội phân cao thấp với Kinh Cực Vụ, nhưng đáng tiếc vì chiến thuật, cậu ta lại lựa chọn cung 11.0, đã không có cơ hội.

- Hàn Sâm sinh sau ba năm, nếu như cậu ta đều là năm thứ tư giống như Kinh Cực Vụ, có được lực lượng như Kinh Cực Vụ, như vậy trận đối quyết này sẽ là một trận chưa từng có.

Chương 262: Chỉ Có Hiện Tại

Cơ hồ là tất cả mọi người đều đang tiếc hận cho Hàn Sâm, phía dưới ưu thế lớn cũng không giải quyết Kinh Cực Vụ được, hôm nay ở dưới tình huống 1 vs 1, Hàn Sâm cầm trong tay cung 11.0, cơ hội thủ thắng đã vô cùng xa vời.

Cường cung của Kinh Cực Vụ, ở ngoài 200 mét vẫn có được uy lực đủ uy hiếp Hàn Sâm, nhưng mà cung trong tay Hàn Sâm, cho dù để cho hắn tới vị trí gần 50m cũng chưa chắc đã có thể bắn trúng Kinh Cực Vụ có tốc độ biến thái như vậy.

Cho nên biểu hiện của Hàn Sâm càng đặc sắc, mọi người lại càng tiếc hận cho hắn.

- Năm tiếp theo… năm tiếp theo… chúng ta còn có thể đến…

Mắt thấy Hàn Sâm đã dần dần bị ép vào khu vực cây đổ, đã khó thoát khỏi Kinh Cực Vụ, trong lòng Hứa Thiên Hào sinh ra ngôn ngữ không cách nào cam lòng.

Thật sự là anh ta không cam lòng, ba năm, anh ta đã thua ba năm, liền vòng thứ hai đều không thể vượt qua, năm nay thật vất vả mới đạt được mức độ này, anh ta thật sự rất muốn thắng.

Nhưng đối thủ của bọn họ lại là trường quân đội Trung Ương, là Kinh Cực Vụ, cho dù bọn họ đã làm được tới loại tình trạng này, mắt đã thấy thắng lợi nhưng lại bị Kinh Cực Vụ phá hủy.

Hứa Thiên Hào nói năm tiếp theo lại đến, nhưng lại đột nhiên bừng tỉnh, anh ta đã không có năm tiếp theo nữa, năm nay đã là một năm cuối cùng anh ta còn ở trong trường quân đội, anh ta đã sắp nói tạm biệt với cuộc thi giữa các trường quân đội.

Cảm xúc khó có thể ức chế xông lên đầu, trong mắt Hứa Thiên Hào không tự chủ được nổi lên chút óng ánh.

- Cho dù là để cho mình trả giá mười năm tính mạng, xin hãy cho cậu ta một chút kỳ tích đi.

Hứa Thiên Hào chỉ cảm thấy trong lồng ngực của mình có một nỗi tức nghẹn khó chịu.

Đôi mắt đẹp của Tư Đồ Hương chớp động, trong lòng cũng khó có thể bình tĩnh.

Liền chính cô cũng không nghĩ tới, Hắc Ưng thật sự có thể đi đến một bước này, kế hoạch mạo hiểm như vậy lại có thể thành công, vậy mà cùng trường quân đội Trung Ương chiến đến tình trạng Vương đối với Vương, nhưng mà trong tay Hàn Sâm lại cầm cung 11.0.

Giờ phút này, Tư Đồ Hương hận không thể xông vào trong sân thi đấu, giao một cây cường cung khác cho Hàn Sâm, nhưng mà đây là chuyện không thể nào.

Hàn Sâm tuân theo kế hoạch của cô, cầm một cây cung thích hợp với kế hoạch nhất, cũng xác thực là làm ra tác dụng không tệ, nhưng mà bây giờ Tư Đồ Hương lại hết sức hối hận, chính mình không để cho Hàn Sâm cầm một cây cường cung.

Kỷ Yên Nhiên cùng Khúc Lệ Lệ đều khẩn trương nắm chặt nắm đấm, ánh mắt nhìn lom lom vào hình ảnh trận đấu, có chút hi vọng nhìn thấy Hàn Sâm thắng nhưng lại không dám nhìn.

- Lệ Lệ, Hàn Sâm sẽ thắng đúng không?

Kỷ Yên Nhiên hy vọng có thể từ chỗ Khúc Lệ Lệ đạt được được câu trả lời thuyết phục.

- Sẽ thắng, đại thần nhất định sẽ thắng.

Ánh sáng trong mắt Khúc Lệ Lệ chớp động, hung hãn nói.

Văn Tú Tú mắt thấy Hàn Sâm bị ép vào khu vực cây đổ, không khỏi thở dài một tiếng:

- Hàn Sâm đã làm vô cùng tốt, cậu ta chỉ là sai lầm ở thời gian và cầm một cây cung không thích hợp, nếu như cậu ta cũng là sinh viên năm thứ tư, cũng có một cây cường cung 16.0, như vậy đây sẽ là một trận quyết đấu xưa nay chưa từng có.

Đại đa số người đều đồng ý với lời nói của Văn Tú Tú, xác thực là Hàn Sâm rất mạnh, nhưng mà so với Kinh Cực Vụ, bây giờ rõ ràng là hắn còn kém một chút nội tình.

- Xem ra Kinh Cực Vụ vẫn chỉ có thể để lão Lâm cậu tự tay đánh bại.

Đường Chân Lưu cũng thở dài một tiếng, mặc dù cậu ta không am hiểu bắn cung, nhưng cũng đã nhìn ra hoàn cảnh bây giờ của Hàn Sâm rất xấu.

Nhưng Lâm Phong lại lạnh nhạt nói:

- Vậy cũng chưa chắc, người kia còn chưa từ bỏ, tôi không nhìn thấy dao động trong mắt cậu ta.

- Thế nhưng mà tôi thật sự không nghĩ ra, cậu ta còn có cơ hội gì nữa, quyết đấu chính diện ở khu cây đổ không có vật che chắn, cung 11.0 có khả năng thắng cung 16.0 được sao?

Đường Chân Lưu nghi ngờ hỏi.

- Trên thế giới này, lực lượng mạnh yếu cũng không phải là tất cả.

Ánh mắt của Lâm Phong chằm chằm vào Hàn Sâm cùng Kinh Cực Vụ đang nhanh chóng di chuyển trong vùng cây đổ, bình tĩnh nói:

- Hai người như vậy, trừ phi một người bị nốc-ao, nếu không vĩnh viễn không thể tùy tiện đưa ra kết luận .

Mặc dù Đường Chân Lưu biết Hàn Sâm xác thực không phải nhân vật bình thường, nhưng mà dưới tình thế xấu như thế này, cậu ta không nhìn ra Hàn Sâm còn có cơ hội gì nữa.

Bị ép vào khu cây đổ, cơ hồ đã xác định rõ ràng hắn đã thất bại, trong quyết đấu chính diện không có vật che chắn, cung cường sẽ thắng, đây là chân lý không thể nghi ngờ một chút nào.

Mặc kệ là tầm bắn hay là tốc độ bắn tên, cung trong tay Hàn Sâm đều kém quá xa.

Nếu như đổi thành người khác, Hàn Sâm còn có thể có một cơ hội, nhưng mà đối thủ của hắn lại là Kinh Cực Vụ, Đường Chân Lưu hoàn toàn không nhìn ra Hàn Sâm còn có hy vọng gì.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào khu vực cây đổ, đi được một đoạn cũng không tiếp tục trốn nữa, hắn đã tiến vào trong tầm sát thương của Kinh Cực Vụ, không có bất kỳ vật che chắn nào, lại tiếp tục chạy cũng không có ý nghĩa gì nữa rồi.

Kinh Cực Vụ mang theo cung tên chậm rãi đi vào khu vực cây đổ, cũng không lập tức xạ kích Hàn Sâm, chỉ là nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói:

- Cậu đã rất không tồi, nhưng đáng tiếc là tôi đã không có lần tiếp theo, chỉ có thể làm chấm dứt vào hôm nay.

- Cần gì phải đợi lần tiếp theo, bây giờ là tốt rồi.

Hàn Sâm lộ ra vẻ bất động, chậm rãi giơ cung tên trong tay lên.

Kinh Cực Vụ không nói gì, chỉ hơi gật đầu, cũng giơ cung tên lên nhắm tới Hàn Sâm.

Hai người, hai cây cung, hai mũi tên, ở dưới ánh đèn huyễn lệ, hai người giống như là hai bức tượng, nhìn nhau chưa tới 0.1s, đột nhiên hai người đều bắt đầu chuyển động.

Mũi tên ra người động, hai người cơ hồ là trong nháy mắt bắn mũi tên ra, thân thể cũng cùng lúc di động.

Mũi tên của Kinh Cực Vụ rõ ràng nhanh hơn mũi tên của Hàn Sâm rất nhiều, cơ hồ là mới buông tay ra, mũi tên đã đến trước mặt Hàn Sâm, Hàn Sâm hơi nghiêng người, tránh qua trong gang tấc, né được mũi tên.

Mà Kinh Cực Vụ hiển nhiên nhẹ nhõm hơn Hàn Sâm nhiều, ở loại khoảng cách này, mũi tên của Hàn Sâm quá chậm, không tạo thành được uy hiếp đối với cậu ta.

Bất quá Kinh Cực Vụ vẫn dần tiếp cận Hàn Sâm, đồng thời lần nữa đề cung kéo mũi tên, bắn một mũi tên khác tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không yếu thế, thân thể vừa lay động trái phải, vừa kéo cung bắn tên phản kích.

Người xem đã sớm nhìn trợn mắt há hốc mồm, hai người mặt đối mặt điên cuồng bắn, nhưng mà đều không thể bắn trúng đối phương, đặc biệt là quỹ tích di động quỷ dị kia của Hàn Sâm, vậy mà lại khiến cho Kinh Cực Vụ liên tục bắn trượt ba lần.

- Ôi trời ơi!!! Cung 16.0, khoảng cách hai trăm mét thậm chí ngay cả ba mũi tên liên tục đều không bắn trúng, tôi nên nói là vận may của A Vụ quá kém, hay là vận may của tiểu tử kia quá tốt?

Một đội viên của trường quân đội Trung Ương có chút khoa trương nói.

- Không phải vận may của A Vụ quá kém, cũng không phải Hàn Sâm quá may mắn, mà là sức hấp dẫn của hắn quá mạnh mẽ.

Tần Thành lại nghiêm túc nói.

- Sức hấp dẫn? Anh đang nói cái gì thế? Hắn cũng không phải là mỹ nữ, A Vụ cũng không phải thủy tinh, từ đâu mà có sức hấp dẫn?

Đội viên kia mở to hai mắt nhìn.

- Sức hấp dẫn theo lời tôi, là chỉ trong quỹ tích di động của Hàn Sâm xen lẫn rất nhiều biểu hiện giả dối, khiến cho người ta nhìn giống như hắn phải đi một phương hướng, nhưng mà sau khi bước ra một bước, lại phát hiện ra hắn đi theo một phương hướng khác hoàn toàn bất đồng, tràn đầy hư giả hấp dẫn, khiến cho phán đoán của A Vụ sinh ra sai lệch.

Tần Thành giải thích nói.

- Thoạt nhìn giống như chỉ là tùy tiện lay động trái phải, lại còn lợi hại như vậy?

Một đám đội viên đều tỏ vẻ không tưởng tượng nổi nhìn về phía Hàn Sâm ở trên sân thi đấu.

Chương 263: Trăm Mét Địa Ngục

- Cậu cảm thấy tùy tiện lay động là có thể né tránh mũi tên của A Vụ à? Đừng nói là 200m, kể cả ngoài 300m cậu thử một chút xem có trốn được hay không.

Tần Thành lạnh nhạt nói.

- Hàn Sâm này thật đúng là lợi hại, A Vụ không thành vấn đề gì chứ?

Đội viên sợ hãi than nói.

- Mặc dù Hàn Sâm còn lợi hại hơn chúng ta tưởng tượng, nhưng cung của cậu ta thật sự quá yếu, chỉ cần khoảng cách giữa hai người kéo gần hơn tới phạm vi một trăm mét, cậu ta nhất định sẽ thua. Mũi tên của cậu ta không uy hiếp được A Vụ, nhưng mũi tên của A Vụ không phải là hắn có thể tránh thoát được nữa.

Tần Thành chắc chắc nói.

- Đúng vậy, phạm vi từ 100m đến 50m là khu vực A Vụ có ưu thế tuyệt đối, dùng năng lực của A Vụ, trong đoạn khoảng cách này có thể bắn ra ít nhất sáu mũi tên, tất thắng không thể nghi ngờ.

Huấn luyện viên của trường quân đội Trung Ương tỏ ra đã tính trước kỹ càng nói.

- Tại sao là từ 50m đến 100m?

Một đội viên không hiểu hỏi.

- Bởi vì trong khoảng cách 50m, cung tên của Hàn Sâm sẽ bắt đầu hình thành uy hiếp với A Vụ, cho nên tốt nhất không nên tới gần trong vòng 50m.

Tần Thành giải thích nói.

- A Thành nói không sai, Hàn Sâm nhất định liều mạng muốn đi vào trong phạm vi 50m, nhưng cậu ta không có cơ hội gì, dùng trình độ của A Vụ, không có khả năng cho cậu ta cơ hội như vậy.

Huấn luyện viên bình tĩnh nói.

Không chỉ là bọn Tần Thành cho rằng như vậy, cao thủ bắn cung như Thu Minh Mị đều cho rằng như vậy.

- 100m đến 50m đối với Hàn Sâm mà nói chính là địa ngục, nếu như có thể vượt qua khoảng cách này, có lẽ là anh ta còn có cơ hội.

Đôi mắt đẹp của Thu Minh Mị nhìn Hàn Sâm nói.

Mắt thấy khoảng cách giữa Hàn Sâm và Kinh Cực Vụ đã gần một trăm mét, Tư Đồ Hương cũng cầu nguyện ở trong lòng:

- Tiến lên… nhất định phải xông tới ah…

- Tiến lên…

Kỷ Yên Nhiên siết chặt quả đấm, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

- Tiến lên ah…

Người hi vọng Hàn Sâm thắng đều reo hò ở trong lòng.

Mặc dù bọn họ đều biết là hi vọng thật sự quá xa vời, dù sao đây chính là Kinh Cực Vụ cùng cung 16.0, khoảng trăm mét, e rằng cho dù là Tiến Hóa Giả cũng không nhất định có thể hoàn toàn né tránh.

Lúc Hàn Sâm bước ra một bước, khoảng cách giữa hai người đã bị kéo vào trong vòng một trăm mét, trái tim của tất cả mọi người đều đã nhảy lên tới cổ họng.

Kinh Cực Vụ đã kéo cung bắn tên, loại khoảng cách này đã là phạm vi bắn giết của cậu ta, dùng tốc độ của Hàn Sâm cũng rất khó né tránh cậu ta bắn liên tục.

Thế nhưng mà không ai nghĩ tới, trong nháy mắt lúc Kinh Cực Vụ bắn ra mũi tên thứ nhất, Hàn Sâm đã liên tục kéo cung, trong nháy mắt bắn ra ba mũi tên.

Mũi tên của Kinh Cực Vụ đã đến trước mặt Hàn Sâm, trong ánh mắt của Hàn Sâm sáng sủa, bước chân như độc xà phun nọc độc, Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc đẩy tốc độ của hắn lên cực hạn, không thể tưởng tượng tránh qua, tránh né mũi tên như tia chớp kia của Kinh Cực Vụ.

Cơ hồ là trong nháy mắt mũi tên sượt qua người, tay của Hàn Sâm lại kéo cung bắn liền ra ba mũi tên, hơn nữa còn đang không ngừng bắn ra mũi tên, từng mũi tên như là sao chổi xông về phía Kinh Cực Vụ.

- Không có khả năng…

Tần Thành cùng huấn luyện viên của trường quân đội Trung Ương đồng thời kêu lên sợ hãi.

Kỳ thật không chỉ là bọn Tần Thành, mà ngay cả bọn Tư Đồ Hương, Thu Minh Mị, Văn Tú Tú, Đường Chân Lưu cùng Lâm Phong, toàn bộ đều mở to hai mắt giật mình nhìn Hàn Sâm.

Không ai nghĩ ra vậy mà Hàn Sâm lại ở vị trí này phát động công kích toàn lực, khoảng cách một trăm mét đối với cung 11.0 mà nói quá miễn cưỡng.

Nếu như đối thủ là sinh viên trường quân đội bình thường thì còn có cơ hội, nhưng mà đối thủ lại là Kinh Cực Vụ, căn bản là không có khả năng bắn trúng, bắn nhiều mũi tên hơn nữa cũng không có tác dụng.

- Hàn Sâm quá gấp, có lẽ cậu ta nên đến gần thêm một chút nữa, loại khoảng cách này, mũi tên của cậu ta rất dễ bị Kinh Cực Vụ né tránh.

Văn Tú Tú có chút nóng nảy.

Mặc kệ là xem như thế nào, Hàn Sâm ở trong khoảng cách này đều không thể nào uy hiếp được Kinh Cực Vụ, phát động thế công quá sớm, đối với hắn cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào.

- Hỏng bét, Hàn Sâm quá gấp.

Đường Chân Lưu nhịn không được nói.

- Không phải cậu ta quá gấp, mà là cậu ta biết rõ đây đã là cơ hội cuối cùng của cậu ta, dùng thực lực của Kinh Cực Vụ, khó có khả năng vọt tới phạm vi 50m, huống chi khoảng cách 50m cũng chưa chắc đã có thể bắn trúng Kinh Cực Vụ.

Lâm Phong nhìn Hàn Sâm ở trên trường đấu nói.

- Nói thì nói thế không sai, nhưng mà ở loại khoảng cách này, cậu ta phát động công kích thì có ích lợi gì đâu? Bây giờ ở bên trong bao tên của cậu ta có lẽ chỉ còn hai mươi mấy mũi tên nữa thôi? Bắn hết chẳng khác nào là thua, gần đó cũng không có điểm tiếp tế nào.

Đường Chân Lưu nói.

- Cho nên cậu ta phải thắng ở chỗ này.

Lâm Phong lạnh nhạt nói.

- Thắng như thế nào?

Đường Chân Lưu trừng tròng mắt hỏi.

- Không biết.

Lâm Phong khẽ lắc đầu.

- Liền cậu cũng không nghĩ ra thắng như thế nào, tôi thấy lần này Hàn Sâm cũng chỉ là chó cùng rứt giậu thôi.

Đường Chân Lưu giận dữ nói.

Đúng lúc mọi người đang nhìn chăm chú, Hàn Sâm đang rất nhanh tiếp cận với Kinh Cực Vụ, cung 11.0 cũng có chỗ tốt của nó, Hàn Sâm có thể không hề lao lực bắn liên tục rất nhanh.

Từng nhánh mũi tên giống như là không cần tiền bay về phía Kinh Cực Vụ, mặc dù khẳng định là những mũi tên này bắn không trúng Kinh Cực Vụ, nhưng vẫn khiến cho Kinh Cực Vụ không thể không né tránh mũi tên.

Hàn Sâm bắt lấy cơ hội này, vừa mãnh liệt bắn vừa chạy như điên tới chỗ Kinh Cực Vụ, nhưng mặc cho ai cũng đều nhìn ra, dùng cách bắn như vậy của hắn, căn bản chạy không đến khoảng cách 50m gần Kinh Cực Vụ, mũi tên sẽ bị bắn hết trước.

Kinh Cực Vụ không hổ là Kinh Cực Vụ, trong lúc tránh né mũi tên, vẫn có thể lợi dụng tư thế cực kỳ không khoa học bắn ra mũi tên.

Mà lúc này Hàn Sâm đã cách Kinh Cực Vụ khoảng chừng bảy mươi lăm mét, mũi tên của Kinh Cực Vụ uy hiếp đối với hắn rất lớn, Hàn Sâm đẩy Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc tới cực hạn, mới hiểm hiểm tránh qua, tránh né mũi tên này.

Mũi tên cơ hồ là bay sát qua gò má của Hàn Sâm, lực phá không đánh lên trên mặt của Hàn Sâm, khiến cho tóc của hắn vẩy ra tứ tán, có mấy lọn tóc thậm chí còn bị mũi tên kia trực tiếp bắn đứt, trung tung bay cuồng vũ trên không.

Lực lượng của mũi tên này thật sự quá mạnh, mặc dù là mũi tên cao su, nhưng mà nếu thật sự bị bắn trúng mặt, chỉ sợ cũng sẽ tạo thành hậu quả vô cùng đáng sợ.

Chỉ là Hàn Sâm vẫn thờ ơ, trong nháy mắt né tránh mũi tên, mặc dù thân thể đã mất đi trọng tâm, một chân chạm đất, thân thể đã cùng mặt đất tạo ra một góc 60 độ, nhưng mà Hàn Sâm vẫn bắn một mũi tên về phía Kinh Cực Vụ.

Sau khi một mũi tên này vọt tới, Hàn Sâm đã triệt để mất thăng bằng, trực tiếp ngã xuống.

Cử động như vậy của Hàn Sâm, khiến cho hàn quang trong mắt Kinh Cực Vụ lóe lên, đây tuyệt đối là đang khiêu khích cậu ta, ở dưới tình huống Hàn Sâm mất đi trọng tâm kia, không thèm nghĩ tới việc điều chỉnh trọng tâm chuẩn bị trốn tránh tiến công kế tiếp của cậu ta, lại dám bắn tới một mũi tên, đây tuyệt đối là khiêu khích trần trụi.

Kinh Cực Vụ há lại sợ hãi khiêu khích như vậy, huống hồ Hàn Sâm đã mất đi trọng tâm, một mũi tên này của cậu ta cơ hồ tất trúng.

Lả tả!

Hai mũi tên của Kinh Cực Vụ trực tiếp bắn ra liên tiếp, một mũi tên nghênh hướng mũi tên của Hàn Sâm, một mũi tên trực tiếp bắn về phía Hàn Sâm đã mất trọng tâm, mà rõ ràng là Hàn Sâm đã mất đi năng lực tránh né.

Tựa hồ Hàn Sâm cũng đã bỏ qua trốn tránh, người ngã ở giữa không trung, lại hướng Kinh Cực Vụ liên tục bắn ra hai mũi tên.

- Ah!

Ngoài sân đã là một mảnh âm thanh sợ hãi, ai cũng không ngờ thắng bại được phân ra nhanh như vậy, hơn nữa mặc kệ nhìn như thế nào đi nữa, Hàn Sâm đều nhất định phải thua.

Chương 264: Nhất Tiễn

Cung của Hàn Sâm quá yếu, đừng nói là mũi tên của hắn không có khả năng bắn trúng Kinh Cực Vụ, cho dù là có thể bắn trúng, mũi tên của hắn

cũng chậm hơn mũi tên của Kinh Cực Vụ nhiều lắm, nhất định là mũi tên của Kinh Cực Vụ sẽ trúng trước.

Mà mũi tên của Kinh Cực Vụ có lực quá mạnh, cho dù hắn bắn ra hai mũi tên có thể ngăn mũi tên của Kinh Cực Vụ lại, cũng sẽ bị trực tiếp bắn rơi, căn bản không thể chân chính cản mũi tên lại.

Kết cục tựa hồ đã sớm được xác định rõ ràng, hai mũi tên của Hàn Sâm đều không thể đụng trúng mũi tên của Kinh Cực Vụ, mũi tên kia của Kinh Cực Vụ giống như tia chớp, từ chính giữa hai mũi tên của Hàn Sâm lóe lên, lập tức đến trước người Hàn Sâm đã mất đi trọng tâm.

Mắt thấy Hàn Sâm không thể tránh thoát, tất cả mọi người không khỏi thở dài một tiếng ở trong lòng.

- Đã xong!

Kỷ Yên Nhiên cũng không đành lòng nhìn nữa.

- Đã xong.

Trong lòng Tư Đồ Hương cũng tràn đầy không cam lòng, cô hy vọng có thể đưa cho Hàn Sâm một cây cường cung tới dường nào, cho hắn một cơ hội chính thức quyết đấu với Kinh Cực Vụ, mà không phải là thua trận giống như bây giờ, nhưng mà hiển nhiên tất cả đều đã quá muộn.

- Hoàng đế cuối cùng vẫn không thể hàng phục quái vật kia.

Văn Tú Tú thất lạc cảm thán.

Mọi người đều cho rằng Hàn Sâm đã không thể may mắn thoát khỏi, kết cục suy tàn đã là chắc chắn.

Thế nhưng mà trong nháy mắt mũi tên tới gần Hàn Sâm, dưới tình huống Hàn Sâm đã hoàn toàn mất trọng tâm, cứ thế mà trực tiếp kéo cung ra, chỉ là một mũi tên này hắn lại không bắn ra, trực tiếp nắm đuôi tên, dùng mũi tên vọt đụng tới mũi tên của Kinh Cực Vụ.

Do đó, chẳng khác nào là Hàn Sâm đang dùng chính lực lượng thân thể của mình, mượn thân mũi tên trực tiếp cùng mũi tên kia đối kháng, lập tức đụng bay mũi tên kia ra ngoài, mà Hàn Sâm cũng té xuống đất.

Hàn Sâm bắn ra ba mũi tên, một mũi tên đầu tiên đã đụng vào mũi tên thứ hai của Kinh Cực Vụ, hai mũi tên khác thì trực tiếp bay về phía Kinh Cực Vụ.

Chỉ là hai mũi tên này của hắn hình như là bởi vì lúc ngã ở trên không mới bắn ra, độ chính xác bị ảnh hưởng nghiêm trọng, căn bản là không thể bắn trúng Kinh Cực Vụ.

Một mũi bên trái một mũi bên phải, bay về hai bên thân thể của Kinh Cực Vụ, căn bản là cũng không thể trúng mục tiêu.

Lúc mọi người đang thở dài, lại đột nhiên nhìn thấy Kinh Cực Vụ biến sắc, mũi tên thứ hai kia hẳn là đã bị Kinh Cực Vụ cản lại, vậy mà sượt qua mũi tên của Kinh Cực Vụ, trực tiếp bay tới y.

- Làm sao có thể? Làm sao Kinh Cực Vụ có thể mắc sai lầm?

Tần Thành trực tiếp từ chỗ ngồi đứng lên, cầm lấy vòng bảo hộ, trợn to mắt nhìn bên trong sân thi đấu.

- Không thể? Làm sao có thể?

Văn Tú Tú cũng rất giật mình, loại người như Kinh Cực Vụ, tuyệt đối sẽ không có khả năng sai lầm đấy.

Bốn năm sống trong trường quân đội, không biết là Kinh Cực Vụ đã tham gia bao nhiêu cuộc tranh tài, các loại hạng mục trận đấu đều có, nhưng mà cậu ta chưa từng mắc phải sai lầm.

- Thật tốt quá.

Mặc dù Tư Đồ Hương không biết tại sao Kinh Cực Vụ lại mắc phải sai lầm, nhưng mà kết quả này lại khiến cho cô mừng rỡ.

Bởi vì chặn đường sai lầm, mũi tên của Hàn Sâm cách Kinh Cực Vụ đã quá gần, mà lúc này Kinh Cực Vụ cũng phát hiện hai mũi tên khác của Hàn Sâm đã trùng hợp phong bế vị trí tránh né của cậu ta.

Cơ hồ là trong nháy mắt, Kinh Cực Vụ đã làm ra phán đoán chính xác, vậy mà cậu ta giống như Hàn Sâm, cũng mắc một mũi tên lên trên cung, cũng tương tự không bắn ra.

Khoảng cách gần như thế, đã không kịp để cho cậu ta bắn ra rồi, cậu ta làm giống như Hàn Sâm, trực tiếp bắt lấy đuôi tên, dùng đầu mũi tên đánh tới mũi tên này của Hàn Sâm.

Mọi ánh mắt đều tập trung lên trên tay của Kinh Cực Vụ đang cầm cung cùng mũi tên, mắt thấy đầu mũi tên sắp va chạm với mũi tên của Hàn Sâm.

Ai cũng cho rằng, mũi tên này của Hàn Sâm nhất định sẽ bị Kinh Cực Vụ trực tiếp đụng bay ra ngoài.

Dù sao Hàn Sâm cùng Kinh Cực Vụ đều sử dụng phương pháp giống nhau, chẳng khác nào chỉ dùng sức mạnh của bản thân đụng lên trên tên, chớ nói mũi tên của Hàn Sâm chỉ là cung 11.0 bắn ra, coi như là cường cung 16.0 bắn ra cũng không chịu được lực lượng như vậy.

Thế nhưng mà ngay lúc đầu mũi tên của Kinh Cực Vụ vọt tới mũi tên của Hàn Sâm, đầu mũi tên cơ hồ sắp đụng vào nhau rồi, nhưng mà mũi tên của Hàn Sâm lại đột nhiên giống như là sống lại, vậy mà tự động chếch đi nửa tấc, quỷ dị tránh được đầu mũi tên của Kinh Cực Vụ, giống như là độc xà từ mặt dưới mũi tên của Kinh Cực Vụ lách qua, thoáng cái bắn lên trên lồng ngực Kinh Cực Vụ.

Kinh Cực Vụ lập tức ngây ra một lúc, nhìn vị trí bị bắn trúng trên người mình.

Tần Thành ngây dại, Văn Tú Tú ngây dại, Tư Đồ Hương ngây dại, toàn bộ đội viên của trường quân đội Trung Ương cùng Trường quân đội Hắc Ưng đều ngây dại, tất cả người xem ở hiện trường cùng bên trên Internet cũng đều ngây ngốc.

Cơ hồ không ai kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, mặc dù bọn họ thấy được tất cả, nhưng mà bọn họ lại không thể tin được, Kinh Cực Vụ vậy mà bị trúng tên như vậy.

Lúc này chỉ có Kỷ Yên Nhiên cùng Khúc Lệ Lệ ôm nhau vừa gào vừa nhảy, như là bị điên.

- Kinh Cực… Vụ… trúng tên rồi hả?

Lão Thạch ngơ ngác nói một câu.

- Hẳn là trúng tên rồi…

Trương Dương cũng có chút không dám khẳng định.

Người của đội tuyển Hắc Ưng vậy mà không có ai dám tin tưởng chuyện này, đều do dự không dám trả lời.

Thật sự là bọn họ không thể tin được, quái vật của trường quân đội Trung Ương, người đàn ông bất bại kia, người đàn ông chế bá ba năm cuộc thi giữa các trường quân đội kia, lại bị trúng tên như vậy.

- Trường quân đội Trung Ương… Kinh Cực Vụ… bị nốc-ao… người bắn trúng… trường quân đội Hắc Ưng… Hàn… Sâm…

Cho đến tận lúc thanh âm phán định của máy trí tuệ nhân tạo vang lên trên bầu trời của sân thi đấu, liên tục quanh quẩn mấy lần, tất cả mọi người mới bừng tỉnh.

- Aaaaaaa!

Lão Thạch bế lấy Lữ Mông bên cạnh lên, vừa tru lên như không phải người, vừa ôm Lữ Mông quay vòng vòng.

- Chúng ta thắng rồi!

Trương Thiên Hào vẫn còn ngơ ngác ngồi ở chỗ kia, vầng sáng trong ánh mắt chớp động, trên mặt tràn đầy vẻ mừng như điên cùng không thể tin, giống như vẫn không có cách nào tiếp nhận hiện thực này.

Mà Trương Dương đã lập tức vứt bỏ khăn mặt trên tay, kêu to nhảy qua lan can xông về trong sân thi đấu, thật nhanh phóng tới chỗ Hàn Sâm.

Các đội viên cũng đều kịp thời phản ứng lại, đều giống như là bị điên, học theo Trương Dương phóng qua lan can lao tới chỗ Hàn Sâm.

-Huấn luyện viên, chúng ta thắng?

Quản lý vẫn không thể tin được nhìn sang Tư Đồ Hương.

- Đúng, chúng ta thắng.

Tư Đồ Hương không biết là đang trả lời quản lý, hay là đang tự nói với chính mình.

Toàn bộ đấu trường cùng Internet đều đã sôi trào.

- Thất bại… Kinh Cực Vụ vậy mà lại thất bại…

- CMN, mũi tên vừa rồi kia rốt cuộc là cái gì? Là tôi bị hoa mắt à? Tự mũi tên tránh được mũi tên của Kinh Cực Vụ?

- Một thời đại kết thúc rồi ư?

- Quái vật dĩ nhiên cũng thất bại như vậy…

- Không thể tin được!

- Một mũi tên thần kỳ!

Lúc này Văn Tú Tú chỉ cảm thấy trong lồng ngực có một luồng kích động tới máu huyết sôi trào, khiến cho giọng nói của cô đều có chút lạc âm, nhưng mà cô đã hoàn toàn bất chấp những thứ này, cơ hồ là khàn cả giọng kêu lên:

- Kỳ tích… Hắc Ưng sáng tạo ra kỳ tích… Hàn Sâm sáng tạo ra kỳ tích… trường quân đội Trung Ương vương giả… quái vật Kinh Cực Vụ bất bại… Một mũi tên kia như là một kỳ tích… vương giả mới đã ra đời… hoàng đế dùng một mũi tên thần kỳ kia thông báo chính mình đã lên ngôi…

Chương 265: Tân Hoàng Đăng Cơ

Nếu như anh là hoàng đế,

Xin cho tôi đeo vương miện lên cho anh.

Nếu như anh là hoàng đế,

Xin cho tôi vì anh dâng lên trung thành cùng tín ngưỡng.

Nếu như anh là hoàng đế,

Xin cho tôi cảm ơn để cho chúng tôi được hoan hô.

Nếu như anh là hoàng đế,

Xin hãy giơ cao mũi tên thắng lợi của anh lên.

Chỉ dẫn chúng tôi đi tới thắng lợi huy hoàng.

Giờ phút này,

Anh chính là hoàng đế.

Vương miện đã lên ngôi.

Giờ phút này,

Anh chính là hoàng đế.

Là chúa tể chí cao vô thượng kia.

Giờ phút này,

Anh chính là hoàng đế.

Chỉ có anh mơi có thể mang cho chúng tôi cười vui cùng thắng lợi.

Giờ phút này,

Chúng tôi đều là con dân của hoàng đế.

Chỉ vì anh mà hoan hô,

Chỉ vì anh mà kiêu ngạo,

Chỉ vì anh là hoàng đế bệ hạ không gì không làm được của chúng tôi.

...

Văn Tú Tú kích động lớn tiếng đọc lên tuyên ngôn thắng lợi do chính mình viết xuống.

Tất cả fan hâm mộ của trường quân đội Trung Ương cũng đã yên lặng đi ra, mà những người còn lại vẫn đang cuồng hoan.

Bên trên Internet đã sớm điên cuồng, không có ai từng nghĩ tới chuyện Hàn Sâm có thể đánh bại Kinh Cực Vụ, rất nhiều người đều kích động thảo luận ở trên Internet.

- Mũi tên kia thật sự quá thần kỳ, rốt cuộc là làm sao làm được.

- Lão hoàng thoái vị, tân hoàng lên ngôi, về sau cuộc thi giữa các trường quân đội là thiên hạ của Hàn Sâm rồi.”

- Ngô Hoàng đăng cơ.

- Ngô Hoàng đăng cơ.

- “Ngô Hoàng đăng cơ + thẻ căn cước.

- Đến bây giờ vẫn còn không thể tin được, Kinh Cực Vụ thật sự đã thất bại sao?

- Thời đại mới đã buông xuống.

- Mũi tên của hoàng đế giết chết quái vật.

- Mũi tên kia quá ly kỳ, không phải là trên tên giở trò gì chứ, là điều khiển ư?

- Chỉ thắng một trận đấu bắn cung mà thôi, nói chế bá cuộc thi giữa các trường quân đội vẫn còn quá sớm đi.

- Ngô hoàng vạn tuế.

- Mũi tên kia thật sự quá quỷ dị.

- Ngô hoàng vạn tuế.

Hôm nay nhất định là một đêm không ngủ, toàn bộ đội tuyển Hắc Ưng kể cả Tư Đồ Hương đều mất ngủ.

Đánh bại trường quân đội Trung Ương có được Kinh Cực Vụ, đây quả thực giống như là một giấc mơ, không biết có bao nhiêu trường quân đội đều đang mơ tới giấc mơ này, nhưng mà kết quả đều là mộng tan người tỉnh.

Chỉ là bọn họ vậy mà làm được, trên trường đấu bắn cung, đánh bại trường quân đội Trung Ương có được Kinh Cực Vụ.

Mặc dù có rất nhiều may mắn cùng trùng hợp, nhưng thắng vẫn là thắng, hôm nay bọn họ là người thắng, là vương của toàn bộ thế giới.

Nếu như không phải là ngày mai còn có trận đấu, Tư Đồ Hương bắt ép bọn họ đi nghỉ ngơi, chỉ sợ bọn họ đã sớm đi ra ngoài vui vẻ trắng đêm.

Thế nhưng mà mặc dù là nằm ở trên giường, cũng vẫn kích động không có cách nào ngủ.

- Lão tam, chúng ta thật sự đã thắng ư?

Lão Thạch nằm ở trên giường, con mắt trừng lớn, ngơ ngác hỏi.

- Thắng.

Hàn Sâm đáp một câu.

- “Lão đại, chúng ta thật sự đã thắng à?

Lão Thạch vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi Trương Dương.

- Thắng.

Trương Dương trả lời một câu.

- Lão Nhị…

Lão Thạch lại muốn hỏi, lại bị Lữ Mông trực tiếp một câu đánh trở về.

- Cậu còn nói nhảm không ngủ nữa, ngày mai bọn tôi sẽ cùng một chỗ đề nghị huấn luyện viên Tư Đồ không cho phép cậu xuất hiện.

Lữ Mông nói.

- CMN, lòng dạ chú mày đủ hiểm độc đấy, dựa vào cái gì mà không cho anh xuất hiện, trường quân đội Trung Ương đều bị anh đánh ngã, lúc hành hạ mấy con gà yếu nhược mà chú mày lại không cho anh lên?

Lão Thạch lập tức từ trên giường nhảy dựng lên.

- Cậu nói nhảm một thêm câu nữa xem.

Lữ Mông bình tĩnh nói.

Lão Thạch há to miệng, nhưng mà lời vừa mới ra đến khóe miệng đã nuốt trở vào, ngoan ngoãn lại nằm trở lại giường, cậu ta đúng là sợ ngày mai sẽ không được ra trận.

Thế nhưng mà nằm lại lên trên giường, lão Thạch lại như thế nào cũng không ngủ được.

Tư Đồ Hương cũng không ngủ được, đến tận bây giờ nhớ lại trận đấu ngày hôm nay vẫn giống như đang nằm mơ, bây giờ cô vẫn cảm thấy hết sức không chân thực.

Đội ngũ do cô dẫn dắt vậy mà đánh bại trường quân đội Trung Ương, đây là giấc mơ và truy cầu của bao nhiêu huấn luyện viên trường quân đội, vậy mà cô lại làm được.

- Hàn Sâm à Hàn Sâm, cậu thật quá đáng yêu.

Tư Đồ Hương bây giờ hận Hàn Sâm không thể ở ngay trước mặt cô, hung hăng ôm lấy đầu Hàn Sâm hôn mấy cái.

Các đội viên của trường Hắc Ưng đều kích động khó có thể ngủ, Internet cùng tất cả các tạp chí lớn đều đã điên cuồng.

Không ai từng nghĩ tới trường quân đội Trung Ương lại ngã gục dưới chân Hắc Ưng, tất cả đều tới quá mức vội vàng không kịp chuẩn bị.

Trong lúc nhất thời tất cả các tạp chí lớn đều tranh nhau đưa tin về trận chiến giữa Hắc Ưng và trường quân đội Trung Ương, đặc biệt là chiến thuật của Hắc Ưng, còn có quyết đấu cuối cùng giữa Hàn Sâm và Kinh Cực Vụ.

Đại đa số truyền thông đều trích dẫn xưng hô của Văn Tú Tú đối với Hàn Sâm, danh tiếng hoàng đế trong vòng một đêm truyền khắp toàn bộ Liên Minh, đặc biệt là trong các trường quân đội, mọi người đều biết tới hai chữ hoàng đế.

Tên tuổi của Kinh Cực Vụ thật sự là quá lớn, tin tức Hàn Sâm đánh bại cậu ta đã nhanh chóng nóng hổi, đã bị tất cả các tạp chí lớn xưng hô là vương giả trong thời đại mới của cuộc thi giữa các trường quân đội.

Trong lúc nhất thời Kinh Cực Vụ đã nghiễm nhiên trở thành vương giả quá khứ, còn Hàn Sâm đã quân lâm thiên hạ.

Trên sân thượng, ba người trẻ tuổi dựa vào lan can nhìn cảnh đêm đô thị đèn đuốc sáng trưng ở phương xa.

- Tư vị của thất bại như thế nào?

Đường Chân Lưu ực một hớp bia, sau đó mới cười tủm tỉm nhìn Kinh Cực Vụ đang đứng ở bên cạnh hỏi.

- Cũng không tệ lắm, tên Hàn Sâm kia quả thật là có chút nằm ngoài dự liệu của tôi, tôi thua.

Kinh Cực Vụ nhàn nhạt cười cười.

- Mũi tên cuối cùng kia, đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Đường Chân Lưu không nhịn được hỏi.

- Mũi tên xoay tròn.

Kinh Cực Vụ nhẹ giọng nói.

- Mũi tên xoay tròn là có ý gì?

Đường Chân Lưu hơi ngây ngốc một chút, không hiểu rõ ý tứ của Kinh Cực Vụ.

Mũi tên là từ trên cung bắn đi ra, cũng không phải là lực lượng bản thân kéo dài, trừ phi là một ít mũi tên đặc chế, nếu không thì sẽ không thể nào tự xoay tròn.

Trong trận đấu dùng là đều là mũi tên chuyên dụng do cuộc thi quy định, không có khả năng bắn ra hiệu quả xoay tròn như vậy mới đúng.

- Không biết.

Kinh Cực Vụ rất tự nhiên đáp lại một câu.

- Làm sao mà cậu cũng không biết?

Đường Chân Lưu lộ vẻ không thể tưởng tượng nhìn Kinh Cực Vụ, chính Kinh Cực Vụ đối mặt với mũi tên kia, dùng trình độ của cậu ta, làm sao lại có thể không biết đến cùng mũi tên kia bị động tay chân như thế nào.

Lâm Phong lại ở bên cạnh tiếp lời:

- Xác thực là cậu ta không biết, có thể bắn ra mũi tên xoáy như vậy, lợi dụng khí lưu khiến cho mũi tên cải biến phương hướng, thủ pháp như vậy

không phải là không có, nhưng không phải là một người chưa tiến hóa có thể làm được.

- Thật là một tên thú vị, nhưng đáng tiếc đây đã là một năm cuối cùng của tôi, đã không có cơ hội giao thủ lại với cậu ta nữa.

Kinh Cực Vụ nói xong cầm lon bia trong tay ném vào trong thùng rác, quay người hướng cầu thang đi đến:

- Tạm biệt, hi vọng còn có thể sống sót trở về gặp mặt mọi người.

- Về sau có tính toán gì không?

Lâm Phong mở miệng hỏi một câu.

- Vốn muốn chờ tới lúc cuộc thi chấm dứt rồi mới lên chiến trường, nhưng giờ thì không cần nữa, đêm nay là được rồi.

Kinh Cực Vụ cũng không quay đầu lại nói.

- Tôi chờ cậu trở lại.

Lâm Phong nhìn bóng lưng Kinh Cực Vụ nói.

Thân hình của Kinh Cực Vụ hơi dừng lại một chút, đột nhiên quay đầu nhìn Lâm Phong, lộ ra một nụ cười kỳ dị:

- Người kia, cậu đã từng giao thủ chưa?

- Cậu nói Hàn Sâm?

Lâm Phong hơi ngây ra một lúc mới phản ứng lại.

Kinh Cực Vụ cười cười không trả lời, người cũng đã đi vào trong hành lang, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu nữa.

- Cậu ta có ý gì thế?

Đường Chân Lưu hơi giật mình chưa kịp phản ứng.

- Cậu ta nói, cậu ta không thắng được Hàn Sâm, tôi cũng chưa chắc đã có thể thắng.

Lâm Phong lạnh nhạt nói.

Đường Chân Lưu nghe được, lập tức giật mình đến mức há hốc mồm, sau nửa ngày đều không khép lại được.

Chương 266: Biển Aegean

Mấy cuộc tranh tài kế tiếp của trường quân đội Hắc Ưng, đối thủ cũng không tính là quá mạnh, vừa vặn cho bọn họ cơ hội rèn luyện lần nữa.

Hơn nữa bọn họ đã đánh ra tự tin, thật bắn cung xoắn ốc của Hàn Sâm vô cùng quỷ dị, khiến cho Hắc Ưng không ngừng thắng trận, cuối cùng càng chiến càng hăng, lấy được quán quân trong cuộc thi bắn cung lần này.

Tất cả các tạp chí lớn đều tranh nhau đưa tin đội bắn cung của Hắc Ưng đoạt giải quán quân, càng được gọi là "Hắc Ưng kỳ tích", "Tân vương ra đời", "thuật bắn cung thần kỳ", "hoàng đế". . ., các loại từ ngữ, khiến cho danh vọng của Hàn Sâm ở trong các trường quân đội đạt đến tột đỉnh.

Bây giờ tất cả các trường quân đội đều biết Hắc Ưng có một xạ thủ biến thái có thể ở trên thuật bắn cung chiến một trận với Kinh Cực Vụ.

Sau khi đội tuyển của Hắc Ưng trở lại trường, được nhận lấy nhiệt liệt hoan nghênh, nhân viên nhà trường còn phá lệ ban thưởng cho đội viên của đội tuyển, đồng thời đội tuyển của Hắc Ưng được ghi vào sử sách vinh dự của trường quân đội Hắc Ưng.

Dù sao trường quân đội Hắc Ưng thành lập từng ấy năm tới nay, đây chính là một lần quán quân duy nhất trong cuộc thi giữa trường quân đội.

Nếu như không phải là bây giờ cuộc thi giữa các trường quân đội chỉ cho phép một tuyển thủ được tham gia thi đấu một hệ, hiệu trưởng Ngụy đều

hận không thể để cho Hàn Sâm giống như Kinh Cực Vụ trước kia, đều báo tên tất cả các hạng mục một lần.

Về phần thi đấu bắn cung cá nhân, kỳ thật vẫn không được tính là quán quân chân chính, sau khi đoàn thể thi đấu chính thức kết thúc sẽ bầu bằng phiếu ra mười tiễn thủ ưu tú nhất tiến hành trận đấu mang tính biểu diễn, dùng tên tuổi cùng kỹ thuật bắn cung xoắn ốc bây giờ của Hàn Sâm, không nghi ngờ chút nào đã lấy được vị trí thứ nhất.

Loại vinh dự này so với quán quân thi đấu đoàn thể còn kém hơn nhiều, nhưng vẫn được ghi vào danh sách công huân trong trường, vẫn có học phần có thể cầm lúc tốt nghiệp.

Phương pháp bắn tên xoắn ốc là Hàn Sâm bắt chước thương pháp xoắn ốc của Trùng Giáp Kỵ Sĩ, dùng Đại Âm Dương Từ Lực Pháo làm cơ sở, mới có thể bắn ra mũi tên xoắn ốc.

Hàn Lâm đại chiến ba tháng với Trùng Giáp Kỵ Sĩ, thứ khác không học được, cũng chỉ học xong chiêu thức ấy, cũng may mắn là đã học được chiêu thức ấy, nếu không thì căn bản không có khả năng thắng được Kinh Cực Vụ.

Cho dù như thế, lúc này thắng Kinh Cực Vụ vẫn là hết sức may mắn, nếu như lại một lần nữa, Hàn Sâm cũng không dám khẳng định mình còn có thể thắng.

Có thể nói Hắc Ưng đoạt giải quán quân năm nay là một lần kỳ tích không thể phỏng chế.

Biển xanh mây trắng, ánh mặt trời trải dài bãi cát.

Một vị mỹ nữ thon dài nhô đằng trước cong đằng sau, da thịt giống như sữa bò, ăn mặc áo tắm đang chơi đùa ở trong nước.

Hàn Sâm nằm ở phía dưới ô, nhìn Kỷ Yên Nhiên mặc áo tắm, đã trợn cả mắt lên rồi, nước miếng đều đã sắp chảy xuống.

- Cuộc sống thật là tốt đẹp.

Nhìn cái mông đầy đặn cùng bộ ngực ngạo nghễ ưỡn lên của Kỷ Yên Nhiên, Hàn Sâm chỉ cảm thấy cuộc đời thật là tươi đẹp.

Kỷ Yên Nhiên vậy mà thật sự tuân thủ lời hứa dẫn hắn đến biển Aegean, sảng khoái khiến cho Hàn Sâm vô cùng ngoài ý muốn, thậm chí ngay cả việc hắn xin phép nghỉ đi ra ngoài, đều do Kỷ Yên Nhiên giúp hắn xử lý.

- Sự thu hút của ca quả nhiên là không có cách nào ngăn cản.

Hàn Sâm tự luyến tháo kính râm xuống, soi soi mặt mình trên kính râm.

- Sao không xuống nước chơi?

Kỷ Yên Nhiên đi tới ghế dựa bên cạnh bãi cát ngồi xuống, vừa uống nước vừa có chút kỳ quái hỏi Hàn Sâm.

Hàn Sâm thò tay kéo một cái, lập tức kéo thân thể xinh đẹp vào trong ngực của mình, quàng lấy eo thon của cô, cười tủm tỉm nhẹ giọng nói ở bên tai cô:

- Anh phải tiết kiệm một chút thể lực cho bốn ngày ba đêm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Yên Nhiên lập tức đỏ bừng, thò tay hung hăng nhéo một cái lên trên lưng Hàn Sâm, thừa dịp Hàn Sâm kêu gào bi thống, tránh ra ma trảo nằm ở trên một cái ghế khác trên bãi cát.

- Đúng rồi, tại sao anh lại không thấy những người khác? Sẽ không phải là đã bao cả bãi cát này rồi đấy chứ?

Hàn Sâm có chút kỳ quái nhìn xung quanh, sau khi tới đây, hắn không nhìn thấy có những du khách khác.

- Anh đã từng nghe nói có chuyện bao cả bãi cát chưa?

Kỷ Yên Nhiên tức giận liếc hắn, sau đó còn nói thêm:

- Bãi biển này vốn chính là sản nghiệp tư nhân, đương nhiên là không có những người khác.

- Bãi biển này là của nhà em à?

Hàn Sâm hơi có chút giật mình.

- Bãi biển này không phải của nhà em.

Kỷ Yên Nhiên cười hì hì nói:

- Cả tinh cầu này là của nhà chú hai em.

PHỐC!

Hàn Sâm vừa uống vào một ngụm nước đã phun ra.

Hàn Sâm biết rõ là trong nhà Kỷ Yên Nhiên rất có tiền, nhưng thật không ngờ là lại có tiền tới mức này.

- Thật sự là quá tốt, về sau đi theo bạch phú mỹ em lăn lộn, đời này sẽ được ăn ngon mặc ấm rồi.

Hàn Sâm cười nói.

- Thôi đi ông tướng, nghĩ gì thế, gia nghiệp của Kỷ gia nhà em chỉ truyền cho con trai không truyền cho con gái, bây giờ em ăn nhờ ở đậu đấy, chờ em xuất giá rồi, phải dựa vào anh nuôi đấy.

Kỷ Yên Nhiên bĩu môi nói.

- A, em vội vã muốn gả như vậy à? Anh còn chưa quyết định có muốn cưới em hay không đây.

Hàn Sâm ra vẻ giật mình nhìn Kỷ Yên Nhiên.

- Anh muốn chết hả.

Kỷ Yên Nhiên lập tức thẹn quá hoá giận, đứng dậy đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại lộ ra nụ cười gian kế đã thành công, một tay bắt được bàn tay trắng như ngọc của Kỷ Yên Nhiên, một lần nữa kéo cô vào trong ngực

mình, trực tiếp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mê người kia.

Kỷ Yên Nhiên ở trong ngực Hàn Sâm chỉ vùng vẫy vài cái liền nằm im, mặc kệ cho Hàn Sâm nhấm nháp đôi môi của cô.

Bàn tay của Hàn Sâm không chút khách khí xoa eo nhỏ của Kỷ Yên Nhiên, lúc đang do dự có nên giữa ban ngày giải quyết đại mỹ nữ mê người này tại chỗ hay không, lại đột nhiên nghe được tiếng còi vù vù truyền đến.

Hàn Sâm ghé mắt nhìn sang, chỉ thấy trên biển có một chiếc du thuyền cổ xưa đang lái về phía bên này, món đồ kia Hàn Sâm đã từng thấy ở trong tác phẩm điện ảnh và truyền hình, đã là đồ vật cổ xưa rồi.

Kỷ Yên Nhiên vội vàng từ trong ngực Hàn Sâm đứng dậy, không bao lâu sau du thuyền đã đến gần bến tàu nhỏ bên cạnh, có một thanh niên trẻ tuổi khoảng 24~25 mang theo mấy người dáng vẻ hộ vệ đi xuống, đi về phía bọn họ bên này.

Thanh niên trẻ tuổi kia mặt đầy tươi cười, thật xa đã chào hỏi Kỷ Yên Nhiên:

- Yên Nhiên, em đã rất lâu không tới nhà anh chơi đó.

- Tam ca, không phải là em đang học tập ở trường quân đội sao, bình thường sao có thời giờ tới chơi.

Kỷ Yên Nhiên vừa nói vừa giới thiệu Hàn Sâm cho thanh niên trẻ tuổi kia:

- Tam ca, đây là bạn học Hàn Sâm của em, Hàn Sâm, đây là tam ca Kỷ Lăng Phong của em.

- Tam ca.

Hàn Sâm thở không gấp mặt không đỏ, đi lên liền trực tiếp gọi một tiếng tam ca.

Khuôn mặt nhỏ của Kỷ Yên Nhiên đỏ lên, Kỷ Lăng Phong cũng ngây ra một lúc, nhưng lập tức liền vừa cười vừa nói:

- Hàn Sâm, cậu không phải là Hàn Sâm trong cuộc thi bắn cung đánh bại Kinh Cực Vụ kia đấy chứ?

- Để cho tam ca chê cười rồi.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên, khó trách Yên Nhiên sẽ mang người bạn như cậu trở về.

Kỷ Lăng Phong nói xong nhìn thoáng qua Kỷ Yên Nhiên, còn cố ý nhấn mạnh hai chữ người bạn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Yên Nhiên ửng đỏ, gắt giọng:

- Tam ca, rốt cuộc là anh tới đón bọn em, hay là đến nói chuyện đấy?

- Ha ha, vậy thì lên thuyền rồi nói sau.

Kỷ Lăng Phong mang theo Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên lên du thuyền của anh ta, du thuyền lập tức chạy vào trong biển rộng.

- Hàn Sâm, có biết chơi đoán số hay không?

Kỷ Lăng Phong đưa hai người tới khoang thuyền, sau khi ngồi xuống ghế sa lon, trực tiếp từ trên giá rượu lấy ra hai bình rượu.

- Biết một chút.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

Chương 267: Hoàng Kim Sư Tử

Du thuyền ngừng lại ở một hoa viên trên một hòn đảo nhỏ, Kỷ Lăng Phong được một bảo tiêu dìu từ trên du thuyền xuống, uống tới mức ngay cả đi đường đều không ổn rồi.

Trở lại biệt thự trên đảo nhỏ liền trực tiếp trở về phòng đi ngủ, cơm tối đều chỉ có hai người Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên ăn.

- Tam ca không phải nói là có suối nước nóng hay sao? Chúng ta đi ngâm suối nước nóng đi?

Ăn cơm xong, Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Kỷ Yên Nhiên nói.

Khuôn mặt nhỏ của Kỷ Yên Nhiên đỏ lên, tự nhiên biết rõ là Hàn Sâm đang có ý định quỷ quái gì, nguyên bản cô mang Hàn Sâm tới nơi này, là bởi vì có Kỷ Lăng Phong ở đây, Hàn Sâm không tiện làm mấy chuyện xấu với cô, nhưng mà không nghĩ tới Kỷ Lăng Phong đã bị uống gục, bây giờ là một chút tác dụng cũng không có.

Trong suối nước nóng lớn chỉ có hai người Kỷ Yên Nhiên cùng Hàn Sâm, mới chưa đầy nửa tiếng, Kỷ Yên Nhiên đã sớm mặt đỏ tới mang tai, vũ mị mê người không nói ra được.

Hàn Sâm sao còn có thể nhịn được, lập tức bế ngọc thể của Kỷ Yên Nhiên lên, đi nhanh hướng vào trong phòng.

Kỷ Yên Nhiên giống như là uống rượu say, hai tay nắm lấy cổ của Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn giấu ở trong lồng ngực Hàn Sâm, ngọc thể mềm yếu không có một tia khí lực.

Thẳng đến lúc thân thể mềm mại bị đặt ở bên trong cái chăn giống như bông tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Yên Nhiên càng thêm kiều diễm ướt át, sóng xuân tươi đẹp trong mắt nổi lên, mê người tới cực điểm.

- Tiểu Yên Nhiên ngoan nghe lời, anh tới đây.

Hàn Sâm nhanh như hổ đói vồ mồi, lập tức bắt con cừu nhỏ đáng thương vào bàn tay.

- Ahh!

Hành trình bốn ngày ba đêm trên Aegean, trong cảm giác của Hàn Sâm thoáng cái đã hết rồi, sau khi lưu luyến trở lại trường quân đội, Hàn Sâm

sắp xếp thỏa đáng nhiệm vụ của tiểu phân đội, mình cũng tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Cách thời điểm Tiểu Vân Thú tiến hóa đến cấp thần huyết còn hơn một tháng nữa, Hàn Sâm có ý định trong khoảng thời gian này đi săn giết một ít sinh vật biến dị.

Nơi dễ dàng tìm thấy sinh vật biến dị nhất đương nhiên là Đầm Lầy Hắc Ám, nhưng mà sinh vật biến dị phổ biến ở nơi đó khá lớn, mà rất nhiều sinh vật biến dị ở Đại Sa Mạc Bạch Ma đều là hợp thành đàn, săn giết rất phiền toái.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Sâm quyết định vẫn là đi tới Ngọc Long Sơn Mạch thử vận may xem.

Trước kia Hàn Sâm chỉ biết mấy cái sơn mạch ở gần đó, nhưng mà đối với hướng sơn mạch cụ thể cùng phân bố đều không rõ lắm.

Sau khi trở thành đội trưởng tiểu phân đội, Hàn Sâm ở bên trong tư liệu của tổ hành động đặc biệt an toàn xem rất nhiều tư liệu hữu dụng, trong đó có một bộ phận lớn đều là về Ngọc Long Sơn Mạch.

Ngọc Long Sơn Mạch đã bị người phát hiện ra rất sớm, nhưng mà chính thức dám đi vào trong đó săn bắn lại không có người.

Mà ngay cả thế lực lớn như Cương Giáp Đoàn, Quyền Đầu Đoàn cùng Thần Thiên Tử, có được phần đông cao thủ, cũng cũng không dám đi tới Ngọc Long Sơn Mạch săn giết dị sinh vật.

Nguyên nhân căn bản nhất chính là dị sinh vật cao cấp ở bên trong Ngọc Long Sơn Mạch thật sự quá nhiều, nghe nói sinh vật thần huyết giống như là Huyết Tinh Đồ Lục Giả, đều là từ bên trong Ngọc Long Sơn Mạch chạy ra.

Căn cứ theo tư liệu miêu tả có hạn, cùng với những tiền bối đã đi qua Ngọc Long Sơn Mạch trước kia kể lại, trên cơ bản chỉ cần ở biên giới Ngọc Long Sơn Mạch đã đụng phải vài con sinh vật thần huyết.

Phần lớn người đi tới đó đều chết hết, chỉ có không nhiều người có thể trốn về, không dám lại đi vào trong đó nữa.

Đây cũng không phải là vấn đề về thực lực, nơi có nhiều sinh vật thần huyết qua lại, người nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Theo những tiền bối may mắn còn sống sót đó từng nói, bên trong có cự xà dài đến trăm mét, những con chim lạ giống như những đám mây lớn che trời, cự thú giống như núi nhỏ, quả thực chính là một cái căn cứ của dị sinh vật cao cấp.

Miêu tả để cho Hàn Sâm khắc sâu ấn tượng nhất là sau khi bọn họ tiến vào Ngọc Long Sơn Mạch, thậm chí ngay cả một con dị sinh vật bình thường đều không nhìn thấy, dị sinh vật cấp thấp nhất đều là sinh vật biến dị.

Mặc dù nguy hiểm rất lớn, nhưng mà Hàn Sâm ỷ vào chuyện mình có thần huyết Biến Sắc Thú che dấu tung tích, vẫn có thể tìm cơ hội thử đi vào xem có được hay không.

Về phần vấn đề mùi cũng không cần lo lắng, Hàn Sâm cố ý bỏ ra một chút điểm tích lũy của tiểu phân đội, từ bên trong mua một lọ nước cỏ cây có thể che lấp hơi thở của bản thân, thứ này đã được rất nhiều người nghiệm chứng, sau khi phun lên loại nước cỏ cây này, cho dù dị sinh vật có khứu giác rất bén nhạy, cũng rất khó phân biệt ra được khí tức của loài người.

Sau khi làm đủ chuẩn bị, Hàn Sâm liền đi đến Ngọc Long Sơn Mạch, kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ cùng thương xoắn ốc của Trùng Giáp Kỵ Sĩ đều được hắn cầm theo.

Cho dù Miêu Quân có năng lực chạy cao tốc, Hàn Sâm vẫn cần phải dùng bảy tám ngày mới chạy tới Ngọc Long Sơn Mạch, đây vẫn là trong trường hợp trên đường Hàn Sâm cơ bản đều không săn giết dị sinh vật nào.

Lúc đến biên giới Ngọc Long Sơn Mạch, Hàn Sâm lập tức bắt đầu cẩn thận, không dám lần tiếp tục cưỡi Miêu Quân chạy đi nữa, trực tiếp thu hồi Miêu Quân, sau khi phun nước cỏ cây lên, gọi ra áo giáp thần huyết thận trọng đi vào trong núi.

Mặc dù có cánh, nhưng Hàn Sâm cũng không dám bay loạn, mặc dù tốc độ của cánh thần huyết rất nhanh, nhưng mà so với sinh vật thần huyết phi hành vẫn còn kém một chút, bay trên trời cùng không khác gì là chịu chết.

Năng lực của Biến Sắc Thú thần huyết tự nhiên cũng không thể phát động ngay lúc này, thời gian biến thân có hạn, nếu như không phải là thời khắc nguy cấp, Hàn Sâm sẽ không sử dụng đến nó.

Quả nhiên là Ngọc Long Sơn Mạch khác những chỗ bình thường, coi như là loại địa phương như Đại Sa Mạc Bạch Ma, cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của dị sinh vật bình thường cùng dị sinh vật cấp nguyên thủy, nhưng mà từ khi Hàn Sâm đi vào trong Ngọc Long Sơn Mạch, thậm chí ngay cả một con dị sinh vật đều không nhìn thấy.

Dãy núi đá màu đen liên miên chập chùng, trơ trọi liền thực vật đều khó mà trông thấy, giống như từng con cự thú đang nằm ở khắp nơi, thê lương cô tịch không nói ra được.

Thật vất vả mới thấy được một con dị sinh vật, là một con thú giống như là voi ma mút, kéo lấy thân thể khổng lồ chạy vội ở trong núi, chỉ nghe thấy tiếng chân ầm ầm, tựa hồ cũng có thể cảm nhận được mặt đất đang rung động lắc lư.

Mặc dù không biết con dị sinh vật kia là cấp thần huyết hay là cấp biến dị, nhưng chỉ nhìn hình thể của nó, Hàn Sâm liền không có hứng thú.

Con dị sinh vật kia đang chảy vội vào bên trong Ngọc Long Sơn Mạch, Hàn Sâm vừa vặn xa xa theo ở sau lưng nó, có nó ở phía trước đánh rắn động cỏ, có lẽ trên đường có dị sinh vật gì thì cũng sẽ bị kinh động đi ra, Hàn Sâm theo ở phía sau xa xa, tính nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều.

Quả nhiên, Hàn Sâm đi theo sau lưng con dị sinh vật kia khoảng hai tới ba giờ, cũng không gặp phải nguy hiểm gì, dị sinh vật bên trong Ngọc Long Sơn Mạch cũng rất cao cấp, nhưng mà dị sinh vật nơi này thực sự là vô cùng thưa thớt, không nhiều như ở bên ngoài sơn mạch.

Hàn Sâm có chút do dự có nên đi theo nữa không, như vậy mặc dù là an toàn, nhưng mà dọc theo con đường này cũng không gặp được sinh vật biến

dị nào, cũng không biết là do không có, hay là bị con dị sinh vật to lớn kia hù chạy rồi.

Đang lúc Hàn Sâm do dự, lại đột nhiên nghe được một tiếng hét thảm, con dị sinh vật đang chạy xa xa ở phía trước kia, lại bị một con dị sinh vật toàn thân giống như Hoàng Kim Sư Tử cắn một cái, trực tiếp ném lên không trung.

Thật là cắn một cái, con sinh vật giống như là voi ma mút có thân thể cực lớn kia, vậy mà chỉ lớn hơn đầu của con dị sinh vật Hoàng Kim Sư Tử kia một chút, sau khi bị nó cắn kéo lên trên không trung nhai hai cái, liền trực tiếp bị nuốt vào trong bụng.

Hàn Sâm nhìn mà mồ hôi lạnh chảy ra đầm đìa, con dị sinh vật giống như Hoàng Kim Sư Tử này thật sự là quá lớn, giống như là một tòa núi nhỏ, thoạt nhìn khiến cho người ta sợ hãi không thôi.

Chương 268: Ăn Uống Huyết Tinh

Ở trước mặt con dị sinh vật Hoàng Kim Sư Tử này, Hàn Sâm chỉ sợ còn không bằng con kiến, coi như là Hoàng Kim Sa Trùng Vương ở hình thái nguyên thủy ở trước mặt nó cũng chỉ lớn cỡ con chó con mèo nhỏ mà thôi.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, đang chuẩn bị lặng lẽ rút đi, nhưng mà mới xoay người nhìn lại, lập tức chỉ cảm thấy lạnh cả người, mồ hôi lạnh ứa ra, thiếu chút nữa đã kêu lên thành tiếng.

Chỉ thấy trên con đường núi lúc hắn đến, từng con cự thú giống như là voi ma mút thú đang tức giận lao thẳng tới bên này, ít nhất cũng có hơn ngàn con, thanh thế cực kỳ to lớn, tiếng chân ầm ầm giống như tiếng sấm dậy khiến sơn cốc chấn động tựa như đang run rẩy, vừa rồi toàn bộ lực chú ý của Hàn Sâm đều bị con Hoàng Kim Sư Tử nuốt con thú như voi ma mút kia hấp dẫn, không hề chú ý tới những con dị sinh vật giống như voi ma mút này xông tới từ lúc nào.

Mắt thấy đám dị sinh vật giống như thủy triều đang xông đến, cách Hàn Sâm cũng chỉ khoảng hai, ba ngàn mét, dùng tốc độ của những con voi ma mút đó, chỉ sợ trong chốc lát là có thể chạy tới, Hàn Sâm nhìn bốn phía, đều là ngọn núi trọc lốc, đường ra duy nhất ở phía trước lại bị con Hoàng Kim Sư Tử to lớn kia chặn lại rồi.

Cắn răng một cái, Hàn Sâm gọi ra Biến Sắc Thú thần huyết dung hợp với mình, muốn mượn năng lực của Biến Sắc Thú leo lên vách núi ẩn núp, chỉ cần hắn di động không quá nhanh, có lẽ sẽ không bị phát hiện.

Thế nhưng mà lúc Hàn Sâm vừa mới định bò lên trên vách núi, lại đột nhiên phát hiện trên bầu trời có một đám mây đen tiến đến, nhìn kỹ thì đâu phải là mây đen gì, toàn bộ là chim quái lạ màu đen cực lớn sải cánh 5~6 mét, cả đàn cả lũ bay đến bao kín ngọn núi, đôi mắt màu máu lạnh lẽo đang nhìn chòng chọc vào tình huống phía dưới.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức mát lạnh, thị lực của loài chim là đáng sợ nhất, nếu như hắn bất động, ngụy trang của Biến Sắc Thú còn có thể lừa gạt được chúng, nhưng mà hắn đang bò lên vách núi đá, hiệu quả ngụy trang sẽ xuất hiện một ít sơ hở, chỉ sợ không thể tránh được ánh mắt của đám chim quái lạ màu đen cực lớn kia.

- CMN ai nói dị sinh vật trong Ngọc Long Sơn Mạch rất ít thế? CMN đây đều là quái vật đi thành đàn ah!

Hàn Sâm âm thầm chửi bới người ghi tư liệu trong lòng.

Nhưng mà bây giờ cũng không có thời gian dư thừa cho Hàn Sâm do dự, bầy voi ma mút phía sau đã sắp vọt tới, mà bốn phía đều là vách núi trống trơn, căn bản không có chỗ cho hắn núp, cho dù hắn dựa vách núi mà đứng, chỉ sợ cũng khó có thể né tránh nhiều voi ma mút đè ép cùng xông tới như vậy.

Nhưng mà trèo lên trên thì hắn cũng không dám, khắp nơi trên ngọn núi đều là bầy chim quái lạ mắt đỏ đang trừng mắt nhìn, bóng đen đã bao trùm hơn phân nửa ngọn núi, bốn phía ở trên ngọn núi đều có, thật sự là hắn rất khó tin tưởng, mình có thể tránh được ánh mắt lạnh lẽo của những con chim quái lạ đó hay không.

Cắn răng một cái, Hàn Sâm liền chạy tới phía con Hoàng Kim Sư Tử kia.

Mặc dù con Hoàng Kim Sư Tử kia vô cùng mạnh mẽ, còn kinh khủng hơn bầy voi ma mút cùng bầy chim quái lạ vô số lần, nhưng mà hình thể của nó thật sự quá lớn, Hàn Sâm ở trong mắt nó chỉ sợ không kém con kiến hay con bọ chó là bao.

Bây giờ Hàn Sâm lại sử dụng năng lực biến sắc, chưa chắc nó đã chú ý tới hắn.

Hàn Sâm cảm thấy so với việc mạo hiểm leo lên vách núi, còn không bằng hướng Hoàng Kim Sư Tử bên kia thử thời vận, đám chim quái lạ kia nhất định không dám tới gần Hoàng Kim Sư Tử, hắn liền tự cho mình là một con bọ chó trốn ở bên trong bộ lông của Hoàng Kim Sư Tử, chờ thoát khỏi khốn cảnh trước mắt rồi nghĩ biện pháp thoát thân cũng không muộn.

Thử thăm dò đi vài bước về phía Hoàng Kim Sư Tử, Hoàng Kim Sư Tử không có động tĩnh gì, thế nhưng bầy chim quái lạ trên ngọn núi bên cạnh đã vỗ cánh kêu lên với hắn, hiển nhiên đã phát hiện ra hắn.

Vài con chim quái lạ đã vỗ cánh vọt xuống, rõ ràng là muốn xuống bắt "con ve chó" Hàn Sâm kia.

Hàn Sâm sao dám do dự, hắn liền chạy tới phía con Hoàng Kim Sư Tử, nơi đó là sinh lộ duy nhất bây giờ của hắn.

Hiện tại Hàn Sâm đã hơi có chút hối hận, bản thân thật sự là hơi bành trướng, biết rõ Ngọc Long Sơn Mạch vô cùng hung hiểm, lại cho rằng bằng năng lực của mình nhất định sẽ không có việc gì.

Nhưng mà bây giờ đã không còn kịp hối hận nữa, Hàn Sâm chỉ cầu nguyện con Hoàng Kim Sư Tử kia tuyệt đối không nên chú ý tới hắn, coi như hắn là con kiến hoặc con ve chó là được rồi, để cho hắn có một chỗ tránh nạn.

Cũng không biết có phải lời cầu nguyện của Hàn Sâm có tác dụng hay không, con Hoàng Kim Sư Tử kia cũng không chú ý tới Hàn Sâm, trái lại cảm thấy hứng thú đối với những con chim quái lạ đang đuổi theo Hàn Sâm kia.

Móng vuốt vung mạnh lên, lập tức chộp tới một con chim quái lạ đang đuổi theo Hàn Sâm, huyết nhục bay tán loạn, trực tiếp bắt lấy nhét vào cái miệng lớn như bồn máu, liền lông với xương cũng chỉ nhai rôm rốp hai cái rồi trực tiếp nuốt xuống.

Mấy con chim quái lạ còn lại lập tức thét chói tai bay lên, không dám tiếp tục đuổi theo Hàn Sâm nữa, mà lúc này Hàn Sâm đã chạy đến bên cạnh móng sau của Hoàng Kim Sư Tử.

Cái móng sau kia đối với Hàn Sâm mà nói, giống như một tòa núi nhỏ, Hàn Sâm không nói hai lời trực tiếp cầm lấy sợi lông màu vàng óng trèo lên bên trên, những sợi lông màu vàng đó đều to bằng cánh tay, rậm rạp chằng chịt nhét chung ở một chỗ, Hàn Sâm đứng lên đó cũng không hề phí sức.

Hắn không dám rời xa Hoàng Kim Sư Tử, những con chim quái lạ đó đều đang theo dõi hắn, nếu cách quá xa, chỉ sợ sẽ bị những con chim quái lạ kia tập kích.

Đứng ở bên cạnh thì càng thêm không dám, bầy voi ma mút sẽ lập tức vọt đến rồi, đến lúc đó nhất định sẽ có một trận ác chiến, hắn sợ mình sẽ bị Hoàng Kim Sư Tử một cước giẫm chết, lối thoát duy nhất chỉ có leo lên trên lưng của Hoàng Kim Sư Tử.

Cũng may Hàn Sâm thật sự là quá nhỏ đối với Hoàng Kim Sư Tử, căn bản là không bị để ở trong mắt, Hàn Sâm ôm lấy bộ lông màu vàng óng kia, dùng cả tay chân trèo lên trên, mới vừa leo tới chỗ đùi sau của Hoàng Kim Sư Tử, Hoàng Kim Sư Tử liền đứng lên.

Hàn Sâm cảm giác như mình đã bị ném lên trên một chiếc tàu hỏa chạy như bay, hắn vội vàng dùng cả tứ chi bám chặt vào bộ lông màu vàng óng.

Quyết chữ Tỏa của Ác Quỷ Triền Thân, hôm nay được Hàn Sâm sử dụng ra, nhưng đúng là có tác dụng. Chỉ tiếc là hắn quấn không phải là thân, mà là sợi lông mà thôi.

Những con ma mút đang tức giận đó vọt tới trước mặt Hoàng Kim Sư Tử, hướng về Hoàng Kim Sư Tử phát ra thế công mãnh liệt, nhưng mà ở trước mặt Hoàng Kim Sư Tử, lại giống như lấy trứng chọi đá.

Nói là sư tử đi vào giữa bầy cừu đều có chút đề cao những con voi ma mút đó rồi, căn bản chính là một hồi đơn phương đồ sát máu tanh, những con voi ma mút đó giống như là đang tự sát vậy.

Hoàng Kim Sư Tử giống như viễn cổ hung thú, một cái tát xuống đã đập chết vài con voi ma mút, thậm chí trực tiếp táp con voi ma mút vào trong miệng nhai.

Chỉ trong chốc lát, trong dãy núi đã máu chảy thành sông, hài cốt chồng chất như núi, Hoàng Kim Sư Tử điên cuồng tàn sát bừa bãi, căn bản không để đàn voi ma mút vào mắt, chẳng qua chỉ là một bữa tiệc tối mà thôi.

Đàn voi ma mút vẫn không sợ chết khởi xướng tập kích giống như tự sát đối với Hoàng Kim Sư Tử, mặc dù hoàn toàn không có tác dụng gì, bị Hoàng Kim Sư Tử tùy ý giết chóc ăn uống, hơn một ngàn con voi ma mút chỉ chưa đến nửa giờ đã bị giết thây ngang khắp đồng.

Sau khi Hoàng Kim Sư Tử ăn một ít, dường như không còn có bất cứ hứng thú gì đối với thi thể của đám voi ma mút nữa, nó đứng dậy liền đi thẳng vào sâu trong sơn mạch.

Đàn chim quái lạ màu đen lúc này mới thét lên chói tai bay nhào xuống, nguyên một đám giống như ác quỷ lao về phía tàn thi xương bể của những con voi ma mút kia, một bữa tiệc tanh máu mới chỉ vừa mới bắt đầu.

Chương 269: Đồng Hành

Hàn Sâm ngồi ở trên lưng của Hoàng Kim Sư Tử, gương mặt buồn khổ, hắn cho là mình đi theo Hoàng Kim Sư Tử thì sẽ có cơ hội thoát thân, nhưng rất nhanh hắn đã phát hiện ra mình quá sai lầm rồi.

Thân hình của Hoàng Kim Sư Tử cực lớn, tốc độ cũng tương đối nhanh, những con chim quái lạ kia vẫn đi theo Hoàng Kim Sư Tử, quả thực đã xem Hoàng Kim Sư Tử như phiếu cơm dài hạn, sau khi Hoàng Kim Sư Tử săn

giết thức ăn, thứ còn dư lại sẽ trở thành mỹ thực trong bụng những con chim quái lạ đó.

Khiến cho Hàn Sâm cảm thấy nhức đầu là đám chim quái lạ kia rõ ràng đều là nhân vật cấp biến dị khủng bố, hình thể lớn khí lực cũng lớn, hơn một ngàn con chim quái lạ biến dị thật sự có chút dọa người.

Đáng sợ hơn là ở bên trong bầy chim quái lạ kia, thậm chí có hai con chim đầu đàn đáng sợ toàn thân giống như mặc ngọc, hai cánh xòe ra chừng mười mấy mét, thấy thế nào đều là tồn tại cấp thần huyết, khí thế không hề kém hơn con chim to màu bạc mà Hàn Sâm đã gặp trước kia, hơn nữa còn có hai con.

Đầu Hàn Sâm đau gần chết, hắn lại bị vây ở trên người con Hoàng Kim Sư Tử to lớn này, những con chim quái lạ đó không dám tới gần Hoàng Kim Sư Tử, nhưng mà hắn cũng không dám rời khỏi con Hoàng Kim Sư Tử, lập tức trở thành cục diện bế tắc.

Cũng là lúc Hoàng Kim Sư Tử săn thức ăn, hắn cũng có thể vụng trộm dùng cung tên buộc dây thừng kéo một ít thịt trở về, đều là thịt cấp biến dị, trong mấy ngày kế tiếp, giúp gen biến dị của hắn tăng thêm vài điểm.

Thế nhưng mà trải qua mấy ngày di chuyển, Hoàng Kim Sư Tử đã xâm nhập vào sâu trong Ngọc Long Sơn Mạch, mặc dù cũng không phải là nó đi thẳng, nhưng mà bước chân của nó lớn đến đáng sợ, vừa đi vừa nghỉ, lúc này Hàn Sâm cũng không biết mình đang ở đâu rồi.

Bốn phía đều là ngọn núi màu đen, cũng may Hoàng Kim Sư Tử một mực không thay đổi phương hướng, Hàn Sâm còn biết hướng nào đi ra ngoài.

Thế nhưng mà dọc theo con đường này, hắn ở trên người Hoàng Kim Sư Tử không biết đã thấy được bao nhiêu dị sinh vật kinh khủng hoành hành ở trong dãy núi, hiện tại hắn đi cùng Hoàng Kim Sư Tử thì không có việc gì, không có bất kỳ dị sinh vật nào có thể khiêu khích Hoàng Kim Sư Tử, nhưng mà nếu muốn tự mình đi ra ngoài, Hàn Sâm nghĩ tới đã cảm thấy đau đầu.

- Làm người quả nhiên phải biết khiêm tốn.

Bây giờ Hàn Sâm đã hối hận tới phát điên rồi, thật sự không nên kiêu ngạo đi đến Ngọc Long Sơn Mạch như vậy, thế giới Tí Hộ Sở còn đáng sợ hơn hắn nghĩ vô số lần.

Hắn vốn tưởng rằng bằng năng lực của mình, đã có thể đủ bảo vệ tính mạng tới lui tự nhiên ở không gian thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở, nhưng sau khi tới Ngọc Long Sơn Mạch, hắn mới phát hiện ra là mình đã sai lầm cỡ nào.

Hàn Sâm bị vây ở trên người Hoàng Kim Sư Tử trọn vẹn hơn một tháng, cứ thế không tìm được cơ hội đào tẩu, những con chim quái lạ đó quả thực giống như nanh vuốt của ác ma, thời thời khắc khắc đi theo con Hoàng Kim Sư Tử này.

Hoàng Kim Sư Tử đã đi ra khỏi Ngọc Long Sơn Mạch màu đen, dọc theo một con sông lớn cuồn cuộn như rồng ở trên vùng hoang dã tiếp tục tiến lên, cũng không biết là rốt cuộc nó muốn đi tới nơi nào.

Trong hơn một tháng này, Hàn Sâm đã từng thấy qua không biết bao nhiêu sinh vật đáng sợ bị Hoàng Kim Sư Tử xé nát, có một lần hắn dùng một mũi tên buộc dây kéo đám thịt nát của một con rắn lớn dài trăm mét, sau khi ăn thịt nát, trong đầu vậy mà vang lên tiếng thông báo thần gen +1, lúc này mới khiến cho Hàn Sâm hoảng sợ bừng tỉnh, con rắn lớn bị Hoàng Kim Sư Tử xé ăn lại là sinh vật thần huyết.

Vượt qua núi lớn sông rộng, vậy mà Hoàng Kim Sư Tử một đường đi tới biển, thân thể khổng lồ kia ở trên biển phá sóng mà đi, liền biển cả đều không thể ngăn cảnh đường đi của nó.

Hàn Sâm đã triệt để bó tay rồi, hắn cũng đã chết lặng, không biết rốt cuộc là con Hoàng Kim Sư Tử này muốn đi tới nơi nào, nhưng có thể khẳng định là, hắn đã hoàn toàn không biết đường trở về rồi, cho dù nhớ được đường trở về, thế nhưng nhìn đám dị sinh vật khủng bố trên đoạn đường này, con đường kia cũng là cửu tử nhất sinh, một mình hắn chỉ sợ khó có thể sống sót trở về.

Nguyên bản Hàn Sâm còn muốn từ trong biển lặng lẽ đi ra, nhưng khi nhìn thấy dưới nước có những thân ảnh to lớn khủng bố tới lui tuần tra, Hàn Sâm đành phải bỏ đi ý định đó.

Nhắc tới cũng rất kỳ quái, con Hoàng Kim Sư Tử to lớn, mặc kệ là đi đến nơi nào, đều có thể hấp dẫn số lớn dị sinh vật đi tìm cái chết, cuối cùng đều trở thành thức ăn của nó.

Sau khi quan sát hồi lâu, Hàn Sâm mới phát hiện, đây căn bản cũng không phải là ngẫu nhiên, căn bản là những dị sinh vật đó cũng không phải là tự mình đi tìm cái chết, mà là những con chim quái lạ kia đang tác quái.

Những con chim quái lạ đó có thể phát ra một loại thanh âm giống như là trẻ con đang khóc nỉ non, không biết vì sao, rất nhiều dị sinh vật nghe thấy âm thanh quái lạ này, liền giống như nổi điên hướng về bên này tụ tập, kết quả đều chết thảm dưới nanh vuốt của Hoàng Kim Sư Tử.

Lúc này Hàn Sâm mới hiểu được, những con chim quái lạ này có thể một mực đi theo Hoàng Kim Sư Tử, cũng không phải là Hoàng Kim Sư Tử không giết được chúng, có lẽ chính là do Hoàng Kim Sư Tử cố ý để thế.

Con chim quái lạ giống như là Hàn Sâm lúc trước nghĩ, chúng căn bản chính là nanh vuốt ác ma, giúp Hoàng Kim Sư Tử hấp dẫn con mồi đến, chờ cho Hoàng Kim Sư Tử cơm no rượu say, lại hưởng thụ xương tàn thịt nát còn dư lại.

Mặc dù là sinh vật trên biển, cũng khó có thể cưỡng lại sự hấp dẫn của tiếng kêu đám chim quái lạ kia, thỉnh thoảng có dị sinh vật trên biển xuất hiện ở gần đó, lúc Hoàng Kim Sư Tử cần phải ăn uống, liền sẽ trực tiếp đại khai sát giới, có khi giết tới cả vùng biển đều bị nhuộm thành màu đỏ như máu.

Mặc dù Hàn Sâm sớm đã biết thế giới Tí Hộ Sở rộng lớn vô biên, mặc dù chỉ là không gian thứ nhất của Thần Chi Tí Hộ Sở, loài người cũng không có cách nào hoàn toàn thăm dò rõ ràng.

Thế nhưng theo chân Hoàng Kim Sư Tử chạy mấy tháng nay, Hàn Sâm mới chính thức biết rõ rộng lớn là khái niệm gì, khu vực mà nhân loại do thám đối với thế giới Tí Hộ Sở mà nói, thực sự là nhỏ không đáng kể.

Trong mấy tháng này, Hàn Sâm đi theo Hoàng Kim Sư Tử cũng dính không ít ánh sáng, mặc dù chỉ là ăn một chút xương tàn thịt nát, nhưng mà cứ thế

lại khiến cho thần gen của hắn tăng lên tới 61 điểm, gen biến dị càng là đại nhảy vọt, trực tiếp đạt đến 84 điểm.

Hàn Sâm không biết là mình nên khóc hay là nên cao hứng, tiếp tục như vậy, mặc dù hắn không có biện pháp trở về ăn sinh vật thần huyết do mình nuôi nấng, nhưng mà trình độ tiến triển gen hình như cũng không chậm.

Càng khiến cho Hàn Sâm cảm thấy tuyệt vọng là những con chim quái lạ đi theo Hoàng Kim Sư Tử kia, vậy mà lại có hai con ở trong mấy tháng này trước sau tấn thăng đến cấp thần huyết.

Bốn con chim quái lạ cấp thần huyết dẫn theo bầy chim quái lạ kia đi theo Hoàng Kim Sư Tử, khiến cho Hàn Sâm có loại cảm giác trời cao không có đường chạy, địa ngục không cửa vào.

Thế nhưng mà lúc Hàn Sâm cơ hồ đã sắp buông tha, những con chim quái lạ đó đột nhiên tan tác ra, chớp mắt đã bay mất không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm vốn tưởng rằng chúng còn sẽ trở về, nhưng mà từ đó về sau, hắn không còn thấy bóng dáng của những con chim quái lạ kia nữa.

Mà một ngày sau đó, Hàn Sâm xa xa nhìn thấy ở trên biển có một hòn đảo màu vàng xuất hiện.

Một ngọn núi màu vàng to lớn đứng vững ở phía trên hòn đảo, tựa hồ liên kết trời và biển, đám mây treo ở giữa sườn núi, đỉnh núi bị tuyết trắng mênh mong bao trùm.

Dưới ngọn núi màu vàng, hoàn toàn là biển hoa màu đỏ ngầu, đóa hoa màu đỏ không biết tên tươi đẹp nở đầy khắp hòn đảo, ngoại trừ ngọn núi màu vàng này, khắp nơi đều là một mảnh tươi đẹp đỏ như máu, ở dưới ánh tà dương đỏ rực cùng vàng đan dệt ra màu sắc khiến cho người ta cảm thấy kinh diễm.

Chờ lúc Hàn Sâm tỉnh hồn lại, Hoàng Kim Sư Tử đã bước lên hòn đảo kia.

Chương 270: Tinh Thể Màu Vàng

Hàn Sâm không biết nên hình dung tâm tình của mình bây giờ như thế nào, con Hoàng Kim Sư Tử to lớn kia vượt qua sông núi, vượt qua biển cả, đi tới hòn đảo hoang vu không người ở này, dĩ nhiên là muốn sinh hạ con cái.

Ngọn núi màu vàng kia giống như một ngọn núi lửa khổng lồ đã tắt, trên đỉnh núi có một thung lũng cực lớn, Hoàng Kim Sư Tử liền nằm sấp ở bên trong kêu lên thảm thiết thê lương.

Hàn Sâm đã ở trên vách núi đá bên cạnh nhìn bảy tám ngày, nguyên bản còn tưởng rằng nó ăn quá nhiều đóa hoa màu đỏ ở trên hòn đảo, ăn phải thứ gì nguy hiểm, sở dĩ Hàn Sâm vẫn chưa đi, chính là muốn nhìn một chút xem nó có thể đi đời nhà ma hay không.

Thế nhưng mà ai ngờ được con vật này hét thảm bảy tám ngày, vậy mà sinh ra một con sư tử con hình thể có thể so với một con voi, nó chạy đến nơi đây dĩ nhiên là vì sinh con.

- Thì ra chỉ là sinh con, chuyện này không vui rồi.

Hàn Sâm thở dài một tiếng, quay người liền chuẩn bị rời đi.

Con Hoàng Kim Sư Tử này thật sự quá mạnh mẽ, mặc dù là vừa mới sinh có trạng thái hư nhược nhưng cũng không phải là hắn có thể đối phó được.

Thế nhưng mà Hàn Sâm mới vừa quay người, lại đột nhiên nghe được con Hoàng Kim Sư Tử kia phát ra một tiếng gầm rú thê lương, trong miệng nó vậy mà tuôn ra lượng lớn dòng máu vàng.

Hàn Sâm không khỏi ngây ra một lúc, ở đây cũng không có những dị sinh vật khác, làm sao con Hoàng Kim Sư Tử này lại đột nhiên bị thương thổ huyết vậy?

Trong chốc lát, con Hoàng Kim Sư Tử kia lại liên tục hộc ra dòng máu vàng, như là nước suối tuôn ra không ngừng.

Lúc Hàn Sâm đang kinh ngạc, lại thấy bên trong dòng máu vàng của con Hoàng Kim Sư Tử kia, vậy mà chảy ra một viên tinh thể màu vàng giống như kim cươngn lại giống như như ngọc, đường kính gần một thước hình bầu dục.

Tinh thể kia sáng chói như kim cương, bên trong có vô số ngôi sao lưu chuyển lập loè, giống như là vũ trụ tinh hà đang diễn biến ở bên trong, huyễn lệ thần kỳ không nói ra được.

Con mắt của Hàn Sâm đều trợn trừng, thầm nghĩ trong lòng:

- Đó là vật gì?

Sau khi hộc ra viên tinh thể màu vàng kỳ dị này, Hoàng Kim Sư Tử liền không hề gầm rú nữa, cúi đầu dùng một cái móng vuốt muốn lấy tinh thể màu vàng từ trong máu ra.

Nhưng bởi vì hình thể của nó quá lớn, tinh thể màu vàng đối với nó lại quá nhỏ, nó kêu nhiều lần, mới dùng móng vuốt lấy tinh thể màu vàng từ trong máu ra, sau đó đẩy tinh thể màu vàng tới chỗ con Hoàng Kim Sư Tử con nằm ở bên cạnh vẫn còn chưa mở mắt.

Rống!

Sau khi con Hoàng Kim Sư Tử đẩy tinh thể màu vàng tới trước mặt Hoàng Kim Sư Tử con, nó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào đau xót, sau đó liếc mắt nhìn chằm chằm vào Hoàng Kim Sư Tử con đang liếm láp tinh thể màu vàng ở trước mặt nó, lại nhắm mắt lại, hình như đã chết thật.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, hắn không dám xác định có phải là con Hoàng Kim Sư Tử đã chết thật rồi hay không, nhưng mà máu tươi ở khóe miệng con Hoàng Kim Sư Tử kia vẫn đang không ngừng chảy ra, dòng máu màu vàng óng đem lấp đầy mấy cái hố sâu cả mét, thấy thế nào đều giống như là không sống nổi.

Con Hoàng Kim Sư Tử con vừa mới sinh ra lại hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, con mắt còn chưa mở ra được, chỉ là dùng chân bới lấy

viên tinh thể màu vàng này, không ngừng lè lưỡi ra liếm tinh thể màu vàng kia.

- Liều mạng.

Hàn Sâm am hiểu thuật ám sát, đối với sức sống mạnh yếu cũng vô cùng mẫn cảm, sinh cơ của con Hoàng Kim Sư Tử rõ ràng là đã tuyệt, chỉ sợ là đã chết.

Mà viên tinh thể màu vàng được con Hoàng Kim Sư Tử nhổ ra này, thấy thế nào đều là đồ tốt, sau khi Hàn Sâm trơ mắt nhìn con Hoàng Kim Sư Tử con kia thè lưỡi ra liếm trong chốc lát, tựa hồ như tinh thể màu vàng nhỏ đi một chút, mà thoạt nhìn bộ lông của con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ kia hình như sáng rõ hơn vài phần.

Cắn răng một cái, Hàn Sâm bay thẳng vào trong hố to, rút ra trường thương xoắn ốc, hướng giữa con Hoàng Kim Sư Tử cùng tinh thể màu vàng kia cắm xuống, dùng sức mạnh mẽ nạy ra, lập tức cạy tinh thể màu vàng từ cặp móng của con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ ra, tinh thể màu vàng bay ra xa mười mấy mét, đâm vào vách núi đá bên cạnh.

Con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ lập tức có chút không vui, nhưng mà nó mới vừa sinh ra, liền con mắt cũng không mở ra được, móng vuốt cũng rất mềm yếu vô lực, liền đi đường đều không thể.

Chỉ là đưa cái mũi hướng tới phương hướng tinh thể màu vàng ngửi, trong miệng phát ra tiếng gầm non nớt.

Hàn Sâm đã sớm bay lên, rất xa quan sát con Hoàng Kim Sư Tử to lớn kia, thấy nó hoàn toàn không có động tĩnh gì, qua một hồi lâu, lúc này Hàn Sâm mới yên tâm bay đến bên cạnh tinh thể màu vàng, trước dùng thương trong tay gõ, đương đương rung động, giống như là tinh thạch.

Sau đó lại cẩn thận lấy tay sờ lên, xác thực không khác gì đá thủy tinh lắm, lành lạnh man mát, cảm nhận giống như ngọc thạch.

- Nó sẽ không hại con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ kia chứ? Đã con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ có thể thè lưỡi ra liếm, vậy thì chắc không thành vấn đề gì.

Hàn Sâm vừa nhìn con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ đang gào khóc cắn, giãy dụa muốn bò tới, vừa ngoan tâm, lè lưỡi ra liếm một cái lên trên tinh thể màu vàng.

Đầu lưỡi thè ra liếm lên tên tinh thể màu vàng, lập tức chỉ cảm thấy bộ phận tiếp xúc với đầu lưỡi, vậy mà giống như là đường phèn bị hắn thè lưỡi ra liếm tan một chút, một chút chất lỏng màu vàng chảy vào trong miệng, mặc dù không có hương vị ngọt ngào gì, nhưng thực sự là lành lạnh man mát vô cùng sướng miệng.

Một luồng mát lạnh theo yết hầu chảy vào trong bụng, nhất thời khiến cho Hàn Sâm không nhịn được giật mình một cái, giống như ăn nhân sinh quả vậy, lỗ chân lông cao thấp toàn thân giống như lập tức mở ra toàn bộ, thoải mái sảng khoái không nói ra được.

- Quả nhiên là đồ tốt!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy tinh lực, lập tức phấn chấn, tiếp tục liếm lên tinh thể màu vàng vài cái nữa.

Giống như là ăn kem, thè lưỡi ra liếm càng nhanh, tinh thể màu vàng hóa thành chất lỏng lại càng nhiều, không bao lâu sau tinh thể màu vàng đã bị Hàn Sâm thè lưỡi ra liếm thành một khối nhỏ cỡ quả bóng.

Từng ngụm chất lỏng màu vàng óng vào trong bụng, khiến cho tứ chi bách mạch của Hàn Sâm đều giống như bị được nước suối trong tẩy rửa, sảng khoái đã ghiền không nói ra được.

Một luồng tinh lực tràn ngập ở trong tế bào, giống như cả người đều sống lại, các tế bào đều đang nhảy nhót rung động.

- Thứ này rốt cuộc là cái gì? Quả thực còn bổ hơn cả viagra, bây giờ mình hận không thể một người đánh mười người. Thứ này nói không chừng là tinh hoa sinh mệnh của Hoàng Kim Sư Tử, vậy cũng có thể gia tăng chút ít thần gen chứ?

Hàn Sâm mừng rỡ như điên, biết rõ tinh thể màu vàng này nhất định là bảo bối.

Con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ kia vậy mà giãy dụa bò tới, Hàn Sâm suy nghĩ một chút, hai tay thử ôm lấy tinh thể màu vàng, thứ này so với tưởng tượng của hắn còn nhẹ hơn, đại khái là hơn hai trăm cân, Hàn Sâm trực tiếp ôm lấy bay đến hố to bên kia.

Con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ kia lại không chịu buông bỏ, vậy mà dùng cái mũi ngửi ngửi, lại cong vẹo bò tới, giống như là vô cùng chấp nhất đối với tinh thể màu vàng này.

- Lúc đầu nhìn mày sinh ra, không nghĩ tới nhanh như thế lại giết mày, nhưng nếu mày đã cố ý muốn chết, vậy cũng không trách tao được rồi.

Hàn Sâm vừa ngoan tâm, một thương hung hăng đâm về phía con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ.

Coong!

Hàn Sâm một phát thương này đâm tới, vậy mà không thể đâm thủng da của con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ, mũi thương chỉ lún xuống một chút, sau đó đã bị bắn lên.

Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt nhìn, không thể tin nhìn tới con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ kia.

Chương 271: Siêu Cấp Thần Gen

Đây chính là mũi thương thần huyết bảo cụ của Trùng Giáp Kỵ Sĩ, tuyệt đối không kém hơn vũ khí thú hồn thần huyết, một phát này thậm chí ngay cả da lông của một con thú con vừa sinh ra cũng không đâm thủng, đây cũng quá giả đi.

Cho dù Hoàng Kim Sư Tử mạnh thế nào đi nữa, nhưng con này cũng chỉ là một sinh vật thần huyết vừa mới sinh ra, vậy mà đâm không rách nổi da, thế này không khỏi cũng quá mạnh đi.

Hàn Sâm đâm một phát này không thể tổn thương tới con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ, lại chọc giận con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ này, bị đau, con Hoàng Kim Sư Tử vậy mà mở mắt, mặc dù vẫn có chút nhỏ, khó có thể mở hết ra, nhưng mà mơ hồ có thể thấy được bên trong mắt vàng đã lộ ra vẻ hung ác.

Lung la lung lay đứng lên, con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ rống lên một tiếng, vậy mà lao đến Hàn Sâm.

Mặc dù chạy vô cùng bất ổn, gập ghềnh, nhưng mà khí thế kia lại vô cùng hung ác, thoạt nhìn có chút dọa người.

Hàn Sâm nổi lên hung ác, thương xoắn ốc trong tay đâm tới con mắt mới mở của con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ, lần này Hàn Sâm sử dụng lực xoắn ốc, đầu thương mang theo lực xoay tròn mãnh liệt, làm giống như mũi khoan, hung hăng đâm vào mắt của của con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ.

Rống!

Con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ phát ra một tiếng rống thống khổ, đau té lăn trên mặt đất lăn qua lăn lại.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại càng thêm kinh hãi, một phát này hắn đã dùng hết toàn lực, hơn nữa còn đâm vào bộ vị yếu ớt là mắt, vậy mà không thể thấy máu, con mắt của con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ đều không hề bị đâm thủng.

- CMN, da nó dầy như vậy?

Trường thương trong tay Hàn Sâm điên cuồng múa lên, đánh nhau với con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ vừa sinh ra này, nhưng mà cây thương thần huyết bảo cụ trong tay hắn, lại giống như biến thành món đồ chơi, mặc dù có thể làm cho con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ bị đau, nhưng lại khó có thể chính thức làm nó bị thương.

Chuyện này khiến cho Hàn Sâm hoài nghi cây thương trong tay mình căn bản là một món đồ giả, lại thay đổi sang kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ cùng Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, kết quả đều giống nhau, mặc kệ Hàn Sâm

công kích bộ vị nào, đều chỉ có thể làm cho con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ chịu chút đau khổ, không thể thương tổn da lông của nó mảy may chút nào.

Trái lại con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ càng chiến càng hăng, dần dần có thể đứng vững thân thể, khí lực cũng chầm chậm lớn lên, động tác cũng càng ngày càng nhanh nhẹn.

Mặc dù vẫn chưa tới tình trạng có thể uy hiếp Hàn Sâm, nhưng mà tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Hàn Sâm cũng sẽ bị nó đánh chết, dù sao con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ này đã ở thế bất bại rồi.

Hoàng Kim Sư Tử nhỏ mệt mỏi liền trực tiếp gục ở tại chỗ nghỉ ngơi, đói bụng liền trực tiếp liếm dòng máu vàng của con Hoàng Kim Sư Tử lớn chảy ra, bộ dáng càng ngày càng hung ác.

Hàn Sâm thầm kêu không ổn, hắn đã nghĩ hết biện pháp, nhưng mà căn bản là không giết được con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ này.

Trong lòng hung ác, thừa dịp con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ này vẫn còn nhỏ, còn không có sức mạnh chính thức có thể uy hiếp tới hắn, Hàn Sâm ôm lấy viên tinh thể màu vàng này vỗ cánh bay lên trời, trực tiếp chạy mất.

Hắn không phải là không muốn giết con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ này, nhưng mà thật sự không giết được, biện pháp có thể nghĩ hắn đều đã suy nghĩ, nhưng mà không gây thương tổn cho nó được, tiếp tục nữa cũng không có bất kỳ ý nghĩa.

Hàn Sâm ôm tinh thể màu vàng bay lên không trung, con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ kia ở dưới mặt đất vừa rống vừa nhảy tới hắn, nhưng đáng tiếc nó mới vừa sinh ra, không mạnh bằng con Hoàng Kim Sư Tử lớn, nhảy lên cũng chỉ cao tới hơn hai mét, mặc dù đã rất đáng sợ, nhưng mà lại không có biện pháp gì bắt Hàn Sâm.

- Thật biến thái.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ kia, không dừng lại nữa, bay thẳng tới ngọn núi màu vàng khổng lồ kia, ở trên hòn đảo tìm một nơi hạ xuống.

Dị sinh vật trên biển cũng rất nhiều, Hàn Sâm cũng không thể ôm tinh thể màu vàng bay đi, vạn nhất gặp phải dị sinh vật lợi hại nào đó thì sẽ phiền toái.

Trên đảo này cũng chỉ có con Hoàng Kim Sư Tử cùng Hoàng Kim Sư Tử nhỏ, tạm thời an toàn, con Hoàng Kim Sư Tử nhỏ kia còn chưa có năng lực xuống núi.

Hàn Sâm có ý định ăn tinh thể màu vàng trước, sau đó lại rời khỏi hòn đảo.

Cũng không chậm trễ nữa, Hàn Sâm ôm tinh thể màu vàng thè lưỡi ra liếm, từng ngụm chất lỏng màu vàng óng chảy vào trong thân thể Hàn Sâm, cho đến lúc bụng hắn thật sự sắp no căng, lại đột nhiên nghe được trong đầu vang lên một âm thanh.

- Ăn gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật thần huyết siêu cấp huyết Kim Mao Hống, gen siêu cấp +1.

Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt ra nhìn, như là bị sét đánh, cơ hồ cho rằng là lỗ tai của mình có vấn đề.

Chờ Hàn Sâm kịp phản ứng lại, vội vàng nhìn tới trạng thái của mình.

Hàn Sâm: Chưa tiến hóa.

Cấp độ: Không

Thọ nguyên: 200.

Thần thể tiến hóa yêu cầu: Gen.

Có được gen: Gen bình thường 100 điểm, gen nguyên thủy 100 điểm, gen biến dị 84 điểm, thần gen 61 điểm, siêu cấp thần gen 1 điểm.

Hàn Sâm trừng mắt nhìn rất lâu, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, cười gập cả người, nước mắt đều sắp chảy ra.

- Siêu cấp thần gen… siêu cấp thần gen… ha ha… thì ra phía trên thần gen còn có siêu cấp thần gen… thì ra thần gen cũng không phải là tới hạn…

Hàn Sâm thật sự không có cách nào hình dung tâm tình hưng phấn của mình vào giờ phút này.

Nhân loại tiến vào thế giới Tí Hộ Sở đã một hai trăm năm, một mực không ngừng phát triển, lúc đầu nhân loại ở trong thế giới Tí Hộ Sở vô cùng chật vật, lúc mới bắt đầu có rất ít người có thể săn giết sinh vật thần huyết, thậm chí giết một sinh vật biến dị đều vô cùng khó khăn.

Thế nhưng mà theo Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của loài người khai phát, càng ngày càng nhiều nhân loại lấy được gen tăng cường, dần dần có thể săn giết dị sinh vật cao cấp, nhân loại đạt được gen cao cấp cũng ngày càng nhiều.

Mười năm gần đây, trong không gian thứ nhất của Thần Chi Tí Hộ Sở, số lượng người có thể dùng thần gen viên mãn tấn thăng bắt đầu trở nên nhiều hơn.

Thế nhưng mà cho tới bây giờ, cũng không có ai đưa ra khái niệm siêu cấp thần gen này, chỉ sợ là bởi vì cho tới bây giờ cũng không có ai chân chính săn giết qua sinh vật thần huyết siêu cấp.

Cho dù có người từng thấy sinh vật thần huyết siêu cấp, chỉ sợ cũng không có năng lực săn giết, Kim Mao Hống mạnh mẽ Hàn Sâm đã tận mắt nhìn thấy, chưa cần nói tới con Kim Mao Hống thành niên kia, chỉ là con Kim Mao Hống nhỏ, sức chiến đấu đã kinh khủng tới mức dọa người.

Năng lực của Hàn Sâm trong số nhân loại ở không gian thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở đã coi như là đỉnh cấp, nhưng mà hắn thậm chí không thể khiến Kim Mao Hống vừa sinh ra kia bị thương, đây vẫn chỉ là sinh vật thần huyết siêu cấp vừa mới sinh ra.

Có thể tưởng tượng được, cho đến bây giờ nhân loại vẫn còn không biết được sự tồn tại của sinh vật thần huyết siêu cấp cùng siêu cấp thần gen, đó là bởi vì nhân loại căn bản không có cơ hội biết.

E rằng cho dù là cả nhân loại ở Cương Giáp Tí Hộ Sở vây công con Kim Mao Hống lớn kia, kết cục cuối cùng nhất định là nhân loại toàn diệt.

Giống như lúc trước nhân loại không có ai có thần gen max, chỉ có một vài người có gen biến dị max, nếu như đối mặt với Huyết Tinh Đồ Lục Giả, kết quả cũng sẽ là bị đồ sát toàn bộ, căn bản không phải đối thủ.

Coi như là đã có được thần gen, lúc ấy cũng phải dựa vào mũi tên thú hồn thần huyết dùng một lần duy nhất của Thần Thiên Tử kia mới giết được Huyết Tinh Đồ Lục Giả.

Bây giờ nhân loại chưa tiếp xúc với siêu cấp thần gen, cũng không có thú hồn thần huyết siêu cấp, muốn săn giết sinh vật thần huyết siêu cấp, quả thực chính là độ khó địa ngục.

Chương 272: Gen Sinh Mệnh Tinh Hoa

Bây giờ cuối cùng Hàn Sâm đã hiểu rõ vì sao mà hắn không gây thương tổn cho con Kim Mao Hống nhỏ kia được, cả hai căn bản không cùng một đẳng cấp, mặc dù nó mới vừa sinh ra, nhưng mà hiển nhiên nó đã có được đặc tính của sinh vật thần huyết siêu cấp.

- Mình lấy được tinh thể màu đen từ chỗ Hắc Giáp Trùng, không phải là gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật thần huyết siêu cấp đấy chứ?

Hàn Sâm nghĩ lại lại cảm thấy không đúng.

Tinh thể màu đen không thể liếm được giống như gen tinh hoa của Kim Mao Hống, nếu không một khối nhỏ như vậy sớm đã bị liếm hết sạch rồi, khối tinh thể màu đen kia lại vẫn luôn có bộ dáng cũ, không thay đổi một chút nào.

Bây giờ Hàn Sâm cũng không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, hắn ôm khối gen sinh mệnh tinh hoa kia, phàm là trong bụng có một chút khe hở, hắn lập tức liền thè lưỡi ra liếm rất nhiều gen sinh mệnh tinh hoa vào trong bụng,

cho đến lúc đem bụng nhét không còn một khe hở nào mới thôi, lúc này mới chịu dừng lại.

Lúc nghe thanh âm siêu cấp thần gen +1 vang lên trong đầu, Hàn Sâm cảm thấy đây là thời khắc tốt đẹp nhất trong đời.

Trên thế giới không có chuyện gì hạnh phúc hơn so với chuyện này rồi, Hàn Sâm cảm giác chuyến đi này của mình là quá đáng giá, phiền muộn lúc trước đã hoàn toàn quét sạch.

Một khối gen sinh mệnh tinh hoa lớn như vậy, Hàn Sâm ăn trọn vẹn bảy tám ngày mới xong, mà hắn cũng đã nhận được 10 điểm siêu cấp thần gen, điều này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Nguyên bản Hàn Sâm cho là sinh vật thần huyết siêu cấp cùng sinh vật thần huyết có quy luật tương tự, phải ăn hết toàn bộ sinh vật, mới có thể lấy được mười điểm gen hoàn chỉnh.

Nhưng mà bây giờ xem ra cũng không phải là chuyện như vậy, có lẽ cũng không phải là ăn sinh vật thần huyết siêu cấp, mà là gen sinh mệnh tinh hoa do nó dựng dục ra, đây mới thực sự là bảo bối có thể gia tăng siêu cấp thần gen.

Trên thực tế Hàn Sâm đã chạy đến đỉnh núi định kiếm chút thịt của Kim Mao Hống nếm thử, nhưng rất nhanh hắn đã thống khổ phát hiện ra, chính mình liền Kim Mao Hống nhỏ đều không gây thương tổn được, thi thể con Kim Mao Hống lớn ở trước mắt hắn càng không có bất kỳ biện pháp nào.

Mặc dù rất không cam tâm, nhưng mà bây giờ Hàn Sâm xác thực là không có biện pháp gì, chỉ có thể tự an ủi mình rằng có lẽ ăn thịt Kim Mao Hống cũng không có tác dụng gì.

- Cũng không biết nhân loại lúc ban đầu làm thế nào để giết chết sinh vật thần huyết.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cân nhắc, nhưng hiển nhiên là không có có kết quả gì, bây giờ hắn lại không thể lên trên Internet tìm kiếm thông tin.

Do dự mãi, cuối cùng Hàn Sâm vẫn cắn răng bay ra khỏi hòn đảo khổng lồ này, đã không giết được con Kim Mao Hống nhỏ, hắn ở lại chỗ này cũng vô dụng, con Kim Mao Hống nhỏ kia phát triển càng lúc càng nhanh, nói không chừng qua một đoạn thời gian nữa, hắn cũng không phải là đối thủ của con Kim Mao Hống nhỏ nữa rồi, đến lúc đó chỉ sợ lại là một phiền toái lớn.

Cũng may Hàn Sâm có được cánh thần huyết, nếu không muốn vượt qua biển thì căn bản chính là nói chuyện hoang đường viển vông, nhưng mà cho dù có được cánh thần huyết, Hàn Sâm cũng không dám phô trương quá mức.

Sau khi đi theo Kim Mao Hống một khoảng thời gia, Hàn Sâm xem như đã biết thế giới Tí Hộ Sở rất khủng bố, bất cứ lúc nào cũng không thể khinh thường, nếu không thì không biết mình sẽ chết như thế nào.

Nguyên bản Hàn Sâm cho là rất có thể chuyến hành trình biển cả này của mình sẽ gian nguy vạn phần cửu tử nhất sinh, dù sao hắn ở trên biển liền phương hướng đều không phân biệt được, trên biển cũng có rất nhiều động vật rất hung mãnh.

Nếu như chỉ là động vật biển thì cũng thôi đi, dù sao thì Hàn Sâm cũng biết bay, nhưng mà những loài chim dữ trên biển cũng không ít, ít nhất là lúc đến, Hàn Sâm đã thấy không ít loài chim dữ cấp thần huyết.

Cũng có lẽ là bởi vì trời cao ban ơn, Hàn Sâm vô kinh vô hiểm bay hơn hai ngày, không chỉ không gặp phải nguy hiểm nào, ngược lại còn săn giết một con hải ngư biến dị, ăn không ít thịt cá biến dị, còn gia tăng lên hai điểm gen biến dị, khiến cho gen biến dị đã đạt đến 86 điểm.

Càng thêm may mắn là Hàn Sâm còn nhìn thấy một hòn đảo, mà ở bên cạnh hòn đảo, Hàn Sâm còn nhìn thấy một chiếc thuyền lớn, xem xét thì đây là sản phẩm hiện đại.

Mặc dù không có các loại dụng cụ điện tử, nhưng nhìn vật liệu làm thuyền cũng biết là sản phẩm công nghệ cao, bên trên còn viết mấy chữ Nguyệt Lượng Nữ Thần, nhìn thì chính là đồ vật của nhân loại.

Chỉ là chiếc thuyền này đã hư hỏng rất nghiêm trọng, hơn nữa tựa hồ đã trải qua thời gian bỏ hoang rất lâu, đã cũ nát không còn hình dáng gì.

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, trên đảo này đã có thuyền, có lẽ sẽ có người ở, thậm chí có khả năng trên đảo này còn có một Tí Hộ Sở, nếu như vậy thì thật quá tốt, ít nhất Hàn Sâm có thể sử dụng truyền tống trận ở trên quảng trường Tí Hộ Sở quay về trường học.

Hắn đã đi mấy tháng, một chút tin tức cũng không truyền trở về, kỳ thi nửa năm nhất định là đã bỏ lỡ, trường học bên kia cũng không sao, nhưng Kỷ Yên Nhiên nhất định sẽ rất lo lắng.

Thế nhưng mà chờ sau khi Hàn Sâm bay lên hòn đảo, sắc mặt có chút khó coi rồi.

Hòn đảo này cũng không tính là quá lớn, nhưng mà cũng không nhỏ, Hàn Sâm có thể liếc nhìn rõ ràng toàn bộ hòn đảo từ trên không trung, cũng không hề phát hiện ra kiến trúc tương tự như Tí Hộ Sở, hoặc là nói ngay cả một tòa kiến trúc dáng dấp giống như nhà ở của nhân loại đều không nhìn thấy.

Hạ xuống đảo, Hàn Sâm thu hồi tất cả thú hồn, khôi phục tướng mạo sẵn có của mình.

Lúc đang chuẩn bị tìm một chỗ nghỉ ngơi ở trên đảo, rồi kế tiếp mới nghiên cứu nên làm cái gì. Lại đột nhiên nhìn thấy xa xa có một người từ trong rừng rậm đi ra.

Người nọ nhìn thấy Hàn Sâm, kinh ngạc một lát, đột nhiên vừa hướng Hàn Sâm phất tay kêu to vừa chạy tới.

Ở đây ít nhất còn có nhân loại tồn tại, ít nhiều khiến Hàn Sâm cảm thấy tốt hơn một chút, điều này đại biểu chỗ này có lẽ cách khu vực nhân loại sinh hoạt cũng không quá xa.

Mặc dù nhân loại có thể đem vật liệu làm thuyền truyền tống vào thế giới Tí Hộ Sở lắp ráp ra thuyền lớn, nhưng bởi vì nơi này không có cách nào sử dụng các loại nguồn năng lượng khoa học kỹ thuật, cho nên thuyền ở bên

trong Tí Hộ Sở không có động cơ trợ giúp, phạm vi có thể chạy hết sức có hạn, hơn nữa trên biển còn có nhiều dị sinh vật rất mạnh mẽ, so với lục địa càng thêm nguy hiểm hơn, cũng không có ai dám điều khiển thuyền đi quá xa trên biển.

Bình thường đều là ở vùng biển gần tương đối quen thuộc đi lại, săn giết một ít dị sinh vật yếu nhược ở trên biển.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát người nọ, là một cô gái trẻ tuổi thoạt nhìn khoảng chừng hai mươi tuổi, mặc áo giáp màu xanh nhạt như áo giáp thú hồn, lúc này đang lộ ra vẻ kích động nhìn Hàn Sâm.

- Anh từ đảo Cách Lan tới à?

Cô gái trẻ tuổi kia mừng như điên hỏi, giọng nói đều có chút run rẩy.

- Thực xin lỗi, tôi không biết đảo Cách Lan là địa phương nào.

Hàn Sâm lắc đầu nói một câu, đang định hỏi cô gái kia đây là chỗ nào, lại nhìn thấy từ trong rừng rậm bên cạnh lại chạy ra thêm mấy người, tuổi đều khoảng chừng hai mươi tuổi, thoạt nhìn đều không khác mấy.

Lúc bọn họ nhìn thấy Hàn Sâm đều tỏ ra vẻ kích động, nhao nhao chạy tới trước mặt Hàn Sâm, nguyên một đám tranh nhau nói chuyện, nói nhiều nhất đều là lời giống như cô gái lúc trước kia.

- Anh tới từ đảo Cách Lan à?

- Thật xin lỗi, tôi cũng không phải tới từ đảo Cách Lan, tôi là người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, gặp tai nạn ở trên biển, trong lúc vô tình đi tới nơi này, xin hỏi nơi này là nơi nào?

Nghe thấy Hàn Sâm nói những lời này, sắc mặt của những người đó lập tức đại biến, cả đám đều lộ ra vẻ cực kỳ thất vọng.

Chương 273: Người Một Nhà

Thế nhưng mà lại không có ai trả lời câu hỏi của Hàn Sâm, nguyên một đám người thất vọng quay người đi vào trong rừng rậm ở phía sau.

- Mỹ nữ, đây là có chuyện gì thế?

Hàn Sâm đuổi theo cô gái hắn nhìn thấy trước hết kia hỏi.

Cô gái lạnh nhạt nói:

- Anh lưu lạc đến nơi này, không khác gì bị phán án chung thân, về sau có nhiều thời gian, rất nhanh anh sẽ biết.

Nói xong, cô gái liền giống như những người kia đi trở về bên trong rừng rậm.

Hàn Sâm đại khái đã đoán được bọn họ hẳn là gặp tai nạn trên biển rồi lưu lạc tới, nhưng mà hắn vẫn còn muốn biết rõ ràng đây là nơi nào, dù sao thì bọn họ cũng là ngồi thuyền tới, cũng nên biết một chút đây là nơi nào, cách căn cứ nhân loại gần đây nhất có xa lắm không.

Vì vậy Hàn Sâm vội vàng đi theo, những người kia cũng không có ý định đuổi hắn đi, rất nhanh Hàn Sâm đã đi theo bọn họ xuyên qua rừng rậm, đến bên trong một hang đá.

Trong hang đá có rất nhiều đồ dùng của Liên Minh, hang đá này khá lớn, bên trong còn có đống lửa, nhìn tới có vài phần cảm giác cắm trại dã ngoại.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra, những người này có lẽ đã cư ngụ ở chỗ này một đoạn thời gian rất dài rồi, một đám mười mấy người, tuổi tác đều không khác nhau mấy.

Theo Hàn Sâm, tuổi tác của những người này có hơi lớn, chắc là tương tự như Tần Huyên, nhưng mà Tần Huyên đã là gen đại viên mãn tấn chức Tiến Hóa Giả rồi, hiển nhiên đám người này không có cách nào so sánh với Tần Huyên được.

- Người mới tới, về sau nếu cậu muốn ở chỗ này, vậy thì phải tuân thủ theo quy củ của nơi này, nghe theo chỉ huy công tác, nếu không chúng tôi cũng không có đồ ăn cho một người rảnh rỗi.

Một thanh niên có ánh mắt nghiêm nghị nhìn Hàn Sâm nói.

- Trên biển quanh đây có rất nhiều dị sinh vật, hơn nữa tôi thấy hình như ở trên đảo cũng có dị sinh vật, vấn đề thức ăn hẳn không cần phải lo chứ?

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Tất cả mọi người giống như là đã nghe được chuyện gì đó cực kỳ buồn cười, vô cùng khinh miệt nhìn Hàn Sâm, nhưng cũng không có cái ai nói chuyện, giống như là căn bản khinh thường cười nhạo Hàn Sâm.

Người đàn ông có ánh mắt kiên nghị lại mở miệng nói:

- Tất cả mọi người đều là người số khổ gặp nạn, cậu cũng chớ trách chúng tôi không nhắc nhở cậu, Tử Phong Đảo nguy hiểm trùng điệp, tốt nhất là cậu không nên đi loạn, không may trở thành oan hồn cũng đừng trách chúng tôi không nói trước.

- Nguy hiểm gì?

Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

Người đàn ông kiên nghị không hề mở miệng, một người đàn ông có chút nhỏ gầy ở bên cạnh lại lạnh lùng cười nói:

- Những thứ khác không nói, ở trên Tử Phong Đảo có sinh vật thần huyết đấy, cậu có bản lĩnh săn giết không?

- Sinh vật thần huyết hả, đã từng giết mấy con rồi.

Hàn Sâm cười nói.

- Tiểu tử, khoác lác cũng phải nhìn xem cậu đang khoác lác với ai, biết chúng tôi là ai không?

Người đàn ông có hơi nhỏ gầy nhếch miệng nói ra.

- Rửa tai lắng nghe.

Hàn Sâm đối với bọn họ thật đúng là có chút hiếu kỳ.

- Tổ hành động đặc biệt an toàn, cậu từng nghe nói qua chưa?

Người đàn ông nhỏ gầy có chút đắc ý nói.

- Mấy người là người của tổ hành động đặc biệt an toàn?

Hàn Sâm hơi kinh ngạc đánh giá người đàn ông nhỏ gầy và những người khác, quả thật có chút ngoài ý muốn.

Chuyện này đúng là lũ lụt trôi miếu long vương, người một nhà không nhận ra nhau, Hàn Sâm không nghĩ tới ở trên hoang đảo này, vẫn gặp được người của tổ hành động đặc biệt an toàn.

- Nếu đã biết tổ hành động đặc biệt an toàn, có lẽ cậu cũng là người có chút lai lịch, tự nhiên đã tinh tường chúng tôi đang làm gì, ngay cả chúng tôi cũng trở thành bộ dáng như thế này, về sau nên làm như thế nào, cậu nên rõ ràng chứ?

Người đàn ông nhỏ gầy bĩu môi một cái nói.

- Vậy đúng là trùng hợp, tôi cũng là người của tổ hành động đặc biệt an toàn, không biết các vị là người của phân đội nào?

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Cái gì? Cậu cũng là người của tổ hành động đặc biệt an toàn?

Người đàn ông nhỏ gầy có chút giật mình nhìn Hàn Sâm.

Những người khác cũng vô cùng ngoài ý muốn, có chút không quá tin tưởng nhìn Hàn Sâm, tuổi của Hàn Sâm thoạt nhìn xác thực hơi nhỏ một chút, tối đa cũng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi.

Mặc dù yêu cầu về tuổi tác đối với thành viên của tổ hành động đặc biệt an toàn ở không gian thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở cũng không lớn, nhưng bởi vì có yêu cầu rất cao đối với năng lực, bình thường người có thể gia nhập tổ hành động đặc biệt an toàn, tuổi tác đều vượt quá hai mươi tuổi, độ hoàn

thành gen cũng tương đối cao, có kinh nghiệm rất phong phú ở trong thế giới Tí Hộ Sở, người như vậy mới có thể gia nhập tổ hành động đặc biệt an toàn.

- Tôi là Hàn Sâm, đội trưởng tiểu phân đội tổ hành động đặc biệt an toàn Cương Giáp.

Hàn Sâm nói ra thân phận của mình, kỳ thật thân phận này không phải là bí mật gì, rất nhiều người đều biết, Hàn Sâm cũng không cần phải giấu diếm.

- Cậu hù ai vậy, chỉ bằng tuổi tác của cậu, có thể làm một đội viên cũng đã không tệ rồi, còn đội trưởng?

Người đàn ông nhỏ gầy xì mũi coi thường Hàn Sâm, căn bản không tin tưởng Hàn Sâm lại là đội trưởng của tiểu phân đội.

Nói xong, người đàn ông nhỏ gầy chỉ vào người đàn ông có ánh mắt cương nghị kia nói:

- Tiểu tử, trừng to mắt mà nhìn cho rõ ràng, đây mới thật sự là đội trưởng tiểu phân đội tổ hành động đặc biệt an toàn, cũng là lão đại của chúng tôi, đội trưởng Phó Sơn.

- Ồ, thì ra là Phó đội trưởng, thật sự là thất kính, tôi là Hàn Sâm tiểu phân đội Cương Giáp, không biết Phó đội trưởng là người của tiểu phân đội nào?

Hàn Sâm cảm thấy ở chỗ này có thể gặp được thành viên của tổ hành động đặc biệt an toàn cũng là vận may.

Người đàn ông nhỏ gầy thấy Hàn Sâm vẫn còn muốn nhận mình là người của tổ hành động đặc biệt an toàn, lập tức có chút giận không chỗ phát tiết, vừa muốn nói gì lại bị Phó Sơn ngăn cản.

Phó Sơn rất nghiêm túc đánh giá Hàn Sâm nói:

- Theo tôi được biết, đội trưởng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở là Tần Huyên, đội phó là Dương Mạn Lệ, hai người đó đều là con gái, cũng không có một nam đội trưởng nào, càng chưa từng nghe qua cái tên Hàn Sâm này.

- Phó đội trưởng, có lẽ các anh bị vây ở trên hòn đảo này ít nhất hơn nửa năm rồi đi?

Ánh mắt của Hàn Sâm đảo qua mặt mọi người, trên thực tế cũng không cần bọn họ trả lời, Hàn Sâm đã có đáp án.

- Đúng thì thế nào?

Người đàn ông nhỏ gầy trừng mắt nói.

- Vậy thì khó trách, mấy người không biết Tần đội trưởng đã tấn chức lên không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở, bây giờ đội trưởng tiểu phân đội Cương Giáp chính là Hàn Sâm tôi.

Hàn Sâm cười một cái nói.

Đáng tiếc lần này hắn đi ra không hề mang theo giấy chứng nhận của mình, ở đây cũng không lên Internet được, dù sao giải thích đúng là có chút khó khăn.

- Nếu cậu nói như thế? Vậy lấy ra giấy chứng nhận xem nào.

Người đàn ông nhỏ gầy vẫn chưa tin, chu miệng nói.

- Giấy chứng nhận tôi không mang theo, các anh không tin cũng không có cách nào.

Hàn Sâm giang hai tay ra nói:

- Tôi lừa các anh đối với tôi cũng không có gì khó cả, làm gì cần phải nhận đại.

Cô gái Hàn Sâm nhìn thấy trước nhất kia, lúc này lại đột nhiên nhìn Hàn Sâm mở miệng nói:

- Anh hẳn là rất quen thuộc với đội trưởng Tần Huyên chứ?

- Chắc có thể tính là quen.

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói.

- Vậy nhất định là anh biết rõ, đằng sau tai trái của Tần Huyên có cái gì chứ?

Cô gái nhìn Hàn Sâm chậm rãi nói.

Những người khác cũng đều nhìn Hàn Sâm, cùng đợi Hàn Sâm trả lời.

- Nếu như tôi không có nhớ lầm, đằng sau tai trái của Tần đội trưởng chẳng có cái gì cả, nhưng ở đằng sau tai phải của Tần đội trưởng có một cái bớt màu đỏ lớn chừng hạt đậu.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Hắn cùng với Tần Huyên vật lộn nhiều lần như vậy, chỉ cần là bộ vị thân thể của Tần Huyên lộ ra ngoài, hắn đã sớm nhìn rõ ràng, sao có thể không biết những thứ này.

Chương 274: Quỷ Nhãn Bi Hùng

Bọn Phó Sơn đều nhìn về phía cô gái, hiển nhiên bọn họ cũng không biết Hàn Sâm nói thật hay giả.

Cô gái kia lại hơi hơi thở dài một hơi:

- Anh nói không sai, đằng sau tai phải của Tần Huyên quả thật là có một cái bớt màu đỏ lớn chừng hạt đậu, nhưng bởi vì bình thường cô ấy đều dùng tóc che đi, người bình thường không nhìn thấy được.

Nói xong, cô gái lại nhìn Hàn Sâm rồi nói:

- Mặc dù không biết anh có phải là đội trưởng tiểu phân đội hay không, nhưng có thể xác định anh và Tần Huyên rất quen thuộc.

- Sư tỷ cũng là người tổ hành động đặc biệt an toàn à?

Hàn Sâm nhìn cô gái hỏi, mấy người bọn Phó Sơn nói là người của tổ hành động đặc biệt an toàn thì hắn tin, trên người bọn Phó Sơn quả thật có một tia hương vị như vậy, nhưng mà cô gái này lại không giống.

- Tôi là Hứa Như Yên, coi như là khách hàng của tổ hành động đặc biệt an toàn các anh đi.

Cô gái kia cười một cái nói.

Hàn Sâm nhìn Hứa Như Yên, lại nhìn bọn Phó Sơn một chút, lập tức kịp thời phản ứng lại:

- Là cô thuê bọn Phó đội trưởng đi tới đây?

Hứa Như Yên cười khổ nói:

- Mục đích của chúng tôi vốn cũng không phải là chỗ này, trên đường sau khi bị một con sinh vật thần huyết khổng lồ công kích, mới lưu lạc đến tới đây, bị vây ở chỗ này khoảng một năm rồi.

- Khoảng một năm… khó trách mấy người không biết tôi.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng lời này Hàn Sâm cũng không nói ra miệng, chỉ là hỏi tiếp:

- Đây đến cùng là nơi nào, mọi người có biết căn cứ nhân loại gần nơi này nhất ở hướng nào không, chừng bao xa?

Người đàn ông nhỏ gầy Lưu Chí nói:

- Nói cho cậu biết cũng vô ích, cho dù cậu biết bay cũng trốn không thoát chỗ này.

- Lời này là như thế nào?

Hàn Sâm nghi ngờ nhìn về phía Lưu Chí, lúc hắn đi lên trên hòn đảo này, cũng không hề phát hiện ra dị sinh vật đáng sợ nào biết bay.

Có lẽ là bởi vì đã có chút tin tưởng Hàn Sâm là người của tổ hành động đặc biệt an toàn, hơn nữa đây cũng không phải là bí mật gì, mấy người bọn Lưu Chí cùng Hứa Như Yên mỗi người một câu, nói tình huống nơi này cho Hàn Sâm biết.

Lời nói của Lưu Chí hơi có chút khoa trương, xác thực là ở đây không có dị sinh vật biết bay, nhưng ở trong hải vực phụ cận có một con động vật biển cấp thần huyết cực lớn hoành hành, bọn Phó Sơn căn bản không dám xuống biển săn giết dị sinh vật.

Mà ở phía trên hòn đảo, cũng chỉ có một loại dị sinh vật, đó là một đám Quỷ Nhãn Bi Hùng đi lại như gió, hình dáng giống như là gấu, nhưng mà lớn hơn nhiều, hơn nữa động tác cực kỳ nhanh, ở trên vách núi đá đều có thể như giẫm trên đất bằng.

Mi tâm của chúng mọc ra một con mắt nằm dọc, thị lực cực kỳ đáng sợ, đại bộ phận đều là sinh vật nguyên thủy, có một số nhỏ là sinh vật biến dị, vương của đám Quỷ Nhãn Bi Hùng kia chính là một con sinh vật thần huyết.

Sức chiến đấu của Quỷ Nhãn Bi Hùng Vương vô cùng khủng bố, chẳng những lực lớn vô cùng, hơn nữa nhanh như điện, so Quỷ Nhãn Bi Hùng thông thường còn nhanh hơn, hơn nữa một thân mình đồng da sắt, thị lực lại mạnh mẽ, cùng năng lực chỉ huy đối với bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng, khiến cho những người của tiểu phân đội đặc biệt an toàn bọn Phó Sơn cũng không thể tránh được.

Nhiều người như vậy, đều chỉ có thể dựa vào rau dại cùng các loại nấm ở trong núi rừng mà sống, còn phải tránh qua vị trí bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng qua lại, sinh hoạt tương đối không dễ dàng.

Lúc ban đầu bọn Phó Sơn còn không biết Quỷ Nhãn Bi Hùng lợi hại, đã từng ỷ vào lực lượng của tiểu phân đội, muốn chính diện săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng, kết quả đương nhiên là rất thảm.

Con Quỷ Nhãn Bi Hùng Vương kia quả thực là tồn tại như hack vậy, thực lực khủng bố chỉ số thông minh lại cao, hơn nữa ưu thế về địa hình, nguyên

bản đội bọn họ có tổng cộng gần ba mươi người, cũng bởi vì trận chiến ấy, kết quả là chỉ còn lại mười người như vậy.

Mà con Quỷ Nhãn Bi Hùng Vương kia lại một chút việc cũng không có, chỉ tổn thất mấy con Quỷ Nhãn Bi Hùng cấp nguyên thủy.

Nhưng trên thực tế người của tiểu phân đội chỉ chết một người, coi như tính cả Phó Sơn, tổng cộng người của tiểu phân đội cũng chỉ có mười người, bây giờ còn lại chín.

Về phần mấy người còn lại bên kia, đều là thủ hạ của Hứa Như Yên, cũng không phải người của tiểu phân đội, mà khiến cho Hàn Sâm không nghĩ tới là, Hứa Như Yên lại là cao tầng của Tập Đoàn Tinh Vũ.

Hàn Sâm cũng biết bọn họ là từ Cách Lan Tí Hộ Sở trên đảo Cách Lan đến, bây giờ bọn họ chỉ biết là đảo Cách Lan ở phía tây đại khái chừng nửa tháng đi thuyền, vị trí cụ thể cũng không nói rõ được, dù sao lúc trước sau khi bọn họ bị con sinh vật biển thần huyết kia tập kích, cũng có chút mất phương hướng, có thể đoán được vị trí đại khái cũng đã không tệ rồi.

Về phần rốt cuộc là bọn họ ra biển làm cái gì, Hứa Như Yên không chịu nói, bọn Phó Sơn thân là người của tiểu phân đội đặc biệt an toàn, cũng không tiện tiết lộ nhiệm vụ ra.

Nhưng mà Hàn Sâm đã nhìn ra, Hứa Như Yên này cũng không đơn giản, nhiều người như vậy bị vây khốn ở trên đảo hơn một năm, những người khác vẫn chịu nghe theo cô ta, có thể thấy cô gái này lợi hại cỡ nào.

- Hứa tổng, cô thấy đấy, tôi cũng là người của tiểu phân đội đặc biệt an toàn, không bằng chúng ta làm chút giao dịch đi?

Sau khi Hàn Sâm biết đầu đuôi mọi chuyện, cười tủm tỉm nhìn Hứa Như Yên nói.

- Chúng tôi đã rơi xuống tình cảnh như thế này, còn có chuyện làm ăn gì tốt để làm?

Hứa Như Yên khẽ nhíu mày, Hàn Sâm này khiến cho cô có chút nhìn không thấu.

Hứa Như Yên có biết Tần Huyên, đương nhiên cũng có chút hiểu rõ đối với Cương Giáp Tí Hộ Sở, biết rõ Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng không ở gần khu hải vực này.

Hàn Sâm tự xưng là người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, kỳ thật Hứa Như Yên cũng không quá tin tưởng, nhưng mà Hàn Sâm lại biết Tần Huyên, để cho Hứa Như Yên cảm thấy kỳ quái.

Người bình thường không có khả năng biết rõ cái bớt màu đỏ ở phía sau tai phải của Tần Huyên, chuyện này cũng đã nói rõ Hàn Sâm không phải là người bình thường.

- Hứa tổng bây giờ có tính toán gì không? Chẳng lẽ muốn bị vây ở trên hòn đảo này cả đời hay sao?

Hàn Sâm không trả lời Hứa Như Yên, chỉ khẽ cười nói.

- Ngoại trừ chờ cứu viện, tôi còn có thể làm gì được chứ?

Hứa Như Yên nhíu mày nói.

- Tôi tin tưởng Hứa tổng là người rất có thân phận, Tập Đoàn Tinh Vũ nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp ra biển cứu cô, nhưng mà nếu như bọn họ có thể tìm tới nơi này, cũng sẽ không cần chờ tới một năm như vậy chứ? Bây giờ bọn họ còn chưa tới, nói rõ chỗ này xác thực rất khó tìm được, cho dù bọn họ không buông bỏ, cũng không biết lúc nào mới có thể tìm tới nơi này.

Hàn Sâm nói.

Sắc mặt của đám người bọn Hứa Như Yên cũng thay đổi, bọn họ đương nhiên cũng biết điều này, nhưng mà cứu viện đúng là hy vọng duy nhất bây giờ của bọn họ.

- Đến cùng là cậu muốn nói cái gì?

Hứa Như Yên hơi có chút không vui nói, những lời này của Hàn Sâm, rất bất lợi đối với uy tín của cô ta bên trong đoàn đội này.

Mọi người sở dĩ còn cung kính đối với cô ta như vậy, có một bộ phận rất lớn cho rằng khẳng định sẽ có người tới cứu Hứa Như Yên, đây là hi vọng của mọi người.

- Ý tứ của tôi đó là, trong khoảng thời gian chờ đợi ở trên đảo này, Hứa tỷ cô không muốn ăn ngon một chút sao?

Hàn Sâm lộ ra vẻ bình tĩnh nói.

- Cậu có đồ ăn?

Hứa Như Yên đánh giá Hàn Sâm, cũng không thấy ở trên người Hàn Sâm có chứa lượng lớn thức ăn.

- Đồ ăn trên người tôi không có, nhưng ở trên đảo không phải là có rất nhiều sao.

Hàn Sâm cười nói.

- Cậu nghĩ tới chuyện săn những con Quỷ Nhãn Bi Hùng đó à? Tôi khuyên cậu vẫn nên bỏ ý nghĩ đó đi, tôi cũng không muốn lại thấy có người đi chịu chết.

Hứa Như Yên còn tưởng rằng Hàn Sâm muốn nói gì, nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

Nếu như bọn họ có năng lực săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng, cũng sẽ không đợi tới ngày hôm nay.

Đừng nói là Hứa Như Yên không quá tin tưởng Hàn Sâm là đội trưởng tiểu phân đội Cương Giáp, cho dù hắn thật sự phải, vậy thì làm sao?

Phó Sơn cũng tương tự là đội trưởng tiểu phân đội, hơn nữa đội viên dưới tay anh ta đều ở đây, nhưng mà cũng không có biện pháp gì với những con Quỷ Nhãn Bi Hùng đó.

Hàn Sâm chỉ có một mình, hắn dựa vào cái gì mà muốn nhắm tới những con Quỷ Nhãn Bi Hùng đó?

Chương 275: Một Mình

Hứa Như Yên đã không muốn nói tiếp với Hàn Sâm nữa, lấy cớ mệt mỏi trở lại trong lều vải của cô ta nghỉ ngơi.

Hàn Sâm liền Quỷ Nhãn Bi Hùng đều chưa từng thấy qua, lại dám nói muốn đi săn Quỷ Nhãn Bi Hùng, chuyện này khiến Hứa Như Yên có ấn tượng vô cùng không tốt với hắn.

Giao dịch của Hàn Sâm còn chưa nói ra miệng đã hỏng rồi, nhưng Hàn Sâm cũng không thèm để ý, bây giờ Hứa Như Yên không tin hắn cũng không thành vấn đề gì, chờ lúc trên tay hắn đã có thịt của Quỷ Nhãn Bi Hùng, tin tưởng đến lúc đó Hứa Như Yên tự nhiên sẽ xin giao dịch với hắn.

Hứa Như Yên có thể mời toàn bộ tiểu phân đội Cách Lan, nhất định là có vốn liếng hùng hậu, cơ hội tốt như vậy, Hàn Sâm cảm thấy nếu như không thể từ trên người Hứa Như Yên kiếm chút chỗ tốt trở về, thật sự là phụ lòng ông trời đã đưa mình đến đây.

Hơn nữa Hàn Sâm đối với người của Tập Đoàn Tinh Vũ vẫn luôn cực kỳ chán ghét, bây giờ gặp phải tự nhiên sẽ không bỏ qua.

- Người anh em à, làm người vẫn nên thực tế một chút đi, đám Quỷ Nhãn Bi Hùng kia chọc không nổi.

Lưu Chí cũng vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm, ý vị sâu xa nói.

Hiển nhiên anh ta và người của tiểu phân đội Cách Lan cũng không quá tin tưởng Hàn Sâm có thể săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng được, bọn họ đã bị vây ở trên đảo lâu như vậy, không biết là đã suy nghĩ bao nhiêu biện pháp, nhưng mà căn bản đều không thể thực hiện được.

Địa thế trên đảo vô cùng phức tạp, những con Quỷ Nhãn Bi Hùng kia có ưu thế về thân thể, ở trên vách núi qua lại như bay, tiến có thể công lui có thể thủ.

Hơn nữa có tầm mười con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, còn có con Quỷ Nhãn Bi Hùng Vương thần huyết kinh khủng kia, lúc trước nhân viên của bọn họ đều bị tổn thất nặng nề, huống chi Hàn Sâm chỉ có một mình.

- Phó đội trưởng, anh có hứng thú giao dịch với tôi hay không?

Hàn Sâm không để ý tới Lưu Chí, nhìn Phó Sơn hỏi.

- Nói một chút xem.

Vượt quá ý liệu của mọi người, vậy mà Phó Sơn không trực tiếp từ chối Hàn Sâm.

- Đội trưởng, nói với hắn làm gì, anh tuyệt đối đừng để hắn giựt giây.

Lưu Chí vội vàng nói.

Đám đội viên cũng không quá vừa ý đối với Hàn Sâm, cũng muốn mở miệng khuyên bảo Phó Sơn, nhưng mà Phó Sơn chỉ khoát tay áo, ra hiệu cho những đội viên khác không cần nói.

Thấy Phó Sơn nhìn sang mình, Hàn Sâm cười một cái nói:

- Phó đội trưởng, xem về mặt tình cảm tất cả mọi người đều là tổ hành động đặc biệt an toàn, chúng ta cùng đi săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng, sau khi thành công thì thịt của Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết về tôi, thịt của những con Quỷ Nhãn Bi Hùng khác phân chia 5:5, anh thấy như thế nào?

Phó Sơn lập tức nhíu mày, lời này của Hàn Sâm xác thực là quá cuồng vọng, mặc dù anh ta cảm thấy Hàn Sâm có chút thần kỳ, nếu không cũng không thể một người đi tới đây được. Nhưng mà lời nói và việc làm như vậy của Hàn Sâm, khiến cho Phó Sơn không nhịn được hơi nhíu mày.

- Tiểu tử, cậu dựa vào cái gì mà nói những lời kia, cuồng vọng cũng phải có giới hạn chứ.

Lưu Chí càng không nhịn được nói.

- Cuồng vọng sao?

Hàn Sâm đương nhiên không cho là như vậy.

Lúc hắn mới vừa lên trên đảo, ở trên trời đã thấy những con Quỷ Nhãn Bi Hùng kia, loại dị sinh vật kia cũng không phải chỉ trên đảo này mới có, Hàn Sâm đã sớm gặp được Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Hơn nữa Hàn Sâm còn gặp một bầy lớn Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết, ngay ở trên đường lúc Kim Mao Hống mang hắn đi tới, Hàn Sâm đã tận mắt thấy một con Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết bị Kim Mao Hống trực tiếp cắn một phát nuốt vào trong miệng, nhai vài cái nuốt vào trong bụng, Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết căn bản không có chút sức phản kháng nào, chỉ là khi đó Hàn Sâm không biết con vật đó gọi là Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Trước khi bị nuốt, Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết đã từng ý đồ phản kháng lại, để cho Hàn Sâm thấy rõ năng lực của Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết.

Nói thật, xác thực là rất mạnh, lực lượng cùng tốc độ đều rất kinh người, đáng sợ nhất là con mắt dọc của con Quỷ Nhãn Bi Hùng kia, sau khi con mắt dọc kia mở ra, có khả năng có năng lực cùng loại với Yêu Tinh Nữ Hoàng.

Dù sao thì Hàn Sâm nhìn thấy sau khi con Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết kia mở ra mắt dọc của nó, năng lực phản ứng của thân thể đã có đề cao lớn, còn tránh qua, né được một trảo của Kim Mao Hống.

Nhưng mà cũng chỉ như thế mà thôi, theo Hàn Sâm thấy, năng lực của con Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết kia so với sinh vật thần huyết mà Hàn Sâm giết trong sa cốc mạnh hơn một chút, nhưng mạnh chỉ là năng lực phản ứng, lực lượng cùng tốc độ đều không sai biệt lắm so với con kia.

Bọn Phó Sơn bởi vì địa thế cùng bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng, xác thực rất khó đấu với con Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết kia.

Nhưng mà vì Hàn Sâm có được cánh thần huyết, cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy, hơn nữa hắn còn am hiểu thuật ám sát, sử dụng năng lực của Biến Sắc Thú thần huyết đi đánh lén, cũng không cần liều mạng với Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết.

Nếu như bọn Phó Sơn chịu hỗ trợ, Hàn Sâm có thể trực tiếp bưng toàn bộ đám Quỷ Nhãn Bi Hùng kia về đây, bọn họ không giúp đỡ, thì Hàn Sâm chỉ là tốn thêm chút ít công phu, kết quả vẫn giống như vậy.

Chia cho bọn họ năm phần mười thịt, đã là xem ở mặt tình cảm đều là thành viên của tổ đặc biệt an toàn, hơn nữa Hàn Sâm cũng muốn sớm chấm dứt chuyện nơi đây, kiếm chút chỗ tốt rồi mau chóng trở lại Tí Hộ Sở.

Nhưng mà đã bọn Phó Sơn không chịu hỗ trợ, Hàn Sâm cũng không nhắc lại chuyện này nữa.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm đứng dậy đi ra khỏi hang động, chuẩn bị đi săn giết một con Quỷ Nhãn Bi Hùng trước, lấy làm hàng mẫu để cho bọn Hứa Như Yên xem, như vậy mới có thể tiếp tục ép chút thứ tốt từ trên người cô ta ra.

- Cậu thật sự muốn đi săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng?

Hứa Như Yên đứng ở cửa hang, nhìn thấy Hàn Sâm đi vào trong núi, nhíu mày hỏi một câu.

- Đợi ăn thịt Quỷ Nhãn Bi Hùng đi, nhưng cô phải suy tính trước một chút xem sẽ ra giá bao nhiêu tiền.

Hàn Sâm cũng không quay đầu lại phất phất tay với Hứa Như Yên, mau chóng đi vào trong núi rừng.

- Phó đội trưởng, anh thấy thế nào?

Hứa Như Yên nhìn về phía Phó Sơn, cô ta thực sự có chút không nghĩ tới, Hàn Sâm vậy mà dám một mình đi săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng.

- Một người ngông cuồng mà thôi, hắn muốn chịu chết liền để cho hắn đi đi, tôi thấy thế nào hắn cũng không giống như người của tổ hành động đặc

biệt an toàn, chớ đừng nói chi là một đội trưởng.

Lưu Chí thực chưa từng thấy qua bên trong tổ hành động đặc biệt an toàn có người như vậy, phong cách hành sự của Hàn Sâm không giống với người của tổ hành động đặc biệt an toàn.

Hứa Như Yên lại không để ý đến Lưu Chí, trong lòng của cô vẫn mơ hồ cảm thấy Hàn Sâm có chút không tầm thường, nhưng mà lại không nói rõ ràng được là chỗ nào không tầm thường.

- Người này, tôi nhìn không thấu, nhưng mà tôi không thể đem tính mạng đội viên của mình đi mạo hiểm.

Phó Sơn trầm ngâm nói.

Anh ta cũng biết Hàn Sâm có chút không đơn giản, nhưng mà với tư cách đội trưởng của tiểu phân đội, anh ta không thể để cho đội ngũ của mình theo một người hoàn toàn không quen biết đi mạo hiểm lớn như vậy.

Hứa Như Yên cũng gật đầu, cách nghĩ của cô ta và Phó Sơn giống nhau, cô ta cũng không muốn dẫn người đi mạo hiểm.

- Hi vọng hắn sẽ không chết ở trong núi.

Phó Sơn khẽ thở dài một tiếng.

Mặc dù anh ta cảm thấy Hàn Sâm rất không tầm thường, nhưng một người đi lên trên núi săn cả bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng, thật sự là có chút ảo tưởng, nếu bị bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng phát hiện, liền chạy trốn đều rất khó.

Lúc trước bọn họ có nhiều người như vậy, cũng phải bỏ ra hơn mười nhân mạng mới có thể lui ra ngoài.

Hứa Như Yên nhìn hình bóng Hàn Sâm biến mất ở trong núi rừng, ánh mắt có chút phức tạp, cô ta cũng không cho rằng Hàn Sâm thật sự có thể săn được Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Mà những người khác thì lại càng cho rằng Hàn Sâm không phải bị điên thì chính là quá tự đại cuồng vọng, một người đi săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng,

việc này cũng chỉ có người điên mới làm được.

Bọn họ cảm thấy nếu như Hàn Sâm không bị Quỷ Nhãn Bi Hùng giết chết, cũng chỉ có thể tay trắng chật vật trở về, chỉ sợ đến lúc đó còn phải thò tay hướng bọn họ xin đồ ăn.

Chương 276: Hành Động Kinh Người

Sau khi Hàn Sâm đi vào trong núi rừng, theo đường núi hướng về căn cứ của đám Quỷ Nhãn Bi Hùng kín đáo mà đi.

Giá tiền còn chưa đàm phán xong xuôi, Hàn Sâm cũng không tính toán thật sự trực tiếp tiêu diệt cả bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng, trước hết giết một con trở về bàn điều kiện thì tốt hơn.

Thân Quỷ Nhãn Bi Hùng đều cao chừng hai mét, toàn thân giống như là một khối thép, trên trán có một con mắt dọc đang nhắm, giống như là nhân hùng đi lại như gió ở trên vách núi.

Đi vào trong dãy núi, Hàn Sâm dung hợp với Biến Sắc Thú thần huyết, lặng lẽ đi tới phía bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Quỷ Nhãn Bi Hùng hoạt động ở bốn phía, Hàn Sâm dừng lại ở vùng biên giới, mục tiêu của hắn là Quỷ Nhãn Bi Hùng cấp biến dị, nếu như chỉ giết một con Quỷ Nhãn Bi Hùng thông thường, sẽ không đủ để Hứa Như Yên kia cam tâm tình nguyện xuất huyết nhiều.

- Khó trách bọn Hứa Như Yên cùng Phó Sơn không có năng lực săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng, địa hình nơi này thật sự quá hiểm ác rồi.

Hàn Sâm nhìn xung quanh một lần, từng ngọn núi giống như được đao tước, vách núi cơ hồ đều là chín mươi độ, mà những con Quỷ Nhãn Bi

Hùng kia đi lại trên vách núi đá giống như giẫm trên đất bằng, chạy giống như bay, muốn săn giết bọn nó thật sự quá khó khăn.

Phó Sơn cùng Hứa Như Yên mang người đi ra ngoài tìm đồ ăn, mặc dù trong động còn tồn trữ không ít rau dại cùng nấm, nhưng ở loại địa phương này, tự nhiên có nhiều cũng vô hại, tồn trữ nhiều đồ ăn một chút cũng không có chỗ nào không tốt.

Lưu lại mấy người trông coi hang động, bọn Phó Sơn ra khỏi hang núi không bao lâu, vẫn còn đang tìm kiếm đồ có thể ăn ở trong núi rừng, lại đột nhiên nghe thấy bên phía bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng ở truyền đến từng tiếng thét dài khiến cho người ta sởn hết cả gai ốc.

- Tiểu tử kia thật đúng là đi?

Đám người bọn Phó Sơn đều biến sắc, Lưu Chí càng cả kinh kêu lên.

Nghe thanh âm thì bọn họ đã biết rõ, đây là tiếng kêu của Quỷ Nhãn Bi Hùng phát ra sau khi phát hiện có người xâm nhập, nghe tiếng gào liên tiếp kia, chỉ sợ lúc này toàn bộ bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng đều đang đuổi theo Hàn Sâm rồi.

- Đáng tiếc, thật vất vả mới có người đến, cứ như vậy đi nạp mạng.

Hứa Như Yên giận dữ nói.

Tiếng gào thét của bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng một hồi lâu mới ngừng lại, bọn Hứa Như Yên cũng không dám ở bên ngoài quá lâu, bây giờ đám Quỷ Nhãn Bi Hùng đã bị Hàn Sâm chọc giận, vạn nhất chạy tán loạn khắp nơi đụng phải bọn họ, đối với bọn họ mà nói thì quá nguy hiểm.

Hứa Như Yên thương lượng với Phó Sơn một chút, tạm thời buông tha cho ý định tiếp tục tìm kiếm thức ăn, quay về hang động trước rồi nói sau, đợi ngày mai trở ra tìm thực vật tiếp cũng không muộn.

- Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị!

Bọn Hứa Như Yên đi đến cách hang động không xa, đột nhiên nhìn thấy một con Quỷ Nhãn Bi Hùng to lớn hiện ra trong tầm mắt của bọn họ, làm

tất cả mọi người giật nảy mình, cả đám đều mau chóng triệu hoán ra thú hồn của mình.

Thế nhưng mà chờ lúc bọn họ nhìn kỹ, lại phát hiện đó mặc dù là một con Quỷ Nhãn Bi Hùng, nhưng lại nhắm mắt không hề nhúc nhích, mà ở dưới thân Quỷ Nhãn Bi Hùng còn có một người, người nọ cõng Quỷ Nhãn Bi Hùng không nhúc nhích ở trên lưng, đang đi về phía bọn họ.

Quỷ Nhãn Bi Hùng to lớn ở trên lưng người kia, theo bước chân người nọ nhấp nhô lên xuống, bọn Hứa Như Yên nhìn tới con mắt đều trừng lớn.

- Là tiểu tử kia… hắn vậy mà không chết… thật đúng là săn được Quỷ Nhãn Bi Hùng… lại còn là một con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị…

Lưu Chí nhìn rõ ràng mặt mũi người kia, lập tức vẻ mặt không thể tin tưởng kêu lên sợ hãi.

Lúc này bọn Hứa Như Yên cũng đều lộ ra vẻ khiếp sợ, cơ hồ là không dám tin vào hai mắt của mình, vậy mà Hàn Sâm thật sự săn được Quỷ Nhãn Bi Hùng, hơn nữa còn là một con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, chuyện này thật sự rất khó khiến cho người ta tin tưởng.

Bọn họ lần thứ nhất đi tới nhiều người như vậy, kết quả là chết mười người, nhưng ngay cả một con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị đều không giết chết được, chỉ giết đi vài con Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy mà thôi, thật sự là lực lượng cùng tốc độ của loài dị sinh vật này quá mạnh mẽ, hơn nữa lại vô cùng giảo hoạt, ở trên vách núi cheo leo muốn chém giết một con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị cơ hồ là khó như lên trời.

Thế nhưng mà Hàn Sâm đơn thương độc mã giết tới, lại có thể săn giết một con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị trở về, chuyện này bảo bọn họ làm sao không kinh hãi được.

Phó Sơn ngưng mắt tỉ mỉ quan sát trên người Hàn Sâm, từ trên người Hàn Sâm, vậy mà anh ta không nhìn thấy một dấu vết bị thương nào, càng khiến cho anh ta giật mình không thôi.

Vừa rồi bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng gào thét hình như rất lợi hại, hiển nhiên là toàn bộ bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng đều đã bị kinh động, Hàn Sâm lại có thể không bị thương chút nào toàn thân trở ra, còn mang theo thi thể Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị trở về, đây quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là hắn làm như thế nào.

Ít nhất là Phó Sơn không nghĩ ra, thực lực phải mạnh bao nhiêu mới có thể làm được tới loại trình độ này.

Hứa Như Yên cũng chú ý tới điểm này, vẻ mặt cổ quái nhìn chăm chú vào Hàn Sâm, trong lúc nhất thời thậm chí có chút nói không ra lời.

- Cậu thật sự săn được Quỷ Nhãn Bi Hùng?

Chờ Hàn Sâm đi tới gần, Lưu Chí đã tỉnh hồn lại, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm nói.

- Hẳn là thế, trừ phi thứ này không gọi là Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Hàn Sâm cười cười, lưng cõng thi thể Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị tiếp tục đi tới hang động bên kia.

Thi thể của Quỷ Nhãn Bi Hùng quá lớn, đồ vật này để cho hắn ăn, hắn cũng không có hứng thú quá lớn, đây là mang về để nói điều kiện với Hứa Như Yên đấy, đương nhiên phải để cho tất cả mọi người đều thấy mới được.

Khi người lưu lại hang động nhìn thấy Hàn Sâm lưng cõng Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị trở lại, cũng đều sợ ngây người, cả đám đều há to miệng nói không ra lời, trơ mắt ếch nhìn Hàn Sâm ném con Quỷ Nhãn Bi Hùng tựa như con gấu bự lên trên mặt đất trong hang động.

- Hứa tổng, bây giờ cô có hứng thú làm chút kinh doanh với tôi hay không?

Ánh mắt của Hàn Sâm đảo qua mặt mọi người đang trợn mắt hốc mồm, cuối cùng đã rơi lên trên mặt của Hứa Như Yên, cười híp mắt nói.

- Đương nhiên là có hứng thú, vô cùng có hứng thú.

Con mắt của Hứa Như Yên đều đã phát sáng.

Bọn họ bị vây ở chỗ này, ngoại trừ lúc mới bắt đầu còn có chút thịt khô có thể ăn, về sau cơ hồ đều là dùng rau dại cùng nấm sống qua ngày, rất lâu đều chưa nếm qua vị thịt rồi, bây giờ thấy thi thể của Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, lập tức liền liên tưởng đến thịt nướng thơm ngào ngạt, nước miếng đều sắp chảy ra rồi.

Đương nhiên, Hứa Như Yên không nghĩ đơn giản chỉ là ăn thịt con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị này như vậy.

Hàn Sâm đã có thể dễ dàng săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng như vậy, đã nói rõ hắn có thực lực tiêu diệt toàn bộ bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng, nếu như có thể trừ bỏ đám Quỷ Nhãn Bi Hùng kia, chỗ tốt mang tới cho bọn họ không chỉ đơn giản là có thể ăn thịt như vậy thôi.

Trên thực tế, từ lúc vừa mới bắt đầu bọn Hứa Như Yên liền nói láo với Hàn Sâm, mục đích bọn họ tới, trên thực tế chính là hòn đảo này, hơn nữa bọn họ cũng là có mưu đồ mà tới.

Chỉ là không nghĩ tới ở trên biển gặp chuyện ngoài ý muốn, chuyện này là thật, sau khi bọn họ lên trên đảo, bởi vì bị bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng ngăn lại, đồ vật muốn mưu đoạt cũng không thể tới tay.

Bây giờ vậy mà Hàn Sâm lại có được năng lực thanh trừ hết bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng, như vậy đối với Hứa Như Yên mà nói, đương nhiên là một chuyện cực kỳ tốt.

Hứa Như Yên tin tưởng vững chắc sẽ có người tới cứu bọn họ, chỉ là vấn đề thời gian, sớm muộn thì người của Tập Đoàn Tinh Vũ cũng sẽ tìm tới hòn đảo nhỏ này, nếu như có thể thừa dịp trước khi người cứu viện tới lấy được món đồ kia, đương nhiên là có lợi nhất với cô ta.

Nếu không thì cô ta chỉ thuần túy là một kẻ thất bại, đến lúc đó cho dù lấy được món đồ kia, chỉ sợ là công lao cũng khó có thể rơi lên trên đầu cô ta rồi.

Cho nên lúc này ánh mắt của Hứa Như Yên nhìn về phía Hàn Sâm đã nóng hừng hực, mặc dù cô ta không biết rốt cuộc là Hàn Sâm làm sao làm được

những hành động kinh người này, nhưng không hề nghi ngờ Hàn Sâm xuất hiện, là vô cùng có lợi đối với cô ta.

- Hàn đội trưởng, anh muốn giao dịch như thế nào?

Hứa Như Yên nhìn Hàn Sâm, liền xưng hô đều trực tiếp thay đổi, thanh âm cũng lộ ra rất nhẹ nhàng.

Chương 277: Giá Thị Trường

- Vậy phải xem khẩu vị của Hứa tỷ lớn cỡ nào rồi.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

- Con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị này cậu muốn bán thế nào?

Hứa Như Yên là hạng người khôn khéo, tự nhiên không chịu đơn giản bạo lộ mục đích của mình.

Hứa Như Yên âm thầm tính toán trong nội tâm, cô ta ra giá cao mua lại con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị này cũng không có bất cứ vấn đề gì, thậm chí có thể bỏ ra nhiều tiền hơn, để cho Hàn Sâm đi săn thêm mấy con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị nữa.

Tổng cộng cũng chỉ hơn mười con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, chỉ cần Hàn Sâm đều giết hết rồi, nếu chỉ còn lại một con Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết, uy hiếp đối với bọn họ sẽ ít đi rất nhiều, dùng thực lực bây giờ của bọn họ, không cần sợ hãi bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng như vậy nữa, mục đích sẽ đạt được.

Đáng tiếc là Hứa Như Yên tính toán khôn khéo như thế nào đi nữa, cô ta cũng không ngờ là từ lúc bắt đầu Hàn Sâm đã định hung ác lấy của cô ta một món lớn.

- Giá trị của con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị này tôi không cần nói nhiều nữa, theo giá thị trường 100 triệu bán cho các cô đi.

Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Lúc bọn Hứa Như Yên nghe được ba chữ giá thị trường còn có chút cao hứng, dựa theo giá thị trường tới nói, thịt của sinh vật biến dị tối đa cũng chỉ là 200 – 300 vạn, cho dù đắt hơn một chút thì cũng không hơn bao nhiêu tiền.

Thế nhưng mà giá tiền mà Hàn Sâm nói ra kế tiếp, lại khiến cho Hứa Như Yên nghe xong cơ hồ muốn thổ huyết.

Lưu Chí càng là há to miệng, nghĩ thầm:

- Thịt của một con sinh vật biến dị bán 100 triệu, đây đâu phải là giá thị trường?

- Hàn đội trưởng, cái giá tiền này của anh không khỏi cũng có chút quá cao đi, thịt của một con sinh vật biến dị hi hữu trên thị trường cũng chỉ là 200 – 300 vạn mà thôi, cho dù tôi trả cho anh gấp 10 lần, cũng chỉ là 2000~3000 vạn, anh ra giá một trăm triệu có phải có chút quá mức hay không?

Hứa Như Yên nhíu mày nhìn Hàn Sâm nói.

- Hứa tổng nói không sai, giá thị trường ở bên ngoài xác thực là như thế, nhưng mà ở đây không giống, giá tiền tự nhiên cũng không giống, giá thị trường ở nơi này là 100 triệu một con, nếu cô cảm thấy đắt quá thì cũng không thành vấn đề gì, tôi giữ lại chính mình ăn là được rồi.

Thần sắc của Hàn Sâm bất động, vẫn cười híp mắt nói.

- Hàn đội trưởng, chúng ta đều là người gặp rủi ro, vốn nên hỗ trợ lẫn nhau, anh không biết là anh làm như vậy thì quá ích kỷ hay sao? Huống chi anh chính là đội trưởng của tổ hành động đặc biệt an toàn, bọn Phó đội trưởng cùng anh đều là người một nhà, anh bán cho bọn họ cũng là một con 100 triệu sao??

Hứa Như Yên cũng không tức giận, mặt mày hơi chuyển đã có chủ ý.

Nếu như Hàn Sâm nói là đúng, vậy thì sẽ làm nhiều người tức giận, nếu như nói không phải, như vậy mặc kệ là hắn bán cho Hứa Như Yên, hay là bán

cho Phó Sơn kỳ thật đều là giống nhau cả.

Hứa Như Yên coi như mình không cần ăn thịt Quỷ Nhãn Bi Hùng, chỉ cần Hàn Sâm có thể giải quyết những con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị kia, mục đích của cô ta cũng sẽ đạt tới.

Huống chi bây giờ cô ta còn là khách hàng của bọn Phó Sơn, nếu như Phó Sơn thật sự mua Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, tám chín phần mười cũng sẽ chia cho cô ta một ít.

- Đương nhiên, tôi là người làm kinh doanh luôn luôn đối xử như nhau, công khai ghi giá, ai mua thì tôi cũng bán Quỷ Nhãn Bi Hùng cùng một giá tiền.

Hàn Sâm vừa nói vừa liếc qua bọn Phó Sơn:

- Hơn nữa trước đó tôi đã mời qua bọn Phó đội trưởng hợp tác, là chính bọn họ buông tha cho cơ hội hợp tác, chuyện này cũng không trách tôi được.

Lưu Chí nghe Hàn Sâm nói như vậy, mặt già lại đỏ lên, lúc trước anh ta là người phản đối hợp tác với Hàn Sâm mạnh mẽ nhất, cho rằng Hàn Sâm căn bản chính là một người điên, không có khả năng săn được Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Thế nhưng mà ai biết được Hàn Sâm vậy mà thật sự săn được Quỷ Nhãn Bi Hùng trở về, hơn nữa còn là một con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị.

Hứa Như Yên nghe Hàn Sâm nói như vậy, trong lòng lại mừng thầm, làm mặt lạnh nhìn Hàn Sâm nói:

- Hàn đội trưởng, anh không để ý đến tình nghĩa đồng bào như vậy, sẽ không sợ phạm vào nhiều người tức giận ư? Có phải đã nói rõ anh căn bản không phải là người của tổ hành động đặc biệt an toàn?

Kỳ thật ngay từ lúc Hàn Sâm trở về vừa rồi, bọn Hứa Như Yên đã vây Hàn Sâm cùng Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị vào giữa, lúc này sắc mặt của Hứa Như Yên lạnh xuống, mấy người thuộc hạ kia của Hứa Như Yên cũng đều nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Rõ ràng là Hứa Như Yên muốn dùng vũ lực đè ép Hàn Sâm, nguyên bản cô ta còn có chút cố kỵ bọn Phó Sơn, bây giờ Hàn Sâm lại một câu liền đắc tội với bọn Phó Sơn đều rồi, nếu thật sự muốn bắt đầu động thủ, có lẽ bọn Phó Sơn sẽ đứng ở bên phía cô ta.

Dù sao thì nhân tính là như thế, bây giờ bọn họ bị vây ở trên đảo đã một năm không ngửi thấy mùi thịt, bây giờ thật vất vả có một cơ hội như vậy, bọn Phó Sơn lại bị Hàn Sâm khinh bỉ như thế, nếu bây giờ Hứa Như Yên liên hợp bọn họ cùng một chỗ đối phó với Hàn Sâm, có lẽ bọn Phó Sơn cũng không từ chối.

- 200 triệu.

Vẻ mặt của Hàn Sâm lại bất động, giống như căn bản là không nghe được Hứa Như Yên uy hiếp, đối với những người dang nhìn chằm chằm kia cũng hoàn toàn làm như không thấy, chỉ là nhàn nhạt báo ra một giá tiền mới, so với vừa rồi đã tăng gấp đôi.

- Phó đội trưởng, người này làm như thế, căn bản không thể nào là người của tổ hành động đặc biệt an toàn, không bằng chúng ta trước tiên bắt hắn lại hỏi cho rõ trước?

Hứa Như Yên nói với Phó Sơn.

Hứa Như Yên cho rằng Phó Sơn nhất định sẽ hợp tác với cô ta, dù sao các thành viên trong tổ hành động đặc biệt an toàn như Lưu Chí, lúc này cũng đã có chút tham lam nhìn thi thể của Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, hơn nữa bọn họ cũng không có bất kỳ hảo cảm gì với Hàn Sâm.

Thế nhưng mà vượt quá ý liệu của Hứa Như Yên, Phó Sơn lại lắc đầu nói:

- Tôi không biết cậu ta có phải là người của tổ hành động đặc biệt an toàn chúng tôi hay không, nhưng cậu ta có phải hay không cũng không có quan hệ gì với chúng tôi, cũng không cần hỏi cái gì cả.

Nói xong, Phó Sơn liền ra lệnh tất cả thành viên của tiểu phân đội Cách Lan lui sangmột bên, hiển nhiên không muốn tham dự chuyện giữa Hứa Như Yên và Hàn Sâm.

Mặc dù bọn Lưu Chí rất nghi hoặc tại sao Phó Sơn lại có quyết định như vậy, nhưng bọn họ cực kỳ tín nhiệm đối với người đội trưởng Phó Sơn này, trong lòng mặc dù có nghi hoặc, nhưng vẫn lui qua một bên.

Sắc mặt của Hứa Như Yên lập tức trở nên hơi khó coi, trong lúc nhất thời có chút hơi sợ, theo sự hiểu rõ của cô ta đối với Phó Sơn, người này tuyệt đối không phải là một người để ý tới loại tiểu tiết này, cho dù Phó Sơn không có ý thương hại tới Hàn Sâm, anh ta cũng sẽ đồng ý giành lấy thịt của Quỷ Nhãn Bi Hùng mới đúng chứ.

Phó Sơn quyết định như thế, lại khiến cho Hứa Như Yên không khỏi một lần nữa đánh giá lại Hàn Sâm, có thể để cho Phó Sơn làm ra quyết định như vậy, như vậy thì chỉ có một khả năng, Phó Sơn không cho rằng bọn họ có thể đối phó với Hàn Sâm.

- Xem ra là Hứa tổng không có thành ý làm ăn với tôi rồi.

Hàn Sâm nói xong muốn một lần nữa cõng thi thể con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị kia lên.

- Anh muốn làm gì?

Hứa Như Yên không dám đi ngăn cản Hàn Sâm, nhưng lại vội vàng hỏi một câu.

- Ở đây đã không chào đón tôi, tôi liền tự mình tìm một chỗ ở đi, dù sao có con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị này, ăn dè chừng một chút, tầm năm ba tháng có lẽ không thành vấn đề gì.

Hàn Sâm nói xong đã một lần nữa vác thi thể của Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị lên.

- 100 triệu thì 100 triệu, tôi mua con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị này của anh.

Hứa Như Yên cắn răng nói.

Hứa Như Yên cần chính là Hàn Sâm đi săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng, nếu như Hàn Sâm thật sự trốn đi ăn trong mấy tháng, đối với cô ta lại là cục

diện bất lợi nhất.

- 100 triệu là giá cả lúc trước rồi, bây giờ là 200 triệu, chắc giá.

Hàn Sâm nhàn nhạt một câu, lại khiến cho Hứa Như Yên nghiến răng nghiến lợi hận không thể lập tức giết hắn đi.

Chương 278: Mục Đích Thật Sự

- 200 triệu thì 200 triệu, nhưng mà tôi cũng không thể mang nhiều tiền như vậy đến thế giới Tí Hộ Sở, tôi có thể ghi phiếu nợ cho anh, sau khi trở lại Liên Minh, cam đoan có thể trả lại, chút tiền này, Tập Đoàn Tinh Vũ chúng tôi vẫn trả nổi.

Lúc này Hứa Như Yên lại không hề tức giận, trong lòng cũng đã sinh ra sát cơ.

Bây giờ mặc kệ cô ta ghi phiếu nợ bao nhiêu cho Hàn Sâm đều không thành vấn đề gì, bởi vì đến lúc có người tìm đến cứu bọn họ, nhất định là người của Tập Đoàn Tinh Vũ, đến lúc đó tuyệt đối không thể để cho Hàn Sâm sống sót trở về.

- Thật có lỗi, tôi chỉ thu tiền mặt.

Hàn Sâm lại một tiếng từ chối Hứa Như Yên, nhưng ánh mắt lại đảo quanh trên người bọn Hứa Như Yên:

- Nhưng mà, các cô cũng có thể dùng thú hồn thay tiền mặt, tôi cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Hàn Sâm đương nhiên là biết rõ trên người bọn Hứa Như Yên không có khả năng mang tiền, từ lúc mới bắt đầu hắn đã muốn thú hồn của bọn Hứa Như Yên.

- Anh muốn đổi như thế nào?

Sát cơ trong đáy lòng Hứa Như Yên càng đậm.

- Giá thị trường của thú hồn thần huyết một cái cũng là 100 – 200 triệu, vậy thì một cái thú hồn đổi một con Quỷ Nhãn Bi Hùng đi.

Hàn Sâm nhìn Hứa Như Yên nói.

- Xem ra là Hàn đội trưởng thật sự không có ý định làm kinh doanh với chúng tôi.

Hứa Như Yên lập tức có chút thẹn quá hoá giận, cô ta làm sao có thể đem thú hồn thần huyết đi đổi con Quỷ Nhãn Bi Hùng kia.

- Làm kinh doanh tự nhiên là rao giá trên trời trả tiền ngay tại chỗ, Hứa tổng cảm thấy giá cao, không ngại ra một cái giá tới nghe thử một chút xem.

Hàn Sâm cười híp mắt nói.

- Năm thú hồn nguyên thủy đổi con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị kia.

Hứa Như Yên nói ra.

- Năm thú hồn biến dị còn tạm được…

Hàn Sâm nháy mắt nói ra.

Trải qua một phen cò kè mặc cả, cuối cùng Hứa Như Yên dùng một cái thú hồn biến dị đổi lấy con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị của Hàn Sâm, giá tiền này vẫn khiến cho Hàn Sâm rất hài lòng.

Mặc dù cùng là cấp biến dị, nhưng mà thú hồn đắt hơn gấp 10 lần so với thịt, ở nơi khác là vạn lần không thể có được chuyện tốt như vậy.

Về phần thú hồn thần huyết, dùng mông nghĩ cũng biết, Hứa Như Yên tuyệt đối không có khả năng cho hắn.

Hàn Sâm từ trong ba cái thú hồn biến dị của Hứa Như Yên chọn ra một cái thú hồn biến dị tọa kỵ, cái thú hồn này đáng tiền nhất, thú hồn biến dị thì

Hàn Sâm không cần, lúc trở về có thể bán ra, đương nhiên phải chọn thứ đáng giá nhất.

- Hợp tác vui vẻ.

Hàn Sâm thu lại thú hồn, lộ ra một nụ cười xán lạn với Hứa Như Yên, liền tự mình đi ra ngoài hang động, hắn đương nhiên không có khả năng sống chung với những người này ở trong hang động được.

Hứa Như Yên không nhịn được đi đến trước mặt Phó Sơn hỏi:

- Phó đội trưởng, chẳng lẽ anh chỉ đứng nhìn hắn tùy ý làm bậy ở chỗ này hay sao?

Thật ra cũng không phải là Hứa Như Yên đến hưng sư vấn tội, cô ta chỉ muốn một đáp án, tại sao vừa rồi Phó Sơn phải lùi bước.

- Cô nhìn kỹ thi thể con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị kia đi.

Phó Sơn chỉ bình tĩnh nói một câu.

Hứa Như Yên nhíu mày, liếc qua Phó Sơn, sau đó đi về phía thi thể con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị kia.

Mấy người bọn Lưu Chí cũng đi tới gần, bọn họ cũng rất muốn biết rốt cuộc ý của Phó Sơn là gì.

Mấy người bọn Hứa Như Yên nhìn thi thể của con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị kia, sắc mặt rất nhanh đã thay đổi.

Nguyên bản bọn họ thấy trên thi thể của Quỷ Nhãn Bi Hùng có rất nhiều vết máu, còn tưởng rằng nhất định đã trải qua chiến đấu kịch liệt, nhưng mà bây giờ nhìn kỹ mới phát hiện ra, vết máu trên thi thể Quỷ Nhãn Bi Hùng, nguyên lai đều từ trong một vết thương chảy ra ngoài.

Quỷ Nhãn Bi Hùng chỉ có cổ họng bị cắt ra một cái lỗ lớn, những chỗ khác hoàn toàn không có chút tổn thương nào, rõ ràng có thể đoán được, con Quỷ Nhãn Bi Hùng này là bị một đao trí mạng, căn bản không trải qua bất kỳ kháng cự hay giãy dụa nào.

Trong mắt bọn Hứa Như Yên đều lộ ra vẻ khiếp sợ, có thể sạch sẽ lưu loát một đao cắt yết hầu giết chết Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị như vậy, thực lực quả thật khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

- Đơn thương độc mã xâm nhập vào khu vực Quỷ Nhãn Bi Hùng ở, một đao chém giết Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, còn có thể không bị thương chút nào mang theo thi thể trở về, người như vậy, cho dù chúng ta có nhiều người hơn nữa, nếu quả thật muốn đối địch với hắn, cũng sẽ phải trả một cái giá lớn đau đớn thê thảm.

Phó Sơn bình tĩnh nói.

Phó Sơn không biết Hàn Sâm có phải là người của tổ hành động đặc biệt an toàn hay không, cho dù là không phải, y cũng không muốn đối địch với người như vậy, nếu như phải, vậy thì càng không thể động tới Hàn Sâm, dù sao đều là người của tổ hành động đặc biệt an toàn, nói cho cùng cũng là người một nhà.

Hứa Như Yên không nói gì, chỉ là mặt trở nên vô cùng phức tạp, đúng như Phó Sơn nói, người có thể làm được tất cả những chuyện này thật sự rất đáng sợ.

Bình thường thì Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị sẽ không rời khỏi Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết quá xa, hơn nữa tốc độ cùng lực lượng đáng sợ kia, Hứa Như Yên thật sự không nghĩ ra, Hàn Sâm làm sao làm được.

Bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, Hàn Sâm này xác thực khiến cho cho lòng người lạnh ngắt.

- Mạnh mẽ hơn nữa thì thế nào, còn không phải cũng bị vây ở trên hòn đảo này sao, chờ sau khi cứu viện đến, sợ là hắn bay lên trời cũng không thoát được!

Trong lòng Hứa Như Yên âm thầm nảy sinh ác độc.

Sau khi Hàn Sâm đi ra ngoài hang động, bay thẳng lên một ngọn núi tương đối cao, đứng ở trên ngọn núi lặng lẽ đánh giá hòn đảo này.

Hôm nay bắt bí Hứa Như Yên như vậy, lại để cho Hàn Sâm cảm thấy có gì đó là lạ, biểu hiện của Hứa Như Yên khiến cho hắn nhận ra mấy thứ gì đó.

Hàn Sâm đưa ra giá cả cao như vậy, cũng là thử chút tâm tư, mà một ít phản ứng cùng chi tiết của Hứa Như Yên, lại để cho Hàn Sâm càng thêm xác định, bên trên hòn đảo này nhất định có vấn đề.

Hàn Sâm không tin loại người như Hứa Như Yên sẽ vì dục vọng ăn uống mà trả một cái giá lớn như vậy, ẩn nhẫn nhường nhịn như thế.

- Rất có thể mục đích của bọn Hứa Như Yên chính là hòn đảo này, mưu đồ của cô ta chắc chắn là có quan hệ với những con Quỷ Nhãn Bi Hùng này, nếu không thì cô ta đã không để ý tới đám Quỷ Nhãn Bi Hùng như vậy.

Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy không hề sai, hắn am hiểu nhất chính là nắm chắc nhân tâm, Hứa Như Yên biểu hiện ra một ít chi tiết che giấu, đã có thể để cho Hàn Sâm nhìn ra rất nhiều thứ.

Nhìn kỹ khu vực Quỷ Nhãn Bi Hùng ở một chút, nhưng mà cũng không nhìn ra chỗ đặc biệt gì, trước khi Hàn Sâm đi săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng, đã nhìn chỗ đó rất rõ ràng, chỗ đó cũng chỉ có một đám Quỷ Nhãn Bi Hùng mà thôi, toàn bộ trong đàn cũng chỉ có một con thần huyết.

Nếu như nói Hứa Như Yên vì săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết mà đến, vậy căn bản là chuyện không thể nào, vì một sinh vật thần huyết hoàn toàn không cần phải mạo hiểm lớn như vậy.

Huống chi chỉ vì một sinh vật thần huyết, cũng không thể bỏ ra giá tiền rất lớn mời toàn bộ tiểu phân đội Cách Lan được, chuyện này thực sự là quá xa xỉ.

Hơn nữa từ chuyện bọn họ hoàn toàn không có cách nào đối phó với bầy Quỷ Nhãn Bi Hùng cũng có thể nhìn ra, bọn họ căn bản không có chuẩn bị để đối phó với Quỷ Nhãn Bi Hùng, nếu không dùng thực lực của tiểu phân đội Cách Lan, chỉ cần có chuẩn bị đầy đủ, có công cụ tương ứng có thể sử dụng, ở loại địa hình này săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết cũng không phải là chuyện không thể.

- Nếu như không phải là vì Quỷ Nhãn Bi Hùng, nhưng mà lại có liên quan với Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Hàn Sâm vuốt mũi âm thầm suy nghĩ, đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì, con mắt trở nên sáng ngời:

- Chẳng lẽ là vì cái kia?

Hàn Sâm mạnh mẽ vỗ cánh bay lên bầu trời, ở trên trời nhìn xuống khu vực Quỷ Nhãn Bi Hùng ở, sau đó lại bay cao hơn một chút, bao quát toàn bộ hòn đảo, càng xem càng cảm thấy mình nghĩ không hề sai.

Toàn bộ hòn đảo có dãy núi tầng tầng lớp lớp, nếu như từ bên trên nhìn xuống, giống như là một đóa hoa to lớn, từng ngọn núi giống như là từng cánh hoa, khu vực Quỷ Nhãn Bi Hùng ở, chính là trung tâm của cả đóa hoa.

Chương 279: Sào Huyệt Của Dị Sinh Vật

- Thì ra là thế… thì ra là thế…

Hàn Sâm nhìn thế núi kỳ dị này, trong lòng đã mừng rỡ như điên.

Nếu như nói bên trong thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở, có chỗ nào nhất định có thể lấy được thú hồn, ngoại trừ Thần Vực Đảo, vậy chỉ còn sào huyệt của dị sinh vật mà thôi.

Dị sinh vật bên trong Thần Chi Tí Hộ Sở cơ hồ là giết không hết, mặc dù là cùng một khu vực, sau khi dị sinh vật bị giết hết, không bao lâu sau sẽ một lần nữa xuất hiện dị sinh vật mới.

Nhân loại đối với chuyện này cũng đã làm rất nhiều nghiên cứu cùng thăm dò, cuối cùng cho ra kết luận là tuyệt đại bộ phận dị sinh vật cũng không

phải tới từ bản thân chúng sinh sôi nảy nở, mà là tới từ nơi được loài người gọi là sào huyệt của dị sinh vật.

Những sào huyệt của dị sinh vật này bình thường đều được giấu ở mấy ngàn mét thậm chí hơn vạn mét ở sâu trong lòng đất, thường cách một đoạn thời gian sẽ có số lớn dị sinh vật được thai nghén ra từ trong sào huyệt.

Đến hiện nay nhân loại vẫn không rõ dị sinh vật do sào huyệt dị sinh vật dựng dục ra, rốt cuộc là được đưa đến tất cả các địa phương ở Tí Hộ Sở như thế nào.

Mặc dù nhân loại ngẫu nhiên tìm được một ít sào huyệt của dị sinh vật không biết nguyên nhân gì lại bạo lộ ở trên mặt đất, sau khi tiến vào bên trong thăm dò thì phát hiện ra.

Ở trong từng sào huyệt dị sinh vật này, đều có một quả trứng dị sinh vật vô cùng cổ quái, chỉ cần đánh nát quả trứng dị sinh vật này, thì nhất định có thể đạt được thú hồn.

Bản thân quả trứng dị sinh vật này không có tính nguy hiểm gì, nhưng ở bên trong sào huyệt của dị sinh vật sẽ có rất nhiều dị sinh vật, muốn đi tới chỗ sâu nhất của sào huyệt, đánh nát quả trứng dị sinh vật cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu như vận may tốt, sào huyệt dị sinh vật có thể chỉ có một ít sinh vật bình thường hoặc là sinh vật nguyên thủy, vậy thì vô cùng dễ dàng đi đến vị trí trứng dị sinh vật.

Nhưng nếu vận may không tốt, sào huyệt của dị sinh vật sẽ có sinh vật thần huyết, vậy cũng chỉ có thể bằng vào thực lực mới xông vào được.

Đối với người có thực lực đủ mạnh, có năng lực chém giết sinh vật thần huyết, đây cũng không phải là chuyện gì xấu, trái lại là một chuyện tốt, còn có thể giết thêm một con sinh vật thần huyết.

Chỉ có điều sào huyệt của dị sinh vật cực hiếm xuất hiện ở bên ngoài, người có thể gặp phải cực nhỏ, đặc thù chủ yếu nhất của nó chính là hình thế núi dạng cánh hoa, được gọi là “Hoa Sen Sinh Mạng “.

Lối vào sào huyệt của dị sinh vật ngay ở vị trí nhụy hoa ở trung tâm thế núi hình cánh hoa, nhưung căn cứ tư liệu bên trên Internet từng nói, dị sinh vật ở trong sào huyệt của dị sinh vật không trực tiếp từ Hoa Sen Sinh Mạng đi ra, chúng có hình thức ra vào vô cùng đặc biệt, nhân loại đến nay cũng chưa làm rõ ràng được, dị sinh vật trong sào huyệt đi đến các nơi ở Tí Hộ Sở bằng cách nào.

Nhưng mà bây giờ lối vào sào huyệt của dị sinh vật lại bị một đám Quỷ Nhãn Bi Hùng chiếm cứ, bọn Hứa Như Yên không ngờ rằng loại tình huống này lại phát sinh, mới có thể không có cách nào tiến vào sào huyệt của dị sinh vật.

Kỳ thật Hàn Sâm nghĩ vẫn còn có chút quá đơn giản, theo bọn Hứa Như Yên đã chuẩn bị, nếu như không phải ở trên biển gặp phải sinh vật thần huyết kinh khủng tập kích, khiến cho bọn họ gặp phải tổn thất rất lớn, cũng sẽ không đến nỗi không làm gì được đám Quỷ Nhãn Bi Hùng này.

- Mấy người đã không vào được, tôi liền không khách khí nữa.

Hàn Sâm vui mừng, âm thầm tính toán phải như thế nào mới có thể tiến vào trong sào huyệt của dị sinh vật.

Nguyên bản hắn có ý định săn một ít Quỷ Nhãn Bi Hùng trở về, từ chỗ Hứa Như Yên kiếm lấy chút ít thú hồn biến dị, nếu bây giờ đã biết nơi này là sào huyệt của dị sinh vật, hắn như thế nào lại đi săn giết những con Quỷ Nhãn Bi Hùng đó.

Không hề nghi ngờ, bọn Quỷ Nhãn Bi Hùng này chính là chó giữ cửa tốt nhất, có chúng thủ ở chỗ này, bọn Hứa Như Yên căn bản không vào được sào huyệt của dị sinh vật, Hàn Sâm sẽ có thể an tâm ở bên trong tìm kiếm trứng dị sinh vật.

- Hứa Như Yên khá lắm, cô ta hào phóng đổi thú hồn biến dị lấy Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị như vậy, chính là để cho mình giết thêm chút ít Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, sau đó bọn họ sẽ có năng lực tiến vào trong sào huyệt của dị sinh vật.

Hàn Sâm âm thầm cười lạnh:

- Mặc dù cô tính toán rất hay, nhưng đáng tiếc tôi đã biết nơi này chính là sào huyệt của dị sinh vật, há có thể để cho các cô đắc thủ.

Phi thân rơi xuống đỉnh núi, Hàn Sâm lặng lẽ hướng về vị trí trung tâm thế núi hình hoa sen kín đáo đi tới, hôm nay hắn đã đi qua một lần, bằng năng lực của hắn, muốn tránh thoát khỏi tai mắt của đám Quỷ Nhãn Bi Hùng kia tiến vào sào huyệt của dị sinh vật cũng không khó.

Về phần cái con Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết kia, Hàn Sâm chuẩn bị sau khi đánh nát trứng dị sinh vật, sẽ trở về chém giết nó.

Những con Quỷ Nhãn Bi Hùng này rõ ràng không phải là dị sinh vật ở trong sào huyệt dị sinh vật, chúng chiếm cứ chỗ này chỉ là một sự trùng hợp, cũng không phải là thật sự đang giữ lối vào sào huyệt của dị sinh vật, con Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết kia cũng không phải cố ý một mực trông coi ở gần cửa vào.

Hàn Sâm lợi dụng năng lực của Biến Sắc Thú thần huyết liền dần dần lặng lẽ đi tới cửa vào, một mực hướng tới lối, hơn một giờ sau đã thuận lợi đi tới lối vào.

Cùng tư liệu trên Internet miêu tả không sai biệt lắm, đó là một cái hang đá giống như là một cái giếng cổ thẳng tắp, bốn phía đều là đá đen bóng loáng tỏa sáng, cửa vào chỉ cho phép một người trưởng thành đi qua.

Hàn Sâm không chút do dự, trực tiếp chui vào, sau khi rơi xuống khoảng 3-4m cũng đã đụng phải mặt đất, trước mặt xuất hiện một đường hầm uốn lượn, quanh co đi thông xuống mặt đất.

Trong đường hầm đều là những tảng đã đen nhánh, chỉ là ở trong viên đá đen nhánh, xen lẫn rất nhiều tinh thể màu xanh biếc bất quy tắc, khiến cho trong đường hầm nhỏ hẹp có ánh sáng màu lục âm u, thoạt nhìn vô cùng khủng bố.

Nhưng mà dù khủng bố như thế nào, cũng tốt hơn nhiều so với không có ánh sáng, những tinh thể màu xanh lá bất quy tắc này được loài người đặt tên là dị tinh thể, ở trong sào huyệt dị sinh vật có thể tùy ý thấy được, đối với con người cũng không có nguy hại gì, nhưng cũng không có ích lợi gì.

Hàn Sâm không dám khinh thường, triệu hoán ra áo giáp U Linh Tinh Nghĩ thần huyết, bao phủ toàn thân mình ở trong đó, ở trong đường hầm nhỏ hẹp cẩn thận đi về phía trước, thâm nhập vào trong lòng đất.

Căn cứ tư liệu bên trên Internet từng nói, một đoạn đường hầm này dài chừng hơn vạn mét, đại khái thâm nhập vào lòng đất khoảng ba, bốn ngàn mét, đoạn đường này bình thường đều không có dị sinh vật tồn tại.

Hàn Sâm đối với tư liệu bên trên Internet không dám tin hết, vẫn cẩn thận đề phòng từng li từng tí đi xuống dưới, nhưng lúc này tư liệu bên trên Internet xác thực là vô cùng chuẩn xác, trên đường Hàn Sâm đi tới, liền bóng dáng của dị sinh vật đều không nhìn thấy.

Cho đến lúc phía trước không còn đường nữa, đường hầm bị vách tường tinh thể màu xanh biếc hoàn toàn phong kín, Hàn Sâm biết mình đã đến nơi rồi, căn cứ tư liệu bên trên Internet từng nói, chỉ cần đánh vỡ vách tường bằng tinh thể này, bên trong chính là sào huyệt chân chính của dị sinh vật rồi.

Nhưng nếu phá vách tường bằng tinh thể này, bên trong nếu có dị sinh vật, sẽ ngay lập tức phát động công kích, lúc này nếu muốn chạy trốn, những dị sinh vật đó cũng sẽ không ngoan ngoãn ở bên trong nữa, chúng sẽ đuổi theo không bỏ, giết cho bằng được.

Vách tường bằng tinh thể này vẫn còn hoàn hảo, cũng để cho Hàn Sâm càng thêm xác định, đám Quỷ Nhãn Bi Hùng bên ngoài kia không phải là dị sinh vật ở trong sào huyệt này đi ra, chỉ là ngẫu nhiên chạy tới mà thôi.

Hàn Sâm ghé sát vào vách tường bằng tinh thể, muốn xuyên thấu qua vách tường bằng tinh thể này nhìn xem bên trong có dị sinh vật hay không, nhưng đáng tiếc dị tinh thể mặc dù có màu xanh biếc, nhưng cũng không phải hoàn toàn trong suốt, bên trong ánh sáng màu lục là một mảnh hỗn độn, hoàn toàn không thấy rõ bên kia vách tường bằng tinh thể là cái gì.

Người cũng đã đến nơi này, Hàn Sâm đương nhiên không có khả năng tay không mà về, lấy kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ từ bên trong bao đồ ra cầm ở trong tay, hít sâu một hơi, hung hăng bổ một kiếm lên vách tường bằng dị tinh thể kia.

Chương 280: Bạch Ngọc Khô Lâu

Bành!

Dị tinh thể cũng không chắc chắn, hơn nữa cũng chỉ dày cỡ hai ba cm, bị Hàn Sâm bổ xuống một kiếm như vậy, lập tức đã bị bổ ra một cái một cái khe lớn cao hơn người rộng hơn một mét.

Hàn Sâm cảnh giác nắm kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ nhìn vào bên trong cái khe, cảnh tượng đập vào mắt lại khiến cho hắn hơi ngây ngốc một chút.

Rung động không có cách nào hình dung, quả thực giống như là một thành phố cực lớn dưới đất được bao phủ bởi ánh sáng màu lục, không gian dưới mặt đất lớn liếc nhìn không thấy bờ.

Trên đỉnh khắp nơi đều là dị tinh thể lóe ra ánh sáng màu lục, cơ hồ giống như là tinh không màu xanh biếc.

Từng tòa kiến trúc đá đen cổ quái giăng khắp nơi, phức tạp giống như mê cung, không có bất kỳ dấu vết của nhân công điêu khắc nào, giống như là một tổ ong được loài ong dùng vật liệu của bản thân kiến tạo ra, chỉ có điều ở đây lại là những kiến trúc màu đen quỷ dị, nguyên một đám lớn nhỏ không đều, lại giống như theo một quy luật nào đó, bên trong thô dã mang theo vẻ đẹp khác thường.

Hàn Sâm biết rõ những kiến trúc này chính là sào huyệt của dị sinh vật trong truyền thuyết, trong từng sào huyệt đều có thể có dị sinh vật, nếu tiếp cận những sào phòng đó, bị dị sinh vật bên trong phát hiện, dị sinh vật bên trong sẽ không chút do dự lao tới giết chết nhân loại xâm lấn.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn qua, ở đây không biết có mấy ngàn mấy vạn cái tổ lớn nhỏ không đều, có cái tổ chỉ lớn bằng bàn tay, có cái lớn cỡ cái cung điện, từng cái tổ kết nối ở cùng một chỗ, thoạt nhìn cổ quái nhưng hình như nó vốn phải là như vậy.

- Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân Như Lai Phật Tổ phù hộ hiển linh, tốt nhất không nên có quá nhiều dị sinh vật, tùy tiện đến mấy con sinh vật nguyên thủy chơi một chút là được rồi.

Hàn Sâm vừa thận trọng đi lên phía trước, vừa thầm cầu nguyện ở trong lòng.

Mặc dù phía trên những tổ phòng này cũng có không ít không gian, nhưng Hàn Sâm cũng không có ý định bay qua, bay ở phía trên, tất cả dị sinh vật đều có thể nhìn thấy hắn rõ ràng, chỉ sợ là cả một đám phóng tới hắn, không gian nơi này cũng không phải là cao vô hạn, trên không cũng chỉ cao khoảng hai mươi, ba mươi mét mà thôi, một chút dị sinh vật mạnh mẽ nhảy lên là có thể đụng tới trần đá, bay cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Cẩn thận từng li từng tí đi qua một cái tổ phòng, con mắt của Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào cái tổ kia, nếu có bất kỳ khác thường gì, hắn sẽ lui về trước.

Cho dù dị sinh vật thực sự từ bên trong lao tới, vậy cũng là giết trước rồi nói sau.

Chỉ là cái tổ này lại không có một chút phản ứng nào, cho đến tận lúc Hàn Sâm đi qua cũng không có động tĩnh gì, để cho Hàn Sâm hơi thở phào ra một hơi.

Nhưng mà đây chỉ là mới bắt đầu, nguyên một đám tổ phòng màu đen, giống như nguyên một đám bom hẹn giờ lớn nhỏ, Hàn Sâm cũng không biết cái tổ nào lúc nào sẽ đột nhiên nổ tung, từ bên trong lao ra một con dị sinh vật.

Hàn Sâm đi hãi hùng khiếp vía, nhưng cũng không biết là vận may của hắn tốt, hay là lời cầu nguyện vừa rồi có tác dụng, chư thiên thần phật đang phù hộ hắn, hắn đi đã nửa ngày, lướt qua không dưới ngàn cái tổ, lại không có một cái tổ nào có dị sinh vật lao ra.

- Cái sào huyệt của dị sinh vật này không phải là trống không đấy chứ? Dị sinh vật ở bên trong đều đã đi ra hết rồi?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kỳ quái:

- Không phải chứ, trên tư liệu đã nói, trừ phi trứng dị sinh vật bị phá hủy, nếu không sào huyệt sẽ không ngừng dựng dục ra dị sinh vật. Cái sào huyệt này vẫn còn phong kín, có lẽ là vẫn chưa từng có ai tới, trứng dị sinh vật khẳng định là vẫn còn, làm sao lại không có dị sinh vật?

Không dám khinh thường, lúc Hàn Sâm ở trong Ngọc Long Sơn Mạch đã nếm qua một lần thiệt thòi, mặc dù lúc này thoạt nhìn vô cùng thuận lợi, nhưng mà Hàn Sâm vẫn bảo trì lòng cảnh giác vốn có tiếp tục đi lên phía trước.

Mỗi khi đi qua một cái tổ, mặc kệ là lớn hay nhỏ, Hàn Sâm đều sẽ vô cùng cẩn thận nhìn chằm chằm vào cái tổ, để tránh bên trong đột nhiên lao ra một con dị sinh vật giết trở tay không kịp.

Thế nhưng mà trên đường Hàn Sâm đi tới, thấy không dưới hơn vạn cái tổ, thậm chí ngay cả một con dị sinh vật đều không có, giống như đây thật sự là một cái tổ trống vậy.

- Thật sự là kì quái, trên Internet đã nói, trước kia phát hiện những sào huyệt của dị sinh vật đó, kiểu gì cũng gặp được một ít dị sinh vật, ít cũng có trên trăm con, hơn mấy ngàn hơn vạn con cũng có thể, như thế nào ở đây ngay cả một con cũng không thấy đâu?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm phiền muộn.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe được một tiếng vang răng rắc nhỏ, trong lòng lập tức hơi run rẩy, ánh mắt vội vàng nhìn tới chỗ phát ra âm thanh.

Chỉ thấy khoảng hơn mười mét bên ngoài có một cái tổ đại khái cao khoảng ba mét, hiện ra hình nửa vòng tròn giống như một phần mộ, lúc này bên trên cái tổ kia đã nứt ra vài đường vân, hơn nữa vết rạn còn đang không ngừng kéo dài ra phía ngoài.

- Rốt cuộc đã tới.

Hàn Sâm cũng không hoảng hốt, lui về phía sau hơn mười mét, tìm một vị trí có không gian tương đối lớn, ánh mắt vẫn không dời khỏi cái tổ giống như phần mộ kia.

Vết rạn bên trên tổ càng lúc càng lớn, từng vết giăng khắp nơi, rất nhanh đã không còn hình dáng gì nữa.

Bành!

Cái tổ kia giống như là bị cái gì đó xé ra, trực tiếp chia năm xẻ bảy, chỉ thấy một thân ảnh từ bên trong cái tổ nghiền nát kia đi ra.

- Dị sinh vật hình người?

Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng thân ảnh kia, trong lòng lập tức hơi run sợ, nắm chắc kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ trong tay.

Bình thường thì đẳng cấp của dị sinh vật hình người cũng không thấp, khả năng rất cao là sinh vật thần huyết, Hàn Sâm đương nhiên không dám xem thường.

Con dị sinh vật kia là một bộ khô lâu toàn thân như là bạch ngọc, chỉ là ở giữa các đốt xương vậy mà cũng sinh trưởng ra xương giống như bạch ngọc tương liên, cũng không phải giống như khô lâu bình thường có rất nhiều khe hở, giữa các đốt xương của khô lâu này hoàn toàn không có khe hở, nhưng nhìn lại hoàn toàn không có cảm giác cồng kềnh, đi đường cơ hồ giống như người bình thường, thoạt nhìn vô cùng nhẹ nhàng.

Trên người của Bạch Ngọc Khô Lâu có rất nhiều hoa văn màu đen cổ quái, mà ở trong hai tay của nó, thình lình có một đôi dao găm xương màu đen tuyền giống nhau, thoạt nhìn hết sức yêu dị.

- Bảo cụ?

Hàn Sâm cả kinh, con dị sinh vật hình người này, lại dựng dục ra bảo cụ, hơn nữa còn là một đôi, quả thật là quá kinh người rồi.

Hốc mắt của khô lâu đang nhìn tới Hàn Sâm, bên trong cũng không phải là trống không, mà là có thêm một đôi con ngươi như là bạch cốt, thuần trắng không chút đen nào, cứ như vậy nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, sau đó từng bước từng bước đi tới chỗ Hàn Sâm.

Vài bước đầu còn đi rất chậm, nhưng mà bước chân của nó lại càng lúc càng nhanh, trong vòng vài chục bước đã chạy nhanh như điện, giống như gió vọt tới trước mặt Hàn Sâm, cốt đao màu đen quỷ dị trong tay đâm về cổ họng Hàn Sâm, thủ pháp vừa nhanh vừa độc, chỉ thấy sáng ngời một cái đã đến trước mặt Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm đã có thể xác định, khô lâu quỷ dị này tuyệt đối là sinh vật thần huyết, nhưng trong lòng hắn lại không sợ hãi, kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ trong tay khẽ động, liền trực tiếp bổ về phía cốt đao mà khô lâu kia đang đâm tới.

Cốt đao ngắn nhỏ, dưới một kiếm này của Hàn Sâm, cho dù không thể chặt đứt cốt đao, cũng sẽ có thể đánh bay ra ngoài.

Thế nhưng mà mắt thấy kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ sắp đánh trúng cốt đao kia, thân hình của khô lâu kia lại quỷ dị uốn éo, cốt đao sắp đụng tới kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ lại bị nó thu về, mà cốt đao trong tay kia của nó lại không biết như thế nào đã đâm tới mi tâm của Hàn Sâm, hàn khí trên mũi cốt đao cơ hồ muốn xuyên thấu qua áo giáp đâm vào trong da thịt của Hàn Sâm.

Chương 281: Tiết Tấu Rối Loạn

Coong!

Tay trái Hàn Sâm triệu hoán ra Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, nhanh chóng chặn cốt đao sắp đâm vào mi tâm hắn lại, đánh bay cốt đao ra ngoài.

Thế nhưng ở giây tiếp theo, khô lâu kia vốn đang đưa lưng về phía hắn, cánh tay lại vặn vẹo quỷ dị, cánh tay xoay ngược lại đâm một đao vừa nhanh vừa độc, khiến Hàn Sâm không kịp chuẩn bị, kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ căn bản không kịp thu hồi, Ngân Huyết Tam Nhận Xoa trong tay không kịp phát lực mới, hắn không kịp ngăn cản một đao kia.

OÀ..ÀNH!

Thân pháp Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc được triển khai, trên đùi phát ra lực lượng kinh khủng, bước một bước phá không, hiểm hiểm tránh một đao kia của khô lâu.

Chỉ là áo giáp U Linh Tinh Nghĩ vẫn bị cốt đao kia rạch ra một vết, phía trên để lại một vết rạch nông, không ngờ cốt đao kia lại sắc bén đến thế.

Trong tay khô lâu vẫn còn một cốt đao khác, lại dùng một góc độ cổ quái không thể tưởng tượng được đâm qua, từng đao từng đao liên miên bất tận.

Hàn Sâm cũng là người am hiểu dùng các loại binh khí ngắn, thế nhưng hắn chưa từng thấy người nào có thể dùng dao găm quỷ dị lại tàn nhẫn hoa lệ như vậy.

Không thể dự đoán, mọi cử động của khô lâu dường như đều sai chỗ, căn bản không biết được động tác tiếp theo của nó sẽ là gì, điều này khiến Hàn Sâm vô cùng không thoải mái.

Cảm giác này giống như một người vốn tinh thông âm luật và tiết tấu, nghe được một bản nhạc hoàn toàn lệch tông, loại cảm giác này khiến bản thân vô cùng tâm phiền khí loạn.

Huống chi thủ pháp của khô lâu này nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, giống như giòi trong xương vậy, một đao lại một đao liên tục đâm tới Hàn Sâm, khiến người ta sinh lòng tuyệt vọng.

Kiểu cận thân triền đấu như vậy, kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ căn bản không thể phát huy ra uy lực vốn có, ngược lại còn trở thành vướng víu, Hàn Sâm muốn cất kiếm đi cũng không có thời gian và cơ hội, đao pháp của khô lâu kia thật sự quá nhanh, quá ác, quá chuẩn.

Thân pháp quỷ mị, đao pháp quỷ dị, trong chốc lát đã khiến Hàn Sâm bị thương nặng, trên ngực bị cốt đao hung hăng chém ra một vết.

Nếu như không phải có áo giáp thần huyết chống đỡ, một đao kia nhất định đã mở ngực phanh bụng hắn ra rồi.

Lông măng toàn thân Hàn Sâm đều dựng lên, hắn trực tiếp triệu hoán Miêu Quân ra, Miêu Quân hóa thành hổ đen khổng lồ, trực tiếp đánh về phía Bạch Ngọc Khô Lâu.

Bạch Ngọc Khô Lâu như đang trượt trên mặt băng, thân thể quỷ dị lướt ngang hai thước, thoát khỏi tấn công của Miêu Quân, đồng thời trở tay vung một đao, cốt đao đâm về phía cổ của Miêu Quân.

Miêu Quân khẽ cắn ngược lại, thân thể khô lâu kia nhoáng một cái, cốt đao trong tay thu về, đồng thời cũng tránh qua, tránh khỏi một chiêu cắn xé của Miêu Quân, thân thể đưa lưng về phía Miêu Quân, cánh tay lại là quỷ dị xoay ngược lại dùng cốt đao đâm về phía bụng của Miêu Quân.

Hàn Sâm nắm lấy cơ hội, một kiếm chém tới khô lâu, đồng thời Ngân Huyết Tam Nhận Xoa trong tay cũng chém ra, chặn cốt đao mà khô lâu đâm về Miêu Quân lại.

Một người một con mèo khổ đấu với khô lâu, Bạch Ngọc Khô Lâu lại không chút hốt hoảng, nó giống như quỷ mị, đao như u linh, lấy một địch hai vẫn vô cùng nghẹ nhàng, hoa lệ xuyên qua một người một mèo, mỗi lần đều phát ra công kích quỷ dị, mang đến uy hiếp rất lớn cho Hàn Sâm và Miêu Quân.

Hàn Sâm rất nhanh đã phát hiện ra, bọn hắn dùng hai đánh một hoàn toàn không chiếm được tiện nghi, trái lại khô lâu kia lợi dụng thân pháp quỷ mị, khiến một người một mèo có chút bó tay bó chân, không phát huy ra được uy lực khi đánh hội đồng.

- Khô lâu này giống như dị sinh vật thật sự, quá tà môn.

Hàn Sâm thầm mắng một tiếng, thừa dịp Miêu Quân công kích khô lâu, hắn xoay người bỏ chạy, trên người hắn và Miêu Quân đều chảy máu, con khô lâu kia lại không mất một sợi lông, tiếp tục đánh tiếp, chỉ sợ bị thua thiệt sẽ là bọn hắn, vẫn nên rút lui trước rồi lại nghĩ biện pháp.

Cũng may còn có Miêu Quân quấn quít lấy khô lâu, để Hàn Sâm có thể thuận lợi thoát thân, khi Hàn Sâm chạy xa, thấy Miêu Quân đã sắp không chống đỡ nổi, hắn trực tiếp thu nó về.

Bạch Ngọc Khô Lâu lại không chịu buông tha Hàn Sâm, nhanh chóng chạy tới, Hàn Sâm nào còn dám do dự, nhanh chóng chạy tới cửa sào huyệt dị sinh vật.

Bạch Ngọc Khô Lâu vẫn đuổi theo không buông, tốc độ nhanh hơn Hàn Sâm, Hàn Sâm ỷ vào có Miêu Quân phụ trợ, đánh một chút rồi lại lui, cuối cùng cũng chạy tới lui cửa hang, trực tiếp chui ra .

Bạch Ngọc Khô Lâu cũng không chịu buông tha, cũng cùng chui ra theo.

- Đi chết đi.

Hành động này của Bạch Ngọc Khô Lâu rất hợp ý Hàn Sâm, thân pháp của khô lâu linh hoạt như quỷ mị, nhưng ở một nơi hẹp này, nó căn bản không có không gian để tránh né, Hàn Sâm trực tiếp rút ra thương đinh ốc đâm tới khô lâu.

Một tấc dài một tấc mạnh, trong một không gian hẹp như thế này, đoản đao của Bạch Ngọc Khô Lâu căn bản thể chém tới Hàn Sâm, lại không có chỗ để trốn tránh, chỉ có thể dùng song đao chắn trước ngực, chặn một thương của Hàn Sâm lại.

Một thương của Hàn Sâm đâm ra có vận dụng cả lực lượng đinh ốc, khô lâu không thể đánh bay thương ra, thương này giống như Độc Long đâm tới trên người khô lâu.

Hàn Sâm cho rằng lần này có lẽ đã đắc thủ, ai ngờ khô lâu lại nhanh chóng lùi ngược, giống như quỷ hồn trượt về sau, tốc độ này còn nhanh hơn thân pháp Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc của Hàn Sâm, nó cứ thế tránh được một thương này của Hàn Sâm.

Trí tuệ của con khô lâu này khá cao, biết rõ trong lối hẹp này nó không phải đối thủ của Hàn Sâm, thế nên nó cũng không đi vào thông đạo nữa, chỉ đứng ở bên ngoài trông coi.

Hàn Sâm bất đắc dĩ, chỉ có thể chọn rời khỏi sào huyệt của dị sinh vật, trước tiên nghĩ ra biện pháp, sau đó mới tới thu thập Bạch Ngọc Khô Lâu này, nếu không đừng mơ đến được nơi đặt trứng dị sinh vật.

- Thật là không may, trong sào huyệt dị sinh vật không ngờ lại có một con sinh vật thần huyết lợi hại như vậy.

Trong nội tâm Hàn Sâm có chút phiền muộn .

Lặng lẽ trốn khỏi sào huyệt dị sinh vật, lúc rời đi còn thuận tay săn giết một con gấu Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy mang về làm đồ ăn.

Hiện tại đã biết khu vực có Quỷ Nhãn Bi Hùng ở chính là lối vào sào huyệt dị sinh vật, Hàn Sâm còn muốn giữ lại con Quỷ Nhãn Bi Hùng thần huyết kia cùng Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị canh cổng, không cho đám Hứa Như Yên đi vào, đương nhiên không thể giết lung tung.

Trong núi tìm một địa phương an toàn, nhặt mấy cành khô trở về sấy thịt Quỷ Nhãn Bi Hùng, loại sinh vật này không khác gì gấu, bàn tay đặc biệt mỡ màng.

Nhưng Hàn Sâm không có tâm tình thưởng thức, chỉ muốn nhét đầy bao tử, trong đầu nghĩ tới đao pháp cùng thân pháp của Bạch Ngọc Khô Lâu.

Đao pháp kia vô cùng quỷ dị, ra tay hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào, có chút tương tự với thuật ám sát.

Nhưng Hàn Sâm nhìn ra, đao pháp của khô lâu và thuật ám sát vẫn có chút khác biệt, đao pháp kia chỉ là kỹ thuật thuần túy, chứ không phải lợi dụng tâm lý góc chết.

Chỉ dùng kỹ xảo tạo thành tiết tấu không hài hòa, khiến người khác không thể phán đoán ra hành động của nó, hơn nữa thân thể của nó cũng khác hẳn với người thường, có thể làm ra rất nhiều động tác không thể tưởng tượng, cho nên mới có thể đạt tới hiệu quả như vậy.

- Nếu như muốn chém giết nó, nhất định phải hiểu được tiết tấu quỷ dị kia, nếu không cũng chỉ có thể chịu đánh, căn bản không có khả năng giết được nó.

Hàn Sâm cẩn thận nhớ lại mỗi một chi tiết nhỏ khi tranh đấu cùng khô lâu, nghĩ lại mỗi một động tác của khô lâu, muốn từ đó để tìm ra một ít quy luật.

Chương 282: Giá Cũ

Hứa Như Yên có chút không yên tâm về Hàn Sâm, mặc dù sào huyệt dị sinh vật có địa hình hoa sen có rất ít người từng thấy, nhưng dù sao trên Internet vẫn có thể tìm được tư liệu, nhỡ không may Hàn Sâm nhìn ra nơi này là sào huyệt dị sinh vật, đối với cô ta thật sự là không tốt .

Một ngày nay không nhìn thấy bóng dáng Hàn Sâm, trong lòng Hứa Như Yên có chút bất an, tìm Phó Sơn thương lượng một chút, mấy người cùng đi ra tìm Hàn Sâm, xem hắn đang làm gì.

Bọn hắn rất dễ dàng tìm được Hàn Sâm, Hàn Sâm vốn không trốn đi, hoặc là nói chính hắn muốn để Hứa Như Yên thấy hắn, tránh việc Hứa Như Yên không nhìn thấy hắn, nghi ngờ hắn tiến vào sào huyệt dị sinh vật.

Thực lực Hứa Như Yên cùng tiểu phân đội Cách Lan không yếu, nếu bọn họ thật sự liều mạng, quên mình đi vào, chưa hẳn đã không thể xông vào sào huyệt được.

Hiện tại chỉ là bọn họ không muốn dốc sức liều mạng mà thôi, Hàn Sâm cũng không muốn ép bọn họ.

Mấy người Hứa Như Yên kia, Hàn Sâm không biết thực lực của bọn họ thế nào, thực lực tiểu phân đội Cách Lan tuyệt đối không yếu, dù sao thực lực tiểu phân đội Cương Giáp cũng bày tại đó, tùy tiện tìm một người đi ra đều có thể so với Ma Cờ Bạc vậy.

Hiện tại bọn hăọ không muốn hi sinh vô ích, cho nên mới không xông vào sào huyệt dị sinh vật, chứ không phải bọn họ thật sự không xông vào nổi.

Khi đám người Hứa Như Yên thấy Hàn Sâm, hắn đang ngồi trong một khe núi cản gió ăn thịt Quỷ Nhãn Bi Hùng nướng thơm ngào ngạt, trên lửa vẫn còn có một khối thịt lớn đang nướng, mặt ngoài bị nướng vàng óng, mùi thơm bay xa, bọn họ chính là dựa theo mùi thơm để tìm tới.

Thấy Hàn Sâm lại săn được một con Quỷ Nhãn Bi Hùng, sắc mặt mấy người Hứa Như Yên đều có chút cổ quái, bởi vì đã bị Hàn Sâm đã cắt thành khối lớn, cho nên đám Hứa Như Yên cũng không phân biệt được đẳng cấp của con Quỷ Nhãn Bi Hùng này .

- Hứa tổng và Phó đội trưởng đại giá quang lâm, không biết có chuyện gì không?

Hàn Sâm không có ý đứng dậy, hắn vẫn ngồi ở chỗ kia gặm thịt nướng thơm ngào ngạt, thỉnh thoảng còn thò tay liếm liếm dầu trên ngón tay.

Mấy người Lưu Chí đều nhìn mà nuốt nước miếng, Hứa Như Yên mua con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị kia tuy cũng chia cho bọn họ một ít, nhưng vốn không có bao nhiêu, đại bộ phận đều dùng để dự trữ, một người cũng chỉ được phân một khối khoảng nửa cân thôi.

Đối với người gần một năm không nếm được vị thịt mà nói, một khối kia không ăn còn tốt, sau khi ăn hết ngược lại càng thèm.

Lúc này lại nhìn thấy Hàn Sâm đang ngồi đó gặm từng miếng thịt, Lưu Chí nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng .

Hứa Như Yên thấy Hàn Sâm còn ở nơi này, trong nội tâm cũng thoáng buông lỏng, chỉ cần Hàn Sâm không tiến vào sào huyệt dị sinh vật là tốt rồi.

- Hàn đội trưởng, chúng tôi muốn tới thương lượng cùng cậu chuyện mua sắm thịt Quỷ Nhãn Bi Hùng, cậu cũng biết, chúng tôi nhiều người như vậy, một con Quỷ Nhãn Bi Hùng ăn không được vài ngày.

Hứa Như Yên khẽ cười nói.

Hiện tại cô ta chỉ muốn ổn định Hàn Sâm, để Hàn Sâm nhanh đi giết thêm vài con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị.

Hàn Sâm chỉ trầm ngâm nói:

- Hứa tổng, chuyện này cũng không hay lắm, hôm nay tôi đã đi một chuyến, Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị thì không có cơ hội gì, chỉ giết được một con

Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy, Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy này cô trả bao nhiêu tiền?

Hứa Như Yên cũng không thật sự cần nhiều thịt, mua thịt Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy ngoại trừ có thể cho đỡ thèm ra thì cũng không có tác dụng gì.

Cười cười, Hứa Như Yên nói ra:

- Bổn sự của Hàn đội trưởng, chúng tôi đều đã thấy rồi, săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị chỉ đơn giản như lấy đồ trong túi, cậu đừng khiêm tốn như vậy.

- Đúng vậy, gen nguyên thủy của chúng tôi đã sớm đầy, ăn thịt Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy cũng không có tác dụng gì, còn hy vọng Hàn đội trưởng có thể săn giết thêm mấy con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị rồi bán cho chúng tôi, thú hồn sẽ không thiếu của cậu.

Người của Hứa Như Yên cũng nói thêm .

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm cười lạnh, ngoài miệng lại nói với vẻ khó khăn:

- Hứa tổng, không phải tôi không muốn kiếm thú hồn, thật sự là săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị cần dựa vào vận khí mới được, không có Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị lạc đàn thì tôi cũng không có cách nào, cô thấy tôi cũng chỉ ăn Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy, nếu như có thể săn được …, sao tôi lại phải ăn cái này .

Đám Hứa Như Yên cũng tin tưởng lời Hàn Sâm nói, nếu như Hàn Sâm nói hắn có thể xông vào trong đàn Quỷ Nhãn Bi Hùng rồi tùy tiện giết Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, Hứa Như Yên cũng không quá tin tưởng.

Dù sao thực lực của Quỷ Nhãn Bi Hùng cũng bày ra trước mắt, Hàn Sâm có mạnh cũng vẫn chỉ là một người chưa tiến hóa, không có khả năng mạnh đến tình trạng này.

Hứa Như Yên chớp mắt, cười nói với Hàn Sâm:

- Nguyên thủy thì nguyên thủy, Hàn đội trưởng định bán thế nào?

- Giá tiền cũ.

Hàn Sâm thốt ra.

Mấy người đều ngây người, không hiểu Hàn Sâm nói giá tiền cũ là có ý gì.

Sắc mặt Hứa Như Yên thoáng đổi, nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Hàn đội trưởng, ý của cậu không phải là Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy này cũng lấy một thú hồn biến dị chứ?

- Chính là như vậy.

Hàn Sâm gật đầu nói .

- Hàn đội trưởng, cậu làm thế này khó tránh có chút không hiền hậu rồi, Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị đổi một thú hồn biến dị, Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy dựa vào cái gì mà cũng đòi một thú hồn biến dị?

Lưu Chí nhịn không được nói một câu.

Y vốn định dùng thú hồn của mình đổi một con Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy để giải thèm, ai ngờ Hàn Sâm lại chặt đẹp như vậy, Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy cũng bán với giá một cái thú hồn biến dị.

Thủ hạ của Hứa Như Yên mãnh liệt kháng nghị, muốn cò kè mặc cả với Hàn Sâm .

- Tôi chỉ bán thịt, đẳng cấp gì cũng không đáng kể, dù sao chính là giá tiền này, mọi người thích mua thì mua, không mua thì thôi, dù sao tôi cũng vậy bị vây ở chỗ này, có nhiều thú hồn hơn cũng vô dụng, mình có thể ăn no là được, không cần đi mạo hiểm tốt nhất.

Nhưng Hàn Sâm lại nhất định muốn bán thịt một con Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy với giá một cái thú hồn biến dị, mặc kệ bọn họ nói thế nào cũng vô dụng.

Đám Hứa Như Yên không thương lượng được, đương nhiên không chịu dùng thú hồn biến dị đổi lấy thịt Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy, cả một đám đen mặt trở về sơn động.

Hàn Sâm cũng không giữ lại, chỉ là mỗi ngày đến lúc ăn cơm, hắn lại chạy tới gần cửa sơn động của bọn họ đốt lửa nướng thịt, mỗi lần đều quạt hương thịt nướng bay vào trong sơn động .

Lúc đầu đám Hứa Như Yên còn có thể nhịn được, ngẫu nhiên còn có thể đem Quỷ Nhãn Bi Hùng dự trữ kia cắt ra một ít để đỡ thèm .

Thế nhưng loại thịt này ăn rồi sẽ càng muốn ăn, ăn một chút thịt sau đó lại phải ăn rau dại thì thật sự khó có thể nuốt xuống. Huống chi bọn họ có nhiều người như vậy, thịt một con Quỷ Nhãn Bi Hùng căn bản ăn không được bao lâu, mỗi ngày đều ngửi thấy mùi thơm thịt nướng của Hàn Sâm, mỗi người đều đen mặt, hận không thể đi qua làm thịt Hàn Sâm, cướp đống thịt nướng kia về.

Hàn Sâm ban ngày chạy tới nơi này nướng thịt, thứ nhất là hấp dẫn bọn họ, thứ hai là để cho Hứa Như Yên an tâm, còn để Hứa Như Yên cho rằng hắn không phát ra sào huyệt dị sinh vật, càng không có đi vào.

Trên thực tế, mỗi khi trời tối Hàn Sâm đều sẽ tiến vào sào huyệt dị sinh vật ác đấu một hồi cùng con Bạch Ngọc Khô Lâu kia, chỉ là con Bạch Ngọc Khô Lâu kia thật sự quá mạnh, trong thời gian ngắn Hàn Sâm cũng không biện pháp tốt để giải quyết.

Nhưng trong quá trình liên miên chiến đấu cùng con khô lâu kia, Hàn Sâm đã dần dần quen thuộc với đao pháp và thân pháp của nó, mỗi ngày cũng đều suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể phá giải đao pháp cùng thân pháp kia.

Chương 283: Trao Đổi Thú Hồn

Hàn Sâm rất cẩn thận quan sát thân pháp cùng đao pháp của Bạch Ngọc Khô Lâu, trừ những động tác mà nhân loại không làm được, chỉ nói riêng đao pháp cùng thân pháp đã vô cùng quỷ dị đáng sợ .

Dù là thân pháp hay đao pháp, đều hoàn toàn không có tiết tấu, cho dù Hàn Sâm là người am hiểu dự đoán, cũng rất khó nắm bắt được cách ra tay và quỹ tích di động của khô lâu.

Không hề nghi ngờ, đây là một loại kỹ xảo rất đặc biệt, những ngày này Hàn Sâm luôn cố ý bắt chước học tập loại kỹ xảo này.

Muốn đánh bại một địch nhân, đầu tiên cần phải hiểu rõ địch nhân này, phương pháp tìm hiểu tốt nhất đương nhiên chính là học hỏi kỹ xảo đặc biệt của đối phương.

Hơn nữa loại kỹ xảo rối loạn này của khô lâu trợ giúp rất lớn đối với thuật ám sát của Hàn Sâm, đây cũng là nguyên nhân mà Hàn Sâm nguyện ý chịu khổ để học tập.

Nếu như có thể nắm giữ loại kỹ xảo rồi loạn này, khi ám sát có thể nắm chắc tiết tấu của mục tiêu, cho mục tiêu một kích, khiến đối thủ căn bản không kịp biến ảo tiết tấu để ứng đối.

Những ngày này không ngừng chiến đấu cùng khô lâu, Hàn Sâm chỉ có thể một tay sử dụng Ngân Huyết Tam Nhận Xoa để đấu lại, điều này khiến hắn ít nhiều có chút không thoải mái.

- Nếu như có thêm một con dao găm thần huyết nữa thì tốt rồi.

Hàn Sâm âm thầm nghĩ đến.

Năng lực cận thân của khô lâu thật sự quá lợi hại, kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ và thương đinh ốc sử dụng trong cận chiến đều không có tác dụng quá lớn, khi đối mặt với Bạch Ngọc Khô Lâu có năng lực cận thân siêu cường ngược lại sẽ thành vướng bận.

Hiện tại vấn đề của Hàn Sâm là căn bản không ngăn cản được Bạch Ngọc Khô Lâu tiếp cận, Bạch Ngọc Khô Lâu kia có thể lợi dụng khi hắn chuyển

đổi tiết tấu công thủ, dễ dàng tiếp cận đến trước mặt hắn, căn bản không ngăn cản được.

- Thú hồn biến dị ở đây, Hàn đội trưởng có dám chơi một trận với tôi hay không, nếu như Hàn đội trưởng thắng, thú hồn biến dị này cậu cứ việc cầm đi. Nhưng nếu Hàn đội trưởng thua, thì miễn phí đưa cho tôi một con Quỷ Nhãn Bi Hùng nhé?

Một người trẻ tuổi đột nhiên đi tới trước mặt Hàn Sâm, trong tay cầm theo một thanh đao lưng dày thú hồn biến dị nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm liếc nhìn người tuổi trẻ kia, nếu như hắn không nhớ lầm, người này tên là Vương Tuấn Phong, là thủ hạ của Hứa Như Yên.

- Xem ra Hứa Như Yên đã không nhịn được, muốn thăm dò thực lực chân chính của mình.

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm cười lạnh, ngoài miệng thì lạnh lùng nói ra:

- Cậu muốn chơi thế nào?

- Đương nhiên là tay không chiến đấu, ngã xuống đất hoặc nhận thua thì tính là bại.

Vương Tuấn Phong nói ra.

Hàn Sâm nhếch miệng, khinh miệt liếc nhìn Vương Tuấn Phong, khinh thường nói:

- Trong từ điển của tôi không có chữ bại đâu, người thắng sống kẻ bại chết, cậu dám chơi thì tới, không dám chơi thì từ nơi nào tới thì trở lại nơi đó đi.

Hứa Như Yên muốn thăm dò thực lực của hắn, Hàn Sâm sao có thể để cô ta đơn giản thực hiện được, người phụ nữ kia cũng không có hảo tâm gì, đáng tiếc Hàn Sâm biết một mình hắn không thể đấu với Hứa Như Yên cùng Phó Sơn, hơn nữa mình là người tổ hành động đặc biệt, trước mặt đám Phó Sơn, cũng không nên giết khách hàng tổ hành động đặc biệt, nếu không hắn đã muốn trực tiếp giết chết người phụ nữ kia cho rảnh nợ.

Vương Tuấn Phong nghe Hàn Sâm nói như vậy, lập tức biến sắc, quay đầu nhìn đám Hứa Như Yên đứng ở cửa động bên kia, sắc mặt Hứa Như Yên cũng có chút thay đổi.

Do dự một chút, Hứa Như Yên đi tới nói:

- Hàn đội trưởng, chơi đùa mà thôi, làm gì mà nghiêm túc như vậy?

- Chơi?

Hàn Sâm tự tiếu phi tiếu nhìn Hứa Như Yên:

- Tôi chỉ chơi mạng người, cô muốn chơi thì tôi luôn sẵn sàng tiếp đón.

Sắc mặt Hứa Như Yên có chút khó coi, ý tứ của Hàn Sâm đã rất rõ ràng, cô ta có nói thêm nữa cũng chỉ là tự rước lấy nhục, cô ta chỉ trừng mắt nhìn Hàn Sâm không nói lời nào .

Sau một hồi lâu, sắc mặt Hứa Như Yên tái xanh xoay người trở về sơn động, Vương Tuấn Phong vội vàng đi theo, cuối cùng cũng không dám ra tay với Hàn Sâm.

Hàn Sâm vốn đang hi vọng bọn họ dám ra tay, người phụ nữ kia lại dám nổi lên toan tính buồn nôn với hắn, hắn cũng không cần phải lưu tình, giết một người là lời một.

Nếu như bọn họ động thủ trước, đám Phó Sơn cũng không thể nói được gì.

Một ngày ba bữa Hàn Sâm đều nướng thịt ở gần cửa sơn động, nướng liên tiếp nửa tháng, là người đều sẽ không chịu được, chỉ là Hứa Như Yên kia không tiếp tục đi ra, Phó Sơn lại một người đi đến, y cũng không mang theo đội viên khác của tiểu phân đội Cách Lan.

- Đổi một con Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Phó Sơn nói xong liền trực tiếp đưa một cái thú hồn biến dị cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua thú hồn biến dị, là một thú hồn biến dị có thể hóa thành trường thương, Hàn Sâm cười cười:

- Không thành vấn đề, Phó đội trưởng xin chờ một chút, sáng sớm ngày mai tôi liền đưa qua cho anh.

Phó Sơn gật đầu, nhưng lại không hề rời đi, ngược lại ngồi xuống một tảng đá bên cạnh Hàn Sâm, bình tĩnh nói:

- Tôi không biết cậu có phải người của tổ hành động đặc biệt chúng tôi hay không, nhưng dù cậu có phải hay không, nếu đã rơi xuống đây, muốn sống sót trở về, cũng chỉ có thể trông cậy vào người của tập đoàn Tinh Vũ đến cứu viện, cho nên tốt nhất không nên đối cứng cùng Hứa Như Yên.

Hàn Sâm biết rõ Phó Sơn nói lời này là thật sự, nên cũng nói:

- Nói như vậy, nếu như tôi và Hứa Như Yên phát sinh xung đột, Phó đội trưởng nhất định sẽ giúp Hứa Như Yên?

- Đám huynh đệ này là tôi mang ra ngoài, đã bị chết một người, những người còn lại tôi nhất định phải mang bọn họ sống sót trở về.

Phó Sơn không trả lời, chỉ là bình tĩnh nói .

Hàn Sâm gật đầu, hắn hiểu được cố kỵ của Phó Sơn, đổi lại là hắn, hắn cũng làm như vậy, Hàn Sâm không hoàn toàn trở mặt với Hứa Như Yên, cũng bởi vì nghĩ tới quan hệ này, dù sao Hứa Như Yên là khách hàng của tổ hành động đặc biệt, đám Phó Sơn không thể không quan tâm đến, Hàn Sâm trở về cũng không có biện pháp bàn giao.

Tuy tiểu phân đội được coi là quân chính quy, nhưng nếu xảy ra chuyện ở Tí Hộ Sở, cho dù cao tầng tổ đặc biệt an toàn muốn cứu bọn họ, cũng căn bản không có cách nào.

Thứ nhất là tiểu phân đội đã là người có sức chiến đấu cao nhất ở Tí Hộ Sở, thứ hai chỉ sợ người tổ đặc biệt an toàn cũng không biết bọn họ đi theo Hứa Như Yên đến đây, có muốn cứu bọn họ cũng không có khả năng.

Những người duy nhất có thể tới nơi này, cũng chỉ có người của tập đoàn Tinh Vũ, chỉ có bọn họ biết rõ Hứa Như Yên đến địa phương nào, mới có

cơ hội triệu tập nhân thủ tới cứu Hứa Như Yên, hoặc là nói lại phái người đến sào huyệt dị sinh vật.

- Nếu như cậu tin tưởng tôi, tôi có thể giúp cậu và Hứa Như Yên giảng hòa, đợi người cứu viện đến, tôi có thể để cậu cùng chúng tôi rời đi.

Phó Sơn thành khẩn nói ra.

- Cảm ơn hảo ý của Phó đội trưởng, nhưng con người tôi không có thói quen cúi đầu trước người ngoài, cùng lắm thì chết già trên đảo này mà thôi, cũng không cần phải tới cầu xin Hứa Như Yên.

Hàn Sâm nói một lời kiên định, bởi vì hắn căn bản không cần dùng thuyền của tập đoàn Tinh Vũ để trở về.

Phó Sơn nghiêm túc liếc nhìn Hàn Sâm, đứng dậy nói:

- Cậu suy nghĩ một chút đi, nếu như có gì cần thì tới tìm tôi.

Hàn Sâm nhìn Phó Sơn rời đi, hắn cũng chẳng thèm quan tâm tới chuyện này, tiếp tục suy nghĩ về thân thể cùng đao pháp quỷ dị của khô lâu kia.

Đề phần đề nghị của Phó Sơn có thể là hảo ý, nhưng Hàn Sâm lại hoàn toàn không thèm cân nhắc, dù là Hứa Như Yên hay là tập đoàn Tinh Vũ, đều là đối tượng hắn phi thường chán ghét, dọa dẫm, lừa gạt cô ta còn không kịp, làm sao có thể giảng hòa được.

- Không khiến cô ta táng gia bại sản thì đúng là có lỗi với sự chiếu cố của Thần Thiên Tử lúc trước rồi.

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm cười lạnh.

Chương 284: Trứng Của Dị Sinh Vật

Thời gian càng dài, đám Hứa Như Yên càng ngày càng không chống lại được sức hấp dẫn của chuyện được ăn thịt, hơn nữa một cái thú hồn biến dị đối với bọn họ mà nói, cũng không thể coi là giá cả đắt đỏ, trong đám bọn họ có người nào không có mấy cái thú hồn biến dị, đa số người thậm chí còn có thần huyết thú hồn.

Một số thú hồn biến dị không có tác dụng gì, đã bị đám Hứa Như Yên từ bỏ, lấy ra để đổi Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy mà Hàn Sâm săn giết.

Nhưng Hứa Như Yên vẫn không tự mình ra tay, tất cả đều thông qua Phó Sơn để trao đổi Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy, Hàn Sâm tự nhiên hiểu rõ, nhưng hắn cũng không nói thẳng.

Trước tiền dùng thịt Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy đổi lấy một phần thú hồn biến dị, đợi tìm được vị trí trứng dị sinh vật, lại dùng Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị lừa bọn họ đổi một số thú hồn biến dị có tác dụng hơn, làm thế có lợi hơn việc trực tiếp giết bọn họ .

Chờ Hứa Như Yên bỏ ra một cái giá lớn để tiến vào sào huyệt dị sinh vật, lại phát hiện trứng dị sinh vật đã không còn, cũng không biết bọn họ sẽ có vẻ mặt gì.

Thời gian hai, ba tháng, Hàn Sâm đã dần dần học xong thân pháp quỷ dị cùng đao pháp của khô lâu kia, dần dần lĩnh ngộ được đạo lý trong đó, nếu như không phải Hàn Sâm muốn nhìn thêm thân pháp quỷ dị và đao pháp của nó, thì nửa tháng trước, hắn đã có cơ hội chém giết con Bạch Ngọc Khô Lâu kia rồi.

Hiện tại Hàn Sâm đã luyện được thân pháp và đao pháp không hề kém hơn con khô lâu kia, hôm nay Hàn Sâm chuẩn bị sẽ đi chém nó, sau đó đánh nát trứng dị sinh vật.

Thừa dịp trời tối, Hàn Sâm một lần nữa lẻn vào sào huyệt dị sinh vật, sau khi đi xuống hang động dưới lòng đất, con khô lâu kia cũng giống như mọi ngày, trực tiếp giết tới Hàn Sâm.

Chỉ là hôm nay lại hoàn toàn khác biệt với ngày thường, Hàn Sâm không có dự định nhượng bộ, trong tay nắm chặc Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, ánh

mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm vào khô lâu quỷ dị đang liều chết chạy đến.

Đối với thân pháp và đao pháp của con khô lâu này, Hàn Sâm đã quen đến mức không thể quen hơn, trong nháy mắt khi con khô lâu kia giơ đao đâm tới hắn, chỉ thấy bước chân Hàn Sâm khẽ động, nghiêng về phía khô lâu, Ngân Huyết Tam Nhận Xoa cũng dùng một góc độ quỷ dị đâm về phía thần huyết khô lâu.

Quỹ tích di động và cách ra tay của một người một khô lâu đều vô cùng quỷ mị, nhưng Hàn Sâm dùng một nhận đấu với hai đao cũng không hề rơi xuống hạ phong.

Hắn đã nắm rõ mọi chiêu thức Bạch Ngọc Khô Lâu như lòng bàn tay, mọi cử động của thần huyết Khô Lâu đều nằm trong lòng bàn tay hắn, đến lúc này Hàn Sâm mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Thân pháp và đao pháp của thần huyết khô lâu này nhìn như rối loạn không có thứ tự, kỳ thật cũng là một loại tiết tấu, một loại tiết tấu đặc biệt, chỉ là lúc trước Hàn Sâm nhận thức quá nông cạn đối với tiết tấu này, cho nên mới khó có thể nắm bắt được loại tiết tấu này, trải qua ba tháng tìm hiểu và học tập, Hàn Sâm đã hiểu được loại tiết tấu rối loạn này, hiểu biết về các loại tiết tấu đã tăng lên một tầng cao mới .

Trong tích tắc hiểu ra, khiến ánh mắt Hàn Sâm cũng tăng cao, thân pháp và đao pháp của khô lâu trong mắt Hàn Sâm đã có chút nhàm chán.

Không do dự nữa, Hàn Sâm nhanh chóng bước ra một bước, trực tiếp xuyên qua khô lâu kia, cái đầu của khô lâu bay lên giữa không trung, mà song đao quỷ dị của nó lại không thể tổn thương đến Hàn Sâm, bộ pháp quỷ dị cũng không thể né tránh Ngân Huyết Tam Nhận Xoa.

- Săn giết thần huyết Tử Linh Khô Lâu Vương, không đạt được thú hồn, không thể ăn thịt.

Trong đầu vang lên tiếng thông báo khiến Hàn Sâm có chút vui sướng, cũng không uể oải vì không đạt được thú hồn hay không thể thịt.

Những thứ đạt được trong hai ba tháng này, đã hơn xa một cái thần huyết thú hồn và thịt thần huyết, huống chi thần huyết khô lâu này còn có một đôi cốt đao bảo bối.

Khác với Hoàng Kim Cự Phủ hay chuỳ sắt lớn, cốt đao này tuyệt đối là bảo bối có thể bán với giá cao, không kém kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ là bao, hai thanh cùng bán còn có giá trị hơn.

Nhặt cốt đao lên thử một chút, dùng đao pháp mà khô lâu sử dụng, còn thuận tay hơn so Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, điều này khiến Hàn Sâm rất vui mừng.

Một lát sau, Hàn Sâm thu cốt đao lại rồi tiếp tục đi tới, trong sào huyệt của dị sinh vật lớn như vậy, thế mà lại không gặp phải dị sinh vật khác.

Hàn Sâm một đường vô kinh vô hiểm đi tới chỗ sâu nhất trong sào huyệt dị sinh vật, quả nhiên thấy một tinh thể hình trứng được khảm trong vách đá đen nhánh, dường như có một vầng sáng kỳ dị đang nhảy nhót.

Vật kia cao bằng một người, không khác gì tư liệu về trứng dị sinh vật trên Internet, Hàn Sâm nhìn kỹ một lúc, sau đó hắn rút kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ, trực tiếp bổ xuống quả trứng dị sinh vật kia.

Răng rắc!

Tinh thể hình trứng to lớn hơi mờ trực tiếp bị chém thành hai nửa, bên trong chảy ra chất lỏng như là nhựa cao su.

- Săn giết trứng dị sinh vật, rút ra thú hồn bên trong . . .

Trong đầu Hàn Sâm vang lên tiếng thông báo, khác với kiểu săn giết bình thường, Hàn Sâm không trực tiếp thu được thú hồn.

Chuyện này Hàn Sâm đã sớm biết khi tra tư liệu trên Internet, sau khi phá hủy trứng dị sinh vật, có thể ngẫu nhiên rút ra thú hồn bên trong.

Mặc dù nói là tùy cơ hội, có thể thu được thú hồn bình thường đến thú hồn thần huyết, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm của tiền nhân, ngoại trừ một số kẻ xui xẻo thì phần lớn đều thu được thần huyết thú hồn.

- A Di Đà Phật, nhất định phải là thần huyết thú hồn, con sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

Trong lòng Hàn Sâm thấp thỏm cầu nguyện .

Tuy cơ hội rất thấp, nhưng vẫn có khả năng ngẫu nhiên rút ra thú hồn cấp thấp, trước khi không rút được thần huyết thú hồn, Hàn Sâm vẫn thấp thỏm không yên.

Thế nhưng sau khi Hàn Sâm cầu nguyện xong, hắn lại đột nhiên ngây ra một lúc, bởi vì hắn đột nhiên nghĩ đến một việc.

Nếu như nói rút ra thú hồn từ trứng dị sinh vật là ngẫu nhiên, dạng thú hồn gì cũng có thể, như vậy không phải là có thể sẽ có thú hồn thần huyết siêu cấp sao?

Trước kia Hàn Sâm không biết có loại sinh vật thần huyết siêu cấp, đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, nhưng bây giờ hắn đã biết có sinh vật thần huyết siêu cấp tồn tại, như vậy tự nhiên cũng sẽ có thú hồn thần huyết siêu cấp tồn tại.

Trứng dị sinh vật rút ra ngẫu nhiên, như vậy có lẽ sẽ có khả năng rút được thú hồn thần huyết siêu cấp chứ nhỉ.

- Phật Tổ à, lời cầu nguyện vừa rồi không tính, chúng ta làm lại một lần nữa, cho con một thú hồn thần huyết siêu cấp đi, có lẽ đây chính là thú hồn thần huyết siêu cấp đầu tiên trong lịch sử nhân loại ấy, ngài nhất định phải giúp đỡ chút nhé, giúp con một tay, còn có Thái Thượng Lão Quân, Ngọc Hoàng đại đế, Quan Âm nương nương, các ngài đều giúp đỡ chút, để con rút được một thú hồn thần huyết siêu cấp, nếu được thì mỗi ngày sau này con nhất định sẽ đốt ba nén hương cung phụng các ngài. . .

Hàn Sâm vội vàng xóa bỏ lời thỉnh cầu lúc đầu của mình, lần nữa thỉnh cầu một điều mới.

Mắt thấy chất lỏng trong trứng dị sinh vật vỡ ra đã chảy hết, từ đó tuôn ra một tia linh quang kỳ dị, dần dần ngưng tụ ở trước mặt Hàn Sâm thành một hình dáng linh hồn kỳ dị.

Hai mắt Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào linh hồn trước mặt mình đang thành hình, trong nội tâm không ngừng cầu khẩn:

- Thú hồn thần huyết siêu cấp. . . nhất định phải là thần thú hồn siêu cấp ah . . .

OÀ..ÀNH!

Linh hồn ngưng tụ thành hình trong nháy mắt, hóa thành một đạo lưu quang bắn vào trong mi tâm Hàn Sâm, Hàn Sâm lập tức cảm giác được trong hồn hải của mình có thêm một thú hồn, đồng thời trong đầu cũng vang lên tiếng thông báo.

Chương 285: Xích Diễm Thống Lĩnh

- Rút thú hồn hoàn tất, đạt được thần huyết thú hồn Xích Diễm Thống Lĩnh.

Hàn Sâm có chút thất vọng, nhưng hắn cũng biết cho dù thật sự có thể ngẫu nhiên xuất hiện thú hồn thần huyết siêu cấp, tỷ lệ cũng thấp đến đáng thương, không thu được cũng rất bình thường.

Có thể đạt được một thần huyết thú hồn đã coi như không tệ, Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán thú hồn vừa mới lấy được ra.

Lập tức một đoàn hỏa diễm màu đỏ bắn ra ngoài, trước mặt Hàn Sâm biến thành một sinh vật như ác ma hỏa diễm, toàn thân lửa đỏ thiêu đốt, nhìn vô cùng bá khí.

Thần huyết Xích Diễm Thống Lĩnh: thú hồn quang hoàn.

Nhìn thấy bốn chữ thú hồn quang hoàn này, một chút thất vọng nho nhỏ của Hàn Sâm lập tức không cánh mà bay, thậm chí có thể nói là mừng như điên.

Bốn chữ này đối với Hàn Sâm mà nói, quả thực là có vô tận ma lực.

Thú hồn vầng sáng đã không thể dùng từ hiếm thấy để hình dung nữa, có thể có được một thú hồn quang hoàn, đừng nói là thần huyết thú hồn quang hoàn, cho dù chỉ là thú hồn quang hoàn biến dị, cũng đã có thể bán được một cái giá trên trời vượt qua tưởng tượng.

Không chỉ ở không gian Thần Chi Tí Hộ Sở thứ nhất, cho dù tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở, một số thần huyết thú hồn ở đó cũng có thể biến thành bình thường, nhưng một thú hồn quang hoàn, dù chỉ là cấp biến dị, đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở vẫn rất được hoan nghênh.

Bởi vì chỉ cần có thú hồn quang hoàn tồn tại, như vậy những thú hồn ở gần nó đều sẽ chịu ảnh hưởng của thú hồn quang hoàn, lực lượng phát huy ra sẽ

càng thêm cường đại .

Theo Hàn Sâm biết, Thần Thiên Tử có một con thú hồn quang hoàn biến dị, khi y thả con thú hồn quang hoàn biến dị kia ra, lấy con thú hồn quang hoàn kia làm trung tâm, trong đường kính mười thước, tất cả mọi thú hồn đều có thể phát huy vượt qua hai thành uy lực vốn có.

Binh khí thú hồn sẽ trở nên càng thêm sắc bén, áo giáp và tấm chắn sẽ càng kiên cố hơn, thú hồn dung hợp biến thân sau khi phụ thể sẽ đạt được càng nhiều lực lượng.

Có thể nói thú hồn quang hoàn thực sự chính là lợi khí trung tâm của đoàn đội, khi đoàn đội săn giết dị sinh vật, nếu như có một con thú hồn quang hoàn, hiệu suất không biết sẽ tăng lên gấp bao nhiêu lần.

Dù sao trong phạm vi có thú hồn quang hoàn thì tất cả thú hồn đều có thể kích phát tiềm năng, lực lượng của mỗi thú hồn đều tăng thêm hai thành, như vậy mười con 100 con thú hồn, mỗi con đều tăng thêm hai thành, thì tổng thể sẽ tăng lên vô cùng to lớn.

Đáng tiếc thú hồn quang hoàn thật sự quá hiếm thấy, ở Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng chỉ có Thần Thiên Tử có một con thú hồn quang hoàn biến dị, những người khác thì chưa từng nghe nói.

Ngay cả Hoàng Phủ Bình Tình chuyên buôn bán thú hồn, cũng không có thú hồn quang hoàn để bán ra.

Có đoàn đội nào không hy vọng có một con thú hồn quang hoàn, thứ này quả thực là mạnh đến đáng sợ.

Mang theo một con thú hồn quang hoàn tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở, dù chỉ là cấp biến dị, cũng sẽ có rất nhiều lão nhân ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở chủ động mang bạn cùng đi săn giết dị sinh vật, có rất nhiều đoàn đội sẽ tranh nhau mời bạn gia nhập.

Có thể nói, thú hồn quang hoàn là tiền gửi bảo đảm giá trị giữa tất cả các loại thú hồn, dù là năng lực hay giá trị, đều là một loại thú hồn phi thường cao cấp.

Hàn Sâm cũng không nghĩ tới mình lại có thể thu được thú hồn quang hoàn, bởi vì nó thật sự quá hiếm, hơn nữa còn là thú hồn quang hoàn cấp thần huyết, nghĩ lại cũng khiến Hàn Sâm cảm thấy nằm mơ đều có thể cười tỉnh.

- Ha ha, bái nhiều Chư Tiên Thần Phật như vậy quả nhiên vẫn có tác dụng đấy, thú hồn quang hoàn, về sau dù mình tới không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở, vô luận tới nơi nào, chỉ cần có thần huyết thú hồn quang hoàn này, đều sẽ có người coi mình là Phật gia mà cung phụng.

Trong nội tâm Hàn Sâm rất mừng rỡ.

Nhưng nhìn thời gian đã không còn sớm, hiện tại hắn cũng không thử xem hiệu quả của Xích Diễm Thống Lĩnh là thế nào, trực tiếp thu lại Xích Diễm Thống Lĩnh, sau đó đi trở về, lại lặng lẽ trốn khỏi sào huyệt dị sinh vật.

Tuy thu được lợi ích khổng lồ, nhưng Hàn Sâm vẫn không có quên lừa gạt Hứa Như Yên một phen, hiện tại sào huyệt dị sinh vật đã không còn gì tốt, Hàn Sâm có thể yên tâm săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị bán cho Hứa Như Yên rồi.

Nhưng loại chuyện này Hàn Sâm tự nhiên sẽ không thể tự mình đi tìm cô ta, chỉ là tiết lộ vài câu với Phó Sơn, nói là mình muốn săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, nhưng lại sợ Hứa Như Yên không chịu mua.

Phó Sơn đem tin tức Hàn Sâm muốn đi săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị nói cho Hứa Như Yên, Hứa Như Yên lập tức vô cùng vui mừng, lập tức đồng ý dù Hàn Sâm săn trở về bao nhiêu con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, thì bọn họ đều sẽ mua.

Mặc dù bây giờ trên thân bọn người Hứa Như Yên chỉ còn lại một số thú hồn biến dị quan trọng, gần nửa tháng nay, cô ta đã thôi không đi tìm Hàn Sâm để đổi mua Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy nữa.

Bây giờ nghe nói Hàn Sâm lại muốn đi săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, Hứa Như Yên dĩ nhiên sẽ không quan tâm nhiều như vậy, cô ta cam đoan chỉ cần Hàn Sâm săn giết được Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị trở về, cô ta sẽ mua toàn bộ, một thú hồn biến dị đổi một Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, có

bao nhiêu sẽ mua bấy nhiêu, một tay giao tiền, một tay giao hàng, tuyệt đối sẽ không khất nợ.

Tuy thú hồn biến dị rất quý giá, nhưng chỉ cần Hàn Sâm săn giết thêm mấy con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, bọn họ sẽ có cơ hội tiến vào sào huyệt dị sinh vật rồi, nếu so sánh thì thú hồn biến dị tự nhiên sẽ không đáng gì.

Hơn nữa trong nội tâm Hứa Như Yên tự có tính toán, dù sao Hàn Sâm cũng bị vây trên đảo này, hắn cũng chạy không thoát, đợi tới khi người cứu viện của tập đoàn Tinh Vũ đến, hắn cũng phải ngồi thuyền của tập đoàn Tinh Vũ trở về, đến lúc đó lại đòi hắn giao ra tất cả những thú hồn đã lấy được, không tin hắn dám không giao.

Hàn Sâm dù mạnh đến thế nào, hắn cũng sẽ không muốn chết già ở hoang đảo này chứ?

Hứa Như Yên tính toán rất khá, nhưng đáng tiếc cô ta không biết Hàn Sâm căn bản không trông cậy vào thuyền cứu viện của tập đoàn Tinh Vũ, chủ yếu là hắn không biết vị trí đảo Cách Lan, nên không dám tùy tiện bay loạn mà thôi.

Chờ thuyền của tập đoàn Tinh Vũ tới, hắn cũng không cần lên thuyền, chỉ cần đi theo phía sau bọn họ là có thể cùng bọn họ tiến về đảo Cách Lan.

Hiện tại lo lắng duy nhất của Hàn Sâm là sẽ không có người của tập đoàn Tinh Vũ tới cứu viện, khi đó hắn cũng chỉ có thể thử chọn một hướng để bay thử xem có tìm được đảo Cách Lan không, làm thế thì nguy hiểm khá lớn.

Hàn Sâm cũng không ngốc, một lần hắn săn giết Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị quá nhiều, thực lực đàn Quỷ Nhãn Bi Hùng sẽ giảm mạnh, đám Hứa Như Yên cần gì phải mua Quỷ Nhãn Bi Hùng của hắn, trực tiếp đi săn là được.

Dù sao người cứu viện của tập đoàn Tinh Vũ vẫn chưa tới, Hàn Sâm cũng không đi được, chỉ đành chầm chậm ở lại với bọn họ, cứ cách 3-5 ngày hắn lại đi săn giết một con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị bán cho Hứa Như Yên, đổi lấy một thú hồn biến dị của cô ta, cứ thế lại qua một tháng, sau khi Hàn Sâm đổi được con thú hồn biến dị thứ bảy từ chỗ Hứa Như Yên, cuối cùng

Hứa Như Yên nhịn không được thương nghị với Phó Sơn muốn đi sào huyệt dị sinh vật.

Cô ta tính toán thời gian, tập đoàn Tinh Vũ một lần nữa triệu tập nhân thủ huấn luyện, hơn nữa vừa huấn luyện vừa đi thuyền trên biển, dù sao cũng đã hơn một năm, có lẽ họ cũng sắp tới.

Cô ta phải lấy được thú hồn trong trứng dị sinh vật trước khi những người đó đến, nếu không thì chuyến này thật sự sẽ biến thành vô công, đối với địa vị của cô ta ở nội bộ tập đoàn Tinh Vũ sẽ vô cùng bất lợi.

Chương 286: Thần Huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng

Hàn Sâm cũng cảm thấy Hứa Như Yên hẳn là muốn động thủ, không nghĩ tới Hứa Như Yên lại đặt hắn ba con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, để Hàn Sâm lại kiếm được thêm ba cái thú hồn biến dị.

- Người tập đoàn Tinh Vũ quả nhiên đều là cường hào.

Trong lòng Hàn Sâm mừng thầm, vốn nghĩ rằng hắn đã kiếm được không ít, ai ngờ Hứa Như Yên lại rộng rãi như vậy.

Hàn Sâm cũng không kéo dài thời gian, trong vòng một ngày đã giết bốn con Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, ba con đưa cho Hứa Như Yên, chính mình để lại một con để nướng thịt ăn, tăng thêm chút điểm gen biến dị.

Ngày đó đám Hứa Như Yên hầm một nồi thịt lớn, ăn no một bữa, đợi đến sáng sớm ngày thứ hai, đoàn người lập tức chạy tới sào huyệt dị sinh vật.

Hàn Sâm nhìn thấy cũng không gấp gáp, tiếp tục ngồi ăn thịt nướng, không đi theo đám người Hứa Như Yên.

Hứa Như Yên vốn còn có chút bận tâm Hàn Sâm sẽ theo bọn họ, thấy Hàn Sâm không đi theo, trong lòng mừng thầm, cô ta tăng nhanh bước chân tiến tới sào huyệt dị sinh vật.

Địa hình Hoa Sen Sinh Mệnh thực sự vô cùng hiểm ác, ngọn núi thẳng tắp, căn bản không có đường, rất nhiều nơi đều phải vịn vách núi mới có thể vượt qua.

Có những nơi đều là trên vách núi, đường nhỏ không đủ một tấc, nếu không cẩn thận té xuống nhất định sẽ chết.

Người trên vách núi nhìn thấy Quỷ Nhãn Bi Hùng tự nhiên tới lui như vậy, mà đám người Hứa Như Yên đã mất đi các trang bị đa dụng khi ở trên biển, ngay cả một đội viên có cánh thần huyết, cũng gặp nạn trên biển, mới khiến tình cảnh của bọn họ gian nan như vậy.

Bọn họ tiến vào khu vực Hoa Sen Sinh Mệnh không bao lâu, đã bị Quỷ Nhãn Bi Hùng phát hiện, thân thể bọn chúng to lớn linh hoạt, con nào cũng tầm chín mươi cân mà vẫn đi như gió trên vách núi chót vót, giống như đi trên đất bằng vậy.

Mắt thấy Quỷ Nhãn Bi Hùng thành đàn như hổ như sói xông lại, Hứa Như Yên trực tiếp nói mọi người tìm một vị trí an ổn chuẩn bị chiến đấu cùng Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Uy hiếp lớn nhất với bọn họ chính là một đám Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị này, ở trên vách núi thực sự khó mà ứng phó được, Quỷ Nhãn Bi Hùng nguyên thủy không gây trở ngại gì, chỉ là ở trên vách núi, dù bọn họ có bản lĩnh cũng khó có thể đánh giết chúng.

Hiện tại một đám Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị đã bị Hàn Sâm giết chỉ còn sót lại vài con, sự nguy hiểm của bọn họ đã được hạ thấp, sẽ không bị Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị thành đàn xung kích, đám người Hứa Như Yên vẫn có thể ứng phó.

Đoàn người cũng không liều lĩnh, chọn một nơi tương đối bằng phẳng, chờ đợi chém giết từng con Quỷ Nhãn Bi Hùng xông đến.

Hơn một năm nay bọn họ đã sớm khó chịu, một luồng khí chặn ngang trong ngực không thể phát tiết ra, lúc này mỗi người đều long tinh hổ mãnh, giết đám Quỷ Nhãn Bi Hùng đang xông đến không chút nào nương tay.

thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng Vương ở xa nhìn thấy rống lớn một tiếng hung ác, đám Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị đột nhiên như thủy triều lui lại, lùi về vách núi chót vót, không tiếp tục dây dưa cùng bọn họ.

Đám người Hứa Như Yên tiếp tục duy trì trận hình để tiến lên, gặp phải Quỷ Nhãn Bi Hùng đều lập tức chém giết, bởi Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị quá ít, không thể hình thành uy hiếp quá lớn đối với đám Hứa Như Yên, mặc dù đang ở trên vách núi chót vót, cũng khó có thể phá tan trận hình của đám Hứa Như Yên.

thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể toàn thân lông trắng bạc như một viên hầu to lớn, chạy như điên trên vách núi, khí thế kinh người.

Lúc này Hàn Sâm ngồi trên một chỗ cánh hoa ở đỉnh ngọn núi, vừa gặm thịt, vừa xem đám người Hứa Như Yên đại chiến với Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Hàn Sâm vẫn luôn rất tò mò, hiện tại sự uy hiếp của Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị đối với đám người Hứa Như Yên đã không lớn, nhưng con thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng này thì bọn họ giải quyết như thế nào đây?

Ở trên vách núi chót vót này, phạm vi hoạt động của đám Hứa Như Yên vô cùng có hạn, muốn tranh đấu cùng một con sinh vật thần huyết mạnh mẽ, trừ phi bọn họ có cánh thần huyết, bằng không hầu như chỉ có phần chịu đòn.

Hàn Sâm đang suy đoán, lại đột nhiên nhìn thấy Hứa Như Yên quát một tiếng, thân thể kịch liệt biến hóa, trong chớp mắt thân thể đã lớn gấp ba lần, hóa thành một người khổng lồ cao khoảng bốn mét, đánh một quyền về con thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng đang nhằm về phía cô ta kia.

Nắm đấm kia như được thổi khí nhanh chóng phồng lớn, quả thực giống như một chuỳ sắt cực lớn vậy, điên cuồng nện lên trên người thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Thân thể thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng vốn cực kỳ cường hãn, nếu như không sử dụng binh khí thần huyết, gần như không thể thương tổn được nó.

Nhưng Hứa Như Yên đấm cú này xuống, con thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng kia rống to dùng hai tay đỡ lại, nhưng hai cánh tay lại trực tiếp bị gãy, nắm đấm to lớn vẫn không ngừng mạnh mẽ đánh vào lồng ngực thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Ngực thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng bị đập lõm xuống, miệng phun máu tươi, trực tiếp lăn xuống núi, chỉ lát nữa là sẽ trực tiếp ngã chết.

Mà Hứa Như Yên đánh một quyền qua, thân thể như quả cầu da bị xì hơi, nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt khôi phục lại nguyên dạng, giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ là sắc mặt của cô ta hơi trắng bệch.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt ngoác mồm, không biết Hứa Như Yên dùng thú hồn gì lại có hiệu quả bá đạo như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ của Hứa Như Yên, hẳn là cô ta không có năng lực dùng một lần nữa.

Chẳng trách cô ta không sợ thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng, mà lại sợ những Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị kia như sợ cọp, thú hồn thần kỳ kia nếu như chỉ có thể dùng một lần như vậy, cô ta không thể lãng phí trên người Quỷ Nhãn Bi Hùng biến dị, chỉ có thể đợi để đối phó với thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm đã không có thời gian suy nghĩ nhiều, hắn triệu hoán Ma Giác Xà cung cùng mũi tên Hắc Châm Phong biến dị, nhắm tới thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng vừa lăn xuống vách núi bắn một mũi tên.

Mũi tên màu đen như chớp giật xẹt qua bầu trời, như có định vị trực tiếp đâm vào trong miệng thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng khiến nó phun máu tươi.

Vốn dĩ bởi vì nắm giữ thú hồn sức mạnh đánh bay thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng, Hứa Như Yên đang âm thầm hưng phấn, thấy cảnh này nhất thời ngẩn ra, vội vã ngẩng đầu nhìn hướng về phía mũi tên màu đen được bắn tới, thấy Hàn Sâm đang cầm cung đứng trên đỉnh núi, sắc mặt cô ta lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Oành!

Dưới vách núi truyền đến tiếng thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng té xuống, Hứa Như Yên nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm trên đỉnh núi, nếu như ánh mắt có thể giết người, Hàn Sâm đã chết không biết bao nhiêu lần.

Bởi Hứa Như Yên cũng không nghe thấy tiếng thông báo săn giết thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng thành công, hiển nhiên con thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng này đã chết vì một mũi tên của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vui đến mức suýt chút nữa bật cười, dường như mỗi một lần hắn cướp sinh vật thần huyết của người khác, thì xác suất xuất hiện thú hồn đều đặc biệt cao, lần này cũng không ngoại lệ.

- Săn giết thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng, thu được thú hồn thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

- Lần này thực sự là trúng lớn rồi, nhưng đáng tiếc đám Hứa Như Yên lại không tổn thất gì, muốn nhân cơ hội này lấy mạng của cô ta cũng không thể.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm thở dài.

Hứa Như Yên hung ác trừng mắt nhìn Hàn Sâm một chút, nhưng cô ta chỉ khẽ cắn răng không nói gì, một đường giết tới phía sào huyệt dị sinh vật, dẫn người đi xuống sào huyệt.

Hứa Như Yên còn cố ý để lại mấy người bảo vệ ở cửa lối vào, miễn để Hàn Sâm lại đi theo vào.

Chương 287: Trở Về

Hàn Sâm cũng không có ý cùng theo tới, trong sào huyệt kia căn bản không còn gì nữa, hắn cần gì phải tốn công đi cùng.

Hiện tại Hàn Sâm đã chạy đến dưới vách núi kia, lấy thi thể của con thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng kia, đám người Hứa Như Yên vội vã đi vào sào huyệt dị sinh vật, lại cảm thấy Hàn Sâm không thể nhảy xuống vách núi sâu như vậy để lấy thi thể ra, hơn nữa cho dù là lấy ra được, Hàn Sâm cũng vẫn ở trên đảo này không chạy được, quay về sẽ tìm Hàn Sâm tính sổ sau cũng không muộn.

Thế nhưng Hàn Sâm lại sớm mang theo thi thể thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng bỏ chạy, cả đám Hứa Như Yên xuống đến sào huyệt dị sinh vật, phát hiện tinh thể trong vách tường đã bị phá nát, bọn họ lập tức cảm giác được không ổn.

Xông vào xem xét, cũng không tìm thấy thi thể dị sinh vật, bốn phía trong sào huyệt cũng không giống như bị phá nát, bọn họ còn thoáng ôm chút hi vọng.

Thế nhưng khi bọn họ thận trọng đi đến vị trí có trứng dị sinh vật, phát hiện trứng dị sinh vật đã bị đánh nát, sắc mặt lập tức đều trở nên vô cùng khó coi.

- Hàn Sâm, tao giết mày!!!

Hứa Như Yên tức điên lên, giống như một con cọp cái, dẫn theo mọi người đi tìm Hàn Sâm tính sổ.

Nhưng cô ta sao có thể tìm được Hàn Sâm, ngay cả thi thể của con thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng kia cùng biến mất không thấy bóng dáng.

Hứa Như Yên không cam lòng dẫn người tìm khắp hòn đảo này, nhưng Hàn Sâm thật sự giống như đã bốc hơi vậy, hoàn toàn tìm không thấy bóng dáng của hắn.

Hứa Như Yên vừa tức vừa sợ, không biết Hàn Sâm đã đi nơi nào, Phó Sơn và mấy người của tiểu phân đội Cách Lan cũng vô cùng ngạc nhiên, bọn họ cũng không nghĩ ra được Hàn Sâm sẽ đi đâu được .

Trên thực tế Hàn Sâm cũng chỉ mang theo thi thể thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng ra biển để tránh, chờ sau khi bọn họ không tìm được, lại lặng lẽ về

trên đảo, tìm một ngọn núi dốc đứng, giấu thi thể thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng ở phía trên rồi từ từ ăn.

- Ăn thịt thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng, +1 điểm thần gen.

Mỗi lần thần gen tăng lên, Hàn Sâm đều vô cùng vui sướng.

Ăn xong con thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng này, tổng cộng tăng được năm điểm thần gen, khiến thần gen của Hàn Sâm đạt đến con số may mắn 66 điểm.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Sâm đều chưa từng xuất hiện trong tầm mắt của đám người Hứa Như Yên, khắp mọi nơi trên đảo này đều là núi đá, đám người Hứa Như Yên cũng không có tinh lực tìm hết.

Hơn nữa lúc trước khi bọn họ tìm Hàn Sâm, đã cho rằng Hàn Sâm không còn ở trên đảo, nếu không thi thể thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng lớn như vậy không có khả năng không tìm ra được.

Sau khi Hàn Sâm đã ăn xong thịt thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng, không tới nửa tháng đã thấy một đội tàu từ xa đang lái về phía đảo, trên thuyền còn có dấu hiệu của tập đoàn Tinh Vũ.

Hàn Sâm không biết Hứa Như Yên giải thích thế nào, nhưng chỉ cách một ngày, đội tàu đã xuất phát rời khỏi hòn đảo.

Hàn Sâm đi theo sau đội tàu, dù sao những chiếc thuyền kia đều dựa vào sức gió và sức người, nên chạy cũng không nhanh, Hàn Sâm chỉ cần nhìn thấy bóng dáng thuyền là được, cũng không sợ bị bọn họ bỏ rơi.

Trên thực tế Hàn Sâm còn có chút ghét bỏ những chiếc thuyền kia đi quá chậm, nhưng cũng không có biện pháp khác, dù sao trong Tí Hộ Sở không thể sử dụng các loại nguồn năng lượng khoa học kỹ thuật, chỉ dựa vào sức gió và sức người nên chạy chậm cũng là chuyện bình thường.

Ở trên biển gần một tháng, cũng không gặp phải nguy hiểm gì quá lớn, Hàn Sâm ngẫu nhiên săn giết mấy dị sinh vật trên biển để ăn chống đói.

Về phần con quái vật biển thần huyết kia trong miệng của Hứa Như Yên, Hàn Sâm vẫn không nhìn thấy, có lẽ là nó bị đội tàu hù dọa bỏ chạy rồi cũng nên.

Nhưng cuối cùng Hàn Sâm biết rõ, lúc trước khi Hứa Như Yên rời bến, nhất định cũng đi theo một đội tàu, kết quả ở trên biển gặp phải động vật biển thần huyết, cuối cùng chỉ còn lại có một chiếc thuyền còn sót lại dạt tới hòn đảo này, hơn nữa chiếc thuyền kia còn không chịu nổi gánh nặng tan vỡ ra.

Hàn Sâm đi theo đội thuyền một tháng, từ xa Hàn Sâm đã thấy được đất liền, trong nội tâm lập tức mừng như điên.

Chờ sau khi hắn lên đất liền mới biết được, nơi này chính là đảo Cách Lan trong lời của Hứa Như Yên, nhưng đây kỳ thật cũng không phải thật sự là đảo, mà là bán đảo nối liền với đại lục, ở đây còn có một Cách Lan Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm mượn truyền tống trận ở Cách Lan Tí Hộ Sở để về trường quân đội, hiện tại cách lúc hắn tiến vào Tí Hộ Sở lần trước đã gần một năm rồi, cũng không biết trường học và tiểu phân đội Cương Giáp hiện tại như thế nào.

Sau khi Hàn Sâm trở lại phòng ngủ, đám lão Thạch nhìn thấy Hàn Sâm đều vừa mừng vừa sợ, bọn họ vốn tưởng rằng Hàn Sâm lâu như vậy còn chưa đi ra, rất có thể đã gặp nạn trong Tí Hộ Sở, dù sao chuyện này thật sự quá thường gặp, đừng nói là một năm, cho dù là mới mất tích nửa năm, người có thể trở về cũng rất ít.

Hàn Sâm có thể trở về, lão Thạch, Trương Dương cùng Lữ Mông đều vô cùng vui mừng, chỉ là hôm nay bọn họ đã là học sinh năm hai, sắp phải lên năm ba rồi, mà Hàn Sâm phải tham gia thi lại, sau đó mới có thể xác định hắn có thể tiếp tục ở lại trường quân đội để học tập hay không.

Đối với những chuyện này, trường quân đội vẫn có kinh nghiệm, dù sao chuyện như vậy hàng năm đều có rất nhiều, trường quân đội sớm đã có văn bản rõ ràng quy định, học sinh trở về chỉ cần vượt qua được kiểm tra, là có thể tiếp tục việc học tập ở trường quân đội.

Nếu như kiểm tra không đạt được tiêu chuẩn, vậy thì chỉ có thể thôi học.

Hàn Sâm không quá lo lắng về chuyện này, hắn cầm máy truyền tin của mình, trên đó có rất nhiều tin chưa được đọc, trong đó đa số đều là của Kỷ Yên Nhiên lưu lại.

Ngoài ra còn có rất nhiều tin từ mẹ hắn, còn có của đám người Trương Đan Phong, Tần Huyên, Dương Mạn Lệ, Đường Chân Lưu, Vương Manh Manh, Hoàng Phủ Bình Tình, Lâm Bắc Phong, Khúc Lệ Lệ.

Hàn Sâm trước tiên bấm số của mẹ hắn, La Tố Lan lập tức nhận máy, tuy bà không biết Hàn Sâm xảy ra chuyện, nhưng Hàn Sâm lâu như vậy mà không liên hệ với bà, khiến bà rất lo lắng .

Hàn Sâm cũng không nói gì về chuyện mình gặp nạn, chỉ nói là mình học tập quá bận rộn, cho nên mới lâu như vậy không liên hệ với bà.

Hàn Sâm tình nguyện để mẹ hắn oán trách, cũng không hy vọng bà lo lắng.

Hàn huyên một lúc lâu với mẹ hắn, sau khi chấm dứt, Hàn Sâm nhìn số của Kỷ Yên Nhiên, mặc dù biết rất có thể là sẽ không gọi được, nhưng hắn vẫn muốn thử một chút .

Quả nhiên là gọi không được, đám lão Thạch đã nói với Hàn Sâm, Kỷ Yên Nhiên đã sớm rời khỏi trường quân đội đi thực tập, nghe nói là đã đến một chiến hạm cấp Hằng Tinh.

Sau khi nhập ngũ, phải sử dụng máy truyền tin chuyên dụng mà trường quân đội bán phân phối, không thể sử dụng máy truyền tin bình thường, cho nên hiện tại cho dù Hàn Sâm muốn liên hệ với Kỷ Yên Nhiên cũng không liên lạc được.

Đám Lão Thạch còn nói cho Hàn Sâm biết, sau khi hắn mất tích, Kỷ Yên Nhiên chờ Hàn Sâm mãi mà không thấy hắn trở lại, cả người đều gầy đi rất nhiều, sau đó trở nên vô cùng ít nói, ngoại trừ dốc sức liều mạng học tập ra, ngay cả câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ cũng rất ít đi, hơn nửa năm này đã dùng danh nghĩa thực tập sinh trường quân đội để phục vụ trên chiến hạm.

Trong lòng Hàn Sâm có chút áy náy, nhưng hắn cũng không có cách nào, dựa theo tên trên máy truyền tin, gọi cho những người đó để báo cho bọn họ biết là mình đã bình yên vô sự trở về.

Khúc Lệ Lệ và Kỷ Yên Nhiên cùng phục vụ trên chiến hạm, Hàn Sâm cũng không liên lạc được với cô ấy.

Máy truyền tin của Tần Huyên vẫn gọi được, nhưng Hàn Sâm gọi mãi mà không có người nhận, có lẽ cô ấy đang ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Chương 288: Bản Đồ

Hàn Sâm vốn cho là mình mất tích lâu như vậy, dựa theo quy củ của tổ hành động đặc biệt, có lẽ đã sớm tuyển đội trưởng mới thay thế hắn, nhưng khiến Hàn Sâm bất ngờ là, hắn vẫn có danh hiệu đội trưởng, mà chuyện của tiểu phân đội đều là do Dương Mạn Lệ thay hắn quản lý.

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm kinh ngạc, với tình huống hiện tại của hắn, Dương Mạn Lệ là đội phó có tư cách trực tiếp lên chức, nhưng Dương Mạn Lệ vẫn đảm nhiệm chức đội phó, cũng không chuyển thành đội trưởng.

Hàn Sâm trao đổi cùng các đội viên khác trong tiểu phân đội, sau đó mới biết được, vốn dĩ phía trên quả thật có ý định để Dương Mạn Lệ nhận chức đội trưởng, nhưng Dương Mạn Lệ lại tự mình cự tuyệt.

Điều này khiến Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, Dương Mạn Lệ vẫn luôn rất muốn làm đội trưởng, cơ hội tốt như vậy mà cô ấy lại cự tuyệt, thật sự có chút không ngờ được.

Hàn Sâm bấm số máy truyền tin của Dương Mạn Lệ, muốn nói mấy lời cảm tạ, nhưng Dương Mạn Lệ lại rất lạnh nhạt báo cáo lại chuyện trong một năm qua của tiểu phân đội, trừ chuyện này ra cũng không nói gì thêm, khiến cho Hàn Sâm không tìm thấy cơ hội nói lời cảm tạ.

Trên thực tế quan hệ trước kia giữa Hàn Sâm và Dương Mạn Lệ thật sự không tốt đẹp gì, trong lúc nhất thời có chút không nói nên lời.

Tuy Hàn Sâm cũng không quá để ý đối với chức vị đội trưởng tiểu phân đội, nhưng dù sao Dương Mạn Lệ đã giúp hắn, hắn vẫn nên cảm tạ.

- Hàn học đệ, đã trở về rồi mà cũng không nói một tiếng với học tỷ, trong lòng cậu còn có học tỷ không thế?

Hoàng Phủ Bình Tình lại chủ động gọi Hàn Sâm, cô nói với giọng có chút oán trách.

- Tôi đây không phải là có chút sợ hãi sao.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói .

Hắn đã hố Hứa Như Yên thảm như vậy, lần này lại càng đắc tội với tập đoàn Tinh Vũ, Hoàng Phủ Bình Tình lại là biểu muội của Thần Thiên Tử, cho nên Hàn Sâm đang do dự có nên gọi cho Hoàng Phủ Bình Tình hay không.

Võ đạo quán Chiến Thần buôn bán làm ăn trong Tí Hộ Sở, bọn họ đi qua rất nhiều Tí Hộ Sở, nếu như nói có ai có khả năng biết làm thế nào để từ Cách Lan Tí Hộ Sở trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở thì người đó nhất định là Hoàng Phủ Bình Tình rồi.

Hàn Sâm muốn nhờ Hoàng Phủ Bình Tình và lực lượng của võ đạo quán Chiến Thần để trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, nếu không hắn cũng không có cách nào ăn sinh vật thần huyết mà chính mình nuôi nấng.

- Phốc, cậu biết sợ, thế mà còn dám hố Hứa Như Yên như vậy? Nếu như Thần Thiên Tử vẫn còn ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, chỉ sợ là tôi đây phải khuyên cậu về sau chớ có tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở rồi, nhưng đáng tiếc, anh ấy đã đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi, cậu không có cơ hội gặp được y.

Hoàng Phủ Bình Tình lộ ra tin tức đã biết chuyện Hàn Sâm làm trên đảo, cô cũng vô cùng giật mình về chuyện này, không biết Hàn Sâm làm cách nào

để chạy đi, hơn nữa còn lừa Hứa Như Yên thảm như vậy.

- Thần Thiên Tử thăng cấp thành Tiến Hóa Giả rồi à?

Hàn Sâm thoáng ngây người, nhưng nghĩ lại cũng đúng, Thần Thiên Tử vốn không kém Tần Huyên, thời gian gen của y đầy cũng đến, trở thành Tiến Hóa Giả cũng không có gì kì lạ.

- Cậu có muốn từ Cách Lan Tí Hộ Sở trở về không?

Hoàng Phủ Bình Tình đột nhiên nghiêm mặt nói.

- Đương nhiên muốn, Hoàng Phủ học tỷ có biện pháp không?

Hàn Sâm không ngờ Hoàng Phủ Bình Tình sẽ chủ động nhắc tới chuyện này, liền vội vàng hỏi.

- Biện pháp đúng là có, nhưng phí tốn cũng là rất lớn.

Hoàng Phủ Bình Tình cười tủm tỉm nói .

- Bao nhiêu?

Hàn Sâm cũng dứt khoát, hắn lừa được Hứa Như Yên nhiều thú hồn biến dị như vậy, hơn nữa còn thu hoạch được nhiều như vậy, hiện tại hắn cũng là một tiểu phú ông, hắn không sợ dùng tiền.

- Nếu như là người khác, tốn bao nhiêu tiền thì tôi đây cũng sẽ không làm chuyện phiền toái này, nhưng người này là học đệ cậu, chỉ cần cậu chịu gia nhập Chiến Thần võ đạo quán, tỷ tỷ tôi đây nhất định không lấy một xu mà có thể an toàn đón cậu trở về.

Hoàng Phủ Bình Tình quyến rũ nháy mắt với Hàn Sâm mở.

- Hay là học tỷ cứ nói về giá tiền đi.

Hàn Sâm nhíu mày nói, hắn thật sự không muốn bị người khác hạn chế.

Hơn nữa từ khi Hàn Sâm gặp phải sinh vật thần huyết siêu cấp Kim Mao Hống, tâm tính cũng xảy ra biến chuyển cực lớn, mục tiêu của hắn là săn giết sinh vật thần huyết siêu cấp, đạt được siêu cấp thần gen, hắn không muốn cuốn vào những thị phi nhàm chán đó.

- Trong sào huyệt dị sinh vật kia, cậu thu được thần huyết thú hồn gì?

Hoàng Phủ Bình Tình cũng không bắt buộc Hàn Sâm gia nhập Chiến Thần võ đạo quán ý tứ, nói sang chuyện khác.

- Giá tiền này có phải là quá cao hay không?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày .

- Cậu cũng biết muốn từ Cách Lan Tí Hộ Sở trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, ít nhất phải đi qua năm Tí Hộ Sở trở lên, đường xá vô cùng không an toàn, tôi phải điều phối lực lượng của Chiến Thần võ đạo quán ở từng Tí Hộ Sở, mới có thể mang cậu xuyên qua mấy Tí Hộ Sở đó trở về, cậu không thể tưởng tượng được khó khăn trên đường đâu, cái giá bỏ ra cũng rất lớn, nếu như không phải cậu là học đệ, đừng nói một thú hồn thần huyết, cho dù là hai cái, tỷ tỷ tôi cũng sẽ không nhận công việc này.

Hoàng Phủ Bình Tình nghiêm túc nói ra.

- Phiền học tỷ cho tôi bản đồ, tự tôi đi về là được rồi.

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi nói ra.

- Tự mình đi rất dễ gặp chuyện không may, không có người quen dẫn đường, rất có thể sẽ gặp phải nhiều nguy hiểm, học đệ cần phải nghĩ kỹ nhé.

Hoàng Phủ Bình Tình khuyên.

- Không sao, chỉ cần cho tôi một tấm bản đồ là được rồi.

Hàn Sâm lại khẳng định như thế, hắn chắc chắn sẽ không giao ra thần huyết thú hồn.

Mặc dù bản đồ cũng không tính là quá chi tiết, nhưng đó đều là cơ mật buôn bán, cuối cùng Hàn Sâm dùng giá năm cái thú hồn biến dị mới đổi được với Hoàng Phủ Bình Tình một chút tài liệu và bản đồ.

Tiến vào Cách Lan Tí Hộ Sở giao dịch cùng người của Hoàng Phủ Bình Tình, lấy được tài liệu và bản đồ, nhưng Hàn Sâm cũng không lập tức xuất phát.

Trước tiên hắn phải vượt qua cuộc thi lại ở trường quân đội mới được, nếu không lại tiến vào Tí Hộ Sở, thì thật sự sẽ bị trường quân đội đuổi học rồi.

Thi lại rất thuận lợi, chỉ có môn lý luận là thành tích tương đối, nhưng thành tích tổng hợp cũng đạt tới yêu cầu, hơn nữa lúc trước Hàn Sâm đã lấy được vinh dự cho trường học, thuận lợi trở thành sinh viên năm hai, một thời gian ngắn nữa sẽ thành sinh viên năm ba rồi.

Về phần trận đấu giữa trường quân đội, còn có cuộc chiến Thần Tử mỗi năm một lần trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đều bỏ lỡ, đối với chuyện này hắn cũng không có cảm giác gì.

Bởi vì mục tiêu của Hàn Sâm sớm đã không phải những chuyện này nữa, những chuyện này không có ý nghĩa gì với hắn, hiên tại mục tiêu của hắn chỉ có một, chính là săn giết sinh vật thần huyết siêu cấp .

Thế nhưng muốn săn giết sinh vật thần huyết siêu cấp mà chỉ dựa vào thần huyết thú hồn thì không có khả năng, đây cũng giống như muốn dùng thú hồn biến dị để giết sinh vật thần huyết vậy, uy hiếp của thần huyết thú hồn đối với sinh vật thần huyết siêu cấp thật sự quá nhỏ.

Hàn Sâm đã dùng tất cả lực lượng, mà ngay cả một con Kim Mao Hống vừa sinh ra cũng không thể xử lý dược, chứ đừng nói tới sinh vật thần huyết siêu cấp trưởng thành.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ các loại gen của mình đầy đủ, có khả năng để nâng cao thực lực của hắn, cũng chỉ có Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Chỉ có Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cường đại không gì sánh nổi, mới có thể khiến lực lượng của hắn đột phá, giúp hắn săn chết sinh vật thần huyết siêu

cấp.

- Có lẽ mình có thể trở thành người đầu tiên có siêu cấp thần gen đầy đủ trong lịch sử nhân loại.

Toàn bộ tâm tư của Hàn Sâ, đều đặt trên siêu cấp thần gen, đối với những chuyện khác hắn căn bản không có hứng thú.

Làm sao có thể chém giết sinh vật thần huyết siêu cấp, đây là đáp án mà Hàn Sâm muốn có được nhất.

Chương 289: Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật Mạnh Hơn

Đáng tiếc dù là tư liệu trên Internet, hay tư liệu của tổ hành động đặc biệt, đều không thể tìm được tài liệu về sinh vật thần huyết siêu cấp.

Rất có thể cho tới bây giờ, nhân loại chưa từng chém giết được một con sinh vật thần huyết siêu cấp.

Nhân loại có lẽ đã gặp được sinh vật thần huyết siêu cấp, nhưng lại không có lực lượng để chém giết, cho nên chỉ cho đó là sinh vật thần huyết đặc biệt cường đại, không biết đó thật ra lại là sinh vật thần huyết siêu cấp.

Giống như khi Hàn Sâm vừa nhìn thấy Kim Mao Hống, cũng chỉ cho rằng đó là sinh vật thần huyết đặc biệt cường đại, hoàn toàn không suy nghĩ sâu xa gì thêm.

Đã không có tư liệu để tra, Hàn Sâm cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình đi chém giết sinh vật thần huyết siêu cấp, nếu không có cách nào để thu được thú hồn thần huyết siêu cấp, như vậy chỉ có thể tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật càng mạnh hơn.

Thần gen đầy đủ, đó chính là cực hạn, cho dù trong trạng thái cực hạn, bốn loại gen Hàn Sâm đầy đủ, toàn bộ tố chất thân thể đạt tới 20 điểm, Hàn Sâm cũng không nghĩ rằng mình có thể uy hiếp được sinh vật thần huyết siêu cấp.

Phải trở nên mạnh mẽ hơn, hắn mới có thể chém giết sinh vật thần huyết siêu cấp, chỉ có thần gen đầy đủ thôi vẫn không đủ.

Hàn Sâm đã từng chứng kiến sự cường đại của Kim Mao Hống, hắn đại khái đã có một chút hiểu biết về lực lượng của sinh vật thần huyết siêu cấp, hắn biết rõ cần lực lượng như thế nào mới có thể uy hiếp được sinh vật thần huyết siêu cấp.

Hiện tại hy vọng duy nhất của Hàn Sâm là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, hắn vẫn luôn chăm chỉ tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng tiến triển của loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này vô cùng chậm rãi .

Hàn Sâm nếu như tu luyện từ nhỏ còn đỡ một ít, thời gian hắn tu luyện tương đối ngắn, muốn đạt được thành tựu thì cần nhiều thời gian hơn.

Hiện tại trong tay Hàn Sâm còn có năm cái thẻ Thánh Đường cấp S, một năm qua tiểu phân đội cũng kiếm cho hắn gần 100 trăm điểm tích lũy, cũng có thể đổi lấy thẻ Thánh Đường cấp S hoặc là dịch gen cấp S.

Nhưng Hàn Sâm không biết loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào mới có thể khiến lực lượng của mình đạt tới trình độ có thể uy hiếp được sinh vật thần huyết siêu cấp, cho nên Hàn Sâm do dự một chút, tìm trong máy truyền tin số của Bạch Dịch Sơn.

Bạch Dịch Sơn với tư cách là giáo sư và trưởng lão danh dự của Thánh Đường, tham dự nghiên vô số Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, sẽ không có người nào hiểu rõ Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật trong Thánh Đường hơn y, Hàn Sâm có ý muốn nhờ Bạch Dịch Sơn cố vấn một chút.

Bạch Dịch Sơn thấy Hàn Sâm thì cực kỳ vui vẻ, y vẫn luôn chú ý tới Hàn Sâm, chuẩn xác mà nói là chú ý tình huống Hàn Sâm tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo.

Hàn Sâm vừa mất tích một thời gian ngắn, Bạch Dịch Sơn còn từng đến tìm hiệu trưởng Ngụy để tìm hiểu tình huống của Hàn Sâm, nhưng hơn nửa năm mà Hàn Sâm vẫn không xuất hiện, Bạch Dịch Sơn cho rằng Hàn Sâm đã xảy ra chuyện, nên mới bớt chú ý hắn đi một chút.

Hiện tại Hàn Sâm đã trở về, Bạch Dịch Sơn đương nhiên cực kỳ vui vẻ, hỏi Hàn Sâm rất nhiều về tình huống tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo.

Hàn Sâm cũng không nóng nảy, lần lượt trả lời Bạch Dịch Sơn, đợi đến khi Bạch Dịch Sơn hỏi xong, Hàn Sâm mới mở miệng hỏi:

- Giáo sư Bạch, tôi có một chút vấn đề về Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật muốn thỉnh giáo ngài, không biết ngài có thời gian hay không?

- Cậu muốn hỏi cái gì?

Bạch Dịch Sơn vô cùng sảng khoái nói .

- Tôi muốn biết, trong những loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà người chưa tiến hóa có thể tu luyện, có loại nào có lực phá hoại đặc biệt mạnh mẽ không?

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi nói ra.

- Vậy phải xem cậu hiểu mạnh là như thế nào đã, cậu nói thế này có chút quá sơ lược.

Bạch Dịch Sơn nghĩ một chút rồi nói thêm:

- Ví dụ như cậu tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, nếu như vận dụng nó thì lực phá hoại cũng phi thường kinh người, hoàn toàn có thể lợi dụng vũ khí thú hồn biến dị đánh chết sinh vật thần huyết, như thế đã được coi là rất mạnh chưa?

- Đáng tiếc tôi muốn giết sinh vật mạnh hơn sinh vật thần huyết rất nhiều.

Hàn Sâm thầm cười khổ, suy nghĩ một chút xem nên như nói như thế nào, sau đó nói:

- Giáo sư Bạch, có loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào có thể để giúp tôi trực tiếp dùng tay không xé rách thần huyết Tinh Giáp Quy hay không?

Thần huyết Tinh Giáp Quy mà Hàn Sâm nói là một loại sinh vật thần huyết rất nổi danh, mai của nó cực kỳ cứng rắn, có mỹ danh là sinh vật thần huyết có phòng ngự mạnh nhất trong không gian Tí Hộ Sở thứ nhất.

Hàn Sâm nghĩ da của Kim Mao Hống có lẽ còn cứng và dẻo hơn so thần huyết Tinh Giáp Quy, nhưng hắn không có cách nào miêu tả rõ ràng với Bạch Dịch Sơn, cho nên mới lấy thần huyết Tinh Giáp Quy để làm ví dụ.

- Muốn dùng tay không xé rách mai của thần huyết Tinh Giáp Quy, cho dù là gen đầy đủ cũng rất khó làm được.

Bạch Dịch Sơn nghe Hàn Sâm nói xong, không khỏi trầm ngâm.

- Chẳng lẽ không có loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào, sau khi tu luyện có thể tăng lực phá hoại trên diện rộng, có thể làm được trình độ này?

Hàn Sâm không khỏi nhíu mày, nếu như ngay cả trình độ này cũng không đạt được, thì chuyện muốn đánh giết Kim Mao Hống là chuyện không thể nào rồi.

Bạch Dịch Sơn nghĩ một lát rồi nói ra:

- Nếu như là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Tiến Hóa Giả, muốn đạt đến trình độ này cũng không khó, rất nhiều loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thay đổi sinh mệnh đều có thể làm được. Nhưng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cho người chưa tiến hóa còn không đạt được trình độ thay đổi sinh mệnh, có lẽ rất khó làm được chuyện như vậy.

- Tiểu Hàn, tại sao cậu lại muốn hỏi những thứ này? Người chưa tiến hóa căn bản không cần đạt tới trình độ đó, tùy tiện tìm một kiện binh khí thần huyết thú hồn, là hoàn toàn có thể thoái mái ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, chờ cậu tấn chức tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai, sẽ có thể tu luyện các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có uy lực mạnh mẽ của Tiến Hóa Giả.

Bạch Dịch Sơn có chút nghi ngờ nhìn Hàn Sâm.

- Tôi xuất phát từ mục đích cá nhân, giáo sư Bạch, thật sự không có một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào có thể đạt tới trình độ đó sao?

Hàn Sâm vẫn có chút không cam lòng hỏi.

Nếu như không có Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể giúp hắn đạt tới trình độ đó, thì hắn chỉ còn cách trông cậy vào siêu cấp thú hồn.

Thế nhưng nguồn gốc của siêu cấp thú hồn càng là vấn đề, chỉ sợ cũng chỉ có trong sào huyệt dị sinh vật mới có thể đạt được, hơn nữa Hàn Sâm còn không xác định rốt cuộc có thể rút ra siêu cấp thú hồn từ trong trứng dị sinh vật hay không.

- Kỳ thật hoàn toàn không cần phải đạt tới trình độ đó, nếu như cậu có thể luyện được Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, cho dù là tay không, cũng có thể sử dụng âm lực trực tiếp xuyên thấu qua mai rùa để chấn vỡ nội tạng của thần huyết Tinh Giáp Quy.

Bạch Dịch Sơn nói đến đây, lại có chút đắc ý với Đại Âm Dương Từ Lực Pháo do mình đã sáng tạo ra.

Hàn Sâm nghe thế chỉ âm thầm cười khổ, nếu như phương pháp này có thể làm được, hắn cũng không cần phiền phức như vậy, lúc trước hắn dùng thương đinh ốc trực tiếp đâm trúng mắt của tiểu Kim Mao Hống, kết quả lại không gây thương tổn được nó.

Ngay cả một nơi yếu ớt như con mắt mà cũng mạnh như thế, chỉ sợ nội tạng của nó sẽ càng mạnh hơn, nếu như trụ cột lực lượng chưa đủ, cho dù có đáng âm lực xuyên qua được, cũng không thể khiến nội tạng của nó bị thương.

- Giáo sư Bạch, không có Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào có thể giúp lực lượng tăng lên tới trình độ phi thường cao sao?

Hàn Sâm vẫn chưa từ bỏ ý định lại hỏi một câu.

Bạch Dịch Sơn thấy Hàn Sâm đã lộ ra vẻ thất vọng, sờ cằm suy tư một lúc lâu mới lên tiếng:

- Cũng không thể nói là không có, nhưng. . .

Chương 290: Cổ Tà Chú

Bạch Dịch Sơn nói đến đây thì ngừng một chút, không tiếp tục nói nữa.

Trong lòng Hàn Sâm nghe thế lại vô cùng mừng rỡ, vốn tưởng rằng không có hi vọng gì, thật không ngờ tình thế lại xoay chuyển, vội vàng hỏi Bạch Dịch Sơn:

- Giáo sư Bạch, có phải ngài đã nghĩ đến Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật gì rồi hay không?

Bạch Dịch Sơn do dự một chút, sau đó mới lên tiếng:

- Kỳ thật thứ này cũng không tính là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, cậu biết Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật còn gọi là tân võ học, phần lớn đều là phát triển từ cổ võ chứ. Hơn hai mươi năm trước chúng tôi đã từng đào được một bản tên là Thượng Tà Kinh – là tàn cổ võ, đại đa số cổ võ trong đó đều bởi vì bị hư hao mà biến thành không hoàn chỉnh, chỉ có một môn tên là Cổ Tà Chú coi như vẫn còn nguyên vẹn, căn cứ vào lời được ghi lại trong Cổ Tà Chú, nếu như có thể luyện thành môn cổ võ này, cánh tay đập ngọc cắt kim cũng vô cùng đơn giản, có lẽ có thể đạt tới trình độ như lời cậu nói.

- Cổ Tà Chú có ở bên trong khu vực cấp S Thánh Đường?

Hàn Sâm mừng rỡ hỏi.

Thế nhưng Bạch Dịch Sơn lại lắc đầu:

- Về sau có không ít giáo sư có quyền uy trong Thánh Đường nghiên cứu qua Cổ Tà Chú này, hy vọng có thể cải tạo thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật kiểu mới, nhưng trải qua rất nhiều lần thí nghiệm, lại xuất hiện một vài vấn đề.

- Chẳng lẽ là Cổ Tà Chú kia cũng không có uy lực như trong lời miêu tả?

Hàn Sâm hỏi.

Bạch Dịch Sơn trầm ngâm nói:

- Không phải, những người tự nguyện tu luyện Cổ Tà Chú, tố chất thân thể của họ rất nhanh được cường hóa, nhưng sau khi thân thể được cường hóa, lại xuất hiện một số hiện tượng kỳ quái.

- Hiện tượng kỳ quái?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Bạch Dịch Sơn.

Bạch Dịch Sơn vuốt vuốt mi tâm, dường như đang nghĩ xem nên nói như thế nào, một lúc lâu sau mới trầm ngâm lên tiếng:

- Nói như thế nào nhỉ, người từng thử tu luyện Cổ Tà Chú, đều sẽ trở nên ăn rất nhiều.

Hàn Sâm nghe xong lời này của Bạch Dịch Sơn, không khỏi ngẩn người, hắn còn tưởng rằng vấn đề gì nghiêm trọng lắm, nhưng thật không ngờ cũng chỉ là "ăn nhiều" mà thôi.

Bạch Dịch Sơn nhìn vẻ mặt Hàn Sâm, biết rõ hắn đang suy nghĩ gì, không khỏi nghiêm mặt nói:

- Có lẽ cậu sẽ không tưởng tượng ra được muốn ăn nhiều là khái niệm gì, tôi nói đại khái như vậy nhé, người bình thường sẽ có cảm giác ăn no, mà người tu luyện Cổ Tà Chú sẽ dần dần mất đi cảm giác no bụng này, dù trong dạ dày của y nhét bao nhiêu đồ ăn, đều vẫn có cảm giác phi thường đói khát, chỉ cần là đồ vật có thể ăn, đều sẽ muốn ăn hết.

- Trong sáu người tình nguyện tự nguyện tu luyện Cổ Tà Chú, có hai người thiếu chút nữa đã ăn tới mức bể bụng, đến tận khi bọn họ ngừng tu luyện Cổ Tà Chú thì cảm giác đói khát này mới dần dần biến mất.

- Vậy rốt cuộc Cổ Tà Chú có hiệu quả như thế nào?

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi lại hỏi.

- Không biết.

Bạch Dịch Sơn trả lời khiến Hàn Sâm ngây người, lúc trước rõ ràng y đã nói Cổ Tà Chú có hiệu quả đấy.

Bạch Dịch Sơn hiểu rõ nghi ngờ của Hàn Sâm, lập tức giải thích nói:

- Sáu người tình nguyện tu luyện Cổ Tà Chú kia, lực lượng và tốc độ đều tăng lên không ít, nhưng vì cảm giác quá đói này, nên bọn họ đều từ bỏ việc tu luyện, bởi vì còn chưa đạt tới cảnh giới thứ nhất của Cổ Tà Chú mà họ đã ngừng tu luyện, nên hiệu quả mà Cổ Tà Chú mang đến cũng dần dần biến mất, cùng biến mất với cảm giác đói khát kia, khôi phục lại trình độ vốn có, cho nên hiệu quả thực sự của Cổ Tà Chú như thế nào, chỉ sợ phải luyện đến cảnh giới thứ nhất mới có thể tính ra được một chút.

- Về sau không có ai tu luyện Cổ Tà Chú nữa sao?

Hàn Sâm nhịn không được hỏi.

- Không có, có không ít người tình nguyện tu luyện, nhưng đều không chịu được cảm giác quá đói, còn chưa đạt tới cảnh giới thứ nhất đã từ bỏ rồi, không có một người nào có thể kiên trì hoàn thành đến cảnh giới thứ nhất.

Bạch Dịch Sơn nói ra .

- Cổ Tà Chú có mấy cảnh giới?

Hàn Sâm có chút hứng thú đối với Cổ Tà Chú này, nếu sau khi từ bỏ từ luyện mà không có nguy hiểm gì, thì hắn muốn thử một chút .

Dù sao ngoại trừ Cổ Tà Chú, ngay cả Bạch Dịch Sơn là giáo sư trong Thánh Đường cũng không nghĩ ra loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà hắn cần, dù kết quả thế nào, Hàn Sâm đều muốn tự mình thử xem hiệu quả của Cổ Tà Chú ra sao .

- Tổng cộng có bốn cảnh giới, phân biệt là Tàng Chân, Phá Hư, Trường Sinh, Bất Tử bốn cảnh giới, người tình nguyện tu luyện trước kia ngay cả cảnh giới thứ nhất Tàng Chân cũng chưa luyện thành, họ đều đã từ bỏ tu

luyện, cho nên Cổ Tà Chú đã bị cất vào kho tư liệu Thánh Đường, cũng không có khả năng thay đổi thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

- Giáo sư Bạch, có thể đem Cổ Tà Chú cho tôi thử một lần không? Tôi có thể dùng một tấm thẻ cấp S Thánh Đường để trao đổi.

Hàn Sâm vẫn muốn thử một lần, dù sao đây cũng là một tia hy vọng.

Để có thể chém giết được sinh vật siêu cấp, Hàn Sâm sẽ không bỏ qua bất kỳ một khả năng nào.

- Thẻ Thánh Đường thì không cần, Cổ Tà Chú còn không sửa lại thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, cho nên không thể bán ra, nếu như cậu thật sự hứng thú, tôi có thể giúp cậu xin một tư cách là người tình nguyện, cho cậu thử tu luyện Cổ Tà Chú, bất quá cậu cần định kỳ cung cấp một chút số liệu tu luyện cho Thánh Đường.

Bạch Dịch Sơn khoát tay áo nói.

- Vậy thì phiền giáo sư Bạch giúp tôi xin trở thành người tình nguyện đi.

Hàn Sâm lại hỏi Bạch Dịch Sơn mấy vấn đề về Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật khác.

Bạch Dịch Sơn cũng nghĩ không ra trong những loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà người chưa tiến hóa có thể tu luyện, còn có loại nào có thể đạt tới yêu cầu của Hàn Sâm.

Cho dù là tu luyện Nguyên Tử Phân Liệt Thuật tới mức đại thành, lực lượng thân thể bộc phát ra cũng không thể dùng tay không xé rách mai của thần huyết Tinh Giáp Quy, huống chi đó là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật trụ cột, không có 10 – 20 năm thì căn bản không khả năng đạt được thành tựu.

Cổ Tà Chú lại khác, theo lời Bạch Dịch Sơn nói, nếu như những người tình nguyện kia không từ bỏ, đại khái khoảng ba tháng là có thể luyện thành cảnh giới Tàng Chân.

Hàn Sâm lại hỏi Bạch Dịch Sơn một số Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể tăng tốc độ lên, cho dù lực lượng của Hàn Sâm đủ mạnh, nhưng khi chiến

đấu cùng sinh vật thần huyết siêu cấp, nếu như tốc độ của hắn không đủ nhanh, không trốn thoát công kích của sinh vật thần huyết siêu cấp, thuần túy dựa vào thân thể cũng không ngăn cản nổi lực lượng kinh khủng của sinh vật thần huyết siêu cấp kia.

Hàn Sâm trò chuyện với Bạch Dịch Sơn mấy giờ mới kết thúc, Bạch Dịch Sơn đi giúp Hàn Sâm xin tư cách người tình nguyện, mà Hàn Sâm cần phải đi phòng giáo vụ xin phép một chút.

Hắn cần thời gian để trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, cho nên hắn nhất định không thể tham gia một số hoạt động của trường học, kể cả trận đấu khoa bắn cung, còn có một số bài kiểm tra và thi, Hàn Sâm cũng không nhất định có thể tham gia, cho nên Hàn Sâm đi báo cáo một chút.

Cũng may trường quân đội đều có quy định về những chuyện này, sau khi Hàn Sâm cung cấp đầy đủ chứng cớ, trường học cũng không làm khó hắn, đồng ý với đơn xin của hắn.

Hàn Sâm chỉ còn chờ lấy được Cổ Tà Chú, là có thể lập tức từ Cách Lan Tí Hộ Sở xuất phát về, hắn có ý định sẽ tu luyện Cổ Tà Chú trên đường, thứ này ngoại trừ sẽ sinh ra cảm giác quá đói thì cũng không có nguy hiểm gì, thật sự không được thì từ bỏ tu luyện là xong, cũng không có tổn hại gì.

Chương 291: Cảm Giác Quá Đói

Hiệu suất làm việc của Bạch Dịch Sơn rất cao, sáng sớm hôm sau đã chuyển tất cả tư liệu về Cổ Tà Chú cho Hàn Sâm.

Bởi vì Cổ Tà Chú còn chưa được sửa lại thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, cho nên nội dung của nó đều là cổ văn, nhìn qua có vẻ rất khó hiểu.

Nhưng bởi vì hiện tại mỗi người đều tu luyện, phần lớn đều hiểu được một số cổ ngữ về cổ võ, Hàn Sâm cũng không ngoại lệ, nhưng khi xem Cổ Tà Chú xong, vẫn vô cùng tốn sức.

Cũng may người của ở Thánh Đường đã chú giải rất nhiều bên cạnh, đều là chú giải do giáo sư nghiên cứu Cổ Tà Chú lưu lại, còn có số liệu kiểm tra của những người đã từng tu luyện Cổ Tà Chú.

Những vật này đã trợ giúp Hàn Sâm rất lớn, nếu như để Hàn Sâm tự mình nhìn bản gốc Cổ Tà Chú, thì tu luyện sẽ rất phiền toái.

Bạch Dịch Sơn còn đặc biệt ghi cho Hàn Sâm một số đề nghị tu luyện Cổ Tà Chú, đều là những thứ rất thực dụng, để Hàn Sâm tránh được rất nhiều đường vòng, có vẻ lúc trước y cũng đã từng nghiên cứu về Cổ Tà Chú.

Hàn Sâm cũng không gấp gáp tu luyện, trước tiên ghi nhớ lại tất cả mọi tư liệu liên quan, sau khi tới Cách Lan Tí Hộ Sở, không biết đến khi nào mới có thể đến Tí Hộ Sở tiếp theo, dọc theo đường đi này cũng không thể sử dụng thiết bị đọc, mang theo tài liệu lại càng bất tiện, vẫn nên nhớ kỹ thì đáng tin cậy hơn.

Trước khi lên đường, Hàn Sâm còn liên hệ với Lâm Bắc Phong, Lâm Bắc Phong nghe nói Hàn Sâm muốn vượt qua năm sáu Tí Hộ Sở, lập tức cả kinh kêu lên:

- Sâm ca, anh thật trâu bò, anh làm cách nào để qua tận đó thế?

- Cậu đừng quan tâm tôi làm sao qua, có hứng thú làm tiếp một lần buôn bán thú hồn hay không?

Hàn Sâm thật sự không tiện giải thích, dứt khoát không kể tới chuyện hắn đi tới Cách Lan Tí Hộ Sở như thế nào.

- Có, đương nhiên là có, có tiền không kiếm là kẻ ngu, Sâm ca chừng nào thì đi, chờ tôi nghiên cứu một chút đã.

Lâm Bắc Phong hưng phấn nói .

- Sáng sớm ngày mai đi.

Hàn Sâm thuận miệng nói một câu, thật ra Hoàng Phủ Bình Tình cũng có tìm hắn để bàn mua thú hồn, nhưng hợp tác với Hoàng Phủ Bình Tình, nhất định phải trải qua quá trình chính quy, ký kết hiệp ước chính thức, hợp đồng

với võ đạo quán Chiến Thần, mỗi khi đến một Tí Hộ Sở đều cần dừng lại một thời gian ngắn để phối hợp với người của võ đạo quán Chiến Thần phụ trách buôn bán và thu mua thú hồn .

Bởi vì cảm thấy quá phiền toái, cho nên Hàn Sâm lựa chọn cự tuyệt Hoàng Phủ Bình Tình, chuẩn bị tùy tiện hợp tác với Lâm Bắc Phong kiếm chút tiền.

Lâm Bắc Phong có lẽ là cả đêm không có ngủ, trời còn chưa sáng đã chuẩn bị xong tư liệu cho Hàn Sâm, hơn nữa còn chuyển một tỷ đến tài khoản của Hàn Sâm.

- Sâm ca, thời gian gấp gáp, trong tay tôi chỉ còn lại chút tiền tiêu vặt này thôi, anh xem rồi dùng là được. Một số tư liệu này là tôi đã thu thập được, là tư liệu về đặc sản thú hồn ở từng Tí Hộ Sở mà anh sẽ đi qua, nhưng có thể không đầy đủ, cho anh làm tham khảo.

Lâm Bắc Phong rất tín nhiệm Hàn Sâm.

- Cho tôi nhiều tiền như vậy, cậu không sợ tôi chạy à?

Hàn Sâm không nghĩ tới Lâm Bắc Phong lại chuyển cho hắn tới một tỷ, hắn vốn cho rằng chỉ là mấy chục triệu, tối đa cũng chỉ trăm triệu mà thôi.

- Chỉ là chút tiền nhỏ, nếu như không phải gần đây tôi khiến lão gia tử nhà tôi mất hứng, không chịu đưa tiền cho tôi, có đưa ra tám trăm tỷ cũng không tính là gì.

Lâm Bắc Phong cười hắc hắc:

- Tôi tin vào danh dự của Sâm ca, đừng nói là một tỷ, dù là mười tỷ, chỉ cần Sâm ca anh mở miệng, tôi sẽ trực tiếp tặng cho anh, không cần trả, chỉ cần Sâm ca nhớ rõ phần nhân tình này là tốt rồi.

Hàn Sâm không biết nên nói gì, chỉ có thể mang theo tiền tiến vào Cách Lan Tí Hộ Sở, trước tiên ở Cách Lan Tí Hộ Sở thu mua một đám thú hồn, sau đó tiến về Tí Hộ Sở kế tiếp.

Chỉ là Hàn Sâm cũng không muốn tốn quá nhiều thời gian, hắn vẫn muốn nhanh chóng trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, nếu không lại không ăn được thịt sinh vật thần huyết mà chính mình nuôi nấng, thật sự quá lãng phí.

Dựa theo tư liệu mà Lâm Bắc Phong cho, Hàn Sâm tùy tiện thu mua một nhóm thú hồn rồi trực tiếp lên đường chạy tới Tí Hộ Sở kế tiếp.

Hoàng Phủ Bình Tình cho hắn bản đồ, Hàn Sâm cũng tự mình lên Internet tìm tòi qua tư liệu, mặc dù tuyến đường không rõ ràng như Hoàng Phủ Bình Tình cho, nhưng có thể chứng minh, bản đồ Hoàng Phủ Bình Tình cho hắn có thể dùng được.

Hàn Sâm ngoại trừ thời gian chạy ra, lúc nghỉ ngơi đều dùng để nghiên cứu tu luyện cảnh giới Tàng Chân của Cổ Tà Chú.

Cổ Tà Chú khác với Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, thực sự không phải là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tăng lên tư chất toàn thân, chỗ cường hóa của Tàng Chân Chú đúng là lực lượng khí huyết.

Huyết tùy tâm sinh, khí tới bách mạch, Tàng Chân căn bản chính là tâm huyết khí mạch, thông qua trái tim cường tráng và bách mạch để cường hóa khí huyết, tăng cường khí lực cùng lực bộc phát.

Căn cứ vào lời giải thích của Bạch Dịch Sơn, Cổ Tà Chú có thể cải tạo trái tim, mạch máu, kinh mạch vân vân… trên phạm vi lớn, khiến chức năng của trái tim đươc tăng cường trên phạm vi lớn.

Đại khái có thể ví trái tim với động cơ, nếu như trái tim chẳng khác gì động cơ, như vậy sau khi tu luyện Cổ Tà Chú, thì có thể tăng lên tới bốn năm cỗ, thậm chí trình độ khủng bố là mười cỗ.

Nhưng đây chỉ là lý giải thông thường, nguyên lý thực sự còn phức tạ hơn lời giải thích này nhiều, bởi vì không thể hoàn toàn giải dịch Cổ Tà Chú, nên cụ thể thì Bạch Dịch Sơn và các giáo sư trong Thánh Đường cũng không giải thích được.

Trải qua nhiều lần nghiên cứu cùng thí nghiệm như vậy, mặc dù không có người thành công tu luyện thành Tàng Chân, nhưng đã có thể xác định,

Tàng Chân chính là một quá trình o cường hóa trái tim, mạch máu cùng kinh mạch, nếu không không chịu nổi sức bật cường đại, chỉ sợ sẽ trực tiếp bạo thể.

Có thể nói Tàng Chân chính là cơ sở trụ cột của Cổ Tà Chú, nếu như cảnh giới đầu tiên này không tu luyện tốt, như vậy lúc tu luyện ba cảnh giới phía sau, sẽ xuất hiện hiên tượng huyết mạch vỡ ra, hoặc là trái tim trực tiếp nổ tung.

Hàn Sâm không dám có chút chủ quan nào khi tu luyện Tàng Chân Chú, hắn chuẩn bị đầy đủ rồi mới bắt đầu tu luyện Cổ Tà Chú, mặc dù có thể tu luyện mọi lúc, trừ phi cố ý khống chế huyết mạch vận chuyển, nếu không sẽ một mực tuần hoàn không ngừng.

Nhưng mới tu luyện thời gian ba, năm ngày, Hàn Sâm đã bắt đầu cảm thấy cảm giác đói khát như lời Bạch Dịch Sơn nói, cả người hắn giống như ăn không đủ no vậy, dù hắn ăn bao nhiêu thứ, trong bụng vẫn sẽ có cảm giác đói khát.

Không, phải nói là cả người đều có cảm giác được đói khát, Hàn Sâm có cảm giác cả thân thể của hắn đều đang đói khát.

Trong những lời chú giải của các giáo sư, Hàn Sâm đã từng thấy một giả thuyết, vị kia giáo sư có ý nói, sở dĩ tu luyện Tàng Chân Chú có cảm giác đói khát như vậy, là vì tu luyện Tàng Chân Chú cần rất nhiều năng lượng để cải thiện trái tim huyết mạch, mà đồ ăn cung cấp dinh dưỡng theo không kịp nhu cầu, cho nên cả người mới xuất hiện cảm giác này, tất cả năng lượng đều cung cấp cho trái tim huyết mạch, bộ phận khác trong thân thể khác quá thiếu năng lượng, cho nên mới có cảm giác đói như vậy.

Lý luận cũng chưa được chứng minh là đúng, nhưng những người trước kia từng tu luyện Tàng Chân Chú, mỗi ngày đều có dịch dinh dưỡng cao cấp nhất, nhưng kết quả vẫn khó có thể xóa bỏ cảm giác quá đói, cho nên khó có thể kiểm chứng lý luận này.

Chương 292: Không Giống Tiểu Vân Thú

- Thật sự là cảm giác đói khát khó có thể chịu được.

Hàn Sâm cưỡi trên lưng của Miêu Quân chạy đi, thân thể đói đến mức muốn ngất đi, hôm nay hắn đã ăn hết không dưới mười cân thịt sinh vật biến dị, nếu như lại ăn tiếp, chỉ sợ dạ dày đều sẽ bị nổ tung.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác ngoại trừ cảm giác đói khát mệt mỏi, Hàn Sâm còn có cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng, hận không thể đấu một trận với mười người.

Hai cảm giác hoàn toàn khác biệt cùng xuất hiện trong thân thể của hắn, cuối cùng hắn cũng hiểu rõ vì sao những người tu luyện Tàng Chân Chú lại từ bỏ rồi, đây tuyệt đối là một loại dày vò đáng sợ hơn cả cực hình.

Khi Hàn Sâm càng tu luyện, loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, mặc dù trên đường đi Hàn Sâm đã săn giết không ít sinh vật biến dị, sau đó ăn thịt chúng, nhưng cũng không giảm bớt được cảm giác này.

Thế nhưng trong cảm giác đói khát khó nhịn này, Hàn Sâm lại thật sự cảm giác được lực lượng của mình đang nhanh chóng đang tăng lên, trái tim đập càng mạnh hơn.

Bản đồ mà Hoàng Phủ Bình Tình cho Hàn Sâm, kỳ thật đều là con đường mà những đội ngũ của võ đạo quán Chiến Thần trước đó đã từng đi qua, tuyến đường lựa chọn cơ bản sẽ không xuất hiện nguy hiểm chí mạng.

Những nơi hung hiểm đều có ghi chú những chuyện cần thiết phải chú ý, hoặc là phương pháp an toàn để vượt qua.

Sau khi đi qua, Hàn Sâm mới biết được mức độ quý giá của bản đồ, cũng không phải năm con thú hồn biến dị là có thể mua được, đã có một phần

bản đồ chính xác, nếu như có năng lực, có thể buôn bán giữa những Tí Hộ Sở này, đây chính là cơ mật buôn bán vô cùng đắt giá.

Hàn Sâm không biết Hoàng Phủ Bình Tình nghĩ như thế nào, nhưng hắn lấy phần bản đồ này, đúng là đã thiếu Hoàng Phủ Bình Tình một phần nhân tình.

Thời gian nửa năm, Hàn Sâm liên tục đi qua năm Tí Hộ Sở, ngay chính hắn cũng không biết nửa năm này mình vượt qua thế nào.

Ngẫm lại thời gian nửa năm kia, Hàn Sâm cũng nhịn không được mà rùng mình một cái, không phải là bởi vì trên đường có nguy hiểm gì, mà chủ yếu là bởi vì hắn tu luyện Cổ Tà Chú.

Đặc biệt là hơn hai tháng tu luyện Tàng Chân Chú, Hàn Sâm gần như đã muốn từ bỏ rồi, nhưng cuối cùng hắn vẫn gắng gượng vượt qua, thành công luyện thành Tàng Chân Chú, để tâm huyết kinh mạch của hắn đều được cường hóa trên phạm vi lớn.

Nguyên nhân chủ yếu chính là mỗi khi hắn không chịu nổi cảm giác quá đói, sẽ tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, cảm giác mát rượi chảy xuôi trong tứ chi bách mạch, khiến cảm giác quá đói khát của hắn được giảm đi không ít, bởi vậy hắn có thể gắng gượng vượt qua.

Mà cảm giác quá này sau khi hắn tu luyện được cảnh giới thứ nhất Tàng Chân Chú lại bỗng nhiên biến mất, nhưng trong thời gian gần ba tháng này, Hàn Sâm vốn nặng hơn 80kg, lúc này đã giảm mạnh chỉ còn lại hơn 50kg cân, cả người gầy đến mức thành da bọc xương rồi.

Trong tư liệu mà Bạch Dịch Sơn cho hắn, cũng không có nói tới tình huống này, cũng không có bất kỳ một người tu luyện nào đề cập tới.

Sau khi tu luyện xong Tàng Chân Chú, Hàn Sâm lại bắt đâu tu luyện cảnh giới thứ hai Phá Hư Chú của Cổ Tà Chú, sau đó Hàn Sâm có cảm giác thân thể của mình giống như đất đai khô cằn được một cơn mưa rào, sau khi hắn ăn uống rất nhiều thịt biến dị, thân hình có chút gầy gò lại dần dần khôi phục.

Cảm giác quá đói đã không còn, cảm giác xao động trong thân thể cũng không còn, trong khi tu luyện, cảm giác thân thể càng ngày càng phong phú, lực lượng toàn thân đều đang từ từ tăng cường, đặc biệt là trái tim, đã vượt xa trình độ mà người bình thường có thể đạt đến.

Mãi cho đến khi hắn sắp trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, nửa tháng trước Hàn Sâm đã tu luyện xong Phá Hư Chú, mà sau khi hắn hoàn toàn tu luyện được Phá Hư, hắn giống như mở ra cánh cửa của một thế giới mới vậy, Cổ Tà Chú đã thể hiện ra sự cường đại của nó, điều này khiến Hàn Sâm mừng như điên.

Hắn có thể khẳng định, nếu như mình có thể luyện thành hoàn chỉnh Cổ Tà Chú, thì có thể có khả năng giết chết sinh vật thần huyết siêu cấp.

Có lẽ không cần luyện thành hoàn chỉnh cả Cổ Tà Chú, chỉ cần luyện thêm cảnh giới thứ ba là Phá Hư Chú, có lẽ cũng có thể có được lực lượng giết chết sinh vật thần huyết siêu cấp, ít nhất làm thịt con tiểu Kim Mao Hống kia sẽ không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng khi Hàn Sâm bắt đầu tu luyện Trường Sinh Chú, tiến độ tu luyện lại rõ ràng chậm lại, không nhanh như Tàng Chân và Phá Hư.

Hắn vẫn có thể cảm giác được có tiến bộ, chỉ là muốn trong vòng hai, ba tháng ngắn ngủn tu luyện thành thì không có khả năng, Hàn Sâm đánh giá tiến độ tu luyện của mình, có thể trong thời gian một năm mới hoàn thành xong Trường Sinh Chú.

Thật vất vả về tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, dọc theo đường đi Hàn Sâm đã chém giết không ít sinh vật biến dị, khiến gen biến dị của hắn đã đầy đủ.

Đáng tiếc bởi vì quan hệ đến tuyến đường đi, Hàn Sâm cũng vội vàng trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, cho nên hắn cũng không săn giết được sinh vật thần huyết.

Đối với chuyện này Hàn Sâm cũng không có có cảm giác gì đặc biệt, với thực lực hiện tại của hắn, muốn chém giết sinh vật thần huyết cũng không tính là việc khó.

Từ lúc luyện thành Phá Hư Chú, lực lượng của Hàn Sâm đã vượt xa tiêu chuẩn bình thường của người chư tiến hóa, so với Tần Huyên luyện thành Nguyên Tử Phân Liệt Thuật còn kinh khủng hơn, phần lớn sinh vật thần huyết đều không phải đối thủ của hắn.

Hơn nữa hắn còn có tinh thể màu đen thần kỳ, thần gen của Hàn Sâm đầy đủ chỉ là vấn đề sớm muộn thôi, hiện tại hắn chỉ quan tâm là làm cách nào để đi tìm sinh vật siêu cấp.

Siêu cấp thần gen đầy đủ mới là mục tiêu mà Hàn Sâm theo đuổi, thần gen trong mắt hắn lúc này không còn là vật trân quý, cũng không đáng để hắn lãng phí tâm tư.

Dọc theo đường đi, mỗi khi Hàn Sâm đến một Tí Hộ Sở, đều sẽ bán ra hoặc mua sắm một ít thú hồn, lần này có thể kiếm bộn rồi, nếu như không phải bởi vì Hàn Sâm không muốn quá tốn thời gian thì hắn còn có thể kiếm được nhiều hơn.

Dù vậy, lợi nhuận hắn kiếm được đã vượt qua sáu trăm triệu, còn có rất nhiều thú hồn chờ đến Cương Giáp Tí Hộ Sở sẽ bán ra, Hàn Sâm đoán chừng lần này mình có thể được chia khoảng sáu bảy trăm triệu.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm đã không có dục vọng quá lớn đối với tiền, nếu như tiền không thể đổi thành thú hồn hoặc những thứ hắn cần, vậy tiền cũng chỉ là một loại số lượng mà thôi.

Sáu bảy trăm triệu tuy không thể tính là nhiều, ngay cả một chiếc phi thuyền Tinh Tế cũng không mua được, nhưng đối với tình trạng hiện tại của Hàn Sâm, số tiền này đã đủ để người nhà hắn tiêu rồi.

Về tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, đầu tiên là Hàn Sâm chạy phòng của mình, con Tiểu Vân Thú kia hắn đã nuôi hơn một năm rưỡi, thời gian thật sự quá lâu, Hàn Sâm không muốn tiếp tục lãng phí.

Nhưng khi Hàn Sâm trở lại gian phòng của mình, thấy được con tiểu Vân Thú kia, hai mắt hắn mở to lộ ra vẻ kinh ngạc.

Con Tiểu Vân Thú kia vẫn là Tiểu Vân Thú không sai, cũng tiến hóa rồi, nhưng so với thần huyết Tiểu Vân Thú trước kia có chút khác biệt.

Thân thể con Tiểu Vân Thú này càng thêm óng ánh, hơn nữa trên da lông còn có ánh sáng lộ ra, khiến con Tiểu Vân Thú này thoạt nhìn cực kỳ khác biệt.

- Sao nhìn nó không giống như những con thần huyết Tiểu Vân Thú tiến hóa lúc trước nhỉ?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Tiểu Vân Thú, trong đầu đột nhiên dâng lên một suy nghĩ khiến hắn sợ run.

Chương 293: Sâm La Vạn Tượng

Hàn Sâm dùng tốc độ nhanh nhất, tâm tình kích động giết chết con Tiểu Vân Thú kia, trong đầu lập tức vang lên tiếng thông báo gần như khiến Hàn Sâm muốn nhảy dựng lên.

- Săn giết sinh vật thần huyết siêu cấp Tiểu Vân Thú, không đạt được thú hồn, có thể dùng gen sinh mệnh tinh hoa, ăn gen sinh mệnh tinh hoa có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen, không thể ăn thịt.

- Thật sự là như vậy . . . thật sự là như vậy . . .

Hàn Sâm kích động đến mức nói năng lộn xộn, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, tinh thể màu đen lại thần kỳ đến loại tình trạng này, thậm chí ngay cả sinh vật thần huyết siêu cấp cũng có thể nuôi nấng ra, khiến Hàn Sâm có chút cảm giác không chân thực.

Không đợi Hàn Sâm đi giải phẫu thi thể Tiểu Vân Thú, thi thể Tiểu Vân Thú đã dần dần tiêu tán, hai khối tinh thể một đen một trắng rơi ra.

Tinh thể màu đen chính là hắc tinh của Hàn Sâm, tinh thể màu trắng lớn cỡ trứng bồ câu, đây chính là gen sinh mệnh tinh hoa của Tiểu Vân Thú.

Thật sự không thể tin tưởng được, một khối tinh thể màu đen thoạt nhìn không chút thu hút, lại có thể nuôi ra một đàn sinh vật thần huyết siêu cấp mà cả nhân loại khó có thể săn giết.

Hàn Sâm đã mừng như điên, hiện tại cuối cùng hắn đã biết cách thu hoạch siêu cấp thần gen, hơn nữa còn có thể thu được siêu cấp thần huyết thú hồn.

Nếu mà có được siêu cấp thần huyết thú hồn, có lẽ hắn không cần luyện thành Trường Sinh Chú, đã có thể thử đi đánh giết sinh vật thần huyết siêu cấp, đây quả thực là quá mỹ diệu.

Hàn Sâm hưng phấn chạy tới phố chợ, mua một con Tiểu Vân Thú còn sống trở về, lại đút tinh thể màu đen cho nó, hiện tại hắn vô cùng muốn biết, Tiểu Vân Thú rốt cuộc cần thời gian bao lâu mới có thể trở thành sinh vật thần huyết siêu cấp.

Tiến hóa thành sinh vật thần huyết cần ba tháng, thời gian để thành sinh vật thần huyết siêu cấp có lẽ càng lâu, nhưng cũng sẽ không vượt qua một năm rưỡi, bởi vì khi nuôi con Tiểu Vân Thú kia, từ khi bắt đầu đến khi Hàn Sâm trở về là hơn một năm rưỡi một chút.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Hàn Sâm mới bắt đầu dùng khối gen sinh mệnh tinh hoa của Tiểu Vân Thú kia.

- Ăn thịt sinh vật thần huyết siêu cấp Tiểu Vân Thú, siêu cấp thần gen +1.

- Ăn thịt sinh vật thần huyết siêu cấp Tiểu Vân Thú, siêu cấp thần gen +1.

. . .

Trong đầu liên tục truyền tới tiếng thông báo, khiến Hàn Sâm vui đến mức muốn rên rỉ thành tiếng .

Một luồng lực lượng kỳ dị tràn ngập toàn thân, khiến huyết nhục xương cốt dường như khôi phục lại trạng thái lúc nhỏ, liên tục phát triển.

Cuối cùng Tiểu Vân Thú đã cung cấp cho Hàn Sâm 9 điểm siêu cấp thần gen, khiến siêu cấp thần gen của Hàn Sâm đạt đến 19 điểm, tố chất thân thể được tăng cường lên rất nhiều.

Gọi Lâm Bắc Phong tới, chuyển tiền và thú hồn cho y, Hàn Sâm thật sự không muốn phân tâm vì những chuyện này, mục tiêu của hắn là săn giết sinh vật thần huyết siêu cấp, trở thành Tiến Hóa Giả có siêu cấp thần gen đầy đủ, lúc này không có gì có thể dụ người hơn chuyện này rồi.

Là Tiến Hóa Giả đầu tiên trong lịch sử nhân loại có được siêu cấp thần gen, thần huyết quý tộc thì tính là gì, nếu như thần gen đã được coi là quý tộc, thì Tiến Hóa Giả siêu cấp thần gen chính là quý tộc trong quý tộc, hoặc là nói phải là hoàng tộc chứ?

Hàn Sâm có thể tưởng tượng ra chỗ tốt gì khi siêu cấp thần gen đầy đủ trở thành Tiến Hóa Giả có thể mang đến cho hắn và người nhà hắn, đó là chỗ tốt không cách nào tưởng tượng.

Hiện tại lo lắng duy nhất của Hàn Sâm chính là chu kỳ nuôi sinh vật thần huyết siêu cấp thật sự quá dài, căn cứ vào kinh nghiệm nuôi nấng của hắn để tính, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thời gian nuôi một con sinh vật thần huyết siêu cấp có lẽ cần chín tháng đến một năm, có khả năng không quá chuẩn xác, nhưng khoảng thời gian này đối với Hàn Sâm đã là quá lâu rồi.

Theo phỏng đoán thì Hàn Sâm còn cần hơn mười con sinh vật thần huyết siêu cấp, mới có thể khiến siêu cấp thần gen đầy đủ, đây chính là thời gian vài chục năm, Hàn Sâm thật sự không muốn đợi lâu như vậy.

Như vậy chỉ còn lại một con đường duy nhất có thể đi, chính là đi săn giết sinh vật thần huyết siêu cấp trong Tí Hộ Sở, cho nên Hàn Sâm nhất định phải tranh thủ thời gian khiến năng lực của mình tăng lên.

Hàn Sâm tiếp tục tu luyện Trường Sinh Chú, ngoài ra hắn còn sử dụng một trong năm tấm thẻ Thánh Đường cấp S mà lúc trước Bạch Dịch Sơn cho hắn, đi tới Thánh Đường đổi lấy một môn tân võ học tên là Sâm La Vạn Tượng.

Sâm La Vạn Tượng là một loại tân võ học nổi danh nhất của Thánh Đường, còn có một biệt danh là “Thánh Đường võ học đại cương” môn Sâm La Vạn Tượng này bao hàm rất nhiều kỹ xảo của các trường phái khác nhau, sở dĩ có một môn tân võ học như vậy, là do lúc mới bắt đầu Thánh Đường

muốn biên soạn ra một bộ bách khoa toàn thư cơ sở võ học, để tất cả mọi người có thể tu luyện cơ sở các loại tân võ.

Thế nhưng trong quá trình biên soạn, các loại kỹ xảo bất đồng đều dung nhập vào bên trong bách khoa toàn thư cơ sở võ học, yêu cầu của bộ tân võ học này đối với tu luyện giả lại càng ngày càng cao.

Thân thể của con người không cùng một thể, có người lực lượng mạnh, như vậy tính dẻo dai của y có lẽ sẽ kém một chút, có người thân thể mềm dẻo không xương, như vậy lực lượng của y cũng sẽ kém hơn.

Con người chắc chắn sẽ có ưu điểm và khuyết điểm, mà các loại võ học khác nhau, yêu cầu đối với thân thể cũng khác nhau.

Cho nên không ai có thể hiểu rõ tất cả mọi võ học, đối với bộ phận bản thân thiếu hụt, nên không có cách nào luyện thành các loại võ học khác nhau.

Bởi vì Sâm La Vạn Tượng tập hợp kỹ xảo và đặc điểm của quá nhiều loại võ học, tuy đều là trụ cột, nhưng yêu cầu về tố chất thân thể lại cao tới mức biến thái, thế cho nên căn bản tìm không thấy người thích hợp để tu luyện Sâm La Vạn Tượng.

Về sau phải biên soạn lại một lần nữa, tách Sâm La Vạn Tượng thành các môn học và cơ sở võ học khác nhau, mỗi người có thể lựa chọn loại phù hợp với thân thể của mình rồi tiến hành học tập, mới xem như giải quyết được vấn đề này.

Mà phiên bản Sâm La Vạn Tượng nguyên thủy nhất, đã trở thành trụ cột đại cương để các giáo sư Thánh Đường sử dụng, tương tự như từ điển vậy.

Mỗi lần có lĩnh ngộ, đều sẽ bổ sung vào Sâm La Vạn Tượng, chuẩn bị để tương lai sử dụng sẽ càng thêm thuận tiện.

Rất nhiều giáo sư Thánh Đường đều sử dụng Sâm La Vạn Tượng như vậy, khiến kỹ xảo bên trong Sâm La Vạn Tượng ngày càng nhiều, càng ngày càng phức tạp, càng ngày càng toàn diện, gần như đã trở thành một quyển bách khoa toàn thư về cơ sở tân võ học.

Mà đẳng cấp mua sắm phiên bản Sâm La Vạn Tượng nguyên thủy cũng càng ngày càng cao, bởi vì bên trong thật sự có quá nhiều tri thức tân võ học, có rất nhiều đều là lĩnh ngộ và kinh nghiệm của cá nhân giáo sư Thánh Đường, cho nên cho tới bây giờ, đẳng cấp mua sắm phiên bản Sâm La Vạn Tượng nguyên thủy đã bị định thành cấp S .

Nhưng lại không phải cấp S thông thường, phải là thẻ cấp S Thánh Đường thông dụng mới có thể mua, trên cơ bản chẳng khác nào tuyên bố đây là võ học điển tịch chuyên dụng của nội bộ Thánh Đường.

Dù sao có thẻ cấp S thông dụng, trên cơ bản cũng chỉ có nội bộ giáo sư Thánh Đường mới có thể lấy được.

Hơn nữa Sâm La Vạn Tượng tuy có trang bị dịch gen chuyên môn, nhưng không bảo đảm sau khi sử dụng dịch gen chuyên môn có thể tu luyện thành công Sâm La Vạn Tượng.

Bởi vì trong Sâm La Vạn Tượng có quá nhiều kỹ xảo cần có tố chất, dịch gen vốn không thể bù đắp nữa rồi.

Sở dĩ Hàn Sâm chọn Sâm La Vạn Tượng, cũng là bởi vì hắn đã sâu sắc cảm giác được, nếu như mình muốn săn giết sinh vật thần huyết siêu cấp, vậy thì nhất định điều chỉnh trạng thái thân thể của mình đến trạng thái tốt nhất, để thân thể của mình không còn nhược điểm gì, có lẽ mới có một chút khả năng.

Mà lúc đầu hắn chỉ học chương trình giáo dục phổ thông bắt buộc, nên cơ sở kỳ thật cũng không tốt như vậy, có một số phương diện đặc biệt nổi bật, nhưng lại có rất nhiều phương diện không hề vững chắc.

Cho nên Hàn Sâm mới muốn bắt đầu từ cơ sở, đền bù chỗ thiếu hụt cho cơ sở bất ổn trước kia, để bản thân đạt tới trạng thái hoàn mỹ nhất, chuẩn bị chém giết sinh vật thần huyết siêu cấp.

Chương 294: Có Rảnh Sẽ Dạy Cậu

Thời gian là thứ phi thường đáng sợ, đặc biệt là trong đại thời đại vũ trụ ngày nay, mỗi phút mỗi giây, ở vô số tinh cầu mà nhân loại chiếm cứ đều có vô số chuyện khiến nhiều người kinh ngạc xảy ra.

Có rất nhiều cường giả chết đi, cũng có rất nhiều ngôi sao mới sinh ra.

Thời gian hai năm, thực sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, cũng khiến người ta quên đi rất nhiều thứ.

Nhưng cũng có người không phải dễ quên, ví dụ như Kinh Cực Nhã chính là một người như vậy.

Rất nhiều người đều hâm mộ Kinh Cực gia xuất hiện một thiên tài như Kinh Cực Vụ, nhưng chỉ có người thực sự hiểu rõ Kinh Cực gia mới biết được, Kinh Cực gia còn có một người đáng sợ hơn cả Kinh Cực Vụ, chính là Kinh Cực Nhã.

Tuy Kinh Cực Nhã là em trai của Kinh Cực Vụ, cũng nhỏ hơn Kinh Cực Vụ rất nhiều, nhưng chỉ cần là người đã từng gặp Kinh Cực Nhã, thì khi hình dung về y chỉ có thể nói hai chữ “kinh diễm”.

Nếu như nói Kinh Cực Vụ là một thiên tài không gì không làm được, là một quái vật ở mọi phương diện đều đạt trình độ cao nhất, như vậy Kinh Cực Nhã chính là một quỷ tài có thể đột phá cấp cao nhất.

Ông nội của Kinh Cực Vụ và Kinh Cực Nhã đã từng mời không ít giáo sư tân võ học để chỉ điểm cho Kinh Cực Vụ và Kinh Cực Nhã, Kinh Cực Vụ là người có thể chăm chú lắng nghe cùng học tập, còn Kinh Cực Vụ lại là loại người mà không có một vị giáo sư nào có thể dạy y quá ba tháng.

Kinh Cực Vụ thật sự có quá nhiều tư tưởng và nghi vấn kỳ lạ, bình thường khiến những giáo sư đó á khẩu không trả lời được, không tới ba tháng, những giáo sư đó đã xấu hổ xin lão gia tử của Kinh Cực gia nghỉ, bởi vì bọn họ không còn gì để dạy cho Kinh Cực Nhã nữa.

Ưu tú hơn cả Kinh Cực Vụ, tất cả mọi người trong Kinh Cực gia đều kỳ vọng rất cao đối với Kinh Cực Nhã, thậm chí cho rằng Kinh Cực Nhã có tư

cách làm chủ Kinh Cực gia trong tương lai hơn Kinh Cực Vụ, gần như những người từng gặp Kinh Cực Nhã đều cho rằng như vậy.

Tuy nhiên chỉ có có một người không nghĩ như vậy, người kia chính là Kinh Cực Nhã, trong lòng Kinh Cực Nhã, Kinh Cực Vụ mới là thần tượng duy nhất mà y sùng bái và là mục tiêu truy đuổi, không có ai sùng bái Kinh Cực Vụ hơn Kinh Cực Nhã.

Trước kia mỗi một cuộc tranh tài của Kinh Cực Vụ, Kinh Cực Nhã đều đến tận nơi để quan sát, cho dù không có thời gian chạy tới, cũng sẽ dùng tất cả mọi khả năng giành ra chút thời gian để ngồi trước thiết bị 3D để xem trận tranh tài.

Mỗi một cuộc tranh tài của Kinh Cực Vụ, Kinh Cực Nhã đều quan sát rất nhiều lần, trong mắt y cũng chỉ có Cực Kinh Vụ, người kia giống như cả người đều đang lóe sáng, đó chính là đại ca mà y sùng bái nhất.

Thế nhưng trong trận đấu bắn cung Cực Kinh Vụ lại thua Hàn Sâm, hôm đó Kinh Cực Nhã không thể tới hiện trường để xem, nhưng y lại vô cùng phẫn nộ, bởi vì dù y có ngồi xem lại trận đấu bao nhiêu lần, Kinh Cực Vụ cũng chỉ thua vì năng lực của huấn luyện viên bố trí chiến thuật và vận khí, chứ không phải thua Hàn Sâm.

Nếu như dùng thực lực chân chính để giao phong, Kinh Cực Nhã tin Kinh Cực Vụ nhất định sẽ không thua, Kinh Cực Nhã gần như không kịp chờ muốn đánh bại Hàn Sâm, hơn nữa nói cho Hàn Sâm, ngay cả một đầu ngón chân của đại ca của mình Hàn Sâm cũng không bằng.

- Mũi tên đinh ốc sao? Cái đó thì có gì đặc biệt hơn người?

Kinh Cực Nhã cự tuyệt lời mời của trường quân đội Trung Ương và rất nhiều học viện quý tộc, đi tới trường quân đội Hắc Ưng không quá nổi danh để học, đương nhiên y tới không phải để làm đồng đội của Hàn Sâm, y chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy Hàn Sâm, nhanh chóng đánh bại hắn, để nói cho Hàn Sâm biết, hắn không bằng đại ca của mình.

Bốn chữ thanh nhã tuấn tú dùng trên người Kinh Cực Nhã thì cực kỳ thích hợp, khi Kinh Cực Nhã mới nhập học, tuy không có ai biết y là em trai của

Kinh Cực Vụ, nhưng chỉ dựa vào dung mạo này của y, đã bắt sống vô số tâm hồn thiếu nữ của các học tỷ học muội, được xưng là soái ca bậc nhất trường quân đội Hắc Ưng.

Nhưng Kinh Cực Nhã rất nhanh đã dùng thực lực của y để chứng minh, y không chỉ có dung mạo hơn người.

Có lẽ là trong lòng y luôn muốn phân cao thấp với Hàn Sâm, những hạng mục mà Hàn Sâm đã từng đã tham gia, Kinh Cực Nhã đều tham gia một lần, trận đấu chiến giáp của trường, trận đấu Hắc Bạch Quyền, trận đấu bắn cung, trận đấu Thượng Đế Chi Thủ, tất cả các hạng mục Kinh Cực Nhã đều dùng chiến thắng tuyệt đối để nghiền ép, đã lấy được chức quán quân của rất nhiều hạng mục so tài trong trường học.

Hiện tại Kinh Cực Nhã đã là số 1 ở Hắc Ưng danh xứng với thực .

Bởi vì năm nay Hàn Sâm đã lên năm tư, có quyền rời khỏi các câu lạc bộ, cũng có thể tự do lựa chọn tham gia đội thi đấu, cho nên Hàn Sâm đã sớm rút lui khỏi đội bắn cung, trên thực tế trong thời gian nửa năm từ khi Hàn Sâm trở lại trường quân đội đến nay, hắn rất ít lộ diện trước mặt công chúng.

Kinh Cực Nhã muốn tìm được một cơ hội đánh bại Hàn Sâm, nhưng lại phát hiện ra y căn bản không có cơ hội giao thủ cùng Hàn Sâm, rất nhiều thời gian Hàn Sâm đều ở trong Tí Hộ Sở, muốn gặp hắn một lần cũng không dễ dàng.

- Nhã, tôi nhận được tin tức, có người thấy Hàn Sâm đi ra khỏi trạm chuyên chở, đang trở lại phòng 304.

Hứa Phi chạy tới bên người Kinh Cực Nhã, vô cùng hưng phấn nói.

Trên thực tế rất nhiều bạn của Kinh Cực Nhã đều biết chuyện Kinh Cực Nhã muốn muốn khiêu chiến với Hàn Sâm, ít nhất theo bọn họ nghĩ là khiêu chiến.

Hàn Sâm sớm đã trở thành một truyền kỳ của trường Hắc Ưng, tuy nhiên bởi vì lý do cá nhân, trên thực tế Hàn Sâm chỉ tham gia một lần trận đấu

giữa các trường quân đội kia, cũng chỉ lấy được một chức quán quân, nhưng đối với học sinh trong trường quân đội Hắc Ưng, Hàn Sâm không thể nghi ngờ chính là một truyền kỳ.

Tuy Kinh Cực Nhã lợi hại, nhưng trong suy nghĩ của đám học sinh trường Hắc Ưng, hắn so với truyền kỳ vẫn có một chút khoảng cách, ít nhất trước khi y khiêu chiến Hàn Sâm rồi giành được chiến thắng, Kinh Cực Nhã vẫn chỉ là một học đệ khiêu chiến học trưởng truyền kỳ mà thôi.

Nhưng bọn họ rất vui được xem một trận khiêu chiến như vậy, dù sao nếu có thể xem một trận đấu giữa Kinh Cực Nhã và Hàn Sâm, thì đây hẳn là một chuyện vô cùng mỹ diệu.

- Cảm ơn.

Kinh Cực Nhã cười cười với Hứa Phi, chậm rãi đi về phía phòng của Hàn Sâm, y không cần phải vội vàng xúc động, thời gian hoàn toàn đủ.

Đám người Hứa Phi đều có chút hưng phấn đi theo Kinh Cực Nhã, bọn họ cũng rất muốn tận mắt nhìn thấy nhân vật mới Kinh Cực Nhã đấu với Hàn Sâm, trận đấu kia nhất định là một trận đấu mang tính long tranh hổ đấu.

Kinh Cực Nhã đi qua sân trường, khiến rất nhiều người chú ý, dù là nam sinh hay nữ sinh đều sẽ không chán ghét một nam sinh tuấn tú như vậy, tất cả đều sẽ không nhịn được mà nhìn thêm mấy lần.

Rất nhanh, Kinh Cực Nhã đã đi tới con đường cần phải đi qua nếu muốn tới phòng 304, y cứ như vậy đứng ở ven đường đợi Hàn Sâm đến.

Không bao lâu sau, một thân ảnh đã xuất hiện trong mắt Kinh Cực Nhã, khiến đồng tử của y mạnh mẽ co rụt lại, cũng không phải sợ hãi, mà là bởi vì y có chút hưng phấn, nghĩ đến lập tức có thể đánh bại Hàn Sâm, rửa sạch ô danh cho đại ca Kinh Cực Vụ của mình, trái tim Kinh Cực Nhã không kìm được dần tăng tốc, hai má cũng nổi lên vẻ đỏ ửng khác thường.

- Hàn Sâm học trưởng?

Đợi đến lúc người kia đến gần, Kinh Cực Nhã lập tức lên tiếng hỏi.

- Tôi là Hàn Sâm, cậu là?

Hàn Sâm hơi nghi hoặc đánh giá Kinh Cực Nhã một chút, xác định mình cũng không quen biết y.

- Tôi là Kinh Cực Nhã, là sinh viên năm nhất khoa bắn cung, hy vọng có thể lãnh giáo một hai với học trưởng trên phương diện bắn cung, không biết khi nào học trưởng có thời gian?

Kinh Cực Nhã khẽ cười nói .

- Học đệ, thực xin lỗi, gần đây tôi thật sự không có thời gian, lúc nào rảnh sẽ dạy cậu.

Hàn Sâm chưa từng nghe tên Kinh Cực Nhã, còn tưởng rằng chỉ là học sinh mới nào đó sùng bái hắn, trực tiếp đi đến bên cạnh Kinh Cực Nhã, thái độ vô cùng tốt vỗ vỗ bả vai Kinh Cực Nhã, sau đó nghênh ngang rời đi .

Chương 295: Đã Vô Địch Trong Lòng

Tất cả mọi người đều ngơ ngác, gần như không thể tin được vào ánh mắt và đôi tai của chính mình.

Mặc dù Kinh Cực Nhã là tân sinh, nhưng mà y đã chiến thắng áp đảo trở thành quán quân cuộc thi bắn cung trong trường, quán quân thi đấu chiến giáp, quán quân thi đấu Thượng Đế Chi Thủ, có thể nói là nhân vật phong vân trong trường học hiện nay chạm tay có thể bỏng.

Thế mà Hàn Sâm lại coi Kinh Cực Nhã trở thành một tiểu học đệ bình thường, thật sự khiến người khác kinh ngạc, ngay cả Kinh Cực Nhã cũng giật mình.

Thật ra chuyện này cũng không trách Hàn Sâm được, trong thời gian nửa năm trở lại trường quân đội, hắn đã dồn tất cả tinh lực của mình tập trung tu luyện Trường Sinh Chú và Sâm La Vạn Tượng.

Đặc biệt là Sâm La Vạn Tượng, hắn tốn rất nhiều thời gian và tinh thần tu luyện, để có thể chém giết sinh vật thần huyết siêu cấp Hàn Sâm đã toàn thân toàn ý dốc sức để nâng cao năng lực thực chiến của mình, nên không có tâm tình quan tâm những chuyện khác.

Mặc dù Kinh Cực Nhã rất nổi tiếng trong trường học, nhưng Hàn Sâm thật sự không biết có một người như thế, nhưng cho dù hắn biết thì hắn cũng không để ở trong lòng.

Trong những người cùng giai, hiện tại đã không còn người nào đáng để hắn phải chú ý.

Thấy Hàn Sâm lướt qua không thèm quay đầu nhìn mình đi về phía phòng ngủ, Kinh Cực Nhã xoay người nhìn bóng lưng của Hàn Sâm nói một câu:

- Kinh Cực Vụ là anh trai tôi .

Hàn Sâm ngừng lại, xoay người kinh ngạc nhìn Kinh Cực Nhã:

- Cậu là em trai của Kinh Cực Vụ?

Hàn Sâm sở dĩ có chút kinh ngạc, là vì năm đó Kinh Cực Vụ thực sự đã để lại ấn tượng rất sâu sắc, khi đó Kinh Cực Vụ thực sự mạnh hơn hắn không ít.

Hơn nữa Kinh Cực Vụ là một đối thủ đáng được tôn kính, Hàn Sâm không ngờ em trai của Kinh Cực Vụ lại là học sinh của Hắc Ưng.

Đây là lần đầu tiên đám Hứa Phi biết rõ, Kinh Cực Nhã lại là em trai Kinh Cực Vụ, mặc dù hai năm đã trôi qua, danh tiếng quái vật trường quân đội Trung Ương không còn vang dội như trước, nhưng đối với sinh viên mới trong trường quân đội Hắc Ưng, ba chữ Kinh Cực Vụ kia vốn không hề lạ lẫm.

Bởi vì khi tân sinh nhập học, khi trường học tuyên truyền về lịch sử vinh quang của Hắc Ưng, không thể tránh khỏi sẽ nhắc tới trận chiến giữa Hàn Sâm và Kinh Cực Vụ, cho nên dù đã qua hai năm, danh tiếng của Hàn Sâm ở trường quân đội Hắc Ưng vẫn được nhiều người biết, Kinh Cực Vụ với tư cách đối thủ của hắn, tự nhiên cũng được đám học sinh nhớ kỹ.

Đám người Hứa Phi tuyệt đối không thể ngờ được Kinh Cực Nhã lại là em trai Kinh Cực Vụ, hiện tại cuối cùng bọn họ đã hiểu rõ tại sao Kinh Cực Nhã muốn khiêu chiến Hàn Sâm.

- Đúng, hiện tại có thể đấu một trận bắn cung phân cao thấp với tôi không?

Kinh Cực Nhã mỉm cười nhìn Hàn Sâm, y sẽ không coi thường Hàn Sâm, nhưng y có tự tin nhất định có thể đánh bại Hàn Sâm.

Hàn Sâm không chút suy nghĩ, cười nói:

- Một chuyện nhàm chán như vậy, hay là thôi đi, thay tôi hỏi thăm Kinh Cực Vụ, nói tôi rất nhớ anh ta.

Nói xong, Hàn Sâm xoay người rời đi, không dây dưa dài dòng, cứ như thế dứt khoát rời đi, Kinh Cực Nhã trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, nhưng lúc này Kinh Cực Nhã lại có cảm giác bị làm nhục.

Giọng điệu của Hàn Sâm như vậy, quả thực giống như là đang dỗ một đứa bé, căn bản không coi y là thành một đối thủ cần phải cẩn thận ứng phó, Kinh Cực Nhã sao có thể không tức giận.

Nhưng Hàn Sâm cũng không có ý muốn nhục nhã Kinh Cực Nhã, bởi vì hắn đúng là đang coi Kinh Cực Vụ thành một đứa trẻ lớn xác, tuy nói là đồng học, nhưng Kinh Cực Vụ mới năm nhất, Hàn Sâm đã năm tư rồi, trên thực tế hắn lớn hơn Kinh Cực Vụ ba bốn tuổi.

Hơn nữa Kinh Cực Nhã lại là em trai của Kinh Cực Vụ, nếu như Kinh Cực Vụ ở đây, hắn còn có thể coi Kinh Cực Vụ là đối thủ, nhưng một em trai nhỏ như vậy, Hàn Sâm thật sự không thể hứng thú nổi.

Có thời gian làm chuyện này, hắn thà để đi luyện Sâm La Vạn Tượng còn hơn, trong nhóm người chưa tiến hóa, thật sự không còn ai đáng để hắn xuất thủ.

Trước kia có rất nhiều người có thể được hắn coi là đối thủ, như Lâm Phong, Tần Huyên … bọn họ đã sớm tấn thăng đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi, hiện tại Hàn Sâm hoàn toàn không còn hứng thú gì đối với những người ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, hắn thầm nghĩ phải nhanh chóng nâng cao năng lực chiến đấu của mình, để có thể đi săn giết sinh vật thần huyết siêu cấp.

Hàn Sâm đi vài bước đã tới phòng ngủ, Kinh Cực Nhã nhìn theo Hàn Sâm, nhưng không có gọi hắn nữa, cũng không có chạy lên chặn đường, khóe miệng khẽ nhếch lên, nhàn nhạt lẩm bẩm:

- Anh không từ chối tôi được đâu.

Chuyện Kinh Cực Nhã là em trai Kinh Cực Vụ rất nhanh đã truyền khắp Hắc Ưng, sau khi rất nhiều học sinh nghe được tin tức này đều cảm thấy hứng thú, đặc biệt là một số sinh viên nữ, thậm chí còn gọi chuyện Kinh Cực Nhã khiêu chiến Hàn Sâm là “Vương tử báo thù ký”.

- Tôi biết mà, một người ưu tú như Kinh Cực Nhã làm sao tự nhiên lại chọn Hắc Ưng chúng ta, hóa ra là thay anh trai báo thù.

- Thế mà đại thần lại không dám nhận lời khiêu chiến, thật sự khiến người ta thất vọng.

- Đương nhiên không dám, Kinh Cực Nhã mạnh như vậy, nhỡ may đại thần thua một tiểu học đệ, như thế không phải là vô cùng mất mặt sao?

- Đúng đấy, tôi thấy đại thần căn bản không phải đối thủ của Kinh Cực Nhã, nếu không làm sao lại không dám nhận khiêu chiến chứ?

- Từ sau cuộc tranh tài bắn cung, hình như đại thần xảy ra chút vấn đề, ngay cả kỳ thi cuối năm cũng không tham gia, nghe nói sau này thi lại thành tích cũng rất bình thường . . .

- Xem ra thật sự là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát.

- Đại thần thật sự rơi xuống rồi.

- Sau này Hắc Ưng là thiên hạ của Kinh Cực Nhã rồi.

. . .

Trong trường Hắc Ưng truyền ra rất nhiều tin tức Hàn Sâm không bằng Kinh Cực Nhã, hơn nữa càng truyền càng khó nghe.

Mà người khởi xướng lời đồn này là Kinh Cực Nhã, lúc này đang nhàn nhã chơi Thượng Đế Chi Thủ.

Kinh Cực Nhã vốn chẳng quan tâm tới thanh danh, nhưng y rất rõ ràng, đối với những sinh viên trường quân đội tràn đầy nhiệt huyết, có đôi khi thanh danh lại là thứ đủ để khiến bọn họ phải liều mạng để giành lấy, nên Kinh Cực Nhã chỉ làm chuyện mà y cần.

Một ván Thượng Đế Chi Thủ chấm dứt, điểm số là 100: 80, đối thủ của Kinh Cực Nhã là Điền Đan, là chủ nhiệm câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ hiện tại, ngoại trừ Hàn Sâm và Kinh Cực Nhã, y là người có trình độ Thượng Đế Chi Thủ cao nhất trong đám học sinh trường quân đội Hắc Ưng.

- 20 điểm sao? Cũng không phải việc gì khó.

Kinh Cực Nhã tiện tay rời khỏi trò chơi, y chỉ muốn lặp lại một lần những chuyện Hàn Sâm đã từng làm trong trường học, để chứng minh Hàn Sâm cũng không phải quá giỏi.

Kinh Cực Nhã đang đợi Hàn Sâm bị những lời đồn kia chọc giận, đến khi y khiêu chiến lại một lần nữa, có lẽ Hàn Sâm sẽ không cự tuyệt, thậm chí còn có thể sẽ chủ động tới đánh với y một trận, đương nhiên đây là kết quả tốt nhất.

Thế nhưng Kinh Cực Nhã lại không biết, tuy Hàn Sâm nghe được những lời đồn đãi kia từ trong miệng đám lão Thạch, nhưng hắn lại không để trong

lòng, theo Hàn Sâm, những hành vi và thủ đoạn này của Kinh Cực Nhã đều vô cùng ngây thơ, hắn không cần tốn thời gian và tinh lực để đối phó.

- Hi vọng hôm nay có thể thắng một ván.

Hàn Sâm tới phòng thiết bị 3D chọn một bộ thiết bị, đăng nhập vào một diễn đàn mô phỏng đối chiến cổ võ trên Internet.

Chương 296: Song Đao Phách Thiên Hạ

Hàn Sâm đăng nhập vào diễn đàn tên là "Dũng sĩ giác đấu", là một diễn đàn chiến đấu phi chính thức của Liên Minh, không giống diễn đàn chiến đấu chính thức, nếu đăng nhập lên đó sẽ bị trực tiếp phân chia đến khu vực phù hợp với cấp bậc của mình.

Diễn đàn dũng sĩ giác đấu có thể lựa chọn tiến vào khu vực người chưa tiến hoặc khu vực Tiến Hóa Giả, bởi vì không phải diễn đàn chính thức, không cần khai báo thông tin cá nhân, cũng không cưỡng chế phân chia.

Hàn Sâm sở dĩ chọn diễn đàn dũng sĩ giác đấu, cũng là vì điểm này, hắn có thể trực tiếp tiến vào khu vực Tiến Hóa Giả, cùng chiến đấu với những Tiến Hóa Giả đó, không cần phải đi vào khu của người chưa tiến hóa.

Với thực lực hiện tại của Hàn Sâm, chiến đấu cùng người chưa tiến hóa đã không còn bất cứ ý nghĩa gì, hắn vì muốn luyện tập Sâm La Vạn Tượng, nửa năm qua nếu có thời gian hắn đều sẽ tiến vào diễn đàn dũng sĩ giác đấu để chiến đấu cùng đám Tiến Hóa Giả, tăng độ thuần thục của mình lên, đồng thời cũng có thể học hỏi từ trên người những Tiến Hóa Giả đó.

Chỉ có điều về tỷ số thắng thì cũng có chút thảm, từ khi tiến vào dũng sĩ giác đấu đến nay, trong thời gian nửa năm này, tổng cộng Hàn Sâm mới thắng bốn trận, một trận là gặp phải người chưa tiến hóa vào nhầm khu Tiến Hóa Giả, một trận là đối phương có chuyện không đánh hết trận đã trực tiếp

rời mạng rồi, hệ thống trực tiếp phán là Hàn Sâm thắng, Hàn Sâm chính thức đánh thắng cũng chỉ có hai trận thôi.

Về phần trận thua, Hàn Sâm đã lười nhìn chiến tích rồi, trận thua đã đột phá bốn con số.

Hiện tại tổng hợp tố chất thân thể của Hàn Sâm đã đạt tới khoảng 20 điểm, tố chất thân thể như vậy, ở khu vực người chưa tiến hóa tuyệt đối là vô địch, dù sao cũng chỉ có Tiến Hóa Giả mới có thể có tổng hợp tố chất thân thể 20 điểm, mà hiện tại tổng hợp tố chất của Hàn Sâm đều cao đến trình độ như vậy, thậm chí là cao hơn, có thể tưởng tượng ra mức độ cường hãn hiện tại của Hàn Sâm như thế nào.

Nhưng đây là dưới tình huống không sử dụng Cổ Tà Chú, nếu như sử dụng Cổ Tà Chú, năng lượng Hàn Sâm bộc phát ra sẽ càng thêm khủng bố.

Nhưng 20 điểm tổng hợp tố chất, ở khu vực người chưa tiến hóa đã là vô địch, nhưng ở khu Tiến Hóa Giả, hai mươi điểm tố chất lại trở thành quá yếu.

Trừ phi là những người bình thường ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai không có năng lực săn giết sinh vật biến dị, nếu không chỉ cần Tiến Hóa Giả có thêm một chút biến dị gen thứ hai, muốn có tổng hợp tố chất thân thể đến 20 điểm sẽ rất nhẹ nhàng.

Khi người chưa tiến hóa tấn thăng thành Tiến Hóa Giả, căn cứ vào gen của mỗi người, sẽ có được thể chấc khác nhau, chất lượng gen càng cao thì thể chất sẽ càng tốt.

Ví dụ như người chưa tiến hóa dùng thần gen đầy đủ để tấn chức, bình thường lấy được thể chất đều là một loại thần thể nào đó, hỗ trợ tố chất thân thể phi thường khủng bố, sau khi tiến hóa tố chất thân thể có thể tăng gấp bội.

Về phần những người trước khi tiến hóa có gen tương đối thấp, tố chất thân thể có thể tăng cường cũng sẽ phi thường có hạn.

Bình thường chỉ cần là gen biến dị đầy đã có thể thăng cấp thành Tiến Hóa Giả, sau khi tiến hóa thì tổng hợp tố chất thân thể đều có thể đạt tới 20 điểm, kiếm thêm một ít gen ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai là có thể đạt 20 điểm trở lên, cho nên nói tố chất thân thể 20 điểm ở khu vực Tiến Hóa Giả cũng chỉ là bình thường mà thôi.

Hàn Sâm không biết nếu như mình dùng siêu cấp thần gen đầy đủ để thăng cấp thành Tiến Hóa Giả, thì sẽ đạt được thể chất gì, sẽ có tác dụng cường hóa tố chất thân thể như thế nào, nhưng nhất định sẽ mạnh hơn thần huyết đầy đủ rất nhiều.

Hàn Sâm đánh bại hai Tiến Hóa Giả kia, đại khái chính là gà bệnh trong nhóm Tiến Hóa Giả, có thể là vừa mới trở thành Tiến Hóa Giả không lâu, nhân vật mới có tố chất thân thể chỉ khoảng 20 điểm.

Trong diễn đàn dũng sĩ giác đấu, người mới như vậy có rất ít, đại đa số người mới như vậy, thậm chí là người mới yếu hơn, đều đến diễn đàn chính thức, đến dũng sĩ giác đấu đều là ma cũ chiếm đa số.

Hơn nữa diễn đàn dũng sĩ giác đấu vốn chính là sản nghiệp của võ đạo quán Chiến Thần, có rất nhiều học sinh võ đạo quán Chiến Thần tới nơi này, trong đó có không ít cao thủ.

Hàn Sâm cũng nhờ vào Hoàng Phủ Bình Tình mới biết đến diễn đàn dũng sĩ giác đấu này, nhưng Hoàng Phủ Bình Tình đã sớm tốt nghiệp, cũng đã tấn chức tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai, rất lâu rồi Hàn Sâm chưa từng gặp cô ấy.

Tiến vào khu vực dũng sĩ giác đấu giành cho Tiến Hóa Giả, Hàn Sâm lựa chọn đối thủ ngẫu nhiên, kỳ thật Hàn Sâm cũng không có mục đích rõ ràng gì, có thể gặp nhiều đối thủ có phong cách khác nhau, là tư liệu tốt để Hàn Sâm tham khảo và học tập Sâm La Vạn Tượng.

Rất nhanh, đối thủ của Hàn Sâm đã đến, tiến vào một tràng cảnh mô phỏng trường giác đấu cổ đại giống như thời La Mã, đây là tràng cảnh đối chiến đấu dũng sĩ giác đấu kinh điển.

Hàn Sâm đứng ở lối vào dũng sĩ giác đấu, đang đợi thời gian đếm ngược chấm dứt, nhưng hắn đã có thể thấy tin tức về đối phương.

Đối phương có tài khoản là Song Đao Phách Thiên Hạ, nghe rất uy vũ, bộ dáng là một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, hai tay đều cầm một thanh loan đao, nhìn tài khoản liền biết sẽ là nhân vật dùng song đao, nhưng có thể xưng bá thiên hạ hay không thì Hàn Sâm cũng không biết.

Hàn Sâm nghĩ nghĩ, chuyển đến giao diện vũ khí giả thuyết của hệ thống, dựa theo dáng vẻ đao của Song Đao Phách Thiên Hạ, hắn cũng lựa chọn một đôi.

Hàn Sâm vì muốn học tập các loại kỹ xảo cùng kinh nghiệm của đối thủ, để bù đắp chỗ thiếu hụt của mình đối với Sâm La Vạn Tượng, cho nên bình thường đều là đối thủ dùng vũ khí gì, hắn sẽ dùng vũ khí đó, nếu như đối thủ dùng tay không, hắn cũng sẽ đánh tay không

Song Đao Phách Thiên Hạ cũng đang quan sát Hàn Sâm, y là Tiến Hóa Giả mới tấn chức không lâu, đây cũng là lần đầu tiên đăng nhập vào diễn đàn dũng sĩ giác đấu, chiến tích vẫn là 0 thắng 0 thua .

Song Đao Phách Thiên Hạ thấy Hàn Sâm lúc đầu là tay không, về sau lại chọn lựa một đôi biến đao giống như y, khiến y không nhịn được có chút tức giận.

Theo Song Đao Phách Thiên Hạ, Hàn Sâm làm thế rõ ràng là đang khinh thị người mới như y.

Thế nhưng trên thực tế Hàn Sâm căn bản không hề xem chiến tích của y, cũng không biết y là người mới, hắn đối với người nào cũng giống nhau.

- Tiểu tử, rất nhanh thôi mày sẽ phải trả giá thật nhiều vì sự cuồng vọng của mày.

Trong nội tâm Song Đao Phách Thiên Hạ âm thầm cười lạnh, đồng thời cũng tra xét tin tức Hàn Sâm.

Hàn Sâm dùng tài khoản là "Lính quèn trên chiến hạm", bởi vì hắn nghĩ đến nếu như có thể đi làm lính công tác trên chiến hạm cùng với Kỷ Yên Nhiên, dù có là một tên lính quèn thì hắn cũng đồng ý, cho nên mới dùng một tài khoản như vậy.

Nhưng tài khoản này rơi vào trong mắt người khác, họ còn tưởng rằng hắn thực sự là binh sĩ trên chiến hạm.

Song Đao Phách Thiên Hạ cũng tưởng Hàn Sâm là binh sĩ trên chiến hạm, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Bốn thắng còn bại hơn một ngàn, gà bệnh yếu như vậy cũng dám xem thường người khác, đợi lát nữa sẽ để mày biết tay.

Song Đao Phách Thiên Hạ vô cùng tự tin về đao pháp của mình, không dám nói thứ khác, nhưng đao phá này y đã bắt đầu luyện tập từ nhỏ.

Tuy y mới vừa tấn chức thành Tiến Hóa Giả không bao lâu nhưng đao pháp của y tuyệt đối sẽ không kém nhiều Tiến Hóa Giả khác, Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu Song Đao Pháp, cho dù là trong nhóm học sinh của võ đạo quán Chiến Thần, có thể luyện thành cũng không nhiều, mà Song Đao Phách Thiên Hạ có thể tính là người nổi bật bên trong những người cùng giai.

Chương 297: Nghịch Lưu Thập Tam Sát

Thời gian đếm ngược chấm dứt, Hàn Sâm và Song Đao Phách Thiên Hạ đồng thời đi vào đấu trường, Song Đao Phách Thiên Hạ liếm môi một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trong đầu âm thầm cười lạnh:

- Nếu như tao đánh không thắng được một tên gà mờ như vậy, vậy thì Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu Song Đao này coi như đã uổng công luyện tập rồi.

Hai tay Song Đao Phách Thiên Hạ đều cầm loan đao, tay phải cầm xuôi, tay trái cầm ngược, đây là cách cầm đao đặc biệt của Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu Song Đao, kỹ xảo hoàn toàn khác song đao thông thường, một xuôi một ngược, bá đạo quỷ dị, khiến người ta khó mà phòng bị.

Không nói hai lời, Song Đao Phách Thiên Hạ trực tiếp vọt về phía Hàn Sâm, tốc độ nhanh như sét đánh.

Hàn Sâm có chút tò mò nhìn Song Đao Phách Thiên Hạ, cách cầm đao của y có chút kỳ lạ, lần đầu tiên Hàn Sâm thấy có người cầm đao như vậy.

Hàn Sâm không biết kỹ xảo này, đương nhiên không có khả năng cầm đao giống như y, Hàn Sâm dùng cách cầm loan đao bình thường, đối với cách dùng song đao, Hàn Sâm cũng rất tinh thông, hắn học được từ chỗ khô lâu tiết tấu song đao rối loạn, đao pháp này không kém hơn bất luận một loại đao pháp cấp S nào.

Nhưng Hàn Sâm chiến đấu không phải vì muốn lấy được thắng lợi, hắn chỉ muốn biết được nhiều loại phong cách vận dụng khác nhau mà thôi, từ đó nâng cao trình độ Sâm La Vạn Tượng của mình.

Cho nên Hàn Sâm ra tay cũng không dùng chiêu nguy hiểm đến tính mạng, chỉ vì muốn xem đao pháp của đối phương và cách dùng các kỹ xảo.

Đao pháp của Song Đao Phách Thiên Hạ vừa nhanh vừa ác, một xuôi một ngược hòa vào nhau, khiến người ta khó phòng bị, rất nhanh đã áp chế được Hàn Sâm.

Nhưng Hàn Sâm không những không sợ mà còn lấy làm mừng, tố chất thân thể của đối phương không mạnh hơn hắn quá nhiều, chắc khoảng 25 điểm, mạnh hơn hắn, nhưng có hạn, tuy vậy đao pháp của người này lại vô cùng kinh diễm, đúng là đối thủ mà Hàn Sâm luôn hy vọng có thể gặp được.

Nếu như tố chất thân thể đối thủ quá mạnh, như những Tiến Hóa Giả có tố chất thân thể ba, bốn mươi điểm, Hàn Sâm sẽ bại quá nhanh, những thứ có thể học được sẽ có hạn, hơn nữa cũng rất khó ép những người đó để lộ ra thực lực chân chánh.

Như Song Đao Phách Thiên Hạ là tốt nhất, tố chất thân thể mạnh hơn Hàn Sâm một chút, đao pháp lại cực kỳ lợi hại, đúng là đối thủ mà Hàn Sâm thích nhất.

Hàn Sâm dùng tới 120% tinh thần, dùng đao pháp khô lâu của mình đối chiến cùng Song Đao Phách Thiên Hạ, tuy Song Đao Phách Thiên Hạ chiếm ưu thế chủ động, thế nhưng vẫn không thể tạo thành vết thương trí mạng cho Hàn Sâm.

Song Đao Phách Thiên Hạ càng đánh càng giật mình, tên lính quèn trên chiến hạm này, tố chất thân thể rõ ràng không bằng y, đao pháp cũng không thể coi là tuyệt luân, tuy nhiên lại rất cổ quái, còn cổ quái hơn cả Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu Song Đao của y.

Mỗi một đao của đối phương, thậm chí là từng bước chân đều khiến Song Đao Phách Thiên Hạ phi thường khó chịu, mỗi lần đều ra tay vào lúc lực cũ của y sắp hết mà lực mới còn chưa sinh ra, khiến Song Đao Phách Thiên Hạ ứng phó cảm giác không được tự nhiên.

Đúng, chính là không được tự nhiên, mọi cử động của đối thủ đều khiến Song Đao Phách Thiên Hạ có cảm giác không được tự nhiên, hơn nữa còn khó chịu, có cảm giác có lực mà không sử dụng được.

Rõ ràng khí lực mạnh hơn đối phương, đao pháp cũng tinh xảo hơn đối phương, nhưng y lại không có biện pháp áp đảo đối thủ, mặc dù coi như y chiếm được ưu thế, nhưng trên thực tế bản thân hắn cũng rất khó chịu.

- Đây là đao pháp quỷ gì?

Hiện tại Song Đao Phách Thiên Hạ đã không nghĩ rằng Hàn Sâm muốn trào phúng y mới chọn song đao, mà đã coi Hàn Sâm trở thành cao thủ đao thuật chân chính.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu, Song Đao Phách Thiên Hạ càng đánh càng kinh ngạc, tố chất thân thể của đối phương không bằng y, lực lượng và tốc độ đều kém một chút, nhưng đao pháp kia thật sự vô cùng quỷ dị, có vẻ như càng chiến càng hăng, dù làm kiểu gì Song Đao Phách Thiên Hạ cũng khó có thể chính thức đánh bại đối thủ.

- Không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không mình thật sự sẽ thua, không ngờ người trên dũng sĩ giác đấu đều mạnh như vậy, một gia hỏa bốn thắng ngàn bại, lại có được đao pháp đáng sợ như thế, xem ra mình chỉ có thể dùng toàn lực thôi.

Trong lòng Song Đao Phách Thiên Hạ có chút kinh ngạc, không dám giữ sức nữa, cầm ngược đao trong tay phải như tay trái.

Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu Song Đao có một chiêu khó học nhất chính là Nghịch Lưu Thập Tam Sát, song đao trở tay tuyệt kỹ sát chiêu, người có thể luyện thành chỉ đếm được trên đầu ngón tay, có tư cách học chiêu này cũng không có mấy người, có thể coi là một trong những bí kỹ của võ đạo quán Chiến Thần.

Song Đao Phách Thiên Hạ có thể học được Nghịch Lưu Thập Tam Sát, nguyên nhân chủ yếu là do cha của y chính là quán chủ một phân quán của võ đạo quán Chiến Thần.

Nghịch Lưu Thập Tam Sát vừa ra, Hàn Sâm lập tức rơi vào nguy cơ, Song Đao Phách Thiên Hạ trở tay chém tới từng đao lại từng đao, một đao nhanh hơn một đao, một đao hung ác hơn một đao, một đao lại quỷ dị hơn một đao, giống như thiên hà nghịch chuyển không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm liên tục chặn được bảy đao, tới đao thứ tám thì không thể ngăn được, bước ra một bước, cứ thế mà tránh qua, tránh né tám thứ đao, mà đao thứ chín lại đã đến trước người Hàn Sâm, để lại trên người hắn một vết đao.

Nhưng bởi vì đây chỉ là thân thể ảo, cũng không có cảnh máu tươi bắn ra, chỉ có tiếng hệ thống bắt đầu nhắc nhở giá trị thân thể Hàn Sâm tổn thương đã đạt đến 27%, nếu như giá trị tổn thương đạt đến 100%, thì hắn sẽ bị trực tiếp rời khỏi sàn đấu, trở thành kẻ thất bại.

Trừ phi dùng một đao chém đầu, hoặc một đao xuyên tim, nếu không đều phải phải đợi đến khi giá trị tổn thương đạt tới 100% mới có thể chấm dứt đối chiến.

Nếu như là đối chiến trong thực tế thì không biết đã chết bao nhiêu lần.

Hàn Sâm không hề sợ hãi, ngược lại còn lấy làm mừng, hai mắt hắn lóe sáng ra, mắt thấy một đao khác của Song Đao Phách Thiên Hạ cũng sắp chém tới người, trong nháy mắt tăng tốc bước ra một bước.

Một đôi loan đao của Song Đao Phách Thiên Hạ vô cùng quỷ dị, khiến người ta khó lòng phòng bị, song đao để lại trên người của Hàn Sâm từng đường vết thương.

Thế nhưng Song Đao Phách Thiên Hạ lại không vì thế mà cao hứng, bởi vì tuy y khiến Hàn Sâm bị thương, nhưng cảm giác khó chịu kia vẫn luôn tồn tại, mỗi một đao chém tới đều thương tổn tới Hàn Sâm, nhưng mỗi một đao chém xuống lại chênh đi một chút, không thể chém tới chỗ yếu hại của hắn.

Mắt thấy Nghịch Lưu Thập Tam Sát đã trảm xong, mặc dù để lại trên người Hàn Sâm không ít miệng vết thương, nhưng giá trị tổn thương của Hàn Sâm lại chỉ đến 70%, khoảng cách đến khi bị hệ thống đá ra khỏi sàn đấu vẫn còn một đoạn.

- Đáng chết, nếu như trong hiện thực, cho dù hắn có thể tránh đi chỗ yếu hại, chịu nhiều tổn thương như vậy, cho dù chỉ là đổ máu cũng có thể khiến hắn mất đi lực chiến đấu rồi.

Song Đao Phách Thiên Hạ bất đắc dĩ thấp giọng mắng một câu.

Đây chính là nguyên nhân Hàn Sâm lựa chọn luyện tập ở trường giác đấu, sẽ không bởi vì bị thương mà mất đi lực chiến đấu, cũng không cần dưỡng thương mới có thể tiếp tục tái chiến, nơi này dùng để tích lũy kinh nghiệm chiến đấu là không thể tốt hơn.

- Thập tam đao không giết được mày, vậy thì làm lại một lần nữa.

Trong nội tâm Song Đao Phách Thiên Hạ âm thầm nảy sinh ác độc, đối phương chỉ còn lại không tới 30% giá trị tổn thương, hắn lại dùng Nghịch Lưu Thập Tam Sát một lần nữa, có lẽ có thể trực tiếp đã đối phương ra khỏi sàn đấu.

Vừa nghĩ thế, Song Đao Phách Thiên Hạ đã lại một lần nữa cầm ngược lấy loan đao xông tới, một lần nữa sử dụng ra bí kỹ Nghịch Lưu Thập Tam Sát.

Trong mắt Hàn Sâm không có một tia sợ hãi hay bối rối, hai mắt dường như không hề bận tâm, mọi cử động của Song Đao Phách Thiên Hạ đều rơi vào trong mắt của hắn.

Chương 298: Hoạt Tự Kình

Song Đao Phách Thiên Hạ sử dụng Nghịch Lưu Thập Tam Sát một lần nữa, muốn trực tiếp đá Hàn Sâm ra khỏi sàn đấu, nhưng rất nhanh sau đó Song

Đao Phách Thiên Hạ đã phát hiện, mọi chuyện cũng không giống như tưởng tượng của y.

Mặc dù tốc độ và lực lượng của đối phương không tăng lên, nhưng Song Đao Phách Thiên Hạ lại rõ ràng cảm giác được mình rất khó có thể chém trúng đối phương.

Lần đầu đao thứ chín đao đã chém trúng Hàn Sâm, nhưng lúc này Song Đao Phách Thiên Hạ đã chém tới đao thứ mười mới miễn cưỡng để lại trên người Hàn Sâm một vết thương nhỏ.

Ba đao sau cũng cũng không thể chém xuống rất nhiều giá trị tổn thương của Hàn Sâm như vừa rồi, sau khi thập tam đao chém xong, giá trị tổn thương của Hàn Sâm dừng lại ở 89%, vẫn còn dư lại 11%, so với dự tính của Song Đao Phách Thiên Hạ thì thiếu rất nhiều.

Trong nội tâm Song Đao Phách Thiên Hạ vô cùng kinh ngạc, có chút không hiểu vì sao lần thứ hai sử dụng lại kém lần thứ nhất nhiều như vậy.

Nhưng lúc này Song Đao Phách Thiên Hạ đã giết đến mức đỏ cả mắt rồi, cũng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ muốn muốn nhanh chóng tiêu diệt Hàn Sâm, 11% giá trị tổn thương cuối cùng, dù có thế nào thì một lần sử dụng Nghịch Lưu Thập Tam Sát là đủ.

Thế nhưng đợi đến khi Song Đao Phách Thiên Hạ sử dụng Nghịch Lưu Thập Tam Sát lần thứ ba, Hàn Sâm lại ngăn được mười một đao, chỉ có hai đao cuối cùng mới thương tổn tới Hàn Sâm, nhưng vẫn chỉ có thể đoạt đi 6% giá trị tổn thương.

Tuy giá trị tổn thương của Hàn Sâm đã đạt tơi 95%, chỉ còn lại 5% cuối cùng, nhưng khi Song Đao Phách Thiên Hạ sử dụng Ngịch Lưu Thập Tam Đao lần nữa, y lại kinh hãi phát hiện, Ngịch Lưu Thập Tam Đao của y đã không đả thương Hàn Sâm được nữa, song đao trong tay Hàn Sâm đã đỡ được toàn bộ thập tam đao.

Hai mắt Hàn Sâm híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, Sâm La Vạn Tượng có quá nhiều kỹ xảo cơ sở, tuy không tính là cao cấp, nhưng dù là kỹ xảo cao cấp đến đâu, tất cả đều dựa theo theo kỹ xảo cơ sở để phát triển ra.

Lúc trước hắn đấu cùng Song Đao Phách Thiên Hạ lâu như vậy, đã bắt đầu hiểu rõ về kỹ xảo cùng phương thức dùng đao Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu Song Đao của Song Đao Phách Thiên Hạ, sau đó lại nhìn Nghịch Lưu Thập Tam Sát này, hắn càng thêm hưng phấn .

Lần đối quyết này, có thể nói là một trận mà Hàn Sâm hưng phấn nhất trong nửa năm qua, bởi vì đối thủ trước kia hắn gặp phải, phần lớn đều có tố chất thân thể mạnh hơn hắn quá nhiều, chênh lệch mười điểm tố chất thân thể, trong giai đoạn này là vô cùng khủng bố.

Mà những người trước kia Hàn Sâm gặp phải, phần lớn đều là người có 30 điểm tố chất trở lên, phần lớn đều mạnh hơn hắn mười mấy điểm, tuy hắn cũng học được một chút, nhưng vẫn có hạn.

Lần này gặp được Song Đao Phách Thiên Hạ, khiến hắn học được thoải mái, hơn nữa cách dùng đao Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu, với thân thể của hắn cũng có thể làm được đấy.

Đao pháp Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu, cách vận lực rất đặc biệt, trở tay cầm đao chú trọng một chữ “Hoạt “, cách vận lực như vậy khiến đao pháp Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu phi thường thông thuận, gần như khiến người khác không nhìn ra được điểm dừng ở khoảng giữa.

Đặc biệt là Nghịch Lưu Thập Tam Sát, càng là phát huy đặc tính “Hoạt” này tới cực hạn, thập tam đao biến thành một đao, giống như dòng chảy trên sông lớn không có cách nào ngăn cản, thập tam đao như một đao, nếu trúng một đao, những đao phía sau càng không thể ngăn cản, mấy đao sau nhất định sẽ trúng .

Trong Sâm La Vạn Tượng cũng có kỹ xảo phát lực chữ “Hoạt” này, Hàn Sâm cũng có luyện qua, chỉ là lúc trước hắn cũng không hiểu rõ được chữ “Hoạt” này phải sử dụng thế nào mới tính là chuẩn xác, cũng không có lĩnh ngộ sâu sắc.

Thế nhưng hôm nay nhìn Song Đao Phách Thiên Hạ dùng Nghịch Lưu Thập Tam Sát, cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu rõ cái gì là phát lực chữ “Hoạt”, hóa ra phải dùng như vậy mới là “Hoạt”.

Hàn Sâm càng đánh càng vui vẻ, Song Đao Phách Thiên Hạ bên kia lại hai mắt đỏ lòm, con ngươi sắp trợn ra ngoài.

Thấy Hàn Sâm cũng chỉ còn 5% giá trị tổn thương, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại chém không trúng Hàn Sâm nữa, cho dù là Nghịch Lưu Thập Tam Sát mạnh nhất của y, sử dụng mười mấy lần, nhưng vẫn không thể khiến Hàn Sâm bị thêm một điểm giá trị tổn thương nào nữa.

Khi trong nội tâm Song Đao Phách Thiên Hạ đang vô cùng phiền muộn, y đột nhiên thấy tên lính quèn trên chiến hạm kia, vung đao bức y lui về sau, sau đó loan đao trong hai tay nhẹ nhàng tung lên, hai tay cầm ngược chuôi đao, cách cầm đao giống như Song Đao Phách Thiên Hạ.

Song Đao Phách Thiên Hạ thấy hắn cầm đao như thế, lập tức không khỏi ngẩn người, không biết hắn muốn làm gì, nhưng tiếp đó, sắc mặt Song Đao Phách Thiên Hạ đã trở nên rất khó coi.

Bởi vì Hàn Sâm trở tay cầm đao, một đao linh hoạt chém qua, một đao kia nhìn thế nào cũng giống đao thứ nhất trong Nghịch Lưu Thập Tam Sát của y.

Lúc này Song Đao Phách Thiên Hạ thật sự rất muốn giết Hàn Sâm, nếu như lúc trước y chỉ cho rằng Hàn Sâm là một cao thủ dùng đao, không phải bởi vì y dùng song đao, Hàn Sâm mới lựa chọn dùng song đao, Hàn Sâm không phải đang vũ nhục y.

Nhưng hiện tại Song Đao Phách Thiên Hạ đã có thể khẳng định, lính quèn trên chiến hạm tuyệt đối đang vũ nhục mình.

Nếu như chỉ là chọn dùng đao như y thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn học y cầm đao, còn bắt chước Nghịch Lưu Thập Tam Sát của y, đây không phải là nhục nhã thì là gì?

Song Đao Phách Thiên Hạ tức đến mức muốn bể phổi, nhưng lại có chút xem thường hành vi của đối thủ.

Nghịch Lưu Thập Tam Sát sao có thể dễ dàng bắt chước như vậy, y luyện đao từ nhỏ, mười tuổi cha y đã bắt đầu truyền thụ Phi Thiên Phách Tuyệt

Lưu cho y, đến khi y mười sáu tuổi, sau khi trưởng thành tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, tìm gen đề cao tố chất, đạt đến yêu cầu sử dụng Nghịch Lưu Thập Tam Sát, mới có thể bắt đầu tu luyện Nghịch Lưu Thập Tam Sát.

Dựa vào trụ cột lúc trước học Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu, Song Đao Phách Thiên Hạ dùng hơn một tháng mới học được Nghịch Lưu Thập Tam Sát, đối phương mới chỉ nhìn mười mấy lần, đã muốn bắt chước đao pháp của y, ở trong mắt y xem ra thì đây chính là tự tìm đường chết .

Song Đao Phách Thiên Hạ bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, y biết rõ đây là cơ hội của mình, Nghịch Lưu Thập Tam Sát không thể dễ dàng bắt chước như vậy, đối phương muốn nhục nhã y, đồng thời đây cũng là cơ hội của y.

Bằng vào hiểu rõ của y về Nghịch Lưu Thập Tam Sát, khi đối phương sử dụng Nghịch Lưu Thập Tam Sát, chỉ cần phạm phải một chút sai lầm, là y có thể thừa cơ giải quyết đối phương.

Đương nhiệm tên lính quèn trên chiến hạm này cũng chỉ còn 5% giá trị tổn thương, y chỉ cần đợi đối phương mắc sai lầm là được rồi.

- Lão tử sẽ xem mày chết thế nào.

Song Đao Phách Thiên Hạ kìm chế tâm tình tức giận của mình, nhìn chòng chọc vào nhất cử nhất động của Hàn Sâm, chỉ chờ Hàn Sâm phạm phải sai lầm là sẽ xông lên cho hắn một đao chấm dứt.

Chỉ tiếc Song Đao Phách Thiên Hạ không thể ngờ được, mặc dù Hàn Sâm không luyện qua Nghịch Lưu Thập Tam Sát, nhưng cách phát lực theo chữ "Hoạt" kia hắn đã luyện qua, chỉ là không bắt được bí quyết, nên mãi không thể nhập môn mà thôi.

Bây giờ nhìn Song Đao Phách Thiên Hạ sử dụng Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu đao pháp cùng tinh túy Nghịch Lưu Thập Tam Sát, dĩ nhiên hắn đã lĩnh ngộ được chỗ tinh túy, dùng vốn đao pháp của hắn, muốn dùng Nghịch Lưu Thập Tam Sát kỳ thật cũng không khó.

Chương 299: Tên Phiền Toái

Trước một thiết bị 3D cá nhân, sắc mặt Hoàng Ngọc Lỗi có chút đờ đẫn, y không thể tin được chuyện hơn một giờ trước mình đã gặp phải.

Một gia hỏa lúc bắt đầu bị y hoàn toàn áp chế, lại có thể trong vòng một tiếng ngắn ngủn, không chỉ chuyển bại thành thắng, hơn nữa còn dùng Nghịch Lưu Thập Tam Sát mà y am hiểu nhất để đánh bại y, lúc này y đã chấn kinh đến mức không thể dùng lời nào để hình dung, thậm chí không thể tin được sự thật này .

- Không có khả năng . . . điều này sao có thể . . . dù thiên phú có trác tuyệt thế nào, Nghịch Lưu Thập Tam Sát cũng không thể luyện thành trong hơn một giờ như vậy, đặc biệt là phương pháp vận dụng phát lực chữ “Hoạt”, đây là phương pháp cần khổ luyện mới có thể học được.

Trong lòng Hoàng Ngọc Lỗi thoáng động, nghĩ tới một khả năng, sắc mặt càng thêm khó coi .

- Người kia nhất định là đã học được Nghịch Lưu Thập Tam Sát, chỉ là từ đầu đã muốn nhục nhã mình nên mới sẽ cố ý giả bộ như vậy, nhất định là thế, nếu không phải thì làm sao hắn mới chỉ nhìn mười mấy lần, lại có thể học được Nghịch Lưu Thập Tam Sát, đây căn bản là chuyện không thể nào.

Trong lòng Hoàng Ngọc Lỗi dâng lên cảm giác phẫn nộ khó có thể khống chế, nếu như chỉ đơn thuần thất bại cũng không sao cả, nhưng bây giờ y cảm giác mình bị người khác trăm phương ngàn kế tính toán như vậy, sao y có thể nuốt trôi nỗi nhục này .

Thế nhưng Hoàng Ngọc Lỗi cũng hiểu rõ, y cũng không phải đối thủ của tên ” Lính quèn trên chiến hạm ” kia, Nghịch Lưu Thập Tam Sát của đối phương còn quỷ dị hơn cả y, y hoàn toàn không có lòng tin có thể đánh một trận nữa với đối phương.

Nhưng nỗi nhục này Hoàng Ngọc Lỗi lại không thể nào nuốt trôi được, nghĩ tới nghĩ lui, con ngươi Hoàng Ngọc Lỗi khẽ đảo một vòng, cầm lấy máy

truyền tin bấm một số.

Không bao lâu, máy truyền tin đã két nối được, một thanh niên tóc đỏ có vẻ bằng tuổi Hoàng Ngọc Lỗi xuất hiện trong máy truyền tin.

Thanh niên kia vừa cười vừa nói:

- Ngọc Lỗi, tiểu tử cậu tấn chức thành Tiến Hóa Giả, sao không mời chúng tôi ăn mừng một bữa hả?

- Trúc ca, chuyện chúc mừng chúng ta sau này hãy nói, đại tỷ có ở đó không?

Hoàng Ngọc Lỗi có chút chột dạ hỏi.

- Đại tỷ đi tới nhà hàng Nữ Hoàng để biểu diễn rồi, buổi tối mới về, cậu có chuyện tìm chị ấy à?

Từ Trúc kinh ngạc nhìn Hoàng Ngọc Lỗi, thằng nhóc này bình thường sợ đại tỷ nhất, nhìn thấy đại tỷ giống như chuột thấy mèo vậy, sao hôm nay y chủ động hỏi tới đại tỷ nhỉ.

- Không có việc gì.

Hoàng Ngọc Lỗi vội vàng khoát tay nói, sau đó âm thầm thở dài một hơi, rồi mới nói với Từ Trúc:

- Trúc ca, hôm nay em lên trên đấu trường giác đấu rồi.

- Vừa mới tấn chức Tiến Hóa Giả đã không thể chờ? Sao hả, bị người ta hành hạ rồi à?

Từ Trúc cười hì hì nói, Hoàng Ngọc Lỗi mới tấn chức lên thành Tiến Hóa Giả không được bao lâu, tố chất thân thể còn chưa tăng lên, ở đấu trường giác đấu bị người khác hành hạ cũng là chuyện rất bình thường.

Mặt Hoàng Ngọc Lỗi đỏ lên, giống như chuyện này rất mất mặt vậy, y vốn không muốn nói cho người khác biết, nhưng tên “lính quèn trên chiến hạm” kia thật sự quá khinh người, y thật sự nuốt không trôi cơn tức này, muốn

tìm Từ Trúc lên đấu trường giác đấu giúp y giáo huấn tên “lính quèn trên chiến hạm” kia một chút, cho nên dù y có cảm giác có chút mất mặt, nhưng vẫn kể lại mọi chuyện cho Từ Trúc nghe .

Sau khi Từ Trúc nghe xong lại căn bản không tin Hoàng Ngọc Lỗi, y vừa cười vừa nói:

- Ngọc Lỗi, muốn để anh đây giúp chú hả giận thì nói rõ, dùng hơn một giờ đã học được Nghịch Lưu Thập Tam Sát, còn có thể dùng Nghịch Lưu Thập Tam Sát đánh bại chú, việc này làm sao có thể chứ?

- Cho nên em mới tức giận, người kia căn bản đã sớm biết Nghịch Lưu Thập Tam Sát, hắn rõ ràng muốn em mất mặt, mới cố ý giả vờ như không biết, hắn dùng trăm phương ngàn kế nhục nhã em như vậy…em nuốt không trôi cơn tức này.

Hoàng Ngọc Lỗi nghĩ đến chuyện này, nhịn không được có chút tức giận nói ra.

- Chuyện này cũng có thể, nếu đã biết Nghịch Lưu Thập Tam Sát, vậy thì rất có thể là người võ đạo quán Chiến Thần chúng ta, nhưng võ đạo quán Chiến Thần có nhiều phân quán như vậy, chú lại không biết người kia, cũng rất khó tìm được hắn là ai, có lẽ là trước kia chú đã đắc tội với người nào ở trong võ đạo quán rồi, nên người khác mới cố ý chơi chú như vậy?

Từ Trúc trầm ngâm nói .

- Trúc ca, em mới vừa tấn chức thành Tiến Hóa Giả, em có thể đắc tội ai chứ? Hơn nữa cho dù em đắc tội với người ta, em cũng không đắc tội với người có học Nghịch Lưu Thập Tam Sát mà.

Hoàng Ngọc Lỗi lẩm bẩm một câu rồi vội nói:

- Trúc ca nhanh lên đấu trường giác đấu đi, không nhanh người kia rời khỏi đấu trường giác đấu, muốn tìm hắn cũng không dễ dàng gì.

- Tôi còn đang ở bên ngoài, chú phải chờ tôi đi tìm chỗ có thiết bị 3D chứ? Dùng máy truyền tin cũng không chơi được đấu trường giác đấu.

Từ Trúc nói ra.

- Vậy anh nhanh lên đi.

Hoàng Ngọc Lỗi nóng nảy thúc dục, sợ tên “lính quèn trên chiến hạm” kia logout.

Chờ hơn nửa giờ, Từ Trúc mới tìm được một nơi có thiết bị 3D để đăng nhập lên diễn đàn tiến vào trường giác đấu, Hoàng Ngọc Lỗi vội vàng nói tài khoản của Hàn Sâm cho Từ Trúc, để Từ Trúc khiêu chiến Hàn Sâm.

Từ Trúc trực tiếp gửi lời khiêu chiến đến “lính quèn trên chiến hạm”, nhưng rất nhanh hệ thống đã thông báo: “Đối phương đã rời khỏi diễn đàn trường giác đấu.”

Hoàng Ngọc Lỗi lập tức buồn bực nói:

- Trúc ca, em đã nói là anh nhanh lên đi, anh lại tới muộn như vậy, người kia cũng đã đi rồi.

- Không vội, không phải chú nói hắn có chiến tích bốn thắng bại hơn một ngàn sao? Người này nhất định thường xuyên lên trường giác đấu, về sau nhất định có thể gặp lại.

Từ Trúc cười một cái nói .

Hoàng Ngọc Lỗi không có biện pháp khác, cũng chỉ có thể như vậy.

Sau khi Hàn Sâm thắng được Hoàng Ngọc Lỗi rồi rời khỏi trường giác đấu, hắn vội vã rời đi như vậy, chính là vì muốn dạy bộ đao pháp Nghịch Lưu Thập Tam Sát này cho Trương Đan Phong .

Hắn đã đồng ý sẽ giúp Trương Đan Phong tìm một đao pháp thích hợp, nhưng hắn cho Trương Đan Phong thẻ cấp S Thánh Đường, Trương Đan Phong lại không chịu, lúc trước hắn dạy đao pháp khô lâu cho Trương Đan Phong, nhưng vì tính cách và tố chất thân thể không phù hợp, cho nên Trương Đan Phong không thể học được tinh túy trong đó.

Khô lâu đao pháp có yêu cầu rất mạnh đối với tính dẻo dai của thân thể và năng lực nắm giữ tiết tấu, mà Trương Đan Phong lại đi theo con đường bạo lực, không học được đao pháp khô lâu cũng rất bình thường.

Một bộ Nghịch Lưu Thập Tam Sát này lại thích hợp với Trương Đan Phong, Hàn Sâm vội vã rời khỏi trường giác đấu như vậy, chính là muốn dạy bộ Nghịch Lưu Thập Tam Sát này cho Trương Đan Phong, để y luyện thử một chút.

Bấm số của Trương Đan Phong, đúng lúc Trương Đan Phong cũng không tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, sau khi Hàn Sâm mô tả qua về Nghịch Lưu Thập Tam Sát cho y xem, Trương Đan Phong rất ưa thích, liền khen đao pháp tốt, hơn nữa rất hưng phấn muốn Hàn Sâm truyền thụ các loại kỹ xảo Nghịch Lưu Thập Tam Sát cho y.

Chờ đến khi Hàn Sâm dạy xong Ngịch Lưu Thập Tam Đao, thời gian đã đến nửa đêm, Hàn Sâm đang chuẩn bị đi ngủ một giấc, nhưng mà máy truyền tin lại vang lên.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua máy truyền tin, là số của Dương Mạn Lệ, sau khi nhận, thân ảnh Dương Mạn Lệ đã hiện ra.

- Cấp trên cho tiểu đội chúng ta một gã rất phiền toái, đám Ma Cờ Bạc đều không giải quyết được, chỉ có thể nộp lên.

Dương Mạn Lệ lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hỏi một câu:

- Cô cũng không giải quyết được sao?

- Hơn một tháng nữa, tôi cũng sẽ tấn chức tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi, có một số việc cậu nên tự mình đi làm.

Hai mắt Dương Mạn Lệ hơi chớp chớp.

Cô rất ít khi nói dối, khi nói dối sẽ có một chút mờ ám như vậy, Dương Mạn Lệ sở dĩ báo với Hàn Sâm, đó là bởi vì cô thật sự không giải quyết được tên phiền toái kia.

Chương 300: Có Thể Trúng Ư?

- Người nào?

Hàn Sâm sớm đã chú ý tới tiểu động tác này của Dương Mạn Lệ, nhưng hắn không muốn vạch trần cô ấy.

- Dương Tử Khôn cháu trai nghị viên Dương Tu Văn cấp Bán Thần thượng nghị viện.

Dương Mạn Lệ trực tiếp nói rõ tình huống về Dương Tử Khôn cho Hàn Sâm nghe.

Hơn mười ngày trước Dương Tử Khôn mới thành niên sau đó tiến nhập vào Tí Hộ Sở, y ngẫu nhiên tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, sau đó tiểu phân đội Cương Giáp đã nhận được mệnh lệnh phía trên, dùng mọi khả năng để cung cấp trợ giúp tên Dương Tử Khôn này, hơn nữa bảo vệ an toàn của y.

Dương Tử Khôn xuất thân danh môn, tu dưỡng và tố chất thân thể cũng không tệ, nhưng là một tiểu tử mới mười sáu mười bảy tuổi, xuất thân lại cao quý như thế, hơn nữa từ nhỏ đã ưu tú xuất chúng, mặc dù cũng coi như khiêm tốn hữu lễ, nhưng chỉ cần là chuyện y quyết định, người bên ngoài đều rất khó có thể thay đổi suy nghĩ của y.

Mà Dương Tử Khôn rõ ràng cho thấy y đã quá mức tự tin về bản thân mình rồi, hoặc là nói y là người thích khiêu chiến độ khó cao, vừa tới Tí Hộ Sở không được vài ngày, đã muốn đi khiêu chiến sinh vật biến dị rồi, đám Ma Cờ Bạc theo y vài ngày, thật sự là thiếu chút nữa đã bị Dương Tử Khôn dọa chết.

Dương Mạn Lệ cũng thử thuyết phục Dương Tử Khôn, để y đi từng bước một ra, không nên quá vội vàng, nhưng Dương Tử Khôn hoàn toàn không nghe lọt.

- Chỉ khi khiêu chiến trong thời khắc sinh tử mới có lĩnh ngộ sâu sắc, từ cực hạn để ngộ ra võ học, đó mới là chân lý võ học . . .

Dương Mạn Lệ không biết Dương Tử Khôn nghe được những lời này từ chỗ nào, nhưng cô thật sự không có năng lực thuyết phục Dương Tử Khôn.

Nếu như không có mệnh lệnh phía trên, Dương Mạn Lệ lười quản y chết hay sống, nhưng bây giờ không thể không nghĩ biện pháp thuyết phục Dương Tử Khôn, nếu không may để y chết, tiểu phân đội nhất định sẽ bị xử phạt không nhẹ.

- Giao cho tôi là được, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đi gặp Dương Tử Khôn kia một lần.

Hàn Sâm cười híp mắt tắt máy truyền tin.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm đã tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, trời còn chưa sáng, hắn đã gặp được Dương Tử Khôn, thằng nhóc này sáng sớm đã thức dậy ở chỗ này luyện phi tiêu.

Dương Mạn Lệ giới thiệu Hàn Sâm cho Dương Tử Khôn, Dương Tử Khôn thực sự rất có tu dưỡng, cũng rất tự tin, là một cậu bé rất dễ khiến người khác ưa thích, ít nhất trong mắt Hàn Sâm, y vẫn chỉ là một đứa bé.

- Hàn đội trưởng, nếu như có thể, tôi hi vọng anh có thể sắp xếp người để mang tôi đi Đầm Lầy Hắc Ám.

Dương Tử Khôn vẫn vô cùng khách khí, chỉ là lời y nói ra, lại khiến người khác không nhịn được phải nhíu mày .

Đừng nói là Dương Tử Khôn mới tiến vào Tí Hộ Sở hơn mười ngày, cho dù là người có gen biến dị đầy đủ, dám tới Đầm Lầy Hắc Ám cũng không nhiều, người đi vào đó có thể trở về lại càng ít.

Dương Mạn Lệ khẽ nhíu mày, đang muốn mở miệng khuyên can Dương Tử Khôn, nhưng lại bị Hàn Sâm khoát tay ra hiệu ngăn lại.

- Dương thiếu gia, vì sao cậu lại muốn đi Đầm Lầy Hắc Ám?

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Dương Tử Khôn hỏi.

- Trong Đầm Lầy Hắc Ám có rất nhiều độc trùng, thích hợp để tôi luyện tập phi tiêu.

Dương Tử Khôn vỗ vỗ túi tiêu của mình, bên trong có hai hàng phi tiêu, nhìn thì biết đây là sản phẩm có hàm lượng thép Z phi thường cao.

- Thì ra là thế, đi Đầm Lầy Hắc Ám luyện tập phi tiêu đúng là một lựa chọn tốt, nhưng tôi thấy kỹ thuật phi tiêu của cậu thật sự không được tốt lắm, còn không đạt tới tiêu chuẩn để đi Đầm Lầy Hắc Ám, trước tiên đi rừng rậm hoa cỏ màu xanh bên kia lấy Đồng Nha Thú luyện tay một chút đi.

Hàn Sâm thuận miệng nói ra .

- Vừa rồi anh cũng không xem kỹ thuật ném phi tiêu của tôi, làm sao biết tôi không được?

Dương Tử Khôn khẽ nhíu mày, hiển nhiên y bất mãn với kiểu võ đoán của Hàn Sâm.

- Dựa vào trực giác của một người ném phi tiêu.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

- Anh cũng luyện phi tiêu sao?

Dương Tử Khôn đánh giá Hàn Sâm một lát, dường như y vô cùng nghi ngờ chuyện này, trên người Hàn Sâm ngay cả một túi tiêu cũng không có, nhìn thế nào cũng không giống người luyện phi tiêu.

Hàn Sâm không trả lời Dương Tử Khôn, cười một cái nói:

- Như vậy đi, tôi cho cậu chỉ một cái bia ngắm, nếu như cậu bắn trúng bia, tôi sẽ sắp xếp người dẫn cậu đi Đầm Lầy Hắc Ám, nếu như bắn không trúng, về sau cậu phải nghe sắp xếp của tôi, được chứ?

- Có thể, nhưng bia ngắm phải trong vòng 20m.

Dương Tử Khôn hiển nhiên rất có lòng tin về tiêu pháp của mình.

- Tùy cậu đứng ở đâu cũng được.

Hàn Sâm nói xong đã dẫn Dương Tử Khôn với vẻ mặt đang nghi ngờ tới sân tập bắn của thần xạ tổ, bên trong có rất nhiều bia ngắm.

Hàn Sâm đi vào sân tập bắn, từ dưới đất rút mấy bia ngắm, ôm tới phía trước một bia ngắm cắm xuống, sau đó lại cắm một bia ngắm khác trước bia ngắm kia, hai bia ngắm cách nhau 30 cm.

Bia ngắm là hình tròn, đường kính khoảng chừng sáu bảy mươi cm, hiện tại hai bia ngắm bị Hàn Sâm cắm cùng trên một đường thẳng, từ phía trước nhìn, đã không nhìn thấy bia ngắm phía sau.

Đừng nói Dương Tử Khôn không hiểu Hàn Sâm có ý gì, Dương Mạn Lệ và các thành viên thần xạ tổ đang vây xem cũng nghi ngờ nhìn về phía Hàn Sâm, không biết hắn muốn làm gì.

- Khoảng cách xa như vậy có thể bắn trúng hồng tâm chứ?

Hàn Sâm đi đến trước mặt Dương Tử Khôn, chỉ vào bia ngắm mà hắn vừa cắm rồi hỏi.

- Đương nhiên không thành vấn đề.

Dương Tử Khôn nhìn Hàn Sâm rồi đáp .

- Tôi nói là hồng tâm bia ngắm phía sau kia, cậu đứng ở chỗ này có thể phi trúng không?

Hàn Sâm hỏi lại lần nữa.

Dương Tử Khôn lập tức nhíu mày, nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Hàn đội trưởng, anh làm thế này không phải là đang cố ý khó xử tôi sao? Hai bia ngắm kia gần nhau như thế, cho dù dùng tiêu đường vòng cung, cũng không thể bắn trúng hồng tâm của bia ngắm phía sau.

- Nếu như tôi có thể bắn trúng thì sao?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói với Dương Tử Khôn.

- Hàn đội trưởng, không phải anh muốn bắn xuyên qua hồng tâm bia ngắm phía trước chứ? Nếu nói như vậy, tôi cũng có thể làm được.

Dương Tử Khôn mím môi một cái nói ra .

- Nếu như đụng phải bia ngắm phía trước thì coi như là tôi thua.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Được, nếu như anh có thể đứng ở chỗ này bắn tới không động vào bia ngắm phía trước, mà trúng hồng tâm bia ngắm phía sau, vậy anh nói cái gì tôi cũng nghe theo anh.

Dương Tử Khôn cẩn thận nghĩ một hồi, sau đó mới nhìn Hàn Sâm chậm rãi nói ra.

- Nghĩ cũng rất chu đáo.

Hàn Sâm cười cười, quay người về phía bia ngắm, chỉ vào mình nói:

- Tôi đứng ở chỗ này có thể chứ?

- Có thể.

Dương Tử Khôn nghi ngờ nhìn Hàn Sâm .

Sự tự tin của người đàn ông này khiến y có chút dao động, nhưng dù Dương Tử Khôn nghĩ như thế nào, Hàn Sâm cũng không thể bắn trúng bia ngắm phía sau, khoảng cách giữa hai bia ngắm thật sự quá gần, cho dù có thể bắn ra phi tiêu đường vòng, tối đa cũng chỉ có thể trúng vào vị trí mười mấy cen-ti-mét biên giới của bia ngắm phía sau bia thôi, cự ly này còn cách hồng tâm vô cùng xa, Dương Tử Khôn không nghĩ ra có biện pháp nào có thể bắn trúng hồng tâm của bia ngắm phía sau.

Y không tin Hàn Sâm có thể làm được, nhưng khi nhìn Hàn Sâm kiên định tự nhiên như vậy, y vừa có chút hồ nghi vừa có chút tò mò, muốn biết người

thanh niên này rốt cuộc sẽ làm như thế nào, hoặc là nói người thanh niên này muốn dùng quỷ kế gì.

Thế nhưng Hàn Sâm căn bản không muốn dùng quỷ kế gì, đối phó với một đứa bé như vậy, căn bản không đáng để hắn phải dùng quỷ kế.

Hàn Sâm lấy ra một phi tiêu Quỷ Diễm Điệp được chế tạo bằng thép Z, tiện tay bắn tới bia ngắm kia.

Chương 301: Sào Huyệt Dị Sinh Vật Xuất Hiện

Chỉ thấy chiếc phi tiêu Quỷ Diễm Điệp kia vạch ra một đường vòng cung duyên dáng, hướng về mục tiêu bay đi.

Dương Tử Khôn nhìn thấy thế khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, tiêu pháp hình cung như vậy, cậu ta cũng có thể phóng ra được, nhưng mà muốn dùng tiêu pháp như vậy để đánh trúng mục tiêu hồng tâm đằng sau, đó căn bản là chuyện không thể nào.

Khoảng cách ở giữa hai mục tiêu quá gần, đường vòng cung của phi tiêu căn bản không lệch đi được quá nhiều, sẽ trực tiếp đánh lên bia ngắm.

Lúc trong lòng Dương Tử Khôn đang âm thầm suy nghĩ, cái phi tiêu kia đã bay đến bên cạnh mục tiêu thứ nhất, đúng lúc này, lại chỉ thấy cái phi tiêu kia xoay tròn quỷ dị, vậy mà cải biến phương hướng ở trên phạm vi lớn, quỷ dị vòng qua cái bia ngắm thứ nhất, bịch một tiếng cắm lên trên bia ngắm thứ hai.

Tất cả mọi người đều nhìn trợn mắt há mồm, trừ phi là được trí tuệ nhân tạo điều khiển, nếu không thì đám bọn họ còn thật sự chưa bao giờ thấy qua có người có thể dùng tay ném ra phi tiêu quỷ dị như vậy.

Gương mặt Dương Tử Khôn cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, nhưng bởi vì bia ngắm che chắn ở trước mặt, ai cũng không nhìn thấy đến cùng là cái phi tiêu kia đánh trúng vào vị trí nào trên mục tiêu phía sau, Dương Tử Khôn không nói một câu nào, nhanh chóng chạy đã đến trước mục tiêu, trực tiếp hơi đẩy mục tiêu trước mặt nghiêng ra, lộ ra mục tiêu phía sau.

Tất cả mọi người đều hít vào một luồng khí lạnh, cái phi tiêu Quỷ Diễm Điệp làm bằng thép Z kia đang cắm ở hồng tâm, thấy thế nào đều là vị trí chính giữa trung tâm, liền một chút sai lệch đều không có.

Trong lòng Dương Tử Khôn càng thêm khiếp sợ, liền vội vươn tay nhổ phi tiêu Quỷ Diễm Điệp từ trên hồng tâm xuống, thận trọng đặt ở trong lòng bàn tay lăn qua lộn lại xem xét tỉ mỉ.

Đây là một cái phi tiêu thuần túy hợp kim thép Z, chế tạo cực kỳ tinh xảo, nhưng mà bên trong cũng không có xếp đặt thiết kế gì đặc biệt, rất rõ ràng tiêu pháp quỷ dị vừa rồi của Hàn Sâm, là dựa vào hình dạng kỳ dị của phi tiêu cùng thủ pháp đặc biệt đánh ra, là công phu chân chính.

Dương Tử Khôn cầm phi tiêu Quỷ Diễm Điệp trở lại trước mặt Hàn Sâm, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm nói:

- Tôi phục tiêu pháp cùng thiết kế của cái điệp tiêu này của đội trưởng Hàn rồi, anh nói thế nào, về sau tôi đều nghe theo anh.

Hàn Sâm mỉm cười:

- Thoạt nhìn thì cậu cũng chưa hoàn toàn phục, cảm thấy tôi dùng cái Hồ Điệp tiêu này vẫn có chút mưu lợi, vậy cũng không sao, cái phi tiêu này tôi đưa cho cậu, cậu từ từ luyện, lúc nào cậu có thể làm được tới trình độ giống như tôi, tôi sẽ dẫn cậu đi tới Đầm Lầy Hắc Ám.

Mắt Dương Tử Khôn lập tức sáng lên:

- Đội trưởng Hàn nói thật chứ?

- Hàn Sâm tôi giống người nói không giữ lời sao?

Hàn Sâm cười nói.

- Được, đội trưởng Hàn yên tâm, trong vòng một tháng, tôi nhất định sẽ làm được giống như anh.

Dương Tử Khôn tràn đầy tin tưởng nói ra.

- Tôi tự đáy lòng hi vọng cậu có thể thành công.

Hàn Sâm nhìn bộ dáng tràn đầy tin tưởng kia của Dương Tử Khôn, nhưng trong lòng thì cười thầm:

- Tiểu tử này còn tưởng rằng mình dựa vào Quỷ Diễm Điệp Tiêu đánh ra hiệu quả như vậy, nhưng đáng tiếc lại chỉ đúng một nửa, Quỷ Diễm Điệp Tiêu, tiêu pháp vòng cung hai thứ này tất nhiên là nguyên nhân quan trọng, nhưng mà chân chính có thể ném ra một tiêu quỷ dị như vậy, là do mình từ trong Thương Pháp Đinh Ốc cùng Đại Âm Dương Từ Lực Pháo lĩnh ngộ ra thủ pháp kết hợp âm lực cùng dương lực, chưa nói tới việc cậu không luyện qua loại lực lượng như vậy, cho dù là luyện, nhưng muốn đạt tới loại trình độ này cũng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Thế nhưng vẻ mặt của Dương Tử Khôn tràn đầy tin tưởng, Hàn Sâm cũng không muốn dội gáo nước lạnh lên đầu cậu ta, thiếu niên chịu nghiên cứu là chuyện tốt, hơn nữa như vậy cũng có thể bớt rất nhiều chuyện cho tiểu phân đội.

Cậu ta ở trong Tí Hộ Sở thêm một thời gian ngắn nữa, tự nhiên sẽ có người chuẩn bị thịt chứa gen cao cấp cho y, chờ độ hoàn thành gen của cậu ta cao lên, cho dù thực sự đi tới Đầm Lầy Hắc Ám, mức độ nguy hiểm cũng đã rất thấp rồi.

- Đội trưởng Hàn, không thể tưởng được cậu còn có một chiêu tiêu pháp lợi hại như vậy.

Dương Mạn Lệ đi đến bên cạnh Hàn Sâm, hiếm khi khen ngợi Hàn Sâm một câu.

Hàn Sâm lại tỏ ra vẻ giật mình nhìn Dương Mạn Lệ:

- Tôi có nghe lầm không đấy, cô là đang khen tôi à?

Mặt Dương Mạn Lệ hơi đỏ lên, nhưng lại lập tức khôi phục bình thường:

- Tôi đã hướng thượng cấp báo cáo sẽ tạm rời khỏi cương vị công tác, chẳng mấy chốc sẽ tấn chức Tiến Hóa Giả rời khỏi không gian thứ nhất của Thần Chi Tí Hộ Sở, sắp tới cấp trên sẽ bổ nhiệm đội phó mới.

- Cảm ơn sự chăm sóc của cô trong hai năm qua.

Hàn Sâm tự đáy lòng nói, đại bộ phận mọi chuyện ở tiểu phân đội đều là do Dương Mạn Lệ làm, đặc biệt là nửa năm hắn ở bên ngoài, Dương Mạn Lệ làm tất cả các công tác, chuyện này Hàn Sâm vẫn rất cảm kích cô.

- Không gian thứ nhất của Thần Chi Tí Hộ Sở không đáng chậm trễ quá nhiều thời gian, sân khấu của cậu không phải là ở chỗ này.

Dương Mạn Lệ nghiêm túc nói với Hàn Sâm một câu, sau đó liền trực tiếp quay người rời đi.

Hàn Sâm biết rõ câu nói kia mặc dù đơn giản, nhưng lại đại biểu cho việc Dương Mạn Lệ đã tán đồng thực lực của hắn.

Nhưng trong lòng Hàn Sâm lại thầm than một tiếng:

- Nơi này xác thực không phải là sân khấu của tôi, nhưng mà ở đây có thứ tôi không thể không lấy, trước lúc đó, tôi tuyệt đối sẽ không rời đi.

Nhìn nguyên một đám từng là địch nhân, bằng hữu, đối thủ, chiến hữu, người yêu theo thời gian trôi qua đều trở thành Tiến Hóa Giả, đi lên không gian thứ hai thế giới Thần Chi Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cũng không cảm thấy mình chậm hơn so với người khác.

Người sẽ có lúc ngồi xổm xuống, đó là bởi vì chỉ như thế mới có thể nhảy lên cao hơn.

Chỉ cần có thể đạt được siêu cấp thần huyết gen toàn mãn tấn chức Tiến Hóa Giả, sau khi Hàn Sâm tấn chức tới không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, tuyệt đối có thể đi càng xa chạy càng mau hơn so với bọn họ.

Bởi vì tầm mắt và mục tiêu không giống nhau, liền quyết định giới hạn của một người không giống nhau, giới hạn của Hàn Sâm là nơi mà bọn họ căn bản không thấy được.

Câu nói kia của Dương Mạn Lệ tuy có phần đúng, nhưng bởi vì hiểu biết của cô có sự hạn chế, cho nên khó có thể hiểu rõ sân khấu chân chính của Hàn Sâm là ở đâu.

Nửa năm sau khi trở về này, Hàn Sâm một mực cố gắng tu hành, trừ phi có cơ hội săn giết sinh vật thần huyết, nếu không thì hắn cũng lười đi săn giết dị sinh vật khác, phần lớn thời gian đều sử dụng để tu luyện Cổ Tà Chú cùng Sâm La Vạn Tượng.

Mặc dù như thế, chỉ là tham dự chém giết những sinh vật thần huyết do người khác phát hiện, cũng khiến cho thần gen của Hàn Sâm lại tăng lên bảy điểm, đạt đến 73 điểm kinh người, khoảng cách trăm điểm thần huyết đã rất gần.

Chỉ là chuyện này cũng đã tới hạn của Hàn Sâm, siêu cấp thần huyết gen y nguyên vẫn là 19 điểm, đã qua nửa năm, Hàn Sâm nuôi nấng con Tiểu Vân Thú kia đã trở thành sinh vật thần huyết vào ba tháng trước, vẫn còn tiếp tục tiến hóa, mỗi ngày Hàn Sâm nhìn nó phát triển, đại khái phỏng đoán còn cần thời gian nửa năm nữa, tức là tổng cộng cần thời gian một năm, con Tiểu Vân Thú này mới có thể trở thành sinh vật siêu cấp thần huyết.

Thời gian một năm đối với Hàn Sâm thì có vẻ là quá lâu, hắn không có khả năng chờ thêm hơn mười năm nữa mới tấn chức lên Tiến Hóa Giả, cho nên ý định đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết của Hàn Sâm cũng càng ngày càng đậm.

Chỉ là bây giờ đệ tam chú Trường Sinh trong Cổ Tà Chú vẫn chưa thành, Sâm La Vạn Tượng cũng đang chậm rãi bù đắp, hắn còn cần một khoảng thời gian nữa mới nắm chắc cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đấu một trận.

Hàn Sâm đang chuẩn bị đi về đại sảnh chứa máy 3D của trường học, đi lên giác đấu trường tiếp tục luyện tập Sâm La Vạn Tượng, thế nhưng mà lại nghe được một tin tức kinh người.

Có người ở trong dãy núi gần đó phát hiện một chỗ sào huyệt dị sinh vật mới lộ ra mặt đất.

Chương 302: Dị Sinh Vật Ngăn Cửa

Sau khi Hàn Sâm nghe được tin tức thì cảm thấy rất là vui mừng, trứng dị sinh vật, nói không chừng còn có cơ hội đạt được thú hồn siêu cấp thần huyết, chuyện này đối với Hàn Sâm thật sự là quá quan trọng.

Sau khi Hàn Sâm hỏi rõ là chuyện gì xảy ra, trong lòng càng thêm vui mừng.

Là người của Thiên Tử Đoàn phát hiện ra sào huyệt dị sinh vật mới lộ ra ngoài mặt đất kia, chỉ có điều sau khi Thần Thiên Tử cùng mấy tên hung hãn lần lượt tấn chức lên không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, Thiên Tử Đoàn đã sớm xưa đâu bằng nay, từ một trong tam đại thế lực tương tự như Cương Giáp Đoàn biến thành một cái thế lực nhị lưu.

Bây giờ tam đại thế lực mạnh nhất là Cương Giáp Đoàn, Thần Chi Môn Đồ cùng Quyền Đầu Đoàn.

Cương Giáp Đoàn có tiểu phân đội ủng hộ, hơn nữa thu nhận rất nhiều sinh viên trường quân đội ngẫu nhiên truyền tống tới, thế lực vẫn là mạnh nhất ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Thần Chi Môn Đồ thì là của mấy người bọn Nguyên thiếu cùng Khánh thiếu lập ra, đã thu hút vào không ít cao thủ, bây giờ đã là thế lực gần mạnh bằng Cương Giáp Đoàn.

Mấy người của Quyền Đầu Đoàn trong khoảng hai năm trước lần lượt tấn chức lên không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, vốn là trong đám người cũ chỉ còn lại Ngón Tay Út vẫn còn chủ trì đại cục ở trong Quyền Đầu Đoàn, về sau lại hấp thu thêm một ít cao thủ, thực lực vẫn còn bảo trì

trong ba nhóm đầu, nhưng đã không thể so sánh với trước kia nữa rồi, chỉ có thể miễn cưỡng tiến vào trong Top 3 mà thôi.

Người của Thiên Tử Đoàn phát hiện ra sào huyệt dị sinh vật trước, nhưng mà sau khi tiến vào, chẳng những không thể mò được chỗ tốt, ngược lại còn tử thương thảm trọng.

Theo người của Thiên Tử Đoàn trốn ra được nói, trong sào huyệt dị sinh vật kia ít nhất cũng có hơn một ngàn dị sinh vật, hơn nữa còn có sinh vật thần huyết tồn tại, sau khi bọn họ đi vào không bao lâu đã dẫn ra số lượng lớn dị sinh vật, kết quả thiếu chút nữa toàn quân đã bị diệt ở bên trong.

Sau khi nhận được tin tức, Dương Mạn Lệ liền sắp xếp người của Cương Giáp Đoàn tiến về sào huyệt dị sinh vật trước, Hàn Sâm cũng gọi Ma Cờ Bạc cùng hai đội viên khác vẫn còn ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở cùng đi.

Tiểu phân đội bây giờ, ngoại trừ Hàn Sâm cùng Ma Cờ Bạc ra, còn lại đều là người mới, phần lớn người cũ đã tiến nhập không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở.

Lúc bọn Hàn Sâm đuổi tới, Nguyên thiếu Khánh thiếu cùng Ngón Tay Út đều đã dẫn người chạy tới, một đám người đều chen ở bên ngoài khu vực hình hoa sen, nhưng ai cũng đều không đi vào trước.

Nhìn thấy Hàn Sâm đi tới, Nguyên thiếu cùng Khánh thiếu đều cười lên tiếng chào hỏi, Ngón Tay Út cũng tới lên tiếng chào Hàn Sâm.

- Sâm ca, Dương đoàn trưởng, Ngón Tay Út, chúng ta có nhiều người như vậy đứng ở chỗ này cũng không phải chuyện tốt, không bằng chúng ta làm một cái ước định quân tử nhé?

Nguyên thiếu cười tủm tỉm nhìn mấy người nói.

- Ước định quân tử như thế nào?

Ngón Tay Út tiếp lời hỏi, bây giờ Quyền Đầu Đoàn ở thế yếu, anh ta là người không hy vọng xung đột chính diện nhất.

Nguyên thiếu nghĩ nghĩ nói ra:

- Chúng ta rút thăm quyết định đội ngũ nào đi vào trong sào huyệt dị sinh vật trước, tất cả bằng vào vận may, mọi người thấy thế nào?

- Được, tôi đồng ý.

Ngón Tay Út một lời đồng ý.

Sau khi Dương Mạn Lệ cùng mấy đội trưởng của Cương Giáp Đoàn bàn bạc, cũng đồng ý với đề nghị này của Nguyên thiếu, dù sao thì lối vào sào huyệt dị sinh vật quá nhỏ, cho dù Cương Giáp Đoàn hôm nay thế lớn, nhưng mà nếu bị người thừa cơ ngăn ở bên trong, chỉ sợ cũng rất khó xử lý.

- Nếu như tất cả mọi người đều đồng ý, vậy thì làm như vậy đi.

Ánh mắt của mọi người nhìn tới Hàn Sâm, Hàn Sâm nhún vai nói.

Sau khi hắn đến đã tìm mấy người may mắn còn sống sót của Thiên Tử Đoàn nghe ngóng, cái sào huyệt dị sinh vật này dị có rất nhiều sinh vật cao cấp, đi vào trước chưa hẳn đã là chuyện tốt.

Tất cả mọi người không có dị nghị gì, Nguyên thiếu liền đề nghị để Hàn Sâm làm thăm để cho mọi người rút, thân phận của Hàn Sâm bọn họ đều biết, cũng không sợ Hàn Sâm sẽ giở trò.

Hàn Sâm làm người chủ trì, chỉ có thể rút cuối cùng, kết quả sau khi ba người bọn Nguyên thiếu rút thăm xong, Hàn Sâm buồn bực phát hiện lưu cho mình là một cái tên sau cùng, nói cách khác hắn phải chờ ba đội khác đi vào sào huyệt dị sinh vật hết thì mới có thể đi vào.

Nhưng mà chính Hàn Sâm làm lá thăm, cũng không trách được người khác, chỉ có thể oán than vận may của mình không tốt.

Rút được lá thăm đầu tiên chính là Ngón Tay Út, chuyện này khiến cho anh ta rất là vui vẻ, nghĩ thầm sau khi xuống dưới chỉ cần thận trọng, tiêu diệt dị sinh vật bên trong chỉ là chuyện sớm hay muộn, chỉ cần mang đủ tiếp tế, phá cái sào huyệt dị sinh vật này cũng không khó.

Nguyên thiếu cùng Khánh thiếu hiển nhiên là vô cùng thất vọng, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngón Tay Út dẫn người đi xuống sào huyệt dị

sinh vật.

Nguyên bản bọn Hàn Sâm cho rằng Ngón Tay Út sẽ ở bên trong ít nhất mấy tiếng mới đi ra, nhưng mà mới chưa tới nửa giờ, vậy mà Ngón Tay Út lại dẫn người đi ra, hơn nữa nhìn còn có chút chật vật, trên người mỗi người đều bị thương, trông tới còn thiếu mấy người.

Mấy người đều có chút kinh ngạc nhìn bọn Ngón Tay Út, Khánh thiếu lại nhanh mồm nhanh miệng hỏi:

- Ngón Tay Út, xảy ra chuyện gì thế?

Ngón Tay Út lập tức mắng to:

- Đám Thiên Tử Đoàn ngu ngốc kia thực sự là hại người, bọn họ dẫn ra không biết bao nhiêu dị sinh vật, một đám sinh vật biến dị cùng sinh vật thần huyết đều ngăn kín ở cửa vào, một lần chúng tôi chỉ có thể lao ra một người, căn bản không ngăn cản nổi nhiều sinh vật biến dị cùng sinh vật thần huyết vây công như vậy, chỉ có thể lui trở về, lần này bị lừa thảm rồi.

- Bị dị sinh vật ngăn cửa rồi hả? Chúng tôi đi xuống xem một chút.

Nguyên thiếu lại không quá tin tưởng đám dị sinh vật kia có bao nhiêu lợi hại, vậy mà chắn cửa khiến cho người ta không giết vào được.

Chờ sau khi Nguyên thiếu cùng Khánh thiếu dẫn người xuống dưới không bao lâu, so với bọn Ngón Tay Út còn nhanh hơn, lập tức đã dẫn người đi ra, nhưng tình huống của bọn họ tốt hơn bọn Ngón Tay Út nhiều, trên cơ bản thì không có ai bị thương, cũng không thiếu người nào.

- Đám Thiên Tử Đoàn ngu si kia thật sự là biết hố người ta, một đám sinh vật biến dị cùng sinh vật thần huyết chặn kín cửa vào như vậy, đằng sau còn có không biết bao nhiêu dị sinh vật, cửa ra vào nhỏ như vậy, quỷ cũng không xông qua được!

Khánh thiếu đi lên liền không nhịn được lầm bầm chửi vài câu.

Thấy bọn Nguyên thiếu vậy mà cũng buông tha cho việc tiến vào trong sào huyệt dị sinh vật, Dương Mạn Lệ hơi có chút giật mình, chọn mấy người

mạnh mẽ khôn khéo cùng cô đi xuống xem một chút.

Kết quả cũng gần như là tương tự, Dương Mạn Lệ cũng buông tha cho ý định tiến vào sào huyệt dị sinh vật, dị sinh vật bên trong thật sự là quá nhiều quá mạnh, căn bản không xông vào nổi.

Nếu như lúc ban đầu còn có thể đi, chậm rãi thanh lý dị sinh vật trong sào huyệt dị sinh vật thì còn có cơ hội, nhưng mà bị hơn một ngàn dị sinh vật ngăn cản ở cửa vào như thế này, đi vào sẽ bị quần ẩu, ai ở phía trước cũng không chịu được.

Ánh mắt của mấy người đều nhìn về phía Hàn Sâm, người của Hàn Sâm ít nhất, coi như tính cả Hàn Sâm thì tổng cộng cũng chỉ có bốn người.

- Chúng ta cũng đi xuống xem một chút xem.

Hàn Sâm cười nói với Ma Cờ Bạc.

Ma Cờ Bạc cùng hai đội viên khác đáp lời, đi theo Hàn Sâm tiến vào trong sào huyệt dị sinh vật.

Con đường bằng đá uốn lượn, mấy người đã rất nhanh đi đến vách tường dị tinh thể đã bị nghiền nát, lúc này lối đi ra đã bị người dùng vài tấm chắn thép Z giao thoa ngăn chặn lại, nhưng những tấm chắn thép Z nặng nề đó đã bị đập biến hình nghiêm trọng, thoạt nhìn rất đáng sợ.

Xuyên thấu qua khe hở còn có thể trông thấy bầy dị sinh vật đang đứng ở bên trong thành một đoàn, móng vuốt của không ít dị sinh vật đều từ khe hở tấm chắn thò ra, nhìn thấy mấy người bọn Hàn Sâm, dị sinh vật ở gần tấm chắn đều phát ra tiếng gầm rú quái dị, liều mạng va chạm vào tấm chắn.

Chương 303: Đồ Sát

- Khó trách bọn Nguyên thiếu cùng Dương đội trưởng đều không dám đi vào, CMN là thần cũng không vượt qua nổi.

Ma Cờ Bạc ở phía sau sau khi nhìn rõ ràng tình huống liền hít vào một hơi khí lạnh.

Bên trong đen ngòm khắp nơi đều là sinh vật biến dị, cũng không biết có bao nhiêu con.

- Người của Thiên Tử Đoàn thật sự là làm bậy.

Hai đội viên mới là Trịnh Trì cùng Chu Thanh Vũ đều lộ ra vẻ kinh hãi.

- Lão Hàn, có lẽ chúng ta nên lui về đi, bây giờ căn bản không có cách nào xông vào được, chỉ có thể đợi sau khi dị sinh vật bên trong xông ra, giết chút ít dị sinh vật trước, sau đó mới có cơ hội xông vào.

Ma Cờ Bạc nói.

- Như vậy đi, mấy người lui về trước, tự tôi vào xem thử.

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói.

Chu Thanh Vũ cùng Trịnh Trì lập tức mở to hai mắt nhìn:

- Hàn đội trưởng, chuyện này quá nguy hiểm.

Hàn Sâm cười một cái nói:

- Mặc dù bây giờ nguy hiểm, nhưng lại có cơ hội lấy được trứng dị sinh vật, chờ cho dị sinh vật ở nơi này xông ra, nhiều người như vậy đều nhìn chằm chằm vào trứng dị sinh vật ở bên trong, vậy thì chưa chắc đã đến phiên chúng ta. Mấy người lui đến cửa động trước đi, tự tôi đi vào xem, không được thì trở ra cũng không muộn.

- Lão Hàn, tôi đi cùng cậu nhé? Chuyện này quá nguy hiểm.

Ma Cờ Bạc cắn răng nói.

- Không cần, tôi có thể lo được, dị sinh vật ở bên trong quá nhiều, nhiều người lại không tiện, tôi đi đánh nát trứng dị sinh vật xong liền đi ra.

Hàn Sâm nói xong cũng đã triệu hoán ra áo giáp U Linh Tinh Nghĩ thần huyết mặc lên trên người, trong tay cũng nắm chắc Ngân Huyết Tam Xoa Nhận.

Thấy tâm ý Hàn Sâm đã quyết, Ma Cờ Bạc cũng không nói thêm gì nữa, nhưng anh ta vẫn kiên trì ở chỗ này chờ Hàn Sâm, cũng thuận tiện giữ vững vị trí đường hầm, miễn cho đường lui của Hàn Sâm bị những dị sinh vật đó chặn lại.

Hàn Sâm nhẹ gật đầu, đi đến phía cửa vào, nhìn những dị sinh vật đang dốc sức liều mạng va chạm vào tấm chắn thép Z muốn xông tới, Hàn Sâm trực tiếp chém mấy đao vào tấm chắn thép Z, tấm chắn mất đi nơi chống đỡ lập tức bị dị sinh vật hung ác đẩy ra.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp một đao chém tới, lập tức cắt một đao lên cổ con dị sinh vật đang xông tới, máu tươi tuôn ra ngoài như suối.

Hàn Sâm một cước đá lên trên đầu dị sinh vật kia, đá nó bay ra ngoài, đụng ở trên người đám dị sinh vật phía sau, lộ ra một không gian nhỏ, Hàn Sâm thừa cơ liền chui vào.

- Hàn đội sẽ không có vấn đề gì chứ?

Chu Thanh Vũ nuốt một ngụm nước bọt nói, dị sinh vật ở phía ngoài thật sự là nhiều lắm, cho dù có áo giáp thần huyết hộ thể, cũng khó tránh khỏi sẽ có lúc sơ sót.

- Yên tâm đi, lão Hàn vô cùng ổn định, sẽ không làm chuyện không chắc chắn, hắn đã dám đi thì nhất định sẽ làm được.

Thời gian Ma Cờ Bạc ở chung với Hàn Sâm lâu nhất, cũng hiểu rõ Hàn Sâm nhất.

Nếu như không phải là Ma Cờ Bạc hướng về chuyện để thần gen toàn mãn mới tấn chức Tiến Hóa Giả, anh ta cũng sớm đã tấn chức đến không gian thứ hai của Tí Hộ Sở rồi.

Chỉ là hôm nay Ma Cờ Bạc nói mấy lời này, cũng không có niềm tin lắm, dị sinh vật bên trong thật sự là quá nhiều quá ác, Ma Cờ Bạc chỉ mới nhìn qua, đã có không dưới ba mươi con sinh vật biến dị, còn có một con Ô Linh Thú thần huyết, chỗ khác vẫn chưa biết, Ma Cờ Bạc không biết bên trong còn có sinh vật biến dị nữa hay không, hoặc giả còn có những sinh vật thần huyết khác hay không.

Trịnh Trì mắt thấy Hàn Sâm đi vào trong vòng vây dị sinh vật giống như thủy triều, có chút sợ mất mật nói:

- Lần này Hàn đội quá mạo hiểm rồi, tình huống bên trong không rõ, ai cũng không biết đến cùng bên trong còn bao nhiêu dị sinh vật, có những sinh vật thần huyết khác hay không, đi vào như vậy quá nguy hiểm.

Trong lúc nói chuyện, đã thấy Hàn Sâm giết vào trong đám dị sinh vật, trong nháy mắt đã bị dìm ngập bên trong đám dị sinh vật, căn bản nhìn không thấy bóng dáng của hắn đâu nữa, chỉ có thể theo tiếng gào thét của những dị sinh vật đó, đoán được Hàn Sâm vẫn còn đang chiến đấu.

- Đừng ngẩn ra đó, dị sinh vật xông lại rồi, giữ vững cửa động…

Ma Cờ Bạc quát to một tiếng, vung đao liền chém về phía một con dị sinh vật đang xông vào trong đường hầm, máu tươi lập tức vẩy ra như hoa.

Thoạt nhìn thì cục diện vô cùng hung hiểm, nhưng đối với ở Hàn Sâm bây giờ, lại nhàn nhã giống như là dạo chơi, chỗ người tới, đao đi theo, máu tươi giống như hoa vẩy ra, từng con dị sinh vật ngã xuống dưới Ngân Huyết Tam Xoa Nhận của hắn, ngoại trừ máu tươi vẩy ra, cũng không có thứ gì có thể đụng tới góc áo của hắn.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương được Hàn Sâm gọi ra, nó giống như xe tăng mở cái miệng rộng quỷ dị ra, không ngừng cắn nuốt dị sinh vật bị Hàn Sâm chém giết.

Mặc dù Hoàng Kim Sa Trùng Vương còn chưa lột xác đến trạng thái chiến đấu, nhưng giáp xác của nó thật sự là quá cứng rắn, sinh vật cấp biến dị cũng không mảy may thương tổn nó được.

Ngoại trừ con mắt lớn chừng hạt đậu kia hơi yếu nhược một chút, toàn thân cơ hồ không có bất kỳ nhược điểm gì, trừ phi là sinh vật thần huyết trực tiếp công kích nó, nếu không ai cũng không gây thương tổn được cho nó.

Ba người bọn Ma Cờ Bạc ban đầu còn có chút áp lực, có dị sinh vật không ngừng phóng tới đường hầm, nhưng mà thời gian dần trôi qua, bọn họ phát hiện đã không có dị sinh vật nào vọt tới bên này nữa.

Nhưng lúc bọn họ nhìn vào bên trong, lại kinh ngạc há to miệng, chỉ thấy khắp nơi bên trong đều là dị sinh vật bị chém giết, mà một người đã máu me khắp người, vẫn còn đang đẫm máu giết chóc trong đám dị sinh vật.

Thân ảnh đang điên cuồng giết chóc giống như Tu La kia, lập tức khắc sâu ở trong đầu Chu Thanh Vũ cùng Trịnh Trì, chỉ sợ về sau cũng khó có thể quên được.

Thời gian bọn họ nhập tổ tương đối trễ, chưa thấy qua Hàn Sâm tự mình ra tay, tối đa cũng chỉ là lúc trước thấy qua Hàn Sâm sử dụng tiêu pháp quỷ dị kia.

Hơn nữa lúc bọn họ nhập đội, cũng đã được nghe đồn một ít chuyện về Hàn Sâm, rất nhiều người đều nói Hàn Sâm dựa vào đội trưởng lúc trước là Tần Huyên để leo lên, là dựa vào lực lượng của Tần gia mới có thể leo lên làm đội trưởng.

Nguyên bản bọn họ cũng không quá phục tùng với Hàn Sâm, dù sao bọn họ đã tới tiểu phân đội lâu như vậy, thậm chí mọi chuyện của tiểu phân đội đều do Dương Mạn Lệ xử lý, bọn họ liền mặt của Hàn Sâm đều rất ít khi thấy.

Cho tới bây giờ, bọn họ mới biết được những đồn đãi đó sai không hợp thói thường đến cỡ nào.

Nếu người như Hàn Sâm còn cần phải ăn cơm chùa, bọn họ thật đúng là sẽ trở thành một đám ăn bám.

Bọn họ đã tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở lâu như vậy, còn chưa từng thấy qua một người có thể giết chóc dị sinh vật giống như Hàn Sâm, giống như

hắn giết chết không phải là sinh vật biến dị, mà chỉ là một đám gà đất chó sành.

Sát phạt nghiền ép tất cả kia, nhìn tới nhiệt huyết sôi trào, hận không thể tự kiềm chế lao tới đại sát một hồi, để cho trên người mình cũng nhuộm đầy máu tươi, để cho da của mình cũng cảm thụ luồng máu tươi nóng rực kia.

Đột nhiên, bọn Chu Thanh Vũ nhìn thấy con Ô Linh Thú giống như sư giống như hổ, hai đầu ba đuôi, toàn thân trải rộng lông thép từ phía sau lưng mạnh mẽ vồ tới Hàn Sâm, chỉ lát nữa là sẽ bổ nhào lên trên lưng Hàn Sâm, hai cái miệng rộng như bồn máu cũng đồng thời cắn tới đầu hắn.

- Hàn đội trưởng… cẩn…

Chu Thanh Vũ cùng Trịnh Trì không nhịn được muốn nhắc nhở Hàn Sâm coi chừng, nhưng mà hai chữ cẩn thận vẫn chưa nói xong, liền há hốc miệng cứng lại tại chỗ đó.

Thân thể Hàn Sâm giống như điện hơi chuyển, duỗi tay nắm lấy một cái đầu giống như sư tử, Ngân Huyết Tam Xoa Nhận trong tay lóe lên một vệt sáng, trực tiếp cắt cái đầu kia xuống, tiện tay vứt lên trên mặt đất, sau đó đi về phía con Ô Linh Thú thần huyết bị chém xuống một cái đầu kia.

Ô Linh Thú thần huyết vậy mà kinh hãi xoay người chạy, nhưng mà một cái đầu đã bị chém đứt, thân thể đã hơi không khống chế được, đi lại hơi lệch lạc, liền chạy đều chạy không nổi.

Chương 304: Ác Ma Kiếm

Chu Thanh Vũ cùng Trịnh Trì nhìn tới trợn mắt há mồm, bọn họ chưa bao giờ thấy qua có người giết sinh vật thần huyết giống như là giết gà làm thịt chó như vậy, quả thực là không có cách nào tưởng tượng đây là nhân vật mạnh mẽ đáng sợ đến bực nào.

- Chuyện này thực sự quá đáng sợ.

Trơ mắt ra nhìn Hàn Sâm chém giết con Ô Linh Thú kia, con mắt của Chu Thanh Vũ đều có chút trợn trừng.

Mà giết chóc vẫn còn đang tiếp tục, dị sinh vật bị Hàn Sâm chém giết cả đám, thoạt nhìn rất nhẹ nhàng thoải mái, giống như tất cả đều chỉ là tiện tay mà thôi.

Thế nhưng mà động tác nhẹ nhàng này, người bên ngoài nhìn vào lại thấy nhiệt huyết sôi trào, cơ hồ nhịn không được muốn cùng một chỗ xông tới đánh giết.

- Tiểu tử này càng ngày càng đáng sợ.

Ma Cờ Bạc tựa ở vách động, đốt một điếu thuốc lá, hít sâu một hơi, chậm rãi nhả khỏi, nhìn Hàn Sâm đang đẫm máu giết chóc hừ hừ nói.

- Ma ca, Hàn đội vẫn luôn mạnh như vậy à?

Chu Thanh Vũ nhịn không được hỏi Ma Cờ Bạc.

- Nói như thế nào đây, trước kia tôi còn dạy hắn đao pháp.

Ma Cờ Bạc lại hít một hơi thuốc, phun ra một vòng khói, vẻ mặt tịch mịch như tuyết.

- Ma ca, thiệt hay giả thế?

Chu Thanh Vũ cùng Trịnh Trì đều trợn to mắt nhìn Ma Cờ Bạc, tựa hồ là có chút không dám tin tưởng.

- Hai đứa không thấy thủ pháp xuất đao xuất quỷ nhập thần của lão Hàn à, căn bản không biết đao từ nơi nào rút ra, đây chính là bí kỹ tổ truyền của nhà anh đây, nếu như không phải là thấy lão Hàn có thiên phú dị bẩm căn cốt kỳ giai, là kỳ tài luyện võ trăm năm khó gặp, làm sao tôi lại đem bí kỹ gia truyền dạy cho hắn, lão Hàn cũng không phụ kỳ vọng của tôi…

Ma Cờ Bạc một hồi lừa dối, lừa cho Chu Thanh Vũ cùng Trịnh Trì đều lộ ra vẻ mặt sùng bái nhìn anh ta.

Đánh chết Ma Cờ Bạc cũng không nói cho bọn họ biết, mình là bởi vì từ chỗ Hàn Sâm đổi vài bộ phim "con hêu", mới truyền Tụ Trung Đao cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm một đường giết chóc đi tới, Hoàng Kim Sa Trùng Vương đi theo bên cạnh hắn đã ăn sảng khoái, ngoại trừ Ô Linh Thú thần huyết bị Hàn Sâm lưu lại, trực tiếp kéo lên trên lưng của Hoàng Kim Sa Trùng Vương, những dị sinh vật khác đều bị Hoàng Kim Sa Trùng Vương chén hết rồi.

Dị sinh vật trong sào huyệt dị sinh vật này đặc biệt nhiều, hơn nữa sinh vật biến dị cũng có vô số, Hàn Sâm đã chém giết gần trăm con sinh vật biến dị.

- Săn giết Hắc Ám Thú biến dị, đạt được thú hồn Hắc Ám Thú biến dị, ăn thịt có thể ngẫu nhiên lấy được từ 0 đến 10 điểm gen biến dị.

Đây đã là cái thú hồn biến dị thứ ba mà Hàn Sâm lấy được, thú hồn nguyên thủy lấy được càng nhiều, Hàn Sâm đã lười tính toán rồi.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương chỉ nhặt thi thể của sinh vật biến dị để ăn, thi thể của sinh vật nguyên thủy trực tiếp bỏ qua, sinh vật bình thường thì càng không cần nói, liền ngửi cũng không thèm ngửi.

Cho dù là sức ăn của Hoàng Kim Sa Trùng Vương lớn đến mức nào, thịt của trên trăm con sinh vật biến dị, nó đã ăn tới phát ợ một cái, thân thể đều lớn hơn một vòng, cơ hồ như muốn nứt ra như vậy.

Rốt cục, Hàn Sâm đã giết tới trước trứng dị sinh vật, nhìn tinh thể hình trứng cực lớn kia, Hàn Sâm không chút do dự một nhận chém xuống.

- Đang rút ra thú hồn…

Hàn Sâm vừa tiện tay giết vài con dị sinh vật còn thừa lại, vừa nhìn theo ánh sáng phát ra từ trong trứng dị sinh vật, dần dần tạo thành một cái thú hồn kỳ dị.

Cái thú hồn kia vậy mà trực tiếp biến thành một thanh trường kiếm toàn thân tỏa ra ngọn lửa màu đen quỷ dị, bay vào trong hồn hải thông qua mi tâm của Hàn Sâm.

- Rút ra hoàn thành, đạt được thú hồn Ác Ma Kiếm thần huyết.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút thất vọng, thú hồn thần huyết tất nhiên là trân quý, nếu như người bên ngoài lấy được có khả năng sẽ mừng như điên, nhưng mà hắn cần lại là thú hồn siêu cấp thần huyết.

Nhưng cũng đã giết đến nơi này, Hàn Sâm dứt khoát trực tiếp dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ dị sinh vật còn sót lại.

Lần này Hoàng Kim Sa Trùng Vương thật sự là ăn quá no, mặc dù còn có thi thể của sinh vật biến dị, nhưng mà nó đã ăn không nổi nữa, một mực đứng chỗ đó ợ một cái.

Hàn Sâm cho nó ăn lâu như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Kim Sa Trùng Vương ăn no, đúng là khiến cho Hàn Sâm hơi kinh ngạc.

Nhưng như vậy cũng tốt, nguyên bản Hàn Sâm có ý định lưu lại một chút ít thịt sinh vật biến dị cho Chu Thanh Vũ, Trịnh Trì, cũng không uổng công bọn họ đi theo mình một chuyến.

Về phần Ma Cờ Bạc, gen biến dị đã sớm toàn mãn rồi, căn bản là không có hứng thú đối với mấy thứ này.

Hàn Sâm ở bên trong đồ sát dị sinh vật, Dương Mạn Lệ ở bên ngoài lại chờ có chút sốt ruột rồi, đi xuống lâu như vậy vẫn còn chưa đi ra, cô ta có chút sợ bọn Hàn Sâm ở dưới đó xảy ra chuyện.

- Chúng ta đi xuống xem một chút.

Dương Mạn Lệ đợi trái đợi phải, vẫn không thấy Hàn Sâm đi ra, rốt cục nhịn không được muốn dẫn người đi xuống dưới.

Bọn Nguyên thiếu biết rõ quan hệ giữa cô và Hàn Sâm, cũng không hoài nghi cô có tâm tư gì xấu.

- Chúng ta cũng đi xuống xem một chút đi, nếu như Sâm ca thật sự xảy ra chuyện, chúng ta cũng có thể giúp đỡ một chút.

Khánh thiếu nói một câu, cùng với Nguyên thiếu đều dẫn người đi theo Dương Mạn Lệ xuống dưới.

Ngón Tay Út hơi do dự một chút, cũng dẫn theo một người đi xuống, y bị tổn thương khá nhiều, không dám mang theo quá nhiều người.

Dương Mạn Lệ cầm đầu cả đám đi vào trong sào huyệt dị sinh vật, nhưng cảnh tượng đập vào mắt lại làm cho bọn họ há to miệng, cơ hồ là không thể tin được tất cả mọi chuyện mà con mắt của mình nhìn thấy.

Ở trong sào huyệt dị sinh vật rộng lớn, khắp nơi đều là thi thể dị sinh vật bị giết chết, ngổn ngang lộn xộn khắp nơi, toàn bộ sào huyệt dị sinh vật, cơ hồ đều bị máu tươi nhiễm đỏ, dưới màu xanh lục của dị tinh thể, lộ ra bộ dáng vô cùng yêu dị.

- Đây đều là bốn người bọn Sâm ca giết?

Khánh thiếu há to miệng, sau nửa ngày mới nói ra một câu như vậy.

- Trừ bốn người bọn họ ra, cũng không thấy có người khác.

Ngón Tay Út cũng vô cùng giật mình, không cách nào tưởng tượng được bốn người bọn Hàn Sâm lại có thể bộc phát ra lực sát thương khủng bố như vậy.

Cổ Ngón Tay Út hơi lay động, cho dù là toàn bộ Quyền Đầu Đoàn của bọn họ đến dốc sức liều mạng, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể làm được tới mức này.

- Thật là đáng sợ.

Mọi người của Cương Giáp Đoàn sau lưng Dương Mạn Lệ cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Bọn họ giẫm lên thi thể cùng máu tươi đi vào bên trong, đi không bao lâu, liền thấy Hàn Sâm cùng bọn Ma Cờ Bạc đang xử lý thi thể trên mặt đất, thoạt nhìn là đem tất cả thi thể của sinh vật biến dị chồng chất lại với nhau.

- Sâm ca, bên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở này, ngoại trừ Tệ thần thì tôi phục anh nhất.

Khánh thiếu giơ ngón tay cái lên với Hàn Sâm.

- Hàn huynh đệ quả nhiên có bản lãnh.

Ánh mắt của Ngón Tay Út phức tạp nhìn Hàn Sâm nói.

Dương Mạn Lệ nhìn Hàn Sâm không nói gì, chỉ là tâm tình có chút phức tạp, nguyên bản cô vốn đã đoán thực lực của Hàn Sâm vô cùng cao, nhưng vẫn không nghĩ tới, Hàn Sâm lại có thể dẫn đội chém giết toàn bộ sào huyệt dị sinh vật.

Bản thân Dương Mạn Lệ cũng là một thành viên của tiểu phân đội, tự nhiên biết rõ Chu Thanh Vũ cùng Trịnh Trì không được tính là có chiến lực rất mạnh, chính thức có thể xuất lực chỉ sợ cũng chỉ là Hàn Sâm cùng Ma Cờ Bạc, mà Ma Cờ Bạc am hiểu kỹ năng tinh xảo, chính diện liều mạng vốn không phải là sở trường của anh ta, có thể làm tới mức này, hiển nhiên là Hàn Sâm bỏ nhiều công sức nhất.

Một trận chiến trong sào huyệt dị sinh vật này, khiến cho uy tín của Hàn Sâm ở Cương Giáp Tí Hộ Sở tăng lên trên diện rộng, bởi vì tất cả mọi người đều cho rằng Kim Tệ lâu rồi chưa xuất hiện, đã sớm tấn chức Tiến Hóa Giả, cho nên Hàn Sâm ẩn ẩn đã có thanh danh đệ nhất nhân ở Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Chương 305: Thú Hồn Phụ Thể

Hàn Hạo thật sự rất buồn bực, y không tài nào hiểu rõ, vì sao trước kia Hàn Sâm ở Cương Giáp Tí Hộ Sở người người hô đánh, nhưng bây giờ lại đỗ trường quân đội danh tiếng, đóng video quảng cáo cho đại tập đoàn Đế Cương, hiện tại lại có thanh danh đệ nhất nhân ở Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Hơn nữa bất kể là người của Thần Chi Môn Đồ hay là Quyền Đầu Đoàn đều rất cho Hàn Sâm mặt mũi, mà ngay cả bọn Nguyên thiếu, Ngón Tay Út thấy Hàn Sâm đều gọi một tiếng Sâm ca, chớ đừng nói chi là Cương Giáp Đoàn, nghe nói đoàn trưởng bây giờ của Cương Giáp Đoàn là Dương Mạn Lệ, còn là bộ hạ của Hàn Sâm.

Bây giờ Hàn Hạo đã có chút hối hận về những chuyện mình làm trước kia, nếu như không phải gây sự quá gắt với Hàn Sâm, dùng quan hệ giữa y và Hàn Sâm, Hàn Sâm hơi quan tâm tới y một chút, y cũng sẽ không khó khăn giống như bây giờ.

Bây giờ Hàn Hạo đều không biết mình muốn đạt tới gen biến dị toàn mãn, phải chờ tới năm nào tháng nào, một người ở trong Tí Hộ Sở phấn đấu vốn rất gian nan, mà Thiên Tử Đoàn bây giờ y đang dựa vào cũng càng ngày càng không ổn, khiến cho tiến độ gen của y càng ngày càng chậm.

- Cậu không biết Hàn Sâm kia mạnh cỡ nào đâu, chỉ dẫn theo ba người xuống dưới, đơn giản đem sào huyệt dị sinh vật mà ba đại thế lực Cương Giáp Đoàn, Thần Chi Môn Đồ cùng Quyền Đầu Đoàn đều không giải quyết được giết tới máu chảy thành sông…

Nghe thấy rất nhiều người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở đều đang bàn tán chuyện của Hàn Sâm, Hàn Hạo càng cảm thấy trong lòng khó chịu không nói ra được, cúi đầu vội vã trở về gian phòng của mình.

Lúc này Hàn Sâm lại đang quan sát thú hồn thần huyết Ác Ma Kiếm mà mình mới lấy được.

Thần huyết Ác Ma Kiếm: thú hồn phụ thể dạng kiếm.

Thú hồn phụ thể thì Hàn Sâm cũng đã gặp, Thủy Tinh Linh thần huyết trước kia của Tần Huyên chính là thú hồn phụ thể, có thể song trọng dung hợp với thú hồn dung hợp, khiến cho kí chủ trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Nhưng Ác Ma Kiếm này là thú hồn phụ thể dạng kiếm, nói cách khác nó cũng không thể giống như là Thủy Tinh Linh thần huyết, trực tiếp phụ thể lên trên thân người, Ác Ma Kiếm có khả năng phụ thể cũng chỉ có vũ khí dạng kiếm.

Thú hồn rất kỳ dị, hơn nữa xác thực cũng rất hữu dụng, đối với Hàn Sâm lúc này mà nói, hoàn toàn có thể tăng cường rất lớn.

Nếu như không lấy được vũ khí thú hồn siêu cấp thần huyết, như vậy Hàn Sâm cũng chỉ có thể sử dụng vũ khí cấp thần huyết đi chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, chuyện này hiển nhiên là hơi quá sức, nếu đã có Ác Ma Kiếm phụ thể gia trì, khiến cho kiếm cấp thần huyết trở nên mạnh mẽ hơn, tuy không mạnh bằng thú hồn siêu cấp thần huyết, nhưng so với binh khí thần huyết bình thường vẫn mạnh hơn nhiều.

Hàn Sâm cầm kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ lên, trực tiếp để cho Ác Ma Kiếm phụ thể lên trên kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ, chỉ thấy ngọn lửa màu đen nhảy vào bên trong kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ, nguyên bản kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ giống như làm bằng thủy tinh, vậy mà biến thành giống như thủy tinh đen điêu khắc mà thành, bên trên còn tản ra ngọn lửa màu đen nhè nhẹ, thoạt nhìn vừa quỷ dị lại vừa đẹp đẽ.

Hàn Sâm vung vài cái, chém lên bên trên một khối thép Z, vậy mà giống như là cắt đậu hủ, trực tiếp chém khối thép Z kia thành hai nửa, không có một chút trở ngại nào.

- Thật sự quá mạnh mẽ!

Hàn Sâm mừng như điên, tác dụng của Ác Ma Kiếm phụ thể quả nhiên là mạnh mẽ, nhưng hắn cũng không nỡ chém thử lên binh khí cấp thần huyết, cho nên hiệu quả đến cùng mạnh bao nhiêu, bây giờ Hàn Sâm cũng không thể xác định được.

- Xích Diễm Thống Lĩnh cộng thêm Ác Ma Kiếm, đây đều là thú hồn có trợ giúp vô cùng lớn đối với việc mình chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, quả nhiên là xuất phẩm từ trứng dị sinh vật, đều thuộc hàng cực phẩm, nếu như có thể có nhiều hơn mấy cái thì càng tốt.

Hàn Sâm vui sướng trong lòng, mặc dù không thể lấy được thú hồn siêu cấp thần huyết, nhưng cũng không khiến hắn quá thất vọng.

Thu hồi thú hồn, buông kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ xuống, Hàn Sâm truyền tống trở về trường quân đội.

Con Ô Linh Thú thần huyết kia mang đến cho Hàn Sâm 5 điểm thần gen, khiến cho thần gen của hắn đã đạt đến 78 điểm, khoảng cách toàn mãn đã rất gần.

Bây giờ ngoại trừ có hành động săn giết sinh vật thần huyết, Hàn Sâm đã rất ít khi ra tay, đại bộ phận tinh lực hắn đều dùng để tu luyện Sâm La Vạn Tượng, chỉ có khiến cho các phương diện tố chất thân thể của mình đều đạt tới hoàn mỹ không có khiếm khuyết, hắn mới có khả năng săn giết sinh vật siêu cấp thần huyếtđược, cũng càng không dễ bị thương.

Hàn Sâm nghỉ ngơi một đêm, buổi sáng liền đi tới đại sảnh đặt máy giả lập 3D, chọn một cỗ máy tiến vào bên trong, lần nữa đăng nhập vào cộng đồng dũng sĩ giác đấu giả lập.

Hoàng Ngọc Lỗi cùng Từ Trúc đã đợi Hàn Sâm hai ngày, một mực không nhìn thấy hắn online, cơ hồ là sắp buông tha rồi, nhưng mà hôm nay sau khi bọn họ đăng nhập vào cộng đồng dũng sĩ giác đấu, Từ Trúc lại theo thói quen phát ra một lời mời đối chiến với “Lính Quèn Trên Chiến Hạm “.

Lúc này cũng không nghe thấy thanh âm quen thuộc kia của hệ thống, không khỏi để cho Từ Trúc ngây ra một lúc, sau đó mới kịp thời phản ứng lại, vội vàng nói với Hoàng Ngọc Lỗi:

- Ngọc Lỗi, tên Lính Quèn Trên Chiến Hạm kia đến rồi.

- Ồ! Ở chỗ nào, hắn đồng ý lời mời đối chiến của anh rồi à? Lần này nhất định phải dạy dỗ hắn cẩn thận.

Hoàng Ngọc Lỗi vội vã nói.

Từ Trúc đang muốn nói không có, nhưng cảnh sắc bên người lại đột nhiên biến đổi, người đã tiến vào trong giác đấu trường, rõ ràng cho thấy đối phương đã đồng ý lời mời đối chiến của y.

- Hắn đồng ý, mau tới xem cuộc chiến.

Từ Trúc vội vàng phát ra lời mời xem cuộc chiến với Hoàng Ngọc Lỗi.

Hoàng Ngọc Lỗi trực tiếp lựa chọn đồng ý, người đã đi tới khán đài giác đấu trường.

Ngay lúc Hoàng Ngọc Lỗi lên đài xem cuộc chiến, đột nhiên lại phát hiện trên khán đài vẫn còn có những người khác, hơn nữa nhìn thoáng qua người kia, không khỏi hơi kinh hãi, vậy mà cậu ta biết người này.

- Vong Mệnh Nhân, tại sao anh lại ở chỗ này?

Hoàng Ngọc Lỗi liền vội vàng đi tới hỏi.

- Tôi còn đang muốn hỏi, tại sao cậu lại ở chỗ này đây.

Vong Mệnh Nhân cũng có chút kỳ quái nhìn Hoàng Ngọc Lỗi hỏi.

Hoàng Ngọc Lỗi nói thẳng:

- Là Trúc ca mời tôi tiến đến xem cuộc chiến, Trúc ca cũng mời anh à? Như thế nào anh ta không nói với tôi?

Vong Mệnh Nhân ngây ra một lúc mới nói:

- Đang đối chiến với Lính Quèn Trên Chiến Hạm là Từ Trúc?

- Đúng vậy, anh không phải là do Trúc ca mời đến xem cuộc chiến sao?

Hoàng Ngọc Lỗi lộ ra vẻ nghi hoặc nhìn Vong Mệnh Nhân.

Vong Mệnh Nhân lắc đầu:

- Không phải Từ Trúc mời tôi vào, tôi là bạn của Lính Quèn Trên Chiến Hạm, nhìn thấy hắn đi vào đối chiến, cho nên liền lựa chọn tiến đến xem cuộc chiến.

Hoàng Ngọc Lỗi chấn động:

- Làm sao anh lại là bạn của hắn? Anh biết người kia à?

Vong Mệnh Nhân là người mà cậu ta quen biết, trong số những Tiến Hóa Giả của Chiến Thần Võ Đạo Quán đều được xem là một vị khá nổi danh, tên tuổi gần với vị Nữ Hoàng kia, nếu như Vong Mệnh Nhân là bạn của Lính Quèn, người kia cũng có khả năng là nhân vật khá nổi danh ở trong Chiến Thần Võ Đạo Quán.

- Không biết, tôi chỉ là ngẫu nhiên ghép đôi với hắn mấy lần, đối chiến mấy ván với hắn, cảm giác người này rất thú vị liền kết bạn với hắn.

Vong Mệnh Nhân nói, lại hỏi Hoàng Ngọc Lỗi:

- Mấy người đây là có chuyện gì?

Hoàng Ngọc Lỗi không trả lời câu hỏi của Vong Mệnh Nhân, chỉ là càng thêm giật mình nhìn Vong Mệnh Nhân hỏi:

- Người kia có thể đánh với anh một trận?

Cũng khó trách Hoàng Ngọc Lỗi sẽ giật mình như vậy, trong số những Tiến Hóa Giả của Chiến Thần Võ Đạo Quán, ngoại trừ Nữ Hoàng, còn không ai có thể đánh bại Vong Mệnh Nhân, bây giờ vậy mà Vong Mệnh Nhân nói đã đánh với Lính Quèn mấy lần, nếu Lính Quèn là thuộc cùng tầng thứ với Vong Mệnh Nhân, vậy có thể khẳng định Từ Trúc cũng không phải là đối thủ của hắn.

Chương 306: Bá Vương Tả Giáp

- Chuyện đó cũng không phải, mấy lần giao thủ đều đánh bại hắn ở trong thời gian rất ngắn, tố chất thân thể của hắn cũng không cao, nhưng…

Nói đến đây, Vong Mệnh Nhân dừng lại một chút.

- Nhưng làm sao?

Hoàng Ngọc Lỗi liền vội vàng hỏi.

- Nhưng người này khiến cho tôi cảm thấy có chút lạ, mặc dù là nhẹ nhõm đánh bại hắn, nhưng mà hắn làm cho tôi cảm thấy thắng cũng có chút không phải là rất sung sướng, cho nên tôi tiện tay thêm hắn vào danh sách bạn bè, muốn nhìn hắn cùng người khác đối quyết một chút. Vừa rồi nhìn thấy hắn online tham gia đối chiến, liền trực tiếp tới xem hắn đối chiến, đến xem thử xem, không nghĩ tới gặp được mấy cậu.

Vong Mệnh Nhân nói.

- Thắng không sung sướng lắm?

Hoàng Ngọc Lỗi không hiểu mấy từ này rốt cuộc phải hình dung thành ý gì.

- Dù sao chính là thắng không thoải mái, rõ ràng là thi đấu nghiền ép hắn, nhưng mà thắng cũng khó chịu, tôi cũng không nói ra rõ được, cho nên mới muốn nhìn kỹ xem lúc hắn và người khác đối chiến.

Vong Mệnh Nhân trầm ngâm một lúc, lại không thể nói ra rõ ràng được.

Vong Mệnh Nhân lại hỏi lại Hoàng Ngọc Lỗi:

- Còn các cậu xảy ra chuyện gì?

Mặc dù Hoàng Ngọc Lỗi có chút không quá tình nguyện, nhưng vẫn đem chuyện lúc mình gặp gỡ Lính Quèn nói lại một lần cho Vong Mệnh Nhân.

- Cậu nói cái gì? Hắn chỉ nhìn mười mấy lần, liền học được Nghịch Lưu Thập Tam Sát của cậu?

Vong Mệnh Nhân giật mình nhìn Hoàng Ngọc Lỗi, thật sự là có chút không dám tin tưởng.

- Tôi hoài nghi căn bản là hắn đang ẩn dấu thực lực, trước kia khẳng định là hắn đã biết Nghịch Lưu Thập Tam Sát, nếu không thì như thế nào cũng không thể ở trong thời gian ngắn ngủi chỉ mới nhìn mấy lần đã học được.

Hoàng Ngọc Lỗi nói.

- Chuyện này cũng có khả năng.

Vong Mệnh Nhân khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía giác đấu trường, đối chiến đã bắt đầu.

Hoàng Ngọc Lỗi nhìn thoáng qua Hàn Sâm xuất hiện, nhịn không được ồ lên một tiếng.

- Làm sao vậy? Có cái gì không đúng à?

Vong Mệnh Nhân nghi ngờ nhìn về phía Hoàng Ngọc Lỗi.

- Kỳ quái, tại sao hắn không dùng song đao?

Hoàng Ngọc Lỗi nhíu mày nói, nếu như nguyên bản là Hàn Sâm am hiểu song đao, có lẽ hắn phải sử dụng song đao mới đúng chứ.

Thế nhưng mà rõ ràng là cậu ta nhìn thấy trên tay Hàn Sâm chẳng cầm cái gì cả, giống như Từ Trúc, đều là tay không đi vào giác đấu trường.

- Nhìn kỹ rồi hẵng nói.

Vong Mệnh Nhân cũng hơi nghi hoặc một chút, nhưng bây giờ cũng khó nói được cái gì.

Hoàng Ngọc Lỗi cũng nhìn về phía giác đấu trường, theo lời của Vong Mệnh Nhân đến xem, tố chất thân thể của Lính Quèn Trên Chiến Hạm xác thực là không cao, điểm này lúc cậu ta đối chiến với Lính Quèn cũng đã cảm giác được, tố chất có lẽ chỉ là khoảng hai mươi điểm, tố chất thân thể như vậy, hẳn là gen biến dị toàn mãn, vừa mới tấn thăng Tiến Hóa Giả.

Về phần Từ Trúc, Hoàng Ngọc Lỗi liền càng hiểu hơn, các hạng năng lực của thân thể cũng đã sắp tiếp cận 30 điểm, mặc dù trong số những Tiến Hóa Giả cũng không thể tính là rất mạnh, hành hạ một Tiến Hóa Giả mới có tố chất thân thể khoảng hai mươi điểm cũng không khó lắm.

Mà Từ Trúc am hiểu chính là cầm nã thủ pháp, cũng dễ dàng hành hạ người mới nhất, riêng ngón phân cân thác cốt thủ kia cũng đã luyện đến mức lô hỏa thuần thanh, nếu người bình thường bị anh ta tùy tiện bắt lấy bất kỳ vị trí nào trên người, không phải xương cốt bị vặn lệch, thì chính là kinh mạch

bị bóp méo giống như là rút gân, chỉ là cảm giác đau đớn cũng đủ để cho người ta mất đi lực chiến đấu.

Đương nhiên, bây giờ là đối chiến giả lập, không có cảm giác đau đớn gì, nhưng cầm nã thủ pháp như vậy, cũng rất dễ dàng chế trụ người yếu hơn so với Từ Trúc.

Ngay từ đầu đối chiến, Từ Trúc liền trực tiếp tiếp cận với Hàn Sâm, Hoàng Ngọc Lỗi sở dĩ tìm Từ Trúc đến giúp cho cậu ta hả giận, là bởi vì cậu ta có quan hệ tốt với Từ Trúc, thứ hai là Từ Trúc am hiểu cầm nã, sau khi chế trụ Hàn Sâm, Hàn Sâm sẽ không thể động đậy, cũng chạy không thoát, chỉ có một con đường là nhận thua.

Thất bại sỉ nhục nhất lúc đối chiến giả lập không thể nghi ngờ chính là nhận thua, dù sao thì đối chiến giả lập cũng sẽ không chết đi, ai cũng muốn chiến đấu đến cuối cùng, bình thường thì ai cũng sẽ không nhận thua.

Từ Trúc thấy Hàn Sâm cũng không có ý định tránh chiến, trong lòng mừng rỡ, sau khi đến gần hắn, trực tiếp thò tay ra bắt tới Hàn Sâm, tay giống như trảo không phải trảo, có vài phần khí thế của long trảo ưng trảo.

Hàn Sâm từng khổ luyện qua Ác Quỷ Triền Thân, đó chính là một môn tân võ học dùng cầm nã làm chủ, mặc dù chênh lệch rất nhiều so với phân cân thác cốt thủ mà Từ Trúc luyện tập, nhưng Hàn Sâm nhìn thấy Từ Trúc ra tay, cũng đã biết y dùng chính là cầm nã thủ pháp.

- Vậy thì dùng cầm nã đối chiến với cầm nã đi.

Hàn Sâm không chút do dự sử dụng ra Ác Quỷ Triền Thân nghênh đón Từ Trúc.

- Dùng cầm nã với Trúc ca, thực sự là muốn chết.

Hoàng Ngọc Lỗi nhịn không được cười lạnh, cầm nã của Từ Trúc không chỉ đơn giản là có thủ pháp lợi hại mà thôi.

Phân cân thác cốt thủ pháp, không ít người trong Chiến Thần Võ Đạo Quán biết dùng, những cầm nã thủ pháp khác, cũng có rất nhiều người biết,

nhưng mà chỉ cần học sinh có tố chất thân thể không khác nhiều lắm, đều không có ai là đối thủ của Từ Trúc.

Từ Trúc sở dĩ mạnh, đó là bởi vì y không chỉ biết cầm nã, y am hiểu nhất cũng không phải là cầm nã, mà là thuật tá lực.

Bá Vương Tá Giáp là một loại thuật tá lực thoát thai từ cổ võ Ve Sầu Thoát Xác cùng Súc Cốt Công, yêu cầu đối với tố chất thân thể rất cao, đặc biệt là yêu cầu đối với tính dẻo dai cùng tính linh hoạt của xương cốt, có thể nói là vô cùng biến thái.

Bình thường người có thể luyện thành Bá Vương Tá Giáp, đều là từ nhỏ đã đặt vững các loại trụ cột, chờ lúc tiến vào Tí Hộ Sở tăng gen lên tới độ cao nhất định, mới bắt đầu luyện tập Bá Vương Tá Giáp chân chính.

Về phần có thể luyện thành hay không, vậy còn phải xem thiên phú, Bá Vương Tá Giáp sở dĩ mạnh, ngoại trừ chuyện có thể tá lực, còn có thể tá lực đả lực, luyện đến chỗ sâu sắc, người khác muốn bắt lấy xương cốt của ngươi, thân thể ngươi chỉ cần run lên, không những đánh tan lực đạo cầm nã của đối phương, còn có thể tá lực đả lực chấn gãy cánh tay của đối phương, là một môn tân võ học vô cùng bá đạo.

Vậy mà Lính Quèn Trên Chiến Hạm lại còn dùng cầm nã đối chiến với Từ Trúc, đó là không phải tự tìm chết thì là cái gì?

Từ Trúc nghĩ không khác Hoàng Ngọc Lỗi lắm, y nhìn thấy Hàn Sâm vậy mà cũng chộp tới mình, trong lòng âm thầm cười lạnh:

- Tiểu tử, cậu còn muốn bắt tôi, quả thực là thực muốn chết, cho cậu kiến thức một chút sự lợi hại của Bá Vương Tá Giáp.

Lúc Từ Trúc chụp vào Hàn Sâm, chính mình lại giả bộ như né tránh không kịp, bị Hàn Sâm bắt được cổ tay.

Hàn Sâm bắt được cổ tay của Từ Trúc, đồng thời bước ra một bước, thân pháp Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc khiến cho một bước này nhanh như tia chớp, cứ thế mà tránh qua, tránh né một cái bắt kia của Từ Trúc.

Thế nhưng mà lúc Hàn Sâm đang muốn vặn cổ tay của Từ Trúc, vật ngã y xuống đất, lại đột nhiên thấy tay trái của Từ Trúc bị Hàn Sâm bắt run lên một cái.

Răng rắc!

Tay phải của Hàn Sâm bắt cổ tay trái của anh ta, lại bị Từ Trúc rung một cái, trực tiếp làm cho cổ tay trật khớp, mất đi khống chế đối với tay trái của Từ Trúc.

Tay trái của Từ Trúc cũng thuận thế quấn lên cánh tay phải của Hàn Sâm, ở phía trên bắt lấy vặn, toàn bộ cánh tay phải của Hàn Sâm đều trật khớp theo, rủ xuống không nghe sai khiến nữa.

Cổ tay cùng cánh tay đều bị trật khớp, tay phải của Hàn Sâm đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, nếu như là chiến đấu ở trong thực tế, chỉ là cảm giác đau đớn đã có thể để cho Hàn Sâm phát ra tiếng kêu thảm thiết không thuộc về mình rồi.

Rất đáng tiếc đây chỉ là đối chiến giả lập, bản thân Hàn Sâm cũng không hề bị tổn thương, chỉ là giá trị tổn thương của thân thể giả lập bị trừ đi bảy điểm.

Chương 307: Tiểu Tốt Qua Sông

Hàn Sâm lui ra phía sau một bước, trốn tránh truy kích của Từ Trúc, ánh mắt tĩnh táo nhìn Từ Trúc, trong lòng dâng lên vài phần kinh ngạc.

Hắn đến cộng đồng dũng sĩ giác đấu lâu như vậy, bởi vì tỷ số thắng của mình quá thấp, cho nên ngoại trừ ngẫu nhiên ghép đôi, trên cơ bản rất khó tìm được người muốn đối chiến với hắn.

Nhưng mà hôm nay lại đột nhiên có người chủ động mời Hàn Sâm đối chiến, Hàn Sâm còn tưởng rằng đối phương là newbie giống như hắn, hoặc là thấy chiến tích của hắn quá kém, muốn hành hạ gà.

Thế nhưng mà vừa mới bắt đầu, Hàn Sâm lại phát hiện cầm nã thủ của đối phương không chỉ là vô cùng cao minh, lợi hại nhất là đối phương còn tinh thông thuật tá lực, lại hàm ẩn thuật tá lực đả lực, đây đều là phương thức vận dụng lực lượng vô cùng cao minh.

Bên trong Sâm La Vạn Tượng đem tất cả những thứ này đều xếp vào kình chữ Tá, nửa năm qua Hàn Sâm cũng đã từng luyện tập qua.

Đã luyện thành kình chữ Tá, liền ít có khả năng bị người khác bắt lấy thân thể, loại kình lực này, lúc chiến đấu cùng các loại dị sinh vật có cánh tay hoặc rất nhiều xúc tu thì vô cùng hữu dụng.

Nhưng mà tá lực kình vô cùng khó luyện, Hàn Sâm cũng chỉ mới nhập môn mà thôi, hơn nữa tá lực kình vô cùng chú trọng thực chiến, phải ở trong thực chiến mới có thể không ngừng tiến bộ, tá lực kình của Hàn Sâm có thể nói là còn đang ở vào giai đoạn lý luận.

Cũng may trước kia hắn cũng đã tu luyện qua Ác Quỷ Triền Thân, đối với đạo thuật này cũng không xa lạ gì, nhưng cho dù là như thế, khoảng cách Hàn Sâm có thể tá lực ở trong thực chiến còn cách rất xa.

Lúc này thấy được Bá Vương Tá Giáp của Từ Trúc, lập tức lại để cho Hàn Sâm có một loại cảm giác kinh diễm.

Không những tá lực mà còn có thể tá lực đả lực, đây chính là kỹ xảo vô cùng cao cấp, mặc dù bên trong Sâm La Vạn Tượng cũng có ghi lại, nhưng mà thời gian thật sự quá ngắn, Hàn Sâm lại khuyết thiếu kinh nghiệm thực chiến, cho nên căn bản là không có khả năng luyện thành.

- Quả nhiên Tiến Hóa Giả đều là nhân vật hung ác, cũng may đây chỉ là giả lập thân thể để đối chiến, nếu không thì chỉ cần bọn họ dùng ra những loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể cải biến kết cấu tế bào thân thể kia, mình đã rất khó ứng phó rồi.

Hàn Sâm âm thầm tán thưởng trong lòng.

Từ Trúc thấy Hàn Lâm vậy mà lui lại, đang muốn đuổi sát theo, lại đột nhiên thấy tay trái của Hàn Sâm nắm lấy cánh tay phải cùng cổ tay phải vặn

hai cái, cánh tay cùng cổ tay bị trật khớp vậy mà lập tức tiếp lại.

Từ Trúc nhịn không được khẽ nhíu mày, chiêu thức tiếp cốt để các khớp tay trở lại vị trí cũ rất đẹp, không phải người luyện qua cầm nã cùng thuật tá lực thì rất khó làm được.

Nhưng Từ Trúc cũng không quá mức để ý, tố chất thân thể của Hàn Sâm kém anh ta quá nhiều, cho dù Hàn Sâm cũng luyện qua thuật tá lực, cũng còn kém xa Bá Vương Tá Giáp của anh ta.

Từ Trúc xông về Hàn Sâm một lần nữa, dùng tố chất thân thể của Hàn Sâm, cho dù muốn kéo dài khoảng cách cũng không thể, tốc độ chênh lệch nhau mười điểm, khiến cho Hàn Sâm liền cơ hội kéo dài khoảng cách cũng không có.

Hàn Sâm lộ ra vẻ bình tĩnh, trái tim lại đột nhiên giống như là phát động lực, đông đông đông điên cuồng nhảy lên, một giây đồng hồ đã nhảy lên không biết bao nhiêu lần, so với nhịp tim của người bình thường còn nhanh hơn gấp bội.

Toàn thân khí huyết của Hàn Sâm vào lúc trái tim nhảy lên khủng bố kia cao tốc vận chuyển lại, khiến cho thân thể của hắn giống như là được tiêm thuốc kích thích, các hạng tố chất đều tăng lên trên diện rộng.

Mặc dù còn không tăng khủng bố đến mức 30 điểm, nhưng tố chất thân thể chủ yếu như lực lượng cùng tốc độ cũng có chừng 27-28 điểm, cách tố chất thân thể của Từ Trúc cũng không xa nữa.

Thật vất vả mới gặp được một đối thủ am hiểu tá lực đả lực, hơn nữa tố chất thân thể cũng không mạnh hơn hắn quá nhiều, Hàn Sâm thật sự là không muốn nhanh như thế đã thua trận, hắn còn muốn nhìn Bá Vương Tá Giáp của Từ Trúc thêm một chút, tự thể nghiệm uy lực của tá lực đả lực.

- Quả nhiên là đang giả bộ, tố chất thân thể của hắn không hề thấp.

Hoàng Ngọc Lỗi nhìn thấy phản ứng cùng tốc độ của Hàn Sâm, tất cả các loại đều tăng lên trên diện rộng, lập tức kêu lên.

Vong Mệnh Nhân nhìn Hàn Sâm nhưng không lên tiếng, biểu hiện của Hàn Sâm có chút kỳ quái, nhưng mà anh ta lại không nói ra được là kỳ quái ở nơi nào.

Hàn Sâm cùng Từ Trúc bắt đầu triền đấu, mặc dù sử dụng Cổ Tà Chú mạnh mẽ tăng cường các hạng tố chất thân thể của mình, nhưng mà so với Từ Trúc vẫn còn kém không ít, hơn nữa kỹ xảo cầm nã cùng tá lực của Từ Trúc đều mạnh hơn Hàn Sâm quá nhiều, cho nên Hàn Sâm vẫn bị áp chế gắt gao.

Có đến vài lần đều bị Từ Trúc bắt giữ tháo bỏ khớp cánh tay, nhưng mà Hàn Sâm dựa vào bản lĩnh quấn chặt lấy kia của Ác Quỷ Triền Thân, hơn nữa tiết tấu thân pháp thác loạn của khô lâu, cứ thế mà tiếp tục chống đỡ, mặc dù nhiều lần bị Từ Trúc bắt, nhưng lại thoát thân ra một cách không tưởng.

Mặc dù Ác Quỷ Triền Thân không cao cấp bằng cầm nã thủ pháp của Từ Trúc, nhưng mà bộ tân võ học này lại là một lão binh dày dạn kinh nghiệm lĩnh ngộ trên chiến trường, trong đó có rất nhiều kỹ xảo thực dụng lĩnh ngộ ở thời khắc sinh tử, điều này khiến cho Hàn Sâm vô cùng hưởng thụ.

Từ Trúc áp chế Hàn Sâm, thoạt nhìn chiếm hết thượng phong, nhưng thủy chung không thể chân chính bắt được Hàn Sâm, mà tổn thương do cầm nã tạo thành, so với công kích bình thường thì yếu hơn rất nhiều, hai người chiến hơn nửa giờ, Hàn Sâm liên tiếp bị thương, nhưng mà giá trị tổn thương cũng chỉ hơn 60 điểm mà thôi.

Hoàng Ngọc Lỗi nhìn một chút, cảm thấy chuyện này phát triển hình như có chút quen thuộc, lúc y và Hàn Sâm chiến một trận, cũng là ban đầu chiếm hết thượng phong, nhưng mà cuối cùng lại bị Hàn Sâm dùng Nghịch Lưu Thập Tam Sát của mình đánh bại chính mình.

- Không thể nào… hắn như thế nào cũng không thể học Bá Vương Tá Giáp của Từ Trúc được…

Hoàng Ngọc Lỗi lắc đầu, bài trừ ý nghĩ này ra bên ngoài.

Yêu cầu đối với tố chất thân thể của Bá Vương Tá Giáp biến thái hơn Nghịch Lưu Thập Tam Sát rất nhiều, bình thường đều cần đặt xuống trụ cột

tốt từ nhỏ, sau khi thành niên mới luyện thì không có khả năng thành công.

Hoàng Ngọc Lỗi căn bản không tin tưởng Hàn Sâm có thể giống như lúc đánh với mình một trận trước dây, sẽ học được Bá Vương Tá Giáp, hơn nữa cậu ta càng không tin Hàn Sâm ở trong lúc chiến đấu với cậu ta có thể học được Nghịch Lưu Thập Tam Sát.

Nhưng khi nhìn tới, Hoàng Ngọc Lỗi lại càng xem sắc mặt càng khó coi, bởi vì Hàn Sâm đúng là đang thật sự mau chóng tiến bộ, lúc đối quyết cùng Từ Trúc đã không còn chật vật như trước nữa rồi, số lần bị Từ Trúc bắt cũng càng ngày càng ít, tốc độ thoát khỏi Từ Trúc cũng càng lúc càng nhanh hơn.

- Không thể nào…

Trong lòng Hoàng Ngọc Lỗi đã có chút bắt đầu bối rối, không thể tin được cái ý niệm không có cách nào đè nén ở trong lòng mình kia.

Mà Vong Mệnh Nhân ở bên cạnh nhìn Hàn Sâm đang đối chiến, nhíu mày càng ngày càng chặt, nhưng lại không nói một lời, một mực nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Hàn Sâm.

Lúc này ở bên trong giác đấu trường, Từ Trúc đã kinh hãi trong lòng, Hoàng Ngọc Lỗi nhìn ra, chính anh ta ở trong cuộc, cảm thụ lại càng thêm mãnh liệt.

Anh ta có thể cảm thấy rõ ràng được, cầm nã thủ pháp cùng thuật tá lực của đối phương đều đang nhanh chóng tiến bộ, tốc độ tiến bộ kia đã đến tình trạng khiến cho anh ta cảm thấy hoảng sợ.

Nguyên bản niềm tin tất thắng bỗng nhiên dao động, bởi vì Từ Trúc đột nhiên phát hiện, hình như mình đã có chút bất lực đối với đối thủ này, mặc dù anh ta vẫn chiếm thượng phong, nhưng lại khó có thể chân chính đánh bại đối phương.

Tên Lính Quèn Trên Chiến Hạm này, giống như thực sự là một tiểu tốt không sợ hãi qua sông, chỉ có tiến không có lùi thấy chết không sờn, nhưng mà anh ta lại không có biện pháp gì bắt lại tên tiểu tốt này, chỉ có thể trơ

mắt nhìn đối phương từng chút một càng ngày càng mạnh mẽ, rất nhanh đã đến tình trạng khiến cho anh ta cảm thấy có chút hãi hùng khiếp vía.

Chương 308: Hắn Là Ai?

- Bá Vương Tá Giáp! Chuyện này… chuyện này sao có thể…

Con ngươi của Hoàng Ngọc Lỗi mạnh mẽ co rụt lại, cậu ta đã thấy rõ ràng trong nháy mắt Từ Trúc bắt lấy cánh tay Hàn Sâm, cánh tay của Hàn Sâm run lên, cổ tay của Từ Trúc lập tức răng rắc một tiếng trật khớp, lập tức không bị khống chế rũ xuống.

Từ Trúc cảm thấy kinh hãi gần chết, thật không ngờ Lính Quèn Trên Chiến Hạm này, vậy mà thật sự có thể sử dụng ra Bá Vương Tá Giáp.

Chỉ là Từ Trúc vẫn không tin Hàn Sâm thật sự có thể luyện thành Bá Vương Tá Giáp ở trong thời gian ngắn như vậy, tiếp lại cổ tay của mình, một lần nữa bắt tới Hàn Sâm, chỉ là lúc này anh ta bắt tới chân.

Bá Vương Tá Giáp sở dĩ khó luyện, cũng không chỉ đơn thuần là tay có thể sử dụng tá lực đả lực, mà là toàn thân đều có thể sử dụng tá lực đả lực, chỉ cần có thể chạm tới là có thể tá lực, đây mới là chỗ đáng sợ nhất của Bá Vương Tá Giáp.

Quả nhiên, Hàn Sâm cũng không thể làm được chuyện toàn thân các nơi đều có thể tá lực đả lực, nhưng lúc giao thủ kế tiếp, sự khống chế của Hàn Sâm đối với tá lực đả lực lại càng ngày càng tùy ý, trên thân thể có nhiều nơi có thể sử dụng ra tá lực đả lực, khiến cho Từ Trúc càng ngày càng cảm thấy khiếp sợ.

Hoàng Ngọc Lỗi đã sớm sợ nói không ra lời, Lính Quèn Trên Chiến Hạm vậy mà ở trong chiến đấu học được Bá Vương Tá Giáp của Từ Trúc, bây giờ cậu ta đã hơi dao động, có lẽ đối phương thật sự học được Nghịch Lưu Thập Tam Sát trong lúc chiến đấu với cậu ta.

Nhưng nếu thật sự là như vậy, Hoàng Ngọc Lỗi lại cảm thấy càng thêm không thể tưởng tượng nổi, mặc dù trong truyền thuyết có thiên tài có thể vừa xem đã hiểu, chỉ là ai cũng chưa từng thấy người như vậy, loại biểu hiện này của Hàn Sâm đã khiến cậu ta vô cùng giật mình.

- Tôi biết tại sao tôi lại cảm thấy có chút khó chịu khi đánh bại hắn rồi.

Vong Mệnh Nhân ở bên cạnh đột nhiên giống như bừng tỉnh kêu lên thành tiếng.

- Vì sao?

Hoàng Ngọc Lỗi quay đầu nhìn Vong Mệnh Nhân hỏi.

- Hắn đang học tôi, lúc hắn đối chiến cùng với tôi cũng giống như bây giờ, hắn học chiêu thuật mà bản thân tôi sử dụng. Khó trách tôi lại cảm thấy vô cùng khó chịu, vậy mà hắn muốn học chiêu thuật của tôi để đánh bại tôi.

Vong Mệnh Nhân xem trận đấu giữa Từ Trúc và Hàn Sâm, đã hiểu rõ nơi phát ra sự khó chịu của mình.

Lúc Hàn Sâm chiến đấu với anh ta, mặc dù sử dụng thân pháp rất kỳ quái quấn nhau với y, nhưng mà đó cũng không phải là căn nguyên khiến y cảm thấy không thoải mái, khi đó vậy mà Hàn Sâm muốn học chiêu thuật của y để đối phó với y, đây mới là căn nguyên khiến cho y cảm thấy có chút khó chịu.

Chỉ là bởi vì Hàn Sâm bại quá nhanh, Vong Mệnh Nhân cũng chỉ cho là trùng hợp, Lính Quèn Trên Chiến Hạm cũng luyện cùng một loại tân võ học, cho nên mới có biểu hiện như vậy.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, đó cũng không phải là trùng hợp, căn bản chính là đối phương đang bắt chước y.

- Người này…

Ánh mắt của Hoàng Ngọc Lỗi phức tạp nhìn Hàn Sâm trên trận đấu, lúc hắn đối chiến với bất kỳ ai, đều là bắt chước chiêu thuật của đối phương để

chiến đấu, khó trách lại thất bại nhiều trận như vậy, tỉ lệ bại cao như thế, khẳng định là có chút quan hệ với hành động này của hắn.

Ở bên trong giác đấu trường, nguyên bản Hàn Sâm bị Từ Trúc đè lên đánh, lúc này lại đã chiếm cứ thượng phong, mà Từ Trúc ở dưới khiếp sợ, niềm tin cũng theo đó mà dao động, trong lúc cùng Hàn Sâm đối quyết càng ngày càng khó chống đỡ.

Răng rắc!

Tay của Từ Trúc chộp lên trên ngực Hàn Sâm, Hàn Sâm hơi nghiêng vai ra sau lồng ngực hơi rung một cái, tay của Từ Trúc chẳng những không thể làm Hàn Sâm bị thương, ngược lại còn bị Hàn Sâm chấn cho cổ tay rớt cả ra.

Hàn Sâm thuận thế quấn lấy Từ Trúc, Ác Quỷ Triền Thân không ngừng trải qua sửa chữa tinh giản kia, lúc này đã không kém hơn so với phân cân thác cốt của Từ Trúc, ở phương diện khác thậm chí còn hơn.

Từ Trúc bị Hàn Sâm khóa thân thể lại, vậy mà phát hiện ra mình không thoát khỏi lực đạo của Hàn Sâm được, bản thân quyết chữ "Quấn" của Ác Quỷ Triền Thân, đối với tá lực đả lực của Bá Vương Tá Giáp cũng có chút hiệu quả khắc chế.

Từ Trúc không tránh thoát, trong lòng dĩ nhiên đã từ bỏ, liền trực tiếp lựa chọn nhận thua, kết thúc trận đối chiến này.

Hàn Sâm đã học được bí quyết tá lực đả lực, trong lòng rất là vui mừng, cũng không tiếp tục tìm kiếm đối thủ nữa, đi thẳng ra khỏi giác đấu trường, hắn cần thừa dịp cảm ngộ của mình vẫn còn, cố gắng luyện tá lực đả lực thêm một chút.

Mặc dù máy 3D giả lập ra thân thể cùng thân thể Hàn Sâm là đồng bộ động tác, nhưng dù sao thân thể giả lập cũng không có xúc giác, vẫn có chút khác biệt rất nhỏ.

Từ Trúc có chút ảo não đi ra, nhìn thấy Vong Mệnh Nhân hòa Hoàng Ngọc Lỗi đứng chung một chỗ không khỏi hơi ngẩn người, Hoàng Ngọc Lỗi lại

không kịp chờ đợi hỏi:

- Trúc ca, tên Lính Quèn Trên Chiến Hạm kia, thật sư là lúc cùng anh chiến đấu mới học được Bá Vương Tá Giáp à?

Từ Trúc cười khổ lắc đầu:

- Đúng là hắn học được lúc chiến đấu cùng tôi, điểm này sẽ không sai, năng lực học tập của người này thật sự quá đáng sợ. Tôi thấy là lúc hắn đối chiến với cậu, hẳn là khi đó mới học được Nghịch Lưu Thập Tam Sát, cũng không phải nguyên bản đã biết.

- Nói không sai, tên Lính Quèn Trên Chiến Hạm này, năng lực học tập thật sự là quá mạnh mẽ, cũng không biết rốt cuộc là ai.

Vong Mệnh Nhân tiếp lời nói.

- Vong Mệnh Nhân, không phải anh đã kết bạn với hắn hay sao? Gửi tin đi qua hỏi một chút xem, xem hắn là học sinh của phân quán nào.

Hoàng Ngọc Lỗi nói.

- Tôi thử một chút xem, mặc dù tôi kết bạn với hắn, nhưng cũng chưa nói với hắn lời nào, không biết hắn có trả lời lại hay không.

Vong Mệnh Nhân mở ra danh sách bạn bè, lại phát hiện ra Lính Quèn Trên Chiến Hạm đã đi ra khỏi cộng đồng dũng sĩ giác đấu.

- Hắn đã offline rồi, chờ lần sau hắn đi vào lại bàn đi.

Vong Mệnh Nhân bất đắc dĩ nói.

Từ Trúc có chút không yên lòng nhẹ gật đầu, bị người như vậy đả bại, đả kích đối với anh ta vẫn là rất lớn.

Ánh mắt của Hoàng Ngọc Lỗi bên cạnh lại đột nhiên sáng lên nói:

- Các anh nói xem, người kia có thể cảm thấy hứng thú với Lính Quèn Trên Chiến Hạm hay không?

- Ai?

Từ Trúc cùng Vong Mệnh Nhân đều nhìn về phía Hoàng Ngọc Lỗi, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng là cậu ta nói tới ai.

- Còn có thể là ai nữa, chính là người được tổng quán chủ của chúng ta coi là tâm can bảo bối kia đó.

Hoàng Ngọc Lỗi bĩu môi một cái nói.

- Đây đúng là ý kiến hay, có lẽ người kia thật sự sẽ cảm thấy hứng thú đối với tên Lính Quèn Trên Chiến Hạm này, như vậy chúng ta cũng được tính là từ trong bể khổ giải thoát ra.

Mắt Từ Trúc cũng sáng lên.

Mà ngay cả Vong Mện Nhân cũng vỗ đùi:

- Chủ ý này thật là tốt, cả ngày bị y quấn lấy phiền chết rồi, lại để cho y đi đấu với tên Lính Quèn này, nếu quả như thật thành công, chúng ta có thể được giải thoát rồi.

Người mà ba người đang nói tới tên là Thiên Hạc Chân, là quan môn học sinh của tổng quán chủ Hoàng Phủ Hùng Thành, nghe nói có thiên phú dị bẩm, mặc kệ học cái gì đều đặc biệt nhanh, được Hoàng Phủ Hùng Thành coi là người nối nghiệp trọng điểm bồi dưỡng.

Mà Thiên Hạc Chân cũng không cô phụ kỳ vọng của Hoàng Phủ Hùng Thành, mới vừa tấn thăng lên Tiến Hóa Giả, đã luyện thành vài môn bí mật bất truyền của Chiến Thần Võ Đạo Quán.

Hơn nữa Thiên Hạc Chân cũng không vì thế mà thỏa mãn, cả ngày tìm học sinh nổi danh trong Chiến Thần Võ Đạo Quán đối chiến, mà ngay cả cao thủ Tiến Hóa Giả như Vong Mệnh Nhân cũng bị y quấn lấy không có cách nào, nhưng mà ngại mặt mũi của Hoàng Phủ Hùng Thành, lại không tiện từ chối, cho nên bây giờ có rất nhiều học sinh Tiến Hóa Giả trong võ đạo quán, nhìn thấy Thiên Hạc Chân đều cảm thấy đau đầu.

Chương 309: Uy Hiếp

Sau khi Hàn Sâm đi ra máy giả lập 3D, chỉ cảm thấy toàn thân đều đau nhức kinh khủng, gân xanh đều nổi hết lên, thoạt nhìn vô cùng khủng bố quỷ dị, một luồng cảm giác suy yếu cũng đồng thời trải rộng toàn thân.

Hàn Sâm biết rõ đây là do hắn sử dụng Cổ Tà Chú trong thời gian quá dài, thân thể có chút tiêu hao, dù sao loại bộc phát cường độ cao này, gánh nặng đối với thân thể thật sự là quá lớn.

Nếu như không phải là Tàng Chân Chú đã cường hóa trái tim cùng khí huyết kinh mạch, chỉ sợ trái tim và mạch máu đã sớm nổ tung mà chết.

Mặc dù là sau khi cường hóa, trái tim cùng khí huyết kinh mạch có thể chịu nổi loại bộc phát này, gánh nặng với thân thể vẫn rất lớn, lúc này đây đã khiến cho bắp thịt toàn thân Hàn Sâm đau nhức yếu ớt không đứng dậy nổi.

Vốn là muốn luyện thuật tá lực đả lực một chút, bây giờ cũng không có biện pháp nào luyện nữa, trước tiên ở trong đại sảnh đặt máy 3D tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, chờ đỡ một chút rồi trở về phòng ngủ.

Trong đại sảnh đặt máy 3D đang phát hình tin tức, có ai lại tấn chức không gian thứ tư của Tí Hộ Sở, đã trở thành cường giả cấp Bán Thần, có ai đã trở

thành quý tộc thần huyết vân vân, phần lớn đều là tin tức có liên quan tới Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm xem trong chốc lát, đột nhiên có một tin tức đưa tới sự chú ý của hắn, đây là một tin tức ngắn do người dẫn chương trình thông báo, xen lẫn trong rất nhiều tin tức ngắn tương tự, mấy câu rất nhanh đã bị người dẫn chương trình kia nói xong.

Thế nhưng mà lúc Hàn Sâm nghe xong thì ánh mắt lại sáng lên, vội vàng mở máy truyền tin của mình ra, ở trên Internet tìm tòi một ít tin tức mấu chốt.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã tìm được một ít tin tức hữu dụng, càng xem con mắt càng sáng.

Cái tin tức kia có liên quan tới không gian thứ nhất của Thần Chi Tí Hộ Sở, chính là ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở, có người ở bên trong một dãy núi gần Vinh Diệu Tí Hộ Sở phát hiện một sinh vật thần huyết rất mạnh mẽ, cơ hồ là toàn bộ cao thủ ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở đều đã xuất động, nhưng mà kết quả lại không thể giết chết con sinh vật thần huyết kia, thậm chí ngay cả tổn thương đều không thể lưu lại, Vinh Diệu Tí Hộ Sở lại bị tử thương không ít.

Hàn Sâm ở trên Internet lục ra được những bình luận của mọi người đối với chuyện này ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở, bởi vì có rất nhiều người nhìn thấy con sinh vật thần huyết kia, cho nên miêu tả cũng tương đối rõ ràng.

Đó là một loài dị sinh vật giống rùa, toàn thân đen như mực, lớn cỡ một chiếc xe hơi, thân thể thật sự là rất cứng rắn, liền binh khí thần huyết đều không thể thương tổn nó một chút nào, ngược lại bị nó cắn bị thương hoặc cắn chết không ít người.

Nếu như không phải bởi vì tốc độ của con rùa kia cũng không đặc biệt nhanh, sợ rằng người chết sẽ còn tăng thêm nữa….

Rất nhiều người đều cho rằng con rùa lớn màu mực kia còn mạnh hơn nhiều so với Tinh Giáp Quy thần huyết, hẳn là một sinh vật thần huyết loại rùa mạnh mẽ nhất được phát hiện từ trước tới nay.

Không ít người đều giảng thuật tình hình chiến đấu ngay lúc đó, Hàn Sâm càng xem càng mừng rỡ, bởi vì đây rất có thể chính là một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Căn cứ người ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở miêu tả, năng lực của con rùa lớn màu mực kia rõ ràng vượt qua sinh vật thần huyết, binh khí thần huyết khó làm thương tổn, lực lượng vô cùng mạnh mẽ, khuyết điểm duy nhất chính là tốc độ không phải rất nhanh, nếu không thì chỉ sợ cao thủ Vinh Diệu Tí Hộ Sở đều bị chết hơn phân nửa rồi.

Nếu như người ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở không hề khoa trương quá phận, Hàn Sâm cảm thấy con rùa lớn màu mực này tám chín phần mười chính là một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nửa năm này Hàn Sâm vừa tăng thực lực của mình lên, vừa đang hỏi thăm xem có tin tức của sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, dù sao cho dù hắn có năng lực chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng phải có sinh vật siêu cấp thần huyết thì mới có thể giết được.

Chỉ là hiển nhiên sinh vật siêu cấp thần huyết càng thêm hiếm thấy hơn so với sinh vật thần huyết, đây là trong nửa năm qua, Hàn Sâm phát hiện duy nhất một con dị sinh vật có thể là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm vừa cẩn thận xem rất nhiều bình luận cùng bài viết của người ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở, biết đại khái con rùa lớn màu mực này là từ trong biển bò ra, sau khi bị người phát hiện ra muốn săn giết nó, kết quả thật không ngờ lại diễn biến thành một trận đại chiến, cuối cùng con rùa lớn màu mực không có việc gì, cao thủ ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở lại tử thương không ít.

Con rùa lớn màu mực kia hôm nay đã bò vào bên trong Hồng Đồng Sơn Mạch, bởi vì người ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở không nghĩ ra phương pháp chém giết con rùa lớn màu mực kia, cho nên cũng không tiếp tục theo dõi nó, không biết nó đã đi tới chỗ nào của Hồng Đồng Sơn Mạch.

Đang lúc Hàn Sâm suy nghĩ có nên đi tới Vinh Diệu Tí Hộ Sở xem một chút hay không, hắn đã đi qua một lần, đường đi rất quen, đi qua Đầm Lầy Hắc Ám, khoảng mười ngày là có thể tới nơi.

Nhưng bây giờ đệ tam chú Trường Sinh của Cổ Tà Chú vẫn chưa thành, Hàn Sâm cũng không biết thực lực bây giờ của mình có đủ để chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, cho nên còn có chút do dự.

- Hàn học trưởng, luyện tập trong máy giả lập 3D lâu như vậy, ra nhiều mồ hôi như thế, uống chai nước bồi bổ đi.

Bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một người, vừa nói chuyện vừa đem một lọ nước cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhận lấy nước, cũng thấy rõ người nọ, chính là Kinh Cực Nhã.

Kinh Cực Nhã một mực chờ đợi Hàn Sâm tới tìm cậu ta, nhưng mà vài ngày đều không thấy Hàn Sâm có động tĩnh gì, biết rõ Hàn Sâm khó dây dưa hơn tưởng tượng của cậu ta, vậy mà không vì lời đồn đãi mà thay đổi, điều này khiến cho Kinh Cực Nhã không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng Kinh Cực Nhã cũng không phải là một người dễ dàng buông tha, hôm nay nhận được tin Hàn Sâm đến đại sảnh máy giả lập 3D, cậu ta liền chạy tới đại sảnh chờ Hàn Sâm.

Trên thực tế cậu ta đã ngồi một hồi lâu ở trong đại sảnh, sau khi Hàn Sâm đi ra, ngồi cách Kinh Cực Nhã cũng không xa, nhưng Kinh Cực Nhã cũng không trực tiếp tới tìm Hàn Sâm, đi mua hai bình nước trước, lúc này mới đi tới bên cạnh Hàn Sâm ngồi xuống.

- Yên tâm đi, tôi sẽ không hạ độc ở trong nước đâu.

Kinh Cực Nhã cười nói với Hàn Sâm ở bên cạnh.

- Vậy thì cảm ơn học đệ rồi.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, mở nắp bình ra uống hơn phân nửa bình, vừa rồi hắn ra quá nhiều mồ hôi, quần áo đều bị ướt đẫm, quả thật là có chút thiếu nước, nhưng mà vì nguyên nhân thân thể, Hàn Sâm cũng lười đi mua nước, bây giờ Kinh Cực Nhã đưa tới, hắn cũng không muốn khách sáo.

Kinh Cực Nhã thấy thế cũng hứng thú nhìn Hàn Sâm:

- Anh thật sự cho rằng tôi không dám hạ độc ở trong nước?

- Em trai Kinh Cực Vụ không cần dùng thủ đoạn hạ tiện này.

Hàn Sâm thuận miệng nói, trên thực tế có độc hắn cũng không sợ, hơn nữa Kinh Cực Nhã hung hăng càn quấy đến đâu đi nữa, cũng không thể ở trước mặt mọi người trong trường quân đội hạ độc đối với hắn, ở đây khắp nơi đều là giám sát, Hàn Sâm thật sự xảy ra chuyện, tùy tiện tra một chút là tra ra được.

Những lời này của Hàn Sâm, lại để cho Kinh Cực Nhã nao nao, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm có chút phức tạp, cậu ta thật không ngờ Hàn Sâm vậy mà lại đánh giá cao đại ca của cậu ta như vậy.

Nhưng Kinh Cực Nhã cũng không phải một người dễ dàng buông tha cho niềm tin của mình, cười cười nhẹ giọng nói với Hàn Sâm:

- Tôi không phải đại ca tôi, đại ca không biết dùng những thủ đoạn hạ tiện này, Kinh Cực Nhã tôi chưa hẳn là đã không biết dùng, nếu như học trưởng anh không chịu cho tôi một cơ hội phân cao thấp, như vậy thì cho dù trong lòng không muốn, tôi cũng sẽ không khỏi không sử dụng một ít thủ đoạn hạ tiện.

- Nói thí dụ xem?

Hàn Sâm lại uống một hớp nước, thuận miệng hỏi.

- Nói thí dụ như tôi biết mẹ của Hàn học trưởng tên là La Tố Lan, bà ta ở không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở… học trưởng còn có một em gái tên là Hàn Nghiên, một cô bé vô cùng đáng yêu, bây giờ học tập ở…

Lúc Kinh Cực Nhã nói chuyện, trên mặt vĩnh viễn mang theo nụ cười nhàn nhạt, ra dáng vẻ một người hiền lành, thậm chí là nếu nữ sinh nhìn vào, còn có thể không nhịn được tim đập thình thịch.

Chương 310: Như Cậu Mong Muốn

Hàn Sâm nghe xong lời của Kinh Cực Nhã, lại nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai Kinh Cực Nhã:

- Tiểu Nhã à, nếu như cậu muốn uy hiếp một người, ít nhất phải thông minh hơn một chút, lúc nói chuyện, cũng cần mang theo sát khí, như vậy có lẽ sẽ có thể hù dọa được người khác.

Kinh Cực Nhã xụ mặt xuống nói:

- Hàn học trưởng, tôi cũng không phải đang nói đùa với anh.

Hàn Sâm tựa lưng vào ghế, buông lỏng tứ chi, chậm rãi nói:

- Cậu đã điều tra qua người nhà của tôi, như vậy nên biết tôi có thân phận gì, cậu dám động tới người nhà của tôi sao? Không phải là đang nói đùa thì là gì?

Kinh Cực Nhã cũng nở nụ cười:

- Hàn học trưởng anh nói không sai, thật sự là tôi không dám động tới người nhà của anh, nhưng bạn bè của anh sẽ không có may mắn như thế. Vương Manh Manh tôi cũng không dám động, Lữ Mông động vào cũng sẽ có phiền toái rất lớn, nhưng mà Thạch Chí Khang cùng Trương Dương, động vào bọn họ sẽ không có phiền toái gì chứ?

- Tôi cũng muốn nghe một chút xem, cậu có ý định động đến bọn họ như thế nào ở trong trường quân đội.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Kinh Cực Nhã vẫn cười tủm tỉm nói:

- Ở trong trường quân đội động đến bọn họ xác thực là không tốt lắm, động tới người nhà của bọn họ cũng có chút quá mức tốn thời gian, anh xem nếu tôi đi cua bạn gái của bọn họ thì như thế nào đây? Học trưởng anh cảm thấy tôi có thể thành công hay không?

- Tiểu Nhã, có một số việc không thể nói cũng không thể làm.

Hàn Sâm nhìn Kinh Cực Nhã lạnh nhạt nói, mặc kệ Kinh Cực Nhã có thể thành công hay không, hắn đều không cho phép xảy ra chuyện như vậy.

- Học trưởng tức giận, có thể ở trên sân thi đấu dạy dỗ tôi để hả giận, Kinh Cực Nhã tùy thời xin đợi.

Kinh Cực Nhã nhẹ nhàng nói.

- Vậy thì như cậu mong muốn đi.

Mặc dù Hàn Sâm không quá muốn để ý tới Kinh Cực Nhã, nhưng Kinh Cực Nhã tiến sát từng bước, hắn cũng không cần thiết phải nhường nhịn, chuyện nên giải quyết vẫn cần phải giải quyết.

Ánh mắt của Kinh Cực Nhã đều híp lại thành trăng lưỡi liềm, lộ ra vẻ cực kỳ cao hứng:

- Kinh Cực Nhã chờ học trưởng, hi vọng học trưởng sẽ không thất ước, nếu không…

Kinh Cực Nhã còn chưa nói hết lời, nhưng ai nghe cũng hiểu, Hàn Sâm không phải người ngu, tự nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của cậu ta, chỉ nhàn nhạt cười nói:

- Kinh Cực Vụ không dạy em trai cẩn thận, tôi giúp anh ta dạy dỗ một chút cũng là việc nên làm.

Lời này lại để cho Kinh Cực Nhã có chút mất hứng, nhưng cậu ta cũng không tranh luận cùng Hàn Sâm, đã Hàn Sâm đồng ý đánh với cậu ta một trận, như vậy cậu ta chỉ cần ở trên sân thi đấu đánh bại Hàn Sâm là đủ rồi, cũng không cần phải tranh giành xem miệng lưỡi ai lợi hại hơn.

Kinh Cực Nhã vẫn cho rằng, chỉ có ở trên sân thi đấu đánh bại Hàn Sâm, mới có thể rửa sạch sỉ nhục cho đại ca mình.

Nhìn Kinh Cực Nhã rời đi, Hàn Sâm đã không còn nghĩ tới chuyện này nữa, mà là đang cân nhắc có nên đi tới Vinh Diệu Tí Hộ Sở xem xét hay không, mặc dù năng lực bây giờ của hắn còn có chút chưa đủ, nhưng có lẽ có thể thử nhìn một chút.

Xích Diễm Thống Lĩnh, Ác Ma Kiếm hơn nữa còn Phá Hư Chú, có lẽ có cơ hội chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, mấu chốt là tốc độ của con rùa lớn màu mực kia cũng không phải rất nhanh, cho dù đánh không lại cũng có thể trốn đi được.

- Xem ra vẫn là nên đi mới được, ngày mai sau khi dạy dỗ tiểu tử thúi kia xong phải đi một chuyến tới Vinh Diệu Tí Hộ Sở rồi.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không thể bỏ qua cơ hội này, dù sao sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không phải muốn gặp là có thể nhìn thấy, bỏ lỡ cũng không biết lần sau lúc nào mới có cơ hội.

Sau khi Kinh Cực Nhã trở về, đem tin tức cậu ta quyết đấu thuật bắn cung cùng Hàn Sâm ở sân huấn luyện trong trường ngày mai truyền ra, muốn rửa sạch chỗ bẩn của đại ca, tự nhiên cần người khác cũng biết cậu ta đánh bại Hàn Sâm mới được.

Thậm chí là Kinh Cực Nhã đã nghĩ kỹ sau khi đánh bại Hàn Sâm sẽ nói gì với hắn: Hàn học trưởng, mặc dù anh cũng không tồi, nhưng đáng tiếc so với tôi tới còn kém xa lắm, cùng đại ca tôi càng là kém cách xa vạn dặm, năm đó mặc dù anh có thể thắng, nhưng cũng chỉ là vận may tốt mà thôi.

Sinh viên trường quân đội Hắc Ưng sau khi biết tin tức này, lập tức liền truyền khắp toàn bộ trường học, cơ hồ là tất cả mọi người đều đã biết chuyện Hàn Sâm quyết đấu với Kinh Cực Nhã, cả đám đều hưng phấn không thôi.

Hàn Sâm là sinh viên truyền kỳ của Hắc Ưng, mà biểu hiện của Kinh Cực Nhã đã rõ như ban ngày, là một thiên tài đáng sợ không kém hơn Kinh Cực Vụ năm đó, một trận chiến này đã dẫn phát sự chú ý rất cao.

Thậm chí ngay cả rất nhiều giảng viên trong trường học nghe được chuyện này, đều có ý định đi xem một chút.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm cùng Kinh Cực Nhã còn chưa tới, trên khán đài bên ngoài sân thi đấu huấn luyện bắn cung đã ngồi đầy sinh viên.

- Một trận chiến giữa đại thần cùng Kinh Cực Nhã, mọi người nói đến cùng là ai sẽ thắng?

- Đương nhiên là đại thần rồi, liền Kinh Cực Vụ đều không phải là đối thủ của đại thần, huống chi là em trai của anh ta.

Sinh viên cùng khóa với Hàn Sâm, đã nhìn thấy các loại biểu hiện thần kỳ trước kia của Hàn Sâm đều tương đối ủng hộ Hàn Sâm.

- Vậy cũng khó mà nói, trình độ của Kinh Cực Vụ mọi người không phải chưa từng thấy, chỉ sợ là còn đáng sợ hơn Kinh Cực Vụ năm đó, mà năm đó Hàn học trưởng cũng chỉ là vận may tốt mới thắng được Kinh Cực Vụ, thành tích hai năm gần đây cũng không tốt lắm, tôi thấy lần này chỉ sợ sẽ thua dưới tay bạn Nhã…

Mà trong đám tân sinh, cũng có rất nhiều người ủng hộ Kinh Cực Nhã, đặc biệt là sinh viên nữ, rất nhiều người đều rất ủng hộ Kinh Cực Nhã, dù sao dung mạo tuấn tú kia của Kinh Cực Nhã thật sự được các nữ sinh viên ưa thích.

- Giảng viên Trần, anh cũng tới xem quyết đấu à?

Tư Đồ Hương có chút kinh ngạc nhìn Trần Linh.

- Đúng vậy, Hàn Sâm đã từng là tuyển thủ của đội cổ võ chúng tôi, tôi vẫn muốn đến cổ vũ cho hắn, động viên hắn một chút.

Trần Linh vừa cười vừa nói.

- Đến khu vực huấn luyện viên này ngồi đi, thấy rõ hơn một chút.

Tư Đồ Hương dẫn Trần Linh tới trên ghế khu vực huấn luyện viên ngồi xuống.

- Huấn luyện viên Tư Đồ, cô xem Hàn Sâm cùng Kinh Cực Nhã, phần thắng của ai lớn hơn một chút?

Sau khi Trần Linh ngồi xuống, không khỏi mở miệng hỏi.

- Chuyện này khó mà nói, Hàn Sâm gần hai năm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, mà tài nghệ của Kinh Cực Nhã tôi đã xem qua, nói thật, chỉ sợ còn mạnh hơn Kinh Cực Vụ năm đó.

Tư Đồ Hương cười khổ nói.

Trần Linh hiểu rõ ý của Tư Đồ Hương, gật gật đầu không nói gì thêm.

Mấy người bọn Lão Thạch cũng tới cỗ vũ cho Hàn Sâm, liền Vương Manh Manh đều tới, nhưng bởi vì khán đài đã ngồi đầy người, bọn họ chỉ có thể đứng ở lối đi nhỏ bên ngoài lan can để xem.

- Lão Tam không có vấn đề gì chứ? Trình độ của Kinh Cực Nhã kia xác thực cũng không tồi.

Lão Thạch cau mày nói, cậu ta đã nhìn qua Kinh Cực Nhã thi đấu, xác thực là trình độ rất đáng sợ.

Kinh Cực Nhã học cũng thuộc khoa bắn cung, lúc bình thường luyện tập, lão Thạch đã gặp Kinh Cực Nhã, đã giao thủ với cậu ta.

Cảm giác của Kinh Cực Nhã cho lão Thạch, áp lực còn lớn hơn Kinh Cực Vụ năm đó.

Trương Dương cùng Lữ Mông đều không nói gì, trên thực tế bọn họ đều đã giao thủ với Kinh Cực Nhã, hơn nữa kết quả đều không tốt, cảm giác của bọn họ không khác lão Thạch lắm, Kinh Cực Nhã so với Kinh Cực Vụ năm đó còn đáng sợ hơn.

- Sư huynh nhất định sẽ thắng.

Cũng chỉ có Vương Manh Manh, vẫn trước sau như một tin tưởng vững chắc là Hàn Sâm sẽ không bị thua, đối với Vương Manh Manh, Hàn Sâm là mạnh nhất.

Chương 311: Mũi Tên Xoắn Ốc

Hàn Sâm phất phất tay với bọn lão Thạch, Vương Manh Manh, liền tiến vào bên trong sân huấn luyện, cơ hồ là cùng một thời gian, Kinh Cực Nhã cũng đã tiến vào sân.

- Hàn học trưởng, tôi nghĩ có một việc có lẽ tôi nên nói sớm cho anh biết.

Kinh Cực Nhã đi tới trước mặt Hàn Sâm, cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói.

- Muốn nói thì nói đi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Kinh Cực Nhã chỉ cười cười nhưng không hề lên tiếng, đi thẳng tới giá đặt cung, cầm một cây cung luyện tập 16.0 lên, sau đó lại đeo một túi tên lên trên người, lúc này mới đi tới trước mặt Hàn Sâm.

Tiếp đó, Kinh Cực Nhã đứng thẳng người lên, nhanh nhẹn rút một mũi tên ra đặt lên trên cung, làm như rất tùy ý kéo cung ra, sau đó trực tiếp bắn ra một mũi tên.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu, tiếp đó Kinh Cực Nhã nhanh chóng liên tục bắn ra từng mũi tên, trong lúc đó cơ hồ không có bất kỳ thời gian trì hoãn nào, mười mũi tên giống như một đường thẳng bắn về phía mục tiêu ở ngoài hai trăm mét.

Các sinh viên đều nhìn tới trợn mắt há mồm, thật sự rất khó tin tưởng trong tay Kinh Cực Nhã cầm cung 16.0, dùng cung như vậy liên tiếp bắn ra mười mũi tên, đây cần phải có lực lượng rất mạnh mới có thể làm được, ngẫm lại đều cảm thấy đáng sợ.

- Quả nhiên còn mạnh hơn Kinh Cực Vụ trước kia.

Tư Đồ Hương lẩm bẩm một câu.

Trần Linh nhìn thấy thế cũng âm thầm giật mình, trong số những người chưa tiến hóa, người có thể có được loại lực lượng này vô cùng hiếm, Kinh Cực Nhã mới chỉ là sinh viên năm đầu mà đã có được lực lượng như vậy, thật sự vô cùng đáng sợ.

Lúc mọi người đang bị biểu hiện của Kinh Cực Nhã làm cho chấn kinh, lại đột nhiên phát hiện ra khiếp sợ của bọn họ chỉ vừa mới bắt đầu.

Mười mũi tên hợp thành một đường bắn về phía mục tiêu, mũi tên thứ nhất trúng giữa hồng tâm, mà mũi tên thứ hai chỉ lát nữa là sẽ bắn trúng đuôi mũi tên thứ nhất, nhưng khi mũi tên thứ hai sắp chạm tới đuôi mũi tên thứ nhất, lại quỷ dị xéo xuống một bên, cắm vào phía trên mục tiêu.

Tám mũi tên còn lại đều giống như thế, mắt thấy sắp bắn trúng đuôi mũi tên thứ nhất, lại đột nhiên lệch ra một bên, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Toàn bộ mười mũi tên đều bắn trúng mục tiêu, chỉ có một mũi tên đầu tiên là bắn trúng hồng tâm, chín mũi tên khác, vậy mà sắp xếp trở thành một vòng tròn, vây mũi tên thứ nhất ở chính giữa, thoạt nhìn vô cùng chỉnh tề.

Tất cả mọi người đều giật mình đến mức há hốc mồm, có người lại không nhịn được kêu lên sợ hãi:

- Thuật bắn cung xoắn ốc! Đây không phải là thuật bắn cung xoắn ốc của Hàn học trưởng sao? Làm sao Kinh Cực Nhã cũng biết?

Lúc này ngay cả Tư Đồ Hương đều có chút khiếp sợ nhìn Kinh Cực Nhã trên sân, cung 16.0, bắn liên tục mười mũi tên, chín mũi tên đều bắn ra mũi tên xoắn ốc, hơn nữa nhìn phương thức sắp xếp của chín mũi tên kia, liền biết Kinh Cực Nhã đã luyện thuật bắn cung xoắn ốc luyện đến mức tùy tâm sở dục.

- Quái vật! Một quái vật còn đáng sợ hơn cả Kinh Cực Vụ năm đó!

Tư Đồ Hương nhịn không được than một tiếng, cô vẫn vô cùng hi vọng Hàn Sâm có thể thắng, nhưng khi nhìn thấy Kinh Cực Nhã biểu diễn thuật bắn cung, cô đã không còn ôm hi vọng quá lớn đối với Hàn Sâm nữa rồi.

Hàn Sâm lợi hại nhất chính là thuật bắn cung xoắn ốc, đó cũng là vốn liếng để hắn chiến thắng Kinh Cực Vụ trước kia. Nhưng mà bây giờ thuật bắn cung xoắn ốc của Kinh Cực Nhã thoạt nhìn còn lợi hại hơn cả Hàn Sâm, hơn nữa Kinh Cực Nhã còn có được tố chất thân thể đáng sợ hơn so với Kinh Cực Vụ năm đó, Tư Đồ Hương thật sự không nghĩ ra Hàn Sâm phải làm như thế nào mới có thể thắng cậu ta được.

- Vậy mà Kinh Cực Nhã cũng biết thuật bắn cung xoắn ốc, hơn nữa nhìn tới thì cũng đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, Hàn học trưởng nguy hiểm rồi.

- Phương pháp bắn tên này thật sự rất lợi hại, chỉ sợ ngay cả Hàn học trưởng cũng không bằng.

- Cung 16.0 mà có thể chơi như vậy, Kinh Cực Nhã còn đáng sợ hơn cả Kinh Cực Vụ năm đó.

...

Lúc này sắc mặt của lão Thạch, Trương Dương cùng Lữ Mông đều đại biến, lão Thạch càng là kinh hãi nói:

- Thằng này làm sao cũng biết thuật bắn cung xoắn ốc của lão Tam vậy, không phải là đã nói ngoại trừ lão Tam, không phải Tiến Hóa Giả thì rất khó luyện thành thuật bắn cung xoắn ốc sao?

- Rất khó không có nghĩa là không thể, chắc chắn sẽ có một hai người ngoài ý muốn như vậy, Kinh Cực Nhã chính là một trong số đó.

Lữ Mông lạnh nhạt nói, chỉ là trong mắt cũng hiện lên vẻ lo âu.

Ưu thế lớn nhất của Hàn Sâm, theo Kinh Cực Nhã biểu hiện ra thuật bắn cung xoắn ốc cũng đã hóa thành hư không.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người bị thuật bắn cung mà Kinh Cực Nhã biểu hiện ra làm cho khiếp sợ, bây giờ cơ hồ không có ai còn cho rằng Hàn Sâm có khả năng chiến thắng.

- Hàn học trưởng, anh xem thuật bắn cung xoắn ốc của tôi dùng như thế nào?

Kinh Cực Nhã trở lại bên cạnh Hàn Sâm, lộ ra nụ cười nhìn Hàn Sâm nói.

- Tiểu Nhã, cậu có thể luyện thuật bắn cung xoắn ốc tới mức này, ở tuổi này của cậu đã rất không dễ dàng, thật sự là không tồi.

Hàn Sâm tán thưởng nhìn Kinh Cực Nhã nói.

Hắn thật sự có chút tán thưởng, mặc dù Kinh Cực Nhã chưa hề luyện qua Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, nhưng lại có thể dựa vào thủ pháp bắn ra mũi tên xoắn ốc, xác thực là làm rất tốt.

Chỉ là lời này lọt vào trong tai Kinh Cực Nhã, lại khiến cho Kinh Cực Nhã cảm thấy rất không thoải mái. Cái gì gọi là ở cái tuổi này của cậu đã là rất không dễ dàng? Nghe giống như Kinh Cực Nhã là một đứa trẻ đang nóng lòng muốn biểu hiện mình ở trước mặt trưởng bối, giống như một học sinh tiểu học nóng lòng muốn khoe điểm cao vậy.

- Hàn học trưởng nói như vậy, thuật bắn cung nhất định là mạnh hơn tôi, không bằng biểu diễn ra xem thử?

Kinh Cực Nhã nhíu mày nhìn Hàn Sâm nói.

- Không cần, tôi còn có việc, thời gian đang gấp, mau mau xong việc để tôi còn rời đi.

Hàn Sâm nói xong liền chạy tới trước giá đặt cung, tay cầm lên một cây cung luyện tập cùng một túi tên.

Các sinh viên nhìn thấy cây cung mà Hàn Sâm cầm lấy liền lập tức đều có chút giật mình, bởi vì Hàn Sâm vậy mà cầm một cây cung luyện tập 11.0, đây đối với một sinh viên khoa bắn cung của trường quân đội mà nói, thật sự là quá yếu, tùy tiện tới một sinh viên khoa bắn cung đều có thể kéo một cây cung luyện tập như vậy.

- Hàn học trưởng có chút quá tùy tiện đi, làm sao cung 11.0 có thể đấu với quái vật Kinh Cực Nhã kia được?

- Đợi một chút, cung mà năm đó Hàn học trưởng sử dụng để đánh bại Kinh Cực Vụ, hình như chính là cung 11.0, chẳng lẽ hắn còn muốn dùng một lần

nữa?

- Chuyện đó là không có khả năng, ban đầu là bởi vì huấn luyện viên Tư Đồ xếp đặt chiến thuật như thế, hơn nữa Kinh Cực Vụ không có phòng bị mũi tên xoắn ốc của anh ta, anh ta mới có thể may mắn chiến thắng. Bây giờ Kinh Cực Nhã đã biết rõ anh ta dùng mũi tên xoắn ốc, hơn nữa mũi tên xoắn ốc của Kinh Cực Nhã còn lợi hại hơn so với Hàn học trưởng, Hàn học trưởng lại dùng cung 11.0 thì sao có phần thắng được?

- Lão Tam đang muốn làm gì thế? Như thế nào thì cũng phải chọn một cây cường cung chứ?

Lão Thạch nhìn tới trợn mắt há mồm, thật sự không rõ tại sao Hàn Sâm lại chon một cây cung 11.0 để đấu với Kinh Cực Nhã.

Lữ Mông không nói gì, bởi vì cậu ta cũng không nhìn ra tâm tư của Hàn Sâm.

Trương Dương cũng không hiểu, anh ta nhìn Vương Manh Manh ở bên cạnh, không nhịn được hỏi:

- Manh Manh, không phải là cô đã học qua thuật bắn cung của lão Tam sao? Cô hiểu rõ thuật bắn cung của cậu ta nhất, lão Tam đang muốn làm gì thế?

Vương Manh Manh suy nghĩ rồi nói:

- Hẳn là sư huynh hắn cảm thấy muốn thắng Kinh Cực Nhã rất đơn giản, tùy tiện chọn loại cung nào cũng giống nhau, cho nên sẽ chọn đại một cây đi, có lẽ không có hàm ý gì đặc biệt.

Chương 312: Một Tên Nhẹ Nhàng

Có không ít bạn học ở bên cạnh đều biết quan hệ giữa bọn lão Thạch và Hàn Sâm, nghe thấy Trương Dương hỏi Vương Manh Manh, cả đám đều dựng lỗ tai lên nghe, hy vọng có thể biết một chút nội tình.

Nhưng lúc bọn họ nghe Vương Manh Manh nói ra đáp án, lập tức cả đám đều trợn mắt há mồm, nhìn Vương Manh Manh giống như là nhìn người điên.

Mà ngay cả bọn lão Thạch, cũng cảm thấy câu trả lời này của Vương Manh Manh có chút không đúng, cảm thấy đánh bại Kinh Cực Nhã rất đơn giản, cho nên tùy tiện chọn một cây, loại chuyện này nghĩ như thế nào đều khó có khả năng.

Cung 16.0 bắn liên tục mười phát, còn có chín mũi bắn ra mũi tên xoắn ốc, người như vậy làm sao có thể đơn giản đánh bại được, có thể đánh bại được hay không đều là một vấn đề rất lớn.

Những người đang dựng thẳng lỗ tai lên nghe đó, bây giờ đã xác định được Vương Manh Manh căn bản chính là fan cuồng của Hàn Sâm, cho nên lời cô ta nói căn bản không có độ tin cậy.

Tư Đồ Hương cùng Trần Linh cũng rất kỳ quái đối với lựa chọn của Hàn Sâm, Trần Linh nhìn Tư Đồ Hương hỏi:

- Huấn luyện viên Tư Đồ, tôi không hiểu rõ lắm đối với thuật bắn cung, nhưng có lẽ cung 11.0 kém hơn cung 16.0 rất nhiều nhỉ?

Tư Đồ Hương gật đầu:

- Nếu như đều có thể khống chế rất hoàn mỹ, cung 16.0 xác thực là mạnh hơn cung 11.0 rất nhiều, bất kể là lực bắn hay là khoảng cách, đều mạnh hơn nhiều lắm.

- Như vậy vì sao Hàn Sâm lại chọn cung 11.0? Dùng lực lượng của cậu ta, cho dù là không dùng được cung 16.0, có lẽ là 15.0 hoặc 14.0 cũng có thể chứ?

Trần Linh không hiểu hỏi.

Tư Đồ Hương cười khổ nói:

- Chuyện này tôi cũng nghĩ không thông, nếu như là nói có lý do gì đó, có lẽ chính là năm đó cậu ta dùng cung 11.0 đánh bại Kinh Cực Vụ, cho nên

bây giờ muốn dùng lại một lần nữa, tương tự là dùng cung 11.0 đánh bại Kinh Cực Nhã đi.

- Sao có thể có chuyện này?

Mặc dù Trần Linh không hiểu nhiều về thuật bắn cung, nhưng cũng biết độ khó ở trong đó.

- Tôi cũng không biết được.

Lời nói này của Tư Đồ Hương kỳ thật vẫn rất khiêm tốn, trên thực tế theo cô ta, Hàn Sâm nhất định phải thua không chút nghi ngờ.

Kinh Cực Nhã nhìn cung trong tay Hàn Sâm, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi, khó có thể bảo trì hình tượng thanh tú văn nhã kia, nhíu mày nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi:

- Hàn học trưởng, anh thật sự muốn dùng cây cung kia?

- Có vấn đề gì không?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Không có.

Kinh Cực Nhã hít sâu một hơi, để cho mình bình tĩnh trở lại, cậu ta biết nếu như phập phồng không yên thì đúng là tối kỵ trước lúc đối quyết, mặc dù cậu ta nắm chắc là sẽ thắng, nhưng cũng không muốn có chút chủ quan nào.

Mặc kệ Hàn Sâm lấy loại cung nào, Kinh Cực Nhã đều đã quyết định dùng hết toàn lực mà làm, tuyệt đối không để cho Hàn Sâm có bất cứ cơ hội nào.

- Đã không có vấn đề, vậy thì bắt đầu đi.

Hàn Sâm không muốn tiếp tục tốn thời gian nữa, sau khi so đấu xong hắn còn muốn đi tới Vinh Diệu Tí Hộ Sở, cho dù nhanh thế nào đi nữa, cũng cần thời gian khoảng một tháng, hắn phải nắm chặt thời gian.

- Được.

Kinh Cực Nhã lên tiếng, hướng về một bên khác của sân huấn luyện mà đi, đi đến chỗ cách Hàn Sâm khoảng 75 m, Kinh Cực Nhã liền ngừng lại không đi nữa.

Kinh Cực Nhã xoay người lại nhìn Hàn Sâm cười nói:

- Hàn học trưởng, lúc trước anh ở trong khoảng cách này một mũi tên bắn trúng đại ca tôi, bây giờ tôi sẽ đứng ở chỗ này quyết một ván thắng thua với anh được chứ?

Kinh Cực Nhã sớm đã có ý định rồi, đã muốn làm thì phải làm sạch sẽ triệt để, năm đó Hàn Sâm ở trong khoảng cách này đánh bại Kinh Cực Vụ, y cũng muốn ở trong khoảng cách này đánh bại Hàn Sâm.

- Cậu cao hứng là được rồi, tôi thế nào cũng được.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Xin mời huấn luyện viên Tư Đồ với tư cách là trọng tài thổi còi đi.

Kinh Cực Nhã quay qua Tư Đồ Hương, mỉm cười thỉnh cầu.

Tư Đồ Hương khẽ gật đầu, đặt còi đeo trên cổ ở trên môi, trì hoãn một chút mới thổi còi lên.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lên trên người của Hàn Sâm cùng Kinh Cực Nhã, Kinh Cực Nhã trong tích tắc tiếng còi vang lên, liền bắn ra liên tiếp mười mũi tên tới Hàn Sâm, giống như mười mũi tên vừa rồi kia, mười mũi tên hợp thành một đường bay tới Hàn Sâm.

Bởi vì lực lượng của cung quá mạnh, chỉ là trong một chớp mắt, mười mũi tên hợp thành một đường đã sắp bay tới trước mặt Hàn Sâm.

Mà trong lòng Kinh Cực Nhã hết sức rõ ràng, mười mũi tên này của cậu ta nhìn giống như là tạo thành một đường, nhưng mà vì lợi dụng thủ pháp đặc biệt mũi tên xoắn ốc, chờ cho mũi tên đến trước mặt Hàn Sâm sẽ đột nhiên xoáy, bao phủ phạm vi mấy mét, khiến cho Hàn Sâm muốn chạy thoát đều khó có thể.

Kinh Cực Nhã chuyên môn luyện tuyệt kỹ bắn cung xoắn ốc như vậy, chính là vì dùng thuật bắn cung xoắn ốc này để đánh bại Hàn Sâm, Hàn Sâm đánh bại Kinh Cực Vụ như thế nào, cậu ta muốn làm lại một lần, cậu ta muốn triệt để đánh bại Hàn Sâm, chỉ có như thế mới có thể rửa sạch sỉ nhục của Kinh Cực Vụ.

Hàn Sâm nhìn mười mũi tên đang phóng tới, lại chỉ tùy ý kéo cung bắn ra một mũi tên, thoạt nhìn giống như là một chút tinh thần đều không có, thậm chí ngay cả dây cung tựa như còn không kéo căng.

Hơn nữa hắn cũng chỉ bắn ra một mũi tên rồi không bắn tiếp nữa, sau đó liền buông lõng cung tên trong tay xuống, cứ như vậy lẳng lặng nhìn.

- Hàn học trưởng đây là muốn từ bỏ à?

- Đây căn bản là không có ý định muốn thắng, khó trách anh ta lại chọn cung 11.0.

- Đại thần cũng sa đọa, quyết đấu như vậy thật sự quá không thú vị.

- Đáng tiếc Kinh Cực Nhã còn tưởng anh ta là đối thủ, anh ta đây là không chỉ không tôn trọng đối thủ, ngay cả chính mình cũng không tôn trọng.

- Đây là đại thần mà trước kia tôi sùng bái sao?

- Xem ra chuyện xảy ra hai năm trước có đả kích rất lớn với Hàn học trưởng, cho tới bây giờ vẫn chưa gượng dậy nổi.

Tư Đồ Hương cũng ngơ ngác nhìn Hàn Sâm bắn ra một mũi tên, ở trong ấn tượng của cô, Hàn Sâm tuyệt đối không phải là loại người dễ dàng buông tha, càng sẽ không làm ra loại hành động đầu hàng kia.

Nhưng mà bây giờ sự thật lại đang bày ở trước mặt cô, khiến cho Tư Đồ Hương không khỏi có chút thổn thức:

- Thật chẳng lẽ không còn thấy được Hoàng Đế trên trận thi đấu bắn cung kia nữa hay sao?

Mà ngay cả Kinh Cực Nhã nhìn thấy Hàn Sâm bắn ra một mũi tên này đều lộ ra vẻ kinh ngạc, cậu ta muốn đánh bại Hàn Sâm, nhưng tuyệt đối không muốn đánh bại Hàn Sâm như vậy, người như vậy mũi tên như vậy, cho dù cậu ta đánh bại thì có ích lợi gì? Không có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ khiến cho đại ca Kinh Cực Vụ của cậu ta càng thêm hổ thẹn.

Nếu như Kinh Cực Vụ bại ở trong tay một tuyệt đại thiên tài, Kinh Cực Nhã miễn cưỡng còn có thể tiếp nhận được, mặc kệ chỉ là ngoài ý muốn, nhưng Kinh Cực Nhã cũng không hy vọng Kinh Cực Vụ bại trong tay một tên rác rưởi.

Mà Hàn Sâm đối với một mũi tên hắn bắn ra lại vô cùng vừa lòng, mũi tên xoắn ốc mạnh không ở lực lượng cùng tốc độ mũi tên bay, mà ở bản thân lực lượng xoắn ốc của mũi tên.

Thoạt nhìn mũi tên xoắn ốc của Kinh Cực Vụ rất mạnh, nhưng mà theo Hàn Sâm, lực lượng xoắn ốc như vậy vẫn quá yếu, còn kém nhiều lắm.

Một mũi tên này của Hàn Sâm thoạt nhìn lực cùng mũi tên đều không mạnh lắm, nhưng mà lực lượng xoắn ốc xoay tròn trên thân mũi tên, xa xa không phải mũi tên của Kinh Cực Vụ có thể so sánh được.

Hơn nữa một mũi tên này còn bao gồm lĩnh ngộ trong gần hai năm qua của Hàn Sâm đối với lực lượng xoắn ốc và Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, mặc dù lực của mũi tên không mạnh, nhưng đây là một mũi tên mà Hàn Sâm rất hài lòng.

Mũi tên của Kinh Cực Nhã đã bay vụt đến, mũi tên thứ nhất chỉ lát nữa là sẽ đụng vào mũi tên của Hàn Sâm.

Người bên ngoài đều đã được thấy thuật bắn cung xoắn ốc của Kinh Cực Nhã, biết rõ mũi tên của cậu ta có thể tránh mũi tên của Hàn Sâm, trực tiếp bắn về phía Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm cũng bắn ra mũi tên xoắn ốc, đối với tình cảnh của hắn bây giờ cũng không có bất kỳ trợ giúp nào.

Chương 313: Hoàng Đế Trở Về

Nhưng sau khi hai mũi tên đến gần nhau, một màn quỷ dị lại xảy ra, mũi tên của Kinh Cực Nhã vậy mà không hề chếch sang một bên, ngược lại giống như là sắt thép bị nam châm hút tới, tăng tốc đến gần mũi tên của Hàn Sâm.

Bành!

Hai mũi tên chạm vào nhau, mũi tên của Hàn Sâm thoạt nhìn giống như không có lực lượng rất mạnh kia, lại trực tiếp đụng bay mũi tên của Kinh Cực Nhã ra ngoài, hơn nữa không biết có phải là ảo giác hay không, mũi tên này của Hàn Sâm ngược lại trở nên nhanh hơn mạnh hơn.

Thình thịch…

Âm thanh mũi tên va chạm nhau liên tiếp vang lên, đã không phân rõ trước sau được nữa.

Mũi tên của Hàn Sâm liên tục chạm vào mười mũi tên của Kinh Cực Nhã, lấy một địch mười, giống như thần binh lợi khí không thể phá vỡ, lập tức đụng bay toàn bộ mười mũi tên của Kinh Cực Nhã ra ngoài, lực đạo chẳng những không hề yếu bớt, ngược lại càng thêm cuồng bạo bá đạo, giống như một tia chớp màu đen xé rách hư không.

Coong!

Mũi tên bắn trúng lồng ngực của Kinh Cực Nhã, lực lượng mạnh mẽ cứ thế đẩy lui Kinh Cực Nhã vài bước, y đặt mông ngã ngồi xuống mặt đất.

Cả người Kinh Cực Nhã đều sững sờ ở chỗ đó, con ngươi co lại tới cực điểm, không thể tưởng tượng nhìn mũi tên cắm ở trên lồng ngực của mình, cả người đều giống như có chút ngớ ngẩn.

Người ở trong ngoài sân huấn luyện bắn cung đều hoàn toàn yên lặng, không ai nghĩ đến kết cục như vậy, không ai tưởng tượng được, Hàn Sâm dùng cây cung luyện tập 11.0, tiện tay bắn ra một mũi tên, thậm chí ngay cả cung đều không thèm kéo căng, vậy mà lại có được sức mạnh không thể tưởng tượng nổi như vậy, đây hoàn toàn đã phá vỡ các định luật vật lý.

Hàn Sâm đi đến trước mặt Kinh Cực Nhã đang ngẩn người, vỗ vỗ bờ vai của cậu ta:

- Tiểu Nhã, muốn học mũi tên xoắn ốc chân chính, về sau có thời gian đến tìm tôi, tôi sẽ dạy cậu.

Nói xong, Hàn Sâm liền nhổ mũi tên trên lồng ngực Kinh Cực Nhã xuống, tiện tay cắm trở lại bao tên, sau đó đặt lại cung tên lên trên giá, quay người rời khỏi sân huấn luyện bắn cung, chỉ còn lại Kinh Cực Nhã vẫn còn ngơ ngác ngồi ở giữa sân, nhìn bóng lưng Hàn Sâm đang rời đi cả buổi vẫn không hề nhúc nhích.

- CMN, đại thần chính là đại thần, phát nổ, đây mới thật sự là mũi tên xoắn ốc.

- Tôi đã nói rồi, làm sao mũi tên xoắn ốc của đại thần có thể học được đơn giản như vậy, xem ra là Kinh Cực Nhã chỉ luyện được có chút da lông.

- Đại thần chính là đại thần, từ lúc đầu đã không coi Kinh Cực Nhã là đối thủ, chọn một cây cung 11.0 đã lợi hại như vậy, nếu như đại thần cũng dùng cung 16.0, không biết sẽ khủng bố đến mức nào.

- Quá trâu bò, thì ra đây mới là mũi tên xoắn ốc đánh bại Kinh Cực Vụ năm đó? Đây cũng quá là thần kỳ đi, như thế nào mà cung yếu như vậy, tên bắn ra lại mạnh như thế, hơn nữa hình như là càng ngày càng mạnh, bị đụng phải mười lần, tốc độ cùng lực lượng lại trở nên mạnh hơn… điều này cũng quá thần kỳ đi…

-...

Một hồi lâu sau Kinh Cực Nhã mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt phức tạp, nhìn Hàn Sâm dần dần biến mất ở trong tầm mắt của cậu ta, Kinh Cực Nhã đột nhiên nở nụ cười khổ sở, nụ cười kia lộ ra vẻ phức tạp không nói ra được.

Cậu ta đột nhiên phát hiện ra tính toán trước đây của mình buồn cười cỡ nào, cậu ta vốn cho rằng Hàn Sâm sợ hãi quyết đấu, là sợ thua cậu ta, cho nên mới muốn tránh chiến.

Nhưng sau khi nhìn thấy mũi tên kia, cậu ta lại đột nhiên hiểu ra, cho tới bây giờ Hàn Sâm vẫn không hề coi cậu ta là đối thủ, cho tới bây giờ trong mắt đều không có cậu ta, cho nên mới không thèm để ý như vậy.

Chỉ là một mũi tên tùy ý, chỉ là một cây cung tùy tiện, lại bắn ra một mũi tên không thể tưởng tượng nổi như vậy.

- Không hổ là người đã từng đánh bại đại ca, thật sự rất mạnh!

Kinh Cực Nhã bò dậy, nhìn phương hướng Hàn Sâm rời đi, trên mặt không có nửa điểm uể oải, có chỉ là vô tận chiến ý đang thiêu đốt, chưa từng có giây phút nào, Kinh Cực Nhã lại cảm thấy nhiệt huyết sôi trào như thế này.

Cậu ta là thiên tài của Kinh Cực gia, cậu ta có thiên phú không gì sánh kịp, cậu ta đã từng khinh thường đám bạn cùng lứa, cậu ta không cần có nhiệt huyết, bởi vì căn bản là không có đối thủ đáng giá để trái tim cậu ta chịu nhảy lên.

Thế nhưng mà Hàn Sâm này, lại khiến cho Kinh Cực Nhã cảm thấy máu trong người giống như đều đang bốc cháy lên, cả người đều hưng phấn hận không thể bốc cháy hơn nữa.

- Đánh bại hắn.

Trong lòng Kinh Cực Nhã chỉ còn lại ba chữ kia.

Hàn Sâm trở lại phòng ngủ hơi thu dọn một chút, từ biệt bọn lão Thạch, một thân một mình truyền tống vào thế giới Tí Hộ Sở.

Đánh bại Kinh Cực Nhã theo người ngoài nhìn vào là chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng theo Hàn Sâm, đây chẳng qua là dạy dỗ một đứa bé mà thôi, không có gì cần phải cao hứng.

Mũi tên xoắn ốc đối chiến với mũi tên xoắn ốc, Hàn Sâm sử dụng nghịch xoắn ốc thoát thai từ thương pháp xoắn ốc, trực tiếp hút mũi tên của Kinh Cực Nhã tới, hơn nữa dùng lý luận âm dương hỗ trợ của Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, cũng lợi dụng lực lượng xoắn ốc, tăng cường uy lực mũi tên của mình.

Liên tục va chạm mười lần, chẳng những không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với mũi tên của Hàn Sâm, ngược lại còn khiến cho lực lượng trên mũi tên càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng mũi tên đã nhanh mạnh tới đáng sợ, Kinh Cực Nhã căn bản không kịp phản ứng đã trực tiếp trúng tên rồi.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu vẫn là Kinh Cực Nhã thật sự không ngờ sẽ xảy ra loại chuyện khó tưởng tượng này, trước đó không có một chút tâm lý chuẩn bị nào, chờ lúc mũi tên của Hàn Sâm liên tiếp phá mười mũi tên cao tốc vọt tới, Kinh Cực Nhã muốn phản ứng cũng đã không kịp nữa rồi.

Đây đối với Hàn Sâm mà nói là chuyện rất dễ dàng, trong số những người chưa tiến hóa, Hàn Sâm đã đạt tới độ cao mà không phải những người khác có thể nhìn theo, có thể nói ở trong số những người chưa tiến hóa, Hàn Sâm đã là tồn tại vô địch, địch nhân của hắn ở không gian thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở cũng chỉ còn lại những sinh vật siêu cấp thần huyết mà thôi.

Hàn Sâm không thèm để ý, nhưng mà ở trong trường quân đội Hắc Ưng, một mũi tên này của Hàn Sâm đã được coi là tồn tại y hệt thần minh.

Những sinh viên khóa sau của Hàn Sâm, nguyên bản đối với chuyện của Hàn Sâm chỉ biết giới hạn trong truyền thuyết, nhưng mà một mũi tên này lại khiến cho Hàn Sâm một lần nữa trở về trong tầm mắt của mọi người.

Hắc Ưng đại thần, người đàn ông được xưng là “Hoàng đế ” kia đã trở về, dùng mũi tên kia tuyên bố cho tất cả mọi người rằng Hoàng Đế vẫn còn ở đây, thiên hạ Hắc Ưng này vẫn là thiên hạ của trẫm.

- Vì sao trong hai năm qua đại thần không tham gia thi đấu? Nếu như đại thần dự thi, nhất định có thể lấy được thêm càng nhiều vinh dự cho Hắc Ưng chúng ta rồi? Dùng thuật bắn cung của đại thần mà nói, anh ta muốn thắng, cho dù là trường quân đội Trung Ương cũng không ngăn cản được anh ta đi?

- Nào chỉ là thuật bắn cung, Hắc Bạch Quyền cùng thuật điều khiển chiến giáp của đại thần cũng mạnh vô địch, đúng rồi, ngoại hiệu Hoàng Đế kia của anh ta là bởi vì tham gia thi đấu Hắc Bạch Quyền mà có được, một người loại trắng điểm năm người của Thánh Đức, một điểm đều không để cho người của Thánh Đức lấy được, mọi người cần phải biết rằng, đó chính

là Thánh Đức có được Nạp Lan Thừa Nặc, được xưng là mạnh nhất ở trong các thời kỳ đó…

- Thật hay giả thế?

- Lừa cậu làm gì, ở trên diễn đàn của trường vẫn còn hình ảnh trận đấu kia kìa, không tin cậu đi xem đi, nếu như tôi có nửa điểm khoác lác, trinh tiết sẽ là của cậu.

...

Tên Hàn Sâm ở trong trường quân đội Hắc Ưng lại lần nữa bị người nói chuyện say sưa, rất nhiều bạn học đều đi tìm xem hình ảnh trận đấu trước kia của Hàn Sâm, sau khi xem xong tự nhiên đều rất sợ hãi thán phục.

Chương 314: Mục Tu Long

Hàn Sâm một lần nữa đi vào Đầm Lầy Hắc Ám, lần trước hắn từ Vinh Diệu Tí Hộ Sở đi qua Đầm Lầy Hắc Ám trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, tổng cộng dùng thời gian nửa tháng.

Trước kia cưỡi Tam Nhãn Thú biến dị, sau khi đến Đầm Lầy Hắc Ám còn phải tự mình dùng cánh bay, nhưng bây giờ hoàn toàn không cần phải phiền toái như vậy, trực tiếp cưỡi Miêu Quân trong trạng thái chiến đấu một đường đi tới, căn bản không có dị sinh vật nào có thể ngăn cản bước chân của nó được.

Trên đường đi Hàn Sâm tận khả năng ít chém giết dị sinh vật, ngoại trừ thần gen, hắn đã không có truy cầu quá lớn, Hoàng Kim Sa Trùng Vương từ lần trước ăn quá no, đến bây giờ vẫn chưa tiêu hóa xong, cũng không muốn ăn nữa, cho nên Hàn Sâm cũng lười giết chóc.

Dùng tốc độ của Miêu Quân, cho dù gặp phải dị sinh vật cũng có thể trực tiếp bỏ qua, căn bản không cần để ý tới chúng.

Nhưng dù sao thì Miêu Quân cũng không phải là tọa kỵ chân chính, mặc dù chạy nhanh kinh người, nhưng lại không bình ổn.

Hàn Sâm vừa vặn luyện tập kình chữ Niêm bên trong Sâm La Vạn Tượng, cả người đều giống như dính lên trên lưng Miêu Quân, theo Miêu Quân cao thấp nhấp nhô mà động.

Ý của kình chữ Niêm này là thuận kình, thuận thế theo kình lực của đối phương mà làm, cùng kình chữ Tá ở trong cùng một chương mục, chỉ là vận dụng khác biệt mà thôi.

Kình chữ Tá là loại bỏ kình lực của đối phương, kình chữ Niêm lại cùng một thể với địch thủ, làm cho kình lực của đối phương không thi triển ra được.

Hàn Sâm cảm thụ được lực của Miêu Quân truyền đến thân thể, theo tiết tấu dao động của Miêu Quân mà động, cùng Miêu Quân càng ngày càng cùng một nhịp, mà bản thân bị chấn động cũng càng ngày càng nhỏ.

Sâm La Vạn Tượng được gọi là từ điển võ học của Thánh Đường, trong đó có rất nhiều phương thức vận dụng các loại kình lực trụ cột, rất nhiều loại cũng có thể trực tiếp vận dụng trong lúc ngồi nằm bình thường hàng ngày, bình thường Hàn Sâm đều chú ý rèn luyện vận dụng các loại kình lực của mình, chỉ có như thế mới có thể khiến cho bản thân càng thêm hoàn mỹ.

Mặc dù không có khả năng đạt tới hoàn mỹ đúng nghĩa, nhưng lại có thể đạt đến cực hạn mà bản thân có thể đạt tới, tận khả năng khai phát tiềm năng thân thể, khai phát tất cả tiềm lực ra.

Thân thể mạnh thêm một phần, khả năng chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết sẽ nhiều thêm một phần, đây cũng là một loại cực đoan, mà phần lớn lưu phái võ học, kỳ thật vạn vật đều có cùng nguồn gốc, cuối cùng tìm kiếm cũng là vượt qua cực hạn của bản thân.

Siêu Việt Giả phía trên Tiến Hóa Giả, kỳ thực hàm nghĩa chính là đã vượt qua cực hạn của thân thể con người, thân thể của Siêu Việt Giả đã không phải là trình độ mà nhân loại có thể đạt tới, tay không hủy đi phi thuyền chỉ giống như chơi trò chơi vậy.

- Ồ!

Hàn Sâm đang cưỡi ở trên lưng của Miêu Quân chạy như điên, đột nhiên nhìn thấy trong vùng đầm lầy xa xa, một dị sinh vật giống hệt như con rết đang quay cuồng lăn lộn ở trong vũng bùn phía trước.

Con dị sinh vật kia mặc dù giống như con rết, nhưng mà thân hình lại dài khoảng bảy tám mét, thân thể thô to giống như là cái bát ăn cơm to, từng đoạn từng đoạn giáp xác đen sáng, từng cái chân rết giống như là liêm đao sắc bén, khủng bố quỷ dị không nói lên lời.

Lúc này con rết tím đen to lớn kia đang quấn lấy một con dị sinh vật y hệt như trâu nước, cả người đều quấn ở trên người con dị sinh vật kia, hơn một ngàn chân nhọn giống như là liêm đao, đều cắm vào bên trong thân thể dị sinh vật kia, cắt da thịt khắp nơi đều là máu me đầm đìa, mắt thấy con dị sinh vật y hệt trâu nước kia đã không thể giãy dụa được nữa.

- Xem ra con rết lớn kia hẳn là một sinh vật thần huyết, lần này quả thực là gặp may rồi, con vật này mặc dù lớn, nhưng thịt ở trong thân thể không nhiều lắm, giết đi vừa vặn bồi bổ một chút.

Hàn Sâm mừng rỡ trong lòng, vừa mới vừa tiến vào trong Đầm Lầy Hắc Ám đã gặp được một con sinh vật thần huyết, vận may đúng là quá tốt.

Thừa dịp con rết to lớn đang quấn giết con dị sinh vật trâu nước kia, Hàn Sâm trực tiếp rút kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ từ trong bao vải ra, từ trên lưng Miêu Quân nhảy lên một cái, một kiếm chém xuống, liền cả con rết lẫn trâu nước đều cùng một chỗ chém đứt, con rết kia bởi vì quấn ở trên người con trâu nước, lập tức bị chém thành mấy đoạn, mỗi một đoạn rơi xuống mặt đất, vậy mà giống như loại trùng chết cũng không đầu hàng liều mạng vặn vẹo giãy dụa.

Nhưng cũng chỉ một lúc đã chết hẳn, nằm trên mặt đất không động đậy được nữa.

Chém giết thần huyết Mục Tu Long, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Chém giết Hắc Chiểu Ngưu biến dị, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen biến dị.

Mặc dù đều không đạt được thú hồn, nhưng có thể nhẹ nhàng như vậy đạt được thịt sinh vật thần huyết, đã làm cho Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ.

Gọi Hoàng Kim Sa Trùng Vương ra, để nó ăn Hắc Chiểu Ngưu, tránh lãng phí.

Nhưng hiển nhiên nó càng cảm thấy hứng thú đối với thịt của Mục Tu Long hơn, hơn nữa gần đây nó ăn cũng rất ít, con Hắc Chiểu Ngưu kia chỉ ăn một nửa liền không chịu ăn nữa.

Hàn Sâm kéo các phần thi thể con Mục Tu Long kia tới, tìm một chỗ nước sạch để rửa sạch sẽ, sau đó mới lột thịt ra.

Con vật này bên ngoài nhìn có vẻ xấu xí, nhưng mà thịt bên trong lại óng ánh sáng long lanh, miếng thịt tròn vo to bằng cánh tay nhìn giống như là hoa quả đông lạnh vậy.

Gác ở trên lửa nướng, dầu mỡ trong thịt xì xì ra bên ngoài bốc lên, mùi thơm khiến người ta thèm chảy nước miếng.

Hàn Sâm gọi tiểu loli Thánh Chiến Thiên Sứ ra, đôi mắt to của Thánh Chiến Thiên Sứ trợn lên nhìn thịt nướng trên vỉ, ánh mắt đều sắp muốn chảy ra nước rồi.

- Đừng gấp, còn phải nướng thêm một lát nữa mới được.

Hàn Sâm vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Thánh Chiến Thiên Sứ, vô cùng cưng chiều nói.

Thánh Chiến Thiên Sứ cũng không nói chuyện, mắt to mắt không nháy một cái nào nhìn tới thịt nướng, chỉ sợ là ở trong mắt cô bé ngoại trừ thịt nướng, cái gì khác cũng không nhìn thấy nữa rồi.

Nhưng không có Hàn Sâm ra mệnh lệnh, cô bé cũng không dám đi lấy, chỉ có thể ngồi xổm bên cạnh đống lửa nhìn qua.

Hàn Sâm nhìn thấy thế vô cùng thú vị, không thể nín được cười cười, loli này ngoại trừ có hứng thú đối với thịt của sinh vật thần huyết, cho dù là thịt của sinh vật biến dị cũng không thèm liếc.

Chỉ lúc trước Hàn Sâm không quá cam lòng cho cô bé ăn, nhưng bây giờ không cần kiêng dè nhiều như vậy rồi, thần gen của Hàn Sâm cũng đã sắp đầy, chỗ tăng lên đã không lớn, hơn nữa thu thập siêu siêu cấp thần gen còn cần rất nhiều thời gian, trong lúc này tùy tiện ăn một chút, thần gen cũng sẽ toàn mãn rồi.

Cho nên bây giờ có cơ hội, Hàn Sâm cũng sẽ phân thịt sinh vật thần huyết cho Thánh Chiến Thiên Sứ ăn, Hàn Sâm chủ yếu nghĩ đến, vạn nhất Thánh Chiến Thiên Sứ siêu tiến hóa, nói không chừng sẽ trở thành thú hồn siêu cấp thần huyết, đến lúc đó hắn sẽ không cần khổ cực như vậy nữa, trực tiếp mang theo Thánh Chiến Thiên Sứ đi đại sát tứ phương, đó là chuyện khoái hoạt tiêu dao cỡ nào.

Sau khi thịt Mục Tu Long đã nướng chín, Thánh Chiến Thiên Sứ nhận được mệnh lệnh của Hàn Sâm, cầm lấy một tảng thịt nướng lớn, cái miệng nhỏ cộp cộp ăn không ngừng, không bao lâu đã nuốt toàn bộ một tảng thịt nướng lớn xuống.

Khẩu vị của thần huyết sủng vật không phải nhân loại có thể so sánh được, Hàn Sâm mới ăn hết một khối, Thánh Chiến Thiên Sứ đã ăn hết hơn mười khối, cái bụng nhỏ kia lại không hề có một chút nào căng lên, vẫn đang ăn không ngừng.

Hàn Sâm cũng cho phép cô bé ăn, cuối cùng hơn phân nửa thịt Mục Tu Long đều bị Thánh Chiến Thiên Sứ ăn hết, Hàn Sâm lưu lại một bộ phận mang theo, chính mình ăn một bộ phận kia cũng giúp gia tăng lên một điểm thần gen.

Bây giờ thần gen của Hàn Sâm đã đạt đến 79 điểm, cách toàn mãn cũng không xa nữa.

Chương 315: Phong Thần Lang

Ngày thứ hai tiến vào Đầm Lầy Hắc Ám, Hàn Sâm xa xa liền thấy trên bầu trời trôi nổi một hòn đảo lớn, lập tức trong lòng mừng như điên:

- Thần Vực Đảo, trong Đầm Lầy Hắc Ám vậy mà xuất hiện Thần Vực Đảo.

Có Thần Vực Đảo liền mang ý nghĩa có thú hồn thần huyết, trước kia Hàn Sâm còn cần phải mượn lực lượng của Quỷ Diễm Điệp thần huyết mới có thể giết chết Thánh Chiến Thiên Sứ, nhưng mà bây giờ hắn đã không cần Quỷ Diễm Điệp thần huyết nữa, bên trong không gian thứ nhất của Thần Chi Tí Hộ Sở, đã rất khó tìm được sinh vật thần huyết mà hắn không giết được.

Mà Đầm Lầy Hắc Ám vốn ít có người lui tới, khả năng phát hiện ra Thần Vực Đảo xuất hiện ở đây cũng tương đối thấp, có lẽ không có ai sẽ cùng hắn đoạt.

Không nói hai lời, Hàn Sâm liền trực tiếp gọi ra cánh thần huyết bay lên trên Thần Vực Đảo, gió lớn lạnh thấu xương căn bản không ngăn cản được bước chân của hắn.

Lần này Hàn Sâm chỉ sử dụng cánh Tử Vũ Lân Long, cũng chưa hề hoàn toàn hóa thành bộ dáng Kim Tệ, cho dù bị người khác thấy được cũng không sao cả, cánh Tử Vũ Lân Long không có áo giáp Hắc Giáp Trùng bao trùm thì rất khác, hơn nữa bọn người cũ như Thần Thiên Tử đã tấn chức đi tới không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, cũng không còn ai có thể nhận ra đây là Tử Vũ Lân Long biến thành.

Thế nhưng mà lúc bay lên trên Thần Vực Đảo, Hàn Sâm lại là hơi nhíu mày, chỉ thấy xa xa đang có người đánh nhau, không nghĩ tới ở trong Đầm Lầy Hắc Ám thậm chí còn có người đoạt trước đạp lên Thần Vực Đảo.

Hàn Sâm ở rất xa nhìn thoáng qua, là hai người một nam một nữ đang cùng một con sói lớn toàn thân lông bạc chiến đấu, có lẽ con Ngân Lang kia chính là sinh vật thần huyết trên Thần Vực Đảo này.

Thế nhưng mà một nam một nữ kia, Hàn Sâm nhìn trong chốc lát, lại không nhận ra là ai, thoạt nhìn hẳn không phải là người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở.

- Có thể là người ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở, ở gần Đầm Lầy Hắc Ám nhất là Cương Giáp Tí Hộ Sở cùng Vinh Diệu Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm âm thầm nghĩ trong lòng.

Thú hồn của một nam một nữ kia vô cùng xa hoa, không chỉ có cánh thần huyết, liền binh khí trong tay cùng áo giáp trên người, thoạt nhìn đều là thứ tốt cấp thần huyết.

Hơn nữa hai người đều sử dụng thú hồn biến thân cấp thần huyết, đều là loại hình người, một thân thú hồn như vậy, thực sự là quá hào hoa, liền Hàn Sâm đều có chút giật mình.

Nhưng mặc dù thú hồn trên người một nam một nữ kia xa hoa, chống lại con Ngân Lang kia cũng không thể chiếm được thượng phong.

Tốc độ của Ngân Lang nhanh tới cực điểm, lúc chạy băng băng giống như cũng có tàn ảnh lưu lại, lấy một địch hai lại không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, ngược lại ẩn ẩn còn tạo thành uy hiếp rất lớn đối với một nam một nữ kia.

Hàn Sâm xem trong chốc lát, khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười, cũng không vội vã đi qua, liền ở phía xa nhìn một nam một nữ chiến đấu cùng Ngân Lang kia.

Hắn đã nhìn ra, khẳng định là đôi nam nữ kia không phải là đối thủ của Ngân Lang, hắn cũng không gấp gáp đi lên cướp đoạt, chờ sau khi bọn họ bại lui sẽ đi qua chém giết Ngân Lang cũng không muộn.

- Xem ra nữ thần may mắn vẫn chưa từ bỏ mình.

Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Quả nhiên, một nam một nữ kia càng ngày càng khó có thể chống đỡ công kích nhanh như gió của Ngân Lang, hơn nữa bọn họ tựa hồ cũng đã phát hiện ra Hàn Sâm, cũng không có tâm tư tiếp tục chiến.

Một nam một nữ kia vừa đánh vừa lui, vậy mà lui về phía Hàn Sâm bên này.

- Anh bạn, tôi là Mã Minh Tuấn của Vinh Diệu Đoàn, chúng ta liên thủ chém giết con sinh vật thần huyết này chứ?

Sau khi tới gần Hàn Sâm, người đàn ông kia hô một câu với Hàn Sâm.

- Liên thủ chém giết sinh vật thần huyết, thú hồn cùng thịt sẽ được tính là của ai?

Hàn Sâm thuận miệng hỏi.

- Mỗi người dựa vào vận may, ai thành công thì của người đó.

Mã Minh Tuấn nói xong, đã cách vị trí của Hàn Sâm chưa đến 50m.

- Được.

Hàn Sâm cười cười, lên tiếng liền trực tiếp gia nhập vào trong chiến đoàn.

Thương xoắn ốc cùng kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ đều ở bên trong bao đồ sau lưng, đương nhiên hắn sẽ không lấy ra, chỉ triệu hồi Ngân Huyết Tam Xoa Nhận ra, giết tới con Ngân Lang kia.

Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị liếc mắt nhìn nhau, cũng liền cùng một chỗ vây công con Ngân Lang kia, bọn họ thật không ngờ vậy mà Hàn Sâm lại thẳng thắn như vậy, bây giờ là bọn họ có chút sợ bị Hàn Sâm đoạt mất thú hồn.

Đã có Hàn Sâm gia nhập, áp lực của Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị lập tức giảm đi rất nhiều, đều có chút kinh dị với sức chiến đấu của Hàn Sâm, nhưng bọn họ lại không biết Hàn Sâm, đại khái cũng biết Hàn Sâm không phải là người ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở, nếu không thì một nhân vật như vậy, bọn họ không có khả năng chưa từng nghe nói tới.

Hai người cũng không dám thất lễ, sợ bị Hàn Sâm đã đoạt tiên cơ, chém giết con Ngân Lang này.

Trên thực tế Hàn Sâm cũng không thật sự dùng toàn lực, nếu không thì Ngân Lang đã sớm bị hắn đã giết, liền một hiệp đều không chống đỡ nổi.

Bây giờ Hàn Sâm cũng chỉ là đem Ngân Lang dùng để luyện tập Nghịch Lưu Thập Tam Sát một chút, từ lúc học xong bộ đao pháp này, Hàn Sâm cũng không có quá nhiều cơ hội sử dụng, bởi vì thật sự không tìm thấy đối thủ nào có dáng dấp một chút, lúc này lấy ra luyện một chút, cho dù là ôn cố tri tân.

Mặc dù Hàn Sâm chỉ là dùng Ngân Lang để luyện tập, nhưng dùng lực phán đoán của hắn, con Ngân Lang này cũng đã là vật trong túi của hắn, Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị không có cơ hội gì.

Cho dù hai người đều hết sức muốn giết chết Ngân Lang trước Hàn Sâm, nhưng vẫn bị một đao Nghịch Lưu Thập Tam Sát cuối cùng của Hàn Sâm chém đầu của Ngân Lang xuống.

Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị đều ngây ngốc một chút, bọn họ đã tính toán kỹ khi nào hạ tử thủ, nhưng lại không nghĩ ra một đao kia của Hàn Sâm đột nhiên bộc phát, trực tiếp chém đầu của Ngân Lang xuống, bọn họ căn bản không có cơ hội sử dụng ra đòn sát thủ cuối cùng.

- Săn giết Phong Thần Lang thần huyết, đạt được thú hồn Phong Thần Lang, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua thú hồn Phong Thần Lang, dĩ nhiên là một cái thú hồn tọa kỵ, chuyện này khiến cho Hàn Sâm có chút mừng rỡ, đây là con tọa kỵ thần huyết đầu tiên của hắn.

Miêu Quân không thể xem như là tọa kỵ, cưỡi nó thì tương đối không thoải mái, muốn hưởng thụ một chút niềm vui thú lúc cưỡi tọa kỹ cũng là chuyện không thể nào, chỉ có thể cưỡi đi đường mà thôi.

- Đa tạ hai vị.

Hàn Sâm nói xong đang muốn đi lấy thi thể của Phong Thần Lang.

- Chờ một chút.

Mã Minh Tuấn lại đột nhiên ngăn cản Hàn Sâm.

- Hai người muốn đổi ý à?

Hàn Sâm cũng không vội không tức giận, chỉ là nhàn nhạt nhìn Mã Minh Tuấn hỏi.

- Anh bạn không nên hiểu lầm, chúng tôi không có ý đó, chỉ là muốn hỏi một câu, thịt cùng thú hồn này anh có bán không?

Mã Minh Tuấn nhìn Hàn Sâm nói.

- Không bán.

Hàn Sâm không chút do dự từ chối Mã Minh Tuấn, chính hắn còn cần một ít thần gen, cho dù không cần, cũng phải để cho Thánh Chiến Thiên Sứ ăn, sao còn thừa bán cho bọn họ.

- Anh bạn, phương diện giá tiền có thể thương lượng, chỉ cần anh chịu bán, tiền tuyệt đối không thành vấn đề.

Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị trao đổi một ánh mắt, lại nói với Hàn Sâm.

- Tiền tôi cũng không có hứng thú gì, nhưng nếu hai người có thú hồn thần huyết của không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở, tôi cũng có thể cân nhắc trao đổi với hai người.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Lần trước hợp tác với Lâm Bắc Phong, Hàn Sâm được chia cho bảy trăm triệu, hơn nữa hắn lấy được thú hồn biến dị từ chỗ Hứa Như Yên, hơn nữa về sau chính hắn săn được thú hồn biến dị, bây giờ cũng có thể xem như là một người giàu có rồi.

Hắn tìm một ít quan hệ, nghĩ biện pháp cùng người khác trao đổi một ít thú hồn biến dị ở không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở cho mẹ La Tố Lan sử dụng, sẽ trợ giúp rất lớn đối với La Tố Lan, nhưng muốn lấy được thú hồn thần huyết ở không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở thì quá khó khăn, Hàn Sâm vẫn muốn kiếm cho La Tố Lan một cái, nhưng mà không có cơ hội gì, dù sao chính hắn cũng không ở không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở.

Chương 316: Cho Sủng Vật Ăn

- Anh bạn, nói như anh thì không khỏi cũng quá không có thành ý rồi, đừng nói là chúng tôi không có thú hồn thần huyết của không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, cho dù có, cũng không thể lấy ra trao đổi thịt và thú hồn ở không gian thứ nhất của Thần Chi Tí Hộ Sở với anh được.

Mã Minh Tuấn nhíu mày nói.

Mặc dù đều là thú hồn thần huyết, thú hồn thần huyết ở không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở lại càng khó có thể đạt được, hơn nữa cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều, giá trị tự nhiên cũng cao hơn nhiều.

Nếu như không phải là không có cách nào chuyển thú hồn ở không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở cho người ở không gian thứ nhất của Thần Chi Tí Hộ Sở, chỉ sợ tùy tiện một cái thú hồn cấp nguyên thủy ở không gian thứ hai, đã có thể vượt hơn đại bộ phận thú hồn thần huyết ở không gian thứ nhất rồi.

Chính là bởi vì thú hồn ở Tí Hộ Sở tầng thứ cao không có cách nào chuyển xuống Tí Hộ Sở tầng dưới, cho nên thú hồn thần huyết ở Tí Hộ Sở tầng thấp đều tương đối đáng giá đấy.

Nhưng muốn dùng thú hồn thần huyết ở không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở đổi thú hồn thần huyết ở không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, vẫn là nghĩ hơi nhiều rồi.

- Quên đi.

Vừa rồi Hàn Sâm chỉ là thuận miệng nói như vậy, nếu như đoàn đội của đối phương đã dùng hai chữ Vinh Diệu của Vinh Diệu Tí Hộ Sở làm tên, thì rất có thể có bối cảnh giống như Cương Giáp Đoàn vậy, còn có một chút khả năng có thể giao dịch với bọn họ, cho nên Hàn Sâm cũng mới thuận miệng nói một câu, nếu không thì hắn nói cũng lười nói.

Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị nhỏ giọng trao đổi vài câu, sau đó Tô Tâm Mị lại mở miệng hỏi Hàn Sâm đã nâng Ngân Lang lên:

- Không biết anh bạn xưng hô như thế nào? Đến từ Cương Giáp Tí Hộ Sở à?

- Uh.

Hàn Sâm đáp lại một câu, nâng thi thể Ngân Lang lên đã bay ra khỏi Thần Vực Đảo.

Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị liếc mắt nhìn nhau, Tô Tâm Mị có chút tức giận nói:

- Chẳng lẽ để hắn đi như vậy? Chúng ta thật vất vả đấu với con sinh vật thần huyết kia đến loại tình trạng này, lại để cho hắn nhặt được món hời à.

Mã Minh Tuấn khẽ lắc đầu:

- Người này thật sự không đơn giản, vừa rồi hắn sử dụng đao pháp bí kỹ nổi tiếng của Chiến Thần Võ Đạo Quán, người ở trong Chiến Thần Võ Đạo Quán biết dùng cũng không nhiều, hắn là học sinh quan trọng của Chiến Thần Võ Đạo Quán.

Sau khi Hàn Sâm cõng thi thể Phong Thần Lang bay xuống dưới, lại gọi Miêu Quân ra, lại để cho Miêu Quân cõng thi thể Phong Thần Lang tìm một nguồn nước sạch sẽ để xử lý thịt.

Trong vùng này không có nguồn nước nào, đi hơn nửa ngày mới tìm được một hồ nước, ở bên bờ hồ lột bỏ da và nội tạng Phong Thần Lang, gác ở trên lửa nướng thịt.

Cái đầu của Phong Thần Lang không hề nhỏ hơn so với một con trâu đực trưởng thành, Hàn Sâm khẳng định mình ăn không hết, vẫn gọi Thánh Chiến Thiên Sứ ra cùng ăn, bây giờ mang theo ở trên người thật sự là quá phiền toái, khối thịt lớn như vậy cũng bất tiện mang theo.

Hai ngày nay Thánh Chiến Thiên Sứ vô cùng cao hứng, lúc trước có thịt Mục Tu Long để ăn, bây giờ lại có thịt của Phong Thần Lang, khuôn mặt

nhỏ nhắn hưng phấn tới đỏ bừng, trong mắt to tràn đầy ánh sáng.

Thịt của Phong Thần Lang nhiều hơn Mục Tu Long rất nhiều, cho dù là dùng sức ăn của Thánh Chiến Thiên Sứ cũng ăn không hết, hai người đi hai ba ngày trong Đầm Lầy Hắc Ám mới ăn xong thịt của con Phong Thần Lang, còn những xương cốt nội tạng đó, đều đút cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương, cũng để cho nó dính một chút chất béo.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương hưng phấn kêu gào, nó đâu chịu nổi đãi ngộ tốt như vậy, nhưng có chút xương cốt nội tạng ăn đã là chuyện rất cao hứng rồi, bình thường nó không có cơ hội ăn đồ vật cap cấp như thần huyết.

Con Phong Thần Lang này lại cống hiến cho Hàn Sâm một điểm thần gen, khiến cho thần gen của hắn đã đạt đến 80 điểm tròn trĩnh.

Mới vừa đi ra khỏi Đầm Lầy Hắc Ám, Hàn Sâm liền ở bên cạnh nhóm một đống lửa, nướng thịt Mục Tu Long mà hắn còn lưu lại, hắn có ý định dùng những thứ còn lại này làm lương khô để ăn, cũng không gọi Thánh Chiến Thiên Sứ cùng Hoàng Kim Sa Trùng Vương đi ra.

Vừa ăn hết hai khối, liền thấy hai người cưỡi tọa kỵ đi tới, dĩ nhiên là Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị đã tới.

Hàn Sâm lơ đễnh, mấy ngày nay hắn ở trên đường bữa bữa nhóm lửa nướng thịt, tốc độ tự nhiên chậm hơn rất nhiều, Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị phải về Vinh Diệu Tí Hộ Sở, đụng phải hắn cũng không có gì kỳ quái.

Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị nhìn thấy Hàn Sâm cũng hơi kinh ngạc, Hàn Sâm là người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, không biết làm sao lại chạy tới Vinh Diệu Tí Hộ Sở bên này.

- Thật sự là tình cờ, lại gặp mặt, có thể mượn đống lửa của anh làm chút đồ ăn hay không?

Mã Minh Tuấn đi tới phía trước Hàn Sâm không xa nói ra.

- Tùy tiện dùng.

Hàn Sâm không chút nào để ý tới bọn họ, vẫn đang tự mình ăn thịt nướng của mình.

Thế nhưng mà Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị lại có chút kỳ quái đánh giá Hàn Sâm, Hàn Sâm ăn thịt kia nhìn liền biết không phải là của con Ngân Lang kia, mà bên cạnh Hàn Sâm cũng không thấy thi thể của con Ngân Lang, cũng không có cái túi lớn nào, chuyện này khiến cho bọn họ thật sự cảm thấy có chút kỳ quái.

Một con Ngân Lang lớn như vậy, lớn như một con trâu nước, lúc này mới qua mấy ngày, một người dù ăn như thế nào đi nữa, đừng nói là ăn xong, cho dù là ăn xong một phần năm cũng đã không tệ rồi, nhưng mà thịt Ngân Lang lại không thấy ở bên cạnh Hàn Sâm, chuyện này tự nhiên để cho bọn họ có chút hoài nghi.

- Tại hạ là đoàn trưởng Mã Minh Tuấn của Vinh Diệu Đoàn, đây là bạn gái Tô Tâm Mị của tôi, không biết anh bạn xưng hô như thế nào?

Mã Minh Tuấn ngồi xuống ở phía đối diện đống lửa, vừa nướng thịt vừa nói chuyện với Hàn Sâm.

- Hàn Sâm, đang kiếm cơm ở Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm thuận miệng trả lời anh ta.

Mã Minh Tuấn biết tới Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng có hạn, chỉ là nhặt một chủ đề mà mình biết để nói:

- Tệ thần ở Cương Giáp Tí Hộ Sở của anh thật sự là lợi hại, nhưng đáng tiếc anh ta chỉ tham gia thần chiến một lần, còn không thể tham gia cuộc chiến xếp hạng Thần Tử lúc cuối cùng, thật sự là đáng tiếc, Hàn huynh đệ có quen biết Tệ thần không?

- Cương Giáp Tí Hộ Sở hẳn không có ai không biết anh ta đi? Chỉ tiếc là anh ta không biết tôi.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Con Ngân Lang kia của Hàn huynh đệ đâu rồi? Sẽ không phải là đã ăn xong nhanh như thế chứ?

Hàn huyên vài câu, Mã Minh Tuấn lại đem vấn đề kéo tới trên người Phong Thần Lang.

- Nuôi sủng vật rồi.

Hàn Sâm không để ý nói.

PHỐC!

Mã Minh Tuấn vừa uống được một ngụm nước vào trong miệng đã phun ra, đem thịt cấp thần huyết cho sủng vật ăn, loại chuyện này thật đúng là lần đầu tiên y nghe nói tới.

Tô Tâm Mị lại có chút không tin nhìn Hàn Sâm:

- Anh dùng thịt sinh vật thần huyết cho sủng vật ăn?

- Có gì không ổn sao?

Hàn Sâm hỏi ngược lại.

Mã Minh Tuấn vội vàng nói:

- Hàn huynh đệ chịu dùng thịt của sinh vật thần huyết nuôi sủng vật, nhất định không phải chuyện đùa, không biết có thể để cho chúng tôi mở mang tầm mắt hay không?

Bọn Mã Minh Tuấn không tin Hàn Sâm có thể bỏ ra thịt cấp thần huyết cho sủng vật ăn, việc này thật không phải người thường có thể làm ra, nhưng mà thi thể của con Ngân Lang kia xác thực là không thấy đâu nữa, một mình Hàn Sâm lại không thể ăn hết được, lời giải thích cho sủng vật ăn này tựa hồ cũng hợp lý.

Nhưng mà có thể dùng thịt cấp thần huyết đi nuôi sủng vật, vậy đó là sủng vật dạng gì? Ít nhất cho dù Mã Minh Tuấn có một con sủng vật thần huyết, y cũng tuyệt đối không bỏ được đem thịt cấp thần huyết đi nuôi.

- Một con sủng vật mà thôi, cũng không có gì đẹp mắt.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Chúng tôi thực sự vô cùng tò mò, không biết đến cùng là sủng vật dạng gì, đáng giá đem thịt cấp thần huyết đi nuôi.

Tô Tâm Mị vẫn chưa từ bỏ ý định, cũng không tin Hàn Sâm đem thịt Ngân Lang cho sủng vật ăn.

- Thật muốn xem cũng được, xem sủng vật của tôi thì cần một cái thú hồn biến dị, trả nổi thì xem.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Chương 317: Không Cần Phải Nhiều Lời

Tô Tâm Mị vốn muốn nói có phải là mày đã nghèo đến phát điên rồi hay không, xem sủng vật của mày cũng phải trả một cái thú hồn biến dị, nhưng lúc nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt kia của Hàn Sâm, Tô Tâm Mị lại có chút giận mà không có chỗ phát tiết.

- Không phải chỉ là một cái thú hồn biến dị thôi sao, tôi cho, gọi sủng vật của anh ra đi, tôi muốn nhìn xem, dạng sủng vật gì đáng giá đem thịt thần huyết đi nuôi.

Tô Tâm Mị trực tiếp đem một cái thú hồn biến dị chuyển cho Hàn Sâm, một cái thú hồn biến dị đối với cô ta mà nói cũng không coi vào đâu cả.

Hàn Sâm thấy Tô Tâm Mị chuyển tới thú hồn binh khí biến dị, khóe miệng không khỏi mỉm cười, người ta đã đồng ý bỏ tiền ra, vậy thì cho bọn họ xem đi.

Hàn Sâm chỉ một ngón tay, thân thể khổng lồ của Hoàng Kim Sa Trùng Vương xuất hiện ở trên đồng cỏ bên cạnh, cái giáp xác Hoàng Kim kia bao bọc lấy thân thể to lớn, giống như là một chiếc xe bọc thép bằng vàng ròng, thoạt nhìn hết sức uy vũ bá khí.

Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị đều bị hoảng sợ, bọn họ chưa bao giờ từng thấy qua sủng vật lớn như vậy, thấy thế nào cũng không giống như là sủng vật không có sức chiến đấu.

- Hàn huynh đệ, cái thú hồn này của anh không phải đã nuôi nấng đến cấp sủng vật thần huyết ở trạng thái chiến đấu rồi chứ?

Mã Minh Tuấn có chút kinh nghi hỏi.

- Sủng vật thần huyết thì không sai, nhưng còn chưa lột xác thành trạng thái chiến đấu.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Tô Tâm Mị cũng không nói chuyện nữa, ánh mắt của Mã Minh Tuấn nhìn về phía Hàn Sâm cũng đã trở nên phức tạp, nhìn thấy Hoàng Kim Sa Trùng Vương, hoài nghi của bọn họ đối với Hàn Sâm liền nhỏ đi rất nhiều, nhưng mà nghĩ đến Hàn Sâm vậy mà đem thịt thần huyết đi đút cho sủng vật, tâm tình lại càng thêm phức tạp.

Dù sao trong thiên hạ này người cam lòng đem thịt thần huyết cho sủng vật ăn không thể nói là không có, nhưng Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị cũng chỉ mới thấy duy nhất Hàn Sâm mà thôi.

- Hàn huynh đệ đây là muốn đi tới Vinh Diệu Tí Hộ Sở ư?

Mã Minh Tuấn lại hàn huyên cùng Hàn Sâm.

- Nghe nói ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở thời gian trước có một con rùa thần huyết rất lợi hại từ biển trong bò ra ngoài, cho nên liền muốn đi xem.

Hàn Sâm cũng không giấu diếm.

- Thì ra Hàn huynh đệ vì con rùa thần huyết kia mà đến, vậy thì đơn giản rồi, con rùa thần huyết kia đã bò vào trong Hồng Đồng Sơn Mạch, chúng tôi rất quen thuộc với con đường tới Hồng Đồng Sơn Mạch, đại khái cũng biết phương hướng con rùa thần huyết kia bò đi, không bằng để cho chúng tôi dẫn đường cho Hàn huynh đệ đi?

Mã Minh Tuấn vừa cười vừa nói.

Mã Minh Tuấn cảm thấy có thể vượt qua Tí Hộ Sở tới đây, lại cam lòng đem thịt thần huyết cho sủng vật ăn, thực lực bản thân lại vô cùng mạnh mẽ, nhiều một người bạn như vậy cũng không có gì thiệt, nói không chừng lúc nào đó lại có chỗ hữu dụng.

Hàn Sâm cũng không chối từ, mặc dù hắn đã tra được vị trí Hồng Đồng Sơn Mạch ở trên Internet, nhưng mà Hồng Đồng Sơn Mạch vô cùng rộng lớn, hắn cũng không biết đến cùng là con rùa thần huyết kia đã bò đi nơi nào, chính mình tìm ra được cũng không dễ dàng.

Có người đồng ý dẫn đường, Hàn Sâm cũng vui vẻ chấp nhận, còn Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị có ý đồ gì, Hàn Sâm cũng không thèm để ở trong lòng, ở không gian thứ nhất của Thần Chi Tí Hộ Sở này, người có thể uy hiếp được hắn đã không có mấy.

Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị mang theo Hàn Sâm hướng tới Hồng Đồng Sơn Mạch mà đi, có bọn họ dẫn đường, so với địa đồ thì có thể ít đi nhiều việc, cũng để cho tốc độ của Hàn Sâm tăng lên không ít.

Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị nhìn Hàn Sâm cưỡi con Phong Thần Lang kia, dù sao vẫn có chút phiền muộn, nhưng vốn bọn họ cũng không phải là đối thủ của Phong Thần Lang, cho dù tìm người đi tới cũng vô dụng, không có cánh thần huyết thì căn bản không lên Thần Vực Đảo được.

Chỉ trong hai ngày, bọn Mã Minh Tuấn đã mang theo Hàn Sâm đến Hồng Đồng Sơn Mạch, nham thạch ở dãy núi này là một loại màu đỏ sậm, từ xa nhìn lại giống như là từng dãy núi bằng đồng đỏ, cho nên mới có cái tên này.

Thực vật bên trong Hồng Đồng Sơn Mạch tương đối ít, phần lớn đều là núi đá đồng đỏ trống trơn, người đi trong núi đều tương đối bắt mắt, nhưng bởi vì núi đá rất nhiều, các loại quái thạch lởm chởm, thế núi trùng điệp, cho dù là biết rõ phương hướng, muốn tìm được con rùa thần huyết kia tựa hồ cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Nhưng biết rõ phương hướng đại khái, so với tự mình một người đi loạn còn tốt hơn, Hàn Sâm cũng an tâm đi theo bọn Mã Minh Tuấn tiếp tục hướng chỗ sâu trong Hồng Đồng Sơn Mạch mà đi.

Đi vẫn chưa tới một ngày, đột nhiên nhìn thấy ngọn núi trước mặt có một tiểu đội, đại khái có khoảng bảy tám người, những người kia cũng nhìn thấy bọn họ, đang hướng bọn họ phất tay.

Không bao lâu sau, bảy tám người kia đã chạy tới, một người trong đó có tuổi tác tương tự Hàn Sâm, người đàn ông thoạt nhìn có chút tươi cười chào hỏi Mã Minh Tuấn.

- Mã đoàn trưởng, sao anh cũng tới Hồng Đồng Sơn Mạch rồi, chẳng lẽ anh cũng có hứng thú với con rùa thần huyết kia?

Lời này của người đàn ông kia là cười nói, nhưng mà ý tứ trong lời nói lại không có nửa phần đùa giỡn.

- Triệu đoàn trưởng không nên nói đùa, Vinh Diệu Đoàn chúng tôi vừa rồi đã tổn thất nặng nề, sao còn có năng lực có ý đồ với nó, chỉ là mang một người bạn đến xem mà thôi.

Mã Minh Tuấn thuận miệng nói.

Ánh mắt của Triệu Cổ Thanh đã rơi lên trên người Hàn Sâm, vẫn mang theo nụ cười hỏi:

- Anh bạn này vô cùng lạ mắt, hình như chưa từng gặp qua?

- Chưa thấy qua thì chính là người dưng, không cần phải nhiều lời.

Hàn Sâm nói xong, liền cưỡi Phong Thần Lang vượt qua bọn Triệu Cổ Thanh.

- Mã đoàn trưởng, cảm ơn hai vị đã đưa tiễn, chúng ta chia tay ở ngay chỗ này đi.

Hàn Sâm quay đầu lại nói với Mã Minh Tuấn một câu, liền bước vào trong núi.

Mặc cho ai đều nhìn ra, rõ ràng là Triệu Cổ Thanh này có ý đồ đối với con rùa thần huyết kia, Hàn Sâm đã có chủ ý với con rùa kia, chính là đối thủ cạnh tranh với bọn họ, không cần phải nói thêm cái gì với bọn họ.

Thời gian của Hàn Sâm quý giá, cũng không có tâm tình đi ứng phó những người này, với hắn mà nói, Triệu Cổ Thanh căn bản liền tư cách làm đối thủ của hắn cũng không có.

Mấy người bên cạnh Triệu Cổ Thanh lập tức có chút tức giận, liền muốn ngăn Hàn Sâm lại, nhưng Triệu Cổ Thanh lại phất tay ngăn cản bọn họ, nhìn thoáng qua Hàn Sâm cưỡi Phong Thần Lang chậm rãi đi vào trong núi, lại quay đầu nhìn Mã Minh Tuấn hỏi:

- Mã đoàn trưởng, người bạn này của anh hình như rất kiêu căng, không biết có lai lịch gì?

Mã Minh Tuấn nhìn Hàn Sâm rời đi, há to miệng nhưng không nói thêm gì, mặc dù anh ta muốn kết giao với Hàn Sâm, nhưng vì kết giao Hàn Sâm mà đắc tội với Triệu Cổ Thanh thì cũng có chút không tiện.

Do dự một chút, Mã Minh Tuấn vẫn đem chuyện gặp được Hàn Sâm nói cho Triệu Cổ Thanh, Vinh Diệu Đoàn cùng Triệu Cổ Thanh có không ít hợp tác, hơn nữa mỗi tháng Triệu Cổ Thanh đều cho Vinh Diệu Đoàn một số tài trợ rất lớn, kể cả trang bị thép Z các thứ, bây giờ anh ta không cần thiết vì một kẻ không quen biết mà đắc tội với Triệu Cổ Thanh.

- Một tiểu tử ở Tí Hộ Sở khác tới, cũng dám càn rỡ ở chỗ này của chúng ta, tôi thấy hắn đã chán sống rồi.

Lưu Hắc Kiệt ở sau lưng Triệu Cổ Thanh hừ lạnh nói.

Sát cơ trong mắt Triệu Cổ Thanh hơi nổi lên:

- Nếu như hắn chỉ là vì nhìn con rùa thần huyết kia một chút thì cũng thôi đi, thực có ý đồ gì, cũng là cách cái chết không xa.

Lại cặn kẽ tìm hỏi tình huống của Hàn Sâm xong, Triệu Cổ Thanh mang người cùng Mã Minh Tuấn tách ra, tiếp tục hướng chỗ sâu ở trong Hồng Đồng Sơn Mạch tiến lên tìm kiếm con rùa thần huyết kia.

- Bọn Triệu Cổ Thanh sẽ không thật sự là muốn giết Hàn Sâm này đấy chứ?

Tô Tâm Mị nhíu mày hỏi.

- Bối cảnh của bọn Triệu Cổ Thanh đó không phải là em không biết, đều dựa vào dân liều mạng buôn lậu lập nghiệp, nếu như Hàn Sâm kia xem thời cơ sớm còn tốt, nếu không thì chỉ sợ tánh mạng sẽ khó bảo toàn.

Mã Minh Tuấn cười khổ nói.

Mã Minh Tuấn biết rõ là Hàn Sâm rất mạnh, nhưng mà Triệu Cổ Thanh có bảy tám người, mỗi người đều là kẻ hung ác thè lưỡi ra liếm máu tươi ở đầu đao, độ hoàn thành gen cũng rất cao, lẻ loi một mình cho dù là thần gen đại viên mãn, chống lại bọn Triệu Cổ Thanh thì sợ rằng cũng sẽ chịu thiệt.

Chương 318: Không Giết Đã Là Có Ơn

Dị sinh vật trong Hồng Đồng Sơn Mạch rất nhiều, chỉ là Hàn Sâm lại không có hứng thú đánh giết, phần lớn cũng chỉ là một ít sinh vật bình thường cùng sinh vật nguyên thủy mà thôi, cho dù ngẫu nhiên nhìn thấy một hai con sinh vật biến dị, nhìn thấy chúng to lớn như vậy, Hàn Sâm cũng không có hứng thú xuất thủ.

Tốc độ của Phong Thần Lang thật sự quá nhanh, tốc độ chạy toàn lực nhanh nhất trong số những tọa kỵ mà Hàn Sâm đã gặp, cơ hồ không có dị sinh vật nào có thể đuổi kịp tốc độ của nó.

Dựa theo phương hướng đại khái theo lời Mã Minh Tuấn nói, Hàn Sâm cưỡi Phong Thần Lang tìm tòi khắp nơi, một mực hướng chỗ sâu trong Hồng Đồng Sơn Mạch mà đi.

Có lẽ là bởi vì vận may cũng không tệ, hoặc là do Phong Thần Lang chạy quá nhanh, cũng chỉ trong thời gian một ngày, Hàn Sâm đã tìm được con rùa thần huyết trong truyền thuyết kia.

Con rùa lớn thật sự quá rõ ràng, muốn không nhìn thấy nó cũng rất khó, một con rùa màu mực lớn cỡ cái ô tô, lúc này đang bò lên trên một ngọn núi lớn màu đồng đỏ.

Mặc dù thế núi cực kỳ dốc, nhưng mà con rùa lớn màu mực quỷ dị kia dùng tứ chi bám lấy vách núi, tốc độ bò lên vậy mà tương đối nhanh.

Hàn Sâm cũng không gấp gáp đi qua, liền đứng xa xa nhìn con rùa lớn đã bò tới giữa sườn núi kia.

Mai rùa màu mực, tứ chi cùng cổ màu xanh sẫm, nếu như nhìn kỹ có thể phát hiện ra, trên mu rùa đen nhánh kia, kỳ thật còn có rất nhiều hoa văn kỳ dị màu đỏ sậm, lót ở dưới màu đen, nếu như không nhìn kỹ, sẽ rất dễ dàng bỏ qua những hoa văn màu đỏ sậm đó.

Ở vị trí đầu con rùa đen, sinh ra một cặp sừng cong màu xanh giống như sừng dê, mà bên trên tứ chi lại có rất nhiều vảy màu xanh lục.

Hàn Sâm đứng đằng xa xem trong chốc lát, con rùa lớn kia đã sắp leo lên tới đỉnh núi rồi.

Nhắc tới cũng kỳ quái, phần lớn ở Hồng Đồng Sơn Mạch đều là những ngọn núi trống trơn không có một ngọn cỏ, có lẽ là bởi vì liên quan tới thổ nhưỡng cùng nham thạch màu đồng đỏ, ở đây cơ hồ rất khó thấy loại thực vật gì.

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác ở trên đỉnh núi lớn đó lại mọc ra một cái cây ăn quả vô cùng tươi tốt, cũng không biết đây rốt cuộc là giống cây gì, hình dáng uốn lượn khúc chiết, cao chừng năm sáu mét, bên trên có rất

nhiều hoa nhỏ màu trắng, có vài chỗ hoa nhỏ đã rơi xuống, lại mọc ra từng chuỗi quả nhỏ đỏ tươi giống như mã não.

Con rùa lớn bò tới đỉnh núi, lại đứng thẳng lên, chân trước bám lên trên cây, vươn cổ dài ra cắn lấy từng chuỗi quả màu đỏ ở trên cây.

- Con rùa này không phải là vì muốn ăn quả màu đỏ kia, mới từ trong biển rộng bò ra đấy chứ?

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

Lúc Hàn Sâm học ở trường phổ thông cũng đã được học qua, thực vật ở thế giới Tí Hộ Sở không thể ăn bậy được, đặc biệt là trái cây cùng rễ cây, gen của loài người cùng gen của sinh vật trong Tí Hộ Sở có sự bất đồng rất lớn, thực vật ở trong thế giới Tí Hộ Sở, rất nhiều thứ không chỉ là không thể tiêu hóa, ngược lại sẽ sinh ra rất nhiều tác dụng phụ ác liệt đối với thân thể.

Cũng có một chút thực vật có thể ăn được, nhưng cần nhân loại tự đi phân biệt.

Nhưng mà bây giờ trong nhân loại cũng không có người giống như là Thần Nông nếm bách thảo như vậy, phương pháp thí nghiệm khoa học ở chỗ này không có tác dụng quá lớn, cho nên người bình thường cũng sẽ không ăn thực vật ở Tí Hộ Sở.

Lần trước bị vây ở trên hòn đảo Quỷ Nhãn Bi Hùng chiếm giữ, bọn Hứa Như Yên cũng phải nếm thử không ít, mới tìm được một ít loài nấm cùng thực vật có thể ăn.

Trái cây trên cây thì con rùa kia có thể ăn, nhân loại chưa hẳn đã có thể ăn được, Hàn Sâm chỉ là ở một bên nhìn xem, con rùa kia rất hung mãnh, từng chuỗi quả màu đỏ cắn vào trong miệng, có đôi khi liền lá cây cùng chùm hoa nhỏ cũng cùng một chỗ nuốt vào.

Trái cây trên khắp cây, không bao lâu sau đã bị nó gặm trụi lủi, con rùa kia vẫn liếm môi thèm thuồng, lại từ từ bò xuống núi.

Hàn Sâm còn đang do dự có nên ra tay nhìn thử xem con rùa kia có phải là sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, đột nhiên lại nghe được xa xa truyền đến tiếng bước chân thác loạn.

Quay đầu nhìn sang, là đoàn người do Triệu Cổ Thanh mang theo đang hướng tới bên này mà đến, nhìn thấy Hàn Sâm cùng con rùa lớn ở trên núi, sắc mặt của Triệu Cổ Thanh có chút khó coi.

Mấy người cưỡi tọa kỳ đi lên trước mặt Hàn Sâm, vậy mà trực tiếp vây Hàn Sâm ở trung ương, Triệu Cổ Thanh ngồi ở trên lưng một con Ban Lan Cự Hổ, lạnh lùng nhìn Hàn Sâm nói:

- Muốn chết hay là muốn sống?

- Muốn chết thì như thế nào, muốn sống thì như thế nào?

Hàn Sâm nhìn Triệu Cổ Thanh nhàn nhạt hỏi.

- Muốn chết thì đương nhiên là dễ nói, mấy anh em bọn tao bây giờ liền chặt mày.

Nói đến đây, Triệu Cổ Thanh hừ lạnh một tiếng:

- Nếu như muốn sống, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời, để cho anh em của tao trói mày vào, sau đó chính mày cút ra khỏi Hồng Đồng Sơn Mạch.

Hàn Sâm cũng không tức giận, những người này căn bản là không có tư cách để cho hắn tức giận, chỉ là nhìn Triệu Cổ Thanh mỉm cười nói:

- Chúng mày không biết là đối xử với ân nhân của mình như thế thì có chút quá vong ân phụ nghĩa hay sao?

- Tiểu tử, mày nói hươu nói vượn cái gì thế? Lúc nào mày thành ân nhân của bọn tao rồi? Bớt ở chỗ này ăn nói lung tung đi, bọn tao chỉ có cừu nhân không có ân nhân.

Lưu Hắc Kiệt chỉ vào Hàn Sâm tức giận quát.

Hàn Sâm lại căn bản là không để ý tới Lưu Hắc Kiệt, nhàn nhạt tiếp tục nói:

- Có lẽ chúng mày cũng là người đọc qua rất nhiều sách, chẳng lẽ chúng mày chưa từng nghe qua một câu nói hay sao?

- Nói cái gì?

Triệu Cổ Thanh khẽ nhíu mày, đã dấy lên lòng cảnh giác đối với Hàn Sâm.

Thật sự là Hàn Sâm quá trấn định, trấn định có chút khác thường, nhìn vẻ mặt, tựa hồ căn bản như là không đem bọn họ để vào trong mắt.

Triệu Cổ Thanh hướng người bên cạnh nháy mắt, lập tức có hai người đi ra ngoài nhìn khắp nơi, thế nhưng mà cũng không phát hiện ra có mai phục gì cả, ở đây chỉ có một mình Hàn Sâm.

Hàn Sâm giận dữ nói:

- Chẳng lẽ chúng mày chưa từng nghe nói là không giết đã là có ơn rồi hay sao? Tao không giết chúng mày, đã là ân đức như trời biển, chúng mày vẫn còn nghĩ đến việc lấy oán trả ơn, chúng mày nói xem có đúng là vong ân phụ nghĩa hay không?

- CMN, muốn chết.

Bọn Lưu Hắc Kiệt lập tức giận dữ, trực tiếp cầm lấy binh khí lao tới phía Hàn Sâm.

Mặc dù trong lòng Triệu Cổ Thanh có chút hoài nghi, nhưng nhìn qua thì xác thực ở đây chỉ có một mình Hàn Sâm, cũng lại không suy nghĩ nhiều nữa, lấy ra một cây trường thương, cũng đâm tới Hàn Sâm.

Bởi vì mọi người đều ngồi trên lưng tọa kỵ, cho nên sử dụng đều là binh khí dài, Hàn Sâm cũng cưỡi Phong Thần Lang, lập tức binh khí của mọi người đều hướng lên trên người hắn mà đánh tới, Hàn Sâm thò tay ra sau lưng bắt một cái, trực tiếp rút thương xoắn ốc từ trong bao đồ ra.

Vung mạnh thương, trường thương lập tức gào thét đánh bạt toàn bộ binh khí đang lao đến ra, thậm chí có vài thanh binh khí không phải là cấp thần huyết, đã trực tiếp bị thương xoắn ốc quét gãy.

Cho dù là binh khí của Triệu Cổ Thanh cùng Lưu Hắc Kiệt không bị đánh gãy, cũng chỉ cảm thấy hai tay run lên, hổ khẩu vỡ tan đổ máu, cơ hồ là không cầm được binh khí trong tay nữa rồi.

Một mọi người lập tức trở nên quá sợ hãi, cơ hồ không thể tin được vậy mà uy lực một thương của đối phương lại mạnh tới mức này, nhìn thân ảnh đang ngồi trên cự lang màu bạc kia, khắp khuôn mặt đều là vẻ kinh hãi.

Chỉ là Hàn Sâm lại không có tâm tình thưởng thức vẻ mặt của bọn họ, thương xoắn ốc trong tay đã như một điểm sáng lạnh đâm về phía một người trong đó.

Chương 319: Thương Ra Như Rồng

Người nọ trực tiếp triệu hoán ra một tấm lá chắn thép nặng nề, hung ác chắn trước trường thương mà Hàn Sâm đâm tới.

Tấm lá chắn thường khắc chế thương mạnh nhất, tấm lá chắn kia vừa lớn vừa dày, cho dù là binh khí cấp thần huyết cũng khó có thể đâm thủng.

Sắc mặt người nọ dữ tợn, trong mắt lóe ra vẻ hung lệ, hiển nhiên là muốn muốn dùng lá chắn đập bay thương trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại thản nhiên cười, trường thương cũng không dừng lại, trực tiếp một thương đâm lên phía trên tấm lá chắn lớn kia, người nọ vốn đang lộ ra vẻ vui mừng, nhưng mà đột nhiên cảm thấy một luồng lực lượng đáng sợ không có cách nào mô tả đánh úp lại.

OÀ..ÀNH!

Trường thương giống như là mũi khoan, mang theo lực xoáy mãnh liệt, lập tức đâm xuyên qua tấm lá chắn thép, một thương này cũng xuyên qua lồng

ngực người kia, khiến cho hai mắt y trợn ngược, không thể tin được nhìn trường thương đang đâm xuyên qua lồng ngực của mình.

Mà bọn Triệu Cổ Thanh đã sớm kinh hãi tới mặt không còn chút máu, tấm chắn của người kia là một tấm chắn biến dị dùng chắc chắn để xưng tên, cho dù là chống lại binh khí thần huyết, tối đa cũng chỉ bị để lại một vết sâu mà thôi, nhưng mà trường thương của Hàn Sâm ngay cả người cầm lá chắn đều đâm thủng, chuyện này thực sự là có chút quá dọa người rồi.

Trường thương trong tay Hàn Sâm lại không hề dừng lại, trực tiếp từ trong lồng ngực người nọ rút ra, trở tay lại một thương, đâm về phía một người khác.

- Lão Yêu, mau lui lại.

Triệu Cổ Thanh vừa hướng người nọ kêu to, vừa giơ thương đâm về phía Hàn Sâm, muốn vây Nguỵ cứu Triệu, để cho Hàn Sâm rút thương lại tự bảo vệ mình.

Lưu Hắc Kiệt cũng hét lớn một tiếng, búa lớn trong tay cũng đánh về phía Hàn Sâm, mấy người khác cũng nhao nhao một lần nữa triệu hoán ra binh khí đánh tới Hàn Sâm.

Mà người được gọi là lão Yêu kia, triệu hoán ra một cái thú hồn biến thân loài khỉ, sau đó giống như linh sư trực tiếp từ bên trên tọa kỵ nhảy dựng lên, muốn tránh một phát đâm này của Hàn Sâm.

Thế nhưng mà thương pháp của Hàn Sâm lại giống như tia sáng màu đen, trong giây lát đột nhiên gia tốc ở trên không trung, không chút nào để ý binh khí đang bổ về phía hắn, một thương đâm xuyên lão Yêu đang nhảy trên không trung, không vội không giận kéo thương trở lại ngăn cản, phiêu dật trôi chảy không có một tia miễn cưỡng nào, cứ thế đánh dạt binh khí của mấy người bọn Triệu Cổ Thanh ra, tất cả đều làm như mây trôi nước chảy, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, làm người xem tới mức tê cả da đầu.

- Không giết thì đã được gọi là ân.

Lúc này bọn Triệu Cổ Thanh nghĩ đến câu nói kia, trong lòng đã hối hận chỉ muốn chửi thề.

Hàn Sâm tựa như sát thần ở trên chiến trường, thương ra mạng mất, vậy mà không có ai có thể ngăn cản được một thương của hắn.

- Tách ra chạy, sống một người là lãi một người.

Triệu Cổ Thanh lắc thương một cái liền quay người điều động tọa kỵ bỏ chạy, y đã bị dọa vỡ mật rồi, cho dù là y đã gặp qua không ít cao thủ ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, nhưng mà quái vật giống như Hàn Sâm, cho tới bây giờ y lại chưa từng gặp qua, nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, y tuyệt đối sẽ không tin tưởng, không gian thứ nhất Tí Hộ Sở vậy mà lại có nhân vật đáng sợ như vậy, đây căn bản là cao thủ chỉ có Tiến Hóa Giả mới có thể xuất hiện.

Bây giờ Triệu Cổ Thanh đã hối hận phát điên rồi, hối hận mình không có việc gì lại đi trêu chọc một quái vật như vậy làm gì, nhưng mà bây giờ hối hận thì đã muộn, chỉ hy vọng có thể thoát được một mạng, còn chuyện báo thù, bây giờ Triệu Cổ Thanh nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bọn Lưu Hắc Kiệt cũng cơ hồ là cùng một thời gian điều động tọa kỵ chạy trốn theo các phương hướng khác nhau, những người thè lưỡi ra liếm máu tươi trên đầu đao như bọn họ, làm việc rất gọn gàng, có một tinh thần chơi liều khó tả.

Aaaa!

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp sơn cốc, hơn nữa là một tiếng tiếp theo một tiếng, trong lúc đó cơ hồ là không có khoảng cách gì, Triệu Cổ Thanh nghe thấy thế thì quá sợ hãi, quay đầu nhìn lại, đã thấy thương của người cưỡi Ngân Lang kia đã liên tục giết bốn người, lúc này thân ảnh kia đã sắp giết đến sau lưng Lưu Hắc Kiệt là người duy nhất còn sống trừ y.

Triệu Cổ Thanh lập tức bị sợ tới mức gan đều sắp vỡ ra rồi, nhìn cũng không dám nhìn nữa, điều động tọa kỵ ngựa thần huyết, liều mạng chạy ra bên ngoài.

Đối phương căn bản chính là một tên quái vật không phải người, trong chớp mắt đã giết sáu người liên tiếp, mỗi người đều là nhân vật hung ác từng theo y xuất sinh nhập tử, đã trải qua không bao nhiêu cuộc chiến sinh tử, bất kỳ người nào trong số bọn họ, nếu như gặp phải người có thể xếp vào Top 10 Thần Tử, cũng có thể ngăn cản mấy chiêu.

Thế nhưng mà ở dưới thương của người kia, còn dưới tình huống đang chia nhau chạy thục mạng, vậy mà trong chớp mắt đã bị giết sáu người, Triệu Cổ Thanh làm sao không sợ cho được.

Aaaaa!

Lại là một tiếng hét thảm truyền đến, trong lòng Triệu Cổ Thanh chấn động mãnh liệt, từ lúc y bắt đầu chạy trốn đến bây giờ, tọa kỵ ngựa thần huyết đã chạy ra chừng mười mét, mà bảy người anh em của y đã toàn bộ bị giết, đây là nhân vật khủng bố cỡ nào, quả thực là không có cách nào tưởng tượng.

Bây giờ Triệu Cổ Thanh liều mạng điều động tọa kỵ ngựa thần huyết, đây là hy vọng duy nhất của y, y nhanh hơn Hàn Sâm hơn mười mét, con ngựa này lại là thú hồn siêu cấp thần huyết huyết, đối phương bây giờ mới đuổi theo, chắc sẽ không dễ dàng đuổi kịp y.

Thế nhưng mà ý nghĩ này của Triệu Cổ Thanh mới vừa mới xuất hiện, đã nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh chạy nhanh chóng, mặc dù trong lòng nói là không dám quay đầu nhìn lại, nhưng lại vẫn không nhịn được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Thế nhưng mà chỉ nhìn thoáng qua này, Triệu Cổ Thanh đã sợ tái mặt rồi, hai chân đã không nghe sai khiến run lẩy bẩy, tọa kỵ cự lang màu bạc của người nọ đang dùng tốc độ khó mà tin nổi chạy như điên tới chỗ y, trong nháy mắt cũng đã kéo gần lại một khoảng 3-4m, mắt thấy khuôn mặt bình tĩnh muốn của người kia đã ở ngay phía sau y.

- Tha…

Chữ mạng trong miệng Triệu Cổ Thanh còn chưa kịp kêu ra, thân ảnh của Hàn Sâm cùng Ngân Lang đã từ bên cạnh y điên cuồng tập kích qua, một cây trường thương màu đen đã đâm vào sau ót y, giống như mũi khoan từ

trong mồm phía trước chui ra, khiến cho tiếng của Triệu Cổ Thanh két một tiếng dừng lại.

Hàn Sâm nhìn cũng không nhìn bọn Triệu Cổ Thanh đã bị giết, cưỡi Phong Thần Lang hướng về phương hướng con rùa lớn kia mà đi, những người này với hắn mà nói đã không đáng giá nhắc tới, giống như chỉ là giết gà giết chó.

Nếu không phải là những người này tự muốn chết, làm cho hắn nổi lên sát cơ, Hàn Sâm liền hứng thú giết bọn họ đều không có.

Không giết đã được gọi là có ơn, nhưng mà bọn Triệu Cổ Thanh lại không rõ đạo lý này.

Mấy ngày sau, có người ở bên trong Hồng Đồng Sơn Mạch phát hiện thi thể của bọn Triệu Cổ Thanh, lập tức làm náo động toàn bộ Vinh Diệu Tí Hộ Sở.

Đám người bọn Triệu Cổ Thanh này, có thể xem như là nhân vật hung ác ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở, nhưng mà bây giờ tất cả tám người lại đều đã bị chết ở bên trong Hồng Đồng Sơn Mạch, hơn nữa toàn bộ là bị người đánh một kích mất mạng, không có ai ngoại lệ, thật sự là chuyện không thể tin được, đến cùng là một đám nhân vật dạng gì, lại có thể giết chết tám người bọn Triệu Cổ Thanh như vậy.

Mã Minh Tuấn cùng Tô Tâm Mị sau khi nghe được tin bọn Triệu Cổ Thanh bị chết, sắc mặt lập tức đại biến, sau khi chạy tới nhìn thoáng qua, sắc mặt của Mã Minh Tuấn đã trở nên trắng bệch, quay đầu nhìn thoáng qua Tô Tâm Mị, trên mặt Tô Tâm Mị cũng đã không có một tia huyết sắc.

Bọn họ đều đã nghĩ đến là ai đã giết bọn Triệu Cổ Thanh, bên trong bao đồ trên lưng Hàn Sâm rõ ràng là có binh khí dài, mà bọn Triệu Cổ Thanh lại đi cùng một phương hướng với Hàn Sâm, lại đã từng nói muốn đối phó Hàn Sâm.

- Tâm Mị, chuyện này, mặc kệ là ai đều không được nói một chữ.

Mã Minh Tuấn từng chữ từng chữ nói với Tô Tâm Mị, trong lòng có chút sợ hãi.

Người bên ngoài đều tưởng rằng có một đám người giết bọn Triệu Cổ Thanh, nhưng mà nếu thật là do Hàn Sâm gây ra, nghĩ tới cảnh tượng một mình Hàn Sâm giết chết tám người bọn Triệu Cổ Thanh, Mã Minh Tuấn chỉ cảm thấy lưng phát lạnh, liền bàn chân đều bốc lên hơi lạnh.

Tô Tâm Mị liên tục gật đầu, nhưng lại giật mình có chút nói không ra lời, đồng thời trong lòng cũng âm thầm may mắn, ban đầu ở trên Thần Vực Đảo không làm chuyện gì chuyện gì quá phận đối với Hàn Sâm.

Chương 320: Lão Quy

Bên trong Hồng Đồng Sơn Mạch, Hàn Sâm một mực đuổi theo tung tích con rùa kia, con rùa kia một mực hướng chỗ sâu ở trong Hồng Đồng Sơn Mạch bò tới, thỉnh thoảng tìm được một ít thực vật rễ cây hoặc là trái cây đều ăn sạch.

Có vài chỗ Hàn Sâm nhìn tới căn bản không có thực vật sinh trưởng, con rùa kia lại đào mặt đất ra một cái hố to, vậy mà có thể từ bên trong đào ra đồ vật giống như là nấm hương nhét vào trong miệng.

Hàn Sâm càng xem càng cảm thấy ngạc nhiên, đại bộ phận dị sinh vật ở Tí Hộ Sở cũng không quá quan tâm tới việc ăn uống, mà một ít dị sinh vật cần phải ăn uống, thoạt nhìn đều có chút cổ quái.

Theo những dị sinh vật mà Hàn Sâm đã thấy, cổ quái nhất trong số đó, đương nhiên là con Kim Mao Hống kia, tiếp theo chính là con rùa này.

Từ phương diện nào đó mà nói, con rùa này so với Kim Mao Hống còn cổ quái hơn một chút, Kim Mao Hống chỉ là ăn chút ít dị sinh vật chủng loại khác, giết chóc tương đối hung tàn mà thôi.

Con rùa này vậy mà lại tự mình chạy đến bên trong dãy núi kiếm ăn, hơn nữa không phải tất cả thực vật nó đều ăn, rõ ràng cho thấy là có lựa chọn ăn cái gì.

Đi vào một chỗ trong sơn cốc, Hàn Sâm không thể kìm được, chuẩn bị xuống tay với con rùa này, thử một lần xem đến cùng nó có phải là sinh vật siêu cấp thần huyết hay không.

Sơn cốc kia núi vây quanh ba mặt, chỉ có một đường ra, Hàn Sâm không do dự nữa, thu hồi Phong Thần Lang, mặc áo giáp Hắc Giáp Trùng vào, rút kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ ra, gia trì thú hồn Ác Ma Kiếm lên.

Đồng thời triệu hoán ra Xích Diễm Thống Lĩnh, Xích Diễm Thống Lĩnh giống như là hỏa diễm ác ma, liền bay lơ lửng ở bên cạnh Hàn Sâm, khiến cho tất cả thú hồn của hắn đều giống như nhiễm lên một tầng vầng sáng màu đỏ thẫm.

Trong nháy mắt thú hồn Huyết Tinh Đồ Lục Giả cùng Hàn Sâm hòa làm một thể, Hàn Sâm cũng đồng thời bắt đầu dùng Cổ Tà Chú, trái tim giống như máy móc cao tốc vận chuyển, đông đông đông cao tốc co rút lại bành trướng ra.

Hàn Sâm đã đem tất cả các loại lực lượng có thể sử dụng đều sử dụng ra, có thể nói đây là trạng thái mạnh nhất của hắn, con rùa kia có thể là sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm không dám có một chút chủ quan nào.

Một con Kim Mao Hống vừa mới ra đời đã có thể đối kháng với hắn, huống chi là một sinh vật siêu cấp thần huyết đã thành niên.

Hàn quang trong mắt lóe lên, song đao trong tay Hàn Sâm hướng về con rùa kia xung phong liều chết mà đi, con rùa kia vô cùng cảnh giác, sớm đã phát hiện ra Hàn Sâm, đã quay về phía Hàn Sâm, cổ hơi co lại, đôi mắt nhỏ giống như bảo thạch màu xanh sẫm nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm đang chạy như điên tới.

- Giết!!!

Hàn Sâm chém ra một kiếm, giống như dải lụa bảy màu, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, một kiếm này đã là trạng thái tột cùng nhất của Hàn Sâm, chỉ sợ là Tần Huyên trước kia, cũng khó có thể chống đỡ một kiếm kinh thế này của hắn.

Thế nhưng mà kiếm của Hàn Sâm mới chém ra được một nửa, chỉ thấy đầu của con rùa kia vốn nửa rụt lại vậy mà mãnh liệt đưa ra ngoài, nhanh đến không cách nào hình dung nổi, giống như độc long ra khỏi động, trong chớp mắt đó, con rùa kia há miệng ra, vậy mà đơn giản cắn lấy kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ mới chém tới được một nửa.

Hàn Sâm quá sợ hãi, trên tay âm thầm dùng sức, nhưng mà mặc kệ là hướng bên trong đâm vào, hay là hướng bên ngoài rút ra, đều khó mà nhúc nhích mảy may.

Quái miệng của con rùa kia giống như là kìm sắt, gắt gao cắn chặt lấy kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ, một giây sau đó, chợt nghe được răng rắc một tiếng.

Kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ cơ hồ có thể so sánh với bất kỳ vũ khí thú hồn thần huyết nào, hơn nữa còn đang được Ác Ma Kiếm cùng Xích Diễm Thống Lĩnh song trọng gia trì, lại bị con rùa kia trực tiếp cắn nát.

Càng để cho Hàn Sâm kinh hãi là, con rùa kia cắn đứt rời một nửa kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ vào trong miệng, vậy mà răng rắc răng rắc nhai, không tới vài cái đã nhai trở thành mảnh vỡ, ngửa cổ một cái liền nuốt xuống.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết… tuyệt đối là sinh vật siêu cấp thần huyết…

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, sau đó không nói hai lời xoay người chạy, CMN con rùa này xem thần huyết bảo cụ như kẹo ngọt để ăn, làm sao có thể đánh lại nó.

Thế nhưng mà một màn phát sinh kế tiếp, lại để cho Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn, tứ chi của con rùa kia điên cuồng động, giống như là đạp lên bốn cái Phong Hỏa Luân, điên cuồng đuổi theo Hàn Sâm, tốc độ kia quả thực là còn nhanh hơn Phong Thần Lang rất nhiều.

- CMN, là tên nào nói tốc độ của con rùa này rất chậm?

Hàn Sâm mắt thấy con rùa kia đã sắp đuổi đến phía sau lưng hắn, dùng tốc độ đưa đầu cắn như điện kia của con rùa, cho dù Hàn Sâm sử dụng ra Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, chỉ sợ cũng trốn không thoát lực một cái cắn này.

Hàn Sâm trực tiếp cầm một nửa kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ còn dư lại trên tay đánh tới phía con rùa, sau đó hai cánh sau lưng giang rộng ra, mãnh chấn động bay thẳng lên bầu trời.

Con rùa kia phản ứng cực nhanh, đưa đầu liền lập tức cắn trúng một nửa kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ mới đập tới, răng rắc răng rắc lại điên cuồng nhai, sau đó nuốt vào trong bụng.

Đôi mắt nhỏ như bảo thạch màu xanh sẫm nhìn thoáng qua Hàn Sâm đã bay lên trên không trung bỏ chạy, lúc này con rùa kia mới chậm rãi quay người tiếp tục bò vào trong sơn cốc đào tìm đồ ăn.

Hàn Sâm bay ở trên trời, nhìn con rùa lớn quay người đi, lúc này mới thở dài ra một hơi, trên người tất cả đều là mồ hôi lạnh.

May mắn là lần thứ nhất con rùa kia cắn về phía kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ, nếu như ban đầu đã cắn hắn, cho dù hắn mặc áo giáp thần huyết, chỉ sợ cũng sẽ bị một cắn trực tiếp đứt thành hai đoạn.

- Tuyệt đối là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm bay ở trên trời, nhìn con rùa đang kiếm ăn trong sơn cốc xa xa, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Tổn thất một thanh kiếm Thánh Chiến Thiên Sứ vẫn không có gì quan trọng, nhưng mà con rùa kia cắn kinh khủng như thế, cùng tốc độ vô cùng nhanh kia, khiến cho Hàn Sâm không nhìn thấy bất kỳ một tia khả năng đánh chết nó nào.

Sinh vật siêu cấp thần huyết chính là sinh vật siêu cấp thần huyết, thể thành niên giống như con rùa kia, so với con Kim Mao Hống con thì mạnh hơn nhiều lắm.

Lúc trước những người ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở nói tốc độ của con rùa này cũng không phải quá nhanh, chỉ sợ là con rùa này lười đuổi giết, cho nên không quá để ý tới bọn họ.

- Xem ra thực lực bây giờ của mình vẫn không đủ để đánh chết sinh vật siêu cấp thần huyết, cho dù là ám sát, nếu như không có lực lượng để xuyên qua thân thể của nó, cũng không có một chút tác dụng nào.

Trong ánh mắt của Hàn Sâm bốc cháy lên ngọn lửa hừng hực.

Mặc dù bây giờ hắn vẫn không có năng lực đánh chết con rùa kia, nhưng mà một trận chiến này, đã xác định được con rùa này đúng là sinh vật siêu cấp thần huyết, hơn nữa cũng khiến cho Hàn Sâm đã có nhận thức đại khái đối với lực lượng của nó.

Đã có nhận thức, còn lại chỉ cần tìm biện pháp chém giết nó như thế nào mà thôi.

Bây giờ Hàn Sâm đã có thể xác định, trừ phi mình có áo giáp siêu cấp thần huyết, nếu không bất kỳ lực phòng ngự nào ở trước mặt con rùa kia đều vô

dụng, muốn đánh chết nó thì điều kiện nhất định cũng chỉ có hai cái.

Một là có thể né tránh cú cắn kinh khủng kia của nó, hai là có lực lượng đủ xuyên qua thân thể của nó.

Bởi vì không có vũ khí siêu cấp thần huyết, cho nên Hàn Sâm cũng chỉ có thể bỏ công sức về mặt sức mạnh, nếu không khẳng định khó có thể đâm thủng thân thể con rùa kia, cho dù là vị trí cổ nơi mềm yếu nhất của nó, nếu lực lượng không đủ mạnh, cũng rất khó có thể xuyên qua.

Về phần thân pháp, Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc đã rất nhanh, nhưng mà ở trước mặt cú táp kia của con rùa, vẫn có vẻ quá chậm.

Chương 321: Phụ Hà

Hàn Sâm nhiều lần nhớ lại một cắn kia của lão quy, quả là nhanh không thể tưởng tượng nổi, dùng tốc độ bây giờ của hắn, tuyệt đối không có khả năng tránh qua một cắn như vậy, ngay cả thử nghiệm đều không cần, chỉ cần tiếp cận phạm vi công kích của lão quy, nhất định sẽ bị nó cắn chết.

- Mình cần tốc độ nhanh hơn cùng lực lượng mạnh hơn.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy tư phải như thế nào mới có thể đạt tới hai cái mục tiêu này.

Cổ Tà Chú có thể tăng cường lực lượng cùng tốc độ, nhưng bây giờ Hàn Sâm vẫn chưa luyện thành đệ tam chú Trường Sinh, như vậy thì chỉ có thể tìm những biện pháp khác.

Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc thì không được rồi, thân pháp phải đổi một loại khác nhanh hơn mạnh hơn, ít nhất phải giúp cho hắn có cơ hội né tránh lão quy cắn, nếu không lực lượng mạnh hơn cũng vô dụng, sống sót trước mới là quan trọng nhất.

Hàn Sâm vẫn chưa trở về Cương Giáp Tí Hộ Sở, sau khi giấu thương xoắn ốc cùng đôi cốt đao ở trong một sơn động, liền trực tiếp từ Vinh Diệu Tí Hộ

Sở truyền tống trở về trường học.

Bảo cụ không phải là thú hồn, không mang ra khỏi Tí Hộ Sở được, Hàn Sâm cũng không có cách nào.

Sau khi trở lại trường học, Hàn Sâm liền đăng nhập vào diễn đàng của tổ hành động đặc biệt an toàn, nhìn xem có Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào thích hợp với mình hay không, chủ yếu là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tăng cường tốc độ cùng lực lượng.

Bây giờ Hàn Sâm đã có hơn 100 điểm tích lũy của tiểu phân đội, đổi vài loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S cũng không khó.

Kỳ thật Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của tổ hành động đặc biệt an toàn không ít, đại bộ phận đều đến từ Thánh Đường, còn có một bộ phận thì do tự nghiên cứu phát minh hoặc là thu thập được.

Hàn Sâm liếc nhìn tất cả Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S, hy vọng có thể tìm được một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có trợ giúp với hắn.

Chỉ là muốn tìm được thân pháp nhanh hơn Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, hiển nhiên là một chuyện rất khó khăn, dù sao thì Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc cũng đã là một loại thân pháp đỉnh cấp.

Kỹ xảo bên trong Sâm La Vạn Tượng mặc dù nhiều, nhưng đều là kỹ xảo mang tính trụ cột, không có khả năng tăng lên trên diện rộng mỗi một loại năng lực, chỉ là để thân thể trở nên hoàn mỹ từng chút một, các hạng cơ năng đều được cường hóa tăng lên, tổng hợp tăng tố chất thân thể lên.

Nói đến trong thời gian ngắn tăng lên trên diện rộng, vẫn phải là loại như Cổ Tà Chú mới được.

Hàn Sâm lật nhìn không ít thân pháp cấp độ S, nhưng mà chân chính có thể mạnh hơn Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, một bản cũng không thấy.

Thế nhưng Hàn Sâm vẫn không từ bỏ, vẫn đang chậm rãi xem, nếu như tìm không thấy ở chỗ tiểu phân đội này, vậy thì đi khu Thánh Đường cấp độ S

tìm, nếu như lại tìm không thấy, có lẽ có thể nhờ giáo sư Bạch trợ giúp nghĩ biện pháp một chút.

Hàn Sâm xem từng bộ cả một buổi chiều, lại có một phát hiện vui mừng, một quyển Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tên là Phụ Hà, bên trong nhắc tới lý luận, khiến cho Hàn Sâm thấy được một tia hi vọng.

Lý luận của Phụ Hà ở chỗ làm như thế nào để cho thân thể của mình vận chuyển ở dưới tình huống vượt qua cực hạn của bản thân, thứ đó hoàn toàn khác với vượt qua cực hạn của Siêu Việt Giả, là khai phát tiềm lực bản thân, khiến cho bản thân có thể phát huy ra 120% lực lượng thậm chí còn cao hơn.

Năng lực chịu đựng của thân thể càng mạnh, có khả năng phát huy ra lực lượng cũng càng mạnh.

Cái này có điểm giống như là CPU, card màn hình vân…vân trong máy vi tính cổ đại, các loại linh kiện overclocking, nguyên bản là chỉ có tần suất 2.0, nhưng mà nếu thêm điện áp hoặc là xoay tròn …, các loại thủ đoạn, có thể khiến cho tần suất tăng lên rất nhiều, thậm chí có thể đạt tới trên 3.0, thậm chí cao hơn đạt tới 3.5 hoặc là 4.0.

Nhưng mà kết quả của việc làm như vậy, sẽ gia tăng tiêu hao sử dụng, mặc kệ là đối với tiêu hao năng lượng hay là tiêu hao bản thân, đều gia tăng trên phạm vi lớn.

Mà bởi vì bản thân nhận lấy áp lực do Phụ Hà vận chuyển mang tới, cũng rất dễ dàng xuất hiện tình huống hỏng hóc, cường độ Phụ Hà càng cao, khả năng bị hỏng cũng càng cao.

Trên lý luận mà nói, Phụ Hà có thể tăng lên vô hạn, nhưng nếu thân thể không chịu nổi, tăng lên càng nhanh thì chết cũng càng thảm.

Luyện tập Phụ Hà, thể chất của bản thân là mấu chốt, thể chất càng mạnh, tiềm lực tăng lên cũng càng mạnh, ngoài ra còn có vấn đề mức độ, phải duy trì ở trong một mức độ mà bản thân có thể thừa nhận được, nếu không rất dễ dàng hủy diệt thân thể của mình.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm cũng không quan tâm được nhiều thứ như vậy, Phụ Hà trước mắt là phương thức tăng lên hữu hiệu nhất đối với hắn.

So với Cổ Tà Chú càng thêm trực tiếp, nhưng Cổ Tà Chú đối với thân thể cơ hồ là không có tác dụng phụ gì, mà Phụ Hà lại có khả năng sẽ khiến cho thân xác bị hủy diệt.

Nhưng mà hiệu quả cũng rất rõ ràng, sức mạnh hay là tốc độ, trong khoảng thời gian ngắn đều có thể tăng lên trên diện rộng, việc này đối với Hàn Sâm mà nói thì quá quan trọng.

Đã có Phụ Hà, Hàn Sâm không cần đi học tập các loại thân pháp khác, trong trạng thái Phụ Hà sử dụng Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, nếu như hiệu quả của Phụ Hà đủ tốt, vậy có thể giúp cho Hàn Sâm có được năng lực né tránh lão quy cắn.

Hàn Sâm sử dụng điểm tích lũy của tiểu phân đội của mình đổi lấy Phụ Hà, điểm tích lũy lập tức đã bị trừ đi 30 điểm, nhưng Hàn Sâm lại tuyệt không đau lòng, bây giờ chỉ cần là thứ có thể trợ giúp hắn tăng lên, tốn nhiều hơn nữa cũng đáng giá.

Người đầu tiên dùng siêu cấp thần huyết tiến hóa trong lịch sử nhân loại, ngẫm lại đều khiến cho Hàn Sâm cảm thấy nhiệt huyết dâng trào.

Gen dịch của Phụ Hà phải chờ đến ngày mai mới có thể đưa đến trường quân đội, Hàn Sâm đã lấy tư liệu về Phụ Hà xuống xem.

- Lão Tam, đang làm gì đó?

Llão Thạch từ bên ngoài trở về, vỗ vỗ vai Hàn Sâm hỏi.

- Đang xem tư liệu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Nếu không chờ lúc nữa lại xem, giúp tôi một vấn đề nhỏ trước đi?

Lão Thạch lộ ra vẻ nịnh nọt nói.

- Gấp cái gì, quá phiền toái tôi sẽ không giúp.

Hàn Sâm cười nói.

- Không phiền toái không phiền toái, đối với Lão Tam cậu thì chỉ là tiện tay mà thôi.

Lão Thạch ôm bả vai của Hàn Sâm nói:

- Đoạn thời gian gần đây không phải cậu đều đi tới sân đối chiến cổ võ dũng sĩ giác đấu chơi hay sao?

- Đúng vậy, làm sao thế? Nếu cậu cũng muốn đi, thì chính mình đăng kí một cái tài khoản là được rồi, cậu cũng không phải là không đóng nổi phí hội viên.

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn lão Thạch.

- Khụ khụ, tôi đã đăng kí gia nhập làm hội viên rồi, nhưng mà, cậu cũng biết, trình độ của tôi chỉ là bình thường.

Lão Thạch có chút nhăn nhó nói.

- Vậy thì luyện nhiều thêm một chút, cậu đăng kí vào sân đối chiến dũng sĩ giác đấu không phải là vì luyện tập sao.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Khụ khụ, luyện thì không còn kịp nữa rồi, cho nên mới muốn mời lão Tam cậu hỗ trợ.

Mặt già của lão Thạch đỏ lên, đem sự tình đại khái nói rõ ràng cho Hàn Sâm.

- Bạn gái gần đây của tiểu tử cậu không phải là ở khoa chiến giáp hay sao? Lúc nào lại biến thành khoa cổ võ rồi?

Hàn Sâm nhìn lão Thạch từ trên xuống dưới, dáng vẻ thằng này cao lớn uy mãnh, có thể nói là bề ngoài chất phác nội tâm hèn mọn bỉ ổi, nhưng mà

công phu kiếm bạn gái này lại mạnh hơn Hàn Sâm nhiều lắm, chỉ là Hàn Sâm biết đến, cậu ta cũng đã đổi qua năm sáu người bạn gái rồi.

Bây giờ bạn gái của lão Thạch ở khoa cổ võ, thường xuyên cùng bạn học đi sân đấu dũng sĩ giác đấu luyện tập, trình độ chiến đấu của lão Thạch mặc dù không tệ lắm, đặc biệt là khí lực rất mạnh, nhưng so với những những hảo thủ chuyên nghiệp của khoa cổ võ đó thì còn kém rất xa, cho nên có ý định kéo Hàn Sâm đi làm chỗ dựa.

- Được, dù sao tôi cũng đang có ý định đi tới giác đấu trường luyện tập.

Hàn Sâm thuận miệng đồng ý.

Chương 322: Ăn Gian

Hai người rời khỏi phòng ngủ đi tới đại sảnh đặt máy giả lập 3D, lão Thạch hỏi rõ ID của Hàn Sâm xong liền chui vào một cỗ máy giả lập 3D, Hàn Sâm cũng chọn một cỗ máy rồi đi vào.

Vừa đăng nhập vào cộng đồng, lão Thạch đã gửi lời mời kết bạn tới, ID của lão Thạch là “Bá Vương Thương”, một cái tên thật hay, đặt ở trên người cậu ta, Hàn Sâm như thế nào cũng cảm giác có chút hèn mọn bỉ ổi.

Lão Thạch mời Hàn Sâm tiến vào phòng của cậu ta tạo, ngoại trừ lão Thạch, còn có một thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, thoạt nhìn là một cô bé có chút thanh tú đứng ở bên cạnh lão Thạch, cũng có không ít sinh viên khoa cổ võ cũng ở nơi đây.

Thấy Hàn Sâm, một đám sinh viên cổ võ đều vô cùng hưng phấn, học trưởng học trưởng réo lên không ngừng, hiển nhiên đều rất có hứng thú đối với người học trưởng Hàn Sâm này.

Vài ngày trước mũi tên đánh bại Kinh Cực Nhã kia của Hàn Sâm thật sự là làm cho người ta rung động, rất nhiều sinh viên Hắc Ưng, cho dù không phải khoa cổ võ, đối với Hàn Sâm đều vô cùng bội phục.

Lão Thạch hơi có chút buồn rầu, mang theo Hàn Sâm tới đây vốn là vì muốn có chút mặt mũi, nhưng mà bây giờ bạn bè của nữ sinh kia đều vây quanh Hàn Sâm, cậu ta lại trực tiếp bị ăn quả bơ.

Cùng đám bạn cùng trường hàn huyên vài câu, Hàn Sâm nhìn thoáng qua hai người đang chiến đấu hỏi:

- Đang đối chiến cũng là sinh viên trường chúng ta à?

- Hoàng Kiếm Thu là bạn học của chúng ta, người khác không biết là ai.

Bạn gái Vu Cầm Cầm của lão Thạch nói ra.

- Hàn học trưởng, anh xem Hoàng Kiếm Thu có thể thắng không?

Tình thế trên sân rất kịch liệt, có một nữ sinh viên có chút lo lắng hỏi.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi nói ra:

- Thoạt nhìn trình độ của Hoàng Kiếm Thu kém hơn đối phương một chút, muốn thắng chỉ sợ là có chút khó khăn.

- Không tệ lắm, vẫn có một tên biết hàng đến.

Một giọng nói có chút khinh bạc từ bên cạnh truyền tới, bọn Hàn Sâm quay đầu nhìn lại, là một thiếu niên cao gầy, mang trên mặt vẻ khinh miệt cùng khinh thường.

Xem tuổi tác thì khoảng hơn hai mươi tuổi, có lẽ không phải là sinh viên của trường quân đội, xem ra là bạn của bên phía đối phương đến đây xem.

Hàn Sâm liếc nhìn người nọ, cũng không để ý đến y, tiếp tục quan sát Hoàng Kiếm Thu đối chiến.

Kết quả cũng đúng như lời của Hàn Sâm, Hoàng Kiếm Thu thua trận, sau khi trở lại khán đài cười khổ nói:

- Thật xin lỗi, làm cho mọi người mất thể diện.

- Thắng bại là chuyện thường của binh gia, lần sau lại thắng lại là được rồi.

Vu Cầm Cầm cùng các bạn học đều an ủi Hoàng Kiếm Thu vài câu.

Thế nhưng mà hai tên thanh niên bên kia lại vô cùng không đúng lúc nói:

- Thoạt nhìn thì sinh viên trường quân đội so với những người bình thường bọn tao cũng không có gì khác biệt, còn tưởng rằng mạnh cỡ nào chứ, thì ra cũng không có gì khác hơn cả, còn đòi làm cái gì mà trường Hắc Ưng danh tiếng…

Thanh niên kia nói như vậy, lập tức khơi dậy lửa giận của một đám sinh viên, mấy người nóng tính một chút trực tiếp phát ra lời mới đối chiến với đối phương.

- Được, vừa vặn hôm nay tao cũng rảnh, liền cẩn thận dạy dỗ đám thiên kiêu chi tử trường quân đội tự cho là đúng chúng mày, cho chúng mày biết rõ kỳ thật chúng mày cái gì cũng không bằng.

Thanh niên kia phách lối nói một câu, liền trực tiếp nhận lời mời đối chiến của một sinh viên, sau đó hai người liền tiến vào trong sân đối chiến.

Bọn Vu Cầm Cầm đang cổ vũ cho người kia, mà thanh niên cao gầy xem cuộc chiến ở ngoài sân lại càng khinh thường mở miệng châm chọc:

- Thực lực không được thì là không được, kêu to lên cũng vô dụng, nên thua vẫn sẽ thua thôi.

- Thắng bại chưa phân rõ, ai thua còn chưa biết.

Vu Cầm Cầm thở phì phò nói.

- Ha ha, tao nói chúng mày thua thì nhất định sẽ thua, ai tới đều giống nhau.

Thanh niên cao gầy lại phách lối nở nụ cười.

Một đám sinh viên mặc dù rất muốn phản bác lời nói của thanh niên cao gầy kia, nhưng mà người bạn học kia đã rơi xuống hạ phong, cho dù là muốn phản bác, cũng khó có thể nói ra khỏi miệng.

Cũng không lâu lắm, người bạn học kia cũng đã thua trận, có chút ủ rũ cúi đầu trở lại khán đài.

Mà hai thanh niên bên kia lại càng thêm hung hăng càn quấy, thanh niên cao gầy thậm chí còn nháy mắt nói với Vu Cầm Cầm:

- Cô em, tôi nói có đúng hay không? Tôi nói là mấy người thua, mấy người nhất định sẽ thua, đỗ vào trường quân đội liền tự cho là rất giỏi, kỳ thật căn bản chỉ là một đám tiểu quỷ cái gì cũng không hiểu mà thôi.

- Được rồi, không chơi nữa, không có ý nghĩa gì cả, căn bản không có đối thủ.

Thanh niên thắng đối chiến khác càng lộ ra vẻ vô cùng không thú vị.

Xem bộ dạng này của bọn họ, bọn Vu Cầm Cầm làm sao có thể nhịn được, liền lại muốn khiêu chiến bọn họ.

- Tôi tới đi.

Hàn Sâm lại đột nhiên lên tiếng ngăn bọn họ khiêu chiến lại, nhìn hai thanh niên kia lạnh nhạt nói.

Nói xong, Hàn Sâm liền gửi lời mời đối chiến cho thanh niên kia.

Hàn Sâm sở dĩ không cho mọi người tiếp tục khiêu chiến, đó là bởi vì vừa rồi hắn ở bên cạnh đã nhìn rõ ràng, bạn học của mình không thể nào thắng được.

Không phải nói là bọn Hoàng Kiếm Thu không đủ ưu tú, mà căn bản là vì hai thanh niên kia đang ăn gian.

Trong cộng đồng dũng sĩ giác đấu thì Tiến Hóa Giả đều có thể tùy tiện đi vào khu vực chưa tiến hóa, nhưng thường thì Tiến Hóa Giả sẽ không có hứng thú đi đến khu vực chưa tiến hóa, nhưng mà cũng có một chút ngoại lệ.

Giống như là hai thanh niên này, ở trong số những Tiến Hóa Giả chính là tồn tại cặn bã, ai cũng có thể hành hạ bọn họ, nhưng lại chạy đến khu vực

chưa tiến hóa mạo người chưa tiến hóa để tìm cảm giác tồn tại, Tiến Hóa Giả bình thường đều khinh thường làm loại chuyện này, chỉ là hai người kia còn lấy chuyện này làm đắc chí, giống như bọn họ thật sự trở thành cao thủ rồi vậy.

Mặc dù bọn họ chỉ là cặn bã ở khu vực Tiến Hóa Giả, nhưng mà dù sao cũng là Tiến Hóa Giả, hẳn là Tiến Hóa Giả gen biến dị toàn mãn, đối với người chưa tiến hóa mà nói, cũng đã là cường giả đỉnh cấp, trong số những người chưa tiến hóa thì cơ hồ không có đối thủ.

Dù cho bọn Hoàng Kiếm Thu ưu tú như thế nào đi nữa, bây giờ cũng không thể đánh bại Tiến Hóa Giả, cho nên Hàn Sâm mới cản bọn họ lại, không để cho bọn họ tiếp tục khiêu chiến hai thanh niên kia nữa, nếu không thì chỉ để cho hai tên cặn bã kia càng thêm đắc ý mà thôi.

Hàn Sâm nguyên bản đối với Tiến Hóa Giả yếu như gà thì một chút hứng thú cũng không có, nhưng lại không thể nhìn bạn học của mình bị người bắt nạt như vậy.

Thanh niên kia trực tiếp lựa chọn đồng ý, lập tức cùng Hàn Sâm đồng thời tiến vào trong giác đấu trường, đợi quyết đấu bắt đầu.

- Học trưởng cố gắng lên… đại thần cố gắng lên… lão Tam cố gắng lên…

Một đám sinh viên đều đang cổ vũ cho Hàn Sâm.

- Cái gì đại thần học trưởng, ở trước mặt anh em bọn tao đều là cặn bã, ai tới đều giống nhau.

Thanh niên cao gầy vô cùng huênh hoang nói ra.

Đương nhiên y không cho rằng một đám sinh viên trường quân đội chưa tiến hóa, sẽ có người có thể đánh bại bọn họ, dù sao thì bọn họ cũng đã là Tiến Hóa Giả, hành hạ mấy sinh viên trường quân đội vẫn rất nhẹ nhàng khoái trá.

Về phần đại thần học trưởng gì đó trong miệng bọn Vu Cầm Cầm, thanh niên cao gầy càng chẳng thèm ngó tới, càng lợi hại thì hành hạ càng thoải

mái, vừa vặn dạy bọn họ cách làm người như thế nào.

Đếm ngược đã chấm dứt, Hàn Sâm cùng thanh niên kia đồng thời tiến vào trong giác đấu trường, thanh niên kia ra vẻ cao thủ, ngoắc ngón tay với Hàn Sâm nói:

- Đến đây đi, thỏa thích thi triển tân võ học mạnh nhất của mày, đừng nói là tao không có cho mày cơ hội.

Chương 323: Nữ Hoàng Mời

- Cảm ơn mày đã cho tao cơ hội.

Hàn Sâm mỉm cười, trực tiếp một quyền đánh qua.

Thanh niên nhìn quả đấm của Hàn Sâm, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nét mặt hưng phấn lại có chút khinh thường, thò tay dùng một quyền đánh tới quyền của Hàn Sâm.

Dùng tố chất thân thể Tiến Hóa Giả của y, tự nhiên là mạnh hơn người chưa tiến hóa nhiều, ở chỗ này y có thể không chút kiêng kỵ dùng ưu thế về tố chất thân thể của mình nghiền ép đối phương, cái loại khoái cảm nghiền ép miệt thị tất cả này, khiến cho bọn họ ở trong khu vực chưa tiến hóa lưu luyến quên về, sa vào trong khoái cảm chà đạp đối thủ ở tầng thấp.

Chỉ cần không sử dụng ra một ít Siêu Hạch Cơ Nhận Thuật mà chỉ có Tiến Hóa Giả mới có thể luyện thành, không ai có thể phán đoán ra bọn họ có phải là Tiến Hóa Giả hay không, chỉ có thể cho rằng bọn họ là người chưa tiến hóa rất mạnh.

Mắt nhìn thấy nắm đấm của mình sắp đánh lên nắm đấm của đối phương, hưng phấn trong mắt thanh niên kia càng đậm, dùng quyền đối quyền, y có thể trực tiếp đánh gãy xương ngón tay trên nắm đấm của đối phương, thậm chí có khả năng trực tiếp đập gãy cả xương cánh tay.

Thế nhưng mà ngay trong tích tắc hai nắm đấm sắp chạm vào nhau, Hàn Sâm lại nhẹ nhàng hóa quyền thành trảo, bắt lấy cổ tay của đối thủ khẽ vặn, làm cho xương cổ tay của y bị trật, phát ra tiếng giòn vang răng rắc.

Hàn Sâm không hề có ý định dừng lại, ôm lấy cổ tay đã trật khớp kia, nhìn một tay khác của thanh niên kia lại hướng y đánh tới, trực tiếp vặn, thân thể của thanh niên kia lập tức không tự chủ được quay ngược, biến thành đưa lưng về phía Hàn Sâm.

Một tay Hàn Sâm lắc lắc lấy cánh tay của y, đạp một cước lên khuỷu chân của y, lập tức đạp thanh niên kia quỳ xuống mặt đất, nhưng mà bởi vì bị Hàn Sâm giữ một cánh tay, ngay cả đứng cũng không đứng nổi, nếu không thì cả cánh tay sẽ phải đứt rời.

Thanh niên kia cũng không hổ là Tiến Hóa Giả, vẫn còn có một chút năng lực, quay người đánh ngược lại một cái, dựa thế muốn vứt bỏ tay của Hàn Sâm đang bắt lấy cổ tay của y.

Đáng tiếc là y đã tìm sai đối tượng, từ lúc Hàn Sâm đánh với Từ Trúc một trận kia, cầm nã thuật đã tiến nhanh, làm sao tố chất thân thể của một Tiến Hóa Giả vừa mới qua hai mươi điểm có thể so.

Hàn Sâm buông lỏng cổ tay của thanh niên kia ra, người theo thanh niên kia di chuyển, bước ra một bước vẫn ở sau lưng thanh niên kia, duỗi cánh tay ra trực tiếp ghìm chặt cổ của thanh niên, sau đó chính là vặn ngã một cái, trực tiếp đánh thân thể của thanh niên kia lên giữa không trung, đầu dưới chân trên rơi xuống.

Hai đấm của Hàn Sâm giống như tia chớp điên cuồng đập lên trên người thanh niên đang rơi xuống kia, từ mặt đã trực tiếp một đường đánh đến phần bụng, thanh niên kia cũng đã rơi xuống đất, trực tiếp bị lên gối một cái, hung hăng đập lên trên ngực y, khiến cho thanh niên kia lại bay lên.

Quét ngang, trái đánh phải đập, từ trên bổ xuống, đôi chân của Hàn Sâm đá làm cho mọi người hoa mắt, thanh niên kia giống như là một cái bao cát, bị đá bay tới bay lui ở trên không trung, thân thể đều bị đá biến hình nghiêm trọng, liền cơ hội rơi xuống đất đều không có, đã bị trực tiếp đá bể ở trên không trung, thân thể nổ tung ra, bị hệ thống trực tiếp phán thua.

Thanh niên cao gầy ở bên ngoài cũng đã xem tới trợn tròn mắt, căn bản không thể tin được huynh đệ của mình lại bị một sinh viên trường quân đội đá nổ như vậy.

Những sinh viên trường quân đội đó không biết, nhưng y lại rất rõ ràng, huynh đệ của mình chính là một Tiến Hóa Giả, làm sao lại bị một sinh viên trường quân đội trực tiếp đá nổ như vậy.

Bọn Hoàng Kiếm Thu lại cao hứng hoan hô lên, giống như là nghênh đón anh hùng chiến thắng trở về chạy ra nghênh đón Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn thanh niên cao gầy kia nói:

- Mày cũng muốn đánh một trận chứ?

- Không cần… không cần…

Sắc mặt của thanh niên cao gầy cứng đờ, thân thủ của y so với thanh niên vừa rồi còn kém hơn một chút, liền huynh đệ của y đều bị đá nổ rồi, sao y dám đối chiến với Hàn Sâm nữa.

- Vì sao không cần? Không phải chúng mày rất thích trò chơi như vậy hay sao?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Trong lòng thanh niên cao gầy run rẩy, nhưng vẫn lớn tiếng kêu lên:

- Thắng thua đều là chuyện thường, hôm nay trạng thái của bọn tao không tốt, lần sau tái chiến.

- Lần sau chúng mày dùng thân phận Tiến Hóa Giả tái chiến, hay là thân phận người chưa tiến hóa?

Hàn Sâm nhìn thanh niên cao gầy kia nói ra.

Nghe xong những lời này của Hàn Sâm, bọn lão Thạch đều ngẩn ngơ.

- Lão Tam, cậu nói bọn họ là Tiến Hóa Giả?

Lão Thạch không thể tin được nhìn hai thanh niên kia.

- Chúng mày là Tiến Hóa Giả?

Bọn Hoàng Kiếm Thu trừng mắt chất vấn hai thanh niên kia, gương mặt đều là vẻ tức giận, Tiến Hóa Giả giả mạo người chưa tiến hóa đến bắn nạt người, loại hành vi này khiến cho mọi người vô cùng khinh thường.

- Ai là Tiến Hóa Giả, chúng mày chớ có nói hươu nói vượn…

Lúc này hai thanh niên kia tự nhiên là đánh chết cũng không thừa nhận bọn họ là Tiến Hóa Giả, nếu không thì thật sự quá mất mặt rồi.

- Chúng mày thật sự không phải là Tiến Hóa Giả, nếu Tiến Hóa Giả như chúng mày, thật sự quá mất thể diện cho những Tiến Hóa Giả khác rồi.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Hai thanh niên kia không nói thêm gì nữa, chật vật lựa chọn đi thẳng ra khỏi giác đấu trường.

- Học trưởng, hai người kia đến cùng có phải là Tiến Hóa Giả hay không?

Bọn Vu Cầm Cầm đều lộ ra vẻ nghi hoặc nhìn Hàn Sâm.

- Lúc tôi đi tới khu vực Tiến Hóa Giả xem trận đấu đã từng nhìn thấy bọn họ, phải là Tiến Hóa Giả hay không thì tôi cũng không rõ ràng lắm.

Hàn Sâm nhún vai, thuận miệng viện một cái cớ.

- Nhất định là Tiến Hóa Giả, nhưng là loại Tiến Hóa Giả rác rưởi, nếu không làm sao sẽ giả dạng làm người chưa tiến hóa tới nơi này trang bức, thật nhàm chán.

- Cặn bã bại hoại.

- Quá vô sỉ.

- Mấy chiêu của đại thần anh quá xuất sắc, đặc biệt là mấy cước cuối cùng kia, quá tiêu sái, lúc nào rảnh rỗi dạy cho chúng tôi đi…

Một đám sinh viên khóa sau đều rất kính nể Hàn Sâm, cho dù là Tiến Hóa Giả rác rưởi, đó cũng là Tiến Hóa Giả, cũng không phải là ai đều có thể đánh bại.

Sau khi Hàn Sâm chia tay bọn lão Thạch, liền trực tiếp đi tới khu vực Tiến Hóa Giả, hắn đối với đối thủ ở khu vực chưa tiến hóa thật sự là không có hứng thú gì.

Mới vừa rồi cùng học đệ học muội của mình đánh mấy trận, cho bọn họ một ít lời khuyên, sau đó liền tự mình một người đi đến khu vực Tiến Hóa Giả.

Hàn Sâm mới vừa tiến vào khu vực Tiến Hóa Giả, liền nhận được một lời mời đối chiến.

Hàn Sâm vốn cho là người mình đánh bại lần trước không phục, lúc này đây lại tới mời mình tái chiến, nhưng mà nhìn kỹ lời mời đối chiến, hắn không khỏi ngây cả người.

Trên lời mời có ID của đối phương, cái ID này hắn nhìn thấy rất quen mắt, mặc dù cũng không phải là hai người lúc trước hắn đánh bại kia.

ID của đối phương chỉ có hai chữ: Nữ Hoàng.

Hàn Sâm chưa thấy qua đối thủ có hai chữ như vậy, nhưng Hàn Sâm tuyệt không lạ lẫm, hoặc nói là có ấn tượng vô cùng khắc sâu.

Trước kia Hoàng Phủ Bình Tình dẫn hắn đi tới nhà hàng Nữ Hoàng mà Chiến Thần Võ Đạo Quán dùng chiến đấu biểu diễn một lần, ở chỗ đó, hắn nhìn thấy ngoại hiệu Nữ Hoàng Tiến Hóa Giả này, như thế nào trong chớp mắt hủy diệt đối thủ Tiến Hóa Giả khác, khí thế cùng lực phá hoại mạnh mẽ như vậy, để lại ấn tượng cực kỳ khắc sâu cho Hàn Sâm.

- Nữ Hoàng này cùng Nữ Hoàng trong nhà hàng Nữ Hoàng có quan hệ gì không?

Hàn Sâm mang theo nghi hoặc lựa chọn đồng ý, trực tiếp bị truyền tống vào trong một cái giác đấu trường giả lập.

Chương 324: Đối Chiến

Hàn Sâm ẩn ẩn kỳ vọng đối thủ của mình sẽ là Nữ Hoàng ở trong nhà hàng Nữ Hoàng kia, mặc dù biết rõ giữa hai người có chênh lệch quá nhiều, nhưng mà Hàn Sâm vẫn hy vọng có thể cùng Nữ Hoàng kia chiến một trận.

Dù sao chiến đấu trên cộng đồng giả lập sẽ không thật sự chết người, mà hắn lại có thể lãnh hội sức quyến rũ trong lúc chiến đấu của vị Nữ Hoàng kia.

Hàn Sâm ở bên trong dũng sĩ giác đấu cũng đã gặp qua không ít Tiến Hóa Giả lợi hại, có vài người ba quyền hai cước đã có thể đánh bại hắn, nhưng mà mặc kệ những Tiến Hóa Giả đó mạnh cỡ nào đi nữa, cũng không có cách nào cho hắn ấn tượng mãnh liệt giống như Nữ Hoàng vậy.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào trong giác đấu trường, bởi vì đang lúc đếm ngược, cho nên không có cách nào đi ra ngoài, chỉ có thể từ rất xa nhìn về phía cửa vào giác đấu trường phía đối diện.

- Là cô ta!

Hàn Sâm thấy được thân ảnh cao gầy kia, trong lòng lập tức vui vẻ, mặc dù trang phục không giống với lúc ở trong nhà hàng Nữ Hoàng, cũng giống như Hàn Sâm sử dụng công năng làm mờ khuôn mặt của hệ thống.

Thế nhưng mà Hàn Sâm chỉ nhìn thoáng qua, vẫn cho rằng Nữ Hoàng ở đối diện chính là người trong nhà hàng Nữ Hoàng kia.

Trên thế giới này có vài người, căn bản không cần nhìn mặt hoặc là một bộ vị thân thể nào, chỉ là xem khí thế của họ, đã có thể nhận ra đó là ai, bởi vì khí chất của bọn họ thực sự quá đặc biệt.

Nữ Hoàng chính là một người như vậy, cho người khác một loại cảm giác cao ngạo lãnh khốc, quả nhiên có chút giống như là Nữ Hoàng cao cao tại thượng, thờ ơ với tất cả mọi thứ trong thiên hạ.

Loại coi thường tất cả từ trong nội tâm này, cũng không phải chỉ dựa vào giả bộ hoặc là huấn luyện là có thể biểu hiện ra, đó chân chính là một loại niềm tin mạnh mẽ biểu hiện ra từ trong nội tâm.

Mặc dù không biết vì sao Nữ Hoàng lại gửi lời mời đối chiến với mình, nhưng có thể đánh với Nữ Hoàng một trận, Hàn Sâm lại vô cùng cao hứng, thắng bại đều không quan trọng, có thể cảm thụ thế công bá khí nghiền ép tất cả kia của Nữ Hoàng, đối với Hàn Sâm mà nói thì đã là một loại kinh nghiệm rất tốt rồi.

Nữ Hoàng sở dĩ khiêu chiến Hàn Sâm, đương nhiên cũng không phải là cô ta coi trọng Hàn Sâm, trên thực tế căn bản Nữ Hoàng cũng không nhận ra Hàn Sâm là ai.

Cho dù là Hoàng Phủ Bình Tình cũng không có năng lực để cho Nữ Hoàng làm chuyện mà cô ta không muốn làm, chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là tổng quán chủ Hoàng Phủ Hùng Thành của Chiến Thần Võ Đạo Quán.

Bởi vì bọn Hoàng Ngọc Lỗi đề cử Lính Quèn Trên Chiến Hạm với tư cách là đối thủ huấn luyện cho Thiên Hạc Chân, sau khi Thiên Hạc Chân nghe được chuyện về Lính Quèn Trên Chiến Hạm cũng có vài phần hứng thú.

Nhưng vì yêu cầu của Hoàng Phủ Hùng Thành với cậu ta vô cùng nghiêm khắc, nếu như là khiêu chiến học sinh võ quán nhà mình thì cũng thôi đi, nhưng mà ở trong giác đấu trường cùng người khác giả lập đối chiến, Thiên Hạc Chân nhất định phải xin chỉ thị của Hoàng Phủ Hùng Thành.

Sau khi Hoàng Phủ Hùng Thành nghe xong thỉnh cầu của Thiên Hạc Chân, cũng không ngăn cản Thiên Hạc Chân, nhưng y tìm Nữ Hoàng, lại để cho Nữ Hoàng đi trước xem thử trình độ của Hàn Sâm, xem hắn có tư cách làm đối thủ của Thiên Hạc Chân hay không.

Hoàng Phủ Hùng Thành ôm kỳ vọng rất lớn đối với Thiên Hạc Chân, không cho phép y có nửa điểm sơ xuất, cho dù là lựa chọn đối thủ, cũng có rất

nhiều chú ý, đối thủ quá mạnh mẽ hoặc quá yếu đều không phải là chuyện tốt, hơn nữa nếu như bản thân đối phương đã đi lệch đường, như vậy cũng sẽ có ảnh hưởng tới Thiên Hạc Chân, Hoàng Phủ Hùng Thành tuyệt đối không cho phép tình huống như vậy xuất hiện, cho nên ông ta để Nữ Hoàng mà ông ta tín nhiệm nhất xuất thủ thăm dò trình độ của Hàn Sâm trước, nhìn xem hắn có tư cách làm đối thủ của Thiên Hạc Chân hay không.

Đối với nhãn lực của Nữ Hoàng, Hoàng Phủ Hùng Thành vẫn vô cùng tin tưởng.

Cho nên Nữ Hoàng mới có thể đi tới giác đấu trường khiêu chiến Hàn Sâm, bình thường Nữ Hoàng cũng thường xuyên đến giác đấu trường đối chiến, chỉ cần ngẫu nhiên gửi một lời mới đối chiến với Hàn Sâm xem hắn có online hay không.

Mặc dù Hàn Sâm không biết ở trong đó có nhiều khúc chiết như vậy, nhưng có thể chiến một trận với Nữ Hoàng, trong lòng Hàn Sâm cũng hết sức chờ mong.

Chờ sau khi đếm ngược chấm dứt, Hàn Sâm liền lập tức tiến vào trong giác đấu trường, cơ hồ là không có chút do dự nào, Hàn Sâm liền sử dụng Cổ Tà Chú, cao tốc vận chuyển trái tim cùng khí huyết, khiến cho thân thể của hắn ở vào trạng thái hưng phấn cao độ, các hạng tố chất thân thể đều tăng lên trên diện rộng.

Không nói lời nào, Hàn Sâm một quyền liền đánh tới Nữ Hoàng đứng ở phía đối diện.

Hắn sợ nếu như mình không ra quyền trước, vậy thì căn bản không còn cơ hội ra quyền nữa rồi, Nữ Hoàng tuyệt đối là tồn tại còn đáng sợ hơn so với sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở.

Cho nên một quyền này của Hàn Sâm cơ hồ là đã dùng hết tất cả lực lượng của mình, hơn nữa còn sử dụng ra kiểu ra tay ám sát đặc biệt kia.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng sẽ bị Nữ Hoàng bạo ngược phản kích, dù sao lấy phong cách của Nữ Hoàng, làm sao chịu được người khác khiêu khích ở trước mặt cô ta.

Thế nhưng mà vượt ra ngoài ý liệu của Hàn Sâm, vậy mà Nữ Hoàng nghiêng người tránh qua, tránh né một quyền này của Hàn Sâm, hơn nữa còn không tiến hành phản kích hắn.

Hàn Sâm nao nao, nhưng hắn cũng không thèm nghĩ nhiều, có thể đánh thêm một quyền với hắn mà nói cũng là chuyện tốt, đối mặt với đối thủ như vậy, đánh thêm được một quyền liền lợi hơn một quyền.

Vừa rồi hắn đã dùng hết toàn lực đánh một quyền, ngay ở trong tích tắc sắp tới gần thân thể Nữ Hoàng, Nữ Hoàng chỉ hơi hơi bước sang bên cạnh đã tránh được, mà ngay cả phương thức ra tay ám sát kia cũng vô dụng, bởi vậy đã có thể biết rõ Nữ Hoàng đáng sợ cỡ nào.

Công kích tiết tấu thác loạn, Hàn Sâm không chút do dự ra quyền một lần nữa, nhìn đúng tiết tấu của Nữ Hoàng, một quyền đánh về phía giao điểm tiết tấu của cô ta.

Thế nhưng mà tiết tấu trên người Nữ Hoàng đột nhiên hoàn toàn cải biến, thậm chí ngay cả trốn tránh đều không cần, để quả đấm của Hàn Sâm đánh vào không trung, giống như là Hàn Sâm cố ý đánh hụt.

Hàn Sâm chưa bao giờ gặp phải đối thủ như vậy, vậy mà có thể tùy ý cải biến tiết tấu của bản thân, chuyện này thực sự khiến cho hắn có chút giật mình.

Mặc kệ là phán đoán tâm lý hay là phán đoán quỹ tích, dựa vào đều là phán đoán đối với tiết tấu, vậy mà Nữ Hoàng có thể tùy ý thay đổi tiết tấu, vậy thì có ý nghĩa rằng Hàn Sâm không có khả năng đoán được hành vi của cô ta, mặc kệ là dự phán công kích gì đối với Nữ Hoàng đều không có hiệu quả.

Mặc dù trong lòng Hàn Sâm giật mình, nhưng mà trong mắt vẫn bình tĩnh như cũ, thử sử dụng tất cả các loại phương thức công kích mà mình am hiểu đánh tới Nữ Hoàng.

Mặc dù không biết vì sao Nữ Hoàng hoàn toàn không hoàn thủ, nhưng mà chuyện này đối với Hàn Sâm mà nói lại là một cơ hội rất tốt, có cơ hội đối luyện với loại cao thủ ở đẳng cấp này cũng không nhiều.

Ít nhất lúc bình thường hắn không ước đến loại cao thủ như vậy, bây giờ tự Nữ Hoàng đưa tới cửa, mặc kệ là cô ta có nguyên nhân gì mà không đánh trả, chuyện này đối với Hàn Sâm cũng không có vấn đề gì, chỉ cần có thể để cho hắn luyện tập là tốt rồi.

Thế nhưng mà mặc kệ Hàn Sâm sử dụng ra công kích như thế nào, thuật ám sát cũng được, khô lâu thác loạn thuật cũng tốt, Nghịch Lưu Thập Tam Sát hoặc là Nghịch Tâm Trảm vân…vân, các loại thủ pháp, đều không có hiệu quả gì đối với Nữ Hoàng, căn bản liền một chéo áo của Nữ Hoàng đều không sờ tới được.

Đáng sợ hơn là, Nữ Hoàng chỉ là trốn tránh công kích của Hàn Sâm, nhưng mà chờ lúc Hàn Sâm kịp phản ứng, lại phát hiện chính mình đã bị dồn đến góc chết của giác đấu trường.

Đây là một chuyện cực kỳ đáng sợ, rõ ràng là Hàn Sâm đang đơn phương công kích, nhưng mà Nữ Hoàng lại chỉ bằng cách né tránh, cũng đã bức bách Hàn Sâm vào trong góc, chênh lệch ở trong đó thật sự là quá lớn.

Rốt cục, sau khi Hàn Sâm bị bức bách đến góc chết, Nữ Hoàng lần thứ nhất công kích, phi thân bay lên không, cuồng bạo bắn ra, hóa thành một lần lên gối kinh khủng, lập tức đánh tới lồng ngực của Hàn Sâm.

Chương 325: Bộ Pháp Kỳ Diệu

Hàn Sâm căn bản là không có chỗ trống để tránh né, một đòn lên gối này của Nữ Hoàng, so với một phát cắn của lão quy còn kinh khủng hơn, chỉ trong chốc lát đã đến trước ngực.

Cơ hồ không có bất kỳ suy tư gì, hai tay của Hàn Sâm liền giao chồng lên nhau ấn về phía đầu gối của Nữ Hoàng, kình chữ Tá cùng kình chữ Niêm cũng do toàn thân cơ bắp vận dụng, ý đồ triệt tiêu lực lượng của cú lên gối này của Nữ Hoàng, đồng thời mượn luồng lực lượng này lui về phía sau.

Thế nhưng lại không có một chút tác dụng nào, kình chữ Tá cần phải nắm giữ lực của đối phương, kình chữ Niêm cũng cần thuận theo lực lượng của đối phương.

Thế nhưng mà cái lên gối này của Nữ Hoàng lại cho Hàn Sâm một loại cảm giác sắc bén không gì không phá, giống như là một thanh hung khí chém sắt như chém bùn cắt kim đoạn ngọc, dùng tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng chém tới, ngươi làm như thế nào đi loại bỏ, làm như thế nào bắt đuôc?

Bành!

Đầu gối trực tiếp đánh lên trên hai tay Hàn Sâm, sau đó chạm vào ngực Hàn Sâm, cả người Hàn Sâm đều trực tiếp bị đánh nổ, thân thể giả lập lập tức tiêu tán.

Một đòn giết chết, hơn nữa cũng không phải là bộ vị yếu hại, hệ thống xuất hiện loại phán định này thì chỉ có một khả năng, lực lượng của cả hai chênh lệch quá lớn, căn bản là không ở cùng một cấp độ.

Hàn Sâm về tới khu khan đài, nhìn Nữ Hoàng ở trên sân, tiện tay gửi một lời yêu cầu kết bạn cho Nữ Hoàng.

Nếu như còn có cơ hội lần sau, Hàn Sâm hi vọng còn có thể tái chiến với Nữ Hoàng, nhưng nếu Nữ Hoàng không đồng ý kết bạn với hắn, hắn cũng không có tổn thất gì cả.

Thật không ngờ vậy mà Nữ Hoàng trực tiếp đồng ý yêu cầu kết bạn của hắn, Hàn Sâm nhìn thấy danh sách bạn bè có tên Nữ Hoàng, có chút vui mừng.

Đang định gửi lời mời đối chiến cho Nữ Hoàng, lại phát hiện tên Nữ Hoàng trong danh sách bạn bè đã tối xuống, hiển nhiên là đã đi ra khỏi cộng đồng dũng sĩ giác đấu, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy rất là tiếc nuối.

- Thật sự là đáng tiếc, nhưng nếu như cô ta đã đồng ý kết bạn với mình, về sau có lẽ còn có cơ hội mời cô ta đối chiến.

Hàn Sâm liếm môi một cái, có chút vẫn chưa thỏa mãn suy nghĩ.

Nữ Hoàng mạnh mẽ hơn những sinh vật siêu cấp thần huyết đó rất nhiều, nếu như có thể cùng cô ta luyện tập thêm mấy lần, sẽ có lợi cho việc Hàn Sâm đi chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Về phần tại sao Nữ Hoàng lại tìm hắn, Hàn Sâm cũng lười suy nghĩ, tin tức hắn sử dụng để đăng kí đều không phải là tin tức chân thật của mình, lại sử dụng công năng làm mờ khuôn mặt của hệ thống, có lẽ không có ai biết thân phận chân thật của hắn, Nữ Hoàng cũng không thể biết hắn chính là Hàn Sâm.

Hàn Sâm chuẩn bị rời khỏi phòng này, nhưng lại đột nhiên nghĩ đến một chuyện, vội vàng điều tra hệ thống, sử dụng công năng trả tiền, lấy hình ảnh đối chiến vừa rồi ra, truyền về bên trong máy truyền tin của mình.

Hàn Sâm chuẩn bị trở về cẩn thận nghiên cứu một chút, thân pháp kia của Nữ Hoàng đến cùng là thế nào, vì sao rõ ràng là cô ta chỉ đang tránh né, nhưng cuối cùng lại dồn mình vốn một mực tấn công vào trong góc.

Nữ Hoàng đã đi ra khỏi giác đấu trường, trực tiếp cầm lấy máy truyền tin gọi một cuộc, nói mấy câu vô cùng ngắn gọn, liền đã ngắt liên lạc.

Nữ Hoàng báo cáo kết quả cho Hoàng Phủ Hùng Thành, dưới cái nhìn của cô ta thì Lính Quèn Trên Chiến Hạm có được năng lực đối chiến với Thiên Hạc Chân, đối chiến vừa rồi, mặc dù là cô ta nghiền ép Hàn Sâm, nhưng mà rất nhiều biểu hiện của Hàn Sâm khiến cho Nữ Hoàng hơi có chút kinh ngạc.

Cho nên khi Hàn Sâm gửi yêu cầu kết bạn, Nữ Hoàng hơi do dự một chút, liền lựa chọn đồng ý.

Mà ở trong danh sách bạn bè của Nữ Hoàng, trống trơn cũng chỉ có một Lính Quèn Trên Chiến Hạm, cô ta liền đồng môn sư huynh đệ trong Chiến Thần Võ Đạo Quán đều không đồng ý kết bạn.

Trên thực tế sau khi Nữ Hoàng lên giác đấu trường, đều không ngừng cùng người đối chiến, căn bản là không cùng bất kỳ ai nói chuyện phiếm cả, cho

nên cũng không kết bạn với bất kỳ ai, cũng từ chối tất cả các yêu cầu kết bạn.

Chấp nhận yêu cầu kết bạn của Hàn Sâm, thuần túy là bởi vì lúc cùng Hàn Sâm đối chiến, mặc dù thực lực của Hàn Sâm rất yếu, nhưng mà có mấy kỹ xảo khiến cho cô ta bất ngờ.

Nói thí dụ như loại phương thức ra tay kia của Hàn Sâm, ngay cả cô ta lúc ở khoảng cách rất gần, mới cảm ứng được ý đồ của hắn.

Ví dụ như sự nắm chắc của Hàn Sâm đối với tiết tấu, vậy mà để cho Nữ Hoàng không thể không thay đổi tiết tấu của bản thân để đối mặt.

Còn có lực khống chế của Hàn Sâm đối với lực lượng bản thân, đều để cho Nữ Hoàng cảm thấy có chút ngoài ý muốn, loại tố chất thân thể như của Hàn Sâm, lại có thể làm được tới mức này, quả thật là có chút nằm ngoài dự tính.

Có lẽ là ở trên người Hàn Sâm thấy được bóng dáng của một vài người nào đó, cho nên sau khi Nữ Hoàng do dự một chút, vẫn đồng ý với yêu cầu kết bạn của Hàn Sâm, cũng là một người bạn duy nhất của cô ta ở trong cộng đồng giác đấu trường.

Sau khi đánh với Nữ Hoàng một trận, Hàn Sâm đã hoàn toàn không có tâm tư tiếp tục khiêu chiến người khác, sau khi đi ra cộng đồng dũng sĩ giác đấu, trở lại phòng ngủ quan sát hình ảnh mình cùng Nữ Hoàng đối chiến nhiều lần.

Không hề nghi ngờ, Nữ Hoàng là nhân vật đáng sợ chân chính, là cường giả đỉnh cấp trong số những Tiến Hóa Giả, mọi cử động để cho Hàn Sâm không tìm thấy chút sơ hở nào.

Nhưng đó cũng không phải là trọng điểm chú ý của Hàn Sâm, để cho Hàn Sâm chú ý nhất chính là cách di chuyển tiêu sái của Nữ Hoàng.

Đúng, chính là cách di chuyển, vẫn còn không gọi được là thân pháp, mặc dù Nữ Hoàng căn bản không cố ý sử dụng thân pháp, nhưng mà lúc cô ta di chuyển tránh né công kích của Hàn Sâm, lại để cho Hàn Sâm cảm thấy

được uy hiếp lớn lao, không tự chủ được hướng về vị trí Nữ Hoàng dự định lệch tới.

Nói cách khác, mặc dù Nữ Hoàng không hề ra tay, chỉ cần cô ta chỉ đứng yên một chỗ, đã khiến cho Hàn Sâm cảm thấy uy hiếp cùng áp lực to lớn, để cho Hàn Sâm không tự chủ được muốn tránh đi, cho nên rõ ràng là Hàn Sâm đang công kích, nhưng mà cuối cùng Hàn Sâm lại bị ép vào trong góc.

Tiếp tục tiến hành suy luận, trên người Hàn Sâm liền không tự chủ được toát ra mồ hôi lạnh, vị trí sau mỗi lần Nữ Hoàng né tránh ra đi đến, cũng là vị trí có thể hình thành uy hiếp đối với Hàn Sâm, cũng là chỗ sơ hở của Hàn Sâm.

Nếu không chiến một trận này với Nữ Hoàng, Hàn Sâm chưa bao giờ nghĩ tới, trên người của mình vậy mà sẽ có nhiều sơ hở như vậy, nếu như Nữ Hoàng thực sự là địch nhân của hắn, đối chiến là cuộc chiến sống chết trong hiện thực, Hàn Sâm đều không biết mình đã bị chết bao nhiêu lần rồi.

Sự phát hiện này để cho Hàn Sâm cảm thấy vừa kính nể lại hưng phấn đối với Nữ Hoàng, có sai lầm cũng không đáng sợ, đáng sợ là không nhận ra được chỗ sai lầm của mình, bây giờ Nữ Hoàng đã chỉ rõ chỗ sai lầm cho hắn, lại để cho hắn nhìn thấy sai lầm mà chính mình không thấy được.

Biết mình sai ở chỗ nào, vậy thì có cơ hội sửa lại, sẽ có khả năng tiến bộ, không có chuyện gì đáng để hưng phấn hơn chuyện này rồi.

Đương nhiên cũng không phải Nữ Hoàng cố ý làm như thế, cô ta chỉ là muốn bức ra thực lực chân thật của Hàn Sâm, nhìn xem Hàn Sâm có tư cách làm đối thủ của Thiên Hạc Chân hay không.

Chỉ sợ liền chính Nữ Hoàng cũng không nghĩ tới, Hàn Sâm có thể từ bên trong cuộc đối chiến với cô ta nghĩ ra nhiều thứ như vậy.

Hàn Sâm nhìn một lần lại một lần, càng xem càng cảm thấy Nữ Hoàng quả thật là cực kỳ đáng sợ, mỗi một cử động của cô ta nhìn như vô tình, nhưng mà đến cuối cùng, lại để cho Hàn Sâm cảm thấy giống như là mình đã tiến vào trong bố cục của cô ta.

Giống như là cao thủ cờ vây, nhìn rõ ràng chỉ là một vài quân cờ rỗi rãnh, nhưng ở thời điểm mấu chốt cuối cùng lại mang đến tác dụng quan trọng, đó cũng không phải là quân cờ rãnh rỗi chân chính, mà là cái bẫy được đặt trước.

Lần trước hắn quan sát Nữ Hoàng cùng người khác quyết đấu, chỉ thấy được là Nữ Hoàng mạnh, nhưng mà lần này tự thể nghiệm, khiến cho Hàn Sâm biết rõ chỗ đáng sợ của Nữ Hoàng.

Chương 326: Bồi Luyện

Cho đến tận ngày hôm sau lúc dịch gen Phụ Hà được đưa tới, Hàn Sâm mới thỏa mãn tắt đi hình ảnh đối chiến.

Hình ảnh này hắn đã xem không biết bao nhiêu lần rồi, càng xem càng cảm thấy thu hoạch cực lớn, về sau thỉnh thoảng cũng có thể lấy ra xem một lần, để cho mình có thể chú ý sửa lại chỗ khuyết điểm.

Sau khi uống dịch gen Phụ Hà vào, Hàn Sâm bắt đầu tu luyện Phụ Hà, khác với Cổ Tà Chú vốn chú trọng nội tức, phương thức tu luyện của Phụ Hà chính là làm cho thân thể của mình vận chuyển Phụ Hà, lần lượt đột phá cực hạn, là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thoát thai từ ngoại gia cổ võ.

Đơn giản mà nói, chính là thông qua vận động kích thích hoạt tính của tế bào toàn thân, khiến cho thân thể vận chuyển vượt xa người thường, phát huy ra lực lượng bình thường khó có thể phát huy.

Hàn Sâm suy nghĩ, vẫn là quyết định đi tới sân đối chiến giả lập của dũng sĩ giác đấu thông qua phương thức đối chiến để luyện tập Phụ Hà.

Ở bên trong máy giả lập 3D, thân thể được đồng bộ cùng thân thể giả lập, mặc dù sẽ không bị thương, nhưng mà bản thân làm ra động tác, cũng sẽ sinh ra tác dụng đối với thân thể.

Hàn Sâm một lần nữa tiến vào giác đấu trường khu vực Tiến Hóa Giả, lập tức lại nhận được một yêu cầu kết bạn.

- Tại sao lại có người yêu cầu kết bạn với mình?

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, nhìn thoáng qua ID của đối phương, là một ID xa lạ "Thiên Chỉ Hạc", Hàn Sâm không biết là ai, nhưng nếu đối phương đã muốn kết bạn với hắn, Hàn Sâm cũng không có cự tuyệt, trực tiếp lựa chọn đồng ý.

Thiên Chỉ Hạc nhanh đã xuất hiện ở trong danh sách bạn bè của Hàn Sâm, không tới vài giây đồng hồ sau, Thiên Chỉ Hạc liền phát ra lời mời đối chiến với Hàn Sâm.

Khó được có người đồng ý đối chiến với mình, Hàn Sâm không chút do dự lựa chọn đồng ý, người bị truyền tống vào bên trong giác đấu trường, lúc chờ đợi thời gian đếm ngược, liền nhìn thoáng qua đối thủ của mình.

Thoạt nhìn là một thanh niên chừng hai mươi tuổi, loại tuổi này cho dù là Tiến Hóa Giả, cũng hẳn là vừa mới tấn thăng lên, có lẽ cũng sẽ không quá mạnh.

Hàn Sâm thấy đối phương không sử dụng vũ khí, chính mình cũng không lựa chọn vũ khí, dù sao thì Phụ Hà cũng chỉ yêu cầu thân thể vận động, không dùng vũ khí thì dễ dàng hơn.

Sau khi bắt đầu đối chiến, Thiên Chỉ Hạc kia không nói một lời liền vọt lên, Hàn Sâm cũng không khách sáo đánh trả lại.

Rất nhanh Hàn Sâm liền không nhịn được hơi kinh ngạc, Thiên Chỉ Hạc này so với trong tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn không ít, tố chất thân thể ít nhất là 30 điểm trở lên, nếu như y mới chỉ vừa tấn chức lên Tiến Hóa Giả không bao lâu, như vậy y hẳn là thần gen đại viên mãn tấn thăng lên Tiến Hóa Giả, như thế thì các hạng tố chất thân thể mới có thể vượt qua 30 điểm.

Lợi hại hơn là, Thiên Chỉ Hạc không chỉ có tố chất thân thể lợi hại, kỹ xảo cận chiến cũng mạnh mẽ nằm ngoài dự tính, tùy tiện đánh ra một chiêu, đều

là sát chiêu có uy lực cực lớn.

Hơn nữa mọi cử động đều rất có phong phạm danh gia, hiển nhiên là người học trong danh môn, được học tập huấn luyện có hệ thống.

Hàn Sâm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, có thể cùng người như vậy đối chiến, đối với hắn cũng là vô cùng có lợi, Hàn Sâm đã tập trung toàn bộ tinh thần, trực tiếp mở ra Cổ Tà Chú, khiến cho tố chất thân thể của mình tăng cường trên phạm vi lớn, nếu không thì căn bản là hắn không phải đối thủ của Thiên Chỉ Hạc.

Dù vậy, về mặt tố chất thân thể thì Hàn Sâm vẫn kém hơn không ít so với Thiên Chỉ Hạc, sau khi hắn sử dụng Cổ Tà Chú cùng Phụ Hà, các hạng tố chất ở trong khoảng 27-28 điểm, mà đối phương trên cơ bản đều là 30 điểm trở lên, hơn nữa còn có mấy hạng tố chất đặc biệt cao, tuyệt đối vượt qua 35 điểm.

Khởi điểm như vậy ở trong số những Tiến Hóa Giả đã là vô cùng lợi hại, tương lai tố chất thân thể rất có thể sẽ phá vỡ mức giới hạn trăm điểm, đây là mục tiêu cuối cùng của rất nhiều Tiến Hóa Giả, nhưng mà chân chính có thể đạt tới lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Gen biến dị toàn mãn tấn chức Tiến Hóa Giả, đạt được tăng cường biến dị thể, tố chất có thể đạt được chừng 20 điểm, thần gen toàn mãn tấn chức Tiến Hóa Giả, đạt được thần thể tăng cường, tố chất đại khái là 30 điểm, cuối cùng sau khi ở không gian thứ hai của Tí Hộ Sở đạt được gen, có thể phá vỡ giới hạn mà đạt được 100 điểm, đây là cực hạn của Tiến Hóa Giả.

Nhưng tư chất như của Thiên Chỉ Hạc lại hợp với tâm tư của Hàn Sâm, đối phương rất mạnh, nhưng mà không mạnh đến tình trạng có thể trực tiếp một đòn đánh chết hắn, để cho hắn vẫn còn có cơ hội hoàn thủ.

Hàn Sâm lợi dụng các loại thủ đoạn đối chiến với Thiên Chỉ Hạc, đồng thời kích phát sức sống của tế bào bản thân, khiến cho thân thể dần dần tiến vào trạng thái Phụ Hà.

Đương nhiên, lúc mới bắt đầu hiệu quả mà Phụ Hà có khả năng đạt tới cũng rất có hạn chế, phải đang không ngừng đột phá dưới trạng thái Phụ Hà, mới

có thể tiến vào trạng thái Phụ Hà càng cao hơn.

Bành!

Cũng nhưng chỉ qua nửa tiếng, Hàn Sâm đã bị Thiên Chỉ Hạc đánh nổ.

Các phương diện của đối phương đều mạnh hơn hắn, cơ hồ là một mực áp chế hắn, không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Hàn Sâm cũng không nhụt chí, lần này lại chủ động gửi lời mời đối chiến với Thiên Chỉ Hạc, Thiên Chỉ Hạc trực tiếp đồng ý lời mời.

Hàn Sâm đã ý thức được chính mình không phải là đối thủ của Thiên Chỉ Hạc, mặc kệ là tố chất thân thể, hay là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật các loại phương diện đều chênh lệch không ít, muốn thắng mà nói, đánh chính diện khẳng định là không được.

Tốc độ cùng lực lượng của Thiên Chỉ Hạc đều vượt qua tiêu chuẩn nhất lưu, tối thiểu là 35 trở lên, chuyện này đối với Hàn Sâm có áp lực rất lớn, hơn nữa Thiên Chỉ Hạc tinh thông các loại tân võ học, rất nhiều thứ đều là Hàn Sâm căn bản chưa từng gặp, thật sự là rất lợi hại.

- Có lẽ có thể thử thứ kia một lần, ít nhất có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian ngắn.

Hàn Sâm nghĩ tới loại kỹ xảo di chuyển kia của Nữ Hoàng.

Đã không thể dùng lực đối chiến được, như vậy thì chỉ có thể tận lực ưu hóa chiêu thuật của mình, để cho chính mình tận khả năng ít phạm sai lầm, nhưng lại cần một ít kỹ xảo mang tính kiềm chế, chỉ có như thế mới để cho chính mình có thể kiên trì càng lâu.

Loại kỹ xảo di chuyển kia của Nữ Hoàng, giống như là bố cục bên trong cờ vây, lúc đi ra bước đầu tiên, rất có thể cũng đã nghĩ kỹ rất nhiều bước đi phía sau như thế nào rồi, lợi dụng bố cục dụ dỗ hoặc là bức bách đối phương vào cuộc.

Chỉ là nếu Hàn Sâm muốn làm được tới loại trình độ như Nữ Hoàng, cũng không phải một hai tháng là có thể làm được, nhưng Hàn Sâm xác thực rất

yêu thích loại kỹ xảo di chuyển kia của Nữ Hoàng, có thể nói là cực kỳ phù hợp với tính cách của hắn, cho nên lúc Hàn Sâm đối chiến với Thiên Chỉ Hạc, liền cố ý bắt chước cách di chuyển của Nữ Hoàng.

Mặc dù ban đầu rất không ổn, nhưng mà sau khi luyện khá hơn rồi, tự nhiên cũng sẽ tiến bộ từng chút một, sẽ có một chút hiệu quả, đây là cần quanh năm suốt tháng tích lũy.

Đối chiến cùng Hàn Sâm, lại để cho Thiên Hạc Chân cảm thấy rất mới lạ, y và Tiến Hóa Giả của Chiến Thần Võ Đạo Quán đối chiến nhiều lắm, cho dù bọn họ có nhiều chiêu trò hơn nữa, thời gian dần qua cũng sẽ hiểu được toàn bộ, nhìn đại khái đã rõ ràng là sẽ có hình thức gì.

Thế nhưng mà đối chiến cùng Hàn Sâm lại hoàn toàn khác biệt, Hàn Sâm lại có rất nhiều lần xuất kỳ bất ý, ra tay quái dị, tiết tấu thác loạn, có đôi khi còn sử dụng một ít chiêu thuật y đã dùng qua, còn có một chút ít căn bản cũng không phải là chiêu thuật gì, càng giống như là hạ bút thành văn, tùy ý đánh ra một quyền một cước.

Ấn tượng mà Hàn Sâm cho Thiên Hạc thật sự chính là một tên rất kỳ quái, Thiên Hạc Chân tự nhận là có sở học pha tạp, hỗn tạp, nhưng mà Hàn Sâm vẫn có thể nhiều lần nằm ngoài sự dự liệu của y, để cho Thiên Hạc Chân cảm thấy rất mới lạ, cũng để cho y có không ít lĩnh ngộ cùng tư tưởng mới.

Hai người vẫn luôn không có trao đổi gì, trên cơ bản đều là gặp mặt liền đánh, loại tình huống này một mực giằng co vài ngày.

Thiên Hạc Chân không nói chuyện nhiều với Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng không gửi tin nhắn cho Thiên Hạc Chân, hai người đều đắm chìm vào bên trong tu hành của từng người, coi đối phương trở thành người bồi luyện của mình.

Chương 327: Tuyệt Đối

Gần đây Thiên Hạc Chân đều ngâm mình ở trong giác đấu trường cả ngày, nhưng áp lực của cậu ta lại trở nên càng lúc càng lớn, bởi vì cậu ta cảm thấy dần dần đã khó có thể ngăn chặn được đối phương.

Lúc mới bắt đầu, cậu ta chỉ là bởi vì đối phương có rất nhiều diệu chiêu xuất kỳ bất ý, bị hắn hấp dẫn mới có thể cùng đối phương tiếp tục đối chiến.

Nhưng mà bây giờ nếu cậu ta muốn thắng, đã trở nên càng ngày càng khó, đặc biệt là hai ngày gần đây, mỗi lần cậu ta đều phải vắt hết óc, mới có thể đánh bại đối phương.

Hơn nữa y cũng không thể không đi tìm kiếm một ít đột phá cùng biến hóa mới, nếu không thì muốn tiếp tục thắng đã là một việc vô cùng khó khăn.

Vấn đề chủ yếu nhất là, tố chất thân thể của đối phương tựa hồ theo thời gian dần tăng lên, điều này khiến cho Thiên Hạc Chân mất đi rất nhiều ưu thế.

Trên thực tế cũng không phải là do tố chất thân thể của Hàn Sâm tăng lên, mà là Phụ Hà của hắn đã dần dần khởi sắc, có thể có năng lực Phụ Hà tự thân, cho nên mới khiến cho Thiên Hạc Chân cảm thấy tố chất của hắn vẫn đang đề cao.

Mà ở dưới trạng thái Phụ Hà chiến đấu vẫn rất nguy hiểm, nếu Phụ Hà của thân thể vượt qua năng lực chịu đựng của bản thân, kết quả sẽ rất đáng sợ.

Nhưng tạm thời thân thể của Hàn Sâm vẫn chưa đạt tới cực hạn có thể thừa nhận được, không cần lo lắng quá mức, chỉ cần chuyên tâm đột phá cực hạn là được.

- Không đủ nhanh… còn chưa đủ nhanh… tốc độ như vậy vẫn không đủ để né tránh đòn cắn của lão quy.

Thân thể của Hàn Sâm cao tốc vận động, Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc cuồng bạo như cầu vồng, một cước bước ra cơ hồ lưu lại tàn ảnh ở tại chỗ.

Mặc dù phần lớn thời giờ đều luyện tập ở trong giác đấu trường, nhưng mỗi ngày Hàn Sâm vẫn sẽ dành ra một ít thời gian đi vào trong sân huấn luyện

để huấn luyện trong một giờ.

Dù sao thì đối chiến giả lập cũng không thể trăm phần trăm cảm thụ tất cả các chi tiết, cho nên một giờ huấn luyện này cũng là cần thiết.

Hàn Sâm sử dụng sân huấn luyện, là nhà kho số 7 của câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng vẫn ít được lưu ý, sau khi chủ nhiệm béo cùng khỉ ốm tốt nghiệp, cũng chỉ còn lại vài thành viên bọn Hàn Sâm thôi.

Trường học cũng bởi vì quan hệ với Vương Manh Manh, mới giữ lại nhà kho số 7 cho câu lạc bộ chiến giáp hạng nặng, bình thường căn bản không có ai tới nơi này.

Nhưng lúc Hàn Sâm đang luyện tập, lại có một người dựa vào lan can sắt trên lầu hai nhìn Hàn Sâm huấn luyện.

Ánh mắt của Kinh Cực Nhã phức tạp nhìn Hàn Sâm huấn luyện, từ lần trước thua bởi Hàn Sâm, Kinh Cực Nhã nghiên cứu thuật bắn cung xoắn ốc thật lâu, nhưng mà mặc kệ cậu ta nghiên cứu như thế nào đi nữa, đều không làm được đến loại tình trạng như Hàn Sâm.

Kinh Cực Nhã nghe nói gần đây Hàn Sâm đều huấn luyện ở nhà kho số 7, liền ở đây chờ Hàn Sâm, vốn là có vài lời muốn nói với Hàn Sâm, nhưng mà sau khi Hàn Sâm đến đã bắt đầu huấn luyện, Kinh Cực Nhã đành phải ngồi ở trên lầu hai nhìn.

Nhưng sau khi nhìn trong chốc lát, sắc mặt của Kinh Cực Nhã lại dần dần trở nên phức tạp.

Mặc dù Hàn Sâm chỉ làm huấn luyện đơn giản nhất là đi vòng vèo chạy nước rút, nhưng mà sau khi Kinh Cực Nhã xem lại vô cùng giật mình, tốc độ như vậy, y chỉ thấy ở Tiến Hóa Giả, người chưa tiến hóa lại chưa từng thấy qua, cho dù là đại ca Kinh Cực Vụ mà cậu ta sùng bái nhất, trong thời kì chưa tiến hóa cũng không có tốc độ như vậy.

Đây là trạng thái mà Hàn Sâm không sử dụng Cổ Tà Chú, nếu không thì tốc độ sẽ càng thêm khủng bố.

- Tìm tôi có chuyện gì?

Sau khi Hàn Sâm huấn luyện xong, ở trên ghế dựa ngồi xuống, dùng khăn mặt lau mồ hôi trên mặt, uống một hớp nước, sau đó mới nhìn Kinh Cực Nhã đang đứng ở trên lầu hai, hắn cũng sớm đã biết Kinh Cực Nhã đến.

- Anh đã nói sẽ dạy tôi thuật bắn cung xoắn ốc, có thật không vậy?

Kinh Cực Nhã cắn môi một cái, một hồi lâu mới mở miệng nói ra.

Đối với người cao ngạo như y, nói ra lời nói như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

- Đương nhiên, nếu như cậu muốn học, chỉ cần nộp một chút học phí, tôi rất tình nguyện dạy cậu.

Hàn Sâm khẽ cười nói.

- Anh không sợ tôi học được thuật bắn cung của anh xong sẽ đánh bại anh à?

Ánh mắt của Kinh Cực Nhã sáng quắc nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm đem toàn bộ một lọ nước rót vào trong bụng, quăng bình vào thùng rác bên cạnh, sau đó mới nhìn Kinh Cực Nhã nói:

- Chỉ cần là đồ vật chính tôi muốn học, chính là tôi sẽ làm tốt nhất, mặc kệ ai tới đều giống nhau. Cậu muốn học, tôi tùy thời có thể dạy cậu, nhưng mà cậu vĩnh viễn không có khả năng đánh bại tôi.

Kinh Cực Nhã nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hàn Sâm, cắn răng nói:

- Tôi học, chừng nào anh có thể dạy tôi?

- Nộp học phí, bây giờ có thể bắt đầu.

Hàn Sâm cười nói.

Kinh Cực Nhã không nói hai lời, trực tiếp dựa theo yêu cầu của Hàn Sâm đóng học phí, cậu ta không tin thiên phú của mình lại thua Hàn Sâm, thứ cậu ta thiếu hụt chỉ là kỹ xảo của Hàn Sâm, chỉ cần cậu ta học được kỹ xảo giống như Hàn Sâm, như vậy cậu ta sẽ không thua Hàn Sâm nữa.

Hàn Sâm thu tiền xong liền vô cùng thoải mái dạy Kinh Cực Nhã thuật bắn cung xoắn ốc, bản thân Kinh Cực Nhã cũng đã có trụ cột thuật bắn cung xoắn ốc rất tốt rồi, dạy cũng rất dễ dàng.

Lúc Hàn Sâm dạy cũng không giữ lại cái gì hết, đem tất cả kỹ xảo về thuật bắn cung xoắn ốc truyền thụ cho Kinh Cực Nhã, sau đó Kinh Cực Nhã chỉ cần bỏ thời gian luyện tập mà thôi.

Giống như theo lời của Hàn Sâm, hắn không sợ người khác học thuật bắn cung của hắn, thuật bắn cung tương tự thì hắn vẫn là vương tuyệt đối.

Hơn nữa kỹ xảo mũi tên xoắn ốc đối với Hàn Sâm mà nói, chỉ là một sợi tơ trong một cái lưới lớn, là một bộ phận bên trong hệ thống mà thôi.

Đạo võ học, mặc dù bản thân kỹ xảo rất quan trọng, nhưng mà chân chính có thể ảnh hưởng tới thắng bại, chính là như thế nào ở thời cơ chính xác sử dụng kỹ xảo chính xác.

Hai chữ vận dụng mới là tinh túy của tất cả võ học, Kinh Cực Nhã chỉ là học được kỹ xảo bắn mũi tên xoắn ốc, mà không giống như Hàn Sâm có lý giải cùng hệ thống của mình, kỳ thật thì tác dụng chân chính cũng không lớn.

Đã Kinh Cực Nhã chịu nộp học phí, có tiền thì ngu sao mà không lấy, mặc dù bây giờ Hàn Sâm không thiếu tiền, nhưng cũng sẽ không chê cầm nhiều tiền sẽ bỏng tay.

Nguyên bản Kinh Cực Nhã còn sợ Hàn Sâm sẽ giữ lại, sẽ không dạy cho y mũi tên xoắn ốc chân chính, nhưng rất nhanh cậu ta đã rõ ràng, thật sự là cậu ta đã suy nghĩ nhiều, nếu như cậu ta có thể luyện thành kỹ xảo mà Hàn Sâm dạy, như vậy cậu ta tuyệt đối có thể bắn ra mũi tên xoắn ốc giống như Hàn Sâm bắn ra, thậm chí còn có khả năng càng mạnh hơn nữa.

- Chẳng lẽ anh ta thật sự tự tin như vậy, thuật bắn cung tương tự nhất định có thể thắng mình?

Kinh Cực Nhã nhìn bóng lưng Hàn Sâm rời đi, ánh mắt phức tạp tới cực điểm.

Hàn Sâm trở lại phòng ngủ, vốn muốn ngủ một giấc, nhưng lại nhận được thông tin Ma Cờ Bạc gửi tới, sau khi tiếp nhận thông tin, Ma Cờ Bạc nói cho hắn biết cấp trên lại đưa tới một nhiệm vụ mới.

Sau khi Hàn Sâm nhìn tư liệu Ma Cờ Bạc truyền tới, không khỏi hơi kinh ngạc, không thể tưởng được ở bên trong Tí Hộ Sở vẫn còn có người như vậy.

Sau khi trầm tư một lát, Hàn Sâm nói cho Ma Cờ Bạc, nhiệm vụ này lưu lại cho hắn trước, hắn muốn đích thân tiếp nhận nhiệm vụ này.

Thứ nhất là nhiệm vụ này quá mức nguy hiểm, cho dù là thành viên của tiểu phân đội nhận, một người sẽ có vấn đề, quá nhiều người lại khó có thể quan tâm tới những công tác khác, hơn nữa Hàn Sâm cũng muốn gặp người kia một lần, cho nên mới quyết định để chính mình tiếp nhận nhiệm vụ.

Đương nhiên, quan trọng nhất là bây giờ người kia đang ở trong Vinh Diệu Tí Hộ Sở.

Chương 328: Thực Vật

Nhiệm vụ phía trên giao là đợi sau khi đối phương đến Cương Giáp Tí Hộ Sở, lại cung cấp bảo hộ đối với mục tiêu, hơn nữa hộ tống đối phương tiến về Tí Hộ Sở kế tiếp.

Bây giờ đối phương vẫn còn đang ở trong Vinh Diệu Tí Hộ Sở, chỗ muốn đi chính là Cương Giáp Tí Hộ Sở, Hàn Sâm có ý định sớm đi gặp mục tiêu một lần.

Nhân vật mục tiêu là một vị giáo sư tên là Tôn Minh Hoa, trên tư liệu viết là ông ta đã bảy tám chục tuổi, bốn loại gen đại viên mãn, nhưng mà đã đến loại tuổi này lại vẫn không lựa chọn đi tới không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, là vì Tôn Minh Hoa là một vị giáo sư thực vật học.

Ông ta đã làm công việc nghiên cứu mấy chục năm ở không gian thứ nhất của Thần Chi Tí Hộ Sở, đối tượng chủ yếu chính là thực vật ở trong không gian thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở.

Trên thực tế mặc dù Tôn Minh Hoa đã là gen đại viên mãn, nhưng mà năng lực chiến đấu của ông ta lại rất yếu, ngoại trừ thân thể đủ mạnh, Tôn Minh Hoa không hề bỏ thời gian ra tu luyện bất cứ Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hoặc là kỹ xảo cận chiến nào, tất cả tinh lực của ông ta đều dùng để nghiên cứu thực vật bên trong không gian thứ nhất của Thần Chi Tí Hộ Sở, căn bản không có thời gian tu luyện võ học.

Còn gen của ông ta, đều là chính phủ Liên Minh cung cấp thịt cho ông ta, trên cơ bản thì giáo sư Tôn Minh Hoa không tự săn giết dị sinh vật.

Đối với người như vậy, Hàn Sâm vô cùng tôn kính, nếu như giáo sư Tôn một mực ở không gian thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở, tốc độ già yếu của ông ta so với ở không gian thứ hai sẽ nhanh hơn rất nhiều, chờ sau này ông ta tấn thăng tới không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, mặc dù vẫn có thể đạt được một trăm năm tuổi thọ, nhưng mà thân thể già yếu lại không có cách nào nghịch chuyển được, thân thể của ông ta sẽ vẫn bảo trì trạng thái người già, chỉ là tuổi thọ gia tăng lên một ít mà thôi.

Đáng sợ nhất là thân thể già yếu đối với chuyện săn bắn rất là bất lợi, trên cơ bản lúc lên không gian thứ ba của Tí Hộ Sở, có thể là tuyên bố tử hình với Tôn Minh Hoa rồi.

Hơn nữa Tôn Minh Hoa hoàn toàn không hề tu luyện qua Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, đều đến tuổi này rồi, tu luyện cũng đã chậm, rất khó có thành tựu.

Tôn Minh Hoa làm như vậy, căn bản chính là đang đem tính mạng của mình ra tiến hành nghiên cứu, Hàn Sâm tự hỏi mình không làm được giống như

giáo sư Tôn Minh Hoa, nhưng mà trong lòng đối với người như vậy lại cực kỳ bội phục.

Chỉ là Hàn Sâm có chút không rõ, ở trong Tí Hộ Sở tất cả lực lượng khoa học kỹ thuật cơ hồ đều không có cách nào sử dụng, các loại thiết bị thí nghiệm, còn có các công thức hóa học, đều không thích hợp ở trong Tí Hộ Sở, trong tình huống như thế, Tôn Minh Hoa rốt cuộc nghiên cứu như thế nào đây? Hơn nữa nghiên cứu những thực vật này thì có lợi ích gì?

Nói đến thực vật, Hàn Sâm liền nghĩ tới lão quy kia, lão quy từ trong biển bò ra, vào trong Hồng Đồng Sơn Mạch vốn cực ít thực vật tìm kiếm các loại thực vật để ăn, không biết đối với lão quy mà nói, rốt cuộc là có ý nghĩa gì.

Dựa theo thời gian địa điểm đã ước định với giáo sư Tôn, Hàn Sâm tới một căn phòng ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở, gặp được bản thân giáo sư Tôn Minh Hoa.

Bởi vì có quan hệ với gen đại viên mãn, thoạt nhìn Tôn Minh Hoa không hề giống như một người bảy tám chục tuổi, đại khái là giống như là một trung niên bốn mươi năm mươi tuổi, thoạt nhìn tinh thần rất không tồi.

Ngoại trừ giáo sư Tôn Minh Hoa, Hàn Sâm còn gặp được ba thành viên phụ trách bảo hộ của tiểu phân đội ở trong Vinh Diệu Tí Hộ Sở.

- Cậu chính là tiểu Hàn à? Về sau còn phải nhờ cậu chăm sóc cái thân già này của tôi rồi.

Giáo sư Tôn rất nhiệt tình nói chuyện với Hàn Sâm.

- Giáo sư Tôn không cần khách khí như vậy, đây là chức trách của tôi, tôi nhất định sẽ dùng hết toàn lực bảo hộ an toàn của ngài.

Hàn Sâm nói.

Thế nhưng mà ba thành viên tiểu phân đội Vinh Diệu lại không hề hữu hảo với Hàn Sâm, ở đây vẫn là khu vực Vinh Diệu Tí Hộ Sở, Hàn Sâm một người của tiểu phân đội Cương Giáp lại muốn nhúng tay vào nhiệm vụ của

bọn họ, chuyện này tự nhiên khiến cho trong lòng bọn họ có chút không quá thoải mái.

Hàn Sâm cũng vô cùng thức thời, nói với đội trưởng Kim Nhật Kiệt của tiểu phân đội Vinh Diệu:

- Xin đội trưởng Kim yên tâm, tôi chỉ hi vọng có thể đi theo mấy người cùng tiến về Cương Giáp Tí Hộ Sở mà thôi, trước khi đến Cương Giáp Tí Hộ Sở, tất cả đều nghe theo đội trưởng Kim chỉ huy, tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền toái cho các anh.

Lúc này sắc mặt của Kim Nhật Kiệt mới đỡ hơn một chút, giới thiệu hai đội viên tiểu phân đội Vinh Diệu khác cho Hàn Sâm, một người tên là Lỗ Minh Đạt, một người khác tên là Kim Thu Ly.

Lỗ Minh Đạt có dáng người cao lớn, thoạt nhìn cực kỳ khôi ngô, trên lưng vác một thanh đại chùy khoa trương tới cực điểm thấy thế nào đều khá quen.

Hàn Sâm cẩn thận suy nghĩ lại đã biết, thanh đại chùy này không phải là lúc hắn ở đây trong sa cốc chém giết sinh vật thần huyết, lấy được thanh đại chùy bảo cụ thần huyết kia hay sao.

Về sau giao cho Hoàng Phủ Tình Bình giúp hắn bán đi, không biết làm sao lại đến tay Lỗ Minh Đạt rồi.

Nhưng Lỗ Minh Đạt lại có thể dùng được thanh đại chùy này, có lẽ là về mặt sức mạnh có thiên phú rất đặc thù, lại tu luyện loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào đó có tác dụng tăng cường lực lượng, nếu không căn bản không chơi được cây đại chùy này.

Một người khác là Kim Thu Ly, là em họ của Kim Nhật Kiệt, là một người tuổi còn trẻ thanh tú, thoạt nhìn hẳn là một người tương đối dễ nói chuyện.

Đối với việc Hàn Sâm sớm gia nhập, mặc dù bọn Kim Nhật Kiệt có chút khó chịu, nhưng bởi vì Hàn Sâm đã hướng lên cấp trên xin chỉ thị rồi cũng được phía trên đồng ý, bọn họ cũng không nói thêm gì nữa.

Hơn nữa Hàn Sâm thức thời như vậy, không gây chuyện cũng không phát biểu ý kiến, cũng để cho ấn tượng của bọn họ đối với Hàn Sâm tốt lên rất nhiều.

Giáo sư Tôn cũng không trực tiếp tiến về Cương Giáp Tí Hộ Sở, ông ta muốn ở phụ cận Vinh Diệu Tí Hộ Sở thu thập một ít mẫu thực vật và làm công tác điều tra, đại khái cũng cần khoảng mười ngày, sau đó mới có thể lên đường tiến về Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Để cho Hàn Sâm có chút giật mình là, mục tiêu của giáo sư Tôn chính là Hồng Đồng Sơn Mạch.

- Giáo sư Tôn, tại sao ngài lại si mê nghiên cứu thực vật ở trong Tí Hộ Sở như vậy?

Sau khi thân quen với giáo sư Tôn, Hàn Sâm đại khái cũng biết giáo sư Tôn không phải là một người khó ở chung, vào lúc nghỉ ngơi buổi tối, thừa dịp mọi người vây quanh đống lửa ăn đồ ăn, liền hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

Giáo sư Tôn vừa cười vừa nói:

- Kỳ thật xem như là thừa kế nghiệp cha ông đi, ông nội cùng cha tôi đều làm công tác nghiên cứu này, từ nhỏ tôi đã học được không ít kiến thức liên quan tới phương diện này, cũng cảm thấy rất hứng thú đối với mấy thứ này.

Hàn Sâm im lặng không nói gì, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nên mở miệng hỏi như thế nào, bởi vì hắn muốn biết chính là, giáo sư Tôn nghiên cứu những loại thực vật này đến cùng có lợi ích gì.

Dị sinh vật ở trong Tí Hộ Sở có thể gia tăng gen, mặc dù chưa từng nghe nói có ai ăn thực vật có thể gia tăng gen, hơn nữa đại đa số thực vật đều có hại cho thân thể.

Giáo sư Tôn lại tựa hồ như đã hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, hoặc là nói đối với những vấn đề này đã có quá nhiều người hỏi rồi, ông ta sớm đã thành thói quen.

- Tôi nghiên cứu thực vật ở trong Tí Hộ Sở, chủ yếu vẫn là hy vọng góp chút sức mọn cho nhân loại.

Giáo sư Tôn cười cười tiếp tục nói:

- Dị sinh vật ở trong Tí Hộ Sở có thể gia tăng gen, nhưng mà thực vật lại không có hiệu quả như vậy, vì sao đều là sinh vật ở trong Tí Hộ Sở, giữa thực vật cùng dị sinh vật lại có sự khác biệt lớn như vậy?

Hàn Sâm thức thời lắc đầu, hơn nữa cũng xác thực là hắn không biết.

- Kỳ thật tổ tiên của tôi học y, hơn nữa là thảo dược y học cổ xưa, cho nên ông nội cùng cha tôi đều cho rằng các loại thảo dược ở trên tinh cầu đều cóc dụng bất đồng, như vậy những thực vật ở trong Tí Hộ Sở kia, cũng có thể làm thảo dược sử dụng được hay không? Trên thực tế mọi người đều biết, có rất nhiều thực vật ở trong Tí Hộ Sở sau khi ăn đều có tác dụng phụ và tác hại rất mạnh, nhưng mà điều này cũng đã biến tướng chứng minh, bản thân những thực vật này có dược hiệu rất mạnh…

Lúc Tôn Minh Hoa nói lên những chuyện này, rất có xu thế thao thao bất tuyệt.

Chương 329: Gặp Lại Lão Quy

Bọn Kim Nhật Kiệt đã nghe khá nhiều, đối với chuyện này cũng không quan tâm cho lắm, nhưng Hàn Sâm lại rất có hứng thú nghe.

Ba đời nhà giáo sư Tôn đã tiến hành nghiên cứu số lượng lớn đối với thực vật trong không gian thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở, kỳ thực là muốn nghiên cứu xem phải chăng thực vật ở trong Tí Hộ Sở có thể làm thuốc được hay không.

Mặc dù bởi vì hạn chế khoa học kỹ thuật, rất nhiều thủ đoạn nghiên cứu khoa học kỹ thuật cũng không có cách nào sử dụng, nhưng nhà giáo sư Tôn ở phương diện này vẫn lấy được thành quả không nhỏ.

Thủ đoạn nghiên cứu chủ yếu của bọn họ, phần lớn là để xem xét phản ứng của dị sinh vật lúc ăn thực vật, hơn nữa sau khi lựa chọn thực vật, dùng dị sinh vật tiến hành các loại thí nghiệm cho ăn, để xác định xem một loại thực vật có dược tính hay không.

Đương nhiên, dù sao thì dị sinh vật vẫn khác nhân loại, trước khi chưa trải qua nhân loại thể nghiệm, nghiên cứu của bọn giáo sư Tôn chỉ có thể xưng là nghiên cứu, mà không phải là thành quả.

Nhưng Giáo sư Tôn cũng nói cho Hàn Sâm một ít nghiên cứu đã có hiệu quả, ví dụ như ông của giáo sư Tôn cũng đã sử dụng thực vật ở trong Tí Hộ Sở luyện chế được một loại thuốc mỡ, rất hữu hiệu đối với ngoại thương.

Thành quả tương tự như thế cũng không ít, nhưng bởi vì phần lớn đều chỉ tiến hành thí nghiệm trong phạm vi nhỏ, đều không thể đạt được mở rộng trong phạm vi lớn.

Chủ yếu là bởi vì thảo dược do bọn giáo sư Tôn luyện chế ra, hiệu quả so với dược vật do Liên Minh chế tạo ra hiện nay cũng không mạnh hơn bao nhiêu, nhưng lại khó xác định xem có tác dụng phụ hay không, cho nên rất khó có thể mở rộng.

Trên đường đi Hàn Sâm cùng Giáo sư Tôn nói chuyện rất hợp ý, chủ yếu là Hàn Sâm muốn có thêm một chút thường thức, nói không chừng về sau sẽ có tác dụng ở trong Tí Hộ Sở.

Hơn nữa hắn cũng rất tò mò đối với những loại thực vật mà lão quy ăn kia, muốn biết đến cùng là những thực vật kia có lợi ích gì.

Đáng tiếc mặc dù là giáo sư Tôn đã nghiên cứu vài chục năm, nhưng mà đối với thế giới Tí Hộ Sở mà nói, ông ta cũng chỉ là mới vừa vặn bắt đầu, có rất nhiều thứ ngay cả giáo sư Tôn cũng không biết.

Hàn Sâm miêu tả cây quả hồng kia cho giáo sư Tôn nghe, hiáo sư Tôn cũng không biết đó là loại thực vật gì, hiệu quả dĩ nhiên là càng thêm không rõ ràng lắm.

Nhưng sau khi giáo sư Tôn nghe Hàn Sâm miêu tả chuyện lão quy tìm thực vật bên trong Hồng Đồng Sơn Mạch để ăn xong, lại nói với Hàn Sâm một câu:

- Tôi đã nghiên cứu vài chục năm, cũng phát hiện ra rất nhiều hiện tượng dị sinh vật ăn thực vật, mà đại đa số dị sinh vật lại không cần ăn thực vật, căn cứ theo quan sát của tôi, những dị sinh vật ăn thực vật kia cũng không phải là vì duy trì tính mạng giống như nhân loại chúng ta.

- Vậy rốt cuộc chúng nó ăn thực vật để làm gì?

Hàn Sâm không nhịn được hỏi.

- Vấn đề này tôi cũng đã suy tư rất lâu, cuối cùng cho ra kết luận là, có khả năng là những thực vật kia có chỗ trợ giúp đối với sinh dục của bọn chúng.

Giáo sư Tôn do dự một chút rồi nói ra.

Bọn Kim Nhật Kiệt hiển nhiên là không quá tin tưởng đối với lời giáo sư Tôn nói, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe nói qua sinh dục còn cần phải ăn thực vật, những loại thực vật kia cũng không phải Viagra, ăn xong còn có thể trợ hứng hay sao?

Nhưng những lời này của giáo sư Tôn lại khiến cho trong lòng Hàn Sâm hơi động một chút, hắn nhớ tới lúc mình gặp được Kim Mao Hống, mặc dù Kim Mao Hống không ăn thực vật, nhưng lại ăn thật nhiều dị sinh vật, sau đó nó liền sinh hạ Kim Mao Hống con.

Hàn Sâm đang nghĩ, có phải là dị sinh vật cũng không chỉ ăn mỗi thực vật thôi hay không, nhưng mà những dị sinh vật cần phải ăn uống đó, đều là dị sinh vật cần sinh dục hậu đại?

Nếu thật sự là như thế, Hàn Sâm liền cảm thấy cơ hội của mình có lẽ đã đến rồi, có lẽ lão quy kia ăn cái gì đó cũng là vì muốn sinh hạ con cái.

Nếu như nó cũng giống như Kim Mao Hống, sinh hạ con cái, sẽ nhổ gen sinh mệnh tinh hoa của mình ra cho con của nó ăn, như vậy Hàn Sâm liền có cơ hội cướp gen sinh mệnh tinh hoa của nó về.

Bây giờ Phụ Hà cũng chỉ là vừa mới nhập môn, cách kỳ vọng của Hàn Sâm còn có một khoảng cách rất xa, Hàn Sâm chỉ sợ lão quy kia nói không chừng lúc nào cũng có thể trở về trong biển rộng, nếu như có thể thừa dịp nó sinh hạ con cái lấy đi gen sinh mệnh tinh hoa, vậy thì không thể tốt hơn được nữa.

- Tiểu Hàn, cậu nói xem lão quy kia vẫn còn ở trong Hồng Đồng Sơn Mạch chứ?

Hàn Sâm đang nghĩ ngợi làm sao có thể để cho giáo sư Tôn đi tới chỗ lão quy đó nhìn một cái, giáo sư Tôn lại tự mình nói ra.

- Chắc vẫn còn ở đó, chưa nghe ai nói lão quy kia từ bên trong Hồng Đồng Sơn Mạch đi ra.

Hàn Sâm vội vàng nói.

- Vậy thì tốt, chúng ta cũng đi vào trong Hồng Đồng Sơn Mạch nhìn lão quy kia một cái, có lẽ sẽ có trợ giúp đối với nghiên cứu của tôi.

Giáo sư Tôn trực tiếp quyết định hành trình kế tiếp.

Bọn Kim Nhật Kiệt cũng không có phản ứng quá lớn, bọn họ không tham gia chiến dịch vây công lão quy, nhưng lúc trước cũng nghe nói qua tình huống của lão quy kia.

Dị sinh vật ở bên trong Hồng Đồng Sơn Mạch không ít, nhưng cũng không quá mạnh mẽ, không tính là địa phương quá mức nguy hiểm, theo bọn họ nghĩ, tốc độ của lão quy kia không nhanh, cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Chỉ có Hàn Sâm biết rõ, tốc độ của lão quy kia thật ra là vô cùng đáng sợ.

Nhưng Hàn Sâm cũng không lắm miệng, ở đằng xa nhìn một cái thì có lẽ không có vấn đề gì, hơn nữa Hàn Sâm cũng muốn để cho giáo sư Tôn nhìn lão quy kia một cái xem có phải thật sự là sắp sinh con rồi hay không, phương diện này thì giáo sư Tôn có quyền uy tuyệt đối.

Đoàn người hướng về Hồng Đồng Sơn Mạch mà đi, thân thể của giáo sư Tôn cũng không yếu, hơn nữa còn có thần huyết tọa kỵ, chạy đi vẫn rất nhanh, trên đường còn có ba người của tiểu phân đội Vinh Diệu mở đường, cũng không có nguy hiểm gì.

Hàn Sâm cũng không có việc gì để làm, tâm sự cùng với giáo sư Tôn, giáo sư Tôn vốn chính là một người rất hiền hoà, hơn nữa tự mình một người nghiên cứu nhiều năm ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở như vậy, những người khác lại từng đợt rời đi, trên cơ bản giáo sư Tôn có thể tiếp xúc được đều là người trẻ tuổi, người trẻ tuổi muốn trò chuyện những điều này với ông ta thật đúng là không nhiều lắm.

Hàn Sâm rất có hứng thú đối với phương diện này, giáo sư Tôn cũng giảng rất nhiều, ông ta nghiên cứu những vật này, thứ nhất là hứng thú, thứ hai cũng là vì tạo phúc cho nhân loại, cũng không có gì cần phải che giấu, giảng cho Hàn Sâm không ít tri thức rất thực dụng.

Ví dụ như làm sao để phân biệt thực vật nào có thể ăn, thực vật nào sẽ có tác dụng phụ cực mạnh, Hàn Sâm dụng tâm ghi nhớ tất cả, những thứ này nói không chừng về sau có thể cứu mạng đấy.

Dù sao trải qua chuyện bị Kim Mao Hống mang đi lần trước, Hàn Sâm biết rõ nếu như rời khỏi phạm vi Tí Hộ Sở, muốn sống ở ngoài dã ngoại đối với một nhân loại mà nói cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ở bên trong Hồng Đồng Sơn Mạch lượn quanh vài ngày, rốt cuộc đã tìm được lão quy kia, nó đang ở trước một vách núi gặm một loại dây leo khô màu nâu đen.

- Giáo sư Tôn, ngay ở chỗ này nhìn một chút đi, tới gần nữa sẽ gặp nguy hiểm.

Hàn Sâm ngăn cản giáo sư Tôn đang muốn tiếp tục đi lên phía trước.

Giáo sư Tôn cau mày nói:

- Nơi này hơi xa, không nhìn rõ bất cứ thứ gì cả, có thể lại gần thêm một chút nữa hay không?

- Hay là dùng kính viễn vọng xem xét trước một chút đi, lại gần xác thực quá nguy hiểm.

Hàn Sâm lại khuyên nhủ.

- Xa như vậy có thể thấy cái gì, giáo sư Tôn yên tâm, có chúng tôi bảo vệ ngài, lại gần cũng không thành vấn đề.

Lỗ Minh Đạt lưng vác cây chùy lớn oang oang nói, còn có chút bất mãn liếc nhìn Hàn Sâm.

Chương 330: Chiến Lão Quy

Giáo sư Tôn muốn lại gần hơn một chút, Kim Nhật Kiệt nhìn vị trí hiện tại cũng không phản đối, đồng ý đi lên phía trước gần hơn một chút.

- Giáo sư Tôn, sinh vật thần huyết này có chút khác biệt, lúc trước nhiều người ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở săn giết nó như vậy, kết quả đã tử thương rất nhiều, thực sự là quá nguy hiểm, không nên áp sát quá gần.

Hàn Sâm một lần nữa khuyên bảo Giáo sư Tôn.

Là hắn khơi mào chuyện này dẫn giáo sư Tôn tới, thật sự không muốn ông ta xảy ra chuyện gì.

- Hàn Sâm, cậu đang nghi ngờ năng lực của tiểu phân đội Vinh Diệu chúng tôi hay sao?

Lỗ Minh Đạt mất hứng nhìn Hàn Sâm nói.

Kim Nhật Kiệt cùng Kim Minh Ly cũng không nhịn được nữa nhíu mày, biểu hiện lúc trước của Hàn Sâm cũng không tệ lắm, nhưng bây giờ muốn nhúng tay vào chuyện của tiểu phân đội bọn họ, bọn họ đương nhiên có chút khó chịu.

Giáo sư Tôn vội vàng hoà giải nói:

- Tiểu Hàn, cậu không cần quá lo lắng, chúng tôi cũng không phải là thật sự muốn tới gần nó, chính là lại gần thêm một chút, không có chuyện gì đâu.

Hàn Sâm không biết nên làm gì để thuyết phục Giáo sư Tôn, hắn cũng không thể nói cho bọn họ biết, đây không phải là sinh vật thần huyết, mà là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Bọn giáo sư Tôn cũng đã hành động, dưới sự bảo vệ của bọn Kim Nhật Kiệt tiếp tục tiếp cận vị trí của lão quy.

- Giáo sư Tôn, liền ở chỗ này đi, thật sự không thể tới gần hơn được đâu.

Đi trong chốc lát, mắt thấy khoảng cách tới lão quy cũng chỉ còn lại khoảng ba bốn trăm mét, Hàn Sâm trực tiếp thò tay ngăn giáo sư Tôn lại.

Nếu đi về phía trước nữa, lão quy kia thật sự nổi điên lao ra, cho dù là Hàn Sâm dùng hết toàn lực, cũng không biết có thể bảo vệ bọn giáo sư Tôn được hay không.

Giáo sư Tôn do dự một chút, loại vị trí này vẫn có chút xa, ông ta càng hy vọng tới gần một chút dùng mắt thường quan sát.

Nhưng thấy Hàn Sâm nghiêm túc như vậy, giáo sư Tôn cũng có chút dao động, không cố ý muốn tiếp tục tiến lên nữa, do dự một chút liền chuẩn bị dùng kính viễn vọng quan sát lão quy kia.

- Đội trưởng Hàn, ở đây không phải là Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Kim Nhật Kiệt nhíu mày nhìn Hàn Sâm trầm giọng nói.

- Hàn Sâm, cậu đã nói như thế nào? Bây giờ vung tay múa chân là có ý gì?

Lỗ Minh Đạt càng là trực tiếp quát lớn.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói:

- Đội trưởng Kim, tôi không có ý vung tay múa chân, nhưng giáo sư Tôn là bởi vì tôi mới đến xem lão quy này, tôi không thể để cho ông ấy bởi vì tôi mà mạo hiểm, nếu không tâm tôi cũng khó có thể bình an.

- Nguy hiểm chỗ nào? Một sinh vật thần huyết mà thôi, đừng nói chúng tôi sẽ không kinh động nó, cho dù kinh động đến nó cũng có thể bảo vệ giáo sư Tôn bình yên vô sự, một cọng tóc cũng không thể thiếu, không cần cậu phải quan tâm.

Lỗ Minh Đạt tức giận nói.

Bây giờ bọn họ cách lão quy kia chỉ có khoảng 300~400m, Lỗ Minh Đạt lớn tiếng như vậy, lập tức kinh động đến lão quy kia, lão quy chậm rãi xoay người, đôi mắt lớn chừng hạt đậu hướng bọn họ bên này nhìn lại.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy lạnh cả tim, thân thể đứng im bất động, nhìn lão quy kia đang ngưng mắt nhìn sang bên này.

Lỗ Minh Đạt vẫn còn có chút căm tức, muốn nói thêm cái gì nữa, nhưng Kim Nhật Kiệt cũng đã phát hiện ra dị động của lão quy kia, thò tay ngăn cản Lỗ Minh Đạt.

Đột nhiên, chỉ thấy tứ chi của lão quy kia điên cuồng di động, hướng về bọn Hàn Sâm bên này lao đến nhanh như bay.

Sắc mặt của Hàn Sâm lập tức đại biến, trực tiếp hô một tiếng với giáo sư Tôn:

- Giáo sư Tôn, đi mau.

Mặc dù gen của giáo sư Tôn cao, nhưng mà dù sao cũng không luyện võ, phản ứng không có nhanh như vậy, chờ lúc ông ta triệu hồi ra tọa kỵ vừa leo lên, lão quy kia đã đến gần rồi.

Ba người bọn Kim Nhật Kiệt nhìn thấy lão quy kia vậy mà chạy nhanh như vậy, sắc mặt cũng đại biến, chuyện này hoàn toàn khác những gì bọn họ nghe nói, tốc độ của lão quy kia vậy mà còn nhanh hơn tọa kỵ thần huyết rất nhiều.

- Một con rùa mà thôi, lão tử liền đập bể nó.

Lỗ Minh Đạt tức giận quát một tiếng, trực tiếp hai tay nắm chuôi chùy, đại chùy liền đập xuống lão quy một cái.

Cây chùy kia cực kỳ nặng, nhưng mà lão quy không tránh không né, tốc độ lại còn nhanh thêm mấy phần, một chùy này của Lỗ Minh Đạt vốn là muốn đập vào đầu nó, nhưng mà lần này lại nện lên trên mai rùa của nó.

Bành!

Đầu búa lớn như thùng xăng kia nện ở trên mai rùa của lão quy, phát ra tiếng kim loại va chạm trầm muộn, giống như tiếng va đập của một bàn dập cỡ lớn.

- Aaaa!

Lỗ Minh Đạt hét thảm một tiếng, cây chùy lớn này có lực phá hoại vô cùng mạnh mẽ, lực phản chấn cũng mãnh liệt hơn binh khí bình thường rất nhiều, một búa toàn lực này của Lỗ Minh Đạt nện ở trên lưng lão quy, không thể làm lão quy bị thương một chút nào, hai tay của chính mình lại bị chấn nứt gan bàn tay, xương ngón tay lệch ra, đại chùy trong tay bị bắn lên hơn mười mét, trực tiếp bay ra ngoài, ầm một tiếng va lên trên vách đá, đập nham thạch ra một cái lỗ thủng lớn.

Không chỉ Lỗ Minh Đạt, mà ngay cả Kim Nhật Kiệt cùng Kim Minh Ly đều bị sợ ngây người, cây chùy lớn kia vô cùng nặng nề, Lỗ Minh Đạt toàn lực đập một cái có thể đập nát cả xe tăng bọc thép, lão quy này vậy mà một chút việc cũng không có, đây là khí lực mạnh mẽ bực nào, quả thực quá là dọa người.

Hàn Sâm lại không hề ngơ ngẩn, một cước liền trực tiếp đạp ra ngoài, nhưng hắn đạp không phải là lão quy, mà là Lỗ Minh Đạt đang đứng ở chỗ đó gào thảm.

Lỗ Minh Đạt bị một cước của Hàn Sâm đạp bay ra ngoài mấy mét, Kim Nhật Kiệt cùng Kim Minh Ly cũng cả kinh, nhưng mà lập tức liền nhìn thấy lão quy kia cắn nhanh như tia chớp, cắn trúng vị trí vừa rồi Lỗ Minh Đạt đang đứng, tốc độ kia nhanh đến mức để cho bọn họ đều không nhìn thấy rõ ràng lão quy kia vươn cổ ra như thế nào đấy.

- Còn ngẩn ra đấy làm gì, đi mau!

Hàn Sâm mắt thấy giáo sư Tôn đã lên tọa kỵ nhưng vẫn ngẩn ngơ ở chỗ đó, liền rống lớn một tiếng với giáo sư Tôn, mình thì chạy vội tới chỗ cây chùy lớn vừa rồi Lỗ Minh Đạt văng ra, đồng thời cũng triệu hoán ra biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng.

Kim Nhật Kiệt cùng Kim Minh Ly kéo Lỗ Minh Đạt muốn chạy, nhưng mà lão quy bên kia lại cắn tới một cái, mục tiêu lại là Kim Nhật Kiệt ở gần nó nhất.

Căn bản Kim Nhật Kiệt cũng không kịp trốn tránh, nhưng phản ứng cũng tương đối nhanh, dựng thẳng thanh đao thần huyết trong tay lên, muốn ngăn trở lão quy cắn.

Răng rắc!

Lão quy trực tiếp cắn vào lưỡi đao thần huyết của Kim Nhật Kiệt, một miếng đã cắn đứt, một thanh binh khí thú hồn siêu cấp thần huyết huyết liền trực tiếp bị hủy đi như vậy.

Ba người Kim Nhật Kiệt đã sớm sợ đến chết đứng, đây chính là binh khí cấp thần huyết đó, lại bị lão quy khẽ cắn đã cắn nát như vậy, mồ hôi lạnh ứa ra khắp toàn thân, liền muốn chạy đi.

Thế nhưng mà tốc độ của lão quy thật sự là quá nhanh, làm sao có thể để cho bọn họ chạy đi được, cái đầu quái dị kia duỗi ra, nhanh đến không thể tưởng tượng cắn về phía đầu Kim Nhật Kiệt đã tay không tấc sắt.

Vừa rồi Kim Nhật Kiệt đã dùng hết toàn lực rồi, lúc này lực mới chưa sinh, hơn nữa dùng tốc độ của y, cho dù có khí lực cũng không thể nào tránh được cú cắn trong chớp mắt của lão quy.

- Đã xong!

Trong lòng Kim Nhật Kiệt kêu thảm, liều mạng lui về phía sau, tuy nhiên không thể rời khỏi phạm vi lão quy cắn, tâm đều đã nguội một nửa.

Lỗ Minh Đạt cùng Kim Minh Ly cũng đã hoàn toàn biến sắc, muốn cứu viện Kim Nhật Kiệt đều không có cơ hội, lão quy cắn quá nhanh.

Bành!

Đột nhiên một vật khổng lồ màu đen từ trên trời giáng xuống, hung hăng nên lên trên đầu lão quy đang duỗi ra, cứ thế mà đập đầu lão quy xuống.

Chương 331: Dụ Dỗ

- Hàn Sâm!

Kim Nhật Kiệt vừa dạo trước quỷ môn quan một vòng, sắc mặt trắng bệch, thấy Hàn Sâm nện một búa lên đầu lão quy thì lập tức vừa mừng vừa sợ.

- Còn ngơ ra đó làm gì? Không mau đi!

Hàn Sâm nghiêm túc nhìn lão quy.

Tuy đầu lão quy đầu bị đập một phát, nhưng hắn không có cảm giác đầu lão quy bị vỡ vụn, mà một đập này lại giống như đang đập vào lốp xe cao su vậy.

Quả nhiên, lão quy chỉ khẽ lắc đầu vài cái, đôi mắt màu xanh sẫm hung ác nhìn chằm chằm về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp lại đập tới một búa, trái tim trong lồng ngực đập nhanh, khiến khí huyết toàn thân hắn nhanh chóng vận chuyển, mạch máu trên người đều căng ra.

Cự chùy này thật sự quá nặng, với sức lực của Lỗ Minh Đạt cũng chỉ có thể miễn cưỡng vung cự chùy này vài chục cái thôi, hơn nữa tốc độ cũng không quá nhanh.

Tốc độ như vậy mà muốn đập trúng lão quy thì không thể nào, sức mạnh của Hàn Sâm còn mạnh hơn Lỗ Minh Đạt, nhưng chỉ dựa vào lực lượng cũng không có khả năng đập trúng lão quy, một kích vừa rồi là Hàn Sâm sử dụng Cổ Tà Chú kết hợp với Phụ Hà, mới có thể xuất kỳ bất ý đập trúng đầu lão quy.

Một chùy này mặc dù nhanh như lôi đình sét đánh, nhưng đầu của lão quy kia lại mạnh mẽ co rụt lại, trực tiếp tránh né được một chùy này của Hàn Sâm.

Trong nháy mắt khi né tránh cự chùy, bốn chân mạnh mẽ dùng sức, thân thể khổng lồ nhảy bắn lên, giống như đạn pháo đánh tới Hàn Sâm, tốc độ vừa nhanh vừa độc.

Hàn Sâm trở tay vung ngược lại, vô cùng hung ác đập vào mai rùa, đập lão quy từ trên không trung đập xuống, nhưng lão quy kia lại thò đầu ra khỏi mai, cắn một phát chính giữa cự chùy, trực tiếp cắn đứt chuôi chùy.

Trong tay Hàn Sâm chỉ còn sót một nửa chuôi, quay người chạy sang bên cạnh, lão quy giống như đã bị Hàn Sâm chọc giận, cái đầu một lần nữa co rụt lại, tứ chi hung hăng đạp trên mặt đất, lại như một quả đạn pháo đụng tới Hàn Sâm.

- đội trưởng Hàncố cầm cự, chúng tôi tới giúp cậu.

Kim Nhật Kiệt lập tức triệu hoán ra binh khí một lần nữa, chuẩn bị xông lên giúp Hàn Sâm.

Trong nội tâm Hàn Sâm vô cùng phiền muộn, mấy người còn không nhanh chạy, giúp cái gì mà giúp, muốn dốc sức liều mạng cùng lão quy này à? Đây chính là sinh vật siêu cấp thần huyết đấy, đến người nào là chết người đó, một người cũng không chạy thoát được.

- Giúp cái gì mà giúp, chạy mau, tôi lập tức chạy đây.

Hàn Sâm hét lớn một tiếng với Kim Nhật Kiệt.

Kim Nhật Kiệt ngây ra một lúc, vội vàng mang theo đám Lỗ Minh Đạt xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn Hàn Sâm.

Chỉ thấy Hàn Sâm tránh qua một bên, né được va chạm với lão quy, lăn một vòng trên mặt đất rồi nhào về phía chuôi cự chùy bị lão quy cắn đứt khi nãy.

Chuôi chùy tuy đã bị gãy, nhưng chuôi chùy vốn rất dài, sau khi bị cắn đứt một đoạn, vẫn còn thừa lại bảy tám chục cm, Hàn Sâm bắt lấy cự chùy, đập

một búa đến lão quy đang xông tới.

Mấy người chạy tới vị trí giáo sư Tôn mới dừng lại, đứng xa xa nhìn Hàn Sâm đại chiến cùng lão quy, một chiếc búa lớn kia mà Hàn Sâm vung nhẹ như không có chút trọng lượng nào, một búa lại một búa nhanh như chớp giật.

Ba người Kim Nhật Kiệt đứng xem mà trợn mắt há mồm, bọn họ biết rất rõ sức nặng của cự chùy kia, mà ngay cả Lỗ Minh Đạt có thiên phú dị bẩm về sức mạnh khi vung cự chùy kia vài chục cái đã không còn khí lực gì, hơn nữa y cũng không thể nhẹ nhàng vung như Hàn Sâm được.

- Sức mạnh thật đáng sợ.

Lỗ Minh Đạt trợn mắt nói một câu.

- Tiểu Hàn sẽ không có chuyện gì chứ?

giáo sư Tôn vô cùng lo lắng nhìn Hàn Sâm đang đại chiến cùng lão quy, nếu như không có Hàn Sâm, bọn họ đừng mong có người nào thoát được.

- Chờ một chút nữa, nếu thật sự không được, chúng ta sẽ trở về giúp đội trưởng Hàn.

Kim Nhật Kiệt cắn răng nói, hiện tại y đã hối hận vì không nghe Hàn Sâm khuyên bảo, nếu không cũng sẽ không rơi vào tình trạng này.

- Đừng vội, nhìn kỹ rồi nói, đội trưởng Hàncó lẽ sẽ có biện pháp thoát thân.

Kim Minh Ly kéo Kim Nhật Kiệt lại.

- Đều tại tôi, nếu như không phải là tôi, cũng sẽ không kinh động tới lão quy kia, đợi lát nữa phải xin lỗi Hàn đội trưởng, thật sự không được, tôi sẽ đi dốc sức liều mạng cùng lão quy, không thể để đội trưởng Hàn vì cứu chúng ta mà hi sinh được.

Lỗ Minh Đạt đỏ mặt nói.

- Bây giờ nói những lời này có ích gì, vẫn nên nghĩ cách xem làm thế nào giúp đội trưởng Hàn thoát thân mới đúng.

Kim Minh Ly quát.

Nhưng bọn họ có thể nghĩ ra biện pháp gì được, sự cường đại của lão quy kia đã hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của bọn họ, căn bản không có biện pháp gì ứng đối, khiến bọn họ vội đến mức xoay quanh.

Trong trạng thái Hàn Sâm dùng Cổ Tà Chú và Phụ Hà, phát hiện ra tốc độ của mình vẫn theo không kịp lão quy, cho dù sử dụng Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc, so với lão quy thì vẫn chậm hơn một chút.

Nhưng Hàn Sâm lại ngạc nhiên phát hiện, hắn tu luyện trong khoảng thời gian này cũng không uổng phí, mình hoàn toàn không cần so tốc độ với lão quy.

Lúc này trợ giúp lớn nhất đối với Hàn Sâm, ngược lại chính là phương pháp tẩu vị học được từ Nữ Hoàng, hắn vốn tinh thông dự đoán, sử dụng phương pháp tẩu vị của Nữ Hoàng, sau khi tính toán cẩn thận thời điểm lão quy xuất kích, hắn lại có thể né tránh công kích của lão quy trước một bước.

Mỗi một bước của hắn đều có thể tính toán trước, dụ dỗ lão quy về phía vị trí mà hắn đã xếp đặt thiết kế tốt, như vậy hắn trốn tránh bắt đầu dễ dàng hơn không ít.

Tuy tốc độ không bằng lão quy, thế nhưng cũng có thể né tránh công kích của nó.

Cảnh này giống như trốn viên đạn bên trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình, nhưng trên thực tế muốn né tránh viên đạn là chuyện không thể nào, khi bóp cò súng, tốc độ dù nhanh đến đâu cũng không thể né tránh viên đạn được.

Muốn né tránh viên đạn, thì chỉ có thể phán đoán trước thời điểm mà đối phương nổ súng, rồi né tránh trước, như vậy mới có cơ hội.

Hiện tại Hàn Sâm đang lợi dụng phương pháp tẩu vị kỳ diệu, dụ dỗ viên đạn bắn về một vị trí, nhưng trước đó một giây, hắn đã nhảy khỏi vị trí kia, cho nên lão quy mới không cắn trúng hắn.

Phương pháp tẩu vị của Nữ Hoàng, khiến chuyện không thể biến thành có thể, cũng để tốc độ của Hàn Sâm vốn không theo kịp lão quy, có thể kịp thời tránh thoát công kích của lão quy.

Chỉ là phương pháp tẩu vị này cực kỳ tiêu hao tâm thần, đặc biệt là tốc độ của Hàn Sâm vốn không bằng lão quy, hơn nữa còn trong tình trạng Phụ Hà, thân thể của hắn cũng khó có thể chèo chống trong thời gian dài.

Hơn nữa Hàn Sâm có thể tiếp tục chống đỡ, cũng không thể bỏ qua công lao của biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng, khiến hành động của lão quy trong mắt hắn trở nên chậm hơn rất nhiều, nên hắn mới có thể càng thêm bố cục và tẩu vị.

Nhưng hắn muốn trảm sát lão quy lại là chuyện không thể nào, Hàn Sâm đã dốc sức liều mạng vung búa cũng chỉ đánh trúng vào lão quy mấy lần.

Thế nhưng lực lượng kinh khủng như vậy đánh ở vị trí đầu yếu ớt nhất và trên cổ, vậy mà vẫn không tạo được thương tổn quá lớn với nó, cũng chỉ khiến nó kêu gào vài tiếng mà thôi.

- Lực lượng, lực lượng của mình vẫn chưa đủ.

Trong nội tâm Hàn Sâm hò hét, nhưng hiện tại hắn có thể dây dưa lâu như vậy với lão quy, đối với Hàn Sâm đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Một lần nữa tránh né được công kích của lão quy, Hàn Sâm đã lui tới một sườn đồi, không nói hai lời, trực tiếp nhảy xuống, mượn cơ hội thoát khỏi công kích của lão quy, đồng thời cũng tránh né tầm mắt của đám giáo sư Tôn.

Chương 332: Đánh Cờ Vây

truyendichgiare.com

Sau khi rơi xuống sườn đồi, Hàn Sâm trực tiếp triệu hồi ra hai cánh để bay đi.

Lão quy ghé vào vách đá nhìn xuống phía dưới, sau đó quay người bò đi, hiển nhiên là nó không có ý nhảy xuống vách núi đuổi theo Hàn Sâm.

Hàn Sâm lượn quanh một vòng rồi tìm đến đám người giáo sư Tôn, đám giáo sư Tôn đều vô cùng vui sướng.

- Tiểu Hàn, lần này may mắn là có cậu, tôi thật hổ thẹn a, vì chuyện của tôi, thiếu chút nữa đã hại mọi người.

Giáo sư Tôn có chút xấu hổ nói.

- Không kiên quan gì tới giáo sư Tôn, đều là lỗi của tôi, đội trưởng Hàn cậu mắng tôi đánh tôi cũng được, lão Lỗ tôi xin lỗi cậu.

Lỗ Minh Đạt đỏ bừng mặt nói.

Kim Nhật Kiệt còn muốn nói điều gì, lại bị Hàn Sâm cắt đứt:

- Chúng ta cũng chỉ vì bảo vệ giáo sư Tôn, cũng không do hai người sai, lúc trước hai người chưa từng gặp con rùa kia, không biết sự lợi hại của nó, phán đoán sai lầm cũng là chuyện bình thường.

- Đội trưởng Hàn yên tâm, mạng của chúng tôi đều do cậu cứu, về sau nếu như có chuyện gì cần, chỉ cần một câu, dù có xông vào núi đao biển lửa chúng tôi cũng tuyệt đối sẽ không nhăn mày một cái.

Kim Nhật Kiệt nghiêm túc nói.

Mấy người lại bàn bạc với giáo sư Tôn một lát, quyết định về Vinh Diệu Tí Hộ Sở trước để chuẩn bị một chút, sau đó lại đi tìm lão quy kia.

Hàn Sâm nhân cơ hội này trở về trường quân đội một chuyến, vội vàng đăng nhập lên diễn đàn dũng sĩ giác đấu, mở ra danh sách bạn tốt, phát hiện

Nữ Hoàng lại online, vô cùng vui mừng, lập tức gửi một lời mời đối chiến cho Nữ Hoàng.

Hắn học phương pháp tẩu vị từ Nữ Hoàng, vẫn có chỗ thiếu hụt rất lớn, khó có thể tự nhiên phát huy như Nữ Hoàng, trong đó còn có rất nhiều chỗ khó có thể lý giải được.

Nếu như hắn có thể hiểu được phương pháp tẩu vị của Nữ Hoàng, có lẽ có thể hoàn toàn không cần dựa vào tốc độ cũng có thể đấu với lão quy, cho nên Hàn Sâm hy vọng có thể lại đối chiến một lần cùng Nữ Hoàng, nhìn lại phương pháp tẩu vị của cô ấy, có lẽ có thể có lĩnh ngộ mới.

Chỉ là Hàn Sâm không biết Nữ Hoàng có đồng ý lời mời đối chiến của hắn hay không, dù sao chênh lệch giữa hai người thật sự quá lớn, nếu như là Nữ Hoàng, có lẽ có thể đơn giản đánh chết lão quy rất.

Theo ước lượng của Hàn Sâm, tố chất thân thể của sinh vật siêu cấp thần huyết hẳn là khoảng hơn 40 điểm, mà người mạnh nhất ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, tố chất thân thể cũng chỉ có thể đạt tới 20 điểm, đại đa số mọi người chỉ có tố chất khoảng 15 điểm.

Cho dù là người có gen đầy đủ thăng cấp thành Tiến Hóa Giả ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, tố chất cũng chỉ khoảng 30 điểm, căn bản không thể giết được sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng Tiến Hóa Giả như Nữ Hoàng có tố chất hơn một trăm điểm, nếu muốn giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không khó.

Nhưng dù sao cô ấy cũng là Tiến Hóa Giả, không thể trở lại không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, khi cô ấy là người chưa tiến hóa hoặc là vừa mới trở thành Tiến Hóa Giả, cũng không phải là đối thủ của lão quy.

Hàn Sâm không biết Nữ Hoàng có đồng ý lời mời đối chiến của mình hay không, trong nội tâm không ngừng nói:

- Đánh thêm một ván, đánh thêm một ván là được rồi.

Nữ hoàng thấy lời mời của Hàn Sâm lại ngẩn người, bởi vì cô vốn thiết lập sẽ không nhận lời mời của người lạ, mà trước đó cô lại không thêm hảo hữu, cho nên căn bản cũng không nhận được lời mời.

Lúc này đột nhiên thấy một lời mời, cô không khỏi ngơ ngác một chút, sau khi nhìn rõ ràng là tài khoản Lính Quèn Trên Chiến Hạm mời đối chiến, Nữ Hoàng do dự một chút, sau đó vẫn lựa chọn tiếp nhận.

Hàn Sâm tiến vào trong trường giác đấu, trong lòng vô cùng mừng rỡ, có thể đối chiến với Nữ Hoàng thêm lần nữa, nhìn phương pháp tẩu vị tinh kỳ tuyệt diệu kia khiến Hàn Sâm rất hưng phấn.

Sau khi thời gian đếm ngược chấm dứt, Hàn Sâm lập tức chạy về phía Nữ Hoàng, hắn không dám chờ Nữ Hoàng công kích hắn, ngay cả một chiêu của cô ấy hắn cũng đỡ không nổi, chỉ là tố chất thân thể giữa hai người chênh lệch quá nhiều, tố chất thân thể Nữ Hoàng rất có thể đã vượt qua 100 điểm, còn Hàn Sâm dù có bộc phát, thì cũng chỉ có thể đạt tới 30 là không tệ rồi.

Một quyền đánh tới, Nữ Hoàng cũng không phản kích, vẫn giống như lần trước, cô chỉ thoáng nghiêng né tránh.

Trong nội tâm Hàn Sâm vô cùng vui vẻ, lại đánh ra một quyền khác, đồng thời tự mình cũng di động một bước.

Trong ánh mắt Nữ Hoàng lộ ra vẻ kinh ngạc, một quyền này và một bước kia của Hàn Sâm cũng không đơn giản, tuy nhiên quyền không trúng, bước chân di động cũng không phải hướng về phía Nữ Hoàng, nhưng như thế vẫn khiến Nữ Hoàng có chút kinh ngạc.

Một bước này của Hàn Sâm, vậy mà lại có chút tương tự với tẩu vị của cô, phá hỏng ý đồ muốn bức bách Hàn Sâm của cô.

- Là đang học mình sao?

Ánh mắt Nữ Hoàng rơi vào trên người Hàn Sâm, tiếp tục quan sát cử động của Hàn Sâm.

Rất nhanh, Nữ Hoàng đã xác định được Hàn Sâm đúng là đang học phương thức tẩu vị của cô, hơn nữa nhìn đã có chút dáng vẻ, tuy nhiên vẫn còn rất nhiều sơ hở, nhưng trong thời gian ngắn như vậy mà hắn có thể bắt chước tới mức này, việc này đã khiến Nữ Hoàng có chút ngạc nhiên.

Nữ hoàng cũng không gấp gáp chấm dứt cuộc chiến, cô muốn nhìn xem rốt cuộc Hàn Sâm đã bắt chước được bao nhiêu phần.

Loại phương thức tẩu vị này không phải người nào cũng có thể luyện tốt, phương pháp này dễ học mặt ngoài nhưng khó hiểu được tinh túy, giống như đánh cờ vây vậy, người biết rõ quy tắc ai cũng có thể đánh, nhưng có thể đánh tốt hay không lại là chuyện khác.

Ở phương diện này Nữ Hoàng thật sự rất có thiên phú, ít nhất trong những đối thủ mà cô từng gặp qua, không có ai có thể đạt đến cảnh giới này của cô.

Biểu hiện của Hàn Sâm ít nhiều khiến Nữ Hoàng thoáng giật mình, có chút non nớt, cũng còn rất nhiều sai lầm, nhưng Nữ Hoàng có thể nhìn ra, ở phương diện này Hàn Sâm có một suy nghĩ rất thần kỳ, hơn nữa còn vô cùng nhạy cảm với phương thức tẩu vị của cô, điều này không thể nghi ngờ đã chứng minh rằng ở phương diện này Hàn Sâm thật sự có chút thiên phú.

Sau khi nhận rõ trình độ của Hàn Sâm, Nữ Hoàng cũng không suy nghĩ thêm. Có thiên phú là một chuyện, nhưng có thể đi xa hay không lại là một chuyện khác.

Nữ hoàng cũng không nói gì thêm, chỉ tiếp tục trốn tránh công kích của Hàn Sâm.

Nhưng trong quá trình này Hàn Sâm lại cảm giác được áp lực tăng lớn, rất nhanh hắn đã phát hiện phán đoán của mình đối với phương pháp tẩu vị của Nữ Hoàng càng ngày càng khó dùng tiếp rồi.

Giống như hai người đang đánh cờ vậy, tài chơi cờ của Hàn Sâm so với Nữ Hoàng kém hơn rất nhiều, mỗi một bước đi đều đã nằm trong kế hoạch của Nữ Hoàng, hắn hoàn toàn không có năng lực chống đỡ, không bao lâu sau hắn đã bị Nữ Hoàng dồn đến góc tường như lần trước.

Oành!

Lại là một lần lên gối gọn gàng linh hoạt, kết cục của Hàn Sâm cũng không khác lần trước, chờ hắn trở lại ngoài trường giác đấu, Nữ Hoàng đã rời khỏi trường giác đấu, cũng rời khỏi diễn đàn.

Nhưng Hàn Sâm cũng không có cảm giác uể oải, ngược lại còn hết sức hứng thú, cũng không biết là cố ý hay vô tình ý, Nữ Hoàng cuối cùng dùng phương pháp tẩu vị, đều bù đắp vào những chỗ thiếu hụt trong tẩu vị của hắn, khiến bước đi của hắn càng ngày càng không được tự nhiên, càng ngày càng khó chịu.

Nhưng chuyện này đối với Hàn Sâm tuyệt đối không phải là chuyện xấu, ngược lại còn là một chuyện tốt, chẳng khác gì Nữ Hoàng giúp hắn tìm ra chỗ thiếu hụt chỗ của bản thân, cho dù là lão sư chỉ điểm cũng không gì hơn cái này.

Tuy không biết Nữ Hoàng là cố ý hay vô tâm, nhưng Hàn Sâm vẫn vô cùng cảm kích, phương pháp tẩu vị này vô cùng quan trọng để hắn đánh chết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Mà phương pháp tẩu vị này, dù có học tân võ học cũng không học được, thu hoạch trong lần quyết đấu với Nữ Hoàng này thực sự lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm tải lại hình ảnh hôm nay đối chiến, sau đó cũng đã rời khỏi diễn đàn dũng sĩ giác đấu, đi tới nhà kho số 7, vừa xem video, một bên cân nhắc chỗ thiếu hụt trong tẩu vị của mình.

Vài bước cuối cùng của Nữ Hoàng, đúng là nhằm vào chỗ thiếu hụt của Hàn Sâm mà đi, quả thật có vài phần ý chỉ điểm cho hắn.

Người luyện phương pháp này vốn không nhiều lắm, Hàn Sâm vốn đã bắt đầu nhập môn, Nữ Hoàng cũng chỉ tiện tay giúp đỡ, cũng không cần nghĩ quá nhiều.

Chỉ là chuyện tiện tay của Nữ Hoàng này, đã trợ giúp Hàn Sâm vô cùng lớn, để khả năng Hàn Sâm đánh chết sinh vật siêu cấp thần huyết tăng cao.

- Nếu như có thể lợi dụng thân pháp hoàn toàn né tránh công kích của lão quy, cuối cùng sẽ có cơ hội tìm được nhược điểm của nó rồi giết chết nó.

Trong lòng Hàn Sâm càng hưng phấn.

Chương 333: Xích Đồng Yêu

Sau khi Hàn Sâm xem lại video mình đối chiến với Nữ Hoàng một lần, thu hoạch được càng tăng cao, đặc biệt là vài bước cuối cùng của Nữ Hoàng, để Hàn Sâm hiểu rõ chỗ thiếu sót của mình.

Nhiều lần xem lại video, dần dần sửa lại sai lầm của mình, đối với Hàn Sâm mà nói, quá trình này cũng là một niềm vui.

Rất nhiều người đều thói quen nếu xuất hiện sai lầm thì đều lựa chọn buông tha, nhưng Hàn Sâm lại chỉ muốn xem xét và sửa lại sai lầm của mình.

Giống như trong cuộc sống sẽ có vô số cái sai lầm, nhưng bạn lại không có khả năng làm lại, Hàn Sâm quan tâm là sau này làm thế nào để không tái phạm lại sai lầm tương tự.

Phương pháp tẩu vị của Nữ Hoàng không chỉ đơn thuần là vận động thân thể, suy nghĩ và hành động thân thể thiếu một thứ cũng không được.

Hàn Sâm lần lượt thử lại những lỗi sai, sau đó lại lần lượt sửa lại.

Tình huống chiến đấu luôn thiên biến vạn hóa, Hàn Sâm chỉ học được quy tắc cơ bản từ Nữ Hoàng, có những quy tắc này, Hàn Sâm mới có thể ứng đối không chút nghĩ ngợi trong quá trình chiến đấu.

Đại não có mạnh đến đâu, cũng không thể tính toán quá nhiều trong quá trình chiến đấu, phần lớn đều phải dựa vào luyện tập bình thường và vận dụng quy tắc.

Quá trình này cũng giống như giải đề toán học vậy, trước tiên bạn cần phải thuộc các công thức đơn giản, sau đó trong quá trình tính toán thực tế lại

thuần thục vận dụng những công thức đó, cuối cùng mới có thể làm ra kết quả.

Phương pháp tẩu vị của Nữ Hoàng, giống như đang nói cho Hàn Sâm biết một số công thức đơn giản mà hắn chưa bao giờ biết, hiện tại chuyện Hàn Sâm phải làm, chính là cần vận dụng những công thức vào thực tế chiến đấu, như vậy khi gặp được chiến đấu chân chính, hắn có thể dựa vào bản năng của thân thể làm ra phán đoán chính xác nhất để sử dụng.

Nếu như chỉ là một bước hoặc là hai, ba bước, luyện tập cũng không phải chuyện khó khăn, điều khó chính là phương pháp tẩu vị của Nữ Hoàng cần phải suy nghĩ thêm nữa. Bước một bước ra, thậm chí còn vài chục bước tiếp theo, tất cả đều đã có con đường đại khái.

Muốn làm được chuyện này thật sự rất khó khăn, số người có thể làm được vốn rất ít, cho nên học sinh ở Chiến Thần Võ Đạo Quán có vô số, nhưng Nữ Hoàng lại chỉ có một.

Một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau, hai mắt Hàn Sâm đã đỏ bừng, bên trong giăng đầy tơ máu, đầu óc của hắn thực sự đã dùng quá nhiều.

- Không thể tiếp tục nữa, biến hóa của tẩu vị giống như một ván cờ vây vô cùng vô tận, dù thế nào cũng không thể hiểu rõ tất cả biến hóa, nếu không thể ngộ ra, học nhiều hơn cũng vô dụng.

Hàn Sâm biết mình đã lạc lối, đưa tay tắt video đi, đi đến toilet rửa mặt, sau đó nằm xuống giường ngủ một giấc.

Không biết hắn đã ngủ bao lâu, thẳng đến khi bị tiếng gọi của máy truyền tin đánh thức, Hàn Sâm mới khoan khoái duỗi lưng mệt mỏi, bò dậy từ trên giường.

Là Kim Nhật Kiệt tìm hắn vào Tí Hộ Sở, đám người giáo sư Tôn đã chuẩn bị kỹ càng, chuẩn bị tới Hồng Đồng Sơn Mạch nhìn con lão quy kia một lần nữa.

Hàn Sâm đồng ý, vội tới căn tin ăn một chút, sau đó lập tức tiến vào Vinh Diệu Tí Hộ Sở.

Vết thương trên tay Lỗ Minh Đạt còn chưa lành, lần này đi Hồng Đồng Sơn Mạch chỉ có Kim Nhật Kiệt và Kim Minh Ly, còn có Hàn Sâm và giáo sư Tôn, tổng cộng có bốn người.

Thế nhưng bốn người chạy tới địa phương lần trước, lại không tìm được con lão quy kia, cũng không biết nó đã đi đâu rồi.

Giáo sư Tôn nhặt được một số mảnh vụn Khô Đằng bị lão quy ăn, bởi vì Khô Đằng đã bị lão quy ăn sạch sẽ, cả cây Khô Đằng cũng không tìm được, chỉ có mấy mảnh vụn rơi xuống lúc lão quy gặm.

Bốn người tiếp tục tìm kiếm xung quanh bốn phía sơn mạch, nhưng đi không bao xa, khi đi đến một chân núi, lại thấy trên núi trước mặt có một dị thú màu đỏ đứng trên tảng đá lớn ở sườn núi nhìn bốn phía.

Dị thú kia toàn thân như đồng đỏ, nửa người trên giống bò cạp, nửa người dưới lại giống rắn, cao hơn hai mét, sáu móng vuốt như lưỡi đao, nhìn vô cùng yêu dị.

- Là Xích Đồng Yêu!

Kim Nhật Kiệt nhìn thấy con dị sinh vật kia, vừa sợ hãi vừa vui mừng kêu lớn.

Hàn Sâm nghe được là Xích Đồng Yêu, trong nội tâm hắn cũng rất vui vẻ, trước khi hắn đến Hồng Đồng Sơn Mạch, cũng có tìm hiểu qua về Hồng Đồng Sơn Mạch.

Bên trong Hồng Đồng Sơn Mạch có một loại dị sinh vật nổi danh nhất chính là Xích Đồng Yêu, Xích Đồng Yêu sở dĩ nổi danh, là vì Xích Đồng Yêu thấp nhất đều là dị sinh vật biến dị, ngẫu nhiên cũng sẽ có Xích Đồng Yêu thần huyết xuất hiện.

Thú hồn Xích Đồng Yêu là loại dung hợp biến thân tương đối ít thấy, cho dù chỉ là Xích Đồng Yêu biến dị cũng có thể giúp lực lượng và tốc độ tăng lên trên diện rộng.

Nếu như là Xích Đồng Yêu thần huyết, sau lưng còn sẽ xuất hiện một đôi cánh đỏ thẫm như bọ rùa, sau khi dung hợp biến thân có thể giúp người ta đạt được năng lực phi hành.

Thú hồn đồng thời có cả dung hợp biến thân và năng lực phi hành hiển nhiên là rất hiếm thấy, cho dù là Xích Đồng Yêu biến dị không có năng lực phi hành, chỉ có lực lượng tăng cường, cũng khiến rất nhiều nhân loại phải chạy theo như vịt.

Nhưng Xích Đồng Yêu chỉ xuất hiện ở Hồng Đồng Sơn Mạch, ở những nơi khác còn chưa từng xuất hiện dị sinh vật tương tự, hơn nữa khoảng cách từ Hồng Đồng Sơn Mạch đến Vinh Diệu Tí Hộ Sở vốn rất gần, đại đa số Xích Đồng Yêu đều sớm đã bị tàn sát, những năm gần đây đều chỉ xuất hiện một số ít Xích Đồng Yêu, có lẽ là từ trong sào huyệt dị sinh vật đi ra.

Đám người Kim Nhật Kiệt đều đã nghe qua đại danh của Xích Đồng Yêu, nhưng chưa từng gặp, hôm nay nhìn thấy một con, tự nhiên là có chút vui mừng.

- Chúng ta đi thử vận may đi, biết đâu may mắn thu được thú hồn.

Kim Minh Ly có chút hưng phấn nói.

Mấy người đều không có ý kiến gì, có thể nhìn thấy dị sinh vật hi hữu nổi danh như vậy, mặc dù chỉ là một con biến dị không có cánh, nhưng cũng có thể thử thời vận.

Nhưng khi bốn người lên núi, sắp đi đến giữa sườn núi, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy vị trí mà Xích Đồng Yêu đứng chính là một tảng đá lớn, phía sau tảng đá chính là một hang động, lúc này đang có không ít Xích Đồng Yêu từ trong bò ra, sáu móng vuốt như lưỡi đao thỉnh thoảng va chạm tạo ra tiếng chói tai.

Mà bên trong đám Xích Đồng Yêu kia, có một con đặc biệt cao lớn, toàn thân đỏ tím, sau lưng có một đôi cánh màu đỏ kim loại kỳ dị đặc thù của Xích Đồng Yêu.

Xích Đồng Yêu đứng trên tảng đá đã phát hiện ra đám người Hàn Sâm, nó kêu ré lên một tiếng, sau đó Xích Đồng Yêu trong động lập tức tràn ra, thoáng cái đã xuất hiện hai mươi, ba mươi con, bên trong vẫn còn Xích Đồng Yêu đang nhanh chóng leo ra.

Hai cánh thần huyết Xích Đồng Yêu kia thoáng chấn động, nhìn từ xa giống như một đôi cánh kim loại khổng lồ màu đỏ tím, bổ nhào về phía bốn người Hàn Sâm, thanh thế này không hề kém hơn máy bay ném bom là bao.

- Không được, bảo vệ giáo sư Tôn lui lại.

Sắc mặt Kim Nhật Kiệt đại biến, đồng thời triệu hoán ra một thanh thú hồn đao, chuẩn bị ngăn cản công kích của con Xích Đồng Yêu thần huyết kia.

Hàn Sâm đứng một bên lại rất vui vẻ, hắn còn đang lo không tìm thấy sinh vật thần huyết để săn giết, bây giờ lại có một con tự mình đưa tới cửa, quả thực là cái bánh từ trên trời rớt xuống.

Chương 334: Sông Ngầm Dưới Lòng Đất

Hàn Sâm không chút do dự triệu hoán ra Ma Giác Xà cung và mũi tên Hắc Châm Phong biến dị, trực tiếp bắn một mũi tên tới thần huyết Xích Đồng Yêu đang lao xuống kia.

Kim Nhật Kiệt đang chuẩn bị tâm lý để chiến đấu với thần huyết Xích Đồng Yêu, lại đột nhiên thấy một mũi tên màu đen phá không, bắn thẳng về phía con mắt của thần huyết Xích Đồng Yêu.

Nhưng con thần huyết Xích Đồng Yêu kia phản ứng rất nhanh, sáu móng vuốt như lưỡi đao giơ lên, khóa lại mũi tên màu đen kia.

Thế nhưng ngay khi sáu móng vuốt tựa lưỡi đao kia khóa mũi tên lại, thì mũi tên kia lại giống như một mũi khoan kịch liệt xoay tròn, cứ thế mà tuột

khỏi móng vuốt của Xích Đồng Yêu, điên cuồng bắn tới mắt của Xích Đồng Yêu, lập tức bắn xuyên qua đầu của nó.

Bịch!

Xích Đồng Yêu thần huyết nhìn có vẻ rất cường đại, thế mà lúc này lại rơi từ trên trời xuống chết oan chết uổng.

- Săn giết thần huyết Xích Đồng Yêu, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Nghe được thiếng thông báo trong đầu, Hàn Sâm liếm môi một cái, có chút tiếc hận, thần huyết Xích Đồng Yêu tốt như vậy lại không thu được thú hồn, đây là số mệnh rồi.

Mà Kim Nhật Kiệt và Kim Minh Ly đứng một bên lại nhìn đến ngẩn người, một mũi tên bắn chết thần huyết Xích Đồng Yêu, sức mạnh này quá đáng sợ đi.

Thần huyết Xích Đồng Yêu bị giết, những Xích Đồng Yêu biến dị còn lại lập tức quay người chạy vào trong hang động, mấy người Hàn Sâm nhân cơ hội đuổi giết.

Thế nhưng cũng chỉ giết được mấy con Xích Đồng Yêu biến dị chạy chậm, những con khác đã sớm không thấy bóng dáng, hang động này vốn rất sâu, hơn nữa thông đạo giăng khắp nơi, mấy người Hàn Sâm cũng không đi sâu vào trong nữa, quyết định quay lại xử lý thi thể Xích Đồng Yêu.

Thân thể Xích Đồng Yêu cứng như kim thiết, bên trong cũng không có thịt để ăn, chỉ có một chút máu từ trong thân thể chảy ra là có thể ăn.

Hàn Sâm cẩn thận từng li từng tí thu lấy tinh huyết màu tím trong cơ thể thần huyết Xích Đồng Yêu, dùng một bình nước nhỏ để đựng, một con thần huyết Xích Đồng Yêu lớn như vậy, mà máu cũng chỉ chảy ra một lọ nước khoáng thế này thôi.

Bởi vì thần huyết Xích Đồng Yêu là do Hàn Sâm tự mình giải quyết, cho nên cũng không cần chia xẻ cùng người khác, Hàn Sâm một ngụm uống hết

máu huyết của thần huyết Xích Đồng Yêu, liên tục nghe được tiếng thông báo gia tăng ba điểm thần gen.

Số điểm này cũng không tính là ít, dù sao phần lớn thân thể thần huyết Xích Đồng Yêu không thể ăn, chỉ có máu là có thể tăng thêm ba điểm thần gen, điều này đã khiến Hàn Sâm khá thoả mãn.

Thần gen của Hàn Sâm đã đạt đến 83 điểm, thần gen đủ để tấn chức đã ở trong tầm tay.

- Bình thường khó có thể gặp được Xích Đồng Yêu, chúng ta có nên đi vào trong hang động xử lý hết đám Xích Đồng Yêu biến dị còn lại không, có lẽ sẽ có cơ hội đạt được thú hồn.

Sau khi xử lý xong thi thể Xích Đồng Yêu, Kim Minh Ly có chút hưng phấn đề nghị.

Đối với lời đề nghị này, Hàn Sâm đương nhiên sẽ không phản đối, cho dù là thú hồn dung hợp biến thân biến dị cũng khá đắt giá đấy, không có ai chê tiền nhiều cả.

Kim Nhật Kiệt lại hỏi thăm ý kiến của giáo sư Tôn, giáo sư Tôn cũng không phản đối, hơn nữa trong hang động còn có các loại thực vật hoặc nấm, giáo sư Tôn rất có hứng thú.

Bốn người cùng tiến vào hang động, hang động này cũng rất rộng, một đường đi vào bên trong không gặp phải nguy hiểm gì, không biết đám Xích Đồng Yêu đó đã chạy đi nơi nào rồi, trên đường đi bọn hắn đã chú ý tìm tòi mọi nơi, nhưng vẫn không thể tìm được tung tích của bọn nó.

Hang động khá lớn, bốn người càng đi vào bên trong lại càng rộng rãi hơn, đi hơn hai giờ, trước mặt đột nhiên mở rộng, hang động to lớn giống như là một không gian dưới lòng đất, có một dòng sông ngầm rộng chừng 30~40m từ nơi này chảy qua hang động, đổ vào miệng một chỗ phía bên trái hang động.

Tốc độ nước chảy rất nhanh, nhưng lại không biết vì nguyên nhân gì, tiếng nước cũng không lớn, mặt nước nhìn rất yên tĩnh.

Qua ánh sáng của bó đuốc, đám người Hàn Sâm thấy một bầy Xích Đồng Yêu ở bờ bên kia, đang lắc mông tiếp tục chạy trốn vào bên trong.

- Chúng ta có đuổi tiếp không?

Kim Nhật Kiệt quay sang hỏi Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn dòng sông ngầm kia, không nhịn được thoáng nhíu mày, đối với sông ngầm dưới đất lòng đất này, hắn còn chút bóng ma, lúc trước hai con Mặc Ngọc Cầu to lớn kia chính là ở dưới sông ngầm dưới lòng đất.

Mặc Ngọc Cầu là sinh vật thần huyết vô cùng hung mãnh, cho dù là hắn hiện tại gặp phải cũng không dám khinh thường.

Trong động thật sự quá tối, ánh sáng của bó đuốc không chiếu được vào trong nước, mặt sông phản xạ lại ánh lửa nên không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Hàn Sâm thật sự có chút sợ hãi trong sông này đột nhiên xuất hiện một con sinh vật thần huyết như Mặc Ngọc Cầu, dù hắn mạnh đến đâu, nhưng ở dưới nước cũng không phải là đối thủ của Mặc Ngọc Cầu.

- Mọi người có cánh không? Nếu muốn đuổi theo, có lẽ nên bay ở phía trên để đi qua.

Hàn Sâm do dự một chút rồi nói, hiện tại bảo hắn xuống sông như vậy, trong nội tâm thật sự có hơi sợ.

Kim Nhật Kiệt có chút lúng túng cười khổ nói:

- Cánh thì chúng tôi cũng có, nhưng cũng chỉ có một thú hồn cánh biến dị và một cái thú hồn cánh nguyên thủy.

- Vậy thì có chút phiền phức rồi, tôi cũng chỉ có cánh nguyên thủy.

Hàn Sâm không đề cập đến chuyện mình có cánh thần huyết, Tử Vũ Long Lân không thể để người ta trông thấy được.

- Vậy thì thế này đi, tôi sử dụng cánh biến dị mang theo giáo sư Tôn đi qua, đội trưởng Hàn và Minh Ly tự bay qua.

Kim Nhật Kiệt nghĩ một chút rồi nói.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu:

- Hay là để tôi ta đi qua đó trước thử một lần, nếu như không có nguy hiểm gì, mọi người lại qua cũng không muộn.

Hàn Sâm luôn có cảm giác con sông này có chút không đúng, nhưng đây chỉ là một loại cảm giác, cũng không thật sự chứng minh được điều gì, cũng đã đuổi tới tận đây rồi, không thể cứ không công trở về như vậy.

Huống chi trên đường đi tới, giáo sư Tôn đã phát hiện ra một số thực vật thú vị, đối với chuyện tiếp tục tiến lên cũng rất có hứng thú.

Hàn Sâm triệu hoán ra cánh Hắc Vũ Thú, vỗ hai cái, bay lên độ cao 3-4m, sau đó mới chậm rãi bay sang bờ bên kia.

Cánh nguyên thủy thật sự không thể bay cao hay bay nhanh, đây đã là cực hạn, Hàn Sâm vừa bay vừa nhìn chằm chằm xuống sông ngầm dưới lòng đất, nếu có chuyện ngoài ý muốn gì, hắn cũng kịp thời làm ra phản ứng.

Ba người Kim Nhật Kiệt đứng trên bờ nhìn Hàn Sâm chậm rãi bay trên mặt sông, đều có chút khẩn trương, hoàn cảnh nơi này thật sự có chút âm u, mà nhân loại trời sinh đã có cảm giác sợ hãi với nước, khiến trong lòng bọn họ âm thầm toát mồ hôi lạnh.

Khi Hàn Sâm bay đến giữa sông, đột nhiên cảm giác được ở dưới mặt sông dường như có điểm không thích hợp, một luồng hàn ý chạy dọc sống lưng của hắn.

OÀ..ÀNH!

Mặt sông vốn yên ả đột nhiên như bị nổ tung, sóng nước to lớn bắn lên, một con quái vật khổng lồ từ trong nước chui ra, mở cái miệng lớn đầy máu, giống như nó muốn một ngụm nuốt trọn Hàn Sâm vào bụng vậy.

- CMN, mình đã cảm giác có gì đó không đúng rồi, quả nhiên là có chuyện.

Trong nội tâm Hàn Sâm khẽ nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào miệng lớn từ trong nước lao tới kia.

Chương 335: Lão Quy Dẫn Đường

Từ dưới sông ngầm lao tới một đầu quái vật, có chút giống cá sấu, cái miệng mở lớn, đừng nói là một người, cho dù là một con trâu lớn, chỉ sợ nó cũng có thể một ngụm nuốt vào.

Răng nhọn trong miệng con quái vật kia như là cối xay thịt vậy, đừng nói là máu thịt, cho dù là thân thể sắt thép, sợ rằng cũng bị hàm răng nhọn kia cắn nát.

Hàn Sâm không biết đây rốt cuộc là sinh vật đẳng cấp gì, cũng không dám thật sự liều mạng cùng nó, không may là một sinh vật siêu cấp thần huyết, chỉ sợ đến chết cũng không biết chết như thế nào.

Không nói hai lời, Hàn Sâm vỗ mạnh hai cánh, để thân thể mình né sang bên cạnh, sau đó đập một chưởng vào miệng con dị sinh vật kia, dựa thế để bay trở về bên bờ kia.

Dị sinh vật kia gầm lên một tiếng quái dị, không cam lòng đuổi theo Hàn Sâm, đến khi cả người nó rời khỏi dòng sông, mấy người Hàn Sâm mới đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh.

Quái vật này có đầu giống như cá sấu, thân thể phía dưới lại thô lớn như vạc nước nối liền giống như con rết, nhưng cũng không quá giống, cũng không biết nó hành động như thế nào, từng đoạn từng đoạn thân thể run run, vậy mà tốc độ bò lại rất nhanh.

Hàn Sâm quay đầu bắn một mũi tên, quái vật kia ngậm miệng lại, lập tức cắn phải mũi tên, trực tiếp dùng răng nhọn cắn nát mũi tên, nhìn thấy cảnh này trong nội tâm Hàn Sâm thầm hô nguy hiểm thật, maylà mình không dùng mũi tên thú hồn, nếu không mũi tên thú hồn biến dị duy nhất cũng bị hỏng mất.

- Chạy mau.

Hàn Sâm triệu hồi ra Phong Thần Lang, nhảy lên lưng nó vừa chạy trốn vừa quay lại bắn tên về con dị sinh vật kia.

Tuy không biết thứ kia là sinh vật thần huyết hay là sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng thân thể lớn như vậy, chỉ sợ phải hơn trăm mét, cho dù hắn dùng Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, cũng chỉ có thể xuyên phá một lớp da, khó có thể tạo thành vết thương chí mạng.

Hơn nữa thân thể nó lớn như vậy, sức lực nhất định rất kinh khủng, nếu như bị thân thể của nó quét trúng, không chết cũng mất nửa cái mạng, không gian trong hang động dù sao cũng có hạn, ở địa phương này mà chiến đấu cùng sinh vật như vậy thật sự là một quyết định không sáng suốt.

Ba người che chở giáo sư Tôn chạy ra ngoài, nhưng đừng nhìn quái vật khổng lồ kia, tốc độ của nó lại cực nhanh, vật cưỡi của mấy người không bằng nó, chỉ lát nữa là đã bị nó đuổi kịp.

- Chạy vào trong động bên cạnh đi, tìm hang động nhỏ mà nó không chui lọt ấy.

Hàn Sâm chỉ vào một thông đạo bên cạnh.

Ba người Kim Minh Kiệt thấy quái vật kia đâm vào trên tảng đá, trực tiếp đụng mấy khối nham thạch cao hơn người nát bấy, cũng không dám do dự, thu lại vật cưỡi, bảo vệ giáo sư Tôn lập tức chui vào một thông đạo rất nhỏ.

Bốn người vừa mới chạy đến thông đạo nhỏ thì con dị sinh vật kinh khủng kia đã đánh tới, nhưng đầu của nó lớn hơn thông đạo nhỏ này rất nhiều, sau mấy lần va chạm, khiến nham thạch xung quanh miệng thông đạo nhỏ vỡ nát, lập tức khiến cửa thông đạo nhỏ này lớn hơn rất nhiều.

Dị sinh vật giống như không có cảm giác đau vậy, không ngừng dùng đầu đập vào cửa thông đạo nhỏ, khiến thông đạo càng ngày càng lớn, đầu của nó rất nhanh có thể xông tới rồi.

- Đi mau.

Kim Nhật Kiệt hét một tiếng, hiện tại cũng không nghĩ ngợi nhiều được nữa, chỉ đành đi dọc theo thông đạo nhỏ vào bên trong.

Thông đạo nhỏ này có chút quanh co, nhưng không có nhánh rẽ, đi khoảng một hai ngàn mét, phía trước đã xuất hiện lối ra, tiếp đến là một thông đạo lớn hơn.

Thông đạo lớn có hai lỗi rẽ, Kim Nhật Kiệt nhìn hai bên một lát, cũng không biết đi bên nào mới có thể ra ngoài, đều là thông đạo tối đen nhìn không tới điểm cuối, đành quay đầu hỏi giáo sư Tôn:

- Giáo sư Tôn, ngài có biết nên đi bên nào không?

Giáo sư Tôn đi đến bên cạnh thông đạo, đưa tay khẽ chạm lên cỏ rêu trên vách động, quan sát đầu ngón tay một lúc rồi nói ra:

- Hướng bên trái có khả năng là lối ra, thường xuyên có không khí từ bên trái lưu thông tới.

- Vậy thì đi sang bên trái thôi.

Kim Nhật Kiệt vẫn rất tín nhiệm năng lực của giáo sư Tôn, trước khi y nhận nhiệm vụ bảo vệ giáo sư Tôn, giáo sư Tôn từng giải thích về phương diện này, chỉ là y nghe xong cũng không hiểu.

Phía sau vẫn có thể nghe được tiếng va đập, hiển nhiên là con dị sinh vật kia vẫn chưa từ bỏ, vẫn đang tiếp tục va chạm vào cửa thông đạo, bọn hắn còn muốn theo đường cũ trở về là không thể nào.

Hàn Sâm đi theo bọn họ dọc trong thông đạo, thật ra hắn cũng không quá lo lắng, cho dù gặp được sinh vật siêu cấp thần huyết, đánh không lại thì chạy là được, sinh vật ở không gian Tí Hộ Sở thú nhất có thể uy hiếp được hắn thật sự không nhiều lắm, cũng sẽ không đen đủi đến mức ở chỗ này gặp phải sinh vật siêu cấp thần huyết chứ?

Thế nhưng cuộc đời này nếu bạn lo lắng cái gì thì điều đó thật sự sẽ xảy ra, bọn hắn đi trong thông đạo cả buổi, giáo sư Tôn dựa vào các loại rêu cỏ trên

vách thông đạo để phán đoán nên đi bên nào, đi nửa ngày thì hoàn toàn mất phương hướng rồi.

Chờ đến khi phía trước thông đạo mở rộng ra, Hàn Sâm đứng cửa động nhìn ra ngoài một cái, lại là một không gian lớn dưới mặt đất, còn có sông ngầm dưới lòng đất tạo thành thác nước từ trên vách núi đá chảy xuống dưới đầm.

Mà bên bờ đầm nước kia, một con rùa đen có kích cỡ tương đương ô tô nhỏ đang ghé tới bờ đầm uống nước.

- Là con lão quy kia, tại sao nó lại ở chỗ này?

Giáo sư Tôn vừa mừng vừa sợ nói.

- Nhỏ giọng một chút, đừng để nó đã nghe được.

Kim Nhật Kiệt vô cùng hoảng sợ, vội vàng khuyên giáo sư Tôn.

Cũng may tiếng thác nước đổ xuống quá lớn, khoảng cách từ lão quy tới thác nước lại quá gần, tiếng nước ầm ầm ảnh hưởng tới thính giá của nó, nên nó không nghe thấy tiếng của giáo sư Tôn.

Mấy người lui về sau một đoạn, lúc này mới bắt đầu bàn bạc.

- Giáo sư Tôn, ngài xem còn có đường khác có thể đi không?

Kim Nhật Kiệt hỏi giáo sư Tôn.

Giáo sư Tôn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Dựa vào những loài nấm đó để xem, không khí là từ thông đạo lớn kia lưu thông tới.

Kim Nhật Kiệt cười khổ một tiếng, vừa nhìn về phía Hàn Sâm hỏi:

- Đội trưởng Hàn nghĩ thế nào?

Hàn Sâm do dự một chút nói ra:

- Con lão quy kia rất có thể là tới nơi này tìm đồ ăn, nó ăn xong có lẽ sẽ rời đi, chúng ta đi theo nó là có thể từ nơi này đi ra.

- Đúng vậy, tại sao tôi không nghĩ đến nhỉ.

Giáo sư Tôn mừng rỡ nói:

- Vừa có thể quan sát lão quy để nghiên cứu, lại có thể tìm đường ra ngoài, đây là ý kiến hay nhất cử lưỡng tiện, chủ ý này của tiểu Hàn rất tốt.

Kim Nhật Kiệt và Kim Minh Ly cũng không có ý khác, sau khi bốn người thương nghị một hồi, quyết định đi theo con lão quy kia.

Bọn hắn cũng không dám thật sự tới quá gần lão quy, cứ đứng nhìn từ xa, trong động tuy tối, nhưng con lão quy trong bóng đêm kia, mai rùa lại lóe ra huyết quang trong suốt, giống như từng đạo nham thạch đang nóng chảy, đứng từ xa cũng có thể nhìn thấy nó, đến lúc đó đám Hàn Sâm cũng không cần nghĩ những biện pháp khác để đuổi kịp con lão quy kia.

Sau khi lão quy uống một chút nước bên đầm, lại chậm rãi bò vào một trong thông đạo bên cạnh.

Mấy người Hàn Sâm liếc mắt nhìn nhau, đồng thời đi theo lão quy, nhìn đường vân màu máu trên lưng nó, cũng không sợ trong bóng đêm không tìm thấy tung tích.

Chương 336: Dị Sinh Vật Nổi Điên

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn xuống sườn đồi phía dưới, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, giáo sư Tôn và hai người Kim Nhật Kiệt cũng không khác bao nhiêu, cũng vô cùng khiếp sợ.

Bọn hắn đi theo lão quy trong thông đạo hơn hai ngày, lão quy kia càng chạy càng đi xuống, đợi tới lúc bọn hắn phát hiện ra điểm không thích hợp, lão quy đã bò xuống một sườn đồi.

Mấy người Hàn Sâm có thể nhìn thấy rõ ràng, phía dưới sườn đồi kia là đầm nham thạch nóng chảy, lão quy lại giống như như không có chuyện gì xảy ra bò vào trong đầm nham thạch nóng chảy, trực tiếp lặn xuống.

Bọn hắn đứng trên sườn đồi đợi cả buổi, cũng không thấy lão quy kia nổi lên.

- Lão quy kia sẽ không bị bỏng chết ở trong đầm nham thạch này rồi chứ?

Kim Minh Ly nhịn không được hỏi.

- Tôi thấy dị sinh vật này tuy trí tuệ không cao, những cũng không thể tự tìm đường chết được.

Kim Nhật Kiệt lắc đầu nói.

Giáo sư Tôn đột nhiên vỗ đùi nói:

- Tôi biết rồi.

- Giáo sư Tôn biết chuyện gì?

Hàn Sâm vội vàng hỏi giáo sư Tôn.

- Ba người có nhớ không, tôi đã từng nói với các cậu, bình thường dị sinh vật ăn thực vật, là vì muốn sinh ra đời sau, mà con lão quy này bò từ biển tới đây, tới Hồng Đồng Sơn Mạch ăn hết nhiều thực vật như vậy, có lẽ nó tới đây là vì muốn sinh ra đời sau.

Giáo sư Tôn hưng phấn nói.

- Sinh ra đời sau? Ở chỗ này?

Kim Minh Ly có chút không dám tin tưởng chỉ chỉ đầm nham thạch nóng chảy phía dưới.

- Đối với nhân loại chúng ta, nham thạch nóng chảy chính là nguy hiểm chí mạng, nhưng đối với dị sinh vật lại chưa chắc đã là như thế, các cậu không chú ý tới những hoa văn kia trên lưng lão quy sao? Nhìn thế nào cũng thấy

nó tương tự với nham thạch nóng chảy, nói không chừng lão quy này vốn sinh ra từ trong đầm nham thạch này. Giống như một số rùa biển trên tinh cầu, tuy chúng sinh hoạt trong biển rộng, nhưng khi chúng đẻ trứng lại sẽ bò lên trên bờ cát, vùi trứng vào trong đất cát…

Giáo sư Tôn nói với vẻ vô cùng phấn khởi.

Hàn Sâm vừa nghe giáo sư Tôn giảng vừa nhìn chằm chằm vào đầm nham thạch nóng chảy, hắn cảm thấy những lời giáo sư Tôn nói rất có lý, hành vi của lão quy này khá tương tự với con Kim Mao Hống kia, thật sự rất có thể là nó tới nơi này để sinh con.

Nhưng nếu như gia hỏa này cũng giống như Kim Mao Hống, sau khi sinh con xong sẽ phun ra gen sinh mệnh tinh hoa rồi chết, thế thì nó sẽ chết trong dòng nham tương này, cho dù Hàn Sâm có bản lĩnh thông thiên, hắn cũng không thể nhảy vào trong dòng nham tương này để tìm gen sinh mệnh tinh hoa được.

Sắc mặt Hàn Sâm có chút phức tạp, mặc dù có thể ngoài ý muốn tìm nơi lão quy sinh con, nhưng ở một nơi như thế này, hắn cũng không có cơ hội cướp lấy gen sinh mệnh tinh hoa.

- Xem ra chúng ta chỉ có thể tìm đường khác để ra ngoài.

Kim Nhật Kiệt nhíu mày nói, hiển nhiên ở đây cũng không có đường ra.

Giáo sư Tôn trầm ngâm nói:

- Đoạn đường mà chúng ta đi tới đây cũng không có nguy hiểm gì, có lẽ muốn ra ngoài cũng không khó, chúng ta ở lại nhìn thêm một chút đi, có lẽ con lão quy kia đẻ xong trứng sẽ bò ra trở về biển cả.

Hàn Sâm vô cùng đồng ý với ý kiến này, nếu như cứ đi như thế, hắn thật sự có chút không cam lòng, thật vất vả mới tìm được một con sinh vật siêu cấp thần huyết, lại may mắn gặp được cơ hội nó đẻ trứng, hiện tại buông tha thật sự là quá sớm.

Ít nhất Hàn Sâm cũng muốn xác định lão quy sẽ không lại bò ra từ trong nham thạch, nếu thật sự không có biện pháp khác, sau đó lại buông tha cũng không muộn.

Hai người Kim Nhật Kiệt nghĩ một lát thấy cũng đúng, dọc theo con đường này tới đây, bọn họ không gặp được một dị sinh vật nào, thực sự là không có nguy hiểm quá lớn.

Tiếp tế mà bọn họ mang theo cũng khá sung túc, kiên trì một tháng cũng không có vấn đề, vì vậy Kim Nhật Kiệt và Kim Minh Ly cũng không phản đối.

Khi bốn người đang hăng hái thảo luận, đột nhiên nghe được một tiếng vang kỳ dị truyền vào trong tai, bốn người lập tức im lặng, ánh mắt nhìn về phía tiếng vang kia truyền tới.

Chỉ thấy một quái vật khổng lồ từ trong một thông đạo đi ra, thân thể ma sát với nham thạch phát ra từng tiếng nổ tung, chính là con dị sinh vật từ sông ngầm dưới lòng đất.

Mấy người giáo sư Tôn đều giật nảy mình, đứng im không dám động đậy, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, nhưng rất nhanh sau đó bọn họ đã phát hiện ra, con dị sinh vật kia cũng không lao về phía bọn họ, mà lại bò tới đầm nham thạch nóng chảy phía dưới sườn đồi.

- Không thể nào, chẳng lẽ con kia cũng là sinh vật trong đầm nham thạch nóng chảy?

Trong nội tâm Hàn Sâm thầm kêu một tiếng cổ quái, nhưng hắn vô cùng tò mò, ghé vào sườn đồi để nhìn xuống.

Ba người giáo sư Tôn cũng thầm thở dài một hơi, giống như Hàn Sâm, bọn họ đều rất tò mò, đều nghiêng đầu ra nhìn xem con dị sinh vật kia muốn làm gì.

Không bao lâu sau, con dị sinh vật kia đã bò đến bên cạnh đầm nham thạch nóng chảy, nhưng là nó cũng không bơi xuống đầm nham thạch nóng chảy như đám người Hàn Sâm nghĩ.

Thân thể khổng lồ chỉ bỏ quanh đầm nham thạch nóng chảy, sau đó lại bò tới một vách núi cạnh đầm nham thạch.

Bốn người Hàn Sâm nhìn cảnh này đều cảm thấy có chút quỷ dị, vách núi trụi lủi kia cũng không có thứ gì, cũng không biết con dị sinh vật kia bò tới vách đá đó làm gì.

Khi bốn người đang nghi hoặc theo dõi nó, đột nhiên thấy con dị sinh vật kia giống như rắn bị chọc giận vậy, thân thể khổng lồ của nó dựng lên, sau đó hung hăng đụng tới vách núi.

Bành!

Nham thạch trên vách núi đều bị con dị sinh vật kia đập cho vỡ vụn không ít, nhưng dù sao cũng là vách núi, dù khí lực của con dị sinh vật kia lớn đến mức nào, cũng không thể đập vỡ núi đá được.

Thế nhưng con dị sinh vật kia lại như đang nổi điên vậy, liên tục dùng thân thể đập tới vách núi, khiến nham thạch trên vách núi đá bị vỡ vụn càng nhiều.

Trên người dị sinh vật cũng bị thương rất nhiều, máu me đầm đìa vô cùng dọa người.

Thế nhưng mà con dị sinh vật kia không có ý định dừng lại, vẫn đang liều mạng va chạm vào vách núi, giống như vách núi kia có thù giết cha đoạt vợ nó vậy.

Kim Minh Ly nhìn mà trợn mắt há mồm:

- Con dị sinh vật này điên thật rồi, nó đang tự sát à?

Giáo sư Tôn cũng không nói gì, ông cũng nhìn đến mức trợn mắt, không hiểu con dị sinh vật kia đang làm gì, tự nhiên cũng không nói được nguyên nhân.

Hàn Sâm cũng không nhìn ra nó đang làm gì, nhưng trong lòng lại mừng thầm, hắn vốn cố kỵ thân thể của con sinh vật này quá mức khổng lồ, trên tay lại không có binh khí cỡ lớn sẽ rất khó giết chết nó.

Nhưng bây giờ chính nó lại tự tìm đường chết, chờ nó đụng đến gần chết, hắn sẽ xông lên nhặt tiện nghi cũng không tệ.

Nhìn thanh thế của dị sinh vật khiến người ta sợ hãi này, nó lại có thể đập nát vụn một mảng lớn trên vách núi, nói không chừng đây cũng là một sinh vật siêu cấp thần huyết đấy.

Bốn người đứng trên vào sườn đồi xem con dị sinh vật kia nổi điên, trong lòng đều xuất hiện một cảm giác vô cùng quỷ dị, nếu như nói con lão quy kia bò vào trong nham tương có thể là do nó muốn sinh ra đời sau, như vậy con dị sinh vật này đang tự đụng vào vách núi như muốn tự sát này, không phải cũng vì muốn sinh ra đời sau chứ?

Mặc kệ bốn người Hàn Sâm nghĩ như thế nào, cũng không thể nghĩ ra phương thức sinh con như vậy.

- Rốt cuộc là nó muốn làm gì?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào dị sinh vật đang điên cuồng va chạm vào vách núi, mượn ánh sáng từ dòng nham thạch nóng chảy phát ra, hắn có thể thấy rõ ràng nhất cử nhất động của con dị sinh vật kia.

Vách núi đã bị nó đập ra một mảng vỡ lớn, mà thân thể nó cũng bị thương nhiều chỗ, rất nhiều máu tươi lưu tại trên vách núi đá, khiến cho vách núi bị vỡ tan kia nhìn như một mảnh huyết hồng.

Đột nhiên, đồng tử của Hàn Sâm co rút lại.

Chương 337: Cuộc Chiến Dị Sinh Vật

Hàn Sâm chăm chú nhìn vào vách núi bị dị sinh vật xô ra hố đá cực lớn và rất nhiều vết rách, hắn vốn cho rằng trên vách núi đá kia chỉ nhuộm máu của tươi con dị sinh vật kia.

Thế nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện máu tươi trên vách núi đá đó không phải chỉ là của con dị sinh vật kia, bên trong vết rạn bị dị sinh vật xô ra, dường như còn có chất lỏng thấm ra ngoài.

Dưới ánh sáng lửa đỏ của đầm nham thạch nóng chảy kia, những chất lỏng kia cũng bị chiếu đến mức đỏ lên, nhưng Hàn Sâm lại nhìn ra, chất lỏng kia tuyệt đối không phải máu tươi, bởi vì so với máu tươi còn nhạt màu hơn rất nhiều, giống như nước hơn.

- Nước!

Hàn Sâm đột nhiên bừng tỉnh, đã hiểu được mục đích của con dị sinh vật kia.

Ở sau vách núi kia, rất có thể là một nhánh sông của sông ngầm dưới lòng đất, dị sinh vật muốn phá vỡ vách núi, rõ ràng là muốn dẫn nước trong vách núi chảy xuống đầm nham thạch nóng.

- CMN, con dị sinh vật này cũng quá độc rồi, lại muốn dẫn nước chảy vào đầm nham thạch nóng chảy!

Trong nội tâm Hàn Sâm thầm kêu không tốt.

Nếu như ở trong Liên Minh, nước chảy vào trong nham tương, có một khả năng là nước sẽ bị bốc hơi, nhưng nếu có đủ nước thì nham thạch nóng chảy sẽ cứng lại thành đá.

Cho dù lão quy có thể sống sót trong nham thạch nóng chảy, nhưng không có nghĩa là nó là có thể sống sót trong nham thạch đã cứng thành đá, nếu lão quy bị nhốt trong đá, Hàn Sâm không biết có còn cơ hội lấy được gen sinh mệnh tinh hoa của nó hay không.

- Nhanh lấy mặt nạ phòng độc ra đeo lên.

Hàn Sâm vội vàng hô một tiếng với ba người giáo sư Tôn, chính mình cũng nhanh chóng lấy ra mặt nạ phòng độc đeo lên.

Tuy mấy người giáo sư Tôn không biết Hàn Sâm có ý gì, nhưng trong thời gian sống chung gần đây, bọn họ đều vô cùng tín nhiệm Hàn Sâm, cũng

không đợi Hàn Sâm giải thích, họ đã nhanh chóng lấy mặt nạ phòng độc ra đeo lên.

Bọn họ vừa đeo mặt nạ phòng độc lên không được bao lâu, bên tai đã truyền đến tiếng răng rắc hòa cùng tiếng nước chảy.

Chỉ thấy vết rách trên vách núi đá bị dị sinh vật đụng càng lúc càng lớn, đã có rất nhiều tia nước phun ra ngoài, một lượng nước lớn chảy xuống đầm nham thạch nóng cháy, sương mù màu xám gay mũi lập tức dâng lên.

- Lùi về sau, đừng để những hơi nước đó lan đến làm bị phỏng.

Hàn Sâm không dám nhìn nữa, lôi kéo giáo sư Tôn lùi lại phía sau.

Bành!

Bốn người mới vừa lui lại được vài bước, chợt nghe thấy tiếng núi đá nổ mạnh, sau đó một tiếng ầm ầm như tiếng thác nước từ trên cao đổ xuống truyền vào trong tai.

Xì!!!

Giống như tiếng làn da bị đốt cháy truyền tới, sau đó thấy phía dưới sườn đồi một mảnh sương mù màu xám dâng lên, độ ẩm trong động lập tức tăng lên rất nhiều, chỉ cảm thấy không khí bốn phía nóng bỏng khó chịu.

Bốn người Hàn Sâm liều mạng chạy về phía sau, cũng may sương mù màu xám đó khuếch tán cũng không nhanh, muốn từ phía dưới sườn đồi xông tới cũng cần một chút thời gian.

Chờ tới khi bọn hắn chạy tới một thông đạo nhỏ hơn ở phía xa, trên người đã xuất hiện một lớp tro bụi màu xám, bốn người như bốn pho tượng đầy bụi đất vừa được chuyển ra từ kho hàng vậy.

Cũng may trên người bọn họ đều mặc áo giáp thú hồn, cũng đeo mặt nạ phòng độc, ngoại trừ nhìn có chút chật vật thì cũng không bị thương gì.

Bọn hắn đứng trong thông đạo nhỏ đợi một lúc lâu, sương mù màu xám tro đó mới dần dần tán đi, không khí bốn phía cũng dần dần nguội đi, chỉ còn

lại tiếng nước ầm ầm.

- Tôi đi xem.

Hàn Sâm không cam lòng, hắn chuẩn bị lâu như vậy, chính là vì muốn chém giết con lão quy kia, lão quy không phải cứ như vậy bị chơi chết trong dòng nham tương kia chứ?

Chạy tới bên cạnh sườn đồi, Hàn Sâm nhìn xuống dưới, tuy vẫn còn chút sương mù mỏng manh, nhưng mượn ánh sáng từ vết rách trên vách núi do dị sinh vật đập ra, cũng có thể nhìn thấy tình huống phía dưới.

Đầm nham thạch nóng chảy phía dưới đã không nhìn thấy nửa điểm hỏa tinh nào nữa, đầm nham thạch nóng chảy kia lúc này đã biến thành một đầm nước, một thác nước từ vết rách trên vách núi do dị sinh vật đập ra đổ ầm ầm xuống.

Ở dưới đầm nước kia, vốn là một đầm nham thạch nóng chảy, lúc này đã biến thành quái thạch màu đen, nham thạch nóng chảy cứng lại biến thành hòn đá màu đen bóng loáng, hơn nữa còn tạo ra rất nhiều bọt khí màu đen hình tròn nổi lên.

Mà con dị sinh vật kia lại hưng phấn bơi loạn trong đầm nước, nhìn có vẻ vô cùng hưng phấn, nó thét lên từng tiếng quái dị.

- Lão quy cứ xong như vậy?

Hàn Sâm thật sự có chút không dám tin tưởng, một sinh vật siêu cấp thần huyết lại bị hại chết như vậy.

Nghĩ lại thì cảm thấy không có khả năng, nham thạch nóng chảy ở nơi này cũng không phải do con người đun nóng mà thành, phía dưới nhất định là có nguồn nhiệt bất diệt, nham thạch nóng chảy phía dưới không có khả năng bị cứng lại hóa đá toàn bộ được.

- Con dị sinh vật này quá giảo hoạt rồi, vậy mà lại nghĩ ra phương pháp như vậy, cũng không biết nó và con lão quy kia có thù hận gì?

Mấy người giáo sư Tôn cũng đi tới, Kim Minh Ly nhìn tình huống phía dưới rồi nói.

Giáo sư Tôn đang muốn nói gì đó, lại đột nhiên nghe được phía dưới truyền đến tiếng nham thạch đứt gãy vang, chỉ thấy đầm nham thạch nóng chảy vốn bị nước lạnh từ sông ngầm dưới lòng đất chảy xuống làm cho cứng lại thành nham thạch màu đen, lúc này lại xuất hiện từng vết nứt, hơn nữa còn đang nhanh chóng lan tràn ra bốn phía.

Con dị sinh vật kia cũng bị tiếng đứt gãy của những nham thạch đó làm cho kinh ngạc, nó lập tức tiến nhập vào trạng thái công kích như của rắn, đầu ngẩng lên, nhìn chằm chằm xuống bề mặt nham thạch đen bóng đang nhanh chóng rạn nứt.

OÀ..ÀNH!

Bề mặt nham thạch màu đen nổ tung ra, sau đó một lão quy toàn thân đen như mực từ phía dưới kia chồi lên, trên người còn có nham thạch nóng chảy, giống như Ma Vương từ Địa Ngục trở về.

Lõa quy đen như mực lập tức lao tới, từng tiếng thét hung lệ phát ra với con dị sinh vật kia, sau một cái chớp mắt, lão quy đen như mực lại co rụt đầu, bốn chân đạp mạnh hung hăng đập tới con dị sinh vật kia đi.

Thân thể khổng lồ của con dị sinh vật uốn éo, nhanh chóng tránh qua, tránh né khỏi công kích của lão quy, nhưng thân thể trên không trung, đầu lão quy giống như Độc Long thò ra dò xét, cắn một miếng lên thân thể con dị sinh vật kia.

Dị sinh vật kia lập tức hét thảm một tiếng, thân thể cuốn lại, gắt gao quấn lão quy ở bên trong, miệng rộng như cá sấu cắn cổ của lão quy.

Hai con dị sinh vật quấn lấy nhau chiến đầu không ngừng, khiến bọt nước bắn ra bốn phía, núi đá bi đụng cũng văng tung tóe.

Bốn người Hàn Sâm nằm sấp ở phía trên, giống như đang xem phim quái vật đại chiến vậy, tất cả đều trợn mắt há mồm, thanh thế kia khủng bố tới cực điểm, sức người không thể đụng được.

Hai mắt Hàn Sâm lóe sáng, có thể triền đấu với lão quy đến trình độ này, con dị sinh vật kia rất có thể cũng là một sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu thật sự là như thế, lần này nói không chừng hắn thật sự có thể nhặt được đại tiện nghi.

Hàn Sâm đang mơ ước mình có thể một lần thu phục được hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, cắn miếng thịt lớn, ăn cả gen sinh mệnh tinh hoa, để có thể tiến hóa siêu cấp thần huyết, cuộc đời đi đến đỉnh phong, làm giàu không phải là mộng.

Thế nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện, giấc mộng này của mình có vẻ phi thường khó khăn, hai dị sinh vật đang quấn quýt lấy nhau kia, vậy mà làm vỡ cả nham thạch màu đen, nham thạch nóng chảy bên dưới lại phun trào lên, phía trên lại có nước từ sông ngầm dưới lòng đất chảy xuống, trong lúc nhất thời sương mù lại dâng lên, hai con dị sinh vật càng phát ra tiếng gầm rú kinh thiên, không ngừng quay cuồng đại chiến.

Cả hang động cũng vì cuộc chiến của hai con hung thú mà rung động lắc lư không ngừng.

Chương 338: Cơ Hội Duy Nhất

Bởi vì sương mù xám bay lên mang theo nguồn nhiệt nóng bỏng thật sự quá lợi hại, hai người Kim Nhật Kiệt và giáo sư Tôn không thể không lui về phía sau, nhưng Hàn Sâm lại cắn răng không lùi.

Đây có lẽ là cơ hội tốt nhất để hắn đánh chết sinh vật siêu cấp thần huyết, hiện tại nếu hắn lui lại, đợi lát nữa có thể nhặt được gen sinh mệnh tinh hoa hay không cũng khó mà nói, thú hồn thì nhất định là không trông mong gì được.

Hàn Sâm vô cùng khát vọng có được thú hồn siêu cấp thần huyết, thứ này còn hơn cả gen sinh mệnh tinh hoa, nếu như có thể thu được một thú hồn siêu cấp thần huyết, có lẽ hắn sẽ có năng lực tự mình đi chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, không cần sợ hãi rụt rè như vậy.

- Đội trưởng Hàn mau mau lui đi, chỗ đó quá nguy hiểm.

Kim Nhật Kiệt thấy Hàn Sâm vẫn đang đứng tại chỗ để xem, vội vàng hô một tiếng gọi hắn.

- Mọi người lui lại đi, tôi xem thêm một lát.

Hàn Sâm cắn răng nói, trong cơ thể cũng bắt đầu toàn lực vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Bên ngoài có áo giáp thần huyết U Linh Tinh Nghĩ ngăn cản, bên trong có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật ngăn cản hơi nóng, Hàn Sâm cứ thế mà chống chọi, nằm im ở chỗ này không nhúc nhích, chăm chú nhìn xuống hai con dị sinh vật đang đại chiến phía dưới.

Tuy bởi vì sương mù xám nên nhìn không quá rõ, nhưng hắn lại không dám xuống dưới, để tránh bị ảnh hướng đến, chỉ có thể ở chỗ này chờ đợi cơ hội.

Phía dưới không ngừng truyền đến tiếng rống thảm thiết và tiếng gào thét, sóng nước cùng nham thạch nóng chảy không ngừng giao nhau, sương mù xám bốc lên bốn phía, thân thể hai con dị sinh vật quay cuồng như ẩn như hiện trong sương mù

- Yêu Tinh Nữ Hoàng!

Dùng mắt để quan sát, Hàn Sâm càng ngày càng không nhìn rõ, hắn cắn răng thu lại áo giáp U Linh Tinh Nghĩ, triệu hoán ra thú hồn Yêu Tinh Nữ Hoàng, cùng bản thân hòa làm một thể, biến thành áo giáp màu vàng, đầu đội vương miệng, lợi dụng ánh mắt cường đại của Yêu Tinh Nữ Hoàng, tiếp tục xem trận chiến phía dưới.

Ánh mắt cường đại của Yêu Tinh Nữ Hoàng tạo ra tác dụng không nhỏ, hai con dị sinh vật trong sương mù xám chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, Hàn Sâm có thể nhìn trên người bọn chúng ra một vài thứ.

Qua mấy tin tức nhìn được, Hàn Sâm đại khái có thể suy đoán ra, lão quy chiếm thế thượng phong, ngoại trừ trên cổ lão quy bị tổn thương ra, gần như là không bị vết thương quá lớn.

Thế nhưng con dị sinh vật kia lại khác, trùng giáp trên người bị lão quy xé rách nhiều chỗ, máu tươi không ngừng tuôn ra, nhìn có vẻ không chống đỡ được quá lâu nữa.

- Khó trách gia hỏa này lại muốn sử dụng ám chiêu, hóa ra nó cũng biết nó không phải là đối thủ của lão quy, nhưng đáng tiếc ám chiêu này cũng không có tác dụng gì.

Hàn Sâm cố gắng chống lại khí tức nóng rực xung quanh.

Dù có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng hắn vẫn bị sương mù xám nóng bỏng làm toàn thân phiếm hồng, mồ hôi chảy không ngừng, giống như là cua đồng sắp bị chưng chín.

Cũng may Hàn Sâm vẫn còn có thể cắn răng kiên trì, hắn nhìn thấy một cơ hội nhỏ nhoi.

Vết thương trên người con dị sinh vật kia càng ngày càng nhiều, tuy cũng ngẫu nhiên nhìn thấy một ít trong sương mù cuồn cuộn, nhưng Hàn Sâm đã thấy ở phía sau con dị sinh vật đầu cá sấu kia, đã có một chỗ bị lão quy cắn mất một tảng thịt lớn, xương cốt cũng đã lộ ra.

Máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, mà ở chỗ lộ xương cốt đó, có một vết nứt, có thể nhìn thấy bên trong bộ óc đang động.

- Nếu như có thể đâm một thương vào, có lẽ sẽ có cơ hội trực tiếp giết chết nó.

Trong nội tâm Hàn Sâm thầm tính, rút thương đinh ốc trên lưng ra.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng không phải lập tức muốn xuống dưới, dù là lão quy hay con dị sinh vật kia, lực lượng bây giờ của hắn đều không thể chống lại, nếu vội vàng xuống dưới đánh một kích, thân thể này chỉ sợ cũng sẽ bị hủy, căn bản không khả năng chống đỡ.

Hàn Sâm rút thương đinh ốc ra, vì muốn dùng thương đinh ốc như mũi tên.

Hàn Sâm cũng triệu hoán ra Ma Giác Xà cung, dùng Cổ Tà Chú, trái tim bắt đầu đập mạnh, đồng thời Phụ Hà cũng mở ra, toàn thân dâng lên một

luồng lực lượng khó có thể diễn tả.

Cơ bắp nổi lên, giống như cương giáp, mạch máu giống như con giun cao ngất uốn lượn quấn quanh toàn thân, đôi mắt màu vàng óng nhìn xuyên qua lớp sương mù, nham thạch nóng chảy, sóng nước, quái vật khổng lồ quay cuồng trong đá.

Ma Giác Xà cung bị Hàn Sâm kéo đến cực hạn, thương đinh ốc giống như mũi tên vừa to vừa dài, không tiện để xạ kích.

Thế nhưng Hàn Sâm không có lựa chọn khác, mũi tên Hắc Châm Phong biến dị cho dù có bắn trúng, cũng không đủ để đánh chết tồn tại như vậy.

- Nhẫn nại… phải nhịn… phải đợi một cơ hội tốt nhất…

Hàn Sâm nhìn chăm chú vào dị sinh vật trong sương mù.

Mặc dù đã hai lần nhìn thấy được miệng vết thương chỗ nứt xương kia, nhưng Hàn Sâm vẫn không bắn thương đinh ốc ra.

Thương đinh ốc không phải thú hồn mũi tên, bắn đi ra sẽ không thu lại được, hắn chỉ có một cơ hội duy nhất, phải lựa chọn một thời cơ thích hợp nhất, cho con dị sinh vật kia một kích chí mạng, nếu không hắn sẽ mất đi cơ hội duy nhất.

Hai mắt Hàn Sâm màu vàng óng tỉnh táo lạnh lùng, nhìn không chớp mắt vào hai con dị sinh vật trong sương mù đang quay cuồng.

Con dị sinh vật kia mặc dù bị trọng thương, nhưng vẫn có thể dây dưa cùng lão quy, trong lúc nhất thời lão quy cũng khó có thể giết chết nó.

Lão quy cũng có tâm tư giống Hàn Sâm, có vẻ cũng có toan tính đi cắn miệng vết thương phía sau đầu nó, nhưng con dị sinh vật kia mãi không cho nó cơ hội.

- Hắn muốn làm gì?

Giáo sư Tôn có thể nhìn thấy Hàn Sâm đứng ở sườn đồi bên cạnh, trong lòng có chút lo lắng hỏi Kim Nhật Kiệt và Kim Minh Ly.

Trong nội tâm Kim Nhật Kiệt và Kim Minh Ly âm thầm cười khổ, bọn họ nào biết Hàn Sâm muốn làm gì, bọn họ ở bên cạnh thôi mà vẫn có cảm giác nóng rực khó chịu, trên người không ngừng chảy mồ hôi.

Thế nhưng Hàn Sâm lại vẫn đứng ở đó, chịu sức nóng từ sương mù xám dâng lên mà hắn vẫn không nhúc nhích chút nào, chỉ là dựa vào năng lực này, bọn họ đã vô cùng mặc cảm.

Bởi vì sương mù xám quá đậm, Hàn Sâm lại quay lưng về phía bọn họ, bọn họ cũng không nhìn thấy cung tên trong tay Hàn Sâm, tự nhiên cũng không biết Hàn Sâm đang làm gì.

- Không phải hắn muốn săn giết hai con dị sinh vật kia chứ?

Kim Minh Ly đột nhiên hỏi một câu.

- Có khả năng sao?

Kim Nhật Kiệt ngây ra một lúc, dị sinh vật như vậy, thật sự không nằm trong khả năng của mình.

Nếu là người khác, Kim Nhật Kiệt sẽ khẳng định đây là chuyện tuyệt đối không thể, chỉ nhìn thành tựu kinh khủng của hai con dị sinh vật kia, đã biết đây là tồn tại không phải sức người có thể tàn sát.

Thế nhưng người đứng ở đó chính là Hàn Sâm, khiến Kim Nhật Kiệt cảm thấy có chút khả năng, Hàn Sâm thật sự là một người mà y không hiểu được.

Kim Nhật Kiệt ở Vinh Diệu Tí Hộ Sở coi như đã duyệt vô số người, nhưng người như Hàn Sâm, y chưa từng gặp qua, thực lực cường đại như vậy, gần như là không có khả năng xuất hiện trong nhóm người chưa tiến hóa, điểm này khiến y vô cùng bội phục.

- Nếu như là hắn, có lẽ sẽ có một chút khả năng chứ?

Kim Nhật Kiệt cười khổ nói một câu.

Giáo sư Tôn lại vô cùng lo lắng nói:

- Làm thế thì quá mạo hiểm, không bằng khuyên hắn trở về đi, đợi hai con dị sinh vật kia đấu đến mức ngươi chết ta sống rồi chúng ta lại đi cướp lấy thịt cũng không muộn.

- Chỉ sợ mục tiêu của đội trưởng Hàn không chỉ là máu thịt, thứ hắn muốn hẳn là thú hồn của hai con dị sinh vật kia.

Kim Nhật Kiệt lắc đầu nói ra.

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết tới cực điểm vang vọng khắp không gian.

Chương 339: Thú Hồn Thủy Triết Long

- Chính là lúc này!!!

Trong đôi mắt màu vàng óng của Hàn Sâm lóe hàn quang, thương đinh ốc trong tay đã bắn ra ngoài, mang theo lực xoắn ốc mãnh liệt, xuyên qua sương mù xám bắn tới con dị sinh vật đang kêu gào thảm thiết kia.

Ông!

Thân thương kịch liệt xoay tròn, phá vỡ hư không, trong nháy mắt đã bắn tới sau đầu dị sinh vật.

Coong!

Mũi thương đâm vào miệng vết thương lộ xương cốt, nhưng lại không thể bắn vào trong, xương cốt của nó thật sự quá cứng, mũi thương cũng không thể xuyên qua khe xương để cắm vào trong được.

Thế nhưng lực đạo của thương đinh ốc cũng không chấm dứt như vậy, thân thương xoay tròn kịch liệt, đầu thương giống như mũi khoan, liều mạng chui vào trong xương.

Tia lửa văng gắp nơi, khói ở chỗ xương đó bốc lên.

- Xuyên vào đi mà!

Trong lòng Hàn Sâm điên cuồng gào thét, hắn chỉ có một cơ hội này.

Răng rắc!

Có lẽ trời cao nghe được tiếng hò hét trong lòng Hàn Sâm, vết thương sau đầu dị sinh vật cứ thế bị thương đinh ốc khoan vỡ một chút.

PHỐC một tiếng, cả đoạn thương đinh ốc chui vào khe hở xương cốt kia.

Rống!

Lại là một tiếng kêu thảm thiết, dị sinh vật đầu cá sấu kia cố gắng ngẩng cao đầu, nhìn bầu trời ba giây, sau đó ầm ầm ngã xuống, cả thông đạo dường như cũng vì thế mà run rẩy.

- Săn giết ấu thể sinh vật siêu cấp thần huyết Thủy Triết Long, đạt được thú hồn siêu cấp thần huyết Thủy Triết Long, thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, dùng gen sinh mệnh tinh hoa có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm siêu siêu cấp thần gen, không thể ăn thịt.

Trong đầu vang lên tiếng thông báo, khiến Hàn Sâm kích động đến mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, thú hồn siêu cấp thần huyết, cuối cùng hắn cũng có được thú hồn siêu cấp thần huyết.

Nhưng Hàn Sâm nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, bây giờ không phải thời điểm hưng phấn, con lão quy kia vẫn còn ở đó.

Hiện tại Hàn Sâm đã hiểu rõ, con Thủy Triết Long kia vẫn là ấu thể, có thể chiến đấu với lão quy đến trình độ này, chỉ sợ là vì lão quy đẻ trứng trong nham thạch nóng chảy, thân thể bị hư nhược.

Cho dù như thế, thì hiện tại Hàn Sâm vẫn không thể giết lão quy được, ít nhất trong tình trạng không có một binh khí mạnh, hắn không có khả năng chính diện chém giết lão quy.

Thủy Triết Long bị bắn chết, con lão quy kia lại nhìn lướt lên trên sườn đồi nơi Hàn Sâm đang đứng, khiến trái tim Hàn Sâm buốt lạnh.

Thế nhưn con lão quy kia cũng chỉ là nhìn hắn một cái, sau đó bơi theo nước chảy, từ vết rách mà Thủy Triết Long xô ra để chui ra ngoài, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, nếu như lão quy không đi, hắn muốn xuống dưới để thu thập gen sinh mệnh tinh hoa cũng là một vấn đề.

Thế nhưng không đợi Hàn Sâm xuống dưới, chỉ thấy thân thể con Thủy Triết Long kia vậy giống như bị một lực lượng nào đó phân giải ra vậy, từng khối thịt nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Bịch!

Một khối tinh thể màu tím cỡ quả bóng đá, và thương đinh ốc cùng rơi xuống đầm nước.

Hàn Sâm cũng không dám có nửa phần do dự nữa, trực tiếp thả người phía nhảy xuống dưới sườn đồi, giữa không trung nhanh chóng triệu hoán ra cánh thần huyết, thoáng cái đã bay đến đầm nước, nhanh chóng mò thương đinh ốc và khối tinh thể màu tím kia trở về.

Thè lưỡi ra cắn một miếng trên tinh thể màu tím, lập tức nghe được một tiếng thông báo.

- Ăn gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật siêu cấp thần huyết Thủy Triết Long, chưa đạt được siêu siêu cấp thần gen.

Tiếng thông báo này lập tức khiến tâm tình vốn có chút buồn bực của Hàn Sâm lập tức khá hơn, không nói hai lời, lập tức nhanh chóng cắn lên gen sinh mệnh tinh hoa của Thủy Triết Long, một chất lỏng màu tím chảy vào trong miệng Hàn Sâm, theo yết hầu chảy vào trong bụng, một luồng khí tức mát lạnh lập tức tràn ngập toàn thân Hàn Sâm, khiến lỗ chân lông toàn thân hắn đều mở ra.

Sau khi cắn mấy miếng, cuối cùng cũng nghe được tiếng thông báo siêu siêu cấp thần gen +1.

Cũng may gen sinh mệnh tinh hoa của Thủy Triết Long nhỏ hơn Kim Mao Hống rất nhiều, nếu lớn hơn, Hàn Sâm chỉ sợ có liều mạng cũng ăn không hết.

Nhưng ngẫm lại thì Thủy Triết Long khổng lồ như vậy, mà vẫn còn là ấu thể đấy, nếu như trưởng thành thì chỉ sợ kích cỡ của nó tuyệt đối sẽ không kém Kim Mao Hống đã trưởng thành kia.

Cũng không biết có phải là vì đây là gen sinh mệnh tinh hoa của Thủy Triết Long ấu thể hay không, sau khi Hàn Sâm nuốt toàn bộ vào trong bụng, tổng cộng hắn thu được 7 điểm siêu siêu cấp thần gen, so trước kia thì ít đi một chút.

Nhưng số điểm này đã khiến Hàn Sâm phi thường hài lòng, hắn vốn cho rằng mình còn phải đợi thêm một thời gian ngắn nữa mới có thể săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, không nghĩ tới ở chỗ này ngoài ý muốn lại giết một con, còn có được bảy điểm siêu siêu cấp thần gen và thú hồn siêu cấp thần huyết, đây thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Nhìn tổng số siêu cấp thần gen của mình đã đạt đến 26 điểm, trong nội tâm Hàn Sâm không nhìn được vui mừng.

- Hàn đội trưởng, cậu không sao chứ?

Trên sườn đồi truyền đến tiếng của Kim Nhật Kiệt.

Ba người giáo sư Tôn đều ghé vào trên sườn đồi nhìn xuống phía dưới, sau khi phát hiện ra Hàn Sâm đều vô cùng vui mừng.

- Tôi không sao, hai con dị sinh vật kia đều chạy rồi, chúng ta đi từ khe hở bên này ra ngoài đi, bên ngoài có ánh sáng rọi vào, có lẽ là có lối ra.

Hàn Sâm chỉ vào vết rách bị Thủy Triết Long xô ra.

Mấy người dùng cánh bay qua đó, quả nhiên thấy bên ngoài là một khe hở dưới mặt đất lớn, có thể nhìn thấy phía trên là một khoảng bầu trời.

Sau khi bốn người Hàn Sâm leo lên, lúc này mới phát hiện bọn họ đang đứng ở trong một khe núi lớn của Hồng Đồng Sơn Mạch.

Sau khi về tới Vinh Diệu Tí Hộ Sở, Hàn Sâm nghe nói có người thấy lão quy bò về biển rộng, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng đã có Thủy Triết Long, Hàn Sâm cũng không thất vọng gì.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Thủy Triết Long: loại hình cộng sinh.

Sau khi trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm nghiên cứu cẩn thận về thú hồn Thủy Triết Long, nhưng lại phát hiện mình chưa từng thấy qua loại thú hồn cộng sinh, giống như Trùng Giáp Kỵ Sĩ, cũng không thể triệu hoán ra, tạm thời cũng không biết có tác dụng gì.

Nhưng càng là thú hồn hiếm thấy, thì năng lực sẽ càng mạnh, Hàn Sâm tràn đầy chờ mong về thú hồn Thủy Triết Long này, chỉ đành chờ trở về rồi tra thêm chút tư liệu, để biết cách dùng của nó.

Nếu đã không có chuyện gì cần ở lại Vinh Diệu Tí Hộ Sở, đợi giáo sư Tôn quyết định muốn đi Cương Giáp Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cũng sẽ đi theo bọn họ lên đường trở về.

Trên đường Hàn Sâm một mực nghĩ xem phải dùng phương pháp gì đi tới đầm nham thạch nóng chảy để mò xem có lấy được trứng do lão quy đẻ ra không.

Bởi vì Đầm Lầy Hắc Ám quá mức nguy hiểm, đám người Kim Nhật Kiệt cũng không lựa chọn đi qua Đầm Lầy Hắc Ám, mà chọn một con đường xa hơn, nhưng lại tương đối an toàn rất.

Hàn Sâm cũng không vội vàng, trên đường đi tranh thủ tu luyện Cổ Tà Chú, Phụ Hà, Sâm La Vạn Tượng cùng phương pháp tẩu vị học được từ chỗ Nữ Hoàng.

Chờ đám người Hàn Sâm trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, đã là một tháng sau.

Hàn Sâm trở lại căn phòng của mình ở Tí Hộ Sở, nhìn Tiểu Vân Thú mà mình nuôi nấng, thân thể nó đã càng ngày càng óng ánh, tiến độ đại khái

cũng không khác lắm so với dự đoán của Hàn Sâm, tinh thể màu đen hẳn là dùng thời gian một năm là có thể nuôi ra một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Khối tinh thể màu đen này rốt cuộc là cái gì? Thậm chí ngay cả sinh vật siêu cấp thần huyếtcũng có thể nuôi ra, hơn nữa nhìn thì không khác gì lúc ban đầu, thật sự quá nghịch thiên rồi.

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm cảm thấy may mắn, mình lại có thể thu được khối tinh thể màu đen này.

Có thể nói đây tuyệt đối là một vật báu vô giá, chuyện này dù Hàn Sâm nói ra cũng sẽ không có ai tin tưởng.

Hàn Sâm trở lại trường quân đội nghỉ ngơi hai ngày, cũng không vội vã đi lên diễn đàn dũng sĩ giác đấu, hai ngày này hắn lại tìm không ít tin tức ở tất cả Tí Hộ Sở, hy vọng có thể sẽ tìm đến tung tích của sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hắn phát hiện ra không ít tin tức về sự tồn tại của sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng đều cách Cương Giáp Tí Hộ Sở quá xa, muốn chạy tới cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hàn Sâm thật vất vả mới nghỉ ngơi hai ngày, Ma Cờ Bạc dùng máy truyền tin báo cho hắn biết, Dương Tử Khôn muốn gặp hắn một lần, cùng hắn bàn chuyện giao dịch, còn là giao dịch gì, Dương Tử Khôn lại không nói cho Ma Cờ Bạc biết, chỉ nói là sẽ nói trực tiếp với Hàn Sâm.

Chương 340: Thú Hồn Ở Không Gian Thứ Hai Tí Hộ Sở

Nơi mà Dương Tử Khôn hẹn Hàn Sâm không phải trong Tí Hộ Sở, mà là trực tiếp đón Hàn Sâm từ trường quân đội đi ra, dẫn hắn đến một câu lạc bộ tư nhân.

Hiện tại Hàn Sâm đã không quá đã tin tưởng đối với cái gọi là quản lý theo hình thức phong bế quân sự hóa trong trường quân đội, người có biện pháp có thể mở rộng cánh cửa vốn bị phong bế kia.

- Dương thiếu gia, tốn công tốn sức tới tìm tôi như vậy, không phải là vì muốn mời tôi uống chén rượu này chứ?

Hàn Sâm ngồi trên ghế, hỏi Dương Tử Khôn đang ngồi đối diện.

- Sâm ca, hôm nay mời anh tới, thứ nhất là muốn thỉnh giáo anh về thủ pháp phi tiêu, thứ hai là có chút việc muốn nhờ anh.

Dương Tử Khôn rất khách khí với Hàn Sâm, trên thực tế từ lần bắn tiêu ở sân tập, Dương Tử Khôn đã rất tin phục Hàn Sâm.

Trong khoảng thời gian này y đều chăm chỉ luyện tập Hồ Điệp tiêu, nhưng hiệu quả luyện tập của y cũng không tốt đẹp gì, y thỉnh giáo cao thủ trong nhà mình, mới dần dần biết được một ít phương pháp, nhưng muốn luyện tới trình độ như Hàn Sâm, vẫn cần một khoảng thời gian dài cùng luyện tập.

- Trước tiên nói về chuyện kia đi, thủ pháp ném phi tiêu nếu cậu muốn học thì lúc nào cũng có thể tìm đến tôi, học phí của tôi cam đoan đáng giá.

Hàn Sâm cười nói.

Dương Tử Khôn giơ ngón tay cái nói:

- Được, tôi rất thích tính cách sảng khoái này của Sâm ca, vậy tôi sẽ nói thẳng, hôm nay mời anh tới, là muốn mời anh giúp tôi xem một chút, có thể giúp tôi thu thập mấy thú hồn thần huyết ở Cương Giáp Tí Hộ Sở hay không.

- Thú hồn thần huyết cũng không dễ kiếm, người cần quá nhiều, nguyện ý xuất thủ lại ít, cho dù có người tấn chức thành Tiến Hóa Giả, muốn bán ra một bộ phận thú hồn thần huyết, phần lớn cũng đã sớm có người đặt trước rồi, về chuyện này Dương thiếu gia nên hiểu rõ.

Hàn Sâm trầm ngâm nói.

Khi Tần Huyên tấn thăng, ngoại trừ để lại hai thần huyết thú hồn mang theo cùng tấn chức tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở, những thú hồn khác đều đã sớm bị người đặt trước đi, ngay cả cơ hội để bán đấu giá cũng không có.

Những người mua những thần huyết thú hồn đó, phần lớn đều là người như Dương Tử Khôn, A Nguyên hay A Khánh, thần huyết thú hồn vào tay của bọn họ, không khác gì là vào lỗ đen, khi bọn họ tấn chức thành Tiến Hóa Giả, bình thường đều sẽ mang cả thần huyết thú hồn đi.

Tuy thần huyết thú hồn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở mang đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã không tính là mạnh, nhưng trong giai đoạn bắt đầu, những thứ này vẫn có trợ giúp rất lớn đấy.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà thần huyết thú hồn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở luôn rất khan hiếm.

- Nếu như dễ dàng có được, tôi cũng không cần làm phiền Sâm ca rồi.

Dương Tử Khôn đưa tay ấn mở máy truyền tin trên tay, bên trong lập tức xuất hiện hình ảnh một người.

Nhìn cái này chắc là video quay lại, người kia trực tiếp triệu hoán từng loại thú hồn của mình đi ra, sau đó bắt đầu giới thiệu về những thú hồn đó.

Sau khi xem xong, Dương Tử Khôn lại ấn một cái, một đoạn hình ảnh lại xuất hiện mặt khác, vẫn là một người giới thiệu về thú hồn của mình.

- Sâm ca, tôi cũng không làm khó anh, dùng thú hồn đổi thú hồn, hoặc là dùng chiến giáp đổi cũng có thể, câu lạc bộ tư nhân này là nơi giao dịch thú hồn, anh có thể nhìn kỹ một chút, nếu như nhìn trúng thú hồn của người nào thì nói cho tôi, tôi cũng có thể nghĩ biện pháp để trao đổi, nhưng đây phần lớn đều không phải người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Dương Tử Khôn nói.

Hàn Sâm nghe thế thì hai mắt sáng lên:

- Dương thiếu gia, không biết hội sở này có thể đổi thú hồn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở hay không?

Dương Tử Khôn có chút kỳ quái nhìn Hàn Sâm rồi nói:

- Muốn đổi đương nhiên cũng được, nhưng bình thường đều chỉ trao đổi trong cùng một cấp không gian Tí Hộ Sở, trao đổi khác cấp tương đối ít, tiến hành cũng có chút khó.

- Nếu như tôi muốn dùng thần huyết thú hồn ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, đổi lấy thần huyết thú hồn ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, thì làm cách nào?

Hàn Sâm lại hỏi một câu, bây giờ trong nhà coi như đã áo cơm không lo, nhưng Hàn Sâm hy vọng có thể đổi cho mẹ mấy thần huyết thú hồn, không vì cái gì khác, chỉ hi vọng là bà có thể an toàn một chút ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Không gian Tí Hộ Sở thứ hai không thể so với không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, tính nguy hiểm ở đó rất cao, cho dù là ở trong Tí Hộ Sở cũng không hoàn toàn an toàn.

Ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, chuyện dị sinh vật vây công Tí Hộ Sở với quy mô lớn cũng không phải ít, thật sự hoàn toàn khác với ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất.

- Nếu quả thật sự muốn đổi cũng được, nhưng phải xem là dạng thú hồn gì, bình thường ba con thần huyết thú hồn ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất mới có thể đổi lấy một thần huyết thú hồn ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, dù sao thần huyết thú hồn ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai rất khó thu được, khó hơn ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất rất nhiều.

Dương Tử Khôn giải thích cặn kẽ một lần.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong thì trầm ngâm một lát, rồi nói với Dương Tử Khôn:

- Dương thiếu gia, trên tay của tôi quả thật có một số thần huyết thú hồn, nhưng tôi không có hứng thú với vật gì khác, tôi chỉ muốn đổi lấy thần huyết thú hồn ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, yêu cầu giao dịch tại Tí Hộ Sở Lam Tinh thành.

Dương Tử Khôn hỏi Hàn Sâm:

- Sâm ca, anh có yêu cầu gì về chủng loại thú hồn không?

- Tốt nhất là thú hồn áo giáp, sau đó là thú hồn vật cưỡi và thú hồn cánh.

Hàn Sâm hy vọng có thể đổi cho mẹ một số thú hồn có thể bảo vệ tính mạng.

Chờ đến khi hắn thăng cấp tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai, lại đi tìm mẹ, còn sợ mẹ mình không có thú hồn và thịt sao? Hiện tại quan trọng nhất là bảo vệ tính mạng cho mẹ.

Tuy mẹ ở một Tí Hộ Sở có nhân loại với quy mô lớn, bình thường cũng chỉ là săn giết một số sinh vật bình thường ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, tối đa là săn giết sinh vật nguyên thủy thôi, tính nguy hiểm cũng không quá lớn.

Nhưng chuyện ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai rất khó nói, cũng có rất nhiều Tí Hộ Sở có nhân loại với quy mô lớn bị phá hủy.

- Sâm ca, anh chờ một chút.

Dương Tử Khôn tìm tòi một lát trên máy truyền tin, sau đó bấm một số, rất nhanh đã thấy một người đàn ông khoảng 50~60 tuổi xuất hiện.

- Khôn thiếu gia.

Người đàn ông kia thi lễ một cái với Dương Tử Khôn.

- Trợ lý Hứa, bác giúp tôi điều tra một chút, ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, trong Tí Hộ Sở Lam Tinh thành, chúng ta có bao nhiêu thần huyết thú hồn có thể dùng?

Dương Tử Khôn nói thẳng.

- Khôn thiếu gia chờ một chút, tôi lập tức gửi tư liệu qua.

Dương Tử Khôn tắt máy truyền tin, cười nói với Hàn Sâm:

- Sâm ca, đợi lát nữa anh xem trước có thần huyết thú hồn hợp ý hay không, nếu có thì chúng ta nói chuyện tiếp.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn có chút bội phục phong độ của Dương Tử Khôn, không hổ là cháu của cường giả cấp Bán Thần, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khí độ này người bình thường không học được đâu.

Chờ một lát, trợ lý Hứa kia đã gõ cửa tiến đến, sau đó dùng máy truyền tin mở ra một phần tư liệu, vừa mở ra vừa giải thích cho Dương Tử Khôn.

- Hiện tại ở Tí Hộ Sở Lam Tinh thành, thần huyết thú hồn chúng ta có thể dung tổng cộng có ba con, một con..

Sau khi trợ lý Hứa giải thích xong, lập tức lui qua một bên, chờ Dương Tử Khôn nói chuyện.

- Sâm ca, anh thấy thế nào?

Dương Tử Khôn quay sang hỏi Hàn Sâm.

Trợ lý Hứa cũng có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, y biết rất rõ tính tình của Dương Tử Khôn, nhìn thái độ mà Dương Tử Khôn đối đãi với Hàn Sâm, khiến y bắt đầu tự suy đoán Hàn Sâm có lai lịch gì, vậy mà có thể khiến Khôn thiếu gia đối đãi với hắn như vậy.

- Tôi rất có hứng thú với con thú hồn thần huyết áo giáp kia cùng thú hồn vật cưỡi, tôi có ba con thần huyết thú hồn, dùng để đổi hai con thần huyết thú hồn kia, Dương thiếu gia xem thử xem có được hay không.

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi nói.

Chương 341: Giao Dịch Thú Hồn Vượt Tí Hộ Sở

Hàn Sâm vừa nói ra, trợ lý Hứa lập tức nhíu mày, thần huyết thú hồn ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất tuy cũng rất trân quý, nhưng muốn đổi lấy thần huyết thú hồn ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, ít nhất cũng phải ba con mới đổi được một con.

Bộ thú hồn áo giáp thần huyết và thú hồn vật cưỡi thần huyết này ở Tí Hộ Sở Lam Tinh thành tuy không tính là cực phẩm, nhưng cũng dùng sáu con thần huyết thú hồn ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất để đổi, cũng chưa chắc y đã chịu đổi, thế mà Hàn Sâm lại chỉ muốn dùng ba con thần huyết thú hồn đổi, chuyện này khiến trong lòng y hết sức xem thường.

- Sâm ca có thể đưa thú hồn ra để xem thử trước không?

Nhưng Dương Tử Khôn lại vừa cười vừa nói.

Hàn Sâm cũng lười nói nhảm, trực tiếp triệu hoán Ngân Huyết Tam Nhận Xoa ra, tùy tiện lắc hai cái rồi giới thiệu nói:

- Thanh Ngân Huyết Tam Nhận Xoa này không cần tôi giới thiệu chứ, lúc trước Hoàng Phủ Bình Tình đã từng đấu giá trên đấu giá hội, trong những loại binh khí thần huyết, độ sắc bén cũng thuộc hàng đầu.

Trợ lý Hứa nhìn thấy thế thì nao nao, y đúng là đã từng nghe nói qua về Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, bọn họ cũng có làm ăn với Chiến Thần Võ Đạo Quán, trên thực tế chuôi Ngân Huyết Tam Nhận Xoa này, trước kia trợ lý Hứa cũng muốn có nó.

Nếu nói về độ sắc bén, Ngân Huyết Tam Nhận Xoa nào chỉ là không tệ, ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất tuyệt đối là vũ khí đỉnh cấp đấy.

Trợ lý Hứa có chút bất ngờ, Hàn Sâm lại lấy ra Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, đây đúng là thần huyết thú hồn có phẩm chất phi thường tốt, bình thường sau khi người khác lấy tới tay, chỉ sợ sẽ không đơn giản bỏ ra.

- Sâm ca, cái này mà anh cũng cam lòng từ bỏ sao?

Dương Tử Khôn cũng hơi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

- Không có gì không bỏ được.

Hàn Sâm cười cười, chuôi Ngân Huyết Tam Nhận Xoa này đã không còn tác dụng quá lớn đối với hắn, nó cũng không giết chết được sinh vật siêu cấp thần huyết, hơn nữa đây không phải kiếm, thú hồn Ác Ma Kiếm cũng không phụ thể được.

Hiện tại trên tay Hàn Sâm còn có một đôi khô lâu cốt đao, độ sắc bén cũng không kém Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, tuy không đáng giá như Ngân Huyết Tam Nhận Xoa, nhưng tác dụng cũng không kém, cho nên Hàn Sâm mới muốn bán đi Ngân Huyết Tam Nhận Xoa.

Sau đó thú hồn thứ hai, Hàn Sâm triệu hoán ra Phong Thần Lang.

- Đây chỉ là thú hồn vật cưỡi?

Dương Tử Khôn nhìn Phong Thần Lang rồi hỏi.

Vật cưỡi như vậy, Dương Tử Khôn chưa từng thấy, không biết nó có năng lực thế nào.

Trợ lý Hứa cũng khẽ nhíu mày, Ngân Huyết Tam Nhận Xoa kia cũng được, thú hồn vật cưỡi thứ hai này…, dùng một con vật cưỡi thần huyết ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai đổi lấy ba con ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất tuyệt đối dư xài.

Hàn Sâm cười cười giải thích nói:

- Là một thú hồn vật cưỡi, tên là Phong Thần Lang, cũng không có gì đặc biệt cả, chỉ là chạy nhanh một chút thôi, hai người hẳn là có nghe nói về Trục Phong Mã rồi?

- Đương nhiên là có nghe nói qua, nó được xưng là vật cưỡi nhanh nhất ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất.

Dương Tử Khôn gật đầu nói.

- Phong Thần Lang nhanh hơn Trục Phong Mã một chút, có lẽ cũng coi như tạm dùng được đi?

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Trợ lý Hứa nghe thế thì nhịn không được trợn to mắt nhìn Phong Thần Lang rồi hỏi:

- Phong Thần Lang thật sự nhanh hơn Trục Phong Mã?

- Không tin ông có thể lấy về dù thử, nếu như không nhanh bằng Trục Phong Mã, xem như tôi tặng không cho hai người luôn.

Hàn Sâm cười nói.

Tin tức hình ảnh về Trục Phong Mã ở trên Internet có không ít, Phong Thần Lang tuyệt đối nhanh hơn Trục Phong Mã, điểm này không có gì phải nghi ngờ.

Vẻ mặt trợ lý Hứa lập tức trở nên cổ quái, nếu như Phong Thần Lang này thật sự nhanh hơn Trục Phong Mã, vậy giá trị của nó không dễ đánh giá rồi.

Mặc dù nói thú hồn thần huyết vật cưỡi ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất không giá trị bằng ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, nhưng đó cũng phải nhìn là dạng vật cưỡi gì, Trục Phong Mã được xưng là vật cưỡi nhanh nhất ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, có thể còn nhanh hơn nó, vậy thì giá trị thật sự sẽ rất đáng.

- Được.

Dương Tử Khôn lại khen một câu, dường như có chút thích Phong Thần Lang.

Hiện tại trợ lý Hứa cũng có chút mong đợi về thú hồn thứ ba của Hàn Sâm, hai thú hồn lúc đầu đều là cực phẩm có giá trị không nhỏ, nhưng dùng để đổi hai thú hồn của bọn họ, vẫn kém rất nhiều, nếu như thú hồn thứ ba không có chỗ thần kỳ gì, muốn dùng ba con thú hồn đổi hai con cũng không có khả năng.

Khi trợ lý Hứa đang suy tư, Hàn Sâm cũng đã triệu hoán ra thú hồn thứ ba, một con gấu lớn hòa làm một thể cùng với thân thể Hàn Sâm, để Hàn Sâm hóa thành hình dạng loại gấu quái dị.

- Thú hồn dung hợp biến thân!

Trong nội tâm Dương Tử Khôn và trợ lý Hứa đều rất vui vẻ.

Thú hồn thần huyết dung hợp biến thân vốn ít, hơn nữa các phương diện thú hồn biến thân của Hàn Sâm đều tương tự với nhân loại thời nay, thuận tiện để nhân loại dùng các loại võ học, cũng có thể sử dụng binh khí, thú hồn thần huyết dung hợp biến thân như vậy, hoàn toàn có thể bán đi với giá trên trời.

Giải trừ biến thân, Hàn Sâm nhìn Dương Tử Khôn rồi nói:

- Thú hồn thần huyết dung hợp biến thân này tên là Quỷ Nhãn Bi Hùng, có thể tăng cường lực lượng cùng tốc độ trên phạm vi lớn. Dùng ba con thú hồn thần huyết này để trao đổi hai thú hồn thần huyết ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai kia, Dương thiếu gia thấy thế nào?

- Đổi.

Dương Tử Khôn không chút do dự nói, cuộc mua bán này tuy không thể nói là có lợi nhuận, nhưng tuyệt đối không lỗ, Hàn Sâm lấy ra ba thú hồn đều là cực phẩm trong cực phẩm, thú hồn như vậy chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Huống chi Dương Tử Khôn đều vô cùng thích ba con thần huyết thú hồn này, đặc biệt là thần huyết Quỷ Nhãn Bi Hùng cuối cùng kia, thật sự quá hiếm có rồi.

Lúc này trong nội tâm trợ lý Hứa đã không còn nửa phần xem thường, ba con thần huyết thú hồn ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất như vậy, có thể lấy tới tay cũng không phải chuyện dễ dàng, dùng để đổi hai con thần huyết thú hồn của bọn họ ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, bọn họ tuyệt đối không thiệt thòi.

Dương Tử Khôn lại để trợ lý Hứa chuẩn bị hợp đồng, sau khi ký xong hợp đồng, trợ lý Hứa rời đi sắp xếp người ở Tí Hộ Sở chuyển hai con thần huyết thú hồn này cho La Tố Lan.

Hàn Sâm cũng gọi cho mẹ đã hắn để thông báo, nói bà đi nhận lấy hai con thần huyết thú hồn.

Đã có một kiện áo giáp thần huyết cùng một vật cưỡi thần huyết trên thân, cho dù La Tố Lan ở Tí Hộ Sở gặp phải nguy hiểm gì, cũng có thể có chạy trốn rồi.

Hàn Sâm và Dương Tử Khôn dùng trạm chuyên chở trong câu lạc bộ tư nhân đồng thời tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, hoàn thành cuộc giao dịch thú hồn vượt cấp Tí Hộ Sở.

Trước kia Hàn Sâm đã muốn làm như vậy rồi, nhưng mãi mà không tìm thấy cơ hội thích hợp, cũng không tìm thấy đối tượng có thể tin tưởng để giao dịch, hôm nay mới xem như thỏa được ước muốn.

Hoàn thành giao dịch trở lại trong phòng câu lạc bộ tư nhân, hai bên đều rất hài lòng đối với lần giao dịch này.

Dương Tử Khôn vốn chỉ hy vọng có thể thu được một hai con thần huyết thú hồn là đã thỏa mãn, nhưng thật không ngờ thoáng cái đã thu được ba con cực phẩm, hơn nữa đều là loại hình vô cùng thực dụng, điều này khiến y vô cùng thoả mãn.

- Sâm ca, thú hồn cực phẩm của anh thật nhiều, lại lấy ra hai cái để chúng tôi mở mang tầm mắt đi.

Dương Tử Khôn có chút mong đợi nhìn Hàn Sâm.

Trợ lý Hứa cũng hết sức tò mò nhìn Hàn Sâm, có nhiều cực phẩm thú hồn như vậy, người như vậy xác thực khiến người ta rất hiếu kỳ, hắn bán đi thú hồn cũng đã có trình độ này, như vậy thú hồn mà hắn giữ lại sẽ kinh người đến mức nào?

Chương 342: Thí Nghiệm

Hàn Sâm thực sự không từ chối được, đành phải triệu hoán áo giáp thần huyết U Linh Tinh Nghĩ ra.

Hai mắt Dương Tử Khôn đều nhìn thẳng vào nó, gần như hỏi theo bản năng:

- Sâm ca, áo giáp này cũng bán cho tôi đi? Một cái đổi một cái, con thần huyết thú hồn còn dư lại ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai cũng đổi với anh.

- Chẳng qua chỉ là một kiện áo giáp thần huyết mà thôi, Dương thiếu gia quá khoa trương rồi.

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Dương Tử Khôn.

Dương Tử Khôn luôn miệng nói:

- Không khoa trương không khoa trương, có nhiều thứ giá trị không phải dùng tiền tài là có thể cân nhắc, bộ áo giáp này thật sự quá đẹp, chỉ sợ không có cô gái nào có thể ngăn cản được sự cám dỗ của nó…

Dương Tử Khôn hiển nhiên là ý thức được mình đã nói lỡ miệng, vội vàng sửa lời nói:

- Sâm ca, đến khi anh không dùng tới nữa, nhất định phải bán cho tôi đấy.

Hàn Sâm vội vàng thu lại áo giáp thần huyết U Linh Tinh Nghĩ, cười khổ nói:

- Chuyện này chỉ sợ không được, tôi đã đồng ý với người khác, nếu như muốn bán bộ áo giáp này, thì người thứ nhất trước tiên nghĩ tới phải là y.

Dương Tử Khôn mặc dù cảm thấy rất hứng thú với áo giáp U Linh Tinh Nghĩ, nhưng nghe Hàn Sâm nói như vậy, cũng không miễn cưỡng hắn nữa.

Sau khi Hàn Sâm trở về, bắt đầu sắp xếp lại thú hồn của mình một chút.

Thú hồn biến dị và thú hồn nguyên thủy không tính, hiện tại thú hồn thần huyết của hắn còn có thần huyết Hắc Giáp Trùng, Huyết Tinh Đồ Lục Giả, Tử Vũ Lân Long, Yêu Tinh Nữ Hoàng, Ma Giác Xà Cung, Hoàng Kim Sa Trùng Vương, U Linh Tinh Nghĩ, Tam Nhãn Miêu, Biến Sắc Thú, Thánh Chiến Thiên Sứ, Trùng Giáp Kỵ Sĩ, Xích Diễm thống lĩnh và Ác Ma Kiếm.

Cuối cùng chính là thú hồn siêu cấp thần huyết Thủy Triết Long, tuy còn chưa biết được năng lực của nó, nhưng Hàn Sâm tin rằng, đây tuyệt đối là một thú hồn kinh khủng.

Một bộ phận thú hồn ở trong này, Hàn Sâm có ý muốn mang theo tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai, dù sao hắn cũng không có cường lực gì để dựa vào, sau khi tiến vào không gian Tí Hộ Sở thứ hai còn phải dựa vào chính mình, những thú hồn này trong thời kỳ đầu có thể trợ giúp cho hắn.

Đương nhiên, có một số thứ không quá cần, ví dụ như áo giáp U Linh Tinh Nghĩ và áo giáp Hắc Giáp Trùng, sau này có thể bán áo giáp U Linh Tinh Nghĩ cho Lâm Bắc Phong.

Tam Nhãn Miêu mặc dù là sủng vật thần huyết, nhưng sau khi thăng cấp tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai cũng không có tác dụng quá lớn, còn có Ma Giác Xà Cung, đều có thể đem ra đổi lấy thú hồn ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, như vậy sau này Hàn Sâm thăng cấp tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai cũng có trợ giúp thật lớn.

Về phần đến lúc tấn thăng lưu cái gì, thì đợi đến lúc đó mới có thể quyết định, hiện tại còn hơi sớm.

Bởi vì ở gần đây không có tung tích về sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm cũng không tiến vào Tí Hộ Sở, mà đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để tăng cường sức mạnh của bản thân.

Phụ Hà còn không chưa đạt tới cực hạn, đây là thứ trước mắt Hàn Sâm cần tăng lên, mà phương pháp tốt nhất để tăng Phụ Hà, chính là để thân thể của mình thừa nhận áp lực cường đại.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, thiết bị trọng lực hiển nhiên là một chọn lựa không tồi, có thể gia tăng gánh nặng lên thân thể của mình trên mọi phương vị, chỉ cần điều chỉnh trị số trọng lực là có thể nhanh chóng tiến vào trạng thái Phụ Hà.

Đi tới phòng thiết bị trọng lực trong trường học, Hàn Sâm vừa chuẩn bị đi vào thiết bị trọng lực, đột nhiên bị người gọi lại.

- Giáo sư Nghiêm?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn người đang đi tới.

Trong ấn tượng của hắn thì giáo sư Nghiêm là một người phi thường cứng nhắc, đừng nói là trên lớp giảng bài, cho dù là bình thường thì ông đều là một người cẩn thận tỉ mỉ.

Một giáo sư như vậy, vậy mà trong thời gian ngoại khóa lại chủ động nói chuyện với hắn, Hàn Sâm nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra là có chuyện gì.

Quả nhiên, giáo sư Nghiêm đi đến trước mặt Hàn Sâm rồi nói thẳng:

- Hàn đồng học, tôi có một vấn đề cần thu thập một chút số liệu, hi vọng cậu có thể trợ giúp tôi, đương nhiên, tôi sẽ thêm điểm học phần cho cậu.

Hàn Sâm cũng có chút động tâm, điểm học phần sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến việc quân hàm lấy được sau khi tốt nghiệp, bởi vì vấn đề hai năm trước của Hàn Sâm, hiện tại điểm học phần tuy không thấp, nhưng muốn lấy được quân hàm thiếu tá thì vẫn có độ khó không nhỏ.

Hiện tại giáo sư Nghiêm lại chủ động đến tăng điểm học phần, Hàn Sâm rất có hứng thú, nhưng hắn sợ giáo sư Nghiêm sẽ làm mấy thí nghiệm cổ quái gì đó, hắn ho nhẹ một tiếng rồi hỏi:

- Giáo sư Nghiêm cần, học sinh sẽ hết sức phối hợp, cũng không biết là số liệu gì, không biết em có năng lực hoàn thành hay không?

Giáo sư Nghiêm cũng không nói thêm, trực tiếp đưa một phần tư liệu cho Hàn Sâm, sau đó nói với Hàn Sâm ngày mai tám giờ rưỡi buổi sáng tới phòng thí nghiệm, nói xong trực tiếp quay người rời đi.

Hàn Sâm có chút phiền muộn, nhưng hắn cũng biết giáo sư Nghiêm là một người nghiên cứu tri thức, không quen đạo lí đối nhân xử thế, chuyện này hắn cũng có thể lý giải được.

Lấy tư liệu ra để xem qua, rất nhanh Hàn Sâm đã hiểu tại sao giáo sư Nghiêm phải tìm hắn rồi.

Hiện tại giáo sư Nghiêm đang nghiên cứu một vấn đề là "Đường cong gen sinh mệnh của người chưa tiến hóa", chủ yếu là nghiên cứu vấn đề người chưa tiến hóa có thể liên tục bùng nổ lực lượng.

Giáo sư Nghiêm cần thu thập một ít số liệu của những người chưa tiến hóa có lực lượng đỉnh cấp, cho nên mới tìm tới Hàn Sâm.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm có chút đau đầu, lực lượng bùng nổ đối với hắn cũng không khó, khó là lực lượng của hắn so với người chưa tiến hóa lại quá mạnh mẽ, tùy tiện cũng có thể đánh ra lực lượng hai mươi điểm trở lên.

Thật sự để giáo sư Nghiêm ghi chép lại số liệu thật của hắn, không biết hắn có thể bị cắt miếng ra để nghiên cứu hay không.

Nhưng nếu không dùng hết toàn lực, lợi dụng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật khống chế lực lượng của mình, như vậy số liệu mà hắn đánh ra, đối với nghiên cứu của giáo sư Nghiêm đã mất đi ý nghĩa, sẽ không có bất kỳ trợ giúp nào.

Một vị giáo sư chăm chú nghiên vậy, Hàn Sâm cũng không nên nói dối ông, cho nên liền có cảm giác đau đầu.

- Hàn Sâm, tiễn pháp của tôi đã luyện thành, chúng ta lại so một lần, lần này tôi tuyệt sẽ không thua anh nữa.

Khi Hàn Sâm đang đau đầu suy nghĩ xem giải quyết chuyện này thế nào, lại thấy Kinh Cực Nhã đi tới trước mặt hắn, vẻ mặt trịnh trọng nói.

- Tiểu Nhã à, cậu tới thật đúng lúc.

Hàn Sâm thấy Kinh Cực Nhã, trong lòng lại mừng thầm.

Kinh Cực Nhã thoáng ngẩn người, hắn thật sự không hiểu cái gì gọi là tới thật đúng lúc, hơn nữa cũng không biết Hàn Sâm híp mắt cười với mình là có ý gì, thoạt nhìn khiến y có cảm giác là lạ.

- Chúng ta đi sân tập bắn so một lần.

Tuy Kinh Cực Nhã cảm giác được có chút không đúng, nhưng vẫn là kiên trì nói.

- Được được, nhưng mà tiểu Nhã à, lần này cậu mà thua nữa, phải giúp tôi làm một việc mới được…

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói với Kinh Cực Nhã.

- Chuyện gì?

Kinh Cực Nhã cảnh giác nhìn Hàn Sâm.

- Giáo sư Nghiêm tìm tôi giúp thầy ấy làm chút thí nghiệm về lực lượng, nếu lần này cậu thua thì cùng tôi đi, trợ giúp giáo sư Nghiêm làm kiểm tra.

Hàn Sâm cũng không gạt y.

- Được.

Kinh Cực Nhã lập tức đồng ý.

Không đến nửa giờ, Kinh Cực Nhã đã dùng vẻ mặt thất vọng đi theo Hàn Sâm rời khỏi sân tập bắn, kết quả không hỏi cũng biết, y lại thua Hàn Sâm một lần nữa.

- Nhớ rõ chuyện cậu đã đồng ý với tôi đấy, ngày mai tám giờ rưỡi sáng ở phòng thí nghiệm tân võ học, không gặp không về.

Hàn Sâm cười híp mắt phất phất tay với Kinh Cực Nhã, chính mình lại trở về phòng thiết bị trọng lực.

Ngày mai hắn mang theo Kinh Cực Nhã đi qua, chính mình thu liễm khí lực tùy tiện kiểm tra một chút, lại để cho Kinh Cực Nhã toàn lực đánh, giáo sư Nghiêm nhất định sẽ bị số liệu của y hấp dẫn, đến lúc đó đúng là nhất cử lưỡng tiện.

- Nói như thế nào cũng là mình mang Kinh Cực Nhã đi, giáo sư Nghiêm chắc sẽ phải thêm điểm học phần cho mình chứ nhỉ?

Hàn Sâm vừa nghĩ vừa điều chỉnh số liệu của thiết bị trọng lực.

Chương 343: Thiên Chân Vô Tà Lưu

Phương Quốc Đào là chuyên gia tân võ học tương đối nổi tiếng gần đây, bởi vì đã viết một bộ tân võ học vô cùng hot Thiên Chân Vô Tà Lưu, nên được nhiều người biết đến.

Hiện tại bộ tân võ học Thiên Chân Vô Tà Lưu này vô cùng hot trong khu vực người chưa tiến hóa, bình thường trong mười thanh niên, nhất định sẽ có bốn, năm người sẽ xem qua bộ Thiên Chân Vô Tà Lưu này.

Bộ tân võ học này hot như vậy, là bởi vì trong đó đưa ra khái niệm "Người ngây thơ không sợ, người ngây thơ chí cường ", tư tưởng chủ yếu chính là, tiềm lực của loài người là vô cùng lớn, nhưng vì con người có sợ hãi, điều này sẽ khiến nhân loại trở nên bó tay bó chân, khó có thể dùng tới tiềm lực của bản thân.

Nếu như muốn mở ra tiềm lực của bản thân, không ngừng tăng năng lực lên, như vậy cần giữ vững tâm hồn ngây thơ như cún, tu luyện tới cảnh giới không sợ hãi, nhất định là có thể từng bước đột phá mình, để bản thân càng ngày càng mạnh.

Bởi vì Thiên Chân Vô Tà Lưu rất hot, gần đây trường quân đội Hắc Ưng cũng mời Phương Quốc Đào đến diễn thuyết.

Trường quân đội Hắc Ưng có không ít học sinh đều đi vào phòng họp nghe Phương Quốc Đào diễn thuyết, rất nhiều người đều nghe đến mức nhiệt huyết sôi trào, giống như một giây sau chính mình sẽ trở thành cường giả không sợ hãi thứ gì.

Hàn Sâm tự nhiên là không có thời gian tới nghe Phương Quốc Đào diễn thuyết, hắn không hứng thú gì với Thiên Chân Vô Tà Lưu.

Bởi vì Thiên Chân Vô Tà Lưu thật sự quá hot, nên ngay cả lão Thạch cũng mua một quyển để nghiên cứu học tập, Hàn Sâm cũng thừa dịp xem qua, nội dung trong đó đúng là hữu dụng, nhưng đại đa số lại chỉ là lời nói suông mà thôi.

Không nói tới số người cực có thiên phú cùng những người bị tẩy não thôi miên, người bình thường căn bản không có khả năng đạt tới trạng thái không sợ hãi, cho dù có thể đạt tới, cũng là hại nhiều hơn lợi.

E ngại và sợ hãi là một bản năng của con người, giống như cảm giác đau đớn vậy, đều là cơ năng rất hữu dụng trong thân thể con người, giống như là một thước đo.

Cái thước đo này sẽ nói cho bạn biết chuyện gì có thể đi làm, chuyện gì bạn không thể làm.

Tuy nhiên thước đo này có nhiều khi không chính xác, nhưng nếu như không có cây thước đo này, thì đó sẽ là một chuyện phi thường đáng sợ.

Nếu như một người đã mất đi cảm giác đau, trong lúc ngủ say, dù là bị hỏa thiêu hay bị chó cắn, cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác gì, giống như đã mất đi cơ chế cảnh báo quan trọng nhất của con người.

E ngại và sợ hãi cũng giống như vậy, nếu như một người hoàn toàn không biết e ngại và sợ hãi là gì, như vậy người này sẽ giống như một tên điên bất chấp đi làm mọi thứ, chỉ sợ như thế khả năng sống sót sẽ rất nhỏ.

Cho nên Hàn Sâm không có hứng thú gì đối với Phương Quốc Đào và Thiên Chân Vô Tà Lưu của y, tự nhiên cũng sẽ không đi nghe y diễn thuyết.

Thế nhưng con người Phương Quốc Đào lại có chút phô trương quá mức, không muốn thành thật diễn thuyết trong đại lễ đường, còn muốn mang theo đám học sinh đi để biểu thị hiệu quả thần kỳ của Thiên Chân Vô Tà Lưu, mà Phương Quốc Đào chọn một nơi lại chính là phòng thiết bị trọng lực của Hàn Sâm.

- Tiềm lực của loài người là vô hạn, Thiên Chân Vô Tà Lưu chính là muốn dạy mọi người làm sao để có thể phát huy ra tiềm năng thân thể ở mức độ

lớn nhất, ví dụ như thiết bị trọng lực.

Phương Quốc Đào nói xong chỉ vào một học sinh:

- Vị bạn học này, cậu đến bên này.

- Tôi sao?

Sinh viên kia hơi kinh ngạc chỉ vào mình hỏi lại.

- Đúng, chính là bạn.

Phương Quốc Đào vô cùng khẳng định trả lời lại sinh viên kia.

Sinh viên kia do dự một chút, vẫn đi tới trước mặt Phương Quốc Đào, Phương Quốc Đào nhìn người sinh viên kia hỏi

- Đồng học, cậu tên là gì?

- Tôi là Vương Hoành.

Bạn học kia thành thật trả lời.

- Vương Hoành đồng học, cậu có thể nói cho tôi biết, bình thường khi cậu sử dụng thiết bị trọng lực, trị số cao nhất mà cậu thông qua là bao nhiêu?

Phương Quốc Đào lại hỏi.

- Miễn cưỡng có thể thông qua kiểm tra 12.0.

Vương Hoành đáp.

- Được, như vậy hiện tại tôi sẽ nói cho cậu biết, hiện tại cậu lập tức có thể thông qua kiểm tra 13.0, cậu có tin hay không?

Phương Quốc Đào hỏi sinh viên kia.

- Chuyện này khả năng không lớn lắm?

Vương Hoành tự biết thực lực của mình, qua kiểm tra 12.0 đã rất miễn cưỡng rồi, 13.0 nhất định là không được.

- Cậu không tin sao? Như vậy hiện tại tôi sẽ dạy cho cậu nội dung quan trọng trong Thiên Chân Vô Tà Lưu, sau đó cậu lập tức có thể thông qua kiểm tra 13.0 của thiết bị trọng lực.

Phương Quốc Đào nói xong lập tức mở ra thiết bị 3D mà giáo sư dùng, bên trong hiện ra nội dung và hình ảnh tương ứng của Thiên Chân Vô Tà Lưu.

Dưới sự yêu cầu của Phương Quốc Đào, Vương Hoành bắt đầu làm một số động tác và hoạt động, hơn nữa nghe Phương Quốc Đào nói nội dung quan trọng của Thiên Chân Vô Tà Lưu, sau đó trực tiếp tiến vào một khoang của thiết bị trọng lực mở ra kiểm tra.

Điều chỉnh số liệu là 13.0, hơn nữa Vương Hoành lại thật sự thuận lợi thông qua kiểm tra, điều này khiến Vương Hoành cùng một đám học sinh nghe Phương Quốc Đào diễn thuyết đều vô cùng thán phục, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên.

Mặc dù chỉ là tăng lên 1.0, nhưng là đối với học sinh trong trường quân đội mà nói, số điểm tăng lên này đã rất giỏi rồi, dù sao sau khi đã đến cực hạn của mình, đừng nói là 1.0, cho dù tăng lên không phẩy mấy đều là rất khó khăn.

Sau đó Phương Quốc Đào lại chọn mấy sinh viên đi ra làm thí nghiệm, kết quả đều tăng lên, khiến cho mọi người càng thêm tin phục.

Hàn Sâm từ trong thiết bị trọng lực nghi đi ra, thấy nhiều người trong phòng như vậy, không khỏi nhẹ nhàng ngẩn người, chờ sau khi hắn nhìn rõ ràng, mới biết được là Phương Quốc Đào dẫn người tới nơi này diễn thuyết, hắn cũng đứng ở bên cạnh nhìn xem.

Xem một lát, Hàn Sâm đã có cảm giác không kiên nhẫn rồi, thủ đoạn của Phương Quốc Đào cũng không cao lắm minh, Thiên Chân Vô Tà Lưu quả thật có tác dụng, nhưng cũng phân đối tượng.

Phương Quốc Đào chọn sinh viên ra làm thí nghiệm, phần lớn đều là những người không quá tự tin về bản thân, người như vậy thường có thể tuôn ra tiềm lực mạnh hơn, chỉ cần gợi lên lòng tin của bọn hô hơn nữa trong Thiên Chân Vô Tà Lưu có kỹ xảo cùng loại với Phụ Hà, muốn để cho thành tích của bọn họ tăng cao một chút cũng không khó khăn.

Thủ pháp như vậy nếu đổi thành Hàn Sâm, hắn cũng có thể hoàn thành, thật sự không có gì đẹp mắt.

Sở dĩ Thiên Chân Vô Tà Lưu lưu hành rộng rãi, chủ yếu vẫn là lời văn và mị lực của canh gà cho tâm hồn, nếu bỏ đi tầng áo ngoài kia thì kém Phụ Hà quá xa.

Hơn nữa bởi vì tâm lý ám chỉ tới một cái gì đó, khiến con người ta biến thành mù quáng, Hàn Sâm cũng không có hứng thú gì với cái này, nhưng cũng không có thể phủ nhận, Thiên Chân Vô Tà Lưu vẫn còn có chút tác dụng với rất nhiều người chưa đủ tự tin.

Cảm thấy có chút nhàm chán, Hàn Sâm đứng dậy đi tới thiết bị trọng lực lúc trước đã dùng qua, chuẩn bị lại huấn luyện một lần, so với chuyện tốn thời gian để nghe Thiên Chân Vô Tà Lưu gì đó còn có ích hơn.

Thế nhưng hành động của Hàn Sâm rơi vào trong mắt Phương Quốc Đào, lại có vẻ hơi bắt mắt, nhiều đồng học đều chăm chú nghe hắn diễn thuyết như vậy, lại có một học sinh tự mình muốn đi tới máy trọng lực luyện tập, mục tiêu quá rõ ràng.

- Vị bạn học này, cậu muốn đi vào thiết bị trọng lực để thử kỹ xảo Thiên Chân Vô Tà Lưu sao? Cậu cứ chờ một chút, có những kỹ xảo trước hết nên hoàn toàn hiểu rõ, mới có thể chính xác vận dụng Thiên Chân Vô Tà Lưu, cậu tới đây, tôi dạy cậu.

Phương Quốc Đào lại nghĩ rằng sau khi Hàn Sâm nghe y diễn thuyết xong lại nhiệt huyết sôi trào, không nhịn được muốn đi thiết bị trọng lực để thử hiệu quả.

Chương 344: Đại Thần Là Vật Nền

Hàn Sâm nhìn thấy tất cả đồng học đều đang nhìn mình, sau đó lại nghe được lời Phương Quốc Đào nói, trên đầu lập tức chảy xuống ba đường hắc tuyến.

Tuy Hàn Sâm không có hứng thú gì với Thiên Chân Vô Tà Lưu, nhưng Phương Quốc Đào dù sao cũng là do trường học mời đến diễn thuyết, hơn nữa Phương Quốc Đào và hắn lại không cừu không oán, hắn cũng không cần phải để Phương Quốc Đào mất mặt.

Nghĩ nghĩ, Hàn Sâm đành phải nhẫn nại, đi tới trước mặt Phương Quốc Đào.

- Đồng học cậu tên gì…

Phương Quốc Đào lại dựa theo quy trình hỏi một lần.

Hàn Sâm rất phối hợp trả lời từng câu, nghĩ thầm nhanh làm xong hắn còn có thể tiếp tục đi luyện tập.

Phương Quốc Đào hỏi Hàn Sâm có thể qua trị số thiết bị trọng lực bao nhiêu, Hàn Sâm rất phối hợp trả lời 13.0, sau đó Phương Quốc Đào nói có thể làm cho thành tích của hắn tăng lên tới 14.0.

Hàn Sâm dựa theo lời hắn nói làm một lần, sau đó tiến vào thiết bị trọng lực, quả nhiên thông qua được kiểm tra 14.0.

Phương Quốc Đào vốn cho là sẽ nghe được tiếng vỗ tay càng nhiệt liệt, nhưng lại phát hiện căn bản không có người nào vỗ tay, nhiều đồng học như vậy đều cổ quái nhìn sang bên này, khiến Phương Quốc Đào không biết đã xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng là trang phục của mình có chỗ nào không chỉnh tề.

Nhưng khi nhìn một chút, lại không thấy chỗ không đúng, điều này khiến trong lòng Phương Quốc Đào có chút buồn bực.

Phương Quốc Đào dù sao cũng là một Tiến Hóa Giả, y không có quá nhiều quan hệ gì với sinh viên trường quân đội, càng không có tâm tư đi chú ý về những sinh viên trường quân đội, tự nhiên không biết Hàn Sâm ở trường quân đội Hắc Ưng nổi danh thế nào.

Khi Hàn Sâm tự mình báo số liệu 13.0, sắc mặt một đám đồng học đều trở nên cổ quái, đến khi Hàn Sâm thông qua được kiểm tra 14.0, bọn họ lại càng là cổ quái hơn.

Hiện tại trong lòng bọn họ cũng chỉ còn có một cái ý niệm trong đầu: Đại thần là vật nền?

Tuy bọn hắn không biết tố chất thân thể cụ thể của Hàn Sâm, nhưng hiểu rõ tuyệt đối không thể chỉ có 14.0, 13.0 càng là nói đùa.

Tố chất thân thể của Kinh Cực Nhã đều 15 điểm trở lên, mà Hàn Sâm lại dễ dàng đánh bại Kinh Cực Nhã, cho dù dùng gót chân để nghĩ, cũng tuyệt đối sẽ không ít hơn 15 điểm.

Hàn Sâm thầm nghĩ phải nhanh chấm dứt chuyện này còn đi luyện tập, hắn không biết trong mắt những bạn học khác hắn đang diễn một nhân vật làm nền.

Hàn Sâm đang chuẩn bị xuống dưới, lại đột nhiên nghe đồng học phía dưới hô lớn:

- Đại thần, anh làm nền cũng chuyên nghiệp một chút có được không, kiểm tra 14.0, anh dùng một tay cũng xong, thế này thì tăng cường cái gì?

- Ha ha, Hàn học trưởng, anh thật khôi hài?

- PHỐC, đại thần học trưởng, anh như vậy không ổn lắm đâu?

- Học trưởng, anh thế này là công khai lừa gạt đó!

- Đại thần, lại tới một lần.

...

Đám sinh viên đều ồn ào kêu lên, sao có thể để Hàn Sâm rời đi, bọn họ vất vả lắm mới bắt được một cơ hội thấy Hàn Sâm xuất hiện, dù thế nào cũng phải xem Hàn Sâm biểu diễn thực lực chân chính.

Phương Quốc Đào thấy tình cảnh này, trong nội tâm lập tức lộp bộp một chút, thầm kêu không tốt.

Thiên Chân Vô Tà Lưu hữu hiệu là không sai, nhưng chỉ có tác dụng với một số người thôi, vừa rồi Hàn Sâm phối hợp diễn kịch với y, thậm chí ngay cả y cũng không xem thấu, hắn lại có thể khống chế lực lượng thân thể tốt như vậy, điều này đủ để chứng minh dù là lòng tin hay thực lự của đối phương, đều vô cùng cường đại.

Đặc biệt là lòng tin cường đại, hiệu quả của Thiên Chân Vô Tà Lưu đối với người như vậy vốn rất kém, nếu như đối phương thật sự là người có tâm như bàn thạch, như vậy chỉ sợ Thiên Chân Vô Tà Lưu căn bản không có hiệu quả gì đáng nói.

Điều này khiến nội tâm Phương Quốc Đào có chút sợ, hối hận vì đã gọi người này ra, không nghĩ tới lại xảy ra loại chuyện này.

- Phương lão sư, một lần nữa, nếu ngài thật có thể giúp Hàn học trưởng của chúng ta tăng lên 1.0…, vậy Thiên Chân Vô Tà Lưu của ngài mới thật sự trâu bò.

...

Đám học sinh phía dưới vô cùng ồn ào, Phương Quốc Đào nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng nhìn y.

Phương Quốc Đào kiên trì đi đến trước mặt Hàn Sâm, vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm, ra vẻ thân thiết nói ra:

- Hàn đồng học, xem ra cậu ở Hắc Ưng rất được hoan nghênh đấy?

Vừa nói, còn vừa cho Hàn Sâm một cái ôm, khi Hàn Sâm cảm thấy kỳ quái vì sao Phương Quốc Đào lại nhiệt tình như vậy, nghe được Phương Quốc Đào ghé vào lỗ tai hắn nói:

- Hàn đồng học, giúp tôi diễn một hồi, lúc nữa nhất định có hậu tạ.

- Hậu tạ thế nào.

Hàn Sâm nhỏ giọng trả lời một câu.

Vừa rồi Hàn Sâm đã diễn một hồi, cho nên Phương Quốc Đào mới ôm thái độ muốn thử hỏi một câu, không nghĩ tới Hàn Sâm lại thật sự đáp lại, lập tức khiến Phương Quốc Đào mừng rỡ.

- Điều kiện cậu tùy tiện đưa ra, cam đoan sẽ không để cậu thất vọng.

Phương Quốc Đào còn nói thêm.

- Được.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, Phương Quốc Đào là trường học mời tới, hiện tại lại cho hắn chỗ tốt, bây giờ hắn không cần thiết để người ta không xuống đài được.

Hơn nữa Thiên Chân Vô Tà Lưu này, đối với việc xây dựng lòng tự tin vẫn có trợ giúp, nội dung về khai phá tiềm lực cũng không quá sâu, còn chưa tạo ra nguy hại gì, nếu như tu luyện hợp lý, đối với việc khai thác tiềm lực thân thể cũng có chút chút trợ giúp.

Chính vì như vậy, Thiên Chân Vô Tà Lưu mới có thể lưu hành, nếu không Liên Minh cũng sẽ không để một bộ tân võ học có hại lưu hành, lãnh đạo Hắc Ưng cũng sẽ không mời Phương Quốc Đào đến diễn thuyết.

Phương Quốc Đào nghe xong lời hứa của Hàn Sâm, trong nội tâm lập tức đại hỉ, lúc này mới rất tự nhiên thả Hàn Sâm ra, bày ra dáng vẻ đại sư nói với Hàn Sâm:

- Hàn đồng học, cậu nói thật đi, thành tích thực sự của cậu là bao nhiêu? Tôi có lòng tin về Thiên Chân Vô Tà Lưu của mình, nó nhất định có thể giúp được cậu.

Hàn Sâm phối hợp với Phương Quốc Đào lại diễn một tuồng kịch, lần này đem thành tích khảo nghiệm của mình tăng lên không ít, cũng không biết

đám sinh viên kia có tin hay không, nhưng Hàn Sâm đã tận lực.

Cũng may cuối cùng cũng thuận lợi hoàn thành, đối với thành tích khảo sát 16.0 mà Hàn Sâm chỗ biểu hiện ra, đám sinh viên vẫn rất hài lòng.

Chờ đến khi Phương Quốc Đào diễn thuyết xong, hẹn Hàn Sâm ở một phòng ăn riêng trong trường học gặp mặt.

Hàn Sâm vốn cũng không tính toán thậ sự muốn lấy cái gì của Phương Quốc Đào, cho nên cũng không để lại số máy truyền tin của mình, thật không ngờ Phương Quốc Đào lại tìm được thông tin dãy số của Hàn Sâm, còn liên tục mời Hàn Sâm, cuối cùng Hàn Sâm từ chối không được, đành phải đi gặp một lần xem Phương Quốc Đào muốn làm gì.

Sau khi Hàn Sâm đi đến phòng ăn, gương mặt Phương Quốc Đào lập tức nở nụ cười đón Hàn Sâm vào, còn gọi rất nhiều món ăn đắt tiền nhất và rượu.

- Hàn lão đệ, hôm nay may mắn mà có cậu, nếu không mặt già của tôi đã đã mất rồi, một chén này lão ca mời cậu…

Lúc này Phương Quốc không còn nửa điểm bộ dáng đại sư, Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, vô cùng hoài nghi Thiên Chân Vô Tà Lưu có phải là tác phẩm của Phương Quốc Đào hay không.

Người có thể viết ra Thiên Chân Vô Tà Lưu, tâm linh tu vị nhất định rất có thủ đoạn, Phương Quốc Đào lại có vẻ quá mức láu cá, không có vẻ gì là tâm linh cường đại cả.

Chương 345: Tu Luyện Nguy Hiểm

Rất nhanh Hàn Sâm đã có thể xác định, Phương Quốc Đào tuyệt đối không phải người viết ra Thiên Chân Vô Tà Lưu, tên này càng giống như một tên thần côn lừa gạt ăn uống hơn.

- Hàn lão đệ thật sự quá kiên định, trước Thiên Chân Vô Tà Lưu còn có thể kiên định tự nhiên như vậy, trong nhóm người trẻ tuổi, lão ca ta mới chỉ

thấy một người như cậu thôi.

Phương Quốc Đào lôi kéo Hàn Sâm hàn huyên.

- Phương lão ca, anh viết được Thiên Chân Vô Tà Lưu này mới gọi là giỏi.

Hàn Sâm rất muốn biết nguồn gốc của Thiên Chân Vô Tà Lưu có phải do Phương Quốc Đào viết hay không, nhưng hắn lại không tiện trực tiếp hỏi.

Nhưng một chút ý tứ giấu giếm Phương Quốc Đào cũng không có, y cười hắc hắc nói:

- Lão ca tôi cũng không gạt cậu, tôi nào có thể viết ra thứ tốt như vậy, đây là một bộ Thiên Chân Vô Tà Kinh gia truyền của nhà tôi, trong đó có chứa một chút đồ vật, nhưng đáng tiếc kinh truyện kia đến hiện tại đã thiếu rất nhiều rồi, còn lại một chút thì tôi chắp vá lung tung mới viết được một quyển Thiên Chân Vô Tà Lưu như vậy, chỉ có thể nói lão ca tôi được hưởng phúc của các bậc tiền bối mà thôi.

Hàn Sâm không ngờ Phương Quốc Đào lại thành thật với một người vừa gặp mặt như hắn vậy, nhưng lời nói tiếp theo của Phương Quốc Đào, thiếu chút nữa đã khiến Hàn Sâm vừa uống được một ngụm nước vào miệng phải phun ra hết.

- Hàn lão đệ, tôi thấy lực lượng của cậu không chỉ có 16 điểm chứ?

Hai mắt Phương Quốc Đào sáng lên nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

- Không sai biệt lắm.

Hàn Sâm thầm nghĩ chính đề đến rồi.

Phương Quốc Đào nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới rồi nói:

- Lão ca tôi đây thứ khác không được, nhưng ánh mắt nhìn người vẫn còn, tôi thấy thân thể xương cốt của cậu không phải chuyên luyện lực lượng, tổng hợp tố chất thân thể nhất định cũng hơn mười lăm điểm đúng không?

Hàn Sâm không nói gì, chỉ cười tủm tỉm nhìn Phương Quốc Đào.

Phương Quốc Đào vội vàng nói:

- Hàn lão đệ đừng hiểu lầm, tôi không phải muốn bí mật gì của cậu, tôi chỉ muốn nói là trong những người chưa tiến hóa, cho dù là có gen đầy đủ, thì tổng hợp tố chất thân thể nhiều lắm cũng chỉ 15 điểm, Hàn lão đệ thiên phú kỳ tài, các hạng mục tố chất đều đạt 15 điểm trở lên, nếu như có thể phối hợp cùng tôi một chút, hai huynh đệ chúng ta có thể dễ dàng kiếm được rất nhiều tiền.

Hàn Sâm suýt thì thổ huyết, hắn rốt cuộc đã biết vì sao Phương Quốc Đào thành thật với hắn như vậy rồi, gia hỏa này lại muốn để hắn đi làm nhân vật nền.

Nếu là lúc trước, Hàn Sâm khẳng định sẽ không chút do dự đồng ý luôn, nhưng bây giờ hắn không thiếu tiền, không cần đi làm chuyện như vậy.

- Phương lão ca, tôi còn là học sinh ở trường quân đội, cho dù có tốt nghiệp thì cũng phải trực tiếp đi phục vụ quân đội, chỉ sợ không có cơ hội hợp tác cùng Phương lão ca rồi.

Hàn Sâm nói.

Phương Quốc Đào lập tức mất hứng, vỗ ngực nói:

- Hàn lão đệ, xem thường lão ca đúng không? Cũng là bởi vì cậu sắp đi phục vụ quân đội, lão ca tôi mới muốn tìm cậu hợp tác.

- Lời này có ý gì?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Phương Quốc Đào, hắn thực sự không nhìn ra Phương Quốc Đào lại có bổn sự như vậy.

Phương Quốc Đào cười hắc hắc nói:

- Cậu đừng xem lão ca hiện tại có dáng vẻ này, vì lão tổ tông lưu lại nửa bản Thiên Chân Vô Tà Kinh, hơn nữa có thêm một điểm tâm tư của chính tôi, hiện tại tôi cũng được xem là đại sư một đời tân võ học, không chỉ là học viện bình thường, trường quân đội, mà ngay cả quân đội đều mời tôi đi giảng bài, hiện tại Thiên Chân Vô Tà Lưu đã sắp được chỉ định là một trong

tân võ học trụ cột tu hành trong quân đội, sau này lão ca tôi có rất nhiều cơ hội đi tới quân đội diễn thuyết.

Hàn Sâm nghĩ một lúc, Phương Quốc Đào và Thiên Chân Vô Tà Lưu thực sự rất hot, hơn nữa thứ này của y quả thật có tác dụng đối với việc xây dựng trụ cột tâm lý và khai thác tiềm lực, tuy tác dụng không quá mạnh, nhưng chính vì vậy, mới thích hợp với nhiều người.

- Nếu chuyện này có thể xác định được, lão ca tôi có thể lấy được bậc thiếu tướng, tuy nói chỉ là một quân hàm, không có quyền lực thực tế, nhưng nghĩ biện pháp muốn một cảnh vệ viên cũng không phải vấn đề gì lớn, đợi sau khi lão đệ nhập ngũ, lão ca tôi…

Phương Quốc Đào thao thao bất tuyệt nói.

- Phương lão ca, việc này hay là thôi đi, tôi còn chưa nhập ngũ.

Hàn Sâm vội vàng nói, hắn không có hứng thú làm cảnh vệ viên cho Phương Quốc Đào.

Phương Quốc Đào là hạng người gì, Hàn Sâm nói một câu, y đã hiểu tâm tư của Hàn Sâm, cũng không nhắc lại chuyện này, nhưng vẫn nói bóng nói gió khuyên Hàn Sâm vài câu.

- Phương lão ca, với trình độ của anh, kỳ thật không cần phải tìm tôi hợp tác, hơn nữa tìm cảnh vệ viên, anh ít nhất hãy tìm những Tiến Hóa Giả có bản lĩnh đi, tôi mới chỉ là một người chưa tiến hóa nho nhỏ, không được việc.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Chúng ta không đề cập tới chuyện này… không đề cập tới chuyện này nữa… về sau lão đệ cậu có đổi ý thì cứ tới tìm lão ca.

Phương Quốc Đào cười ha hả nói.

Hàn Sâm không biết Phương Quốc Đào đã nhìn trúng điểm nào của hắn, làm như nhất định phải lôi kéo hắn, chỉ là Hàn Sâm không có hứng thú gì

với mấy cái này, sau khi ăn xong bữa cơm này, Hàn Sâm trực tiếp đi tới phòng thiết bị trọng lực, lại bắt đầu huấn luyện của mình.

- Đáng tiếc…

Nhìn theo bóng lưng Hàn Sâm rời đi, nụ cười trên mặt Phương Quốc Đào dần dần biến mất không thấy đâu nữa, trong mắt lóe ra hào quang kì dị, lè lưỡi liếm môi một cái, lộ ra một vẻ mặt vô cùng quỷ dị.

Hàn Sâm về tới phòng thiết bị trọng lực, đi vào trong một thiết bị trọng lực, điều chỉnh số liệu tới 25 điểm.

Hiện tại tố chất thân thể của Hàn Sâm khoảng hai mươi điểm, trong tình huống không sử dụng Cổ Tà Chú, trong trạng thái Phụ Hà muốn qua cửa hai mươi lăm điểm của thiết bị trọng lực cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cổ Tà Chú có tác dụng phụ nhỏ nhất, bởi vì Cổ Tà Chú từ lúc mới bắt đầu, đã cường hóa tất cả khí quan thân thể sẽ dùng đến, cho nên khi Cổ Tà Chú bạo phát, ảnh hưởng tới thân thể rất thấp, hơn nữa không có di chứng.

Nhưng Phụ Hà lại hoàn toàn bất đồng, Phụ Hà chính là hoàn toàn nghiền ép tiềm lực trong thân thể, trực tiếp ép ra tiềm lực, không có bất kỳ thứ gì sót lại.

Cho nên Phụ Hà cực kỳ nguy hiểm, nếu áp súc ra tiềm năng thân thể vượt qua năng lực của bản thân, sẽ khiến thân thể trực tiếp sụp đổ, đây là một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật vô cùng nguy hiểm.

Trong thiết bị trọng lực, tổng cộng mười hạng mục kiểm tra, Hàn Sâm mới hoàn thành ba cái, toàn thân cao thấp như vừa mới vớt ra từ trong nước, bị mồ hôi ướt đẫm.

Hơn nữa lại giống như ra vớt ra từ ao máu vậy, làn da toàn thân đều hiện ra màu đỏ, từng đợt khói trắng từ thân thể bốc lên, nhìn cực kỳ quỷ dị.

Đáng sợ hơn là, hiện tại nhiệt độ thân thể Hàn Sâm còn cao hơn cả người bị sốt, đây là còn có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật điều chỉnh, nếu không nhiệt độ còn có thể cao hơn.

Thân thể Hàn Sâm giống như đang rên rỉ run rẩy, động tác làm ra đều hết dức kỳ dị.

Hắn không tiếp tục huấn luyện nữa, trọng lực trong thiết bị trọng lực chậm rãi hạ xuống, dần dần khôi phục tiêu chuẩn trọng lực bình thường, mà Hàn Sâm mệt như chó trực tiếp nằm trên sàn thiết bị trọng lực, thở hồng hộc, làn da màu đỏ trên người dần qua biến mất.

Chương 346: Quân Cờ

Hàn Sâm tin rằng tiềm lực thân thể của mình nhất định rất mạnh, dù sao thân thể này đã có được siêu siêu cấp thần gen, tiềm năng của hắn sẽ mạnh đến mức không có cách nào đo lường được.

Nhưng mà muốn khai thác tất cả mọi tiềm năng ra, cũng không phải là chuyện dễ dàng, Phụ Hà chính là để cho thân thể lần lượt ở vào trạng thái phụ tải cực hạn, đi tìm hiểu ưu khuyết thân thể, kích phát ra năng lực ẩn giấu trong thân thể, khiến cơ năng đạt đến cực hạn.

Điều này cần phải có sự hiểu rõ về bản thân, biết rõ bên trong thân thể của mình có bộ phận nào còn có tiềm lực có thể nghiền ép, nếu như không hiểu gì về thân thể của mình, vậy rất có thể sẽ nghiền ép quá độ, khiến cho thân thể sụp đổ.

Quá trình tu luyện Phụ Hà cũng chính là một quá trình thăm dò cực hạn và khống chế, để mỗi một tấc xương, mỗi một bó cơ cùng mỗi một tế bào đều khai tác đến mức tận cùng, nhưng sẽ không để thân thể sụp đổ, đây là yêu cầu cần đạt được của Phụ Hà.

Đương nhiên, hiện tại Hàn Sâm đạt tới loại trình độ đó là bởi vì có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hắn hiểu rất rõ bản thân và trình độ khống chế mạnh hơn người bình thường nhiều lắm, như thế cũng có trợ giúp rất lớn đối với chuyện hắn tu luyện Phụ Hà.

Mà lần lượt trải qua trạng thái cực hạn, Hàn Sâm dần cảm giác được Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cũng hơi chút tăng lên, có lẽ có thể đạt tới cảnh giới thứ nhất.

- Lại đến…

Đợi đến khi thân thể khôi phục lại, Hàn Sâm lại một lần nữa mở ra thiết bị trọng lực, để thân thể chìm trong mồ hôi nóng rực lóe ra lực lượng càng ngày càng mạnh.

Chỉ là Hàn Sâm cũng khống chế cơ thể rất tốt, để thân thể của mình không đến mức sụp đổ trong trạng thái cực hạn, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật ở phương diện này có tác dụng rất lớn.

- Sư huynh, ngày mai có một yến hội nhỏ, anh cùng tham gia có được không?

Vương Manh Manh vẻ mặt chờ đợi dùng mắt to nhìn Hàn Sâm cầm.

- Yến hội gì?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Vương Manh Manh.

- Sư huynh cứ đến rồi sẽ biết, phải đến nha.

Vương Manh Manh ngây thơ nói.

- Được rồi.

Hàn Sâm đồng ý, Vương Manh Manh hiếm khi mở miệng yêu cầu hắn, chỉ là tham gia một yến hội mà thôi, chỉ là một bữa cơm bình thường mà thôi.

Vương Manh Manh vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng nói cho Hàn Sâm biết thời gian yến hội, còn nói sẽ đến đón hắn.

Chờ đến khi tham gian yến hội đó, Hàn Sâm mới biết được buổi yến hội này cũng không tổ chức trong trường quân đội, Vương Manh Manh mang theo Hàn Sâm đến một hoa viên tư nhân, trong hoa viên có trưng bày rất

nhiều đồ ăn và rượu ngon, Hàn Sâm tìm một chỗ tùy tiện ngồi xuống ăn cái gì đó, mà Vương Manh Manh lại đi thay quần áo.

- Hàn Sâm, tại sao cậu lại ở chỗ này?

Có một người đi một mình vào hoa viên, thấy Hàn Sâm ngồi trên ghế dài uống rượu thì kinh ngạc kêu thành tiếng.

- Đường Chân Lưu.

Hàn Sâm cũng ngẩn người, không nghĩ tới lại gặp được Đường Chân Lưu ở chỗ này.

- Cậu và Vương gia có quan hệ?

Đường Chân Lưu đi đến ngồi xuống bên cạnh Hàn Sâm, thần sắc có chút cổ quái nhìn Hàn Sâm.

- Tôi và Vương Manh Manh là đồng học, là cô ấy mời tôi tới tham gia yến hội.

Hàn Sâm đáp.

Đường Chân Lưu hơi giật mình nhìn Hàn Sâm, vẻ mặt càng thêm cổ quái:

- Cậu sẽ không nói với tôi là cậu không biết rằng hôm nay là sinh nhật hai mươi tuổi của vị thiên kim Vương gia đấy chứ?

Hàn Sâm lập tức ngẩn người:

- Hôm nay là sinh nhật của Manh Manh?

- Cậu thật sự không biết? Ha ha, vậy quan hệ của cậu và vị thiên kim Vương gia kia thật sự rất không tồi.

Đường Chân Lưu cười vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức thấy buồn bực, nếu hắn biết hôm nay là sinh nhật Vương Manh Manh, thì ít nhiều cũng mua một món quà sinh nhật, hiện tại hai tay

trống không đến ăn chùa, hình như có chút không ổn lắm.

Hiện tại muốn đi mua qua thì không còn kịp rồi, Hàn Sâm nghĩ xem trên người mình có đồ vật gì đó có thể tặng người, nhưng sờ sờ trên người một hồi lại đành bó tay, hắn không mang theo gì cả.

- Lão Đường, anh có mang nhiều thêm lễ vật hay không, cho tôi mượn một phần.

Hàn Sâm hy vọng nhìn Đường Chân Lưu.

- Tôi chỉ mang theo một phần lễ vật thôi, làm gì có mà cho cậu, hơn nữa, quà sinh nhật còn phải mượn sao?

Đường Chân Lưu bĩu môi một cái nói.

Hàn Sâm còn muốn nói điều gì, nhưng thấy lại có người tiến vào hoa viên, hơn nữa lần này có rất nhiều người tới, phần lớn đều là thanh niên hai ba mươi tuổi.

Trong đám thanh niên nam nữ kia, Hàn Sâm lại nhìn thấy Thần Thiên Tử và Hoàng Phủ Bình Tình.

Tiệc sinh nhật rất náo nhiệt, cũng không có mấy người để ý tới Hàn Sâm, Hàn Sâm tự vui cười ngồi một bên ăn uống, Đường Chân Lưu lại như cá gặp nước lượn quanh tất cả các vị công tử danh viện, rất được người hoan nghênh.

Nếu so sánh ra, Thần Thiên Tử lại biến thành trầm tĩnh hơn rất nhiều, không còn kiêu ngạo ương ngạnh giống như ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, thậm chí có thể dùng hai chữ yên tĩnh để hình dung y.

- Lúc nào mới tấn chức tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai?

Hàn Sâm đang ngồi một bên chăm chỉ ăn uống, Thần Thiên Tử lại bất ngờ đi tới bên cạnh hắn, dùng giọng điệu thập phần bình thản hỏi một câu.

- Còn phải đợi hai ba năm nữa.

Hàn Sâm ngây người, sau đó mới mở miệng trả lời, người này và Thần Thiên Tử trong ấn tượng của hắn hoàn toàn bất đồng, hắn vô cùng hoài nghi người này có phải là bị người xuyên việt đoạt đi thân thể hay không, trên thực tế người đứng ở trước mặt hắn không phải là Thần Thiên Tử chân chính.

Thần Thiên Tử nhếch miệng, lộ ra một nụ cười kỳ dị, giơ chén rượu trong tay lên khẽ nhấm một hớp:

- Tôi biết cậu đang suy nghĩ gì, nhưng từ khi tiến vào không gian Tí Hộ Sở thứ hai, tôi không còn coi cậu thành thành địch nhân nữa, bởi vì địch nhân của tôi chỉ có ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, mà cậu không phải. Chưa tiến lên không gian Tí Hộ Sở thứ hai, cậu sẽ vĩnh viễn không biết cái gì mới thật sự là cường đại, cũng không biết được trước kia mình ngây thơ đến cỡ nào.

- Sau này tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai, nếu có cơ hội thì đến Tí Hộ Sở Hắc Đế, tôi rất hoan nghênh cậu tới làm việc trong đội ngũ của tôi, tài bắn cung của cậu rất không tồi, thủ hạ cua tôi cũng rất thiếu người như cậu. Mau mau đến không gian Tí Hộ Sở thứ hai đi, nếu không cho dù ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất xưng vương xưng bá thế nào, cũng chỉ là một trò chơi ngây thơ mà thôi.

Thần Thiên Tử nói xong vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm, quay người đi đến trong góc cách đó không xa rồi ngồi xuống, tiếp tục uống rượu nhìn trai thanh gái lịch trong hoa viên.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn Thần Thiên Tử, có chút kinh ngạc, Thần Thiên Tử nếu là hận không giết được hắn, Hàn Sâm sẽ không có cảm giác gì.

Nhưng bây giờ Thần Thiên Tử lại bắt đầu bỏ qua hắn, hoàn toàn không đặt hắn ở trong mắt, chuyển biến như vậy vô cùng đáng sợ.

Hơn nữa vẻ thờ ơ trong mắt Thần Thiên Tử lúc nhìn hắn, Hàn Sâm cũng có thể cảm giác được, Thần Thiên Tử đã không coi hắn là đối thủ.

Hiện tại Thần Thiên Tử đối xử với Hàn Sâm, giống như đang coi Hàn Sâm thành một con cờ, mà y là người đánh cờ, một người đánh cờ sao có thể coi một con cờ thành đối thủ được, càng không thể nào hận hắn.

- Chỉ là đi vào không gian Tí Hộ Sở thứ hai sớm vài năm mà thôi, cũng chưa chắc đã tài trí hơn người.

Hàn Sâm nhếch miệng, cũng không đặt Thần Thiên Tử trong lòng, nếu không phải có thể dùng siêu siêu cấp thần gen đầy đủ tiến vào không gian Tí Hộ Sở thứ hai, đây mới thực sự là tổn thất to lớn.

Chương 347: Không Có Tư Cách Làm Địch?

- Thật không biết ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất còn có cái gì đáng để cậu lưu luyến lâu như vậy?

Thần Thiên Tử vừa rời đi, Hoàng Phủ Bình Tình đã đi tới bên cạnh Hàn Sâm, thở dài nói.

- Rất nhiều thứ đều đáng để tôi lưu luyến.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

- Thần gen của cậu cũng sắp đầy rồi chứ? Mau thăng cấp tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai đi, chỗ đó mới thật sự là nơi bắt đầu.

Hoàng Phủ Bình Tình khuyên.

- Còn kém rất nhiều, hai năm tới có lẽ không đi được.

Hàn Sâm khẽ cười nói.

Đôi mắt đẹp của Hoàng Phủ Bình Tình nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm một lúc lâu, rồi hơi thất vọng nói:

- Dù cậu có tin hay không, tôi vốn không có tâm tư gì xấu với cậu cả, sớm đi đến không gian Tí Hộ Sở thứ hai, cậu mới có thể thực sự trở lên cường đại.

- Tôi tin cô.

Hàn Sâm nhìn Hoàng Phủ Bình Tình đang trừng lớn hai mắt.

Hoàng Phủ Bình Tình tức giận trắng mắt liếc hắn:

- Không cần quá lưu luyến mấy tiểu nữ sinh đó, không có gì tốt cả. Cậu biết biểu ca tôi nói cậu thế nào hay không? Tới quá muộn, đừng nói là làm bạn bè, mà ngay cả làm địch nhân cũng không có cơ hội.

Hoàng Phủ Bình Tình cho rằng Hàn Sâm không chịu rời khỏi không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, là vì lưu luyến Vương Manh Manh, trong nội tâm thậm chí có chút bực bội không nói ra được.

Nhìn theo bóng lưng Hoàng Phủ Bình Tình rời đi, khóe miệng Hàn Sâm vẫn treo nụ cười vui vẻ tự lẩm bẩm:

- Ngay cả tư cách làm địch nhân cũng không có sao? Thần Thiên Tử thật đúng là dám nói, hi vọng đợi tôi tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai, mấy người vẫn có thể nói ra những lời như vậy.

Hàn Sâm không có đặt lời nói của Thần Thiên Tử và Hoàng Phủ Bình Tình trong lòng, vẫn tự mình ăn uống.

- Sư huynh, đây là sinh nhật cuối cùng em đón trong trường quân đội, sau khi rời khỏi trường quân đội cũng không biết lúc nào mới có cơ hội lại mời anh cùng đón sinh nhật, cho nên…

Cuối cùng Vương Manh Manh cũng bớt được chút thời gian đi tới bên cạnh Hàn Sâm, có chút áy náy nói.

- Khi nào em mời, sư huynh đều nguyện ý đi ra, nhưng lần sau nhớ nhắc nhở anh mua quà nhé, trí nhớ sư huynh của em không tốt, rất dễ quên đấy.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Soái ca như anh có thể đến chính là lễ vật tốt nhất rồi.

Mặt Vương Manh Manh phiếm hồng nói.

- Lời này anh thích nghe, nhưng mà quà thì vẫn phải có.

Hàn Sâm nghĩ một chút, sau đó cầm một tấm khăn ăn trên mặt bàn bên cạnh, sau đó viết lên trên đó mấy chữ, rồi kín đáo đưa cho Vương Manh Manh:

- Cái này cho là quà sinh nhật hôm nay đi, sư muội, chúc em sinh nhật vui vẻ.

- Cảm ơn sư huynh.

Vương Manh Manh rất vui vẻ cầm khăn ăn nhìn chữ viết.

Thần Thiên Tử và Hoàng Phủ Bình Tình đều chú ý tới chuyện bên này, thấy thế đều đến gần một chút, muốn xem Hàn Sâm viết lời gì trên khăn.

Lại thấy trên đó viết: Nguyện vọng sinh nhật có thể đổi, Vương Manh Manh cầm lời hứa này có thể đổi một nguyện vọng tùy ý, người lập: Hàn Sâm.

Thần Thiên Tử nhìn thấy thứ này, bĩu môi khinh thường, tự mình rời đi.

Ở trong mắt y, đây chẳng qua chỉ là thủ đoạn nhỏ nhàm chán để tán tỉnh mấy cô gái nhỏ mà thôi, nếu bình thường thì thôi đi, ngày hôm nay mà lại sử dụng thủ đoạn nhỏ như vậy, thế thì chỉ có thể nói Hàn Sâm vô dụng.

Đường đường là thiên kim Vương gia, đừng nói không có nguyện vọng gì không thể thực hiện, cho dù có nguyện vọng gì cũng không phải một kẻ chưa tiến hóa như hắn có thể thực hiện, nói nhiều như vậy, chỉ có thể chứng minh hắn không thể đưa ra lễ vật để Vương Manh Manh hài lòng, mới không thể không dùng chút thủ đoạn nhỏ.

- Sư huynh, thật sự là nguyện vọng gì cũng có thể sao?

Vương Manh Manh lại rất chờ mong nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Chỉ cần là anh có thể làm được, thì cái gì cũng có thể.

Hàn Sâm cười nói.

- Cảm ơn sư huynh, đây là quà sinh nhật tốt nhất hôm nay em nhận được.

Vương Manh Manh vui vẻ cất tờ khăn ăn đi, hiện tại cô cũng không có ý định lập tức sử dụng.

Trở lại trường quân đội, Hàn Sâm nhìn sắc trời cũng không còn sớm, nên không có đi tới phòng thiết bị trọng lực nữa, nằm trên giường dùng máy truyền tin xem tin tức trên Internet.

Tuy không quá để ý lời nói của đám Thần Thiên Tử, nhưng Hàn Sâm cũng muốn sớm tấn thăng thành Tiến Hóa Giả, điều kiện tiên quyết là siêu siêu cấp thần gen phải đầy.

Trên Internet có rất nhiều tin tức về Tí Hộ Sở, Hàn Sâm tìm tin tức về Cương Giáp Tí Hộ Sở và mấy Tí Hộ Sở ở phụ cận, hy vọng có thể tìm được tung tích sinh vật siêu cấp thần huyết.

Muốn từ trong biển tin tức tìm được tin tức hữu dụng cũng không phải chuyện dễ dàng, mỗi ngày Hàn Sâm đều chú ý tới tin tức trên mấy diễn đàn lớn, nhưng gần đây lại không có phát hiện gì.

Đột nhiên, một tin tức thu hút sự chú ý của Hàn Sâm.

Đây là tin tức từ một người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở phát, nói là y ở Đại Sa Mạc Bạch Ma gặp được Phượng Hoàng.

Bởi vì ở Tí Hộ Sở không thể quay lại hình ảnh, cho nên người có tài khoản "người cầu vồng" này chỉ miêu tả hình tượng của cái gọi là Phượng Hoàng.

Y miêu tả quả thật có chút tương tự với Phượng Hoàng trong truyền thuyết, nhưng trong Tí Hộ Sở cho dù có dị sinh vật có hình dáng giống Phượng Hoàng, trên cơ bản đều do cao tầng ở Tí Hộ Sở phát hiện, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất còn có dị sinh vật tương đương với Phượng Hoàng.

Phía dưới tin tức này có rất nhiều người đều đùa người cầu vồng, nhưng người cầu vồng lại kiên trì nói mình thật sự thấy được dị sinh vật tương tự Phượng Hoàng, còn miêu tả lại kỹ lưỡng hơn.

Theo lời người cầu vồng từng nói, dị sinh vật kia có ngoại hình tương tự như Khổng Tước, nhưng toàn thân lại có kim sắc quang diễm, nhìn không tới lông vũ.

Hơn nữa người cầu vồng còn nói một tin tức, khi nhìn đến dị sinh vật tương tự chim Phượng Hoàng kia, con dị sinh vật kia đang đậu trên cành một cây đại thụ.

Thế nhưng đợi con dị sinh vật kia bay mất, y đi xem cây đại thụ kia, đại thụ đã bị đốt thành tro bụi, nhưng lại hoàn toàn không nhìn thấy một tia lửa nào, ngay cả cành lá đều vẫn bảo trì nguyên vẹn, chỉ là đã trở thành than cốc thôi.

Hàn Sâm không biết người cầu vồng nói thật hay giả, nhưng cuối cùng cũng có một tia hi vọng, hắn trả lời một câu, hỏi người cầu vồng xem đó thấy là dị sinh vật ở địa phương nào.

Cũng không lâu sau, người cầu vồng lại trả lời lại Hàn Sâm, chỉ là y cũng không nói rõ chỗ kia là chỗ nào, vì cũng khó nói rõ ràng được, nhưng người cầu vồng biểu thị, y biết rõ làm sao đi tới đó, còn có thể tìm được cây đại thụ bị đốt trọi kia.

Hàn Sâm do dự một chút, nhắn cho người cầu vồng một tin nhắn riêng, hi vọng y mang mình đi nhìn cây đại thụ kia, mình có thể trả cho y một ít thù lao vân.

Thế nhưng người cầu vồng lại không trả lời lại, thẳng đến khi Hàn Sâm đi ngủ cũng không có động tĩnh.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Hàn Sâm rửa mặt chuẩn bị đi tới chỗ giáo sư Nghiêm nhìn một chút, lần trước hắn dẫn theo Kinh Cực Nhã cùng đi, thành tích khảo sát của Kinh Cực Nhã quả nhiên thành công khiến giáo sư Nghiêm hứng thú, nhưng giáo sư Nghiêm cũng không buông tha hắn, nói hắn cách vài ngày cũng phải đến kiểm tra thử một lần.

Hàn Sâm tuy không muốn làm bộ, nhưng cũng không có biện pháp khác, tố chất thân thể hắn như vậy nếu thật sự công bố ra, về sau nhất định sẽ có một đống chuyện phiền toái kéo tới, hiện tại Hàn Sâm không thích nhất chính là

phiền toái, hắn chỉ muốn sớm hoàn thành mục tiêu để siêu cấp thần gen đầy đủ.

Chương 348: Hương Vị Nữ Hoàng

Hàn Sâm đi vào phòng thí nghiệm của giáo sư Nghiêm, sau khi được một vị trợ thủ an bài làm một bài kiểm tra xong, hắn vô cùng hứng thú nhìn giáo sư Nghiêm đang cho Kinh Cực Nhã làm kiểm tra.

Kiểm tra của Kinh Cực Nhã không giống của Hàn Sâm, dụng cụ sử dụng đều là đặc thù, những thứ này vốn phải là Hàn Sâm làm, nhưng bây giờ đổi thành Kinh Cực Nhã.

Hàn Sâm đứng bên cạnh xem một lát, thấy có chút thú vị, bèn lôi kéo một nghiên cứu viên mà hắn đã tương đối quen hỏi:

- Tần học trưởng, dụng cụ mà Kinh Cực Nhã đang sử dụng kia tên là gì? Nhìn có vẻ rất lợi hại đó.

Tần Chí Minh vừa cười vừa nói:

- Đó gọi là máy kích hoạt tế bào hoạt tính, là thiết bị chuyên môn để giáo sư nghiên cứu lần này, có thể kích thích tế bào thân thể, để tế bào ở vào trạng thái sinh động, trình độ lớn nhất có thể mở ra tất cả cơ năng của thân thể, cho ra số liệu khi thân thể đạt tới trạng thái đỉnh phong ổn định.

Hàn Sâm nhìn Kinh Cực Nhã ở trần trong dụng cụ đựng chất lỏng, thân thể kịch liệt run rẩy, trong nội tâm thầm nghĩ:

- Không biết dụng cụ này có trợ giúp gì với việc tu luyện Phụ Hà hay không? Nhưng nếu muốn làm kiểm tra như thế, số liệu đều sẽ bị ghi chép lại, hay là thôi đi.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Kinh Cực Nhã liên tục co giật trong chất lỏng kia, thầm hô một tiếng xin lỗi, ca ca đã làm phiền cậu rồi, cùng lắm thì sau này ca ca sẽ dạy cậu thêm mấy chiêu.

Đang chuẩn bị rời đi, Tần Chí Minh lại đột nhiên cười nói với Hàn Sâm:

- Cậu có muốn thử một lần hay không?

- Tôi thì không cần đâu.

Hàn Sâm vội vàng lắc đầu.

Nhưng Tần Chí Minh lại đem một lọ chất lỏng cùng một cái dụng cụ như đồng hồ nhét vào trong tay Hàn Sâm:

- Đây là dịch kiểm tra tế bào hoạt tính, có một chút hiệu quả, nhưng rất nhẹ, không có ảnh hưởng quá lớn với thân thể, chủ yếu là kiểm tra số liệu tế bào hoạt tính của cậu, trước khi cậu đi ngủ thì uống hết, sau khi thức dậy dùng máy kiểm tra này, sau khi cho ra số liệu, có thể đại khái xác định giá trị tế bào hoạt tính của cậu, sau đó mới có thể dựa theo số liệu này tạo ra trị số kích hoạt tế bào hoạt tính cho cậu.

- Vật này phải dùng thế nào?

Hàn Sâm giơ đồ vật trong tay lên hỏi Tần Chí Minh, tuy hắn không muốn tham gia thí nghiệm này, nhưng lại muốn biết giá trị tế bào hoạt tính của mình.

Tần Chí Minh nói phương pháp sử dụng cho Hàn Sâm, Hàn Sâm mang theo hai đồ vật đi đi tới phòng thiết bị 3D.

Đã nhiều ngày rồi hắn không lên diễn đàn dũng sĩ giác đấu, sau khi đăng nhập vào, hắn nhìn thoáng qua danh sách bạn tốt của mình, Nữ Hoàng và Thiên Chỉ Hạc đều không online, trước kia có thêm một bạn tốt là Người Bỏ Mạng là có online, nhưng từ khi Người Bỏ Mạng kết bạn với hắn, cũng không nói chuyện gì với hắn, cũng không mời qua hắn đối chiến.

Hàn Sâm thật sự không hiểu rõ, tại sao Người Bỏ Mạng phải thêm hắn làm bạn tốt.

Hàn Sâm rất ấn tượng về Người Bỏ Mạng, tố chất thân thể cao, Hàn Sâm có mấy lần may mắn ngẫu nhiên đối chiến với y, trên cơ bản đều là sau vài quyền đã bị đánh bay.

Một cao thủ như vậy, chênh lệch quá lớn cũng học không được nhiều.

Hàn Sâm tắt đi danh sách bạn tốt, đang chuẩn bị ngẫu nhiên chọn đối thủ, lại đột nhiên nhận được một lời mời đối chiến, lại chính là do Người Bỏ Mạng gửi tới.

Hàn Sâm do dự một chút, sau đó ấn vào đồng ý, cho dù đối phương muốn chà đạp hắn cũng không sao cả, con người vốn chính là trong nghịch cảnh mới có thể trưởng thành.

Sau đó tiến vào trường giác đấu, Hàn Sâm thấy Người Bỏ Mạng vẫn giống như trước kia, không sử dụng bất kỳ vũ khí nào, Hàn Sâm tự nhiên cũng không dùng.

- Anh bạn, cậu là người ở phân quán nào?

Sau khi đối chiến bắt đầu, Người Bỏ Mạng không hề động công kích, lại chủ động mở miệng nói chuyện.

Nhưng câu hỏi này lại khiến Hàn Sâm ngây ra một lúc, sau đó mới phản ứng lại, trực tiếp đáp:

- Tôi không phải học sinh của Chiến Thần Võ Đạo Quán.

Người Bỏ Mạng nghe xong cảm thấy có chút ngoài ý muốn, trên dũng sĩ giác đấu có rất nhiều học sinh Chiến Thần Võ Đạo Quán, đối phương lại có thể bắt chước được Nghịch Lưu Thập Tam Sát và Bá Vương Tá Giáp, Người Bỏ Mạng vốn nghĩ rằng hắn rất có thể là học sinh Chiến Thần Võ Đạo Quán, không nghĩ tới lại không phải.

- Có hứng thú gia nhập Chiến Thần Võ Đạo Quán hay không?

Người Bỏ Mạng lại hỏi một câu, y có chút thưởng thức Lính Quèn Trên Chiến Hạm này, có thể khiến Thiên Chỉ Hạc từ trước đến nay đối chiến với hắn, gần như sa vào trong đó, người như vậy cũng không thấy nhiều.

- Thật không tiện, tôi vẫn còn đang ở trường quân đội.

Hàn Sâm thuận miệng đáp.

Người Bỏ Mạng không khỏi ngẩn người, đối phương vẫn còn ở trường quân đội như vậy thì chỉ có thể là nghiên cứu viên trong trường quân đội, nếu không sinh viên quân đội bình thường có lẽ đều chưa tấn chức thành Tiến Hóa Giả.

- Trường quân đội nào?

Người Bỏ Mạng lại hỏi một câu.

- Không tiện trả lời.

Hàn Sâm không muốn tiết lộ thân phận của mình, nên nói thẳng.

Người Bỏ Mạng cũng không hỏi tiếp, hắn làm một động tác để Hàn Sâm ra tay trước.

Hàn Sâm cũng không khách khí, trực tiếp đập tới một quyền, Người Bỏ Mạng thấy Hàn Sâm ra quyền, cũng học bộ dạng của Hàn Sâm, tương tự một quyền đánh tới Hàn Sâm.

Chuyện này khiến Hàn Sâm thoáng ngẩn người, sau đó cũng hiểu được ý của Người Bỏ Mạng, Người Bỏ Mạng lại đang tại bắt chước quyền pháp của hắn, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, hẳn là đang khống chế tố chất thân thể ở ba mươi điểm.

Hàn Sâm không khỏi có chút buồn cười, chính hắn đi học người khác, hiện tại Người Bỏ Mạng là một đại cao thủ lại muốn đến học hắn, cũng không biết là nghĩ như thế nào.

- Có lẽ cao thủ đều có chút cổ quái đi.

Hàn Sâm cũng lười nghĩ nhiều, anh muốn học thì để anh học là được, dù sao tôi cũng học trộm của người khác.

Hàn Sâm tự mình công kích Người Bỏ Mạng, vừa vặn luyện tập sở học của mình.

Hắn học được các loại kỹ xảo, phần lớn đều là học được từ Thiên Chỉ Hạc, kỹ xảo của Thiên Chỉ Hạc đều rất lợi hại, rất nhiều kỹ xảo đều tương tự với

kỹ xảo cơ sở trong Sâm La Vạn Tượng, hơn nữa số lần Hàn Sâm đối chiến cùng y là nhiều nhất, cho nên học cũng nhiều nhất.

Người Bỏ Mạng sở dĩ muốn học Hàn Sâm, dĩ nhiên không phải y muốn học kỹ xảo gì của Hàn Sâm, y chỉ muốn bức Hàn Sâm sử dụng ra võ học sở trường chính thức của hắn thôi.

- Kỹ xảo gì của cậu dùng một lần là tôi đều phá được, cuối cùng ép cậu không thể không xuất ra bổn sự chân chính, nhìn xem cậu đế có bao nhiêu cân lượng.

Người Bỏ Mạng rất có tự tin về chuyện này.

Tuy y không giống Nữ Hoàng có phong cách mãnh liệt của mình, nhưng cũng chính vì vậy, sở học của y vô cùng phong phú, các phương diện đều có đọc lướt qua, trong Chiến Thần Võ Đạo Quán cũng có danh là tạp học Vương.

Thế nhưng Người Bỏ Mạng rất nhanh đã có chút mê mang, các loại kỹ xảo của Hàn Sâm thật là đa dạng chồng chất, hơn nữa rất nhiều kỹ xảo đều có bóng dáng tân võ học của Chiến Thần Võ Đạo Quán, nói y không phải người của Chiến Thần Võ Đạo Quán, Người Bỏ Mạng thật sự có chút không tin.

Hơn nữa khi Hàn Sâm đối chiến cùng y, ẩn ẩn có loại cảm giác khiến y rất không thoải mái, loại cảm giác này giống như đã từng quen biết, nhưng trong chốc lát lại nghĩ không ra là đã thấy ở nơi nào.

Người Bỏ Mạng né một quyền, đột nhiên phát hiện vậy mà không biết từ lúc nào, mình đã bị Hàn Sâm dồn đến biên giới trường giác đấu, thiếu chút nữa đâm vào trên vách tường.

- Nữ Hoàng!

Người Bỏ Mạng đột nhiên nhớ tới, loại cảm giác không thoải mái này rốt cuộc là cái gì, trên người Lính Quèn Trên Chiến Hạm này thậm chí có hương vị mãnh liệt của Nữ Hoàng.

Chương 349: Dị Sinh Vật Giống Như Phượng Hoàng

Hiện tại Người Bỏ Mạng đã nhận ra rồi, xác định cảm giác của mình tuyệt đối sẽ không có sai, chính là hương vị của Nữ Hoàng.

Mặc dù nhưng tên Lính Quèn Trên Chiến Hạm này còn kém Nữ Hoàng rất xa, hoàn toàn không có lực áp bách như của Nữ Hoàng, nhưng cảm giác này tuyệt đối sẽ không sai, đây tuyệt đối là hương vị của Nữ Hoàng.

- Tại sao tiểu tử này có hương vị của Nữ Hoàng, đó là thứ không phải muốn học là có thể học được. Chẳng lẽ tiểu tử này có quan hệ gì với Nữ Hoàng?

Trong nội tâm Người Bỏ Mạng thầm nghĩ.

Nhưng nghĩ một chút lại cảm thấy không có khả năng, Nữ Hoàng là do Hoàng Phủ Hùng Thành một tay nuôi lớn, là cô nhi vô thân vô cố, Lính Quèn Trên Chiến Hạm đã không phải người của Chiến Thần Võ Đạo Quán, làm sao có thể dính líu quan hệ tới Nữ Hoàng?

Người Bỏ Mạng xác định mình không có nhìn lầm, một quyền đánh bại Hàn Sâm, sau đó lại mời Hàn Sâm đối chiến.

Tại sao phải một quyền đánh bại Hàn Sâm? Đó là bởi vì dưới tình huống y duy trì tố chất thân thể chừng ba mươi điểm, đã bị Hàn Sâm dồn đến chỗ chết, không bạo phát sức mạnh tiêu diệt Hàn Sâm, thì chính y sẽ phải thua.

Một lần nữa tái chiến, Người Bỏ Mạng vẫn lựa chọn duy trì tố chất thân thể chừng ba mươi điểm, lần này y chú ý nhất cử nhất động của Hàn Sâm, trong lòng càng xác định, y tuyệt đối không nhìn lầm, mặc dù sở học Hàn Sâm rất hỗn loạn, nhưng chỉnh thể hương vị sẽ không sai, tuyệt đối là cảm giác mà Nữ Hoàng đem tới.

Người Bỏ Mạng muốn duy trì tố chất thân thể chừng ba mươi đánh bại Hàn Sâm, như thế cũng ngang với là đang biến tướng chiến đấu cùng Nữ Hoàng,

mặc dù không biết yếu hơn Nữ Hoàng bao nhiêu lần, nhưng điều này cũng đúng lúc để Người Bỏ Mạng có thể quan sát cách xuất thủ của hắn cùng tẩu vị, hy vọng có thể từ đó nhìn ra sơ hở, nói không chừng về sau khi chiến đấu với Nữ Hoàng sẽ có hiệu quả không tưởng tượng được.

Ôm tâm tính như vậy, Người Bỏ Mạng một lần lại đối chiến cùng Hàn Sâm, nhưng chỉ cần dưới tình huống thân thể tố chất của y duy trì ở mức không hơn Hàn Sâm nhiều lắm, thì đều sẽ từng bước bị ép vào tuyệt địa, dù như thế nào cũng không thắng được, cuối cùng vẫn là chỉ có thể dựa vào thân thể tố chất cường đại để thủ thắng.

Điều này khiến Người Bỏ Mạng rất căm tức, dù y là bác học, muốn học trộm kỹ xảo của người khác cũng không phải quá khó, nhưng làm cách nào cũng không bắt chước được Hàn Sâm học được hương vị của Nữ Hoàng.

Thật ra điều này cũng đơn giản, người đánh cờ phải hiểu được quy tắc trước, nhưng nếu muốn đánh giỏi thì đó lại là chuyện không dễ dàng, Người Bỏ Mạng có thể bắt chước được kỹ xảo, nhưng loại đồ vật như tâm lý và trí nhớ, không phải muốn bắt chước là được, phải tự mình lĩnh ngộ mới được.

Hàn Sâm cũng mới vừa nhập môn, so với Nữ Hoàng thì vẫn kém xa lắm, nhưng muốn thu thập Người Bỏ Mạng là người ngay cả nhập môn còn chưa vào thì thực sự không chút khó khăn.

Liên tiếp chiến đấu hơn mười ván, mỗi lần đều là Người Bỏ Mạng thắng, nhưng là Người Bỏ Mạng không vui nổi, bởi vì mặc dù y có thể thắng, nhưng toàn bộ đều dựa vào tố chất thân thể áp chế, chỉ luận kỹ xảo, thì một ván y cũng không thắng nổi.

- Tôi phải đi rồi, lần sau gặp lại.

Đã đến thời gian ăn cơm, Hàn Sâm hài lòng rời khỏi diễn đàn dũng sĩ giác đấu, lần này hắn thu hoạch được rất nhiều.

Lúc đầu Người Bỏ Mạng còn muốn bắt chước hắn, về sau lại lộ ra không ít kỹ xảo lợi hại, tuy trong lúc nhất thời Hàn Sâm không có khả năng học được toàn bộ, nhưng đã có kiến thức như vậy, cũng trợ giúp hắn luyện tập Sâm La Vạn Tượng.

Nếu như không phải bởi vì ăn cơm xong hắn còn phải đi tới phòng thiết bị trọng lực luyện tập, Hàn Sâm đúng là muốn đấu thêm mấy ván với Người Bỏ Mạng.

Tuy gần đây đối chiến vẫn luôn thua, nhưng Hàn Sâm vẫn rất thích thú, thắng thua với hắn mà nói đều không là vấn đề, có thể tiến bộ mới là mấu chốt.

Ăn cơm xong, Hàn Sâm đang chuẩn bị đi tới phòng thiết bị trọng lực để huấn luyện, nhưng lại đột nhiên nghe được tiếng thông báo, là người cầu vòng trả lời tin nhắn của hắn.

Hàn Sâm vội vàng mở ra tin nhắn của người cầu vồng, người cầu vồng nói hắn đã tổ chức một nhóm người muốn đi Đại Sa Mạc Bạch Ma để săn giết con dị sinh vật giống Phượng Hoàng kia, nếu như Hàn Sâm có hứng thú, có thể báo danh tham gia.

Nhưng tham gia không chỉ cần giao một khoản phí báo danh kếch xù, mà còn nhất định phải có một chút thực lực, được người cầu vồng tán thành, mới có thể gia nhập đội ngũ.

Sau đó người cầu vồng để lại một thời gian và địa chỉ, nói nếu hắn có hứng thú, đến lúc đó có thể đi nhìn xem.

Hàn Sâm nghĩ thầm tới lúc đó mình đi xem một chút cũng không có tổn thất gì, ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở không còn người nào có thể khiến hắn sợ hãi.

Thời gian hẹn là ngày kia, nhưng người cầu vồng từng nói, tin tức này y đã phát mấy tháng rồi, cho nên đến lúc đó không bảo đảm có thể tìm được con dị sinh vật giống Phượng Hoàng kia, chỉ cam đoan có thể tìm được cây đại thụ bị đốt trụi.

Hàn Sâm nhớ kỹ thời gian cùng địa điểm, nghĩ ngày kia sẽ đi xem một chút, mặc kệ thế nào chỉ cần là tin tức có quan hệ với sinh vật siêu cấp thần huyết thì hắn đều không muốn buông tha.

Lần nữa tiến vào thiết bị trọng lực, Hàn Sâm vẫn điều chỉnh số liệu đến 25, hắn chỉ làm tới hạng mục thứ năm đã không chống đỡ nổi, chỉ có thể lựa chọn buông tha.

- Đã có thể đến hạng mục thứ năm, cũng chỉ còn lại có năm hạng mục mà thôi, sắp rồi.

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Nếu như vượt qua Phụ Hà có thể đạt tới 25, hơn nữa còn có Cổ Tà Chú, tố chất thân thể của hắn có thể toàn diện vượt qua 30, lại phối hợp thêm Xích Diễm thống lĩnh và Ác Ma Kiếm, có lẽ có thể sinh ra uy hiếp đối với sinh vật siêu cấp thần huyết.

Đương nhiên, đây vẫn là trong tình huống có thể đánh trúng chỗ hiểm của sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Ngoài ra mình còn cần một cây kiếm thần huyết thú hồn, nếu không hiệu quả Ác Ma Kiếm phụ thể sẽ thành vô dụng.

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng không nghĩ ra ai có kiếm thú hồn thần huyết.

Trước kia Thần Thiên Tử có một đại kiếm thú hồn thần huyết, nhưng Thần Thiên Tử đã trực tiếp mang đến không gian Tí Hộ Sở thứ hai, cho dù không mang đi, Thần Thiên Tử cũng không thể bán cho hắn.

Hàn Sâm cẩn thận nghĩ nghĩ một chút, hắn thật sự không nghĩ ra được ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, có còn có người nào có kiếm thần huyết thú hồn.

- Nếu như tìm không thấy kiếm thần huyết thú hồn, thì đây là một chuyện phiền toái.

Hàn Sâm suy tư một chút, đột nhiên nghĩ đến người thợ rèn kia.

Thợ rèn có một đao thép có hàm lượng thép Z 75%, cũng không biết là thật hay giả, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói có vũ khí có hàm lượng thép Z khoa trương như vậy, hiện tại chế phẩm thép Z cao minh nhất trong Liên Minh, cũng chỉ có hàm lượng 10% mà thôi.

- Nếu như cây đao kia thật sự có hàm lượng thép Z cao như vậy, không biết so với binh khí thần huyết thì thế nào, nếu như có thể vượt vũ khí thần huyết, có lẽ có thể rèn lại thành kiếm?

Hàn Sâm nghĩ nghĩ, sau đó bấm số của người thợ rèn kia, hỏi về chuôi đao thép Z này này.

Trước kia thợ rèn ra giá là một trăm triệu, hiện tại Hàn Sâm xuất ra 100 triệu cũng không thành vấn đề, mấu chốt là kiếm phải xịn mới được.

- Tuyệt đối mạnh hơn binh khí thần huyết, nhưng đao không đổi được.

Thợ rèn nghe xong lời Hàn Sâm nói, khẳng định như chém đinh chặt sắt.

- Vì sao không đổi được?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi, nếu là thép Z, một lần nữa nấu rồi chế tạo lại một lần cũng không được sao.

Thợ rèn trầm mặc một lúc mới lên tiếng:

- Đây không phải kỹ thuật Liên Minh chế tạo, không ai có thể đúc lại.

Chương 350: Tiến Hóa Giả Ở Không Gian Thứ Nhất Tí Hộ Sở

Hàn Sâm lại tiếp tục hỏi, nhưng thợ rèn không nói gì nữa, cuối cùng cuộc trò chuyện bị cắt đứt.

Hàn Sâm không thể làm gì, nếu như không thể đổi thành kiếm thì hắn mua về cũng vô dụng.

Đã đến thời gian ước định, sau khi Hàn Sâm chạy tới chỗ hẹn, không khỏi hô một tiếng:

- Tại sao lại là cậu?

Người Cầu Vồng kia cũng có phản ứng giống như Hàn Sâm, hai mắt mở to, cả kinh kêu thành tiếng, Người Cầu Vồng lại chính là Tô Tiểu Kiều.

- CMN, cậu là Người Cầu Vồng?

Hàn Sâm dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá Tô Tiểu Kiều từ trên xuống dưới, nghĩ thầm gia hỏa này không phải tại tung tin giả để lừa tiền chứ?

Tô Tiểu Kiều cười hắc hắc:

- Tôi muốn kiếm thêm mấy đồng, không nghĩ tới lại gặp phải Sâm ca.

- Cậu thấy dị sinh vật hình Phượng Hoàng kia đều là gạt người?

Hàn Sâm có chút thất vọng hỏi.

- Làm sao lại thế, Tô Tiểu Kiều tôi chưa từng lừa gạt ai… Được rồi, tuy cũng đã lừa gạt, nhưng lần này tôi thề, tôi thật sự thấy được, không lừa anh.

Tô Tiểu Kiều nói.

- Thật sự?

Vẻ mặt Hàn Sâm không tin nhìn Tô Tiểu Kiều.

- Thật như vàng 9999.

Trong nội tâm Tô Tiểu Kiều vô cùng phiền muộn.

- Được rồi, phí dẫn đường bao nhiêu, mang tôi đi nhìn xem.

Hàn Sâm nói ra.

- Tôi sao có thể lấy tiền của Sâm ca được, lát nữa cứ đi theo tôi là được rồi. Nhưng tôi đã thu tiền của mấy người khác, nên vẫn phải mang theo bọn họ cùng đi.

Tô Tiểu Kiều nói.

- Đừng, phí bao nhiêu thì tôi đưa cho cậu.

Hàn Sâm không muốn chiếm chút tiện nghi này của Tô Tiểu Kiều.

Tô Tiểu Kiều vội vàng cầm lấy tay của Hàn Sâm, cười thầm:

- Thật ra một mình tôi mang theo đám người kia đi cũng có hơi sợ, Sâm ca có thể cùng đi thì không thể tốt hơn rồi, tiền tôi không cần, anh nhớ quan tâm tôi một chút, đừng để tôi bị khi dễ là được.

- Tiểu tử cậu khẳng định đang làm điều gì mờ ám.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn Tô Tiểu Kiều từ trên xuống dưới.

- Khụ khụ, tôi thực sự không dám nói láo, tôi thực sự nhìn thấy dị sinh vật giống Phượng Hoàng kia, cây đại thụ bị đốt trọi kia cũng là thật, nhưng con dị sinh vật kia đã bay mất, mặc dù trước đó đã nói rất rõ ràng, nhưng lần này mang theo người hơi nhiều, tôi sợ bọn họ sau khi không thấy con dị sinh vật kia lại đổi ý gây phiền toái với tôi.

Tô Tiểu Kiều ho nhẹ nói.

- Con dị sinh vật kia rốt cuộc đã đi nơi nào?

Hàn Sâm nhìn dáng vẻ của Tô Tiểu Kiều, đã biết rõ chuyến này tám chín phần là không thể nhìn thấy con dị sinh vật giống chim Phượng Hoàng kia rồi.

- Nó bay vào trong Đại Sa Mạc Bạch Ma rồi, tôi không dám tiến vào, cho nên cũng không biết nó đi nơi nào.

Tô Tiểu Kiều đàng hoàng khai hết.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong, vẫn quyết định đi theo Tô Tiểu Kiều xem một chút, Đại Sa Mạc Bạch Ma cũng không phải là cấm địa, cũng có thể tiến vào đi tìm kiếm, nói không chừng còn có cơ hội.

Hàn Sâm đồng ý cùng đi, Tô Tiểu Kiều lập tức mừng rỡ, y vốn muốn kiếm chút phí dẫn đường, có Hàn Sâm đi theo, y cũng không sợ những người kia đến lúc không thấy được dị sinh vật sẽ làm gì y.

Tô Tiểu Kiều và những người kia cũng đã hẹn địa điểm gặp mặt, Hàn Sâm là người cuối cùng y hẹn gặp mặt, vốn Tô Tiểu Kiều định kiếm xong đợt tiền này, sẽ trực tiếp dẫn người đi nhìn đại thụ bị đốt trọi kia, hiện tại đúng lúc mang theo Hàn Sâm cùng tới rồi địa điểm ước định.

Chờ đến địa điểm ước định, đám người kia đều đã đến, Hàn Sâm nhịn không được khẽ nhíu mày, Tô Tiểu Kiều hẹn mười mấy người này, có hơn một nửa không phải người Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Mấy người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đều có ấn tượng, những người kia nhìn thấy Hàn Sâm cũng đều trực tiếp đi lên chào hỏi, mà đám người bên ngoài này lại thờ ơ, hiển nhiên không biết Hàn Sâm.

Hơn nữa ai cũng có thể nhìn ra, mấy người này hẳn là cùng một đội, một người đàn ông mặc áo giáp màu vàng óng trong đó hẳn là người chủ sự.

Tô Tiểu Kiều đánh giá đám người kia xong, trong nội tâm cũng thầm kêu một tiếng may mắn, nếu như không phải gặp được Hàn Sâm, y thật sự sợ nhóm người này sẽ gây bất lợi cho mình.

Sau khi người đều đến đông đủ, Tô Tiểu Kiều lập tức mang theo mọi người tiến vào Đại Sa Mạc Bạch Ma.

- Bạn học Hàn, nghe nói tiễn pháp của cậu vô song, không bằng biểu diễn một chút cho bọn họ mở mang tầm mắt đi?

Lúc nghỉ ngơi, mấy người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở trò chuyện, ồn ào muốn Hàn Sâm biểu diễn tài bắn cung.

Hàn Sâm không mở miệng, Tô Tiểu Kiều lại cười hắc hắc nói:

- Không phải tôi thay Sâm ca khoác lác, luận về tài bắn cung, ở trong không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, còn không người nào có thể so sánh với Sâm ca…

- Chém gió kiểu này hơi lớn rồi.

Thanh niên ao giáp vàng chỉ từ tốn nói một câu, đám người bên cạnh y cũng lộ vẻ mặt khinh thường nhìn Tô Tiểu Kiều cùng Hàn Sâm.

Tô Tiểu Kiều muốn tranh luận, lại bị Hàn Sâm kéo lại, Hàn Sâm nhìn thanh niên áo giáp vàng kia lạnh nhạt nói:

- Mọi người nói chuyện phiếm mà thôi, không thể coi là thật.

Thanh niên áo giáp vàng lại có vẻ không muốn buông tha, có chút ngạo mạn nói ra:

- Ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, tôi cũng biết hai người, một là Kim Tệ dùng một đao kia đánh bại Y Đông Mộc, còn có đoàn trưởng Tần Huyên Cương Giáp đoàn trước kia, Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng chỉ có hai người kia còn có thể nhìn một chút, ngoài ra cũng không còn nhân vật nào đáng xem.

Hàn Sâm cười nhạt một tiếng không để ý tới y, thanh niên áo giáp vàng này tự cho mình là siêu phàm nên rất ngạo mạn, nhưng Hàn Sâm thấy cũng không đáng giá để hắn tức giận.

Tố chất thân thể thoạt nhìn rất không tệ, nhưng nhìn từng cử động của y liền biết, người này không phải là một người tu hành chân chính, cho dù tố chất thân thể cường thịnh cũng vô dụng.

Thanh niên áo giáp vàng thấy Hàn Sâm không để ý tới mình, không khỏi khẽ nhíu mày, cười lạnh nói:

- Nếu như cậu không phục, không ngại xuất ra võ kỹ sở trường nhất của mình, tôi có thể miễn phí chỉ điểm cho cậu một hai, cam đoan cậu sẽ vô cùng hưởng thụ.

- Anh cũng khoác lác quá rồi, chỉ điểm cho Sâm ca của chúng tôi, anh cũng không hỏi thăm một chút, Sâm ca của chúng tôi là nhân vật gì.

Hàn Sâm lười để ý tới thanh niên áo giáp vàng, Tô Tiểu Kiều lại nhịn không được lạnh lùng nói một câu.

Thanh niên áo giáp vàng nghe những lời này của Tô Tiểu Kiều lại thoáng cười, đột nhiên có một tráng hán cười to nói:

- Sâm ca của cậu là người nào chúng tôi không biết, nhưng Dư thiếu của chúng tôi hiện tại chính là người mạnh nhất ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất.

- Khẩu khí ghê gớm thật, nhưng đáng tiếc chúng tôi cũng không phải mù, bên trên thập đại Thần Tử cũng không có thấy tên của các người đâu.

Tô Tiểu Kiều nói.

Tráng hán cười lạnh nói:

- Dư thiếu của chúng tôi đã tấn chức thành Tiến Hóa Giả, cậu nói có đúng là người mạnh nhất ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất hay không?

Đám người Tô Tiểu Kiều nghe xong lập tức tỏ vẻ hoảng sợ nhìn thanh niên áo giáp vàng, không thể tưởng tượng được y đã là Tiến Hóa Giả.

Người bình thường lựa chọn thăng cấp thành Tiến Hóa Giả, còn có thể dừng lại một thời gian ngắn ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, chỉ cần y truyền tống rời khỏi Tí Hộ Sở, đến khi tiến vào lần nữa, sẽ trực tiếp tiến vào không gian Tí Hộ Sở thứ hai.

Nhưng chỉ cần không rời khỏi Tí Hộ Sở, như vậy cũng có thể dùng thân phận Tiến Hóa Giả ở lại không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, chỉ là người làm như vậy không có nhiều lắm.

Dù sao ở lại không gian Tí Hộ Sở thứ nhất đối với Tiến Hóa Giả đã không có trợ giúp gì, sớm tiến vào không gian Tí Hộ Sở thứ hai để phát triển còn hơn.

Hơn nữa sau khi một người tấn chức, nếu dừng lại ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất một thời gian hơi lâu, sẽ phải chịu quy tắc Tí Hộ Sở cắn trả, tạo thành tổn thương không thể nghịch chuyển đối với thân thể, Tiến Hóa Giả thường không nguyện ý dừng lại ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất quá lâu, phần lớn đều trực tiếp tiến vào không gian Tí Hộ Sở thứ hai.

Chương 351: Cũng Không Phải Tất Cả Tiến Hóa Giả Đều Rất Giỏi

Đặc biệt là người có gen đại viên mãn tấn chức Tiến Hóa Giả, đối với không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở có thể tính là vô dục vô cầu, nếu chẳng may thân thể bị tổn thương thì sẽ vô cùng thảm, người bình thường đều sẽ chọn trực tiếp đi tới không gian thứ hai của Tí Hộ Sở.

Cho dù là lưu lại, cũng không thể tham gia Thần Chiến ở không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, nhiều lắm là đi tìm một ít sinh vật thần huyết để săn giết, không có ý nghĩa quá lớn.

Về phần sinh vật siêu cấp thần huyết, cho dù là Tiến Hóa Giả có thần gen viên mãn đi cũng vô dụng, vẫn sẽ bị hành hạ như cũ.

Tiến Hóa Giả vừa mới tấn thăng còn chưa tu luyện qua Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Tiến Hóa Giả, dù tố chất thân thể mạnh hơn một chút, cũng không có ưu thế quá lớn.

Bây giờ nếu như Hàn Sâm toàn lực bạo phát, tố chất thân thể sẽ không kém hơn một Tiến Hóa Giả có thần gen viên mãn, nhưng mà cũng không dám đánh nhau chính diện với sinh vật siêu cấp thần huyết.

Vị Dư thiếu này nếu là Tiến Hóa Giả thần gen đại viên mãn, lại không trực tiếp đi tới không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, cũng không biết là có ý định gì.

Hàn Sâm cũng không hề giật mình, trên thực tế hắn cũng sớm đã nhìn ra, tố chất thân thể của thanh niên giáp vàng cao tới mức không bình thường, cũng đã đoán được vài phần.

Nhưng nếu chỉ là như thế, Hàn Sâm cũng không để y ở trong lòng, không phải là người tu hành chân chính, tố chất thân thể cao tới đâu cũng vô dụng, trẻ con nghịch búa lớn, không tự làm bị thương đã rất không tệ rồi, cũng không có gì đáng để khoe khoang.

Sắc mặt của mấy người bọn Tô Tiểu Kiều lại có hơi khó coi, có một đám người như vậy cùng đi tới Đại Sa Mạc Bạch Ma, mặc kệ là trong lòng ai đều có chút bất an, thậm chí đã có người có ý thoái lui.

- Sâm ca, làm sao bây giờ?

Tô Tiểu Kiều chạy đến bên cạnh Hàn Sâm nhỏ giọng hỏi.

Trong lòng Tô Tiểu Kiều cũng có chút sợ, đối phương vốn người đông thế mạnh, tên Dư thiếu kia còn là một Tiến Hóa Giả, bây giờ lại có mâu thuẫn, đi vào trong Đại Sa Mạc Bạch Ma, nếu như bọn họ nổi lên sát tâm, chỉ sợ sẽ là một đại phiền toái.

- Đã thu tiền, khẳng định là phải đi, tiếp tục đi thôi.

Hàn Sâm nói.

Tô Tiểu Kiều cũng biết bây giờ mình muốn nói không đi cũng không được, cũng may còn có Hàn Sâm đi cùng với cậu ta, dù sao cũng khiến cho y có chút an tâm.

Tô Tiểu Kiều dẫn theo đoàn người ở trong Đại Sa Mạc Bạch Ma đi về phía trước, đi khoảng năm sáu ngày, khắp nơi lọt vào trong tầm mắt đều đã là cồn cát, liền một cái ốc đảo đều không thấy đâu.

Đám người bọn Dư thiếu kia nguyên một đám vênh váo tự đắc không thèm để ý, mặc dù trong lòng của Tô Tiểu Kiều và những người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở cảm thấy khó chịu, nhưng mà e ngại vị Dư thiếu kia là một Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn, cũng chỉ có thể im lặng nhẫn nhịn không để ý tới bọn họ.

- Ở ngay phía trước thôi.

Tô Tiểu Kiều chỉ vào cồn cát xa xa nói.

Tất cả mọi người thuận theo hướng Tô Tiểu Kiều chỉ nhìn lại, xa xa nhìn thấy một thân cây tán như cái dù, thân cây thẳng tắp đứng thẳng ở trên đồi cát, trơ trọi một mình thoạt nhìn hết sức cổ quái.

- Trong sa mạc này thật sự có một cây đại thụ.

Ánh mắt của Dư thiếu lóe sáng, sau khi y tấn chức Tiến Hóa Giả chưa hề đi lên không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, chính là muốn thừa dịp này chém giết sinh vật thần huyết để kiếm bộn, có thể chém giết sinh vật thần huyết hiếm thấy đương nhiên là không thể tốt hơn.

Chỉ tiếc là sinh vật thần huyết cũng không phải dễ tìm được, y lại không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, lần này tới Đại Sa Mạc Bạch Ma, đương nhiên là không hy vọng tay không trở về.

Hàn Sâm nhìn thấy thế cũng có chút kỳ quái, bình thường bên trong đại sa mạc rất khó có đại thụ mọc được, bởi vì liên quan tới bão cát cùng nguồn nước, phần lớn đều là một ít các loại thực vật như cỏ dại, cây xương rồng, bây giờ ở trong sa mạc lại có một cây đại thụ như vậy, quả thật là có chút khó có thể tưởng tượng.

Đoàn người giơ roi thúc ngựa, tới càng gần cây đại thụ, lại thấy đại thụ này so với tưởng tượng của bọn họ còn lớn hơn một chút, chờ bọn họ đến gần, mới phát hiện ra cái cây này thật sự là rất cao lớn, thân cây cần bảy tám người mới có thể ôm hết, độ cao chí ít cũng có 30~40m.

Quỷ dị hơn chính là chờ sau khi bọn Hàn Sâm đến gần nhìn kỹ mới phát hiện ra, mặc dù cây to này có vẻ như hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng mà trên thực tế lại đúng như Tô Tiểu Kiều nói, toàn thân đã biến thành than cốc.

Mặc dù rất quỷ dị, thấy thế nào cũng không giống như là bị đốt thành như vậy, dù sao cành lá trên cây không bị tổn thương, đều hết sức nguyên vẹn, giống như là cả cây trong nháy mắt đã bị than hoá.

- Cây này là bị dị sinh vật kia đốt thành như vậy?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn về phía Tô Tiểu Kiều hỏi.

- Tôi cũng không dám khẳng định, tôi ở xa nhìn thấy con dị sinh vật kia đậu ở phía trên, chờ nó bay mất tôi mới dám đi tới, chờ lúc tôi tới đây, cây đã là

bộ dáng bây giờ rồi.

Tô Tiểu Kiều nói.

- Con dị sinh vật kia đang ở nơi nào?

Dư thiếu nhìn Tô Tiểu Kiều hỏi, y mang người tới đây, đương nhiên không chỉ là vì xem cái cây này.

- Tôi chỉ biết là nó hướng vào trong Đại Sa Mạc Bạch Ma bên kia bay đi, còn đi nơi nào thì tôi không biết.

Tô Tiểu Kiều chỉ vào chỗ sâu ở trong sa mạc nói.

- Mang bọn tao đi tìm.

Dư thiếu dùng giọng ra lệnh nói ra.

- Hiệp ước giữa chúng ta, trong hợp đồng đã nói rõ ràng, tôi chỉ mang mấy người đến xem cây to này, muốn tìm dị sinh vật kia, tự mấy người đi đi.

Tô Tiểu Kiều cau mày nói.

- Bảo mày dẫn đường thì mày dẫn đường đi, nói lời thừa thải làm gì?

Một người tuổi còn trẻ bên cạnh Dư thiếu lạnh giọng quát.

Tô Tiểu Kiều nhìn Hàn Sâm ở bên cạnh, Hàn Sâm nhìn Dư thiếu nói:

- Dư thiếu, đã có hợp đồng, hợp đồng đã quy định rõ, bạn của tôi cũng đã làm việc cậu ta nên làm, mấy người vẫn nên tự hoạt động đi.

- Mày đang nói chuyện với tao à?

Vẻ mặt Dư thiếu khinh miệt nhìn Hàn Sâm, hung hăng càn quấy ra vẻ trong thiên hạ này thì ông mày là lớn nhất.

- Tôi nghĩ ở đây hẳn không có Dư thiếu thứ hai đi?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Mày đã biết ở đây không có Dư thiếu thứ hai, vậy thì nên biết người nào có quyền định đoạt ở đây.

Dư thiếu cao ngạo nhìn Hàn Sâm nói ra.

- Tôi thực sự không rõ lắm người nào có quyền định đoạt ở đây?

Hàn Sâm nheo mắt lại, nhìn Dư thiếu nói.

- Mày không rõ ở đây là ai định đoạt, vậy mày phải biết ở đây ai mạnh nhất chứ?

Một người đàn ông bên cạnh Dư thiếu rét căm căm khẽ nói.

- Cái này đương nhiên là tôi biết.

Hàn Sâm khẽ gật đầu.

- Biết là tốt rồi, bây giờ người mạnh nhất mới có tư cách nói chuyện, chúng mày chỉ cần câm miệng, có thể dẫn đường cho Dư thiếu nhà chúng tao đã là phúc phận của chúng mày, còn không mau dẫn đường?

Người đàn ông kia hung hăng trừng mắt liếc Hàn Sâm cùng Tô Tiểu Kiều.

Hàn Sâm lại không có ý định nhúc nhích, cười một cái nói:

- Tôi nghĩ mấy người hiểu lầm rồi.

- Hiểu lầm cái gì?

Người đàn ông kia nhíu mày hỏi.

- Tôi nói là tôi biết ai mạnh nhất, nhưng mà người này cũng không phải là vị Dư thiếu kia.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Không phải Dư thiếu nhà chúng tao, chẳng lẽ lại là mày à?

Cả đám đều cười vang lên.

- Tôi nghĩ đúng là như vậy đấy.

Hàn Sâm rất chân thành gật đầu.

- Xem ra mày đúng là bị điên rồi, mày cho rằng mày có thể so sánh với Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn đã tấn thăng ư?

Ánh mắt của đám người đàn ông kia nhìn Hàn Sâm giống như là đang nhìn một người ngu ngốc.

- Cũng không phải tất cả Tiến Hóa Giả đều kém cỏi như vậy.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu, sau đó lại xoay người nói với Tô Tiểu Kiều một câu:

- Đã có hiệp ước, hợp đồng đã hoàn thành, chúng ta đi thôi.

- Tao liền để cho mày nhìn một chút, Tiến Hóa Giả như tao đến cùng có phải rất giỏi hay không.

Dư thiếu đã sớm nhìn Hàn Sâm không vừa mắt, nghe xong lời này của Hàn Sâm, y trực tiếp điều động tọa kỵ xông tới Hàn Sâm.

Chương 352: Một Kiếm Đổi Một Mạng

- Sâm ca!

Tô Tiểu Kiều quá sợ hãi, Dư thiếu động thủ thật, ai có thể ngăn cản được một Tiến Hóa Giả dùng gen đại viên mãn tấn thăng như y chứ.

Hàn Sâm lại hoàn toàn bình tĩnh, ngồi ở trên lưng của Tam Nhãn Thú biến dị, Phong Thần Lang đã bán đi, Miêu Quân cũng không thích hợp với tình huống bây giờ, cho nên lần này tới, Hàn Sâm chỉ cưỡi Tam Nhãn Thú biến dị.

Trong tay Dư thiếu nắm một thanh kiếm thú hồn, toàn thân sáng chói màu bạc, xem xét liền biết không phải là mặt hàng phổ thông, rất có thể là một thanh kiếm thú hồn thần huyết.

Ánh mắt của Hàn Sâm rơi lên trên thân kiếm của Dư thiếu, con mắt không khỏi híp lại, bây giờ hắn đang cần một thanh kiếm thú hồn thần huyết, thanh kiếm này thoạt nhìn cũng rất không tồi.

Mắt thấy dư lực điên cuồng kéo đến, thanh kiếm màu bạc trong tay lóe lên, giống như tia chớp màu bạc vung về phía cổ của Hàn Sâm.

Đám người đi cùng Dư thiếu kia lại không có ai nhúc nhích, đều lộ ra vẻ mặt đang xem kịch vui, Dư thiếu đã là Tiến Hóa Giả, ở bên trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở căn bản không ai có thể uy hiếp được y, chỉ có y hành hạ người, không ai có thể hành hạ y.

Thế nhưng mà rất nhanh, bọn họ liền mở to hai mắt ra nhìn, mắt thấy kiếm của Dư thiếu sắp chém lên trên cổ của Hàn Sâm, Hàn Sâm lại đột nhiên vươn tay ra, nắm lấy kiếm của Dư thiếu.

Tất cả mọi người cảm thấy Hàn Sâm là đang muốn chết, sao có người có thể dùng tay đi bắt kiếm, huống chi còn là kiếm thú hồn thần huyết của một Tiến Hóa Giả chém ra.

Tay của Dư thiếu càng gia tăng thêm vài phần lực, muốn trực tiếp đưa Hàn Sâm vào chỗ chết.

Thế nhưng mà trong tích tắc kiếm đụng với ngón tay Hàn Sâm, cả người Hàn Sâm đều giống như là dính lên trên thân kiếm, vậy mà theo thanh kiếm kia bắt đầu chuyển động, thân thể giống như không tồn tại, như là một mảnh lá rụng dính lên trên thân kiếm, kiếm động thì người động, kiếm trở lại thì người cũng trở lại.

Trong lòng Dư thiếu kinh ngạc, thu hồi thanh kiếm lại, đồng thời tay trái vung ra một quyền đánh theo thanh kiếm tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại duỗi tay kia ra vỗ một cái lên trên quả đấm của Dư thiếu, dựa thế xoay người đã rơi vào sau lưng Dư thiếu, đồng thời một thanh cốt đao cũng đã gác lên trên cổ của Dư thiếu.

- Thoạt nhìn Tiến Hóa Giả như mày cũng chẳng có gì ghê gớm lắm.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu.

Dư thiếu này chỉ là gen cao mà thôi, tu vi bản thân rối tinh rối mù, chỉ sợ là một người trong nhà có thực lực, bản thân mình lại là chủng loại phế vật kia, không thể so sánh nổi với bọn Nguyên thiếu, Khánh thiếu.

Sắc mặt của Dư thiếu trong chốc lát trở nên lúc xanh lúc trắng, những người khác lại đã sớm sợ tới ngây người, tuyệt đối không thể tưởng được được Dư thiếu vốn dùng gen đại viên mãn tấn chức Tiến Hóa Giả, lại bị Hàn Sâm dễ dàng chế trụ như vậy.

- Mày muốn chết hay là muốn sống?

Khóe miệng Hàn Sâm lộ ra nụ cười, cốt đao hơi nhấn sâu xuống một chút, lưỡi dao sắc bén cốt lập tức cắt đứt làn da trên cổ Dư thiếu, một giọt máu màu đỏ trượt lên cốt đao chảy xuống.

- Muốn sống thì phải làm sao?

Sắc mặt của Dư thiếu trắng bệch, đám người kia của hắn cũng không dám động.

- Tao là người rất công bằng, có thể cho mày một cơ hội làm lại cuộc đời, nhưng nếu cứ như vậy thả mày, sợ là mày không nhớ được bài học. Như vậy đi, một kiếm đổi một mạng, mày dùng kiếm trong tay đổi lấy mạng của mày.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Mày mơ hả, cha tao là Dư Quốc Xương của tập đoàn Đông Xương, mày dám động tới một cọng tóc gáy của tao, cha tao sẽ diệt cả nhà mày.

Dư thiếu ngoài mạnh trong yếu kêu lên.

Hàn Sâm nghe xong lời này thiếu chút nữa cười ra tiếng, thiên hạ thực là dạng gì cũng có.

- Được rồi, chờ sau khi mày xuống địa ngục, nhớ báo mộng cho Dư Quốc Xương, nói cho ông ta biết là Hàn Sâm tao giết mày.

Nói xong, cốt đao trong tay Hàn Sâm liền hạ thấp xuống.

- Không… không… tao cho… tao cho…

Dư thiếu lập tức bị hù hồn sợ hết hồn, vội vàng kêu lớn lên.

- Đây là cơ hội cuối cùng của mày, tao đếm tới ba, nếu như kiếm còn không ở trên tay tao, mày liền giữ lại mang xuống địa ngục dùng đi.

Hàn Sâm trực tiếp bắt đầu đếm:

- Một… hai…

Dư thiếu liền cò kè mặc cả cũng không dám nữa, vội vàng chuyển kiếm thú hồn của mình sang cho Hàn Sâm.

- Lần sau nhớ đừng đi nói mày là Tiến Hóa Giả, tránh cho Tiến Hóa Giả bị mất mặt.

Hàn Sâm thu kiếm lại, cũng thu cốt đao lại, xoay người về trên lưng của Tam Nhãn Thú biến dị.

- Giết hắn đi!

Sau khi Dư thiếu khôi phục tự do, lập tức trở mặt, triệu hoán ra một cây đao thú hồn, liền mang theo một đám người của mình lao tới Hàn Sâm.

- Cậu lui ra phía sau trước đi.

Hàn Sâm đã sớm nghĩ tới kết quả này, thuận miệng nói một câu với Tô Tiểu Kiều, chính mình lại nghênh đón đám người bọn Dư thiếu.

Trong lòng Dư thiếu không muốn thừa nhận thực lực của mình không bằng Hàn Sâm, chỉ cho là mình quá mức chủ quan mới bị Hàn Sâm bắt lấy, cơn tức này như thế nào cũng nuốt không trôi.

Hơn nữa ở bên cạnh y có nhiều người như vậy, đều là hảo thủ, y cũng không tin giết không chết Hàn Sâm, sự nhục nhã này y nhất định phải báo.

Nhưng sau khi Hàn Sâm nhảy vào trong đám bọn họ, Dư thiếu đã bắt đầu có chút đã hối hận.

Bởi vì rất nhanh Dư thiếu đã phát hiện ra, bọn họ có nhiều người vây công Hàn Sâm như vậy, không chỉ không chiếm được lợi thế, ngược lại để nguyên một đám bọn họ bó tay bó chân, rất dễ dàng làm bị thương người một nhà, Hàn Sâm lại giống như nhàn nhã dạo chơi di chuyển ở giữa mấy người bọn họ, mỗi lần cốt đao vung ra, sẽ lưu lại một vết máu ở trên người một người, đao đao không bất bại.

Chỉ là trong chốc lát, đám người bọn Dư thiếu cũng đã bị chết năm sáu người.

Bọn Tô Tiểu Kiều ở xa xa đã nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, xem bộ dáng Hàn Sâm giết người như vậy, bọn họ đã có chút không phân biệt được, đến cùng ai mới là Tiến Hóa Giả.

Trong lòng Dư thiếu đã có chút sợ hãi, cái loại cảm giác này không có cách nào hình dung, rõ ràng là Hàn Sâm bị bọn họ vây giết, nhưng mà bây giờ Hàn Sâm khiến cho bọn họ cảm thấy là một mình Hàn Sâm đang vây giết đám người bọn họ.

Loại cảm giác này rất quỷ dị, mỗi người trong bọn Dư thiếu đều cảm giác hình như là một mình mình đang đối mặt với Hàn Sâm, mà không phải là đang vây công Hàn Sâm.

Dư thiếu còn thảm hại hơn, y căn bản không có cơ hội ra tay với Hàn Sâm, mỗi lần ra tay đều bị người của mình chặn đường công kích.

Loại người chỉ đề thăng gen mà không tu hành võ đạo như Dư thiếu, sao có thể nhìn ra cách di chuyển huyền diệu của Hàn Sâm, đối với Hàn Sâm mà nói, đám người như bọn Dư thiếu, cho dù tới nhiều hơn nữa cũng chỉ là một đám ô tạp, căn bản là không tạo được áp lực gì với hắn.

- Tất cả chúng mày lui ra.

Dư thiếu thật sự buồn bực không chịu được, căn bản không có cơ hội ra tay với Hàn Sâm, mạnh mẽ hét to lên một tiếng.

Hàn Sâm cũng không đuổi theo những người kia, chờ cho đám người kia lui ra, nhìn Dư thiếu đang điên cuồng lao tới hắn công kích, Hàn Sâm căn bản không chờ y tiến lên, một tia sáng màu lam từ trong tay đã lao ra ngoài.

Quỷ Diễm Điệp tiêu biến dị vẽ ra một đường vòng cung duyên dáng bay về phía Dư thiếu đang vội vàng xông đến.

Dư thiếu vung đao mạnh mẽ chém xuống Quỷ Diễm Điệp tiêu biến dị, chỉ lát nữa là sẽ chém trúng cái Quỷ Diễm Điệp tiêu kia, nhưng mà Quỷ Diễm Điệp tiêu lại quỷ dị chuyển một cái, thoáng cái đã biến mất trước mắt Dư thiếu, kỳ dị vòng qua đao, hung hăng đâm vào trong lồng ngực y.

Bành!

Một ngọn lửa màu xanh lam nổ bung trên lồng ngực Dư thiếu, lập tức khiến cho y từ bên trên tọa kỵ té xuống lăn lộn xuống dưới đất…

Chương 353: Ngọn Lửa Màu Vàng Và Con Chim Kỳ Lạ

Dư thiếu bị đốt tới da tróc thịt bong, lăn lông lốc vài vòng trên mặt đất mới dập tắt được ngọn lửa trên người, nhưng mà chờ y ngẩng đầu, lại phát hiện

Hàn Sâm đang cười tủm tỉm ngồi xổm ở trước mặt y, cốt đao trong tay lại dán lên trên cổ y.

- Dư thiếu, mày thật sự là người tốt, biết tao nghèo như vậy, muốn đưa thêm thú hồn thần huyết cho tao, lần này mày có ý định đưa mấy cái đây?

Hàn Sâm dùng cốt đao vỗ vỗ lên mặt của Dư thiếu nhìn tới cơ hồ đã sắp muốn khóc.

Dư thiếu bây giờ đã hối hận không thể tự cho mình mấy cái bạt tai, không có việc gì lại đi trêu chọc thằng này làm gì, bản thân vốn chỉ có hai cái thú hồn thần huyết, đã bị lấy đi một cái, bây giờ cái còn lại cũng bị mất.

Y tấn chức Tiến Hóa Giả còn chưa rời đi, chính là muốn thừa cơ hội, xem có thể kiếm bộn được hay không, bây giờ liền cọng lông đều còn không mò được, bản thân có hai cái thú hồn thần huyết lại đã bị người khác mò đi mất.

Trong lòng Dư thiếu vô cùng không cam lòng, nhưng mà lại không dám không cho, trong lòng cơ hồ là đang rỉ máu.

- Đi.

Dư thiếu đưa một cái thú hồn thần huyết còn lại cho Hàn Sâm, rốt cục lại lấy được tự do, hung hăng lườm Hàn Sâm, nhưng mà lần này đã có kinh nghiệm, không dám làm gì Hàn Sâm nữa, cắn răng một cái, mang theo đám người kia leo lên tọa kỵ quay đầu rời đi.

- Sâm ca, súc sinh như vậy, sao không giết chết bọn chúng luôn?

Tô Tiểu Kiều hơi có chút hưng phấn nói, mặc dù hơi nghi hoặc một chút, ở trong mắt cậu ta xem ra, rõ ràng là Hàn Sâm có cơ hội giết chết đám người Dư thiếu kia.

- Giết bọn chúng rồi, ai thay chúng ta dò đường?

Hàn Sâm cười cười.

Bọn Dư thiếu vì tìm con dị sinh vật kia mà đến, nếu như con dị sinh vật kia thật sự là sinh vật siêu cấp thần huyết, để chính hắn mạo hiểm đi dò xét, còn

không bằng để cho bọn Dư thiếu đi dò đường.

Đối với bất kỳ một sinh vật siêu cấp thần huyết nào, Hàn Sâm đều không dám có chút chủ quan, tốt nhất là có thể nhìn rõ ràng thực lực của bọn nó như thế nào trước, sau đó mới quyết định có nên động thủ hay không.

Tô Tiểu Kiều đã đại khái hiểu ý của Hàn Sâm, cùng Hàn Sâm theo hướng bọn Dư thiếu tiến lên, mà mấy người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở còn lại đều không có ý tứ muốn tiếp tục đi, ở chỗ đại thụ bên kia đã quay đầu lui lại.

- Sâm ca, tên Dư thiếu kia thật sự là Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn à? Thoạt nhìn cũng không có gì đặc biệt, không phải là đang khoác lác đấy chứ?

Tô Tiểu Kiều cùng Hàn Sâm cưỡi tọa kỵ song song đi ở trên sa mạc, cũng không gấp gáp đi về phía trước, vừa đi vừa trò chuyện.

- Tốt nhất là cậu đừng đi thử, mặc dù tu vi võ học của tên kia không được tốt lắm, nhưng mà tố chất thân thể đúng là Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn.

Hàn Sâm nói.

- Thật thế à, tôi vốn cho là Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn phải lợi hại lắm chứ, thì ra cũng không gì hơn cái này.

Tô Tiểu Kiều cũng lấy thần gen đại viên mãn làm mục tiêu để cố gắng, cậu ta vốn có ý định nhịn đến ba mươi tuổi mới ra mặt, cũng muốn có thần gen đại viên mãn, nhưng mà bây giờ nhìn thấy bộ dáng kia của Dư thiếu liền hơi có chút dao động, không biết có nên lãng phí nhiều thời gian như vậy theo đuổi mục tiêu thần gen đại viên mãn hay không.

- Đây là ngoại lệ, thường thì Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn đều rất mạnh. Hơn nữa y còn chưa tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Tiến Hóa Giả, kỳ thật không khác gì một ít người chưa tiến hóa có tố chất thân thể cao.

Hàn Sâm cười một cái nói.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa đi, bọn Dư thiếu ở phía trước lại ra roi thúc ngựa, bọn họ hy vọng có thể tìm được dị sinh vật kia trước bọn Hàn

Sâm.

Lúc Dư thiếu nhìn thấy bọn Hàn Sâm cũng hướng về phía bên này đi tới, trong lòng càng thêm chắc chắc, chỉ cần phương hướng không sai là được, y cho rằng chỉ cần có thể tìm được con dị sinh vật kia, bằng vào Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn như y, chém giết con dị sinh vật kia chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Cho nên trên đường đi Dư thiếu mang theo người của mình chạy rất nhanh, hơn nữa vốn Hàn Sâm cũng không có ý định quá gấp gáp, cho nên bọn Dư thiếu rất nhanh đã bỏ rơi Hàn Sâm và Tô Tiểu Kiều không thấy bóng dáng.

- Có phải cách quá xa rồi hay không, không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ nữa rồi?

Tô Tiểu Kiều có chút lo lắng hỏi.

- Như vậy là được rồi.

Hàn Sâm lại lơ đễnh, mang theo Tô Tiểu Kiều tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một ít thi thể dị sinh vật, hẳn là đám người bọn Dư thiếu kia đi qua chém giết, Hàn Sâm nhìn vết thương trên những thi thể này, trên cơ bản đều là một đao mất mạng, thoạt nhìn hẳn là do Dư thiếu kia gây ra.

- Xem ra tên Dư thiếu kia vô cùng thích giết chóc khát máu, nếu quả thật đụng phải con dị sinh vật kia, vậy thì thật sự có trò hay để xem rồi.

Hàn Sâm tự lẩm bẩm hai câu.

Đi suốt hơn hai ngày, đột nhiên Hàn Sâm dừng bước, ngưng mắt nhìn về phía trước.

- Làm sao vậy?

Tô Tiểu Kiều kinh ngạc nhìn tới phía trước, nhưng mà cậu ta lại chẳng thấy cái gì cả.

- Bọn Dư thiếu gặp phải phiền toái rồi, không biết có phải là con dị sinh vật cậu nói tới kia hay không, chúng ta tăng thêm tốc độ đi qua nhìn một chút.

Hàn Sâm nói xong cũng đã thúc dục Tam Nhãn Thú biến dị, tăng nhanh tốc độ chạy như điên về phía trước.

Chạy được mấy dặm đường, lúc này Tô Tiểu Kiều mới nhìn thấy ở xa xa có một đám người đang đại chiến cùng một con dị sinh vật.

Hẳn không phải là đại chiến, là đơn phương hành hạ đến chết mới đúng, chỉ thấy một con chim quái lạ xòe ra hai cánh lửa màu vàng cực lớn, rộng tới vài chục trượng ở trên không trung đang lao xuống, đôi cánh lửa giống như một cơn lốc đảo qua, phàm là người bị nó quét hai cánh đến, trên người lập tức bốc cháy lên ngọn lửa màu vàng.

Sau khi bọn Dư thiếu bị dính ngọn lửa màu vàng kia, mặc kệ lăn lộn ở trên mặt đất như thế nào, cũng không có cách nào dập tắt ngọn lửa màu vàng ở trên người được, không bao lâu cả người đã bị đốt thành tro bụi.

Ngoại trừ Dư thiếu cưỡi tọa kỵ trốn nhanh nhất, mấy người còn lại đều bị con chim quái lạ giống như hỏa phượng hoàng kia đuổi theo, bị đốt thành tro bụi.

Mặc dù là Dư thiếu cũng không thể tránh thoát việc bị con dị sinh vật kia đuổi giết, chỉ có điều trốn được lâu hơn một chút, chờ sau khi người phía sau y đều bị dị sinh vật kia đốt cháy rụi, con dị sinh vật kia liền giống như là một tia sáng màu vàng đánh tới Dư thiếu.

Dư thiếu cảm nhận được nóng rực ở phía sau, cũng nổi lên ý dốc sức liều mạng, quay người từ trên tọa kỵ nhảy dựng lên, một đao chém về phía đầu con chim dị sinh vật này.

Đao của y mặc dù không phải đao thú hồn thần huyết, nhưng mà lực lượng cũng vô cùng mạnh mẽ, một đao kia vừa nhanh vừa độc, nhưng mà con dị sinh vật kia căn bản không thèm để ý tới một đao nọ của Dư thiếu, tùy ý để cho thanh đao kia chém lên trên đầu nó.

Sau đó một màn khiến cho Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn xảy ra, đao của Dư thiếu vậy mà trực tiếp xuyên qua đầu con chim dị sinh vật kia, giống như là chém ở bên trên ngọn lửa thật sự không có một chút ảnh hưởng nào, cũng không làm con dị sinh vật bị thương nửa phần.

Mà thân thể của con dị sinh vật kia lại trực tiếp xuyên qua người Dư thiếu, sau đó thân thể Dư thiếu liền bốc cháy lên ngọn lửa màu vàng hừng hực, chỉ kịp phát ra một tiếng kêu thê lương bi thảm rồi bị đốt thành tro bụi.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết… tuyệt đối là sinh vật siêu cấp thần huyết…

Trong lòng Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, mừng chính là rốt cục lại tìm được một con sinh vật siêu cấp thần huyết, kinh hãi lại là vì con sinh vật siêu cấp thần huyết này thoạt nhìn còn hung ác hơn so với lão quy.

Tất cả mọi người đều bị con chim quái lạ đốt thành tro bụi, sau đó con chim quái lạ kia phát một tiếng chim hót giống như phượng gáy, triển khai hai cánh liền bay đến đỉnh núi lớn cách đó không xa, rất nhanh đã biến mất ở trên đỉnh núi.

Mặc dù ngọn núi kia nằm ở trong sa mạc rộng lớn, nhưng lại cực kỳ cao lớn hùng vĩ, trên đỉnh còn có tuyết trắng mênh mang, cũng không biết thân thể của con chim quái lạ kia là lửa, làm sao lại lựa chọn ở một nơi như vậy.

Sau khi con chim quái lạ kia bỏ đi, Hàn Sâm cùng Tô Tiểu Kiều mới tới bên cạnh thi thể của bọn Dư thiếu, nhìn bộ dạng của những thi thể này không khỏi lạnh cả tim.

Giống như cây đại thụ kia, thi thể của bọn họ vẫn còn bảo trì nguyên vẹn, nhưng mà toàn thân cao thấp đều bị than hoá, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Chương 354: Chạy Nước Rút Cực Hạn

Nguyên bản Hàn Sâm còn nghĩ rằng Dư thiếu dù gì cũng là một Tiến Hóa Giả có gen đại viên mãn, tố chất thân thể đó cho dù thật sự gặp phải sinh vật siêu cấp thần huyết, tốt xấu gì cũng có thể chống đỡ được trong chốc lát.

Thế nhưng mà ai ngờ y lại chết thảm nhanh như vậy, khiến cho trái tim Hàn Sâm không khỏi cũng có chút băng giá.

- Tại sai sinh vật siêu cấp thần huyết nào cũng biến thái như vậy.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút phiền muộn, nhìn kết quả của bọn Dư thiếu, Hàn Sâm cũng không dám lập tức đi tới khiêu khích con chim quái lạ kia.

- Quả nhiên là Phượng Hoàng thật sự, quá kinh khủng.

Tô Tiểu Kiều càng kinh hãi nói ra.

- So với Phượng Hoàng trong truyền thuyết hẳn là kém hơn rất nhiều, nhưng mà năng lực như vậy, ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở đã được tính là vô địch rồi.

Hàn Sâm nói xong xoay người rời đi.

Đã biết được con chim quái lạ kia đích thật là sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng biết chỗ nó ở, Hàn Sâm lại không có phương pháp gì giết được nó, ở lại chỗ này cũng vô dụng.

Binh khí bình thường không đả thương được con quái điểu này, nếu muốn giết nó, không chỉ cần phải có tốc độ cùng lực lượng, chỉ sợ còn cần phải tìm ra phương pháp giết nó mới được.

Trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm lại nhìn Tiểu Vân Thú một chút, thân thể càng phát sáng óng ánh long lanh, khoảng cách thân thể trở thành sinh vật siêu cấp thần huyết đã không xa lắm, lại thêm mấy tháng nữa liền có thể tiến hóa thành công.

Điều Hàn Sâm hy vọng nhất đương nhiên là đạt được thú hồn của nó, một cái thú hồn siêu cấp Tiểu Vân Thú, có ý nghĩa vô cùng trọng đại đối với

Hàn Sâm, cho dù là đi chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

- Mau mau lớn lên đi.

Hàn Sâm có chút không kịp chờ đợi nhìn Tiểu Vân Thú tự lẩm bẩm.

Trở lại trường quân đội, trong máy truyền tin có rất nhiều tin nhắn chưa đọc cùng cuộc gọi nhỡ, đều là phòng thí nghiệm của giáo sư Nghiêm gởi tới, bảo hắn mau mau trở về làm kiểm tra.

Những ngày này đi tới Đại Sa Mạc Bạch Ma đều không hề đi làm kiểm tra, Hàn Sâm thay đổi một bộ quần áo, liền trực tiếp đi tới phòng thí nghiệm của giáo sư Nghiêm.

- Đã rất nhiều ngày rồi cậu không tới, cũng may bây giờ Kinh Cực Nhã là đối tượng thí nghiệm chủ yếu, nếu không khẳng định giáo sư Nghiêm sẽ không bỏ qua cho cậu.

Tần Chí Minh vẫn luôn kiểm tra Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Kinh Cực Nhã đang luồn lên nhảy xuống chạy như điên ở bên trong một cái sân kiểm tra hoàn toàn phong bế, có chút tò mò hỏi:

- Thứ này là cái gì thế? Hình như trước đây chưa từng thấy qua.

- Đó là gần đây mới xây dựng, gọi là chạy nước rút cực hạn, làm như vậy là để kiểm tra số liệu bộc phát tổng hợp của thân thể, cậu cũng có thể thử nhìn một chút xem.

Tần Chí Minh nói xong lại nhớ ra cái gì đó, nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Hôm trước bảo cậu làm kiểm tra kích hoạt tế bào, cậu làm chưa? Đưa số liệu kiểm tra cho tôi đi.

- Còn chưa làm kiểm tra.

Lúc này Hàn Sâm mới nhớ ra chuyện kia, nhưng mà hắn vẫn còn chưa làm.

- Bớt thời gian làm một chút đi.

Tần Chí Minh cũng không miễn cưỡng Hàn Sâm, dù sao thì bây giờ Hàn Sâm chỉ có thể coi là nửa đối tượng thí nghiệm, số liệu của Kinh Cực Nhã mới là quan trọng nhất đối với thí nghiệm.

Kinh Cực Nhã từ trong sân kiểm tra hoàn toàn phong bế đi ra, thân thể đã đầy mồ hôi, thoạt nhìn giống như cường độ huấn luyện rất lớn.

- Hàn Sâm, đến thử một lần đi.

Nhìn thấy Hàn Sâm, Kinh Cực Nhã không nói hai lời, trực tiếp kéo Hàn Sâm vào trong sân kiểm tra hoàn toàn phong bế kia, sau đó đóng cửa vào lại.

- Ít nhất mấy người phải nói cho tôi biết thứ này dùng như thế nào chứ?

Hàn Sâm nhìn các loại chướng ngại vật khác nhau ở phía trước, cười khổ hỏi.

Sân kiểm tra có rất nhiều vách tường kim loại khác nhau, thậm chí còn có vài vách tường kim loại được treo ở giữa không trung, thoạt nhìn hết sức mất trật tự.

- Nhìn thấy những vách kim loại màu trắng ở khu vực đó không? Cậu phải giẫm lên tất cả những vách tường kim loại màu trắng đó, còn khu vực bên ngoài bộ phận màu trắng đều có dòng điện, nếu dẫm ra ngoài thì sẽ bị điện giật, sau đó cũng chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu, cậu phải ở dưới tình huống không bị điện giật duy nhất một lần thông qua tất cả vách tường kim loại đi đến điểm cuối.

Tần Chí Minh thông qua microphone giải thích cho Hàn Sâm ở trong sân kiểm tra.

- Thoạt nhìn cũng không tính là quá khó.

Hàn Sâm nói xong liếc những vách tường kim loại cùng khu vực màu trắng đó, mặc dù khu vực màu trắng ở trên từng vách kim loại đều chỉ rộng khoảng một xích, nhưng đối với Hàn Sâm thì đã đủ rồi.

Thế nhưng mà chờ sau khi Hàn Sâm bắt đầu kiểm tra, mới phát hiện ý nghĩ của mình quá sai lầm, những vách tường kim loại cùng khu vực màu trắng này được thiết kế rất đặc biệt, cũng không phải là mặt bằng, phần lớn đều là mặt phẳng nghiêng không cùng góc độ, thậm chí có vài chỗ còn treo ngược lên, cho nên chỉ có thể ở bên trên mượn lực một chút, nhất định phải trực tiếp nhảy tới vách tường kim loại kế tiếp, nếu như đã bắt đầu liền không có khả năng dừng lại nghỉ ngơi, chỉ có thể không ngừng chạy về phía trước.

Nhưng lại cần phải dùng các loại tư thế khác nhau để lần lượt vượt qua vách tường kim loại, cơ hồ tất cả cơ bắp cao thấp toàn thân đều cần được sử dụng, thiết kế quả nhiên vô cùng khoa học.

Hơn nữa bởi vì vấn đề góc độ, nếu như phản ứng không đủ nhanh, tính dẻo dai của thân thể không đủ mạnh, căn bản khó có thể kịp thời thay đổi động tác đạp vào vách tường kim loại kế tiếp.

Thoạt nhìn quả thực là xuyên qua chướng ngại vật, nhưng mà đã được khoa học tổ hợp, lại khiến cho độ khó trở nên vô cùng khủng bố, mặc dù dùng năng lực thân thể của Hàn Sâm, đều cảm giác có chút cố hết sức.

Dù sao cũng là lần đầu tiên kiểm tra, đối với vị trí vách tường kim loại phía sau đều không quá quen thuộc, hoàn toàn là dựa vào thân thể cùng phản ứng thần kinh để đi lên phía trước, độ khó cao không phải ở mức bình thường.

Nếu như để cho Hàn Sâm luyện tập mấy lần trước, sau khi quen thuộc con đường rồi lại đi kiểm tra, cũng sẽ không khó khăn như thế nữa.

Nhưng mà kiểm tra như vậy vẫn không làm khó được Hàn Sâm, mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng Hàn Sâm vẫn lần lượt hữu kinh vô hiểm vượt qua vách tường kim loại.

Nhìn thấy Hàn Sâm kiểm tra, vẻ mặt Kinh Cực Nhã trở nên ngưng trọng, Tần Chí Minh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Những nghiên cứu viên khác đang bề bộn công việc cũng chạy tới màn hình bên này đứng xem, thoạt nhìn đều có chút giật mình.

Độ khó của bài kiểm tra này không thể xem như là rất biến thái, bây giờ Kinh Cực Nhã đã có thể nhẹ nhõm thông qua, nhưng đó là dưới tình huống Kinh Cực Nhã đã quen thuộc tất cả vách tường kim loại.

Ở lần thứ nhất Kinh Cực Nhã làm kiểm tra, cậu ta tổng cộng bị điện giật tám lần mới qua được cửa kiểm tra này.

Nói cách khác, dưới tình huống chưa quen thuộc bài kiểm tra, có tám điểm khiến cho Kinh Cực Nhã không kịp phản ứng, đây cũng là một ít điểm mấu chốt mà giáo sư Nghiêm thiết kế cho bài kiểm tra này, lợi dụng vị trí cùng các phương diện kỹ xảo tâm lý, làm ra một vài chỗ khó có thể thông qua.

Đương nhiên, những chỗ như vậy không chỉ có tám cái, trên thực tế tổng cộng có hơn ba mươi, nhưng có thể làm khó Kinh Cực Nhã cũng chỉ có tám điểm.

Hơn nữa sau một lần sai lầm, lần tiếp theo gặp lại điểm này, Kinh Cực Nhã đều duy nhất một lần thông qua, không còn thất bại nữa.

Nhưng trong lần đầu tiên Hàn Sâm làm kiểm tra, vậy mà một lần cũng không mắc sai lầm, mắt thấy đã sắp thông qua, nếu như không phải xác định Hàn Sâm chưa từng làm qua bài kiểm tra này, Tần Chí Minh đều có chút không dám tin tưởng đây là lần đầu tiên hắn làm kiểm tra.

- Kiểm tra này rất khó, thành tích của tôi cũng tạm được đấy chứ?

Hàn Sâm từ trong sân kiểm tra đi ra, trên người vậy mà đổ một chút mồ hôi, chuyện này đối với người tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật như hắn mà nói, đã là chuyện rất hiếm thấy rồi.

- Cậu làm rất không tồi, chỉnh thể tố chất thân thể cùng phản ứng thần kinh của cậu đều rất tuyệt.

Hai mắt Tần Chí Minh sáng lên nhìn Hàn Sâm nói ra.

Trong lòng đám nghiên cứu viên đều đang thầm nghĩ:

- Thoạt nhìn độ khó của thiết kế hình như hơi thấp, có lẽ nên tăng thêm độ khó một chút nữa mới đúng.

Hàn Sâm không biết biểu hiện của hắn lại khiến cho bọn Tần Chí Minh sinh ra ý nghĩ như vậy, nếu không thì nhất định sẽ vì Kinh Cực Nhã mặc niệm ba giây.

Chương 355: Di Vật

Lúc mấy người giáo sư Nghiêm thiết kế bài kiểm tra này lấy tên là "chạy nước rút cực hạn", loại mà Hàn Sâm mới kiểm tra vừa rồi, vẫn chỉ là hình thức đơn giản nhất.

Thông qua gia tăng cùng điều chỉnh góc độ và vị trí của vách tường kim loại, còn có thể gia tăng độ khó lớn hơn, hơn nữa trong toàn bộ sân huấn luyện chạy nước rút cực hạn còn cài đặt máy trọng lực. Thông qua cải biến trọng lực, có thể tăng độ khó lên cao.

Bọn giáo sư Nghiêm thiết kế độ khó từ cấp một đến cấp mười, vừa rồi Hàn Sâm kiểm tra chỉ là cấp độ đầu tiên, là đơn giản nhất trong số đó.

- Chạy nước rút cực hạn này còn tốt hơn cả máy trọng lực, nếu như dùng để tu luyện Phụ Hà, nhất định sẽ có kết quả cực tốt.

Sau khi Hàn Sâm phát hiện ra chuyện thú vị này, số lần đến phòng thí nghiệm cũng nhiều hơn.

Chỉ là hắn tới nơi này, chủ yếu vẫn là sử dụng chạy nước rút cực hạn, không có hứng thú quá lớn đối với những thí nghiệm khác, mỗi lần tới đều là chờ cho bọn Tần Chí Minh chấm dứt công tác, mượn dụng cụ chạy nước rút cực hạn của bọn họ để rèn luyện thân thể.

Sự thật cũng giống như là Hàn Sâm sở liệu, chạy nước rút cực hạn không chỉ có độ khó cao hơn máy trọng lực thông thường, hơn nữa đối với chuyện rèn luyện thân thể càng thêm toàn diện, cực kỳ có lợi cho việc tu luyện Phụ Hà.

- Nếu có thể ở dưới tình huống trọng lực 25 qua cửa chạy nước rút cực hạn, đây mới thực sự là tố chất thân thể đạt tới tiêu chuẩn 25.

Sau khi Hàn Sâm thông qua từng cấp độ khó, càng ngày càng thích bài kiểm tra này.

Mặc dù hắn có thể qua cửa, nhưng đó cũng chỉ là bởi vì hắn đã quen thuộc với tất cả vị trí, lần đầu tiên, hắn cũng chỉ là đến cấp độ khó thứ ba, bắt đầu không ngừng bị điện giật, cuối cùng vẫn phải dựa vào những nơi bố trí quen thuộc của vách tường kim loại, sau đó mới có thể thông qua.

Nhưng điều này cũng chỉ là ở dưới tình huống điều chỉnh trọng lực rất thấp mới có thể qua cửa, nếu như là chạy nước rút cực hạn ở dưới trọng lực 25, Hàn Sâm ngay cả cấp độ 1 đều không qua nổi.

Không qua nổi cũng không sao cả, thứ Hàn Sâm cần chính là loại nghiền ép thân thể này, để cho hắn ở dưới tình huống Phụ Hà hiểu rõ bản thân, cho nên cho dù lần lượt bị điện giật, Hàn Sâm vẫn rất thích thú.

Kinh Cực Nhã nhìn thấy Hàn Sâm dùng phương thức huấn luyện giống như đang tự hành xác, thần sắc có chút cổ quái, về sau cậu ta cũng tăng huấn luyện của mình lên rất nhiều, rất có cảm giác tự hành xác giống như Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không quan tâm cậu ta làm cái khỉ gió gì, chỉ là hướng về mục tiêu của mình mà tiến lên.

Mỗi ngày ngoại trừ huấn luyện, còn cần học một ít tri thức lý thuyết, Hàn Sâm cho rằng với thành tích vốn có của mình, lúc tốt nghiệp lấy được quân hàm thiếu tá hẳn là không có vấn đề gì.

Chỉ là hắn mất tích hai năm, thành tích lý thuyết của hắn hơi kém một chút, bây giờ chỉ có thể bù lại gấp đôi, hi vọng lúc tốt nghiệp có thể lấy được quân hàm thiếu tá.

Cũng may là hắn có một giải quán quân cuộc thi bắn cung có thể được thêm không ít điểm cộng, hơn nữa giáo sư Nghiêm bên này cho thêm điểm, chỉ

cần trong hai cuộc thi sau này có thể lấy được top 3, điểm tổng kết sẽ có thể đạt tới yêu cầu quân hàm thiếu tá.

Trong khoảng thời gian này Hàn Sâm cũng đang nghiên cứu phải làm thế nào mới giết được con con chim quái lạ giống như Hỏa Phượng Hoàng kia, nhưng mà trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt, đành phải tạm thời bỏ đi ý định đi chém giết con chim quái lạ kia.

Lúc đó hắn đã từng lấy trạng thái Yêu Tinh Nữ Hoàng xem qua nhất cử nhất động của con chim quái lạ kia lúc đánh chết Dư thiếu, theo những gì hắn nhìn thấy, thân thể con chim quái lạ này hẳn không phải làm bằng lửa thuần túy.

Ở bên trong thân thể của nó, kỳ thật còn có một phần là thực thể, muốn chém giết nó, nhất định phải trực tiếp công kích thực thể ở trong ngọn lửa.

Nhưng bởi vì ngọn lửa bên ngoài thân nó căn bản không thể đụng vào, binh khí bình thường không thể chạm đến thực thể bên trong, cho dù là dùng trường thương cũng không được, biện pháp duy nhất, sợ là chỉ có thể dùng cung tiễn trực tiếp bắn vào trong.

Thế nhưng mà ngay cả một mũi tên thú hồn thần huyết Hàn Sâm cũng không có, muốn bắn chết sinh vật siêu cấp thần huyết thì không khác gì là đang nói chuyện hoang đường viển vông, chỉ có thể tạm thời buông tha cho.

Thời gian trong nháy mắt đã trôi qua mấy tháng, Phụ Hà của Hàn Sâm đã có thể để cho thân thể đạt tới mức 25 điểm, hơn nữa Cổ Tà Chú đã có thể khiến tố chất thân thể đột phá 30 điểm, còn kinh khủng hơn cả một Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn.

- Đến lúc thử đi chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết rồi.

Hàn Sâm ẩn ẩn có chút hứng thú, bây giờ tố chất thân thể của hắn cơ hồ đã đạt đến cực hạn có khả năng đạt tới ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, muốn tăng lên nữa cũng rất khó khăn, trên tay lại có thanh kiếm thú hồn thần huyết đoạt được từ chỗ Dư thiếu, tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu một con sinh vật siêu cấp thần huyết mà thôi.

Về phần con sinh vật siêu cấp thần huyết giống như Hỏa Phượng Hoàng kia, nếu như không có mũi tên đủ mạnh, Hàn Sâm cơ hồ sẽ không cân nhắc tới chuyện đi giết nó.

Nhưng mà trước khi đi, Hàn Sâm vẫn phải tham gia kỳ thi nửa năm một lần trước, thành tích cũng không cô phụ cố gắng của hắn, thành tích tổng hợp đứng thứ nhất cả năm, để hắn kiếm được không ít điểm học phần.

Nhưng mà càng làm cho Hàn Sâm hưng phấn hơn là Tiểu Vân Thú hắn nuôi nấng một năm, giống như tính toán của hắn, rốt cục đã trở thành sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhìn xem con Tiểu Vân Thú như tinh như ảo kia, một tay Hàn Sâm nắm lấy cốt đao, trong lòng lại lặng yên cầu nguyện:

- Thiên linh linh địa linh linh, Thái Thượng Lão Quân, Ngọc Hoàng Đại Đế, Như Lai Phật Tổ, Tài Thần, Phúc Thần, Nữ Thần May Mắn phù hộ cho con, giúp cho con có được một cái thú hồn siêu cấp thần huyết đi

PHỐC!

Hàn Sâm một đao giết Tiểu Vân Thú siêu cấp, sau đó chợt nghe thấy một âm thanh vang lên trong đầu.

- Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Tiểu Vân Thú, không đạt được thú hồn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, không thể ăn thịt.

Theo âm thanh chấm dứt, thân thể Tiểu Vân Thú tự động phân giải tiêu tán, giống hệt như lần trước là một khối gen sinh mệnh tinh hoa của Tiểu Vân Thú rơi ra.

- Đáng ghét!

Hàn Sâm cắn răng nghiến lợi gầm nhẹ một tiếng, vẫn không có thú hồn, chuyện này giống như là khiến hắn phải đợi thêm một năm nữa vậy.

- Nhất định là mình có xung đột với Tiểu Vân Thú, nuôi nấng Tiểu Vân Thú mà chưa bao giờ lấy được thú hồn.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm phiền muộn, hắn đã ăn vài con Tiểu Vân Thú rồi, liền một cái thú hồn đều không lấy tới tay được, cho dù Hàn Sâm ưa thích thú hồn Tiểu Vân Thú như thế nào đi nữa, cũng không khỏi không cân nhắc đổi một loại dị sinh vật khác để nuôi.

Cuối cùng Hàn Sâm cắn răng một cái, mua một con Hắc Vũ Tiễn Điểu còn sống về nuôi, thú hồn của Hắc Vũ Tiễn Điểu có thể hóa thành mũi tên thú hồn, nếu như có thể thu được, Hàn Sâm có thể cân nhắc đi giết con sinh vật siêu cấp thần huyết giống như Hỏa Phượng Hoàng kia.

Hơn nữa đã có mũi tên siêu cấp thú hồn, muốn giết những sinh vật siêu cấp thần huyết khác cũng đơn giản hơn nhiều, chí ít đã có vũ khí có thể làm bị thương bọn nó.

Cũng may con Tiểu Vân Thú kia gia tăng thêm cho Hàn Sâm 9 điểm siêu cấp thần gen, thể chất của hắn bây giờ lại được gia tăng thêm một bước, chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng đã nắm chắc hơn một chút rồi.

Thu thập xong tất cả, Hàn Sâm lợi dụng ngày nghỉ sau kỳ thi về nhà một chuyến, bởi vì qua nửa năm nữa sau khi hắn tốt nghiệp, liền sẽ trực tiếp nhập ngũ đi lính, bây giờ không quay về, về sau cơ hội có thể trở về sẽ càng ít.

Mặc dù Hàn Sâm rất muốn đi tới chiến hạm của Kỷ Yên Nhiên để nhập ngũ, nhưng mà Hàn Sâm đã nghe ngóng nhiều lần, chiến hạm chỗ Kỷ Yên Nhiên giữ bí mật ở cấp bậc vô cùng cao, muốn đi vào vô cùng khó khăn, ít nhất hiện tại Hàn Sâm còn không có năng lực lớn như vậy.

Hàn Sâm về đến nhà, La Tố Lan lại không kích động giống như Hàn Sâm tưởng tượng, ngược lại giống như là có chút tâm sự, nhiều khi có chút không yên lòng.

- Mẹ, trong nhà có chuyện gì à?

Hàn Sâm hơi có chút gấp gáp hỏi.

- Con đã trưởng thành, có vài vật cha con lưu lại, mẹ nghĩ cũng đến lúc đưa cho con rồi.

La Tố Lan do dự một hồi lâu, mới thận trọng từ trong tủ treo quần áo lấy ra một cái hộp đặt ở trước mặt Hàn Sâm.

Chương 356: Siêu Cấp Thần Gen

Hàn Sâm hơi kinh ngạc nhìn cái hộp hợp kim ở trước mặt, hắn nhớ rõ cha mình là gặp chuyện ngoài ý muốn tử vong, phi thuyền gặp sự cố bị nổ tung, liền thi thể hoàn chỉnh đều không lưu lại, làm sao có thể để lại di vật cho gia đình được.

Tựa hồ là nhìn ra nghi ngờ trong lòng Hàn Sâm, thần sắc của La Tố Lan có chút cổ quái nói:

- Là hai ngày trước khi cha con xảy ra chuyện giao cho mẹ, nói là sau này có thể sẽ dùng tới, trước kia con còn quá nhỏ, mẹ vẫn giữ không cho con xem, bây giờ con đã trưởng thành, biết rõ cái gì nên làm cái gì không nên làm, những vật này nên đưa cho con.

- Những vật này có quan hệ tới cái chết của cha?

Trái tim Hàn Sâm mạnh mẽ nhảy lên, nhìn chằm chằm vào cái hộp hợp kim thoạt nhìn rất bình thường kia.

La Tố Lan khẽ lắc đầu:

- Mẹ cũng không biết có quan hệ hay không, chẳng qua là cảm thấy người như cha con, sẽ không vô duyên vô cớ lưu lại những vật này. Hơn nữa khi đó cha con cũng có chút không thích hợp, hình như đã biết sẽ xảy ra chuyện gì vậy.

Hàn Sâm hơi cắn môi một cái, thò tay từ từ mở cái hộp ra, lúc đó hắn còn nhỏ, nhưng mà theo tuổi tác trưởng thành, suy nghĩ kỹ một chút chuyện xảy ra khi đó, quả thật là có rất nhiều chỗ có điểm đáng ngờ.

Mặc dù nhà xưởng tổ truyền ở trong tay cha cũng không tệ, nhưng mà ở trước mặt tập đoàn Tinh Vũ cũng chỉ có thể coi là một cái xưởng nhỏ mà

thôi, ngay cả quặng mỏ của mình đều không có nhà máy rèn hợp kim, trên thực tế kiếm được chỉ là phí gia công nguyên vật liệu bán thành phẩm mà thôi.

Quái vật khổng lồ như tập đoàn Tinh Vũ, tại sao lại cảm thấy hứng thú đối với một cái xưởng nhỏ như vậy? Nếu như cha thực sự là do bọn họ hại chết, tại sao tập đoàn Tinh Vũ lại chịu tốn hao khí lực lớn để đạt được một cái nhà xưởng nhỏ như vậy.

Còn có rất nhiều chi tiết, đồ vật, đều khiến Hàn Sâm cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng mà vì khi đó tuổi còn quá nhỏ, có chút chi tiết đã nhớ không rõ lắm, cho nên cũng không nói được đến cùng là kỳ quái ở đâu.

Cái hộp bị Hàn Sâm mở ra, chỉ thấy bên trong chứa ba đồ vật, một tấm thẻ kim loại cùng loại với thẻ công tác, một quyển nhật ký xinh xắn cùng một sợi dây chuyền tinh thể dùng một sợi dây đỏ để kết vào.

Hàn Sâm đầu tiên cầm tấm thẻ kim loại lên quan sát tỉ mỉ, đây quả thật là một tấm thẻ công tác, bên trên thẻ kim loại màu trắng có khắc một ít chữ màu đen.

- Khoa điều tra đặc công, tiểu tổ hành động số bảy, điều tra viên Hàn Kính Chi, số thứ tự X958712558.

Hàn Sâm đọc thầm chữ ở bên trên mấy lần, trong lòng hơi có chút kinh ngạc.

Cái tên Hàn Kính Chi này đối với Hàn Sâm mà nói đã có chút xa xôi, đây là tên của cụ Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng chỉ biết là có một cái tên như vậy, là khi hắn còn bé không biết ở dưới tình huống nào nghe cha nhắc qua mấy lần mới nhớ kỹ như thế, nhưng mà trừ cái tên này ra, Hàn Sâm hoàn toàn không biết gì về Hàn Kính Chi cả.

Bây giờ thấy giấy hành nghề này, Hàn Sâm mới biết có vẻ như cụ mình trước kia còn là người của cơ cấu Liên Minh nào đó, nhưng thoạt nhìn cũng chỉ là một tiểu nhân vật thông thường.

Lật qua nhìn mặt sau của thẻ công tác một chút, chỉ có có một dấu hiệu, Hàn Sâm xem cũng không có hiểu, cẩn thận xem trong chốc lát, cũng không nhìn ra chỗ nào đặc biệt.

Buông thẻ công tác ra, lại cầm sợi dây chuyền dây đỏ kia lên, mặt dây chuyền như là do thủy tinh đỏ điêu khắc thành, rất khéo léo, nhìn giống như là một loại sinh vật giống như mèo hoặc là hồ ly.

Nói nó là mèo, cái đuôi lại quá lớn, nói nó là hồ ly, nhưng lại có một cái mặt mèo, thoạt nhìn rất là cổ quái.

Cảm nhận trong tay giống như là ngọc thạch thông thường, Hàn Sâm đối với các loại đồ vật làm bằng ngọc thạch thủy tinh cũng không có nghiên cứu gì, không biết rốt cuộc thứ này làm bằng vật liệu gì.

- Mẹ, cái dây chuyền này là?

Hàn Sâm có chút không hiểu nhìn sang La Tố Lan.

Vẻ mặt của La Tố Lan rất phức tạp, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Lúc cha con đưa cho mẹ nói là của cụ con lưu lại, nếu như về sau gặp phải chuyện gì khó xử, có thể cầm tới tập đoàn Tinh Vũ tìm người của Ninh gia, có thể tìm được một ít trợ giúp.

- Cầm lấy đi tới tập đoàn Tinh Vũ tìm người Ninh gia?

Hàn Sâm cơ hồ tưởng rằng mình nghe lầm, hắn vẫn cho rằng cha chết có quan hệ với tập đoàn Tinh Vũ, nhưng mà cha lại nói cầm cái dây chuyền này đi tới tập đoàn Tinh Vũ tìm người Ninh gia, chuyện này cũng có chút quá mức quỷ dị đi.

Nếu thật sự là tập đoàn Tinh Vũ hại cha, cha sao có thể lưu lại loại lời nói này?

- Mẹ cảm thấy có chút không ổn, cho nên mặc kệ khó khăn như thế nào, đều không đi tới tập đoàn Tinh Vũ.

La Tố Lan cười khổ nói.

Hàn Sâm gật gật đầu, nếu đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ lựa chọn giống như vậy, mặc kệ như thế nào thì tập đoàn Tinh Vũ cũng có hiềm nghi trọng đại là đã hại chết cha, làm sao có thể đi tìm bọn họ nhờ hỗ trợ được.

Chuyện này có vẻ cực kỳ cổ quái, khiến cho mạch suy nghĩ của Hàn Sâm có chút hỗn loạn, hắn không biết đến cùng cha mình và tập đoàn Tinh Vũ có quan hệ gì, tại sao lại lưu lại lời nói như vậy, nhưng mà điều này cũng khiến cho Hàn Sâm càng rõ ràng hơn, cái chết của cha cũng không đơn giản giống như trong tưởng tượng.

Buông sợi dây chuyền xuống, Hàn Sâm lại từ trong hộp lấy quyển nhật ký ra, thoạt nhìn kiểu dáng có hơi cũ kỹ, mặc dù đã qua nhiều năm rồi rồi, nhưng bản thân quyển nhật ký vẫn còn rất mới, thoạt nhìn không giống như là có người sử dụng thường xuyên.

Mở ra bút kí ra, lập tức có năm chữ lọt vào trong mắt Hàn Sâm, khiến cho con ngươi của Hàn Sâm mạnh mẽ co rụt lại.

Trong tờ thứ nhất của bút kí cũng chỉ viết năm chữ, cho nên Hàn Sâm cũng chỉ thấy được năm chữ này.

Năm chữ “Siêu cấp thần gen” khiến cho trái tim Hàn Sâm không bị khống chế nhảy lên kinh hoàng, hắn vốn tưởng rằng không có ai biết siêu cấp thần gen tồn tại.

Hắn ở bên trên Internet tìm tòi rất lâu, còn tìm tư liệu nội bộ của tổ hành động đặc biệt an toàn, nhưng mà mặc kệ hắn tìm như thế nào đi nữa, đều không có bất luận tư liệu hoặc là tin tức nào về sinh vật siêu cấp thần huyết cùng siêu cấp thần gen cả.

Bây giờ đột nhiên ở trong một quyển nhật ký nhìn thấy năm chữ này, lại để cho suy nghĩ của Hàn Sâm thoáng cái trở nên vô cùng phức tạp.

- Thoạt nhìn thì nhật kí cùng năm chữ phía trên đã lâu lắm rồi, chẳng lẽ thứ này cũng là do cụ lưu lại? Vì sao bên trên chỉ viết năm chữ như vậy? Ý nghĩ của năm chữ này cùng siêu cấp thần gen mà mình biết là một hay sao?

Hàn Sâm thật nhanh lật qua lật lại quyển nhật ký.

Thế nhưng mà bên trong quyển nhật ký ngoại trừ tờ thứ nhất, căn bản không có bất kỳ chữ viết hoặc là dấu vết sử dụng qua, toàn bộ đều là một mảnh trống không.

Cảm giác lúc ban đầu của Hàn Sâm quả nhiên không sai, quyển nhật ký này xác thực là giống như một quyển mới, cũng chỉ có tờ thứ nhất viết năm chữ như vậy.

Nhưng ngoại trừ năm chữ, còn có người dùng bút màu đỏ vẽ một vòng tròn bên ngoài năm chữ này, sau đó ở phía sau đánh một dấu chấm hỏi.

Vừa rồi lúc Hàn Sâm nhìn thấy năm chữ này quá mức khiếp sợ, lúc này mới nhìn đến những chi tiết kia.

- Đây lại có ý gì? Là đang nghi vấn liệu siêu cấp thần gen có tồn tại hay không à?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, ánh mắt lại nhìn về phía La Tố Lan, hi vọng La Tố Lan có thể cho hắn đáp án.

Thế nhưng mà La Tố Lan lại khẽ than nói:

- Cha con nói cũng không nhiều, chỉ nói những vật này đều là cụ Hàn Kính Chi của con lưu lại, cũng không nói gì thêm nữa, con thu lại mấy thứ đó đi, có lẽ về sau sẽ dùng tới.

Hàn Sâm gật gật đầu, đều thu ba món đồ vào, những vật này rất có thể có quan hệ tới cái chết của cha hắn, bây giờ trong nhà có năng lực điều tra chuyện này cũng chỉ có mình hắn.

Chương 357: Lại Vào Ngọc Long Sơn Mạch

Về nhà lần này lại để cho trong lòng Hàn Sâm có thêm rất nhiều nghi hoặc, nguyên bản hắn chỉ muốn biết rõ ràng cái chết của cha hắn có quan hệ gì tới tập đoàn Tinh Vũ hay không, thế nhưng mà bây giờ nhìn lại, tựa hồ còn phức tạp hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Hàn Sâm cho rằng chuyện cha chết đi có quan hệ tới tập đoàn Tinh Vũ, nhưng mà trước khi cha chết lại nói cho bọn họ nếu có chuyện thì đi tìm người Ninh gia của tập đoàn Tinh Vũ, chuyện này thực sự là quá mâu thuẫn, trong lúc nhất thời cũng khó có thể nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó.

Hàn Sâm biết những chuyện này hắn có gấp cũng không có tác dụng gì, phải chậm rãi đi đến trung tâm quyền lực mới có thể tra rõ ràng được, nếu không thì dùng thân phận bối cảnh bây giờ của hắn tùy tiện tiếp cận, chẳng những không tra ra được chân tướng, ngược lại còn có thể mất mạng.

Ở trong nhà vài ngày, sau khi Hàn Sâm trở về trường học, đã bắt đầu bắt tay vào việc chuẩn bị đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Trường Sinh Chú vẫn không có khởi sắc quá lớn, không phải có thể luyện thành ở trong thời gian ngắn, muốn tăng lên trên diện rộng đã là chuyện không có khả năng, bây giờ còn có thể tăng lên duy nhất, chính là mười mấy điểm thần gen còn lại kia.

Hàn Sâm có ý định lợi dụng khoảng thời gian ngắn kế tiếp đẩy thần gen tới đại viên mãn, thuận tiện cũng tìm kiếm tung tích của sinh vật siêu cấp thần huyết.

Về phần sinh vật siêu cấp thần huyết tựa như Phượng Hoàng trong Đại Sa Mạc Bạch Ma kia, Hàn Sâm tạm thời còn không dám có ý đồ với nó, hoàn toàn không tìm ra phương pháp săn giết nó.

Hàn Sâm vốn có ý định tự mình đi tới Ngọc Long Sơn Mạch, vừ săn giết sinh vật thần huyết, vừa tìm kiếm sinh vật siêu cấp thần huyết, nói không chừng còn có thể đụng phải tồn tại cùng loại với Kim Mao Hống.

Thế nhưng mà còn chưa đợi Hàn Sâm xuất phát, trên cây cột xiêu vẹo ngoài cửa lớn ở Cương Giáp Tí Hộ Sở lại thấy được dấu hiệu ước định giữa hắn

và Lữ Vĩ Nam.

Lần trước Lữ Vĩ Nam dẫn hắn đi tìm Trùng Giáp Kỵ Sĩ, hắn đã đồng ý chia cho Lữ Vĩ Nam hai thành tiền lời, chỉ là về sau một mực không nhìn thấy Lữ Vĩ Nam, không thể tưởng được lúc này lại nhìn thấy dấu hiệu Lữ Vĩ Nam lưu lại.

Đi đến địa điểm Lữ Vĩ Nam lưu lại để gặp mặt, Hàn Sâm dùng thân phận của Kim Tệ, ở một dòng suối nhỏ bên cạnh sơn mạch gặp được Lữ Vĩ Nam.

- Lần trước vẫn không tìm được cậu, thịt của sinh vật thần huyết tôi cũng đã ăn xong, tôi có thể cho cậu tiền hoặc là cậu cần gì cũng có thể nói ra.

Hàn Sâm nói với Lữ Vĩ Nam.

Lữ Vĩ Nam kinh ngạc nhìn Hàn Sâm nói:

- Đại ca, anh thật sự giết hết hai con sinh vật thần huyết kia à? Về sau tôi lại đi vào trong đó, kết quả chẳng nhìn thấy gì cả, còn tưởng rằng hai sinh vật thần huyết kia đã bỏ đi rồi chứ.

- Là bị tôi giết.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

- Đại ca, tiền tôi không cần, tôi vừa vặn có chuyện muốn nhờ anh, không biết đại ca có thể giúp một chút hay không?

Lữ Vĩ Nam do dự một chút mới mở miệng nói ra.

- Nói một chút xem, tôi không bảo đảm nhất định sẽ làm được.

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, hắn tình nguyện trả thù lao, chứ không thích nhiều chuyện phiền toái như vậy.

- Là như vậy, tôi có mấy người bạn muốn đi vào Ngọc Long Sơn Mạch, nhưng mà loại địa phương đó, tôi thật sự là có chút không dám đi, nếu như đại ca anh không ngại, vậy có thể giúp tôi dẫn bọn họ đi một vòng vào bên

trong Ngọc Long Sơn Mạch hay không, hai thành tiền lời kia của tôi xem như thù lao, nếu như đại ca cảm thấy còn không đủ, cũng có thể ra giá.

Lữ Vĩ Nam có chút bất đắc dĩ nói.

- Là ai muốn đi Ngọc Long Sơn Mạch?

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, bây giờ người dám đi vào trong Ngọc Long Sơn Mạch cũng không có mấy.

- Xem như là người có chút giao tình với nhà chúng tôi, tố chất thân thể cũng không tệ, trên cơ bản đã tấn chức Tiến Hóa Giả, trong đó hai vị chủ sự đều là Tiến Hóa Giả có thần huyết đại viên mãn, làm xong chuyện này, bọn họ muốn đi tới không gian thứ hai Thần Chi Tí Hộ Sở.

Lữ Vĩ Nam không hề giấu diếm, nói ra rõ ràng chuyện này.

Hàn Sâm lập tức đã hiểu ra, những người kia muốn đi vào trong Ngọc Long Sơn Mạch, chỉ sợ là mục đích giống như hắn, đều là muốn săn giết sinh vật thần huyết.

- Thời gian địa điểm?

Hàn Sâm suy nghĩ một lát, chuẩn bị đồng ý với nhiệm vụ này, hắn vốn cũng muốn đi vào trong Ngọc Long Sơn Mạch, đối phương đã là Tiến Hóa Giả, cùng đi vào thì vạn nhất đụng phải xung đột cũng tiết kiệm chút sức lực.

Nghe nói đối phương đều là Tiến Hóa Giả, hơn nữa nhân số cũng không ít, Hàn Sâm cũng không muốn phiền phức, dù sao thì loại Tiến Hóa Giả yếu ớt giống như Dư thiếu cũng rất khó nhìn thấy.

Lữ Vĩ Nam mừng lớn, vội vàng nói thời gian cùng địa điểm cho Hàn Sâm, còn đại khái giới thiệu tình huống những người đó một chút.

- Đại ca, chắc anh sớm đã là gen đại viên mãn rồi đi? Tại sao chưa đi tới không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở thế?

Sau khi nói xong chính sự, Lữ Vĩ Nam nhịn không được hỏi một câu.

Lữ Vĩ Nam là số ít người biết rõ Kim Tệ vẫn còn ở không gian thứ nhất Thần Chi Tí Hộ Sở, tuyệt đại bộ phận mọi người đều cho rằng Kim Tệ đã sớm lên không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi.

Hơn nữa mấy năm trước Lữ Vĩ Nam đã được nhìn thấy sự lợi hại của Hàn Sâm, khi đó y liền cho rằng Hàn Sâm đã không sai biệt lắm là gen đại viên mãn, nhưng mà đã hai năm trôi qua, Hàn Sâm vẫn còn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, khiến cho y cảm thấy vô cùng kỳ quái.

- Tôi có chút chuyện chưa làm xong, tạm thời sẽ không đi không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm thuận miệng trả lời một câu, không muốn nói nhiều về những chuyện này.

Dùng thân phận của Kim Tệ tiến vào Ngọc Long Sơn Mạch, Hàn Sâm cũng không có cố kỵ gì, một đám Tiến Hóa Giả liên hợp lại muốn kiếm bộn, nếu như thật sự gặp phải sinh vật siêu cấp thần huyết, chỉ sợ là chỗ tốt không vớt được còn sẽ gặp phải phiền toái.

Tiến Hóa Giả thần gen toàn mãn thì có tố chất khoảng 30, sinh vật siêu cấp thần huyết theo Hàn Sâm nhìn thấy, ít nhất cũng có tố chất 40 trở lên, không tu luyện qua Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Tiến Hóa Giả, ở trước mặt sinh vật siêu cấp thần huyết căn bản vô dụng.

Sau khi quay trở lại thu thập một ít đồ, Hàn Sâm liền chạy tới địa điểm ước định gặp mặt những người kia.

- Nghe Vĩ Nam nói cậu ta có thể mời được Kim Tệ dẫn đường cho chúng tôi, chúng tôi còn tưởng rằng cậu ta đang khoác lác, không nghĩ tới thật sự là anh.

Đôi mắt xếch của Trần Tử Thần có chút nheo lại, từ trên xuống dưới nhìn Hàn Sâm, hiển nhiên cảm thấy hứng thú vô cùng đối với hắn.

- Tôi cũng chỉ là một người bình thường lấy tiền tài để dẫn đường cho người khác thôi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Nói cũng đúng, nếu như không phải là người bình thường, bây giờ cũng đã tấn chức lên không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Trần Nam Tinh có chút gầy gò ở bên cạnh Trần Tử Thần tiếp lời nói một câu.

Hàn Sâm cũng không thèm tính toán, cũng chẳng quan tâm Trần Nam Tinh khiêu khích, vẫn lạnh nhạt nói:

- Các vị tính lúc nào thì đi?

- Bây giờ.

Trần Tử Thần nói thẳng.

Hàn Sâm không nói hai lời, cưỡi Miêu Quân ở phía trước dẫn đường, đám người bọn họ chỉ có Trần Tử Thần cùng Trần Nam Tinh là Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn.

Bốn người khác đều là Tiến Hóa Giả gen biến dị viên mãn, trình độ chênh lệch rất nhiều so với Trần Tử Thần cùng Trần Nam Tinh.

Nhưng mà cho dù là Trần Tử Thần cùng Trần Nam Tinh, Hàn Sâm cũng không sợ chút nào, bọn họ có lợi hại hơn nữa, cũng chẳng qua chỉ là vừa tấn chức không bao lâu, có lẽ còn chưa học được Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Tiến Hóa Giả, cũng chẳng đến nỗi mạnh lắm.

Đại danh của Kim Tệ, bọn họ đương nhiên đều đã được nghe nói qua, nhưng mà bọn Trần Nam Tinh tự tin đã là Tiến Hóa Giả, cũng không để Hàn Sâm ở trong lòng.

Về phần Trần Tử Thần lại vô cùng có hứng thú đối với Hàn Sâm, trên đường thăm dò Hàn Sâm rất nhiều, rất có ý tứ muốn xem thử thân thủ của Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm cũng không để ý đến y, chỉ là ở phía trước dẫn đường.

Không phải lần đầu tiên Hàn Sâm tới Ngọc Long Sơn Mạch, nhưng mà sau khi đi vào khu vực Ngọc Long Sơn Mạch, lập tức lại trở nên cẩn thận, hắn sợ đụng phải sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Tệ thần, cậu không cần sợ, cứ tiếp tục đi vào bên trong đi, cho dù có mấy con sinh vật thần huyết tới cũng không sao cả, chúng tôi vừa vặn làm thịt để buổi tối nướng thịt ăn.

Trần Nam Tinh đối với loại phương thức sợ đầu sợ đuôi tiến lên này của Hàn Sâm có chút bất mãn, mang theo một chút mỉa mai nói.

Chương 358: Sào Huyệt

- Được.

Hàn Sâm lên tiếng, tăng tốc độ nhanh hơn một chút.

Nhưng mà Hàn Sâm đi cũng không quá nhanh, vẫn bảo trì ở trong phạm vi mình có thể khống chế, đối với lời nói của Trần Nam Tinh cũng không quá để ý tới.

Lên núi mới được nửa ngày, xa xa nhìn thấy bên trong sơn mạch trước mặt có một bầy dị sinh vật giống như trâu giống như ngựa lao nhanh đi ra, Hàn Sâm nhìn kỹ một chút, hẳn là một loại sinh vật biến dị sống theo đàn, trong bọn chúng lại không phát hiện ra sinh vật cấp thần huyết.

- Tệ thần, không bằng hai người chúng ta đi giết bầy sinh vật biến dị này đi, xem ai giết nhiều hơn?

Trần Nam Tinh giống như là có thù hận gì với Hàn Sâm vậy.

Nhưng mà thanh danh của Kim Tệ thật sự là quá vang dội ở hai năm trước, đã từng được xưng là người có thể tranh đoạt đệ nhất Thần Tử với Lâm Phong, mà hai năm trước Trần Nam Tinh ngay cả Thần Chiến đều không có tư cách tham gia.

Bây giờ có thể đánh bại Kim Tệ, đối với Trần Nam Tinh mà nói, là một loại hưởng thụ khó có được, nhìn người từng là cường giả tuyệt thế bị chính mình đánh bại, cái loại cảm giác này đối với Trần Nam Tinh mà nói cũng tương đối thoải mái.

Về phần có phải là dưới tình huống công bình đánh bại Kim Tệ hay không, Trần Nam Tinh lại không thèm quan tâm, người thắng làm vua người thua làm giặc, quá trình cũng không trọng yếu.

- Không cần phiền phức như vậy, tôi không phải là đối thủ của anh.

Hàn Sâm nói thẳng.

Theo Hàn Sâm, Trần Nam Tinh còn chưa có tư cách làm đối thủ của hắn, cùng Trần Nam Tinh làm loại chuyện không có lợi này, theo Hàn Sâm thấy căn bản chính là đang lãng phí thời gian cùng sức lực.

Nơi này không có ai cần thịt sinh vật biến dị, cho dù là thú hồn biến dị, đối với bọn họ đều đã không có tác dụng quá lớn, tốn thời gian giết chóc quả thực chính là hành vi ngây thơ tới cực điểm, Hàn Sâm không hề có hứng thú gì đối với chuyện này.

Trần Nam Tinh đắc ý cười to, trên mặt bốn Tiến Hóa Giả đi theo Trần Nam Tinh đều lộ ra vẻ khinh bỉ, người không có cốt khí giống như là Hàn Sâm, bọn họ đương nhiên có chút xem thường.

Thế nhưng mà Trần Tử Thần ở bên cạnh lại nhíu mày thật sâu đánh giá Hàn Sâm.

Có lẽ bọn Trần Nam Tinh khó có thể phát hiện, nhưng mà Trần Tử Thần cũng ở bên trong thái độ lạnh nhạt kia của Hàn Sâm, thấy được một loại coi thường.

Cái loại coi thường này so với xem thường thì càng thêm khắc sâu, cho Trần Tử Thần cảm giác là, Hàn Sâm chưa từng để bọn họ ở trong mắt, giống như bọn họ ở trong mắt Hàn Sâm cũng chỉ là không khí.

Loại coi thường này khiến cho trong lòng Trần Tử Thần có chút không thoải mái, mặc dù y không giống như Trần Nam Tinh, dùng việc dẫm nát người từng là cường giả ở dưới chân làm vui, nhưng lại có loại xúc động muốn đánh bại Hàn Sâm.

Bất quá Trần Tử Thần hơi do dự một chút, cũng không làm gì cả, thầm nghĩ trong lòng:

- Mà thôi, mình đã là Tiến Hóa Giả, bây giờ đánh bại hắn cũng không có ý nghĩa gì. Chờ sau này hắn tấn chức Tiến Hóa Giả, nếu có cơ hội, lại đánh với hắn một trận cũng không muộn.

Bởi vì Hàn Sâm nhượng bộ, hoặc nói là căn bản khinh thường để ý tới Trần Nam Tinh khiêu khích, cho nên dọc theo con đường này mọi người ở chung cũng coi như không tệ.

Chỉ là đi hai ba ngày, trên đường còn không gặp được sinh vật thần huyết nào, khiến cho bọn Trần Nam Tinh có chút khó chịu.

- Không phải nói sinh vật thần huyết bên trong Ngọc Long Sơn Mạch rất nhiều sao? Đã đi lâu như vậy, ngay cả một con sinh vật thần huyết cũng không nhìn thấy, sẽ không lầm đường đấy chứ?

Trần Nam Tinh có chút bực bội chất vấn Hàn Sâm.

- Đúng vậy, Ngọc Long Sơn Mạch rất lớn, bây giờ chúng ta mới chỉ vừa tiến vào biên giới Ngọc Long Sơn Mạch mà thôi.

Hàn Sâm vẫn là bộ dáng mây trôi nước chảy như vậy.

Hắn chọn con đường này, chính là con đường lúc trước gặp được Kim Mao Hống kia, sinh vật thần huyết ở trên đường khẳng định có không ít.

Thế nhưng mà đi về phía trước chưa tới nửa ngày, Hàn Sâm lại đột nhiên ngừng lại, nhíu mày nhìn núi non trùng điệp ở phía trước, ánh mắt lộ ra vài phần vui mừng.

- Tại sao không đi nữa?

Trần Nam Tinh nhíu mày hỏi.

- Chỉ sợ là phía trước không qua được rồi.

Hàn Sâm do dự một chút liền nói ra.

Bọn Trần Nam Tinh hướng về phía trước nhìn, nhưng lại không nhìn ra cái gì, Trần Nam Tinh có chút không kiên nhẫn nói ra:

- Phía trước không có dị sinh vật cũng không có chuyện gì lạ, làm sao lại không qua được?

Trần Tử Thần cũng hỏi:

- Kim Tệ, cậu có phát hiện gì thì không ngại nói thẳng ra đi.

- Nếu như tôi không nhìn lầm, phía trước hẳn là địa hình Hoa Sen Sinh Mạng.

Hàn Sâm chỉ tới ngọn núi trước mặt nói.

- Cái gì? Cậu nói phía trước có sào huyệt dị sinh vật?

Bọn Trần Tử Thần rất là kinh hãi, vội vàng hướng ngọn núi trước mặt nhìn tới.

Nhưng mà bọn họ lại không nhìn ra phía trước là địa hình Hoa Sen Sinh Mạng như thế nào, bên trong Ngọc Long Sơn Mạch vốn nhiều núi đá nhỏ, phía trước thoạt nhìn cũng giống như thế, ngoại trừ núi đá nhỏ hơi nhiều một chút, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

- Cậu xác định phía trước có sào huyệt dị sinh vật?

Trần Nam Tinh vẫn còn chút không tin nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Chỉ là suy đoán, không dám xác định có phải hay không.

Hàn Sâm thuận miệng nói, chỉ là trong lòng đã mười phần khẳng định, phía trước chính là địa hình Hoa Sen Sinh Mạng của sào huyệt dị sinh vật, tất

nhiên là có sào huyệt dị sinh vật không thể nghi ngờ.

Nhưng bây giờ trong lòng Hàn Sâm đang tính toán, mình như thế nào mới có thể vượt lên trước phá hủy trứng dị sinh vật.

Trước khi đến đã ký kết hiệp ước, trong hợp đồng đã đã nói rõ, Hàn Sâm với tư cách người dẫn đường của bọn Trần Tử Thần, chỉ phụ trách dẫn đường cho bọn họ, lúc gặp được con mồi, Hàn Sâm cũng có thể ra tay săn giết, ai săn được con mồi thì tất cả đều thuộc về người đó.

Nói cách khác, cuối cùng ai giết con mồi, nhận được nhắc nhở săn giết, người đó là chủ nhân của con mồi.

Lúc đó Hàn Sâm đồng ý dẫn bọn họ đi vào Ngọc Long Sơn Mạch, nói điều kiện cũng chỉ có một cái đó, mà bọn Trần Tử Thần cũng đã sảng khoái đồng ý.

Bọn Trần Tử Thần tự nhiên không tin Kim Tệ chỉ là một người chưa tiến hóa, có thể từ trong tay nhiều Tiến Hóa Giả như bọn họ cướp đi con mồi, cho nên đồng ý rất sảng khoái.

- Chúng ta đi qua nhìn một chút.

Trần Tử Thần thu hồi tọa kỵ, dẫn người đi vào bên trong.

Địa hình Hoa Sen Sinh Mạng quá mức dốc, trừ phi có cánh, nếu không cũng chỉ có thể dọc theo vách núi leo đi qua.

Hàn Sâm cũng thu hồi Miêu Quân, theo đám bọn họ đi vào bên trong, nếu như nơi này là chỗ bình thường, vừa rồi Hàn Sâm đã xông vào, nhưng mà ở bên trong Ngọc Long Sơn Mạch, Hàn Sâm không dám chắc bên trong ngọn núi hoa sen sẽ có những dị sinh vật khác hay không, cho nên cũng không trực tiếp xông vào bên trong.

Sau khi mọi người đi qua vài toà núi đá, địa hình hoa sen bên trong càng ngày càng rõ ràng, mấy người bọn Trần Nam Tinh lập tức vui mừng như điên:

- Vậy mà thật sự là sào huyệt dị sinh vật, lần này chúng ta thật sự đến đúng nơi rồi, đụng phải vận may lớn.

Cho dù giết mười con sinh vật thần huyết, cũng chưa chắc có thể đạt được một cái thú hồn thần huyết, mà trứng dị sinh vật, lại có tám chín thành cơ hội xuất hiện thần huyết thú hồn.

Thú hồn thần huyết cho dù là tiến vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, giai đoạn bắt đầu cũng sẽ có tác dụng không nhỏ, cho dù vô dụng, cũng có thể dùng để đổi lấy thú hồn ở không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, mặc dù bọn Trần Nam Tinh là Tiến Hóa Giả, nhưng đối với thú hồn thần huyết vẫn vô cùng khát vọng, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy.

Sau khi xác định nơi này thật sự là sào huyệt dị sinh vật, bọn Trần Nam Tinh lập tức đẩy nhanh tốc độ, hướng về khu vực ngọn núi trung tâm hoa sen mà đi.

- Coi chừng!

Hàn Sâm đi ở phía sau đột nhiên quát to một tiếng.

Bọn Trần Nam Tinh đều cả kinh, quay đầu nhìn lại Hàn Sâm, chỉ thấy Hàn Sâm dùng tay chỉ lên bầu trời, liền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con chim quái lạ có ba chân giống như là đám may lớn màu đen, đang từ trên bầu trời lao xuống chỗ bọn họ, thanh thế làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Chương 359: Kinh Thiên Thất Chiết

- Tránh ra!

Trần Tử Thần quát to lên một tiếng, đồng thời triệu hoán ra một thanh trường thương dài đến hơn hai mét, mũi chân điểm lên trên vách đá một cái,

thân hình lập tức xông lên, trường thương điên cuồng công kích vào con chim quái lạ kia.

Mặc dù bọn Trần Nam Tinh cũng nhao nhao mau chóng tản ra, năm ngón tay của bọn họ dùng sức, trực tiếp xuyên vào trong nham thạch, vậy mà ở trên vách núi đá giống như giẫm trên đất bằng nhanh chóng bỏ chạy.

Hàn Sâm hơi có chút ngoài ý muốn, tố chất thân thể của của bọn Trần Nam Tinh đúng là rất cao, nhưng mà muốn làm được tới mức này, nhất định là đã luyện qua công phu đặc thù trên tay, nếu không thì đánh xuyên qua nham thạch không khó, khó khăn là như thế nào liên tục xỏ xuyên qua, ngón tay của Tiến Hóa Giả bình thường cũng không thể chịu được.

Một thương của Trần Tử Thần phá không đánh tới, con chim quái lạ kia lại xoay quanh ở trên bầu trời, chờ cho Trần Tử Thần hết thế mới hung ác đập hai cánh, trảo lớn hung hăng bắt tới Trần Tử Thần.

Hàn Sâm vốn tưởng rằng Trần Tử Thần có được cánh thần huyết mới dám phá không mà chiến, nhưng mà ai ngờ Trần Tử Thần vậy mà không có cánh, mắt thấy con chim quái lạ sắp bắt được y, thân thể Trần Tử Thần mạnh mẽ xoay chuyển ở trên không trung, vậy mà lăng không mượn lực, cứ thế lướt ngang ra ba mét, tránh né móng vuốt của con chim quái lạ kia, đồng thời trường thương một lần nữa đánh ra, hung hăng đâm về cánh của con chim quái lạ kia một cái.

Con chim quái lạ kia cũng vô cùng giảo hoạt, nhanh nhẹn bay ngược về phía sau, tránh né trường thương của Trần Tử Thần.

Mắt thấy Trần Tử Thần đại chiến với con chim quái lạ kia ở trên không trung, thân thể vậy mà liên tiếp lăng không mượn lực, quả thực giống như một con chim quái lạ hình người lướt ngang trái phải, thật sự là quỷ dị tới cực điểm.

Cho đến sau lần lăng không mượn lực lướt ngang thứ ba, Trần Tử Thần mới từ không trung rơi xuống, nhưng mà mũi thương chỉ là thoáng mượn lực trên vách đá, vậy mà lại lần nữa phá không lao lên.

Hàn Sâm nhìn thấy thế rất là kinh ngạc, Trần Tử Thần lại có thể lăng không mượn lực ba lượt ở trên không trung, thân pháp như vậy thật sự là khiến người ta kinh ngạc, Hàn Sâm tự hỏi nếu không có cánh thì tuyệt đối không làm được tới loại trình độ này.

Mặc dù ở bên trong Sâm La Vạn Tượng, cũng không ghi lại loại thân pháp kỹ xảo quỷ dị này, cũng không biết Trần Tử Thần rốt cuộc là ai, vậy mà có được thân pháp như vậy.

Đột nhiên, con chim quái lạ kia kêu lên một tiếng phá không bay lên, đã đáp xuống phía trên một ngọn núi, mà ở bên cạnh con chim quái lạ to lớn kia, lại đang đứng một người.

- Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia quả nhiên danh bất hư truyền.

Người nọ nhìn Trần Tử Thần rơi xuống vách đá, lạnh nhạt nói.

Bọn Trần Tử Thần nghe xong lời này thì sắc mặt đều biến hóa, Trần Tử Thần lại nhìn tới người kia hỏi:

- Nếu đã biết Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia, có lẽ cũng không phải là người ngoài, tại sao phải đánh lén chúng tôi?

Bây giờ đã rất rõ ràng, con chim quái lạ kia cũng không phải là dị sinh vật hoang dã, mà là sủng vật được người nọ nuôi nấng.

- Thần thiếu nói quá lời rồi, tôi chỉ là muốn thấy phong thái của Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia mà thôi.

Người kia nói xong, người đã bước lên trên lưng con chim ba chân quái lạ, con chim quái lạ bay xuống, cách bọn Trần Tử Thần không xa vỗ cánh lơ lửng bất động ở trên bầu trời.

Lúc này Hàn Sâm mới nhìn rõ ràng bộ dáng của người kia, ăn mặc một thân áo giáp liền thân màu đen, ngay cả mặt đều giấu ở bên trong đó, căn bản không nhìn thấy tướng mạo của y.

- Rốt cuộc mày là ai? Là người một nhà thì cho biết tên họ, nếu không đừng trách nắm đấm của Trần gia bọn tao không lưu tình.

Trần Nam Tinh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người nọ quát hỏi.

- Tên của tôi là Diệp Vũ Phong, có lẽ là mọi người chưa từng nghe nói, nhưng mà tôi là học sinh của tổng quán Chiến Thần Võ Đạo Quán, cũng không tính toán là người ngoài Trần gia.

Người đàn ông mặc khôi giáp màu đen kia lạnh nhạt nói.

- Thì ra là người của Chiến Thần Võ Đạo Quán, khó trách dám đánh lén chúng tôi, sau này chúng tôi sẽ cẩn thận lý luận với Hoàng Phủ Hùng Thành mới được.

Trần Nam Tinh có chút tức giận nói ra.

Diệp Vũ Phong lại thờ ơ nói:

- Chiến Thần Võ Đạo Quán cùng Trần gia là thế giao, tôi sao có thể cố ý đánh lén các vị, sở dĩ ngăn mấy người lại, thứ nhất là muốn kiến thức Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia một chút, thứ hai cũng là cứu mấy vị một mạng.

- Lời này có ý gì?

Trần Tử Thần nhìn Diệp Vũ Phong hỏi.

- Có lẽ mấy người đều muốn đi tới sào huyệt dị sinh vật, tôi cũng không gạt mấy người, trước đó tôi đã đi qua rồi, chỉ là dị sinh vật ở bên trong quá mạnh, ngoại trừ thiếu chút nữa ném đi mạng nhỏ ở bên trong, thu hoạch gì cũng không có, cho nên mới muốn nhắc nhở mấy người một chút.

Diệp Vũ Phong nói.

- Ý tốt đã nhận, nhưng mà chuyện của Trần gia chúng tôi, không cần người của Chiến Thần Võ Đạo Quán quan tâm.

Trần Nam Tinh hừ lạnh một tiếng, liền đi tới lối vào của sào huyệt dị sinh vật.

Trần Tử Thần liếc nhìn Diệp Vũ Phong, sau đó mới đi theo Trần Nam Tinh.

Bọn họ không biết là Diệp Vũ Phong có phải là học sinh của Chiến Thần Võ Đạo Quán thật hay không, nhưng đối với sào huyệt dị sinh vật đương nhiên là không chịu buông tha cho.

Lại nói bọn họ tự tin đã là Tiến Hóa Giả, cho dù ở bên trong thực sự có dị sinh vật lợi hại gì đó, bọn họ cũng dám chắc có thể ứng phó, dù sao sáu Tiến Hóa Giả cũng không phải là giả.

- Trong sào huyệt có dị sinh vật gì lợi hại?

Hàn Sâm lại không vội vã đi theo, nhìn Diệp Vũ Phong ở trên lưng chim hỏi.

- Không nghĩ tới Tệ thần đại danh đỉnh đỉnh lại là người của Trần gia.

Diệp Vũ Phong cũng đang quan sát Hàn Sâm, nhưng mà hai bên đều mặc áo giáp liền thân, ai cũng không thấy rõ mặt thật của đối phương.

- Tôi chỉ là lấy tiền tài của người rồi dẫn đường cho họ, cũng không có quan hệ gì với Trần gia.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Thì ra là thế, vậy tốt nhất cậu không nên đi vào, nếu không vì chút tiền tài mà nộp mạng thì đúng là thiệt thòi lớn rồi.

Diệp Vũ Phong khẽ cười nói.

- Chỉ sợ anh còn không biết đi, bọn Trần Nam Tinh đều là Tiến Hóa Giả rồi, chẳng lẽ anh cho rằng dị sinh vật ở trong sào huyệt có thể tổn thương được sáu Tiến Hóa Giả sao?

Hàn Sâm thăm dò một câu.

Diệp Vũ Phong mỉm cười:

- Cậu cũng không cần thăm dò tôi, nói cho cậu biết chỉ sợ cậu cũng sẽ không tin, Tiến Hóa Giả như anh em Trần gia, đừng nói là có sáu người, cho dù là có sáu mươi người cũng vô dụng, nếu như bọn họ lui nhanh, có lẽ

còn có thể sống mấy người, nếu như lui chậm, có thể còn sống đi ra một hai người hay không đều rất khó nói.

- Về phần cậu, tốt nhất vẫn không nên đi vào, những dị sinh vật ở trong đó không nhận ra cậu là Tệ thần đâu.

Nói xong, Diệp Vũ Phong liền khống chế con chim ba chân quái lạ hướng về lối vào sào huyệt dị sinh vật bay đi.

Nhưng anh ta chỉ đứng ở bên ngoài cửa vào, cũng không có ý định muốn đi vào, thoạt nhìn càng giống như là đợi bọn Trần Tử Thần từ bên trong đi ra.

Lúc Hàn Sâm đi tới bên ngoài cửa vào, bọn Trần Tử Thần đã đi vào bên trong một lúc, đi rất nhanh, thoạt nhìn giống như là sợ Diệp Vũ Phong không rõ lai lịch cùng bọn họ cướp đoạt trứng dị sinh vật ở bên trong vậy.

Hàn Sâm nhìn vào bên trong mấy lần, liền ở bên cạnh tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, cũng không đi theo anh em Trần gia vào.

- Cậu không đi vào à?

Diệp Vũ Phong có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

- Không phải là anh đã nói bên trong rất nguy hiểm sao, khuyên tôi không nên vào?

Hàn Sâm hỏi ngược lại.

Chương 360: Sinh Vật Siêu Cấp Thần Huyết Trong Sào Huyệt

Diệp Vũ Phong nao nao, một hồi lâu mới cười nói:

- Trước kia chỉ được nghe nói Tệ thần như thế nào, hôm nay mới biết được, Tệ thần quả nhiên là một người rất thú vị.

Hàn Sâm đang định nói cái gì, lại đột nhiên nghe được cửa vào phía dưới truyền đến tiếng bước chân lộn xộn nhanh chóng, hắn liền vội vàng nhìn tới cửa động phía dưới.

Không bao lâu sau, đã thấy có người từ phía dưới leo lên, đi lên đầu tiên là Trần Nam Tinh, sắc mặt trắng bệch, đã nhìn không thấy màu máu rồi.

Áo giáp trên người không biết là bị binh khí hay là móng vuốt cắt ra một vết dài, giáp ngực bị vỡ ra một vết dài hơn một mét, còn có máu tươi chảy ra từ bên trong.

Ở đằng sau Trần Nam Tinh, Trần Tử Thần cũng theo sát leo lên, không chật vật giống như Trần Nam Tinh, nhưng áo giáp trên người cũng có nhiều chỗ tổn hại, chỉ là một ít vết thương nhỏ, không nghiêm trọng như Trần Nam Tinh, nhưng mà sắc mặt lại cũng hết sức khó coi, âm trầm đều sắp muốn chảy ra nước rồi.

Mà sau Trần Tử Thần, vậy mà không còn có ai đi ra nữa, Hàn Sâm nhìn xuống phía dưới, động tĩnh gì cũng không có.

- Hai vị Trần thiếu gia còn lợi hại hơn tôi nghĩ rất nhiều, xuống dưới lâu như vậy mà vẫn có thể sống sót đi ra, bội phục.

Diệp Vũ Phong mở miệng nói một câu.

- Mày dám trào phúng bọn tao?

Tâm tình của Trần Nam Tinh vốn không tốt, nghe Diệp Vũ Phong nói như vậy, lập tức giận dữ, muốn xông tới động thủ với Diệp Vũ Phong, nhưng lại bị Trần Tử Thần kéo lại.

- Tôi là thật tâm bội phục, không có nửa điểm châm biếm mấy người, nghĩ tới tôi xuống dưới chỉ tầm mười giây, thiếu chút nữa đã mất mạng, mấy người xuống dưới cũng có chừng mười phút rồi, có thể còn sống trở về, xác thực là làm cho người ta kính nể.

Diệp Vũ Phong lại nghiêm túc nói ra.

Nghe Diệp Vũ Phong nói nghiêm túc, lửa giận trong lòng Trần Nam Tinh tiêu tan không ít, nhưng mà nghĩ tới bốn Tiến Hóa Giả nhà mình cứ như vậy đã bị chết ở bên trong, khóe miệng co giật hai cái, ủ rũ cúi đầu ngồi xuống mặt đất.

- Rốt cuộc phía dưới là thứ gì mà lợi hại như vậy?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Lúc trước hắn không đi theo xuống phía dưới, chẳng qua là cảm thấy Diệp Vũ Phong này đơn giản để cho bọn họ xuống dưới như vậy, chính mình lại không có ý đi xuống, nhất định là có quỷ kế gì, hoặc là nói là trứng dị sinh vật phía dưới đã sớm bị Diệp Vũ Phong phá vỡ, cho nên Hàn Sâm mới không đi xuống, chứ không phải hắn đã sớm biết phía dưới có dị sinh vật lợi hại.

Nhưng mà bây giờ xem ra, lời của Diệp Vũ Phong dĩ nhiên là thật, trong sào huyệt dị sinh vật phía dưới có dị sinh vật liền những Tiến Hóa Giả như bọn Trần Tử Thần đều khó mà ngăn cản nổi, trong đầu Hàn Sâm lập tức nhảy ra năm chữ sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Không biết.

Trần Nam Tinh cùng Trần Tử Thần đều không thèm để ý tới Hàn Sâm, sau khi Diệp Vũ Phong quét qua mặt của Trần Nam Tinh cùng Trần Tử Thần một lúc, lại tiếp tục nói:

- Tôi nghĩ rằng hai vị Trần thiếu gia, cũng không trông thấy đó là dị sinh vật gì chứ?

Trần Nam Tinh cắn răng nói:

- Nếu để cho tôi nhìn thấy nó, đã sớm vặn đầu nó xuống rồi.

- Chẳng lẽ dị sinh vật kia ẩn hình hay sao?

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm không thể lý giải nhìn không thấy là có ý gì.

- Không phải là ẩn hình, mà là tốc độ quá nhanh, chạy tán loạn khắp nơi ở trong sào huyệt dị sinh vật, mượn vô số sào phòng yểm hộ, căn bản không thấy rõ đến cùng nó là dị sinh vật dạng gì.

Diệp Vũ Phong nói.

Dừng một chút, Diệp Vũ Phong lại nói tiếp:

- Duy nhất có thể xác định được chính là, nó là một dị sinh vật dạng thú bốn chân, những thứ khác thì tôi không nhìn rõ ràng được.

Ánh mắt của Hàn Sâm đã rơi lên trên người của Trần Tử Thần cùng Trần Nam Tinh, thời gian bọn họ tiến vào tương đối lâu, có lẽ thời gian tiếp xúc với dị sinh vật kia tương đối dài, bọn họ hẳn nhìn ra được đó là dị sinh vật dạng gì.

- Chúng tôi nhìn thấy gần giống như anh ta, một dị sinh vật dạng thú bốn chân màu màu đen, thứ khác đều thấy không rõ lắm.

Nghe xong Trần Tử Thần nói, Hàn Sâm ngược lại càng cao hứng hơn, tố chất thân thể của Trần Tử Thần khẳng định đã đạt đến 30 điểm, tốc độ mà anh ta đều không thấy rõ, không có khả năng là tốc độ của sinh vật thần huyết, dị sinh vật trong sào huyệt dị sinh vật kia, rất có thể là sinh vật siêu cấp thần huyết, chuyện này với hắn mà nói là một tin tức vô cùng tốt.

Nhưng mà tốc độ mà ngay cả Trần Tử Thần đều không theo kịp, Hàn Sâm cũng không thể không âm thầm nhíu mày.

Dưới tình huống sử dụng Cổ Tà Chú cùng Phụ Hà, tố chất thân thể của hắn có khả năng còn mạnh hơn Trần Tử Thần một chút, nhưng mà mạnh cũng hết sức có hạn, Trần Tử Thần theo không kịp, chỉ sợ là hắn cũng không theo kịp.

- Không biết Trần thiếu gia có hứng thú cùng một chỗ săn giết dị sinh vật này hay không?

Diệp Vũ Phong đột nhiên mở miệng nói một câu, lập tức hấp dẫn ánh mắt của bọn Trần Tử Thần tới.

- Anh có biện pháp giết nó?

Trần Nam Tinh nhìn chòng chọc vào Diệp Vũ Phong hỏi.

- Biện pháp thì cũng có, nhưng một mình tôi khẳng định là không làm được, nếu không cũng sẽ không tìm mấy người để hợp tác.

Diệp Vũ Phong nói xong ánh mắt lại rơi lên trên người Hàn Sâm:

- Không biết Tệ thần cậu đã tấn chức Tiến Hóa Giả chưa?

- Vẫn chưa.

Hàn Sâm đáp lại.

- Vậy thì rất đáng tiếc, nếu như chưa tấn chức Tiến Hóa Giả, tố chất thân thể không đủ, bóng dáng của con dị sinh vật kia đều không nhìn thấy, xuống dưới cũng chỉ có thể chịu chết. Cho dù là Tiến Hóa Giả, nếu như không phải là Tiến Hóa Giả có thần gen đại viên mãn, cũng sẽ giống như mấy vị sư huynh kia, vẫn chỉ là một con đường chết.

Mặc dù Diệp Vũ Phong không nói thẳng, nhưng ý tứ cũng đã rất rõ ràng, Hàn Sâm còn không có tư cách liên thủ với bọn họ.

- Nếu như tôi muốn xuống dưới thì sao?

Hàn Sâm nhìn Diệp Vũ Phong lạnh nhạt nói.

- Tôi vốn là có hảo ý, nếu như cậu nhất định phải đi xuống chịu chết, tôi đương nhiên cũng không ngăn cản cậu, kỳ thật cậu muốn xuống dưới, dù sao cũng có thể tranh thủ một chút thời gian cho chúng tôi, đối với chúng tôi chỉ có lợi chứ không có hại gì.

Diệp Vũ Phong khẽ cười nói.

- Đến cùng là anh có phương pháp gì có thể giết con dị sinh vật kia?

Trần Nam Tinh lại không kịp chờ đợi hỏi, nhìn bộ dáng cắn răng nghiến lợi của y, liền biết y hận không thể lập tức ăn sống con dị sinh vật kia.

- Nói tới cũng đơn giản, con dị sinh vật kia chỉ là có tốc độ quá nhanh, chúng ta căn bản không có cơ hội đụng tới nó, trên thực tế chỉ cần chúng ta có thể đụng tới nó, dùng lực lượng của chúng ta, muốn giết chết nó có gì khó chứ?

Diệp Vũ Phong nói.

- Nói nhảm, chuyện này còn cần cậu nói?

Trần Nam Tinh không nhịn được hừ lạnh.

- Cậu có biện pháp để cho chúng tôi có thể đụng tới nó?

Trần Tử Thần nhìn chằm chằm vào Diệp Vũ Phong hỏi.

Diệp Vũ Phong lạnh nhạt nói:

- Biện pháp đương nhiên là có, nhưng trước lúc đó, chúng ta phải thương lượng xong chiến lợi phẩm sẽ phân phối như thế nào, miễn cho đến lúc đó tổn thương hòa khí giữa Chiến Thần Võ Đạo Quán cùng Trần gia.

- Cậu muốn chia thế nào?

Trần Tử Thần nhìn Diệp Vũ Phong hỏi.

- Thú hồn sinh vật thần huyết vẫn theo quy củ cũ, ai giết thì là của người đó, thịt chia đều, trứng dị sinh vật thuộc về tôi.

Diệp Vũ Phong cũng không khách sáo, nói thẳng ra tính toán của mình.

Nhưng rất rõ ràng, phương án phân phối này của Diệp Vũ Phong, cũng không tính toán Hàn Sâm ở bên trong.

Mặc kệ là Diệp Vũ Phong hay là anh em Trần gia, cũng không coi Hàn Sâm là đối thủ cạnh tranh hoặc là đồng bọn hợp tác, bọn họ đều cảm thấy nếu quả như Hàn Sâm thật sự xuống dưới, cũng chỉ là đi chịu chết mà thôi, tác dụng lớn nhất là giúp bọn họ hấp dẫn lực chú ý của con sinh vật thần huyết kia một chút mà thôi.

Chương 361: Kim Chúc Lang

- Chúng tôi có hai người nhưng cậu chỉ có một người, chỗ tốt thì cậu chiếm toàn bộ?

Trần Nam Tinh lập tức kêu lên.

- Nếu như mấy người có biện pháp có thể ngăn con sinh vật thần huyết kia lại được, phương thức phân phối có thể làm ngược lại, tôi không có ý kiến gì.

Diệp Vũ Phong lại chắc chắc nói ra.

Trần Nam Tinh lập tức nói không ra lời, nếu như y có biện pháp, cũng sẽ không bị chật vật như vậy, còn chết đi bốn Tiến Hóa Giả biến dị.

- Nói kế hoạch của cậu đi.

Trần Tử Thần lại nói thẳng ra.

- Tôi tin tưởng người của Trần gia đều sẽ giữ lời hứa, cho nên cũng sẽ không lừa gạt.

Diệp Vũ Phong dừng một chút rồi nói:

- Kỳ thật rất đơn giản, tốc độ của con sinh vật thần huyết kia rất nhanh, chúng ta hạ thấp tốc độ của nó xuống là được rồi.

- Cậu đang nói nói nhảm cái gì vậy? Chúng ta làm sao có thể giảm tốc độ của nó xuống được?

Trần Nam Tinh tức giận kêu lên.

- Đương nhiên là mấy người không được, nhưng mà tôi có thể.

Diệp Vũ Phong nói xong, triệu hoán ra một luồng khói màu đen, luồng khói kia giống như là cát chảy không ngừng lưu động, giống như là một cái đồng

hồ cát vòng đi vòng lại.

- Đây là thú hồn phụ thể Nê Chiểu Lưu Sa cấp thần huyết của tôi, nó có thể phụ thể ở trên người bất kỳ dị sinh vật nào, khiến cho dị sinh vật kia giống như ở trong vũng bùn hoàn toàn không thể tự kềm chế, hành động sẽ trở nên rất trì độn. Đương nhiên, mặc dù là thú hồn thần huyết, nhưng mà hiệu quả phụ thể ở trên thân thể sinh vật thần huyết không mạnh lắm, nhưng cũng đủ khiến cho tốc độ của sinh vật thần huyết kia giảm xuống một chút, mấy người cảm thấy chủ ý này như thế nào?

Diệp Vũ Phong chỉ vào thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa hỏi.

- Vậy phải xem cái thú hồn phụ thể này của cậu có thể khiến cho tốc độ của sinh vật thần huyết kia giảm xuống bao nhiêu.

Trần Tử Thần nhìn chằm chằm vào Nê Chiểu Lưu Sa nói.

- Cậu có thể tự mình thử một lần.

Nói xong, Diệp Vũ Phong liền lệnh cho thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa kia xông về phía Trần Tử Thần.

Khói khí màu đen cuốn về phía Trần Tử Thần, rất nhanh đã quấn quanh người của Trần Tử Thần làm nổi lên khói khí màu đen, Trần Tử Thần thử đi vài bước, hành động thoạt nhìn rõ ràng chậm chạp hơn rất nhiều.

Trần Tử Thần khẽ gật đầu:

- Hiệu quả không tệ, mặc dù tốc độ giảm xuống không nhiều lắm, nhưng mà cũng đủ cho chúng ta có cơ hội đụng tới con sinh vật thần huyết kia, có lẽ có thể thử một lần.

- Sảng khoái.

Diệp Vũ Phong thu thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa lại, lại cùng hai anh em Trần Tử Thần bàn bạc phương án hành động cụ thể, lúc này mới lên đường một lần nữa đi vào sào huyệt dị sinh vật.

Hàn Sâm ở phía sau đi theo đám bọn họ xuống dưới, bọn họ cũng không để ý đến Hàn Sâm, đợi lát nữa nói không chừng Hàn Sâm còn có thể trợ giúp bọn họ hấp dẫn lực chú ý của con sinh vật thần huyết kia, cho nên bọn họ cũng không có ý muốn ngăn cản Hàn Sâm đi xuống.

Đây đã không phải lần đầu tiên Hàn Sâm đi xuống sào huyệt dị sinh vật, dị tinh phát ra ánh sáng màu xanh biếc cũng không khiến hắn cảm thấy khẩn trương nữa, cho dù con dị sinh vật kia thật sự là sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm cũng có sức liều mạng.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm liền thấy vách tường dị tinh thể đã bị đánh nát, cùng với không gian rộng lớn bên trong sào huyệt dị sinh vật dưới mặt đất.

Tất cả sào phòng lớn nhỏ giăng khắp nơi, có loại cảm giác khủng bố để cho da đầu của mọi người tê dại, giống như là sào huyệt của một con nhện, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ có vô số nhện độc từ bên trong lao ra làm cho người sởn hết cả gai ốc.

Ngay ở bên ngoài vách tường bằng dị tinh thể, khắp nơi đều là vết máu loang lổ, nhưng lại không nhìn thấy thi thể của bốn Tiến Hóa Giả biến dị kia, cũng không biết là đã bị ăn sạch, hay là bị kéo đi nơi nào rồi.

- Thần thiếu, trong chúng ta, chỉ có cậu có năng lực né tránh công kích chí mạng của con dị sinh vật kia, phiền cậu đi trước, trước tiên dẫn con dị sinh vật kia ra ngoài, tôi mới có thể sử dụng thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa với nó.

Diệp Vũ Phong dừng bước nói với Trần Tử Thần.

Trần Tử Thần khẽ gật đầu, triệu hoán ra một cái thú hồn biến thân loại khỉ cùng mình dung hợp, người chạy tới trước vách tường bằng tinh thể đã bị phá vỡ, xoay người chui vào trong không gian sào huyệt dưới mặt đất.

Diệp Vũ Phong cùng Trần Nam Tinh đều nhìn chòng chọc vào Trần Tử Thần, Hàn Sâm cũng không ngoại lệ, hắn cũng muốn xem một chút, rốt cuộc là dị sinh vật dạng gì.

Kế hoạch để Trần Tử Thần làm mồi là bọn họ ở phía trên đã bàn bạc trước, nếu như không phải là cần một người như vậy, Diệp Vũ Phong cũng sẽ không tìm bọn họ để hợp tác.

Diệp Vũ Phong hiển nhiên không có năng lực vừa né tránh con dị sinh vật kia công kích, vừa sử dụng thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa.

Trần Tử Thần mới đi vào trong không gian dưới mặt đất chưa đến 10m, đột nhiên liền thấy một bóng đen từ một cái sào phòng bên cạnh vọt ra, hóa thành một con gió màu đen cuốn tới Trần Tử Thần.

Tốc độ kia thật sự nhanh tới kinh người, hơn nữa lao tới cực kỳ đột ngột, trước đó không có bất kỳ dấu hiệu nào, Hàn Sâm đã nhìn chằm chằm vào, nhưng mà con dị sinh vật kia sau khi lao ra, hắn cũng tương tự chỉ thấy một bóng đen mơ hồ, ẩn ẩn cảm thấy có chút giống loại động vật như sói hoặc là hồ ly.

Trần Tử Thần không hổ là Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn, dưới tình huống như vậy, thân thể quỷ dị xoay chuyển, cứ thế mà tránh qua, tránh đi chỗ yếu, bóng đen kia chỉ ở trên cánh tay của cậu ta chà xát một cái, dù vậy, vẫn cắt bảo vệ tay của cậu ta ra một vết sâu, máu tươi đã từ chỗ đó rỉ ra.

Sau khi bóng đen kia rơi xuống dất, cơ hồ không có dừng lại một chút nào, quay người lại một lần nữa bộc phát ra lực lượng đáng sợ, lại giống như một cơn gió màu đen đánh về phía Trần Tử Thần.

- Tới tốt lắm.

Diệp Vũ Phong vào lúc này hét to lên một tiếng, thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa biến thành một luồng khói đen cuốn tới dị sinh vật kia.

Nê Chiểu Lưu Sa biến thành khói đen có phạm vi rất lớn, trừ phi dị sinh vật kia thối lui, nếu không cũng không thể dựa vào tốc độ để né tránh, lập tức bị khói khí màu đen quấn quanh trên người, thân hình giống như là cuồng phong điện chớp kia lập tức chậm đi rất nhiều.

Mấy người bọn Hàn Sâm lúc này mới nhìn rõ ràng hình dạng chân thực của nó, đó là một con dị sinh vật dạng sói toàn thân ngăm đen tỏa sáng, hình thể

cũng không lớn lắm, cũng chỉ lớn hơn sói thông thường một chút, tương tự như một con cọp trưởng thành vậy.

Chỉ là da lông màu đen trên người nó đều tản ra ánh kim loại kỳ dị, nếu như không nhìn kỹ, còn tưởng rằng là một pho tượng do kim loại đúc thành.

- Giết nó.

Diệp Vũ Phong cùng Trần Nam Tinh cơ hồ là đồng thời xông về phía con dị sinh vật, muốn phối hợp với Trần Tử Thần chém giết con dị sinh vật kia.

Hàn Sâm triệu hồi ra Huyết Tinh Đồ Lục Giả biến thân, cũng xông tới theo, lúc này tốc độ của con dị sinh vật bị giảm xuống nhiều như vậy, đã có thể thấy rõ quỹ tích di động của nó, đây đúng là một cơ hội rất tốt.

Con dị sinh vật kia bởi vì tốc độ giảm xuống, cái bổ nhào này cũng không thể làm Trần Tử Thần bị thương, sau khi rơi xuống mặt đất, ánh mắt lạnh lùng chằm chằm vào bốn người đang phóng tới nó, vậy mà không hề có một chút kinh hoảng nào.

Bốn người đều lấy ra vũ khí, vây quanh con sói kim loại màu đen chém lên thân nó, nhưng lại đột nhiên thấy con sói kim loại màu đen kia phát ra một tiếng sói tru khiến cho người ta sợ hãi, thân thể mạnh mẽ dùng sức, một lần nữa xông lên, tốc độ vậy mà nhanh đến mức khó có thể hình dung, hoàn toàn không hề chậm so với vừa rồi.

- Không ổn, con dị sinh vật này có gì đó quái lạ, Nê Chiểu Lưu Sa không có tác dụng với nó.

Diệp Vũ Phong quát to một tiếng, khắp khuôn mặt đều là vẻ kinh ngạc.

Sắc mặt của Trần Tử Thần cùng Trần Nam Tinh cũng khó coi giống như vậy, đương nhiên bọn họ cũng đã nhìn ra, tốc độ của con sói kim loại màu đen kia cũng không hề bị ảnh hưởng.

Mà Hàn Sâm lại không cho rằng Nê Chiểu Lưu Sa vô dụng đối với nó, trên thực tế xác thực là Nê Chiểu Lưu Sa đã quấn quanh ở trên người nó, như vậy nó có thể đã chịu ảnh hưởng, rất có thể vừa rồi nó cũng không sử dụng

toàn lực, từ lúc bắt đầu là nó vẫn đang dụ dỗ mấy người bọn họ xông lại, sau đó mới bạo phát ra lực lượng mạnh nhất.

Chương 362: Huyết Chiến

Kim Chúc Lang chợt lóe lên trước người Trần Nam Tinh, phản ứng của Trần Nam Tinh cũng cực nhanh, bên trong tay triệu hoán ra một tấm khiên đồng cao hơn một mét, chặn móng vuốt của Kim Chúc Lang lại.

Răng rắc!

Tấm khiên dày 10cm, nhìn vô cùng kiên cố, nhưng giờ giống như là giấy, trực tiếp bị móng vuốt của Kim Chúc Lang xé rách ra một lỗ hổng lớn cả mét, cơ hồ là sắp xé tấm khiên thành hai mảnh.

- Khiên thần huyết của mình!

Trần Nam Tinh phát ra một tiếng kêu rên tức giận.

Trần Tử Thần cùng Diệp Vũ Phong một trái một phải, đều cầm một thanh kiếm chém về phía Kim Chúc Lang vừa rơi xuống đất, thế nhưng mà kiếm chém xuống, Kim Chúc Lang cũng đã không còn ở đó, nó hóa thành một bóng đen lao tới trước mặt Hàn Sâm.

Mặc dù trong tay Hàn Sâm cầm thương xoắn ốc, thế nhưng mà nhìn thấy kết quả của tấm khiên thần huyết kia của Trần Nam Tinh, hắn sao dám dùng thương ngăn cản, trái tim đột nhiên cao tốc nhảy lên, lực lượng không thể tưởng tượng nổi tràn ra toàn thân.

Giống như quỷ mị bước ra một bước, vậy mà lại trực tiếp tránh qua, tránh né lần tấn công này của Kim Chúc Lang.

Kim Chúc Lang rơi xuống mặt đất, vậy mà không lập tức tấn công tiếp, hơi có chút nghi ngờ quay lại nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, hiển nhiên là thật sự bất ngờ đối với việc Hàn Sâm có thể tránh lần tấn công này của nó.

Không chỉ là Kim Chúc Lang cảm thấy ngoài ý muốn, bọn Trần Tử Thần cùng Diệp Vũ Phong cũng không nghĩ tới Hàn Sâm lại có thể tránh né Kim Chúc Lang tấn công.

Liền ngay cả chính bọn họ muốn tránh né Kim Chúc Lang tấn công đều vô cùng khó khăn, bốn người Trần gia kia đều là Tiến Hóa Giả biến dị, nhưng vẫn không có năng lực tránh né được một kích, toàn bộ bị một trảo của Kim Chúc Lang xé rách lồng ngực bỏ mạng tại chỗ.

Hàn Sâm là một người chưa tiến hóa, vậy mà tránh được tấn công của Kim Chúc Lang, chuyện này khiến cho bọn họ vô cùng kinh ngạc.

- Mau lui lại!

Diệp Vũ Phong hét to một tiếng, co cẳng liền chạy ra phía cửa vào, cho dù bị thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa phụ thể, bọn họ vẫn không nhìn thấy bất kỳ hi vọng nào để săn giết Kim Chúc Lang.

Trần Nam Tinh cùng Trần Tử Phong cũng không chậm, nhưng mà bọn họ vừa mới động, con Kim Chúc Lang kia đã giống như u linh điên cuồng tấn công tới, vậy mà ngăn ở lối ra, ngăn chặn đường đi của bọn họ.

- CMN, ông mày liều mạng với mày.

Trần Nam Tinh giơ tấm khiên đã sắp vỡ thành hai mảnh kia lên đụng tới thân thể Kim Chúc Lang.

Hàn Sâm, Trần Tử Thần cùng Diệp Vũ Phong đều không dám chậm trễ, nắm lấy vũ khí từ bên cạnh lao tới Kim Chúc Lang, bọn họ đều rất rõ ràng, nếu như thật sự bị Kim Chúc Lang chặn ở chỗ này, ai cũng không sống nổi.

Mặc dù hành động ngăn cửa này của Kim Chúc Lang, cũng để cho bọn Trần Tử Thần thấy được một chút hi vọng, lúc trước bọn họ không giết được Kim Chúc Lang, đó là bởi vì căn bản không đụng tới thân thể Kim Chúc Lang được, bây giờ chính nó chắn ở cửa ra vào, hoặc là để ra một con đường cho bọn họ đi qua, nếu như không tránh ra, vậy thì phải tiếp nhận công kích của bọn họ, cũng có nghĩa là bọn họ có cơ hội giết chết Kim Chúc Lang.

Thế nhưng mà rất nhanh bọn họ liền phát hiện ra, chuyện cũng không thuận lợi giống như bọn họ tưởng tượng.

Thân hình của Kim Chúc Lang lóe lên, nhanh không thể tưởng tượng nổi, không chỉ tránh qua công kích của ba người bọn Hàn Sâm, còn một trảo chộp lên phía trên tấm khiên của Trần Nam Tinh.

Răng rắc!

Tấm khiên kia cũng không tiếp tục chống chịu được nữa, trực tiếp bị chia năm xẻ bảy, Trần Nam Tinh lập tức bị một luồng lực lớn trực tiếp chấn động đặt mông ngồi xuống dưới đất, lại hướng về phía sau lăn mấy cái mới ngưng thân hình lại được.

Coong!

Trong tay Diệp Vũ Phong không biết lúc nào xuất hiện một cây phi đao màu đen, thừa cơ hội này, một đao đâm vào cổ Kim Chúc Lang.

- Ra một cái thú hồn nào!

Bên trong miệng Diệp Vũ Phong kêu to, mắt sáng lên, hiển nhiên là vô cùng tin tưởng đối với cây phi đao này của mình.

Bành!

Phi đao đâm vào cổ Kim Chúc Lang, lập tức vỡ ra, lưỡi dao mang theo lực trùng kích mạnh mẽ hung hăng đánh lên trên toàn thân Kim Chúc Lang.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, khó trách Diệp Vũ Phong lại tự tin như vậy, cây phi đao kia là một loại thú hồn dùng một lần duy nhất giống như Quỷ Diễm Điệp, nhìn tới hẳn là cấp thần huyết, nếu không thì Diệp Vũ Phong không thể tự tin như vậy.

Thế nhưng mà một màn phát sinh tiếp theo, lại khiến cho Diệp Vũ Phong tự tin trong nháy mắt biến sắc.

Phi đao vỡ ra biến thành vô số lưỡi dao nhỏ bé cắt lên trên thân Kim Chúc Lang, phát ra tiếng vang đinh đinh đương đương, lực lượng mang tính bùng

nổ kinh khủng kia, lại thêm cây đao nhỏ rất sắc bén, thậm chí ngay cả da lông Kim Chúc Lang đều không cắt đứt nổi, giống như mảnh thủy tinh rơi đầy đất.

- Làm sao có thể?!

Tròng mắt của Diệp Vũ Phong đều sắp trợn lồi ra.

Trần Nam Tinh, Trần Tử Thần cũng đều lộ ra vẻ kinh hãi, hiển nhiên là bọn họ cũng nhìn ra phi đao kia rất lợi hại, thế nhưng mà biểu hiện của Kim Chúc Lang lại khiến cho người ta tuyệt vọng.

Chỉ có Hàn Sâm đã sớm nhận định Kim Chúc Lang đúng là sinh vật siêu cấp thần huyết, trong lòng đã đoán được sẽ là kết quả như vậy, cũng không có nửa điểm kinh ngạc.

Sau khi chịu một lần công kích, Kim Chúc Lang đã bị chọc giận, phát ra một tiếng thét dài tức giận, lần nữa hóa thành bóng đen điên cuồng tấn công về phía Diệp Vũ Phong.

Máu tươi vẩy ra.

Diệp Vũ Phong đã dùng hết toàn lực, mặc dù tránh qua chỗ yếu hại, thế nhưng mà trên đùi lại bị vồ trúng một nhát, lập tức máu tươi điên cuồng chảy ra.

Trần Tử Thần cùng Trần Nam Tinh đã thừa cơ hội này, chui vào lối ra, liều mạng chạy ra ngoài.

Diệp Vũ Phong bởi vì một chân bị thương, hành động lập tức trở nên bất tiện, lập tức tụt lại sau cùng, mắt thấy con Kim Chúc Lang kia một lần nữa hóa thành bóng đen tấn công tới, Diệp Vũ Phong đã không còn năng lực tránh né nữa.

Trong lòng sinh ra mấy phần ý tuyệt vọng, Diệp Vũ Phong cắn răng giơ kiếm chém về phía bóng đen, muốn trước khi chết chém Kim Chúc Lang một kiếm, mặc dù biết là không có tác dụng gì, lại cũng không cam chịu ngồi chờ chết như vậy.

Thế nhưng mà trường kiếm cấp thần huyết chém lên trên đỉnh đầu Kim Chúc Lang căn bản không có ích lợi gì, ngược lại trường kiếm bị bắn ngược trở về, cơ hồ đập lên trên mặt Diệp Vũ Phong.

Mà mắt thấy móng vuốt kim loại sắp chộp lên trên lồng ngực Diệp Vũ Phong, mặc dù Diệp Vũ Phong mặc khải giáp cấp thần huyết, thế nhưng mà cậu ta hoàn toàn không dám hy vọng xa vời rằng khải giáp có thể ngăn cản móng vuốt của Kim Chúc Lang được, trong lòng thầm kêu một tiếng:

- Xong rồi.

Mắt thấy cái móng vuốt lóe ra hàn quang kia sắp chụp tới lồng ngực mình, Diệp Vũ Phong lại đột nhiên cảm thấy mình bị ai đó ở sau lưng kéo một cái, trực tiếp tránh qua được một vuốt kia của Kim Chúc Lang, khiến cho Kim Chúc Lang vồ hụt, nhặt về được một cái mạng nhỏ.

Bành!

Diệp Vũ Phong trực tiếp bị cỗ lực lượng phía sau kéo văng ra ngoài, lập tức ngã trong đường hầm lối ra, từ dưới đất nằm sấp quan sát, đã thấy Hàn Sâm đứng ở bên ngoài cửa ra, đang cùng con Kim Chúc Lang kia giằng co.

- Tệ thần!

Diệp Vũ Phong lập tức ngẩn ngơ, cơ hồ không thể tin được vậy mà lại có loại chuyện này, vậy mà Tệ thần lại cứu y.

- Còn không mau đi, ngẩn ra ở đó làm gì?

Hai mắt Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào Kim Chúc Lang, bên trong miệng lại quát lạnh một tiếng.

Hắn sở dĩ cứu Diệp Vũ Phong, cũng không phải là có cảm giác gì tốt đối với người này, mà là hắn nghĩ tới một loại phương pháp có thể giết chết sinh vật siêu cấp thần huyết, mà Diệp Vũ Phong cùng thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa của y có trợ giúp cực lớn đối với kế hoạch của Hàn Sâm, cho nên mới xuất thủ cứu Diệp Vũ Phong.

Chương 363: Phương Pháp Trảm Giết

Ánh mắt của Diệp Vũ Phong phức tạp nhìn Hàn Sâm một cái, khập khễnh chạy ra bên ngoài, trong lòng không biết là có tư vị gì, vừa chạy vừa quay đầu nhìn, đã thấy con Kim Chúc Lang kia đã điên cuồng đánh úp về phía Hàn Sâm, tốc độ vẫn nhanh như thiểm điện.

Không dám nhìn kết quả nữa, mặc dù trong lòng có chút không đành lòng, thế nhưng mà Hàn Sâm đã chết chắc, nếu như y không đi mau, cái mạng mà Hàn Sâm cứu cũng sẽ phải để lại ở chỗ này.

Khẽ cắn môi, Diệp Vũ Phong quay đầu kéo lấy cái chân bị thương liều mạng chạy ra bên ngoài, đằng sau truyền đến tiếng Kim Chúc Lang đang gào thét.

Bên trong sào huyệt dị sinh vật, ánh mắt của Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Kim Chúc Lang, một giây trước khi Kim Chúc Lang tấn công, Hàn Sâm đã một bước đạp ra ngoài.

Trái tim đông đông đông cuồng đập không ngừng, mạch máu toàn thân tăng vọt, giống như là từng con rắn độc màu xanh chiếm cứ ở dưới da Hàn Sâm, nhìn vô cùng doạ người.

Lực lượng của Cổ Tà Chú đã bị Hàn Sâm đẩy tới cực hạn, mà Phụ Hà cũng làm cho tế bào toàn thân Hàn Sâm sống lại, đầu xương tựa hồ cũng phát ra tiếng rên rỉ khanh khách.

Nhanh, nhanh không thể tưởng tượng nổi, bước ra một bước cơ hồ sinh ra âm thanh phá không, như quỷ mị lưu lại tàn ảnh ở tại chỗ.

Dù vậy, tốc độ của Hàn Sâm vẫn chậm hơn so với Kim Chúc Lang, con Kim Chúc Lang này vốn là sinh vật siêu cấp thần huyết lấy tốc độ để kiêu ngạo, tốc độ còn nhanh hơn lão quy rất nhiều.

Cho dù là ở dưới tình huống thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa còn phụ ở trên người nó, Hàn Sâm vẫn chậm hơn Kim Chúc Lang không ít.

Nhưng mà Kim Chúc Lang lại không thể tấn công trúng Hàn Sâm được, Hàn Sâm di chuyển cực kỳ cổ quái, giống như dẫn giống như dụ, mang theo tính dẫn dụ cùng tính dự phán mãnh liệt, mỗi lần Kim Chúc Lang sắp tấn công tới, Hàn Sâm đã cảm giác được tránh ra, liền giống như là cùng di động với Kim Chúc Lang vậy.

Dĩ nhiên không phải là Hàn Sâm có công năng đặc dị gì, càng không có khả năng dự đoán tương lai, sở dĩ có thể làm được như vậy, hoàn toàn là bởi vì mỗi một cử động của Kim Chúc Lang, đều ở bị Hàn Sâm đoán trước, hoặc có thể nói Hàn Sâm vốn từng bước một bức bách dụ hoặc nó tấn công.

Kỹ xảo di chuyển học được từ Nữ Hoàng, khiến cho lúc Hàn Sâm đối mặt với Kim Chúc Lang, vẫn có thể bảo trì không bị Kim Chúc Lang gây thương tích.

Thế nhưng mà cũng chỉ thế mà thôi, muốn giết chết Kim Chúc Lang thì khả năng lại không lớn, ngay cả thú hồn thần huyết dùng một lần duy nhất đều không gây thương tổn cho nó được, bây giờ Hàn Sâm cũng không có cơ hội gì.

Thừa dịp Diệp Vũ Phong còn chưa thu hồi thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa đi, Hàn Sâm cố hết sức cùng Kim Chúc Lang lượn vòng, muốn biết thêm thực lực của Kim Chúc Lang một chút, chuyện này giúp ích cho những cuộc chiến sau này của hắn rất nhiều.

Mặc dù Hàn Sâm gần như có thể dự phán hành động của Kim Chúc Lang, thế nhưng mà Kim Chúc Lang thực sự là quá nhanh quá mạnh, Hàn Sâm cũng chỉ có thể bảo mệnh mà thôi, muốn phản kích lại nhưng không có cơ hội gì.

Trần Tử Thần cùng Trần Nam Tinh vậy mà nhìn thấy Diệp Vũ Phong cũng trốn thoát được, đều hơi ngẩn người, Diệp Vũ Phong bị thương ở chân, thấy thế nào cũng không có khả năng trốn ra, thế nhưng mà y lại có thể trốn thoát.

Diệp Vũ Phong lại không thèm để ý đến bọn họ, sắc mặt có chút phức tạp nhìn về phía trong đường hầm, nhưng vẫn không nhìn thấy Hàn Sâm đi ra.

- Đừng nhìn nưa, tiểu tử kia khẳng định không ra được.

Trần Nam Tinh nói.

- Im miệng!

Diệp Vũ Phong không nghĩ giống như Trần Nam Tinh, lời Trần Nam Tinh nói khiến trong lòng của y rất là bực bội, y thực sự có chút không hiểu, vì sao Kim Tệ lại ở thời điểm sau cùng lại hy sinh cứu y.

Trần Nam Tinh bị Diệp Vũ Phong rống ngây ra một lúc, chờ lúc y kịp phản ứng lại muốn nổi giận, lại nghe thấy ở trong đường hầm truyền đến tiếng bước chân.

- Con Kim Chúc Lang kia sẽ không lao ra ngoài chứ?

Sắc mặt của Trần Nam Tinh lập tức thay đổi, cũng không kịp cùng Diệp Vũ Phong cãi nhau, mau chóng lui về phía sau.

Diệp Vũ Phong cúi đầu nhìn vào bên trong, lại là vừa mừng vừa sợ, chỉ thấy một thân ảnh màu vàng từ bên trong đi ra, không phải là Kim Tệ thì là ai.

Trần Tử Thần cũng nhìn thấy Hàn Sâm, trong lòng lập tức giật mình:

- Làm sao hắn cũng trốn ra được

- Cậu không sao chứ?

Thấy Hàn Sâm từ trong đường hầm nhảy ra ngoài, ánh mắt của Diệp Vũ Phong phức tạp tiến lên hỏi.

- Không có chuyện gì.

Hàn Sâm đáp lại một tiếng, nếu như không phải về sau Diệp Vũ Phong cách thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa quá xa, thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa tự động trở về

hồn hải, khiến cho tốc độ của Kim Chúc Lang một lần nữa tăng vọt, Hàn Sâm cũng sẽ không lui ra ngoài nhanh như thế.

Trải qua một trận chiến này, Hàn Sâm càng chắc chắn ý nghĩ của mình lúc trước, chỉ bằng vào một mình hắn, muốn chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết thì thực sự là quá khó khăn, trước kia Hàn Sâm không dám tìm những người khác hỗ trợ, đó là bởi vì sợ bọn họ đi nạp mạng, không có tác dụng mà lại còn liên lụy.

Thế nhưng mà gặp được bọn Diệp Vũ Phong, Hàn Sâm lại có ý nghĩ mới, người bình thường ở không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, cho dù là thần gen đại viên mãn, ở trước mặt sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không có tác dụng gì.

Nhưng mà loại người đã trở thành Tiến Hóa Giả giống như bọn Diệp Vũ Phong, Trần Tử Thần, lại là có thể miễn cưỡng chèo chống một chút ở trước mặt sinh vật siêu cấp thần huyết.

Đặc biệt là Diệp Vũ Phong, có được loại thú hồn kỳ diệu như Nê Chiểu Lưu Sa, tác dụng lại càng lớn hơn.

Mặc dù thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa cũng không thể khiến cho tốc độ của Kim Chúc Lang hạ xuống đến cấp độ để bọn họ có thể tiếp nhận, nhưng đây cũng không phải là vấn đề, bởi vì trên tay Hàn Sâm còn có Xích Diễm Lĩnh Chủ, lấy năng lực tăng cường của Xích Diễm Lĩnh Chủ hỗ trợ cho Nê Chiểu Lưu Sa, liền có làm suy yếu tốc độ của Kim Chúc Lang thêm một chút.

Nếu như có thể tìm được thú hồn khác có cùng loại năng lực, cũng có thể giảm năng lực của sinh vật siêu cấp thần huyết xuống.

Đương nhiên, còn có một vấn đề chí mạng khác cần phải giải quyết, đó chính là làm như thế nào mới có thể giết chết sinh vật siêu cấp thần huyết, ngay cả thú hồn thần huyết dùng một lần duy nhất đều không thể gây thương tổn cho Kim Chúc Lang được, muốn chém giết nó sẽ càng thêm khó khăn.

Bây giờ Hàn Sâm đã có được thanh kiếm thú hồn thần huyết màu bạc kia, lại thêm Ác Ma Chi Kiếm cùng Xích Diễm Lĩnh Chủ Gia Trì, cộng thêm lực lượng bản thân hắn, có lẽ có khả năng chém giết, nhưng mà điều kiện tiên quyết là hắn có thể đánh trúng chỗ yếu hại của Kim Chúc Lang.

Chỉ bằng vào một mình Hàn Sâm, khẳng định là không làm được, Hàn Sâm đang tính toán phải làm thế nào mới có thể để cho Diệp Vũ Phong đồng ý giúp hắn.

Có thể lôi kéo Trần Tử Thần cùng Trần Nam Tinh được đương nhiên là càng tốt hơn, dưới tình huống Trần Nam Tinh sử dụng khiên thần huyết vẫn có thể ngăn cản Kim Chúc Lang hai lần, lại thêm Xích Diễm Lĩnh Chủ gia trì, cũng có thể lại chống đỡ thêm được một hồi, hai lần này cũng rất hữu dụng.

Cũng không biết là Trần Nam Tinh còn có khiên thần huyết hay không, nếu như không còn cũng không sao cả, có thể hơi kiềm chế lại một chút đã là trợ giúp rất lớn rồi.

- Thì ra Tệ thần cậu cũng đã là Tiến Hóa Giả, giấu thật sâu.

Trần Nam Tinh nhìn Hàn Sâm nói.

Trần Nam Tinh rất tự nhiên cho rằng, Kim Tệ giống như bọn họ, đều là Tiến Hóa Giả sau khi tiến hóa vẫn chưa rời khỏi Tí Hộ Sở, nếu không thì cũng không có khả năng từ dưới vuốt con Kim Chúc Lang kia trốn ra.

Trên thực tế không chỉ là Trần Nam Tinh, liền ngay cả Trần Tử Thần cùng Diệp Vũ Phong cũng cho là như vậy, bọn họ đương nhiên cho rằng, người chưa tiến hóa không có khả năng có được năng lực như vậy.

Hàn Sâm cũng không cãi lại, những chuyện này hắn thấy cũng không quan trọng.

- Tệ thần, về sau có chuyện gì cần giúp đỡ thì cứ tới tìm tôi, món nợ nhân tình này tôi sẽ nhớ kỹ.

Diệp Vũ Phong nghiêm túc nhìn Hàn Sâm nói.

- Tôi thật sự có một chuyện muốn nhờ anh hỗ trợ.

Hàn Sâm cũng không khách sáo nói ra.

Chương 364: Tái Chiến

- Cậu nói đi.

Diệp Vũ Phong nhìn tới Hàn Sâm nói.

- Lại giúp tôi xuống dưới một lần, giết con Kim Chúc Lang kia.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Lời này của Hàn Sâm ra khỏi miệng, Diệp Vũ Phong, Trần Tử Thần cùng Trần Nam Tinh đều lộ ra vẻ không hiểu, không biết vì sao Hàn Sâm lại nói ra những lời này, chỉ cần là người bình thường, bây giờ hắn đã rất rõ ràng, bọn họ căn bản không thể giết chết con Kim Chúc Lang kia.

Cho dù bọn họ đều đã là Tiến Hóa Giả, nhưng dù sao cũng chỉ là vừa mới tấn thăng, hơn nữa cũng chưa tu luyện qua Tân Võ Học của Tiến Hóa Giả, lực chiến đấu so với Tiến Hóa Giả chân chính, trên thực tế vẫn còn kém không ít.

- Được, dù sao mạng cũng là do cậu cứu trở về, trả lại cậu là được.

Mặc dù Diệp Vũ Phong cũng cho rằng xuống dưới sẽ là chịu chết, nhưng vẫn dứt khoát đáp ứng.

Hàn Sâm cười một cái nói:

- Tôi để cho anh xuống dưới, đương nhiên là có chút nắm chắc, nếu như chỉ là để cho anh đi chịu chết, như vậy vừa rồi cũng không cần thiết phải cứu anh.

Diệp Vũ Phong vẫn không nói gì, Trần Tử Thần nghe thấy thế trong lòng lại hơi động:

- Tệ thần, cậu thật sự nắm chắc có thể giết chết Kim Chúc Lang chứ.

- Nếu như chỉ có hai chúng tôi, đại khái cũng chỉ có năm thành, còn phải liều mạng trông vào vận may, nếu như hai vị Trần huynh cũng cùng xuống, hẳn là có thể nắm chắc bảy thành.

Hàn Sâm chắc chắn nói.

- Nắm chắc bảy thành?

Trần Nam Tinh không quá tin tưởng nhìn Hàn Sâm nói:

- Vừa rồi bốn người chúng ta đi vào đã thảm như vậy, còn tổn thất cả thú hồn thần huyết, bây giờ vẫn là bốn người chúng ta đi vào, làm sao lại có bảy thành nắm chắc

- Lúc trước là bởi vì chúng ta không hiểu rõ con Kim Chúc Lang kia lắm, bây giờ đã hiểu rõ nó, sau đó căn cứ theo đặc điểm của nó định ra chiến thuật tương ứng, phần thắng đương nhiên là sẽ lớn hơn rất nhiều

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Trần Tử Thần trầm ngâm nói:

- Lời nói này mặc dù không tệ, nhưng con Kim Chúc Lang kia có tốc độ cùng lực lượng áp chế tuyệt đối, chỉ sợ chiến thuật chưa hẳn đã có tác dụng.

- Nếu như lại thêm nó, mấy người cảm thấy thế nào?

Hàn Sâm gọi Xích Diễm Lĩnh Chủ ra.

Xích Diễm Lĩnh Chủ giống như ngọn lửa ác ma xuất hiện ở bên cạnh Hàn Sâm, thú hồn phụ cận lập tức bị ánh lửa kia chiếu lên giống như là được phủ lên một tầng lửa vậy.

- Thú hồn quang hoàn, đây là thú hồn quang hoàn cấp thần huyết?

Ba người bọn Trần Nam Tinh nhìn thấy Xích Diễm Lĩnh Chủ đều cảm thấy giật mình, rõ ràng cảm giác được thú hồn mà mình triệu hoán ra, năng lực đều được tăng lên.

- Đúng thế, thú hồn quang hoàn cấp thần huyết, có năng lực hỗ trợ tất cả thú hồn trong một phạm vi nhất định, lấy nó phối hợp với thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa, nhất định có thể giảm tốc độ Kim Chúc Lang xuống, chúng ta chỉ cần thiết kế thoả đáng, vẫn rất có cơ hội giết chết Kim Chúc Lang.

Hàn Sâm nói.

Trần Nam Tinh kinh ngạc nhìn Xích Diễm Lĩnh Chủ, thú hồn quang hoàn cấp thần huyết, đơn giản giống như là phượng mao lân giác, rất nhiều đoàn đội trăm phương ngàn kế muốn lấy được một cái, mà muốn cũng chẳng qua là cấp biến dị mà thôi.

Chỉ cần có một cái thú hồn quang hoàn cấp biến dị, đối với một đoàn đội mà nói, tác dụng cường hóa đã hết sức kinh người, huống chi là thú hồn quang hoàn cấp thần huyết, quả thực là thú hồn cực phẩm mà tất cả các thế lực ở bên trong Tí Hộ Sở đều tha thiết ước mơ.

Thế nhưng mà nhiều thế lực ở bên trong Tí Hộ Sở như vậy, chính thức có được thú hồn quang hoàn thần huyết cũng không có mấy, vậy mà trên tay Kim Tệ lại có một cái, theo bọn Trần Nam Tinh xem ra, căn bản chính là một loại lãng phí lớn.

Kim Tệ là một người đơn độc, thú hồn quang hoàn thần huyết thực sự là quá lãng phí, loại thú hồn này vốn là vì đoàn đội mà thành, đoàn đội càng nhiều người, tác dụng mà thú hồn quang hoàn thần huyết có thể phát huy ra càng lớn.

- Có cái thú hồn quang hoàn thần huyết này, chúng ta thực sự có thể xuống dưới liều một phen, nhưng nhất định phải có kế hoạch hoàn mỹ mới được.

Trần Tử Thần cẩn thận nhìn thú hồn Xích Diễm Lĩnh Chủ một cái, lại quay sang Trần Nam Tinh hỏi:

- Nam Tinh, cậu còn khiên thú hồn thần huyết không?

- Còn dự trữ một cái, nhưng cũng chỉ còn lại một cái cuối cùng như vậy, thú hồn dạng khiên cũng khó tìm lắm.

Trần Nam Tinh có chút không nỡ lấy ra, sợ lại bị con Kim Chúc Lang kia làm hỏng, đó đều là tâm huyết y vất vả mới thu tập được.

Mặc dù nói sau khi vào không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, tác dụng sẽ giảm xuống rất nhiều, nhưng ở giai đoạn đầu vẫn rất hữu dụng, nếu bị hủy ở chỗ này, sẽ rất bất lợi đối với việc y tiến vào không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở.

- Có thú hồn quang hoàn thần huyết tăng cường, hẳn là có thể ngăn cản thêm một hai lần, dù sao cũng không cần cản nhiều như vậy, kế hoạch lần này của chúng ta tương đối tốt, chỉ ở lúc mấu chốt ngăn cản một chút, về sau cậu liền thu thú hồn lại, không hủy được.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Trần Tử Thần cùng Trần Nam Tinh đều đồng ý tham dự vào kế hoạch chém giết Kim Chúc Lang, dĩ nhiên là không phải bọn họ vì Hàn Sâm, mà là vì thú hồn của Kim Chúc Lang.

Dị sinh vật mạnh như vậy, vạn nhất có thể có được thú hồn của nó, nếu như đúng loại hình, liền xem như ở bên trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cũng là thú hồn rất mạnh, về sau cũng có trợ giúp rất lớn đối với bọn họ.

- Liên quan tới vấn đề phân phối, thịt của con sinh vật này về tôi, thú hồn vẫn quy củ cũ, ai giết là của người đó, mấy người cảm thấy thế nào?

Hàn Sâm nói rõ ràng trước.

Kim Chúc Lang khẳng định là sinh vật siêu cấp thần huyết, hắn muốn có thú hồn, gen sinh mệnh tinh hoa hắn cũng không thể bỏ qua, thú hồn có thể cầm tới hay không cũng còn khó nói, gen sinh mệnh tinh hoa lại là đồ vật tuyệt đối không thể chia xẻ với người khác.

- Được, không thành vấn đề.

Trần Nam Tinh một lời đáp ứng, Trần Tử Thần cùng Diệp Vũ Phong cũng không có ý kiến gì.

Thịt của sinh vật thần huyết huyết đối bọn họ đã không có tác dụng gì nữa, liền xem như mang về, cũng chỉ là tặng cho người khác hoặc là bán đi.

- Trứng dị sinh vật thì tính như thế nào?

Trần Tử Thần hỏi vấn đề mấu chốt nhất, Kim Chúc Lang chưa chắc sẽ có thú hồn, đáng giá nhất trong sào huyệt dị sinh vật vẫn là thú hồn bên trong trứng dị sinh vật.

- Bây giờ nói những chuyện kia vẫn còn quá sớm, thử trước một chút xem có thể giết chết con Kim Chúc Lang kia hay không rồi nói sau.

Hàn Sâm không có nhả ra, trứng dị sinh vật cũng có khả năng có thú hồn siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm đương nhiên không muốn từ bỏ.

Tin chắc anh em Trần gia cũng giống như vậy, nếu như bây giờ tranh giành, chỉ sợ ngay cả Kim Chúc Lang cũng giết không được, đội ngũ lâm thời này liền phải giải tán.

- Cũng được.

Trần Tử Thần gật đầu, không tiếp tục nói tới chủ đề này nữa.

Nếu quả thật có thể giết Kim Chúc Lang, cậu ta liên thủ cùng Trần Nam Tinh, cơ hội đạt được trứng dị sinh vật đương nhiên sẽ lớn hơn một chút, cũng không cần sợ Kim Tệ cùng Diệp Vũ Phong.

Bốn người đều nói rõ ràng năng lực thú hồn mình có, sau đó nhằm vào đặc tính của Kim Chúc Lang thiết kế ra một bộ phương án chiến đấu tốt nhất, nghiên cứu thật lâu mới xác định ra phương án sau cùng.

- Mọi người nhớ kỹ, một đòn không trúng liền lập tức lui lại, không cần tham công, một lần không được chúng ta còn có thể đến lần thứ hai, chỉ cần con Kim Chúc Lang kia ở bên trong sào huyệt dị sinh vật, chúng ta liền có vô số cơ hội, không cần thiết phải tham một lần.

Trước khi tiến vào trong sào huyệt, Trần Tử Thần lại thận trọng nói một lần.

Y chủ yếu là sợ Hàn Sâm cùng Diệp Vũ Phong đến cuối cùng vì cơ hội giành được thú hồn mà tự loạn trận cước, đến lúc đó nói không chừng ngược lại còn cho Kim Chúc Lang cơ hội.

- Hết thảy theo kế hoạch mà làm.

Hàn Sâm đồng ý với lời của Trần Tử Thần, bởi vì hắn căn bản không cho rằng bọn Trần Tử Thần có năng lực giết chết sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không sợ bọn họ cướp đi một đòn sau cùng.

Chương 365: Ngược Điểm Chí Mạng

Bốn người bọn Hàn Sâm dựa theo kế hoạch nối đuôi nhau tiến vào bên trong sào huyệt dị sinh vật, lần này là do Trần Nam Tinh ở phía trước đánh đầu.

Trần Nam Tinh ôm lấy một tấm khiên thần huyết đi lên phía trước, nhiệm vụ của y là chịu đựng được đòn đầu tiên của con Kim Chúc Lang kia, để cho Diệp Vũ Phong có thời gian phóng Nê Chiểu Lưu Sa tới trên người Kim Chúc Lang.

Về phần Hàn Sâm, bên trong tay cầm thương xoắn ốc, mặc dù thứ này chỉ là một thứ trang trí, dù sao bảo cụ cũng không được thú hồn quang hoàn tăng phúc, muốn dùng để giết sinh vật siêu cấp thần huyết là không có khả năng.

Hàn Sâm giấu thanh kiếm thú hồn thần huyết màu bạc cùng Ác Ma Chi Kiếm, đến thời điểm then chốt, nếu như có thể tìm tới chỗ yếu hại của Kim Chúc Lang, như vậy thì cho nó một đòn toàn lực, có thể thành công hay không đành xem ý trời vậy.

Trần Nam Tinh giơ tấm khiên tròn màu đen đi vào trong sào huyệt, trong lòng lại hơi bồn chồn, tấm khiên này kém hơn tấm khiên đồng xanh rất nhiều, nghĩ đến lực lượng cùng tốc độ biến thái của con Kim Chúc Lang kia, khiến y cảm thấy có chút hơi thiếu an toàn.

Ngao!

Một tiếng thét dài, bóng đen đột nhiên từ đằng sau sào huyệt bên cạnh chui ra, căn bản không để cho Trần Nam Tinh có cơ hội tránh né, liền đã điên cuồng lao tới Trần Nam Tinh.

Trần Nam Tinh nổi lên lòng hung ác, không quan tâm nâng khiên lên bảo vệ chỗ yếu hại.

Bành!

Trần Nam Tinh chỉ cảm thấy một luồng lực lớn đập lên trên tấm chắn, mặc dù dùng bả vai chống đỡ lấy tấm khiên, thế nhưng mà lực lượng kinh khủng kia, ngay cả y cùng tấm khiên đều bị đụng bay ra ngoài, làm cho y bay ra xa mấy mét, rơi xuống mặt đất lăn lộn mấy vòng, đụng ở trên vách tường mới ngừng lại được.

Xoay người, đã thấy phía trên tấm khiên kia nhiều thêm ba vết xước cơ hồ sắp xuyên qua, hiển nhiên là bị móng vuốt của Kim Chúc Lang cào trúng,

Cũng may là có Xích Diễm Lĩnh Chủ gia trì, khiến cho lực phòng ngự của tấm khiên mạnh lên rất nhiều, nếu không thì một trảo này đánh xuống, chỉ sợ tấm khiên đã bị phá hủy rồi.

Trần Nam Tinh vội vàng nhìn tới Kim Chúc Lang, nhìn thấy Diệp Vũ Phong đã cuốn thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa tới trên thân của Kim Chúc Lang, mà tốc độ của Kim Chúc Lang đã giảm xuống rất nhiều, lúc này mới nhẹ nhõm thở ra một hơi thật dài.

Thế nhưng mà Kim Chúc Lang nhào tới, dưới tình huống tốc độ bị hạ thấp xuống rất nhiều, nhưng vẫn vô cùng dọa người, tại chỗ lưu lại một tàn ảnh, chân thân đã nhào tới trước mặt Trần Nam Tinh.

Trần Nam Tinh lộn nhào hướng bên cạnh chạy, vừa chạy còn vừa kêu to:

- Mấy người còn không tiến lên nữa thì tôi sẽ bị nó giết chết đấy!

Trần Tử Thần kéo Trần Nam Tinh một cái, giúp y thoát khỏi trảo của Kim Chúc Lang, Hàn Sâm cùng Diệp Vũ Phong một người cầm thương một người cầm kiếm, trực tiếp đâm tới trên thân Kim Chúc Lang.

Dưới sự gia trì của Xích Diễm Lĩnh Chủ, Nê Chiểu Lưu Sa suy yếu tốc độ của Kim Chúc Lang trên diện rộng, thế nhưng mà dù sao thì sinh vật siêu cấp thần huyết cũng là sinh vật siêu cấp thần huyết, bị bốn người bọn Hàn Sâm vây công, vẫn có thể tránh tất cả công kích của bọn họ, còn có thể thừa cơ phản kích.

Kim Chúc Lang lấy một địch bốn, vẫn toàn diện chiếm lấy thượng phong, đánh cho bốn người Hàn Sâm phải trợ giúp lẫn nhau mới có thể miễn cưỡng ứng phó.

Cũng may bọn họ đã sớm đã có kế hoạch, cũng không tự loạn trận cước, đều xuất lực quần nhau với Kim Chúc Lang.

- Móa nó, tại sao con Kim Chúc Lang này lại mạnh như vậy!

Trên bờ vai Trần Nam Tinh lại bị vồ một cái, may mắn tránh qua được chỗ yếu hại, không bị bẻ vụn bả vai, chỉ là bị đầu móng vuốt quét một cái, lại lập tức liền xuất hiện ba vết máu, máu tươi không ngừng chảy ra bên ngoài.

Bành!

Hàn Sâm đâm một thương lên trên thân Kim Chúc Lang, đây là lần thứ nhất bốn người bọn họ đánh trúng Kim Chúc Lang, nhưng mà lực đạo của thương xoắn ốc đối với Kim Chúc Lang căn bản không có ích lợi gì.

Kim Chúc Lang chỉ lắc thân thể một cái, liền chấn bay mũi thương ra, ngay cả da của nó đều không bị thương một chút nào.

- Rút lui, lập tức rút lui…

Trần Tử Thần cắn răng kêu lên một tiếng, bốn người đều bị thương ở trình độ khác nhau, tiếp tục cũng không chiếm được lợi ích gì.

Dựa theo kế hoạch rút lui ra ngoài, bốn người vừa đánh vừa lui, dần dần lui vào bên trong đường hầm, mặc dù con Kim Chúc Lang kia muốn đuổi theo, nhưng mà đường hầm quá mức nhỏ hẹp, tốc độ của nó ở bên trong không có tác dụng lớn, cho nên cũng không đuổi vào theo.

Bốn người trở lại bên trên nghỉ ngơi dưỡng sức hai ngày, chờ thương thế cùng thú hồn đều khôi phục lại, một lần nữa xuống dưới chiến với con Kim Chúc Lang kia, kết quả lại vẫn là không công mà lui.

Mặc dù lần lượt chiến đấu với Kim Chúc Lang, bọn họ vẫn không làm gì được Kim Chúc Lang, thế nhưng mà bắt đầu theo bốn người phối hợp quen thuộc, cũng càng ngày càng hiểu rõ Kim Chúc Lang, thời gian có thể kiên trì cũng càng ngày càng dài, bị thương cũng càng ngày càng nhẹ.

Số lần có thể đánh trúng Kim Chúc Lang cũng tăng thêm, chỉ là không có một lần nào có thể làm Kim Chúc Lang bị thương, vũ khí cấp thần huyết đâm lên trên người nó, căn bản là không để lại vết thương, ngay cả da lông đều không gây thương tổn nửa cọng.

- Con vật này thực sự là quá mạnh, chúng ta tiếp tục như thế, chỉ sợ cũng không thể giết chết nó.

Thử rất nhiều ngày đều không có kết quả, Trần Nam Tinh có chút ủ rũ nói.

Trần Tử Thần cùng Diệp Vũ Phong đều im lặng không nói, trên thực tế bọn họ đều nghĩ giống như Trần Nam Tinh, con Kim Chúc Lang kia thực sự là quá biến thái, bọn họ căn bản không có biện pháp làm nó bị thương.

Chỉ là đều đến loại tình trạng này, bọn họ cũng không dễ nói từ bỏ, đều nhìn về phía Hàn Sâm.

Đương nhiên là Hàn Sâm không có ý muốn buông tha, mặc dù bọn họ không thể làm Kim Chúc Lang bị thương, nhưng cũng nhiều lần đánh trúng Kim Chúc Lang.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát qua phản ứng của Kim Chúc Lang, mặc dù chỉnh thể tố chất của sinh vật siêu cấp thần huyết cao dọa người, nhưng mà vẫn có phân chia mạnh yếu.

Con Kim Chúc Lang này nhiều lắm là cũng chỉ tương đương với mức độ của con Kim Mao Hống con, cũng chỉ là có tốc độ nhanh, phương diện khác kém Kim Mao Hống con quá nhiều.

Mặc kệ là sinh vật dạng gì, thân thể đều có nhược điểm, chỉ là bởi vì tố chất của sinh vật siêu cấp thần huyết quá cao, cho nên nhược điểm cũng không phải là nhược điểm.

Liền giống như trước đây Hàn Sâm ngay cả con mắt của Kim Mao Hống con đều đâm không thủng, cũng là bởi vì tố chất kém quá nhiều.

Tình huống bây giờ cũng giống như thế, mặc dù không nghiêm trọng như vậy, sau khi thông qua nhiều lần thăm dò, Hàn Sâm dần dần phát hiện ra bộ phận tương đối yếu ớt trên thân thể con Kim Chúc Lang này.

Mặc dù nói là yếu ớt, cũng chỉ là tương đối yếu ớt mà thôi, liền xem như là bộ vị yếu ớt dạng này, Hàn Sâm cảm thấy cũng cần phải có lực lượng 35 điểm trở lên, lại thêm kiếm thú hồn thần huyết, Ác Ma Chi Kiếm cùng Xích Diễm Lĩnh Chủ gia trì, mới có thể đánh tan cái bộ vị yếu ớt kia.

Bộ vị yếu ớt nhất trên thân con Kim Chúc Lang này, đã bị Hàn Sâm do thám biết được đó là cằm nó, một điểm đằng sau cằm, một vị trí ở trên cổ.

Cái bộ vị này, hẳn là bộ vị yếu ớt nhất trên toàn thân Kim Chúc Lang, nhưng Kim Chúc Lang đối với bộ vị này cũng vô cùng cẩn thận bảo hộ lấy, muốn đánh trúng bộ vị này cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Cũng may mấy người bọn Hàn Sâm đều có tố chất quá thấp, chiến đấu lâu dài như thế, khiến Kim Chúc Lang dần dần mất đi lòng đề phòng đối với bọn họ, cho rằng mấy người bọn Hàn Sâm căn bản không có khả năng làm nó bị thương.

Mà đây chính là chuyện Hàn Sâm muốn nhất, hắn sở dĩ một mực không sử dụng kiếm thú hồn thần huyết cùng Ác Ma Chi Kiếm, chính là chờ đợi cơ

hội này.

Cơ hội như vậy hiển nhiên chỉ có một lần, nếu như toàn lực một đòn mà không thể thành công, để Kim Chúc Lang có phòng bị, chỉ sợ khó có cơ hội lần thứ hai.

Cho nên Hàn Sâm vẫn một mực nhẫn nại, một mực chờ đợi thời cơ tốt nhất ra một đòn chí mạng.

Chương 366: Độc Chiến

Hàn Sâm cũng đã nhìn ra, anh em Trần gia đã có thoái ý, đã không ôm hi vọng gì quá lớn đối với việc chém giết Kim Chúc Lang.

Nếu như Diệp Vũ Phong không phải ngại chuyện Hàn Sâm đã cứu anh ta, chỉ sợ cũng sẽ không tiếp tục nữa.

- Tệ thần, tôi thấy nếu không thì cứ quyết định như vậy đi…

Trần Nam Tinh do dự mãi, cuối cùng vẫn nói ra, dù sao bọn họ cũng không thể dừng lại quá lâu ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, nếu không thân thể sẽ bị thương tổn không thể nghịch chuyển, không thể lãng phí thời gian ở nơi này được.

Trần Tử Thần cũng tiếp lời nói:

- Tệ thần, cậu cũng thấy đấy, thân thể con Kim Chúc Lang kia quá cứng cỏi, cho dù chúng ta tìm được cơ hội cũng vô dụng, toàn thân cao thấp hầu như chúng ta đều đã thử qua, căn bản không thể gây thương tổn cho nó, lại tiếp tục cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi.

Hàn Sâm trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tiếp tục hoặc là rút đi, đều hoàn toàn tự nguyện.

Nói xong, ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía Diệp Vũ Phong hỏi:

- Anh tính thế nào?

Bây giờ Hàn Sâm đã hiểu rõ con Kim Chúc Lang kia, cho dù không có anh em Trần gia, hắn cũng có nắm chắc có thể đấu với Kim Chúc Lang, nhưng nếu không có thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa, sẽ có một chút phiền phức.

Dù sao tốc độ của Kim Chúc Lang cũng quá nhanh, Hàn Sâm khó có thể đánh trúng chỗ yếu hại của nó, liền cơ hội chém giết Kim Chúc Lang cũng không có.

Diệp Vũ Phong lại chỉ lạnh nhạt nói:

- Tệ thần, cái mạng này của tôi là cậu cứu, cũng phải trả lại phần nhân tình này mới được, cậu cần tôi đi thì tôi liền đi.

- Đã như vậy, anh liền lại giúp tôi một chút nữa, hai chúng ta lại đi thử thêm một lần đi.

Hàn Sâm cũng không khách khí, không có thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa của Diệp Vũ Phong, xác xuất thành công quả thật quá thấp.

Diệp Vũ Phong liền không nói thêm gì nữa, Trần Tử Thần cùng Trần Nam Tinh cũng cảm thấy đợi tiếp cũng có chút xấu hổ, liền đứng dậy nói với Hàn Sâm:

- Vậy chúng tôi đi trước, cầu chúc hai vị có thể thành công.

Kỳ thực ngoài miệng bọn họ nói như vậy, trong lòng lại không cho rằng bọn Hàn Sâm có thể giết được Kim Chúc Lang.

Trần Nam Tinh càng cho rằng, thiếu khuyết hai anh em bọn họ, chỉ có Kim Tệ cùng Diệp Vũ Phong đi xuống dưới, có lẽ sẽ có nguy hiểm tới tính mạng.

Dù sao hai người bọn họ đều không có tấm khiên thần huyết, khó mà ngăn cản một đòn chí mạng ở lúc mấu chốt, mất đi hai người kiềm chế, bọn họ đi xuống lần nữa, tính nguy hiểm thực sự là quá lớn.

Trước khi đi, Trần Tử Thần nhìn hai người Hàn Sâm cùng Diệp Vũ Phong một chút, do dự một chút rồi nói ra:

- Chúng ta ở chung hơn một tháng này, mặc kệ hai vị nghĩ như thế nào, Tử Thần tôi rất bội phục với hai vị, cho nên có một câu muốn nói, mặc kệ hai vị có muốn nghe hay không, Tử Thần cũng không thể để nó nát ở trong bụng.

- Thần thiếu có chuyện cứ việc nói.

Hàn Sâm nhìn Trần Tử Thần nói.

- Vũ Đài của chúng ta cũng không phải là ở không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, không nên lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, có trăm hại mà không một lợi.

Trần Tử Thần nói xong cũng đứng dậy cáo từ Hàn Sâm cùng Diệp Vũ Phong, mang theo Trần Nam Tinh cùng rời đi.

Lời nói của Trần Tử Thần là đang nhắc nhở Hàn Sâm, hắn còn chưa tấn thăng Tiến Hóa Giả, quy tắc của không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở sẽ không bài xích hắn, đương nhiên là không có vấn đề gì.

Thế nhưng mà Hàn Sâm không biết Diệp Vũ Phong đã tấn thăng Tiến Hóa Giả bao lâu, nếu như y tiếp tục lưu lại nơi này, nói không chừng sẽ tạo thành tổn thương không nghịch chuyển được đối với thân thể.

Hàn Sâm nhìn về phía Diệp Vũ Phong nói:

- Nếu như thân thể của anh có vấn đề, vậy cùng bọn họ đi đi.

- Đợi thêm mấy ngày hẳn là không có vấn đề gì.

Diệp Vũ Phong lại chỉ lạnh nhạt nói một câu.

- Vậy chúng ta nghỉ ngơi hai giờ, sau đó lại đi xuống một chuyến, nếu không có cơ hội nữa, như vậy trở về đi.

Hàn Sâm chuẩn bị thử một lần cuối cùng, nếu quả như thật không giết được Kim Chúc Lang, hắn sẽ tự nghĩ biện pháp khác.

Dù sao Diệp Vũ Phong trọng tình thủ tín như thế, hắn cũng không muốn thật sự để cho Diệp Vũ Phong hủy ở chỗ này.

Sau khi nghỉ ngơi trong chốc lát, Hàn Sâm cùng Diệp Vũ Phong một lần nữa đi vào trong sào huyệt dị sinh vật, đến cửa vào, Hàn Sâm liền nói với Diệp Vũ Phong:

- Tôi dẫn dụ con Kim Chúc Lang đi ra trước, anh tìm cơ hội để thú hồn Nê Chiểu Lưu Sa phụ thể lên trên người nó là được, lần này anh không cần tham chiến.

- Được.

Diệp Vũ Phong lên tiếng, cũng không nói thêm gì.

Hàn Sâm hít vào một hơi, liền đi qua bức tường tinh thể, hướng vào bên trong.

Phương thức Hàn Sâm di chuyển rất kỳ quái, cũng không phải là thẳng tắp đi vào bên trong, mà là thân thể hơi lúc lắc, thoạt nhìn như là một người thọt đi đứng không lưu loát, khiến lòng người vô cùng không thoải mái.

Loại phương thức di chuyển này, là Hàn Sâm dung hợp cách di chuyển của Nữ Hoàng cùng tiết tấu kỹ xảo của Bạch Ngọc Khô Lâu, vừa dẫn dụ đồng thời tiến hành rối loạn tiết tấu, để cho người ta khó mà đánh giá ra quỹ tích di động chân thực của hắn.

Cho dù là con Kim Chúc Lang kia lao ra, hắn cũng có cơ hội có thể hoàn toàn tránh thoát công kích của nó.

Quả nhiên, con Kim Chúc Lang dường như quỷ ảnh kia nhào đi ra, chỉ là phương hướng tấn công của nó bởi vì bị Hàn Sâm dẫn dụ cùng tiết tấu rối loạn ảnh hưởng, xuất hiện sai lầm, để Hàn Sâm có cơ hội tránh qua, tránh né công kích chí mạng của nó.

Diệp Vũ Phong tay mắt lanh lẹ, trực tiếp thả Nê Chiểu Lưu Sa ra, bám vào trên thân Kim Chúc Lang, được Xích Diễm Lĩnh Chủ gia trì, tốc độ của Kim Chúc Lang lập tức giảm đi nhiều, để Hàn Sâm có thể thấy rõ ràng quỹ tích di động của nó.

Hàn Sâm không chút khách khí, thương xoắn ốc trong tay đã trực tiếp đâm tới.

Bởi vì giao thủ quá nhiều lần, Kim Chúc Lang đã sớm biết thương của Hàn Sâm căn bản không gây thương tổn cho nó được, cũng chỉ hơi lóe lên, lại lần nữa nhào về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm liền lợi dụng cách di chuyển tránh qua, tránh né nó tấn công, đối với mỗi một cử động của nó đều có dự phán rõ ràng.

Sau khi Diệp Vũ Phong thả Nê Chiểu Lưu Sa ra, vốn muốn trực tiếp gia nhập chiến trường, thế nhưng mà sau khi nhìn mấy lần, Diệp Vũ Phong lại có chút ngạc nhiên ngừng lại.

Hơn một tháng này ở chung với Hàn Sâm, để y có đại khái nhận biết đối với thực lực của Hàn Sâm, nên tính là cao thủ trong số những Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn, nhưng so với y cùng anh em Trần gia đều không mạnh hơn quá nhiều.

Bất kể là phương diện tốc độ hay lực lượng đều vô cùng có hạn, nguyên bản Diệp Vũ Phong đối với lần đi vào này cũng không xem trọng lắm, dù sao thiếu đi hai người, chỉ là kiềm chế Kim Chúc Lang cũng là một vấn đề.

Nhưng mà bây giờ một mình Hàn Sâm kiềm chế Kim Chúc Lang lại, khiến cho Diệp Vũ Phong thấy được một Hàn Sâm hoàn toàn khác biệt so với lúc trước.

Trước đó bởi vì là bốn người cùng một chỗ kiềm chế Kim Chúc Lang, còn nhìn không ra chỗ lợi hại chân chính của Hàn Sâm, nhưng mà bây giờ chỉ có một mình Hàn Sâm đối mặt với Kim Chúc Lang, lại để cho Diệp Vũ Phong thấy được rất nhiều thứ làm y kinh hãi.

Cho dù là ở dưới tác dụng của Xích Diễm Lĩnh Chủ cùng Nê Chiểu Lưu Sa, tốc độ của Hàn Sâm vẫn kém hơn Kim Chúc Lang rất nhiều, nếu như là ở dưới tình huống bình thường, Hàn Sâm không có khả năng tránh thoát tất cả công kích của Kim Chúc Lang.

Nhưng mà bây giờ vậy mà Hàn Sâm hoàn mỹ tránh né được tất cả công kích của Kim Chúc Lang, hơn nữa thoạt nhìn cũng không phải là loại trốn tránh bối rối kia, nhìn tới rất bình tĩnh thong dong, tựa hồ cũng không có biểu hiện quá mức cật lực.

Chuyện này cũng khiến cho người ta rất giật mình, tốc độ của Hàn Sâm rõ ràng kém hơn Kim Chúc Lang rất nhiều, sao có thể tuỳ tiện tránh được công kích của Kim Chúc Lang?

Diệp Vũ Phong ở bên cạnh càng xem sắc mặt liền càng cổ quái, thân pháp của Hàn Sâm nhìn cũng không thể xem như là rất mạnh, tốc độ mạnh nhất cũng kém Kim Chúc Lang không ít, thế nhưng mà ở trên thân Hàn Sâm, lại có một loại cảm giác kỳ quái, để Diệp Vũ Phong có cảm giác tốc độ của con Kim Chúc Lang kia có nhanh hơn, cũng không thể công kích trúng Hàn Sâm.

Chương 367: Tuyệt Địa Phản Kích

Loại cảm giác này vô cùng mâu thuẫn cổ quái, khiến lông mày Diệp Vũ Phong càng nhăn chặt lại.

Đột nhiên, giống như là Diệp Vũ Phong nghĩ đến cái gì, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, thấp giọng thở nhẹ một câu:

- Đây chẳng lẽ là Dịch Thiên Thuật kia, Kim Tệ là đời sau của người kia ư?

Diệp Vũ Phong cũng mới chỉ nghe nói qua Dịch Thiên Thuật, cũng chưa từng thực sự được thấy Dịch Thiên Thuật, y cũng không dám khẳng định bộ pháp Hàn Sâm dùng có phải là Dịch Thiên Thuật hay không.

Chỉ là bây giờ Hàn Sâm làm cho Diệp Vũ Phong có cảm giác, khiến y cảm thấy rất tương tự với Dịch Thiên Thuật trong truyền thuyết.

Rõ ràng là tốc độ của Hàn Sâm không theo kịp Kim Chúc Lang, nhưng lại có thể thong dong tránh nó tấn công, nếu như xem cẩn thận, liền sẽ phát hiện ra mỗi một cử động của Kim Chúc Lang, đều giống như là đang điều khiển con rối, trước khi nó hành động, Hàn Sâm liền đã động.

Ngoại trừ Dịch Thiên Thuật, Diệp Vũ Phong thực sự không nghĩ ra trên thế gian này còn có loại võ học gì có thể đạt tới loại hiệu quả này, thiên địa làm bàn người làm quân cờ, dịch thiên dịch nhân dịch thiên cổ, Dịch Thiên Thuật trong truyền thuyết có thể khống chế tư tưởng thậm chí là hành động của đối thủ, thậm chí có người còn nói, Dịch Thiên Thuật có khả năng tiên đoán, hoàn toàn giống như tình huống hiện tại của Hàn Sâm.

Diệp Vũ Phong không gia nhập chiến đấu, bởi vì anh ta đã nhìn ra, xem như một mình Hàn Sâm, hắn cũng có thể tự bảo vệ, nếu mình tiến vào bên trong, ngược lại sẽ xáo trộn tiết tấu của hắn.

Đương nhiên Hàn Sâm cũng không luyện qua Dịch Thiên Thuật gì cả, hắn chỉ là từ chỗ Nữ Hoàng học một chút phương pháp di chuyển da lông mà thôi, về phần Nữ Hoàng luyện loại võ học gì, Hàn Sâm cũng không biết được.

Chỉ là bây giờ Hàn Sâm không có tâm tư đi suy nghĩ những chuyện kia, tâm tư bây giờ của hắn đều ở trên thân Kim Chúc Lang.

Hoàn cảnh nơi này Hàn Sâm đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, bây giờ mỗi một bước đi của Hàn Sâm, đều là sách lược chiến đấu tỉ mỉ sau khi trải qua hơn một tháng chiến đấu này tổng kết ra.

Bây giờ Hàn Sâm chỉ chờ một cơ hội, một cơ hội bức Kim Chúc Lang phải làm ra một động tác, vì một động tác này, Hàn Sâm vẫn đang một mực khổ tâm tính toán, mỗi một bước mỗi một lần xuất thủ, đều trải qua vô số lần mưu tính.

Chỉ có lúc Kim Chúc Lang làm ra động tác kia, hắn mới có cơ hội ra một đòn chí mạng, đánh trúng vị trí yếu ớt nhất ở cằm Kim Chúc Lang.

Vì một ngày này, Hàn Sâm đã không biết bao nhiêu lần thôi diễn quỹ tích di động của mình cùng hình thức công kích và tính cách của Kim Chúc Lang, liền ngay cả thói quen của nó, Hàn Sâm đều đã phân tích nghiên cứu vô số lần.

Mà vì một đòn này, Hàn Sâm đã nhịn hơn một tháng không sử dụng kiếm thú hồn thần huyết cùng Ác Ma Chi Kiếm, bởi vì sử dụng thương xoắn ốc không được Xích Diễm Lĩnh Chủ gia trì, lại thêm Hàn Sâm tận lực thu liễm, hắn đối với Kim Chúc Lang tạo thành uy hiếp nhỏ nhất, cảnh giác trong lòng đã hạ xuống điểm thấp nhất, mà đây cũng là thứ Hàn Sâm cần.

Coi như anh em Trần gia không rời đi, Hàn Sâm cũng sẽ yêu cầu có một cơ hội để hắn đơn độc đối mặt với Kim Chúc Lang, chỉ có như thế, hắn mới có cơ hội ra một đòn tất sát với Kim Chúc Lang.

Lực chấp hành của Hàn Sâm luôn luôn rất mạnh, mắt thấy Kim Chúc Lang từng bước một rơi vào bên trong cục mà mình bày ra, ánh mắt của Hàn Sâm vẫn bình tĩnh như nước, trái tim mặc dù bởi vì Cổ Tà Chú mà cuồng loạn, thế nhưng lòng hắn lại giống như không hề có mối bận tâm, không có một chút gợn sóng nào.

Hàn Sâm rất rõ ràng, đây có lẽ là một cơ hội duy nhất của hắn, cho nên hắn chỉ có thể thành công không thể thất bại, mà thành công quan trọng nhất cũng không phải là vội vàng phẫn nộ, mà là hoàn mỹ hoàn thành xong kế hoạch của mình, chỉ cần như thế là đủ rồi.

Thỉnh thoảng Kim Chúc Lang phát ra tiếng gầm tức giận, nhiều ngày trôi qua bị bọn Hàn Sâm không ngừng khiêu khích như vậy, Kim Chúc Lang đã sớm hận không thể xé xác bọn họ.

Đặc biệt là bây giờ Hàn Sâm lại một mình đối mặt với Kim Chúc Lang, vậy mà Kim Chúc Lang chậm chạp không đả thương hắn được, trong lòng vô cùng tức giận, tấn công cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Nhìn thấy Kim Chúc Lang như thế, Hàn Sâm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, Kim Chúc Lang càng như thế, cơ hội thành công của hắn sẽ càng lớn hơn.

Thời gian dần trôi qua, Kim Chúc Lang bị Hàn Sâm dẫn dụ đến vị trí mà hắn đã thiết kế tính toán cẩn thận, hoặc nói là chính Hàn Sâm bị đẩy vào bên trong một góc chết.

Đó là một cái góc tường đá bên trong sào huyệt, Hàn Sâm đã thối lui đến bên trong cái góc khoảng bốn mươi lăm độ kia, hai bên đều là vách đá, mà ở trước mặt Hàn Sâm, còn có một tảng đá cao bằng nửa người.

Nếu như Kim Chúc Lang muốn công kích hắn, nhất định phải phóng qua tảng đá lớn kia nhào về phía hắn, bởi vì phải phóng qua tảng đá lớn, vị trí tấn công của Kim Chúc Lang sẽ cao hơn so với bình thường rất nhiều, mà cằm của Kim Chúc Lang cũng sẽ lộ ra ở trước mặt Hàn Sâm.

Cố tìm đường sống trong chỗ chết, đây là tuyệt địa của Hàn Sâm, cũng là cơ hội của Hàn Sâm.

Kim Chúc Lang đã bị Hàn Sâm chọc tức phát điên, mắt thấy đã đẩy Hàn Sâm vô cùng trơn trượt vào góc chết, hắn không thể chạy thoát được nữa, làm sao còn nhịn được, dùng hết toàn lực nhảy lên một cái, lộ ra móng vuốt sắc lạnh, hung ác nhào tới Hàn Sâm, muốn cho cho Hàn Sâm một đòn chí mạng.

Diệp Vũ Phong vẫn đang ở bên cạnh quan chiến, nhìn thấy Hàn Sâm bị dồn đến tuyệt cảnh thì lộ ra sắc mặt đại biến, lại muốn xông tới cứu nhưng cũng không còn kịp nữa rồi, trơ mắt nhìn Kim Chúc Lang nhào về phía Hàn Sâm ở bên trong góc chết.

Nhìn lấy Kim Chúc Lang hung mãnh tấn công đến, Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào Kim Chúc Lang, trong tích tắc cằm của Kim Chúc Lang sắp xuất hiện ở trước mắt mình, tay trái lật lên, một thanh kiếm màu bạc mang theo khói khí màu đen, hóa thành một luồng sáng như độc xà, trong nháy mắt đã đâm ra ngoài.

Một kiếm này quỷ dị đột ngột tới cực điểm, đừng nói là một dị sinh vật, liền xem như một nhân loại tâm cơ sâu, chỉ sợ là cũng tưởng tượng nổi sẽ có một kiếm như thế.

Mà trước lúc xuất ra một kiếm này, ở trên thân Hàn Sâm căn bản không cảm thấy bất kỳ sát cơ nào tồn tại, kiếm hung ác cùng người đạm mạc, tạo thành tương phản mãnh liệt.

Ầm ầm!

Cổ Tà Chú toàn lực vận chuyển, trái tim Hàn Sâm giống như là động cơ điên cuồng vận chuyển, phát ra tiếng vang kinh khủng, liền ở bên ngoài thân thể hắn cũng đều nghe được âm thanh kia.

Từng sợi gân xanh mạch máu nổi lên quấn quanh ở trên cơ thịt Hàn Sâm, mà cơ thể cùng xương cốt của hắn đều giống như đang bốc cháy lên, tản ra nhiệt lượng kinh khủng.

Dưới trạng thái Phụ Hà cực hạn đã khiến cho thân thể Hàn Sâm giống như là núi lửa, nếu chỉ cần tiến thêm một chút xíu nữa, thân thể liền sẽ không chịu nổi nổ tung ra.

Mà khác biệt với sự thỏa thích phóng thích ra tất cả năng lượng thân thể này, đại não cùng ánh mắt của Hàn Sâm lại vô cùng tỉnh táo, cả người đều giống như là một người đứng xem, nhìn thân thể của mình tuôn ra vô tận lực lượng, nhìn kiếm kia đâm về cằm Kim Chúc Lang.

Lực khống chế cùng cuồng bạo tuyệt đối, không thể tưởng tượng nổi lại dung hợp ở trên thân một người.

Phốc!

Mũi kiếm hung hăng đâm vào bên trong da lông màu đen, mang theo tiếng cọ xát chói tai, thậm chí còn có thể nhìn thấy tia lửa bắn ra giống như chập điện.

- Giết!

Hàn Sâm hét lên một tiếng, thân thể một lần nữa bị nghiền ép, tuôn ra lực lượng cuối cùng bên trong mỗi tế bào, trực tiếp thôi động trường kiếm đâm xuyên da lông, từng tấc từng tấc đâm vào bên trong cằm Kim Chúc Lang.

Máu tươi im ắng thuận theo lưỡi kiếm chảy xuôi xuống.

Chương 368: Thú Hồn Siêu Cấp Thần Huyết

- Ô!

Bởi vì mũi kiếm đã đâm vào bên trong cổ họng, Kim Chúc Lang chỉ phát ra được nửa tiếng nghẹn ngào liền đột nhiên ngừng lại.

Chỉ là con Kim Chúc Lang kia lại đột nhiên vặn vẹo cổ, lực lượng mạnh mẽ trực tiếp vặn gãy kiếm thú hồn thần huyết của Hàn Sâm, thú hồn lập tức tiêu tán không thấy đâu cả, Kim Chúc Lang rơi xuống mặt đất, vết thương ở trên cằm, máu tươi giống như nước suối phun trào ra bên ngoài.

Hàn Sâm không nói hai lời, thương xoắn ốc hung hăng đâm về Kim Chúc Lang, con Kim Chúc Lang kia oán độc trừng mắt nhìn Hàn Sâm một cái, quay người vậy mà hướng chỗ sâu bên trong sào huyệt dị sinh vật chạy đi.

Chỉ là vết thương ở trên cằm nó quá sâu, trong lúc chạy vết thương vẫn không ngừng chảy máu ra ngoài.

Hàn Sâm sao có thể để cho nó đào tẩu, tất cả đều chỉ vì giờ phút này, nhấc thương xoắn ốc lên tung bốn vó, liền điên cuồng đuổi theo Kim Chúc Lang.

Cũng có lẽ là bởi vì chảy quá nhiều máu, tốc độ của Kim Chúc Lang rõ ràng đã giảm xuống không ít, vậy mà không thể bỏ xa Hàn Sâm được.

Chẳng qua là sau khi Kim Chúc Lang xông vào khu vực tổ phòng, Hàn Sâm truy giết tiến vào bên trong, lập tức có rất nhiều dị sinh vật từ bên trong tổ phòng vọt ra, hung ác nhào về phía Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm đã không quản được nhiều như vậy nữa, giống như là sắp bị điên rồi, trực tiếp giết vào bên trong đám dị sinh vật, hắn cũng không tin bên trong một cái sào huyệt dị sinh vật lại có thể dựng dục ra hai con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Mà ngoại trừ sinh vật siêu cấp thần huyết, hẳn là không có sinh vật khác có thể uy hiếp được hắn.

Hung thú gào thét, trường thương điên cuồng bay múa, trong lúc nhất thời máu tươi vẩy ra, Hàn Sâm trực tiếp giết ra một con đường máu, đuổi sát theo con Kim Chúc Lang kia không tha.

Tất cả biến hóa này thực sự là quá nhanh, Diệp Vũ Phong đã sớm nhìn tới trợn mắt hốc mồm, vừa rồi Hàn Sâm còn đang ở trong hiểm cảnh, mắt thấy sắp bỏ mạng, thế nhưng mà trong nháy mắt lại là Kim Chúc Lang bị trọng thương chật vật mà chạy, để cho Diệp Vũ Phong còn chưa kịp phản ứng.

Mắt thấy Hàn Sâm giống như là viễn cổ ma thần giết vào bên trong đám dị sinh vật, xông giết ngang dọc như vào chỗ không người, lúc này Diệp Vũ Phong mới phản ứng lại được, liền vội vàng đuổi theo.

Càng đi vào bên trong, dị sinh vật từ bên trong tổ phòng lao ra cũng càng nhiều, Hàn Sâm lại không quản được nhiều như vậy, gặp dị sinh vật liền giết, dị sinh vật ngăn ở trước mặt hắn đều là một thương đã bị giết, trên thân thể giống như vàng ròng đúc thành tức thì bị máu của dị sinh vật dính đầy.

Tốc độ của Kim Chúc Lang càng ngày càng chậm, chỗ yếu hại bị thương quá sâu, càng ngày càng không chịu được, dù cho Hàn Sâm bị dị sinh vật ngăn lại, cũng khó có thể kéo ra khoảng cách với Hàn Sâm.

Đột nhiên, Kim Chúc Lang quay đầu, hung ác nhào tới Hàn Sâm, lại có một tia quyết tuyệt, xem ra là đã biết mình khó có thể đào thoát, vậy mà muốn liều mạng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn thấy Kim Chúc Lang hung hăng nhào tới, thần sắc lại bất động, tốc độ cùng lực lượng của Kim Chúc Lang bây giờ đã giảm xuống trên diện rộng, đã khó hình thành uy hiếp chân chính đối với hắn.

Trong tích tắc tránh ra tấn công của Kim Chúc Lang, trở tay cuồng quét thương tới, hung hăng quất lên trên thân Kim Chúc Lang, đập thân thể Kim Chúc Lang bay khỏi mặt đất.

Không đợi Kim Chúc Lang rơi xuống, trường thương của Hàn Sâm lại xoay chuyển, từ đuôi đến đầu vung lên, một thương đánh bay Kim Chúc Lang lên.

Bành bành bành!

Trường thương như rồng, múa lên điên cuồng giống như gió, từng đạo thương ảnh đánh Kim Chúc Lang không ngừng bay lên trên không, căn bản ngay cả cơ hội rơi xuống cũng không có.

Hàn Sâm biết thương không đâm thủng da lông Kim Chúc Lang được, ám sát căn bản vô dụng, chỉ là hung ác lực quật nó, khiến cho miệng vết thương của nó vỡ ra, máu tươi từ vết thương dưới quai hàm không ngừng điên cuồng chảy ra, phun tung tóe khắp nơi.

Diệp Vũ Phong ở trong đám dị sinh vật đánh giết, chờ lúc anh ta vọt tới cách Hàn Sâm không xa, nhìn thấy Hàn Sâm đem con Kim Chúc Lang nguyên bản vô địch kia từng thương giết tới máu tươi điên cuồng vãi ra, đã hoàn toàn không có lực phản kích.

Đột nhiên, chỉ thấy trường thương của Hàn Sâm chấn động, như là độc long bay lên đâm vào cổ họng Kim Chúc Lang, chống đỡ lấy thân thể Kim Chúc Lang hung ác xông về phía vách đá.

Bành!

Thân thể của Kim Chúc Lang trực tiếp đâm lên trên vách đá, phá vỡ một mảng lớn trên vách đá, mà thương xoắn ốc trong tay Hàn Sâm lại mang theo xoay tròn mãnh liệt đâm vào bên trong vết thương của Kim Chúc Lang, không ngừng chui vào bên trong.

Máu tươi theo thân thương không ngừng chảy ra, Kim Chúc Lang ngay cả lực lượng giãy dụa cũng không còn, mặc cho Hàn Sâm đính nó ở trên vách đá.

Máu tươi và hoa lửa dâng trào, đầu thương mãnh liệt xoay tròn rốt cục đâm vào bên trong não Kim Chúc Lang, sống sờ sờ xoắn nát não của Kim Chúc Lang.

- Săn giết ấu thể sinh vật siêu cấp thần huyết Cổ Huyền Lang, thu được thú hồn Cổ Huyền Lang, thu được gen sinh mệnh tinh hoa của Cổ Huyền Lang, không thể ăn thịt.

Mắt thấy thi thể của Cổ Huyền Lang phân giải tiêu tán ở trước mặt mình, Hàn Sâm vội vươn tay bắt lấy khối gen sinh mệnh tinh hoa màu đen mới rơi xuống kia, trong lòng đã vui sướng sắp muốn nổ tung.

- Thú hồn siêu cấp thần huyết… thú hồn siêu cấp thần huyết… rốt cục mình đã có thú hồn siêu cấp thần huyết…

Hàn Sâm hận không thể ngửa mặt lên trời thét vang, mới có thể giải tỏa kích động cùng vui sướng trong lòng.

Nhưng cuối cùng Hàn Sâm vẫn nhịn được, thừa dịp Diệp Vũ Phong không nhìn thấy gen sinh mệnh tinh hoa trong tay hắn, trực tiếp thu vào.

Chuyện sinh vật siêu cấp thần huyết, đương nhiên là càng ít người biết càng tốt, đây tuyệt đối là một cái bí mật sẽ chọc ra đại phiền toái, hơn nữa còn là loại phiền phức ngập trời kia.

Vung thương giết vào bên trong đám dị sinh vật, không có Cổ Huyền Lang, bên trong sào huyệt cũng không còn dị sinh vật nào có thể có ngăn cản được Hàn Sâm cùng Diệp Vũ Phong, rất nhanh liền bị hai người liên thủ giết sạch sành sanh.

Bên trong bao gồm cả một con sinh vật thần huyết dạng trâu, sau khi bị Hàn Sâm một thương săn giết lại không thể thu hoạch được thú hồn, nhưng Hàn Sâm không có chút thất vọng nào, vẫn còn ở vào bên trong hưng phấn.

Một cái thú hồn siêu cấp thần huyết đã khiến cho hắn mừng như điên, chuyện gì khác cũng không quá để ý tới.

Hai người vọt tới vị trí trứng dị sinh vật, thế nhưng mà hình ảnh lọt vào trong tầm mắt, lại khiến cho Hàn Sâm cùng Diệp Vũ Phong đều ngẩn người.

Vị trí vốn nên có trứng dị sinh vật, bây giờ lại là rỗng tuếch, thứ gì đều không có.

Chuyện này khiến Hàn Sâm và Diệp Vũ Phong đều cảm thấy hết sức kỳ quái, phía trước vẫn còn nhiều dị sinh vật như vậy, làm sao trứng dị sinh vật lại không thấy đâu?

Bọn họ thực sự rất khó tin tưởng, vậy mà có người có thể tránh thoát tai mắt của những dị sinh vật kia chạy tới đây, đánh nát trứng dị sinh vật trước một bước.

Thế nhưng mà ngẫm lại lại cảm thấy rất không có khả năng, trong sào huyệt dị sinh vật này, đúng là chỉ có Diệp Vũ Phong phát hiện trước hết, trước khi anh ta tới, cửa vào dị tinh thể vẫn còn hoàn mỹ, không có khả năng có người đi vào.

- Chẳng lẽ là anh em Trần gia ở lần thứ nhất đi xuống, đã lợi dụng phương pháp đặc biệt gì đó, dưới tình huống không làm kinh động dị sinh vật phá vỡ trứng dị sinh vật?

Diệp Vũ Phong tự lẩm bẩm một câu, thế nhưng mà lại cảm thấy không có khả năng.

Thời gian anh em Trần gia đi xuống rất ngắn, liền coi như bọn họ không có làm dị sinh vật chú ý, cũng không có khả năng ở trong thời gian ngắn ngủi như vậy liền đến được vị trí trứng dị sinh vật đồng thời an toàn trở về.

Hàn Sâm nhìn vách đá rỗng tuếch, trong lòng lại đột nhiên sinh ra một ý nghĩ:

- Chẳng lẽ con Cổ Huyền Lang kia là từ trong trứng dị sinh vật ấp ra?

Chương 369: Học Trưởng Cứu Mạng

Mặc dù trứng dị sinh vật đã biến mất, để Hàn Sâm sinh ra rất nhiều phỏng đoán, nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là suy đoán mà thôi, dù sao cũng không có cách nào chứng minh được.

Sau khi cùng Diệp Vũ Phong phân chia thịt của con sinh vật thần huyết kia, Hàn Sâm vừa trở về Tí Hộ Sở vừa ăn thịt, thời điểm trở lại Tí Hộ Sở, lại tăng lên hai điểm thần gen, làm cho thần gen đạt đến 85 điểm.

Trở lại bên trong gian phòng của mình, Hàn Sâm mới hưng phấn gọi thú hồn Cổ Huyền Lang ra.

Cổ Huyền Lang: Thú hồn siêu cấp thần huyết, dạng binh khí.

Một cây dao găm màu đen dường như làm bằng huyền thiết xuất hiện ở trong tay Hàn Sâm, dao găm chỉ dài khoảng một xích, giữ ở trong tay còn nặng hơn đại đao bình thường một chút, lưỡi dao vừa đen vừa mỏng, cơ hồ cùng hư không nối liền một chỗ, cho người ta một loại cảm giác rét lạnh.

Tiện tay vung lên, khối thép Z liền trực tiếp bị hắn cắt đứt, căn bản không có một chút trở ngại nào, sắc bén tới mức khiến cho người ta run sợ.

Bởi vì không có mục tiêu quá tốt, Hàn Sâm cũng không có cách nào thí nghiệm ra chỗ mạnh mẽ chân chính của cây dao găm Cổ Huyền Lang này.

- Binh khí thú hồn siêu cấp thần huyết… binh khí thú hồn siêu cấp thần huyết…

Nhưng mà chuyện này cũng đã khiến cho Hàn Sâm mừng như điên, cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Thú hồn dạng binh khí siêu cấp thần huyết, đây chính là thú hồn siêu cấp thần huyết mà hắn cần nhất trước mắt, có cây dao găm Cổ Huyền Lang này, hắn rốt cuộc không cần sợ không giết được sinh vật siêu cấp thần huyết nữa, đơn giản là đồ tốt nằm mơ cũng không cầu được.

Có dao găm Cổ Huyền Lang, một lần nữa gặp phải con Kim Mao Hống con, Hàn Sâm tuyệt đối có thể giết nó, không còn có bất kỳ nghi vấn nào.

Chỉ là nếu muốn đi tới hòn đảo kia cũng không phải chuyện dễ dàng, hơn nữa Hàn Sâm cũng không dám khẳng định con Kim Mao Hống con kia còn ở trên đảo hay không, cho nên vẫn từ bỏ ý nghĩ này, khoảng cách thực sự quá xa.

Mặc dù sinh vật siêu cấp thần huyết thưa thớt, nhưng chỉ cần dụng tâm tìm kiếm, có lẽ vẫn có thể tìm được, không cần thiết phải đi xa như vậy.

Bây giờ chủ yếu nhất vẫn là tăng thực lực của mình lên, dù sao sinh vật siêu cấp thần huyết đều có đặc điểm riêng, chỉ ỷ vào một thanh dao găm thú hồn thì vẫn không quá an toàn, thực lực bản thân cũng cần phải tăng lên.

Hơn nữa tìm kiếm sinh vật siêu cấp thần huyết cũng cần thời gian, không phải muốn giết liền có.

Móc ra gen sinh mệnh tinh hoa của Cổ Huyền Lang, Hàn Sâm thè đầu lưỡi ra liếm ở phía trên, tinh thể màu đen hòa tan thành chất lỏng màu đen, chảy vào bên trong bụng Hàn Sâm, một luồng sinh mệnh tinh hoa dung nhập vào bên trong thân thể Hàn Sâm, khiến cho tế bào thân thể hắn giống như đều sống lại, có biến hóa không thể tưởng tượng nổi, các phương diện tố chất thân thể đều tăng cường lên không ít.

- Ăn gen sinh mệnh tinh hoa Cổ Huyền Lang, siêu cấp thần gen +1.

Nghe được bên trong đầu vang lên âm thanh làm cho người ta cảm thấy say mê kia, Hàn Sâm cảm giác như mình có chút sung sướng đê mê.

Gen sinh mệnh tinh hoa của Cổ Huyền Lang vậy mà mang đến cho Hàn Sâm 8 điểm siêu cấp thần gen, khiến cho siêu cấp thần gen của hắn đạt đến 43 điểm.

Mặc dù có một việc khiến Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ quái, ngoại trừ tự Kim Mao Hống phun ra gen sinh mệnh tinh hoa, thân thể cũng không phân giải tiêu tán, những sinh vật siêu cấp thần huyết bị Hàn Sâm giết, thi thể đều không thể lưu lại, chuyện này khiến Hàn Sâm hơi nghi ngờ một chút.

Mặc dù những chuyện này tạm thời Hàn Sâm cũng nghĩ không thông, tư liệu trên tay hắn thực sự là quá ít, dứt khoát liền không suy nghĩ thêm nữa.

Trở lại bên trong trường quân đội, Hàn Sâm vừa ở trên Internet lục soát tin tức có thể liên quan tới sinh vật siêu cấp thần huyết, vừa tận khả năng tăng thực lực của mình lên, để tương lai có thể nắm chắc việc săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết hơn.

Chỉ là sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không phải dễ dàng tìm tới như vậy, Hàn Sâm chỉ đành nhẫn nại, mỗi ngày đi lên Internet quan sát tin tức ở Cương Giáp Tí Hộ Sở cùng mấy Tí Hộ Sở xung quanh, hy vọng có thể phát hiện bất ngờ.

Đăng nhập vào cộng đồng dũng sĩ giác đấu đã rất nhiều ngày không lên, Hàn Sâm mở danh sách bạn bè của mình nhìn thoáng qua, ngay cả một người online đều không có, trên thực tế bên trong cột danh sách bạn của hắn cũng chỉ có ba người Nữ Hoàng, Vong Mệnh Nhân cùng Thiên Chỉ Hạc.

Hàn Sâm lựa chọn ghép đôi ngẫu nhiên, dù sao thì cao thủ ở trong khu vực tiến hóa cũng có rất nhiều, hắn cũng không sợ không tìm thấy đối thủ.

Rất nhanh, Hàn Sâm liền ghép đôi với một đối thủ, tiến vào bên trong giác đấu trường.

Thua thua thua, một mực không ngừng thua, Hàn Sâm liên tục đánh mười mấy trận, thân thể đã đạt tới cực hạn, nhưng mà ngay cả một trận đều không thể thắng.

Vận may hôm nay không hề tốt, ghép đôi đến đối thủ đều là Tiến Hóa Giả tương đối cao cấp, tố chất thân thể chí ít cũng có năm sáu mươi, Hàn Sâm một ván lâu nhất cũng chỉ chống đỡ chưa đến bốn phút, một ván nhanh nhất vẻn vẹn mấy chiêu đã bị đánh nổ.

Hàn Sâm lại cũng không để chuyện thắng thua ở trong lòng, chỉ cần có thể rèn luyện bản thân, thắng thua với hắn mà nói đều giống nhau.

Từ bên trong máy giả lập 3D đi ra, toàn thân Hàn Sâm đều đã ướt đẫm, trên thân còn tản ra khí tức nóng rực, toàn bộ thân thể đều có chút mềm nhũn, ngay cả bước đi đều có chút lung lay.

Thân thể ở trạng thái Phụ Hà trong thời gian dài sẽ có loại tình huống này xuất hiện, mặc dù Hàn Sâm đã thành thói quen, cũng không cảm thấy có cái gì, chỉ cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian, hơi bổ sung chút dinh dưỡng, lấy thể chất của hắn chẳng mấy chốc sẽ khôi phục lại.

Bành!

Hàn Sâm vừa rời khỏi máy giả lập 3D, xuyên qua cửa đi vào đại sảnh, đối diện lại có một người vội vội vàng vàng đi tới, tựa hồ như người kia có chuyện gì gấp, cúi thấp đầu bước nhanh xông về phía trước, căn bản không thấy người, lập tức đâm vào Hàn Sâm.

Hàn Sâm muốn né qua, thế nhưng mà hắn không nghĩ tới người này lại trực tiếp đụng tới, trong lòng không có phòng bị, thứ hai là khoảng cách quá gần, hiện tại thân thể của hắn rất suy yếu, chân đều đã mềm nhũn, căn bản không còn khí lực tránh né, liền lập tức bị đụng một cái, đặt mông ngồi xuống mặt đất.

- Thật xin lỗi… thật xin lỗi…

Người kia luôn mồm xin lỗi, đi đến trước mặt Hàn Sâm, có chút bối rối nâng Hàn Sâm dậy.

- Không có việc gì.

Hàn Sâm đứng lên, khoát tay áo biểu thị mình không có việc gì.

- Hàn học trưởng.

Người kia thấy rõ là Hàn Sâm, lại lộ ra vẻ ngạc nhiên, lôi kéo tay Hàn Sâm không thả.

Hàn Sâm nhìn người này, một nam sinh viên bình thường, mặc đồng phục trường quân đội Hắc Ưng, đầu hơi có chút lộn xộn, ngũ quan cũng coi như anh tuấn.

Chỉ là Hàn Sâm nhìn một lúc lâu, thấy thế nào cũng không nhận ra người này, không biết tại sao cậu ta nhìn thấy mình lại cao hứng như vậy.

- Hàn học trưởng, cứu mạng a.

Vui mừng trên mặt nam sinh viên kia thu liễm lại, vậy mà lôi kéo Hàn Sâm cấp bách cầu xin.

Trong lòng Hàn Sâm phiền muộn, nam sinh viên này bị điên rồi à, nơi này chính là trường quân đội Hắc Ưng, ai dám ở chỗ này giết người.

Hơn nữa căn bản là bốn phía bây giờ không có ai cả, cũng không có ai đang truy đuổi nam sinh viên này, chỗ nào cần cứu mạng chứ.

- Đến cùng là xảy ra chuyện gì, nói rõ ràng trước xem nào.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhìn tay của nam sinh viên đang bắt lấy cánh tay mình không ngừng run rẩy, trước hết trấn an cậu ta một chút.

Nam sinh viên kia nhìn bốn phía một chút, trong khoảng thời gian này, trong đại sảnh có rất ít người, trên cơ bản đều ở bên trong máy giả lập 3D, cũng không có ai chú ý tới bọn họ.

Nhưng mà nam sinh kia vẫn có chút không yên lòng, kéo Hàn Sâm đến trong góc kín, lúc này mới thấp giọng nói rõ ngọn nguồn câu chuyện.

Chương 370: Thú Hồn Phụ Thể

Sinh viên này tên là Vương Địch, còn là cùng khóa với Hàn Sâm, chỉ là cậu ta học bên khoa cổ võ, trong trường học cũng coi như có chút danh tiếng, thực lực có thể xếp vào danh sách ba người đứng đầu khoa cổ võ.

Dáng vẻ cũng tương đối không tệ, cũng là nhân vật phong vân ở trong trường học, tiền đồ cũng có vẻ xán lạn.

Thế nhưng mà sau khi Vương Địch lên cộng đồng dũng sĩ giác đấu, tất cả mọi chuyện đều phát sinh thay đổi không nhỏ.

Nguyên bản Vương Địch cũng giống như Hàn Sâm, cũng là vì rèn luyện tu vi võ học và kiến thức của mình mới lên cộng đồng dũng sĩ giác đấu, thế nhưng mà sau khi Vương Địch tiến vào cộng đồng dũng sĩ giác đấu, lại phát hiện ra cộng đồng dũng sĩ giác đấu còn có một khu VIP.

Chỉ là tiến vào khu VIP cần giao nộp một khoản phí hội viên không nhỏ, gia cảnh của Vương Địch cũng coi như giàu có, lại thêm năng lực của bản thân cũng rất tốt, vận may không tồi, ở bên trong Tí Hộ Sở cũng lừa kiếm được không ít tiền, đối với khu VIP lại có chút hiếu kỳ, cho nên liền giao nộp phí hội viên VIP.

Sau khi tiến vào khu vực VIP, Vương Địch mới biết được đó là địa phương như thế nào, khu vực bình thường đúng là chỉ ngẫu nhiên phân ra thắng bại mà thôi.

Khu vực VIP cũng là ngẫu nhiên ghép đôi đối thủ, mặc dù nghiêm khắc phân chia ra tổ chưa tiến hóa và tổ Tiến Hóa Giả, yêu cầu mỗi lần bắt đầu, đều phải giao nộp một khoản tiền lớn làm tiền cược đối chiến, thua đối chiến thì tiền cược liền thuộc về đối thủ, thắng thì tiền cược của đối phương liền thuộc về mình.

Ban đầu Vương Địch cũng ôm tâm thái chơi một chút chơi vài trận, gặp phải đối thủ có mạnh có yếu, trên tổng thể có thua có thắng, còn thu được một khoản, thế nhưng mà từ đó về sau lại không thể cứu vãn lại, Vương Địch dần dần bị hãm sâu vào bên trong. Không chỉ là thua sạch tiền của mình, còn thiếu nợ một lượng lớn của khu VIP.

- Cậu tìm tôi cũng có tác dụng gì đâu, tôi cũng không có tiền để cho cậu mượn.

Hàn Sâm đối với loại dân cờ bạc này cũng không có hảo cảm gì, đừng nói là hắn không quen biết Vương Địch, cho dù là bạn thân, Hàn Sâm cũng tuyệt đối không thể cho cậu ta mượn tiền.

- Không không không, Hàn học trưởng, không phải là tôi muốn mượn tiền, tôi chỉ cầu anh mau cứu mạng tôi…

Vương Địch lại liên tục lắc đầu, nóng nảy nói tiếp.

Bởi vì Vương Địch sa vào bên trong đó, không chỉ là đã mượn một khoản tiền lớn, còn ký xuống một hợp đồng chết người, bây giờ số tiền Vương Địch nợ đã lên tới một con số rất lớn, trả tiền đã là chuyện không thể nào, mà dưới tình huống không thể trả tiền lại, cậu ta nhất định phải đi đánh tử đấu để trả nợ.

Cái gọi là tử đấu, đã không phải có ý tứ đối chiến chân chính nữa, thậm chí ngay cả Hắc Quyền dưới mặt đất cũng không được tính, thuần túy đúng là một bữa tiệc giết chóc của một số người biến thái.

Người tham gia tử đấu, cái gì cũng có thể sử dụng, mục đích duy nhất chính là giết chết đối thủ để cho mình sống sót, mà tanh máu cùng chết chóc đối với những người kia lại là một sự hưởng thụ tốt nhất.

Qua hai ngày nữa, người của cộng đồng dũng sĩ giác đấu sẽ dẫn y đi tham gia tử đấu, mặc dù Vương Địch là học sinh trường quân đội, nhưng bởi vì cậu ta đã ký những hợp đồng kia, cộng đồng dũng sĩ giác đấu tuyệt đối có năng lực mang Vương Địch đi.

- Tôi có thể giúp cậu chuyện gì?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, trên thực tế hắn cảm thấy Vương Địch là tự làm tự chịu, cũng không đáng được đồng tình.

Có được những điều kiện gia đình cùng cơ sở bản thân tốt, lại không biết cẩn thận lợi dụng, ngược lại lại trầm mê ở những trò chơi đánh bạc kia, sau cùng tự hủy hoại mình ở bên trong.

Mặc dù Hàn Sâm am hiểu đánh cờ tâm lý, thế nhưng mà xưa nay hắn sẽ không tham dự trò chơi như vậy, bởi vì hắn biết trên đời này không có người vĩnh viễn không thua.

Trong cuộc đời không thể không cược, đó là lúc không có lựa chọn nào khác, dưới tình huống được lựa chọn còn đi cược, đó chính là tự tìm đường chết, không đáng được đồng tình.

Mặc dù đều là bạn học, nếu như chỉ là tiện tay mà thôi, Hàn Sâm cũng không ngại giúp cậu ta một chút.

- Tôi muốn mời anh thay tôi đi tham gia tử đấu…

Lời của Vương Địch vẫn chưa nói xong, Hàn Sâm trực tiếp xoay người rời đi, đây đã nằm ngoài phạm vi mà hắn có thể trợ giúp.

Hàn Sâm còn không có tự đại đến mức cho là mình đã vô địch thiên hạ, hắn chỉ là một người chưa tiến hóa nho nhỏ, ở bên trong Liên Minh, người có thể giết chết hắn thực sự là nhiều lắm, đi tới chỗ quỷ quái kia, chẳng khác nào là đem mạng của mình giao vào trong tay người khác.

Hàn Sâm cùng Vương Địch không thân quen gì, hắn cũng không phải người ngu, làm sao có thể thay cậu ta đi liều mạng.

- Học trưởng… chờ một chút… tôi có thể trả thù lao cho anh…

Vương Địch liền vội vàng kéo Hàn Sâm, mang theo kinh hoảng cùng khẩn cầu kêu lên.

- Đừng nói là cậu đã không có tiền nữa, cho dù là có, cũng không mua được mạng người.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm đối với khu vực VIP của cộng đồng dũng sĩ giác đấu vẫn có chút hiểu biết, lúc trước Hoàng Phủ Bình Tình nói cho hắn biết về cộng đồng dũng sĩ giác đấu, liền đặc biệt nói cho cho hắn chuyện về khu vực VIP.

Mặc dù trên danh nghĩa thì cộng đồng dũng sĩ giác đấu là thuộc về Chiến Thần Võ Đạo Quán, nhưng trên thực tế ngoại trừ Chiến Thần Võ Đạo Quán, còn có rất nhiều đối tác, những người hợp tác này đều có bối cảnh rất thâm hậu, thậm chí có thể nói là quyền thế ngập trời.

Khu vực VIP, trên thực tế chính là do một số người bên trong đó hùn vốn khống chế, Hoàng Phủ Bình Tình đã từng nhiều lần căn dặn Hàn Sâm, tuyệt đối đừng dính vào khu vực VIP, đối với hắn cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Theo lời nói của Hoàng Phủ Bình Tình, đó chính là sân chơi của một đám biến thái khát máu.

Hàn Sâm cũng không phải là một người biết rõ núi có hổ vẫn đâm đầu vào, nếu như không có đủ chỗ tốt, Hàn Sâm căn bản sẽ không dây vào khu vực VIP.

Vương Địch cũng là tự làm tự chịu, Hàn Sâm cũng không hề nghĩ qua chuyện bán mạng thay y, Hàn Sâm không phải thánh nhân, hắn cùng Vương Địch không có giao tình bán mạng.

- Không… không… học trưởng… tôi đã không có tiền… tôi có thể cho anh thú hồn… thú hồn thần huyết…

Vương Địch nắm lấy cánh tay Hàn Sâm không chịu bỏ ra, dùng giọng nói run rẩy nói.

- Thú hồn thần huyết cũng không mua được mạng người .

Hàn Sâm hơi lắc đầu, trong lòng âm thầm thở dài:

- Sớm biết như thế, lúc trước cần gì phải tự tìm chết.

- Không phải thú hồn thần huyết bình thường… học trưởng…anh nghe tôi nói… tôi có một cái thú hồn thần huyết phụ thể… rất hi hữu hiếm thấy, đối với anh nhất định sẽ có lợi… nếu là học trưởng anh, ở bên trong tử đấu nhất định sẽ không chết, học trưởng… không không không… tôi còn có một cái binh khí thú hồn thần huyết, có thể đưa cho học trưởng… cầu xin anh hãy cứu tôi…

Vương Địch giống như bắt lấy một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, lời nói đã có chút không mạch lạc đau khổ cầu khẩn Hàn Sâm.

Nguyên bản Vương Địch đã tuyệt vọng, thế nhưng mà hôm nay lại để cho cậu ta đụng phải Hàn Sâm, Vương Địch đột nhiên cảm thấy, đây có lẽ là trời cao đang cho cậu ta một cơ hội sống sót, cậu ta cần phải liều lĩnh bắt lấy cơ hội này.

Hàn Sâm vốn muốn trực tiếp từ chối, nhưng lúc nghe được bốn chữ thú hồn phụ thể lại hơi do dự một chút, hắn được nhìn thấy thú hồn phụ thể cũng không nhiều, thế nhưng mà trên cơ bản đều là thứ hết sức mạnh, ví dụ như

Thủy Tinh Linh của Tần Huyên cùng Nê Chiểu Lưu Sa của Diệp Vũ Phong, đều là thú hồn phụ thể có tác dụng lớn.

- Cậu ở Tí Hộ Sở nào, thú hồn phụ thể có năng lực gì?

Hàn Sâm do dự một chút, vẫn là mở miệng hỏi một câu.

- Tôi biết học trưởng anh ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, tôi đang ở…

Vương Địch lập tức vui mừng quá đỗi, vội vàng đem vị trí Tí Hộ Sở cùng năng lực thú hồn thần huyết của mình nói rõ ràng cho Hàn Sâm, đồng thời lộ ra vẻ kỳ vọng nhìn Hàn Sâm.

Chương 371: Đánh Thay

Sau khi trở lại phòng ngủ, Hàn Sâm bấm số liên lạc của Hoàng Phủ Bình Tình, rất nhanh liền nhìn thấy hình ảnh Hoàng Phủ Bình Tình nhảy ra từ máy truyền tin.

Lúc này Hoàng Phủ Bình Tình mặc một bộ váy dạ hội màu đen liền thân đai đeo, hơi lộ ra khe rãnh vòng một, phía dưới trắng cùng đen mãnh liệt tương phản, chỗ to lớn kia càng làm cho người ta quá mức chú ý.

- Tiểu học đệ, khó có dịp cậu lại chủ động liên hệ với tôi, hẳn là có chuyện gì à?

Hoàng Phủ Bình Tình cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói.

- Khụ khụ, học tỷ thật sự là liệu sự như thần, không hổ là người thừa kế tương lai của Chiến Thần Võ Đạo Quán, quả nhiên là có phong phạm của đại gia, trí sâu như biển…

Hàn Sâm vừa cười vừa nói, bình thường xác thực hắn không hề liên lạc với Hoàng Phủ Bình Tình, bây giờ có việc lại tìm tới người ta, cũng cảm thấy hơi có chút ngượng ngùng.

- Phốc, cậu vẫn là nói chuyện chính đi, loại chuyện lấy lòng này không quá thích hợp với cậu đâu.

Hoàng Phủ Bình Tình bật cười, giống như bông hoa xinh đẹp đang nở, rất là mê người.

- Học tỷ, vậy tôi liền nói thẳng, liên quan tới khu vực VIP của cộng đồng dũng sĩ giác đấu, cô có thể lộ ra một chút cho tôi hay không?

Hàn Sâm nói.

Sau khi Vương Địch nói năng lực thú hồn phụ thể của cậu ta, Hàn Sâm cảm thấy rất hứng thú đối với cái thú hồn kia, nhưng cũng chưa đồng ý với thỉnh cầu của Vương Địch.

Liên Minh không thể so với thế giới Tí Hộ Sở, địch nhân mạnh nhất ở bên trong Tí Hộ Sở chẳng qua cũng chỉ là những người vừa mới trở thành Tiến Hóa Giả kia, uy hiếp đối với Hàn Sâm cũng không lớn, nhưng mà bên trong Liên Minh lại có quá nhiều người có năng lực giết chết Hàn Sâm, hắn không dám có chút chủ quan nào, cho nên mới đến hỏi thăm Hoàng Phủ Bình Tình.

- Cậu đi Khu VIP ?

Sắc mặt của Hoàng Phủ Bình Tình lập tức thay đổi:

- Tôi không phải đã liên tục cảnh cáo cậu, không nên đi đến chỗ đó hay sao?

- Không phải tôi, là một bạn học của tôi.

Hàn Sâm nói ra chuyện của Vương Địch, nếu có thể, hắn cũng không muốn nhìn thấy Vương Địch đi chịu chết, nói thế nào cũng là bạn học.

Hoàng Phủ Bình Tình cau mày nghe Hàn Sâm nói, trầm ngâm một lát mới lên tiếng:

- Người này không cứu nổi, y đã chết chắc, cậu không nên dính vào.

- Nói thế nào mà chết chắc, không phải chỉ cần đánh thắng tử đấu, liền có thể xóa bỏ hay sao?

Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

- Cậu cho rằng những tên biến thái kia sẽ dễ dàng để cậu ta đánh thắng tử đấu như vậy sao?

Hoàng Phủ Bình Tình bĩu môi một cái nói:

- Tôi có thể nói cho cậu biết, người ở đó, đều là trâu chọi chờ bị ngược giết, có thể còn sống đi ra tỷ lệ trăm không được một.

- Nếu như tốn ít tiền, có biện pháp nào cứu vớt Vương Địch ra hay không.

Hàn Sâm nghĩ nghĩ rồi lại hỏi, nếu như có thể ra một chút sức, Hàn Sâm cũng không muốn nhìn thấy Vương Địch thật sự đi chịu chết.

- Cậu cảm thấy rắn độc sẽ buông tha cho con mồi đã nuốt vào bên trong miệng hay sao?

Hoàng Phủ Bình Tình nghiêm nghị nói:

- Chuyện này cậu không cần quản, không phải là chuyện chúng ta đủ khả năng.

- Nếu như tôi muốn thay Vương Địch đi thì sao?

Hàn Sâm thử thăm dò hỏi một câu, hắn đối cái thú hồn phụ thể kia vẫn còn có chút hứng thú, cái thú hồn kia cũng không phải có tiền liền có thể mua được, đối với việc Hàn Sâm săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng có hỗ trợ không nhỏ.

- Vương Địch có quan hệ như thế nào với cậu?

Hoàng Phủ Bình Tình ngưng mắt nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Không có quan hệ gì.

Hàn Sâm đành phải đem chuyện Vương Địch muốn dùng thú hồn để Hàn Sâm thay thế cậu ta đi tử đấu nói một lần.

- Cậu chưa đồng ý đấy chứ?

Hoàng Phủ Bình Tình nhíu mày hỏi.

- Còn chưa, nhưng tôi rất muốn cái thú hồn phụ thể kia, thật sự không có cách nào à?

Hàn Sâm hỏi.

Hoàng Phủ Bình Tình trợn mắt nhìn Hàn Sâm một cái:

- Nếu như tôi là cậu, liền sẽ buông tha cho suy nghĩ ngu xuẩn như vậy, đến đó căn bản là không thể sống sót đi ra, tôi nói thật cho cậu biết, người ở đó, nói là để người cùng đẳng cấp tử đấu, trên thực tế đối thủ của bọn họ đều là tồn tại cao hơn bọn họ một cấp. Vương Địch là người chưa tiến hóa, như vậy trên thực tế đối thủ của cậu ta sẽ là Tiến Hóa Giả, cậu thay thế cậu ta đi cũng giống vậy, cậu cảm thấy cậu có cơ hội còn sống đi ra không?

- Đây không phải là đang lừa gạt hay sao?

Hàn Sâm nhíu lông mày.

- Đúng là lừa gạt, cậu lại có thể làm thế nào? Bối cảnh của những người kia không phải là cậu hay tôi có thể trêu chọc nổi, tôi khuyên cậu vẫn nên từ bỏ cái suy nghĩ này đi.

Hoàng Phủ Bình Tình nói lần nữa.

- Nếu như tôi đi, đối thủ của tôi sẽ là dạng Tiến Hóa Giả gì?

Hàn Sâm suy nghĩ rồi hỏi.

- Cậu sẽ không muốn đi thật chứ? Cậu thật sự cho là cậu có thể chiến thắng Tiến Hóa Giả, mặc kệ là dạng Tiến Hóa Giả nào, đều không phải là người chưa tiến hóa có thể ứng phó, huống chi là loại trận đấu sinh tử này, đối

phương tuyệt đối sẽ không có nửa điểm lưu tình, cũng sẽ không có chút chủ quan nào, ai cũng sẽ không đem sinh mệnh của mình ra đùa.

Hoàng Phủ Bình Tình trợn to mắt nhìn Hàn Sâm.

- Nếu như đối phương chỉ là người vừa mới trở thành Tiến Hóa Giả, chưa hẳn là tôi đã không có cơ hội.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn Hàn Sâm một hồi lâu không nói gì, sau đó mới nói một câu:

- Cậu chờ một lát, tôi truyền một đoạn hình ảnh cho cậu xem.

Rất nhanh, Hoàng Phủ Bình Tình liền truyền tới một đoạn video, sau đó lại nói với Hàn Sâm:

- Nếu như cậu cảm thấy cậu có năng lực giết chết người này, vậy cậu đi đi.

Hàn Sâm mở đoạn video ra, bên trong là một đấu đài kín, đang có hai người đánh nhau ở trên sàn đấu, mà trong đó có một người đàn ông to giống như cột điện, thân cao chí ít khoảng 2m3 2m4, bắp thịt cả người lộ ra, giống như là một người bằng thép vậy.

Đối thủ của y sử dụng binh khí thú hồn chém lên trên người y, trực tiếp chém văng tia lửa ra khắp nơi, chỉ có thể lưu lại một vét xước mờ ở trên da của y.

Sau đó chỉ thấy người đàn ông kia giống như là bắt một con gà nhỏ, tóm lấy đối thủ, hai tay tùy ý kéo một cái, trực tiếp xé đối thủ thành hai nửa, máu tươi lập tức rơi xuống như mưa.

Người xem ở ngoài sàn đấu đều hưng phấn reo hò, thậm chí còn có người còn đập lên rào chắn ở ngoài sàn đấu, kích động gào thét.

Sau đó lại là một đoạn video khác, vẫn là người đàn ông to như cột điện kia, đối thủ của y lần này trực tiếp bị bẻ đầu.

Hình ảnh sau đó đều cùng loại, toàn bộ đều là hình ảnh người đàn này đối chiến, cơ hồ mỗi một đối thủ đều bị y xé tươi, một người mạnh nhất, ở trước mặt y cũng chỉ giữ vững được nửa giờ mà thôi.

- Y là ai?

Ánh mắt của Hàn Sâm sáng rực nhìn Hoàng Phủ Bình Tình hỏi.

- Y là ai không quan trọng, quan trọng là nếu như cậu đi tham gia tử đấu, đối thủ của cậu rất có thể là y.

Hoàng Phủ Bình Tình nói ra.

Trên thực tế Hoàng Phủ Bình Tình nói cũng có chút khoa trương, đám biến thái kia thích xem máu tanh ngược giết, mà không phải miễu sát, cho nên cho dù là tìm đối thủ cho người chưa tiến hóa, phần lớn cũng đều là Tiến Hóa Giả có độ hoàn thành loại gen không cao lắm, để những người chưa tiến hóa kia còn có chút chỗ trống để né tránh, làm chuyện chó cùng rứt giậu sau cùng, chỉ có như thế mới có niềm vui thú. Mà người đàn ông to như cột điện kia là người nổi bật ở trong số những Tiến Hóa Giả, lấy tàn bạo hung ác mà nổi danh, rất hợp với khẩu vị của những người biến thái kia.

Cũng không phải là tùy tiện một người chưa tiến hóa nào đi vào, liền có cơ hội để người đàn ông kia ra sân, sở dĩ Hoàng Phủ Bình Tình nói như vậy, chủ yếu là vì để cho Hàn Sâm triệt để bỏ đi suy nghĩ thay thế Vương Địch đi tham gia tử đấu.

- Cô có thể bảo chứng nếu tôi đi, đối thủ nhất định là y không?

Hàn Sâm lại trịnh trọng hỏi một câu.

- Đương nhiên.

Hoàng Phủ Bình Tình khẳng định nói, cô ta không muốn để cho Hàn Sâm có bất kỳ tâm lý may mắn nào.

- Tốt, như vậy tôi quyết định, tôi sẽ thay thế Vương Địch đi tham gia tử đấu.

Hàn Sâm bình tĩnh nói, lại để cho Hoàng Phủ Bình Tình nghe tới trợn mắt hốc mồm, nửa ngày không nói ra lời.

Chương 372: Ninh Nguyệt

Hoàng Phủ Bình Tình không biết Hàn Sâm đến cùng là bị điên hay là choáng váng rồi, vậy mà lại làm ra quyết định như vậy.

Mặc dù người đàn ông kia cũng chỉ là một hai năm gần đây mới tấn chức thành Tiến Hóa Giả, độ hoàn thành gen trong số những Tiến Hóa Giả cũng xem như là rất thấp, tố chất thân thể ở khoảng bốn mươi, nhưng đây cũng không phải là lĩnh vực mà người chưa tiến hóa có thể chạm đến.

Công kích của người chưa tiến hóa đối với người đàn ông kia căn bản là vô dụng, huống chi người đàn ông kia đã tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, là một loại tân võ học kỳ dị thoát thai từ cổ võ Thiết Bố Sam, có thể để cho tế bào toàn thân phát sinh cải biến, làm cho đao kiếm khó có thể thương tổn, Hàn Sâm đối mặt với y căn bản là một cơ hội nhỏ nhoi đều không có, hoàn toàn không có khả năng khiến y bị thương.

Đối mặt với một người như vậy, lại vẫn muốn đi, theo Hoàng Phủ Bình Tình thấy, Hàn Sâm quả thật là có chút điên rồi.

- Vì sao? Cho tôi một lý do?

Đôi mắt đẹp của Hoàng Phủ Bình Tình nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, có chút tức giận nói.

- Bởi vì tôi có thể đánh bại y.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Người đàn ông này rất mạnh, thậm chí là đạt đến trình độ tương tự lão quy, nhưng người đàn ông này có một chút không bằng lão quy, đó chính là tốc độ của y chậm hơn lão quy rất nhiều.

Càng quan trọng hơn là, Hàn Sâm đã không phải là Hàn Sâm trước kia, không chỉ năng lực thân thể đã đủ mạnh, hơn nữa trên tay hắn còn có dao găm thú hồn siêu cấp thần huyết Cổ Huyền Lang.

Sau khi Hàn Sâm xem video về người đàn ông kia, hắn đã có thể khẳng định, mình có thể chiến thắng người đàn ông này.

Có thể nói là Hàn Sâm có được dao găm Cổ Huyền Lang, chính là khắc tinh của người đàn ông này, tốc độ của người đàn ông kia chậm thân thể lại mạnh, bây giờ Hàn Sâm thích nhất chính là loại đối thủ như thế này.

Mà tố chất thân thể của đối phương cũng không mạnh đến tình trạng hắn không có cách nào sánh bằng, nếu như đối thủ là người đàn ông này mà nói, hắn hoàn toàn có thể đi tham gia tử đấu.

Hoàng Phủ Bình Tình trợn to mắt nhìn Hàn Sâm, cơ hồ cho rằng lỗ tai của mình có vấn đề, không thể tin tưởng hỏi:

- Cậu nói rằng cậu có thể đánh bại y?

- Đúng thế.

Hàn Sâm rất khẳng định trả lời.

- Cậu khẳng định là cậu không phát sốt hoặc uống say chứ?

Hoàng Phủ Bình Tình cơ hồ muốn mở đầu Hàn Sâm ra, nhìn xem trong đầu hắn đang nghĩ lung tung cái gì.

Một người chưa tiến hóa vậy mà tuyên bố mình có thể đánh bại người đàn ông kia, theo Hoàng Phủ Bình Tình, đây quả thực giống như là một con kiến công bố mình có thể nhấc con voi lên vậy.

- Tôi không phát sốt cũng không uống say, tôi rất tỉnh táo.

Hàn Sâm nghiêm mặt nói:

- Học tỷ, nếu như cô có thể xác định đối thủ của tôi là người đàn ông này, tôi nắm chắc nhất định có thể thắng, nhưng cô có xác định đối thủ của tôi là

người đàn ông này không?

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn Hàn Sâm im lặng một hồi lâu, cô ta không có cách nào tiếp nhận lời nói của Hàn Sâm, cô cũng không quá tin tưởng sẽ có loại chuyện này.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm lại không có một chút ý tứ đùa giỡn nào, thoạt nhìn vô cùng nghiêm túc, khiến cho cô ta không thể không cân nhắc.

- Cậu thật sự không nói đùa đấy chứ?

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn Hàn Sâm, lại trịnh trọng hỏi lại một lần.

- Tuyệt đối không nói đùa, không ai lại đem tính mạng của mình ra nói đùa cả.

Hàn Sâm nghiêm mặt nói.

Hoàng Phủ Bình Tình lộ ra vẻ cổ quái nhìn Hàn Sâm:

- Tôi không biết cậu điên hay là choáng váng rồi, cậu có biết đây chính là thật sự phải bỏ mạng không? Nếu đi thì sẽ không có đường lui, không vượt qua nổi thì chỉ có một con đường chết.

- Nếu như tôi thắng, có thể còn sống trở về hay không?

Vẻ mặt của Hàn Sâm không thay đổi hỏi.

Hoàng Phủ Bình Tình giận dữ nói:

- Người chủ trì khu vực VIP kia gọi là Ninh Nguyệt, cái tên này có lẽ cậu chưa từng nghe qua, nhưng anh của y chắc cậu không xa lạ gì, chính là anh họ Thần Thiên Tử của tôi.

- Em trai của Thần Thiên Tử?

Hàn Sâm hơi ngây ra một lúc, không khỏi có chút do dự.

- Chính xác mà nói, hẳn là anh em song bào thai, lúc trước sinh ra, Ninh Nguyệt chừng tám cân, vô cùng khỏe mạnh, mà thể cốt của Thần Thiên Tử cực yếu, sinh ra còn chưa tới bốn cân, cơ hồ là sắp chết non, nuôi như thế nào cũng không có khởi sắc. Ông nội bọn họ là một người cực tin vào vận mệnh, sau khi tìm một tiên sinh xem, tiên sinh kia nói là vì mệnh tinh của Ninh Nguyệt quá mạnh, cho nên ảnh hưởng tới anh trai của y, cuối cùng tiên sinh kia liền sửa lại thành cái tên Ninh Nguyệt bây giờ, nói là có thể trợ giúp anh trai y.

- Ngoại trừ ông nội của Ninh Nguyệt, không ai tin rằng chỉ sửa lại một cái tên liền có thể để cho Thần Thiên Tử tốt lên, nhưng mà không bao lâu sau khi sửa lại thành cái tên Ninh Nguyệt này, thể cốt của Thần Thiên Tử vậy mà thật sự khá lên, càng ngày càng có khởi sắc, người cả nhà đều vui mừng, nhưng mà từ đó về sau, thân thể của Ninh Nguyệt lại càng ngày càng tệ, về sau lại càng mắc bệnh nặng, cho tới bây giờ cũng không thể hoàn toàn chữa khỏi.

- Sau khi ông chết, dì lại đi xin một vị tiên sinh, hy vọng có thể điều trị cho Ninh Nguyệt, nhưng mà sau khi tiên sinh kia xem lại chỉ lắc đầu, cuối cũng chỉ nói một câu liền đi.

Hoàng Phủ Bình Tình nói đến đây dừng lại một chút.

- Nói cái gì?

Hàn Sâm không khỏi có chút tò mò.

- Nguyệt là âm, lấy làm tên của con trai vốn đã tổn hại tới dương khí, nếu là người bình thường lấy cái tên này, vậy cũng còn tốt, nhưng mà mệnh tinh của Ninh Nguyệt là ngôi sao chí dương, không được dính một chút âm khí nào, dùng Nguyệt làm tên sẽ không được chết tử tế, chỉ là…

Hoàng Phủ Bình Tình cười khổ nói:

- Vị tiên sinh kia nói đến đây, sau đó liền nhìn Thần Thiên Tử, lời kế tiếp liền không nói nữa, từ đó liền đi thẳng, nhưng mà ý của tiên sinh mọi người cũng đã hiểu rõ, nếu như Ninh Nguyệt đổi tên, chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho Thần Thiên Tử.

- Cho nên Ninh Nguyệt vẫn là Ninh Nguyệt?

Hàn Sâm hỏi.

Hoàng Phủ Bình Tình lắc đầu nói:

- Dì cũng đã từng cân nhắc qua việc đổi tên cho Ninh Nguyệt, nhưng chính Ninh Nguyệt lại nói, tên Nguyệt là do ông nội ban tặng, hôm nay ông đã qua đời, nếu như đổi tên sẽ là bất hiếu, cái tên này vừa có thể trợ giúp anh, sửa thì sẽ tổn hại đến anh, nếu người bất nghĩa bất hiếu thì sống tiếp có gì vui nữa, Ninh Nguyệt ta chính là Ninh Nguyệt, cuộc đời này chỉ có một cái tên này, lúc nói lời này thì Ninh Nguyệt cũng mới tám tuổi mà thôi.

- Tên Ninh Nguyệt này được đấy.

Hàn Sâm im lặng một hồi mới tán thán nói.

- Ninh Nguyệt là một người cực kỳ bảo trì quy củ, nếu như cậu có thể thắng, y nhất định sẽ không làm khó cậu, ít nhất là tuyệt đối không có khả năng để cho cậu chết ở chỗ của y, nhưng mà cậu thật sự có thể thắng sao?

Hoàng Phủ Bình Tình lại quay lại đề tài vừa rồi, bây giờ cô cũng không có biện pháp tin tưởng, Hàn Sâm có thể thắng người đàn ông kia.

- Theo sự hiểu rõ của cô đối với tôi, cô cảm thấy tôi sẽ làm chuyện không có nắm chắc hay sao?

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Hoàng Phủ Bình Tình nao nao, cô hiểu Hàn Sâm, xác thực không phải là một người thích mạo hiểm, càng không phải là một kẻ ngu si hoặc người điên, nhưng mà bảo cô tin tưởng Hàn Sâm có thể thắng người đàn ông kia, thật sự là có chút rất khó khăn, sự chênh lệch giữa người chưa tiến hóa cùng Tiến Hóa Giả thật sự là quá lớn.

- Học tỷ, xin giúp tôi sắp xếp một chút, cần phải để cho đối thủ của tôi là người đàn ông kia.

Hàn Sâm nói.

- Được rồi.

Hoàng Phủ Bình Tình khẽ gật đầu, lại thở dài một cái nói:

- Hi vọng Ninh Nguyệt không ở đó, nói thật, mặc dù Ninh Nguyệt là người vô cùng ôn hòa tuân thủ quy củ, nhưng mà không biết vì cái gì, lúc tôi gặp y lại luôn cảm thấy có chút bất an. Mặc dù tính tình của Thần Thiên Tử rất xấu, nhưng mà nếu như phải so sánh, tôi lại càng muốn thân cận Thần Thiên Tử hơn một chút.

Chương 373: Ma Vương

Hàn Sâm lại hỏi thăm những đối thủ khác có khả năng gặp phải, sau khi hiểu được toàn bộ, Hàn Sâm mới yên tâm đồng ý thay Vương Địch xuất chiến, nhưng điều kiện là Vương Địch phải đưa thú hồn cho hắn trước.

Một thú hồn thần huyết phụ thể cùng một binh khí thú hồn thần huyết, nhưng bởi vì không ở cùng một Tí Hộ Sở, sau khi ký kết hợp đồng, Hàn Sâm ủy thác cho Hoàng Phủ Bình Tình lợi dụng học sinh của Chiến Thần Võ Đạo Quán, ở Tí Hộ Sở của Vương Địch nhận lấy hai cái thú hồn thần huyết, chờ về sau Hàn Sâm có thời gian đi tới thu hồi là được.

Loại binh khí thú hồn thần huyết này là một cây búa, Hàn Sâm cũng không có hứng thú quá lớn, nhưng mà có dù sao cũng hơn không có, cái thú hồn phụ thể kia mới là thứ mà Hàn Sâm xem trọng.

Hoàng Phủ Bình Tình đi tới nơi tổ chức dũng sĩ giác đấu, thế nhưng lại không giống như cô ta mong muốn, Ninh Nguyệt đang ở ngay đấu trường dũng sĩ giác đấu, khả năng tránh đi là không lớn rồi.

- Nguyệt ca.

Mỗi lần Hoàng Phủ Bình Tình nhìn thấy Ninh Nguyệt, đều có chút thấp thỏm bất an không yên, mặc dù Ninh Nguyệt là một người rất ôn hòa,

nhưng mà mỗi lần cô ta nhìn thấy Ninh Nguyệt, đều có loại cảm giác lạnh cả người, từ nhỏ đến lớn đều như thế cả.

Cho nên Hoàng Phủ Bình Tình đi gần với Thần Thiên Tử vốn có tính cách táo bạo thêm một chút, nguyên nhân trong đó ngay cả Hoàng Phủ Bình Tình cũng không nói rõ được.

- Tiểu Tình, đã rất lâu không nhìn thấy em rồi.

Ninh Nguyệt nhẹ nhàng sờ lên đầu Hoàng Phủ Bình Tình, con mắt mang theo vui vẻ, giống như là vầng trăng khuyết trên bầu trời, cực kỳ mê người.

Tướng mạo của Ninh Nguyệt giống Thần Thiên Tử đến bảy phần, chỉ là hết sức gầy gò, sắc mặt hơi tái nhợt, liền trên môi đều chỉ có màu máu nhàn nhạt.

Ninh Nguyệt đối với Hoàng Phủ Bình Tình cực tốt, từ nhỏ đến lớn đều yêu quý, có một lần Hoàng Phủ Bình Tình cùng cha mẹ đến Ninh gia thăm ông ngoại, Hoàng Phủ Bình Tình không cẩn thận làm vỡ một thứ đồ cổ được ông ngoại xem như bảo bối, khi đó Hoàng Phủ Bình Tình rất sợ hãi, Ninh Nguyệt chính là sờ lên đầu cô như vậy, giúp cô chịu trách nhiệm chuyện làm vỡ đồ cổ, về sau bị phạt cực thảm, nhưng Ninh Nguyệt lại không hề nói gì.

Trong lòng Hoàng Phủ Bình Tình cực kỳ cảm kích đối với Ninh Nguyệt, nhưng mà không biết vì sao, cô không có biện pháp thân cận với Ninh Nguyệt, mà ngay cả lúc Ninh Nguyệt thân mật sờ đầu cô, Hoàng Phủ Bình Tình đều có loại cảm giác muốn né tránh nhưng lại không dám.

Ở trước mặt Ninh Nguyệt, cho dù là dùng tính cách cùng lịch duyệt của Hoàng Phủ Bình Tình, cũng sẽ trở nên có chút xúc động bất an, ngay cả nói chuyện cũng trở nên quy củ hơn.

- Nguyệt ca, em có một việc muốn nhờ anh hỗ trợ.

Hoàng Phủ Bình Tình ở trước mặt Ninh Nguyệt không tìm thấy quá nhiều chủ đề, đành phải trực tiếp đi vào chủ đề chính.

- Tiểu Tình em cũng biết, chỉ cần không phải là chuyện trái với quy củ, em muốn cái gì cũng được.

Ninh Nguyệt vẫn cười tủm tỉm như trước nói.

Chỉ là sau khi nói hai câu, Ninh Nguyệt liền không nhịn được lấy khăn tay che miệng ho khan hai tiếng, sắc mặt cũng tựa hồ càng trắng bệch hơn một chút.

- Nguyệt ca, bệnh của anh khá hơn chút nào không?

Thấy Ninh Nguyệt như thế, Hoàng Phủ Bình Tình cũng không nhịn được nữa có chút bận tâm.

- Không có việc gì, sớm đã thành thói quen, không sao đâu.

Ninh Nguyệt cười cười:

- Nói đi, em muốn cái gì?

- Nguyệt ca, em có một người quen bị mang đến đấu trường dũng sĩ giác đấu.

Hoàng Phủ Bình Tình vội vàng nói.

- Tiểu Tình, em nên biết, có chút quy củ không thể phá bỏ được… khụ khụ…

Ninh Nguyệt nói một câu, lại ho khan lên một tràng.

- Không phải Nguyệt ca, không phải là em xin anh buông tha cho cậu ta, chỉ là muốn nhờ anh có thể để cho Thiết Cuồng làm đối thủ của cậu ta hay không.

Hoàng Phủ Bình Tình cắn răng nói ra, mặc dù cô cũng không cho rằng đây là một chủ ý tốt, nhưng mà Hàn Sâm đã cố ý muốn như thế, cô cũng chỉ đành làm theo.

- Em và hắn có cừu oán?

Ninh Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Bình Tình.

- Không có.

Hoàng Phủ Bình Tình liền vội vàng lắc đầu.

- Hắn là một Tiến Hóa Giả?

- Không phải.

Ánh mắt của Ninh Nguyệt lộ ra vẻ thú vị:

- Vậy thì thật thú vị, tên hắn là gì?

- Hàn Sâm, Nguyệt ca, có thể chứ?

Mỗi lần Hoàng Phủ Bình Tình ở trước mặt Ninh Nguyệt, đều cảm thấy mình cực kỳ thiếu thốn từ ngữ.

- Chỉ cần không phá hỏng quy củ, em muốn cái gì cũng được.

Ninh Nguyệt cười tủm tỉm nhìn Hoàng Phủ Bình Tình, hơi có chút ý tứ cưng chìu.

- Nguyệt ca đã đồng ý?

Hoàng Phủ Bình Tình lập tức mừng như điên.

Ninh Nguyệt mỉm cười gật đầu, lấy khăn tay che miệng nhẹ nhàng run rẩy hai lần, xem ra giống như là đang cố gắng nhịn không để cho mình ho khan ra.

Đấu trường dũng sĩ giác đấu, nơi ác tính của nhân loại được phóng thích, võ đài không biết đã bị bao nhiêu máu tươi của nhân loại nhuộm qua, khắp nơi đều là từng khuôn mặt mang theo hưng phấn vặn vẹo.

Chỉ có điều cũng không ai có thể nhìn rõ ràng mặt của bọn họ, trên mặt của mỗi người đều đeo mặt nạ kim loại lạnh như băng, bởi vì có rất nhiều người

tới chỗ này, cũng không muốn bị người khác nhìn thấy bộ mặt thật của bọn họ.

Mặc dù ở bên trên Internet có cộng đồng hội viên giả lập, cũng có thể xem tường thuật trực tiếp trận đấu, nhưng mà như vậy thì không có cách nào thỏa mãn khoái cảm chân thật nhất, vẫn có rất nhiều người lựa chọn tự mình đi tới đấu trường dũng sĩ giác đấu, để cảm thụ tử đấu máu me dầm dề kia.

Cái tên Thiết Cuồng này vô cùng nổi danh ở trường đấu dũng sĩ giác đấu, không phải là Thiết Cuồng thật sự mạnh mẽ đến mức nào, ít nhất trong số những Tiến Hóa Giả, Thiết Cuồng còn không tính là người mạnh mẽ, nhiều nhất cũng chính là một Tiến Hóa Giả mới tương đối có tiền đồ mà thôi.

Thế nhưng mà ở đấu trường dũng sĩ giác đấu, đối với những người không có cách nào trả nợ hoặc là một người chưa tiến hóa muốn liều mạng, y lại là tồn tại giống như ác mộng.

Ma Vương, rất nhiều người đã từng quan sát Thiết Cuồng chiến đấu đặt tên cho y, Thiết Cuồng ở bên trong tử đấu biểu hiện ra lực thống trị, thủ đoạn tàn nhẫn cùng đẫm máu, cơ hồ khiến tất cả mọi người đã từng xem qua y tử đấu đều vô cùng đồng ý với xưng hô này.

Đối với người chưa tiến hóa mà nói, Thiết Cuồng đúng là vô cùng mạnh mẽ, không thể chiến thắng lại hung tàn bạo ngược, là Ma Vương khát vọng giết chóc cùng máu tươi cực độ.

Ở bên trong tử đấu trước đây, đối thủ của Ma Vương Thiết Cuồng không có một ai có thể lưu lại thi thể hoàn chỉnh, đều bị hai tay của Thiết Cuồng xé rách thân thể hoặc là bẻ đầu xuống.

Mỗi khi một màn như vậy xuất hiện, chính là lúc người xem ngoài sân cuồng nhiệt nhất, tiếng hoan hô cùng tiếng gào cơ hồ sẽ bao phủ toàn bộ giác đấu trường.

Đối thủ của Thiết Cuồng là ai không quan trọng, tất cả mọi người muốn xem, cũng chỉ là cảm giác thoải mái lúc xem Ma Vương hành hạ đối thủ đến chết.

- Tao sẽ bẻ đầu của mày xuống.

Lúc Thiết Cuồng đứng ở trên đài chiến đấu, chỉ vào đối thủ của mình gào rú ra câu mà y thích nhất, người xem ngoài sân cũng không nhịn nổi phát ra tiếng hoan hô khát máu cùng tử vong.

Trên thực tế, so sánh với Thiết Cuồng, những người xem ở ngoài sân đó mới càng giống như là Ma Vương chân chính.

Mà ở trong một căn phòng trên không sàn đấu, Ninh Nguyệt đang ngồi dựa vào ghế sa lon, uống rượu giống như máu, ánh mắt mỉm cười kia giống như trăng lưỡi liềm, nhìn xuống toàn bộ trường giác đấu.

- Hàn Sâm, hẳn là người có chút xung đột cùng đại ca đi, tên cuồng mông, đội trưởng tiểu phân đội Cương Giáp, còn là một người chưa tiến hóa… cũng là một người thú vị… Khụ khụ…

Ninh Nguyệt nhìn Hàn Sâm đã đi đến võ đài, khóe miệng lộ ra một nụ cười mang theo ý vị sâu xa.

Chương 374: Nhất Kích Tất Sát

Hàn Sâm thay thế Vương Địch tới tham gia tử đấu, phải trải qua rất nhiều thủ tục, phiền toái nhất đúng là kiểm tra gen, vì để xác định Hàn Sâm là người chưa tiến hóa hay là Tiến Hóa Giả, cho nên làm kiểm tra gen rất nghiêm khắc.

Bởi vì gen của Tiến Hóa Giả và người chưa tiến hóa có phân chia rõ ràng, kiểm tra ra cũng không khó, nhưng mà loại kiểm tra này chỉ có thể phân biệt Tiến Hóa Giả cùng người chưa tiến hóa, cũng không thể kiểm tra ra tố chất thân thể thực tế.

Hơn nữa sàn đấu dũng sĩ giác đấu còn có một quy định, nếu như là do người khác thay thế tham gia thi đấu, như vậy người tham gia thi đấu, tố chất thân thể phải cao hơn người vốn phải tham gia thi đấu.

Chuyện này đối với Hàn Sâm mà nói cũng không khó, khống chế thân thể hoàn thành kiểm tra, tố chất thân thể vừa vặn cao hơn Vương Địch một chút.

Sau khi thông qua rất nhiều thủ tục, Hàn Sâm mới xuất hiện ở trên võ đài dũng sĩ giác đấu.

Nhìn Thiết Cuồng khổng lồ như dã nhân đang gầm rú ở trước mặt, Hàn Sâm lại cực kỳ bình tĩnh.

Mặc kệ là tiếng kêu hưng phấn của người xem ngoài sân, hay là tiếng Thiết Cuồng đang gào thét hung ác, đối với Hàn Sâm đều không có chút ảnh hưởng nào.

Khí thế của Thiết Cuồng có mạnh, cũng không mạnh hơn Kim Mao Hống, ưu thế về hình thể cũng không khiến cho Hàn Sâm cảm thấy có áp lực gì, dị sinh vật có hình thể khổng lồ ở trong Tí Hộ Sở thật sự có nhiều lắm.

Yên lặng triệu hồi ra thú hồn Yêu Tinh Nữ Hoàng cùng bản thân dung hợp, hóa thành một cái áo giáp màu đỏ, vương miện hồng bảo thạch kỳ dị trên đỉnh đầu, đồng thời trong tay cầm lấy dao găm Cổ Huyền Lang, ánh mắt bình tĩnh nhìn Thiết Cuồng ở bên kia võ đài vẫn đang liên tục làm ra động tác khiêu khích cùng gào thét.

Mặc dù thấy được Hàn Sâm triệu hồi ra thú hồn, nhưng mà Thiết Cuồng cũng không có ý tứ muốn sử dụng thú hồn, y sớm đã thành thói quen như thế, dùng tố chất thân thể của y, hoàn toàn có thể không cần sử dụng bất kỳ loại thú hồn gì đã có thể hành hạ người chưa tiến hóa đến chết, những người xem điên cuồng đó càng thích nhìn y biểu diễn tay không tấc sắt xé rách người chưa tiến hóa, mà chính y cũng thích thú.

Trong tích tắc màn laser ở trung tâm võ đài biến mất, Thiết Cuồng liền trực tiếp đi nhanh về phía Hàn Sâm, đôi bàn tay lớn thô ráp hơi mở ra, mang trên mặt nụ cười khát máu.

Cơ hồ là không có tư thế phòng ngự nào, bởi vì Thiết Cuồng cho là y không cần phòng ngự, y tu luyện Thiết Giáp Chú Thể, đối mặt với người chưa tiến hóa, cho dù đối phương sử dụng binh khí thần huyết, cũng chỉ có thể lưu lại dấu vết mờ mờ ở trên người y, nếu lực lượng hơi kém, chỉ sợ liền vết máu đều không thấy được.

Cho dù có thể lưu lại vết thương nhẹ ở trên người y, cũng chỉ khiến y càng thêm hưng phấn, làm cho người xem càng thêm điên cuồng, Thiết Cuồng rất hiểu như thế nào lấy lòng những đại gia hao tốn nhiều tiền của mua vé tới nơi này tìm kiếm kích thích.

Nhìn Thiết Cuồng đang ép về phía Hàn Sâm, Hoàng Phủ Bình Tình không khỏi cảm thấy căng thẳng, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Mặc dù Hàn Sâm liên tục nói hắn có thể đánh bại Thiết Cuồng được, nhưng mà theo Hoàng Phủ Bình Tình, loại chuyện này quá mức không thực tế.

Dù sao Thiết Cuồng cũng là Tiến Hóa Giả thần gen viên mãn, tố chất thân thể của người chưa tiến hóa cách biệt quá xa, căn bản không thể so sánh.

Người xem bên ngoài võ đài hiển nhiên chỉ có hưng phấn, nhìn Thiết Cuồng giang hai tay ra mau chóng ép về phía Hàn Sâm, đều điên cuồng kêu to lên.

- Xé nát tên tạp chủng kia đi!

- Giết hắn đi.

- Bẻ đầu của hắn xuống.

- Chơi nổ mông của hắn!

Toàn bộ trường giác đấu đều là một mảnh điên cuồng, giống như vô số ma quỷ đang kêu gào.

Mắt thấy thân hình của Thiết Cuồng đã tới gần Hàn Sâm, mang trên mặt nụ cười khát máu, một đôi bàn tay to sắp bắt được bả vai của Hàn Sâm, thân thể to lớn như vậy, tốc độ lại mau kinh người, giống như tốc độ ánh sáng.

Tốc độ như của Thiết Cuồng, ở trong mắt người chưa tiến hóa bình thường, cho dù là trong mắt người chưa tiến hóa có thần gen đã viên mãn, chỉ sợ đều là cực kì khủng bố, thậm chí còn khó có thể thấy rõ quỹ tích di động của hai cánh tay kia, sơ ý một chút là sẽ bị hai tay của y bắt được, trực tiếp bị xé thành hai nửa.

Nhưng mà tốc độ của Thiết Cuồng trong mắt Hàn Sâm đang sử dụng Yêu Tinh Nữ Hoàng biến thân lại không nhanh như vậy.

So với lão quy ra, tốc độ của Thiết Cuồng còn kém hơn rất nhiều, hoàn toàn không thể so sánh với tốc độ cắn của lão quy.

Lúc bàn tay của Thiết Cuồng sắp bắt được hai vai Hàn Sâm, trái tim Hàn Sâm mạnh mẽ nhảy lên, giống như là búa tạ đánh vậy, trong chốc lát làm cho dòng máu của Hàn Sâm bắt đầu cao tốc khởi động, thân thể trong chốc lát tiến vào trạng thái căng cứng.

OÀ..ÀNH!

Bước ra một bước, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc ở dưới một bước này, nhìn thoáng qua, giống như ảo mộng không thể nhìn rõ ràng được.

Một tia sáng màu đen đột ngột lướt qua cổ Thiết Cuồng một cái, đồng thời Hàn Sâm đã phiêu dật xoay người đi ra sau lưng Thiết Cuồng.

- Xú tiểu tử, cũng có chút ít thủ đoạn, nhưng đáng tiếc ông mày là mình đồng da sắt, con dao găm nát kia của mày không làm tổn thương một cọng tóc gáy của ông mày được.

Thiết Cuồng xoay người lại, rống một tiếng với Hàn Sâm, trong mắt tràn đầy vẻ bạo ngược.

- Thật sao?

Mặt Hàn Sâm không thay đổi nhìn Thiết Cuồng.

- Rồi…

Thiết Cuồng há to miệng muốn nói cái gì, nhưng lại chỉ phát ra một loại âm thanh giống như là áp lực từ trong ống nước thoát ra, bên trên gáy đã nứt ra một đường vết rách, máu tươi điên cuồng bắn ra.

Bên ngoài sàn đấu hoàn toàn yên tĩnh, bạo ngược cùng dữ tợn trên mặt Thiết Cuồng đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là hoảng sợ cùng không thể

tin, hai tay liều mạng che vết thương trên cổ mình, vẻ mặt đã cực kỳ hoảng sợ.

Thế nhưng mà miệng vết thương kia thật sự là quá sâu quá lớn, mặc kệ Thiết Cuồng che như thế nào đi nữa, máu tươi vẫn như là nước suối chảy ra bên ngoài, chỉ trong chốc lát hai mắt đã trở nên trắng dã, ngã sấp xuống co quắp trên võ đài.

Người xem ở trên trường giác đấu sau khi tạm thời yên lặng, đột nhiên càng thêm nhiệt liệt hoan hô cùng rống lên một tiếng.

Hàn Sâm trực tiếp thu hồi thú hồn đi xuống dưới đài, nhưng trong lòng cũng kinh ngạc sự sắc bén của dao găm Cổ Huyền Lang, tố chất thân thể của Thiết Cuồng, hơn nữa còn luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể cải biến tế bào cơ thể, vậy mà dao găm Cổ Huyền Lang có thể dễ dàng cắt đứt cổ họng của y, cơ hồ không hề tốn chút khí lực nào, quả thực là sắc bén tới mức đáng sợ, chém sắt như chém bùn đều không đủ dùng hình dung sự sắc bén của dao găm Cổ Huyền Lang.

Hoàng Phủ Bình Tình không thể tin nhìn Hàn Sâm đang rời sân, còn có chút chưa kịp phản ứng, không thể tin được Thiết Cuồng lại thất bại như vậy.

- Thú vị... mang cậu ta đến gặp tôi…

Ninh Nguyệt nhìn Hàn Sâm đang rời sân, trong mắt lại lóe ra ánh sáng khác thường, phân phó một tiếng với máy truyền tin.

Hàn Sâm bị đưa vào trong phòng, thấy được Ninh Nguyệt đang mỉm cười, còn có Hoàng Phủ Bình Tình đang đứng ở bên cạnh Ninh Nguyệt có vẻ hơi khẩn trương.

- Xin chào, tôi là Ninh Nguyệt, Ninh trong ninh tĩnh, Nguyệt trong ánh trăng.

Ninh Nguyệt đi tới trước mặt Hàn Sâm, mỉm cười đưa tay phải ra, ôn hòa giống như là một thư sinh yếu đuối người vật vô hại.

- Hàn Sâm.

Hàn Sâm đưa tay ra cùng Ninh Nguyệt bắt một cái, Ninh Nguyệt mang đến cho hắn một cảm giác, hoàn toàn khác với lời Hoàng Phủ Bình Tình nói.

Hàn Sâm cũng không nói rõ được đó là một loại cảm giác như thế nào, chỉ là không có cảm giác bất an giống như lời của Hoàng Phủ Bình Tình kia, hơn nữa là một loại cảm giác không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Nếu như bắt buộc phải để cho Hàn Sâm hình dung cảm giác mà Ninh Nguyệt mang đến cho hắn, có lẽ hoa anh túc sẽ gần với cảm giác mà Ninh Nguyệt mang đến cho hắn, khiến cho run rẩy rồi lại không nhịn được muốn tiếp cận.

Chương 375: Suy Đoán Của Hàn Sâm

Ninh Nguyệt là một người vô cùng biết nói chuyện, vĩnh viễn sẽ không khiến người ta cảm thấy tẻ ngắt, hướng dẫn từng bước lại thích hợp đưa ra chủ đề, nhưng mà lại không có cảm giác quá mức gấp gáp, khiến cho Hàn Sâm cũng không có cảm giác khó chịu gì.

Nguyên bản Hàn Sâm còn cho là mình muốn thoát thân rời đi cũng không phải là một chuyện dễ dàng, ít nhất Ninh Nguyệt sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, nhưng Ninh Nguyệt chỉ là mời hắn đi lên khoái trá trò chuyện trong chốc lát, sau đó cũng để người tiễn hắn trở về, thậm chí ngay cả một câu thăm dò đều không có, toàn bộ quá trình có thể nói là tương đối để cho người ta sung sướng.

Sau khi Hàn Sâm rời đi, Ninh Nguyệt lại ngồi ở trước màn hình 3D, một lần lại một lần theo từng góc độ quan sát hình ảnh Hàn Sâm dùng một đòn giải quyết Thiết Cuồng kia.

Trong mắt dần dần nhiều hơn chút gì đó, cũng không biết là đã nhìn bao nhiêu lần, mới tự lẩm bẩm một câu:

- Dao găm thật là sắc bén, có lẽ chuyện kia sẽ có cơ hội.

Trên đường trở về, Hoàng Phủ Bình Tình hiếu kỳ kinh ngạc nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Con dao găm thú hồn này của cậu là thú hồn dị sinh vật nào, làm sao lại sắc bén như vậy? Chỉ một đòn đã cắt đứt yết hầu của Thiết Cuồng.

- Một cái thú hồn thần huyết dạng sói, ngoại trừ sắc bén cũng không có ưu điểm gì khác.

Hàn Sâm cười nói.

Hoàng Phủ Bình Tình nhịn không được mắt trắng không còn chút máu:

- Chỉ một ưu điểm đó mà còn chưa đủ à? Đã quá biến thái rồi, có thể cắt thân thể của Tiến Hóa Giả sau khi cải biến tế bào, mặc dù chỉ là thân thể có tố chất trên 40 điểm, nhưng mà binh khí thú hồn như vậy, không biết bao nhiêu người cầu đều không cầu được, vận may của cậu thật sự là quá tốt rồi.

Dừng một chút, Hoàng Phủ Bình Tình lại có chút nghiêm túc nói:

- Nhưng cậu đã có một con dao găm thú hồn như vậy, lại ở trước mặt Ninh Nguyệt lấy ra, sẽ chọc phải đại phiền toái, Ninh Nguyệt sẽ không thể nào bỏ qua cho cậu, cậu cần phải cẩn thận.

- Tại sao?

Hàn Sâm có chút không hiểu nhìn Hoàng Phủ Bình Tình.

Người khác không biết trên thực tế dao găm Cổ Huyền Lang là do thú hồn siêu cấp thần huyết biến thành, cho dù sắc bén một chút, cũng không cần phải vì thế mà trăm phương ngàn kế đối phó với hắn chứ?

Hoàng Phủ Bình Tình có chút do dự, rất lâu mới lên tiếng:

- Cậu không hiểu, một con dao găm thú hồn như vậy, đối với Ninh Nguyệt mà nói, thật sự là quá trân quý, có khả năng sẽ để cho y hoàn thành một chuyện mà Ninh gia khát vọng đã lâu, cậu nói xem Ninh Nguyệt có bỏ qua cho cậu hay không?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, nhìn Hoàng Phủ Bình Tình hỏi:

- Chuyện mà Ninh gia khát vọng?

Những lời này của Hoàng Phủ Bình Tình, lại để cho Hàn Sâm nhớ tới những vật mà cụ mình là Hàn Kính Chi lưu lại cùng với câu nói mà cha lưu lại kia.

Cụ để lại mấy chữ siêu cấp thần gen ở trên sổ tay, mà cha còn nói có chuyện gì thì có thể mang theo sợi dây chuyền dị thú kia đi tìm Ninh gia hỗ trợ.

- Có khả năng, Ninh gia biết rõ sự tồn tại của sinh vật siêu cấp thần huyết cùng siêu cấp thần gen hay không? Nhưng mà bọn họ lại không có năng lực săn giết, cho nên mới để ý tới dao găm Cổ Huyền Lang như vậy?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy đoán, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Hoàng Phủ Bình Tình giật giật miệng, có chút khổ não nói:

- Tôi nói cậu cũng sẽ không hiểu, kỳ thật liền chính tôi cũng không rõ, không chỉ là Ninh gia, ngay cả trưởng bối của Hoàng Phủ gia chúng tôi, có đôi khi cũng sẽ có một ít mệnh lệnh để cho tôi không hiểu rõ, làm một ít chuyện khiến tôi khó hiểu, một lát cũng không nói rõ ràng được, hơn nữa có một số việc tôi cũng không thể nói.

Hiển nhiên là Hoàng Phủ Bình Tình có chút khó xử, Hàn Sâm cũng không hỏi lại, nhưng mà Hoàng Phủ Bình Tình vẫn đã để lộ ra rất nhiều tin tức.

Bây giờ Hàn Sâm lại nghĩ tới chuyện Hứa Như Yên dẫn người rời bến đi tới sào huyệt dị sinh vật, bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, một cái sào huyệt dị sinh vật mà thôi, nếu như chỉ giống như là người bình thường nghĩ, trứng dị sinh vật trong sào huyệt dị sinh vật, có thể có tỷ lệ rất lớn sản sinh ra thú

hồn thần huyết, tập đoàn Tinh Vũ thật sự sẽ bởi vì một cái thú hồn thần huyết mà trả một cái giá lớn như vậy hay sao?

Nghĩ như thế nào thì chuyện này đều có chút không quá hợp lý, theo tập đoàn Tinh Vũ trả giá đến xem, đã sớm đủ để mua một cái thú hồn thần huyết rồi, thậm chí còn không tới, dù sao có thể mời được toàn bộ tiểu phân đội, bản thân chuyện này đã phải bỏ ra một cái giá khổng lồ.

Hơn nữa các loại phí tổn rời bến, mặc dù Hàn Sâm không biết cụ thể là bao nhiêu, nhưng nghĩ đến cũng đã là một con số cực lớn.

Hơn nữa còn hy sinh nhiều người như vậy, đây cũng là một khoản chi tiêu cực lớn, vì một cái thú hồn thần huyết, thật sự đáng chịu nguy hiểm lớn như vậy sao?

- Trừ phi… bọn họ coi trọng sào huyệt dị sinh vật như vậy, kỳ thật không phải là vì thú hồn thần huyết, mà là thú hồn siêu cấp thần huyết.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Nhưng mà nghĩ như thế lại có chút không đúng lắm, theo kinh nghiệm của Hàn Sâm mà nói, trứng dị sinh vật cũng không trực tiếp xuất hiện thú hồn siêu cấp thần huyết, chỉ có thể ấp ra sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu như tập đoàn Tinh Vũ biết rõ chuyện này, những người bọn Hứa Như Yên kia hình như cũng không có năng lực chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, bọn họ đi thì có ích lợi gì?

Nhưng chính Hàn Sâm cũng không thể xác định được trứng dị sinh vật có phải thật sự sẽ không xuất ra thú hồn siêu cấp thần huyết hay không, cho nên đây cũng chỉ là giả thuyết của hắn.

- Có thể xác định chính Ninh gia biết rõ một ít chuyện, có lẽ Hoàng Phủ gia cũng biết một chút, còn đến cùng bọn họ biết được bao nhiêu, chuyện này cũng chỉ có bọn họ biết thôi.

Nghi ngờ trong lòng Hàn Sâm càng ngày càng nhiều.

Cụ mình làm sao lại viết xuống mấy chữ siêu cấp thần gen, đến cùng là cha có phải bị Ninh gia làm hại hay không, đến cùng là Ninh gia cùng Hoàng Phủ gia đối với siêu cấp thần gen biết tới đâu, nghi ngờ trong lòng Hàn Sâm càng ngày càng nhiều.

Trở lại trường quân đội ngày hôm sau, Hàn Sâm liền nhận được lời mời của Ninh Nguyệt, Ninh Nguyệt hi vọng hắn có thể tham gia kế hoạch săn giết dị sinh vật do tập đoàn Tinh Vũ tổ chức một lần.

Hàn Sâm vốn muốn từ chối, nhưng Ninh Nguyệt lại đưa ra một điều kiện để cho Hàn Sâm có chút khó có thể từ chối, tập đoàn Tinh Vũ bây giờ có thể giúp Hàn Nghiên tiến vào trường quý tộc, không cần phải chờ tới lúc Hàn Sâm trở thành quý tộc hoặc là nhân vật nổi tiếng.

Nguyên bản kế hoạch của Hàn Sâm là trước khi nhập ngũ đi lính sẽ trở thành quý tộc thần huyết, có thể đưa Hàn Nghiên vào học viện quý tộc, nếu như chỉ là trở thành quý tộc thần huyết, thời gian tuyệt đối là đủ.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm muốn dùng siêu cấp thần gen tấn chức tới Tiến Hóa Giả, thời gian không biết còn có thể chờ được hay không, hắn cũng không nói được chính mình lúc nào mới có thể tấn chức thành công, cho nên đưa Hàn Nghiên vào trong học viện quý tộc là một vấn đề, Hàn Sâm vẫn đang nghĩ biện pháp, cũng tìm không ít người, nhưng lại không có hiệu quả gì.

Bây giờ Ninh Nguyệt lại đưa ra một cái điều kiện như vậy, khiến cho Hàn Sâm rất khó từ chối, cũng đồng thời để cho Hàn Sâm càng thêm cảnh giác đối với Ninh Nguyệt, đây tuyệt đối là một người có thể xem thấu lòng người, y biết rõ Hàn Sâm muốn cái gì, hơn nữa cũng cho Hàn Sâm đồ vật muốn lấy nhất, khiến cho Hàn Sâm khó có thể từ chối yêu cầu của y, người như vậy rất đáng sợ.

- Ninh Nguyệt à Ninh Nguyệt, nếu như mày thật sự là muốn mượn dao găm Cổ Huyền Lang săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, đối với tao mà nói, đây cũng là một cơ hội, là chuyện cầu cũng không được, cho dù không có chuyện của Tiểu Nghiên, tao cũng sẽ không từ chối, tính toán lần này của mày đã uổng phí.

Hàn Sâm không hề từ chối Ninh Nguyệt, đã đồng ý với thỉnh cầu của y, trong lòng lại ẩn ẩn có chút chờ mong.

Nếu như thật sự là Ninh Nguyệt muốn đi giết sinh vật siêu cấp thần huyết, mà Hàn Sâm lại nắm giữ dao găm Cổ Huyền Lang độc nhất vô nhị trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, là thứ duy nhất có thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, đến lúc đó ai có thể thu lợi còn rất khó nói…

Chương 376: Rừng Cổ Lâm

Hàn Sâm cùng Ninh Nguyệt ký kết hợp đồng, tập đoàn Tinh Vũ làm thủ tục cho Hàn Nghiên tiến vào học viện quý tộc trước, mà Hàn Sâm thì cần chạy tới Cuồng Tín Tí Hộ Sở ở phía nam Cương Giáp Tí Hộ Sở, cùng người của tập đoàn Tinh Vũ tụ hợp.

Lúc trở lại từ Cách Lan Tí Hộ Sở đã đi ngang qua Cuồng Tín Tí Hộ Sở một lần, đường đi tới đó cũng tính là quen thuộc, chuyện này cũng không làm khó được Hàn Sâm.

Nhưng để cho Hàn Sâm không tưởng tượng được là, Ninh Nguyệt lại mang hai cái thú hồn thần huyết mà Hàn Sâm kiếm được từ chỗ Vương Địch đến Cuồng Tín Tí Hộ Sở.

Trừ chuyện đó ra, Ninh Nguyệt còn điều động một nhóm lớn cao thủ của tập đoàn Tinh Vũ ở mấy Tí Hộ Sở gần Cuồng Tín Tí Hộ Sở, đi tới nơi đây.

Chỉ là bởi vì Ninh Nguyệt cách Cuồng Tín Tí Hộ Sở khá xa xôi, cho nên kế hoạch lúc này, trên thực tế Ninh Nguyệt cũng sẽ không đích thân tham dự, cầm đầu là một người tên Dương Vĩnh Thành có thần gen đại viên mãn.

Ngoại trừ Dương Vĩnh Thành, còn có hai người thần gen đại viên mãn khác, còn có mấy người có thần gen vô cùng cao, cộng thêm Hàn Sâm là tám người, để cho Hàn Sâm âm thầm kinh ngạc với năng lực mạnh mẽ của tập đoàn Tinh Vũ.

Dương Vĩnh Thành không nói cho Hàn Sâm là bọn họ sẽ đi đâu, mục tiêu là cái gì, Hàn Sâm cũng không hỏi, chỉ là theo chân bọn Dương Vĩnh Thành đi vào bên trong dãy núi chập trùng.

Bọn Dương Vĩnh Thành đối với Hàn Sâm tựa hồ như không có hảo cảm gì, chuyện này Hàn Sâm cũng có thể hiểu, dù sao hắn không phải người của tập đoàn Tinh Vũ, mời một người ngoài hỗ trợ, đối với bọn Dương Vĩnh Thành mà nói, cũng không phải là chuyện vẻ vang gì.

Hàn Sâm cũng không để trong lòng, hắn cũng không có hứng thú gì đối với bọn Dương Vĩnh Thành, hứng thú của Hàn Sâm đều đặt ở trên cái thú hồn phụ thể kia của Vương Địch.

Cái thú hồn thần huyết phụ thể kia tên là Lôi Điện Ác Linh, là một loại thú hồn phụ thể có thể trực tiếp phụ ở trên cơ thể người, Hàn Sâm thí nghiệm hiệu quả của Lôi Điện Ác Linh.

Sau khi phụ thể trên người có loại cảm giác bị điện giật tê liệt, nhưng mà cũng không thương hại tới thân thể, lại làm cho cảm nhận của thân thể giảm xuống trên phạm vi lớn, đồng thời đối với các phương diện tố chất thân thể như lực lượng, tốc độ đều có tăng cường không nhỏ.

Chuyện này làm cho Hàn Sâm hết sức cao hứng, mặc dù cảm nhận giảm xuống cũng không thể tính là chuyện tốt, nhưng mà tăng cường đối với tố chất thân thể của Lôi Điện Ác Linh lại là thứ Hàn Sâm cần nhất.

Hàn Sâm thử ở trong trạng thái Lôi Điện Ác Linh phụ thể phát huy toàn bộ lực lượng, tố chất thân thể vậy mà có thể đạt tới trình độ khoảng 35 điểm, hiệu quả vẫn hết sức rõ rệt.

Bởi vì đã có không ít siêu cấp thần gen, trụ cột tố chất thân thể của Hàn Sâm đã tương đối biến thái.

Giống như người chưa tiến hóa, gen biến dị toàn mãn đại khái là 10 đến 15 điểm, thần gen toàn mãn là 15 đến 20 điểm, mà trụ cột tố chất thân thể của Hàn Sâm bây giờ đều ở khoảng 25 điểm, căn cứ theo suy tính của hắn, khi siêu cấp thần gen của hắn đại viên mãn, trụ cột tố chất thân thể có thể đạt tới 30 trở lên.

Mà gen biến dị hoàn thành tiến hóa, đạt được biến dị thể gia trì, tố chất trụ cột có thể đạt tới chừng 20 điểm, thần gen hoàn thành tiến hóa, đạt được thần thể gia trì, có thể đạt tới tầm 30 điểm.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy đoán, chính mình đạt được siêu thần thể gia trì, nếu như dựa theo quy luật lúc trước, tố chất thân thể của mình cũng có thể tăng lên chừng gấp đôi, đây là số liệu vô cùng kinh khủng.

Một cái thú hồn thần huyết khác là búa đầu bò, là thú hồn binh khí hạng nặng cán dài, hai lưỡi búa vô cùng lớn, hơn nữa vô cùng sắc bén, là hung khí vô cùng đáng sợ, cũng có thể thay thế tác dụng của thương xoắn ốc, để cho Hàn Sâm sử dụng với tư cách là binh khí dài lúc không ở trạng thái Kim Tệ.

Chỉ là Hàn Sâm không luyện qua môn võ chuyên môn sử dụng búa, biết chỉ là phương pháp sử dụng búa trụ cột, sử dụng không thuận buồm xuôi gió giống như thương xoắn ốc được.

- Phía trước đã sắp đi vào Rừng Cổ Lâm, Hàn thiếu hãy tự coi chừng, tuyệt đối đừng để độc trùng cắn bị thương, rất nhiều thứ đều là độc khó giải, thuốc giải độc cùng huyết thanh trên tay chúng tôi hơn phân nửa đều không có tác dụng.

Trước khi tiến vào một mảnh rừng rậm cổ thụ che trời, Dương Vĩnh Thành cố ý nói với Hàn Sâm vài câu.

Cũng không phải là Dương Vĩnh Thành có cảm giác gì tốt đối với Hàn Sâm, chỉ là bởi vì Ninh Nguyệt đã từng nói qua, mặc kệ như thế nào đều phải bảo đảm an toàn của Hàn Sâm, nhất định không thể để cho Hàn Sâm chết, ít nhất thì Hàn Sâm có được con dao găm thú hồn kia không thể chết được.

Cho nên mấy người bọn Dương Vĩnh Thành cảm thấy không phải quá tốt đối với Hàn Sâm, cảm thấy Hàn Sâm chỉ là một người may mắn có được một cái thú hồn mạnh mẽ.

Hàn Sâm đối với chuyện này cũng không tính toán, thần gen đại viên mãn theo người khác có lẽ đã là rất mạnh, nhưng Hàn Sâm lại không cần để ý.

Đừng nói bọn họ chỉ là thần gen đại viên mãn, liền coi như bọn họ đã hoàn thành tiến hóa trong ao tiến hóa ở Tí Hộ Sở, trở thành Tiến Hóa Giả, vậy cũng chẳng có gì ghê gớm.

- Vì sao không bay thẳng qua?

Hàn Sâm nhìn cổ thụ che trời, bên trong Rừng Cổ Lâm tối tăm cơ hồ không thấy ánh mặt trời, nhịn không được nhíu mày.

Minh đao minh thương chiến đấu, Hàn Sâm đương nhiên không e ngại bất cứ dị sinh vật nào ngoại trừ sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

Nhưng mà trong hoàn cảnh như vậy, vạn nhất một con kiến lớn hay độc trùng leo lên trên người, đó là chuyện cực kỳ khó phòng bị.

- Bay qua? Cậu có biết trong Rừng Cổ Lâm có bao nhiêu con dị sinh vật không? Có bao nhiêu sinh vật thần huyết có thể bay không? Nếu như không sợ chết, cậu có thể bay qua thử một chút xem.

Chu Đình giữ lại hai vệt ria mép, cười mà không phải cười nhìn Hàn Sâm, ánh mắt kia giống như là đang nhìn một người ngu ngốc.

Hàn Sâm mỉm cười, liền không nói gì nữa, đi vào trong Rừng Cổ Lâm với hắn mà nói cũng chỉ là hơi phiền toái một chút mà thôi, cũng không được tính là nguy hiểm.

Nghĩ đến, Hàn Sâm đã triệu hoán áo giáp U Linh Tinh Nghĩ thần huyết ra mặc lên trên người, một đường đều mặc giáp bọc toàn thân mặc dù có chút phiền toái, nhưng cũng không cần lo lắng bị dị sinh vật cỡ nhỏ đánh lén.

Nhìn áo giáp U Linh Tinh Nghĩ thần huyết bắn ra vầng sáng u lam huyễn lệ ở trong Rừng Cổ Lâm tối tăm, giống như một tác phẩm nghệ thuật bằng bảo thạch, Chu Đình càng thêm khinh bỉ nói:

- Cậu ở trong Rừng Cổ Lâm này mặc t bộ áo giáp đẹp mắt như vậy, không phải là muốn trở thành mục tiêu sống, hấp dẫn tất cả dị sinh vật tới đấy chứ?

Trên thực tế, nếu như Hàn Sâm không phải là người mà Ninh Nguyệt bảo bọn họ bảo vệ, Chu Đình đã mắng to Hàn Sâm là ngu ngốc rồi.

- Đổi một bộ khôi giáp khác đi, thứ này rất dễ hấp dẫn sự chú ý của dị sinh vật.

Dương Vĩnh Thành cũng uyển chuyển nhắc nhở Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhún vai, thu áo giáp U Linh Tinh Nghĩ thần huyết vào, hắn chỉ là không muốn phiền toái, không mặc đương nhiên cũng được, đã bọn Chu Đình yêu cầu, Hàn Sâm cũng lười cãi lại.

Dù sao Hàn Sâm là vì sinh vật siêu cấp thần huyết mà đến, còn cần bọn họ dẫn đường, những chi tiết không quan trọng này, cũng không cần để ý.

- Chu Đình, cậu và lão Lục ở phía trước dò đường.

Dương Vĩnh Thành rõ ràng là nhân vật quan trọng trong đội ngũ này, bảo vệ Hàn Sâm ở chính giữa, để cho hắn miễn bị lộ ra bên ngoài.

Mặc dù Hàn Sâm muốn đi mau hơn một chút, sớm nhìn thấy mục tiêu nhiệm vụ của bọn họ, nhìn xem đến cùng có phải là sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, nhưng bọn Dương Vĩnh Thành lại đi cẩn thận từng li từng tí, Hàn Sâm cũng chỉ có thể đi theo đám bọn họ từ từ xuyên qua Rừng Cổ Lâm.

Xem ra mấy người bọn Dương Vĩnh Thành đã không phải lần đầu tiên đến đây, hết sức quen thuộc đối với con đường trong Rừng Cổ Lâm, cũng xảo diệu tránh đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Lần này bọn họ là có mục đích mà đến, cũng không có tâm tình săn giết dị sinh vật, trên cơ bản đều là có thể trốn thì trốn, không thể né tránh, Chu Đình cùng lão Lục dò đường ở phía trước liền trực tiếp giải quyết hết.

Chỉ là đi không tới hai ngày, bọn Hàn Sâm đã đi tới trước một ngọn núi lớn trong Rừng Cổ Lâm, vẻ mặt của mấy người bọn Dương Vĩnh Thành đều trở nên nghiêm túc, ánh mắt đều nhìn về phía Hàn Sâm.

- Hàn thiếu, mục tiêu của chúng tôi ở trên chân núi, nhưng vật kia không dễ chọc, cậu ở ngay chỗ này mai phục, chúng tôi đi lên dẫn nó xuống, cậu liền thừa cơ cho nó một đòn, đừng tham công, an toàn là số một.

Sau khi Dương Vĩnh Thành dặn dò Hàn Sâm, lại nói với Chu Đình:

- Chu Đình, cậu hãy đi theo Hàn thiếu, nhất định phải bảo vệ an toàn của cậu ta, cậu ta chết thì cậu cũng sẽ chết, cấu ta sống thì cậu sống.

- Dương ca, anh yên tâm đi, cam đoan sẽ không để cho cậu ta có chuyện.

Chu Đình vỗ ngực nói ra.

Chương 377: Ốc Sên Không Lồ

Hàn Sâm cùng Chu Đình đứng ở đằng sau một tảng đá lớn dưới chân núi, chỉ chờ bọn Dương Vĩnh Thành dẫn con dị sinh vật kia từ trên núi xuống.

Hàn Sâm nhìn ngọn núi nguy nga bao la mờ mịt kia, giống như là một người khổng lồ đứng vững ở trong Rừng Cổ Lâm, nhìn tới làm lòng người có chút rung động.

- Đều đã đến lúc này, anh cũng có thể nói cho tôi biết đó là một con dị sinh vật như thế nào rồi chứ?

Hàn Sâm nhìn Chu Đình bên cạnh nói ra.

Dọc theo đường tới đây, bọn Dương Vĩnh Thành ngay cả đôi câu vài lời về con dị sinh vật kia đều không tiết lộ qua, không hề nói với Hàn Sâm nửa chữ, cho tới bây giờ Hàn Sâm đối với con dị sinh vật kia vẫn hoàn toàn không biết gì cả.

Chu Đình cười cười:

- Có biết hay không đều không có gì khác nhau cả, dù sao thì cậu chỉ cần phụ trách chọc tới một đao, những chuyện khác đều không cần cậu quan

tâm.

- Con dị sinh vật kia sẽ không đứng bất động ở đó để cho tôi đi đâm chứ?

Hàn Sâm hơi nhíu mày.

- Không khác lắm đâu.

Chu Đình thuận miệng nói.

Hàn Sâm giật mình, nhưng trong lòng không nhịn được có chút hoài nghi, đến cùng là con dị sinh vật này có phải là sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, một con sinh vật siêu cấp thần huyết, làm sao lại không nhúc nhích để cho hắn đâm được?

Trong lòng Hàn Sâm nghi hoặc, nhưng mà Chu Đình đã không chịu nói, hắn cũng không hỏi lại, chỉ là con mắt nhìn chằm chằm lên phía trên ngọn núi lớn, chờ bọn Dương Vĩnh Thành dẫn dị sinh vật kia xuống.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng động tĩnh nhất định sẽ rất lớn, nhưng mà đợi cả nửa ngày, cũng không nghe được âm thanh đánh nhau kịch liệt gì, âm thanh thú rống cùng cây cối bị đụng gãy trong tưởng tượng đều chưa từng xuất hiện.

Mấy giờ sau, lúc này Hàn Sâm mới xa xa nhìn thấy mấy người bọn Dương Vĩnh Thành từ trên núi đi xuống, mấy người kia đi rất chậm, vừa đi vừa nghỉ không biết đang làm cái gì, bởi vì khoảng cách còn có chút xa, lại có cây cối che chắn tầm nhìn, Hàn Sâm cũng không thấy rõ lắm đến cùng là bọn họ đang làm gì.

Hàn Sâm hơi nhích ra bên ngoài một chút, muốn xem rõ ràng hơn một chút, Chu Đình lại kéo hắn lại, trừng mắt nói:

- Đừng động đậy, nấp ở ngay chỗ này đi, chờ Dương ca dẫn nó tới, để nó chạy thì sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, thị lực của tên kia mạnh vô cùng, cậu đừng làm hỏng đại sự của chúng tôi.

Trong lòng Hàn Sâm càng cảm thấy cổ quái, không biết rốt cuộc đây là một con dị sinh vật dạng gì, như thế nào lại kỳ lạ như vậy.

Không tưởng tượng ra được bộ dáng của con dị sinh vật kia, Hàn Sâm chỉ có thể nhẫn nại chờ ở chỗ này.

Thời gian dần trôi qua, bọn Dương Vĩnh Thành đã đi tới phía bên này dựa, một hồi lâu sau, Hàn Sâm mới nhìn rõ ràng phía sau bọn họ có một con dị sinh vật dạng gì, nhìn tới làm Hàn Sâm nao nao.

Đó là một ốc sên khổng lồ lớn cỡ chiếc xe con, xác ngoài giống như là ngọc thạch, hiện ra màu ngà sữa hơi mờ, thoạt nhìn tinh xảo giống như một tác phẩm điêu khắc lớn bằng ngọc.

Mà ở phía dưới xác ốc sên kia, duỗi ra thịt mềm màu lửa đỏ, hình dạng không khác gì ốc sên thông thường, chỉ là toàn thân đỏ rực, từ xa nhìn lại giống như là một ngọn lửa màu đỏ.

Phía trước thịt mềm màu lửa đỏ, có một đôi mắt lớn cỡ đèn pha ô tô nổi bật ra, lúc này đang đuổi theo sau bọn Dương Vĩnh Thành.

Nhưng mà con ốc sên khổng lồ này, chạy thật sự là không hề nhanh, mặc dù so sánh với ốc sên chân chính thì nhanh hơn rất nhiều, nhưng cũng chỉ tương đương với tốc độ mà người trưởng thành thông thường luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ mà thôi, muốn đuổi kịp bọn Dương Vĩnh Thành là không thể nào.

Mấy người bọn Dương Vĩnh Thành phân biệt đứng ở mấy phương hướng khác nhau, vừa bắn tên hoặc là ném ám khí tới con ốc sên khổng lồ kia, vừa bảo trì khoảng cách, không cho con ốc sên khổng lồ kia tới gần bọn họ.

Chỉ là mũi tên cùng ám khí của bọn Dương Vĩnh Thành đánh lên trên thân con ốc sên khổng lồ kia, mặc kệ là đánh vào xác ốc sên màu ngà sữa, hay là đánh lên trên thịt mềm màu lửa đỏ, đều không có chút hiệu quả nào.

Mũi tên bắn lên trên xác ốc sên, cũng không biết là do bọn Dương Vĩnh Thành bắn quá mạnh hay là nguyên nhân gì khác, mũi tên trực tiếp nát bấy lúc đụng tới xác ngoài, khá tốt đều là mũi tên thép Z, nếu như là mũi tên thú hồn, đoán chừng bọn Dương Vĩnh Thành đều muốn khóc lên rồi.

Mà mũi tên cùng ám khí đánh lên trên thịt mềm màu lửa đỏ kia, vậy mà giống như là đánh lên trên cao su, thịt mềm màu lửa đỏ chỉ lõm xuống một chút, sau đó mũi tên cùng ám khí đã bị bắn ngược ra ngoài, tốc độ mũi tên cùng ám khí bắn trở về, so với lúc bọn họ đánh tới còn nhanh hơn ác hơn vài phần.

Mặc dù nhìn ra con ốc sên khổng lồ kia rất lợi hại, nhưng theo tốc độ của nó, giống như cũng không cần phải ẩn núp, trực tiếp đi qua cho nó một đao không được sao? Cần gì phải dẫn nó tới.

Mặc dù trong lòng Hàn Sâm nghi hoặc, nhưng hắn cũng biết bọn Dương Vĩnh Thành làm như thế, nhất định là có đạo lý của bọn họ, cho nên Hàn Sâm cũng nhẫn nại chờ bọn Dương Vĩnh Thành dẫn con ốc sên khổng lồ kia tới.

- Tuyệt đối không nên động, chờ bọn họ dẫn con dị sinh vật kia đi qua bên cạnh tảng đá lớn, cậu liền thừa cơ ở phía sau cho nó một đao lên trên thịt mềm. Nhớ kỹ, nhất định phải nhanh, sau khi đâm một đao mặc kệ có thành công hay không, lập tức rút đi, không được có bất cứ chút do dự nào, nếu không chết thì cũng đừng trách tôi không nhắc cậu trước.

Chu Đình lại trịnh trọng dặn dò Hàn Sâm hai câu.

Hàn Sâm gật gật đầu biểu thị mình đã biết rồi, nhưng trong lòng đối với con ốc sên khổng lồ này lại càng thêm hiếu kỳ, không biết đến cùng là nó còn có năng lực gì, vậy mà khiến cho bọn Chu Đình cố kỵ như vậy.

Chỉ là xem tốc độ của nó, thực sự là không tưởng tượng ra được, tính nguy hiểm của nó đến cùng là ở nơi nào.

Mắt thấy bọn Dương Vĩnh Thành dần dần dẫn con ốc sên khổng lồ đi qua, Hàn Sâm gọi ra dao găm Cổ Huyền Lang, nắm sẵn ở trong tay, tựa ở trên tảng đá, đợi con ốc sên khổng lồ đi qua bên cạnh.

Chu Đình ở bên cạnh cũng nín thở tựa ở trên vách đá, liền thở mạnh cũng không dám.

Không bao lâu sau, con ốc sên khổng lồ đã bị dẫn tới tảng đá lớn bên cạnh Hàn Sâm cùng Chu Đình, sau khi đi tới bên cạnh tảng đá lớn, Dương Vĩnh lập tức phát ra một tiếng cười, đó là ám hiệu mà anh ta đã ước định cẩn thận với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không chậm trễ, nắm dao găm Cổ Huyền Lang vòng ra đằng sau tảng đá lớn, tới đằng sau con ốc sên khổng lồ, phía dưới xác ốc sên màu ngà sữa có một phần thịt mềm giống như lửa đỏ lộ ra.

Dao găm không lưu tình nào chém xuống phần thịt mềm kia, dao của Hàn Sâm còn chưa kịp chém lên trên thịt mềm, con ốc sên khổng lồ kia tựa hồ đã có chút cảm ứng, thịt mềm giống như lửa đỏ lộ ra bên ngoài kia liền co vào bên trong xác.

Đáng tiếc đã không còn kịp nữa, dao găm Cổ Huyền Lang giống như làm bằng kim loại màu đen trong tay Hàn Sâm, hung hăng chém ở bên trên thịt mềm, lập tức chém ra một vết thương dài cả mét.

Hàn Sâm có loại cảm giác như đang chém ở phía trên gân trâu, mặc dù vẫn chém thịt mềm ra được, nhưng cũng không thông thuận giống như bình thường, chỉ chém sâu vào được ba bốn thốn, thịt mềm cũng đã rút vào bên trong xác, chỉ thấy bắn ra một dòng máu tươi nóng hổi.

Hàn Sâm lại một dao chém lên trên xác ngoài, hắn muốn thử một chút xem có thể chém ra xác ốc sên hay không.

- Chạy mau!

Chu Đình ở phía sau lại vừa sợ vừa giận, không đợi Hàn Sâm chém xuống, đã hét to một tiếng, lôi kéo Hàn Sâm xoay người chạy.

Đột nhiên, chỉ thấy con ốc sên vừa mới rút vào bên trong vỏ bọc kia, thân thể lửa đỏ giống như rắn độc từ bên trong xác chui ra, bay vọt lao tới Hàn Sâm, giống như một con rắn kỳ quái có cánh bằng thịt màu đỏ rực.

Chương 378: Thoát Xác

Bành!

Thân thể màu lửa đỏ từ trong xác bay ra, cái vỏ bọc màu ngà sữa kia lập tức rơi xuống mặt đất đập nát bấy nham thạch, núi đá bốn phía tựa hồ như cũng hơi run rẩy một chút, cũng không biết đến cùng thì cái vỏ bọc kia nặng cỡ nào.

Mà sau khi thịt mềm màu lửa đỏ thoát khỏi lớp xác, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, thân thể giống như một tia chớp màu đỏ bay nhào tới Hàn Sâm.

Mắt thấy con rắn quái dị giống như là mọc ra cánh thịt kia bổ nhào tới trước mặt mình, Hàn Sâm vung dao găm Cổ Huyền Lang, trực tiếp chém tới.

Ai ngờ được con rắn quái dị có cánh thịt màu đỏ kia lại vẽ ra trên không trung một cái dấu hiệu hình tia chớp, cứ thế mà tránh qua, né dao găm của Hàn Sâm, tốc độ không giảm chút nào tiếp tục lao tới hắn.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, cũng không kịp cân nhắc quá nhiều, trực tiếp bộc phát Cổ Tà Chú, tim đập như sấm, nhảy một cái, lăn trên mặt đất ra xa hơn mười mét, tránh né công kích của con rắn quái dị có cánh thịt màu đỏ.

Con rắn quái dị có cánh thịt màu đỏ kia căn bản là không bị rơi lại, xoay tròn trên không trung, lại hướng về Hàn Sâm bay nhào tới.

Chu Đình ở bên cạnh ném một bó to phi đao thép Z tới con rắn quái dị ở trên không trung, mặc dù cũng không có hiệu quả gì, đánh lên trên người con rắn quái dị, đã bị trực tiếp bị chấn bay trở về.

Mấy người bọn Dương Vĩnh Thành đều chạy tới, vừa bắn tên phóng ám khí tới con rắn quái dị vừa hét lớn:

- Chạy mau, chạy ra xa cách cái vỏ ngoài trăm thước liền không có chuyện gì nữa.

Bây giờ Hàn Sâm còn chưa mò ra chi tiết của con rắn quái dị kia, không dám tiếp tục mạo hiểm nữa, nhanh chóng bỏ chạy, tốc độ cũng nhan kinh người.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng không phải là chạy thẳng tắp, con rắn quái dị kia ở trên trời một mực đuổi theo, lại bị Hàn Sâm lượn quanh một mực không có cơ hội cuốn lấy, bị Hàn Sâm bảy lần quặt tám lần rẽ trốn ra xa ngoài trăm mét.

Quả nhiên, con rắn quái dị kia đã đi cách xác ốc sên ngoài trăm mét, liền không đuổi theo Hàn Sâm nữa, quanh quẩn trên không trung vài vòng, phát ra tiếng kêu lạ giống như là trẻ con khóc nỉ non, sau đó lại bay trở về trong xác của mình.

Bọn Dương Vĩnh Thành hãi hùng khiếp vía, lúc này mới thở dài ra một hơi, vội vàng mang theo Hàn Sâm rời khỏi vùng núi lớn này.

Sau khi con ốc sên chui trở lại xác, tốc độ của nó lại trở nên rất chậm, cũng không thể đuổi theo bọn Hàn Sâm nữa.

- Mày bị làm sao vậy, không phải đã nói cho mày, chém một đao xong liền lập tức chạy hay sao? Thiếu chút nữa mày hại bọn tao toi mạng rồi có biết hay không?

Lúc đến một địa điểm an toàn để nghỉ ngơi, Chu Đình nhịn không được chỉ vào mũi Hàn Sâm quát.

- Thật có lỗi, tôi chỉ là muốn thử một chút xem có thể chém nát cái vỏ bọc kia hay không.

Hàn Sâm có chút áy náy nói.

Mặc dù Hàn Sâm cũng không cho rằng con rắn quái dị kia có thể giết chết hắn, nhưng dù sao cũng là hắn làm trái với kế hoạch, có chút không đúng.

- Mày thật đúng là biết nghĩ? Mày có thể chém đứt thân thể của nó cũng đã không tệ rồi, còn mang ý nghĩ hão huyền muốn chém vỏ bọc?

Chu Đình châm chọc nói.

Ở trong mắt anh ta, ở bên trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, chỉ sợ không có binh khí gì có thể chém thủng cái vỏ bọc vô cùng cứng rắn kia.

- Được rồi, không nên nói nữa, không có việc gì là tốt rồi.

Dương Vĩnh Thành ngăn lại không để Chu Đình châm chọc nữa, nói với mọi người:

- Nhiệm vụ của chúng ta đã thuận lợi hoàn thành, mọi người nghỉ ngơi và hồi phục đi, chuẩn bị quay trở lại Tí Hộ Sở.

- Không giết con dị sinh vật kia nữa sao?

Hàn Sâm không khỏi hơi ngơ ngác, không nghĩ tới bọn Dương Vĩnh Thành lại đi về như vậy.

- Giết? Mày thật sự cho rằng có một con dao găm sắc bén là có thể giết con dị sinh vật kia à? Thật sự là ngây thơ.

Chu Đình khinh bỉ hừ lạnh nói.

Dương Vĩnh Thành trừng mắt liếc Chu Đình, khiến cho Chu Đình không nói thêm gì nữa, lúc này mới nói với Hàn Sâm:

- Hàn thiếu, cậu cũng thấy đấy, bằng vào thực lực của mấy người chúng ta, không đủ để chém giết con dị sinh vật kia, phải chờ Ninh Nguyệt thiếu gia đến chủ trì đại cục, đến lúc đó lại đến săn giết con dị sinh vật kia.

Lập tức Hàn Sâm đã hiểu ra, lần này Ninh Nguyệt gọi người dẫn hắn ra, chỉ là để thử xem dao găm của hắn có thể làm bị thương con dị sinh vật kia hay không, căn bản không hề chuẩn bị đánh giết nó.

Mà chỉ sợ là chính Ninh Nguyệt đang chạy tới Cuồng Tín Tí Hộ Sở, hành động chính thức đánh chết con dị sinh vật kia, sẽ do chính Ninh Nguyệt chủ trì.

Hàn Sâm ngậm miệng lại không nói gì thêm nữa, đi theo bọn Dương Vĩnh Thành trở về, bây giờ trên cơ bản hắn đã có thể xác định, con dị sinh vật giống như ốc sên kia, tám chín phần mười cũng là một sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Xem ra quả nhiên là Ninh gia biết rõ một ít chuyện, bằng không bọn họ sao lại tốn hao nhiều nhân lực cùng vật lực như vậy, lại còn rời bến đi tìm sào huyệt dị sinh vật, lại đi săn giết loại dị sinh vật siêu cấp này, rất rõ ràng là có mục đích truy cầu.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, nhưng mà hắn lại không biết, đến cùng là Ninh gia đã từng đánh chết sinh vật siêu cấp thần huyết hay chưa, đã có được siêu cấp thần gen chưa.

Nếu như là chưa, làm sao bọn họ lại biết sinh vật siêu cấp thần huyết cùng siêu cấp thần gen, hoặc là bọn họ cũng không biết, chỉ là suy luận cùng phán đoán thôi.

Thế nhưng mà Hàn Sâm nghĩ lại, lại cảm thấy có chút không đúng, cụ nhà mình từ thật lâu trước đây cũng đã để lại mấy chữ siêu cấp thần gen này, làm sao mà cụ biết được chuyện này?

Phải biết ở thời đại kia của cụ, thời gian nhân loại tiến vào thế giới Tí Hộ Sở vẫn còn tương đối ngắn, độ hoàn thành gen phổ biến cũng không cao, săn giết sinh vật thần huyết thậm chí là sinh vật biến dị đều hết sức khó khăn, làm sao mà cụ biết siêu cấp thần gen được? Chuyện đó và Ninh gia của tập đoàn Tinh Vũ có quan hệ gì đây?

Hàn Sâm đoán không ra được, trước kia hắn vẫn cho rằng, chỉ cần mình mạnh mẽ lên, có thể tìm tập đoàn Tinh Vũ báo thù, lấy lại công đạo cho cha của mình, nhưng mà bây giờ lại đột nhiên phát hiện, chuyện còn lâu mới đơn giản giống như tưởng tượng của hắn.

Sau khi đi ra khỏi Rừng Cổ Lâm, mấy người bọn Dương Vĩnh Thành đều thở dài một hơi, mặc dù nhiệm vụ lần này có một chút mạo hiểm, nhưng cũng khá thuận lợi, trở về cũng có thể bàn giao lại với Ninh Nguyệt.

Cũng chỉ có Chu Đình, trên đường đi còn không ngừng lầm bầm với Hàn Sâm, cũng có chút làm cho người ta chán ghét.

Đã đến lúc nghỉ ngơi ăn cơm, Chu Đình còn cố ý đi săn giết một con sinh vật biến dị đem về nướng ăn.

Mặc dù Chu Đình này rất chán ghét, nhưng mà khả năng nướng thịt của y lại không tồi, so với Hàn Sâm thì mạnh hơn nhiều lắm, nướng ra thịt vừa thơm vừa mềm, hương vị cũng cực kỳ ngon, có thể nói là cực phẩm bên trong thịt nướng.

Hàn Sâm không hề ngờ tới, Chu Đình vẫn còn có khả năng như vậy.

Bọn Dương Vĩnh Thành lại tựa hồ như sớm đã biết Chu Đình có năng lực như vậy, có thể là đã sớm hưởng thụ qua rất nhiều lần, đều là vừa nói chuyện phiếm vừa ăn thịt nướng, còn có người lấy ra bầu rượu nhỏ mà mình mang theo uống mấy chén.

Thế nhưng mà sau khi Hàn Sâm ăn vài miếng, liền cảm giác có chút không đúng rồi, nhiệt độ thân thể có chút tăng lên một ít, việc này đối với người tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà nói, cơ hồ là chuyện không thể nào, nếu như xuất hiện loại tình huống này, đã nói lên thân thể đã xảy ra vấn đề gì đó.

Rất nhanh Hàn Sâm liền ý thức được chỗ có vấn đề, dọc theo con đường này hắn không hề làm gì, ăn uống cũng đều là đồ vật tự mình mang theo, duy nhất có khả năng xảy ra vấn đề đúng là thịt nướng của Chu Đình.

- Ninh Nguyệt à Ninh Nguyệt, cậu muốn đối phó với tôi như vậy, thì quá coi thường Hàn Sâm tôi rồi.

Hàn Sâm điều động Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật chuyển một lần, nhiệt độ khác thường trên người lập tức bị mát lạnh tuôn ra từ trong thân thể xua tan, sau đó lại giả bộ cũng không có chuyện gì phát sinh, tiếp tục ăn thịt nướng.

Thế nhưng mà đợi sau khi mọi người đều đã ăn xong thịt nướng, Hàn Sâm cũng không thấy bọn Dương Vĩnh Thành có động tác gì, lúc Hàn Sâm đang do dự có phải là mình nên giả ra một chút phản ứng gì đó hay không, lại nghe được bên cạnh truyền đến một tiếng bịch.

Sau đó Hàn Sâm liền kinh ngạc nhìn mấy người bọn Dương Vĩnh Thành đều té lăn xuống đất, giống như là ăn phải thuốc mê, chỉ là vùng vẫy vài cái rồi té trên mặt đất không động đậy nữa.

- Chu Đình?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn người còn hoàn toàn tỉnh táo duy nhất trừ hắn ra…

Chương 379: Vạn Hương Độc Thể

- Ăn hết Nhất Trụ Hương của tao, vậy mà đến bây giờ còn không ngã xuống, quả nhiên mày cũng không đơn giản.

Chu Đình cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói ra, trong ánh mắt cũng có vẻ hơi kinh ngạc.

- Rốt cuộc thì mày là ai?

Hàn Sâm đã hiểu ra, Chu Đình này chỉ sợ là gian tế của thế lực khác tiềm phục ở trong Ninh gia, nếu không sẽ không đánh thuốc mê với cả bọn Dương Vĩnh Thành, chỉ là Hàn Sâm không biết rốt cuộc y thuộc về người phương nào.

Nhưng mà người như Chu Đình lại là gian tế, chuyện này liền Hàn Sâm cũng không nghĩ tới, người có lòng dạ hẹp hòi như Chu Đình, lại ưu thích lảm nhảm, thấy thế nào cũng không giống như là làm gian tế.

Chu Đình lại cười một cái nói:

- Tao là người như thế nào không quan trọng, quan trọng là…mày nên hiểu là cái mạng nhỏ của mày bây giờ đang ở trong tay ai.

- Mày muốn thế nào?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Chu Đình hỏi.

- Bây giờ mày có hai con đường có thể chọn, một là giao ra con dao găm thú hồn kia, hai là tự tìm chết, tao là người rất công bình, mày có thể tự chọn, tao không làm khó dễ mày.

Chu Đình vẫn là bộ dáng cười híp mắt kia.

- Mày cho tao là người ngu à? Giao dao găm ra sẽ chết càng nhanh hơn.

Hàn Sâm hừ lạnh nói.

- Nộp thì có cơ hội không chết, không nộp thì nhất định sẽ chết, cho dù tao không chiếm được, cũng sẽ không để mày và dao găm cho Ninh Nguyệt sử dụng.

Chu Đình nói xong, đã triệu hoán ra một thanh đao thú hồn lạnh lẽo, dùng lưỡi đao hiện ra hàn khí kia, chém một đao xuống cổ Hàn Sâm.

Mắt thấy đao sắp chém xuống cổ Hàn Sâm, Hàn Sâm lại trở mình vung tay lên, dao găm Cổ Huyền Lang chém lên trên trường đao của Chu Đình, chỉ nghe răng rắc một tiếng, trường đao của Chu Đình lập tức bị chẻ thành hai đoạn.

- Ồ!

Chu Đình kinh nghi nhìn Hàn Sâm, hiển nhiên không ngờ Hàn Sâm sau khi ăn hết cả Nhất Trụ Hương, vẫn không ngã xuống thì cũng thôi đi, hơn nữa còn có lực chiến đấu như vậy.

Thuốc mê này hết sức kỳ lạ, không sắc không mùi, sau khi ăn sẽ không phát tác ngay lập tức, đợi đến sau khi đốt hết Nhất Trụ Hương, dược tính mới đột nhiên phát tác, khiến cho người ta giống như ăn thuốc phiện lâm vào trong ảo giác sau đó hôn mê.

Nhất Trụ Hương kia là bí mật bất truyền, từ trước cho tới bây giờ Chu Đình đều chưa hề thất thủ, y tẩm Nhất Trụ Hương vào trong thịt nước, hơn nữa còn tận mắt nhìn thấy Hàn Sâm ăn rất nhiều thịt nướng, không có khả năng không trúng độc.

Hàn Sâm lại không hề nghĩ nhiều như vậy, dao găm thuận thế liền đâm về phía Chu Đình, đối với một người muốn giết hắn, hắn đương nhiên không có khả năng bỏ qua như vậy.

Dao găm của Hàn Sâm vừa nhanh vừa độc, nhưng mà thân hình của Chu Đình biến ảo, vậy mà tránh né được một kích này của hắn, hơn nữa thân pháp của hắn ta lại để cho Hàn Sâm nhìn khá quen.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, dao găm một lần nữa vung tới Chu Đình, Chu Đình không dám đụng vào dao găm của Hàn Sâm, chỉ có thể né tránh công kích của Hàn Sâm, sau mấy lần, bị Hàn Sâm ép nhảy tới không trung, lúc Hàn Sâm một lần nữa đâm tới, thân thể Chu Đình lại ở trên không trung mượn lực, quỷ dị gập lại, cứ thế mà tránh qua, tránh né một phát đâm chí mạng này của Hàn Sâm.

- Kinh Thiên Thất Chiết, mày là người của Trần gia?

Hàn Sâm rốt cục nhớ tới mình đã thấy thân pháp của Chu Đình ở nơi nào, lúc trước Trần Tử Thần đã sử dụng qua Kinh Thiên Thất Chiết bí truyền này.

- Mày vậy mà biết Kinh Thiên Thất Chiết và Trần gia?

Hiển nhiên là Chu Đình cũng có chút ngoài ý muốn, không thể tưởng được Hàn Sâm lại có thể nhận ra lai lịch của thân pháp của y.

- Nói như vậy thì quả nhiên mày là người của Trần gia?

Hàn Sâm nhìn Chu Đình hỏi.

- Tao có phải là người Trần gia hay không không quan trọng, mày có thể nói một chút xem, mày và Trần gia có quan hệ gì, nếu như nói hợp lý, có lẽ tao có thể tha cho mày một mạng.

Chu Đình lạnh nhạt nói.

- Tao cũng rất muốn biết, làm sao mày lấy mạng của tao được?

Hàn Sâm nhìn Chu Đình nói.

- Trên thế giới này, lực lượng chia làm rất nhiều loại, nói thí dụ như là dùng độc, đây cũng là một loại sức mạnh, mà tao lại vừa vặn vô cùng tinh thông

loại lực lượng này, bây giờ mày đã trúng độc của tao, tùy thời đều sẽ toi mạng.

Chu Đình nhìn Hàn Sâm nói.

- Thoạt nhìn độc của mày không có tác dụng gì đối với tao rồi.

Hàn Sâm nhìn Chu Đình nói:

- Bây giờ mày nên lo lắng, như thế nào mới có thể để cho tao tha cho mạng cho mày.

Chu Đình nở nụ cười:

- Mày cho rằng có thể chịu đựng được loại thuốc mê Nhất Trụ Hương kia đã là rất giỏi hay sao? Đó cũng chỉ là một loại thuốc mê mà thôi, trúng độc theo lời tao, đó cũng không phải là Nhất Trụ Hương có thể so sánh.

Nói xong, Chu Đình xòe bàn tay ra ở chóp mũi của chính mình hít hà, gương mặt say mê:

- Chẳng lẽ mày không ngửi thấy mùi thơm hay sao? Đây cũng không phải là mùi nước hoa gì cả, đây mới thực sự là kịch độc, kịch độc độc nhất vô nhị trên thế giới. Mày có nghe nói qua một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tên là Vạn Hương Độc Thể hay không? Có thể làm cho người ta giống như là độc trùng, sinh trưởng ra gen có thể thai nghén độc tố, có thể tùy thời phóng độc ra từ trong vô hình. Bởi vì mỗi người dựng dục ra độc gen không giống nhau, cho nên dù hai người cùng tu luyện Vạn Hương Độc Thể, cũng không thể giải được độc của đối phương, huống chi trên đời này chỉ sợ cũng không có người thứ hai tu luyện Vạn Hương Độc Thể, bởi vì Vạn Hương Độc Thể sớm đã trở thành cấm kỹ, có quá nhiều người bởi vì luyện nó mà chết, có thể sống sót, tao xem như là một người trong đó, cũng có khả năng là một người duy nhất.

- Tao không tin là mày trực tiếp dùng độc hương là có thể khiến cho tao trúng độc.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Xác thực là không thể, ít nhất bây giờ là không thể, nhưng mày đã trúng Nhất Trụ Hương, độc hương của tao gặp được Nhất Trụ Hương, có thể bộc phát ra độc tính mạnh hơn.

Chu Đình cười nói.

- Nói như vậy là tao đã chết chắc?

Hàn Sâm nhìn Chu Đình tiếp tục nói:

- Mày có thể nói cho tao biết, rốt cuộc mày là ai không?

- Chuyện đó cũng không nhất định, có thể tạo độc đương nhiên là cũng có thể giải độc, chỉ cần mày đưa con dao găm thú hồn kia cho tao…tao có thể giải độc cho mày.

Chu Đình nheo mắt lại nói ra.

- Sao tao lại có thể tin tưởng mày được?

Hàn Sâm hỏi.

Chu Đình giang hai tay ra nói:

- Kỳ thật tao căn bản không cần thiết phải giết mày, sau lần này, tao đã không có khả năng tiếp tục lưu lại ở bên phía Ninh Nguyệt, giết mày diệt khẩu cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, mà mày không có con dao găm kia, cũng không có giá trị để cho tao giết.

- Nếu như tao không giao ra thì sao?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Chu Đình nghiêm túc nhìn Hàn Sâm một hồi lâu, đột nhiên nở nụ cười:

- Kỳ thật chúng ta cũng có thể hợp tác, Ninh Nguyệt cho mày chỗ tốt gì, tao cũng có thể cho mày như thế, lại còn có thể không để cho mày độc phát mà chết, mày cảm thấy điều kiện như vậy như thế nào?

- Vẫn là câu nói đó, tao dựa vào cái gì để tin tưởng mày?

Hàn Sâm thờ ơ nói, hắn chỉ muốn biết một ít nội tình mà thôi, còn những chất độc kia, đối với Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà hắn tu luyện thì không có hiệu quả gì.

- Một đao vừa rồi kia, lúc mày cắt đứt đao thú hồn của tao nên hiểu được, đó chỉ là hư lực, tao cũng không phải thật sự muốn giết mày, chỉ là hù dọa mày một chút mà thôi.

Chu Đình nói.

Hàn Sâm nhìn Chu Đình không nói lời nào, đương nhiên hắn biết rõ một đao kia chỉ là hư lực, nhưng cho dù là hư lực, phối hợp thêm đao thú hồn thần huyết, đó cũng là vô cùng nguy hiểm, cho nên Hàn Sâm vẫn ra tay cắt đứt đao của Chu Đình, không có dám để cho đao của y chém lên trên cổ mình.

- Được rồi, tao cũng nói một chút chuyện mà mày không biết, kỳ thật mày có biết được, Ninh Nguyệt bảo mày đi săn giết, đến cùng là dị sinh vật dạng gì không?

Chu Đình thở dài nói.

- Không phải là sinh vật thần huyết à?

Trong lòng Hàn Sâm nhảy dựng, nhưng trên mặt lại không đổi nói.

- Sinh vật thần huyết sao? Hắc hắc, cũng có thể nói như thế, ít nhất cho đến bây giờ, còn không có ai biết đó đến cùng có phải là sinh vật thần huyết hay không.

Chu Đình cười thầm.

- Đến cùng là mày có ý gì?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

- Mày có nghĩ tới hay không, vì sao cùng là sinh vật thần huyết, lại có một vài loại đặc biệt mạnh mẽ, giống như là một con bên trong Rừng Cổ Lâm kia, ngay cả chúng ta có nhiều thần gen viên mãn như vậy đều không thể làm gì nó, thậm chí có thể nói căn bản là lực lượng không ở một tầng thứ, mày không thấy là có chút kỳ quái hay sao?

Chu Đình lại bỗng nhiên từng chữ từng chữ nói:

- Chẳng lẽ là mày chưa từng nghĩ qua, có lẽ ở phía trên sinh vật thần huyết, kỳ thật còn có một loại cao cấp hơn đang tồn tại hay sao?

Chương 380: Đánh Trước Nói Sau

Tim của Hàn Sâm đập nhanh hơn, nhưng vẫn giả bộ kinh ngạc nhìn Chu Đình hỏi:

- Phía trên sinh vật thần huyết còn có những sinh vật khác?

- Nếu không mày cho rằng tại sao Ninh Nguyệt phải tốn hao một cái giá lớn như vậy mời mày tới? Loại chuyện đánh vỡ quy tắc như đem một đứa bé nhà không có bất kỳ bối cảnh gì vào trong học viện quý tộc, mày cho rằng thật sự dễ dàng hoàn thành như vậy sao? Chỉ vì giết một con sinh vật thần huyết, Ninh Nguyệt sẽ tâm cam tình nguyện trả một cái giá lớn như vậy ư?

Chu Đình không hề trả lời, chỉ là liên tục hỏi lại.

- Tao tự nhiên cũng từng suy nghĩ qua, nhưng loại vượt qua sinh vật thần huyết, chuyện này thực sự là rất khó tin tưởng, trong Liên Minh cũng chưa từng có tin tức cùng tư liệu như vậy.

Hàn Sâm tiếp tục thăm dò.

- Liên Minh chính thức tiến vào thế giới Tí Hộ Sở phát triển được bao lâu? Tổng cộng cũng mới hơn một trăm năm không đến hai trăm năm, tất cả ở bên trong Tí Hộ Sở, đối với Liên Minh mà nói, cũng chỉ là kiến thức nửa vời. Phía trên sinh vật thần huyết còn có những sinh vật khác hay không,

vậy phải giết qua mới biết được, mặc kệ là Liên Minh cũng tốt, Ninh gia cũng được, bọn họ đều hy vọng có thể có phát hiện.

- Nếu như bọn họ còn chưa phát hiện, vậy làm thế nào mà mày lại biết, phía trên thần huyết nhất định còn có những sinh vật khác?

Hàn Sâm nhìn Chu Đình hỏi.

Chu Đình cười cười:

- Có một số việc, biết quá nhiều cũng không có lợi đối với mày, bây giờ mày có ba con đường có thể lựa chọn, đem dao găm của mày bán cho tao, hoặc là hợp tác với tao đi săn giết con dị sinh vật kia, hoặc là độc phát mà chết, mày là người thông minh, tao nghĩ mày nên biết lựa chọn như thế nào.

- Mặc dù tao không tính là người thông minh, nhưng mà nên lựa chọn thế nào thì cũng biết.

Hàn Sâm cười cười, sau đó đi nhanh tới chỗ Chu Đình.

- Tao vốn không muốn giết mày, mày không nên ép tao, nếu như tao không chiếm được, vậy thì tuyệt đối không để cho Ninh gia lấy được.

Sắc mặt của Chu Đình lạnh xuống, ánh mắt bén nhọn nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Hàn Sâm ngay cả lời cũng lười nói rồi, dao găm trong tay trực tiếp giống như như tia chớp đâm về phía Chu Đình.

Chu Đình hừ lạnh một tiếng, mùi thơm lạ lùng trên người tỏa ra, vốn y tưởng rằng Hàn Sâm đã trúng độc, lại bị một đòn độc hương của y, nhất định sẽ lập tức phát tác, mặc dù không đến mức lập tức chết đi, nhưng toàn thân cũng sẽ quặn đau giống như bị ngàn đao chém lên, đến lúc đó sẽ bắt Hàn Sâm lại trước rồi nói sau.

Thế nhưng mà ai biết Hàn Sâm ở bên trong độc hương của y lại không thay đổi thần sắc, dao găm trực tiếp đâm tới, khiến cho sắc mặt của Chu Đình đại biến.

Chu Đình vội vàng sử dụng ra Kinh Thiên Thất Chiết, trốn tránh dao găm của Hàn Sâm, con dao găm kia thật sự quá sắc bén, mặc kệ là chân quyền binh khí đều không đủ để chống lại, ngoại trừ né tránh cũng chỉ có thể né tránh.

Trong lòng Chu Đình rất là kinh hãi, không nói đến vì sao độc hương của mình không có tác dụng với Hàn Sâm, y vốn tưởng rằng bằng vào Kinh Thiên Thất Chiết của mình, muốn đào thoát từ trong tay Hàn Sâm là chuyện rất dễ dàng, nhưng rất nhanh y đã phát hiện ra, chính mình vậy mà hoàn toàn không đào thoát nổi.

Hơn nữa Chu Đình phát hiện ra phạm vi mình có thể di động càng ngày càng nhỏ, mắt thấy đã sắp bị đẩy vào trong góc chết.

- Dừng tay, chúng ta có thể nhẩn nha nói một chút, mày giúp Ninh Nguyệt giết con dị sinh vật kia, cũng sẽ không được bao nhiêu chỗ tốt, tao có thể đưa cho mày, tuyệt đối nhiều hơn y.

Mắt thấy mình sắp bị ép vào trong tuyệt cảnh, Chu Đình có chút kinh hãi kêu lên.

Bành!

Hàn Sâm lại không thèm để ý tới, một quyền đánh lên trên mặt Chu Đình, lập tức đánh Chu Đình đổ máu mũi, mặt lộ ra một dấu quyền rõ ràng, bụm mặt liền ngồi xổm xuống mặt đất.

Thình thịch!

Hàn Sâm cũng không để ý đến y, không nói một tiếng liền điên cuồng đánh Chu Đình.

Chu Đình đã bị đánh choáng váng, y đánh không lại Hàn Sâm cũng thôi đi, nhiều lắm là bị bắt bị giết, hoặc là hỏi chút khẩu cung mà thôi.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại không nói một lời như vậy, chỉ là mạnh mẽ điên cuồng đánh, đánh cho Chu Đình nước mắt nước mũi đều đồng loạt chảy ra.

Muốn phản kháng, nhưng mà Chu Đình lại phát hiện ra mình ở trước mặt Hàn Sâm căn bản không có năng lực phản kháng, không phản kháng cũng may, phản kháng thì càng bị đánh thảm hại hơn.

Thế nhưng mà không phản kháng, Hàn Sâm lại không có ý tứ muốn dừng lại, quả đấm của hắn rơi lên trên người Chu Đình, trực tiếp xuyên vào nội tạng, Chu Đình đau đến mức sắp muốn gọi bà nội ra rồi.

Như thế cũng chưa hết, sau khi đánh cho Chu Đình không thể động đậy một chút nào, Hàn Sâm ngừng lại một chút, Chu Đình cho rằng Hàn Sâm cuối cùng muốn dừng tay, nhưng mà ai biết kế tiếp lại còn thảm hại hơn, Hàn Sâm lại vẫn tinh thông phân cân thác cốt thủ, năm ngón tay bắt lên trên thân thể vặn vẹo, lập tức lại khiến cho Chu Đình đau gào thét kêu lên giống như là giết heo.

- Đừng đánh nữa, mày muốn hỏi cái gì thì hỏi… Aaaa… mày muốn biết cái gì tao đều nói cho mày biết… aaaaa…

Chu Đình vừa kêu thảm vừa xin khoan dung.

- Chuyện đặt câu hỏi trước không nói, bây giờ tao nhìn mày rất không dễ chịu, chờ tao xả giận xong mà mày còn chưa chết thì nói sau.

Hàn Sâm thuận miệng đáp một câu, thò tay lại vặn vẹo, lập tức chỉ nghe BA~ một tiếng, các đốt ngón tay của Chu Đình trực tiếp bị Hàn Sâm tháo rời ra.

Chu Đình đau quá liền mắng to lên, liền bà nội đều sắp muốn gọi ra, bây giờ Chu Đình đã hối hận muốn chết rồi, chính mình không có việc gì đi trêu chọc loại người này làm gì? Quả thực chính là một tên biến thái.

Giết cũng không giết, hỏi cũng không hỏi, cứ như vậy một mực giày vò, liền y muốn khai ra đều không được, con mẹ nó quả thực không phải là người.

Chu Đình đã muốn tự sát, miễn cho tiếp tục chịu tra tấn, nhưng lại phát hiện các đốt ngón tay trên người mình đã bị Hàn Sâm tháo ra rồi, một chút khí

lực cũng không dùng ra được, thân thể đã không phải là của mình, muốn tự sát đều không có năng lực đi làm.

Rốt cục, có thể là Hàn Sâm đã mệt mỏi, mặc kệ cho thân thể Chu Đình vặn vẹo thành hình dạng kỳ quái, lệ rơi đầy mặt té ở trên mặt đất, mình thì ngồi xuống một tảng đá ở bên cạnh.

- Được rồi, chúng ta rất dân chủ đấy, bây giờ tao cũng cho mày hai con đường, một là trả lời vấn đề của tao, thứ hai là thành thành thật thật trả lời vấn đề của tao, chính mày chọn đi.

Hàn Sâm nghiêm túc nhìn Chu Đình.

- Ah ba… Ah ba… Ah ba…

Bờ môi của Chu Đình giật giật, phát ra thanh âm vô cùng kỳ quái, nhưng một câu cũng không nói ra được.

Trong lòng hắn vừa tức vừa gấp:

- Con mẹ nó mày có phải là người hay không? Mày tháo bỏ quai hàm của tao ra rồi, quỷ mới có thể đáp lại vấn đề của mày.

- Suýt quên mất.

Hàn Sâm đi đến bên cạnh Chu Đình, thò tay tới cằm của y nâng lên một chút lại nhấn một cái, lập tức chỉ nghe Rắc~ một tiếng, xương cằm Chu Đình đã liền lại.

- Quả thực không phải là người.

Chu Đình thầm mắng trong lòng, nhưng mà ngoài miệng cũng không dám nói nửa chữ, y thật sự có chút sợ Hàn Sâm rồi.

Thủ đoạn của Hàn Sâm cũng không phải tàn nhẫn nhất trong số những người mà y nhìn thấy, nhưng mà tính tình của người này thật sự là rất kỳ quái, hơn nữa Hàn Sâm lại có thể không quan tâm tới độc hương của y, khiến cho trên tâm lý của Chu Đình đã có chút sợ hãi.

- Mày nói phía trên sinh vật thần huyết còn có những sinh vật khác, rốt cuộc là cái gì?

Hàn Sâm nhìn Chu Đình hỏi.

Mặc dù Hàn Sâm cũng không nói uy hiếp gì thêm, nhưng mà cứ như vậy bị Hàn Sâm nhìn, tim Chu Đình đều có chút băng giá, hơn nữa khớp xương trên người bị tháo bỏ xuống cùng kinh mạch bị vặn vẹo cũng còn đang đau muốn chết, Chu Đình cũng không dám do dự, trực tiếp mở miệng trả lời:

- Tôi cũng không biết, đây chỉ là một suy đoán, ai cũng chưa từng thật sự giết qua loại sinh vật này.

- Chỉ vì một cái suy đoán, chúng mày có thể trả một cái giá lớn như vậy sao?

Hàn Sâm nói xong liền chuẩn bị động thủ một lần nữa.

- Đừng… đừng đánh nữa… tôi nói là sự thật, thật sự cũng chỉ là suy đoán, nếu có năng lực như vậy, Ninh Nguyệt cũng sẽ không tìm anh, tôi cũng sẽ không mạo hiểm nguy cơ bại lộ làm chuyện như vậy, con dao găm trên tay anh kia, trước mắt là loại vũ khí có khả năng chém giết loại sinh vật kia nhất, cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện, có rất nhiều sinh vật hư hư thực thực phía trên cấp thần huyết, căn bản không ai có thể tổn thương chúng được, chớ đừng nói là săn giết…

Chu Đình lập tức kêu to nói ra.

Chương 381: Khoa Điều Tra Đặc Công

- Có gan, rất cứng rắn…

Hàn Sâm giơ ngón tay cái lên với Chu Đình, sau đó trực tiếp làm mấy động tác trên người Chu Đình.

Chu Đình lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, thân thể co giật, mặt tái mét, tư vị bị phân cân thác cốt, không phải người bình thường có thể chịu được.

Tuy Chu Đình cũng không thể tính là người bình thường, tính nhẫn nại vượt xa người thường, nhưng bị tra tấn như vậy, vẫn đau đến mức kêu cha gọi mẹ.

- Tôi… tôi nói… đều… đều là thật… tôi thật sự không biết… chỉ là mấy lời của ông cha trong nhà truyền lại…

Chu Đình vừa kêu thảm thiết vừa nói với giọng đứt quãng.

Hàn Sâm nghe thế mới dừng tay rồi hỏi:

- Nói cái gì?

- Cậu đừng động thủ nữa, cậu muốn hỏi gì cứ hỏi, tôi khẳng định biết gì nói đấy.

Chu Đình thật sự sợ hãi.

- Ít nói nhảm.

Hàn Sâm không nhịn được nói.

Trong nội tâm Chu Đình thật sự là có nỗi khổ mà không nói được, Hàn Sâm hỏi những thứ này, thật sự không phải cơ mật gì, y thật sự muốn trả lời, không muốn giấu giếm, nhưng lại bị Hàn Sâm chỉnh như thế, thậm chí y có chút hoài nghi, Hàn Sâm hứng thú chỉnh hắn còn hơn cả việc muốn biết rõ câu trả lời.

- Biến thái!! Ngớ ngẩn !!!!

Trong lòng Chu Đình mắng một lần tất cả những lời thô tục mà mình có thể nghĩ tới, nhưng ngoài miệng lại ngoan ngoãn nói:

- Tôi cũng biết không nhiều, chỉ là nghe trưởng bối Trần gia chúng tôi đã từng nói , từ thời tổ tiên tôi, chính là khi Tí Hộ Sở vừa bị phát hiện, ở trong những thế giới Tí Hộ Sở phát hiện một số thứ, từ đó đưa suy đoán trong Tí Hộ Sở ngoài sinh vật thần huyết ra, phía trên có lẽ còn có một đẳng cấp sinh vật nữa, Trần gia chúng tôi vì muốn chứng minh suy đoán này mà đã trả giá không ít, nhưng đều không có tiến triển, những sinh vật bị hoài nghi đó thật sự quá cường đại, ở trong không gian Tí Hộ Sở thứ nhất căn bản không có vũ khí gì có thể khiến chúng bị thương…

- Anh không phải họ Chu sao? Sao lại là người Trần gia?

Hàn Sâm liếc Chu Đình.

- Tôi là con riêng Trần gia, theo họ mẹ, cậu có biết Trần Tử Thần không? Đó là anh em cùng cha khác mẹ của tôi.

Chu Đình vội vàng nói.

Hàn Sâm không quá hứng thú với việc Chu Đình có phải thật sự là người Trần gia hay không, nghĩ một chút lại tiếp tục hỏi:

- Tại sao anh phải chạy tới cạnh Ninh Nguyệt nằm vùng? Đừng nói với tôi là vì anh nhất thời hứng thú.

Sắc mặt Chu Đình khẽ đổi, sau đó mới lên tiếng:

- Dù sao cũng đã nói ra, tôi đây cũng sẽ không lừa gạt nữa, tổ tiên Ninh gia và tổ tiên của Trần gia chúng tôi công tác trong cùng một cơ quan, lúc trước khi phát hiện những thứ đó, là Ninh gia cùng vị lão gia kia của Trần gia chúng tôi cùng phát hiện, cho nên Ninh gia cũng có suy đoán tương tự như vậy, vẫn luôn muốn chứng thực suy đoán này, vì thế mà họ cũng hao tốn rất nhiều tài lực vật lực.

- Cậu cũng biết thực lực của tập đoàn Tinh Vũ mạnh thế nào rồi đấy, ở phương diện này Trần gia chúng tôi kém xa Ninh gia, cho nên đã nghĩ phải đánh vào nội bộ của bọn họ, nếu như Ninh gia có phát hiện ra điều gì…, Trần gia chúng tôi cũng có thể phát hiện ra một ít dấu vết để lại, cho nên…

Chu Đình nói đến đây thì không hề tiếp tục nói nữa.

- Cơ quan kia tên gì?

Hàn Sâm hỏi với vẻ rất tùy ý, nhưng chỉ có hắn biết là trái tim hắn đang đập loạn, bởi vì hắn nhớ tới tấm thẻ công tác của ông cố nhà mình.

- Chuyện này thì tôi không biết được, đây là chuyện từ trăm năm trước rồi…

Chu Đình nói xong thấy sắc mặt Hàn Sâm không đúng, vội vàng bồi thêm một câu:

- Tôi chỉ nghe ông cụ trong nhà từng nói, hình như là một nơi tên là cái gì khoa đặc công…

- Tên đầy đủ.

Hàn Sâm lạnh lùng quát Chu Đình một tiếng, nhưng trong lòng lại có chút kích động.

Theo như Chu Đình, thì rất có thể chính là khoa điều tra đặc công của ông cố, nếu thật sự là như thế, như vậy chuyện này đã có chút manh mối.

Ông cố mình cùng vị trưởng bối kia của Ninh gia còn có lão gia tử Trần gia, cũng đều là thành viên trong cơ quan, có khả năng là ông cố và bọn họ cùng phát hiện ra thứ gì đó trong Tí Hộ Sở, ông cố để lại mấy chữ siêu cấp thần gen, như vậy Ninh gia và Trần gia có lẽ đều để lại tin tức không quá khác, hoặc là nói có lẽ bọn họ sẽ lưu lại nhiều tin tức hơn.

Dù sao trên thẻ công tác của ông cố Hàn Sâm chỉ ghi là một điều tra viên của tổ hành động nhỏ, mà Ninh gia và Trần gia, có lẽ sẽ là lãnh đạo, nếu không rất khó tưởng tượng Ninh gia qua mấy đời đã có được tập đoàn Tinh Vũ, một trong những đại tập đoàn đứng đầu trong Liên Minh như vậy.

- Tôi thật sự không biết, lúc trước chỉ là nghe cha tôi thuận miệng nói như vậy, cậu cũng biết, tôi chỉ là con riêng, phần lớn đều không sống ở Trần gia, ít có cơ hội có thể tiếp xúc với những thứ cơ mật, nếu như không phải Trần

gia cần tôi đi nằm vùng bên cạnh Ninh Nguyệt để tra những chuyện này, chỉ sợ những chuyện này tôi cũng không thể biết được.

Chu Đình đau khổ nói ra.

Hàn Sâm lại hỏi Chu Đình mấy vấn đề, nhưng đều không nắm được trọng điểm, cũng không thể hỏi ra cái gì.

Hàn Sâm biết rõ Chu Đình khẳng định có rất nhiều điều chưa nói, nhưng hắn cũng hiểu, người như Chu Đình, cho dù có nói nhiều hơn thì thật giả cũng rất khó phân biệt, giống như hiện tại, Hàn Sâm đúng là đã nghe được một số thông tin hữu dụng với hắn, tính ra cũng không thiệt thòi.

- Hàn thiếu, những điều cậu muốn biết, tôi đều đã nói rồi, cầu xin cậu thả tôi ra đi.

Vẻ mặt Chu Đình đau khổ cầu khẩn.

- Vốn dĩ chuyện của Trần gia các anh và Ninh gia cũng không liên quan đến tôi, thả anh ra cũng không có chuyện gì lớn, nhưng anh đã muốn xuống tay với tôi, vậy thì chuyện này sẽ không đơn giản như vậy, lát nữa sẽ giao anh cho đám Dương Vĩnh Thành, có thể còn mạng hay không thì phải xem bản lãnh của anh rồi.

Hàn Sâm cười nói.

Chu Đình lập tức biến sắc, rùng mình một cái, cắn răng nói ra:

- Hàn thiếu, chúng ta thương lượng đi, mạng này tôi tự mua, cậu ra giá thế nào cũng được mà?

Chu Đình nghĩ đến Ninh Nguyệt, chỉ thấy sống lưng phát lạnh, nếu như rơi vào tay người kia, thật sự không bằng cứ thế mà chết đi.

Hàn Sâm cũng là một kẻ hung ác, nhưng so sánh với Ninh Nguyệt mà Chu Đình biết, thì Hàn Sâm chỉ giống như là một đứa bé còn đi nhà trẻ ngây thơ như cún thôi.

- Được, vậy anh nói một chút xem, giá trị của anh đáng giá bao nhiêu? Tốt xấu gì anh cũng là thiếu gia Trần gia, có lẽ sẽ không khiến tôi thất vọng đâu nhỉ?

Hàn Sâm hứng thú nhìn Chu Đình.

- Hàn thiếu, tôi chỉ con riêng, tính là thiếu gia gì chứ, nếu thực sự là thiếu gia thì đã không cần bán mạng sống thế này… 100 triệu mua mạng của tôi, cậu thấy thế nào?

Chu Đình cắn răng nói.

Hàn Sâm chỉ cười tủm tỉm nhìn Chu Đình mà không nói lời nào.

- 200 triệu?

Chu Đình giống như phải bán con bán cháu vậy, cắn răng báo ra một cái giá như vậy.

- Xem ra anh thật sự không muốn sống rồi.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp đi tới bên cạnh mấy người Dương Vĩnh Thành, ngồi xổm xuống kiểm tra tình huống của bọn hắn.

Mặc kệ Chu Đình gọi, Hàn Sâm đều không để ý đến y, y đến Tí Hộ Sở, làm sao có thể mang theo tiền, đừng nói 200 triệu, cho dù hai vạn thì trên người y chưa hẳn đã có, chỉ nghe y mở miệng, đã biết rõ y căn bản không có ý định xuất huyết nhiều.

Chương 382: Thần Huyết Cốt Thứ Ngư

Hàn Sâm sử dụng chút thủ đoạn thường dùng học được trong trường học, kết quả đám Dương Vĩnh Thành vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, khó trách Chu Đình không sợ hãi.

- Đừng phí sức nữa, đã trúng Nhất Trụ Hương, nếu như không có giải dược của tôi, bọn họ sẽ không thể nào tỉnh lại. Hơn nữa nếu trúng Nhất Trụ Hương để qua ba ngày, cho dù là tôi cũng không giải được, không chết cũng thành người thực vật.

Tuy mặt mũi Chu Đình bầm dập, nhưng lại có vẻ cười rất vui.

Chu Đình chỉ sợ Hàn Sâm không nhìn gì cũng không nói gì, bắt y lại đánh loạn một hồi, chỉ cần Hàn Sâm nói gì, y sẽ có biện pháp để Hàn Sâm không dám động đến y.

Thấy Hàn Sâm không nói gì, Chu Đình lại tiếp tục nói:

- Cậu đừng mong tìm được giải dược từ trên người tôi, giải dược quan trọng như vậy, tôi đương nhiên sẽ không mang thành phẩm trên người, nếu như cậu hiểu phối dược, có thể cầm tài liệu trên người tôi đi phối. Hoặc là cậu thả tôi ra…tôi giúp cậu phối.

- Anh cảm thấy tôi quan tâm tới sinh tử của bọn họ?

Hàn Sâm hứng thú nhìn Chu Đình.

- Cậu đương nhiên không quan tâm, nhưng đám Dương Vĩnh Thành đều là tâm phúc của Ninh Nguyệt, cho dù là tôi, cũng chỉ dám dùng thuốc mê mà không phải dùng độc dược, tránh cho Ninh Nguyệt nổi điên. Nếu như bây giờ bọn họ đều bởi vì cậu mà chết ở chỗ này, cậu cảm thấy Ninh Nguyệt sẽ bỏ qua cho cậu?

- Cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi.

Hàn Sâm gật đầu, dường như vô cùng đồng ý với lời nói của Chu Đình, sau đó triệu hồi ra một dao găm đi tới Chu Đình.

- Cậu muốn làm gì? Cậu không nghe tôi nói sao?

Chu Đình vừa sợ vừa giận, y thật sự có chút sợ Hàn Sâm.

Nhưng bây giờ các khớp nối của Chu Đình đã bị tháo ra hơn một nửa, cho dù y muốn chạy cũng không chạy được, ngay cả nhúc nhích cũng rất khó

khăn, chỉ hơi chút động một cái, những nơi sai khớp đều vô cùng đau đớn.

- Chỉ cần không có người sống trở về, Ninh Nguyệt sẽ không biết bọn họ chết vì tôi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Đừng đừng đừng, sao cậu lại như vậy, cậu giết tôi thì có gì tốt chứ? Với đầu óc của Ninh Nguyệt, cho dù y không thấy được cũng không có chứng cớ, nhưng nhất định có thể đoán ra một chút, nhất định sẽ nghi ngờ đến cậu. Giết tôi đối với cậu không có bất kỳ chỗ tốt gì, nhưng nếu cậu cứu bọn họ, không chỉ Ninh Nguyệt, đám Dương Vĩnh Thành nhất định sẽ mang ơn cậu, có chỗ tốt như vậy mà cậu không cần, không nên tìm phiền toái đến giết tôi chứ?

Chu Đình thật sự không biết có phải đầu óc Hàn Sâm có vấn đề hay không, chẳng lẽ không thể dùng cách nghĩ của người bình thường để suy nghĩ sao?

- Bởi vì tôi nhìn anh khó chịu, không được sao?

Hàn Sâm nói xong muốn dùng dao găm lia qua cổ Chu Đình.

- Đừng đừng đừng… Cậu muốn cái gì thì cậu nói đi, tôi đưa cho cậu còn không được sao?

Chu Đình cảm giác mình thật sự xui xẻo, hối hận đến mức ruột đều xanh lại, trêu ai không được, hết lần này tới lần khác lại chọc phải một tên biến thái đầu óc không bình thường, chẳng lẽ hắn không rõ, lợi ích quan trọng hơn giết người rất nhiều sao?

- Chọn mũi tên đó đi.

Hàn Sâm thuận miệng nói một câu.

- Mũi tên đó?

Chu Đình lộ vẻ mờ mịt, nhưng trong lòng lại chấn động.

Chu Đình quả thật có một mũi tên, hơn nữa còn là mũi tên thần huyết, bình thường y cất giấu như bảo bối, sẽ không tùy tiện lấy ra sử dụng.

Dù sao thú hồn thần huyết mũi tên quá ít, so với thu hồn thần huyết loại cung còn ít hơn, là vũ khí vô cùng hiếm thấy.

Không biết có bao nhiêu xạ thủ tinh thông bắn cung, đều hy vọng có thể có một thú hồn thần huyết mũi tên mà không được, Chu Đình có thể có được thú hồn thần huyết mũi tên này có thể nói là cực kỳ may mắn.

Trước lúc đối phó với con ốc sên khổng lồ kia, Chu Đình đã lấy ra một lần, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ bắn ra, sợ bị con khổng lồ ốc sên kia phá hỏng.

Sau đó khi thoát khỏi nguy hiểm, Chu Đình lại trực tiếp thu vào, tổng cộng thời gian lấy ra chỉ có mười giây đồng hồ, dưới tình huống khẩn trương như vậy, y thật sự có chút không tin, Hàn Sâm lại thấy được mũi tên thú hồn thần huyết của y, còn nhìn ra đó là thú hồn thần huyết.

Hàn Sâm không nói hai lời, một tay nắm lấy lỗ tai Chu Đình một tay cầm dao găm muốn cắt xuống.

- Cho cho cho, đều cho cậu.

Chu Đình lập tức kêu lớn.

- Còn nói nhảm nữa, anh tự giữ lại để chơi đi.

Hàn Sâm bình tĩnh nói, nhưng tay cầm lỗ tai và dao găm lại không có ý tứ buông ra.

Trong nội tâm Chu Đình rất muốn hỏi, tôi đưa cho cậu thì cậu sẽ thả tôi chứ? Nhưng khi nhìn sắc mặt củaHàn Sâm, còn có dao găm đang kề sát tai của y, Chu Đình nuốt muột ngụm nước bọt, không dám ho he gì, trực tiếp chuyển thú hồn mũi tên thần huyết cho Hàn Sâm.

- Gặp phải cậu thật sự là gặp vận đen tám đời.

Vẻ mặt Chu Đình cầu xin nói ra.

- Thu được thần huyết thú hồn Cốt Thứ Ngư.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Hồn Hải của mình, lập tức thấy bên trong có thêm một con thú hồn hình cá chỉ còn lại bộ xương rất cổ quái.

- Cuối cùng cũng đã có một mũi tên thần huyết thú hồn.

Trong nội tâm Hàn Sâm thầm hưng phấn, bởi vì không có mũi tên thần huyết thú hồn, tiễn thuật của hắn vẫn luôn không phát huy được tác dụng lớn, hiện tại cuối cùng đã đạt được ước muốn.

- Hàn thiếu, thú hồn mà cậu muốn tôi đã chuyển cho cậu, hiện tại có thể thả tôi đi chưa?

Chu Đình có chút bận tâm hỏi Hàn Sâm, y không biết Hàn Sâm, cũng nhìn không thấu Hàn Sâm là hạng người gì, không biết Hàn Sâm có thể thật sự tuân thủ lời hứa thả y hay không.

- Tôi có nói sẽ thả anh sao?

Hàn Sâm nhếch miệng.

- Chúng ta không phải đã nói dùng mũi tên thần huyết thú hồn mua mạng sao? Cậu không thể nói chuyện không giữ lời như thế!

Trong nội tâm Chu Đình chỉ muốn chửi thề.

- Anh chỉ mua mạng, cũng không nói sẽ thả anh.

Hàn Sâm nói một câu khiến Chu Đình ngẩn ngơ.

- Cậu có ý gì?

Chu Đình giật mình nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không trả lời y, trực tiếp giơ tay tới đám khớp xương của Chu Đình mạnh mẽ uốn éo vài cái, lập tức nghe được tiếng vang két BA~ két BA~, trên người Chu Đình xen lẫn tiếng kêu thảm thiết của y, nghe vô cùng quỷ dị.

- Đi giải thuốc mê trên người bọn họ đi.

Hàn Sâm nói với Chu Đình một câu, sau đó triệu hoán ra thú hồn thần huyết Cốt Thứ Ngư và Ma Giác Xà cung, cầm trong tay kéo kéo vuốt vuốt.

Sau khi thân thể Chu Đình khôi phục, thoáng hoạt động một chút, thấy không có cảm giác gì khác thường, đôi mắt ti hí loạn chuyển, nghĩ xem nên chạy trốn như thế nào.

Thế nhưng khi quay sang nhìn trộm Hàn Sâm, tóc gáy Chu Đình lập tức dựng đứng, sau lưng lạnh cóng, tâm tư muốn chạy trốn thoáng cái đã biến mất.

Chỉ thấy Hàn Sâm dùng một mũi tên màu trắng toàn thân đầy gai ngược khoác lên chiếc cung khảm sừng màu đen, lúc này đầu mũi tên đang nhắm về phía y, chỉ nhìn thoáng qua, Chu Đình đã có cảm giác mũi tên này lúc nào cũng có thể sẽ bắn về phía y.

Hơn nữa nhìn khí thế của Hàn Sâm như vậy, Chu Đình lại sinh ra một ý nghĩ chỉ cần Hàn Sâm buông tay ra, y cũng sẽ lập tức bị bắn chết.

- Khụ khụ, chúng ta đã nói rồi đấy, tôi lấy tiền mua mạng, nếu tôi giải thuốc mê cho bọn họ, bọn họ sẽ bắt tôi tới cho Ninh Nguyệt, như thế tôi lấy đâu ra mạng sống nữa?

Chu Đình động cũng không dám động, chỉ bày ra vẻ mặt đau khổ.

Hàn Sâm cũng không tiếp lời, chỉ cầm cung tiễn liếc Chu Đình một cái.

Chu Đình lập tức lấy ra mười bình nhỏ, từ bên trong đổ ra mấy thứ thuốc bột, trộn theo tỷ lệ nhất định, sau đó thổi qua mũi đám người Dương Vĩnh Thành.

Chương 383: Nhóm Người Đầu Tiên Tiến Vào Tí Hộ Sở

Sau khi đám người Dương Vĩnh Thành tỉnh lại, rất nhanh đã biết xảy ra chuyện gì, ánh mắt nhìn về phía Chu Đình giống như muốn giết người vậy, có người trực tiếp rút đao muốn chém Chu Đình.

Hàn Sâm lại đưa tay ngăn cản bọn hắn, người nọ hỏi Hàn Sâm:

- Hàn thiếu, cậu làm vậy là có ý gì?

Nếu như không phải vì Hàn Sâm cứu bọn họ, chỉ sợ trong cơn giận dữ, bọn họ sẽ chém cả Hàn Sâm.

- Y đã mua mạng từ tay tôi, mạng này của y mọi người vẫn phải để lại cho y đấy.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói:

- Hơn nữa, cho dù muốn giết, ít nhất mọi người cũng phải đợi nhị thiếu gia tới hỏi rồi mới giết chứ?

Hàn Sâm sở dĩ muốn bảo vệ Chu Đình, chủ yếu nhất là vì hắn muốn xem khi Ninh Nguyệt nhìn thấy Chu Đình sẽ nói gì, tiện thể cũng có thể tìm hiểu thêm một chút chuyện về hai nhà Trần Ninh.

Chuyện của cha hắn khó bề phân biệt, trong đó có quá nhiều điểm đáng ngờ, nếu như không tìm hiểu sâu hơn, chỉ sợ sẽ rất khó biết rõ được chân tướng.

Nếu không phải như thế, Hàn Sâm cũng không muốn cứu đám Dương Vĩnh Thành, nếu là Hàn Sâm lúc trước, hắn trực tiếp giết Chu Đình là xong hết mọi chuyện.

Nhưng Hàn Sâm bây giờ không thể không nghĩ nhiều một chút, ít nhất hắn cần biết rõ ràng, Ninh gia có phải kẻ thù của mình hay không.

Hơn nữa có một số việc khiến Hàn Sâm vô cùng nghi hoặc, với thực lực của tập đoàn Tinh Vũ, không khó diều tra ngọn ngành Hàn gia, nếu như trước kia ông cố của hắn thật sự có quan hệ gì đó với Ninh gia, sao Ninh gia lại một chút phản ứng cũng không có?

Hoặc là nói bọn họ đã hiểu rõ về Hàn gia, từ lúc đầu chính đã nhằm vào Hàn gia, nhưng nói như thế cũng không đúng, nếu nói như vậy, sao cha hắn lại dặn khi bọn họ gặp chuyện thì đi tìm Ninh gia?

Hàn Sâm không nghĩ cha mình là một người ngu xuẩn, trái lại, trong ấn tượng của Hàn Sâm, tuy tính cách cha hắn ôn hòa, nhưng lại là một người thông minh, nếu không thì cha hắn cũng không thể phát triển một cái xưởng nhỏ đến quy mô hơn một tỷ.

Tuy nói ngày nay trong Liên Minh có hơn một tỷ cũng không tính là gì, nhưng một xưởng nhỏ không có bối cảnh gì, mà lại phát triển tới quy mô có thể làm được hơn một tỷ, đây là chuyện không dễ dàng.

- Nếu đã như vầy, vậy thì nghe lời Hàn thiếu vậy.

Dương Vĩnh Thành ngăn mọi người lại, nhẹ gật đầu nói ra.

Đám người ép Chu Đình trở về, trên đường Hàn Sâm nghe bọn họ mắng Chu Đình không ít, giống như trước kia bọn họ căn bản không nghĩ tới Chu Đình lại là một tên gian tế.

- Hàn thiếu, cậu thực sự sẽ bảo vệ mạng của tôi chứ?

Nửa đêm mọi người hạ trại ngủ, đến phiên Hàn Sâm gác đêm, Chu Đình vốn bị trói chặt bắt đầu di chuyển, bò đến bên cạnh Hàn Sâm thấp giọng hỏi.

Hàn Sâm không để ý tới y, tự mình nướng thịt trên đống lửa.

- Hàn thiếu, có hứng thú làm một buôn buốn bán với tôi hay không?

Chu Đình lại tiếp tục nói.

Thấy Hàn Sâm vẫn không để ý tới y, Chu Đình cũng có chút nóng nảy, cắn răng một cái, hạ giọng cực nhỏ nói:

- Hàn thiếu, thanh chủy thủ kia của cậu, dù như thế nào cũng không thể lộ ra, nếu không mạng của cậu cũng sẽ không còn.

Ánh mắt Hàn Sâm rơi vào trên người Chu Đình, nhưng không lên tiếng, chỉ nhìn y như vậy.

- Phía trên thần gen, còn có một loại siêu cấp thần gen, dù là Ninh gia hay Trần gia chúng tôi, hơn trăm năm qua, đã bỏ ra cái giá mà người bình thường khó có thể tưởng tượng ra để tìm kiếm, nhưng đến nay vẫn không thu hoạch được gì, hiện tại thứ có khả năng chém giết dị sinh vật trên sinh vật thần huyết nhất, đạt được siêu cấp thần gen, chính là thanh chủy thủ trên tay cậu kia, Ninh Nguyệt nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để đạt được nó, dao găm trên tay cậu, ngươi sẽ còn một cơ hội sống sót, nếu như mất đi, cậu cũng sẽ cách cái chết không xa…

Chu Đình tiếp tục nói với Hàn Sâm.

- Nếu đã không có ai có thể giết những dị sinh vật đó, sao nhà các anh lại biết rõ còn có siêu cấp thần gen?

Trong nội tâm Hàn Sâm có chút kích động, trên mặt vẫn giữ vẻ lạnh nhạt như cũ.

- Lúc trước tôi đã nói vơi cậu, vị lão gia nhà của tôi và tổ tiên Ninh gia cùng công tác trong một cơ quan, cậu biết đó là cơ quan gì không?

Mặc dù Chu Đình đang hỏi Hàn Sâm, nhưng cũng không đợi Hàn Sâm trả lời, y đã thấp giọng tiếp tục nói:

- Bọn họ thuộc cơ quan gọi là khoa điều tra đặc công, lúc trước sau khi phát hiện ra kỹ thuật không gian truyền tống, đám người đầu tiên dùng truyền tống tiến vào Tí Hộ Sở, chính là mấy tổ hành động khoa điều tra đặc công, tin tức về siêu cấp thần gen, chính là do bọn họ lưu lại.

Hàn Sâm nhịn xuống kích động trong lòng, nhỏ giọng hỏi:

- Lời này của anh có chút mâu thuẫn, bây giờ nhân loại đều không săn giết được những dị sinh vật đó, trước kia người mới vừa tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, gen và vũ lực đều vô cùng thấp, làm sao có thể chém giết những dị sinh vật đó để đạt được siêu cấp thần gen?

- Tình huống cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, nhưng lão gia tử nhà tôi thật sự để lại một ít tin tức, nếu không hai nhà Trần Ninh cũng sẽ không cố chấp truy cầu những vật kia như thế, những năm gần đây này chúng tôi trả giá cao, gần như là không cách nào tưởng tượng, tài lực vật lực không nói đến, người của hai nhà cũng không biết đã chết bao nhiêu.

- Nhà anh để lại tin tức gì?

Lông mày Hàn Sâm khẽ nhướn, tiếp tục hỏi.

- Tin tức lưu lại rất ít, người của tổ hành động thuộc khoa điều tra đặc công khi vừa bắt đầu truyền tống vào thế giới Tí Hộ Sở, đại bộ phận đều chết hết, chỉ có mấy người còn sống đi ra, hơn nữa sau khi đi ra cũng không được mấy ngày, tất cả mọi người đều chết bất đắc kỳ tử cùng một lúc, ở trước đó không có bất kỳ dấu hiệu gì, ngay cả chính bọn họ cũng không có ý thức được điểm này, vẫn còn hưng phấn đi thăm dò đi điều tra, cho nên bọn họ căn bản không lưu lại di ngôn hay đồ đạc gì, chúng tôi dựa vào di vật của họ cũng chỉ tìm được chút manh mối, nhưng cũng chỉ là mấy tin vụn vặt thôi, rất khó kết hợp lại để ra được một ít tin tức.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, Chu Đình nói cũng giống như mấy thứ ống cố Hàn Sâm lưu lại, nhưng có chút không thích hợp.

- Tôi chỉ là con riêng, ở Trần gia cũng không có tư cách tiếp xúc quá nhiều thứ, điều duy nhất có thể khẳng định là, đời sau của những người sống sót của khoa điều tra đặc công đó, đều dùng tất cả mọi năng lực để tìm kiếm siêu cấp thần gen.

Thấy Hàn Sâm không nói lời nào, Chu Đình lại tiếp tục nói.

- Anh nói cho tôi biết những thứ này, là muốn tôi làm gì?

Hàn Sâm hỏi Chu Đình.

Chu Đình lộ ra một nụ cười có chút khó coi:

- Cậu yên tâm, tôi sẽ không cầu cậu thả tôi…tôi nói cho cậu biết những chuyện này, chỉ là vì muốn để cậu hiểu rõ, dù Ninh Nguyệt dùng phương

pháp gì, cậu ngàn vạn không thể giao ra dao găm, hơn nữa tốt nhất không nên đi giết con dị sinh vật kia, nếu thật sự giết chết, cũng không thể giao thú hồn và huyết nhục cho Ninh Nguyệt, nếu Ninh gia đã có năng lực tự mình chém giết những dị sinh vật đó, cậu nghĩ bọn họ còn có thể giữ lại một nhân tố nguy hiểm không thể xác định sao?

Hàn Sâm tự nhiên hiểu được ý của Chu Đình, y vòng một vòng lớn như vậy, nói nhiều như vậy, kỳ thật chính là không muốn để Hàn Sâm trợ giúp Ninh Nguyệt chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng chuyện Chu Đình lo lắng có chút dư thừa, Hàn Sâm cũng không có ý định giúp Ninh Nguyệt săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, đạo lý trong lời Chu Đình nói, Hàn Sâm đã sớm hiểu rõ.

Hàn Sâm lại hỏi Chu Đình vài câu, nhưng Chu Đình cũng không nói gì nữa, y cũng không có xin Hàn Sâm tha cho y, chỉ một lát đã ngủ rồi.

Chương 384: Vô Đề

Hàn Sâm không biết Chu Đình nói những lời này có mấy phần thực mấy phần giả, mặc dù biết một được một chút sự tình, nhưng nghi vấn trong lòng vẫn không giảm bớt.

Đêm ngày thứ hai sau khi Chu Đình nói với Hàn Sâm những lời kia, Chu Đình toàn thân bị dây thừng trói chặt lại chạy mất, người phụ trách gác đêm đó gục chết ở vị trí chỗ Chu Đình bị trói, toàn thân biến thành màu đen, rõ ràng người này trúng kịch độc.

Nơi bọn hô nghỉ ngơi cách vị trí Chu Đình bị trói cũng không xa, thế nhưng lại không có ai nghe được bất kỳ tiếng động nào, thậm chí cả người gác đêm bị chết kia đều không có dấu hiệu giãy dụa hoặc phát ra bất kỳ âm thanh gì, đến tận nửa đêm về sáng Dương Vĩnh Thành đến thay phiên, mới phát hiện thi thể của y.

- Đáng chết!

Sắc mặt Dương Vĩnh Thành tái xanh, sắc mặt mấy người khác cũng rất khó coi.

Hàn Sâm chỉ khẽ nhíu mày, hắn đúng là đã có chút xem thường Chu Đình rồi, Chu Đình đã có bản lĩnh như vậy, trong đêm đầu tiên khi bọn hắn hạ trại có lẽ đã có cơ hội chạy đi, thế mà hắn lại đợi đến khi nói những lời kia với Hàn Sâm rồi mới đi, hiển nhiên là cố ý.

Khi bọn hắn trở lại Cuồng Tín Tí Hộ Sở, Ninh Nguyệt đã đến Cuồng Tín Tí Hộ Sở, sau khi Dương Vĩnh Thành báo cáo chuyện lại cho Ninh Nguyệt, Ninh Nguyệt cũng chỉ cười, cảm tạ Hàn Sâm đã cứu đám Dương Vĩnh Thành, hơn nữa còn nói cho Hàn Sâm biết, thủ tục để Hàn Nghiên nhập học vào học viện quý tộc đã làm xong, lúc nào Hàn Nghiên cũng có thể nhập học.

Đợi đến khi Ninh Nguyệt chuẩn bị xong đầy đủ mọi thứ, lần nữa xuất phát tới rừng rậm, Ninh Nguyệt vẫn không nhắc tới dao găm Cổ Huyền Lang, thậm chí ngay cả rốt cuộc là thú hồn gì, Ninh Nguyệt cũng không hỏi một câu.

Giống như Ninh Nguyệt căn bản không có hứng thú gì với dao găm Cổ Huyền Lang, chỉ cần Hàn Sâm có thể trợ giúp bọn họ săn giết con dị sinh vật kia là đủ rồi.

Dù Ninh Nguyệt thật sự không có hứng thú với dao găm Cổ Huyền Lang, hay chỉ giả bộ như như thế, Hàn Sâm đều vô cùng bội phục Ninh Nguyệt, tính kiên nhẫn như vậy không phải người nào cũng làm được.

Một người như vậy, chỉ cần y ra tay, nhất định sẽ khiến đối thủ chết không có chỗ chôn, tuyệt đối sẽ không cho đối thủ bất cứ cơ hội nào, điều này khiến nội tâm Hàn Sâm càng thêm cảnh giác với Ninh Nguyệt.

Chuyến đi vào rừng rậm lần này, cộng với Hàn Sâm và Ninh Nguyệt, tổng cộng cũng chỉ có năm người, hơn nữa ngoại trừ Dương Vĩnh Thành, hai người khác đều là sau này mới chạy đến.

Ba người này đều có thần gen đầy đủ, trước khi lên đường, bọn họ đều tiến vào ao tiến hóa ở trong Tí Hộ Sở để tiến hóa, đã trở thành Tiến Hóa Giả, tố

chất thân thể tăng lên rất nhiều.

- Xem ra lần này Ninh Nguyệt quyết tâm muốn giết con dị sinh vật kia.

Hàn Sâm âm thầm suy tư, tới lúc đó mình nên làm thế nào.

Giúp Ninh Nguyệt săn giết con dị sinh vật kia là chuyện tuyệt đối không thể nào, cho dù người đánh giêt cuối cùng là Hàn Sâm, hắn cũng không thể để bọn họ thấy gen sinh mệnh tinh hoa.

- Ngoại trừ Kim Mao Hống tự nhiên tử vong, sau khi sinh vật siêu cấp thần huyết bị giết đều sẽ trực tiếp phân giải, nếu như đến lúc đó có thể tách đám người Ninh Nguyệt ra xa, sau đó lại đánh ra một kích cuối cùng, trước khi bọn họ chưa nhìn thấy lập tức thu lấy gen sinh mệnh tinh hoa, bọn họ cũng sẽ không biết đến gen sinh mệnh tinh hoa, sẽ chỉ nghi hoặc vì sao thi thể của dị sinh vật kia lại biến mất.

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm lên kế hoạch.

Hiện nay hắn vẫn chưa phân biệt được Ninh gia là địch hay là bạn, trước mắt vẫn là đối tượng có hiềm nghi lớn nhất khiến cha Hàn Sâm tử vong, Hàn Sâm đương nhiên không có khả năng thật sự trợ giúp bọn họ.

Bởi vì thân thể Ninh Nguyệt không tốt lắm, cho dù là cưỡi vật cưỡi, đi quá nhanh sẽ ho khan rất dữ dội, cho nên đoàn người đi chậm hơn lần trước rất nhiều.

Bởi vì thời gian nghỉ ngơi trên đường đi tương đối ngắn, trong lúc nghỉ ngơi Hàn Sâm cũng không có chuyện gì để làm, chỉ đành nghiên cứu thú hồn của mình.

Trong rất nhiều thú hồn của hắn, chỉ có một loại thú hồn đến bây giờ hắn vẫn không biết rõ có tác dụng gì, chính là Trùng Giáp Kỵ Sĩ.

Thú hồn thế thân, Hàn Sâm đã tìm trên Internet và tài liệu của tổ hành động đặc biệt nhiều lần, nhưng kết quả đều giống nhau, không tìm thấy một chút tư liệu nào về loại thú hồn này.

Đây là một loại thú hồn hiếm thấy không thể nghi ngờ, nhưng Hàn Sâm mãi mà không rõ được tác dụng của nó, điều này khiến Hàn Sâm có chút buồn rầu.

Hàn Sâm thử rất nhiều phương pháp đều không được, Trùng Giáp Kỵ Sĩ không có một chút động tĩnh nào, cũng không bị triệu hoán ra, vô cùng kỳ quái.

- Thú hồn thế thân, rốt cuộc là thế thân như thế nào? Chẳng lẽ là đợi sau khi mình chết, nó sẽ thay mình tiếp tục sống ư? Giống như diễn viên thế thân, có thể thay mình đi làm những việc gì đó?

Hàn Sâm nhìn Trùng Giáp Kỵ Sĩ bên trong Hồn Hải, trong nội tâm âm thầm suy tư.

Hàn Sâm vừa suy nghĩ vừa đi đến bên dòng suối nhỏ múc nước, nhìn bóng của mình trong khe suối, khiến hắn nhớ đến một chuyện.

Lúc trước khi hắn đại chiến cùng với Trùng Giáp Kỵ Sĩ, mỗi lần Trùng Giáp Kỵ Sĩ đều đến hồ nước, nhìn cũng không giống là tắm rửa, bởi vì nó cưỡi con Độc Giác Mã kia, nước trong hồ nước kia ngay cả Độc Giác Mã còn không chìm nổi, nó chỉ ướt chân mà thôi.

Mà mỗi lần Trùng Giáp Kỵ Sĩ từ hồ nước đi ra, vết thương trên người đã hoàn toàn biến mất, khi đó Hàn Sâm còn tưởng rằng trong hồ có thứ gì thần kỳ và cổ quái, sau khi giết chết Trùng Giáp Kỵ Sĩ, gần như hắn đã kiểm tra tất cả mọi thứ trong hồ nước, nhưng đều không tìm được thứ gì cổ quái.

- Thú hồn thế thân… hồ… chẳng lẽ lúc trước Trùng Giáp Kỵ Sĩ xuống giữa hồ, cũng không phải là vì muốn ngâm nước, mà chỉ muốn dùng mặt hồ thành tấm gương để chiếu ra thân ảnh của mình?

Hàn Sâm nghĩ tới đây, mí mắt khẽ giật vài cái.

- Đáng chết, chuyện như vậy mà mình không nghĩ ra, thật sự là quá ngu xuẩn.

Hàn Sâm nhìn hình ảnh trong khe suối phản chiếu ra, nghẹn ngào kêu lên.

Hiện tại hắn hận không thể lập tức đi thử nghiệm suy nghĩ của mình, nhưng đám Ninh Nguyệt đều ở cách đó không xa, Hàn Sâm đành phải tạm thời kìm chế lại, sau khi múc nước xong lập tức trở về chỗ nghỉ ngơi, đổ nước vào nồi nấu.

Vừa nấu cháo vừa suy nghĩ, Hàn Sâm có chút không yên lòng, trong đầu đều là suy nghĩ về Trùng Giáp Kỵ Sĩ.

- Nếu quả thật đúng như mình nghĩ, thân phận của Kim Tệ đã có biện pháp giải quyết, trước khi tấn chức không gian Tí Hộ Sở thứ hai, những thú hồn thuộc về Kim Tệ, cũng có thể quang minh chính đại trở lại trên tay mình, sẽ không có bất luận kẻ nào hoài nghi mình và Kim Tệ có liên hệ.

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm suy tư.

- Hàn thiếu, cậu không cần khẩn trương, đến lúc đó đám Dương ca sẽ phụ trách ngăn chặn con dị sinh vật kia, hơn nữa cam đoan an toàn của cậu, cậu chỉ cần tìm đúng thời cơ đánh ra một kích chí mạng. Ninh Nguyệt tôi dùng tính mạng của mình đảm bảo, chỉ cần bốn người chúng ta không chết hết, con dị sinh vật kia sẽ không có khả năng làm cậu bị thương.

Ninh Nguyệt thấy hai ngày nay Hàn Sâm có chút không yên lòng, cho rằng Hàn Sâm đang sợ hãi con dị sinh vật kia, mỉm cười nói với Hàn Sâm.

- Đa tạ Ninh thiếu.

Hàn Sâm cũng không giải thích.

- Vẫn nên gọi thẳng tôi là Ninh Nguyệt đi.

Ninh Nguyệt nói xong lại ho khan lên, dùng khăn ướt màu trắng che miệng ho hai tiếng mới nói thêm:

- Hàn thiếu, không biết cậu có tin vào vận mệnh hay không?

- Có một chút.

Hàn Sâm chỉ là người bình thường, trong lòng vẫn có kính sợ đối với vận mệnh, nhưng cũng sẽ không hoàn toàn tin.

- Có lẽ cậu không tin, lần thứ nhất tôi nhìn thấy cậu, đã cảm thấy chúng ta sẽ là bạn bè.

Ninh Nguyệt cười cười:

- Trước kia ông cố tôi cũng có một người bạn tốt họ Hàn, ông ấy đã cứu mạng ông cố tôi, có lẽ chúng ta cũng có thể trở thành bạn tốt như vậy, nhưng lần này đến lượt tôi cứu cậu đi.

Hàn Sâm hơi giật mình nhìn Ninh Nguyệt, sắc mặt vô cùng cổ quái, trong nội tâm ầm ầm cuộn sóng, đủ loại suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển.

Chương 385: Khí Công Đại Sư

Đánh chết Hàn Sâm cũng không tin Ninh Nguyệt chưa điều tra bối cảnh của hắn, nếu như ông cố hắn thật sự là bạn tốt của Ninh gia, hoặc là cái chết của cha có quan hệ tới Ninh gia, thì Ninh Nguyệt biểu hiện như vậy thật sự có chút quái dị.

- Người bạn họ Hàn của ông cố cậu tên gì, có lẽ thật sự người của Hàn gia chúng tôi cũng không chừng.

Hàn Sâm cười thăm dò.

- Hàn Kính Chi.

Ninh Nguyệt không chút do dự, trực tiếp thuận miệng trả lời.

- Vậy thì thật trùng hợp, ông cố của tôi cũng tên là Hàn Kính Chi, sẽ không phải là cùng một người chứ?

Hàn Sâm nói thẳng, bối cảnh tư liệu như vậy, Ninh Nguyệt rất dễ dàng có thể tra được, căn bản không cần giấu diếm.

Vẻ mặt Ninh Nguyệt cũng không có gì khác thường, ôn hòa nói:

- Chắc không phải cùng một người, người bạn kia của ông cố tôi, tuổi lớn hơn ông cố của cậu còn nhiều, hơn nữa y cũng không lấy vợ sinh con.

Ninh Nguyệt trả lời khiến Hàn Sâm nao nao, đồng thời cũng đã hiểu tại sao khi Chu Đình những chuyện đó với hắn, hắn lại cảm giác có điểm gì là lạ.

Bởi vì tuổi của Hàn Kính Chi, cũng không phải thời điểm vừa mới phát hiện ra Tí Hộ Sở, khi đó ông nội của Hàn Sâm còn chưa sinh ra.

Nhưng nếu như ông cố Hàn Sâm lại không phải Hàn Kính Chi mà Ninh gia biết, vì sao lại có tấm thẻ công tác đấy?

Hàn Sâm không thể hiểu rõ được, cảm thấy chuyện này càng khó có thể suy đoán, không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, bọn họ đã nhìn thấy gì trong Tí Hộ Sở.

- Có thể làm bạn với Ninh gia, thì Hàn Kính Chi nhất định là người phi thường giỏi đi?

Hàn Sâm hỏi một câu.

Ninh Nguyệt mỉm cười gật đầu:

- Đúng là một người phi thường giỏi, khi Tí Hộ Sở mới vừa mới được phát hiện ra, nhân loại còn chưa đạt được gen, Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cũng còn chưa được phát minh ra, vị Hàn lão gia tử kia lúc ấy là khí công đại sư rất có danh tiếng.

- Khí công đại sư?

Hàn Sâm giật mình, khi học lịch sử trong trường học, khí công đại sư trong thời đại đó, cũng chỉ là một số thần côn giả thần giả quỷ lừa đảo mà thôi.

- Không phải như cậu nghĩ đâu, Hàn lão gia tử luyện khí công chân chính, thân thủ vô cùng lợi hại, lúc ấy chính là huấn luyện viên của bộ đội đặc chủng Lam Huyết tinh nhuệ nhất Liên Minh, không phải là thần côn lừa đảo gì.

Ninh Nguyệt xem thấu tâm tư của Hàn Sâm, vừa cười vừa nói.

- Huấn luyện viên bộ đội đặc chủng Lam Huyết?

Vẻ mặt Hàn Sâm càng thêm cổ quái, cho đến bây giờ bộ đội đặc chủng Lam Huyết, vẫn là bộ đội đặc chủng tinh nhuệ nhất trong Liên Minh, hiện tại một đội viên bình thường của bộ đội đặc chủng Lam Huyết, đều sẽ đạt tới cấp độ Siêu Việt Giả, có thể tưởng tượng ra bộ đội đặc chủng kia đáng sợ đến đâu.

Lúc đó tuy chưa tìm ra Tí Hộ Sở, nhưng có thể trở thành huấn luyện viên của bộ đội đặc chủng Lam Huyết, nếu là ở hiện tại, chẳng khác nào là một cường giả Bán Thần rồi.

Hiện tại huấn luyện viên của bộ đội đặc chủng Lam Huyết, chính là một vị cường giả cấp Bán Thần tiếng tăm lừng lẫy.

Điều này khiến Hàn Sâm càng thêm nghi hoặc, nếu như ông cố mình thật sự là vị Hàn Kính Chi kia, đời sau cho dù phá sản thế nào, cũng không thể chán nản tới mức này chứ?

Hơn nữa, Hàn Sâm chưa từng nghe nói Hàn gia có tu luyện khí công gì đó.

Hàn Sâm còn muốn hỏi thêm một chút về vị huấn luyện viên Hàn kia, nhưng thời gian nghỉ ngơi đã hết, Ninh Nguyệt đứng dậy nói mọi người cùng xuất phát.

- Rốt cuộc là sai ở đâu chứ?

Hàn Sâm mơ hồ cảm thấy chuyện này nhất định có vấn đề, mới có thể khiến mọi chuyện nhìn như có chút liên hệ lại như không có liên hệ.

Không nghĩ ra những vấn đề này, Hàn Sâm đành phải gác lại, rừng rậm đã gần ngay trước mắt, điều hắn quan tâm nhất bây giờ là làm thế nào để săn giết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Sinh vật siêu cấp thần huyết phải giết, nhưng gen sinh mệnh tinh hoa lại không thể để đám Ninh Nguyệt nhìn thấy, đó là chuyện không dễ dàng.

Quan trọng nhất là hiện tại Hàn Sâm còn không hiểu rõ lắm về thực lực con dị sinh vật kia, tất nhiên muốn dựa vào đám người Ninh Nguyệt, trước tiên

thăm dò năng lực con dị sinh vật kia xem mạnh thế nào, sau đó mới có thể đoán được mình có năng lực đánh chết nó hay không.

Nếu không phải như thế, từ lần đầu tiên tới đây, khi đám Dương Vĩnh Thành bị hôn mê, Hàn Sâm đã tự mình trở về giết con dị sinh vật này rồi.

Đám người Dương Vĩnh Thành thận trọng bảo vệ Ninh Nguyệt và Hàn Sâm đi vào rừng rậm, trước kia không có vấn đề, hiện tại đám Dương Vĩnh Thành đều đã là Tiến Hóa Giả, tố chất thân thể được nâng cao, dĩ nhiên càng không có vấn đề gì.

Năm người cùng đi tới trước ngọn núi lớn kia , nhưng lúc này Ninh Nguyệt lại để Hàn Sâm đi theo đám bọn họ cùng leo lên ngọn núi lớn kia.

Núi này vô cùng hùng vĩ, mặc dù không dốc đứng nhưng khí thế bàng bạc, Hàn Sâm đi theo đám bọn họ lên núi, đến khi sắp lên tới đỉnh núi, đám Dương Vĩnh Thành mới bày ra vẻ cẩn thận.

- Chớ lên tiếng.

Khi gần tới đỉnh núi, Dương Vĩnh Thành đi đầu làm một thủ thế với bọn họ, mấy người đều rón rén đi qua, ghé vào tảng đá lớn mà Dương Vĩnh Thành đang đứng để nhìn xung quanh.

Hàn Sâm phóng tầm mắt ra ngoài, chỉ thấy đỉnh núi là một bệ đá bằng phẳng, rộng khoảng một mẫu đất.

Lúc này con dị sinh vật như ốc sên khổng lồ kia, thân thể rực lửa đều rụt vào trong vỏ ngọc, lúc này không nhìn thấy thịt mềm màu đỏ rực của nó, chỉ có vỏ ngọc màu ngà sữa kia, dưới ánh mặt trời lóe hào quang giống như ngọc thạch.

- Ninh thiếu gia, Hàn thiếu, hai ngươi ở chỗ này chờ một lát, chúng tôi qua đó dụ thân thể của nó từ trong vỏ ra.

Dương Vĩnh Thành nhỏ giọng nói.

- Coi chừng, an toàn là số một.

Ninh Nguyệt khẽ gật đầu.

Ba người Dương Vĩnh Thành lên tiếng, cùng xoay người đi lên đỉnh núi, vừa nhanh chóng tiếp cận con dị sinh vật kia, vừa triệu hồi ra thú hồn cung, dùng tên thép Z bắn về phía vỏ con dị sinh vật như ốc sên kia.

Oành!

Mũi tên Z thép bắn tới lớp vỏ ốc sên lại trực tiếp nổ tung, ba người Dương Vĩnh Thành cũng đã sử dụng thú hồn biến thân, hơn nữa tố chất thân thể của Tiến Hóa Giả, lực lượng đều lớn đến kinh người.

Nhưng Hàn Sâm nhìn kỹ những mũi tên thép Z vỡ vụn kia, lại nhìn ra, sở dĩ mũi tên nổ tung, nguyên nhân chủ yếu cũng không phải vì đám Dương Vĩnh Thành có khí lực lớn, mà là do lớp vỏ ngọc thạch kia, đường như có một lực phản chấn kỳ dị, khiến mũi tên thép Z bắn tới bị hai cỗ lực lượng đè ép dẫn tới trực tiếp vỡ vụn.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết quả nhiên không có con nào là đèn đã cạn dầu.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Mới bị mấy mũi tên quấy nhiễu, thịt mềm đỏ rực của con dị sinh vật kia lập tức từ trong vỏ ngọc thò ra ngoài, một đôi mắt kỳ quái nhìn chằm chằm vào đám Dương Vĩnh Thành, sau đó lập tức vọt tới bọn họ.

Nếu là lúc trước, đám Dương Vĩnh Thành sẽ giữ một khoảng các nhất định với ốc sên khổng lồ, nhưng lúc này đã khác, bọn họ phải tiếp cận tới ốc sên khổng lồ, dụ nó chui ra khỏi lớp vỏ ngọc, như vậy Hàn Sâm mới có cơ hội dùng dao găm Cổ Huyền Lang giết nó.

Hơn nữa ba người Dương Vĩnh Thành rất có niềm tin, bọn họ đã hoàn thành tiến hóa, hiện tại có thể tính là những người có sức chiến đấu cao nhất ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, không giống lúc trước cần e ngại con dị sinh vật kia như vậy.

Thế nhưng rất nhanh sau đó bọn họ đã phát hiện, suy nghĩ của bọn họ thật sự quá ngây thơ rồi, tố chất thân thể cường đại của Tiến Hóa Giả vừa tấn chức, cũng không thể giúp bọn họ nhẹ nhõm hơn khi đối mặt với con dị sinh vật kia.

Chương 386: Dị Sinh Vật Quỷ Dị

Khoảng cách giữa đám Dương Vĩnh Thành với con dị sinh vật kia quá gần, con dị sinh vật kia trực tiếp từ trong vỏ ngọc bắn ra, hóa thành quái xà có cánh bằng thịt bắn tới một người.

Người kia giơ đại đao trong tay lên, trực tiếp chém tới quái xà, Dương Vĩnh Thành và một người khác đều cầm binh khí chào hỏi với quái xà.

Quái xà màu lửa đỏ kia không thèm trốn, mặc kệ cho ba binh khí kia trực tiếp chém lên người nó.

Ba người Dương Vĩnh Thành thấy thế thì vô cùng vui mừng, bọn họ đã trở thành Tiến Hóa Giả, lực lượng đã đạt đến khoảng 30 điểm, kết hợp với binh khí thú hồn thần huyết, chém xuống lớp vỏ ngọc kia có lẽ không được, nhưng chém xuống nhuyễn thể tương đối mềm mại này, dù sao cũng phải có một chút tác dụng.

Thế nhưng khi binh khí của bọn họ chém lến lớp thịt mềm lửa đỏ kia, mới phát hiện mình đã sai lầm đến mức nào, lưỡi đao sắc bén chém trên thân thể mềm nhuyễn kia, giống như là chém xuống cao su vậy, chỉ hơi lún vào, nhưng không có cảm giác cắt đứt, kình lực toàn bộ không chút tác dụng.

Sau đó chỉ thấy thân thể quái xà lửa đỏ kia biến hóa, thịt mềm giống như chất lỏng vậy, hình dạng trực tiếp thay đổi, bọc ba binh khí kia lại.

Ba người Dương Vĩnh Thành muốn rút binh khí trở về, lại phát hiện căn bản không thể rút được, binh khí bị thịt mềm đỏ rực cuốn lấy, giống như bị dây thun bó chặt vậy, càng kéo càng gặp phải lực lượng bắn ngược mạnh.

Hơn nữa trên thân thể quái xà rực đỏ kia còn xuất hiện từng nhánh xúc tu như đầu độc xà, cuốn tới ba người Dương Vĩnh Thành.

Ba người Dương Vĩnh Thành chỉ có thể buông tha binh khí để lui trở về, sau đó khi muốn gọi binh khí thú hồn trở về mới phát hiện, bọn họ lại không thể gọi trở về, ba món binh khí đã hoàn toàn bị vây trong thịt mềm lửa đỏ kia, hơn nữa còn đang bị hòa tan với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Ba người đều vừa sợ vừa giận, vốn cho rằng mình đã tấn chức thành Tiến Hóa Giả, sẽ có thể có một chút uy hiếp đối với con dị sinh vật này, ai ngờ vừa mới động thủ, đã tổn thất ba binh khí thú hồn thần huyết.

Thịt mềm lửa đỏ cũng không dừng tấn công, thân thể của nó có thể biến hóa thành các loại hình dạng, đủ kiểu tấn công, khiến người ta khó mà phòng bị.

Ba người Dương Vĩnh Thành hoàn toàn không dám đụng vào nó, ngay cả binh khí cũng không dám dùng, dáng vẻ trở nên vô cùng chật vật, không cẩn thận bị dị sinh vật thịt mềm lửa đỏ kia quét qua, ngay cả áo giáp cũng bị ăn mòn mất một mảng lớn, thoạt nhìn cực kì khủng bố.

Cũng may là con dị sinh vật này sau khi rời khỏi vỏ ngọc, dù tốc độ có nhanh, nhưng vẫn không nhanh đến trình độ như Cổ Huyền Lang, nếu không ba người Dương Vĩnh Thành đã sớm chết không biết bao nhiêu lần.

Dù vậy, đám Dương Vĩnh Thành cũng đã gặp nạn mấy lần, thiếu chút nữa đã không chịu được mà trốn tới nơi đám Hàn Sâm đang ẩn thân.

Hàn Sâm triệu hoán ra dao găm Cổ Huyền Lang nắm trong tay, đồng thời sử dụng biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng, định xông ra giúp trợ, nhưng thật ra là tìm cơ hội.

Thế nhưng Hàn Sâm còn chưa rời khỏi tảng đá lớn, đã bị Ninh Nguyệt giữ chặt, Ninh Nguyệt bình tĩnh nói:

- Không nên gấp gáp, bây giờ còn chưa tới lúc, chờ bọn họ dẫn dị sinh vật tới, cậu tìm một thời cơ tốt nhất để ra tay, phải một kích tất trúng.

Hàn Sâm nhìn Ninh Nguyệt, thấy vẻ mặt Ninh Nguyệt lạnh nhạt, giống như y đang ngồi trên ghế sa lon phòng khách nói chuyện phiếm, không thể nhìn thấy một chút khẩn trương nào, giống như căn bản không tồn tại tình huống ba người Dương Vĩnh Thành đang rơi vào tình trạng nguy hiểm.

Giống như đọc được suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, Ninh Nguyệt lạnh nhạt nói:

- Nếu như bây giờ cậu đi ra ngoài, như vậy sự mạo hiểm của bọn họ sẽ uổng phí.

Còn không đợi Hàn Sâm nói gì, Ninh Nguyệt đã triệu hoán ra một thanh kiếm chỉ rộng cỡ ngón tay, rời khỏi tảng đá lớn bắn tới con dị sinh vật kia.

Trong nội tâm Hàn Sâm có chút kinh ngạc, Ninh Nguyệt bị bệnh nặng như vậy, hơn nữa y cũng chưa trở thành Tiến Hóa Giả, y tự mình xông tới làm gì?

Lại chỉ thấy Ninh Nguyệt cầm kiếm, vừa đâm vào đã thu lại, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, vậy mà có thể đâm trúng con dị sinh vật kia, hơn nữa thanh kiếm kia cũng không bị thịt mềm giữ lại.

- Ninh Nguyệt thật lợi hại, là anh em song sinh, mà lại mạnh gấp mấy lần tên Thần Thiên Tử kia.

Hàn Sâm nhìn thấy cảnh này mà trong lòng có chút khiếp sợ, Ninh Nguyệt thực sự không phải Tiến Hóa Giả, nhưng y du tẩu cùng ba người Dương Vĩnh Thành, luôn có thể khiến con dị sinh vật kia không thể trực tiếp công kích y, hơn nữa kiếm pháp của y vô cùng quỷ dị, tuy chỉ đâm một kiểu nhưng thiên biến vạn hóa, đám Dương Vĩnh Thành cũng không dám đụng chạm tới con dị sinh vật kia, chỉ có kiếm của y đâm lên phía trên mới có thể thu hồi lại, tuy kiếm của y không gây thương tổn tới thịt mềm, nhưng lại khiến con dị sinh vật kia cực kỳ bực bội.

Mặc dù là tình huống hiện tại khẩn trương như vậy, Ninh Nguyệt vẫn vô cùng bình tĩnh, trên người y căn bản không nhìn thấy một chút cảm giác khẩn trương khi đang đối mặt với cuộc chiến sinh tử.

Ba người Dương Vĩnh Thành vốn có chút bối rối, sau khi có Ninh Nguyệt gia nhập, họ đã trấn định lại, giống như trên người Ninh Nguyệt có một loại mị lực kỳ dị, khiến hành vi của bọn họ càng ngày càng tự động, vây quanh Ninh Nguyệt cùng con dị sinh vật kia đánh nhau, dần dần dụ con dị sinh vật kia tới chỗ Hàn Sâm.

- Đáng tiếc, lực lượng Ninh Nguyệt vẫn quá yếu, khoảng cách đạt tới thần gen đầy đủ còn mười lăm điểm, cho dù cho y dao găm Cổ Huyền Lang, y cũng chưa chắc có thể giết chết con dị sinh vật kia.

Hàn Sâm nhìn trong chốc lát, đại khái nhìn ra tố chất thân thể của Ninh Nguyệt hẳn là dùng tốc độ và lực bộc phát làm chủ, những tố chất khác đại khái đều chỉ khoảng 15 điểm, chỉ có hai hạng này là cao hơn, mới có thể đạt tới trình độ 20 điểm.

Mắt thấy con dị sinh vật kia bị dụ tới cạnh mình, Hàn Sâm nắm chặt dao găm trong tay, xem lâu như vậy, hơn nữa trước đó đã chém dị sinh vật kia một dao, hắn đã biết đại khái cường độ thân thể của dị sinh vật.

Chỉ cần hắn không sử dụng Cổ Tà Chú và Phụ Hà, với lực lượng của hắn cộng với dao găm Cổ Huyền Lang, chỉ có thể làm nó bị thương, đến lúc đó không đủ để giết nó, mà đây cũng là kết quả Hàn Sâm mong muốn, hắn không thể giết nó trước mặt đám người Ninh Nguyệt.

Rốt cục, con dị sinh vật kia đã bị dẫn tới gần Hàn Sâm, Hàn Sâm không chút do dự trực tiếp vọt ra, chủy thủ trong tay hung hăng chém lên thịt mềm.

Đám Dương Vĩnh Thành sử dụng binh khí thần huyết cũng khó có thể tổn thương tới thịt mềm, nhưng lại bị dao găm của Hàn Sâm cắt ra một vết thương sâu ba tấc, máu tươi lập tức phun ra, dị sinh vật bị đau rống lên một tiếng, thân thể lập tức co rút lại.

Khiến đám Hàn Sâm giật mình là sau khi thịt mềm màu đỏ co rút lại, miệng vết thương thoáng cái đã biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Sâm thuận thế gia nhập vào chiến đoàn, chỉ là thịt mềm màu đỏ kia lại có vẻ cực kỳ sợ hãi dao găm Cổ Huyền Lang trong tay hắn, không dám

đụng chạm lần nữa, trốn tránh dao găm của hắn, chỉ công kích bốn người Dương Vĩnh Thành.

Tuy Hàn Sâm tìm thêm mấy cơ hội lại đả thương nó, nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng, thịt mềm màu đỏ có được năng lực khép lại đáng sợ, miệng vết thương gần như là lập tức khép lại.

- Không được, thời gian biến thân của tôi sắp hết rồi.

Một người hét lớn.

Con ngươi Ninh Nguyệt nhẹ nhàng rụt lại, quát lạnh một tiếng:

- Trước tiên lui đi.

Đám Dương Vĩnh Thành nghe lệnh này, lập tức phối hợp với Ninh Nguyệt lui về phía sau, mà Hàn Sâm không lùi mà lại tiến tới, phóng thẳng tới con dị sinh vật kia.

Chương 387: Ai Mới Là Chúa Tể

Hàn Sâm đã thăm dò được con dị sinh vật kia, hơn nữa hắn cũng đang đợi cơ hội này, thời gian biến thân của đám người Dương Vĩnh Thành chấm dứt, cũng không dám chính diện chiến đấu với con dị sinh vật này, chỉ có thể lui ra ngoài, như vậy kế tiếp cũng chỉ còn một mình hắn đối mặt với dị sinh vật, cơ hội thật sự đến rồi.

- Hàn thiếu, trước tiên cứ lui về, chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn.

Ninh Nguyệt khẽ nhíu mày, hô lớn lên với Hàn Sâm.

- Không sao, mọi người lui trước đi, nó sợ dao găm của tôi, tôi muốn thử một lần.

Hàn Sâm trả lời lại một tiếng, sau đó lập tức giết tới thịt mềm.

Ninh Nguyệt thấy Hàn Sâm không trở về, lại lần nữa giết đến, giúp Hàn Sâm kiềm chế con dị sinh vật kia.

Chỉ là thân thể ba người Dương Vĩnh Thành dần dần không chịu nổi áp lực biến thân, đều nhanh chóng giải trừ biến thân, thực lực đều giảm xuống rất nhiều, khiến tình thế càng thêm nguy hiểm.

- Aaaa!

Cánh tay một người bị thịt mềm quét qua, lập tức thịt trên cánh tay đều bị xé đi một tảng lớn, xương cốt đều lộ ra.

Hàn Sâm thừa cơ hội này, lại chém một đao lên bề mặt thịt mềm màu đỏ, một đao kia khác với lúc đầu, có lẽ là đã chém tới bộ phận quan trọng nào đó trên người dị sinh vật, dị sinh vật kia gào lên một tiếng, nó quyết bay ngược trở về, rất nhanh đã chui vào bên trong vỏ ngọc, không chịu ra nữa.

Hàn Sâm vọt tới vỏ ngọc ốc sên kia, trực tiếp chém một đao xuống vỏ ngọc ốc sên.

Coong!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy trên tay truyền đến một lực chấn đáng sợ, gần như khiến hắn không cầm được dao găm Cổ Huyền Lang, mà trên vỏ ngọc chỉ bị chém ra một vệt xám trắng.

Hàn Sâm liên tục chém ra vào đao, tay của hắn đã sắp bị chấn đến phế đi, nhưng trên vỏ ngọc lại chỉ có vài vệt xám trắng nhỏ.

- Đưa dao găm cho tôi thử xem.

Dương Vĩnh Thành xông lại nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm không nói gì, lui về phía sau hai bước nhìn đám Dương Vĩnh Thành, thái độ hết sức rõ ràng.

- Hàn thiếu, tôi thật sự không gạt cậu…cậu có lẽ cũng nhìn ra, con dị sinh vật này rất đặc biệt, có lẽ sẽ là một loại sinh vật trên cả thần huyết, nếu như có thể thu được thú hồn và huyết nhục của nó, sự tiến hóa của nhân loại sẽ

có một bước tiến nhảy vọt, giá trị của nó không thể đoán chừng. Lực lượng của cậu không đủ để phá vỡ vỏ ngoài của nó, cậu cho chúng tôi mượn chiếc dao găm này hoặc là bán cho chúng tôi cũng được, sau khi chuyện này thành công sẽ chia cho cậu một nửa chỗ tốt.

Ninh Nguyệt nhìn Hàn Sâm rồi nói.

Hàn Sâm vẫn không trả lời, lại đột nhiên thấy một xúc tu thịt mềm màu đỏ từ theo trong vỏ ngọc thò ra ngoài, cuốn tới phía một người.

Lực chú ý của người kia đều đặt lên trên người Hàn Sâm, muốn trốn tránh cũng không kịp rồi, bị thịt mềm màu đỏ quấn lấy, chớp mắt đã bị kéo vào bên trong vỏ ngọc.

Máu tươi phun ra và tiếng kêu thảm thiết vang lên, chỉ chớp mắt một cái đã không còn một tiếng động, khiến đám Dương Vĩnh Thành đều biến sắc.

Ninh Nguyệt muốn nói cái gì, lại thấy con dị sinh vật kia cõng theo vỏ ngọc bò về phía vách núi, Hàn Sâm giơ dao găm chém xuống thịt mềm màu đỏ lộ ra bên ngoài.

Nhưng lại không có tác dụng quá lớn, miệng vết thương chớp mắt đã tự động khép lại, con dị sinh vật kia tiếp tục bò về vách núi.

Vách núi như tam giác ngược, con dị sinh vật kia trực tiếp bò xuống dưới, thân thể như dính ở phía trên, đám người Hàn Sâm không có năng lực như vậy.

- Hàn thiếu, cậu cảm thấy thế nào về đề nghị khi nãy của tôi?

Ninh Nguyệt hỏi Hàn Sâm.

- Thật có lỗi, chiếc dao găm này của tôi không thể cho mượn cũng không bán.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Năm thần huyết thú hồn đổi lấy chiếc dao găm này của cậu, sau khi săn giết được con dị sinh vật này, huyết nhục sẽ để cho cậu một nửa…

Ninh Nguyệt nói xong, đột nhiên đâm một kiếm về phía cổ họng Hàn Sâm.

Một kiếm này thật sự quá đột ngột, không ai nghĩ Ninh Nguyệt vừa nói được nửa câu lại đột nhiên xuất kiếm, nếu như đổi thành người bình thường, cho dù là Tiến Hóa Giả như Dương Vĩnh Thành, chỉ sợ cũng sẽ chết dưới một kiếm vừa nhanh vừa độc này.

Đáng tiếc Hàn Sâm lại là chuyên gia trong phương diện này, trong nháy mắt khi Ninh Nguyệt ra tay, dao găm của Hàn Sâm cũng đồng thời vung ra ngoài.

Răng rắc!

Kiếm của Ninh Nguyệt trực tiếp bị dao găm Cổ Huyền Lang cắt đứt, trong mắt Ninh Nguyệt lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn tiếp tục tấn công Hàn Sâm.

Dương Vĩnh Thành và một người khác cũng cùng tấn công Hàn Sâm, giống như quyết tâm muốn dồn Hàn Sâm vào chỗ chết.

- Hoàng Phủ học tỷ đã từng nói qua, cậu là một người rất coi trọng quy củ, xem ra cô ấy sai rồi.

Hàn Sâm huy động dao găm Cổ Huyền Lang trong tay, thân ảnh bay múa trong vòng vây của ba người.

- Tôi giữ quy củ, đó là vì sợ người bên ngoài xem không hiểu tôi mà sợ tôi, cậu cũng không phải người biết sợ.

Vẻ mặt Ninh Nguyệt bất động, trong tay lại có thêm một thanh kiếm mảnh, nhưng kiểu dáng có chút bất đồng, nhìn vào có thể thấy đây là kiếm thú hồn thần huyết.

- Giết tôi, cậu cũng không chiếm được dao găm.

Hàn Sâm nói.

- Tôi không chiếm được, dù sao cũng tốt hơn để người khác đạt được.

Kiếm trong tay Ninh Nguyệt vô cùng quỷ dị, cũng vô cùng ác độc, kiếm nào cũng muốn mạng người.

Dương Vĩnh Thành và một người khác cũng dốc toàn lực tấn công Hàn Sâm, không lưu tình chút nào.

- Hoàng Phủ học tỷ nói không có sai, cậu quả nhiên là một người đáng sợ, nhưng thật đáng tiếc, cậu đã làm sai một chuyện.

Thân hình Hàn Sâm linh hoạt, liên tục tránh né được vài kiếm.

- Chuyện gì?

Kiếm trong tay Ninh Nguyệt liên tục chém ra.

- Cậu không hiểu rõ ai mới là chúa tể ở nơi này.

Hàn Sâm nhàn nhạt nói một câu, trong tay cầm dao găm Cổ Huyền Lang ngược lại, thân hình đột nhiên vô cùng quỷ dị.

Trái tim như động cơ điên cuồng hoạt động, khiến Hàn Sâm bùng nổ, đột phá cực hạn của loài người.

Trong nháy mắt khi va chạm với Ninh Nguyệt, chủy thủ trong tay như nước chảy, trực tiếp cắt đứt trường thương trong tay Dương Vĩnh Thành, sau đó lướt tới bên cạnh một người khác, lợi dụng chỗ trống dùng một đao cắt đầu của y, máu tươi lập tức phun ra.

Đồng tử Ninh Nguyệt lập tức co rụt lại, Dương Vĩnh Thành càng kinh hãi kêu lên.

Bọn họ không thể ngờ được sức chiến đấu của Hàn Sâm lại bùng nổ khủng bố như thế, dưới vòng vây của hai Tiến Hóa Giả và Ninh Nguyệt, lại có thể dễ dàng lấy mạng một Tiến Hóa Giả.

- Cậu cũng đã tấn chức thành Tiến Hóa Giả!

Hai mắt Dương Vĩnh Thành trợn to nhìn, trừ phi Hàn Sâm tấn chức thành Tiến Hóa Giả, nếu không phải thế thì sao Hàn Sâm có thể bộc phát ra tốc độ

và lực lượng như vậy.

- Anh biết quá muộn.

Hàn Sâm như gió bão, trong nháy mắt đã xông đến trước người Dương Vĩnh Thành.

Dương Vĩnh Thành kinh hãi, với tốc độ của y, thế mà lại không kịp né tránh công kích của Hàn Sâm, chỉ kịp triệu hồi ra một kiện trường đao chống đỡ dao găm của Hàn Sâm.

Răng rắc!

Trường đao và cổ của Dương Vĩnh Thành đồng thời bị dao găm Cổ Huyền Lang cắt đứt, đơn giản như cắt đậu phụ vậy, đao đoạn người vong, thi thể không đầu ầm ầm ngã xuống đất.

Ninh Nguyệt nhìn Hàn Sâm, mặc dù trấn định như y, lúc này trong lòng cũng lạnh buốt, y nghìn tính vạn tính, nhưng không tính tới Hàn Sâm lại có thực lực khủng bố như vậy.

Lúc trước chết trên võ đài, Hàn Sâm chỉ lộ ra độ sắc bén của dao găm Cổ Huyền Lang, nhưng bây giờ Ninh Nguyệt mới biết được, Hàn Sâm lại có được lực lượng của Tiến Hóa Giả.

- Tôi quả nhiên không nhìn lầm, cậu và tôi đều là cùng một loại người.

Ninh Nguyệt lại nở nụ cười, ánh mắt của y còn mạnh hơn Dương Vĩnh Thành đã là Tiến Hóa Giả, hơn nữa y cũng không có ý định chạy trốn, bởi vì y rất rõ, tốc độ của mình căn bản không có khả năng vượt qua Hàn Sâm, có lẽ chỉ cần quay người, đầu của y sẽ bị Hàn Sâm chém xuống.

Chương 388: Thú Hồn Huyết Oa Trùng

- Còn có di ngôn gì không?

Hàn Sâm không trả lời vấn đề của Ninh Nguyệt, lạnh nhạt nói.

Ninh Nguyệt ho khan hai tiếng:

- Có lẽ cậu không biết, bên trong Tí Hộ Sở có một loại thú hồn gọi là thế thân, hiện tại đứng trước mặt cậu, chẳng qua chỉ là một thế thân mà thôi, cho dù cậu giết tôi, thì thứ cậu giết chẳng qua cũng chỉ là một con thú hồn mà thôi, không bằng chúng ta bình tĩnh lại để nói chuyện đi?

Nhưng Hàn Sâm không nói gì, chỉ cầm dao găm đi về Ninh Nguyệt.

- Nếu như cậu không tin, tôi có thể chứng minh cho cậu xem, bây giờ tôi chỉ là một thú hồn.

Ninh Nguyệt nhìn Hàn Sâm, nhíu mày nói.

- Tôi tin.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu, nhưng vừa dứt lời, dao găm Cổ Huyền Lang trong tay đã chém xuống đầu Ninh Nguyệt.

Bên trong Cuồng Tín Tí Hộ Sở, sắc mặt Ninh Nguyệt trắng nhợt đang uống trà, tự lẩm bẩm:

- Con thú hồn thần huyết thế thân duy nhất lại bị hủy như vậy, lão sư nói không sai, mình quả nhiên vẫn còn quá nóng nảy, tâm chưa đủ tĩnh.

Nói xong, Ninh Nguyệt lại nhấp một ngụm trà, nhưng trong đầu y lại tràn đầy bóng dáng Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn xem thi thể “Ninh Nguyệt ” trước mặt hóa thành bột phấn tiêu tán, trong nội tâm không chút tức giận ngược lại còn rất thích, hắn vốn đã có một chút suy đoán về thú hồn thế thân, hôm nay từ chỗ Ninh Nguyệt hắn có thể tận mắt thấy được chỗ thần kỳ của thú hồn thế thân, lúc này hắn đã không còn hoài nghi gì về thú hồn thế thân Trùng Giáp Kỵ Sĩ của mình.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm còn không có thời gian nghiên cứu Trùng Giáp Kỵ Sĩ, hắn trực tiếp triệu hồi ra cánh Tử Vũ Lân Long, bay xuống dưới vách núi.

Hiện tại Hàn Sâm đã hiểu rõ năng lực của con dị sinh vật kia như lòng bàn tay, hắn hoàn toàn nắm chắc mình có khả năng săn giết nó.

Hắn có dao găm Cổ Huyền Lang, hơn nữa siêu cấp thần gen của hắn đã cao tới 43 điểm, còn có Cổ Tà Chú và Phụ Hà, đủ để Hàn Sâm có được năng lực chiến một trận với một số sinh vật siêu cấp thần huyết.

Chống lại nhân vật khủng bố như Kim Mao Hống, Hàn Sâm khẳng định còn kém rất xa, nhưng con ốc sên khổng lồ này, rõ ràng chỉ là một loại sinh vật siêu cấp thần huyết yếu kém, nhiều lắm cũng chỉ tương đương với Cổ Huyền Lang, vẫn nằm trong năng lực săn giết của Hàn Sâm.

Hàn Sâm bay xuống vách núi, chỉ thấy con ốc sên khổng lồ kia đã bò tới giữa vách núi, Hàn Sâm đập hai cánh bay qua, một cước đá vào vỏ ngọc của nó, muốn trực tiếp đạp nó xuống dưới.

Thế nhưng con dị sinh vật kia giống như gắn chặt vào trên vách đá dựng đứng vậy, căn bản không nhúc nhích, ngược lại là chân của Hàn Sâm lại bị chấn động đến mức gần trật khớp.

Hàn Sâm lại sử dụng dao găm Cổ Huyền Lang chém về phía vỏ ngọc của dị sinh vật, Cổ Tà Chú và Phụ Hà đều đạt tới cực hạn, khiến lực lượng của hắn đạt tới trình độ cực kì kinh khủng.

Dao găm Cổ Huyền Lang cắt vỡ không khí, phát ra tiếng xé gió, điên cuồng chém lên vỏ ngọc, một tiếng va chạm kim loại lập tức phát ra.

Trên vỏ ngọc bị chém ra một vết sâu một tấc, lực phản chấn trên vỏ ngọc truyền tới cũng bị Hàn Sâm sử dụng phương pháp tá lực đánh tan.

Đương đương đương!

Hàn Sâm đang ở giữa không trung, dao găm Cổ Huyền Lang điên cuồng chém lên vỏ ngọc, mỗi một nhát chém xuống đều khiến vết sâu trên vỏ kia

sâu thêm, rất nhanh đã khiến trên vỏ ngọc giăng đầy vết thương.

Con dị sinh vật kia duỗi ra thịt mềm đỏ tươi hóa thành xúc tu muốn quấn lấy Hàn Sâm, nhưng đều bị dao găm Cổ Huyền Lang trực tiếp chém ra, căn bản không đến gần Hàn Sâm được.

Tay thuận… trở tay… tay thuận… lại trở tay…

Dao găm Cổ Huyền Lang mang theo lực lượng điên cuồng tới cực điểm, nhiều lần chém lên vỏ ngọc, khiến cho vết thương trên vỏ ngọc không ngừng sâu thêm, tiếng va chạm vang lên không dứt.

Bành!

Cuối cùng khi vỏ ngọc kia chịu đựng mấy ngàn đao, trên lớp vỏ đã xuất hiện đầy vết thương, cứ thế bị Hàn Sâm dùng một dao chém vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ rơi xuống dưới vách núi.

Thịt mềm màu đỏ dán trên vách núi đá đã mất đi vỏ ngọc bảo vệ gào lên, biến thành vô số xúc tu cuốn về phía Hàn Sâm.

Thần sắc Hàn Sâm bất động, dao găm trong tay liên tục chém ra, cắt đứt tất cả xúc tu màu đỏ cuốn về phía hắn, đồng thời hắn cũng tiếp cận bản thể thịt mềm màu đỏ.

Quát!

Dao găm chém xuống thịt mềm màu đỏ, trực tiếp cắt xuống hai mắt trên thịt mềm, lập tức nghe được con dị sinh vật kia hét thảm một tiếng, thân thể vốn dán chặt chẽ trên vách núi đá, chớp mắt đã mất đi hấp lực, lăn từ vách núi xuống.

- Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Huyết Oa Trùng, đạt được thú hồn siêu cấp thần huyết Huyết Oa Trùng, thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, không thể ăn thịt.

Nghe tiếng thông báo trong đầu, Hàn Sâm hạnh phúc đến mức muốn rên rỉ thành tiếng, đây quả nhiên là một sinh vật siêu cấp thần huyết, hắn chẳng những lấy được gen sinh mệnh tinh hoa của nó, lại còn lấy được cả thú hồn.

- Quá tốt!

Tâm tình Hàn Sâm rất tốt, khi hắn bay xuống vách núi, thi thể Huyết Oa Trùng gần như đã sắp phân giải xong, rất nhanh đã thấy một tinh thể màu đỏ lớn chừng quả đấm rơi xuống.

Hàn Sâm đưa tay cầm lấy tinh thể màu đỏ, đưa lên miệng cắn một miếng, một chất lỏng như máu hòa tan chảy vào trong bụng Hàn Sâm.

Ăn gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật siêu cấp thần huyết Huyết Oa Trùng, siêu cấp thần gen +1.

Ăn gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật siêu cấp thần huyết Huyết Oa Trùng, siêu cấp thần gen +1.

. . . .

Trong đầu hắn không ngừng truyền đến tiếng thông báo siêu cấp thần gen tăng lên, cảm thụ được luồng nhiệt chảy vào thân thể, tế bào như cũng phát ra tiếng rên rỉ vì vui thích, không ngừng lột xác tiến hóa, cả người Hàn Sâm giống như rơi vào trong mây, có cảm giác kỳ diệu như được thoát thai hoán cốt vậy.

Gen sinh mệnh tinh hoa của Huyết Oa Trùng cung cấp cho Hàn Sâm 9 điểm gen sinh mệnh tinh hoa, cộng với 43 điểm lúc trước, hôm nay gen sinh mệnh tinh hoa của Hàn Sâm đã đạt đến 52 điểm, tố chất thân thể càng được tăng cường thêm một bước.

Trong nhân loại ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, dưới tình huống bốn loại gen đầy đủ, tổng hợp tố chất thân thể có thể đạt tới mười lăm điểm, trong đó sẽ có một hai hạng tố chất đặc biệt mạnh có khả năng đạt tới hai mươi điểm, đây đã là cực hạn của loài người ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất.

Mà những người như vậy sau khi tiến hóa, đạt được thần thể, tố chất thân thể có thể được tăng cường đến khoảng ba mươi điểm, đặc biệt một hai hạng tố chất mạnh có khả năng đạt tới hơn ba mươi tới gần bốn mươi điểm.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm còn chưa tiến hóa, tổng hợp tố chất thân thể đã vượt qua hai mươi, nhưng tố chất thân thể của hắn rất bình quân, không có một hai hạng quá mức nổi bật.

Hàn Sâm căn cứ vào tình huống của bản thân rồi tính ra, sau khi siêu cấp thần gen của hắn và thần gen đầy đủ, dưới tình huống không có bất kỳ gia trì nào, tố chất thân thể có lẽ có thể vượt qua 30, như thế đã đuổi kịp thần thể Tiến Hóa Giả.

Hiện tại Hàn Sâm rất chờ mong đến khi mình tiến hóa, không biết tố chất thân thể sẽ đạt tới trình độ kinh khủng nào. Hơn nữa trụ cột lúc này, đều có ảnh hưởng tới chuyện tấn chức thành Siêu Việt Giả thậm chí là Bán Thần, có thể nói là căn cơ tiến hóa, Hàn Sâm không dám qua loa, hắn muốn dùng hình thái hoàn mỹ nhất để tiến hóa.

Tố chất Tiến Hóa Giả biến dị đại khái có chừng hai mươi điểm, Tiến Hóa Giả thần huyết là khoảng ba mươi, như vậy Tiến Hóa Giả siêu cấp thần huyết thì sao?

Thần thể siêu cấp thứ nhất trong nhân loại, nghĩ tới đã khiến Hàn Sâm có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức đạt tới siêu cấp thần gen đầy đủ, trở thành Tiến Hóa Giả siêu cấp thần thể.

Chương 389: Siêu Cấp Sủng Vật Trang Giáp

Tìm một nơi không người, Hàn Sâm mới có thời gian hưng phấn thưởng thức thú hồn siêu cấp thần huyết mà mình vừa thu được.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Huyết Oa Trùng: Sủng vật trang giáp.

- Sủng vật trang giáp? Chẳng lẽ đồ vật này là dùng cho sủng vật?

Trong đầu Hàn Sâm xuất hiện đầy dấu chấm hỏi, trước kia hắn chưa từng nghe nói có loại thú hồn như vậy.

Trong lòng Hàn Sâm rất nghi hoặc, do dự một chút, triệu hoán Miêu Quân ra, sau đó lựa chọn sử dụng siêu cấp thần thú hồn Huyết Oa Trùng cho Miêu Quân.

Lập tức, chỉ thấy Huyết Oa Trùng bám vào trên người của Miêu Quân, hóa thành lớp vỏ ngọc màu ngà sữa, bao bọc cả người Miêu Quân ở trong, biến Miêu Quân thành một đầu hổ có áo giáp chạm ngọc trắng sữa, thoạt nhìn hoa lệ vô cùng.

- Miêu Quân, chạy một vòng xem nào.

Hàn Sâm có chút hoài nghi, mặc một bộ giáp như vậy, Miêu Quân còn có thể chạy hay không.

Miêu Quân ngao một tiếng, thân hình lóe lên, giống như một tia chớp chạy như bay, trong chốc lát đã chạy ra ngoài năm, sáu mươi mét, thế mà lại nhanh hơn trước kia.

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, có vẻ Huyết Oa Trùng trang giáp này cũng không có ảnh hưởng tới tốc độ Miêu Quân, ngược lại còn tăng tố chất thân thể của nó lên.

Hàn Sâm gọi Miêu Quân trở về, thử dùng sức đánh cho nó vài cái, lực phòng ngự của siêu cấp sủng vật trang giáp mạnh đến đáng sợ, mạnh hơn áo giáp thần huyết của Hàn Sâm không biết bao nhiêu lần.

Dưới tình huống Hàn Sâm không sử dụng dao găm Cổ Huyền Lang, thậm chí ngay cả áo giáp trên người Miêu Quân cũng không đánh tan được.

- Phát… phát… lần này thật sự phát tài rồi, đã có áo giáp siêu cấp sủng vật này, có lẽ Miêu Quân có thể đỡ được công kích của một số sinh vật siêu cấp thần huyết đi? Có áo giáp siêu cấp sủng vật như vậy, về sau khi đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không cần tự mình mạo hiểm đi dò xét rồi.

Hàn Sâm mừng như điên, ôm Miêu Quân hung hăng hôn mấy cái trên trán nó.

Hàn Sâm hưng phấn triệu hoán cả Hoàng Kim Sa Trùng Vương và Thánh Chiến Thiên Sứ ra, muốn thử hiệu quả khi dùng Huyết Oa Trùng trang giáp trang bị trên người chúng nó.

- Sủng vật không có trạng thái chiến đấu không thể trang bị.

Kết quả lại nhận được nhắc nhở không thể sử dụng.

- Chỉ có sủng vật trạng thái chiến đấu mới có thể sử dụng, thế này có chút phiền phức rồi, nhưng cũng may Hoàng Kim Sa Trùng Vương có lẽ cũng sắp lột xác đến trạng thái chiến đấu, rất nhanh có thể sử dụng.

Trong lòng Hàn Sâm thầm tính toán, muốn đi săn giết một hai con sinh vật thần huyết để bồi bổ cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương, có lẽ sẽ không kém nhiều lắm.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm không có tâm tình như vậy, trong lòng hắn còn có một chuyện khác, chính là về năng lực thế thân của Trùng Giáp Kỵ Sĩ.

Ninh Nguyệt đã thể hiện cho hắn thấy sự cường đại của thú hồn thế thân, Hàn Sâm và Ninh Nguyệt ở chung nhiều ngày như vậy, đều không nhìn ra đó chỉ là một thế thân, năng lực như vậy thật sự quá nghịch thiên, hơn nữa chuyện này đối với Hàn Sâm mà nói cũng là một loại năng lực phi thường có ý nghĩa.

Hắn đã sắp tấn chức thành Tiến Hóa Giả, tác dụng của các loại thú hồn trên người Tệ thần đã càng ngày càng nhỏ, tuy có thể dùng danh nghĩa Tệ thần bán ra, nhưng vẫn có chút vấn đề, đồ vật đổi được, nếu như xuất hiện ở trong tay Hàn Sâm, vẫn có thể sẽ bị người khác tra ra dấu vết.

Nhưng có thú hồn thế thân, Hàn Sâm hoàn toàn có thể một người diễn hai vai, chính mình mua xuống thú hồn mà Tệ thần bán ra, sau đó mình lại có thể quang minh chính đại bán đi, còn có thể rửa sạch quan hệ giữa mình và Tệ thần, quả thực là nhất cử lưỡng tiện.

Hiện tại Hàn Sâm có chút nóng lòng muốn biết, thú hồn Trùng Giáp Kỵ Sĩ thế thân kia, có năng lực như thú hồn thế thân của Ninh Nguyệt không.

Hàn Sâm suốt đêm trở về Cuồng Tín Tí Hộ Sở, lợi dụng Truyền Tống Trận ở quảng trường để trở về trường học, sau đó trực tiếp đi vào phòng vệ sinh trong phòng ngủ.

Nhìn mình trong gương, Hàn Sâm lần nữa triệu hoán ra Trùng Giáp Kỵ Sĩ.

Trước kia triệu hoán ra Trùng Giáp Kỵ Sĩ hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng bây giờ Hàn Sâm nhìn mình trong gương, lại có thể triệu hoán Trùng Giáp Kỵ Sĩ từ trong Hồn Hải ra.

Trùng Giáp Kỵ Sĩ không hề dừng lại, trực tiếp bay tới tấm gương, tấm gương giống như biến thành mặt nước vậy, Trùng Giáp Kỵ Sĩ bắn thẳng vào, khiến mặt kiếng xuất hiện rung động kỳ dị.

Sau khi Trùng Giáp Kỵ Sĩ bắn vào trong kính, vậy mà dung hợp làm một với Hàn Sâm trong kính, dần dần biến thành bộ dáng Hàn Sâm, sau đó lại từ trong gương đi ra.

Hàn Sâm há to miệng nhìn Trùng Giáp Kỵ Sĩ giống mình như đúc, trong lòng hưng phấn đến mức khó có thể diễn tả.

Hàn Sâm thí nghiệm mấy lần, trong lòng càng hưng phấn, hắn có thể thông qua thị giác để điều khiển thân thể Trùng Giáp Kỵ Sĩ.

Tuy Trùng Giáp Kỵ Sĩ biến thành bộ dáng của hắn, nhưng tố chất thân thể vẫn là tố chất thân thể của Trùng Giáp Kỵ Sĩ, hoàn toàn khác với Hàn Sâm.

Nhưng có một chuyện khiến Hàn Sâm phi thường thoả mãn, sau khi biến thành thế thân, thế thân Trùng Giáp Kỵ Sĩ có thể giống như nhân loại bình thường sử dụng thú hồn, chỉ cần Hàn Sâm chuyển dời thú hồn đến trên người của nó là được rồi.

- Quả nhiên không khác nhiều lắm so với phán đoán của mình, kể từ nay, thân phận Tệ thần đã không còn là vấn đề.

Trong lòng Hàn Sâm mừng thầm, tính toán phải làm sao mới có thể không lộ ra dấu vết chuyển hết thú hồn trên ngời Tệ thần về.

Nhưng chuyện này phải chờ tới khi hắn trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở mới có thể xử lý, nếu không sẽ khiến người khác liên hệ tới hắn và Tệ thần.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm chuẩn bị chạy về Cương Giáp Tí Hộ Sở, sinh vật siêu cấp thần huyết đã bị chém, cũng đã trở mặt với Ninh Nguyệt rồi, tiếp tục lưu lại Cuồng Tín Tí Hộ Sở cũng không phải lựa chọn tốt.

- Hàn thiếu, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện một chút nhé?

Hàn Sâm vẫn chưa ra khỏi Cuồng Tín Tí Hộ Sở, đã thấy Ninh Nguyệt đứng trên đường phố, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hòa, giống như trước đó giữa y và Hàn Sâm chẳng có xảy ra chuyện gì vậy.

- Giữa chúng ta còn có chuyện gì để nói sao?

Hàn Sâm nhìn quanh, nhưng không phát hiện người nào khả nghi.

- Chỉ có một mình tôi, nói chuyện ở đâu có thể để Hàn thiếu tự quyết định.

Ninh Nguyệt khẽ cười nói:

- Hàn thiếu, cạnh tranh là cạnh tranh, làm ăn là làm ăn, nếu như Hàn thiếu đã chém giết con dị sinh vật kia, tôi nguyện ý xuất tiền để mua xuống thịt của con dị sinh vật kia, nếu như cậu đồng ý bán ra thú hồn nữa thì không thể tố hơn, giá tiền có thể tùy cậu đưa ra.

- Ninh nhị thiếu gia, cậu thật sự cho rằng mình tôi có thể giết được con dị sinh vật kia sao?

Hàn Sâm liếm môi một cái rồi nói.

- Trước kia tôi không cho là như vậy, nhưng sau ngày đó, Ninh Nguyệt tôi cũng không dám nghĩ như vậy nữa, Hàn thiếu không phải người bình thường.

Ninh Nguyệt thành khẩn nói.

- Ninh nhị thiếu gia cũng quá để mắt Hàn Sâm tôi rồi, chỉ tiếc đã phụ lại tin tưởng của cậu.

Hàn Sâm dừng một chút rồi mới lên tiếng:

- Tôi tin cậu biết rõ tôi trở về lúc nào, có mang theo thịt trở về hay không cậu cũng rõ, còn cần tôi nói gì sao?

Ninh Nguyệt tự nhiên hiểu ý của Hàn Sâm, con dị sinh vật kia lớn như vậy, sẽ có rất nhiều thịt, đêm hôm đó Hàn Sâm đã trở lại rồi, nếu quả thật có thịt sinh vật thần huyết, hắn không có khả năng ăn xong, cũng nên mang về, nhưng Hàn Sâm lại chẳng mang gì cả, là tay không trở về.

- Thế nhưng không thấy con dị sinh vật kia nữa.

Ninh Nguyệt nhìn chằm chằm vào mắt Hàn Sâm.

- Sau đó tôi cũng đã từng xuống núi để xem qua, cũng không phát hiện ra con dị sinh vật kia, nếu như cậu muốn hỏi tôi là nó đi nơi nào, chỉ sợ lại khiến cậu thất vọng rồi.

Hàn Sâm cũng không sợ Ninh Nguyệt không tin hắn.

Hiện tại còn không có ai biết sau khi sinh vật siêu cấp thần huyết bị giết sẽ tự động phân giải, cho dù Ninh Nguyệt thông minh, cũng không nghĩ ra được chuyện căn bản không có huyết nhục.

Ninh Nguyệt nhìn Hàn Sâm một lúc lâu, cũng không thể nhìn ra cái gì, chỉ đành cười nhẹ hỏi:

- Kế tiếp Hàn thiếu có tính toán gì không? Không bằng chúng ta tiếp tục hợp tác thì thế nào?

- Hay là thôi đi, nói thật, tôi có chút sợ.

Hàn Sâm khoát tay áo, đi về phía cửa của Tí Hộ Sở:

- Tôi sẽ trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, hợp tác thì thôi đi, trái tim tôi không chịu được kích thích như vậy.

Chương 390: Kế Hoạch Bổ Toàn Thần Gen

Ninh Nguyệt không ngăn cản Hàn Sâm, nhưng vẫn phái người đi theo Hàn Sâm.

Hàn Sâm biết mình bị theo dõi, nhưng không tìm cách cắt đuôi, cứ như bình thường một đường chạy về Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Sau khi Ninh Nguyệt nhận được tin tức, không nhịn được âm thầm nhíu mày:

- Chẳng lẽ hắn thật sự không săn giết được con dị sinh vật kia?

Con dị sinh vật thịt mềm kia ít nhất cũng ba bốn trăm cân, trong thời gian ngắn ngủi như vậy Hàn Sâm không có khả năng ăn hết, nhưng nếu nói hắn dấu đi, vậy thì hắn sẽ không trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở mới đúng.

Dù sao thịt sinh vật rất dễ hư, nếu như hắn dấu thịt của con dị sinh vật kia đi, như vậy lúc này hắn trở về Cương Giáp Tí Hộ Sở, cho dù sau đó lại gấp rút trở về đây, thì thịt con dị sinh vật kia đã hư đến mức không thể ăn được nữa.

- Nếu như hắn không chém giết được con dị sinh vật kia, vậy con dị sinh vật kia đã chạy đi nơi nào rồi?

Ninh Nguyệt luôn cảm giác được có chỗ không đúng, nhưng lại không nghĩ ra được là không đúng ở chỗ nào.

Hàn Sâm một đường chạy về Cương Giáp Tí Hộ Sở, trong nội tâm tính toán muốn đi săn giết mấy con sinh vật thần huyết, để cho thần gen của mình mau mau đầy, cũng để Hoàng Kim Sa Trùng Vương nhanh chóng lột xác đến trạng thái chiến đấu.

- Hay là đi Đại Sa Mạc Bạch Ma một chuyến đi.

Trong lòng Hàn Sâm vẫn còn nhớ tới con thần huyết Hồ Vương và thần huyết Hắc Vũ Thú Vương kia, cũng đúng lúc dùng để bồi bổ cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương.

Hàn Sâm vẫn muốn giết con thần huyết Hồ Vương kia, nhưng mãi vẫn không có cơ hội, lúc không có năng lực khì không giết được, đến khi có năng lực lại không tìm thấy nó.

Về phần thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, đây chính là sinh vật thần huyết có thể cho ra thú hồn cánh thần huyết hiếm thấy, lần trước Hàn Sâm không thể giết chết nó cũng rất tiếc.

Nếu như có thể thu được thú hồn thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, Hàn Sâm có thể bán cánh Tử Vũ Lân Long đi, dù sao đồ vật này có chút quá bắt mắt, người nhìn thấy nó quá nhiều.

Trong lòng đã có quyết định, Hàn Sâm cũng không trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, trực tiếp tiện đường đi tới Đại Sa Mạc Bạch Ma.

- Bầy hồ ly… đàn Hắc Vũ Thú… mau ra đây…

Hàn Sâm cưỡi Hoàng Kim Sa Trùng Vương đi về phía sa mạc rộng lớn.

Tuy Hoàng Kim Sa Trùng Vương nhiên còn chưa có lột xác tới trạng thái chiến đấu, nhưng thân hình đã vô cùng lớn, tốc độ tiến lên trên mặt cát cũng mạnh hơn Miêu Quân nhiều.

Lần này tiến vào Đại Sa Mạc Bạch Ma, Hàn Sâm có một cảm giác không nói ra lời, lúc trước thiếu chút nữa đã bị thần huyết Hồ Vương đuổi tới mức trời cao không còn đường chạy, địa ngục không cửa vào, hiện tại nếu gặp được nó, mặc kệ nó giảo hoạt thế nào, chỉ sợ chỉ cần một mũi tên là có thể bắt bắn chết nó.

Hàn Sâm tiến vào sa mạc Bạch Ma không bao lâu, đã thấy được trên sa mạc có không ít thi thể dị sinh vật, có lẽ là có người từ bên này đi tới.

Hàn Sâm đang do dự có cần đổi một phương hướng hay không, lại nghe được tiếng dị sinh vật gầm rú và nhân loại kêu gọi từ xa xa truyền đến, thấy

khoảng cách cũng không xa, Hàn Sâm quyết định cưỡi Hoàng Kim Sa Trùng Vương đi tới bên kia.

Đi không bao xa, Hàn Sâm liền thấy đám người đang săn giết dị sinh vật, lại chính là hai người Nguyên thiếu và Khánh thiếu đang dẫn đội săn giết Sa Nham Xà.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương thật sự quá bắt mắt, Nguyên thiếu và Khánh thiếu từ xa đã thấy Hoàng Kim Sa Trùng Vương, bọn họ nhận ra đây là sủng vật của Hàn Sâm, trong lòng thoáng thở dài một hơi, nhưng bởi vì đang săn giết Sa Nham Xà, bọn họ cũng không thể phân tâm, chỉ đành càng thêm ra sức chém giết Sa Nham Xà.

Hàn Sâm đã đến gần, thấy một đội mười mấy người Nguyên thiếu và Khánh thiếu tiến lùi chặt chẽ, giống như binh lính nghiêm chỉnh huấn luyện, thừa sức đối phó với Sa Nham Xà, hắn dừng lại cồn cát bên cạnh để quan sát, cũng không gia nhập chiến đoàn.

Nhìn Nguyên thiếu và Khánh thiếu đại sát tứ phương, Hàn Sâm có cảm giác như đã trải qua mấy đời, lúc trước hắn dẫn theo hai người mới vừa tiến vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, khi đó hai người đều là lính mới, nhưng bây giờ đã trở thành cao thủ có thể một mình gánh vác một phương, khiến Hàn Sâm nhịn không được có chút thổn thức.

- Mình đã già rồi sao?

Hàn Sâm sờ cằm của mình, vẫn trơn bóng non mềm, lúc này mới nhớ tới, chính mình chẳng qua cũng mới hai mươi tuổi mà thôi.

Hơn nữa bởi vì tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật làn da mềm mại như thiếu nữ, thậm chí còn hơn trước, cho dù những ngày này ở bên ngoài không ngừng phơi nắng chịu gió thổi cả ngày, vẫn không thay đổi gì, vẫn trắng nõn như cũ.

- Đây cũng là một chuyện phiền phức, đặc thù quá rõ ràng.

Hàn Sâm có chút buồn rầu, nếu như không phải tiểu đệ đệ sáng sớm mỗi ngày đều kiên quyết như cũ, hắn đã nghi ngờ mình tiếp tục luyện tiếp có thể

biến thành mấy em gái mảnh mai hay không.

Dù vậy, bây giờ nhìn Hàn Sâm giống như mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, thiếu niên cực kỳ tuấn mỹ, nếu không phải bởi vì hình dáng hắn cương nghị, rất có dương cương chi khí của nam tử, thì hoàn toàn có thể sẽ bị ngộ nhận là em gái, dù sao thiếu niên có được làn da mềm mại như vậy thật sự quá hiếm thấy.

- Sâm ca, tại sao anh lại tới đây?

Hàn Sâm đang sờ cằm suy tư, Nguyên thiếu và Khánh thiếu dẫn theo đội giết sạch Sa Nham Xà, đang chạy về phía Hàn Sâm.

- Tôi định đến sâu trong Đại Sa Mạc Bạch Ma săn giết một ít sinh vật thần huyết, để nhanh chóng kiếm đủ thần gen, không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được hai người.

Hàn Sâm nhảy xuống khỏi lưng của Hoàng Kim Sa Trùng Vương, cười tủm tỉm nói.

- Sâm ca muốn đi sâu vào đại sa mạc à? Tốt quá, mang theo nhóm bọn tôi để tăng thêm kiến thức nhé, chúng tôi chỉ đi theo Sâm ca để xem, tuyệt đối không đoạt dị sinh vật.

Khánh thiếu nói với Hàn Sâm.

- Được rồi, cùng đi là được, cũng không có gì đoạt hay không đoạt cả, mọi người dựa vào bản lãnh của mình, như vậy mới có hứng thú.

Hàn Sâm khẽ cười nói.

Nhưng trong lòng Hàn Sâm lại thầm nghĩ:

- Thật sự xin lỗi Nguyên thiếu Khánh thiếu, biến dị hay những thứ khác thì cho hai người cướp thoải mái, nhưng thần huyết thì không có phần của hai người đâu.

Hiện tại trên tay Hàn Sâm có cung và mũi tên thần huyết, với tài bắn cung của hắn phối hợp với lực lượng, sinh vật thần huyết bình thường đều không

chịu nổi một mũi tên của hắn, không thể bị đám Nguyên thiếu đoạt đi được, chút tự tin này Hàn Sâm vẫn có.

- Ha ha, chúng tôi sẽ không khách khí, đến lúc đó đoạt thần huyết của anh, Sâm ca đừng nóng giận.

Khánh thiếu cười nói.

- Có cái mà tức giận, khoảng cách tới lúc thần gen đầy cũng không còn kém bao nhiêu rồi, không vội một hai ngày. Hơn nữa, các cậu muốn đoạt thần huyết trong tay của tôi, cũng không phải chuyện dễ dàng, nếu các cậu thật sự có bản lãnh như vậy, tôi cao hứng còn không kịp, sao lại tức giận chứ.

Hàn Sâm cười nói.

- Đầy đủ cũng chẳng có gì ghê gớm, huống chi anh còn chưa đầy.

Trong đội ngũ của Nguyên thiếu, một thiếu niên tóc húi cua, khoảng mười bảy mười tám tuổi quyệt miệng nói, giống như hết sức bất mãn đối với chuyện Hàn Sâm coi bọn họ thành tiểu bằng hữu.

- Vốn cũng chẳng có gì ghê gớm, cũng chỉ vào sớm hơn các cậu hai năm thôi.

Hàn Sâm thấy Nguyên thiếu và Khánh thiếu nháy mắt ra hiệu với hắn, hắn cũng không muốn so đo với mấy anh bạn nhỏ này, chỉ cười ha hả nói một câu.

- Tiến vào sớm hai năm nhưng thực lực chưa chắc đã mạnh, anh đã nói mỗi người đều dựa vào bản lĩnh, vậy thì đợi xem ai có thể săn được sinh vật thần huyết trước.

Thiếu niên kia vẫn có chút không cam lòng nói.

- Được.

Hàn Sâm cũng không tức giận, mỉm cười gật đầu nói.

Chương 391: Một Tiễn

Một đoàn người cùng đi sâu vào Đại Sa Mạc Bạch Ma, đến đêm thì hạ trại nghỉ ngơi, Khánh thiếu thừa dịp thiếu niên kia không ở gần, nhỏ giọng nói với Hàn Sâm:

- Sâm ca, tiểu tử Hải Vân kia ỷ vào nhà y là Hải Minh Uy, gần đây quen kiêu ngạo, anh đừng để ý đến y là được.

- Nghị viên Hải Minh Uy trong thượng nghị viện?

Hàn Sâm nghe thế thì hơi kinh ngạc.

Hải Minh Uy là nghị viên của thượng nghị viên, cường giả cấp Bán Thần, cũng có thể nói là mạnh nhất trong nhân loại hiện nay, Hàn Sâm tiến vào Tí Hộ Sở không bao lâu, Hải Minh Uy đã trở thành người đầu tiên đánh chết sinh vật thần huyết cấp Bán Thần.

Cho tới bây giờ, vẫn chưa nghe nói có người thứ hai có thể làm được, mấy năm gần đây Hải Minh Uy được xưng là nhân loại đệ nhất, cũng là một trong những người có lực lượng cạnh tranh chức tổng thống tiếp theo.

Hàn Sâm còn nghe qua được một số tin đồn, nói Hải gia vốn là gia tộc có truyền thừa cổ võ, cho nên Hải Minh Uy mới có thể đạt tới trình độ này.

Khánh thiếu khẽ gật đầu:

- Thế hệ này của Hải gia chỉ có Hải Vân là nam đinh, vô cùng được cưng chiều, y ngẫu nhiên đến Cương Giáp Tí Hộ Sở, tôi và Nguyên thiếu đều bị người trong nhà dặn dò, nhất định phải đảm bảo an toàn của y, nếu như y xảy ra chuyện gì, tôi và Nguyên thiếu cũng không tiện ăn nói với người nhà. Sâm ca anh nể mặt tôi và Nguyên thiếu, đừng chấp nhặt với y.

Hàn Sâm gật đầu, hắn vốn cũng không có ý định tính toán với Hải Vân, nhưng lại có chút tò mò hỏi:

- Hải gia thực sự giống như trong truyền thuyết kia, là gia tộc truyền thừa cổ võ sao?

Khánh thiếu hất cằm nói:

- Nghị viên ở thượng nghị viện, phần lớn đều có chút có quan hệ tới truyền thừa cổ võ, khi mới vừa gia nhập Tí Hộ Sở sẽ có ưu thế rất lớn, nếu không dựa vào cái gì mà bọn họ có thể làm nghị viên thượng nghị viện. Cường giả về sau mới quật khởi, phần lớn đều ở hạ nghị viện.

- Thì ra là thế.

Hàn Sâm lần đầu tiên nghe về những chuyện này, cảm giác có chút mới lạ, lại hỏi Khánh thiếu vài câu.

Khánh thiếu kỳ thật cũng không biết nhiều lắm, trưởng bối trong nhà y là ở hạ nghị viện, mặc dù có biết một ít chuyện tình của thượng nghị viện, nhưng cũng không nhiều lắm.

Đến khi lên đường, biểu hiện của Hải Vân rất tích cực, mỗi lần đều ra tay chém giết dị sinh vật gặp phải, tố chất thân thể tương đối cường hãn, hơn nữa thân thủ thực sự kinh người, nhìn y ra tay, có rất nhiều thủ pháp Hàn Sâm chưa từng gặp qua, chỉ sợ là võ học bí truyền của Hải gia.

Sau mỗi lần Hải Vân ra tay trước để đánh chết dị sinh vật, đều khiêu khích nhìn về phía Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm lại không tỏ vẻ gì, giống như căn bản không nhìn thấy vậy.

Hải Vân tối đa cũng chỉ săn giết một hai con sinh vật biến dị, Hàn Sâm căn bản không có hứng thú đối với những thứ đó, cũng không có tâm tình hơn thua với một đứa bé.

Trưa ngày thứ ba, đoàn người đang tiến lên trong sa mạc, ánh mắt Hàn Sâm nhìn ra xa, đột nhiên khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng, điều khiển vật cưỡi ngừng lại, triệu hoán ra Ma Giác Xà cung và mũi tên Cốt Thứ Ngư.

- Sâm ca, có chuyện gì vậy?

Đám người Nguyên thiếu thấy Hàn Sâm hành động như thế, vội vàng tiến vào tình trạng báo động, nhưng lại không phát hiện ra bốn phía có dị động gì.

- Đàn Hắc Vũ Thú, thần huyết Hắc Vũ Thú Vương ở đó.

Hàn Sâm chỉ chỉ về một nơi xa trong sa mạc.

Trong nội tâm Hàn Sâm có chút mừng rỡ, chỗ này cách nơi hắn gặp được bầy Hắc Vũ Thú lần trước không xa, không nghĩ tới thật sự lại gặp được đàn Hắc Vũ Thú và thần huyết Hắc Vũ Thú Vương một lần nữa, hắn không muốn bỏ qua cơ hội lần này.

Đám người Nguyên thiếu nhìn theo phương hướng mà Hàn Sâm chỉ, cũng chỉ loáng thoáng thấy được một số điểm đen như có như không.

- Cũng không biết là thiệt hay giả, xa như vậy đừng nói anh có thể nhìn tới hay không, cho dù có thể thấy rõ, ở nơi này anh triệu hoán cung tên làm gì? Đừng nói là sinh vật thần huyết, ở chỗ này ngay cả một sinh vật bình thường anh cũng không đả thương được.

Hải Vân có chút khinh thường bĩu môi nói ra.

Hàn Sâm không thèm để ý đến y, kéo Ma Giác Xà cung đến cực hạn, ngắm về phía xa xa trong chốc lát, đột nhiên bắn mũi tên Cốt Thứ Ngư ra ngoài.

Chỉ thấy một mũi tên màu xám tro bắn về phía chân trời đằng xa, trong chớp mắt đã vượt khỏi tầm mắt của mọi người, không thể nhìn thấy mũi tên kia đã bắn tới vị trí nào.

NGAO!

Sau một lát, đột nhiên nghe được một tiếng gào thảm thiết từ đằng xa truyền đến, đám người Khánh thiếu đều rất vui mừng, nhìn về phía Hàn Sâm hỏi:

- Sâm ca, bắn trúng không?

Hàn Sâm vui mừng gật đầu, trong đầu truyền tới tiếng thống báo, khiến hắn hưng phấn không biết nên nói gì.

- Săn giết thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, đạt được thú hồn thần huyết Hắc Vũ Thú, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Thế mà lại trực tiếp thu được thú hồn Hắc Vũ Thú Vương, điều này khiến Hàn Sâm cũng có chút ngoài ý muốn, cảm giác gần đây vận khí của mình tăng cao bất ngờ.

- Sâm ca, anh thật sự giết chết thần huyết Hắc Vũ Thú Vương?

Khánh thiếu có chút không dám tin tưởng lại hỏi một lần, hai mắt trừng lớn nhìn ra phía xa, ngay cả bộ dạng Hắc Vũ Thú ra sao y còn chưa nhìn rõ.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, Hải Vân đứng một bên hừ lạnh một tiếng, điều động vật cưỡi chạy tới phương hướng mà Hàn Sâm bắn tên, y không tin mình còn chưa nhìn thấy bộ dạng con Hắc Vũ Thú kia, mà Hàn Sâm lại có thể bắn chết một con sinh vật thần huyết.

Khánh thiếu và Nguyên thiếu sợ Hải Vân gặp chuyện không may, vội vàng gọi mọi người cùng nhau đi qua, cả đám chạy như điên, khoảng cách càng ngày càng gần, cuối cùng cũng thấy được đàn Hắc Vũ Thú bay loạn trên trời gầm rú, giống như vòi rồng đen kịt.

Mà ở trung tâm vòi rồng đen kịt kia, lại có một khối nham thạch cao mấy chục mét, trên đầu một con Hắc Vũ Thú to lớn bị một mũi tên xỏ xuyên, trực tiếp ghim lên mặt đá, mũi tên kia đúng là mũi tên khi nãy Hàn Sâm vừa bắn ra.

Hải Vân lập tức mở to hai mắt nhìn, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tin, mấy người Khánh thiếu cũng vô cùng kinh hãi, Hàn Sâm đứng ở khoảng cách ít nhất là ngàn mét trực tiếp bắn một mũi tên lại có thể giết chết sinh vật thần huyết, năng lực này phải kinh khủng đến đâu.

- Ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, Sâm ca anh không còn đối thủ rồi.

Nguyên thiếu có chút hâm mộ nói.

Hải Vân lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm, y vốn có chút không phục Hàn Sâm, nhưng bây giờ lại phát hiện khoảng cách giữa mình và Hàn Sâm thật sự quá lớn, chính mình còn chưa nhìn thấy sinh vật thần huyết, mà Hàn Sâm đã bắn chết được nó, chuyện này khiến lòng tự ái của y bị đả kích lớn.

- Thiên hạ cao thủ nhiều như mây, tôi thế này cũng không tính là gì.

Hàn Sâm thuận miệng nói, sau đó cả người đã vọt vào trong bầy Hắc Vũ Thú, muốn cướp thi thể con Hắc Vũ Thú Vương kia về.

Đám Nguyên thiếu cũng cùng vọt tới, đã mất đi Thú Vương chỉ huy, đám Hắc Vũ Thú kia đang chạy trốn tứ tán, một số con công kích đám Hàn Sâm, đều bị chém giết hết.

Hàn Sâm vọt tới trước nham thạch to lớn kia, gọi mũi tên Cốt Thứ Ngư trở về, thi thể Hắc Vũ Thú Vương lập tức từ trên khối nham thạch rơi xuống, bụi đất bắn lên.

Hàn Sâm cũng không đi nhặt, trực tiếp triệu hoán Hoàng Kim Sa Trùng Vương ra, chỉ chỉ thi thể Hắc Vũ Thú Vương, Hoàng Kim Sa Trùng Vương lập tức nhào tới với vẻ hưng phấn.

Gần đây Hoàng Kim Sa Trùng Vương đã không ăn gì, nó đã hoàn toàn mất hết hứng thú đối với thịt sinh vật dưới cấp thần huyết, Hàn Sâm đoán nó cũng sắp tiến hóa rồi, thi thể con Hắc Vũ Thú này to lớn, tự mình ăn mãi mới có thể có một điểm thần gen, dứt khoát trực tiếp cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương bồi bổ.

Chương 392: Trang Giáp Vô Địch

Hoàng Kim Sa Trùng Vương đã lâu không ăn, mở miệng lớn, một ngụm trực tiếp nuốt thân thể Hắc Vũ Thú Vương khổng lồ kia xuống, đám Khánh thiếu nhìn mà trợn mắt há mồm.

Bọn họ tự nhiên nhìn ra, con kia không thể nghi ngờ gì đúng là thần huyết Hắc Vũ Thú Vương, bọn họ vốn cho rằng Hàn Sâm nhất định sẽ giữ lại để tự mình ăn, không nghĩ tới vậy mà lại cho sủng vật ăn hết, kiểu ra tay cũng quá lớn rồi.

Hàn Sâm nhìn sau khi Hoàng Kim Sa Trùng Vương nuốt Hắc Vũ Thú Vương vào, lập tức bất động đứng im ở chỗ này, thân thể giống như đang lột da vậy.

- Thật sự sắp tiến hóa tới trạng thái chiến đấu rồi.

Hàn Sâm vô cùng vui mừng, trực tiếp thu Hoàng Kim Sa Trùng Vương vào Hồn Hải, để nó lột xác trong Hồn Hải.

- Hy vọng có thể hoàn thành tiến hóa siêu cấp, nếu như có thể đạt được một sủng vật siêu cấp thần huyết, phối hợp thêm Huyết Oa Trùng trang giáp, còn có sinh vật siêu cấp thần huyết nào không thể giết?

Trong nội tâm Hàn Sâm thầm cầu nguyện, lập tức bái lạy chư tiên thần Phật một lần, chỉ cầu Hoàng Kim Sa Trùng Vương có thể giống như Miêu Quân hoàn thành tiến hóa.

- Sâm ca, thần gen của anh đủ rồi, săn được sinh vật thần huyết thì bán cho tôi đi, cho sủng vật ăn như vậy thật sự quá lãng phí.

Khánh thiếu ôm ngực nói.

- Dù sao cũng đã cho ăn mất rồi, lần sau đi.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói, hắn lại không nghĩ rằng cho sủng vật ăn là lãng phí.

Đã có siêu cấp sủng vật trang giáp, một con sủng vật mạnh mẽ sẽ trợ giúp Hàn Sâm rất lớn, huống chi Hàn Sâm còn đang mong đợi Hoàng Kim Sa Trùng Vương tiến hóa, tuy tỷ lệ rất nhỏ, nhưng biết đâu bất ngờ?

- Tôi còn có việc, sẽ không tiếp tục đi sâu vào trong nữa, chúng ta chia tay ở chỗ này đi.

Hàn Sâm muốn đi tới hang động dưới mặt đất lần trước săn giết được Quỷ Diễm Điệp, biết đâu lần này còn có thể kiếm được một con thần huyết Quỷ Diễm Điệp.

Thần huyết Quỷ Diễm Điệp vẫn rất có tác dụng đấy, tuy dao găm Cổ Huyền Lang lợi hại, dù sao cũng là binh khí ngắn, cung tiễn thần huyết lại cần có thời gian chuẩn bị, uy lực cường đại và tính cơ động của thần huyết Quỷ Diễm Điệp vẫn có tác dụng rất lớn.

Dù sao cũng đã đã đến phụ cận, Hàn Sâm định đi xem một chút.

Sau khi chia tay đám người Khánh thiếu, Hàn Sâm tìm hang động dưới bãi cát kia để chui vào, một lần nữa hắn thấy được một mảng Quỷ Diễm Điệp phát ra ánh sáng màu lam.

Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán Miêu Quân trong trạng thái chiến đấu ra, sau đó cho nó mặc vào sủng vật trang giáp, trực tiếp ra lệnh cho nó tiến lên.

Chỉ thấy đàn Quỷ Diễm Điệp bị giật mình tỉnh lại, hóa thành ngọn lửa màu xanh lam phóng tới Miêu Quân, chỉ là như những ngọn lửa màu xanh lam kia đụng vào trên người Miêu Quân, lập tức giống như là đụng vào lồng thủy tinh vậy, trực tiếp bị bắn ra ngoài.

Lam diễm nở rộ bốn phía, giống như pháo hoa nổ tung vô cùng đẹp mắt, Miêu Quân lại không bị một chút tổn thương nào.

Nghe được tiếng thông báo liên tục không ngừng vang lên trong đầu, thông báo hắn săn giết Quỷ Diễm Điệp, đã lấy được thú hồn vân vân, trong lòng Hàn Sâm cuồng hỉ, sủng vật trang giáp quả nhiên không bình thường.

Bành!

Săn giết thần huyết Quỷ Diễm Điệp, đạt được thú hồn thần huyết Quỷ Diễm Điệp, không thể ăn thịt.

Đột nhiên, một tiếng thông báo vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm quá đỗi vui mừng, nhìn thoáng qua Miêu Quân, trên người Miêu Quân

vẫn không có gì tiếp tục đi lên phía trước, giống như không có xảy ra bất cứ chuyện gì.

- Sủng vật trang giáp, thật sự quá cường đại.

Trước kia Hàn Sâm không tới đây, cũng bởi vì thần huyết Quỷ Diễm Điệp có uy hiếp quá lớn với hắn, ngay cả áo giáp thần huyết cũng có thể nổ tan, uy lực như vậy, nhục thể của hắn cũng không ngăn cản nổi.

Lần này mang theo sủng vật trang giáp tới, cũng chỉ muốn thử xem năng lực của sủng vật trang giáp đến đâu, quả nhiên không khiến Hàn Sâm thất vọng, thần huyết Quỷ Diễm Điệp tự bạo, vẫn không thể lưu lại dấu vết gì, cũng không thể làm Miêu Quân bị thương, quả thực chính là vô địch.

Hàn Sâm không mang đám Khánh thiếu chạy tới đây, không phải vì sợ bọn họ biết rõ chỗ này, chủ yếu cũng là bởi vì Hàn Sâm muốn thử xem sủng vật trang giáp, thứ này và Miêu Quân cũng không tiện để bọn họ nhìn thấy.

Nhìn Miêu Quân tung tăng trong nham động, giống như một con mèo nhỏ đang chơi đùa với đám hồ điệp bình thường, Quỷ Diễm Điệp đâm vào trên người nó ầm ầm tự bạo mà chết, Hàn Sâm vô cùng nhàn nhã đi theo phía sau hưởng thành quả, căn bản không cần động một ngón tay, mà lại có thể thu hoạch một đống thú hồn.

Miêu Quân trong nham động luồn lên nhảy xuống, một đường tiến lên, giết một mảng Quỷ Diễm Điệp, Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán ra cánh thần huyết Hắc Vũ Thú Vương vừa lấy được, bay theo Miêu Quân tiến về phía trước.

Một đôi cánh màu đen khẽ đập sau lưng Hàn Sâm, giống như cánh của đọa lạc thiên sứ, tốc độ cũng không kém cánh Tử Vũ Lân Long.

Lần trước Hàn Sâm không thể xem xét hết hang động dưới mặt đất này, lần này Hàn Sâm quyết tâm tìm hiểu xem chỗ này rốt cuộc thông tới chỗ nào.

Săn giết thần huyết Quỷ Diễm Điệp, đạt được thú hồn, không thể ăn thịt.

Mắt thấy Quỷ Diễm Điệp càng ngày càng ít, Hàn Sâm đột nhiên lại nghe thấy tiếng thông báo thu được thú hồn thần huyết Quỷ Diễm Điệp.

- Lại một con thần huyết Quỷ Diễm Điệp.

Hàn Sâm hài lòng nhìn thoáng qua Hồn Hải, quả nhiên lại thêm một con u lam Quỷ Diễm Điệp, nhìn cực kỳ huyễn lệ chói mắt.

Càng đi về phía trước, Quỷ Diễm Điệp dần dần giảm bớt, Hàn Sâm nhìn thoáng qua, thú hồn Quỷ Diễm Điệp mà mình đoạt được đã có 200~300 con, thú hồn biến dị có tới hai mươi, ba mươi con, thần huyết thú hồn chỉ có hai cái.

- Thực sự là một địa phương tốt, nhưng lần này dọn sạch sẽ như vậy, sau này không biết tới lúc nào mới có thể lại xuất hiện Quỷ Diễm Điệp.

Hàn Sâm nhìn quanh đã không thấy ánh sáng màu lam lốm đa lốm đốm trên vách hang động dưới mặt đất cùng Miêu Quân tựa hồ còn chưa chơi đã, lại đi sâu vào hang động nhìn thoáng qua, bên trong vẫn tối om không nhìn thấy gì.

Không thấy điểm cuối hang động, nước vẫn chảy xuôi xuống, ở giữa mặc dù có một chút phân nhánh thật nhỏ, nhưng đều không thay đổi phương hướng, đều trực tiếp đâm vào lòng đất.

Hàn Sâm có chút do dự, để Miêu Quân tiếp tục đi về phía trước dò đường, mình theo ở phía sau tiếp tục tiến lên.

Căn cứ vào kinh nghiệm mấy lần trước của Hàn Sâm, kiểu thâm nhập vào nham động dưới đất này, bình thường đều sẽ xuất hiện dị sinh vật phi thường mạnh mẽ, dù sao chỗ này cũng không có lối rẽ, không cần lo chuyện lạc đường, cũng không cần vội vã rời khỏi.

Đi hơn nửa ngày, hang động trước mặt mở rộng, nước chảy đổ xuống, tạo thành một thác nước.

Hàn Sâm đứng trong thông đạo của hang động nhìn ra bên ngoài, mượn ánh sáng từ bó đuốc, thế mà không nhìn thấy nơi nước chảy xuống, phía dưới đen kịt một màu, không biết nơi đó sâu bao nhiêu, ngay cả tiếng nước chảy xuống cũng không nghe được.

Ngẩng đầu, Hàn Sâm lại nhìn quanh bốn phía, khi ánh mắt đảo qua một vách động, đồng tử mạnh mẽ co rút lại, Hàn Sâm nhờ ánh lửa, nhìn thấy trên vách đá đối diện có một người ngồi.

- Ai đấy?

Hàn Sâm quát hỏi người nọ một tiếng.

Nhưng lại không nghe được tiếng đáp lại, Hàn Sâm cảnh giác nhìn một chút, lại cảm thấy có chút không đúng, khoảng cách từ đây tới vách đá đối diện có hơn 10m, ánh sáng của bó đuốc trong bóng tối căn bản chiếu không được xa như vậy, mặc dù hắn có thể thấy bóng người trên vách đá đối diện kia, là vì bóng người kia có chút lấp lánh.

Chương 393: Người Chết Cổ Quái

Lúc đầu, Hàn Sâm còn tưởng rằng là quần áo trên người người kia tản ra ánh sáng nhạt, có thể là dùng loại vải đặc thù có ánh huỳnh quang để làm quần áo, nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã xác định được, chỗ đó không phải quần áo đang phát sáng, mà là bản thân người kia tản ra ánh huỳnh quan kỳ dị.

Sau khi cẩn thận xác nhận, Hàn Sâm kinh hãi phát hiện, ở chỗ kia cũng không phải là một người, hoặc là nói không phải là một người sống, mặc dù nhìn không khác gì người sống, nhưng mặt và đôi tay lộ ở bên ngoài kia, rõ ràng đã mất đi hơi nước, người sống không thể có mặt và tay như vậy.

Thế nhưng thứ này lại khác với người chết hoặc khô lâu, người nọ mặc dù đã đã mất hơi nước, nhìn có vẻ vô cùng kỳ quái, nhưng da trên người và cơ bắp lại vẫn bảo trì nguyên vẹn, trên da còn tản ra vầng sáng trong suốt, trông vô cùng kỳ dị không giống thây khô.

- Này, rốt cuộc là người chết hay người sống thế, là người sống thì nói đôi lời đi?

Hàn Sâm có chút không xác định được người này rốt cuộc là người chết hay người sống.

Hỏi vài tiếng liên tiếp, người nọ vẫn không lên tiếng, Hàn Sâm nhìn quần áo trên người y đã rách rưới, trong lòng thầm nghĩ:

- Nhìn thế này thì người nọ hẳn đã chết rồi.

Hàn Sâm có chút hiếu kỳ về người chết này, không biết tại sao y lại chết ở đây, hơn nữa thi thể của y còn có chút không tầm thường.

Quan sát bốn phía một lát, xác định không có gì dị thường, Hàn Sâm vỗ hai cánh, thận trọng bay tới gần người kia.

Vừa tới gần người chết, vừa quan sát người chết kia, quần áo của y trông rất cổ quái, rất khác quần áo của người hiện đại, quần áo trên người y dù là kiểu dáng hay chất liệu, nhìn giống như y phục cổ đại trong những tác phẩm điện ảnh và truyền hình, khi nhân loại còn chưa thoát khỏi hạn chế tinh cầu.

Nhưng Hàn Sâm đã rất nhanh loại bỏ suy nghĩ hoang đường này, thời đại như vậy, nhân loại chưa có năng lực sinh tồn trong tinh không, càng không có kỹ thuật truyền tống không gian, nhân loại căn bản không thể đi vào thế giới Tí Hộ Sở được.

- Có lẽ là một người có sở thích đặc biệt về trang phục.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Bay tới cách thi thể 4~5m, Hàn Sâm không tiếp tục tới gần nữa, chỉ bay quanh vài cái, để mình có thể quan sát người chết này từ mọi phía.

Một người chết trông rất sống động, Hàn Sâm chỉ có thể hình dung về người chết này như vậy, ngoại trừ thân thể đã hoàn toàn mất đi hơi nước, người này không khác gì người còn sống, nhưng lại có chút không giống người sống, thân thể giống như được điêu khắc từ ngọc thạch mà thành, tản ra ánh huỳnh quang kỳ dị.

Đột nhiên, ánh mắt Hàn Sâm rơi vào bên cạnh tay trái người chết, nơi đó có một vật, có lẽ là thuộc về người chết này.

Người chết ngồi trên một bệ đá rộng khoảng 2~3m, ngồi xếp bằng dựa trên vách động, hai tay rủ xuống tự nhiên, mà bên tay trái của y có một thứ giống như là quyển trục.

Hàn Sâm đã xác định đây là một người chết, bốn phía cũng không có nguy hiểm gì, do dự một chút, sau đó hạ xuống bệ đá, đưa tay nhặt quyển trục lên.

Quyển trục này có chút giống như làm bằng tơ, nhưng cẩn thận dùng tay để cảm nhận, lại thấy giống như được làm bằng da động vật, vô cùng kỳ lạ.

Nhìn người chết kia, Hàn Sâm mới mở quyển trục ra, chỉ thấy trên quyển trục có rất nhiều chữ nhỏ, bên trong quyển trục này ít nhất cũng có hai, ba vạn chữ.

Hơn nữa hơn một nửa chữ viết đều dùng một loại sợi tơ thêu lên, mặt sau cũng có một phần nhỏ, nhưng không biết dùng chất lỏng gì để viết lên, chỉ nhìn chữ viết này có vẻ hoàn toàn khác với loại chữ ở mặt trước, hẳn là không cùng một người viết.

Hàn Sâm nhìn kỹ một chút, lại phát hiện những chữ mình biết vô cùng có hạn, rất nhiều chữ đều chỉ ở mặt ngoài, Hàn Sâm nhìn qua thì tưởng là những chữ mình biết, nhưng nhìn kỹ một chút thì hắn không thể xác định được đó có phải là chữ mà mình biết hay không.

- Đây chẳng lẽ là cổ tự từ thời đại viễn cổ?

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, văn tự thông dụng ở Liên Minh là bắt nguồn từ văn tự của một quốc gia nào đó ở thời đại tinh cầu viễn cổ, nhưng trải qua nhiều lần sửa chữa, mới có văn tự thông dụng khắp Liên Minh ngày nay, kiểu chữ xưa nhất đã không có người nào sử dụng, phần lớn người bình thường đều không thể hiểu được.

Bất quá, bên trong một số tác phẩm nghệ thuật, vẫn có thể nhìn thấy những chữ ở thời đại viễn cổ kia, rất tương tự với mấy chữ trong quyển trục này.

- Người chết này thật đúng là cổ quái.

Hàn Sâm lại nhìn người chết thêm một chút, nhìn khoảng ba bốn mươi tuổi, cho dù thân thể đã mất nước, nhìn có chút kỳ dị, nhưng vẫn lờ mờ có thể nhìn ra, khi còn sống người này hẳn là một nam tử tuấn mỹ vạn người mê.

- Đại ca, dù sao anh cũng đã chết rồi, vật ngoài thân cũng vô dụng rồi, không bằng làm chút việc thiện, cứu tế cho người sống là tôi đây nhé.

Hàn Sâm thò tay tới thân người chết sờ soạng.

Hắn đã quen với chuyện sinh tử, đối với chuyện như vậy cũng không cấm kỵ gì.

Thế nhưng khi Hàn Sâm vừa đụng vào quần áo trên người người chết kia, quần áo nhìn có vẻ hoàn hảo, vậy mà chớp mắt đã mục nát biến thành tro bụi, Hàn Sâm vừa động một phát đã lập tức hóa thành tro bụi bay ra, trong nháy mắt trên thân người chết kia chẳng còn lại gì che chắn nữa.

- Sao quần áo lại biến thành như thế nào này?

Hàn Sâm ngẩn ngơ, lại nhìn người nọ, toàn thân óng ánh như ngọc, cho dù là trong tình huống này, vẫn tạo cho người khác một cảm giác thánh khiết không cho phép khinh nhờn.

Hàn Sâm xem toàn thân người kia, ngoại trừ quyển trục này ra thì chẳng có gì khác cả.

- Cũng không biết rốt cuộc là ai, người này không phải thật sự là người từ thời đại viễn cổ chứ?

Hàn Sâm nghĩ cũng cũng cảm thấy suy nghĩ này có chút buồn cười.

Khoa học kỹ thuật từ thời đại viễn cổ, làm sao có thể xuyên không đi tới đây được, căn bản cũng không khả năng.

Ngoại trừ thi thể ra thì không còn thứ gì khác, Hàn Sâm thấy không còn chỗ tốt gì có thể nhặt, trực tiếp triệu hồi ra dao găm Cổ Huyền Lang, trực tiếp khoét một cái hố ở bên vách động, bỏ thi thể kia vào, sau đó lại dùng đá lấp kín, lúc này mới hài lòng nói:

- Tôi đã phá hỏng quần áo của anh, đành trả anh một chỗ che thân, còn quyển trục này, một người chết như anh cũng không dùng được rồi, tôi lấy về nhìn xem, nói không chừng có thể tra ra thân phận của anh, nếu như có thể tra ra được điều gì, cũng có thể báo cho người nhà của anh đến nhặt xác anh.

Nói xong, Hàn Sâm nhìn bốn phía xung quanh, chỗ này đã là nơi cuối cùng của dòng nước, ngoại trừ vực sâu không thấy đáy phía dưới kia thì không còn đường ra khác.

Hàn Sâm nhìn nhìn lỗ lớn phía dưới, thử bay xuống một đoạn, hắn đã bay mấy ngàn mét, mà vẫn không nhìn tới đáy, phía dưới vẫn tối đen như mực giống như cửa vào Địa Ngục, trong lòng Hàn Sâm cũng có chút sợ hãi.

Do dự một chút, Hàn Sâm cảm thấy bây giờ không cần mạo hiểm như vậy, quay người bay khỏi vực thẳm này, dựa theo đường cũ trở về Đại Sa Mạc Bạch Ma.

Chương 394: Gặp Lại Kim Mao Hống

Hàn Sâm lại lang thang trong Đại Sa Mạc Bạch Ma hai ngày, nhưng bóng một con sinh vật thần huyết cũng không gặp được, đi qua khu vực lần trước gặp thần huyết Hồ Vương cũng không thể tìm được tung tích Hồ Vương.

Nhưng có một chuyện khiến Hàn Sâm mừng rỡ là Hoàng Kim Sa Trùng Vương đã hoàn thành lột xác, tiến hóa thành trạng thái chiến đấu.

Siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương: loại hình sủng vật (siêu tiến hóa hoàn toàn chiến đấu thể).

Thấy Hoàng Kim Sa Trùng Vương đã hoàn thành lột xác trong Hồn Hải, hai mắt Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào nó, thân thể vốn khổng lồ sau khi tiến

vào trạng thái chiến đấu lại nhỏ đi rất nhiều, trước kia to như một cỗ xe buýt, hiện tại chỉ là một cỗ xe con.

Bất quá giáp xác trên người nó lại càng thêm ngưng thực, hai bên thân thể còn có bốn cặp móng vuốt hoàng kim sắc bén như lưỡi hái tử thần, phía sau thân thể còn sinh ra cái đuôi giống như đuôi bò cạp.

Sau lưng Hoàng Kim Sa Trùng Vươn sinh ra hai đôi cánh mỏng màu vàng kim nhạt trong suốt, tốc độ vỗ rất nhanh, gần như không nhìn thấy hai cánh tồn tại.

Bá Đạo… quỷ dị… hung tàn… nhìn thấy siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương, trong đầu Hàn Sâm không tự chủ hiện ra những từ ngữ này, hoàn toàn khác biệt bộ dáng cồng kềnh lúc trước.

- Vượt cấp tiến hóa… siêu cấp thần sủng…

Hàn Sâm đã hưng phấn đến mức nói năng lộn xộn, tuy trong nội tâm hắn ôm hi vọng, nhưng tỷ lệ kia thật sự quá thấp, lúc này Hoàng Kim Sa Trùng Vương đã trở thành siêu cấp thần sủng, Hàn Sâm lại cảm thấy có chút không quá chân thực rồi.

- Ha ha ha…

Hàn Sâm triệu hoán Hoàng Kim Sa Trùng Vương ra, nhìn bộ dáng hung ác không chút kiêng kỵ của nó, nhịn không được cười to lên.

- Siêu cấp thần sủng cộng thêm siêu cấp sủng vật trang giáp, từ nay về sau gặp thần cản giết thần, phật ngăn giết phật, còn có ai có thể ngăn cản mình dùng siêu cấp thần gen đầy đủ để tấn chức lên Tiến Hóa Giả?

Trong nội tâm Hàn Sâm hào khí vạn trượng, hận không thể nhanh chóng đi tìm mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết để đại sát chúng nó một phen.

Thế nhưng đi đâu để tìm kiếm sinh vật siêu cấp thần huyết chính là một vấn đề, Hàn Sâm không có mạng lưới tình báo khổng lồ và tài lực, nhân lực giống tập đoàn Tinh Vũ, cũng không có nhiều cao thủ phân bố ở từng Tí Hộ Sở giống Chiến Thần Võ Đạo Quán.

Muốn tìm được sinh vật siêu cấp thần huyết, đường tắt duy nhất là lên Internet tìm tin tức hoặc là tìm hiểu từ vô số tin tức vụn vặt trong tổ hành động đặc biệt.

Đã có Hoàng Kim Sa Trùng Vương siêu tiến hóa, Hàn Sâm cũng không có tâm tình đi tìm sinh vật thần huyết nữa, trực tiếp chạy về Cương Giáp Tí Hộ Sở, chỉ muốn nhanh chóng tìm ra sinh vật siêu cấp thần huyết để giết tới, để siêu cấp thần gen nhanh chóng đầy đủ.

Nhưng Hàn Sâm còn chưa kịp trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở, đã phát hiện ra có chút không đúng, có rất nhiều người từ Cương Giáp Tí Hộ Sở chạy ra ngoài, trên mặt đều mang vẻ sợ hãi, thậm chí có người còn bị thương.

Nếu như chỉ có mấy người thì cũng thôi đi, nhưng Hàn Sâm nhìn thấy càng ngày càng có nhiều người chạy ra, chuyện này có chút không bình thường rồi.

- Huynh đệ, xảy ra chuyện gì vậy?

Hàn Sâm giữ chặt tay một người hỏi.

- Dị sinh vật… dị sinh vật giết vào Tí Hộ Sở rồi…

Người kia nói với vẻ sợ hãi nói ra.

Hàn Sâm lập tức ngây người, chuyện dị sinh vật giết vào Tí Hộ Sở không phải là không có, chuyện này ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai và không gian Tí Hộ Sở thứ ba đều rất bình thường.

Nhưng ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, dị sinh vật căn bản sẽ không tới gần Tí Hộ Sở, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói có dị sinh vật nào giết tới Tí Hộ Sở, trên thực tế dường như cũng chưa từng xảy ra.

- Có bao nhiêu dị sinh vật giết tới Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm vội vàng hỏi.

- Một con…

Người nọ đáp.

- Một con? Dị sinh vật nào? Chẳng lẽ là sinh vật siêu cấp thần huyết?

Lông mày Hàn Sâm nhíu chặt hơn, thực lực Cương Giáp Tí Hộ Sở không yếu, cũng có không ít cường giả, một con dị sinh vật giết vào Tí Hộ Sở, lại khiến nhiều người hoảng sợ trốn ra Tí Hộ Sở như vậy, trình độ khủng bố của con dị sinh vật kia có thể nghĩ.

- Một con sư tử… Một con Sư Tử màu vàng to lớn…

Người nọ nói với vẻ hoảng sợ.

Thế nhưng lời này lọt vào trong tai Hàn Sâm, lại khiến nội tâm Hàn Sâm lộp bộp một chút:

- Sư Tử màu vàng to lớn… không phải là con Kim Mao Hống kia chứ?

Hàn Sâm vội vàng tăng nhanh bước chân chạy về Cương Giáp Tí Hộ Sở, khoảng cách tới Tí Hộ Sở càng gần, thấy người chạy ra từ Tí Hộ Sở cũng càng nhiều, rất nhiều người đều bị thương, số lượng kêu cha gọi mẹ cũng không ít.

Hàn Sâm còn thấy rất nhiều người đang kéo thi thể từ trong Tí Hộ Sở chạy ra, số người tử thương thảm trọng, không có người nào nghĩ đến đột nhiên lại có dị sinh vật nhảy vào Tí Hộ Sở đại khai sát giới.

Bên trong Tí Hộ Sở có quá nhiều người không phải chiến sĩ, nếu thật sự có sinh vật siêu cấp thần huyết vào đây, chỉ sợ bọn họ muốn trốn cũng không có cơ hội.

Hàn Sâm cắn răng đi ngược dòng người vọt vào Cương Giáp Tí Hộ Sở, từ xa đã thấy một đầu sư tử khổng lồ toàn thân màu vàng đang hoành hành ngang ngược trong Tí Hộ Sở, tuy có không ít cường giả đang vây công nó, nhưng căn bản là vô dụng, Hoàng Kim Sư vẫn đang điên cuồng giết chóc.

- Kim Mao Hống… nhất định là con tiểu Kim Mao Hống kia không sai…

Hàn Sâm nhìn Hoàng Kim Sư đã lớn như là tòa nhà 2 tầng, trong nội tâm vừa mừng vừa sợ.

Mừng đương nhiên là ở chỗ này gặp được tiểu Kim Mao Hống một lần nữa, hiện tại hắn đã đã có được năng lực chém giết tiểu Kim Mao Hống, con tiểu Kim Mao Hống này quả thực tự mình đưa tới cửa.

Kinh hãi là con tiểu Kim Mao Hống kia lại phát triển nhanh đến vậy, một trảo của nó vỗ xuống, có thể trực tiếp phá hủy một căn phòng của Tí Hộ Sở.

Mỗi một gian phòng đều là một không gian tư nhân, hơn nữa còn có một Truyền Tống Trận tư nhân cỡ nhỏ, đây là lợi ích chỉ có ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, là tồn tại tự nhiên ở Tí Hộ Sở.

Đến những không gian Tí Hộ Sở cao tầng, đừng nói là gian phòng, ngay cả Tí Hộ Sở đều cần nhân loại tự mình đi xây dựng, nhưng sẽ phải chịu dị sinh vật công kích, hoàn toàn không giống không gian Tí Hộ Sở thứ nhất có căn phòng an toàn như vậy.

Mắt thấy thân thể Kim Mao Hống mạnh mẽ đâm tới, phá hủy rất nhiều kiến trúc cùng gian phòng, trong lòng Hàn Sâm càng kinh hoàng, bởi vì hắn thấy Kim Mao Hống đã sắp vọt tới gian phòng của hắn.

Trong phòng của Hàn Sâm cũng không có gì quan trọng, nhưng còn có một con Hắc Vũ Tiễn Điểu mà hắn nuôi nấng, đây cũng là chuyện tuyệt đối không thể lộ trước mặt những người khác.

Kim Mao Hống tùy ý chà đạp kiến trúc trong Tí Hộ Sở và những người chưa kịp đào tẩu, giống như một đầu Ác Long hung tàn, Hàn Sâm thấy nó ngang nhiên xông qua về phía gian phòng của mình ở bên kia, nào còn có thể nhịn được.

Gần như không chút do dự, Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán ra siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương mặc siêu cấp sủng vật trang giáp, bản thân mình cũng triệu hoán ra Yêu Tinh Nữ Hoàng biến thân và dao găm Cổ Huyền Lang, đứng trên lưng của Hoàng Kim Sa Trùng Vương, giết tới Kim Mao Hống.

Bốn cánh siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương cuồng vũ, giống như một đầu sinh vật quái dị, huơ bốn cặp móng vuốt tựa như lưỡi đao, hung ác nhào tới Kim Mao Hống.

Hàn Sâm đứng trên lưng Hoàng Kim Sa Trùng Vương, tóc dài màu vàng kim cuồng vũ, trên đỉnh đầu đội vương miện hồng bảo thạch dưới ánh mặt trời lóng lánh quang huy, trong tay nắm chặt dao găm Cổ Huyền Lang, hai mắt nhìn chằm chằm vào Kim Mao Hống.

Chương 395: Một Mình Săn Giết

Khắp nơi đều là kiến trúc đổ nát thê lương và thi thể đầm đìa máu me, tiếng la hét ầm ĩ vang lên không dứt.

Chỉ cần là người có năng lực trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, bất kể là Cương Giáp Đoàn, Quyền Đầu Đoàn hay là Thần Chi Môn Đồ, chỉ cần ở trong thành, tất cả đều gia nhập chiến đấu.

Ai cũng không muốn thấy Cương Giáp Tí Hộ Sở bị phá hủy, mất đi một gian phòng an toàn thuộc về mình, ở trong Tí Hộ Sở sẽ có rất nhiều chuyện phiền toái.

Đặc biệt là những đoàn đội lớn và thương nhân, mất đi gian phòng đồng nghĩa đã mất đi nhà kho an toàn và trạm trung chuyển, tổn thất vô cùng to lớn.

Đặc biệt là trong rất nhiều phòng còn có hàng tồn, bây giờ bị Kim Mao Hống trực tiếp hủy diệt, có thể làm rất nhiều người trong khoảng khắc táng gia bại sản.

Mũi tên như mưa bay tới Kim Mao Hống, nhưng đều mềm yếu vô lực như mưa phùn vậy, căn bản không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì tới Kim Mao Hống.

Dù Ngón Út là cường giả hạng nhất ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, sử dụng binh khí thần huyết chém trên người Kim Mao Hống, cũng khó tổn thương đến da lông của nó.

Đao thương kiếm búa như rừng chém trên người Kim Mao Hống, Kim Mao Hống cũng chỉ hơi run run người là có thể chấn bay binh khí và đám người ra ngoài.

Kim Mao Hống giống như hung thú tới từ địa ngục, tất cả đều bị phá hủy, bị cự trảo của nó vỗ xuống, mấy người sẽ trực tiếp bị đập thành thịt nát.

Máu chảy thành sông.

Trong Cương Giáp Tí Hộ Sở là cảnh tượng tận thế, tiếng kêu thảm thiết hòa cùng tiếng kêu rên, mặc dù lúc này là giữa trưa nắng gắt, nhưng cảnh tượng này lại khiến mọi người có cảm giác không rét mà run.

- Lui lại… đều lui lại…

Ngón Út cắn răng ra lệnh rút lui, không phải y không muốn ngăn cản Kim Mao Hống để kéo dài thêm chút thời gian cho những thương nhân và phụ nữ không có quá nhiều sức chiến đấu, mà thật sự là không chịu nổi, chỉ trong chốc lát, Quyền Đầu Đoàn đã hy sinh rất nhiều thành viên trung tâm.

Tình huống Cương Giáp Đoàn và Thần Chi Môn Đồ cũng không khá hơn chút nào, đặc biệt là Cương Giáp Đoàn, tử thương vô cùng thảm trọng.

Rất nhiều thành viên Cương Giáp Đoàn đều là học sinh trường quân đội, trường quân đội giáo dục bọn họ, cho bọn họ dũng khí gánh chịu trách nhiệm cùng trả giá hơn người bình thường, nhưng cho dù bọn họ dũng mãnh đến đâu, đối mặt với Kim Mao Hống cũng trở nên vô dụng.

Tiếng máu chảy và xương gãy khiến lòng người run sợ, tiết tấu tử vong cùng tiếng gào thét tuyệt vọng tạo thành khúc nhạc bi thương.

Lúc này cho dù người Cương Giáp Đoàn muốn lui ra ngoài cũng đã không còn kịp rồi, tốc độ của Kim Mao Hống thật sự quá nhanh, thân thể khổng lồ kia hoàn toàn không ảnh hưởng tới tốc độ của nó, nếu như không có ai có

thể ngăn chặn nó, như vậy kẻ nào cũng không thể chạy thoát trước mặt nó được.

Mà bây giờ Cương Giáp Đoàn đã trở thành một phòng tuyến cuối cùng, khi các thành viên Cương Giáp Đoàn dần rơi vào tuyệt vọng, trong nội tâm đã sinh ra ý niệm ngọc đá cùng vỡ, lại đột nhiên thấy đầu Hoàng Kim Sư luôn liên tục giết chóc kia lại đột nhiên dừng lại.

Tất cả mọi người khẽ giật mình, chỉ thấy Hoàng Kim Sư to lớn ngẩng đầu, ánh mắt chằm chằm vào bầu trời, trên mặt lộ vẻ phẫn nộ.

- Là cái gì có thể khiến cho dị sinh vật khủng bố như vậy phẫn nộ?

Mọi người không khỏi theo ánh mắt Hoàng Kim Sư nhìn lên, sau đó tất cả lập tức ngẩn ngơ.

Chỉ thấy một quái vật mặc trang giáp màu ngà sữa từ trên trời hạ xuống, tuy hình thể nhỏ hơn Hoàng Kim Sư rất nhiều, nhưng nhìn càng thêm hung tàn khủng bố.

Mà trên lưng của con hung thú mặc trang giáp cổ quái kia, có một người tóc vàng xích giáp đứng ngạo nghễ giống như chiến thần mặt trời.

- Hàn Sâm… đội trưởng Hàn…

Rất nhiều người biết Hàn Sâm đều kêu lên sợ hãi.

Khi mọi người đều sợ hãi kêu lên, Hoàng Kim Sư đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, bốn vó dùng sức, thân thể to lớn bay lên trời, trực tiếp nhào tới hung thú cổ quái ở giữa bầu trời kia.

Hàn Sâm thấy ánh mắt của Kim Mao Hống, biết rõ gia hỏa này nhận ra mình, trong ánh mắt kia rõ ràng lộ ra cừu hận sâu sắc, muốn dồn hắn vào tử địa.

- Vậy chúng ta ở chỗ này đưa ra một kết cục đi.

Trong tay Hàn Sâm nắm thật chặt dao găm Cổ Huyền Lang, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Kim Mao Hống.

Bành!

Kim Mao Hống cùng Hoàng Kim Sa Trùng Vương trong trạng thái chiến đấu đụng vào nhau, Hoàng Kim Sa Trùng Vương tuy chỉ bằng một phần mười Kim Mao Hống, nhưng một lần đụng này lại không hề bị đánh lui lại, tám móng vuốt sắc bén như liêm đao trực tiếp đâm xuyên vào trong da thịt Kim Mao Hống.

Rống!

Kim Mao Hống bị đau, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào đau đớn, móng vuốt hung hăng vỗ vào trên người của Hoàng Kim Sa Trùng Vương, cứ thế đập bay Hoàng Kim Sa Trùng Vương ra ngoài, thoáng cái đã va sụp vài gian phòng ốc.

Mà trong tích tắc Kim Mao Hống đập bay Hoàng Kim Sa Trùng Vương, trái tim Hàn Sâm điên cuồng nhảy lên, giống như động cơ bắt đầu khởi động, lực đập mạnh mẽ như muốn nhảy ra từ trong lồng ngực.

Khí huyết lập tức chảy vào trong kinh mạch, khiến cả người Hàn Sâm đều giống như bốc cháy, cả người hắn tràn đầy lực lượng.

Dao găm Cổ Huyền Lang gần như nối liền thành một thể với Hàn Sâm, hóa thành một đạo lưu quang đâm về phía đôi mắt màu vàng óng của Kim Mao Hống.

Trước kia ngay cả ánh mắt của tiểu Kim Mao Hống, Hàn Sâm cũng đâm không nổi, nhưng là hôm nay tố chất thân thể của Hàn Sâm đã tăng nhiều, lại có thú hồn siêu cấp thần huyết dao găm Cổ Huyền Lang trong tay, đã hoàn toàn khác lúc trước.

Dao găm hung hăng đâm vào trong mắt Kim Mao Hống, giống như đâm vào một lớp cao su cứng cỏi, lực lượng cuồng bạo trong lồng ngực Hàn Sâm bộc phát, khiến thanh dao găm đâm thẳng vào.

Rống!!!

Máu tươi phun ra, Kim Mao Hống gầm lên một tiếng rung trời, duỗi ra một chân trước muốn đập tới Hàn Sâm.

Trong nháy mắt sau khi Hàn Sâm đâm thủng con mắt màu vàng óng kia, chân hắn đá một cái lên trên mặt của Kim Mao Hống, cả người đã bay ngược về phía sau, khi còn bay ở giữa không trung, Hoàng Kim Sa Trùng Vương đã bay tới, để Hàn Sâm dẫm lên lưng của nó, tránh khỏi móng vuốt của Kim Mao Hống.

Một mắt của Kim Mao Hống máu tươi chảy đầm đìa, một mắt còn lại oán hận nhìn Hàn Sâm, điên cuồng hét lên một tiếng, móng vuốt hung hăng vỗ

tới Hàn Sâm cùng Hoàng Kim Sa Trùng Vương, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, trên không trung vẽ ra liên tiếp tàn ảnh.

Vẻ mặt Hàn Sâm lạnh lùng, mũi chân đạp lên lưng Hoàng Kim Sa Trùng Vương, phi thân tránh qua, tránh né một số trảo, tay lại hung hăng đâm về con mắt còn lại của nó.

Kim Mao Hống muốn thu hồi móng vuốt về để đập bay Hàn Sâm, nhưng tám cái móng vuốt sắc bén của Hoàng Kim Sa Trùng Vương đã xoắn lấy móng vuốt của nó, tất cả đều đâm xuyên da lông vào trong, đuôi bò cạp đằng sau càng trực tiếp đâm vào, khiến Kim Mao Hống ăn đau lại ngửa mặt lên trời kêu thảm thiết.

Hàn Sâm cầm dao găm, hung hăng đâm vào trong mắt Kim Mao Hống, lập tức đâm thủng con mắt còn lại, máu tươi phun ra, chớp mắt đã nhuộm con mắt màu vàng óng thành huyết sắc.

Rống!

Kim Mao Hống liên tục bạo rống, nó đột nhiên di chuyển bốn vó, không quan tâm vọt tới một cái phương hướng, lập tức khiến đám kiến trúc bên dưới nát vụn, cuối cùng khiến cả tường thành sụp đổ, điên cuồng chạy trốn ra bên ngoài.

Mắt thấy Kim Mao Hống chật vật bỏ chạy, trong Tí Hộ Sở phát ra tiếng hoan hô vang trời, rất nhiều người đều kích động gọi tên Hàn Sâm.

Thế nhưng Hàn Sâm không có thời gian đáp lại bọn họ, đứng trên lưng của Hoàng Kim Sa Trùng Vương, nhanh chóng đuổi theo Kim Mao Hống, lần này hắn không có khả năng buông tha cho Kim Mao Hống.

Chương 396: Huyết Nhục Sinh Vật Siêu Cấp Thần Huyết

- Giết nó…

Rất nhiều người đều rống lên một tiếng tê tâm liệt phế, hận không thể chính mình hóa thành Hàn Sâm đuổi giết Kim Mao Hống, ăn sống nuốt tươi Kim Mao Hống.

Một chuyện tàn khốc như vậy, nhân loại ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất còn chưa từng trải qua, máu tươi của thân nhân và bạn bè khiến bọn họ giận dữ.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương đập mạnh bốn cánh, nhanh chóng đuổi theo Kim Mao Hống, trong khi nhanh chóng muốn đuổi kịp Kim Mao Hống, Hàn Sâm tận lực thả chậm tốc độ, hắn không muốn để những người này thấy hắn chém giết Kim Mao Hống, càng không muốn để họ thấy cảnh Kim Mao Hống phân giải, chuyện kia sẽ làm người khác liên tưởng đến rất nhiều chuyện.

Chém giết Kim Mao Hống, Hàn Sâm hoàn toàn chắc chắn có thể làm được, hiện tại hắn chỉ cần đợi Kim Mao Hống chạy đến một nơi không người, đó chính là lúc hắn ra tay chém giết.

Hai mắt Kim Mao Hống đã mù, căn bản không phân biệt được phương hướng, máu tươi trong mắt tuôn ra, nhưng không thể tràn ra nửa phần, huyết dịch thậm chí còn tụ lại trong vết thương.

Thình thịch!

Tất cả những thứ ngăn cản trước mặt Kim Mao Hống như núi đá cây cối đều bị Kim Mao Hống trực tiếp đánh nát, Kim Mao Hống một đường xông tới, vậy mà lại chạy vào Đầm Lầy Hắc Ám.

- Đi sâu thêm một chút!

Đây cũng là ý muốn của Hàn Sâm, trong Đầm Lầy Hắc Ám muốn tìm người cũng không dễ dàng, rất thích hợp để hắn chém giết Kim Mao Hống.

Đi theo Kim Mao Hống một đường bay vào Đầm Lầy Hắc Ám, độc trùng độc thú trên đường ngăn cản đường đi của Kim Mao Hống, không phải bị

Kim Mao Hống đâm chết, thì chính là trực tiếp bị giẫm chết.

Sức lực của sinh vật siêu cấp thần huyết quá mạnh, dị sinh vật bình thường không thể so sánh, cho dù là mắt bị mù, trừ Hàn Sâm có được binh khí thú hồn siêu cấp thần huyết, nếu không ai cũng khó có thể tổn thương đến nó nửa phần.

Mắt thấy Kim Mao Hống đi càng sâu vào trong đầm lầy, chỗ này đã hoàn toàn không có vết tích con người, Hàn Sâm cũng không do dự nữa, trực tiếp ra lệnh cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương tăng tốc độ xông về Kim Mao Hống đã bị mù mắt.

Bốn cánh Hoàng Kim Sa Trùng Vương đạp mạnh, đuôi bò cạp hất lên, trực tiếp ghìm chặt cổ của Kim Mao Hống, đuôi nhọn đâm vào trong cổ nó, máu tươi lập tức từ đuôi nhọn chảy ra.

Đồng thời tám móng vuốt sắc bén cũng ôm lấy đầu Kim Mao Hống, lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào.

Kim Mao Hống ngửa mặt lên trời gầm thét, duỗi móng vuốt ra muốn đánh tới Hoàng Kim Sa Trùng Vương, nhưng móng vuốt sắc bén kia chộp vào trên người của Hoàng Kim Sa Trùng Vương, lại chỉ phát từng tiếng kim ngọc chói tai.

Hàn Sâm triệu hoán ra hai cánh Hắc Vũ Thú, cứ lơ lửng trên không trung quan sát Hoàng Kim Sa Trùng Vương đấu với Kim Mao Hống.

Siêu cấp thần sủng kết hợp với siêu cấp sủng vật trang giáp quả nhiên lợi hại, cho dù là Kim Mao Hống, cũng khó có thể khiến Hoàng Kim Sa Trùng Vương trọng thương được, mà nó vẫn bị Hoàng Kim Sa Trùng Vương gắt gao quấn trên cổ, bị tám móng vuốt sắc bén không ngừng công kích.

Lông vàng trên đầu đã bị cắt rất nhiều, máu tươi từ vết thương chảy ra giăng khắp nơi, nhìn cực kỳ khủng bố.

- Kết thúc đi.

Hàn Sâm thấy Hoàng Kim Sa Trùng Vương cũng khó có thể giết chết Kim Mao Hống, lập tức nắm dao găm chọn đúng cơ hội, hung hăng đâm về phía cái bụng của Kim Mao Hống.

Máu tươi điên cuồng chảy ra, dao găm Cổ Huyền Lang do Hàn Sâm khống chế, cứ thế rạch trên bụng của Kim Mao Hống ra một miệng vết thương dài đến mấy thước, màu đỏ như là nham thạch nóng chảy bắn ra, trong đó còn kèm theo rất nhiều nội tạng.

Rống!

Kim Mao Hống phát ra tiếng rống kinh thiên, liều mạng quơ móng vuốt muốn đánh chết địch nhân, nhưng ngay cả địch nhân của mình ở nơi nào nó cũng không nhìn thấy.

Mà theo huyết dịch trên người chảy ra, khí lực của Kim Mao Hống nhanh chóng biến mất, Hàn Sâm trực tiếp nhảy tới trên đầu Kim Mao Hống, dao găm đâm vào sau gáy nó, càng gia tăng tốc độ tử vong của Kim Mao Hống.

Dù sao thời giản phát triển của Kim Mao Hống quá ngắn, chưa thể cường hoành như mẹ của nó, tiểu Kim Mao Hống này cũng chỉ tương đương với Cổ Huyền Lang, so với con đại Kim Mao Hống kinh khủng kia, thật sự kém nhiều lắm.

Nếu như chờ nó đạt tới trình độ như con đại Kim Mao Hống, chỉ sợ toàn bộ Cương Giáp Tí Hộ Sở thật sự sẽ bị nó phá hủy, Hàn Sâm cũng không dám chắc mình có năng lực ngăn cản nó.

Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Kim Mao Hống, đạt được thú hồn Kim Mao Hống, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, có thể ăn thịt.

Nhìn thi thể Kim Mao Hống nằm trên đồng cỏ, Hàn Sâm thoáng ngây ra một lúc, lời thông báo lần này so với những lần trước có sự khác biệt rất lớn.

Có thể thu được thú hồn Kim Mao Hống, khiến Hàn Sâm mừng rỡ như điên, nhưng hắn giết nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy, đây là lần đầu tiên thấy thi thể không tự động phân giải biến mất.

Hơn nữa trước kia tiếng thông báo khi giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, thì thịt của chúng đều không có thể ăn, mà lần này lại có thể ăn, nhưng cũng không nói là sau khi ăn có thể gia tăng siêu cấp thần gen.

Tóm lại lời thông báo này vô cùng cổ quái, khiến Hàn Sâm khẽ nhíu mày nhìn thi thể Kim Mao Hống.

- Kim Mao Hống quả nhiên không giống bình thường.

Nhưng Hàn Sâm rất nhanh đã ném vấn đề này ra sau đầu, vui sướng tràn ngập đầu óc của hắn, thú hồn siêu cấp thần huyết, gen sinh mệnh tinh hoa, còn có thịt Kim Mao Hống, lần này thu hoạch quá lớn, khiến Hàn Sâm không ngờ tới.

Vốn nghĩ là lúc trước mình đã được nhiều chỗ tốt như vậy, vận khí đã dùng gần hết rồi, lần này có lẽ sẽ không đạt được thú hồn.

Nhưng thật không ngờ, chẳng những thu được thú hồn, lại còn có được thi thể một con sinh vật siêu cấp thần huyết rất hiếm có.

Hàn Sâm không dám dừng lại lâu, nhanh chóng tiến lên, dùng dao găm Cổ Huyền Lang chia thi thể Kim Mao Hống, tìm kiếm gen sinh mệnh tinh hoa của nó.

Gần như phải cắt chia toàn bộ thân thể của Kim Mao Hống ra, Hàn Sâm mới tìm được một tinh thể màu vàng ở trong đầu của nó, mặc dù so với tinh thể của đại Kim Mao Hống thì nhỏ đi rất nhiều, nhưng vẫn lớn bằng trái bóng rổ.

Hàn Sâm cắn một ngụm, một chất lỏng màu vàng óng chảy vào bụng, tứ chi bách hải lập tức giống như bốc cháy vậy, một luồng lực lượng rót vào từng tế bào, khiến thân thể của hắn sinh ra biến hóa kỳ dị.

Ăn gen sinh mệnh tinh hoa Kim Mao Hống, siêu cấp thần gen +1.

Trong đầu vang lên tiếng thông báo ngọt ngào, Hàn Sâm hạnh phúc đến mức muốn cười ra tiếng, càng thêm dốc sức liều mạng ăn tinh thể màu vàng.

Tiếng thông báo siêu cấp thần gen gia tăng không ngừng vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm có cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Gen sinh mệnh tinh hoa của Kim Mao Hống đem tới cho Hàn Sâm 8 điểm siêu cấp thần gen, để siêu cấp thần gen của hắn đạt đến 60 điểm.

Đã ăn xong gen sinh mệnh tinh hoa, Hàn Sâm cảm thấy cả người vô cùng nhẹ nhàng, con mắt không tự chủ được liếc về phía thịt của Kim Mao Hống.

- Nếu đã có thể ăn thịt, vậy cũng có thể giúp mình tăng thêm siêu cấp thần gen chứ? Nhưng thứ này thật sự quá lớn, không biết phải ăn tới khi nào mới có thể hết?

Hàn Sâm nhìn từng khối thịt trước mặt, lại bắt đầu có chút buồn rầu.

Tùy tiện lấy ra một khối thịt đều cao hơn người của hắn, thế này thì phải ăn thế nào đây?

- Trước làm thử một khối trước rồi nói sau.

Hàn Sâm chọn một chỗ thịt non mềm, cắt một miếng thật mỏng bỏ vào miệng, hiện tại cũng không có thời gian đi nướng, trước ăn thử rồi tính.

Chương 397: Bị Sủng Vật Phi Lễ

Thế nhưng rất nhanh sau đó Hàn Sâm lại bi ai phát hiện, thịt của con Kim Mao Hống này vẫn còn độ dai khi nó còn sống, Hàn Sâm liều mạng nhai, nhưng dù nhai như thế nào cũng không nát.

Cuối cùng Hàn Sâm bất chấp, trực tiếp nuốt miếng thịt xuống, dù sao cũng chỉ là một miếng rất mỏng, nhưng sau khi nuốt vào, cũng không có xảy ra chuyện gì.

Cho dù không tăng lên siêu cấp thần gen, cũng phải có tiếng thông báo mới đúng, nhưng Hàn Sâm nuốt miếng thịt Kim Mao Hống này vào, lại không nghe được tiếng thông báo gì.

- Đây rốt cuộc là thứ quỷ gì?

Trong nội tâm Hàn Sâm có chút phiền muộn.

Do dự một chút, Hàn Sâm triệu hoán Thánh Chiến Thiên Sứ ra, nhìn xem nó có thể ăn được đồ vật này hay không, nếu như nó ăn hết cũng vô ích, thì thịt này căn bản không còn tác dụng gì nữa.

Sau khi Thánh Chiến Thiên Sứ đi ra, nhìn thấy thịt Kim Mao Hống, hai mắt lập tức sáng lên, không nói hai lời trực tiếp nhào tới, ôm lấy một khối thịt Kim Mao Hống rồi cắn xuống.

Hàn Sâm nhai cũng không nhai được một miếng thịt Kim Mao Hống mỏng, thế mà Thánh Chiến Thiên Sứ lại trực tiếp cắn xuống một miếng thịt lớn, miệng nhỏ nhai hai cái đã nuốt xuống.

- Sủng vật quả nhiên đều là đồ tham ăn.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há mồm, thân thể Thánh Chiến Thiên Sứ nhìn thì nho nhỏ, vậy mà ăn đến mức không cần nhai, không bao lâu sau đã xử lý sạch một khối thịt lớn trước mặt, cũng không biết thân thể nho nhỏ kia làm thế nào để chứa được một khối thịt nhìn còn lớn hơn cả người nó.

Thế nhưng Thánh Chiến Thiên Sứ không có ý dừng lại, tiếp tục lại nhào về phía một khối thịt khác, tiếp tục xé bắt đầu ăn.

Hàn Sâm nhìn dáng người như loli của Thánh Chiến Thiên Sứ, sau khi ăn thịt Kim Mao Hống, lại bắt đầu lớn lên với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Mái tóc càng ngày càng dài, bộ ngực càng ngày càng hùng vĩ, đôi chân loli nhỏ nhắn cũng trở thành đôi chân lớn thon dài tuyệt mỹ, sau lưng dần xuất hiện một đôi cánh nho nhỏ màu trắng.

Thánh Chiến Thiên Sứ bắt đầu biến thành hình dáng lần đầu Hàn Sâm gặp.

Cánh càng lúc càng lớn, dáng người càng ngày càng nóng bỏng, thậm chí trên người đã bắt đầu xuất hiện áo giáp bằng ngọc.

- Thánh Chiến Thiên Sứ, thế mà lại thật sự biến thành bộ dáng Thánh Chiến Thiên Sứ.

Hàn Sâm nhìn thấy cảnh này, ngạc nhiên tới mức nói năng lộn xộn rồi.

Sau khi Thánh Chiến Thiên Sứ ăn thêm một khối thịt Kim Mao Hống, đã biến thành bộ dáng Thánh Chiến Thiên Sứ chân chính.

Nhưng chuyện vẫn không kết thúc, Thánh Chiến Thiên Sứ vẫn đang điên cuồng ăn thịt Kim Mao Hống, khi nó không ngừng ăn uống, dáng vẻ vốn đã giống với Thánh Chiến Thiên Sứ độc nhất vô nhị, trên người lại bắt đầu phát sinh biến hóa kỳ dị.

Tóc dài màu vàng kim càng óng ánh, áo giáp màu ngà sữa cũng dần trở thành màu vàng kim, đồng tử cũng dần chuyển sang màu vàng, mà ngay cả thiên sứ chi hoàn trên đầu cũng chậm rãi chuyển sang màu kim sắc, lúc đầu vốn thánh khiết như thiên sứ, lúc này đã biến thành một nữ thần cao quý, cả người giống như đều bao phủ một tầng ánh sáng.

Sau khi tất cả thịt con Kim Mao Hống đều bị Thánh Chiến Thiên Sứ cắn nuốt, Thánh Chiến Thiên Sứ lại quay người đi về phía Hàn Sâm, đi thẳng đến trước mặt Hàn Sâm, gần như là mặt dán mặt với Hàn Sâm.

Nhìn dung nhan tuyệt thế cao quý lạnh lùng của Thánh Chiến Thiên Sứ, Hàn Sâm đang thắc mắc không biết nó muốn làm gì, lại thấy Thánh Chiến Thiên Sứ đột nhiên vươn tay ôm lấy mặt của Hàn Sâm, đôi môi tươi đẹp đỏ như lửa ngăn chặn miệng Hàn Sâm.

- CMN! Mình lại bị một sủng vật phi lễ!

Hàn Sâm mở to hai mắt, khuôn mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng.

Thế nhưng khi nội tâm Hàn Sâm đang hỗn loạn, lại đột nhiên cảm giác được một cỗ hấp lực từ trong miệng Thánh Chiến Thiên Sứ truyền đến, cứ thế mà hút đi miếng thịt mỏng khi nãy hắn mới nuốt xuống.

Thánh Chiến Thiên Sứ buông Hàn Sâm ra, lui về sau hai bước nuốt miếng thịt mỏng kia vào bụng, sau đó cả người giống như bắt đầu biến hóa một

cách thần kỳ, khiến cho nó trở nên càng thần bí xinh đẹp.

Thánh Chiến Thiên Sứ hoàn thành tiến hóa.

Cùng lúc đó trong đầu hắn truyền đến một tiếng thông báo.

Hàn Sâm vội vàng nhìn về phía thông tin của Thánh Chiến Thiên Sứ, vừa nhìn một cái đã khiến hắn ngây ngốc.

Thánh Chiến Thiên Sứ: Siêu cấp thần sủng (có thể tiến hoá).

Nếu như nói Thánh Chiến Thiên Sứ ăn thịt Kim Mao Hống, hoàn thành siêu tiến hóa, trở thành siêu cấp thần sủng, Hàn Sâm vẫn có thể hiểu.

Nhưng bây giờ Thánh Chiến Thiên Sứ đã trở thành siêu cấp thần sủng, thế mà vẫn còn có có thể tiến hoá, chuyện này khiến Hàn Sâm có chút không thể hiểu được.

Hàn Sâm chưa từng nghe nói sủng vật thú hồn có thể tiến hóa lần thứ hai, hơn nữa ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, siêu cấp thần sủng hẳn đã là đỉnh cấp, nếu như Thánh Chiến Thiên Sứ có thể tiếp tục tiến hóa, như vậy nó sẽ tiến hóa thành cấp bậc gì nữa?

Ánh mắt Hàn Sâm phức tạp nhìn Thánh Chiến Thiên Sứ với vẻ mặt vô tội đứng trước mặt hắn, nhưng không biết từ lúc nào, Thánh Chiến Thiên Sứ đã tự động giải trừ trạng thái chiến đấu, lại biến trở về hình dáng tiểu loli tóc đen mắt đen áo trắng, đang dùng đôi mắt thuần khiết như thỏ con nhìn Hàn Sâm.

Chuyện này khiến Hàn Sâm rất giật mình, dựa theo đạo lý bình thường, sủng vật không thể nào tự mình quyết định mà không có mệnh lệnh, cho dù là sủng vật trí tuệ cao, có thể tự mình quyết định, cũng chỉ là khẽ thay đổi trong phạm vi mệnh lệnh mà thôi.

Giống như Thánh Chiến Thiên Sứ có thể trực tiếp giải trừ trạng thái chiến đấu, đã hoàn toàn đã vượt khỏi phạm vi của một sủng vật.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn Thánh Chiến Thiên Sứ, sau đó thu Thánh Chiến Thiên Sứ vào Hồn Hải, cũng may Thánh Chiến Thiên Sứ vẫn bị hắn thu hồi

vào Hồn Hải, không có gì ngoài ý muốn.

- Thật sự là kỳ quái, hẳn là bản thân Kim Mao Hống có chút cổ quái, sau khi những sinh vật siêu cấp thần huyết khác bị giết, thi thể sẽ tự động phân giải, thế mà chỉ có nó là không phân giải, để lại thịt có thể ăn, trong này nhất định có chuyện gì mà mình không biết.

Hàn Sâm thầm suy nghĩ, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra đầu mối.

Bên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, tất cả đều đang bàn luận chuyện tình dị sinh vật cùng Hàn Sâm, trong không gian Tí Hộ Sở thứ nhất lại xuất hiện chuyện dị sinh vật giết vào Tí Hộ Sở, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, mà cuối cùng Hàn Sâm đuổi giết con dị sinh vật kia bỏ chạy, khiến trong lòng rất nhiều người trong Cương Giáp Tí Hộ Sở đều cảm kích hắn.

Có không ít người của Cương Giáp Tí Hộ Sở đem chuyện này nói trên Internet, chuyện này đã thu hút sự chú ý không nhỏ.

Dù sao từng Tí Hộ Sở của không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, đều là một phần của Tí Hộ Sở, cũng không phải nhân loại xây dựng lên, vẫn luôn không có dị sinh vật nào có can đảm tới gần Tí Hộ Sở, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện sinh vật giết tới Tí Hộ Sở, tự nhiên khiến rất nhiều người chú ý.

Lúc này Ninh Nguyệt cũng đang xem tin tức về Cương Giáp Tí Hộ Sở, tuy chỉ là một ít tin tức, nhưng Ninh Nguyệt lại xem rất chăm chú, đặc biệt là tin về Hàn Sâm.

Một lúc lâu sau, Ninh Nguyệt mới tắt Internet đi, nhìn người quản gia đang đứng đó rồi hỏi:

- Hứa bá, nhân thủ đã tập hợp đông đủ chưa?

- Thưa thiếu gia, nhân thủ đều đã đến địa điểm ngài chỉ định, nhưng ngài thật sự phải làm như thế sao?

Lão nhân có chút không xác định nhìn Ninh Nguyệt.

- Người của tổ hành động đặc biệt không thể động, huống chi Hàn Sâm còn là người của Tần gia, muốn bắt sống hắn, cũng chỉ có thể ra tay trong Tí Hộ Sở.

Ninh Nguyệt lạnh nhạt nói.

- Nhưng thiếu gia cũng không cần phải tự mình đi…

Lão nhân lo lắng nói.

- Người kia, không phải người bình thường.

Ninh Nguyệt chỉ từ tốn nói một câu, sau đó đứng dậy hướng về thiết bị truyền tống.

Chương 398: Phát Hiện Rung Động

Ninh Nguyệt chậm rãi đi vào ao tiến hóa, để nước ao dần dần bao phủ thân thể của mình.

Ninh Nguyệt vốn không muốn nhanh như thế đã trở thành Tiến Hóa Giả, nếu hoàn thành tiến hóa, trong khoảng thời gian ngắn y nhất định phải rời khỏi không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, nếu không sẽ tạo thành tổn thương mãi mãi đối với thân thể.

Thế nhưng Ninh Nguyệt vẫn lựa chọn hiện tại sẽ trở thành Tiến Hóa Giả, trên người Hàn Sâm có quá nhiều điểm đáng ngờ, khiến y cảm thấy đáng giá làm như vậy.

Mặc dù đã tụ tập mười ba Tiến Hóa Giả có thần gen đầy đủ, đều là tinh anh của tập đoàn Tinh Vũ phân bố ở từng Tí Hộ Sở, Ninh Nguyệt cũng lựa chọn tự mình cũng tấn chức thành Tiến Hóa Giả, đối với Hàn Sâm, Ninh Nguyệt không muốn cho hắn bất cứ cơ hội nào, chỉ có tự mình đi, y mới có thể an tâm.

Tuy năng lực của tập đoàn Tinh Vũ rất lớn, nhưng không đến mức bất đắc dĩ, cũng không muốn trêu chọc đến người thuộc tổ hành động đặc biệt, nếu là một thành viên bình thường cũng thôi đi, hết lần này tới lần khác Hàn Sâm lại là người của Tần Huyên, ép Ninh Nguyệt không thể động tới Hàn Sâm trong Liên Minh, chỉ có thể nghĩ biện pháp bên trong Tí Hộ Sở.

Trong ao tiến hóa, thân thể Ninh Nguyệt đang phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, người bên ngoài chỉ biết là Ninh gia có Thần Thiên Tử như thế nào, nhưng có rất ít người biết, Ninh Nguyệt mới là người đáng sợ nhất trong thế hệ này.

Mặc dù trên người y có bệnh không tiện nói quấn thân, nhưng Ninh Nguyệt lại là người duy nhất chính thức luyện thành kiếm thuật Ninh gia.

Trước khi Thần Chi Tí Hộ Sở được phát hiện, không nhiều người có thể chính thức hiểu được uy lực của kiếm thuật, tổ tiên Ninh gia chính là một trong số đó, Khuyết Nhất Kiếm Thuật có tiếng tăm lừng lẫy từ thời đại viễn cổ dùng vũ khí lạnh, cũng đã được gọi là một môn kỳ kiếm.

Sau khi Tí Hộ Sở được phát hiện ra, Khuyết Nhất Kiếm của Ninh gia càng thêm phát dương quang đại, mà sau này được cải tạo thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật lại càng trở nên cường đại hơn.

Nhưng Ninh Nguyệt lại không cho rằng như vậy, Khuyết Nhất Kiếm sau khi cải tạo thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tuy có cường đại, nhưng theo Ninh Nguyệt, từ sau khi ông cố Ninh Thiết Y của y qua đời, Ninh gia chưa từng có người nào chân chính có kiếm thuật.

Ninh Nguyệt từ nhỏ đã học kiếm, bỏ qua Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật Khuyết Nhất Kiếm có uy lực mạnh mẽ, y dựa theo cổ phổ truyền thừa của Ninh gia, luyện Khuyết Nhất Kiếm Pháp kia.

Khi mới bắt đầu luyện, uy lực tự nhiên kém xa Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật Khuyết Nhất Kiếm phiên bản hiện đại, nhưng Ninh Nguyệt lại không chút dao động, vẫn tu luyện cổ pháp, đến tận hai năm trước, sau khi Ninh Nguyệt chính thức nhập môn Khuyết Nhất Kiếm, mới hiểu được chỗ ảo diệu thực sự của Khuyết Nhất Kiếm, đồng thời cũng đã hiểu được người cải biến nó buồn cười đến dường nào.

Ninh Nguyệt vốn cho rằng, trong những người cùng giai đã không có người nào đáng giá để y dùng tới Khuyết Nhất Kiếm, đến tận khi gặp phải Hàn Sâm, thì tất cả đều khác rồi.

Ninh Nguyệt có quá nhiều nghi vấn về Hàn Sâm, dựa theo thời gian để tính, nếu như lúc trước khi Hàn Sâm đánh với bọn họ một trận cũng đã tấn chức thành Tiến Hóa Giả, như vậy thời gian hắn ở lại Tí Hộ Sở cũng quá dài, đủ để tạo thành tổn thương mãi mãi với thân thể của hắn, không ai sẽ ngốc đến mức làm như vậy.

Nhưng nếu như hắn không tấn chức thành Tiến Hóa Giả, mà hắn lại có được lực lượng vượt qua tưởng tượng của người chưa tiến hóa, như vậy chỉ có một cái khả năng, Hàn Sâm đã nhận được sức mạnh phía trên thần gen kia.

Thậm chí Ninh Nguyệt còn hoài nghi, cây dao găm trong tay Hàn Sâm kia, căn bản chính là thú hồn trên cả thần huyết thú hồn, nếu không làm sao có thể sắc bén đáng sợ như vậy.

Nhưng tất cả những điều này Ninh Nguyệt đều không dám lộ ra, trên thế giới này người theo đuổi siêu cấp thần gen không chỉ có Ninh Nguyệt, cũng không chỉ có Ninh gia, bên trong còn có nhân vật khủng bố hơn nhiều, Ninh Nguyệt không dám để người khác biết Hàn Sâm có khả năng là tồn tại này, nếu không đến lúc đó Ninh Nguyệt y càng thêm không có cơ hội.

Cho nên Ninh Nguyệt chỉ có thể dựa vào chính mình, dù dùng đại giá là sớm phải rời khỏi không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, y cũng nhất định muốn biết rõ bí mật trên người Hàn Sâm.

Ninh Nguyệt không cho phép xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, cho nên ngoại trừ chính y ra, còn mang theo mười ba người là tinh anh sắp có thần gen đầy đủ trong tập đoàn Tinh Vũ ở các Tí Hộ Sở thuộc không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, toàn lực trợ giúp bọn họ để thần gen đầy đủ, để toàn bộ bọn họ tấn chức thành Tiến Hóa Giả, sau đó giúp sức cho Ninh Nguyệt.

Vì chuẩn bị những chuyện này, Ninh Nguyệt mới một mực im lặng, không có bất kỳ động tác gì với Hàn Sâm, bọn họ đang đợi cơ hội này.

Sau khi nhìn thấy tin tức Hàn Sâm đánh bại Hoàng Kim Sư, Ninh Nguyệt càng thêm khẳng định, Hàn Sâm nhất định đã nhận được lực lượng phía trên thần gen.

Lúc này Hàn Sâm đang ở tại trong nhà kho số 7 nhìn Kim Mao Hống trước mặt mà chảy nước miếng, thú hồn Kim Mao Hống là thú hồn vật cưỡi siêu cấp thần huyết, không chỉ có tốc độ vô cùng kinh khủng, mà còn có thể tùy ý khống chế độ lớn nhỏ.

Dưới mệnh lệnh của Hàn Sâm, trạng thái lớn nhất Kim Mao Hống giống như một tòa núi nhỏ, mà lúc nhỏ nhất, cũng chỉ lớn bằng một con voi thôi.

Ngoại trừ dùng để cưỡi, Kim Mao Hống còn có thân thể cường đại và năng lực mang vật nặng siêu cấp, tuyệt đối không phải vật cưỡi bình thường có thể so sánh được.

Kim Mao Hống còn có năng lực gì khác hay không, Hàn Sâm còn đang chậm rãi nghiên cứu, bây giờ còn không dám khẳng định.

Cưỡi Kim Mao Hống trạng thái nhỏ nhất chạy vài vòng trong nhà kho số 7, cảm giác vô cùng mỹ diệu, ổn định như là ngồi trong phi thuyền tư nhân cao cấp vậy, khi nó chạy băng băng với tốc độ cao nhất cũng không có một chút cảm giác lắc lư nào.

- Quả thực chính là thần khí để tán gái mà.

Hàn Sâm âm thầm chảy nước miếng, đang suy nghĩ tới lúc có thể mang theo Kỷ Yên Nhiên cưỡi Kim Mao Hống đi hóng mát, nói không chừng có thể làm một số chuyện không thể miêu tả được.

- Thứ này nên gọi là gì nhỉ?

Hàn Sâm đỡ cằm thầm nghĩ.

Dạo chơi một lát, Hàn Sâm mới thu Kim Mao Hống vào Hồn Hải, dùng máy truyền tin để lên Internet tìm tư liệu.

Tìm tới công cụ mà mình cần, Hàn Sâm mở ra quyển trục mà mình mang về từ trong nham động kia, dùng ra-đa trên máy truyền tin quét hình, sau đó

dùng công cụ dịch đoạn văn tự phía trên thành văn tự thông dụng hiện đại.

Quả nhiên, những chữ kia đều là văn tự cổ đại, dùng công cụ phiên dịch rất dễ dàng phiên dịch thành văn tự thông dụng hiện tại, sau đó Hàn Sâm mới cẩn thận đọc xem.

Khi bắt đầu đọc, Hàn Sâm còn có vẻ nhẹ nhõm, chỉ muốn xem xem người nọ có lai lịch gì, nhưng sau khi xem được một lát, sắc mặt Hàn Sâm đã trở nên vô cùng ngưng trọng.

Không bao lâu sau, vẻ mặt lại từ ngưng trọng chuyển thành khiếp sợ, đến cuối cùng miệng Hàn Sâm đã há to đến mức hoàn toàn không khép lại được, hắn thật sự có chút không dám tin tưởng tất cả những điều được viết trên quyển trục này.

- Đây là trò đùa dai do người nọ cố ý đúng không? Làm sao có thể có chuyện như vậy?

Sau khi Hàn Sâm xem xong đã chấn kinh tột đỉnh.

Nhưng nhìn hài cốt kỳ dị của người nọ, có lẽ cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.

- Nếu như những điều trên này viết đều là thật, như vậy toàn bộ Liên Minh chỉ sợ sẽ vô cùng chấn động, thật sự không thể tưởng tượng nổi, quả thực là phá vỡ nhận thức của loài người.

Hàn Sâm nhìn xem văn tự đã được phiên dịch ra, tâm tình mãi không thể bình tĩnh lại.

Căn cứ vào lời trong đoạn văn tự đã được phiên dịch ra, chủ nhân quyển trục chính là người đã chết kia, dĩ nhiên là đến từ thời đại viễn cổ nhân loại sử dụng vũ khí lạnh, đừng nói là trang bị không gian truyền tống, thời đại kia ngay cả đèn điện cũng chưa phát minh ra, khi đó Nhân loại lại có thể dùng thân thể trực tiếp truyền tống vào không gian Tí Hộ Sở, chuyện này thực sự có chút khiến lòng người khó có thể tiếp nhận…

Chương 399: Động Huyền Kinh

Một nửa đoạn văn tự phía sau trên quyển trục là lời tự thuật của chủ nhân quyển trục này, theo lời y nói, y là một luyện khí sĩ, tên là Động Huyền, là thủ lĩnh một chức tên là Huyền Môn ở thời đại kia, cả đời si mê với thuật Luyện Khí, về sau đạt đến cảnh giới Phá Toái Hư Không trong truyền thuyết ở thời đại kia.

Thế nhưng sau khi Phá Toái Hư Không, Động Huyền phát hiện mình vẫn chưa tới Tiên Giới trong truyền thuyết, hoặc là nói Tiên Giới mà y tới, không giống với tưởng tượng của y, mà là xuất hiện ở một thế giới kỳ dị, tất cả những thứ trong thế giới này đều cho y cảm giác không thể giải thích vì sao.

Rất đáng tiếc, tuy Động Huyền đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, nhưng trong khi phá vỡ hư không, thân thể vẫn bị lực lượng không gian xé rách, bị thương rất nặng, sau khi đến thế giới này không kiên trì được bao lâu đã chết rồi, những văn tự này đều là y lưu lại trước khi chết.

Hàn Sâm có chút không dám tin tưởng chuyện này, dùng thân thể để xé rách không gian đạt đến hiệu quả truyền tống không gian, trực tiếp tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, như thế phải có sức mạnh tới cỡ nào mới có thể làm được?

Cho dù là cường giả cấp Bán Thần bây giờ, Hàn Sâm cũng chưa từng nghe nói có người có thể làm được chuyện này, quả thực giống như là thần thoại vậy.

Về phần những văn tự trên mặt trước của trục quyển, là một môn Luyện Khí tên là Động Huyền Kinh do Động Huyền tự nghĩ ra, theo như lời Động Huyền nói, đây là Luyện Khí mà y kết hợp với Huyền Môn để sáng chế, cũng là tâm huyết cả đời của y.

Động Huyền chính là tu luyện môn Luyện Khí này rồi đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không, cuối cùng đi tới Tí Hộ Sở.

Chỉ là trong quá trình phá toái hư không, tất cả mọi vật trên người Động Huyền gần như đều bị lực lượng không gian phá hủy, ngay cả Huyền Môn chí bảo Hóa Vũ Y mà y đang mặc cũng mục nát, chỉ có quyển trục dùng tơ tằm viết ra Động Huyền Kinh là không có hư hại, giữ lại hoàn chỉnh.

- Cũng không biết là thật hay giả, nếu quả thật như Động Huyền nói, bộ Động Huyền Kinh này chẳng phải còn lợi hại hơn cả Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp Bán Thần hay sao?

Hàn Sâm bán tín bán nghi nhìn bộ Động Huyền Kinh kia.

Nhưng vì Động Huyền Kinh quá khó hiểu, công cụ phiên dịch cũng khó có thể phiên dịch ra ý tứ chính xác, Hàn Sâm nhìn mà đau cả đầu, căn bản nhìn không hiểu được gì.

Công cụ phiên dịch để dịch cổ văn còn có thể xem, nhưng giống như loại công pháp này có quá nhiều thứ khó hiểu, công cụ phiên dịch dịch ra cũng vô cùng tán loạn, hoặc là một số lời giải thích bị dịch sai, xem không hiểu được là có ý gì.

- Động Huyền Kinh vốn đã khó hiểu, dùng công cụ phiên dịch để dịch đương nhiên là không có khả năng rồi, xem ra chính mình phải học những cổ văn này mới được.

Hàn Sâm dịch từng chữ từng chữ ra, phát hiện rất nhiều chỗ, một câu mà có rất nhiều ý tứ, hơn nữa những ý tứ này còn không có quy luật gì hay liên quan đến nhau, đặt ở vị trí khác nhau cũng có khiến ý nghĩa thay đổi, dịch xong cả bài, cho dù biết rõ ý của một chữ, nhưng cũng hoàn toàn không liên kết được ở cùng một chỗ, không tổ hợp được một bài có thể hiểu.

Hiện tại cuối cùng Hàn Sâm đã hiểu rõ vì sao công cụ phiên dịch không thể dịch ra, loại cổ văn này, nếu như không có người hiểu biết lý giải hàm nghĩa trong đó, căn bản không có khả năng dịch ra ý tứ chân chính.

Tuy có nhiều chỗ ngẫu nhiên cũng có thể đoán ra được một điểm, nhưng loại công pháp này, không có ai dám luyện chơi, Hàn Sâm chỉ có thể tạm thời để sang một bên, sau đó tìm tư liệu trong khoa cổ văn ở trường quân đội để thử xem, trước tiên học cơ sở trước.

Cổ văn cần phải từ từ học, muốn gấp cũng không gấp được, Hàn Sâm nghỉ ngơi hai ngày, lại bắt đầu kế hoạch đem thú hồn trên danh nghĩa Kim Tệ quang minh chánh đại chuyển tới trong tay mình.

Tô Tiểu Kiều Đã trở thành tổ trưởng thần xạ tổ đang dẫn đội đuổi giết một sinh vật biến dị, đột nhiên thấy trong rừng cây trước mặt lao ra một bóng người, trực tiếp chém con sinh vật biến dị kia thành hai đoạn.

- CMN, dám đoạt dị sinh vật của Kiều đại gia, có phải chán sống rồi hay không…

Tô Tiểu Kiều lập tức giận dữ, nhưng khi nhìn rõ bóng người xuất hiện phía trước, vội vàng nuốt xuống một nửa lời nói phía sau, trợn to mắt nhìn người trước mặt nói:

- Tệ thần, anh vẫn chưa tấn chức tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai à?

- Sắp rồi, cho nên thú hồn trên người tôi đều cần bán đi, cậu giúp tôi bán đi.

Hàn Sâm nói xong, trực tiếp đem thú hồn trên người Kim Tệ và bảo cụ chuyển cho Tô Tiểu Kiều.

Tô Tiểu Kiều thấy nguyên một đám thần huyết thú hồn đi vào Hồn Hải của mình, lập tức muốn hôn mê rồi, trong lúc nhất thời căn bản không kịp phản ứng, thấy Hàn Sâm không mặc áo giáp bảo vệ quay người chuẩn bị rời đi, Tô Tiểu Kiều mới phản ứng lại, thần sắc cổ quái kêu lên:

- Tệ thần, anh không sợ tôi nuốt thú hồn của anh à?

- Không sợ.

Hàn Sâm cũng không quay đầu lại từ tốn nói.

Tô Tiểu Kiều lại hô:

- Anh phải cho tôi một cái giá chứ, với lại tôi đi nơi nào tìm ngươi để bán bây giờ?

- Đấu giá, chỉ cần thẻ cấp S Thánh Đường của Tiến Hóa Giả, sau này tôi sẽ tìm cậu.

Hàn Sâm nói xong lại trực tiếp đi sâu vào trong rừng, biến mất không thấy bóng người.

Hắn đương nhiên không sợ Tô Tiểu Kiều nuốt riêng những thú hồn đó, hiện tại Tô Tiểu Kiều là tổ trưởng thần xạ tổ Cương Giáp Đoàn, Hàn Sâm hiểu rất rõ về Tô Tiểu Kiều, thật sự không sợ y nuốt riêng.

- Tệ thần quá trâu bò, đám thần huyết thú hồn này quả thực vô địch… Oa, còn có sủng vật thần huyết siêu tiến hóa… nhưng tiếc là hắn chỉ bỏ đi áo giáp, nhưng mặt vẫn che, nhìn không ra bộ dạng hắn thế nào.

Tô Tiểu Kiều tiếc hận liếm môi một cái.

- Tổ trưởng, người kia thật sự là Tệ thần sao? Tại sao hắn lại ủy thác để anh đấu giá thú hồn thế? Anh và hắn có quan hệ thế nào vậy? Hắn cho anh thú hồn gì thế…

Tô Tiểu Kiều còn chưa kịp hồi thần, sao có thể trả lời vấn đề của bọn họ.

Rất nhanh, trong Cương Giáp Tí Hộ Sở truyền ra tin tức Kim Tệ nhờ Tô Tiểu Kiều đấu giá thú hồn, lập tức khiến một đám người kinh sợ.

Không có ai nghĩ tới, Kim Tệ vẫn còn ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất mà chưa tấn chức thành Tiến Hóa Giả, hơn nữa lại nhờ Tô Tiểu Kiều đấu giá thú hồn của hắn.

Nhưng sau khi có rất nhiều người điều tra qua Tô Tiểu Kiều, đều đã cho rằng y không thể nào là Kim Tệ, y cũng không có quan hệ gì với Kim Tệ vậy.

Ninh Nguyệt đã dẫn người đi tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, sau khi nghe được tin tức này, cũng điều tra Tô Tiểu Kiều, sau đó cũng kết luận không khác gì những người khác.

- Nhị thiếu gia, ngày mai Tô Tiểu Kiều sẽ đấu giá những thú hồn đó, chúng ta có tới tham gia đấu giá hay không?

Lưu Lâm có chút tâm động hỏi.

Kim Tệ kia có mấy thần huyết thú hồn đều rất nổi danh, tự nhiên khiến rất nhiều người động tâm.

Ninh Nguyệt giống như đang suy tư điều gì:

- Kim tệ… Hàn Sâm… hai người kia… đi tìm tư liệu về Kim Tệ và Hàn Sâm cho tôi.

- Nhị thiếu gia, cậu hoài nghi Hàn Sâm chính là Tệ thần?

Lưu Lâm hơi ngẩn ra.

- Phải hay không, chẳng mấy chốc chúng ta sẽ biết rõ, chuẩn bị một chút, chúng ta đi tham gia đấu giá hội.

Ninh Nguyệt vừa nhìn tư liệu hai người vừa lạnh nhạt nói.

Cương Giáp Đoàn thường cách một đoạn thời gian đều sẽ tổ chức đấu giá, Tô Tiểu Kiều mượn nhân thủ Cương Giáp Đoàn và tổ chức có kinh nghiệm tổ chức đấu giá hội thì mọi chuyện đều sẽ rất đơn giản.

Trong ngày đấu giá ấy, trên cơ bản những người có chút tiếng tăm ở Cương Giáp Tí Hộ Sở đều đến, Ninh Nguyệt che dấu tướng mạo cùng đến với mấy người Lưu Lâm.

Ninh Nguyệt một mực đánh giá Hàn Sâm ngồi ở hàng trước, giống như muốn từ vẻ mặt của hắn nhìn ra một ít gì.

Chương 400: Điên Cuồng Đấu Giá

Hàn Sâm giao thú hồn thần huyết cho Tô Tiểu Kiều, kể cả đinh ốc thương là thần huyết bảo cụ thì tổng cộng có bốn cái, có áo giáp thú hồn thần huyết Hắc Giáp Trùng, thú hồn biến thân Huyết Tinh Đồ Lục Giả và Miêu Quân.

Lúc trước chuyện Hàn Sâm bắn một mũi tên cuối cùng vào Tử Vũ Lân Long có quá nhiều người biết, cho nên Hàn Sâm không giao Tử Vũ Lân Long cánh cho Tô Tiểu Kiều.

Đấu giá còn chưa có bắt đầu, Hàn Sâm có cảm giác bị người dòm ngó, cố nén xúc động muốn quay đầu lại nhìn, đợi đến khi đám Khánh thiếu chạy tới, đứng dậy chào hỏi bọn họ, Hàn Sâm mới tùy ý nhìn lướt qua đằng sau.

- Ninh Nguyệt lại có mặt ở chỗ này?

Vẻ mặt Hàn Sâm không chút thay đổi chào hỏi đám người Khánh thiếu, nhưng nhưng trong lòng lại có chút kinh hãi.

Tuy Ninh Nguyệt mặc khôi giáp thú hồn, căn bản nhìn không thấy mặt mũi của y, nhưng Hàn Sâm đã khắc sâu ấn tượng với Ninh Nguyệt, chỉ nhìn dáng người của y đã có thể nhận ra được.

- Hắn nhận ra.

Ninh Nguyệt lạnh nhạt nói một câu.

- Không thể nào?

Lưu Lâm không dám tin tưởng nhìn thoáng qua Hàn Sâm đang nói chuyện cùng đám người Khánh thiếu.

Hàn Sâm chỉ nhìn lướt qua về bên này, sau đó cũng không nhìn tiếp về đây nữa, Ninh Nguyệt cũng đã mặc thành như vậy, Lưu Lâm thật sự không tin Hàn Sâm có thể nhận ra Ninh Nguyệt.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Hàn Sâm, cũng không giống như đã nhận ra Ninh Nguyệt, nếu không hắn làm sao có thể không có một chút phản ứng.

Ninh Nguyệt cười cười không nói gì thêm, nhưng lại trực tiếp thu lại áo giáp thú hồn trên người, không tiếp tục che dấu khuôn mặt của mình nữa.

- Ninh Nguyệt tới nơi này, chắc chắn là muốn đối phó với mình.

Sau khi Hàn Sâm ngồi xuống, trong nội tâm âm thầm suy nghĩ, nhưng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra Ninh Nguyệt sẽ đối phó hắn như thế nào, dù sao nơi này cũng là Cương Giáp Tí Hộ Sở, có thể nói là địa bàn của Hàn Sâm hắn, chẳng lẽ Ninh Nguyệt còn dám dùng sức mạnh?

Sau khi đấu giá hội bắt đầu, miệng Hàn Sâm không khép lại được, kế hoạch ban đầu của hắn là để chính mình mua những thú hồn đó trở về, dù sao tiền đều là của hắn, cùng lắm thì trả công cho Tô Tiểu Kiều một ít.

Thế nhưng ai ngờ được vừa bắt đầu đấu giá, giá đấu giá đã điên cuồng tăng lên, chỉ là áo giáp Hắc Giáp Trùng có giá trị thấp nhất trong đó cũng đã có giá năm tấm thẻ cấp S Thánh Đường cho Tiến Hóa Giả, hơn nữa giá vẫn đang không ngừng tăng lên.

- Khánh thiếu, cậu điên rồi sao? Áo giáp thần huyết tuy trân quý, cũng không thể tới mức này chứ?

Khi Khánh thiếu hô lên giá tám tấm thẻ cấp S Thánh Đường, Hàn Sâm cảm thấy y nhất định bị điên rồi.

- Ha ha, Sâm ca, đây không đơn giản chỉ là một kiện áo giáp thần huyết, đây chính là thú hồn chiêu bài của Tệ thần, chỉ cần cái tên Tệ thần đã đáng giá như thế rồi…

Khánh thiếu nói một câu nhận được rất nhiều người bên cạnh tán đồng.

Đặc biệt là Hải Vân, quả thực sẽ không coi thẻ cấp S Thánh Đường ra gì, chờ đến khi y hét giá tới mười tấm thẻ cấp S Thánh Đường, mới không có người nào ra giá nữa.

Hàn Sâm nhìn mà trợn hết cả mắt lên, trong lòng âm thầm hò hét:

- Mười tấm thẻ cấp S Thánh Đường cho Tiến Hóa Giả, chỗ này đáng giá trị mấy trăm triệu thế? Một kiện áo giáp thần huyết, giá thị trường tối đa chỉ hai ba trăm triệu là cao rồi.

Lúc đầu Hàn Sâm vốn muốn tự mình mua lại, nhưng bây giờ hắn đã có chút dao động, thẻ cấp S Thánh Đường không phải có tiền là có thể mua được,

sau này nhất định sẽ dùng đến, không dùng đến cũng có thể tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai trao đổi đổi thú hồn với người khác, mười tấm thẻ cấp S Thánh Đường cho Tiến Hóa Giả, Hàn Sâm không có lý do gì để cự tuyệt.

Buông tha ý định tự mình mua lại áo giáp Hắc Giáp Trùng, lại để cho Hải Vân dùng mười tấm thẻ cấp S Thánh Đường để mua được áo giáp Hắc Giáp Trùng.

Sau đó Huyết Tinh Đồ Lục Giả càng thêm điên cuồng, Hải Vân gần như là không thèm chớp mắt tăng giá lên tới mười lăm tấm thẻ cấp S Thánh Đường.

Hàn Sâm có cảm giác đầu óc của mình đã có chút không đủ dùng rồi, thậm chí còn thoáng hoài nghi có phải gần đây thẻ Thánh Đường mất giá trên phạm vi lớn hay không.

- Vân thiếu, những thú hồn này thật đáng giá như vậy?

Hàn Sâm nhịn không được quay sang hỏi Hải Vân.

- Đây là thú hồn của Tệ thần, không giống bình thường.

Hải Vân lại mua được Huyết Tinh Đồ Lục Giả, vẻ mặt tràn đầy mừng rỡ.

- Vân thiếu, cậu đã mua được tận hai kiện thú hồn của Tệ thần, còn con thú hồn cuối cùng này cậu không có thể giành với chúng tôi đâu nhé.

Khánh thiếu nửa đùa nửa thật nói.

- Người trả giá cao sẽ mua được, cậu cứ ra giá cao, dĩ nhiên sẽ là của cậu.

Hải Vân lại nói thẳng.

Khi bắt đầu bán đấu giá Miêu Quân, trong lòng Hàn Sâm giằng co không dứt, tuy nói hiện tại Miêu Quân đã không có tác dụng quá lớn với Hàn Sâm, nhưng dù sao cũng là tự tay mình nuôi lớn, Hàn Sâm thực sự có chút không nỡ bán đi.

Rất nhanh giá Miêu Quân đã bị Hải Vân lại nâng lên mười lăm tấm thẻ cấp S Thánh Đường, những người khác đều không lên tiếng, có thể xuất ra mười lăm tấm thẻ cấp S Thánh Đường, đây là chuyện người bình thường không thể làm được đấy, chỉ có tiền cũng không được.

Luận về có tiền, Lâm Bắc Phong cũng có rất nhiều tiền, nhưng đừng nói mười lăm tấm, để hắn lấy ra năm tấm đã không có khả năng.

- Bốn tấm thẻ thông dụng cấp S Thánh Đường.

Hàn Sâm cắn răng một cái, chống lại sức hấp dẫn của mười lăm tấm thẻ Thánh Đường, dốc tất cả tiền vốn của mình ra, bất luận thế nào cũng phải mua được Miêu Quân về.

Thẻ cấp S Thánh Đường chắc chắn sẽ có, sủng vật mình nuôi cho dù giữ lại chơi cũng không bán, huống chi Hàn Sâm còn có tính toán riêng.

- Thẻ thông dụng cấp S Thánh Đường? Sâm ca, thế mà anh cũng cam lòng lấy ra, anh cũng là fan hâm mộ của Tệ thần à?

Khánh thiếu và đám Nguyên thiếu đều giật mình quay sang nhìn Hàn Sâm.

- Fan hâm mộ thì không tính, tôi chỉ đơn thuần thích sủng vật.

Hàn Sâm cười nói.

- Hai mươi tấm thẻ cấp S Thánh Đường, tổng giá trị không kém hơn bốn tấm thẻ thông dụng chứ?

Hải Vân vẫn không chịu buông tha, cắn răng nói.

- Thế này cũng rất khó tính toán…

Tô Tiểu Kiều với tư cách người đấu giá lại có chút khó xử.

- Ưu tiên thẻ thông dụng Thánh Đường.

Đột nhiên, ở cửa ra vào phòng đấu giá truyền tới một giọng nói, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đeo mặt nạ.

- Tệ thần?

Tô Tiểu Kiều nhìn thấy người nọ, có chút ngạc nhiên gọi một tiếng.

Cách ăn mặc của người kia, ngay cả mặt nạ trên mặt, đều giống Kim Tệ ngày đó giao thú hồn cho y, hơn nữa giọng nói và dáng người kia, Tô Tiểu Kiều vừa liếc mắt đã nhận ra được.

Sau khi Hàn Sâm nói xong lại xoay người rời đi, dù sao đây chỉ là thế thân do Hàn Sâm dùng Trùng Giáp Kỵ Sĩ biến thành, không cần xuất hiện quá lâu, để tránh bị người khác nhìn ra sơ hở.

- Cần phái người đuổi theo hắn hay không?

Lưu Lâm nhìn Ninh Nguyệt dò hỏi.

Ninh Nguyệt khẽ lắc đầu:

- Không cần, mục tiêu của chúng ta là Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy có người đuổi theo Trùng Giáp Kỵ Sĩ rời khỏi phòng đấu giá, nhưng cũng không để trong lòng, Trùng Giáp Kỵ Sĩ là thú hồn thần huyết, chính là tồn tại đỉnh cấp ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, lại có Hàn Sâm khống chế, muốn thoát khỏi bọn họ cũng không khó.

- Vân thiếu, thật sự là xin lỗi, Tệ thần đã nói, ưu tiên thẻ thông dụng Thánh Đường.

Ánh mắt Tô Tiểu Kiều dạo qua bốn phía một vòng:

- Đội trưởng Hàn ra giá bốn tấm thẻ thông dụng Thánh Đường… còn có ai ra giá tiền cao hơn hay không…

Cuối cùng Hàn Sâm vẫn thuận lợi mua được Miêu Quân, để Miêu Quân một lần nữa trở về trong Hồn Hải của hắn.

Cuối cùng chuôi thần huyết bảo cụ thương đinh ốc cũng bị Hải Vân dùng hai tấm thẻ cấp S Thánh Đường mua đi, Hàn Sâm có chút bất ngờ, tiểu tử này lại là fan hâm mộ cuồng nhiệt của Tệ thần.

Hàn Sâm tổng cộng thu được 27 tấm thẻ cấp S Thánh Đường cho Tiến Hóa Giả, mà chỉ mất đi hai thần huyết thú hồn cùng với một thanh thần huyết bảo cụ, giá tiền này cao đến mức phát rồ.

Chương 401: Thúc Thủ Chịu Trói

- Nếu như không phải tránh đắc tội với Hải gia, làm sao có thể khiến cho Hải Vân đơn giản mua được hai cái thú hồn của Tệ thần như vậy, thế nào cũng phải mua được một cái.

Sau khi chấm dứt đấu giá, Khánh thiếu vẫn còn không ngừng phàn nàn.

Hàn Sâm nghe thế trong lòng điên cuồng đổ mồ hôi, cái giá kia ở trong con mắt của bọn Khánh thiếu vẫn không thể tính là rất cao, cũng chỉ là bởi vì thân phận của Hải Vân, mới không có ai muốn tranh quá hung với cậu ta.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng biết, hai cái thú hồn kia có thể bán được giá cả cao như thế, chủ yếu vẫn là bởi vì thanh danh của Kim Tệ, mà không phải là hai cái thú hồn kia thật sự đáng giá như vậy.

- Tôi nói Sâm ca này, ngay từ đầu có lẽ anh nên mua áo giáp cùng thú hồn biến thân thành danh của Tệ thần, mặc dù con sủng vật thần huyết kia mạnh, nhưng mà hai thứ kia mới là chiêu bài của Tệ thần…

Khánh thiếu còn tiếc hận thay cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghe thấy vậy trong lòng trực tiếp đổ mồ hôi lạnh, đồng thời cũng có chút cảm động, không nghĩ tới danh hào Kim Tệ của mình vậy mà lại được người ta tán đồng như vậy, không khỏi cũng có chút đắc ý.

- Sâm ca, anh có bán con sủng vật kia không?

Hải Vân vẫn có chút chưa từ bỏ ý định bu lại hỏi, rõ ràng thằng này là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, không lấy được đủ một bộ thì không chịu bỏ qua.

- Hải thiếu, thật sự rất xin lỗi, con sủng vật kia hữu dụng với tôi, tạm thời không tính bán ra.

Hàn Sâm nói.

- Nếu như về sau anh muốn bán, nhất định phải tới tìm tôi trước, giá tiền thương lượng là được.

Hải Vân liên tục dặn dò Hàn Sâm, lúc này mới lưu luyến rời đi.

Hàn Sâm cùng Khánh thiếu, Nguyên thiếu vừa đi ra khỏi phòng đấu giá, đã thấy có mười mấy người xông tới, vây bọn Hàn Sâm cùng Khánh thiếu lại.

- Bọn mày muốn chết thật sao?

Khánh thiếu nhíu mày quát lạnh.

Ninh Nguyệt hơi tiến lên một bước, nhìn Khánh thiếu lạnh nhạt nói:

- Khánh thiếu, Nguyên thiếu, chuyện này không liên quan gì tới hai người, là ân oán cá nhân giữa tôi và Hàn Sâm, mấy người muốn đi, tôi tuyệt không dám ngăn cản, sau này sẽ bưng rượu bồi tội.

- Ninh Nguyệt, Sâm ca cùng mấy người có thù oán gì?

Nguyên thiếu cùng Khánh thiếu nhìn thấy Ninh Nguyệt đều khẽ nhíu mày.

- Hàn Sâm đoạt dị sinh vật của chúng tôi.

Ninh Nguyệt bình tĩnh nói.

- Không phải là một con dị sinh vật thôi sao, anh ra giá đi, tôi thay Sâm ca trả.

Khánh thiếu lập tức nói.

- Không quan hệ tới tiền bạc, có ân báo ân có oán báo oán, hi vọng Nguyên thiếu cùng Khánh thiếu thành toàn.

Ninh Nguyệt không kiêu ngạo không siểm nịnh, chỉ là bình tĩnh nói ra như vậy.

Khánh thiếu Nguyên thiếu lập tức cảm thấy có chút khó giải quyết, đều nhìn về phía Hàn Sâm.

- Sâm ca, xảy ra chuyện gì thế?

Tô Tiểu Kiều mang theo người của Cương Giáp Đoàn vọt ra, tiểu phân đội cùng Cương Giáp Đoàn có liên hệ thiên ti vạn lũ, cũng có thể xem như là người một nhà, nhìn thấy Hàn Sâm bị vây, người của Cương Giáp Đoàn đều vọt ra.

- Nhiều người bắt nạt ít hay sao? Tính thêm tôi nữa.

- Cũng không nhìn một chút xem đây là nơi nào sao, vậy mà dám ở chỗ này đụng đến Sâm ca của bọn tôi.

- Mắt chó của mày bị mù sao? Nơi này chính là Cương Giáp Tí Hộ Sở, không cho phép chúng mày hung hăng càn quấy.

...

Không bao lâu, người của Cương Giáp Đoàn đã ba tầng trong ba tầng ngoài vây mười mấy người bọn Ninh Nguyệt ở bên trong.

- Đa tạ mọi người, Hàn Sâm vô cùng cảm kích, phần nhân tình này tôi nhớ kỹ, ngày sau nếu có chỗ nào cần tới Hàn Sâm tôi, chỉ cần một câu là được. Chuyện hôm nay là ân oán giữa tôi và Ninh Nguyệt, tự tôi giải quyết là được rồi.

Hàn Sâm vội vàng ngăn cản người của Cương Giáp Đoàn.

Người bên ngoài nhìn không ra, nhưng Hàn Sâm đã cùng Tiến Hóa Giả đánh qua không ít trận, mười mấy người bên cạnh Ninh Nguyệt, tất cả đều là Tiến Hóa Giả, hơn nữa là Tiến Hóa Giả đại viên mãn có tố chất thân thể đều đạt đến chừng 30 điểm.

Không nên xem thường mười mấy người này, nếu thật sự muốn đánh nhau, mặc dù người bên phía Hàn Sâm nhiều hơn, nhưng sẽ tử thương càng thêm thảm trọng.

- Khánh thiếu, Nguyên thiếu, chuyện này cứ khiến cho tự tôi giải quyết đi.

Hàn Sâm lại quay sang bọn Nguyên thiếu nói.

- Nếu cần thì cứ nói, nếu như có người muốn lấy nhiều hiếp ít, Khánh thiếu tôi sẽ không đồng ý.

Khánh thiếu cố ý lớn tiếng nói.

- Hàn Sâm, cậu nói như thế nào?

Ninh Nguyệt cũng không để ý tới Khánh thiếu, cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm, mười ba thần gen đại viên mãn, hơn nữa thêm chính y, hôm nay y quyết tâm muốn bắt Hàn Sâm lại, ai tới cũng vô dụng.

Ở trong Liên Minh không tiện động tay, nhưng mà ở bên trong Tí Hộ Sở, chỉ cần y không giết Hàn Sâm ở trước mắt nhiều người, ai cũng không thể thật sự làm gì y, hơn nữa nguyên bản y cũng không có ý định muốn giết Hàn Sâm.

Trên người Hàn Sâm có quá nhiều điểm đáng ngờ, có lẽ chính là thứ mà y muốn, y phải biết rõ.

- Tìm một chỗ khác bàn lại đi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Thật sự có dũng khí.

Ninh Nguyệt khen một tiếng, khiến cho mười mấy người kia vây quanh Hàn Sâm hướng bên ngoài Cương Giáp Tí Hộ Sở mà đi.

Cương Giáp Đoàn cùng bọn Khánh thiếu muốn đi theo, nhưng bị Hàn Sâm quát lui, Hàn Sâm một là không muốn bọn họ bị liên quan đến, thứ hai là hắn cũng có tính toán của mình.

Đi thẳng tới nơi không thấy bóng người ở bên trong dãy núi, Hàn Sâm mới ngừng lại, mấy người bọn Ninh Nguyệt vẫn vây quanh hắn, không khiến cho hắn có cơ hội chạy thoát.

- Hàn Sâm, có tính toán gì không?

Ánh mắt của Ninh Nguyệt bình tĩnh nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Có ý định thúc thủ chịu trói có tính không?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Đám người bọn Ninh Nguyệt lập tức đều ngây ra một lúc, liền Ninh Nguyệt cũng như vậy, cũng không nhịn được nao nao, một hồi lâu mới nhìn Hàn Sâm nói:

- Cậu chắc chắn chứ?

- Mười Tiến Hóa Giả thần gen đại viên mãn, thủ bút lớn như vậy, trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở có lẽ không tìm thấy nhà thứ hai đi? Tôi tự hỏi mình không có năng lực sống sót chạy trốn, cùng bị đánh thương tích đầy mình, còn không bằng ít chịu tội một chút.

Hàn Sâm duỗi hai tay ra, ra vẻ thúc thủ chịu trói.

Ninh Nguyệt bán tín bán nghi, sai người đi tới trói Hàn Sâm, vậy mà Hàn Sâm thật sự không phản kháng lại, mặc kệ do bọn họ dùng khóa khóa tay lại.

- Cậu không sợ tôi giết cậu?

Ninh Nguyệt nhíu mày nhìn Hàn Sâm.

- Tôi biết cậu sẽ không giết tôi, ít nhất trước khi cậu biết được đáp án.

Ngoài miệng thì Hàn Sâm nói như vậy, kỳ thật trong lòng lại âm thầm cười lạnh:

- Mày thật sự cho là khóa tao lại liền có thể giết tao? Nếu không phải là muốn biết chút chuyện từ mày, đã sớm cho mày nếm thử sự lợi hại của hai sủng vật siêu cấp thần huyết của tao rồi.

- Ở bên trong Cương Giáp Tí Hộ Sở, cậu còn có một cơ hội đào tẩu.

Ninh Nguyệt nhìn Hàn Sâm nói.

- Tốt xấu gì tôi cũng là người của tổ hành động đặc biệt an toàn, không bảo vệ người khác thì cũng thôi đi, lại khiến cho nhiều người toi mạng vì tôi như vậy, cho dù chạy được, về sau cũng không có thể diện gì để sống tiếp nữa rồi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Giao dao găm ra, cậu có thể sống rời đi.

Ninh Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi nói ra.

- Nếu là lúc trước, Ninh nhị thiếu gia nói như vậy tôi cũng còn sẽ có chút lo lắng, bây giờ nha, tôi rất rõ ràng, không giao thì không nhất định là sẽ chết, giao nộp thì nhất định là sẽ chết.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Bành!

Lưu Lâm một quyền hung hăng nện lên trên mặt Hàn Sâm, lập tức nện cho Hàn Sâm nằm rạp xuống mặt đất, máu tươi lập tức từ khóe miệng chảy ra ngoài.

- Ông mày bây giờ sẽ khiến cho mày biết cái gì gọi là sống không bằng chết.

Trong giọng nói của Lưu Lâm lộ ra vẻ hung ác, rút một con dao găm ra muốn đâm lên trên người Hàn Sâm.

Lưu Lâm không thực sự đâm vào chỗ hiểm của Hàn Sâm, chỉ là hướng những chỗ khiến cho người ra thống khổ kia mà đâm vào, hơn nữa đâm vào

rất chậm, từng chút lôi kéo qua lại, nhìn xem máu thịt bị cắt từng chút xíu một.

Mặt của Hàn Sâm lập tức trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh giống như hạt châu lập tức từ trên trán chảy xuống dưới, nhưng vẫn cắn răng không rên một tiếng nào.

- Ông màu cũng không tin mày là cục sắt.

Lưu Lâm từ bên hông rút ra một cái ví da màu đen, sau khi mở ra thì thấy bên trong có rất nhiều công cụ nhỏ rất kỳ quái, từ bên trong chọn lấy vài thứ ra, liền chuẩn bị động thủ với Hàn Sâm.

- Được rồi, mang hắn theo, chúng ta đi tới số 107.

Ninh Nguyệt ngăn cản Lưu Lâm, sau khi nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, mới khiến cho người mang theo Hàn Sâm cùng xuất phát.

Chương 402: Số 107

- Số 107 là nơi nào?

Hàn Sâm phun ra một ngụm máu, vẻ mặt không hề thay đổi hỏi.

- Tới nơi thì tự nhiên cậu sẽ rõ.

Ninh Nguyệt không hề nói chuyện với Hàn Sâm, chỉ dẫn theo Hàn Sâm xuất phát.

Nguyên bản Ninh Nguyệt cũng không trông cậy vào chuyện thật sự có thể từ trong miệng loại người như Hàn Sâm hỏi ra cái gì, hơn nữa mặc kệ Hàn Sâm có phải là chủng loại mà y muốn kia hay không, đều đã đến loại tình trạng này, y cũng không thể khiến cho Hàn Sâm có cơ hội.

Hàn Sâm rất là hiếu kỳ đối với số 107 ở trong miệng Ninh Nguyệt kia, nhưng căn bản là bọn Ninh Nguyệt không đàm luận những chuyện này, chỉ là dẫn hắn giống như liều mạng chạy như điên, thoạt nhìn bọn họ thực sự rất vội vàng.

Điều này Hàn Sâm cũng có thể hiểu, bọn họ đã tấn chức thành Tiến Hóa Giả, không thể ở lại không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở quá lâu, nếu không thân thể sẽ không chống đỡ nổi.

Dưới tình huống như thế, Ninh Nguyệt vẫn muốn dẫn hắn đi tới số 107 kia, điều này khiến cho Hàn Sâm càng thêm hiếu kỳ đối với số 107.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không cần tiếp tục nghi vấn quá lâu, bọn Ninh Nguyệt cưỡi tọa kỵ cấp thần huyết chạy đi, trực tiếp xuyên qua Đại Sa Mạc Bạch Ma, đi tới một sơn cốc nham thạch không có một ngọn cỏ.

Cả sơn cốc cơ hồ đều bị vách núi màu trắng bao vây, chỉ có một khe hở cho phép một người đi vào trong sơn cốc, mấy người áp giải Hàn Sâm nối đuôi nhau mà vào, lúc sắp tiến vào trong sơn cốc, Hàn Sâm mới nhìn rõ tất cả ở bên trong.

Trong sơn cốc rộng lớn, không nhìn thấy bất kỳ sinh vật khác, khắp nơi đều là nham thạch màu trắng cùng cát trắng, mà ở trung ương sơn cốc, vậy mà sinh trưởng một đóa hoa lớn kỳ dị màu đỏ như máu, đóa hoa kia tầng tầng lớp lớp giống như là hoa hồng, nở rộ dưới bầu trời.

Mà ở bốn phía đóa hoa kia có rất nhiều dây leo cùng lá cây mang theo gai nhọn hoắt, dây leo lan tràn khắp nơi trong sơn cốc, cơ hồ bao phủ cả sơn cốc vào trong đó, xem ra giống như là một căn phòng lớn lấy đóa hoa lớn màu đỏ như máu kia làm trung tâm.

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn quét mọi nơi, ngoại trừ đóa hoa lớn màu máu kia cùng lá cây, thì cũng không thấy vật gì khác, cũng không có phát hiện ra sinh vật khác tồn tại.

- Chẳng lẽ nơi này chính là số 107?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, nơi này chính là số 107.

Lúc này Ninh Nguyệt lại bất ngờ trả lời Hàn Sâm, sau đó tiếp tục nói:

- Mỗi khi tập đoàn Tinh Vũ chúng tôi phát hiện ra một chỗ hư hư thực thực có dị sinh vật phía trên sinh vật thần huyết, đều làm ghi chép cùng đánh số thứ tự, đây là số 107.

- Cậu nói là đóa hoa lớn kia?

Hàn Sâm nhìn nhìn đóa hoa lớn màu máu bên trong kia, thấy thế nào cũng chỉ là thực vật mà thôi, mặc dù lớn tới khổng lồ, nhưng cũng không thể là dị sinh vật.

- Rất nhanh cậu sẽ biết, đi vào sơn cốc đi.

Ninh Nguyệt không trả lời, lại khiến cho mọi người lấy ra cung tên, ám khí cùng binh khí nhắm ngay vào Hàn Sâm, muốn đuổi Hàn Sâm vào trong sơn cốc.

- Đi vào.

Sau khi Lưu Lâm cởi khóa cho Hàn Sâm, liền hung hăng đẩy một cái lên người hắn.

- Bên trong có cái gì?

Hàn Sâm bị đẩy lảo đảo ngã xuống, lại không thèm để ý đến Lưu Lâm, nhìn Ninh Nguyệt hỏi.

Ninh Nguyệt không đòi thú hồn của hắn, mà dây leo ở trong sơn cốc này mặc dù rất nhiều, nhưng mà chỉ cần có cánh thần huyết, muốn bay ra ngoài cũng không phải là việc gì khó, hắn thật sự có chút không nhìn ra, sơn cốc như vậy làm sao có thể vây khốn hắn được.

- Bây giờ giao ra dao găm, cậu có thể không cần đi vào.

Ninh Nguyệt lạnh nhạt nói.

- Tôi không muốn giao ra dao găm, nhưng mà lúc này tôi cũng không muốn đi vào.

Hàn Sâm nhìn Ninh Nguyệt nói.

- Cậu có thể thử giết chết đám người chúng tôi, sau đó lao ra.

Ninh Nguyệt khẽ cười nói.

Lời này của Ninh Nguyệt, khiến cho bọn Lưu Lâm cười lạnh liên tục, nguyên một đám cầm binh khí nhắm vào Hàn Sâm, dáng vẻ kia giống như đang nói, mau lên đi, nếu không bọn ông sẽ chém mày thành tám khối.

Chẳng ai sẽ cho rằng, Hàn Sâm có thể ở trước mặt mười bốn Tiến Hóa Giả bọn họ xông ra.

Huống gì Hàn Sâm còn bị khóa, nửa người trên cơ hồ là không có cách nào nhúc nhích, đây là loại khóa khớp đặc chế bằng thép Z trong Liên Minh, chủ yếu dùng để khóa các khớp xương của người lại, liền coi như là Tiến Hóa Giả bình thường, cũng không thể tránh thoát khỏi loại khóa khớp này.

Trừ phi là Tiến Hóa Giả mạnh mẽ có tố chất thân thể đạt tới bảy tám mươi điểm, mới có thể bằng vào sức mạnh bản thân giãy giụa khỏi loại khóa khớp này.

- Ninh nhị thiếu gia, cậu cần gì nhất định phải ép tôi tới tử lộ, nếu như cậu còn hận trước đây tôi giết thế thân của cậu, cùng lắm thì tôi bồi thường là được.

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn thẳng ánh mắt của Ninh Nguyệt.

- Nếu như cậu chỉ đắc tội với tôi…tôi tuyệt sẽ không tìm cậu gây chuyện, chỉ tiếc là cậu đã lấy được đồ vật gì đó không nên có được, giao ra đồ vật hoặc là đi vào trong cốc, chính cậu chọn đi.

Ninh Nguyệt lạnh nhạt nói.

- Tôi lựa chọn giết người.

Thân thể Hàn Sâm đột nhiên run lên, thân thể vặn vẹo quỷ dị, những chiếc khóa khớp đó đang khóa hắn lại, vậy mà giống như là đã mất đi da gân để giữ, lần lượt từ trên người hắn rớt xuống.

Hôm nay Hàn Sâm đã tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật lâu rồi, lực khống chế đối với thân thể càng ngày càng mạnh, cốt cách cùng cơ bắp của thân thể di động, so với Súc Cốt Công còn mạnh hơn một bậc, những chiếc khóa khớp này đối với hắn cơ bản là không có tác dụng thực tế gì cả.

Sau khi loại bỏ những chiếc khóa kia, Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán ra dao găm Cổ Huyền Lang, hướng về Ninh Nguyệt điên cuồng đâm tới.

Ninh Nguyệt cũng không kinh ngạc, triệu hồi ra một thanh kiếm, cũng đâm tới Hàn Sâm, đồng thời mười ba Tiến Hóa Giả kia đều từng người triệu hoán ra binh khí, vây công tới Hàn Sâm.

Nếu như Hàn Sâm cố ý dùng dao găm chém giết Ninh Nguyệt, thân thể của hắn chắc chắn sẽ bị binh khí của mười ba Tiến Hóa Giả đâm trúng, đành phải thu tay lui lại, vung ngược tay lên, chém về phía những người khác.

Cường độ thân thể bây giờ của Hàn Sâm, so với thần thể Tiến Hóa Giả còn kém hơn một chút, mặc dù có thể dùng Cổ Tà Chú cùng Phụ Hà tăng lực lượng cùng tốc độ của mình lên, nhưng mà cường độ thân thể lại không có cách nào tăng lên, nếu bị những Tiến Hóa Giả này chém trúng, cũng sẽ bị thương, cho nên Hàn Sâm cũng không dám thật sự là không quan tâm.

Nhưng Hàn Sâm phát hiện ra mình vậy mà đã rơi vào trong khốn cảnh, cho dù sử dụng Cổ Tà Chú cùng Phụ Hà tăng lực lượng cùng tốc độ của mình lên, khiến cho tố chất vượt qua những Tiến Hóa Giả này, hcộng thêm dao găm Cổ Huyền Lang vô cùng cứng rắn, vẫn khó có thể thoát khỏi khốn cảnh bị vây công.

Thậm chí muốn tổn thương một người hủy một món binh khí đều khó có khả năng, mười ba thanh binh khí khác nhau hướng về Hàn Sâm không ngừng điên cuồng đánh tới, nhất thời khiến cho Hàn Sâm lâm vào bên trong hoàn cảnh tuyệt đối xấu, chỉ có thể không ngừng thối lui vào trong sơn cốc.

Đó cũng không phải là mười ba Tiến Hóa Giả kia có bao nhiêu lợi hại, mấu chốt trong đó vẫn là ở trên người Ninh Nguyệt.

Kiếm pháp của Ninh Nguyệt cũng không thể nói là sắc bén, thậm chí có thể nói là có chút tán loạn, có đôi khi thậm chí không hề đâm về phía Hàn Sâm,

ngược lại còn đâm về không trung.

Thế nhưng mà chính là kiếm pháp không hiểu thấu như vậy, cùng thế công của mười ba người kia phối hợp lại, lại khiến cho thế công có chút tán loạn của mười ba người kia, nghiễm nhiên trở nên giống như là trận pháp tinh vi, giết cho Hàn Sâm không thể không lui, thậm chí ngay cả cơ hội phản công đều không có, mặc dù có lưỡi dao sắc bén vô kiên bất tồi, nhưng mà ngay cả trở tay phản công một đòn đều không làm được, chỉ có thể không ngừng lui lại.

Chương 403: Tôi Chọn Giết Người

Đạo khuyết nhất, xả thân lấy nghĩa, hi sinh mình bổ toàn chỗ thiếu hụt của người khác, bằng vào một người bổ toàn sự thiếu hụt của nhiều người, nguyên bản mười ba Tiến Hóa Giả đều là tinh anh đến từ những Tí Hộ Sở khác nhau, cũng không có quá nhiều thời gian luyện tập đánh hợp công, nhưng mà có Ninh Nguyệt ở đây, mười ba Tiến Hóa Giả này lại được ngưng tụ làm một thể, giống như trở thành một cỗ máy giết chóc tinh vi, liền Hàn Sâm cũng không tìm được một chút kẽ hở nào.

Vẻ mặt của Ninh Nguyệt lạnh nhạt, mỗi một kiếm đâm ra nhìn như vô tình, lại tựa hồ mang theo quỹ tích không thể tưởng tượng nào đó, mặc dù thế công của y cũng không lăng lệ ác liệt, nhưng lại giống như đem binh khí cùng công kích của mười ba Tiến Hóa Giả khác hóa thành một bộ phận của mình, hướng về Hàn Sâm cuồn cuộn không dứt phát động thế công, muốn ép hắn về phía đóa hoa ở bên trong kia.

Ninh Nguyệt vốn không muốn lấy mạng Hàn Sâm, y chỉ là muốn tận mắt nhìn Hàn Sâm chiến đấu cùng những dị sinh vật có thực lực mạnh mẽ đó, nhìn tận mắt thấy Hàn Sâm giết chết những dị sinh vật đó hoặc là bị giết, để chứng minh suy đoán ở trong lòng mình.

- Nguyệt thiếu, tôi và cậu không nên đến tình trạng sống chết như vậy chứ?

Hàn Sâm tự nhiên hiểu rõ ý đồ của Ninh Nguyệt, vừa lui vừa nói.

- Nếu Ninh Nguyệt tôi chỉ là một người, sẽ muốn cùng cậu trở thành bạn bè, tuyệt sẽ sẽ không cố ý tổn thương cậu nửa phần, đáng tiếc…

Ngoài miệng thì Ninh Nguyệt nói như thế, kiếm trong tay lại không hề dừng lại, chỉ dẫn lấy mười ba Tiến Hóa Giả bức bách Hàn Sâm tiếp tục lui vào bên trong đóa hoa kia.

- Vậy thì thật sự là đáng tiếc, tôi vốn không muốn giết cậu, đáng tiếc… đáng tiếc…

Hàn Sâm thở dài nói, hắn nói đích thật là suy nghĩ trong lòng.

Trước khi biết rõ ràng quan hệ giữa Ninh gia và Hàn gia, Hàn Sâm thật sự không muốn giết người, nhưng mà bây giờ lại không có lựa chọn nào khác. Giống như Ninh Nguyệt, Hàn Sâm cũng là loại không ra tay thì thôi, nhưng một khi ra tay thì sẽ không lưu tình.

- Giả trang khoác lác cái gì thế, mày còn muốn giết người? Mày cho rằng có một con dao găm sắc bén cứng rắng đã rất giỏi sao? Đều vô dụng mà thôi, mày bây giờ đã là thú ở trong lồng, bọn tao muốn mày sống thì mày sẽ sống, bọn tao muốn mày chết thì mày phải chết.

Lưu Lâm hung tợn kêu lên.

- Thật sao?

Hàn Sâm hơi nhếch khóe môi lên, mắt thấy đao kiếm sắp đâm tới mình nhưng không hề lui lại nữa, đánh một chỉ tới Lưu lâm.

- Lui về phía sau.

Trong lòng Ninh Nguyệt lập tức sinh ra cảm giác không ổn, mặc dù thấy thế nào thì Hàn Sâm cũng không thể ngăn được nhiều đao kiếm như vậy, nhưng mà không biết vì sao, Ninh Nguyệt lại cảm thấy rất nguy hiểm.

Mắt thấy đao kiếm của bọn Lưu Lâm đã sắp chém lên trên người Hàn Sâm, mà Hàn Sâm không có khả năng trốn tránh, lực lượng của bọn họ cũng đã đi hết, bây giờ muốn thu lại binh khí cũng đã có chút không kịp, mặc dù có

được mệnh lệnh của Ninh Nguyệt, nhưng vẫn chỉ đành cắn răng chém xuống.

OÀ..ÀNH!

Một con quái vật khổng lồ giống như bò cạp giống như ong, bên ngoài thân thể bọc một lớp vỏ màu ngà sữa hơi mờ xuất hiện ở phía trước Hàn Sâm, cứ thế mà phá tan đao kiếm của bọn Lưu Lâm chém về phía Hàn Sâm.

Đám binh khí do những thần thể Tiến Hóa Giả kia điều khiển, không nói tới sức mạnh hay là trình độ sắc bén, ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở đã có thể nói là đỉnh phong, nhưng mà vẫn không thể làm bị thương con quái vật kia nửa phần, đao kiếm chém lên trên người con quái vật, một đám người lại bị chấn liên tiếp lui về phía sau.

Răng rắc!

Một đôi móng vuốt giống như là lưỡi hái tử thần của siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương giao thoa mà qua bờ vai Lưu Lâm, lập tức cắt đầu của Lưu Lâm xuống, ném bay lên giữa không trung, cặp mắt kia đến chết đều vẫn còn trừng lớn, bên trong tràn đầy kinh hãi.

Siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương điên cuồng xông vào giữa đám người, bốn cánh điên cuồng chấn động, thân hình nhanh giống như là U Linh, tám cái móng vuốt sắc bén điên cuồng bay múa.

Giết chóc chân chính đã bắt đầu, siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương phối hợp với siêu cấp sủng vật trang giáp, căn bản là lực lượng không nên xuất hiện ở không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, mà ngay cả những thần thể Tiến Hóa Giả kia cũng không thể đả thương được nó một chút nào, trái lại những nơi siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương đi qua, lập tức là một mảnh chân cụt tay đứt bay tứ tung, máu tươi phun tung toé ra bốn phía, ở dưới lực lượng tuyệt đối, mặc dù là Khuyết Nhất Kiếm của Ninh Nguyệt cũng đã hoàn toàn không có tác dụng, chỉ có thể mặc cho siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương giết chóc.

Siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương bây giờ, tuyệt đối sẽ không kém hơn so với lão quy, thậm chí còn kinh khủng hơn, dù sao tốc độ cùng lực lượng

của nó đều không kém hơn lão quy, mà ngay cả lực phòng ngự mạnh nhất của lão quy, cũng bởi vì có siêu cấp sủng vật trang giáp tồn tại, khiến cho siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương còn mạnh hơn một bậc.

Hơn nữa năng lực bay lượn cùng tám cái móng vuốt vô cùng sắc bén, siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương giết tới những thần thể Tiến Hóa Giả đó dễ dàng giống như là giết gà.

Lúc này bọn Ninh Nguyệt muốn rút đi đã không còn cơ hội nữa, đường đi tới vốn chỉ là một cái khe hở, chỉ cho phép một người thông qua mà thôi, hơn nữa tốc độ của bọn họ kém xa Hoàng Kim Sa Trùng Vương, một đám người mới vừa thối lui đến chỗ khe hở, cũng đã bị siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương diệt hơn phân nửa, chỉ vẹn vẹn có ba người trốn vào trong khe núi được.

Mặc dù tâm tính kiên định như Ninh Nguyệt, nhìn thấy những thần thể Tiến Hóa Giả mà tập đoàn Tinh Vũ thật vất vả mới bồi dưỡng được bị giết chóc như vậy, trong lòng cũng không nhịn được hơi run rẩy, mà càng khiến cho y run rẩy hơn, đó là bản thân siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương.

- Chẳng lẽ sủng vật này lại là tồn tại đã vượt qua thần huyết?

Ninh Nguyệt vừa lui vào trong cái khe kia, vừa phức tạp nhìn con siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương kia do hình thể quá khổng lồ mà không có cách nào tiến vào trong khe hở.

Trực tiếp thu hồi siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương vào trong Hồn Hải, tự Hàn Sâm nắm lấy dao găm Cổ Huyền Lang xông vào trong cái khe, chuyện đã xảy ra tới nước này, hắn làm sao có thể khiến cho Ninh Nguyệt chạy như vậy.

Dưới Cổ Tà Chú cùng Phụ Hà song trọng tác dụng, lại khiến cho tốc độ toàn diện của Hàn Sâm vượt qua những thần thể Tiến Hóa Giả bọn Ninh Nguyệt, chỉ là một lát đã đuổi kịp bọn họ.

Hai thần thể Tiến Hóa Giả ở phía sau kia kinh hãi muốn ngăn cản Hàn Sâm lại, nhưng mà ở trong cái khe này căn bản không có không gian để tránh né,

mà binh khí của bọn họ không ngăn được một đòn của dao găm Cổ Huyền Lang, trực tiếp liền cả người lẫn vũ khí đều bị chẻ thành hai đoạn.

Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết cùng máu tươi bắn ra, Ninh Nguyệt liền thấy hai người còn lại đã ngã xuống, Hàn Sâm lại vọt tới trước mặt y.

Ninh Nguyệt biết mình khó có thể may mắn thoát khỏi, nghìn tính vạn tính, thật không ngờ Hàn Sâm vẫn còn có một con sủng vật khủng bố như vậy, thở dài một tiếng, Ninh Nguyệt dứt khoát buông tha cho chống cự, trực tiếp đứng tại chỗ nhắm mắt chờ chết.

- Ninh Nguyệt, đến cùng là trong sơn cốc này có cái gì cổ quái?

Hàn Sâm dùng dao găm gác lên cổ Ninh Nguyệt hỏi.

- Giết là được, chớ có hỏi nhiều.

Nhưng vẻ mặt của Ninh Nguyệt lại không hề thay đổi, liền con mắt cũng không mở ra.

- Muốn chết cũng chưa hẳn là chuyện dễ dàng.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu, đột nhiên một cái thú hồn từ trong Hồn Hải của hắn bay ra, phóng tới chỗ Ninh Nguyệt.

Ninh Nguyệt nghe xong lời nói của Hàn Sâm, lập tức biến sắc, vội vàng mở mắt ra, chỉ thấy một cái thú hồn giống như cá sấu lại giống như một con rết toàn thân màu tím đậm đáng ghê tởm vọt tới trước mặt y.

OÀ..ÀNH!

Cái thú hồn kia không hề dừng lại, vọt thẳng vào trong thân thể Ninh Nguyệt, từng đốt thân thể quái dị đâm thủng ngực bụng, thân thể to lớn vậy mà hoàn toàn chui vào trong thân thể Ninh Nguyệt.

Ninh Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân giống bị đao cắt kim đâm, có loại cảm giác như bị ngàn đao đang xẻo thịt, nhưng mà loại cảm giác này cũng chỉ giằng co trong một giây, một giây sau, cái thú hồn quỷ dị đáng ghê tởm kia lại chui ra từ trong thân thể Ninh Nguyệt, thân thể to lớn bò quanh bên

ngoài thân Hàn Sâm, đôi con mắt quỷ dị đang nhìn chằm chằm vào Ninh Nguyệt.

Chương 404: Cửu Mệnh Huyết Miêu

Ninh Nguyệt bị cái thú hồn đáng ghê tởm kia nhìn thoáng qua, không biết vì sao, trong đáy lòng vậy mà nổi lên một loại cảm giác rét lạnh sâu đậm, giống như ngay cả linh hồn đều đang run sợ.

Ninh Nguyệt không nói hai lời, trực tiếp cầm kiếm trong tay đâm về ngực của mình, dĩ nhiên là muốn tự mình kết thúc.

Rống!

Thú hồn đáng ghê tởm đang bao quanh ngoài thân Hàn Sâm phát ra một tiếng gầm rú, Ninh Nguyệt lập tức đã mất đi khống chế đối với thân thể, hai tay giang ra, ném thanh kiếm xuống mặt đất.

Nhìn sắc mặt Ninh Nguyệt đang trắng bệch khó có thể khống chế mình, Hàn Sâm lạnh nhạt nói:

- Tôi đã nói rồi, cậu muốn chết cũng không dễ dàng đâu, trả lời tôi mấy vấn đề, có lẽ tôi sẽ cho phép cậu chết đi.

- Đó là loại thú hồn gì?

Ninh Nguyệt ho khan hai tiếng, lại không trả lời vấn đề của Hàn Sâm, chỉ nhìn chằm chằm vào thú hồn đáng ghê tởm kia hỏi.

- Thủy Triết Long, thú hồn cộng sinh.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Đoạn thời gian trước Hàn Sâm vẫn luôn tra tìm tư liệu về thú hồn cộng sinh ở bên trên Internet, nhưng đáng tiếc căn bản không hề có tư liệu về thú hồn cộng sinh, về sau tự hắn làm rất nhiều thí nghiệm, mới hiểu rõ cách dùng thú hồn cộng sinh.

Thủy Triết Long có thể ký sinh trên người bất cứ sinh vật nào, cộng hưởng với tính mạng đối phương, nói cách khác bây giờ tính mạng của Ninh Nguyệt đã không thuộc về y nữa, Thủy Triết Long cũng có được một bộ phận quyền khống chế thân thể Ninh Nguyệt, quyền khống chế bao nhiêu, phải xem lực lượng đối lập giữa thú hồn cộng sinh cùng kí chủ.

Không hề nghi ngờ gì, thân là thú hồn siêu cấp thần huyết huyết, Thủy Triết Long mạnh mẽ hơn Ninh Nguyệt nhiều lắm, cho nên dĩ nhiên là Thủy Triết Long đã có được quyền ưu tiên khống chế thân thể Ninh Nguyệt.

Bây giờ nhất cử nhất động của Ninh Nguyệt, thậm chí là một bộ phận suy nghĩ trong đầu y, đều có thể trực tiếp bị Thủy Triết Long cảm thấy, lại hóa thành tin tức truyền sang cho Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm có thể biết rõ một bộ phận suy nghĩ bây giờ của Ninh Nguyệt.

Thú hồn cộng sinh cũng có khuyết điểm của nó, nếu như lực lượng của nó yếu hơn, kém hơn đối phương, thì có thể sẽ bị đối phương phản chế, trái lại khống chế hành vi của nó.

Đương nhiên, nếu như lực lượng của đối phương mạnh hơn thú hồn cộng sinh, hoặc nói là không kém quá nhiều so với thú hồn cộng sinh, dưới tình huống đối phương hết sức phản kháng, thú hồn cộng sinh cũng khó có thể ký sinh ở trên người đối phương.

Nhưng mà nếu như ký sinh thành công, Thủy Triết Long cũng sẽ hấp thu chất dinh dưỡng của thân thể này, Ninh Nguyệt càng mạnh, Thủy Triết Long cũng sẽ phát triển theo, cơ hồ là rất khó thoát khỏi khống chế của Thủy Triết Long.

Ở bên trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, Hàn Sâm không có gì cố kỵ, không có ai hay loại lực lượng nào ở bên trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở có thể mạnh hơn thú hồn siêu cấp thần huyết huyết, ký sinh cơ hồ là trăm phần trăm có thể thành công.

Trừ phi là Tiến Hóa Giả siêu cấp thần gen toàn mãn, nhưng đáng tiếc là loại người này bây giờ căn bản không tồn tại ở bên trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, ngay cả Hàn Sâm cũng không phải.

Hàn Sâm lại hỏi thêm mấy vấn đề, Ninh Nguyệt lại không đáp, Hàn Sâm mượn nhờ lực lượng của Thủy Triết Long, cũng chỉ đọc được một ít tin tức, ý chí của Ninh Nguyệt quả thật là có chút quá mạnh mẽ.

- Ninh Nguyệt thật là lợi hại, lại có thể làm tới mức này, ý chí xác thực là mạnh tới đáng sợ.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Ninh Nguyệt, Ninh Nguyệt cũng đúng lúc đang nhìn hắn.

- Giết tôi đi, cậu dựa vào tôi thì không có khả năng đạt được bất kỳ thứ gì mà cậu muốn đâu.

Ninh Nguyệt lạnh nhạt nói.

- Ninh Nguyệt, nhận ra đây là gì chứ?

Hàn Sâm biết chỉ sợ vấn đề thông thường sẽ không có cách nào khiến cho ý chí của Ninh Nguyệt dao động, trầm ngâm một lát, móc ra sợi dây chuyền tinh thể màu máu giống như mèo giống như cáo mà mình mang theo trong người kia, đưa tới trước mắt Ninh Nguyệt hỏi.

Trong nháy mắt Ninh Nguyệt nhìn thấy sợi dây chuyền kia, vẻ mặt vậy mà biến đổi, mà Hàn Sâm từ trong tin tức mà Thủy Triết Long truyền về, đã nghe được trong đầu Ninh Nguyệt điên cuồng hò hét:

- Cửu Mệnh Huyết Miêu… làm sao có thể là Cửu Mệnh Huyết Miêu được…

- Không có khả năng… tôi đã điều tra cặn kẽ bối cảnh của cậu… cậu không thể nào là hậu nhân của Hàn giáo quan…

Ninh Nguyệt nhìn sợi dây chuyền tinh thể màu máu trong tay Hàn Sâm, vậy mà mở miệng nói chuyện.

- Vì sao lại không thể?

Hàn Sâm thấy ý chí của Ninh Nguyệt thất thủ, lập tức hỏi ngược lại.

Nghe thấy câu hỏi lại này của Hàn Sâm, Ninh Nguyệt lại giật mình, một hồi lâu mới đột nhiên giống như bị ma nhập nói:

- Đúng vậy, cậu nên là nhậu nhân của Hàn giáo quan… nhất định cậu là hậu nhân củas Hàn giáo quan… nếu như không phải là hậu nhân của ông ấy, làm sao có thể có người như vậy… làm sao có thể…

Nói đến đây, vẻ mặt của Ninh Nguyệt đã trở nên cực kỳ phức tạp, nhìn Hàn Sâm nói:

- Nếu như trước kia cậu sớm lấy ra Cửu Mệnh Huyết Miêu, chúng ta sao lại đi đến một bước này? Hàn giáo quan có đại ân đối với Ninh gia chúng tôi, nếu như sớm biết cậu là hậu nhân của Hàn giáo quan, Ninh Nguyệt nào sám bất kính với cậu, bây giờ lại rơi vào kết quả như vậy?

Hàn Sâm hừ lạnh nói:

- Cho dù Hàn gia có ân đối với Ninh gia, đó cũng là chuyện xảy ra không biết bao nhiêu năm trước rồi, nếu tôi không có sức tự vệ, chỉ sợ cũng chưa chắc cậu sẽ quan tâm tới ân tình gì đó trước kia.

Ninh Nguyệt lại lắc đầu nói:

- Ninh gia có lời dạy, nếu như gặp hậu nhân của Hàn giáo quan, tất phải đối xử như ân nhân, hơn nữa cậu là hậu nhân của Hàn giáo quan, Ninh gia chúng tôi muốn vô lễ cũng không có lá gan kia…

Hàn Sâm nghe thế lấy làm kỳ lạ, hắn mượn nhờ Thủy Triết Long có thể cảm giác được suy nghĩ trong đầu Ninh Nguyệt, biết không phải là y đang nói dối, nhưng mà Hàn Sâm lại không tiện trực tiếp hỏi vì sao mà Ninh gia lại không có lá gan động tới người Hàn gia, nếu lời này hỏi ra, chỉ sợ là Ninh Nguyệt sẽ hoài nghi hắn có phải thật sự là hậu nhân của Hàn giáo hay không, đến lúc đó có thể hỏi được chỉ sợ là sẽ ít hơn.

Mà Hàn Sâm cũng không dám khẳng định mình chính là hậu nhân của Hàn giáo quan, dù sao chuyện này cũng quá ly kỳ, dùng năng lực của Ninh gia, không có khả năng không điều tra ra bối cảnh gia đình của hắn, nếu Ninh Nguyệt không phát hiện ra cụ Hàn Kính Chi của Hàn Sâm chính là giáo quan Hàn Kính Chi của quân đội đặc chủng Lam Huyết kia, chính Hàn Sâm cũng rất hoài nghi, đến cùng cả hai có phải là cùng một người hay không, dù sao thì tuổi tác của hai người cũng kém xa nhau.

Hàn Sâm đang suy tư xem tiếp theo phải hỏi như thế nào, Ninh Nguyệt đã cười khổ tiếp tục nói:

- Nếu như sớm biết cậu là hậu nhân của Hàn giáo quan, tôi sao phải khổ cực tốn hao nhiều tâm tư như vậy, còn tổn thất nhiều Tiến Hóa Giả gen đại viên mãn mà Ninh gia vất vả bồi dưỡng được như vậy, hậu nhân của Hàn giáo quan có thể chém giết những sinh vật siêu cấp thần huyết huyết đó thì có gì đáng ngạc nhiên đâu…

- Xem ra cậu cũng biết không ít chuyện trước kia.

Hàn Sâm nhìn Ninh Nguyệt không mặn không nói một câu, nhưng trong lòng thì lại kỳ vọng Ninh Nguyệt có thể nói tiếp, người như Ninh Nguyệt, nếu không phải là y muốn nói, chò dù là giết y đi, chỉ sợ cũng khó hỏi ra được nửa chữ.

- Chuyện trước kia, những bậc cha chú cũng không muốn nhiều lời, tôi có thể biết cũng cực kỳ có hạn, nhưng Hàn giáo quan có đại ân với tổ tiên của Ninh gia chúng tôi, hơn nữa cũng có gia huấn, đời đời tương truyền không dám quên, tôi biết được một ít chuyện, phần lớn cũng đều là chuyện về Hàn giáo quan.

Ninh Nguyệt thở dài nói:

- Khi tôi còn bé nghe được những sự tích của Hàn giáo quan, luôn muốn trở thành người như Hàn giáo quan, có lẽ về sau sẽ có cơ hội trả lại ân tình cho Hàn gia, nhưng đáng tiếc là thật không ngờ, ân tình chưa trả, lại trở thành địch nhân với hậu nhân của Hàn giáo quan trước.

- Ồ, vậy cậu nói một chút xem, Ninh gia của cậu nói như thế nào về vị tổ tiên kia của tôi?

Hàn Sâm nhìn Ninh Nguyệt nói, chỉ trông mong y kể nhiều thêm, khiến cho mình biết chuyện năm đó nhiều hơn một chút.

Ninh Nguyệt cũng không có ý tứ muốn giấu diếm, trực tiếp nói ra, nhưng những chuyện mà Ninh Nguyệt nói về Hàn giáo quan kia, lại làm Hàn Sâm nghe tới ngẩn người, thật sự không thể tin được tổ tiên của chính mình còn có một nhân vật như vậy.

Chương 405: Mơ Hồ

Tiểu tổ đặc công hành động điều tra ban đầu ngay sau khi loài người hoàn thành kỹ thuật truyền tống không gian, là nhóm người thứ nhất chính thức dùng tư cách nhân loại truyền tống tới.

Một nhóm đầu tiên, còn không phải là nhóm của Hàn Kính Chi cùng Ninh gia kia, đều là những thành viên tổ hành động thông thường, nhưng mà truyện tống qua đó, phát hiện một ít gì đó, nhưng mà cũng đã xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn ở bên trong, cũng chỉ có hai người truyền tống trở về.

Sau khi hai người kia báo cáo lại là bọn họ phát hiện một không gian khác, khiến cho mọi người vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, rất nhanh đã tổ chức tiểu tổ hành động đặc công thứ hai truyền tống vào chỗ không gian kia.

Lần triệu tập nhân viên này, liền không còn là thành viên tiểu tổ hành động thông thường, mà là do một tiểu tổ hành động tinh anh tạo thành, tổng cộng có mười một người, trong đó cũng bao gồm giáo quan Hàn Kính Chi của quân đội đặc chủng Lam Huyết.

Tiểu tổ hành động kia, chính là tiểu tổ hành động số bảy.

Tiểu tổ hành động này, sau khi truyền tống tới không gian kia, ở bên trong tổng cộng chưa đến bảy ngày, cuối cùng người đi ra vẫn chưa tới một nửa,

trong đó có Hàn Kính Chi cùng vị tổ tiên Ninh gia kia.

Sau khi mấy người đi ra đều bị phân biệt đặt câu hỏi điều tra, cuối cùng nói cái gì thì người ngoài không thể nào biết được, nhưng từ đó về sau, lại không tiếp tục làm thí nghiệm với người sống nữa, ngược lại một lần nữa sửa đổi trang bị truyền tống không gian, cho tới mấy năm sau, mới công bố tin tức cho nhân loại biết về trang bị truyền tống không gian cùng phát hiện về thế giới Tí Hộ Sở.

Mà mấy người bọn Hàn Kính Chi còn sống trở về kia, không lâu sau đó đều chết rất ly kỳ.

Đoạn thời gian trước khi bọn họ chết, có lẽ là bởi vì liên quan tới chuyện Liên Minh giám sát bọn họ, bọn họ đều không nhiều lời về những chuyện xảy ra ở không gian khác kia, nhưng vẫn lưu lại một chút tin tức.

Ví dụ như vị ở Ninh gia kia, từng nói với người nhà rằng Hàn Kính Chi ở trong chỗ kia đã chém giết quái vật cứu bọn họ, hơn nữa còn nói Hàn Kính Chi là khí công đại sư chân chính vân vân, quả thực miêu tả Hàn Kính Chi trở thành một nhân vật anh hùng siêu cấp.

Về phần sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu kia, chính là vật tùy thân của Hàn Kính Chi, bị Hàn Kính Chi một mực cầm trong tay vuốt vuốt, chưa từng rời tay, người của tiểu tổ hành động số bảy đều biết con Cửu Mệnh Huyết Miêu kia.

Bởi vì bị Liên Minh giám sát, vị ở Ninh gia kia nói cũng không nhiều, có thể lưu lại lại càng ít, người nhà họ Ninh cũng là sau khi vị kia chết đi, Liên Minh dần dần buông lỏng giám sát đối với Ninh gia, mới phát hiện ra một ít tin tức về Tí Hộ Sở mà vị này lưu lại, đã biết được thêm một ít chuyện.

Người Ninh gia biết không nhiều lắm, Ninh Nguyệt biết lại càng ít, y nói ra được cũng chỉ là một chút ít.

Hàn Sâm theo tin tức trong đầu Ninh Nguyệt do Thủy Triết Long truyền tới cũng có thể biết rõ, lời Ninh Nguyệt cũng không thể giả, người nhà họ Ninh xác thực mà có lòng biết ơn đối với Hàn Kính Chi, nhưng mà nói là lòng cảm ơn không bằng nói là lòng kính sợ phải nhiều hơn một chút.

Dù sao lúc trước vị lão tổ Ninh gia kia miêu tả Hàn Kính Chi mạnh mẽ quá đáng, là một vị đại sư khí công chân chính, có rất nhiều năng lực đáng sợ, khiến cho Ninh gia kiêng kị Hàn Kính Chi rất sâu.

- Cậu đã điều tra qua bối cảnh gia đình tôi, nên biết chuyện tập đoàn Tinh Vũ lúc trước thu mua nhà máy của nhà tôi chứ? Vì sao lại nhằm vào nhà chúng tôi?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Ninh Nguyệt hỏi, chuyện về Hàn Kính Chi quá xa xưa, quan hệ tới hắn cũng không lớn, nhưng mà chuyện này thì hắn lại cấp bách muốn biết rõ.

Ninh Nguyệt hơi ngẩn ra, sau đó mới lên tiếng:

- Cậu sẽ không hoài nghi Ninh gia chúng tôi hại cha cậu đấy chứ? Mặc kệ cậu có tin hay không, tôi có thể khẳng định nói cho cậu biết, tuyệt không có chuyện này, nói lời không dễ nghe, tập đoàn Tinh Vũ muốn nuốt nhà máy của nhà cậu thì có quá nhiều biện pháp, căn bản không cần phiền toái đi giết người như vậy. Hơn nữa nếu thật sự là Ninh gia chúng tôi hại cha cậu, lúc trước đại ca tôi ở Tí Hộ Sở gặp được cậu, đã sớm xuống tay với cậu rồi, ai cũng sẽ không thả một người có thù giết cha ở bên cạnh mình đâu.

Hàn Sâm nghe thấy vậy khẽ nhíu mày, kỳ thật lời của Ninh Nguyệt cũng là bộ phận mà hắn nghi ngờ, Thần Thiên Tử đã sớm điều tra về hắn, nếu thật sự là tập đoàn Tinh Vũ hại cha hắn, không có đạo lý gì mà Thần Thiên Tử không xuống tay với hắn, dù sao khi đó Thần Thiên Tử muốn giết hắn thì quá dễ dàng.

- Lúc trước tại sao Ninh gia nhà cậu phải chiếm đoạt nhà máy của nhà tôi?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Lúc trước tôi đã cặn kẽ xem qua tư liệu, sở dĩ chiếm đoạt nhà máy của nhà cậu, cũng chỉ là bởi vì nhà máy nhà cậu nắm giữ cách điều chế vài loại hợp kim tốt, có thể sản xuất ra vài loại hợp kim có tác dụng đặc thù, so với hợp kim cùng loại do tập đoàn Tinh Vũ sản xuất ra còn tốt hơn một chút, cho nên mới phải thu mua nhà máy của nhà cậu, nhưng đều là dùng quy trình chính quy, mặc dù trong quá trình gặp một chút khó khăn, nhưng mà bởi vì

cha cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chuyện sau đó liền trở nên rất thuận lợi, liền một vài phương án thu mua đã chuẩn bị sẵn đều không cần dùng tới nữa.

Ninh Nguyệt tiếp tục khẳng định nói:

- Nhưng chuyện cha cậu xảy ra việc ngoài ý thì tuyệt đối không có bất cứ quan hệ nào tới tập đoàn Tinh Vũ chúng tôi, chuyện xảy ra với cha cậu, liền người quản lý khu vực lúc ấy chịu trách nhiệm về việc này đều cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng mà cho dù cha cậu không xảy ra bất trắc, tập đoàn Tinh Vũ cũng đã chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn tài chính, có thể đơn giản chiếm đoạt nhà máy của nhà cậu, nếu như chiếm đoạt một cái xưởng nhỏ như vậy còn cần phải giết người, thì tập đoàn Tinh Vũ cũng không cần làm cái gì nữa, mỗi ngày không biết sẽ cần phải giết bao nhiêu người.

Dừng một chút, Ninh Nguyệt mới nói thêm:

- Tôi nói những lời này, không phải là cầu xin cậu cái gì, chỉ là có vài việc Ninh gia chúng tôi không thể gánh vác thay cho người khác được.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn Ninh Nguyệt một hồi lâu, lại chỉ vào cành hoa cùng đóa hoa lớn ở trong sơn cốc hỏi:

- Trong này lại là chuyện gì?

- Đóa hoa lớn cùng cành hoa kia chính là một con dị sinh vật mạnh mẽ, nguyên bản tôi muốn ép cậu đi vào đánh với nó một trận, nếu như cậu giết nó, tôi có thể thừa cơ nhận lấy thi thể của nó, nếu như cậu bị giết, coi như là loại trừ một mối họa lớn trong lòng, cũng có thể thuận tiện hiểu rõ thêm chút ít tình huống của dị sinh vật này.

Ninh Nguyệt nói.

Hàn Sâm hứng thú nhìn đóa hoa lớn cùng cành hoa bên trong một lúc, sau đó nheo mắt lại nói với Ninh Nguyệt:

- Cậu có muốn sống hay không?

- Cậu có dám khiến cho tôi sống hay không?

Ninh Nguyệt nhìn Hàn Sâm hỏi lại.

- Nơi này là số 107, Ninh gia của cậu biết không ít chỗ như thế này đi, đưa hết tư liệu cho tôi, tôi sẽ thả cậu.

Hàn Sâm híp mắt nói.

- Được.

Vậy mà Ninh Nguyệt cũng không hỏi sau khi mình nói ra những tài liệu kia, Hàn Sâm có thể thật sự buông tha y hay không, trực tiếp liền nói những tài liệu kia ra.

Ninh Nguyệt nói những thứ này, là thứ mà bây giờ Hàn Sâm cấp bách muốn biết rõ nhất, chỉ có thể tìm được sinh vật siêu cấp thần huyết, hắn mới có thể mau chóng tấn chức thành Tiến Hóa Giả, chỉ bằng vào sức mạnh của một mình hắn, muốn tìm được sinh vật siêu cấp thần huyết thì quá phải phụ thuộc vào vận may rồi, đã có những tài liệu mà mấy đời Ninh gia tìm được này, Hàn Sâm có thể nhẹ nhõm tìm được sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Cậu đi đi.

Hàn Sâm khiến cho Thủy Triết Long buông lỏng khống chế đối với Ninh Nguyệt.

Nhưng cũng chỉ là buông lỏng mà thôi, Thủy Triết Long vẫn bảo trì trạng thái cộng sinh với Ninh Nguyệt, trừ phi lực lượng của Ninh Nguyệt vượt qua Thủy Triết Long, nếu không cho dù là ở trong tinh không xa xôi bên ngoài, Hàn Sâm vẫn có thể sử dụng Thủy Triết Long điều khiển Ninh Nguyệt tự sát.

Ninh Nguyệt cũng nao nao, không nghĩ tới Hàn Sâm lại thật sự bỏ qua cho y, nhưng Ninh Nguyệt đã ngay lập tức hiểu rõ tâm tư Hàn Sâm, nhưng vẫn không nói toạc ra, chỉ là từ tốn nói một câu:

- Hậu nhân của Hàn giáo quan, sẽ chỉ là bạn của Ninh gia tôi, không phải là địch nhân của Ninh gia.

Nói xong, Ninh Nguyệt liền xoay người rời đi, cũng không có ý muốn giải thích.

Chương 406: Oai Của Thiên Sứ

- Nếu như không phải là Ninh gia xuống tay với cha, vậy cái chết của cha là sao đây?

Trong lòng Hàn Sâm nghi hoặc, mặc dù lời nói của Ninh Nguyệt khẳng định là có giữ lại, không thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng đại bộ phận đều có thể tin được, dù sao có Thủy Triết Long cộng sinh với y, Ninh Nguyệt cũng không thể nói dối.

Hơn nữa trước khi cha xảy ra chuyện còn lưu lại đồ đạc khiến cho bọn họ đi tìm Ninh gia, giống như là đã có đoán trước, hơn nữa khả năng Ninh gia là địch nhân cũng tương đối thấp.

- Nhưng loại tình huống lúc đó, cho dù không phải là do Ninh gia gây ra, Ninh gia thật sự sẽ nhớ tới ân tình xa xưa như vậy, giúp cô nhi quả mẫu nhà mình ư? Cha sẽ làm chuyện đánh bạc như vậy hay sao? Trừ phi…

Trong mắt Hàn Sâm lóe lên một tia hàn quang:

- Trừ phi đối phương vốn là địch nhân của Ninh gia, tất nhiên là Ninh gia sẽ đối địch với bọn họ.

Mặc dù đã có một chút manh mối, nhưng mà Hàn Sâm vẫn rất khó tra ra được chuyện gì, sở dĩ hắn không giết Ninh Nguyệt, chính là hy vọng có thể mượn nhờ Ninh Nguyệt tra ra chút chuyện, bây giờ có Thủy Triết Long cộng sinh với Ninh Nguyệt, cái mạng nhỏ của Ninh Nguyệt đang ở trong tay hắn, có thể nói là sống chết của Ninh Nguyệt chỉ trong một ý niệm của hắn, đồng thời Hàn Sâm cũng có thể từ chỗ Ninh Nguyệt biết được rất nhiều tin tức.

Đối với Hàn Sâm bây giờ mà nói, một Ninh Nguyệt còn sống, hữu dụng hơn một Ninh Nguyệt chết đi rất nhiều.

Ánh mắt chuyển hướng nhìn tới đóa hoa lớn cùng cành hoa ở trong sơn cốc, Hàn Sâm không có ý tứ muốn chính mình đi mạo hiểm, chỉ một ngón tay, gọi Thánh Chiến Thiên Sứ ra, Hàn Sâm vẫn muốn xem sức chiến đấu của Thánh Chiến Thiên Sứ đến cùng là như thế nào, hiện tại không thể tốt hơn nữa rồi.

Dưới mệnh lệnh của Hàn Sâm, Thánh Chiến Thiên Sứ tiến vào trạng thái chiến đấu, biến thành thiên sứ chiến đấu giáp vàng tóc vàng mắt vàng, vỗ hai cánh màu vàng bay tới đóa hoa lớn kia.

Thánh Chiến Thiên Sứ bay cũng không nhanh, chỉ vỗ cánh chậm rãi bay vào bên trong, mới vừa vặn bay vào trong phạm vi cành hoa, lại đột nhiên nhìn thấy cành hoa trong cả sơn cốc kịch liệt lay động.

Từng cành hoa dài hẹp thô to như cánh tay giống như từng con rắn lớn cuốn tới Thánh Chiến Thiên Sứ, ít nhất cũng có cả trăm cành, tốc độ nhanh kinh người, trong chốc lát đã lao tới trước người Thánh Chiến Thiên Sứ.

Thánh Chiến Thiên Sứ chuyển động, hai cánh hung ác vỗ lên, mấy trăm cành hoa giống như con rồng ở bốn phía, trong chốc lát giống như đã tiến vào cảnh quay chậm, thân ảnh cao ngạo xinh đẹp kia từ giữa đám cành hoa bay tránh qua.

OÀ..ÀNH!

Nơi thân ảnh Thánh Chiến Thiên Sứ xuất hiện, một mảnh cành hoa dài hẹp liền đứt gãy, cành đứt cùng tàn hoa bay đầy trời, đóa hoa to lớn kia mãnh liệt co rút lại phát ra âm thanh quái dị, vô số cành hoa múa loạn, giống như bức tường xiềng xích tử thần ở trong địa ngục cuốn về phía Thánh Chiến Thiên Sứ.

Nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng, ngọc thủ của Thánh Chiến Thiên Sứ đang bay trên không trung nhẹ vẫy, từng cành hoa đã bị trực tiếp chặt đứt, giống như đó chỉ là cây cỏ thông thường vậy.

Chỉ trong nháy mắt, Thánh Chiến Thiên Sứ cũng đã vọt tới trước đóa hoa to lớn, hoặc là căn bản không cần dùng tới chữ xông này, chỉ là một đường bay thẳng tới.

Rống!

Đóa hoa to lớn mãnh liệt mở ra, vậy mà hóa thành một cái miệng cự thú đáng ghê tởm, bên trong mọc đầy răng nanh, một ngụm định nuốt Thánh Chiến Thiên Sứ đang vọt tới trước mặt nó xuống.

Hàn Sâm đang hối hận phải chăng mình có chút quá tự đại, có lẽ là nên đem siêu cấp sủng vật trang giáp cho Thánh Chiến Thiên Sứ mặc vào, dù sao đối thủ cũng là sinh vật siêu cấp thần huyết, Thánh Chiến Thiên Sứ thật vất vả mới hoàn thành tiến hóa vậy mà bị một ngụm cắn chết rồi, đây chẳng phải quá thiệt thòi hay sao.

Không nói đến sủng vật siêu cấp thần huyết trân quý tới cỡ nào, chỉ là sủng vật hình người xinh đẹp như vậy, giá trị của nó cũng không phải là tiền tài có thể cân nhắc nổi.

Lúc Hàn Sâm đang có chút ảo não, lại đột nhiên nhìn thấy thân thể đóa hoa cực lớn kia đột nhiên bị một phân thành hai, thân ảnh cao ngạo kia của Thánh Chiến Thiên Sứ một chút bụi cũng không dính từ bên trong đi ra, tư thái ngạo mạn như nữ vương kia, máu tươi phun ra đầy trời, thậm chí ngay cả một giọt cũng không dính lên trên thân thể thánh khiết của nó.

- Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Ma Ngục Hoa, không đạt được thú hồn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa.

Một âm thanh vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm không khỏi ngây ra một lúc, ánh mắt nhìn về phía Thánh Chiến Thiên Sứ cũng trở nên có chút phức tạp.

Nhớ ngày đó hắn liền mắt của Kim Mao Hống con đều không đâm thủng, bây giờ Thánh Chiến Thiên Sứ lại chém giết một sinh vật siêu cấp thần huyết giống như là nghiền chết một con kiến, khiến cho Hàn Sâm đều cảm thấy có chút không chân thật.

- Phát tài… thật sự phát tài rồi… nó còn kinh khủng hơn sủng vật siêu cấp thần huyết Hoàng Kim Sa Trùng Vương rất nhiều…

Cho đến tận lúc Thánh Chiến Thiên Sứ chạy tới trước mặt hắn, Hàn Sâm mới kịp phản ứng lại, ôm cổ Thánh Chiến Thiên Sứ muốn hôn lên mặt nó.

Hàn Sâm cũng không phải là có tâm tư hèn mọn bỉ ổi gì, chỉ là hành động theo bản năng trong lúc hưng phấn, nhưng mà mặc dù Thánh Chiến Thiên Sứ không hề di động, bị Hàn Sâm ôm chặt, nhưng bàn tay như ngọc trắng lại nhẹ giơ lên, chặn lại miệng của Hàn Sâm đang hôn tới mặt nó, khiến cho Hàn Sâm chỉ hôn trúng phần găng tay lạnh như băng của nó.

Hàn Sâm ngơ ngác một chút, nhìn dung nhan cao ngạo lãnh diễm kia của Thánh Chiến Thiên Sứ, lại không nhìn thấy nửa phần sắc thái tình cảm nào.

Nhíu mày thu hồi Thánh Chiến Thiên Sứ vào trong Hồn Hải, Hàn Sâm đi tới trước một viên tinh thể màu xanh lá lớn cỡ quả bóng rổ ở trong sơn cốc, đó là gen sinh mệnh tinh hoa do Ma Ngục Hoa lưu lại, mà Ma Ngục Hoa đã biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm ôm lấy tinh thể màu xanh lá, thè lưỡi ra liếm lên bên trên, từng dòng chất lỏng mát lạnh chảy vào trong bụng, lập tức hóa thành thanh khí tỏa ra tế bào toàn thân.

Cả người giống như được thanh tẩy qua một lần, toàn thân Hàn Sâm đều cảm thấy khoan khoái dễ chịu khó có thể nói ra được.

Ăn gen sinh mệnh tinh hoa của Ma Ngục Hoa, siêu cấp thần gen +1.

Không bao lâu, âm thanh khiến cho người ta phấn chấn vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm càng thêm tham lam liếm ăn gen sinh mệnh tinh hoa, khiến cho âm thanh kia không ngừng vang lên.

Cuối cùng một khối gen sinh mệnh tinh hoa này đã vào trong bụng toàn bộ, Hàn Sâm lấy được 8 điểm siêu cấp thần gen, tổng điểm siêu cấp thần gen đã đạt tới 68 điểm.

Mặc dù Hàn Sâm chưa đi kiểm tra thử, nhưng mà hắn đại khái đoán chừng, tố chất thân thể trụ cột của mình rất có thể đã tiếp cận con số 30 điểm rồi.

Một trị số vô cùng đáng sợ, Tiến Hóa Giả thần gen đại viên mãn, tố chất thân thể tổng hợp cũng chỉ là 30 điểm mà thôi, mà bây giờ gen của hắn còn chưa toàn mãn, cũng đã tiếp cận con số này rồi.

Hàn Sâm thật sự rất chờ mong, sau khi chính mình đi qua ao tiến hóa lột xác, đạt được siêu thần thể gia trì, thân thể sẽ đạt tới trình độ kinh khủng cỡ nào.

- Nếu như tới chậm, đừng nói là bằng hữu, chỉ sợ liền tư cách làm địch nhân cũng không có.

Hàn Sâm nhớ tới lời mà Thần Thiên Tử nói với hắn lúc trước, khóe miệng không khỏi nổi lên một nụ cười mang theo ý tứ sâu xa.

Mặc dù Thần Thiên Tử đi sớm, nhưng mà tố chất thân thể muốn đạt tới trình độ vượt 100, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Mà Hàn Sâm dựa theo xu thế hiện nay, khi siêu cấp thần gen của hắn toàn mãn tiến lên không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, sợ là chỉ cần hơi chút săn giết ăn thêm một ít gen, là có thể nhẹ nhõm đạt tới trình độ trên 100.

Tiến Hóa Giả vượt 100 điểm, đây chính là những Tiến Hóa Giả tùy tiện đặt ở nơi nào đều được xưng tụng là nhân vật hàng đầu, mà đối với Hàn Sâm, chuyện đó đã dễ như trở bàn tay.

Chương 407: Phân Công Kỳ Lạ

Triệu hồi Kim Mao Hống ra, Hàn Sâm cũng được thể nghiệm cảm giác chạy nhanh như điện chớp, lúc Kim Mao Hống toàn lực chạy đi, Hàn Sâm chỉ cảm thấy cảnh vật hai bên mau chóng lui về phía sau, quả thực còn sảng khoái hơn cả xe thể thao, hơn nữa trong lúc Kim Mao Hống chạy như điên, ngồi ở trên lưng nó cơ hồ không hề cảm thấy xóc nảy.

Chỉ chưa tới một tiếng đồng hồ, Hàn Sâm đã về tới Cương Giáp Tí Hộ Sở, mà giai đoạn trước kia ít nhất hắn phải đi một hai ngày, mà đây còn không phải là tình huống Kim Mao Hống dùng hết tốc lực.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, đã có tốc độ của Kim Mao Hống, hơn nữa hắn từ chỗ của Ninh Nguyệt biết được vị trí của sinh vật siêu cấp thần huyết, hắn hoàn toàn có thể trong thời gian ngắn nhất đi săn giết số lượng lớn sinh vật siêu cấp thần huyết, khiến cho siêu cấp thần gen của mình đạt tới trạng thái viên mãn.

Mặc dù bây giờ Hàn Sâm hận không thể lập tức cưỡi Kim Mao Hống đi thẳng tới chỗ sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng hắn vẫn tạm thời nhịn xuống xung động trong lòng.

Qua không bao lâu sau, hắn cần tham gia kỳ thi tốt nghiệp, còn có các loại sự tình như trao tặng quân hàm cùng phân phối nhập ngũ chờ hắn đi làm, những việc này đều có ảnh hưởng rất lớn đối với Hàn Sâm về sau, cho nên Hàn Sâm có ý định sau khi kết thúc chút chuyện này, lại lợi dụng đoạn thời gian trước khi nhập ngũ, hoàn thành nghiệp lớn siêu cấp thần gen viên mãn của mình.

Sau khi về tới Tí Hộ Sở, Hàn Sâm liên hệ với Lâm Bắc Phong trước, hắn đã đồng ý với Lâm Bắc Phong là sẽ bán thú hồn U Linh Tinh Nghĩ thần huyết cho y, bây giờ bộ áo giáp này đối với Hàn Sâm có lẽ đã không có tác dụng gì nữa rồi, cũng không cần phải lưu lại.

Sau khi Lâm Bắc Phong lấy được áo giáp U Linh Tinh Nghĩ thần huyết thì mừng húm, y ít nhất còn phải hai ba năm nữa mới có thể khiến cho thần gen đại viên mãn, y còn có thể dùng cái áo giáp thần huyết này rất lâu nữa, hơn nữa cho dù là không có tác dụng gì, chỉ là bộ dáng rất ngầu này đã khiến cho Lâm Bắc Phong vô cùng hài lòng.

Hàn Sâm không có cần tiền của Lâm Bắc Phong, chỉ là bảo Lâm Bắc Phong giúp hắn thu chút ít thịt cấp thần huyết để gán nợ, để bổ toàn mười lăm điểm thần gen còn lại của mình kia.

Bây giờ Hàn Sâm không có thời gian tự mình đi săn giết sinh vật thần huyết, còn có rất nhiều chuyện hắn cần phải làm.

Trong lúc nhất thời Lâm Bắc Phong không lấy được nhiều thịt cấp thần huyết như vậy, nhưng Hàn Sâm cũng không gấp, lại nói Lâm Bắc Phong từng đợt đưa cho hắn, dù sao hắn còn phải chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp, còn phải ở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở một thời gian ngắn nữa.

- Con dị sinh vật tựa như chim Phượng Hoàng kia cách Cương Giáp Tí Hộ Sở khá gần, sau này bắt nó làm thịt trước, dùng Thánh Chiến Thiên Sứ tăng thêm lực phòng ngự mạnh mẽ của siêu cấp sủng vật trang giáp, chắc có lẽ không cần sợ hãi ngọn lửa của nó, vạn nhất có thể có thú hồn, vậy thì thật sự là thoải mái rồi.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Trở lại trường quân đội, vừa vặn bọn lão Thạch đều đang ở trong phòng ngủ, hiếm khi mấy người đều không đi vào trong Tí Hộ Sở, liền cùng đi tới phòng ăn tụ hội.

Mấy người đều nói rõ trước, ai cũng không mang theo bạn gái, chính là cùng một chỗ tâm sự.

- Lão Tam, sau khi tốt nghiệp chuẩn bị đi nơi nào?

Uống được một nửa, lão Thạch ôm bả vai Hàn Sâm hỏi.

- Đợi trí tuệ nhân tạo phân phối.

Hàn Sâm có chút bất đắc dĩ nói.

Mặc dù hắn rất muốn đi tới chiến hạm của Kỷ Yên Nhiên để phục vụ, dù là làm một tên lính quèn cũng được, nhưng căn bản là không có cơ hội, hắn đã nghĩ biện pháp nghe ngóng rất lâu, căn bản liền phiên hiệu chiến hạm Kỷ Yên Nhiên đang ở đều không nghe ngóng được.

Hàn Sâm không hề có ý định phát triển ở trong quân đội, cho nên nếu không thấy được Kỷ Yên Nhiên, đi nơi nào với hắn cũng không khác nhau quá lớn, chỉ cần không phải là đi lên tiền tuyến làm bia đỡ đạn là được.

Hơn nữa cho dù là đi lên tiền tuyến, hắn cũng coi như là tinh anh tốt nghiệp trường quân đội, còn có thể lấy được quân hàm thiếu tá, như thế nào cũng

không thể lưu lạc thành pháo hôi được.

Hơn nữa hắn là thành viên của tổ hành động đặc biệt an toàn, còn đảm nhiệm qua chức vụ đội trưởng, lúc trí tuệ nhân tạo phân phối cũng sẽ có tính ưu tiên nhất định.

Đương nhiên, kỳ thật còn có thể vận dụng một chút quan hệ, trực tiếp chỉ định nơi phục vụ cụ thể, nhưng mà đối với Hàn Sâm thì cũng không có ý nghĩa quá lớn, nhờ vả cũng khá là phiền toái.

Mấy người cười cười nói nói, mặc sức tưởng tượng mộng tưởng tương lai và đại chí tung hoành của mình, mãi cho đến nửa đêm bốn người mới kề vai sát cánh trở về phòng ngủ.

Hàn Sâm có rất ít thời gian hưởng thụ sinh hoạt chân chính trong trường học, hiếm khi có nhiều ngày như vậy, mỗi ngày ngoại trừ học tập lý luận thì chính là xem một ít sách cổ, gia tăng tu dưỡng cùng trình độ cổ văn của mình.

Loại chuyện học cổ văn này, thoạt nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng nếu thật sự muốn đạt tới mức thông hiểu đạo lí, có thể xem hiểu chân nghĩa của Động Huyền Kinh, lại là một chuyện vô cùng khó khăn.

Chỉ là Hàn Sâm tuyệt đối là không cảm thấy khổ, hắn thực sự quá hiếu kỳ với Động Huyền Kinh, có thể khiến cho một nhân loại dùng thân thể phá toái hư không, truyền tống vào không gian Tí Hộ Sở, đây cơ hồ chẳng khác gì là truyện thần thoại.

Mặc dù ở thời đại vũ lực mạnh mẽ ngày nay, những đại năng cấp Bán Thần đó cũng không có ai dám nói mình có thể dùng thân thể xé rách không gian.

- Nếu như có thể học thành Động Huyền Kinh, trong Liên Minh còn có ai đáng để mình sợ hãi nữa? Không cần nói đạt tới tình trạng giống như Động Huyền Tử, cho dù chỉ được một nửa, thậm chí chỉ là một hai phần mười, chỉ sợ là đã có thể đánh khắp Liên Minh không địch thủ, cường giả cấp Bán Thần cũng không coi là cái gì.

Mỗi lần nghĩ tới đây, Hàn Sâm đều cảm thấy trong lòng hình như có một ngọn lửa nóng bỏng đang thiêu đốt, thôi thúc hắn đi học tập những văn tự cổ đại trúc trắc khó hiểu đó.

Cũng may là nhân loại thời nay có trình độ gen tiến hóa rất cao, trình độ phát triển của não hơn xa nhân loại trước kia, rất nhiều người chưa tiến hóa có gen toàn mãn, đều có trí nhớ rất mạnh, Hàn Sâm càng là nhân tài kiệt xuất trong số đó, học tập đến cũng không thể nói là phải cố hết sức.

Hơn nữa cần kiên nhẫn cùng lĩnh ngộ, nếu như có thể chân chính thông hiểu đạo lí, đến lúc đó tự nhiên có thể đọc hiểu quyển Động Huyền Kinh kia rồi.

Khó có được thời gian không cần phải đánh đánh giết giết, mỗi ngày Hàn Sâm tiến vào Tí Hộ Sở đều chờ Lâm Bắc Phong đưa tới thịt cấp thần huyết, sau đó lại trở về trường quân đội học tập, không bao lâu sau sẽ nghênh đón kỳ thi tốt nghiệp của mình.

Không có bất kỳ lo lắng gì, mặc dù Hàn Sâm đã giữ lại nhiều, nhưng vẫn dùng ưu thế tuyệt đối lấy được vị trí thứ nhất trong kỳ thi, cũng đạt được quân hàm thiếu tá.

Có thể ở trong trường quân đội đạt được quân hàm thiếu tá, đây là vinh quang mà chỉ có số rất ít tinh anh mới có, hơn nữa hạn ngạch trong mỗi trường quân đội đều có hạn, nhưng dùng thành tích cùng cống hiến của Hàn Sâm đối với Hắc Ưng, cấp bậc thiếu tá này của hắn là không cần nghi ngờ một chút nào.

Sau đó chỉ cần chờ thêm bốn mươi tám tiếng, có thể từ trong trí tuệ nhân tạo của trường quân đội kiểm tra xem mình sẽ được phân phối tới nơi nào.

- Sư huynh, thực xin lỗi.

Đã đến thời gian xem xét, Hàn Sâm đang muốn đi xem mình được phân phối tới nơi nào, Vương Manh Manh lại đi tới trước mặt hắn, cúi đầu không dám nhìn hắn, vô cùng thấp thỏm nhỏ giọng nói, nếu như không phải là thính lực của Hàn Sâm rất tốt, cơ hồ là không nghe được cô đang nói cái gì.

- Làm sao vậy?

Hàn Sâm cười sờ lên đầu của Vương Manh Manh, mặc dù Vương Manh Manh cũng đã hai mươi tuổi rồi, nhưng mà ấn tượng của Hàn Sâm đối với cô vẫn luôn là Manh Manh tiểu muội muội.

- Sư huynh, thực xin lỗi, em chưa được sự đồng ý của anh, đã nhờ người phân phối anh đến đội chiến giáp mà em muốn đi, thật sự rất xin lỗi sư huynh…

Vương Manh Manh càng nói thì tiếng càng nhỏ, đôi má ửng đỏ, cũng không dám nhìn Hàn Sâm.

- Anh còn tưởng là chuyện gì, nơi em có thể nhập ngũ, chắc chắn sẽ không tệ, có loại chuyện tốt này, sư huynh còn phải cảm ơn em.

Hàn Sâm vừa nói vừa tra tin tức của mình ở trong trí tuệ nhân tạo.

Thế nhưng mà tin tức hiện ra trong trí tuệ nhân tạo lại khiến cho Hàn Sâm hơi ngây ngốc.

Chương 408: Vĩnh Thán Nữ Thần

- Sư muội, quân đoàn chiến giáp mà em muốn đi kia không phải tên là Vĩnh Thán Nữ Thần đấy chứ?

Hàn Sâm lộ ra vẻ cổ quái nhìn tin tức ở trong trí tuệ nhân tạo.

- Vĩnh Thán Nữ Thần là gì? Chúng ta phải đi quân đoàn chiến giáp hoàng gia.

Vương Manh Manh hơi nghi hoặc một chút nhìn về phía trí tuệ nhân tạo, chỉ nhìn thoáng qua, cô cũng đã ngây ra.

Chỉ thấy ở bên trên rõ ràng viết, chỗ Hàn Sâm được phân phối tới là ban bếp núc trên Vĩnh Thán Nữ Thần nào đó.

- Kỳ quái, là bọn họ lầm lẫn hay sao?

Vương Manh Manh lập tức có chút nóng nảy, vội vàng dùng máy truyền tin bấm một mã số, chỉ chốc lát sau, sắc mặt của Vương Manh Manh lập tức trở nên cổ quái.

- Là ai?

Hàn Sâm nhàn nhạt hỏi.

Tin tức phân phối này rất cổ quái, không có tin tức về nơi đóng quân hoặc là quân khu tương ứng, thậm chí không có phiên hiệu quân đoàn tương ứng, chỉ biết là ban bếp núc trên một chiến hạm tên là Vĩnh Thán Nữ Thần.

Một thiếu tá xuất thân từ trường quân đội lại bị phân phối tới một ban bếp núc, loại chuyện này không phải là không có, nhưng hẳn là chỉ xảy ra ở trên mấy chiếc chiến hạm đỉnh cấp trong Liên Minh kia mà thôi, Vĩnh Thán Nữ Thần lại không ở trong số đó.

Nếu như nói không có ai động tay động chân ở trong đó, đánh chết Hàn Sâm cũng không tin.

- Không biết, người em nhờ cũng không thể làm gì, tin tức phân phối của anh là do trí tuệ nhân tạo trung ương trực tiếp ban bố, trừ phi có được quyền hạn hạch tâm, nếu không thì không có cách nào sửa đổi.

Vương Manh Manh trợn to mắt nhìn Hàn Sâm:

- Sư huynh, là anh nhờ ai đó à?

- Nếu như mà anh biết, thì anh cũng sẽ không hỏi em là ai làm rồi.

Hàn Sâm nghĩ nghĩ rồi hỏi:

- Có thể điều tra ra là ai động tay hay không?

Vương Manh Manh tựa hồ cũng rất khổ não lúc lắc cái đầu nhỏ nói:

- Quyền hạn không đủ, không tra ra được, nhưng người có năng lực làm ra việc này cũng không có quá nhiều.

- Có khả năng là tập đoàn Tinh Vũ hay không?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Không có khả năng, mặc dù Ninh gia có lực ảnh hưởng nhất định ở trong quân đội, nhưng vẫn chưa tới loại trình độ này, hơn nữa nếu như Ninh gia gây ra, không có khả năng sẽ không tra được.

Vương Manh Manh trực tiếp lắc đầu nói.

- Vậy thì đừng suy nghĩ nhiều nữa, dù sao thì đi nơi nào cũng giống nhau, có người muốn cho anh đi, anh liền đi thử xem.

Cái nhìn của Hàn Sâm rất thoáng, người có thể làm được tới mức này, đã không phải là hắn có thể kháng cự rồi.

Hơn nữa càng là cao tầng trong Liên Minh thì càng tương đối nhiều khu vực, pháp luật cùng quân quy cũng càng thêm nghiêm khác, hắn cũng không cần lo lắng có người thật sự trắng trợn làm gì với hắn.

- Một binh lính chuyên lo chuyện bếp núc đều là thiếu tá, rốt cuộc thì Vĩnh Thán Nữ Thần là địa phương dạng gì đây?

Trong lòng Hàn Sâm ẩn ẩn còn có chút chờ mong.

Nhưng theo phân phối đi báo danh còn có thời gian ba tháng nữa, cũng không cần gấp gáp như vậy, Hàn Sâm có ý định lợi dụng khoảng thời gian này tận lực hoàn thiện siêu cấp thần gen của mình, nếu như có thể trước khi đi trở thành Tiến Hóa Giả thì là tốt nhất rồi.

Cũng may là trong khoảng thời gian này Hàn Sâm được Lâm Bắc Phong trả nợ không ít thịt cấp thần huyết, thần gen chỉ kém ba điểm nữa là đầy, đã giảm bớt đi rất nhiều phiền toái.

Còn dư lại ba tháng, có thể ở lại trường quân đội cũng có thể về nhà, mấy người phòng 304 thêm cả mấy người bọn Vương Manh Manh cùng một chỗ

ăn bữa cơm chia tay.

Tâm tình của mọi người đều không vui lắm, cho đến lúc cuối cùng toàn bộ đều đi tới phòng hát karaoke, một bài "Huynh đệ ngủ ở giường trên" của lão Thạch, lại khiến cho mấy cô gái bọn Vương Manh Manh đều có chút sầu não con mắt đỏ ngầu.

- Các anh em, thế giới của chúng ta bây giờ mới bắt đầu, trên con đường chinh phục vũ trụ tinh không, chúng ta nhất định có thể gặp lại, thời điểm gặp lại, tôi hi vọng mọi người còn nhớ rõ gương mặt này của tôi, bởi vì ngoại trừ gương mặt này, toàn thân của tôi đều sẽ treo đầy huân chương…

Trương Dương trực tiếp nhảy lên trên mặt bàn, nắm micro kêu gào lên.

Hàn Sâm chỉ nhớ rõ là mình uống rất nhiều rượu, những người khác cũng giống thế, hình như cuối cùng còn ôm nhau vừa hét vừa nhảy, còn cùng một chỗ rống to bài "Tương lai của tôi không phải là giấc mộng" kia, trí nhớ xa hơn thì cũng có chút mơ hồ rồi.

Mặc dù Hàn Sâm có thể dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đánh tan tác dụng của rượu, nhưng mà Hàn Sâm cũng không làm như vậy, cuộc sống có đôi khi không cần quá tỉnh táo, ít nhất hôm nay hắn không muốn tỉnh táo rời đi.

Tôi biết tương lai của tôi không phải là giấc mộng

Tôi nghiêm túc qua từng phút giây

Tương lai của tôi không phải là giấc mộng

Lòng tôi theo hi vọng đang chuyển động

Tương lai của tôi không phải là giấc mộng

Tôi nghiêm túc qua từng phút giây

Tương lai của tôi không phải là giấc mộng

Lòng tôi theo hi vọng đang chuyển động

Đi theo hi vọng chuyển động

...

Lúc rời khỏi trường quân đội, Hàn Sâm không hề thông báo cho bọn lão Thạch, nguyên một đám yên lặng đi ra khỏi cổng trường quân đội Hắc Ưng, quay đầu nhìn thoáng qua địa phương mà chính mình học tập sinh sống trong gần bốn năm, mặc dù là Hàn Sâm trong lòng cũng không khỏi dâng lên tư vị không muốn.

Những cảm xúc phiền muộn khác cùng hi vọng bức thiết muốn gặp lại thân nhân giao hòa vào nhau, khiến cho Hàn Sâm không phân biệt ra rốt cuộc là mình nên vui hay nên buồn.

- Cuộc sống… vừa mới bắt đầu…

Hàn Sâm kiên định quay người rời đi, đi vào trạm trung chuyển, ngồi lên phi thuyền trở về nhà.

Ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó nhà mình, Hàn Sâm cảm nhận sâu sắc chân lý của câu nói này, ở nhà mấy ngày nay là thời gian thoải mái nhất trong mấy năm qua của hắn.

Cùng mẹ và Tiểu Nghiên ăn cơm nói chuyện phiếm, hẹn Trương Đan Phong cùng đi xem thi đấu, có ít người, cho dù là chia cách lâu, mười năm hai mươi năm thậm chí là càng lâu hơn, nếu lại gặp lại, vẫn giống như mới vừa chia tay hôm qua vậy, không có chút ngăn cách nào.

Hàn Sâm nguyên bản còn lo lắng Ninh gia sẽ tìm đến gây phiền toái, nhưng Ninh gia lại hoàn toàn không có động tĩnh gì, Hàn Sâm một mực lợi dụng Thủy Triết Long khống chế Ninh Nguyệt, đối với hướng đi của Ninh gia cũng coi như là tương đối hiểu rõ, sau khi người nhà họ Ninh biết Hàn Sâm có quan hệ với Hàn giáo quan, hiển nhiên đều rất giật mình, ngoại trừ triển khai điều tra, một mực nghiêm cấm những người khác đi tìm Hàn Sâm phiền phức.

Chuyện này khiến cho Hàn Sâm rất là hiếu kỳ, không biết đến cùng là lúc trước Hàn giáo quan đã làm gì, vậy mà lại khiến cho Ninh gia đến hôm nay

vẫn còn kiêng kị với ông như thế.

Mười ba thần gen viên mãn, coi như là đối với quái vật khổng lồ như tập đoàn Tinh Vũ, cũng tuyệt không phải đơn giản liền có thể bồi dưỡng ra được, nhất định là đã hao tốn không biết bao nhiêu tài lực cùng vật lực mới bồi dưỡng ra được.

Mười ba người cứ như vậy không còn, vậy mà Ninh gia một chút phản ứng đều không có, thậm chí còn ước thúc người nhà không được phát sinh xung đột với Hàn Sâm, chuyện này thực sự khiến cho Hàn Sâm có chút kinh ngạc.

Nhưng chuyện này cũng khiến cho Hàn Sâm yên tâm hơn không ít, ít nhất không cần lo lắng an toàn của người nhà mình sẽ bị uy hiếp, khiến cho hắn có thể an tâm tiến vào Tí Hộ Sở để săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Mục tiêu thứ nhất của Hàn Sâm dĩ nhiên chính là con chim lửa trên núi tuyết kia, nhưng trước khi lên đường, Hàn Sâm vẫn làm chuẩn bị kỹ lưỡng, lần này hắn đi ra ngoài, nhất định phải ở trước khi đi tới Vĩnh Thán Nữ Thần báo danh, tận lực hoàn thiện siêu cấp thần gen của mình, không phải chỉ đơn giản là giết một con chim lửa như vậy.

- Chim nhỏ, anh đến đây.

Hàn Sâm cưỡi Kim Mao Hống xuất phát, tâm tình hơi có chút hưng phấn.

Đến một chỗ không người, trực tiếp khiến cho Kim Mao Hống hóa thành trạng thái cực lớn, mở ra tốc độ cao nhất hướng về Đại Sa Mạc Bạch Ma chạy như điên, tốc độ kia quả thực là không có cách nào hình dung được, bước ra một bước chính là hơn mười mét, ở trong trời đất chạy nhanh như gió giống như là hồng hoang cự thú.

Đã có Kim Mao Hống, Hàn Sâm mới có lòng tin trong vòng ba tháng săn giết lượng lớn sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu không thì chỉ là chạy đi cũng không biết là cần phải lãng phí bao nhiêu thời gian nữa.

Chương 409: Thiết Quyền Bán Thần

Sa mạc màu trắng ở dưới ánh trăng lộ ra vẻ đặc biệt thê lương, ngẫu nhiên có thể nghe thấy một hai tiếng sói tru sâu thẳm, một đống lửa được đốt lên, mà ở bên cạnh đống lửa, Hàn Sâm đang dùng mũi tên Cốt Thứ Ngư cắm lấy miếng thịt để nướng.

Miêu Quân ở trạng thái sủng vật ngồi ở trên đùi Hàn Sâm, đôi mắt mèo không hề chớp nhìn chằm chằm vào miếng thịt nướng đang xì xì ứa ra dầu mỡ thơm phức kia, thỉnh thoảng thò móng vuốt ra muốn chạm vào, nhưng mà tựa hồ lại có chút hơi sợ, thò ra một chút rồi lại thu hồi lại.

- Không nên gấp, sắp ăn được rồi.

Hàn Sâm nhìn bộ dạng của Miêu Quân cảm thấy có chút buồn cười.

Nguyên bản Hàn Sâm muốn đi săn giết con dị sinh vật giống như chim Phượng Hoàng, nhưng mà Hàn Sâm cũng mới chỉ tới đó một lần, hơn nữa con đường mà hắn nhớ, là phải đến một cây đại thụ bị đốt thành than trước, sau đó lại một lần nữa xác định phương vị, mới tìm được ngọn núi tuyết lớn kia.

Thế nhưng mà Hàn Sâm đi tới, đại khái đã đến khu vực trong trí nhớ, lại không tìm được cây đại thụ bị đốt trụi kia, sau khi vòng vo bốn phía một hồi lâu cũng không tìm được tiêu chí quen thuộc, chỉ là dựa theo trí nhớ mơ hồ đi tìm ngọn núi tuyết, đi cả một ngày, kết quả liền bóng dáng của ngọn núi tuyết lớn kia đều không nhìn thấy, chỉ đành nghỉ ngơi một đêm trước, ngày mai lại tiếp tục tìm.

Thật vất vả mới nướng thịt xong, chia ra một nửa cho Miêu Quân, một người một con mèo đang ăn thoải mái, lại nghe được xa xa truyền đến tiếng bước chân tạp nham, âm thanh kia từ xa mà đến gần, thời gian dần qua càng thêm rõ ràng, ẩn ẩn còn có thể nghe được tiếng người.

- Có ánh lửa… bên kia có ánh lửa… hình như là có người…

Hàn Sâm ngẩng đầu liếc nhìn, lờ mờ có thể thấy dưới ánh trăng đang có bốn con vật cưỡi chạy như bay đến phía mình, hai nam hai nữ, chỉ nhìn tọa kỵ cùng áo giáp trên người thì hẳn không phải là nhân vật bình thường.

- Dám đến Đại Sa Mạc Bạch Ma, có lẽ cũng không có nhân vật bình thường.

Hàn Sâm chỉ nhìn thoáng qua liền không nhìn nữa, cúi đầu xuống tiếp tục cùng Miêu Quân ngoạm miếng thịt lớn.

Bốn con vật cưỡi kia rất nhanh đã đến gần Hàn Sâm, sau khi bọn họ nhìn rõ ràng bộ dạng của Hàn Sâm đều rất hưng phấn, đều xoay người từ trên lưng vật cưỡi nhảy xuống đi về phía đống lửa, một thanh niên lông mi vừa đen vừa thô như là hai con sâu róm màu đen ở trong đó mở miệng nói:

- Anh bạn, có thể bán cho chúng tôi một chút nước của anh hay không?

Hai nữ một nam khác đều nhìn chằm chằm vào túi nước của Hàn Sâm để ở bên cạnh, nhịn không được liếm liếm bờ môi khô khốc, ở trong sa mạc rộng lớn không lo không tìm thấy dị sinh vật để ăn, nhưng mà nước lại không dễ dàng tìm được.

Mặc dù uống máu dị sinh vật cũng có thể bổ sung một chút hơi nước, nhưng mà thứ kia càng uống sẽ càng khát, giống như là uống rượu độc giải khát vậy.

Bốn người bọn Cổ Trường Phong đã bị mất phương hướng ở trong Đại Sa Mạc Bạch Ma hơn một tháng, hôm nay thật vất vả mới thấy được người, nghĩ tới trước nhất vậy mà không phải hỏi đường ra, mà là muốn uống ngụm nước.

Nhưng mà bọn họ cũng biết, dám vào trong Đại Sa Mạc Bạch Ma đều không phải là người bình thường, cũng không có dám nổi lên ý đồ cướp giật, huống chi bọn họ còn muốn hướng người này hỏi đường đi ra ngoài, cho nên Cổ Trường Phong nói chuyện rất khách khí.

Hàn Sâm không nói gì, cầm một túi nước lên đưa cho Cổ Trường Phong, sau đó tiếp tục tự mình ăn thịt.

- Đa tạ!

Cổ Trường Phong vui mừng quá đỗi, nguyên bản anh ta đã chuẩn bị sẽ xuất huyết nhiều, dù sao nơi này là ở bên trong sa mạc rộng lớn, nước chính là sinh mạng, không nghĩ tới người này vậy mà dễ dàng đã cho anh ta một túi nước.

- Trước đừng uống.

Cổ Trường Phong lấy nước về, muốn chia cho hai gái một trai khác, nhưng thanh niên có chút gầy yếu kia lại ngăn bọn họ lại, sau đó lấy ra một ít giấy thử, kiểm tra trong nước xem có phải là có độc hay không.

Chờ kết quả đi ra, thanh niên kia mới thở dài một hơi, mỗi người đều uống một chút nước.

- Anh bạn, cám ơn, không biết nên xưng hô như thế nào?

Sau khi Tiêu Lăng Phong uống nước xong, hỏi Hàn Sâm một câu.

- Hàn Sâm.

Hàn Sâm thuận miệng đáp một câu, bàn tay vuốt ve Miêu Quân ở trên đùi.

Tiêu Lăng Phong suy nghĩ một chút, tựa hồ cũng không có ấn tượng gì, lại tiếp tục hỏi:

- Anh có biết đường đi ra đại sa mạc này hay không? Nếu như có thể mang bọn tôi đi ra ngoài, nhất định sẽ thâm tạ.

- Thâm tạ thì không cần, tôi còn phải ở chỗ này săn giết dị sinh vật, tạm thời không tính toán đi ra ngoài, mấy người hướng bên kia mà đi, đại khái ba bốn ngày là có thể đến biên giới sa mạc rồi.

Hàn Sâm chỉ tới phương hướng rời đi.

- Anh bạn, nếu như anh chịu dẫn đường cho chúng tôi, tôi sẽ trả anh một cái thú hồn thần huyết.

Tiêu Lăng Phong nhìn Hàn Sâm nói ra.

Hàn Sâm không nhìn Tiêu Lăng Phong, chỉ là đem thịt nướng mình ăn còn dư lại xé một khối cho Miêu Quân.

Cho dù không cần dùng đầu để nghĩ, Hàn Sâm cũng biết là Tiêu Lăng Phong sợ hắn cố ý chỉ sai đường, người này bảo trì cảnh giác cũng không sai, chỉ là khó tránh khỏi có chút quá mức không phóng khoáng, hơn nữa cũng không hiểu thuật nhìn người, Hàn Sâm cũng lười nhiều lời cùng y.

Một cái thú hồn thần huyết xác thực rất đáng tiền, nhưng mà bây giờ Hàn Sâm căn bản không muốn lãng phí mấy ngày đi đổi lấy một cái thú hồn thần huyết, thứ đó với hắn mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Nhìn thấy Hàn Sâm vậy mà không tỏ vẻ gì, Tiêu Lăng Phong cùng Cổ Trường Phong đều có chút ngoài ý muốn, hai cô gái kia cũng có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

Thú hồn thần huyết mặc kệ là ở đâu bên trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, đều là thứ tốt khiến cho người đỏ mắt, dù là chính bọn họ, cũng không thể thờ ơ đối với một cái thú hồn thần huyết.

Bây giờ chỉ cần dẫn đường là có thể lấy được một cái thú hồn thần huyết, vậy mà đối phương lại không hề động tâm, tựa hồ như chẳng thèm ngó tới, khiến cho bọn họ không khỏi càng thêm cẩn thận quan sát Hàn Sâm.

Cái tên Hàn Sâm này mặc dù cũng có chút nổi tiếng, nhưng mà giới hạn ở trong trường quân đội cùng Cương Giáp Tí Hộ Sở, trong số những nhân vật quý tộc nổi tiếng, người biết Hàn Sâm vẫn quá ít.

Hiển nhiên là Tiêu Lăng Phong cùng Cổ Trường Phong không phải là người ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, cho nên bọn họ cũng chưa từng nghe nói tới tên Hàn Sâm, hơn nữa tên của Hàn Sâm cũng chưa truyền vào cái vòng tròn nhóm bọn họ, cho nên bốn người nhìn một lúc lâu, nhưng ai cũng không nhận ra lai lịch của Hàn Sâm.

- Anh bạn, đã nghe nói qua Thiết Quyền Bán Thần chưa?

Cổ Trường Phong cùng Tiêu Lăng Phong sau khi liếc mắt nhìn nhau, liền quay lại nhìn Hàn Sâm mở miệng nói.

- Cổ Tự Đạo?

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Lăng Phong.

Cái tên Thiết Quyền Bán Thần này có danh tiếng không nhỏ, là một trong trong vài Bán Thần có uy tín lâu năm trong nhân loại, truyền thuyết Cổ gia nguyên bản có cổ võ truyền thừa, rất là tinh thông cổ quyền pháp.

Đặc biệt là Trảm Thiết Quyền của Cổ gia, được xưng tụng là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật quyền pháp số một, phải là đệ nhất hay không thì Hàn Sâm không biết, nhưng mà Cổ Tự Đạo chính là dựa vào một đôi thiết quyền cứ thế mà giết đến tận cấp độ Bán Thần, cũng khiến cho Cổ gia cùng Trảm Thiết Quyền nổi tiếng toàn bộ Liên Minh.

Cổ Tự Đạo lại không tiến vào nghị viện trở thành nghị viên, mở một võ đạo quán, thu một ít học sinh.

Chỉ là không giống như Chiến Thần Võ Đạo Quán ai đến cũng không từ chối, học sinh võ đạo quán Cổ gia thu nhận đều là một ít con dòng cháu giống danh môn, trong đó không thiếu hậu nhân của rất nhiều nghị viên thượng hạ nghị viện.

- Anh ta tên là Cổ Trường Phong, Thiết Quyền Bán Thần chính là ông nội anh ta, anh dẫn đường giúp chúng tôi, sau khi rời khỏi đây chúng tôi có thể cam đoan cho anh gia nhập Thiết Quyền Võ Đạo Quán, trở thành học sinh thân truyền của Thiết Quyền Bán Thần.

Tiêu Lăng Phong chỉ vào Cổ Trường Phong nói.

Chương 410: Thật Không Có Hứng Thú

Có thể trở thành học sinh thân truyền của Cổ Tự Đạo, coi như là ở trong số những nhân vật nổi tiếng giới quý tộc, cũng là chuyện mà rất nhiều người cầu cũng không được, chỉ là việc này đối với Hàn Sâm lại không có lực hấp dẫn quá lớn.

Nếu như là lúc trước, Hàn Sâm còn sẽ suy nghĩ thêm một chút, dù sao cũng là học sinh của Bán Thần, Trảm Thiết Quyền cũng coi như là một trong những Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nổi tiếng đương thời.

Thế nhưng mà từ sau khi lấy được Động Huyền Kinh, trong khoảng thời gian này Hàn Sâm vẫn đang học tập cổ văn, mặc dù vẫn xem không hiểu nhiều, nhưng chỉ vẻn vẹn đã có thể xem hiểu một chút ít, khiến cho Hàn Sâm mừng như điên.

Cùng tốn thời gian đi học Trảm Thiết Quyền gì đó, không bằng bỏ thêm chút thời giờ học tập cổ văn, chỉ cần có thể đọc hiểu Động Huyền Kinh, tùy tiện luyện một chút thì tương lai tiến vào Tí Hộ Sở của Bán Thần sẽ dễ như trở bàn tay.

Trảm Thiết Quyền gì đó kia có lợi hại hơn nữa, cũng không thể xé rách không gian được, chớ đừng nói là thân thể có thể truyền tống vào Tí Hộ Sở.

- Ý tốt xin nhận, nhưng mà thật sự là tôi bận chuyện, mấy người vẫn tự mình đi đi.

Hàn Sâm gian hai tay ra nói.

Ánh mắt của bốn người bọn Cổ Trường Phong nhìn về phía Hàn Sâm càng thêm kinh ngạc, loại chuyện tốt như trở thành học sinh Cổ Tự Đạo này, vậy mà lại có người từ chối, thật sự là khiến cho bọn họ có chút không hiểu.

- Anh bạn, đại khái là anh không tin tôi đi, chuyện đó cũng không sao, bây giờ tôi dạy anh hai chiêu Trảm Thiết Quyền trước, sau khi anh học được lại dẫn đường cho chúng tôi thì thế nào?

Cổ Trường Phong suy nghĩ, cảm thấy người này có lẽ không tin anh ta là cháu trai của Cổ Tự Đạo, cho nên mới không để ở trong lòng như vậy.

Hàn Sâm có chút dở khóc dở cười nhìn thoáng qua Cổ Trường Phong, thật sự là hắn không muốn học Trảm Thiết Quyền gì đó.

Nhưng mà đối phương đã không nổi lên suy nghĩ buồn nôn gì, Hàn Sâm cũng không tiện ác ngôn đáp trả, suy nghĩ một lát liền nhìn Cổ Trường Phong hỏi:

- Mấy người ở trong sa mạc này có thấy một ngọn núi tuyết hay không, tôi đang tìm ngọn núi kia, nếu như mấy người có thể dẫn tôi tìm đến ngọn núi kia, chờ tôi làm xong chuyện cũng có thể dẫn mấy người đi ra ngoài.

Cổ Trường Phong hơi ngơ ngác, thế mới biết là Hàn Sâm thật sự không có hứng thú gì đối với Trảm Thiết Quyền của Cổ gia, mặt già không khỏi đỏ lên.

- Núi tuyết, chẳng lẽ anh nói tới chỗ kia?

Nghe Hàn Sâm nói xong, một cô gái ở trong đó đột nhiên nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Núi lớn như lời anh nói, có phải là chỉ có đỉnh núi mới có băng tuyết bao trùm hay không?

- Đúng vậy, cô thấy à?

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, nguyên bản hắn cũng chỉ là ôm thái độ muốn thử một chút hỏi một câu, dù sao nếu như bọn họ tới gần ngọn núi tuyết, gặp phải con dị sinh vật tựa như chim Phượng Hoàng kia thì chỉ sợ là khó có thể sống sót trở về.

- Thấy thì thấy được, nhưng mà nơi đó có một đám dị sinh vật rất lợi hại trông coi, chúng tôi không dám tới gần…

Cô bé kia lại nói ra.

- Thấy được là tốt rồi, mấy người dẫn tôi đi, chờ tôi làm xong chuyện, chúng ta cùng đi ra ngoài.

Hàn Sâm vội vàng nói.

- Anh bạn, không phải là anh muốn đi săn giết một ít Huyết Cốt Yêu đấy chứ? Tôi khuyên anh tốt nhất là nên bỏ ý nghĩ này đi, một bầy Huyết Cốt Yêu ít nhất cũng có hơn một ngàn con, trong đó Huyết Cốt Yêu biến dị chí ít cũng có hai mươi con trở lên, hơn nữa còn có một con Huyết Cốt Yêu cấp thần huyết, bầy dị sinh vật như vậy, không phải là chỉ mấy người có thể giải quyết, huống chi anh chỉ có một mình.

Tiêu Lăng Phong nói.

Hàn Sâm nghe vậy khẽ nhíu mày, lần trước hắn đi tới, không nhìn thấy có dị sinh vật nào khác, như thế nào lại nghe bọn họ nói, chỗ đó còn có một đám dị sinh vật có được cấp thần huyết cầm đầu.

Nhưng mà đối với Hàn Sâm thì có hay không đều giống nhau, có thì càng tốt, hắn còn thiếu ba điểm thần gen chưa bổ túc, vừa vặn giết đi ăn thịt, nhất cử lưỡng tiện.

- Nếu như mấy người chịu mang tôi đi, Hàn Sâm vô cùng cảm kích, nếu như không muốn, giúp tôi chỉ đường, tôi cũng rất cảm ơn.

Kỳ thật Hàn Sâm cũng không quá muốn cho bọn họ đi theo.

Mặc dù tọa kỵ của bọn họ cũng không tệ, nhưng mà so sánh với Kim Mao Hống của hắn thì vẫn còn kém quá xa, mang theo bọn họ thật sự là vô cùng vướng víu.

- Chúng tôi có thể dẫn anh đi, nhưng mà không biết anh có mang đủ nước để mấy người chúng tôi đi ra cái đại sa mạc này hay không?

Bốn người bọn Cổ Trường Phong bàn bạc trong chốc lát, liền đi đến trước mặt Hàn Sâm hỏi.

- Nước không thành vấn đề.

Hàn Sâm vỗ vỗ túi nước chồng chất ở bên cạnh, lần này hắn mang rất nhiều nước, vốn là có ý định sau khi giết con chim lửa kia, trực tiếp xuyên qua Đại Sa Mạc Bạch Ma đi tới một chỗ mà Ninh Nguyệt đã cung cấp.

Đã Hàn Sâm sung túc nước, bọn Cổ Trường Phong cũng không nói gì thêm nữa, sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau liền chuẩn bị khởi hành.

- Anh bạn, anh có nhiều đồ như vậy, dùng không ít tọa kỵ mang đi à?

Tiêu Lăng Phong nhìn một đống đồ đạc lớn kia của Hàn Sâm hỏi.

- Cũng không có nhiều, một con mà thôi.

Hàn Sâm trực tiếp kêu gọi Kim Mao Hống ra, bởi vì sợ hù bọn họ sợ, cho nên chỉ khiến cho Kim Mao Hống sử dụng tư thái nhỏ nhất, nhưng mà cũng đã khổng lồ giống như là voi ma mút rồi.

- Tọa kỵ thật là hùng tráng.

Bọn Tiêu Lăng Phong nhìn thấy Kim Mao Hống vẫn còn có chút giật mình.

Hàn Sâm cười cười không nói gì, chỉ là mang mọi thứ chất lên trên lưng của Kim Mao Hống, mình cũng cỡi lên.

Một nhóm năm người xuất phát, bởi vì chỉ có Tiêu Lăng Phong có một con tọa kỵ thần huyết, ba người khác đều là tọa kỵ biến dị, tốc độ tiến lên cũng không thể nhanh nổi.

Mặc dù Hàn Sâm hơi có chút buồn bực, nhưng mà cũng chỉ có thể khiến cho Kim Mao Hống khống chế tốc độ chậm rãi đi theo đám bọn họ.

Còn may là bọn họ cách ngọn núi tuyết kia cũng không xa, đại khái chỉ cần một ngày là có thể chạy tới, lúc này Hàn Sâm mới không quá mức sốt ruột chạy đi.

Hàn Sâm cũng đại khái hiểu một chút bốn người này, Cổ Trường Phong là cháu trai của Cổ Tự Đạo, Tiêu Lăng Phong là đồ đệ của Cổ Tự Đạo, hai cô

bé khác, nhìn tương đối đầy đặn gọi là Cổ Yến, dáng người cao gầy thon dài kia tên là Tiêu Vi.

Cổ Yến là em gái của Cổ Trường Phong, cũng không biết là em gái ruột hay là em họ, Tiêu Vi lại là chị ruột của Tiêu Lăng Phong.

- Hàn Sâm, con tọa kỵ này của anh là thú hồn thần huyết à?

Cổ Yến cưỡi một con Dương Giác Thú biến dị đi ở bên cạnh Hàn Lâm, tò mò nhìn khổ người to lớn kia của Kim Mao Hống hỏi.

- Ừm.

Hàn Sâm thuận miệng lên tiếng.

- Có thể có được tọa kỵ như vậy, xuất thân của anh nhất định là rất tốt, như thế nào trước kia tôi chưa từng nghe nói tới anh?

Cổ Yến nháy mắt lại hỏi.

- Tôi xuất thân trong gia đình bình thường, không phải nhân vật quý tộc nổi tiếng, chỉ là vận may tốt hơn người bình thường một chút mà thôi.

Hàn Sâm nói lời thật lòng, mặc dù chính hắn cũng rất cố gắng, nhưng mà có thể thành công, thành phần vận may này không thể coi thường.

Nghe Hàn Sâm nói không phải xuất thân từ gia đình quý tộc nổi tiếng, Cổ Yến ngược lại càng hiếu kỳ:

- Vậy sao anh lại không để bụng tới chuyện trở thành học sinh của ông nội tôi? Chẳng lẽ anh không biết là, trở thành học sinh của Thiết Quyền Bán Thần có ý nghĩa như thế nào sao?

Cổ Trường Phong cùng chị em Tiêu gia ở phía trước đều dựng lỗ tai lên, muốn nghe một chút xem tại sao Hàn Sâm lại từ chối như vậy.

- Tôi là người quen thoải mái rồi, không chịu được quá nhiều quy củ, nếu như chọc giận đại nhân vật như ông của cô rồi bị đánh cho mặt mũi bầm dập thì cũng không tốt.

Hàn Sâm cười đáp.

- Anh là người vô cùng thú vị.

Cổ Yến nghe Hàn Sâm nói như vậy, không khỏi hé miệng cười.

Bởi vì tính tình của Hàn Sâm hiền hoà, tưỡng đối không khó ở chung, tuổi tác của mấy người lại không chênh nhau nhiều, rất nhanh đã nói chuyện, vừa nói chuyện phiếm vừa hướng về mục tiêu tiến lên, cũng không lộ ra vẻ buồn bã lắm.

- Nhìn, chính là chỗ đó.

Đi gần một ngày, Cổ Yến đột nhiên chỉ tới một ngọn núi lớn có thể thấy được mơ hồ ở phía trước kêu lên.

Thị lực của Hàn Sâm hơn xa Cổ Yến, trên thực tế hắn đã sớm thấy ngọn núi lớn kia, nhưng mà lông mày của Hàn Sâm lại dần dần nhíu lại, bởi vì ngọn núi lớn này thoạt nhìn không giống như ngọn núi mà hắn nhìn thấy trước kia.

Chương 411: Huyết Cốt Yêu

Mặc dù đều là núi lớn hùng vĩ, cũng là đỉnh núi bao trùm lấy tuyết trắng mênh mang, nhưng mà rõ ràng ngọn núi này còn cao lớn hơn ngọn núi mà Hàn Sâm nhìn thấy trước kia, hơn nữa cũng hiểm trở hơn rất nhiều.

Núi tuyết nơi con chim lửa kia ở, thoạt nhìn càng giống như là một ngọn núi lửa, mà ngọn núi này lại hùng vĩ dốc đứng, hùng vĩ giống như Thái Sơn vậy, cả hai căn bản không cùng một loại.

- Sai lầm rồi sao?

Hàn Sâm hơi buồn bực, lãng phí một ngày, kết quả là đến một địa phương sai lầm.

- Không thể đi lên phía trước nữa rồi, phía trước chính là lãnh địa của Huyết Cốt Yêu.

Cổ Trường Phong ở trước nhất ngừng lại, ngăn cản mọi người tiếp tục đi tới.

Hàn Sâm từ trên lưng Kim Mao Hống đi xuống, theo bọn Cổ Trường Phong bò lên trên cồn cát, từ xa nhìn tới ngọn núi lớn kia.

Chỉ thấy ngọn núi lớn kia trọc lốc nhìn không thấy nửa cây thực vật sinh trưởng, mặc dù là ở bên trong đại sa mạc này, một ngọn núi hùng vĩ như vậy vẫn lộ ra vẻ vô cùng đột ngột.

Hoàn toàn khác với hạt cát màu trắng, đá trên ngọn núi lớn này tỏa ra một loại màu sắc ngăm đen phát sáng, ngoại trừ tuyết trắng ở trên đỉnh núi, toàn bộ núi lớn đều đen ngòm, giống như có thể hấp thu ánh sáng vậy.

Ở bên trên vách đá ngăm đen tỏa sáng đằng kia, có thể nhìn thấy rất nhiều lỗ thủng rậm rạp chằng chịt giống như tổ ong vậy, từ xa nhìn lại có loại cảm giác dày đặc khủng bố khiến cho người có chứng bệnh sợ lỗ lạnh cả người.

Ở trong rất nhiều lỗ thủng, đang có một đám rết dài hẹp to bằng cánh tay màu đỏ như máu từ bên trong leo ra, những con rết lớn đó ít nhất cũng dài hơn hai mét, chiếm giữ ở giữa vách núi bò ra ra vào vào, thoạt nhìn cực kỳ ghê tởm.

Hàn Sâm nhìn kỹ, đó cũng không phải là con rết thật sự, mặc dù từ xa nhìn lại rất giống như con rết, nhưng mà thân thể hai đầu lại có một cái đầu giống như bọ ngựa, cùng từng đoạn từng đoạn xương máu hợp thành thân thể kết nối ở cùng một chỗ, mỗi một đốt xương màu máu đều sinh trưởng ra ba đôi móng vuốt nhỏ màu máu quái dị, dãy ba đôi móng vuốt màu máu giống như là con rết ngàn chân nhúc nhích, thoạt nhìn có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Trên vách núi có vài chỗ đặc biệt vừa thô vừa to khác, đường kính trên một mét, Hàn Sâm đang nhìn chằm chằm vào một cái lỗ lớn ở trong đó, lại đột nhiên nhìn thấy một con Huyết Cốt Yêu khổng lồ từ bên trong bò ra, thân thể vậy mà còn lớn hơn cả thùng nước, chiều dài trên 10m, nhưng có một

nửa ở trong hang đá chưa hề đi ra, cũng không biết đến cùng là lớn đến mức nào.

Con Huyết Cốt Yêu khổng lồ chiếm giữ ở trên vách núi đá, dưới thân có vô số móng vuốt đang vặn vẹo nhúc nhích, Hàn Sâm nhìn cũng thấy buồn nôn.

- Hàn Sâm, con Huyết Cốt Yêu Vương kia rất kinh khủng, nếu như anh có ý đồ với nó, tôi khuyên anh nên nghĩ lại đi.

Tiêu Vi nhỏ giọng khuyên nhủ.

Hàn Sâm chỉ ừ một tiếng, ánh mắt cũng không hề rời khỏi thân con Huyết Cốt Yêu kia, con Huyết Cốt Yêu này thoạt nhìn thật sự là có chút dọa người.

- Con này thoạt nhìn có chút khủng bố, liệu có khả năng là sinh vật siêu cấp thần huyết hay không?

Hàn Sâm suy nghĩ một lát, liền trực tiếp gọi ra Ma Giác Xà Cung cùng mũi tên Cốt Thứ Ngư, chuẩn bị bắn con Huyết Cốt Yêu kia một mũi tên thử xem.

Nếu như chỉ là một sinh vật thần huyết, khẳng định là không ngăn cản nổi uy lực của hai loại thú hồn thần huyết tăng thêm thuật bắn xoắn ốc.

- Anh định làm gì?

Tiêu Lăng Phong nhìn thấy Hàn Sâm lấy ra cung tên, lộ ra vẻ kinh hãi duỗi tay ta đè chặt tay của Hàn Sâm lại.

- Đã đến đây rồi, đương nhiên là muốn bắn chết con Huyết Cốt Yêu cấp thần huyết kia.

Hàn Sâm đương nhiên nói.

Tiêu Lăng Phong lập tức có chút tức giận mắng:

- Xương cốt trên thân thể những con Huyết Cốt Yêu đó cứng rắn như sắt, dù là đao kiếm đồng cấp đều khó có thể chém tổn thương, cho dù cung tên

trên tay anh đều là thú hồn thần huyết, khoảng cách xa như vậy chỉ sợ khó có thể làm con Huyết Cốt Yêu Vương kia bị thương được, huống chi cung tên này của anh cũng không nhất định là thú hồn thần huyết. Những con Huyết Cốt Yêu đó thù rất dai, một mũi tên này anh bắn qua, không gây thương tổn cho Huyết Cốt Yêu Vương được chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đàn Huyết Cốt Yêu kia nhất định là sẽ xông lại, anh có tọa kỵ thần huyết thì còn có thể trốn đi được, mấy người chúng tôi không phải sẽ chết ở chỗ này hay sao.

- Nói cũng đúng, đã như vậy, mấy người đi trước đi, chờ tôi giết xong con Huyết Cốt Yêu Vương kia lại cùng mấy người hội hợp.

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói ra.

- Anh sẽ không thật sự nghĩ một mình có thể bắn chết con Huyết Cốt Yêu Vương kia chứ?

Cổ Yến trợn to mắt nhìn Hàn Sâm.

- Nước cho mấy người, mấy người đi trước đi, cho dù tôi thất bại chết ở chỗ này, mấy người cũng có đủ nước đi ra ngoài.

Hàn Sâm đem đại bộ phận túi nước trên lưng Kim Mao Hống đưa cho bọn Cổ Trường Phong, chính mình chỉ chừa lại mấy túi.

Bọn Cổ Trường Phong đều có chút giật mình nhìn tới Hàn Sâm, Hàn Sâm đưa đại bộ phận nước cho bọn họ, nếu bọn họ cứ mang theo nước đi như vậy, cho dù Hàn Sâm có thể chém giết được Huyết Cốt Yêu, dựa vào lượng nước còn dư lại đó chỉ sợ cũng rất khó đi ra khỏi đại sa mạc.

Chuyện này khiến cho bọn Cổ Trường Phong thật sự là có chút không hiểu Hàn Sâm, không biết đến cùng là hắn đang suy nghĩ cái gì.

Bọn họ nào biết rằng Kim Mao Hống có tốc độ kinh người, nếu như toàn lực chạy đi, lượng nước còn dư lại đó đều đủ cho Hàn Sâm ra vào sa mạc vài chuyến.

- Hàn Sâm, nếu anh thật sự muốn giết con Huyết Cốt Yêu kia, chúng ta có thể bàn biện pháp, hợp lực mấy người chúng ta cũng chưa chắc là không có cách nào.

Tiêu Vi thấy Hàn Sâm sảng khoái đem đại bộ phận nước cho bọn họ như vậy, cũng có chút ngượng ngùng cứ vứt bỏ Hàn Sâm để đi ra như vậy.

- Không cần, mấy người đi trước đi, tôi tự làm là được rồi.

Hàn Sâm thật sự không quá muốn tốn thời gian nữa, sớm đi giết con Huyết Cốt Yêu này, mau chóng tìm được con hỏa điểu kia mới là chính đồ.

- Hàn Sâm, anh suy nghĩ thêm một chút đi, tốc độ của Huyết Cốt Yêu ở trong sa mạc cực nhanh, cho dù anh có thần huyết tọa kỵ, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể chạy thắng nó.

Cổ Trường Phong cũng khích lệ một câu.

- Nếu mấy ngươi không đi, tôi cũng mặc kệ đấy.

Hàn Sâm một lần nữa giơ cung tên trong tay lên, nhắm ngay Huyết Cốt Yêu đang tới lui tuần tra ở trên vách núi.

- Chúng ta đi thôi, tên này thật sự bị điên rồi.

Tiêu Lăng Phong thấy Hàn Sâm không giống như đang nói giỡn, sắc mặt biến hóa, lôi kéo Tiêu Vi rời đi.

Cổ Trường Phong cũng kéo Cổ Yến rời đi, bọn họ thật sự không muốn trêu chọc con Huyết Cốt Yêu Vương kia.

Trước đây bọn họ đã từng ở trong sa mạc gặp phải một con Huyết Cốt Yêu, con kia chỉ là một con Huyết Cốt Yêu biến dị, dù vậy, bọn họ cũng vô cùng mạo hiểm mới chém giết được con Huyết Cốt Yêu kia, huống chi con kia nhìn tới liến biết là Huyết Cốt Yêu Vương cấp thần huyết.

Hơn nữa còn hơn hai mươi con Huyết Cốt Yêu biến dị cùng hơn một ngàn Huyết Cốt Yêu cấp nguyên thủy, nếu bị quấn lấy, cho dù mạnh hơn nữa

cũng vô dụng, Huyết Cốt Yêu có độc đấy, chỉ cần thân thể bị nó cắn ra một vết thương, tám chín phần mười là sẽ bị mất mạng.

- Vậy anh cẩn thận một chút, những con Huyết Cốt Yêu đó cho dù bị chém đứt thân thể, vẫn sẽ không lập tức chết đi, còn có thể phát ra đòn công kích chí mạng, máu trên người có kịch độc, ngàn vạn lần không thể dính vào.

Trước khi Cổ Yến đi lại nhắc nhở Hàn Sâm một câu.

- Đã hiểu.

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào con Huyết Cốt Yêu Vương to lớn kia, chờ sau khi bọn Cổ Yến đi xa, cung tên trong tay bắt đầu kéo ra, rất nhanh đã trở thành hình trăng rằm.

Vèo!

Không có chút do dự nào, Hàn Sâm trực tiếp bắn một mũi tên về phía con Huyết Cốt Yêu kia.

Chương 412: Chém Yêu Vương

Mũi tên Cốt Thứ Ngư xẹt qua một luồng điện quang kinh thế ở trên không trung, trong chốc lát đã bắn đến một cái đầu lâu phía trước của con Huyết Cốt Yêu Vương khổng lồ kia.

Huyết Cốt Yêu Vương đột nhiên giơ cái đầu hình tam giác quái dị kia lên, giống như là rắn ở trên vách đá dựng đứng người lên, vô số móng vuốt chộp tới mũi tên Cốt Thứ Ngư .

Mũi tên Cốt Thứ Ngư cứ thế bị móng vuốt nắm lấy, không ngừng xoay tròn, cùng móng vuốt ma sát phát ra tia lửa cùng âm thanh chói tai.

Thế nhưng mà cũng chỉ giằng co trong nháy mắt mà thôi, rất nhanh đã có ba đôi móng vuốt khác cầm lấy mũi tên Cốt Thứ Ngư, bao trùm lấy toàn bộ mũi tên Cốt Thứ Ngư.

Mặc dù mũi tên Cốt Thứ Ngư mang theo lực lượng xoắn ốc vô cùng mạnh mẽ, nhưng mà vẫn không thể thoát khỏi sự trói buộc của những móng vuốt đó, dần dần đã mất đi lực lượng, bị những móng vuốt kia chộp vào bên trong.

C-K-Í-T..T…T !

Huyết Cốt Yêu Vương bắt lấy mũi tên Cốt Thứ Ngư , cái đầu tam giác màu máu phát ra một tiếng rít chói tai với vị trí Hàn Sâm đang đứng, âm thanh kia phá vỡ sa mạc yên tĩnh, liền người ở bên ngoài mấy chục dặm đều bị chấn động màng tai giống như là bị kim đâm.

Ầm ầm!

Theo một tiếng rít lên này của Huyết Cốt Yêu Vương, trong lỗ thủng ở trên vách đá có vô số Huyết Cốt Yêu rậm rạp chằng chịt chui ra, giống như là thác nước màu máu từ trên vách đá tuôn xuống dưới, hướng về vị trí của Hàn Sâm mãnh liệt lao đi.

Bốn người bọn Cổ Trường Phong ở rất xa đã nghe được tiếng kêu của Huyết Cốt Yêu Vương, cũng không khỏi bưng kín lỗ tai sắc mặt đại biến quay đầu nhìn về phía ngọn núi lớn.

- Tên kia vậy mà thật sự làm!

Cổ Trường Phong nhìn tới phương hướng núi lớn tự lẩm bẩm.

- Tốt xấu gì thì hắn cũng đã cứu mạng chúng ta, chúng ta mặc kệ hắn như vậy sao?

Cổ Yến hơi do dự nói.

- Vậy thì có biện pháp nào khác đâu, sự lợi hại của Huyết Cốt Yêu mấy người cũng không phải là không biết, sức sống cùng thân thể đều cực kỳ mạnh không nói, lại còn có kịch độc, cho dù có thể chém ra thân thể của nó, vạn nhất dính phải máu độc vẩy ra, đến lúc đó chết không phải là Huyết Cốt Yêu nữa mà sẽ là chúng ta.

Tiêu Lăng Phong nói.

Tiêu Vi có chút bất đắc dĩ nói:

- Bây giờ cho dù chúng ta muốn đi cứu cũng không còn kịp nữa rồi, chờ ở chỗ này một lúc đi, hắn có tọa kỵ thần huyết, nếu có thể tránh được, chúng ta tiếp ứng hắn một chút cũng tốt, nói không chừng còn có thể giúp hắn một chút.

Cổ Trường Phong gật đầu không nói gì, mấy người đều nhìn chằm chằm về phía ngọn núi lớn kia xuất thần, chỉ nghe bên kia có tiếng nổ ầm ầm phát ra, trong đó còn kèm theo tiếng quái vật gào thét.

Hàn Sâm mắt nhìn thấy mũi tên của mình bị Huyết Cốt Yêu Vương bắt lấy, trong lòng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, một mũi tên này của hắn khẳng định là sinh vật thần huyết bình thường không có khả năng ngăn cản được, rất có thể Huyết Cốt Yêu Vương là một sinh vật siêu cấp thần huyết.

Mặc dù là tìm lộn địa phương, không thể tìm được con chim lửa kia, nhưng mà có thể gặp phải một con sinh vật siêu cấp thần huyết khác cũng giống như vậy, giết ai đều là giết, chỉ cần là sinh vật siêu cấp thần huyết là được.

Nhìn đám Huyết Cốt Yêu giống như là thủy triều máu vọt tới, Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp gọi Hoàng Kim Sa Trùng Vương ra, cho nó mặc siêu cấp sủng vật trang giáp, bốn cánh Hoàng Kim Sa Trùng Vương điên cuồng vỗ, trực tiếp vọt tới con Huyết Cốt Yêu to lớn kia.

Hàn Sâm cũng không dám thả lỏng, Huyết Cốt Yêu thật sự là có nhiều lắm, chính hắn muốn giết cũng không biết là sẽ giết tới khi nào, dứt khoát không thèm để ý tới chúng nữa, trực tiếp nhảy lên trên lưng của Kim Mao Hống.

Thân thể Kim Mao Hống run lên, thân thể tăng vọt, cơ hồ như là một ngọn núi nhỏ, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng sư rống, vọt tới bầy Huyết Cốt Yêu.

Thân thể to lớn vọt thẳng vào giữa bầy Huyết Cốt Yêu giống như thủy triều kia, một chân hạ xuống liền đạp chết không biết bao nhiêu con Huyết Cốt Yêu, bầy Huyết Cốt Yêu ở trước mặt Kim Mao Hống, quả thực giống như là một ao nước nhỏ màu máu, Kim Mao Hống chạy như điên tới, căn bản

cũng không hề cố ý nghiền ép, nhưng đã giết chết không biết bao nhiêu con Huyết Cốt Yêu.

Mặc dù Kim Mao Hống là tọa kỵ, cũng không có năng lực chủ động công kích, nhưng mà hình thể của nó thực sự là quá khổng lồ rồi, thân thể lại vô cùng mạnh mẽ, ngay cả tường thành ở Tí Hộ Sở cũng đỡ không nổi thế nó xông tới, bản thân nó chính là một loại vũ khí có tính sát thương lớn.

Hàn Sâm nhìn Kim Mao Hống nghiền ép bầy Huyết Cốt Yêu, cực kỳ khoái ý, mà trong đầu cũng không ngừng vang lên âm thanh săn giết Huyết Cốt Yêu, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy âm thanh đạt được thú hồn.

Những con Huyết Cốt Yêu thoạt nhìn vô cùng kinh khủng kia, ở dưới bốn vó của Kim Mao Hống quả thực chỉ là con giun không chịu nổi một đòn, Hàn Sâm căn bản không cần thiết phải ra tay.

Mà những con Huyết Cốt Yêu bị Kim Mao Hống nghiền ép chết kia, trong thân thể chảy ra máu độc, đối với Kim Mao Hống lại không có một chút tác dụng nào, càng không khả năng chạm đến Hàn Sâm đang ngồi ở trên lưng Kim Mao Hống.

Trong ngực ôm Miêu Quân, ánh mắt của Hàn Sâm nhìn về phía Hoàng Kim Sa Trùng Vương đang cùng Huyết Cốt Yêu Vương đại chiến.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương liên tục bay quanh Huyết Cốt Yêu Vương, thỉnh thoảng sử dụng tám cái móng vuốt sắc bén công kích Huyết Cốt Yêu Vương, hơn nửa người của Huyết Cốt Yêu Vương đều thò ra bên ngoài hang đá, há miệng kêu lên quái dị, vô số móng vuốt vặn vẹo múa lên, muốn bắt lấy Hoàng Kim Sa Trùng Vương.

Chỉ là tốc độ bay của Hoàng Kim Sa Trùng Vương quá nhanh, lại cực kỳ linh hoạt, móng vuốt của Huyết Cốt Yêu Vương bắt mấy lần, chẳng những không thể bắt được Hoàng Kim Sa Trùng Vương, ngược lại còn bị Hoàng Kim Sa Trùng Vương cắt đứt vài cái móng vuốt, kể từ đó Huyết Cốt Yêu Vương càng thêm táo bạo, hung tàn tấn công Hoàng Kim Sa Trùng Vương.

Mặc dù Hoàng Kim Sa Trùng Vương đánh thương Huyết Cốt Yêu Vương mấy lần, nhưng mà cũng không thể chân chính chiếm cứ ưu thế, hai con

quái vật không ngừng bám lấy nhau đấu đá, thỉnh thoảng phát tiếng kêu bén nhọn.

Bởi vì có siêu cấp sủng vật trang giáp trên người, mấy lần Huyết Cốt Yêu Vương công kích cũng chỉ lưu lại vết thương ở bên trên trang giáp, không thể làm bị thương Hoàng Kim Sa Trùng Vương, nếu như tiếp tục nữa, sớm muộn cung sẽ bị Hoàng Kim Sa Trùng Vương giết chết.

Hàn Sâm nhìn thấy thế mặt mày hớn hở, con Huyết Cốt Yêu Vương này vậy mà có thể chống lại Hoàng Kim Sa Trùng Vương, tám chín phần mười là sinh vật siêu cấp thần huyết không sai rồi.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không có tâm tư tiếp tục nhìn nữa, trực tiếp gọi Thánh Chiến Thiên Sứ ra, đồng thời ra lệnh cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương nhận được mệnh lệnh của Hàn Sâm, không chút do dự xông về phía Huyết Cốt Yêu Vương, cùng Huyết Cốt Yêu Vương quấn chặt ở cùng một chỗ.

Vô số móng vuốt bén nhọn của Huyết Cốt Yêu Vương đâm lên trên người Hoàng Kim Sa Trùng Vương, nhưng bởi vì có siêu cấp sủng vật trang giáp, không thể chính thức làm nó bị thương.

OÀ..ÀNH!

Thân hình xinh đẹp của Thánh Chiến Thiên Sứ chợt lóe lên ở trên vách núi, bàn tay ngọc trắng giống như kiếm chém ra, cứ thế mà trực tiếp chặt đứt ngang Huyết Cốt Yêu Vương bị Hoàng Kim Sa Trùng Vương cuốn lấy.

Thân thể mấy chục mét kia của Huyết Cốt Yêu Vương lập tức từ trên vách núi đá rơi xuống, đập mặt đất ầm ầm rung động, trực tiếp đập ra một hố lớn.

Một nửa thân thể này của Huyết Cốt Yêu Vương vậy mà chết cũng không hàng, mang theo máu độc chảy đầm đìa, kêu ré lên cùng Hoàng Kim Sa Trùng Vương dốc sức liều mạng, trên mặt giáp của siêu cấp sủng vật đều bị nó cắt ra từng vết thương.

Thân hình của Thánh Chiến Thiên Sứ chớp động, bàn tay ngọc trắng giống như kiếm vung lên, sau mấy cái lắc mình, một nửa thân thể kia của Huyết Cốt Yêu Vương liền bất động, sau đó chợt nghe bịch một tiếng, một nửa thân thể của Huyết Cốt Yêu Vương bị chém thành vài đoạn rơi xuống, đặc biệt là cái đầu tam giác giống như bọ ngựa kia, trực tiếp bị chém thành bốn mảnh nổ tung.

Lúc này Huyết Cốt Yêu Vương không còn có động tĩnh gì nữa rồi, đã triệt để chết hẳn.

Nhìn thấy Huyết Cốt Yêu Vương bị giết, sắc mặt của Hàn Sâm lại có chút khó coi nhìn hang đá ở trên vách núi, vốn bên trong hang đá hẳn phải còn một nửa thi thể Huyết Cốt Yêu Vương khác nữa vậy mà không thấy đâu, hơn nữa Hàn Sâm cũng không nghe thấy âm thanh báo săn giết Huyết Cốt Yêu Vương thành công.

Một nửa thân thể Huyết Cốt Yêu bị Thánh Chiến Thiên Sứ chém giết, lại đang nhanh chóng hư thối, thoạt nhìn cực kỳ không bình thường.

Không có chút do dự nào, Hàn Sâm thu hồi Kim Mao Hống cùng Hoàng Kim Sa Trùng Vương, mang theo Thánh Chiến Thiên Sứ hướng về bên trong hang đá kia đuổi theo.

Chương 413: Rương Hợp Kim

- Sao lại không có động tĩnh gì nữa thế?

Cổ Yến nhìn về phía núi lớn, hơi nghi hoặc nói.

- Xem ra tám chín phần mười là đã xong.

Tiêu Vi thở dài một tiếng.

- Tôi trở về nhìn một cái thử xem.

Cổ Trường Phong nói xong liền hướng về phía ngọn núi lớn chạy tới.

- Cùng đi đi, mọi người cẩn thận một chút, đừng để kinh động đến những con Huyết Cốt Yêu đó.

Tiêu Lăng Phong cũng đi theo.

Bốn người một lần nữa về tới vị trí cách núi lớn tương đối gần, nhưng mà cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt lại khiến cho bọn họ đều há to miệng hơn nửa ngày đều không khép lại được.

Chỉ thấy đầy đất đều là thi thể Huyết Cốt Yêu, máu chảy thành sông hài cốt chất như núi, mảng lớn cát trắng đều bị máu độc nhuộm thành màu đỏ sậm.

Một nửa thi thể Huyết Cốt Yêu Vương to lớn, đã hư thối không chịu nổi, nhưng vẫn rung động khiến cho người ta không thể nói thành lời.

- Những thứ này… đều là hắn giết hay sao…

Cổ Trường Phong trợn mắt hốc mồm nói.

- Rốt cuộc hắn là ai?

Ánh mắt của Tiêu Lăng Phong phức tạp thầm nghĩ.

Một người lại có thể làm được tới mức này, khiến cho không ai có thể tưởng tượng được đến cùng là hắn sử dụng thủ đoạn như thế nào.

- Hàn Sâm đâu rồi?

Cổ Yến cùng Tiêu Vi phục hồi lại tinh thần, nhìn khắp mọi nơi, lại không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Sâm.

Tiêu Lăng Phong cùng Cổ Trường Phong nghe thấy vậy cũng đều tìm tòi bốn phía, kết quả là đều không nhìn tới bóng dáng của Hàn Sâm, tâm tình của bốn người đều có chút phức tạp.

Vốn cho rằng chỉ là gặp phải một người qua đường bình thường, nhưng mà ai ngờ người qua đường này lại khiến cho bọn họ rung động thật lâu khó có thể bình tĩnh lại như vậy.

Mà lúc này Hàn Sâm cũng đã xông vào bên trong lòng ngọn núi lớn màu đen kia, hang động trong lòng ngọn núi lớn màu đen thông suốt bốn phương, quả thực giống như là một cái mê cung cực lớn.

Hàn Sâm lại để cho Thánh Chiến Thiên Sứ ở phía trước dò đường, một mực đuổi theo vết máu loang lổ mà Huyết Cốt Yêu Vương lưu lại đi về phía trước.

Đuổi theo một hồi lâu, đều vẫn không nhìn thấy Huyết Cốt Yêu, nếu như không phải là trên con đường đá còn có thể nhìn thấy một chút máu độc, thậm chí là Hàn Sâm còn có chút hoài nghi có phải là mình đuổi sai phương hướng rồi hay không.

- Con thú kia khoan thành đục vách cũng thật là mau.

Hàn Sâm mệnh lệnh cho Thánh Chiến Thiên Sứ tiếp tục dọc theo vết máu đuổi theo, hắn đã đem siêu cấp sủng vật trang giáp mặc ở trên người Thánh Chiến Thiên Sứ, như vậy thì Thánh Chiến Thiên Sứ ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở cơ hồ trở thành tồn tại bất tử rồi, tự nhiên không có gì phải sợ cả, mặc kệ là lên trời xuống đất đều có thể chiến một trận.

Đuổi theo ba, bốn tiếng, con đường đá trước mặt rộng mở trong sáng, vậy mà đã đến bên trong một cái hang lớn hình trụ.

Cái hang lớn hình trụ này giống như không gian bên trong gác chuông, phía trên đều là không gian thoáng đãng, ít nhất cũng rộng khoảng mấy trăm mét, khắp nơi trên vách đá dựng đứng bốn phía đều là nguyên một đám lỗ thủng lớn nhỏ.

Đuổi đến nơi này, vậy mà không thấy vết máu của Huyết Cốt Yêu Vương nữa, Hàn Sâm nhìn lỗ thủng đếm không hết trên vách đá xung quanh một chút, không khỏi khẽ nhíu mày, nếu như không có vết máu chỉ dẫn, nhiều lỗ thủng như vậy, muốn tìm được con Huyết Cốt Yêu Vương kia cơ hồ là chuyện nằm mơ.

Hàn Sâm đốt một bó đuốc lên, chiếu ra xung quanh cái hang đá lớn này, trong giây lát nhìn thấy ở trong một góc của cái hang lớn này vậy mà đang để một cái rương hòm hợp kim.

- Có người đã từng đến đây!

Trong lòng Hàn Sâm có chút kinh ngạc, cái rương kia nhìn tới chính là kết quả của Liên Minh, hơn nữa còn có phần là sản phẩm cao cấp, hẳn là làm bằng thép Z, nhưng mà khác với thép Z thông thường, ngoại trừ chú trọng độ cứng cùng tính bền dẻo, càng thêm chú trọng tới tính tiện lợi, so với hợp kim thép Z dùng cho vũ khí cùng khôi giáp còn nhẹ hơn rất nhiều.

Rương hòm đã có chút biến hình, nhìn giống như đã từng bị lực lượng mạnh mẽ gì đó hung ác va chạm, đã có một vết rách, trên rương tích đầy tro bụi cùng một ít vết đốm ám sắc, cũng không biết là thứ gì đó sau khi khô héo dính lên bên trên, không biết đã rơi ở chỗ này bao nhiêu năm rồi.

Hàn Sâm nhìn kiểu dáng của chiếc rương, thoạt nhìn là hàng cao cấp, nhưng mà kiểu dáng hình như có hơi cũ kỹ, không phải là đồ được sản xuất mấy năm gần đây.

- Có bầy Huyết Cốt Yêu ở đây, là ai lại có thể tiến vào nơi đây, hay là ngọn núi lớn này còn có cửa vào khác?

Hàn Sâm ngồi xổm xuống tỉ mỉ quan sát cái rương hợp kim.

Mặc dù đã nứt ra một cái khe, nhưng mà bởi vì khe hở tương đối cạn, cơ hồ không nhìn thấy đồ vật bên trong, bên trong đen thùi lùi hình như là có đồ vật gì đó.

Tuy nói khoa học kỹ thuật hiện đại ở trong thế giới Tí Hộ Sở cũng không có tác dụng gì, nhưng mà Hàn Sâm cũng không dám khinh thường, chính mình lui về phía sau vài bước, lại cho Thánh Chiến Thiên Sứ đi qua mở chiếc rương ra.

Thánh Chiến Thiên Sứ vô cùng bạo lực, đôi tay tiến vào trong khe hở, một tay giữ ở bên trên, một tay cầm vào cái quai, thoáng cái đã kéo cái rương ra.

Cũng không có chuyện kỳ quái gì xảy ra, trong rương để ba cái lọ cùng một tấm thẻ xinh xắn.

- Dịch gen?

Hàn Sâm nhìn tới ba cái lọ, hơi có chút kinh ngạc.

Mấy cái lọ dạng này thì Hàn Sâm đã thấy nhiều rồi, là cái lọ đựng dịch gen để tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, loại lọ này đều là đặc chế, vài chục năm nay đều không thay đổi, sẽ không có sai.

Nhưng mà mặc dù trong rương có ba cái lọ dịch gen, nhưng lại chỉ có một bình tràn đầy dịch gen màu tím, một bình khác trống không, còn có một bình đã vỡ vụn, bên trong không còn cái gì nữa.

Hàn Sâm từ trong rương lấy ra một bình dịch gen còn hoàn hảo kia, nhìn xung quanh một chút, nhưng không hề phát hiện ra dấu hiệu gì.

Thường thì bên trên lọ dịch gen đều đánh dấu đây là đâu loại dịch gen chuyên biệt cho Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào, hơn nữa là ở vị trí chính diện vô cùng bắt mắt, nhưng mà bên trên cái bình này lại không có bất kỳ chữ nào, liền số ký hiệu đều không có.

Hàn Sâm lại nhìn cái lọ trống không cùng lọ vỡ vụn kia một chút, kết quả cũng giống như vậy, không có bất kỳ chữ viết cùng dấu hiệu nào cả.

- Bên trong cái lọ này đến cùng có phải là đựng dịch gen hay không?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, thò tay cầm cái thẻ xinh xắn kia lên, đặt ở trong lòng bàn tay xem xét tỉ mỉ.

Đây là thẻ nhớ, thoạt nhìn cũng không hề bị hư hao, nhưng mà ở trong Tí Hộ Sở cũng không có cách nào xem xét nội dung bên trong thẻ nhớ, Hàn Sâm đành phải tạm thời thu thẻ nhớ cùng cái lọ kia vào.

Lại nhìn ra xung quanh một chút, cũng không phát hiện được các thứ như thi cốt, cũng không có chữ gì nhắn lại, không biết làm sao cái rương này lại rơi vào đây được.

Ở bên trong hang đá lớn này dạo qua một vòng, không còn có thu hoạch nào khác, trong lòng Hàn Sâm hết sức không cam tâm, lại để cho con Huyết Cốt Yêu Vương kia trốn thoát rồi, thật sự là có chút buồn bực.

Thế nhưng mà nơi này có quá nhiều hang động, không có vết máu có thể lần theo, căn bản là không biết rõ con Huyết Cốt Yêu kia đã chạy đi nơi nào rồi, cho dù muốn tiếp tục đuổi theo cũng không có cách.

Đang lúc Hàn Sâm do dự có nên rời khỏi nơi này hay không, lại đột nhiên cảm thấy hang đá lớn tựa hồ lay động một cái, sau đó chợt nghe thấy từng tiếng ầm ầm như là tiếng sấm rền không biết từ cái hang nào truyền tới.

Từ xa đến gần, âm thanh dần dần cực kỳ lớn, bị con đường đá phản xạ lại, âm thanh kia giống như tiếng sấm rền liên tục, ầm ầm quá mức dọa người.

- Cái quái gì vậy?

Hàn Sâm tập trung lắng nghe, muốn phân biệt ra nơi phát ra âm thanh, nhưng mà bởi vì âm thanh ở chỗ này phản xạ quá lợi hại, bốn phương tám hướng đều là tiếng vang ầm ầm, căn bản nghe không ra phương hướng phát ra âm thanh.

Nhưng mà có một chuyện Hàn Sâm có thể khẳng định, có đồ vật gì đó đang hướng về bên trong hang đá lớn, hơn nữa nghe âm thanh thì hình như còn là một thứ gì đó rất lớn.

Chương 414: Cô Gái Quỷ Dị

Hàn Sâm trầm ngâm một lát, gọi Thánh Chiến Thiên Sứ trở về, mình thì cùng Biến Sắc Thú thần huyết dung hợp, đã lấy được năng lực biến sắc, hướng nơi hẻo lánh ở trên vách núi khẽ dựa vào, lập tức biến thành một bộ phận của vách núi, mặc kệ là ai cũng nhìn không ra một chút kẽ hở nào.

Tiếng vang ầm ầm kia giằng co một hồi lâu, mới dần dần nhỏ đi, Hàn Sâm rất nhanh đã trông thấy Huyết Cốt Yêu từ trong một cái hang rộng lớn chui ra.

Thân thể to lớn lần lượt bò ra ngoài, vẫn còn dài cỡ mấy chục mét, có thể nhìn thấy dấu vết một bộ phận bị chém đứt ở sau lưng nó, chỉ là miệng vết

thương kia đã khép lại rồi.

- Con Huyết Cốt Yêu này thật sự quá lớn, bị chém tới hơn mười mét, nửa còn lại vẫn còn dài mấy chục mét, độ dài của nó chắc phải cỡ 40-50m đi?

Hàn Sâm đánh giá Huyết Cốt Yêu, không biết tại sao nó còn có gan dám chạy về.

Trong lòng Hàn Sâm có chỗ nghi hoặc, cho nên cũng không hề nhúc nhích, liền dán lên trên vách đá lẳng lặng nhìn con Huyết Cốt Yêu kia bò tới lui bốn phía ở trong hang động.

Một hồi lâu cũng không thấy nó làm cái gì, cũng không có động tĩnh gì.

Nhưng mà Hàn Sâm luôn cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, cho nên vẫn không hề nhúc nhích, cứ như vậy lẳng lặng nhìn xem.

Lúc Hàn Sâm đang nghi ngờ, liền thấy từ bên trong hang động mà Huyết Cốt Yêu đi ra lúc trước lại có cái gì đó đi ra, đó là một con dị sinh vật thoạt nhìn có vẻ giống như là tê giác màu trắng, nhưng lại sinh ra ba cặp đùi, thoạt nhìn cực kỳ hùng tráng.

Ở trên lưng của con tê giác màu trắng kia, có một người đang ngồi.

Hàn Sâm nhìn thấy thế cả kinh trong lòng, ở loại địa phương này vẫn còn có người khác, nhưng lại cưỡi một con dị sinh vật, lại ở chung với Huyết Cốt Yêu, tất cả chuyện này đều thật sự rất quỷ dị.

Hàn Sâm nhìn rõ ràng, con tê giác màu trắng kia tuyệt đối là dị sinh vật không hề sai, cũng không phải thú hồn sủng vật, loại khí tức sát phạt trời sinh của dị sinh vật kia thì sủng vật không thể có được.

Quan sát tỉ mỉ người ngồi trên lưng con tê giác màu trắng, hẳn là một cô gái, nhưng mà vì ngoài thân cô ta khoác áo choàng màu đen, thấy không rõ cụ thể bộ dạng dài ngắn thế nào.

- Tại sao không có nhân loại?

Ánh mắt của cô gái kia nhìn ra mọi nơi, tự lầm bầm nói một tiếng, cưỡi con tê giác màu trắng kia quay người trở về trong thạch động.

Hàn Sâm ngây cả người, nghe ý tứ lời này của cô gái, giống như cô ta không phải là nhân loại vậy, nhưng Hàn Sâm lại chưa từng nghe nói dị sinh vật có thể có bộ dáng giống nhân loại, còn có thể nói chuyện giống như người.

Mắt thấy con Huyết Cốt Yêu Vương chỉ còn lại một nửa kia cũng đi theo chui vào trong hang động mà cô gái kia rời đi, bây giờ Hàn Sâm đã hiểu rõ, vừa rồi sở dĩ Huyết Cốt Yêu Vương đi ra, chính là bị cô gái kia sai sử, là đang dẫn dụ Hàn Sâm.

- Rốt cuộc thì cô gái này là ai? Khắp nơi đều lộ ra vẻ cổ quái, chưa từng nghe nói qua việc có nhân loại có thể khống chế dị sinh vật, huống chi đây là sinh vật siêu cấp thần huyết, làm sao nhân loại có thể khống chế chúng được?

Trong lòng Hàn Sâm kinh nghi bất định, chờ cho con Huyết Cốt Yêu Vương kia tiến vào một hồi lâu, mới chậm rãi nhích người, tới gần cái hang động kia.

Thận trọng tiến vào bên trong hang động, cái hang động kia có chút rộng lớn, Hàn Sâm liền dọc theo hang động đi vào bên trong, không bao lâu đã xuất hiện đường rẽ.

Nhìn kỹ một chút, Hàn Sâm hướng về bên trong một đường rẽ đi đến, dấu vết của Huyết Cốt Yêu lưu lại rất ít, những cặp móng vuốt của nó, cơ hồ là không lưu lại dấu vết gì.

Thế nhưng mà con tê giác màu trắng kia lại lưu lại một ít vết chân, tiếng chân ầm ầm kia vẫn còn mơ hồ có thể nghe thấy.

Ở bên trong lòng núi giống y hệt như mê cung này, Hàn Sâm thận trọng đi về phía trước, đi hơn một giờ, tiếng chân phía trước đã biến mất, Hàn Sâm lập tức trở nên cảnh giác, thả chậm bước chân, đồng thời một lần nữa dung hợp với Biến Sắc Thú.

Quả nhiên đi không bao xa, lại một lần nữa thấy được thân ảnh của Huyết Cốt Yêu Vương đi vào trong một cái hang động lớn, ở đây mặc dù vẫn là trong lòng núi, nhưng mà núi đá phía trên lại nứt ra một cái khe, ẩn ẩn có thể nhìn thấy một khoảng không bên ngoài, cũng khiến cho ở đây có chút ánh sáng.

Ở bên trong hang đá lớn này, còn có một dòng nước chảy vòng qua tảng đá về phía một hang động tương đối thấp khác, mà ở một bên của hang đá lớn, Hàn Sâm thấy được cô gái kia cùng con tê giác màu trắng.

Ngoại trừ cô gái và con tê giác màu trắng, bên cạnh vẫn có rất nhiều công cụ của nhân loại, như là lều vải cùng nồi chén các loại cái gì cũng có không ít, thoạt nhìn thì cô gái này đã cư ngụ không ít thời gian ở trong hang động này rồi.

Hàn Sâm thu liễm khí tức trên người, dán trên vách đá ngoài cửa hang động không nhúc nhích, một mực quan sát cử động của cô gái kia.

Một cô gái có thể khống chế sinh vật siêu cấp thần huyết, ngay cả Hàn Sâm cũng cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi, thật sự là rất khó tưởng tượng, trong nhân loại vậy mà lại có một nhân vật như vậy.

Nếu như trong nhân loại thực sự có một nhân vật như vậy, như vậy có lẽ siêu cấp thần gen đã sớm bị phát hiện ra mới đúng, như thế nào cho tới bây giờ cũng chưa từng có chút tin đồn nào, mà ngay cả Ninh gia cũng chỉ là suy đoán, cũng chưa từng thật sự săn giết qua sinh vật siêu cấp thần huyết.

Cô gái nhấc nồi lên, ở phía dưới đang có một loại dây leo khô, thoạt nhìn hẳn là đang hầm cách thủy thứ gì đó.

Hàn Sâm xem trong chốc lát, cô gái mở ra một cái rương hợp kim ở bên cạnh, bên trong có rất nhiều bình lọ, chờ cho cô gái kia cầm cái chai dốc vào trong nồi, Hàn Sâm mới biết đó là đồ gia vị.

Rất nhanh, trong nồi liền truyền ra mùi thịt, Hàn Sâm không biết là cô gái kia nấu thịt gì, nhưng mà mùi thơm lại khiến cho hắn có chút thèm ăn chảy nước miếng.

Mắt thấy thịt đã nấu chín rồi, cô gái kia cởi áo choàng dài màu đen trên người ra, cầm chén chuẩn bị múc thịt trong nồi ra.

Lúc này Hàn Sâm cuối cùng đã nhìn rõ ràng mặt mũi của cô gái kia, lập tức mở to hai mắt ra nhìn, cơ hồ nghẹn ngào kêu lên.

Trên mặt của cô gái kia, Hàn Sâm rõ ràng nhìn thấy một cái mặt nạ bằng xương màu trắng, hơn nữa ở trong đám tóc dài trên đầu, vậy mà mọc ra một đôi sừng nhỏ cong cong màu tím, giống như một đôi trăng khuyết màu tím ở trên bầu trời.

- Tu La hoàng tộc… bên trong Tí Hộ Sở làm sao xuất hiện Tu La hoàng tộc…

Hàn Sâm khiếp sợ đã khó có thể nói lên lời, cơ hồ không thể tin được tất cả những gì mình đang nhìn thấy.

Làm địch nhân lớn nhất trong tinh không bây giờ của nhân loại, ngoại trừ sừng trên đỉnh đầu, Tu La tộc cơ hồ không khác gì nhân loại, mà sừng màu tím chính là tiêu chí của Tu La hoàng tộc, một sừng là nam tính, hai sừng thì là nữ tính.

Những thứ này đều không quan trọng, chính thức khiến cho Hàn Sâm cảm thấy kinh hãi là, Tu La tộc hẳn là không thể đi vào trong thế giới Tí Hộ Sở mới đúng chứ.

Cũng không phải nói là Tu La tộc không có trang bị truyền tống không gian, liền tính là bọn họ không có, trải qua nhiều năm chiến tranh với nhân loại như vậy, muốn cướp đoạt một bộ trang bị truyền tống không gian cũng không phải là việc gì khó.

Nhưng mà bởi vì bản thân Tu La tộc bị không gian Tí Hộ Sở bài xích, cho nên cho dù đã có được trang bị truyền tống không gian, cũng sẽ không có Tu La tộc tiến vào không gian Tí Hộ Sở được.

Có nhân loại đã làm thí nghiệm, đem tù binh Tu La tộc truyền tống vào không gian Tí Hộ Sở, kết quả là Tu La tộc kia rất nhanh đã sốt cao, xuất hiện rất nhiều bệnh trạng cùng loại với cúm gia cầm, năng lực miễn dịch

của thân thể kịch liệt hạ thấp, các loại thuốc đều không có hiệu quả, chưa tới ba ngày đã bệnh chết ở bên trong Tí Hộ Sở, mặc kệ là trưởng thành hay là trẻ nhỏ đều giống nhau, coi như là cường giả bên trong Tu La tộc cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng mà cô gái Tu La Hoàng Tộc ở trước mắt này, thoạt nhìn thì rõ ràng đã sinh sống một thời gian không ngắn ở bên trong Tí Hộ Sở.

Chương 415: Điên?

Nếu như Tu La tộc có thể sinh tồn ở bên trong không gian Tí Hộ Sở, Hàn Sâm nghĩ tới đều đã cảm thấy khủng bố.

Thể chất của Tu La tộc vốn hơn xa nhân loại, nếu như bọn họ có thể sinh tồn ở trong Tí Hộ Sở, đạt được gen giống như nhân loại, kết quả quả thực sẽ không có cách nào tưởng tượng.

Tu La tộc cũng đang một mực tiến hành nghiên cứu phương diện này, chỉ là vẫn không có tiến triển gì, Liên Minh cũng đang cực lực khiến cho Tu La tộc không thể tiến vào trong Tí Hộ Sở.

Bởi vì Tí Hộ Sở bài xích cùng tổn thương Tu La tộc, hơn nữa nhân loại đã trải rộng phần lớn Tí Hộ Sở, cho nên cơ hồ là Tu La tộc không có cơ hội nào để tiến vào Tí Hộ Sở.

Nếu như Tu La tộc thực sự mạo hiểm tiến đến, bị loài người phát hiện cũng sẽ khó thoát khỏi cái chết, dù sao thì nếu Tu La tộc tiến vào Tí Hộ Sở cũng không có sức chiến đấu gì, bị bắt gặp thì chính là một con đường chết mà thôi.

Cho dù không bị nhìn thấy, qua mấy ngày cũng sẽ bệnh chết.

- Chẳng lẽ Tu La tộc đã thành công giải quyết vấn đề không có cách nào sinh tồn ở trong không gian Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm nghĩ tới đều cảm thấy trái tim băng giá, nếu quả thật là như thế, như vậy đối với nhân loại mà nói, hoàn toàn chính là một tràng tai nạn.

Bình thường thì Tu La tộc trưởng thành, tố chất thân thể có thể đạt tới trình độ của Tiến Hóa Giả nhân loại, Tu La tộc tương đối mạnh, có thể so sánh với Siêu Việt Giả ở trong nhân loại, tố chất thân thể như vậy tiến vào Tí Hộ Sở, dị sinh vật còn không phải sẽ bị bọn họ tùy tiện chém giết? Sao còn có phần dành cho nhân loại nữa?

Đen, trắng, vàng, tím bốn loại sừng, Tu La sừng tím là hoàng tộc cao quý nhất, thể chất cũng là mạnh nhất, chỉ cần đã vượt qua thời kỳ ấu sinh, đạt đến mười mấy tuổi, thể chất liền có thể vượt qua 100 điểm.

Mặc dù Hàn Sâm không biết cô gái Tu La tộc trước mắt này đến cùng là bao nhiêu tuổi, nhưng mà mười mấy tuổi nhất định là tới, thể chất vượt 100 điểm tuyệt không cần nghi ngờ.

Tu La tộc thể chất vượt 100 điểm xuất hiện ở không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, nếu như phát sinh xung đột với nhân loại, Hàn Sâm có thể tưởng tượng được đó là loại kết quả gì.

Coi như là người có tố chất thân thể chưa tới 30 điểm như Hàn Sâm, đã có thể hoành hành ở không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, giống như sinh vật siêu cấp thần huyết, tố chất cũng chỉ là hơn bốn mươi.

Tố chất vượt 100 điểm. Chỉ là hơi tưởng tượng, trán Hàn Sâm đã không ngừng lộ ra mồ hôi lạnh, một nỗi sợ hãi không tên lan tràn trong lòng Hàn Sâm.

Chuyện này đã không quan hệ tới lợi ích vinh nhục cá nhân của hắn, nếu như Tu La tộc thật sự có thể sinh tồn ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, đó chính là ác mộng đối với cả nhân loại.

Nghĩ đến hậu quả đáng sợ kia, toàn thân Hàn Sâm đều đổ mồ hôi lạnh, dù sao hắn cũng là nhân loại, cũng có thân nhân bạn bè người yêu ở trong Tí Hộ Sở, không phải do hắn không sợ.

Cô gái Tu La tộc kia múc ra một chén súp thịt, lúc bưng đến trước mặt mới nhớ ra chính mình còn đang đeo mặt nạ, tiện tay lấy cái mặt nạ bạch cốt kia xuống đặt ở một bên.

Hàn Sâm nhìn rõ ràng mặt mũi của cô gái Tu La tộc kia, không khỏi nao nao, mặc dù có thể từ đôi sừng nho nhỏ màu tím giống như trăng khuyết kia nhìn ra tuổi tác của cô gái Tu La tộc kia cũng không lớn.

Nhưng lại thật không ngờ lại trẻ như vậy, nhìn tới thì chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, khuôn mặt tròn trĩnh non nớt, làn da trắng nõn gần như là trong suốt.

Một đôi mắt đen to lanh lợi lộ ra vài phần ngây thơ không rành đời, chỉ là bởi vì Tu La tộc phát dục tương đối tốt, dáng người lại hết sức có lồi có lõm, khiến cho người ta có cảm giác như là tuổi tác có lẽ lớn hơn một chút.

Mái tóc đen dài tùy ý buộc lại, dài qua thắt lưng, nếu như không phải một đôi sừng cong màu tím kia, mặc kệ ai đều sẽ cảm thấy đây là một mỹ nhân tương lai sẽ vô cùng xinh đẹp.

Nhưng vì đôi sừng màu tím nhỏ kia, Hàn Sâm cũng không dám thật sự xem cô ta thành một cô bé, cho dù cô ta thật sự chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, với tư cách là Tu La hoàng tộc, tố chất thân thể cũng khẳng định đã vượt qua 100 điểm.

Thiếu nữ xem ra giống như là ngọt ngào đáng yêu, nhưng mà thân thể lại khủng bố giống như là nhân vật như Nữ Hoàng vậy, còn đáng sợ hơn cả sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở.

Lúc Hàn Sâm đang đánh giá thiếu nữ Tu La tộc kia, cô ta ngồi xuống một đống đồ vật dùng vải che đậy lên ở bên cạnh, bưng chén mãnh liệt nhét thịt cùng súp vào trong miệng, tướng ăn cũng không khá hơn Thánh Chiến Thiên Sứ bao nhiêu.

Một chén súp thịt đã lập tức bị thiếu nữ Tu La tộc ăn toàn bộ vào trong bụng, lúc đang định xoay người đi lấy tiếp, không cẩn thận vấp phải tấm vải che đậy kia, lập tức lộ ra đồ vật đang được che dấu ở phía dưới.

Chỉ là liếc mắt nhìn, mắt của Hàn Sâm đã lập tức trợn trừng, chỉ thấy đang được đậy ở phía dưới, dĩ nhiên là một khối tinh thể màu vàng lớn cỡ ụ đá, tản ra ánh sáng trong suốt.

Vật kia đối với Hàn Sâm đã quá quen thuộc, đoạn thời gian gần đây hắn đã gặp rất nhiều, đó chính là gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật siêu cấp thần huyết.

Mặc dù tấm vải che đậy kia chỉ bị kéo lên một góc, nhưng mà Hàn Sâm đã có thể xác định, đó chính là gen sinh mệnh tinh hoa không thể nghi ngờ, tuyệt đối sẽ không lầm.

Hơn nữa nhìn thấy bên dưới tấm vải kia lộ ra, tựa hồ như không chỉ là một khối gen sinh mệnh tinh hoa, chí ít là cũng có hai khối.

Hàn Sâm nhìn không hề chớp mắt, mặc dù bây giờ hắn đã có được năng lực săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng muốn đi tìm sinh vật siêu cấp thần huyết thì vẫn còn cần rất nhiều thời gian, lực hấp dẫn của gen sinh mệnh tinh hoa đối với hắn cũng rất mạnh.

Nhưng khi nhìn tới thiếu nữ Tu La tộc kia một chút, Hàn Sâm lập tức buông tha cho bất kỳ ý tưởng gì, mặc dù không biết thiếu nữ Tu La tộc này vì sao không ăn những khối gen sinh mệnh tinh hoa đó, nhưng mà dùng thực lực của thiếu nữ Tu La tộc kia, e là cho dù Hàn Sâm cộng thêm Thánh Chiến Thiên Sứ cùng Hoàng Kim Sa Trùng Vương cũng không phải là đối thủ của cô ta, tố chất thân thể vượt 100 điểm, ở không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở chính là tồn tại giống như mở hack vậy.

Ý chí của Hàn Sâm kiên định bực nào, chỉ là hơi chút do dự một chút, liền chuẩn bị lặng lẽ rút đi. Nhất định phải mau chóng đem chuyện trong Tí Hộ Sở có Tu La tộc xuất hiện báo cáo cho Liên Minh, khiến cho Liên Minh sớm có chuẩn bị, có lẽ còn có biện pháp.

Chuyện này không phải là lực lượng của một mình Hàn Sâm có thể ngăn cản được, nếu quả như Tu La tộc thật sự khắc phục được vấn đề không gian Tí Hộ Sở thương tổn tới bọn họ, đó chính là vấn đề nghiêm trọng mà toàn bộ Liên Minh cần phải đối mặt.

Huống chi thiếu nữ Tu La tộc này lại có thể khống chế sinh vật siêu cấp thần huyết, chuyện này thực sự là quá dọa người rồi.

Hàn Sâm vừa định rút đi, lại đột nhiên nghe thấy thiếu nữ Tu La tộc bên kia phát ra một tiếng kinh hô, khiến cho Hàn Sâm càng thêm hoảng sợ, ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ kia, đã thấy thiếu nữ Tu La tộc này không biết là như thế nào, ôm đầu quỳ xuống mặt đất phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Thân thể xinh xắn không ngừng run rẩy, ôm đầu co lại thành một đoàn, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Huyết Cốt Yêu cùng con tê giác màu trắng hình như đều sợ hãi cực độ, giống như con thỏ bị kinh hãi, từng con trốn vào bên trong hang động, cũng không dám chạy xa, liền trốn ở đó run rẩy, thỉnh thoảng còn thò đầu ra ngoài nhìn thiếu nữ Tu La tộc kia một cái.

Bành!

Hàn Sâm chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, thiếu nữ Tu La tộc đang quỳ trên mặt đất ôm đầu rên rỉ thống khổ, đột nhiên dùng đầu hung hăng đập xuống mặt đất, lại đụng nham thạch cứng rắn kia chia năm xẻ bảy, đá vụn vẩy ra tứ tán, mà bên trên trán của cô ta ngoại trừ dính một chút tro bụi, liền sưng đỏ đều không thấy.

Thình thịch oành!

Hàn Sâm trợn mắt hốc mồm nhìn cô gái kia lần lượt đập đầu xuống mặt nham thạch, đập nát bấy nham thạch xanh đen kia.

- Chẳng lẽ thiếu nữ Tu La tộc này là một người điên?

Hàn Sâm nhìn thiếu nữ Tu La tộc đang đập đầu xuống đất kia, trong lòng không nhịn được sinh ra một tia sát cơ, nhìn bộ dáng bây giờ của cô ta, hình như là bị mắc bệnh gì đó, có lẽ có thể thừa cơ giết chết cô ta.

Chương 416: Nhân Loại?

Thế nhưng mà Hàn Sâm nghĩ lại, tố chất thân thể vượt quá 100 điểm, không biết dao găm Cổ Huyền Lang có thể cắt ra da thịt của cô ta hay không, chênh lệch thật sự là quá lớn.

Ánh mắt của Hàn Sâm phức tạp nhìn thiếu nữ Tu La tộc đang đập đầu xuống đất kia, giống như cực kỳ thống khổ, lại đột nhiên phát hiện ra hang động tựa hồ trở nên sáng ngời, nhìn kỹ mới phát hiện ra, bên trong khe hở trên đỉnh hang động ở đằng kia, có thể dễ dàng nhìn thấy ánh trăng giống như là một cái khay bạc, ánh trăng theo khe hở chiếu vào trong hang động, mới có thể khiến cho hang động trở nên đặc biệt sáng ngời.

OÀ..ÀNH!

Thiếu nữ Tu La tộc lại là một lần va chạm hết sức, dùng thân thể cô ta làm trung tâm, nham thạch trong phạm vi mấy mét xung quanh đều bị cô ta đập vỡ vụn văng ra, tạo thành một cái hố to.

Sau lần va chạm này, thiếu nữ Tu La tộc kia cũng không thống khổ rên rỉ nữa, thoáng cái đã ngã ở bên trong cái hố trong hang động, xem bộ dáng thì đã ngất đi rồi.

Huyết Cốt Yêu Vương cùng con tê giác màu trắng lúc này mới dám từ trong hang động đi ra, Huyết Cốt Yêu bò tới bên cạnh thiếu nữ Tu La tộc đã hôn mê, chỉ là hơi do dự một chút, vậy mà đột nhiên há ra cái miệng rộng mọc đầy răng nanh, cắn tới thiếu nữ Tu La tộc.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, không biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào, trước đó Huyết Cốt Yêu Vương còn giống như là chó xù đi theo thiếu nữ Tu La tộc, như thế nào đảo mắt một cái, đã muốn ăn thiếu nữ Tu La tộc đi rồi.

Chẳng lẽ chỉ số thông minh của nó cao vô cùng, biết rõ thiếu nữ Tu La tộc rất lợi hại, cho nên một mực giả bộ thần phục với thiếu nữ Tu La tộc, rốt cục chờ được một cơ hội có thể ăn tươi thiếu nữ Tu La tộc như vậy?

Mắt thấy Huyết Cốt Yêu Vương sắp cắn lên thân thể thiếu nữ Tu La tộc, trực tiếp kéo thiếu nữ Tu La tộc hôn mê vào bên trong, vô số móng vuốt đang vặn vẹo muốn xé thân thể thiếu nữ Tu La tộc kia ra.

Nguyên bản đây là cảnh tượng mà Hàn Sâm vô cùng hi vọng nhìn thấy, dị sinh vật có thể ăn thiếu nữ Tu La tộc kia tự nhiên là chuyện cực tốt, nhưng mà lúc ánh mắt của Hàn Sâm rơi lên trên người thiếu nữ Tu La tộc kia, lập tức lại ngẩn người.

Huyết Cốt Yêu Vương cắn được nửa người thiếu nữ Tu La tộc, khiến cho đầu cùng tóc của thiếu nữ Tu La tộc kia đều rủ xuống từ trên không trung, Hàn Sâm thấy rõ ràng, đôi sừng màu tím trên đỉnh đầu thiếu nữ Tu La tộc kia vậy mà không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm không thể tin được dụi dụi hai mắt của mình, một lần nữa nhìn tới thiếu nữ Tu La tộc kia, vẫn không nhìn thấy đôi sừng màu tím đại biểu cho Tu La hoàng tộc kia đâu.

- Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là lúc trước mình hoa mắt?

Trong lòng Hàn Sâm tràn đầy nghi hoặc, nhưng mà Huyết Cốt Yêu Vương cũng đã giống như là mãng xà, muốn trực tiếp nuốt thiếu nữ Tu La tộc kia vào trong bụng.

Nếu là Tu La tộc, Hàn Sâm hi vọng cô ta lập tức bị ăn đi, nhưng mà bây giờ thấy như thế nào, cô gái kia đều là một thiếu nữ nhân loại không thể bình thường hơn, Hàn Sâm không khỏi có chút dao động.

OÀ..ÀNH!

Mắt thấy Huyết Cốt Yêu Vương sắp nuốt thiếu nữ kia vào, Hàn Sâm cắn răng một cái, gọi Thánh Chiến Thiên Sứ ra, mình cũng triệu hồi dao găm Cổ Huyền Lang ra, cùng Thánh Chiến Thiên Sứ vọt thẳng tới Huyết Cốt Yêu Vương.

Huyết Cốt Yêu Vương đã nếm qua vị đắng của Thánh Chiến Thiên Sứ, nhìn thấy Thánh Chiến Thiên Sứ liền lập tức co rụt thân thể lại, tránh né tay của Thánh Chiến Thiên Sứ chém tới.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại đã bay đến trước mặt nó, dao găm Cổ Huyền Lang liên tục chớp động mấy lần, cứ thế cắt đầu của nó ra mấy vết thương, Huyết Cốt Yêu Vương đau tới nỗi ngửa đầu lên hí dài.

Cô gái kia cũng từ trong miệng của nó rơi ra ngoài, Hàn Sâm trực tiếp đón lấy thiếu nữ kia từ trên không trung, tránh né máu độc vẩy ra hướng về một bên bay đi.

Con tê giác màu trắng kia hét lớn lên một tiếng, sáu chân mạnh mẽ phát lực, dùng hết sức đánh tới Hàn Sâm, khí thế của nó giống như sét đánh.

Hàn Sâm chỉ một ngón tay ra, Hoàng Kim Sa Trùng Vương nghênh đón tê giác màu trắng, cùng nó đối chiến ở cùng một chỗ.

Mượn cơ hội này, Hàn Sâm lui qua một bên, trực tiếp thò tay sờ soạng lên đỉnh đầu thiếu nữ đang hôn mê kia, muốn xác định xem đến cùng cô ta có phải là Tu La tộc hay không.

Quả nhiên là trên đầu chẳng có cái gì cả, hai cái sừng nhỏ màu tím kia giống như đã đột ngột biến mất không thấy đâu nữa, không để lại một chút dấu vết vào.

Hàn Sâm sờ trái sờ phải, thật sự không thể tin được vậy mà lại có chuyện như vậy, hắn tin mình sẽ không nhìn lầm, thiếu nữ này trước đây rõ ràng là có một cặp sừng màu tím giống như trăng khuyết, nhưng mà làm sao bây giờ lại đột nhiên không có cơ chứ?

Sừng của Tu La tộc là không có cách nào che dấu được, nếu không thì sớm đã có không biết bao nhiêu gian tế Tu La tộc lẫn vào trong nhân loại rồi.

Sừng của Tu La tộc một mực sinh trưởng ở trên đầu, cùng xương đầu hợp thành một thể, cho dù cưa đứt sừng, vẫn sẽ lưu lại hai cái gốc sừng, chỉ cần kiểm tra là có thể biết rõ chỗ đó đã từng mọc ra sừng Tu La.

Hơn nữa vị trí sừng Tu La đứt rời cũng sẽ không mọc tóc ra được, rất dễ dàng có thể phân biệt ra.

Nhưng mà thiếu nữ này lại không giống, đỉnh đầu của cô ta vô cùng mượt mà, tóc cũng mọc dày đen nhánh, căn bản là cũng không có dấu vết sừng Tu La từng mọc qua, cũng không thể nào là vừa rồi bị chính cô ta đụng gẫy mất.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây? Chẳng lẽ cặp sừng vừa rồi là do cô ta sử dụng làm vật phẩm trang sức, mới vừa rồi bị đập nát rồi?

Cho tới bây giờ Hàn Sâm vẫn chưa từng nghe nói tới loại chuyện này, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra nên xử trí thiếu nữ kỳ quái này như thế nào.

- Trước cứ mặc kệ cô ta đã.

Hàn Sâm nhớ tới Huyết Cốt Yêu Vương cùng tê giác màu trắng, còn có gen sinh mệnh tinh hoa phía dưới tấm vải kia, lập tức tạm thời để chuyện thiếu nữ kia sang một bên.

Vốn là muốn để thiếu nữ ở một bên trước, nhưng mà mặc dù hang động này khá lớn, bốn con quái vật kia điên cuồng đại chiến ở chỗ này, căn bản cũng không có chỗ nào an ổn, nhất thời Hàn Sâm cũng không tìm thấy chỗ nào để đặt cô ta xuống, đành phải ôm vào trong ngực.

Huyết Cốt Yêu Vương đã hoàn toàn bị Thánh Chiến Thiên Sứ áp chế, bị chém rụng rất nhiều móng vuốt, tương tự là siêu cấp thần huyết, nhưng Thánh Chiến Thiên Sứ lại đạt trình độ cao nhất bên trong siêu cấp, có thể so sánh với Kim Mao Hống thành niên, Huyết Cốt Yêu Vương chỉ sợ cũng chỉ tương đương với con Thủy Triết Long ấu thể kia, hơn nữa lúc trước đã bị trọng thương, lúc này căn bản không phải là đối thủ của Thánh Chiến Thiên Sứ.

Mà Hoàng Kim Sa Trùng Vương bên kia chống lại tê giác màu trắng, vậy mà rơi vào bên trong hoàn cảnh xấu, tê giác màu trắng mặc kệ là sức mạnh hay là cường độ thân thể, đều mạnh hơn Hoàng Kim Sa Trùng Vương một bậc.

Hàn Sâm chỉ một ngón tay, cho siêu cấp sủng vật trang giáp trang bị ở trên thân Hoàng Kim Sa Trùng Vương, lập tức khiến cho lực phòng ngự của nó tăng lên trên diện rộng, đã có đủ tiền vốn chống lại tê giác màu trắng.

Hàn Sâm nắm dao găm Cổ Huyền Lang, hai cánh sau lưng vỗ lên, trực tiếp giết tới chỗ Huyết Cốt Yêu Vương, thừa dịp nó bệnh lấy mạng của nó, cục xương khó gặm thu thập cuối cùng cũng không muộn.

Huyết Cốt Yêu Vương lúc này đã bị Thánh Chiến Thiên Sứ giết cho chạy trốn khắp mọi nơi, Hàn Sâm nhìn đúng cơ hội, Cổ Tà Chú cùng Phụ Hà đồng thời bộc phát, thân thể lập tức tiến vào trạng thái bùng nổ, lách mình đã đến sau lưng Huyết Cốt Yêu Vương, một đao chém cái đầu tam giác của nó xuống.

Bành!

Thân thể khổng lồ của Huyết Cốt Yêu Vương lập tức mềm nhũn ra, rơi xuống đáy động, hang động hình như cũng hơi run rẩy một chút.

Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Huyết Cốt Yêu Vương, không đạt được thú hồn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, không thể ăn thịt.

Một âm thanh vang lên trong đầu Hàn Sâm, nhưng mà bây giờ Hàn Sâm đã không có tâm tình vì không có được thú hồn mà ảo não, trực tiếp lệnh cho Thánh Chiến Thiên Sứ lao thẳng tối con tê giác màu trắng sáu chân kia.

Hàn Sâm thì bay tới chỗ thân thể Huyết Cốt Yêu Vương đang phân giải, từ bên trong lấy ra một khối tinh thể màu máu lớn cỡ quả bóng đá.

Chương 417: Phát Tài

Nhìn thoáng qua thiếu nữ trong ngực, vẫn còn đang hôn mê, ngoại trừ quần áo có chút tổn hại, trên người cũng chỉ có một chút vết đỏ, vậy mà không hề bị thương.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhìn thoáng qua con tê giác màu trắng đang bị Thánh Chiến Thiên Sứ cùng Hoàng Kim Sa Trùng Vương liên thủ vây công, đã hoàn toàn bị áp chế, thoạt nhìn cũng không cần Hàn Sâm ra tay nữa.

Hàn Sâm một tay ôm thiếu nữ, một tay ôm gen sinh mệnh tinh hoa của Huyết Cốt Yêu Vương, hai ba bước đã chạy đến bên cạnh lều vải, lều vải đã bị đá rơi phá hủy, Hàn Sâm thò tay lôi chăn mền bên trong ra, đặt thiếu nữ

lên bên trên, mình thì chạy về phía đống gen sinh mệnh tinh hoa đang bị tấm vải đậy lên.

Sau khi xốc tấm vải bạt kia lên, ánh sáng óng ánh lập tức ánh vào trong mắt Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm đều đứng ngơ ngẩn ở chỗ đó.

Chỉ thấy một vàng hai lam ba khối tinh thể được đặt ở cùng một chỗ, màu vàng lớn nhất, giống như một ụ đá, hai khối khác màu xanh nhạt một lớn một nhỏ, lớn như cái trống chầu, nhỏ nhất cũng lớn cỡ quả bóng rổ.

- Phát… phát… lần này thật sự phát đạt rồi…

Hàn Sâm vui mừng thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, đều có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Nằm sấp ở phía trên liền thè lưỡi ra liếm một cái lên trên tinh thể màu vàng, muốn xác định xem đây đến cùng có phải thật sự là gen sinh mệnh tinh hoa hay không.

Một tia chất lỏng màu vàng giống như sữa chảy vào trong miệng Hàn Sâm, khuếch tán ra khắp thân thể, đồng thời một âm thanh vang lên trong đầu Hàn Sâm.

Ăn gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật siêu cấp thần huyết Địa Long Thú…

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, tâm trạng đang lo lắng rốt cục đã để xuống, những thứ này quả nhiên đều là gen sinh mệnh tinh hoa thật sự.

- Của mình, của mình, đều là của mình.

Hàn Sâm gọi Miêu Quân ở trạng thái chiến đấu ra, treo một cái túi ở trên lưng, sau đó chuyển hết gen sinh mệnh tinh hoa lên trên.

Hình thể của Kim Mao Hống quá lớn, đợi lát nữa đi ra cũng có chút bất tiện, chỉ có thể để cho Miêu Quân vất vả vác đi ra vậy.

Ba khối gen sinh mệnh tinh hoa, hơn nữa còn có gen sinh mệnh tinh hoa của Huyết Cốt Yêu Vương trong tay Hàn Sâm cùng con tê giác màu trắng

đã sắp bị giết chết kia, Hàn Sâm đã có thể khẳng định mình có thể lấy tới tay năm khối gen sinh mệnh tinh hoa rồi.

Năm khối gen sinh mệnh tinh hoa, nói không chừng đã có thể trực tiếp khiến cho Hàn Sâm đạt được siêu cấp thần gen đại viên mãn, quả thực chính là miếng bánh từ trên trời rớt xuống, còn vừa vặn rớt thẳng vào trong miệng Hàn Sâm.

- Lạp lạp lạp… Lạp lạp lạp… Tôi là chuyên gia dọn nhà…

Hàn Sâm đang liều mạng vận chuyển gen sinh mệnh tinh hoa lên trên lưng Miêu Quân, đột nhiên cảm thấy như có cái gì đó không đúng.

Quay đầu nhìn thoáng qua, thoáng cái đã sững ở chỗ đó, chỉ thấy thiếu nữ bị hôn mê kia không biết lúc nào đã tỉnh lại, đã ngồi dậy, lúc này đang nghiêng cái đầu nhỏ, đôi mắt to đen láy đang nhấp nháy nhìn Hàn Sâm.

Mới vừa rồi là Hàn Sâm quá mức cao hứng, trong lúc nhất thời đã quên mất thiếu nữ kia, bây giờ nhìn thấy cô ta tỉnh lại, nhớ tới chuyện cô ta có thể là Tu La hoàng tộc, trên người không khỏi đã đổ mồ hôi lạnh.

- Yo!

Hàn Sâm cười cười giơ tay lên tiếng chào thiếu nữ kia, trong lòng thầm nghĩ:

- Mình sẽ không xui xẻo như vậy chứ, nhìn thiếu nữ này cũng không giống như là Tu La hoàng tộc.

Cô gái kia lại không thèm để ý đến hắn, vẫn trừng đôi mắt to giống như vô cùng tò mò nhìn Hàn Sâm, giống như từ trước tới nay chưa từng gặp qua ai đó tương tự.

Hàn Sâm bị thiếu nữ kia nhìn thì trong lòng cảm thấy sợ hãi, cũng không biết đến cùng cô ta đang suy nghĩ cái gì, hơn nữa trong tay Hàn Sâm còn đang ôm một khối gen sinh mệnh tinh hoa màu xanh nhạt, lúc này cũng không biết nên đặt lên trên lưng Miêu Quân, hay là đem nó thả lại vị trí cũ.

Thế nhưng mà Hàn Sâm cũng đã đem hai khối khác đặt lên trên lưng Miêu Quân rồi, lúc này nói cái gì nữa cũng đã trễ rồi, mặc kệ ai cũng đã nhìn ra, đây là hắn đang nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

- Vật này… cô không dùng được đi… tôi cầm nhé…

Hàn Sâm giơ khối gen sinh mệnh tinh hoa màu xanh da trời trong tay lên, rặn ra khuôn mặt tươi cười hỏi thiếu nữ kia.

Vậy mà lần này thiếu nữ kia lại hơi gật cái đầu nhỏ, lập tức khiến cho Hàn Sâm mừng như điên, vừa đem gen sinh mệnh tinh hoa chất lên trên lưng Miêu Quân vừa nói với thiếu nữ kia:

- Vừa rồi cô hôn mê, con dị sinh vật kia muốn ăn cô, là tôi cứu cô ra đấy…

Toàn thân thiếu nữ này đều lộ ra vẻ cổ quái, Hàn Sâm cũng không mò ra đến cùng là cô ta có lai lịch gì, trước tiên nói về điều tốt thì cũng không có chỗ xấu gì.

Có câu tục ngữ, giơ tay không đánh mặt người tươi cười, hơn nữa tốt xấu gì thì Hàn Sâm cũng coi như đã cứu cô ta, mặc dù hình như cô ta cũng không quá cần cứu trợ.

Con Huyết Cốt Yêu Vương kia hung ác cắn tới, đều không thể làm bị thương làn da của cô ta, chỉ là ở bên trên da thịt trắng nõn giống như sữa bò kia lưu lại vài dấu vết mờ mờ mà thôi, chỉ tương đương với vết đỏ do chính mình dùng ngón tay gãi ngứa lưu lại trên da.

Con mắt của thiếu nữ hơi chớp chớp, nhưng không hề lên tiếng, chỉ là nhìn Hàn Sâm chất gen sinh mệnh tinh hoa lên trên lưng của Miêu Quân.

Rống!

Tê giác màu trắng ở bên kia phát ra một tiếng rú thảm, Hàn Sâm chuyển mắt nhìn sang, chỉ thấy đầu của tê giác màu trắng đã bị Thánh Chiến Thiên Sứ chém xuống, mang theo máu tươi bay lên giữa không trung.

Mà Hoàng Kim Sa Trùng Vương vẫn còn quấn ở trên người của tê giác màu trắng, đuôi gai vào da thịt của nó thật sâu, tám cái móng vuốt móc chặt ở trên bụng nó, cả người đều quấn chặt lấy.

Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Bạch Ngọc Lục Túc Tê, không đạt được thú hồn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, không thể ăn thịt.

Trong đầu Hàn Sâm lại vang lên âm thanh kỳ dị, đây là lần thứ nhất chỉ trong vòng một ngày hắn liên tục giết hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, nói ra chỉ sợ sẽ không có ai sẽ tin tưởng.

Thế nhưng mà một giây sau, sắc mặt của Hàn Sâm đã thay đổi, chỉ thấy cô gái kia đã di động.

Nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, dùng thị lực của Hàn Sâm, đều thiếu chút nữa không thấy được động tác của thiếu nữ kia, chỉ thấy thiếu nữ kia bước ra một bước, cơ hồ giống như là thuấn di đến trước mặt Hoàng Kim Sa Trùng Vương, duỗi ra ngọc quyền đánh lên trên người Hoàng Kim Sa Trùng Vương.

Tốc độ kia thật sự là quá nhanh, Hoàng Kim Sa Trùng Vương đang quấn lấy thi thể của Bạch Ngọc Lục Túc Tê vậy mà không kịp tránh ra, Hàn Sâm muốn thu hồi nó vào trong Hồn Hải đã không kịp nữa.

Bành!

Quả đấm trắng như ngọc nhìn như phấn nộn kia của thiếu nữ đánh lên trên người Hoàng Kim Sa Trùng Vương, Hoàng Kim Sa Trùng Vương mặc siêu cấp sủng vật trang giáp ở bên ngoài, trực tiếp bị ngọc quyền đánh xuyên, bị đánh ra một cái lỗ lớn.

Siêu cấp sủng vật trang giáp cùng siêu cấp Hoàng Kim Sa Trùng Vương giống như là làm bằng giấy vậy, hoàn toàn không chịu nổi một đòn.

Lúc này Hàn Sâm đều thu Hoàng Kim Sa Trùng Vương cùng Thánh Chiến Thiên Sứ, Miêu Quân vào trong Hồn Hải, không nói hai lời xoay người chạy, liền gen sinh mệnh tinh hoa rơi trên mặt đất cũng không cần.

Bây giờ Hàn Sâm vẫn còn không biết thiếu nữ này có phải là Tu La hoàng tộc hay không, nhưng mà tố chất thân thể của cô ta tuyệt đối đã vượt 100 điểm không chút nghi ngờ gì, cô ta đã động thủ, Hàn Sâm ngoại trừ trốn chạy để khỏi chết căn bản không có ý niệm thứ hai nào khác.

Trừ phi là Tiến Hóa Giả giống như Nữ Hoàng đích thân đến, nếu không đến bao nhiêu người cũng vô dụng, chỉ là ở không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở này, sao mà có Tiến Hóa Giả chính thức được, tối đa cũng chỉ là một ít người vừa mới tiến hóa.

Hàn Sâm vừa mới chạy được hai bước, đã thấy thân hình của cô gái kia lóe lên, đã đến trước mặt hắn, cơ hồ là sắp dán mặt vào mặt hắn rồi.

Chương 418: Đầu Óc Có Vấn Đề

Hàn Sâm lại càng thêm hoảng sợ, lui nhanh về phía sau, đang muốn triệu hoán Thánh Chiến Thiên Sứ cùng Hoàng Kim Sa Trùng Vương bị trọng thương ra, ngăn cản trước một chút rồi nói sau, không có cái gì quan trọng hơn cái mạng nhỏ.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lui về sau một bước, lại phát hiện thiếu nữ kia cũng không hề công kích hắn, chỉ là đứng ở nơi đó trừng một đôi mắt to nhìn hắn, trong mắt tựa hồ cũng không có địch ý.

Linh quang trong đầu Hàn Sâm lóe lên, buông tha cho việc triệu hoán Hoàng Kim Sa Trùng Vương cùng Thánh Chiến Thiên Sứ.

Nếu như thiếu nữ này muốn động thủ với hắn, có lẽ vừa rồi cũng đã động thủ, nhưng mà lúc cô ta ở gần Hàn Sâm nhất lại vẫn không để ý đến, chạy tới đánh cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương một quyền, nói rõ là rất có thể cô ta cũng không muốn ra tay với Hàn Sâm.

Bây giờ nếu Hàn Sâm triệu hoán Hoàng Kim Sa Trùng Vương cùng Thánh Chiến Thiên Sứ ra tay với cô ta, sẽ chọc giận cô ta, đó chẳng phải là chính mình muốn chết hay sao?

Trong lòng Hàn Sâm nghĩ như thế, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào thiếu nữ, vẫn đang cẩn thận đề phòng.

Mặc dù coi như là thiếu nữ kia không có địch ý với hắn, nhưng đây cũng chỉ là thoạt nhìn mà thôi, lòng người khó dò, huống chi toàn thân thiếu nữ này đều lộ ra vẻ cổ quái.

Thiếu nữ kia quả nhiên không động thủ với Hàn Sâm, chỉ là trừng mắt nhìn Hàn Lâm, bộ dáng tựa hồ rất là tò mò.

- Tiểu muội muội, tôi là Hàn Sâm, cô tên là gì?

Hàn Sâm cảm giác giằng co tiếp như vậy cũng không phải là biện pháp, nhưng mà lại không biết nên nói cái gì cho phải, đành phải rặn ra một nụ cười nói một câu.

- Linh.

Hàn Sâm vốn không ôm hi vọng quá lớn, nhưng mà vượt qua suy nghĩ của Hàn Sâm, vậy mà cô gái kia mở cái miệng nhỏ nhắn ra trả lời câu hỏi của Hàn Sâm.

Giọng của thiếu nữ kia vô cùng thanh thúy dễ nghe, chỉ là lại khiến cho Hàn Sâm nghe tới hơi nghi hoặc một chút, không biết là cô ta họ Lâm hay là họ gì.

- Lâm?

Hàn Sâm nhìn thiếu nữ kia nghi ngờ hỏi.

- Linh.

Thiếu nữ kia nói xong ngồi xổm xuống mặt đất, dùng ngón tay viết một chữ Linh, dĩ nhiên là văn tự vô cùng tiêu chuẩn của Liên Minh.

Nhìn thấy chữ Linh này, trong lòng Hàn Sâm hơi buông lỏng ra một chút, Liên Minh cùng Tu La tộc chinh chiến nhiều năm, đối với văn hóa của Tu La tộc tự nhiên là cũng hiểu rất rõ, chữ viết của Tu La tộc thì nhân loại cũng có học tập qua.

Mặc dù Tu La tộc cũng biết chữ của loài người, nhưng mà đừng nói là Tu La hoàng tộc, cho dù là Tu La tộc thông thường, cũng sẽ không dùng chữ

viết của nhân loại.

Thiếu nữ này sử dụng chữ viết tiêu chuẩn của Liên Minh rất tự nhiên, có lẽ khả năng là nhân loại lớn hơn một chút.

- Linh, đây là tên của cô à? Cô họ gì?

Hàn Sâm lại hỏi thêm một câu.

- Chính là Linh.

Thiếu nữ lại vẫn chỉ nói một câu như vậy, cũng không giải thích gì thêm, vẫn nhìn Hàn Sâm như trước, giống như trên mặt của Hàn Sâm đang nở hoa vậy.

Hàn Sâm cảm thấy đầu óc của thiếu nữ này không tốt lắm thì phải, liếm môi một cái, cười rạng rỡ nói:

- Chúng ta là bạn chứ không phải là địch nhân đúng không?

- Là bạn không phải là địch nhân.

Linh khẽ gật đầu.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, giang hai tay ra nói:

- Chúng tôi là bạn tốt, không đánh nhau?

- Bạn tốt, không đánh nhau.

Linh lại gật đầu một cái, giống như là đồng ý với Hàn Sâm vậy.

Trong lòng Hàn Sâm càng thêm mừng rỡ, cảm giác như thiếu nữ tên Linh này quả nhiên là đầu óc có chút vấn đề, hình như chỉ số thông minh cũng không quá cao, giống như là một đứa bé ba bốn tuổi thôi vậy.

- Chẳng lẽ là vừa rồi dùng đầu đập xuống đất, đập hỏng đầu óc mất rồi?

Hàn Sâm mừng thầm trong lòng, thử đi tới hai bước, chỉ tới gen sinh mệnh tinh hoa ở trên mặt đất hỏi:

- Cô nói cho tôi, tôi có thể lấy đi không?

Lần này Linh không nói gì, nhưng mà nhẹ gật đầu, rõ ràng cho thấy là đã đồng ý với Hàn Sâm.

Hàn Sâm vui mừng như điên, vốn cho là lần này sẽ vô cùng thiệt thòi, Hoàng Kim Sa Trùng Vương cùng siêu cấp sủng vật trang giáp đều bị trọng thương chưa nói, chính mình có thể giữ được mạng nhỏ hay không cũng là một vấn đề, càng không cần suy nghĩ tới gen sinh mệnh tinh hoa nữa.

Thế nhưng mà ai lại biết phong hồi lộ chuyển, hắn vẫn còn có cơ hội lấy đi những khối gen sinh mệnh tinh hoa này, làm sao hắn có thể không thích được.

- Tôi thật sự có thể lấy đi những vật này à?

Hàn Sâm chỉ chỉ vào những khối gen sinh mệnh tinh hoa đó, vừa chỉ về chính mình, nhìn về phía Linh xác nhận một lần nữa.

- Có thể.

Linh gật đầu lia lịa, thoạt nhìn thì bộ dáng rất chân thành.

- Cảm ơn… cám ơn… cô thực sự là một người tốt…

Bây giờ Hàn Sâm rốt cục đã có thể xác định, đầu của cô bé này tuyệt đối là không dùng được, nhất định là vừa rồi bị đụng hư rồi, nếu không ai sẽ tùy tiện đem gen sinh mệnh tinh hoa tặng cho người khác như vậy?

Hàn Sâm vẫn có chút không yên lòng, thử thăm dò đi về phía một khối gen sinh mệnh tinh hoa, vừa cầm lên vừa nhìn sang Linh, nhưng cô gái tên Linh kia đã ngồi xuống một tảng đá ở bên cạnh, dùng đôi bàn tay nhỏ bé nâng cái cằm mượt mà, hứng thú nhìn hắn, thoạt nhìn căn bản là không có ý tứ muốn động thủ.

- Cô cho tôi, vậy tôi có thể ăn chứ?

Hàn Sâm lè lưỡi làm ra bộ dạng muốn thè lưỡi ra liếm khối gen sinh mệnh tinh hoa kia.

Linh nhìn hắn cũng không nói gì, ánh mắt lại cười thành trăng lưỡi liềm.

- Tôi thật sự ăn nhé.

Hàn Sâm làm bộ thè lưỡi ra liếm một cái ở phía trên, Linh chỉ là cười khanh khách ngồi nhìn mà thôi, giống như là rất vui vẻ.

Hàn Sâm thấy hình như là Linh thật sự cho hắn ăn, cũng không có tâm tư hại hắn, lại liếm thêm mấy cái, Linh cũng chỉ ngồi nhìn mà thôi, khiến cho Hàn Sâm hoàn toàn yên lòng.

- Xem ra thật sự là đầu bị đụng hỏng rồi, vậy thì dễ làm rồi.

Hàn Sâm không khách sáo nữa, bắt đầu thè lưỡi ra liếm từng ngụm.

Ăn gen sinh mệnh tinh hoa của Tinh Tinh Thú, siêu cấp thần gen +1.

Rất nhanh, một khối gen sinh mệnh tinh hoa nhỏ màu xanh nhạt này đã bị Hàn Sâm liếm đi hơn phân nửa, không ngừng có âm thanh siêu cấp thần gen gia tăng vang lên trong đầu, khiến cho trong lòng Hàn Sâm rất là hưng phấn.

Bây giờ rốt cục Hàn Sâm đã có thể khẳng định được, cô bé Linh hình như đầu óc có vấn đề này, cũng không có địch ý gì đối với hắn, trên cơ bản cũng đã yên lòng.

Trên thực tế lấy thực lực của Linh, nếu quả thật muốn ra tay với hắn, Hàn Sâm không nghĩ ra có biện pháp nào có thể tránh được độc thủ của cô ta.

Chênh lệch về tố chất thân thể quả thật là quá lớn, tố chất thân thể vượt qua 100 điểm, đều là cường giả đứng đầu trong số những Tiến Hóa Giả, huống chi Hàn Sâm còn chưa tiến hóa.

Thế nhưng mà chuyện này cũng khiến cho Hàn Sâm rất nghi hoặc, nếu như Linh là nhân loại, cho dù cô ta là siêu cấp thần gen đại viên mãn, cũng không thể có tố chất thân thể vượt qua 100 điểm, chuyện này chính Hàn

Sâm cũng có nhận thức, hắn đoán chừng coi như chính mình ở trong ao tiến hóa hoàn thành tiến hóa, sau khi trở thành Tiến Hóa Giả, tố chất thân thể cũng chỉ trong khoảng 60 đến 70 mà thôi, khoảng cách vượt qua 100 điểm vẫn còn chút chênh lệch.

Mặc dù vẫn có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng mà bây giờ hình như đầu óc của Linh có vấn đề, lại không có ác ý gì với hắn, còn để cho hắn tùy tiện lấy gen sinh mệnh tinh hoa, món lợi dễ dàng như vậy không chiếm thì đúng là phí.

Hàn Sâm một lần nữa gọi Miêu Quân ra, cũng nhặt gen sinh mệnh tinh hoa của Bạch Ngọc Lục Túc Tê trở về, tính cả mấy khối gen sinh mệnh tinh hoa lúc trước kia đều chất lên trên lưng Miêu Quân.

- Cảm ơn mỹ nữ, lần sau có duyên sẽ gặp lại, tôi nhất định sẽ mời cô ăn tiệc, tôi đi trước đây.

Hàn Sâm phất phất tay nói với Linh, liền mang theo Miêu Quân hướng ra bên ngoài mà đi.

Mặc dù Linh không có ác ý gì đối với hắn, nhưng mà cô gái này có lai lịch quỷ dị, đầu óc lại có vấn đề, ai biết lát nữa cô ta có thể sẽ nổi điên lên hay không, Hàn Sâm cảm thấy vẫn là mau chóng cách xa cô ta một chút thì tốt hơn.

Thế nhưng mà lúc Hàn Sâm mới đi vào trong đường hầm, lại phát hiện ra Linh vậy mà cũng đi theo đằng sau, liền không nói tiếng nào cứ theo ở phía sau hắn như vậy.

Chương 419: Hình Xăm

Trong một gian phòng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, Hàn Sâm nhìn Linh đang ngồi ở trước mặt mình, chỉ cảm thấy đầu mình bắt đầu to ra.

Ngày đó ở trong hang động trong lòng núi, Linh vẫn im lặng đi theo hắn, Hàn Sâm đi cô ta cũng đi, Hàn Sâm ngừng cô ta cũng ngừng, Hàn Sâm nấu cơm thì cô ta liền ăn không khách sáo, Hàn Sâm hỏi cô ta cái gì, cô ta cũng chỉ lắc đầu hoặc là gật đầu.

Hàn Sâm quyết định không hỏi cái gì nữa, nhưng mà cái đuôi nhỏ này lại như thế nào cũng không bỏ rơi được.

Hàn Sâm liền chiêu số cưỡi Kim Mao Hống chạy trốn đều đã dùng ra, hơn nữa còn là thừa dịp nửa đêm lúc cô ta ngủ để chạy trốn, nhưng mà chờ cho Hàn Sâm cưỡi Kim Mao Hống chạy một hơi hơn nửa ngày, lúc dừng lại làm chút đồ ăn, lại đã nhìn thấy Linh đang trừng đôi mắt to tỏ vẻ trông mong ngồi xổm ở bên cạnh nồi.

Hàn Sâm trên đường đi đã nghĩ hết mọi biện pháp muốn vứt bỏ cái đuôi này, ở trong mắt hắn thì đây chính là một quả bom hẹn giờ, như thế nào cũng không thể giữ ở bên người được, nhưng mà chiêu số mà Hàn Sâm có thể nghĩ tới đều đã dùng hết rồi, làm thế nào cũng không bỏ rơi được cái đuôi này.

Biện pháp duy nhất có thể vứt bỏ cô ta, chỉ sợ là cũng chỉ có thể dùng sức mạnh, nhưng mà nghĩ tới Linh có thể dùng một quyền đánh bại Hoàng Kim Sa Trùng Vương cùng siêu cấp sủng vật trang giáp, Hàn Sâm lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

Cứ như vậy, Hàn Sâm một đường mang theo Linh về Tí Hộ Sở, nguyên bản ý nghĩ của hắn là đạo hữu chết nhưng bần đạo không chết, Cương Giáp Tí Hộ Sở có nhiều người như vậy, có lẽ là Linh sẽ vừa ý những người khác, đi theo người khác cũng không chừng, nhiều lắm là đến lúc đó hắn giúp người nọ báo cảnh sát, lại khiến cho Liên Minh đi nghĩ biện pháp.

Thế nhưng mà ai biết Linh lại như là đã nhắm chặt vào hắn vậy, Hàn Sâm đi nơi nào cô ta sẽ đi theo tới đó, quả thực giống như là một cái đuôi vậy.

Nếu như nói cô ta ngốc, nhưng mà có rất nhiều chuyện giống như cô ta rất rõ ràng, ít nhất là lúc Hàn Sâm đi tiểu tiện, Linh đều rất tự giác không đi theo hắn.

Cuối cùng Hàn Sâm không thể không đem cô ta về phòng mình ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, nhìn Linh mà âm thầm phát sầu.

Hắn từ trong miệng Linh không hỏi ra được cái gì, lúc rời khỏi hang động, hắn cũng lật nhìn những đồ vật của Linh, cũng chỉ là một ít chế phẩm bình thường của nhân loại, từ đó cũng không nhìn ra cái gì cả, hoàn toàn không có cách nào phán đoán rốt cuộc Linh là ai, cũng không biết tại sao cô ta phải một mực đi theo mình.

- Bây giờ cũng đã về tới Tí Hộ Sở rồi, cô có thể tự mình truyền tống về nhà.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nhìn Linh đang ngồi đối diện với mình nói ra.

Linh nhìn Hàn Sâm, đôi mắt to đen láy chớp chớp nói:

- Tôi đói rồi.

Hàn Sâm không khỏi bưng lấy trán của mình, cảm thấy mình đã nhặt được một cái đại phiền toái trở về.

- Tiểu mỹ nữ, tôi nói với cô này, tôi đã sắp tấn chức thành Tiến Hóa Giả, sau đó tôi liền sẽ rời khỏi không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, dù cô ở lại chỗ này cũng vô dụng.

Hàn Sâm nói lời thật lòng.

Dọc theo con đường này hắn đều đang ăn những khối gen sinh mệnh tinh hoa đó, bây giờ siêu cấp thần gen cũng đã đạt đến 82 điểm, vẫn còn thừa lại hai khối rưỡi gen sinh mệnh tinh hoa, sau khi ăn xong, có lẽ là siêu cấp thần gen sẽ có thể viên mãn.

Linh vẫn là không nói lời nào, con mắt vẫn giống như là nước suối trong, không mang theo một tia tạp chất nào, vẫn trơ mắt nhìn Hàn Sâm nói một tiếng:

- Tôi đói rồi.

Hàn Sâm cảm thấy mình đều sắp điên rồi, nhưng mà vẫn không thể làm gì khác đành đi nấu cơm.

Lúc ăn cơm, Hàn Sâm nhìn Linh đang lùa cơm vào trong miệng nói:

- Tôi nói này, đến cùng là tại sao cô phải đi theo tôi thế?

Linh hiếm thấy buông cái chén trong tay xuống, nhìn Hàn Sâm rồi đứng lên, khiến cho Hàn Sâm giật nảy mình, sau đó Hàn Sâm liền thấy Linh vậy mà thò tay cởi cúc áo của cô ta ra, sau đó liền kéo xuống.

- Cô đừng làm như vậy, tôi không phải loại người như vậy, cô cho rằng dùng sắc đẹp là có thể dụ dỗ tôi hay sao? Nằm mơ đi, tôi cho cô biết, tôi rất kiên định…

Hàn Sâm vừa thò tay che mắt của mình lại, vừa nhìn Linh qua kẽ tay vừa nghĩa chính từ nghiêm nói.

Linh cũng đã kéo áo xuống, bên trong không mặc thêm cái gì, nhưng mà đã đưa lưng về phía Hàn Sâm, con mắt của Hàn Sâm lập tức trừng lớn.

Trên tấm lưng mềm bóng loáng óng ánh không có một chút khuyết điểm nhỏ của Linh, Hàn Sâm thấy được một hình xăm, một cái hình xăm màu máu.

Đó là một cái hình xăm hình thú, giống như mèo không phải mèo như cáo không phải cáo, đỏ tươi như lửa, đầu đuôi tương liên tạo thành một đồ án kỳ dị, cái đồ án này đương nhiên là Hàn Sâm không lạ lẫm gì.

Sợi dây chuyền màu máu trên tay Hàn Sâm cùng với cái đồ án này giống nhau như đúc, Ninh Nguyệt đã nói với hắn, con dị thú này tên là Cửu Mệnh Huyết Miêu, sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu này năm đó là vật tùy thân của Hàn Kính Chi, cơ hồ là chưa từng rời tay.

Bây giờ hắn lại gặp được đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu ở trên người thiếu nữ kỳ quái này, thật sự là khiến hắn cảm thấy có chút kinh nghi.

Linh kéo áo trở lại, bọc lại nửa người trên, sau đó trực tiếp đi đến trước mặt Hàn Sâm, thò tay ấn về phía ngực Hàn Sâm.

- Cô muốn làm gì?

Hàn Sâm lại càng thêm hoảng sợ, đã định tránh khỏi tay của Linh.

Thế nhưng mà tốc độ của Linh thật sự là quá nhanh, thoáng cái đã luồn vào trong cổ áo của Hàn Sâm, kéo sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu từ trong áo Hàn Sâm ra ngoài, sau đó buông tay lui về phía sau hai bước, sau đó chỉ chỉ vào sợi dây chuyền trên cổ Hàn Sâm.

- Cô nói là bởi vì sợi dây chuyền này nên mới đi theo tôi à? Cô và sợi dây chuyền này có quan hệ gì?

Hàn Sâm có chút khó tin nhìn Linh hỏi.

Linh lại không để ý tới Hàn Sâm nữa, ngồi trở lại bưng chén cơm của cô lên tiếp tục ăn, giống như là không nghe thấy Hàn Sâm nói chuyện vậy.

Bây giờ Hàn Sâm sâu sắc hoài nghi cô gái tên Linh này căn bản là không hề ngốc, nếu cô ta không muốn nói, Hàn Sâm ngay cả một câu cũng không hỏi ra được, xem bộ dạng của Linh, Hàn Sâm liền ý định hỏi một câu nữa cũng không có.

- Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Tại sao trên lưng của Linh có hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu được, cái hình xăm kia cùng sợi dây chuyền này có quan hệ gì hay không? Cô ta và Hàn Kính Chi có quan hệ gì?

Ánh mắt của Hàn Sâm phức tạp nhìn sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu đang bị mình nắm ở trong tay.

Thế nhưng mà mặc kệ Hàn Sâm nghĩ như thế nào, đều cảm thấy Linh không thể nào có quan hệ gì với Hàn Kính Chi, nói như thế nào thì Hàn Kính Chi cũng là người một hai trăm năm trước, Linh mới vừa lớn lên, không có khả năng có quan hệ gì được.

- Đại khái chỉ là một sự trùng hợp đi, Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng không phải là vật mà chỉ Hàn Kính Chi mới có.

Hàn Sâm đành phải tự an ủi mình như vậy.

- Tôi sắp đi ra ngoài, cô ở chỗ này hoặc là chính mình truyền tống về cũng được.

Hàn Sâm sử dụng truyền tống trận bên trong căn phòng về tới trạm chuyên chở.

Trong túi áo hắn còn một tấm thẻ nhớ lấy được từ trong hang động, có lẽ là đọc được nội dung bên trong thì sẽ có thể biết rõ thêm một chút chuyện.

Cái rương hợp kim kia xuất hiện ở trong hang động, hẳn không phải đơn giản là trùng hợp như vậy, có lẽ là nội dung trong thẻ nhớ sẽ có liên quan tới Linh.

Hàn Sâm mới vừa đi ra khỏi truyền tống trận, đang định dùng máy truyền tin đọc nội dung của thẻ nhớ, nhưng mà một giây sau, Hàn Sâm lại ngơ ngác ở chỗ đó.

Chỉ thấy từ bên trong truyền tống trận có một thiếu nữ có dáng dấp ngọt ngào tóc đen dài qua eo đi ra, quần áo lại có chút cũ nát, không phải Linh thì là ai.

- Không đúng… đây tuyệt đối là không đúng…

Hàn Sâm nhìn Linh, quả thực giống như là đang gặp ma.

Chương 420: Gặp Lại Chim Lửa

Quy tắc truyền tống là từ một cái trang bị truyền tống nào tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, mặc kệ người đó đang ở địa phương nào của thế giới Tí Hộ Sở, lúc truyền tống đi ra, đều bị truyền tống về bên trong trang bị truyền vốn có.

Nếu như cái trang bị truyền tống này bị hủy diệt, như vậy thì sẽ ngẫu nhiên truyền tống đến bên trong trang bị truyền tống ở gần đó, quy tắc này chắc chắn sẽ không thay đổi.

Hàn Sâm thật sự không tin là trong thiên hạ lại chuyện trùng hợp như vậy, vậy mà Linh dùng cùng một cái trang bị truyền tống tiến vào Tí Hộ Sở giống như hắn, đánh chết hắn cũng không tin là sẽ trùng hợp như vậy.

Thế nhưng mà sự thật lại là thế, Linh thật sự sống sờ sờ đi tới trước mặt hắn, vẫn giống như là một cái đuôi nhỏ, không nói một tiếng nào đi theo hắn.

Hàn Sâm vốn cho là chỉ cần mình rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở là có thể vứt bỏ cô ta, không nghĩ tới cô ta lại có thể đi ra theo, khiến cho Hàn Sâm không khỏi âm thầm nhíu mày.

Đây chính là một quả bom hẹn giờ siêu cấp, Hàn Sâm không dám mang theo cô ta về nhà, nhưng mà muốn nói cô ta là Tu La tộc đem cô ta giao cho Liên Minh, nhìn bộ dáng này của cô ta, là một nhân loại trăm phần trăm, chỉ sợ là Liên Minh sẽ cho rằng Hàn Sâm bị điên rồi, hoặc là Hàn Sâm cố ý hãm hại Linh.

Hàn Sâm đứng ở chỗ đó nhìn Linh một hồi lâu, lúc này mới phản ứng tới, cũng không đi nữa rồi, trực tiếp quay người lại đi vào trong trạm chuyên chở, trực tiếp truyền tống về thế giới Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm đứng ở trong căn phòng của mình ở Cương Giáp Tí Hộ Sở, nhìn chằm chằm vào truyền tống trận loại nhỏ ở trong phòng, sau đó chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy ra.

Chỉ thấy không gian bên trên truyền tống trận vặn vẹo một hồi, Linh đã xuất hiện ở bên trong, mỉm cười đi ra.

Truyền tống trận trong căn phòng ở Tí Hộ Sở, bình thường đều chỉ có chính chủ mới có thể sử dụng, người ngoài cũng chỉ có thể sử dụng truyền tống trận ở trên quảng trường, nhưng mà Linh lại có thể sử dụng truyền tống trận ở trong phòng hắn, đi cùng một nơi với hắn, lúc trở lại cũng là ở trong gian phòng của hắn.

- Gặp quỷ rồi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Hàn Sâm thầm mắng trong lòng, nhưng khi nhìn sang Linh lại một chút biện pháp cũng không có.

Một lần nữa truyền tống về Liên Minh, quả nhiên là Linh cũng đi theo ra ngoài, mặc dù Hàn Sâm đã sớm biết là như vậy, nhưng vẫn cảm thấy có

chút buồn bực.

- Xem ra chỉ có thể mượn cơ hội tấn chức lên không gian thứ hai của Tí Hộ Sở để vứt bỏ cô ta.

Hàn Sâm đi vào đại sảnh ở bên cạnh để nghỉ ngơi, dùng máy truyền tin đọc nội dung trong cái thẻ nhớ kia, hy vọng có thể tìm được một ít tư liệu hữu dụng.

Thế nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm đã phải thất vọng rồi, mặc dù tư liệu bên trong thẻ nhớ cũng không ít, nhưng mà đều là tư liệu về kỹ thuật chế tạo dịch gen, căn bản là không có những thứ khác, hoàn toàn là một tấm thẻ nhớ chứa tư liệu kỹ thuật.

Đối với kỹ thuật dịch gen, hứng thú của Hàn Sâm cũng không lớn, hắn không học những thứ này, nên có rất nhiều thứ bên trong xem cũng không hiểu, cho nên không khỏi vô cùng thất vọng.

Không có tư liệu về Linh, Hàn Sâm lại không thể mang Linh về nhà, đành phải một lần nữa trở lại Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Sau đó Hàn Sâm mang theo Linh đi ra ngoài săn giết dị sinh vật, Hàn Sâm còn kém ba điểm thần gen, bổ sung ba điểm thần gen cuối cùng này, ăn xong những khối gen sinh mệnh tinh hoa còn dư lại, đại khái là hắn cũng có thể tấn chức thành Tiến Hóa Giả rồi.

Không biết có phải là gần đây Hàn Sâm đã dùng hết vận may rồi hay không, hay là bởi vì có Linh đi theo hắn, đuổi vận may của hắn đi hết, Hàn Sâm đã vòng vo vài ngày ở trong Đại Sa Mạc Bạch Ma, thậm chí ngay cả một dị sinh vật cấp thần huyết đều không gặp được.

Mà sau khi những khối gen sinh mệnh tinh hoa đó bị hắn ăn xong, siêu cấp thần gen của hắn lại ngừng ở con số 99 điểm, vậy mà chỉ thiếu một chút là có thể khiến cho siêu cấp thần gen đại viên mãn, vận may phải nói là quá kém đi.

Nhưng mà Linh vẫn thành thành thật thật đi theo hắn, quả thực giống như là một cái bóng vậy, không nói lời nào cũng không gây chuyện, cho dù là Hàn

Sâm muốn mắng cô một chầu cũng không tìm thấy cơ hội.

Huống chi dùng võ lực của Linh, Hàn Sâm cũng không dám mắng cô, vạn nhất chọc cô ta giận, có trời mới biết cô ta sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục di chuyển ở bên trong Đại Sa Mạc Bạch Ma, không biết có phải là rốt cuộc vận may đã tới hay không, vậy mà từ rất xa Hàn Sâm lại trông thấy một ngọn núi, ngọn núi kia giống như là núi lửa, đỉnh núi có tuyết trắng bao phủ, đúng là ngọn núi lúc trước hắn đã thấy, là chỗ con dị sinh vật giống như chim Phượng Hoàng kia ở lại.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, chỉ cần giết con dị sinh vật kia nữa, là có thể bổ toàn một điểm siêu cấp thần gen cuối cùng mà hắn đang thiếu hụt, sau đó có thể nhẹ nhõm tấn chức lên thành Tiến Hóa Giả, thoát khỏi quả bom hẹn giờ Linh đáng sợ này.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương cùng thú hồn Huyết Oa Trùng đều bị Linh đánh thành trạng thái trọng thương, thiếu chút nữa đã bị đánh phát nổ, bây giờ đang tĩnh dưỡng ở trong Hồn Hải, trong thời gian ngắn khẳng định là không thể dùng lại nữa rồi.

Hàn Sâm đành phải gọi Thánh Chiến Thiên Sứ ra, để cho cô ta đi lên trên ngọn núi kia thăm dò trước, đối với con chim lửa kia, Hàn Sâm vẫn còn có cố kỵ trong lòng, không muốn chính mình đi mạo hiểm.

Thánh Chiến Thiên Sứ vỗ cánh bay về phía đỉnh ngọn núi tuyết, mới bay được một nửa, chợt nghe thấy trên đỉnh núi truyền ra một tiếng chim hót cao vút, cái con chim quái lạ toàn thân thiêu đốt lên ngọn lửa màu đỏ giống như là Phượng Hoàng kia từ trên đỉnh núi vọt xuống, vỗ hai cánh nghênh đón Thánh Chiến Thiên Sứ.

Mái tóc màu vàng của Thánh Chiến Thiên Sứ đón gió bay múa, bên trong đôi mắt màu vàng óng vậy mà lộ ra vẻ ngưng trọng, hai cánh chấn động, vậy mà tránh qua, tránh né con chim lửa kia công kích, không chính diện giao phong với con chim lửa kia.

Chim lửa hót vang lên một tiếng, vỗ cánh đuổi tới Thánh Chiến Thiên Sứ, một người một chim liền triển khai một trận đại chiến ở trên bầu trời.

Thánh Chiến Thiên Sứ thỉnh thoảng trốn tránh công kích của con chim lửa, giống như không quá muốn nhiễm phải ngọn lửa của nó, mà con chim lửa kia lại hình như có chỗ kiêng dè, không dám lộ ra sơ hở ở trước mặt Thánh Chiến Thiên Sứ.

Một người một chim ở trên trời bay vút lập loè, thoạt nhìn tựa hồ chiến đấu vô cùng kịch liệt, nhưng mà trên thực tế thì cũng không chính thức va chạm qua mấy lần.

Hàn Sâm nhìn thấy Thánh Chiến Thiên Sứ đều có chút kiêng dè ngọn lửa của con chim lửa kia, cũng không dám tự mình đi lên mạo hiểm.

Dù sao thì tố chất thân thể của hắn vẫn còn kém sinh vật siêu cấp thần huyết, ngọn lửa mà Thánh Chiến Thiên Sứ cũng không muốn nhiễm, hắn đương nhiên không ngăn cản nổi rồi, lên trên cũng không giúp đỡ được cái gì.

Thế nhưng mà Thánh Chiến Thiên Sứ lại chiến khó phân thắng bại với con chim lửa kia, thoạt nhìn rất khó phân ra thắng bại, hai bên đều có chỗ cố kỵ, người này cũng không thể làm gì được người kia.

Hàn Sâm nhìn tới sốt ruột, cũng không có biện pháp gì tốt, nếu như siêu cấp sủng vật trang giáp không bị Linh làm trọng thương, lại cho Thánh Chiến Thiên Sứ mặc vào món trang giáp đó, chỉ sợ là cũng không cần kiêng dè ngọn lửa của con chim kia nữa, sớm đã chém giết nó rồi.

- Thật sự là không may.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Linh đang đứng ở bên cạnh mình, trong lòng có chút có chút buồn bực.

Nhưng mà sau khi nhìn thoáng qua Linh, ánh mắt của Hàn Sâm lại mạnh mẽ trở nên sáng ngời, trong lòng thầm nghĩ:

- Không biết nếu mình nhờ cô ta trợ giúp săn giết con chim lửa kia, cô ta có thể hỗ trợ hay không? Dù sao cô ta cũng không có hứng thú gì đối với gen sinh mệnh tinh hoa, không sợ sau khi cô ta giết chim lửa xong sẽ không để gen sinh mệnh tinh hoa lại cho mình.

- Khụ khụ, Tiểu Linh à, cô có thể giúp tôi một chuyện được hay không?

Hàn Sâm ho nhẹ hai tiếng, lúc này mới lên tiếng hỏi.

Linh cũng không nhìn tới Hàn Sâm, đột nhiên trực tiếp bay lên, mấy cái lên xuống đã leo lên đỉnh núi, nhảy lên trên không, bàn tay như ngọc trắng vươn ra chụp vào con chim lửa đang cùng Thánh Chiến Thiên Sứ triền đấu kia.

Chương 421: Chuẩn Bị Trước Khi Tấn Chức

Chỉ thấy Linh giống như đạn pháo trực tiếp vọt tới bên trong thân thể con chim lửa đang thiêu đốt kia, thân hình hiện ra ở một bên khác, nặng nề rơi xuống ngọn núi, cứ thế mà giẫm nứt một mảng lớn núi đá.

Mà ở bên trong tay ngọc, nhiều hơn một khối tinh thể đỏ vàng như lửa, đang giãy dụa muốn thoát ra, sau đó chợt nghe thấy con chim lửa kia hét thảm lên một tiếng, thân thể do ngọn lửa ngưng tụ thành kia đã trực tiếp nổ tung lến, hóa thành khói lửa đầy trời tiêu tán.

Linh mấy cái lên xuống đã trở lại bên cạnh Hàn Sâm, vứt tinh thể màu đỏ vàng trong tay cho Hàn Sâm, cũng không nói gì thêm, liền giống như trước kia, vẫn đứng ở bên cạnh Hàn Sâm.

- Khụ khụ, cám ơn cô.

Mặt già của Hàn Sâm đỏ lên, hắn vẫn luôn không chào đón Linh cho lắm, bây giờ Linh lại không nói một tiếng giải quyết chuyện hắn muốn làm, ít nhiều cũng khiến Hàn Sâm cảm thấy có chút xấu hổ.

Linh chỉ ngọt ngào cười cười với Hàn Sâm, lộ ra một hàm răng chỉnh tề, cũng không nói gì thêm.

Bây giờ Hàn Sâm cũng không có thời gian nói thêm gì nữa, tinh thể màu đỏ vàng trong tay nóng hổi như lửa, đốt tay hắn đều sắp chín rồi, Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán ra dao găm Cổ Huyền Lang, hung hăng chém về phía khối tinh thể màu đỏ vàng kia.

Chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết Viêm Vực Điểu, đạt được thú hồn Viêm Vực Điểu, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, không thể ăn thịt.

Một âm thanh vang lên trong đầu Hàn Sâm, lại khiến cho Hàn Sâm hưng phấn thiếu chút nữa đã kêu lên, vậy mà lại ra thú hồn siêu cấp thần huyết huyết, quả thực có thể nói là may mắn tới cực điểm.

Thò tay tiếp lấy khối gen sinh mệnh tinh hoa màu đỏ vàng lớn cỡ viên đạn kia, Hàn Sâm lập tức không hề lưỡng lự ném viên gen sinh mệnh tinh hoa kia vào trong miệng.

Mặc dù có chút lãng phí, nhưng mà giữ lại siêu cấp thần gen cũng không có tác dụng gì, hắn cũng không thể bán cho người khác, liền trực tiếp ăn hết cả viên vậy.

Ăn gen sinh mệnh tinh hoa của Viêm Vực Điểu, siêu cấp thần gen +1… siêu cấp thần gen đã đạt tới cực đại, không cách nào tiếp tục gia tăng…

Theo âm thanh vang lên trong đầu, siêu cấp thần gen của Hàn Sâm rốt cục đã đạt đến trị số cao nhất, vậy mà so với thần gen còn sớm viên mãn hơn một chút.

Hàn Sâm mừng rỡ nhìn về phía Viêm Vực Điểu ở bên trong Hồn Hải, nhìn kỹ cái thú hồn siêu cấp thần huyết huyết mới lấy được này.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Viêm Vực Điểu: loại hình quang hoàn.

Hàn Sâm cơ hồ không nhịn được cười ra thành tiếng, vậy mà lại là thú hồn siêu cấp thần huyết huyết dạng quang hoàn, chuyện này thực sự quá hiếm thấy hiếm có.

Nguyên bản Hàn Sâm cũng có chút ghét bỏ Xích Diễm Lĩnh Chủ gia trì đối với thú hồn siêu cấp thần huyết huyết tương đối thấp, bây giờ đã có thú hồn

quang hoàn siêu cấp thần huyết, có thể thay thế cho Xích Diễm Lĩnh Chủ rồi.

Mặc dù đã có thể tấn chức trở thành Tiến Hóa Giả, nhưng mà Hàn Sâm cũng không cần vội vã làm như vậy, dù sao bây giờ cách thời điểm hắn phải đi tới Vĩnh Thán Nữ Thần trình diện cũng còn hơn hai tháng nữa, hắn còn có rất nhiều chuyện có thể làm.

Triệu hoán ra Kim Mao Hống, Hàn Sâm mang theo Linh cùng đi tới những nơi theo lời Ninh Nguyệt nói hư hư thực thực có sinh vật siêu cấp thần huyết kia, hơn nữa cũng xác thực là đã tìm được không ít sinh vật siêu cấp thần huyết.

Tập đoàn Tinh Vũ phát hiện ra những sinh vật kia, thậm chí có tới hơn 90% đều là sinh vật siêu cấp thần huyết, ngẫu nhiên còn có một hai con sinh vật thần huyết rất lợi hại hoặc là tương đối đặc thù.

Mặc dù sinh vật siêu cấp thần huyết rất thưa thớt, nhưng cũng không thể xem như là hiếm thấy, chỉ là lúc trước không có ai có thể săn giết bọn nó, cho nên cũng không biết có loại sinh vật này tồn tại.

Mục đích đi tìm bọn nó của Hàn Sâm cũng không phải là vì săn giết bọn nó.

Siêu cấp thần gen của Hàn Sâm đã toàn mãn, coi như lại săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không hề có tác dụng, chỗ tốt lớn nhất là có khả năng thu hoạch được thú hồn siêu cấp thần huyết huyết.

Thế nhưng mà mặc dù đã có được thú hồn siêu cấp thần huyết, ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở cũng không phải là vô địch, huống chi cho dù giết cũng chưa chắc có thể đạt được thú hồn.

Nhưng mà Hàn Sâm lại vẫn đi tìm từng con, tìm sinh vật siêu cấp thần huyết mình có thể tìm được một lần, hơn nữa tự tay đánh bại chúng.

Mục đích làm như vậy của Hàn Sâm, một là vì rèn luyện năng lực chiến đấu của mình, thứ hai thì là vì đánh tốt trụ cột cho Hàn Nghiên.

Tuổi của Hàn Nghiên vẫn còn quá nhỏ, còn nhiều năm nữa mới có thể tiến vào Tí Hộ Sở, Hàn Sâm không có khả năng đợi cô bé được, cũng không có cách nào lưu lại thú hồn siêu cấp thần huyết cho cô bé, cho nên tương lai cũng chỉ có thể dựa vào chính cô bé đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết mà thôi.

Bây giờ Hàn Sâm đã hiểu được ưu khuyết điểm của những sinh vật siêu cấp thần huyết này, sau này có thể dạy bảo Hàn Nghiên, nếu như tương lai cô bé có năng lực như vậy, Hàn Sâm có thể đem vị trí cùng ưu khuyết điểm của những sinh vật siêu cấp thần huyết này nói cho cô bé biết.

Nếu như cô bé không có năng lực, cũng không cần phải bắt buộc cô bé phải có siêu cấp thần gen đại viên mãn.

- Chỉ cần có mình ở, như thế nào cũng sẽ không để cho Tiểu Nghiên bị bắt nạt, có thể khiến cho siêu cấp thần gen đại viên mãn tự nhiên là tốt nhất, không được thì cũng không sao cả.

Mặc dù Hàn Sâm nghĩ như vậy, nhưng mà việc có thể làm giúp cho Hàn Nghiên, vẫn nên tận lực đi làm.

Trong văn phòng tổ trưởng tổ hành động đặc biệt an toàn, Chung Trấn Hoành đang xử lý một ít văn bản tài liệu khẩn cấp, lại đột nhiên nghe được tiếng đập cửa.

- A Sinh, nếu như không có chuyện gì quan trọng, hôm nay đừng tới quấy rầy tôi.

Chung Trấn Hoành nhìn thấy là trợ thủ của mình Khương Sinh, liền trực tiếp sảng khoái nói.

Chức tổ trưởng tổ hành động đặc biệt an toàn này của y cũng không dễ làm, không chỉ là phải quản lý tốt tổ viên của mình, còn phải ứng phó với áp lực tới từ các phía, có đôi khi có một ít chuyện rất vớ vẩn, lại khiến cho tổ trưởng y rất muốn mắng chửi người.

- Tổ trưởng, có một đội trưởng tiểu phân đội đưa ra lời thỉnh cầu giao dịch thú hồn, muốn trao đổi thú hồn cùng người trong tổ.

Vẻ mặt của Khương Sinh có chút cổ quái nói ra.

- Việc này cũng không cần đến làm phiền tôi, dựa theo quy củ bên trong tổ, bảo y đi tới mạng nội bộ trao đổi là được rồi, chuyện này còn cần tôi phải dạy cho cậu sao?

Tâm tình của Chung Trấn Hoành rất không tốt, Khương Sinh vậy mà lại đem chút chuyện nhỏ này tìm đến mình, tâm tình lập tức trở nên ác liệt hơn, trực tiếp dạy dỗ Khương Sinh hai câu.

- Đội trưởng tiểu phân đội kia muốn đổi một vị trí được giám hộ cho người nhà của hắn.

Khương Sinh biết rõ tính tình của Chung Trấn Hoành, cũng biết ông ta phải thừa nhận áp lực rất lớn, cho nên cũng không vì vậy mà tức giận, chỉ là trên mặt vẫn bảo trì loại vẻ mặt cổ quái kia nói ra.

- Cái này cũng phải bảo vệ, cái kia cũng phải bảo vệ, người của tổ hành động đặc biệt an toàn chúng ta đều là ba đầu sáu tay hay sao?

Chung Trấn Hoành vốn đang vì chuyện này mà phiền lòng, bây giờ lại nghe thấy Khương Sinh nói tới chuyện này, lập tức có chút giận mà không có chỗ phát tiết.

Nhưng mà cũng không phải là Chung Trấn Hoành nhằm vào Khương Sinh, sau khi bình phục tâm tình một chút còn nói thêm:

- Vốn là người của chúng ta, có lẽ nên ưu tiên cho hắn một chút, nhưng mà gần đây nhân thủ của chúng ta thật sự rất khan hiếm, trước đây không lâu bởi vì bảo vệ những tên khốn kiếp kia lại chết rất nhiều anh em, nói hắn chờ thêm một chút đi, sau này chúng ta lại nghiên cứu.

- Tổ trưởng, người đội trưởng kia muốn đổi một vị trí được bảo hộ không phải là bây giờ, mà là vài năm về sau.

Khương Sinh tiếp tục nói, vẻ mặt càng thêm cổ quái.

- Ẩu tả, chuyện vài năm sau thì bây giờ đến xin làm cái gì, đây không phải là mang thêm phiền cho người trong tổ hay sao?

Chung Trấn Hoành lập tức có chút tức giận vỗ bàn mắng.

- Tổ trưởng, tôi nghĩ là anh nên nhìn danh sách thú hồn mà hắn đưa lên một lần trước đi.

Khương Sinh đưa một phần tư liệu đến trước mặt Chung Trấn Hoành.

- Có cái gì mà cần phải… xem…

Nguyên bản Chung Trấn Hoành còn có chút buồn bực, nhưng mà lúc nhìn tới nội dung phía trên tư liệu, lại ngay cả lời đều nuốt xuống rồi, con mắt dần dần trợn tròn lên.

Chương 422: Vấn Đề

- Thú hồn quang hoàn thần huyết… thú hồn phụ thể thần huyết… thú hồn biến thân thần huyết… thú hồn binh khí thần huyết… cánh thần huyết…

Chung Trấn Hoành không tự chủ được đều nói ra nguyên một đám thú hồn bên trên danh sách, mỗi lần đọc một cái, giọng của Chung Trấn Hoành liền nhiều hơn một phần ngưng trọng, mà ngay cả tay của ông ta đang cầm tư liệu đều có chút hơi run rẩy rồi.

Ông ta biết rõ những loại thú hồn này có ý nghĩa như thế nào, mặc dù nhân loại đã trải qua một hai trăm năm phát triển, người ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở có thể săn giết sinh vật thần huyết cũng ngày càng nhiều, thú hồn thần huyết cũng càng ngày càng trở nên thông thường.

Thế nhưng mà cũng chỉ là tương đối dễ dàng hơn mà thôi, cũng không có nghĩa là người nào cũng có thể tùy tiện săn giết sinh vật thần huyết, chí ít là có hơn 90% người, đều không có năng lực săn giết sinh vật thần huyết, chớ đừng nói tới chuyện đạt được thú hồn thần huyết.

Mà thú hồn liệt kê ở trong phần tài liệu này, trên cơ bản đều là tinh phẩm trong cấp thần huyết, đặc biệt là thú hồn quang hoàn thần huyết, quả thực chính là thần vật vô thượng của một đoàn thể.

Những loại thú hồn khác cũng đều là cực phẩm khiến cho người ta đỏ mắt, mặc dù cũng chỉ là ghi tên lên mà thôi, cũng đã đủ khiến cho người tổ trưởng tổ hành động đặc biệt an toàn có kiến thức rộng rãi như Chung Trấn Hoành cảm thấy khiếp sợ.

Nhiều thú hồn thần huyết cực phẩm như vậy, vậy mà một người lại có, quả thực là không có cách nào tưởng tượng đây rốt cuộc là nhân vật hạng nào, coi như là hậu nhân của những đại lão kia, chỉ sợ là cũng khó có thể ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở lấy tới nhiều thú hồn thần huyết cực phẩm như vậy.

Nếu như những thú hồn thần huyết cực phẩm này được vận dụng ở trên một tiểu phân đội, Chung Trấn Hoành hoàn toàn có thể tưởng tượng được, tiểu phân đội kia sẽ thay đổi kinh khủng tới bực nào, săn giết sinh vật thần huyết cũng sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Theo Chung Trấn Hoành, hoàn toàn có thể lợi dụng những thú hồn thần huyết cực phẩm này chế tạo một tiểu phân đội tinh anh.

Nếu như Chung Trấn Hoành biết rõ đây chỉ là một bộ phận thú hồn của Hàn Sâm, còn có một bộ phận đã phân biệt bán cho bọn Lâm Bắc Phong, Tô Tiểu Kiều, không biết là ông ta sẽ khiếp sợ như thế nào nữa.

Có chút không kịp chờ đợi lật tư liệu tới trang cuối cùng, Chung Trấn Hoành muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là ai có được những thú hồn thần huyết này, bên trong tổ hành động đặc biệt an toàn của mình còn có nhân vật như vậy, khiến cho ông ta nhất thời cũng không thể nghĩ ta được sẽ là ai.

Bình thường thì người nhậm chức ở tổ hành động đặc biệt an toàn cũng sẽ không phải là hậu nhân chân chính của đại lão, những người đó sẽ chỉ là người hưởng thụ bảo vệ, không cần phải đi bảo hộ người khác, cho nên thật sự là Chung Trấn Hoành không nghĩ ra được, đến cùng là ai trong tổ có được tài sản khiến cho người ta sợ hãi như vậy.

- Hàn Sâm!

Nhìn thấy cái tên này, Chung Trấn Hoành không nhịn được ngây ra một lúc.

- Tổ trưởng, nói chuyện với hắn không? Hắn còn đang chờ trả lời.

Khương Sinh thấy Chung Trấn Hoành đã xem hết tư liệu, liền hỏi một câu.

- Đương nhiên, nhóm thú hồn thần huyết này rất quan trọng đối với chúng ta, nhất định phải lấy được, hắn có yêu cầu gì?

Chung Trấn Hoành vô cùng nghiêm túc nói ra.

- Hắn yêu cầu cho em gái hắn một cái tiêu chuẩn được bảo hộ, mặc kệ là lúc nào em gái hắn tiến vào Tí Hộ Sở, đều sẽ ngay lập tức được chúng ta bảo hộ, hắn còn chỉ định bốn loại thú hồn thần huyết cho em gái của hắn, chúng ta phải ở thời điểm sau khi em gái hắn tiến vào Tí Hộ Sở, nghĩ biện pháp gom góp bốn loại thú hồn thần huyết này cho em gái hắn…

Khương Sinh cặn kẽ đọc yêu cầu của Hàn Sâm cho Chung Trấn Hoành nghe.

Sau khi Chung Trấn Hoành nghe xong, suy nghĩ trong chốc lát mới mở miệng nói:

- Theo xuất thân của Hàn Sâm, lại có thể kiếm được của cải như thế, thật sự là khó được, cậu liên lạc với hắn một chút đi, đồng ý với yêu cầu của hắn, chuẩn bị hợp đồng chính thức cho tốt, mau chóng ký kết hợp đồng với hắn.

Bởi vì quan hệ tới Tần Huyên, Chung Trấn Hoành đã từng chú ý tới Hàn Sâm, nhưng mà lúc trước ông ta còn ôm lấy thái độ hoài nghi đối với năng lực của Hàn Sâm, đặc biệt là trước đây Hàn Sâm còn mất liên lạc trong một đoạn thời gian rất dài ở trong Tí Hộ Sở, điều này khiến cho ấn tượng của ông ta đối với Hàn Sâm cũng không tốt lắm.

Nhưng mà hôm nay thấy được những thú hồn này của Hàn Sâm, ông ta mới phát hiện ra trước đây thật sự mình đã quá coi thường Hàn Sâm rồi, người có thể được Tần gia đại tiểu thư nhìn trúng, quả nhiên không phải là người bình thường.

- Xem ra Hàn Sâm đúng là một nhân tài hiếm thấy, không biết là sau khi hắn tiến vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, sẽ ngẫu nhiên đến chỗ nào,

hy vọng là có thể sớm ngày về đơn vị, nhân tài như vậy lãng phí thì thực sự là quá đáng tiếc.

Chung Trấn Hoành ở trong máy truyền tin của mình làm ra một dấu hiệu, viết tên của Hàn Sâm xuống, đây là có ý tứ muốn trọng điểm chú ý.

Hàn Sâm không hề đem đại bộ phận thú hồn của mình mang đi bán, mà là giúp Hàn Nghiên mua một gói bảo hiểm, cũng là đưa cho Hàn Nghiên một cơ hội phát triển phi tốc, theo Hàn Sâm, không có gì quan trọng hơn vấn đề an toàn của người nhà mình, những thú hồn này dùng cũng đáng giá.

Hơn nữa hắn đổi lấy bốn loại thú hồn kia cho Hàn Nghiên, tương lai lúc săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng sẽ có tác dụng lớn, cũng không tính là chịu thiệt.

Đáng tiếc là Hàn Sâm không biết mình sẽ được ngẫu nhiên truyền đến địa phương nào ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, cho nên cũng không có cách nào đổi thú hồn ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở cho mình, chỉ có thể đi lên xem như thế nào đã rồi mới quyết định được.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không quá cần thú hồn, mặc dù đại bộ phận thú hồn thần huyết đều đã đem đi giao dịch với tổ, hoặc là bán ra, nhưng mà thú hồn siêu cấp thần huyết đều còn ở trong tay Hàn Sâm, mấy cái thú hồn thần huyết mà Hàn Sâm cần thiết vẫn còn.

Bây giờ Hàn Sâm có được tổng cộng bảy thú hồn siêu cấp thần huyết, theo thứ tự là: Thủy Triết Long, Cổ Huyền Lang, Huyết Oa Trùng, Kim Mao Hống, Hoàng Kim Sa Trùng Vương, Thánh Chiến Thiên Sứ cùng Viêm Vực Điểu.

Bởi vì tác dụng của phần lớn thú hồn thần huyết ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở đã không lớn, đều đã bị Hàn Sâm đem đi giao dịch rồi, Hàn Sâm chỉ để lại ba thú hồn thần huyết là Trùng Giáp Kỵ Sĩ, Yêu Tinh Nữ Hoàng cùng Miêu Quân.

Nguyên bản Hàn Sâm còn muốn giữ lại Tử Vũ Lân Long cùng Tiểu Biến Sắc Thú, nhưng mà sau khi tra duyệt tư liệu về không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, phát hiện ra dị sinh vật biết bay ở không gian thứ hai của Tí Hộ Sở

có rất nhiều, hơn nữa tốc độ của rất nhiều loài đều nhanh hơn cánh thần huyết, giữ lại cánh thần huyết thì tác dụng cũng hết sức có hạn, hơn nữa hắn có hai thú hồn sủng vật siêu cấp thần huyết có thể bay, chiếc cánh này không có cũng được.

Tiểu Biến Sắc Thú vẫn có sự hạn chế của nó, chỉ là biến sắc ẩn thân thì cũng không quá đáng tin cậy, lừa gạt dị sinh vật ở không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở thì còn được, không gian thứ hai của Tí Hộ Sở có rất nhiều dị sinh vật có khứu giác cùng năng lực nhận biết mạnh mẽ, chỉ là vấn đề nhiệt độ cơ thể đã khó có thể giải quyết rồi, nên cuối cùng Hàn Sâm cũng đành buông tha cho Tiểu Biến Sắc Thú.

Lưu lại Miêu Quân, thuần túy là vấn đề cá nhân, hắn thật sự coi Miêu Quân là sủng vật để nuôi, năng lực thế thân của Trùng Giáp Kỵ Sĩ ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở vẫn rất hữu dụng, cho nên cũng giữ lại.

Về phần loại thú hồn biến thân dung hợp hình người như Yêu Tinh Nữ Hoàng, coi như là ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở cũng không dễ dàng tìm được, lại là ban thưởng thi đấu của Hàn Sâm, cho nên liền giữ lại.

Bây giờ Hàn Sâm còn gặp phải một vấn đề cuối cùng vô cùng khó giải quyết, trước khi giải quyết được vấn đề này, Hàn Sâm vẫn không thể an tâm trở thành Tiến Hóa Giả.

Vấn đề này dĩ nhiên không phải Linh, mặc dù Linh cũng là một phiền phức, nhưng mà chỉ cần tấn chức lên không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, có lẽ có thể vứt bỏ được cái phiền toái này, bây giờ Hàn Sâm cũng không lo lắng chuyện này.

Vấn đề lo lắng nhất của Hàn Sâm là viên tinh thể màu đen nghịch thiên kia, tinh thể có thể nuôi nấng dị sinh vật, thứ nghịch thiên như vậy, nếu như có thể tiếp tục sử dụng ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, trợ giúp với Hàn Sâm vẫn là không thể đoán được đấy.

Chỉ cần có thể ở không gian thứ hai của Tí Hộ Sở nuôi nấng ra một con sinh vật siêu cấp thần huyết, hoặc là nuôi nấng ra mấy con sinh vật thần huyết, đối với chuyện tăng thực lực của Hàn Sâm lên đều rất có ích lợi, nếu như có thể có được thú hồn, trợ giúp lại càng thêm lớn hơn nữa.

Vấn đề duy nhất là, Hàn Sâm không có cách nào mang tinh thể màu đen ra khỏi thế giới Tí Hộ Sở.

Quy tắc của thế giới Tí Hộ Sở chính là như thế, ngoại trừ thú hồn, mặc kệ là đồ vật gì ở trong Tí Hộ Sở đều không mang ra được, Hàn Sâm đã thí nghiệm rất nhiều lần, tinh thể màu đen cũng có hạn chế như thế.

Chương 423: Tiến Hóa

Nếu như không thể mang tinh thể màu đen đi ra ngoài, như vậy cũng chỉ có thể để tinh thể màu đen lại ở trong phòng ở Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Thế nhưng mà sau khi Hàn Sâm tấn chức Tiến Hóa Giả, chỉ cần hắn truyền tống tời khỏi thế giới Tí Hộ Sở, như vậy chờ hắn một lần nữa truyền tống tiến vào, sẽ là không gian thứ hai của thế giới Tí Hộ Sở, không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở sẽ không có bất cứ quan hệ nào với hắn nữa, căn phòng trong Cương Giáp Tí Hộ Sở này cũng sẽ không thuộc về hắn nữa.

Đồ vật nghịch thiên như vậy, Hàn Sâm sao có thể cam lòng buông tha cho, nhìn con Hắc Vũ Tiễn Điểu mới được nuôi nấng đến cấp thần huyết kia, vẻ mặt liền biến ảo bất định.

Muốn mang tinh thể màu đen đi, biện pháp duy nhất mà Hàn Sâm có thể nghĩ tới, chính là tự mình ăn tinh thể màu đen đi, giống như là ăn thịt cùng gen sinh mệnh tinh hoa của dị sinh vật vậy.

Mặc dù biện pháp này không nhất định là có thể thành công trăm phần trăm, nhưng cũng đã là phương pháp xử lý duy nhất có thể thử rồi.

Chỉ là Hàn Sâm cũng không thể xác định, sau khi ăn tinh thể màu đen thì sẽ có nguy hại gì đối với thân thể của mình hay không, tuy nói thứ này có lợi đối với dị sinh vật, nhưng mà không có nghĩa là sẽ không có hại đối với nhân loại.

Tựa như thực vật ở trong không gian Tí Hộ Sở, ăn những thực vật kia thì có trợ giúp đối với sinh vật siêu cấp thần huyết như lão quy, nhưng mà nếu nhân loại ăn, phần lớn sẽ có tác dụng phụ rất mạnh, ăn lung tung thì sẽ có thể chết người.

Cho dù không phải là đồ vật có hại, nhưng mà cho dù là nhân sâm thuốc bổ, nếu như ăn nhiều cũng sẽ tạo thành tổn thương cực lớn đối với thân thể, cái gọi là quá bổ không tiêu nổi chính là đạo lý này.

Tinh thể màu đen có thể tùy tiện nuôi ra sinh vật siêu cấp thần huyết, năng lượng ẩn chứa bên trong hắn là sẽ không có cách nào tưởng tượng nổi, thân thể bây giờ của Hàn Sâm, nếu như nuốt vào, năng lượng của tinh thể màu đen thật sự bạo phát ra, chỉ sợ cái mạng nhỏ của hắn sẽ không còn.

Buông tha là không có khả năng, phương pháp duy nhất có thể dùng lại có thể gặp phải nguy hiểm, cho dù là người có ý chí kiên định như Hàn Sâm, cũng không khỏi có chút xoắn xuýt.

Hàn Sâm nhìn nhìn Hắc Vũ Tiễn Điểu, hắn đã không cần phải chờ Hắc Vũ Tiễn Điểu tiến hóa thành sinh vật siêu cấp thần huyết, thứ nhất là nó cũng không có ý nghĩa gì lớn đối với hắn nữa, thứ hai là hắn cũng không có thời gian để đợi thêm.

Trực tiếp giết Hắc Vũ Tiễn Điểu cấp thần huyết, bổ sung ba điểm thần gen cuối cùng, khiến cho thần gen của Hàn Sâm cũng đạt tới tình trạng toàn mãn.

Trụ cột, nguyên thủy, biến dị, thần huyết, siêu cấp thần huyết, rốt cục năm loại gen đã toàn bộ viên mãn, đây có lẽ là nhân loại có gen đại viên mãn chân chính đầu tiên trong lịch sử.

Hàn Sâm có thể rõ ràng cảm giác được lực lượng mạnh mẽ ẩn chứa ở trong thân thể, tố chất thân thể tuyệt đối đã vượt qua ranh giới 30 điểm, nếu như hoàn thành tiến hóa ở trong ao tiến hóa, như vậy tố chất thân thể của hắn sẽ mang tính tăng vọt lên.

- Đến cùng là ăn hay là không ăn đây?

Hàn Sâm nắm chặt tinh thể màu đen trong lòng bàn tay, trong lúc nhất thời cũng không quyết định chắc chắn được.

Do dự một hồi lâu, Hàn Sâm vẫn thu tinh thể màu đen lại trước, cho dù là muốn ăn, vậy cũng phải đợi sau khi hắn tấn chức Tiến Hóa Giả. Ít nhất là tố chất thân thể vào thời điểm đó đã mạnh hơn rất nhiều, cho dù có vấn đề gì cũng có thể chống đỡ thêm được trong chốc lát.

Bên trên Internet có miêu tả cặn kẽ quá trình tiến hóa, bản thân quá trình cũng không có nguy hiểm gì, Hàn Sâm cũng không lo lắng gì đối với chuyện này, hắn muốn ở trước khi đi báo danh hoàn thành tiến hóa, sau khi rời khỏi đây liền lập tức đi xin tước vị quý tộc thần huyết, sau đó có thể ở trong Liên Minh hưởng thụ rất nhiều phúc lợi đãi ngộ mà người bình thường không có.

Những ngày này Hàn Sâm lại lên Internet tra thêm một ít tư liệu, căn cứ theo nghiên cứu của Liên Minh, Tu La tộc khó có thể sinh tồn ở trong Tí Hộ Sở, hơn nữa bọn họ cũng không chiếm được gen gia trì, cho dù ăn thịt dị sinh vật, thân thể cũng sẽ không trở nên mạnh mẽ giống như nhân loại.

Hơn nữa Tu La tộc cũng không thể sử dụng thú hồn, có thể nói là lúc trước Hàn Sâm đã lo lắng hơi thừa rồi.

Tu La tộc muốn tăng tố chất thân thể của bọn họ lên, vậy cũng chỉ có thể tu luyện công pháp của Tu La tộc, trừ cách đó ra thì cũng không có cách nào khác, không giống như nhân loại có thể mượn nhờ gen trong thế giới Tí Hộ Sở để tiến hóa.

Tình huống của Linh cũng có chút tương tự như Tu La tộc, cô ta không có một chút hứng thú nào đối với gen sinh mệnh tinh hoa, chuyện này cũng phù hợp với đặc điểm của Tu La tộc.

Thế nhưng mà nếu nói Linh là Tu La tộc, Hàn Sâm nhìn từ trên xuống dưới từ trái sang phải nhiều lần, bộ dáng thấy thế nào đều là một thiếu nữ nhân loại.

- Được rồi, chờ sau khi mình tiến vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở sẽ không gặp lại cô ta nữa, không cần quan tâm nhiều như vậy.

Hàn Sâm đi ra khỏi gian phòng của mình, liền hướng tới đại điện tiến hóa của Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Bên trong đại điện tiến hóa giống như là viễn cổ thần miếu, có một cái hồ sâu không thấy đáy ở trung ương đại điện, bốn phương tám hướng đều có một cái tượng đá đầu thú thần bí, từ trong miệng tượng đá phun ra một loại chất lỏng gần như là trong suốt.

Hàn Sâm không hề do dự, trực tiếp lột sạch quần áo, đi vào bên trong ao, khiến cho nước ao tiến hóa không nóng không lạnh kia chôn vùi thân thể của mình.

Ở bên trong chất lỏng kia, Hàn Sâm cảm giác giống như mình đã về tới trạng thái phôi thai, giống như là thai nhi ở bên trong bụng mẹ, tế bào toàn thân đều đang vui sướng lột xác trưởng thành, giống như đang trải qua một lần tân sinh vậy.

Cái loại cảm giác này không có cách nào hình dung, không có lạnh nóng chưa từng có kích thích, chính là tự nhiên mà phát triển như vậy, giống như là thân thể lại một lần nữa phát dục mang tính nhảy vọt, nhưng mà cũng không phải là cơ thể đang thật sự phát triển.

Đó là một loại phát triển từ trong ra ngoài, rực rỡ hẳn lên, hơn nữa ở trong chất lỏng kia, sẽ không cảm thấy có chút bực mình, ngược lại có một loại cảm giác thoải mái không nói ra được.

Một tia lực lượng mới sinh ra ở trong cơ bắp, cốt cách, mạch máu, kinh mạch, tế bào đều bốc lên, khiến cho Hàn Sâm sinh ra cảm giác một quyền của mình có thể hủy diệt cả thế giới.

Hàn Sâm biết đây là ảo giác do lực lượng tăng trưởng nhanh chóng mang tới, nhưng mà loại ảo giác này lại khiến cho người ta có chút trầm mê ở trong đó.

Lỗ chân lông toàn thân đều bị mở ra, hình như có vật không sạch sẽ cùng khí thải bài xuất ra từ đó, khiến cho thân thể của Hàn Sâm càng ngày càng nhẹ nhàng thoải mái.

Mà theo tạp chất ở trong thân thể bài xuất ra rơi vào trong bóng tối sâu không thấy đáy, giống như linh hồn thánh khiết từ trong địa ngục tẩy đi tội nghiệt niết bàn sống lại.

Cái loại cảm giác này thực sự là quá tuyệt vời, khiến cho Hàn Sâm thiếu chút nữa thoải mái rên rỉ thành tiếng.

- Khó trách lại có nhiều người truy cầu thân thể tiến hóa như vậy, cảm giác tiến hóa này thật sự là vô cùng tuyệt vời, quả thực giống như là trọng sinh thêm một lần, khiến cho thân thể cũ kỹ đổi mới tỏa ra sức sống thanh xuân.

Hàn Sâm âm thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng mà hắn biết rõ bây giờ còn không phải lúc, tất cả vẫn chưa kết thúc, hắn phải đợi đến lúc trong đầu vang lên âm thanh kia, như vậy mới đại biểu cho việc hắn tiến hóa thành công.

Hơn nữa chính Hàn Sâm cũng muốn hưởng thụ thêm cảm giác tuyệt vời này trong chốc lát, loại cảm giác tuyệt vời này cũng không kém chuyện cùng một cô gái yêu mến triền miên, hoặc nói đây là một loại cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Giống như là một người mắc bệnh lâu năm, trong chốc lát tất cả bệnh tật trên người đã hoàn toàn biến mất, được cọ rửa không nhiễm chút bụi bất nào, cái loại cảm giác khoan khoái dễ chịu này, cơ hồ là khiến cho người ta khóc lên.

Đương nhiên là Hàn Sâm sẽ không khóc, nhưng mà thực sự rất hưởng thụ.

Tiến hóa thành công, đạt được cấp độ Tiến Hóa Giả, đạt được 100 năm tuổi thọ, đạt được siêu thần thể — Đế Linh.

Hàn Sâm: Siêu thần thể Đế Linh.

Cấp độ: Tiến Hóa Giả.

Tuổi thọ: 300.

Yêu cầu tiến hóa lần nữa: Gen.

Có được gen: 0.

Chương 424: Hắc Tinh

Hàn Sâm nhìn hai chữ Đế Linh mà ngẩn người, nhân loại đã có rất nhiều người trở thành Tiến Hóa Giả, có thể nói Tiến Hóa Giả mới là bộ phận chủ yếu của nhân loại.

Người chưa tiến hóa bình thường ở độ tuổi từ 16 tuổi đến 30 tuổi, nhưng mà quần thể Tiến Hóa Giả lại bao gồm phần lớn nhân loại từ 20 đến 300 tuổi, tuyệt đại bộ phận nhân loại đều ngừng lại ở tầng thứ này cả đời, chỉ có một một số nhỏ có thể trở thành Siêu Việt Giả.

Không phải là Tiến Hóa Giả không gom góp đủ gen, mà là vì không gian thứ ba của Thần Chi Tí Hộ Sở thật sự quá nguy hiểm, nếu như tố chất thân thể quá thấp, rất dễ dàng tử vong ở bên trong.

Bài học bằng máu thật sự là quá nhiều, cho nên đại đa số người tình nguyện cả đời ở lại không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, cũng dẫn đến Tiến Hóa Giả đã trở thành đám người chủ yếu nhất ở trong nhân loại.

Số lượng của Tiến Hóa Giả có thể dùng con số trăm tỷ thậm chí là ngàn tỷ để thống kê, nhưng mà nhiều Tiến Hóa Giả như vậy, kể cả Tiến Hóa Giả có thần gen đại viên mãn, Hàn Sâm vẫn chưa từng nghe nói thể chất của Tiến Hóa Giả nào còn có tên.

Tiến Hóa Giả có gen biến dị viên mãn chính là biến dị thể, Tiến Hóa Giả có thần gen viên mãn thì chính là thần thể, không có tên gì khác.

Thế nhưng mà đằng sau siêu thần thể của Hàn Sâm còn có một cái tên, hai chữ Đế Linh này xuất hiện, lại khiến cho Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Xem xét tỉ mỉ giới thiệu về siêu thần thể Đế Linh, giới thiệu cũng rất đơn giản, chỉ có một câu nói.

Đế Linh: Đế ngự thiên hạ, vạn linh thần phục.

Tám chữ thật đơn giản, lại khiến cho sắc mặt của Hàn Sâm lập tức trở nên rất cổ quái, tám chữ này khiến cho hắn liên tưởng đến rất nhiều thứ.

Không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở hoàn toàn khác với không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, chỗ kia không có Tí Hộ Sở tự nhiên để cho nhân loại ở lại, ở một chỗ cũng chỉ có một cái truyền tống trận lẻ loi trơ trọi, trừ ra thì tất cả đều cần phải dựa vào hai tay của mình dốc sức đi làm.

Trái lại là dị sinh vật ở không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, chúng càng có tính tổ chức hơn, rất nhiều Tí Hộ Sở đều có Dị Linh tồn tại, chúa tể của Tí Hộ Sở chính là Dị Linh.

Dị Linh khác với dị sinh vật, đại bộ phận bọn chúng đều có bộ dáng xấp xỉ như nhân loại, nữ có nam có, nhưng mà thân thể cũng thuần túy là máu thịt, trừ phi phá hủy Linh Hồn Chi Thạch của Dị Linh ở bên trong Tí Hộ Sở, nếu không thì Dị Linh sẽ có thân thể bất tử.

Linh Hồn Chi Thạch không hủy, cho dù giết chết Dị Linh, nó vẫn có thể trọng sinh ở trong Linh Hồn Chi Thạch.

Hơn nữa Dị Linh có được năng lực khống chế dị sinh vật, chỉ cần Tí Hộ Sở có Dị Linh xuất hiện, phần lớn dị sinh vật trong khu vực kia đều sẽ phụ thuộc vào Dị Linh, hình thành một quân đoàn dị sinh vật mạnh mẽ.

Đương nhiên, dị sinh vật cao cấp cũng sẽ không bị Dị Linh cấp thấp sai khiến, cấp độ cùng năng lực bản thân Dị Linh càng mạnh, thì bọn chúng mới có thể sai khiến dị sinh vật càng cao cấp hơn.

Dưới sự khống chế của Dị Linh, từng có rất nhiều lần quân đoàn dị sinh vật tấn công Tí Hộ Sở do nhân loại kiến tạo, nếu như thế lực của nhân loại không đủ mạnh, bị hủy diệt ở trong không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở cũng là chuyện rất bình thường.

Muốn chân chính giết chết Dị Linh, nhất định phải nhảy vào Tí Hộ Sở của Dị Linh, đánh nát Linh Hồn Chi Thạch. Đương nhiên, cũng có thể lấy Linh Hồn Chi Thạch để mính sử dụng, đạt được Dị Linh thuần phục.

Nhưng mà có cực ít Dị Linh thần phục nhân loại, Dị Linh càng cao cấp thì càng khó thần phục nhân loại, phần lớn sẽ trực tiếp lựa chọn tự bạo Linh Hồn Chi Thạch, cho nên trước mắt ở trong không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, người có được Dị Linh chỉ là một con số nhỏ.

Dị Linh khác với thú hồn, thú hồn cần nhân loại khống chế, chỉ có thể coi là công cụ, mà Dị Linh đã có tư tưởng cùng trí tuệ của mình, có thể một mình hoàn thành nhiệm vụ. Hơn nữa Dị Linh thuần phục với nhân loại, mặc dù đã mất đi năng lực khống chế dị sinh vật, nhưng lại cũng nhận được năng lực sử dụng thú hồn giống như nhân loại, hơn nữa nếu như Dị Linh thề thuần phục, sống chết liền ở trong tay nhân loại, không có chuyện phản bội phát sinh, giống như là nô bộc, cho nên rất nhiều người đều dùng chuyện có được Dị Linh làm tư cách khoe khoang địa vị, coi như là một loại biểu tượng cho thân phận địa vị.

Nếu như Đế Linh, chỉ là Dị Linh, như vậy chẳng phải là nói Hàn Sâm có thể khiến cho bất kỳ Dị Linh nào đều phải trung thành với hắn, năng lực này quả thực là quá nghịch thiên.

Nhưng mà đây cũng chỉ là suy đoán của Hàn Sâm mà thôi, đến cùng có phải là như thế hay không, chính Hàn Sâm cũng không biết, chỉ có thể đợi đến lúc lên không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở, sau khi gặp Dị Linh mới có thể biết được rõ ràng.

Mặc dù trong lòng rất cao hứng, nhưng mà vì trong lòng vẫn nhớ kỹ chuyện về tinh thể màu đen, nên cũng không quá mức hưng phấn.

Bây giờ Hàn Sâm rất muốn truyền tống về lại Liên Minh, thử một lần xem đến cùng là lực lượng của mình đã đến trình độ nào, nhưng mà trước khi giải quyết vấn đề của tinh thể màu đen, hắn không thể đi ra ngoài.

Từ trong ao tiến hóa đi ra, Hàn Sâm cảm thấy giống như là không khí bốn phía đều trở nên có chút nặng nề, giống như là hạt bụi đang chui vào trong cơ thể của hắn vậy.

Hàn Sâm lập tức đã hiểu vì sao mà Tiến Hóa Giả không thể ở lại quá lâu trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, sau khi trở thành Tiến Hóa Giả, thân thể giống như một hồ nước trong, ở lại không gian thứ nhất của Tí Hộ

Sở nội càng lâu, sẽ có càng nhiều tạp chất xâm nhập vào bên trong thân thể, khiến cho tạp chất trong thân thể càng ngày càng nhiều.

Nếu như chỉ là một chút tạp chất trong thời gian ngắn, về sau còn có thể tự động loại bỏ ra ngoài thân thể, nếu như tích lũy trong thời gian dài, muốn khôi phục lại thân thể sạch sẽ như sau khi tiến hóa sẽ là chuyện không thể nào.

Hàn Sâm không muốn ở lại quá lâu trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, chuyện nên làm cũng đã xong xuôi, bây giờ hắn chỉ cần hoàn thành một chuyện cuối cùng.

Trở lại gian phòng của mình, Hàn Sâm cầm tinh thể màu đen vào trong tay, một hồi lâu sau mới trở nên hung ác, trực tiếp ném vào trong miệng.

Hàn Sâm đã đứng sẵn vào bên trong truyền tống trận, vạn nhất có chuyện gì xấu, hắn sẽ lập tức truyền tống về trong Liên Minh, Tần Huyên chính là trạm trưởng của trạm chuyên chở, đi ra ngoài tìm Tần Huyên cứu trợ, trong trạm chuyên chở cũng có tổ chữa bệnh, cũng có thể cứu hắn.

Đương nhiên, đây chỉ là dự tính xấu nhất, cho dù bị phát hiện ra bí mật về tinh thể màu đen, cũng còn hơn là bị chết.

Thế nhưng mà loại tình huống giống như trong tưởng tượng của Hàn Sâm đều chưa từng xuất hiện, hắn trực tiếp nuốt tinh thể màu đen xuống, thật sự giống như là ăn một viên đá thông thường vậy, hoàn toàn không có cảm giác gì.

Cái gì mà lạnh nóng cả người, phát nhiệt, năng lượng bành trướng gì đó đều không có, giống như căn bản là vật kia không có tác dụng gì vậy.

Hàn Sâm lại không dám thờ ơ, trong vũ trụ có không ít khoáng thạch có tính phóng xạ, nếu như bị khoáng thạch ảnh hưởng trong thời gian dài, cơ năng của thân thể sẽ phải bị phá hư, nhẹ thì bệnh nặng, nặng thì tử vong cũng có thể.

Hít sâu một hơi, ánh mắt thật nhanh liếc quanh phòng, xác định là ngoại trừ Linh, không còn bỏ sót bất kỳ cái gì, Hàn Sâm mới hướng Linh vẫn đang

một mực dùng mắt to nhìn hắn cười cười, trực tiếp truyền tống đi ra khỏi Cương Giáp Tí Hộ Sở.

Linh cũng truyền tống đi ra theo, nhưng mà Hàn Sâm cũng không có tâm tư để ý tới cô ta, mau chóng chạy tới máy quét tự phục vụ trong trạm chuyên chở, quét thẻ sử dụng công năng quét hình, tiến hành quét hình đối với toàn thân mình.

Nhìn thấy tin tức hình ảnh hiện lên trên màn hình 3D của máy quét, Hàn Sâm lập tức nao nao, lại liên tục quét thêm mấy lần nữa, kết quả lại đều giống nhau, trong thân thể mình cũng không hề phát hiện khối tinh thể màu đen kia.

- Chả lẽ không thể mang khối tinh thể màu đen kia ra được?

Trong lòng Hàn Sâm thất vọng, trước kia đã có rất nhiều người sau khi nuốt toàn bộ thịt dị sinh vật vào liền lập tức truyền tống đi ra, hy vọng có thể lợi dụng loại phương pháp này mang thịt đi ra, nhưng mà kết quả là người đi ra, thịt còn chưa tiêu hóa được lại bị lưu lại ở bên trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cho rằng tinh thể màu đen cũng bị lưu lại ở bên trong giống như vậy.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lập tức cảm thấy có chút không đúng, hắn một mực chú ý tới thân thể của mình, nhưng lại không chú ý tới Hồn Hải, lúc này đang thất vọng nên cũng không tiếp tục chú ý tới thân thể nữa, lập tức cảm ứng được xao động không tầm thường trong Hồn Hải.

Chương 425: Hồn Hải Dị Biến

Hàn Sâm nhìn vào bên trong Hồn Hải, lúc này chỉ thấy các loại thú hồn siêu cấp thần huyết như Cổ Huyền Lang, Kim Mao Hống, Thánh Chiến Thiên Sứ làm thành một vòng, đang nhìn chằm chằm vào một vật, trên người tản mát ra khí thế kinh khủng, trong mắt lộ ra vẻ tham lam.

Về phần Miêu Quân cùng Trùng Giáp Kỵ Sĩ lại chỉ dám đứng ở phía xa trông tới, trong mắt cũng tràn đầy vẻ tham lam, nhưng lại khiếp sợ hung uy

của mấy thú hồn siêu cấp thần huyết kia, nên không dám tới gần nửa bước.

Ánh mắt của Hàn Sâm rơi vào giữa đám bảy con thú hồn siêu cấp thần huyết, chỗ ánh mắt của bọn chúng tập trung vào, lập tức vừa mừng vừa sợ, chỉ thấy viên tinh thể màu đen không bị quét hình thấy ở trong thân thể, vậy mà không biết lúc nào đã tiến vào trong Hồn Hải, lúc này đang lẳng lặng lơ lửng ở trong Hồn Hải, vật mà phần đông thú hồn đều đang ngấp nghé kia, lại chính là viên tinh thể màu đen này.

- Thứ này sao lại chạy vào bên trong Hồn Hải của mình rồi? Còn có thể lấy ra hay không?

Ý niệm của Hàn Sâm tập trung ở phía trên tinh thể màu đen, nhưng mà tinh thể màu đen kia lại không có một chút phản ứng nào, không giống như là thú hồn, chỉ cần Hàn Sâm hơi chuyển động ý nghĩ là đã có thể triệu hoán ra được.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tinh thể màu đen không hề bị ý niệm của hắn lay động, muốn lấy ra cũng có chút khó khăn.

Ánh mắt rơi lên trên người những thú hồn đang hận không thể lập tức nuốt tinh thể màu đen kia xuống, trong lòng Hàn Sâm lại hơi động:

- Chẳng lẽ viên tinh thể màu đen này không chỉ có thể nuôi nấng dị sinh vật, còn có thể nuôi nấng thú hồn?

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn ra xung quanh, đại bộ phận thú hồn của mình đều đã bán đi, trừ thú hồn siêu cấp thần huyết và Miêu Quân, Trùng Giáp Kỵ Sĩ mà mình lưu lại ra, thì chỉ còn mấy cái thú hồn nguyên thủy không bán được, hoặc nói đúng hơn là lười bán.

Lúc này mấy cái thú hồn nguyên thủy kia đều đang run rẩy đứng ở đằng xa, không chịu được khí thế khủng bố tán phát ra trên người thú hồn siêu cấp thần huyết, nếu như không phải chỉ có hồn thể, chỉ sợ lúc này chúng đã sớm bị dọa sợ vãi tè rồi.

Hàn Sâm hơi thay đổi ý nghĩ một chút, một cái thú hồn Đồng Nha Thú cấp nguyên thủy đi tới tinh thể màu đen kia, thoạt nhìn vừa mừng vừa sợ, nhưng

mà ở dưới tình huống có rất nhiều thú hồn siêu cấp thần huyết đang trợn mắt, lại không nhịn được trở nên run rẩy.

Chỉ là bởi vì đã có mệnh lệnh của Hàn Sâm, mặc dù là những thú hồn siêu cấp thần huyết đó cũng không dám có chút hành động lạ nào, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Đồng Nha Thú đi về phía tinh thể màu đen.

Hàn Sâm định lấy Đồng Nha Thú làm thí nghiệm trước, nếu như quả thật có thể nuôi nấng thú hồn giống như là nuôi nấng dị sinh vật, hơn nữa lại không có gì nguy hiểm, nuôi nấng thú hồn cao cấp khác cũng không muộn.

Lúc Đồng Nha Thú đang run rẩy đi về phía tinh thể màu đen, lại đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh vậy mà tự chuyển động, vọt đến chỗ tinh thể màu đen trước Đồng Nha Thú, duỗi tay nắm lấy tinh thể màu đen, rõ ràng chính là Thánh Chiến Thiên Sứ.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, từ sau khi Thánh Chiến Thiên Sứ nuốt thịt của Kim Mao Hống tiến hóa, liền trở nên có chút hơi không giống lúc trước, thỉnh thoảng sẽ có một chút hành vi tự chủ vượt quá giới hạn.

Hàn Sâm vốn định ra lệnh cho Thánh Chiến Thiên Sứ buông tinh thể màu đen ra, nhưng mà Thánh Chiến Thiên Sứ lại tội nghiệp nhìn hắn, mặt mũi tràn đầy vẻ khẩn cầu cùng khát vọng đối với tinh thể màu đen.

Nghĩ đến mấy chữ chú giải có thể tiến hoá của Thánh Chiến Thiên Sứ, Hàn Sâm hơi do dự một chút, cũng không tiếp tục bắt Thánh Chiến Thiên Sứ buông ra tinh thể màu đen nữa, nếu như nó đã muốn như vậy, có lẽ là sẽ không có chỗ xấu đối với nó đi.

Đã lấy được mệnh lệnh của Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ của Thánh Chiến Thiên Sứ lộ ra vẻ vui mừng, lúc này mới dám đem tinh thể màu đen trong tay nuốt vào trong bụng.

Hàn Sâm ngây cả người, nếu sớm biết như vậy, mình cần gì phải mạo hiểm đi nuốt tinh thể màu đen, sớm để cho thú hồn của mình nuốt tinh thể màu đen là được rồi.

- Quả nhiên là mình vẫn còn quá trẻ, về sau gặp chuyện vẫn cần phải suy nghĩ thêm mới được.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kiểm điểm, cũng may là lúc này cũng không gặp phải chuyện gì không may, kết quả vẫn còn khá tốt.

Sau khi Thánh Chiến Thiên Sứ nuốt tinh thể màu đen vào, thân thể lập tức co lại thành một đoàn, từng luồng linh hồn chi quang từ trong thân thể tràn ra, giống như là thiên sứ thánh khiết đang thăng hoa, những sợi linh hồn chi quang kia rất nhanh đã biến thành một cái kén ánh sáng to lớn, bao phủ Thánh Chiến Thiên Sứ ở trong đó, sau đó tất cả liền yên tĩnh trở lại, không hề có bất kỳ động tĩnh gì nữa, kén ánh sáng liền lặng yên lơ lửng ở bên trong Hồn Hải, bên trong tựa hồ có tánh mạng kỳ dị nào đó đang rung động.

Những thú hồn khác đều thất vọng tản đi, thất vọng nhất dĩ nhiên chính là con Đồng Nha Thú kia rồi.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua cái kén ánh sáng, thoạt nhìn thì một lát sẽ không có thay đổi gì, lực chú ý liền rời khỏi rồi Hồn Hải, tạm thời không cần chú ý tới nó.

- Không biết Thánh Chiến Thiên Sứ tiến hóa một lần nữa thì sẽ biến thành thứ gì?

Trong lòng Hàn Sâm ẩn ẩn có chút chờ mong, càng nhiều hơn chính là hưng phấn.

Tinh thể màu đen không chỉ có thể nuôi nấng dị sinh vật, còn có thể nuôi nấng thú hồn, nếu như tinh thể màu đen có thể giống như nuôi dị sinh vật, nuôi nấng thú hồn cấp nguyên thủy thành thú hồn cấp thần huyết, thậm chí là thú hồn siêu cấp thần huyết, tác dụng liền có chút kinh khủng rồi.

Mặc dù tố chất thân thể của Hàn Sâm cũng mạnh mẽ, nhưng mà muốn ở không gian thứ hai của Tí Hộ Sở chém giết sinh vật thần huyết còn phải cần một chút thời gian, cường độ thân thể của sinh vật thần huyết trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở khẳng định là vượt qua 100 điểm, còn sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở mạnh cỡ nào,

trước mắt cũng chưa từng có ai giết qua, đương nhiên cũng không thể nào biết được.

Nếu như tinh thể màu đen có thể nuôi nấng thú hồn của không gian thứ hai Tí Hộ Sở, biến nó thành thú hồn siêu cấp thần huyết, như vậy con đường chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết của Hàn Sâm ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở sẽ không gian nan giống như thời điểm ở trong không gian thứ nhất của nữa.

Đương nhiên, đây chỉ là kỳ vọng của riêng Hàn Sâm, tinh thể màu đen đến cùng có hiệu quả như thế nào, còn cần phải nghiệm chứng.

Từ trong máy quét đi ra, Hàn Sâm nhìn tới Linh đang đứng ở bên ngoài nhìn hắn, nghĩ thầm:

- Lần này mình lại tiến vào Tí Hộ Sở, đó chính là ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở rồi, làm sao thì cô ta cũng không thể đi theo mình được.

Hàn Sâm vì vứt bỏ Linh, liền trực tiếp đi đến trang bị truyền tống, hít sâu một hơi, sau đó mới đi vào trong trang bị truyền tống.

Lần thứ nhất truyền tống vào trong không gian thứ hai của Thần Chi Tí Hộ Sở là ngẫu nhiên, trong lòng Hàn Sâm khẩn cầu mình sẽ truyền tống đến một địa phương có thế lực nhân loại tụ tập, như vậy phát triển sẽ tốt hơn rất hơn nhiều.

Nếu như bất hạnh truyền tống đến một nơi không có nhân loại mà có dị sinh vật hoành hành, hoặc là xung quanh có Tí Hộ Sở của Dị Linh, như vậy thì sinh tồn đều là vấn đề rồi.

- Các vị thần tiên chư Phật đi ngang qua, nhất định phải phù hộ cho con đi tới một chỗ tốt.

Trong lòng Hàn Sâm yên lặng hướng chư thiên thần phật cầu nguyện, sau đó mở ra trang bị truyền tống.

Sau mê muội ngắn ngủi, cảnh tượng trước mắt Hàn Sâm đã không còn là bên trong trang bị truyền tống nữa, lọt vào trong tầm mắt lại là một hầm

băng to lớn.

Khắp nơi đều là hàn băng giống như lưu ly, không biết đã đóng băng mấy ngàn mấy vạn năm rồi, một cây băng trùy cùng băng trụ từ trên đỉnh hầm băng rủ xuống, ngoại trừ từng đợt giá rét thấu xương, cũng chỉ còn lại truyền tống trận thần bí có phong cách cổ xưa ở dưới chân Hàn Sâm kia thôi.

- Đây là nơi quái quỷ gì?

Hàn Sâm nhìn ra bốn phía, cũng chỉ có một kẽ băng nứt là có thể đi thông ra ngoài, cũng không biết đến cùng là thông hướng tới địa phương nào.

Đương nhiên nhân loại không có khả năng kiến tạo Tí Hộ Sở ở loại địa phương này, cho dù có nhân loại cũng có thể sẽ dựng lên Tí Hộ Sở ở bên ngoài, cho nên trong lòng Hàn Sâm còn ôm một chút hi vọng, muốn theo kẽ băng nứt chui ra, đi ra bên ngoài nhìn kỹ rồi hẵng nói.

Hàn Sâm còn chưa kịp hành động, lại đột nhiên nhìn thấy không gian trên mặt truyền tống trận vặn vẹo một hồi, lại có một người xuất hiện ở bên trên truyền tống trận.

Chương 426: Không Gian Thứ Hai

Hàn Sâm nhìn rõ ràng người nọ, lập tức lộ ra vẻ giật mình, chỉ thấy thân ảnh xinh đẹp của Linh vậy mà từ trong truyền tống trận đi ra.

- Không có khả năng… cô ta tuyệt đối không phải là Tiến Hóa Giả, làm sao có thể đi tới đây? Cho dù cô ta là Tiến Hóa Giả, cũng không thể trùng hợp vừa vặn truyền tống đến cùng một nơi giống như mình được, loại tỷ lệ này thật sự là quá nhỏ… không đúng… quá không khoa học rồi…

Hàn Sâm nhìn Linh có chút thất thần.

Bây giờ Hàn Sâm vững tin chỉ có hai loại khả năng, một là Linh có vấn đề, hai chính là sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trên người mình có vấn

đề, nếu không thì làm sao Linh có thể tới đây.

Linh lại vẫn giống như lúc trước vậy, như bóng với hình yên lặng đứng ở bên cạnh Hàn Sâm, ánh sáng trong mắt thỉnh thoảng nhấp nháy vài cái.

- Được rồi, cô thắng.

Hàn Sâm cười khổ nói một câu, hắn biết nguyện vọng đẹp đẽ vứt bỏ Linh của mình đã rơi vào vực thẳm.

Trên thực tế là trong khoảng thời gian ở chung này, Hàn Sâm cũng không phải là thật sự chán ghét Linh, Linh là một người rất khó khiến cho người ta chán ghét, dáng vẻ đáng yêu ngọt ngào, mặc dù là một cái đuôi đi theo, lại rất ít khi nói chuyện hoặc là làm ra cái gì khiến cho người ta chán ghét, thậm chí là đã khiến cho Hàn Sâm có chút quen với sự hiện hữu của cô ta rồi. Chỉ là lai lịch của Linh quá mức quỷ dị, cho nên về mặt tâm lý Hàn Sâm mới có chút bài xích.

Thế nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, Linh cũng chưa từng làm qua chuyện gì tổn thương tới hắn, hơn nữa có Linh ở chỗ này, đối với Hàn Sâm thì chỉ có lợi chứ không có hại.

Theo thực lực của Linh, chỉ sợ có thể chiến một trận với sinh vật thần huyết ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, một thủ hạ vừa mạnh mẽ lại biết nghe lời như vậy, đối với Hàn Sâm mới vừa tiến vào bên trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở mà nói, tuyệt đối là một trợ lực mạnh mẽ.

- Bây giờ tố chất thân thể của mình cũng có khoảng sáu bảy mươi điểm, chỉ cần lại kiếm thêm một ít gen, vượt 100 điểm cũng không phải là việc gì khó, đến lúc đó sẽ có năng lực chống lại Linh, lưu cô ta lại bên người cũng không có vấn đề gì lớn.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán về sau, dứt khoát không quan tâm tới chuyện này nữa, dọc theo kẽ băng nứt đi ra ngoài.

Kẽ băng nứt có chút khúc chiết, hai người đi một hồi lâu mới nhìn thấy ánh sáng bên ngoài, trong tích tắc đi ra khỏi kẽ băng nứt, Hàn Sâm đều có hơi giật mình.

Lọt vào trong tầm mắt, khắp nơi đều là một mảnh sông băng cùng núi tuyết màu bạc, tuyết lông ngỗng đang bay xuống ở giữa đất trời, phóng tầm mắt nhìn tới đều là một mảnh bao la mờ mịt, khắp nơi đều một màu trắng xóa.

Ở trên đỉnh một ngọn núi tuyết lớn nhất phía xa, xuyên thấu qua bông tuyết bay đầy trời, mơ hồ có thể nhìn thấy kiến trúc một tòa thành trắng như tuyết giống như trong cổ tích, chỉ là bởi vì tuyết quá lớn, nhìn không rõ chi tiết của tòa thành kia lắm, chỉ cảm thấy là rất lộng lẫy xa hoa, xinh đẹp không nói ra được, ở bên trong tuyết bay đầy trời rất có vài phần ý thơ cảnh đẹp trong tranh.

Thế nhưng mà sắc mặt của Hàn Sâm lại hơi thay đổi, mặc dù nhìn không rõ lắm chi tiết, nhưng mà kiến trúc kia tuyệt không phải là do nhân loại tạo ra, nếu không thì nhất định sẽ có một chút tài liệu khoa học kỹ thuật cùng lối kiến trúc tương đối chú trọng tới tính thực dụng, nhưng mà lâu đài trong tòa thành kia lại không có, chỉ có một loại phong cách khó tả.

- Tí Hộ Sở của Dị Linh!

Trong đầu Hàn Sâm hiện lên một cái ý niệm như vậy.

Chuyện này đối với Hàn Sâm thì cũng không thể xem như là một tin tức tốt, bởi vì hắn không tìm thấy kiến trúc của nhân loại, ngược lại thấy được Tí Hộ Sở của Dị Linh, hơn nữa nhìn quy mô của Tí Hộ Sở của Dị Linh kia, bên trong rất có thể có Dị Linh cao cấp, nếu như Dị Linh mạnh mẽ quá đáng, thủ hạ lại có nhiều dị sinh vật mạnh mẽ, đối với việc phát triển lúc ban dầu cũng không có chỗ gì tốt.

- Mấy người đứng ở nơi đó là muốn chết à?

Một âm thanh có chút cấp bách, rồi lại hết sức đè thấp ở sau lưng bọn Hàn Sâm truyền tới.

Hàn Sâm quay người nhìn lại, chỉ thấy một người toàn thân bọc trong quần áo chống lạnh đang ở trong chỗ sâu của kẽ băng nứt ngoắc bọn họ, trong lòng không khỏi hơi vui mừng, dù sao ở đây vẫn có nhân loại.

Mang theo Linh cùng đi qua, mới vừa đi tới trước mặt người nọ, đang chuẩn bị muốn nói chuyện, người nọ lại lôi kéo bọn họ tới, ra dấu bảo Hàn Sâm im lặng đánh giá bọn họ rồi nói:

- Mới tới?

- Hôm nay mới vừa truyền tống tới.

Hàn Sâm vừa trả lời vừa quan sát người nọ.

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi, không tới ba mươi, hình dáng cũng có chút sáng láng, chỉ là lộ ra một loại cảm giác bất đắc dĩ cùng mệt mỏi khó tả.

- Vậy vận may của hai người thật đúng là kém, về sau xui xẻo rồi.

Thanh niên kia cười khổ một tiếng:

- Đi thôi, chúng ta vào bên trong trò chuyện, miễn đưa tới Băng Giáp Thú, lỗ tai của bọn nó thính vô cùng, âm thanh nói chuyện cách mấy trăm mét ở trong bão tuyết đều có thể nghe được.

- Tôi là Hứa Du, đến địa phương quỷ quái này sớm hơn hai người một năm, cũng coi như là tiền bối của hai người đi. Cho hai người một lời khuyên, tuyệt đối không nên đi ra ngoài chạy loạn.

Thanh niên kia cũng rất hiền hoà, vừa đi vừa nói với bọn Hàn Sâm.

- Tiền bối, đây rốt cuộc là địa phương nào? Có Tí Hộ Sở do nhân loại chúng ta dựng lên không?

Hàn Sâm hỏi.

Hứa Du bĩu môi một cái nói:

- Đừng nói chỗ này căn bản không xây dựng Tí Hộ Sở của nhân loại được, cho dù có thể xây dựng được cũng vô dụng, thấy Tí Hộ Sở của Dị Linh ở trên ngọn núi lớn đằng kia không? Đó là Tí Hộ Sở của Dị Linh cấp quý tộc, bên trong ngoại trừ Dị Linh cấp quý tộc ra, còn có hơn mười dị sinh vật cấp

biến dị và mấy trăm con Băng Giáp Thú cấp nguyên thủy. Nói lời không dễ nghe, cho dù tất cả người bên này của chúng ta cộng lại, cũng không đủ để những bọn nó nhét kẻ răng.

- Ở đây không có Tiến Hóa Giả vượt qua 100 điểm hay sao?

Hàn Sâm hỏi.

Đẳng cấp của Dị Linh giống như của dị sinh vật, cũng đều được chia làm bốn đẳng cấp, theo thứ tự là thị giả, kỵ sĩ, quý tộc cùng hoàng tộc, đối ứng chính là bình thường, nguyên thủy, biến dị cùng thần huyết bốn đẳng cấp.

Dị Linh cấp quý tộc, thực lực tương đương với sinh vật biến dị, nhưng mà vì có chỉ số thông minh rất cao, lại có năng lực khống chế dị sinh vật, so với sinh vật biến dị bình thường còn lợi hại hơn rất nhiều.

- Loại địa phương quỷ quái này sao có thể vượt 100 điểm được? Quanh năm suốt tháng nhiều lắm chỉ là ngẫu nhiên có bảy tám nhân vật mới, hơn nữa nơi này cách Tí Hộ Sở của Dị Linh quá gần, liền săn giết dị sinh vật đều phải đi rất xa, sợ kinh động đến những thứ ở bên trong Tí Hộ Sở của Dị Linh kia, hơn nữa dị sinh vật ở quanh đây cũng cực kỳ hiếm thấy, đi một hai ngày cũng chưa chắc có thể tìm được một con dị sinh vật lạc đàn, muốn giết một con dị sinh vật bình thường cũng không dễ dàng, từ đâu lấy tới gen để tăng tố chất thân thể vượt qua 100 điểm?

Hứa Du có chút oán trách nói ra.

- Bây giờ một Tiến Hóa Giả mạnh nhất ở đây cũng chỉ có tố chất thân thể trên 60, may là tất cả mọi người đều rất đoàn kết, giúp đỡ lẫn nhau một chút, cũng có thể săn được một ít dị sinh vật, nhưng mà muốn có đại thành tựu gì thì không có khả năng rồi, địa phương quỷ quái này quả là hại chết người, truyền tống tới đều là quỷ xui xẻo.

- Chưa từng nghĩ tới chuyện rời đi hay sao?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Rời đi như thế nào? Ở đây ba mặt đều là biển, chỉ có Tí Hộ Sở của Dị Linh bên kia là tương liên với đại lục, hơn nữa chúng ta căn bản không biết rõ đến cùng đây là nơi nào, cho dù bỏ qua Tí Hộ Sở của Dị Linh, cũng khó có thể tìm được điểm tụ họp của loài người, chỉ sợ hơn phân nửa là sẽ phải chết ở trên đường.

Hứa Du dừng một chút, lại nói với bọn họ một câu:

- Mấy người trước đừng nghĩ nhiều như vậy, đừng vội đi ra ngoài, ở chỗ này chờ thêm mấy ngày, chờ mấy người cũ đến nhiều hơn, liền cùng một chỗ vụng trộm đi đến một nơi xa săn bắn. Người ở nơi này đều rất không tồi, chỉ cần hai người tận năng lực của mình làm chút ít chuyện trong khả năng, chỉ cần có con mồi, sẽ chia cho hai người một phần, gia tăng một ít gen trước, hiểu rõ thêm hoàn cảnh ở đây, sau đó lại cân nhắc tới chuyện chính mình đi ra ngoài săn bắn.

- Đa tạ tiền bối chỉ điểm.

Hàn Sâm thấy Hứa Du nói thành khẩn như vậy, vội vàng nói lời cảm ơn.

- Mới vừa rồi nói đùa với hai người thôi, gọi tôi Hứa Du là được rồi.

Hứa Du cười nói.

Trở lại hầm băng chỗ có truyền tống trận, lại hàn huyên thêm vài câu với Hứa Du, Hàn Sâm đối với chỗ này đã có hiểu biết đại khái, cũng không chờ lâu, cùng với Linh đều lên truyền tống trận về lại Liên Minh.

Hàn Sâm có ý định chứng thực thân phận quý tộc thần huyết trước đã, chưa nói đến những phúc lợi khác, cũng tiện có thể khiến cho Hàn Nghiên danh chính ngôn thuận học tập sinh hoạt ở trong học viện quý tộc.

Chương 427: Kim Ốc Tàng Kiều

Trước khi đi chứng thực quý tộc thần huyết, Hàn Sâm còn phải sắp xếp Linh cẩn thận, bây giờ muốn vứt bỏ cô ta là chuyện không thể nào, đành

phải rất nghiêm túc cân nhắc vấn đề sắp xếp cô ta như thế nào.

Bởi vì Linh không có thân phận chứng minh, mang cô ta đi thuê phòng khẳng định là không được, Hàn Sâm do dự mãi, cũng chỉ có thể dẫn Linh về nhà, hắn cũng không thể cả đời không trở về nhà.

Trải qua khoảng thời gian ở chung này, Hàn Sâm cũng đã xác định được, đầu óc của Linh cũng không có vấn đề gì, cũng không phải là một kẻ đần, hơn nữa chỉ số thông minh không thấp, chỉ là phương diện kinh nghiệm xã hội của cô ta hình như rất ít, có rất nhiều chuyện thường tình đều không biết rõ, cho nên thoạt nhìn sẽ có chút hơi quái lạ.

Trước khi mang Linh về nhà, Hàn Sâm mang theo Linh đi tới đại sảnh kiểm tra trước, hắn có ý định tự mình làm một lần kiểm tra lực lượng đơn giản, sau đó cũng cho Linh kiểm tra một lần, nhìn xem thực lực của Linh đến cùng là như thế nào.

Chỉ là kiểm tra lực lượng đơn giản thì rất dễ dàng, ở trên mặt dụng cụ toàn lực đánh một quyền, có thể trực tiếp cho ra kết quả lực lượng tố chất, kiểm tra năm ba lần, có thể cho ra một giá trị bình quân đại khái tương đối chính xác.

Hàn Sâm chọn một gian phòng kiểm tra không người, chỉ vào máy kiểm tra nói với Linh ở bên cạnh:

- Cô toàn lực đánh một quyền ở phía trên.

Linh vẫn trước sau như một nghe lời, trực tiếp đi đến phía trước máy kiểm tra, giơ lên quả đấm trắng nõn, hung hăng đánh một quyền ở phía trên.

Hàn Sâm vội vàng xem trị số hiện ra ở phía trên, 97.0472, giá trị này so với trong tưởng tượng của Hàn Sâm còn thấp hơn một ít, nguyên bản Hàn Sâm cho rằng tố chất thân thể của Linh đã vượt quá 100 điểm rồi, thật không ngờ vẫn chưa đến.

Hàn Sâm lại để cho Linh đánh thêm mấy quyền, so quyền thứ nhất còn thấp hơn một chút, quyền thứ hai là 96.8964, trị số mấy quyền đằng sau dao

động trong khoảng giữa quyền thứ nhất cùng quyền thứ hai, xem ra lực lượng của cô ta còn thiếu một chút mới có thể đạt tới 100 điểm.

Mặc dù chưa vượt mức 100 điểm, nhưng mà cũng đã gần bằng, tố chất thân thể của Linh xác thực rất mạnh mẽ.

Lại bảo Linh lui sang một bên, chính Hàn Sâm đi tới trước máy kiểm tra, một quyền nặng nề đập lên bên trên, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía trị số hiện ra trên màn hình.

Chỉ thấy trị số không ngừng nhảy lên, cuối cùng ngừng lại ở con số 70.0006, khiến cho Hàn Sâm rất là mừng rỡ, tố chất lực lượng của hắn đã đạt đến 70 điểm, đây đã là con số cực đại nhất mà hắn dự đoán.

Không ngừng đánh thêm mấy quyền nữa, Hàn Sâm phát hiện ra sai số lực lượng của mình nhỏ kinh người, sai số giữa mỗi quyền vậy mà không cao hơn 0.0002, mấy quyền đều là ở trong phạm vi này.

- Tố chất 70, siêu thần thể quả nhiên là quá mạnh mẽ, những thần thể đó tối đa cũng chỉ có tố chất hơn 30, so với siêu thần thể thì còn kém quá xa.

Hàn Sâm hưng phấn trong lòng, đã có tố chất trụ cột như vậy, con đường sau này của hắn sẽ dễ đi hơn rất nhiều.

Do dự một chút, Hàn Sâm triệu hoán ra Yêu Tinh Nữ Hoàng dung hợp với mình, sau đó đã phát động ra Cổ Tà Chú cùng Phụ Hà, bộc phát ra tất cả lực lượng của mình, một quyền hung hăng đánh lên trên máy kiểm tra.

OÀ..ÀNH!

Theo một tiếng vang thật lớn, con số phía trên máy kiểm tra không ngừng tăng lên, cuối cùng nhảy tới 81.6735 mới ngừng lại, khiến cho Hàn Sâm rất là mừng rỡ.

Giá trị này của Hàn Sâm, đã rất gần với Linh rồi, mặc dù còn kém hơn mười mấy điểm, nhưng lại đại biểu cho Hàn Sâm đã có tiền vốn chống lại Linh, cho dù Linh thật sự nổi điên, cũng chưa chắc Hàn Sâm không có năng lực đối phó với cô ta.

Hơn nữa hôm nay hắn đã trở thành Tiến Hóa Giả, tố chất thân thể tăng lên trên diện rộng, tiềm lực đều đã được tăng cường, có lẽ Phụ Hà còn có thể tiếp tục tăng lên.

Cổ Tà Chú đệ tam chú Trường Sinh cũng mơ hồ có xu thế đại thành, nếu như cả hai thứ đều có thể tiến bộ, có lẽ là Hàn Sâm không cần tăng điểm gen vẫn có thể tiếp cận với lực lượng của Linh.

Hơn nữa bây giờ Hàn Sâm còn có thể tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp Tiến Hóa Giả, nghĩ tới những loại Hợp Kim Quyền có thể đó cải biến tế bào kia, Hàn Sâm có loại xúc động muốn lập tức đi tới Thánh Đường đổi một môn trở về.

Loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này có thể tăng thực lực lên trên diện rộng, Tiến Hóa Giả sau khi luyện thành cùng Tiến Hóa Giả chưa từng luyện qua có cách biệt một trời một vực.

Lần kiểm tra này khiến cho Hàn Sâm rất hài lòng, đồng thời đối với tố chất của mình cũng đã có sự hiểu rõ đại khái, chuyện này rất có lợi đối với tương lai lúc hắn săn giết dị sinh vật.

Căn cứ điều tra của Liên Minh, bên trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, dị sinh vật bình thường có tố chất trong khoảng từ 0 đến 20, sinh vật nguyên thủy có tố chất trong khoảng từ 20 đến 50, sinh vật biến dị có tố chất trong khoảng từ 50 đến 80, sinh vật thần huyết thì trong khoảng 80 đến 100 trở lên.

Tố chất của Dị Linh không khác dị sinh vật lắm, Dị Linh quý tộc ở khoảng từ 50 đến 80.

Mặc dù trị số này cũng có dao động, nhưng mà cũng sẽ không có quá nhiều sai số, dễ dàng nhất xuất hiện sai số nhất chính là sinh vật thần huyết, có rất nhiều sinh vật thần huyết mạnh mẽ nghịch thiên, Hàn Sâm rất hoài nghi những con đó thật ra là sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở.

Dùng thực lực bây giờ của Hàn Sâm, hoàn toàn có thể đối phó được với sinh vật biến dị cùng Dị Linh quý tộc, đương nhiên, nếu như có thể luyện

một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp Tiến Hóa Giả trước thì sẽ có nắm chắc hơn.

Hơn nữa có Linh đã tiếp cận 100 điểm, Hàn Sâm hoàn toàn có thể quét ngang Tí Hộ Sở của Dị Linh quý tộc kia, nhân tố hạn chế sự phát triển của bọn Hứa Du, đối với Hàn Sâm mà nói căn bản không phải là vấn đề.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm còn không có thời gian, mang theo Linh trở lại nhà mình, chỉ là cái nhà này cũng không phải là khu nhà cũ của Hàn gia, mà là một căn nhà ba tầng Hàn Sâm mua sau này, vốn là có ý định về sau mang theo bạn gái về ở, kết quả là vẫn chưa sử dụng.

Thời gian trước Hàn Sâm còn có chút hối hận khi mua căn nhà này, nhưng mà bây giờ vừa vặn dùng để sắp xếp cho Linh, nếu để cho Linh đi tới khu nhà cũ, Hàn Sâm thật đúng là rất lo lắng.

Nhìn quần áo cũ nát trên người Linh, Hàn Sâm cảm thấy mình cũng có chút quá không có tình người, tốt xấu gì thì cũng coi như là người ta đi theo mình lăn lộn, như thế nào cũng nên có một bộ quần áo ra dáng một chút, mặc như dân chạy nạn thế này quá có lỗi với khuôn mặt xinh đẹp của Linh rồi.

Ở trên Internet mua cho Linh mấy bộ quần áo, sau đó lại mua cho cô một cái máy truyền tin, bảo cô đi tắm thay quần áo mới, lập tức biến thành một thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu ngọt ngào lại thời thượng.

- Cô an tâm ở chỗ này? Có chuyện gì thì dùng máy truyền tin liên hệ với tôi nhé?

Hàn Sâm đã dạy cho Linh dùng máy truyền tin như thế nào, sau đó nhìn Linh nói.

Hàn Sâm vẫn sợ Linh sẽ một mực đi theo hắn, hắn muốn đi tới Vĩnh Thán Nữ Thần báo danh, như thế nào cũng không thể mang theo Linh cùng đi nhập ngũ được.

- Được.

Linh khẽ gật đầu lên tiếng.

Tảng đá lớn trong lòng Hàn Sâm lập tức rơi xuống đất, rốt cục đã sắp xếp xong cho cô bé Linh lai lịch không rõ ràng này, hắn cũng có thể buông tay đi làm chuyện của mình.

Lại dạy Linh một chút ít thường thức sinh hoạt, còn có phương pháp tra tư liệu ở trên Internet, để cho cô có cái gì không hiểu liền tự mình lên Internet thăm dò.

Xác thực là Linh phi thường thông minh, cơ hồ là chỉ cần xem một lần đã biết, cũng khiến cho Hàn Sâm yên tâm hơn không ít, như vậy Linh ở lại chỗ này, cũng sẽ không gây ra phiền toái gì.

- Như thế này có được tính là Kim Ốc Tàng Kiều hay không nhỉ?

Hàn Sâm sờ lên cằm thầm nghĩ.

Nhưng mà nghĩ tới Linh cũng chỉ mới tầm mười bốn mười lăm tuổi, còn chưa tham gia lễ thành niên nữa, Hàn Sâm liền cảm thấy ý tưởng này của mình cũng có chút quá mức tà ác rồi, lắc đầu, cố gắng loại bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm liền rời nhà đi chứng thực quý tộc thần huyết, đây là một đại sự cuối cùng trước khi hắn đi nhập ngũ.

Chương 428: Chứng Nhận Quý Tộc

Đội ngũ xếp hàng chờ chứng thực vô cùng dài, trước mười cái cửa sổ chứng thực đều có một hàng người dài, nhưng mà tuyệt đại bộ phận cũng chỉ là người đi chứng thực Tiến Hóa Giả nguyên thủy cùng Tiến Hóa Giả biến dị, mặc dù Tiến Hóa Giả biến dị cũng có phong hào quý tộc, nhưng mà so với quý tộc thần huyết thì tự nhiên kém hơn rất nhiều.

Mặc dù bây giờ nhân loại ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở càng ngày càng tốt hơn, càng ngày càng có nhiều người đã có được năng lực săn giết sinh vật thần huyết, nhưng mà có thể đạt tới thần gen đại viên mãn vẫn là phượng mao lân giác.

Hàn Sâm nhìn thấy hàng nào cũng dài, tùy tiện tìm một đội ngũ cảm giác tương đối ít người đứng ở phía sau.

Đội ngũ từng chút xíu dịch chuyển về phía trước, hơn nửa ngày mới nhích lên phía trước được một chút, nhưng mà cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể tiếp tục xếp hàng.

Bởi vì cần phải tiến hành một ít kiểm tra, cho nên không có cách nào trực tiếp làm ở trên Internet, phải đến phòng chứng thực để báo danh, Hàn Sâm cũng chỉ đành chậm rãi chờ đợi.

- Anh bạn, còn trẻ như vậy đã tấn chức thành Tiến Hóa Giả rồi à, vẫn chưa tới 23 chứ?

Một đại ca xếp ở trước mặt Hàn Sâm, thoạt nhìn khoảng chừng ba mươi tuổi, có lẽ là một người không chịu ngồi yên, chờ mãi không thấy đội ngũ đi lên phía trước, liền tìm Hàn Sâm trò chuyện giết thời gian.

- Không sai biệt lắm, sắp rồi.

Hàn Sâm cười cười, trên thực tế hắn vẫn còn chưa qua sinh nhật 21 tuổi.

- Gen nguyên thủy toàn mãn chứ?

Đại ca kia lại hỏi.

- Đầy.

Hàn Sâm liên tục gật đầu.

- Người tuổi trẻ bây giờ thật là ghê gớm, nhanh như vậy mà gen nguyên thủy đã đầy, nhớ năm đó thế hệ chúng tôi nào có nhiều cao thủ như bây giờ đâu, giết một sinh vật nguyên thủy đều phải một đám người cùng hợp tác, cuối cùng còn không tránh được bị thương mấy người…

Đại ca kia nhớ lại.

- Đại ca là gen biến dị toàn mãn à?

Hàn Sâm tức thời hỏi một câu.

Đại ca kia lập tức ưỡn ngực lên, có chút đắc ý nói:

- Nhịn nhiều năm như vậy, rốt cục cũng chịu đựng ra, chú em, cậu nên cố gắng nhịn thêm vài năm, gen biến dị toàn mãn cùng gen nguyên thủy toàn mãn chênh lệch cũng rất lớn, một phong hào quý tộc biến dị, có thể khiến cho cuộc sống sau này của cậu thuận lợi hơn rất nhiều…

Rất nhiều người ở bốn phía đều quăng ánh mắt hâm mộ tới vị đại ca kia, ba mươi tuổi có thể dùng gen biến dị toàn mãn tấn chức Tiến Hóa Giả, việc này ở trong số những người bình thường đã là chuyện khiến cho người khác rất hâm mộ, dù sao đối với nhân loại hiện đại mà nói, ba mươi tuổi cũng mới chỉ là vừa mới bắt đầu, còn có tương lai vô cùng tốt đẹp.

Ba mươi tuổi thành Tiến Hóa Giả biến dị kỳ thật vẫn tính là trẻ tuổi, người chính thức có thể chịu đựng, chịu đựng tới bốn mươi năm mươi tuổi mới đạt được gen biến dị đại viên mãn cũng không phải là số ít.

Nhưng mà đối với Tiến Hóa Giả có ba trăm năm tuổi thọ mà nói, đại đa số người bốn mươi năm mươi tuổi mới trở thanh Tiến Hóa Giả biến dị cũng không phải là không thể chấp nhận.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều thanh niên nóng lòng cầu thành, lấy được gen nguyên thủy đại viên mãn liền tấn chức thành Tiến Hóa Giả cũng có khối người, ý kiến của mỗi cá nhân bất đồng, lựa chọn con đường cũng bất đồng, cũng không thể nói ai đúng ai sai được.

- Ồn ào cái gì? Hơn ba mươi tuổi mới là Tiến Hóa Giả biến dị cũng không cảm thấy ngại ở chỗ này khoe khoang, nếu đổi lại là tôi, chỉ sợ không có mặt cùng người khác kêu gào rồi.

Một thanh niên ở hàng bên cạnh, không biết là do ngại đại ca kia quá ồn ào hay là như thế nào, lại khinh miệt hừ lạnh nói.

Mặt đại ca lập tức đỏ lên, tức giận kêu lên:

- Hơn ba mươi thì làm sao? Hơn ba mươi cũng là Tiến Hóa Giả biến dị, dù sao cũng mạnh hơn một Tiến Hóa Giả nguyên thủy như cậu.

- Ai nói cho anh biết, tôi là Tiến Hóa Giả nguyên thủy? Cho rằng ai cũng đần giống như anh vậy à, ba mươi tuổi mới lấy được gen biến dị đại viên mãn? Hai mươi tuổi gen biến dị đại viên mãn đã từng thấy chưa? Nhanh hơn anh tận mười năm.

Thanh niên kia lỗ mũi hếch lên trời nói.

Đại ca lập tức bị nghẹn không nói nên lời, chỉ là mặt trở nên đỏ bừng, hai nắm đấm đều siết chặt lại, nhưng lại không có cách nào phản bác.

Những Tiến Hóa Giả khác đang xếp hàng nghe thấy thanh niên dĩ nhiên là Tiến Hóa Giả gen biến dị đại viên mãn, cũng cực kỳ hâm mộ cùng kinh ngạc, thậm chí còn có một vài em gái vứt mị nhãn cho thanh niên kia nữa.

Hai mươi tuổi là Tiến Hóa Giả biến dị, tiền đồ tương lai không thể đo đếm, nam nhân như vậy trong mắt các em gái trẻ tuổi luôn rất được hoan nghênh, coi như là điển hình của tuổi trẻ tài cao.

- Anh bạn không thể nói như vậy, nếu như không có tiền nhân dốc sức mở đường ở trong Tí Hộ Sở, thăm dò rõ ràng thói quen cùng nhược điểm của dị sinh vật, ban đầu dốc sức săn giết lấy thịt cùng thú hồn trở về, khiến cho những người tiến vào Tí Hộ Sở về sau như chúng ta có thịt sinh vật để ăn, có kinh nghiệm để học tập, có thú hồn để dựa vào, làm sao cậu có thể có gen biến dị đại viên mãn nhanh như vậy? Chúng ta đứng ở trên bờ vai các tiền bối nên mới có được thành tích như vậy, không cần trong lòng cậu có cảm kích, nhưng tôn trọng tối thiểu nhất đối với tiền bối vẫn nên có.

Hàn Sâm không nhịn được nói một câu.

Nhân loại ở trong Tí Hộ Sở có thể có thành tựu như ngày hôm nay, công lao của tiền nhân xác thực là không thể bỏ qua, càng là người tiến vào Tí Hộ Sở sớm thì lại càng khổ, bây giờ người ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, đã coi như vô cùng hạnh phúc rồi.

- Anh bạn nói rất hay.

Đại ca kia có chút cảm động nói.

Không ít người tương đối lớn tuổi, đối với lời nói của Hàn Sâm đều rất có cảm xúc, hai ba mươi năm về trước, hoàn cảnh ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở còn kém hơn bây giờ rất nhiều, khi đó đừng nói là giết sinh vật thần huyết, người bình thường muốn săn giết sinh vật biến dị đều phải mạo hiểm cực lớn.

Sao giống như bây giờ, chỉ cần kiên nhẫn đi chịu đựng, người bình thường ba bốn mươi tuổi lấy được gen biến dị đại viên mãn cũng không phải là khó khăn.

- Kẻ yếu chính là kẻ yếu, nói nói nhảm nhiều như vậy cũng vô dụng, cậu là một Tiến Hóa Giả nguyên thủy ở chỗ này giả làm người tốt nói lời vô dụng làm cái gì?

Thanh niên kia hung hăng trợn mắt nhìn Hàn Sâm, tỏ vẻ khinh thường nói.

- Không nói tới lực lượng mạnh yếu, lễ nghi tối thiểu nhất vẫn nên tuân thủ, nếu không thì khác những dị sinh vật ăn tươi nuốt sống đó ở chỗ nào?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Thanh niên kia bị Hàng Sâm nói trở nên biến sắc, vô cùng khó chịu nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói:

- Rác rưởi luôn lấy nhiều cớ như vậy, có bản lĩnh lên trên võ đài nói chuyện bằng bản lĩnh thật sự, đánh thắng tôi thì cậu nói làm sao cũng được, đánh không thắng thì câm miệng cho tôi.

- Ha ha.

Hàn Sâm nhún vai không nói thêm gì nữa, hắn đã trải qua quá nhiều chuyện, sớm đã qua tuổi tranh đấu không có ý nghĩa với mấy tên mao đầu tiểu tử, thật sự là không làm sao có hứng thú so đo với thanh niên này nổi.

Theo Hàn Sâm, thanh niên này căn bản không có tư cách khiến cho hắn lãng phí một phút nào cả, chớ đừng nói chi là lên trên sàn đấu đối chiến, đó đơn giản chính là lãng phí sinh mạng.

Thấy Hàn Sâm không nói gì nữa, thanh niên kia còn tưởng rằng Hàn Sâm sợ hắn, lại châm chọc khiêu khích thêm vài câu, Hàn Sâm lại không thèm để ý tới y.

Đại ca kia bây giờ cũng không nhìn nổi nữa, liền muốn lý luận với thanh niên kia, nhưng mà lại bị Hàn Sâm kéo lại:

- Đại ca, sắp đến lượt anh tiến hành chứng thực rồi, làm chuyệm chính quan trọng hơn, đừng chấp nhặt với trẻ con.

- Rác rưởi đều lấy cớ nhiều.

Thanh niên kia nghe xong lại châm biếm Hàn Sâm thêm một câu.

Hàn Sâm lại không thèm để ý đến y, người như vậy, chỉ dám ở trong Liên Minh lớn lối, coi như là thực sự lên võ đài, nhiều lắm thì chỉ bị đánh một trận, nếu như là ở bên trong Tí Hộ Sở, y đã là một người chết rồi.

Hàn Sâm khinh thường để ý đến y, thanh niên kia tựa hồ thấy bị nhiều người nhìn như vậy cũng có chút không thoải mái, cũng không nói thêm gì nữa, tất cả mọi người tiếp tục xếp hàng chờ được chứng thực.

Chờ thời gian rất lâu, sau khi đại ca ở trước mặt đã hoàn thành chứng thực Tiến Hóa Giả biến dị, rốt cục đến lượt Hàn Sâm.

Chương 429: Vô Biên Tiêu Sát

Cũng vô cùng đúng dịp, thanh niên ở trong hàng bên cạnh kia cũng đúng lúc tới lượt, đi đến trước cửa sổ, cố ý lên giọng nói với nhân viên công tác:

- Tôi tiến hành chứng thực Tiến Hóa Giả biến dị.

Nói xong, thanh niên kia còn có chút khiêu khích nhìn về phía Hàn Sâm, ánh mắt kia giống như là đang nói, tôi là Tiến Hóa Giả biến dị, cậu là gì?

Căn bản là Hàn Sâm không thèm để ý tới y, chỉ là đi đến trước cửa sổ, đưa giấy tờ của mình vào bên trong, nhẹ giọng nói với nhân viên công tác ở bên trong một câu:

- Phiền toái giúp tôi xử lý thủ tục chứng thực Tiến Hóa Giả thần huyết một chút.

Lời nói này tuy rất nhỏ, nhưng lại khiến cho sắc mặt của thanh niên kia đại biến, người xung quanh cũng đều giật mình nhìn về phía Hàn Sâm, mà ngay cả nhân viên công tác vốn đã vì công tác trong thời gian dài mà có vẻ hơi mệt mỏi, cũng không nhịn được có chút giật mình ngẩng đầu lên quan sát Hàn Sâm.

Nhìn thấy Hàn Sâm trẻ tuổi như vậy, nhân viên công tác kia còn giống như có chút không quá tin tưởng hỏi lại một lần:

- Cậu muốn làm thủ tục chứng thực Tiến Hóa Giả thần huyết sao?

Tiến Hóa Giả thần huyết vào thời điểm hiện nay mà nói, vẫn là cực kỳ hiếm thấy, loại địa phương nhỏ như như Lạc Gia Tinh này, một năm có thể có 3~5 người cũng đã rất không tệ rồi, rất ít khi có thể nhìn thấy.

Huống chi Hàn Sâm cũng quá trẻ tuổi đi, thấy thế nào cũng chỉ chừng hai mươi tuổi, thậm chí còn có khả năng trẻ hơn một chút, có chút khó mà tin được hắn lại là Tiến Hóa Giả thần huyết.

- Đúng thế.

Hàn Sâm nhẹ gật đầu.

Nhân viên công tác kia vội vàng cầm thẻ căn cước của Hàn Sâm lên, sau khi trí tuệ nhân tạo quét hình xong liền xuất hiện tin tức của Hàn Sâm, sau khi xem xong không khỏi có chút giật mình lên tiếng:

- Hai mươi tuổi, tốt nghiệp trường quân đội Hắc Ưng, còn lấy được quân hàm thiếu tá?

Những lời này của nhân viên công tác vừa nói ra, nguyên bản thanh niên kia và những người khác còn hơi nghi ngờ, lập tức ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm liền không giống với lúc trước nữa.

Trường quân đội Hắc Ưng ở trong mắt người bình thường, đó chính là trường nổi tiếng, tốt nghiệp Hắc Ưng đều là tinh anh trong tinh anh, mà lúc tốt nghiệp ở trường quân đội có thể đạt được quân hàm thiếu tá, lại càng là phượng mao lân giác, dùng nhân trung long phượng để hình dung cũng không đủ.

Người như vậy, căn bản không phải là người bình thường có thể sánh bằng, khởi điểm thật sự là chênh lệch nhiều lắm.

Mặt của thanh niên kia cũng đã biến thành màu gan heo, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, những người khác thì lộ ra vẻ hâm mộ nhìn về phía Hàn Sâm, càng có đại cô nương liên tiếp phóng điện tới Hàn Sâm.

Quý tộc thần huyết còn trẻ như vậy, lại là tinh anh tốt nghiệp trường nổi tiếng, hơn nữa thoạt nhìn còn có chút thuận mắt, làn da trắng nõn kia liền phụ nữ đều có chút đố kỵ, khiến cho rất nhiều tiểu quả phụ đều thầm nuốt nước miếng.

- Mời Hàn thiếu tá tới bên này, cần làm một bài kiểm tra thông thường.

Nhân viên công tác trực tiếp xưng hô quân hàm của Hàn Sâm, ngôn ngữ rất là cung kính.

Hàn Sâm ở dưới sự chú ý của mọi người tiến vào trong máy kiểm tra, các hạng mục kiểm tra ở bên trong đều là kiểm tra về tố chất thân thể thông thường, chỉ cần có thể đạt tới trị số Tiến Hóa Giả thần huyết, là có thể hoàn thành chứng thực.

Việc này đối với Hàn Sâm đương nhiên là không có độ khó gì, hắn còn phải cố ý thu liễm lực lượng lại, khống chế các hạng tố chất thân thể đều ở trị số chừng 30, nếu không liền có chút quá mức dọa người rồi.

Chờ sau khi Hàn Sâm kiểm tra xong đi ra, ánh mắt của những người khác nhìn hắn quả thực giống như là đang nhìn đại minh tinh vậy, trong mắt của

đại đa số người đều tràn đầy vẻ hâm mộ, mà thanh niên kia không biết lúc nào đã vụng trộm rời đi.

- Đây mới là tinh anh chân chính trong Liên Minh chúng ta.

- Hai mươi tuổi đã là quý tộc thần huyết, thật sự quá xuất sắc.

- Không biết hắn đã có bạn gái chưa, có thể gả cho hắn thì quá tốt rồi.

- Được ngủ một đêm với hắn cũng được.

- Không biết bao nhiêu tiền một đêm?

- ...

Mấy ngày sau, ở trong một chiếc phi thuyền không gian, Hàn Sâm đang dùng máy truyền tin của mình xem tư liệu về cổ văn, hắn muốn đi Vĩnh Thán Nữ Thần báo danh, nhưng mà vị trí trình diện lại ở Đông Ấn Tinh Hệ xa xôi, nơi đó đã là biên giới của Liên Minh, bên ngoài mặc dù không có Tu La tộc, nhưng lại có rất nhiều tinh hệ hoang vu chưa khai thác.

Hàn Sâm không biết rốt cuộc là chiếc Vĩnh Thán Nữ Thần kia đang làm gì, vậy mà cần phải đi tới loại địa phương đó để báo danh, nhưng mà chuyện này khiến cho Hàn Sâm có một loại dự cảm không tốt.

Nếu như là phục vụ ở trên một ít chiến hạm hoặc là phi thuyền ở trong khu vực đặc biệt, bởi vì vấn đề giao thông bất tiện, muốn về nhà một chuyến thì sẽ rất phiền toái, có rất nhiều người phục vụ trong binh chủng đặc thù thì ngay cả về nhà một lần cũng không làm được.

Mặc dù Hàn Sâm không thèm để ý là sẽ đi lính ở nơi nào, nhưng mà nếu trong mấy năm đều không có biện pháp nào nhìn thấy mẹ cùng Tiểu Nghiên, chuyện này sẽ khiến cho hắn cảm thấy rất không tốt.

Nhưng mà bây giờ cũng không có biện pháp gì nữa rồi, chỉ có thể kiên trì đi báo danh.

Bởi vì Đông Ấn Tinh Hệ rất xa xôi, là biên thuỳ của Liên Minh, trên đường tốn hao thời gian rất dài, Hàn Sâm xem cổ văn thật lâu, đã cảm thấy mắt

mình có chút khó chịu, liền đứng dậy đi tới đại sảnh đặt máy giả lập 3D ở trên phi thuyền, chuẩn bị đăng nhập vào cộng đồng dũng sĩ giác đấu để hoạt động gân cốt một chút.

Hắn đã có một thời gian rất lâu rồi không hề đăng nhập vào cộng đồng dũng sĩ giác đấu, sau khi đăng nhập đi lên nhìn thoáng qua danh sách bạn bè của mình, hy vọng có thể nhìn thấy Nữ Hoàng online, bây giờ tố chất thân thể của hắn đã cao hơn rất nhiều, cũng có thể chống đỡ trong chốc lát dưới tay Nữ Hoàng.

Rất đáng tiếc, tên Nữ Hoàng lại đang u ám, người online duy nhất trong danh sách bạn bè của Hàn Sâm cũng chỉ có Thiên Chỉ Hạc.

Trước kia Hàn Sâm rất có hứng thú đối chiến với Thiên Chỉ Hạc, nhưng đáng tiếc bây giờ hắn lại cảm thấy có chút đần độn vô vị.

Tố chất thân thể của Thiên Chỉ Hạc trước kia là khoảng bốn mươi, cho dù có trưởng thành, chỉ sợ cũng rất khó đạt tới tiêu chuẩn như của Hàn Sâm hiện tại, lại đối chiến với cậu ta nữa thì cũng có chút quá mức bắt nạt người rồi, chỉ là tố chất thân thể đã không ở cùng một đẳng cấp.

Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, hiệu quả kỹ thuật sẽ kém hơn rất nhiều.

Tựa như xạ kích của một người cho dù tốt, nhưng nếu địch nhân trực tiếp ném qua một quả bom nguyên tử, xạ kích thần kỳ cỡ nào cũng vô dụng, tất cả đều là một con đường chết.

Lúc Hàn Sâm đang chuẩn bị tắt danh sách bạn bè đi để ra ghép đôi ngẫu nhiên, Thiên Chỉ Hạc lại phát ra lời mời đối chiến.

Hàn Sâm suy nghĩ, cuối cùng vẫn chọn đồng ý, trước kia người ta không chê tố chất thân thể của Hàn Sâm thấp, đối luyện với Hàn Sâm lâu như vậy, Hàn Sâm cũng không tiện từ chối lời mời của y.

Lúc này Thiên Hạc Chân đang nói chuyện cùng với một trung niên ba bốn mươi tuổi, trung niên kia tên là Lục Bân, cái tên này ở trong Chiến Thần Võ Đạo Quán thậm chí là trong toàn bộ võ đạo quán đều được xem như là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy.

Mặc dù Lục Bân chỉ là một Tiến Hóa Giả, nhưng mà thành tựu của anh ta ở trên thối pháp lại rất kinh người, tự nghĩ ra Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối có thể nói là nhất tuyệt, trước đây ít năm đã được xác định là thối pháp tiêu chuẩn trong quân đội của Liên Minh.

Cước pháp này sở dĩ lợi hại, đó là bởi vì bản thân Lục Bân chính là một cựu chiến binh, không biết đã trải qua bao nhiêu trận đấu với Tu La tộc rồi, trên người chịu tổn thương không thể đếm hết được, có thể nói là bộ Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối này chính là một bộ thối pháp công trạng.

Đó là thối pháp rèn luyện ra được từ bên trong máu và lửa, ngưng tụ không chỉ là phương pháp kỹ xảo, mà còn có kinh nghiệm do dùng tính mạng và máu tươi đổi lấy.

Bởi vì bản thân Lục Bân có xuất thân không tốt lắm, lại chỉ là Tiến Hóa Giả gen biến dị, cho tới khi xuất ngũ cũng chỉ là một trung tá, nhưng mà huy chương của y lại đủ để treo đầy lồng ngực, rất nhiều cựu chiến binh nhắc tới Lục Bân, đều phải giơ ngón tay cái lên nói một chữ phục, không chỉ là bội phục Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối, quan trọng nhất còn là bội phục một bầu máu nóng của anh ta.

Chương 430: Đồng Loại

Sau khi Lục Bân xuất ngũ, được Chiến Thần Võ Đạo Quán mời đến làm huấn luyện viên, chủ yếu là dạy thối pháp, Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối đối với Tiến Hóa Giả mà nói, đã có thể tính là thối pháp đỉnh cấp.

Nhưng mà đại đa số học sinh bởi vì không được trải qua vô số lần rèn luyện sinh tử giống như Lục Bân, muốn chân chính học được Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối là chuyện rất khó khăn.

Mặc dù là người có thiên phú dị bẩm như Thiên Hạc Chân, lại có Lục Bân tự mình chỉ điểm, cũng không thể hoàn toàn lĩnh ngộ tinh túy trong đó.

Kỹ năng sát phạt ở trên chiến trường, vẫn cần phải ở thời khắc sinh tử mới có thể chính thức rèn luyện ra, Thiên Hạc Chân còn chưa từng có kinh nghiệm như vậy, tự nhiên không thể dễ dàng lĩnh ngộ ra được.

Thiên Hạc Chân đang có chút buồn bực lại thấy được Hàn Sâm tiến vào cộng đồng, đề nghị với Lục Bân muốn nghỉ ngơi một lúc, sau khi được Lục Bân cho phép, lúc này mới mời Hàn Sâm đối chiến.

Lục Bân liền ở trên khán đài xem cuộc chiến, đối với thiên tài như Thiên Hạc Chân, trên thực tế thì Lục Bân cũng không quá muốn dạy cậu ta, bởi vì Thiên Hạc Chân được bảo hộ quá tốt, loại chiêu thuật liều mạng như Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối này thật sự không thích hợp với cậu ta, động một chút là phải liều mạng đánh nhau, đoạt trước tiên cơ, đây là khí phách mà chỉ ở trên chiến trường mới có thể rèn luyện ra được.

Hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng, trên chiến trường, cho dù là một phần mười giây do dự, đều có thể sẽ bỏ mạng lại, khiếp đảm và do dự liền mang ý nghĩa tử vong.

Cho nên chân lý của Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối cũng chỉ có một chữ “Dũng”, là nếu ngươi không chết thì ta vong, không sợ hãi anh dũng giết địch.

Thiên Hạc Chân không học được chân lý của Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối, cho nên lúc cùng Hàn Sâm đối chiến, Thiên Hạc Chân vẫn còn theo thói quen sử dụng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà mình am hiểu.

Hàn Sâm khống chế lực lượng của mình ở trình độ tương đương với Thiên Hạc Chân, sau đó lại cùng với Thiên Hạc Chân đối chiến, nhưng vẫn cảm thấy rất không được tự nhiên.

Không phải do Hàn Sâm giảm thấp lực lượng của mình xuống nên không được tự nhiên, dùng năng lực khống chế của hắn đối với lực lượng bản thân, cho dù giảm lực lượng thấp xuống vẫn có thể vận dụng tự nhiên, không có cảm giác không khống chế nổi hoặc là không thi triển được.

Nhưng mà lúc này đối chiến cùng Thiên Hạc Chân, lại khiến cho Hàn Sâm cảm thấy có chút không được tự nhiên, mặc dù lực lượng của hắn đã hạ

thấp rồi, nhưng mà ánh mắt lại không có cách nào hạ thấp, bây giờ Hàn Sâm nhìn thấy Thiên Hạc Chân có quá nhiều sơ hở, cùng cậu ta đối chiến không còn có loại cảm giác dốc hết toàn lực muốn thắng kia nữa.

Bây giờ cho dù đã giảm thấp lực lượng của mình xuống, Hàn Sâm vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều cơ hội đánh bại Thiên Hạc Chân, muốn thắng thì thật sự rất đơn giản.

Hàn Sâm không có cách nào hạ thấp ánh mắt của mình xuống, cho nên chiến đấu như vậy khiến cho hắn cảm thấy có chút đần độn vô vị, cũng không do dự nữa, trực tiếp chấm dứt trận đối chiến này.

Vốn Thiên Hạc Chân muốn đối chiến thư giãn với Hàn Sâm một chút, nhưng mà ai biết lần này đối chiến với Hàn Sâm, lại khiến cho cậu ta cảm giác được sự ngột ngạt.

Hoặc là nói Hàn Sâm mang cho cậu ta áp lực quá lớn, mới có thể khiến cho cậu ta cảm thấy bị kiềm chế, trước kia mặc dù Hàn Sâm cũng rất mạnh, những cũng không thể mang tới cho cậu ta loại áp lực này, chuyện này khiến cho Thiên Hạc Chân không khỏi hoàn toàn tập trung tinh thần.

Thế nhưng mà một giây sau, lại chỉ thấy Hàn Sâm bạo lực vung hai quả đấm, từng quyền nhanh như tia chớp hung hăng đánh tới hướng Thiên Hạc Chân, Thiên Hạc Chân vậy mà vô lực trốn tránh, chỉ có thể mạnh mẽ đón đỡ tất cả công kích của Hàn Sâm.

Mặc dù Hàn Sâm đã giảm thấp lực lượng xuống, nhưng mà quyền đầu kia lại như là đất đá từ trên núi đổ xuống, mang theo khí thế cuồng bạo lại liên miên bất tuyệt, điên cuồng phát động ra công kích với Thiên Hạc Chân.

Từ quyền thứ nhất bắt đầu, đến lúc Hàn Sâm đánh ra một quyền cuối cùng, trực tiếp đánh bại Thiên Hạc Chân, vậy mà Thiên Hạc Chân không thể đánh trả một đòn nào, một mực từ chính giữa sàn đấu bị đẩy lui đến góc đài, sau đó bị nắm đấm như cuồng phong bạo vũ nện bạo, thua trận đối chiến này.

Thiên Hạc Chân ngây ra hơn nửa ngày, bây giờ không có biện pháp nào tiếp nhận mình vậy mà thua đối chiến như vậy, trước kia lúc cậu ta và Hàn Sâm

đối chiến chưa từng thua qua, như thế nào lúc này mới qua một lúc, cậu ta lại bị Hàn Sâm đánh tới mức không có lực đánh trả.

Thiên Hạc Chân không thể tiếp nhận được kết quả như vậy, đang chuẩn bị một lần nữa mời Hàn Sâm đối chiến, lại bị Lục Bân ngăn cản, Lục Bân nhìn Thiên Hạc Chân nói ra:

- Không cần tái chiến nữa, cậu không phải là đối thủ của hắn.

Thiên Hạc thật sự là cảm thấy không phục, đang muốn cãi lại, lại nghe Lục Bân tiếp tục nói:

- Tố chất thân thể của hắn mạnh mẽ hơn cậu quá nhiều, chẳng lẽ là cậu còn không cảm giác được à, hắn đang cố ý áp chế lực lượng của mình cùng cậu chiến đấu?

- Điều đó không có khả năng…

Thiên Hạc Chân lập tức ngẩn người, nghĩ lại tình huống vừa rồi, tựa hồ lời Lục Bân nói quả thật là có chút đạo lý, nếu không thì làm sao y lại có loại cảm giác bị kiềm chế kia.

- Tôi thử cho cậu xem.

Lục Bân cũng không lại giải thích gì thêm, trực tiếp phát ra lời mời đối chiến với Hàn Sâm.

Trên thực tế sau khi Lục Bân xem Hàn Sâm đối chiến với Thiên Hạc Chân, nhịn không được có chút ngứa tay, Lục Bân là người đi ra từ thời khắc sinh tử chân chính, năng lực nhận biết thật sự là quá nhạy cảm.

Anh ta không chỉ có thể nhìn ra Hàn Sâm đã tận lực giảm thấp lực lượng của mình xuống, đồng thời còn nhìn ra Hàn Sâm ra tay rất không bình thường, đó là công phu ở thời khắc sinh tử mới có thể rèn luyện ra được.

Loại người thường thấy sinh tử cùng sát ý ở trên chiến trường như y, lúc vừa rồi xem Hàn Sâm cùng Thiên Hạc Chân đối chiến, đều không thể nhìn ra lúc Hàn Sâm xuất thủ có chứa chút sát ý nào, chuyện này thực sự là khiến cho anh ta cảm thấy có chút giật mình.

Muốn giết người, liền phải có quyết tâm sát nhân, có quyết tâm thì tự nhiên sẽ toát ra sát ý, nếu như che dấu sát ý của mình, tất cả quyết tâm sẽ bị áp chế, không có quyết tâm phải giết, ra tay sẽ không quyết đoán được nữa.

Mà Hàn Sâm ra tay lại rất mâu thuẫn, quỷ dị hoàn mỹ kết hợp cả hai lại với nhau, quyết tuyệt ra tay lại khiến cho người ta không cảm thấy có một chút sát ý nào, năng lực khiến cho người ta kinh diễm như vậy, mặc dù là Lục Bân đã kinh nghiệm giết chóc vô số trên chiến trường, cũng chỉ mới nhìn thấy năng lực như vậy ở trên người hai người.

Một người trong đó chính là bản thân y, một người khác là hắc giác chiến sĩ của Tu La tộc, mặc dù chỉ là một hắc giác chiến sĩ, nhưng mà đó lại là một trận chiến khốc liệt nhất mà Lục Bân từng trải qua, cuối cùng Lục Bân còn sống, nhưng bởi vì bị thương quá nặng, để lại di chứng nghiêm trọng, cuối cùng không thể không xuất ngũ, rời khỏi quân đội mà anh ta yêu quý nhất.

Bây giờ lại thấy được một người có được năng lực tương tự, Lục Bân lại nhớ lại trận chiến thảm thiết kia, ngay cả huyết dịch trên người đều có chút không bị khống chế nóng lên.

Hàn Sâm thấy có một người xa lạ mời mình đối chiến, cũng không cần nghĩ nhiều, dù sao ngẫu nhiên ghép đôi cũng sẽ gặp được đối thủ không biết giống như vậy, bây giờ có đối thủ không biết mời mình, chưa chắc đã không thể chiến một trận.

Tiện tay chọn đồng ý, Hàn Sâm lập tức tiến vào trong trường giác đấu, ánh mắt nhìn tới chiến đài xuất hiện ở phía đối diện, thấy được Lục Bân đang làm chuẩn bị.

Lục Bân hướng về Hàn Sâm cười cười, mắt Hàn Sâm lại không nhịn được co rụt lại, bởi vì hắn ở trên người Lục Bân cảm nhận được hương vị của đồng loại.

Chương 431: Thế Công Điên Cuồng

Học sinh của Lục Bân và đám bằng hữu thấy Lục Bân tiến vào sàn đấu đều vô cùng kinh ngạc, rất nhiều người đều lựa chọn hình thức tiến vào xem cuộc chiến, rất nhanh trên khán đài ở trường giác đấu đã có rất nhiều người.

Tuy Lục Bân có lên dũng sĩ giác đấu, nhưng phần lớn đều lên để chỉ điểm cho học sinh của mình, còn y rất ít khi chọn đối chiến với người khác.

Cũng không phải vì Lục Bân cảm giác mình không có đối thủ nào, mà là vì chiến đấu trên thế giới ảo này hoàn toàn không có cảm giác kích thích như khi đối mặt với sinh tử, điều này khiến Lục Bân hoàn toàn mất đi hứng thú với kiểu chiến đấu này.

Còn nếu như là chiến đấu ở trong hiện thực, Lục Bân càng không có khả năng hạ sát thủ, nếu như Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối của y không thể dùng toàn lực, trong lòng không có sát ý, thì đó không phải Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối.

Vì thế rất nhiều học sinh của Lục Bân đều chưa từng thấy Lục Bân động thủ với người khác, một số chiến hữu của Lục Bân cũng đã rất lâu chưa thấy Lục Bân sử dụng Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối.

- Là ai có mặt mũi như vậy, lại có thể lôi Lục đội xuống nước?

Vương Đại Khánh thấy Lục Bân thật sự đồng ý đối chiến với người khác, mà không phải là dạy học thông thường, trên mặt lập tức lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía đối thủ của Lục Bân rồi nói.

- Không biết, đối phương sử dụng mô hình của hệ thống, không nhìn ra là ai, nhưng có lẽ không phải người bình thường, nếu không Lục đội cũng sẽ không tự mình ra tay.

Một người khác cũng kinh ngạc nói.

- Rất lâu rồi chưa thấy Lục đội dùng Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối, không biết hôm nay có may mắn được thấy hay không.

- Anh còn không biết tính tình Lục đội sao, y đã ra tay, vậy thì nhất định sẽ dùng toàn lực chém giết.

- Vậy thì phải thật sự cảm tạ Lính Quèn Trên Chiến Hạm rồi, hi vọng hắn có thể chống đỡ được một lát, khiến cho chúng ta được xem đã ghiền.

- Tôi cá một nghìn đồng, tiểu tử kia không chống đỡ được bảy cước.

- Cậu cũng quá coi trọng hắn rồi, tôi cá 2000, bốn cước.

- Tôi một ngàn rưỡi…

- Tính tôi một người… tôi cũng 2000…

- CMN, không thể như vậy được, các ngươi đều đặt cho Lục đội, thế này còn đánh cuộc quái gì?

- . . .

Bạn của Lục Bân và chiến hữu của y đều rất hưng phấn, học sinh của y lại vô cùng hiếu kỳ, có thể tận mắt thấy Lục Bân sử dụng Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối, hoàn toàn là chuyện rất mới lạ.

Chỉ có Thiên Hạc Chân dùng ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

- Anh bạn, cậu thuộc quân đội nào?

Đối chiến vừa bắt đầu, sau khi hai người tiến vào trong trường giác đấu, Lục Bân cũng không vội vã khai chiến, cười hỏi một câu.

Y cho rằng Hàn Sâm là một lão binh, nếu không sao hắn có thể có năng lực như vậy, trên thực tế chính bởi vì vậy mà Lục Bân nhìn thấy Hàn Sâm lại cảm thấy có chút thân thiết.

- Bí mật quân sự.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Cũng không phải hắn ngạo mạn, mà thật sự là cơ mật quân sự, phía trên viết như thế khi phân phối, hắn còn ký vào hiệp nghị bảo mật, nếu như Hàn Sâm nói lộ ra, nhất định sẽ bị đưa tới tòa án quân sự.

Chuyện tiết lộ cơ mật quân sự có thể lớn cũng có thể nhỏ, Hàn Sâm không muốn bị người khác bắt được cái chuôi.

Nghe Hàn Sâm nói như vậy, Lục Bân cười một cái rồi nói:

- Lát nữa tuyệt đối không nên hạ thủ lưu tình.

- Đương nhiên.

Hàn Sâm gật đầu.

- Vậy thì bắt đầu đi.

Sắc mặt Lục Bân đột nhiên trở nên nghiêm túc, một chân giống như lưỡi đao đá tới Hàn Sâm, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, vô cùng tàn nhẫn.

Đáng sợ hơn là, một cước này quá đột ngột, gần như khiến người ta không kịp phòng bị.

- Hóa ra Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối là như vậy…

Rất nhiều học sinh Lục Bân đã dạy, thấy được Lục Bân đá ra một chân, nhịn không được bắt đầu hoài nghi có phải trước kia mình đã học phải hàng giả hay không, bọn họ dùng so với Lục Bân dùng hoàn toàn là hai đẳng cấp khác biệt.

Khi bọn họ đá ra, căn bản không có tính đột nhiên và tàn nhẫn như Lục Bân.

- Thế mà Lục đội lại nghiêm túc, xem ra chỉ sợ tiểu tử kia một cước cũng không đỡ nổi rồi.

Vương Đại Khánh có chút kinh ngạc nói, không ngờ Lục Bân lại chiến đấu với thái độ nghiêm túc như vậy, quả thực giống như đã coi đối thủ trở thành Tu La trên chiến trường.

Bành!

Vương Đại Khánh vừa dứt lời, đã thấy Lính Quèn Trên Chiến Hạm giơ cánh tay lên đỡ một chân này của Lục Bân, hắn bị đá lùi lại hai bước, nhưng giá trị tổn thương lại chỉ giảm hai điểm.

- Ồ, đối thủ không đơn giản nha, lại có thể kịp thời đón đỡ một cước kia của Lục đội, rốt cuộc tên kia là ai?

Một đám chiến hữu Lục Bân đều kinh ngạc hỏi.

Nhưng không có ai có thể trả lời vấn đề của bọn họ, cho dù là Thiên Hạc Chân cũng không biết Lính Quèn Trên Chiến Hạm là ai.

Trên mặt Lục Bân hiện lên vẻ hưng phấn, giống như huyết dịch toàn thân đều đang sôi trào, gầm lên một tiếng, hai chân giống như lưỡi đao liên tiếp đá ra, một chân lại nhanh hơn một chân, một chân ác hơn một chân, một chân trực tiếp hơn một chân.

Thối pháp của Lục Bân không có nhiều kỹ xảo, mỗi một chân đều chí mạng, gần như không có có bất kỳ động tác dư thừa nào, hơn nữa có rất nhiều động tác vốn không thể tưởng tượng được nhưng lại vô cùng thực dụng, người xem cũng không kịp nhìn.

Hàn Sâm lập tức bị đá đến mức phải liên tiếp lui về sau, hai tay hai chân không ngừng áp dụng tư thái phòng ngự, tuy đã ngăn được thế công của Lục Bân, nhưng vẫn rơi vào hoàn cảnh xấu, giống như một con thuyền nhỏ giữa biển lớn đầy sóng to gió lớn, lúc nào cũng có thể bị thế công kinh khủng kia cắn nuốt.

- Đây mới thật sự là Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối, thật sự quá ngông cuồng bá khí.

- Huấn luyện viên Lục đẹp trai đến ngây người, thối pháp quá tuyệt.

- Đá liên tiếp năm cước trên không, quá mạnh mẽ.

- Cú đá ngang kia làm thế nào mà đá được thế, ở góc độ này, không có khả năng mà?

- Lục đội quả nhiên vẫn là Lục đội, công phu không chút sa sút.

- Chiêu nào cũng chí mạng, đây mới là thối pháp của hán tử chân chính!

- Quyết định rồi, sau khi trở về tôi cũng phải ghi danh đi học bộ thối pháp của huấn luyện viên Lục…

...

Đám người hưng phấn xem trận đấu, hận không thể hóa thành Lục Bân, hung hăng đá mấy cước.

Thế nhưng những cao thủ chân chính trong nhóm Tiến Hóa Giả, lại nhịn không được nhíu mày, thối pháp của Lục Bân rất lợi hại, thậm chí có thể nói là khiến người ta giật mình, cho dù là bọn họ đấu với Lục Bân, cũng không dám chắc mình có thể ngăn lại thế công với chiêu chiêu chí mạng đáng sợ của Lục Bân.

Nhưng đối thủ trên trận đấu với Lục Bân kia, mặc dù có chút chật vật, nhưng hắn xác thực đã ngăn được tất cả thế công của Lục Bân, đến bây giờ Lục Bân vẫn không thể chính thức phá vỡ thế phòng thủ của hắn, giá trị tổn thương rơi xuống khi bị đá, cũng chỉ một hai điểm mà thôi.

- Đối thủ của Lục đội rốt cuộc là ai vậy, lại có thể ngăn cản nhiều cước như vậy?

Vương Đại Khánh là chiến hữu khá am hiểu Lục Bân, trên mặt dần dần nổi lên vẻ kinh hãi.

Bọn họ quá hiểu thối pháp của Lục Bân, đó chính là kỹ năng chân chính chém giết trên chiến trường, sinh tử một đường, nếu như đối thủ có thể đánh bại Lục Bân, bọn họ sẽ không kinh ngạc đến vậy, nhưng đối phương lại có thể ngăn trở thế công của Lục Bân lâu như vậy, chuyện này khiến người ta cảm thấy rất đáng sợ.

Trong lòng Hàn Sâm cũng rất hưng phấn, thật không ngờ một người xa lạ mời mình đối chiến, lại là một cao thủ dùng thối pháp chứa đầy sát ý, một cước của Lục Bân đá ra, ngay cả Hàn Sâm cũng khó có thể cảm ứng được sát ý trong đó, cho nên ngay từ đầu Hàn Sâm ngăn cản rất vất vả.

Chương 432: Một Lần Nữa

Thế nhưng theo thời gian, Hàn Sâm lại phát hiện, không phải Lục Bân không có sát ý, mà là sát ý của y thật sự quá đậm.

Nếu như trong một căn phòng chỉ có một bóng đèn, bạn sẽ nhanh chóng biết được nơi phát ra ánh sáng, nhưng nếu trong gian phòng đó ở bốn phương tám hướng đều có đèn, thì dù bạn biết rõ khắp nơi đều có, thế thì có ích lợi gì?

Vì sát ý của Lục Bân đã đầm đặc đến cực hạn, ngược lại khiến người khác cảm thấy y không có sát ý, bởi vì sát ý đã sớm có mặt ở khắp mọi nơi.

Hàn Sâm vốn còn muốn thử phân biệt nơi phát ra sát ý, nhưng rất nhanh sau đó hắn đã tư bỏ, đứng trước sát ý nồng đậm này, căn bản không cần đi phân biệt, có phân biệt ra cũng không có tác dụng gì.

Đối chiến với người như vậy, muốn thắng hắn thì chỉ có một cách, hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng.

Bành!

Hàn Sâm không tiếp tục lui về sau nữa, mạnh mẽ đá ra một cước, hung hăng va chạm vào chân Lục Bân, một tiếng vang đáng sợ phát ra.

Thối pháp của Lục Bân rất thực dụng, điều này cũng có nghĩa là kỹ xảo cơ sở của y chính là kỹ xảo đại chúng, mà Sâm La Vạn Tượng vốn là bách khoa toàn thư của kỹ xảo đại chúng.

Hàn Sâm muốn bắt chước Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối của Lục Bân cũng không khó, trên thực tế rất nhiều người đều có thể dễ dàng bắt chước được bộ thối pháp này, nhưng khó khăn là làm thế nào mới có thể sử dụng ra Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối chân chính.

Nhất niệm Thiên Đường nhất niệm Địa Ngục, cùng là một bộ thối pháp, bởi vì năng lực cá nhân và tư tưởng cảnh giới khác nhau, hiệu quả sử dụng ra sẽ

kém nhau rất nhiều, đặc biệt là kỹ xảo chém giết trên chiến trường như thế này, sai một li đi một dặm.

Nhưng Hàn Sâm lại là một người vận dụng sát ý vô cùng thuần thục, có thể nói đây chính là căn bản đầu tiên giúp hắn dựa vào để sinh tồn.

Chỉ có điều trước kia hắn thu liễm toàn bộ sát ý để bắt đầu, còn Lục Bân lại hoàn toàn bạo phát sát ý ra.

Bành bành bành!

Hàn Sâm và Lục Bân như đã biến thành mặt gương vậy, hai chân không ngừng điên cuồng đá tới đối phương, tiếng va chạm phát ra khiến lòng người run sợ, tuy biết rõ đây là chiến đấu giả tưởng, nhưng đám người vây xem vẫn không nhịn được cảm giác xương cốt hai người bọn họ đều sắp đứt gẫy ra.

- Lúc này mới thoải mái, sợ hãi rụt rè còn tính là quân nhân gì.

Lục Bân hưng phấn gầm lên một tiếng, hai chân như gió đá tới, Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối điên cuồng đá ra lần nữa.

Hàn Sâm cũng thấy sục sôi ý chí, sát ý và khí thế của Lục Bân đều quá mãnh liệt, dưới ảnh hưởng của y, Hàn Sâm không tự chủ được muốn xông lên thoải mái chém giết một trận.

Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối đấu với Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối, tuy chỉ có hai người đang đối chiến, nhưng lại tạo ra cảm giác thảm thiết vô cùng, giống như thiên quân vạn mã đang huyết chiến, khiến đám người vây xem cúng hãi hùng khiếp vía.

Có rất nhiều nữ sinh lá gan tương đối nhỏ, không nhịn được kêu lên sợ hãi, hoàn toàn quên mất đây chỉ là chiến đấu giả tưởng.

Sát sát!

Chân dài như đao, tiếng vang hữu lực, mỗi lần va chạm đều khiến tâm linh người xem run rẩy, khó có thể tưởng tượng đây chỉ là một cuộc chiến đấu giả tưởng.

- Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối… hắn cũng sử dụng Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối…

Cuối cùng Vương Đại Khánh đã ý thức được vấn đề này, nhịn không được kêu lớn lên.

Những người khác lập tức đều tỉnh ngộ lại, người Lính Quèn Trên Chiến Hạm kia, thế mà cũng đang sử dụng Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối, hắn lại sử dụng Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối trước mặt của Lục Bân, nhưng lại không hề rơi xuống hạ phong.

Sắc mặt của mọi người đều biến thành cổ quái, bất khả tư nghị nhìn hai người chiến đấu như hai người điên.

- Lính Quèn Trên Chiến Hạm kia rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ cũng là một lão binh trên chiến trường?

Trong lòng tất cả mọi người đều sinh ra nghi hoặc như vậy, có thể vận dụng Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối không kém Lục Bân, bọn họ thật sự không nghĩ ra rốt cuộc là nhân vật nào.

Nếu như không phải là lão binh trên chiến trường, làm sao hắn có thể luyện Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối đến trình độ này.

Thiên Hạc Chân xem tới mức trợn mắt há hốc mồm, hiện tại y mới hiểu được, Lục Bân nói không sai, tố chất thân thể của Lính Quèn Trên Chiến Hạm mạnh hơn y nhiều như vậy, khi nãy Lính Quèn chiến đấu với y, căn bản không sử dụng toàn lực, mà là đang tận lực áp chế lực lượng của mình.

- Điều này sao có thể, thời gian mới được bao lâu? Tại sao tố chất thân thể của hắn lại tăng lên nhiều như vậy?

Vẻ mặt Thiên Hạc Chân phức tạp nhìn Hàn Sâm.

- Hây!

Lục Bân hét lớn một tiếng, cả người nhảy lên, một chân như búa lớn hung bổ xuống Hàn Sâm.

- Thất Tuyệt Sát!

Hai mắt Vương Đại Khánh sáng ngời.

Phần lớn Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối đều là kỹ xảo bình thường, nặng ý cảnh không trọng chiêu thức, nhưng chỉ có bảy cước là ngoại lệ, cái này được Lục Bân gọi là Thất Tuyệt Sát.

Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối sở dĩ có danh tiếng Vô Biên Tiêu Sát, chính là lấy cảnh vô vàn lá xào xạc rụng xuống để tả, Thất Tuyệt Sát này chính là liên tục lăng không đá ra bảy cước, độ khó kia, trong thối pháp của Tiến Hóa Giả cũng vô cùng hiếm thấy.

Người bình thường có thể lăng không đá ra bảy cước đã phải cố hết sức rồi, huống chi còn phải hoàn thành thế Thất Tuyệt Sát chém giết, rất nhiều cường giả Tiến Hóa Giả đều khó có thể khống chế hoàn mỹ chiêu lăng không Thất Tuyệt Sát này.

Bảy cước gần như là hoàn thành trong nháy mắt, liên tục bảy cước đá ra không có bất kỳ khoảng cách nào, liên tục đá ra tạo thành cảnh đẹp ý vui, giống như búa lớn đập vỡ đại địa, trong khoảnh khắc đó khó có thể tưởng tượng lại có tới bảy cước được đá ra, mà chỉ giống như một cước vô cùng hung mãnh đã tới mà thôi.

Bành!

Hàn Sâm không thể hoàn toàn đỡ được Thất Tuyệt Sát, cứ thế bị đã ngã ngửa về phía sau, giá trị tổn thương tăng mạnh, gần như là trong nháy mắt đã tới đáy.

- Thắng!

Trong lòng Vương Đại Khánh vô cùng vui vẻ, những người khác cũng đã sớm hoan hô.

Thế nhưng tiếng hoan hô vừa vang lên đã lập tức dừng lại, Lính Quèn Trên Chiến Hạm bị đánh bay ngã trên mặt đất lại có thể đứng lên, nhìn giá trị tổn thương của hắn đã thấy đáy, gần như là không còn gì, nhưng nếu nhìn kỹ,

lại có thể thấy vẫn còn dư lại một chút, chính là hai điểm giá trị tổn thương cuối cùng.

- Thối pháp thật lợi hại, tên là gì thế?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Lục Bân rồi nghiêm túc hỏi.

- Thất Tuyệt Sát.

Lục Bân cười lớn nói:

- Đây là tuyệt chiêu dưới đáy hòm của tôi, cậu có thể đỡ được sáu cước đã thật sự không đơn giản.

- Thất tuyệt sát… tôi nhớ rồi.

Hàn Sâm khẽ đọc lại tên Thất Tuyệt Sát một lần, ánh mắt lại trở nên sắc bén, nhìn Lục Bân nói:

- Một lần nữa.

- Như cậu mong muốn.

Sát ý trong lòng Lục Bân đã sớm như nước thủy triều, y không có chút do dự trực tiếp nhảy lên, từ trên trời hạ xuống, khí thế khai thiên ích địa bổ về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Lục Bân đang điên cuồng xông đến, trong tích tắc một cước kia chuẩn bị đá tới đỉnh đầu hắn, thân hình mới đột nhiên khẽ động.

Một bước trời cao sợ, một bước khiếp quỷ thần, một bước dùng Siêu Lạp Tử Lưu Gia với tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, mà trong một bước này, Hàn Sâm làm ra động tác rất nhỏ, khiến một bước của hắn giống như lá sen trong gió thu không ngừng đung đưa.

Ông!

Một cước của Lục Bân đánh xuống, chớp mắt đã hóa thành bảy cước, nhưng tất cả đều rơi vào không trung, ngay cả một chân cũng không đá trúng Hàn Sâm sắp tới hồi kết, Lục Bân cứ rơi xuống như vậy, có chút ngây ngốc nhìn Hàn Sâm đứng trước mặt hắn.

- Thất Tuyệt Sát!

Hàn Sâm gầm lên một tiếng, giống như Lục Bân cũng nhảy lên thật cao, chân dài như búa đạp tới Lục Bân.

Chương 433: Không Thể Có Cước Thứ Tám

Lục Bân cũng gầm lên một tiếng, hai chân phát ra lực lượng kinh khủng nhảy lên, liên tục va chạm với chân Hàn Sâm ở trên không trung.

Bành!

Lực lượng từ trên không đá xuống quá mạnh, mặc dù Lục Bân là người sáng tạo ra Thất Tuyệt Sát cũng không ngăn được lực lượng kinh khủng đá xuống kia, liên tục ngăn chặn được năm cước, chân của mình đã không nhấc lên nổi nữa rồi.

Huyết tính của một lão binh trong thời khắc này được phát huy ra vô cùng nhuần nhuyễn, Lục Bân cắn răng đưa hai tay lên ngăn cản, cố gắng đón đỡ hai cước cuối cùng.

Thình thịch!

Liên tục hai tiếng va chạm, hai cước cuối cùng của Hàn Sâm đều bị Lục Bân dùng cánh tay cản lại, chỉ là hai cánh tay của Lục Bân đã bị đá gãy, vô lực rũ xuống.

Giờ phút này Hàn Sâm trên không trung sắp rơi xuống, Lục Bân hiểu thối pháp Thất Tuyệt Sát rõ như lòng bàn tay nên biết rõ hiện tại là thời cơ tốt nhất để y phản kích, lúc này lực cũ của Hàn Sâm đã hết mà lực mới còn chưa sinh, hơn nữa người lại đang ở trên không trung vốn không có chỗ phát lực, hoàn toàn không có lực hoàn thủ.

Không để ý tới hai tay đã gãy, Lục Bân dùng một chân làm trụ, một chân khác muốn hung hăng đá tới Hàn Sâm trên không trung.

Bành!

Nhưng Lục Bân còn chưa kịp đá chân ra, Hàn Sâm trên không trung lại mạnh mẽ đá ra thêm một cước, trúng giữa lồng ngực Lục Bân, lập tức đá Lục Bân ngã ra phía sau, trên khuôn mặt y là vẻ không thể tin nổi.

- Tám cước trên không!

Vương Đại Khánh hoảng sợ kêu lên, Thất Tuyệt Sát sở dĩ gọi là Thất Tuyệt Sát, là bởi vì sau khi đá ra bảy cước, kình lực trên người đã dùng hết, không có khả năng còn lực để đá nữa, nhưng Lính Quèn Trên Chiến Hạm lại có thể đá ra cước thứ tám, đây là chuyện khiến người ta không có cách nào tin nổi.

Không chỉ có Vương Đại Khánh, phần lớn những người từng thấy Thất Tuyệt Sát và học qua Thất Tuyệt Sát, đều biết Thất Tuyệt Sát không thể nào đá ra cước thứ tám được, bởi vì người trên không trung căn bản không có chỗ mượn nữa lực để đá ra cước thứ tám.

Thế nhưng Lính Quèn Trên Chiến Hạm lại có thể mạnh mẽ đá ra cước thứ tám, chuyện này thực sự khiến người ta cảm thấy khó có thể tưởng tượng được.

Hàn Sâm rơi xuống mặt đất, thân hình cũng không dừng lại, hai chân như đao như búa, điên cuồng đá về phía Lục Bân đã mất đi trọng tâm.

Đá nghiêng, đá ngang đủ kiểu, hai chân Hàn Sâm đá ra khiến người ta hoa mắt, vận dụng Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối đến mức không chê vào

đâu được, căn bản không cho Lục Bân bất cứ cơ hội nào, trực tiếp đánh bại Lục Bân, kết thúc trận đối chiến này.

Lục Bân mặc dù đã cố gắng nhẫn nại tìm cơ hội, nhưng bất đắc dĩ đối phương cũng là cao thủ, căn bản không cho y bất luận cơ hội nào, khiến y không thể phản kích được.

Trên khán đài hoàn toàn yên tĩnh, tất cả đều không thể tin chuyện Lục Bân lại bị người khác dùng Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối đánh bại, hơn nữa cước thứ tám trên không kia đều khiến bọn họ rung động đến mức không nói thành lời.

- Hắn là ai?

Ánh mắt của mọi người nhìn chằm chằm vào Lính Quèn Trên Chiến Hạm, nhưng lại phát hiện bóng dáng Lính Quèn Trên Chiến Hạm dần dần nhạt đi, rất nhanh sau đó đã biến mất không thấy gì nữa, hắn đã rời khỏi diễn đàn dũng sĩ giác đấu.

Nhưng người xem cuộc chiến này thật lâu sau vẫn không thể bình tĩnh lại, có thể ở chỗ này xem cuộc chiến, không phải bạn của Lục Bân thì chính là học sinh y đã dạy, bọn họ đều biết rõ độ khó của Thất Tuyệt Sát.

Rất nhiều người muốn đá bảy cước trên không cũng không làm được, Thất Tuyệt Sát còn không luyện được, huống chi là cước thứ tám, quả thực khiến người ta không thể tin nổi.

- Lục đội, người kia là ai? Không phải là đồ đệ anh dạy dỗ chứ?

Vương Đại Khánh chạy đến bên cạnh Lục Bân, có chút nghi ngờ hỏi.

Y thật sự không nghĩ ra, ngoại trừ đồ đệ Lục Bân tự mình dạy, còn có ai có thể luyện Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối đến trình độ như vậy.

- Tôi chỉ có thể đá ra bảy cước, dạy thế nào ra được đồ đệ như vậy?

Lục Bân nói một câu rồi lại hỏi:

- Cuộc đối chiến vừa rồi có quay lại không?

- Quay rồi.

Vương Đại Khánh vội vàng gật đầu nói.

Khó có dịp được thấy Lục Bân ra tay, đám Vương Đại Khánh đương nhiên sẽ quay lại, còn có rất nhiều học sinh của Chiến Thần Võ Đạo Quán cũng quay lại trận đối chiến này, bọn họ vốn muốn dùng để tham khảo học tập, nhưng không ngờ lại quay được trận đối chiến kinh tâm động phách như thế.

- Gửi cho tôi xem thử đi, sau khi dùng Thất Tuyệt Sát còn có thể đá ra một cước nữa, tôi muốn biết tại sao hắn có thể làm được.

Mọi người nghe thế cũng đều giật mình, ngay cả Lục Bân là người sáng tạo ra Thất Tuyệt Sát cũng không biết Lính Quèn Trên Chiến Hạm làm thế nào đá ra cước thứ tám.

Đám Lục Bân xem lại trận đối chiến nhiều lần, phát hiện say khi Lính Quèn Trên Chiến Hạm đá xong bảy cước thực sự đã dùng hết lực lượng, nhưng sau khi lực lượng dùng hết, không biết lắm làm cách nào mà có thể quỷ dị mượn được một chút lực trên không trung, cứ thế mà đá ra một cước, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Lục Bân đã tự mình xem rất nhiều lượt, nhưng từ đầu đến cuối đều không hiểu được, rốt cuộc Lính Quèn Trên Chiến Hạm mượn lực thế nào để đá ra một cước kia.

Những người xem cuộc đối chiến đều phát đoạn video quay lại cuộc đối chiến này lên Internet, dùng tiêu đề vô cùng bắt mắt "Vô Biên Tiêu Sát Bát Tuyệt Sát đối chiến Thất Tuyệt Sát", đã hấp dẫn không ít người đã từng luyện qua Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối.

Lúc đầu bọn họ đều cảm thấy đây chỉ là trò đùa dùng mánh khóe, chỉ cần là người đã từng luyện Thất Tuyệt Sát đều biết rõ, không có khả năng đá ra cước thứ tám, lấy đâu ra Bát Tuyệt Sát.

Nhưng sau khi xem video quay lại trận đối chiến này, rất nhiều người đều khiếp sợ, thế mà thật sự lại có người lăng không đá ra cước thứ tám, hơn

nữa còn đánh bại Lục Bân là người sáng tạo ra Thất Tuyệt Sát.

Đoạn video này rất nhanh đã được lưu truyền ra, đặc biệt là ở trong quân đội, sau khi những binh sĩ và quan quân đã từng học qua Thất Tuyệt Sát xem được đều than vãn không thể tưởng tượng nổi.

Rất nhiều người đều thử muốn lăng không đá ra cước thứ tám, nhưng kết quả đều thất bại không có một ngoại lệ, bảy cước đã là cực hạn, sau khi hoàn thành Thất Tuyệt Sát, căn bản không có khả năng lại đá ra cước thứ tám, chuyện này không có quan hệ gì tới tố chất thân thể, trừ phi là Siêu Việt Giả có thể phá vỡ cực hạn thân thể con người, nếu không dù tố chất thân thể có cường thịnh, cũng không thể đá ra cước thứ tám.

Trên thực tế đá không được cước thứ tám mới là chuyện bình thường, đá ra ngược lại chính là không bình thường.

Hàn Sâm có thể đá ra cước thứ tám, cũng không phải vì Thất Tuyệt Sát của hắn lợi hại hơn Lục Bân, trên thực tế nếu là Thất Tuyệt Sát đơn thuần, Hàn Sâm còn hơi kém hơn Lục Bân một ít.

Hàn Sâm có thể đá ra cước thứ tám, đơn giản là bởi vì hắn đã từng nghiên cứu qua Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia, Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia nếu luyện đến cực hạn có thể mượn lực bảy lần trên không trung.

Hàn Sâm đã từng xem Trần Tử Thần và Chu Đình sử dụng Kinh Thiên Thất Chiết, cảm thấy rất hứng thú với môn võ học này, nhưng Hàn Sâm tra rất nhiều tư liệu, đều không tìm được tân võ học tương tự, cuối cùng nghiên cứu thật lâu, mới tìm được một phương pháp có thể mượn được chút lực trên không trung.

Nhưng đó cũng chỉ là mượn được một chút lực mà thôi, hoàn toàn không thể sánh bằng Kinh Thiên Thất Chiết, Hàn Sâm cũng phải tham khảo Kinh Thiên Thất Chiết mới có thể đá ra như vậy, đó cũng là cực hạn của hắn rồi.

Trên thực tế Hàn Sâm rất có hứng thú đối với Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia, nhưng đáng tiếc đây là bí học gia truyền, muốn lấy được tới tay thật sự quá khó, Hàn Sâm không có cơ hội gì.

Cùng lúc đó, trên một chiếc chiến hạm, mấy binh sĩ thuộc ban bếp núc đang tụ tập cùng một chỗ xem video quay trận đối chiến của Lục Bân, trong đó có một tên béo thấy Lính Quèn Trên Chiến Hạm lăng không đá ra cước thứ tám, nhịn không được gào lên:

- Chuyện này không có khả năng! Làm sao có thể được?

Chương 434: Tinh Tộc

Hàn Sâm ngồi phi thuyền Tinh Tế bay qua gần một nửa Liên Minh, đi tới Đông Ấn Tinh Hệ, khi Hàn Sâm dừng lại ở một cảng khẩu vũ trụ nhìn thấy Vĩnh Thán Nữ Thần, hắn nhịn không được thoáng ngây người một lúc.

Hàn Sâm vốn cho rằng, ngay cả một tân binh ban bếp núc đều là thiếu tá, Vĩnh Thán Nữ Thần cho dù không phải chiến hạm cao cấp nhất Liên Minh thì cũng nhất định là một phi thuyền chiến hạm cao cấp.

Thế nhưng Vĩnh Thán Nữ Thần trước mặt Hàn Sâm, lại chỉ là một phi thuyền nhìn giống như tàu bảo vệ trong chiến hạm loại nhỏ, mặc dù bộ dạng cũng coi như rất tiên tiến, nhưng dù tiên tiến thế nào, thì cũng không được tính là một chiếc chủ hạm.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng chưa từng nghe nói quân hạm sẽ dừng sát ở cảng khẩu vũ trụ dân dụng, nhìn chiếc Vĩnh Thán Nữ Thần này thế nào cũng cảm thấy có chút cổ quái.

Nhưng Hàn Sâm cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đến Vĩnh Thán Nữ Thần báo danh.

Cũng không khác tưởng tượng của Hàn Sâm nhiều, bên trong Vĩnh Thán Nữ Thần thực sự rất xa hoa cao cấp, bố trí rất nhiều thiết bị mà Hàn Sâm không nhận ra, nhưng chỉ cần nhìn từ chuyện phân phối chiến giáp cho binh sĩ, liền biết rõ ở đây thực sự phi thường cao cấp.

Binh lính bình thường đều được trang bị chiến giáp siêu cấp sinh vật quân dụng, sản phẩm của Đế Cương tất nhiên đều thuộc hàng tinh phẩm, huống chi đây là kiểu quân dụng, so với Ngân Sát cũng không chênh lệch, tính năng của Ngân Sát TS căn bản không thể so sánh được, mà đây mới chỉ là chiến giáp bình thường của binh lính.

Thủ tục trình diện vô cùng phức tạp, ngoại trừ giấy chứng nhận, Hàn Sâm còn phải làm rất nhiều kiểm tra, thoạt nhìn đẳng cấp giữ bí mật ở nơi này thực sự rất cao.

Giày vò đã hơn nửa ngày, cuối cùng Hàn Sâm cũng đi tới ban bếp núc.

- Tân binh Hàn Sâm đến báo danh.

Hàn Sâm chào theo kiểu nhà binh, mắt nhìn thẳng vào ban trưởng ban bếp núc.

Người này khoảng ba mươi tuổi, dáng người đặc biệt béo, lời nói cao tám thước mà ngang cũng tám thước chính là để hình dung vị ban trưởng này, mặc dù có chút khoa trương, nhưng Hàn Sâm cảm thấy vẫn rất thích hợp.

- Khó lắm ban bếp núc chúng ta mới có một người mới đến.

Ban trưởng béo đánh giá Hàn Sâm rồi cười nói:

- Trước kia đã học qua cách làm đồ ăn chưa?

- Báo cáo ban trưởng, ở trường học mới học qua cách xử lý thịt dị sinh vật và sơ chế.

Hàn Sâm đáp.

- Ban bếp núc chúng ta không thể so với địa phương khác, bình thường không cần câu nệ như vậy, cậu vừa tới, lại chưa học qua trù nghệ, trước tiên hỗ trợ làm việc vặt đi.

Ban trưởng béo vừa xào rau vừa nói.

Hàn Sâm thuận lợi ở lại ban bếp núc, ở ban bếp núc ngoài Hàn Sâm ra còn có năm người, ban trưởng béo La Tam Hâm, ban phó Lưu Minh Lượng, còn có một thợ bánh ngọt Hứa Ca và phối đồ ăn Lý Tiến, một người nữa cũng giống như Hàn Sâm đều là làm việc lặt vặt gọi là Khâu Thành, tới đây sớm hơn Hàn Sâm gần một năm.

Người ban bếp núc đều tương đối dễ ở chung, bởi vì tính chất công việc, cũng không cần nghiêm cẩn như binh lính ở các ban khác, bình thường huấn luyện cũng ít hơn các ban khác.

Nhưng sau khi Hàn Sâm báo danh, đêm hôm ấy, Vĩnh Thán Nữ Thần lại trực tiếp rời khỏi bến cảng, đi tới một tinh hệ hoang vu, khiến Hàn Sâm hết sức phiền muộn.

Binh lính bình thường đều sẽ được phân phối dịch dinh dưỡng để sử dụng, tác dụng ban bếp núc trong thời đại này đã thiên hướng về dinh dưỡng sư.

Lượng công việc bình thường của Hàn Sâm kỳ thật rất nhỏ, phần lớn công tác đều đã có trí năng hóa, nếu như thời gian cho phép, Hàn Sâm còn có thể sử dụng trang bị truyền tống trên phi thuyền tiến vào thế giới Tí Hộ Sở.

Nhưng Hàn Sâm vừa mới tới, có rất nhiều thứ cần phải làm quen, tạm thời không có thời gian tiến vào thế giới Tí Hộ Sở.

Qua vài ngày tìm hiểu, Hàn Sâm đã biết chức trách chủ yếu của Vĩnh Thán Nữ Thần là gì, đây là một chiếc phi thuyền thám hiểm của Liên Minh.

Nhiệm vụ chủ yếu phải chính là tìm kiếm tinh cầu trong tinh hệ hoang vu có thể ở lại, cùng với tìm kiếm và phát hiện di tích một số chủng tộc khác.

Vũ trụ là vô hạn, nhân loại và Tu La tộc cũng chỉ chiếm cứ một bộ phận tinh hệ đã biết, còn có rất nhiều tinh hệ hoang vu chưa được khai thác.

Hơn nữa trong vũ trụ cũng có rất nhiều chủng tộc khác nhau, hiện tại mặc dù nhân loại và Tu La tộc nắm vị trí chủ đạo, nhưng trước khi có nhân loại và Tu La tộc, vũ trụ cũng đã có qua rất nhiều huy hoàng.

Nhiệm vụ lần này của Vĩnh Thán Nữ Thần, chính là phải đi thăm dò một di tích Tinh Tộc.

Khi nhân loại còn chưa đạt tới thời đại vượt qua tinh cầu, Tinh Tộc đã thành lập nên một nền văn minh huy hoàng trong vũ trụ, đã từng là bá chủ của mấy chục tinh hệ, chỉ là sau này không biết vì cái gì lại biến mất không để lại dấu vết, cũng không nhìn thấy chủng tộc này nữa, chỉ có thể cảm thụ huy hoàng ở những di tích mà bọn họ lưu lại.

Khi nhân loại tiến vào thời đại vũ trụ, Tinh Tộc đã sớm trở thành lịch sử, chỉ để lại một số di tích và truyền thuyết.

Khác với nhân loại và Tu La tộc, Tinh Tộc hoàn toàn là một loại hình thức sinh mạng khác, toàn bộ thân thể của bọn họ là do tinh thể cấu thành, giống như một viên kim cương khổng lồ, cũng không có tay chân gì, nhưng Tinh Tộc lại có được sức mạnh tinh thần mạnh mẽ.

Trong các bộ phim của nhân loại thường xuyên xuất hiện cảnh dùng tinh thần lực để điều khiển đồ đạc bay lơ lửng, đối với Tinh Tộc mà nói loại lực lượng này đều là đồ chơi cho con nít.

Đương nhiên, đây chỉ là kết luận từ trong tư liệu mà nhân loại đã phát hiện ra Tinh Tộc, bởi vì chưa từng gặp qua Tinh Tộc còn sống, cho nên chúng có thực sự có lực lượng tinh thần như vậy hay không, cũng không có ai biết được.

Ngoại trừ truyền thuyết về tinh thần lực này, Tinh Tộc còn có rất nhiều vật thần kỳ, ví dụ như bên trong những ghi chép về Tinh Tộc, Tinh Tộc cường đại thậm chí còn có thể khống chế được cả một cái tinh cầu, biến tinh cầu thành chiến hạm của bọn họ, thay đổi quỹ tích tinh cầu, khiến chúng có thể tự do di chuyển tới bất kỳ địa phương nào mà chúng muốn đi trong vũ trụ.

Đương nhiên, những chuyện này cũng chỉ là truyền thuyết, nhưng có một chuyện có thể xác nhận, khoa học kỹ thuật ký ức tinh thể của loài người hiện tại, đều bắt nguồn từ việc nghiên cứu khoa học kỹ thuật của Tinh Tộc.

Liên Minh đã dốc hết sức lực để khai phá các di tích của Tinh Tộc, hơn nữa rất nhiều thứ được khai thác ra luôn được giữ bí mật, dân chúng bình

thường chỉ nghe nói là từng có một chủng tộc là Tinh Tộc trong vũ trụ mà thôi.

Bởi vì di chuyển trong vũ trụ rất tốn thời gian, nếu như không có nhiệm vụ cố định trong người, có thể tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, chỉ cần trở về trong thời gian quy định là được.

Đặc biệt là ban bếp núc, ngoại trừ một số thời gian đặc thù, thời gian khác đều tương đối tự do, có nhiều thời gian tiến vào không gian Tí Hộ Sở hơn binh lính bình thường.

Hàn Sâm mới vừa tới, đương nhiên sẽ không lập tức tiến vào không gian Tí Hộ Sở, có rất nhiều chuyện hắn cần phải làm quen.

- Ban trưởng béo, anh đang xem cái gì thế?

Mới mấy ngày, Hàn Sâm đã thân quen với các chiến hữu trên ban bếp núc, lúc nghỉ ngơi thấy ban trưởng béo ôm máy truyền tin đang xem một đoạn video, hắn có chút tò mò hỏi.

- Còn có thể xem cái gì, đoạn quay Bát Tuyệt Sát đó, ban trưởng béo của chúng ta là một người có lý tưởng phi thường vĩ đại, y muốn trở thành một người béo biết bay.

Ban phó Lưu Minh Lượng cười nói.

- Bát Tuyệt Sát gì cơ?

Hàn Sâm nghi ngờ nghiêng qua xem đoạn video này, lập tức há to miệng, ban trưởng béo đang xem đoạn video này, đúng là đoạn quay trận đối chiến giữa hắn và Lục Bân.

- Cái gì mà béo biết bay, tôi chỉ là muốn học Vô Biên Tiêu Sát Tuyệt Mệnh Thối mà thôi.

Ban trưởng béo bất mãn nói.

Hàn Sâm nhìn nhìn cơ thể ban trưởng béo như quả banh kia và đôi chân ngắn, rất khó tưởng tượng một cơ thể như vậy nếu như nhảy lên không

trung sử dụng Thất Tuyệt Sát sẽ có cảnh tượng gì.

Cảnh tượng này quá đẹp, Hàn Sâm không tưởng tượng ra được.

- Tiểu Sâm, cậu đưa bảng báo cáo kế hoạch phối món ăn dinh dưỡng tháng sau tới phòng hạm trưởng đi, để hạm trưởng ký tên vào.

Ban trưởng béo nhét một phần bảng báo cáo vào trong tay Hàn Sâm.

Chương 435: Gặp Lại

Hàn Sâm mới tới đây không lâu, còn chưa từng nhìn thấy hạm trưởng trong truyền thuyết kia, cầm bảng báo cáo đi về phía phòng hạm trưởng, trên đường đi Hàn Sâm không ngừng tưởng tượng ra hạm trưởng là nhân vật thế nào.

Có thể trở thành hạm trưởng của loại chiến hạm cấp cao này, tuy không phải chiến hạm cỡ lớn, nhưng sợ là ít nhất cũng phải có cấp bậc thiếu tướng mới được.

- Đây là bảng báo cáo phối món ăn dinh dưỡng tháng sau cần hạm trưởng ký tên.

Hàn Sâm đi tới trước bàn làm việc của thư ký, đưa bảng báo cáo cho một người phụ nữ xem.

- Ồ, hạm trưởng đã giao hẹn, y đang bề bộn công việc, bảo cậu trực tiếp đưa vào đi.

Thư ký nhìn nhìn bảng báo cáo rồi nói với Hàn Sâm một câu.

- Được.

Hàn Sâm lên tiếng, quay người cầm bảng báo cáo đi tới trước phòng làm việc của hạm trưởng, gõ cửa, nhưng người bên trong cũng không lên tiếng đáp.

Nếu thư ký đã nói hắn trực tiếp đưa vào, Hàn Sâm cũng chỉ do dự một chút, sau đó đẩy cửa đi vào, nhưng sau khi đẩy cửa đi vào, Hàn Sâm lại nhìn thấy ở bàn làm việc đối diện với cửa, một người đang dựa lên trên bàn làm việc cười tủm tỉm nhìn hắn.

Hàn Sâm lập tức trợn tròn hai mắt, sau đó chính là cuồng hỉ, quay người nhanh chóng đóng cửa lại, vứt bảng báo cáo trong tay xuống, bước hai bước vọt tới trước mặt người nọ, giang tay hung hăng ôm người nọ vào trong ngực.

- Trời ạ, không phải anh đang nằm mơ chứ, vậy mà lại nhìn thấy em ở chỗ này?

Hàn Sâm hưng phấn nói năng có chút lộn xộn, hắn thậy sự không ngờ được, mình lại có thể gặp lại Kỷ Yên Nhiên ở chỗ này.

Kỷ Yên Nhiên mặc quân trang màu trắng hạm trưởng mỉm cười đứng ở đó, ngoài vẻ đẹp từ thời còn là sinh viên, lúc này trên người cô còn có thêm một tia oai hùng của quân nhân.

- Thực xin lỗi, em không hỏi ý kiến của anh, đã tự tiện mang anh đến đây, hơn nữa chỉ có thể để anh làm một tên lính quèn ở ban bếp núc, nhưng đây là tất cả khả năng mà em có, tuy em biết làm thế sẽ khiến anh ủy khuất, nhưng em không chịu được khi không có anh ở bên cạnh, em chính là ích kỷ như vậy, chính là tùy hứng như thế đấy, anh sẽ tha thứ cho em chứ?

Kỷ Yên Nhiên vòng tay ôm chặt cổ Hàn Sâm, cả người đều giống như gấu Koala bám chặt trên người Hàn Sâm, dáng vẻ vừa nhớ nhung lại vừa áy náy nói.

- Anh thích nhất tính ích kỷ và tùy hứng này của em.

Hàn Sâm hung hăng hôn một cái trên miệng nhỏ Kỷ Yên Nhiên, bàn tay lại vỗ một cái lên mông cô.

Gương mặt nhỏ nhắn của Kỷ Yên Nhiên ửng hồng, e thẹn nói:

- Đừng nghịch, nơi này có giám sát.

- Không phải chứ, văn phòng hạm trưởng còn có giám sát?

Hàn Sâm có chút không tin nói.

Hai mắt Kỷ Yên Nhiên trừng lớn:

- Vĩnh Thán Nữ Thần là chiến hạm chấp hành nhiệm vụ thăm dò di tích, mặc dù là hạm trưởng, nhưng cũng không có quyền lực tuyệt đối, trên thực tế em vẫn chỉ làm một số công việc phụ trợ, người chủ sự chân chính của nhiệm vụ thăm dò tung tích là những chuyên gia nghiên cứu về Tinh Tộc đó.

- Nói như vậy em cũng chỉ là một đại tài xế của phi thuyền hả?

Miệng Hàn Sâm nói như vậy, nhưng tay lại không buông Kỷ Yên Nhiên ra.

Người khác xem thì xem đi, dù sao hắn cũng không quan tâm, hắn ôm vợ hắn một cái thì cần gì phải xấu hổ chứ.

Kỷ Yên Nhiên chu miệng nhỏ:

- Cũng có thể nói như thế, nhiệm vụ chủ yếu của em chính là đưa những chuyên gia nghiên cứu kia đến chỗ cần đến, cung cấp cho bọn họ một số nhân thủ và trợ giúp, còn việc khảo sát di tích và khai quật thì phải để những chuyên gia học giả kia hoàn thành.

Dừng một chút, Kỷ Yên Nhiên lại áy náy nói ra:

- Em biết để anh làm một binh lính chuyên lo chuyện bếp núc là ủy khuất cho anh, nhưng tìm hiểu về di tích Tinh Tộc quá quan trọng với Liên Minh, có tính bí mật rất cao, em đã cố gắng hết sức, mới có thể an bài anh đến đây.

- Rốt cuộc là di tích Tinh Tộc có chỗ tốt gì, để Liên Minh coi trọng như vậy?

Hàn Sâm có chút tò mò hỏi.

- Có lẽ anh đã từng nghe nói Tinh Tộc có tinh thần lực rất cường đại, có thể dùng suy nghĩ khống chế vật thể?

Kỷ Yên Nhiên nghĩ một chút rồi nói.

- Đã từng nghe nói qua.

Hàn Sâm lại tò mò hỏi:

- Những lời này đều là thật sao?

- Có phải là thật không thì em cũng không rõ lắm, nhưng có một chuyện chắc chắn 100% là Tinh Tộc có rất nhiều tinh thể khoa học kỹ thuật, trong đó thường thấy nhất là một loại tinh thể ký ức, nhân loại có tinh thần lực tương đối cường đại có thể trực tiếp khắc ký ức của mình lên tinh thể ký ức, cũng có thể đọc được ký ức trong tinh thể ký ức, tiên tiến hơn trí tuệ nhân tạo của nhân loại không biết bao nhiêu lần.

Kỷ Yên Nhiên giải thích nói.

- Lợi hại như vậy, còn có thứ gì tốt nữa?

Hàn Sâm nghe vậy liền cảm thấy hứng thú.

- Còn có rất nhiều, nhưng phần lớn đều cần dựa vào tinh thần lực thao tác, tinh thần lực của nhân loại chênh lệch với Tinh Tộc rất nhiều, cho dù lấy được tinh thể ký ức, cũng chỉ có thể đọc được một số nội dung cấp thấp ngắt quãng, dù như thế, cũng có thể giúp khoa học kỹ thuật về thẻ ký ức của nhân loại tăng lên trên diện rộng, nếu như thật sự có thể phân tích ra đại bộ phận khoa học kỹ thuật của thời đại văn minh Tinh Tộc, khoa học kỹ thuật của loài người rất có thể sẽ có một bước tiến bay vọt.

Nói xong, Kỷ Yên Nhiên cầm một khối tinh thể to bằng đầu nắm tay ở trên bàn làm việc lên, nhét vào trong tay Hàn Sâm:

- Đặt thứ này lên trên trán, thử nhìn một chút xem có thể cảm giác được cái gì hay không.

- Đây là đồ vật của Tinh Tộc?

Hàn Sâm nhận lấy tinh thể, cầm trong tay xem kỹ một chút, giống như một khối đá quý màu tím hoặc thủy tinh, có hình dạng như đá cuội không có quy tắc gì, cũng không cảm giác được có gì đặc biệt.

- Đúng thế.

Kỷ Yên Nhiên cười gật đầu.

Hàn Sâm biết Kỷ Yên Nhiên sẽ không hại mình, trực tiếp đưa tinh thể dán lên trên trán của mình, muốn thử xem có cảm giác gì.

Một giây sau, Hàn Sâm lập tức cảm giác được ở trong tinh thể dường như bắn ra một dòng điện, trực tiếp xuyên qua đầu hắn, khiến đầu óc hắn cảm thấy rất nhẹ nhàng, Hàn Sâm bị hù lập tức lấy tinh thể kia từ trên trán ra.

- Đây là cái quỷ gì thế?

Hàn Sâm trừng mắt nhìn tinh thể kia hỏi.

Kỷ Yên Nhiên vừa cười vừa nói:

- Thử cảm nhận xem chính mình có gì khác biệt không?

- Có gì khác biệt?

Hàn Sâm không hiểu Kỷ Yên Nhiên có ý gì, ngoại trừ đầu óc giống như bị điện giật một chút, hắn không cảm thấy mình có cái gì khác cả, trên người cũng không bị thương tổn gì.

Kỷ Yên Nhiên cầm một phần văn kiện trên mặt bàn lên, sau đó đặt trước mặt Hàn Sâm, lật qua lật lại để Hàn Sâm xem nội dung phía trên, lật xong lại trực tiếp để tài liệu khác chồng lên, nhìn Hàn Sâm rồi hỏi:

- Chữ thứ sáu hàng thứ ba trang thứ mười ba là gì?

- Em lật nhanh như vậy, anh làm sao có thể…

Hàn Sâm đang muốn nói sao mình có thể nhớ được, nhưng trong đầu lại đột nhiên xuất hiện một số ký ức, hắn thế mà lại nhớ rõ chữ thứ sáu hàng thứ ba

trang thứ mười ba là một chữ màu đen.

- Chuyện này sao có thể? Chẳng lẽ là tác dụng của nó?

Hàn Sâm giật mình nhìn về phía tinh thể màu tím, từ sau khi hắn tiến hóa, trí nhớ tuy đã mạnh hơn trước kia, nhưng còn không có mạnh đến trình độ này.

Thế nhưng khi Hàn Sâm nhìn tới tinh thể màu tím trong tay, khối tinh thể kia không biết từ lúc nào đã tràn đầy vết rạn, Hàn Sâm hơi động tay, tinh thể màu tím lập tức bể nát, mảnh vỡ tinh thể như hạt đậu rơi đầy đất.

- Loại tinh thể này tìm thấy trong di tích Tinh Tộc, bên trong ẩn chứa một loại năng lượng đặc thù, có công năng tăng cường đại não loài người và hỗ trợ phát triển lần nữa, lúc mới bắt đầu sẽ có hiệu quả tốt nhất, theo thời gian trôi qua thì hiệu quả sẽ dần giảm đi, nhưng vẫn có một phần nhỏ tăng cường mang tính vĩnh cửu, thứ này đối với việc phát triển đại não của nhân loại là phi thường có lợi.

Kỷ Yên Nhiên giải thích nói.

Chương 436: Chỉ Là Một Cô Gái

Hàn Sâm vô cùng khiếp sợ nhìn tinh thể đã vỡ vụn trên mặt đất, trong thời đại tinh cầu nhân loại cho rằng não vực mới chỉ được dùng khoảng 10%, còn có tiềm lực rất lớn để phát triển.

Thế nhưng khi nhân loại dần phát triển khoa học kỹ thuật, đã sớm chứng minh lời này là vô căn cứ.

Mỗi một khu vực đại não đều có công năng khác nhau, cũng không tồn tại khu vực không bị khai thác, nếu thực sự muốn năng lực của đại não trở nên mạnh mẽ, thì nhất định phải khiến đại não tiếp tục phát triển tiến hóa.

Tiến hóa trong Tí Hộ Sở có thể giúp đại não tiến hóa theo, cho nên ở thời đại này, gen tiến hóa càng cao thì đại não của người đó cũng càng mạnh, tự

nhiên cũng càng thông minh.

Thế nhưng so với sự tiến hóa của thân thể, thì hiển nhiên đại não tiến hóa chậm một chút, loại tinh thể này của Tinh Tộc lại có thể giúp đại não phát triển, thật sự quá thần kỳ, ít nhất cho tới bây giờ, nhân loại còn chưa chế tạo ra dược phẩm hay dụng cụ nào có thể trực tiếp giúp đại não phát triển.

Chỉ dựa vào thứ này, đã có thể thấy được khoa học kỹ thuật của Tinh Tộc thần kỳ, nhưng khiến người ta không nghĩ ra là, tại sao một chủng tộc thần kỳ như vậy lại chôn vùi dưới tro bụi lịch sử.

- Khoa học kỹ thuật của Tinh Tộc còn có rất nhiều thứ thần kỳ hơn, chỉ là di tích Tinh Tộc quá mức nguy hiểm, đồ vật nhân loại có thể tìm ra tương đối ít, hơn nữa có một số vật vẫn chưa biết được ích lợi rõ ràng.

Kỷ Yên Nhiên lại phổ cập cho Hàn Sâm một chút tri thức về Tinh Tộc.

- Những chuyện này hẳn đều là cơ mật? Em nói cho anh biết sẽ không có vấn đề gì chứ?

Hàn Sâm hỏi Kỷ Yên Nhiên.

- Đúng là cơ mật, thân phận của anh cũng chưa đủ quyền hạn để biết đến, nhưng ai bảo anh là bạn trai của em chứ, em cũng không phải là một hạm trưởng thiết diện vô tư, em chỉ là một cô gái bé bỏng mà thôi. Nhưng anh không được nói những chuyện này ra, nếu không em sẽ gặp phiền toái.

Kỷ Yên Nhiên dí dỏm lè lưỡi nói.

- Không phải em nói nơi này có giám sát sao… giỏi nha, em dám trêu anh… xem anh thu thập em thế nào…

Hàn Sâm lập tức hiểu ra mình đã bị Kỷ Yên Nhiên đùa bỡn, tay lớn ôm lấy Kỷ Yên Nhiên, đặt cô lên bàn làm việc, hung hăng dùng bàn tay đánh vài cái vào mông cô.

- Em không lừa anh đâu, thật sự có giám sát, nhưng đã bị em tắt tạm thời rồi, em biết ngay tên bại hoại nhà anh sẽ không có một chút đứng đắn mà…

Kỷ Yên Nhiên cố nén cảm giác tê dại trên mông truyền tới, nhỏ giọng nói.

- Được, vậy anh sẽ cho em thấy cái gì mới là không đứng đắn chân chính.

Cánh tay Hàn Sâm vung lên, lập tức kéo quân trang hạm trưởng màu trắng của Kỷ Yên Nhiên xuống.

- Đừng … a…

Khi Hàn Sâm từ phòng hạm trưởng đi ra, cả người đều vô cùng sảng khoái, toàn thân có cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Nhớ tới đồng phục hạm trưởng của Kỷ Yên Nhiên và da thịt mềm mại của cô, Hàn Sâm hận không thể lại xông vào phòng hạm trưởng, tiếp tục đại chiến 300 hiệp với cô.

Nhưng hiển nhiên đây là chuyện không có khả năng, Kỷ Yên Nhiên đã nói với hắn đại khái tình huống trên Vĩnh Thán Nữ Thần, mặc dù Kỷ Yên Nhiên là hạm trưởng, nhưng quyền hạn của cô cũng có hạn, dùng thân phận một người vừa mới trở thành Tiến Hóa Giả để lãnh đạo một chiến hạm như vậy, nếu như không phải có thân phận bối cảnh sau lưng, chỉ sợ ngay cả vị trí hạm trưởng này cô cũng không ngồi được.

Hơn nữa Vĩnh Thán Nữ Thần còn có chút đặc thù, quyền hạn của một vị giáo sư không hề thấp hơn Kỷ Yên Nhiên, có đôi khi Kỷ Yên Nhiên còn phải phối hợp với hành động của vị giáo sư kia, dù sao nhiệm vụ chủ yếu của chiến hạm này là khai quật di tích.

Sau đó là những thành viên trong tổ chuyên gia, đều là người có thân phận có địa vị, cũng có một chút quyền hạn, rất nhiều chuyện Kỷ Yên Nhiên dù là hạm trưởng cũng rất khó tự mình quyết định.

Cho nên tuy Hàn Sâm rất muốn mỗi ngày đều được ôm Kỷ Yên Nhiên ngủ đến tự nhiên tỉnh, trải qua một cuộc sống hạnh phúc, nhưng điều này hiển nhiên không thực tế.

Nếu như người khác biết Hàn Sâm là tiểu tình nhân do Kỷ Yên Nhiên dùng quan hệ mang vào, chỉ sợ sẽ càng không coi trọng Kỷ Yên Nhiên, khiến Kỷ

Yên Nhiên sau này càng khó phục chúng.

Hàn Sâm biết rõ Kỷ Yên Nhiên đưa mình tới đây đã không dễ dàng, cũng không muốn bởi vì mình mà khiến Kỷ Yên Nhiên rơi vào phiền toái, cho nên chỉ có thể tạm thời giữ bí mật quan hệ giữa mình và Kỷ Yên Nhiên, thành thật làm một binh lính nhỏ chuyên lo bếp núc.

Cũng may hiện tại hai người cùng làm việc trên Vĩnh Thán Nữ Thần, bình thường không có ai có thể sử dụng máy truyền tin được phân phối trên chiến hạm để liên hệ, ngẫu nhiên còn có thể tìm cơ hội vụng trộm gặp mặt, nghĩ đến đó Hàn Sâm lại có chút mong đợi.

- Thế này có tính là yêu đương vụng trộm không nhỉ?

Hàn Sâm càng nghĩ càng đắc ý, nhịn không được ngâm nga cười nhỏ.

Bành!

Hàn Sâm còn đang nghĩ lại cảm giác tốt đẹp khi nãy giữa mình với Kỷ Yên Nhiên, hơn nữa còn đang ở trong chiến hạm, nên hoàn toàn đánh mất tính cảnh giác, vừa mới đi đến một chỗ rẽ đã suýt đụng phải một người.

Hàn Sâm vừa mới vận động kịch liệt, chân vẫn còn có chút nhuyễn, hơn nữa không tập trung, bị va một phát, không tự chủ được phải lùi lại mấy bước, cũng may hắn phản ứng nhanh, ổn định thân hình không bị ngã lăn trên đất.

- Cậu là binh ban nào? Sao lại tùy tiện đi loạn ở chỗ này?

Một người đàn ông gần ba mươi tuổi, mặc quân trang, nhìn quân hàm của y, là một người có cấp bậc trung tá.

Ban trưởng béo cũng là cấp trung tá, người đàn ông này có thể là ban trưởng của ban nào đó, nhưng nếu đã không phải là ban trưởng ban bếp núc bọn họ, Hàn Sâm tự nhiên không cần phải giải thích gì với y, cũng không thèm nhìn y một cái, trực tiếp bước đi, chỉ coi y là không khí.

- Hôm nay tâm tình thiếu gia tốt, không so đo với ngươi.

Hàn Sâm vui vẻ tiếp tục đi về phía trước.

- Cậu thế nào vậy, đang nói cậu đấy, không nghe thấy đúng không? Cậu thuộc ban nào?

Người kia lập tức giận dữ, kéo Hàn Sâm lại.

- Tôi là binh ở ban nào có quan hệ với anh sao?

Hàn Sâm nhíu mày nói.

Khi nãy mặc dù hắn có chút không tập trung, nhưng đi không nhanh, cũng không thể sẽ trực tiếp đụng vào một người ở đằng trước, người đàn ông này va chạm với hắn, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì người đàn ông này sau khi thấy hắn chẳng những không né tránh, mà còn không giảm tốc độ trực tiếp đụng vào hắn.

Nếu không phải năng lực phản ứng của Hàn Sâm nhanh, sao có thể không bị đụng ngã được, người này rõ ràng là đang cố ý bới móc.

- Làm lính không có dáng vẻ của lính, cậu còn lý luận, đứng ngay ngắn cho tôi…

Người đàn ông kia quát lạnh một tiếng.

- Binh ở ban bếp núc chúng tôi có dáng vẻ hay không, cũng không cần ban chiến giáp quan tâm, ban trưởng Vương, cậu nên quản tốt ban chiến giáp các cậu đi.

Ban trưởng béo không biết từ lúc nào đã tới, trừng mắt lạnh lùng nói với người đàn ông kia.

- Ban trưởng La, binh lính của ban các anh đi loạn trên hành lang, tôi không thể nói?

Vương Hầu cũng lạnh lùng nhìn ban trưởng béo.

- Chúng tôi thích, cậu cắn tôi à?

Ban trưởng béo trả lời khiến Hàn Sâm không khỏi ngây ra, sắc mặt người tên Vương Hầu kia lập tức trở thành màu gan heo, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

- Còn không trở về, đứng ngơ ở đó làm gì?

Ban trưởng béo dạy dỗ Hà Sâm một câu, sau đó trực tiếp mang Hàn Sâm rời đi.

Vương Hầu tức tới mức sắc mặt tái xanh, đợi ban trưởng béo mang theo Hàn Sâm đi xa, nhìn theo bọn họ rời đi rồi lẩm bẩm:

- Kỷ Yên Nhiên gọi một tên binh lính chuyên lo bếp núc vào trong phòng làm việc lâu như vậy làm gì? Bị tên mập mạp La Tam Hâm chết bầm kia phá hỏng chuyện, nếu không mình đã có thể hỏi ra chuyện gì đó.

Chương 437: Lần Đầu Đi Săn

- Ban trưởng béo, quá uy vũ.

Trở lại ban bếp núc, Hàn Sâm lập tức dựng ngón tay cái với ban trưởng béo.

- Uy vũ cái đầu cậu ấy, bảo cậu đi đưa một bảng báo cáo kế hoạch thôi, mà cậu làm gì lâu thế hả?

Ban trưởng béo tức giận nói.

- Hạm trưởng xem bảng báo cáo, sau đó lại hỏi tôi mấy vấn đề, tôi đâu có hiểu những thứ kia chứ, càng trả lời càng loạn, tốn rất nhiều thời gian, còn bị dạy dỗ vài câu, sau khi ra ngoài lại đụng phải ban trưởng Vương kia, may mắn là ban trưởng anh tới kịp thời, cứu tôi khỏi chốn dầu sôi biển lửa…

Hàn Sâm đã sớm nghĩ kỹ cách trả lời.

- Sau này cậu không có việc gì thì đừng trêu chọc tên Vương Hầu kia.

Ban trưởng béo dặn dò Hàn Sâm một câu, sau đó không nói gì nữa.

- Cảm ơn ban trưởng.

Hàn Sâm tuy không sợ Vương Hầu kia, nhưng tóm lại là rất phiền phức, ban trưởng béo đã giúp hắn giải vây như vậy, hắn vẫn rất cảm kích.

Kỷ Yên Nhiên đã nói với hắn, người trên Vĩnh Thán Nữ Thần đều có quan hệ bối cảnh vô cùng phức tạp, không nên xem thường bất kỳ người nào.

- Cậu là binh lính của tôi, tôi sao có thể để người khác động tới cậu được, có muốn dạy dỗ cũng phải tự mình dạy.

Ban trưởng béo vỗ một cái trên lưng Hàn Sâm:

- Còn không đi làm việc đi.

Bởi vì thời gian để tới được tinh cầu có di tích còn gần ba tháng, sau khi Hàn Sâm đã quen với công tác của mình, liền xin tiến vào thế giới Tí Hộ Sở.

Lần nữa tiến vào Tí Hộ Sở, vẫn là ở trong hầm băng kia, nhưng hôm nay ở trong hầm băng có tới bảy tám người, đang tụ cùng một chỗ nói chuyện, Hứa Du cũng ở trong đó.

- Hàn Sâm, sao mãi mà cậu không tới thế? Đến đây nào, tôi giới thiệu mọi người cho cậu biết.

Hứa Du rất nhiệt tình giới thiệu Hàn Sâm với những người khác.

Có lẽ bởi vì hoàn cảnh sinh tồn ở đây rất gian nan, mọi người đều biết giúp đỡ lẫn nhau, đa số mọi người đều rất dễ dàng ở chung, đều rất dễ nói chuyện.

- Đại thần, cậu cũng tới đây à?

Một người trẻ tuổi đột nhiên kinh ngạc nhìn Hàn Sâm rồi kêu lên.

- Anh là?

Hàn Sâm đánh giá người trẻ tuổi kia, lại phát hiện mình không có ấn tượng gì về y.

- Tôi là Lưu Phong, cũng tốt nghiệp ở Hắc Ưng, học trước cậu một khóa, nhưng thành tích của tôi rất bình thường, đại thần không biết tôi cũng bình thường.

Lưu Phong vừa cười vừa nói.

- Đại thần gì thế? Lưu Phong, Hàn Sâm là học đệ của cậu?

Hứa Du kinh ngạc hỏi.

Lưu Phong cười kể lại sự tích về Hàn Sâm trước kia ở trường quân đội Hắc Ưng, lúc đó y thật sự rất chú ý tới Hàn Sâm, còn biết lúc Hàn Sâm tốt nghiệp lấy được quân hàm thiếu tá.

Đám người Hứa Du có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, một lúc sau Hứa Du mới tiếc hận nói:

- Không thể ngờ được cậu lại là sinh viên tài cao nổi tiếng, có thể lấy được quân hàm thiếu tá ở trường quân đội, tiền đồ rộng mở, nhưng đáng tiếc lại đến đây, sau này muốn tấn chức sẽ rất khó khăn.

- Vậy cũng không nhất định, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực đánh được một số tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh, đến lúc đó cái gì cũng có.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Trong Tí Hộ Sở của Dị Linh có truyền tống trận, nếu như có thể đánh xuống Tí Hộ Sở của Dị Linh, đến lúc đó có thể chiếm cứ Tí Hộ Sở của Dị Linh, chỉ cần có thực lực cường đại, có thể ngăn cản được dị sinh vật bốn phía tấn công, hoàn toàn có thể biến Tí Hộ Sở của Dị Linh thành Tí Hộ Sở của nhân loại.

Đã có Tí Hộ Sở, ít nhất cũng không cần ngủ ngoài chốn hoang dã, khi bị dị sinh vật công kích cũng có thể vừa đánh trả vừa thủ vững.

- Người trẻ tuổi, cậu nghĩ quá đơn giản, nơi này là không gian thứ hai Tí Hộ Sở, không phải nơi để các bạn nhỏ trong trường quân đội tới giao lưu, nơi này thật sự sẽ chết người đấy.

Một người đàn ông khoảng bốn, năm mươi tuổi ngồi xổm trong góc, bĩu môi một cái rồi nói:

- Đừng tưởng rằng cậu ở trong trường quân đội là nhân vật phong vân, ở chỗ này cũng chỉ là lính mới mà thôi, đừng nói là đánh xuống Tí Hộ Sở của Dị Linh, có bản lĩnh cậu đi ra ngoài săn một con dị sinh vật trở về, tôi sẽ thật sự công nhận cậu có bản lĩnh.

- Đại thần, đừng để ý đến y, trước kia y cũng được coi là một thiên tài, Tiến Hóa Giả thần gen viên mãn, kết quả lại đến đây, bị vây ở chỗ này gần hai mươi năm, ngay cả thịt biến dị cũng chỉ có thể ăn vài miếng, cả người đều phế đi, chí khí cũng bị mài mòn.

Hứa Du nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, hai mươi năm trước thần gen viên mãn, đó mới chân chính là thiên chi kiêu tử, so với thần gen viên mãn hiện tại còn khó hơn nhiều, ngay cả nhân vật như vậy còn biến thành bộ dáng này, thật sự có chút khiến người thổn thức.

Người đàn ông kia ngồi xổm trong góc không lên tiếng nữa, chỉ ngồi đó hút thuốc.

- Chúng ta có nhiều người như vậy, tại sao không đi ra ngoài săn bắn?

Hàn Sâm hỏi một câu.

- Chúng ta đang đợi Thanh thúc, lần trước đã nói với cậu, chính là người mạnh nhất trong chúng ta ở đây, chờ y đến rồi cùng đi sẽ an toàn hơn, Thanh thúc luôn rất chiếu cố đám người trẻ tuổi chúng ta, lát nữa tôi sẽ giới thiệu cho hai người quen nhau, cậu hãy đi theo chúng tôi cùng săn bắn. Đúng rồi, sao gần đây cũng không gặp em gái ngày đó vào cùng cậu vậy, không phải là cô ấy từ bỏ rồi chứ?

- Không rõ lắm.

Hàn Sâm biết rõ y đang nói tới Linh.

Bởi vì từ sau khi Hàn Sâm lên Vĩnh Thán Nữ Thần, không thể sử dụng máy truyền tin của mình để liên hệ với bên ngoài, cho nên trước khi đi, Hàn Sâm đã giao hẹn xong với Linh, nói hai tháng sau cô ấy lại tiến vào Tí Hộ Sở chờ hắn.

Hàn Sâm không ngờ chính mình nhanh như vậy đã có cơ hội tiến vào Tí Hộ Sở, tạm thời cũng không có cách nào liên lạc với Linh, chỉ có thể đợi đến thời gian đã ước định với cô.

- Tôi tự mình đi ra ngoài một chút, làm quen với hoàn cảnh.

Hàn Sâm nói xong đã nhanh chóng đi ra ngoài, hắn sẽ không thật sự cùng đám người Hứa Du đi săn giết dị sinh vật.

Không xuất lực thì sẽ không được chia cái gì, mà xuất lực thật sự sẽ khiến người ta hoài nghi, hắn chỉ là một Tiến Hóa Giả mới tấn chức, làm sao có được tố chất thân thể như vậy.

Cho nên Hàn Sâm vẫn có ý định đi một mình, không thể đi theo đám người Hứa Du.

- Không phải đã nói với cậu sao? Cậu còn chưa quen thuộc nơi này, bên ngoài quá nguy hiểm, cho dù cậu muốn tự mình đi săn, thì trước tiên cứ đi theo chúng tôi mấy lần đã, đợi quen thuộc tình huống rồi cậu có thể tự đi một mình cũng không muộn, nếu không thật sự quá nguy hiểm.

Hứa Du khuyên nhủ.

- Đúng vậy đó đại thần, nơi này thực sự quá nguy hiểm.

Lưu Phong cũng khuyên hai câu.

Hàn Sâm biết rõ bọn họ có hảo ý, nhưng hắn có nỗi khổ tâm riêng, hơn nữa cũng không muốn tốn thời gian cho những chuyện không có ý nghĩa.

- Tôi đã xem qua chút tài liệu trên Internet, cũng hiểu rõ về nơi này, chỉ đi ra ngoài một chuyến sẽ lập tức trở về, không có nguy hiểm gì đâu.

Hàn Sâm thuận miệng giải thích.

Hứa Du còn muốn tiếp tục khuyên, người đàn ông trung niên kia lại hừ lạnh nói:

- Hắn muốn đi tìm chết, các cậu cần gì phải ngăn cản hắn, gia hỏa không biết trời cao đất rộng, chết cũng đáng đời.

Hàn Sâm không để ý tới y, vẫy vẫy tay với đám Hứa Du, sau đó bắt đầu đi ra khỏi hầm băng.

Thời tiết hôm nay vẫn là gió tuyết đầy trời, sau khi Hàn Sâm rời khỏi hầm băng, chống lại gió tuyết trực tiếp đi về vị trí tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh kia, với thực lực của hắn, muốn chiến thắng sinh vật biến dị và quý tộc Dị Linh không khó lắm.

Cho dù hiện tại không làm gì được Tí Hộ Sở của Dị Linh, đi xem dị sinh vật và Dị Linh ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở một chút cũng không tệ.

Đến khi đã đi xa một chút, Hàn Sâm lập tức tiệu hoán Miêu Quân ra, cưỡi Miêu Quân chạy như điên tới ngọn núi tuyết kia, vừa chạy được không bao lâu, đột nhiên nghe được tiếng gầm rú từ phía trước truyền đến.

Chỉ thấy một con dị sinh vật toàn thân trắng như tuyết, trên lưng có áo giáp băng tinh bao trùm, giống như thú tuyết gầm gừ nhìn Hàn Sâm và Miêu Quân.

- Đây là Băng Giáp Thú mà Hứa Du nói sao?

Hàn Sâm đánh giá con dị sinh vật kia, bộ dáng rất tương tự với lời miêu tả của Hứa Du.

Trong lúc hắn đang suy tư, con Băng Giáp Thú kia gầm thét lao về phía Hàn Sâm, tốc độ không hề kém sinh vật thần huyết ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, thậm chí còn nhanh hơn.

Chương 438: Gen Sinh Mệnh Bùng Nổ

Hàn Sâm lui về sau hai bước, Miêu Quân anh dũng nhào về phía Băng Giáp Thú.

Thình thịch!

Hai con cự thú chiến đấu giữa chốn băng thiên tuyết địa, Miêu Quân chỉ chiếm được một chút ưu thế, muốn muốn trảm sát con Băng Giáp Thú kia cần không ít thời gian.

Hàn Sâm thoáng nhíu mày, Băng Giáp Thú chỉ là dị sinh vật nguyên thủy, chiến lực lại không kém thần sủng Miêu Quân bao nhiêu, không gian thứ hai Tí Hộ Sở quả nhiên danh bất hư truyền, tố chất dị sinh vật hơn xa ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất.

Những nơi có băng giáp bao trùm trên người Băng Giáp Thú, móng vuốt sắc bén và hàm răng của Miêu Quân đều không thể gây thương tổn cho nó, chỉ có thể công kích tới những chỗ da lông màu trắng, khiến con Băng Giáp Thú kia máu me đầm đìa, Miêu Quân cũng bị mấy vết thương nhỏ, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm.

Hàn Sâm đại khái hiểu được thực lực của Băng Giáp Thú, chuẩn bị tự mình tới chấm dứt con Băng Giáp Thú kia, nhưng lại đột nhiên thấy con Băng Giáp Thú kia gầm lên một tiếng, vết thương trên người nó nhanh khép lại, băng giáp trên lưng nhanh chóng lan tràn ra toàn thân, chỉ trong chốc lát, toàn bộ thân thể nó đã bị băng giáp bao trùm, biến thành một con cự thú toàn thân băng tinh, ngay cả móng vuốt cũng biến thành băng tinh.

Mặc dù vẫn có bộ dáng Băng Giáp Thú, nhưng khí thế so với Băng Giáp Thú khi nãy lại hoàn toàn khác biệt, giống như là một quái thú nhỏ biến thân thành đại Boss.

- Gen sinh mệnh bùng nổ!

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, dị sinh vật ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở không giống với không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, có một số dị sinh vật có thể tiến vào trạng thái gen sinh mệnh bùng nổ.

Loại trạng thái này có chút tương tự với việc Tiến Hóa Giả nhân loại có thể dùng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cải biến gen sinh mệnh, trong trạng thái gen sinh mệnh bùng nổ, gen sinh mệnh của dị sinh vật sẽ xảy ra đột biến, khiến ưu điểm của nó càng nổi bật, sức chiến đấu cũng sẽ tăng vọt.

Đương nhiên, nếu như có thể săn giết dị sinh vật trong trạng thái gen sinh mệnh bùng nổ, thu được thú hồn, sẽ là thú hồn trạng thái bùng nổ, mạnh hơn thú hồn bình thường không ít.

Hàn Sâm thật không ngờ mình gặp phải con dị sinh vật thứ nhất ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, lại là dị sinh vật có năng lực gen sinh mệnh bùng nổ.

Băng Giáp Thú trong trạng thái gen sinh mệnh bùng nổ, rõ ràng là năng lực phòng ngự của nó được tăng lên rất nhiều, cả người nó đều bị băng giáp bao trùm, móng vuốt sắc bén của Miêu Quân cũng chỉ có thể lưu lại một vết xước nhỏ trên thân thể con Băng Giáp Thú kia, khiến nó lập tức không chút sợ hãi, căn bản không để ý tới công kích của Miêu Quân, mạnh mẽ xông tới muốn xá xác Miêu Quân.

Hàn Sâm trực tiếp thu Miêu Quân lại, lúc này Miêu Quân không phải là đối thủ của Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, hơn nữa hắn cũng muốn tự tay thử một lần, Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ mạnh như thế nào.

Băng Giáp Thú đã mất đi mục tiêu là Miêu Quân, lập tức quay sang Hàn Sâm, nổi giận gầm lên một tiếng, bốn chân vung lên chạy tới Hàn Sâm, đến khi cách Hàn Sâm mười mấy thước, nó nhảy lên một cái, nhào tới trên người Hàn Sâm.

- Hàn Sâm, coi chừng!

Cách đó không xa đột nhiên truyền đến một tiếng thét sợ hãi, chỉ thấy một cô gái mặc đồ chống rét rất dày, đang chạy về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm quay đầu nhìn cô gái kia, không khỏi ngây người, gần như không dám tin vào hai mắt của mình.

Dương Mạn Lệ lại ở chỗ này, sau khi cô tấn chức lên Tiến Hóa Giả, vậy mà cũng bị truyền tống đến địa phương quỷ quái này.

- Đồ đần, cậu còn nhìn cái gì thế, còn không mau chạy đi.

Dương Mạn Lệ thấy Hàn Sâm đang trong tình cảnh nguy cấp này, lại quay đầu nhìn về phía mình, cô vừa sợ vừa tức.

Nếu bởi vì cô kêu lên một tiếng lại thành hại Hàn Sâm, thì đó không phải là cô cứu người mà ngược lại hại người rồi à?

Thế nhưng khi con Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ kia nhào tới trước mặt Hàn Sâm, móng vuốt lóe hàn quang sắp cào lên cổ Hàn Sâm, nhưng vẻ mặt Hàn Sâm vẫn đang si ngốc nhìn mình, Dương Mạn Lệ vừa tức vừa sợ, nhưng dù cô muốn xông tới cứu người cũng không còn kịp nữa rồi.

Hiện tại Dương Mạn Lệ có chút hối hận vì mình nghe nói Hàn Sâm đến đây, đã vội vàng đuổi tới, nếu như cô không đuổi tới đây rồi không kêu lên như thế, có lẽ Hàn Sâm còn có thể tránh đi, nhưng bây giờ hắn chết chắc rồi.

Cô tới đây sớm hơn Hàn Sâm lâu như vậy, hiểu rất rõ sự lợi hại của Băng Giáp Thú, huống chi đây còn là một con Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, cho dù là Tiến Hóa Giả dùng thần gen đầy đủ tấn chức tới, khẳng định cũng không ngăn được một trảo của Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, cổ hắn sẽ trực tiếp bị xé rách.

Thấy con Băng Giáp Thú kia đã nhào tới, Dương Mạn Lệ không đành lòng nhìn nữa, nhưng một giây sau, hai mắt Dương Mạn Lệ đã trợn trừng lên.

Chỉ thấy Hàn Sâm đang ngây ngốc nhìn mình, ngay cả liếc cũng không thèm liếc con Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ hung ác kia, hắn chỉ tiện tay đánh ra một quyền về phía Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, vậy mà lại trực tiếp đánh lên mặt con Băng Giáp Thú kia.

OÀ..ÀNH!

Con Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ kia vô cùng hung mãnh, lúc này lại giống như một con rối, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài mấy mét, đụng nát một vùng sông băng, rồi trượt đi hơn mười thước, cầy xuống mặt đất một vết thật dài, trên người nó đều là máu tươi, một lúc sau không còn nhúc nhích rồi.

Dương Mạn Lệ ngây người đứng im tại chỗ, giật mình nhìn Hàn Sâm, giống như gặp ma vậy, đứng trong gió tuyết nửa ngày mà vẫn không hề nhúc nhích.

Một quyền đánh chết Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, Dương Mạn Lệ thật sự không thể tin được, người trước mắt này thực sự là Hàn Sâm vừa mới tấn chức tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở không được bao lâu.

Săn giết Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, đạt được thú hồn Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

Hàn Sâm nghe được tiếng thông báo trong đầu truyền ra, không khỏi mỉm cười, con dị sinh vật đầu tiên săn giết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã thu được thú hồn, đây là một dấu hiệu tốt.

- Mạn Lệ à, không nghĩ tới cô cũng tới đây, nơi này có thành viên tiểu phân đội trong tổ hành động đặc biệt chúng ta không?

Hàn Sâm không quan tâm tới thi thể Băng Giáp Thú, quay sang hỏi Dương Mạn Lệ.

Lúc này Dương Mạn Lệ mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm và thi thể Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ trên mặt tuyết rồi nói:

- Trước khi cậu đến, ở đây chỉ có tôi là người của tổ hành động đặc biệt, lúc đầu nghe nói cậu đã đến đây tôi còn không tin, không nghĩ tới cậu lại thật sự đến nơi quỷ quái này.

- Biết đây là nơi nào không? Gần đây có Tí Hộ Sở của nhân loại không?

Hàn Sâm lại hỏi một câu, đây mới là điều hắn muốn biết nhất.

- Không biết, không biết chỗ quỷ quái này ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở là chỗ nào, ít nhất cho tới bây giờ, còn chưa có ai có thể tìm được những căn cứ nhân loại khác.

Dương Mạn Lệ lắc đầu nói.

- Nơi này cũng không có gì không tốt cả, ít người sẽ không có ai giành giết dị sinh vật với chúng ta.

Hàn Sâm nhún vai, thẳng đi về phía thi thể con Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ.

- Muốn thế cũng phải…

Dương Mạn Lệ vốn muốn nói cũng phải có thực lực để giết mới được, nhưng khi nhìn thi thể con Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ kia, nhớ tới một quyền khi nãy của Hàn Sâm, Dương Mạn Lệ lại nuốt nửa câu sau xuống.

Chương 439: Thực Tế Tàn Khốc

Hàn Sâm triệu hoán ra Kim Mao Hống, để thi thể Băng Giáp Thú lên trên lưng của Kim Mao Hống, sau đó tự mình cũng nhảy lên, quay người vẫy vẫy tay với Dương Mạn Lệ:

- Ở gần đây có chỗ nào có thể tránh gió tuyết không, chúng ta tìm một chỗ nghỉ một chút rồi nướng thịt ăn đi.

Dương Mạn Lệ do dự một chút, sau đó vẫn nhảy tới trên lưng Kim Mao Hống, chỉ cho Hàn Sâm đi về một hang động gần đó.

Hàn Sâm dùng dao găm Cổ Huyền Lang cắt thi thể của Băng Giáp Thú ra thành từng khối, lấy từ trong hành trang ra công cụ nhóm lửa và nồi, trước tiên nấu một nồi, sau đó lại dùng mũi tên thú hồn xiên mấy khối thịt để nướng trên lửa

- Cậu thật sự mới vừa tấn chức tới?

Trong đầu Dương Mạn Lệ vẫn nhớ tới cảnh khi nãy Hàn Sâm dùng một quyền giết Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, cô cũng là Tiến Hóa Giả bằng thần gen viên mãn, nhưng căn bản không thể nào làm được chuyện như vậy.

Đừng nói chỉ một quyền, cho dù mười quyền trăm quyền, cô cũng không thể đánh chết một con Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, Băng Giáp Thú bình thường còn có chút khả năng, Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ có băng giáp dầy như vậy, cô không thể đánh vỡ nổi.

Mà một quyền của Hàn Sâm lại trực tiếp đánh nát đầu con Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ kia, lực lượng như vậy, nhìn thế nào cũng thấy không thể thuộc về một Tiến Hóa Giả vừa mới tấn thăng.

- Nghe nói qua Hàn Kính Chi chưa?

Hàn Sâm nhìn Dương Mạn Lệ, tùy ý hỏi một câu.

Thế nhưng khi Dương Mạn Lệ nghe được cái tên này, sắc mặt lập tức biến đổi, tuy sắc mặt Dương Mạn Lệ lập tức khôi phục lại vẻ bình thường, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Hàn Sâm.

- Hàn Kính Chi nào?

Dương Mạn Lệ nhíu mày hỏi một câu.

- Hàn Kính Chi đã từng là huấn luyện viên của quân đội đặc chủng Lam Huyết, khí công đại sư.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Cậu biết Hàn Kính Chi?

Sắc mặt Dương Mạn Lệ lại thay đổi, dường như rất giật mình vì Hàn Sâm lại biết rõ về Hàn Kính Chi.

- Dương Mạn Lệ cũng biết Hàn Kính Chi.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng, sau đó lại bình thản nói một câu:

- Ông cố của tôi cũng tên là Hàn Kính Chi.

- Cái gì? Huấn luyện viên Hàn là ông cố của cậu? Điều này không có khả năng!

Sắc mặt Dương Mạn Lệ lập tức đại biến kêu lên.

- Cô phản ứng lớn như vậy làm gì? Tôi chỉ nói ông cố tôi cũng tên là Hàn Kính Chi, cũng không nói ông là Hàn Kính Chi- huấn luyện viên Lam Huyết.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Dương Mạn Lệ.

Dương Mạn Lệ lập tức ngậm miệng không nói gì nữa, cắn môi nhìn Hàn Sâm.

Nếu như Hàn Sâm thật sự là hậu nhân vị Hàn Kính Chi kia, có được lực lượng như vậy cũng không kỳ quái, nhưng Dương Mạn Lệ nghĩ, chuyện này không thể nào xảy ra được, Hàn Kính Chi kia vốn không có đời sau.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm lại có thể nói ra tên Hàn Kính Chi, lại có lực lượng làm người khác ngạc nhiên, khiến Dương Mạn Lệ có chút nhìn không thấu hắn.

Dương Mạn Lệ cho rằng Hàn Sâm chỉ là một người bình thường có chút thiên phú lại gặp may, nhưng bây giờ Dương Mạn Lệ không dám nghĩ như vậy nữa.

- Cậu với người đó là người một nhà?

Dương Mạn Lệ trầm mặc hồi lâu, thấy Hàn Sâm cũng không nói chuyện, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi một câu.

- Cô đoán xem?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Dương Mạn Lệ.

Dương Mạn Lệ lập tức im lặng không nói gì nữa, bầu không khí lại rơi vào cảnh tĩnh mịch.

Hàn Sâm đưa một miếng thịt đã nướng xong cho Dương Mạn Lệ, Dương Mạn Lệ lại không nhận lấy, cắn môi nói ra:

- Tôi không xuất chút lực nào, thịt này không thuộc về tôi.

Hàn Sâm cười cười, nhét mũi tên vào trong tay Dương Mạn Lệ:

- Trước kia cô chính là cấp dưới của tôi, hiện tại cứ tiếp tục đi theo tôi, không dám nói điều khác, nhưng ăn uống sẽ không cần lo.

Dương Mạn Lệ nhìn mũi tên trong tay, rất muốn nhét miếng thịt kia trả lại cho Hàn Sâm, nhưng cánh tay vẫn không động đậy được.

Lúc đầu cô luôn không để Hàn Sâm vào mắt, sau khi Tần Huyên rời đi, lại để chức đội trưởng tiểu phân đội cho Hàn Sâm mà không để cho cô, điều này khiến Dương Mạn Lệ càng thêm khó chịu với Hàn Sâm.

Mặc dù sau này Dương Mạn Lệ cũng biết rõ được thực lực của Hàn Sâm, nhưng Dương Mạn Lệ cao ngạo không muốn cúi đầu trước Hàn Sâm.

Nếu như là trước kia, Dương Mạn Lệ nghe xong những lời này của Hàn Sâm, nhất định sẽ trực tiếp ném khối thịt đến mặt Hàn Sâm, Dương Mạn Lệ cô làm sao có thể làm bộ hạ cho Hàn Sâm được.

Thế nhưng Dương Mạn Lệ tấn chức tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở lâu như vậy, ở địa phương quỷ quái này cũng ăn nhiều đau khổ, cô hiểu săn giết dị sinh vật ở chỗ này khó khăn cỡ nào.

Nếu như tiếp tục như vậy nữa, Dương Mạn Lệ thật sự không nhìn thấy hi vọng gì, không biết liệu mình có một ngày nào đó không chống đỡ nổi mà trầm luân hay không.

Tuy Dương Mạn Lệ rất không muốn bị Hàn Sâm sai sử, nhưng biểu hiện của Hàn Sâm khiến cô nhận thức rõ được sự chênh lệch giữa hai người, đồng thời cũng nhìn thấy một tia hi vọng.

Dương Mạn Lệ yên lặng nhìn khối thịt nướng trong tay thật lâu, sau đó đột nhiên cắn một miếng, trong mắt không khỏi nổi lên một tia ướt át.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Dương Mạn Lệ, đợi Dương Mạn Lệ ăn xong khối thịt nướng kia, lại đưa một khối thịt vừa nướng xong cho cô.

Dương Mạn Lệ nhìn cũng không nhìn, trực tiếp nhận lấy để ăn, ăn liên tục hết bốn khối thịt nướng, lại uống một chén canh, rồi mới ngừng lại được, cắn răng nhìn Hàn Sâm rồi hỏi:

- Cậu muốn thế nào, nói đi.

- Đừng tỏ vẻ giống như tôi muốn cường bạo cô thế, chỉ để cô làm thủ hạ của tôi, giúp tôi làm chút chuyện mà thôi.

Hàn Sâm có chút dở khóc dở cười nhìn Dương Mạn Lệ.

Vẻ mặt của cô gái này, quả thực giống như nữ anh hùng đang sẵn sàng hy sinh vì dân tộc vậy.

- Tôi có thể làm gì?

Dương Mạn Lệ ngây người, cô vốn là người kiêu ngạo tự tin, nhưng lúc này đã bị sự thật đả kích đến mức không còn chút tự tin nào rồi.

- Có thể làm rất nhiều chuyện, ví dụ như chờ tôi chiếm được một số tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh, cô lại giúp tôi quản lý Tí Hộ Sở, thu chút phí bảo hộ, bán chút thịt dị sinh vật, tuyển nhận mấy tiểu đệ… vân vân.

Hàn Sâm chỉ chỉ Tí Hộ Sở của Dị Linh trên đại tuyết sơn trước mặt.

Dương Mạn Lệ nhìn Hàn Sâm, nhịn không được lạnh giọng nói:

- Cậu nghĩ quá đơn giản, đừng tưởng rằng cậu có thể đánh chết Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ là có thể đánh chiếm Tí Hộ Sở của Dị Linh, chỗ đó ít nhất cũng có hơn mười con sinh vật biến dị và một quý tộc Dị Linh, cậu biết đó là tồn tại thế nào không? Tùy tiện một con sinh vật biến dị, yếu nhất cũng có tố chất 50 trở lên, mạnh hơn thậm chí có thể đạt tới bảy tám chục, hơn mười con sinh vật biến dị, thêm một con có trí tuệ cao cấp, hơn nữa lực lượng cũng không kém gì quý tộc Dị Linh, cho dù bây giờ gen bình thường và gen nguyên thủy của cậu đầy đủ, cũng không thể đánh hạ tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh này.

- Thật sao?

Hàn Sâm không phản bác, chỉ từ tốn nói một câu, nhưng vẻ mặt không cho là đúng của hắn, ai cũng có thể nhìn ra.

Dương Mạn Lệ không chịu nổi vẻ mặt này của Hàn Sâm nhất, cô nói với vẻ kích động:

- Tôi thừa nhận cậu rất mạnh, mạnh hơn tôi nhiều lắm, nhưng lực lượng của đối phương đã bày rõ ra đó, một mình cậu không có khả năng công phá tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh này, hiện tại biện pháp tốt nhất chính là lợi dụng năng lực bây giờ của cậu, giết thêm một chút sinh vật nguyên thủy, mang thịt về bán cho những người khác, như vậy sẽ xảy kiếm được một số lớn, lại có thể tăng cường thực lực của mọi người, đợi phần lớn người đều đã có gen bình thường và gen nguyên thủy đầy đủ, mọi người liên hợp lại mới có thể đánh hạ tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh này.

Chương 440: Tuyết Ngọc Tri Chu

- Cô nói rất đúng, cách nghĩ cũng rất hay, nhưng tôi không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy, cho nên tôi muốn đánh hạ tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh này trong vòng một tháng.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

- Một tháng?

Dương Mạn Lệ trợn tròn mắt nhìn Hàn Sâm, giống như đang nhìn một người điên.

- Đúng, một tháng.

Hàn Sâm gật đầu, xác nhận lại một lần.

Trên thực tế Hàn Sâm nói thế là rất thận trọng rồi, dựa vào thực lực hiện tại của hắn, kỳ thật hoàn toàn có thể tự mình xông vào Tí Hộ Sở của Dị Linh, dốc toàn lực thì tố chất của hắn đã đạt hơn tám mươi điểm, gần như không có sinh vật biến dị có thể mạnh hơn hắn.

Nhưng dù sao bên trong Tí Hộ Sở của Dị Linh kia có hơn mười con sinh vật biến dị, nhỡ may lại có một con sinh vật biến dị bùng nổ, sẽ tạo thành chuyện phiền phức.

Hơn nữa Hàn Sâm chưa từng giao thủ với Dị Linh, cũng không muốn quá mức mạo hiểm.

Hiện tại hắn có thể giết thì giết, không thể giết cũng không cần miễn cưỡng, chỉ cần chờ một tháng, sau khi Linh đến, tấn công một Tí Hộ Sở của quý tộc Dị Linh còn không phải chuyện trong một phút đồng hồ sao.

Thế nhưng chuyện này đối với Dương Mạn Lệ mà nói đã quá khó tin, theo cô thấy, Hàn Sâm quá ngây thơ khi nói những lời này, căn bản không phải một người trưởng thành có lý trí nên nói.

Dương Mạn Lệ im lặng không nói gì, bắt đầu hối hận vì lựa chọn khi nãy của mình, đi theo một người có thể nói ra những lời khoác lác đó, cô có cảm giác không an toàn.

Hàn Sâm cũng không nói gì nữa, hắn vốn không có ý định thuyết phục Dương Mạn Lệ, cũng không tính toán để Dương Mạn Lệ đi theo mình vào Tí Hộ Sở của Dị Linh, làm như vậy sẽ để lộ ra thực lực thật sự của hắn.

Hàn Sâm chỉ tính là đợi sau khi mình đánh được Tí Hộ Sở của Dị Linh, lại để Dương Mạn Lệ giúp mình quản lý mà thôi, dù sao hắn cũng biết rõ về lai

lịch của Dương Mạn Lệ, con người cô ấy cũng rất đáng tin, hơn nữa hiện tại bên cạnh Hàn Sâm cũng không có người khác để dùng.

- Những khối thịt Băng Giáp Thú còn dư lại này đều cho cô, cô đi về trước đi.

Hàn Sâm ăn chút thịt nướng, nhưng bởi vì Băng Giáp Thú quá lớn, hắn ăn chút thịt này mà chẳng tăng được điểm gen nguyên thủy nào, hắn cũng lười tiếp tục ăn.

Hàn Sâm đang chuẩn bị đi săn giết một số dị sinh vật tương đối nhỏ, ăn vào mới có thể tăng điểm gen được.

Không dám nói chuyện khác, hiện tại Hàn Sâm muốn săn giết sinh vật nguyên thủy đã rất dễ dàng.

- Tôi mang theo thịt trở về?

Dương Mạn Lệ không dám tin nhìn Hàn Sâm, cô vốn nghĩ là mình cầm chỗ tốt như vậy, Hàn Sâm sẽ bắt cô làm chuyện gì.

- Không quay về chẳng lẽ cùng đi với tôi tới Tí Hộ Sở của Dị Linh sao?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Dương Mạn Lệ.

Mặt Dương Mạn Lệ lập tức đỏ bừng, siết chặt nắm đấm, nhưng không nói được một lời. Tuy Hàn Sâm không nói gì, nhưng Dương Mạn Lệ đột nhiên phát hiện, mình lại trở thành một gánh nặng, lại có một ngày Dương Mạn Lệ cô trở thành một gánh nặng không có tác dụng gì.

Hơn nữa đó còn là người mà trước đó cô chưa từng để vào mắt, điều này khiến Dương Mạn Lệ xấu hổ đến mức hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

- Chờ tôi trở lại tìm cô.

Hàn Sâm không biết tâm tư của Dương Mạn Lệ, ở trong mắt hắn, Dương Mạn Lệ là người mà hắn có thể tin tưởng trong Tí Hộ Sở, hắn hy vọng có thể được cô giúp đỡ một chút, cũng không có ý tưởng gì khác.

Những chuyện kia trước kia, Hàn Sâm đã sớm không để trong lòng, dù sao Dương Mạn Lệ cũng không thật sự làm gì hắn. Trái lại, Dương Mạn Lệ còn dạy hắn bắn cung đấy.

Hàn Sâm thu thập một chút sau đó phất phất tay tạm biệt Dương Mạn Lệ, rồi đi thẳng ra ngoài hang động, xông vào trong gió tuyết.

Nhìn theo bóng lưng Hàn Sâm, vẻ mặt Dương Mạn Lệ vô cùng phức tạp, đến giờ Dương Mạn Lệ mới phát hiện, dường như mỗi một lần cô nhìn thấy Hàn Sâm, Hàn Sâm đều không ngừng thay đổi, cho tới bây giờ, cô chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của hắn mà thôi.

Cô đã từng nói với Hàn Sâm, để Hàn Sâm sớm tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở, đó mới thật sự là sân khấu để hắn vẫy vùng, bây giờ cô lại phát hiện, cô tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở sớm hơn Hàn Sâm lâu như vậy, nhưng đứng trước mặt Hàn Sâm, cô lại chẳng là gì, vẫn chỉ có thể làm thủ hạ cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm một đường đi tới Tí Hộ Sở của Dị Linh trên đại tuyết sơn, một mình hắn có thể đánh hạ là tốt nhất, nếu không được thì đành săn giết một chút dị sinh vật, đợi Linh đến là được rồi.

Cái gọi là nhìn núi chạy ngựa chết, rõ ràng nhìn tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh kia ở ngay tại trên đại tuyết sơn trước mặt, nhưng Hàn Sâm cưỡi Kim Mao Hống chạy cả nửa ngày, vẫn không thể đến được đại tuyết sơn.

Nhưng trước mặt lại xuất hiện một băng uyên rộng chừng trăm trượng, ngăn cản đường đi của Hàn Sâm.

Hàn Sâm đứng trên bờ băng uyên nhìn xuống phía dưới, thế mà lại không nhìn thấy đáy, phía dưới có vẻ càng ngày càng hẹp, nhìn xuống chỉ thấy một con đường màu đen, giống như là lối vào Địa Ngục.

Hàn Sâm đang chuẩn bị triệu hồi ra Hoàng Kim Sa Trùng Vương mang hắn bay qua, nhưng lại đột nhiên nghe được từ trong băng uyên truyền đến một tiếng kỳ dị.

Ken két… Ken két…

Âm thanh kia liên tục phát ra, giống như tiếng dùng vật nhọn đâm vào mặt băng vậy.

Hàn Sâm nhìn xuống băng uyên, chỉ nghe thấy tiếng kia càng ngày càng rõ ràng, không bao lâu sau, cuối cùng Hàn Sâm cũng biết được tiếng động kia là do vật gì phát ra.

Trên vách băng uyên, một con nhện lớn màu trắng, móng vuốt như liêm đao bám vào vách băng nhanh chóng bò lên, nhìn dáng vẻ của nó có lẽ là phát hiện Hàn Sâm, đã coi Hàn Sâm thành con mồi của nó.

- Thiên Đường có nối mày không đi, Địa Ngục không cửa mày lại tự nhảy vào, vậy trước tiên làm thịt mày rồi nói.

Hàn Sâm lui về sau một khoảng, chờ con nhện kia từ dưới băng uyên bò lên.

Không bao lâu sau đã thấy con nhện lớn kia từ phía dưới leo lên, thân thể tuyết trắng như một quả cầu tuyết vậy, tám móng vuốt bén nhọn mọc đầy gai ngược màu trắng, nhìn vô cùng khủng bố.

Hàn Sâm nhìn kỹ một chút, gia hỏa này có mấy phần giống cua Đế Vương, cũng không biết thịt bên trong có mỹ vị như thịt cua Đế Vương hay không.

Bởi vì không biết lai lịch con nhện tuyết khổng lồ này, Hàn Sâm triệu hoán ra Hoàng Kim Sa Trùng Vương, ra lệnh cho nó vọt tới con nhện tuyết khổng lồ.

Con nhện tuyết khổng lồ này nhìn có vẻ rất lợi hại, nhưng có lẽ vì chỉ là một con dị sinh vật nguyên thủy, sau khi Hoàng Kim Sa Trùng Vương nhào tới vung móng vuốt mấy cái, con nhện tuyết khổng lồ kia đã bị chém thành vài nửa.

Săn giết sinh vật nguyên thủy Tuyết Ngọc Tri Chu, không thu được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui mừng, Truyết Ngọc Tri Chu mặc dù có thể tính rất lớn, nhưng thực tế thân thể của nó cũng chỉ to hơn quả bóng rổ

một chút thôi, tám chân cũng chỉ hơi dài, hơi lớn mà thôi, thịt trên người không có nhiều, ăn cũng rất thuận tiện.

Nhìn miệng vết thương bị Hoàng Kim Sa Trùng Vương chém ra, thịt bên trong giống như thịt hoa quả, Hàn Sâm nhịn không được nuốt một ngụm nước miếng, với kinh nghiệm nhiều năm của hắn, loại thịt này là ngon ngọt nhất, chính là loại thịt cực phẩm.

Hàn Sâm đang muốn chạy tới thu thi thể con Truyết Ngọc Tri Chu kia, nhưng lập tức cảm thấy có điều không đúng, những tiếng động đó vẫn chưa biến mất, lúc này lại càng thêm dầy đặc.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ở dưới băng uyên, một đàn Truyết Ngọc Tri Chu giống như tuyết lở từ bên trong bò ra.

Hàn Sâm đương nhiên sẽ không sợ những con Truyết Ngọc Tri Chu này, có đến nhiều hơn nữa cũng chỉ cho hắn thêm đồ ăn mà thôi, nhưng khi Hàn Sâm đang chuẩn bị động thủ, lại thấy một cái chân to như cột điện, mọc đầy gai ngược màu trắng lông lá từ dưới băng uyên bò lên, sau đó mấy cái chân khổng lồ khác cũng dần hiện ra.

Chương 441: Chiến Thần Huyết

Hàn Sâm không chút do dự nhảy lên lưng của Hoàng Kim Sa Trùng Vương, ra lệnh cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương chở mình bay lên.

Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy một con con Truyết Ngọc Tri Chu vô cùng to lớn từ dưới băng uyên bò lên, gia hỏa này thật sự rất lớn, chỉ sợ một ngụm là có thể nuốt một người.

Hàn Sâm không biết con nhện khổng lồ này là sinh vật biến dị hay sinh vật thần huyết, sinh vật biến dị thì hắn không sợ, nếu là sinh vật thần huyết thì có chút rắc rối rồi.

Hàn Sâm đang đánh giá con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ kia, lại đột nhiên thấy bên miệng con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ kia phun ra một thứ giống như một sợi dây thừng màu trắng lớn bằng cánh tay trẻ con, biến thành một dải lụa trắng cuốn tới Hàn Sâm và Hoàng Kim Sa Trùng Vương.

- Không xong, chạy mau.

Hàn Sâm lập tức ra lệnh cho Hoàng Kim Sa Trùng Vương bay cao một chút, nhưng đã không kịp rồi, sợi dây thừng màu trắng kia đã cuốn chặt lấy một móng vuốt của Hoàng Kim Sa Trùng Vương.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương vội vàng dùng móng của nó chém tới, muốn dùng móng vuốt sắc bén chặt đứt dây thừng màu trắng kia, nhưng mấy móng vuốt sắc bén như đao chém lên đó, lại giống như chém lên cao su cường lực vậy, tám móng vuốt lập tức cùng bị quấn lại.

Con Truyết Ngọc Tri Chu kia dùng lực kéo dây thừng màu trắng, tuy Hoàng Kim Sa Trùng Vương liều mạng đập bốn cánh, nhưng vẫn không ngăn cản nổi lực lượng của con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ kia, bị dây thừng màu trắng kéo ngược lại chỗ con Truyết Ngọc Tri Chu kia.

- Sinh vật thần huyết!

Hàn Sâm kinh hãi kêu lên, hiện tại hắn còn chưa thể chém giết sinh vật thần huyết, không cần thiết liều mạng.

Thấy Hoàng Kim Sa Trùng Vương và mình sắp bị kéo đến trước mặt con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ, Hàn Sâm nào dám do dự, trực tiếp triệu hoán ra Viêm Vực Điểu và Cổ Huyền Lang.

Hai cánh Viêm Vực Điểu chấn động, biến thành một con chim lửa màu đỏ bây quanh trên đỉnh đầu Hàn Sâm, khiến dao găm Cổ Huyền Lang và trên người Hoàng Kim Sa Trùng Vương đều xuất hiện một vòng ánh sáng màu đỏ.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương đã được vầng sáng của Viêm Vực Điểu gia tăng lực lượng, bốn cánh liều mạng vỗ, hy vọng có thể thoát khỏi sợi dây thừng của con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ kia.

Nhưng hiển nhiên lực lượng như vậy còn chưa đủ, nó vẫn tiếp tục bị kéo tới trước mặt con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ, chỉ là tốc độ kéo có giảm một chút mà thôi.

Hàn Sâm đứng trên lưng Hoàng Kim Sa Trùng Vương, triệu hoán ra thú hồn biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng, Cổ Tà Chú và Phụ Hà cũng đồng thời bộc phát, cơ bắp toàn thân rung động, trái tim điên cuồng đập, sức mạnh không thể tưởng tượng được lan ra toàn thân, khiến lực lượng của Hàn Sâm lập tức đạt đến một độ cao khủng bố.

- Đứt đi!

Hàn Sâm cầm chặt dao găm Cổ Huyền Lang, nhảy lên chém tới dây thừng màu trắng.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy dao găm đang chém lên một thứ vừa mềm dai lại dính chặt, nhưng lúc này Hàn Sâm không thể dừng lại, tiếp tục điên cuồng chém xuống

Băng!

Dây thừng màu trắng bị chém đến mức biến hình, cuối cùng trực tiếp đứt đoạn, dây thừng màu trắng vừa đứt lập tức bắn trở về miệng con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ kia.

Hàn Sâm không nói hai lời, lập tức thu Hoàng Kim Sa Trùng Vương vừa khôi phục tự do vào Hồn Hải, tự mình rơi xuống mặt tuyết, vội xoay người chạy trốn.

Tố chất thân thể của sinh vật thần huyết khoảng hơn 80 điểm, có rất nhiều loài có thể đạt tới hơn 100 điểm, tố chất thân thể con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ này rõ ràng không chỉ 80 điểm, Hàn Sâm không muốn mạo hiểm, cho dù thật sự muốn giết, vậy đợi Linh đến thì cơ hội sẽ lớn hơn một chút.

Con Truyết Ngọc Tri Chu Khổng lồ thấy Hàn Sâm chạy trốn, bên mép nó lại phun ra một bóng trắng cuốn tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm linh hoạt nhanh chóng nhảy qua một bên, tránh dây thừng màu trắng kia, sau đó tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Đàn Truyết Ngọc Tri Chu như tuyết lở ầm ầm đuổi theo hắn, đặc biệt con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ kia, một lần khẽ động móng vuốt đã đi chuyển được hơn mười thước, tốc độ vô cùng nhanh, Hàn Sâm dùng toàn lực cũng khó thoát khỏi nó.

Huống chi con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ kia thỉnh thoảng còn phun tơ nhện tới hắn, Hàn Sâm còn phải chú ý né tránh, nếu không để bị dính phải sẽ là đại phiền toái.

Thời gian dần trôi qua, những con Truyết Ngọc Tri Chu nguyên thủy đã không đuổi kịp, chỉ có con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ kia vẫn còn đuổi theo Hàn Sâm không tha.

- Không phải nói trong tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh này chỉ có quý tộc Dị Linh và hơn mười con sinh vật biến dị sao? Sao chỗ này lại nhảy ra một con nhện thần huyết thế?

Trong lòng Hàn Sâm cực kỳ phiền muộn.

Nhưng nghĩ lại cũng thấy bình thường, quý tộc Dị Linh căn bản không thể khống chế được dị sinh vật thần huyết, con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ này không đi tới Tí Hộ Sở của Dị Linh cũng là bình thường.

Hàn Sâm chạy mãi mà vẫn không thể thoát được con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ, phía trước không còn đường để chạy nữa, khắp nơi đều là sườn dốc.

Hàn Sâm đang muốn triệu hồi ra Hoàng Kim Sa Trùng Vương để mang hắn bay qua, nhưng lại nghe thấy dưới vách băng uyên truyền đến một tiếng chim hót kinh thiên, sau đó là tiếng không khí vù vù, một con quái điểu màu đen rất lớn từ dưới vách băng uyên bay lên, hai cánh giang ra đã rộng tới mấy chục mét.

- CMN, trời cao ơi, ngài không cần chơi con như vậy chứ? Chúng ta còn có thể làm bạn bè tốt của nhau không thế?

Trong lòng Hàn Sâm luôn kiêng kỵ nhất là dị sinh vật loài chim.

Năm đó hắn thiếu chút nữa đã bị con chim lớn màu bạc kia giết chết, cuối cùng phải nhảy xuống sông mới miễn cưỡng chạy trốn, bây giờ ở chỗ này lại đụng phải một con chim lớn, lúc này trong lòng hắn xuất hiện môt cảm giác xấu.

Quả nhiên, con quái điểu màu đen kia hót lên một tiếng, sau đó trực tiếp phóng tới hắn.

Tốc độ của nó tựa như một cơn lốc màu đen, vừa nhanh vừa độc vô cùng dọa người.

Lúc này dù Hàn Sâm dùng đầu gối để nghĩ cũng biết đây cũng là một con sinh vật thần huyết, nếu không nó làm sao dám đoạt thức ăn của con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ kia chứ.

Hơn nữa chỉ dựa vào tốc độ của quái điểu màu đen, cũng biết nó không phải dị sinh vật bình thường.

Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu xúi quẩy, phía sau có Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ đuổi theo, phía trước lại có quái điểu màu đen cản đường, hiện tại hắn đã không còn đường để trốn nữa, nếu như thật sự triệu hoán ra Hoàng Kim Sa Trùng Vương để bay lên, vậy thì đồng nghĩa với chuyện mình tự dâng tới miệng quái điểu màu đen.

Hoàng Kim Sa Trùng có bay nhanh đến đâu, cũng không nhanh bằng con quái điểu thần huyết màu đen này.

Hàn Sâm quyết tâm liều mạng, dứt khoát không chạy nữa, sau khi biến thân thành Yêu Tinh Nữ Hoàng, hai mắt hắn biến thành màu vàng óng, nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ và quái điểu màu đen.

Trong nháy mắt khi con quái điểu màu đen kia lao xuống, Hàn Sâm nhanh chóng né qua một bên, vừa tránh thoát móng vuốt của quái điểu màu đen, tơ nhện của con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ bên kia đã phun tới, cả người Hàn Sâm thoáng động, lại tránh được tơ nhện.

Hàn Sâm không lùi mà tiến tới, xông ngược về con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ.

Con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ giơ tám cái chân nhện như lưỡi hái lên, lập tức chém tới Hàn Sâm đang vọt tới.

Vẻ mặt Hàn Sâm không thay đổi, trái tim trong lồng ngực đập loạn, hai chân bộc phát ra sức mạnh không thể tưởng tượng được, nhanh chóng di chuyển giữa tám cái chân nhện, thế mà lại tránh được tất cả công kích.

Quái điểu màu đen kêu lên một tiếng, móng vuốt lại trảo xuống tóm lấy Hàn Sâm.

Một con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ và quái điểu màu đen cùng săn giết Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm căn bản không có cơ hội chạy trốn.

Chương 442: Bên Dưới Băng Nhai

Hàn Sâm vốn cũng không có ý định chạy trốn, khi hắn dốc hắn toàn lực, tố chất thân thể cũng đạt tới hơn 80 điểm, dù hai con sinh vật thần huyết này đều có tốc chất thân thể hơn 100, cũng không thể nói là có ưu thế áp đảo.

Đáng tiếc tình huống hiện tại quá mức phức tạp, Hàn Sâm không dám triệu hoán Viêm Vực Điểu ra bên ngoài, sợ bị hai con thần huyết này giết đi, nếu không tố chất thân thể của hắn còn có thể mạnh hơn nữa.

Nhưng cho dù như thế, dưới vòng vây của hai con sinh vật thần huyết, Hàn Sâm nhanh nhẹn linh hoạt, cũng không có vẻ bối rối gì, có thể tránh được toàn bộ công kích của hai con sinh vật thần huyết, không hề bị một chút thương tổn.

Nếu như Dương Mạn Lệ ở đây nhìn thấy một màn như vậy, chỉ sợ tròng mắt đã phải trợn ra, cường giả nhân loại ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, chỉ sợ chỉ có những Tiến Hóa Giả có tố chất thân thể hơn 100 điểm đó, mới có thể làm được chuyện khó tin như vậy.

Tố chất thân thể của Hàn Sâm thực sự không bằng chúng, nhưng nhân loại dù sao vẫn là nhân loại, chỉ cần không hoàn toàn bị nghiền ép, dựa vào trí tuệ và kỹ xảo của nhân loại, cũng không khó đọ sức với chúng.

Hàn Sâm sử dụng Siêu Lạp Tử Gia Tốc đến cực hạn, quan trọng hơn nữa là kỹ xảo tẩu vị mà hắn học được từ Nữ Hoàng, kỹ xảo này giống như là phương pháp đánh cờ vây vậy, để hắn vốn ở thế bị động lúc này lại biến thành người chủ động, từng bước dẫn hai con sinh vật thần huyết cường đại bước vào bố cục mà hắn bày ra.

Từ khi học xong tẩu vị của Nữ Hoàng, Hàn Sâm vẫn chăm chỉ nghiên cứu, tuy vẫn kém xa Nữ Hoàng, nhưng cũng đã coi như đã nhập môn, chuyện bày bố cục càng ngày càng tinh tế.

Mỗi một bước tiến, từng lần dừng lại, mỗi một cái xoay người của Hàn Sâm, tất cả đều có tính toán, có lẽ hiện tại chưa nhìn ra được cái gì, nhưng thời gian dần trôi qua, chỗ tốt trong đó đã hiện ra.

Con Truyết Ngọc Tri Chu Khổng lồ phun ra tơ nhện không bắn trúng tới Hàn Sâm, ngược lại đã cuốn lấy móng vuốt quái điểu màu đen, cánh của quái điểu màu đen đập mạnh, cũng không đập trúng Hàn Sâm, ngược lại còn bị Hàn Sâm dụ dỗ tới chỗ con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ vung tơ nhện, vung trúng quái điểu màu đen khiến nó lảo đảo ngã xuống.

Chuyện trùng hợp như vậy càng ngày càng nhiều, hai con sinh vật thần huyết không làm gì được Hàn Sâm, mà lại thương tổn lẫn nhau.

Dần dần, hai con sinh vật thần huyết bắt đầu xông vào đánh nhau thật, không thèm không để ý tới Hàn Sâm nữa, hai con sinh vật thần huyết đối đầu với nhau.

Hàn Sâm thừa cơ trốn thoát, đứng xa xa nhìn hai con sinh vật thần huyết đang liều mạng đại chiến, trong nội tâm âm thầm đắc ý:

- Tẩu vị của mình dùng thuần thục như thế, nếu như Nữ Hoàng nhìn thấy, chắc cũng phải khen ngợi mình hai câu chứ.

Lúc này Hàn Sâm cũng không vội vàng bỏ chạy, chỉ đứng xa xa nhìn hai con sinh vật thần huyết đánh nhau, hai gia hỏa này tuyệt đối là tồn tại có tố chất thân thể hơn 100, trong quá trình vật lộn, chúng đã làm mặt băng chia năm xẻ bảy, ầm ẫm vỡ nát.

Trên người quái điểu màu đen bị tơ nhện quấn khắp nơi, càng ngày càng khó hành động, con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ kia cũng bị quái điểu màu đen dùng móng vuốt cào ra nhiều lỗ lớn trên thân thể nó, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài.

- Đánh đi đánh đi, tốt nhất là đồng quy vu tận, khiến cho ca nhặt chút tiện nghi, tuy hơi to một chút, nhưng ca đây không ngại ăn nhiều thêm vài ngày.

Hàn Sâm vừa đứng một bên âm thầm cổ vũ cho bọn chúng, lại vừa nghĩ:

- Ở đây nhiệt độ thấp như vậy, thịt di sinh vật không thể dễ dàng bị hỏng đâu nhỉ? Để vài ngày hẳn không thành vấn đề.

Hàn Sâm vốn nghĩ rằng con quái điểu màu đen kia lợi hại một chút, ai ngờ tơ nhện của con Tuyết Ngọc khổng lồ kia thật sự quá lợi hại, nó không ngừng phun ra tơ nhện, cả người quái điểu màu đen đều bị quấn chặt, dần dần mất đi năng lực hành động, có lẽ sẽ bị con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ quấn lấy rồi ăn thịt.

Khi Hàn Sâm đang do dự có nên xông lên cho con kia quái điểu màu đen kia một kích cuối cùng hay không, lại đột nhiên thấy quái điểu màu đen dùng lực, xông ra khỏi băng nhai, nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

Con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ có quá nhiều tơ nhện quấn trên người quái điểu màu đen, lập tức bị liên lụy cùng rơi xuống băng nhai.

Hàn Sâm nao nao, vội vàng chạy tới vách băng, chỉ thấy phía dưới băng nhai sương trắng lượn lờ, cũng không biết phía dưới có gì hay không, cũng không biết hai con sinh vật thần huyết kia thế nào rồi.

Hàn Sâm đợi một lát, cũng không nghe thấy tiếng vật nặng rơi, mà ngay cả sương trắng kia cũng không thay đổi gì.

- Rốt cuộc là tình huống gì đây?

Hàn Sâm có chút do dự nhìn sương trắng bên dưới.

Có lẽ hai con sinh vật thần huyết đều bị trọng thương, hắn có cơ hội kiếm tiện nghi, nhưng mà bây giờ chúng rơi xuống dưới băng nhai kia không rõ sống chết, Hàn Sâm không biết phía dưới có cái gì, do dự không dám xuống dưới, nhưng lại không nỡ bỏ qua miếng thịt đã đến miệng như vậy, trong lòng hắn có chút xoắn xuýt.

- Liều mạng, liều thì ăn nhiều, đây chính là hai con sinh vật thần huyết, dù thế nào cũng không thể bỏ qua như vậy. Hơn nữa cũng không phải mình ngồi không, cho dù phía dưới còn có một con sinh vật thần huyết, với năng lực của mình, cho dù giết không được nhưng chạy trốn vẫn không thành vấn đề.

Hàn Sâm cắn răng triệu hoán Hoàng Kim Sa Trùng Vương ra, để Hoàng Kim Sa Trùng Vương chở hắn bay xuống băng nhai.

Tiến vào trong sương trắng, dù Hàn Sâm có vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cũng không nhịn được phải rùng mình một cái, sương trắng vừa ướt lại lạnh, còn lạnh lẽo hơn cả băng tuyết, nếu đổi lại là một người bình thường, bị sương trắng đông lạnh như vậy, chỉ sợ sẽ phải nằm trên giường vài ngày.

Cũng may Hàn Sâm tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật có hiệu quả chống lại hàn khí, Hàn Sâm ngồi trên lưng Hoàng Kim Sa Trùng Vương bất động, ánh mắt chăm chú nhìn phía dưới, nhưng bởi vì màn sương trắng thật sự quá dày, Hàn Sâm cũng không thấy rõ được phía dưới có gì.

Bay trong chốc lát, sương trắng dày đặc trước mắt dần dần mỏng hơn, Hàn Sâm mơ hồ nhìn thấy phía dưới có thứ gì đó, chỉ là không dám xác định có phải con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ và quái điểu màu đen hay không.

Lại ra lệnh để Hoàng Kim Sa Trùng Vương bay xuống thêm 10m nữa, cuối cùng Hàn Sâm cũng nhìn thấy rõ ở phía dưới là vật gì rồi, hai mắt không khỏi mở to.

Con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ và quái điểu màu đen đều ở dưới, chỉ là lúc này mạng nhỏ của bọn nó cũng đã không chịu khống chế của chính mình, cũng không phải bị đối phương nắm giữ.

Chỉ thấy dưới băng nhai có một đầm nước lớn, trong trong đầm nước kia có một con dị sinh vật khắp người là xúc tu khổng lồ, con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ và quái điểu màu đen đều bị xúc tu của con quái vật kia cuốn chặt, chúng đang liều mạng giãy dụa, muốn tránh thoát khỏi xúc tu.

Có thể là vì lúc trước chúng đã bị thương, hoặc là sức mạnh của con quái vật có xúc tua kì quái kia lớn hơn bọn nó, con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ và quái điểu màu đen đều không thể thoát khỏi xúc tu, ngược lại bị cuốn càng chặt hơn, nhìn có vẻ sắp không sống nổi.

Cũng may con quái vật có xúc tua kì quái kia ngoại trừ xúc tu co rút lại, thì không có những thủ đoạn sát thương khác, trong chốc lát rất khó ghìm chết hai con sinh vật thần huyết kia, nhưng đó cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.

Hàn Sâm trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, ở đây liên tục xuất hiện ba con sinh vật thần huyết, con nào cũng khủng bố đáng sợ.

Trong một khu vực sông băng núi tuyết, còn đáng sợ hơn Hàn Sâm tưởng tượng. Hàn Sâm vốn cho rằng chỉ cần đánh hạ tòa Tí Hộ Sở của quý tộc Dị Linh, nơi này có thể mặc hắn khai thác, hiện tại mới thấy suy nghĩ ban đầu của hắn có chút quá ngây thơ.

Chương 443: Quý Tộc Dị Linh

Hàn Sâm chăm chú nhìn vào quái điểu màu đen và con Truyết Ngọc Tri Chu khổng lồ sắp không ổn, chuẩn bị chờ đợi thời cơ, đi lên cho chúng một kích, có lẽ có thể thu được thú hồn thần huyết.

Thế nhưng Hàn Sâm còn chưa tìm được cơ hội, đột nhiên lại nghe được dưới băng cốc truyền đến tiếng thú, sau đó là tiếng chân ầm ầm.

- Chẳng lẽ lại có sinh vật thần huyết xuất hiện?

Trong nội tâm Hàn Sâm hoảng sợ.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, Hàn Sâm đã phát hiện ra mình sai rồi, không phải là sinh vật thần huyết, chỉ thấy một đàn Băng Giáp Thú giống như binh lính được huấn luyện nghiêm chỉnh, đang chạy như điên tới bên này, nhìn trận thế này, ít nhất cũng có 300 – 400 con.

Đàn Băng Giáp Thú không sợ chết xông tới con dị sinh vật có xúc tua kì quái kia, con nào cũng liều mạng cắn những xúc tu đó, con dị sinh vật có xúc tua kì quái kia dùng xác tu quét ngang, lập tức đánh bay vài con Băng Giáp Thú, nhưng vẫn có rất nhiều Băng Giáp Thú không sợ chết xông lên cắn vào dị sinh vật đầy xúc tua kia.

Phía sau đàn Băng Giáp Thú, Hàn Sâm lại nhìn thấy Băng Hùng, Độc Giác Tuyết Lang, Tuyết Quái, mỗi một con đều có khí thế kinh người.

Sau đội ngũ này là một đầu Bạch Hổ toàn thân tuyết trắng, điểm hoa văn huyết sắc, mà trên lưng Bạch Hổ có một cô gái lạnh lùng mặc áo bào, cô gái kia có mắt tím tóc tím, trong tay cầm một quyền trượng giống như được ngưng tụ từ băng tinh, hai mắt sáng ngời chằm chằm vào dị sanh vật xúc tua kì quái, quái điểu màu đen và Tuyết Ngọc Tri Chu.

Chỉ thấy cô gái lạnh lùng kia giơ quyền trượng trong tay về phía con dị sinh vật xúc tua kì quái, những con Băng Hùng, Tuyết Lang và Tuyết Quái kia lại gầm lên rung trời, một đám giống như không muốn sống xông về phía con dị sinh vật xúc tua kì quái.

Trong cách sinh tồn của dị sinh vật, dị sinh vật cấp thấp trời sinh vốn đã sợ hãi dị sinh vật cao cấp, không dám chiến đấu cùng dị sinh vật cao cấp.

Thế nhưng dù là Băng Hùng biến dị, Tuyết Quái biến dị, hay những con Băng Giáp Thú nguyên thủy kia, đều không có bất kỳ dấu hiệu sợ hãi nào đối với dị sinh vật xúc tua kì quái thần huyết, dưới sự chỉ huy của cô gái lạnh lùng kia, chúng không sợ chết xông lên chiến đấu cùng dị sinh vật xúc tua kì quái.

- Dị Linh!

Hàn Sâm trốn sau một khối băng, giật mình nhìn cô gái lạnh lùng kia, da thịt óng ánh như tuyết, hơn nữa mắt màu tím, lỗ tai có chút nhọn, vừa nhìn đã biết đây không phải nhân loại.

Lúc trước Hàn Sâm chỉ biết bên trong Tí Hộ Sở của Dị Linh trên đại tuyết sơn có một Dị Linh quý tộc, hiện tại xem ra hẳn là cô gái lạnh lùng này rồi.

Cô lãnh đạo những dị sinh vật đó, không khác những gì Hàn Sâm từng nghe nói.

Chỉ là Hàn Sâm không biết nữ quý tộc Dị Linh này muốn làm gì, nhìn trận chiến này, hẳn là cô đã xuất động toàn bộ lực lượng trong Tí Hộ Sở của Dị Linh.

Thế nhưng dù đàn Băng Giáp Thú có nhiều hơn nữa, vẫn không phải là đối thủ của xúc tua kì quái, ngay cả da của con dị sinh vật kia đám Băng Giáp Thú cũng không cắn rách được, công kích của những con sinh vật biến dị đó, cũng chỉ có thể đánh ra mấy vết thương nhẹ trên người con dị sinh vật kì quái thôi, nhìn cũng không có tác dụng gì quá lớn.

Trái lại mỗi một lần con di sinh vật xúc tua kì quái vung xúc tu, là có thể đập bay vài con Băng Giáp Thú, khiến xương cốt mấy con Băng Giáp Thú đó đứt gãy, cho dù không chết cũng mất nửa cái mạng.

Khi Hàn Sâm đang nghi hoặc nữ quý tộc Dị Linh làm thế để làm gì, lại đột nhiên thấy trong tay nữ quý tộc Dị Linh kia lại giơ lên quyền trượng băng tinh.

Quyền trượng băng tinh tản ra ánh sáng lạnh lẽo, dần dần bao quanh thân thể nữ quý tộc Dị Linh, chỉ trong chớp mắt, chú văn thần bí trên áo bào của nữ quý tộc Dị Linh đều lóng lánh quang huy, giống như sống lại vậy, vây quanh nữ quý tộc Dị Linh.

Đến khi tia sáng kia dần dần biến mất, Hàn Sâm nhìn rõ ràng bộ dáng của nữ quý tộc Dị Linh kia, hai mắt lập tức mở to.

Lúc này toàn thân nữ quý tộc Dị Linh đã bị một bộ áo giáp như băng tinh ngọc thạch hoa lệ bao trùm, trên áo giáp kia điêu khắc rất nhiều hoa văn huyết sắc, bộ áo giáp đều tản ra khí tức thần bí cùng hoa lệ, khiến nữ quý tộc Dị Linh càng thêm lãnh diễm cao quý.

Mà băng tinh quyền trượng trong tay cô lúc này đã biến thành một thanh trường thương băng tinh huyết vân, bị nữ quý tộc Dị Linh cầm chặt, mắt kiếm nhìn chằm chằm vào dị sinh vật xúc tua kì quái.

- Giết!

Nữ quý tộc Dị Linh quát lạnh một tiếng, ngồi trên lưng Huyết Văn Bạch Hổ chạy như điên tới dị sinh vật xúc tua kì quái, nhảy một cái đã tới trên người của con dị sinh vật xúc tua kì quái.

Con dị sinh vật xúc tua kì quái kia vốn đang cuốn lấy hai con sinh vật thần huyết, lại bị nhiều Băng Giáp Thú và biến dị thú vây công như vậy, mặc dù không thể khiến nó bị thương nặng, nhưng lại khiến nó không thể tập trung, cũng không phát hiện ra Huyết Văn Bạch Hổ đã bay vọt tới đỉnh đầu của nó.

Huyết Văn Bạch Hổ bay trên không trung, nữ quý tộc Dị Linh cưỡi trên lưng nó nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu con dị sinh vật xúc tua kì quái, trong nháy mắt khi Huyết Văn Bạch Hổ bắt đầu chiến đấu với dị sinh vật xúc tua kì quái, băng tinh huyết vân thương trong tay nữ quý tộc Dị Linh cũng bắt đầu động.

Giống như một tia chớp, băng tinh huyết vân thương kia lập tức đâm vào một khe nhỏ giống như con mắt của dị sinh vật xúc tua kì quái, lập tức nghe thấy một tiếng rú thảm, thân thể dị sinh vật xúc tua kì quái kia chấn động, hơn mười xúc tu to lớn điên cuồng múa vung lên, lập tức hất bay một đám dị sinh vật trên người nó và hai con sinh vật thần huyết ra ngoài.

Mà vẻ mặt nữ quý tộc Dị Linh vẫn bất động, ngồi trên Huyết Văn Bạch Hổ một lần nữa xông về đỉnh đầu của con dị sinh vật xúc tua kì quái.

Bành!

Thế nhưng lúc này con dị sinh vật xúc tua kì quái kia không bị những sinh vật khác hạn chế lực chú ý, lập tức phát hiện ra hành động của Huyết Văn Bạch Hổ, một xúc tua vung tới, hung hăng đánh bay Huyết Văn Bạch Hổ ra ngoài.

Khi Huyết Văn Bạch Hổ bị đánh bay ra ngoài, nữ quý tộc Dị Linh cao quý lãnh diễm kia lập tức chuyển động, mũi chân đạp một phát lên lưng Huyết Văn Bạch Hổ, thân thể nhảy lên thật cao, hai tay nắm trường thương băng tinh huyết vân, hung hăng đâm về phía con mắt còn lại của con dị sinh vật xúc tua kì quái.

GR…À..OOOO!!!

Con mắt còn lại của nó bị đâm trúng, gầm lên một lần nữa, lần này nó không vung xúc tu nữa, thân thể lập tức co rụt lại, trực tiếp chìm sâu xuống dưới nước, nữ quý tộc Dị Linh trên người nó cũng bị kéo xuống nước, khiến mặt nước bắn lên tung tóe.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há mồm, thực lực của nữ quý tộc Dị Linh kia còn mạnh hơn hắn nghĩ một chút, tố chất thân thể ít nhất cũng khoảng 80 điểm, có thể nói đỉnh cấp trong Dị Linh quý tộc.

Quan trọng nhất là nữ quý tộc Dị Linh kia lại tinh thông võ kỹ, khi ở trong trạng thái chiến đấu, thân pháp và thương pháp đều vượt tiêu chuẩn, không chút thua kém Tiến Hóa Giả loài người chút nào.

Sau một lát, đầm nước dần yên tĩnh trở lại, lại nghe được một tiếng nước chảy "Ào Ào", nữ quý tộc Dị Linh dùng tư thế oai hùng từ trong đầm nước vọt ra, toàn thân đều nhỏ nước, mái tóc dài màu tím ướt đẫm, dán trên áo giáp băng tinh huyết vân.

Nhưng Hàn Sâm nhìn liền hiểu, nữ quý tộc Dị Linh cũng chỉ làm bị thương đôi mắt của con dị sinh vật xúc tua kì quái để nó rút xuống đầm nước mà thôi, cô không có năng lực đánh chết sinh vật xúc tua kì quái kia.

Chương 444: Ngư Ông Đắc Lợi

Con Truyết Ngọc Tri Chu và quái điểu màu đen bị trọng thương thừa dịp loạn này muốn chạy trốn, nhưng những dị sinh vật trong Tí Hộ Sở của Dị Linh lại nhào tới thành đàn, gắt gao cuốn lấy chúng.

Nếu như trong tình huống bình thường, con Truyết Ngọc Tri Chu hay quái điểu màu đen kia đều có thể nhẹ nhàng đánh lui thậm chí là đánh chết những dị sinh vật này, nhưng là hôm nay chúng đang bị trọng thương, lại suýt nữa bị con dị sinh vật xúc tu kỳ quái kia giết chết, lúc này sớm đã nỏ mạnh hết đà, bị một đám dị sinh vật vây công, lại không thoát ra được, bị gắt gao vây ở bên trong.

Nữ quý tộc Dị Linh không hề dừng lại, hai tay cầm thương chạy tới phía con Truyết Ngọc Tri Chu.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, nữ quý tộc Dị Linh này cũng giống như hắn, muốn đánh lui con xúc tua kì quái kia để kiếm tiện nghi.

- Đánh đi đánh đi, cuối cùng ai chiếm được tiện nghi còn chưa chắc đâu.

Hàn Sâm nấp sau băng bích nhìn cuộc chiến phía dưới, trong lòng âm thầm cười trộm.

Tuy con Truyết Ngọc Tri Chu và quái điểu màu đen đều đã là nỏ mạnh hết đà, nhưng sinh vật thần huyết dù sao cũng là sinh vật thần huyết, nữ quý tộc Dị Linh dẫn theo một đám sinh vật nguyên thủy và sinh vật biến dị vây công chúng, thực sự đã bỏ ra cái giá khổng lồ.

Khắp nơi đều là thi thể Băng Giáp Thú, mấy trăm con Băng Giáp Thú đã chết hơn nửa, có bốn năm con sinh vật biến dị cũng chết trận, còn có mấy con sinh vật biến dị cũng bị thương, sắc mặt nữ quý tộc Dị Linh không chút thay đổi, giống như căn bản không thèm để ý sống chết của đám dị sinh vật đó, chỉ chăm chú tìm cơ hội công kích chỗ yếu hại của hai con sinh vật thần huyết kia.

Có thể nhận ra, mục đích của nữ quý tộc Dị Linh kia không phải muốn giết chết hai con sinh vật thần huyết này, nếu không cô ta đã có cơ hội giết chết chúng.

Con Truyết Ngọc Tri Chu và quái điểu màu đen đều đã bị thương quá nặng, đặc biệt là quái điểu màu đen bị tơ nhện buộc chặt, ngay cả hành động cũng có chút khó khăn, nếu như nữ quý tộc Dị Linh muốn giết nó, sớm đã có cơ hội đánh trọng thương nó.

Nhưng hiển nhiên là nữ quý tộc Dị Linh không muốn như thế, có lẽ là cô ta muốn nô dịch hai con sinh vật thần huyết, cho nên mới đánh chúng bị thương chứ không giết chết, muốn chúng hoàn toàn phục tùng.

Hai con sinh vật thần huyết vốn đã bị trọng thương, lúc này lại bị vây công lâu như vậy, đã sắp không xong rồi.

Thể chất con Truyết Ngọc Tri Chu kém hơn một chút, lúc này đã không chịu nổi nữa, trên thân thể chỗ nào cũng chảy máu, có lẽ đã không trụ được nữa rồi.

C-K-Í-T..T…T !

Con Truyết Ngọc Tri Chu đột nhiên rống lên một tiếng, tám cái chân nhện đều thu vào, cả người phủ phục trên mặt đất, không nhúc nhích thấp giọng kêu C-K-Í-T..T…T nhìn nữ quý tộc Dị Linh.

Nữ quý tộc Dị Linh thấy động tác của con Truyết Ngọc Tri Chu như thế, trường thương trong tay lập tức vung lên, đám dị sinh vật vốn đang vây công con Truyết Ngọc Tri Chu lập tức ngừng lại, quay người bắt đầu vây đến quái điểu màu đen.

Mà nữ quý tộc Dị Linh kia lại một mình đi tới trước mặt con Truyết Ngọc Tri Chu, trường thương băng tinh huyết vân trong tay quét ngang, vòng sáng trên người chấn động, áo giáp băng tinh huyết vân biến mất, một lần nữa biến thành áo bào, mà trường thương băng tinh huyết vân kia cũng biến lại thành quyền trượng băng tinh.

Chỉ thấy nữ quý tộc Dị Linh giơ quyền trượng băng tinh lên, chỉ đỉnh bảo thạch tới đỉnh đầu con Truyết Ngọc Tri Chu.

Thân thể con Truyết Ngọc Tri Chu kia run một cái, giống như muốn né tránh tia sáng từ quyền trượng, nhưng cuối cùng chỉ khẽ kêu C-K-Í-T..T…T

một tiếng, không dám thật sự né tránh.

Thấy quyền trượng của mình sắp khắc trên đỉnh đầu con Truyết Ngọc Tri Chu kia, trên mặt nữ quý tộc Dị Linh không tự chủ lộ ra một nụ cười.

Thế nhưng chỉ trong chớp mắt, sắc mặt nữ quý tộc Dị Linh lại đại biến, thân thể khẽ nghiêng sang phải để né tránh, tuy thế vẫn không kịp.

Chỉ thấy một bóng người xuất hiện bên cạnh nữ quý tộc Dị Linh, trong tay cầm một chiếc dao găm giống răng sói, nhẹ nhàng linh hoạt xẹt qua cổ của nữ quý tộc Dị Linh.

Nữ quý tộc Dị Linh lui về phía sau mấy bước, quyền trượng trong tay rơi trên mặt đất, hai tay ôm lấy cái cổ tuyết trắng, hai mắt trợn to nhìn vào chàng trai cầm dao găm đang cười xấu xa kia, máu tươi từ khe hở bàn tay không ngừng tuôn ra.

- Cảm tạ sự trợ giúp của cô, tôi sẽ không quên cô, ngày khác sẽ đến nhà nói lời cảm tạ, thu nhập tất cả những thứ trong nhà cô vào dưới trướng của tôi.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói một câu với nữ quý tộc Dị Linh kia, cả người vẫn không hề dừng lại, bay vọt đến trước mặt con Truyết Ngọc Tri Chu đang nằm rạp trên mặt đất, hung hăng đâm dao găm xuống con Truyết Ngọc Tri Chu trước mặt này.

C-K-Í-T..T…T !

Con Truyết Ngọc Tri Chu đau đớn gào lên, giãy dụa muốn đứng lên, nhưng đáng tiếc đã không có cơ hội, Cổ Huyền Lang trong tay Hàn Sâm nhanh chóng chém xuống đầu con Truyết Ngọc Tri Chu, máu tươi và óc lập tức phun ra, con Truyết Ngọc Tri Chu cũng ầm ầm ngã xuống đất.

Săn giết thần huyết Truyết Ngọc Tri Chu, không thu được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Hàn Sâm nghe được tiếng thông báo trong đầu, thoáng có chút tiếc hận, vậy mà không thu được thú hồn.

Nữ quý tộc Dị Linh thấy Hàn Sâm giết chết thần huyết Tuyết Ngọc Tri Chu kia, vô cùng giận dữ, há to miệng muốn nói cái gì, nhưng máu tươi từ trong miệng lại ói ra, lập tức hóa thành vô số tia sáng linh hồn dần dần biến mất, cuối cùng một chữ cũng không thể nói ra.

- Đi vui vẻ nhé.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu, rồi trực tiếp xông tới quái điểu màu đen kia.

Mà những dị sinh vật đi theo nữ quý tộc Dị Linh đến đây, sau khi nữ quý tộc Dị Linh chết đi, chúng lập tức bỏ chạy tứ tán, trong nháy mắt đã chạy sạch.

Hàn Sâm cũng không có thời gian để ý đến chúng, dù là sinh vật nguyên thủy hay sinh vật biến dị, sau này còn có rất nhiều cơ hội để săn giết, nhưng muốn săn giết được sinh vật thần huyết, lại không có quá nhiều cơ hội, thế nên lần này dù thế nào cũng không thể bỏ qua.

Tình huống của con quái điểu màu đen kia cũng không khá hơn con Truyết Ngọc Tri Chu kia, Hàn Sâm không phí chút sức nào đã trực tiếp chém đứt đầu của nó.

Săn giết sinh vật thần huyết ấu thể Ma Huyết Điêu, thu được thú hồn Ma Huyết Điêu, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Nghe được tiếng thông báo trong đầu, Hàn Sâm kích động đến mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, hắn lại thu được thú hồn thần huyết rồi, đây chính là thú hồn thần huyết đầu tiên của hắn.

Thú hồn thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở mạnh hơn không gian Tí Hộ Sở thứ nhất rất nhiều, trước khi có năng lực săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, đây gần như đã là thú hồn mạnh nhất mà Hàn Sâm có được.

Đám Băng Giáp Thú đã sớm chạy trốn, Hàn Sâm cũng không có tâm tình đuổi theo bọn chúng, hắn nóng lòng muốn xem thú hồn Ma Huyết Điêu rốt cuộc là loại hình gì.

Hàn Sâm mong đợi nhất là thú hồn dung hợp biến thân, hoặc là thú hồn áo giáp cũng được.

Loại trước có thể giúp lực chiến đấu của hắn tăng lên trên diện rộng, loại thứ hai thì có thể tăng cường lực sinh tồn cho hắn, đều là chọn lựa không tồi.

Ma Huyết Điêu: thú hồn ma văn.

Thấy giới thiệu về Ma Huyết Điêu, Hàn Sâm ngây ra một lúc, ma văn là thú hồn gì?

Bởi vì có quá nhiều chủng loại thú hồn, trong trường học cũng chỉ giới thiệu một số chủng loại thông thường, mà theo năng lực của nhân loại ở Tí Hộ Sở càng ngày càng mạnh, dị sinh vật bị giết ngày càng nhiều, chủng loại thú hồn lấy được cũng dần dần tăng lên.

Có rất nhiều thú hồn mới được phát hiện, đều chỉ có thể tự mình tìm tòi hoặc đi thăm dò tư liệu.

Đương nhiên, phát hiện loại thú hồn mới có thể báo cáo lên Liên Minh, sau khi được chứng thực còn có thể nhận được một chút ban thưởng.

Chương 445: Thiên Sứ Hoàn Thành Tiến Hóa

Hàn Sâm không có ấn tượng gì về loại thú hồn ma văn này, cũng không biết có tác dụng gì, trong lúc nhất thời cũng không biết nên sử dụng thế nào.

Hàn Sâm thử triệu hoán ra thú hồn Ma Huyết Điêu, thế mà lại có thể thuận lợi triệu hoán ra Ma Huyết Điêu, chỉ thấy một con đại điêu màu đen gào to một tiếng, hóa thành một làn khói đen bắn về phía Hàn Sâm, trong chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Sâm nhìn thân thể của mình, chỉ thấy trên người mình xuất hiện một hình xăm đại điêu màu đen, con đại điêu kia giương cánh tấn công, dáng vẻ hung ác âm tàn, khí thế kinh người, giống như muốn vỗ cánh bay tới vồ lấy trái tim người khác.

Hình xăm kéo dài từ sau lưng đến trước ngực Hàn Sâm, chiếm hơn nửa thân thể, nhìn cực kỳ tà dị.

Hàn Sâm thử đánh ra một quyền, cũng không thấy lực lượng được tăng cường, cũng không cảm nhận được thân thể có dị biến, không giống thú hồn biến thân khiến thân thể sinh ra phụ tải.

- Thú hồn ma văn này rốt cuộc có tác dụng gì?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, trong lúc nhất thời cũng nghĩ không ra được điều gì, chỉ có thể đợi đến khi trở lại Vĩnh Thán Nữ Thần rồi tra tư liệu.

Nhìn thi thể con Truyết Ngọc Tri Chu và Ma Huyết Điêu kia, Hàn Sâm đang chuẩn triệu hoán Kim Mao Hống ra, chuyển đống thịt đám dị sinh vật này lên lưng nó, tránh chuyện con dị sinh vật xúc tua kì quái kia trở về.

Nhưng lúc này lại đột nhiên nghe được trong Hồn Hải giống như có thứ gì đó vỡ ra.

Hàn Sâm nao nao, sau đó giống như nghĩ tới điều gì, vội vàng nhìn vào Hồn Hải, chỉ thấy kén ánh sáng do Thánh Chiến Thiên Sứ biến thành đã vỡ vụn, một tiểu loli đáng yêu tay cầm một tinh thể màu đen bước ra, nhìn dáng vẻ cũng không có biến hóa đặc biệt gì, bộ dáng vẫn giống trước kia như đúc.

- Nhanh như vậy đã hoàn thành lột xác?

Trong nội tâm Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, đang muốn xem tình huống hiện tại của Thánh Chiến Thiên Sứ, nhưng lại thấy Thánh Chiến Thiên Sứ lại vứt bỏ tinh thể màu đen, tự bay ra khỏi Hồn Hải, nhào tới thi thể con Truyết Ngọc Tri Chu kia.

- Này này, muốn làm gì vậy?

Hàn Sâm vội vàng gọi Thánh Chiến Thiên Sứ lại.

Thánh Chiến Thiên Sứ tội nghiệp ôm chân con Truyết Ngọc Tri Chu, đôi mắt long lanh như sắp khóc nhìn Hàn Sâm, mặc dù không thể nói chuyện, nhưng dáng vẻ đáng thương kia, khiến nội tâm Hàn Sâm không nhịn được mềm nhũn.

- Được rồi, ăn đi.

Hàn Sâm nghĩ thầm thi thể con Truyết Ngọc Tri Chu lớn như vậy, không biết hắn phải ăn bao nhiêu mới có thể tăng thêm được một điểm thần gen, để Thánh Chiến Thiên Sứ ăn hết cũng bớt việc, thịt sinh vật thần huyết mà thôi, cũng không phải sinh vật siêu cấp thần huyết, sau này vẫn còn cơ hội săn giết.

Hơn nữa còn có thi thể của Ma Huyết Điêu mà, cũng đủ để hắn ăn trong thời gian dài rồi, có lẽ ăn hai ba tháng cũng không hết đấy.

Tiểu loli được Hàn Sâm cho phép, lập tức há miệng nhỏ, ôm chân con Truyết Ngọc Tri Chu cắn xuống.

Hàn Sâm không để ý nhìn nó ăn cái gì, vội vàng nhìn thông tin của Thánh Chiến Thiên Sứ.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Thánh Chiến Đại Thiên Sứ: loại hình sủng vật (có thể tiến hoá).

Hàn Sâm nhìn thấy giới thiệu đơn giản như vậy, cả người thoáng ngẩn ra, Thánh Chiến Đại Thiên Sứ nghe có vẻ trâu bò hơn Thánh Chiến Thiên Sứ trước kia, thú hồn siêu cấp thần huyết không có vấn đề, loại sủng vật cũng không có vấn đề, đánh dấu có thể tiến hoá cũng vẫn còn ở đó.

Thế nhưng vấn đề ở chỗ, vì sao lại không thấy trạng thái chiến đấu nữa rồi?

- Chẳng lẽ là hiện tại nó lại trở về trạng thái sủng vật, không thể tiến vào trạng thái chiến đấu, còn phải nuôi nấng để lột xác một lần nữa?

Hàn Sâm ngẩn ra một hồi lâu.

Nếu thật là như vậy, Hàn Sâm đã sắp khóc rồi, thật vất vả mới nuôi được nó đến trạng thái chiến đấu, hiện tại nó lại trở về trạng thái sủng vật, thế này

không phải uổng phí thời gian sao?

Thế nhưng Hàn Sâm cẩn thận nghĩ lại, lại cảm thấy có chút không đúng.

Thánh Chiến Thiên Sứ không thể vô duyên vô cớ trở về trạng thái sủng vật, hơn nữa lúc này nó cũng trở thành Thánh Chiến Đại Thiên Sứ, rõ ràng khác với trước kia.

- Chẳng lẽ nó sẽ lột xác thành thú hồn siêu cấp thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở?

Nghĩ đến khả năng này, trái tim Hàn Sâm lập tức đập loạn lên.

Nếu thật sự là như vậy, chẳng phải là hắn đã có được một thú hồn siêu cấp thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi sao, chỉ cần nuôi một thời gian, hắn liền có tiền vốn để chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi.

Sinh vật thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở có rất nhiều con có tố chất hơn 100 điểm, không biết tố chất thân thể của con sinh vật siêu cấp thần huyết có thể đạt tới loại trình độ nào, Hàn Sâm cũng không dám khẳng định tới khi nào mình mới có thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, hiện tại Thánh Chiến Đại Thiên Sứ chính là một tấm thẻ bảo hiểm.

Đương nhiên, muốn nuôi được một con sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không phải chuyện dễ dàng, nhưng Hàn Sâm đã có kinh nghiệm nuôi nấng khi ở không gian Tí Hộ Sở thứ nhất, nên cũng không nóng nảy.

- Tiểu loli à, đừng để ca ca thất vọng nhé.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn về phía tiểu loli, lại thấy nó đang mần luôn con Ma Huyết Điêu kia, Ma Huyết Điêu lớn như thế đã bị nó gặm chỉ còn lại có một đùi, còn con Truyết Ngọc Tri Chu kia đã sớm bị nó ăn xong từ lâu.

- Dừng lại!

Hàn Sâm vội vàng hét to một tiếng, hắn mới ngẩn người có một lát, mà tiểu loli này đã sắp xử lý xong hai con sinh vật thần huyết, hiệu suất này thật sự quá cao rồi.

Cũng may Hàn Sâm kịp thời ngăn cản tiểu loli, thành công giữ lại được một đùi, nhìn cũng có khoảng mấy trăm cân, cũng đủ để hắn ăn được một thời gian.

Tiểu loli ủy khuất đứng bên cạnh Hàn Sâm, đôi mắt to vẫn là thỉnh thoảng liếc về phía cái đùi còn lại, dáng vẻ còn chưa đã thèm, thỉnh thoảng có còn vươn đầu lưỡi liếm liếm bờ môi phấn hồng.

- Cái đồ tham ăn này, cái chân này là của tao, không có phần của mày nữa đâu.

Hàn Sâm vuốt gò má phấn nộn của tiểu loli, sau đó thu nó vào Hồn Hải.

Sau đó lại triệu hoán Kim Mao Hống từ trong Hồn Hải ra, biến ra trạng thái khổng lồ, để thi thể những con Băng Giáp Thú đó và mấy con sinh vật biến dị lên trên lưng của nó, sau đó mới mang theo chiến lợi phẩm chồng chất như núi quay về truyền tống trận.

Đống thịt này thật sự nhiều lắm, một mình Hàn Sâm nhất định là không ăn hết, chỉ một đùi của con thần huyết quái điêu kia đã đủ cho hắn ăn một thời gian rất lâu rồi, còn đống thịt này kiếm về bán cho đám Hứa Du để đổi lấy mấy thứ tốt trong Liên Minh cũng không tệ.

Giống như Dương Mạn Lệ từng nói, năng lực nhân loại ở nơi này tăng lên, đối với hắn chỉ có lợi mà không có hại.

Về phần Dị Linh kia, Hàn Sâm đại khái đã biết thực lực của cô ta, có lẽ cũng không chênh lệch so với mình, nhưng Hàn Sâm không biết trong Tí Hộ Sở của Dị Linh còn có bao nhiêu biến dị sinh vật, tự mình đi qua đó có chút mạo hiểm.

Dị Linh không giống với dị sinh vật, trí tuệ rất cao, khi nãy chỉ thừa cơ ám sát cô ta, nếu như chính diện đấu một trận, nhất định sẽ không đơn giản như vậy.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng phải về để bán đống thịt này đi, thuận tiện điều tra tác dụng thú hồn ma văn, lúc này cũng không chiếm lấy Tí Hộ Sở của Dị Linh.

Hàn Sâm vừa đi về phía truyền tống trận, vừa suy nghĩ lại để thú hồn nào sử dụng tinh thể màu đen.

Hiện tại hắn còn không dám khẳng định tác dụng của tinh thể màu đen, nên không quyết định chắc chắn được, Thánh Chiến Thiên Sứ tiến hóa thành Thánh Chiến Đại Thiên Sứ, trở về trạng thái sủng vật, vậy nếu như không phải thú hồn sủng vật sử dụng, có phải sẽ có thể trực tiếp tiến hóa hay không?

Chương 446: Chồng Chất Như Núi

Hàn Sâm nhìn qua tất cả thú hồn của mình, cuối cùng tập trung vào thú hồn Huyết Oa Trùng, đây là thú hồn siêu cấp sủng vật trang giáp, nhưng đối mặt với dị sinh vật thần huyết có tố chất hơn 100 điểm lại không có tác dụng quá lớn, Hàn Sâm chuẩn bị thử để nó tiến hóa một lần xem thế nào, tạm thời chọn nó là vật thí nghiệm vậy.

Mấy thú hồn siêu cấp thần huyết đều vây quanh tinh thể màu đen, chỉ có tiểu loli là không còn hứng thú gì, cũng không biết là tinh thể màu đen đã không còn tác dụng với nó, hay là trong trạng thái sủng vật, tinh thể màu đen đã vô dụng với nó.

Nhận được mệnh lệnh của Hàn Sâm, Huyết Oa Trùng mừng như điên lập tức xông về phía tinh thể màu đen, chớp mắt đã nuốt tinh thể màu đen xuống.

Cũng giống như tiểu loli lúc trước, trên thân Huyết Oa Trùng nhanh chóng tản ra tia sáng linh hồn, biến thành một kén ánh sáng, hoàn toàn bao phủ quanh thân Huyết Oa Trùng.

Hàn Sâm cũng không nóng nảy, nuôi thú hồn rõ ràng nhanh hơn nuôi dị sinh vật rất nhiều, không cần thời gian quá dài, tiểu loli chính là một ví dụ tốt nhất, cũng chỉ khoảng một tháng là Huyết Oa Trùng đã có thể hoàn thành quá trình lột xác này.

Trong lòng Hàn Sâm bắt đầu chờ mong, nếu đúng như hắn nghĩ, vậy thì thật sự quá hạnh phúc.

Ở trong hầm băng, Dương Mạn Lệ mang thi thể con Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ kia về, khiến những người tới đây đã lâu đều ngạc nhiên.

Một Tiến Hóa Giả mới vừa tiến vào Tí Hộ Sở không được bao lâu, lại có thể săn giết Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, thực sự quá khó tin.

Có người cảm thán thực lực của người tuổi trẻ bây giờ thật mạnh, có người lại cho rằng đây chỉ vì Hàn Sâm gặp vận may.

Dương Mạn Lệ cũng không giải thích gì thêm, cho dù cô nói Hàn Sâm chỉ tiện tay đánh một quyền giết chết Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, chỉ sợ những người này cũng sẽ không tin.

Một Tiến Hóa Giả mới tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở, dùng một quyền đánh chết Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, mặc kệ là ai đều sẽ không tin, cho dù là Tiến Hóa Giả có thần gen đầy đủ, cũng tuyệt đối không làm được chuyện này.

Ở đây mọi người còn đang nghị luận chuyện Hàn Sâm và Băng Giáp Thú trong trạng thái bùng nổ, lại đột nhiên nghe được tiếng thùng thùng, giống như động đất xảy ra vậy.

- Chẳng lẽ dị sinh vật đã phát hiện ra chỗ này nên tấn công tới?

Rất nhiều người đều vô cùng sợ hãi, vội vàng đến gần truyền tống trận, nếu có nguy hiểm gì sẽ lập tức truyền tống rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở.

Đợi một lúc sau, tiếng ầm ầm âm phía ngoài đã ngừng lại, nhưng lại nghe thấy một tiếng hô lớn:

- Mạn Lệ, ra giúp đỡ nào.

Dương Mạn Lệ tự nhiên nhận ra đây là giọng Hàn Sâm, vội vàng chạy ra khỏi hầm băng, những người khác cũng thoáng nghi hoặc nhìn nhau một chút, sau đó đều chạy đi theo ra ngoài.

Tới khi cả đám đi ra khỏi hầm băng, hai mắt mọi người đều trợn to đứng sững tại chỗ, không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy, tất cả đều ngạc nhiên tới mức miệng há to nửa ngày mà vẫn không khép lại được.

Chỉ thấy một con sư tử màu vàng như một ngọn núi nhỏ, trên lưng chở thi thể Băng Giáp Thú chồng chất như núi, trong đống thi thể này, còn có cả thi thể Tuyết Lang biến dị và Băng Hùng biến dị.

Mà trên đống thi thể cao ngất kia, thân ảnh một người trẻ tuổi đứng trên đấy, chính là Hàn Sâm lúc trước không nghe lời mọi người khuyên can, một mình đi ra ngoài săn bắn.

- Hàn… Hàn lão đệ… những thứ này đều là… đều là cậu săn trở về?

Hứa Du run rẩy hỏi, chuyện này thực sự không thể tưởng tượng được, y dụi mắt đến mức đỏ lòm rồi vẫn không dám tin tưởng.

Phản ứng của những người khác cũng giống thế, trong bọn họ có rất nhiều người đã tiến vào nơi này hơn mười năm, nhưng từ xưa tới nay chưa từng gặp nhiều thi thể sinh vật như vậy, huống chi trong đó còn có thi thể sinh vật biến dị.

Rất nhiều người đều giống như Hứa Du, cảm thấy không chân thực, nghi ngờ có phải mình đang nằm mơ hay không.

Nếu không thì sao lại có nhiều thi thể dị sinh vật như vậy, sao lại có vật cưỡi khổng lồ như vậy.

Vẻ mặt Dương Mạn Lệ cổ quái nhìn Hàn Sâm, trong lòng cô đã ầm ầm dậy sóng, lúc trước cô vừa mới nói Hàn Sâm không có khả năng đánh được Tí Hộ Sở của Dị Linh, nhưng là lúc này mới được bao lâu, Hàn Sâm đã mang về nhiều thi thể dị sinh vật như vậy, hơn nữa trong đó không thiếu sinh vật biến dị.

- Chẳng lẽ hắn thật sự đánh hạ được Tí Hộ Sở của Dị Linh kia rồi?

Dương Mạn Lệ nhìn Hàn Sâm, nội tâm vô cùng phức tạp.

Một thiếu niên mà cô đã từng chán ghét, hôm nay đã trưởng thành đến trình độ khiến cô hoàn toàn không nhìn thấu, lần lượt vượt qua giới hạn hiểu biết của cô.

- Cũng có thể nói là tôi săn giết.

Hàn Sâm kể lại chuyện mình gặp gỡ con Truyết Ngọc Tri Chu thần huyết, Ma Huyết Điêu, sinh vật xúc tua kì quái và nữ quý tộc Dị Linh.

Nhưng những lời hắn nói hoàn toàn không phải sự thật, hắn chỉ nói là trùng hợp thấy được bọn chúng đại chiến, cuối cùng thừa dịp bọn chúng tứ bại câu thương rồi nhảy ra nhặt được tiện nghi thôi.

- Mọi người xem, đây là một chân của con quái điểu màu đen kia bị cắn xuống, nhưng đáng tiếc cuối cùng nó vẫn chạy được, tôi chỉ nhặt được có một chân thôi.

Hàn Sâm khoe khoang giơ lên cái chân Ma Huyết Điêu chưa bị tiểu loli gặm.

Tất cả mọi người đều dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn Hàn Sâm, nói Hàn Sâm thật sự quá may mắn, vậy mà nhặt được nhiều thi thể Băng Giáp Thú cùng sinh vật biến dị như vậy, còn có một chân của thần huyết quái điểu, quả thực là được nữ thần may mắn phù hộ.

Cũng không có người nào nghi ngờ Hàn Sâm, nơi này có rất nhiều người đã đến đây mấy chục năm, trong bọn họ cũng có người đã từng gặp con Truyết Ngọc Tri Chu và con quái điểu kia, cũng có người từng thấy nữ quý tộc Dị Linh kia, Hàn Sâm chỉ là một Tiến Hóa Giả vừa tới, lại có thể nói ra những chuyện này, khẳng định là chúng rồi, nếu không đã không thể bịa ra được.

- Hàn lão đệ, vận may của cậu thật sự là quá tốt.

Hứa Du trơ mắt nhìn đống thi thể chồng chất như núi:

- Cậu định xử lý đống thi thể này như thế nào, một mình cậu cũng ăn không hết, không bằng bán cho chúng tôi một ít, giá tiền rất dễ thương lượng.

Hứa Du vừa nói ra những lời này, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn Hàn Sâm, bọn họ muốn có thịt dị sinh vật hơn người bình thường rất nhiều, đặc biệt là thịt mấy con sinh vật biến dị kia, rất nhiều người đã nhìn tới hai mắt đỏ hồng, hận không thể lập tức nhào tới cắn một cái.

- Bán, đương nhiên bán.

Hàn Sâm khẳng định nói.

- Tôi trả mười vạn, mua một con Băng Giáp Thú.

- Tôi trả mười lăm vạn…

Hàn Sâm vừa nói một câu, lập tức rất nhiều người đã bắt đầu trả giá, trận thế kia giống như là một đám thổ hào không có chỗ tiêu tiền vậy, vung chi phiếu muốn đập tới Hàn Sâm.

- Tôi muốn bán một số dị sinh vật, nhưng chỉ bán cho người trong đoàn đội, người ngoài muốn mua, giá tiền sẽ gấp bội, hơn nữa chỉ lấy thẻ Thánh Đường cấp A trở lên và dịch gen để giao dịch.

Hàn Sâm bình tĩnh nói một câu, hắn mang đống thi thể dị sinh vật này về, cũng không đơn giản chỉ muốn bán lấy tiền như vậy.

- Hàn lão đệ, cậu nói thế là có ý gì?

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, cuối cùng Hứa Du lên tiếng hỏi một câu.

- Tôi muốn tổ chức một đoàn đội, người vào đoàn đội đều có thể dùng giá nội bộ để mua thịt, cũng có thể dùng điểm tích lũy trong đoàn đội để đổi.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Sau này hắn khẳng định sẽ đánh hạ được Tí Hộ Sở của Dị Linh, chỉ dựa vào một mình hắn để chiếm cứ Tí Hộ Sở của Dị Linh là không đủ, hắn không có khả năng tự mình ở lại nơi đó, thừa dịp hiện tại trước tiên dụ dỗ mấy cao thủ ở đây, tốt nhất là thu tất cả mọi người về dưới trướng của hắn, giúp hắn trông coi Tí Hộ Sở của Dị Linh, sau này có bao nhiêu người đến, cũng không làm gì được, chỉ có thể nhìn sắc mặt của hắn để làm việc.

Chương 447: Khiếp Sợ

- Nếu như chúng tôi không muốn gia nhập đoàn đội, muốn mua một con Băng Giáp Thú cần bao nhiêu tiền?

Một người đàn ông khoảng bốn, năm mươi tuổi hỏi Hàn Sâm.

- Một tấm thẻ cấp A Tiến Hóa Giả Thánh Đường.

Hàn Sâm không chút do dự nói ra.

- Cái gì? Thẻ Tiến Hóa Giả Thánh Đường cấp A chỉ có thể đổi lấy một con Băng Giáp Thú? Sao mày không đi cướp đi?

Người đàn ông kia lập tức giận dữ, hung hăng mắng.

Có rất nhiều người cũng lập tức lên tiếng chỉ trích Hàn Sâm quá vô sỉ, thậm chí đã có người muốn động thủ đi lên đoạt lấy thi thể trên lưng Kim Mao Hống, hơn nữa không chỉ có một hai người.

Nhân tính vốn chính là như thế, có rất nhiều người có thể cùng chung hoạn nạn, nhưng lại khó có thể cùng hưởng phú quý, huống chi là nhìn người khác phú quý.

- Aaaaa!

Nhưng chỉ thấy thân hình Hàn Sâm lóe lên, dao găm Cổ Huyền Lang lập tức chặt đứt tay một người muốn xông lên cướp thi thể dị sinh vật trên lưng Kim Mao Hống.

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương lập tức khiến tất cả mọi người giật mình, không khỏi dừng động tác lại, đều nhìn về phía Hàn Sâm và người bị chặt đứt tay đang lăn lộn trên mặt đất kia.

- Không có lệnh của tôi, ai dám động đến một phát thử xem? Tay động đứt tay, chân động đứt chân, đầu đụng thì chặt đầu.

Hàn Sâm cầm dao găm Cổ Huyền Lang đang nhỏ máu, lạnh lùng nhìn mọi người.

- CMN, dám động thủ, làm thịt thằng ranh con kia.

- Vậy mà dám tổn thương người một nhà, mày có còn là người hay không?

- Giết tên khốn kiếp này.

- Súc sinh!

Hàn Sâm lập tức biến thành người bị ngàn người chỉ trỏ, giống như Hàn Sâm chính là một kẻ tội ác tày trời, mỗi người đều muốn xông lên giết hắn.

Mấy người Hứa Du đến muốn ngăn lại mọi người, nhưng vì người đơn lực mỏng, lúc này đã có bốn năm người vây quanh Hàn Sâm, hầu như đều là những người đã tới đây hai mươi năm trở lên.

Bọn họ dĩ nhiên không phải vì muốn báo thù cho người bị Hàn Sâm cắt đứt tay kia, mà là muốn thu thập Hàn Sâm, sau đó bọn họ mới có thể chia cắt đống thi thể dị sinh vật đó.

Bọn họ nghĩ, Hàn Sâm chẳng qua chỉ là một xú tiểu tử gặp vận may, mới tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở không được bao lâu, sao có thể trở thành đối thủ của bọn họ được, hiện tại thu thập Hàn Sâm còn không phải dễ như trở bàn tay sao.

Mấy người trực tiếp triệu hoán ra thú hồn, ra tay đều là những chiêu tàn nhẫn, căn bản không có ý giữa mạng cho Hàn Sâm, đống thi thể dị sinh vật này thật sự quá khiến người đỏ mắt, đặc biệt là đám người đã tiến tới đây vài chục năm mà chưa từng thấy nhiều thi thể và thịt sinh vật biến dị như vậy, huống chi còn có một cái chân của thần huyết điểu, sự tham lam đã khiến bọn họ mờ mắt.

Vẻ mặt Hàn Sâm bất động, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lùng, khi hắn quyết định mang đống thịt dị sinh vật này trở về, cũng đã nghĩ đến khả năng này, lúc này cũng không quá kinh ngạc, thậm chí ngay cả tức giận cũng không có.

Sắc mặt Dương Mạn Lệ tái xanh, triệu hồi ra cung tiễn muốn trợ giúp Hàn Sâm, cô không ưa nhất là những loại người này.

Bởi vì bị lợi ích làm mờ mắt, cho nên những người này bày ra một vẻ chính nghĩa, xông lên muốn cướp đoạt tài sản riêng thuộc về người khác, loại người này có khác gì cường đạo đâu, thậm chí còn đáng hận hơn.

Cường đạo ít nhất còn nhận lấy tiếng xấu, đám người bọn họ đã làm kỹ nữ lại còn muốn lập đền thờ trinh tiết.

Thế nhưng Dương Mạn Lệ vừa mới triệu hoán ra cung tên, còn chưa kịp bắn ra, đã thấy Hàn Sâm chuyển động, thân hình giống như quỷ mị xuyên qua năm người kia.

Aaaaa!

Sau đó chỉ nghe thấy năm tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên, năm người vừa nãy xông lên bao vây Hàn Sâm, lúc này tay phải cầm binh khí của bọn chúng đều bị chặt đứt, máu tươi lập tức bắn ra, năm người ôm lấy cánh tay bị đứt nằm lăn lộn kêu rên trên mặt đất.

Tất cả mọi người thấy tình cảnh này đều đứng im tại chỗ, khiếp sợ nhìn Hàn Sâm lạnh lùng và năm người lăn lộn kêu rên trên mặt đất, giống như không thể tin được lại xảy ra chuyện này.

Năm người kia ít nhất cũng đã tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở hơn mười năm, người nào cũng có kinh nghiệm, tuy ở đây muốn săn được thịt dị sinh vật rất khó, nhưng thời gian nhiều năm trôi qua như thế, tố chất thân thể của bọn họ cũng đều hơn 40 điểm rồi, thế mà khi đối đầu với Hàn Sâm lại dễ dàng bị chặt tay phải như vậy, sao bọn họ không khiếp sợ được.

- Còn ai muốn mạng của tôi?

Hàn Sâm lạnh lùng liếc nhìn đám người, đám người phía sau vốn cũng muốn xông lên đánh giết Hàn Sâm, hoặc là muốn cướp thi thể dị sinh vật, tất cả đều cứng người, hoảng sợ lui về sau hai bước.

Dương Mạn Lệ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm, cô không ngờ Hàn Sâm lại cường thế đến thế.

- Thanh thúc, Thanh thúc đến rồi

- Thanh thúc, ông phải làm chủ cho chúng tôi, tên hỗn đản kia dám tổn thương người của chúng ta.

- Thanh thúc, chúng ta luôn luôn giúp đỡ cho nhau, hắn lại tàn nhẫn với người mình như vậy, thực sự không phải là người.

Chỉ thấy một người đàn ông tám mươi tuổi từ trong hầm băng đi ra, đối với Tiến Hóa Giả có được ba trăm năm thọ nguyên, bảy tám chục tuổi xác thực mới chỉ là người trung niên.

Dương Mạn Lệ thấy người được xưng là Thanh thúc kia, trong lòng vô cùng căng thẳng, vội vàng để cung tên xuống rồi nói:

- Thanh thúc, đừng nghe bọn họ nói hươu nói vượn, là bọn họ muốn đoạt thịt sinh vật của Hàn Sâm.

Thế nhưng Dương Mạn Lệ còn chưa nói xong, đã bị Thanh thúc khoát tay ngăn lại, không để cô nói thêm nữa.

Những người kia thấy Thanh thúc không để Dương Mạn Lệ nói chuyện, lập tức vui mừng, ầm ĩ thêm dầu thêm mỡ đẩy mọi chuyện lên đầu Hàn Sâm, giống như chuyện Hàn Sâm không có không chia thịt dị sinh vật cho bọn họ chính là tội ác tày trời, bọn họ muốn giết người đoạt thịt, cũng bị bọn họ nói thành hành vi chính nghĩ.

Sắc mặt Dương Mạn Lệ rất khó nhìn, Thanh thúc có lẽ là người đầu tiên được truyền tống tới chỗ này, ở chỗ này chờ đợi vài chục năm, là người có gen cao nhất ở đây, cũng là một người duy nhất đã một mình giết được sinh vật biến dị.

Theo lời Thanh thúc nói, thân thể tố chất của y đã đạt tới 60 điểm, nhưng Dương Mạn Lệ đoán chừng không phải chỉ có 60 điểm.

Huống chi Thanh thúc còn tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật dành cho Tiến Hóa Giả, không phải Tiến Hóa Giả bình thường có thể so sánh, có thể nói Thanh thúc chính là nhân vật lợi hại nhất ở chỗ này.

Tuy Hàn Sâm rất mạnh, nhưng dù sao cũng chỉ mới tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở, nếu như Thanh thúc thật sự động thủ với Hàn Sâm, chỉ sợ Hàn Sâm cũng lành ít dữ nhiều.

- Thanh thúc, việc này không thể chỉ trách Hàn lão đệ.

Hứa Du cắn răng nói một câu giúp Hàn Sâm.

Thế nhưng Thanh thúc vẫn khoát tay áo, cũng không để Hứa Du nói tiếp, đi về phía Hàn Sâm.

Sắc mặt Dương Mạn Lệ càng thêm khó coi, bước nhanh về phía Hàn Sâm, để tỏ rõ lập trường và thái độ của mình.

Mà rất nhiều người lại tỏ vẻ hả hê, thậm chí còn có chút chờ mong và tham lam, chỉ cần Thanh thúc thu thập Hàn Sâm, bọn họ có lẽ sẽ được chia những con mồi đó, gần đây Thanh thúc luôn rất hào phóng ở phương diện này, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ được chia một ít.

Thấy Thanh thúc đi thẳng tới trước mặt Hàn Sâm, trong nội tâm rất nhiều người bắt đầu reo hò:

- Đánh chết hắn, đánh chết hắn

Tuy biểu hiện của Hàn Sâm có chút quái dị, thân thủ tựa hồ cũng không tồi, dao găm trong tay cũng rất lợi hại, nhưng trước thực lực tuyệt đối của Thanh thúc, không có ai nghĩ rằng Hàn Sâm có cơ hội phản kháng.

Thanh thúc đi tới trước mặt Hàn Sâm, còn cách hắn không đến 2m, khi mọi người đang nhìn chăm chú và chờ mong, Thanh thúc rút ra một đao nhọn phong cách cổ xưa.

Thế nhưng trong ánh mắt kinh ngạc, nghi hoặc, khó hiểu, mê mang, bất an, sợ hãi của mọi người, Thanh thúc lại giơ tay chém xuống, vung đao mấy

lần chém xuống đầu của năm người đang nằm trên mặt đất kêu rên chửi bới, sau đó cung kính xoay người hành lễ với Hàn Sâm.

- Hàn thiếu gia, Ninh Thanh đã tới chậm, để ngài chịu ủy khuất, Ninh Thanh đáng chết.

Trong nháy mắt tất cả mọi người đều hóa đá, Thanh thúc mạnh nhất ở đây, là người duy nhất một mình chém giết qua sinh vật biến dị, ở trước mặt Hàn Sâm lại giống như người hầu, đầu óc bọn họ đều có chút không đủ dùng rồi.

Chương 448: Phần Thưởng Luyện Binh

- Ninh gia tập đoàn Tinh Vũ?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, họ Ninh mà hắn biết, cũng chỉ có một nhà đấy mà thôi.

Thanh thúc cung kính nói:

- Đúng, trong sáu người con của Ninh gia, tôi là lão đại, nhưng cũng là người vô dụng nhất, lúc trước hai cháu trai của tôi không biết thân phận Hàn thiếu gia, đã đắc tội với cậu. Cha tôi vốn muốn muốn đích thân đi xin lỗi, nhưng lại sợ cậu không thích có người quấy rầy, cũng không dám đi. Nhưng cha tôi đã phân phó xuống, sau này ai ở Ninh gia may mắn gặp được cậu, đều phải dùng lễ để đối đãi với ân nhân của Ninh gia, nếu như cậu có gì cần, cho dù Ninh gia táng gia bại sản cũng nhất định sẽ hoàn thành.

Thanh thúc nói lời này, sắc mặt đám người kia tái nhợt không còn chút máu.

Có ai chưa từng nghe qua tên tập đoàn Tinh Vũ, đây chính là đại tập đoàn xếp hàng đầu trong Liên Minh, không có ai ngờ rằng Thanh thúc lại là người Ninh gia tập đoàn Tinh Vũ, càng không nghĩ đến, ngay cả Ninh gia

tập đoàn Tinh Vũ cũng phải đối xử với Hàn Sâm như thế, thật sự không biết Hàn Sâm có thân phận gì.

Lúc này có rất nhiều người đều có chút sợ hãi, mặt không còn chút máu, ngay cả người của Ninh gia là chủ tập đoàn Tinh Vũ đều ăn nói khép nép như vậy, bọn họ lại muốn cướp đồ của hắn, đừng nói là ở trong Tí Hộ Sở, dù bọn họ trở lại Liên Minh, nếu Hàn Sâm thật sự muốn báo thù…, nghĩ đến điều này khiến bọn họ đều đổ mồ hôi lạnh, hai chân muốn nhũn ra.

- Trước kia không biết cũng không có gì, chuyện sau này về sau lại nói đi.

Hàn Sâm không mặn không nhạt nói một câu.

Hắn biết rõ Thanh thúc đối với mình như vậy, cũng không phải vì nể mặt mũi của Hàn Sâm, mà là bởi vì bọn họ cho rằng hắn có quan hệ với Hàn Kính Chi, hơn nữa đây là chân tình hay là giả dối, Hàn Sâm cũng không phân biệt được, trong lòng cũng không có nửa phần đắc ý.

- Sau này Hàn thiếu gia có chuyện chuyện gì cứ việc phân phó, Ninh gia nhất định sẽ không để ngài thất vọng.

Thanh thúc cũng không nói nhiều, chỉ thể hiện lập trường của mình.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, quay người nói với Dương Mạn Lệ:

- Mạn Lệ, đống thịt này giao cho cô nhé, hãy nhanh chóng thành lập đoàn đội của chúng ta đi, nhưng có một số người không cần thu.

Hàn Sâm không chút nghi ngờ năng lực của Dương Mạn Lệ, lúc trước một mình cô quản lý Cương Giáp Đoàn lớn như vậy, đều quản lý được ngay ngắn rõ ràng, ở đây cũng không có bao nhiêu người, cho dù tất cả đều gia nhập, để Dương Mạn Lệ tới quản lý cũng chỉ là đại tài tiểu dụng mà thôi.

- Được.

Ánh mắt Dương Mạn Lệ phức tạp nhìn đống thi thể kia, trong lòng càng nghi hoặc:

- Có thể khiến Ninh gia đối đãi như vậy, chẳng lẽ hắn thật sự có quan hệ với Hàn Kính Chi?

Nhưng nghĩ lại, Dương Mạn Lệ lại cảm thấy không có khả năng, ai cũng biết vị kia căn bản không có con cái, thế lấy đâu ra đời sau.

Hàn Sâm cũng không để ý tới suy nghĩ của Dương Mạn Lệ, sau khi giao những thi thể này cho Dương Mạn Lệ, liền trực tiếp truyền tống về Liên Minh, hắn muốn nhanh chóng tìm hiểu về tác dụng của thú hồn Ma Văn.

- Hàn Sâm, trở về từ lúc nào thế?

Hàn Sâm vừa mới trở lại ký túc xá, đã thấy Khâu Thành đang chuẩn bị đi ra ngoài, Khâu Thành lập tức chào Hàn Sâm một câu.

- Tôi vừa mới trở về, anh muốn đi đâu thế?

Hàn Sâm thuận miệng hỏi một câu.

- Còn có thể đi đâu, hiện tại không phải cuối tháng sao, thời gian này mỗi tháng trên chiến hạm đều có hoạt động luyện binh, mọi người tự do tham gia, nếu ai có thể lấy được hạng nhất, Trần phó hạm trưởng sẽ ban thưởng, tôi đi xem náo nhiệt, cậu trở lại thật đúng lúc, cùng đi xem đi.

Khâu Thành lôi kéo Hàn Sâm đi ra ngoài.

Hàn Sâm vốn không muốn đi, nhưng mọi người ở ban bếp núc chung sống cũng không tệ, cũng không tiện cự tuyệt nhiệt tình của Khâu Thành, đành đi theo y tới phòng huấn luyện trên chiến hạm.

Trần phó hạm trưởng này, Hàn Sâm đã nghe Kỷ Yên Nhiên nhắc tới, là một Siêu Việt Giả rất lợi hại, trên chiến hạm Vĩnh Thán Nữ Thần rất phù hợp với chức hạm trưởng, hơn nữa có được quân hàm thiếu tướng, nhưng bởi vì thân phận Kỷ Yên Nhiên đặc thù, nên mới trở thành hạm trưởng của Vĩnh Thán Nữ Thần, cho nên người giữ chức phó hạm trưởng để phụ trợ Kỷ Yên Nhiên, lại dựa theo quy cách tuyển hạm trưởng chính thức để tuyển ra.

Trần Thọ Sơn, một Siêu Việt Giả rất mạnh, có quan hệ rất tốt với Kỷ gia, nhưng dù Hàn Sâm không cần dùng đầu óc cũng biết, nếu như Trần Thọ

Sơn không phải người Kỷ gia, Kỷ gia cũng sẽ không yên tâm để Kỷ Yên Nhiên đến Vĩnh Thán Nữ Thần.

Ngoại trừ Trần phó hạm trưởng, trên Vĩnh Thán Nữ Thần còn có hai Siêu Việt Giả, một người là chỉ đạo viên Lâm Hải Phong, một người là sĩ quan hậu cần Triệu Bình.

Đây là phân phối trên Vĩnh Thán Nữ Thần, còn phía tổ chuyên gia bên kia, cũng sẽ có Siêu Việt Giả, đó không phải là nhân thủ mà Kỷ Yên Nhiên có thể điều động.

Cho dù là ở trên chiến hạm này, bởi vì bối cảnh quan hệ hết sức phức tạp, có đôi khi Kỷ Yên Nhiên cũng không thể dễ dàng điều động nhân thủ, rất nhiều chuyện đều bị cản trở.

Hàn Sâm và Khâu Thành cùng đi đến phòng huấn luyện, bốn phía đã có không ít binh sĩ đang ngồi, có vẻ rất nhiều người đều rất hứng thú với chuyện hình thức luyện binh này.

Đám người ban trưởng béo cũng ở đây, Khâu Thành lôi kéo Hàn Sâm cùng đi về phía đám người ban trưởng béo rồi ngồi xuống.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua phòng huấn luyện, phát hiện lại là sân huấn luyện phong bế thức, hơn nữa hạng mục huấn luyện này, Hàn Sâm nhìn thấy hết sức nhìn quen mắt.

- Đây không phải là cực hạn chạy nước rút mà Nghiêm giáo sư đang nghiên cứu sao?

Hàn Sâm nhìn mặt vách tường kim loại trong sân huấn luyện, có chút ngoài ý muốn, không thể tưởng tượng hạng mục này lại được ứng dụng nhanh như vậy.

Chỉ thấy một sĩ binh đang chạy nước rút thật nhanh trên vách kim loại, nhưng mới chỉ vọt tới một nửa, đã từ trên vách kim loại rớt xuống, bị điện giật một trận rồi ngã ra ngoài.

- Có còn ai muốn thử không? Nếu như có thể thông qua kiểm tra vô cùng khó khăn này, tôi sẽ thưởng một tấm thẻ cấp S Thánh Đường giành cho Tiến Hóa Giả.

Trần Thọ Sơn ngồi trên đài hội nghị trong phòng huấn luyện, vui vẻ nói.

Phần thưởng đã tương đối cao, nhưng binh sĩ ngồi ở bên ngoài anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, nhưng không có ai nhúc nhích.

Cực hạn chạy nước rút có mười cấp độ khó, hơn nữa còn phải chịu trọng lực 40 điểm, đã có rất nhiều binh sĩ đi lên thử, trong đó có không ít Tiến Hóa Giả ưu tú, kết quả lại không có một người nào có thể vượt qua một nửa.

Không chỉ vì trọng lực quá cao, cũng có những binh sĩ có tố chất thân thể đạt đến 60,70 điểm, nhưng vẫn không có thể tiến lên, cho nên hiện tại đám binh sĩ đều nhìn nhau e ngại, không có ai dám lên.

Hàn Sâm hiểu rất rõ cực hạn chạy nước rút, hạng mục này không phải chỉ dựa vào sức mạnh to lớn là có thể tiến lên, lực lượng thân thể, năng lực phản ứng, cùng với năng lực phán đoán địa thế, thân thể mềm dẻo …, đều có ảnh hưởng rất lớn tới kết quả, một bước sai lầm, cho dù thân thể lực lượng cường thịnh cũng không thể xông tới, tố chất thân thể có hơn 100 cũng vô dụng.

- Ban chiến giáp, ban bảo dưỡng, ban cảnh vệ, ban y tế đều đã có người thử qua, hiện tại chỉ còn ban bếp núc là chưa có người nào đi ra, có nên cho ban bếp núc một cơ hội không.

Đột nhiên có người nói một câu.

Hàn Sâm nghe giọng nói có hơi quen tai, đảo mắt nhìn đi, phát hiện người nói chính là Vương Hầu lần trước hắn gặp phải.

Chương 449: Cực Hạn Chạy Nước Rút

Sắc mặt ban trưởng béo thoáng đổi, nhiều binh sĩ ưu tú như vậy đều không vượt qua được, Vương Hầu đặc biệt nói tới ban bếp núc bọn họ, rõ ràng là muốn bọn họ trở thành trò cười, nhưng ban trưởng béo lại không có cách nào phản bác.

Trần Thọ Sơn nghe xong lời Vương Hầu nói, nhìn về phía ban trưởng béo, vừa cười vừa nói:

- Ban trưởng Vương nói không sai, ban trưởng La, vừa rồi ban các cậu cười vui vẻ như vậy, cũng nên hoạt động một chút rồi, ban bếp núc các cậu cũng xem như là nhân vật hung ác, không thể thua người khác được, tôi coi trọng các cậu.

- Vâng, hạm trưởng.

Ban trưởng béo đứng lên chào một cái, trong nội tâm lại âm thầm mắng chửi Vương Hầu.

Tuy người ban bếp núc đều là Tiến Hóa Giả, hơn nữa quân hàm cũng không thấp, nhưng luận về năng lực huấn luyện, so với các ban khác tự nhiên sẽ yếu hơn, thứ này không phải là thế mạnh của bọn họ.

Lần này tới chỉ muốn xem náo nhiệt, ai ngờ lại bị Vương Hầu chơi khăm.

Tuy ban trưởng béo rất muốn tự mình xông lên, nhưng đã có quy định là ban trưởng không thể tham gia, thứ hai là với thân thể hình tròn kia, cho dù có thể tham gia thì kết quả chỉ sợ sẽ càng thảm hại hơn.

Ban trưởng béo nhìn về phía mấy người ban bếp núc, mấy người Lưu Minh Lượng lập tức nháy mắt ra hiệu với ban trưởng béo, rất rõ ràng, bọn họ đều cảm giác mình không được.

- Ban trưởng béo, ban các anh không phải có một tân binh sao? Để cho hắn đi ra thể hiện một chút, kết quả cuối cũng cũng chẳng quan trọng, chủ yếu là khiến cho mọi người quen biết một chút.

Khi ban trưởng béo đang do dự tuyển ai đi lên, Vương Hầu lại mở miệng nói một câu.

Sau ngày hôm đó, Vương Hầu trở về lập tức điều tra Hàn Sâm, trên tư liệu cũng không có gì lạ, ưu điểm lớn nhất chính là khi tốt nghiệm trường quân đội đã lấy được quân hàm thiếu tá.

Thế nhưng quân hàm thiếu tá trên Vĩnh Thán Nữ Thần thật sự không có gì đặc biệt, số lượng binh sĩ có được quân hàm thiếu tá cũng không ít, hơn nữa đều là một số lão binh, cho dù có tân binh có quân hàm thiếu tá, cũng ít khi được phân phối tới nơi này.

Chấp hành nhiệm vụ như vậy, đều cần lão binh có kinh nghiệm phong phú, Hàn Sâm chỉ là một tân binh vừa tốt nghiệp ở trường quân đội lại bị phân phối đến đây, hiển nhiên là không bình thường.

Vương Hầu lại điều tra thêm về Hàn Sâm, phát hiện Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên lại cùng tốt nghiệp ở một trường quân đội, hai người nhất định là đã sớm quen biết.

Hàn Sâm hiển nhiên đã bị Vương Hầu liệt vào danh sách vây cánh của Kỷ Yên Nhiên, muốn nhìn xem Hàn Sâm có bản lĩnh gì, đối với địch nhân, Vương Hầu cho rằng càng hiểu rõ thì càng tốt.

Ban trưởng béo khẽ nhíu mày, đang muốn nói điều gì, Hàn Sâm lại bình tĩnh mở miệng nói trước:

- Ban trưởng, để cho tôi lên đi, tôi cũng muốn thử xem.

- Được rồi.

Ban trưởng béo cũng không ngăn cản Hàn Sâm, dù sao đây không phải huấn luyện quân sự thực sự, tất cả mọi người làm không được, Hàn Sâm

không vượt qua nổi cũng rất bình thường, cùng lắm là bị điện giật một chút, đối với binh sĩ mà nói, chuyện này cũng không tính là gì.

Hàn Sâm đứng dậy nhìn thoáng qua Vương Hầu, lúc này mới đi về cửa sân huấn luyện.

Bố trí trên Vĩnh Thán Nữ Thần khác với quân đội bình thường, tuy chỉ có một ban chiến giáp, nhưng lại là ban tăng cường, tổng cộng có 15 chiến giáp binh, đều là lão binh tinh anh được lựa chọn tỉ mỉ.

Trên cơ bản ngoại trừ ban bếp núc, những ban khác đều là ban tăng cường, như ban bảo dưỡng càng đông đảo, bao gồm các tiểu tổ bảo hành sửa chữa…

Hàn Sâm đi vào sân huấn luyện, thiết bị trọng lực được mở ra, trên người lập tức cảm giác được gánh nặng tăng thêm.

Mọi người đều tập trung nhìn Hàn Sâm, tuy cũng biết tên tân binh này khẳng định không thông qua, nhưng xem lúc hắn rơi xuống cũng là một thú vui.

Nhưng ngoại trừ Vương Hầu, vẫn có những người khác dùng ánh mắt kỹ càng để quan sát Hàn Sâm.

Kỷ Yên Nhiên điều Hàn Sâm tới không thể giấu được Trần Thọ Sơn, sở dĩ y giúp Vương Hầu nói một câu, là vì cũng muốn nhìn xem Hàn Sâm có bản lãnh gì, lại có thể khiến Kỷ Yên Nhiên hao tổn tâm cơ như vậy để kéo hắn tới Vĩnh Thán Nữ Thần.

Hàn Sâm hít một hơi, sau đó trực tiếp đi tới vách tường kim loại đầu tiên.

Đối với Vương Hầu, Hàn Sâm đã dùng máy truyền tin hỏi Kỷ Yên Nhiên, Hàn Sâm luôn rất nhạy cảm, hắn có thể cảm giác được Vương Hầu có địch ý với hắn.

Chuyện này rất không bình thường, hắn chỉ là một tân binh, trước kia không có ân oán gì với Vương Hầu, cũng chưa từng gặp mặt bao giờ, chỉ bởi vì

đụng phải y, thế mà lại có địch ý như vậy, theo Hàn Sâm thấy chuyện này vô cùng không bình thường.

Kỷ Yên Nhiên nói cho Hàn Sâm một chuyện, cũng xác nhận phỏng đoán của Hàn Sâm.

Vương Hầu có chút quan hệ với tổ chuyên gia, mặc dù là ban trưởng ban chiến giáp, nhưng chức trưởng ban này lại là tổ chuyên gia đề nghị với bên trên để chiếm được, tất cả binh sĩ tổ chiến giáp đều là tự Vương Hầu chọn lựa tới, có thể nói Vương Hầu và người trong ban chiến giáp chẳng khác nào là người của tổ chuyên gia.

Mà tổ chuyên gia có rất nhiều chuyên gia học giả bất mãn với Kỷ Yên Nhiên, đây cũng là chuyện mà mọi người đều biết.

Dù sao Kỷ Yên Nhiên chỉ là Tiến Hóa Giả vừa mới tấn chức, tuy có bối cảnh thâm hậu, nhưng trên thực tế đối với công tác tìm kiếm di tích này cũng không có trợ giúp thực chất, đây cũng là chuyện khiến tổ chuyên gia không thích Kỷ Yên Nhiên.

Huống chi Kỷ Yên Nhiên thay thế vị lão hạm trưởng kia, là người có giao tình mấy chục năm với tổ chuyên gia, khiến rất nhiều chuyên gia ở tổ chuyên gia đều có chút thành kiến với Kỷ Yên Nhiên.

Chỉ là ngại lực lượng sau lưng Kỷ Yên Nhiên, ai cũng không tiện nói thẳng, nhưng nếu Kỷ Yên Nhiên tự mình phạm sai lầm nghiêm trọng gì đó, đến lúc đó bị đuổi khỏi Vĩnh Thán Nữ Thần, vậy thì không có quan hệ gì tới bọn họ.

Hàn Sâm vốn cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn thành thành thật thật hoàn thành công tác của mình, rồi tranh thủ nâng cao lực lượng của mình thôi.

Nhưng hắn là người Kỷ Yên Nhiên mang tới, chuyện này chỉ sợ không gạt được người có ý điều tra, nếu như hắn biểu hiện quá kém, vậy chẳng phải là sẽ khiến Kỷ Yên Nhiên mất mặt sao.

Hàn Sâm đương nhiên không muốn để bạn gái của mình mất mặt, cũng không thể khiến cho cô mất mặt, còn muốn để cô có thật nhiều mặt mũi mới được, nếu không thì chức bạn trai này cũng quá không xứng rồi.

Về phần tâm tư của Vương Hầu, Hàn Sâm đương nhiên cũng hiểu rõ, nhưng Hàn Sâm cũng không thèm để ý.

- Muốn xem ư? Vậy sẽ để cho anh nhìn kỹ.

Hàn Sâm bước ra một bước, bước lên vách tường kim loại thứ nhất, chạy như điên trên khu vực màu trắng về phía trước.

Tốc độ của Hàn Sâm rất nhanh, không hề giống những binh lính lúc trước, tận lực khống chế tốc độ của mình, như vậy có nhiều thời gian hơn để quan sát vách tường kim loại trước mặt, cũng quyết định được tiếp theo nên đi làm như thế nào.

Thế nhưng Hàn Sâm lại không giống thế, ngay từ đầu tốc độ của hắn đã rất nhanh, xông qua vách kim loại ngổn ngang lộn xộn tiến về phía trước.

- Người mới chính là người mới, kiểu vượt qua như vậy, chỉ sợ không đến vài giây sẽ rơi xuống.

Trong lòng rất nhiều người không nhịn được cùng nghĩ như vậy.

Vương Hầu nhìn Hàn Sâm chạy nước rút nhanh như vậy, nhịn không được có chút ngạc nhiên, không biết Hàn Sâm là thật sự đần, hay cố ý muốn nhanh chóng rơi xuống.

Mà ngay cả Trần Thọ Sơn cũng nhịn không được khẽ nhíu mày, nếu như Kỷ Yên Nhiên hao tổn tâm cơ lấy được người có trình độ như vậy, điều này sẽ khiến Trần Thọ Sơn rất thất vọng.

Chương 450: Dự Tính

Nhưng chỉ sau mười mấy giây đồng hồ, gần như tất cả binh sĩ đều mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy Hàn Sâm di chuyển trên các vách kim loại rắc rối phức tạp, tốc độ nhanh chóng ổn định, rất nhiều động tác nhìn như mạo hiểm, hắn lại có thể thực hiện hoàn mỹ vô khuyết, tiết tấu tạo ra cảm giác mãnh liệt, lúc nghiêng lúc chồng cây chuối vượt qua từng vách kim loại, trôi chảy giống như không phải là đang chạy nước rút cực hạn có độ khó cấp 10.

Khi tốc độ và độ khó đạt tới trình độ nhất định, đánh vào thị giác của người khác khiến họ tưởng tượng ra khoái cảm khi lần lượt xông qua cửa ải, cho dù chỉ là nhìn xem, cũng khiến người ta có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, hận không thể tự mình xông lên.

- Tiểu tử Hàn Sâm này không tồi đâu.

Ban trưởng béo đã cười đến mức không ngậm được miệng, đã có biểu hiện như vậy, cho dù Hàn Sâm không thể đi đến cuối cùng, cũng đã tranh cho ban bếp núc đủ mặt mũi, xem sau này còn ai dám nói ban bếp núc là hổ lang trên bàn cơm?

Trong mắt Vương Hầu lóe hàn quang, trong nội tâm âm thầm cười lạnh:

- Người này quả nhiên không đơn giản, nhưng vẫn quá ngây thơ rồi, mày cứ thể hiện thoải mái, bày ra tất cả mọi khả năng đi, sau này lại muốn thu thập mày cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trần Thọ Sơn thân là Siêu Việt Giả, đồ vật có thể nhìn ra nhiều hơn Vương Hầu nhiều, biểu hiện của Hàn Sâm quả thật khiến y hơi kinh ngạc.

Không chỉ bởi vì Hàn Sâm có tố chất thân thể cao, cực hạn chạy nước rút khảo nghiệm tố chất thân thể chỉ là một bộ phận, ngoài ra còn kiểm tra cả năng lực phán đoán và năng lực quyết đoán, còn cả phản ứng khi đối mặt với kiểm tra.

Biểu hiện của Hàn Sâm ở những phương diện này khiến Trần Thọ Sơn có chút kinh ngạc, từ đầu tới cuối Hàn Sâm đều không đi nhầm một bước, quả thực giống như là mô hình tốt nhất mà trí tuệ nhân tạo mô phỏng ra.

- Tên tân binh này không tệ.

Trần Thọ Sơn dù sao cũng là người thân cận Kỷ gia, thấy Hàn Sâm biểu hiện như thế, không khỏi lộ ra một nụ cười vui mừng, thuận miệng tán dương một câu.

Sĩ quan hậu cần Triệu Bình gật đầu nói:

- Là một mầm mống tốt.

Chỉ đạo viên Lâm Hải Viên cũng nói:

- Tên tân binh này thật sự rất tốt, chỉ ở lại ban bếp núc thì có chút đáng tiếc, với năng lực, thân thủ này, ở lại ban bếp núc thì quá lãng phí nhân tài.

Trong nháy mắt, Hàn Sâm đã xông qua một nửa khoảng cách, hơn nữa tốc độ không chút giảm bớt, tiếp tục chạy như điên về phía trước, quả thực giống như là không dừng lại được.

Các binh sĩ đã sớm xem đến nhiệt huyết sôi trào, dưới ảnh hưởng của ban trưởng béo, bọn họ cùng vỗ tay đánh nhịp cho Hàn Sâm.

Kiểu vỗ tay đánh nhịp này càng khiến người ta cảm thấy động tác của Hàn Sâm vô cùng có quy luật, mỗi một bước đều vừa vặn đúng nhịp, thoạt nhìn càng đem lại cảm giác thống khoái.

- CMN, thế này mà là huấn luyện gì chứ, giống như đang biểu diễn hơn.

Khâu Thành xem đến hưng phấn, nhịn không được hô một câu.

Khâu Thành hô lên câu này được rất nhiều binh sĩ tán đồng, lúc trước bọn họ xem những binh lính khác huấn luyện, đó là huấn luyện thật, nhưng lúc này xem Hàn Sâm, còn đã hơn lúc xem biểu diễn tạp kỹ, quả thực giống như đang biểu diễn một hồi chạy cực hạn vậy.

Khi Hàn Sâm vượt qua vách tường kim loại cuối cùng đi tới đích, tiếng vỗ tay đánh nhịp lập tức biến thành một trận hoan hô, rất nhiều binh sĩ đều đứng dậy vỗ tay chúc mừng Hàn Sâm.

Mà ngay cả Trần Thọ Sơn, Lâm Hải Phong và Triệu Bình đều đứng lên vỗ tay cho Hàn Sâm, quân nhân chính là như thế, bạn có năng lực, quân nhân sẽ không keo kiệt tình cảm, càng không che dấu tán thưởng của mình.

- Hay, vượt qua kiểm tra quá đẹp, đây là phần thưởng, tấm thẻ cấp S Thánh Đường Tiến Hóa Giả này là của cậu.

Trần Thọ Sơn đi tới trước mặt Hàn Sâm, giao cho Hàn Sâm một tấm thẻ Thánh Đường.

- Cảm ơn hạm trưởng.

Hàn Sâm nhận lấy thẻ Thánh Đường, cúi chào theo kiểu nhà binh.

- Cám ơn cái gì, đây là cậu xứng đáng.

Trần Thọ Sơn vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm, vừa cười vừa nói:

- Thân thủ chàng trai không tệ, trước kia đã luyện qua kỹ xảo này sao?

- Báo cáo hạm trưởng, hệ thống huấn luyện cực hạn chạy nước rút này là sản phẩm mà giáo sư Nghiêm ở trường quân đội Hắc Ưng nghiên cứu ạ, tôi là học sinh của giáo sư Nghiêm, cũng là một trong những người kiểm tra hệ thống huấn luyện chạy nước rút cực hạn này.

Hàn Sâm thành thật nói.

- Thì ra là thế, vậy thì khó trách, hóa ra là minh sư cao đồ, nếu đã như vậy, cậu hãy giới thiệu cho mọi người về hệ thống chạy nước rút cực hạn này đi.

Trần Thọ Sơn tán dương nói.

Trần Thọ Sơn chính là môn sinh đắc ý của một giáo thụ nào đó, rất có hảo cảm với người có xuất thân như Hàn Sâm, huống chi Hàn Sâm vốn là người Kỷ Yên Nhiên tìm tới.

Chẳng qua nếu như Hàn Sâm không được việc gì, Trần Thọ Sơn cũng sẽ không cố ý chiếu cố hắn.

Hiện tại biểu hiện của Hàn Sâm giống như mong muốn của Trần Thọ Sơn, khiến ấn tượng của Trần Thọ Sơn đối với Hàn Sâm đã tốt lên rất nhiều, đối với chuyện Kỷ Yên Nhiên đưa Hàn Sâm lên đây cũng không để ý như vậy nữa.

Hàn Sâm cũng không khách khí, hào phóng giới thiệu hệ thống chạy nước rút cực hạn này, hắn là một trong những người đầu tiên dùng bộ hệ thống này, cho tới bây giờ Hàn Sâm vẫn luôn sử dụng, hắn hiểu rất rõ những chi tiết trong đó, sau giới thiệu của hắn, các binh sĩ đã bắt đầu hiểu về bộ hệ thống này, không hề sợ kiểm tra như lúc trước nữa.

Sau khi Hàn Sâm giải thích xong, có mấy người kích động, Trần Thọ Sơn lại để mấy người đi kiểm tra thử, quả nhiên so với trước kia đã có tiến bộ rất lớn, có bốn năm người kiểm tra mà suýt nữa đã có một người qua cửa rồi.

Hàn Sâm hào phóng không quan tâm hơn thua, khiến Trần Thọ Sơn càng thêm ấn tượng với hắn, khẽ gật đầu nói ra:

- Không hổ là xuất thân danh giáo, không tệ.

Vương Hầu chỉ lạnh lùng đứng trong đám người nhìn Hàn Sâm đường làm quan rộng mở, khóe miệng hơi nhếch lên, một nụ cười khinh miệt nghĩ:

- Ngu xuẩn, nếu mày thích biểu hiện, thì mày cứ thể hiện, tương lai chết cũng sẽ càng nhanh.

Vương Hầu cho là đã xem thấu thực lực của Hàn Sâm, trong nội tâm có chút khinh thường, đối với người có tố chất thân thể đã hơn 100 điểm như y mà nói, tố chất thân thể 40,50 điểm của Hàn Sâm thật sự không thèm để ý, căn bản không tính là một đối thủ.

Nhưng xuất phát từ thói quen được giáo dục từ nhỏ, Vương Hầu vẫn cẩn thận quan sát Hàn Sâm, cố gắng tìm được càng nhiều sơ hở hơn nữa.

Hàn Sâm mặc dù không có nhìn Vương Hầu, nhưng đại khái cũng có thể đoán được Vương Hầu nghĩ như thế nào, chỉ là hắn chẳng thèm để tâm.

Có lẽ Vương Hầu nghĩ đây đã là toàn bộ của hắn, nhưng đối với Hàn Sâm, đây chỉ là một góc của tảng băng chìm mà thôi, thực lực chân chính của hắn đã vượt xa tưởng tượng của Vương Hầu.

Nếu như Vương Hầu thật sự muốn làm gì hắn, đó mới là chuyện Hàn Sâm hi vọng nhìn thấy, bởi vì đến khi đó, vẻ mặt Vương Hầu nhất định sẽ rất thú vị.

- Tố chất thân thể hơn 100 điểm cũng có chút phiền phức, xem ra mình nhất định phải nhanh chóng gia tăng tiến độ gen lên, ít nhất phải nhanh chóng kiếm đầy ba loại gen cơ sở, nguyên thủy và biến dị, khi đó tố chất thân thể của mình sẽ có thể vượt qua 100 điểm.

Trong lòng Hàn Sâm thầm tính:

- Phải sớm đánh hạ Tí Hộ Sở của Dị Linh mới được, đã có Tí Hộ Sở, liền có thể tụ tập nhiều người hơn đi săn giết dị sinh vật, nếu như có thể lấy được Linh Hồn Chi Thạch của nữ quý tộc Dị Linh kia thì càng tốt hơn, cũng không biết Đế Linh thần hể của mình có tác dụng gì hay không.

Chương 451: Lựa Chọn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật

Trước khi Hàn Sâm đến vẫn chưa đi mua Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cho cấp Tiến Hóa Giả, ai ngờ vậy mà lại đến loại địa phương quỷ quái này, sau đó cũng chưa có cơ hội lên Thánh Đường mua.

Mặc dù trên Vĩnh Thán Nữ Thần có cung cấp Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật miễn phí cho binh sĩ, nhưng mà Hàn Sâm không có hứng thú gì đối với mặt hàng phổ thông kia.

Hiện tại Hàn Sâm lấy được một tấm thẻ cấp độ S của Thánh Đường, khác với thẻ thông thường của Thánh Đường, một tấm này có thể sử dụng trong

nội bộ Vĩnh Thán Nữ Thần, trực tiếp đổi lấy Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật và dịch gen có bên trên Vĩnh Thán Nữ Thần.

Hàn Sâm cũng không do dự, trực tiếp cầm tấm thẻ này đi đổi Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, chỉ là lúc chọn lựa, Hàn Sâm gặp một chút phiền toái nhỏ.

Dù sao thì Vĩnh Thán Nữ Thần cũng không phải Thánh Đường, Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tồn trữ bên trên cũng hết sức có hạn, cấp độ S cũng chỉ có ba bốn loại mà thôi, Hàn Sâm cũng không có quá nhiều lựa chọn.

Các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Tiến Hóa Giả, trên cơ bản đều là lấy việc cải biến tế bào để làm cơ sở cho Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật như Hợp Kim Quyền, Hợp Kim Thối, Hợp Kim Thể đều là như thế, có loại là chuyên môn cường hóa một loại bộ phận, mà có loại thì lại cường hóa chỉnh thể.

Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật chuyên chú cường hóa một loại bộ vị thì tương đối dễ dàng tiến bộ, cũng dễ dàng luyện thành, khuyết điểm là trừ bộ vị kia ra, những vị trí khác trên thân thể đều có vẻ hơi yếu ớt.

Cường hóa cả thân thể mặc dù cân đối, nhưng mà hiệu quả tu luyện lại không quá rõ ràng, rất nhiều thứ đều cần tu luyện ba năm năm năm, thậm chí thời gian dài hơn mới có thể có chút thành tựu.

Hơn nữa thân thể của Tiến Hóa Giả còn chưa thể thừa nhận cải biến tế bào trong thời gian dài, cho nên lúc sử dụng, cũng không thể dùng liên tiếp, phải có khoảng cách, khiến cho tế bào không đến mức hoàn toàn tiến hóa.

Tố chất thân thể càng cao, thời gian có thể kiên trì cũng càng lâu, những hạn chế như thế, Hàn Sâm đều biết được một hai.

Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S cho Tiến Hóa Giả bên trên Vĩnh Thán Nữ Thần tổng cộng có bốn loại, bỏ một loại công pháp đặc thù chỉ luyện phía sau lưng ra, ba loại còn lại đều ở trong phạm vi cân nhắc của Hàn Sâm.

Tích Ngọc Cốt Quyền, Trọng Kim Chúc Thối Pháp cùng Vi Tinh Thể ba loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này đều có đặc điểm riêng, khiến cho Hàn

Sâm trong lúc nhất thời hơi có chút do dự.

Tích Ngọc Cốt Quyền là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật chuyên tu nắm đấm, có thể chuyển hóa máu thịt xương cốt của nắm đấm thành ngọc thạch, cứng rắn vô cùng, tấm thép Z đều có thể tiện tay đánh xuyên qua, là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật vô cùng đáng sợ.

Hơn nữa tiến độ tu luyện sẽ khá nhanh, đại khái chỉ cần một hai tháng liền có thể có chút thành tựu, có thể sử dụng ở trong thực chiến.

Trọng Kim Chúc Thối Pháp thì lại tu luyện hai chân, có thể khiến cho hai chân hóa thành kim loại nặng, quả thực là giống như hai thanh binh khí hạng nặng vậy, cái gì cũng có thể đá nát.

Nhưng mà tu luyện lại chậm hơn Tích Ngọc Cốt Quyền không ít, muốn kim loại hóa toàn bộ hai chân, ít nhất phải luyện hơn nửa năm mới có thể có chút hiệu quả.

Về phần môn Vi Tinh Thể thứ ba thì là một môn công pháp cải biến tế bào toàn thân, khiến cho tế bào kết tinh thành tinh thể, luyện đến cực điểm, cả người sẽ có thể hóa thành tinh thể, đao thương bất nhập, laser khó xuyên, rất nhiều vũ khí đơn thể loại nhỏ hiện đại đều không có tác dụng quá lớn đối với Vi Tinh Thể.

Đương nhiên, tu luyện Vi Tinh Thể hết sức khó khăn, chính là loại công pháp không có thời gian ba, năm năm thì nhập môn đều khó có khả năng, bình thường phải luyện mười mấy hai mươi năm thì mới có thể tiểu thành.

Trên Vĩnh Thán Nữ Thần có môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật Vi Tinh Thể này, hơn nữa còn có không ít người đang tu luyện, bởi vì Vi Tinh Thể có năng lực đối kháng với một vài vũ khí có tính phá hư bên trong di tích của Tinh Tộc, cho nên mới được đặc biệt chọn ra đặt ở bên trên Vĩnh Thán Nữ Thần.

Có rất nhiều người nghiên cứu di tích Tinh Tộc đều tu luyện môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này, nhưng mà bởi vì tu luyện cần thời gian quá dài, người chính thức có được một chút thành tựu cũng tương đối ít.

Bên trong đám binh sĩ cũng không có mấy người có thể tu luyện thành, chính thức có thể luyện Vi Tinh Thể đến cảnh giới tiểu thành trở lên, người ở bên trong tổ chuyên gia cũng tương đối nhiều, rất nhiều chuyên gia học giả nghiên cứu di tích Tinh Tộc, đều đã luyện hai mươi ba mươi năm thậm chí càng lâu hơn, có chỗ thành tựu cũng không có gì kỳ quái.

Theo góc độ học cấp tốc thực dụng đến xem, có lẽ nên lựa chọn Tích Ngọc Cốt Quyền, một hai tháng là có thể có chút công dụng, nhưng mà sau khi Hàn Sâm suy nghĩ, hắn vẫn đi đổi lấy Vi Tinh Thể.

Khai quật một cái di tích Tinh Tộc, bình thường đều cần thời gian mấy năm thậm chí là mấy chục năm, Hàn Sâm không biết toàn bộ kiếp sống quân ngũ của mình liệu có dành hết cho quá trình khai quật di tích Tinh Tộc hay không, cho nên tu luyện Vi Tinh Thể một chút cũng không có gì bất lợi, dù sao thì Vi Tinh Thể cũng là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà Liên Minh đặc biệt chuẩn bị cho việc khai quật di tích Tinh Tộc, có thẻ Thánh Đường cũng chưa chắc đã đổi được.

Hơn nữa nguyên bản Hàn Sâm cũng có ý định tu luyện một môn công pháp cải biến tế bào toàn thân, lựa chọn Vi Tinh Thể cũng là ý định mà hắn đã có ngay từ đầu.

Về phần những Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật khác, về sau lại nghĩ biện pháp là được, dù sao trên tay hắn cũng có thẻ Thánh Đường, cùng lắm thì ở trong Tí Hộ Sở giao dịch với người khác, cũng chỉ có một chút phiền toái mà thôi.

Sau khi Hàn Sâm đổi lấy Vi Tinh Thể, rất nhanh Vương Hầu đã nhận được tin tức, cũng chỉ khinh thường hừ lạnh:

- Hiện tại mới đổi Vi Tinh Thể còn có tác dụng gì, luyện ba, năm năm cũng vô dụng, còn muốn trông cậy vào nó để phát huy tác dụng ư?

Đối với lựa chọn của Hàn Sâm, Vương Hầu chỉ cảm thấy có chút quá ngu xuẩn, người lựa chọn giống như vậy, đều là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ hoặc là có chứng ép buộc.

Thoạt nhìn thì tương lai có vẻ rất tốt đẹp, nhưng mà tác dụng thực tế lại cực kì nhỏ, thậm chí có thể nói là không có tác dụng gì, tác dụng kém xa Tích Ngọc Cốt Quyền.

Hàn Sâm không biết cách nghĩ của Vương Hầu, sau khi đổi trở về, hắn liền bắt đầu bắt tay vào nghiên cứu Vi Tinh Thể, trước tiên cẩn thận nhìn Vi Tinh Thể ba lần.

Sau khi trong lòng có bộ khung đại khái, Hàn Sâm mới lấy ra một lọ dịch gen chuyên biệt cho Vi Tinh Thể uống vào, sau đó liền trực tiếp bắt đầu tu luyện Vi Tinh Thể.

Cảm thụ được tế bào trong cơ thể dưới tác dụng của Vi Tinh Thể tựa hồ trở nên sinh động từng chút, trong lòng Hàn Sâm âm thầm vui mừng.

Bên trong Vi Tinh Thể nói rất rõ ràng, nếu như ngay từ đầu đã có thể dẫn phát phản ứng của tế bào, như vậy đã chứng minh thể chất rất thích hợp cho việc tu luyện Vi Tinh Thể, tu luyện sẽ làm chơi ăn thật, càng dễ luyện thành hơn so với người bình thường.

Nhưng mà cho dù là như thế, không có một hai năm, cũng sẽ không có tác dụng gì, môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này vốn cần chậm rãi tu hành quanh năm suốt tháng, nếu không tiến độ quá nhanh, thân thể sẽ không chịu nổi tế bào đột biến, rất có thể khiến cho thân thể sụp đổ.

Hàn Sâm dựa theo công pháp Vi Tinh Thể ghi lại, chú ý đến mỗi một chi tiết nhỏ, trước tiên vận chuyển công pháp một tiểu chu thiên, sau đó đang định chuẩn bị tiến hành tiểu chu thiên thứ hai, lại đột nhiên đã xảy ra dị biến.

Hàn Sâm tu hành Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, lúc này vậy mà tự động vận chuyển, mạnh mẽ sáp nhập vào bên trong dòng chảy nhỏ Vi Tinh Thể, hoặc nói đúng hơn là cắn nuốt dòng chảy nhỏ của Vi Tinh Thể, khiến cho Vi Tinh Thể thoát ly quỹ tích vốn có, vận chuyển theo Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Chương 452: Đột Phá Tầng Thứ Nhất

Lúc trước Hàn Sâm tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, vốn tuổi tác cũng đã hơi lớn, không phải là đặt xuống trụ cột từ nhỏ, hơn nữa thời gian tu luyện cũng tương đối ngắn, lại không có dịch gen chuyên dụng để cải thiện thể chất, tiến độ tu luyện vẫn luôn không tốt, đến hôm nay cũng không thể hoàn thành tầng thứ nhất.

Mắc kẹt ở tầng thứ nhất, vẫn luôn không thể đột phá, hôm nay lúc uống vào dịch gen, tu luyện Vi Tinh Thể, vậy mà Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật ngoài ý muốn bị dẫn động, phát động trùng kích vào cửa ải tầng thứ nhất.

Hiện tại Hàn Sâm cũng chỉ còn lại một loại cảm giác.

Lạnh! Cái lạnh sâu tận trong xương tủy!

Cái loại lạnh này không phải là lạnh từ ngoài vào trong, tựa hồ là lạnh từ trong xương mình thấu ra bên ngoài, giống như mỗi một tấc tế bào trong thân thể đều tản ra khí lạnh thấu xương, khiến cho Hàn Sâm có loại cảm giác cổ quái là mình sẽ biến thành một bức tượng băng.

Muốn ngừng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật lại, nếu không tiếp tục như vậy nữa, Hàn Sâm không biết mình có thể bị chết cóng hay không, nhưng mà Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật lại giống như là ngựa hoang thoát cương, căn bản không chịu sự khống chế của hắn, chỉ là loại hàn ý kia càng ngày càng đậm, khiến cho tinh thần của Hàn Sâm càng ngày càng mơ hồ.

- Không thể ngủ, ngủ rồi sợ rằng sẽ không tỉnh lại được.

Hàn Sâm rất rõ ràng kết cục của người ngủ ở trong đống tuyết là gì, liều mạng muốn khiến mình tỉnh táo hơn một chút.

Mặc dù căn bản không có ích lợi gì, hiện tại ngay cả đầu ngón tay hắn đều không thể động đậy được, toàn thân đều tràn đầy hàn khí, liền không khí ở bên trong gian phòng cũng hạ xuống theo.

Máy điều hòa tự động tựa như không cảm ứng được nhiệt độ biến hóa ở trong phòng, cũng không điều tiết nhiệt độ theo.

- Đáng chết, tại sao ở thời điểm này máy điều nhiệt tự động lại xảy ra vấn đề, chẳng lẽ trời muốn diệt mình hay sao?

Hàn Sâm hận không thể đập nát cái máy điều nhiệt chết tiệt kia, nhưng đáng tiếc hiện tại hắn căn bản không nhúc nhích được.

Đột nhiên một tia linh quang hiện lên trong tâm trí Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn:

- Không đúng, tại sao máy điều nhiệt có thể trùng hợp hỏng mất như vậy, máy điều nhiệt không có biến hóa, chỉ có thể nói là kỳ thật nhiệt độ trong phòng cũng không hề biến hóa, cảm giác rét lạnh mà mình nhận thấy, rất có thể chỉ là ảo giác của mình, cũng không phải nhiệt độ thật sự giảm xuống.

Nghĩ tới điều này, Hàn Sâm cắn răng liều mạng tự nhủ:

- Mình không lạnh… mình không lạnh… tất cả đều là giả… đều là giả dối… đều là ảo giác của mình…

- CMN... lạnh quá…

Hàn Sâm phát hiện loại tự mình thôi miên này cũng không có tác dụng gì, hắn thật sự là lạnh sắp chết rồi, ngay cả trái tim đều giống như đã bị đông lại, máu kết thành băng ngừng lưu động, chân chính lạnh từ trong lòng lạnh ra.

Dần dần, rét lạnh kia tựa hồ chậm rãi thối lui, trên người Hàn Sâm sinh ra một tia ấm áp, giống như là ánh mặt trời trong ngày mùa đông, khiến cho thân thể đang run rẩy xuất hiện một tia ấm áp, mặc dù cũng không nóng rực lên, nhưng lại khiến cho hắn thoải mái cơ hồ rên rỉ thành tiếng.

Thế nhưng mà Hàn Sâm cũng không vì vậy mà vui vẻ, sắc mặt ngược lại càng thêm khó coi, hắn biết cũng phải rét lạnh ở trên người mình đã biến mất.

Hoàn toàn ngược lại, điều này nói rõ là hắn đã cách cái chết không xa nữa, nếu như tiếp tục lún sâu xuống, chẳng mấy chốc sẽ thiếp đi ở trong tia ấm

áp kia, sau đó cũng sẽ không tỉnh lại được nữa, sau khi thi thể được phát hiện, tình trạng sẽ được đánh giá là do chết cóng.

Gắng gượng khiến cho mình không ngủ, nhưng mà ý chí càng ngày càng mơ hồ, rốt cục, Hàn Sâm vẫn không thể ngăn cản nổi cơn buồn ngủ phô thiên cái địa kia.

Cũng không biết là ngủ bao lâu, một lần nữa lúc Hàn Sâm tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái giống như là vừa mới tắm ở trong suối nước nóng đi ra, thoải mái không nói ra được.

- Hả? Mình không chết?

Hàn Sâm có chút không dám tin tưởng giơ hai tay lên, nhéo nhéo mặt của mình, lập tức cảm thấy cực kỳ đau đớn, nhịn không được ôi một tiếng.

- Quả nhiên là không chết, đây không phải đang nằm mơ.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, trước khi hắn bất tỉnh thiếp đi còn cho là mình đã chết chắc rồi, nhưng mà thật không ngờ lại không có xảy ra chuyện gì, giống như hắn mới chỉ ngủ một giấc mà thôi.

Thế nhưng Hàn Sâm lại rõ ràng cảm giác được thân thể của mình tựa hồ có chút không giống, mặc dù không nói rõ được là không giống ở chỗ nào, nhưng mà loại cảm giác này sẽ không sai.

Hàn Sâm không kịp chờ đợi vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, muốn nhìn một chút xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì, ý niệm mới vừa vặn khẽ động, lại chỉ thấy hai tay của mình vậy mà biến thành như băng như ngọc, óng ánh sáng long lanh giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Đôi tay này khiến cho Hàn Sâm nhớ tới lúc trước hắn nhìn thấy Tuyết Long Nhạn, đôi tay của Tuyết Long Nhạn cũng giống thế, chỉ có điều hiện tại đôi tay này của Hàn Sâm càng óng ánh long lanh hơn tay của Tuyết Long Nhạn, vô cùng yêu dị, không giống như tay của nhân loại.

- Tầng thứ nhất… Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật vậy mà đột phá tầng thứ nhất…

Hàn Sâm hưng phấn vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, cả người đều nhanh chóng hóa thành băng ngọc.

- Băng cơ ngọc cốt… đây mới thật sự là băng cơ ngọc cốt… rốt cục mình đã nhập môn…

Hàn Sâm khó có thể ức chế hưng phấn trong lòng, nhìn thân thể yêu dị giống như tinh ngọc của mình, hận không thể cất tiếng cười to ba tiếng.

Kiên trì lâu như vậy, không hề cải tu công pháp khác, hôm nay rốt cục đã đột phá vào tầng thứ nhất, đây là trụ cột quan trọng nhất.

Mặc dù tuổi tác hiện tại của Hàn Sâm vẫn có chút lớn, nhưng đã ở trong phạm vi bình thường, hắn rốt cục đã thuận lợi đặt xuống trụ cột quan trọng nhất của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Cảm thụ được lực lượng cuồn cuộn không dứt tuôn ra trong thân thể, Hàn Sâm nắm chặt nắm đấm lại, mặc dù xương cốt kia trông tới giống như tinh ngọc, nhưng lại mềm dẻo như là gân trâu, cũng không có cảm giác cứng rắn vụng về, ngược lại tựa hồ như trở nên càng thêm nhạy cảm.

Ngừng vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, khiến cho thân thể khôi phục lại trạng thái bình thường, Hàn Sâm chạy đến trước gương dò xét mình trong gương, cũng may mặc dù làn da trắng nõn tinh tế, nhưng mà cũng không có khác biệt quá lớn so với lúc trước, chỉ là đôi mắt càng thêm óng ánh hữu thần, giống như bảo thạch thủy tinh, thoạt nhìn có loại mị lực khó tả.

- Tiếp tục như vậy nữa, thật sự sẽ càng lúc càng giống tiểu bạch kiểm.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút buồn bực, hắn càng hy vọng thân thể mình có thể cường tráng menly hơn.

Nhưng mà việc đó cũng không phải vấn đề gì lớn, không cần phải quá mức để ý tới vẻ bề ngoài, Hàn Sâm một lần nữa vận chuyển Vi Tinh Thể, muốn xác nhận lại một lần xem còn có thể tiếp tục tu luyện hay không.

Rất nhanh Hàn Sâm liền há to miệng, sau khi vận chuyển Vi Tinh Thể, lúc này Hàn Sâm mới phát hiện kinh mạch vận chuyển vốn có của Vi Tinh Thể vậy mà có bộ phận trùng hợp với Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hoặc là nói Vi Tinh Thể chính là một bộ phận của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Sau khi Hàn Sâm vận chuyển Vi Tinh Thể, lập tức cảm giác thân thể của mình trở nên cứng rắn, tế bào tạo thành kết tinh, khiến cho cả người hắn nhìn giống như là một pho tượng tinh thể.

- Vi Tinh Thể… vậy mà xong rồi…

Mặc dù Hàn Sâm có chút không thể tin được, nhưng mà sự thật bày ở trước mắt, hắn xác thực đã luyện thành Vi Tinh Thể, trạng thái hiện tại của Hàn Sâm giống như đúc trạng thái miêu tả trong Vi Tinh Thể.

Người khác cần hai mươi, ba mươi năm chăm chỉ tu luyện mới có thể thành tựu Vi Tinh Thể, Hàn Sâm lại chỉ cần làm như vậy đã luyện thành, khiến cho chính Hàn Sâm cũng có chút không dám tin tưởng.

Nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm liền phát hiện ra, luyện thành Vi Tinh Thể cũng không có gì đáng cao hứng, hiệu quả của Vi Tinh Thể kém xa Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật tầng thứ nhất, chỗ tốt duy nhất, đại khái chính là có thể che dấu chuyện hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Chương 453: Quân Đoàn Nữ Thần

Hàn Sâm ở trên chiến hạm hoàn thành làm việc của mình, lúc có thời gian rảnh, hắn một lần nữa tiến vào thế giới Tí Hộ Sở.

Dương Mạn Lệ đã hoàn thành làm việc hợp nhất, người ở đây đều đã gia nhập vào Quân Đoàn Nữ Thần do Hàn Sâm xây dựng, ký kết hợp đồng chính quy.

Mặc dù Hàn Sâm cần phải cung cấp một bộ phận thịt dị sinh vật có giá thấp, nhưng mà đối với hồi báo lấy được mà nói, những thứ này cũng không

coi vào đâu, sau này lúc đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh, những người này đều sẽ phải xuất lực.

Dương Mạn Lệ nói cho Hàn Sâm, nguyên bản lúc tổ chức thành đoàn thể vẫn không thuận lợi như vậy, về sau là Thanh thúc chủ động vào đoàn đầu tiên, mới thuận lợi tạo thành đoàn đội.

Hàn Sâm gật đầu không nói gì, đây là Ninh gia đang biểu đạt thiện ý với hắn, chỉ là Hàn Sâm cũng không dám thật sự xem Ninh gia thành bạn bè, hắn vẫn biết quá ít đối với những chuyện trước kia, không có cách nào phán đoán rốt cuộc Ninh gia là địch hay là bạn.

- Hiện tại Quân Đoàn Nữ Thần đã kiến tạo xong, kế tiếp cậu có tính toán gì không?

Dương Mạn Lệ nhìn Hàn Sâm hỏi, cô đối với cái tên Quân Đoàn Nữ Thần này có phần không cho là đúng, toàn bộ nữ nhân trong quân đoàn cộng lại cũng không vượt quá mười người, hơn nữa cũng không tìm ra người giống như nữ thần.

Chỉ có điều Hàn Sâm kiên trì muốn dùng cái tên này, Dương Mạn Lệ đối với mấy thứ mang tính hình thức này cũng không có ý kiến gì, cho nên mới dùng một cái tên đoàn đội như vậy.

Dương Mạn Lệ nào biết rằng, ở trong mắt Hàn Sâm, hiện tại thu những đoàn viên này, cũng chỉ là những thành viên vòng ngoài, hắn thật sự đang chuẩn bị thành lập một Quân Đoàn Nữ Thần, tổ chức lên một quân đoàn thuần mỹ nữ Dị Linh.

Đến lúc đó quân đoàn xuất hiện sẽ có 3000 mỹ nữ Dị Linh mở đường, khí thế kia mới thật sự là thoải mái.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là siêu thần thể Đế Linh của hắn thật sự có thể khiến cho Dị Linh thần phục, nếu không đây cũng chỉ là mộng tưởng không thiết thực, đừng nói là một quân đoàn, muốn thu phục vài Dị Linh cũng không dễ dàng gì.

- Trước khiến cho bọn họ tiêu hóa hết nhóm con mồi này đi, sau đó kéo bọn họ đi ra ngoài thao luyện, lại từ bên trong chọn ra một bộ phận tinh anh, tạo thành thành viên chân chính của Quân Đoàn Nữ Thần chúng ta, sau này lại đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh.

Hàn Sâm nguyên bản chuẩn bị đợi Linh đến mới đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh, nhưng trong khoảng thời gian này cũng quá nhàn rỗi, vừa vặn thao luyện bọn họ một chút.

Kỳ thật cũng không cần thao luyện như thế nào cả, người có thể tiến vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, trên cơ bản đều là người đã thực hiện qua nghĩa vụ quân sự hoặc là đang phục vụ quân ngũ, chỉ cần hơi huấn luyện thêm một chút là có thể phối hợp tự nhiên.

Hàn Sâm lại khiến cho Dương Mạn Lệ đi chọn một đội người, chuẩn bị dẫn đội đi ra ngoài săn giết dị sinh vật, cũng thuận tiện nhìn xem trong số những người này đến cùng có người tài có thể sử dụng hay không.

- Hàn thiếu gia, nếu cậu muốn đi săn giết dị sinh vật, tôi biết một chỗ có rất nhiều sinh vật nguyên thủy, cũng rất thích hợp cho nhiều người săn bắn.

Thanh thúc nghe thấy Hàn Sâm muốn dẫn đội đi săn bắn, liền nói cho Hàn Sâm một chỗ.

Hàn Sâm nghe xong cũng cảm thấy không tệ, khiến cho Thanh thúc dẫn đường, đoàn người hướng về khu vực sông băng mà Thanh thúc nói tới xuất phát.

Mặc dù đây là khu vực sông băng, nhưng rất ít khi xảy ra chuyện như là tuyết lở hoặc là sông băng đứt gãy, Hàn Sâm đối với chuyện này cũng không có gì phải lo lắng, trên đường đi cũng gặp mấy con Băng Giáp Thú, Hàn Sâm lười tự mình ra tay, chỉ cưỡi ở trên lưng Kim Mao Hống, vừa đọc sách vừa ăn thịt khô do đùi Ma Huyết Điêu chế thành, nhìn những thành viên trong đoàn chém giết Băng Giáp Thú.

Hàn Sâm trong kho tư liệu trên Vĩnh Thán Nữ Thần đã điều tra tư liệu về thú hồn Ma Văn, xác thực là đã tra được một ít tư liệu liên quan tới phương diện này.

Thú hồn Ma Văn ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở vẫn chưa từng có ai phát hiện ra, về sau mới từ từ xuất hiện ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, hơn nữa chỉ có dị sinh vật cấp biến dị hoặc là cấp thần huyết, mới có thể xuất hiện thú hồn Ma Văn.

Tác dụng của thú hồn Ma Văn rất phức tạp, có thể nói là không có năng lực cố định, bởi vì thú hồn Ma Văn khác nhau sẽ có tác dụng khác nhau, nói tóm lại, thú hồn Ma Văn sẽ giao phó cho người sử dụng nó một loại năng lực thiên phú.

Ví dụ như loại Bạo Hùng Văn, có thể khiến cho người sử dụng gia tăng lực lượng, còn có Phong Ma Thú Văn, có thể khiến cho người sử dụng gia tăng tốc độ.

Bởi vì lúc trước chưa có ai săn giết qua Ma Huyết Điêu, Hàn Sâm cũng không biết năng lực thiên phú của Ma Huyết Điêu Văn rốt cuộc là cái gì, trong khoảng thời gian này hắn vẫn đang quan sát, nhưng mà cũng không phát hiện ra mình đạt được thiên phú gì đặc biệt.

- Thiên phú của Ma Huyết Điêu Văn đến cùng là cái gì đây?

Hàn Sâm nghĩ không ra kết quả, chỉ có thể tạm thời để qua một bên.

Hiện tại Hàn Sâm mới biết làm đoàn trưởng thật ra là một chuyện rất thoải mái, nhìn một đám thủ hạ đang anh dũng chém giết dị sinh vật, mà thịt dị sinh vật bọn họ chém giết, trong đó có hơn phân nửa đều sẽ rơi vào túi Hàn Sâm.

Hiện tại người của Quân Đoàn Nữ Thần vẫn còn ít, chờ sau này nếu như có thể phát triển trở thành đại đoàn hơn ngàn người hoặc trên vạn người, chỉ là đoàn viên mỗi ngày săn giết dị sinh vật chia tới, đều có thể mang đến cho Hàn Sâm một món thu nhập khổng lồ.

Đoàn viên cũng không phải là không có chỗ tốt, so với việc tự mình đi săn bắn, săn bắn cùng đoàn đội có hiệu suất cao hơn nhiều, thu nhập không hề ít hơn so với tự mình đi ra ngoài săn bắn, thậm chí có khả năng còn nhiều hơn, hơn nữa càng thêm an toàn.

Đương nhiên, bởi vì điều kiện nơi này tương đối gian khổ, đại bộ phận khu vực đều chưa từng được khai phá, hiện tại cao thủ quả thực là quá ít, nếu như tổ chức thành đoàn thể đi ra ngoài không có cao thủ áp trận, vạn nhất gặp phải sinh vật biến dị hoặc là sinh vật thần huyết lợi hại, rất dễ gặp phải đoàn diệt.

Trước kia bọn họ không dám trắng trợn đi ra săn bắn như vậy, sợ đưa tới đàn thú, hiện tại cùng Hàn Sâm nghênh ngang đi ra săn bắn, mặc dù trong lòng hết sức thấp thỏm không yên, nhưng vẫn cảm thấy thoải mái hơn việc lén lén lút lút trước kia.

- Hàn thiếu gia, chúng ta săn bắn ở vùng này đi, nếu đi tiếp về phía trước, rất có thể sẽ gặp phải sinh vật biến dị.

Thanh thúc đang dẫn đường ngừng lại nói với Hàn Sâm.

- Tiếp tục đi lên phía trước, có sinh vật biến dị là tốt nhất.

Hàn Sâm mệnh lệnh cho đội ngũ tiếp tục đi tới, hắn không có hứng thú gì nhiều đối với việc săn giết sinh vật nguyên thủy.

Mặc dù tuân theo mệnh lệnh của Hàn Sâm tiếp tục đi tới, nhưng mà trong lòng rất nhiều người lại âm thầm bồn chồn, con mắt thỉnh thoảng vẫn hết nhìn đông tới nhìn tây, sợ thật sự gặp phải sinh vật biến dị.

Ở đây người chân chính có năng lực chiến một trận với sinh vật biến dị chỉ có Thanh thúc, nếu những người khác chống lại sinh vật biến dị, mười phần đều là đưa mạng cho sinh vật biến dị mà thôi.

Mặc dù Dương Mạn Lệ muốn khuyên can Hàn Sâm, nhưng mà cô biết cho dù mình khuyên cũng vô dụng, Hàn Sâm căn bản sẽ không nghe theo cô, cho nên cô dứt khoát không khuyên nữa.

Thanh thúc thì lại không nói hai lời, tiếp tục ở phía trước dẫn đường, giống như chỉ cần Hàn Sâm sai bảo, dù là núi đao biển lửa ông ta vẫn sẽ đi lên phía trước.

Hàn Sâm tiếp tục xem sách của hắn, là một quyển cổ văn hắn mang tới, chỉ cần có thời gian rãnh rỗi là Hàn Sâm sẽ học tập cổ văn, hy vọng có thể sớm đọc hiểu được bộ Động Huyền Kinh kia.

Chỉ có điều Động Huyền Kinh thật sự quá khó hiểu, cho đến hiện tại Hàn Sâm cũng chỉ có thể xem hiểu được một phần nhỏ, hơn nữa còn không hiểu được ý tứ chân chính.

Đột nhiên, phía trước truyền đến tiếng bước chân ầm ầm cùng tiếng thú rống, chỉ thấy xa xa có một con voi lớn lông trắng giống như đang phát điên lao đến bên này, ở bên trên sông băng lưu lại từng dấu băng vỡ vụn cực lớn, giống như sông băng ở xung quanh đều đang run rẩy theo, chấn cho bông tuyết bay múa tứ tán, khí thế cực kỳ kinh người.

- Bạch Mao Mãnh!

Không biết là ai kinh hãi hét to một tiếng, mọi người lập tức chạy tứ tán, giống như một đám người ô hợp.

Chương 454: Giết Sinh Vật Biến Dị

Hàn Sâm nhìn thấy phần lớn người đều đang chạy trốn, chỉ có số ít mấy người như Dương Mạn Lệ, Thanh thúc cùng Hứa Du vẫn ở bên cạnh hắn, triệu hồi ra thú hồn chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng mà bọn Hứa Du lại vô cùng sợ hãi, liền tay nắm binh khí đều đang run rẩy.

Mà những người khác thì người này chạy còn nhanh hơn người kia, đối với chuyện này Hàn Sâm cũng không ngoài ý muốn, những người này sớm đã bị mài nhẵn không còn chút tự tin nào nữa, gặp phải nguy hiểm có phản ứng như vậy cũng là chuyện rất bình thường.

Trong lòng Hàn Sâm đã tính bọn họ vào hàng ngũ tạp binh, về sau chắc chắn là sẽ không chính thức dụng tâm bồi dưỡng bọn họ, về phần mấy

người trẻ tuổi bọn Hứa Du, mặc dù hết sức sợ hãi, nhưng vẫn không chạy trốn, đều vây quanh ở bên cạnh Hàn Sâm.

Mấy người này, Hàn Sâm có ý định sẽ cẩn thận tài bồi, về sau có thể trở thành đội trưởng hoặc là tổ trưởng, dẫn đầu tất cả nhân mã của Quân Đoàn Nữ Thần.

Mặc dù tuổi tác của bọn họ rất trẻ, tố chất thân thể cũng không bằng những người nhiều tuổi trốn chạy kia, nhưng mà đây không phải là vấn đề, Hàn Sâm có thể dùng thịt tăng gen bọn họ lên.

Tố chất thân thể cùng tu vi võ học đều có biện pháp tăng lên, nhưng mà nhân phẩm lại không dễ dàng bồi dưỡng được như vậy, theo Hàn Sâm, những người trẻ tuổi như bọn Hứa Du đều là nhân tài hiếm có.

- Lùi lại!

Hàn Sâm quát to một tiếng, khiến cho bọn Hứa Du lùi sang hai bên, tự hắn cưỡi Kim Mao Hống vọt thẳng tới con Bạch Mao Mãnh kia.

Bọn Hứa Du đều kinh hãi nhìn Hàn Sâm, Bạch Mao Mãnh chính là sinh vật biến dị, hơn nữa lực lượng ở trong số những sinh vật biến dị cũng là tồn tại đỉnh cấp, dù là nhân vật như Thanh thúc cũng không dám chính diện chống lại Bạch Mao Mãnh, nhưng Hàn Sâm lại thẳng tắp vọt tới như vậy.

Thanh thúc nhìn Hàn Sâm, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, dùng âm thanh mà cơ hồ chỉ ông ta mới có thể nghe được tự lẩm bẩm:

- Cậu ta thật sự là hậu nhân của Hàn giáo quan hay sao?

Dương Mạn Lệ kéo cung tên ra, nhắm ngay vào con mắt của Bạch Mao Mãnh, lúc cần thiết có thể trợ giúp Hàn Sâm một chút.

Nhưng mà cung tên mà hiện tại cô ta đang sử dụng, vẫn là cung tên thú hồn thần huyết mang lên từ không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, đối với sinh vật biến dị ở không gian thứ hai như Bạch Mao Mãnh cơ hồ không có tác dụng gì quá lớn.

Tốc độ của Kim Mao Hống vẫn không giảm, nếu xét đơn thuần hình thể, Kim Mao Hống không thua kém gì Bạch Mao Mãnh, Kim Mao Hống vừa chạy như điên thân thể vừa phồng lớn lên, lúc sắp đụng tới Bạch Mao Mãnh, nó đã lớn giống như một ngọn núi nhỏ, còn lớn hơn Bạch Mao Mãnh mấy lần.

Bạch Mao Mãnh so sánh với Kim Mao Hống, lập tức có vẻ hơi nhỏ nhắn, giống như là môt con voi vừa mới sinh ra so sánh với một con voi trưởng thành vậy.

Bành!

Hai con mãnh thú hung hăng đụng vào nhau, mặc dù hình thể của Kim Mao Hống lớn hơn Bạch Mao Mãnh rất nhiều, thế nhưng mà cũng không chiếm được lợi thế, cơ hồ là giống như Bạch Mao Mãnh đều đồng thời lùi ra đằng sau vài bước.

Rống!!!

Kim Mao Hống không cam lòng rống lên, nó ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở là tồn tại vương giả tuyệt đối, không ai có thể ngăn cản khí thế của nó, hôm nay lại bị một con Bạch Mao Mãnh đụng lui về phía sau, khiến nó hết sức tức giận.

Con Bạch Mao Mãnh kia cũng gầm rống lên một tiếng, một lần nữa đánh tới Kim Mao Hống.

OÀ..ÀNH!

Hai con thú giống như viễn cổ hung thú một lần nữa đụng vào nhau, phát ra tiếng vang đáng sợ khó có thể tưởng tượng, sông băng bốn phía đều bị chấn cho chia năm xẻ bảy, bông tuyết tung tóe khắp nơi.

OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH!

Kim Mao Hống cùng Bạch Mao Mãnh đều chiến tới say máu, ai cũng không chịu nhượng bộ nửa phần, liều mạng đụng vào nhau, quả thực giống như hai con trâu đực liều mạng giành quyền giao phối.

Bọn Hứa Du cũng thấy choáng váng, bọn họ đã thấy nhiều tọa kỵ rồi, nhưng mà vẫn chưa từng thấy qua một con tọa kỵ nào có thể chính diện đối chiến với dị sinh vật, quả thực là không có cách nào tưởng tượng được.

Thông thường thì tọa kỵ sẽ không có tính công kích gì cả, cũng sẽ không chủ động công kích địch nhân, nhưng con sư tử tọa kỵ màu vàng to lớn này hiển nhiên có chút khác biệt.

Những người trốn chạy kia, nhìn thấy chuyện phát sinh ở bên này, cũng đều dần dần ngừng bước chân trốn chạy, vẻ mặt khó có thể tin nhìn Kim Mao Hống đang chọi nhau với Bạch Mao Mãnh.

- Đây chính là sinh vật biến dị Bạch Mao Mãnh đó, con tọa kỵ kia đến cùng là thứ gì? Lại có thể chọi cứng với Bạch Mao Mãnh, chẳng lẽ đó là một con tọa kỵ biến dị hay sao? Cho dù là tọa kỵ biến dị cũng không thể chính diện chọi cứng với dị sinh vật giống như vậy được.

Sắc mặt của mọi người đều trở nên cực kỳ cổ quái, ánh mắt nhìn về phía Kim Mao Hống cũng vô cùng phức tạp.

Xác thực là giống như suy nghĩ của bọn họ, nếu như đổi thành tọa kỵ khác, dù là tọa kỵ biến dị ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng không dám chọi cứng cùng Bạch Mao Mãnh như vậy.

Tọa kỵ chính là tọa kỵ, nếu như đã trở thành thú hồn tọa kỵ, mặc kệ nguyên bản là dị sinh vật hung hãn cỡ nào đều sẽ mất đi hung tính, giống như là sư tử biến thành động vật ăn cỏ vậy, ngoại trừ thể chất mạnh mẽ vẫn còn, đã không còn năng lực giết chóc giống như động vật ăn thịt nữa.

Chỉ là Kim Mao Hống lại khác, mặc dù nó là thú hồn tọa kỵ, nhưng lại vẫn bảo trì một bộ phận hung tính, hơn nữa thể chất cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù đã mất đi một bộ phận năng lực công kích, nhưng mà chỉ dựa vào khí lực đáng sợ như vậy, liền không phải dị sinh vật bình thường có thể chống lại.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm thở dài, dù sao thì Kim Mao Hống cũng chỉ là sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, mặc dù đặc biệt, nhưng mà thể chất cũng có hạn, cuối cùng vẫn có chút không bằng Bạch Mao Mãnh.

Mắt thấy Kim Mao Hống dần dần không ngăn cản nổi công kích của Bạch Mao Mãnh, bị đụng càng ngày càng lui xa hơn về phía sau, phát ra từng tiếng gào rú tức giận không cam lòng, liền Hàn Sâm cũng không nhịn được có chút im lặng.

Tưởng tượng tới con Kim Mao Hống tung hoành trên trời dưới đất năm đó kia, không ai có thể ngăn cản khí thế bá đạo của một trảo của nó, hiện tại thú hồn Kim Mao Hống quả thật có chút quá oan uổng rồi.

- Nếu như tinh thể màu đen thật sự có thể trợ giúp thú hồn ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở tiến hóa thành thú hồn ở trong không gian thứ hai, kế tiếp nhất định phải khiến cho Kim Mao Hống tiến hóa trước.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, thật sự không thể khiến cho Vương thú đã từng vô địch thiên hạ này phải chịu uất ức như vậy được.

Trong lòng Hàn Sâm nghĩ như vậy, người lại không tiếp tục ngồi nhìn Kim Mao Hống đụng nhau với Bạch Mao Mãnh nữa, trong nháy mắt Kim Mao Hống đụng nhau với Bạch Mao Mãnh một lần nữa, Hàn Sâm từ trên đỉnh đầu Kim Mao Hống nhảy lên một cái, giống như một ngôi sao chổi xông về phía Bạch Mao Mãnh.

Tố chất thân thể của Bạch Mao Mãnh còn mạnh hơn Kim Mao Hống, trong lúc va chạm, mặc dù không chật vật giống như Kim Mao Hống, nhưng vẫn bị đụng cho thân thể lảo đảo.

Mà ngay trong nháy mắt này, Hàn Sâm đã vọt tới trước mặt nó, trong tay nắm dao găm Cổ Huyền Lang, cả người lập tức đâm vào bên trong con mắt to lớn giống như bánh xe kia.

Rống!

Móng trước của Bạch Mao Mãnh giơ lên, máu trong mắt chảy ra thành sông, phát ra tiếng kêu kinh thiên thảm thiết.

Thế nhưng mà một giây sau, bụng của Bạch Mao Mãnh thoáng cái từ bên trong bị rạch ra một lỗ hổng lớn, một bóng người dầm dề máu từ trong đó vọt ra.

OÀ..ÀNH!

Bạch Mao Mãnh ầm ầm ngã xuống đất, khiến cho vụn băng bông tuyết bắn ra, bóng người dầm dề máu kia nhìn cũng không nhìn thi thể của Bạch Mao Mãnh, tiện tay lau sạch dao găm đi về phía mọi người.

Cơ hồ không ai có thể quên hình ảnh vào giờ phút này, dị sinh vật cực lớn đã chết đi cùng bóng người dầm dề máu kia, vào giây phút này đã trở thành vĩnh hằng, khắc vào trong trong trí nhớ của tất cả mọi người.

Chương 455: Đại Ca Mang Theo Tôi Với

Từ sau lần săn giết Bạch Mao Mãnh, Hàn Sâm đã chính thức dựng lên uy danh ở trong Quân Đoàn Nữ Thần, chính thức khiến cho mọi người đồng ý với địa vị đoàn trưởng của hắn, thậm chí những người trẻ tuổi lúc nhắc tới Hàn Sâm thì trên gương mặt đều là vẻ sùng bái.

Quân Đoàn Nữ Thần cũng dần dần có một chút lực liên kết, Hàn Sâm đối với những thành viên chịu xuất lực cho Quân Đoàn Nữ Thần cũng không keo kiệt ban thưởng, đó chính là thịt của những dị sinh vật đó.

Đặc biệt là một đám thanh niên dám đánh dám liều như bọn Hứa Du, Hàn Sâm đều nói Dương Mạn Lệ trọng điểm quan sát bồi dưỡng.

Hàn Sâm đến, khiến cho chỗ này xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, mặc dù vẫn không dám đi tới những địa phương quá xa để săn bắn, cũng không dám tới gần khu vực Tí Hộ Sở Dị Linh, nhưng mà lúc có Hàn Sâm dẫn đội, đã có thể săn giết rất nhiều dị sinh vật bình thường cùng nguyên thủy bên trong dãy núi bốn phía.

Điều này khiến cho Tiến Hóa Giả ở đây thấy được một tia hi vọng, không cần tiếp tục đần độn u mê sống qua ngày nữa.

Rất nhiều người đã mất đi hi vọng, đã rất lâu không tiến vào Tí Hộ Sở, sau khi nghe được tin tức này, đều một lần nữa tiến vào Tí Hộ Sở, muốn nhìn một chút xem có phải thật sự giống như trong truyền thuyết hay không.

Kết quả lại khiến cho bọn họ mừng như điên, thế giới băng tuyết bị cô lập này, đã không còn cô tịch như ngày xưa nữa, khắp nơi đều có thể nhìn thấy thân ảnh sinh động của mọi người, mặc dù không có biện pháp so với căn cứ lớn của nhân loại, nhưng mà đã không còn khiến cho mọi người tuyệt vọng nữa, ngày càng có nhiều người một lần nữa dấy lên hy vọng đầu nhập vào Quân Đoàn Nữ Thần.

Càng ngày càng có nhiều người báo tin cho nhau, khiến cho những người đã mất đi hy vọng đó một lần nữa tiến vào trong Tí Hộ Sở, cũng khiến cho Quân Đoàn Nữ Thần càng ngày càng lớn mạnh.

Hơn nữa đã có lượng lớn thịt dị sinh vật, thương nhân và kẻ có tiền cũng bắt đầu hành động, khiến cho giao dịch trở nên thường xuyên hơn, mọi người ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại cũng trở nên nhiều hơn.

Chỉ là bởi vì bình thường Hàn Sâm thật sự rất ít xuất hiện, đại đa số người đều chỉ biết tới cái tên Hàn Sâm này, nhưng căn bản bộ dạng của Hàn Sâm ra sao cũng không biết.

Nhiều người đã xem Hàn Sâm như truyền thuyết, một cái truyền thuyết còn sống.

Một Tiến Hóa Giả mới vừa tiến vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở không tới mấy tháng, vậy mà dùng sức một mình, khiến cho một căn cứ nhân loại một lần nữa trở nên có sức sống, mang tới hi vọng cho rất nhiều người đã tuyệt vọng, đây hoàn toàn đã là một cái truyền thuyết.

Hiển nhiên rất nhiều người nhận thức vị phó đoàn trưởng Dương Mạn Lệ này, rất nhiều người cho rằng sở dĩ có cái tên Quân Đoàn Nữ Thần này, cũng là bởi vì có sự tồn tại của Dương Mạn Lệ, cho rằng Dương Mạn Lệ là bạn gái của Hàn Sâm, là nữ chủ nhân của Quân Đoàn Nữ Thần.

Dương Mạn Lệ đương nhiên cũng đã nghe qua loại lời đồn này, ban đầu còn hết sức tức giận, nhưng mà thật sự khó có thể ngăn cản tất cả mọi

người, thời gian lâu dài, cô ta cũng lười đi cải chính.

- Đại ca, thật là anh hả, tôi có thể tìm được tổ chức rồi.

Ngày hôm nay, Hàn Sâm vừa mới từ Liên Minh truyền tống vào trong thế giới Tí Hộ Sở, đột nhiên nhìn thấy một người chạy đến, nước mắt nước mũi tèm lem ôm lấy đùi Hàn Sâm.

- Chu Đình?

Hàn Sâm nhìn rõ ràng người ở trước mặt, không khỏi ngây ra một lúc, hắn thật sự không nghĩ đến, vậy mà ở chỗ này lại gặp được Chu Đình.

- Cậu còn dám xuất hiện ở trước mặt tôi? Tưởng rằng tôi không dám giết cậu à?

Hàn Sâm lạnh mặt nhìn Chu Đình nói.

- Đại ca, sống ở địa phương quỷ quái này thật sự không có ý nghĩa gì, không thể đi theo đại ca lăn lộn, còn không bằng chết đi cho xong, anh muốn giết cứ giết đi!

Chu Đình vẫn ôm đùi Hàn Sâm không tha.

Hàn Sâm không khỏi cười thầm trong lòng:

- Thằng này vậy mà cũng xui xẻo đến nơi này, khẳng định là đã chịu không biết bao nhiêu đau khổ, thoạt nhìn giống như là sắp điên rồi.

- Cậu đến đây lúc nào, sao tôi vẫn không thấy cậu?

Hàn Sâm đưa Chu Đình đến một chỗ không có ai, đánh giá Chu Đình hỏi.

- Lần đó sau khi tôi trốn đi liền trực tiếp đi tới không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, không ngờ lại đến một địa phương quỷ quái như vậy, đi ra ngoài săn giết một sinh vật nguyên thủy đều phải lấy mạng ra liều, lâu như vậy rồi mà ngay cả gen bình thường của tôi vẫn chưa đầy, đây quả thật không phải là nơi để con người ở. Hai tháng trước tôi đi ra một chuyến, kết quả bị một con sinh vật biến dị đuổi đến mức trên trời không còn đường chạy, địa ngục

không có cửa vào, thiếu chút nữa đã chết ở bên ngoài, hôm trước mới vất vả chạy trở về, nghe nói chuyện của đại ca, liền ngay ở truyền tống trận một mực đợi đại ca…

Chu Đình nước mũi nước mắt tèm lem nói.

Hàn Sâm đương nhiên sẽ không tin tưởng Chu Đình hoàn toàn, thằng này rất gian trá, một thân đều là độc, lại am hiểu bày mưu nghĩ kế, là nhân vật hung ác kéo xuống da mặt là giết người không chớp mắt, tuyệt đối là một tên vô cùng nguy hiểm.

Nhưng mà Hàn Sâm vẫn không có ý muốn giết chết Chu Đình, mặc dù thằng này rất nguy hiểm, nhưng Hàn Sâm vẫn không để vào trong mắt, hơn nữa hắn còn biết rất nhiều chuyện mà Hàn Sâm cấp bách muốn biết, ví dụ như chuyện về Hàn Kính Chi.

Chu Đình là con riêng của Trần gia, hình như Trần gia cũng biết chuyện năm đó, chỉ là không biết vai trò của Trần gia ở trong đó là thế nào mà thôi.

Hàn Sâm rất hoài nghi, nhân vật đời trước của Trần gia, rất có thể cũng là một thành viên của tiểu tổ đặc công điều tra số bảy.

- Cậu muốn theo tôi lăn lộn sao, dựa vào cái gì mà muốn tôi thu cậu?

Hàn Sâm cười mà không phải cười nhìn Chu Đình, mặc kệ cậu ta có mục đích gì, trước tiên từ trên người cậu ta ép ra chỗ tốt rồi nói sau.

- Đại ca, mặc kệ như thế nào thì tôi cũng có tác dụng hơn đám người bình thường kia chứ?

Chu Đình mở trừng hai mắt nói.

- Cũng nguy hiểm hơn nhiều.

Hàn Sâm nhàn nhạt tiếp một câu.

Chu Đình lập tức cười khổ nói:

- Hàn thiếu gia, Hàn đại ca của tôi, anh là hậu nhân của Hàn giáo quan, tôi nào dám có tâm tư gì đối với anh. Nếu tôi thật sự làm cái gì, đến lúc đó đừng nói là anh không thích, lão đầu tử nhà tôi đều sẽ không tha cho tôi, không đánh gãy ba cái chân của tôi thì sẽ không bỏ qua.

- Tin tức của Trần gia các cậu cũng rất linh thông, nhưng mà tôi không nhớ rõ là Hàn gia chúng tôi cùng Trần gia của các cậu đâu có giao tình gì.

Hàn Sâm vẫn lạnh lùng, hiện tại ai cũng muốn giao hảo với Hàn Kính Chi, hắn cũng không phân biệt ra được ai thật ai giả, dứt khoát không tin ai hết.

- Chẳng lẽ Hàn giáo quan chưa từng nói qua, tổ tiên của nhà tôi cũng là một thành viên của khoa điều tra đặc công, là đồng nghiệp của của Hàn giáo quan hay sao?

Chu Đình vội vàng nói.

- Không biết.

Hàn Sâm cũng không nhiều lời, nhưng trong lòng thầm nghĩ:

- Quả là thế, Trần gia cũng là một thành viên của khoa điều tra đặc công năm đó.

- Cậu nói những thứ này cũng vô dụng, đến chút thực tế đi, muốn cùng tôi lăn lộn cũng không phải là không thể, nhưng không có phí nhập hội thì khẳng định không được rồi.

Hàn Sâm nhìn Chu Đình nói.

Chu Đình lộ ra vẻ đau khổ nói:

- Sau khi đi vào địa phương quỷ quái này, chỗ tốt gì tôi cũng không mò được, thú hồn mang theo từ không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở cũng đã bị hủy diệt toàn bộ rồi, hiện tại tôi thật sự là nghèo mạt rệp rồi, anh muốn tiền không? Cần bao nhiêu, bao nhiêu tôi cũng cho.

- Không phải cậu còn có Kinh Thiên Thất Chiết sao.

Hàn Sâm đột nhiên nói một câu.

Hàn Sâm đối với Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia vẫn vô cùng nhớ thương, mặc dù có được cánh thú hồn cũng có thể bay, nhưng mà tốc độ bay của cánh thú hồn căn cứ vào độ mạnh yếu của bản thân thú hồn để quyết định, không phải do sức mạnh của bản thân quyết định, cho nên Hàn Sâm vô cùng có hứng thú với Kinh Thiên Thất Chiết mà bản thân có thể khống chế kia.

Chỉ là Kinh Thiên Thất Chiết là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật bí truyền của Trần gia, người ngoài căn bản không học được, hiện tại có một cơ hội như vậy, Hàn Sâm muốn tìm Chu Đình một chút, nhìn thử xem mình có khả năng học được Kinh Thiên Thất Chiết hay không.

Chương 456: Bán Bộ Vân

- Mặc dù Kinh Thiên Thất Chiết là bí truyền của Trần gia, nhưng đại ca muốn học cũng không phải là không được, tuy nhiên dù sao cũng là bí truyền của Trần gia, tổ tiên Trần gia có gia quy, tuyệt không thể truyền Kinh Thiên Thất Chiết cho người ngoài, nếu đại ca muốn học, trước tiên cần phải oan ức đại ca bái nhập làm môn hạ đệ tử của Trần gia tôi rồi.

Chu Đình nói.

Mặc dù Chu Đình chưa nói là không thể, nhưng mà Hàn Sâm khẳng định không có khả năng bái nhập làm môn hạ của Trần gia, cũng chẳng khác nào nói là không được.

- Như vậy tức là không cần phải nói nữa rồi?

Hàn Sâm quay người liền chuẩn bị đi.

- Đừng đừng đừng, nghe lời tôi nói đi, cho dù tôi không để ý gia quy truyền cho anh, nhưng mà bản thân tôi cũng chỉ biết ba tầng đầu, cũng chỉ được tính là Kinh Thiên Tam Chiết mà thôi. Hơn nữa không có dịch gen bí chế

của Trần gia phối hợp, cũng không có khả năng luyện thành, tôi chịu giao cho anh cũng vô dụng mà thôi.

Chu Đình thấy Hàn Sâm còn muốn đi, lại vội vàng nói tiếp:

- Đại ca nghe lời tôi đi, đoạn thời gian trước lúc tôi bị con sinh vật biến dị kia đuổi theo chạy trốn tứ phía, phát hiện ra một chỗ tốt, đại ca nhất định sẽ cảm thấy hứng thú đối với chỗ đó, không bằng tôi dẫn anh đi xem? Nếu anh cảm thấy phù hợp, vậy để cho tôi gia nhập Quân Đoàn Nữ Thần, nếu như cảm thấy không có tác dụng gì, tôi sẽ không nói hai lời quay đầu đi ngay.

- Địa phương tốt gì?

Hàn Sâm nhìn Chu Đình hỏi.

- Sào huyệt dị sinh vật.

Chu Đình thấp giọng nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm có chút giật mình nhìn Chu Đình, tìm được sào huyệt dị sinh vật chẳng khác nào đã tìm được một cái thú hồn thần huyết, vận may của tên Chu Đình này vậy mà tốt như vậy.

- Dẫn tôi đi xem trước đã.

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói ra.

Hắn cũng không sợ Chu Đình nói dối, cho dù gặp được sinh vật thần huyết, hắn cũng có năng lực tự vệ.

Hiện tại chỉ sợ là ở bên trong sào huyệt dị sinh vật kia có sinh vật thần huyết, thậm chí là sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu như vậy, Hàn Sâm muốn đánh nát trứng dị sinh vật ở bên trong sẽ rất khó khăn.

Chu Đình mang theo Hàn Sâm ra ngoài hầm băng, dọc theo núi tuyết đi vào bên trong dãy núi.

Hàn Sâm chê y đi quá chậm, trực tiếp triệu hoán ra Kim Mao Hống, lại bảo Chu Đình cùng ngồi lên.

- Đại ca, tọa kỵ này của anh quá phong cách, bán hay không? Giá tiền tùy anh ra.

Chu Đình lộ ra vẻ hâm mộ nhìn Kim Mao Hống nói.

- Thứ này không bán, nhưng mà nếu cậu muốn mua thú hồn, chỗ này của tôi còn có một con.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, lần trước hắn lấy được thú hồn Bạo Tẩu Băng Giáp Thú giữ lại cũng không có tác dụng gì, nếu như Chu Đình chịu ra giá cao, bán cho y cũng được.

- Thú hồn gì? Là thú hồn biến dị hay là thú hồn thần huyết?

Chu Đình lập tức lộ ra vẻ hưng phấn nhìn Hàn Sâm, y cũng quá nghèo, ở địa phương quỷ quái này muốn kiếm được một cái thú hồn rất khó khăn, thú hồn mà y mang tới đều đã bị hủy, không có thú hồn dùng thì luôn cảm thấy có chút không quá an tâm.

- Thú hồn Băng Giáp Thú cấp nguyên thủy.

Hàn Sâm nói.

Chu Đình hơi có chút thất vọng, nhưng mà vẫn nói ra:

- Thú hồn Băng Giáp Thú cũng không tệ, là thú hồn khôi giáp, lực phòng ngự trong số những thú hồn cấp nguyên thủy cũng rất mạnh mẽ, 100 vạn anh xem có được hay không?

Một trăm vạn mua một cái thú hồn cấp nguyên thủy, mặc dù là thú hồn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, nhưng giá tiền này cũng đã rất cao rồi.

Bởi vì thú hồn ở nơi này vô cùng thiếu thốn, nếu như đổi thành căn cứ nhân loại cỡ lớn khác, thú hồn cấp nguyên thủy cũng chỉ có thể bán được chừng mười vạn.

- Thú hồn Băng Giáp Thú Bạo Tẩu.

Hàn Sâm lại nói thêm hai chữ.

Chu Đình lập tức mở to hai mắt, chảy nước miếng nói:

- Đại ca, anh lấy được thú hồn Băng Giáp Thú Bạo Tẩu?

Trong số những dị sinh vật cấp nguyên thủy, có khoảng một phần mười tỷ lệ dị sinh vật xuất hiện gen sinh mệnh trạng thái bạo tẩu, tỷ lệ cho ra thú hồn sau khi giết lại càng thấp tới đáng thương.

Cho nên bình thường thú hồn Bạo Tẩu còn đắt hơn thú hồn đồng cấp bình thường gấp bội.

Đương nhiên, năng lực của thú hồn Bạo Tẩu cũng mạnh hơn thú hồn bình thường rất nhiều.

Giống như là thú hồn Băng Giáp Thú, thú hồn Băng Giáp Thú bình thường sau khi hóa thành khôi giáp thì đại khái cũng chỉ có thể bao trùm ở ba bốn mươi phần trăm thân thể, mà thú hồn Băng Giáp Thú Bạo Tẩu sau khi hóa thành áo giáp, tỉ lệ bao trùm có thể đạt tới 95% trở lên, lực phòng ngự cũng được thừa hưởng không nhỏ từ Băng Giáp Thú, không chênh lệch với áo giáp biến dị cấp thấp là bao, giá trị đương nhiên cao hơn thú hồn Băng Giáp Thú bình thường rất nhiều.

- Cậu đoán xem?

Hàn Sâm trực tiếp gọi thú hồn Băng Giáp Thú Bạo Tẩu ra, khôi giáp băng tinh dầy nặng lập tức bao trùm toàn thân hắn.

Nhưng mà áo giáp như vậy lại không có tác dụng lớn đối với Hàn Sâm, cái áo giáp này còn không mạnh bằng lực phòng ngự của bản thân hắn, đặc biệt là hiện tại Hàn Sâm lại luyện Vi Tinh Thể, cái áo giáp này lại càng giống như gân gà.

Nếu như là áo giáp biến dị đỉnh cấp hoặc là áo giáp thần huyết thì cũng có thể mặc thử, nhưng đáng tiếc hiện tại lại không có.

- Đại ca, anh ra giá đi.

Con mắt của Chu Đình đều trợn lên rồi.

- Cậu không dám truyền Kinh Thiên Thất Chiết ra bên ngoài tôi cũng không ép cậu, nhưng mà Trần gia vẫn có thể dạy thân pháp Tiến Hóa Giả cấp độ S chứ?

Hàn Sâm nhìn Chu Đình nói.

Mặt Chu Đình lập tức biến thành trái mướp đắng, do do dự dự nói:

- Chuyện này… thôi được rồi… tôi cũng không phải rất cần thú hồn…

Hàn Sâm tự nhiên hiểu ý của Chu Đình, một cái thú hồn Băng Giáp Thú Bạo Tẩu nhiều lắm là cũng chỉ bán tới 1000 vạn, bởi vì thú hồn ở đây quá mức thưa thớt.

Muốn đổi một môn thân pháp bí truyền cấp độ S, loại mua bán lỗ vốn này thì người như Chu Đình chắc chắn sẽ không làm.

- Cậu yên tâm, tôi không phải là muốn dùng thú hồn Băng Giáp Thú Bạo Tẩu đổi lấy thân pháp của cậu, mà tôi dùng một tấm thẻ Tiến Hóa Giả cấp S của Thánh Đường, mua thân pháp của cậu, thú hồn Băng Giáp Thú Bạo Tẩu coi như là phí vất vả.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

Thân pháp của Trần gia có đặc trưng riêng, ở trong Thánh Đường cũng khó có thể mua được, Kinh Thiên Thất Chiết tạm thời không học được, nếu như có thể kiếm chút thân pháp bí truyền khác cũng không tệ.

- Như vậy tôi sẽ nghĩ biện pháp khác.

Chu Đình nhìn thú hồn Băng Giáp Thú Bạo Tẩu trên người Hàn Sâm, cắn răng nói ra:

- Trần gia có một môn thân pháp Tiến Hóa Giả cấp độ S tên là Bán Bộ Vân, nếu như đại ca có hứng thú, tôi có thể liều mạng không cần mặt mũi trở về lấy cho anh.

- Nói một chút xem, Bán Bộ Vân là thân pháp dạng gì?

Hàn Sâm híp mắt hỏi.

Chu Đình trực tiếp biểu diễn Bán Bộ Vân một lần, Hàn Sâm nhìn thấy con mắt liền trực tiếp tỏa ánh sáng.

Nói Bán Bộ Vân là thân pháp, không bằng nói là một bộ thối kỹ, chỉ là bộ thối kỹ này lấy thân pháp làm chủ, sau khi luyện thành có thể cải biến tế bào của đôi chân, khiến cho nó có lực bạo phát mạnh mẽ.

Người khác có thể một bước lên mây một bước lên trời, mà chân ý của Bán Bộ Vân chính là sau khi luyện thành môn thân pháp này, chỉ cần nửa bước là có thể lên trời.

Mặc dù nói khoa trương, nhưng mà vì thế liền biết rõ đây là một loại thân pháp rất nặng về bạo lực.

Để cho Hàn Sâm cảm thấy hài lòng nhất là, sau khi luyện thành Bán Bộ Vân, mặc dù không giống như Kinh Thiên Thất Chiết có thể ở trên không trung liên tiếp mượn lực bảy lần, nhưng cũng có thể mượn lực một lần.

Không giống thứ da lông mà Hàn Sâm học được, đây mới thật sự là hoàn mỹ mượn lực một lần.

Lần trước sau khi Hàn Sâm trên không trung mượn lực một lần chỉ có thể đá ra một cước, đó là bởi vì hắn lăng không mượn lực chỉ là da lông, mà sau khi luyện thành Bán Bộ Vân sẽ có thể hoàn mỹ mượn lực, sau khi mượn lực lại lăng không đá ra một lần Thất Tuyệt Sát đều không thành vấn đề.

Chương 457: Thạch Tượng Quỷ

Hàn Sâm rất hài lòng đối với Bán Bộ Vân, đây là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật bí truyền mà ngay cả ở trong Thánh Đường đều không học được, trả giá một tấm thẻ cấp độ S của Thánh Đường cộng thêm một cái thú hồn Băng Giáp Thú Bạo Tẩu thì tuyệt đối không thiệt thòi.

Vì vậy Hàn Sâm cùng Chu Đình ước định thời gian giao dịch lần sau, thân pháp thì Chu Đình có thể dạy, nhưng mà dịch gen chuyên dụng, Chu Đình chỉ có thể đi về Trần gia nghĩ biện pháp.

Chu Đình tiếp tục mang theo Hàn Sâm đi tìm sào huyệt dị sinh vật, dùng tốc độ của Kim Mao Hống, đi hơn nửa ngày, quả nhiên từ xa xa đã thấy được ngọn núi giống như hoa sen, rõ ràng chính là địa hình Hoan Sen Sinh Mệnh, đúng là lối vào sào huyệt dị sinh vật.

Cũng may phụ cận cũng không có dị sinh vật, hai người bay qua ngọn núi hình hoa sen, theo cửa vào đi xuống dưới, một đường đi tới vách tường dị tinh thể.

Vách tường dị tinh thể vẫn còn hoàn hảo, cũng không có ai đi vào, mặc dù Chu Đình phát hiện ra chỗ này, nhưng mà y cũng không dám vào đi.

Chu Đình là người thông minh, y biết mình có năng lực làm gì không có năng lực làm gì, cũng không có nhiều người có thể làm được chuyện này, dù sao con người chính là động vật cảm tính, có đôi khi rất khó bảo trì lý tính.

- Cậu chờ ở bên ngoài, tôi tiến vào xem một chút.

Hàn Sâm nói với Chu Đình một câu, liền trực tiếp phá vỡ vách tường dị tinh thể, đi vào bên trong sào huyệt.

Ánh sáng màu lục lốm đa lốm đốm âm trầm chiếu sáng sào huyệt dị sinh vật to lớn, khắp nơi đều là sào phòng có hình thù kỳ quái, cả đám đều hoàn hảo như lúc ban đầu, không phân biệt được dị sinh vật dựng dục ở trong đó.

Hàn Sâm đi tới gần sào phòng, nhưng bởi vì sào phòng quá nhiều, đều dính liền lại với nhau, căn bản không có đường nào có thể vượt qua, muốn đi qua cũng chỉ có thể bò lên trên sào phòng, từ phía trên đi qua.

Hàn Sâm không dám trực tiếp nhảy tới, nhìn chằm chằm vào một cái sào phòng hình bầu dục cao năm sáu mét ở trước mặt, trong lòng hắn luôn cảm giác có chút không thoải mái, ẩn ẩn có loại cảm giác sắp xảy ra chuyện gì đó.

Rống!

Lúc Hàn Sâm còn cách cái sào phòng khoảng bảy tám mét, trong giây lát cái sào phòng kia đã vỡ ra, một con dị sinh vật đầu mọc đôi sừng màu bạc, sau lưng có hai cái cánh dơi, toàn thân ngăm đen giống như kim loại, giống như là Thạch Tượng Quỷ dưới địa ngục, trong chớp mắt từ trong sào phòng vỡ tan vọt ra.

Hàn Sâm chỉ nhìn thoáng qua liền quay người bỏ chạy, dốc hết toàn lực không dám quay đầu lại.

Mặc dù còn chưa giao thủ, nhưng mà chỉ riêng tốc độ như vậy, cũng đã đủ khiến cho Hàn Sâm khẳng định, con Thạch Tượng Quỷ kia tuyệt đối là sinh vật cấp thần huyết đã vượt qua 100 điểm.

Hàn Sâm chỉ có thể âm thầm may mắn, may là mình sớm gặp phải nó, nếu như chờ lúc xâm nhập sâu vào trong nó mới xuất hiện, đến lúc đó muốn chạy sẽ khó hơn rất nhiều.

Hàn Sâm mới chạy được vài bước, con Thạch Tượng Quỷ kia đã đuổi tới sau lưng Hàn Sâm, cánh tay thô to giống như cột đá mạnh mẽ vung tới sau lưng Hàn Sâm.

Móng tay trên móng vuốt kia đều dài cỡ nửa xích, sắc bén giống như một con dao găm làm bằng Ô Kim, nếu thật sự bị nó quét trúng, chỉ sợ cho dù thân thể làm bằng hợp kim thép Z cũng sẽ bị đào thấu tim.

Hàn Sâm cũng không quay đầu lại, sau lưng giống như mọc thêm con mắt, thân thể mạnh mẽ lay động, giống như loài rắn uốn éo tránh thoát một trảo của Thạch Tượng Quỷ, tiếp tục dùng một loại bộ pháp giống như rắn trườn chạy về phía trước.

Hai cánh của Thạch Tượng Quỷ chấn động, lập tức lại đuổi tới sau lưng Hàn Sâm, nhưng mà một trảo này lại tiếp tục rơi vào khoảng không, Hàn Sâm trơn trượt giống như một con lươn, khiến cho con Thạch Tượng Quỷ kia làm thế nào cũng không bắt được hắn.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua đường hầm vào bên kia, chỉ thấy thằng oắt Chu Đình kia đã sớm chạy, còn chạy nhanh hơn cả thỏ nữa.

Thạch Tượng Quỷ mấy lần không bắt được Hàn Sâm, thấy Hàn Sâm đã sắp xông vào trong đường hầm, nó liền rú lên một tiếng lồng lộn, đôi sừng màu bạc ở trên đỉnh đầu lóng lánh hào quang rực rỡ, màu bạc trên sừng bắt đầu lan tràn xuống thân thể như sắt thép kia, chỉ trong nháy mắt, Thạch Tượng Quỷ đã biến thành Ngân Tượng Quỷ, toàn thân sáng chói màu bạc, thoạt nhìn vừa quỷ dị lại không thiếu phần hoa lệ.

- CMN! Thần huyết bạo tẩu!

Hàn Sâm hét lên một tiếng quái dị, con Ngân Tượng Quỷ kia cơ hồ giống như thuấn di vọt tới sau lưng Hàn Sâm, móng vuốt trực tiếp chộp tới đầu hắn.

Tốc độ lúc này của Ngân Tượng Quỷ thật sự là quá nhanh, Hàn Sâm đã không kịp tránh né một trảo này, lúc trước mặc dù hắn đã hết sức tránh đi, nhưng mà ở trước mặt tốc độ tuyệt đối, né tránh cũng vô dụng.

Cắn răng một cái, thân thể của Hàn Sâm biến thành băng cơ ngọc cốt thò tay nghênh đón cánh tay tráng kiện của Ngân Tượng Quỷ Bạo Tẩu, nhưng mà cũng không phải là muốn liều mạng với Ngân Tượng Quỷ Bạo Tẩu.

Hai cánh tay đánh tới cùng một chỗ, lại chỉ thấy Hàn Sâm giống như là con rắn đã quấn lấy cánh tay tráng kiện giống như cây cột của Ngân Tượng Quỷ, sau đó thuận thế trượt lên trên người nó.

Quyết chữ Triền của Ác Quỷ Triền Thân cùng kình chữ Tá của Bá Vương Tá Giáp được Hàn Sâm kết hợp hoàn mỹ lại với nhau, hơn nữa sau khi hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, tố chất thân thể vô cùng mềm dẻo, mới có thể đạt tới hiệu quả như vậy.

Ngân Tượng Quỷ muốn thò tay ra bắt lấy Hàn Sâm đang quấn ở trên lưng nó, Hàn Sâm lại trượt xuống phía dưới, từ dưới háng Ngân Tượng Quỷ chui qua, thuận thế hung hăng đánh một quyền tới hạ bộ Ngân Tượng Quỷ.

Bành!

Quả đấm của Hàn Sâm hiện ra màu băng ngọc óng ánh, hung hăng nện ở trên hạ bộ Ngân Tượng Quỷ, nhất thời khiến cho Ngân Tượng Quỷ kêu thảm một tiếng, nổi trận lôi đình hai tay chụp tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại giống như rắn xoay chuyển trên đùi Ngân Tượng Quỷ một cái, thoáng cái đã ra sau lưng nó, cầm lấy cánh Ngân Tượng Quỷ, dùng cánh tay chặt lên trên cổ của nó một cái.

Hàn Sâm xoay chuyển tới lui ở trên người Ngân Tượng Quỷ, Ngân Tượng Quỷ giống như phát điên, chân tay điên cuồng vung lên muốn bắt lấy hắn, nhưng vẫn không thể bắt được hắn.

Chỉ là khí lực của con Ngân Tượng Quỷ Bạo Tẩu này xác thực quá mạnh mẽ, sau khi Hàn Sâm sử dụng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, một quyền chỉ có thể đánh ra một vết hơi sưng đỏ ở trên thân thể màu bạc của nó.

Hàn Sâm cũng không dám dùng dao găm Cổ Huyền Lang, thứ nhất là dao găm Cổ Huyền Lang cũng không phá nổi thân thể mạnh mẽ như vậy, thứ hai là cầm trong tay cũng ảnh hưởng tới hành động của Hàn Sâm.

Hàn Sâm thậm chí đã thử đánh tới mắt của Ngân Tượng Quỷ, nhưng mà vẫn không có tác dụng gì, mắt của nó cũng giống như thân thể, đều giống như là kim loại màu bạc, cứng cỏi vô song.

Ngắn ngủn không đến một phút đồng hồ, đối với Hàn Sâm mà nói lại dài dằng dặc giống như là đã qua mấy giờ rồi, có thể dây dưa cùng Ngân Tượng Quỷ Bạo Tẩu như vậy, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Hàn Sâm đã vận dụng năng lực cùng trí não của mình đến cực hạn, từng động tác tinh tế đều đã trải qua tính toán tinh vi, thể lực cùng trí não đều tiêu hao vô cùng nghiêm trọng.

Tuy rằng như thế, nhưng tình huống hiện tại của Hàn Sâm lại càng ngày càng nguy cấp, tốc độ hai tay Ngân Tượng Quỷ Bạo Tẩu càng lúc càng nhanh, có mấy lần móng tay đã xẹt qua trên người Hàn Sâm, lập tức rạch ra một vết rách trên bắp thịt của Hàn Sâm, máu tươi liên tục chảy ra.

Thế nhưng vẻ mặt của Hàn Sâm lại không hề có một chút thay đổi, hắn vẫn tiếp tục giống như rắn trượt trên người của Ngân Tượng Quỷ, chỉ là phạm vi có thể hoạt động càng ngày càng nhỏ.

Rốt cục, Ngân Tượng Quỷ Bạo Tẩu đã ép Hàn Sâm không còn đường trốn, móng vuốt hung hăng đã gần trong gang tấc, mắt thấy móng tay bén nhọn màu bạc kia sắp đâm vào bên trong thân thể.

Ngay lúc móng tay của Ngân Tượng Quỷ đã chạm đến da Hàn Sâm, thậm chí đã đâm rách lớp da ngoài, nhưng trong giây lát Hàn Sâm lại nhấn một cái lên đỉnh đầu Ngân Tượng Quỷ, thân thể nhảy lên trên không, tránh khỏi móng vuốt của nó.

Mà Ngân Tượng Quỷ đang nổi giận, một trảo này đã dốc hết toàn lực, sau khi Hàn Sâm né tránh, móng của nó lại không thể dừng lại, hung hăng đâm tới mặt quỷ của mình, năm móng tay sắc bén như dao găm màu bạc trực tiếp đâm vào trong mặt quỷ, hoa máu lập tức nở rộ.

Chương 458: Tổ Chuyên Gia

Hàn Sâm thừa cơ thoát thân ra, hai ba bước liền vọt vào trong đường hầm, cũng không quay đầu lại chui ra ngoài, ẩn ẩn còn có thể nghe thấy Ngân Tượng Quỷ ở phía sau truyền ra một tiếng rống tức giận cùng tiếng va đập.

Tố chất thân thể của con Ngân Tượng Quỷ này rất cao, Hàn Sâm tạm thời không giết được, nhưng mà nếu như đã biết có một con sinh vật thần huyết ở chỗ này như vậy, đề cao gen lên trước rồi sau này tới thu thập nó cũng không muộn.

- Đại ca, cuối cùng anh cũng đi ra, không sao chứ?

Chu Đình đang chờ ở cửa ra, thỉnh thoảng đưa đầu nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy Hàn Sâm đi ra liền vội vàng hỏi.

- Cũng may trốn ra được, nhưng mà thứ này tôi không giết được.

Hàn Sâm nói xong liền đi ra ngoài.

- Vậy chuyện tôi gia nhập Quân Đoàn Nữ Thần thì sao?

Chu Đình đuổi theo hỏi.

- Muốn gia nhập thì gia nhập đi.

Hàn Sâm thuận miệng nói một câu, giữ lại Chu Đình còn có chút tác dụng, Hàn Sâm vẫn còn nhớ thương Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia.

Đi ra khỏi sào huyệt dị sinh vật, Hàn Sâm liền trực tiếp trở về Liên Minh, hơn nữa còn thúc giục Chu Đình mau chóng trở về đem Bán Bộ Vân tới.

Khoảng cách Linh tiến vào Tí Hộ Sở đã rất gần, trong lòng Hàn Sâm tính toán, cũng đến lúc đánh hạ Tí Hộ Sở rồi, nhưng mà chuyện đánh hạ này một mình hắn đi không đủ, phải để cho người của Quân Đoàn Nữ Thần cùng tham dự đánh Tí Hộ Sở Dị Linh, nếu không thì những thứ từ trên trời trơi xuống, người bình thường sẽ không biết quý trọng.

Đương nhiên, Hàn Sâm nhất định phải lấy được Linh Hồn Chi Thạch bên trong Tí Hộ Sở Dị Linh, những vật khác không quan trọng.

Trở lại Vĩnh Thán Nữ Thần, Hàn Sâm hoàn thành làm việc mình phải xử lý, lại nhìn công việc được phân công một chút.

Hai ngày sau sẽ đến lượt hắn hỗ trợ làm việc chế biến thức ăn rồi, binh sĩ một tháng cũng chỉ có bốn năm ngày mới ăn, bình thường đều sử dụng dịch dinh dưỡng.

Nhưng mà tổ chuyên gia lại khác, mỗi ngày bọn họ đều cần thức ăn, ban bếp núc tồn tại, kỳ thật phần lớn thời gian đều vì phục vụ tổ chuyên gia.

Hàn Sâm nghỉ ngơi hai ngày, xem sách với huấn luyện, chờ đến lúc hắn phải đi làm việc, mới biết được làm việc của ban bếp núc có đôi khi rất cực khổ.

Những chuyên gia học giả kia thường bắt bẻ đối với ẩm thực, dựa theo quy định bên trên, tiêu chuẩn của mỗi người phải có ba món ăn một món canh,

trong đó còn phải có một món mặn.

Trừ những thứ đó ra, mấy vị giáo sư bên trong tổ chuyên gia còn có thể chọn món ăn, đãi ngộ như vậy ngay cả Kỷ Yên Nhiên và Trần Thọ Sơn đều không có.

Bởi vì Liên Minh rất coi trọng di tích Tinh Tộc, những giáo sư chuyên gia này đều được hưởng đãi ngộ rất cao, trong đó quả thật cũng có mấy giáo sư có học vấn chân chính, có chút hiểu biết về Tinh Tộc.

Hàn Sâm không biết nấu nướng, đành phải hỗ trợ một chút việc vặt như trợ giúp chuẩn bị tài liệu, còn múc cơm chuẩn bị đồ ăn các thứ.

- Cậu chính là tân binh mới tới chuyên lo bếp núc Hàn Sâm kia à? Nghe nói cậu có thể qua độ khó cấp 10 của chạy nước rút cực hạn?

Một nghiên cứu viên trẻ tuổi trong tổ chuyên gia lúc lấy cơm nhìn thấy Hàn Sâm liền hỏi.

- Chỉ là thuần thục hơn người khác một chút mà thôi, không có gì đáng kể.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Tốt nghiệp Hắc Ưng?

Nghiên cứu viên trẻ tuổi kia lại hỏi một câu.

- Đúng vậy.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, ngẩng đầu liếc qua nghiên cứu viên trẻ tuổi kia, chừng ba mươi tuổi, thoạt nhìn có chút anh tuấn, chỉ là bờ môi có chút mỏng, thoạt nhìn có hơi âm nhu.

- Cũng không tệ lắm, lúc trước tôi còn học ở trường quân đội Trung Ương, Hắc Ưng vừa vặn xếp vào top 100 trong số các trường quân đội, không biết hiện tại như thế nào rồi?

Nghiên cứu viên trẻ tuổi lạnh nhạt nói.

Vừa rồi Hàn Sâm cũng cảm giác được giọng của nghiên cứu viên này có chút không đúng, nghe xong lời này con mắt liền nhíu lại, nhìn anh ta nói ra:

- Không rõ ràng lắm, lúc tôi đi học cũng có cơ hội gặp được người của trường quân đội Trung Ương, cũng đánh qua một trận thi đấu bắn cung.

- Há, thua rất thảm à?

Nghiên cứu viên trẻ tuổi kia hơi có chút đắc ý nói.

Nói đến thi đấu, trường quân đội Trung Ương vẫn luôn đạt trình độ cao nhất trong Liên Minh, trên cơ bản là thi đấu tất cả các hạng mục đều chưa từng rớt xuống top 3, mà trường Hắc Ưng chỉ có thể coi là đoạn kết của trào lưu, căn bản không thể so sánh nổi, nghiên cứu viên trẻ tuổi kia tự nhiên cho rằng trường quân đội Trung Ương thi đấu với trường quân đội Hắc Ưng, nhất định là trường quân đội Hắc Ưng sẽ bị hành hạ đau khổ.

- Cũng tạm được, người của trường quân đội Trung Ương thật sự lợi hại, phải bỏ ra không ít công phu mới đánh bại bọn họ lấy được chức vô địch.

Hàn Sâm hời hợt nói, đối với người như vậy, hắn cũng không cần phải khách khí.

- Ha ha, khoác lác cũng phải có hạn chứ? Trường Hắc Ưng có thể thắng trường quân đội Trung Ương sao, thi khoác lác à?

Lời nói của nghiên cứu viên kia lại khiến cho không ít nghiên cứu viên khác đều nỡ nụ cười.

Phần lớn những nghiên cứu viên này đều tới từ ở trường quân đội Trung Ương, dù sao có thể đi tới di tích Tinh Tộc, trong số những trường quân đội chuyên nghiệp cũng không có mấy.

Trong Liên Minh phần lớn giáo sư có nghiên cứu đối với văn hóa của Tinh Tộc đều nhậm chức ở trường quân đội Trung Ương, nghiên cứu viên cùng giáo sư chuyên gia trong tổ chuyên gia, tuyệt đại bộ phận đều có chút quan hệ với trường quân đội Trung Ương.

Trường quân đội Trung Ương với tư cách là trường quân đội cao cấp nhất trong Liên Minh, là danh giáo bên trong danh giáo, y tốt nghiệp ở đó có chút ngạo khí cũng là việc khó tránh khỏi.

Mấy nghiên cứu viên của tổ chuyên gia trước đó cũng đi thử qua chạy nước rút cực hạn, kết quả đều không thể thông qua độ khó cấp 10, về sau nghe nói một binh sĩ chuyên lo bếp núc thông qua được độ khó cấp 10, trong lòng đều có chút không cho là đúng, chỉ cho là Hàn Sâm có thể thông qua độ khó cấp 10, là bởi vì hắn vốn là trắc thí viên của chạy nước rút cực hạn, làm sao thực lực chân chính có thể vượt qua bọn họ được.

Nghiên cứu viên này tên là Đường Tín, vô cùng khó chịu đối với chuyện này, cho nên mới nói Hàn Sâm vài câu.

- Thật sự rất xin lỗi, tôi thật sự không biết trường quân đội Trung Ương giỏi như vậy, đáng tiếc là tôi đã tốt nghiệp, không có cơ hội lại tham gia thi đấu, nếu không nhất định sẽ nương tay cho bọn họ, khiến cho bọn họ không cần thua khó coi như vậy.

Hàn Sâm nhún vai, nhàn nhạt cười nói.

Hàn Sâm vừa nói như thế, khiến cho những nghiên cứu viên kia đều nhìn tới hắn, liền mấy vị giáo sư cũng nhịn không được nhìn tới Hàn Sâm.

- Được, cậu nói là cậu thắng trường quân đội Trung Ương, vậy cậu nói một chút xem, cậu thắng trường quân đội Trung Ương trong cuộc thi nào?

Đường Tín cười lạnh nói, anh ta căn bản không tin lời nói của Hàn Sâm.

- Cuộc thi lần nào thì tôi thật sự không nhớ rõ nữa rồi, việc nhỏ như vậy bình thường tôi cũng sẽ không quá quan tâm, anh đi tìm tư liệu một chút, trực tiếp tìm tên tôi có lẽ sẽ có thể tìm ra được.

Hàn Sâm dùng muôi cơm gõ vào bồn đồ ăn:

- Nếu như không có chuyện gì khác, làm phiền anh nhường một chút, còn có người khác muốn lấy cơm.

Sắc mặt của Đường Tín có chút khó coi, anh ta vốn cảm thấy vô cùng kiêu ngạo và tự hào vì mình xuất thân từ trường quân đội Trung Ương, cũng luôn coi đây là vinh quang, loại thái độ không xem trường quân đội Trung Ương ra gì như của Hàn Sâm đã triệt để chọc giận anh ta.

Chỉ là ở trên chiến hạm, anh ta cũng không thể làm chuyện gì khác người, chỉ là cắn răng đi đến bên cạnh giáo sư Lý Minh Đường thỉnh cầu nói:

- Giáo sư Lý, có thể giúp tôi tra một chút hay không, xem lời hắn nói có phải là thật không.

Ở trên Vĩnh Thán Nữ Thần, người bình thường đều không có quyền kết nối Internet, chỉ có thể tra tư liệu nội bộ, cho nên Đường Tín mới thỉnh cầu người có quyền là giáo sư Lý Minh Đường giúp anh ta lên Internet xem xét.

Chương 459: Công Thành

Lý Minh Đường suy nghĩ rồi nói ra:

- Tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, không cần phải gay gắt như vậy, nói giỡn mà thôi.

Đường Tín lại không chịu bỏ qua:

- Giáo sư Lý, với tư cách là người tốt nghiệp từ trường quân đội Trung Ương, tôi không thể tha thứ cho người bôi nhọ trường học cũ của tôi, tôi muốn lấy lại công bằng cho trường học.

Nói xong, Đường Tín còn hung hăng trợn mắt lườm Hàn Sâm, hiển nhiên là vô cùng khó chịu với Hàn Sâm.

- Nghiên cứu viên Đường, lời này của cậu không đúng rồi, trường học cũ của cậu là trường học cũ, trường học cũ của người khác không phải là trường học cũ sao? Rõ ràng là cậu vu oan trường học cũ của Tiểu Hàn trước…

Ban trưởng béo không nhìn nổi nữa, liền đứng ra nói.

- Tôi chỉ nói sự thật, không có ý khinh miệt ai cả.

Đường Tín hừ lạnh một tiếng:

- Hiện tại mời giáo sư Lý tra một chút, liền biết rõ ai đang thật ngay.

Ban trưởng béo trực tiếp nói:

- Tra thì tra, tôi tin tưởng Tiểu Hàn sẽ không nói khoác. Giáo sư Lý, phiền ngài giúp tra một chút đi, cho Tiểu Hàn của chúng tôi một cái công đạo.

Ngay cả ban trưởng béo đều đã nói như vậy, Lý Minh Đường cũng chỉ đành lên Internet, dùng tên Hàn Sâm làm từ khóa tìm trận đấu giữa các trường quân đội.

Rất nhanh, rất nhiều tin tức nhảy ra ngoài, một đám nghiên cứu viên cùng binh sĩ của ban bếp núc đều nhìn lên bên trên.

Nhìn không đầy một phút, sắc mặt của Đường Tín đã trở nên tái nhợt, khi đó rất nhiều tạp chí trường quân đội đều đưa tin trận chiến ấy trên phạm vi lớn, một trận chiến giữa Hoàng Đế và quái vật, có thể nói là một sự kiện quan trọng trong cuộc tranh tài giữa các trường quân đội.

Thời đại quái vật Kinh Cực Vụ cùng trường quân đội Trung Ương thống trị toàn bộ cuộc thi giữa các trường quân đội trong Liên Minh, sau cuộc tranh tài kia liền chính thức tuyên bố chấm dứt.

Danh tiếng Hoàng Đế của Hàn Sâm, vào năm ấy đã trở thành đại danh từ người mạnh nhất trong số các trường quân đội, báo chí vào lúc đó có thể nói là thanh thế rầm trời.

Tùy tiện mở mấy bài báo ra, liền có thể nhìn thấy rất nhiều miêu tả cùng ca ngợi khoa trương đối với cuộc tranh tài của Hàn Sâm, cơ hồ hình dung Hàn Sâm thành tuyển thủ vĩ đại có thuật bắn cung như thần.

Mặc dù rất khoa trương, nhưng mà không hề nghi ngờ chút nào, hiện tại ai cũng đã hiểu, năm đó Hàn Sâm xác thực từng suất lĩnh trường quân đội Hắc

Ưng đánh bại trường quân đội Trung Ương có lực thống trị tuyệt đối, giống như lời Hàn Sâm nói, cuộc thi đấu lần đó, Hắc Ưng mới là vương giả cuối cùng.

Ánh mắt của những nghiên cứu viên kia nhìn về phía Hàn Sâm lập tức có chút khác biệt, một binh sĩ chuyên lo bếp núc, cho dù là binh sĩ chuyên lo bếp núc bên trên Vĩnh Thán Nữ Thần, đó cũng chỉ là lão binh có kinh nghiệm phong phú, có lẽ xuất thân cũng không quá ưu tú, nếu không cũng không trở thành một binh sĩ chuyên lo bếp núc.

Thế nhưng mà không ai từng nghĩ tới, tân binh chuyên lo bếp núc như Hàn Sâm, vậy mà lại có quá khứ huy hoàng như vậy.

Được toàn bộ các trường quân đội trong cuộc thi xưng là người đàn ông mạnh mẽ nhất, loại vinh hạnh đặc biệt này, kể cả Đường Tín và những nghiên cứu viên từng tốt nghiệp từ trường quân đội Trung Ương đều chưa từng được hưởng thụ qua.

Dù sao lúc bọn họ còn học ở trường quân đội, cũng không phải là người mạnh nhất ở bên trong.

- Tiểu Hàn, không ngờ lúc cậu còn đi học lại trâu bò như vậy.

Ban trưởng béo cười không ngậm mồm vào được, bàn tay lớn núc ních thịt hung hăng vỗ vỗ lên bả vai Hàn Sâm, cho thấy y đang vô cùng cao hứng.

Có mấy nghiên cứu viên gần đây không coi trọng binh sĩ bình thường, tên Đường Tín này chính là tên đáng ghét nhất, hiện tại bị Hàn Sâm hung hăng vẽ mặt, ban trưởng béo cũng cảm thấy thoái mái trong lòng.

- Cũng bình thường thôi, đối thủ quá yếu.

Hàn Sâm cũng không phải loại người có thiện tâm, Đường Tín đã leo lên trên đầu của hắn, vậy hắn cũng sẽ không khách sáo.

Mặt của Đường Tín biến thành màu gan heo, khóe miệng co giật đến mấy lần, nhưng mà một chữ đều không nói ra được, cơm cũng không ăn, trực tiếp xoay người rời đi.

- Tiểu Hàn, làm quá đẹp, tôi đã sớm nhìn tên Đường Tín kia không vừa mắt, cả ngày trừng mắt đối xử lạnh nhạt chọn này lựa kia, giống như là có tài trí hơn người vậy, nhìn vô cùng chán ghét. Nhưng mà nói đi nói lại, không ngờ lúc cậu ở trong trường quân đội lại trâu bò như vậy.

Hàn Sâm trở lại sau bếp, mấy người bọn ban phó Lưu Minh Lượng cũng xúm vào khen ngợi hắn thêm.

- Được rồi, đều đừng nói nữa.

Ban trưởng béo đóng cửa khu bếp lại, trịnh trọng nói với Hàn Sâm:

- Tiểu Hàn, về sau cậu nên cẩn thận một chút, lòng dạ của tên họ Đường kia rất hẹp hòi, lần này y nhất định đã ghi hận cậu rồi.

- Tôi là binh sĩ ở ban bếp núc, y là một nghiên cứu viên ở tổ chuyên gia, lại có thể làm gì tôi?

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Trên chiến hạm đương nhiên là y không thể làm gì cậu, nhưng sau này đến di tích Tinh Tộc thì sẽ không nói trước được. Bên trong di tích Tinh Tộc có rất nhiều đồ vật quỷ quái, chúng ta cũng không quá am hiểu, vạn nhất y gài bẫy hại cậu, đến lúc đó cũng khó lòng phòng bị, cậu nên lưu ý thêm một chút, sau khi đến di tích Tinh Tộc tuyệt đối không nên đi loạn một mình, cứ đàng hoàng ở lại trên chiến hạm, y muốn làm gì cậu cũng không có biện pháp.

Ban trưởng béo nghiêm túc dặn dò Hàn Sâm.

Mấy người bọn Lưu Minh Lượng đều khuyên Hàn Sâm hai câu, Hàn Sâm không muốn bọn họ lo lắng, cũng liền đồng ý.

- Nhưng mà nói đến, Tiểu Hàn cậu ở trường quân đội trâu bò như thế, lại trực tiếp lấy được quân hàm thiếu tá, sao lại chạy đến nơi đây đảm đương công việc bếp núc thế?

Lý Minh Lượng nhịn không được lại hỏi một câu.

- Kỳ thật… giấc mộng của tôi chính là trở thành một tên lính quèn ở trên chiến hạm, cho dù làm binh sĩ chuyên lo bếp núc cũng không sao cả, vì thế mới tới đây…

Hàn Sâm nói thật, chỉ là lời của hắn còn chưa nói hết, hắn là muốn làm lính quèn ở trên chiến hạm có Kỷ Yên Nhiên.

...

Lúc một lần nữa Hàn Sâm tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, rốt cục thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn của Linh.

- Xem ra đã đến lúc tiến đánh Tí Hộ Sở Dị Linh rồi.

Hàn Sâm tìm Dương Mạn Lệ tới, nói cho cô triệu tập tất cả các thành viên của Quân Đoàn Nữ Thần lại.

- Các vị, tôi quyết định ngày mai sẽ lên đường đánh hạ Tí Hộ Sở Dị Linh, đoạt lấy Tí Hộ Sở này làm căn cứ của Quân Đoàn Nữ Thần chúng ta, nếu có ai muốn rời khỏi, hiện tại có thể đứng ra, tôi sẽ không miễn cưỡng mọi người, đồng ý để mọi người rời khỏi Quân Đoàn Nữ Thần vô điều kiện.

Ánh mắt của Hàn Sâm đảo qua mặt mọi người.

- Đoàn trưởng, hiện tại đã đánh Tí Hộ Sở Dị Linh, có phải có chút quá nóng nảy hay không, bên trong Tí Hộ Sở Dị Linh có quý tộc Dị Linh, còn có rất nhiều sinh vật biến dị, hiện tại thực lực của chúng ta còn chưa đủ, không bằng phát triển thêm một thời gian nữa, đợi sau khi gen cơ sở cùng gen nguyên thủy của mọi người đều đầy, lại đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh, như thế sẽ nắm chắc hơn nhiều.

- Đúng vậy đó đoàn trưởng, hiện tại chúng ta nên dùng phát triển làm chủ.

- Tí Hộ Sở Dị Linh đến cùng có bao nhiêu sinh vật biến dị, chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, hiện tại đi có phải có chút quá mạo hiểm rồi hay không?

- Hiện tại chúng ta đã có thể săn giết rất nhiều sinh vật nguyên thủy, không bằng đợi thêm một chút, đợi mọi người…

Mắt Hàn Sâm nhìn thành viên của Quân Đoàn Nữ Thần đang hò hét loạn cào cào, trực tiếp lạnh giọng nói:

- Tôi triệu tập mọi người tới đây, chỉ là muốn nói cho mọi người quyết định của tôi, mọi người chỉ cần chấp hành hoặc là rời khỏi, không cần mọi người cho tôi ý kiến. Nhưng mà có một câu tôi muốn nói rõ ràng, hiện tại rời khỏi Quân Đoàn Nữ Thần, về sau sẽ vĩnh viễn không gia nhập được nữa, sau khi chúng tôi tấn công Tí Hộ Sở xong, cũng sẽ không chào đón những người như vậy, là đi hay ở mọi người tự chọn đi.

Lời Hàn Sâm nói lập tức khiến cho người phía dưới đều yên tĩnh trở lại, rất nhanh đã có một người đứng dậy, cắn răng nói với Hàn Sâm:

- Xin lỗi đoàn trưởng, hiện tại thực lực của chúng tôi còn chưa đủ để đánh hạ Tí Hộ Sở Dị Linh, tôi không thể lấy mạng của mình đi mạo hiểm.

- Lấy hợp đồng của cậu ta tới.

Hàn Sâm cũng không nói chuyện với y, trực tiếp gọi Dương Mạn Lệ lấy ra hợp đồng, cùng người nọ giải trừ hợp đồng.

Chương 460: Tí Hộ Sở Không Bình Thường

Đã có một người dẫn đầu, rất nhanh liền có thêm nhiều người hơn đứng dậy, nhao nhao giải trừ hợp đồng, rời khỏi Quân Đoàn Nữ Thần.

Không có mấy người cho rằng Hàn Sâm thật sự có thể đánh hạ Tí Hộ Sở Dị Linh, chưa nói đến ở bên trong Tí Hộ Sở Dị Linh có đông đảo sinh vật biến dị, chỉ là quý tộc Dị Linh có được năng lực bất tử bất diệt, đây đã là một phiền phức rất lớn.

Trước khi phá hủy được Linh Hồn Chi Thạch, Dị Linh ở trong Tí Hộ Sở cơ hồ là bất tử bất diệt, hơn nữa không biết có bao nhiêu con sinh vật biến dị

và lượng lớn sinh vật nguyên thủy, Quân Đoàn Nữ Thần tổng cộng cũng chỉ có một hai trăm người, phần lớn gen nguyên thủy còn thiếu rất nhiều, một chọi một với sinh vật nguyên thủy đều chưa chắc có thể thắng, huống chi là đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh.

Nguyên bản Quân Đoàn Nữ Thần có gần hai trăm người, chỉ chốc lát sau đã đi hơn phân nửa, chỉ còn lại hai ba mươi người người không đi.

Hàn Sâm cũng đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng thật không ngờ vậy mà sẽ có nhiều người rời đi như vậy, quét mắt qua một cái, đại bộ phận người lưu lại đều là thanh niên giống như Hứa Du, chỉ có số ít mấy người có tuổi tác tương đối lớn.

Càng khiến cho Hàn Sâm ngoài ý muốn là, trung niên lúc trước châm chọc qua Hàn Sâm lúc hắn mới tới vẫn ở lại trong đội ngũ, cũng không có giải trừ hợp đồng rời đoàn.

Hàn Sâm còn nhớ tên của anh ta là Trịnh Quốc Hùng, hai mươi năm trước lấy thần gen đại viên mãn đi tới không gian thứ hai, nhưng mà không nghĩ tới vậy mà gặp phải loại địa phương này, hai mươi năm không có thành tựu gì, thẳng đến sau khi Hàn Sâm thành lập Quân Đoàn Nữ Thần, mới yên lặng gia nhập quân đoàn, trong khoảng thời gian này cũng không có biểu hiện gì quá hơn người.

- Đại ca, chúng ta phải đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh thật sao?

Chu Đình cũng không rời đi, đánh giá hai, ba mươi người còn lại, nhỏ giọng hỏi Hàn Sâm.

- Đương nhiên, tôi đã nói ngày mai lên đường đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh, chính là ngày mai đi, mọi người đều trở về chuẩn bị một chút đi, sáu rưỡi sáng ngày mai tập hợp ở chỗ này.

Hàn Sâm lại thông báo cho những người kia tán đi.

Sở dĩ hắn không lập tức xuất phát mà phải chờ tới ngày mai, chính là khảo nghiệm hai mươi mấy người còn lại này, hiện tại đi liền, có lẽ bọn họ chỉ xuất phát từ nhiệt huyết nhất thời, nếu để cho bọn họ cân nhắc một đêm,

bọn họ vẫn còn dám đi, vậy những người này thật sự là người có thể trọng dụng.

Những người kia làm sao biết, Hàn Sâm căn bản không để ý có bao nhiêu người đi, chỉ cần có hắn và Linh, hai người liền có thể đánh xuống Tí Hộ Sở Dị Linh, mang những người này đi qua, chẳng qua là vì tuyển chọn một ít nhân tài hữu dụng mà thôi, dù sao thì sau khi đánh hạ Tí Hộ Sở Dị Linh cũng cần có nhân thủ đi kinh doanh.

- Thật sự muốn dẫn những người này đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh?

Sau khi mọi người giải tán, Dương Mạn Lệ mới lộ ra vẻ nghiêm túc hỏi Hàn Sâm.

- Như thế nào? Cô cũng nghĩ rằng tôi không hạ được Tí Hộ Sở Dị Linh?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Dương Mạn Lệ.

- Dùng thực lực mà nói thì quả thật là rất khó.

Dương Mạn Lệ cũng không phải là một cô gái để người khác ảnh hưởng tới phán đoán của chính mình, trả lời cũng rất thành thật.

- Vậy cô có đi hay không?

Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

- Đi.

Dương Mạn Lệ khẳng định trả lời.

- Vậy trở về chuẩn bị đi, sáng sớm ngày mai xuất phát.

Hàn Sâm cười một cái nói.

Sáng sớm hôm sau, người đến tập hợp đã ít đi bảy tám người, cuối cùng cộng cả Dương Mạn Lệ, Thanh thúc cùng Chu Đình, cũng mới vừa vặn gom góp đủ hai mươi người.

- Xuất phát.

Hàn Sâm cũng không nhiều lời, trực tiếp ra lệnh cho mọi người cùng một chỗ xuất phát hướng về Tí Hộ Sở Dị Linh ở trên núi tuyết.

Lúc bọn Hàn Sâm rời đi, có rất nhiều người đều đứng ở bên cạnh nhìn, bọn họ đều cảm thấy Hàn Sâm bị điên rồi, mang theo vài người như vậy đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh, chuyện này có khác gì đi chịu chết đâu?

Mặc dù trong đội ngũ của Hàn Sâm có Thanh thúc mạnh nhất ở đây, nhưng mà Thanh thúc có mạnh đi nữa, cũng chỉ có thể ứng phó với một con sinh vật biến dị.

Cho dù Hàn Sâm cũng có năng lực đối phó với một hai con sinh vật biến dị, nhưng những người còn lại có thể làm cái gì? Trên cơ bản đều là một ít thanh thiếu niên mới đến Tí Hộ Sở không được bao lâu, phần lớn đều là Tiến Hóa Giả biến dị, chỉ có một hai người là Tiến Hóa Giả thần huyết, thậm chí còn có ba người trẻ tuổi là Tiến Hóa Giả nguyên thủy.

Hai mươi người như vậy, nói bọn họ có thể đánh hạ Tí Hộ Sở quý tộc Dị Linh, cơ hồ là không ai tin tưởng, đều cho rằng bọn họ bị điên rồi.

Nhìn những thanh niên đi theo Hàn Sâm xuất phát, trong mắt rất nhiều người thậm chí đều lộ ra vẻ thuương hại.

Đương nhiên, càng nhiều người lại có chút hả hê nhìn bọn họ rời đi, thậm chí thầm nghĩ trong lòng:

- Tên Hàn Sâm kia có xuất thân tốt, liền Ninh gia của tập đoàn Tinh Vũ đều cho hắn mặt mũi, lại cuồng vọng tự đại, chết ở Tí Hộ Sở Dị Linh cũng là đáng đời, chỉ đáng thương người tốt như Thanh thúc và những người trẻ tuổi kia.

Có người càng xấu xa hơn một chút, thậm chí còn hi vọng Hàn Sâm chết ở đó, mà Dương Mạn Lệ cùng Linh có thể còn sống trở về, đến lúc đó bọn họ liền có cơ hội rồi.

Hơn hai mươi người bọn Hàn Sâm, dưới tuyết bay đầy trời xuất phát tiến về Tí Hộ Sở Dị Linh, rất nhanh đã biến mất ở bên trong cánh đồng tuyết rộng mênh mông, rất nhiều người đều cho rằng bọn họ đi chuyến này tám chín phần mười chết chắc rồi.

Kỳ thật dù là những thanh niên ở trong đội ngũ, cũng có rất nhiều người không quá lạc quan đối với trận chiến này, chỉ là bọn họ càng có bốc đồng, càng hy vọng được vật lộn đọ sức, có lẽ sẽ có thể đánh ra một được cái tương lai tươi sáng.

Nhưng mà dù vậy, trong lòng của bọn họ vẫn thấp thỏm không yên, dù sao chỗ đó cũng là Tí Hộ Sở quý tộc Dị Linh, bọn họ liền Tí Hộ Sở thị giả và Tí Hộ Sở kỵ sĩ đều chưa từng đi, lần đầu tiên đã phải công chiến Tí Hộ Sở quý tộc, trong lòng khẩn trương là điều không thể tránh khỏi.

Tới càng gần núi tuyết, tất cả mọi người liền càng thêm khẩn trương, mà ngay cả vẻ mặt của Thanh thúc đều trở nên rất nghiêm túc.

Thanh thúc biết Hàn Sâm tuyệt đối không phải là một người ngu dốt, nhưng mà theo ông ta, thực lực của bọn họ cũng không đủ để đánh hạ Tí Hộ Sở Dị Linh, nếu như Hàn Sâm không có thêm những chuẩn bị khác, lần này bọn họ thật sự sẽ đối mặt với hung hiểm, dùng cửu tử nhất sinh để hình dung cũng không đủ.

Thế nhưng mà từ tín nhiệm không hiểu đối với ba chữ Hàn Kính Chi kia, Thanh thúc cũng không có ý định rời khỏi.

- Lạnh không?

Bên trong tuyết rơi đầy trời, hai tay Hàn Sâm nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Linh, đưa lên trên miệng mình, dùng hơi ấm thổi phù phù lên đôi tay nhỏ bé của cô.

- Không lạnh.

Linh lại chỉ bình tĩnh lắc đầu.

Lúc này Hàn Sâm mới nhớ tới, tố chất thân thể của Linh còn mạnh hơn hắn không ít, sao có thể để ý tới chút rét lạnh như thế.

- Phía trước chính là Tí Hộ Sở Dị Linh rồi, chúng ta thật sự phải đi lên sao?

Chu Đình nhìn núi tuyết đã gần ngay trước mắt, không nhịn được lại hỏi một lần.

- Đương nhiên.

Hàn Sâm trực tiếp điều động tọa kỵ Kim Mao Hống, là người đầu tiên bước lên núi tuyết.

Những người khác anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng đều đi theo sau Hàn Sâm lên trên núi tuyết, rất nhiều người đều khẩn trương tới mức thân thể cứng ngắc, trên mặt đã không có biểu lộ gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào Tí Hộ Sở Dị Linh giống như là lâu đài cổ ở trên núi tuyết kia.

Tí Hộ Sở Dị Linh rất yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh tuyết rơi, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh tới mức đáng sợ, giống như đây chỉ là một tòa lâu đài cổ không có sự sống.

Thanh thúc, Chu Đình cùng Dương Mạn Lệ cũng không nhịn được nhíu mày, chuyện này hiển nhiên là vô cùng không bình thường, bọn họ sớm nên bị dị sinh vật cùng Dị Linh phát hiện mới đúng, nhưng mà Tí Hộ Sở Dị Linh kia một chút động tĩnh cũng không có, cửa lớn mở rộng ra, nhưng lại không có một con dị sinh vật nào lao tới, chuyện này thật sự là quá không bình thường rồi.

Chương 461: Linh Hồn Chi Thạch

- Chờ một chút.

Hàn Sâm ra lệnh cho đội ngũ ngừng lại, triệu hồi Hoàng Kim Sa Trùng Vương ra, để cho nó bay vào trong cửa lớn của Tí Hộ Sở Dị Linh đang mở rộng.

Chỉ chốc lát sau Hoàng Kim Sa Trùng Vương đã bay ra, tin tức mang về cho Hàn Sâm lại là bên trong Tí Hộ Sở Dị Linh không có thứ gì, Hoàng Kim Sa Trùng Vương ở bên trong ngay cả một con dị sinh vật cũng không thấy đâu.

- Không có?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tình huống hiện tại hiển nhiên có chút nằm ngoài dự liệu của hắn.

- Dị Linh vô cùng xảo trá, đây có lẽ là một cái bẫy.

Chu Đình nói.

- Thanh thúc, ông thấy thế nào?

Hàn Sâm nhìn về phía Thanh thúc.

Thanh thúc nhíu mày nói:

- Chúng ta đều đã đến nơi này, không thể cứ như vậy mà rút đi.

Hàn Sâm cười một cái nói:

- Thanh thúc nói không sai, chúng ta vốn chính là vì đánh Tí Hộ Sở mà đến, nếu như bởi vì sợ đối phương mà rút đi, vậy thì cần gì phải tới?

Nói xong, Hàn Sâm liền điều động tọa kỵ Kim Mao Hống, mang theo Linh ngồi ở phía, dẫn đầu đi vào trong cửa của Tí Hộ Sở.

Bọn Thanh thúc vội vàng đi theo, sau khi mọi người tiến vào trong Tí Hộ Sở, nhìn qua quả nhiên là một lâu đài cổ trống rỗng, khắp nơi ở bên trong đều là kiến trúc cổ, nhưng lại hoàn toàn tĩnh mịch, ngay cả một con dị sinh vật cũng không thấy đâu.

- Đừng phân tán, đều đi theo tôi đi.

Hàn Sâm quát lạnh một tiếng, bảo tất cả mọi người không nên tụt lại phía sau, đi theo hắn hướng tới tòa kiến trúc cao nhất, bình thường thì Linh Hồn

Chi Thạch của Tí Hộ Sở Dị Linh đều ở chỗ này.

Mọi người vừa đi về phía tòa kiến trúc kia, vừa cảnh giác quan sát bốn phía, nhưng lại chẳng phát hiện ra bất cứ thứ gì, thật giống như toàn bộ Tí Hộ Sở đều trống không vậy.

Thuận lợi đi tới mục tiêu, Hàn Sâm đẩy cửa lớn ra, đi vào trong đại điện giống như là cung điện lớn, quả nhiên nhìn thấy một viên Linh Hồn Chi Thạch lóe ra vầng sáng mê người, đang khảm nạm trên mi tâm thần tượng khổng lồ ở vách sau đại điện.

- Linh Hồn Chi Thạch!

Mấy người trẻ tuổi bọn Hứa Du đều vui mừng, chỉ cần phá hủy Linh Hồn Chi Thạch, mặc kệ là Dị Linh kia ở nơi nào cũng sẽ chết chắc rồi.

Thế nhưng mà còn chưa đợi bọn họ đi về phía Linh Hồn Chi Thạch, đã thấy một bóng người từ bên cạnh tượng thần đi ra, là một cô gái cao quý lạnh lùng ăn mặc giống như tế sư, trong tay còn nắm một cây quyền trượng giống như băng tinh, chính là nữ quý tộc Dị Linh kia.

- Cẩn thận đề phòng.

Thanh thúc hô lên một tiếng, đã gọi thú hồn ra.

Kỳ thật không cần Thanh thúc nhắc nhở, tất cả mọi người đều đã triệu hoán thú hồn ra, cảnh giác nhìn bốn phía.

Dị Linh nhìn nhìn bọn Hàn Sâm, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, quyền trượng trong tay giơ lên, băng quang lập tức bao phủ thân thể cô ta, trong nháy mắt đã biến thành một nữ chiến sĩ quý tộc mặc áo giáp huyết văn băng tinh, trong tay còn nắm một cây trường thương do quyền trượng biến thành.

Rống!

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, ở trong lâu đài cổ nguyên bản không có một bóng người, không biết dị sinh vật từ đâu chạy tới thành đàn, hàng trăm

hàng ngàn Băng Giáp Thú cùng các loại dị sinh vật đã vây tòa đại điện này chật như nêm cối, hung mãnh công kích tới mọi người ở trong đại điện.

- Giết vào bên trong phá hủy Linh Hồn Chi Thạch!

Thanh thúc quát to lên một tiếng, chuẩn bị lao tới chỗ tượng thần.

Thế nhưng mà còn không đợi ông ta đi ra một bước, đã thấy đằng sau tượng thần kia có hơn mười con dị sinh vật chạy ra, mỗi một con đều là sinh vật biến dị, có Tuyết Lang Tuyết Hùng to lớn, có Hắc Ám Biển Bức và một con chim quái lạ xoay quanh ở trên không trung.

Hơn mười sinh vật biến dị đã hoàn toàn ngăn chặn con đường đi tới tượng thần, hơn nữa còn thêm Dị Linh kia, ngay cả Thanh thúc cũng hoảng sợ dừng lại, phát hiện mình căn bản không khả năng tiến lên phá hủy Linh Hồn Chi Thạch.

Mà dị sinh vật thành đàn ở bên ngoài đã vọt vào, mặc dù cũng chỉ là dị sinh vật cấp nguyên thủy, nhưng mà số lượng quá nhiều, cho dù bọn Hàn Sâm muốn giết ra ngoài, cũng không biết phải hao phí thời gian bao lâu.

Huống chi đây là ở bên trong Tí Hộ Sở Dị Linh, cửa ngoài đã ầm ầm đóng lại, cho dù bọn họ muốn đi ra ngoài cũng đã không có đường lui nữa.

- Nhân loại, ngươi sẽ hối hận khi cướp đi sủng vật của ta.

Khuôn mặt lãnh diễm của nữ quý tộc Dị Linh kia không mang theo một tia biểu lộ nào, dùng huyết văn trường thương trong tay chỉ vào Hàn Sâm lạnh lùng nói một câu.

Sau câu nói này, Băng Giáp Thú giống như nước thủy triều ở bên ngoài vọt vào, không sợ chết xông về đám người bọn Hàn Sâm, mà hơn mười con sinh vật biến dị kia lại không hề có một chút ý tứ muốn động thủ, chỉ là chắn ở trước tượng thần, rõ ràng muốn lợi dụng sinh vật nguyên thủy giống như thủy triều tiêu hao thể lực của bọn Hàn Sâm trước.

Mà Dị Linh kia lại kéo theo trường thương huyết văn băng tinh, từng bước một đi tới chỗ Hàn Sâm, thoạt nhìn muốn tự tay tiêu diệt Hàn Sâm, nhằm

báo thù lúc trước Hàn Sâm đã giết chết cô ta.

Sắc mặt của bọn Hứa Du đều rất khó coi, bị vây ở địa phương này muốn chạy trốn cũng không chạy nổi, lại không dám đi phá hủy Linh Hồn Chi Thạch, thoạt nhìn bọn họ chỉ có một con đường chết, căn bản không có hy vọng sống sót nữa rồi.

- Chúng ta lao ra chứ? Có lẽ còn có một chút hi vọng sống.

Chu Đình lớn tiếng nói.

- Mọi người giữ vững vị trí cửa ra vào, tôi đi lấy Linh Hồn Chi Thạch.

Hàn Sâm nói xong liền đi tới phía Dị Linh kia.

Bọn Thanh thúc đều quá sợ hãi, có hơn mười sinh vật biến dị trông coi tượng thần, bọn họ nhiều người như vậy cũng không thể tiến lên, huống chi là một mình Hàn Sâm.

Thế nhưng mà Hàn Sâm đi tới chỗ tượng thần, lúc này bọn Thanh thúc cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể ngăn ở trước cửa đại điện, đối kháng cùng đàn Băng Giáp Thú giống như thủy triều đang lao tới kia, tạm thời ngăn trở thế công của bọn nó.

Thế nhưng mà dị sinh vật ở phía ngoài thật sự là quá nhiều, bọn họ căn bản không có thời gian quá dài để kiên trì, thể lực sẽ không chống đỡ nổi, cho dù những dị sinh vật đó từng con đứng xếp hàng cho bọn họ giết, bọn họ cũng sẽ giết không hết.

Hàn Sâm tựa hồ không hề lo lắng về tình huống hiện tại, vừa đi về phía Dị Linh kia, vừa nói:

- Cô rất thông minh, thậm chí có thể nói là xảo trá, dụ dỗ chúng tôi đến cạm bẫy mà cô đã bày ra.

Khóe môi Dị Linh hơi nhếch lên, lộ ra một tia đắc ý, nhưng vẫn lạnh lùng nói ra:

- Từ giờ phút mà ngươi đối địch với ta, liền đã xác định số mệnh của ngươi

- Rất đáng tiếc, cô cũng đã làm sai một chuyện.

Hàn Sâm vừa đi vừa tiếp tục nói.

- Chuyện gì?

Vậy mà Dị Linh nhíu mày hỏi một câu.

- Cô không nên để cho tôi đi đến nơi đây, cái bẫy đắc ý nhất của cô lại là sai lầm lớn nhất của cô.

Hàn Sâm nói xong, hai chân đột nhiên bộc phát ra lực lượng kinh khủng, giống như một cơn gió lốc xông về phía Linh Hồn Chi Thạch khảm nạm ở trên thần tượng khổng lồ kia.

- Hừ!

Dị Linh khinh thường hừ lạnh một tiếng, huyết văn băng tinh thương trong tay trực tiếp quét tới Hàn Sâm, muốn ngăn bước chân Hàn Sâm xông về phía trước.

Thế nhưng mà tốc độ của Hàn Sâm lại không giảm một chút nào, hai chân bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ, nửa người trên ngửa ra đằng sau, cả người cơ hồ như nằm ở trên mặt đất, nhưng tốc độ của hai chân lại không giảm chạy như điên về phía trước, lấy tư thế cực kỳ quỷ dị tránh né một thương quét ngang của Dị Linh, tiếp tục cao tốc phóng về phía tượng thần.

Hơn mười sinh vật biến dị phát ra âm thanh gào thét kinh thiên, vọt tới phía Hàn Sâm, giống như vô số ác ma ở trong địa ngục vồ tới.

Chương 462: Dị Linh Nhận Chủ

Ánh mắt của Trịnh Quốc Hùng phức tạp nhìn thân ảnh của Hàn Sâm đang phóng tới bầy sinh vật biến dị, chính y hai mươi năm trước cũng từng hăng hái giống như Hàn Sâm.

Bên trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, anh ta dựa vào cố gắng cùng thiên phú trác tuyệt của mình, cùng với bối cảnh gia đình được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt, trong niên đại mà cả nhân loại còn vô cùng khó có thể săn giết sinh vật thần huyết kia, liền lấy thần gen toàn mãn tấn chức Tiến Hóa Giả, trở thành một Tiến Hóa Giả thần huyết.

Nhưng sau khi anh ta tiến vào trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, lúc đang chuẩn bị đại triển quyền cước, lại phát hiện ra vậy mà mình lại tới địa phương quỷ quái này.

Không có đồng đội mạnh mẽ trợ giúp, không có thú hồn để dùng, ngay cả giết chết một sinh vật nguyên thủy đều cần phải liều mạng, còn cần phải né tránh Tí Hộ Sở Dị Linh cùng nhóm lớn dị sinh vật.

Lúc mới bắt đầu Trịnh Quốc Hùng còn ôm lấy một tia hi vọng liều mạng vật lộn đọ sức, nhưng rất nhanh y liền phát hiện ra, ở chỗ này liền gen trụ cột toàn mãn đều là chuyện không thể, chứ đừng nói chi là gen nguyên thủy toàn mãn.

Cũng không phải là Trịnh Quốc Hùng không săn giết được sinh vật bình thường, anh ta có thể giết sinh vật bình thường, nhưng mà sinh vật bình thường ở nơi này cũng chỉ có vài loại mà thôi, anh ta đã ăn khá nhiều rồi, những sinh vật bình thường đó không còn cung cấp gen trụ cột cho anh ta nữa, muốn tìm dị sinh vật bình thường khác, liền phải phá tan phong tỏa của Tí Hộ Sở Dị Linh, đây cũng là việc vượt quá sức anh ta.

Tình huống của sinh vật nguyên thủy cũng tương tự, điều này khiến cho Trịnh Quốc Hùng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, gen trụ cột và gen nguyên thủy không có cách nào tiếp tục đề thăng, anh ta lại không giết được sinh vật biến dị, triệt để khiến cho Trịnh Quốc Hùng đoạn tuyệt hi vọng.

Một lần trầm luân chính là hai mươi năm, cho tới lúc Hàn Sâm xuất hiện, Trịnh Quốc Hùng cơ hồ là thấy được chính mình hai mươi năm trước, tự tin như vậy, kiêu ngạo như vậy, hăng hái như vậy.

Trịnh Quốc Hùng theo bản năng muốn phủ nhận Hàn Sâm, giống như là phủ nhận chính mình trước kia, nhưng sau khi Hàn Sâm một lần lại một lần sáng tạo ra những kỳ tích không thể nào kia, Trịnh Quốc Hùng lại đột nhiên

phát hiện ra, kỳ thật trong lòng của anh ta vô cùng khát vọng Hàn Sâm có thể thành công.

Bởi vì, Trịnh Quốc Hùng theo bản năng đã xem Hàn Sâm thành mình năm đó, anh ta cũng không cam lòng chịu thất bại, cũng không muốn thật sự bị trầm luân như vậy, anh ta càng muốn nhìn thấy thành công hơn.

Vì vậy, Trịnh Quốc Hùng gia nhập vào Quân Đoàn Nữ Thần, lúc nhiều người khuyên anh ta rời khỏi, anh ta vẫn lựa chọn đi theo Hàn Sâm tới Tí Hộ Sở Dị Linh, anh ta chỉ hi vọng là cho Hàn Sâm một cơ hội, cũng là cho mình một cơ hội, có lẽ trên đời này thật sự có kỳ tích, có lẽ anh ta thật sự có thể làm lại từ đầu.

Hơn 40 tuổi, đã không còn trẻ nữa, nhưng cũng chưa già đi, Trịnh Quốc Hùng khát vọng mình lại có thể đứng lên, khát vọng lại cảm nhận được tư vị liều lĩnh theo đuổi, khát vọng một lần nữa xuất phát tiến về giấc mộng của mình.

- Mình vẫn còn chưa già…

Trịnh Quốc Hùng tự nhủ như vậy.

Lúc nhìn thấy Hàn Sâm phóng tới đám sinh vật biến dị kia, Trịnh Quốc Hùng giống như thoáng chốc một lần nữa về tới năm tháng nhiệt huyết sôi trào hai mươi năm trước, ở thời điểm anh ta còn chưa bị trầm luân.

Giờ phút này, Trịnh Quốc Hùng mới khắc sâu cảm giác được, máu của anh ta vẫn còn chưa lạnh, trái tim của anh ta vẫn còn nóng bỏng, anh ta vẫn còn khát vọng đi tới đỉnh cao giống như người thanh niên kia.

- Giết!!!

Trịnh Quốc Hùng phát ra một tiếng gầm giận dữ, trường đao trong tay hung hăng chém về phía đầu một con Băng Giáp Thú, cứ thế chém đầu lâu của vài con Băng Giáp Thú xuống.

Theo tiếng gầm lên giận dữ này của Trịnh Quốc Hùng, Hàn Sâm cũng bắt đầu công kích mấy con sinh vật biến dị kia.

Một con chim lửa màu đỏ vàng giương rộng đôi cánh xinh đẹp ở trong đại điện, làm cho thú hồn của tất cả mọi người đều được phủ lên một tầng vầng sáng màu đỏ vàng xinh đẹp.

Mọi người ngạc nhiên phát hiện ra, năng lực thú hồn của mình lại tăng lên trên diện rộng, ứng phó với đàn thú trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

- Thú hồn quang hoàn! Chẳng lẽ là thú hồn quang hoàn thần huyết?

Chu Đình không nhịn được thay đổi sắc mặt nhìn tới Hàn Sâm đang xông tới chỗ hơn mười con sinh vật biến dị.

Đáng tiếc là Hàn Sâm không có thời gian trả lời y, ánh mắt như điện đang nhìn chăm chú tới hơn mười con sinh vật biến dị cùng nữ quý tộc Dị Linh kia, toàn bộ mỗi một viên đá một cái cây một người một vật ở trong đại điện đều khắc ở trong đầu hắn.

Đầu óc Hàn Sâm nhanh chóng chuyển động, tính toán tất cả các khả năng, biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng khiến cho ánh mắt của hắn trở nên càng thêm lợi hại, tốc độ của những sinh vật biến dị kia ở trong mắt hắn cũng chậm đi rất nhiều, giúp cho hắn có đủ thời gian để suy nghĩ.

Bước ra một bước, cả người Hàn Sâm đã biến thành băng cơ ngọc cốt, nếu như lúc này có ai nhìn thấy thân thể của hắn ở phía dưới áo giáp, nhất định sẽ sợ hãi thán phục đây quả thực là một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo tới cực điểm.

Răng rắc!

Lúc Hàn Sâm cùng một con Tuyết Lang giao thoa qua, bả vai của con Tuyết Lang kia cứ thế bị cắt ra một vết thương dài cả mét, máu tươi vung khắp trời cao, thủ chưởng như băng như ngọc kia lại không nhiễm một giọt máu tươi nào, màn biểu diễn của Hàn Sâm hiện tại mới bắt đầu.

Dưới sự công kích của hơn mười con sinh vật biến dị và Dị Linh, thân hình của Hàn Sâm cũng không có rối loạn, có loại cảm giác đi giữa rừng hoa, nhưng không có một cánh hoa nào dính vào người.

Thế nhưng nếu như nhìn kỹ hành động của Hàn Sâm, liền sẽ phát hiện ra mỗi một bước của hắn, mỗi một động tác, đều có mục đích nhất định, động tác không có chút dư thừa nào, cả người giống như một loại máy móc có hiệu suất cao, tối ưu hóa phát huy ra lực lượng của mình.

Quý tộc Dị Linh liều mạng vung trường thương huyết văn băng tinh muốn giết Hàn Sâm, hơn mười con sinh vật biến dị bao vây chặn đánh hắn, nhưng mà Hàn Sâm ở bên trong hoàng cảnh thoạt nhìn như tuyệt lộ kia, không thể tưởng tượng được tìm ra một chút hi vọng sống, xuyên qua từng con sinh vật biến dị vây giết, cao tốc phóng tới thần tượng khổng lồ kia.

Mà bọn Thanh thúc đã sớm nhìn tới choáng váng, cơ hồ không thể tin nổi nhân loại có thể làm được tới trình độ đó, hơn mười sinh vật biến dị, vậy mà hoàn toàn không ngăn cản được Hàn Sâm, liền năng lực khiến cho hắn dừng bước cũng không có.

Quý tộc Dị Linh ở phía sau vừa sợ vừa giận, vậy mà cô ta không đuổi kịp bước chân của Hàn Sâm, trơ mắt ra nhìn Hàn Sâm ung dung xuyên qua vòng vây của từng con sinh vật biến dị.

Chỉ khoảng hơn mười giây, Hàn Sâm đã xuyên qua vòng vây của hơn mười con sinh vật biến dị, một bước nhảy lên bả vai tượng thần.

Nữ quý tộc Dị Linh kia thậm chí không chạy tới truy cản Hàn Sâm nữa, cả người đều sững tại chỗ, ngơ ngác nhìn Hàn Sâm đứng ở trên bờ vai tượng thần, đào Linh Hồn Chi Thạch từ trong mi tâm tượng thần ra.

Tất cả những chuyện này đều xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức nữ quý tộc Dị Linh cùng người của Quân Đoàn Nữ Thần đều không kịp phản ứng.

Mà lúc Hàn Sâm cầm lấy Linh Hồn Chi Thạch, lại đột nhiên cảm thấy có một luồng lực lượng kì dị từ bàn tay mình truyền vào bên trong Linh Hồn Chi Thạch, Linh Hồn Chi Thạch kia lập tức tỏa sáng lên.

- Băng Sương quý tộc Tuyết Cơ nguyện trở thành người hầu trung thành nhất của ngài.

Nữ Dị Linh lãnh diễm cao quý vậy mà cúi đầu, quỳ một chân xuống ở trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm vươn tay cầm lấy Linh Hồn Chi Thạch, đặt lên trên đỉnh đầu nữ Dị Linh, chỉ thấy ánh sáng ở trên Linh Hồn Chi Thạch càng tăng lên, sáng chói cơ hồ khiến người ta không mở mắt ra được, chờ sau khi tia sáng kia tán đi, Linh Hồn Chi Thạch cùng Tuyết Cơ đều biến mất không thấy đâu nữa, đã không còn thân ảnh của bọn họ.

- Dị Linh nhận chủ!

Bọn Hứa Du khiếp sợ nhìn một màn này, hồi lâu mới phản ứng lại được, lộ ra vẻ không thể tin, có trời mới biết muốn để một Dị Linh nhận chủ khó khăn đến dường nào, đó cũng không phải chuyện chỉ dựa vào vũ lực là có thể làm được.

Chương 463: Tuyết Cơ

Trong hồn hải của Hàn Sâm, một viên Linh Hồn Chi Thạch như băng như tuyết trôi nổi ở trong đó, trên đó có rất nhiều hoa văn thần bí, ở giữa khắc hai văn tự kỳ dị "Tuyết Cơ", mặc dù không nhìn ra được, nhưng không biết tại sao Hàn Sâm lại hiểu ý nghĩa của nó.

Suy nghĩ hơi động, khối Linh Hồn Chi Thạch kia lập tức từ bên trong Hồn Hải bay ra, ở trước mặt Hàn Sâm biến thành bộ dáng của nữ quý tộc Dị Linh kia.

- Tuyết Cơ, giết những con sinh vật biến dị đó.

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, Tuyết Cơ kia lập tức giơ trường thương huyết văn băng tinh trong tay lên, giết tới hơn mười con sinh vật biến dị kia.

Dị sinh vật bên trong Tí Hộ Sở Dị Linh nguyên bản có Tuyết Cơ chỉ huy, cả đám đều hung hãn không sợ chết kỷ luật sâm nghiêm, nhưng mà hôm nay sau khi mất đi Tuyết Cơ khống chế, lập tức trở nên chia rẽ, từ lúc đầu phối

hợp khăng khít, đến hiện tại căn bản đã không hề có phối hợp gì, mặc dù số lượng vẫn nhiều như cũ, nhưng đã không còn tính uy hiếp như trước nữa.

Tuyết Cơ vung trường thương, giết vào bên trong đám sinh vật biến dị, tố chất thân thể của cô vốn cao hơn sinh vật biến dị bình thường một chút, hơn nữa trí tuệ cao cùng thương pháp như thần, phối hợp với Hàn Sâm cùng một chỗ giết vào đám sinh vật biến dị, không bao lâu đã có một con Tuyết Lang bị cô ta giết chết.

- Tuyết Cơ săn giết sinh vật biến dị Tuyết Nha Lang, đạt được thú hồn Tuyết Nha Lang, có lấy thú hồn ra không?

- Lấy ra.

Đồng thời lúc Tuyết Cơ săn giết Tuyết Nha Lang, trong đầu Hàn Sâm cũng vang lên một âm thanh.

Hàn Sâm đối với chuyện này cũng không có gì ngoài ý muốn, hắn đã sớm nghiên cứu qua phương pháp sử dụng Dị Linh, căn cứ theo kinh nghiệm của tiền nhân, sau khi Dị Linh thần phục, thú hồn do Dị Linh săn giết dị sinh vật lấy được, mặc kệ chủ nhân ở nơi nào đều có thể tùy thời thu vào trong hồn hải của mình, cũng có thể chuyển thú hồn của mình cho Dị Linh.

Trên cơ bản Dị Linh chính là một thủ hạ tuyệt đối trung thành, nhưng mà sau khi Dị Linh thần phục nhân loại, bởi vì dung hợp với Linh Hồn Chi Thạch nên cũng mất đi năng lực bất tử, nếu như Dị Linh bị giết thì sẽ chết đi mãi mãi.

Lúc Dị Linh bị giết, thú hồn ở trên người cũng sẽ bị hủy diệt theo, cho nên đưa thú hồn cho Dị Linh cũng cần phải cẩn thận.

Mặc dù có rất nhiều hạn chế, nhưng mà trí tuệ, kỹ năng cùng năng lực hành động một mình của Dị Linh đều không phải thú hồn bình thường có thể so sánh, đặc biệt là Dị Linh có được năng lực sử dụng thú hồn, vấn đề quyết định này cơ hồ khiến Dị Linh trở thành đồng bọn của nhân loại, thú hồn lại trở thành công cụ để giúp bọn họ phát triển.

- Lấy ra thành công, thu được thú hồn Tuyết Nha Lang biến dị.

Rất nhanh, trong đầu Hàn Sâm lại vang lên một âm thanh, đồng thời trong hồn hải có thêm một thú hồn Tuyết Nha Lang.

Hàn Sâm cũng không có thời gian đi xem thú hồn Tuyết Nha Lang, hắn tiếp tục cùng Tuyết Cơ săn giết sinh vật biến dị.

Thương thuật của Tuyết Cơ xác thực rất lợi hại, trước đây cô ta đối chiến với con quái vật xúc tua thần huyết kia đều có thể đâm nó bị thương, mặc dù chủ yếu vẫn là dựa vào đông đảo dị sinh vật trợ giúp, nhưng mà cũng đã chứng minh thương thuật của cô ta không tầm thường.

Trường thương như gió, thân thể thon dài kia của Tuyết Cơ bộc phát ra lực lượng khiến cho người ta kinh ngạc, không bao lâu đã giết thêm một con Tuyết Hùng.

Tuyết Cơ săn giết sinh vật biến dị Tuyết Cực Hùng, không đạt được thú hồn.

Dị sinh vật ở phía ngoài đã sớm loạn thành một bầy, chạy được thì chạy trốn được thì trốn, cũng chỉ còn lại vài con đang chiến đấu, sớm đã không còn hung hãn như lúc trước nữa.

Bọn Thanh thúc vừa hưng phấn đuổi giết dị sinh vật, thỉnh thoảng còn quay đầu liếc mắt nhìn Tuyết Cơ giống như là nữ Võ Thần kia, trong mắt đều là vẻ hâm mộ.

Đây chính là quý tộc Dị Linh đó, lại là mỹ nữ Dị Linh cao quý lãnh diễm như thế, hơn nữa còn có năng lực chiến đấu mạnh mẽ như vậy, có người đàn ông nào mà không hâm mộ đố kỵ đây?

Về sau cũng đã không cần Hàn Sâm ra tay, Tuyết Cơ cũng đã thanh lý mấy con sinh vật biến dị chưa kịp đào tẩu kia, một thanh trường thương huyết văn băng tinh múa lên kín không kẽ hở, mạnh mẽ đến mức khiến người ta tức lộn ruột.

Hàn Sâm nhìn thấy thế cũng lộ ra vẻ vui mừng, quý tộc Dị Linh đã mạnh mẽ như thế, nếu như sau này thu phục được Dị Linh hoàng tộc, vậy chẳng phải sẽ thoải mái hơn sao.

Hơn nữa Dị Linh hoàng tộc chỉ đối ứng với sinh vật thần huyết, Hàn Sâm rất hoài nghi, phía trên Dị Linh hoàng tộc có lẽ còn có một loại Dị Linh khác đối ứng với siêu sinh vật siêu cấp thần huyết nữa.

Mặc kệ là như thế nào, hiện tại đạt được nữ quý tộc Dị Linh Tuyết Cơ này, đối với Hàn Sâm mà nói đã là chuyện rất hài lòng, ít nhất đã chứng minh siêu thần thể Đế Linh của hắn quả thật có tác dụng.

Người khác có thể thu phục Dị Linh hay không đều phải dựa vào vận may, hơn nữa tỷ lệ cực thấp, Hàn Sâm chỉ cần lấy được Linh Hồn Chi Thạch, liền nhất định có thể khiến Dị Linh thần phục, đây quả thực là năng lực nghịch thiên.

Hàn Sâm đã bắt đầu nghĩ tới tương lai, mình dẫn theo đại quân do Dị Linh tạo thành quét ngang không gian thứ hai Tí Hộ Sở, thần cản sát thần phật ngăn giết phật, còn ai dám đối địch với mình?

Chiến đấu chỉ giằng co tầm hơn một giờ, nhóm lớn dị sinh vật đã trốn ra khỏi Tí Hộ Sở Dị Linh, bọn Hàn Sâm cũng giết không ít.

Sinh vật biến dị có bốn con chết dưới tay Tuyết Cơ, Hàn Sâm cũng giết hai con, nhưng mà ngoại trừ Tuyết Nha Lang thì không thu được thêm một cái thú hồn nào nữa.

Sinh vật nguyên thủy giết trên trăm con, bên trong Tí Hộ Sở đều là thi thể của dị sinh vật, mặt mũi của bọn Hứa Du, Trịnh Quốc Hùng tràn đầy vẻ hưng phấn.

- Chúng ta… chúng ta đã đánh hạ Tí Hộ Sở của quý tộc Dị Linh…

Mấy người trẻ tuổi bọn Hứa Du còn có chút không dám tin tưởng, quả thực giống như là đang nằm mơ vậy.

- Chúng ta thành công!

Thậm chí có mấy người ôm nhau vừa nhảy vừa hét.

Trong số những người cùng đi này, rất nhiều người đều ôm ý nghĩ hẳn phải liều mạng đến chết, vừa rồi lúc bọn họ bị vây ở chỗ này đã có chút tuyệt

vọng, nhưng mà đâu ai ngờ được kết cục sẽ như thế này.

Bọn họ chỉ có hai mươi người, phần lớn chỉ bị thương một chút, không có bất kỳ ai chết, thế mà lại lấy được Tí Hộ Sở của quý tộc Dị Linh, đúng là một kỳ tích.

Mà người sáng tạo kỳ tích chính là người vượt qua vòng vây của hơn mười sinh vật biến dị và Dị Linh, thu lấy Linh Hồn Chi Thạch kia.

- Đại ca, Dị Linh này anh có bán không? Giá tiền tùy anh ra.

Chu Đình nhìn chằm chằm vào Tuyết Cơ chảy nước miếng, con mắt đều trợn lên.

- Không bán.

Hàn Sâm trực tiếp từ chối Chu Đình.

Dị Linh như Tuyết Cơ, Hàn Sâm đương nhiên muốn giữ lại để mình dùng, mặc dù Dị Linh cuối cùng vẫn chỉ là Dị Linh, làm ấm giường là chuyện không thể nào, nhưng mà chưa kể tới sức chiến đấu, có một nữ Dị Linh xinh đẹp như vậy bưng trà rót nước cũng sẽ khiến lòng người cảm thấy rất sung sướng, huống chi hiện tại Tuyết Cơ còn có lực chiến đấu rất mạnh mẽ.

Chu Đình vẫn chưa từ bỏ ý định, còn nói thêm:

- Nếu không thì tôi từ bỏ thẻ cấp độ S của Thánh Đường, anh dùng cô ta đổi lấy Bán Bộ Vân?

- Không đổi.

Hàn Sâm không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp từ chối, hắn không thiếu thẻ Thánh Đường cấp độ S, nhưng Dị Linh như Tuyết Cơ lại thiếu vô cùng.

Đao trong tay Trịnh Quốc Hùng còn đang rỉ máu, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm lại hết sức phức tạp, nói không ra là tư vị gì, hai mươi năm qua, tâm tình của anh ta chưa từng có một giây phút nào buông lỏng giống như hiện tại.

Ánh mắt của Dương Mạn Lệ vẫn đặt ở trên người Tuyết Cơ, cô thật sự rất hâm mộ, vận may của tên Hàn Sâm kia vẫn tốt như vậy, lần đầu tiên đánh Tí Hộ Sở Dị Linh, vậy mà lại thành công thu phục được Dị Linh.

Thanh thúc híp mắt lại, cũng không biết là đang suy nghĩ gì, chỉ là vẻ mặt cũng rất phức tạp.

Chương 464: Di Tích Tinh Tộc

- Bọn Hàn Sâm thành công đánh chiếm Tí Hộ Sở quý tộc Dị Linh kia rồi!

- Thật hay giả thế?

- Đương nhiên là thật, đã có người đi qua, người của Quân Đoàn Nữ Thần đã trú đóng ở bên trong Tí Hộ Sở, liền trên cửa chính của Tí Hộ Sở đều đã khắc lên mấy chứ Nữ Thần Tí Hộ Sở rồi.

- CMN, hai mươi người bọn họ, vậy mà thật sự thành công đánh chiếm Tí Hộ Sở quý tộc? Chuyện này quá không khoa học rồi, bọn họ rốt cục làm bằng cách nào?

- Làm bằng cách nào thì tôi không biết, nhưng mà hiện tại khẳng định có rất nhiều người đang hối hận muốn chết.

- Có ý gì? Hối hận chuyện gì?

- Lúc trước Quân Đoàn Nữ Thần có nhiều người như vậy, kết quả Hàn Sâm nói đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh, phần lớn người đều rời khỏi, hiện tại Tí Hộ Sở đã đánh xuống rồi, mỗi đoàn viên đều có thể miễn phí sở hữu một gian phòng, cũng thu được quyền cư ngụ vĩnh cửu, còn được phân chia số lượng lớn thịt dị sinh vật, cậu nói xem những người rời đoàn kia có hối hận hay không?

- Thịt không lấy được khẳng định sẽ rất đau lòng, nhưng mà Hàn Sâm hẳn sẽ tuyển nhận thêm thành viên mới đi, dù sao Quân Đoàn Nữ Thần hiện tại

cũng chỉ có hai mươi người bọn họ, muốn giữ vững Tí Hộ Sở lớn như vậy sẽ không dễ dàng gì, nhất định sẽ nhận thêm người.

- Hàn Sâm đã nói sẽ không thu người đã rời đoàn, ai nói cũng vô dụng.

- Hắn làm như vậy, chỉ sợ là sẽ đắc tội với rất nhiều người.

- Người ta còn sợ đắc tội với người khác à? Người của tập đoàn Tinh Vũ thấy hắn đều một mực cung kính, nói đánh Tí Hộ Sở liền trực tiếp đánh hạ, năng lực bối cảnh như vậy, người ta cần sợ ai? Hiện tại đoán chừng đám người rời đoàn kia cũng đã hối hận muốn chết, bọn họ muốn đến Tí Hộ Sở, phải giao nộp một loại phí bảo hộ cực lớn, muốn ở lại còn phải giao tiền thuê phòng, mà tất cả những thứ này này, nguyên bản bọn họ có thể miễn phí hưởng dụng.

- Hắc hắc, cũng không trách được bọn họ, dù sao đánh chiếm Tí Hộ Sở quý tộc Dị Linh thật sự quá mạo hiểm.

- Mạo hiểm cái gì, Hàn Sâm kia là nhân vật thế nào? Mang theo hai mươi người đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh, lại không tổn thất một binh một tốt, tối đa cũng chỉ chịu vài vết thương nhẹ, có nguy hiểm cái rắm ấy.

- Tên Hàn Sâm này thật đúng là thần kỳ, rốt cuộc hắn làm như thế nào? Một Tiến Hóa Giả vừa tới chưa được mấy tháng, mang theo hai mươi người lại làm được chuyện thần kỳ như đánh hạ Tí Hộ Sở quý tộc Dị Linh, thật sự là khó có thể tưởng tượng được.

- Bằng không dựa vào cái gì mà người như Thanh thúc đều nghe lời hắn răm rắp, người ta không phải là người bình thường.

Tin tức Hàn Sâm đánh hạ được Tí Hộ Sở rất nhanh đã truyền ra, rất nhiều người đều đi tới Tí Hộ Sở bên kia, nhưng mà bọn họ muốn đi vào Tí Hộ Sở, hoặc là thuê gian phòng ở bên trong, đều cần phải nộp một số tiền không nhỏ, đây đều là thu nhập của Quân Đoàn Nữ Thần.

Đương nhiên, cuối cùng thì đại bộ phận đều rơi vào trong túi Hàn Sâm, nếu không thì Hàn Sâm cũng sẽ không có hứng thú đánh hạ Tí Hộ Sở như thế.

Nếu cửa lớn của Tí Hộ Sở đóng lại, cho dù dị sinh vật cấp biến dị muốn tấn công vào cũng rất khó khăn, đương nhiên an toàn hơn ở bên ngoài rất nhiều, hơn nữa bên trong Tí Hộ Sở còn có sân bãi để kinh doanh, trong phòng lại có truyền tống trận cỡ nhỏ, không sợ không có thương nhân và người giàu ra giá cao thuê lại.

Hàn Sâm tính toán một chút, bởi vì người bên cạnh mình thật sự quá ít, Hàn Sâm cũng mới gặp được chừng 300 – 400 người, nhưng mà cho dù là như thế, tiền thuê cùng phí bảo hộ kiếm được hàng tháng vẫn lên đến mấy trăm vạn.

Nếu như kinh doanh thêm một số thứ, vậy sẽ kiếm được càng nhiều, chỉ là chí của Hàn Sâm không ở chỗ này, không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở phương diện này, cho nên mọi chuyện đều giao cho Dương Mạn Lệ đi xử lý.

Thu hoạch lần này vô cùng phong phú, sáu con sinh vật biến dị cùng hơn một trăm con sinh vật nguyên thủy, Hàn Sâm cũng không cầm đi bán, đều phân cho bọn Hứa Du.

Dù sao người ta cũng lấy mạng đi theo mình mạo hiểm, khen thưởng không thể thiếu được.

Hàn Sâm chỉ lưu lại một con sinh vật biến dị, hơn nữa chân của Ma Huyết Điêu vẫn còn, ăn trong hai ba tháng đều không thành vấn đề.

Bởi vì đánh chiếm Tí Hộ Sở Dị Linh thuận lợi hơn hắn tưởng tượng, căn bản không có cơ hội để cho Linh xuất thủ, Hàn Sâm cũng không vội vã bạo lộ ra thực lực của Linh. Dù sao thoạt nhìn thì Linh quá trẻ, có thể đi vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở đã khiến người ta ghé mắt, triển lộ ra thực lực quá mạnh mẽ cũng không phải chuyện gì tốt, có thể không lộ thì vẫn tốt hơn.

Sau khi chuyện ở Tí Hộ Sở đã được xử lý thỏa đáng, Hàn Sâm liền cất bước khai phá khu vực ở phía sau, muốn tìm xem phía bên kia có bóng dáng nhân loại tụ tập không.

Đáng tiếc đi qua vài ngọn núi tuyết lớn, đi hơn trăm dặm, nhưng khắp nơi đều là sông băng và cánh đồng tuyết, căn bản không nhìn thấy bóng dáng của con người.

Hàn Sâm xa xa nhìn thấy một con sông băng rộng đến trăm mét, giống như con rắn lớn đang bò, hắn liền trực tiếp quay đầu trở lại, dọc theo con đường này có không ít dị sinh vật, lấy thực lực của hắn hiện tại còn không dám đi loạn bốn phía, không nói tới việc có thể gặp phải sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, cho dù là gặp phải một ít sinh vật thần huyết mạnh mẽ, Hàn Sâm đều không có nắm chắc phần thắng.

- Ăn thịt Ma Huyết Điêu, thần gen +1.

Hàn Sâm ăn chân Ma Huyết Điêu trong mấy ngày, rốt cục lấy được một điểm thần gen, nhưng mà hiệu suất này thật sự là thấp tới đáng thương, thịt chân điêu còn lại Hàn Sâm trực tiếp ném cho tiểu thiên sứ, bản thân hắn cũng lười ăn tiếp rồi.

Chỗ cực tốt khi có một quân đoàn chính là Hàn Sâm không cần tự mình ra tay đã có thể lấy được thịt của rất nhiều chủng loại sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thủy.

Hàn Sâm lựa một ít sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thủy loại nhỏ để ăn, mỗi ngày đều có thể gia tăng gen bình thường hoặc là gen nguyên thủy lên, tốc độ tiến hóa nhanh hơn lúc ắn đùi Ma Huyết Điêu rất nhiều.

- Trước tiên khiến gen bình thường và gen nguyên thủy toàn mãn trước rồi tính sau, tố chất thân thể tăng lên là chuyện tốt.

Hàn Sâm tạm thời không có ý định đi ra mạo hiểm, mỗi ngày đều dùng thịt của sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thủy để gia tăng gen, bình thường đều ở trên Vĩnh Thán Nữ Thần làm việc đọc sách.

Chờ lúc Vĩnh Thán Nữ Thần đi tới mục tiêu, gen trụ cột của Hàn Sâm đã đạt đến tám mươi bốn điểm, gen nguyên thủy cũng có 35 điểm, hơn nữa có một điểm thần gen, tố chất thân thể đã đạt đến hơn 80 điểm, nếu như thi triển các loại thủ đoạn gia tăng sức mạnh, vậy trong thời gian ngắn có thể đạt tới cường độ 90 điểm trở lên.

Mà vào lúc này, Vĩnh Thán Nữ Thần cuối cùng cũng đã đến di tích Tinh Tộc.

Nguyên bản Hàn Sâm tưởng rằng thứ gọi là di tích Tinh Tộc hẳn là địa phương giống như một tòa cổ thành hoặc là căn cứ gì đó, nhưng mà đến lúc hắn nhìn thấy di tích Tinh Tộc chân chính, hắn mới biết mình đã ngây thơ đến mức nào.

Nhìn viên tinh cầu khổng lồ giống như là kim cương sáng chói ở xa xa, rung động trong lòng Hàn Sâm quả thực là không có cách nào hình dung, tinh cầu lớn gấp mười lần Lạc Gia Tinh này lại là di tích Tinh Tộc.

Bề mặt tinh cầu khắp nơi đều là kiến trúc tinh thể cổ quái, hoàn toàn khác với lối kiến trúc của nhân loại, kiến trúc tinh thể đủ mọi màu sắc xen kẽ nhau, cơ hồ khiến cho cả tinh cầu đều bị bao phủ ở trong tinh thể, chỉ ở xa xa nhìn một cái cũng đã khiến người ta khiếp sợ không nói lên lời.

Lúc Hàn Sâm đang sợ hãi thán phục Tinh Tộc vĩ đại và di tích Tinh Tộc hùng vĩ không thể tưởng tượng nổi, đột nhiên cảm giác trên ngực truyền đến từng cơn nóng rực, trong lòng lập tức cả kinh, thò tay vào trong áo nắm lấy sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu, lập tức cảm giác như đang cầm một bảo vật ấm áp, sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu vậy mà tản ra từng luồng nóng rực, khoảng cách di tích Tinh Tộc càng gần, độ ấm bên trên sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng càng cao, sau khi xâm nhập vào tầng khí quyển, sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu đã nóng rực cả lên.

Chương 465: Tinh Hạch Mô Phỏng

Hàn Sâm không biết Cửu Mệnh Huyết Miêu đến cùng đã xảy ra vấn đề gì, tại sao lại đột nhiên có phản ứng kỳ dị như vậy, nhưng mà không hề nghi ngờ, phản ứng của Cửu Mệnh Huyết Miêu khẳng định có quan hệ tới di tích Tinh Tộc, chỉ là Hàn Sâm không biết Cửu Mệnh Huyết Miêu cùng di tích Tinh Tộc có quan hệ ra sao.

Vĩnh Thán Nữ Thần đáp xuống phía trên di tích Tinh Tộc, tiến hành quét hình và phân tích toàn bộ phương vị hành tinh này, giống như những di tích Tinh Tộc khác, thiết bị quét hình chỉ có thể quét ra tình huống mặt ngoài tinh cầu, không có cách nào xâm nhập vào trong những kiến trúc tinh thể kia, tác dụng cũng hết sức có hạn.

Kết quả phân tích không khí và nguồn nước cũng rất bình thường, là tinh cầu thích hợp cho nhân loại sinh tồn, giống như rất nhiều di tích Tinh Tộc khác, cũng không có gì đặc biệt.

Sau khi tiến hành một loạt kiểm tra thí nghiệm, người của tổ chuyên gia cùng ban chiến giáp, ban bạo phá, ban chiến đấu đều mang theo thiết bị rời khỏi chiến hạm, bắt đầu công tác đào móc.

Sau khi bắt đầu làm việc, tất cả mọi người đều bị cấm tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, ban bếp núc không cần phải xuống phía dưới làm việc, mỗi ngày Hàn Sâm đều cảm thấy có chút nhàm chán.

Nhưng mà phần lớn người ở bên trên Vĩnh Thán Nữ Thần đều đã xuống tinh cầu làm việc, cũng thuận tiện để hắn và Kỷ Yên Nhiên vụng trộm hẹn hò.

Trần Thọ Sơn phụ trách cùng xuống dưới với tổ chuyên gia, Kỷ Yên Nhiên thì phụ trách tọa trấn Vĩnh Thán Nữ Thần, ngoại trừ thu thập báo cáo do Trần Thọ Sơn cùng tổ chuyên gia truyền về, bình thường Kỷ Yên Nhiên cũng không có chuyện gì để làm.

- Một cái tinh cầu lớn như thế, chúng ta chỉ có một vài nhân thủ như vậy, từng bước từng bước đào xuống dưới kiến trúc tinh thể, như vậy thì cần đào tới khi nào? Anh thấy chỉ sợ là một trăm năm cũng đào không hết.

Hàn Sâm ở trong phòng làm việc của Kỷ Yên Nhiên, nhìn tới hình ảnh hiện trường truyền về, không khỏi buồn bực nói.

Nếu cứ đào xuống dưới như vậy, chỉ sợ toàn bộ kiếp sống quân ngũ của hắn sẽ bị mài sạch ở chỗ này.

Kỷ Yên Nhiên cười một cái nói:

- Ai sẽ ngốc đến nỗi cắm đầu đi đào chứ, như vậy đừng nói là một trăm năm, chỉ dựa vào mấy người chúng ta, năm trăm năm một ngàn năm cũng đào không được 1% của nó.

Dừng một chút, Kỷ Yên Nhiên nói tiếp:

- Tinh Tộc có đẳng cấp khác biệt, kiến trúc của bọn họ đều có quy luật nhất định, chỉ cần đào ra một cái cửa vào, sau đó đi vào tìm bảo khố của bọn họ là được rồi, mục đích của chúng ta là những viên tinh hạch kia của Tinh Tộc.

- Hình như nghe cũng rất đơn giản.

Hàn Sâm nói.

- Không đơn giản một chút nào, bởi vì thiết bị quét hình không có cách nào quét hình ra kết cấu bên trong di tích, cho nên muốn tìm được cửa vào chính xác, nhất định phải dựa vào những chuyên gia có nghiên cứu đối với văn minh Tinh Tộc.

- Không thể trực tiếp cho nổ ư?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Chất liệu kiến trúc tinh thể của Tinh Tộc vô cùng kỳ lạ, chẳng những vô cùng cứng rắn, hơn nữa nếu như nổ nát vụn, nó sẽ hình thành một loại tinh thể có tính dính nở, đến lúc đó chẳng những không vào được, ngược lại sẽ phong bế lối vào, khiến cho công tác càng thêm khó khăn.

Kỷ Yên Nhiên uống một hớp nước, lại tiếp tục nói:

- Những thứ này kỳ thật vẫn không tính là vấn đề gì khó, có những giáo sư chuyên gia ở đó, luôn có thể tìm được cửa vào, chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn, nhưng mà nếu như di tích Tinh Tộc này vẫn chưa dừng vận chuyển hoàn toàn, vậy thì đó mới thật sự là phiền toái.

Hàn Sâm đang muốn hỏi có phiền toái gì, lại đột nhiên nghe thấy có tiếng nổ mạnh truyền tới, lập tức nhìn lên hình ảnh hiện trường ở phía trước, chỉ thấy trong kiến trúc tinh thể đang bị đào móc, vậy mà từ trên vách tường

bằng tinh thể quỷ dị tách ra một viên tinh thể màu đỏ như máu, lớn chừng quả đấm, tinh thể kia chớp động hai lần với máy đào đa năng, sau đó một màn quỷ dị liền xuất hiện.

Chỉ thấy viên tinh thể màu đỏ như máu kia nhanh chóng bành trướng biến hình, đảo mắt vậy mà đã biến thành một cỗ máy đào đa năng màu đỏ như máu, giống chiếc kia như đúc, hơn nữa còn điên cuồng vọt tới chiếc máy đào đa năng của đội khai quật.

Thình thịch!

Máy đào đa năng màu máu chỉ cần động hai lần đã đập nát máy đào đa năng của đội, sau đó tiếp tục vọt tới đội khai quật.

Binh sĩ ban chiến giáp lập tức đều động chiến giáp, vọt tới chiếc máy đào đa năng màu máu kia, chỉ là bọn họ sợ tổn hại đến kiến trúc tinh thể, không dám dùng vũ khí cỡ lớn, chỉ là dùng súng laser và kiếm điện từ.

Cũng may tinh thể màu máu chỉ biến hóa thành một chiếc máy đào đa năng, rất nhanh đã bị bắn nổ, hóa thành một đống tinh thể máu nát vụn, sau đó chậm rãi hòa tan thành một vũng máu dần dần bốc hơi.

- Xem ra vận khí của chúng ta không tốt lắm, cái di tích Tinh Tộc này vẫn còn đang vận chuyển, nhiệm vụ lần này sợ là không dễ hoàn thành như vậy rồi.

Kỷ Yên Nhiên cười khổ nói.

- Đó là thứ gì vậy?

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

- Đó là một loại tinh hạch có tính phòng ngự của Tinh Tộc, Liên Minh gọi là tinh hạch mô phỏng, chỉ cần bị nó quét hình trúng, nó có thể mô phỏng ra trạng thái của bất cứ vật gì, ví dụ như cơ giới và sinh vật, nó đều có thể mô phỏng ra, chỉ có điều chất liệu của nó vẫn là loại tinh thể màu máu này, cũng không phải mô phỏng được hoàn toàn.

Kỷ Yên Nhiên giải thích nói.

- Thật sự là một chủng tộc thần kỳ.

Hàn Sâm thở dài nói.

- Đúng là rất thần kỳ, nhưng cũng rất nguy hiểm, còn có rất nhiều khoa học kỹ thuật của Tinh Tộc mà chúng ta không hiểu rõ, đều có nguy hiểm chí mạng…

- Tìm được rồi… tìm được cửa vào rồi…

Hình ảnh bên kia đột nhiên truyền đến âm thanh ngạc nhiên.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên vội vàng nhìn sang, chỉ thấy mấy vị giáo sư bọn Lý Minh Đường cùng bọn Trần Thọ Sơn đã đứng ở trước kiến trúc bị đào ra, mặt mũi tràn đầy vui mừng nhìn vào bên trong.

- Thoạt nhìn cũng khá thuận lợi, hi vọng tiếp theo có thể thuận lợi tìm được kho tinh hạch của Tinh Tộc.

Kỷ Yên Nhiên có chút thở dài một hơi.

Thế nhưng mà sau đó, hình ảnh tin tức truyền về lại bị cắt đứt, Kỷ Yên Nhiên vội vàng dùng máy truyền tin liên hệ với bọn Trần Thọ Sơn, nhưng không có ai trả lời.

- Xảy ra chuyện rồi.

Sắc mặt của Kỷ Yên Nhiên lập tức đại biến, lập tức triệu tập mọi người còn lại trên chiến hạm tham gia họp gấp.

Tổ thông tin vẫn cố gắng dùng các loại biện pháp liên hệ với người ở phía dưới, nhưng mà hoàn toàn không liên lạc được, giống như mấy người kia đã biến mất hoàn toàn.

Trên Vĩnh Thán Nữ Thần vốn cũng không còn nhiều người, ban bếp núc cũng bị triệu tập tới, cho dù như thế, cộng lại cũng chỉ có không đến bốn mươi người, còn có một số là đội nữ quân y và ban sửa chữa bảo dưỡng.

Đội thông tin không liên lạc được, quét hình chỗ kia, cũng chỉ có thể quét được hình của một số kiến trúc bên ngoài, không thấy có người, tình huống bên trong như thế nào cũng không biết được.

- Hạm trưởng, chúng ta có nên phái người xuống tiếp viện hay không?

Một sĩ quan do dự hỏi.

- Chúng ta tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì trước đã.

Kỷ Yên Nhiên nhíu mày nói.

Ở nơi đây có vài vị giáo sư chuyên gia đạt trình độ cao nhất trong lĩnh vực Tinh Tộc, nếu như bọn họ vô duyên vô cớ mất tích như vậy, Kỷ Yên Nhiên không điều tra rõ ràng lại chạy về như vậy, nhất định sẽ phải nhận hình phạt nghiêm khắc, nói không chừng còn phải ra trình tòa án quân sự.

Huống chi lãnh đạo và binh sĩ trên chiến hạm như bọn Trần Thọ Sơn đều đang ở bên dưới, Kỷ Yên Nhiên cũng không thể cứ trở về như vậy, ít nhất phải đi xuống nhìn xem đã xảy ra chuyện gì rồi mới tính tiếp được.

Thế nhưng hôm nay ở trên chiến hạm chỉ còn lại một ít binh sĩ thao tác chiến hạm, quân y hoặc binh sĩ chuyên lo bếp núc, tất cả đều không phải là binh sĩ chủ chiến, người có thể dùng thật sự quá ít.

Kỷ Yên Nhiên nhìn một lần, cuối cùng cắn răng một cái:

- Chọn lựa năm binh sĩ có trình độ thao tác chiến giáp tốt, cùng theo tôi xuống dưới tìm hiểu vấn đề.

- Trình độ thao tác chiến giáp của tôi cũng được, tôi xung phong.

Hàn Sâm liền vội mở miệng nói.

Hắn đương nhiên không thể ở lại chỗ này nhìn Kỷ Yên Nhiên đi mạo hiểm, hơn nữa hắn cũng muốn biết vì sao sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu lại phản ứng với di tích Tinh Tộc.

Chương 466: Tinh Hạch Mô Phỏng Điên Cuồng

- Hạm trưởng, hay là để ban cảnh vệ chúng tôi đi chung với cô đi?

Ban trưởng ban cảnh vệ Lý Lộ đứng lên chào theo kiểu nhà binh nói.

Hiện tại chiến lực chủ yếu của Vĩnh Thán Nữ Thần cũng chỉ còn lại ban cảnh vệ mà thôi.

- Hạm trưởng, hay là để tôi dẫn người đi đi.

Trên chiến hạm còn lại một vị sĩ quan hậu cần duy nhất là Triệu Bình nói.

- Sĩ quan hậu cần anh lưu lại thủ chiến hạm đi, đây là căn cơ của chúng ta, nếu như chiến hạm xảy ra vấn đề gì, cho dù tìm được người trở về cũng vô dụng, đến lúc đó tất cả mọi người sẽ đều phải chết. Hơn nữa tôi cũng chỉ là dẫn người đi xem một chút, sẽ không xâm nhập vào bên trong.

Kỷ Yên Nhiên nói xong nhìn về phía ban cảnh vệ, suy nghĩ rồi nói:

- Ban trưởng Lý, anh chọn bốn binh sĩ có kỹ thuật thao tác chiến giáp tương đối khá đi cùng tôi, binh sĩ còn lại tiếp tục bảo vệ chiến hạm.

- Vâng.

Lý Lộ trực tiếp đọc tên bốn tên lính, hướng Kỷ Yên Nhiên báo cáo.

Kỷ Yên Nhiên để bọn họ đi lĩnh chiến giáp, sau đó nhìn sang Hàn Sâm, do dự một chút rồi nói ra:

- Anh cũng đi chuẩn bị đi.

- Vâng.

Hàn Sâm lên tiếng, cũng đi theo để lĩnh chiến giáp.

Đoàn bảy người rất nhanh từ trong chiến hạm đi ra, ngồi một chiếc xe căn cứ loại nhỏ đi tới địa điểm đào móc, bởi vì khoảng cách tới chiến hạm cũng không xa, chỉ dùng hơn nửa canh giờ liền đã đi tới mục tiêu.

Từ trong xe căn cứ nhìn ra ngoài, các loại dụng cụ đều hoàn hảo bày ở bên ngoài, cũng không hề bị hư hao, cũng không thấy dấu vết đánh nhau nào, thứ duy nhất hư hao chính là chiếc máy đào đa năng lúc trước kia.

Không thấy có vết máu, bọn Kỷ Yên Nhiên hơi thở dài ra một hơi, ít nhất bọn họ không bị tập kích.

Bởi vì địa hình đi tới miệng hố bên kia bị hạn chế, xe căn cứ không có cách nào tiến vào bên trong, Kỷ Yên Nhiên ra lệnh cho hai binh sĩ lưu lại ở trên xe, mình thì mang theo Lý Lộ, Hàn Sâm cùng hai binh sĩ ban cảnh vệ khác, lái chiến giáp đi xuống xe căn cứ, đi tới chỗ hố vào bên kia.

- Bảo trì đội hình… truyền tống số liệu quét hình… thông tin thông suốt…

Bên trên chiến giáp thỉnh thoảng hiện lên các loại số liệu, có loại từ xe căn cứ truyền tới, cũng có loại từ trên chiến hạm truyền tới, chiến giáp của mấy người cũng phản hồi số liệu trở về.

Mặc dù vẫn luôn bảo trì cảnh giác cao độ, tuy nhiên cũng không có xảy ra chuyện gì, năm người thuận lợi đi tới lối vào mà bọn Lý Minh Đường đã khai quật ra.

Đó là một cánh cửa tinh thể màu đen cao hơn 30m, bên trên điêu khắc rất nhiều đồ án khổng lồ quỷ dị, có tròn có dọc, còn có một chút ký hiệu hình tam giác tổ hợp lại với nhau, nhưng mà lại không có quy tắc rõ ràng, thoạt nhìn giống như lõi đồng hồ cơ, hết sức phức tạp khó hiểu.

Lúc này cánh cửa tinh thể màu đen đã bị cạy mở một cái khe, chiến giáp đơn thể đi qua không thành vấn đề, máy cơ giới cỡ lớn thì không vào được.

- Hạm trưởng, có nên đi vào nhìn một chút hay không?

Lý Lộ hướng Kỷ Yên Nhiên xin chỉ thị.

Kỷ Yên Nhiên lại không trả lời Lý Lộ, nhìn cánh cửa lớn màu đen kia lộ ra vẻ khiếp sợ, rất nhanh đã chuyển sang kênh riêng nói với Hàn Sâm:

- Hàn Sâm, em dẫn người đi xuống xem một chút, anh ở lại chỗ này đi.

- Tại sao?

Hàn Sâm lập tức biết Kỷ Yên Nhiên hẳn đã biết chuyện gì, nếu không cô sẽ không nói như vậy.

- Đây là di tích của Vương tộc Tinh Tộc, nhưng vẫn còn đang vận chuyển, phía dưới quá nguy hiểm. Anh hoàn toàn không biết gì về Tinh Tộc, có khả năng sẽ xúc động một vài cấm chế nguy hiểm, ở lại chỗ này thì tốt hơn.

Kỷ Yên Nhiên nói.

- Anh đi theo phía sau em là được.

Hàn Sâm nói.

- Đây là mệnh lệnh.

Kỷ Yên Nhiên nghiêm túc nói.

- Mệnh lệnh của em không có hiệu quả với anh.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu.

Kỷ Yên Nhiên đang định nói thêm cái gì nữa, lại đột nhiên nghe thấy xe căn cứ bên kia truyền đến một tiếng kinh hô, mấy người đồng thời quay người nhìn lại, chỉ thấy hai binh sĩ còn ở lại trong xe căn cứ, từ trên xe căn cứ chạy xuống, đang lái chiến giáp chạy qua bên này.

- Lão Lưu, đã xảy ra chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì vậy? Nghe thấy xin trả lời… nghe thấy xin trả lời…

Lý Lộ muốn thông qua máy truyền tin hỏi một câu xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ nghe trong máy truyền tin phát ra âm thanh xoẹt xoẹt, căn bản không nghe thấy gì cả.

Hàn Sâm vội vàng nhìn tới thiết bị thông tin, chiến giáp đã mất liên lạc với chiến hạm, có lẽ hệ thống truyền tin đã bị tê liệt hoàn toàn.

Hiển nhiên Kỷ Yên Nhiên cũng đã phát hiện ra tình huống này, cô trực tiếp hô lên với bọn Hàn Sâm:

- Bảo trì đội hình, chúng ta đi qua xem thử.

Mấy người bảo trì đội hình đón lấy hai chiếc chiến giáp kia, rất nhanh đã tiếp cận, không chờ Kỷ Yên Nhiên hỏi hai tên lính kia đã xảy ra chuyện gì, bọn Hàn Sâm liền đã biết đáp án rồi.

Chỉ thấy ở phía sau hai tên lính kia có nguyên một đám tinh thể màu đỏ ngòm to cỡ nắm tay, lóe ra ánh sáng lơ lửng ở giữa không trung như là một bóng đèn màu đỏ, phủ kín cả bầu trời, cũng không biết đến cùng có bao nhiêu, sợ rằng ít nhất cũng có đến cả ngàn viên.

- Tinh hạch mô phỏng… tại sao lại có nhiều tinh hạch mô phỏng như vậy…

Bọn Hàn Sâm vô cùng kinh hãi.

Khó trách hai tên lính kia lại chạy, nhiều tinh hạch mô phỏng như vậy, ai thấy cũng phải chạy.

Lúc trước Hàn Sâm đã từng thấy qua uy lực của tinh hạch mô phỏng, chỉ cần bị tinh hạch mô phỏng quét hình trúng, chúng liền có thể hóa thành bản thể của vật kia.

Nghĩ tới cả ngàn tinh hạch mô phỏng, nếu như quét hình tới xe căn cứ hoặc là chiến giáp, khoảng một ngàn chiếc chiến giáp và xe căn cứ nghiền ép ra, chỉ sợ trong nháy mắt bọn họ sẽ bị đánh thành tro.

Huống chi bốn phía đang có vô số tinh hạch mô phỏng bay qua, số lượng ngày càng nhiều, căn bản không biết đến cùng có bao nhiêu.

- Lui lại… lui vào bên trong di tích Tinh Tộc…

Kỷ Yên Nhiên đã hiểu rõ những người của tổ chuyên gia đi đâu rồi, hiện tại cô cũng không thể không lặp lại những gì bọn họ đã trải qua.

Thình thịch!

Mười mấy cái tinh hạch mô phỏng sớm nhất đã tiếp cận hai tên lính kia, ánh sáng màu đỏ bên trong tinh hạch lóe lên, như là đèn flash soi tới chiến giáp của hai tên lính, sau đó lập tức biến thành chiến giáp màu máu giống y hệt, từng chiếc ầm ầm rơi xuống đất, tiếp tục đuổi tới chỗ hai tên lính kia.

Đằng sau có nhiều tinh hạch mô phỏng loé lên ánh sáng màu đỏ, hóa thành vô số chiến giáp màu máu.

Lý Lộ không nhịn được rút súng laser ra công kích chiến giáp màu máu do tinh hạch mô phỏng biến thành, cứu viện hai chiến hữu của y.

- Đừng!

Kỷ Yên Nhiên muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Một phát này của Lý Lộ đánh tới, mặc dù bắn thủng một chiếc chiến giáp màu máu, nhưng mà trong nháy mắt, những chiến giáp màu máu kia đều rút súng laser ra, điên cuồng bắn loạn sang bên này.

Thình thịch!

Chiến giáp của hai tên lính cách chúng nó gần nhất trực tiếp bị bắn nổ, nổ thành một đống sắt vụn chồng chất, mà những chiến giáp màu máu vẫn đang không ngừng bắn tới bên này.

- Trước tiên lui vào bên trong di tích.

Hàn Sâm điều khiển chiến giáp chạy thẳng vào cánh cửa tinh thể màu đen.

- Lập tức lui vào trong di tích.

Kỷ Yên Nhiên vừa chạy theo Hàn Sâm, vừa lớn tiếng ra lệnh.

Hai mắt Lý Lộ đỏ như máu, cắn răng lệnh cho hai tên lính khác cùng lui vào trong di tích, mà mình thì ở phía sau cùng yểm hộ.

Bành!

Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên mới vừa lui vào trong cánh cửa tinh thể màu đen, liền nghe thấy ở phía sau truyền đến một tiếng vang thật lớn, chiếc chiến giáp kia của Lý Lộ đã bị bắn nổ.

Chương 467: Tinh Hạch Ký Sinh

- Ban trưởng!

Nhìn thấy chiến giáp của Lý Lộ bị bắn nổ, hai tên lính ở phía sau giống như là phát điên giơ súng laser lên điên cuồng bắn tới đám chiến giáp màu máu ở phía sau.

- Tiến đến, đều lui về.

Kỷ Yên Nhiên kêu to với hai tên lính kia, nhưng đáng tiếc đã muộn rồi.

Mặc dù hai tên lính kia bắn nổ mấy chiếc chiến giáp màu máu, nhưng lại bị vô số chiến giáp màu máu khác bắn xuyên qua.

- Đi.

Hàn Sâm quát to lên một tiếng, điều khiển chiến giáp đẩy chiến giáp của Kỷ Yên Nhiên một cái.

Nhìn đồng loại chết đi, mặc dù đều là người không quen biết lắm, nhưng Hàn Sâm cũng có chỗ xúc động, tuy nhiên hiện tại cũng không phải thời điểm bi thương, hắn không thể nhìn Kỷ Yên Nhiên cũng chết đi giống như những binh sĩ kia.

Kỷ Yên Nhiên phục hồi lại tinh thần, cắn răng điều khiển chiến giáp chạy vào bên trong di tích, bọn họ phải mau cắt đuôi đám tinh hạch mô phỏng kia, nếu không cả cô và Hàn Sâm đều phải chết.

Đằng sau cánh cửa tinh thể màu đen là một cái đường hầm tinh thể, Kỷ Yên Nhiên mang theo Hàn Sâm tiến về phía trước, nhưng lại không dám đi quá

nhanh, không bao lâu liền thấy những tinh hạch mô phỏng biến thành chiến giáp màu máu đã đuổi tới phía sau.

- Đừng quan tâm nhiều như vậy, chạy mau.

Hàn Sâm biết Kỷ Yên Nhiên đang lo lắng cơ quan ở bên trong di tích, nhưng mà nếu hiện tại bọn họ không chạy, vậy lúc nữa bọn họ sẽ không còn mạng để chạy nữa rồi.

Hơn nữa lúc trước có lẽ tổ nghiên cứu đã đi vào đây, nếu có cơ quan gì, bọn họ đều đã động tới hết rồi.

Kỷ Yên Nhiên bị Hàn Sâm hô lên như vậy, lập tức đã hiểu rõ ra, điều khiển chiến giáp chạy như điên về phía trước, nhưng mà mới chạy được mấy ngàn mét, liền vọt vào bên trong một chỗ kiến trúc cực lớn giống như là hầm trú ẩn, hơn nữa ở bên trong kiến trúc có rất nhiều lối đi, giống như là cửa sổ của phật tháp bát giác thông suốt bốn phương vậy.

- Chúng ta đi hướng nào?

Kỷ Yên Nhiên nhìn thoáng qua, những con đường kia cơ hồ giống nhau như đúc, căn bản không nhìn ra nên đi hướng nào.

Hơn nữa mấy con đường kia cũng quá nhỏ, chiến giáp không có cách nào tiến vào.

- Theo anh.

Hàn Sâm cắn răng một cái, trực tiếp từ trong chiến giáp đi ra, để cho chiến giáp biến thành vali xách tay, cầm lên liền chạy vào bên trong một lối đi.

Kỷ Yên Nhiên cũng học theo Hàn Sâm, chạy theo Hàn Sâm vào bên trong.

Hàn Sâm vừa mới đi vào trong đường hầm đã gọi thú hồn Tuyết Nha Lang ra, chỉ thấy một con tọa kỵ Tuyết Lang xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, chỉ có điều Hàn Sâm cũng không muốn cưỡi nó, chỉ lệnh cho nó chạy về phía trước.

Hàn Sâm có ý định cầm Tuyết Nha Lang dò đường, hiểu biết của hắn đối với di tích Tinh Tộc hết sức có hạn, nhưng mà Kỷ Yên Nhiên đã không có chủ ý gì, như vậy hắn nhất định phải làm ra một cái quyết định, cho dù không biết quyết định của mình đúng hay sai, nhưng vẫn phải ra quyết định, do dự sẽ chỉ khiến cho bọn họ rơi vào trong nguy cơ lớn hơn.

Tuyết Nha Lang chạy ở phía trước, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên mang theo rương chiến giáp theo ở phía sau, chỉ là lối đi này thông suốt bốn phương, mặc dù cũng không có nguy hiểm gì, nhưng mà chỉ chốc lát sau hai người đã không phân biệt ra nổi phương hướng rồi.

- Phía sau tựa hồ không nghe thấy âm thanh gì nữa rồi, chúng ta dừng lại đi.

Chạy tới một chỗ giống như cầu vượt, Hàn Sâm dừng bước nhìn lên một đám pho tượng tinh thể quỷ dị ở dưới cầu.

Kỷ Yên Nhiên cẩn thận nghe ngóng, quả nhiên không nghe thấy gì nữa, cô âm thầm thở dài một hơi, theo ánh mắt của Hàn Sâm nhìn tới mấy pho tượng tinh thể cao tới mười mấy mét ở phía dưới.

Những pho tượng đó sử dụng tinh thể có màu sắc bất đồng tạo thành, đều là một vài đồ vật có hình thù kỳ quái, có lẽ không có quan hệ gì tới nhân loại, cũng không giống như động vật, thoạt nhìn có một loại cảm giác kỳ quái.

- Những thứ kia là thần minh mà Tinh Tộc sùng bái, bên trong đại đa số di tích Tinh Tộc đều có tượng thần như vậy.

Kỷ Yên Nhiên vừa giải thích, vừa quan sát bốn phía.

Hàn Sâm tựa hồ như không nghe thấy Kỷ Yên Nhiên nói chuyện, ánh mắt nhìn chòng chọc vào một pho tượng tinh thể.

- Đi ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí!

Hàn Sâm nắm chặt rương chiến giáp, quát lạnh pho tượng tinh thể trước mắt.

Kỷ Yên Nhiên nghi ngờ nhìn về phía pho tượng kia, cũng không phát hiện ra thứ gì, nhưng ngay lập tức lại nhìn thấy có một người từ đằng sau pho

tượng chạy ra.

- Đường Tín? Tại sao anh lại ở chỗ này? Những người khác đâu?

Sau khi Kỷ Yên Nhiên nhìn rõ ràng người này, lập tức nhíu mày hỏi.

- Không biết, chúng tôi tản ra, tại sao hai người lại tới đây?

Đường Tín vừa tiến lại gần vừa nói.

- Đứng lại, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.

Hàn Sâm đột nhiên từ bên hông rút ra súng laser cỡ nhỏ, lạnh lùng chỉ vào Đường Tín nói.

- Tại sao phải đứng lại?

Đường Tín lại không để ý tới Hàn Sâm, tiếp tục đi tới chỗ bọn Hàn Sâm.

Đùng!

Không có chút do dự nào, Hàn Sâm liền bắn một phát tới đầu Đường Tín, lập tức bắn vỡ đầu Đường Tín.

- Hàn Sâm, anh làm gì thế?

Kỷ Yên Nhiên càng hoảng sợ, không biết tại sao Hàn Sâm lại phải làm như thế.

Nhưng mà Kỷ Yên Nhiên biết Hàn Sâm có lý do của hắn, mặc dù Đường Tín và Hàn Sâm có chút khúc mắc, nhưng Kỷ Yên Nhiên biết Hàn Sâm không phải là loại người vì một chút chuyện như vậy mà ra tay giết người.

Không cần Hàn Sâm giải thích, Kỷ Yên Nhiên lập tức nhìn ra điểm không đúng, đầu Đường Tín đã bị bắn nát, nhưng mà người vẫn không ngã xuống, chỉ là bị đánh xoay vài vòng.

Cô lập tức nhìn thấy ở trên lưng Đường Tín có một viên tinh thể màu đỏ nhạt giống như trứng vịt, khảm lên trên lưng y, dọc theo tinh thể có nhiều

sợi tia máu nhỏ như sợi tóc, rậm rạp chằng chịt sinh trưởng ở trên da thịt sau lưng Đường Tín, phát ra ánh sáng màu đỏ hơi yếu, giống như là trái tim đang rung động, thoạt nhìn vừa quỷ dị vừa khiến cho người ta buồn nôn.

- Tinh hạch ký sinh!

Sắc mặt của Kỷ Yên Nhiên đại biến, lập tức cũng giống như Hàn Sâm rút súng nhắm ngay tinh hạch trên lưng Đường Tín, chuẩn bị muốn nổ súng.

Nhưng Kỷ Yên Nhiên còn chưa kịp bắn, liền thấy bên trong tinh hạch duỗi ra nhiều sợi tơ máu nhỏ giống như sợi tóc, cũng không biết là có mấy ngàn mấy vạn sợi, giống như là mái tóc màu đỏ ngòm, trong nháy mắt đã bao phủ cả người Đường Tín vào trong đó, thoạt nhìn như một cỗ xác ướp bị tơ máu bao vây lại.

Đùng đùng!

Kỷ Yên Nhiên và Hàn Sâm cùng bắn mấy phát tới Đường Tín giống như xác ướp kia, nhưng lại không có tác dụng gì, súng laser bắn lên trên những tơ máu, chỉ cắt đứt một bộ phận tơ máu, nhưng mà nó lại nhanh chóng mọc ra một lần nữa.

- Súng laser vô dụng, dùng vũ khí thú hồn đi.

Đột nhiên một âm thanh truyền tới, bọn Hàn Sâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giáo sư Lý Minh Đường cùng mấy người trẻ tuổi ở trong một đường hầm cách đó không xa đi tới, nói chuyện chính là Lý Minh Đường.

Hàn Sâm còn chưa kịp triệu hồi ra thú hồn, đã thấy bên cạnh Lý Minh Đường có một người lao ra, người nọ nắm lấy một thanh trường kiếm thú hồn, phi thân vọt tới trước người Đường Tín, trường kiếm trong tay liên tục chớp lên, trực tiếp bổ Đường Tín và tơ máu ra, viên tinh hạch ký sinh kia cũng bị y chém vỡ.

- Đây không phải là chỗ binh sĩ chuyên lo bếp núc nên tới.

Vương Hầu thu hồi thanh kiếm thú hồn, lạnh lùng nhìn Hàn Sâm nói.

- Binh sĩ chuyên lo bếp núc cũng là binh sĩ.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Thích đi chịu chết thì tùy cậu.

Vương Hầu khinh miệt nói một câu, liền không để ý tới Hàn Sâm nữa, đi tới trước mặt Kỷ Yên Nhiên nói:

- Hạm trưởng, tại sao cô cũng xuống đây rồi, cô không nên tới đây.

Chương 468: Tinh Hệ Thất Lạc

- Giáo sư Lý, mấy người gặp phải chuyện gì?

Kỷ Yên Nhiên không để ý đến Vương Hầu, nhìn về phía Lý Minh Đường hỏi.

Lý Minh Đường nói:

- Chúng tôi đã tìm được lối vào di tích, nơi này chính là di tích Vương tộc Tinh Tộc, nhưng đột nhiên xuất hiện lượng lớn tinh hạch mô phỏng, lại mất đi liên hệ với chiến hạm, chúng tôi không thể không tạm thời lui vào bên trong di tích, sau đó lại bị tinh hạch ký sinh ở trong di tích công kích, rất nhiều người đều bị ký sinh, trong lúc hỗn loạn mọi người đều tách nhau ra.

- Trần phó hạm trưởng và chỉ đạo viên Lâm đâu rồi?

Kỷ Yên Nhiên lại hỏi một câu.

Lý Minh Đường khẽ lắc đầu:

- Lúc ấy có rất nhiều binh sĩ và người của tổ chuyên gia bị ký sinh, thật sự quá hỗn loạn, tôi không chú ý tới bọn họ.

Kỷ Yên Nhiên khẽ nhíu mày, tình huống mà bọn Lý Minh Đường nói không khác suy nghĩ của cô ta lắm, chỉ là hiện tại mọi người phân tán ở bên trong di tích, cô muốn tìm được tất cả mọi người chỉ sợ là rất khó khăn.

- Giáo sư Lý, mấy người biết rõ đường ra ngoài chứ?

Kỷ Yên Nhiên nhìn hoàn cảnh xung quanh, cô đã sớm lạc mất phương hướng rồi.

Kiến trúc của Tinh Tộc quả thực là giống như là một đô thị lớn do tinh thể tạo thành, muốn tìm được đường đi ra ngoài không phải là chuyện dễ dàng gì, hơn nữa bởi vì tính đặc thù cũa loại tinh thể này, cũng không thể sử dụng bom để phá hủy kiến trúc, như vậy chính là đang tự tìm đường chết.

Bọn giáo sư Lý nhìn nhau, hiển nhiên cũng không biết đường đi ra ngoài.

- Kỳ thật căn bản không cần lo lắng, nguyên bản chúng ta đến đào móc di tích Tinh Tộc, tiếp tục đi vào bên trong là được rồi, nói không chừng đã sắp tìm được kho tinh hạch rồi.

Vương Hầu nói.

Giáo sư Lý Minh Đường cũng nói:

- Hạm trưởng Kỷ, cô cũng đã tới, bên ngoài lại có lượng lớn tinh thể mô phỏng, chúng ta tạm thời không ra được, không bằng trước hết dựa theo ban trưởng Vương nói đi vào tìm xem, nếu như có thể tìm được kho tinh hạch, chẳng những có thể hoàn thành nhiệm vụ, còn có khả năng giúp chúng ta rời khỏi nơi này nữa

Kỷ Yên Nhiên đã chăm chú học qua tư liệu về Tinh Tộc, biết rõ giáo sư Lý nói cũng không sai, nhưng mà nơi này là một di tích Vương tộc của Tinh Tộc, bọn họ chỉ có mấy người như vậy, ngay cả một Siêu Việt Giả đều không có, ở bên trong di tích Vương tộc Tinh Tộc đi loạn thật sự là quá nguy hiểm.

Nhưng mà hiện tại Kỷ Yên Nhiên cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đồng ý với đề nghị của bọn giáo sư Lý, tiếp tục đi vào bên trong.

Đương nhiên, bọn giáo sư Lý cũng không phải là mù quáng đi vào bên trong, dùng sự kiến thức của bọn họ đối với Tinh Tộc, có thể đại khái đoán

được những kiến trúc kia đều có nhiều công dụng, lại dựa theo quy luật kiến trúc của Tinh Tộc, suy tính ra vị trí đại khái của kho tinh hạch.

Mặc dù không có khả năng quá mức tinh chuẩn, nhưng phương vị đại khái cũng sẽ không sai biệt quá nhiều.

- Hàn Sâm, anh ở bên cạnh em, tuyệt đối không nên đi quá xa.

Kỷ Yên Nhiên nhỏ giọng dặn dò Hàn Sâm.

Hàn Sâm gật gật đầu, hắn đương nhiên muốn theo sát Kỷ Yên Nhiên, nếu không Kỷ Yên Nhiên có nguy hiểm gì hắn cũng sẽ không kịp cứu.

Vương Hầu ở bên cạnh nghe thấy Kỷ Yên Nhiên nói, lại là có chút giễu cợt nhìn Hàn Sâm nói:

- Hạm trưởng Kỷ, cô để cho một binh sĩ chuyên lo bếp núc đi theo cô xuống, là cô bảo vệ hắn? Hay là hắn bảo vệ cô?

- Ban trưởng Vương, anh chỉ cần làm tốt làm việc của anh, chuyện khác không cần anh quản.

Kỷ Yên Nhiên lạnh lùng nhìn Vương Hầu nói ra.

Vương Hầu hừ lạnh một tiếng không nói gì, Lý Minh Đường vội vàng hoà giải nói:

- Hiện tại chúng ta đang ở trong hiểm cảnh, có lẽ mọi người nên đồng tâm hiệp lực tìm kho tinh hạch, nhiều người là hơn một phần lực lượng, huống chi Hàn Sâm cũng tốt nghiệp từ trường quân đội trứ danh.

Mấy nghiên cứu viên khác cũng khuyên bảo vài câu, đoàn người tiếp tục đi lên phía trước, không bao lâu sau thì con đường phía trước đột nhiên chấm dứt, trước mắt lại xuất hiện một cánh cửa tinh thạch màu đen lớn chặn đường, trên cửa cũng có mấy loại đồ án cực kỳ phức tạp.

Lý Minh Đường nhìn thấy cửa tinh thạch màu đen cùng những bức vẽ kia liền mừng lớn, bước nhanh tới trước cánh cửa, cẩn thận từng li từng tí nghiên cứu những hoa văn trên cánh cửa kia.

- Thật tốt quá, đây quả nhiên là di tích của Vương tộc Tinh Tộc.

Xem trong chốc lát, Lý Minh Đường liền quay đầu hưng phấn kêu lên.

- Giáo sư Lý, những bức vẽ kia có ý gì?

Mặc dù Kỷ Yên Nhiên cũng có chút nghiên cứu, nhưng mà muốn đọc hiểu những hoa văn kia là chuyện không thể nào.

Lý Minh Đường có chút hưng phấn giải thích nói:

- Tôi cũng chỉ có thể đọc hiểu một phần nhỏ, Vương tộc Tinh Tộc này là đến từ tinh hệ Đế Á.

- Tinh hệ Đế Á, tinh hệ của Tinh Tộc trong truyền thuyết?

Kỷ Yên Nhiên lộ ra vẻ giật mình.

- Đúng vậy, chính là tổ địa của Tinh Tộc, cũng là tinh hệ bị thất lạc trong truyền thuyết…

Lý Minh Đường lộ ra vẻ hưng phấn giải thích.

Hàn Sâm nghe thấy thế như lọt vào trong sương mù, đại bộ phận đều nghe không hiểu, chỉ biết là Vương tộc này hình như rất cao cấp, rất có thể sẽ có rất nhiều bảo tàng.

Những nghiên cứu viên khác đều lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, giống như lập tức liền có thể đào được một ngọn núi vàng vậy.

Hàn Sâm không hiểu cái gì là Tinh Tộc cái gì là tinh hệ Đế Á, chỉ là sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu ở trên cổ, trên đường đi tới đây càng ngày càng trở nên nóng rực, tựa hồ như đang từ từ tiếp cận tới đồ vật nào đó.

Dưới sự chỉ huy của Lý Minh Đường, đám nghiêm cứu viên lấy công cụ bắt đầu nạy cánh cửa tinh thạch màu đen lớn kia ra, bọn họ làm việc vô cùng chuyên nghiệp, không đến nửa giờ đã cạy cánh cửa tinh thạch màu đen ra một khe hở, lập tức nhìn thấy một vệt sáng từ trong khe cửa chiếu ra.

Aaaaa!

Một nghiên cứu viên bị vầng sáng kia chiếu đến, y lập tức kêu thảm một tiếng ngã xuống mặt đất lăn lộn, chỉ thấy y bị vầng sáng chiếu từ mặt tới eo, vết cháy đen hằng sâu vào trong da thịt.

Tất cả mọi người đều quá sợ hãi, vội vàng kéo người nọ cách xa vầng sáng từ trong khe cửa soi tới, Hàn Sâm nhìn thấy thế thì sắc mặt thay đổi mấy lần, nơi bị tổn thương trên người nghiên cứu viên kia trong chốc lác đã bị thối rữa.

Có người lấy ra túi cấp cứu xử lý miệng vết thương cho y, nhưng lại không có tác dụng gì, rất nhanh nghiên cứu viên kia đã chết đi.

Mà giáo sư Lý Minh Đường nhìn tới vầng sáng kia một hồi lâu, lúc này mới vui mừng nói:

- Đây là năng lượng tinh hạch tràn ra ngoài sinh ra tia laser tinh năng, chứng minh bên trong nhất định có lượng lớn tinh hạch, đây có lẽ sẽ là một phát hiện trọng đại mang tính lịch sử trong việc nghiên cứu Tinh Tộc, mọi người mau chuẩn bị một chút, người luyện Vi Tinh Thể đến cảnh giới tiểu thành mau theo tôi tiến vào tìm kho tinh hạch, những người khác thì ở lại chỗ này.

- Giáo sư Lý, ông không thể đi vào.

Kỷ Yên Nhiên ngăn cản Lý Minh Đường.

- Vì sao không thể đi vào?

Lý Minh Đường ngây ra một lúc.

- Bên trong quá nguy hiểm, hơn nữa phát hiện trọng đại như vậy, dựa theo quy định của Liên Minh, cần dùng trí não ghi chép lại mới có thể đào móc.

Kỷ Yên Nhiên nói.

Lý Minh Đường lập tức nói:

- Chỉ cần Vi Tinh Thể luyện đến cảnh giới tiểu thành là có thể chống lại tia laser tinh năng, không có nguy hiểm quá lớn. Còn về trí não ghi chép, đây là tình huống đặc biệt, đợi sau khi trở về tôi sẽ viết báo cáo một mình gánh chịu. Tiểu Vương Tiểu Lưu, hai người mau chóng chuẩn bị, chúng ta lập tức đi vào.

- Thật có lỗi giáo sư Lý, nhất định phải tuân thủ quy định, di tích ngay ở chỗ này không chạy được, chờ sau khi chúng ta ra ngoài bắt được liên lạc với Vĩnh Thán Nữ Thần, đi vào khai phá cũng không muộn.

Kỷ Yên Nhiên vẫn ngăn ở trước mặt Lý Minh Đường, không để cho ông ta đi tới.

- Hạm trưởng Kỷ, hiện tại là lúc biến động, cô cần gì phải làm như thế?

Lý Minh Đường khẽ nhíu mày, sắc mặt trầm xuống.

- Giáo sư Lý, tôi đã sớm nói rồi, chưa trừ diệt người phụ nữ này, nhất định sẽ làm hỏng chuyện tốt của chúng ta.

Sắc mặt của Vương Hầu âm trầm cùng mấy nghiên cứu viên vây Kỷ Yên Nhiên và Hàn Sâm lại, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm tràn đầy sát cơ.

Chương 469: Tiến Vào Khu Vực Trung Tâm

- Vương Hầu, anh cũng là người của Liên Minh, sẽ không sợ quân pháp sao?

Kỷ Yên Nhiên nhìn chằm chằm vào Vương Hầu quát hỏi.

- Quân pháp?

Vương Hầu cười có chút khinh thường, triệu hoán ra một thanh trường kiếm thú hồn màu vàng, trực tiếp trảm tới Hàn Sâm ở bên cạnh Kỷ Yên

Nhiên, đồng thời hừ lạnh nói:

- Ở đây không có gì gọi là quân pháp cả.

Thần sắc của Hàn Sâm không thay đổi, kéo Kỷ Yên Nhiên lui về phía sau, nhưng mà hai nghiên cứu viên phía sau vậy mà cũng triệu hồi ra vũ khí thú hồn, hung hăng đánh tới bọn họ.

Trong tay Kỷ Yên Nhiên cũng xuất hiện một cây dao găm thú hồn, chặn vũ khí của một nghiên cứu viên trong đó lại, thân hình của Hàn Sâm lại hơi nghiêng, tránh thoát một đao của nghiên cứu viên khác, đồng thời tiếp cận nghiên cứu viên, dao găm Cổ Huyền Lang trong tay gác lên trên cổ y.

- Tất cả chớ động, trừ phi mấy người không cần mạng của y…

Lời của Hàn Sâm còn chưa nói hết, lại thấy Vương Hầu kia giống như mãnh hổ hạ sơn, một kiếm chém nghiên cứu viên ngăn ở trước mặt Hàn Sâm thành hai nửa, trường kiếm màu vàng óng vẫn không ngừng bổ xuống Hàn Sâm ở phía sau.

Ánh mắt của Hàn Sâm ngưng tụ, giơ dao găm Cổ Huyền Lang trong tay lên đón đỡ trường kiếm màu vàng óng của Vương Hầu, đồng thời mau chóng lui về phía sau.

Hắn không hề nghĩ đến Vương Hầu lại tàn nhẫn như vậy, vậy mà không kiêng dè sống chết người của mình một chút nào, lui hơi chậm một chút rồi.

Răng rắc!

Dao găm Cổ Huyền Lang vậy mà bị trường kiếm màu vàng óng của Vương Hầu chặt đứt, trán Hàn Sâm cũng bị mũi kiếm cắt ra một vết thương, mặc dù không bị thương vào xương cốt, nhưng máu tươi đã không khống chế nổi rỉ ra.

- Mày chết chắc rồi.

Vương Hầu gằn giọng quát, thân hình tuôn ra lực lượng kinh khủng, như là một ảo ảnh đuổi kịp Hàn Sâm, lại chém tới một kiếm, kiếm pháp vừa độc vừa nhanh.

Vẻ mặt của Hàn Sâm lại bất động, trong mắt lóe lên một chút giận dữ, hắn đã rất lâu rồi không nếm qua thiệt thòi lớn như thế, thú hồn Cổ Huyền Lang lại bị hủy như vậy.

- Mày muốn chết cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, trái tim mạnh mẽ đập như sấm, thân thể tuôn ra sức mạnh không thể tưởng tượng được, hai chân khẽ động, nghiêng người tránh qua trường kiếm của Vương Hầu, một quyền đập tới mặt y.

Những người khác nhìn thấy Hàn Sâm cùng Vương Hầu đánh nhau, vậy mà không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vương Hầu chính là Tiến Hóa Giả có tố chất thân thể vượt qua 100, Hàn Sâm chỉ là một binh sĩ chuyên lo bếp núc lại có thể chiến ngang với y, bọn họ làm sao không kinh hãi cho được.

- Quả nhiên mày không đơn giản.

Vương Hầu hừ lạnh một tiếng:

- Chúng mày còn ngẩn ra đấy làm gì, còn không mau giết chết Kỷ Yên Nhiên.

Những nghiên cứu viên đó lúc này mới kịp phản ứng, đều đi tới vây công Kỷ Yên Nhiên, mặc dù không dám thật sự làm giống như lời Vương Hầu nói, nhưng Kỷ Yên Nhiên đã tràn đầy nguy cơ, chỉ lát nữa là sẽ bị bắt.

Hàn Sâm đương nhiên rõ ràng tâm tư của Vương Hầu, Kỷ Yên Nhiên bị bắt, Vương Hầu sẽ không cần phải động thủ với hắn nữa, Hàn Sâm đã thua chắc.

- Mày cũng không tệ, nhưng đáng tiếc nghĩ quá tốt rồi.

Ý nghĩ của Hàn Sâm vừa động, lập tức một mỹ nữ lãnh diễm mặc huyết văn băng giáp, tay cầm trường thương xuất hiện ở bên cạnh Kỷ Yên Nhiên, một cây trường thương tung hoành, vài cái đã bức lui những nghiên cứu viên đó ra, giải trừ nguy cơ cho Kỷ Yên Nhiên.

- Dị Linh! Chẳng lẽ đó là Dị Linh cấp quý tộc?

Mấy nghiên cứu viên lộ ra vẻ kinh ngạc.

Xem chiến lực của Dị Linh này, rõ ràng là quý tộc Dị Linh đỉnh cấp, Dị Linh như vậy thật sự là quá hiếm thấy.

Đã có Tuyết Cơ gia nhập cùng Kỷ Yên Nhiên liên thủ đối địch, trong lúc nhất thời mấy nghiên cứu viên kia cũng không tới gần bọn họ được.

- Tuyết Cơ, dẫn Yên Nhiên đi.

Ý nghĩ của Hàn Sâm lại hơi động, đều chuyển Kim Mao Hống và Viêm Vực Điểu cho Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ vốn chính là Dị Linh am hiểu cưỡi tọa kỵ, cỡi Kim Mao Hống, đầu đội Viêm Vực Điểu, một thanh trường thương huyết văn băng tinh tung hoành, lập tức chạy ra một đường hầm.

Thế nhưng mà còn chưa đợi Tuyết Cơ kéo Kỷ Yên Nhiên lên Kim Mao Hống, lại thấy một thân ảnh như là thuấn di xuất hiện ở bên cạnh Kỷ Yên Nhiên, dí khẩu súng laser lên đầu Kỷ Yên Nhiên.

- Giáo sư Lý?

Kỷ Yên Nhiên kinh hãi nhìn người nọ, không ngờ lại là Lý Minh Đường.

Xem tốc độ của Lý Minh Đường, còn nhanh hơn Vương Hầu rất nhiều, thật sự rất khó tưởng tượng được, Lý Minh Đường nhìn nho nhã yếu đuối ít xuất hiện, vậy mà có được tố chất thân thể thoạt còn trên cả Vương Hầu.

- Vương Hầu, dừng tay đi.

Lý Minh Đường từ tốn nói một câu, Vương Hầu lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, thu kiếm lại lui về phía sau đến bên cạnh Lý Minh Đường.

Hàn Sâm cũng không truy kích, nhìn chằm chằm vào Lý Minh Đường không nói gì.

- Hạm trưởng Kỷ, tôi không có ý giết cô, cũng không có ý đối địch với Kỷ gia, cho nên làm phiền cô tạm thời chịu oan ức một thời gian ngắn, chờ sau khi chúng tôi tìm được kho tinh hạch, tự nhiên sẽ thả cô ra.

Lý Minh Đường nói xong nhìn về phía Hàn Sâm:

- Cậu cũng giống vậy, hiện tại thúc thủ chịu trói, tôi sẽ không giết cậu, chờ sau khi chuyện này chấm dứt, sẽ để cậu và hạm trưởng Kỷ rời đi.

Hàn Sâm lại không đáp lại, đột nhiên thân hình khẽ động, mạnh mẽ phóng tới cánh cửa tinh thạch màu đen ở bên cạnh.

Lý Minh Đường và Vương Hầu không ngờ Hàn Sâm lại hành động như vậy, chờ lúc kịp phản ứng lại cũng đã không kịp, chỉ thấy Hàn Sâm đã vọt vào bên trong cánh cửa tinh thạch màu đen không thấy bóng dáng.

- Đáng chết, tên hỗn đản kia vậy mà đã luyện thành Vi Tinh Thể.

Thấy Hàn Sâm không bị ánh sáng làm tổn thương, Vương Hầu liền biến sắc.

- Không sao, khu vực trung tâm cũng chỉ có một con đường ra vào như vậy, hắn không chạy được.

Lý Minh Đường lại lơ đễnh nhìn sang Kỷ Yên Nhiên, để một nghiên cứu viên trói cô lại:

- Tiểu Trương Tiểu Lưu, hai người đều đã tiểu thành Vi Tinh Thể, không sợ tia laser tinh năng, đi theo tôi cùng Vương Hầu vào đi, những người khác ở lại chỗ này chờ tôi đi ra.

- Không giết cô gái này sao?

Vương Hầu nhìn thoáng qua Kỷ Yên Nhiên.

- Chọc giận Kỷ gia cũng là một cái phiền phức lớn, hơn nữa không biết tình huống bên trong như thế nào, chúng ta vào xem trước, nếu như không bắt được Hàn Sâm, có Kỷ Yên Nhiên trong tay cũng sẽ có chút tác dụng.

Lý Minh Đường từ tốn nói một câu, liền mang theo người đi vào cửa lớn.

Vương Hầu cùng hai người khác cũng đi theo vào, chỉ còn lại có mấy nghiên cứu viên ở bên ngoài canh chừng Kỷ Yên Nhiên.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào cánh cửa tinh thạch màu đen, cảm giác mắt hơi nhói lên khó chịu, mặc dù ở đây không có mặt trời, nhưng lại giống như có vô số tia sáng đèn huỳnh quang, mọi chỗ đều là ánh sáng chói mắt.

Những ánh sáng đó chiếu xạ lên trên thân thể, cho dù Hàn Sâm đã vận chuyển Vi Tinh Thể, những vẫn cảm thấy ở trên da truyền đến hàng loạt cảm giác nóng rực.

Đập vào mắt là một đường hầm tinh thể hình chữ nhật, bên trên vách tường bằng tinh thể trên dưới trái phải đều điêu khắc rất nhiều đồ án quỷ dị, giống như ở trên cửa tinh thể màu đen, Hàn Sâm xem không hiểu có ý nghĩa gì.

- Ánh sáng ở đây chói mắt như thế, có lẽ bọn họ cũng không thấy rõ lắm.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, móc ra một cái gương soi nhỏ, soi một cái lên tấm gương, Trùng Giáp Kỵ Sĩ lập tức bay ra, chui vào trong gương biến thành bộ dáng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm co rụt lại trốn ở phía sau cánh cửa tinh thạch màu đen, khống chế Trùng Giáp Kỵ Sĩ biến thành thế thân, chạy tới một chỗ khác trong đường hầm.

Rất nhanh, bọn Lý Minh Đường và Vương Hầu đuổi vào, nhìn thấy Trùng Giáp Kỵ Sĩ thế thân ở trước mặt, không chút do dự đuổi theo.

Chương 470: Đồ Án Trên Tấm Thẻ

- Dù gì mấy người cũng là nghiên cứu viên chính thức của Liên Minh, chưa từng nghĩ đến hậu quả sao?

Kỷ Yên Nhiên nhíu mày nhìn mấy nghiên cứu viên kia nói ra.

- Hậu quả? Hạm trưởng đại nhân, cô quá ngây thơ rồi, cô cảm thấy sau khi chúng tôi đắc thủ còn có thể ở lại Liên Minh ư?

Một tên nghiên cứu viên khinh thường cười lạnh nói.

- Vì đồ vật trong một cái di tích Tinh Tộc, thậm chí mấy người còn không biết đến cùng bên trong có thứ gì, đã định buông tha tất cả sao?

Kỷ Yên Nhiên lại hỏi.

Đồng thời Kỷ Yên Nhiên cũng đã hiểu rõ, căn bản là những người bọn giáo sư Lý đã sớm có dự mưu, cũng không phải tạm thời thấy hơi tiền liền nổi máu tham.

Không có bối cảnh mạnh mẽ ủng hộ, những người này sẽ không dám làm chuyện như vậy.

- Ha ha, cô biết ở trong di tích là thứ gì không?

Mấy nghiên cứu viên kia nhìn nhau cười cười, có vài phần ý đùa cợt.

- Không phải là một ít tinh hạch thôi sao? Trong di tích Tinh Tộc còn có thể có cái gì?

Kỷ Yên Nhiên làm như không hiểu hỏi.

- Ha ha, là thứ mà nằm mơ cưng cũng không tưởng tượng ra nổi đâu.

Một nghiên cứu viên cười nói.

Kỷ Yên Nhiên còn muốn hỏi lại, nhưng mà mấy nghiên cứu viên kia đã không nói thêm gì nữa, một nghiên cứu viên đi tới, trực tiếp dùng sức mạnh dán miệng Kỷ Yên Nhiên lại.

- Trước kia cô là hạm trưởng cao cao tại thượng, hiện tại nha, vẫn nên thành thật chờ đi, nếu không đừng trách mấy người chúng tôi tâm ngoan thủ lạt.

Sau khi nghiên cứu viên kia nói xong, thấy bộ dáng Kỷ Yên Nhiên bị trói, trong lòng vậy mà nổi lên chút tâm tư, thò tay định sờ lên mặt Kỷ Yên

Nhiên.

Sắc mặt của Kỷ Yên Nhiên lập tức đại biến, ô ô kêu lên lùi lại phía sau, nhưng mà cô bị trói chặt căn bản không lui được, chỉ lát nữa là sẽ bị tay của tên nghiên cứu viên kia sờ lên.

- Aaaaa!

Đột nhiên chỉ thấy một bóng người hiện lên, bàn tay của nghiên cứu viên kia bị chém bay lên giữa không trung, ôm cánh tay đứt phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

- Là mày?

Mấy nghiên cứu viên khác nhìn rõ người đang đứng ở trước mặt Kỷ Yên Nhiên, lập tức mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

- Không phải tao thì còn có thể là ai?

Hàn Sâm thò tay trực tiếp chặt đứt xiềng xích trên người Kỷ Yên Nhiên.

Mấy nghiên cứu viên khác vội vàng móc ra súng laser, liền bắn tới hai người bọn Hàn Sâm.

Thế nhưng mà còn chưa đợi bọn họ bóp cò súng, một cô gái lãnh diễm cao ngạo đã xuất hiện ở sau lưng bọn họ, trường thương trong tay quét ra, lập tức đánh ngã bọn họ xuống đất.

Hàn Sâm giống như là mãnh thú xông tới, đè một người xuống đất đánh cho một quyền, trực tiếp đánh ngất mấy nghiên cứu viên đi, căn bản không cho bọn họ cơ hội đánh trả.

- Sao anh lại ra đây? Bọn Lý Minh Đường đâu?

Kỷ Yên Nhiên vừa mừng vừa sợ, thoáng cái nhào vào trong ngực Hàn Sâm.

- Em đang ở nơi này, sao anh có thể không ra được?

Hàn Sâm cưng chìu sờ lên đầu Kỷ Yên Nhiên, tiếp tục nói:

- Bọn Lý Minh Đường đã xâm nhập vào khu vực trung tâm, có lẽ nhất thời sẽ không ra được.

Sau khi sự vui mừng của Kỷ Yên Nhiên qua đi, cô đi đến bên cạnh mấy nghiên cứu viên, cứu tỉnh một tên nghiên cứu viên, dùng súng laser chĩa vào đầu y nói:

- Trả lời vấn đề của tao, nếu không mày cũng biết hậu quả rồi đấy.

- Ha ha.

Tên nghiên cứu viên kia chỉ lộ ra một nụ cười quỷ dị, một giây sau, chỉ thấy ở trong thất khiếu của y chảy ra máu, trong nháy mắt đã không sinh cơ nữa.

Kỷ Yên Nhiên và Hàn Sâm đều rất giật mình, người bình thường có ai không sợ chết, nếu có cơ hội sống sót thì ai cũng không muốn chết, nhưng mà nghiên cứu viên này lại quyết tuyệt đến như vậy, một lời không hợp liền trực tiếp tự độc chết chính mình, chuyện này thật sự không hợp với lẽ thường.

Cứu tỉnh mấy nghiên cứu viên khác, kết quả đều giống nhau, không biết bọn họ dấu độc dược ở nơi nào, sau khi tỉnh lại cũng không nói hai lời, liền trực tiếp độc chết bản thân.

- Không đúng, vô cùng không đúng, bọn họ cũng không phải phạm vào tử tội, sau khi trở về cùng lắm chỉ bị ngồi tù, còn có cơ hội đi ra, tại sao cả đám đều tự tử như vậy, chuyện này có vấn đề.

Kỷ Yên Nhiên nhìn thi thể của mấy tên nghiên cứu viên, mặt mũi đều là vẻ khiếp sợ.

Mặc dù là những sát thủ lãnh khốc vô tình, cũng không thể nào làm được chuyện không muốn sống quyết tuyệt như vậy, phản ứng của mấy nghiên cứu viên này quả thực không giống như nhân loại bình thường.

- Lý Minh Đường và những người này đều rất cổ quái, không biết bọn họ đang mưu đồ chuyện gì.

Hàn Sâm thò tay lấy mọi thứ ở trên người nghiên cứu viên ra.

Không có đồ vật gì khả nghi, thậm chí ngay cả vật phẩm cá nhân đều có rất ít, trên cơ bản đều là một ít công cụ thăm dò di tích cần phải dùng đến.

Thế nhưng mà ở trong đó có một vật hấp dẫn sự chú ý của Hàn Sâm, trên người mỗi nghiên cứu viên này đều có một cái ví, bên trong để rất nhiều loại thẻ khác nhau, có thẻ nhớ, có thẻ tín dụng, một vài thẻ làm việc và thẻ ra vào, còn có rất nhiều thẻ của các công ty hoặc là cửa hàng khác nhau.

Nhưng mà ở bên trong rất nhiều loại thẻ này, có một tấm thẻ tầm thường hấp dẫn sự chú ý của Hàn Sâm, thoạt nhìn hẳn là một tấm thẻ ra vào, thẻ ra vào giống như vậy, người bình thường đều có không ít, trong đơn vị làm việc hoặc là trong nhà đều phải dùng đến.

Thế nhưng mà mấy nghiên cứu viên này, trên người mỗi người đều có một tấm thẻ ra vào như vậy, mặc dù màu sắc và đồ án khác nhau, nhưng mà Hàn Sâm vẫn nhìn ra đây là thẻ ra vào cùng loại.

Bởi vì sau lưng tấm thẻ này, đều có một đồ án một con thú màu đỏ đầu đuôi tương liên, như cáo không phải cáo, như mèo không phải mèo, cái đồ án này Hàn Sâm không thể quen thuộc hơn được nữa, chính là đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Đồ án ở mặt sau mấy tấm thẻ của mấy nghiên cứu viên này mặc dù phức tạp, nhưng mà đều có đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu, nếu người bình thường không nhìn kỹ, cơ hồ không phân biệt ra được, nhưng mà Hàn Sâm quá nhạy cảm đối với đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu, cho nên liếc mắt đã nhìn ra.

Phát hiện này khiến cho Hàn Sâm có chút giật mình, trong lòng kinh nghi bất định.

- Có phát hiện gì ư?

Kỷ Yên Nhiên thấy Hàn Sâm ngẩn ra, liền ngồi xổm xuống bên cạnh Hàn Sâm hỏi một câu.

- Không có gì.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, sau đó nhét những tấm thẻ kia trở lại.

Bởi vì loại đồ như những tấm thẻ này, đều có chip thông minh ở bên trong, rất dễ bị người khác truy ra, hơn nữa đây cũng chỉ là thẻ ra vào mà thôi, cũng không biết là thẻ ra vào ở nơi nào, số lượng lại nhiều như vậy, hiển nhiên không phải là hàng cao cấp gì, cầm cũng không có tác dụng gì.

- Hiện tại chúng ta nên làm gì?

Kỷ Yên Nhiên trong lúc nhất thời cũng không có chủ ý gì.

- Anh muốn tiến vào trong khu vực trung tâm nhìn một chút.

Hàn Sâm do dự nói ra, nếu như hắn tiến vào, một mình Kỷ Yên Nhiên ở lại chỗ này, vạn nhất gặp phải nguy hiểm gì thì sẽ rất phiền toái.

- Vậy thì cùng đi đi.

Kỷ Yên Nhiên nói.

- Em đã luyện thành Vi Tinh Thể rồi sao?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Kỷ Yên Nhiên, hắn là dưới cơ duyên xảo hợp mới luyện thành Vi Tinh Thể, không sợ tia laser tinh năng bên trong, Kỷ Yên Nhiên còn trẻ như vậy đã luyện Vi Tinh Thể đến cảnh giới tiểu thành, vậy thì có chút lợi hại rồi.

Em chưa từng luyện qua Vi Tinh Thể, nhưng mà Thuần Dương Chân Cốt của Kỷ gia cũng không sợ tia laser tinh năng này.

Kỷ Yên Nhiên có chút đắc ý.

- Em chắc chắn chứ?

Hàn Sâm không biết Thuần Dương Chân Cốt là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật dạng gì, cho nên lại xác nhận lại một lần.

- Nếu không thì anh cho rằng trong nhà sẽ yên tâm để cho em tới nơi này hay sao?

Kỷ Yên Nhiên le lưỡi, dí dỏm cười nói.

- Vậy chúng ta liền lặng lẽ đi vào, nhìn xem đến cùng bọn Lý Minh Đường đang mưu đồ chuyện gì.

Hiện tại trong lòng Hàn Sâm đã muốn điều tra thỏa đáng.

Sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu có phản ứng đối với nơi này, ở trên người đám nghiên cứu viên bọn Lý Minh Đường lại có thẻ ra vào có đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu, những thứ này đều khiến cho Hàn Sâm vạn phần nghi hoặc khó hiểu.

Chương 471: Chiếc Hộp Vuông

Một lần nữa tiến vào trong cánh cửa tinh thạch màu đen, ánh sáng chói mắt chiếu vào tròng mắt khiến người ta có chút đau nhức, Kỷ Yên Nhiên lấy ra một cái kính râm cho Hàn Sâm, sau khi đeo lên liền thoải mái hơn rất nhiều.

Xem xét tỉ mỉ những hoa văn trên vách đá trong đường hầm vẫn không hiểu được nó có ý nghĩa gì, sau khi hai người đi qua đường hầm, phía trước liền xuất hiện một hành lang nằm ngang, hai bên hành lang có rất nhiều gian phòng, Hàn Sâm nhìn thoáng qua, phát hiện có mấy gian phòng đã bị người mở ra.

Đưa mắt ra hiệu cho Kỷ Yên Nhiên, hai người rón rén đi qua gian phòng thứ nhất, nhìn thoáng vào bên trong, phát hiện không gian trong gian phòng rất nhỏ, chỉ có mười mấy mét vuông, hơn nữa bên trong trống không không có thứ gì.

Sau đó lại cẩn thận xem xét những gian phòng khác, bên trong đều trống không.

- Đồ vật trong mấy gian phòng này hẳn đều bị bọn Lý Minh Đường lấy đi cả rồi.

Kỷ Yên Nhiên nhìn một lúc liền nói.

- Làm sao em biết bên trong có thứ gì?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Em đã xem qua không ít tư liệu về Tinh Tộc, từ tạo hình của mấy gian phòng nơi này mà xem, đây hẳn là phòng tích trữ của Tinh Tộc, mặc dù không giống như kho tinh hạch có lượng lớn tinh hạch, nhưng mà cũng sẽ tồn trữ một ít đồ vật mà Tinh Tộc chưa dùng tới, hoặc là chiến lợi phẩm của bọn họ.

Kỷ Yên Nhiên chỉ vào một ít lỗ tròn nhỏ trên sàn gian phòng tiếp tục nói:

- Những lỗ tròn đó trên thực tế là đường hầm vận chuyển, nhưng mà chỉ có Tinh Tộc mới có thể mở ra, có thể trực tiếp đưa vật phẩm vào trong phòng cất chứa.

Hàn Sâm cũng không hiểu mấy thứ này là bao, sau khi nghiêm túc nghe Kỷ Yên Nhiên nói xong, lại chỉ vào những cánh cửa phòng cất chứa chưa bị mở ra kia hỏi:

- Tại sao bọn Lý Minh Đường lại không mở những cánh cửa này ra?

Kỷ Yên Nhiên đi đến trước một gian phòng cất chứa chưa bị mở ra, nhìn chằm chằm đồ án trên cửa trong chốc lát rồi nói:

- Kiến thức về văn hóa Tinh Tộc của em vẫn còn quá ít, xem cũng không hiểu ý nghĩa của những đồ án này, nhưng mà rất có thể những đồ án này đại biểu cho ý gì đó, có thể là nguy hiểm hoặc là cảnh cáo, cho nên bọn Lý Minh Đường mới không mở những gian phòng này ra.

- Có lý.

Hàn Sâm gật đầu, đi theo Kỷ Yên Nhiên tiếp tục tiến về phía trước.

Trước đó Hàn Sâm khống chế Trùng Giáp Kỵ Sĩ dẫn dụ bọn Lý Minh Đường tiến đến, bởi vì là thế thân, cho nên Hàn Sâm cũng không quá kiêng dè, một đường chạy tới, sau khi đã cắt đuôi bọn Lý Minh Đường xong mới ngừng lại.

Hiện tại vị trí của thế thân, đã là một nơi giống với quảng trường ở dưới mặt đất, tùy ý có thể nhìn thấy rất nhiều những tượng thần thần minh Tinh Tộc quái dị kia.

Đến nơi này, bốn phía liền xuất hiện rất nhiều đường rẽ, Hàn Sâm không dám điều khiển thế thân tiếp tục đi lên phía trước, vòng vo vài vòng, tìm một cái tượng thần cực lớn rồi bò lên, nấp ở trong lỗ tai tượng thần.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Sâm liền thấy mấy người bọn Lý Minh Đường, Vương Hầu tiến vào quảng trường dưới mặt đất, thoạt nhìn trên người cũng có thêm một số thứ, không biết là vơ vét từ nơi nào tới.

- Tiểu tử Hàn Sâm kia chạy cũng quá nhanh, không sợ chết ở bên trong sao.

Một nghiên cứu viên tên tiểu Trương quan sát bốn phía vài lần, không nhìn thấy bóng dáng Hàn Sâm, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

- Chạy nhanh thì còn có đường sống, bị chúng ta đuổi theo kịp thì đó là một con đường chết, là tôi thì tôi cũng chạy như vậy.

Vương Hầu lạnh nhạt nói.

- Ở đây nhiều đường hầm như vậy, không biết hắn chạy đến nơi nào rồi? Hiện tại chúng ta đi vào, vạn nhất Hàn Sâm quay đầu đi ra ngoài, vậy thì không phải là sẽ phiền toái ư?

Nghiên cứu viên tiểu Trương nói.

Lý Minh Đường nhìn kỹ đường hầm bốn phía kia một chút, lắc đầu nói:

- Những đường hầm này không thể đi loạn, nếu như đi nhầm cũng không còn mạng để đi ra ngoài nữa.

- Giáo sư, những đường hầm này đến cùng thông tới đâu?

Vương Hầu nhíu mày hỏi.

- Những đường hầm này đều đi thông đến phòng nuôi trẻ của Tinh Tộc, ở cuối mỗi một lối đi có lẽ đều có một căn phòng thai nghén, Tinh Tộc vô

cùng coi trọng phòng nuôi trẻ, khẳng định sẽ có bố trí hết sức lợi hại, cho dù là Siêu Việt Giả đi vào cũng không thể đảm bảo sống sót trở ra.

Lý Minh Đường giải thích.

- Bên trong thật sự có Tinh Tộc ư?

Vương Hầu lại hỏi.

- Chết thì có lẽ là có, còn sống trước mắt vẫn còn chưa phát hiện qua.

Lý Minh Đường thuận miệng nói.

- Vậy đường nào mới thật sự đi thông tới kho tinh hạch?

Nghe nói không biết Tinh Tộc còn sống hay không, Vương Hầu cũng không có hứng thú, con mắt dò xét mấy lối vào.

- Con đường chân chính không nằm trong những đường hầm đó.

Lý Minh Đường nói xong đi về hướng những tượng thần kia, nhìn kỹ trong chốc lát, chỉ vào một cái hình Kim Tự Tháp bên trên tượng thần có khắc đồ án hình tròn nói:

- Đường hầm có lẽ ở phía dưới tượng thần này, mấy người tới đẩy tượng thần ra.

Hai nghiên cứu viên vội vàng mở chiến giáp ra, sau đó điều khiển chiến giáp đẩy cái Kim Tự Tháp cao bốn, năm mét kia sang một bên.

Quả nhiên, sau khi tượng thần được đẩy ra, phía dưới liền xuất hiện một cái lối đi.

Thế nhưng mà còn không đợi bọn Lý Minh Đường xem xét lối đi kia, liền thấy trong đường hầm truyền ra tiếng vang ken két khiến cho Lý Minh Đường biến sắc:

- Mau lui về.

Thế nhưng mà hai nghiên cứu viên kia lại không kịp phản ứng, chỉ thấy trong đường hầm có một bóng dáng màu vàng vọt ra, đó là một tinh thể màu vàng giống như khối rubic mười hai tầng, đám ô vuông nhỏ không ngừng chuyển động, không biết vận dụng nguyên lý gì lại có thể trực tiếp trôi lơ lửng ở trên không trung.

Sau khi vật hình vuông màu vàng kia xông ra, trên thân hộp lách cách một cái, lập tức từ bên trong bắn ra đao ánh sáng màu vàng giống như laser, chiều dài đến mấy mét, chiếc hộp màu vàng chuyển động vài cái, đao ánh sáng màu vàng quay nhanh liên tục, lập tức cắt chiến giáp của một nghiên cứu viên thành vài khúc.

Tên nghiên cứu viên khác quá sợ hãi, rút súng laser ra mãnh liệt bắn tới chiếc hộp vuông màu vàng, nhưng mà chiếc hộp vuông màu vàng kia nhanh chóng chuyển động tránh qua, tránh né công kích, hơn nữa còn nhanh chóng đến gần chiến giáp.

Ken két!

Chiếc hộp vuông màu vàng lại chuyển động thêm vài cái, đao ánh sáng màu vàng phun ra nuốt vào lập loè, lập tức chém bộ chiến giáp còn lại kia thành vài khúc, người ở bên trong đương nhiên cũng không sống nổi.

Chém vỡ chiến giáp, chiếc hộp vuông màu vàng lại răng rắc răng rắc chuyển động một hồi, bay tới phía Lý Minh Đường.

Lý Minh Đường thò tay từ trên người móc ra một thứ cùng loại với lựu đạn, ném qua nơi xa, lập tức phía xa phát ra một tiếng tiếng vang trầm nặng, chiếc hộp vuông màu vàng kia vậy mà buông tha cho Lý Minh Đường, bay vọt tới nơi phát ra tiếng vang kia.

- Đi mau.

Lý Minh Đường lao xuống đường hầm, Vương Hầu cũng mau chóng đi theo.

Chiếc hộp vuông màu vàng vòng vo vài vòng ở chỗ lựu đạn nổ tung, có lẽ biết mình đã bị lừa, nó quay người liền đuổi vào vào trong đường hầm,

trong nháy mắt đã biến mất ở trong tầm mắt Hàn Sâm.

- May mắn mình ở chỗ này nhìn trộm, bằng không đợi lát nữa mình và Kỷ Yên Nhiên đến, chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, lại đột nhiên nhìn thấy chỗ mới vừa rồi bị Lý Minh Đường dùng lựu đạn đặc chế nổ tung, giống như có đồ vật gì đó đang bò ra.

Hàn Sâm chỉ nhìn thoáng qua, lập tức sợ hãi chảy mồ hôi lạnh đầy người.

Chỉ thấy ở trong cái khe tinh thể bị nổ ra, một con vật nhỏ gì đó giống như Độc Giác Tiên, toàn thân bích lục óng ánh, giống như tác phẩm nghệ thuật bằng thủy tinh đang chậm rãi bò ra.

Chương 472: Độc Giác Tiên

Hàn Sâm không dám động đậy, nhìn chằm chằm con Độc Giác Tiên (Dịch: bọ hung sừng chữ Y) bích lục óng ánh đang bò ra từ trong khe hở.

Độc Giác Tiên lớn chừng quả đấm, tốc độ bò cũng không nhanh, khe hở kia cũng không phải rất lớn, chui mấy lần, Độc Giác Tiên mới chui ra được.

So sánh với chiếc hộp vuông màu vàng và tinh hạch mô phỏng, con Độc Giác Tiên này hiển nhiên có chút ngốc, bò tương đối chậm, thoạt nhìn cũng không biết bay, cứ như vậy chầm chậm bò ở trên mặt đất.

Bò được vài bước, cái sừng của nó đâm vào một tượng đá tinh thể, vậy mà nó đần tới nỗi không biết đổi hướng, móng vuốt giãy dụa vẫn còn muốn bò tới phía trước, nhưng rõ ràng là khí lực của nó rất nhỏ, căn bản không đẩy nổi tượng thần, giống như là bánh của xe hơi mô hình loại nhỏ quay tại chỗ.

Hàn Sâm nhìn một hồi, phát hiện ra nó thật sự vừa đần lại không có lực lượng gì, không thể so với những đồ đạc quỷ dị như chiếc hộp vuông màu vàng, thoạt nhìn không có chút nguy hiểm gì cả.

Suy nghĩ, Hàn Sâm liền từ trong lỗ tai tượng thần bò ra, ở đằng xa nhặt một khối tinh thạch ném tới bên cạnh con Độc Giác Tiên kia.

Con Độc Giác Tiên kia bị âm thanh tinh thạch rơi xuống đất dọa một cái, rốt cục không phân cao thấp cùng tượng thần nữa, xoay người bò qua chỗ khối tinh thạch vừa rơi xuống.

Rất nhanh, Độc Giác Tiên liền đụng tới khối tinh thạch kia, khối tinh thạch kia lớn hơn nắm đấm, nó dùng cái sừng ở phía trước húc vài cái, vậy mà chỉ hơi lay động tinh thạch, không thể đẩy tinh thạch đi.

- Trong số những đồ chơi mà Tinh Tộc làm ra, vậy mà cũng có thứ vô dụng như vậy sao?

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, đi đến bên cạnh con Độc Giác Tiên kia, duỗi tay ra nắm lấy lưng nó, bắt con Độc Giác Tiên kia lại.

Con Độc Giác Tiên kia lập tức giống như là con rùa bị lật ngửa, móng vuốt không ngừng bắt loạn, nhưng lại không bắt được cái gì, lực lượng của nó quả thật rất nhỏ, cũng không thể từ trong tay Hàn Sâm giãy dụa thoát.

- Đây là sủng vật nhỏ do Tinh Tộc tạo ra à?

Hàn Sâm cẩn thận nhìn một chút, trên thân sủng vật này có khắc rất nhiều chủng loại đồ án thần bí kia của Tinh Tộc, giống như là loại ở trên cánh cửa tinh thể màu đen vậy, có chút phức tạp giống như lõi đồng hồ cơ.

Dùng ngón tay sờ lên móng vuốt của Độc Giác Tiên, móng vuốt của Độc Giác Tiên lập tức bắt được ngón tay của Hàn Sâm, nhưng mà cũng không có lực lượng quá lớn.

Con Độc Giác Tiên kia bắt được ngón tay của Hàn Sâm liền bò lên trên mu bàn tay hắn, sau khi móng vuốt ôm lấy cổ tay Hàn Sâm liền bất động, chit chít kêu hai tiếng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy nó thật sự không có tác dụng gì, liền lười tiếp tục để ý đến nó nữa, đi thẳng tới chỗ khe hở bị lựu đạn của Lý Minh Đường nổ ra.

Lựu đạn của Lý Minh Đường không biết là loại lựu đạn gì, khiến mặt đất tinh thể nứt ra một mảng nhỏ, khe hở dài đến một xích.

Hàn Sâm tiến tới chỗ khe hở nhìn xuống phía dưới, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Bên dưới khe nứt là một căn phòng hình tròn, bên trong vậy mà có hơn mười viên tinh thể màu tím, loại tinh thể này Hàn Sâm đã từng thấy qua, chính là loại tinh thể có thể xúc tiến đại não phát triển mà Kỷ Yên Nhiên từng để cho Hàn Sâm dùng qua kia.

Hàn Sâm muốn xuống dưới lấy những viên tinh thể kia, nhưng mà trên người hắn lại không mang theo vũ khí, đây dù sao cũng chỉ là một thế thân, Hàn Sâm lại sợ thế thân bị bọn Lý Minh Đường đuổi theo hủy diệt, cho nên cũng không lưu lại thú hồn gì ở trên người nó.

Dùng lực lượng của Trùng Giáp Kỵ Sĩ, muốn tay không đào cái khe hở này ra hiển nhiên không thực tế, Hàn Sâm chỉ có thể ở chỗ này chờ bản thể của mình và Kỷ Yên Nhiên đi tới, đến lúc đó lại nghĩ biện pháp tiến vào bên trong gian phòng phía dưới lấy đi mấy viên tinh thể kia.

Bản thể và Kỷ Yên Nhiên còn cách nơi này một đoạn nữa, Hàn Sâm liền ở một bên tìm một chỗ ngồi xuống, đùa nghịch Độc Giác Tiên ở trên tay.

Thoạt nhìn con vật này vô cùng xinh đẹp, lại rất vụng về, chơi đùa cũng rất thú vị.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên dọc theo đường hầm đi thẳng tới, Hàn Sâm nói cho Kỷ Yên Nhiên tình huống ở bên này, liền mang theo Kỷ Yên Nhiên đi tới.

Hàn Sâm còn miêu tả bộ dáng của Độc Giác Tiên cho Kỷ Yên Nhiên nghe, Kỷ Yên Nhiên cũng không biết đó là thứ gì, phỏng đoán có khả năng là một loại đồ gì đó của Tinh Tộc.

Sau khi hai người tới nơi, Hàn Sâm thò tay bắt lấy Độc Giác Tiên, thu hồi Trùng Giáp Kỵ Sĩ vào trong Hồn Hải.

- Đồ đạc do Tinh Tộc chế tạo, bình thường đều có tác dụng đặc biệt, ví dụ như chiếc hộp vuông màu vàng mà anh vừa nói tới, trên thực tế đó là tinh hạch thủ vệ, nó có thể phát ra đao ánh sáng, ngay cả chiến giáp cũng có thể tùy ý chém đứt, thân thể của nhân loại càng khó có thể ngăn cản, trừ phi tốc độ rất nhanh, có thể thừa dịp nó chưa kịp sử dụng đao ánh sáng đánh nát tinh hạch, nếu không thì chỉ có thể chạy trốn. Đồ vật không có tác dụng gì giống như thứ này, trong di tích Tinh Tộc đúng là tương đối ít thấy.

Kỷ Yên Nhiên cũng cầm lấy Độc Giác Tiên xem xét mấy lần, cũng không nhìn ra chỗ nào đặc biệt.

- Dù gì cũng là xuất phẩm của Tinh Tộc, dù là một món đồ chơi, đó cũng là đồ hiếm có, mang về có lẽ có thể bán được không ít tiền đi?

Hàn Sâm nhìn Độc Giác Tiên, trong mắt đều là tiền bay.

- Cũng có rất nhiều người thích sưu tầm đồ vật của Tinh Tộc, nếu tìm đúng người, quả thật có thể bán được rất nhiều tiều.

Kỷ Yên Nhiên gật đầu nói.

- Vậy trước tiên giữ nó lại đi.

Hàn Sâm cất Độc Giác Tiên vào bên trong một túi áo, người lại đi tới khe hở bên kia, trực tiếp mở ra chiến giáp sinh vật, dùng chiến giáp mở rộng cái khe hở kia ra.

Đào hơn 20 phút, cuối cùng cũng mở rộng cái khe hở kia để cho một người có thể đi xuống, Hàn Sâm thu hồi chiến giáp lại liền chui vào.

Trong gian phòng cũng không có những vật gì khác, chỉ có hơn mười viên tinh thể màu tím giống như đá cuội nằm rải rác trên mặt đất, Hàn Sâm từng khối nhặt lên, tổng cộng có 16 khối, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Trước đây Kỷ Yên Nhiên đã nói với hắn, loại tinh thể này được nhân loại gọi là “tinh thể trí não “, mặc dù có có rất nhiều di tích Tinh Tộc, nhưng mà số lượng cũng không nhiều.

Trong một vài di tích cỡ nhỏ, có thể tìm được một hai khối tinh thể trí não đã rất tốt, thậm chí có lúc không tìm thấy đâu.

Trong một vài di tích lớn hơn, tìm được bảy tám khối cũng đã là thu hoạch không nhỏ, trong lịch sử khai quật của nhân loại, một lần nhiều nhất, cũng chỉ đào bới ra hơn 100 khối tinh thể trí não, một lần kia đã khiến toàn bộ Liên Minh chấn kinh.

Ở đây thậm chí có 16 khối tinh thể trí não, đây tuyệt đối là thu hoạch vô cùng khả quan.

- Nếu như anh muốn dùng những khối tinh thể trí não này, cũng chỉ có thể dùng ở đây, nếu không lúc trở lại chiến hạm bị quét hình, tinh thể trí não sẽ không qua mắt được trí tuệ nhân tạo.

Kỷ Yên Nhiên thấy Hàn Sâm cao hứng như vậy, liền nói với Hàn Sâm một tiếng.

- Vậy thì dùng đi, chúng ta mỗi người một nửa, vợ chồng kết hợp, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu.

Hàn Sâm nói xong liền chia tinh thể trí não ra thành hai phần, mình cầm tám khối, cho Kỷ Yên Nhiên tám khối.

Kỷ Yên Nhiên vốn không muốn, nhưng nghe Hàn Sâm nói xong lại có chút vui mừng nhận lấy tám khối tinh thể trí não:

- Trong vòng mười hai tiếng chỉ có thể dùng một khối, nếu không đại não sẽ chịu kích thích quá lớn, sẽ sinh ra một ít vấn đề nhỏ.

Hàn Sâm gật đầu, trực tiếp dán một khối tinh thể trí não lên trên trán mình, hắn lập tức cảm thấy có một dòng điện dũng mãnh tràn vào trong đại não, khối tinh thể trí não kia cũng lập tức hóa thành tro bụi.

Chương 473: Kho Tinh Hạch

Trong đại não tê rần cả lên, Hàn Sâm cảm giác như đầu óc của mình tỉnh táo lại ngay lập tức, bên trong não tựa hồ đã bài tiết ra chất lỏng mát lạnh, khiến cho đại não tỉnh táo giống như tiến vào trạng thái đốn ngộ.

- Tinh thể trí não thật sự là đồ tốt, nhưng đáng tiếc hiệu quả này sẽ từ từ biến mất, cuối cùng chỉ có thể tạo thành tác dụng xúc tiến đại não phát triển.

Hàn Sâm cất tinh thể trí não còn lại vào trong túi, ánh mắt nhìn tới một lối ra hình tam giác ở trong phòng.

Không gian bên trong phòng là hình tròn, ngoại trừ trên trần đã bị nổ ra một khe hở kia, phía dưới cũng chỉ có một đường hầm hình tam giác ở trung ương.

Hàn Sâm đi đến bên cạnh đường hầm kia nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy đường hầm kéo dài xuống chừng hai mét, liên kết với một căn phòng hình tròn khác.

- Yên Nhiên, em biết những gian phòng hình tròn này dùng để làm gì không?

Hàn Sâm không biết gì nhiều về văn hóa Tinh Tộc, đành phải nhìn về phía Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên khẽ lắc đầu:

- Trong những tư liệu Tinh Tộc mà em từng xem qua, cũng không nói tới chỗ nào giống thế này. Nhưng mà văn minh Tinh Tộc còn rất nhiều thứ chưa được phá giải, điều này cũng không kỳ quái.

- Chúng ta có nên đi xuống xem một chút hay không, nói không chừng còn có thể tìm được tinh thể trí não.

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói.

Lý Minh Đường và Vương Hầu tiến vào khu vực trung tâm, thủ vệ tinh hạch cũng truy đuổi vào, Hàn Sâm không biết tình huống bên trong như thế

nào, vạn nhất bọn họ đi vào theo, gặp phải thủ vệ tinh hạch kia, vậy thì thật sự là phiền toái lớn.

- Không biết có quá mạo hiểm hay không.

Kỷ Yên Nhiên do dự nói.

- Không mạo hiểm.

Hàn Sâm trực tiếp gọi Tuyết Cơ ra, để cho Tuyết Cơ theo đường hầm tam giác kia xuống dưới, xem xem rốt cuộc bên trong có thứ gì.

Rất nhanh Hàn Sâm đã xác định được phía dưới là một căn phòng trống không, Tuyết Cơ lại phát hiện ra một đường hầm tam giác đi thông tới nơi khác.

Hàn Sâm hơi do dự, cuối cùng vẫn gọi Trùng Giáp Kỵ Sĩ ra, lại để cho nó một lần nữa trốn vào trong lỗ tai tượng thần khổng lồ kia, giám thị cửa vào mà bọn Lý Minh Đường đi vào, mình thì cùng Kỷ Yên Nhiên dọc theo đường hầm tam giác đi xuống dưới, tiến vào một căn phòng hình tròn khác.

Quả nhiên giống như lời Tuyết Cơ nói, đây là một căn phòng trống không, gian phòng hơi nghiêng có một đường hầm tam giác có kích thước tương tự, dẫn tới một gian phòng hình tròn khác.

Hàn Sâm lại để Tuyết Cơ theo đường hầm bò qua, sau khi xác định bên trong không có nguy hiểm gì, mới cùng Kỷ Yên Nhiên một trước một sau bò qua.

Gian phòng hình tròn này cũng nối liền với một gian phòng hình tròn khác, hơn nữa trong phòng cũng trống không, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên xuyên qua mười gian phòng hình tròn, cuối cùng đã tới một gian phòng bình thường.

Hai bên vách tường gian phòng này giống như là từng ngăn tủ tinh thể màu đen, do từng chiếc tủ nhỏ bằng tinh thể màu đen tạo thành, ít nhất cũng có trên trăm cái, cũng không biết bên trong chứa thứ gì.

- Đây là… kho tinh hạch…

Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy những ngăn tủ tinh thể màu đen đó, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Em nói nơi này là kho tinh hạch? Chính là nơi chứa những thứ tinh hạch mô phỏng, tinh hạch ký sinh, tinh hạch thủ vệ gì đó kia?

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, không ngờ được đánh bậy đánh bạ vậy mà tìm đến nơi này.

- Những ngăn tủ tinh thể màu đen này rất giống những ngăn tủ dùng để tồn trữ tinh hạch trong kho tinh hạch đã phát hiện lúc trước, nhưng mà gian phòng không giống với kho tinh hạch được phát hiện ra trước kia, hơn nữa gian phòng này còn liên kết với những căn phòng hình tròn, cũng không biết đến cùng là thế nào, không biết có phải là kho tinh hạch thật sự hay không.

Kỷ Yên Nhiên có chút không dám xác định.

- Mở ra nhìn sẽ biết.

Hàn Sâm nói Kỷ Yên Nhiên lui về trong căn phòng hình tròn trước, mình thì nhìn Tuyết Cơ kéo một ngăn tủ tinh thể màu đen hình hộp ra.

Cũng không có tình huống gì phát sinh, ngăn tủ tinh thể màu đen trống không, không có thứ gì ở trong đó cả.

Kỷ Yên Nhiên đi tới xem kết cấu bên trong ngăn tủ, lập tức khẳng định nói:

- Không sai rồi, đây là ngăn tủ cất giữ tinh hạch, hẳn là một cái kho tinh hạch, chỉ là hình như quy mô hơi nhỏ, di tích Vương tộc Tinh Tộc như vậy, kho tinh hạch hẳn phải rất lớn mới đúng, kho tinh hạch ở đây còn không bằng kho tinh hạch của một Tinh Tộc bình thường, không giống nơi của Vương tộc cho lắm.

- Là kho tinh hạch thì tốt rồi, nói không chừng nơi này là một cái kho loại nhỏ của Vương tộc Tinh Tộc cũng không chừng.

Mặt Hàn Sâm lại lộ ra vẻ hưng phấn, lệnh cho Tuyết Cơ tiếp tục mở những ngăn tủ khác ra.

Liên tục mở mười mấy ngăn tủ, vậy mà bên trong đều trống không, khiến cho Hàn Sâm có chút thất vọng.

Nhưng mà Hàn Sâm không cam lòng cứ tay không mà quay về như vậy, ra lệnh cho Tuyết Cơ mở toàn bộ ngăn tủ ra, lúc mở đến ngăn tủ thứ tám mươi mấy, đột nhiên phát hiện bên trong ngăn tủ kia có một tia sáng đang lóe lên.

Hàn Sâm vui vẻ, vội vàng đi đến bên cạnh ngăn tủ kia nhìn nhìn, lại phát hiện ở bên trong có một khối đá quý màu vàng óng chỉ lớn cỡ móng tay, hình bầu dục, có vô số mặt phẳng, thoạt nhìn tựa như một viên kim cương lòe lòe phát ra ánh sáng màu vàng.

- Thứ này là tinh hạch à?

Hàn Sâm không dám lộn xộn, nhìn về phía Kỷ Yên Nhiên hỏi.

Kỷ Yên Nhiên gật đầu nói:

- Đây là tinh hạch chưa khởi động, xem bộ dạng của tinh hạch này, sau khi khởi động chắc là loại thủ vệ hộp hình vuông mà anh đã gặp kia.

- Nó sẽ không tự khởi động đấy chứ?

Hàn Sâm lại càng hoảng sợ.

Kỷ Yên Nhiên lắc đầu cười nói:

- Chắc chắn sẽ không, tinh hạch trong kho tinh hạch đều ở trạng thái ngủ say, không có mệnh lệnh của Tinh Tộc, chúng nó sẽ không tự khởi động, hiện tại cho dù muốn tìm một Tinh Tộc còn sống đi ra khởi động những tinh hạch này cũng không thể. Loại thủ vệ tinh hạch hình vuông này xem như một loại tinh hạch khá thường gặp, nhưng mà trong những di tích bình thường đều là thủ vệ hình vuông cấp hai cấp ba, bên trong di tích Tinh Tộc lớn hơn một chút thường gặp loại cấp bốn năm sáu, cao cấp hơn rất khó gặp được, loại thủ vệ hình vuông cấp mười hai như anh đã thấy kia vô cùng hiếm thấy, có giá trị nghiên cứu cùng sưu tầm rất cao, nếu như khối này cũng là thủ vệ tinh hạch hình vuông cấp mười hai, vậy cũng có thể xem như bảo vật vô giá rồi.

Hàn Sâm nghe Kỷ Yên Nhiên nói như thế liền mừng rỡ không thôi, trực tiếp nhét tinh hạch màu vàng kia vào trong túi áo, vừa cười vừa nói:

- Anh thu lại trước đã.

Kỷ Yên Nhiên biết rõ tâm tư của Hàn Sâm, nhưng chỉ lườm hắn một cái rồi không nói gì thêm.

Đã có thu hoạch thủ vệ tinh hạch hình vuông này, Hàn Sâm càng thêm nhiệt tình, lại bảo Tuyết Cơ mở hết những ngăn tủ còn lại ra, chỉ chốc lát sau lại phát hiện ra một viên tinh hạch nữa.

Đây là một viên tinh hạch màu trắng, Hàn Sâm nghi ngờ nhìn về phía Kỷ Yên Nhiên.

- Đây là tinh hạch trí nhớ, ghi lại tư liệu nội bộ do Tinh Tộc lưu lại, nếu như tinh thần lực đủ mạnh, sẽ có thể trực tiếp nhìn thấy được nội dung trong tinh hạch trí nhớ, nhưng mà nhân loại hiện tại cơ bản khó làm được tới loại trình độ này, dựa vào dụng cụ cũng chỉ có thể đạt được một bộ phận tin tức trong tinh hạch trí nhớ mà thôi. Nếu như viên tinh hạch trí nhớ này do Vương tộc Tinh Tộc lưu lại, có lẽ bên trong có tư liệu quan trọng của Tinh Tộc, nếu như có thể giải mã ra một bộ phận, nói không chừng có thể giúp cho khoa học kỹ thuật của nhân loại đột phá.

Kỷ Yên Nhiên giải thích nói.

- Anh thu lại trước đi.

Hàn Sâm cũng không khách khí, cũng thu miếng tinh hạch trí nhớ này vào.

- Em có nghe thấy âm thanh gì hay không?

Hàn Sâm đột nhiên dựng lỗ tai lên, mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn về phía Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên khẽ lắc đầu:

- Anh nghe được âm thanh gì?

Hàn Sâm đang định nói cái gì, lại nghe thấy âm thanh đinh đinh đương đương rơi vào lỗ tai, chỉ thấy nguyên một đám tinh thể màu hồng phấn lớn cỡ quả trứng vịt từ trong lối đi hình tam giác lăn xuống, trong chốc lát đã rơi xuống hơn một trăm viên.

- Tinh hạch ký sinh!

Cơ hồ Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đều đồng thời kêu lên kinh hãi.

Chương 474: Khốn Cục

Nguyên một đám tinh hạch ký sinh hình bầu dục giống như từng quả bóng đang nhảy nhót, nhanh chóng nhảy tới phía Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên bên này, số lượng càng ngày càng nhiều, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên nhìn tới tê cả da đầu.

- Chạy mau.

Cơ hồ không có chút do dự nào, Hàn Sâm kéo Kỷ Yên Nhiên chạy đến cửa ra vào của kho tinh hạch, mặc dù có thể đánh bại tinh hạch ký sinh, nhưng mà tinh hạch ký sinh thành đàn như thế, quả thực giống như là một cơn lũ mãnh thú, chỉ cần dính lên trên người là sẽ bị ký sinh, cho dù Hàn Sâm cũng không thể ngăn cản được.

Hai người chạy ra khỏi kho tinh hạch, dọc theo đường hầm cao hơn người liều mạng chạy, tinh hạch ký sinh ở phía sau giống như là thuỷ triều đuổi theo, vừa liếc nhìn liền thấy đều là tinh thể màu hồng phấn nhảy loi choi, hơn nữa tốc độ cực nhanh.

- Đáng chết, những viên tinh hạch ký sinh này từ đâu chạy ra? Tại sao lúc chúng ta tiến vào không nhìn thấy chúng?

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút buồn bực.

Hiện tại bọn họ đang ở ngay trong khu vực trung tâm của di tích Vương tộc Tinh Tộc chạy loạn không đầu không đuôi, chỉ sợ một lúc nữa chết như thế

nào cũng không biết.

Nhưng khi nhìn tinh hạch ký sinh thành đàn ở đằng sau, không chạy thỉ chỉ có một con đường chết, Hàn Sâm lại không dám dừng lại.

Cũng may còn có tọa kỵ Tuyết Nha Lang chạy trước dò đường, ít nhiều khiến cho tâm lý Hàn Sâm có chút an ủi.

Bành!

Tuyết Nha Lang đang chạy ở phía trước, đột nhiên bị chùm sáng ở trong đường hầm cắt thành hai nửa, nặng nề ngã xuống mặt đất, sau đó tiêu tán biến mất.

- Thủ vệ hình vuông!

Hàn Sâm nhìn thấy giao lộ phía trước xuất hiện thủ vệ hình vuông cấp mười hai, sắc mặt lập tức đại biến.

- Chạy qua bên này.

Kỷ Yên Nhiên dẫn đầu chạy vào bên trong một cái ngã ba, Hàn Sâm cũng vội vàng đi theo.

Thế nhưng mà tinh hạch ký sinh và thủ vệ hình vuông ở phía sau lại không có ý muốn rút đi, đều đuổi theo vào.

Hai người vòng vo mấy vòng, liền phát hiện phía trước đã là một con đường chết, không còn có con đường nào khác nữa rồi.

- Liều mạng.

Hàn Sâm biết đã đến lúc liều mạng, rút súng laser ra mãnh liệt bắn tới tinh hạch ký sinh đang xông tới.

Kỷ Yên Nhiên cũng giống như vậy, không ngừng dùng súng laser xạ kích những tinh hạch ký sinh đó, nhưng tác dụng cũng không lớn, sau khi bắn nát mấy viên tinh hạch ký sinh, lại có vô số tinh hạch ký sinh lao đến, số

lượng nhiều đến mức không có cách nào tưởng tượng, giết thế nào cũng không hết.

Chỉ chốc lát, lượng lớn tinh hạch ký sinh đã lăn đến gần bọn họ, nguyên một đám giống như thủy triều muốn dính lên trên người bọn họ.

Trong lòng Hàn Sâm hung ác, trực tiếp ném ra một trái lựu đạn, sau đó xoay người che chở Kỷ Yên Nhiên nấp vào góc tường, lựu đạn nổ tung ở trong đường hầm tinh thể, cũng nổ nát rất nhiều tinh hạch ký sinh.

Thế nhưng Hàn Sâm chỉ dùng lựu đạn bình thường, đường hầm tinh thể bị lựu đạn nổ tung, lập tức giống như bọt biển nhanh chóng phồng lên, chặn kín cả đường hầm lại, cơ hồ muốn chôn sống Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên ở bên trong đường hầm.

- Không sao chứ?

Hàn Sâm thử nhúc nhích thân thể, nhưng mà sau lưng chính là tinh thể đã bị trùng kích giản nở ra, khiến cho Hàn Sâm muốn xoay người lại cũng không được.

Hiện tại bọn họ bị vây ở trong một không gian hẹp, chỉ cho phép hai người đứng sát nhau, căn bản không có chút không gian dư thừa nào.

- Em không sao.

Kỷ Yên Nhiên nhẹ giọng trả lời, khuôn mặt vừa vặn dán lên trên lồng ngực Hàn Sâm, thân thể dính thật chặt vào Hàn Sâm.

Hàn Sâm mặc dù rất thích vuốt ve an ủi cùng Kỷ Yên Nhiên, nhưng mà hiện tại nghĩ biện pháp rời khỏi chỗ này quan trọng hơn, cả cái đường hầm đều đã bị tinh thể ngăn chặn, còn muốn từ bên kia đi ra ngoài là không có khả năng, hiện tại chỉ có thể gửi hi vọng vào vách tường tinh thể ở phía sau còn có không gian khác, chỉ cần đánh thông vách tường tinh thể này, bọn họ liền còn có hi vọng.

Thế nhưng Hàn Sâm đã không còn vũ khí thú hồn nào có thể dùng nữa, chỉ có thể vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, khiến cho hai tay hóa thành

băng ngọc, hung hăng đấm một quyền vào vách tường tinh thể mà Kỷ Yên Nhiên đang dựa lưng vào.

Bành!

Vách tường tinh thể bị nện một quyền, chỉ nứt ra một đường vân nhỏ.

- Em có dao găm thần huyết của không gian thứ hai Tí Hộ Sở, để cho em tới đào đi.

Kỷ Yên Nhiên nói xong liền triệu hoán ra con dao găm kia của cô, trở tay đâm về vách tường tinh thể ở sau lưng.

Thế nhưng mà không gian ở đây quá chật hẹp, Kỷ Yên Nhiên liền huy động cánh tay đều rất khó làm được, phát lực rất khó khăn, căn bản không có sức lực quá lớn, thứ hai là Kỷ Yên Nhiên mới trở thành Tiến Hóa Giả không được bao lâu, tố chất thân thể cũng không được tính là cao, dùng dao găm đâm mấy lần, vậy mà chỉ để lại ở bên trên vách tường tinh thể vài vết xước màu trắng.

- Để anh đánh đi.

Hàn Sâm ngăn cản Yên Nhiên, lại đấm một quyền lên trên vách tường tinh thể.

Hàn Sâm đã luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo đến cảnh giới tiểu thành, kỹ xảo lợi dụng âm kình ở trong cự ly ngắn bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ cũng không có gì khó khăn.

Chỉ thấy cánh tay của Hàn Sâm hơi rung động, từng quyền từng quyền hung hăng đánh lên trên vách tường tinh thể, đánh cho vách tường tinh thể thình thịch rung động, sau khi đánh hơn mười quyền, rốt cục nghe thấy âm thanh tinh thể vỡ vụn, từng khối tinh thể từ trên vách tường lốp cốp rơi xuống.

Hàn Sâm liên tiếp đánh thêm mấy trăm quyền nữa, chỗ vách tường tinh thể vỡ vụn dần dần mở rộng, cuối cùng chỉ nghe một tiếng ầm vang, vách tường tinh thể đã bị quả đấm của hắn đánh xuyên qua.

- Mình biết ngay là ông trời không nỡ để mình chết ở chỗ này mà.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, cái vách tường tinh thể này vậy mà chỉ dày không đến một xích.

Tăng tốc độ ra quyền, rất nhanh đã mở rộng cái lỗ kia để một người có thể chui qua.

- Em xoay người lại, theo cái lỗ lớn bò qua đi.

Hàn Sâm hé mắt nhìn, bên trong là một cái đại điện, không nhìn thấy có thứ gì khác.

Hơn nữa nếu như bên trong thật sự có đồ vật gì đó, hắn làm ra động tĩnh lớn như vậy, có lẽ đã sớm đã bị kinh động.

Kỷ Yên Nhiên dần dần xoay người lại, thế nhưng mà sau khi nhìn thoáng qua cái lỗ kia, mắt lập tức đỏ ngầu, nhịn không được kêu một tiếng:

- Hàn Sâm…

Trong âm thanh của Kỷ Yên Nhiên vậy mà nghe thấy hơi mếu máo, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, vội vươn tay cầm lấy bàn tay của Hàn Sâm.

Chỉ thấy tinh thể trên cái lỗ kia dính rất nhiều máu tươi, quả thực là nhìn thấy mà giật mình, mà trên mu bàn tay của Hàn Sâm sớm đã máu thịt be bét.

Hàn Sâm dùng tay không đánh nát vách tường tinh thể, mặc dù đã luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng vẫn là chuyện vô cùng khó khăn, đến cuối cùng xương cốt đều sắp bị đánh nát rồi, chỉ là Hàn Sâm vẫn một mực cắn răng không kêu một tiếng, cho tới hiện tại Kỷ Yên Nhiên mới phát hiện ra.

Kỷ Yên Nhiên nắm lấy tay của Hàn Sâm, một câu cũng không nói ra được, chỉ là nước mắt lã chã rơi xuống.

- Không sao, bị thương ngoài da, không thương tổn đến xương cốt, chúng ta đi ra ngoài trước rồi nói sau.

Hàn Sâm cười cười, thúc giục Kỷ Yên Nhiên theo cái lỗ kia bò ra ngoài.

Sau đó chính Hàn Sâm cũng bò qua, cảnh tượng đập vào mắt lại khiến cho hắn ngẩn ngơ tại chỗ.

Đại điện này lớn cỡ một cái nhà xưởng, phía dưới trống không chẳng có cái gì cả, nhưng mà ở trên trần đại điện lại lơ lững từng viên tinh thể màu máu đỏ, giống như là ngôi sao màu đỏ ngòm đầy trời, còn lấp lóe phát ra ánh sáng.

Loại tinh thể này Hàn Sâm cũng không xa lạ gì, chính là tinh hạch mô phỏng của Tinh Tộc.

OÀ..ÀNH!

Hai người mới vừa đứng lại, chỉ thấy tinh hạch mô phỏng đầy trời đã phát ra ánh sáng màu đỏ tựa như đèn flash, chiếu sáng toàn bộ đại điện giống như là đang mở một buổi họp báo tin tức.

Sau đó liền thấy nguyên một đám người màu đỏ máu giống hệt như Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên từ trên trần nhà rơi xuống, không chút do dự xông tới giết về phía hai người.

Chương 475: Hiệu Suất

Tinh hạch mô phỏng là một loại sáng tạo vô cùng thần kỳ, thậm chí có rất nhiều học giả nhân loại xưng là kỳ tích của khoa học kỹ thuật.

Tựa như một người không có khả năng có được đặc tính giống như hòn đá, càng không có khả năng biến thành một khẩu súng, mà tinh hạch mô phỏng lại đột phá được loại hạn chế này.

Tinh hạch mô phỏng chỉ tồn tại với tư cách là tinh thể, lại có thể mô phỏng ra đặc tính của các loại vật chất, đây là một việc rất thần kỳ và không thể tưởng tượng nổi.

Lúc tinh hạch mô phỏng hóa thành máy móc, liền có đặc tính của máy móc, lúc biến hóa thành sinh vật, lại có thể có đặc tính của sinh vật, năng lực cơ

hồ giống thứ bị mô phỏng như đúc.

Một loại năng lực rất thần kỳ, nhưng mà đồng thời lại có một sự thiếu sót chết người, đó chính là mục tiêu nó mô phỏng càng mạnh, tinh hạch mô phỏng sẽ càng mạnh, nhưng nếu mục tiêu yếu ớt, năng lực của tinh hạch mô phỏng cũng sẽ bị giảm xuống.

Đương nhiên, bởi vì liên quan tới chất liệu bản thân tinh hạch mô phỏng, yếu ớt cũng có giới hạn, cho dù tinh hạch mô phỏng biến thành một con kiến, nhưng cường độ chất liệu bản thân nó vẫn còn, cho nên nó vẫn mạnh hơn con kiến bình thường ngàn vạn lần.

Hiện tại tinh hạch mô phỏng biến thành Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên, kỳ thật chính là quét qua Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên, bắt chước số liệu thân thể của bọn họ.

Số liệu thân thể có thể bị mô phỏng ra, nhưng mà có một vài thứ lại không có cách nào mô phỏng, ví dụ như công pháp tu luyện, vận dụng và lý giải đối với võ học.

Cho nên khi Hàn Sâm nhìn thấy lượng lớn tinh hạch mô phỏng biến thành bộ dáng của hắn và Kỷ Yên Nhiên, cũng không có quá kinh hãi, ngược lại trong lòng yên tâm hơn không ít.

Nếu như những tinh hạch mô phỏng này biến thành các loại đồ vật như chiến giáp, chỉ cần một lần khai hỏa, cho dù bắn trúng hắn hay Kỷ Yên Nhiên, lực lượng bạo tạc sinh ra sẽ khiến cho tinh thể ở bốn phía nghiền nát phồng lên, chôn sống hắn và Kỷ Yên Nhiên ở chỗ này.

Hiện tại tinh hạch mô phỏng biến thành bộ dáng của Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên, Hàn Sâm đã quá hiểu thân thể của mình rồi, Kỷ Yên Nhiên trong số những Tiến Hóa Giả cũng không mạnh, cho nên Hàn Sâm cảm thấy đây trái lại là kết quả tốt nhất.

Kỷ Yên Nhiên lại có chút giật mình, sắc mặt hơi trắng bệch, vừa mới thoát khỏi khốn cảnh, nhưng hiện tại lại rơi vào nguy cơ lớn hơn.

Muốn tiếp tục dùng biện pháp cho nổ đường hầm giống như lúc nãy đã không thể nữa, nếu như đường hầm này bị hủy, vậy hai người bọn họ sẽ thật sự bị chôn sống ở đây, căn bản không có khả năng sống sót nữa rồi.

- Bảo vệ tốt bản thân.

Hàn Sâm kéo Kỷ Yên Nhiên ra phía sau mình, bản thân hắn lại xông ra ngoài.

Rất nhanh, Kỷ Yên Nhiên liền trừng lớn đôi mắt đẹp, cái miệng nhỏ nhắn há rộng ra cả buổi đều không khép lại được.

Chỉ thấy Hàn Sâm tiến lên chiến đấu với đám huyết nhân kia, phất tay lập tức vặn đầu của một huyết nhân xuống, sau đó trực tiếp nện ở trên mặt huyết nhân phía sau, tiếp đó mạnh mẽ lên gối một cái, cứ thế mà đụng nát lồng ngực huyết nhân ở đằng sau.

Toàn bộ quá trình liền mạch như mây trôi nước chảy, khiến cho người ta cảm thấy được một loại khoái cảm không nói ra được.

Đông đảo đám huyết nhân bị Hàn Sâm lần lượt đánh bại, những huyết nhân đó vậy mà không hề có lực đánh trả, ở trước mặt Hàn Sâm giống như là gà đất chó sành không chịu nổi một đòn.

Kỷ Yên Nhiên cũng không cho rằng những huyết nhân kia quá yếu, dù sao những huyết nhân đó là mô phỏng theo Hàn Sâm và chính cô, huyết nhân mô phỏng cô không tính, những huyết nhân mô phỏng Hàn Sâm kia, trên lý luận thì năng lực thân thể sẽ giống hệt như Hàn Sâm.

Thế nhưng tương phản lại lớn như vậy, giải thích duy nhất cũng chỉ có một, đó chính hiệu suất vận dụng lực lượng của bản thân Hàn Sâm thật sự quá cao.

Cùng một loại lực lượng, nhưng mỗi người sẽ có vận dụng khác nhau, cho nên lực lượng đánh ra cũng sẽ khác nhau, giống như đánh cờ vậy, cùng ở trên một bàn cờ, nhưng cao thủ và một con gà sẽ có khác biệt cực lớn.

Không hề nghi ngờ, Hàn Sâm ở phương diện này đã đạt đến cảnh giới cao thủ, huyết nhân có được cùng loại lực lượng, nhưng ở trước mặt hắn hoàn toàn không có sức đánh trả.

Lấy xuất thân của Kỷ Yên Nhiên, cô đã gặp rất nhiều nhân tài ưu tú, mà ngay cả Siêu Việt Giả cũng không phải là số ít, thậm chí là cường giả cấp Bán Thần, đối với Kỷ Yên Nhiên mà nói cũng không thể xem như nhân vật hiếm thấy.

Nhưng có thể đạt tới loại hiệu suất như Hàn Sâm, không thể nói là không có, nhưng mà trong số những Tiến Hóa Giả, một tay cũng có thể đếm được hết.

Hơn nữa mấy Tiến Hóa Giả kia đều là thiên tài danh sĩ tiếng tăm lừng lẫy ở trong Liên Minh, đều có được bối cảnh cực tốt và danh dự cực cao.

Người không có đại bối cảnh như Hàn Sâm, lại có thể đạt tới loại trình độ này, Kỷ Yên Nhiên quả thật chỉ mới gặp qua một người như vậy.

Đôi mắt đẹp của Kỷ Yên Nhiên chớp chớp liên tục, trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác tự hào, tự hào vì Hàn Sâm, cũng tự hào vì lựa chọn lúc đầu của mình.

Dùng bối cảnh và địa vị gia đình của cô, người trẻ tuổi tài cao có thể lựa chọn thật sự là quá nhiều, nhưng mà cô lại chọn Hàn Sâm, đoạn thời gian Hàn Sâm không rõ sống chết kia cũng không hề dao động qua, mặc dù hơn nửa là xuất phát từ nguyên nhân cảm tính, nhưng mà biểu hiện của Hàn Sâm lại khiến cho Kỷ Yên Nhiên rất là vui mừng, không có cô gái nào không hy vọng người yêu của mình là ưu tú nhất, Kỷ Yên Nhiên cũng không ngoại lệ.

Thình thịch!

Tinh thể màu máu nghiền nát rơi xuống đất, hòa tan thành vũng máu tan biến, Hàn Sâm đánh đấm liên hoàn, cứ thế đánh bại toàn bộ trăm huyết nhân.

Bành!

Thối pháp Thất Tuyệt Sát trên không trung hóa thành xu thế bổ xuống bá đạo, cứ thế đạp đầu của huyết nhân cuối cùng xuống bụng nó, khiến cho thân thể trực tiếp nổ tung, tinh thể màu máu vỡ vụn đầy đất.

- Hàn Sâm.

Kỷ Yên Nhiên kích động tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ôm lấy Hàn Sâm, cũng không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy chỉ cần có Hàn Sâm ở bên cạnh, vậy thì cô không cần sợ hãi thứ gì nữa, cũng không cần lo lắng chuyện gì cả.

Hàn Sâm còn tưởng rằng Kỷ Yên Nhiên đang lo lắng cho hắn, vỗ vỗ bờ mông Kỷ Yên Nhiên cười nói:

- Mấy huyết nhân mà thôi, còn không gây thương tổn cho chồng em được, không cần lo lắng.

Nhưng Kỷ Yên Nhiên lại ôm Hàn Sâm không nói lời nào cũng không buông tay ra, chỉ vài đầu vào trong lồng ngực Hàn Sâm.

- Khụ khụ, giờ không phải là thời điểm làm chuyện kia, cho dù em thật sự muốn, cũng phải tìm một chỗ an toàn mới được.

Hàn Sâm thấy bộ dáng động tình kiều mỵ của Kỷ Yên Nhiên, trong lòng cũng có chút lửa nóng.

- Có quỷ mới muốn.

Kỷ Yên Nhiên đỏ bừng cả khuôn mặt, bàn tay nhỏ bé hung hăng nện Hàn Sâm một cái, hờn dỗi lườm hắn.

- Tuổi trẻ thật tốt, ở loại địa phương này còn có tâm tư liếc mắt đưa tình.

Một âm thanh không đúng lúc vang lên, khiến cho Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên biến sắc, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cánh cửa tinh thể đại điện bị đẩy ra một cái khe, Lý Minh Đường từ bên ngoài đi vào, đang cười tủm tỉm nhìn hai người.

Hàn Sâm nhìn ra phía sau ông ta, lại không nhìn thấy Vương Hầu, mà trên người của Lý Minh Đường cũng có nhiều chỗ bị thương, thoạt nhìn tình huống cũng không tốt cho lắm.

- Hàn Sâm, cậu đúng là khiến tôi rất giật mình, có thể sử dụng lực lượng bản thân tới trình độ như vậy, ở cái tuổi này của cậu, tôi chỉ mới gặp qua ba người.

Lý Minh Đường có chút tán thưởng nhìn Hàn Sâm, sau đó tiếp tục nói:

- Nhưng mà đáng tiếc nơi này là ở bên trong di tích Vương tộc Tinh Tộc, cho nên từ hiện tại trở đi, hai người cần nghe theo sự chỉ huy của tôi.

- Dựa vào cái gì?

Hàn Sâm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lý Minh Đường nói ra.

Chương 476: Chìa Khóa Tinh Tộc

- Dựa vào thứ này.

Lý Minh Đường từ tốn nói một câu, làn da trên người dần dần hóa thành màu kim ngọc, trong chốc lát toàn thân đã kim quang sáng sủa, nhìn qua giống như là Kim Thân Phật Đà.

- Siêu Cấp Kim Cương Thể! Ông vậy mà đã luyện thành Siêu Cấp Kim Cương Thể!

Kỷ Yên Nhiên nhìn Lý Minh Đường giống như là Phật Đà Kim Thân, mặt mũi đầy vẻ khiếp sợ.

- Ba tuổi tu hành, đến nay đã có hơn sáu mươi năm, cũng luyện thành chút da lông.

Lý Minh Đường từ tốn nói một câu, cũng không có ý khoe khoang.

- Siêu Cấp Kim Cương Thể?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi, cái tên này nghe giống như một bộ phim hoạt hình cổ xưa khi hắn còn bé xem ở trên Internet, tên là "Anh Em Hồ Lô Kim Cương".

Kỷ Yên Nhiên giải thích:

- Trong thiên hạ từ cổ võ cải biên thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có vô số kể, xếp hạng cũng có nhiều cách nói, nhưng mặc kệ là loại xếp hạng nào, đều xếp Siêu Cấp Kim Cương Thể vào trong Top 10, bộ Siêu Cấp Kim Cương Thể này cải biên từ cổ võ Kim Cương Bất Hoại Thân, nếu như có thể luyện đến mức tận cùng, ngay cả pháo proton cũng khó có thể tổn thương đến thân thể. Chỉ là bởi vì quá mức khó luyện, trăm năm cũng chưa chắc có thể có thành tựu, cho nên người chính thức có can đảm luyện thử loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này cũng không nhiều. Nhưng nếu như luyện thành, vậy thân thể đủ để xưng vương ở trong cùng cấp.

- Cũng không khoa trương như lời hạm trưởng Kỷ nói, tôi cũng chỉ luyện được chút da lông mà thôi, nếu có tố chất 120 trở lên, nói không chừng sẽ có thể phá vỡ Siêu Cấp Kim Cương Thể da lông của tôi đấy.

Lý Minh Đường dừng một chút lại tiếp tục nói:

- Kỳ thật hai người không cần phải đối địch với tôi, tôi vốn không có ý định lấy mạng của hai người, nếu không thì hạm trưởng Kỷ cũng không sống được tới hiện tại. Hôm nay bên trong di tích Vương tộc này đối mặt với nguy cơ trùng trùng, nhiều người là thêm một phần lực lượng, mới càng có hi vọng sống sót rời đi, hai người cảm thấy như thế nào?

- Hợp tác thì cũng được, nhưng mà ít nhất ông cũng phải nói cho tôi biết, mục đích tiến vào trong di tích Vương tộc của ông là cái gì, chúng tôi không muốn chết không rõ ràng.

Sau khi Hàn Sâm thương lượng với Kỷ Yên Nhiên xong, liền nhìn Lý Minh Đường nói.

- Kỳ thật biết những chuyện này đối với hai người cũng không có chỗ tốt gì, còn không bằng không biết thì tốt hơn.

Lý Minh Đường khẽ thở dài.

- Ông muốn hợp tác với chúng tôi, nhất định là có chỗ cần tới chúng tôi, nếu như chúng tôi cứ không minh bạch đi theo ông như vậy, chỉ sợ bị ông bán đi còn không biết chết như thế nào.

Hàn Sâm lạnh lùng nói.

- Hai người đúng là người thông minh.

Lý Minh Đường dừng một chút rồi nói ra:

- Kỳ thật nói cho hai người nghe cũng không sao cả, hạm trưởng Kỷ chắc đã biết, di tích Vương tộc Tinh Tộc này đã được phát hiện ra từ vài thập niên trước chứ?

- Nghe nói là một chiếc phi thuyền thám hiểm không gian phát hiện ra chỗ này.

Kỷ Yên Nhiên suy nghĩ rồi nói ra.

Lý Minh Đường khẽ gật đầu:

- Đúng là như thế, lúc trước sau khi chiếc phi thuyền thám hiểm không gian kia phát hiện ra chỗ di tích Tinh Tộc này, đã từng phái người đi vào bên trong di tích thăm dò, kết quả là người đi vào không có ai đi ra. Về sau Liên Minh cũng phái một con thuyền cùng loại với chiến hạm Vĩnh Thán Nữ Thần tới đào móc di tích này, người đi vào cũng không có một ai sống sót trở ra.

- Ông biết ở đây xảy ra chuyện gì à?

Kỷ Yên Nhiên hỏi.

- Không biết.

Lý Minh Đường lắc đầu, sau đó ánh mắt sáng quắc nói:

- Nhưng mà cha tôi chính là thuyền trưởng phi thuyền thám hiểm phát hiện ra chỗ di tích này đầu tiên, ông tiến vào bên trong di tích rồi không đi ra nữa, tôi chỉ muốn tìm di hài của cha tôi mà thôi.

- Giáo sư Lý, ông tưởng chúng tôi là trẻ con à? Ông và Vương Hầu rõ ràng có mưu đồ mà đến, đừng nói với tôi Vương Hầu cũng muốn tìm di hài của cha y đấy.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Lý Minh Đường cười một cái nói:

- Đương nhiên, sở dĩ chúng tôi tiến vào trong di tích, đúng là còn có một mục đích khác, cũng giống như những chiếc phi thuyền lúc trước, chúng tôi đến đây là để tìm một món đồ.

- Là món đồ gì?

Hàn Sâm truy hỏi.

- Là một cái chìa khóa Tinh Tộc, truyền thuyết nói rằng chỉ cần có cái chìa khóa kia là có thể mở ra hạch tâm của Tinh Tộc, khống chế những tinh hạch kia phục vụ cho nhân loại.

Trong mắt Lý Minh Đường tràn đầy vẻ cuồng nhiệt:

- Hai người cứ nghĩ thử xem, nếu như nhân loại có thể khống chế được khoa học kỹ thuật thần kỳ của Tinh Tộc, đó sẽ là cảnh tượng như thế nào, hoàn toàn có thể giúp cho khoa học kỹ thuật của nhân loại tiến hóa vượt lên 300 năm.

- Chỉ sợ mấy người tìm kiếm cái chìa khóa Tinh Tộc này, cũng không phải là vì phát triển học kỹ thuật đi.

Hàn Sâm lạnh giọng nói.

Hàn Sâm đã hiểu rõ, cái gọi là phi thuyền thám hiểm không gian của nhân loại trước kia, kỳ thật chính là thuyền hải tặc vũ trụ, cướp đoạt những tài phú chưa được phát hiện ra.

Cha của Lý Minh Đường nói dễ nghe một chút thì là thuyền trưởng phi thuyền thám hiểm không gian, nói khó nghe thì chính là hải tặc vũ trụ.

- Việc hai người muốn biết thì tôi cũng đã nói, muốn hợp tác hay không, hai người tự quyết định đi.

Lý Minh Đường không tiếp tục hỏi Hàn Sâm nữa, chỉ là nhìn hai người nói.

- Một vấn đề cuối cùng, ông cần chúng tôi làm gì?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Phía trước có một khu vực, tôi và Vương Hầu đều không thể vượt qua, còn bị buộc phải tách ra, không nghĩ tới lại gặp phải hai người, hiện tại tôi có một ý kiến, ba người chúng ta hợp tác có thể thông qua khu vực kia, trực tiếp đi đến vị trí trung tâm di tích Tinh Tộc. Sau khi vào bên trong, tinh hạch trong kho tinh hạch thuộc về hai người, đây cũng là thứ mà Liên Minh mong muốn, mà thứ ở trên người thuyền trưởng kia thuộc về tôi, hai người cảm thấy thế nào?

Lý Minh Đường nói.

- Thành giao.

Hàn Sâm đã sớm thương lượng với Kỷ Yên Nhiên rồi, lúc này cũng không do dự nữa, trực tiếp đồng ý.

- Được, vậy thì đi thôi, tới chỗ đó tôi lại cẩn thận nói cho hai người biết phải làm gì, thứ này không thể có một chút sai sót nào, nếu không ba người chúng ta sẽ gặp nguy hiểm tới tính mạng.

Lý Minh Đường nói xong liền đi ra bên ngoài đại điện.

Hàn Sâm kéo Kỷ Yên Nhiên đi theo sau Lý Minh Đường, ánh mắt đánh giá bốn phía, không khỏi tán thưởng Tinh Tộc vĩ đại, mặc dù dùng khoa học kỹ

thuật của Liên Minh hiện tại, cũng khó có thể kiến tạo ra kiến trúc trí tuệ nhân tạo bao trùm toàn bộ hành tinh như vậy, hơn nữa còn không ảnh hưởng tới sự tự điều tiết của tinh cầu, chuyện này quả thật quá vĩ đại rồi.

Lý Minh Đường ở phía trước thận trọng dẫn đường, hơn nữa nói cho bọn Hàn Sâm chỗ cần phải chú ý, dặn bọn họ không nên xúc động những bố trí phòng vệ tự động ở trong di tích.

Rất nhanh, ba người bọn Hàn Sâm liền đi tới trước một cái vực sâu, cái vực kia nhìn không thấy đáy, rộng tới mấy ngàn mét, như là cánh cửa đi xuống Địa Ngục, từ rất xa đã có thể nhìn thấy phía đối diện có một tòa thành tráng lệ khổng lồ giống như trong truyện cổ tích.

Nối liền với tòa thành bên kia vực sâu, cũng chỉ có một cây cầu tinh thể rộng hơn một mét, từ xa nhìn lại giống như một sợi dây nhỏ kết hai bờ vực sâu lại với nhau.

- Đi qua chiếc cầu tinh thể này là có thể đến được khu vực trung tâm của di tích Tinh Tộc.

Lý Minh Đường chỉ vào tòa thành phía xa nói.

- Không thể bay thẳng qua sao?

Hàn Sâm nghi ngờ nói.

- Hai người nhìn bên trên đi.

Lý Minh Đường chỉ lên trên đỉnh động nói.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên theo ngón tay của Lý Minh Đường nhìn tới, chỉ thấy ở bên trên có nguyên một đám tinh thể màu xanh lá cực lớn giống như là đèn thủy tinh, từng cái đều lớn hơn ba mét, tạo hình vô cùng tinh xảo, thoạt nhìn xinh đẹp cực kỳ, nhưng mà sau khi Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy vật kia, sắc mặt lại lập tức trắng bệch.

Chương 477: Huyết Tinh Thể

Sau khi Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy những tinh thể màu xanh biếc đó, liền tiếng nói đều nhỏ hơn rất nhiều.

- Ở đây thậm chí có cả tinh hạch mẫu sào, đoạn đường này sao có thể đi qua được?

Kỷ Yên Nhiên nhìn rồi nói với Lý Minh Đường.

- Cho nên mới cần mọi người hợp tác cùng nhau.

Lý Minh Đường nói.

Hàn Sâm không biết những tinh hạch màu xanh lá đó làm được cái gì, cho nên cũng không nói gì, chỉ ở bên cạnh nghe, sau khi nghe trong chốc lát, rốt cuộc đã hiểu vì sao mà Lý Minh Đường và Vương Hầu không thể đi qua.

Những tinh hạch màu xanh lá giống như đèn treo thủy tinh kia tên là "tinh hạch mẫu sào", bên trong dựng dục ra rất nhiều tinh hạch nhỏ, tinh hạch mẫu sào vô cùng mẫn cảm đối với không khí lưu động, nếu như xung quanh có không khí lưu động, tinh hạch nhỏ ở bên trong sẽ chui ra, giống như là mưa đá vậy.

Nhưng mà những tinh hạch nhỏ kia còn đáng sợ hơn mưa đá gấp trăm ngàn lần, trên thân mọc đầy gai nhọn hoắt, nếu như dính lên trên người, gai nhọn đâm vào trong da sẽ lập tức hút sạch máu của người bị dính phải.

Siêu Cấp Kim Cương Thể của Lý Minh Đường cũng không chống đỡ nổi những tinh hạch nhỏ đó, muốn đi qua tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Muốn sử dụng thú hồn phi hành từ phía trên đi qua, nhất định sẽ kinh động tới tinh hạch mẫu sào, biện pháp duy nhất là từ từ đi qua cầu tinh thể, giảm bớt biên độ lưu động không khí, mới có thể không kinh động tới sào huyệt.

Nhưng điều phiền toái chính là cho dù đi qua cầu tinh thể, nhưng chỉ cần người di động, liền sẽ có không khí lưu động, vẫn xúc động tới tinh hạch mẫu sào.

Vạn nhất xúc động tinh hạch mẫu sào, đến lúc đó cần phải có ba người hợp tác mới có thể miễn không bị những tinh hạch nhỏ kia hút máu.

Lý Minh Đường dạy phương pháp ứng phó với những tinh hạch nhỏ kia cho Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên, ba người cách nhau một khoảng, trước sau từ từ đi lên cây cầu tinh thể.

Không ai dám đi quá nhanh, ba người giống như một bộ phim quay chậm, dịch chuyển từng chút một về phía trước, sợ kinh động đến tinh hạch mẫu sào ở phía trên.

Nguyên bản Lý Minh Đường cho rằng không thể nào không xúc động đến mẫu sào được, nhưng mà ba người chậm rãi đi ở trên cầu tinh thể, tinh hạch mẫu sào ở phía trên lại không hề bị kinh động.

- Kỳ quái thật?

Ngay cả Lý Minh Đường cũng cau mày lên, không biết tại sao tinh hạch mẫu sào lại không bị xúc động.

Vừa rồi Lý Minh Đường cùng Vương Hầu đi qua, đi không được bao xa liền xúc động một cái mẫu sào, kết quả hai người đành phải chia ra chạy, lấy thực lực của Lý Minh Đường thì trên người vẫn bị thương vài chỗ.

- Có thể không xúc động chúng đương nhiên là tốt nhất, chúng ta đi vào thôi.

Lý Minh Đường nói xong liền đi đến tòa thành.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên cũng đi theo, nhưng mà đều bảo trì một khoảng cách với Lý Minh Đường, lúc trước Lý Minh Đường cần bọn họ để vượt qua cây cầu tinh thể, nhưng mà hiện tại mẫu sào không bị xúc động, Lý Minh Đường chưa hẳn đã cần bọn họ.

Hàn Sâm cảnh giác đi theo Lý Minh Đường về phía tòa thành kia, cánh của tòa thành kia nửa mở, sau khi đi vào lập tức có chút trợn tròn mắt.

Chỉ thấy ở bên trong lâu đài cổ to lớn có rất nhiều thi thể ngổn ngang lộn xộn, những thi thể này thoạt nhìn rất sống động, vậy mà không có một chút

dấu hiệu khô héo nào, thoạt nhìn không khác gì người sống cả.

Thế nhưng mà nhìn kỹ sẽ để dàng phát hiện ra được đây là người chết.

Lý Minh Đường nhìn thấy những người chết kia lại tỏ ra vẻ kích động, ánh mắt nhanh chóng tìm kiếm thứ gì trong đám người chết, cuối cùng ánh mắt rơi lên trên thi thể của một người trung niên, trong mắt lập tức lộ ra vẻ mừng như điên.

Chỉ là mặc dù Lý Minh Đường rất vui mừng, nhưng vẫn không dám đi qua, con mắt vẫn còn đang quan sát bốn phía.

Những người kia sẽ không vô duyên vô cớ chết ở chỗ này, ở trên người bọn họ không nhìn thấy vết thương nào, mỗi người hoặc ngồi hoặc đứng chết ở đó, cũng không có dấu vết chống cự hay giãy dụa gì.

Thế nhưng những người này cứ thế chết đi, Lý Minh Đường không rõ rốt cuộc bọn họ chết như thế nào, tại sao đã chết lâu như vậy rồi mà thân thể vẫn còn bảo trì trạng thái khi còn sống, hoàn toàn không có dấu hiệu bị mục nát, ngay lập tức Lý Minh Đường không dám manh động.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên lại càng không dám đi qua, đang muốn hỏi Lý Minh Đường một chút xem đã xảy ra chuyện gì, lại đột nhiên nhìn thấy ở trong một kiến trúc trong pháo đài cổ, vậy mà có một người đi ra.

Nhìn kỹ thì người kia chính là Vương Hầu, sắc mặt của Lý Minh Đường lập tức thay đổi, đi tới hỏi Vương Hầu:

- Cậu đi tới đây lúc nào? Có phát hiện gì không?

Vương Hầu lại mỉm cười, xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay có một tinh thể màu máu lớn cỡ quả trứng bồ câu:

- Sau khi thất lạc với anh, tôi chỉ dạo qua một vòng liền đã đi tới đây, đồ đạc tôi cũng tìm được rồi.

- Tốt tốt, nhanh đưa thứ đó cho tôi.

Lý Minh Đường nhìn thấy tinh thể màu máu kia, lập tức lộ ra vẻ mừng như điên, trong mắt tràn đầy cuồng nhiệt, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào tinh thể màu máu kia.

- Được.

Vương Hầu đi từ từ về phía Lý Minh Đường, rất nhanh đã đưa tinh thể trong tay tới trước mặt Lý Minh Đường.

Lý Minh Đường vui mừng quá đỗi, thò tay phải ra bắt lấy tinh thể trong tay Vương Hầu, ai ngờ Vương Hầu lại lật bàn tay một cái, lúc Lý Minh Đường cầm tinh thể, một quyền đánh lên trên lồng ngực Lý Minh Đường.

Lý Minh Đường đã sớm có đề phòng, trong nháy mắt lúc Vương Hầu xuất thủ, thân thể Lý Minh Đường liền biến thành kim sắc, một quyền của Vương Hầu đánh lên trên ngực ông ta, vậy mà phát ra tiếng sắt thép va chạm.

- Vương Hầu, cậu nên biết, cậu không thể tổn thương Siêu Cấp Kim Cương Thể của tôi được.

Lý Minh Đường lạnh mặt quát.

- Thật sao?

Vương Hầu lại cười lạnh, đột nhiên lấy một quả lựu đạn ném ra ngoài.

Nhưng mà Vương Hầu cũng không quăng lựu đạn về phía Lý Minh Đường hay bọn Hàn Sâm, mà là quăng về phía bên ngoài tòa thành.

Chỉ nghe bên ngoài truyền đến khí lưu chấn động mãnh liệt cùng tiếng nổ mạnh, sắc mặt của Hàn Sâm lập tức thay đổi, những mẫu sào trên đỉnh động cơ hồ đồng thời nổ tung ra, tinh hạch nhỏ màu xanh lá rơi xuống giống như bão cát.

Rất nhanh, tinh hạch nhỏ như bầy châu chấu che khuất bầu trời lao thẳng đến chỗ bọn họ, hoàn toàn không cho bọn họ thời gian phản ứng.

- Đều đi chết đi.

Vương Hầu lạnh lùng nhìn ba người bọn Lý Minh Đường, mà những tinh hạch nhỏ kia vậy mà lách qua thân thể của y, căn bản không bám vào người y.

Sắc mặt của Lý Minh Đường đại biến, muốn chạy trốn nhưng đã không kịp nữa rồi, tinh hạch nhỏ màu xanh lá đầy trời dính lên trên người của ông ta, Siêu Cấp Kim Cương Thể của ông ta cũng không ngăn cản nổi, hai tay liều mạng vung vẩy cũng không đánh nát được bao nhiêu, rất nhanh toàn thân đã bị tinh hạch nhỏ màu xanh lá dính đầy, giống như một người bị ong mật bu đầy vậy.

Sau khi những tinh hạch nhỏ màu xanh lá đó dính lên trên người y, rất nhanh đã biến thành màu đỏ như máu, hiển nhiên là máu từ trong thân thể Lý Minh Đường rút ra.

Lý Minh Đường phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, liều mạng phủi tinh hạch nhỏ trên người xuống, nhưng căn bản không có ích lợi gì, càng ngày càng nhiều tinh hạch nhỏ dính lên trên người ông ta.

Sắc mặt của Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đều trắng bệch, nghĩ lần này mình chết chắc rồi, liền Siêu Cấp Kim Cương Thể của Lý Minh Đường cũng không đỡ nổi, bọn họ càng không có khả năng sống sót.

Thế nhưng mà ai ngờ sau khi những tinh hạch nhỏ đó bay tới, vậy mà lại bay vòng qua bọn họ, căn bản không hề tiếp xúc với thân thể của bọn họ, lập tức khiến cho hai người vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

- Ồ.

Vương Hầu nhìn thấy loại tình huống này, hơi kinh ngạc đánh giá hai người.

- Cũng được, để tao tự mình tiễn chúng mày lên đường đi.

Vương Hầu trực tiếp triệu hoán ra thanh kiếm thú hồn màu vàng, trực tiếp đi tới chỗ Hàn Sâm.

Chương 478: Xỉ Luân Kiếm Pháp

Hàn Sâm chằm chằm vào viên tinh thể màu máu mà Vương Hầu đang nắm trong tay trái, cũng không phải là hắn có thể nhìn ra chỗ nào đặc biệt, chỉ là sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu có phản ứng với khối tinh thể màu máu kia thôi.

Nhìn tính chất của tinh thể màu máu kia, vậy mà lại giống y hệt Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Chỉ là không có nhiều thời gian để cho Hàn Sâm nhìn, Vương Hầu đã chạy tới trước mặt Hàn Sâm, Hàn Sâm chắn ở trước mặt Kỷ Yên Nhiên, dung hợp cùng Yêu Tinh Nữ Hoàng, Cổ Tà Chú cùng Phụ Hà đồng thời vận chuyển, khiến cho thân thể của mình tuôn ra lực lượng mạnh nhất.

- Trước kia không giết mày, chỉ là bởi vì không muốn để cho Lý Minh Đường nhìn ra thực lực chân chính của tao mà thôi, mày tưởng rằng bằng chút lực lượng kia là có thể chống lại tao sao?

Vương Hầu khinh thường cười lạnh một tiếng, kiếm trong tay đã đâm tới Hàn Sâm.

Một kiếm này của Vương Hầu nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, chỉ là trong nháy mắt đã đâm tới cổ họng của Hàn Sâm.

Tim Hàn Sâm đập mạnh, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Vương Hầu, thân hình không lùi mà tiến, giống như quỷ mị áp sát Vương Hầu.

Mặc dù Hàn Sâm đã dùng toàn lực, nhưng vẫn kém Vương Hầu có tố chất thân thể đạt mức 100, huống chi trong tay Vương Hầu còn có một thanh kiếm thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, trong tay Hàn Sâm cũng không có binh khí tiện tay, khó có thể tranh phong với y.

Chỉ có cận thân loạn chiến mới có mấy phần cơ hội thắng.

Vương Hầu thấy Hàn Sâm lại tiếp cận tới chỗ mình, trường kiếm trong tay hơi đảo, từ đâm thẳng biến thành chém, biến hóa cực nhanh cơ hồ không có gián đoạn, khiến người ta khó mà phòng bị.

Quát!

Hàn Sâm tránh né chậm một chút, bên dưới lập tức bị cắt ra một vết máu, máu tươi lập tức rỉ ra, mặc dù cũng không chí mạng, nhưng nhìn tới vô cùng dọa người.

- Hàn Sâm coi chừng, đó là Xỉ Luân Kiếm Pháp, không thể để cho y tiếp tục xuất kiếm nữa.

Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy kiếm pháp của Vương Hầu, kinh hãi lớn tiếng nhắc nhở Hàn Sâm.

- Không hổ là người của Kỷ gia, vậy mà nhận ra Xỉ Luân Kiếm Pháp của tao, nhưng mà mày phát hiện quá muộn rồi.

Tay trái của Vương Hầu khẽ động, lại có thêm một thanh kiếm thú hồn nữa, hai tay đều cầm kiếm, liên tục không ngừng công sát về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm hoàn toàn không có năng lực ngăn cản, kiếm pháp của Vương Hầu vô cùng tuyệt diệu, song kiếm giống như một thể, một kiếm hợp với một kiếm, căn bản không cho hắn cơ hội thở dốc, hình thành thế công liên miên bất tuyệt, giống như là hai cái bánh răng hợp lại cùng nhau liên tục lăn về phía trước, giữa mỗi chiêu thức căn bản không thể tìm ra sơ hở.

Chỉ trong chốc lát, trên người Hàn Sâm đã trúng vài kiếm, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài.

Hàn Sâm từ sau khi tấn chức thành Tiến Hóa Giả, chưa bao giờ gặp phải cường địch mạnh như thế, tố chất thân thể vượt 100 cộng thêm Xỉ Luân Kiếm Pháp tuyệt diệu kia, khiến cho Hàn Sâm không có cơ hội đánh trả.

Kỷ Yên Nhiên triệu hoán ra dao găm muốn tham chiến, cho dù chết cũng không thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm bị giết mà không làm gì.

- Đừng tới đây, anh có thể ứng phó.

Hàn Sâm lại rống lớn lên một tiếng ngăn cản Kỷ Yên Nhiên xông lại, ánh mắt nhìn chòng chọc vào song kiếm của Vương Hầu.

- Đừng gấp gáp, đều phải chết.

Kiếm trong tay Vương Hầu càng lúc càng nhanh, vẻ mặt lạnh lùng vô tình.

Hàn Sâm nghiên cứu phương pháp tẩu vị thật lâu rốt cục cũng có đất dụng võ, nương tựa theo bố cục tinh xảo, Hàn Sâm cứ thế kéo Vương Hầu lại, mặc dù không thể phản kích, nhưng mà kiếm của Vương Hầu từ đầu đến cuối đều không thể xuất đòn chí mạng.

Vương Hầu nhịn không được khẽ nhíu mày, Xỉ Luân Kiếm Pháp được xưng là một trong những loại kiếm pháp công kích mạnh nhất trong thiên hạ, nếu thế công đã được triển khai, liền liên miên bất tuyệt không phải sức người có thể ngăn cản.

Vương Hầu từ sau khi luyện thành kiếm pháp này, chỉ cần kiếm thế vừa ra, dù là người mạnh hơn y trong cùng giai, cũng khó có thể toàn mạng dưới song kiếm của y, có thể ngăn cản một hai trăm kiếm đã rất lợi hại rồi.

Thế nhưng mà tố chất thân thể của Hàn Sâm rõ ràng không bằng y, nhưng lại sống qua 300 kiếm, Vương Hầu vẫn không thể cho hắn một đòn chí mạng.

Hơn nữa Vương Hầu có loại cảm giác, tựa hồ như kiếm của mình càng ngày càng khó làm Hàn Sâm bị thương, mặc dù cả người Hàn Sâm đã đều là vết thương, thoạt nhìn máu me dầm dề vô cùng dọa người, nhưng mà Vương Hầu lại rất rõ ràng, những tổn thương kia đều không nguy hiểm đến tính mạng.

Quỷ dị hơn là vết thương trên người Hàn Sâm lúc đầu bị thương còn chảy ra một ít máu tươi, nhưng rất nhanh đã không còn tràn ra ngoài nữa, miệng vết thương tựa hồ cũng co rút lại.

Ánh mắt của Hàn Sâm giống như không hề bận tâm, ghi nhớ mọi cử động của Vương Hầu vào trong đầu.

Xỉ Luân Kiếm Thuật quả thật vô cùng lợi hại, một kiếm hợp với một kiếm, cơ hồ không có chút sơ hở nào, mỗi một kiếm đều trải qua bố cục tinh vi, nếu như kiếm thứ nhất đánh ra, kiếm phía sau liền liên miên bất tuyệt, kiếm kiếm công vào chỗ yếu, liền cơ hội phản kích cũng không có, cuối cùng chỉ có thể bị trảm dưới kiếm.

Thế nhưng mà người dù sao vẫn là người, không phải bánh răng máy móc chân chính, mà sự xếp đặt thiết kế của Xỉ Luân Kiếm Thuật đối với Hàn Sâm mà nói, ngược lại khiến cho hắn nhìn thấy cơ hội.

Luận bố cục võ học, Hàn Sâm chưa từng gặp qua ai mạnh hơn Nữ Hoàng, đó mới là cao thủ bố cục chân chính.

Mà kiếm pháp của Vương Hầu chỉ có thể coi là nửa bố cục nửa bộ pháp, bản thân kiếm pháp có rất nhiều chiêu thức xếp đặt thiết kế tốt, không giống như Nữ Hoàng có thể tùy ý bố cục.

Nếu như nói Nữ Hoàng là cao thủ chân chính, như vậy Vương Hầu chỉ là một người học được kiếm pháp cao minh.

Dù kiếm pháp cao minh như thế nào, đó cũng là thứ chết, chắc chắn sẽ có sơ hở hoặc sai lầm, Hàn Sâm lợi dụng cách di chuyển trốn tránh thế công của Vương Hầu, đồng thời không ngừng dẫn dụ kiếm pháp của Vương Hầu lộ ra sơ hở.

Dần dần, chiêu thức của Xỉ Luân Kiếm Pháp bị Hàn Sâm nhìn thấu, kiếm pháp của Vương Hầu càng ngày càng khó làm hắn bị thương, sắc mặt của Vương Hầu đã có chút khó coi.

Y lần đầu tiên gặp phải loại đối thủ như thế này, thoạt nhìn thân pháp tựa hồ như rất bình thường, nhưng mà mặc kệ kiếm pháp của y cuồng bạo như thế nào, thủy chung vẫn khó có thể giết chết Hàn Sâm.

Rõ ràng là tố chất thân thể của Hàn Sâm kém y không ít, nhưng lại khiến cho Vương Hầu có loại cảm giác mình sắp không áp chế nổi Hàn Sâm nữa.

Thân hình của Hàn Sâm ở trong mắt Vương Hầu càng ngày càng khó phỏng đoán, tâm tình đã từ tràn đầy tự tin biến thành trầm trọng, vậy mà để cho

Vương Hầu sinh ra cảm giác mình khó có thể giết chết Hàn Sâm, thậm chí còn ẩn ẩn có loại lo lắng, lo lắng Hàn Sâm sẽ phản kích.

- Không có khả năng.

Vương Hầu nổi giận gầm lên một tiếng, song kiếm càng thêm cuồng bạo thẳng hướng Hàn Sâm.

Thế nhưng mà điều này cũng không có tác dụng gì, ngược lại khiến cho Hàn Sâm ứng phó càng thêm nhẹ nhõm, phẫn nộ sẽ chỉ khiến cho sơ hở bên trong kiếm pháp của Vương Hầu lộ ra càng nhiều.

Bỗng nhiên ngay lúc đó, mạnh và yếu giữa hai người giống như xoay ngược lại, song kiếm trong tay Vương Hầu vẫn nhanh chóng sắc bén, nhưng mà không biết vì sao, lại khiến cho y có một loại cảm giác bị áp chế.

Kỷ Yên Nhiên ở một bên nhìn vừa mừng vừa sợ, nhân vật như Vương Hầu, lại luyện được Xỉ Luân Kiếm Pháp được xưng một trong những kiếm pháp công kích mạnh nhất, hơn nữa sau khi kiếm thế của Xỉ Luân Kiếm Pháp đã được triển khai, vậy mà không thể giết chết Hàn Sâm, ngược lại còn bị Hàn Sâm lật ngược thế cờ, loại chuyện này cho tới nay Kỷ Yên Nhiên vẫn chưa từng nghe nói.

Tố chất thân thể vượt 100 cùng Xỉ Luân Kiếm Pháp nổi tiếng thiên hạ, ở trước mặt Hàn Sâm lại giống như không có tác dụng gì, thân hình của Hàn Sâm càng ngày càng tự nhiên, trái lại Vương Hầu càng ngày càng bó tay bó chân, có tố chất thân thể mạnh mẽ cùng kiếm thần huyết lợi hại ở trong tay, lại hoàn toàn không ức chế nổi Hàn Sâm.

Bành!

Hàn Sâm đấm ra một quyền, Vương Hầu vậy mà không thể không từ công chuyển thủ, thế công của Xỉ Luân Kiếm Pháp danh chấn thiên hạ kia đã bị mạnh mẽ cắt đứt.

Chương 479: Dung Hợp Huyết Tinh Thể

Tâm thần Vương Hầu chấn động mãnh liệt, không có cách nào tưởng tượng ra vậy mà Xỉ Luân Kiếm Pháp của mình lại bị Hàn Sâm ép không thể không đổi công thành thủ, vừa sợ vừa giận, trong giây lát lui về phía sau hai bước, trong tay cầm lấy viên tinh thể màu máu kia âm tàn nói:

- Ông mày cho mày chết không có chỗ chôn.

Trong lúc nói chuyện, Vương Hầu đã kề sát tinh thể màu máu lên trên trán, sau đó chỉ thấy viên tinh thể màu máu kia vậy mà phát sáng lên, phát ra ánh sáng màu máu kỳ dị.

Tựa hồ bị ánh sáng màu máu kia dẫn dắt, tinh hạch nhỏ màu xanh lá đầy trời kia, vậy mà giống như là nhận lấy một loại lực lượng nào đó chỉ huy, hóa thành nước lũ điên cuồng bay tới Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, không thể ngờ được Vương Hầu thật sự có thể lợi dụng tinh thể màu máu khống chế tinh hạch.

Liền chính Hàn Sâm cũng không biết vì sao lúc trước tinh hạch nhỏ lại không tới gần hắn và Kỷ Yên Nhiên, hiện tại cũng không biết nên dùng phương pháp gì để ngăn cản, trong nháy mắt mảng lớn tinh hạch nhỏ màu xanh lá đã phô thiên cái địa cuốn tới trước mặt hắn.

Xèo…xèo !

Đột nhiên, một tiếng kêu không mấy vang dội từ trong túi áo Hàn Sâm truyền ra, tinh hạch nhỏ màu xanh lá đầy trời đang cuốn về phía Hàn Sâm kia, trong lúc nhất thời dừng lại, giống như là thời gian bị ngừng vậy, tất cả tinh hạch nhỏ màu xanh lá đều bất động.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, những viên tinh hạch nhỏ màu xanh lá đó lại bắt đầu chuyển động, nhưng mà không phải cuốn về phía Hàn

Sâm, mà là cuốn ngược về chỗ Vương Hầu đang cầm tinh thể màu máu trong tay.

Sắc mặt của Vương Hầu thảm biến, liều mạng thúc dục tinh thể máu, nhưng hoàn toàn không có tác dụng gì, những tinh hạch nhỏ màu xanh lá kia đã không còn bị tinh thể máu trong tay y khống chế, lập tức đã bao trùm toàn bộ thân thể y.

- Aaaaaaa!

Vương Hầu phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, té trên mặt đất lăn lộn, nhưng mà mới lăn hai cái liền bất động, sau đó liền thấy máu của Vương Hầu đã bị hút sạch sẽ, cả người khô quắt co lại thành một đoàn, chết đến mức không thể chết thêm được nữa, đôi mắt vẫn còn trợn trừng đầy vẻ không cam lòng và hoảng sợ.

Xèo…xèo!

Trong túi áo Hàn Sâm lại vang lên tiếng kêu giống như tiếng côn trùng kêu.

Vô số tinh hạch nhỏ màu xanh lá như nhận được mệnh lệnh vậy, xoắn xuýt bay lên không trung, hóa thành một dãy tinh thể quỷ dị mỹ lệ, bay trở về bên trong mẫu sào.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đều nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, Hàn Sâm vội vàng mở túi ra, lấy con Độc Giác Tiên màu bích lục ở bên trong ra.

Độc Giác Tiên vẫn đần giống như trước bò lên tay Hàn Sâm, thoạt nhìn rất miễn cưỡng cũng không thể nào nhúc nhích, nhưng mà hiện tại ánh mắt của Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên nhìn nó lại vô cùng ngạc nhiên.

Không hề nghi ngờ, vừa rồi tinh hạch nhỏ màu xanh lá thoát khỏi sự khống chế của Vương Hầu, ngược lại còn hút cạn máu dịch của y, chính là do con Độc Giác Tiên này đang tác quái.

Trước đó những tinh hạch nhỏ màu xanh lá không bắn tới hắn và Kỷ Yên Nhiên, cũng nhất định là công lao của con Độc Giác Tiên này.

- Đây rốt cuộc là thứ gì?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Độc Giác Tiên bên trong bàn tay.

Kỷ Yên Nhiên lắc đầu, cho tới hiện tại cô cũng chưa từng nghe nói trong Tinh Tộc có vật như vậy, có thể khống chế được tinh hạch hình như cũng chỉ có bản thân Tinh Tộc, nhưng mà hình thái của Tinh Tộc không phải như vậy, là hình thái tinh thể nguyên thủy thuần túy, không có tạo hình sinh vật như vậy.

Nhưng mà nếu nói con Độc Giác Tiên này không phải là Tinh Tộc, làm sao nó có thể khống chế những tinh hạch đó được?

Hàn Sâm thận trọng đặt Độc Giác Tiên vào trong túi áo, bất kể là như thế nào, Hàn Sâm cảm thấy mình vẫn lời to rồi, sau này có Độc Giác Tiên ở trên người, tiến vào trong di tích Tinh Tộc sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Sau khi thu hồi Độc Giác Tiên, Hàn Sâm đi đến bên cạnh thi thể Vương Hầu, xoay người nhặt khối tinh thể màu máu kia lên.

Sau khi cầm tinh thể màu máu vào trong tay, phản ứng của sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu càng thêm mãnh liệt, chỉ là lúc Hàn Sâm đặt tinh thể màu máu cùng sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu chung một chỗ, Cửu Mệnh Huyết Miêu lại không xuất hiện hiện tượng đặc biệt gì.

- Khối tinh thể màu máu này khiến cho sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu sinh ra phản ứng, thế nhưng tại sao Cửu Mệnh Huyết Miêu lại có phản ứng với nó?

Hàn Sâm suy nghĩ, học bộ dạng của Vương Hầu, dán tinh thể màu máu lên trên trán của mình.

Lập tức, Hàn Sâm liền cảm giác giống như có một dòng nước ấm chảy vào trong đại não, giống với lúc sử dụng tinh thể trí não, nhưng mà lại có chút khác biệt, không có cảm giác mãnh liệt như có dòng điện, chỉ là từng dòng nước ấm truyền vào trong đại não, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy đại não hơi nóng lên.

- Kỳ quái, Vương Hầu làm thế nào lợi dụng khối tinh thể màu máu này để khống chế đám tinh hạch kia nhỉ?

Hàn Sâm cũng không phát hiện phương pháp ra lợi dụng tinh thể màu máu để khống chế tinh hạch.

Lúc Hàn Sâm đang nghi hoặc, đột nhiên cảm giác được tinh thể màu máu trong tay mình đang hòa tan, Hàn Sâm trong lúc kinh hãi muốn lấy tinh thể màu máu từ trên trán xuống, nhưng mà tinh thể màu máu kia đã biến thành chất lỏng, Hàn Sâm không bắt được chất lỏng tinh thể màu máu kia.

Trong nháy mắt, chất lỏng tinh thể màu máu kia đã hoàn toàn xuyên vào trong não Hàn Sâm, khiến cho đại não của Hàn Sâm càng ngày càng nóng, bên trong đầu đều dâng lên hơi nước màu trắng.

Nhưng mà nhiệt độ như vậy cũng không khiến cho Hàn Sâm cảm thấy khó chịu, hoàn toàn ngược lại, Hàn Sâm chỉ cảm thấy đầu óc của mình chưa bao giờ tỉnh táo giống như hiện tại, hiệu quả còn tốt hơn lúc sử dụng tinh thể trí não.

Rất nhanh, nóng rực ở trong đại não liền chầm chậm giảm xuống, khôi phục trạng thái bình thường, Hàn Sâm ngoại trừ cảm giác đầu óc trở nên sáng sủa hơn một chút, tựa hồ cũng không có chỗ đặc biệt nào khác.

Sau khi tinh thể màu máu bị hấp thu, Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng không nóng lên nữa, lại biến thành một sợi dây chuyền tinh thể thông thường.

- Anh không sao chứ?

Kỷ Yên Nhiên lo lắng vuốt trán Hàn Sâm.

- Không có việc gì, thứ này giống như là tinh thể trí não vậy, tên Vương Hầu kia làm thế nào khống chế những viên tinh hạch đó nhỉ?

Hàn Sâm nghi ngờ nói.

- Lý Minh Đường và Vương Hầu đều đã chết, chỉ sợ không còn ai biết được chân tướng rồi.

Kỷ Yên Nhiên nhìn thoáng qua thi thể của Lý Minh Đường và Vương Hầu.

Hai người có thể tính là tinh anh của Liên Minh, lại mơ mơ hồ hồ bỏ mạng ở bên trong di tích Tinh Tộc.

Hàn Sâm tiện tay mở di vật lưu lại trên người Lý Minh Đường và Vương Hầu ra, ở trong túi tổng hợp của Vương Hầu, Hàn Sâm lại thấy được một tấm thẻ ra vào có đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Nằm ngoài ý liệu của Hàn Sâm, hắn ở trên người Lý Minh Đường lại không tìm được thẻ ra vào giống như vậy.

Lại mở những vật khác ra, không tìm được vật gì có giá trị, Hàn Sâm mang mấy thứ để lại trên người bọn họ, nhìn vào trong pháo đài, nhưng vẫn không dám đi vào bên trong.

- Đã có con Độc Giác Tiên này, chúng ta hẳn có thể an toàn rời khỏi di tích Tinh Tộc, thuận tiện tìm những người khác còn ở trong di tích.

Hàn Sâm lôi kéo Kỷ Yên Nhiên quay về, cũng không muốn vào trong kho tinh hạch vơ vét.

Chủ nếu là bởi vì cho dù Hàn Sâm vơ vét nhiều hơn nữa, nếu hắn về lại Vĩnh Thán Nữ Thần, bị quét hình, tinh hạch nhất định sẽ bị thu hồi, mang về nhiều hơn nữa cũng vô ích, đều đều thuộc về Liên Minh, còn không bằng không cầm.

Hiện tại điều Hàn Sâm lo lắng nhất chính là, con Độc Giác Tiên này có thể bị máy quét hình phát hiện hay không.

Mang theo Độc Giác Tiên ở trên người, quả nhiên những tinh hạch đó không dám tới gần bọn họ, cho dù là những thủ vệ hình vuông, tinh hạch mô phỏng hay tinh hạch ký sinh, nếu cách Độc Giác Tiên quá gần, liền sẽ trực tiếp ngừng lại bất động, căn bản sẽ không chủ động công kích bọn họ.

Mặc dù Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đều không biết đường, nhưng mà có Độc Giác Tiên ở trong người, ở trong di tích Tinh Tộc này không gặp phải bất kỳ nguy hiểm gì cả.

Sau khi vòng vèo hơn nửa ngày, hai người rốt cục gặp được những người tiến vào trong di tích Tinh Tộc khác, rất nhanh đã tìm được Trần Thọ Sơn, sau khi mọi người hội hợp, nhờ một vị giáo sư phán đoán tìm được lối vào lúc mới đến.

Sau khi bọn họ ra ngoài, cũng không gặp lại những tinh hạch mô phỏng đó nữa, thuận lợi về tới Vĩnh Thán Nữ Thần.

Hàn Sâm mang hai viên tinh hạch về, cuối cùng vẫn không tránh được máy quét, mà Độc Giác Tiên lại không bị quét hình ra, khiến cho Hàn Sâm mừng rỡ không thôi.

Chương 480: Niệm Lực Không Vật

Bởi vì lúc khai quật di tích Tinh Tộc xuất hiện sai lầm nghiêm trọng, Vĩnh Thán Nữ Thần bị cưỡng chế trở về địa điểm xuất phát, có thể bị xử phạt hay không cũng rất khó nói.

Cũng may Hàn Sâm mang về hai viên tinh hạch cao cấp, lại bảo Kỷ Yên Nhiên nộp lên, cho nên Kỷ Yên Nhiên miễn bị xử phạt.

Một binh sĩ chuyên lo bếp núc như Hàn Sâm, cho dù phải xử phạt cũng không tới phiên hắn, cho nên hắn cũng không có vấn đề gì.

- Tiểu Giác, qua bên này.

Hàn Sâm ngồi ở trên giường xem sách, phát hiện Độc Giác Tiên đang phân cao thấp với một cái chân bàn, dùng sừng của nó liều mạng húc cái chân bàn kia.

Đáng tiếc là khí lực của nó thật sự quá nhỏ, căn bản không thể dao động cái bàn kia một chút nào.

Hàn Sâm gọi một tiếng, Độc Giác Tiên lại nghe không hiểu hắn, vẫn ở chỗ đó liều mạng húc cái bàn chân.

- Trở về.

Mặc dù Hàn Sâm biết Độc Giác Tiên nghe không hiểu, nhưng mà hắn quả thật lười đi xuống giường, chỉ nhìn Độc Giác Tiên gọi một tiếng.

Độc Giác Tiên không để ý tới hắn, nhưng mà thân thể của Độc Giác Tiên lại giống như bị cái gì đó bắt được, dần dần trôi lơ lửng, bay đến chỗ Hàn Sâm.

- Hả?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Độc Giác Tiên, chỉ là tâm thần của hắn khẽ động, Độc Giác Tiên lập tức đã mất đi chèo chống, thoáng cái từ trên không trung rớt xuống.

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc vạn phần, thử tập trung ý niệm ở trên người Độc Giác Tiên lần nữa, rất nhanh con Độc Giác Tiên kia lại lung la lung lay bay lên, chậm rãi bay tới chỗ hắn.

Hàn Sâm một phát bắt được Độc Giác Tiên đang trôi dạt đến trước mặt hắn, trong lòng mừng rỡ không thôi, thử chú ý tập trung vào một ít các loại đồ vật nhỏ như ly nước.

Quả nhiên, hắn có thể dùng ý niệm di động một ít đồ vật cỡ nhỏ, đại khái ở trong phạm vi 2m, có thể làm cho một ly nước bay lên trên không, xa hơn nữa thì có chút lực bất tòng tâm, hơn nữa một vài đồ đạc nặng, hắn cũng khó có thể dùng ý niệm di động.

Hàn Sâm ban đầu còn rất hưng phấn, nhưng mà rất nhanh đã phát hiện, đây cơ hồ không có tác dụng gì, không nói khoảng cách quá ngắn, trên thực tế lực lượng cũng rất yếu, cơ bản không có khả năng dùng trong chiến đấu.

- Tinh thể màu máu tựa hồ giúp đầu óc mình phát triển một khoảng lớn, hiện tại còn có thể dùng niệm lực khống vật, nhưng đáng tiếc niệm lực này vẫn còn quá yếu, căn bản không có tác dụng gì quá lớn.

Hàn Sâm rất nhanh đã mất đi hứng thú đối với loại năng lực này.

Nhưng mà một tác dụng khác do tinh thể màu máu mang tới lại khiến cho Hàn Sâm mừng rỡ không thôi.

Sau khi Hàn Sâm trở về học tiếp cổ văn kia, rõ ràng thấy trí nhớ và năng lực phân tích lý giải của mình đã mạnh hơn rất nhiều, tiến độ học tập cổ văn tăng vọt.

Bởi vì nhiệm vụ lần này xảy ra vấn đề lớn như vậy, tất cả mọi người bên trên Vĩnh Thán Nữ Thần đều bị cấm tiến vào Tí Hộ Sở, cũng không thể lên Internet, mỗi ngày Hàn Sâm chỉ có thể học tập cổ văn giết thời gian, hơn nữa đầu óc ghi nhớ tốt hơn, cũng khiến cho trình độ cổ văn của hắn tiến bộ trên diện rộng.

Mặc dù tuyệt đại bộ phận của Động Huyền Kinh vẫn còn khó lý giải được ý nghĩa, nhưng mà cũng giúp Hàn Sâm xem hiểu một ít kỹ xảo tương đối đơn giản ở trong đó.

Loại kỹ xảo này kỳ thật chính là cách di chuyển, lợi dụng vài bước đơn giản, nhưng lại có thể phối hợp diễn hóa ra biến hóa vô cùng ảo diệu, rất có ý nghĩa nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Mà theo Hàn Sâm, loại kỹ xảo bên trong Động Huyền Kinh này, trên thực tế khá giống với phương pháp di chuyển của Nữ Hoàng, chỉ là lúc trước Hàn Sâm theo Nữ Hoàng học một chút da lông, cũng không học qua cả hệ thống.

Hôm nay nhìn kỹ xảo này ở bên trong Động Huyền Kinh, hắn lập tức mừng như điên, có rất nhiều lĩnh ngộ mà trước kia không tưởng tượng nổi.

Xem càng nhiều, càng thấy được Động Huyền Kinh thật sự là thần diệu vô cùng, chỉ là một kỹ xảo nhỏ như vậy, đã bao hàm rất nhiều huyền ảo, khiến cho Hàn Sâm càng chờ mong pháp môn tu luyện chân chính trong Động Huyền Kinh.

Hàn Sâm càng xem thì lĩnh ngộ càng nhiều, một mình luyện cũng có chút không thú vị, chỉ có cùng người đối chiến mới có thể nghiệm chứng chút suy nghĩ trong lòng mình có chính xác hay không.

Nhưng mà hiện tại trên Vĩnh Thán Nữ Thần có lệnh cấm, Hàn Sâm không lên Internet được, đương nhiên cũng không thể đăng nhập vào cộng đồng dũng sĩ giác đấu giả lập.

Nhưng cũng không phải không có biện pháp khác, Hàn Sâm sử dụng máy truyền tin đăng nhập trại huấn luyện giả lập trong quân đội, cũng có thể đối luyện cùng với quân nhân khác.

Hàn Sâm vẫn sử dụng cái tài khoản Lính Quèn Trên Chiến Hạm, cũng lười nghĩ ra tài khoản khác, trực tiếp tiến vào trại huấn luyện giả lập.

Mặc dù hiện tại Hàn Sâm có quân hàm thiếu tá, nhưng mà trong trại huấn luyện giả lập, hắn vẫn là một tân binh, phải thông qua đối luyện mới có thể gia tăng kinh nghiệm thăng cấp danh hiệu.

Hàn Sâm trực tiếp lựa chọn ghép đôi đối thủ, rất nhanh đã ghép đôi với một đối thủ cấp thượng úy.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua đối thủ của mình, đối phương sử dụng công cụ làm mờ khuôn mặt của hệ thống, chỉ nhìn ra là một cô gái có vóc người cao gầy, tài khoản là Hương Phi.

Mà lúc này trong trạm chuyên chở trên Lạc Gia Tinh, Tần Huyên cũng sử dụng máy truyền tin đăng nhập vào trại huấn luyện, tài khoản của cô chính là Hương Phi.

Tần Huyên nhìn tài khoản của đối thủ, không khỏi hơi kinh ngạc, cái tài khoản Lính Quèn Trên Chiến Hạm này bởi vì video Thất Tuyệt Sát lần trước, đã có chút danh tiếng ở bên trong quân đội.

Nhưng mà Tần Huyên nhìn tới chiến tích của Lính Quèn Trên Chiến Hạm, tân binh 0 thắng 0 bại, đã cảm thấy đây chỉ là một tài khoản tương tự, hẳn không phải là người kia.

Hàn Sâm cũng không biệt mình vậy mà được ghép đôi với Tần Huyên, Tần Huyên càng thêm không thể tưởng được lại trùng hợp như vậy, mình lại đụng phải Hàn Sâm, hai người ở dưới tình huống không biết gì tiến vào chiến đấu.

Vận may của Tần Huyên rất tốt, ít nhất tốt hơn Hàn Sâm rất nhiều, sau khi cô tấn chức lên không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, ngẫu nhiên tới một Tí Hộ Sở cỡ lớn mà nhân loại đã chiếm cứ lâu rồi, Tí Hộ Sở này có mấy triệu

nhân loại đang kiếm ăn, trong đó không thiếu cường giả trong Tiến Hóa Giả.

Đặc biệt là người của tổ hành động an toàn cũng ở đó rất nhiều, trong đó không thiếu cao thủ, sau khi Tần Huyên tới, liền đã nhận được lượng lớn thịt dị sinh vật cung ứng, gen trụ cột, gen nguyên thủy và gen biến dị đã toàn mãn, hơn nữa còn được một ít thần gen, hai năm qua, tố chất thân thể của cô đã miễn cưỡng đạt tới 100, trong số những Tiến Hóa Giả cũng coi như là nhân vật nhất lưu.

Nhìn thấy đối thủ của mình còn là một tân binh, Tần Huyên cũng không thèm để ý, tưởng rằng là tân binh thông thường, nghĩ rằng có lẽ rất nhanh sẽ có thể chấm dứt chiến đấu.

Nhưng mà sau khi đối chiến chính thức bắt đầu, sắc mặt của Tần Huyên lại càng ngày càng cổ quái, lúc đầu còn bình tĩnh, hồi sau lại tức giận, đến cuối cùng uất ức không thôi, Tần Huyên có loại xúc động sắp muốn khóc lên rồi.

Tần Huyên cũng là nhân vật thân kinh bách, thấy qua sóng to gió lớn, nhưng mà đối thủ như vậy cô đúng là lần đầu tiên gặp phải.

Lính Quèn Trên Chiến Hạm này hoàn toàn không ra tay công kích, chỉ là di chuyển trốn tránh sự tiến công của cô, nhưng mà hết lần này tới lần khác cô dùng hết toàn lực, lại không công kích trúng đối phương, hơn nữa tiếp tục đánh, Tần Huyên lại hoảng sợ phát hiện, cô trong lúc không để ý đã bị dồn vào trong tuyệt cảnh.

Đối phương chỉ cần khẽ vươn tay ra là có thể chấm dứt chiến đấu, nhưng mà đối phương cũng không công kích, vậy mà lại lui lại, chuyện này đối với Tần Huyên mà nói, quả thực là một loại vũ nhục.

- Anh sẽ phải hối hận.

Tần Huyên hận hận cắn môi một cái, Nguyên Tử Liệt Biến Thuật toàn lực bộc phát, đồng thời sử dụng ra một loại tân võ học Tiến Hóa Giả tên là Lôi Quang Đao mà sau khi cô trở thành Tiến Hóa Giả mới tu luyện.

Chương 481: Đại Lão Trong Quân?

Tuy tên là Lôi Quang Đao, nhưng Lôi Quang Đao không phải là đao pháp, mà là một loại tân võ học cải biến từ bộ Sinh Mệnh Lạp Yử của Tiến Hóa Giả, đặc biệt là chưởng xuôi, bàn tay sẽ biến thành lưỡi đao sắc bén, có thể chém đứt mọi thứ.

Đương nhiên, trên dũng sĩ giác đấu đặc tính này sẽ không thể hiện ra, nhưng Lôi Quang Đao còn có thể tăng cường tốc độ ra tay, trong chiến đấu mang lại tác dụng vô cùng lớn.

Hai tay Tần Huyên như lôi điện liên hoàn chém ra, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, khiến Hàn Sâm vô cùng áp lực.

Răng rắc!

Hàn Sâm né không kịp, trên vai lập tức chịu một đòn, giá trị tổn thương lập tức giảm mạnh, chớp mắt đã mất đi 64%, có thể thấy được lực cổ tay của Tần Huyên mạnh bao nhiêu, công kích tới bộ phận không phải chỗ yếu hại, thế mà thoáng cái đã tổn thất hơn 60% giá trị tổn thương.

Hàn Sâm có chút hưng phấn, chỉ khi đối mặt với đối thủ cường đại, mới có thể chính thức kiểm nghiệm sở học của mình có hữu dụng hay không, đối thủ càng mạnh hắn càng cao hứng.

Nhưng giá trị tổn thương của hắn đã không thể chịu được một lần nữa, vì thế Hàn Sâm vô cùng cẩn thận, vận dụng kỹ xảo mà mình vừa ngiên cứu được trong Động Huyền Kinh vào thân pháp của mình và phương pháp tẩu vị.

Lúc đầu còn có chút chưa lưu loát, đặc biệt là dưới thế công hung mãnh của Lôi Quang Đao, tình cảnh cực kỳ nguy hiểm, đã mấy lần hắn suýt bị Tần Huyên chém trúng.

Nhưng khi Hàn Sâm dần dần vận dụng những điều lĩnh ngộ được, hắn ngạc nhiên phát hiện hóa ra còn có nhiều khả năng như vậy, giống như đẩy ra

cánh cửa đến thế giới mới, thấy được rất nhiều thứ trước kia mình không nghĩ tới.

Hàn Sâm càng ngày càng đắm chìm trong phát hiện mới này, lúc đầu hắn còn có cảm giác công kích của đối thủ Hương Phi tạo cho hắn áp lực rất lớn, nhưng theo thời gian trôi qua, Hàn Sâm đã không còn cảm giác được áp lực mà Hương Phi mang tới, tất cả tâm tư đều tập trung để lĩnh ngộ kỹ xảo trong Động Huyền Kinh.

Từ giờ phút này bắt đầu, đối thủ của Hàn Sâm đã không còn là Hương Phi, mà đã biến thành khát vọng của hắn đối với tân thế giới.

Lúc đầu Tần Huyên vô cùng tức giận, hy vọng có thể dùng tất cả lực lượng để đánh bại đối thủ ghê tởm này, nhưng dần dần, cảm giác tức giận dần biến thành kinh ngạc, sau đó từ kinh ngạc biến thành kính nể, rồi lại từ kính nể biến thành khiếp sợ.

Tần Huyên phát hiện ra một chuyện, từ tốc độ của đối thủ để xem, tố chất thân thể của hắn không bằng cô, hoặc là nói đối phương cố ý áp chế tố chất thân thể để đấu một trận với cô.

Dù vậy, thân pháp cường đại của đối phương vẫn khiến Tần Huyên hoàn toàn không có hi vọng thủ thắng, bởi vì sự chênh lệch giữa hai người thật sự quá lớn.

Tần Huyên đã từng cảm nhận được cảm giác chênh lệch này trên người một số nhân vật cấp đại sư, nên Tần Huyên cho rằng đối phương không phải là một tân binh bình thường, mà là một vị đại lão trong quân đội đang chơi đùa gải trí.

Cho nên lúc này Tần Huyên đã không còn oán giận nữa, chỉ hi vọng là có thể từ trên người đối phương học được một chút, rất nghiêm túc quan sát tẩu vị và thân pháp của đối phương.

Càng quan sát, Tần Huyên càng kinh hãi:

- Không biết rốt cuộc vị đại lão này là ai, thân pháp như vậy gần như có thể so sánh với Dịch Thiên Thuật, nhưng khi nhìn kỹ lại thấy có chút khác biệt,

thật sự vô cùng huyền diệu, từ lúc nào ở trong Liên Minh lại xuất hiện thân pháp như vậy? Là thân pháp mới xuất hiện, hay là cổ võ bí truyền đây?

Hàn Sâm không biết Tần Huyên đã tưởng hắn là một vị đại lão trong quân đội ngẫu nhiên đến chơi trò chơi, hắn chỉ tập trung không ngừng lĩnh ngộ ảo diệu của Động Huyền Kinh.

Động Huyền Kinh có tác dụng rất lớn với Hàn Sâm, giúp thân pháp của hắn thoát khỏi trình độ bắt chước Nữ Hoàng, có được không ít nhận thức hoàn toàn mới, càng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Khi Hàn Sâm đang vô cùng hưng phấn, lại phát hiện đối thủ Hương Phi đã ngừng lại, không tiếp tục công kích.

Hàn Sâm có chút kỳ quái nhìn đối thủ, không biết vì sao cô ấy lại dừng lại.

- Xin hỏi ngài là vị thủ trưởng nào?

Tần Huyên chào theo kiểu nhà binh, cung kính hỏi.

Thân pháp của Hàn Sâm đã khiến Tần Huyên tâm phục khẩu phục, cho rằng Hàn Sâm là một vị đại lão trong quân.

- Tôi không phải thủ trưởng gì cả, chỉ là một tên lính quèn mà thôi.

Hàn Sâm nói thẳng.

Tần Huyên không tin tưởng, một người lính quèn làm sao có thể có tạo nghệ thân pháp như vậy, chỉ những nhân vật cấp đại sư mới có thể dựa vào thân pháp khiến cho cô chịu áp lực như vậy.

Cảnh giới này không phải chỉ luyện một hai loại thân pháp cao cấp là có thể đạt tới, phải là người chuyên tâm tu luyện võ đạo, mới có thể đạt tới loại trình độ này.

Cảnh giới võ đạo của Hàn Sâm tuy không cao lắm, nhưng Động Huyền Kinh thật sự quá huyền diệu, Hàn Sâm chỉ mới bắt đầu dung hợp vào thân pháp của mình, đã khiến Tần Huyên có áp lực như vậy, hiểu lầm hắn là một vị đại lão trong quân đến chơi một chút.

Nhưng đối phương đã không chịu thừa nhận, Tần Huyên cũng không bắt buộc, trong lòng cô vẫn cho rằng Hàn Sâm là một vị đại lão trong quân, nhìn Hàn Sâm rồi nói:

- Chiến hữu, không biết thân pháp của cậu tên gì, có thể truyền thụ cho người khác hay không?

- Cô muốn học?

Hàn Sâm có chút bất ngờ nhìn nữ quân nhân tên là Hương Phi này.

- Đúng vậy.

Tần Huyên gật đầu đáp.

- Đương nhiên có thể truyền thụ, nhưng đây không phải võ học trong quân đội, không thể dạy miễn phí đâu.

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi nói.

Hiện tại hắn mới chỉ vừa học được một bộ phận, hơn nữa chỉ luyện một mình có khuyết điểm gì cũng không thể nhìn ra, đạo lý trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường chính là chỉ chuyện này.

Nếu như Hương Phi này chịu trả giá xứng đáng, Hàn Sâm cũng không ngại dạy cho cô ta một chút, để cô ta làm vật thí nghiệm cũng tốt.

Đương nhiên, kỹ xảo hoàn chỉnh thì Hàn Sâm nhất định sẽ không dạy.

- Chiến hữu ra giá đi, chỉ cần hợp lý là được.

Tần Huyên vội vàng nói, cô biết thân pháp này của đối phương không phải có tiền là có thể học được.

- Tôi phải nói trước, tôi chỉ có thể dạy cô một chút kỹ xảo rải rác, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu thì phải dựa vào thiên phú của cô.

Đối phương thật tâm thật ý muốn học, Hàn Sâm cũng không muốn lừa gạt đối phương, trước tiên nói rõ ràng trước.

- Không có vấn đề, tôi hiểu.

Hàn Sâm càng nói như vậy, Tần Huyên càng xác định hắn chính là đại lão trong quân, ngẫu nhiên chỉ điểm một chút là được, khẳng định không có khả năng cẩn thận dạy dỗ được.

- Như vậy đi, nếu cô đã muốn học…, nửa giờ một bài, tôi dạy cho cô, không cho phép đặt câu hỏi, khoảng cách thời gian mỗi lần học không thể định trước, dùng thời gian của tôi làm chuẩn, học phí giờ dạy…

Nói đến đây, Hàn Sâm thoáng do dự một chút.

Lấy tiền khẳng định là không ổn, dễ dàng bại lộ tài khoản của mình và thân phận, hơn nữa hiện tại hắn đang ở trên Vĩnh Thán Nữ Thần, cũng không thể gặp mặt giao dịch.

- Như vậy đi, dùng võ để đổi võ, tôi dạy cho cô một bài, cô chuyển tư liệu kỹ thuật chặt cổ tay vừa rồi cho tôi…chúng ta coi như trao đổi đi, những tiết học sau này tính sau, cô cảm thấy thế nào?

Hàn Sâm nói với Tần Huyên, hắn đưa ra điều kiện rất cao.

Võ kỹ của đối phương rõ ràng không đơn giản, hắn chỉ dạy nửa giờ, lại muốn một môn võ kỹ có thể là cấp độ S dành cho Tiến Hóa Giả của đối phương, giá tiền này hiển nhiên là rất cao.

- Được.

Tần Huyên lập tức đồng ý, không có nửa điểm do dự.

Chương 482: Huấn Luyện Viên

Tần Huyên chuyển tư liệu về Lôi Quang Đao cho Hàn Sâm, sau đó Hàn Sâm bắt đầu dạy cho Tần Huyên.

Thời gian nửa tiếng, vốn rất ngắn, sau khi Hàn Sâm nói qua về một số tiểu kỹ xảo, hắn lại biểu diễn một lần, sau đó để Tần Huyên luyện hai lần, nửa giờ lập tức trôi qua rồi.

- Chiến hữu xưng hô thế nào?

Sau khi tiết học kết thức, Tần Huyên càng kính trọng Hàn Sâm, những lời tùy ý của Lính Quèn Trên Chiến Hạm đều khiến Tần Huyên có một loại cảm giác bừng tỉnh đại ngộ, cô càng chắc chắn đối phương nhất định là nhân vật cấp đại sư, chỉ là đoán không ra rốt cuộc là vị đại lão nào trong quân.

- Cứ kêu tôi là Lính Quèn đi.

Hàn Sâm thuận miệng nói, hắn không muốn để cho người khác biết thân phận thật sự của hắn, cũng không có hứng thú nghe ngóng thân phận của đối phương, đối với Hàn Sâm mà nói, đây chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.

- Vậy sau này tôi thì gọi anh là huấn luyện viên nhé?

Tần Huyên đã cho rằng đối phương là nhân vật cấp đại sư, nếu đối phương không muốn lộ ra thân phận, cô cũng không tiện hỏi nhiều.

- Được.

Hàn Sâm thêm Tần Huyên vào danh sách bạn tốt, sau đó rời khỏi dũng sĩ giác đấu, một trận chiến này, giúp hắn lĩnh ngộ được rất nhiều, sau khi trở về phải luyện tập thêm một chút.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi, Tần Huyên lại nghiêm túc nhớ lại mỗi một chi tiết nhỏ mà Hàn Sâm dạy, hơn nữa nhiều lần luyện tập kỹ xảo mà Hàn Sâm nói, càng luyện càng thấy thâm sâu khó lường, chỉ một kỹ xảo đơn giản như vậy, đã có thể phát triển ra nhiều biến hóa huyền diệu như thế.

Dùng Lôi Quang Đao đổi một bài giảng như vậy, Tần Huyên cảm thấy quá đáng giá, hoặc là nói cô đã chiếm được món hời lớn.

Thậm chí Tần Huyên có cảm giác đối phương đang cố ý bồi dưỡng mình, nếu không phải thế thì làm sao có thể chỉ dùng một môn Lôi Quang Đao đã đổi được một môn võ học mà cao thủ cấp đại sư tự mình truyền thụ như vậy.

Tần Huyên có nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến, người đại sư này lại chính là Hàn Sâm trước kia bị cô dạy dỗ vô số lần, hơn nữa võ học mà cô cho rằng huyền ảo, cũng chỉ là một loại tiểu kỹ xảo trong Động Huyền Kinh mà thôi, hơn nữa Hàn Sâm cũng mới chỉ vừa học được một chút da lông, dạy cho cô càng là da lông trong da lông.

- Tiểu Hàn, gần đây cậu căm chỉ huấn luyện và học tập quá nhỉ?

Ban trưởng béo nhìn thấy Hàn Sâm từ phòng huấn luyện trở về, cười ha hả nói.

- Tranh thủ lúc còn trẻ học thêm mấy thứ cũng không có hại mà.

Hàn Sâm liếm môi nói.

- Tôi nói này Tiểu Hàn, cậu xem những cổ văn đó có tác dụng gì, lúc rảnh còn không bằng huấn luyện thêm đi.

Ban phó Lưu Minh Lượng chỉ chỉ một đống sách cổ văn trên bàn của Hàn Sâm rồi nói.

Đống sách cổ văn này đều là sách Hàn Sâm bỏ ra số tiền rất lớn để mua về trước khi lên Vĩnh Thán Nữ Thần, rất nhiều loại hiện tại đã không còn xuất bản nữa.

- Rất nhiều Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đều do cổ võ cải tiến tạo thành, học một chút cổ văn không có hại.

Hàn Sâm nói ra.

Lưu Minh Lượng không tiếp tục đề tài này, nói sang chuyện khác:

- Tiểu Hàn, cậu lấy được quân hàm thiếu tá trong trường quân đội, hẳn là quý tộc thần huyết?

- Đúng vậy, trước kia không phải đã nói với các anh sao?

Hàn Sâm nghi ngờ nhìn về phía Lưu Minh Lượng, không biết vì sao y lại đột nhiên nói tới chuyện này.

- Vậy lần này có lẽ cậu có cơ hội.

Lưu Minh Lượng có chút cảm thán nói:

- Lần này trên Vĩnh Thán Nữ Thần chúng ta hy sinh nhiều chiến hữu như vậy, kể cả ban trưởng ban chiến giáp, ban cảnh vệ, ban bạo phá đều hy sinh, sau khi trở về nhất định sẽ đề bạt một đám quan quân cơ sở. Tuy thời gian nhập ngũ của cậu tương đối ngắn, nhưng cậu tốt nghiệp trường có tiếng, lại là quý tộc thần huyết, nhất định sẽ có cơ hội. Không giống những lão binh chúng tôi, tuy cũng giống cậu là thiếu ta, nhưng xuất thân không tốt, cũng không phải quý tộc thần huyết, muốn thăng cấp cũng rất gian nan.

Hàn Sâm nghe thế trong lòng thoáng động, lời Lưu Minh Lượng nói xác thực rất có đạo lý, lần này Vĩnh Thán Nữ Thần thật sự đã tổn thất nặng nề, cấp trên dù muốn bổ sung nhân thủ, chỉ sợ trong chốc lát cũng không tìm thấy nhiều người như vậy, dù sao muốn tiến vào Vĩnh Thán Nữ Thần cần phải nghiêm khắc thẩm tra, không phải tùy tiện tìm một người lính là có thể điều vào.

Gần như có thể khẳng định, trên Vĩnh Thán Nữ Thần sẽ có người được đề bạt lên, như vậy cơ hội của Hàn Sâm cũng tới rồi.

Nếu như có thể được đề bạt lên chức ban trưởng của một ban, hình như làm ban trưởng ở ban chiến giáp, bình thường cũng không có nhiều chuyện như ở ban bếp núc, như vậy hắn sẽ có nhiều thời gian để học tập hoặc tiến vào Tí Hộ Sở.

Tìm một nơi không có người, Hàn Sâm gọi cho Kỷ Yên Nhiên hỏi chuyện này.

- Em đang muốn nói chuyện này với anh, phía trên chuẩn bị đề bạt một số sĩ quan trong những thành viên vốn có trên Vĩnh Thán Nữ Thần, nhưng em cũng không hy vọng anh trở thành ban trưởng ban chiến giáp hay ban

trưởng của những ban khác, em hi vọng anh có thể trở thành cảnh vệ viên của em.

Kỷ Yên Nhiên nói.

- Cảnh vệ viên, đó không phải tương đương với cận vệ sao, ý này hay đó.

Hàn Sâm lập tức vui mừng, trở thành cảnh vệ của Kỷ Yên Nhiên, hắn sẽ có nhiều thời gian một mình với với Kỷ Yên Nhiên, hơn nữa chỉ cần Kỷ Yên Nhiên đồng ý, hắn sẽ có vô số thời gian nhàn rỗi, như thế còn tốt hơn việc làm ban trưởng rất nhiều.

Khuôn mặt nhỏ của Kỷ Yên Nhiên đỏ lên, mắng:

- Trong đầu toàn suy nghĩ chuyện không đứng đắn.

- Anh không đứng đắn thế nào rồi chứ?

Hàn Sâm liếc da thịt trắng như tuyết lộ ngoài váy ngủ của Kỷ Yên Nhiên, trong lòng thoáng rung động, hận không thể lập tức bay đến trên giường Kỷ Yên Nhiên.

- Hừ.

Kỷ Yên Nhiên hờn dỗi liếc Hàn Sâm, sau đó nghiêm mặt nói ra:

- Tuy em rất muốn trực tiếp để anh làm cảnh vệ cho em, nhưng có rất nhiều chuyện em không thể tự mình lựa chọn. Tuy em đã cực lực đề cử, nhưng cũng chỉ tranh thủ được một cơ hội cho anh, có thể trở thành cảnh vệ hay không, còn phải dựa vào chính anh. Tuy em cảm thấy cơ hội không phải rất lớn, nhưng cũng có thể thử một chút, nếu thật sự không được, em lại nghĩ biện pháp đề cử anh làm ban trưởng ban chiến giáp.

- Cơ hội gì?

Hàn Sâm hỏi.

- Cấp trên cho em hai cảnh vệ, ngoại trừ có một người đã quyết định, không thể thay đổi, còn một vị trí nữa thì em đã đề cử anh, hiện tại có bốn người

được tuyển, bởi vì không tiện trực tiếp quyết định để ai tới đảm nhiệm chức cảnh vệ này, cho nên muốn phải đối chiến để quyết định vị trí này thuộc về ai.

Kỷ Yên Nhiên nói ra.

- Đối thủ của anh không phải Siêu Việt Giả đấy chứ?

Hàn Sâm trừng lớn hai mắt hỏi.

- Không đến mức thế, đều là Tiến Hóa Giả, nhưng trong đó có một người rất lợi hại.

Kỷ Yên Nhiên cười khổ nói.

- Lợi hại thế nào?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Giống như anh, cũng là thiếu tá, nhưng là một lão binh, ở trong quân đội đã gần hai mươi năm rồi, đại khái đã khoảng bốn mươi tuổi.

Kỷ Yên Nhiên dừng một chút mới nói thêm:

- Chuyện khác thì em cũng không muốn nói nhiều, anh đã từng thấy Siêu Cấp Kim Cương Thể của Lý Minh Đường, Lý Minh Đường luyện 60 năm mới có thể nhập môn, người này hiện tại cũng đã nhập môn Siêu Cấp Kim Cương Thể, lúc trước y phục vụ trong đội đặc chủng Lam Huyết, có thanh danh rất tốt trong Lam Huyết.

- Đương nhiên, chỗ lợi hại của y không chỉ là Siêu Cấp Kim Cương Thể, y còn lọt vào top 3 Tiến Hóa Giả ở trận đấu võ trong quân, gần đây y tham gia đấu võ trong quân, mà tên Vương Hầu kia ngay cả top 100 cũng không vào được.

Kỷ Yên Nhiên lộ ra vẻ mặt sầu khổ.

Chương 483: Chồn Tía

- Chuyện này đúng là có chút phiền phức, nhưng cũng không phải là không có khả năng thắng.

Hàn Sâm nghĩ một lúc rồi lại hỏi:

- Lúc nào quyết đấu?

- Không phải quyết đấu, chính là tham gia đấu võ trong quân, bốn người các anh, người nào có thành tích tốt nhất trong trận đấu võ quân đội, thì người đó sẽ lấy được vị trí này. Tiếc là đấu võ trong quân đội không thể làm giả được, chỉ có thể dựa vào thực lực của mình.

Kỷ Yên Nhiên tiếc hận nói.

Giống như nếu có thể làm giả được, Kỷ Yên Nhiên nhất định sẽ trực tiếp giúp Hàn Sâm lấy được vị trí này

- Cũng may còn rất nhiều thời gian.

Hàn Sâm cười cười.

Trò chuyện với Kỷ Yên Nhiên xong, Hàn Sâm suy ngẫm xem mình làm thế nào mới có thể thủ thắng.

Lý Minh Đường đã từng nói, cần phải có tố chất thân thể đạt 120 điểm, mới có thể phá vỡ Siêu Cấp Kim Cương Thể của y, hiện tại dù Hàn Sâm dốc toàn lực, cũng chỉ có thể đạt tới gần 100 điểm mà thôi, còn cách yêu cầu để phá vỡ Siêu Cấp Kim Cương Thể một đoạn.

Hơn nữa hiện tại Hàn Sâm không có thú hồn binh khí mạnh, cũng không thể dựa vào thú hồn để chém vỡ Siêu Cấp Kim Cương Thể, hơn nữa trong thời gian này hắn lại không thể tiến vào Tí Hộ Sở, muốn gen của mình tăng lên cũng không thể.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp duy nhất là chỉ có phá Siêu Cấp Kim Cương Thể từ bên trong, Hàn Sâm không tin bọn họ mới chỉ nhập môn lại có thể luyện nội tạng đến trình độ cứng cỏi như xương cốt bên ngoài, chỉ cần kình lực có thể xuyên vào nội tạng của bọn họ, vậy sẽ có thể phá hư thân thể của bọn họ.

Mà Hàn Sâm đúng lúc am hiểu loại lực lượng này, âm lực của Đại Âm Dương Từ Lực Pháo có thể làm được điểm này, nhưng vì nắm chắc, Hàn Sâm quyết định giành chút thời gian luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo tới

một độ cao mới, đặc biệt là âm kình có thể đánh xuyên vào cơ thể, cần phải luyện đến mức lô hỏa thuần thanh mới được.

Hiện tại khi Hàn Sâm sử dụng âm kình, có thể xuyên thấu qua tấm thép dày ba tấc, khiến vật thể phía sau tấm thép tổn thương sáu phần.

Lực đánh có thể xuyên thép ba tấc, đánh vào thân người cũng đủ để đánh tới nội tạng rồi, nhưng hiệu suất tổn thương chỉ là sáu phần lại có chút thấp, Hàn Sâm hy vọng có thể trước khi bắt đầu đấu võ trong quân đội, luyện tập khiến hiệu suất tăng lên tới hơn 90%, tốt nhất có thể tăng lên tới 95%.

Nếu không dùng tố chất thân thể phải cố sức mới đạt tới gần 100 điểm của Hàn Sâm, cho dù kình lực đánh ra có xuyên qua nội tạng, cũng chưa chắc có thể khiến nội tạng của đối phương bị thương, dù sao đối phương chính là cường giả có tố chất thân thể hơn 100 điểm.

Trên thực tế luyện âm kình khó hơn so với luyện dương kình, hơn nữa gần như không có khả năng gian trá, hoàn toàn phải dựa vào lực lượng bản thân để học tập và lĩnh ngộ.

Mặc dù Hàn Sâm không cố ý đi luyện, nhưng hắn đã luyện thời gian mấy năm, mà hiện tại hiệu suất của lực xuyên thấu ba tấc thép mới chỉ có 60%, có thể thấy được âm kình khó luyện đến mức nào.

Trong khoảng thời gian từ Vĩnh Thán Nữ Thần trở về Liên Minh này, Hàn Sâm vẫn luôn luyện tập âm kình, cũng không lên trại huấn luyện giả lập. Tần Huyên lại thường xuyên đi, hy vọng có thể gặp được Hàn Sâm, học hắn một chút, nhưng đáng tiếc đều không gặp được, mỗi lần đều thất vọng mà về.

Vĩnh Thán Nữ Thần còn chưa tới gần cảng vũ trụ, đã có chiến hạm của Liên Minh tới tiếp ứng bọn họ, sau đó tách riêng mỗi người để tiến hành điều tra.

Lần này Vĩnh Thán Nữ Thần đã tổn thất nặng nề, giáo sư nghiên cứu Tinh Tộc cũng chết mất hai vị, nghiên cứu viên cũng chết không ít, khẳng định không thể bỏ qua chuyện như vậy.

May mắn là Hàn Sâm mang về hai tinh hạch cao cấp kia, sau khi Kỷ Yên Nhiên nộp lên, đã được cao tầng coi trọng, lần này Kỷ Yên Nhiên có thể coi là lấy công chuộc tội, hơn nữa với lực ảnh hưởng của Kỷ gia, nên Kỷ Yên Nhiên cũng không bị xử phạt gì.

Dù sao cô cũng không phải là người phụ trách chủ yếu tìm kiếm di tích, bản thân không có trách nhiệm chủ yếu.

Sai khi về tới Liên Minh, cuối cùng binh sĩ trên Vĩnh Thán Nữ Thần cũng được thả tự do, tuy trong thời gian ngắn Vĩnh Thán Nữ Thần không thể làm nhiệm vụ khác nữa, bọn họ cũng không thể rời đi, nhưng đã có thể tiến vào thế giới Tí Hộ Sở.

Khoảng cách tới thời gian diễn ra đấu võ trong quân còn hơn một tháng, Hàn Sâm định lợi dụng khoảng thời gian này để cố gắng tăng gen của mình lên, đến khi đấu võ sẽ có nhiều phần thắng hơn.

Một lần nữa tiến vào Nữ Thần Tí Hộ Sở, đám người Dương Mạn Lệ kinh doanh Nữ Thần Tí Hộ Sở rất tốt, rất nhiều người ở nơi này đã tiến vào Nữ Thần Tí Hộ Sở, Tí Hộ Sở còn kiếm được nhiều tiền hơn Hàn Sâm nghĩ, mỗi tháng đều thu được ngàn vạn, mà con số này bởi vì người ở nơi này tương đối ít, nếu ở một nơi tương đối nhiều nhân loại, thu nhập nhất định sẽ cao hơn nhiều….

Chu Đình đã sớm lấy được Bán Bộ Vân, chỉ là Hàn Sâm mãi mà không tiến vào Tí Hộ Sở, nên hiện tại mới có cơ hội giao cho hắn.

Sau khi Hàn Sâm nhận Bán Bộ Vân, lại trực tiếp đi ra ngoài săn giết dị sinh vật, Linh vẫn bị hắn giữ lại trong Nữ Thần Tí Hộ Sở, dù sao Linh ăn thịt dị sinh vật cũng không thể đạt được gen, cũng không thể sử dụng thú hồn, vậy nên để cô ấy trấn thủ Nữ Thần Tí Hộ Sở, còn có thể phòng ngừa dị sinh vật ở gần tấn công Tí Hộ Sở.

Một mình đi tới sông băng trong núi tuyết, trên đường đi Hàn Sâm dùng tốc độ nhanh nhất để đi về phía trước, cho dù thấy một số dị sinh vật cũng không ra tay săn giết, hắn muốn săn giết những dị sinh vật có kích thước nhỏ, một hai ngày có thể ăn xong thịt một con, như vậy gen của hắn mới có thể nhanh chóng gia tăng.

Chỉ là khu vực này có rất ít dị sinh vật cỡ nhỏ, Hàn Sâm đi trong sông băng tuyết sơn tầm hai ba ngày, cuối cùng gặp được một loại dị sinh vật mà hắn chưa từng ăn qua.

Đó là một dị sinh vật có kích cỡ tương đương với loài báo, nhìn giống như một loại chồn, bộ lông toàn thân màu tím, lúc này đang đứng trong một bụi cỏ gặm mấy quả trái cây màu đỏ.

Hàn Sâm chưa từng gặp loại dị sinh vật này, cũng không dám tùy tiền đi qua, sau khi xác định bốn phía không có dị sinh vật khác, mới thận trọng đi về phía con chồn tía kia.

Thế nhưng khi khoảng cách giữa Hàn Sâm với con chồn tía còn khoảng hai mươi, ba mươi mét, con chồn tía kia lại có thể phát hiện ra hắn, đôi mắt màu tím nhỏ bé nhìn Hàn Sâm, sau đó chẳng những không kinh hãi chạy trốn, mà còn giương nanh múa vuốt lao đến Hàn Sâm.

Nội tâm Hàn Sâm lập tức nhảy dựng, tốc độ con chồn tía này nhanh đến kinh người, khoảng cách hai mươi, ba mươi mét lập tức đã phóng tới, chớp mắt đã nhào tới trước mặt Hàn Sâm.

- Sinh vật thần huyết!

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, tốc độ như vậy còn nhanh hơn hắn một chút, đây hoàn chắc chắn là sinh vật thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Cổ Tà Chú và Phụ Hà đồng thời xuất động, Hàn Sâm bước ra một bước, lập tức tránh né tấn công của chồn tía, đồng thời đánh một quyền tới thân thể con chồn tía xinh xắn kia.

Ai ngờ con chồn tía này đang ở trên không trung, thân thể nhỏ bé lại quỷ dị uốn éo, vậy mà có thể trực tiếp tránh được một quyền của Hàn Sâm, không giảm tốc độ tiếp tục đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không kịp né tránh, lập tức bị chồn tía cào ra ba vết máu, áo giáp Yêu Tinh Nữ Hoàng không có bất kỳ tác dụng gì, nếu như không phải Hàn Sâm nhanh chóng tránh chỗ yếu hại, chỉ sợ một trảo kia đã rạch vỡ bụng của hắn.

Tổn thương như vậy không có khả năng khiến Hàn Sâm lùi bước, cả người vẫn tỉnh táo như cũ, hoàn toàn triển khai thân pháp, chiến đấu với con chồn tía kia.

Trình độ cường hãn của con dị sinh vật này đã vượt quá tưởng tượng của Hàn Sâm, đáng sợ hơn là chỗ Hàn Sâm vừa bị quào kia, lại chảy ra máu màu tím, rõ ràng hắn đã trúng kịch độc.

Chương 484: Thú Hồn Quỷ Trảo Điêu

Từ khi tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, sức chống cự với độc tố của Hàn Sâm đã được nâng cao rất nhiều, đặc biệt hiện tại hắn đã luyện thành cản giới thứ nhất Thanh Tao Thoát Tục trong Băng Cơ Ngọc Cốt, độc tố bình thường sẽ không có tác dụng gì với Hàn Sâm.

Thế nhưng độc tố của chồn tía lại có thể khiến hắn xuất hiện dấu hiệu trúng độc, có thể thấy độc tính của nó mạnh đến thế nào.

Cũng may Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật vẫn có tác dụng, máu độc màu tím chảy ra trong chốc lát, đã lập tức khôi phục màu máu bình thường, miệng vết thương cũng dần dần co rút lại không còn chảy máu nữa.

Nhưng tốc độ của con chồn tía này nhanh đến mức đáng sợ, hơn nữa còn vô cùng linh hoạt, thân thể trên không vẫn có thể nhanh chóng thay đổi phương hướng, Hàn Sâm liên tục đánh ra hơn mười quyền, thế mà không có một quyền nào có thể đánh trúng nó.

Cũng may trong khoảng thời gian này thân pháp của Hàn Sâm cũng không luyện không, dựa vào tầu vị huyền diệu, tránh né được tấn công dày đặc của con chồn tía kia.

Một người một chồn chiến đấu trong đống tuyết, thân thể xinh xắn chiếm thế chủ động tuyệt đối, hung mãnh vây quanh Hàn Sâm không ngừng tấn

công.

Đáng tiếc trí tuệ của đại đa số dị sinh vật đều quá bình thường, không thể so với nhân loại, tố chất thân thể và thiên phú chiến đấu của con thần huyết chồn tía này đều rất kinh người, nhưng đó cũng chỉ dựa vào dã tính và bản năng mà thôi.

Hàn Sâm triển khai thân pháp, nhìn hắn như đang ở thế yếu, nhưng trên thực tế hắn đã khống chế được toàn cục, hoặc dụ dỗ hoặc dùng tẩu vị bức bách, đã dần dần ép con chồn tía kia về vị trí mà Hàn Sâm đã tính trước.

Kỹ xảo Động Huyền Kinh không chỉ vận dụng ở phương diện thân pháp, mà còn có thể vận dụng cho quyền cước, có chút tương tự với Xỉ Luân Kiếm Pháp của Vương Hầu, chỉ là Xỉ Luân Kiếm Pháp là dùng hai kiếm kết hợp, mà kỹ xảo Động Huyền Kinh lại huyền diệu, bất kỳ một bộ phận nào của thân thể cũng có thể dùng để bố trí công kích, chỉ là sử dụng càng nhiều thủ đoạn công kích thì bố trí sẽ càng phức tạp, suy tính cũng phải càng toàn diện.

Hàn Sâm vừa mới bắt đầu luyện tập nên cảnh giới không quá cao thâm, sử dụng hai đấm bố trí đã khiến hắn có chút cảm giác phải cố hết sức.

Quyền pháp của người khác đều dùng thể lực làm chủ, mà hiện tại quyền pháp của Hàn Sâm lại dùng trí nhớ làm chủ, một quyền đánh ra, kế tiếp còn phải tính hơn mười quyền phải đánh thế nào, sử dụng tẩu vị như thế nào, đối thủ sẽ có phản ứng và ứng đối như thế nào, phản ứng của đối thủ và cách ứng đối lại nên làm thế nào, tất cả cần suy tính rất nhiều.

Bình thường đánh ra một quyền, trên thực tế là kết quả sau khi Hàn Sâm nhìn thấy hơn mười quyền, chứ không đơn giản chỉ là kết quả của một quyền này.

Đương nhiên, hiện tại Hàn Sâm còn chưa đạt tới cảnh giới chính xác trăm phần trăm, dù sao có bố trí thì có cách phá, đối thủ cũng không phải nhất định sẽ dựa theo bố trí của mình mà đi.

Loại quyền pháp này chỉ dùng khi lực lượng hai bên ngang nhau, nếu như có thể dùng lực để chiến thắng, vậy thì không cần phải tiêu hao nhiều trí

nhớ như vậy, dùng cường thắng nhược mới là đạo lý vương giả.

Hàn Sâm cũng là không có biện pháp khác, dù sao địch nhân mà hắn gặp phải, đại đa số đều có lực lượng mạnh hơn hắn, muốn dùng lực để chiến thắng căn bản là không có khả năng.

Đáng thương cho con thần huyết chồn tía kia, chỉ số thông minh còn chưa đủ, nhìn không ra hiểm ác bên trong quyền pháp của Hàn Sâm, tuy tốc độ nhanh hơn Hàn Sâm rất nhiều, nhưng lại từng bước bị Hàn Sâm đẩy vào trong tuyệt cảnh.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm đấm ra một quyền, nắm đấm như băng như ngọc, hung hăng đánh lên trên người thần huyết chồn tía, con thần huyết chồn tía kia đang trong tình cảnh lực cũ đã hết mà lực mới chưa sinh, hoàn toàn không có năng lực tránh né, đương nhiên bị một quyền của Hàn Sâm đánh lên trên người.

Bành!

Lực đạo âm nhu trực tiếp xuyên vào trong cơ thể thần huyết chồn tía, thân thể xinh xắn kia bị Hàn Sâm đánh bay ra xa mười mấy mét, lại đụng nát mấy mét sông băng mới ngừng lại được.

Hàn Sâm đang muốn đuổi theo mau, nhưng lại thấy thần huyết chồn tía thoáng cái đã xoay người từ dưới đất nhảy lên, nhanh chóng chạy về phía ngược lại với Hàn Sâm.

Chỉ là thần huyết chồn tía đã bị thương không nhẹ, thỉnh thoảng ho ra máu tươi, tốc độ cũng không nhanh như lúc trước.

Hàn Sâm sao có thể chịu buông tha nó, nhanh chóng tăng tốc đuổi theo con thần huyết chồn tía, một người một chồn truy đuổi lẫn nhau trên tuyết sơn, tốc độ của Hàn Sâm không bằng thần huyết chồn tía, trong chốc lát cũng không đuổi kịp nó.

Bởi vì con thần huyết chồn tía kia bị thương quá nặng, không thể thoát khỏi Hàn Sâm được, hơn nữa thỉnh thoảng còn ho ra máu tươi, cứ tiếp tục như

thế, cho dù Hàn Sâm không đuổi kịp nó, nó ho ra máu cũng sẽ hết máu mà chết.

Hàn Sâm vốn cho rằng mình sắp đuổi kịp con thần huyết chồn tía kia, nhưng không ngờ sinh mệnh lực và dục vọng sinh tồn của thần huyết chồn tía lại mãnh liệt như thế, hắn đuổi bốn ngày bốn đêm, trên đường đi ngay cả mắt cũng không dám chớp, đến khi Hàn Sâm cũng sắp không chịu được, thì con thần huyết chồn tía kia mới dừng lại, đứng bất động ở đó.

Hàn Sâm kéo thân thể mệt mỏi chạy đến bên cạnh con thần huyết chồn tía, phát hiện nó đã sắp tắt thở, đã đến mức đèn cạn dầu.

Săn giết thần huyết Quỷ Trảo Điêu, thu được thú hồn thần huyết Quỷ Trảo Điêu, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Cuối cùng thanh âm kia đã vang lên trong đầu Hàn Sâm, đồng thời trong Hồn Hải cũng xuất hiện thêm một thú hồn Quỷ Trảo Điêu.

Hàn Sâm căn bản không có tâm tình nhìn thú hồn Quỷ Trảo Điêu, hắn đặt mông ngồi ở trên mặt tuyết, bịch một tiếng nằm tại chỗ.

Không ngủ không nghỉ đuổi theo Quỷ Trảo Điêu bốn ngày bốn đêm, Hàn Sâm đã tới tình trạng kiệt sức, hắn cũng dựa vào Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mới có thể kiên trì đến hiện tại.

Trên đường đi vì sợ thu hút sự chú ý của các dị sinh vật khác, Hàn Sâm cũng không dám sử dụng vật cưỡi Kim Mao Hống.

Dù sao Kim Mao Hống cũng chỉ là vật cưỡi ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, nếu như biến thành trạng thái mạnh nhất, còn có thể đuổi theo Quỷ Trảo Điêu, ở trạng thái nhỏ thì chênh lệch rất nhiều, cưỡi cũng vô dụng.

Cho nên Hàn Sâm chỉ có thể tự mình đuổi theo Quỷ Trảo Điêu, hiện tại ngay cả một đầu ngón tay Hàn Sâm cũng không muốn động.

Nằm trên mặt tuyết trọn hai giờ, Hàn Sâm vẫn có cảm giác toàn thân đau nhức khó chịu, lúc này một ngón tay cũng không muốn động, căn bản không muốn đứng lên.

- Này, anh bạn, cậu không sao chớ? Cậu không thể ngủ ở nơi này, sẽ chết người đấy.

Một người phụ nữ vóc người cao lớn đứng ở đằng xa nhìn thấy Hàn Sâm nằm trên mặt tuyết liền bước nhanh chạy tới, đẩy đẩy Hàn Sâm đang nằm.

Hàn Sâm thật sự rất mệt, thấy người phụ nữ này cũng không có ý đoạt lấy thi thể Quỷ Trảo Điêu trên đất, hơn nữa cũng không có ác ý gì, nên hắn cũng không đứng lên, chỉ miễn cưỡng nói một câu:

- Không cần quan tâm tới tôi…tôi sẽ không chết được.

Từ khi luyện thành cảnh giới thứ nhất của Băng Cơ Ngọc Cốt, dù Hàn Sâm có bị tuyết chôn cũng không chết được, huống chi lúc này chỉ ngủ trên mặt tuyết mà thôi.

- Như vậy cậu sẽ chết đấy.

Người phụ nữ kia nhíu mày, thò tay trước kéo Hàn Sâm từ trên mặt tuyết lên rồi cõng hắn lên lưng mình, tay kia cầm lấy thi thể Quỷ Trảo Điêu, vừa đi vừa dõng dạc nói:

- Giết một con sinh vật nhỏ như vậy đã biến thành bộ dáng này, đàn ông đúng là không đáng tin cậy mà.

- Thả tôi xuống, tôi có thể tự đi được.

Hàn Sâm có chút dở khóc dở cười, người phụ nữ này cao lớn như thế, thần kinh cũng thô to vô cùng.

- Yên tâm, tôi cõng cậu về Tí Hộ Sở, sẽ không thu tiền của cậu đâu.

Người phụ nữ kia đĩnh đạc nói một câu.

Chương 485: Hoàng Tộc Dị Linh

Hàn Sâm vốn lười động, nghe người phụ nữ này nói ở gần đây còn có Tí Hộ Sở của nhân loại, dứt khoát nằm im luôn, mặc kệ cho người phụ nữ này cõng hắn tới bên kia tuyết sơn.

Người phụ nữ này rất cao lớn, giống như một người đàn ông vậy, cũng không nhìn ra tuổi của cô, nhưng có lẽ cũng không quá lớn, tố chất thân thể thoạt nhìn cũng bình thường, đoán chắc vẫn chưa tới 30, hẳn là một Tiến Hóa Giả gen biến dị, thời gian tiến vào Tí Hộ Sở cũng không lâu, cho nên tố chất thân thể mới thấp như vậy.

Căn cứ vào thống kê nghiên cứu của Liên Minh, ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở tố chất thân thể của gen bình thường đại khái có thể gia tăng 8 đến 10 điểm, gen nguyên thủy có thể tăng 15 đến 20 điểm, gen biến dị có thể gia tăng 25 điểm; thần gen có thể gia tăng 40 đến 50 điểm.

Tuy chỉ là ước chừng, thực tế số liệu còn phải xem tình huống cụ thể của mỗi người, nhưng tóm lại cũng sẽ không kém quá nhiều.

Hàn Sâm chỉ cần có gen bình thường và gen nguyên thủy đầy đủ, thì tố chất thân thể có thể đạt được khoảng 30 điểm, cộng với tố chất vốn có của hắn là 70 điểm, tới lúc đó tố chất thân thể có thể hơn 100 điểm rồi.

Người bình thường sẽ không dễ dàng đạt được hơn 100 điểm như vậy, cho dù là Tiến Hóa Giả dùng thần gen đầy đủ để tiến chức, tố chất thân thể lúc đầu cũng chỉ khoảng 30 điểm, cho dù gen bình thường, gen nguyên thủy và gen biến dị đầy đủ, cũng không thể đạt tới 100 điểm, phải có một chút thần gen mới được.

Tiến hóa giả dùng gen biến dị tấn chức lại càng thảm rồi, còn Tiến Hóa Giả bằng gen nguyên thủy ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở chính là pháo hôi, muốn giết sinh vật bình thường cũng rất khó.

Người phụ nữ này hiển nhiên không có bối cảnh, tự dựa vào chính mình, Tiến Hóa Giả biến dị phải liều mạng dốc sức, so với Hàn Sâm lúc trước ở Cương Giáp Tí Hộ Sở cũng không khá hơn bao nhiêu.

Rất nhiều người cả đời cũng không thể có tố chất đạt tới 100 điểm, không dám tấn thăng tới không gian Tí Hộ Sở thứ ba, cả đời chết già ở không gian

thứ hai Tí Hộ Sở.

Cho dù có liều mạng với tố chất thân thể không đạt tới 100 điểm mà thăng tới không gian Tí Hộ Sở thứ ba, kết quả phần lớn đều sẽ chết oan chết uổng, may mắn sống sót không tới một phần ngàn.

Hàn Sâm gian khổ xây dựng cơ sở ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, chính là vì không muốn dừng ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, sau này tới không gian Tí Hộ Sở thứ ba thứ tư, tất cả đều cần khí lực cường đại, nếu không cố gắng thì ngay cả chuyện sinh tồn cũng là một gánh nặng.

Muốn bay càng cao đi càng xa, thì cơ sở nhất định phải chắc chắn, căn cơ bất ổn sẽ khiến bản thân càng gian nan.

Người phụ nữ này hiển nhiên là một người thích nói chuyện, tính cách rất cởi mở, vừa cõng Hàn Sâm đi vừa nói chuyện, Hàn Sâm câu được câu không trò chuyện với cô ta, rất nhanh đã biết được không ít chuyện.

Người phụ nữ này tên là Quan Đồng, năm nay 29 tuổi, 3 – 4 năm trước đã tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở, vận khí cũng không tệ, đi tới một Tí Hộ Sở tuy không tính là lớn, nhưng cũng có trên vạn người tụ tập, cũng không gặp phải nguy hiểm gì quá lớn.

Nhưng gia đình Quan Đồng vốn quá bình thường, cô ấy có thể dốc sức đạt đủ gen biến dị ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở để tiến hóa đã không dễ dàng, tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở lại càng thêm gian nan, đến hiện tại tố chất thân thể vẫn còn chưa đạt tới 30 điểm.

Hiện tại Tí Hộ Sở mà Quan Đồng ở gọi Tinh Luân Tí Hộ Sở, người sở hữu Tí Hộ Sở là một Tiến Hóa Giả tên Lý Luân, khi Quan Đồng nhắc đến Lý Luân đều chứa vẻ ca ngợi và ngưỡng mộ, khiến Hàn Sâm có chút tò mò Lý Luân này rốt cuộc là người như thế nào.

Quan Đồng cõng Hàn Sâm vượt qua hai đỉnh núi, cuối cùng Hàn Sâm cũng thấy được Tinh Luân Tí Hộ Sở trong lời Quan Đồng kia, nhưng cảnh tượng đập vào mắt hắn lại khiến hắn vô cùng hoảng sợ.

Không phải vì Tinh Luân Tí Hộ Sở này đồ sộ to lớn, Tinh Luân Tí Hộ Sở cũng không khác Nữ Thần Tí Hộ Sở của Hàn Sâm, có lẽ trước kia hẳn là Tí Hộ Sở của một quý tộc Dị Linh.

Sở dĩ Hàn Sâm hoảng sợ, là vì phát hiện bốn phía Tinh Luân Tí Hộ Sở này đều là dị sinh vật.

Tiếng hí vang của đàn cự ưng trên bầu trời đang tấn công về Tí Hộ Sở, đàn thú giống như thủy triều đánh tới tường thành Tí Hộ Sở, thi thể và máu tươi đã biến xung quanh Tí Hộ Sở thành núi thây biển máu.

Trong đó có một con dị sinh vật còn cao lớn hơn tường thành ở Tí Hộ Sở, lúc này đang giơ nắm đấm như thiết chùy, lần lượt đập xuống tường thành, làm gạch đá văng tung tóe khắp nơi, chỉ một lát nữa là có thể đập tường thành ra một lỗ hổng lớn.

Tiếng gầm của hung thú, tiếng gào thét của loài người, máu và lửa va chạm, khắp nơi đều có thể thấy tay chân đứt gãy, lúc này đã không phân biệt rõ đó là thuộc về nhân loại hay dị sinh vật nữa rồi.

Ở cửa lớn Tí Hộ Sở, một người đàn ông trên người mặc áo giáp tuyết trắng, trong tay cầm một thanh trường kiếm đồng thau, đang chiến đấu với một con hắc sắc cự viên, một con ngân vũ quái điểu hai đầu, một con dị thú một sừng và một con xích lân quái xà, dùng một địch bốn nhưng không hề rơi xuống hạ phong, Hàn Sâm nhìn cũng có chút kinh ngạc.

Bốn con dị sinh vật kia rõ ràng đều là sinh vật thần huyết, nam nhân lấy một địch bốn mà không rơi xuống thế hạ phong, là lực lượng chủ yếu nhất để chặn dị sinh vật công thành lại, như thế mới giúp Tí Hộ Sở có thể kiên trì đến hiện tại mà vẫn không bị công phá.

Thế nhưng tình huống vẫn không thể lạc quan, đàn dị sinh vật thật sự có quá nhiều, từng đợt từng đợt như thủy triều đánh thẳng vào Tinh Luân Tí Hộ Sở, trong đó còn có hai con sinh vật thần huyết khác bị hai cường giả Tiến Hóa Giả ngăn chặn, nhưng những dị sinh vật khác vẫn khiến nhân loại thủ thành chịu tổn thất cực lớn.

Mỗi người đều hiểu rõ, nếu như hiện tại bọn họ truyền tống bỏ chạy ra ngoài, dị sinh vật sẽ chiếm cứ lấy Tí Hộ Sở này, sau này bọn họ cũng đừng hòng truyền tống vào, nếu không chỉ có một con đường chết, cho nên tất cả mọi người đều liều mạng giữ vững Tí Hộ Sở, nhưng đối mặt với đàn dị sinh vật như thủy triều không sợ chết, họ vẫn có vẻ lực bất tòng tâm, không biết có thể thủ tới khi nào.

Mà phía sau đàn dị sinh vật, chỉ thấy một thiếu nữ tóc bạc mắt bạc, trong tay cầm quyền trượng màu bạc, đứng trên đỉnh đầu một con dị sinh vật giống như thuồng luồng, lạnh lùng nhìn tình cảnh trước mắt.

Bên cạnh thiếu nữ kia, các loại dị sinh vật thành đàn, tuân theo hướng quyền trượng chỉ trong tay thiếu nữ, ngay ngắn trật tự tấn công tới Tí Hộ Sở.

Dù là dị sinh vật chết đi, hay nhân loại bị hủy diệt, cũng không thể khiến ánh mắt của thiếu nữ kia chấn động nửa phần.

- Hoàng tộc Dị Linh!

Hàn Sâm nhìn ràng bộ dáng của thiếu nữ kia, trong nội tâm không nhịn được thầm kêu một tiếng.

Hàn Sâm cũng không biết vận khí của mình là tốt hay là xấu, thật vất vả mới gặp được một Tí Hộ Sở có nhân loại tụ tập, thế mà lại đang bị hoàng tộc Dị Linh đánh, hơn nữa hoàng tộc Dị Linh này ít nhất đã khống chế được bảy con sinh vật thần huyết trở lên, hiển nhiên là một nhân vật phi thường khó đối phó.

Bành!

Quan Đồng lập tức ném Hàn Sâm và thi thể Quỷ Trảo Điêu xuống, chạy như điên tới Tí Hộ Sở trước mặt.

- Cô đi làm gì? Hiện tại đến đó cũng chỉ chịu chết thôi.

Hàn Sâm nhìn theo bóng lưng Quan Đồng gọi một tiếng.

- Tí Hộ Sở không thể thất thủ, gần đây không có điểm truyền tống khác, không thủ được thì chúng tôi đều sẽ kết thúc, tôi phải đi hỗ trợ thủ thành.

Quan Đồng trả lời một tiếng, rồi không quay đầu lại xông về Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn phía hoàng tộc Dị Linh kia, hiện tại phương pháp duy nhất có thể giải trừ nguy hiểm của Tí Hộ Sở là giết chết được hoàng tộc Dị Linh kia, nếu không dị sinh vật sẽ không ngừng vọt tới, Tí Hộ Sở nhất định sẽ thất thủ.

Chương 486: Hi Vọng Trong Tuyệt Vọng

Ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở gần như không thể thấy được trận chiến thảm liệt như vậy, cũng không có cách nào tưởng tượng đến cảnh tượng khủng bố khi dị sinh vật đánh Tí Hộ Sở, người nào chưa từng trải qua, đều rất khó cảm thụ được cảm giác chấn động này.

Ngay cả Hàn Sâm là người đã quen với chuyện sinh tử, cũng không nhịn được toàn thân run rẩy.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ hận không có một bộ cung tiễn đủ mạnh, nếu không hắn chỉ cần bắn chết hoàng tộc Dị Linh kia, đám dị sinh vật này sẽ tự tán loạn sụp đổ.

Nhưng hiện tại đừng nói cung tiễn đủ mạnh, mà ngay cả một thanh vũ khí vừa tay hắn cũng không có.

Nghĩ đến vũ khí, Hàn Sâm vội vàng nhìn vào Hồn Hải của mình, thú hồn Quỷ Trảo Điêu vừa mới thu được kia vẫn đang lẳng lặng nằm trong đó.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua phần giới thiệu thú hồn Quỷ Trảo Điêu, sắc mặt lập tức hiện lên vẻ vui mừng.

Thần huyết Quỷ Trảo Điêu: thú hồn loại binh khí.

Tâm niệm Hàn Sâm thoáng động, thú hồn thần huyết Quỷ Trảo Điêu đã biến thành binh khí xuất hiện trên tay hắn, chỉ thấy trên tay phải Hàn Sâm đột nhiên có thêm một trảo nhận màu tím dài, hàn quang lóe trên mũi trảo, nhìn có chút giống như Wolverine trong X-MEN.

Đã có Quỷ Trảo này, Hàn Sâm cảm thấy đã có cơ hội, vừa tới gần chiến trường, vừa yên lặng quan sát tình thế toàn bộ chiến trường.

Bên cạnh hoàng tộc Dị Linh kia còn có rất nhiều dị sinh vật thủ hộ, hắn muốn xông tới ám sát hoàng tộc Dị Linh kia, chỉ sợ chỉ có một cơ hội, bất kỳ một sai lầm nhỏ nào đều có thể khiến hắn thất bại trong gang tấc, cho nên dù Hàn Sâm muốn nhanh chóng giết chết thiếu nữ Dị Linh kia đến cỡ nào, hắn cũng không thể không bình tĩnh quan sát toàn bộ chiến trường, sau đó mới tính toán kế hoạch.

Quan Đồng vội vàng từ phía sau trở lại bên trong Tí Hộ Sở, nhưng vừa xông tới tường thành Tí Hộ Sở, nhìn thấy dị sinh vật giống như thủy triều đang công thành, trong nội tâm không khỏi dâng lên một cảm giác vô lực.

Không chỉ Quan Đồng, những người thủ thành khác đều có cảm giác tuyệt vọng, vô số dị sinh vật giống như giết mãi không hết vậy, rất nhiều người đã giết đến mức tay chân nhũn ra, nhưng vẫn thấy vô số dị sinh vật không sợ chết đánh tới tường thành.

OÀ..ÀNH!

Con dị sinh vật to cao lớn hơn cả tường thành 10m kia, cuối cùng đã đập vỡ tường thành tạo ra một lỗ hổng, rất nhiều dị sinh vật lập tức xông vào giết chóc.

Đám người thủ thành lập tức lộ ra vẻ tuyệt vọng, sắc mặt trở nên trắng bệch, trong Tí Hộ Sở đã không có chỗ hiểm để thủ, bọn họ càng khó có thể ngăn cản dị sinh vật tấn công, gần như đã có thể khẳng định Tinh Luân Tí Hộ Sở sắp rơi vào tay giặc.

- Lui lại, tất cả mọi người lập tức truyền tống rời khỏi Tí Hộ Sở.

Lý Luân đang chiến đấu cùng bốn con sinh vật thần huyết, trường kiếm trong tay điên cuồng chém ra, nhảy vào giữa đám dị sinh vật, chém giết mười mấy con dị sinh vật, đồng thời lớn tiếng phát ra mệnh lệnh.

Tuy không có ai nguyện ý buông tha Tí Hộ Sở, nhưng bọn họ đã không có lựa chọn khác, tuy biết sau này chỉ sợ sẽ khó có thể truyền tống vào Tí Hộ Sở, nhưng sống sót vĩnh viễn là chuyện quan trọng nhất.

Người trong Tí Hộ Sở dần lui lại vô cùng ngay ngắn trật tự, có thể nhận ra đây không phải là một đám người ô hợp, cũng thấy được thủ đoạn của người quản lý rất bất phàm.

Thế nhưng trước thực lực tuyệt đối, cũng không ai có cách nào, thực lực đại quân do hoàng tộc Dị Linh điều khiển mạnh hơn bọn họ quá nhiều, Lý Luân lấy một địch bốn, còn chém giết không biết bao nhiêu dị sinh vật biến dị và nguyên thủy, những vẫn khó có thể thay đổi kết cục đại bại.

Không cam lòng, bất đắc dĩ, phẫn nộ, uể oải đủ loại tâm tình tiêu cực, khiến mỗi người ở Tinh Luân Tí Hộ Sở đều có cảm giác áp lực khó tả, thậm chí mỗi người cũng đã mất đi ý muốn nói chuyện, im lặng chậm rãi lui về phía đặt truyền tống trận trong Tí Hộ Sở, ngay cả những Tiến Hóa Giả phụ trách ngăn cản phía sau, trong lúc chiến đấu cũng không thể gào thét để phát tiết, dường như trong cổ họng của họ đã bị một thứ gì đó chặn ngang vậy.

Không nói gì mà bại lui, không ai muốn tiếp nhận kết cục như vậy, rời khỏi đồng nghĩa với việc thất bại, thậm chí là vĩnh viễn mất đi, sau này Tinh Luân Tí Hộ Sở bị chiếm cứ, trừ phi có người bên ngoài tiêu diệt dị sinh vật trong Tinh Luân Tí Hộ Sở, nếu không bọn họ truyền tống vào chẳng khác nào là đi chịu chết.

- Giết!

Trên người Lý Luân dường như cũng lóe ra ánh sáng ngọc thạch lộng lẫy, trường kiếm trong tay như gió lốc, thế mà lại có thể thủ vững được nửa mặt tường thành trong Tinh Luân Tí Hộ Sở, cố gắng tranh thủ thời gian rút lui cho những người khác.

Đột nhiên, một bóng người từ dưới chân núi tuyết vọt ra, nhanh chóng phóng về phía thiếu nữ Dị Linh tóc bạc phía sau đại quân dị sinh vật, khiến đám dị sinh vật vội vàng gào thét.

- Ở đó có người?

Có người phát hiện ra dị động của đám dị sinh phía sau, lập tức nhìn sang bên kia, chỉ thấy được một thanh niên lẻ loi một mình xông về phía sau thiếu nữ Dị Linh.

- Thật sự có một người, hắn xông đến đó như thế nào vậy, chỗ đó đều là dị sinh vật, còn có Dị Linh nữa, tiến lên không phải là muốn chết sao?

- Đồ đần, hắn chính là muốn xông tới ám sát hoàng tộc Dị Linh kia.

- Sao có thể, đây chính là hoàng tộc Dị Linh đấy, bên cạnh cô ta còn có con đại xà thần huyết kia, hơn nữa có hơn một ngàn dị sinh vật thủ hộ, muốn vọt tới trước người cô ta cũng rất khó.

- Không biết có khả năng hay không, hắn dám đi thì hắn rất có gan, lão tử phục rồi.

Đám người đã sớm uất ức tới cực điểm, lúc này nhịn không được gào lên thành tiếng, hận không thể cùng xông lên.

Trong chớp mắt, người kia đã xông vào giữa hơn một ngàn con dị sinh vật bên cạnh hoàng tộc Dị Linh, hơn nữa còn đang nhanh chóng tiến về phía thiếu nữ hoàng tộc Dị Linh.

Trái tim tất cả mọi người đều giống như bị kim đâm vậy, ngay cả những người đang rút lui kia, cũng không nhịn được thả chậm bước chân, tuy bọn họ không tin sẽ có kỳ tích, nhưng lại không nhịn được chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

- Là người kia!

Quan Đồng nhìn rõ bóng người kia, không nhịn được kêu lên một tiếng kinh ngạc, chàng trai xông về phía hoàng tộc Dị Linh kia, chính là người mà cô vừa cõng về từ trong đống tuyết.

Mọi người thấy Hàn Sâm xông vào giữa đàn thú, tâm tình vô cùng phức tạp.

Trong chớp mắt Hàn Sâm phóng tới hoàng tộc Dị Lin kia, trong mắt thiếu nữ tóc bạc Dị Linh kia lóe lên một tia dị sắc, lắc quyền trượng trong tay, mấy con sinh vật thần huyết đang công thành lập tức quay người chạy về, dĩ nhiên là muốn phóng tới Hàn Sâm.

- Ngăn chúng lại, tuyệt đối không thể thả chúng nó về.

Nhìn thoáng qua Hàn Sâm đã xông vào giữa đàn thú, ánh mắt Lý Luân ngưng tụ, một kiếm chém bay hai đầu của quái điểu, giống như điên loạn xông vào giữa đàn thú, ngăn cản ba con sinh vật thần huyết khác đang chuẩn bị quay lại.

Đám Tiến Hóa Giả vốn đã chuẩn bị buông tha Tinh Luân Tí Hộ Sở, lúc này nghe thấy mệnh lệnh của Lý Luân, gần như là cũng không thèm nghĩ ngợi, lập tức xông lên gia nhập chiến đấu, hai vị cường giả Tiến Hóa Giả khác cũng nhanh chóng giữ chân hai con sinh vật thần huyết khác đang muốn rút đi.

Bành!

Trường kiếm đồng thau trong tay Lý Luân cứng rắn chống đỡ một sừng của Độc Giác Thú đập tới, cả người và kiếm bị đụng lùi lại trượt đi mấy mét, nhưng y vẫn cầm cự không ngã, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Lấy một địch bốn nếu là du chiến còn có thể, y lại chính diện cứng rắn đối phó với công kích của bốn con sinh vật thần huyết, ngăn cản bọn chúng trở về, dù thân thể trong trạng thái đỉnh phong cũng không chịu nổi.

- Không cần biết cậu là thằng nào, làm thịt Dị Linh kia cho tôi.

Lý Luân phun ra một ngụm máu tươi, hung ác chém về một con xích lân đại xà khác đang muốn rút đi.

Còn Hàn Sâm lúc này sớm đã vọt vào giữa đàn thú như thủy triều.

Chương 487: Hồ Điệp Độc Vũ

Từ khi dung hợp huyết tinh, một chút niệm lực tuy không có tác dụng quá lớn, nhưng lại khiến năng lực suy tính của Hàn Sâm mạnh hơn rất nhiều.

Rất nhiều chi tiết ở toàn bộ chiến trường, từng cái đều hiện lên trong đầu của hắn, giúp Hàn Sâm có thể phán đoán chuẩn xác.

Từ khi lao ra bước đầu tiên, Hàn Sâm đã tính toán còn con đường của mình, tính toán tình huống có khả năng phát sinh, thậm chí là phản ứng của những dị đó sinh vật và các loại tình huống có khả năng phát sinh.

Tuy không có khả năng chính xác 100%, nhưng đây đã là con đường tốt nhất mà Hàn Sâm có thể lựa chọn.

Tiến Hóa Giả đang chống lại dị sinh vật tấn công, cũng không nhịn được chú ý tới bóng người xông vào giữa đại quân dị sinh vật, trong nội tâm họ đều chờ đợi có kỳ tích phát sinh.

Mà lúc này màn biểu diễn của Hàn Sâm mới chính thức bắt đầu, trong tích tắc khi hắn xông vào giữa đám dị sinh vật, đối với Hàn Sâm thì toàn bộ chiến trường đã biến thành một bàn cờ lớn.

Mỗi một con dị sinh vật, thậm chí cả hoàng tộc Dị Linh kia, đối với Hàn Sâm lại trở thành từng quân cờ, mục tiêu cuối cùng của hắn là ăn được quân cờ mà thiếu nữ hoàng tộc Dị Linh kia đại biểu.

Dị sinh vật như lang như hổ xông về phía Hàn Sâm, trong mắt Hàn Sâm lóe lên tia sáng cơ trí, bước chân không chút do dự nhanh chóng di chuyển, dựa theo con đường mà mình đã tính trước nhanh chóng xông lên.

Hoặc là hấp dẫn, hoặc là lừa dối, hoặc trực tiếp chém giết, đàn dị sinh vật vẫn không có cách nào ngăn cản bước tiến của Hàn Sâm, giữa một nơi toàn tử lộ cứ thế lại xông ra một con đường sống, nhanh chóng liều chết xông về phía thiếu nữ hoàng tộc Dị Linh kia.

Tình cảnh này rơi vào trong mắt người xung quanh, có vẻ quá khó có thể tưởng tượng.

Hơn một ngàn dị sinh vật đen nghìn nghịt, dường như không còn khe hở, những người khác đều nghĩ rằng trừ phi giết sạch những dị sinh vật đó, nếu không sẽ khó có thể đến gần thiếu nữ hoàng tộc Dị Linh kia.

Thế nhưng sau khi Hàn Sâm xông vào, cả người hắn tả xung hữu đột nhanh chóng tiến lên, trong lúc di chuyển, tay phải hắn khẽ động, từng con dị sinh vật bị chém khiến máu tươi phun trào, thậm chí có rất nhiều dị sinh vật trực tiếp bị chém đầu, mà chuyện này vẫn chưa phải chuyện khiến người ta ngạc nhiên nhất đâu.

Thần kỳ nhất chính là, có rất nhiều dị sinh vật rõ ràng đã chặn đường đi của Hàn Sâm, nhưng không biết vì cái gì, thân thể chúng lại đột nhiên chuyển qua, để Hàn Sâm xuyên qua.

Hàn Sâm ở giữa bầy thú điên cuồng giống như là một con Hồ Điệp đang múa, dù sóng to gió lớn nhưng vẫn không ảnh hưởng tới dáng vẻ tươi đẹp ưu nhã kia.

Gần như là không thể tưởng tượng nổi, hơn một ngàn con dị sinh vật hung ác lại không thể ngăn cản Hàn Sâm, Hàn Sâm xuyên qua thiên quân vạn mã, nhanh chóng vọt tới trước mặt con giao xà to lớn kia.

Rất nhiều người nhìn hắn đều trợn mắt há mồm, đây quả thực giống như một hồi biểu diễn ma thuật làm người xem nhiệt huyết sôi trào lại cảm thấy khó tin, máu tươi và nhịp điệu kỳ quái đan xen vào nhau, khiến trái tim người xem không tự chủ được đập lúc nhanh lúc chậm theo tiết tấu kia.

Bành!

Ngay khi Hàn Sâm vọt tới trước mặt giao xà, khóe miệng thiếu nữ Dị Linh tóc bạc lộ ra một nụ cười lạnh lẽo đầy toan tính, nham thạch dưới chân Hàn Sâm đột nhiên vỡ ra, một thạch nhân như ác quỷ toàn thân ngăm đen từ dưới đất chui ra, dùng cánh tay băng thạch màu đen kia chộp tới hai chân Hàn Sâm.

Mà con giao xà to lớn kia gần như đồng thời há to miệng rắn, bổ tới Hàn Sâm.

- Móa nó, con Dị Linh kia quá âm hiểm, lại giấu một thạch quỷ thần huyết dưới đất.

- Xong rồi… xong…

Đám người trong Tí Hộ Sở vốn có một tia hi vọng, trong lòng đều trầm xuống, bị thần huyết thạch quỷ đánh lén, lại bị giao xà tấn công, khắp nơi đều là dị sinh vật hung mãnh, e là người kia đã trời cao không còn đường chạy, địa ngục không có cửa vào.

Trong mắt Hàn Sâm lóe lên hàn quang, mạnh mẽ nhảy lên, không quan tâm tới thần huyết thạch quỷ phía dưới, trực tiếp đón đỡ miệng khổng lồ của con giao xà cực lớn kia.

Những Tiến Hóa Giả thấy một màn như vậy, tinh thần bắt đầu chán nản, hi vọng trong lòng gần như đã tan vỡ, đây là không có biện pháp nào khác rồi, giao xà kia lớn như thế, một ngụm cắn xuống đã có thể nuốt người nọ vào, trảo nhận nho nhỏ căn bản không đủ để uy hiếp giao xà khổng lồ, dù có chém trúng, nhiều lắm cũng chỉ có thể cắt ra một vết thương nhỏ trên người giao xà mà thôi, có lẽ ngay cả lớp da rắn dày kia cũng không thể hoàn toàn bị cắt nát.

Thấy Hàn Sâm nhảy lên thật cao sắp bị giao xà cắn nuốt, lại thấy thân thể Hàn Sâm đột nhiên quỷ dị dừng lại trên không trung, lăng không bay đi vài thước, chân phải vừa vặn đạp lên hàm trên của giao xà, sau đó lại một lần nữa nhanh chóng bay lên, lập tức đã nhảy đến trước mặt Dị Linh đang đứng trên đầu giao xà.

Đôi mắt thiếu nữ hoàng tộc Dị Linh kia khẽ lóe lên tia sáng, quyền trượng trong tay khẽ động, ánh sáng màu bạc bao phủ toàn thân, lập tức hóa thành một võ sĩ toàn thân khoác áo giáp bạc, quyền trượng cũng biến thành một thanh kiếm màu bạc.

Trên mặt không có bất kỳ biểu lộ nào, ngón tay mảnh khảnh của thiếu nữ Dị Linh khẽ động, thanh kiếm màu bạc giống như một tia chớp màu bạc đâm

về phía mi tâm của Hàn Sâm.

Tốc độ kia nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, gần như khiến người khác hoàn toàn không có thời gian phản ứng.

Mà sau lưng Hàn Sâm, con thạch quỷ thần huyết kia cũng đã bay lên, giống như u linh xuất hiện sau lưng Hàn Sâm, một đôi quỷ trảo muốn bắt lấy hai chân Hàn Sâm từ phía sau.

Giao xà cũng phun ra đầu lưỡi như tam xoa kích, chém về phía Hàn Sâm.

Những người khác thấy thế đều nghĩ Hàn Sâm đã hoàn toàn lâm vào tuyệt cảnh, còn Hàn Sâm lại biết đây mới là cơ hội của hắn.

Tất cả kế hoạch lúc trước, tất cả thiết kế tỉ mỉ, tất cả biểu hiện đều vì chớp mắt này.

Trái tim bắt đầu tăng nhịp, Cổ Tà Chú hoàn toàn bạo phát ra, Phụ Hà cũng khiến xương cốt toàn thân Hàn Sâm phát ra tiếng rên rỉ khanh khách, áo giáp đỏ ngầu xuất hiện trên người của Hàn Sâm, vương miệng hồng bảo thạch cũng đồng thời xuất hiện đỉnh đầu Hàn Sâm.

Mái tóc màu đen ngắn lập tức biến thành mái tóc dài màu vàng kim, trên không trung điên cuồng vũ động, đôi mắt màu vàng óng lạnh như băng không chút tình cảm.

Biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng hoàn thành nháy mắt, tất cả mọi thứ trên thế giới ở trong mắt Hàn Sâm đều trở nên chậm chạp đi rất nhiều.

Thần huyết thạch quỷ hung ác tấn công, lưỡi giao xà ngoan độc, kiếm bạc của Dị Linh, còn có vô số dị sinh vật hung ác ở bốn phía bay nhào đến, tất cả xuất hiện trong não Hàn Sâm tạo thành một bức hình nổi, để Hàn Sâm có thể cảm giác được mọi biến hóa dù là rất nhỏ.

Không chút trốn tránh, Hàn Sâm bộc phát ra lực lượng cường đại, không chút do dự trực tiếp đón lấy kiếm bạc của thiếu nữ Dị Linh tóc bạc, mặc kệ cho kiếm bạc kia đâm xuyên qua ngực của mình, Hàn Sâm cũng mượn cơ hội này đến gần Dị Linh.

Gần trong gang tấc, mặt của Hàn Sâm gần như đã sắp áp vào mặt của thiếu nữ Dị Linh.

Nhoẻn miệng cười, tay phải huy động, ba đạo trảo nhận màu tím lập tức cắm vào trong đầu thiếu nữ Dị Linh xinh đẹp, trong ánh mắt khó tin của thiếu nữ Dị Linh, cái đầu xinh đẹp trực tiếp bị chém thành bốn mảnh.

Bành!

Bóng người thiếu nữ Dị Linh tiêu tán, hóa thành vô số tinh quang tán đi.

Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ chiến trường giống như đột nhiên bị ấn nút tạm dừng, dù là nhân loại hay là dị sinh vật đều thoáng dừng lại một chút.

Tất cả ánh mắt đều tập trung vào bóng người hoa kia, áo giáp màu đỏ và vương miện phát sáng dưới tia nắng mặt trời, chói mắt đến mức khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Chương 488: Thạch Giáp Yêu Bạo Tẩu

Miệng vết thương trên ngực Hàn Sâm đã ngừng đổ máu, mặc dù là quyết định tạm thời sau khi nhìn thấy thiếu nữ Dị Linh tiến vào hình thái chiến đấu, nhưng Hàn Sâm rất tự tin về năng lực tự khống chế thân thể và nắm bắt cơ hội.

Tuy kiếm bạc đâm xuyên thân thể hắn, nhưng hắn lại xảo diệu tránh bị đâm vào nội tạng, gần như là đâm tới khe hở giữa trái tim và mạch máu, hơn nữa trái tim vốn là nội tạng mạnh nhất của Hàn Sâm, dưới Cổ Tà Chú rèn luyện, có lẽ so với còn cứng và dẻo dai hơn cả cơ bắp, cho nên Hàn Sâm mới dám mạo hiểm như vậy.

Vừa nhìn thì thấy rất lớn mật, nhưng kỳ thật cũng không nguy hiểm, thu hoạch lại rất lớn.

Nếu như là một trận chiến bình thường, thiếu nữ Dị Linh kia có đề phòng, Hàn Sâm đấu 1 vs 1 chưa hẳn đã là đối thủ của cô, nếu không phải hắn ra tay bất ngờ thì khó có thể nhanh chóng chém giết nữ Dị Linh kia được như vậy.

Thích khách chi đạo vốn là quỷ đạo, lấy yếu thắng mạnh không có trả giá thì sao có thể làm được.

Hàn Sâm chém giết hoàng tộc Dị Linh kia, sau khi đại quân dị sinh vật đã mất đi người khống chế, lập tức rối loạn, mà đám Tiến Hóa Giả trong Tinh Luân Tí Hộ Sở lại hưng phấn gào lên, từ thế bị động biến thành chủ động xuất kích.

Trong lúc nhất thời tình thế hoàn toàn thay đổi, đại quân dị sinh vật tán loạn chạy trốn, đám Tiến Hóa Giả hô hào đuổi giết dị sinh vật chạy ở phía sau.

Hàn Sâm cũng không để ý vết thương trên ngực, trực tiếp xông tới chém giết với thạch quỷ thần huyết gần mình nhất.

Dị Linh còn có thể dựa vào Linh Hồn Chi Thạch để phục sinh, cũng không có chỗ tốt gì cho Hàn Sâm, nếu như không thể nhân cơ hội chém giết một hai con sinh vật thần huyết, vậy lần mạo hiểm này sẽ lãng phí rồi.

Thần huyết thạch quỷ kia bị Hàn Sâm cuốn lấy, không thể chạy trốn, chỉ có thể liều mạng chiến đấu với Hàn Sâm, móng vuốt giống như tảng đá liên tục va chạm với Quỷ Trảo, Quỷ Trảo chỉ có thể ở tạo ra mấy vết cào nhẹ nhàng trên bề mặt.

Nhưng trên những vết thương đó bắt đầu có máu rỉ ra, dần dần biến thành màu tím đen, Quỷ Trảo là một trảo nhận có kịch độc, ngay cả Hàn Sâm đã tu luyện được cảnh giới Thanh Tao Thoát Tục của Băng Cơ Ngọc Cốt cũng thiếu chút nữa đã không đỡ được, thạch quỷ này hiển nhiên không có năng lực kháng độc.

Trong nội tâm Hàn Sâm cuồng hỉ, độc tính của Quỷ Trảo Điêu được lưu tại trên Quỷ Trảo, chuyện này rất có ích cho việc săn giết sinh vật thần huyết sau này, loại độc vật này rất có tác dụng, chỉ là thú hồn mang độc tương đối ít mà thôi.

Khi Hàn Sâm đang vô cùng hưng phấn, lại thấy thạch quỷ kia ngửa mặt lên trời gào thét, làn da bằng đá mạnh mẽ co rút lại, biến thành màu thép đen, nhìn có vẻ cứng rắn hơn rất nhiều, thế mà lại là trạng thái bạo tẩu.

Coong! Coong! Coong!

Hàn Sâm chém liên tục ba nhận, thế mà không thể chém rách được da của thạch quỷ kia, thạch quỷ cũng không ham chiến lập tức xoay người bỏ chạy.

Thật vất vả mới có cơ hội chém giết sinh vật thần huyết, sao Hàn Sâm có thể buông tha để nó đào tẩu, hắn liền dốc toàn lực đuổi theo thạch quỷ.

Đuổi theo một đoạn, đã thấy làn da thạch quỷ dần dần lộ ra màu tím, trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui vẻ, thạch quỷ tuy tiến vào trạng thái bạo tẩu, nhưng vẫn không thể loại bỏ độc tính lúc trước bị trúng.

Hàn Sâm càng nhanh chóng đuổi theo, thạch quỷ này chết chắc rồi, hiện tại lo lắng duy nhất của Hàn Sâm chính là gia hỏa này bị độc chết, không biết thịt của nó có thể ăn hay không.

Nhưng Hàn Sâm cũng không sợ độc, chỉ cần không ảnh hưởng tới hiệu quả tăng gen là được.

Khi đám Tiến Hóa Giả ở Tí Hộ Sở xông đến đây, Hàn Sâm đã đuổi theo con thạch quỷ kia chạy xa rồi, ngoại trừ Quan Đồng, cũng không có ai biết Hàn Sâm là ai.

- Người vừa rồi chém giết Dị Linh kia là ai, có ai biết không?

Sau khi đám dị sinh vật con thì trốn, con thì bị giết, đến khi mọi việc kết thúc Lý Luân mới giương giọng hỏi.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, người nào cũng có vẻ mờ mịt.

Bọn họ cũng rất muốn biết người kia là ai, dùng sức một mình có thể ám sát Dị Linh để cứu Tinh Luân Tí Hộ Sở, một thân một mình xông vào trăm vạn đại quân để chém giết thủ lĩnh quân địch, hình ảnh anh dũng và bá khí kia đã in sâu vào trong óc mỗi người.

- Ở Tinh Luân Tí Hộ Sở chúng ta có cường giả như vậy sao?

- Hình như từ trước tới nay chưa từng gặp qua.

- Nhìn người này còn rất trẻ.

- Rất muốn sinh khỉ con cho hắn.

- ...

Mặt Quan Đồng đỏ lên, sau nửa ngày không nói ra lời, cô muốn nói cô có biết Hàn Sâm, nhưng cô lại phát hiện mình còn không biết Hàn Sâm tên là gì, cũng không biết Hàn Sâm đến từ đâu, há to miệng, nhưng một chữ cũng không thể nói ra.

Lý Luân thấy không có người nào biết người nọ, không nói hai lời triệu hoán ra một vật cưỡi, đuổi theo hướng Hàn Sâm đã đi xa.

- Nhân vật như vậy, dù như thế nào cũng phải gặp một lần, cho dù chỉ hỏi được tên của hắn cũng tốt.

Lý Luân điều khiển vật cưỡi chạy như điên, cũng may trên đường đi có thể nhìn thấy dấu chân do thạch quỷ lưu lại, nên cũng không sợ đuổi nhầm phương hướng.

Hàn Sâm giữa chốn băng tuyết đuổi theo thạch quỷ hơn ba trăm dặm, con thạch quỷ trong trạng thái bạo tẩu kia cuối cùng bởi vì trúng độc quá sâu nên không chạy được nữa, Hàn Sâm điên cuồng vung trảo nhận, chém liên tục hơn 100 đao, mới có thể chém được đầu của nó xuống.

Kết quả này là bởi vì sau khi thạch quỷ trúng độc dẫn tới thể chất yếu bớt, nếu không sau khi nó tiến vào trạng thái bạo tẩu, da của nó thật sự quá cứng rắn, ngay cả binh khí thần huyết cũng khó chém được.

Săn giết thần huyết Thạch Giáp Yêu trong trạng thái bạo tẩu, đạt được thú hồn Thạch Giáp Yêu trong trạng thái bạo tẩu, không thể ăn thịt.

Trong đầu vang lên tiếng thông báo khiến Hàn Sâm hạnh phúc đến mức muốn cười thành tiếng, nữ thần may mắn vẫn luôn đứng về phía hắn, đến

không gian thứ hai Tí Hộ Sở săn giết ba con sinh vật thần huyết đều đã lấy được thú hồn, vận may này không phải người nào cũng có.

- Thạch Giáp Yêu, nếu như là áo giáp thì tốt rồi, có đao có giáp, mọi sự không lo.

Hàn Sâm vội vàng nhìn vào Hồn Hải của mình, chỉ thấy Thạch Giáp Yêu yên lặng ngồi xổm ở đó.

Thần huyết Thạch Giáp Yêu trong trạng thái bạo tẩu: thú hồn loại ma văn.

- Lại là thú hồn ma văn!

Hàn Sâm sau khi xem thì im lặng một hồi lâu, vừa rồi lấy được thú hồn Ma Huyết Điêu, hắn còn chưa biết rõ có tác dụng gì, thật không ngờ con thần huyết Thạch Giáp Yêu này cũng cho ra thú hồn ma văn.

Hàn Sâm triệu hoán Thạch Giáp Yêu ra, trên người lập tức xuất hiện một hình xăm như ác quỷ, nhìn cực kỳ hung ác.

Mà sau khu hình xăm thú hồn Thạch Giáp Yêu xuất hiện, Hàn Sâm thấy da toàn thân mình đều xuất hiện một ánh sáng thép đen lộng lẫy.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, triệu hồi ra Quỷ Trảo rồi chém hai cái xuống cánh tay của mình, chỉ nghe được tiếng kim loại va chạm vang lên trên cánh tay hiện ra ánh kim loại kia, vậy mà chỉ có ba vệt sáng mờ, nhưng không bị cắt vỡ.

- Ha ha, thật tốt… thật tốt quá…

Hàn Sâm liên tục chém mấy lần, kết quả đều như thế, khiến Hàn Sâm cuồng hỉ.

Ma văn thú hồn Thạch Giáp Yêu trong trạng thái bạo tẩu này, mạnh hơn thú hồn Ma Huyết Điêu không biết có tác dụng kia nhiều, đã có thú hồn ma văn này, chẳng khác nào hắn đã luyện được một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hộ thể cực mạnh, hơn nữa lại có thể tiếp tục sử dụng thú hồn áo giáp, thú hồn này tốt đến mức không còn lời nào để nói.

Mặc dù không đạt được áo giáp thú hồn như mong muốn, nhưng là kết quả này vẫn khiến Hàn Sâm khá hài lòng.

Tìm một nơi tránh gió, Hàn Sâm lấy thi thể Quỷ Trảo Điêu ở trên túi đeo lưng ra, cẩn thận lột da xương, dùng tuyết rửa sạch sẽ, dùng dao cắt mỏng da thịt mềm mại ra, chấm chút tương rồi trực tiếp bỏ vào trong mồm.

Nơi này đều là băng tuyết, ở gần đây ngay cả một cọng cỏ non cũng không có, thế nên đừng hy vọng có chuyện nhóm lửa nấu thịt.

Chương 489: Sàn Đấu Chính Thức

Cũng may thịt Quỷ Trảo Điêu ngọt ngon, cũng không có mùi tanh hôi gì, ngược lại có một vị thanh mát, cắt thành lát cắt, sau đó chấm chút tương, vị vô cùng tươi mới, không hề kém đồ biển.

Ăn thịt thần huyết Quỷ Trảo Điêu, thần gen +1.

Nghe tiếng thông báo liên tục vang lên, Hàn Sâm phi thường mừng rỡ, hai điểm thần gen đã có thể giúp hắn tăng thêm một điểm tố chất thân thể, nếu như Quỷ Trảo Điêu này có thể gia tăng 10 điểm thần gen, vậy sẽ là năm điểm tố chất thân thể.

Mới ăn được gần một nửa, đột nhiên thấy trên mặt tuyết có một thứ đang chạy như bay đến, chính là người đàn ông lúc trước ở Tinh Luân Tí Hộ Sở lấy một địch bốn vẫn không rơi vào thế hạ phong.

Hàn Sâm có chút kinh ngạc, không biết người đàn ông kia vì sao lại chạy tới đây.

Khi hắn còn đang nghi ngờ, đã thấy người đàn ông kia dừng lại ở nơi lúc trước Hàn Sâm chém giết Thạch Giáp Yêu trong chốc lát, sau đó lại lần theo dấu chân đi về bên này.

Hàn Sâm lập tức cảnh giác nhìn người đàn ông đang chạy như bay đến kia, không bao lâu sau đã thấy y tới.

- Anh bạn đừng hiểu lầm, tôi đuổi theo cậu cũng không có ác ý, chỉ là muốn kết giao một chút thôi.

Lý Luân nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức lộ ra vẻ vui mừng, nhanh chóng biểu lộ ý đồ đến đây của mình.

- Nếu như muốn cảm tạ tôi thì không cần.

Hàn Sâm nói ra.

- Nếu như chỉ vì cảm tạ cậu, tôi cũng không cần phải đau khổ đuổi theo hơn ba trăm dặm tới đây.

Lý Luân lớn tiếng nói.

- Vậy anh theo làm chi?

Hàn Sâm có chút tò mò nhìn Lý Luân.

- Khó gặp được người hợp mắt, không muốn bỏ qua một người bạn.

Lý Luân nghiêm túc nói ra.

- Bạn bè không phải nói ra là được.

Hàn Sâm vừa nói vừa ăn một miếng thịt.

- Tôi không nói, nhưng ít nhất tôi phải làm quen với cậu trước đã, người dưng đương nhiên không thể thành bạn được.

- Nói cũng có lý.

Lý Luân ngồi xuống đối diện với Hàn Sâm, Hàn Sâm và Lý Luân trò chuyện trong chốc lát, cảm thấy người này cũng rất được, tính tình hào sảng lại có trí tuệ, kiểu người như thế này rất dễ khiến người khác mất đi cảnh giác.

Tuy Hàn Sâm một mực bảo trì cảnh giác, nhưng cũng không khỏi bị người này thuyết phục bởi kiến thức và tài ăn nói, người này nhất định là xuất từ

danh môn.

Dựa vào lời kể của Lý Luân, Hàn Sâm biết đại khái tình thế ở nơi này, ở vùng băng tuyết này, Tí Hộ Sở của nhân loại có không ít, tổng cộng có hai ba mươi chỗ.

Nhưng đại bộ phận đều là đoạt từ thị giả Dị Linh hoặc kỵ sĩ Dị Linh, Tí Hộ Sở đoạt từ quý tộc Dị Linh chỉ có ba nơi, bị ba người khác nhau quản lý, cũng là tam đại thế lực ở vùng băng tuyết này, các Tí Hộ Sở nhỏ còn lại gần như bị tam đại thế lực này khống chế, Tinh Luân Tí Hộ Sở của Lý Luân chính là một trong ba Tí Hộ Sở có quy mô ở chốn băng tuyết này.

Ngoài ra chính là một tòa Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh, ngăn chặn con đường giữa vùng băng tuyết này với ngoại giới, tình huống nơi này mặc dù tốt hơn Nữ Thần Tí Hộ Sở của Hàn Sâm, nhưng vẫn là một khu vực tương đối độc lập, cũng không liên quan gì tới căn cứ cỡ lớn của nhân loại.

Lý Luân vẫn muốn tấn công Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh, mở rộng khu vực săn bắn ra ngoài, nếu không tài nguyên của khu vực này có hạn, muốn kiếm được thần gen đầy đủ thật sự quá khó khăn.

Thế nhưng chỉ dựa vào Tinh Luân Tí Hộ Sở thì căn bản không có khả năng phá được Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh, mà qua nhiều năm như vậy, nhân loại ở những Tí Hộ Sở vì tranh nhau tài nguyên dị sinh vật có hạn ở chốn núi tuyết này, cũng đã kết không ít cừu hận, rất khó có thể liên hợp lực lượng ở tất cả các Tí Hộ Sở của nhân loại để đánh hạ Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh.

Tuy sau khi Lý Luân nhận chức quản lý Tinh Luân Tí Hộ Sở, vẫn luôn nỗ lực thúc đẩy kế hoạch kết minh giữa ba Tí Hộ Sở lớn, nhưng đáng tiếc ân oán tích lũy trên trăm năm không phải dễ dàng có thể hóa giải được.

Hàn Sâm có chút bội phục cách nghĩ của Lý Luân và thành tựu mà y đạt được, nên đồng ý nếu như ngày sau Lý Luân thật sự có thể thuyết phục hai Tí Hộ Sở quy mô lớn kia cùng nhau đánh hạ Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh, đến lúc đó cũng có thể tính hắn một phần.

Hàn Sâm cũng biết tự lượng sức, tuy hắn đã chém giết hoàng tộc Dị Linh một lần, nhưng đó chỉ là tập kích bất ngờ, một lần có thể đắc thủ, sau này hoàng tộc Dị Linh kia đã có tâm phòng bị nên sẽ rất khó khăn.

Quyết đấu chính diện 1 vs 1, hắn chưa chắc đã là đối thủ của hoàng tộc Dị Linh kia, hơn nữa trong Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh đa số đều là sinh vật thần huyết, Hàn Sâm đối phó với một hai con còn có thể, nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể chạy trối chết thôi.

Cho nên muốn muốn đánh hạ Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh, một mình hắn khẳng định không được, nếu như Lý Luân thật sự có thể khiến ba nhà liên hợp cùng đánh hoàng tộc Dị Linh, Hàn Sâm đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội kiếm một chén canh.

Huống chi chỉ cần hắn lấy được Linh Hồn Chi Thạch, thì nhất định có thể có được con hoàng tộc Dị Linh kia, đó mới là thứ đáng giá nhất trong Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh.

Nhưng bởi như vậy, Hàn Sâm đại khái cũng biết tài nguyên dị sinh vật ở nơi này hầu như đều bị ba nhà phân chia, hơn nữa nơi này vốn cũng không có nhiều tài nguyên, hắn muốn săn được sinh vật thần huyết ở chỗ này chỉ sợ sẽ rất khó, trong thời gian ngắn muốn tăng lên điểm gen của mình lên là chuyện không thể nào.

Nghĩ một chút, Hàn Sâm cũng không tiếp tục săn bắn nữa, đi theo Lý Luân trở về Tinh Luân Tí Hộ Sở, mượn truyền tống trận trong Tí Hộ Sở để trở về Liên Minh.

Quỷ Trảo Điêu cuối cùng cũng không phụ hi vọng của Hàn Sâm, giúp Hàn Sâm gia tăng thêm 10 điểm thần gen, cộng với 2 điểm lúc trước Hàn Sâm đạt được, hiện tại thần gen của hắn đã đạt đến 12 điểm.

Lần này có thu hoạch như vậy, đã khiến Hàn Sâm phi thường hài lòng, hắn vốn không quá hi vọng có thể săn được sinh vật thần huyết có thể ăn, nhưng lần này lại là chuyện ngoài ý muốn.

Hiện tại điểm gen khẳng định là không thể gia tăng trong khoảng thời gian ngắn, Hàn Sâm dứt khoát không đi săn nữa, tranh thủ khoảng thời gian

trước khi đấu võ trong quân diễn ra, hắn muốn tập trung nghiên cứu luyện tập kỹ xảo trong Động Huyền Kinh.

Trải qua trận chiến ám sát hoàng tộc Dị Linh, Hàn Sâm lại có lĩnh ngộ mới đối với kỹ xảo Động Huyền Kinh, hắn hy vọng có thể thông qua đối chiến để tiếp tục củng cố độ thuần thục kỹ xảo Động Huyền Kinh.

Hàn Sâm nghĩ một chút, sau đó tới phòng thiết bị 3D để lên Internet, sau đó tới sàn đấu chính thức, trước kia hắn chưa tấn chức thành Tiến Hóa Giả, không vào được khu Tiến Hóa Giả chính thức, cho nên chỉ có thể đi tới dũng sĩ giác đấu.

Hiện tại hắn đã có thân phận Tiến Hóa Giả được chứng thực, có thể trực tiếp đăng nhập vào sàn đấu chính thức, đăng kí một tài khoản để đối chiến với toàn bộ Tiến Hóa Giả ở Liên Minh.

Hơn nữa đăng nhập trên sàn đấu chính thức còn có một lợi ích, tuy tài khoản trên sàn đấu chính thức có trí tuệ nhân tạo khống chế, căn cứ vào pháp luật Liên Minh, sẽ được bảo hộ lý lịch, rất ít có khả năng điều tra tin tức tư nhân, nhưng khi tiến vào sàn đấu, sẽ có dấu hiệu quý tộc.

Phong hào quý tộc khác nhau, trên cơ bản đều sẽ đối chiến với đối thủ có phong hào tương tự.

Hàn Sâm là quý tộc thần huyết, như vậy tại sàn đấu chính thức sẽ có dấu hiệu quý tộc thần huyết, như vậy đối thủ của hắn, đại bộ phận cũng sẽ là quý tộc thần huyết, còn có một phần nhỏ là những người khác có chiến tích cực kỳ tốt.

Nói cách khác, Hàn Sâm rất dễ gặp được cao thủ ở chỗ này, cho nên Hàn Sâm mới buông tha dũng sĩ giác đấu, trực tiếp lựa chọn tiến vào sàn đấu chính thức.

Khi Hàn Sâm đăng kí tài khoản, nghĩ một chút, hắn lại sử dụng tên Kim Tệ.

Thế nhưng sau khi đăng ký lại xuất hiện lời nhắc nhở tài khoản này đã tồn tại, sau đó Hàn Sâm lại viết thêm mấy chữ, biến thành Ta Là Kim Tệ, thế mà vẫn không có biện pháp sử dụng.

Chương 490: Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết

Hàn Sâm lại đổi mấy lần, kết quả là ngay cả "Kim Tệ 9527″ cũng bị nhắc nhở là đã có người sử dụng.

Hàn Sâm rất phiền muộn, mãi đến khi đổi tên tài khoản là "Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết" mới có thể đăng kí thành công, đăng nhập vào sàn đấu chính thức.

Sau khi tiến vào diễn đàn giả lập, trước ngực Hàn Sâm xuất hiện một tấm huy chương hình tròn tròn màu tím lóe sáng, đó là dấu hiệu của quý tộc thần huyết, người khác chỉ cần liếc qua liền có thể biết hắn là một quý tộc thần huyết, những người xung quanh thỉnh thoảng dùng ánh mắt hâm mộ nhìn hắn.

Thần huyết Tiến Hóa Giả ở thời đại này mặc dù nhiều hơn trước kia, nhưng vẫn có rất ít.

Hàn Sâm trực tiếp ngẫu nhiên lựa chọn đối thủ, rất nhanh đối thủ của hắn đã đến, quả nhiên thấy trước ngực đối phương cũng có huy chương quý tộc thần huyết, không khỏi có chút mừng rỡ.

Vương Đông Vân đánh giá đối thủ của mình, phát hiện tên tài khoản của đối phương lại là "Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết", khóe miệng không khỏi nhếch lên, sau đó lại nhìn thấy chiến tích của đối phương là 0 thắng 0 thua, khóe miệng không khỏi càng nhếch cao hơn.

- Còn Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết, một tên lính mới như mày, ngay cả tư cách bị Kim Tệ hành hạ đến chết cũng không có.

Vương Đông Vân liếm môi một cái, thầm nghĩ phải cho tên người mới này một bài học như thế nào, để hắn biết không phải tài khoản gì cũng có thể tùy tiện dùng.

Tệ thần vốn rất có danh tiếng, mày ăn theo thì được, nhưng giả bộ ngầu như vậy thì không đúng rồi, cái gì mà Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết, tao đây còn treo Tệ thần lên đánh đấy.

Vương Đông Vân mới trở thành thần huyết Tiến Hóa Giả gần hai năm, tự nhiên biết rõ đại danh của Kim Tệ, không có cách nào, khi đó Tệ thần thật sự quá hot, Vương Đông Vân không muốn biết cũng khó.

Hơn nữa Vương Đông Vân cũng được xem như một nửa fan hâm mộ của Hàn Sâm, vì thế y càng nhìn tên tài khoản này lại càng khó chịu.

Sau khi đối chiến bắt đầu, Vương Đông Vân không nói hai lời, trực tiếp sử dụng Bạo Liệt Quyền Pháp sở trường nhất của mình, chuẩn bị hành hạ tên lính mới hung hăng càn quấy dám vũ nhục Kim Tệ này đến chết.

Thế nhưng một quyền của Vương Đông Vân vừa mới đánh ra một nửa, lại đột nhiên phát hiện đối phương cũng đánh ra một quyền nhìn giống như không phải rất nhanh, nhưng y lại không thể không thu quyền rút lui, nếu không một quyền của mình còn chưa đập trúng đối phương, thì chính mình đã bị một quyền của đối phương đánh trúng rồi.

Vương Đông Vân chỉ có thể buồn bực thu quyền trước, đồng thời lui lại một bước, chuẩn bị tránh né một quyền này sau đó lại giáo huấn tên lính mới phách lối kia.

Thế nhưng sau khi một quyền này đánh tới, Vương Đông Vân lại kinh hãi phát hiện, y không còn có cơ hội xuất thủ, quyền của đối phương không ngớt đánh đến, khiến y có một loại cảm giác hít thở không thông, giống như mỗi một quyền đều không thể không ngăn cản không thể không lui, căn bản không có cơ hội hoàn thủ.

Không ngừng lui lại, Vương Đông Vân trong lúc bất tri bất giác đã thối lui đến biên giới chiến trường, rốt cuộc không thể lui được nữa, trực tiếp bị một quyền đánh bay.

Vương Đông Vân thật sự không thể tin, mình đối chiến với một tên lính mới, vậy mà lại bị đánh đến mức ngay cả một quyền cũng không thể đánh

ra, trong nội tâm hoàn toàn không thể chấp nhận kết quả này, lập tức lại gửi lời khiêu chiến tới đối phương.

Đối phương lựa chọn đồng ý, lần này mặc dù Vương Đông Vân rất muốn chủ độngra tay, nhưng rất nhanh sau đó, y đã rơi vào hoàn cảnh giống như ván trước, ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có, trực tiếp bị nghiền ép đánh bại.

Một lần nữa gửi lời mời đối chiến, nhưng lần này đối phương lại lựa chọn cự tuyệt, Vương Đông Vân không cam lòng muốn mời đối chiến một lần nữa, nhưng đối phương đã tiến vào một trận chiến khác, rõ ràng đối phương đã có một đối thủ mới.

Vương Đông Vân tìm gian phòng mà đối phương đang đối chiến, lựa chọn tiến vào để xem cuộc chiến, y muốn xem thử xem, đối phương vì sao có thể thắng y, còn thắng không minh bạch như vậy.

Rõ ràng tốc độ của đối phương không tính là nhanh, lực lượng cũng không thể nói là mạnh, nhưng lại có thể hoàn toàn nghiền ép y, thực không khoa học, Vương Đông Vân thua không cam lòng.

Vương Đông Vân nhìn đối thủ của Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết, là một kiếm thủ gọi là Ta Là Kiếm Thánh, có chiến tích hơn một ngàn trận thắng, hơn tám trăm trận bại, chiến tích coi như không tệ, còn là một người nhiều kinh nghiệm, chắc chắn sẽ không quá chênh lệch.

Ta Là Kiếm Thánh vừa ra tay, Vương Đông Vân đã biết phán đoán của mình không sai, kiếm pháp gọn gàng vừa nhanh vừa độc, nhìn cách y xuất thủ cũng biết được người này đã bỏ công sức để rèn luyện kiếm đạo.

Đổi thành Vương Đông Vân, đối mặt với kiếm pháp này, chỉ sợ cũng chỉ có một con đường là lui về phía sau tự bảo vệ mình thôi.

Thế nhưng lựa chọn của Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết lại khiến Vương Đông Vân phải mở to hai mắt để nhìn, hắn căn bản không có ý lui về phía sau, ngược lại còn xông lên, một quyền đánh về phía Ta Là Kiếm Thánh, một quyền này không thể xem như một quyền rất nhanh rất mạnh.

Theo Vương Đông Vân, Ta Là Kiếm Thánh tuyệt đối có thể chém một kiếm trúng Hàn Sâm trước, nhưng Ta Là Kiếm Thánh lại đột nhiên thu kiếm lui về phía sau, tránh được một quyền này của Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết.

Sau đó Vương Đông Vân giống như là đang xem một đoạn video chiếu lại vậy, Ta Là Kiếm Thánh quả thực chính là phiên bản của y, Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết một đường nghiền ép, ngay cả một kiếm hoàn thủ cũng không đánh ra được, bị áp chế từ đầu đến cuối, cuối cùng lại bị một quyền đánh bại.

- Không khoa học… chuyện này tuyệt đối không khoa học…

Vương Đông Vân gần như là nhảy dựng lên rồi kêu to, đến hiện tại hắn vẫn không hiểu, vì sao khi vừa bắt đầu Ta Là Kiếm Thánh lại thu kiếm lui về phía sau, cũng không hiểu tại sao Ta Là Kiếm Thánh thua, ở trong mắt hắn, Ta Là Kiếm Thánh rõ ràng có rất nhiều cơ hội phản kích.

Hơn nữa quyền pháp của Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết cũng không được tính là hoàn mỹ, thậm chí có thể nói là có rất nhiều sơ hở, chỉ cần bắt được bất kỳ một sơ hở nào, Ta Là Kiếm Thánh đều có thể chuyển bại thành thắng, nhưng hết lần này tới lần khác y lại không bắt được một sơ hở nào.

- Chẳng lẽ là do Ta Là Kiếm Thánh quá yếu? Đúng, nhất định là như vậy.

Vương Đông Vân nghĩ thầm ngay cả nhiều sơ hở như vậy cũng không bắt được, vậy Ta Là Kiếm Thánh này thật sự quá cùi bắp rồi, kiếm pháp mặc dù không tệ, nhưng đầu óc không dùng được.

Thế nhưng Vương Đông Vân đã quên lúc trước chính mình cũng bị nghiền ép đả bại giống như vậy, y cũng không có cảm giác do mình quá yếu, chỉ là không cam lòng.

Ta Là Kiếm Thánh cũng không cam lòng, gửi lời mời Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết tái chiến, y và Vương Đông Vân cảm thụ không quá khác nhau, thua thật sự quá không cam lòng.

Thế nhưng Hàn Sâm cũng không muốn tái chiến, hắn đang luyện tập kỹ xảo Động Huyền Kinh, tái chiến cùng một đối thủ mà mình đã đả bại cũng

không có bất kỳ ý nghĩa gì, hắn cần không ngừng khiêu chiến với các đối thủ khác nhau.

Từ sau khi đánh một trận với hoàng tộc Dị Linh xong, Hàn Sâm càng hiểu thêm một chút về kỹ xảo Động Huyền Kinh, kỹ xảo cũng không cần hoàn mỹ, trên thế giới vốn không có lấy yếu thắng mạnh chân chính.

Cái gọi là lấy yếu thắng mạnh, chẳng qua là để chỉ tới việc dùng ưu thế của mình để đánh bại đối phương có hoàn cảnh xấu, dùng cách nào mới có thể dùng ưu thế của mình để đánh bại đối phương trong hoàn cảnh xấu, đây mới chuyện Hàn Sâm cần nghiên cứu luyện tập.

Bản thân có thực lực có thể áp đảo đối phương là tốt nhất, nếu như không thể, vậy thì cần phải dùng ưu thế để chống lại, để mình dùng thế mạnh của mình để đả bại thế yếu của đối thủ, đây mới là vương giả chi đạo.

Hiện tại Hàn Sâm đang luyện tập đấy, chính là làm thế nào để lợi dụng bố cục có thể dùng ưu thế của mình chống lại thế yếu của địch nhân, cho dù thực lực tổng hợp của địch nhân mạnh hơn hắn, nhưng xét về một bộ phận, hắn cũng có thể dùng thế mạnh của mình để áp thế chỗ yếu của đối phương, thời gian dần qua khiến đối thủ mạnh suy yếu, cuối cùng đạt tới mục đích lấy yếu thắng mạnh.

Vương Đông Vân không cam lòng liên tục xem Hàn Sâm đối chiến, rất nhanh sau đó y liền phát hiện, Ta Là Kiếm Thánh trước đó thất bại, cũng không phải bởi vì y yếu, mà là do Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết quá mạnh mẽ.

Liên tục chiến đấu với hơn mười đối thủ, Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết đều dùng cùng một tiết tấu để nghiền ép đối thủ, quả thực không khoa học đến mức khiến người ta phải hoài nghi nhân sinh.

- Hắn không phải chính là Tệ thần đấy chứ?

Trong đầu Vương Đông Vân đột nhiên g xuất hiện một suy nghĩ như vậy.

Chương 491: Vua Đã Trở Về

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, sau đó lại không thể kìm chế, Vương Đông Vân trực tiếp quay lại cảnh những trận đối chiến tiếp theo của Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết lại.

Lại xem thêm mấy trận, Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết đột nhiên rời khỏi diễn đàn giả lập, không tiếp tục đối chiến nữa, Vương Đông Vân xem lại videos mình vừa quay được mấy lần.

Vương Đông Vân càng xem càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, mỗi một tràng đối chiến Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết đều nghiền ép đối thủ, khiến đối phương gần như không có một chút cơ hội hoàn thủ nào.

- Gia hỏa này rất có thể chính là Tệ thần…

Vương Đông Vân càng xem càng hưng phấn, tuy bên trong Tiến Hóa Giả có rất nhiều cao thủ, nhưng có thể liên hệ tới hai chữ Kim Tệ, ngoại trừ Tệ thần thì y thật sự không nghĩ ra người khác.

Nhưng Vương Đông Vân cũng không dám khẳng định Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết chính là Tệ thần, do dự một chút, Vương Đông Vân phát mấy video quay lại cảnh chiến đấu đến trang chủ chính thức với tiêu đề "Hư hư thực thực Tệ thần lại hiện ra, nghiền ép tất cả".

Bởi vì quá lâu rồi không có tin tức Tệ thần, khi đoạn video này vừa được phát lên cũng không có quá nhiều người chú ý.

Nhưng lại có một người vẫn luôn chú ý tin tức về Tệ thần, người kia chính là người dẫn chương trình Phương Minh Toàn.

Hiện tại Phương Minh Toàn đã là người dẫn chương trình kỳ cựu của Hoa Tinh, tiết mục mà y chủ trì đều có tỉ suất người xem không tệ, một chuyên mục gần đây nhất mỗi một lần phát sóng đều có cả trăm triệu người xem ở trong Liên Minh, có thể tính là một trong những chuyên mục đứng đầu Liên Minh.

So với thời điểm chán nản trước kia, lúc này Phương Minh Toàn có thể nói là đường làm quan rộng mở, đã trở thành đại minh tinh rồi.

Nhưng Phương Minh Toàn vẫn luôn nhớ mãi không quên Tệ thần, chính là người đã giúp ý thành công xoay người trở nên giàu sang phú quý, y vẫn luôn chú ý tin tức có liên quan đến Tệ thần.

Chỉ tiếc hai năm gần đây Hàn Sâm không sử dụng thân phận Tệ thần, mặc dù Phương Minh Toàn có tâm chú ý nhưng cũng không thể làm gì, y căn bản không có tin tức về Tệ thần.

Hôm nay Phương Minh Toàn giống như thường ngày, dùng Tệ thần làm từ khóa, ở trên Internet tìm tòi tin tức mới nhất liên quan tới Tệ thần.

Vừa tìm tòi vừa suy nghĩ:

- Tệ thần à Tệ thần, cậu cũng đã tấn chức tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở hai ba năm rồi chứ, với bản lãnh của cậu, gen của cậu ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở có lẽ cũng đã tăng lên, cũng nên xuất hiện rồi.

Đến khi Phương Minh Toàn nhìn thấy một tin với tiêu đề "Hư hư thực thực Tệ thần lại xuất hiện, nghiền ép tất cả", tiện tay ấn vào để xem.

Đã hai ba năm rồi, y đã nhìn không ít tin tức có tiêu đề văn vẻ và hình ảnh như vậy, thậm chí còn có một số tiêu đề còn khoa trương hơn tin tức này nhiều, cái gì mà "Chân tướng Tệ thần trầm luân, hóa ra là bởi vì trong đêm đã có bóng hồng…", "Tệ thần mất tích, bốn ngày ba đêm sa đọa", đều là tiêu đề đính loạn, căn bản không có nội dung thực chất.

Thế nhưng khi Phương Minh Toàn nhìn tới đoạn video này, sắc mặt lại dần dần ngưng trọng, thân thể kích động đến mức muốn run rẩy.

Tuy người trong video sử dụng khuôn mặt mô hình của hệ thống, chỉ có thể nhìn thấy tên tài khoản là Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết, còn lại nhìn không ra dáng vẻ trông như thế nào.

Thế nhưng Phương Minh Toàn lại có một cảm giác, người này chính là Tệ thần, Phương Minh Toàn nghiêm túc xem xong đoạn video, không khỏi sợ

hãi than nói:

- Tệ thần chính là Tệ thần, cho dù đã trở thành Tiến Hóa Giả, thế mà vẫn hoàn toàn xứng đáng là đại thần đỉnh cấp, quyền pháp như vậy quả thực là chưa từng thấy.

Gần như không chút do dự, Phương Minh Toàn trực tiếp biên tập lại đoạn video này, sau đó chuẩn bị muốn phát trong tiết mục của mình.

- Tiểu Lưu, cậu sắp xếp một chút, chủ đề đã chuẩn bị cho hôm nay chuyển đến kỳ sau nhé.

Phương Minh Toàn gọi điện dặn dò trợ lý.

Tuy trong lòng Tiểu Lưu có nghi hoặc, vì sao Phương Minh Toàn lại đột nhiên muốn đổi chủ đề, chủ đề này là do Phương Minh Toàn tự mình chuẩn bị gần một tháng đấy, thế mà giờ nói đổi là đổi luôn.

Chẳng qua hiện nay Phương Minh Toàn đã hot tới mức không thể hot hơn, cho dù là trạm trưởng Hoa Tinh đứng trước mặt Phương Minh Toàn, cũng cả ngày cười ha hả không ngậm miệng được, mở miệng một tiếng là kêu Phương lão đệ, giống như việc đổi chủ đề này, Phương Minh Toàn chỉ cần nói một lời là có thể quyết định, ngay cả báo cáo với trạm trưởng cũng không cần.

- Phương lão sư, vậy kỳ này chúng ta chuẩn bị về chủ đề gì?

Tiểu Lưu sắp xếp xong xuôi chuyện đổi chủ đề rồi mới hỏi Phương Minh Toàn.

- Tệ thần.

Phương Minh Toàn chỉ nói hai chữ.

...

Phương Minh Toàn trong chuyên mục của mình có phát ra một đoạn video, sau đó dùng một lời tràn đầy kích động tuyên bố Tệ thần trở về, tin tức này giống như một quả boom trong cộng đồng Tiến Hóa Giả của Liên Minh, trở

thành chủ đề nóng của rất nhiều người, dù sao chuyên mục của Phương Minh Toàn có tỉ suất người xem lên đến trăm triệu người đấy.

- Thật hay giả vậy, người này thật sự là Tệ thần sao?

- Hắn tên là Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết, nhìn có vẻ giống kẻ địch của Tệ thần hơn.

- Quyền pháp này 666, giống như bật hack vậy, làm sao làm được thế?

- Ôi đại Tệ thần v587, nghiền ép tất cả.

- Vua của tôi, rốt cục ngài cũng trở về rồi, chờ ngài thật lâu, mời nhận đầu gối của tôi.

- Vương cái gì, trước kia hắn chưa thành Tiến Hóa Giả cũng chưa chắc thắng được Lâm Phong, huống chi hiện tại ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, hắn mới đi vào mấy năm? Dù có cường thịnh trở lại thì có thể mạnh đến mức nào chứ, Tiến Hóa Giả có thể hành hạ hắn đến chết nhiều lắm.

- Biến, Tệ thần của tao dù ở đâu cũng đều là vô địch, lầu trên biết gì mà nói.

- Huynh đệ lầu trên đừng quá kích động, Tệ thần có mạnh hay không trong video đã rất rõ ràng rồi, đối thủ của hắn cũng là quý tộc thần huyết, kết quả không phải vẫn bị Tệ thần trực tiếp nghiền ép hay sao.

- Đúng đấy, thực lực vua của tôi không cần phải nói đâu.

- Ha ha, hy vọng có thể lại nhìn thấy Tệ thần chiến đấu.

- Chờ lâu như vậy, rốt cục đã gặp được vua rồi.

- Tệ thần, em muốn sinh bảo bảo với anh.

- Đây có phải là Tệ thần hay không còn rất khó nói, mọi người cũng quá gấp gáp rồi.

- Đối chiến trên diễn đàn chính thức mà, đi xem chẳng phải sẽ biết sao, có vẻ đã đánh rất nhiều trận.

...

Vì vậy, rất nhiều người đều tràn vào diễn đàn sân đối chiến chính thức, hơn nữa rất nhiều người đều thử kết bạn với Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết.

Khi Hàn Sâm lên sân đối chiến một lần nữa, nghe thấy tiếng thông báo xin kết bạn với mình vang lên không ngừng, quả thực giống như tiếng còi xe cứu hỏa vậy.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, số lượng người xin kết bạn vói mình đã đạt tới ngàn vạn người, căn bản không biết rõ có bao nhiêu người, khiến hắn càng hoảng sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng nhiều người như vậy, hắn cũng không thể đi xem từng người, đành phải cự tuyệt toàn bộ, sau đó cài đặt chế độ không tiếp nhận lời mời kết bạn, kể từ đó thế giới mới yên tĩnh trở lại.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?

Hàn Sâm lên Internet xem tin tức, lập tức hiểu được xảy ra chuyện gì, không khỏi có chút dở khóc dở cười, đồng thời cũng cảm thán Phương Minh Toàn này và hắn thật là có duyên, có thể nghĩ đến hắn chính là Kim Tệ, nhưng đúng mà Phương Minh Toàn đã đoán đúng rồi.

Hàn Sâm cũng không muốn giải thích, yên lặng lựa chọn đối thủ ngẫu nhiên để đối chiến.

Trong khoảnh khắc Hàn Sâm tiến vào trận đối chiến, số người xem trong gian phòng của hắn lập tức đạt đến hạn mức cao nhất, thật sự có quá nhiều người tiến vào xem cuộc chiến, rất nhiều người đều đồng thời lựa chọn đi vào phòng, kết quả có người tiến vào, có người lại nhận được thông báo số người xem trong phòng đã đạt tới hạn mức cao nhất, không thể đi vào phòng.

Chương 492: Thái Âm Huyền Nguyệt Đao

Sau khi Tiến Hóa Giả đối chiến với Hàn Sâm tiến vào sân đối chiến, nhìn tới khán giả đang ngồi đầy phía trên, tất cả đều là người, không biết đã xảy ra chuyện gì, đầu óc có chút không hiểu, thoáng cái đã đứng ngây ra ở đó.

Vương Tốn là thần huyết Tiến Hóa Giả, tuy cũng coi như có chút danh khí, nhưng chưa từng nhận được đãi ngộ như vậy, hạn mức cao nhất cho người xem cuộc chiến ở nơi này là mấy triệu người đấy, thế mà trong nháy mắt đã chật ních, chuyện này quả thực quá dọa người.

- Chuyện này rốt cuộc là sao vậy? Chẳng lẽ đêm qua mình nhìn lén Tiểu Thị bị người ta phát hiện, chụp được rồi phát lên Internet à? Không đúng, như thế cũng không thể có nhiều người nhàm chán đến vây xem như vậy.

Vương Tốn đang nghi ngờ, thời gian đếm ngược để bắt đầu đối chiến đã chấm dứt.

Đi vào trong sân đấu võ, Vương Tốn thấy đối thủ của mình, đột nhiên nghĩ đến:

- Đối thủ của mình không phải là một danh nhân chứ? Cho nên mới có nhiều người đến xem như vậy.

Nghĩ tới đây, Vương Tốn vội vàng nhìn nhìn chiến tích của đối phương, mới chỉ có hai mươi mấy trận, nhưng đều là toàn thắng.

- Nhất định là danh nhân, lần này cơ hội của mình đến rồi, tiêu diệt người này, chẳng phải mình sẽ nhất chiến thành danh ư?

Trong lòng Vương Tốn hưng phấn, không nói hai lời, trực tiếp cầm hai đao, toàn lực bổ tới đối phương.

Động tác này của Vương Tốn khiến đám người xem cuộc chiến đều có chút giật mình.

Hai đạo của Vương Tốn cong như lưỡi liềm, đao pháp mang theo lực đạo xoay tròn mãnh liệt, chính là Thái Âm Huyền Nguyệt Đao vô cùng nổi danh, đao pháp này trong đao kỹ dành cho Tiến Hóa Giả có thể là nổi tiếng khó luyện.

Thái Âm Huyền Nguyệt Đao yêu cầu người luyện đao có một loại thiên phú đặc thù, loại thiên phú này gọi hai tay, nghe có vẻ rất kỳ quái, có ai mà không có hai tay chứ?

Nhưng loại thiên phú này không phải chỉ là chuyện có được hai tay, người bình thường không phải thuận tay trái thì là thuận tay phải, cho dù là sau này luyện tập dùng tay kia, nhưng bản năng vẫn thiên hướng về tay thuận lúc đầu của mình hơn.

Có rất ít người lúc đầu không có thiên hướng gì, trong ngàn vạn người cũng chưa chắc đã có một, cho nên cơ sở yêu cầu để tu luyện Thái Âm Huyền Nguyệt Đao cũng rất cao, người có thể luyện được cực nhỏ.

Nhưng sau khi luyện thành Thái Âm Huyền Nguyệt Đao xác thực sẽ có uy lực cực lớn, một người sử dụng song đao không thua gì hai người đồng thời dùng đao, lấy một chọi hai cũng không có vấn đề gì cả, dưới tình huống 1 đấu 1 lại càng chiếm ưu thế.

Có cùng một mức tố chất thân thể và trình độ đao thuật, bình thường sẽ không có ai có thể thắng người đã luyện thành Thái Âm Huyền Nguyệt Đao, cho dù cùng sử dụng song đao, nhưng cũng không thể so sánh với Thái Âm Huyền Nguyệt Đao.

Người đến xem Tệ thần cũng không nghĩ tới, Tệ thần tùy tiện chọn ngẫu nhiên một đối thủ, lại chọn được người đã luyện thành Thái Âm Huyền Nguyệt Đao.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã bình thường trở lại, Tệ thần cũng là quý tộc thần huyết, đối thủ của hắn làm sao có thể là kẻ yếu, tuy Tệ thần rất mạnh,

nhưng đối thủ của hắn đều là quý tộc thần huyết bên trong Tiến Hóa Giả, khẳng định đều là những người trên thân mang tuyệt kỹ.

- Mọi người đoán Tệ thần có thể thắng hay không?

- Còn phải đoán sao? Tệ thần tất thắng.

- Tôi thấy chưa chắc đi? Thái Âm Huyền Nguyệt Đao cũng không dễ dàng ứng phó như vậy, hơn nữa Tệ thần tối đa cũng chỉ mới tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở được hai ba năm, độ hoàn thành gen của hắn sẽ không quá cao.

Người xem cuộc chiến ầm ĩ nghị luận, mà Vương Tốn đã triển khai Thái Âm Huyền Nguyệt Đao pháp, trực tiếp giết tới Hàn Sâm.

Nhưng phản ứng của đối thủ lại làm Vương Tốn ngây ra một lúc, y chưa từng thấy qua người nào cướp tấn công với Thái Âm Huyền Nguyệt Đao của y, hơn nữa đối thủ căn bản không sử dụng vũ khí, tay cũng không đeo găng tay mà tấn công tới.

- Hắc hắc, dám xem thường anh đây, anh sẽ để chú biết chỗ lợi hại của Thái Âm Huyền Nguyệt Đao.

Vương Tốn lập tức tăng lực lượng lên song đao, muốn một lần chém giết đối thủ, sau đó mình sẽ thật sự thành danh rồi.

Nhưng đao của y còn chưa chém tới trên người đối thủ, lại thấy song quyền của đối thủ tuy đánh tới y, nhưng thân thể lại là quỷ dị chuyển sang bên cạnh, tạo ra một cảm giác quỷ dị, khiến Vương Tốn trong lúc nhất thời có chút không biết nên phản ứng thế nào.

- Tiểu tử này có chút cổ quái, trước nhìn một chút rồi nói sau.

Vương Tốn nghĩ hay cứ thu đao rút lui lại một bước, muốn nhìn rõ ràng quyền pháp của đối phương rốt cuộc là thế nào.

Thế nhưng y vừa lui lại một bước thì sẽ không còn có cơ hội thứ hai, song quyền của Hàn Sâm cuồn cuộn không dứt đánh ra, có cảm giác tương tự với Xỉ Luân Kiếm Pháp, chiêu thuật kết hợp quá chặt chẽ, một quyền hợp với

một quyền toàn bộ tấn công về chỗ yếu của Vương Tốn, khiến Vương Tốn không thể không vội vàng đón đỡ bảo vệ, căn bản không có thời gian và cơ hội hoàn thủ.

Bành!

Tói cuối cùng Vương Tốn không thể thật sự chém ra một đao, đã bị Hàn Sâm đánh bại.

Vương Tốn vừa hận vừa tức, hận đao đầu tiên của mình đã không kiên trì, nếu không dù như thế nào cũng sẽ không bị đánh tới tình trạng này.

- Ha ha! Quả nhiên là Tệ thần, quyền pháp này thật sự vô địch.

- Thật sự giống như đúc với cảnh trong video, ngẫu nhiên lựa chọn đối thủ, không có khả năng giả bộ.

- Vua của tôi quá mạnh mẽ.

- 666.

- Tệ thần hại tôi thảm quá, tôi bỏ ra hai mươi năm thời gian, cuối cũng cũng học xong 12345678910, nhưng từ khi gặp Tệ thần, tôi lại chỉ biết 666 thôi.

- Quyền pháp này thật là không có người nào địch nổi, cũng chỉ có Tệ thần mới có thể chơi như vậy.

- Vương vẫn đúng là Vương, ai còn dám nói Tệ thần đã sa sút?

...

Hàn Sâm không để ý đến đám người xem cuộc chiến, trực tiếp lựa chọn đối thủ ngẫu nhiên.

Hàn Sâm vừa động, những người xem cuộc chiến đó đều tiến vào phòng, hy vọng có thể may mắn được đối chiến với Hàn Sâm.

Khi Hàn Sâm lần nữa đi vào phòng, những người không được chọn để đấu với hắn lại lập tức lựa chọn tiến vào gian phòng của hắn để xem cuộc chiến,

chỉ trong nháy mắt, gian phòng lập tức chật ních.

Lúc Phương Minh Toàn nhận được tin tức cũng tiến vào, vừa quan sát vừa trực tiếp trận đối chiến này trong chuyên mục của mình.

Đây chỉ là một trận đối chiến thông thường, không phải trận đấu nào, hơn nữa còn là ngẫu nhiên chọn đối thủ, cho dù như thế, người xem vẫn đang điên cuồng tăng vọt, người xem online trong mấy phút đồng hồ cũng đột phá ngàn vạn, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên, thoạt nhìn muốn đột phá trăm triệu cũng không cần quá nhiều thời gian.

- Thật không dễ dàng, cuối cùng cũng thấy Tệ thần rồi.

- Bạn cũng không chen vào được à?

- Đúng vậy, có quá nhiều người muốn xem Tệ thần đối chiến rồi.

- Hắc hắc, lúc chúng ta ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, Tệ thần chính là tín ngưỡng cấp đại thần đấy, hiện tại chúng ta đã thành Tiến Hóa Giả, đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở, Tệ thần vẫn vô địch.

- Tôi chỉ thích nhìn vua của tôi hành hạ người khác.

- Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết, danh tự thật trào phúng, chỉ có Tệ thần mới có thể hành hạ chính mình đến chết.

- Mau nhìn xem đối thủ của Tệ thần là ai.

- A, thật lớn, đây là đi chỉnh hình hả?

- Ồ! Thật sự rất lớn!

- CMN, cái này mới là sóng lớn chân chính này.

...

Chỉ thấy đối diện với Hàn Sâm, một phụ nữ vóc người cao gầy đi ra, hai chân thon dài tự nhiên không cần phải nói, bộ ngực cao vút đã đạt đến mức độ nghịch thiên, mặc kệ người nào nhìn thấy cô lần đầu tiên, tất cả lực chú

ý đều bị ngực của cô hấp dẫn, sau đó mới chú ý đến dáng người của cô cũng không tệ.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua đối thủ của mình, lần đầu tiên cũng bị chỗ lớn kinh người kia hấp dẫn, cũng may lực ý chí của hắn kiên định hơn người bình thường rất nhiều, chỉ nhìn thoáng qua sau đó đã nhìn về phía thông tin của đối thủ, chỉ thấy tài khoản của cô là "Không Hiểu Tốt Biết Bao Nhiêu".

Chương 493: Ủy Khuất

Không Hiểu Tốt Biết Bao Nhiêu giống như Vương Tốn, đều bị dọa sợ, cô cũng không biết chuyện Tệ thần, cho nên căn bản không có tâm lý phòng bị.

Nhưng đối thủ có thể chọn ngẫu nhiên để đấu với Hàn Sâm, vốn không có một kẻ nào yếu, sau khi chỉ hơi hơi biến sắc, Không Hiểu Tốt Biết Bao Nhiêu đã bình tĩnh trở lại, bày ra thế phòng thủ, cùng đợi đối thủ tiến công, thoạt nhìn tuyệt không khẩn trương.

Người xem cuộc chiến trong phòng và những người xem qua chuyên mục trực tiếp của Phương Minh Toàn đều cảm thấy kinh ngạc với biểu hiện của mỹ nữ này, đột nhiên đối mặt với trường hợp như vậy, lại có thể trấn định tự nhiên, trong nháy mắt đã khôi phục bình tĩnh, người bình thường không thể làm được.

- Như Phong Tự Bế, đây là Thiết Bích Quyền của Thái Thú Vọng.

Phương Minh Toàn nhận ra quyền pháp mỹ nữ kia bày ra, hưng phấn giải thích:

- Tin tưởng mọi người đều không xa lạ gì với Thái Thú Vọng, nghị viên cấp Bán Thần ở thượng nghị viên, Thiết Bích Quyền là quyền pháp được xưng là thiên hạ mạnh nhất phòng ngự, trận này đáng xem rồi, quyền pháp công kích mạnh nhất đối mặt với quyền pháp phòng ngự mạnh nhất, rốt cuộc là

mũi thương nhọn hay lá chắn vững đây? Chúng ta mỏi mắt mong chờ trận đấu giữa mũi thương cùng lá chắn đi.

- Oa, mỹ nữ gợi cảm này là người Thái Thú gia à?

- Hung khí thế kia, tôi nhìn thấy sẽ trực tiếp đầu hàng, Thiết Bích Quyền thật sự rất lợi hại.

- Còn phải đợi đầu hàng, trực tiếp quỳ lạy rồi.

- Lần này sợ là Tệ thần gặp phiền toái rồi, Thiết Bích Quyền thật sự rất lợi hại, trước kia tôi có gặp một lần, một Tiến Hóa Giả bị sáu người vây công, kết quả sáu người kia đều không thể phá vỡ thế phòng ngự của người đó.

- Hay, có trò hay.

Hàn Sâm nhìn thấy thủ thế của mỹ nữ gợi cảm, hai mắt không khỏi sáng lên, hắn đã đấu hơn hai mươi trận, vẫn chưa gặp được người nào tinh thông thủ thế, người này khiến Hàn Sâm cảm thấy vô cùng hứng thú.

Không chút do dự, Hàn Sâm trực tiếp đánh tới một quyền, trong thiên hạ không có phòng ngự hoàn mỹ tuyệt đối, giống như tiến công của Hàn Sâm cũng không thể không có sơ hở.

Nếu như là hai người có thực lực tương đương đối chiến, cũng chỉ có thể đợi đối phương phạm sai lầm mới có cơ hội thắng. Bất động sẽ không phạm sai lầm, người chủ động xuất kích bình thường dễ phạm phải sai lầm hơn, lại càng dễ thua trận hơn.

Thiết Bích Quyền không chỉ là quyền pháp có tính phòng ngự, mà còn là quyền pháp phản kích, Không Hiểu Tốt Biết Bao Nhiêu tự nhiên biết rõ đạo lý trong đó, cho nên khi cô nhìn thấy Hàn Sâm lại khinh suất chủ động xuất kích, không khỏi hơi có chút khinh thị Hàn Sâm.

Mặc dù có chút khinh thị, nhưng không có nghĩa là Không Hiểu Tốt Biết Bao Nhiêu sẽ chủ quan, trái lại, phòng thủ chi đạo tối kỵ nhất là chủ quan, người của Thái Thú gia đương nhiên sẽ không phạm phải loại sai lầm cấp thấp này.

Mỹ nữ gợi cảm cũng sẽ không phạm sai lầm như vậy, dựa theo thủ thế Thiết Bích Quyền, đã ngăn được Hàn Sâm tiến công.

Hai quyền đụng nhau, thân thể song phương đều chấn động, Hàn Sâm không thể chiếm được tiện nghi, lực lượng của mỹ nữ gợi cảm cũng không yếu hơn Hàn Sâm.

Hàn Sâm vốn cũng không tính toán dùng lực để thủ thắng, mục đích của hắn là luyện tập kỹ xảo Động Huyền Kinh, nếu hắn dùng sức mạnh để thắng thì sẽ không có bất kỳ chỗ tốt nào, huống chi lực lượng của hắn cũng không thể so với mỹ nữ gợi cảm.

Sau khi một quyền va chạm, song quyền của Hàn Sâm liên miên bất tận tấn công về phía mỹ nữ gợi cảm, mỹ nữ gợi cảm vung quyền đón đỡ, nhưng lại phát hiện quyền đâu của đối phương không có lực lượng, dĩ nhiên là một hư quyền.

Nếu như một người dùng toàn lực đánh ra một quyền, như vậy nếu hắn muốn nửa đường thu hồi hoặc thay đổi phương hướng sẽ rất khó khăn, mà ngay từ đầu đã giữ lại lực lượng để khống chế cánh tay và nắm tay, dĩ nhiên có thể tùy thời thay đổi phương hướng công kích quyền đầu, đây cũng chính là đạo lý vận dụng Hắc Bạch Quyền trong thực chiến.

Mỹ nữ gợi cảm dùng thủ thế, vốn cho rằng chặn được một quyền của Hàn Sâm, lại đột nhiên phát hiện đây chỉ là một hư quyền, trong nháy mắt khi hai quyền tiếp xúc, quyền của Hàn Sâm đã thay đổi phương hướng, công kích tới vị trí khác trên người mỹ nữ gợi cảm.

Nếu như đổi thành người khác, đối diện với một quyền cấp tốc thay đổi như vậy nhất định sẽ không kịp phòng thủ, nhưng mỹ nữ gợi cảm bước ra một bước, vòng eo thoáng uốn éo, chuyển động cánh tay của mình, cứ thế chặn lại một quyền của Hàn Sâm.

Thế nhưng một quyền này của Hàn Sâm vẫn là hư quyền, không đợi đến khi đụng phải cánh tay của mỹ nữ gợi cảm, một quyền này lại giống như linh xà vậy, đánh một quyền tới bụng dưới của mỹ nữ gợi cảm.

Thiết Bích Quyền không hổ là quyền pháp phòng thủ mạnh nhất thiên hạ, khuỷu tay của mỹ nữ gợi cảm thuận thế hung hăng đánh tới, dường như muốn đỡ lấy một quyền này của Hàn Sâm.

Thế nhưng ai ngờ được một quyền này của Hàn Sâm vẫn là hư lực, lại một lần nữa thay đổi hướng quyền.

Hai người liên tục biến ảo quyết đấu, khiến người xem hoa cả mắt.

- CMN, Tệ thần vận dụng Hắc Bạch Quyền thật sự quá tuyệt, căn bản không nhìn ra là không dùng sức, tôi còn tưởng rằng là ba quyền toàn lực đấy, đổi lại nếu tôi là Không Hiểu Tốt Biết Bao Nhiêu, sớm đã bị đánh bay rồi.

- Tấn công đặc sắc, phòng thủ tuyệt diệu, Tệ thần gặp phiền toái rồi.

- Thật không hỗ là Thiết Bích Quyền của Thái Thú gia, quyền pháp phòng thủ này quả thực chính là tường đồng vách sắt.

- Quá kịch tích! Quá kịch tính!

Thế nhưng sự thật lại không đơn giản giống như những gì người xem nhìn thấy, hiện tại mỹ nữ gợi cảm vô cùng tức giận, cô phát hiện mình bị đối phương coi thường.

Đối phương biết rõ cô am hiểu phòng thủ, cho nên liên tục sử dụng hư quyền để trêu đùa cô, giống như là chắc chắn cô chỉ biết phòng thủ sẽ không phản kích, nếu như vừa rồi mỹ nữ gợi cảm không quan tâm tới bất luận một hư quyền nào của Hàn Sâm, trực tiếp đánh tới Hàn Sâm một quyền, chỉ sợ Hàn Sâm đã trực tiếp bị đánh bay.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác Hàn Sâm chỉ sử dụng hư quyền, nhưng lại thành công đùa bỡn mỹ nữ gợi cảm, điều này tự nhiên khiến mỹ nữ gợi cảm rất tức giận.

- Thiết Bích Quyền của Thái Thú gia không chỉ đơn giản là phòng thủ như vậy.

Trong nội tâm mỹ nữ gợi cảm vô cùng tức giận, ánh mắt nhìn chòng chọc vào quyền của Hàn Sâm, chuẩn bị đợi đến khi Hàn Sâm lại đánh ra hư quyền, cô sẽ trực tiếp đánh tới một quyền tiêu diệt hắn.

Thế nhưng mà diễn biến kế tiếp khiến mỹ nữ gợi cảm phải ủy khuất đến mức muốn khóc.

Hàn Sâm liên tục đánh cho mười tám hư quyền, mỹ nữ gợi cảm lại không dám khẳng định hắn đánh ra là hư quyền, cho nên một mực không dám phản kích.

Cứ như vậy, mỹ nữ gợi cảm bị Hàn Sâm liên tục đùa bỡn mười tám lần, cuối cùng nhịn không được bạo phát, khi Hàn Sâm lại đấm ra một quyền, cô không chút do dự cũng đánh một quyền tới Hàn Sâm.

Bành!

Trên mặt mỹ nữ gợi cảm là vẻ không cam lòng, phẫn nộ, khuất nhục, nhiều nhất là ủy khuất, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, sắp nhịn không được muốn chảy xuống.

Cô nhịn mười tám lần, bị đùa bỡn mười tám lần, cuối cùng quyết định phản kích, kết quả lại phát hiện một quyền này của đối thủ lại là thực quyền.

Một quyền toàn lực tự nhiên vừa nhanh vừa mạnh hơn một quyền ra sau của cô, không đợi cánh tay của cô hoàn toàn mở ra, đã bị một quyền của Hàn Sâm đánh vào trên người.

Ngay cả người xem cuộc chiến, cũng nhịn không được oán trách Hàn Sâm thật sự quá tàn nhẫn, tại sao có thể bắt nạt một mỹ nữ như vậy, huống chi còn là một mỹ nữ gợi cảm.

Thế nhưng Hàn Sâm không suy nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ muốn phá giải thủ thế Thiết Bích Quyền, thủ thế của Thiết Bích Quyền quá hoàn mỹ, chính diện căn bản không có khả năng phá vỡ, chỉ có dùng hư thật chi đạo để dụ dỗ mỹ nữ gợi cảm phạm sai lầm, hắn mới có cơ hội phá vỡ Thiết Bích Quyền.

Nếu như tâm tính của mỹ nữ gợi cảm đủ cứng cỏi, một mực thủ mà mà không động, Hàn Sâm là người chủ động xuất kích, sớm muộn cũng sẽ lộ ra sơ hở. Dù sao động cũng không bằng tĩnh, người động trong quá trình đánh lâu dài sẽ luôn thua thiệt, chỉ cần chịu đựng thêm thì phần thắng của cô sẽ lớn hơn một chút.

Nếu đã xuất hiện sai lầm, sẽ rất khó để có thể tiếp tục phòng thủ hoàn mỹ, mỹ nữ gợi cảm rất nhanh đã bị Hàn Sâm đánh bại.

Trong một gian phòng, một mỹ nữ từ phòng thiết bị 3D đi ra, hai mắt hồng hồng, nước mắt cuối cùng vẫn không nhịn được, ủy khuất chảy xuống gò má trắng nõn.

Chương 494: Làn Sóng Kim Tệ

Hàn Sâm đấu liên tục rồi cũng thắng liên tiếp, hơn mười trận đều có kết quả nghiền ép, bởi vì có quá nhiều người thích Tệ thần muốn trở thành đối thủ của Hàn Sâm, cho nên trong mười mấy người này, có hơn một nửa đều là người hâm mộ Tệ thần, trong đó còn có một em gái đỏ mặt muốn hắn kí tên.

- Đây chính là sàn đấu giả lập, có thể ký mới là chuyện lạ.

Hàn Sâm bất đắc dĩ chọn rời khỏi khỏi sân đối chiến, tiếp tục như vậy không hề có một chút tác dụng gì để hắn luyện tập.

Tin tức Tệ thần xuất hiện rất nhanh đã được truyền ra, rất nhiều người đều đang nghị luận Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết có thật sự là Tệ thần hay không, còn có nhiều người đặt chỗ ngồi chờ tại trên sàn đấu, hy vọng có thể gặp được Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết.

Hàn Sâm không tiếp tục lên sàn đấu nữa, gần như 24/24 đều có người ngóng xem tài khoản của hắn có đang online không, căn bản không có biện pháp đối chiến bình thường, hiện tại hắn cần chính là đối chiến cường độ cao, không phải buổi họp mặt giữa minh tinh với fan hâm mộ.

Hàn Sâm nằm trên giường nghỉ ngơi, chuẩn bị ngày mai đi trại huấn luyện giả lập của quân đội để luyện tập, sàn đấu chính thức kia tạm thời không đi được.

Vì không thể lập tức ngủ được, Hàn Sâm bấm số máy truyền tin gọi Kỷ Yên Nhiên, đợi một hồi lâu, Kỷ Yên Nhiên mới nhận máy truyền tin.

- Đã trễ thế này mà em vẫn còn bận rộn làm việc sao?

Hàn Sâm hỏi.

- Không có, em vừa lên sân đối chiến giả lập chính thức của Liên Minh.

Kỷ Yên Nhiên có chút hưng phấn nói:

- Tệ thần lại xuất hiện, hơn nữa còn là chiến tích hơn bốn mươi trận toàn thắng, thật sự quá lợi hại, vừa rồi em còn xem mấy trận hắn đối chiến, thật sự quá đặc sắc…

- Em cũng đi xem Tệ thần đối chiến? Em cũng là fan hâm mộ của Tệ thần?

Hàn Sâm hơi ngẩn người, trước kia hắn thật sự không biết Kỷ Yên Nhiên lại cảm thấy hứng thú với Tệ thần như vậy.

- Đúng vậy, em là fan hâm mộ của Tệ thần, một anh hùng như vậy có ai không thích chứ, lúc trước hắn xả thân cứu những đứa trẻ kia, liều chết đại chiến cùng Kim Giác Tu La, thật sự rất có khí khái nam tử đấy…

Vẻ mặt Kỷ Yên Nhiên tràn đầy sùng bái, trong mắt chỉ thiếu bắn ra trái tim nhỏ thôi.

- Này này, bạn trai của em còn ở đây đấy, em như vậy mà được à?

Hàn Sâm bĩu môi một cái rồi nói.

- PHỐC, anh ghen cái gì chứ, thần tượng và bạn trai không giống nhau đâu, thần tượng chỉ cần đứng rất xa sùng bái là được, khoảng cách thân cận quá ngược lại sẽ có cảm giác tiêu tan. Bạn trai lại là người thân cận nhất, là người mà em nguyện ý trả giá hết thảy.

Kỷ Yên Nhiên cười tủm tỉm nói.

- Nói như em nhưng anh vẫn thấy không vui, chẳng lẽ em không thể sùng bái bạn trai của em sao? Bạn trai của em cũng rất ưu tú đấy.

Hàn Sâm không cam lòng nói ra.

- Không giống nha, trong lòng em, anh là ưu tú nhất, nhưng Tệ thần là anh hùng dân tộc, không thể so sánh như vậy được.

Kỷ Yên Nhiên làm nũng nói.

- Vậy em đi xem anh hùng dân tộc đi, chàng trai ưu tú bình thường chỉ đành đi ngủ thôi.

Hàn Sâm làm bộ muốn tắt máy truyền tin.

- Honey, đừng nhỏ mọn như vậy mà, anh không thích thì em không xem. Cái gì Tệ thần, làm sao có thể lợi hại bằng đại thần nhà chúng ta, một trăm Tệ thần cũng không so được với một đầu ngón chân đại thần nhà chúng ta, đại thần đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với tiểu nữ tử mà.

Kỷ Yên Nhiên kiều mỵ nói.

Nhìn dánh vẻ xinh đẹp kia của Kỷ Yên Nhiên, trong lòng Hàn Sâm thoáng rung động, Hàn Sâm vốn cũng không thật sự tức giận, hắn còn không nhàm chán tới mức ăn dấm với chính mình.

Nằm trên giường trò chuyện cùng Kỷ Yên Nhiên, cũng không biết nói bao lâu, Hàn Sâm lại ngủ quên mất rồi, đến khi hắn tỉnh lại máy truyền tin còn đang mở, Kỷ Yên Nhiên bên kia cũng vẫn mở máy truyền tin như thế, đến lúc này mà cô còn chưa có tỉnh.

Không muốn ảnh hưởng đến Kỷ Yên Nhiên, Hàn Sâm tắt máy truyền tin đi, sau khi rửa mặt ăn chút điểm tâm, hắn vừa chuẩn bị đi tới sân huấn luyện giả lập quân đội để luyện tập, nhưng máy truyền tin lại đúng lúc vang lên.

Hàn Sâm tưởng rằng là Kỷ Yên Nhiên, tiện tay nhận máy truyền tin, nhưng hình ảnh từ trong máy truyền tin bắn ra lại là Hoàng Phủ Bình Tình.

- Hoàng Phủ học tỷ, hôm nay sao lại rảnh như vậy?

Hàn Sâm thuận miệng nói một câu, hắn và Hoàng Phủ Bình Tình đã từng liên hệ rất nhiều lần, cũng coi như là rất quen, cũng lười nói mấy lời xã giao.

- Kim Tệ lại xuất hiện rồi, cậu có biết không?

Hoàng Phủ Bình Tình nói thẳng.

- Trong cộng đồng Tiến Hóa Giả chỉ sợ không có người nào không biết.

Hàn Sâm giơ hai tay bất đắc dĩ nói.

Hắn thật sự không ngờ mình chỉ dùng một tài khoản có liên quan tới Kim Tệ, lại khiến nhiều người chú ý như vậy.

- Cậu cảm thấy người kia thật sự Kim Tệ sao?

Hoàng Phủ Bình Tình lại hỏi.

- Tôi cảm thấy có thể là hắn.

Hàn Sâm đáp.

- Vì sao?

Hoàng Phủ Bình Tình nghi ngờ hỏi.

- Trực giác.

Hàn Sâm thuận miệng đáp một câu, nghĩ thầm:

- Người kia chính là tôi, tôi đương nhiên biết được.

Hoàng Phủ Bình Tình nghĩ một chút rồi nói:

- Tôi cũng nghĩ có thể là thật, nhưng thực lực của Tệ thần này tăng cũng quá nhanh đi, không biết hắn đến Tí Hộ Sở nào.

- Cô không biết, tôi lại càng không biết. Đúng rồi, cô tìm hắn làm gì? Chẳng lẽ là Thần Thiên Tử còn muốn tìm Kim Tệ báo thù ư?

Hàn Sâm tỏ vẻ vô tình thuận miệng hỏi.

- Biểu ca tôi tuy hận Kim Tệ, nhưng còn chưa nhàm chán tới mức này, tôi muốn điều tra Kim Tệ, chủ nếu là bởi vì thân pháp hắn sử dụng trong lúc đối chiến, hình như là Dịch Thiên Thuật.

Vẻ mặt Hoàng Phủ Bình Tình có chút ngưng trọng nói ra.

- Cho dù Kim Tệ sử dụng Dịch Thiên Thuật, thế thì có quan hệ gì với cô?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Trước mắt ở Liên Minh có lẽ chỉ có hai người hiểu được Dịch Thiên Thuật, một là bà nội tôi, còn có một là đệ tử của bà, ngay cả tôi cũng không học được Dịch Thiên Thuật, nếu như Kim Tệ thật sự sử dụng Dịch Thiên Thuật, Chiến Thần Võ Đạo Quán chúng tôi nhất định phải điều tra rõ ràng.

Hàn Sâm nghe Hoàng Phủ Bình Tình nói thế, không khỏi ngây ra một lúc, sau đó vội hỏi:

- CMN, người đệ tử kia không phải là Nữ Hoàng ở nhà hàng Nữ Hoàng kia chứ?

- Làm sao cậu biết?

Hoàng Phủ Tình Bình giật mình nhìn Hàn Sâm, chỗ nào đó cũng bởi vậy mà kịch liệt phập phồng.

- Vẫn là bình sữa học tỷ đẹp mắt nhất, mỹ nữ gợi cảm kia cũng lớn, nhưng không giống bình sữa học tỷ hoàn mỹ như vậy.

Trong nội tâm Hàn Sâm nhịn không được âm thầm tán thưởng một câu.

- Tôi ở trên sân đối chiến của dũng sĩ giác đấu đã gặp Nữ Hoàng, còn học được một chút tẩu vị của cô ấy mà, phương pháp này trợ giúp tôi rất nhiều, không biết có phải đây chính là Dịch Thiên Thuật mà cô nói hay không.

Hàn Sâm nói ra.

- Còn có việc này?

Hoàng Phủ Bình Tình chấn động, vội vàng nói Hàn Sâm biểu diễn một lần phương pháp tẩu vị mà hắn học được.

Hàn Sâm chỉ biểu diễn một phần nhỏ học được từ chỗ Nữ Hoàng, cũng không có lộ ra phần Động Huyền Kinh.

Hoàng Phủ Bình Tình càng xem càng giật mình, sau khi xem xong vẻ mặt vô cùng cổ quái nhìn Hàn Sâm nói:

- Tính tình Nữ Hoàng kia cực kỳ kiêu ngạo, chỉ sợ ngoại trừ bà nội tôi và ông nội ra, không ai lọt được vào mắt của chị ta, ngay cả tôi cũng thường xuyên bị chị ta coi thường, người bình thường ở trước mặt chị ta căn bản chính là không khí. Thế mà chị ta lại dạy Dịch Thiên Thuật cho cậu, mặc dù chỉ là một chút da lông, nhưng như thế đã rất khó tin rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Chương 495: Tác Dụng Của Tinh Thể Màu Đen

Hàn Sâm kể cặn kẽ lại mọi chuyện một lần, sở dĩ hắn giải thích rõ ràng như vậy, là vì muốn dự phòng trước, cho dù người bên ngoài nhận ra thân pháp hắn sử dụng, hắn cũng có thể nói đây là Dịch Thiên Thuật.

Hoàng Phủ Bình Tình nghe xong có chút ngạc nhiên:

- Thì ra là thế, có thể khiến chị ta kính trọng vài phần, học đệ quả nhiên là người có thiên phú.

- Đáng tiếc tôi mới chỉ học được một chút da lông thôi.

Hàn Sâm liếm môi nói ra.

- Có thể học được một chút cũng không tệ rồi, người không có thiên phú, ngay cả da lông cũng không học được, Dịch Thiên Thuật có thể xếp vào Top 10 Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đấy, còn cao hơn cả Siêu Cấp Kim Cương Thể, không phải ai cũng có cơ hội học.

Hoàng Phủ Bình Tình hâm mộ nói.

- Tại sao bà nội cô không dạy cô?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Bà nội tôi nói tính cách và thiên phú của tôi không thích hợp luyện Dịch Thiên Thuật, nếu như miễn cưỡng luyện, ngược lại sẽ hại tới tính mạng, cho nên bà không chịu dạy cho tôi. Kỳ thật không chỉ là tôi, không có ai ở Hoàng Phủ gia được truyền Dịch Thiên Thuật, chỉ có Nữ Hoàng học được.

Hoàng Phủ Bình Tình bất đắc dĩ nói:

- Cho nên tôi thật sự rất hâm mộ cậu có thiên phú như vậy.

- Chuyện này cũng không sai, tẩu vị kia nếu như không học được, ngược lại sẽ chết nhanh hơn.

Hàn Sâm rất đồng ý với lời này.

Phương pháp tẩu vị dựa vào bố trí này, nếu như năng lực thiết kế và phá cục quá kém, rất có thể bố trí của mình sẽ bị đối thủ lợi dụng ngược lại, tăng tốc bại vong của bản thân.

Giống như khi Hàn Sâm đấu với Nữ Hoàng, nếu như sử dụng loại bố trí tẩu vị này, ngược lại sẽ càng bại nhanh hơn, bởi vì năng lực và kỹ xảo bố trí của Nữ Hoàng lợi hại hơn Hàn Sâm, trái lại có thể lợi dụng bố trí của Hàn Sâm.

Trước khi năng lực và kỹ xảo bố trí không đuổi kịp Nữ Hoàng, nếu như chân chính chiến đấu sinh tử, Hàn Sâm thà rằng đứng bất động, chứ hắn sẽ không sử dụng tẩu vị trước mặt Nữ Hoàng.

- Có lẽ cậu có thể… tôi có việc đi trước… lần sau lại tìm cậu…

Dường như Hoàng Phủ Bình Tình nghĩ tới chuyện gì, nói vội một hai câu, sau đó vội vàng tắt máy.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nhún vai, cũng không biết Hoàng Phủ Bình Tình thế nào, bình thường cũng ít thấy cô ấy gấp gáp như vậy.

Đang chuẩn bị đi trại huấn luyện, nhưng lại đột nhiên nghe được trong Hồn Hải truyền đến một tiếng nứt vỡ, Huyết Oa Trùng qua thời gian mấy tháng cuối cùng cũng phá kén rồi.

Hàn Sâm vô cùng vui mừng, hắn vốn nghĩ rằng tất cả thú hồn đều giống như Thánh Chiến Thiên Sứ, chỉ cần một tháng là có thể hoàn thành lột xác, nhưng thực tế lại không giống thế, Huyết Oa Trùng này tốn mấy tháng tới hiện tại mới hoàn thành lột xác.

Huyết Oa Trùng phá kén chui ra có chút khác với lúc trước, trước kia là thịt đỏ vỏ ngọc, giống như một đám mây hồng mang theo một chiếc vỏ ốc sên.

Hiện tại Huyết Oa Trùng biến thành màu đỏ tươi, vỏ ốc sên kia biến thành màu máu, từ xa nhìn lại giống như là một đoàn huyết diễm đang thiêu đốt.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Huyết Oa Trùng trong trạng thái bạo tẩu: sủng vật trang giáp.

Giới thiệu về Huyết Oa Trùng không thay đổi nhiều, chỉ nhiều hơn một trạng thái bạo tẩu, Hàn Sâm trầm ngâm một lát, đi tới một sân huấn luyện, trực tiếp triệu hoán ra Hoàng Kim Sa Trùng Vương, để siêu cấp sủng vật trang giáp bám vào trên người nó.

Huyết sắc trang giáp biến Hoàng Kim Sa Trùng Vương thành một chiếc xe bọc thép đỏ tươi, nhìn vừa hung hãn vừa quỷ dị, có cảm giác bá khí ngang ngược không nói thành lời.

Hàn Sâm dùng ba phần lực đánh lên trên người Hoàng Kim Sa Trùng Vương, tuy có thể đánh Hoàng Kim Sa Trùng Vương lui về sau một chút, nhưng siêu cấp sủng vật trang giáp lại không có việc gì.

Trong nội tâm Hàn Sâm cuồng hỉ, một lần nữa ngưng tụ sáu phần lực đánh tới, kết quả vẫn không thể làm Hoàng Kim Sa Trùng Vương bị thương nửa phần.

Hàn Sâm dần gia tăng lực quyền của mình, nhưng Hoàng Kim Sa Trùng Vương được trang bị siêu cấp sủng vật trang giáp giống như một con gián đánh mãi không chết, Hàn Sâm không thể khiến nó bị thương.

Cuối cùng dùng cả mười phần lực lượng đánh vào trên người của Hoàng Kim Sa Trùng Vương, cũng chỉ đánh bay Hoàng Kim Sa Trùng Vương ra ngoài, dưới sự bảo vệ của siêu cấp sủng vật trang giáp, nó cũng không có bị trọng thương.

Còn siêu cấp sủng vật trang giáp cũng chỉ bị lõm xuống một miếng, nhưng không bị đánh nát.

Kết quả này khiến Hàn Sâm vừa có chút vui mừng lại có chút tuyệt vọng, Huyết Oa Trùng cũng không giống như Thánh Thiên Sứ trực tiếp tiến hóa thành thú hồn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, xem ra cũng không phải tất cả thú hồn đều có thể tiến hóa như vậy.

Tinh thể màu đen chỉ khiến Huyết Oa Trùng tiến hóa tới trạng thái bạo tẩu, nhưng thú hồn siêu cấp thần huyết ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở trong trạng thái bạo tẩu, đã có thể so với thú hồn thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Chuyện này đối với Hàn Sâm rõ ràng là tin tức tốt, trong lòng Hàn Sâm khẽ động:

- Nếu như thú hồn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở tiến hành lột xác, không biết có phải cũng có thể tiến tới trạng thái bạo tẩu. Nếu như có thể như thế, vậy thì thật sự phát tài rồi.

Cùng một loại thú hồn, giá trị thú hồn ở trạng thái bạo tẩu cao hơn thú hồn bình thường mấy lần thậm chí là mười mấy lần, nếu như có thể biến thú hồn bình thường thành thú hồn trong trạng thái bạo tẩu, thì đây chính là một món lợi kếch sù.

Hơn nữa có thể biến thú hồn thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở thành thú hồn trong trạng thái bạo tẩu, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với việc sau này săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Đương nhiên, hiện tại Hàn Sâm lo lắng nhất chính là vấn đề thời gian lột xác, Thánh Thiên Sứ lột xác chỉ dùng một tháng, Huyết Oa Trùng biến thành trạng thái bạo tẩu lại dùng mấy tháng, quy luật trong chuyện này, Hàn Sâm nhất thời chưa nắm bắt được.

Hàn Sâm đã hoàn toàn không còn tâm tư đi tới trại huấn luyện, trực tiếp chạy tới thiết bị truyền tống, tiến vào Tinh Luân Tí Hộ Sở.

Trên quảng trường Tinh Luân Tí Hộ Sở, Hàn Sâm mua một thú hồn bình thường, chính là loại thú hồn yếu nhất, sau đó để nó nuốt tinh thể màu đen vào.

Đây là một thú hồn Tiểu Tuyết Miêu, sinh vật yếu nhất ở vùng băng tuyết này, tỷ lệ xuất hiện thú hồn cũng tương đối cao, có thể hóa thành áo choàng, dùng để chống lạnh.

Tiểu Tuyết Miêu vừa nuốt tinh thể màu đen vào, trên người lập tức tuôn ra ánh sáng linh hồn, tạo thành một kén ánh sáng, bao quanh lấy Tiểu Tuyết Miêu.

Hàn Sâm rời khỏi Tí Hộ Sở, vừa tìm kiếm con mồi vừa quan sát tình huống tiến hóa của Tiểu Tuyết Miêu.

Hai tiếng sau, kén ánh sáng bao quanh Tiểu Tuyết Miêu đã răng rắc phá vỡ, chỉ thấy toàn thân Tiểu Tuyết Miêu vốn trắng như tuyết lúc này đã biến thành toàn thân trắng bạc.

Thú hồn Tiểu Tuyết Miêu trong trạng thái bạo tẩu: loại hình áo choàng.

Hàn Sâm rất vui, quả nhiên không khác dự tính của hắn là bao, tinh thể màu đen có thể khiến thú hồn bình thường tiến hóa thành thú hồn trong trạng thái bạo tẩu, hơn nữa lần này không quá tốn thời gian dài.

Nhưng thú hồn bình thường tiến hóa cũng không có tác dụng gì, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn có thể tiến hóa thú hồn biến dị cùng thú hồn thần huyết mới có tác dụng.

Hàn Sâm cắn răng, đút tinh thể màu đen cho Quỷ Trảo Điêu, chuẩn bị thử nhìn xem để một thần huyết thú hồn tiến hóa tới trạng thái bạo tẩu cần bao nhiêu thời gian.

Kết quả lại vượt quá dự đoán của Hàn Sâm, thời gian để tiến hóa ngắn hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Chỉ cần thời gian không đến ba ngày, thú hồn Quỷ Trảo Điêu đã phá kén mà ra, biến thành thú hồn thần huyết trong trạng thái bạo tẩu.

Quỷ Trảo càng thêm sắc bén, giống như là từ kim loại gang đổi thành tinh cương trải qua bách luyện vậy, cao cấp hơn lúc trước rất nhiều.

- Phát rồi, lần này thật sự phát rồi…

Hàn Sâm mừng như điên, hắn quá rõ chuyện này sẽ đem tới bao nhiêu lợi ích.

Chương 496: Hoàng Tộc Tí Hộ Sở

Đáng tiếc trên tay Hàn Sâm không có thú hồn biến dị ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, không có cách nào kiểm tra thời gian tiến hóa của thú hồn biến dị.

Nhưng vậy cũng đã không khác dự tính quá nhiều, Hàn Sâm nghĩ sở dĩ thời gian Huyết Oa Trùng tiến hóa lâu như vậy, có lẽ là vì nó là thú hồn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

Thú hồn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở không có trạng thái bạo tẩu, kết quả bị tinh thể màu đen cưỡng ép tiến lên trạng thái bạo tẩu, bản thân thú hồn cần cải tạo quá lớn, cho nên mới cần dùng nhiều thời gian như vậy.

Thánh Chiến Thiên Sứ cần thời gian ngắn hơn, có thể là bởi vì bản thân nó đã có thuộc tính có thể tiến hoá, cho nên thời gian tương đối ngắn.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Hàn Sâm, rốt cuộc có phải như vậy hay không, chỉ có thể tiếp tục thí nghiệm.

Do dự một chút, Hàn Sâm vẫn đút tinh thể màu đen cho thú hồn thần huyết Ma Huyết Điêu, con Thạch Giáp Yêu trong trạng thái bạo tẩu kia cũng không có biểu hiện khao khát tinh thể màu đen, không khác gì Thánh Chiến Thiên Sứ, Huyết Oa Trùng đã sử dụng tinh thể màu đen.

Ở trên băng tuyết tìm kiếm dị sinh vật thích hợp cho mình, nhưng thu hoạch lại không được như ý, mấy ngày nay ngoại trừ tăng thêm lên một chút gen nguyên thủy, ngay cả sinh vật biến dị Hàn Sâm cũng không gặp được.

Lý Luân nói không sai, tài nguyên trong khu vực băng tuyết này có hạn, đã không đủ để cho nhiều người như vậy phát triển, đến lúc đó khu vực Nữ Thần Tí Hộ Sở bên kia sông băng núi tuyết, cũng sẽ không thiếu dị sinh vật cao cấp lạc đàn.

Chỉ là địa hình khu vực sông băng tuyết sơn bên kia phức tạp, không có lợi cho kiểu chiến đấu với quy mô lớn, hết sức nguy hiểm.

Không muốn đi tới sông băng tuyết sơn mạo hiểm, vậy chỉ có cách phá Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh, mở rộng con đường thông với bên ngoài, nếu không cũng chỉ có thể co đầu rút cổ ở chỗ này tranh giành chút tài nguyên.

Hàn Sâm quyết định đi tới Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh kia nhìn một chút, làm chút chuẩn bị để tương lai đánh tới Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh.

Đi về phía Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh mất hai ngày, Ma Huyết Điêu cũng tiến hóa tới trạng thái bạo tẩu, nhưng Hàn Sâm vẫn không biết ma văn Ma Huyết Điêu có tác dụng gì, tác dụng không rõ ràng giống như ma văn Thạch Giáp Yêu.

Bởi vì trên người đã không có thú hồn khác, Hàn Sâm đành đút tinh thể màu đen cho Kim Mao Hống, dù sao trong khoảng thời gian này, hắn cũng

không có thời gian dùng tinh thể màu đen để kiếm tiền.

Chạy như điên trên vùng băng tuyết này, trên đường đi Hàn Sâm đều sử dụng Bán Bộ Vân, không có Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia, cũng chỉ có thể luyện Bán Bộ Vân mà thôi.

Cũng may hiệu quả của Bán Bộ Vân còn tốt hơn so với tưởng tượng của Hàn Sâm, luyện tập cũng tương đối dễ dàng, hiệu quả tăng cường tốc độ cũng rất mạnh, tốt hơn Siêu Lạp Tử Lưu Gia Tốc của Hàn Sâm rất nhiều, điều này khiến Hàn Sâm phi thường hài lòng.

- Không hổ là thân pháp của Trần gia, quả nhiên là tinh phẩm, nếu có thể nghĩ biện pháp lấy được Kinh Thiên Thất Chiết tới thì tốt rồi.

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Chỗ này cách vị trí Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh vài trăm dặm, từ xa Hàn Sâm đã thấy thiếu nữ Dị Linh tóc bạc kia cưỡi đại giao xà tuyết trắng đi trên băng tuyết, dị sinh vật thành đàn đi bên cạnh tiền hô hậu ủng, không biết là muốn đi đâu.

Nhìn đám dị sinh vật kia có mấy con sinh vật thần huyết, Hàn Sâm lập tức từ bỏ ý định đánh lén, lần trước là có Tinh Luân Tí Hộ Sở làm làm hậu thuẫn, hiện tại một mình hắn tiến lên không khác gì đi chịu chết cả.

Nhưng Hàn Sâm nghĩ lại, hiện tại thiếu nữ tóc bạc Dị Linh này đã rời khỏi Tí Hộ Sở, hắn có nên nhân cơ hội này nhảy vào Tí Hộ Sở để lấy Linh Hồn Chi Thạch của cô ta không nhỉ?

Tuy trong Tí Hộ Sở khẳng định còn có dị sinh vật thần huyết ở lại trông coi, nhưng đây cũng là một cơ hội, cho dù không thu hoạch được gì, đi xem cũng không có tổn thất gì.

Nhưng khi Hàn Sâm chính thức đi tới Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh, hắn lại bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ.

Tuy đã sớm xem qua tư liệu về về Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh, nhưng đến khi thật sự nhìn thấy, hắn vẫn có cảm giác quá mức rung động.

Chỗ này không thể dùng tòa thành để hình dung, đây căn bản chính là một đô thị lớn hoặc là một pháo đài, phóng mắt nhìn mãi mà không nhìn thấy bờ.

Trên bầu trời rộng lớn, dị thú tự do phi hành, một đám quái điểu bay quanh, trong pháo đài có thể nhìn thấy dị sinh vật thành đàn qua lại, trong đó không thiếu sinh vật thần huyết.

Mà ngay cả ở đống cỏ khô trước pháo đài, cũng có một con dị thú vô cùng lớn đang gặm cỏ khô.

Lúc trước Hàn Sâm còn mơ rằng mình có thể lẻn vào Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh, nhưng hiện tại nhìn thấy cảnh này, không nói hắn không có khả năng đi vào, cho dù có tiến vào được, chỉ sợ Linh Hồn Chi Thạch của thiếu nữ hoàng tộc Dị Linh kia ở địa phương nào hắn cũng không tìm được.

Muốn tìm một hòn đá bằng nắm tay giữa một đô thị to lớn như thế, quả thực còn khó hơn cả chuyện lên trời, trừ phi có thực lực phá được Tí Hộ Sở, nếu không gần như không có khả năng tìm được Linh Hồn Chi Thạch.

- Nếu có thể đánh hạ một Tí Hộ Sở lớn như vậy, chỉ cần thu thuế sợ rằng cũng đã đủ giàu rồi, không hề kém chuyện buôn bán ở một thành thị, tiền có thể thu vào tay tuyệt đối là một con số trên trời.

Hàn Sâm càng xem càng nóng mắt.

Nếu như có thể đánh hạ được Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh này, hắn xem như là độc bá một phương rồi, hơn nữa còn có thể thu hoàng tộc Dị Linh, quả thực chính là một bảo khố cỡ lớn, đáng tiếc là Hàn Sâm không có năng lực đánh xuống.

- Không được, sau này phải nghĩ biện pháp gì thúc đẩy ba nhà liên hợp mới được, trước tiên xử lý xong hoàng tộc Dị Linh này, còn Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh, đợi thực lực của mình đầy đủ, sao phải sợ bọn họ không cho?

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Không dám săn bắn ở khu vực này, bị dị sinh vật trong Tí Hộ Sở phát hiện ra, hắn có muốn chạy trốn cũng khó khăn, Hàn Sâm chỉ có thể lựa chọn trở về theo đường cũ.

Cũng may những ngày nay Hàn Sâm đã săn giết không ít sinh vật nguyên thủy loại nhỏ, gen nguyên thủy của hắn đã tăng lên không ít, đã đạt đến 63 điểm, gen bình thường cũng đã đầy rồi.

Hiện tại tố chất thân thể của Hàn Sâm đã đạt đến chừng 100 điểm, sau khi sử dụng Cổ Tà Chú và Phụ Hà, lực lượng và tốc độ có thể dễ dàng vượt qua 100 điểm.

- Tố chất thân thể như vậy, kết hợp với Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, muốn đánh thắng thành viên Lam Huyết kia chắc cũng đủ rồi?

Hàn Sâm tính toán đã sắp tới rồi thời gian thi đấu trong quân, nên hắn vội trở về trong Liên Minh.

Đấu võ này cũng không phải toàn bộ quân đội trong Liên Minh đấu võ, chỉ là đấu võ trong quân khu thuộc tinh hệ Tây Nam, các bộ ở quân khu tinh hệ Tây Nam đều sẽ phái người tham gia.

Đội đặc chủng Lam Huyết vốn không thuộc về quân khu tinh hệ Tây Nam, bởi vì Kỷ Yên Nhiên muốn chọn cảnh vệ viên, vị đội viên Lam Huyết kia mới từ bỏ cuộc đấu võ ở quân khu tinh hệ Trung Ương, tới tham gia đấu võ trong quân khu tinh hệ Tây Nam.

Điều này khiến rất nhiều binh sĩ tham gia đấu võ ở quân đội tinh hệ Tây Nam đều xoa tay muốn thử, muốn lĩnh giáo người đến từ đội đặc chủng Lam Huyết kia một chút.

Đội đặc chủng Lam Huyết vẫn luôn là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, binh sĩ ở những đơn vị khác tự nhiên không phục, hiện tại có cơ hội phân cao thấp với binh sĩ ưu tú nhất của đội đặc chủng Lam Huyết, để chứng minh ưu tú của mình.

Chương 497: Kiểm Tra Lực Lượng

- Huynh đệ, cậu ở đơn vị nào?

Trong khu vực chuẩn bị đấu võ trong quân, một binh sĩ thanh niên hỏi Hàn Sâm ngồi bên cạnh mình.

- Tôi là binh sĩ chuyên lo bếp núc trên chiến hạm.

Hàn Sâm nói.

Lúc đầu binh sĩ trẻ tuổi kia nghe Hàn Sâm nói hắn là binh sĩ trên chiến hạm, còn tưởng rằng người này là bộ đội tinh nhuệ, ai ngờ ngay sau đó Hàn Sâm lại nói mình là binh sĩ chuyên lo bếp núc, sắc mặt lập tức trở nên cổ quái.

Không phải nói binh sĩ chuyên lo bếp núc không ổn, nhưng ở các đơn vị bình thường, lượng huấn luyện của binh sĩ chuyên lo bếp núc đều không bằng binh sĩ bình thường, năng lực thực chiến có kém hơn một chút cũng có thể lý giải.

- Hắc hắc, chiến hạm các cậu cũng quá trâu bò đi, lại phái binh sĩ chuyên lo bếp núc tới tham gia đấu võ, thế này cũng quá tùy ý rồi?

Bĩnh sĩ trẻ tuổi kia cũng không ác ý gì, chỉ là thuận miệng đùa giỡn một chút.

- Đây không phải vì các ban khác đều nhiều việc, chỉ có bếp núc ban chúng tôi rảnh rỗi, cho nên mới phái tôi tới.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Kỳ thật chúng ta cũng chỉ đến tham gia náo nhiệt, lần thi đấu này, còn phải trông cậy vào Trịnh Vũ Tắc đấy, hi vọng y có thể thắng được người đến từ Lam Huyết kia, tăng thể diện cho quân khu Tây Nam chúng ta.

Binh sĩ trẻ tuổi nói.

- Trịnh Vũ Tắc?

Hàn Sâm nghĩ một lát, dường như hắn từng nghe nói về cái tên này, chính là hai người dự bị khác cho chức vụ cảnh vệ viên.

Trò chuyện với binh sĩ trẻ tuổi trong chốc lát, trong phòng nghỉ ngơi đột nhiên yên tĩnh lại, tất cả mọi người cùng nhìn về một phía, Hàn Sâm cũng nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông cường tráng đang xải bước đi đến, cả người hắn đều toát ra một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, khiến người khác không dám nhìn thẳng y.

- Lam Huyết Chi Hổ Thiết Y…

Một đám binh sĩ của quân khu Tây Nam đều khe khẽ bàn luận.

Thiết Y quét mắt nhìn đám binh sĩ trong phòng nghỉ ngơi một vòng, cuối cùng dừng lại ở trên một lão binh chừng bốn mươi tuổi, nghiêm túc hỏi một câu:

- Anh chính là Trịnh Vũ Tắc?

- Chính là tôi.

Trịnh Vũ Tắc khẽ gật đầu.

- Rất tốt.

Thiết Y nói một câu, sau đó tìm một vị trí ngồi xuống, không nói thêm gì nữa.

Dù sao y cũng không phải người ở quân khu này, ở đây cũng không có bạn, nên ngồi một mình ở chỗ kia nhắm mắt dưỡng thần.

Hàn Sâm nhìn dáng vẻ này của Thiết Y, hiểu rằng y coi mình và đám người cạnh tranh khác trở thành người qua đường, cho rằng chỉ có Trịnh Vũ Tắc mới có năng lực khiến y chú ý một chút.

Hàn Sâm cũng không cảm thấy gì, dù sao tất cả đều phải dùng thực lực để nói chuyện, y coi trọng mình, cũng không thể khiến mình có thêm hai khối

thịt.

Đấu võ rất nhanh đã bắt đầu, một đám binh sĩ dự thi xếp thành hàng tiến vào sân thi đấu, sau đó liền thấy đội ngũ binh sĩ và quan quân chỉnh tề, tình cảnh kia thật sự vô cùng đồ sộ.

Quân khu tinh hệ Tây Nam bao gồm Tinh Hệ Tây Cách Lý và Tinh Hệ Nam Tam Tuyền là hai đại tinh hệ, 16 cái tiểu tinh hệ, ngoại trừ Tây Cách Lý và Nam Tam Tuyền có nhiều tinh cầu có thể ở lại, còn 16 cái tiểu tinh hệ khác đều chỉ có một đến hai tinh cầu có thể xây dựng căn cứ đóng quân, phần lớn đều là một số tinh cầu không thích hợp cho nhân loại sinh tồn và một số quáng tinh.

Trong tất cả những quân khu, quân khu Tây Nam được coi là tương đối nhỏ, nhưng quân nhân cũng có tới trăm triệu người, có thể tới nơi này cũng chỉ là một phần nhỏ đại biểu, nhưng như thế đã rất kinh người rồi.

Nhân loại có thể xưng bá vũ trụ, ngoại trừ lý do là nhân loại có trí tuệ, ưu thế về nhân số cũng không thể coi thường.

Dù sao không phải âm thầm đối chiến, đấu võ trong quân không phải trực tiếp đơn đấu 1 vs 1, có rất nhiều hạng mục luận võ.

Hạng mục thứ nhất chính là kiểm tra lực lượng, một dãy máy kiểm tra lực lượng trực tiếp bày trên sân đấu, nhìn từ xa có chút giống một cái trống lớn.

Binh sĩ tham gia thi đấu có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào đánh lên bề mặt máy, sau đó trên màn hình sẽ xuất hiện số liệu lực lượng của một kích này, số liệu càng cao thì thành tích càng tốt.

Tuy thành tích không tốt cũng sẽ không bị loại bỏ, vẫn có thể tham gia hạng mục kế tiếp, nhưng thành tích cuối cùng là điểm tích lũy, nếu như tới cuối cùng tổng thành tích không tiến vào được Top 4, thì sẽ không có tư cách tham gia trận quyết đấu cuối cùng 1 vs 1giành vị trí Binh Vương.

Rất nhanh, trong tiếng cổ vũ như sấm của các binh sĩ, vòng kiểm tra lực lượng đã bắt đầu, tên binh sĩ được gọi đến tên từng người tiến tới máy kiểm tra lực lượng để đánh ra một kích.

Hàn Sâm nhìn một lúc, dù sao tất cả đều là tinh anh ở các nơi, trên cơ bản đều là Tiến Hóa Giả có lực lượng đạt đến hơn 100 điểm, nhưng bình thường đều dừng ở tàm 100 đến một 105 điểm, không có biểu hiện quá mạnh mẽ.

Tuy nói là đấu võ trong quân đội, nhưng trên thực tế đều có hạn chế về độ tuổi của binh sĩ dự thi, hơn nữa một số đơn vị đặc thù cũng không tham gia cuộc luận võ như vậy.

Rất nhanh, đến phiên Thiết Y xuất chiến, ánh mắt của tất cả các binh sĩ dự thi đều tập trung lên trên người của y, ngay cả những binh sĩ xem cuộc chiến cũng không ồn ào cổ vũ như vừa rồi, trừng lớn mắt để xem thành tích của Thiết Y.

Dưới ánh mắt chăm chú của muôn người, Thiết Y cũng không có một chút cảm giác khẩn trương nào, giống như không có chuyện gì, đi đến trước máy kiểm tra, cũng không có động tác trợ lực gì, trực tiếp đánh một quyền lên bề mặt máy kiểm tra.

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn khiến màng tai của đám người vây xem đau nhức, sau đó liền thấy trên màn hình nhanh chóng hiện lên số điểm của y, cuối cùng ngừng lại ở số 113.7584.

Tất cả mọi người không nhịn được đều hít một ngụm khí lạnh, lực lượng như vậy trong cộng đồng Tiến Hóa Giả đã vô cùng dọa người rồi.

Thần huyết Tiến Hóa Giả cũng chỉ có 30 điểm cơ sở, hơn nữa ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở gen cơ sở, gen nguyên thủy và gen biến dị ba loại cùng đầy đủ mới có thể đạt tới khoảng 90 điểm.

Muốn tố chất thân thể đạt tới số điểm hoàn mỹ, ít nhất còn phải có 40, 50 điểm thần gen, như thế đã sắp tiếp cận tới mức gen Tiến Hóa Giả toàn mãn.

Sắc mặt một đám binh sĩ dự thi đều có chút thay đổi, vẻ mặt Trịnh Vũ Tắc càng ngưng trọng, lực lượng như vậy có lực áp bách cực mạnh đối với y.

Nhưng theo Hàn Sâm, đây còn không phải lực lượng mạnh nhất của Thiết Y, nếu như y dùng toàn lực, có lẽ còn có thể cao hơn.

- Xem ra Thiết Y còn mạnh hơn mình nghĩ, hi vọng lực lượng của mình có thể phá vỡ phòng ngự của y, nếu không đúng là có chút phiền phức rồi.

Hàn Sâm tâm âm thầm trầm ngâm.

Tố chất kém nhau 30% trở lên, sẽ có hiệu quả áp chế, giống như lúc trước ngay cả ánh mắt của tiểu Kim Mao Hống mà Hàn Sâm cũng đâm không thủng, đó là bởi vì tố chất thân thể chênh lệch quá nhiều.

Nhưng hiện tại tố chất thân thể của Hàn Sâm cũng đã miễn cưỡng đạt đến trình độ hơn 100, sau khi sử dụng Cổ Tà Chú và Phụ Hà, cũng có thể đạt tới lực lượng một quyền này của Thiết Y, cũng không tồn tại áp chế tuyệt đối.

Hàn Sâm chủ yếu lo lắng là Siêu Cấp Kim Cương Thể của Thiết Y, dù sao cũng là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể xếp vào Top 10.

Chỉ chốc lát sau, đã đến phiên Trịnh Vũ Tắc xuất hiện, Trịnh Vũ Tắc đi tới trước máy kiểm tra, hít sâu một hơi, hét lớn một tiếng, đánh ra một quyền, hung hăng đánh vào mặt máy kiểm tra.

Bành!

Trên màn hình xuất hiện con số 114.2584, khiến đám binh sĩ phía dưới liên tục vỗ tay như sấm, con số này còn mạnh hơn Lam Huyết Chi Hổ Thiết Y một điểm, khiến khí thế của binh sĩ ở quân khu Tây Nam được tăng cao không ít.

Chương 498: Lam Huyết Chi Hổ

- Trịnh Vũ Tắc cũng không tệ.

Trên quan chiến đài, thủ trưởng quân khu Tây Nam khẽ gật đầu khen một câu.

- Thủ trưởng, tôi thấy Trịnh Vũ Tắc sợ rằng không phải đối thủ của Thiết Y, một kích khi nãy của Trịnh Vũ Tắc đã dùng hết toàn lực, Thiết Y hiển nhiên vẫn còn dư lực.

Một thư ký đứng bên cạnh nói ra.

Thủ trưởng lại không để ý chút nào:

- Đội đặc chủng Lam Huyết tốn bao nhiêu tài nguyên? Trịnh Vũ Tắc có bao nhiêu tài nguyên? Có thể có thành tích như vậy, đã đủ chứng minh Trịnh Vũ Tắc ưu tú rồi.

- Chỉ là nếu chỉ như vậy, chúng ta không có cơ hội tiếp xúc với người của Kỷ gia.

Thư ký nhỏ giọng nói.

- Vốn cũng không có cơ hội gì.

Thủ trưởng nghĩ nghĩ rồi lại hỏi một câu:

- Hai người khác có thực lực thế nào?

- Còn có một thiếu tá tên là Vương Cương, cũng là tinh anh trong bộ đội, nhưng vẫn còn kém Trịnh Vũ Tắc không ít. Còn có Hàn Sâm do Kỷ Yên Nhiên đề cử kia, tôi đã điều tra lai lịch của hắn.

Thư ký lập tức mở tài liệu trong máy truyền tin ra rồi nói:

- Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên là đồng học, hơn nữa còn là người yêu, bản thân hắn cũng không có bối cảnh gì, có thể tiến vào Vĩnh Thán Nữ Thần, hẳn là Kỷ Yên Nhiên sử dụng lực lượng Kỷ gia. Tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở vẫn chưa tới một năm, bản thân cũng là Tiến Hóa Giả thần huyết, cơ sở rất tốt. Nhưng căn cứ vào bản đăng ký của hắn, hiện tại hắn ở một Tí Hộ Sở nhỏ khá xa xôi, nhân loại ở đó tổng cộng mới có hai, ba ngàn người, trong thời gian ngắn hẳn là không có biện pháp nhanh chóng tăng điểm gen lên.

- Tôi nghĩ Kỷ Yên Nhiên vốn muốn để Hàn Sâm làm cảnh vệ viên của cô ta, chỉ là phải chịu áp lực nên mới không thành công, trong mấy người này, sức cạnh tranh của Hàn Sâm hẳn là ít nhất.

Thư ký tổng kết một câu.

Thủ trưởng gật gật đầu:

- Đáng tiếc không có bản lĩnh thật sự, nếu có bản lĩnh thật sự, để hắn ở lại bên cạnh người Kỷ gia cũng là một lựa chọn tốt.

Trong lúc nói chuyện, cuối cùng cũng đến lượt Hàn Sâm ra sân.

- Huynh đệ, không nên khẩn trương, cố hết sức là được rồi.

Binh sĩ trẻ tuổi cùng Hàn Sâm trò chuyện kia khích lệ nói.

- Được.

Hàn Sâm gật đầu đáp, sau đó bước về phía máy kiểm tra lực lượng.

Đứng trước cỗ máy, Hàn Sâm hít sâu một hơi, xương cốt toàn thân kêu lên khanh khách, một quyền hung hăng đánh lên máy kiểm tra.

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn khiến màng nhĩ đám người vây xem đau nhức, chỉ thấy con số trên màn hình nhanh chóng biến hóa, cuối cùng có kết quả là 111.1111 điểm.

Kết quả này thật sự quá đồng bộ, thật sự giống như giả dối vậy, tất cả mọi người xem đều ngây người.

Đương nhiên, không chỉ bởi vì con số kia quá giả, chủ yếu vẫn là bởi vì số này cao quá, cho tới hiện tại, đây đã là thành tích tốt thứ ba rồi.

Các binh sĩ lập tức vỗ tay cổ vũ cho Hàn Sâm, dù sao trên danh nghĩa Hàn Sâm cũng được coi là người ở quân khu Tây Nam.

- CMN, làm sao có thể đánh ra một quyền có kết quả này chứ, đây là dấu hiệu cô độc cả đời sao?

Trong nội tâm Hàn Sâm vô cùng phiền muộn.

Hắn chỉ muốn xem một kích toàn lực của mình đến có thể đánh ra lực lượng thế nào, tuyệt đối không ngờ lại có kết quả như vậy.

Ngoại trừ con số không quá may mắn ra, Hàn Sâm vẫn rất hài lòng với kết quả này, có số liệu như vậy, hắn đã có thể tính là tinh anh trong Tiến Hóa Giả rồi, huống chi hắn còn có nhiều không gian để phát triển.

- Huynh đệ, thật trâu bò, đầu bếp trên chiến hạm của các cậu đều trâu bò như vậy sao?

Hàn Sâm trở lại chỗ ngồi, binh sĩ trẻ tuổi kia lập tức giơ ngón tay cái lên tỏ ý khen ngợi.

- Đều rất trâu bò, nhưng không phải đầu bếp, là binh sĩ chuyên lo bếp núc.

Hàn Sâm cười nói.

Bởi vì một quyền này, không ít binh sĩ dự thi đều lau mắt mà nhìn Hàn Sâm, nhưng Thiết Y lại không thèm quan tâm tới Hàn Sâm.

Thiết Y cũng nhìn ra, một quyền này của Hàn Sâm đã dùng toàn lực, hơn nữa còn sử dụng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật kích phát tiềm lực, tuy đánh ra một quyền có thành tích như vậy, nhưng Thiết Y không nghĩ hắn có thể vượt qua được mình.

- Hàn Sâm này cũng không tệ lắm đâu, quả thật có vài phần thực lực.

Thủ trưởng có chút kinh ngạc nói.

Thư ký lau đi mồ hôi lạnh trên đầu, biểu hiện của Hàn Sâm rất khác tư liệu y điều tra, điều này cũng đồng nghĩa với chuyện y đã thất trách.

Tuy thủ trưởng không nói gì, nhưng là thư ký hiểu rất rõ, sau này mình không thể có sai lầm như vậy nữa, thủ trưởng cũng không thể mỗi lần đều

có thể dễ dàng tha thứ cho y như vậy.

- Thật xin lỗi với thủ trưởng, tôi sẽ điều tra cặn kẽ về Hàn Sâm một lần nữa.

Thư ký vội vã nói.

- Không cần, chỗ này chính là sân kiểm tra tốt nhất, xem tiếp đi.

Thủ trưởng chỉ từ tốn nói một câu.

- Vâng.

Thư ký im lặng tiếp tục xem trận đấu, nhưng lập tức xem lại một lần tư liệu điều tra về Hàn Sâm.

Thủ trưởng có thể rộng lượng tha thứ, nhưng nếu đã là chuyện y nên làm, thì y nhất định phải làm, nếu y không làm sẽ không thể đứng vững trên vị trí này.

Kiểm tra lực lượng chấm dứt, kết quả xếp hạng là Thiết Y, Trịnh Vũ Tắc và Hàn Sâm chiếm ba vị trí đầu bảng, kết quả của Vương Cương không quá cao, cũng không tạo thành uy hiếp gì đối với xếp hạng của đám người Hàn Sâm.

Hạng mục thứ hai là chạy nước rút cực hạn, hạng mục này khiến Hàn Sâm có chút kinh ngạc.

Nhưng chạy nước rút cực hạn này bị điều chỉnh đến mức 100 điểm trọng lực, người không có tố chất thân thể hơn 100, muốn chạy cũng không có khả năng, chứ đừng nói đến chuyện vượt qua những vách tường kim loại kia.

Sau khi trận đấu bắt đầu, một đám binh sĩ lần lượt tiến vào trong thiết bị chạy nước rút cực hạn, kết quả lại rất thảm, đã có bảy tám binh sĩ thử thông qua cực hạn chạy nước rút, kết quả toàn bộ đều thất bại, ngay cả vượt qua được một phần ba chặng đường cũng không có ai.

Trọng lực100 điểm thật sự quá khó khăn, cho dù có tố chất thân thể 100 điểm, ở bên trong cũng rất dễ bị mệt, căn bản khó có thể giữ vững tốc độ và

phản ứng.

Hàn Sâm nhìn khẽ nhíu mày, thiết lập trọng lực 100 điểm hiển nhiên là quá cao, những người có tố chất thân thể chừng 100 điểm, khó có hi vọng có thể vượt qua.

Cho dù là Hàn Sâm, thấy độ khó như vậy cũng không nhịn được phải nhíu mày.

Các binh sĩ lần lượt tiến lên, toàn bộ thất bại không có ngoại lệ, đã có hơn một nửa binh sĩ dự thi thất bại, cuối cũng cũng tới lượt Thiết Y ra sân.

Tuy rất nhiều binh sĩ quân khu Tây Nam đều hi vọng Thiết Y cũng thất bại, nhưng rất nhanh bọn họ đã phải thất vọng rồi.

Chỉ thấy thân thể cường tráng của Thiết Y giống như một người máy cường tráng linh hoạt không biết mệt mỏi, nhanh chóng di chuyển trên vách kim loại, giống như cũng không bị trọng lực ảnh hưởng vậy, không xuất hiện bất kỳ sai lầm nào, luôn giữ vững tốc độ, xông qua một mặt lại một mặt vách tường kim loại.

Ngay cả Hàn Sâm cũng không thể không tán thưởng, Thiết Y này thật sự là một nhân vật lợi hại, tố chất thân thể cường đại, lục phản ứng cũng cao, hơn nữa còn có được mắt nhìn đại cục xuất chúng, xem ra chạy nước rút cực hạn độ khó cấp 10 hoàn toàn không làm khó được y.

- Đúng là có chút khó giải quyết.

Hàn Sâm âm thầm trầm ngâm.

Cuối cùng Thiết Y dễ dàng vượt qua được kiểm tra cực hạn chạy nước rút, giống như đang làm một chuyện không có ý nghĩa gì, bình tĩnh đi về chỗ của mình ngồi xuống.

Binh sĩ quân khu Tây Nam đều đặt hi vọng lên người Trịnh Vũ Tắc, nhưng đáng tiếc mặc dù Trịnh Vũ Tắc đã cố hết sức, nhưng cũng vượt qua được chừng bảy mươi phần trăm, sau đó ngã từ trên vách kim loại xuống, khiến rất nhiều binh sĩ không nhịn được thầm thở dài.

Chương 499: Mị Lực Chiến Sĩ

Thấy Trịnh Vũ Tắc cũng không thể vượt qua, trong lòng đám binh sĩ quân khu Tây Nam đều chợt lạnh.

- Lần này hỏng bét rồi, Trịnh Vũ Tắc cũng không thể vượt qua, lần này tên ở Lam Huyết kia có thể đắc ý rồi.

Binh sĩ trẻ tuổi ngồi bên cạnh Hàn Sâm nói với vẻ có chút buồn bực.

Sau khi nói xong, binh sĩ lại quay sang nhìn Hàn Sâm rồi nói:

- Huynh đệ, cậu làm sao vậy? Có nắm chắc vượt qua không? Hiện tại cũng chỉ có thể trông cậy vào cậu thôi.

Nghe binh sĩ trẻ tuổi kia hỏi như vậy, những binh sĩ dự thi khác ngồi bên cạnh cũng quay sang bên này, muốn biết Hàn Sâm trả lời thế nào.

Phần lớn binh sĩ đều đã thất bại, cũng không còn lại mấy người, trong những người còn lại, Hàn Sâm là người có khả năng và hi vọng nhất, mọi người tự nhiên đều sẽ ký thác hi vọng lên trên người hắn.

- Không có vấn đề.

Hàn Sâm nhanh chóng trả lời.

Giữa quân nhân, khi trên chiến trường không cần khiêm tốn, chỉ cần tạo cho chiến hữu tín nhiệm và khiến chiến hữu tín nhiệm là được rồi.

Ở đây tuy không phải chiến trường, nhưng có quan hệ đến vinh dự của binh sĩ ở quân khu Tây Nam, Hàn Sâm tự nhiên sẽ không biểu hiện ra dấu hiệu lùi bước hay không tự tin.

Thiết Y cũng đã nghe được đối thoại của Hàn Sâm và binh sĩ trẻ tuổi, chỉ thoáng khinh miệt nhếch miệng, không nói gì thêm.

Theo Thiết Y, binh sĩ bình thường căn bản không thể so sánh với y, đội đặc chủng Lam Huyết vốn là tinh anh trong tinh anh, đương nhiên ưu tú hơn binh sĩ bình thường rất nhiều.

Trước khi đến, Thiết Y cũng đã tìm hiểu qua về ba đối thủ của mình, Hàn Sâm này dựa vào quan hệ để tiến vào Vĩnh Thán Nữ Thần, nên y sẽ không công nhận Hàn Sâm vào hàng ngũ đối thủ.

Mặc dù tố chất thân thể của Hàn Sâm có một chút vượt quá dự liệu của y, nhưng Thiết Y cho rằng Hàn Sâm vẫn chưa có tư cách trở thành đối thủ của y.

Tố chất thân thể cường đại, cũng chỉ có thể chứng minh hắn ở Tí Hộ Sở kiếm được nhiều điểm gen mà thôi, còn những gen đó có phải là hắn tự mình săn bắt hay không, chuyện này lại rất khó nói.

Về phần hạng mục kiểm tra cực hạn chạy nước rút này, Thiết Y không nghĩ rằng Hàn Sâm thật sự có thể vượt qua.

100 điểm trọng lực với độ khó cấp 10, tố chất thân thể 100 điểm khẳng định khó có thể chống đỡ được, cũng bởi vì thể lực của Trịnh Vũ Tắc không chống đỡ nổi, mới không thể đi đến cuối cùng.

Hàn Sâm ở hạng mục kiểm tra thứ nhất đã sử dụng phương pháp kích thích tiềm năng mới đánh ra lực lượng như thế, điều này chứng minh tố chất thân thể của hắn chỉ hơn 100 điểm, tư chất như vậy còn kém hơn Trịnh Vũ Tắc rất nhiều, làm sao có thể vượt qua cửa ải này được.

Cho nên nói, theo Thiết Y, Hàn Sâm mới nói câu kia cũng không có vấn đề gì, chỉ là khoác lác thôi.

Khoác lác với chiến hữu của mình rồi không thể hoàn thành hứa hẹn, đây là hành vi Thiết Y rất khinh bỉ.

Không bao lâu sau đã đến lượt Hàn Sâm ra sân, Hàn Sâm chạy chậm rồi tiến vào thiết bị chạy nước rút cực hạn, không vội vã bắt đầu, trước tiên điều chỉnh trạng thái thân thể của mình.

Hiện tại tố chất thân thể của hắn cũng chỉ chừng một trăm, dưới tình huống trọng lực 100 điểm, hắn chỉ có thể di động ở bên trong, muốn đạt tới tốc độ để vượt qua vách tường kim loại, nhất định phải là dùng Phụ Hà mới có thể chạy được.

Muốn thông qua cửa ải chạy nước rút cực hạn này, Hàn Sâm nhất định phải phân phối hợp lý mỗi một phần khí lực, nếu không rất có thể sẽ rơi vào tình trạng khí lực của hắn không chống đỡ nổi mà rớt xuống, cho dù phản ứng nhanh hơn cũng vô dụng, đây là chuyện thực lực không đủ.

Sau khi điều chỉnh trạng thái thân thể của mình, Hàn Sâm chậm rãi hít một hơi, sau đó dưới ánh mắt của vạn người, hắn bước ra bước đầu tiên.

Khi bước ra bước đầu tiên, trên thực tế toàn bộ mỗi một bước để qua cửa đã nằm trong kế hoạch của Hàn Sâm, phân phối thể lực hoàn mỹ đến thời khắc chính mình cần, không để lãng phí một chút thể lực nào, đây là chuyện hiện tại Hàn Sâm phải làm.

Hàn Sâm đi trên vách tường kim loại rất nhanh tiến về phía trước, trái tim giống như động cơ bắt đầu điên cuồng nhảy lên, xương cốt toàn thân đều phát ra tiếng rên rỉ.

Khác với người khác, thậm chí khác vơi cách vượt ải ngang ngược của Thiết Y, cách Hàn Sâm vượt ải tạo ra một cảm giác quá trôi chảy.

Giống như hệ thống đưa ra hình ảnh biểu diễn vậy, có một loại cảm giác trôi chảy của máy móc, dường như Hàn Sâm chính là một chương trình được thiết lập tốt, mỗi một động tác, thậm chí là từng ánh mắt, đều hợp lý đến mức khiến người ta cảm thấy có chút mất tự nhiên.

- Không tồi.

Thủ trưởng nhìn thấy cảnh này, nhịn không được khẽ gật đầu.

Với độ tuổi này của Hàn Sâm, lại có thể khống chế thân thể đến mức độ tinh vi như thế, có thể nói là vô cùng khó có được.

Rất nhiều sĩ quan cao cấp xem trận tranh tài, đều có cảm giác kinh ngạc, cho dù là bọn họ là Siêu Việt Giả, cũng không chắc có thể khống chế thân thể đến mức độ như vậy.

Như thế thật sự không giống phương pháp nhân loại khống chế thân thể, mà giống như dùng trí tuệ nhân tạo khống chế, mỗi một khớp xương, mỗi một bó cơ, đều dùng phương pháp đơn giản nhất và có hiệu quả để vận chuyển, loại cảm giác trôi chảy gần như hoàn mỹ của cơ giới này, khiến người xem cảm thấy da đầu tê dại mà sảng khoái.

Thư ký xem cũng cảm thấy thế, nhưng mà lại có thêm một tầng mồ hôi lạnh.

Sai lầm, sai lầm cực lớn, y điều tra và phân tích Hàn Sâm quả thực đã chênh lệch vạn dặm so với thực tế, giống như những gì y điều tra được căn bản chính là của một người khác, mà không phải Hàn Sâm.

Binh sĩ bình thường tuy không thể giống sĩ quan cao cấp có thể hiểu nhiều như vậy, nhưng loại cảm giác trôi chảy đến mức nhiệt huyết sôi trào này, lại khiến lỗ chân lông toàn thân của bọn họ đều bị dựng lên, để bọn họ vô cùng hưng phấn và kích động.

Thiết Y khẽ nhíu mày, biểu hiện này của Hàn Sâm, ngay cả y cũng phải kinh ngạc, năng lực khống chế thân thể tinh vi như vậy, đến y cũng khó mà làm được.

Nhưng Thiết Y không cho rằng Hàn Sâm dựa vào năng lực khống chế như vậy là có thể vượt qua, dù sao thực lực không đủ, không phải dựa vào kỹ xảo là có thể bù đắp.

Thật giống như một người chỉ có một đồng tiền, dù người đo tiết kiệm thế nào, dù phân phối hợp lý đến đâu, cũng không thể chỉ dùng một đồng tiền để ăn cơm cả một tháng.

Phân phối hợp lý là có thể tối đa hóa tác dụng lực lượng, nhưng điều kiện đầu tiên là phải có lực lượng mới có thể phân phối được.

Khi Hàn Sâm vượt qua được một nửa, trên người đã đầy mồ hôi, giống như vừa được vớt ra từ trong nước, ngay cả tóc cũng ướt đẫm dán trên da đầu.

Làn da đỏ ửng không bình thường, nhiệt độ thân thể dần dần tăng lên, xương cốt phát ra tiếng khanh khách rợn người, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt rời.

Những binh sĩ và quan quân xem Hàn Sâm xông cửa, không khỏi đều lau mồ hôi thay Hàn Sâm, dưới trạng thái Phụ Hà như vậy, hắn còn một nửa chặng đường phải đi, chỉ sợ rất khó chống đỡ đến cuối cùng.

Đương nhiên Hàn Sâm không cho rằng như vậy, tuy tiêu hao dưới trọng lực 100 điểm cao hơn hắn tính toán, nhưng chỉ cần hắn muốn, vẫn có thể hoàn thành toàn bộ hành trình.

Luận về sức chịu đựng, chỉ sợ trên thế giới không có loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào có thể vượt qua Thanh Tao Thoát Tục của Băng Cơ Ngọc Cốt, lúc trước Dương Mạn Lệ muốn khảo nghiệm sức chịu đựng của hắn, đều bị hắn dọa sợ một hồi.

Mồ hôi trên người như mưa rơi, ánh mắt vẫn bình tĩnh chấp nhất, Hàn Sâm vẫn dựa theo tiết tấu của mình để tiến lên, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật yên lặng vận chuyển, một dòng khí thanh mát từ trong mỗi tế bào tuôn ra, cảm giác thoải mái khiến hắn phải rên rỉ, nhiệt độ thân thể cũng giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn có thể cảm nhận được toàn thân có chút đau nhức.

Tuy thấy Hàn Sâm giống như đã sắp thoát lực, nhưng không biết vì sao, thấy ánh mắt và vẻ mặt của Hàn Sâm, mọi người đột nhiên lại có một cảm giác an tâm tin tưởng.

Không tự chủ được tin tưởng hắn, hắn có thể đi đến cuối cùng, chỉ cần hắn muốn thì nhất định có thể làm được.

Đây là mị lực thuộc về chiến sĩ cứng cỏi, không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, cũng không có đạo lý gì, chỉ có tín nhiệm thôi.

Chương 500: Cuộc Chiến Binh Vương

Một người có mị lực, mới có thể trở thành thống soái, không thể khiến chiến hữu tín nhiệm binh sĩ tin phục, nhiều lắm cũng chỉ có thể trở thành chiến sĩ ưu tú, chứ không thể trở thành một thống soái.

Hiển nhiên Hàn Sâm đã có phẩm chất này, chỉ là hiện tại còn chưa có cơ hội phát huy.

Mồ hôi tùy ý tuôn rơi, nhiệt độ từ cơ bắp bay lên, lúc này cả người Hàn Sâm giống như một đầu dã thú sắp bốc cháy, phát huy ra dã tính và bản năng, nhanh chóng chạy nước rút cực hạn.

Rất nhiều binh sĩ không biết từ lúc nào đã nắm chặt hai tay, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, giống như mình đang cùng Hàn Sâm tham gia cửa ải chạy nước rút vậy.

Khi Hàn Sâm chạy tới đích, tất cả mọi người chỉ cảm thấy một ngụm trọc khí trong lồng ngực mạnh mẽ được phun ra, cảm giác thoải mái đến mức không nói thành lời.

Cũng không biết là ai dẫn đầu, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

- Báo cáo trưởng quan, binh sĩ chuyên lo bếp núc Hàn Sâm hoàn thành kiểm tra, mời trưởng quan ra chỉ thị.

Hàn Sâm quay sang quan quân phụ trách giám sát, chào theo nghi thức quân đội.

Cánh tay vung vẩy nhịp nhàng, mồ hôi tùy ý rơi xuống, lấp lánh dưới ánh mặt trời, mang theo sức sống và tinh thần phấn chấn.

- Nghỉ, nghiêm, làm rất tốt, cậu có thể về chỗ.

Quan quân mỉm cười nói.

Nhìn Hàn Sâm trở về vị trí, thủ trưởng mới nói hai câu:

- Không tệ… rất không tệ… đây mới là binh sĩ ở quân khu Tây Nam chúng ta…

Đối với vị thư ký vốn vô cùng hiểu thủ trưởng này, y hiểu một câu ngắn ngủi này của thủ trưởng không thể hiểu đơn giản như vậy.

Dùng hiểu biết của thư ký đối với y, nếu như vị thủ trưởng này đã nói không tệ, đó chính là tán thành, thậm chí có thể nói là thưởng thức.

Nếu như nói rất không tệ, vậy thì chứng mình là y vô cùng thưởng thức đối phương, hiện tại y liên tiếp nói hai lần, hơn nữa ngữ khí một lần mãnh liệt hơn một lần, có thể thấy được y đã rất kích động, thư ký rất ít khi thấy vị thủ trưởng này nói hai câu liên tiếp như vậy, đây là chuyện gần như không thể nào nhìn thấy trên người y, nhưng là hết lần này tới lần khác y lại nói rồi.

- Huynh đệ, cậu quá giỏi, thật sự vượt qua rồi.

Hàn Sâm trở lại chỗ ngồi, binh sĩ trẻ tuổi hưng phấn vỗ vỗ vai Hàn Sâm, dáng vẻ rất là kích động.

- Chuyện nhỏ thôi.

Hàn Sâm liếm môi một cái, ngồi xuống vị trí của mình.

Hiện tại toàn thân Hàn Sâm đều đau nhức, tuy thời gian hắn chạy nước rút cực hạn không dài, nhưng lại tiêu hao rất lớn, hơn nữa còn là tiêu hao thân thể dưới tình huống Phụ Hà, may mắn có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật chèo chống, nếu không thân thể của hắn đã bị suy sụp mất rồi.

Lúc này Hàn Sâm vô cùng mệt mỏi, hận không thể lập tức ngã xuống mặt đất ngủ say một giấc, nhưng đáng tiếc tiếp theo còn có nhiều hạng mục khác cần phải tiếp tục thi đấu, Hàn Sâm cũng không thể nghỉ ngơi được.

Cũng may hạng mục kế tiếp đều không có quan hệ quá lớn với thể lực, xạ kích, thao tác chiến giáp, tháo lắp máy bay chiến đấu…, đều là các loại hạng mục có địa vị chủ yếu đối với quân sự hiện đại.

Chiến tranh trong thời đại vũ trụ, thủ đoạn khoa học kỹ thuật vẫn là sức chiến đấu đứng đầu, trừ phi là đạt tới cấp bậc Siêu Việt Giả, nếu không dù binh sĩ tác chiến như thế nào cũng không lợi hại bằng chiến giáp, chứ đừng nói tới vũ khí cỡ lớn.

Hàn Sâm ở trường quân đội học tập các loại kỹ thuật lúc này đã cho thấy rõ công dụng, từng hạng mục Hàn Sâm đều đạt được điểm vô cùng cao, có thể nói là binh sĩ toàn năng.

Tuy Thiết Y biểu hiện cũng rất xuất sắc, nhưng Hàn Sâm cũng không kém cỏi, ở nhiều hạng mục, hai người đều có thắng có bại, không phải thứ nhất thì chính là thứ hai, có thể thấy lực lượng hai người ngang nhau.

Tất cả binh sĩ đều rất sảng khoái, Hàn Sâm làm một binh sĩ chuyên lo bếp núc ở quân khu Tây Nam, lại có thể đấu với tinh anh trong đội đặc chủng Lam Huyết đến mức khó phân thắng bại, để binh sĩ quân khu Tây Nam lấy được thể diện không nhỏ, khiến các binh sĩ khác đều khắc sâu ấn tượng.

Những hạng mục sau này, biểu hiện của Trịnh Vũ Tắc tuy cũng không tệ, nhưng lại không thể so sánh với Hàn Sâm và Thiết Y, cuối cùng tổng hợp điểm tích lũy đánh giá, Hàn Sâm lại dùng chênh lệch 0.2 điểm, lấy được điểm tích lũy tổng hợp cao nhất, kết quả này lại khiến cho binh sĩ quân khu Tây Nam đều hoan hô.

Ánh mắt Thiết Y nhìn về phía Hàn Sâm đã không giống lúc trước, nhưng vẫn không xem Hàn Sâm thành đối thủ.

Biểu hiện của Hàn Sâm mặc dù không tệ, nhưng có thể thắng Thiết Y, chủ yếu là bởi vì lấy được ưu thế trên một số hạng mục kỹ thuật, không phải năng lực chiến đấu của Hàn Sâm mạnh hơn Thiết Y.

Mà cuối cùng chọn ra Binh Vương đối chiến, lại là hạng mục vật lộn tự do, đây là đấu thực lực cá nhân rồi, Thiết Y phi thường tự tin vè hạng mục này.

Hàn Sâm cũng không nói chuyện, chỉ tranh thủ thời gian khôi phục thể lực, đợi cuộc chiến chọn Binh Vương kế tiếp.

Cuối cùng chỉ có người có điểm tích lũy lọt vào top 4 mới có tư cách tham gia tranh đoạt Binh Vương, ngoại trừ Hàn Sâm và Thiết Y, còn có Trịnh Vũ Tắc và một chiến sĩ khác đến từ chiến đoàn nào đó, Vương Cương cũng không thể tiến vào top 4.

Bốn người chia làm hai tổ, người thắng sẽ đấu một trận cuối cùng, hai người bại sẽ tranh vị trí ba tư.

Chuyện phân tổ dùng rút thăm để quyết định, Hàn Sâm và Thiết Y rất may mắn rút được cùng một tổ, gần như có thể nói là quyết chiến sớm.

Đối với Hàn Sâm mà nói, đây là một tin tức tốt, thể lực của hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục, nếu như đấu trước một hồi sau đó lại đấu với Thiết Y, chỉ sợ thể lực của hắn sẽ không chịu nổi.

- Nếu như có thể luyện thành Trường Sinh Chú trong Cổ Tà Chú, có lẽ có thể giải quyết vấn đề thể lực chưa đủ, nhưng chú thứ ba này thật sự rất khó luyện, mình luyện lâu như vậy mà vẫn không thể luyện thành Trường Sinh Chú.

Hàn Sâm có chút bất đắc dĩ nghĩ.

Nhưng hiện tại nghĩ nhiều như vậy cũng không có tác dụng, chỉ có thể nghĩ biện pháp đánh bại Thiết Y mới là đúng đắn.

Tây Nam Binh Vương, Hàn Sâm mặc dù cũng không có hứng thú quá lớn với danh hiệu này, nhưng nhất định phải thắng Thiết Y, vị trí cảnh vệ viên, Hàn Sâm sẽ không thể nhường cho kẻ nào khác.

Trận đấu của Trịnh Vũ Tắc bắt đầu trước, vì thế Hàn lại có thêm thời gian nghỉ ngơi hơn.

Trịnh Vũ Tắc cùng một chiến sĩ khác đánh hơn nửa giờ, cuối cùng Trịnh Vũ Tắc thắng được, nếu như Hàn Sâm có thể thắng Thiết Y, thì hắn sẽ đấu với Trịnh Vũ Tắc để đoạt lấy danh hiệu Tây Nam Binh Vương này.

Đến lượt Hàn Sâm lên sân khấu, Hàn Sâm hoạt động thân thể một chút, cảm giác đau nhức đã bớt đi rất nhiều.

Hơn nửa giờ qua, hắn đều tranh thủ vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, giảm bớt mệt nhọc thân thể, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Thiết Y đi ra sân đấu, đứng đối diện với Hàn Sâm. Hàn Sâm đã không thấp, nhưng Thiết Y còn cao hơn hắn một cái đầu, cực kỳ có khí thế và lực áp bách.

Chỉ là Hàn Sâm cũng không có cảm giác gì với chuyện này, hắn đã gặp rất nhiều dị sinh vật cao mấy chục mét, cũng chưa từng sợ hãi bao giờ, huống chi Thiết Y chỉ cao hơn hắn một cái đầu mà thôi.

Khi tiếng chuông báo hiệu vang lên trong tích tắc, Hàn Sâm lập tức bước ra một bước, nắm đấm đánh tới lồng ngực Thiết Y.

Thiết Y vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, có chút miệt thị nhìn Hàn Sâm, da trên người hắn hiện ra kim quang Phật Đà, trong nháy mắt giống như biến thành một người kim loại.

Thiết Y lại muốn dùng Siêu Cấp Kim Cương Thể để đỡ một quyền của Hàn Sâm, không có ý muốn tránh né, hành động này lập tức khiến binh sĩ Tây Nam ồ lên, phi thường bất mãn với hành vi cuồng vọng của Thiết Y.

Chương 501: Anh Đã Thua

Thiết Y cũng không đơn thuần cuồng vọng, sở dĩ y muốn làm ra tư thái cao như vậy, không chỉ bởi vì muốn miệt thị đối thủ.

Đối với Thiết Y, đánh bại Hàn Sâm kỳ thật chỉ là thứ yếu, mục đích chủ yếu của y là phải lấy được Kỷ Yên Nhiên cùng Kỷ gia tán thành, nếu không thì cho dù y trở thành cảnh vệ viên của Kỷ Yên Nhiên, kết quả cuối cùng cũng sẽ không quá tốt.

Cho nên Thiết Y cần toàn lực biểu hiện ra mặt mạnh mẽ của mình, cho dù không thể thoả mãn yêu cầu của Kỷ Yên Nhiên, ít nhất cũng phải được Kỷ gia tán thành.

Thấy Thiết Y ỷ vào Siêu Cấp Kim Cương Thể muốn chọi cứng với nắm đấm của mình, Hàn Sâm cũng không hề tức giận, ngược lại còn có chút mừng rỡ.

Có người ngu ngốc đứng bất động cho ngươi đánh, vậy thì quá tốt rồi, làm sao có thể tức giận cho được?

Nắm đấm của Hàn Sâm lại tăng thêm ba phần lực, nặng nề đánh lên trên lồng ngực của Thiết Y.

Quyền thế không ngừng, quả đấm giống như là gió bão mưa rào đánh lên trên lồng ngực của Thiết Y, quả đấm kinh khủng trực tiếp đánh nát quần áo chiến đấu trên người Thiết Y, lộ ra một thân cơ bắp hùng tráng hiện ra ánh sáng kim loại.

Đương đương đương!

Nắm đấm va chạm với bắp thịt của Thiết Y, vậy mà phát ra tiếng kim loại va chạm nặng nề, nghe vào khiến lòng người rung động lắc lư.

Sau khi đánh liên tiếp như cuồng phong loạn vũ, Hàn Sâm thu quyền lui về, nắm đấm trong suốt như ngọc đã sưng đỏ lên, có nhiều chỗ cũng đã rịn ra máu tươi.

Mà Thiết Y động cũng không động, bên trên cơ bắp hùng tráng thậm chí ngay cả một vết đỏ đều không có, giống như là viễn cổ ma thần đứng ở trên chiến trường, khinh thường tam giới vạn sinh.

- Thật đáng sợ, tại sao nắm đấm đánh lên trên người y, y thậm chí ngay cả một chút phản ứng đều không có?

- Đương nhiên là không có phản ứng, đây chính là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể xếp vào top 10, Siêu Cấp Kim Cương Thể, nghe nói cho dù chỉ

là vừa mới nhập môn, nhưng nếu không có lực lượng 120 liền không thể gây tổn thương cho y được.

- CMN, trâu bò như vậy à? Sớm biết như vậy tôi cũng luyện.

- Thôi đi, cậu thì nghỉ đi, chưa nói tới chuyện Siêu Cấp Kim Cương Thể không phải là người bình thường có thể thu vào tay được, cho dù cậu lấy tới tay rồi, nếu như tư chất không phải đặc biệt xuất chúng, không có 50~60 năm thì căn bản không thể nhập môn, cậu đánh cược nổi sao?

- Thiết Y mới bao lớn? Chỉ khoảng hơn ba mươi chứ mấy? Làm sao có thể luyện 50~60 năm được?

- Cho nên mới nói người ta là tinh anh là thiên tài, không phải người bình thường có thể so được.

- Dùng lực lượng 120 mới có thể làm y bị thương, vậy Hàn Sâm kia không phải là không có cơ hội sao? Một quyền mạnh nhất của hắn cũng chỉ hơn 100 điểm thôi mà?

- Đúng vậy, cậu không thấy Thiết Y căn bản không để ý tới công kích của Hàn Sâm hay sao? Chênh lệch quá xa, mặc dù rất không cam tâm, nhưng mà chênh lệch chính là chênh lệch, không theo đạo lý nào cả, cũng không có ai có thể nói rõ được.

- Haizz, cuối cùng Hàn Sâm vẫn không thắng được Thiết Y.

- Cũng không thể nói như vậy được, Hàn Sâm mới bao nhiêu tuổi? Nếu như hắn đến tuổi của Thiết Y, khẳng định còn lợi hại hơn cả Thiết Y, nhưng đáng tiếc hiện tại hắn còn quá trẻ.

- Nhắc đến tuổi làm gì, thua chính là thua, người của quân khu Tây Nam chúng ta thua nổi, không cần tìm lý do.

Binh sĩ xem cuộc chiến bàn luận ầm ĩ, phần lớn đều là sợ hãi thán phục Siêu Cấp Kim Cương Thể mạnh mẽ và sự tiếc hận đối với Hàn Sâm.

Thư ký nhìn thấy biểu hiện của Thiết Y, trong lòng lại âm thầm thở dài một hơi, lần này anh ta phạm phải sai lầm quá lớn, cũng may kết quả cuối cùng

không có khác biệt nhiều, Thiết Y vẫn đánh bại Hàn Sâm, điều này khiến cho anh ta thấy thoải mái hơn không ít.

Nếu như Thiết Y bị Hàn Sâm đánh bại, như vậy điều tra trước đó của anh ta chẳng khác nào là một chuyện cười lớn, mặc dù thủ trưởng không khiển trách anh ta, nhưng bản thân thư ký cũng sẽ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Quan trọng nhất là anh ta rất có thể sẽ mất đi sự tín nhiệm của thủ trưởng, liền điều tra đơn giản đều có lỗ hổng chồng chất như vậy, về sau thủ trưởng còn giao chuyện quan trọng cho anh ta xử lý ư?

Đối với một thư ký mà nói, mất đi tín nhiệm của thượng cấp là chuyện rất nguy hiểm.

- Hình như cậu mới thở dài một hơi?

Thủ trưởng đột nhiên quay đầu liếc nhìn thư ký nói.

- Không có. . .

Thư ký lập tức lắp bắp kinh hãi, có chút bối rối đáp.

- Cậu cảm thấy Hàn Sâm sẽ thua sao?

Thủ trưởng còn nói thêm.

- Tôi. . .

thư ký có chút quanh co, không biết trả lời như thế nào.

- Cậu không điều tra rõ ràng được không phải là cậu sai, dù sao cậu cũng chưa từng gặp qua Hàn Sâm. Nhưng mà sau khi cậu tận mắt nhìn thấy hắn rồi, lại vẫn không thể làm ra phán đoán chính xác, đó chỉ có thể nói, cậu còn phải học hỏi nhiều.

Thủ trưởng lạnh nhạt nói.

- Thủ trưởng, ý của ngài là Hàn Sâm sẽ thắng?

Sắc mặt của thư ký đại biến.

Thủ trưởng lại không nói thêm gì nữa, chỉ là ánh mắt thâm thúy nhìn hai người ở trên sàn đấu.

- Đánh đã đủ rồi?

Thấy Hàn Sâm thu quyền lui lại, Thiết Y nhìn Hàn Sâm lạnh lùng nói một câu.

- Đánh đủ rồi.

Hàn Sâm lắc lắc hai tay đã có chút sưng đỏ, giảm bớt cảm giác đau đớn từ trên xương tay truyền tới, đánh Thiết Y nhiều quyền như vậy, xương ngón tay của hắn đều sắp nứt ra rồi, Siêu Cấp Kim Cương Thể quả thật rất đáng sợ.

- Còn muốn đánh nữa hay không?

Thiết Y tiếp tục hỏi.

- Không đánh nữa.

Hàn Sâm lắc đầu nói ra.

- Vậy thì giờ đến phiên tôi.

Thiết Y nói xong giơ nắm đấm lên, muốn đánh tới Hàn Sâm.

- Tôi cảm thấy anh không nên động thủ thì tốt hơn.

Hàn Sâm lại đột nhiên nói một câu.

- Vì sao?

Thiết Y khẽ nhíu mày, không biết Hàn Sâm có ý gì.

- Bởi vì anh đã thua.

Hàn Sâm nhìn Thiết Y rất chân thành nói.

- Hừ, nói hươu nói vượn.

Thiết Y hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói tiếp với Hàn Sâm, nắm đấm trực tiếp đánh tới hắn.

Giống như Thiết Y lúc trước, Hàn Sâm quay mặt về phía quả đấm của Thiết Y, tương tự không nhúc nhích.

- Chẳng lẽ Hàn Sâm cũng luyện qua Siêu Cấp Kim Cương Thể?

- Không thể nào, hắn mới bao nhiêu tuổi? Cho dù thiên phú cao, cũng không thể ở cái tuổi này luyện thành Siêu Cấp Kim Cương Thể được?

- Vậy sao hắn lại không nhúc nhích, dù thế nào cũng sẽ không chờ để bị đánh chứ?

- Ai biết được, vừa rồi hắn nói là Thiết Y đã thua, có lẽ có nguyên nhân gì đó.

. . .

Các binh sĩ nghi hoặc nhìn Hàn Sâm vẫn không nhúc nhích, quả đấm của Thiết Y đã sắp đánh lên trên mặt hắn, nhưng mà hắn vẫn bình tĩnh đứng ở nơi đó như cũ, giống như quả đấm của Thiết Y cũng không phải là đang đánh hắn.

Ngay lúc quả đấm của Thiết Y cách mặt của Hàn Sâm không đến mười phân, tim của tất cả mọi người đều đã nhảy đến cổ rồi, nhưng đột nhiên nhìn thấy Thiết Y sững lại.

Quả đấm của Thiết Y cách Hàn Sâm cũng chỉ có mấy cm, nhưng mà Thiết Y lại bảo trì tư thế kia ngừng lại, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi, sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch, mà ngay cả trên trán cũng đã rịn ra mồ hôi lạnh, nhìn kỹ tới, còn có thể phát hiện ra thân thể của y đang khẽ run.

- Vừa rồi tôi đã nói qua, anh không nên động thủ thì tốt hơn, nhưng đáng tiếc anh lại không nghe, hiện tại sợ là phải ăn chút khổ rồi.

Hàn Sâm thở dài nói.

- Cậu. . .

Thiết Y há miệng muốn nói cái gì, nhưng chỉ nói ra được một chữ, trong mồm liền mạnh mẽ tuôn ra máu tươi, thân thể hiện ra ánh kim loại liền lập tức trở nên trắng bệch, chỗ bị Hàn Sâm nện lên hiện ra từng dấu quyền đỏ thẫm.

PHỐC!

Thiết Y ra sức muốn đánh một quyền này lên trên mặt Hàn Sâm đang gần trong gang tấc, nhưng mà mới hơi động một chút, máu tươi trong miệng liền mạnh mẽ phun ra, thân thể hùng tráng tựa như cột đổ bịch một tiếng ngã sấp xuống cạnh chân Hàn Sâm, vùng vẫy vài cái đều không thể đứng lên, máu tươi ở trong miệng không ngừng tràn ra ngoài.

Đám người bốn phía đều yên tĩnh, trong sân huấn luyện yên tĩnh tới đáng sợ, tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn cảnh tượng khó tin ở trước mắt kia.

Chương 502: Binh Vương Khu Tây Nam

Hàn Sâm khổ luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo lâu như vậy, cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Giáo sư Bạch nghiên cứu ra Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, là một loại phương pháp vận dụng lực lượng, mặc kệ là ở cấp bậc nào cũng đều có thể sử dụng.

Hiện tại hiệu suất chuyển hóa tam thốn âm kình của Hàn Sâm đã đạt đến 95% trở lên, vốn cho là tiêu diệt Thiết Y còn cần phí chút ít công phu, dù sao tam thốn âm kình đánh vào các vị trí chân tay trên người Thiết Y căn

bản sẽ vô dụng, chỉ có đánh vào vị trí có nội tạng trong thân thể, mới có thể khiến nội tạng tương đối yếu nhược bị thương.

Nhưng thật không ngờ Thiết Y lại quá tự tin đối với tố chất thân thể cùng với Siêu Cấp Kim Cương Thể của mình, vậy mà không thèm ngăn cản quả đấm của Hàn Sâm, giúp cho Hàn Sâm bớt đi không ít chuyện.

Đây chỉ là một lần tỷ võ, Hàn Sâm cũng không có ý muốn giết người, nếu không một đòn âm quyền đánh lên trên đầu Thiết Y, không đánh chết thì cũng có thể đánh thành ngu ngốc.

Kỳ thật điều này cũng không trách được Thiết Y, đây đang là thời đại theo đuổi hiệu suất, người chịu khổ chịu cực đi luyện âm kình thật sự là quá ít, hơn nữa có thể luyện thành càng ít hơn.

Tiến Hóa Giả bình thường tùy tiện luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, ví dụ như Hàn Sâm lấy được Lôi Quang Đao vẫn còn chưa luyện kia, là có thể tăng cường sức chiến đấu trên phạm vi lớn trong khoảng thời gian ngắn, rõ ràng là nhìn thấy được hiệu quả ngay.

Nhưng mà luyện tập âm kình chẳng những cần thời gian dài, hơn nữa đối với việc tăng sức chiến đấu cũng không có trợ giúp quá lớn.

Lúc mới bắt đầu kình lực có thể xuyên thấu qua một tấc cũng đã rất không tệ rồi, nhưng hiệu suất chuyển hóa vẫn rất thấp, đối với săn giết sinh vật cỡ lớn, chẳng những không có trợ giúp, ngược lại còn suy yếu lực lượng của mình đi.

Một vài sinh vật hơi lớn, lớp da bên ngoài không chỉ dày một tấc, ngươi dùng một đòn âm quyền đánh tới, liền da đều không xuyên qua được, ngược lại lực lượng còn tự tổn bốn, năm phần mười, chả có tác dụng gì, quả thực là thứ võ vô dụng.

Người luyện đã ít, người luyện thành còn ít hơn, có thể gặp cao thủ lại càng ít.

Tố chất thân thể của Thiết Y rất cao, trình độ bền bỉ của nội tạng cũng từ 100 trở lên, nếu như không phải gặp Hàn Sâm, đổi một người có lực lượng

100 khác đến đánh, cho dù âm lực xuyên qua, không đạt được hiệu suất chuyển hóa chín mươi lăm phần trăm trở lên, đối với Thiết Y cũng không có nguy hại gì.

Có thể đạt hiệu suất chuyển hóa tám phần đã khó gặp, dù sao trước kia Thiết Y cũng chưa bao giờ gặp phải âm kình mạnh như vậy, cũng không cho rằng lực lượng của Hàn Sâm có thể làm anh ta bị thương.

Hàn Sâm dùng âm kình từng quyền từng quyền đánh vào, đã khiến cho nội tạng của Thiết Y bị thương, chỉ là lực âm nhu không dễ phát giác, ở dưới hình thức cuồng bạo đả kích kia, cảm thấy hơi đau nhức cũng là chuyện bình thường, cho nên Thiết Y mới lơ đễnh.

Nhưng sau khi anh ta dùng lực, nội tạng bị thương lại không chịu được, cho nên Hàn Sâm mới nói anh ta không nên cử động, trực tiếp đi chữa trị sẽ không quá nghiêm trọng.

Thiết Y mạnh mẽ vận lực, liền khiến cho thương thế trong nội tạng tăng lên, chỉ sợ không có một hai tháng dưỡng thương là không thể nào đứng lên được.

Đội quân y chạy tới nâng Thiết Y hai mắt đã trắng dã xuống dưới, chỉ còn lại một mình Hàn Sâm ở trên đài hưởng thụ tiếng hoan hô cùng tiếng vỗ tay.

Không có ai nghĩ tới Hàn Sâm lại có thể đánh bại Lam Huyết Chi Hổ như vậy, quả thật khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Thiết Y lại chủ động để cho Hàn Sâm đánh, cũng bị xem là biểu hiện cuồng vọng vô tri, mà trong nháy mắt Hàn Sâm lại trở thành anh hùng của quân khu Tây Nam, binh sĩ vinh quang của quân khu Tây Nam.

Nhưng mà có rất nhiều cao thủ chân chính, tương đối giật mình với biểu hiện của Hàn Sâm.

Bọn họ đương nhiên nhìn ra Hàn Sâm sử dụng âm kình trực tiếp đánh vào nội tạng của Thiết Y, mặc dù Siêu Cấp Kim Cương Thể của Thiết Y mới vừa nhập môn, nhưng mà đối với với nội tạng cũng đã có tác dụng tăng cường nhất định, nếu như không có lực lượng vượt 100 đánh lên, đừng nói

là âm kình, dù là dương kình đánh trực tiếp lên trên trái tim, cũng không thể gây thương tổn cho trái tim của Thiết Y một chút nào.

Sức mạnh của Hàn Sâm phân phối khá đều, hắn có thể đánh Thiết Y trọng thương, tạo nghệ trên phương diện âm kình quả thực quá đáng sợ.

Ở hiện trường có nhiều sĩ quan cao cấp như vậy, trong đó cũng không thiếu Siêu Việt Giả, nhưng không có ai dám nói tạo nghệ âm kình của mình mạnh hơn Hàn Sâm.

Ánh mắt của không ít Siêu Việt Giả nhìn về phía Hàn Sâm nhiều hơn một phần trịnh trọng, một thanh niên có thể nhịn được tịch mịch, luyện âm kình đến loại trình độ này, tuyệt đối không phải là một người bình thường, chỉ phần cứng cỏi và kiên trì này đã đủ khiến bọn họ thận trọng nhớ kỹ tên hắn.

Một trận cuối cùng là Trịnh Vũ Tắc cùng Hàn Sâm tranh đoạt danh hiệu Binh Vương, còn cuộc chiến của những người bại, bởi vì Thiết Y bị trọng thương nên đã hủy bỏ.

Hàn Sâm giải quyết Thiết Y cũng không lãng phí bao nhiêu khí lực, lúc này khiến cho trận chiến giữa hắn và Trịnh Vũ Tắc trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Tố chất thân thể của Trịnh Vũ Tắc và Hàn Sâm sau khi bộc phát cũng không khác nhau nhiều, kỹ xảo cận chiến cũng rất ưu tú, đối mặt với Hàn Sâm vừa mới đánh phế Thiết Y cũng không dám khinh thường, đánh hết sức cẩn thận, trước dùng thủ thế, ý định dùng cách đánh lâu dài đả bại thể lực của Hàn Sâm, xem như là cho Hàn Sâm mười phần tôn trọng.

Nhưng bởi như vậy, lại để cho Hàn Sâm đại triển quyền cước, thể hiện rất nhiều kỹ pháp sở học của mình ra.

Thất Tuyệt Sát, Song Đao Pháp, Bá Vương Tá Giáp các loại kỹ xảo đều lần lượt đánh ra, làm đám binh sĩ xem tới thích chí, tiếng vỗ tay một lớp cao hơn một lớp.

Nhưng mà ở trong mắt cao thủ chân chính, trên thực tế từ vừa mới bắt đầu đã xác định rõ ràng là Trịnh Vũ Tắc bại.

Tố chất thân thể của hai người đều không khác nhau là mấy, hoặc nói là Trịnh Vũ Tắc còn muốn mạnh hơn một chút, nhưng mà ở phương diện tu dưỡng võ đạo, lại có thể thấy được Hàn Sâm cao hơn nhiều, Trịnh Vũ Tắc hoàn toàn phải đi theo tiết tấu của Hàn Sâm, chỉ có thể bị động chịu đòn, căn bản không có hy vọng thắng lợi.

- Ngày nay thanh niên chính thức tu võ đạo càng ngày càng ít, chỉ tu võ mà không cầu đạo, thủy chung không trèo lên được nơi thanh nhã, Hàn Sâm này rất không tồi, có phong cách quý phái, tương lai tiền đồ không thể đo đếm.

Thủ trưởng tán thưởng nói một câu.

Trong lòng thư ký âm thầm cười khổ, thủ trưởng càng thưởng thức Hàn Sâm, sai lầm của anh ta lại càng lớn.

Nhưng mà vừa rồi thủ trưởng nói với anh ta một câu, đã để cho anh ta bừng tỉnh, đừng lo được lo mất với sai lầm của mình nữa, chỉ có nhìn thẳng vào sai lầm của mình, mới có thể tránh việc mắc phải sai lầm tương tự.

Cuối cùng không có bất kỳ lo lắng gì, Hàn Sâm đánh bại Trịnh Vũ Tắc, trở thành một đời Binh Vương Tây Nam mới, từ đầu tới đuôi Trịnh Vũ Tắc đều không thể phản kích, giống như hai người không cùng một đẳng cấp.

Trên thực tế Trịnh Vũ Tắc không chiến đã sợ trước, bị chiêu âm kình của Hàn Sâm dọa sợ, quá mức bảo thủ, ngược lại đã mất đi tiêu chuẩn bình thời, nếu như anh ta dùng tâm bình tĩnh toàn lực chiến một trận, không chủ động áp dụng thủ thế, Hàn Sâm cũng khó có thể thắng thuận lợi như vậy.

Danh hiệu Binh Vương Tây Nam này mặc dù hàng năm đều xuất hiện, nhưng vẫn rất có giá trị, đặc biệt là Hàn Sâm đánh bại Lam Huyết Chi Hổ Thiết Y lấy được danh hiệu này, cũng khiến cho danh hiệu này phá lệ chói mắt.

Thủ trưởng tự mình đến phát huy hiệu và giấy chứng nhận thành tích cho Hàn Sâm, nhưng đáng tiếc ở trong quân đội không có ban thưởng tiền tài mang tính thực chất, việc này khiến cho Hàn Sâm không hài lòng cho lắm.

Binh sĩ tham gia lần tỷ võ quân sự này, từng người trở về nơi công tác, truyền sự tích Hàn Sâm đánh bại Thiết Y ra ngoài, khiến cho cái tên Hàn Sâm nổi khắp quân khu Tây Nam, là vinh quang của binh sĩ quân khu Tây Nam.

Chương 503: Một Cảnh Vệ Viên Khác

- Đội trưởng, thực xin lỗi, tôi làm hỏng chuyện rồi.

Trên giường bệnh ở trong phòng điều trị, Thiết Y nằm ở trên giường bệnh, nhìn người đàn ông thanh tú đang ngồi ở bên cạnh khổ sở nói.

- Không cần khổ sở, người ở trong sai lầm mới có thể phát triển, một người đàn ông nếu như không phạm qua sai lầm, vậy y chỉ là một nụ hoa nhỏ không trải qua sóng gió. Hiện tại cậu là một con mèo nhỏ, nhưng sau khi lần lượt trải qua sai lầm, một ngày nào đó sẽ biến thành Lam Huyết Chi Hổ chân chính, sai lầm đối với cậu mà nói cũng không có chỗ nào xấu, chỉ cần cậu không chết, những sai lầm đó cuối cùng sẽ trở thành chất dinh dưỡng tốt nhất cho cậu.

Người đàn ông thanh tú cười nói ra.

- Đội trưởng. . .

Người to như cột điện như Thiết Y, âm thanh lại có phần nghẹn ngào.

- Bị đánh bại liền khóc nhè, đây cũng không phải phong cách của Lam Huyết chúng ta.

Người đàn ông thanh tú kia gần như cưng chìu vỗ vỗ đầu Thiết Y.

Nếu có người thấy một màn như vậy, nhất định sẽ cảm thấy hết sức quái dị, thậm chí có thể nói là buồn cười.

Người đàn ông thanh tú này thoạt nhìn chỉ hơn hai mươi tuổi, còn trẻ hơn Thiết Y nhiều lắm, nhưng mà Thiết Y ở trước mặt y lại giống như là một đứa bé vậy.

Nhưng mà hình ảnh kỳ lạ này, thoạt nhìn tựa hồ vô cùng hài hòa, mạnh mẽ xem xét mặc dù có hơi buồn cười, nhưng cũng không thấy có cái gì không đúng cả.

Nếu như có ai quen thuộc người đàn ông thanh tú, nhìn thấy chuyện này cũng sẽ không cảm thấy kì quái.

Lô Huy, đội trưởng đội dự bị Lam Huyết, năm nay gần 27 tuổi, nhưng lại có danh xưng đội trưởng ma quỷ của Lam Huyết.

Không có ai biết Lô Huy mạnh đến mức nào, ít nhất các đội viên Tiến Hóa Giả bên trong đội dự bị Lam Huyết, ở trước mặt Lô Huy quả thực giống như là trẻ con không chịu nổi một đòn, mà ngay cả Thiết Y cũng không ngoại lệ.

Kế hoạch huấn luyện đội dự bị Lam Huyết, đại đa số đều là Lô Huy tạo ra, hơn nữa còn dẫn đầu đội hoàn thành huấn luyện.

Ngoại hiệu Lam Huyết Chi Hổ của Thiết Y, kỳ thật chính là do Lô Huy đặt cho, nhưng khi đó danh hiệu Lô Huy đặt cho Thiết Y lại là “Mèo Con Lam Huyết”, nhưng đáng tiếc ngoại trừ Lô Huy, nếu những người khác kêu lên ngoại hiệu này, đều sẽ bị Thiết Y đánh cho một trận tê người.

Về sau thành viên khác của đội dự bị liền sửa lại, gọi hổ sữa, tiểu lão hổ các loại, không biết làm sao truyền ra ngoài lại biến thành Lam Huyết Chi Hổ.

- Dưỡng thương cho tốt, sau này còn có huấn luyện tàn khốc hơn đang chờ cậu, đừng tưởng rằng lần này cậu thất bại liền dễ dàng như vậy, sau khi trở về khối lượng luyện tập phải tăng gấp bội.

Lô Huy lạnh nhạt nói.

- Vâng, đội trưởng, tôi nhất định sẽ dốc sức liều mạng huấn luyện, lần sau tuyệt đối sẽ không thua người kia nữa.

Thiết Y cắn răng nghiến lợi nói.

- Hắn đã không phải là đối thủ của cậu nữa rồi, nhưng mà cậu nghĩ như vậy cũng không tệ, tiếp tục bảo trì đi.

Lô Huy cười cười, trong đầu hiện lên bóng dáng của Hàn Sâm.

Lô Huy nhớ lại tất cả những chi tiết của Hàn Sâm trong lúc tỷ võ, hơi nhếch khóe môi lên, lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

Hàn Sâm về tới Vĩnh Thán Nữ Thần, đến phòng làm việc của Kỷ Yên Nhiên báo danh.

Mới vừa đi vào văn phòng, đã ngửi thấy một làn gió thơm đánh úp lại, sau đó liền thấy thân thể mềm mại của Kỷ Yên Nhiên bay tới, trực tiếp nhảy lên trên người hắn, hai chân kẹp lấy eo của hắn, bàn tay như ngọc trắng bưng lấy mặt Hàn Sâm, cặp môi thơm hung hăng hôn lên môi hắn.

- Honey, anh quá tuyệt vời, em yêu anh chết mất.

Kỷ Yên Nhiên thật không ngờ Hàn Sâm lại có thể đánh thắng Thiết Y, lấy được vị trí cảnh vệ viên, kích động dâng lên lửa nóng, Hàn Sâm đương nhiên sẽ không cự tuyệt chỗ tốt như vậy, bàn tay lớn nâng mông đẹp của Kỷ Yên Nhiên, không thành thật hưởng thụ nơi đầy đặn co dãn kinh người kia.

Bình thường Kỷ Yên Nhiên rất dễ xấu hổ, hôm nay tựa hồ đặc biệt động tình, trong khi hôn hít vậy mà chủ động kéo quần áo Hàn Sâm ra, cái miệng nhỏ nhắn dọc theo cổ Hàn Sâm một đường hôn xuống.

Hai chân Hàn Sâm giống như nhũn ra ở trong văn phòng, bên tai còn quanh quẩn âm thanh kiều mỵ kia của Kỷ Yên Nhiên:

- Đây là ban thưởng đặc biệt cho anh.

- Ban thưởng này mình rất thích.

Hàn Sâm vừa đi vừa khẽ hát, mới đi chưa được vài bước, lại đột nhiên cảm thấy phía trước hình như có sát khí.

Hàn Sâm lập tức giật cả mình, cảnh giác nhìn về phía trước, lập tức nhìn thấy một cô gái mặc quân trang đứng ở đối diện hắn, đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Hàn Sâm như nhìn súc sinh.

Ánh mắt của cô gái này hoàn toàn không giống như là đang nhìn một người đàn ông, thậm chí không phải đang nhìn nhân loại, giống như Hàn Sâm chỉ là một con chó con mèo vậy.

Nếu như nói Dương Mạn Lệ là nữ quân nhân lãnh khốc nghiêm cẩn, như vậy cô gái này quả thực giống như là một nữ ma đầu biến thái giết người không chớp mắt.

Tuy Hàn Sâm chưa bao giờ thấy qua cô gái này, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cô ta đã có ấn tượng như vậy, cũng không nói được là vì sao, liền cảm thấy cô gái này rất đáng sợ, có loại cảm giác mình tình nguyện đánh mười tên Thiết Y, cũng không muốn đắc tội với cô ta.

Cô gái kia thẳng tắp đi tới Hàn Sâm, vậy mà gõ cửa tiến vào phòng làm việc của Kỷ Yên Nhiên.

- Cô gái này là ai? Tại sao trước kia chưa từng thấy qua?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động một chút, lúc này mới tới đây, hơn nữa cũng không phải là người trên Vĩnh Thán Nữ Thần, như vậy rất có thể là một cảnh vệ viên khác.

Kỷ Yên Nhiên tổng cộng có hai cảnh vệ viên, một người đã được xác định, không ai có thể thay đổi, có lẽ chính là cô gái kia.

Mặc dù Hàn Sâm không biết cô gái kia có thân phận gì, nhưng dùng năng lực cảm nhận bén nhạy của hắn, hắn có thể khẳng định cô gái kia tuyệt đối mạnh hơn mình, hơn nữa mạnh không phải chỉ là nửa phần hay một phần, Hàn Sâm thậm chí còn hoài nghi cô gái kia căn bản chính là một Siêu Việt Giả, nếu không hắn đã không cảm nhận được loại cảm giác áp bách này.

Rất nhanh, suy đoán của Hàn Sâm liền được chứng minh, vào buổi tối, Kỷ Yên Nhiên nằm ở trên giường dùng máy truyền tin nói chuyện phiếm với Hàn Sâm.

- Cô gái kia là một cảnh vệ viên khác của em à?

Hàn Sâm còn nhớ rõ cô gái kia, liền thuận miệng hỏi một câu.

- Đúng, đó là đại tá An Ny, sau này sẽ là cảnh vệ viên của em, anh đừng gây chuyện với cô ta, cô ta là một Siêu Việt Giả, thật sự nổi lòng hung ác, em cũng không ngăn cản được.

Kỷ Yên Nhiên cười tủm tỉm nói.

- Bà xã à, nhà của em rốt cuộc làm gì vậy? Còn có thể để cho một Siêu Việt Giả đến làm cảnh vệ viên?

Hàn Sâm nhịn không được hỏi.

Hắn vẫn không hỏi qua tình huống gia đình Kỷ Yên Nhiên, nhưng hiện tại có chút tò mò rồi.

Đừng nói là Kỷ Yên Nhiên, cho dù những hạm trưởng trên chiến hạm cấp Hằng Tinh kia, cũng không thể xa xỉ đến mức dùng Siêu Việt Giả làm cảnh vệ viên được.

- Gần đây có xem tin tức không?

Kỷ Yên Nhiên không trả lời, hỏi ngược lại một câu.

- Xem không nhiều lắm, nhưng cũng có xem một ít.

Hàn Sâm ngẫu nhiên cũng xem một chút tin tức, miễn cho bản thân quá tách rời với xã hội.

- Gần đây có xem qua tin tức có liên quan tới họ Kỷ hay không?

Kỷ Yên Nhiên cười tủm tỉm hỏi.

- Tin tức có liên quan tới họ Kỷ. . .

Hàn Sâm suy nghĩ, đột nhiên trợn to mắt nhìn Kỷ Yên Nhiên:

- Chẳng lẽ là vị tham tuyển gần đây. . .

Sáng sớm hôm sau Hàn Sâm truyền tống vào Tí Hộ Sở, lúc này hắn cũng không vội vã đi ra ngoài săn bắn, chuẩn bị tới khu giao dịch Tinh Luân Tí Hộ Sở nhìn một chút, mua mấy cái thú hồn biến dị để dùng.

Cho dù tác dụng của thú hồn biến dị đối với hắn không lớn, nhưng dùng tinh thể màu đen dưỡng thành thú hồn biến dị bạo tẩu cũng có thể kiếm được kha khá, chuyện tốt như vậy không có đạo lý gì lại buông tha cả.

Chương 504: Mua Thú Hồn

Hàn Sâm đi dạo trong chợ ở Tinh Luân Tí Hộ Sở, mặc dù người ở đây nhiều hơn Nữ Thần Tí Hộ Sở của Hàn Sâm rất nhiều, nhưng mà thú hồn biến dị vẫn rất ít gặp, thú hồn thần huyết thì một cái cũng không có.

Hỏi giá mấy cái thú hồn biến dị coi trọng, phần lớn đều là không bán tiền mặt, chỉ dùng để trao đổi thú hồn ngang cấp, có vài loại bán lấy tiền thì Hàn Sâm lại không thèm để ý tới.

Loại thú hồn bạo tẩu này, tỷ lệ xuất hiện nhiều lắm chỉ là 1%, nếu như Hàn Sâm bán ra số lượng lớn, sẽ khiến cho người khác sinh lòng hoài nghi, cho nên Hàn Sâm cũng không muốn bán quá nhiều.

Hiện tại Hàn Sâm muốn tuyển chọn loại thú hồn sau khi bạo tẩu sẽ có giá cao hơn mười mấy lần thậm chí là gấp mấy chục lần, nói không chừng còn có thể kiếm được số tiền tương đương với thú hồn thần huyết, một lần có thể ăn no.

Đây cũng không phải là chuyện không thể nào, dù sao thì số lượng thú hồn thần huyết cũng có hạn, Hàn Sâm có thể chọn một vài thú hồn biến dị có công năng hiếm thấy, mà Tiến Hóa Giả lại đặc biệt cần, nếu như trở thành bạo tẩu, vậy giá trị liền cực kỳ kinh khủng.

Đương nhiên, nếu như không quá cần tiền, thú hồn như vậy đối với bản thân Hàn Sâm cũng có tác dụng.

Hàn Sâm ở trong chợ ở Tí Hộ Sở dạo quanh, lượn vòng trong chốc lát, ở trong một cửa hàng bán thú hồn thấy được hai cái thú hồn biến dị, trong đó có một con rất hợp ý hắn.

- Lão bản, thú hồn Tuyết Linh Lang biến dị này bán thế nào?

Hàn Sâm chỉ vào một cái thú hồn hình sói toàn thân trắng như tuyết hỏi lão bản kia.

Loại dị sinh vật Tuyết Linh Lang này ở trên băng nguyên cũng không được tính là hiếm thấy, thậm chí có thể nói là nhiều đến mức khiến cho người ta đau đầu, có thể thường xuyên nhìn thấy đàn Tuyết Linh Lang ngàn vạn con đang di chuyển ở trên băng nguyên.

Mặc dù đại đa số Tuyết Linh Lang đều là cấp nguyên thủy, nhưng mà nhân loại bình thường không có khả năng công kích đàn thú khổng lồ như vậy, có vài đàn Tuyết Linh Lang số lượng thậm chí lên tới mấy trăm ngàn, không có có đội ngũ mấy ngàn người, căn bản không thể tác chiến với đàn sói như vậy.

Cho nên trừ phi là chủ nhân ở Tí Hộ Sở tổ chức cuộc săn bắn cỡ lớn, người bình thường rất khó săn giết được Tuyết Linh Lang, muốn có được thú hồn Tuyết Linh Lang biến dị càng không dễ dàng.

Năng lực của Tuyết Linh Lang có trợ giúp rất lớn đối với người kiếm cơm trên băng nguyên, thậm chí có thể nói là vật cứu mạng, cho dù thú hồn Tuyết Linh Lang nguyên thủy, giá tiền cũng đắt hơn thú hồn nguyên thủy bình thường rất nhiều, thú hồn Tuyết Linh Lang biến dị lại càng có giá trên trời.

Hàn Sâm đoán chừng nếu như mình có thể tạo ra một cái thú hồn Tuyết Linh Lang biến dị bạo tẩu, số tiền thu được đoán chừng không thể kém hơn một vài thú hồn thần huyết giá rẻ.

Thú hồn Tuyết Linh Lang là dạng áo giáp, nhưng khác với áo giáp bình thường, áo giáp Tuyết Linh Lang có tác dụng chống rét lạnh, áo giáp Tuyết Linh Lang càng cao cấp, tác dụng chống rét càng rõ ràng hơn.

Nếu có một cái áo giáp Tuyết Linh Lang thần huyết, như vậy cho dù gặp phải bão tuyết cũng có thể bình yên vô sự vượt qua băng nguyên trở về, hoặc là rơi vào trong hầm băng, ngủ ở trong sông băng, đều không bị đông chết.

Đừng xem thường công năng chống rét này, sức mạnh thiên nhiên vô cùng kinh khủng, đặc biệt là ở bên trong Tí Hộ Sở, nếu như bất hạnh gặp phải bão tuyết ở trên băng nguyên, mất phương hướng không tìm được nơi tránh gió tuyết, cho dù Tiến Hóa Giả có tố chất thân thể đạt tới 100 cũng sẽ bị chết cóng.

Đương nhiên, Hàn Sâm có Băng Cơ Ngọc Cốt, băng tuyết ở nơi này không ảnh hưởng đến hắn quá nhiều, trừ phi không có đồ ăn bổ sung trong thời gian dài, nếu không rét lạnh đơn thuần không thể nào giết chết hắn được.

- Đổi thú hồn binh khí ngang cấp, tốt nhất là trọng kiếm.

Chủ quán kia liếc nhìn Hàn Sâm, không hề có một chút nhiệt tình nào của người bán hàng.

Điều này cũng rất bình thường, dù sao cũng là hàng bán chạy, có rất nhiều người muốn, chỉ là yêu cầu của chủ cửa hàng này tương đối đặc biệt, cho nên vẫn chưa thể bán ra.

Trước khi Hàn Sâm tới hơn mười phút đã có mấy người hỏi qua, cuối cùng đều không thể giao dịch thành công.

- Đổi thẻ Thánh Đường hay không?

Hàn Sâm cũng không có thú hồn gì, chỉ có thể cầm thẻ Thánh Đường ra trao đổi.

- Đổi thẻ Tiến Hóa Giả cấp độ S của Thánh Đường, tôi có thể trả thêm tiền, cấp độ S trở xuống coi như thôi đi.

Chủ quán nói.

- Mặc dù Tuyết Linh Lang biến dị trân quý, nhưng muốn đổi một tấm thẻ cấp độ S của Thánh Đường vẫn chưa đủ đi?

Hàn Sâm nhìn một cái thú hồn biến dị khác của chủ quán.

Đó là một cái thú hồn dạng vượn màu đen, cao khoảng 2~3m, bộ lông toàn thân giống như ô kim vậy, cơ bắp ở trên ngực nhô cao, giống như là hai cục sắt, thoạt nhìn cực kỳ uy vũ hùng tráng.

- Cậu thực sự có thẻ cấp độ S của Thánh Đường?

Ánh mắt của chủ quán sáng lên, rốt cục đã có thái độ nhiệt tình, ánh mắt nóng bỏng nhìn tới Hàn Sâm.

- Cái thú hồn biến dị này của anh là loại hình gì?

Hàn Sâm không trả lời, chỉ vào cái thú hồn hắc viên kia hỏi.

- Thú hồn dung hợp biến thân Bạo Lực Viên, thú hồn này sau khi dung hợp biến thân, có thể tăng cường lực lượng lên rất nhiều, nhưng mà cũng chỉ có thể tăng cường lực lượng, tính linh hoạt sẽ bị giảm xuống.

Ông chủ là một người thành thật, nói rõ ràng ưu khuyết điểm của Bạo Lực Viên biến dị ra.

- Lực lượng có thể tăng thêm bao nhiêu?

Mắt Hàn Sâm sáng lên, thú hồn có khuyết điểm thì ưu điểm sẽ rất xuất sắc, mà lực lượng thuần túy lại trợ giúp Hàn Sâm rất nhiều, dù sao lực lượng hiện tại của hắn vẫn hơi thấp, đụng phải một vài dị sinh vật thần huyết có lực phòng ngự mạnh mẽ, Hàn Sâm vẫn rất khó giết được.

- Vậy cũng phải xem tố chất của bản thân người dùng, bình thường lực lượng gia trì khẳng định có thể vượt qua 10 điểm.

Chủ quán suy nghĩ rồi nói.

Hàn Sâm tính toán, lực lượng gia trì có thể vượt qua 10 điểm đã rất tốt, hơn nữa với sức bật của hắn, hoàn toàn có thể đánh ra lực lượng 120 tới 130, nếu như lại sử dụng thú hồn bạo tẩu, lực lượng gia trì khẳng định sẽ tăng thêm nữa. . ..

- Một tấm thẻ Tiến Hóa Giả cấp độ S của Thánh Đường đổi hai cái thú hồn này, đổi không?

Hàn Sâm móc ra một tấm thẻ Thánh Đường, quơ quơ trước mặt chủ quán.

Dù sao khu vực băng nguyên cũng quá nhỏ, nếu như ở một vài căn cứ nhân loại cỡ lớn, một tấm thẻ cấp độ S của Thánh Đường đổi hai cái thú hồn biến dị, khẳng định sẽ có rất nhiều người tranh nhau đổi, nhưng mà ở chỗ này tài nguyên quá ít, một tấm thẻ cấp độ S của Thánh Đường đổi hai cái thú hồn biến dị, chủ hàng vẫn có chút do dự.

Trầm ngâm trong chốc lát, chủ quán hiển nhiên rất muốn lấy được thẻ cấp độ S của Thánh Đường, liền sảng khoái nói:

- Được, đổi.

Thuận lợi hoàn thành giao dịch, Hàn Sâm lấy được thú hồn Tuyết Linh Lang biến dị và Bạo Lực Viên biến dị, trong lòng vô cùng mừng rỡ, triệu hoán hai thú hồn ra thử một chút.

Tuyết Linh Lang hóa thành một bộ giáp da màu trắng bọc thân thể Hàn Sâm lại, đỉnh đầu có mũ bảo vệ đầu sói, từ xa nhìn lại giống như một người sói trắng, tạo hình cũng không tệ.

Về phần hiệu quả chống rét của áo giáp Tuyết Linh Lang, Hàn Sâm cũng thể nghiệm một lần, sau khi mặc vào xác thực là ấm hơn rất nhiều, giống như là đang mở điều hòa vậy.

Cùng Bạo Lực Viên dung hợp biến thân, hóa thành một con vượn màu đen, Hàn Sâm lập tức cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng mang tính bạo tạc, lực lượng gia tăng rất lớn, mặc dù thân thể vụng về hơn rất nhiều, nhưng đối với lực lượng mà nó mang lại, phần linh hoạt bị giảm đi vẫn có thể tiếp nhận được.

Hàn Sâm vô cùng hài lòng với lần giao dịch này, sau này dùng tinh thể màu đen nuôi nấng tiếp, biến thành thú hồn bạo tẩu, mặc kệ là bán ra hay là để tự mình dùng đều rất không tồi.

Chương 505: Thanh Lân Ngư

Hàn Sâm rời khỏi Tinh Luân Tí Hộ Sở đi ra ngoài săn giết dị sinh vật, bởi vì Kim Mao Hống còn chưa hoàn thành tiến hóa cho nên tạm thời vẫn không thể bồi dưỡng Bạo Lực Viên và Tuyết Linh Lang được.

Nơi lần này Hàn Sâm muốn đi là hồ đóng băng, hồ đóng băng đã giáp ranh với đại dương, bên dưới rất có thể sẽ tương thông với biển cả, nhưng mà bởi vì quá lạnh, mặt hồ một năm kết băng cả bốn mùa, người đi lại ở phía trên đều không thành vấn đề.

Người bình thường chỉ cần đục một cái lỗ ở trên mặt băng, dùng dây câu đặc chế là có thể câu dị sinh vật loại cá ở trong hồ ra, nếu dị sinh vật loại cá rời khỏi mặt nước, năng lực sẽ suy yếu trên phạm vi lớn, muốn giết cũng tương đối dễ dàng.

Hàn Sâm đặc biệt mua lưỡi câu dây câu và mồi đặc chế của Liên Minh, sau khi đi vào trong hồ đóng băng mới biết được nơi này và khu vực sông băng căn bản không có gì khác nhau, dưới chân đều là tầng băng sâu dày, chỗ mỏng nhất cũng khoảng hơn hai mét.

Bên trên hồ đóng băng có rất nhiều người, bởi vì tài nguyên ở băng nguyên vốn không nhiều, ở hồ đóng băng ngẫu nhiên còn có thể câu được sinh vật biến dị, cũng coi như là một nơi có tài nguyên rất phong phú.

Nhưng mà ở chỗ này câu cá cần có kiên nhẫn nhất định, vận may tốt thì có khả năng trong một ngày sẽ câu được sinh vật biến dị, vận may không tốt, mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc có thể câu được một con sinh vật nguyên thủy.

Cũng may mục tiêu lần này Hàn Sâm là gen nguyên thủy, cá trong hồ đóng băng phần lớn đều là cấp nguyên thủy, bình thường cũng không quá lớn, không thể thích hợp hơn được nữa.

Đương nhiên, nếu như có thể câu được sinh vật biến dị thì là tốt nhất, câu không được thì cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Trong phạm vi hồ đóng băng to lớn, có thể nhìn thấy rất nhiều người đều đào một cái hố đường kính chừng một mét ở trên mặt băng để câu cá.

Hàn Sâm cũng không tính tự mình đi đào, ở gần đó tìm một cái hố băng do người khác đã dùng rồi bỏ lại, sửa lại tầng băng mỏng xung quanh một chút, mắc mồi câu lên trên lưỡi câu, theo hố băng thả vào trong nước.

Mở cái ghế gấp nhỏ ra ngồi xuống, mặc áo giáp Tuyết Linh Lang lên liền không cảm thấy rét lạnh nữa, lại lấy một cuốn sách cổ văn từ trong túi đeo lưng ra, vừa đợi cá mắc câu, vừa xem cổ văn.

- Là cậu?

Hàn Sâm vừa mới ngồi được một lúc, bên cạnh có một người mang theo đồ đạc đi qua, sau khi nhìn thấy Hàn Sâm liền kinh ngạc chạy tới.

Hàn Sâm ngẩng đầu lên nhìn, chính là cô gái to xác Quan Đồng kia, xem đồ cô cầm trong tay, chắc hẳn cũng tới nơi này câu cá.

- Cô cũng tới câu cá à?

Hàn Sâm cười cười với Quan Đồng.

- Cậu. . . lần trước cám ơn cậu. . .

Quan Đồng há to miệng, trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên nói gì.

- Hả?

Hàn Sâm ngây ra một lúc, hắn không biết Quan Đồng đang cảm ơn chuyện gì.

- Cảm ơn cậu đã cứu Tinh Luân Tí Hộ Sở.

Quan Đồng vội vàng nói.

- Tiện tay mà thôi, không phải chuyện gì lớn cả, lúc đó cũng phải cảm ơn cô đã cõng tôi về.

Hàn Sâm cười một cái nói.

Quan Đồng nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, hiện tại cô đã hiểu rõ, ngày đó khẳng định là Hàn Sâm không có việc gì, cũng không giống như cô nghĩ, người ta căn bản không cần cô cứu, cô lại cố cõng Hàn Sâm về.

- Nhanh đi câu cá đi, chậm sẽ không còn vị trí tốt nữa đâu.

Hàn Sâm chỉ chỉ tới hố băng bên kia.

Quan Đồng nhẹ gật đầu, vội vàng chạy tới, cô cũng không biết nên nói gì, tình huống này cô cũng không quá thích ứng cho lắm.

Quan Đồng ở bên cạnh một hố băng cách bảy tám mét ngồi xuống thả câu, vừa câu cá vừa thỉnh thoảng nhìn về phía Hàn Sâm bên này.

Hàn Sâm vẫn đọc sách, cũng không chú ý tới cô.

Đã qua hơn nửa canh giờ, Hàn Sâm đang xem sách đột nhiên cảm thấy dây câu quấn trên đầu ngón tay hơi động một chút, Hàn Sâm để quyển sách trên tay xuống, nhìn về phía phao bên trong hố băng, chỉ thấy phao câu hơi rung động.

Ngón tay Hàn Sâm hơi chạm tới dây câu, giống như thầy thuốc đông y bắt mạch, cảm thụ được sợi dây câu rung rung, cũng không trực tiếp kéo lên, năng lực nhận biết của Hàn Sâm từ lần trước dung hợp với huyết tinh thể đã trở nên rất mạnh, chỉ là thông qua dây câu rung rung, trong đầu đã có thể miêu tả tình huống đại khái ở phía dưới.

Loại năng lực này cũng có chút nằm ngoài dự liệu của Hàn Sâm, nhưng mà chuyện này đối với hắn mà nói đương nhiên là một chuyện cực kỳ tốt.

Chỉ là thông qua sợi dây câu rung rung, Hàn Sâm đã biết dị sinh vật ở phía dưới còn chưa nuốt mồi câu vào, chỉ là đang rỉa mồi câu mà thôi.

Đột nhiên, sợi dây câu rung rung trở nên mãnh liệt, không có chút do dự nào, Hàn Sâm liền bắt lấy sợi dây câu, hung ác kéo lên.

Lực lượng trên sợi dây câu rất mạnh, Hàn Sâm không mạnh mẽ kéo sợi dây câu lên, lúc kéo lúc thả, chờ cho lực lượng trên sợi dây câu yếu đi mới tiếp tục thu dây lại, lực lượng trên sợi dây câu một lần nữa trở nên mạnh mẽ, Hàn Sâm lại thả lỏng, sau mấy lần như thế, lực lượng kia rốt cục đã trở nên rất nhỏ rồi.

Lúc này Hàn Sâm mới dùng sức kéo sợi dây câu lên, chỉ thấy ở phía trên lưỡi câu là một con Thanh Ngư to lớn dài cả mét, vảy lóe ra ánh sáng xanh đen lộng lẫy.

Không nói hai lời, Hàn Sâm hóa chưởng thành đao, trực tiếp chém Lôi Quang đao mới luyện tập được lên trên người Thanh Ngư, lập tức trảm đầu Thanh Ngư xuống dưới.

- Săn giết sinh vật cấp nguyên thủy Thanh Lân Ngư, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

Mặc dù chỉ là một con sinh vật nguyên thủy, nhưng mà vẫn để Hàn Sâm rất vui vẻ, không có chút nguy hiểm nào lại có tiền lời, lấy được một con dị sinh vật vừa dễ dàng lại dễ ăn, khó trách có nhiều người đến hồ đóng băng như vậy.

Hàn Sâm cắt Thanh Lân Ngư ra thành lát, chấm với gia vị mình mang tới từ từ ăn, vị ngon ngọt đột nhiên tác động vào lưỡi khiến hắn vô cùng hưởng thụ.

Ăn thịt Thanh Lân Ngư, gen nguyên thủy +1.

Hàn Sâm vừa đọc sách vừa câu cá, không đến hai giờ đã câu được bốn con Thanh Lân Ngư và ba con Kim Đao Ngư, mặc dù không đạt được thú hồn, nhưng thu hoạch rất không tệ.

Người bên cạnh Hàn Sâm lại không có may mắn như thế, lúc Hàn Sâm đã câu được bảy con cá, mấy người ở bên kia, một người thu hoạch tốt nhất cũng chỉ câu được hai con.

Không ít người đều vô cùng nóng mắt nhìn sang Hàn Sâm bên này, mỗi lần thấy Hàn Sâm kéo dây câu, đều khiến cho rất nhiều người đang câu ở bên cạnh nhìn sang.

Hiển nhiên là vận may của Quan Đồng cũng không tốt lắm, giống như phần lớn người, cho tới hiện tại liền một con cá cô cũng không câu được.

Chuyện này cũng không thể trách cô, không phải ai cũng có năng lực nhận biết giống như Hàn Sâm, câu không dính cá cũng là chuyện bình thường, nếu không thì tất cả mọi người đều sẽ đến hồ đóng băng câu cá rồi.

- Quan Đồng, mùi vị của con cá này không tệ, đến nếm thử đi.

Hàn Sâm vẫy vẫy tay với Quan Đồng.

Quan Đồng đã đến lâu như vậy rồi, liền một con cá đều không câu được, Hàn Sâm nhìn cũng có chút không đành lòng, hơn nữa tốt xấu gì thì Quan

Đồng cũng từng cõng hắn, cho nên hắn liền gọi Quan Đồng tới ăn cá, dù sao mình hắn cũng ăn không hết.

- Tôi có mang theo đồ ăn rồi.

Quan Đồng có chút ngượng ngùng, từ trong túi lấy ra một lọ dịch dinh dưỡng.

- Đến đây đi, tôi ăn một mình rất không có ý nghĩa, nhiều như vậy ăn không hết sẽ rất phí.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Quan Đồng còn đang do dự có nên qua hay không, mấy người bên cạnh lại đi tới phía Hàn Sâm bên này, một người trong đó nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói:

- Anh bạn, khẩu vị của cậu thật mặn, ngay cả người phụ nữa giống như đàn ông kia đều có hứng thú tán tỉnh.

Chương 506: Hắc Thần

Hàn Sâm liếc nhìn những người kia, những người này không có các loại công cụ như dây câu lưỡi câu, cũng không mang theo vật phẩm tùy thân, thoạt nhìn không giống như người tới nơi này câu cá.

- Cút.

Hàn Sâm lạnh lùng nói một câu.

- Tính tình cũng rất lớn, nhưng mà chỉ sợ mày không biết nơi này là địa bàn của ai.

Trung niên cầm đầu không hề tức giận, chỉ nhìn Hàn Sâm cười lạnh.

Mấy người không thèm để ý tới Hàn Sâm một chút nào, đi tới bên cạnh Hàn Sâm, thò tay ra kéo túi thả cá của Hàn Sâm.

- Nói chúng mày cút mà không nghe thấy sao? Đừng để cho tao nói lần thứ ba.

Hàn Sâm cau mày nói.

- Ha ha, tiểu tử mày rất cứng nha, nhưng mà ngang bướng trên địa bàn Hắc Thần Tí Hộ Sở của chúng tao, mày đến lộn địa phương rồi.

Trung niên cầm đầu thò tay chụp vào túi cá của Hàn Sâm:

- Hắc Thần lão đại của chúng tao đã có quy củ, thu hoạch được trên hồ đóng băng phải nộp lên một nửa cho Hắc Thần Tí Hộ Sở chúng tao, ở đây mày có bảy con cá, tao nhẹ tay cho mày, chỉ lấy mày ba con Kim Đao Ngư thôi.

Lúc Hàn Sâm đến cũng đã được nghe nói, hồ đóng băng bên này tương đối gần một trong ba Tí Hộ Sở lớn trên băng nguyên là Hắc Thần Tí Hộ Sở, người của Hắc Thần Tí Hộ Sở thường ở chỗ này thu một ít phí tổn.

Nhưng mà bình thường thì chỉ thu một con cá cấp nguyên thủy, sau đó liền tùy mọi người câu bao lâu thì câu.

Những người này đi lên đòi Hàn Sâm ba con cá, hơn nữa còn là ba con Kim Đao Ngư có giá trị cao nhất, hiển nhiên là đỏ mắt với thu hoạch của Hàn Sâm, ý định hung ác chiếm của hắn một mớ.

Nguyên bản Hàn Sâm định lúc đụng phải người của Hắc Thần Tí Hộ Sở, cứ dựa theo lệ cũ giao một con cá cho xong việc, dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, nhưng mà hiện tại những người này muốn hung ác chiếm lợi của hắn, vậy cho dù một con cá Hàn Sâm cũng không muốn nộp.

Mắt thấy trung niên cầm đầu kia đã chộp tới túi của hắn, Hàn Sâm cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp một cước giẫm lên tay của trung niên kia.

Một cước này vừa nhanh vừa độc, trung niên kia sao có thể tránh nổi, lập tức bị Hàn Sâm giẫm lên bàn tay, kêu thảm lên giống như mổ heo.

- CMN, còn dám động thủ.

Vài người khác nhìn thấy Hàn Sâm động thủ, không nói hai lời trực tiếp triệu hồi ra thú hồn đánh tới Hàn Sâm, thoạt nhìn đều xuống tay độc ác, ra tay toàn bộ đều nhằm vào chỗ yếu.

Vẻ mặt của Hàn Sâm lạnh lẽo, người khác muốn lấy mạng của hắn, hắn đương nhiên sẽ không nhân từ nương tay, mấy binh khí kia chỉ lát nữa là sẽ chém lên trên người hắn, lại đột nhiên nhìn thấy Hàn Sâm vung tay phải lên, ba tia sáng màu tím hiện lên, lập tức binh khí của bọn họ đều bị chém thành vài khúc, ba người xông lên phía trước cũng trực tiếp bị chém rách lồng ngực, chết ngay tại chỗ.

Hai người phía sau bởi vì xông chậm một chút, mới may mắn không bị giết chết, khắp khuôn mặt đều là vẻ kinh hãi, trực tiếp xoay người chạy, vừa chạy còn vừa kêu to.

- Cậu đi nhanh đi, người của Hắc Thần Tí Hộ Sở đang ở gần đây, bọn họ sẽ lập tức chạy tới.

Quan Đồng chạy tới nói.

Hàn Sâm khẽ gật đầu:

- Cô cũng đi đi, tạm thời không nên đến chỗ này nữa.

Sau khi tạm biệt Quan Đồng, Hàn Sâm rời khỏi hồ đóng băng, hắn cũng không muốn thật sự kết xuống thâm cừu đại hận với người của Hắc Thần Tí Hộ Sở, không cần lưu lại kiếm chuyện.

Thế nhưng mà Hàn Sâm mới vừa rời khỏi hồ đóng băng không được bao xa, liền thấy hơn mười người cưỡi vật cưỡi chạy như bay đến, không bao lâu đã đến gần hắn, rõ ràng chính là hướng về phía hắn mà tới.

- Hắc Thần lão đại, là hắn giết người của chúng ta.

Bên trong hơn mười kỵ binh có một trung niên mới đào tẩu vừa rồi, lúc này chỉ vào Hàn Sâm kêu lớn lên.

Hơn mười kỵ binh kia lập tức vây Hàn Sâm lại, người cầm đầu trong đó là một người đàn ông có đôi mắt ưng chằm chằm vào Hàn Sâm lạnh giọng quát:

- Là mày giết người của tao?

- Bọn họ muốn giết tôi. . . tôi đương nhiên sẽ không thể đợi chết.

Hàn Sâm nhìn người đàn ông mắt ưng kia nói.

Người đàn ông mắt ưng kia trực tiếp triệu hồi ra một thanh đao thú hồn vừa hẹp vừa dài, chỉ vào Hàn Sâm nói:

- Mặc kệ lí do gì, trong Hắc Thần Tí Hộ Sở của tao giết người, mày đáng chết.

Nói xong, người đàn ông mắt ưng liền trực tiếp chém một đao về phía Hàn Sâm, đao kia nhanh giống như một tia sáng màu đen, chỉ là nháy mát đã đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm biến sắc, một đao kia của người đàn ông mắt ưng thật sự là quá nhanh, dùng tốc độ của hắn vậy mà không kịp hoàn toàn né tránh, chỉ có thể hét lớn một tiếng, Thạch Giáp Yêu phụ thể, giơ Quỷ Trảo lên cứng rắn chống đỡ một đao kia.

Thế nhưng mà mắt thấy Quỷ Trảo sắp chạm vào trường đao của người đàn ông mắt ưng, thanh trường đao kia đột nhiên quỷ dị biến mất, đợi đến lúc xuất hiện lại, đã chém lên trên lồng ngực Hàn Sâm.

Máu tươi lập tức từ vết thương trên ngực tuôn ra, cũng may là Hàn Sâm kịp thời lui về phía sau nửa bước, đánh tan hơn phân nửa lực lượng, hơn nữa ma văn Thạch Giáp Yêu cường hóa lớp da, cũng ngăn cản phần lớn tổn thương, nếu không một đao kia đã chém rách ngực bụng Hàn Sâm.

Người đàn ông mắt ưng này có đao pháp quỷ dị, tố chất thân thể cũng cực kỳ đáng sợ, tố chất thân thể khẳng định còn mạnh hơn cả Thiết Y.

Vậy mà Hàn Sâm không bị một đao kia chém chết, người đàn ông mắt ưng kia cũng hơi kinh ngạc, nhưng đao trong tay cũng không ngừng lại, hóa

thành một tia sáng màu đen một lần nữa chém về phía Hàn Sâm.

Bên trong hơn mười kỵ binh kia cũng có bốn năm người triệu hồi ra binh khí thú hồn lao đến Hàn Sâm, xem tốc độ của bọn họ, đều là cường giả có tố chất vượt qua 100.

Hàn Sâm biết mình không thể ham chiến, nếu không nhất định sẽ chết ở chỗ này, Cổ Tà Chú cùng Phụ Hà đều bộc phát ra, bước ra một bước mạnh mẽ đào tẩu về nơi xa.

Chỉ là bốn năm người kia vây kín, căn bản không có đường đào tẩu, Hàn Sâm chỉ có thể cắn răng vọt tới chỗ hai người trong đó.

Hai người kia không chút do dự chém tới Hàn Sâm, thân hình Hàn Sâm lắc lư, giống như một lá liễu trong gió, cứ thế mà tránh qua, tránh né binh khí của hai người bọn họ.

Đáng tiếc một đao của người đàn ông mắt ưng truy đuổi sau lưng hắn kia làm thế nào cũng không tránh được, trên lưng lập tức bị chém da tróc thịt bong.

Hàn Sâm cắn răng không lên tiếng, hai chân bộc phát ra lực lượng kinh khủng, xông qua hai người vây công ở phía trước, một đường hướng về băng nguyên chạy như điên đi.

Hắn biết mình tuyệt đối không thể bị vây lại, thực lực của người đàn ông mắt ưng ở trên hắn, bất kể là tố chất thân thể hay là đao pháp đều là đỉnh cấp, hơn nữa có mấy Tiến Hóa Giả vượt 100 điểm hỗ trợ, Hàn Sâm lưu lại liền chỉ có một con đường chết.

- Không thể để cho hắn sống sót rời đi.

Người đàn ông mắt ưng dẫn mọi người đuổi theo không bỏ, rất có ý tứ không giết chết Hàn Sâm thì sẽ không bỏ qua.

Tài nguyên bên trên băng nguyên quá ít, tranh đoạt tài nguyên vốn là chuyện bình thường, Hắc Thần tuyệt đối không cho phép ích lợi và quyền

uy của mình bị khiêu khích, nếu không thì y làm thế nào có thể khống chế Hắc Thần Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm sớm biết tranh đoạt tài nguyên ở đây vô cùng khắc nghiệt, nhưng lại không ngờ sẽ tới mức này.

Tốc độ Hàn Sâm vốn không bằng Hắc Thần, phía trên băng nguyên lại không có gì vật che chắn, cứ chạy như vậy nhất định không chạy thoát được.

Nếu như không có mấy Tiến Hóa Giả khác, hắn còn có thể thử liều chết đánh với Hắc Thần một trận, nhưng hiện tại chỉ có thể nghĩ biện pháp đào tẩu.

Thân thể hơi đảo một cái, Hàn Sâm lại hướng tới chỗ hồ đóng băng mà chạy, mắt thấy Hắc Thần càng đuổi càng gần, Hàn Sâm nhắm đúng một cái hố băng câu cá liền trực tiếp nhảy vào, lặn sâu xuống nước không thấy tăm hơi đâu nữa.

Chương 507: Ác Chiến Dưới Nước

- Giữ vững bốn phía hố băng, tôi không tin hắn không đi ra.

Hắc Thần lạnh giọng ra lệnh.

Nước dưới hồ đóng băng lạnh vô cùng, tố chất thân thể vượt 100 ở dưới nước cũng không cầm cự được bao lâu, huống chi còn không thể hô hấp, cho nên Hắc Thần cho rằng Hàn Sâm không có khả năng lặn ở dưới nước quá năm phút, phải từ những hố băng khác hoặc là từ chỗ này xuất hiện.

Đến lúc đó cho dù Hàn Sâm muốn tái chiến, hắn cũng gần như đã bị đông cứng rồi, muốn giết sẽ càng dễ dàng hơn.

Sau khi Hàn Sâm xuống nước cũng không bị đông cứng giống như Hắc Thần nghĩ, mặc dù hồ nước lạnh vô cùng, nhưng mà Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Hàn Sâm cũng không phải là luyện không, hơn nữa còn có áo

giáp Tuyết Linh Lang hộ thân, rét lạnh như vậy đối với hắn cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng mà Hàn Sâm không dám ở dưới nước quá lâu, dù sao hắn không có năng lực hô hấp ở dưới nước, mặc dù bởi vì quan hệ tới thể chất, có thể nín thở trong thời gian dài, nhưng cũng chỉ là vài chục phút mà thôi, nhiều hơn nữa thì không được.

Huống chi dưới nước còn có dị sinh vật, Hàn Sâm sợ gặp phải dị sinh vật cao cấp, chiến lực trong nước của hắn kém hơn trên đất bằng rất nhiều.

Hàn Sâm di động ở phía dưới tầng băng, thỉnh thoảng có dị sinh vật bơi tới muốn công kích hắn, nhưng đều bị Hàn Sâm đánh cho một quyền choáng váng, không dám tới gần hắn nữa.

Hàn Sâm không giết những con cá này, là sợ thi thể của bọn nó nổi lên bị người nhìn thấy, vậy sẽ bại lộ vị trí dưới nước của hắn.

Dù sao hồ đóng băng cũng rất lớn, hắn chỉ cần đi xa một chút, sau đó lại tìm một hố băng leo lên, nhất định có thể thuận lợi đào thoát.

Bơi trong chốc lát, đột nhiên dòng nước có chút không thích hợp, nước chảy ở sau lưng tựa hồ như đang bắt đầu khởi động, quay người nhìn lại, chỉ thấy một con dị sinh vật toàn thân màu bạc, trông giống như là cá chình điện, tựa như ngư lôi phá vỡ dòng nước lao đến chỗ hắn.

Tốc độ ở dưới nước của Hàn Sâm sao có thể vượt qua con dị sinh vật thoạt nhìn hết sức lợi hại này, né người sang một bên, con cá chình điện kia liền vọt tới gần Hàn Sâm.

Thân thể màu trắng bạc thô nhám như thùng phi phá vỡ dòng nước, đụng Hàn Sâm lăn lộn trong nước mấy cái mới đứng vững thân hình lại được.

Thân hình con cá chình điện kia hơi chuyển, lần nữa lao đến Hàn Sâm, Hàn Sâm nghĩ thầm tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, chờ con cá chình điện kia sắp tới gần người, trong nháy mắt nghiêng người tránh thoát công kích, Quỷ Trảo trong tay lập tức đâm vào bên trong vảy bạc của con cá chình điện, cả người lập tức dán vào.

Hàn Sâm giống như là leo cây vậy, hai tay hai chân đều bám lên trên người của con cá chình điện, mặc kệ nó bị đau giãy dụa như thế nào, hắn vẫn ôm chặt nó không tha.

Quỷ Trảo của Hàn Sâm dù sao cũng là thú hồn bạo tẩu, lợi hại hơn binh khí thần huyết bình thường không ít, nhưng mà Quỷ Trảo lại chỉ đâm vào trong thân thể cá chình điện hai thốn mà thôi, thể chất của con cá chình điện này vô cùng mạnh mẽ, tuyệt đối là một sinh vật thần huyết.

Ở trong nước Hàn Sâm khẳng định mình không phải đối thủ của nó, hắn chỉ có thể nhắm mắt lại dán chặt lên trên người nó mặc kệ nó giãy dụa, dùng độc tính của Quỷ Trảo, có lẽ nó sẽ không giãy dụa được bao lâu nữa.

Cá chình điện quá lợi hại, tốc độ lao đi trong nước nhanh kinh người, Hàn Sâm quấn ở trên người nó một hồi lâu dần dần cảm thấy không đúng, vậy mà nó càng bơi càng sâu, hồ nước này cũng không biết sâu bao nhiêu, áp lực nước ở bốn phía càng ngày càng mạnh, dùng thể chất của Hàn Sâm, hơn nữa áo giáp Tuyết Linh Lang trên người, vậy mà vẫn cảm thấy bị đè ép có chút khó chịu.

- Con cá này sẽ không sợ độc đấy chứ?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm buồn bực, đột nhiên cảm giác dưới chân hụt hẫng, cả người lập tức té xuống.

Ý niệm đầu tiên hiện ra trong đầu Hàn Sâm chính là con cá chình này đã nhảy ra khỏi mặt nước, nhưng mà nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, rõ ràng hắn là từ trong nước ngã xuống, mà không phải sau khi nhảy ra mặt nước lại té xuống, vội vàng mắt mở mắt ra nhìn.

Cảnh tượng đập vào mắt lập tức khiến cho Hàn Sâm ngây ngốc một lúc.

Bịch bịch!

Hàn Sâm và cá chình điện đều ngã ở trên mặt đất giống như thủy tinh, cũng may là Hàn Sâm phản ứng cực nhanh, xoay người đã leo lên trên người cá chình điện, lại để cho cá chình điện làm đệm thịt, bản thân không bị thương tổn.

Cá chình điện ra khỏi nước, trên mặt đất thủy tinh giãy dụa giống như con rắn, nhưng mà chỗ bị Quỷ Trảo cào rách đã tím đen một mảng lớn, trên thân thể màu bạc trắng tương đối bắt mắt.

Hàn Sâm không quan tâm được nhiều như vậy, dùng Quỷ Trảo điên cuồng chém tới cá chình điện, ở trên thân thể màu bạc trắng kia chém ra từng cái rãnh máu.

Cá chình điện giãy dụa muốn phản kích, nhưng mà vốn đã trúng độc sâu, hơn nữa còn rời khỏi thủy vực, không bao lâu liền không còn khí lực giãy dụa nữa, nằm rạp trên mặt đất bất động.

Săn giết sinh vật thần huyết Ngân Lân Cầu, đạt được thú hồn Ngân Lân Cầu, ăn thịt có thể đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Trong lòng Hàn Sâm vui sướng, chỉ là ánh mắt lại không ở trên người Ngân Lân Cầu, ánh mắt của hắn thẳng tắp nhìn về phía trước, khuôn mặt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm không biết thành phố Atlantis trong truyền thuyết có tồn tại hay không, nhưng mà cảnh tượng trước mắt lại khiến hắn có cảm giác mình vừa phát hiện ra Atlantis.

Chỉ thấy một chiếc thuyền thủy tinh to lớn chìm dưới đáy nước, dòng nước phía ngoài vậy mà tự động tránh chiếc thuyền thủy tinh ra, dưới đáy nước tạo thành một không gian rỗng hình tròn cực lớn.

Vị trí Hàn Sâm và Ngân Lân Cầu rơi xuống nằm ở bên trái thuyền thủy tinh, Hàn Sâm tựa như một con kiến đứng bên cạnh thuyền thủy tinh.

Chiếc thuyền thủy tinh này còn lớn hơn Vĩnh Thán Nữ Thần mười mấy lần, nhưng mà thuyền buồm lớn cổ xưa như vậy, nhìn thế nào cũng không thể là một chiếc phi thuyền vũ trụ được.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng không nhìn thấy dấu vết lắp ghép trên thuyền thủy tinh, giống như là cả khối điêu khắc ra vậy, công trình lớn như thế, ở trong Liên Minh còn có thể, ở trong Tí Hộ Sở căn bản không có máy móc cỡ lớn để sử dụng, bằng vào thủ công làm sao có thể điêu khắc ra được.

Hơn nữa nhìn mái chèo của thuyền thủy tinh to lớn kia, cũng không phải là nhân loại có thể khống chế được.

Hàn Sâm đang ngơ ngác nhìn, đột nhiên nghe thấy trên thuyền thủy tinh thần bí có âm thanh truyền tới, hắn vội vàng nhìn về phía âm thanh truyền tới, chỉ thấy có đồ vật gì đó từ trong khoang thuyền đi ra.

Hàn Sâm chỉ thấy một vùng ánh sáng màu vàng lóng lánh, hắn nhìn tới đều có chút đau mắt, vật kia chậm rãi xuất hiện ở trong tầm mắt của Hàn Sâm, là một cái càng cua màu vàng, sau đó liền thấy một con cua lớn màu vàng bò ra, dọc theo dây thừng liên kết boong tàu với nền đất bò xuống dưới.

Nhìn vị trí Hoàng Kim Bàng Giải kia bò xuống, Hàn Sâm vốn cho là nó muốn tới chỗ mình, ai ngờ Hoàng Kim Bàng Giải kia vậy mà mau chóng xông về phía thi thể Ngân Lân Cầu.

- CNM, vậy mà muốn giành đồ ăn từ trong miệng mình, mày không biết anh đây nổi danh chỉ có vào chứ không có ra à?

Hàn Sâm lập tức giận dữ, cũng bất chấp vết đao trên người còn chưa hoàn toàn lành, gọi Quỷ Trảo ra liền vọt tới Hoàng Kim Bàng Giải.

Cái đầu của Hoàng Kim Bàng Giải kia lớn hơn cua bình thường không biết bao nhiêu lần, nhưng mà ở bên trong dị sinh vật cũng không được tính là quá lớn, cũng không to hơn một chiếc xe việt dã là bao.

Hơn nữa giống với cua thông thường, nó chỉ có thể bò ngang, Hàn Sâm thích giết loại dị sinh vật có chỗ thiếu hụt này nhất, hắn vòng ra phía sau nó, một trảo chém xuống chiếc mu cua màu vàng.

Chương 508: Hoàng Kim Bàng Giải

(Dịch: Bàng Giải = Con Cua)

Coong!

Thoạt nhìn thân thể của Hoàng Kim Bàng Giải rất vụng về, vậy mà lập tức nhảy lên đối mặt với Hàn Sâm, một cái càng cua chặn Quỷ Trảo của Hàn Sâm lại.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy một luồng lực lượng cực lớn đánh úp tới, tay phải nắm Quỷ Trảo bị chấn rách, máu tươi chảy ra ròng ròng, cả cánh tay đều run lên, thân thể không tự chủ được lui lại vài chục bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Tám chân của Hoàng Kim Bàng Giải đều động, nghiêng người nhanh chóng lao tới Hàn Sâm, vậy mà cực kỳ linh hoạt.

- Đây là loại cua quỷ quái gì? Cũng quá biến thái đi.

Hàn Sâm quay người chạy vòng quanh thuyền thủy tinh, tốc độ cùng lực lượng của Hoàng Kim Bàng Giải mạnh đến mức không còn gì để nói, lúc này Hàn Sâm mới phát hiện ra mình căn bản không làm gì được nó.

Hoàng Kim Bàng Giải kia đuổi theo Hàn Sâm chạy vài vòng, đuổi không kịp Hàn Sâm liền tức giận không ngừng khép mở càng cua, phát ra tiếng rung động đùng đùng.

Thế nhưng mà thân pháp của Hàn Sâm vốn lợi hại, mặc dù tốc độ chậm hơn Hoàng Kim Bàng Giải một chút, nhưng mà có thuyền thủy tinh làm chướng ngại vật, Hoàng Kim Bàng Giải làm sao cũng không đuổi kịp hắn.

Hàn Sâm đang nghĩ xem phải dùng ám chiêu nào mới có thể thu phục Hoàng Kim Bàng Giải, ai ngờ Hoàng Kim Bàng Giải kia vậy mà buông tha không đuổi hắn nữa, lại nhào tới thi thể Ngân Lân Cầu.

- Không biết nó ăn thịt Ngân Lân Cầu có độc, có thể trúng độc theo hay không?

Mặc dù trong lòng Hàn Sâm nghĩ như vậy, nhưng vạn nhất Hoàng Kim Bàng Giải cũng không sợ độc, không phải sẽ lãng phí thịt Ngân Lân Cầu một cách vô ích sao.

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm lại vòng ra phía sau đánh lén Hoàng Kim Bàng Giải, không để cho nó ăn thịt Ngân Lân Cầu.

Một người một cua cứ cầm cự như vậy, Hoàng Kim Bàng Giải đuổi không kịp Hàn Sâm, lại không có cách nào an tâm ăn thịt, một mực đấu đến đấu đi, ai cũng không thể chiếm được phần thắng.

Hoàng Kim Bàng Giải canh giữ ở bên cạnh thi thể Ngân Lân Cầu, đưa lưng về phía thi thể Ngân Lân Cầu nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, đã lười tiếp tục truy đuổi Hàn Sâm, nhưng lại không dám xoay người đi ăn thịt.

Hàn Sâm liền ở bên cạnh nhìn Hoàng Kim Bàng Giải kia, một người một cua trừng mắt nhìn nhau, ai cũng không biết tiếp theo nên làm gì.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát Hoàng Kim Bàng Giải, hy vọng có thể tìm ra nhược điểm của nó, nếu như là con cua bình thường, các khớp nối trên chân cùng chỗ nối tiếp với giáp xác đều là nhược điểm.

Con cua lớn màu vàng này hiển nhiên là có chút không giống, chỗ khớp nối màu vàng càng thêm đậm hơn, mặc dù mảnh hơi một chút, thế nhưng có thể nhìn ra, chỗ đó còn cứng rắn hơn giáp xác bên cạnh.

Về phần khe hở trên người, nó căn bản không có, toàn thân giống như được đúc bằng vàng ròng, liền một cái khe hở nhỏ cũng không tìm thấy.

Lúc Hàn Sâm đang buồn bực, lại thấy Hoàng Kim Bàng Giải kia múa cái càng lên với Hàn Sâm, Hàn Sâm cho rằng nó lại muốn xông đến, nhưng phát hiện ra Hoàng Kim Bàng Giải kia vẫn đang đứng tại chỗ không hề cử động.

Nó múa vài cái với Hàn Sâm, động tác kia không giống như là đang khiêu khích, cũng không giống như là muốn công kích, bộ dạng có chút giống như là nhân loại thò tay ra mời người khác đến.

Hàn Sâm còn cho rằng mình nhìn lầm rồi, dụi dụi con mắt, quả nhiên thấy Hoàng Kim Bàng Giải kia đang ngoắc hắn tới.

- Cua bự à, mày không phải mỹ nữ xinh đẹp, câu dẫn tao như vậy cũng vô dụng thôi.

Hàn Sâm không biết Hoàng Kim Bàng Giải đến cùng muốn làm gì, đương nhiên không có khả năng đi qua, chỉ là hướng nó hô hai câu.

Cũng không biết Hoàng Kim Bàng Giải kia có nghe hiểu Hàn Sâm nói cái gì hay không, Hàn Sâm đoán chừng là nó không hiểu, nhưng mà sau khi Hàn Sâm nói xong, Hoàng Kim Bàng Giải kia đi vòng lại, dùng càng cua chọc chọc vào thi thể Ngân Lân Cầu ở bên cạnh, rồi hướng thi thể vung hai cái, sau đó lại chỉ chỉ tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn Hoàng Kim Bàng Giải đang khoa tay múa chân ở đó, cũng không biết là nó có ý gì, nhìn không hiểu ra sao, trong đầu đều là dấu chấm hỏi.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ hận mình không học qua ngôn ngữ của loài cua, nói không chừng thật sự có thể trò chuyện với Hoàng Kim Bàng Giải này một chút, xem rốt cục nó muốn làm gì.

Hoàng Kim Bàng Giải lại lần lượt vung càng, cũng chỉ tái diễn mấy động tác kia, trong mồm thỉnh thoảng phun ra một ít bong bóng màu trắng, thoạt nhìn đã sắp không chịu được nữa, hận không thể mở miệng nói chuyện với Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn trong chốc lát, cảm thấy mình quả thật không có thiên phú nói chuyện với cua, nhưng lại giúp hắn nghĩ tới một việc, mình còn có Dị Linh Tuyết Cơ, mặc dù sau khi cô ta nhận chủ đã mất đi năng lực khống chế dị sinh vật, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng làm chủ nhân của dị sinh vật, nói không chừng cô ta sẽ hiểu con cua này đang nói cái gì.

Gọi Tuyết Cơ ra, Hàn Sâm chỉ vào Hoàng Kim Bàng Giải đang khoa tay múa chân kia hỏi:

- Tuyết Cơ, cô hiểu ngôn ngữ của nó không?

- Không hiểu.

Tuyết Cơ trả lời rất thẳng thắn.

Hàn Sâm lập tức thất vọng, ngay cả Tuyết cơ cũng không hiểu ngôn ngữ của những dị sinh vật này, hắn muốn hiểu Hoàng Kim Bàng Giải kia đang nói cái gì là chuyện không thể nào.

- Nhưng mà tôi biết ý của nó.

Tuyết Cơ lại nói tiếp một câu.

- Nó có ý gì?

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, kéo Tuyết Cơ lại hỏi.

Tuyết Cơ lạnh nhạt nói:

- Nó khoa tay múa chân đã rất rõ ràng, nó muốn cùng chủ nhân chia đều thi thể của con dị sinh vật kia.

Hàn Sâm ngây ra một lúc, nhìn động tác khoa tay múa chân của Hoàng Kim Bàng Giải, hình như thật sự là có chuyện như vậy.

Hoàng Kim Bàng Giải ở bên cạnh thi thể Ngân Lân Cầu vung càng, sau đó chỉ sang hai bên, lại chỉ tới Hàn Sâm, ý kia giống như là lại để cho Hàn Sâm chọn một nửa.

Mặt già của Hàn Sâm đỏ lên, khoa tay múa chân đơn giản như thế, vậy mà lúc trước hắn không nhìn ra, thật sự là có chút quá ngu quá ngây thơ rồi.

Vội vàng thu hồi Tuyết Cơ lại, để người hầu của mình thấy được mặt chỉ số thông minh thấp như vậy, khiến cho cho mặt mo của Hàn Sâm có chút không biết để đâu.

- Một nửa không được. . . tao muốn hai phần ba. . .

Hàn Sâm cũng khoa tay múa chân vừa nói, giọng nói đều mang chút hương vị của người ngoài hành tinh.

Thế nhưng mà lần này đến phiên Hoàng Kim Bàng Giải không hiểu ra sao rồi, trừng tròng mắt nhìn Hàn Sâm, trong mồm liên tục phun bong bóng, còn cực kỳ nhân tính hóa dùng càng cua gãi gãi sọ não.

Thấy Hoàng Kim Bàng Giải nghe không hiểu ý của mình, Hàn Sâm lại không dám đi qua khoa tay múa chân, đành phải ra hiệu cho Hoàng Kim Bàng Giải tránh ra, liên tục múa may mấy lần.

Cũng may là lần ra hiệu này thuận lợi, Hoàng Kim Bàng Giải xê dịch sang bên cạnh, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại ra hiệu cho nó tránh ra xa hơn một chút, Hoàng Kim Bàng Giải lại xê dịch sang bên cạnh một chút, liên tiếp nhiều lần, Hàn Sâm mới xác định khoảng cách giữa Hoàng Kim Bàng Giải cùng thi thể Ngân Lân Cầu đã hết sức an toàn rồi, lúc này mới đi đến bên cạnh thi thể của Ngân Lân Cầu, dùng phương thức của Hoàng Kim Bàng Giải, hạ xuống chỗ hai phần ba thi thể Ngân Lân Cầu, chỉ tới nửa một phần ba, rồi chỉ về phía Hoàng Kim Bàng Giải, cuối cùng chỉ chỉ phần lớn hơn kia, lại chỉ chỉ về chính mình.

Lần này Hoàng Kim Bàng Giải giống như đã nghe hiểu, lại đong đưa càng cua, tám chân đều động lại chạy trở về bên cạnh thi thể Ngân Lân Cầu.

Hàn Sâm bị hù vội vàng lui về phía sau, nhưng mà Hoàng Kim Bàng Giải lại không có ý muốn đuổi theo hắn, dùng càng cua lại khua một hồi lên trên thi thể Ngân Lân Cầu, ý tứ là nói mỗi người một nửa.

Hàn Sâm thật sự không thể tin được, mình vậy mà lại cùng một con cua lớn múa tay múa chân cò kè mặc cả ở chỗ này, Hoàng Kim Bằng Giải này quả thực giống như một bác gái đi chợ mua thức ăn, thiệt một cọng lông cũng không chịu.

Một người một cua thảo luận một hồi lâu, cuối cùng lúc đạt thành hiệp nghị, Hàn Sâm chiếm được đại khái ba phần năm, Hoàng Kim Bàng Giải thì chiếm hai phần năm.

- Ăn đi ăn đi, tốt nhất độc chết con cua láo toét nhà mày đi.

Hàn Sâm dựa theo vị trí đã khoa tay múa chân chia thi thể Ngân Lân Cầu ra, nhìn Hoàng Kim Bàng Giải dùng càng cua kẹp lấy phần của nó kéo lên trên thuyền thủy tinh, trong lòng Hàn Sâm âm thầm nguyền rủa nó.

Chương 509: Rương Báu Thủy Tinh

Hàn Sâm sợ sau khi con cua ăn xong một nửa kia lại đến đoạt của mình, liền gọi Thánh Chiến Thiên Sứ ra, đút hơn phân nửa Ngân Lân Cầu còn dư lại kia cho cô ta ăn.

Thánh Chiến Thiên Sứ sau này sẽ là chiến lực chủ yếu của Hàn Sâm lúc chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, sớm để cho cô bé tấn chức tới trạng thái chiến đấu đối với Hàn Sâm rất quan trọng, thịt thần cấp đút cho cô bé ăn cũng không lỗ.

Hơn nữa con Ngân Lân Cầu này to như thùng nước, dài tới hơn mười mét, Hàn Sâm được phân đến hai phần ba thì cũng có tới bảy tám mét, thứ này chính Hàn Sâm ăn cũng quá tốn sức.

Thánh Chiến Thiên Sứ lại ăn hào hứng, cái miệng nhỏ nhắn liên tục cộp cộp, thịt Ngân Lân Cầu nhanh chóng biến mất, những độc tố kia đối với Thánh Chiến Thiên Sứ cũng không có chút tác dụng nào.

Lúc này Hàn Sâm mới có thời gian xem thú hồn Ngân Lân Cầu, Hàn Sâm cảm thấy gần đây vận may của mình có chút tốt quá mức, cơ hồ là chỉ cần săn giết sinh vật thần huyết liền có thú hồn, khiến cho bản thân Hàn Sâm cũng có chút sợ hãi, chỉ sợ dùng hết vận may của mình, về sau sẽ thành số con rệp.

Thần huyết Ngân Lân Cầu: tọa kỵ thủy hệ.

- Tọa kỵ thủy hệ!

Hàn Sâm vui mừng, hắn đang lo về sau làm thế nào để tới nơi này tiếp, dù sao nhân loại khó có thể ở trong nước trong thời gian dài, ở đây quả thực là quá sâu, Hàn Sâm không biết mình có năng lực lặn xuống hay không, hiện tại vừa vặn đã có tọa kỵ Ngân Lân Cầu, đi xuống đây liền rất nhẹ nhàng rồi.

Khuyết điểm duy nhất chính là tọa kỵ thủy hệ không thể sử dụng ở trên bờ, nhưng mà chuyện này đối với Hàn Sâm cũng không có ảnh hưởng gì, trên đất bằng hắn đã có Kim Mao Hống, cũng không cần thứ gì khác.

Thánh Chiến Thiên Sứ ở đó ăn thịt Ngân Lân Cầu, Hàn Sâm đánh giá chiếc thuyền thủy tinh, theo dây thừng bò lên trên bong thuyền.

Thuyền thủy tinh thật sự là quá lớn, toàn thân do thủy tinh điêu khắc mà thành, nhưng lại không nhìn thấy tình huống ở trong thuyền, chuyện này khiến người ta cảm thấy rất quái dị.

Hoàng Kim Bàng Giải kia bò vào trong khoang thuyền, Hàn Sâm muốn tới gần nhìn xem trong khoang thuyền có cái gì khác hay không, ai ngờ vẫn chưa đi đến buồng nhỏ trên tàu, đã thấy Hoàng Kim Bàng Giải kia từ bên trong vọt ra, hung tợn múa hai cái càng cua đe dọa Hàn Sâm.

- Tiểu nhị, đừng kích động, tao chỉ là tùy tiện nhìn xem, không có ác ý.

Hàn Sâm lui về phía sau hai bước, thấy Hoàng Kim Bàng Giải vẫn trông coi cửa khoang không đuổi theo, vừa cười vừa nói.

Đáng tiếc Hoàng Kim Bàng Giải không nghe hiểu hắn nói cái gì, chỉ quơ càng cua uy hiếp hắn không được tới gần.

Hoàng Kim Bàng Giải càng như vậy, Hàn Sâm càng muốn nhìn một chút xem trong khoang thuyền đến cùng có thứ gì, nhưng mà đánh giá toàn bộ chiếc thuyền thủy tinh, thuyền khổng lồ như vậy, vậy mà chỉ có một cái cửa vào kia, hiện tại bị Hoàng Kim Bàng Giải trông coi, Hàn Sâm muốn đi vào cũng không thể.

- Tại sao mày không bị độc chết nhỉ.

Hàn Sâm có chút buồn bực, thò cổ nhìn thế nào cũng không thấy đến cùng là có cái gì ở trong khoang thuyền.

Hàn Sâm không phải là đối thủ của Hoàng Kim Bàng Giải, chỉ đành tạm thời rút đi nghĩ biện pháp khác, hiện tại Hàn Sâm vô cùng tò mò chuyện trong thuyền thủy tinh có cái gì, cũng không vội rời đi nữa.

Hơn nữa đám người Hắc Thần kia không biết còn trông coi ở bên ngoài hay không, hắn cũng không cần gấp gáp đi ra ngoài.

- Đợi sau khi mình đi ra ngoài, nhất định phải nghĩ biện pháp diệt Hắc Thần Tí Hộ Sở.

Trong lòng Hàn Sâm nảy sinh ác độc, không diệt Hắc Thần, cục tức trong lòng hắn không tan được, hơn nữa ba mặt của Nữ Thần Tí Hộ Sở toàn biển, chỉ có thể phát triển tới băng nguyên bên này, nhất định phải giành lấy một mảnh địa bàn ở băng nguyên mới được.

Hiện tại tự Hắc Thần đưa tới cửa, Hàn Sâm sẽ không khách sáo với y, tính toán làm sao tiêu diệt đám người bọn Hắc Thần kia, giành lấy địa bàn Hắc Thần Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm đã từng nghe Lý Luân nói qua, Hắc Thần là thế lực mạnh nhất trong ba thế lực lớn ở băng nguyên, cũng chiếm cứ tài nguyên nhiều nhất, Lý Luân cùng một thế lực khác liên hợp lại mới có thể chống lại Hắc Thần, miễn cưỡng bảo trì thế chân vạc.

Trước đây lúc Tinh Luân Tí Hộ Sở bị Dị Linh đánh, những Tí Hộ Sở khác bị kiềm chế, Hắc Thần Tí Hộ Sở ngồi nhìn không cứu, chỉ sợ là muốn chờ cho Tinh Luân bị diệt, tiện thể thống nhất toàn bộ băng nguyên.

Muốn đánh xuống Hắc Thần Tí Hộ Sở hiển nhiên là chuyện không dễ dàng, thực lực của Hắc Thần mạnh hơn Hàn Sâm, rất có thể đã tiếp cận thần huyết đại viên mãn, tố chất thân thể khoảng 102 trở lên.

Hơn nữa đao pháp của Hắc Thần cũng khiến cho Hàn Sâm kiêng kỵ, đến hiện tại hắn cũng không suy nghĩ ra, một đao kia của Hắc Thần tại sao lại

biến mất, nếu như không làm rõ ràng việc này, lúc hắn tái chiến với y nhất định sẽ ăn thiệt thòi.

- Đánh không lại thì mình đoạt, Hắc Thần Tí Hộ Sở có nhiều địa bàn như vậy, mình liền đoạt từng cái một, cũng không tin y có thể thủ vững toàn bộ được.

Hàn Sâm quyết định chủ ý, chờ sau khi mình ra ngoài sẽ chăm sóc tốt địa bàn của Hắc Thần Tí Hộ Sở.

Trở lại dưới mặt thuyền, Thánh Chiến Thiên Sứ đã sắp ăn xong thi thể Ngân Lân Cầu, cũng chỉ còn lại một cái đầu, trong lòng Hàn Sâm hơi động, ngăn cản Thánh Chiến Thiên Sứ tiếp tục ăn, thu hồi cô ta vào trong Hồn Hải.

Sau khi Hàn Sâm đánh giá bốn phía liền treo đầu Ngân Lân Cầu lên một sợi dây thừng ở đầu thuyền, sau đó vòng qua phía bên phải thuyền núp vào.

Chờ mấy giờ, quả nhiên thấy Hoàng Kim Bàng Giải kia ngó dáo dác rồi bò ra, nhưng mà bởi vì chỗ Hàn Sâm treo đầu Ngân Lân Cầu chỉ có một sợi dây thừng đơn độc, tám cái chân của Hoàng Kim Bàng Giải không bò qua được, chỉ có thể ở phía dưới nhảy dựng lên dùng càng cua đi kẹp đầu của Ngân Lân Cầu.

Nhìn thấy Hoàng Kim Bàng Giải rời khỏi thuyền thủy tinh, Hàn Sâm lặng lẽ xoay người bò lên trên boong tàu, rón rén đi tới căn buồng nhỏ bên trên tàu kia.

Hoàng Kim Bàng Giải đã xuống phía dưới, kém chút nữa liền lấy được đầu của Ngân Lân Cầu, trong lòng Hàn Sâm âm thầm đắc ý, hắn đã tính toán qua độ cao mà Hoàng Kim Bàng Giải kia có thể nhảy rồi mới treo lên, để cho Hoàng Kim Bàng Giải chỉ kém một chút như vậy, khiến nó lấy không được lại không cam tâm buông tha, như vậy mới có đủ thời gian.

Đứng ở cửa ra vào nhìn vào trong khoang thuyền, chỉ thấy bên trong cửa là một nơi giống như là đại sảnh, bên trong cũng do thủy tinh điêu khắc thành, thoạt nhìn điện nước đầy đủ nhà cửa xa hoa vô cùng tinh xảo.

Mà ở chính giữa đại sảnh đặt một cái đài thủy tinh, ban đầu Hàn Sâm còn tưởng rằng nó là một cái bàn, nhưng sau khi Hàn Sâm đi vào trong mới phát hiện, đâu phải là cái bàn gì, đây rõ ràng là một cái rương thủy tinh, bên ngoài rương còn có một cái khóa thủy tinh.

Nhưng mà cái khóa thủy tinh vậy mà không khóa, chỉ là cài lên trên mà thôi, cũng không có tác dụng thực chất gì.

- Trong này sẽ không phải là kho báu hải tặc hay là các loại đồ đạc nguyền rủa của thuyền U Linh đấy chứ?

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng có chút do dự, không biết có nên mở cái rương thủy tinh to lớn này ra hay không, dù sao ở đây cũng rất quỷ dị, nói không chừng bên trong sẽ có thứ gì đó nguy hiểm.

Tham lam và tò mò cuối cùng đã chiến thắng lý tính, Hàn Sâm nghe thấy âm thanh đầu Ngân Lân Cầu rơi xuống đất ở bên ngoài, biết rõ chẳng mấy chốc nữa Hoàng Kim Bàng Giải sẽ trở về, cắn răng một cái, triệu hồi Tuyết Cơ ra, bản thân đứng dựa ở cửa khoang, để cho Tuyết Cơ đi mở cái rương thủy tinh ra.

Dị Linh tuyệt đối trung thành đối với chủ nhân, nghe xong mệnh lệnh liền trực tiếp đi qua lấy ổ khóa trên rương thủy tinh xuống, trực tiếp dựng nắp rương lên.

Chương 510: Thủy Tinh Cung

Thấy không có chuyện nguy hiểm gì xảy ra, Hàn Sâm hai ba bước đã đi đến bên cạnh rương thủy tinh, ghé đầu đến gần xem thử.

Hàn Sâm mở trừng hai mắt, vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy ở trong rương có một cô gái nằm co ro, chỉ là nửa người dưới cô gái kia lại là đuôi cá, nửa người trên lại trắng nõn, chỉ có hai mảnh vỏ sò hình quạt che ở trên cặp bánh bao đầy đặn.

Tóc dài màu lam giống như thác nước xõa ra, lỗ tai màu lam nhạt giống như là hai bên vây cá, thoạt nhìn vừa xinh đẹp lại có chút quỷ dị.

- Đây là Mỹ Nhân Ngư à?

Hàn Sâm nhìn cô gái nằm trong rương, đột nhiên nhìn thấy ở bên cạnh cô gái còn có hai đồ vật.

Một cây quyền trượng màu xanh da trời giống như san hô và một viên bảo thạch sặc sỡ loá mắt.

- Quyền trượng của Dị Linh. . . Linh Hồn Chi Thạch. . . Chẳng lẽ cô gái giống như là Mỹ Nhân Ngư này là một Dị Linh?

Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng hai thứ đồ kia, giật mình nhìn tới Mỹ Nhân Ngư nằm trong rương.

Dựa theo đạo lý mà nói, nếu như Tí Hộ Sở bị công phá, Dị Linh không có khả năng đào tẩu, ngoại trừ thần phục thì Linh Hồn Chi Thạch và bản thân đều sẽ bị phá hủy, tại sao Dị Linh giống như Mỹ Nhân Ngư trước mắt lại bị đặt ở bên trong cái rương này chứ.

Đột nhiên, một ý nghĩ xẹt qua tâm trí, con mắt của Hàn Sâm mạnh mẽ sáng ngời:

- Chiếc thuyền này thấy thế nào đều không giống như là do nhân loại tạo ra, chẳng lẽ trên thực tế chiếc thuyền thủy tinh này chính là một Tí Hộ Sở?

Bên ngoài đã vang lên âm thanh, dường như Hoàng Kim Bàng Giải đã trở về, Hàn Sâm liền vội vươn tay nắm viên Linh Hồn Chi Thạch vào trong tay.

Nếu như Mỹ Nhân Ngư này thực sự là một Dị Linh, Hàn Sâm chỉ cần lấy Linh Hồn Chi Thạch, vậy Dị Linh này sẽ là của hắn rồi.

Hàn Sâm mới vừa nắm lấy Linh Hồn Chi Thạch, Hoàng Kim Bàng Giải đã vọt vào trong đại sảnh, sau khi nhìn thấy Hàn Sâm liền lộ bộ mặt hung ác, quơ càng cua lao đến.

Hàn Sâm cầm lấy Linh Hồn Chi Thạch chạy loạn trong đại sảnh, triển khai phương pháp di chuyển của Động Huyền Kinh, mượn các loại vật phẩm như cây cột ở bên trong đại sảnh quần nhau với Hoàng Kim Bàng Giải.

Một người một cua ở bên trong thuyền thủy tinh vừa chạy vừa đuổi, Hoàng Kim Bàng Giải cũng không có biện pháp gì với Hàn Sâm.

Hàn Sâm chạy ở phía trước, đột nhiên nghe được có tiếng động gì đó, mà nơi tiếng động truyền tới, rõ ràng là cái rương giam giữ Dị Linh Mỹ Nhân Ngư kia.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mỹ Nhân Ngư đã ngồi dậy, bàn tay nhỏ bé trắng nõn dụi dụi con mắt, sau đó duỗi cái lưng mệt mỏi, thoạt nhìn giống như là mới ngủ một giấc ngủ ngon.

Chờ sau khi Mỹ Nhân Ngư tỉnh táo, con mắt nhìn thấy Hàn Sâm, lại thấy Linh Hồn Chi Thạch ở trong tay Hàn Sâm, đôi mắt to màu xanh lam lập tức ngẩn ra, cứ ngơ ngác nhìn một lúc lâu như vậy.

Hoàng Kim Bàng Giải vẫn còn đang đuổi giết Hàn Sâm, Hàn Sâm đang muốn tiếp tục chạy trốn, đã thấy Mỹ Nhân Ngư kia cầm quyền trượng lên, chỉ một cái tới Hoàng Kim Bàng Giải, Hoàng Kim Bàng Giải lập tức ngoan ngoãn lui qua một bên, không tiếp tục đuổi giết Hàn Sâm nữa.

Mỹ Nhân Ngư nắm quyền trượng từ trong rương thủy tinh đi ra, lúc cô ta di chuyển, khoảng không phía dưới đuôi cá cuộn lên một mảng sóng biển nhỏ, nâng thân thể của cô ta đi về phía trước.

Mỹ Nhân Ngư đi thẳng đến trước mặt Hàn Sâm, lúc này mới giơ một tay lên ngực, xoay người hành lễ, đồng thời nói:

- Công chúa Hải Thần nguyện trở thành người hầu trung thành nhất của ngài.

- Công chúa Hải Thần, Mỹ Nhân Ngư này là hoàng tộc Dị Linh!

Hàn Sâm nghe thấy vậy mừng như điên, không thể tưởng được mình nhân họa đắc phúc, tùy tiện đi lòng vòng ở dưới nước cũng kiếm được một hoàng

tộc Dị Linh.

Hoàng tộc Dị Linh phân thành hai loại, một loại là nữ tính công chúa, một loại là nam tính vương tử, Mỹ Nhân Ngư tự xưng là công chúa, nhất định là hoàng tộc Dị Linh không thể nghi ngờ.

Hàn Sâm sao có thể do dự, trực tiếp đặt Linh Hồn Chi Thạch lên trên trán công chúa Hải Thần, chỉ thấy ở bên trong một mảnh ánh sáng màu xanh lam, Linh Hồn Chi Thạch cùng công chúa Hải Thần hòa làm một thể, hóa thành một tia sáng bắn vào trong Hồn Hải của Hàn Sâm.

Công chúa Hải Thần: hoàng tộc Dị Linh.

- Quả nhiên là hoàng tộc Dị Linh.

Hàn Sâm nhìn tư liệu của công chúa Hải Thần, mặc dù đã sớm đoán trước, nhưng vẫn vui mừng quá đỗi.

Sau khi công chúa Hải Thần bị Hàn Sâm thu phục, Hoàng Kim Bàng Giải kia lập tức hung tính đại phát, không hề bị ước thúc nữa, lần nữa giết tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm trốn ra khỏi buồng nhỏ, tránh né Hoàng Kim Bàng Giải công kích, một đường chạy trốn tới phía dưới thuyền thủy tinh, lúc này Hoàng Kim Bàng Giải mới buông tha việc đuổi giết hắn.

Hàn Sâm cách xa thuyền thủy tinh một chút, gọi công chúa Hải Thần ra, hơn nữa ra lệnh cho công chúa Hải Thần:

- Giết con cua đáng ghét kia đi.

Nếu là hoàng tộc Dị Linh, như vậy thì thực lực bản thân hẳn phải tương đương với sinh vật cấp thần huyết, hơn nữa Dị Linh có ưu thế về trí tuệ, cho dù đánh không chết Hoàng Kim Bàng Giải kia thì cũng sẽ không lỗ lã.

Thế nhưng mà sau khi công chúa Hải Thần nghe xong mệnh lệnh của Hàn Sâm vẫn không nhúc nhích, có chút thở dài ra một hơi, nơi đầy đặn bị sò biển màu trắng che chắn kia bỗng hơi nhúc nhích, cung kính đáp:

- Chủ nhân, tôi không có năng lực giết chết nó.

Hàn Sâm không khỏi ngẩn người, nhìn công chúa Hải Thần nói:

- Cô không phải là hoàng tộc Dị Linh hay sao? Cho dù không giết được con cua chết tiệt kia, hẳn có lực đánh một trận chứ?

- Thật có lỗi với chủ nhân, tôi không phải là Dị Linh chiến đấu, không có năng lực chiến đấu.

Công chúa Hải Thần nói.

- Vậy cô có năng lực gì?

Hàn Sâm tò mò hỏi.

Chuyện không phải Dị Linh chiến đấu thì hắn đã từng nghe nói qua, nhưng cũng tương đối ít, chủ yếu là bởi vì nhân số lượng Dị Linh thu phục được vẫn còn tương đối ít.

- Tôi có thể điều khiển Thủy Tinh Cung.

Công chúa Hải Thần chỉ vào chiếc thuyền thủy tinh nói.

- Vậy thì có tác dụng gì?

Hàn Sâm hơi giật mình nhìn công chúa Hải Thần, năng lực của hoàng tộc Dị Linh này cũng chỉ là điều khiển một chiếc thuyền, Hàn Sâm không thể tưởng được thứ này có tác dụng gì.

- Thủy Tinh Cung Tí Hộ Sở là vĩnh hằng bất diệt, mặc kệ là ở vùng biển nào đều có thể di chuyển, hơn nữa có thể xâm nhập vào trong đáy biển, ngoại trừ không thể rời khỏi nước, Thủy Tinh Cung có thể đến bất kỳ nơi nào.

Công chúa Hải Thần hiển nhiên có chút bất mãn đối với chuyện Hàn Sâm nghi vấn năng lực của cô ta.

Hàn Sâm suy nghĩ, năng lực này hình như cũng không tệ, nếu chiếc thuyền này là một Tí Hộ Sở hoàng tộc, đã có công chúa Hải Thần, Hàn Sâm chẳng khác nào có được một tòa pháo đài di động trên biển, có thể không tốn chút sức rời bến săn giết dị sinh vật, có thể giải quyết được vấn đề thiếu thốn dị sinh vật.

Nghĩ tới chuyện này cũng không tệ, Hàn Sâm liền ra lệnh cho công chúa Hải Thần:

- Được rồi, vậy hiện tại cô điều khiển chiếc Thủy Tinh Cung này đi đi.

- Xin lỗi chủ nhân, tôi không làm được.

Công chúa Hải Thần bất đắc dĩ nói.

- Tại sao lại không làm được? Vừa rồi không phải cô mới nói cô có thể điều khiển Tí Hộ Sở Thủy Tinh Cung này sao?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn công chúa Hải Thần.

- Tôi phải ở trong phòng điều khiển của Thủy Tinh Cung, mới có thể điều khiển Thủy Tinh Cung được.

Công chúa Hải Thần đáp.

Hàn Sâm liền có chút buồn bực rồi, trong khoang thuyền có Hoàng Kim Bàng Giải trông coi, cho dù hắn xông vào cũng vô dụng, hơn nữa ai biết bên trong còn có dị sinh vật lợi hại nào chiếm cứ nữa hay không.

- Được rồi, chờ mình nghĩ biện pháp tiêu diệt con cua lớn kia rồi đến thu chiếc Thủy Tinh Cung này cũng không muộn.

Hàn Sâm tạm thời buông tha ý định cướp lấy Thủy Tinh Cung.

Dù sao người khác không có công chúa Hải Thần, cho dù phát hiện ra Thủy Tinh Cung cũng vô dụng, để ở chỗ này cũng không ai cầm đi được.

Chương 511: Tiểu Ma Phong Đao Pháp

Một nơi hẻo lánh trên hồ đóng băng, Hàn Sâm từ dưới nước đục ra một khe băng, từ bên trong bò ra.

Run run nước trên người xuống, thấy gần đó không có ai, Hàn Sâm bước nhanh rời khỏi hồ đóng băng hướng về băng nguyên mà đi.

Hàn Sâm chuẩn bị về Tinh Luân Tí Hộ Sở tìm Lý Luân điều tra tình huống cặn kẽ của Hắc Thần Tí Hộ Sở, biết mình biết người mới có thể dễ dàng đả kích địch nhân.

Đặc biệt là đao pháp của Hắc Thần, Hàn Sâm phải biết rõ đến cùng là thế nào.

Lý Luân nhìn thấy Hàn Sâm tới tìm anh ta thì vô cùng vui sướng, sau khi nghe Hàn Sâm đơn giản nói tới chuyện mâu thuẫn với Hắc Thần, y liền cau mày nói:

- Hắc Thần càng ngày càng ngang ngược càn rỡ rồi.

Lý Luân nói cặn kẽ lai lịch của Hắc Thần cho Hàn Sâm nghe, Hàn Sâm nghe xong không nhịn được khẽ nhíu mày.

Hắc Thần xuất thân cũng tương đối, nhưng mà y làm việc cho một phe phái ở trong Liên Minh, muốn ở trong Liên Minh động đến y dường như là không có khả năng.

Ở bên trong Tí Hộ Sở, hiện tại thế lực của y là lớn nhất ở bên trên băng nguyên, hơn nữa mỗi tháng đều vì phe phái kia cung cấp lượng lớn thu nhập, đã lấy được sự ủng hộ mạnh mẽ của phe phái kia, muốn đánh bại y cũng không dễ dàng gì.

Về phần đao pháp của Hắc Thần, Lý Luân cũng chỉ biết tên là Tiểu Ma Phong Đao Pháp, còn nguyên lý thì Lý Luân cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là lúc y xuất đao, có đôi khi đường đao sẽ mãnh liệt biến mất một thời gian ngắn, có loại cảm giác kỳ dị giống như trực tiếp xuyên qua không gian.

Đương nhiên, Hắc Thần chỉ là một Tiến Hóa Giả, khẳng định không có khả năng xé rách không gian, nhất định có kỹ xảo đặc thù gì đó, chỉ là bọn họ cũng không biết mà thôi.

- Tiểu Ma Phong Đao Pháp, làm sao nghe có chút quen tai?

Hàn Sâm cảm giác như mình đã nghe qua tên đao pháp này ở nơi nào rồi.

Cẩn thận nghĩ nghĩ, suy nghĩ một hồi lâu Hàn Sâm mới nhớ tới, Đường Chân Lưu đã từng nói, một trong những đao pháp mà cậu ta luyện chính là Tiểu Ma Phong Đao Pháp.

Nhưng mà ở trong ấn tượng của Hàn Sâm, Đường Chân Lưu cũng không có năng lực khiến cho đao biến mất ở giữa đường.

- Hắc Thần này sẽ không có quan hệ gì với Đường Chân Lưu đấy chứ?

Hàn Sâm quyết định trở về hỏi Đường Chân Lưu một chút trước, dò la xem Tiểu Ma Phong Đao Pháp là thế nào.

Trở lại Liên Minh, Hàn Sâm nhờ Kỷ Yên Nhiên nghĩ biện pháp tìm tới số liên lạc trong quân đội của Đường Chân Lưu, lúc này mới liên hệ được với Đường Chân Lưu.

- Lão Hàn, cảm giác nhập ngũ như thế nào?

Đường Chân Lưu cười híp mắt nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Không có cảm giác gì.

Hàn Sâm nhún vai nói.

Hắn thực sự là đang nói thật, hiện tại mặc dù trên danh nghĩa hắn là cảnh vệ viên của Kỷ Yên Nhiên, nhưng trên thực tế công tác an toàn của Kỷ Yên

Nhiên đều là do An Ny phụ trách, Hàn Sâm chỉ là bình hoa di động mà thôi.

Kỳ thật cũng không có ai trông cậy vào một Tiến Hóa Giả như Hàn Sâm có thể bảo hộ an toàn của Kỷ Yên Nhiên, vị trí cảnh vệ viên này, vốn là do Kỷ Yên Nhiên mãnh liệt yêu cầu, ban đầu phân phối cảnh vệ viên cho cô cũng chỉ có một mình An Ny.

Nhưng mà từ sau khi An Ny đi tới, Hàn Sâm có rất ít cơ hội thân cận với Kỷ Yên Nhiên, con bé biến thái kia cơ hồ là đi theo Kỷ Yên Nhiên 24/24, khiến cho Hàn Sâm rất không dễ chịu, thậm chí từng hoài nghi liệu cô ta có phải là bách hợp, có ý đồ gì với Kỷ Yên Nhiên hay không.

- Hắc hắc, cậu thì tốt rồi, có mỹ nhân làm bạn, sao giống như là tham gia quân ngũ gì, căn bản chính là mang theo mỹ nữ đi nghỉ phép, tôi với Tiểu Lâm thì thảm rồi, không phải huấn luyện thì chính là đi đánh nhau với Tu La tộc, mạng đều thiếu chút nữa ném đi vài lần.

Đường Chân Lưu có chút buồn bực nói.

- Sao các anh đều đi tới tiền tuyến cả rồi?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Dùng xuất thân của Đường Chân Lưu và Lâm Phong, bọn họ muốn ở lại hậu phương sẽ không có gì khó mới đúng, nhưng mà bọn họ lại đi tới tiền tuyến như vậy.

- Còn không phải là tên Tiểu Lâm kia, nói cái gì mà chỉ có như vậy mới có thể rèn luyện chính mình, vốn không nên chạy tới chỗ như thế, ba ngày một trận chiến nhỏ, năm ngày một trận chiến lớn, mọi người đều sắp điên rồi.

Đường Chân Lưu ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng mà trên mặt lại mỉm cười, rõ ràng chỉ là nói đùa mà thôi.

Hàn Lâm quan sát tỉ mỉ Đường Chân Lưu, đen hơn trước kia không ít, cũng cường tráng hơn rất nhiều, trên trán còn có thể nhìn thấy một ít vết thương chưa lành, so với trước kia nhiều hơn một sợi dã tính của đàn ông.

Đường Chân Lưu nói đại khái tình huống bên kia với hắn, anh ta và Lâm Phong dĩ nhiên là binh lính chiến giáp, hơn nữa tinh cầu chỗ bọn họ ở, nhân loại cùng Tu La tộc cùng tồn tại, đều đang chiếm khoáng sản tài nguyên trên đó, nhưng mà vì vị trí địa lý của viên quáng tinh này, ai cũng không thể đoạt lấy cả tinh cầu, đều có quân đội đóng ở trên tinh cầu, cách ba năm ngày lại có một lần sống mái với nhau.

Sau khi nói chuyện một lúc, Hàn Sâm liền hỏi tới chuyện về Hắc Thần cùng Tiểu Ma Phong Đao Pháp, Đường Chân Lưu nghe xong liền vô cùng tức giận dùng nắm đấm đập bàn một cái, lạnh giọng nói:

- CMN, lão Hàn, cậu có cơ hội giúp tôi tiêu diệt thằng trứng thối kia.

Hàn Sâm thấy Đường Chân Lưu kích động như vậy thì có chút kỳ quái, cặn kẽ hỏi Đường Chân Lưu xem ngọn nguồn như thế nào.

Đường Chân Lưu nói cho Hàn Sâm, Tiểu Ma Phong Đao Pháp vốn là một trong những bí kỹ gia truyền của Đường gia, về sau bởi vì gia tộc đã xảy ra một chuyện, Tiểu Ma Phong Đao Pháp đã bị người cưỡng đoạt lấy đi, chuyện này đối với Đường gia, có thể tính toán là một lần sỉ nhục.

- Vậy tôi an tâm rồi.

Lúc trước Hàn Sâm còn sợ Hắc Thần cùng Đường Chân Lưu có quan hệ gì, hắn giết chết Hắc Thần thì về sau không tiện gặp mặt Đường Chân Lưu nữa, nhưng hiện tại đã hoàn toàn yên lòng.

- Chơi chết y, tôi mời cậu uống rượu. Người sau lưng Hắc Thần thì cậu không cần lo lắng, chơi chết y tôi giúp cậu thu xếp với những người kia.

Đường Chân Lưu đem bí mật hạch tâm của Tiểu Ma Phong Đao Pháp giảng cho Hàn Sâm nghe, chỉ trông mong Hàn Sâm có thể tiêu diệt Hắc Thần, coi như giúp cho Đường gia xả được cơn giận.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong Đường Chân Lưu giảng giải, đã hiểu rõ vì sao đao của Hắc Thần thoạt nhìn giống như là biến mất.

Kỳ thật cũng không phải là thực sự biến mất, chỉ là bởi vì Tiểu Ma Phong Đao Pháp quá nhanh, cho nên mới sinh ra ảo giác biến mất.

Loại nhanh này không phải là kéo dài, mà là trong quá trình xuất đao gia tốc lần thứ hai, trong khoảng thời gian ngắn tốc độ của thanh đao tăng lên trên diện rộng, trong lúc đao vốn cũng đã có tốc độ cao lại lần nữa tăng tốc lên, làm cho ảo giác sinh ra.

Trên thực tế con mắt nhìn thấy đao, chỉ là thấy được tàn ảnh, đao chân chính đã thay đổi tốc độ chuyển hướng về những vị trí khác.

Mặc dù Hàn Sâm đã biết nguyên lý của Tiểu Ma Phong Đao, nhưng mà muốn muốn phá giải loại đao pháp này vẫn rất khó, bộc phát cao tốc như vậy, cho dù đã biết nguyên lý, không theo kịp tốc độ của đao cũng vô dụng.

Đao nhanh chóng tới mức có thể khiến cho thị lực của Hàn Sâm không theo kịp, cho dù Hàn Sâm biết đao đã đi nơi khác, nhưng cũng không có cách nào phá giải.

Trước kia bởi vì tốc độ và lực bộc phát của Đường Chân Lưu không đủ, cho nên Tiểu Ma Phong Đao Pháp không có hiệu quả như vậy, hiện tại y sử dụng ra, tuyệt đối sẽ không chênh lệch với Hắc Thần.

- Ngày mai cậu có rảnh không?

Đường Chân Lưu hỏi Hàn Sâm một câu.

- Có.

Hàn Sâm đáp.

- Vậy được, ngày mai cậu lên trại huấn luyện giả lập, tôi và cậu đối luyện. Hôm nay còn có chuyện, tôi đi trước đây.

Đường Chân Lưu cũng sảng khoái, trực tiếp cúp máy.

Hàn Sâm biết Đường Chân Lưu muốn dùng Tiểu Ma Phong Đao Pháp bồi luyện với hắn, chuyện này đối với Hàn Sâm là chuyện cực tốt.

Chương 512: Giải Thích Nghi Hoặc

Ngày thứ hai, đã đến thời gian ước định với Đường Chân Lưu, Hàn Sâm đặt chân lên trại huấn luyện giả lập.

Dựa theo tài khoản mà Đường Chân Lưu nói, Hàn Sâm add thêm bạn, Đường Chân Lưu chấp nhận lời mời kết bạn của Hàn Sâm, trực tiếp mời. Tiến vào trong gian phòng đối chiến, đồng thời bố trí từ chối quan chiến.

Tiểu Phong Ma Đao Pháp là một trong những bí kỹ của Đường gia, mặc dù đã bị tiết lộ ra ngoài một lần, thế nhưng vẫn cần phải bảo mật.

Đường Chân Lưu làm biểu thị cho Hàn Sâm, sẽ không sử dụng nhanh giống như bình thường, hơn nữa còn dùng phân giải động tác nói cho Hàn Sâm yếu lĩnh của Tiểu Phong Ma Đao Pháp, những thứ này cũng không thể để người ngoài nhìn thấy.

Tiền tuyến không giống với hậu phương, bởi vì thời gian Đường Chân Lưu có thể dành ra không nhiều, một ngày cũng chỉ có một canh giờ, đây đã là hi sinh thời gian nghỉ ngơi không nhiều của Đường Chân Lưu, vì thế hai người cũng không nói lời vô ích gì, trực tiếp liền bắt đầu đối chiến.

Đường Chân Lưu một đao chém tới Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng múa đao đi chặn, mắt thấy hai đao sắp chạm vào nhau, nhưng đao của Đường Chân Lưu lại quỷ dị biến mất ở trong tầm mắt Hàn Sâm, lúc xuất hiện lại, cũng đã chém lên lồng ngực Hàn Sâm.

Mặc dù Hàn Sâm có thể lợi dụng thân pháp mạnh mẽ né tránh đao của Đường Chân Lưu, nhưng chuyện đó không có bất kỳ ý nghĩa gì, nếu như không thể chính diện phá Tiểu Phong Ma Đao Pháp, nhiều nhất thì Hàn Sâm cũng chỉ ở thế bất bại, dĩ nhiên không thể thắng Hắc Thần, Hàn Sâm cần chính là phải thắng.

Hàn Sâm cũng không tránh né đao của Đường Chân Lưu, để cho mình trực tiếp chịu đao, cảm thụ nhịp điệu của Tiểu Phong Ma Đao Pháp.

- Tiếp tục.

Trường đao trong tay Hàn Sâm vung ra, lần thứ hai đánh về phía Đường Chân Lưu.

Tuy rằng Đường Chân Lưu đã giải thích qua yếu lĩnh của Tiểu Phong Ma Đao Pháp, nhưng lúc Hàn Sâm ở bên trong đối chiến, vẫn khó có thể nắm chắc quỹ tích công kích của Tiểu Phong Ma Đao Pháp.

Chủ yếu là hai lần gia tốc của Tiểu Phong Ma Đao Pháp thực sự là quá nhanh, Hàn Sâm nhiều nhất cũng chỉ có thể theo công đối công, có thể cùng Đường Chân Lưu vào thế lưỡng bại câu thương, đại đa số thời điểm đều là Hàn Sâm trực tiếp bị giết chết.

Đều không nắm bắt được quỹ tích ra tay của đối phương, bởi vì Tiểu Phong Ma Đao Pháp rất nhanh, vì thế Đường Chân Lưu liền có thể nhanh hơn một bước chém trúng Hàn Sâm, Hàn Sâm căn bản không có cách nào.

- Tiếp tục. . . tiếp tục. . . tiếp tục. . .

Thời gian một tiếng trôi qua rất nhanh, thành quả cũng không phải là rất lớn, lúc Đường Chân Lưu toàn lực sử dụng Tiểu Phong Ma Đao Pháp, Hàn Sâm vẫn không thể ngăn được.

- Bên trong Tiểu Phong Ma Đao Pháp có một loại kỹ xảo xuất kình độc môn của Đường gia chúng tôi, có thể ở trong nháy mắt bùng nổ ra tốc độ khó có thể tin tưởng được, tố chất thân thể tương tự, cũng không thể chặn được Tiểu Phong Ma Đao Pháp, huống chi tố chất thân thể của Hắc Thần lại ở trên cậu. Nếu như cậu muốn thắng, chỉ có thể dựa vào thân pháp của cậu.

Chờ cho y lộ ra kẽ hở, bằng không thì khó có thể thủ thắng. Tôi đối luyện với cậu, chỉ là để cậu làm quen với nhịp điệu cùng phạm vi công kích của Tiểu Phong Ma Đao Pháp, sau này lúc cậu đối đầu cũng có thể chủ động được.

Đường Chân Lưu nói xong cũng vội vã rời khỏi trại huấn luyện giả lập.

Hàn Sâm biết Đường Chân Lưu nói không sai, nếu như chỉ là một chọi một, Hàn Sâm vẫn có thể lợi dụng thân pháp di chuyển đọ sức với Hắc Thần, Hắc Thần muốn thắng cũng không dễ dàng. Nhưng nếu như vậy thì nhất định phải chờ Hắc Thần phạm sai lầm thì Hàn Sâm mới có cơ hội thủ thắng, chuyện này cũng ngang với việc giao quyền chủ động vào trong tay Hắc Thần, đây là chuyện mà Hàn Sâm không có cách nào tiếp thu.

Hơn nữa thế lực của Hắc Thần Tí Hộ Sở rất khổng lồ, Hàn Sâm cũng không có cơ hội một chọi một đấu với Hắc Thần, bên cạnh Hắc Thần khẳng định còn có những Tiến Hóa Giả khác.

Muốn nắm chắc việc chém giết Hắc Thần, cũng chỉ có thể chính diện ngăn cản Tiểu Phong Ma Đao Pháp.

- Tốc độ đao nhanh như vậy, mình phải làm sao mới có thể chặn được?

Hàn Sâm âm thầm suy tư, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra được đầu mối gì.

Đích đích!

Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên nghe được có tiếng nhắc nhở có lời mời, liếc mắt nhìn, chính là Hương Phi phát tới lời mời trò chuyện.

Hàn Sâm lựa chọn đồng ý, Hương Phi lập tức xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm nói:

- Huấn luyện viên, có rảnh huấn luyện cho tôi không? Tôi có mấy vấn đề thắc mắc muốn thỉnh giáo ngài.

- Hôm nay sợ rằng không được.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, suy tư vấn đề phá giải Tiểu Phong Ma Đao Pháp, sao có tâm tư gì giảng bài cho Hương Phi.

Mặc dù Tần Huyên hơi có chút thất vọng, đợi lâu như vậy, thật vất vả mới gặp được Lính Quèn Trên Chiến Hạm, nhưng không có cơ hội thỉnh giáo hắn, tự nhiên có chút thất vọng.

Lúc Tần Huyên đang muốn cáo từ, lại đột nhiên nghe thấy đối phương hỏi:

- Cô có biết khoái đao hoặc là khoái kiếm hay không?

- Biết một chút, nhưng mà dùng không tốt lắm.

Tần Huyên vội vã đáp.

Bản thân cô tu luyện Nguyên Tử Liệt Biến Thuật, mặc kệ là lực bộc phát hay là lực bền bỉ đều rất mạnh, vì thế luyện võ kỹ đều rất cân đối, không có võ kỹ quá mức cực đoan.

- Như vậy nếu như cô gặp phải đối thủ có tốc độ nhanh hơn cô rất nhiều, cô sẽ làm thế nào?

Kỳ thực Hàn Sâm cũng không có ý muốn hỏi Tần Huyên, chỉ là nói vấn đề mình đang suy tư ra.

Tần Huyên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Dùng thân pháp để tránh trước, rồi tìm cơ hội lợi dụng.

Tần Huyên cảm thấy đây là đối phương đang lợi dụng vấn đề để chỉ điểm cô, cô âm thầm mừng rỡ, không dám thất lễ với vấn đề của Hàn Sâm.

- Nếu như cô không thể né tránh, chỉ có thể cùng đối phương quyết sinh tử thì sao?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Vật lộn sống mái người nhanh thắng, nếu như không nhanh bằng đối phương, vậy tôi cũng chỉ có thể tăng sức mạnh của mình lên.

Tần Huyên nghiêm túc suy tính nói ra.

- Tại sao lại là sức mạnh?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Tần Huyên, vốn cho rằng Tần Huyên sẽ nói tăng sức phòng ngự bản thân lên.

Tần Huyên cho rằng Hàn Sâm đang đánh đố cô, tổ chức một chút suy nghĩ của mình rồi đáp:

- Tốc độ quá nhanh thì sức mạnh sẽ không quá mạnh, nếu như sức mạnh của tôi đủ mạnh, đối phương chém tôi một đao không chết, tôi chém một đao lại có thể giết chết đối phương, cũng coi như là một loại phương pháp đi.

- Cô nói tuy rằng cũng là một loại phương pháp, nhưng cũng không phải là đáp án mà tôi muốn.

Hàn Sâm cười khổ lắc đầu, phương pháp này không thể thực hiện được ở trước mặt Tiểu Phong Ma Đao Pháp.

Lực lượng của Hắc Thần vốn mạnh hơn Hàn Sâm, cho dù một đao đổi một đao, chịu thiệt cũng là Hàn Sâm.

- Học sinh ngu dốt, thỉnh huấn luyện viên giải thích nghi hoặc giúp học sinh.

Thực sự là Tần Huyên không nghĩ ra, đến cùng là có phương pháp gì có thể thủ thắng trong tình huống đối phương nhanh hơn mình.

Vốn Hàn Sâm muốn nói không biết, nhưng lúc nhìn thấy Hương Phi, Hàn Sâm đột nhiên nhớ tới một chuyện. Lần trước giảng cho Hương Phi, lúc đó giảng chính là kỹ xảo của Động Huyền Kinh. Chỉ là thuận miệng nói mấy kỹ xảo mà hắn đang luyện tập, nhưng giờ nghĩ đến mấy kỹ xảo kia, ánh mắt của Hàn Sâm lại đột nhiên sáng ngời.

Cũng không phải mấy kỹ xảo nhỏ kia có vấn đề gì, mà là Hàn Sâm nghĩ đến mấy câu nói khác ở trong Động Huyền Kinh.

Mấy câu nói kia ở trong một phần mà Hàn Sâm đã phiên dịch ra, cùng sở học bố cục lúc trước của Hàn Sâm một mạch kế thừa, chỉ là Hàn Sâm vẫn chưa thể hoàn toàn lĩnh ngộ ý nghĩa.

Hiện tại nghĩ lại, cảm thấy rất có ích, khiến cho Hàn Sâm có loại cảm giác tự nhiên hiểu ra.

Hàn Sâm trực tiếp mời Hương Phi đối chiến, nói với cô:

- Đến, cô dùng hết tốc lực tấn công tôi.

Chương 513: Đường Chân Lưu Buồn Bực

Tần Huyên mừng rỡ, cho rằng Hàn Sâm muốn dạy cô, cũng không khách khí, trực tiếp toàn lực bổ ra một đòn Lôi Quang Đao tới Hàn Sâm.

Gần đây Hàn Sâm cũng đang luyện Lôi Quang Đao, đối với Lôi Quang Đao tự nhiên là rất tinh tường, Tần Huyên mới khoát tay, Lôi Quang Đao còn chưa kịp bổ ra, lại phát hiện mình đã không bổ ra nổi nữa.

Mặc dù đao của Hàn Sâm ra sau, hơn nữa tốc độ cũng chậm hơn so với Tần Huyên, nhưng mà tay đao của Hàn Sâm lại đặt ở một vị trí làm cho cô rất khó chịu, khiến cho cô ta không có cách nào tiếp tục công kích, nếu như Tần Huyên cố công kích tiếp, cánh tay của cô sẽ đâm vào đao của Hàn Sâm.

Tần Huyên thu tay lại chuẩn bị xuất kích một lần nữa, kết quả là vẫn như thế, đao của Hàn Sâm lại đặt ở một vị trí khiến cô rất khó chịu.

Tần Huyên liên tục biến ảo bảy tám lần vị trí ra tay, nhưng đều không thể chém ra một đòn Lôi Quang Đao hoàn chỉnh, toàn bộ đều bị ép biến chiêu giữa chừng, khiến cho Tần Huyên cơ hồ là muốn tức chết.

Chỉ là như thế, Tần Huyên càng phục sát đất với Hàn Sâm, càng cho rằng Hàn Sâm là một vị võ học đại sư, là một vị đại lão trong quân đội.

- Học sinh đã hiểu rõ, ý của huấn luyện viên là, cho dù đối phương nhanh, nhưng mà chỉ cần có không gian và khoảng cách tồn tại, có thể lấy tĩnh chế động, lợi dụng không gian và khoảng cách thắng được thời gian, làm ra ứng đối. . .

Tần Huyên mừng rỡ nói.

- Không hoàn toàn đúng như thế, cô không hiểu, luyện tập thêm một chút đi, về sau tự nhiên sẽ rõ.

Hàn Sâm vui sướng, cũng không phải là hắn cố ý hạ thấp Tần Huyên.

Tần Huyên nói không sai, đúng là lợi dụng khoảng cách thắng được một chút thời gian, nhưng mà chỉ là một chút thời gian này lại không đủ để chiến thắng, mấu chốt để chiến thắng là một chữ "Phong".

Ở bên trong binh pháp thời đại thượng cổ có một kế gọi là vây Ngụy cứu Triệu, chính là công kích chỗ yếu hạ của đối phương, khiến cho đối phương không thể không buông tha cho mục tiêu vốn muốn đánh.

Chữ "Phong" này được giải thích ở trong Động Huyền Kinh, chính là tấn công chỗ địch tất phải cứu, tìm ra các khớp nối của địch thủ, lợi dụng nhược điểm của hắn kiềm chế sở trường của hắn, khiến cho hắn có sở trường cũng khó có thể thi triển.

Một chiêu này gọi là "Không giết", mục đích của chiêu này không phải là vì giết địch, mà là vì để cho địch nhân không thể không thủ.

Chỉ cần địch nhân đổi công làm thủ, như vậy thì dựa vào sở học bố cục trước kia của Hàn Sâm, địch nhân sẽ không có năng lực công kích, muốn thắng y cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Muốn vận dụng kỹ xảo Phong tốt, để cho đối thủ không thể tiến công, đầu tiên cần phải biết rõ ràng quan hệ lợi hại giữa các chiêu thức, nói đúng ra là phải hiểu rõ ưu thế cùng nhược điểm của đối thủ.

Giống như Hàn Sâm cũng luyện Lôi Quang Đao, cho nên hắn biết rõ công kích vào vị trí nào có thể khiến cho Tần Huyên không thể không thủ, nếu như Tần Huyên thay đổi kỹ pháp khác, Hàn Sâm liền không quen thuộc, hiệu quả sẽ không còn tốt như vậy nữa.

Hiện tại lợi thế của Hàn Sâm là có Đường Chân Lưu biết Tiểu Phong Ma Đao Pháp, cũng không thể kém hơn so với Hắc Thần bồi luyện cho hắn, hắn

chỉ cần quen thuộc Tiểu Phong Ma Đao Pháp, hoàn toàn có thể khiến cho Hắc Thần căn bản không thể xuất đao với hắn.

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm hận không thể lập tức lại đánh với Đường Chân Lưu một trận, mau chóng quen thuộc với Tiểu Phong Ma Đao Pháp.

Nhưng mà đáng tiếc là Đường Chân Lưu quá bận ở trên tiền tuyến, mỗi ngày có thể dành ra thời gian cũng có hạn, lúc làm nhiệm vụ căn bản là bận không có thời gian.

Cho dù như thế, Đường Chân Lưu đối với biểu hiện của Hàn Sâm cũng hết sức giật mình, vốn cậu ta chỉ muốn để cho Hàn Sâm sau khi quen thuộc Tiểu Phong Ma Đao Pháp có thể tận lực né tránh công kích, nhưng mà ai ngờ Hàn Sâm vậy mà lại nghĩ ra cách phong bế Tiểu Ma Phong Đao Pháp.

Đường Chân Lưu vốn cho rằng chuyện này là không thể làm được, đây là đao pháp bí truyền của Đường gia nhà cậu ta, cậu ta cực rõ uy lực của bộ đao pháp này, làm sao có thể phong bế Tiểu Ma Phong Đao Pháp được.

Thế nhưng mà số lần đối luyện với Hàn Sâm càng nhiều, loại ý nghĩ này của Đường Chân Lưu lại càng thêm dao động, lúc cậu ta đối chiến với Hàn Sâm, càng ngày càng cảm thấy khó có thể ra tay.

Cả người đều cảm thấy giống như là bị vây ở trong một cái lồng mọc đầy gai nhọn, cậu ta muốn duỗi cánh tay ra, thì đã có gai nhọn hoắt đụng phải cùi chỏ của cậu ta, cậu ta muốn duỗi chân ra, lại phát hiện đùi cũng sắp cũng bị đâm xuyên qua, loại cảm giác này khiến cho người ta buồn bực muốn phun ra máu.

Cùng Hàn Sâm đối chiến càng ngày càng để cho Đường Chân Lưu cảm thấy thống khổ, có loại xúc động muốn quăng đao đi.

- Biến thái. . . thật sự biến thái. . . cậu và Tiểu Lâm đều là biến thái. . .

Rốt cục có một ngày, thật sự là Đường Chân Lưu không chịu nổi nữa, vứt thanh đao xuống mặt đất, tức giận chỉ vào Hàn Sâm kêu lên.

Hàn Sâm biết kỹ năng phong địch của mình đã luyện tương đối rồi, mặc dù đối với đao pháp khác còn không được, nhưng chống lại Tiểu Phong Ma Đao Pháp đã nắm chắc rồi.

Chỉ cần luyện tập củng cố thêm một chút nữa, muốn đả bại Hắc Thần thì quả thực là dễ như trở bàn tay.

- Hắc Thần à Hắc Thần, mày tốt nhất đừng để cho tao tìm được cơ hội.

Hàn Sâm nghĩ đến việc phải làm sao mới chơi chết tên khốn Hắc Thần kia.

Trong lòng Đường Chân Lưu âm thầm may mắn, may mà đao pháp bí truyền của Đường gia không chỉ có một môn Tiểu Ma Phong Đao Pháp này, nếu không thì về sau cũng không cần đối chiến với Hàn Sâm nữa, gặp mặt liền trực tiếp gọi ông nội là được rồi.

Đồng thời trong lòng Đường Chân Lưu cũng âm thầm thề, tuyệt đối sẽ không ở trước mặt Hàn Sâm sử dụng đao pháp Đường gia nữa.

Hàn Sâm lại lôi kéo Đường Chân Lưu luyện thêm vài ngày, đã đến lúc Đường Chân Lưu bị biến thành người bị hành hạ, chẳng những không thể ra tay, còn bị Hàn Sâm giết đại bại.

Có đôi khi Đường Chân Lưu thật sự không nhịn được sử dụng loại đao pháp khác, lúc này mới xoay ngược thế cục trở về.

Thẳng đến lúc Đường Chân Lưu đã không muốn cùng Hàn Sâm đối chiến nữa, liền người cũng không ngoi đầu lên, căn bản không lên trên trại huấn luyện giả lập nữa, lúc này Hàn Sâm mới thỏa mãn dừng tay.

Hiện tại Hàn Sâm đã rất nắm chắc đối với việc khắc chế Tiểu Ma Phong Đao Pháp của Hắc Thần, nhưng mà hắn không biết Hắc Thần còn luyện võ kỹ lợi hại khác nữa hay không, hơn nữa thủ hạ của Hắc Thần có đông đảo cao thủ, nếu như không tìm được một cơ hội thích hợp, muốn giết y căn bản là không có khả năng.

- Không giết được mày, vậy tao cũng phải kiếm chút chỗ tốt trước rồi nói sau.

Hàn Sâm sau khi từ chỗ Lý Luân biết được hành tung gần đây của Hắc Thần, con mắt đều híp lại thành hình trăng lưỡi liềm.

Hàng năm vào đúng lúc này, không biết là bởi vì tác dụng của mạch nước ngầm trong biển hay là vì cái gì, lúc này sẽ có dị sinh vật từ trong sông băng bò ra, trên bờ biển sẽ có vô số Xà Cốt Ngư, không biết vì sao từ trong biển sâu bò lên trên bãi biển.

Đại đa số Xà Cốt Ngư đều là sinh vật cấp nguyên thủy, nhưng mà bầy Xà Cốt Ngư có số lượng lớn như thế, dù gì cũng sẽ sinh ra Xà Cốt Ngư cấp biến dị và thần huyết.

Bãi biển sông băng bên này là địa bàn của Hắc Thần Tí Hộ Sở, hàng năm có hơn vạn con Xà Cốt Ngư từ trong biển sâu bò lên, luôn có thể thu hoạch mấy con Xà Cốt Ngư biến dị và một con Xà Cốt Ngư Vương thần huyết.

Đây có thể tính là một cái phúc lợi cố định của Hắc Thần Tí Hộ Sở, hàng năm vào thời điểm này, Hắc Thần đều triệu tập nhóm lớn nhân thủ đi vào bờ biển sông băng để săn giết Xà Cốt Ngư.

Hàn Sâm sớm đã đi tới bờ biển sông băng, nhưng mà hắn không đi săn giết Xà Cốt Ngư, chỉ là ở trong một góc khuất trên bờ biển sông băng, đào một cái hang băng chỉ đủ chứa một người, liền núp ở bên trong, bên ngoài vùi tuyết lên.

Mặc kệ là Hắc Thần nghĩ như thế nào đi nữa, cũng không nghĩ ra vậy mà có người núp trong động băng vài ngày, chờ sau khi có số lượng lớn Xà Cốt Ngư lên bờ, y dẫn người tới nơi này săn giết, cũng không phát hiện ra có người giấu ở bên trong sông băng.

Chương 514: Xà Cốt Ngư Vương

Hàn Sâm núp ở bên trong hố băng, vừa cắn thịt khô, vừa theo một cái khe hở lưu lại lúc trước quan sát tình huống ở bên ngoài.

Nhóm lớn Xà Cốt Ngư từ trong băng hải bò ra, xông lên đầy đất, số lượng càng ngày càng nhiều, cũng không biết là chúng muốn làm gì.

Hắc Thần Tí Hộ Sở đã tập kết hơn ngàn người, đang săn giết những con Xà Cốt Ngư bò lên bờ kia.

Thoạt nhìn Xà Cốt Ngư giống như là một con rắn biển, trên thực tế lại khác với rắn biển, chúng cũng không có răng nọc, thậm chí ngay cả hàm răng đều không có.

Nhưng mà trên người sinh ra một tầng dịch nhờn, đao chém ở phía trên rất dễ dàng trượt ra, nếu như bị chúng quấn lên, vảy dưới bụng chúng y hệt như là răng cưa, có thể trực tiếp cắt xương cốt ra.

Nếu như không có nhóm lớn người cùng một chỗ săn giết Xà Cốt Ngư, mấy người tới rất dễ bị bầy Xà Cốt Ngư vây quanh giết chết, người bình thường cũng không có điều kiện săn giết Xà Cốt Ngư, chỉ có thế lực lớn như Hắc Thần mới có thể tổ chức nhiều người cùng một chỗ săn giết Xà Cốt Ngư như vậy.

Bởi vì Xà Cốt Ngư Vương cấp thần huyết còn chưa xuất hiện, Hắc Thần cùng mấy cường giả vượt 100 đều chưa ra tay, chỉ là ở bên ngoài bờ biển sông băng chỉ huy hơn một ngàn Tiến Hóa Giả săn giết Xà Cốt Ngư.

Xà Cốt Ngư cấp nguyên thủy đều là màu đen, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một con trên lưng mọc ra kim tuyến đặc biệt lớn, nó chính là Xà Cốt Ngư biến dị.

Hàn Sâm còn chưa từng nhìn thấy Xà Cốt Ngư Vương thần huyết, nhưng lại nghe nói Xà Cốt Ngư Vương thần huyết có cái đầu tương đối nhỏ, còn nhỏ hơn Xà Cốt Ngư cấp nguyên thủy, không chênh lệch với một con rắn hổ mang thông thường bao nhiêu.

Hàn Sâm cũng vì thế nên mới muốn đi qua đoạt con Xà Cốt Ngư Vương thần huyết kia, nếu như là dị sinh vật quá lớn, cho dù hắn đoạt được cũng không mang đi được, Xà Cốt Ngư Vương thần huyết này liền vừa vặn.

Từ lúc Xà Cốt Ngư lên bờ đến lúc trở về biển cả, tổng cộng cũng là hai ba ngày, Hàn Sâm cũng không vội.

Khí lạnh ở bên trong hố băng không có ảnh hưởng gì tới hắn cả, chỉ là bảo trì tư thế co rụt lại này lâu cũng có chút khó chịu, chỉ có thể dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật giảm bớt, không có cách nào nhúc nhích.

May mắn ngày thứ hai sau khi Xà Cốt Ngư lên bờ, Hàn Sâm chợt nghe thấy trong đám người truyền đến nhiều tiếng hô kinh ngạc, vội vàng từ trong khe hở nhìn ra, chỉ thấy một đám lớn Xà Cốt Ngư lách vào thành cầu xông lên bên bờ, ở trong đám Xà Cốt Ngư kia, có một con Xà Cốt Ngư nhỏ toàn thân màu đỏ đậm đang ngẩng đầu đứng đấy.

Con Xà Cốt Ngư màu đỏ đậm kia cũng dài đến hai mét, ngẩng đầu đứng ở trước đoàn Xà Cốt Ngư, ở vị trí đằng sau đầu vậy mà mọc ra một đôi cũng không biết là vây cá hay là cánh nhỏ, trong lúc khép mở vậy mà phát ra tiếng vang quỷ dị.

- Rốt cuộc Xà Cốt Ngư Vương thần huyết đã tới.

Hàn Sâm lập tức tập trung tinh thần, xem xét tỉ mỉ tình huống ở bên ngoài, chỉ cần có cơ hội liền lao ra cướp lấy con Xà Cốt Ngư Vương kia.

Ngay cả con đường chạy trốn thì Hàn Sâm cũng đã nghĩ kỹ, hiện tại là thời kì Xà Cốt Ngư lên bờ, khu vực nhỏ trong vùng biển này đã không có những dị sinh vật khác nữa rồi.

Sau khi Hàn Sâm đoạt Xà Cốt Ngư Vương sẽ lập tức phóng xuống biển, dùng tọa kỵ Ngân Lân Cầu, hắn có thể nghênh ngang rời đi, người của Hắc Thần Tí Hộ Sở nhiều hơn nữa cũng không đuổi kịp hắn, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Sau khi Xà Cốt Ngư Vương xuất hiện, nhóm lớn Xà Cốt Ngư càng thêm điên cuồng lao lên bờ, đám người bọn Hắc Thần rốt cục đã chuyển động, dùng Hắc Thần cầm đầu năm sáu Tiến Hóa Giả vượt 100 mở ra một con đường máu, vọt tới vị trí con Xà Cốt Ngư Vương kia.

Những người khác thì vẫn tiếp tục trông coi vị trí của mình, chém giết Xà Cốt Ngư đang xông lên bờ khác, ở trên mặt bọn họ không nhìn thấy chút bối rối nào, hiển nhiên là rất có kinh nghiệm.

Mấy người bọn Hắc Thần lao ra, Xà Cốt Ngư thông thường căn bản không ngăn được bọn họ, rất nhanh đã giết tới gần Xà Cốt Ngư Vương, con Xà Cốt Ngư Vương kia hú lên quái dị, thân thể mạnh mẽ bắn lên, đôi cánh nhỏ khép mở vậy mà bay vòng ở trên không trung tự nhiên giống như chim vậy.

Đôi cánh của nó thật sự là quá nhỏ, lại ở phía sau đầu, thoạt nhìn càng giống như là lỗ tai hơi lớn một chút, không nghĩ tới vậy mà có được năng lực bay.

Sáu người bọn Hắc Thần vây công Xà Cốt Ngư Vương, binh khí chém ở trên người Xà Cốt Ngư Vương, nhưng có thể nhìn thấy rõ ràng dấu hiệu bị trượt ra, trong lúc nhất thời cũng khó có thể đánh chết Xà Cốt Ngư Vương.

Con Xà Cốt Ngư Vương kia quả thực còn trơn trượt hơn cá chạch gấp trăm lần, liền kiếm thú hồn cấp thần huyết chém lên trên người nó, đều trực tiếp bị trượt ra, một chút vết thương cũng không thể lưu lại.

Mà ngay cả Tiểu Ma Phong Đao Pháp của Hắc Thần chém lên trên người nó cũng giống như vậy, Hàn Sâm nhìn thấy thế rất là ngạc nhiên, không gây thương tổn cho Xà Cốt Ngư Vương, rốt cuộc là trước kia bọn Hắc Thần dùng phương pháp gì để giết chết Xà Cốt Ngư Vương này?

Bọn Hắc Thần cũng không có phương pháp gì đặc biệt cả, chỉ là vừa vây công Xà Cốt Ngư Vương, vừa chém giết Xà Cốt Ngư bình thường tới gần bọn họ.

Xem trong chốc lát, Hàn Sâm đã đại khái đoán được tính toán của bọn Hắc Thần, mặc dù con Xà Cốt Ngư Vương kia có thể bay, nhưng mà hiển nhiên nó bay cũng không phải toàn bộ nhờ vào đôi cánh nhỏ, cho nên khó có thể bảo trì quá lâu ở trên không trung.

Một lần bay lúc đầu còn có thể bảo trì trong khoảng một phút, nhưng mà thời gian dần trôi qua, thời gian bay càng lúc càng ngắn, không thể không rơi xuống mặt đất mượn lực một lần nữa.

Lúc Xà Cốt Ngư Vương ở trên không trung, toàn thân cao thấp đều không có chỗ để tấn công, nhưng mà lúc nó rơi xuống mặt đất thì lại khác, thân dựa vào đại địa thì có thể bị đánh trúng, đao kiếm của bọn Hắc Thần chém tới, liền không có khả năng đơn giản bị trượt ra.

Hàn Sâm nhìn hơn nửa canh giờ, con Xà Cốt Ngư Vương kia đã dần dần có chút bay không nổi nữa rồi, lập tức biết cơ hội của mình đã tới, lặng lẽ gạt tuyết bên ngoài ra, từ trong hố băng bò ra.

Hiện tại đúng là lúc cần quan tâm tới việc săn giết Xà Cốt Ngư Vương, Xà Cốt Ngư Vương đã ẩn ẩn cảm giác được không ổn, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu nhọn hoắt quái lạ, khiến cho bầy Xà Cốt Ngư trở nên càng thêm điên cuồng, toàn bộ mọi người đều đang hết sức chăm chú săn giết Xà Cốt Ngư, ai cũng không có tinh lực dư thừa đi phân tâm nhìn người khác.

Hơn nữa trước khi bọn họ đi đã thanh tẩy qua, phong tỏa con đường đến bờ biển sông băng, cũng không nghĩ tới ở đây vẫn còn người ngoài.

Hàn Sâm xâm nhập vào trong đội ngũ mấy ngàn người, vậy mà không ai phát hiện ra hắn là một người ngoài, Hàn Sâm tiện tay săn giết mấy con Xà Cốt Ngư, sau đó dần dần đi đến gần vị trí của bọn Hắc Thần.

Sáu người bọn Hắc Thần đã tách ra vây Xà Cốt Ngư Vương lại, miễn cho nó trốn vào trong biển rộng, Xà Cốt Ngư Vương càng ngày càng khó có thể bay, mắt thấy cũng sắp xong rồi.

Nếu nó không thể bay, chỉ có thể ở trên mặt đất di chuyển, tỷ lệ bị chém giết sẽ trở nên rất cao.

Hàn Sâm dần dần tiếp cận bọn Hắc Thần, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của bọn họ, trong lòng thầm nghĩ:

- Đây là một cơ hội tốt, nếu như có thể ở chỗ này ám sát Hắc Thần, Hắc Thần Tí Hộ Sở sẽ thành quần long vô thủ, đến lúc đó muốn đoạt lại Hắc Thần Tí Hộ Sở liền sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vốn Hàn Sâm chỉ muốn đoạt Xà Cốt Ngư Vương mà thôi, hiện tại thấy có cơ hội ám sát Hắc Thần, tự nhiên không có khả năng bỏ qua, liền đem mục tiêu đặt ở trên người Hắc Thần trước.

Cũng không lâu lắm, Xà Cốt Ngư Vương liền bay không nổi nữa, Hắc Thần mừng rỡ trong lòng, tìm một cơ hội, xông lên muốn một đao chẻ Xà Cốt Ngư Vương làm hai.

Chương 515: Cướp

- Đại ca. . . coi chừng. . .

Lúc Hắc Thần đang định chém xuống một đao, lại đột nhiên nghe được có người kêu to lên với y, y lập tức cảm thấy không ổn.

Hắc Thần quả nhiên là một cao thủ, đủ quả quyết tàn nhẫn, trong tích tắc nghe được tiếng kêu, trực tiếp không quan tâm nhào lộn một cái về phía trước.

Thế nhưng mà vẫn hơi muộn, chỉ cảm thấy trên lưng một hồi đau rát, áo giáp cùng cơ bắp trên lưng hình như đã bị lưỡi dao sắc bén cắt ra rồi.

Hàn Sâm thầm kêu đáng tiếc, bọn Hắc Thần cách đám người có chút xa, lúc hắn tới gần nơi này vẫn bị một Tiến Hóa Giả quay mắt về phía hắn phát hiện ra, kịp thời nhắc nhở Hắc Thần, một trảo này của hắn chém ra, không thể giết chết Hắc Thần.

Hắc Thần ngã nhào xuống đất, cố nén đau đớn trên lưng lại lao ra xa thêm mấy mét, mà năm Tiến Hóa Giả vượt 100 kia đã lao tới vây quanh Hàn Sâm bên này.

Hàn Sâm cũng không ham chiến, một đòn không thể giết chết Hắc Thần, biết mình đã không có cơ hội nữa, xông thẳng tới chỗ Xà Cốt Ngư Vương, Quỷ Trảo hung ác cắt xuống, lập tức cắt đứt đầu lâu Xà Cốt Ngư Vương đã

ở trong tình trạng kiệt sức, thuận tay nhấc lên, hướng về phương hướng sông băng chạy như bay.

Săn giết Xà Cốt Ngư Vương thần huyết, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen.

Mấy Tiến Hóa Giả muốn ngăn trở Hàn Sâm, nhưng mà thân hình Hàn Sâm lắc lư, trong chốc lát đã liên tục xuyên qua ba người, một bước không ngừng từ trong vòng vây năm người giết đi qua, chờ cho Hắc Thần chịu đựng tổn thương ở trên lưng bò dậy, Hàn Sâm đã nghênh ngang rời đi.

- Là tên khốn kiếp kia, hắn còn chưa chết? Giết chết hắn cho tao.

Hắc Thần nhìn rõ ràng bộ dáng của Hàn Sâm, lập tức nhận ra, vừa sợ vừa giận, rống lớn một tiếng với mấy Tiến Hóa Giả.

Mấy Tiến Hóa Giả đuổi theo, nhưng mà Hàn Sâm đã trực tiếp nhảy vào trong sông băng, một con cá chình điện toàn thân đầy vảy bạc liền xuất hiện ở dưới chân hắn, con cá chình điện màu bạc cực lớn kia rẽ nước sông băng, trong chốc lát cũng đã bơi ra xa hơn 10m, chỉ còn cả đám Hắc Thần ở bên bờ nhìn tới líu cả lưỡi.

- Hắc Thần, hôm nay tao lấy trước một chút tiền lãi, ngày khác lại lấy cái mạng nhỏ của mày.

Hàn Sâm lớn tiếng nói một câu, liền cưỡi Ngân Lân Cầu đi xa.

- Mày chết chắc rồi. . . tao nhất định sẽ giết mày. . . giết mày. . .

Hắc Thần nổi trận lôi đình, tức giận mắng to Hàn Sâm đang đi xa.

Thế nhưng mà mới mắng được một câu, lập tức liền động tới miệng vết thương trên lưng, đau tới mức mặt Hắc Thần đều tái đi rồi.

Hắc Thần vừa tức vừa giận, vừa rồi mình thiếu chút nữa bị người ám sát chưa nói, liền Xà Cốt Ngư Vương thần huyết sắp tới tay cũng bị người ta đoạt đi.

Hơn nữa người làm ra tất cả những chuyện này, lại còn là một người mà y cho rằng đã chết ở dưới hồ đóng băng rồi.

Từ khi Hắc Thần đi tới không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, chưa bao giờ bị thua thiệt như vậy, tức giận đến mức muốn nôn ra máu.

Hàn Sâm cũng không quan tâm Hắc Thần như thế nào, cưỡi Ngân Lân Cầu đi xa xa liền trực tiếp lên bờ, gọi Miêu Quân ra, cưỡi Miêu Quân rời khỏi phạm vi thế lực của Hắc Thần Tí Hộ Sở.

- Lạp lạp lạp. . . lạp lạp lạp. . . tôi là một chuyên gia đồ nướng nhỏ. . .

Hàn Sâm vừa nướng thịt Xà Cốt Ngư trên bếp lò mà mình đã sớm chuẩn bị xong, vừa cao hứng khẽ hát.

Có thể lấy được một sinh vật thần huyết như vậy cũng không dễ dàng, con Xà Cốt Ngư Vương thần huyết này như thế nào cũng có thể cho hắn thêm vài điểm thần gen.

Càng quan trọng hơn là con Xà Cốt Ngư Vương thần huyết này đoạt từ trong tay Hắc Thần đấy, khiến để cho Hàn Sâm cảm thấy mùi vị quá mê người, chỉ ngửi thấy mùi thơm thịt nướng, đã không nhịn được phải chảy nước miếng rồi.

- Đáng tiếc một năm chỉ có một lần Xà Cốt Ngư lên bờ, nếu không mỗi ngày đoạt của y một con thì quá sướng rồi.

Hàn Sâm vừa nướng thịt vừa sung sướng nghĩ.

Thịt còn chưa nướng chín, lại thấy đống tuyết bên ngoài có thân ảnh của một người đàn ông đang hướng về bên này đi tới.

- Người của Hắc Thần đuổi tới?

Hàn Sâm kinh ngạc, liếc mắt đánh giá, nhưng lại cảm thấy không quá giống, nếu người của Hắc Thần đuổi đi theo, chắc có lẽ không chỉ có một người mới đúng.

Người nọ đến gần một chút, Hàn Sâm mới nhìn rõ bộ dáng của người kia, vượt ra ngoài ý liệu của Hàn Sâm, vậy mà hắn nhận ra người kia, mặc dù chưa nói là quen thuộc, nhưng ấn tượng vẫn tính là rất sâu.

Đứa cháu Y Đông Mộc kia của nghị viên Y, lúc trước Hàn Sâm dùng thân phận Kim Tệ tham gia Thần Chiến ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, chính là đánh bại Y Đông Mộc tiến vào danh sách thập đại Thần Tử, Yêu Tinh Nữ Hoàng là ban thưởng mà Hàn Sâm nhận được.

Từ lần đó về sau, liền không nghe thấy tin tức của Y Đông Mộc nữa, thật không ngờ vậy mà gặp phải cậu ta ở chỗ này.

Y Đông Mộc đi thẳng tới đối diện Hàn Sâm, nhìn thoáng qua Xà Cốt Ngư trên vỉ nướng, đem một con dị sinh vật giống như hồ ly màu đỏ lửa ở trên lưng cậu ta ném xuống mặt tuyết, chỉ vào thịt Xà Cốt Ngư nói:

- Dùng con sinh vật biến dị này đổi thịt nướng của cậu, đổi hay không?

- Không đổi.

Hàn Sâm trực tiếp từ chối, thầm nghĩ trong lòng:

- Cậu cho rằng tôi ngốc hả? Sinh vật biến dị đòi đổi sinh vật thần huyết của tôi?

Y Đông Mộc không nhịn được khẽ nhíu mày, quan sát Hàn Sâm một lần nữa, cậu ta chỉ là đã quá lâu không nếm qua thịt chín rồi, cho nên mới muốn dùng sinh vật biến dị do mình săn được tới đổi thịt nướng, không nghĩ tới vậy mà đối phương lại từ chối rồi.

- Cho mượn bếp lò của cậu dùng một lát, ra giá đi.

Y Đông Mộc nhìn không ra lai lịch của Hàn Sâm, cũng không lại xoắn xuýt vấn đề vừa rồi nữa, chỉ vào bếp lò của Hàn Sâm nói ra.

- Một cái bếp lò giá trị không đáng mấy đồng tiền, cậu cứ dùng đi.

Hàn Sâm cười một cái nói.

Y Đông Mộc không nói gì thêm, thò tay triệu hồi ra một con dao găm, xử lý con dị sinh vật tựa như cáo lửa kia sạch sẽ, cắt một miếng nướng ở trên bếp lò.

Hai người cũng không nói gì thêm, đều tập trung nướng thịt, thịt nướng của Hàn Sâm đã chính, liền đưa đến bên miệng cắn một cái, chỉ cảm thấy miệng đầy thơm ngát, dầu mỡ đều thấm vào trong kẽ răng rồi.

- Cũng không tệ.

Hàn Sâm từ trong bọc lấy ra một ít đồ gia vị rắc ở phía trên, liền ngốn từng miếng bắt đầu ăn.

Y Đông Mộc nhìn trợn cả mắt, cậu ta là lần đầu tiên nhìn thấy có người đi ra săn bắn nhàn nhã như thế, không chỉ là mang theo lò nướng, mà đồ gia vị còn mang theo mười mấy loại, chai lớn chai nhỏ đầy một túi.

Nuốt nước miếng một cái, Y Đông Mộc tiếp tục nướng thịt của mình, nhưng mà mùi thịt nướng có đồ gia vị của Hàn Sâm bên kia thật sự là quá đậm, cho dù Y Đông Mộc muốn không chú ý cũng không được.

Y Đông Mộc một mực khắc khổ tu hành, tăng tu vi võ đạo của mình lên, muốn rửa sạch sỉ nhục mình bị Kim Tệ miễu sát.

Thường xuyên ở trong Tí Hộ Sở một lần chính là mấy tháng, có đôi khi thậm chí là nửa năm trở lên, hơn nữa ở trên băng nguyên cơ hồ chỉ có thể ăn thịt sống, coi như là làm bằng sắt, dạ dày cũng đã không chịu nổi.

- Đồ gia vị có bán hay không?

Rốt cục Y Đông Mộc vẫn không nhịn được lại hỏi một câu.

- Cái này sao, rất đắt đấy.

Hàn Sâm mở trừng hai mắt nói, để cho Y Đông Mộc miễn phí dùng lò nướng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, không có khả năng lại miễn phí cho cậu ta đồ gia vị nữa, dù sao cũng là Hàn Sâm vất vả mang tới đấy.

- Ra giá đi.

Y Đông Mộc nói thẳng.

- Thịt còn dư lại kia cho tôi, đồ gia vị tùy cậu dùng.

Trên thực tế những thứ đồ gia vị này của Hàn Sâm cũng không đáng bao nhiêu tiền, nhưng mà vật dùng hiếm làm quý, nơi này đúng là không có.

Ánh mắt của Y Đông Mộc lom lom nhìn, trực tiếp đưa thịt của sinh vật biến dị còn lại kia cho Hàn Sâm:

- Lấy gia vị ra.

- Tôi rất thích người sảng khoái như cậu.

Hàn Sâm đưa gia vị cho Y Đông Mộc, vui mừng nhận lấy chỗ thịt sinh vật biến dị còn dư lại kia.

Chương 516: Kim Tệ Sẽ Làm Tốt Hơn

- Cậu tiến vào Tí Hộ Sở bao lâu rồi?

Y Đông Mộc nhìn Hàn Sâm hỏi một câu.

- Cũng được vài ngày rồi.

Hàn Sâm đáp một câu.

- Gần đây có nghe nói tin tức gì của Kim Tệ hay không?

Y Đông Mộc đã gần nửa năm chưa rời khỏi Tí Hộ Sở rồi, bình thường đều là một người đi săn bắn, không biết tin tức bên ngoài.

Hàn Sâm ngây người, không nghĩ tới Y Đông Mộc lại hỏi chuyện này, suy nghĩ rồi nói ra:

- Nghe nói trên sân đối chiến giả lập có xuất hiện một người tên là Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết, chiến thắng liên tục nhiều trận, có người nói anh ta chính là Kim Tệ, cũng không biết là thật hay là giả nữa.

- Tình huống cụ thể như thế nào?

Y Đông Mộc lập tức hỏi.

Hàn Sâm nhìn ở mặt mũi của của thịt biến dị, liền đem chuyện nói đại khái một lần, cuối cùng còn cố ý thêm một câu:

- Tôi cũng chỉ là nghe nói, đến cùng thì Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết có phải là Kim Tệ thật hay không thì không ai biết cả, tôi càng không biết rồi.

- Nhất định là hắn, trừ hắn ra, không ai có thể làm được tới loại trình độ đó.

Y Đông Mộc vô cùng khẳng định nói.

Hàn Sâm nghe thế trong lòng mãnh liệt đổ mồ hôi, Tiến Hóa Giả có thể làm được tới loại trình độ đó thì khẳng định là có, chỉ là hắn chưa gặp được đối thủ lợi hại chân chính mà thôi.

- Tôi muốn đi săn giết một con sinh vật thần huyết, thiếu một người trợ giúp, cậu đi cùng chứ, sau khi săn xong tôi sẽ phân chia cho cậu một phần thịt.

Y Đông Mộc đã ăn xong thịt nướng, thu thịt nướng còn lại vào trong túi áo, nhìn Hàn Sâm nói một câu.

- Hai phần.

Hàn Sâm mở trừng hai mắt, trực tiếp tăng lên gấp đôi.

- Đi.

Y Đông Mộc cũng không trả giá, liền gọi Hàn Sâm cùng lên đường.

Hàn Sâm vô cùng thích người sảng khoái như vậy, không quan tâm giá tiền, chỉ cần vui vẻ là được, người giàu có như vậy là đáng yêu nhất.

Đi theo Y Đông Mộc dọc theo băng nguyên về phía đông, chưa tới hai ngày là đến khu vực núi tuyết, nếu Hàn Sâm muốn về Nữ Thần Tí Hộ Sở thì chỉ cần xuyên qua một dãy núi tuyết là được.

Nhưng mà bởi vì nguyên nhân địa thế, xuyên qua cũng không dễ dàng, hơn nữa nếu gặp sinh vật thần huyết lợi hại, không có năng lực bay lượn thì chiến đấu trên chân núi quá nguy hiểm, không cẩn thận là sẽ té xuống vực sâu vạn trượng.

Bọn Lý Luân, Hắc Thần tình nguyện nhắm tới Tí Hộ Sở hoàng tộc, cũng không hướng núi tuyết bên này phát triển, cũng là bởi vì địa thế bên này quá mức hiểm trở, không thích hợp chiến đấu quy mô lớn.

- Không phải cậu muốn tiến vào trong núi tuyết săn giết sinh vật thần huyết đấy chứ?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Y Đông Mộc nói.

- Cậu yên tâm, không có nguy hiểm gì, chỉ là ngờ cậu giúp tôi dẫn con dị sinh vật kia ra, còn lại giao cho tôi. Con vật kia đã ăn không ít đau khổ, tôi đến thì nó không dám lộ diện.

Y Đông Mộc lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm không nói thêm gì nữa, đi theo Y Đông Mộc tiến vào trong núi tuyết, xác thực giống như Y Đông Mộc nói, hắn cũng không cần xâm nhập vào trong núi tuyết, chỉ là bay qua một ngọn núi tuyết, ngừng lại ngay trong khe núi.

- Cậu ở phía trước tùy tiện đi tới, chờ sau khi con dị sinh vật kia đi ra liền chạy tới chỗ tôi bên này.

Y Đông Mộc nói xong ngay đào một cái hố ở trong đống tuyết, tự chôn mình vào bên trong, lại để cho Hàn Sâm dùng tuyết vùi y vào.

Hàn Sâm biết rõ Y Đông Mộc cũng giống như mình, đều là đi theo con đường ám sát, cũng không nói gì thêm, dựa theo lời Y Đông Mộc nói, vòng vo hai vòng ở trong khe núi trước mặt.

Nhìn xung quanh, khắp nơi đều là núi tuyết chập trùng, cũng không nhìn thấy dị sinh vật nào, đừng nói là thần huyết, dị sinh vật bình thường đều không nhìn thấy một con.

- Làm quái gì có dị sinh vật nào?

Hàn Sâm nhìn một lúc lâu, cũng không phát hiện ra chỗ nào có dị sinh vật.

Đang lúc Hàn Sâm sắp không kiên nhẫn được nữa, lại nghe thấy trên mặt tuyết truyền đến tiếng bước chân, rất xa liền thấy dị sinh vật mọc ra một đôi sừng hươu, thân thể lại giống như là con lừa từ đằng sau một ngọn núi chạy ra.

Sải chân của nó cực kỳ rộng lớn, chạy trên mặt tuyết vậy mà không hề có dấu chân, hướng về Hàn Sâm bên này chạy như điên tới, tốc độ càng lúc càng nhanh.

- Thật có dị sinh vật!

Hàn Sâm cũng không biết con này có phải là con mà Y Đông Mộc nói tới hay không, lập tức quay người chạy tới chỗ Y Đông Mộc mai phục bên kia.

Con dị sinh vật kia quả thực giống như là cao thủ luyện qua khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân, chạy trên mặt tuyết cực nhanh, cũng may Hàn Sâm cách chỗ Y Đông Mộc ẩn thân rất gần, đi chầm chậm liền đã đến nơi.

Con dị sinh vật kia cũng đuổi theo, mau chóng chạy tới trước mặt Hàn Sâm. Y Đông Mộc mạnh mẽ theo từ dưới mặt tuyết chui ra, vừa vặn xuất hiện ở dưới bụng con dị sinh vật kia, dao găm trực tiếp đâm vào trong bụng con dị sinh vật, cắt ra một vết thương thật dài.

Máu tươi dưới bụng dị sinh vật ứa ra, cũng bất chấp việc đuổi Hàn Sâm nữa, phát ra một tiếng rú, quay người liền muốn chạy.

Thế nhưng mà Y Đông Mộc sao chịu thả cho nó rời đi, giống như một làn khói xanh đuổi theo, lại chém mấy đao tới con dị sinh vật kia, rốt cục con dị sinh vật đã ngã lăn xuống mặt đất không còn tiếng động gì nữa.

- Hảo đao pháp hảo thân pháp.

Liền Hàn Sâm cũng không nhịn được tán thưởng một câu, mấy năm này Y Đông Mộc tiến bộ quả thực rất lớn, hơn nữa đã sớm tiến vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, mấy năm nay cũng không uổng phí, thoạt nhìn tố chất thân thể đã tăng lên rất lớn, độ hoàn thành gen đã rất cao.

- Nếu như là Kim Tệ, vừa rồi đao đầu tiên đã có thể giải quyết rồi, tôi làm vẫn chưa đủ tốt.

Y Đông Mộc lộ ra vẻ mặt thành thật nói.

Hàn Sâm nghe thấy thế trong lòng điên cuồng đổ mồ hôi, Y Đông Mộc này quả thực bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Có lẽ đã nhiều năm Y Đông Mộc chưa từng gặp qua Hàn Sâm rồi, cậu ta nào biết rằng Hàn Sâm hiện tại đã đạt đến trình độ gì, căn bản chỉ là tâm ma đang quấy phá.

- Đây là con sinh vật thần huyết mà cậu nói tới kia?

Hàn Sâm đi đến bên cạnh con dị sinh vật kia, có chút nghi ngờ hỏi.

Mặc dù con dị sinh vật này chạy rất nhanh, nhưng mà xem thể chất không giống như là sinh vật thần huyết.

Y Đông Mộc khẽ lắc đầu:

- Không phải con này, đây chỉ là một con sinh vật biến dị.

Dừng một chút, Y Đông Mộc còn nói thêm:

- Như vậy cũng tốt, dùng thi thể của con sinh vật biến dị này làm mồi, con kia ngửi được mùi máu tươi lại càng dễ đi ra, cậu nướng con sinh vật biến dị này ăn đi.

Y Đông Mộc nói xong cũng đào một cái hố ở bên cạnh, lại núp vào bên trong.

- Tôi bảo Y lão đệ này, cậu cũng không cần phải khổ cực như vậy đi, không bằng ăn trước chút thịt rồi lại tiếp tục?

Hàn Sâm nói.

- Không cần, nếu như là Kim Tệ, hắn sẽ làm càng tốt hơn.

Y Đông Mộc nghiêm túc nói một câu, liền thúc giục Hàn Sâm chôn y đi.

Hàn Sâm không biết nên nói cái gì cho phải, liền chính hắn đều cảm thấy có chút ngượng ngùng, hắn cũng không cảm thấy mình lợi hại giống như Y Đông Mộc nói.

Một lần nữa lấp Y Đông Mộc vào, Hàn Sâm liền ở bên cạnh xử lý thi thể của con sinh vật biến dị kia, con vật này có chút lớn, Hàn Sâm cũng lười ăn, liền kêu gọi Miêu Quân ra, cho nó ăn chút đồ ăn.

Miêu Quân hưng phấn híz-khà-zzz cắn thi thể của sinh vật biến dị, còn Thánh Chiến Thiên Sứ, người ta căn bản khinh thường ăn thịt sinh vật biến dị, hoàn toàn không có hứng thú đi ra ăn.

Chính Hàn Sâm cũng lấy ra một khối thịt Xà Cốt Ngư Vương nướng ngồi xổm ở bên cạnh ăn, không bao lâu trong đầu liền vang lên âm thanh thần gen gia tăng.

Y Đông Mộc thấy Hàn Sâm vậy mà đem thịt của sinh vật biến dị cho sủng vật ăn, không khỏi khẽ nhíu mày, loại hành vi này có chút quá xa xỉ, liền chính y đều chưa từng làm như vậy.

Dù sao tài nguyên trên mảnh băng nguyên này cũng có hạn, đến hiện tại gen biến dị của Y Đông Mộc vẫn còn chưa đầy.

Hàn Sâm mới cắn chưa được mấy miếng, chợt nghe thấy ở núi tuyết xa xa đằng sau truyền tới tiếng chân ầm ầm.

Chương 517: Một Trảo Mất Mạng

Miêu Quân đang gặm thịt ở bên cạnh lập tức lông tơ toàn thân đều dựng lên, đối với phương hướng núi tuyết khom lưng nhe răng, phát ra âm thanh

ô ô hung ác.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm tới phương hướng núi tuyết, chỉ chốc lát sau liền thấy một con dị sinh vật giống như tam giác khủng long từ đằng sau núi tuyết vọt ra.

Sừng giống như chùy bạc, da như kim loại, con tam giác khủng long kia vừa mới lao tới, Hàn Sâm cũng có chút trợn tròn mắt.

Thầm nghĩ đầu của Y Đông Mộc có phải là bã đậu hay không, một con dị sinh vật lớn như vậy, ít nhất cũng nặng mười mấy tấn, CMM ăn một năm cũng không ăn hết, giết thì có ích lợi gì?

Nhưng mà nghĩ lại, mục đích của Y Đông Mộc chỉ sợ chính là muốn thử kiếm thú hồn, thịt chỉ là thứ yếu.

Hàn Sâm hơi có chút buồn bực, nhưng mà thịt mà hắn được phân cũng không thể lãng phí, mình ăn thì khẳng định là không được, cũng may có thể để cho Thánh Chiến Thiên Sứ ăn.

Hàn Sâm ôm Miêu Quân chạy về phía sau, dù sao cũng không cần tự hắn động thủ, có thể được chia cho hai phần thịt để cho Thánh Chiến Thiên Sứ ăn đã không tệ rồi.

Con tam giác khủng long kia vọt tới vị trí thi thể sinh vật biến dị cũng không dừng lại, vẫn lao đến chỗ Hàn Sâm.

Y Đông Mộc giấu ở trong đống tuyết mạnh mẽ từ trong hố vọt ra, dao găm đâm thẳng vào bụng của tam giác khủng long.

Da của con tam giác khủng long này dày hơn con sinh vật biến dị vừa rồi kia rất nhiều, dao găm của Y Đông Mộc không thể tiến vào toàn bộ, vẫn còn không nhìn thấy máu, cắt ra đều là da màu đen cùng một ít mỡ màu trắng, liền máu đều không thấy chảy ra.

Tam giác khủng long chấn kinh đã muốn vứt bỏ Y Đông Mộc ở dưới bụng, nhưng mà Y Đông Mộc lại giống như thạch sùng vậy, dán sát vào thân thể

của nó xoay người leo lên trên lưng nó, điên cuồng đâm lên trên lưng của con tam giác khủng long này.

Con tam giác khủng long kia giống như đã nổi điên vừa kêu vừa nhảy, muốn hất Y Đông Mộc ra, nhưng mà Y Đông Mộc lại dán thật chặt vào, như thế nào cũng không hất ra được.

Hàn Sâm ở đằng xa tìm một chỗ ngồi xuống, vuốt ve đầu Miêu Quân, vừa ăn thịt nướng của mình vừa nhìn Y Đông Mộc biểu diễn đấu khủng long.

- Được, động tác này tôi cho 9 điểm.

Nhìn thấy chỗ thú vị, Hàn Sâm còn không nhịn được cao giọng ủng hộ.

Y Đông Mộc có chút tức giận, tam giác khủng long chắc nịch da lại quá cứng rắn quá dầy, cậu ta cưỡi ở phía trên đâm nhiều đao như vậy, cũng chỉ hơi có chút máu chảy ra.

Mà tam giác khủng long lại giống như là có được lực lượng vô cùng vậy, thân thể vừa nhảy vừa uốn éo, nhiều lần đều thiếu chút nữa đã hất Y Đông Mộc ra, không thể không hai tay ôm lấy tam giác khủng long, dán thật chặt lên trên người nó, căn bản không có cơ hội động tới dao găm nữa.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại ở bên kia giống như là đang xem biểu diễn, nhìn thấy chỗ đặc sắc lại con vỗ tay nói y cố gắng lên, làm cho Y Đông Mộc buồn bực muốn nôn ra máu.

- Nhanh đến giúp đỡ!

Y Đông Mộc thật sự không chịu nổi nữa, lớn tiếng kêu lên với Hàn Sâm.

- Vậy cũng không được, chúng ta đã ước hẹn, cậu cho tôi hai phần thịt, tôi chỉ giúp cậu dụ con sinh vật thần huyết này ra, chuyện khác tôi không quan tâm.

Hàn Sâm lắc đầu nói.

- Nếu con dị sinh vật này chạy, ngay cả một mẩu thịt cậu cũng không lấy được.

Y Đông Mộc lại kêu lên một tiếng.

- Muốn tôi động thủ cũng được, nhưng nếu như vậy, thịt không thể chia như vậy nữa. Tôi phải lấy sáu phần mới được, hai phần là thù lao tôi dụ dỗ nó ra, còn có bốn phần là một bộ phận tôi nên có do chúng ta hợp lực giết nó.

Hàn Sâm bẻ ngón tay tính toán rồi nói.

- Sáu phần thì sáu phần, cậu giúp tôi giết nó, thịt cậu sẽ chiếm sáu phần.

Y Đông Mộc không có tâm tư so đo nhiều với Hàn Sâm, mục đích chủ yếu của y vẫn là hy vọng có thể lấy được thú hồn, thịt chỉ là thứ yếu.

- Được, một lời đã định.

Lúc này Hàn Sâm mới đứng lên, triệu hồi Quỷ Trảo ra, chầm chậm đi tới chỗ tam giác khủng long.

- Cậu giúp tôi hấp dẫn lực chú ý của nó. . .

Y Đông Mộc thấy Hàn Sâm tới, vội vàng nói.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại không thèm để ý đến cậu ta, trực tiếp đi tới chính diện tam giác khủng long.

Tam giác khủng long phát hiện ra Hàn Sâm, hai mắt đỏ bừng khủng bố hướng về Hàn Sâm điên cuồng lao đến, quả thực giống như là đầu tàu ở tốc độ cao nhất, thoạt nhìn cực kì khủng bố.

Hàn Sâm vẫn không nhanh không chậm đi tới chỗ tam giác khủng long, mắt thấy con tam giác khủng long kinh khủng kia sắp đánh tới, thân thể Hàn Sâm đột nhiên hướng về phía sau té xuống.

Tam giác khủng long vọt qua người Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm vừa vặn nằm ở khe hở giữa chân nó, tam giác khủng long thẳng tắp vọt tới, lại không thể làm bị thương Hàn Sâm nửa phần.

Hàn Sâm vỗ vỗ bông tuyết trên người, từ dưới đất bò dậy, mà con tam giác khủng long kia lại hét thảm lên một tiếng, máu tươi từ trong bụng tuôn ra,

loạng choạng đi tới hai bước, bịch một tiếng ngã xuống mặt đất, vùng vẫy mấy lần đều không thể đứng lên lại.

Y Đông Mộc từ trên lưng của tam giác khủng long nhảy xuống, nhìn kỹ tam giác khủng long đang giãy dụa trên mặt đất một chút, chỉ thấy trên bụng nó nhiều hơn ba vết thương kéo dài qua toàn bộ phần bụng, hiển nhiên là vừa rồi lúc Hàn Sâm cùng nó giao thoa qua, lưu lại ở trên bụng nó.

Y Đông Mộc nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm một lúc lâu, y thật không ngờ mình tùy tiện gặp phải một người, vậy mà lại là một cao thủ như vậy.

Băng nguyên có bao nhiêu người lợi hại cậu ta đều biết, cho nên lúc ban đầu nhìn thấy Hàn Sâm, cậu ta cũng không có quá để ở trong lòng, nhưng mà một đòn này của Hàn Sâm, lại khiến cho Y Đông Mộc hết sức giật mình.

- Nếu cậu không động thủ, nó sẽ chết đấy.

Hàn Sâm nhắc nhở Y Đông Mộc một câu.

Hàn Sâm dưới tình huống bình thường đều tuân thủ ước định, đã ước định là trợ giúp Y Đông Mộc giết con sinh vật thần huyết này, hắn cũng lấy được phần thịt của mình, cũng không cần phải ham hố thú hồn không biết là có hay không.

Y Đông Mộc không nói một lời một đao đâm vào cằm tam giác khủng long, liên tục mấy đao mới kết liễu được tính mạng của nó.

Cũng không biết Y Đông Mộc có được thú hồn hay không, nhưng mà sau khi cậu ta giết tam giác khủng long, cũng không có biểu lộ gì, trực tiếp đi tới trước mặt Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm nói:

- Cậu rất mạnh.

- Bình thường, vừa mới đạt mức 100.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Tôi còn biết vị trí của một ít sinh vật thần huyết độc hành, tiếp tục hợp tác chứ?

Y Đông Mộc nghiêm túc nói.

- Có thể, nhưng mà hợp tác lâu dài, không thể phân chia như vậy.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Thịt chia 5:5, thú hồn xem vận may mỗi người.

Y Đông Mộc nói như vậy, trên thực tế chẳng khác nào đã chấp nhận thực lực của Hàn Sâm ở trên cậu ta, nếu không thì cậu ta cung cấp vị trí của sinh vật thần huyết, vốn có lẽ chính cậu ta sẽ lấy thêm một phần.

- Được.

Hàn Sâm một lời đồng ý luôn, chính Hàn Sâm đi tìm sinh vật thần huyết cũng cần phải tốn thời gian, hơn nữa một người có thể giết được hay không cũng không nhất định.

Y Đông Mộc cung cấp vị trí của sinh vật thần huyết, lợi ích có thể được chia một nửa, chuyện này cũng không có gì không tốt.

- Chúng ta chia thịt của con sinh vật thần huyết này ra đi.

Hàn Sâm chỉ vào thi thể con tam giác khủng long kia nói.

- Cho cậu hết đi, vũ khí của cậu có độc, thịt đã bị ô nhiễm, tôi lấy cũng không dám ăn.

Y Đông Mộc lạnh nhạt nói.

- Vậy thì cảm ơn nhé.

Hàn Sâm cũng không khách sao, gọi Thánh Chiến Thiên Sứ ra, lại để cho cô bé đi ăn thịt tam giác khủng long.

- Sủng vật hình người? Cấp bậc gì?

Y Đông Mộc trợn to mắt nhìn Thánh Chiến Thiên Sứ, thân phận như cậu ta, cũng không có cơ hội kiếm được sủng vật hình người như vậy.

- Thần huyết.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Chương 518: Sỉ Nhục Của Quân Nhân

Y Đông Mộc hơi giật mình nhìn Thánh Chiến Thiên Sứ đang ăn thịt tam giác khủng long, thật sự là không cách nào tưởng tượng, Thánh Chiến Thiên Sứ nhìn có vẻ giống như là một cô bé, vậy mà chỉ một lúc đã ăn hơn phân nửa thịt của tam giác khủng long, hơn nữa còn không có chút dấu hiệu dừng lại nào.

Quay đầu lại nhìn Hàn Sâm, chỉ thấy Hàn Sâm cũng ở bên kia tự mình ăn thịt nướng còn dư lại lúc trước, thần sắc của Y Đông Mộc trở nên phức tạp hơn rồi.

Cho dù cậu ta là người đã trải đời, cũng là hậu nhân của nghị viên, nhưng mà nuôi sủng vật thần huyết hình người giống như Hàn Sâm, trực tiếp đem toàn bộ thịt thần huyết cho sủng vật ăn, vẫn là lần đầu tiên cậu ta gặp kể từ lúc tiến vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở.

Tài nguyên trên băng nguyên thiếu thốn, mặc dù con dị sinh vật này hơi lớn một chút, nhưng mà dù gì cũng là sinh vật thần huyết, cứ như vậy toàn bộ cho sủng vật ăn, Y Đông Mộc nhìn đều đau lòng.

Hiện tại Y Đông Mộc không thể không một lần nữa nhìn kỹ kỹ Hàn Sâm, mạnh mẽ, tùy hứng, cái gì cũng không thèm để ý, người như vậy, liền Y Đông Mộc đều có chút không suy đoán ra đến cùng hắn có lai lịch gì.

- Thời gian cũng không còn nhiều lắm, tôi phải trở lại Liên Minh một chuyến, hẹn lần sau đi.

Chờ cho Thánh Chiến Thiên Sứ ăn xong tam giác khủng long, Hàn Sâm liền trực tiếp cáo từ rời đi.

Mặc dù hiện tại hắn rất rảnh rỗi, chỉ cần Kỷ Yên Nhiên không tìm hắn, hắn sẽ có vô hạn thời gian, nhưng mà thường cách một đoạn thời gian Hàn Sâm vẫn sẽ trở về báo cáo, để tránh cho Kỷ Yên Nhiên lo lắng.

- Tôi cũng nên trở về Liên Minh, cùng đi đi.

Mặc dù Y Đông Mộc không cần trở lại Liên Minh, nhưng mà cậu ta muốn đi thăm dò bối cảnh của Hàn Sâm một chút, tìm hiểu xem rốt cuộc Hàn Sâm là ai.

Hai người từ Tinh Luân Tí Hộ Sở truyền tống về trong Liên Minh, Y Đông Mộc lập tức tra xét tất cả tư liệu về Hàn Sâm, cái tên Hàn Sâm này dĩ nhiên là thật, có chút vượt ra ngoài ý liệu của Y Đông Mộc.

Sau khi tra xong tư liệu về Hàn Sâm, vẻ mặt của Y Đông Mộc lại trở nên vô cùng cổ quái.

Theo bối cảnh của Hàn Sâm đến xem, thật sự là quá bình thường, hơn nữa bình thường tới mức quá đáng, căn bản không đối xứng với thành tựu hiện tại của hắn.

Từ tư liệu của Hàn Sâm, bối cảnh lớn nhất của hắn chính là bạn gái Kỷ Yên Nhiên của hắn.

Mặc dù Kỷ gia rất giỏi, nhưng mà Hàn Sâm cũng là sau khi tới trường quân đội mới quen biết cô ta, trước đó cũng không có được sự trợ giúp của Kỷ gia.

Mặc dù là hiện tại, Kỷ gia cũng chưa từng trợ giúp Hàn Sâm, bởi vì trước khi Kỷ Yên Nhiên xuất giá, Kỷ gia căn bản không có lý do gì để trợ giúp Hàn Sâm.

Về phần Kỷ Yên Nhiên có thể gả cho Hàn Sâm hay không, đó vẫn là một ẩn số.

Dứt bỏ những thứ này, Y Đông Mộc nhìn con đường phát triển của Hàn Sâm đều cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, Y Đông Mộc tự hỏi nếu đổi lại cậu ta là Hàn Sâm, chỉ sợ căn bản là không có khả năng có được thành tựu như Hàn Sâm.

Hơn nữa căn cứ theo tư liệu, Hàn Sâm mới tiến vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở không đến một năm, hiện tại hắn đã có được tố chất thân thể như vậy, hơn nữa còn là ở phía trên băng nguyên vô cùng thiếu thốn tài nguyên, thật sự là khiến cho Y Đông Mộc có chút không dám tin tưởng.

- Rốt cuộc hắn làm sao làm được?

Y Đông Mộc không nhịn được hơi nhíu mày.

Hàn Sâm trở lại nơi đóng quân, muốn đi gặp mặt Kỷ Yên Nhiên, nhưng mà đã bị An Ny ngăn lại ở cửa ra vào.

- Chúng ta đều là cảnh vệ viên, cô dựa vào cái gì mà đòi quản tôi?

Hàn Sâm nhìn An Ny vô cùng khó chịu, từ sau khi An Ny đến, hắn cũng không còn cơ hội ở chung một mình với Kỷ Yên Nhiên nữa.

- Tôi nói không được là không được.

Vẻ mặt của An Ny bất động, lạnh lùng nói.

- Nếu như tôi nhất định phải đi vào thì sao?

Hàn Sâm cũng có chút giận, lạnh lùng nhìn An Ny nói.

- Cậu có thể thử một chút xem.

An Ny hờ hững nhìn Hàn Sâm, ánh mắt kia giống như là đang nhìn một người chết.

Hàn Sâm lập tức liền chuẩn bị muốn mạnh mẽ xông vào, An Ny này ỷ mình là Siêu Việt Giả cứ không coi ai ra gì như vậy, thật sự là vô cùng khó chịu.

Cửa phòng Kỷ Yên Nhiên đột nhiên mở ra, Kỷ Yên Nhiên từ bên trong đi ra, lôi kéo tay của Hàn Sâm, nhìn An Ny nói:

- Đại tá An Ny, hắn cũng là cảnh vệ viên của tôi, hắn có quyền ở bất cứ thời điểm nào tới gặp tôi.

- Xin lỗi Kỷ tiểu thư, tôi tiếp nhận mệnh lệnh là trăm phần trăm bảo vệ an toàn của Kỷ tiểu thư, tất cả các yếu tố không an toàn đều phải bài trừ bên ngoài.

Vẻ mặt của An Ny bất động nói.

- Xin gọi tôi là hạm trưởng, nơi này là quân đội.

Kỷ Yên Nhiên có chút tức giận nói.

An Ny không nói gì thêm, nhưng mà vẻ mặt vẫn thế, cũng không đem lời Kỷ Yên Nhiên nói để ở trong lòng.

Kỷ Yên Nhiên cũng không nói thêm gì nữa, lôi kéo Hàn Sâm tiến vào phòng làm việc của cô.

- Về sau anh không nên xung đột với cô ta, cô ta thật sự sẽ giết người đấy.

Kỷ Yên Nhiên bất đắc dĩ dặn dò Hàn Sâm.

- Một cảnh vệ viên mà lại lớn lối như vậy? Liền lời của em đều không nghe sao?

Hàn Sâm nói.

- Trên danh nghĩa thì cô ta là cảnh vệ viên của em, nhưng mà bằng vào chức vị hiện tại của em, chưa đủ tư cách để cho cô ta làm cảnh vệ viên của em. Là bên trong nhà sắp xếp cô ta tới, trên thực tế cô ta cũng chỉ nghe lời của vị trong nhà kia, lời của em không có sức nặng gì.

Kỷ Yên Nhiên tựa ở trong ngực Hàn Sâm, bất đắc dĩ nói:

- Nhưng mà cô ta cũng là vì an toàn của em, về sau anh chớ đi chọc cô ta nữa.

Hàn Sâm gật đầu, hắn cũng biết an toàn của Kỷ Yên Nhiên phải dựa vào An Ny, trông cậy vào cảnh vệ viên cả ngày không thấy đâu như hắn thì quá không đáng tin rồi.

Lúc rời khỏi căn phòng của Kỷ Yên Nhiên đã là buổi tối, An Ny vẫn còn canh giữ ở cửa ra vào, xem tư thế của cô ta giống như mấy canh giờ đều không hề động đậy qua vậy.

- Loại người như cậu, chính là ném mặt của quân nhân chúng tôi.

Hàn Sâm vừa đi ra cửa phòng chưa được vài bước, đột nhiên nghe thấy An Ny lạnh lùng nói một câu.

- Cô đang nói tôi?

Hàn Sâm xoay người lại, nhìn chằm chằm vào An Ny hỏi.

- Buồn nôn nhất chính là loại đàn ông ăn cơm chùa như cậu.

An Ny có chút chán ghét nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm nhìn An Ny từ trên xuống dưới, một mực dò xét thêm vài phút đồng hồ, nhưng một câu cũng không nói.

- Cậu nhìn cái gì vậy?

An Ny bị nhìn có chút không được tự nhiên, quát lạnh một tiếng.

- Tôi dùng phán đoán của một người ăn cơm chùa chuyên nghiệp nói cho cô biết. . .cô liền tư cách để cho một người đàn ông ăn cơm chùa đều không có, đời này chỉ có thể làm lão xử nữ thôi.

Hàn Sâm nghiêm trang nói.

- Cậu. . .

An Ny tức giận tới nỗi toàn thân phát run.

- Cậu cậu cái gì? Không phải là ỷ vào cô là Siêu Việt Giả, giống như là có gì đặc biệt hơn người vậy. Nếu như tôi cũng là Siêu Việt Giả, một cái tát cũng có thể chụp chết cô, cô tin hay không?

Hàn Sâm quệt miệng nói.

- Tôi chờ ngày cậu trở thành Siêu Việt Giả, xem làm sao có thể một cái tát chụp chết tôi.

An Ny bị tức tới sắc mặt tái xanh, nhưng mà cô ta cũng không phải là một người am hiểu nói chuyện, tức giận đến hung ác, nhưng cái gì cũng không thể nói nên lời.

Kỳ thật sở dĩ An Ny chán ghét Hàn Sâm như vậy cũng là có nguyên nhân, cha của An Ny chết rất sớm, cô là gia đình đơn thân.

Về sau mẹ của An Ny lại tìm một người bạn trai, người đàn ông kia ban đầu đối với mẹ của An Ny và cô đều vô cùng tốt, vừa chịu khó tính tình lại tốt, lúc An Ny còn nhỏ đều cho rằng ông ta rất không tồi, cũng đã gọi là cha.

Ai ngờ người đàn ông kia không chỉ là một người chuyên ăn cơm chùa, còn là một đại lừa gạt, ngay mấy ngày trước khi tổ chức hôn lễ với mẹ của An Ny, cuỗm đi tất cả gia sản của mẹ An Ny biến mất không thấy đâu nữa, thế cho nên về sau hai mẹ con An Ny sống vô cùng gian nan.

Chuyện này cũng khiến cho An Ny vô cùng thống hận những người đàn ông như vậy, mà Hàn Sâm lại là người dựa vào quan hệ với Kỷ Yên Nhiên mới có thể đi vào Vĩnh Thán Nữ Thần, trở thành cảnh vệ viên của Kỷ Yên Nhiên, hơn nữa ở Kỷ gia lại nghe được một chuyện, khiến cho An Ny hết sức chán ghét Hàn Sâm.

- Không cần chờ về sau, nếu như giờ cô dám chơi, hiện tại tôi có thể chứng minh, nếu như chúng ta là cùng giai, cô sẽ không chịu nổi một đòn.

Hàn Sâm lại bĩu môi một cái nói.

Chương 519: Chà Đạp An Ny

- Cậu muốn như thế nào?

An Ny cho rằng ý của Hàn Sâm là muốn cô áp chế thực lực của mình đánh với hắn một trận.

Đối với chuyện này thì An Ny cũng không thèm để ý, mặc dù là hạ thấp thực lực xuống, An Ny cũng cho rằng mình vẫn có thể hành hạ Hàn Sâm.

- Đi tới phòng huấn luyện.

Hàn Sâm nói xong liền hướng tới phòng huấn luyện mà đi.

- Hiện tại không được.

An Ny lại không hề động, chỉ lạnh lùng nói một câu.

- Như thế nào, sợ?

Hàn Sâm có chút mỉa mai liếc nhìn An Ny.

An Ny lại chỉ hờ hững nói:

- Hiện tại tôi còn phải làm việc, sau ba tiếng nữa gặp ở trong phòng huấn luyện.

- Được, tôi chờ cô.

Đặc điểm này của An Ny cũng để cho Hàn Sâm rất thưởng thức, cô ta đúng là một quân nhân rất tốt, tận với chức trách của mình.

Hàn Sâm trở lại gian phòng của mình, bắt lấy Độc Giác Tiên đang bò loạn bốn phía lên nhìn, con vật này không ăn không uống cũng không chết đói.

Hàn Sâm thử dùng các loại đồ vật cho nó ăn, nó lại không có hứng thú đối với bất cứ loại đồ ăn nào cả, cũng không biết nó duy trì sinh mạng như thế

nào.

Đã đến thời gian ước định, lúc Hàn Sâm đi đến phòng huấn luyện, thấy An Ny đã cởi bỏ quân trang, thay đổi một bộ quần áo chiến đấu màu trắng đứng ở trong sân huấn luyện.

- Tới đi.

An Ny thấy Hàn Sâm đã đến, lạnh giọng nói.

- Làm gì?

Hàn Sâm lại đứng ở bên ngoài không đi vào.

- Không phải là cậu muốn tôi áp chế thực lực đánh với cậu một trận sao? Như thế nào, sợ à?

An Ny khinh miệt nói.

- Chị hai, tôi nói như thế lúc nào? Tôi cũng không phải là người ngu ngốc, cho dù cô áp chế lực lượng, nhãn lực cùng năng lực phản ứng của cô cũng không phải là Tiến Hóa Giả có thể so sánh được, tôi lại không phải người ngu, thích ăn thiệt thòi như vậy sao?

Hàn Sâm nhếch miệng.

- Vậy cậu muốn thế nào?

An Ny nhíu mày nỏi.

- Quân Đạo Quyền cô học qua rồi chứ?

Hàn Sâm nói.

- Học qua thì thế nào?

An Ny hỏi lại.

- Học qua thì dễ làm rồi, chúng ta đấu một trận, tôi nói một chiêu cô nói một chiêu, chúng ta đều chỉ dùng chiêu thuật của Quân Đạo Quyền, như vậy đủ công bình chưa?

Hàn Sâm nói.

- Đạo chiến đấu là ở chỗ phản ứng cùng cơ biến lâm thời, chỉ là từng chiêu từng thức nói ra thì làm sao có thể phân ra thắng bại? Chỉ là động miệng thì không có ý nghĩa gì.

An Ny nhíu mày nói.

- Cô liền nói cô có dám hay không? Không dám thì hiện tại cô đi đi, về sau đừng làm phiền tôi là được.

Hàn Sâm có chút khinh miệt nói.

- Được, tôi liền xem cậu có thể chơi ra trò mèo gì.

An Ny thật sự không tin, chỉ là Quân Đạo Quyền, Hàn Sâm dựa vào cái gì mà nói chắc thắng cô.

- Ưu tiên phụ nữ, cô xuất chiêu trước.

Hàn Sâm khí định thần nhàn, trong lòng sớm có lòng tin.

Chiêu thuật chỉ dựa vào lời nói, bài trừ hết thảy nhân tố bên ngoài chỉ dùng thuần túy chiêu thuật đối chiến đương nhiên là có thể thắng, liền giống như đánh cờ, mặc dù đều là quân cờ, nhưng cao thấp lại khác nhau.

Muốn thắng phải nhờ vào bố cục chiêu thuật hợp lý cùng đánh cờ tâm lý, mà không phải dựa vào những thứ như lực lượng, tốc độ, phản ứng, đây là loại mà Hàn Sâm am hiểu nhất.

Mặc dù An Ny là Siêu Việt Giả, nhưng mà đấu như vậy lại hoàn toàn xóa bỏ ưu thế của cô ta rồi, trái lại Hàn Sâm vốn am hiểu bố cục lại chiếm hết ưu thế.

- Trùng Đỉnh Quyền!

An Ny suy nghĩ, đã nói ra quyền chiêu tấn công.

- Tà Tam Quyền, đánh vào sườn trái của cô.

Hàn Sâm mau chóng ứng một chiêu.

- Phản kích khuỷu tay, quẹo phải tấn công cổ cậu.

An Ny hơi có chút không thích ứng, thuần túy tưởng tượng ra chiêu thức như vậy trước kia cô ta chưa từng thử qua, luôn phải cân nhắc một hồi lâu mới được.

Hai người chiêu qua chiêu lại, 30 chiêu qua đi, An Ny liền cảm thấy có chút không đúng rồi, cô ta phát hiện ra vậy mà mình lâm vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Mặc dù chiêu thuật đều giống nhau, nhưng mà An Ny lại có chút khó có thể ra chiêu, rốt cục ở thời điểm chưa đến bốn mươi chiêu, đã không nghĩ ra chiêu tiếp theo phải làm như thế nào mới không bị chiêu thuật của Hàn Sâm đánh trúng.

- Cô thua.

Hàn Sâm hơi có chút đắc ý nói.

- Đây chỉ là nói miệng, nếu như là thực chiến, cậu không có khả năng bức tôi đến loại trình độ đó.

An Ny không phục nói.

- Không phục cũng không sao, chúng ta có thể dựa theo chiêu thức mới nói vừa rồi biểu thị một lần, nhưng mà tất cả mọi người đều không thể dùng lực lượng, chỉ thuần túy dựa theo chiêu thuật mới vừa nói biểu diễn.

Hàn Sâm đi tới trước mặt An Ny nói ra.

- Được.

An Ny vẫn đúng là có chút không tin.

Thế nhưng mà lúc hai người dựa theo chiêu thuật mới vừa nói để đối chiến, đến chiêu thứ ba mươi chín, xác thực là An Ny đã đến tình trạng muốn tránh cũng không thể tránh, trừ phi cô ta sử dụng ra tốc độ cùng lực lượng vượt xa Hàn Sâm, nếu không thì nhất định là sẽ thua trận.

- Thế nào, có phục hay không?

Hàn Sâm liếc sang An Ny nói.

- Tôi là lần đầu tiên chỉ nói mà không làm, nào giống người am hiểu miệng lưỡi như cậu.

An Ny tự nhiên là không phục, cô ta vẫn không tin mình lại không bằng Hàn Sâm.

- Không phục không sao, chúng ta tiếp tục chơi, tôi đánh tới lúc cô phục mới thôi.

Hàn Sâm bĩu môi một cái nói.

- Được, nhưng mà lúc này đây chúng ta nói một chiêu liền trực tiếp biểu thị một chiêu.

An Ny cảm thấy là do mình không am hiểu suy tưởng, cho nên mới bị bại bởi Hàn Sâm.

- Được.

Hàn Sâm nở nụ cười, biểu thị hay không kỳ thật cũng không có gì đáng kể, chỉ cần không dùng sức, thuần túy ra chiêu, mười An Ny đứng ở cùng một chỗ cũng không phải đối thủ của hắn.

Dù sao thuật cũng có chuyên nghiệp, Hàn Sâm học chính là bố cục, mà An Ny xem xét chính là loại người am hiểu chiêu thuật bạo lực.

Một lần nữa bắt đầu quyết đấu, kết quả không có gì khác lần thứ nhất, hơn nữa lúc này đây An Ny thua càng nhanh, chỉ kiên trì tới chiêu thứ 35 liền không tiếp tục được nữa rồi.

- Có phục hay không?

Hàn Sâm lại hỏi một câu.

- Không phục. . .

An Ny cắn môi, thật sự là cô ta không thể nào tiếp thu được sự thật vậy mà mình không bằng Hàn Sâm, cô ta không có khả năng không bằng một người đàn ông ăn bám xấu xa được.

- Không phục thì làm lại một lần nữa.

Hàn Sâm cười đểu rồi nói, An Ny tự tìm tai vạ, hiện tại hắn không có đạo lý nào không thành toàn cho cô ta.

An Ny là một người có tính khí bướng bỉnh, liên tiếp chiến hơn ba mươi trận, nhưng mà An Ny ngay cả một trận cũng không thể thắng, thua thua thua, không ngừng thua, cô ta ngay cả một lần có thể kiên trì đến bốn mươi chiêu đều không có.

Mặc dù không thể dùng sức mạnh, căn bản không tiêu hao thể lực, nhưng mà hiện tại sắc mặt của An Ny đã hoàn toàn trắng bệch, trán không ngừng đổ mồ hôi, thật sự là cô ta không hiểu, vì sao cũng một loại quyền pháp, chỉ là trình tự sử dụng khác nhau, vậy mà cô ta lại liên tiếp thua Hàn Sâm, bại thảm hại như vậy.

Cô ta vốn cho là chỉ cần sau khi mình quen thuộc loại hình thức đối chiến này, sẽ có thể chuyển bại thành thắng, thất bại lúc trước cũng chỉ là do không thành thạo mà thôi.

Thế nhưng mà sự thật lại vô cùng tàn khốc, mặc kệ là cô ta có quen thuộc hay không, thua đều vẫn rất thảm.

An Ny phát hiện ra thuần túy dùng chiêu thuật hóa giải, mình ở trước mặt Hàn Sâm quả thực là yếu tới không chịu nổi một đòn, người đàn ông mà cô ta xem thường kia, ở phương diện này tựa hồ cực kỳ lợi hại, hiện tại An Ny đã hiểu ra, mình ở phương diện này căn bản không thể nào là đối thủ của Hàn Sâm.

- Còn muốn tiếp tục nữa không?

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn An Ny.

- Cậu đã chuyên nghiên cứu qua những thứ đồ ngổn ngang này, có thể thắng cũng không có gì kỳ quái, nếu như là chiến đấu chân chính, cậu không có khả năng thắng tôi.

Trong lòng An Ny đã biết rằng mình đã thua, nhưng mà ngoài miệng lại không muốn thừa nhận.

- Chúng ta liền chiến đấu chân chính đi.

Hàn Sâm đột nhiên nói một câu.

Chương 520: Săn Giết Dưới Đáy Hồ

- Cậu thật sự dám động thủ với tôi?

An Ny ngây ra một lúc, cô ta không tin Hàn Sâm thật sự dám động thủ, luận năng lực chiến đấu chân chính, Hàn Sâm kém xa cô ta cả vạn dặm.

- Động thủ là khẳng định, nhưng mà cũng chỉ là động thủ.

Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Hàn Sâm đem ý của mình nói ra rõ ràng, động thủ theo lời hắn, là chỉ trò chơi đánh tay, nếu quả như thật đối chiến với An Ny, Hàn Sâm đoán chừng mình có thể ngăn được ba chiêu của An Ny không đều rất khó nói.

- Được.

An Ny nghe xong Hàn Sâm giải thích, nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp đồng ý.

Vừa rồi không thể sử dụng lực lượng, đã khiến An Ny nén nhịn sắp hỏng mất, mặc dù hạn chế của trò đánh tay cũng rất nhiều, nhưng mà cô ta lại có thể sử dụng sức mạnh cùng tốc độ của bản thân, hơn nữa cũng có thể trừng phạt Hàn Sâm một chút, giảm chút nén nhịn trong lòng.

An Ny tuyệt đối không tin, dưới tình huống mình có thể sử dụng tốc độ cùng lực lượng, mình còn sẽ thua Hàn Sâm, loại chuyện này tuyệt đối là không có khả năng xảy ra.

- Mới vừa rồi là cô ra tay trước, lần này có lẽ nên đến lượt tôi đánh trước nhỉ?

Hàn Sâm nhìn An Ny nói ra.

An Ny không nói hai lời, trực tiếp đem tay phải của mình giơ lên trên tay phải Hàn Sâm, cô ta cũng không tin, dùng tốc độ của Hàn Sâm lại có thể đánh trúng cô ta.

- Cô biết tại sao lúc phá chiêu vừa rồi cô lại thua không?

Hàn Sâm đột nhiên hỏi một câu.

- Vì. . . BA~. . .

An Ny đối với chuyện vừa rồi mình bại bởi Hàn Sâm vẫn còn canh cánh trong lòng, lúc này Hàn Sâm nhắc tới, An Ny lập tức bị phân tâm, vừa muốn hỏi vì cái gì, Hàn Sâm đã một tát đánh lên trên mu bàn tay của cô ta.

- Cậu. . . hèn hạ. . . vô sỉ. . .

An Ny nghiến răng nghiến lợi, hận không thể một cái tát chụp chết Hàn Sâm.

- Trò đánh tay chính là phải đánh lừa mà, nếu không cho phép thì cô nên sớm nói chứ, đến cùng là có thể đánh lừa hay không?

Hàn Sâm cười hỏi.

- Theo. . . BA~. . .

An Ny mới trả lời được một chữ, trên mu bàn tay lại bị đánh một cái.

An Ny tức giận cơ hồ là sắp nôn ra máu, mở to hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, bộ dáng kia giống như là một con cọp cái muốn ăn tươi nuốt sống Hàn Sâm.

Nếu như ngay từ đầu Hàn Sâm chơi đánh tay với An Ny, dùng tốc độ cùng phản ứng của Siêu Việt Giả như An Ny, cho dù Hàn Sâm có được kiểu ra tay ám sát không có dấu hiệu nào, chỉ sợ cũng khó có thể đánh trúng An Ny.

Nhưng mà vì lúc trước tỷ thí phá chiêu, Hàn Sâm đã phá vỡ tâm cảnh của An Ny, làm cho cô ta không có cách nào dùng tâm bình tĩnh để xử lý, lúc này mới có thể nhiễu loạn tâm cảnh của cô ta, xuất kỳ bất ý đánh trúng mu bàn tay của cô ta.

Hiện tại lòng của An Ny đã rối loạn, khắp nơi phòng bị Hàn Sâm, nhưng mà càng có tâm phòng bị, lại càng dễ dàng trúng chiêu.

Ba ba ba!

An Ny mở to hai mắt ra nhìn, cơ hồ như là gặp ma nhìn Hàn Sâm, trong lòng vừa tức vừa hận, mặc kệ như thế nào cũng không hiểu, vì sao dùng tốc độ của mình vậy mà không tránh được công kích của Hàn Sâm.

Càng tức càng hận Hàn Sâm giảo hoạt, hèn hạ, vô sỉ, mỗi lần luôn làm cho cô ta phân tâm, không có cách nào tập trung tinh thần né tránh công kích của Hàn Sâm.

Một cục đá đã thả xuống, giếng cổ há có thể không sinh ra gợn sóng.

Chỗ kỳ diệu của lòng người ngay ở chỗ này, có đôi khi mọi người biết rõ ràng làm như thế nào là đúng, nhưng lại không khống chế nổi tính tình và tư tưởng của mình.

An Ny biết rất rõ có lẽ mình nên ổn định lại tâm thần, không để cho Hàn Sâm khiêu khích, nhưng mà hiện tại cô ta đã vừa tức vừa hận, nhìn thấy

Hàn Sâm cười híp mắt liền tức giận hận không thể cắn nát răng ngà, căn bản không thể tĩnh tâm được.

Ba ba ba!

An Ny một lần lại một lần bị đánh, hoàn toàn không nhẫn nhịn được Hàn Sâm châm ngòi.

OÀ..ÀNH!

Đột nhiên điện quang trên người An Ny bùng nổ, giống như đã biến thành một người điện tỏa ra điện quang màu trắng rừng rực, đập bàn một cái, cái bàn kia trực tiếp biến thành tro tàn.

Hàn Sâm hoảng sợ nhìn An Ny, cũng có chút bị giật mình, lực lượng của Siêu Việt Giả thật sự là khủng bố tới mức không có cách nào tưởng tượng, một đòn này của An Ny nếu như vỗ lên trên người hắn, chỉ sợ là hắn cũng sẽ bị trực tiếp hóa thành tro bụi.

Nhưng mà cũng may đây là đang ở trong Liên Minh, An Ny dù tức giận như thế nào cũng không dám xuống tay với hắn, Hàn Sâm nhìn An Ny đang bị tức tới toàn thân phát run, điện quang trên người nhảy nhót, cười tủm tỉm nói:

- Chơi không lại liền muốn động thủ đánh người hay sao?

An Ny nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm một lúc lâu, điện quang trên người dần dần biến mất, sau đó không nói một lời xoay người rời đi, cô ta sợ mình nói nhiều thêm một câu nữa với Hàn Sâm, sẽ không nhịn được một chưởng chụp chết Hàn Sâm.

- Khốn nạn. . . khốn nạn. . . khốn nạn. . . hèn hạ. . . vô sỉ. . . hạ lưu. . . dơ bẩn. . .

An Ny không trở về gian phòng của mình, trực tiếp đi tới trại huấn luyện giả lập, ở trong trại huấn luyện liều mạng phát tiết phẫn nộ cùng uất ức trong lòng.

Hàn Sâm nhìn cái bàn hợp kim đã hóa thành tro tàn kia, không nhịn được lè lưỡi, quyết định về sau vẫn là không nên trêu chọc con bé biến thái kia thì tốt hơn, vạn nhất cô ta liều lĩnh ra tay, Hàn Sâm căn bản không ngăn được một đòn của cô ta.

- Siêu Việt Giả kinh khủng, quả thực đã không phải người nữa rồi.

Trong miệng Hàn Sâm thì nói như vậy, nhưng đối với cảnh giới Siêu Việt Giả lại càng thêm mong đợi.

Sau khi ăn xong toàn bộ Xà Cốt Ngư Vương, tổng cộng giúp Hàn Sâm gia tăng lên 9 điểm thần gen, khiến cho thần gen của Hàn Sâm đạt đến con số 21 điểm.

Nhưng mà lúc Hàn Sâm muốn tìm Y Đông Mộc để đi săn giết sinh vật thần huyết, lại không tìm được bóng dáng của Y Đông Mộc đâu.

Không có những sinh vật thần huyết khác để săn giết, Hàn Sâm lại nhắm tới Hoàng Kim Bàng Giải kia, mặc dù giáp xác của Hoàng Kim Bàng Giải kia cứng rắn, nhưng mà Hàn Sâm đã luyện âm kình, trực tiếp đem lực lượng xuyên vào bên trong giáp xác, chưa hẳn không thể giết nó.

Vấn đề mấu chốt nhất vẫn là lực lượng có đủ hay không, không đủ cũng không có vấn đề gì, Hàn Sâm chuẩn bị lặn xuống Thủy Tinh Cung trước, sau đó ở trong đáy hồ săn giết một ít dị sinh vật loài cá cấp nguyên thủy, để gen nguyên thủy toàn mãn.

Ở trong đáy hồ săn giết dị sinh vật loài cá, so với câu cá thì dễ dàng hơn nhiều.

Hàn Sâm một lần nữa đi tới đáy hồ đóng băng, có tọa kỵ Ngân Lân Cầu, hắn cũng rất dễ dàng đi tới Thủy Tinh Cung.

Hoàng Kim Bàng Giải nghe được động tĩnh liền bò ra, thấy là Hàn Sâm, liền lập tức rút vào trong khoang thuyền, cũng không để ý tới Hàn Sâm ở bên ngoài làm cái gì, dù sao thì nó vẫn nhất quyết canh giữ ở trong khoang thuyền không đi ra.

Hàn Sâm cũng không đi gây sự với nó, nhìn thoáng qua dị sinh vật loài cá bơi qua bơi lại ở đáy hồ, thầm nghĩ:

- Đợi mình lấy Thủy Tinh Cung tới tay, về sau trực tiếp rời bến tiến vào trong biển sâu săn giết dị sinh vật, còn sợ thiếu khuyết tài nguyên dị sinh vật hay sao?

Nếu như Thủy Tinh Cung không thể bị phá hủy, Hàn Sâm cũng không sợ gặp phải dị sinh vật lợi hại ở dưới đáy biển, cùng lắm thì trốn ở trong khoang thuyền không ra là được rồi.

Hiện tại quan trọng nhất là lấy được chiếc Thủy Tinh Cung này trước, nếu không thì đâu cũng không đi được.

Đứng ở bên cạnh dòng nước, quả thực giống như là đang ở công viên nước, đỉnh đầu khắp nơi đều là dị sinh vật loài cá bơi qua bơi lại, chỉ là không có vách thủy tinh, Hàn Sâm trực tiếp thò tay ra là có thể tiến vào trong nước đụng tới chúng.

Ở bên cạnh đợi trong chốc lát, nhìn thấy có một con Kim Đao Ngư bơi đến gần, Hàn Sâm mạnh mẽ thò tay ra, trực tiếp từ bắt lấy Kim Đao Ngư kéo vào.

Con Kim Đao Ngư kia lập tức rơi xuống mặt đất, sau khi đi ra khỏi nước, nó hoàn toàn không có sức chiến đấu gì, cũng chỉ có thể nhảy nhót ở trên mặt đất muốn trở về trong nước.

Thế nhưng Hàn Sâm sao có thể cho nó cơ hội, trực tiếp một cước giẫm chết nó.

Săn giết Kim Đao Ngư nguyên thủy, đạt được thú hồn Kim Đao Ngư, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

Chương 521: Đuổi Giết Hoàng Kim Bàng Giải

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện, ở đáy nước trực tiếp săn giết dị sinh vật thật sự là quá dễ dàng rồi.

- Nhất định phải lấy được Thủy Tinh Cung tới tay, đây quả thực là đồ của tác giả mà. Đã có Thủy Tinh Cung, toàn bộ hải dương chính là thiên hạ của mình.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên.

Triệu hoán Tuyết Cơ ra, để cho cô ta dùng trường thương săn giết dị sinh vật trong nước, Hàn Sâm thì ở bên cạnh nhàn nhã ăn cá.

Ăn thịt Kim Đao Ngư, gen nguyên thủy +1.

Tuyết Cơ săn giết Tiểu Kim Kiếm Ngư cấp nguyên thủy, đạt được thú hồn Tiểu Kim Kiếm Ngư, ăn thịt Tiểu Kim Kiếm Ngư có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

. . .

Hàn Sâm cái gì cũng không cần làm, chính mình nhàn nhã đọc sách, Tuyết Cơ liền có thể giúp hắn săn giết dị sinh vật, công chúa Hải Thần giúp hắn xử lý những dị sinh vật đó, thậm chí còn trực tiếp đút vào trong miệng, Hàn Sâm chỉ cần hé miệng ăn là được rồi.

- Quả thực là khoảng thời gian tiêu dao, hơn hai mươi năm trước sống quá vô dụng rồi, đây mới thật sự là săn bắn.

Hàn Sâm không khỏi cảm thán, đây chính là nằm cũng có thể tăng cường gen.

- Nếu có thể bắt hoàng tộc Dị Linh tóc bạc kia về, sau này lại càng sướng hơn rồi.

Hàn Sâm âm thầm nghĩ trong lòng.

Các loại dị sinh vật trong đáy hồ có rất nhiều, có vài loại căn bản là Hàn Sâm cũng không nhận ra, sò hến to bằng cái thớt, tôm hùm lớn cỡ chiếc xe gắn máy, còn có một vài động vật biển hình thù kỳ quái.

Trong đó không thiếu sinh vật biến dị, nhưng mà bởi vì Thủy Tinh Cung không có cách nào di động, chỉ có thể đợi sau khi chúng đến gần, mới có thể bắt bọn nó vào giết, nếu thật phải đi vào trong nước, liền Hàn Sâm đều không phải đối thủ của chúng, chớ đừng nói chi là Tuyết Cơ.

Chuyện này càng khiến Hàn Sâm thêm kiên định với quyết tâm phải thu Thủy Tinh Cung vào trong tay, nếu như Thủy Tinh Cung có thể tùy ý di động, hắn sẽ không cần phải cực khổ nữa rồi.

Chỉ nằm hưởng thụ như thế nhưng thu hoạch của Hàn Sâm vẫn rất kinh người, chỉ là mười mấy ngày, gen nguyên thủy của hắn cũng đã đầy, gen biến dị cũng đã có 17 điểm.

Ngoại trừ gen điểm tăng trưởng, còn thu được hơn mười cái thú hồn nguyên thủy cùng một cái thú hồn biến dị, tiền lời hơn mười ngày hơn bản thân Hàn Sâm một mình chạy loạn rất nhiều.

Tiếc nuối duy nhất là không săn được sinh vật thần huyết, khu vực hồ đóng băng này hình như chỉ có một con Ngân Lân Cầu là thần huyết, trừ ra cũng chỉ có Hoàng Kim Bàng Giải kia thôi.

Mười mấy ngày nay, Tuyết Cơ săn giết không ít sinh vật nguyên thủy, Hàn Sâm một mình ăn không hết liền chồng chất ở một bên, vốn tính đợi về sau nghĩ biện pháp lấy ra đi bán.

Ai ngờ Hoàng Kim Bàng Giải kia vậy mà vô sỉ tới nỗi mỗi ngày tới kẹp đi một ít, quả thực là đã xem Hàn Sâm trở thành vườn rau phòng bếp của nó rồi.

- Con cua chết tiệt, sổ sách của chúng ta hôm nay phải tính toán rõ ràng.

Hàn Sâm đã nhịn nó vài ngày, hiện tại cảm giác tố chất thân thể của mình không kém hơn Hoàng Kim Bàng Giải, liền định thử một lần xem có thể tiêu diệt nó hay không, cũng tiện tay đoạt lại Thủy Tinh Cung.

Giống như thường ngày, Hoàng Kim Bàng Giải lại tới Hàn Sâm bên này đoạt dị sinh vật, Hàn Sâm chờ tới lúc nó quay người muốn đi, Quỷ Trảo liền chém tới giáp xác sau lưng nó.

Hoàng Kim Bàng Giải lập tức kịp thời phản ứng, càng cua vứt bỏ hai con cá lớn đang kẹp, tám chân bắn ra liền đối mặt với Hàn Sâm, càng cua kẹp về phía Quỷ Trảo của Hàn Sâm.

Coong!

Càng cua cùng Quỷ Trảo chạm vào nhau, vậy mà phát ra tiếng sắt thép va chạm, Hàn Sâm lui về phía sau ba bước mới đứng vững lại thân thể, Hoàng Kim Bàng Giải cũng lùi về phía sau một mét, một đòn này có thể tính là lực lượng ngang nhau.

Hàn Sâm thấy lực lượng của mình đã không kém hơn Hoàng Kim Bàng Giải, trong lòng mừng rỡ, không nói hai lời lại lần nữa quơ Quỷ Trảo vọt tới.

Chỉ là lúc này đây Hàn Sâm cũng không liều mạng với Hoàng Kim Bàng Giải, chỉ là dùng phương thức di chuyển cùng Hoàng Kim Bàng Giải quần nhau.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm cũng đã tìm được một cơ hội, Quỷ Trảo hung hăng chém lên trên giáp xác của nó, nhưng mà Quỷ Trảo chỉ có thể lưu lại ba vết mờ mờ ở bên trên giáp xác màu vàng của nó, cũng không có khả năng chém thủng giáp xác.

- Quá cứng!

Hàn Sâm cùng Hoàng Kim Bàng Giải chiến hơn nửa canh giờ, ở trên người Hoàng Kim Bàng Giải chém trúng nhiều lần, những chỉ có thể lưu lại vài vết xước mờ, căn bản không thể chân chính làm nó bị thương.

Hàn Sâm dứt khoát thu Quỷ Trảo về, trực tiếp dùng quyền đại chiến với Hoàng Kim Bàng Giải, lúc đánh trúng vào Hoàng Kim Bàng Giải, liền âm thầm dùng âm kình đánh vào thân nó.

Nhưng mà âm kình của Hàn Sâm chỉ có thể xuyên thấu qua khoảng cách ba bốn tấc, nếu đánh vào bộ vị không đúng, cũng rất khó thương tổn đến Hoàng Kim Bàng Giải được, không có tác dụng quá lớn.

Bành!

Hàn Sâm tìm được một cơ hội, một quyền đánh lên trên đầu Hoàng Kim Bàng Giải, thấy Hoàng Kim Bàng Giải kia giống như là uống rượu say, lảo đảo ngã sang bên cạnh, giống như sắp đứng không nổi.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, xông tới hung hăng đập nện lên đầu của Hoàng Kim Bàng Giải.

Hoàng Kim Bàng Giải bị một quyền kia đánh hình như có chút choáng váng, càng cua quơ múa có chút loạn, cũng không có lực giống như lúc đầu.

Hàn Sâm liên tục mấy quyền đều đánh trúng đầu của Hoàng Kim Bàng Giải, âm kình thấu vào trong, lập tức làm đầu óc của Hoàng Kim Bàng Giải càng thêm choáng váng, liền đứng cũng không vững, bịch một tiếng té xuống đất.

Hai đấm của Hàn Sâm điên cuồng đánh liên tục lên phía trên giáp xác của Hoàng Kim Bàng Giải, một luồng âm kình đánh vào bên trong sọ não của nó, đánh cho Hoàng Kim Bàng Giải kia dần dần bất động ở trên mặt đất.

Săn giết Hoàng Kim Ngao Vương thần huyết, đạt được thú hồn Ngao Vương thần huyết, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Rốt cục đã nghe được âm thanh săn giết, Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, vội vàng nhìn xem thú hồn của con Hoàng Kim Ngao Vương rốt cuộc là loại hình gì.

Hoàng Kim Ngao Vương thần huyết: Loại hình áo giáp.

Ý nghĩ của Hàn Sâm vừa động, lập tức một bộ áo giáp màu vàng óng hiện ra ở trên người hắn, hoàn toàn bao phủ cả người hắn vào bên trong, tôn dáng người thon dài hùng tráng, tràn đầy lực lượng mang tính chất bạo tạc của hắn lên.

Mạnh mẽ xem xét, bộ áo giáp này khá giống áo giáp Hắc Giáp Trùng của hắn lúc trước, đều là áo giáp màu vàng hoàn toàn bao phải toàn thân, chỉ có

hình dạng hơi có chút khác biệt, hơn nữa mũ bảo hiểm của áo giáp Ngao Vương rõ ràng cho thấy hình dáng của một Hoàng Kim Bàng Giải.

- Rốt cục có áo giáp thần huyết có thể mặc rồi, sau lại dùng tinh thể màu đen khiến thú hồn lột xác thành thú hồn thần huyết bạo tẩu, chỉ sợ liền binh khí thần huyết đều sẽ khó có thể thương tổn đến áo giáp này.

Hàn Sâm vui mừng trong lòng.

Thói quen trước kia của hắn là phải có một bộ áo giáp thần huyết trong người, sau khi đến không gian thứ hai của Tí Hộ Sở vẫn muốn kiếm một cái, hôm nay cuối cùng đã đạt được.

Liền trực tiếp mặc áo giáp lên người, Hàn Sâm bò lên trên thuyền thủy tinh, trong lòng vui vẻ đi vào trong khoang thuyền.

Xuyên qua đại sảnh, khắp nơi bên trong đều là hành lang và gian phòng, cũng không thấy có những dị sinh vật khác, nhưng mà Hàn Sâm không tìm thấy phòng điều khiển ở đâu, đành phải gọi công chúa Hải Thần ra.

Công chúa Hải Thần chỉ đường cho Hàn Sâm, rất nhanh liền đi tới phòng lái ở tầng cao nhất phía trước của chiếc thuyền thủy tinh to lớn này.

Công chúa Hải Thần nhìn thấy cái bánh lái thủy tinh kia, hoan hô một tiếng, liền bổ nhào qua bắt lấy bánh lái.

Trong nháy mắt công chúa Hải Thần bắt lấy bánh lái thủy tinh, Hàn Sâm cảm giác toàn bộ thuyền thủy tinh đều chấn động, phát ra tiếng vang xoẹt xoẹt~.

Từ cửa sổ thủy tinh ở phía trước nhìn ra ngoài, nước chảy phía ngoài đã bắt đầu khởi động, buồm trên thuyền thủy tinh cũng chầm chậm mở ra, cả chiếc thuyền thủy tinh đều đang chậm rãi nổi lên.

- Chủ nhân thân yêu, ngài muốn đi đâu?

Công chúa Hải Thần lộ ra vẻ mặt hưng phấn nhìn Hàn Sâm.

Chương 522: Đại Bảo Tàng Hải Dương

Ba cánh buồm đồng thời giương lên, thuyền thủy tinh thần bí hoa lệ chậm rãi từ đáy hồ bay lên, lơ lửng kỳ dị ở trong nước, thoạt nhìn vô cùng đồ sộ không thể tưởng tượng nổi.

- Cô bé, chúng ta tiến về biển cả.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng hưng phấn, thuyền thủy tinh này còn mạnh hơn tàu ngầm nhiều, quả thực chính là một chiếc chiến hạm không gian ở trong nước.

- Chủ nhân, muốn nổi lên mặt nước không?

Công chúa Hải Thần hỏi.

- Đừng, cứ di chuyển ở dưới đáy biển thôi.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không để cho thuyền thủy tinh nổi lên tự tìm phiền toái.

- Vâng, chủ nhân.

Công chúa Hải Thần lên tiếng, chuyển động bánh lái trong tay, thuyền thủy tinh to lớn lập tức dọc theo con đường nối liền đáy hồ với biển cả, chạy thẳng ra biển.

Cảnh tượng ở dưới đáy biển thật sự là không thể tưởng tượng nổi, Hàn Sâm thấy được một dãy địa chất, quả thực giống như là từng tòa núi nhỏ liên tiếp kéo dài hơn trăm dặm.

Đặc biệt là san hô đủ loại màu sắc, cá biển thành đàn dùng con số trăm vạn mà tính chơi đùa ở trong nước, quái vật cực lớn giống như giao long bơi tới bơi lui tuần tra dưới đáy biển, Hàn Sâm vừa nhìn thấy liền sợ mất mật.

Cũng may Thủy Tinh Cung có được đặc tính không thể bị phá hủy, nếu bị những động vật biển kinh khủng kia đụng thêm mấy lần, chỉ sợ chiếc thuyền này sẽ bị hủy ở dưới đáy biển rồi.

Thình thịch!

Một con rùa biển hai đầu lớn như ngọn núi hung hăng húc vào Thủy Tinh Cung vài cái, sau đó lại chậm rãi bơi đi.

Dị sinh vật trên biển quả thực là nhiều vượt quá tưởng tượng của Hàn Sâm, nhưng mà hắn cũng không biết những dị sinh vật đó rốt cuộc là cấp bậc gì, cũng không dám tùy ý ngừng thuyền lại săn giết, hơn nữa Hàn Sâm cũng muốn nhìn một chút xem, đến cùng vùng biển này có thứ gì hay ho không.

Các vài loại dị sinh vật chưa từng gặp tới lui tuần tra trong biển, xa xa nhìn thấy phía trước tựa hồ có một con sông màu đỏ lưu động ở dưới đáy biển, chờ lúc đến gần, lại phát hiện là đàn tôm vỏ hồng số lượng không có cách nào kể xiết, mỗi một con đều lớn cỡ chiếc xe gắn máy, di động trong đám tảo dưới đáy biển, liếc nhìn không nhìn thấy giới hạn, cũng không biết đến cùng là có bao nhiêu con.

Hàn Sâm thật sự là trông mà thèm, để cho Thủy Tinh Cung tạm thời ngừng lại, cũng không mở ra công năng tránh nước, chỉ là ở phía dưới Thủy Tinh Cung mở ra một đường hầm cùng loại với bể bơi, nhìn đám tôm vỏ hồng bơi tới lui ở dưới đáy thuyền, chờ cho một con tôm vỏ hồng bơi qua phía dưới, một quyền đánh lên trên đầu con tôm vỏ hồng kia, âm kình trực tiếp xuyên vào bên trong, lập tức đánh chết con tôm vỏ hồng kia.

Săn giết sinh vật nguyên thủy Hỏa Giáp Hà, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.

Kéo con Hỏa Giáp Hà kia tới, lột vỏ tôm ra, lập tức lộ ra lớp thịt mềm mại óng ánh giống như hoa quả đông lạnh ở bên trong, cắt ra thành từng miếng, chỉ chấm thêm chút gia vị, lập tức cảm thấy ngọt ngon tan ra ở trong miệng, ngon tới không tả nổi.

- Có một cái bảo khố lớn như vậy, mình còn sợ không có tài nguyên để dùng sao?

Hàn Sâm vui mừng, để cho công chúa Hải Thần tiếp tục điều khiển Thủy Tinh Cung tiến lên ở dưới đáy biển.

Dị sinh vật dưới biển nhiều hơn lục địa rất nhiều, quả thực là không có cách nào tưởng tượng, căn bản có rất nhiều loại dị sinh vật Hàn Sâm chưa từng nghe qua.

Nhân loại vẫn chưa có năng lực săn giết dị sinh vật ở trên biển, lúc này đây rất có thể Hàn Sâm chính là nhân loại đầu tiên săn giết dị sinh vật ở trong biển sâu.

Nhưng mà bởi vì đại đa số dị sinh vật ở dưới đáy biển đều rất lớn, Hàn Sâm cũng không có ý định săn giết, chuyến này chủ yếu là đi một vòng để nhìn xem tài nguyên ở vùng biển xung quanh, gặp được dị sinh vật thích hợp liền giết một ít, nếu không gặp được cũng không cần nóng nảy.

Tốc độ của thuyền thủy tinh trong nước cực nhanh, cũng chỉ cần năm sáu ngày đã lái ra khỏi khu vực băng hải, nước biển dần dần trở nên ấm áp, dị sinh vật cũng đã xảy ra một ít biến hóa.

Xa xa nhìn thấy một mảnh hình cầu màu lam sáng lên ở dưới đáy biển, chờ lúc đến gần xem xét, kia là từng con sứa khổng lồ đang phập phồng ở trong nước.

Cá biển đủ mọi màu sắc thành đàn bơi tới bơi lui, còn có một ít sò hến ở dưới đáy biển không ngừng khép mở, Hàn Sâm xa xa nhìn thấy bên trong một con sò biển to bằng cái bát tô loại nhỏ, sinh trưởng mấy viên trân châu lóng lánh ánh bạc, trong lòng không khỏi đại động.

Ra khỏi Thủy Tinh Cung, Hàn Sâm tới lấy trân châu ở bên trong, con sò biển kia lại mạnh mẽ khép lại, muốn kẹp gãy tay Hàn Sâm.

Cũng may là Hàn Sâm xem thời cơ chuẩn, rụt tay trở về, sau đó trực tiếp ôm lấy con sò biển kia, bơi về Thủy Tinh Cung.

Đem con sò biển to bằng cái bát kia đặt ở trên một cái đài thủy tinh, trực tiếp một quyền âm kình đánh vào trong, lập tức nghe được trong đầu vang lên âm thanh săn giết.

Săn giết Tàng Trân Bối biến dị, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm gen biến dị.

Hàn Sâm mừng rỡ vạn phần, không thể tưởng được đây lại là một loại sinh vật biến dị, thịt bên trong con vật này cũng không nhiều, một hồi là có thể giải quyết hết, ít nhất cũng có thể gia tăng thêm bảy tám điểm gen biến dị.

Cạy Tàng Trân Bối ra, lấy mấy viên trân châu lớn cỡ long châu bên trong ra, tổng cộng có ba viên, mỗi viên đều rất tròn trịa, sáng bóng, ở trong Liên Minh rất ít có khả năng nhìn thấy.

- Thứ này cũng được xem như bảo cụ chứ?

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, hắn cũng không dám xác định mấy viên trân châu này có thể được xem là bảo cụ hay không.

Lại xuống đáy biển bắt thêm vài con Tàng Trân Bối nữa trở về, nhưng mà sau khi giết cũng không phải toàn bộ đều là sinh vật biến dị, phần lớn cũng chỉ là cấp nguyên thủy mà thôi, chỉ có những con Tàng Trân Bối dựng dục ra trân châu màu bạc mới là cấp biến dị.

Dù sao thì số lượng của Tàng Trân Bối chí ít cũng có mấy vạn con, Hàn Sâm cũng chỉ bắt hơn mười con trở lại để mình ăn, sau đó lại để cho thuyền thủy tinh tiếp tục đi.

Dưới đáy biển đã vài ngày, bắt được không ít dị sinh vật trên biển, gen biến dị đã tăng lên thêm mười mấy điểm, đạt đến 33 điểm.

Một ngày này xa xa nhìn thấy ở bên trong biển sâu, có một tòa thành khổng lồ đang đứng sừng sững, giống như một con thú lớn đang phủ phục ở dưới đáy biển.

- Tí Hộ Sở dưới đáy biển!

Hàn Sâm từ xa nhìn thoáng qua, liền hạ lệnh cho Thủy Tinh Cung quay đầu, không dám tới gần Tí Hộ Sở này.

Chỉ nhìn quy mô của Tí Hộ Sở kia, ít nhất cũng là một Tí Hộ Sở hoàng tộc, với chiến lực hiện tại của Hàn Sâm, hơn nữa còn ở trong biển, hắn căn bản

không có khả năng tấn công Tí Hộ Sở hoàng tộc ở trong biển.

Bởi vì bị một Tí Hộ Sở liên miên bất tuyệt ở dưới đáy biển chặn đường tiến lên của Thủy Tinh Cung, Hàn Sâm chỉ có thể cho thuyền thử vòng qua, cũng không lâu lắm, phát hiện nước biển càng ngày càng cạn, dĩ nhiên là đã sắp cập bờ.

Hàn Sâm từ xa nhìn thoáng qua tình huống trên bờ biển, vậy mà phát hiện ra có rất nhiều nhân loại, ở trên bờ biển lại có một tòa kiến trúc tựa như lâu đài cổ, hẳn là một Tí Hộ Sở của nhân loại, để cho Hàn Sâm không khỏi vui vẻ trong lòng.

Nguyên bản bốn phía băng nguyên đều là biển, lại có Tí Hộ Sở hoàng tộc ngăn trở, không có cách nào liên lạc với bên ngoài, nhưng hiện tại có thể trực tiếp lái Thủy Tinh Cung từ trong đáy biển đi ra, thứ này cũng ngang với một con đường thương nhân, nếu lợi dụng tốt, muốn kiếm tiền cũng không phải việc gì khó.

Để cho Thủy Tinh Cung ngừng lại ở dưới đáy biển, Hàn Sâm cưỡi Ngân Lân Cầu chui ra ngoài, hướng về bên cạnh bờ yên lặng đi tới, chuẩn bị hỏi thăm một chút xem đây là địa phương nào.

Thế nhưng mà chờ sau khi hắn tới gần bờ biển, lại phát hiện ra mình đoán sai rồi, sở dĩ bờ biển tụ tập nhiều người như vậy, là bởi vì đang tấn công Tí Hộ Sở trên bờ biển này.

Mà ở đằng trước Tí Hộ Sở này có rất nhiều dị sinh vật cùng loại với con nhím, trên người mọc đầy gai nhọn hoắt, lại có thể bắn ra giống như mũi tên, quân đoàn nhân loại đánh sâu vào nhiều lần, đều không thể phá tan vạn mũi tên của đám nhím kia bắn ra, còn có rất nhiều người bị thương.

Chương 523: Cướp Dị Linh

Ở trước bầy nhím, một cự nhân chiến sĩ toàn thân mặc khôi giáp bằng thép, một tay cầm tấm lá chắn thép lớn, một tay cầm búa thép hai lưỡi, thân cao

tới ba mét, cưỡi một con lợn rừng khổng lồ, mạnh mẽ xung phong trong đại quân nhân loại, trong nhân loại vậy mà không có ai có thể làm gì được y.

Có một Tiến Hóa Giả nhân loại thoạt nhìn có tố chất thân thể khá cao, tố chất thân thể chắc là đã vượt 100, trong tay nắm lấy một thanh trường đao, nhưng mà trường đao chém tới, đều bị lá chắn thép của cự nhân chiến sĩ kia ngăn trở, khó có thể làm bị thương cự nhân chiến sĩ.

Con lợn rừng khổng lồ dưới người y cũng xông tới, không ai có thể ngăn cản búa với lá chắn của cự nhân chiến sĩ trùng kích.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, không khỏi hơi kinh ngạc, thoạt nhìn hẳn là một Tí Hộ Sở quý tộc, cự nhân chiến sĩ kia hẳn là Dị Linh cấp quý tộc, tương đương với sinh vật biến dị.

Thế nhưng mà lực phòng ngự của áo giáp cùng tấm chắn trên người y thật sự là quá cao, liền Tiến Hóa Giả nhân loại có tố chất thân thể vượt 100 kia đều không phá nổi tấm chắn của y, chuyện này cũng có chút làm cho người ta giật mình.

Hơn nữa những con nhím kia không ngừng phóng ra gai nhọn, đội ngũ nhân loại căn bản không xông vào bên trong Tí Hộ Sở được, muốn phá hủy Linh Hồn Chi Thạch của cự nhân chiến sĩ kia cũng không có cơ hội.

- Một Dị Linh khiên thịt hùng tráng rất tốt, ca liền không khách sáo nhận lấy vậy.

Hàn Sâm nhìn vô cùng nóng mắt, thân thể của Dị Linh kia vô cùng khoẻ mạnh, hơn nữa tấm lá chắn và hộ giáp, lực phòng ngự cao không hợp thói thường, mặc dù chỉ là Dị Linh quý tộc, nhưng mà chỉ tính lực phòng ngự mà nói, cũng không kém hơn một ít hoàng tộc Dị Linh là bao.

Nếu như có thể thu Dị Linh này vào trong tay, về sau có một Dị Linh khiên thịt che ở phía trước, giết dị sinh vật cũng sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Ý nghĩ vừa động, áo giáp hoàng kim cũng đã bọc thân thể Hàn Sâm lại, Hàn Sâm từ bờ biển lao tới, trực tiếp tiến vào Tí Hộ Sở Dị Linh.

Giết Dị Linh kia cũng không có tác dụng gì, chạy nhanh xông vào lấy Linh Hồn Chi Thạch mới là đúng đắn.

Thương vong của quân đoàn nhân loại có chút thảm trọng, đang lúc do dự xem có nên lui lại hay không, lại đột nhiên nhìn thấy một bóng người màu vàng óng vọt tới Tí Hộ Sở Dị Linh, tốc độ nhanh tới kinh người.

Gai nhọn trên lưng đàn nhím dựng lên, nhắm tới bóng người màu vàng óng kia cuồng xạ, chỉ thấy gai nhọn đầy trời giống như là mưa tên bắn về phía bóng người màu vàng óng kia.

Không ít người nhìn thấy trong lòng đều xiết chặt, bọn họ đã nếm qua thiệt thòi của đám gai nhọn kia, biết rõ gai nhọn kia rất lợi hại, dù là áo giáp biến dị cũng khó có thể hoàn toàn ngăn trở lực xuyên thấu của gai nhọn.

Ít nhất cũng có hơn một ngàn cái gai nhọn bắn về phía bóng người màu vàng óng, chỉ sợ chút nữa chính là kết cục vạn tiễn xuyên tim.

Thế nhưng mà bóng người màu vàng óng kia cũng không ngừng lại, vọt thẳng tới đám gai nhọn đầy trời, gai nhọn như mưa bắn lên trên người hắn, chỉ nghe một hồi âm thanh đinh đinh đương đương, gai nhọn bắn lên trên bóng người màu vàng óng kia đều bị ngăn trở rơi xuống đất, mà bóng người màu vàng óng kia lại không mất một sợi lông nào, vẫn bảo trì tốc độ cực cao phóng tới Tí Hộ Sở Dị Linh.

Con nhím bắn ra từng đợt gai nhọn, nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng gì đối với bóng người màu vàng óng kia, bóng người màu vàng óng kia đã rất nhanh giết vào trong đám nhím, trong lúc giơ tay nhấc chân, đã giết chết vài con nhím.

Bầy nhím thủ thành lập tức đại loạn, mà bóng người màu vàng óng kia cũng đã vọt vào bên trong Tí Hộ Sở.

Tất cả phát sinh quá nhanh, chờ cho bóng người màu vàng óng kia vọt vào bên trong Tí Hộ Sở, quân đoàn nhân loại mới kịp phản ứng là đang xảy ra chuyện gì, thừa dịp bầy nhím đại loạn, phát ra công kích toàn lực.

Cự nhân chiến sĩ Dị Linh kia thấy có người vọt vào bên trong Tí Hộ Sở, lập tức quá sợ hãi, cưỡi lợn rừng khổng lồ quay người liền chạy như điên về bên trong Tí Hộ Sở.

Đã mất đi cự nhân chiến sĩ bảo vệ, bầy nhím đã tán loạn lại càng không thể ngăn cản nổi thế công của quân đoàn nhân loại, rất nhanh đã bị nhân loại tấn công vào bên trong Tí Hộ Sở.

Bọn họ nhảy vào bên trong Tí Hộ Sở, nhìn qua một đường đều là thi thể dị sinh vật, chỉ thấy bóng người màu vàng óng kia không ngừng giết vào bên trong chỗ sâu của Tí Hộ Sở, dị sinh vật thành đàn cũng không ngăn cản nổi bước chân của hắn, tay không tấc sắt đuổi giết tất cả dị sinh vật ngăn cản ở trước mặt hắn, cứ thế mà xông vào bên trong đại điện hùng vĩ nhất trong tòa thành.

Chiến sĩ Dị Linh cưỡi lợn rừng khổng lồ kia liều mạng đuổi theo ở phía sau, nhưng vẫn không đuổi theo kịp, chờ y đuổi đến trước đại điện, bóng người màu vàng óng kia đã từ trong đại điện đi ra, trong tay còn nắm một viên bảo thạch ánh sáng lưu chuyển.

Bịch!

Chiến sĩ Dị Linh vọt tới trước mặt bóng người màu vàng óng, nhưng lại không giống như mọi người dự liệu là khởi xướng tập kích theo phương thức áp sát tới bóng người màu vàng óng, mà bịch một tiếng quỳ một gối xuống trước mặt của bóng người màu vàng óng kia.

- Cuồng Thuẫn nguyện dâng lên linh hồn trung trinh nhất, vĩnh viễn đi theo chủ nhân không bao giờ phản bội.

Tất cả mọi người đều há to miệng, nhìn một màn không thể tưởng tượng này, loại chuyện Dị Linh nhận chủ này thật sự quá hiếm thấy, hơn nữa bình thường đều là đánh bại Dị Linh trước, Dị Linh mới có một chút khả năng nhận chủ như vậy.

Thế nhưng mà bóng người màu vàng óng kia căn bản không động thủ một lần nào với chiến sĩ Dị Linh cả, Dị Linh kia lại chủ động nhận chủ, tỷ lệ phát sinh loại tình huống này chỉ sợ liền một phần vạn cũng chưa tới.

Mắt thấy bóng người màu vàng óng kia đặt Linh Hồn Chi Thạch lên trên trán Dị Linh, vầng sáng bên trên Linh Hồn Chi Thạch tăng vọt, chói mắt làm mọi người đều nhìn không thấy, sau đó Dị Linh cùng Linh Hồn Chi Thạch liền biến mất không thấy đâu nữa, hiển nhiên là đã bị bóng người màu vàng óng kia thu phục xong.

Sau khi Dị Linh bị thu phục, dị sinh vật bên trong Tí Hộ Sở liền lập tức đại loạn.

Lợn rừng khổng lồ vốn là tọa kỵ của Dị Linh nổi giận gầm lên một tiếng vọt tới bóng người màu vàng óng, nhưng mà bóng người màu vàng óng kia lại không có ý tứ tránh né một chút nào cả.

Trong nháy mắt lúc lợn rừng khổng lồ xông tới đến trước mặt hắn, lại bị nắm đấm được áo giáp màu vàng óng bao quanh tẩn cho một đòn.

Lợn rừng khổng lồ giống như xe bọc thép đang điên cuồng xông đến, bị một quyền của bóng người màu vàng óng đánh trúng đầu, thân thể khổng lồ đang cao tốc xông tới vậy mà giống như đâm vào bức tường sắt, két một tiếng dừng lại, thoáng cái không còn động đậy nữa.

Chỉ thấy bóng người màu vàng óng kia tùy ý thu hồi nắm đấm, mà thất khiếu con lợn rừng khổng lồ kia đột nhiên tuôn ra máu tươi ở, trực tiếp ngã lăn xuống dưới chân của bóng người màu vàng óng.

- Mạnh, thật sự là quá mạnh. . .

Tất cả mọi người đều hít vào một luồng khí lạnh.

Vừa rồi lúc đại chiến ở bên ngoài, bọn họ đã sớm lĩnh giáo qua sự lợi hại của con lợn rừng khổng lồ kia, liền Tiến Hóa Giả tố chất thân thể vượt 100 kia cũng không dám chính diện va chạm với nó, nhưng lại bị bóng người màu vàng óng trực tiếp dùng một quyền đánh bại, đây là sức mạnh khủng bố tới cỡ nào.

- Tệ thần, nhất định là Tệ thần, thật không ngờ Tệ thần lại ở ngay bên cạnh chúng ta. . .

Không biết người nào đột nhiên hô lên một câu, lập tức khiến cho trong lòng bọn họ đều giật mình một cái.

Đúng vậy, mặc bộ áo giáp màu vàng, tư thái vô địch kia, ngoại trừ Tệ thần thì còn có thể là ai?

- CMN, thì ra Tệ thần ở chỗ này.

- Tệ thần chính là Tệ thần, ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở vẫn vô địch như vậy.

- Tệ thần, tôi yêu anh chết mất.

- Có Tệ thần của tôi ở đây, về sau sẽ không sợ những dị sinh vật đó nữa rồi.

- Một quyền kia thật sự là ngầu đến phát nổ!

. . .

Hàn Sâm lại không dừng lại, một quyền đánh giết lợn rừng khổng lồ xong, nhảy lên nóc đại điện, mấy cái lên xuống đã nhảy ra khỏi Tí Hộ Sở nghênh ngang rời đi.

Dù sao thì hắn cũng đã đoạt Dị Linh của người khác, cũng không tiện ở lại chỗ này.

Chương 524: Thu Hoạch Khổng Lồ

“Bờ biển Hoàng Thạch kinh hiện Tệ thần” Bài viết này xuất hiện ở trên Internet, liền đưa tới sự chú ý của không ít người.

Bài viết cường điệu miêu tả Tệ thần giống như thần binh trời giáng, phá vỡ bầy nhím, thu Dị Linh, một quyền đánh giết lợn rừng khổng lồ các loại chi tiết, cuối cùng còn khen Tệ thần thi ân không cầu hồi báo, làm chuyện tốt không cần lưu danh.

Nếu như Hàn Sâm xem được bài viết này, chắc đều cảm thấy có chút xấu hổ, hắn nào phải là làm chuyện tốt không cần lưu danh, chẳng qua là cảm thấy người ta hy sinh nhiều người như vậy, hắn lại đoạt mất Dị Linh, không muốn để lại tên bị chửi mà thôi.

Đáng tiếc bộ áo giáp hoàng kim kia của Tệ thần thật sự là quá nổi tiếng rồi, Hàn Sâm không lưu danh, nhưng mà người khác nhìn thấy bộ áo giáp hoàng kim kia, liền trực tiếp coi hắn trở thành Tệ thần.

Đại đa số người cũng không biết áo giáp hoàng kim của Hàn Sâm vốn đã sớm bán đi, bọn họ lại không biết bản thân Hàn Sâm, cho nên cũng chỉ có thể nhận thức áo giáp.

- Nếu như ai mặc áo giáp hoàng kim các ngươi đều nói là Tệ thần, vậy Tệ thần không khỏi cũng quá nhiều đi chứ?

- Đây tuyệt đối là thật, khí chất cao ngạo kia, khí thế mạnh mẽ vô địch kia, tuyệt đối là Tệ thần thứ thiệt.

- Comment trên 666, toàn thân người ta đều bị áo giáp bao lấy, ngươi còn có thể nhìn ra khí chất được?

- Đó là dĩ nhiên, Tệ thần là ai chứ? Khí chất vô địch trên người kia dù bọc trong tấm thép dày ba mét đều có thể lộ ra ra, một cái áo giáp sao có thể ngăn cản nổi?

- Lúc đó tôi ở ngay tại đó, trăm phần trăm là Tệ thần không thể nghi ngờ, quá mạnh mẽ, một quyền đánh giết lợn rừng khổng lồ, đẹp trai phát nổ.

- Theo tôi được biết, áo giáp hoàng kim của Tệ thần đã sớm bán đi, mấy người nhìn thấy bộ kia, khẳng định không phải là Tệ thần thật sự.

- Tuyệt đối là thật, tôi cảm giác được, đó chính là Tệ thần, hơn nữa anh ta còn tràn ngập yêu thương nhìn tôi, tôi cảm thấy khẳng định là anh ta yêu mến tôi. . .

- Thím à, tỉnh lại đi!

. . .

Rất nhiều người đều đang thảo luận đến cùng người kia có phải là Tệ thần hay không, có vài người tin tưởng là đúng, có vài người lại cảm thấy là không phải, ai cũng không thể thuyết phục được đối phương, rất nhanh đã biến thành một cuộc chiến nước miếng.

Lúc này Hàn Sâm lại đang ở bên trong Thủy Tinh Cung, đánh giá Dị Linh Cuồng Thuẫn mà mình mới thu phục được.

Không ngoài dự liệu, đây là một nam quý tộc Dị Linh, thân cao trên ba mét, toàn thân áo giáp thép bao phủ, một tay cầm tấm khiên lớn một tay cầm lưỡi búa lớn hai lưỡi, xem ra giống như là một Cự Linh Thần.

Bên trong tên y có một chữ Thuẫn, tấm chắn trong tay cũng đặc biệt lợi hại, Hàn Sâm dùng Quỷ Trảo chém một cái, cũng chỉ để lại một vết sâu ba tấc mà thôi, đơn thuần lực phòng ngự mà nói, Cuồng Thuẫn cũng sánh ngang với một sinh vật cấp thần huyết rồi.

Nếu như không phải là Quỷ Trảo bạo tẩu, binh khí thần huyết bình thường không thể gây ra tổn thương như vậy được.

- Đáng tiếc không phải là một mỹ nữ Dị Linh.

Hàn Sâm có chút tiếc hận, nguyên bản hắn muốn lập nên một quân đoàn mỹ nữ Dị Linh, nhưng mà Dị Linh có thể thu vào tay thật sự vẫn quá ít, thu vài nam Dị Linh cho đủ số trước cũng tốt.

Về sau Thủy Tinh Cung cũng cần rất nhiều nhân thủ, sau khi rời bến mới có thể bắt được nhóm lớn dị sinh vật trên biển, nhưng mà Hàn Sâm cũng không có ý định chiêu mộ quá nhiều người, vẫn là lấy Dị Linh của mình làm chiến lực chủ yếu.

Nghỉ ngơi cả buổi, Hàn Sâm một lần nữa lặng lẽ lên bờ, nghe ngóng tình huống bên này.

Nơi này là Hoàng Thạch Hải, cách bờ biển không xa chính là một mảnh rừng rậm, trong rừng rậm cũng có không ít Tí Hộ Sở của nhân loại, nhưng mà cũng có rất nhiều Tí Hộ Sở Dị Linh, nhân loại cùng Dị Linh tranh đấu vô cùng kịch liệt.

- Ở đây mới thật sự là địa phương thích hợp cho nhân loại phát triển nha, tài nguyên ở băng nguyên bên kia thật sự là quá ít, muốn kiếm chút vài Dị Linh kỵ sĩ cũng không tìm được.

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Đang suy nghĩ về sau phải làm như thế nào mới có thể lợi dụng tài nguyên hiện tại, lại đột nhiên nghe được trong Hồn Hải truyền đến một âm thanh lạ, lập tức khiến cho Hàn Sâm vui vẻ.

Nhìn vào bên trong Hồn Hải, quả nhiên thấy quang kén của Kim Mao Hống đã vỡ tan, Kim Mao Hống toàn thân kim quang lập lòe phá kén mà ra, thoạt nhìn thân thể giống như đã hoàn toàn biến thành vàng ròng, như là một bức tượng bằng vàng, cường tráng hơn không ít.

Siêu cấp thần huyết thú hồn Kim Mao Hống Bạo Tẩu: Dạng tọa kỵ.

Tốc độ cùng lực lượng của Kim Mao Hống ở trạng thái bạo tẩu đều được tăng lên trên diện rộng, đã có thể vượt tọa kỵ cấp thần huyết của không gian thứ hai Tí Hộ Sở, hơn nữa năng lực tùy ý biến ảo lớn nhỏ tọa kỵ thần huyết bình thường cũng không có.

Hàn Sâm đút tinh thể màu đen cho Tuyết Linh Lang, kết quả Tuyết Linh Lang cấp biến dị chỉ dùng một ngày đã biến thành thú hồn bạo tẩu.

Hàn Sâm vừa dùng tinh thể màu đen nuôi nấng thú hồn, vừa để cho công chúa Hải Thần lái Thủy Tinh Cung chạy về băng nguyên.

Tài nguyên bên phía Hoàng Thạch Hải tương đối phong phú, thú hồn tương đối rẻ hơn một chút, hắn muốn bán ra thú hồn, trở lại Nữ Thần Tí Hộ Sở mới có lợi nhất.

Lúc trở về, Hàn Sâm lại để cho Thủy Tinh Cung trực tiếp lái về bờ biển phụ cận Nữ Thần Tí Hộ Sở, trên đường đi cũng rất thuận lợi.

Nữ Thần Tí Hộ Sở vốn chính là ba mặt giáp biển, cho nên rất dễ dàng đến vùng biển phụ cận Nữ Thần Tí Hộ Sở, cũng không gặp phải những Tí Hộ

Sở dưới đáy biển khác, giảm bớt thống khổ và nguy hiểm do việc vượt qua các dãy núi tuyết.

Lúc trở lại, Hàn Sâm lại săn giết một đám sinh vật nguyên thủy cùng một ít sinh vật biến dị mà hắn có thể tìm được ở dưới đáy biển, dùng Kim Mao Hống chở đống thịt chất như núi về tới Nữ Thần Tí Hộ Sở.

Khi người của Nữ Thần Tí Hộ Sở nhìn thấy đống thịt dị sinh vật cao như núi trên lưng Kim Mao Hống, đều bị dọa cho sợ ngây người, phụ cận có thể săn bắn dị sinh vật càng ngày càng ít, bọn họ chưa từng thấy qua trường hợp như vậy.

Dương Mạn Lệ nghe được tin tức chạy tới, nhìn thấy đống thịt dị sinh vật cao kia cũng không nhịn được ngẩn ngơ.

- Mạn Lệ à, thống kê phân loại đống thịt này ra, sau đó bán thế nào liền do cô quyết định đi.

Hàn Sâm nói xong lại chuyển thú hồn nguyên thủy và thú hồn biến dị mình lấy được gần đây cho Dương Mạn Lệ, để cho cô ta bán ra.

Dương Mạn Lệ nhìn thấy Hàn Sâm chuyển tới vài chục cái thú hồn, trong đó không chỉ là có thú hồn biến dị, vậy mà đại bộ phận đều là thú hồn bạo tẩu, khiến cho Dương Mạn Lệ cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng nổi.

- Những thịt và thú hồn này rốt cuộc anh lấy được từ đâu?

Ánh mắt của Dương Mạn Lệ phức tạp nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Từ trong biển săn tới.

Hàn Sâm biết rõ những dị sinh vật này chỉ cần nhìn là biết đồ vật dưới biển, muốn giấu diếm cũng không giấu được.

- Dưới biển?

Vẻ mặt của Dương Mạn Lệ càng thêm cổ quái, muốn săn giết dị sinh vật ở trong biển, đó là việc khó như lên trời.

- Người mạnh mẽ giống như tôi lên núi có thể đánh hổ, xuống nước có thể bắt Long, ở trong biển săn giết dị sinh vật không phải là chuyện rất bình thường hay sao? Cần phải dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi à?

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Dương Mạn Lệ lại không có ý muốn cười, mặc dù là Hàn Sâm đang nói đùa, nhưng mà cô ta lại rất rõ ràng độ khó ở trong đó tuyệt đối không phải là đùa giỡn.

- Rốt cuộc là hắn làm như thế nào?

Dương Mạn Lệ cảm thấy mình càng ngày càng xem không thấu Hàn Sâm rồi, nghĩ lại lúc mình ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở cảm thấy Hàn Sâm kém xa Tệ thần tít tắp, nhưng mà từ khi gặp lại ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, Hàn Sâm làm những chuyện như vậy, từng chuyện đều khiến cho cô càng ngày càng khiếp sợ.

Hiện tại Dương Mạn Lệ sớm đã không có ý nghĩ giống như ban đầu nữa, chẳng qua là cảm thấy Hàn Sâm càng ngày càng khiến cô khó có thể hiểu thấu, đoán không ra đây rốt cuộc đây là tuýp đàn ông như thế nào.

Chương 525: Nghiên Cứu Cổ Văn

Thành viên của Quân Đoàn Nữ Thần đều có thể dùng giá tiền vô cùng thấp mua thịt dị sinh vật và thú hồn, mà không phải người của Quân Đoàn Nữ Thần, chỉ có thể dùng giá cao mua sắm thịt và thú hồn, cho dù như thế vẫn có rất nhiều người tranh nhau mua.

Tài nguyên bên phía Nữ Thần Tí Hộ Sở này thực sự là quá thiếu thốn, bọn họ không mua, còn nhiều người nữa muốn mua hơn.

Hàn Sâm dự tính về sau cách một đoạn thời gian sẽ kiếm một đám trở về bán, tiền kiếm được cũng đủ để hắn tiêu xài ở trong Liên Minh rồi.

Chỉ có điều chí của Hàn Sâm không ở chỗ này, cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, vẫn là lấy tiến hóa bản thân làm chủ.

Thịt của Hoàng Kim Bàng Giải còn rất nhiều, còn phải vài ngày nữa Hàn Sâm mới có thể ăn xong, hơn nữa mỗi ngày đều ăn thịt của Hoàng Kim Bàng Giải cũng có chút ngán, dù sao cũng phải ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị.

Hàn Sâm quyết định tạm thời nghỉ ngơi vài ngày, chờ sau khi ăn xong thịt của Hoàng Kim Bàng Giải, tố chất thân thể tương đối rồi thì có thể đi xem thử con Thạch Tượng Quỷ Bạo Tẩu trong sào huyệt dị sinh vật kia một chút.

Rời khỏi Tí Hộ Sở, lúc Hàn Sâm đi gặp Kỷ Yên Nhiên, An Ny làm như không nhìn thấy hắn, liền liếc một cái cũng không làm.

An Ny không thèm để ý tới thì Hàn Sâm đã cảm thấy rất may mắn, cũng không muốn kích thích cô ta quá mức, cũng làm như không nhìn thấy cô ta trực tiếp đi qua.

- Honey, gần đây không phải là anh rất có hứng thú đối với cổ văn hay sao? Gần đây có một vị chuyên gia phương diện cổ văn tới, nếu anh có hứng thú thì có thể đi gặp ông ta một chút xem.

Hàn Sâm nghe Kỷ Yên Nhiên nói xong, lập tức nổi lên hứng thú, liền vội vàng hỏi:

- Vị chuyên gia cổ văn nào? Chỗ này của chúng ta còn có chuyên gia cổ văn?

Kỷ Yên Nhiên vừa cười vừa nói:

- Vị giáo sư Hứa này tại phương diện văn tự có thành tựu rất thâm hậu, ở trong Liên Minh vô cùng có danh tiếng đấy. Không chỉ là cổ văn, ông ta còn nghiên cứu văn tự của các chủng tộc, cổ văn chỉ là một trong số đó mà thôi.

- Giáo sư chuyên gia như vậy, anh tùy tiện đến hỏi thăm, người ta sẽ để ý đến anh chứ?

Hàn Sâm nói.

- Cũng không đến mức như thế, bên trên cử giáo sư Hứa tới, chính là muốn dạy cho chúng ta một ít tri thức liên quan tới phương diện văn tự của Tinh Tộc, anh có thể đi xem trước một chút, có cơ hội, hỏi một chút phương diện tri thức cổ văn, hắn là sẽ được thôi.

Kỷ Yên Nhiên nói.

Hàn Sâm cũng đã đại khái biết xảy ra chuyện gì, từ lần trước có sự cố xảy ra, Vĩnh Thán Nữ Thần vẫn không có cơ hội đi làm nhiệm vụ, vừa bổ sung nhân viên vừa chỉnh đốn.

Lần này cấp trên lại cử giáo sư Hứa đến dạy văn tự Tinh Tộc, hiển nhiên là trong thời gian ngắn sẽ không có nhiệm vụ mới, nhưng mà qua đó cũng có thể thấy được, cấp trên vẫn tương đối coi trọng Vĩnh Thán Nữ Thần.

Hàn Sâm đối với cổ văn tự nhiên là rất có hứng thú, chữ trong Động Huyền Kinh hiện tại hắn đã có thể nhận ra toàn bộ rồi, nhưng mà nhận ra cũng không có nghĩa là có thể đọc hiểu, rất nhiều bộ phận Hàn Sâm vẫn là kiến thức nửa vời, trước khi hiểu tinh tường, hắn cũng không dám luyện.

Chờ đến thời gian giáo sư Hứa giảng bài, Hàn Sâm muốn đi nghe giảng bài, vậy mà nhìn thấy mấy người bọn ban trưởng béo đều ở đó, sau khi hàn huyên vài câu mới biết được, lần giảng bài này là cưỡng chế đấy, trừ một ít sĩ quan cao cấp và cảnh vệ viên như Hàn Sâm, An Ny ra, những người khác ở trên chiến hạm đều phải đúng hạn tới nghe bài giảng.

Văn tự của Tinh Tộc thật sự là quá phức tạp, hoặc là nói đó căn bản cũng không phải là văn tự, mà là một loại tranh vẽ, các loại đường cong phức tạp đan xen vào nhau, quả thực giống như là một kết cấu phức tạp bên trong một cỗ máy, muốn hiểu rõ ý tứ trong đó thật sự là rất khó khăn.

Dùng đại não của Hàn Sâm đã được cường hóa đến xem, muốn ghi nhớ ý nghĩa của những kết cấu đó đều có chút khó khăn, bọn ban trưởng béo càng là mặt mũi nhăn nhó, đi học quả thực giống như là đang nghe Thiên Thư vậy.

Mặc dù học rất cố sức, nhưng mà Hàn Sâm vẫn rất nghiêm túc nghe giảng bài ghi nhớ, Cửu Mệnh Huyết Miêu tựa hồ có quan hệ gì đó với Tinh Tộc, hơn nữa về sau sẽ không tránh được việc đi tới di tích Tinh Tộc, hiểu một chút văn tự Tinh Tộc cũng không có chỗ gì xấu.

Chờ Giáo sư Hứa giảng bài xong, Hàn Sâm bước nhanh đi tới, hướng giáo sư Hứa chào theo kiểu nhà binh:

- Giáo sư Hứa, tôi có chút vấn đề về phương diện văn tự muốn thỉnh giáo ngài, không biết ngài có thời gian hay không?

Giáo sư Hứa có cấp bậc trung tướng đấy, cao hơn Hàn Sâm không chỉ một cấp, nhưng mà cũng không có thực quyền gì.

- Cậu đối với văn tự Tinh Tộc có chỗ nào không hiểu à? Nói một chút xem.

Giáo sư Hứa cũng rất hiền hoà.

- Tôi muốn hỏi một ít vấn đề văn tự Liên Minh thời đại viễn cổ.

Hàn Sâm có chút ngượng ngùng nói.

Giáo sư Hứa có chút bất ngờ đánh giá Hàn Sâm:

- Cậu còn nghiên cứu văn tự thời đại viễn cổ?

Mặc dù hiện tại không thể nói Liên Minh là trọng văn khinh võ, nhưng mà đại đa số người trẻ tuổi đều muốn dùng thời gian tập trung vào việc tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, dù sao đó là việc có thể trực tiếp thu được ích lợi, hơn nữa đối với an toàn cùng phát triển bản thân ở trong Tí Hộ Sở đều rất có ích lợi, bình thường người muốn bỏ ra thời gian lớn đi xem sách học văn vẫn tương đối ít.

Giáo sư Hứa không biết Hàn Sâm có thật sự học tập văn tự viễn cổ hay không, hay chỉ vì mục đích nịnh nọt tiếp cận ông ta.

- Hơi có chút nghiên cứu, chỉ là sở học rất cạn, có rất nhiều chỗ không hiểu, tư liệu có thể tìm được lại quá ít, có rất nhiều nghi hoặc khó có thể tìm được đáp án.

Hàn Sâm nói.

- Như vậy đi, cũng sắp tới giờ ăn cơm rồi, cùng đi đi, chúng ta đi tới phòng ăn vừa ăn vừa nói chuyện.

Giáo sư Hứa cũng rất tùy tiện, không có gì kiêu căng cả.

Nếu như Hàn Sâm thật sự ưa thích nghiên cứu cổ văn, giáo sư Hứa cũng không ngại giải đáp cho hắn một vài vấn đề.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, đi theo Giáo sư Hứa đến căn tin, sau khi chọn món ăn, hai người tìm một vị trí yên tĩnh vừa ăn cơm vừa nói chuyện.

Giáo sư Hứa vốn cho rằng cho dù Hàn Sâm học được cổ văn, cũng chỉ là hiểu chút da lông mà thôi, dù sao tuổi của hắn quá trẻ rồi.

Thế nhưng mà sau khi trò chuyện, lại phát hiện ra Hàn Sâm tại phương diện cổ văn thật sự là đã bỏ ra khổ công, hơn nữa có tích lũy tương đối thâm hậu, nội tình cùng tạo nghệ của hắn, khiến cho giáo sư Hứa vô cùng giật mình, thật sự không giống như trình độ mà tầm tuổi này của hắn có thể đạt tới.

- Tiểu Hàn, trong nhà cậu có trưởng bối làm nghiên cứu cổ văn à?

Giáo sư Hứa nhịn không được hỏi một câu.

- Không có, trong nhà tôi trước kia là mở xưởng gia công kim loại, về sau đóng cửa rồi.

Hàn Sâm có chút kỳ quái nhìn giáo sư Hứa, không biết tại sao ông ta lại hỏi như vậy.

- Như vậy à, vậy cậu bắt đầu học tập cổ văn từ khi nào thế?

Giáo sư Hứa lại hỏi.

- Hai năm gần đây đi.

Hàn Sâm nói, trên thực tế là trước khi hắn tấn chức Tiến Hóa Giả không lâu mới bắt đầu học cổ văn, nhiều lắm là cũng là một năm vẫn chưa tới.

Giáo sư Hứa càng thêm giật mình, 2 năm đã có thể có tích lũy cùng tạo nghệ như vậy, thật sự là hết sức khó được, rất có thể Hàn Sâm ở phương diện này có thiên phú đặc thù, nếu không thì không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy lại đạt tới loại trình độ này.

Trên thực tế thì Hàn Sâm cũng không có thiên phú đặc biệt gì, hắn có thể học nhanh như vậy, chủ yếu vẫn là sau khi đại não dung hợp huyết tinh lại một lần nữa phát dục, mặc kệ là trí nhớ hay là năng lực phân tích lý giải đều đã được tăng lên trên diện rộng, nhìn, ghi nhớ, suy nghĩ nhiều, dĩ nhiên là tích lũy được nhiều hơn.

Bởi vì có chung yêu thích và chủ đề, giáo sư Hứa cùng Hàn Sâm càng trò chuyện càng hợp ý, càng trò chuyện với Hàn Sâm cũng càng thưởng thức hắn hơn.

Giáo sư Hứa giảng một ít gì đó cho Hàn Sâm nghe, Hàn Sâm có thể nhớ rất nhanh hơn nữa còn lý giải, còn có thể từ một suy ra ba cùng giáo sư Hứa thảo luận, hoặc là tìm ra vấn đề càng sâu hơn, để cho giáo sư Hứa đối với hắn càng thêm tán thưởng.

Hai người chỉ lo nói chuyện, cơm đều không ăn được mấy miếng, cuối cùng cơm đều nguội mất, căn tin cũng đã chỉ còn lại hai người bọn họ còn đang dùng cơm, ban bếp núc đều đã bắt đầu quét dọn vệ sinh mới có thể ngừng.

Trước khi rời đi, giáo sư Hứa còn truyền cho Hàn Sâm một ít tư liệu về phương diện cổ văn, lại để cho Hàn Sâm xem thật kỹ, còn dặn dò hắn có cái gì không hiểu liền đi hỏi ông ta.

Chương 526: Lĩnh Ngộ Mới

Cùng giáo sư Hứa hàn huyên lâu như vậy, ảnh hưởng đối với Hàn Sâm cũng rất lớn, giáo sư Hứa đưa cho hắn những tài liệu kia cũng giúp hắn thu hoạch tương đối khá, trước kia rất nhiều cổ văn không lý giải được, sau khi xem tư liệu của giáo sư Hứa đã rõ ràng hơn rất nhiều.

Sau khi xem xong lại đi xem Động Huyền Kinh, đã có thêm rất nhiều lĩnh ngộ mới, mặc dù vẫn còn có rất nhiều chỗ xem không rõ, nhưng mà so với trước kia đã rõ ràng hơn rất nhiều, lý giải cũng càng sâu hơn rồi.

Nhưng mà thuật ngữ tu luyện chuyên nghiệp ở trong Động Huyền Kinh quá nhiều, đều là cách dùng thời viễn cổ, vẫn có rất nhiều chỗ không lưu loát khó hiểu, muốn giải mã hoàn toàn, dùng tạo nghệ cổ văn hiện tại của Hàn Sâm vẫn có chút khó khăn.

Nhưng mà sau khi nhìn tư liệu, lại hướng Giáo sư Hứa thỉnh giáo thêm một vài vấn đề, giúp cho Hàn Sâm có thêm một ít thu hoạch, lại giải mã ra một chương kỹ xảo nhỏ hoàn chỉnh.

Hàn Sâm có thể giải mã ra chương kỹ xảo này, ngoại trừ tạo nghệ phương diện cổ văn tăng lên, chủ yếu vẫn là bởi vì hắn đã xem qua nguyên văn của Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, đó là tàn thiên của Âm Dương Ma Kinh.

Kỹ xảo bên trong Động Huyền Kinh này, giảng chính là tu hành âm kình, có rất nhiều chỗ tương đồng với tàn thiên của Âm Dương Ma Kinh.

Nhưng mà hiển nhiên là kỹ xảo bên trong Động Huyền Kinh càng thêm huyền diệu, nếu như có thể luyện đến cực điểm, là có thể đạt tới cảnh giới mượn vật truyền lực, mặc dù nói cách sơn đả ngưu vẫn có chút nói quá, nhưng mà cách tấm thép dày vài thước truyền lực cũng không tính là quá khó khăn.

Hàn Sâm vô cùng yêu thích âm kình, cứ dựa theo phương pháp tu luyện ghi lại bên trên, nếu quả thật có thể đạt tới loại trình độ đó, về sau cho dù chống lại dị sinh vật cỡ lớn, hắn cũng có thể trực tiếp dùng âm kình đánh nát nội tạng của con dị sinh vật kia, không cần phiền toái phá vỡ xương da cứng rắn nữa.

Mới luyện mấy ngày, Hàn Sâm đã cảm giác được vận dụng của mình đối với âm kình đã tăng lên không nhỏ, nguyên bản âm kình chỉ có thể xuyên thấu qua ba bốn tấc, hiện tại đã có thể nhẹ nhõm xuyên qua một xích (0,33m).

- Động Huyền Kinh quả nhiên rất huyền diệu, không hổ là bí kỹ của cường giả tuyệt thế có thể dùng thân thể phá toái hư không lưu lại, nếu như có thể học được luyện khí thuật chân chính ở trong đó, chỉ sợ còn lợi hại hơn Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật rất nhiều.

Hàn Sâm hận không thể lập tức giải mã toàn văn ra, nhưng mà loại chuyện này lại không gấp được, không thể hoàn toàn lý giải mà đi tu luyện, rất dễ gặp chuyện không may, Động Huyền Kinh cũng không có dịch gen chuyên chúc để điều trị thân thể, xảy ra vấn đề thì rất dễ tổn thương tới bản thân.

Nghỉ ngơi mười ngày, mỗi ngày đều chỉ tiến vào trong Tí Hộ Sở ăn chút thịt của Hoàng Kim Bàng Giải, rốt cục đã ăn xong thịt của Hoàng Kim Bàng Giải, tổng cộng được 7 điểm thần gen, khiến cho thần gen của Hàn Sâm đã đạt đến 28 điểm.

Hàn Sâm: Siêu Thần Thể Đế Linh.

Cấp độ: Tiến Hóa Giả

Thọ nguyên: 300.

Yêu cầu tiến hóa thần thể: Gen.

Có được gen: Gen trụ cột 100, gen nguyên thủy 100, gen biến dị 43, thần gen 28.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua độ hoàn thành gen của mình, đối với một Tiến Hóa Giả mới vừa tiến vào trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở chưa đủ một năm mà nói, con số này đã tương đối tốt rồi.

Tố chất thân thể hiện tại của Hàn Sâm tuyệt đối đã vượt qua 120, cụ thể bao nhiêu thì phải khảo nghiệm mới biết được, tóm lại so với Lam Huyết Chi Hổ Thiết Y trước kia chỉ mạnh chứ không yếu hơn rồi.

Hàn Sâm đoán chừng lúc bốn loại gen của mình toàn mãn, có lẽ có thể đạt tới 170 hoặc là 180, cũng không biết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở mạnh cỡ nào, lực lượng 170 – 180 có cơ hội săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết hay không.

Nhưng mà suy nghĩ những thứ này còn có chút quá sớm, việc quan trọng trước mắt vẫn là bổ sung đầy đủ thần gen, còn gen biến dị thì Hàn Sâm cũng không cần quá lo lắng.

Sinh vật biến dị ở dưới đáy biển rất nhiều, chỉ cần kiên nhẫn đi tìm, bổ sung gen biến dị cũng không tính là khó.

Nhưng nếu như muốn chém giết sinh vật thần huyết ở dưới đáy biển, vậy thì thật sự là rất khó.

Sức chiến đấu của nhân loại ở trên biển sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn, lại không thể hô hấp dưới nước, cùng dị sinh vật biển có thể chất không kém chiến đấu thì sẽ chịu thiệt, mặc dù là Hàn Sâm cũng không khỏi có chỗ kiêng kỵ.

Nếu xảy ra bất trắc ở dưới biển sâu, đó thật đúng là không còn chỗ để chạy nữa rồi.

- Đi giết con Thạch Tượng Quỷ Bạo Tẩu kia trước rồi nói sau.

Hàn Sâm một lần nữa tiến vào Tí Hộ Sở, quyết định lại xông vào sào huyệt dị sinh vật lần nữa.

Thú hồn thần huyết vẫn rất có lực hấp dẫn đối với Hàn Sâm, huống chi thú hồn do trứng dị sinh vật sản xuất ra đều là cực phẩm, rất nhiều loại thú hồn thần huyết đều là hi hữu.

Thế nhưng mà Hàn Sâm còn chưa kịp rời khỏi Nữ Thần Tí Hộ Sở, Chu Đình đã tìm tới tận cửa rồi.

- Đoàn trưởng, nghe nói bên trong thú hồn biến dị mà anh đem về có mấy cái thú hồn biến dị bạo tẩu?

Chu Đình nặn ra khuôn mặt tươi cười hỏi.

- Là có hai cái thú hồn biến dị bạo tẩu, như thế nào, cậu muốn?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Chu Đình.

- Muốn muốn, đoàn trưởng anh nói cái giá đi.

Chu Đình liên tục gật đầu, thú hồn biến dị bạo tẩu, năng lực thậm chí có khả năng tiếp cận thú hồn thần huyết, đồ đạc tốt như vậy làm sao Chu Đình

lại không muốn.

Ở địa phương quỷ quái này nếu như có được thú hồn biến dị bạo tẩu, cuộc sống của y sẽ có thể trôi qua thoải mái hơn rất nhiều, săn giết dị sinh vật phía dưới thần huyết tuyệt đối không còn là vấn đề nữa.

- Rất đơn giản, cầm Kinh Thiên Thất Chiết tới đổi.

Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Mặt Chu Đình lập tức biến thành quả mướp đắng:

- Đại ca, anh cũng không phải không biết, tôi thật sự không dám truyền Kinh Thiên Thất Chiết ra bên ngoài, nếu không Trần gia sẽ không buông tha cho tôi.

- Vậy tôi không có biện pháp nữa rồi, cậu đi tới chỗ Dương phó đoàn trưởng mua đi.

Hàn Sâm tỏ ra vẻ thương mà không giúp được gì.

- Đừng mà, Dương phó đoàn trưởng ra giá rất là hung ác, ngoại trừ những đại lão nhiều tiền không có chỗ tiêu kia, ai có nhiều tiền như vậy chứ.

Gương mặt của Chu Đình buồn bực, nếu như cậu ta có nhiều tiền như vậy, cũng sẽ không tìm đến Hàn Sâm rồi.

Trên thực tế Hàn Sâm đã nói với Dương Mạn Lệ, thú hồn biến dị bạo tẩu không vội bán, cho nên Dương Mạn Lệ đưa ra giá rất cao, thuần túy chỉ là vì lộ ra danh khí của Quân Đoàn Nữ Thần, cũng không tính thật sự bán ra.

Đương nhiên, nếu như có người thật sự muốn đưa ra giá cao, Dương Mạn Lệ cũng không có đạo lý gì để cự tuyệt.

- Chuyện này tôi thật sự không giúp được cậu.

Hàn Sâm vỗ vỗ bả vai Chu Đình rồi rời khỏi Tí Hộ Sở.

Chu Đình lộ ra vẻ mặt cổ quái nhìn bóng lưng Hàn Sâm, cậu ta thật sự không hiểu nổi, Hàn Sâm rốt cuộc là làm sao kiếm được nhiều thứ tốt như vậy.

Rõ ràng là Hàn Sâm tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở muộn hơn y, nhưng mà lúc này mới không đến một năm, lại ở loại địa phương quỷ quái này, Hàn Sâm liền thú hồn biến dị bạo tẩu đều lấy ra bán, đây cũng là quá dọa người rồi.

Chu Đình cắn răng, chuẩn bị đi mua lại cái thú hồn biến dị bạo tẩu Bạo Lực Viên kia trước, tài sản của y cũng chỉ đủ mua cái đó, Dương Mạn Lệ ra giá thật sự là quá cao.

Thế nhưng mà chờ lúc Chu Đình tìm tới Dương Mạn Lệ, lại bị Dương Mạn Lệ cho biết là, không chỉ là thú hồn biến dị bạo tẩu, mà ngay cả thú hồn biến dị thông thường cũng đều đã bán sạch rồi.

- CMN, kẻ có tiền thực sự quá nhiều.

Hiện tại Chu Đình đã hối hận trước đây không trực tiếp lấy đi Bạo Lực Viên, hiện tại muốn mua cũng không còn cơ hội nữa.

- Xem ra phải cẩn thận nói một chút với Hàn Sâm mới được, khẳng định là trên người hắn còn có thú hồn tốt hơn, có lẽ món đồ kia có thể đả động được hắn, từ chỗ của hắn kiếm lấy vài thú hồn lợi hại mới được.

Chu Đình tự lẩm bẩm.

Chương 527: Thú Hồn Tử Yểm

Lúc Hàn Sâm đi vào sào huyệt dị sinh vật một lần nữa, trực tiếp gọi thú hồn của mình ra.

Những ngày gần đây ở trong Liên Minh, Hàn Sâm đã để Hoàng Kim Ngao Vương tiến hóa thành thú hồn thần huyết bạo tẩu, áo giáp hoàng kim mặc lên người càng lộ ra cảm giác hữu chất.

Thạch Giáp Yêu ma văn cũng được triệu hoán ra, kèm ở bên trên áo giáp, khiến cho áo giáp trở nên càng thêm óng ánh thâm trầm.

Viêm Vực Điểu xoay quanh trên đỉnh đầu, càng làm cho lực lượng của thú hồn tăng cường thêm một bước, Hàn Sâm có cảm giác lực lượng của mình quả thực có thể dùng một quyền đánh nát tinh cầu.

Đương nhiên, đây chỉ là do lực lượng bành trướng sinh ra ảo giác, nhưng mà so với trước kia xác thực là mạnh hơn nhiều lắm.

Một lần nữa tiến vào trong sào huyệt dị sinh vật, con Thạch Tượng Quỷ Bạo Tẩu toàn thân ánh bạc lóng lánh kia nhanh chóng lao đến phía hắn.

Lần này Hàn Sâm không hề trốn tránh, Quỷ Trảo trong tay nghênh đón cánh tay của Thạch Tượng Quỷ.

Coong!

Quỷ Trảo cùng cánh tay lóe ra ánh kim loại màu bạc của Thạch Tượng Quỷ đụng vào nhau, lập tức chém ra một vết thương ở phía trên, dòng máu màu bạc lập tức chảy ra.

Hàn Sâm cũng chỉ là bị chấn lui về phía sau nửa bước, lực lượng đã không kém hơn con Thạch Tượng Quỷ Bạo Tẩu này rồi.

Thạch Tượng Quỷ phát ra tiếng gầm rú hung lệ, hai móng liều mạng bắt lấy Hàn Sâm, từng cái móng tay đều giống như là dao găm màu bạc.

Hàn Sâm chưa nói tới sức mạnh cùng tốc độ đều không yếu hơn so với nó, mà thân pháp còn lợi hại hơn Thạch Tượng Quỷ nhiều, làm sao có thể để nó bắt được, thân hình lắc lư, không chỉ tránh qua trảo của Thạch Tượng Quỷ, mà còn dùng Quỷ Trảo để lại từng vết máu ở trên người Thạch Tượng Quỷ, khiến cho trên người nó không ngừng chảy ra dòng máu màu bạc.

Thạch Tượng Quỷ phát ra tiếng gào rú tức giận, nhưng lại không có biện pháp gì bắt được Hàn Sâm, nó liền thân thể của Hàn Sâm đều không đụng được, phương pháp di chuyển của Hàn Sâm thật sự là quá nhanh nhẹn hoạt bát.

Lúc Hàn Sâm đang đắc ý, Thạch Tượng Quỷ hung hăng vồ hắn một trảo, vừa mới di chuyển né tránh, nhưng mà ai ngờ cánh tay của Thạch Tượng Quỷ lại mạnh mẽ tăng vọt lên hai mét, thoáng cái đã chộp lên trên người Hàn Sâm.

Mười móng tay như dao găm màu bạc, hung hăng đâm lên trên áo giáp của Hàn Sâm.

Coong!

Tiếng sắt thép va chạm làm màng tai đau nhức, nhưng mà móng tay giống như dao găm kia của Thạch Tượng Quỷ vậy mà không có đâm vào được, chỉ ở trên mặt áo giáp để lại mấy dấu vết mờ mờ.

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, lực phòng ngự của áo giáp hoàng kim bạo tẩu cộng thêm Thạch Giáp Yêu ma văn bạo tẩu mạnh mẽ ngoài dự đoán của hắn, liền Thạch Tượng Quỷ Bạo Tẩu đều không thể đâm rách.

Một đòn này ngược lại để cho Hàn Sâm nắm chắc hơn không ít, dứt khoát trực tiếp thu hồi Quỷ Trảo lại, dùng quyền pháp chính diện đối cứng với Thạch Tượng Quỷ.

Thình thịch!

Quyền cùng quyền chạm đánh tới, móng tay như đao nhọn điên cuồng bay múa.

Từng quyền điên cuồng đánh lên trên người Thạch Tượng Quỷ, đánh cho Thạch Tượng Quỷ không ngừng lui về phía sau.

Thạch Tượng Quỷ cứ thế bị Hàn Sâm áp chế, cuối cùng bị Hàn Sâm trực tiếp dùng âm kình đánh vỡ trái tim, chết oan chết uổng.

Săn giết sinh vật thần huyết Địa Ngục Thạch Tượng Quỷ Bạo Tẩu, không đạt được thú hồn, thịt không thể ăn.

Hàn Sâm hơi ngây ra một lúc, hắn vẫn là lần đầu tiên đụng phải loại chuyện này, không có thú hồn, thịt cũng không thể ăn, vận may này thực sự quá kém.

Cũng may Hàn Sâm không thèm để ý, đằng sau còn có trứng dị sinh vật, cơ hồ là 100% có thể cho ra thú hồn thần huyết, đã đến tay hắn thì chính là thú hồn thần huyết bạo tẩu rồi.

- Ra thú hồn thần huyết gì thì tốt đây? Tốt nhất là cánh, hoặc là thú hồn phụ thể giống như là Ác Ma Kiếm cũng được.

Hàn Sâm thận trọng bò lên trên sào phòng đi vào bên trong.

Sào phòng ở nơi này rất nhiều, nhưng mà một đường đi tới, lại không thấy dị sinh vật khác lao tới, giống như trong sào huyệt cũng chỉ có con Thạch Tượng Quỷ kia thôi vậy.

- Sẽ không phải là ngay cả trứng dị sinh vật đều không có đấy chứ?

Hàn Sâm có chút luống cuống, cũng may không bao lâu sau liền thấy trứng dị sinh vật, khiến cho hắn thở dài ra một hơi.

Đi đến trước trứng dị sinh vật, dùng móng vuốt hung hăng đánh vỡ, lập tức đã nghe được âm thanh quen thuộc kia.

Đang rút ra thú hồn. . .

Hàn Sâm nhìn sương mù trong trứng dị sinh vật tuôn ra như mộng như ảo, dần dần ngưng tụ thành một cái thú hồn ở trước mặt hắn.

Toàn thân thú hồn kia giống như Thanh Cương, trông giống như hổ lại giống như báo, đầu có một cái sừng hình tia chớp, hai cánh sau lưng rộng lớn, bên trong hai mắt lúc chớp động, đều có một luồng hung uy làm cho người ta sợ hãi.

Cái thú hồn kia hóa thành một tia sáng bay vào trong Hồn Hải của Hàn Sâm, lập tức nghe được một âm thanh vang lên trong đầu.

Rút ra thú hồn thành công, đạt được thú hồn thần huyết Tử Yểm.

Hàn Sâm vội vàng nhìn tư liệu của Tử Yểm, thấy Tử Yểm là một thú hồn phi hành.

Trực tiếp kêu gọi Tử Yểm ra, sau lưng lập tức xuất hiện một đôi cánh ác ma thanh cương to lớn, thoạt nhìn cực kỳ ngầu.

Thử tốc độ một chút, quả nhiên là nhanh hơn cánh thần huyết ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở rất nhiều, cơ hồ là trong chớp mắt đã đến cửa ra vào của sào huyệt dị sinh vật.

- Ha ha, rốt cục lại có năng lực bay lượn rồi.

Hàn Sâm vui sướng trong lòng, có năng lực bay lượn thì làm việc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, tốc độ của cánh cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở có lẽ cũng đủ nhanh rồi.

Cơ hồ không có chút do dự nào, Hàn Sâm đem tinh thể màu đen đút cho Tử Yểm, cánh thần huyết bạo tẩu, đây là thú hồn phi hành nhanh nhất của nhân loại ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở hiện tại rồi.

Đã có cánh Tử Yểm, trừ phi gặp phải sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu không Hàn Sâm liền có thể hoành hành trong toàn bộ không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

- Nếu như lại có thể tìm một bộ cung tên thần huyết nữa thì tốt hơn, mình có thể trở lại đỉnh phong, tiếu ngạo trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm âm thầm tiếc hận, thú hồn cung tên cấp thần huyết cũng không phải là có thể tùy ý thu vào tay được.

Đã phá hủy trứng dị sinh vật, Hàn Sâm cũng không cần tiếp tục lưu lại Nữ Thần Tí Hộ Sở, hắn chuẩn bị đi tới bên kia băng nguyên nhìn một chút xem.

Trước đây bọn Lý Luân đã bàn bạc chuyện ba nhà liên hợp đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc, không biết hiện tại đã thành công hay chưa, nếu quả như thật có thể để ba nhà liên hợp đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc, Hàn Sâm liền có cơ hội thu thêm một hoàng tộc Dị Linh.

Trực tiếp điều khiển Thủy Tinh Cung từ đáy biển lẻn vào trong hồ đóng băng, Tiểu Thiên Sứ, Tuyết Cơ, Miêu Quân cùng Cuồng Thuẫn đều bị Hàn

Sâm gọi ra, ở chỗ này cũng không sợ người khác nhìn thấy, trên đường cũng không quá tịch mịch.

Có Tuyết Cơ, Cuồng Thuẫn phụ trách săn giết dị sinh vật ở dưới đáy biển, về phần thịt sinh vật biến dị còn có công chúa Hải Thần và Tiểu Thiên Sứ phục vụ hắn, thời gian này thực sự là vô cùng đẹp đẽ.

Chờ lúc đến hồ đóng băng, gen biến dị của Hàn Sâm lại tăng thêm ba điểm, đây vẫn là bởi vì săn được sinh vật biến dị có chút lớn, trên đường Hàn Sâm cũng chỉ ăn hết một phần ba.

Về phần những dị sinh vật cực lớn trên biển kia thoạt nhìn rất hung mãnh, Hàn Sâm cũng không dám đi trêu chọc, trong lòng suy nghĩ lúc nào đó nên học một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật trong nước, đến lúc đó sẽ có vốn liếng săn giết bọn nó rồi.

Coi như mình không ăn được, cũng có thể dùng để nuôi Tiểu Thiên Sứ, sớm để cho Tiểu Thiên Sứ tiến hóa thành trạng thái chiến đấu, Hàn Sâm liền thật sự có thể xông pha ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở rồi.

- Lần sau trở lại Liên Minh, nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật trong nước mới được, không biết có Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể giúp nhân loại hô hấp ở trong nước hay không.

Hàn Sâm âm thầm nghĩ.

Một lần nữa đi vào Tinh Luân Tí Hộ Sở, Hàn Sâm vẫn chưa đi tìm Lý Luân, Lý Luân đã tự mình tới tìm Hàn Sâm.

- Hàn Sâm, rốt cuộc tìm được cậu rồi, tôi đã đạt thành hiệp nghị với Hắc Thần và Phỉ Lực ca, hai ngày nữa sẽ đi đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc, cậu tới giúp tôi một tay chứ?

Lý Luân có chút hưng phấn nói.

Chương 528: Bọ Cánh Cứng Màu Bạc

- Chỉ sợ làm anh phải thất vọng rồi, tôi có cừu oán với Hắc Thần, cùng đi sợ là không tiện rồi.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Người làm Hắc Thần bị thương, đoạt Xà Cốt Ngư Vương là cậu?

Lý luân kịp thời phản ứng lại, giật mình nhìn Hàn Sâm.

- Cũng không phải là tôi, tôi thấy cùng đi thì thôi đi, sau này lúc mấy người khai chiến, tự tôi đi tới là được.

Hàn Sâm nói.

- Vậy cũng được, nhưng mà cậu phải cẩn thận một chút, đến lúc đó Hắc Thần sẽ điều động toàn bộ cao thủ, vạn nhất Hắc Thần muốn làm gì bất lợi với cậu, cậu muốn đi cũng có chút khó khăn, tôi phụ trách đánh phía tây, cậu có thể đến bên kia của tôi.

Lý luân suy nghĩ rồi nói ra.

- Ai đánh cửa chính?

Hàn Sâm hỏi.

- Thực lực của Hắc Thần mạnh nhất, cửa chính do y phụ trách.

Hàn Sâm lại hỏi thêm một ít chi tiết, sau khi biết tỉ mỉ mới cáo từ rời đi, nhưng trong lòng đã quyết định phải đi chỗ cửa chính do Hắc Thần Tí Hộ Sở phụ trách đánh kia.

Đương nhiên, trước khi tấn công Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cũng sẽ không kéo chân Hắc Thần lại, nhưng mà sau khi đánh hạ Tí Hộ Sở, Hàn Sâm sẽ không

khách khí với y nữa rồi.

Tiến Hóa Giả ở trên băng nguyên lần đầu liên hợp, thanh thế to lớn chưa từng có, khắp nơi đều là Tiến Hóa Giả đang làm chuẩn bị cùng vận chuyển vật liệu, cùng với một ít cao thủ phụ trách công tác thanh lý dị sinh vật ở xung quanh.

Bởi vì tài nguyên ở trên băng nguyên thực sự là quá thiếu thốn, nhân loại đã ở chỗ này phát triển hơn một trăm năm, tích lũy nhiều đời như vậy, đến hôm nay mới có năng lực cùng Tí Hộ Sở hoàng tộc chiến một trận.

Nhưng mà cũng cần phải dốc hết tất cả lực lượng ở bên trên băng nguyên mới có thể thành công, vạn nhất thất bại thì nhân loại sẽ tổn thất rất nặng nề, không ai dám có chút chủ quan nào.

Hơn nữa lại là ba nhà liên hợp, tất nhiên là ở trên sự chỉ huy sẽ có chút vấn đề, hơn nữa nếu như dẹp xong Tí Hộ Sở, đến lúc đó có thể bởi vì phân phối lợi ích mà người một nhà đánh nhau hay không thì ai cũng không dám cam đoan.

Hàn Sâm cũng không gấp gáp đi qua, đi quá sớm cũng không có tác dụng gì, chờ sau khi bắt đầu đánh lại đi cũng không muộn.

Quả nhiên giống như Lý luân nói, hai ngày sau đó ba nhà sẽ cùng lúc bắt đầu liên hợp công kích Tí Hộ Sở hoàng tộc, Hắc Thần Tí Hộ Sở phụ trách chính là vị trí cửa chính của Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Từ rất xa Hàn Sâm đã nhìn thấy dị sinh vật thành đàn từ bên trong Tí Hộ Sở hoàng tộc lao tới, cùng Tiến Hóa Giả nhân loại triển khai giết chóc.

Hắc Thần dẫn theo mười Tiến Hóa Giả vượt 100 muốn xông vào Tí Hộ Sở, nhưng mà rất nhanh đã bị sinh vật thần huyết cuốn lấy.

Tiến Hóa Giả ở hai phương hướng khác cũng bị dị sinh vật cản lại, khắp nơi đều là âm thanh nhân loại cùng dị sinh vật giết chóc, mà thiếu nữ tóc bạc Dị Linh kia lại chỉ đứng ở trên cổng thành Tí Hộ Sở, hờ hững nhìn tất cả, cũng không hề muốn ra tay.

Hôm nay cuối cùng Hàn Sâm đã được kiến thức cái gì gọi là cảnh tượng hoành tráng, tình huống ở hai bên Lý luân cùng Phỉ Lực ca thì Hàn Sâm thấy không rõ lắm, nhưng mà Hắc Thần bên này mười Tiến Hóa Giả vượt 100 chưa nói, trong Tí Hộ Sở hoàng tộc này vậy mà lao ra gần hai mươi con sinh vật thần huyết, hoàn toàn chặn lại thế công của Hắc Thần Tí Hộ Sở.

Đây hiển nhiên còn chưa phải là toàn bộ thực lực của Tí Hộ Sở hoàng tộc, hai phương hướng khác còn rất nhiều sinh vật thần huyết hơn, thực lực của Tí Hộ Sở hoàng tộc này mạnh mẽ chưa từng có.

- Tí Hộ Sở hoàng tộc lớn như vậy, căn bản không phải một người có thể tấn công xong.

Hàn Sâm nhìn thấy thế âm thầm tắc luỡi, nếu như không phải là tất cả thế lực bên trên băng nguyên liên hợp lại, chỉ bằng lực lượng của một người, e rằng trừ phi có được lực lượng của sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu không thì không có ai tấn công được một Tí Hộ Sở như vậy.

Con rắn lớn dài đến trăm mét, cự thú giống như là Thái Thản, ác thú trên bầu cùng bầy chim cánh màu đen che khuất bầu trời, toàn bộ chiến trường hỗn loạn tưng bừng, còn rung động hơn phim bom tấn vô số lần.

So sánh với chiến tranh giữa các hành tinh cũng không thua kém chút nào, cảnh tượng máu tươi bắn tung tóe này thì chiến tranh giữa các hành tinh cũng không có cách nào so sánh được.

Liền người ở bên cạnh chuẩn bị kiếm lợi như Hàn Sâm, nhìn cảnh tượng như vậy cũng không nhịn được nữa có chút máu nóng sôi trào, hận không thể tiến lên cùng những Tiến Hóa Giả kia chiến đấu.

Năng lực chỉ huy của Hắc Thần tốt hơn Hàn Sâm nghĩ nhiều, hơn nữa đại bộ phận Tiến Hóa Giả cũng đã phục vụ qua nghĩa vụ quân sự, đối với đoàn thể chiến đấu cũng không xa lạ gì, vây công dị sinh vật cũng lộ ra vẻ thuận buồm xuôi gió, kỳ thật thương vong cũng không tính là quá cao.

Hơn nữa còn có một ít Tiến Hóa Giả yếu nhược đảm đương công tác hậu cần, nếu có người bị thương sẽ được kịp thời đưa ra ngoài chiến trường, nhân số tử vong chính thức cũng không nhiều.

- Tên Hắc Thần này cũng có chút năng lực, chiến đấu đại quy mô như vậy mà vẫn có thể chỉ huy thong dong như thế, xác thực không đơn giản.

Hàn Sâm thầm khen trong lòng, nhưng mà địch nhân chính là địch nhân, y ưu tú thế nào đi nữa, Hàn Sâm cũng không có nửa phần hảo cảm.

Bởi vì hơn trăm năm nay nhân loại vẫn một mực bị Tí Hộ Sở hoàng tộc chèn ép, không ngừng tới vây chiến, đối với thực lực của Tí Hộ Sở hoàng tộc đã có hiểu biết rất sâu, ba bên đã tính trước làm sau, đều có chuẩn bị mà đến, mặc dù thực lực của Tí Hộ Sở hoàng tộc rất mạnh mẽ, nhưng cũng đã hiện ra xu hướng suy tàn, thoạt nhìn rất khó có thể ngăn cản ba thế lực lớn vây công trong thời gian dài.

Chỉ là thiếu nữ tóc bạc Dị Linh kia lại vẫn không tính ra tay, chỉ là đứng ở trên cửa thành lạnh lùng nhìn xuống toàn bộ chiến trường, ngẫu nhiên mới nhúc nhích quyền trượng trong tay, chỉ huy đại quân dị sinh vật tác chiến.

- Tiếp tục như vậy, nếu như Dị Linh tóc bạc kia không có những sinh vật thần huyết khác tương trợ, chỉ sợ Tí Hộ Sở sớm muộn sẽ bị công phá.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ.

Nếu như nếu đổi lại là Tí Hộ Sở quý tộc, Hàn Sâm đã sớm vọt vào cướp lấy Linh Hồn Chi Thạch, nhưng mà đây là Tí Hộ Sở hoàng tộc, không biết bên trong còn có sinh vật thần huyết khác hay không, cho dù Hàn Sâm xông vào, cũng chưa chắc có thể tìm được chỗ giấu Linh Hồn Chi Thạch.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, lại thấy thiếu nữ Dị Linh tóc bạc kia vậy mà đã đi ra bên ngoài cửa thành, nhưng mà cũng không phải là gia nhập chiến trường, mà là đi vào bên trong Tí Hộ Sở rồi.

Hành động của cô gái Dị Linh tóc bạc này không khỏi để cho Hàn Sâm hơi ngơ ngác, đang chiến đấu đến giai đoạn gay cấn, đại quân dị sinh vật đã rơi xuống thế yếu, nếu như lại mất đi sự chỉ huy của cô ta, chẳng phải đại quân dị sinh vật sẽ tan tác nhanh hơn ư?

Lúc Hàn Sâm đang nghi hoặc, đột nhiên nhìn thấy trên chiến trường phía trước Tí Hộ Sở, mặt đất đột nhiên chấn động, nham thạch ở rất nhiều nơi

đều tách ra một đám lỗ hổng, chỉ thấy một đàn bọ cánh cứng màu bạc giống như là nước suối từ bên trong chui lên.

Những nơi đám bọ cánh cứng màu bạc đó đi qua, mặc kệ là thi thể của nhân loại hay là của dị sinh vật đều bị gặm cắn sạch sẽ, nhìn tới tê cả da đầu.

Cả vùng đất càng ngày càng nhiều lỗ hổng vỡ ra, vô số bọ cánh cứng màu bạc lao ra, trong lúc nhất thời toàn bộ chiến trường đều đã đại loạn, mặc kệ là nhân loại hay là dị sinh vật đều tranh nhau trốn chạy khỏi chết, ai cũng không có tâm tư ở lại tiếp tục chiến đấu nữa.

Nguyên bản Tiến Hóa Giả nhân loại còn đang dốc sức liều mạng với dị sinh vật, lúc này đều sóng vai chạy trốn, cơ hồ không có cách nào tưởng tượng mới hơn mười giây trước bọn họ vẫn còn đang liều chết chiến đấu với nhau.

Mà ngay cả con rắn lớn dài trăm mét cùng cự thú lớn như ngọn núi nhỏ kia cũng liều mạng chạy trốn, giống như cực kỳ sợ hãi những con bọ cánh cứng màu bạc kia.

Hàn Sâm cũng là nhìn tới tê cả da đầu, nhưng mà sau khi cẩn thận quan sát kỹ, lại phát hiện những con bọ cánh cứng màu bạc đó kỳ thật lực lượng cá nhân cũng không tính là rất mạnh, mạnh hơn sinh vật nguyên thủy bình thường một chút, nhưng có lẽ kém hơn sinh vật biến dị.

Thế nhưng mà số lượng thật sự là quá nhiều, hơn nữa giác hút hết sức bén nhọn, dù là sinh vật thần huyết thì cũng có điểm yếu trên người, bị những con bọ cánh cứng màu bạc đó chui vào sẽ rất thống khổ.

Nhưng mà Hàn Sâm lại đột nhiên cảm thấy, có vẻ như cơ hội của mình đã đến rồi.

Chương 529: Một Mình Xông Vào

Những con bọ cánh cứng màu bạc này cũng chỉ là dựa vào số lượng nhiều, giác hút bén nhọn, kỳ thật sức mạnh bản thân cũng không phải rất mạnh.

Mà áo giáp hoàng kim của Hàn Sâm cộng thêm Thạch Giáp ma văn, hoàn toàn có thể ngăn cản được bọ cánh cứng màu bạc, hơn nữa áo giáp bao trùm toàn bộ thân thể cũng không có chỗ để cho bọ cánh cứng màu bạc chui vào.

Bọ cánh cứng màu bạc không chỉ đuổi nhân loại đi, mà còn đuổi những dị sinh vật khác đi luôn, thừa dịp hiện tại đang hỗn loạn, xông vào bên trong Tí Hộ Sở hoàng tộc, có lẽ có cơ hội lấy được Linh Hồn Chi Thạch.

Hàn Sâm triệu hoán ra áo giáp và ma văn, thừa dịp loạn lặng yên đi tới Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Mới vừa tới gần chiến trường, bọ cánh cứng màu bạc giống như thủy triều đã nhào lên trên người Hàn Sâm, bao phủ cả người Hàn Sâm ở bên trong cơn lũ côn trùng màu bạc.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy bên ngoài áo giáp ken két rung động, bọ cánh cứng màu bạc đang liều mạng gặm cắn áo giáp hoàng kim, nhưng mà bởi vì hai tầng thần huyết bạo tẩu tồn tại, giác hút bén nhọn của bọ cánh cứng màu bạc cũng không gây thương tổn cho áo giáp một chút nào.

Hàn Sâm đã hoàn toàn yên tâm, ngay ở bên trong cơn lũ côn trùng lao tới Tí Hộ Sở hoàng tộc, mượn bọ cánh cứng màu bạc yểm hộ bên ngoài thân, vậy mà không có ai chú ý tới hắn.

Đã đến bên ngoài Tí Hộ Sở hoàng tộc, Hàn Sâm trực tiếp xoay người vượt qua tường thành, tiến vào bên trong Tí Hộ Sở hoàng tộc giống như một tòa thành lớn cổ xưa.

Tuyệt đại đa số dị sinh vật đã bị bọ cánh cứng màu bạc dọa chạy, dị sinh vật ở trong Tí Hộ Sở hoàng tộc ít hơn rất nhiều, nhưng mà số lượng tổng thể vẫn hết sức kinh người.

Hàn Sâm xa xa nhìn thấy thiếu nữ Dị Linh có mái tóc dài màu bạc kia đang đi tới trung ương Tí Hộ Sở, hắn cắn răng một cái liền nhảy vào bên trong Tí Hộ Sở, đuổi theo Dị Linh kia.

Ở bên trong Tí Hộ Sở cũng không có bọ cánh cứng màu bạc, nhưng mà có rất nhiều dị sinh vật lập tức lao đến chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không ham chiến, trực tiếp mở ra cánh Tử Yểm, tránh được đại đa số dị sinh vật, ngang trời đuổi theo cô gái Dị Linh kia.

Những con chim quái lạ cùng ác thú cánh đen trên bầu trời lập tức đánh tới chỗ Hàn Sâm, hai cánh của Hàn Sâm bay múa, dựa vào tốc độ của cánh thần huyết bạo tẩu, ở bên trên bầu trời giống như là bướm vờn hoa xuyên thẳng qua, xông qua từng bầy chim quái lạ cùng ác thú cánh đen ngăn trở, nhanh chóng đuổi theo thiếu nữ Dị Linh kia.

Cô gái Dị Linh kia chạy tới trước một tòa kiến trúc cổ khổng lồ, cảm thấy trên bầu trời khác thường, đứng ở trên thềm đá quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhìn thấy Hàn Sâm ở trên bầu trời, con ngươi màu bạc lập tức mạnh mẽ co rút lại.

Hiển nhiên mặc dù là Hàn Sâm bị áo giáp bọc toàn thân, cô gái Dị Linh tóc bạc kia vẫn nhận ra người đã từng giết chết cô ta. Cũng không phải cô ta dựa vào thị lực, mà là lúc trước Hàn Sâm ám sát cô ta, nhiễm lên khí tức của cô.

Sắc mặt lạnh lẽo, quyền trượng trong tay cô gái tóc bạc vung lên, lập tức chỉ thấy bầy chim quái lạ cùng ác quỷ đầy trời phóng tới Hàn Sâm, một con chim hai đầu màu bạc cùng một con ác thú giống như trâu đen sau lưng mọc một đôi cánh cũng đồng thời xông về phía Hàn Sâm.

Bầy chim quái lạ cùng ác thú thì cũng thôi đi, tốc độ còn kém xa Hàn Sâm, hơn nữa lực lượng cũng kém hơn nhiều lắm, Hàn Sâm tiện tay liền có thể giết chết, nhưng mà con chim màu bạc cùng ác ngưu hai cánh kia đều là dị sinh vật cấp thần huyết, ở trong bầy thú một trái một phải chặn đường Hàn Sâm đi đến.

Cô gái Dị Linh tóc bạc làm xong tất cả, liền không để ý tới Hàn Sâm nữa, tiếp tục leo lên thềm đá đi vào trong tòa kiến trúc phong cách cổ xưa thần bí kia, rất nhanh thân ảnh đã biến mất không thấy đâu nữa.

Mà sau khi cô gái Dị Linh tóc bạc tiến vào bên trong kiến trúc cổ, hai con rắn lớn vảy đen giống nhau như đúc một trái một phải quấn ở phía trên cột cửa, hướng Hàn Sâm phun ra nuốt vào lưỡi rắn.

Hàn Sâm đã từng thấy một con rắn vảy đen trong đó, lần trước lúc Dị Linh đánh Tinh Luân Tí Hộ Sở đã mang theo một con rắn vảy đen trong đó, đó cũng là một con sinh vật thần huyết.

- Tại sao sinh vật thần huyết ở Tí Hộ Sở hoàng tộc này lại nhiều như thế?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Cũng không phải là tất cả các Tí Hộ Sở hoàng tộc đều có được đông đảo sinh vật thần huyết, sinh vật thần huyết ở một Tí Hộ Sở hoàng tộc có bao nhiêu, thứ nhất là phải xem quy mô của Tí Hộ Sở hoàng tộc, thứ hai là phải xem sinh vật thần huyết ở xung quanh có bao nhiêu, thứ ba là cũng cần chính Dị Linh đi thu phục những sinh vật thần huyết đó mới được.

Tí Hộ Sở hoàng tộc này bất kể là quy mô hay là số lượng sinh vật thần huyết, ở bên trong những Tí Hộ Sở hoàng tộc đều là vô cùng hiếm thấy, bởi vậy cũng có thể thấy cô gái Dị Linh tóc bạc kia mạnh mẽ tới đâu.

Trở lại hay tiếp tục đi tới, chuyện này đối với Hàn Sâm mà nói là một lựa chọn nhất định, dị sinh vật ở nơi này thật sự là quá nhiều, hắn không thể bị vây khốn, nếu bị vây khốn sẽ khó có thể thoát thân.

Cũng chỉ trong một giây, Hàn Sâm đã làm ra quyết định.

Người cũng đã vào tới trong này, đây đã là một cơ hội vô cùng tốt, hắn không có lý do rời đi.

Ba thế lực lớn liên hợp lại đều không thể đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc này, nếu như không thừa dịp hiện tại tuyệt đại đa số dị sinh vật thần huyết đều không ở bên trong Tí Hộ Sở thử một lần, chỉ sợ về sau không biết phải tới lúc nào mới có cơ hội xông tới nữa.

Hàn ý trong mắt bắt đầu khởi động, Hàn Sâm đem quỹ tích di động của tất cả dị sinh vật trước mặt thu hết vào trong mắt, trong óc hiện ra hình ảnh lập thể, tính toán ra một con đường có khả năng nhảy vào bên trong kiến trúc cổ xưa kia nhất.

OÀ..ÀNH!

Hai cánh mạnh mẽ vỗ một cái, thân thể Hàn Sâm nhanh chóng đáp xuống, tránh con chim hai đầu màu bạc cùng ác ngưu hai cánh ra.

Có thể là do độ cao giảm xuống, rất nhiều dị sinh vật ở trên mặt đất mạnh mẽ nhảy dựng lên, một đám lại một đám tru lên đánh về phía Hàn Sâm đang bay ở tầng thấp.

Vẻ mặt của Hàn Sâm không thay đổi, trực tiếp rơi lên trên nóc một khu kiến trúc, thân hình xoay tròn vội xông ra, tránh né đám dị sinh vật ở dưới mặt đất tấn công, sau đó lại triển khai hai cánh bay lên không trung.

Con chim hai đầu màu bạc cùng đàn dị sinh vật bên trên bầu trời lại lao đến, Hàn Sâm lại một lần nữa bay thấp xuống, cả người không ngừng biến ảo cao thấp, tránh né các loại dị sinh vật bao vây chặn đánh, điên cuồng hướng về kiến trúc cổ xưa thần bí kia chạy nước rút.

Không cách nào ngăn cản, Hàn Sâm nhanh chóng di động ở bên trong kiến trúc, thỉnh thoảng triển khai hai cánh bay lên không trung, hoàn mỹ lợi dụng kiến trúc mang đến không gian cho hắn, cùng với dị sinh vật kiềm chế lẫn nhau, mạnh mẽ mở ra một đường vọt tới trước đại điện cổ xưa, đàn dị sinh vật lần lượt tấn công cuối cùng lại chậm hơn một bước, từ đầu tới đuôi đều không thể hình thành uy hiếp đối với Hàn Sâm.

Mặc dù là hai con sinh vật thần huyết kia cũng giống như vậy, thủy chung đều không thể chân chính ngăn chặn được Hàn Sâm.

Nhưng mà bởi vì phải lợi dụng địa hình cùng dị sinh vật kiềm chế lẫn nhau, con đường di chuyển của Hàn Sâm cũng không phải là thẳng tắp, đi một đường vòng tương đối lớn, cuối cùng mới vọt tới trước kiến trúc cổ xưa đó.

Hai con rắn lớn vảy đen kia từ trên cột đá to lớn bò xuống dưới, trực tiếp chắn ở trước cửa đá đóng chặt, mở miệng rắn phát ra tiếng rống sắc nhọn quái dị với Hàn Sâm, răng nọc khiến cho người ta sợ hãi hoàn toàn lộ ra, làm người nhìn tê cả da đầu.

Hàn Sâm không hề dừng lại, vọt thẳng lên thềm đá, vọt tới hai con rắn lớn vảy đen, sau lưng hắn đã sớm vây đầy các loại dị sinh vật hung thần ác sát,

giống như vô số ác quỷ ở trong địa ngục vậy, vây ở sau lưng Hàn Sâm, muốn kéo hắn vào trong vực sâu kinh khủng trong địa ngục.

Chương 530: Tái Chiến

Miệng hai con rắn lớn vảy đen giống như hai phiến cửa đi thông địa ngục tối tăm, răng nọc dài hơn 1 mét khiến người ta buồn nôn, cơ hồ đã phong bế tất cả con đường đi tới của Hàn Sâm.

Dị sinh vật đằng sau giống như thủy triều vọt tới, hoàn toàn không nhìn thấy điểm cuối, tựa hồ cũng đã đoạn tuyệt tất cả đường lui của Hàn Sâm.

Trước mắt Hàn Sâm đã không có đường, chỉ có hai cái miệng rắn tối om, nhưng mà Hàn Sâm lại không có ý tứ dừng lại chút nào, ngược lại còn tăng thêm tốc độ, tim đập như trống, máu trong cơ thể đều đang gầm thét chạy như điên, mỗi một tấc cơ bắp đều bộc phát ra sức mạnh vô cùng to lớn.

Bước ra một bước, như súc địa thành thốn một bước lên trời, Hàn Sâm cơ hồ giống như là thuấn di xông vào bên trong miệng rắn của một con rắn lớn vảy đen trong đó.

Răng rắc!

Con rắn lớn vảy đen kia mạnh mẽ khép miệng rắn lại, muốn nuốt Hàn Sâm vào trong bụng.

Nhưng chỉ thấy máu tươi điên cuồng phun ra, da rắn bên cạnh con rắn lớn vảy đen cứ thế bị xé rách một cái lỗ hổng lớn từ bên trong, máu tươi cùng bóng người màu vàng óng đồng thời lao ra, ba tia sáng lạnh màu tím lập loè như điện.

Bành!

Hàn Sâm lao ra khỏi bụng rắn, giống như một con hung thú đâm lên trên cửa đá của kiến trúc cổ khổng lồ kia, phá hỏng một cánh cửa đá, không chút do dự vọt vào trong.

Ở trong kiến trúc cổ giống như là thần miếu, khắp nơi đều là ký hiệu thần bí và tượng thần, bên trong tận cùng nhất của thần miếu, một bức tượng ác quỷ cực lớn cao tới hơn 30m nhìn giống như là Tu La Dạ Xoa, lộ ra vẻ hung ác.

Ở trong mi tâm của ác quỷ đằng kia, khảm nạm một viên đá quý màu bạc lớn chừng quả đấm, đó hẳn là Linh Hồn Chi Thạch của cô gái Dị Linh tóc bạc.

Ở dưới ác quỷ, cô gái tóc bạc đã biến thành hình thái chiến đấu, tư thái xinh đẹp đã hoàn toàn được bao phủ ở bên trong áo giáp màu bạc, lộ ra vẻ thon dài tinh xảo, quấn quanh bao phủ đường cong hoàn mỹ.

Một thanh kiếm mỏng màu bạc được cô gái kia nắm ở trong tay, lóe ra ánh sáng khiến cho lòng người lạnh ngắt, con ngươi màu bạc của thiếu nữ đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Hàn Sâm bước nhanh phóng tới thiếu nữ Dị Linh tóc bạc, vốn cho là dị sinh vật thần huyết ở bên ngoài sẽ đuổi vào, nhưng mà ai ngờ chúng nó đều đang canh giữ ở bên ngoài kiến trúc cổ, ai cũng không bước vào trong cửa đá nửa bước được.

Điều này làm cho Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, chỉ cần đối phó với một cô gái Dị Linh tóc bạc cũng thoải mái hơn nhiều, hơn nữa lần trước hắn đã có chiến tích ám sát cô gái tóc bạc kia, có lẽ lần này cho dù không thể giết chết cô ta, đoạt được viên Linh Hồn Chi Thạch này cũng sẽ không khó lắm.

Mắt thấy Hàn Sâm sắp vọt tới trước tượng thần, cô gái tóc bạc quát lạnh một tiếng, kiếm màu bạc trong tay tựa như điện đánh ra, ngang trời chém về phía cổ họng Hàn Sâm, cơ hồ lập tức đã đến cổ của Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, lúc trước là chủ động để kiếm xuyên trúng tim, cho nên kiếm của cô gái tóc bạc nhanh hơn nữa cũng vô dụng, Hàn Sâm căn bản không có ý muốn tránh.

Nhưng mà hiện tại một kiếm của thiếu nữ tóc bạc này lại chém về phía cổ của hắn, hắn không tránh thì sẽ bị chặt đầu mất, đây là chuyện tuyệt đối không thể.

Chân chính đối chiến cùng cô gái tóc bạc, Hàn Sâm mới biết được kiếm của thiếu nữ tóc bạc này nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, hắn lui về phía sau nửa bước, toàn lực giơ Quỷ Trảo lên đón đỡ, mới miễn cưỡng chặn thanh kiếm mỏng màu bạc đã sắp chém lên trên cổ mình.

Coong!

Kiếm mỏng màu bạc cùng Quỷ Trảo chạm vào nhau, phát ra âm thanh kim loại va chạm thanh thúy, một luồng lực lớn đánh úp lại, khiến cho thân thể của Hàn Sâm không nhịn được lui về phía sau nửa bước, lực lượng của cô gái tóc bạc vậy mà còn mạnh hơn Hàn Sâm một bậc.

Sau một kiếm, kiếm mỏng màu bạc trong tay cô gái tóc bạc không hề dừng lại, giống như một tia chớp màu bạc ngang trời, không ngừng cao tốc chém ra, vậy mà lại khiến cho Hàn Sâm chỉ có thể không ngừng đón đỡ, hoàn toàn không tìm thấy cơ hội phản kích.

Hàn Sâm liên tục ngăn chặn hơn mười kiếm, thế kiếm kia quả thực giống như là linh dương treo sừng không có dấu vết tìm kiếm, nhanh tới không thể tưởng tượng nổi, khiến cho Hàn Sâm chỉ có thể liên tiếp lui lại, liền tránh thoát để rời đi đều khó có khả năng.

Cô gái tóc bạc không ngớt ra kiếm, thân pháp cũng nhanh đến khó tưởng, như cái bóng đuổi theo Hàn Sâm, căn bản không cho hắn một chút cơ hội thở dốc nào.

Đương đương đương!

Mặc dù Hàn Sâm đã ngăn được tất cả thế công giống như tia chớp của cô gái tóc bạc, nhưng mà trên Quỷ Trảo bạo tẩu lại bị kiếm mỏng màu bạc chém ra một đám lỗ hổng lớn chừng hạt gạo, cánh tay của Hàn Sâm cũng bị chấn run lên.

Hiện tại Hàn Sâm mới biết được lúc trước hắn có thể ám sát được cô gái tóc bạc kia là may mắn cỡ nào, nếu không phải xuất kỳ bất ý lấy thân khóa kiếm, hơn nữa cô gái tóc bạc quá mức chủ quan, hắn căn bản không có bất cứ cơ hội nào.

Dù sao Hàn Sâm vào thời điểm đó, tố chất thân thể còn kém hơn hiện tại nhiều, nhưng hiện tại vẫn bị cô gái tóc bạc áp chế, nếu lần trước không dùng mưu, chỉ sợ sẽ càng thảm hại hơn.

Cô gái tóc bạc giống như cực kỳ hận Hàn Sâm, kiếm kiếm không lưu tình chút nào, giết cho Hàn Sâm liên tiếp lui về phía sau.

Thân pháp của Hàn Sâm biến ảo, dùng phương pháp di chuyển miễn cưỡng chèo chống, hắn vốn chưa từng học qua trảo pháp gì lợi hại, chỉ là đem trảo thành đao để dùng, sử dụng đao pháp Nghịch Tâm Trảm để đối địch, hoàn toàn không phải là đối thủ của cô gái tóc bạc.

Nếu như không phải là thân pháp của Hàn Sâm tinh diệu, chỉ sợ sớm bị cô gái tóc bạc chém chết dưới kiếm rồi.

Mặc dù ỷ vào thân pháp, Hàn Sâm vẫn bị tấn công không hề có lực đánh trả, chỉ có thể không ngừng lui về phía sau ở bên trong đại điện, tránh va chạm nhiều lần với thanh kiếm mỏng màu bạc của cô gái tóc bạc, nếu không thì cho dù Quỷ Trảo chống được, cánh tay của hắn cũng sẽ bị đánh gãy.

Kiếm pháp của cô gái tóc bạc tinh tuyệt kỳ diệu, người cùng kiếm cơ hồ hòa làm một thể, giống như một tia chớp màu bạc nổi lên ngang trời, từng tia giăng khắp nơi, nhanh đến cơ hồ không thấy rõ được thân hình của cô ta, nhìn hoa cả mắt.

Hàn Sâm muốn dùng kỹ xảo chữ Phong của Động Huyền Kinh ngăn trở kiếm thế của cô gái tóc bạc, nhưng mà hắn hoàn toàn hoàn toàn không biết gì về kiếm pháp của cô gái tóc bạc, không biết sự lợi hại cùng quỹ tích đến cùng là như thế nào, không thể tấn công vào điểm yếu được, đương nhiên không có khả năng phong được kiếm thế của cô ta.

Thứ hai là kiếm thế của cô gái tóc bạc quá nhanh, dùng thị lực của Hàn Sâm cũng khó có thể hoàn toàn nhìn rõ ràng, muốn phong kiếm thế của cô ta thì càng thêm khó khăn.

Coong!

Hàn Sâm một kiếm không ngăn được, chỉ tránh được chỗ yếu hại, trên bờ vai bị chém ra một vết thương, máu tươi lập tức từ trong vết rách trên áo giáp chảy ra.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, đã gia trì ma văn Thạch Giáp Yêu lên trên áo giáp hoàng kim, vậy mà cũng không thể hoàn toàn ngăn trở thanh kiếm mỏng màu bạc, thanh kiếm này quá đáng sợ.

Cô gái tóc bạc được thế không tha người, kiếm càng lúc càng nhanh, từng tia chớp màu bạc giao thoa trên không, khiến cho Hàn Sâm càng ngày càng khó chống đỡ.

Mắt thấy một kiếm đã sắp chém tới trước mặt Hàn Sâm, Quỷ Trảo của Hàn Sâm vẫn còn chưa kịp thu hồi lại, dĩ nhiên không có cách nào đón đỡ nữa.

- Liều mạng!

Hàn Sâm cắn răng một cái, gọi Cuồng Thuẫn ra, để cho hắn chắn trước mặt mình, nhận lấy một kiếm của cô gái tóc bạc.

Hàn Sâm thì lại nhanh chóng xông về bức tượng ác quỷ khổng lồ kia, không tiếp tục dây dưa với thiếu nữ tóc bạc kia nữa, muốn cướp lấy Linh Hồn Chi Thạch của cô ta.

Coong!

Chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh sắt thép bị chém đứt, tấm chắn của Cuồng Thuẫn cứ thế mà bị cô gái tóc bạc chém ra một vết dài, cơ hồ là xuyên thấu qua toàn bộ tấm chắn thép, chỉ thiếu một chút nữa đã chém tấm chắn thành hai nửa.

Chương 531: Song Sinh

Hàn Sâm muốn thu hồi Cuồng Thuẫn lại, nhưng kiếm của thiếu nữ tóc bạc thật sự quá nhanh, Cuồng Thuẫn còn chưa kịp thu vào Hồn Hải, kiếm quang đã hiện lên.

Răng rắc!

Hộ thuẫn trực tiếp bị chém thành hai nửa, kiếm bạc nhanh như chớp bổ về phía thân hình cao lớn của Cuồng Thuẫn, chỉ thấy điện quang lóe lên, trên thân thể Cuồng Thuẫn liền xuất hiện một dây nhỏ.

OÀ..ÀNH!

Thân thể Cuồng Thuẫn cũng chia thành hai nửa, ầm ầm đổ xuống đất, giống như bị chém rách như vậy.

Hàn Sâm không có thời gian để đau lòng cho quý tộc Dị Linh mà mình mới thu được không bao lâu, thế mà bị ngươi ta chém chết như vậy, hắn lập tức tăng tốc toàn lực vọt tới như ác quỷ.

Bán Bộ Vân, thân pháp mà Hàn Sâm luôn không ngừng luyện rốt cục cũng phát huy ra tác dụng của nó, Hàn Sâm chạy như bay, giống như một cơn gió lốc phóng tới.

Thế nhưng thiếu nữ tóc bạc sau lưng lại không chậm hơn hắn, thậm chí còn nhanh hơn, bóng người màu bạc phóng tới nhanh như tia chớp, một kiếm đâm tới sau lưng Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không quay đầu lại, vừa triệu hoán ra Hoàng Kim Sa Trùng Vương có khoác trang giáp huyết hồng chặn sau lưng Hàn Sâm, giúp hắn chặn kiếm bạc của thiếu nữ tóc bạc, mà Hàn Sâm lại lập tức nhảy lên một cái, dang cánh Tử Yểm ra, trực tiếp lao về phía Linh Hồn Chi Thạch trên vị trí mi tâm của ác quỷ đang bắn ra ngân quang sáng chói kia.

Đương đương đương!

Liên tục ba kiếm đâm trúng Hoàng Kim Sa Trùng Vương, trang giáp màu máu đỏ bị đâm ra từng vết lõm sâu, ngay cả lớp giáp xác của Hoàng Kim Sa Trùng Vương cũng bị chém nứt, một dòng máu vàng chảy ra.

Cũng may thú hồn thần siêu cấp sủng vật trang giáp trong trạng thái bạo tẩu còn cứng rắn hơn hộ thuẫn của Cuồng Thuẫn nhiều, nên Hoàng Kim Sa Trùng Vương đã ngăn được ba kiếm mà vẫn chưa chết.

Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, thu hồi Hoàng Kim Sa Trùng Vương vào Hồn Hải, Linh Hồn Chi Thạch sáng chói ngân quang kia đã ở ngay trước mắt của hắn, hiện tại cho dù thiếu nữ tóc bạc kia lại đuổi tới cũng không kịp, không có khả năng ngăn cản hắn lấy được khối Linh Hồn Chi Thạch này.

Thế nhưng khi ngón tay của Hàn Sâm sắp chạm tới khối Linh Hồn Chi Thạch kia, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra cảm giác rung động mãnh liệt và bất an, sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

- Không đúng. . .

Trong nháy mắt khi Hàn Sâm cảm thấy bất an, đã thấy một bóng người màu vàng óng từ phía sau Linh Hồn Chi Thạch đi ra, một ánh kiếm màu vàng óng đâm về phía lồng ngực Hàn Sâm.

Kiếm quang kia thật sự quá là nhanh, khoảng cách tới Hàn Sâm lại quá gần, lúc này đã không còn tránh kịp nữa.

PHỐC!

Kiếm quang màu vàng óng trực tiếp đâm xuyên qua áo giáp hoàng kim vào trong ngực hắn, lúc này Hàn Sâm mới nhìn rõ ràng người đâm hắn một kiếm này, rõ ràng là một thiếu nữ mặc áo giáp màu vàng óng, mái tóc màu vàng gợn sóng, đôi mắt màu vàng, trong tay cầm một thanh kiếm màu vàng.

Ngoại trừ một thân màu vàng, thiếu nữ này giống thiếu nữ tóc bạc như đúc, nếu như không phải cô có mái tóc màu vàng gợn sóng khác thiếu nữ tóc bạc thẳng kia, người khác rất có thể sẽ nghĩ lầm hai người được chế tạo ra từ cùng một mô hình, chỉ là áo giáp và mái tóc có màu sắc khác nhau.

Bành!

Thiếu nữ tóc vàng đã đá một cước lên trên người của Hàn Sâm, lập tức đạp Hàn Sâm xuống dưới, Hàn Sâm ngã ầm ầm lên mặt đất, lúc này mới nhìn đến, phía sau ác quỷ kia vẫn còn một khuôn mặt, đây là một đầu ác quỷ hai mặt, ở vị trí mi tâm ở đầu đằng sau, tương tự cũng có một viên Linh Hồn Chi Thạch, kim quang lập loè như Lưu Ly.

- Dị Linh song sinh?

Cuối cùng Hàn Sâm đã hiểu vì sao thiếu nữ tóc bạc Dị Linh kia lại yên tâm một mình đơn đấu với Hàn Sâm như vậy, vì sao không để dị sinh vật vây đánh hắn.

Bởi vì căn bản không cần phải làm thế thế, tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh này lại là một tòa Tí Hộ Sở song Dị Linh hiếm thấy, ngoại trừ thiếu nữ tóc bạc Dị Linh kia, còn có một thiếu nữa tóc vàng Dị Linh nữa.

Một thiếu nữ tóc bạc Dị Linh thôi, Hàn Sâm đã khó giải quyết, huống chi là hai Dị Linh cường đại.

Gần như không chút do dự, trong tích tắc Hàn Sâm ngã xuống trên đất, hắn lập tức xoay người bắt đầu xông ra ngoài, khí huyết sôi trào, xương cốt toàn thân nổ vang, nâng tiềm lực của bản thân tới cực hạn.

Thiếu nữ tóc bạc cùng thiếu nữ tóc vàng lại không có ý bỏ qua cho hắn, một kim một ngân lượng lập tức đuổi theo Hàn Sâm.

Máu tươi chảy ra như mưa, Hàn Sâm vận dụng tẩu vị đến cực hạn, nhưng cũng chỉ có thể tận lực tránh đi chỗ yếu hại, kiếm bạc và kiếm vàng không ngừng chém lên trên người hắn.

Kiếm pháp của thiếu nữ tóc vàng và thiếu nữ tóc bạc hỗ trợ lẫn nhau, dĩ nhiên là một bộ hợp kích chi thuật, uy lực liên hợp so với khi chỉ sử dụng một kiếm được đẩy mạnh mấy lần.

Lúc này Hàn Sâm đã không còn tâm tư tái chiến, từ lúc đầu hắn đã tính sai, không còn cơ hội thủ thắng, chỉ có thể toàn lực rời khỏi thần miếu, như thế mới có thể lưu lại một chút hi vọng sống.

Trên người Hàn Sâm máu tươi chảy ròng ròng, đầu óc lại thanh minh dị thường, trong mắt lóe vẻ lạnh lùng, đại não không ngừng suy nghĩ, tính toán tất cả mọi khả năng.

Sống sót, hiện tại Hàn Sâm chỉ có một mục tiêu như vậy, hai hoàng tộc Dị Linh vây công, hắn đã không còn cơ hội lấy được Linh Hồn Chi Thạch.

Mỗi một bước của Hàn Sâm, gần như đều dùng một vết thương trên người để đổi lấy, mỗi một bước đều được thiết kế tỉ mỉ xếp đặt, nhưng vẫn khó tránh khỏi bị thương.

Hiện tại Hàn Sâm đã không còn biện pháp khác, chỉ có thể dùng tổn thương đổi mạng, chờ hắn vọt tới trước cửa đá, toàn thân đã đầm đìa máu me.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ có thể thầm cảm thấy may mắn vì mình có được áo giáp hoàng và ma văn Thạch Giáp Yêu trong trạng thái bạo tẩu bảo hộ, nếu không dù hắn đã luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hiện tại không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Áo giáp và hiệu quả ma văn cường hóa, chặn lại phần lớn lực lượng trên thân kiếm của thiếu nữ tóc vàng và thiếu nữ tóc bạc, khi kiếm chém lên trên người hắn, chỉ còn chưa tới ba thành lực lượng, chỉ để lại trên người hắn một vết thương nhẹ.

Thoạt nhìn có vẻ khủng bố, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, giúp hắn còn có năng lực tiếp tục tái chiến.

Thế nhưng bên ngoài đại điện lại chật ních các loại dị sinh vật, trong đó còn có hắc lân đại xà là sinh vật thần huyết, còn kinh khủng hơn cả đầm rồng hang hổ.

Chỉ là hiện tại Hàn Sâm đã không có lựa chọn khác, lao ra ngoài còn một đường sống, những sinh thần huyết đó vẫn kém hơn thiếu nữ tóc bạc một chút, hơn nữa trí tuệ của bọn nó cũng kém xa thiếu nữ tóc bạc, đây là cơ hội của Hàn Sâm.

Bành!

Cửa ra vào chật ních các loại dị sinh vật kinh khủng, Hàn Sâm cũng không tránh né, ỷ vào áo giáp trên người vọt thẳng ra ngoài.

Đầu sinh vật thần huyết như một con trâu đực hung ác cúi thấp đầu, dùng sừng trâu trên đầu vọt tới Hàn Sâm, nhưng một giây sau, lại có một thân thể to lớn màu vàng rơi xuống, khiến dị sinh vật bốn phía điên cuồng kêu gào.

- Lao ra!

Hàn Sâm nhảy lên trên người Kim Mao Hống giống như núi nhỏ, cầm lấy lông của nó khẽ giật.

Kim Mao Hống nổi giận gầm lên một tiếng, bốn vó điên cuồng xông vào giữa đàn dị sinh vật, thân thể khổng lồ ngang ngược đẩy đám dị sinh vật kia ra, chạy về cửa thành.

Chương 532: Thú Hồn Địa Ngục Quỷ Ngưu

Kim Mao Hống là thú hồn vật cưỡi thần siêu cấp thần huyết, sau khi đạt tới trạng thái bạo tẩu, đã không thua gì vật cưỡi thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, hơn nữa thân thể khổng lồ vô cùng hung mãnh, vừa sải bước ra đã chạy được trăm mét, ngay cả thiếu nữ toc bạc cũng đuổi không kịp.

Hơn nữa phần lớn dị sinh vật ở trước mặt Kim Mao Hống đều giống như con kiến vậy, căn bản không ngăn được đường đi của nó.

Dù vậy, vô số dị sinh vật cùng nhào lên cắn khiến trên người Kim Mao Hống cũng máu me đầm đìa, máu màu vàng óng chảy ra, khiến nó rống lên từng tiếng thống khổ.

Hàn Sâm vừa chém giết những dị sinh vật nhào lên đó, trên đỉnh đầu còn có vô số quái điểu và ác thú hai cánh đánh tới, tình cảnh thảm thiết khó có thể tưởng tượng được, khắp nơi đều là máu tươi và thi thể dị sinh vật bị Hàn Sâm chém giết.

Bành!

Trên đỉnh đầu Hàn Sâm bị một đòn nghiêm trọng, là quái điểu hai đầu màu bạc hung hăng mổ xuống mũ giáp của Hàn Sâm, tuy mũ giáp không bị phá

hỏng, nhưng lại khiến Hàn Sâm đau đến mức kêu thảm một tiếng, ngã lên người Kim Mao Hống, thiếu chút nữa đã té xuống đất.

Không biết có bao nhiêu dị sinh vật đã bò lên trên người Kim Mao Hống, trên người nó bị cắn đến mức máu thịt be bét, nhưng Kim Mao Hống vẫn là Kim Mao Hống, nó đã từng là vương giả ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

Đột nhiên nghe một tiếng gầm lớn, bốn vó Kim Mao Hống dùng sức, mạnh mẽ nhảy lên một cái, giống như một tòa núi nhỏ bay lên không trung, đến khi nó rơi xuống, đã phá vỡ mấy tòa cung điện, khiến cho cả Tí Hộ Sở của hoàng tộc Dị Linh đều thoáng run rẩy.

Cũng không biết có bao nhiêu dị sinh vật bị đập chết, những dị sinh vật bò lên trên người nó cũng bị rơi xuống hơn một nửa.

Hàn Sâm liều mạng giữ chặt lông vàng trên người Kim Mao Hống, như thế mới không có bị hất xuống.

Kim Mao Hống đứng lên tiếp tục chạy như điên về phía cửa thành, dị sinh vật thành đàn lại xông tới.

Chiến Chiến Chiến!

Hàn Sâm lần đầu tiên rơi vào tình cảnh khổ chiến như vậy, căn bản không biết mình đã chém giết bao nhiêu dị sinh vật, cánh tay chém đến mức mềm nhũn, những vẫn có rất nhiều dị sinh vật không sợ chết xông lên.

Khoảng cách tới cửa thành còn hơn nghìn thước nữa, Kim Mao Hống lại kêu thảm một tiếng rồi ầm ầm té ngã trên đất, khiến mặt đất bị đập vỡ một mảng lớn.

Trên người Kim Mao Hống đầm đìa máu tươi màu vàng, rất nhiều nơi đều lộ ra máu thịt, không biết bị bao nhiêu dị sinh vật gặm cắn, một cái chân gần như đã không nhìn thấy da thịt, chỉ còn lại xương trắng, nó có thể kiên trì đến hiện tại đã là liều cả tính mạng rồi.

Tâm niệm Hàn Sâm thoáng động, thu Kim Mao Hống vào Hồn Hải, đồng thời sau lưng mở rộng hai cánh, bay hướng về phía cửa thành Tí Hộ Sở.

Thế nhưng dị sinh vật loài chim đầy trời và ác thú có được hai cánh lại lập tức bao vây hắn, đặc biệt là một con hắc ngưu có hai cánh kia, đang điên cuồng xông tới, sừng nhọn trên đỉnh đầu giống như trường thương đâm thẳng tới Hàn Sâm.

Lúc này không có Kim Mao Hống chở, Hàn Sâm biết mình không thể bị cản lại, thấy quái điểu hai đầu màu bạc từ phía sau cũng đuổi theo, Hàn Sâm cắn răng một cái, vọt tới phía đầu Hắc Ngưu hai cánh kia.

Một đen một vàng va vào nhau, trong chớp mắt khi đầu Hàn Sâm sắp đụng tới sừng trâu, hắn đột nhiên thu hai cánh lại, thân thể trên không trung khẽ xoay, biến thành hai chân đạp về phía trước, kẹp lấy cổ của con Hắc Ngưu kia, đồng thời xoay người hung hăng đâm tới bụng của Hắc Ngưu.

Bành!

Quỷ Trảo mang theo lực lượng cuồng bạo, hung hăng đâm vào bụng Hắc Ngưu, sau đó bị Hàn Sâm hung ác kéo một phát, máu tươi lập tức bắn xuống.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết vang vọng bầu trời, thân thể khổng lồ của Hắc Ngưu lập tức rơi xuống phía dưới.

Hàn Sâm đạp một cước lên trên lưng của Hắc Ngưu, một lần nữa triệu hoán hai cánh ra, nhanh chóng bay về cửa thành Tí Hộ Sở.

OÀ..ÀNH!

Chỉ nghe sau lưng truyền đến một tiếng vật nặng rơi xuống đất, sau đó trong đầu chợt vang lên một tiếng thông báo.

Săn giết sinh vật thần huyết Địa Ngục Quỷ Ngưu, thu được thú hồn Địa Ngục Quỷ Ngưu, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm không có thời gian để ý tới những thứ này, thân thể giống như một con hồ điệp đẫm máu, lơ lửng giữa bầu trời phá tan đàn

dị sinh vật chặn đường, một đường giết ra chạy khỏi Tí Hộ Sở hoàng tộc này.

Thấy Hàn Sâm đã chạy ra khỏi Tí Hộ Sở, trong mắt thiếu nữ tóc bạc ánh lộ ra vẻ oán giận, vô cùng không cam lòng, nhưng lại không thể làm gì.

Trrong tình huống như thế mà vẫn để hắn chạy ra khỏi Tí Hộ Sở, thiếu nữ tóc bạc cũng không có biện pháp khác.

Bên ngoài Tí Hộ Sở, dị sinh vật và nhân loại đều đã chạy hết, những con bọ cánh cứng màu bạc đó đang chui trở lại mặt đất, Hàn Sâm dùng cánh Tử Yểm trong trạng thái bạo tẩu bay với tốc độ cực nhanh, bỏ lại đám dị sinh vật phía sau, trong nháy mắt đã biến mất trên băng tuyết.

Trở lại Thủy Tinh Cung, Hàn Sâm vừa xử lý vết thương trên người, vừa nhớ lại tình cảnh hôm nay gặp phải thiếu nữ Dị Linh tóc bạc và thiếu nữ Dị Linh tóc vàng.

Trong lòng Hàn Sâm không có một chút hối hận nào, lúc này ý niệm duy nhất trong lòng hắn chính là làm thế nào mới có thể thu được song sinh Dị Linh kia làm của riêng.

Muốn, hắn thật sự rất muốn, Dị Linh song sinh hiếm thấy, hơn nữa còn là hoàng tộc Dị Linh, thật sự quá hiếm thấy và quá hiếm có, hơn nữa Dị Linh có thực lực cường đại như vậy và dung nhan như thế, quả thực chính là ân sủng của trời cao giành cho nhân loại.

- Nhất định phải thu được hai người kia tới tay.

Trong nội tâm Hàn Sâm thầm quyết tâm.

Nhưng Dị Linh kia có thực lực quá mạnh mẽ, hơn nữa bên trong Tí Hộ Sở có rất nhiều sinh vật thần huyết, khi Hàn Sâm giết đi vào, chỉ mới có mấy con sinh vật thần huyết ở bên trong Tí Hộ Sở, nếu như là lúc bình thường, chí ít cũng có ba mươi, bốn mươi con sinh vật thần huyết ở trong Tí Hộ Sở, khả năng có thể xông vào chém giết thật sự quá thấp.

Chuyện này cũng không thể xóa được quyết tâm trong lòng Hàn Sâm, đối với đôi Dị Linh song sinh kia, dù khó khăn thế nào, hắn cũng phải thu họ tới tay.

- Muốn có được bọn họ, đầu tiên phải có năng lực phá tan thủ hộ của họ, thu được một đôi Linh Hồn Chi Thạch. Những con sinh vật thần huyết khác đến lúc đó rồi tính, dù sao trí tuệ của chúng có hạn, sẽ có biện pháp đối phó, nhưng cặp song sinh Dị Linh kia lại khôn khéo cường đại, nếu như không có năng lực chính diện đối đầu với hai chị em bọn họ, căn bản không khả năng cướp lấy Linh Hồn Chi Thạch.

Hàn Sâm cẩn thận nhớ lại kiếm pháp của hai người bọn họ.

Trên người Hàn Sâm không biết đã chịu bao nhiêu kiếm của hai người bọn họ, vết thương trên người ít nhất đã có một hai trăm vết, hơn nữa trước đó chiến đấu cùng thiếu nữ tóc bạc, Hàn Sâm đã được thể nghiệm kiếm pháp kia.

- Mình cần một chút thời gian, mình nhất định có thể nghiên cứu ra cách phá giải kiếm pháp của chị em bọn họ.

Hàn Sâm khẳng định mình có năng lực như vậy.

Kiếm pháp của đôi chị em kia vô cùng tuyệt diệu, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa hai người liên thủ, gần như có thể nói là khó giải.

Thế nhưng kiếm pháp của hai người họ có lợi hại, cũng chỉ có một hình thức cố định, chỉ cần có hình thức thì nhất định có phương pháp phá giải, Hàn Sâm tin tưởng mình nhất định có thể nghĩ ra phương pháp phá giải.

- Chờ xem, lần sau ca nhất định sẽ thu hai người.

Trong nội tâm Hàn Sâm nảy sinh ác độc.

Tuy hy sinh Cuồng Thuẫn, nhưng cũng may Hàn Sâm đã chém giết được không ít dị sinh vật trong Tí Hộ Sở, đã lấy được bảy tám thú hồn nguyên

thủy và một thú hồn biến dị, còn có thú hồn thần huyết Địa Ngục Quỷ Ngưu, lần này cũng không tính là chịu thiệt.

Chương 533: Song Phi

Thần huyết Địa Ngục Quỷ Ngưu: Thú hồn dung hợp biến thân.

Hàn Sâm nhìn thú hồn mới thu được, thoáng ngẩn người, hắn không ngờ lại là một thú hồn biến thân thần huyết, nhưng đáng tiếc tiểu tử này không phải thú hồn hình người, nếu biến thân cũng chỉ có thể dùng trạng thái Địa Ngục Quỷ Ngưu để chiến đấu.

Hàn Sâm cũng không quá hứng thú với hình thức thú hồn biến thân này, nhưng Địa Ngục Quỷ Ngưu còn có năng lực phi hành, thú hồn như vậy có thể bán một được giá tiền rất tốt.

Nếu như lại dùng tinh thể màu đen để nó tiến hóa thành thú hồn trong trạng thái bùng nổ nữa, thì giá trị hẳn sẽ càng tăng thêm.

Một con thú hồn biến dị khác là một thú hồn tấm chắn, Hàn Sâm cũng không hứng thú gì với hình thức thú hồn này, sau này lấy ra bán đi là được rồi.

- Nếu có một thú hồn biến thân hình người, cơ hội chiến thắng cặp Dị Linh song sinh kia sẽ lớn hơn nhiều.

Trong nội tâm Hàn Sâm thầm nghĩ.

Năng lực của Yêu Tinh Nữ Hoàng ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở mặc dù cũng không tính là tụt hậu, nhưng biến thân Yêu Tinh Nữ Hoàng có một sơ hở, chính là khi biến thân thành Yêu Tinh Nữ Hoàng, thân thể dưới khuôn mặt không thể mặc áo giáp nữa, như vậy lực phòng ngự của Hàn Sâm sẽ quá thấp, không chống lại được công kích của dị sinh vật ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Chuyện này tạm thời không có cách nào giải quyết, vết thương trên người Hàn Sâm tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng hắn bị thương cũng không nhẹ, chỉ có thể tạm thời dưỡng thương, thuận tiện suy nghĩ xem làm cách nào mới có thể chiến thắng đôi song sinh Dị Linh kia.

Trước khi trở lại Liên Minh, Hàn Sâm lại đi gặp Lý Luân, mong y hỗ trợ lưu ý xem có ai bán ra thú hồn biến thân hình người hay không.

- Thú hồn biến thân hình người, thứ này ở trên băng tuyết vô cùng quý giá đấy, cho dù thực sự có người có được, cũng không thể lấy ra giao dịch được.

Lý Luân nói ra.

- Tôi cũng sẽ dùng thú hồn thần huyết biến thân để trao đổi, tuy không phải thú hồn biến thân hình người, nhưng có được năng lực phi hành, hơn nữa còn là thú hồn trong trạng thái bạo tẩu.

Hàn Sâm nói.

- Thần huyết thú hồn biến thân trong trạng thái bạo tẩu, còn có được năng lực phi hành, cậu nói thật chứ?

Lý Luân khiếp sợ nhìn Hàn Sâm.

Cùng là thú hồn biến thân, hình thú tự nhiên không bằng hình người, nhưng cộng với trạng thái bạo tẩu và năng lực phi hành, vậy thì không giống rồi, giá trị thú hồn trong trạng thái bạo tẩu vốn cao hơn thú hồn bình thường nhiều lắm, huống chi còn có năng lực phi hành.

- Đương nhiên là thật, tôi cần phải nói dối sao?

Hàn Sâm cũng không triệu hoán Địa Ngục Quỷ Ngưu ra, hắn vẫn chưa nuôi nó tiến hóa lên trạng thái bùng nổ, hiện tại triệu hoán ra, về sau nếu thật sự muốn bán, bộ dáng trong trạng thái bùng nổ sẽ khác hiện tại, đây là một phiền toái, rất dễ bị người khác nhận ra mánh khóe.

- Được, tôi sẽ giúp cậu chú ý, nếu có tin tức thì làm sao để tìm được cậu?

Lý Luân nói.

- Hiện tại tôi đang phục vụ quân sự, không tiện liên hệ, thường cách một đoạn thời gian tôi đều sẽ tới Tinh Luân Tí Hộ Sở, đến lúc đó rồi nói sau.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

- Được.

Lý Luân đồng ý rất sảng khoái, cũng không nói gì thêm.

Hàn Sâm dùng truyền tống ở Tinh Luân Tí Hộ Sở để trở về đến Liên Minh, vừa chữa trị vết thương trên người, vừa nghiên cứu cách phá giải kiếm pháp của đôi song sinh Dị Linh.

Với hiểu biết của Hàn Sâm về kiếm pháp của bọn họ, chỉ cần cho Hàn Sâm một chút thời gian, hắn có thể dùng kỹ xảo để phá giải kiếm pháp của họ, nhưng hai người tạo thành kiếm trận, so với một người sử dụng kiếm pháp vẫn có chút khác biệt.

Hàn Sâm không dám khẳng định mình có thể hoàn toàn phá giải kiếm trận của hai người bọn họ, vì bảo hiểm, Hàn Sâm quyết định đi luyện một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể chính diện phá kiếm trận của bọn họ.

Vì thế Hàn Sâm lập tức đăng nhập vào diễn đàn Thánh Đường của quân đội, tìm kiếm loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà mình muốn.

Kiếm pháp của song sinh Dị Linh lấy tốc độ làm chủ, muốn phá được kiểu kiếm pháp này có rất nhiều phương pháp, có thể dùng tốc độ chế tốc độ, cũng có thể dùng thủ thế công, Hàn Sâm xem rất nhiều loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Tiến Hóa Giả, nhưng mãi vẫn không thể tìm được một loại hoàn toàn để hắn hài lòng.

Các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật trên diễn đàn Thánh Đường quân đội, có nhiều loại hơn diễn đàn Thánh Đường mà người bình thường có thể lên.

Hàn Sâm xem phần giới thiệu của từng loại, cuối cùng cũng tìm được một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật để hắn cảm thấy có chút hy vọng.

Đó là một loại hợp kích kiếm pháp tên là Song Phi, là một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật do hai người hợp kích kiếm pháp, nói cách khác đây là một loại kiếm trận phải do hai người luyện.

Hàn Sâm suy tư thật lâu, nếu như chỉ là một người một kiếm, như thế sẽ rất khó có thể ngăn cản song kiếm của đôi Dị Linh song sinh, dưới tốc độ kiếm nhanh như vậy, Hàn Sâm dùng một thanh kiếm dù có nhanh hơn nữa cũng không ứng phó nổi, huống chi hắn cũng không thể đạt tới tốc độ như đôi Dị Linh song sinh.

Như vậy muốn đánh bại bọn họ, Hàn Sâm nhất định phải có hai thanh kiếm, cho nên Hàn Sâm mới chọn Song Phi là loại dành kiếm pháp cho hai người đánh liên thủ.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng không tính tìm một người cùng hắn luyện, hắn muốn tự mình luyện thành kiếm pháp Song Phi, mỗi tay đều cầm một kiếm đấu với song sinh Dị Linh, như vậy mới có thể đánh bại bọn họ.

Nếu là người khác tự nhiên không có khả năng dùng một loại kiếm pháp dành cho hai người, nhưng Hàn Sâm là người có thiên phú "Hai tay", hai tay của hắn chẳng phân biệt trái phải, cả hai đều là tay chính, lại có thể nhất tâm nhị dụng, hoàn toàn có thể dùng hai tay luyện một loại kiếm pháp.

Chỉ cần thay đổi Song Phi một chút, tự mình một người dùng hai tay luyện cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa Hàn Sâm còn dùng thân thể của mình trải nghiệm qua kiếm pháp của song sinh Dị Linh, trước kia còn học được sở học Nghịch Lưu Thập Tam Sát trong Phi Thiên Phách Tuyệt Lưu của Song Đao Phách Thiên Hạ, Hàn Sâm tự tin có thể cải tạo Song Phi thành một loại có thể đánh bại kiếm thuật của song sinh Dị Linh.

Hàn Sâm có rất nhiều thẻ cấp S Thánh Đường, không chút do dự lựa chọn mua kiếm pháp Song Phi, chỉ chờ dịch gen đưa tới là có thể bắt tay vào luyện tập.

Nhưng vết thương trên người Hàn Sâm còn phải dưỡng, không thể vận động quá kịch liệt, mỗi ngày chỉ tiến vào Tí Hộ Sở kiếm chút thịt sinh vật

biến dị để gia tăng điểm gen, thời gian còn lại đều giành để nghiên cứu cách cải tạo kiếm pháp Song Phi.

Sau khi chính thức bắt đầu học kiếm pháp Song Phi, Hàn Sâm mới phát hiện kiếm pháp dành cho hai người và dùng hai tay để luyện kiếm pháp hoàn toàn không giống nhau, muốn một người hoàn thành kiếm pháp Song Phi gần như là chuyện không thể nào.

Dù sao hai người, có thể xuất kích ở hai vị trí hoàn toàn khác nhau, mà vị trí và góc độ hai tay dù sao cũng có hạn, cho nên rất nhiều chiêu thức kiếm pháp Song Phi dùng hai tay không thể nào làm được.

Nhưng Hàn Sâm cũng không phải một người dễ dàng buông tha cho chuyện đã quyết định, hơn nữa Hàn Sâm cũng không nghĩ ra phương pháp gì khác có thể giúp hắn trong thời gian ngắn có thể chiến thắng Dị Linh song sinh.

Hàn Sâm vẫn quyết định thay đổi kiếm pháp Song Phi, nhưng trước đó, hai tay hắn phải luyện thành một phần trong kiếm pháp Song Phi, sau đó lại đổi thành kiếm pháp thích hợp hai tay.

Chuyện này đối với người khác có lẽ rất khó khăn, nhưng dù sao Hàn Sâm đã luyện Sâm La Vạn Tượng nhiều năm như vậy, trụ cột võ học vô cùng tốt, tự mình cải biên cũng không phải là không thể.

Một bên suy nghĩ về kiếm pháp của song sinh Dị Linh, một bên lại cải biên kiếm pháp Song Phi, đồng thời còn tham khảo song đao thuật trong Nghịch Lưu Thập Tam Sát, tiến triển của Hàn Sâm cũng không chậm.

Cũng chỉ tốn thời gian mười mấy ngày, Hàn Sâm đã cải biên ra một bộ song kiếm thuật.

Chỉ là Hàn Sâm cảm giác bộ song kiếm thuật này còn có rất nhiều chỗ thiếu hụt, một mình không thể nói rõ được, Hàn Sâm quyết định đi trại huấn luyện giả lập, dùng thực chiến để kiểm nghiệm bộ Kiếm Pháp Song Phi gần như có thể tính là do tự hắn nghĩ ra này.

Chương 534: Thú Hồn Tuyết Nữ

Kiếm Pháp Song Phi quả nhiên có rất nhiều chỗ thiếu hụt, trong quá trình thực chiến xuất hiện không ít vấn đề, điều này khiến Hàn Sâm ý thức được chuyện sáng tạo một môn kiếm pháp không phải chuyện dễ dàng.

Hàn Sâm cũng không có biện pháp khác, mặc kệ một môn kiếm pháp mới sinh ra đời, đều cần trải qua thực chiến để tích lũy kinh nghiệm, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nại tham gia thực chiến để phát hiện ra sai lầm sau đó cải tiến lại.

Hiện tại phát hiện ra sai lầm còn có thể sửa, đợi tới khi lên chiến trường chân chính giết chóc mà lại xuất hiện sai lầm, lúc đó chỉ có thể trả giá bằng máu, cho nên Hàn Sâm cũng không vội vàng nóng nảy.

Hàn Sâm vừa dưỡng thương vừa cải tạo Kiếm Pháp Song Phi, hôm nay khi Hàn Sâm tiến vào Tí Hộ Sở, lại thấy vẻ mặt Lý Luân cổ quái nhìn hắn.

- Hàn Sâm, tôi đã tìm được thú hồn thần huyết dung hợp biến thân hình người.

Ngữ khí của Lý Luân có chút kỳ quái.

- Đối phương có đồng ý trao đổi không?

Hàn Sâm hỏi.

Lý Luân không trực tiếp trả lời:

- Trước đó tôi có thả chút tiếng gió, nói có một người bạn muốn dùng thú hồn biến thân hình thú trong trạng thái bùng nổ đổi thú hồn biến thân hình người, tuy luôn có người muốn đổi, cũng đến chỗ của tôi nghe ngóng, nhưng thú hồn biến thân hình người thật sự quá ít, cũng không có đối tượng có thể giao dịch.

Nói đến đây Lý Luân dừng một chút rồi mới nói tiếp:

- Hôm qua Hắc Thần tới tìm tôi, nói muốn dùng một thú hồn biến thân hình người trao đổi với thú hồn biến thân trong trạng thái bùng nổ của cậu.

- Y thật sự có thú hồn hình người ư?

Hàn Sâm hỏi.

- Có, tôi đã xem, là thú hồn thần huyết Tuyết Nữ, năng lực thú hồn Tuyết Nữ tương đối đặc thù, không tăng cường lực lượng, chỉ tăng cường về mặt tốc độ, còn sẽ tự giảm nhiệt độ cơ thể xuống, cũng không có tác dụng gì, ngược lại sẽ có chút ảnh hưởng đối với cơ thể. Tôi cảm thấy dùng thú hồn trong trạng thái bùng nổ có năng lực phi hành để đổi lấy Tuyết Nữ, có chút không quá lời, hơn nữa cậu và Hắc Thần lại còn có ân oán.

Lý Luân trầm ngâm nói.

- Anh chưa nói cho y biết là tôi muốn đổi chứ.

Hàn Sâm hỏi.

- Chưa nói, chỉ nói là một người bạn muốn đổi.

Lý Luân khẽ lắc đầu.

- Vậy được, anh cứ nói cho y biết là tôi muốn đổi, nếu như y đồng ý trao đổi, bảo y tới chỗ này trao đổi.

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi nói ra.

Hiện tại tốc độ đúng là điều Hàn Sâm cần nhất, năng lực cường đại nhất của song sinh Dị Linh chính là tốc độ của bọn họ, nếu như tốc độ có thể đuổi kịp, muốn phá giải kiếm pháp của bọn họ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Về phần nhiệt độ cơ thể sẽ giảm xuống, đối với Hàn Sâm lại chỉ có lợi mà không có hại, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật trong tình trạng càng rét lạnh, hiệu quả lại càng tốt, không chỉ không ảnh hưởng tới Hàn Sâm, ngược lại đối với hắn còn có điểm tốt.

Đối với người khác có thể nói là thuộc tính xấu, nhưng lại là thứ Hàn Sâm cầu còn không được.

Hơn nữa ở khu vực băng tuyết này có thể tìm ra thú hồn thần huyết hình người thật sự quá khó khăn, có thể đổi được thú hồn Tuyết Nữ đã không tệ rồi, Hàn Sâm rất hài lòng.

- Cậu thật sự muốn trao đổi với Hắc Thần?

Lý Luân trầm ngâm nói:

- Cậu phải suy nghĩ cho kỹ, cậu lấy thú hồn trong trạng thái bùng nổ đổi với Hắc Thần, sau này y có thể sẽ dùng chính thứ này để đối phó với cậu.

Hàn Sâm cười cười:

- Đa tạ Lý ca quan tâm, tôi đã dám đổi với y, dĩ nhiên là không có sợ y có được thú hồn này.

- Vậy được, cậu có mang theo thú hồn kia không? Nói cho tôi tình huống cụ thể một chút, tôi đi thương lượng với Hắc Thần.

Lý Luân cười nói.

Mấy ngày trước Hàn Sâm đã nuôi thú hồn Địa Ngục Quỷ Ngưu tiến hóa thành trạng thái bạo tẩu, sau khi triệu hoán đi ra dung hợp với bản thân, hắn lập tức biến thành một đầu trâu rừng màu đen có hai cánh.

Nói thuộc tính cụ thể của Địa Ngục Quỷ Ngưu cho Lý Luân, Lý Luân không ngừng nói đáng tiếc, thú hồn như vậy có thể tăng cường lực lượn rất lớn, còn có được năng lực phi hành, mạnh hơn thú hồn Tuyết Nữ của Hắc Thần nhiều.

Thú hồn Tuyết Nữ kia ngoại trừ là hình người, tốc độ tăng lên cũng coi như rất được, nhưng không có ưu điểm khác, năng lực giảm nhiệt độ cơ thể xuống cũng có chút hố người.

Nhưng Hàn Sâm vẫn kiên trì muốn đổi, Lý Luân cũng đành đi tới nói chuyện với Hắc Thần.

Hàn Sâm đợi một ngày, ngày hôm sau trở lại Tí Hộ Sở, Lý Luân đã thương lượng với Hắc Thần xong, ngoại trừ thú hồn Tuyết Nữ, Lý Luân còn giúp Hàn Sâm tranh thủ thêm hai biến dị thú hồn.

- Đa tạ Lý ca, hai thú hồn biến dị này tôi và anh chia đều, một người một con đi.

Hàn Sâm nói ra.

Nhưng dù nói thế nào Lý Luân cũng không cần, chỉ nói Hàn Sâm có đại ân cứu mạng Tinh Luân Tí Hộ Sở, Lý Luân giúp hắn là chuyện đương nhiên.

Đã đến thời gian giao dịch với Hắc Thần, Hắc Thần đúng hẹn mang người đến Tinh Luân Tí Hộ Sở, nhìn thấy Hàn Sâm thì trong mắt lóe hàn quang, nhưng không nói gì thêm.

Sau khi xem qua thú hồn của đối phương, hai người giao thú hồn của mình cho Lý Luân, sau đó Lý Luân lại giao cho đối phương, giao dịch vô cùng thuận lợi, cũng không có chuyện gì ngoài ý muốn.

Hàn Sâm lấy được thú hồn Tuyết Nữ và hai con thú hồn biến dị, kiểm tra thấy cũng không có sai sót gì, đang chuẩn bị cáo từ Lý Luân rồi rời khỏi, lại bị Hắc Thần gọi lại.

- Hàn Sâm, có dám đánh cuộc một trận với tôi không, có thể giải quyết ân oán của chúng ta?

Hắc Thần lạnh giọng nói với Hàn Sâm.

- Anh muốn thế nào?

Hàn Sâm nhíu mày nói.

- Tôi và cậu đấu một trận, dù thắng hay thua, ân oán trước kia của chúng ta đều sẽ xóa bỏ.

Hắc Thần nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm:

- Đương nhiên, nếu như cậu thua, phải để thú hồn Tuyết Nữ lại, nếu như tôi thua, thú hồn Địa Ngục Quỷ Ngưu vẫn là của cậu.

Lý Luân cau mày nói:

- Hắc Thần, hôm nay chúng ta chỉ giao dịch thú hồn, không có chuyện khác.

- Tôi chỉ đề nghị một biện pháp giải quyết ân oán giữa chúng tôi, có đồng ý hay không do hắn định đoạt, nếu như hắn không dám cũng không sao cả.

Hắc Thần lạnh nhạt nói ra.

- Nếu như tôi không muốn đánh cược thì sao?

Hàn Sâm hỏi Hắc Thần.

- Cậu đã không muốn giải quyết ân oán giữa chúng ta, dĩ nhiên chính là kẻ thù của Hắc Thần tôi, Hắc Thần tôi đây đối đãi với kẻ thù luôn không nương tay.

Hắc Thần nói xong, mấy người y mang tới đều triệu hoán ra thú hồn.

- Hắc Thần, nơi này là Tinh Luân Tí Hộ Sở, không phải Hắc Thần Tí Hộ Sở của cậu.

Lý Luân lạnh lung nói, lập tức đưa tới cao thủ ở Tinh Luân Tí Hộ Sở giằng co với đám người Hắc Thần.

- Lý Luân, đây là ân oán giữa tôi và Hàn Sâm, không liên quan gì đến anh.

Hắc Thần cau mày nói.

- Tôi là người chứng kiến giao dịch, anh và Hàn Sâm có ân oán gì cũng không liên quan tới tôi, nhưng lúc này đang ở trong Tinh Luân Tí Hộ Sở của tôi, không ai có thể tổn thương một cọng tóc của hắn.

Lý Luân nói với vẻ vô cùng kiên định, không có một chút ý tứ muốn thối nhượng nào.

- Lý Luân, anh thật sự muốn vì một kẻ không quen biết mà gây sự với tôi?

Hắc Thần lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lý Luân.

- Hàn Sâm đã từng cứu Tinh Luân Tí Hộ Sở trong cơn nguy khốn, là đại ân nhân của Lý mỗ, không ai có thể ở trước mặt Lý mỗ động đến hắn.

Lý Luân quả quyết nói ra.

Hắc Thần thoáng biến sắc, không khí trong căn phòng giống như chứa đầy thuốc nổ, chỉ cần một đốm lửa là sẽ nổ tung.

- 1 đấu 1 thì có thể, nhưng tiền đặt cược thú hồn phải đưa cho Lý ca để đảm bảo.

Hàn Sâm đột nhiên mở miệng nói ra.

- Được, không thành vấn đề.

Hắc Thần lập tức đồng ý luôn, y biết rõ lai lịch thân phận của Lý Luân, cũng không sợ Lý Luân quỵt nợ của y.

Hơn nữa mục đích của Hắc Thần không phải chỉ đơn giản là cần thú hồn như vậy, thú hồn y muốn, người y cũng muốn giết.

Lúc trước Hàn Sâm đoạt Xà Cốt Ngư Vương, còn dùng độc nhận hại y, thiếu chút nữa đã lấy mạng của y, sao Hắc Thần có thể nuốt trôi cơn tức này.

Chương 535: Hắc Thần Biệt Khuất

- Hàn Sâm. . .

Lý Luân có chút nóng nảy, với hiểu biết của y về Hắc Thần, sao có thể không nhìn ra tâm tư của Hắc Thần.

- Không sao, có người muốn tặng thú hồn cho tôi, nào có đạo lý không cần chứ, quyết định như vậy đi.

Hàn Sâm lại ngăn Lý Luân nói tiếp.

Hàn Sâm biết rõ Lý Luân có hảo ý, hắn cũng hiểu cách nghĩ của Hắc Thần, nhưng chuyện này đúng lúc hợp với tâm ý của hắn, hắn và Đường Chân Lưu luyện lâu như vậy, đã nắm chắc trăm phần trăm có thể phá Tiểu Ma Phong Đao Pháp, đang lo không tìm thấy cơ hội thu thập Hắc Thần, thế mà Hắc Thần lại tự mình đưa tới cửa, Hàn Sâm cầu còn không được.

Hơn nữa còn có thể thu hồi Địa Ngục Quỷ Ngưu lại, chuyện tốt như vậy Hàn Sâm đương nhiên sẽ không buông tha.

- Được, sảng khoái, tôi bắt đầu có chút thích cậu rồi.

Hắc Thần cười lạnh.

- Đi quảng trường đi, chỗ đó có không gian để thi triển.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Được.

Hắc Thần đồng ý, nhưng vẫn không để người của y lùi lại, chỉ vây quanh Hàn Sâm cùng đi tới quảng trường, giống như là áp giải phạm nhân vậy, sợ Hàn Sâm thừa cơ chạy.

Lý Luân cũng dẫn theo người bảo vệ Hàn Sâm, sau khi đi đến quảng trường, Hàn Sâm và Hắc Thần đều giao lại thú hồn mình vừa lấy được cho Lý Luân.

- Mời.

Hắc Thần dẫn đầu đi tới sàn đấu trên quảng trường trên bàn, ánh mắt nhìn Hàn Sâm lộ ra vẻ lãnh ý.

Từ khi y quản lý Hắc Thần Tí Hộ Sở đến nay, còn chưa từng ăn phải thiệt thòi lớn như vậy, chỉ cần có cơ hội, y hận không thể lập tức lấy mạng Hàn

Sâm.

Lúc này đây y không chỉ muốn thu hồi trở lại thú hồn, còn muốn mạng Hàn Sâm.

Đối với Tiểu Ma Phong Đao Pháp của mình, Hắc Thần hoàn toàn chắc chắn, hơn nữa y và Hàn Sâm đã từng giao thủ, nghĩ rằng mình đã hiểu rõ Hàn Sâm, mới có thể ép Hàn Sâm lên đài quyết đấu.

Tin tức Hắc Thần và Hàn Sâm đánh cuộc rất nhanh đã truyền ra, khiến rất nhiều người ở Tinh Luân Tí Hộ Sở đến vây xem.

Lý Luân có chút bất đắc dĩ, nếu Hàn Sâm không đồng ý đánh cuộc, ở trong Tinh Luân Tí Hộ Sở, y còn có thể bảo hộ Hàn Sâm an toàn, nhưng đã đồng ý đánh cuộc, nếu Hắc Thần giết Hàn Sâm trong trận đấu này, y cũng không thể nói gì, thú hồn còn phải cho Hắc Thần.

Sau khi Hàn Sâm lên đài, Hắc Thần cũng lười nói nhảm với Hàn Sâm, y hận không thể sớm ăn thịt uống máu Hàn Sâm, lập tức triệu hồi ra chuôi thú hồn đao màu đen, trực tiếp chém tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng triệu hoán ra Quỷ Trảo, không đếm xỉa tới một trảo đang chém tới kia.

Thế nhưng một trảo nhìn như vô cùng tùy ý kia, lại khiến Hắc Thần âm thầm nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, một đao kia của y nếu tiếp tục chém xuống, cùi chỏ của y sẽ bị Quỷ Trảo chặt đứt trước, hoặc là nói là cùi chỏ của mình đưa qua đỡ lấy Quỷ Trảo của Hàn Sâm.

Rơi vào đường cùng, Hắc Thần chỉ có thể thu đao lui về phía sau, tránh né một trảo của Hàn Sâm, chuẩn bị xuất đao một lần nữa.

Y rất tự tin về Tiểu Ma Phong Đao Pháp, rất khó nhìn thấy người nào trong những người cùng giai có thể ngăn cản được hai lần gia tốc, Hàn Sâm càng không có khả năng.

Kỳ thật đại đa số người đều có suy nghĩ giống Hắc Thần, Tiểu Ma Phong Đao Pháp của Hắc Thần ở vùng băng tuyết này có uy danh hiển hách.

Mà người bình thường căn bản không biết Hàn Sâm, ngoại trừ Lý Luân biết rõ lai lịch của Hàn Sâm, không có ai biết Hàn Sâm có lai lịch gì, thế mà lại dám cùng Hắc Thần quyết đấu 1 vs 1.

Thế nhưng mà rất nhanh, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn, gần như không thể tin được những gì mà mình thấy.

Hắc Thần lui về phía sau một bước, tránh né Quỷ Trảo của Hàn Sâm, rút đao định chém tới, nhưng đao mới nâng lên một nửa, rồi lại phát hiện mình không chém nổi nữa.

Giống như lúc trước, nếu như lại chém xuống đi, Hắc Thần phát hiện cổ tay của mình sẽ đánh lên Quỷ Trảo của Hàn Sâm.

- Trùng hợp?

Trong nội tâm Hắc Thần sinh ra cảm giác bất an, nhưng lại không tin có người có thể ngăn cản Tiểu Ma Phong Đao Pháp của y như vậy.

Hắc Thần lui về phía sau rồi lại chém, nhưng sau đó sắc mặt của y lại trở nên hết sức khó coi.

Hắc Thần liên tục chém hơn mười đao, thế mà một đao cũng không thể hoàn chỉnh chém ra, đao vừa mới chém ra được một nửa, chính mình lại không thể không thu về.

Hắc Thần căn bản không có cơ hội thi triển kỹ xảo lợi hại nhất lần thứ hai gia tốc của Tiểu Ma Phong Đao Pháp, điều này khiến sắc mặt Hắc Thần vô cùng khó coi, y chưa bao giờ gặp phải chuyện này, quả thực quá tà môn.

Người xem cuộc chiến đã sớm ngạc nhiên tới mức trợn mắt há mồm, bọn họ là người ngoài cuộc nhìn càng rõ ràng hơn, đao pháp uy danh hiển hách của Hắc Thần, ở trước mặt Hàn Sâm lại hoàn toàn không có tác dụng.

Cũng không thể nói là không có tác dụng, phải nói là ngay cả đao Hắc Thần không chém ra được mới đúng.

Nếu như đao trong tay Hắc Thần có vỏ đao, chỉ sợ ngay cả năng lực rút đao ra khỏi vỏ y cũng không có.

Mỗi lần cánh tay Hắc Thần vừa động, muốn giơ đao lên, một giây sau lại không thể không thu đao về, mỗi lần đều là như thế, Hắc Thần căn bản không có năng lực xuất đao.

Từ đầu tới đuôi, Hắc Thần chỉ không ngừng lui về phía sau, giống như một học sinh vừa học đao, luyện tập trước mặt thầy của mình, thầy của y đã sớm hiểu rõ từng động tác của y, đi sau mà tới trước, đánh trúng sơ hở và chỗ yếu của y, khiến y hoàn toàn không có cơ hội hoàn thủ.

Cái gì mà Ma Đao biến mất, cái gì mà Tiểu Ma Phong Đao Pháp, trong một chớp mắt đã biến thành chuyện cười, ngay cả một đao cũng không chém xuống được, nói gì tới tăng tốc lần thứ hai.

Lui về phía sau. . . không ngừng lui về phía sau. . . giống như ngoại trừ lui về phía sau đã không còn lựa chọn khác.

Hắc Thần chưa bao giờ uất ức như hôm nay, Tiểu Ma Phong Đao Pháp mà y vẫn luôn kiêu ngạo giống như biến thành đao pháp vô dụng nhất trên đời, thậm chí khiến y sinh ra một cảm giác bản thân mình căn bản không biết dùng đao.

- Quá mạnh mẽ, rốt cuộc người kia là ai vậy, thật đáng sợ, quả thực giống như một người cha đang giáo huấn con trai vậy.

- Trên khu vực băng tuyết của chúng ta, từ khi nào lại có một cường giả như vậy, thật lợi hại.

- CMN, Hắc Thần lại bị người coi thành cháu trai để hành hạ, đây thực sự là Hắc Thần ở Hắc Thần Tí Hộ Sở kia sao?

- Giả à? Hắc Thần Ma Đao làm sao lại vô dụng như vậy?

- Cái này có gì mà kinh ngạc, mấy người không biết cái từ hư danh này sao? Loại người như Hắc Thần, chẳng qua chỉ là ỷ vào dưới tay mình có nhiều cường giả, kỳ thật cũng không có bản lĩnh thật sự gì, tự mình lên sàn đấu, còn không phải bị người đánh như đánh cháu trai sao.

- Người kia rốt cuộc là ai vậy?

Hắc Thần bó tay bó chân, quả thực giống như bị vây trong bụi gai, hoàn toàn không thi triển được quyền cước, chỉ cần y hơi chút vươn ra một chút là sẽ bị đâm đầm đìa máu me, Hắc Thần buồn bực đến mức chỉ muốn thổ huyết.

Hơn nữa đám người phía dưới nghị luận, Hắc Thần gần như muốn ngất xỉu vì tức rồi.

Hét lớn một tiếng, Hắc Thần muốn liều mạng vung đao phản kích, nhưng cánh tay mới nâng lên, Hắc Thần đã phát hiện nếu như mình không rụt về, cả cánh tay đều sẽ bị người ta chém đứt, không thể không ngăn chặn phẫn nộ của mình, lại thu đao.

Uất ức, vô cùng uất ức, Hắc Thần có một cảm giác mình sẽ bị nước tiểu tươi sống tưới chết.

Mà ngay cả mấy Tiến Hóa Giả ở Hắc Thần Tí Hộ Sở, lúc này cũng hãi hùng khiếp vía, gần như không thể tin được vào những gì mình vừa nhìn thấy.

Bọn họ sao có thể không biết thực lực của Hắc Thần, Tiểu Ma Phong Đao Pháp ở trên băng nguyên có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi không người nào có thể phá, làm sao lúc này lại bị người áp chế thành như vậy.

- Người kia rốt cuộc có lai lịch gì?

Trên mặt bọn họ tràn đầy vẻ kinh hãi, ngay cả Hắc Thần còn bị áp chế như vậy, bọn họ đi lên chẳng phải sẽ càng thảm hại hơn, nói không chừng hai ba chiêu đã bị chém chết.

Chương 536: Sứa Biển Sâu

- Cậu thắng.

Sắc mặt Hắc Thần đen như mực, quát lớn một tiếng.

Nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, Hắc Thần cũng sẽ không kêu lên như vậy, nhưng hiện tại y đã có chút sợ, nếu tiếp tục chiến đấu, y sẽ bị bức đến tuyệt cảnh, rất có thể sẽ bị một trảo giết chết.

Trong lòng Hàn Sâm có chút cảm giác đáng tiếc, bí kỹ chữ Phong là kỹ năng phong bế, dễ dàng phá giải Tiểu Ma Phong Đao Pháp, nhưng muốn chém giết Hắc Thần, vẫn chỉ có thể dựa vào bố cục, muốn một đao chém giết thì không có khả năng, để Hắc Thần có cơ hội nhận thua.

Nhìn Hắc Thần đen mặt dẫn người rời đi, Lý Luân trả thú hồn Tuyết Nữ với cả Địa Ngục Quỷ Ngưu cho Hàn Sâm.

- Kỹ pháp của Hàn huynh đệ thật lợi hại, lại có thể khiến Hắc Thần không chém được một đao nào.

Lý Luân cảm thán nói.

- Công phu của tôi cũng bình thường, có lẽ là do Hắc Thần quá yếu đi.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Hắc Thần vẫn chưa đi xa nghe vậy thì mặt già đỏ lên, không nói một lời nhanh chóng rời đi.

Trải qua trận đấu này, ở khu vực băng tuyết đều biết có một người tên là Hàn Sâm như vậy, trận đấu với Hắc Thần cũng được người khác thay phiên bàn luận, đã trở thành đề tài nói chuyện của đám Tiến Hóa Giả chốn trà dư tửu hậu.

Hàn Sâm không có thời gian nghe bọn họ bàn luận, sau khi lấy được Tuyết Nữ, hắn quay trở về Thủy Tinh Cung, lái Thủy Tinh Cung trở về Nữ Thần Tí Hộ Sở để xem tình huống bên kia thế nào, thuận tiện kiếm chút thịt của một dị sinh vật dưới đáy biển về bán.

Giữa đường đi, Hàn Sâm thử để Tuyết Nữ phụ thể, chỉ cảm thấy toàn thân lập tức lạnh cóng, làn da tái nhợt như tuyết, tóc cũng biến thành màu trắng rủ xuống đất, đường nét gương mặt trở lên nữ tính nhu hòa, hoàn toàn đã không có dương cương chi khí của đàn ông.

Hàn Sâm thử một chút, quả nhiên tốc độ đã tăng lên rất nhiều, tuy chỉ cường hóa tốc độ, những mức độ tăng cường lại rất lớn.

Trên người sinh ra hàn khí, khiến Hàn Sâm vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật càng thêm dễ dàng, nếu là người bình thường, có thể chỉ sợ sẽ bị đông cứng lại ngay.

Đối với thú hồn Tuyết Nữ, Hàn Sâm cực kỳ thoả mãn, đút tinh thể màu đen trước cho nó, để nó tiến hóa lên Tuyết Nữ trong trạng thái bạo tẩu.

Trở lại Nữ Thần Tí Hộ Sở, Hàn Sâm giao đống thịt dị sinh vật cho Dương Mạn Lệ xử lý, sau đó vốn định phải về Liên Minh luôn, nhưng lại nghe Dương Mạn Lệ thông báo, gần đây Linh ăn uống rất kém, đã rất nhiều ngày không ăn gì cả.

- Sao lại không ăn gì cả, đồ ăn ở đây không hợp khẩu vị sao?

Khi Hàn Sâm nhìn thấy Linh, Linh đang ngồi trên cửa sổ của một cái toà nhà hình tháp, nhìn tuyết rơi phía xa và bầu trời bao la đến xuất thần.

Linh khẽ lắc đầu:

- Tôi không đói bụng.

- Cô cũng không phải thần tiên, làm sao có thể không đói bụng? Tới tới tới, nói cho tôi biết cô muốn ăn cái gì, tôi sẽ tự mình xuống bếp làm cho cô.

Hàn Sâm vỗ vỗ đầu Linh rồi nói.

- Khi anh đi ra ngoài có thể mang theo tôi đi không?

Linh quay đầu sang, đôi mắt to long lanh nhìn Hàn Sâm.

- Khụ khụ. . . được. . . đi. . .

Hàn Sâm có chút do dự, lai lịch của Linh không rõ ràng, hắn vốn không muốn để cô biết được quá nhiều chuyện của mình, nhưng nghĩ đến chuyện cô không có người thân, lại chỉ quen một mình mình, hắn cảm thấy cô quá đáng thương, thật sự không đành lòng cự tuyệt cô ấy.

Cuối cùng trên mặt của Linh cũng lộ ra vẻ tươi cười, mặc dù chỉ nhẹ cười, nhưng cũng khiến người khác nhìn vào có cảm giác trái tim cũng phải hòa tan.

- Nào, ăn cơm trước, cô muốn ăn cái gì, tôi sẽ tự mình làm cho cô ăn, không phải tôi chém gió đâu, tay nghề của tôi tuyệt đối không thể kém đầu bếp nhà hàng ba sao đấy.

Hàn Sâm kéo Linh đi ăn.

Trên thực tế tài nấu nướng của Hàn Sâm muốn khen cũng chẳng có gì để khen, nhiều nhất cũng chỉ biết hấp thịt và thịt nướng, không thì sẽ trực tiếp ăn sống rồi, lấy đâu ra trù nghệ đáng nói.

Lấy thịt tôm tươi mới nướng cho Linh ăn, đôi bàn tay nhỏ bé của Linh ôm lấy đầu nhỏ nằm trên mặt bàn, Hàn Sâm cắt thịt tôm thành khối nhỏ, nướng một miếng xong trực tiếp đưa đến trước mặt của cô, Linh mở miệng nhỏ cắn một ngụm rồi nuốt thịt nướng vào, hai mắt híp lại thành trăng lưỡi liềm.

Hàn Sâm nhìn một chút, đột nhiên trong lòng có chút đau xót, quần áo mà Linh mặc trên người, vẫn là bộ quần áo lúc trước hắn mua cho Linh. Lúc này Hàn Sâm mới nhớ tới, đây là hai bộ quần áo khi hắn vừa gặp được Linh đã mua cho, sau đó lại không quan tâm tới cuộc sống của cô nữa, đến hiện tại chỉ sợ cô cũng chỉ có hai bộ quần áo kia, đã sớm giặt đến mức bạc trắng rồi.

Sau khi ăn cơm xong, Hàn Sâm lại dẫn Linh đến cửa hàng trong Nữ Thần Tí Hộ Sở mua mấy bộ quần áo, sau khi dẫn cô trở về để cô đổi, cả người Linh lập tức có vẻ thanh xuân tươi mát hơn không ít.

- Đây mới là bộ dạng nên có của một thiếu nữ.

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Hiện tại Hàn Sâm cũng không còn bài xích Linh nữa, ngoại trừ bởi vì Linh không có nơi nương tựa, chủ yếu vẫn là bởi vì hiện tại tố chất thân thể của Hàn Sâm đã mạnh hơn Linh rất nhiều, cũng không còn kiêng kị Linh như vậy.

Mang theo Linh cùng tiến vào Thủy Tinh Cung, vừa tìm kiếm sinh vật biến dị trên biển có khả năng lạc đàn, vừa nghiên cứu Kiếm Pháp Song Phi.

Ngoại trừ tòa Tí Hộ Sở dưới đáy biển là Hàn Sâm không dám đi, còn những vùng biển gần đó Hàn Sâm đều tùy ý đi qua, chỉ là phần lớn dị sinh vật trên biển đều đi theo đàn với số lượng kinh người, hắn muốn săn giết dị sinh vật cao cấp, cũng chỉ có thể tìm kiếm con nào lạc đàn thôi.

Linh an tĩnh ngồi ở một bên, hai tay chống cằm nhìn Hàn Sâm luyện tập nghiên cứu Kiếm Pháp Song Phi, cũng không có hứng thú nói chuyện với đám Tuyết Cơ.

Thuyền đi mấy ngày, Hàn Sâm nhìn thấy một con sứa như đèn lồng màu đỏ lớn ở phía trước không xa giật giật trong nước biển, nhìn vô cùng xinh đẹp chói mắt.

- Sứa trên biển cũng có không ít, nhưng phần lớn đều đi thành đàn, hiếm khi gặp được một con lạc đàn, thử xem có thể săn giết hay không.

Hàn Sâm nổi tâm tư, triệu hồi ra áo giáp hoàng kim và ma văn, đi ra khỏi Thủy Tinh Cung bơi về phía con sứa kia.

Ở quanh không nhìn thấy dị sinh vật khác, Hàn Sâm lại có áo giáp và ma văn hộ thể, cho dù con sứa kia là sinh vật thần huyết, Hàn Sâm cũng có năng lực tự bảo vệ mình, trốn về Thủy Tinh Cung cũng không khó lắm.

Trong nước biển khác với trên đất liền, bởi vì dòng nước chảy ảnh hưởng, bình thường chỉ cần Hàn Sâm du động ở trong nước, chẳng mấy chốc sẽ bị dị sinh vật cảm giác được.

Thế nhưng con sứa như đèn lồng màu đỏ kia lại có vẻ rất trì độn, ngơ ngác nhảy dựng lên rồi lại dần chìm xuống, sau đó lại nhảy dựng lên lại từ từ chìm xuống, dường như không phát hiện ra Hàn Sâm đang đi tới.

- Con sứa này hơi ngốc, chắc không phải mặt hàng cao cấp.

Hàn Sâm tới gần con sứa kia, cũng không sử dụng Quỷ Trảo, trực tiếp đánh một quyền tới thân thể hình bán cầu kia.

Trên mũi Quỷ Trảo có mang độc, tuy Hàn Sâm không sợ độc, nhưng lại có chút ảnh hưởng tới mùi vị, hắn muốn dùng âm kình trực tiếp đánh chết con sứa kia, trở về nướng, mùi vị sẽ ngon hơn.

Hàn Sâm đánh ra một quyền vào thân thể óng ánh sáng long lanh như quả đông lạnh của con sứa kia, lập tức đánh xuyên qua thân thể của nó, nắm đấm và gần nửa cánh tay đều xuyên vào.

Thế nhưng sắc mặt lập tức Hàn Sâm thay đổi, hắn chỉ cảm giác quả đấm của mình như đâm vào một chất dính, căn bản không dùng được khí lực, âm kình cũng hoàn toàn không đánh ra được, chớp mắt đã tan biến hoàn toàn.

Hắn muốn rút nắm đấm từ trong thân thể con sứa kia lại, nhưng lại phát hiện thân thể con sứa giống như đã vây chặt quả đấm và cánh tay của hắn, sau đó kéo một phát, toàn bộ thân thể sứa đều kéo theo, không thể rút nắm đấm ra được.

Phía dưới con sứa kia bắn ra ngàn vạn sợi tơ, thoáng cái đã bắn lên trên người Hàn Sâm, sau đó Hàn Sâm cảm giác được một dòng điện mạnh mẽ từ trên người con sứa truyền đến, khiến thân thể của hắn co giật như chạm vào điện vậy, không thể khống chế hé miệng nuốt mấy ngụm nước biển.

Chương 537: Tu La Thân

- Đây là thứ quỷ gì thế?

Trong nội tâm Hàn Sâm cả kinh, cố chịu dòng điện trùng kích, triệu hồi ra Quỷ Trảo hung hăng chém trên người sứa.

Thế nhưng Quỷ Trảo cũng bị hút vào, chớp mắt đã bị cuốn lấy không thể động đậy.

Trong nội tâm Hàn Sâm vô cùng kinh hãi, con sứa này thực sự giống như chất dính vậy, chém không được, đánh cũng không ổn, nó liều mạng dính lấy Hàn Sâm.

Hàn Sâm cố nén cảm giác rút gân khi thân thể bị điện giật, muốn bơi về Thủy Tinh Cung, nhưng con sứa kia vừa phóng điện công kích Hàn Sâm, thân thể nó lại dần dần dính lấy người Hàn Sâm, bao quanh nửa người Hàn Sâm lại, hơn nữa vẫn đang tiếp tục lan tới những bộ phận khác trên người Hàn Sâm.

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm gặp được sinh vật quỷ dị như vậy, trong nội tâm thầm kêu không ổn, đầu óc nhanh chóng vạn chuyển, đang suy nghĩ làm cách gì để đối phó với tình cảnh này, lại đột nhiên nhìn thấy trong Thủy Tinh Cung có một bóng người đang bơi tới.

Hàn Sâm nhìn kỹ, phát hiện là Linh bơi tới, lập tức kinh hãi, muốn gọi Linh trở về, nhưng hiện tại hắn ở trong nước, căn bản không thể nói chuyện được.

Linh đi chuyển cực nhanh trong nước, chớp mắt đã đến bên cạnh Hàn Sâm, thò tay phải muốn kéo con sứa kia ra khỏi thân thể của Hàn Sâm.

- Đừng động!

Trong lòng Hàn Sâm kêu to, nhưng lại không có tác dụng gì, Linh cũng giống như Hàn Sâm đều bị con sứa kia dính lấy rồi.

Một dòng điện đánh vào thân thể, toàn thân Hàn Sâm thống khổ co giật, giống như sắp bị điện giật thành than cốc rồi.

Hàn Sâm cố nén đau khổ, đang suy tư làm cách nào để cứu mình và Linh thoát thân, lại thấy trong mắt Linh mạnh mẽ hiện lên một tia sáng màu tím.

Con ngươi vốn màu đen lại đột nhiên biến thành màu tím, mái tóc dài màu đen cũng quỷ dị chuyển sang màu tím, một đôi sừng cong màu tím từ đỉnh đầu chui ra, biến thành bộ dáng Tu La hoàng tộc mà Hàn Sâm đã nhìn thấy khi lần đầu gặp cô.

Quát!

Linh hóa thành bộ dáng Tu La tộc, hai tay trực tiếp xé rách con sứa kia, con sứa giống như chất dính kia dưới đôi tay nhỏ của Linh, giống như đã mất đi

tác dụng, tựa như bị đao xé ra vậy, cứ như vậy trực tiếp bị xé thành hai nửa.

Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, Linh trong trạng thái này, lực lượng kinh khủng đến mức khó mà tin được, con sứa kia căn bản không chịu nổi lực lượng tàn phá từ đôi tay nhỏ bé của cô.

Tia sáng màu tím trong mắt Linh lập loè, đôi bàn tay nhỏ bé không ngừng vũ động, chớp mắt đã xé hết chất dính trên người Hàn Sâm, sau đó lôi kéo Hàn Sâm bơi về Thủy Tinh Cung.

Xoạt!

Hai người từ trong nước đi ra, Linh vừa mới bò lên, đã lập tức mới ngã xuống đất, màu tím trên mái tóc nhanh chóng biến mất, đôi sừng cong màu tím trên đỉnh đầu cũng dần rụt trở về, trong chốc lát lại biến thành bộ dáng thiếu nữ nhân loại.

Hàn Sâm liền vội vàng tiến lên xem xét tình huống của Linh, lại phát hiện Linh chỉ bị hôn mê thôi, trên người cũng không bị thương, lúc này mới thở dài một hơi.

Linh hôn mê trọn vẹn hai ngày mới tỉnh lại, hơn nữa thân thể rất suy yếu, liên tiếp vài ngày đều không muốn ăn uống gì.

- Linh rốt cuộc là nhân loại hay là Tu La?

Trong nội tâm Hàn Sâm rất nghi hoặc, càng thêm hoài nghi về lai lịch của Linh.

Nhưng hắn còn lo lắng cho Linh nhiều hơn, hắn không biết khi Linh biến thân thành bộ dáng Tu La sẽ khiến cô chịu có tổn thương gì không, ít nhất hiện tại có thẻ thấy, Linh cực kỳ suy yếu, giống như người bệnh vừa mới trải qua một cuộc giải phẫu, sắc mặt tái nhợt dọa người.

Cũng may là Linh cũng không bị nguy hiểm tới tính mạng, Hàn Sâm cho Linh uống đi một chút dịch chữa trị thân thể của Liên Minh và dịch dinh dưỡng, sau đó tình huống của Linh mới dần dần tốt đẹp.

Đã có giáo huấn lần này đây, Hàn Sâm không dám tiếp tục nhảy xuống dưới đáy biển săn bắn lung tung nữa, thi thể con sứa kia bị Hàn Sâm vớt trở về, sau khi hầm lên để thưởng thức, sẽ biết lai lịch của nó.

Đây là một con Hồng Ma Sứa thần huyết, giúp Hàn Sâm tăng thêm tám điểm thần gen.

Sau khi trở lại Liên Minh, Hàn Sâm cẩn thận tra rất nhiều tư liệu, nhưng căn bản không tìm được tin tức liên quan tới trạng thái này của Linh.

Nhân loại chính là nhân loại, Tu La là Tu La, tuy bộ dáng tương đối giống như, trên thực tế lại là hai giống loài hoàn toàn khác nhau, một người không thể nào vừa là Tu La lại vừa là nhân loại.

Hàn Sâm thậm chí còn đi xem một chút tư liệu sinh vật học, nhà sinh vật học đã sớm chứng minh, gen của nhân loại và Tu La có sự khác biệt rất lớn, không có khả năng sinh ra đời sau.

Cho dù là nhân tạo, cũng rất ít khi có thể có thể nuôi dưỡng được con lai giữa nhân loại và Tu La.

- Rốt cuộc tình huống của Linh là thế nào?

Trong lòng Hàn Sâm có trăm mối tơ vò, hơn nữa trên lưng Linh có hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu khiến Hàn Sâm rất để ý.

- Hàn Sâm, có thể giúp em đi tới một nơi không?

Hàn Sâm đang tra tư liệu, Kỷ Yên Nhiên đột nhiên gõ cửa đi vào.

- Đương nhiên có thể, đến nơi nào?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Kỷ Yên Nhiên, trên thực tế bình thường Kỷ Yên Nhiên rất ít trực tiếp tới phòng hắn, bình thường đều dùng máy truyền tin để liên hệ với hắn.

Lần này Kỷ Yên Nhiên lại trực tiếp tới gian phòng của hắn, hiển nhiên chuyện này rất quan trọng, cho nên Hàn Sâm cũng không có hỏi là chuyện gì đã trực tiếp đồng ý.

Kỷ Yên Nhiên há miệng, giống như muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói gì.

- Giữa chúng ta còn có cái gì không thể nói sao?

Hàn Sâm trừng hai mắt nói ra.

Kỷ Yên Nhiên có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Ngày mai em phải tham gia một buổi tiệc, hi vọng anh có thể đi cùng.

- Tiệc gì?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Kỷ Yên Nhiên, hắn vốn tưởng rằng là chuyện trong nhà Kỷ Yên Nhiên, không nghĩ tới chỉ là một buổi tiệc.

- Nói thế nào đây, một buổi tiệc xem như nửa tư cách cá nhân đi, tham gia buổi tiệc này đều là một số thanh niên giống như em.

Kỷ Yên Nhiên ngập ngừng nói, giống như đang suy nghĩ xem muốn giải thích với Hàn Sâm như thế nào.

- Không phải là buổi tiệc xem mắt chứ?

Hàn Sâm trừng lớn hai mắt hỏi.

Kỷ Yên Nhiên lập tức gắt giọng:

- Anh nghĩ gì thế, không có quan hệ gì với chuyện kia, thật sự chỉ là một buổi tiệc, chỉ là người tham gia có hơi đặc biệt, nội dung buổi tiệc cũng có chút đặc biệt, em hi vọng anh có thể đi theo giúp em một chút, đối với tương lai sau này của anh cũng sẽ có trợ giúp.

- Có thể nói cho anh biết là buổi tiệc gì không?

Hàn Sâm hỏi.

Kỷ Yên Nhiên có chút do dự, nhưng vẫn nói ra:

- Chắc anh có nghe nói về thuyết pháp nhân loại chúng ta trở thành Siêu Việt Giả, mới thật sự bắt đầu tiến hóa chứ?

Hàn Sâm gật gật đầu:

- Đã từng nghe nói, lúc đi học cũng học qua, Siêu Việt Giả mới là nhân loại siêu việt cực hạn, gen của người mới chính thức bắt đầu lột xác.

- Nội dung buổi tiệc kia chính là muốn trao đổi về chuyện gen tiến hóa của nhân loại.

Kỷ Yên Nhiên nói ra.

Hàn Sâm nhìn Kỷ Yên Nhiên, hắn không hiểu ý của Kỷ Yên Nhiên, nếu như nói Siêu Việt Giả mới là khởi đầu của gen tiến hóa, như vậy người tham gia buổi tiệc kia phải đều là Siêu Việt Giả mới đúng, Kỷ Yên Nhiên vẫn chỉ là Tiến Hóa Giả, cô đi làm gì?

Dương như Kỷ Yên Nhiên hiểu được tâm tư của Hàn Sâm, tiếp tục giải thích nói:

- Trên lý luận nhân loại cần đạt tới trình độ Siêu Việt Giả mới có thể để gen của bản thân bắt đầu tiến hóa, nhưng cũng có một số ngoại lệ, bởi vì thiên phú của bọn họ, còn có vài phương pháp đặc thù, có thể giúp bọn họ phát triển gen tiến hóa, nội dung buổi tiệc kia muốn trao đổi, chính là loại phương pháp này.

Chương 538: Luyện Khí Thuật

Kỷ Yên Nhiên kiên nhẫn giải thích, nhưng Hàn Sâm rất nhanh đã hiểu được ý tứ thực sự, trong nội tâm có chút giật mình.

Tư liệu về Siêu Việt Giả có thể tra trên Internet vô cùng ít ỏi, toàn bộ Liên Minh có tới triệu tỷ nhân khẩu, mà số người trở thành Siêu Việt Giả chưa có tới một trăm vạn.

Người bình thường chỉ biết không gian thứ ba Tí Hộ Sở vô cùng nguy hiểm, Siêu Việt Giả vô cùng cường đại, bản thân có được lực lượng siêu việt, nhưng không gian thứ ba Tí Hộ Sở có bộ dáng gì, trong sách vở lại không nói tới, trong đầu người bình thường cũng không có một khái niệm chính xác nào.

Người bình thường chỉ biết là ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng có dị sinh vật cường đại, trừ điều này ra thì không biết điều gì khác.

Liên Minh cung cấp tư liệu về không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng rất ít, chỉ cấp ra một số liệu đại khái, tố chất thân thể của sinh vật bình thường ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều tầm 300 trở lên.

Chính là một con số phi thường kinh khủng, một Tiến Hóa Giả nhân loại có gen đầy đủ, cũng chỉ có 30 điểm tố chất thân thể, cho dù tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở vẫn có gen đầy đủ, như vậy tố chất thân thể của hắn đại khái cũng chỉ có từ 130 đến 150 điểm.

Số người có thể có tố chất thân thể đạt tới 150 điểm rất ít, sau khi trải qua ao tiến hóa, trở thành Siêu Việt Giả, người mạnh nhất cũng chỉ có khoảng 30 điểm tố chất thân thể, cũng chỉ là tương đương với sinh vật yếu nhất ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Người có thể đạt tới trình độ này đã là hiếm thấy trong hiếm thấy, nhân loại như vậy ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở làm sao có thể chống lại dị sinh vật?

Người mạnh nhất lại không bằng dị sinh vật yếu nhất, như thế làm cách nào có thể sinh tồn phát triển ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở?

Đáp án Kỷ Yên Nhiên đưa ra chính là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, con số 300 điểm này được loài người xưng là Thiên giai, vượt qua chính là Thiên Nhân, cái gọi là Thiên Nhân, chính là vượt qua cực hạn nhân loại, có thể trực tiếp trao đổi với trời.

Cái gọi là trao đổi với trời, kỳ thật chính là dùng thân thể thu nạp lực lượng vũ trụ, chứ không còn đơn thuần dựa vào đồ ăn để chắt lọc dinh dưỡng.

Lúc đó nhân loại có thể khống chế một chút lực lượng vũ trụ, ví dụ như An Ny có thể nắm giữ lực lượng sấm sét, còn có người có thể nắm giữ lực lượng nước lửa thậm chí là thời gian và không gian.

Mà chỗ dựa để nắm giữ những lực lượng này chính là Siêu Hạch Gen Thuật, nhưng lại không phải Siêu Hạch Gen Thuật thông thường.

Kỷ Yên Nhiên nhắc tới một môn Hàn Sâm rất quen thuộc là "Luyện Khí Thuật", chỉ có Luyện Khí Thuật cải biên Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, mới có thể giúp nhân loại có thể nắm giữ lực lượng vũ trụ.

Căn cứ vào lời nói của Kỷ Yên Nhiên, có một số Luyện Khí Thuật cao cấp không cần đạt tới tình trạng Thiên Nhân cũng có thể tu luyện, thậm chí khi nhân loại vẫn chỉ là đứa trẻ, có thể lợi dụng Luyện Khí Thuật hấp thu lực lượng vũ trụ.

Chỉ là trước khi chưa đạt tới Thiên Nhân, năng lực hấp thu của thân thể rất thấp, cũng không có hiệu quả quá mạnh mẽ, nhưng trải qua thời gian dài rèn luyện, hiệu suất hấp thu sẽ càng ngày càng cao, sau khi trở thành Thiên Nhân, người như vậy sẽ mạnh mẽ hơn Thiên Nhân bình thường nhiều.

Một số người có thiên phú đặc thù, thậm chí không cần đạt tới cảnh giới Thiên Nhân, cũng có thể khống chế lực lượng vũ trụ.

Kỷ gia chính là một gia tộc có được Luyện Khí Thuật truyền thừa, giống như Kỷ gia nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối còn có ba nhà khác, bọn họ tu luyện đều là cùng một cái truyền thừa Luyện Khí Thuật, chỉ là chi nhánh có chỗ bất đồng.

Kỷ, Lâm, Vương, Tuyết, thời điểm Kỷ Yên Nhiên nói cho Hàn Sâm bốn cái dòng họ, lại khiến cho Hàn Sâm lộp bộp một chút.

Hắn đã giết Tuyết Long Nhạn, lấy được Băng Cơ Ngọc Cơ Thuật, về sau luôn chú ý xem có người họ Tuyết không, nhưng hắn tra rất nhiều tư liệu, đều không tìm thấy một đại nhân vật nào họ Tuyết.

Hiện tại đột nhiên nghe được họ Tuyết này, khiến sắc mặt Hàn Sâm đột biến.

- Nếu có thể, tốt nhất anh nên tăng tố chất thân thể của mình tới 150 sau đó mới tấn thăng thành Siêu Việt Giả, càng cao càng tốt, dù có nhiều hơn một chút cũng được.

Kỷ Yên Nhiên nói với Hàn Sâm.

- Vì sao, Siêu Việt Giả có tố chất thân thể 150 điểm tấn chức lên sẽ đạt được 300 điểm là thiên cấp sao?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- 300 điểm chính là Thiên Nhân, nhưng Thiên Nhân cũng có thiên phú khác nhau, căn cơ càng tốt, thiên phú sẽ càng cao, đây là chuyện sau khi trở thành Siêu Việt Giả sẽ không có cách nào thay đổi, tóm lại anh nhất định phải tận lực tăng tố chất thân thể của mình, trở thành Siêu Việt Giả trễ một chút cũng không thành vấn đề gì, gen nhất định phải đầy đủ.

Kỷ Yên Nhiên liên tục dặn dò Hàn Sâm.

Kỷ Yên Nhiên muốn đi tham gia buổi tiệc này, chính là một buổi giao lưu giữa bốn nhà Kỷ, Lâm, Vương, Tuyết mà thôi.

Kỷ Yên Nhiên còn nói cho Hàn Sâm biết, trong buổi giao lưu này, có lẽ hắn có thể nhìn thấy một người quen.

- Ai?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Vương Manh Manh của Vương gia, nghe nói cô ấy rất thích anh.

Kỷ Yên Nhiên cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm, ánh mắt có chút bất thiện.

- Khụ khụ, Manh Manh chỉ là coi anh là anh trai, anh cũng chỉ coi cô ấy là em gái thôi, chuyện này em cũng biết mà.

Hàn Sâm có chút kinh ngạc, hắn đã sớm biết lai lịch Vương Manh Manh bất phàm, những vẫn không ngờ cô ấy là người của một gia tộc truyền thừa Luyện Khí.

Hàn Sâm rất muốn hỏi Tuyết gia là người nào? Tuyết gia có phải có một môn Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật hay không? Nhưng lời này vẫn không hỏi được.

- Hay là anh không đi nữa? Giao lưu hội vậy, anh có thể tham gia sao?

Hàn Sâm hỏi dò.

Nếu như Tuyết Long Nhạn kia thật sự là người Tuyết gia, khó có thể đảm bảo người của Tuyết gia sẽ không sẽ nhìn ra hắn luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, đến lúc đó sẽ rất phiền toái.

Kỷ Yên Nhiên lại hung hăng trừng mắt liếc Hàn Sâm, dùng ngữ khí không cho phép phản đối nói:

- Phải đi.

Sau đó, gương mặt Kỷ Yên Nhiên đỏ lên, lại thấp giọng nói:

- Mặc dù trong Thánh Đường cũng có thể mua được Luyện Khí Thuật cải biên thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, nhưng phần lớn đều là Luyện Khí Thuật cấp thấp, trước tiên anh đi cùng em tới buổi giao lưu nghe một chút rồi nhìn một ít, hiểu thêm một chút, tương lai chúng ta kết hôn, anh có thể luyện Luyện Khí Thuật Kỷ gia chúng ta. . .

Nói đến đây, sắc mặt của Kỷ Yên Nhiên đã đỏ hồng, không tiếp tục nói nữa.

- Vậy thì anh sẽ đi.

Hàn Sâm biết mình sớm muộn cũng phải qua cửa ải Tuyết gia này, chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Lần giao lưu này cũng chỉ có người trẻ tuổi đi, ánh mắt tự nhiên không sắc bén như những người có kinh nghiệm lâu năm, đúng lúc Hàn Sâm cũng có thể đi xem Tuyết gia, rốt cuộc Tuyết gia có quan hệ gì với Tuyết Long Nhạn hay không.

Về phần Luyện Khí Thuật của Kỷ gia, Hàn Sâm không quá hứng thú, hắn thầm nghĩ mau mau giải mã Động Huyền Kinh, Luyện Khí Thuật của Kỷ

gia có lợi hại, cũng không có một người nào của Kỷ gia có thể dùng thân thể phá toái hư không, Động Huyền Kinh lại từng sinh ra cường giả tuyệt thế Luyện Khí Thuật.

Kỷ Yên Nhiên mang theo Hàn Sâm đi tham gia giao lưu hội, An Ny cũng cùng đi theo, nhưng sau khi đến hội trường, An Ny lại chỉ có thể chờ ở bên ngoài, cũng không thể cùng một chỗ tham gia buổi giao lưu.

Hàn Sâm có thể đi vào chung với Kỷ Yên Nhiên, bởi vì khi Kỷ Yên Nhiên giới thiệu Hàn Sâm, thân phận của Hàn Sâm là vị hôn phu của cô.

- Lâm Phong?

Trên buổi giao lưu, Hàn Sâm còn chưa nhìn thấy Vương Manh Manh, nhưng lại thấy được một thân ảnh quen thuộc khác.

Chương 539: Quảng Hàn Kinh

Giao lưu hội được cử hành ở một nơi tương tự như lễ đường vậy, bên trong có không ít thanh niên, nhóm năm nhóm ba tụ chung một chỗ.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên cũng không bị quá nhiều người chú ý, Kỷ gia không chỉ có một mình Kỷ Yên Nhiên, hơn nữa Kỷ Yên Nhiên cũng không phải người trẻ tuổi nổi danh nhất ở Kỷ gia.

Mấy người của Kỷ gia nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên, đi tới chào hỏi với cô, rồi dùng ánh mắt dò xét để đánh giá Hàn Sâm.

Khi Kỷ Yên Nhiên giới thiệu Hàn Sâm, mặc dù không cố ý nói rõ, nhưng bọn họ tự nhiên đều biết rõ, người đàn ông mà Kỷ Yên Nhiên mang tới nơi này có quan hệ thế nào.

Hàn Sâm vốn cho rằng chỉ có người của bốn nhà Kỷ, Lâm, Vương, Tuyết giao lưu tụ hội, nhiều lắm cũng chỉ có vài trăm người, nhưng trên thực tế lại vượt quá tưởng tượng của Hàn Sâm, chỗ này nhìn như thế nào cũng có hơn mấy ngàn người.

- Hiện nay ba nhà Kỷ, Lâm, Vương đều là đại tộc, dấu chân trải rộng khắp Liên Minh, cho dù chỉ có thanh niên dưới bốn mươi tuổi tới đây, muốn lấp đầy lễ đường có thể chứa mấy vạn người cũng đủ.

Kỷ Yên Nhiên nhìn ra nghi hoặc của Hàn Sâm, cười giải thích nói.

- Tuyết gia không phải đại tộc sao?

Trong lòng Hàn Sâm nhảy dựng, nghi ngờ hỏi.

- Người Tuyết gia rất ít tiếp xúc với bên ngoài, nhân số cũng không nhiều, nhưng trình độ luyện khí thuật của Tuyết gia lại được xưng là mạnh nhất trong bốn nhà.

Hàn Sâm đang muốn nghe thêm chút tin tức về Tuyết gia, lại có người đi tới nói chuyện với Kỷ Yên Nhiên, cắt đứt lời giải thích của Kỷ Yên Nhiên.

Ánh mắt Hàn Sâm đánh giá bốn phía xung quanh, lại thấy trên bục lễ đường có để mấy hàng bàn ghế, trên đó đã có mấy nam nữ trẻ tuổi ngồi, một người trong đó chính là Lâm Phong.

- Yên Nhiên, đây là bạn trai em sao?

Một cô gái có tuổi tương đương với Kỷ Yên Nhiên đi tới trước mặt Kỷ Yên Nhiên, nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới rồi nói.

Gen của Kỷ gia vô cùng tốt, phần lớn đều là tuấn nam mỹ nữ, cô gái này cũng không ngoại lệ, dáng vẻ thập phần xinh đẹp, chỉ là không có cảm giác sạch sẽ thoải mái bằng Kỷ Yên Nhiên.

Cô gái này cũng giống Kỷ Yên Nhiên, hai tay kéo cánh tay một chàng trai cao gầy anh tuấn, lộ ra vẻ vô cùng thân mật.

- Đúng vậy, Thanh Thu tỷ.

Kỷ Yên Nhiên hào phóng thừa nhận, cô đã mang Hàn Sâm tới, sẽ không tính nói dối về thân phận của Hàn Sâm.

Kỷ Thanh Thu cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu như vậy, cũng không thật sự có hứng thú gì với Hàn Sâm, Kỷ Yên Nhiên còn chưa giới thiệu Hàn Sâm, cô ta đã giới thiệu chàng trai bên cạnh trước:

- Yên Nhiên, đây là Tuyết Diệc Dương bạn trai chị, hôm nay y sẽ đại biểu Tuyết gia lên đài nói về Minh Ngọc Tâm Kinh.

Khi Kỷ Thanh Thu nói chuyện, vẻ mặt đều tỏ rõ vẻ vui mừng, còn có chút đắc ý.

Kỷ Yên Nhiên lễ phép lên tiếng chào hỏi với Tuyết Diệc Dương, nhưng trong nội tâm Hàn Sâm lại thoáng động, nhìn người tên là Tuyết Diệc Dương này, muốn nhìn xem y và Tuyết Long Nhạn có nét tương tự hay không.

Chỉ là rất nhanh Hàn Sâm đã thất vọng rồi, cho dù là người đồng tông, cũng rất khó có vẻ ngoài tương tự, hơn nữa hiện tại Hàn Sâm cũng đã quên Tuyết Long Nhạn trông như thế nào, dù sao thời gian đã trôi qua rất nhiều năm.

Kỷ Yên Nhiên và Kỷ Thanh Thu hàn huyên mấy câu, Kỷ Thanh Thu luôn miệng khoe khoang nói Tuyết Diệc Dương giỏi thế nào, hoàn toàn không để ý tới Hàn Sâm, Kỷ Yên Nhiên có chút không vui, tìm cớ mang theo Hàn Sâm rời đi.

- Người chị họ này của em từ nhỏ đến lớn cái gì cũng muốn so với em, hiện tại tìm một người của Tuyết gia làm bạn trai, lại tỏ ra đắc ý như vậy.

Kỷ Yên Nhiên nhỏ giọng nói với Hàn Sâm.

- Chuyện này đáng để đắc ý sao?

Hàn Sâm tỏ vẻ kinh ngạc hỏi.

Kỷ Yên Nhiên nhếch miệng:

- Cũng không có gì để đắc ý, nhưng người có thể lên đài giảng kinh, ở bốn nhà cũng coi như ưu tú đi.

Nói xong, Kỷ Yên Nhiên nhìn về trên giảng đài một hàng người đang ngồi trên bàn kia, tiếp tục nhỏ giọng nói:

- Mỗi lần giao lưu tụ hội, Kỷ, Lâm, Vương, Tuyết mỗi một nhà đều chỉ định mấy người thuộc nhà mình đi lên giảng kinh, những người có thể lên đài, chính là người đại biểu ưu tú nhất trong thế hệ này của các nhà.

- Vậy thì em nên lên đài mới đúng.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Kỷ Yên Nhiên liếc Hàn Sâm một cái:

- Trước kia lúc cha em còn trẻ, cũng thường xuyên lên đài giảng kinh, em lại không thể kế thừa thiên phú của ông, tư chất chỉ bình thường, còn không có tư cách lên đài giảng kinh.

- Ai nói vậy, đối với anh, em là người có tư cách nhất, em lên trên đó cũng không cần nói chuyện, chỉ cần ngồi ở chỗ kia, người khác nhìn mỹ mạo của em, nhất định sẽ có thể đốn ngộ đại đạo, còn hữu dụng hơn việc nghe kinh gì gì đó nữa.

Hàn Sâm đùa giỡn Kỷ Yên Nhiên.

Bàn tay nhỏ bé của Kỷ Yên Nhiên bấm một cái trên thịt mềm bên hông Hàn Sâm, trên mặt lại lộ vẻ kiều my.

Kỷ Thanh Thu kia và Tuyết Diệc Dương dạo quanh một vòng xong, lại đi tới trước mặt Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Thanh Thu vừa cười vừa nói:

- Yên Nhiên, bọn chị đi lên trên đó ngồi, em có đi cùng không?

- Hai người đi đi, bọn em ngồi ở dưới là được rồi.

Kỷ Yên Nhiên vừa cười vừa nói.

- Ngồi ở dưới cũng tốt, tự tại, không giống ở phía trên bị nhiều người nhìn như vậy, tuyệt đối không thoải mái, rất khó chịu, nếu như không phải Diệc Dương phải lên đi giảng kinh, chị cũng không muốn đi lên.

Giữa hai hàng lông mày của Kỷ Thanh Thu tràn đầy vẻ đắc ý và tươi cười, hoàn toàn không giống với lời cô ta nói.

Nói xong, Kỷ Thanh Thu nhìn về phía Hàn Sâm lại hỏi một câu:

- Đúng rồi, Yên Nhiên, bạn trai em xuất thân từ nhà nào?

- Hàn Sâm không phải là người của gia tộc Luyện Khí.

Kỷ Yên Nhiên thuận miệng đáp.

- Ồ.

Kỷ Thanh Thu liền không để ý tới Hàn Sâm nữa, lại cùng Kỷ Yên Nhiên nói vài câu, sau đó vui sướng kéo Tuyết Diệc Dương đi lên đài phát ngôn.

- Quả nhiên người không thể nhìn bề ngoài, Kỷ Thanh Thu này cũng coi như xinh đẹp, không ngờ lại tục khí như vậy.

Sau khi Kỷ Thanh Thu rời đi, Hàn Sâm thuận miệng nói một câu.

Kỷ Yên Nhiên cười cười:

- Điều này cũng không trách chị ta được, từ nhỏ chị ta đã muốn so sánh với em, lần này thật vất vả mới tìm được một người đàn ông ưu tú, đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội khoe khoang ở trước mặt em.

- Em nói như vậy, là nói anh không ưu tú à?

Hàn Sâm nói đùa.

- Trong lòng em, anh là ưu tú nhất, nhưng trong mắt người trẻ tuổi ở Kỷ, Lâm, Vương, Tuyết bốn nhà, có thể lên đài giảng kinh, là chuyện vô cùng vinh quang.

Kỷ Yên Nhiên vừa cười vừa nói:

- Hơn nữa người Tuyết gia vốn tự cao tự đại, tự nhận tài trí hơn người, anh không thấy hai mắt của Tuyết Diệc Dương kia đều sắp muốn mọc tới trời

rồi, đối với người bên ngoài đều hờ hững đấy sao?

- Vì sao người Tuyết gia lại tài trí hơn người?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Tứ gia chúng em là nhất mạch tương truyền, cha truyền con nối, Tuyết gia vốn là tông chủ nhất mạch, gần đây bọn họ tự xưng là chính tông, hơn nữa mạch này có một bộ bí điển quan trọng, người ngoài không được truyền.

Kỷ Yên Nhiên nói ra.

- Bí điển gì?

Trái tim Hàn Sâm có chút nhanh tăng tốc.

- Quảng Hàn Kinh.

Kỷ Yên Nhiên đáp.

Hàn Sâm nhẹ ngàng thở ra một hơi, hắn thật sự có chút sợ Kỷ Yên Nhiên nói Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Thế nhưng rất nhanh Kỷ Yên Nhiên lại nói tiếp:

- Nhưng Quảng Hàn Kinh vô cùng khó luyện, từ xưa đến nay cũng không có mấy người có thể thật sự luyện thành, Tuyết gia một mực nghĩ biện pháp cải tiến Quảng Hàn Kinh thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, để đệ tử Tuyết gia đều có thể luyện tập, nghe nói những năm gần đây có một chút hiệu quả, cải biên ra một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tên là Băng Cơ Ngọc Cốt, chỉ là cũng không có ai nhìn thấy người Tuyết gia chính thức biểu diễn môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này.

Trong nội tâm Hàn Sâm lộp bộp một chút, thầm nghĩ:

- Xem ra không sai, Tuyết Long Nhạn quả nhiên đến từ Tuyết gia.

Chương 540: Tu Luyện Động Huyền Kinh

Hàn Sâm cẩn thận quan sát Tuyết Diệc Dương, nhưng cũng không nhìn ra y có luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật hay không, nếu nói làn da nhẵn mịn mượt mà, thì ở đây người có làn da trắng nõn như tuyết cũng không ít.

Dường như những người tu luyện Luyện Khí Thuật, làn da đều phá lệ non mịn, điều này cũng khiến Hàn Sâm có chút an tâm.

Hàn Sâm còn muốn hỏi thêm mấy chuyện về Tuyết gia, nhưng buổi giảng kinh đã bắt đầu, mọi người đều yên tĩnh trở lại, Hàn Sâm đành phải nuốt những lời muốn hỏi vào.

Người đầu tiên đi ra giảng kinh là một cô gái tên Lâm Vi Vi, nhìn không đoán được tuổi cụ thể, khuôn mặt thanh nhã tuyệt lệ, khí chất phiêu dật xuất trần.

Cả người đều lấp lánh như ngọc, dường như ngay cả sợi tóc cũng phát sáng vậy.

Cô nói tới Tam Thế Quan, là môn Luyện Khí Thuật kinh điển, tuy nói là giảng kinh, thật ra chỉ là nói về lý giải cùng cảm ngộ Tam Thế Quan của cô, cũng không phải là thật sự nói những kinh nghiệm của mình ra.

Hàn Sâm chưa từng học Tam Thế Quan, nhưng nghe Lâm Vi Vi giảng giải xong, trong lòng Hàn Sâm lại cuồng hỉ.

Hàn Sâm sở dĩ không hiểu được Động Huyền Kinh, nguyên nhân lớn nhất chính là do trong đó có một số thuật ngữ cổ chuyên nghiệp Luyện Khí Thuật mà hắn không hiểu có ý gì, thật sự khó hiểu vô cùng.

Mà những lời Lâm Vi Vi giảng giải, lại trùng hợp là một số lý giải cùng chú thích trong Luyện Khí Thuật, để sau khi Hàn Sâm nghe xong, có loại cảm

giác bừng tỉnh đại ngộ, hắn lập tức dựng thẳng lỗ tai để lắng nghe, sợ bỏ qua một chữ nào.

Khác với suy nghĩ lúc trước của Hàn Sâm, khi Kỷ Yên Nhiên nói cho hắn biết, Luyện Khí Thuật bắt đầu từ thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế trong truyền thuyết thần thoại, đến thời Tần ở thì tuyệt, từ sau thời Tần, không biết vì nguyên nhân gì mà Luyện Khí Thuật cũng nhanh chóng suy bại.

Đến khi thế giới Tí Hộ Sở bị phát hiện ra, Luyện Khí Thuật mới dần dần xuất hiện lại trong mắt mọi người.

Bởi vì đều là một số cổ tịch và cổ pháp, giống như Động Huyền Kinh đều rất khó hiểu, Hàn Sâm vốn cho rằng Luyện Khí Thuật mà bọn họ nói cũng sẽ khó hiểu.

Thế nhưng sau khi nghe xong mới biết được, Tam Thế Quan mà Lâm Vi Vi nói, không chỉ đã được dịch thành văn tự hiện tại thông dụng ở Liên Minh, hơn nữa còn kết hợp với khoa học kỹ thuật cùng tình huống ở thế giới Tí Hộ Sở để giải thích, cho dù là người chưa từng học cổ văn, cũng có thể hiểu được ý mà cô muốn nói.

Mặc dù Hàn Sâm chưa học qua Tam Thế Quan, nhưng chỉ nghe Lâm Vi Vi giải thích một số điều về Luyện Khí Thuật, cũng đã thu hoạch được rất nhiều, so với tự hắn học cổ văn không biết còn tốt hơn bao nhiêu lần.

Hàn Sâm nghe đến mức nhập thần, theo lời Lâm Vi Vi nói, Luyện Khí Thuật kỳ thật thì chính là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, nhưng không phải Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật bình thường, mà là sau khi gen của nhân loại đạt đến cực hạn, có thể trực tiếp hấp thu lực lượng vũ trụ.

Cơ sở của Luyện Khí Thuật chính là thân thể có thể trực tiếp hấp thu lực lượng vũ trụ, để tự cường hóa gen của bản thân.

Dùng lý luận hiện tại mà nói, tố chất thân thể 300 điểm đạt tới Thiên Nhân, chính là cơ sở Luyện Khí Thuật, mà khi Luyện Khí Thuật đột phá, trên thực tế sẽ là đột phá gen của bản thân.

Luyện Khí Thuật chỉ là phá cửa trước, dùng thuật ngữ gen để nói chính là đột nhiên khóa gen lại, đến khi đạt tới Thiên Nhân sẽ tự động mở khóa gen ra, sau đó mỗi lần mở ra một khóa gen, thì gen tiến hóa sẽ có một lần thay đổi về chất.

Mà một số Luyện Khí Thuật, khi còn chưa đạt tới Thiên Nhân cũng có thể mở ra khóa gen, chỉ là một người nếu như chưa đủ thiên phú, trình độ đạt được cũng không cao.

Nhưng cho dù không thể trước khi đạt tới Thiên Nhân đã mở ra khóa gen, tu luyện Luyện Khí Thuật cũng có thể tối ưu hóa gen của bản thân, sau khi mở ra khóa gen, biên độ gen phát triển cũng sẽ càng lớn hơn.

Đến khi Lâm Vi Vi nói xong về Tam Thế Quan, Hàn Sâm vẫn còn chưa thỏa mãn.

Kỷ Yên Nhiên thấy Hàn Sâm chăm chú nghe, có chút kỳ quái hỏi:

- Trước kia anh có học qua Tam Thế Quan sao?

- Không có.

Hàn Sâm đáp.

Kỷ Yên Nhiên tự nhiên biết rõ hắn chưa từng học qua Tam Thế Quan, đây là điển tịch Luyện Khí Thuật của bốn nhà, Hàn Sâm tự nhiên không có khả năng học được, cô chỉ nghi hoặc rõ ràng Hàn Sâm chưa từng học qua Tam Thế Quan, vì sao hắn lại nghe chăm chú như vậy.

Sau khi Lâm Vi Vi nói xong, đến lượt Tuyết Diệc Dương lên giảng kinh, Tuyết Diệc Dương nói tới một bộ Băng Tâm Quyết, cũng có nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, kết hợp được khoa học kỹ thuật hiện tại và hệ thống gen ở thế giới Tí Hộ Sở, Hàn Sâm nghe xong cũng lĩnh ngộ được rất nhiều.

Bộ Băng Tâm Quyết này và Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật dường như có đôi chút liên quan, nghe xong Tuyết Diệc Dương giảng giải, mặc dù Hàn Sâm chưa từng học Băng Tâm Quyết, nhưng lại giúp hắn tăng thêm một tầng lý giải về Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Hàn Sâm thật sự không ngờ, lần này tới nghe giao lưu hội lại giúp hắn thu hoạch được nhiều như thế, hiện tại trong đầu Hàn Sâm đều là những lý luận mà bọn họ nói cùng nội dung Động Huyền Kinh, rất nhiều nội dung trước kia hắn không hiểu được, hiện tại đều đã dễ hiểu rồi.

Chuyện này khiến Hàn Sâm vô cùng nóng lòng, hận không thể lập tức bắt đầu tu luyện Động Huyền Kinh, nhưng Hàn Sâm vẫn có gắng nhẫn nại để nghe tiếp, hy vọng có thể thu hoạch được nhiều hơn.

Bốn nhà tổng cộng có mười ba người lên giảng kinh, mỗi người mỗi ngày đều chỉ nói về một bộ, liên tục nói ba ngày, tổng cộng nói ba mươi chín bộ Luyện Khí Thuật.

Tuy bọn họ chỉ nói tới lý giải và lĩnh ngộ của bản thân, cũng không nói nội dung Luyện Khí Thuật cùng phương pháp tu luyện, chỉ nghe bọn họ nói sẽ không thể học được gì, nhưng trong bài giảng đó có bao hàm thuật ngữ và kiến thức căn bản về Luyện Khí Thuật, khiến Hàn Sâm nghe như say như dại.

Ngay cả Kỷ Yên Nhiên cũng cảm thấy kỳ quái vì sao Hàn Sâm lại có hứng thú như vậy, nhưng điều này cũng khiến Kỷ Yên Nhiên cảm thấy vui mừng, Hàn Sâm có hứng thú với Luyện Khí Thuật như thế thì không thể tốt hơn rồi, sau này để hắn học Luyện Khí Thuật của Kỷ gia cũng sẽ tương đối dễ dàng.

Ba ngày giảng kinh đối với Hàn Sâm thật sự quá ngắn, tuy hắn đã nhận được rất nhiều điều bổ ích, nhưng bọn họ nói tới những vật kia, Hàn Sâm cảm thấy vẫn còn có chút quá nông cạn.

Sau khi Hàn Sâm so sánh với Động Huyền Kinh, phát hiện những thứ bọn hắn nói cũng chỉ là một số điều cơ bản trong Động Huyền Kinh thôi, nhưng cũng giúp Hàn Sâm hoàn toàn lĩnh ngộ được cơ sở, đã hiểu được công pháp nhập môn của Luyện Khí Thuật Động Huyền Kinh.

Thế nhưng bộ phận phía sau, Hàn Sâm vẫn có rất nhiều chỗ chưa thể hiểu rõ, nhưng hắn lại không thể hỏi, trong nội tâm vô cùng tiếc nuối.

Nhưng Hàn Sâm cũng hiểu được, những người này dù sao chỉ là những thanh niên ưu tú một đời của bốn nhà, tu vi cũng không phải rất cao, những chuyện quan trọng có thể tiếp xúc cũng không nhiều, có thể có thu hoạch được như thế này đã rất tốt rồi, có thể nói đây là kinh hỉ lớn.

- Động Huyền Kinh à Động Huyền Kinh, mình rốt cục đã có thể bắt đầu tu luyện, mặc dù chỉ là trụ cột, nhưng dựa theo lời bọn họ nói, như thế đã đủ năng lực để mở ra khóa gen, chỉ là không biết phải bao lâu mới có thể nhập môn.

Trong lòng Hàn Sâm yên lặng suy nghĩ về trụ cột Luyện Khí Thuật Động Huyền Kinh, hít thở cũng tự nhiên biến hóa, khí huyết trong thân thể theo đó chảy xuôi.

Hàn Sâm vốn cho rằng Động Huyền Kinh thâm ảo như thế, muốn nhập môn nhất định vô cùng gian nan, dù sao đám người Lâm Vi Vi nói tới Luyện Khí Thuật, tối đa cũng chỉ đủ để mở ra ba bốn khóa gen, mà Luyện Khí Thuật Động Huyền Kinh có thể vượt qua mười lần cửa trước, dựa theo lý luận của bọn họ chính là có thể mở ra mười khóa gen, độ mạnh yếu khác nhau thực sự quá lớn rồi.

Nhưng lúc thực sự tu luyện, Hàn Sâm nhập môn lại đơn giản bất ngờ.

Chương 541: Vi Vi Tỷ

Huyết khí đi tới bách mạch, ba mươi sáu tiểu chu thiên tạo thành một đại chu thiên, Hàn Sâm chỉ cảm thấy toàn thân như bay lên, cảm giác khoan khoái dễ chịu không nói được thành lời, tế bào toàn thân đều giống như sống lại, quá trình trao đổi chất tăng nhanh, khiến tế bào tràn đầy sức sống, giống như cỏ non nẩy mầm tràn trề khí tức sinh mệnh.

- Ồ, trên người của anh có xịt nước hoa à?

Kỷ Yên Nhiên ngồi bên cạnh Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, cái mũi nhỏ nhíu lại tới gần ngửi ngửi người Hàn Sâm.

- Giữa chốn đông người mà em làm như vậy là không được, đợi trở về phòng em muốn thế nào anh đều tùy em.

Hàn Sâm tỏ vẻ xấu hổ nói ra.

- Đi chết đi.

Khuôn mặt Kỷ Yên Nhiên đỏ bừng, hung hăng bấm một cái bên hông hắn, nhưng lại vẫn nhịn không được ghé tới trên người hắn hít hà:

- Mùi hương này không tồi, anh dùng nhãn hiệu gì? Tại sao trước kia em không có chú ý tới nhỉ?

- Anh lấy đâu ra nước hoa.

Hàn Sâm biết là do mình tu luyện Động Huyền Kinh, trên người mới sinh ra mùi thơm ngát tràn ngập khí tức sinh mệnh.

- Không có khả năng, mũi của em lại không bị nghẹt, khẳng định là anh dùng nước hoa.

Kỷ Yên Nhiên không tin.

- Đây không phải nước hoa, mà là mùi thơm của cơ thể.

Hàn Sâm trừng lớn hai mắt nói ra.

- Thôi đi, đàn ông con trai như anh còn có mùi thơm cơ thể, nói mau, rốt cuộc là nhãn hiệu nước hoa gì.

Kỷ Yên Nhiên có chút khinh bỉ nhìn Hàn Sâm.

- Thật sự không dùng nước hoa mà, chính là mùi thơm của cơ thể, không tin tối nay em cứ tới phòng anh. . .

Hàn Sâm vẫn chưa nói xong, đã lại bị Kỷ Yên Nhiên dùng sức hung hăng vặn lên chỗ thịt mềm bên hông của hắn.

Giảng kinh đã chấm dứt, tất cả mọi người đều đang trao đổi điều tâm đắc, không ai chú ý tới Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đang liếc mắt đưa tình.

- Lâm Phong, đến ngồi cùng chúng tôi bên kia đi?

Tuyết Diệc Dương mỉm cười mời Lâm Phong.

Sau khi giảng kinh chấm dứt, mọi người có thể trao đổi tâm đắc với nhau, nhưng bởi vì nhân số quá nhiều, tự nhiên không có khả năng tất cả mọi người đều cùng trao đổi, bình thường đều là mấy người kết thành một vòng nhỏ, trao đổi tâm đắc với nhau.

Đa số đều là người có trình độ tương đương tạo thành một vòng, người có thể lên đài giảng kinh, đều là người nổi bật trong thế hệ này, phần lớn đều kết thành một hai vòng để trao đổi lẫn nhau.

Tuy gần đây Tuyết gia tự cao tự đại, nhưng Lâm Phong trong thế hệ này thực sự quá xuất sắc, trước đó Lâm Phong lên giảng kinh được rất nhiều người hợp ý, ngay cả Tuyết Diệc Dương mắt cao hơn đầu cũng vô cùng coi trọng Lâm Phong, cho nên mới tự mình qua mời y.

- Đúng vậy Lâm Phong, đám Kỷ Lôi đều ở bên này, cùng đi đi.

Kỷ Thanh Thu lôi kéo cánh tay của Tuyết Diệc Dương rồi nói.

Với trình độ của Kỷ Thanh Thu vốn không đủ để tiến vào vòng tròn kia, chỉ là trong vòng tròn này cũng không hoàn toàn dùng năng lực phân chia, Kỷ Thanh Thu là bạn gái Tuyết Diệc Dương, đương nhiên có thể góp mặt vào trong hội kia.

Đối với chuyện này, Kỷ Thanh Thu có cảm giác vô cùng vui mừng, có thể tiến vào vòng tròn những người có trình độ cao nhất thế hệ này của bốn nhà, đối với Kỷ Thanh Thu cũng là một loại vinh quang.

- Thật sự thật xin lỗi, có mấy người bạn cũ đã lâu không gặp cũng ở chỗ này, tôi muốn qua đó cùng ôn chuyện với bọn họ, để lần sau đi.

Lâm Phong uyển chuyển cự tuyệt Tuyết Diệc Dương và Kỷ Thanh Thu.

Sắc mặt Tuyết Diệc Dương biến hóa, người Tuyết gia gần đây tự xưng là chính thống, y tự mình mời Lâm Phong lại bị cự tuyệt, trong lòng của y có chút không vui.

Lâm Phong cũng không có để ý phản ứng của Tuyết Diệc Dương, quay người đi về một hướng khác.

Không ít người đều nhìn Lâm Phong, muốn nhìn xem Lâm Phong sẽ gia nhập vòng tròn nào, dù sao Lâm Phong trong thế hệ này thực sự quá xuất sắc, mặc dù là người Tuyết gia, cũng không thể khiến y nể mặt, khá nhiều người chú ý Lâm Phong.

Rất nhiều người suy đoán Lâm Phong không gia nhập nhóm của Tuyết Diệc Dương, hẳn là muốn đi tới nhóm của Vương gia, nhưng ai ngờ Lâm Phong cũng không đi về nhóm người Vương gia kia.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Lâm Phong lại ngồi xuống bên cạnh một chàng trai xa lạ, nhìn có vẻ rất thoải mái tự nhiên, ngay cả chào hỏi cũng không nói, bộ dáng có vẻ rất quen thuộc, rất nhiều người đều ngây ra một lúc, bởi vì phần lớn đều không nhận ra chàng trai kia.

Tuyết Diệc Dương cùng Kỷ Thanh Thu nhìn thấy người kia, sắc mặt cũng thay đổi, Lâm Phong lại ngồi bên cạnh Hàn Sâm.

Lập tức có rất nhiều người nhỏ giọng nghị luận, đa số người đều không nhận ra Hàn Sâm, nhưng bọn họ biết Kỷ Yên Nhiên, chỉ là tuy xuất thân Kỷ Yên Nhiên rất tốt, nhưng thiên phú không quá xuất chúng, trong hội này cũng không được nhiều người chú ý.

Huống chi dường như Lâm Phong cũng không phải đi về phía Kỷ Yên Nhiên, sau khi ngồi xuống cũng chỉ nói chuyện với chàng trai xa lạ kia thôi.

Không ít người đều hỏi thăm lai lịch của chàng trai kia, nhưng cũng chỉ có thể biết được chàng trai kia tên là Hàn Sâm, là bạn trai Kỷ Yên Nhiên mà thôi.

- Không ngờ ở chỗ này lại có thể nhìn thấy cậu.

Lâm Phong cười nói, y đã sớm nhìn thấy Hàn Sâm, nhưng chỉ có thể đợi giảng kinh xong mới có thể tới.

- Tôi cũng không ngờ.

Hàn Sâm rót cho Lâm Phong một chén rượu, cũng không chạm cốc cùng hắn, mà tự mình lại uống trước.

Lâm Phong cũng không thèm để ý chút nào, bưng chén rươi tự mình uống, tùy ý hàn huyên vài câu với Hàn Sâm.

Ngay cả Kỷ Yên Nhiên cũng kinh ngạc nhìn Hàn Sâm và Lâm Phong, cô cũng không biết Hàn Sâm có quan hệ tốt với Lâm Phong như vậy, cô còn tưởng rằng ở chỗ này Hàn Sâm chỉ quen biết Vương Manh Manh, nhưng lúc này Vương Manh Manh vẫn còn chưa tới.

Lâm Phong trò chuyện cùng Hàn Sâm vài câu, Tuyết Diệc Dương và Kỷ Thanh Thu đã đi tới, Kỷ Thanh Thu vừa cười vừa nói:

- Yên Nhiên, chúng tôi ngồi đây được chứ?

- Thanh Thu tỷ ngồi bên này đi.

Tuy Kỷ Yên Nhiên không quá nguyện ý, nhưng Kỷ Thanh Thu cũng đã nói như thế rồi, cô cũng không tiện cự tuyệt.

Sau khi hai người ngồi xuống, Tuyết Diệc Dương nhìn sang Hàn Sâm rồi hỏi:

- Lâm Phong, người này chính là bạn cũ của anh?

Lâm Phong khẽ gật đầu, nhưng không có giải thích cái gì.

- Tiểu Phong Phong, những người này đều bạn của cậu sao?

Lại một người không mời mà đến đi tới bên này, ngồi xuống bên cạnh Lâm Phong, cánh tay khoác lên vai Lâm Phong cười tủm tỉm hỏi.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, vị gọi Lâm Phong thành Tiểu Phong Phong, chính là Lâm Vi Vi đã giảng Tam Thế Quan.

Lâm Vi Vi lịch sự tao nhã không gì sánh được, dường như cả người đều tản ra vầng sáng, mặc dù đã cố gắng thu liễm, nhưng vẫn khiến Hàn Sâm cảm giác được sự cường đại của cô.

Lâm Phong có chút bất đắc dĩ gọi một tiếng:

- Dì nhỏ, đây là bạn của Lâm Phong.

Còn không đợi Lâm Phong giới thiệu Lâm Vi Vi cho Hàn Sâm, Lâm Vi Vi đã hung hăng trợn mắt liếc nhìn Lâm Phong, sau đó cười tủm tỉm giơ tay đến trước mặt Hàn Sâm:

- Tôi là chị của Lâm Phong, Lâm Vi Vi, cậu có thể gọi tôi là Vi Vi tỷ.

Hàn Sâm thấy Lâm Phong tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, nhưng vẫn cười hì hì đưa tay bắt tay với Lâm Vi Vi, sau đó ngọt ngào gọi một tiếng:

- Vi Vi tỷ.

Trên trán Lâm Phong chảy xuống ba đường hắc tuyến, Lâm Vi Vi lại vô cùng cao hứng liếc mắt nhìn Lâm Phong, cười híp mắt nói ra:

- Tiểu Phong Phong, người bạn này của cậu thú vị hơn cậu nhiều.

- Vi Vi tỷ, đây là Kỷ Yên Nhiên bạn gái của tôi, Yên Nhiên, còn không mau gọi Vi Vi tỷ.

Hàn Sâm thật sự rất khó thấy Lâm Phong có vẻ bất đắc dĩ như thế, hắn thấy vô cùng thú vị, lại cho thêm một mồi lửa.

Chương 542: Băng Cơ Ngọc Cốt Của Tuyết Gia

Kỷ Yên Nhiên cũng ngọt ngào gọi Vi Vi tỷ một tiếng, trong nội tâm lại không ngừng kinh ngạc, quan hệ giữa Lâm Phong và Hàn Sâm đúng là không tầm thường, đùa giỡn như vậy mà Lâm Phong cũng không hề tức giận.

Hàn Sâm không biết rõ lai lịch của Lâm Vi Vi, nhưng Kỷ Yên Nhiên lại biết rất rõ ràng, Lâm Vi Vi chính là dì nhỏ của Lâm Phong, khi Lâm Phong còn chưa nổi danh, Lâm Vi Vi đã được Lâm gia công nhận là thiên tài, nhưng cô ấy cũng chỉ lớn hơn Lâm Phong khoảng 10 tuổi thôi, ở thời đại này, mười mấy tuổi vốn không chút đáng kể.

Trước kia Lâm Vi Vi nổi danh tiểu ma nữ, thủ đoạn giày vò người khác vô cùng hung ác, gần hai năm nay bởi vì chuẩn bị tấn chức thành Siêu Việt Giả, cho nên mới thu liễm lại, rất ít khi nghe được tin tức của cô.

Tuy Hàn Sâm tuy nhiên không biết tên tuổi trước kia của Lâm Vi Vi, nhưng có thể khiến Lâm Phong bất đắc dĩ như vậy, hắn quyết định đời này tuyệt đối sẽ không chọc giận cô ấy.

Bốn người Hàn Sâm chị chị em em hàn huyên, bỏ qua Tuyết Diệc Dương và Kỷ Thanh Thu ra một bên, điều này khiến Tuyết Diệc Dương có chút khó chịu.

Người của Tuyết gia đã lâu không xuất thế, chuyên tâm khổ tu Luyện Khí Thuật, tuy không thể nói hiểu biết mọi vật, nhưng chỉ dùng tu vi và năng lực để luận thành bại, đối với chuyện khác nhìn rất nhạt.

Khi Lâm Phong giảng kinh đã biểu hiện ra trình độ khiến Tuyết Diệc Dương rất tán thành, cho nên y mới mở miệng mời Lâm Phong, nhưng Hàn Sâm căn bản không phải người trong Luyện Khí nhất mạch, tự nhiên không lọt vào mắt Tuyết Diệc Dương.

Hiện tại Lâm Phong và Lâm Vi Vi đối đãi với Hàn Sâm như vậy, còn đối với y lại chút khinh thường, tự nhiên khiến y rất là khó chịu.

Thấy bốn người nói chuyện vô cùng vui vẻ, hắn và Kỷ Thanh Thu căn bản không chen lời vào được, ánh mắt Tuyết Diệc Dương khẽ động, đột nhiên lên tiếng:

- Lâm Phong tinh thâm Luyện Khí Thuật, Hàn Sâm lại là bạn của Lâm Phong, chắc cũng có nghiên Luyện Khí Thuật, không bằng tôi và cậu luận bàn một chút được không?

Ánh mắt mấy người Hàn Sâm đều nhìn về Tuyết Diệc Dương, Kỷ Thanh Thu vội vàng tiếp lời:

- Chỉ ngồi ở chỗ này nói chuyện cũng không thú vị, vừa vặn để mọi người làm quen với bạn trai của Yên Nhiên.

Kỷ Thanh Thu đương nhiên không cho rằng Hàn Sâm có thể thắng Tuyết Diệc Dương, người Tuyết gia tùy tiện tìm ra một người đều là thiên tài, trong suy nghĩ của Kỷ Thanh Thu, cũng chỉ có Lâm Phong mới có tư cách so sánh với Tuyết Diệc Dương.

Về phần loại người như Hàn Sâm, tự nhiên không thể nào là đối thủ của Tuyết Diệc Dương.

Kỷ Thanh Thu tận lực nói chuyện Hàn Sâm là bạn trai của Kỷ Yên Nhiên ra, giống như cô ta sợ người khác không biết bạn trai của cô ta sẽ thắng bạn trai của Kỷ Yên Nhiên.

- Cậu muốn luận bàn sao? Vậy thì cùng tôi luận bàn đi.

Lâm Vi Vi nheo mắt lại, nở nụ cười xinh đẹp như hoa.

Tuyết Diệc Dương lập tức nhíu mày, tuy y tự cao tự đại, nhưng dù sao khoảng cách đến lúc tấn chức thành Siêu Việt Giả vẫn còn một đoạn, không thể so sánh với một đại cao thủ như Lâm Vi Vi tùy thời đều có thể tấn chức thành Siêu Việt Giả.

- Vi Vi tỷ, để cho đám đàn ông bọn họ náo là được, những mỹ nữ chúng ta đừng động thủ với bọn họ, cứ tùy tiện bọn họ đi?

Kỷ Thanh Thu khẽ cười nói.

- Cô là ai? Sao không biết lớn nhỏ như vậy? Kêu ai là tỷ đấy hả? Không biết tôi là bác gái của Lâm Phong sao? Luận bối phận cô còn phải gọi tôi là bác gái, thật không có quy củ.

Lâm Vi Vi không hổ đã từng là tiểu ma nữ, nói trở mặt là trở mặt, quả thực còn nhanh hơn lật sách, khuôn mặt lập tức lạnh xuống.

Gương mặt Kỷ Thanh Thu lập tức đỏ bừng, hận không thể tìm một lỗ lẻ để chui xuống, cô ta thấy Kỷ Yên Nhiên gọi là Vi Vi tỷ, nên cô ta cũng gọi như vậy, cũng lộ ra vẻ thân cận.

Đáng tiếc người như Lâm Vi Vi, sớm đã chán ngán cô ta và Tuyết Diệc Dương, đương nhiên sẽ không cho cô ta sắc mặt tốt, hơn nữa cũng không cần kiêng kị gì.

Tuyết Diệc Dương thấy Kỷ Thanh Thu chịu nhục, lập tức biến sắc, trên người lập tức tràn ra khí lạnh, một cỗ khí tức cường đại từ trên thân thể tràn ra, khiến người xung quanh đều có cảm giác nhiệt độ giảm xuống kịch liệt.

- Đã nói rồi, muốn luận bàn thì tới tìm tôi.

Lâm Vi Vi không chút để ý, chỉ đứng dậy chuẩn bị đi lên võ đài bên cạnh.

Luận bàn trong buổi giao lưu hội vốn là chuyện bình thường, chỉ có điều trận luận bàn này hiển nhiên có chút không đúng.

- Vi Vi tỷ, cứ để cho tôi tới đi. Cô ấy nói cũng không sai, một đại mỹ nhân như chị sao có thể động thủ với một tên mao đầu tiểu tử, như thế không phải sẽ tiện nghi cho y sao?

Hàn Sâm đứng lên, cười tủm tỉm nói với Lâm Vi Vi.

Lâm Vi Vi giật mình, nhìn nhìn Lâm Phong, thấy Lâm Phong khẽ gật đầu, Lâm Vi Vi mới lười biếng ngồi xuống ghế sa lon:

- Tiểu Sâm Sâm, vậy thì trông cậy vào cậu rồi.

Khi nãy sở dĩ Lâm Vi Vi ra mặt, chủ yếu là cô nhìn ra Tuyết Diệc Dương vì Lâm Phong không để ý đến y nên mới giận chó đánh mèo tới Hàn Sâm, nếu không cô cũng sẽ không thay một người mới vừa gặp mặt ra tay, vậy mà Hàn Sâm lại tự mình đứng dậy, chuyện này có chút vượt quá tưởng tượng của Lâm Vi Vi.

Kỷ Yên Nhiên lại có chút khẩn trương nhìn Hàn Sâm và Tuyết Diệc Dương lên võ đài, tuy Hàn Sâm lợi hại, nhưng đối thủ lại là người Tuyết gia, chuyện này khiến cô rất lo lắng.

Tuy danh khí của Tuyết gia không thể hiện ra ngoài, nhưng vô cùng tự cao tự đại, vì người Tuyết gia xác rất lợi hại.

Hôm nay địa vị Luyện Khí Thuật trong Liên Minh càng ngày càng quan trọng, có tác dụng tăng cường gen rất lớn, Tuyết gia cũng càng lộ ra vẻ quan trọng, nếu không Kỷ gia đã không muốn có quan hệ thông gia với Tuyết gia.

Chỉ cần nghe Tuyết Diệc Dương giảng về ba bộ điển tịch, đã biết rõ trình độ tu luyện Luyện Khí Thuật của y không phải chuyện đùa, người bình thường chỉ sợ không phải là đối thủ của y.

- Tiểu Phong Phong, Tiểu Sâm Sâm thật sự được chứ?

Lâm Vi Vi tự nhiên nhìn ra Tuyết Diệc Dương bất phàm, nhưng Hàn Sâm như thế nào thì cô lại không biết.

Lâm Phong hời hợt nói:

- Cháu cũng không biết hắn được hay không được, nhưng trong những người cùng giai, có lẽ không có ai có thể đánh bại hắn.

Lâm Phong vừa nói ra lời này, không chỉ là Lâm Vi Vi có chút kinh ngạc, ngay cả những người khác của bốn nhà cũng đều giật mình, không thể tưởng được Lâm Phong lại nói lời như vậy, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm đều có chút khác biệt.

Lúc trước bọn họ chỉ biết Hàn Sâm là bạn trai của Kỷ Yên Nhiên, không phải người trong Luyện Khí nhất mạch, cho dù hắn là bạn của Lâm Phong, bọn họ cũng không thèm đặt hắn ở trong mắt.

Không ai nghĩ rằng Hàn Sâm có thể là đối thủ của Tuyết Diệc Dương, tuy chưa từng thấy Tuyết Diệc Dương ra tay, nhưng dù sao cũng là người Tuyết

gia, trình độ Luyện Khí Thuật đã rõ ràng, thấy thế nào cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Thế nhưng Lâm Phong lại nói một câu kia, rõ ràng đã đánh giá Hàn Sâm quá cao, khiến bọn họ sinh ra hứng thú, muốn xem Hàn Sâm rốt cuộc có bản lãnh gì.

Sau khi Hàn Sâm lên đài, bình tĩnh nhìn Tuyết Diệc Dương, hắn đã trải qua vô số lần vào sinh ra tử, đã sớm coi thường chuyện thắng thua tầm thường, đương nhiên sẽ không chỉ vì hai câu tùy tiện mà tức giận, nhưng hắn lại muốn thử xem Tuyết Diệc Dương có luyện thành Thanh Tao Thoát Tục trong Băng Cơ Ngọc Cốt hay không, và có gì khác với Thanh Tao Thoát Tục mà hắn luyện thành.

Sau này nếu chuyện hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt bị người khác phát hiện, khó tránh khỏi sẽ trở thành địch nhân với Tuyết gia, trước khi bị phát hiện giải quyết một số người của Tuyết gia cũng tốt.

Tuyết Diệc Dương đứng trên võ đài, trong mắt đầy hàn ý, da như băng như ngọc, cả người vô cùng lạnh lùng, giống như băng tuyết, trên người phát ra hàn khí cường đại khiến người ta phải run rẩy.

Không ít người đều hãi hùng khiếp vía, nhịn không được lui về sau hai bước, rời xa võ đài một chút, lúc này mới có thể thả lỏng hơn, không khỏi sợ hãi than nói:

- Đây chính là Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà Tuyết gia cải biên từ Quảng Hàn kinh ư, quả nhiên không hổ là bí điển của nhất mạch bọn họ, thật sự quá cường đại.

Chương 543: Áp Chế

Hàn Sâm nhìn Tuyết Diệc Dương giống như là nữ hoàng băng giá, trong nội tâm có chút kinh ngạc.

Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà Tuyết Diệc Dương sử dụng dường như có chút khác biệt so với Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà Hàn Sâm luyện.

Tuy Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà Hàn Sâm luyện trong điều kiện lạnh giá sẽ dễ luyện hơn, nhưng trừ nhiệt độ cơ thể thấp hơn người thường hai ba độ ra, hắn lại không thể ngưng tụ ra hàn khí như vậy.

Nếu như nói Tuyết Diệc Dương giống như một khối hàn băng vạn năm, như vậy Hàn Sâm là một khối lương ngọc trong trẻo lạnh lùng, cùng là một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, nhưng lại có khác biệt rất lớn.

- Cậu ra tay đi, chờ tôi ra tay, cậu sẽ không còn cơ hội xuất thủ.

Tuyết Diệc Dương lạnh lùng nói với Hàn Sâm.

- Tiểu Phong Phong, Tiểu Sâm Sâm có được không đấy? Tuyết Diệc Dương kia mặc dù khiến người ta chán ghét, nhưng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của y có chút lợi hại.

Lâm Vi Vi nhìn Tuyết Diệc Dương như khối băng vạn năm, nhịn không được lại hỏi Lâm Phong một cậu.

- Có lẽ là được.

Nhưng Lâm Phong chỉ cười cười, không hề khẩn trương.

Mặc dù đã rất lâu rồi hắn không gặp Hàn Sâm, nhưng Đường Chân Lưu vẫn thường nói về tình huống gần đây của Hàn Sâm, hơn nữa với hiểu biết của y về Hàn Sâm, y không cho rằng Tuyết Diệc Dương có thể đánh thắng Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ quan sát như vậy, cũng nhìn không ra Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Tuyết Diệc Dương tốt hơn hay là kém hơn hắn, lập tức cũng không khách khí nữa, trên người xuất hiện một vòng sáng, cả người giống như hóa thành sao băng vậy.

- Ồ, Tiểu Sâm Sâm cũng quá giỏi rồi, còn trẻ như thế đã luyện thành Vi Tinh Thể.

Lâm Vi Vi có chút kinh ngạc.

Hàn Sâm nhìn thế nào cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi thôi, thế mà hắn có thể luyện thành Vi Tinh Thể vốn cần thời gian mấy chục năm mới có thể thành, thiên phú của hắn thực sự khiến người khác kinh ngạc.

- Vậy mà lại luyện thành được Vi Tinh Thể, người này quả nhiên không đơn giản.

- Thật hay giả thế, hắn mới bao nhiêu tuổi chứ, thế mà đã luyện thành Vi Tinh Thể ?

- Vi Tinh Thể mặc dù chỉ là Luyện Khí Thuật cấp thấp, nhưng ở tuổi này đã có thể luyện thành, thiên phú thật sự rất kinh khủng.

- Không hổ là bạn của Lâm Phong, thiên phú của người này quá đáng sợ.

- Vi Tinh Thể đấu với Băng Cơ Ngọc Cốt, rốt cuộc là ai lợi hại hơn?

- Theo lý thuyết thì Vi Tinh Thể tự nhiên kém xa Băng Cơ Ngọc Cốt, nhưng Hàn Sâm đã luyện Vi Tinh Thể đến mức tiểu thành, còn Băng Cơ Ngọc Cốt của Tuyết Diệc Dương chỉ sợ mới vừa nhập môn mà thôi, thắng bại thật sự rất khó nói.

. . .

Người của bốn nhà bắt đầu ầm ĩ nghị luận, trong đó một chàng trai có tướng mạo tương tự Tuyết Diệc Dương, ngồi một bên lạnh lùng nhìn lên sàn đấu, hai mắt âm u không chút tình cảm.

- Tuyết Diệc Cuồng, hình như em trai cậu gặp phải đối thủ rồi.

Bên cạnh chàng trai lạnh lùng kia, một thanh niên dáng vẻ thư sinh khẽ cười nói.

- Đối thủ của người Tuyết gia chỉ có người Tuyết gia.

Tuyết Diệc Cuồng chỉ lãnh đạm nói một câu, căn bản không để ý tới lời nói của người kia, dáng vẻ tự tin của y khiến người khác cảm thấy khó thở

- Thật sao?

Thanh niên dáng vẻ thư sinh kia cười cười, cũng không nói gì nữa.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp đánh tới một quyền, hắn quyết dốc toàn lực để đấu một trận, hắn quá hiểu Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật biến thái đến cỡ nào, cho nên đối với người Tuyết gia, hắn không dám có nửa phần khinh địch chủ quan, đã ra tay thì nhất định sẽ dốc toàn lực.

Trái tim như động cơ điên cuồng hoạt động, thân thể như sao băng xé rách không khí, khiến không khí nổ đùng đùng, giống như một người máy ầm ầm chạy tới trước mặt Tuyết Diệc Dương.

Ánh mắt Tuyết Diệc Dương lạnh lẽo, khóe miệng khẽ nhếch lên một đường vòng cung quỷ dị, bước ra một bước giống như toàn bộ thế giới đều bị hàn băng tập kích cuốn, cũng đánh ra một quyền tới Hàn Sâm.

Bành!

Song quyền chạm nhau, khiến không khí phát ra từng tiếng nổ, hai người không có ai lui lại nửa bước cả, một quyền này lại có lực lượng ngang nhau.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, sắc mặt Tuyết Diệc Dương đã đại biến, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Tất cả mọi người đều sợ hãi, tuyệt đối không thể tưởng được, chỉ là một quyền, Tuyết Diệc Dương lại bị thương.

Hàn Sâm lạnh lùng nhìn, nắm đấm tiếp tục đánh tới Tuyết Diệc Dương, Tuyết Diệc Dương gầm lớn một tiếng, một lần nữa động quyền đón đỡ, nhưng một quyền này y lại càng không chịu nổi.

Khi hai nắm đấm chạm nhau, trong miệng trong mũi Tuyết Diệc Dương đều tràn ra máu tươi, không thể địch lại Hàn Sâm phải lui về sau hai, ba bước mới đứng vững được.

Hàn Sâm lại giống như một ngôi sao băng điên cuồng phóng tới, từng quyền từng quyền liên tục đánh ra, Tuyết Diệc Dương muốn trốn cũng không trốn nổi, bị từng quyền từng quyền của Hàn Sâm đánh lên trên

người, tuy y đều dùng cánh tay cản lại, những vẫn bị đánh đến mức phải liên tiếp lui về sau, trong miệng thỉnh thoảng còn phun ra máu tươi.

Tất cả mọi người đều xem đến ngây người, không có người nào nghĩ rằng Hàn Sâm lại khủng bố như thế, đánh Tuyết Diệc Dương đến mức không có lực hoàn thủ, thân ảnh kinh khủng kia, quả thực giống như là Ma Thần thời viễn cổ, lực lượng kinh khủng khiến lòng người run sợ.

Trên mặt Kỷ Thanh Thu đã không còn nụ cười nữa, cô ta không ngờ được Tuyết Diệc Dương lại bị đánh bại, hơn nữa bại đến mức không chịu được như thế, ngay quyền thứ nhất đã bị Hàn Sâm đả thương, sau đó y cũng không có sức hoàn thủ, bị Hàn Sâm đánh cho từng quyền, thất khiếu không ngừng chảy máu, dù có liên tục gầm lên, nhưng lại không thể đánh trả.

Còn Kỷ Yên Nhiên lại vừa mừng vừa sợ, tuy cô đã sớm biết Hàn Sâm rất mạnh, nhưng hắn lại có thể đánh người Tuyết gia đến mức chật vật như thế, chuyện này dù có nghĩ thế nào cô cũng không thể nghĩ ra được.

- CMN, quá mạnh mẽ, tiểu tử rốt cuộc từ đâu tới, không phải là người của gia tộc Luyện Khí chứ?

- Vi Tinh Thể thật sự trâu như vậy sao? Lại có thể áp chế Băng Cơ Ngọc Cốt?

- Lợi hại, thật sự quá lợi hại!

- Kỷ gia lần này thu được một nhân vật rất giỏi.

. . .

Ánh mắt Tuyết Diệc Cuồng cũng có chút thay đổi, trầm giọng nhổ ra hai chữ:

- Âm kình.

- Âm kình thật lợi hại, có thể luyện âm kình đến loại trình độ này, trong cộng đồng Tiến Hóa Giả chỉ sợ không có người nào có thể sánh vai với hắn rồi.

Thanh niên có dáng vẻ thư sinh kia khẽ cảm thán.

Tuyết Diệc Cuồng hừ lạnh một tiếng nhưng không nói gì, trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm lại tràn ngập sát ý.

OÀ..ÀNH!

Tuyết Diệc Dương lại bị một quyền, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng bị lệch đi, dường như ngay cả trái tim cũng sắp bị đánh nát, y không khỏi nổi giận gầm lên một tiếng, quang ảnh trên người biến ảo, thân thể bành trướng, biến thành một ác quỷ xích mục, dĩ nhiên là vì bị Hàn Sâm liên tục nghiền ép phải vận dụng thú hồn.

Đối với hành động này của Tuyết Diệc Dương, không ít người đều có chút xem thường, nhưng Tuyết Diệc Dương đã bị bức đến tình trạng như thế, không nhận thua cũng chỉ có thể sử dụng sức mạnh thú hồn.

Tuyết Diệc Dương dùng thú hồn biến thân, sức mạnh đột nhiên tăng vọt, trong mắt tỏa ra hơi lạnh, một quyền đánh tới Hàn Sâm, dường như thuấn di xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, quyền đầu hung hăng đánh về phía gò má của Hàn Sâm.

Một quyền quá nhanh, ánh mắt của người xem cũng không kịp nhìn thấy.

Bành!

Nhưng vẻ mặt Hàn Sâm vẫn bất động, cũng không thèm quan tâm một quyền đã sắp đánh tới mặt hắn, tay phải khẽ nâng, trực tiếp đánh gãy cánh tay của Tuyết Diệc Dương.

Chương 544: Ai Luyện Sai?

Thú hồn của Tuyết Diệc Dương hiển nhiên là thần huyết thú hồn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, sau khi biến thân thì sức mạnh và tốc độ đều tăng lớn.

Thế nhưng dù sức mạnh có được tăng cường, cũng không thể giúp y thoát khỏi khốn cảnh, từng quyền của Hàn Sâm vẫn không ngừng đánh lên trên người Tuyết Diệc Dương, mỗi lần như thế đều sẽ trực tiếp truyền vào trong cơ thể y, khiến nội tạng của y bị chấn động, nội tạng bắt đầu bị thương.

Thình thịch!

Quyền với quyền va chạm vào nhau, dù Tuyết Diệc Dương đã sử dụng thú hồn biến thân nhưng vẫn bị đánh phải liên tiếp lui về phía sau, thất khiếu không ngừng có máu tươi tràn ra.

Đám người phía dưới đã sớm nhìn tới mức trợn mắt há hốc mồm, Tuyết Diệc Dương đã dùng tới cả thú hồn rồi, thế mà vẫn bị đánh thành bộ dáng này, người kia quả thực quá đáng sợ.

- Làm sao có thể mạnh mẽ đến thế?

- Thật đáng sợ.

- Người này quá nghịch thiên, dùng Vi Tinh Thể lại có thể đánh Tuyết Diệc Dương đến mức không có lực hoàn thủ, thật sự quá biến thái.

Oanh. . .

Trong tiếng sợ hãi thán phục của mọi người, Tuyết Diệc Dương đã bị đánh lùi đến sàn sân đấu, trong miệng liên tục gầm lên, trên mặt là vẻ không cam lòng, nhưng lại không ngăn cản nổi quyền của Hàn Sâm, thân thể như ma thần băng tuyết, cứ thế bị Hàn Sâm đánh bay khỏi võ đài.

PHỐC!

Tuyết Diệc Dương vừa tức vừa phẫn nộ, nội tạng lại bị thương, tức tới mức phun ra một ngụm máu tươi rồi ngất đi.

Hàn Sâm không nhìn tới Tuyết Diệc Dương được khiêng đi trị liệu, trực tiếp đi xuống võ đài, bước về chỗ ngồi.

Người Tuyết gia yếu hơn hắn tưởng tượng, tuy Tuyết Diệc Dương có tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng dường như có chút không đúng,

thậm chí còn không hữu dụng bằng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Hàn Sâm.

Tác dụng lớn nhất của Băng Cơ Ngọc Cốt chính là có thể khiến máu thịt, xương cốt toàn thân, kể cả nội tạng đều được cường hóa, có thể nói nội tạng và máu thịt đều dẻo dai.

Thế nhưng nội tạng của Tuyết Diệc Dương tuy cũng được cường hóa, nhưng rõ ràng so với xương cốt thì yếu hơn, điểm này khác với Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà Hàn Sâm tu luyện.

Hàn Sâm không biết tại sao lại như vậy, nếu như nói là bản thân hắn đã luyện sai, như vậy thì hiệu quả Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Tuyết Diệc Dương phải mạnh hơn hắn mới đúng, nhưng hiện tại Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Tuyết Diệc Dương rõ ràng có hiệu quả kém hơn hắn, chuyện này có chút cổ quái.

Nhưng dù sao cũng chỉ là luận bàn trong buổi giao lưu hội, Hàn Sâm cũng không ra tay nặng, nếu không nội tạng của Tuyết Diệc Dương đã sớm bị đánh nát.

- Tiểu Sâm Sâm, cậu không tồi đâu.

LâmVi Vi khẽ mỉm cười vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm.

- Là người kia quá yếu.

Hàn Sâm thuận miệng nói ra, hắn nói lời này đúng là thật, người của Tuyết gia thực sự yếu hơn hắn nghĩ nhiều.

Sau khi giao lưu hội chấm dứt, trong một phi thuyền.

Thanh niên dáng vẻ thư sinh rất có chút kinh ngạc nhìn Tuyết Diệc Cuồng hỏi:

- Thế mà cậu lại không ra tay với Hàn Sâm, kiểu này không giống tác phong thường ngày của cậu.

Trên gương mặt góc cạnh rõ ràng của Tuyết Diệc Cuồng, một đôi mắt đen như bảo thạch thâm thúy mà lạnh lẽo, tóc dài tùy ý thả trên vai, nhưng

không hề có cảm giác rối loạn.

- Đó là giao lưu hội, dù có đi lên đánh hắn một trận thì thế nào? Dám đánh người của Tuyết gia, chỉ đánh hắn một trận thì quá lợi cho hắn rồi, giúp tôi điều tra một chút xem hắn ở Tí Hộ Sở nào.

Tuyết Diệc Cuồng lạnh lùng nói, trên mặt không có chút tình cảm nào, khiến người khác nhìn vào đều cảm thấy lạnh thấu xương.

- Không gian thứ hai Tí Hộ Sở nguy hiểm trùng trùng, cần phải vượt Tí Hộ Sở để giết hắn không?

Thanh niên dáng vẻ thư sinh hỏi.

Tuyết Diệc Cuồng lạnh nhạt nói:

- Có.

Thanh niên dáng vẻ thư sinh khẽ cười, bắt đầu điều tra về Hàn Sâm, không bao lâu sau đã gửi nội dung điều tra được đến máy truyền tin của Tuyết Diệc Cuồng:

- Vận khí của cậu không tốt lắm, hắn ở băng nguyên gần Bắc Băng Hải, ở đó thật sự quá vắng vẻ, phải vượt qua rất nhiều khu vực không có người mới có thể đến, trên đường đi có rất nhiều Tí Hộ Sở của Dị Linh.

- Không sao.

Tuyết Diệc Cuồng chỉ nói ra hai chữ, sau đó trực tiếp đi về phía truyền tống.

Sau khi Hàn Sâm trở về, lập tức bắt đầu tu luyện Động Huyền Kinh, hắn đã nhập môn, nhưng cũng mới chỉ chạm tới cánh cửa nhập môn thôi, muốn mở được khóa gen thứ nhất, còn phải tốn thời gian dài để tu hành.

Lần giao lưu hội này, Hàn Sâm đã thu hoạch được rất nhiều lợi ích, so sánh với nội dung Luyện Khí Thuật quan trọng mà đám Lâm Vi Vi đã nói, Hàn Sâm lại nhìn tới Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà mình đã luyện tập, phát hiện mình hẳn là đã mở được khóa gen thứ nhất rồi mới đúng.

Băng Cơ Ngọc Cốt tuy không bằng Động Huyền Kinh, nhưng cũng có chín cảnh giới, cũng chỉ kém cơ sở Động Huyền Kinh một cảnh giới, dựa theo những gì Hàn Sâm nghe được, hắn đã luyện thành cảnh giới thứ nhất, như thế phải mở được khóa gen thứ nhất rồi chứ.

Thế nhưng Hàn Sâm lại không có cảm giác được khóa gen thứ nhất sau khi được mở ra có chỗ đặc biệt gì, ngoại trừ có thể hấp thu hàn khí chậm rãi rèn luyện thân thể, để Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật tiến triển nhanh hơn một chút, hoàn toàn không có dấu hiệu có thể khống chế lực lượng vũ trụ khi mở ra khóa gen thứ nhất.

Băng Cơ Ngọc Cốt của Tuyết Diệc Dương còn chưa tu luyện được cảnh giới thứ nhất, mà trên người y đã có thể tản hàn khí, thoạt nhìn chỉ cần y đột phá cảnh giới thứ nhất, y có thể lập tức nắm giữ lực lượng đóng băng.

Thế nhưng Hàn Sâm đã đột phá cảnh giới thứ nhất, lại không có hiệu quả như vậy, điều này khiến Hàn Sâm có chút nghi hoặc, có phải hắn đã luyện sai rồi không.

- Chẳng lẽ bởi vì mình không có sử dụng dịch gen chuyên dụng để tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật?

Hàn Sâm thầm suy đoán.

Hàn Sâm cũng không quá để ý, mặc dù không thể nắm giữ lực lượng đóng băng, nhưng tác dụng cường hóa gen của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật vẫn khiến hắn rất hài lòng, hơn nữa hiện tại hắn lại lĩnh ngộ cơ sở Động Huyền Kinh, chuẩn bị dốc toàn lực tu luyện Động Huyền Kinh.

Hàn Sâm nhắm mắt lại, khí huyết dùng pháp môn huyền diệu chảy xuôi, tế bào toàn thân đều phát ra tiếng rên rỉ vui thích, chỉ trong chốc lát, thân thể Hàn Sâm đã giống như ngọc thạch óng ánh, mùi thơm ngát lượn lờ.

Khi khí huyết của Hàn Sâm vận hành càng lúc càng nhanh, cả người hắn dường như biến thành một khối nam châm, trong không gian có một số dị quang bị hút vào bên trong thân thể hắn, khiến thân thể của hắn gần như trong suốt, tản ra vầng sáng yêu dị.

Thời gian dần trôi qua, chóp mũi Hàn Sâm hô hấp càng ngày càng yếu, còn tế bào toàn thân lại theo nhịp hô hấp mà co rút lại.

Nếu như lúc này có người đi thử hơi thở của Hàn Sâm, nhất định sẽ bị giật mình, hiện tại hắn không còn thở, giống như một người chết vậy.

Mặc dù không có hô hấp, nhưng Hàn Sâm lại không có cảm giác khó chịu, tế bào toàn thân đều đang phun ra nuốt vào lực lượng kỳ quái, để hắn giống như được trở về trạng thái khi còn nằm trong bụng mẹ, thu thanh khí, thở ra trọc khí, thân thể càng sáng long lanh, mùi thơm lạ lùng của khí tức sinh mệnh mang theo phong cách cổ xưa cũng càng ngày càng đậm.

Hoàn thành một đại chu thiên, Hàn Sâm mở to mắt, trong đôi mắt màu đen long lanh tia sáng, cảm giác mộng ảo không nói thành lời, mùi thơm lạ lùng trên người dần dần tiêu tán, cả người có cảm giác bay bổng, giống như chỉ cần một bước là bay lên được trời cao.

- Không hổ là cường giả tu hành Luyện Khí Thuật phá toái hư không, mới chỉ là nhập môn, đã để khiến mình có được năng lực Tiên Thiên Thai Tức, đây chính là một niềm vui ngoài ý muốn, tế bào toàn thân đã có thể tự do hô hấp, về sau không cần sợ ở trong nước không thể thở nữa rồi.

Hàn Sâm vô cùng vui sướng.

Đã có năng lực này, hắn rốt cục có thể buông tay đi xuống đáy biển săn giết dị sinh vật, không cần phải lo lắng chuyện không thể ngâm nước lâu.

Chương 545: Hải Trùng

Hàn Sâm còn cần một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật để chiến đấu trong nước, ở trong nước hoàn toàn khác với ở trên lục địa, áp suất nước và lực cản quá mạnh, Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật trên lục địa rất khó phát huy ra toàn bộ uy lực ở trong nước.

Trên tay Hàn Sâm có không ít thẻ cấp S Thánh Đường, cũng không tiếc gì một tấm, hắn lập tức đăng nhập vào khu vực Thánh Đường chọn lựa Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Hiện tại nhân loại rất khó săn giết dị sinh vật ở trong nước, cho nên Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật để chiến đấu trong nước vốn rất ít, Hàn Sâm cũng không có quá nhiều lựa chọn.

Có khoảng bảy tám loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp S có thể chiến đấu trong nước, hắn trực tiếp chọn mua sắm.

Hàn Sâm chọn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp S này tên là Triều Tịch Thuật, Triều Tịch Thuật này kỳ thật chính là một môn luyện thân pháp trong nước, học cách làm thế nào có thể mượn lực lượng của nước tốt hơn, và để mình có thể phát huy ra nhiều lực lượng hơn.

Tuy nghe không quá lợi hại, nhưng Triều Tịch Thuật lại là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể giúp nhân loại phát huy sức chiến đấu ở trong nước, tăng sức chiến đấu trong nước đến mức không thể lường được.

Uống vào dịch gen dành riêng cho Triều Tịch Thuật, Hàn Sâm tiến vào Tí Hộ Sở, điều khiển Thủy Tinh Cung đi tới đáy biển để luyện tập Triều Tịch Thuật.

Hàn Sâm dành thời gian dài để tu luyện Triều Tịch Thuật, còn Động Huyền Kinh, hiện tại mỗi ngày Hàn Sâm chỉ tu luyện một đại chu thiên, thời gian cũng chỉ tốn khoảng một giờ thôi.

Không phải Hàn Sâm không muốn tiếp tục tu luyện, mà là sau một đại chu thiên sau, thân thể của hắn đã có cảm giác bão hòa, tiếp tục nữa cũng không có hiệu quả.

Hàn Sâm suy đoán là bởi vì thân thể của mình còn chưa đạt tới Thiên Nhân, năng lực chịu đựng của thân thể có hạn.

Hàn Sâm luyện tập Triều Tịch Thuật có ưu thế thiên nhiên, bình thường Tiến Hóa Giả không thể hô hấp ở trong nước, không có khả năng lặn xuống biển sâu, cũng không thể luyện tập trong thời gian dài.

Nhưng Hàn Sâm lại có thể tùy ý tu hành bên trong biển sâu, hắn ở trong nước biển chơi đùa, tốc độ càng lúc càng nhanh, so với sinh vật sống trong nước cũng không kém bao nhiêu.

- Không tệ không tệ, tuy không có biện pháp phát huy toàn bộ sức chiến đấu như trên đất bằng, nhưng ít nhất đã có thể phát huy ra bảy tám thành, đã có năng lực đánh một trận với sinh vật thần huyết bình thường rồi.

Trong lòng Hàn Sâm vui sướng.

Tu luyện Triều Tịch Thuật còn nhanh hơn Hàn Sâm dự tính, không biết có phải là do hắn đã tu luyện Động Huyền Kinh hay không, hiện tại khi Hàn Sâm ở trong nước, cảm giác không còn trở ngại, bơi lội trong nước giống như một sinh vật vốn sống dưới nước vậy.

- Đi tìm một con sinh vật thần huyết trong biển thử một chút nào.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng phấn khích, gần đây hắn luôn ăn thịt sinh vật biến dị, gen biến dị đã tăng không ít, nhưng thần gen vẫn dậm chân tại chỗ.

Lái Thủy Tinh Cung tìm tòi dưới đáy biển, hy vọng có thể tìm được một con sinh vật thần huyết lạc đàn, hơn nữa phải là một con không thể quá lớn, nếu không Hàn Sâm không ăn nổi.

- Dị sinh vật dưới đáy biển sao lại lớn như vậy?

Hàn Sâm nhìn một con dị sinh vật dài hơn trăm mét, giống như cự long bơi quanh Thủy Tinh Cung để tuần tra, không khỏi âm thầm tắc luỡi.

Cảnh sắc dưới đáy biển muôn màu muôn vẻ, vô cùng mộng ảo, hải trùng thành đàn phát ra ánh sáng tím, biến đáy biển thành màu tím.

- Đó là dị sinh vật gì?

Hàn Sâm xuyên qua cửa Thủy Tinh Cung để xem đàn hải trùng lớn cỡ quả bóng đá kia.

Có chút tương tự như hải sâm, trên người chúng mọc đầy gai nhọn màu tím, những ánh sáng đó phát ra từ đám gai nhọn hoắt kia, lóe lên tia sáng màu

tím thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp.

Nhưng đã có giáo huấn của Hồng Ma Sứa lần trước, Hàn Sâm không dám khinh thường bất kỳ loại dị sinh vật nào dưới đáy biển, số lượng những con hải trùng màu tím này tính bằng đơn vị hàng nghìn, trước khi không biết rõ thực lực của bọn nó, Hàn Sâm không sẽ tự mình ra tay.

Triệu hồi ra Hoàng Kim Sa Trùng Vương, khoác sủng vật trang giáp lên trên người của nó, hiện tại lực phòng ngự của Hoàng Kim Sa Trùng Vương không kém gì một thú hồn sinh vật thần huyết ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai, dùng nó để dò xét hoàn cảnh tương đối phù hợp.

Cho dù gặp phải sinh vật thần huyết, Hoàng Kim Sa Trùng Vương cũng sẽ không bị lập tức giết chết, Hàn Sâm tùy thời có thể thu nó lại.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương trong trạng thái chiến đấu lẻn vào trong nước biển, vọt tới một đám hải trùng.

Còn không đợi Hoàng Kim Sa Trùng Vương tới gần những hải trùng đó, đám hải trùng đã phát hiện ra nó, trong những chiếc gai nhọn hoắt lóe ra ánh sáng tím kia phun ra một chất lỏng màu tím, trong nháy mắt nhuộm nước biển bốn phía xung quanh thành màu tím.

Hoàng Kim Sa Trùng Vương dính vào nước biển màu tím, siêu cấp sủng vật trang giáp có dấu hiệu bị ăn mòn, Hàn Sâm vội vàng thu Hoàng Kim Sa Trùng Vương về.

- Hải trùng thật lợi hại.

Hàn Sâm triệu hồi ra Hoàn Kim áo giáp và ma văn, thò tay chạm vào nước biển màu tím, cũng may nước biển màu tím không thể ăn mòn áo giáp hoàng kim của hắn.

Hàn Sâm không chút do dự, lập tức lặn xuống nước, bơi trong nước biển màu tím một lát, sau đó lại giống như một con cá mập phóng tới đàn hải trùng kia.

Đàn hải trùng nhận thấy có uy hiếp, gai nhọn hoắt màu tím lại phun ra chất lỏng, nhuộm nước biển từ màu tím biến thành màu đen, hạn chế tầm nhìn của Hàn Sâm.

Cũng may tốc độ của hắn nhanh hơn đàn hải trùng nhiều, một lần chạy nước rút đã xông đến trước một con hải trùng, Quỷ Trảo trong tay chém ra, lập tức chém giết một con hải trùng.

Săn giết sinh vật Độc Thứ Hải Trùng biến dị, không thu được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm gen biến dị.

Hàn Sâm nghe thế lập tức kinh hãi, một đàn hải trùng tính bằng đơn vị hàng nghìn này, đều là sinh vật biến dị.

Chuyện này trên đất bằng gần như là rất khó nhìn thấy, một đàn sinh vật biến dị như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Hàn Sâm cũng mừng như điên, có nhiều sinh vật biến dị như vậy để săn giết, không lo không lấy được thú hồn biến dị, giết hơn một ngàn con, cho dù vận khí có xấu hơn nữa, cũng sẽ thu được một cái thú hồn.

Hàn Sâm vọt thẳng vào giữa đàn Độc Thứ Hải Trùng để săn giết, những hải trùng biến dị đó vây quanh Hàn Sâm rồi phun nọc độc vào hắn, còn dùng gai nhọn hoắt đâm tới Hàn Sâm.

Chỉ là dưới sự bảo vệ của hai thú hồn thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, đám gai nhọn của hải trùng biến dị căn bản không đâm rách được áo giáp hoàng kim, nọc độc của bọn chúng cũng không có tác dụng gì với áo giáp hoàng kim, Hàn Sâm liên lục giơ tay chém xuống, trong chốc lát đã chém giết được vài con Độc Thứ Hải Trùng.

Những con hải trùng có trí tuệ khá cao, Hàn Sâm mới giết được hai, ba mươi con, chúng thấy không phải đối thủ của Hàn Sâm, đã lập tức giải tán, tập trung thành đàn bơi tới chỗ khác.

Hàn Sâm còn chưa thu được một thú hồn nào, sao có thể buông tha chúng như vậy, hắn nhanh chóng đuổi theo chúng, Quỷ Trảo trong tay không ngừng chém giết, tiếng thông báo săn giết thành công liên tục vang lên.

Săn giết Độc Thứ Hải Trùng biến dị, thu được thú hồn Độc Thứ Hải Trùng, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm gen biến dị.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui vẻ, cuối cũng cũng kiếm được một cái thú hồn biến dị, đang muốn tiếp tục giết thêm vài con thử thời vận, nhưng đột nhiên lại thấy ở phía trước có một con Độc Thứ Hải Trùng rất lớn đang bơi tới.

Con Độc Thứ Hải Trùng kia lớn như khinh khí cầu vậy, giống như một mặt trời nhỏ, toàn thân đều phát ra ánh sáng tím, khiến người ta không thể mở mắt ra được.

Chương 546: Truy Đuổi

- Sinh vật thần huyết!

Hàn Sâm không hề sợ hãi mà còn lấy làm mừng, hắn đang muốn tìm một con sinh vật thần huyết để luyện tay một chút, con Độc Thứ Hải Trùng Vương này xuất hiện rất đúng lúc.

Hàn Sâm bơi gần đến con Độc Thứ Hải Trùng Vương kia, chỉ thấy thân thể con Độc Thứ Hải Trùng Vương kia co rụt lại, từ gai nhọn hoắt phun ra chất lỏng tím ngắt, nước biển bốn phía xung quanh lập tức bị nhuộm thành màu tím.

áo giáp hoàng kim chạm vào nước biển màu tím đó, thế mà lại giống như sắt rỉ gặp phải axit vậy, bọt trắng xủi lên, giống như sắp bị ăn mòn.

Hơn nữa rất nhiều Độc Thứ Hải Trùng biến dị bắt đầu vây quanh con hải trùng Vương kia, dường như được chất lỏng màu tím hướng dẫn, đám Độc Thứ Hải Trùng biến dị đều phát sáng, con nào trông cũng như mặt trời màu tím nhỏ vậy.

Trong nội tâm Hàn Sâm thầm cả kinh, nào còn dám tiếp tục phóng tới Độc Thứ Hải Trùng Vương kia nữa, vội vàng quay người bơi khỏi vùng nước

biển màu tím.

Gai độc hải trùng Vương cũng không đuổi theo Hàn Sâm, chỉ không ngừng phun ra chất lỏng màu tím ở bốn phía, chỉ chốc lát sau, chỗ này đã biến thành một vùng biển rực rõ ánh sáng tím.

Hàn Sâm không dám dừng lại, cưỡi Ngân Lân Cầu mang theo thi thể Độc Thứ Hải Trùng biến dị lúc trước mình săn giết được quay trở về Thủy Tinh Cung, con sinh vật thần huyết này không dễ giết.

Thấy Hàn Sâm sắp đi vào Thủy Tinh Cung, Độc Thứ Hải Trùng biến dị thành đàn dùng thân thể va tới Thủy Tinh Cung, nhưng đáng tiếc không thể xuyên thủng Thủy Tinh Cung, chúng đụng một lát thấy không có tác dụng gì lại lập tức lui lại.

Nhìn nước biển bốn phía tím ngắt một màu, Hàn Sâm đành phải ra lệnh cho công chúa Hải Thần khống chế Thủy Tinh Cung rời khỏi, sinh vật thần huyết như vậy, hắn tạm thời không có năng lực săn giết.

- Tại sao những con sinh vật thần huyết trong nước đều cổ quái như vậy?

Hàn Sâm có chút phiền muộn, lúc trước Hồng Ma Sứa và con Độc Thứ Hải Trùng Vương hôm nay gặp đều rất quỷ dị, năng lực vô cùng kỳ quái.

Xét về tổng thể, dường như sinh vật trên biển cường đại hơn một chút.

Nhưng lần này Hàn Sâm cũng có thu hoạch, săn giết hơn ba mươi con Độc Thứ Hải Trùng, còn thu được một thú hồn biến dị, kết quả này cũng không quá tệ.

Thú hồn Độc Thứ Hải Trùng biến dị: Lá chắn gai.

Hàn Sâm triệu hoán thú hồn ra, biến thành một lá chắn nhỏ chứa đầy gai nhọn màu tím, chỉ lớn cỡ nắp nồi, là lá chắn dành cho cánh tay, có thể trực tiếp bó lên cánh tay.

Mà những chiếc gai nhọn hoắt màu tím đó, rõ ràng có mang theo kịch độc, nếu như bị đâm phải, không biết thân thể có bị ăn mòn hay không.

Hàn Sâm chuẩn bị làm thịt đám thi thể Độc Thứ Hải Trùng kia, nhưng lại phát hiện mấy con Độc Thứ Hải Trùng bị giết chết đó, thịt bên trong đã bị nhuộm thành màu tím, ngón tay vừa đụng phải đã bị ăn mòn, nhìn là biết không thể ăn.

Hàn Sâm chỉ có thể bất đắc dĩ xử lý sạch đống thi thể này, thịt của nó độc như vậy, hắn thật sự có chút không dám ăn, ai biết được hắn ăn vào thì dạ dày có bị ăn mòn đến nát hay không.

Không cam lòng trở về như vậy, hắn ra lệnh cho công chúa Hải Thần tiếp tục lái Thủy Tinh Cung đi trong nước, kiểu gì hắn cũng phải săn một con sinh vật thần huyết trở về.

Thủy Tinh Cung tiếp tục dạo quanh dưới đáy biển hai ngày, Hàn Sâm săn được thêm mấy con sinh vật biến dị lạc đàn, nhưng sinh vật thần huyết thì không săn được con nào cả.

Nguyên nhân lớn nhất là đa số sinh vật thần huyết trên biển đều quá khổng lồ, Hàn Sâm cũng không có tâm tư săn giết.

Từ xa nhìn thấy một con giống như trâu đực chậm rãi đi dưới đáy biển, toàn thân đen nhánh, trên người có vảy đen, nhưng bộ dáng lại rất giống trâu.

Tiểu tử này bước chậm dưới đáy nước, cũng không có sinh vật nào khác đi theo, nhìn cô cùng nhàn nhã, Hàn Sâm lần đầu tiên nhìn thấy loại sinh vật này dưới đáy biển, hắn không dám khinh thường, trước tiên triệu hoán Hoàng Kim Sa Trùng Vương ra để nó dò xét trước.

Con dị sinh vật kia thấy Hoàng Kim Sa Trùng Vương, lập tức nổi giận xông tới, Hoàng Kim Sa Trùng Vương trực tiếp bị đụng bắn đi thật xa, ngay cả sủng vật trang giáp cũng bị đụng lõm một mảng lớn, chút nữa đã bị trâu lớn trực tiếp đâm chết.

Hàn Sâm không chút hoảng sợ mà còn thấy mừng, nhanh chóng thu Hoàng Kim Sa Trùng Vương lại, lực lượng mạnh như vậy, chắc chắn là sinh vật thần huyết.

Hơn nữa nhìn tình hình này thì con dị sinh vật này chủ tu lực lượng, sẽ không có năng lực kỳ quái gì khác.

Triệu hồi ra thú hồn, Hàn Sâm trực tiếp bơi ra nước biển, vọt tới con trâu đực lớn toàn thân đầy vảy đen kia.

Con trâu đực lớn này cực kỳ hiếu chiến, thấy Hàn Sâm phóng tới, nó không chút chần chờ trực tiếp đánh tới, nước biển bị lực lượng của nó cuốn lên, tạo ra một đợt sóng cao tới mười mấy thước, thanh thế kinhg người tới cực điểm.

Hàn Sâm mượn lực chảy của nước, chớp mắt đã tránh qua, tránh né con trâu đực lớn kia, trâu đực lớn gầm lên một trận, lập tức quay đầu lại đâm tới Hàn Sâm, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

- Tới hay lắm.

Hàn Sâm thầm hô một tiếng, triển khai thân pháp Triều Tịch Thuật mà mình mới tu luyện được, quần nhau với con trâu đực lớn kia.

Trong khoảng thời gian này Hàn Sâm đều đang liều mạng luyện tập Triều Tịch Thuật, hơn nữa có thể đạt tới trạng thái Tiên Thiên Thai Tức, không bị hạn chế bởi việc hô hấp, sinh hoạt ở trong nước cũng không kém những động vật biển kia, giống như một con nhân ngư vậy, chiến đấu với con trâu đực lớn kia mà vẫn không hề rơi xuống hạ phong.

Coong!

Quỷ Trảo chém lên người trâu đực lớn, trong nước biển lại bắn ra một tia sáng, chỉ để lại trên lớp vảy đen ba vết xước trắng nhỏ, không thể trực tiếp bị chém ra.

- Lân phiến quá cứng!

Hàn Sâm thấy thế thì giật mình, nhanh chóng tránh né con trâu đực lớn đang tức giận xông tới.

Hàn Sâm đấu với trâu đực lớn đấu hơn một giờ, đã mấy lần chém trúng trâu đực lớn, nhưng lớp vảy đen trên người nó thật sự quá cứng, dù chém thế

nào cũng không chém được vào trong.

Sau đó Hàn Sâm dứt khoát thu hồi Quỷ Trảo, âm thầm vận chuyển Động Huyền Kinh, hung hăng đánh ra một chiêu chứa âm kình vào trên người của trâu đực lớn.

NGAO!

Trâu đực lớn gào lên một tiếng thảm thiết, trong miệng lập tức tràn ra một tia máu trong suốt như ngọc.

Nhưng con trâu đực lớn kia cũng không có lui lại, nó gầm lên một tiếng, tiếng gầm trong nước biển như là sấm rền, thân thể điên cuồng xông về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không sợ sinh vật cậy mạnh như vậy, cả người giống như Giao Long di chuyển trong nước biển, rất nhanh đã tìm được cơ hội, lại đánh một quyền lên trên người trâu đực lớn.

Âm kình xuyên qua lớp vảy đen truyền vào trong thân thể trâu đực lớn, khiến cho nó lại một lần nữa phun máu.

Rầm rầm rầm!

Từng quyền chứa âm kình đánh lên người trâu đực lớn, mặc dù thân thể của nó cường tráng, lân giáp cũng đủ cứng rắn, nhưng vẫn hoàn toàn không ngăn cản nổi âm kình, bị đánh đến mức máu tươi cuồng phun, rõ ràng nội tạng đã bị đả thương nặng.

Lúc này trâu đực lớn có muốn chạy trốn cũng không còn kịp nữa, bị Hàn Sâm đánh cho hơn hai mươi quyền chứa âm kình, đánh nát trái tim của nó, khiến nó bỏ mạng.

Săn giết sinh vật thần huyết Tị Thủy Ngưu, không thu được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Lúc này tâm tình Hàn Sâm vô cùng sảng khoái, hiện tại hắn đã có được năng lực chính diện săn giết sinh vật thần huyết trên biển, chỉ cần có thể tìm

được sinh vật thần huyết thích hợp, về sau hắn có thể an tâm săn giết sinh vật thần huyết dưới đáy biển, không cần buồn lo vì nguồn tài nguyên.

- Hy vọng thần gen có thể sớm đầy.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng chờ mong.

Chương 547: Dị Sinh Vật Quỷ Dị

Hàn Sâm đang chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm sinh vật cao cấp lạc đàn trên biển để săn giết, nhưng lại có cảm giác tóc gáy dựng đứng lên, sống lưng phát lạnh, một luồng khí tức kinh khủng tràn tới.

- Dừng lại, tất cả đứng im.

Hàn Sâm quát công chúa Hải Thần ngưng lại, lại để Thủy Tinh Cung ngừng lại, cũng để tiểu thiên sứ không được di động, tất cả đều đứng im không động.

Theo lý thuyết thì Thủy Tinh Cung không thể bị xuyên thủng, hiện tại hắn đang ở bên trong Thủy Tinh Cung, đáng lẽ sẽ không có nguy hiểm gì mới đúng, nhưng Hàn Sâm lại có một cảm giác khiếp sợ, giống như có một chuyện cực kỳ kinh khủng sắp xảy ra, mồ hôi lạnh trên người hắn không ngừng tuôn ra.

Từ khi luyện thành cảnh giới thứ nhất trong Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, năng lực cảm nhận của Hàn Sâm càng nhạy cảm, đối với năng lực cảm giác của mình, Hàn Sâm vô cùng tín nhiệm.

Thân thể đứng im không nhúc nhích, ánh mắt xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn vào bên trong biển sâu, cũng không phát hiện ra chuyện gì không bình thường sinh, đàn cá năm màu đang bơi qua bơi lại, dáng vẻ rất vui sướng.

Dưới đáy biển, còn có thể thấy một số dị sinh vật bình thường khẽ nhúc nhích trên mặt cát.

Thế nhưng Hàn Sâm vẫn cảm thấy có chỗ không đúng, thân thể hắn vẫn nhẹ nhàng run rẩy.

Đột nhiên, một cự thú xuất hiện trong tầm mắt Hàn Sâm, đó là một đầu cá mập màu bạc dài hơn 30m, trên thân thể có một lớp lân phiến kim loại màu bạc, khi bơi khiến nước biển phải dạt sang một bên.

Con cá mập màu bạc kia nhìn phi thường khủng bố, nhưng sau khi Hàn Sâm cẩn thận quan sát, lại phát hiện khí tức khiến mình cảm thấy run sợ không phải từ trên người nó phát ra.

Con cá mập màu bạc kia há to miệng, miệng vừa khép lại không biết đã nuốt vào bao nhiêu tấn cá năm màu, khiến cho bầy cá bốn phía hỗn loạn lên, bắt đầu bơi tứ tán.

Đúng lúc này, ánh mắt Hàn Sâm nhìn đến một nơi tản ra ánh sáng màu xanh lam, theo thời gian trôi qua nơi đó càng ngày càng sáng.

Vùng ánh sáng màu lam càng ngày càng tới gần, trong lòng Hàn Sâm càng rung động, đợi đến khi đoàn ánh sáng màu lam hoàn toàn lọt vào mắt Hàn Sâm, Hàn Sâm đã nhìn rõ ràng hình dạng của nó.

Đó là một con dị sinh vật cao ba mét, nhìn giống như hải mã, toàn thân tản ra ánh sáng màu lam, giống như bị một đoàn lam diễm bao vây vậy.

Một con hải mã lớn màu xanh lam, làn da khô héo, giống như lớp vỏ xù xì của một cây khô, đôi mắt lưu ly giống như bảo thạch màu lam, hiện ra ánh sáng màu lam u tối quỷ dị, khi ánh mắt đối diện với ánh mắt của nó, có một cảm giác như bị vực sâu không đáy hút lấy, dường như cả người đều sẽ bị hút vào ánh mắt của nó.

Mồ hôi lạnh trên trán Hàn Sâm theo gò má chảy xuống, nhìn chằm chằm vào con hải mã màu xanh da trời kia không dám cử động, hiện tại hắn đã hoàn toàn có thể xác định, thứ khiến lòng hắn rung động chính là con hải mã màu xanh da trời này.

Trong tích tắc khi con hải mã màu xanh da trời xuất hiện, con cá mập màu bạc khổng lồ kia lập tức ngừng lại trong nước biển, không ngừng run rẩy,

giống như gặp phải một chuyện cực kỳ kinh khủng.

Hải mã bơi cũng không nhanh, thân thể nó chậm chạp bơi tới, khi nó càng tới gần con cá mập màu bạc kia, thân thể con cá mập màu bạc càng run rẩy nhưng lại không dám cử động.

Cuối cùng, con hải mã màu xanh da trời đã đến bên cạnh cá mập màu bạc, hình thể của nó tuy không nhỏ, nhưng ở trước mặt cá mập màu bạc lại biến thành nhỏ nhắn xinh xắn, đối mặt với một con hải mã màu xanh da trời như vậy, cá mập màu bạc khổng lồ đã sợ hãi tới cực điểm, vảy bạc kim loại trên người đã dựng đứng lên, cũng không dám chạy.

Hải mã màu xanh da trời nhìn con cá mập màu bạc trước mặt, một lỗ bên mép nó khẽ mở ra, một luồng quang diễm màu xanh nhạt từ bên trong phun ra, ở trong nước biển lại không bị dập tắt, quang diễm bắn tới vảy bạc của cá mập.

Một đoàn quang diễm màu xanh lam chỉ lớn chừng quả đấm, nhưng khi chạm tới cá mập màu bạc, trong nháy mắt lại khiến thân thể khổng lồ của cá mập màu bạc cháy rực lên, một ngọn lửa màu xanh lam điên cuồng thiêu đốt trong nước biển, cá mập màu bạc thống khổ tới cực điểm, nhưng dưới tình huống như vậy, nó vẫn không nhúc nhích, chỉ có thân thể không chịu nổi thống khổ mà vặn vẹo, thoạt nhìn vô cùng tàn khốc quỷ dị.

Chỉ trong chốc lát, cá mập màu bạc khổng lồ đã bị đốt thành tro bụi, ngọn lửa màu xanh lam kia dần dần tắt, chỉ còn tro bụi hòa vào nước biển, theo thời gian dần chìm xuống lớp bùn cát dưới đáy biển.

Hàn Sâm nhìn cảnh này mà hãi hùng khiếp vía, nhưng trong lòng không nhịn được mà âm thầm rên rỉ:

- Sinh vật siêu cấp thần huyết thần huyết. . . tiểu tử này nhất định là sinh vật siêu cấp thần huyết thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở. . .

Tuy chưa chính thức thử lực lượng của hải mã màu xanh da trời này, nhưng chỉ cần xem nó phun ra một đoàn quang diễm lam sắc, Hàn Sâm vô cùng chắc chắn con này tuyệt đối là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Khi Hàn Sâm đang kinh nghi, con hải mã màu xanh da kia trời đột nhiên nhìn thoáng vị trí Hàn Sâm, Hàn Sâm lập tức có cảm giác cả người giống như bị đóng băng, cả người lạnh cóng.

Nhưng chỉ liếc mắt một cái, con hải mã màu xanh da trời kia đã xoay người sang chỗ khác, chậm rãi rời đi, không bao lâu sau đã biến mất dưới biển sâu không thấy bóng dáng.

Đến tận lúc này, Hàn Sâm mới như bị rút hết sức lực ngã ngồi xuống dưới đất, quần áo trên người hắn đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

- Thật đáng sợ, con sinh vật siêu cấp thần huyết kia mạnh tới đâu? Mới chỉ là khí thế đã kinh khủng như vậy.

Trong lòng Hàn Sâm vẫn còn sợ hãi.

Hơn nữa hải mã màu xanh da trời phun ra quang diễm cũng khiến Hàn Sâm sợ hãi, đây chính là đang ở trong biển rộng, quang diễm kia lại có thể đốt một con sinh vật thần huyết khổng lồ thành tro, chuyện này thực sự thật quá đáng sợ.

Nhìn thoáng qua phương hướng hải mã màu xanh da trời rời đi, đó chính là Tí Hộ Sở dưới đáy biển, trong nội tâm Hàn Sâm càng ngày càng lạnh:

- Chẳng lẽ nó muốn đi tới Tí Hộ Sở Dị Linh kia?

Khi trong lòng Hàn Sâm đang kinh nghi, lại thấy phía trước có tia sáng màu lam xuất hiện, cũng không biết là con dị sinh vật nào gặp tai nạn rồi.

Cắn răng một cái, Hàn Sâm ra lệnh cho công chúa Hải Thần lái Thủy Tinh Cung chậm rãi bơi về phía hải mã màu xanh da trời vừa rời đi, hắn cũng không dám theo quá gần, chỉ dám đứng ở xa xa để nhìn đoàn quang diễm lam sắc đang thiêu đốt.

Hàn Sâm chỉ có chút không cam lòng, muốn xem con hải mã màu xanh da trời kia có phải sinh vật dưới đáy biển phía dưới Tí Hộ Sở hay không, muốn đi theo từ xa để nhìn.

Nhưng Hàn Sâm rất nhanh đã phải thất vọng rồi, đáy biển chỗ này cách Tí Hộ Sở đã không xa, con hải mã màu xanh da trời kia quả nhiên là bơi về phía Tí Hộ Sở, trên đường đi đã đốt không ít dị sinh vật, cũng không biết nó muốn làm gì.

Quy mô Tí Hộ Sở khổng lồ dưới đáy biển đã có thể thấy được, Hàn Sâm lại để công chúa Hải Thần khống chế Thủy Tinh Cung quay đầu rời đi, nếu hải mã màu xanh da trời thật sự là sinh vật trong Tí Hộ Sở, như vậy Hàn Sâm mấy năm tới sẽ không đánh chủ ý tơi Tí Hộ Sở này.

Thủy Tinh Cung vừa mới quay đầu không bao lâu, Hàn Sâm lại đột nhiên cảm giác nước biển lại phát sáng lên, nước biển bốn phía biến thành màu xanh lam u tối, tia sáng màu xanh lam chiếu sáng toàn bộ đáy biển giống như ban ngày.

Dường như Hàn Sâm nghĩ tới điều gì, sắc mặt đột biến, vội vàng nhìn về phía Tí Hộ Sở dưới đáy biển, lại thấy Tí Hộ Sở khổng lồ kia giờ phút này đã biến thành một vùng quang diễm lam sắc, giống như địa ngục màu xanh vậy, lam sắc quang diễm quỷ dị đang điên cuồng thiêu đốt.

Chương 548: Tí Hộ Sở Bị Hủy

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Con hải mã màu xanh da trời kia đã đốt sạch Tí Hộ Sở dưới đáy biển?

Hàn Sâm ngơ ngác nhìn ngọn lửa màu xanh đang thiêu đốt Tí Hộ Sở, trong lúc nhất thời đầu óc có chút không đủ dùng.

Ngọn lửa màu xanh hừng hực thiêu đốt hơn mười dặm, toàn bộ Tí Hộ Sở dưới đáy biển đều bị ngọn lửa màu xanh bao trùm, quỷ dị hơn là không có một con dị sinh vật hoặc Dị Linh nào từ bên trong trốn ra.

Vùng biển bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có ngọn lửa màu xanh chập chờn thiêu đốt dưới đáy biển, khiến bốn phía xung quanh vùng biển này đều nhuộm thành màu xanh da trời.

Trận đại hỏa màu xanh da trời dưới đáy biển này cũng chỉ thiêu đốt không đến một giờ, sau đó khi ngọn lửa mau xanh da trời ảm đạm đi, tòa Tí Hộ Sở dưới đáy biển này đã biến thành tro tàn, nếu như không phải trên mặt cát dưới đáy biển xám đen một vùng, thì Hàn Sâm sẽ không tin ở đây từng có một Tí Hộ Sở khổng lồ ngự trị.

Nhìn theo bóng dáng hải mã màu xanh da trời dần dần đi xa, đến tận khi nó biến mất trong tầm mắt, Hàn Sâm mới dám lái Thủy Tinh Cung chậm rãi đi tới vị trí trước kia là Tí Hộ Sở.

Hơn mười dặm đáy biển, lúc này giống như biến thành một vùng đất cằn cỗi, không còn sót lại bất cứ thứ gì, tất cả đều đã bị đại hỏa đốt sạch sẽ.

Hàn Sâm nhìn cảnh này mà sởn hết cả gai ốc, cảm thấy quá khủng bố, không thể tưởng tượng nổi, con hải mã màu xanh da trời kia cường đại đến loại trình độ nào, mới có thể trực tiếp đốt một Tí Hộ Sở rộng hơn mười dặm thành tro tàn.

- Nếu như sinh vật siêu cấp thần huyết nào cũng kinh khủng giống như con hải mã màu xanh da trời này, cho dù bốn loại gen của mình đều đầy, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của nó, không biết có thể chống lại một tia lửa màu xanh của nó hay không.

Hàn Sâm sợ con hải mã màu xanh da trời kia trở về, phân phó công chúa Hải Thần khống chế Thủy Tinh Cung đi xa.

Sau khi cách xa vùng biển kia, Hàn Sâm mới bình tĩnh lại một chút, khi nãy hắn ở phế tích Tí Hộ Sở xa nhìn thoáng qua hướng hải mã màu xanh da trời rời đi, đó là khe núi dưới đáy biển, nhìn như lỗ hổng từ địa ngục vỡ ra, Hàn Sâm mới chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy nội tâm run rẩy, hoàn toàn không dám tới gần chỗ đó.

Săn được Tị Thủy Ngưu đã đủ cho Hàn Sâm ăn trong một hai tháng, sau khi gặp hải mã màu xanh da trời, hắn cũng không còn hứng thú tiếp tục săn bắn sinh vật.

- Làm cách nào mới có thể tiêu diệt con hải mã màu xanh da trời kia? Nếu như có thể thu được thú hồn, thực sự không thể tưởng tượng được đó sẽ là thú hồn kinh khủng bực nào?

Trong nội tâm Hàn Sâm nóng bỏng, nhưng lại có chút buồn rầu.

Khi ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, lúc Hàn Sâm chém giết con sinh vật siêu cấp thần huyết thứ nhất đã phi thường gian nan, đến tận khi có được một vũ khí siêu cấp thần huyết mới có thể thuận lợi chém giết.

Sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở hiển nhiên càng khủng bố hơn, Hàn Sâm không biết sau khi thần gen của mình đầy đủ có thể chém giết chúng hay không, nếu như không thể, vậy cũng chỉ có thể dựa vào Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà thôi.

Đáng tiếc muốn tu luyện Động Huyền Kinh cũng không gấp được, không biết tới khi nào mới có thể mở ra khóa gen đầu tiên.

Về tới Liên Minh, Hàn Sâm có ý tiến vào trại huấn luyện quân đội giả thuyết để luyện tập Kiếm Pháp Song Phi, hiện tại muốn săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết có chút quá viển vông, nhưng song sinh Dị Linh lại là mục tiêu rất tốt.

Công chúa Hải Thần có thể khống chế Thủy Tinh Cung, nói không chừng song sinh Dị Linh cũng có năng lực đặc thù, trước tiên nghĩ biện pháp thu

được tới tay rồi nói sau, có lẽ sẽ trợ giúp chuyện chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết trong tương lai.

Sau khi gặp phải con hải mã màu xanh da trời kia, Hàn Sâm chỉ muốn dùng tất cả khả năng để lực lượng của mình tăng lên, mặc kệ khả năng gì cũng không muốn buông tha.

Mới vừa tiến vào trại huấn luyện giả lập, đã nhận được một lời mời đối chiến, đúng là tài khoản Hương Phi của Tần Huyên, Hàn Sâm nhận lời đối chiến, lập tức tiến vào trong phòng đối chiến với Hương Phi.

- Huấn luyện viên, có thời gian lại dạy cho tôi một chút không?

Tần Huyên mong đợi nhìn Hàn Sâm.

- Dạy học thì thôi đi, gần đây tôi mới luyện một bộ kiếm pháp, cô giúp tôi luyện một chút đi.

Hàn Sâm thuận miệng nói, hắn cũng không biết đối phương là Tần Huyên, chỉ cảm giác là thực lực của Hương Phi không tệ, cùng hắn luyện Kiếm Pháp Song Phi là đủ rồi.

- Kiếm pháp mới?

Hai mắt Tần Huyên sáng lên, cao thủ như vậy luyện kiếm pháp mới, cô cũng rất muốn biết đó là dạng kiếm pháp gì.

Hàn Sâm chọn một đôi trường kiếm, trực tiếp bắt đầu đối chiến.

Kiếm Pháp Song Phi của Hàn Sâm đã cải tiến nhiều lần, tuy chưa hoàn mỹ, nhưng đã được coi như là một bộ song kiếm thuật hoàn chỉnh rồi.

Tần Huyên sử dụng một thanh dao găm quân đội, cô vốn nghĩ rằng mình sẽ nghênh đón một trận tấn công như cuồng phong bạo vũ, nhưng kết quả lại khiến cô thấy có chút ngoài ý muốn, thế công của đối phương tuy mãnh liệt, nhưng cũng không thể tính là rất cường đại.

Điều này khiến Tần Huyên thoáng nghi hoặc một chút, vì sao một cao thủ, lại luyện một bộ song kiếm thoạt nhìn không tính là quá cường đại như vậy.

Nhưng bởi vì Tần Huyên đã có ấn tượng từ trước, cho rằng Hàn Sâm chính là một đại cao thủ, cho nên cũng không hoài nghi Hàn Sâm, chỉ đang suy nghĩ dụng ý của Hàn Sâm.

Rất nhanh sau đó, Tần Huyên đã phát hiện ra vấn đề, cô nhận ra kiếm pháp kia mà Hàn Sâm đang sử dụng.

- Đây không phải Kiếm Pháp Song Phi sao? Huấn luyện viên lại có thể một người sử dụng kiếm trận của hai người, hắn muốn cải tạo kiếm trận cho hai người thành kiếm kỹ dùng hai tay sao?

Tần Huyên nhận ra Kiếm Pháp Song Phi, trong lòng cũng rất khiếp sợ.

Người có thể cải biên võ học cấp S, khẳng định là một đại cao thủ, nếu không ai sẽ tốn hao tinh lực và thời gian để cải biên một bộ võ học cấp S chứ?

Huống chi cải biên kiếm kỹ cho hai người thành kiếm kỹ dùng hai tay, điều này cũng không có ý nghĩa, có thời gian như vậy, còn không bằng trực tiếp đi học một môn kiếm kỹ hai tay cấp S.

Người có thời gian có tinh lực và năng lực làm việc này, nhất định là một đại cao thủ nhàm chán tới cực điểm.

Tần Huyên không dám thất lễ, cô dốc toàn lực đối chiến với Hàn Sâm, hy vọng có thể trợ giúp đối phương.

Với trình độ võ học của Tần Huyên, rất nhanh đã phát hiện kiếm pháp của đối phương có không ít sơ hở và vấn đề, nên đều nhắm vào đó để tiến hành công kích, muốn nhắc nhở đối phương.

Tần Huyên đối luyện với Hàn Sâm một lát, phát hiện một bộ Kiếm Pháp Song Phi này đổi thành kiếm kỹ hai tay, đối phương cũng đang không ngừng cải tiến.

Thời gian chiến đấu càng lâu, Tần Huyên lại càng thấy đối phương thật sự rất lợi hại, dù là vấn đề gì hay sơ hở nào, chỉ cần cô tìm được và công kích

một lần, đối phương đều có thể lập tức nghĩ tới phương pháp sửa chữa, tiếp theo sẽ không còn loại vấn đề này, hiệu suất vô cùng kinh người.

Tần Huyên cho rằng đối phương là vừa bắt đầu cải biên, nhưng không biết Hàn Sâm đã cải biên được một thời gian ngắn, có chút vấn đề đã suy nghĩ rất lâu rồi, chỉ là thiếu kiểm nghiệm trong thực chiến thôi.

Đã có Tần Huyên chuyên nhằm tới điểm yếu để công kích, khiến Kiếm Pháp Song Phi của hắn được hoàn thiện nhanh hơn.

Tần Huyên tận mắt thấy một bộ kiếm trận cho hai người đổi thành kiếm kỹ dùng hai tay, trong lòng vô cùng khiếp sợ, kinh hãi nhất chính là Hàn Sâm lại có thể nhất tâm nhị dụng, hai tay đồng thời sử dụng hai lại kiếm pháp khác nhau, tạo cho cô một cảm giác như đang chiến đấu cùng hai người.

- Khó trách hắn không học kiếm pháp dùng cho hai tay, trong Thánh Đường nào có kiếm pháp hai tay kỳ dị như vậy, kiếm kỹ hai tay này thật sự quá thần kỳ.

Tần Huyên càng khâm phục Hàn Sâm, âm thầm nhớ kỹ bộ Kiếm Pháp Song Phi mà Hàn Sâm cải biên này, muốn thử một chút xem, mình có thể luyện thành hay không.

Chương 549: Nữ Thần Tí Hộ Sở Bị Lộ

Hàn Sâm rời khỏi trại huấn luyện giả lập, tâm tình rất tốt, hôm nay sau khi đối luyện với Hương Phi, Kiếm Pháp Song Phi đã tiến triển rất nhiều.

Vừa tắm rửa xong nằm lên trên giường thì máy truyền tin của hắn lại vang lên, đưa tay nhìn thấy là Tần Huyên gọi tới.

- Tần đội, đã trễ thế này mà cô còn gọi cho tôi, xem ra cô còn chưa có bạn trai à?

Hàn Sâm trêu đùa.

Tần Huyên vẫn luôn phục vụ trong quân đội, từ trước đến nay Hàn Sâm vẫn luôn giữ liên lạc với Tần Huyên, mặc dù lúc này không cùng Tần Huyên trong một tiểu tổ, nhưng Hàn Sâm vẫn giữ thói quen gọi cô ấy là Tần đội.

- Vẫn đi xem mắt, chỉ là còn chưa gặp được người thích hợp.

Tần Huyên cũng chẳngg thèm để ý tới những chuyện kiểu này, thuận miệng nói một câu, sau đó đã chuyển chủ đề:

- Tôi nghe Dương Mạn Lệ kể về cậu ngươi, cậu làm rất tốt, ngay cả Dương Mạn Lệ Đô cũng khen cậu không ngớt, thiếu chút nữa tôi đã cho rằng đó là Mạn Lệ giả, là có người đang giả mạo cô ấy.

- Có thể được Tần đội khích lệ, cuộc đời sống không uổng phí rồi.

Hàn Sâm cười thầm, hắn không muốn nói tới những chuyện kia.

Tần Huyên nhìn thấu tâm tư của hắn, mắt trợn trắng lên liếc hắn một cái, nhưng cũng không nói thêm về chuyện này nữa, chỉ nói:

- Cậu có lên trên trại huấn luyện giả lập không?

- Có chứ.

Hàn Sâm đang muốn nói cho Tần Huyên tên tài khoản của hắn trên trại huấn luyện giả lập, lại nghe Tần Huyên nói:

- Gần đây tôi gặp một đại cao thủ trên trại huấn luyện giả lập, học được từ hắn không ít thứ.

- Đại cao thủ nào thế?

Hàn Sâm hỏi.

- Tôi đoán người này có thể là đại lão trong quân, ít nhất cũng là một vị Siêu Việt Giả đỉnh cấp, chẳng những tinh thông các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, còn có thể cải biên võ kỹ. . .

Tần Huyên có chút hưng phấn nói.

Hàn Sâm càng nghe càng thấy không đúng, thần sắc cổ quái hỏi:

- Tên tài khoản của đại cao thủ mà cô nói là gì?

- Lính Quèn Trên Chiến Hạm, cậu đã gặp chưa?

Tần Huyên nói ra.

- Chưa, tuyệt đối chưa từng gặp qua.

Hàn Sâm vội vàng nói, hắn đã bị Tần Huyên dọa sợ rồi, thật sự không nghĩ đến, Tần Huyên lại chính là Hương Phi.

- Chưa gặp thì chưa gặp, hò hét cái gì.

Tần Huyên lại lườm hắn một cái:

- Sau này cậu lên trại huấn luyện mà gặp được hắn, nhất định phải nắm lấy cơ hội thỉnh giáo hắn một ít, trình độ võ học của người kia sâu không lường được, chỉ cần hắn dạy cho cậu một số thứ, đối với cậu sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

- Khụ khụ, sau này tôi nhất định sẽ chú ý.

Hàn Sâm trấn định trả lời.

- Đúng rồi, tài khoản của cô trên trại huấn luyện là gì?

Tần Huyên lại hỏi.

- Gần đây tôi hơi bận nên không có thời gian lên trại huấn luyện, cô nói cho tôi tên tài khoản của cô, sau này khi tôi lên sẽ thêm bạn.

Hàn Sâm vội vàng nói.

- Được, tài khoản của tôi tên Hương Phi.

Tần Huyên nói.

- Hương Phi? Ai là Hoàng Thượng?

Hàn Sâm thấy Tần Huyên nói mình là Hương Phi thì cười hì hì hỏi.

- Còn chưa có người nào đủ tư cách làm Hoàng Thượng của tôi.

Tần Huyên nhếch miệng.

- Khi tôi còn đi học, có tài khoản là Hắc Quyền Hoàng Đế, nếu không hoàng đế tôi đây có lẽ cũng thích hợp chứ?

Hàn Sâm trêu đùa nói.

- Được, cậu tới đi.

Tần Huyên cười híp mắt nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm cảm thấy sát ý lan tràn, vội rụt cổ lại:

- Thôi được rồi, phi tử như cô, chức hoàng đế kia tôi làm không được.

- Còn linh tĩnh nữa, lát nữa tôi sẽ nói cho Kỷ Yên Nhiên biết, xem cậu chết thế nào.

Tần Huyên dừng một chút, lại nói tiếp:

- Vốn muốn tìm cậu lên trại huấn luyện cùng tôi luyện bộ kiếm pháp mới học được từ chỗ đại cao thủ kia, cậu không rảnh thì thôi, tôi đi tắm rồi ngủ đây.

Nói xong, Tần Huyên lập tức dập máy.

- Thế này cũng quá trùng hợp đi, Hương Phi lại chính là Tần đội?

Hàn Sâm liếm môi một cái, thầm nghĩ nếu Tần Huyên biết hắn chính là đại cao thủ kia, không biết sẽ có biểu lộ gì.

- Không nghĩ tới Tần đội cũng có lúc nhìn lầm.

Hàn Sâm nghĩ tới lần sau gặp Hương Phi, nghĩ nên trêu đùa cô ấy như thế nào, để báo thù những đau khổ xưa kia.

Còn không đợi Hàn Sâm nghĩ ra biện pháp, máy truyền tin lại vang lên, lần này là Dương Mạn Lệ gọi tới.

Ở Nữ Thần Tí Hộ Sở, hiện tại tiểu tổ hành động đặc biệt chỉ có hai người bọn họ, mãi vẫn không tìm được đội viên mới, cũng không có đội viên khác ngẫu nhiên đến Nữ Thần Tí Hộ Sở, địa phương này quá vắng vẻ, người tới ngẫu nhiên quá ít.

Sau khi nhận máy, thấy Dương Mạn Lệ chỉ mặc áo ngủ, lộ ra bờ vai tuyết trắng cùng một đôi chân trắng nõn thon dài, Hàn Sâm nhìn thế không khỏi tán thưởng:

- Lạnh thì đúng là có lạnh một chút, nhưng đôi chân này quá đẹp, có thể chơi ba năm không chán.

Nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy kỳ quái, bình thường Dương Mạn Lệ là một người rất nghiêm túc, trên cơ bản mỗi khi gặp cô, cô đều mặc quân trang, hoặc là chiến đấu phục.

Tại sao hôm nay Dương Mạn Lệ lại đột nhiên đổi tính, lại mặc đồ ngủ trò chuyện cùng hắn.

- Đã xảy ra chuyện.

Sắc mặt Dương Mạn Lệ có chút lúng túng, trong giọng nói lộ ra vẻ lo lắng.

- Xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi, Dương Mạn Lệ gấp gáp như vậy, nhất định là có quan hệ tới Nữ Thần Tí Hộ Sở.

- Có người ở ngoài phát hiện Tí Hộ Sở của chúng ta, có mười người đến, có lẽ là người ở băng nguyên mà cậu nhắc tới.

Dương Mạn Lệ nói.

- Biết là người của Tí Hộ Sở nào không?

Vẻ mặt Hàn Sâm trở nên nghiêm túc.

- Có người hỏi rồi, là người ở Hắc Thần Tí Hộ Sở, nhưng khi tôi đi đến thì đã chậm, những người kia đã đi.

Dương Mạn Lệ có chút lo lắng nói:

- Bọn họ có thể xuống tay với chúng ta hay không?

- Tám chín phần là sẽ xuống tay với chúng ta, tài nguyên trên băng nguyên vốn ít, có một Tí Hộ Sở đơn độc như vậy, bọn họ làm sao có thể bỏ qua.

Hàn Sâm trầm ngâm nói.

- Làm sao bậy giờ?

Dương Mạn Lệ thoáng biến sắc, với thực lực hiện tại của Nữ Thần Tí Hộ Sở, rõ ràng còn không đủ để chống lại những thế lực lớn.

Ngoại trừ Hàn Sâm, bên trong Nữ Thần Tí Hộ Sở không có một cường giả có tố chất hơn 100 điểm nào.

- Không sao cả, bọn họ dám đến thì cứ để cho bọn họ đến, cô phái người nhìn chằm chằm vào tuyết sơn, phát hiện tình huống gì lập tức báo cho tôi biết, bọn họ không đến thì thôi, đến rồi thì cũng nên tính toán sổ sách với bọn họ. Tới một tên tôi giết một tên, đến một đôi tôi giết cả hai.

Hàn Sâm lạnh giọng nói ra.

Trong Hắc Thần Tí Hộ Sở, Hắc Thần cùng một đám cường giả nòng cốt của Hắc Thần Tí Hộ Sở đang thương nghị.

Rất nhiều người đều tỏ vẻ hưng phấn, Hắc Thần Tí Hộ Sở có một đội người xuyên qua tuyết sơn, lại phát hiện ở bên kia có một tòa Tí Hộ Sở do nhân loại chiếm cứ.

Hơn nữa căn cứ vào lời hỏi thăm của một đội người kia, trong Tí Hộ Sở kia chỉ có một Tiến Hóa Giả có tố chất hơn 100 điểm, tin tức này đối với bọn họ không thể nghi ngờ gì chính là tin tức tốt.

- Người nắm quyền Tí Hộ Sở kia thật sự là Hàn Sâm?

Ánh mắt Hắc Thần lạnh lẽo, y đã sớm hận không thể rút gân lột da Hàn Sâm, chỉ là Hàn Sâm độc lai độc vãng, rất khó tìm được tung tích của hắn, hiện tại lại phát hiện Tí Hộ Sở của Hàn Sâm, đối với Hắc Thần mà nói, đây là tin tức cực tốt.

- Lão đại, tuyệt đối không sai, Tí Hộ Sở kia chính là của Hàn Sâm, chúng ta đã tìm hiểu rõ ràng, còn cố ý hỏi đi một số người có quen biết Hàn Sâm, chính là Hàn Sâm không sai.

Một Tiến Hóa Giả lập tức đáp.

- Được, rất tốt, chuẩn bị người, Tí Hộ Sở kia tôi chắc chắn phải chiếm được.

Trong mắt Hắc Thần tràn ngập sát ý khiến người ta sợ hãi.

Chương 550: Đại Quân Áp Thành

Hắc Thần mang theo sáu Tiến Hóa Giả có tố chất hơn 100 điểm và hơn hai trăm Tiến Hóa Giả tinh anh ở Hắc Thần Tí Hộ Sở chạy tới Nữ Thần Tí Hộ Sở.

Bọn họ đã điều tra về thực lực trong Nữ Thần Tí Hộ Sở, những người này ra tay đã đủ diệt Nữ Thần Tí Hộ Sở mười lần.

Vượt qua một con đường được do thám từ trước, tránh được rất nhiều địa phương nguy hiểm trên Tuyết Sơn, đám người Hắc Thần đi suốt đêm tới Nữ Thần Tí Hộ Sở.

Xuyên qua dãy núi, đám người Hắc Thần đều nhìn thấy trên đỉnh một ngọn núi tuyết lớn, có một tòa thành màu trắng giống như tòa thành trong cổ tích vậy.

- Quả nhiên là một tòa Tí Hộ Sở của quý tộc.

Hắc Thần hừ lạnh một tiếng, mang người tiếp tục đi về Nữ Thần Tí Hộ Sở.

Binh quý ở thần tốc, Hắc Thần thật vất vả mới phát hiện ra Hàn Sâm có một tòa Tí Hộ Sở, trong Tí Hộ Sở còn không có cao thủ, hơn nữa vị trí địa lý lại nằm trên đỉnh núi cao, có thể thu được một tòa Tí Hộ Sở thế này đối với quân đoàn Hắc Thần cũng phi thường có lợi, tự nhiên không có khả năng cho Hàn Sâm cơ hội thở dốc.

Y sợ chờ lâu, Hàn Sâm sẽ đi mời Lý Luân hỗ trợ, chế trụ nhân thủ của y, lại để y không thể huy động nhiều người đánh hạ Nữ Thần Tí Hộ Sở.

Tuy lúc trước đám người trở về đã nói trong Nữ Thần Tí Hộ Sở chỉ có Hàn Sâm là một Tiến Hóa Giả có tố chất hơn 100, không có cao thủ khác, nhưng Hắc Thần vẫn hết sức kiêng kị Hàn Sâm, cho nên y dẫn theo sáu Tiến Hóa Giả có tố chất hơn 100 điểm và hai trăm tinh anh tới, chỉ cần đánh hạ được Nữ Thần Tí Hộ Sở này, nếu như Hàn Sâm ở trong Tí Hộ Sở, như vậy nhất định sẽ trực tiếp đánh chết, tuyệt không cho hắn thêm bất cứ cơ hội nào.

Trong việc này, Hắc Thần chỉ cầu một chữ nhanh, y cũng biết Hàn Sâm có khả năng đã đoán được mình sẽ đến, nhưng đoán được thì sao? Không có thực lực thì dù có biết trước cũng vô dụng, y muốn dùng thủ đoạn lôi đình để càn quét Nữ Thần Tí Hộ Sở của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa mới rời giường, đã nhận được tin tức của Dương Mạn Lệ, lập tức truyền tống vào Tí Hộ Sở.

Mấy ngày nay hắn đều ở đây không rời đi, chính vì muốn đợi Hắc Thần tới, với hiểu biết của hắn về Hắc Thần, Hắc Thần chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Toàn bộ Nữ Thần Tí Hộ Sở đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, trên tường thành có rất nhiều người trong Quân Đoàn Nữ Thần đứng, cũng

không thiếu người bình thường trong thành và thương gia đều đứng ở xa để xem.

Bọn họ dù có ngu ngốc hơn, cũng nhìn ra Nữ Thần Tí Hộ Sở sắp xảy ra đại sự.

Khi Hàn Sâm leo lên cửa thành, đám người Hắc Thần đã leo lên núi tuyết, đi tới khoảng đất trống trước Nữ Thần Tí Hộ Sở.

Hơn hai trăm tinh anh của Hắc Thần Tí Hộ Sở đều cưỡi trên Tuyết Lang, xếp thành một đội hình chỉnh tề, Hắc Thần dẫn đầu, sáu tên Tiến Hóa Giả có tố chất hơn 100 điểm đứng trước đội ngũ, tất cả đều ngồi trên vật cưỡi hung mãnh, ánh mắt đám người lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nữ Thần Tí Hộ Sở.

- Những người này từ đâu tới thế? Ở gần đây còn có Tí Hộ Sở khác sao?

- Khẳng định là có, Nữ Thần Tí Hộ Sở của chúng ta nào có nhiều cao thủ như vậy, cậu nhìn hơn hai trăm vật cưỡi Tuyết Lang kia đi, Nữ Thần Tí Hộ Sở của chúng ta có đập nồi bán sắt cũng không có được đâu.

- Xem rõ rồi, thế này là đối phương muốn đánh Nữ Thần Tí Hộ Sở của chúng ta à.

- Đánh rất tốt, Hàn Sâm thu nhiều tiền như vậy, đổi người quản lý mới nói không chừng sẽ thu ít hơn.

- Rõ ràng Hàn Sâm không phải đối thủ của đám người này, hắn sẽ không đầu hàng chứ?

. . .

Đám người bình thường trong Nữ Thần Tí Hộ Sở ầm ĩ nghị luận.

Hắc Thần cưỡi một con Hắc Lang một sừng, trong mắt hắn lóe hàn quang, ra lệnh cho Hắc Lang một sừng tiến lên phía trước hai bước, rút trường đao màu đen ra chỉ lên Hàn Sâm đang đứng trên cửa thành Nữ Thần Tí Hộ Sở nói:

- Tôi là Hắc Thần, đoàn trưởng Quân Đoàn Hắc Thần, Hàn Sâm hèn hạ vô sỉ, đã từng âm thầm đánh lén tôi, khiến tôi suýt nữa đã trúng độc bỏ mình, hôm nay chỉ đến đây vì muốn chấm dứt ân oán cá nhân với Hàn Sâm, không có quan hệ gì tới người khác. Chỉ cần mọi người không động thủ, tôi cam đoan sẽ không thương tổn đến từng cọng cây ngọn cỏ ở nơi này, nếu kẻ nào giúp Hàn Sâm ngăn cản tôi báo thù, giết không tha.

Nói xong, Hắc Thần vung trường đao trong tay lên, chém một khối băng trước mặt thành hai nửa, vẻ hung hăng của y khiến người trong Nữ Thần Tí Hộ Sở đều biến sắc.

- Giết không tha. . .

Hơn hai trăm Tiến Hóa Giả tinh anh sau lưng Hắc Thần đồng thời lớn tiếng hò hét, tiếng hô "Giết" rung trời, khí thế thấu trời.

- Quá mạnh mẽ, Hắc Thần kia là một vị cường giả có tốc chất thân thể hơn 100 đấy, những người phía sau y cũng là Tiến Hóa Giả rất mạnh, chỉ bằng chút lực lượng của Quân Đoàn Nữ Thần, nhất định không phải địch thủ của người ta.

- Tự làm tự chịu, loại người như Hàn Sâm, đáng chết.

- Tự làm bậy thì không thể sống được, bình thường Hàn Sâm làm việc quá phận, hiện tại lại còn đi đánh lén người ta như vậy, hiện tại bị người ta giết đến tận cửa, lần này chết chắc rồi, người ta rõ ràng muốn lấy tính mạng của hắn.

- Hắn sẽ không trốn về Liên Minh chứ?

- Tôi thấy cũng chỉ có một con đường như vậy là có thể đi, anh không nhìn sáu người sau lưng Hắc Thần à, người nào cũng như hổ như lang, dáng vẻ vô cùng hung hãn, nói không chừng cũng là Tiến Hóa Giả có tốc chất hơn 100 điểm đấy, thủ hạ dưới tay Hàn Sâm chỉ có mấy người, đối phó một người kia còn không ổn, huống chi là sáu người.

- Hàn Sâm bị thu thập cũng tốt, mỗi tháng đều thu của chúng ta nhiều tiền như vậy, đáng đời.

Những người này đều là những kẻ lúc trước gia nhập Quân Đoàn Nữ Thần sau đó lại rời khỏi, không chịu xuất lực lại muốn hưởng thụ phúc lợi, sau đó Hàn Sâm đánh hạ được Nữ Thần Tí Hộ Sở, thành viên Quân Đoàn Nữ Thần có rất nhiều ưu đãi và chiếu cố, đối với bọn họ lại thì thu tiền thuê và lệ phí vào thành, bọn họ tự nhiên không ưa Hàn Sâm, đã sớm hy vọng Hàn Sâm gặp xui xẻo.

Bọn họ cũng không suy nghĩ một chút, nếu như không phải sau khi Hàn Sâm đến đánh hạ được Tí Hộ Sở, cuộc sống của bọn họ còn bi thảm hơn hiện tại nhiều.

Nhưng nhân tính chính là như thế, đại đa số người đều như thế này, dù anh có đối tốt với họ nhiều hơn nữa, nhưng chỉ cần một việc không hợp ý họ, thì họ sẽ chỉ nhớ kỹ việc đó, chứ không nhớ tới lòng tốt của anh.

Về phần một số thương gia, lúc này lại có chút thấp thỏm không yên, bọn họ mặc kệ ai là chủ nhân của Nữ Thần Tí Hộ Sở, chỉ muốn biết nếu như Hắc Thần chiếm cứ được Tí Hộ Sở này, tiền thuê và thu thuế sẽ tăng cao hay là giảm bớt.

Sắc mặt các thành viên Quân Đoàn Nữ Thần đã có chút tái nhợt, một số cao thủ tự nhiên nhìn ra, nhóm người Hắc Thần có thực lực mạnh mẽ vô cùng, bọn họ chỉ sợ sẽ rất khó thủ được Nữ Thần Tí Hộ Sở.

- Đoàn trưởng, chúng ta nên lui lại trước hay không?

Thanh thúc khẽ nhíu mày, thực lực đám người Hắc Thần biểu hiện ra, đã vượt xa Nữ Thần Tí Hộ Sở.

- Không cần, mọi người giữ vững ở chỗ này.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hắc Thần và quân đoàn hơn hai trăm Tiến Hóa Giả tinh nhuệ.

Thân hình khẽ động, Hàn Sâm từ cửa thành nhảy xuống, một mình phóng tới đám ngươig Hắc Thần.

Hắc Thần thoáng đưa tay, để quân đoàn đang chuẩn bị muốn công thành ngừng lại, lạnh lùng nhìn Hàn Sâm đi tới, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

- Hàn Sâm đi một mình qua đó làm gì?

- Đồ đần, còn có thể đi làm gì, đương nhiên là đi đầu hàng. Thực lực chênh lệch nhiều như thế, còn đánh cọng lông ấy!

- Hắc hắc, bình thường Hàn Sâm luôn phách lối, không nghĩ tới hắn cũng có ngày hôm nay.

- Đáng đời!

Trong lòng rất nhiều người đều có suy nghĩ như vậy, thực lực chênh lệch quá lớn, không ai nghĩ rằng Hàn Sâm dám khai chiến, một mình hắn đi qua đó rõ ràng là muốn đầu hàng.

Chương 551: Thích Khách Can Đảm

Trong lòng Dương Mạn Lệ rất không thoải mái, Hắc Thần Tí Hộ Sở có thế lớn như thế, chỉ là cường giả vượt 100 đã có bảy vị tới, hơn nữa còn có hơn 200 Tiến Hóa Giả có thực lực mạnh mẽ, thế lực mạnh mẽ quá đáng như vậy, Nữ Thần Tí Hộ Sở căn bản khó có thể ngăn cản.

Thế nhưng mà để cho Hàn Sâm đi đầu hàng, Dương Mạn Lệ cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, thậm chí có thể nói là có chút khó chịu.

Ánh mắt của Thanh thúc lại phức tạp nhìn Hàn Sâm đang một mình đi tới, tựa hồ như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Thân thể của Chu Đình thì hơi co rút lại về phía sau, nếu như tình thế không đúng, y liền sẽ lập tức chạy trốn.

- Hàn Sâm à Hàn Sâm, không phải Chu Đình tôi không coi trọng nghĩa khí, nhưng mà quân địch quá mạnh, tôi cũng chỉ là vì giữ lại ngọn lửa cách mạng.

Chu Đình thầm nghĩ trong lòng.

Hàn Sâm chạy tới hơn mười mét trước mặt Hắc Thần, nhìn Hắc Thần bình tĩnh nói:

- Hắc Thần, mày cũng dám đến Tí Hộ Sở của tao à, chẳng lẽ mày đã quên thảm bại lúc tỷ võ hay sao?

Hắc Thần lại ào ào cười:

- Thắng bại là chuyện thường của binh gia, cười đến cuối cùng mới là kẻ chiến thắng. Tao thừa nhận võ kỹ của mày rất cao minh, nhưng mà lần này cũng không phải là đơn đả độc đấu, nếu như mày lập tức quỳ xuống đầu hàng, tao sẽ tha cho mày một mạng, nếu không hôm nay thành phá người vong.

- Chỗ ỷ lại của mày chính là bọn họ?

Hàn Sâm nhìn thoáng qua đám Tiến Hóa Giả xếp thành hàng chỉnh tề sau lưng Hắc Thần.

- Đúng vậy, sáu vị Tiến Hóa Giả vượt 100, hai trăm ba mươi bảy vị Tiến Hóa Giả có tố chất thân thể vượt qua 60, muốn tiêu diệt Tí Hộ Sở của mày thì sẽ dễ như trở bàn tay.

Hắc Thần miệt thị nói.

Trong Nữ Thần Tí Hộ Sở là một mảnh ồn ào, nguyên bản chỉ có cao thủ như Thanh thúc cùng Dương Mạn Lệ, Chu Đình mới có thể nhìn ra một ít mánh khóe, lúc này nghe Hắc Thần nói sáu người ở phía sau y vậy mà toàn bộ đều là cao thủ vượt 100, hơn nữa hơn 200 Tiến Hóa Giả kia đều có tố chất thân thể vượt qua 60, bọn họ lập tức liền sợ hãi.

Nữ Thần Tí Hộ Sở cho tới hiện tại, tố chất thân thể có thể vượt qua 60 nhiều lắm cũng chỉ có mười mấy người, có thể vượt 100 cũng chỉ có một

mình Hàn Sâm mà thôi.

Hiện tại người ta chỉ là Tiến Hóa Giả vượt 100 đã có tới bảy người, thực lực chênh lệch thật sự là quá lớn.

- Nói như vậy hôm nay không thể không chiến rồi?

Vẻ mặt của Hàn Sâm vẫn không thay đổi, nhìn Hắc Thần nhàn nhạt hỏi.

- Mày quỳ xuống nhận lỗi dâng lên Tí Hộ Sở, tao có thể tha cho mày một mạng.

Hắc Thần hơi nhếch khóe môi lên, khinh miệt nhìn Hàn Sâm.

Y hôm nay không chỉ là muốn giết Hàn Sâm thôi, còn muốn đem Nữ Thần Tí Hộ Sở bỏ vào trong túi, nếu như có thể áp đảo Hàn Sâm, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn được nữa rồi, có thể không uổng phí người nào lấy xuống Nữ Thần Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm lại đột nhiên nở nụ cười:

- Rất đáng tiếc.

- Đáng tiếc cái gì?

Hắc Thần lạnh giọng hỏi.

- Chẳng mấy chốc này sẽ phát hiện, thứ mày dựa vào buồn cười tới cỡ nào, nhưng đáng tiếc mày sẽ không có cơ hội nở cười được nữa.

Trong lúc Hàn Sâm nói chuyện, hai chân bộc phát ra sức mạnh vô cùng to lớn, giống như một con tuấn mã, hướng về Hắc Thần điên cuồng xông tới.

- Hắn điên rồi sao?

Trong Nữ Thần Tí Hộ Sở là một mảnh ồn ào, ai cũng không ngờ Hàn Sâm vậy mà một mình xông tới quân đoàn Hắc Thần.

Đây chính là bảy vị Tiến Hóa Giả vượt 100, còn có hơn 200 Tiến Hóa Giả tinh anh, đội hình như vậy toàn bộ Nữ Thần Tí Hộ Sở so sánh đều là lấy trứng chọi đá, Hàn Sâm vậy mà một mình xông tới Quân Đoàn Hắc Thần, theo rất nhiều người, hành vi của Hàn Sâm chính là muốn tìm chết.

- Muốn chết!

Hắc Thần quát lạnh lên một tiếng, vung trường đao lên, sáu Tiến Hóa Giả vượt 100 ở sau lưng liền lao tới, ngăn cản đường đi của Hàn Sâm, muốn trực tiếp vây giết Hàn Sâm.

Theo Hắc Thần, Hàn Sâm căn bản chính là đang tìm chết, thân thủ của Hàn Sâm y đã thấy qua, xác thực rất lợi hại, nhưng mà sức mạnh của một người ở trước mặt một quân đoàn thì có ích lợi gì.

Cao thủ có võ thuật mạnh cỡ nào đi nữa, ở trên chiến trường giống như cối xay thịt, cũng chỉ có thể xem như là một tiểu tốt mà thôi, chiến tranh chân chính là lấy thế thủ thắng, đó là vương đạo trong cách dùng binh.

Hắc Thần hiện tại, chính là muốn dùng binh pháp vương đạo, trực tiếp nghiền ép Hàn Sâm.

Hành động một mình xông trận giống như của Hàn Sâm, không chỉ có một mình Hắc Thần cho là hắn đang đi tìm chết, tất cả mọi người đều cho rằng hắn đang tự tìm đường chết.

- Điên rồi. . . điên rồi. . . thằng này điên thật rồi. . .

- Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, ai bảo trước đây hắn hung hăng càn quấy như vậy.

- Chúng ta vẫn là mau chóng mở cửa thành ra, chờ nghênh đón Quân Đoàn Hắc Thần đi vào, miễn cho sau khi bọn họ giết Hàn Sâm xong, lại đại khai sát giới với chúng ta.

- Đúng đúng đúng, mau mở thành cửa ra, nghênh đón bọn họ đi vào.

Có mấy tên tiểu nhân đã muốn mở cửa thành nghênh đón chủ mới rồi.

- Ai dám tới gần cửa thành nửa bước, giết không tha.

Dương Mạn Lệ lạnh lẽo liếc nhìn những người kia, lạnh nhạt ra lệnh.

Thành viên của Quân Đoàn Nữ Thần trông coi cửa thành đều quay đầu thương, vũ khí nhắm ngay vào những người đang phóng tới cửa thành kia, lập tức dọa bọn họ ngừng lại.

- Dương phó đoàn trưởng, Hàn Sâm tự tìm đường chết, cô cần gì phải chôn cùng hắn, chúng tôi làm như vậy cũng là vì tốt cho mọi người.

- Đúng vậy, chính Hàn Sâm không muốn sống, chúng tôi vẫn còn muốn mạng đấy.

- Lấy trứng chọi đá tự đi tìm chết, Dương phó đoàn trưởng cô còn trẻ, tướng mạo lại đẹp như vậy, cũng không nên phạm sai lầm.

. . .

Mặc dù cả đám không dám đánh tới cửa thành, những vẫn đứng ở xa kêu gọi Dương Mạn Lệ đầu hàng.

- Mấy người lo lắng cho hắn nhiều như vậy, không bằng dành thời gian nghĩ xem chờ sau khi chúng tôi đánh lui Quân Đoàn Hắc Thần, mấy người tự xử như thế nào đi.

Dương Mạn Lệ hừ lạnh một tiếng.

Trong lòng mọi người phát lạnh, nhưng mà đã có người cười lạnh nói:

- Dương phó đoàn trưởng, ý nghĩ của cô hơi bị quá mức hão huyền rồi, Quân Đoàn Hắc Thần mạnh như thế, Hàn Sâm đi tới chẳng qua là tự tìm đường chết, mấy người còn muốn đánh lui Quân Đoàn Hắc Thần? Quả thực đúng là nằm mơ giữa ban ngày. . .

- Đúng. . . Nằm mơ giữa ban ngày. . .

Không ít người đều phụ họa, phần lớn đều là những người lúc trước chủ động rời khỏi Quân Đoàn Nữ Thần kia.

Mà ở trên chiến trường bên ngoài thành, Hàn Sâm đã lẻ loi một mình xông vào trong trận địa địch, trong tay hắn cũng không triệu hoán ra binh khí, thậm chí ngay cả áo giáp cũng không thèm mặc, cứ tay không như vậy vọt vào.

Sáu Tiến Hóa Giả vượt 100 trực tiếp đón đánh Hàn Sâm, nguyên một đám khí thế trên người đều như nước thủy triều, bộc phát ra lực lượng kinh khủng, vũ khí thú hồn trong tay trực tiếp chém tới Hàn Sâm.

Thế nhưng mà thân thể đang chạy như điên kia của Hàn Sâm, ở bên trong cao tốc mạnh mẽ xoay tròn, không thể tưởng tượng lướt ngang ra ba mét, tránh được hai đòn công kích trước mắt, tiếp tục điên cuồng xông tới chỗ Hắc Thần.

Trong lòng bốn vị Tiến Hóa Giả vượt 100 ở phía sau cả kinh, binh khí trong tay mau chóng chém về phía Hàn Sâm.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại giống như là một con chim nhạn nhanh nhẹn, ở trong tốc độ cao như vậy, thân hình phiêu dật biến ảo, trong chốc lát đã lướt qua vòng vây binh khí của bọn họ.

Nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng được.

Mạnh, mạnh đến mức khiến cho người ta tức lộn ruột.

Sáu Tiến Hóa Giả vượt 100, vậy mà không thể ngăn trở bước chân tiến tới của Hàn Sâm, giống như thích khách can đảm chưa từng thấy, trong chốc lát đã xuyên qua vòng vây chặn đánh của sáu vị cao thủ vượt 100, tiếp tục điên cuồng xông tới chỗ Hắc Thần.

- Không có khả năng!

Hắc Thần kinh hãi trong lòng, thời gian vừa mới qua bao nhiêu, vậy mà Hàn Sâm mạnh hơn thời điểm bọn họ đối chiến lần trước quá nhiều, chỉ nhìn tốc độ như vậy, không biết đã mạnh hơn lần trước bao nhiêu lần.

Chương 552: Sợ

Từ sau khi Động Huyền Kinh nhập môn, năng lực cảm giác của bản thân Hàn Sâm càng thêm nhạy cảm, hơn nữa sau khi tiến vào Tiên Thiên Thai Tức, tế bào toàn thân tự do hô hấp, không cần phải dựa vào hơi thở nữa, cũng khiến cho bản chất của Hàn Sâm hơi có chút khác biệt.

Trước kia tiết tấu hô hấp ảnh hưởng tới tiết tấu cùng lực lượng bộc phát tự thân, mà hiện tại Hàn Sâm lại đã hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của hô hấp đối với tiết tấu cùng lực lượng bộc phát, có loại cảm giác tiêu dao tự tại.

Cùng thân pháp kỹ xảo huyền bí của Động Huyền Kinh phối hợp, toàn bộ chiến trường đều hiện ra rõ ràng trong đầu giống như hình lập thể vậy.

Mỗi một cử động của tất cả mọi người, thậm chí là tiết tấu hít thở đều ở bên trong cảm giác của Hàn Sâm, mà chính hắn lại hoàn toàn không có tiết tấu gì cả, di chuyển trong điểm mù tiết tấu của mỗi người.

Mặc dù là đang ở trong thiên quân vạn mã, Hàn Sâm cũng thong dong ra vào.

Mỗi một bước của hắn đều vừa vặn đi ở trong điểm mù của mỗi người, khiến cho bọn họ không thể hình thành lực lượng, hoặc là lực lượng đã dùng hết, hoặc là phương hướng di chuyển sai lầm, thủy chung không có cách nào toàn lực ra tay với hắn.

Chuyện này đối với chính Hàn Sâm thì cũng là một loại cảm giác rất kỳ diệu, giống như hắn đứng trước con mắt của Thượng Đế, bao quát mỗi một cử động của mỗi người.

Nếu như trước kia hắn còn phải tự hỏi chính mình nên di chuyển quân cờ như thế nào, như vậy hắn hiện tại chính là một người đánh cờ chân chính, tất cả đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

Sáu cao thủ vượt 100 buồn bực cơ hồ muốn phun ra máu, bọn họ vây giết Hàn Sâm, nhưng mà vị trí Hàn Sâm di chuyển, lại khiến cho bọn họ cực kỳ khó chịu, có người cảm giác người bên cạnh mình có lẽ là đang ngăn cản Hàn Sâm, còn người bên cạnh nọ lại cảm thấy là y tương đối dễ dàng ngăn Hàn Sâm lại hơn, kết quả là hai người ai cũng không ra tay, cứ trơ mắt ra như vậy nhìn Hàn Sâm xuyên qua.

Thoạt nhìn hết sức không thể tưởng tượng nổi, quả thực giống như là sáu cao thủ vượt 100 vây giết Hàn Sâm đang nhường vậy.

Thế nhưng mà đây cũng là chỗ huyền diệu chân chính của thân pháp Động Huyền Kinh, xuyên thủng nhân tâm, Huyền Diệu vô cùng, có năng lực của Thần Ma, người siêu phàm mới hiểu được chân nghĩa.

Hàn Sâm tự nhiên còn chưa đạt tới cảnh giới siêu phàm, nhưng mà tu vi và năng lực nhận biết của những người này lại kém xa hắn, bị nhìn tháu tâm tư, tự nhiên không ngăn nổi bước tiến của Hàn Sâm.

Mắt thấy sáu cao thủ vượt 100 vậy mà không thể ngăn cản được Hàn Sâm, Hắc Thần chợt cảm thấy có hơi sợ.

Quá khác, hoàn toàn khác thời điểm y quyết đấu với Hàn Sâm lúc trước, hiện tại cả người Hàn Sâm đều tỏa ra một loại khủng bố khó có thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, mặc dù là Hắc Thần trong lòng lúc này cũng đã sinh ra sợ hãi.

- Giết hắn đi!

Hắc Thần tức giận gào thét, để cho hơn 200 Tiến Hóa Giả ở sau lưng lao thẳng tới Hàn Sâm, nhưng mà chính bản thân y lại đang lùi lại, chẳng biết tại sao, y bị Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào, trong lòng vậy mà sinh ra ý lạnh vô biên, không tự chủ được cảm thấy e sợ lui lại, vậy mà không dám chính diện đối chiến với Hàn Sâm.

Hơn 200 Tiến Hóa Giả đội hình sâm nghiêm, dùng phương pháp hợp kích vây giết tới chỗ Hàn Sâm, tầng tầng trường thương như núi như biển, đao kiếm giăng khắp nơi thành thiên la địa võng, khí thế giống như sóng to gió

lớn, giống như chỉ cần một lần công kích, núi cao sông lớn đều sẽ bị xoắn giết nghiền nát.

Người ở Nữ Thần Tí Hộ Sở nhìn thấy thế đều hãi hùng khiếp vía, Quân Đoàn Hắc Thần quả thật không phải một đám ô hợp, chỉ mới là khí thế này đã không phải người bình thường có thể so, hiển nhiên đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, nếu không thì không có khả năng có phối hợp chặt chẽ như vậy.

Dương Mạn Lệ đã ở lâu trong quân đội, càng nhìn càng là kinh hãi, năng lực sát phạt của chiến trận như vậy, coi như là binh sĩ tinh nhuệ cũng không hơn được, trong lòng càng thêm lo lắng cho Hàn Sâm.

Lực lượng cá nhân, ở trước mặt chiến trận giống như cối xay thịt liền có vẻ tái nhợt vô lực, trừ phi có được lực lượng mang tính nghiền ép.

Mà đám Tiến Hóa Giả của Quân Đoàn Hắc Thần đều có tố chất thân thể không tệ, trong lúc liên hợp tác chiến, trừ phi lực lượng cùng tốc độ vượt qua bọn họ mấy lần trở lên, nếu không sẽ không thể thoát khỏi gọng kìm tinh vi của bọn họ.

Cho dù có thể giết chết mấy người, cũng sẽ bị những Tiến Hóa Giả khác chém giết.

Huống chi Hàn Sâm liền áo giáp đều không mặc, toàn thân cao thấp đều là sơ hở, chỗ cần phòng ngự bảo vệ quá nhiều, càng khó có thể sinh tồn ở trong chiến trận.

Thân thể của Hàn Sâm trong chớp mắt đã biến hóa, áo giáp màu đỏ đậm bao trùm toàn thân, tóc ngắn lập tức hóa thành tóc dài màu vàng, liền đồng tử đều biến thành màu vàng, một cái vương miện hồng bảo thạch lòe lòe phát quang trên đỉnh đầu Hàn Sâm.

Trong nháy mắt lúc Yêu Tinh Nữ Hoàng biến thân hoàn thành, khuôn mặt tuấn mỹ của Hàn Sâm cơ hồ là giống như Thái Dương Thần, trong mắt lộ ra ánh sáng nóng rực, lập tức xông vào trong chiến trận giống như cối xay thịt kia.

Sau khi biến thân thành Yêu Tinh Nữ Hoàng, toàn bộ thế giới ở trong mắt Hàn Sâm đều đã trở nên chậm hơn rất nhiều, những đao thương kiếm gậy tầng tầng lớp lớp xoắn giết mà đến kia, ở trong mắt Hàn Sâm cũng trở nên chậm chạp hơn rất nhiều, không còn chặt chẽ khăng khít giống như lúc trước nữa.

Giống như con bướm nhảy múa, có lẽ phải nói là càng giống như con dơi ở trong bóng tối, thân hình Hàn Sâm nhanh nhẹn gọn gàng, nhanh chóng xuyên thẳng qua núi dao rừng kiếm, cứ thế xé chiến trận ra một vết rách, rất nhanh phóng tới Hắc Thần.

Phàm là Tiến Hóa Giả đối diện với Hàn Sâm, trong lòng đều sinh ra do dự trong tích tắc, vị trí Hàn Sâm đi qua thật sự là quá quái dị rồi, nhìn giống như là đi về bên kia, nhưng mà bước ra một bước đã đến trước mặt y, chờ lúc y muốn xuất thủ, Hàn Sâm đã giống như gió cuốn lướt qua rồi.

Thần lực gia thân, không cách nào ngăn cản.

Tất cả Tiến Hóa Giả trong chiến trận, trong lòng đều sinh ra cảm giác vô lực.

Hắc Thần đã sớm nhìn tới sắc mặt xám ngoét, y thật sự không thể tin nổi, hơn 200 Tiến Hóa Giả tinh anh tạo thành chiến trận, vậy mà không có cách nào ngăn cản Hàn Sâm trùng kích, chuyện này thực sự là quá kinh khủng.

Sức một người lại có thể đạt tới loại trình độ này, đã không thể dùng sự mạnh mẽ để hình dung nữa, có chút yêu dị không giống như nhân loại.

- Giết hắn cho tao!!!

Hắc Thần vừa kêu to vừa lui về phía sau, trong lòng đã sợ hãi, tất cả biểu hiện hiện tại của Hàn Sâm đều quá đáng sợ, khiến cho y không còn dũng khí đánh với Hàn Sâm một trận nữa.

Sáu Tiến Hóa Giả vượt 100 ở phía sau đã vọt tới, đuổi kịp Hàn Sâm ở trong chiến trận, ngăn cản bước chân của hắn phóng tới Hắc Thần.

Trường thương như rồng, kiếm như kinh hồng.

Hai cao thủ vượt 100 ngăn cản đường đi của Hàn Sâm, bọn họ đều là quân nhân tại ngũ, tự nhiên biết rõ tam quân có thể mất, nhưng không thể mất chủ soái được.

Hàn Sâm có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là một người, dưới sự nghiền ép của chiến trận vô cùng vô tận, cuối cùng sẽ có lúc lực tẫn.

Nếu lại để cho hắn vọt tới trước mặt Hắc Thần, chém giết Hắc Thần, quân tâm sẽ sụp đổ ngay lập tức, chiến trận mạnh hơn nữa cũng vô dụng.

Thân thể Hàn Sâm phóng lên trời, cứ thế mà bay qua kiếm và thương của hai người, cũng không quay đầu lại tiếp tục giết về phía Hắc Thần đang lui lại.

- Giết hắn đi!

Sắc mặt của Hắc Thần như giấy trắng, bên trong tiếng gào thét đã mang theo ý sợ hãi.

Trong lòng bốn vị cao thủ vượt 100 khác gấp rút, bốn thanh binh khí thú hồn theo bốn phương hướng khác nhau đánh thẳng tới Hàn Sâm, lúc này Hàn Sâm đang ở trên không trung, trừ phi hắn có năng lực bay lên trời, nếu không sẽ không thể tránh được bọn họ chém giết.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không triển lộ ra cánh, trong lòng bọn họ càng không cố kỵ.

Mắt thấy Hàn Lâm sắp rơi xuống, phía dưới chính là núi kiếm rừng thương, ngoại trừ binh khí của bốn cao thủ vượt 100, còn có thương kiếm của phần đông Tiến Hóa Giả nghênh đón, chỉ cần rơi xuống chính là kết quả loạn nhận xuyên thân.

Chương 553: Chém Đầu

Hàn Sâm ở trên không trung, nhưng lại lăng không bước ra một bước, giống như bước lên một bậc cầu thang không nhìn thấy ở trong hư không

vậy, thân hình đã sắp rơi xuống lại mạnh mẽ bay lên một lần nữa, giống như mũi tên lơ lửng bắn về phía Hắc Thần đang lui về phía sau.

Mọi người đều kinh hãi, mặt lộ ra vẻ khó tin, kỹ thuật lăng không mượn lực kia thật sự là quá quỷ dị, bọn họ cơ hồ không thể tin vào mắt mình.

Mặc dù Bán Bộ Vân của Trần gia không giống như Kinh Thiên Thất Chiết có thể mượn lực bảy lần ở trên không trung, nhưng đối với Hàn Sâm mà nói cũng đã đủ rồi, đã có thể giúp hắn bay thẳng tới Hắc Thần.

Dù sao Hắc Thần cũng là một nhân vật hung ác, mắt thấy Hàn Sâm lăng không vọt tới, lui đã không kịp nữa, trong lòng mặc dù sợ hãi, nhưng lại điên cuồng hét lên một tiếng, thân hóa Bạo Viên, nắm trường đao màu đen, hung hăng giơ lên chém xuống Hàn Sâm.

- Đi chết đi!

Hắc Thần hét lên điên cuồng, đao như tia chớp, giữa đường mãnh liệt biến mất, thời điểm xuất hiện đã chém tới trước mặt Hàn Sâm.

Tiểu Ma Phong Đao Pháp gia tốc lần thứ hai, ở dưới lực lượng của Bạo Viên gia trì, trở nên càng thêm không thể tưởng tượng nổi, nhanh đến nỗi mắt thường căn bản không theo kịp đao ảnh.

Coong!

Mắt thấy lưỡi đao màu đen đã sắp chém tới khuôn mặt sáng láng như Thái Dương Thần của Hàn Sâm, Hắc Thần lại đột nhiên cảm thấy khuỷu tay tê rần, cánh tay cầm đao không bị khống chế giơ lên, mũi đao xẹt sát qua gương mặt của Hàn Sâm, để lại một vết máu cạn bên trên, còn có vài sợi tóc vàng bị mũi đao chém đứt theo cuồng phong bay múa.

Một quyền của Hàn Sâm phong bế Tiểu Ma Phong Đao Pháp của Hắc Thần, hắn xuất thủ như thế nào, thậm chí ngay cả Hắc Thần đều không nhìn rõ được.

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, bàn tay kia của Hàn Sâm làm ra động tác hoàn toàn bất đồng với nắm tay phải, dùng chưởng hóa đao, xuôi theo chưởng

tựa hồ lóe ra sấm sét sáng rọi, không có dấu hiệu nào chém ra, như là U Linh kích của thích khách.

Hắc Thần muốn thu hồi cánh tay lại chém tiếp, nhưng lại đột nhiên phát hiện ra thị giác của mình trở nên có chút kỳ quái.

Khuôn mặt của Hàn Sâm ở trong tầm mắt y dần dần rời xa, y vậy mà giống như là đang bay lên, ở trên không trung nhìn xuống Hàn Sâm.

Lúc Hắc Thần đang kỳ quái, ánh mắt lại đột nhiên nhìn thấy một thân thể cường tráng ăn mặc áo giáp màu đen có chút quen thuộc, thân thể kia đang ngồi ở trên lưng một con Hắc Giác Cự Lang, nhưng lại đã không có đầu lâu, máu tươi đang từ bên trong cái cổ bị chém đứt phun ra ngoài.

PHỐC!

Hắc Thần kinh hãi, tròng mắt đều sắp trừng rơi ra, há to miệng, trong miệng lại tuôn ra máu tươi, phun ra đầy trời.

Toàn bộ chiến trường giống như thoáng cái trở nên yên tĩnh, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn tới cái đầu mang theo máu tươi bay lên không trung kia, tràn đầy vẻ khó tin.

Chủ nhân của Hắc Thần Tí Hộ Sở, người đàn ông mạnh mẽ nhất ở bên trên băng nguyên, có được danh tiếng vô địch Ma Đao biến mất.

Lại ở trong chiến trận của mình bị người khác dùng một tay chém bay đầu, chuyện này đã làm cho tất cả mọi người sợ ngây người, có chút ngẩn người nhìn người thanh niên tóc vàng đang bay múa giống như là thiên thần kia.

Lẻ loi một mình giết vào trong chiến trận, ở bên trong mấy trăm thiết giáp chém thủ cấp của Hắc Thần như lấy đồ trong túi, người thanh niên kia mạnh mẽ tới mức khiến lòng người run sợ, làm cho người ta kinh hãi không hiểu, rốt cuộc không sinh ra nửa phần chiến ý, đứng nhìn người đàn ông như ma như thần kia.

- Không. . . không thể. . . nào. . .

Chu Đình há to miệng, sau nửa ngày đều không thể khép lại.

Sáu Tiến Hóa Giả vượt 100, hơn 200 Tiến Hóa Giả tinh anh đều không thể ngăn Hàn Sâm lại, còn để cho hắn một tay chém đầu của một Tiến Hóa Giả vượt 100 xuống, chuyện này quả thực khiến cho người ta không thể tin vào hai mắt của mình nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Mạn Lệ đã hưng phấn tới đỏ bừng, trong đôi mắt đẹp liên tục lóe ra dị sắc, ngay cả dòng máu trong cơ thể đều giống như sắp lao ra ngoài. Cô cũng không thể tin được, Hàn Sâm lại có thể giết Hắc Thần như vậy, lẻ loi một mình xem chiến trận như không, phất tay chém xuống thủ cấp, tiêu sái vô cùng, có loại cảm giác khoan khoái dễ chịu.

- Mạnh mẽ không có cách nào tưởng tượng, không hổ là hậu nhân của Hàn giáo quan.

Ánh mắt của Thanh thúc phức tạp, tự lẩm bẩm.

Mà những người vốn muốn đi mở cửa thành kia, lúc này đều đã sợ hãi, bọn họ thật sự không thể tin được, cao thủ như vậy, chiến trận mạnh mẽ như vậy, lại bị một mình Hàn Sâm tiến lên chém đầu thủ lĩnh xuống, từ đầu tới đuôi đều không có vượt qua ba phút đồng hồ.

Mấy người chỉ cảm thấy cổ phát lạnh, không nhịn được sờ lên cổ của mình, dùng hành động mới vừa rồi của bọn họ, chờ Hàn Sâm trở về, chém đầu của bọn họ xuống chỉ sợ ngay một giây cũng không tới.

Đã có rất nhiều người bắt đầu lui về phía truyền tống trận, trong lòng bọn họ run rẩy, Hàn Sâm ở trong chiến trận kinh khủng đằng kia đều có thể chém đầu người giống như dạo chơi, bọn họ không có chiến trận bảo hộ, càng không phải là cao thủ vượt 100, hiện tại liền chân đều đã bị dọa tới mềm nhũn, lảo đảo nghiêng ngã chạy về phía truyền tống trận.

Có mấy cái người cũng sợ tới mức tự mình trượt chân ngã nhiều lần, lúc này mới xông về phía truyền tống trận, hoảng hốt truyền tống ra ngoài.

Trong một thời gian thật dài, những người này cũng đã không dám tiến vào thế giới Tí Hộ Sở nữa, thậm chí ngay cả nằm mơ đều mơ thấy mình bị chém đầu bay lên giữa không trung máu chảy đầm đìa.

Sáu Tiến Hóa Giả vượt 100 kia cũng đã ngơ ngẩn, cao thủ bên trong Tiến Hóa Giả thì bọn họ cũng đã thấy nhiều rồi, nhưng mà một mình phá trận giống như Hàn Sâm, xem rất nhiều cường giả như chốn không người, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tim mật đều phát run, hoàn toàn không còn ý niệm tái chiến, mặc dù bọn họ nghe lệnh Hắc Thần, nhưng đó là bởi vì thế lực sau lưng Hắc Thần ở trong Liên Minh ra lệnh, cũng chưa có giao tình gì quá sâu.

Hôm nay Hắc Thần đã bị chém đầu, sao bọn họ muốn tái chiến nữa, nghĩ tới thủ đoạn của Hàn Sâm bỏ qua thiên quân vạn mã chém giết Hắc Thần, đều cảm thấy cổ mát lạnh, lưng tràn đầy hàn ý.

Sáu người này bất động, những Tiến Hóa Giả thông thường đó lại càng thêm không dám chuyển động, đã sớm sinh ra ý lùi.

- Hàn Sâm, chúng tôi chỉ là nghe lệnh Hắc Thần mà đến, cũng không có ân oán với anh, hôm nay Hắc Thần đã chết, tái chiến cũng đã vô ích, dừng tay được không?

Một cao thủ vượt 100 nói với Hàn Sâm.

- Công phạt Tí Hộ Sở của tôi, là tử địch của tôi, chỉ một câu nói như thế sao có thể chấm dứt được.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Nếu như là tử chiến, chưa chắc anh đã có thể chiếm được lợi thế.

Một cao thủ khác quát lên, chỉ là giọng nói đã có chút khiếp ý, cũng không muốn thật sự tử chiến với Hàn Sâm.

- Mấy người đều đã đến rồi, cũng nên có giác ngộ. Chiến, tôi và mấy người liền giết đến giọt máu cuối cùng. Không chiến, mấy người dẫn theo Quân Đoàn Nữ Thần, theo tôi đi đánh hạ Hắc Thần Tí Hộ Sở, coi như là công thần của Quân Đoàn Nữ Thần chúng tôi.

Ánh mắt của Hàn Sâm sáng quắc, nhìn những người kia nói.

- Chuyện này. . .

Mấy Tiến Hóa Giả vượt 100 đều có chút do dự, bọn họ đều đã sợ, nhìn thân ảnh giống như thiên thần kia của Hàn Sâm, sao dám tái chiến cho được, mặc dù có hơn hai trăm Tiến Hóa Giả tinh anh, cũng không thể giúp cho bọn họ cảm thấy một chút cảm giác an toàn nào.

Thế nhưng mà đầu hàng Hàn Sâm, trợ giúp Hàn Sâm đánh hạ Hắc Thần Tí Hộ Sở, chỉ sợ đại nhân vật sau lưng bọn họ sẽ không dễ dàng buông tha cho bọn họ.

- Vị Đông Lâm kia tôi cũng nhận biết, sau này mấy người trở về có thể báo lên tên của tôi.

Hàn Sâm đã sớm từ chỗ Đường Chân Lưu hiểu rõ bối cảnh của Hắc Thần, lúc này từ tốn nói một câu.

Những người kia nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, lập tức không còn do dự nữa, mặc kệ là thật hay là giả, Hàn Sâm đã cho bọn họ một lý do không chiến, bọn họ đã sớm sợ hãi, mặc kệ như thế nào cũng không muốn tái chiến.

- Chúng tôi nguyện ý gia nhập Quân Đoàn Nữ Thần, phục vụ các hạ. . .

Mấy vị Tiến Hóa Giả vượt 100 đều nói ra.

Người của Nữ Thần Tí Hộ Sở đều có chút há hốc mồm, chuyển biến này tới quá nhanh, mới vừa rồi còn vật lộn sống mái, mới quay người vậy mà đều đã đầu hàng hết.

Theo bọn họ nghĩ, thực lực của Quân Đoàn Hắc Thần vẫn còn rất mạnh mẽ, không phải là không có lực đánh một trận, làm sao lại đầu hàng như vậy chứ?

Chương 554: Truyền Thuyết Trên Băng Nguyên

Trong vòng một đêm Hắc Thần Tí Hộ Sở đã đổi chủ, toàn bộ băng nguyên đều vì thế mà chấn động.

Hắc Thần Tí Hộ Sở đã trực tiếp đổi tên thành Nữ Thần Tí Hộ Sở, những Tí Hộ Sở nhỏ nguyên bản thuộc về Hắc Thần Tí Hộ Sở kia, đều sửa lại thành danh nghĩa Nữ Thần Tí Hộ Sở.

Ai cũng không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì, như thế nào mà trong vòng một đêm Hắc Thần Tí Hộ Sở liền biến thành Nữ Thần Tí Hộ Sở như vậy?

Rất nhiều người đều đang liều mạng nghe ngóng, những Tiến Hóa Giả có người quen ở Hắc Thần Tí Hộ Sở, rất nhanh đã nghe được ngọn nguồn sự việc xảy ra.

Cái tên Hàn Sâm chỉ trong vòng một đêm đã truyền khắp băng nguyên, trở thành nhân vật truyền kỳ nhất hôm nay.

Ở một bên khác của tuyết sơn vẫn còn có một Tí Hộ Sở quý tộc khác, Hắc Thần dẫn 300 Tiến Hóa Giả tinh nhuệ cùng sáu cao thủ vượt 100 đi đánh Tí Hộ Sở quý tộc này, kết quả là chỉ một mình Hàn Sâm, đã chém đầu Hắc Thần dưới sự bảo vệ của rất nhiều Tiến Hóa Giả, lại trong một đêm tiếp quản tất cả địa bàn của Hắc Thần Tí Hộ Sở.

Nguyên một đám tin tức kinh người ở trên băng nguyên truyền ra, càng truyền càng quá đáng.

- Mấy người không biết đâu, Hàn Sâm kia thân cao tám mét, vòng eo cũng là tám mét, lực lớn vô cùng giống như là quái vật, Hắc Thần dẫn theo 3000 Tiến Hóa Giả vây công một mình Hàn Sâm, đánh ba ngày ba đêm, cậu đoán xem thế nào. . . liền da đều không đánh vỡ được. . .

- Sao tôi lại nghe nói là ba vạn người vây công Hàn Sâm, kết quả bị Hàn Sâm giết hơn một vạn, giết tới máu chảy thành sông hài cốt chất như núi, ngay cả một hẻm núi lớn đều bị thi thể lấp đầy, cuối cùng người của Hắc Thần Tí Hộ Sở đều bị giết sợ vỡ mật, kêu cha gọi mẹ đầu hàng Nữ Thần Tí Hộ Sở. . .

- Mấy người nói gì thế, tôi đã thấy Hàn Sâm kia, là một cô gái cực đẹp. . .

- Mày nói hươu nói vượn cái gì thế? Tại sao Hàn Sâm có thể là con gái được, có đứa con gái nào tên Hàn Sâm không?

- Chú lại có chỗ không biết rồi, ở đây có một đoạn câu chuyện cảm động vui buồn lẫn lộn, tôi đây, trước kia là hàng xóm với nhà Hàn Sâm, người khác không biết chứ, nhớ năm đó. . .

. . .

Truyền thuyết về Hàn Sâm ở trên băng nguyên càng truyền đi càng tà dị, nhưng mà có một chuyện không hề thay đổi đó là tất cả mọi người đều rất khiếp sợ Hàn Sâm có thể trong một đêm hợp nhất toàn bộ các thế lực của Hắc Thần Tí Hộ Sở.

Những cường giả chân chính như Lý Luân cùng Phỉ Lực Ca, lúc nghe được tin tức này, cơ hồ là không thể tin được lại có việc này, chuyện này khiến bọn họ khiếp sợ hơn những truyền thuyết gì mà Hàn Sâm dùng một tát chụp chết ba vạn người kia.

Phải biết giết người thì rất dễ dàng, nhưng mà muốn tiếp thu địa bàn cũng không phải là chuyện dễ dàng, mà Hàn Sâm lại tiếp quản toàn bộ địa bàn và nhân mã của Hắc Thần, chuyện này quá kinh khủng rồi.

Trên thực tế Hàn Sâm có thể thuận lợi tiếp nhận Hắc Thần Tí Hộ Sở, chủ yếu vẫn là dựa vào sự hỗ trợ của Đường Chân Lưu.

Trước kia Đường Chân Lưu cũng đã nói, nếu như Hàn Sâm giết chết Hắc Thần, thế lực sau lưng Hắc Thần liền do y thu phục.

Hàn Sâm ôm tâm tính thử nhìn một chút xem, tìm Đường Chân Lưu hỗ trợ, nếu như Đường Chân Lưu có thể thu phục được, hắn liền tiếp thu tất cả địa bàn của Hắc Thần Tí Hộ Sở.

Nếu như Đường Chân Lưu không làm được, vậy hắn sẽ vơ vét Hắc Thần Tí Hộ Sở một lần trước rồi nói sau, không có người, bản thân hắn cũng rất khó chiếm cứ Hắc Thần Tí Hộ Sở, kiếm bộn rồi đi cũng không tệ.

Kết quả thật đúng là Đường Chân Lưu giải quyết xong người sau lưng Hắc Thần, lợi ích được phân chia một lần nữa, giúp cho Hàn Sâm hoàn toàn tiếp nhận Hắc Thần Tí Hộ Sở.

Lý Luân và Phỉ Lực Ca đều chạy tới nơi vốn là Hắc Thần Tí Hộ Sở, quả nhiên thấy Hàn Sâm đã tiếp thu toàn bộ Tí Hộ Sở, nhân mã của Hắc Thần vậy mà vẫn còn nguyên, đều trở thành thủ hạ của Hàn Sâm, gương mặt của bọn họ đều cổ quái, thoạt nhìn vô cùng kinh ngạc.

Hàn Sâm cũng không có ý định thống nhất băng nguyên, chuyện đó đối với Hàn Sâm mà nói không có chỗ nào tốt, dù sao những người dưới tay hắn đều là người của phe phái kia, nhân thủ của hắn căn bản không đủ để quản lý toàn bộ Tí Hộ Sở ở trên băng nguyên.

Hiện tại chuyện Hàn Sâm muốn nhất, vẫn là như thế nào mới có thể liên hợp Lý Luân cùng Phỉ Lực Ca, ba nhà một lần nữa tới đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc, nếu không một mình hắn không thể nào đánh vào được.

Lý Luân và Phỉ Lực Ca thấy Hàn Sâm cũng không có ý định xưng bá băng nguyên, đều âm thầm thở dài một hơi.

Tiếp thu Hắc Thần Tí Hộ Sở, Hàn Sâm lấy được không ít chỗ tốt, không nói tới bộ phận thu nhập của Hắc Thần Tí Hộ Sở, chỉ là tin tức về dị sinh vật mà Hắc Thần Tí Hộ Sở nắm giữ, đối với Hàn Sâm cũng có trợ giúp rất lớn.

Có rất nhiều sinh vật thần huyết ở các nơi trên băng nguyên, mặc dù Hắc Thần Tí Hộ Sở không đủ lực chém giết, nhưng mà bọn họ lại có ghi chép tài liệu tương quan lại.

Trong số những tài liệu này có rất nhiều tài liệu đều dùng tính mạng và máu tươi ra đổi, cũng là tâm huyết của người đi trước, nếu để cho một người đi tìm, không biết bao nhiêu năm mới có thể thăm dò rõ ràng được.

- Xem ra ở bên trên băng nguyên vẫn có không ít sinh vật thần huyết, chỉ là không có năng lực săn giết mà thôi.

Hàn Sâm quan sát từng tập tài liệu kia, chuẩn bị đi giết mấy con, xem có thể đạt được thú hồn thần huyết hữu dụng hay không.

Coi như là luyện thành Song Phi Kiếm Pháp, hắn cũng phải có hai thanh kiếm thú hồn thần huyết mới được, nếu không thì cho dù Song Phi Kiếm Pháp lợi hại hơn nữa, hắn cũng không thể sử dụng hai thanh kiếm thú hồn biến dị chống lại hai thanh kiếm mỏng màu vàng bạc vô cùng sắc bén của đôi Dị Linh song sinh kia được.

Nhưng mà sau khi Hàn Sâm lật nhìn tư liệu, ấn tượng mà những sinh vật thần huyết này mang đến cho hắn cũng chỉ có một chữ “Mạnh”.

Chuyện này cũng khó trách, nếu như dễ dàng giết, Hắc Thần đã sớm dẫn người đi giết rồi, còn có thể lưu đến hiện tại chưa giết, đều là do bọn họ không giết được, như thế sao có thể không mạnh được.

Hàn Sâm xem trái xem phải, không một con nào là dễ dàng thu phục cả, nhưng mà chưa tự mình chiến một trận trước, Hàn Sâm cũng không chịu thu tay lại.

Ở bên trong vài con sinh vật thần huyết này, Hàn Sâm cũng thấy được một con sinh vật thần huyết nhất định sẽ cho ra thú hồn hình kiếm.

Đó là một con Ngân Nhãn Băng Xà Vương, bầy Ngân Nhãn Băng Xà tương đối khổng lồ, từ cấp nguyên thủy, cấp biến dị đến cấp thần huyết đều có, thú hồn của Ngân Nhãn Băng Xà là Ngân Nhãn Băng Xà kiếm, là một loại thú hồn dạng kiếm.

Sau khi Hàn Sâm nhìn kiểu dáng của Ngân Nhãn Băng Xà kiếm, trong lòng càng thêm hy vọng có thể chém giết con Ngân Nhãn Băng Xà Vương thần huyết kia.

Nhưng mà Ngân Nhãn Băng Xà sống trong một hẻm núi băng, địa hình bên trong vô cùng hiểm ác, rất khó lợi dụng quân đoàn để công kích đại quy mô, mà bầy Ngân Nhãn Băng Xà lại vô cùng to lớn, ít nhất cũng có mấy vạn con.

Hơn nữa thực lực bản thân Ngân Nhãn Băng Xà Vương cũng cực kỳ mạnh mẽ, vảy băng màu bạc trên người nó liền binh khí thần huyết đều rất khó chém xuyên được, lực lại lớn vô cùng, hơn nữa lại còn có thể bay lên trên không, răng nọc liền tấm chắn cấp thần huyết đều có thể cắn nát, hết sức khủng bố khó chơi.

Trong lịch sử Hắc Thần Tí Hộ Sở đã mấy lần tổ chức người đi săn giết Ngân Nhãn Băng Xà Vương, Hắc Thần cũng đã từng đi một lần, nhưng mà cuối cùng đều lấy thất bại mà chấm dứt, ai cũng không thể chém giết con Ngân Nhãn Băng Xà Vương kia.

Hàn Sâm đang tính toán nên đi giết con Ngân Nhãn Băng Xà Vương thế nào, lại nhìn thấy Chu Đình cười rạng rỡ đđi tới:

- Đoàn trưởng, còn chưa nghỉ ngơi à?

- Chưa, có chuyện gì?

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Chu Đình, Chu Đình vẫn được tính là rất trung thực, không làm chuyện gì khác người, nếu như y tiếp tục bảo trì trạng thái như vậy, Hàn Sâm cũng không ngại để y tiếp tục lưu lại trong Quân Đoàn Nữ Thần.

- Chỗ này của tôi có một thứ, không biết đoàn trưởng có hứng thú hay không.

Chu Đình lấy ra một đồ vật, trân trọng đặt ở trước mặt Hàn Sâm.

Chương 555: Anh Có Thể

Hàn Sâm nhìn thoáng qua đồ vật mà Chu Đình mới lấy ra, đó là mấy tờ giấy, bên trên có một ít chữ, nhưng mà thoạt nhìn không phải là dùng máy in lên, cũng không phải là viết tay, ngược lại giống như ở trên chỗ nào đó in xuống.

- Đây là gì?

Hàn Sâm cầm mấy tờ giấy lên xem, bên trên đều là chữ viết nhỏ như nòng nọc, viết một ít pháp quyết Luyện Khí Thuật.

Nhưng mà pháp quyết cũng không hoàn chỉnh, trên mỗi trang giấy cũng chỉ là nội dung của một đoạn ngắn, tổng cộng ba tờ giấy, tất cả đều ghi chép một đoạn, hoàn toàn không liền lạc, thoạt nhìn thì ở giữa thiếu rất nhiều nội dung.

- Đoàn trưởng, anh xem Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật ở phía trên này có vừa mắt hay không?

Chu Đình vừa cười vừa nói.

- Xem không hiểu.

Hàn Sâm thả mấy tờ giấy trong tay ra nói, nội dung bên trên ngắt quãng, hơn nữa còn cổ xưa huyền ảo, Hàn Sâm liền đây là loại hình Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật gì đều nhìn không ra.

- Đoàn trưởng, anh đã từng nghe nói qua môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật Bão Ngọc Nguyên Dương Công kia chưa?

Chu Đình thần bí nói ra.

- Chưa từng nghe nói qua.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, cái tên này nghe có chút cổ xưa, nhưng mà hắn chưa từng nghe nói bên trong những công pháp trứ danh có công pháp này.

- Như vậy đi đoàn trưởng, lúc anh rảnh rỗi trở lại Liên Minh lên Internet tra xét môn công pháp này một chút, nếu như cần, chúng ta lại nói chuyện tiếp, nếu không cho dù tôi nói thế nào anh cũng không tin.

Chu Đình nói, lại bổ sung thêm một câu:

- Bản này của tôi là bản cổ truyền thực sự, là từ bên trên tấm bia cổ sao chép tới, là thứ tốt thật sự.

Hàn Sâm cảm thấy như vậy cũng tốt, chờ sau khi Chu Đình đi về, hắn trở về Liên Minh tra xét xem Bão Ngọc Nguyên Dương Công rốt cuộc là công pháp gì.

Rất nhanh kết quả tra cứu đã hiện ra rất nhiều bài viết, thoạt nhìn đúng là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, Hàn Sâm liền tùy ý chọn một bài viết để xem.

“Bạn muốn cứng rắn bền bỉ không? Bạn muốn cho vợ hoặc tình nhân thét lên cả đêm không? Bạn muốn thoát khỏi khổ não do căn bệnh liệt dương xuất tinh sớm không? Bão Ngọc Nguyên Dương Công, người bạn hiền trung thành nhất có thể tin tưởng của bạn, dạy bạn cách trở thành người đàn ông thực thụ, khiến cho vợ bạn gào khàn giọng, lại để cho tình nhân của bạn bắn ra sữa, còn chờ gì nữa, mau tới đặt hàng đi, tu luyện môn này của tôi, vợ chồng tiểu tam cùng hạnh phúc. . .

PHỐC. . .

Hàn Sâm vừa uống một ngụm trà vào trong miệng, thiếu chút nữa đã phun ra toàn bộ.

- Cái quái gì đây?

Hàn Sâm lại ấn mở một vài bài viết khác, toàn bộ đều là quảng cáo bán Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, hơn nữa đều có quan hệ tới bệnh liệt dương thận hư.

Rất nhanh Hàn Sâm liền phát hiện ra, Bão Ngọc Nguyên Dương Công này đúng là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật rất nổi tiếng, chủng loại Bão Ngọc Nguyên Dương Công ở bên trên Internet rất nhiều, chỉ là môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này có rất nhiều phiên bản, sắp có thể sánh được với bộ võ học trụ cột Sâm La Vạn Tượng rồi.

Nhưng mà trên cơ bản đều giống nhau, môn Bão Ngọc Nguyên Dương Công này là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể cường hóa thận, nhất là có thể trị liệu loại bệnh thận hư không tiện nói ra của đàn ông này.

- CMN, thằng Chu Đình này, làm cái gì thế? Người như ca lại cần loại công pháp này sao? Một đêm ca có thể đánh mười người. . .

Hàn Sâm cảm thấy tôn nghiêm của mình bị vũ nhục cực lớn.

Không, phải nói là ngay cả nhân cách đều phải nhận vũ nhục, khó trách Chu Đình lại nói hắn trở lại xem, không nói thẳng trước mặt.

- Hơn nữa, loại công pháp vỉa hè nát này, khắp nơi trên Internet đều có, căn bản không cần mua, mình tùy tiện tìm đã có rồi, còn cần thứ đồ nát kia của y sao?

Hàn Sâm khinh thường nghĩ.

Reng reng!

Hàn Sâm đang tức giận, thề sau đợt này nhất định phải để cho tên Chu Đình dám hoài nghi năng lực nam tính của mình kia đẹp mắt, hung hăng dạy dỗ y một trận, máy truyền tin lại đột nhiên vang lên.

Tiện tay tiếp nhận cuộc gọi, một hình ảnh xinh đẹp ở trong máy truyền tin nhảy ra ngoài, là Hoàng Phủ Bình Tình đã lâu không gặp.

- Học tỷ, gần đây cô càng ngày càng đẹp nha.

Hàn Sâm nhìn Hoàng Phủ Bình Tình càng ngày càng phát ra sự thu hút của phụ nữ thành thục, tiện miệng ca ngợi một câu.

Nói vài lời dễ nghe cũng không có gì không tốt, huống chi Hoàng Phủ Bình Tình đã giúp hắn không ít việc.

Vẻ mặt của Hoàng Phủ Bình Tình vui vẻ, trên mặt vừa mới lộ ra vẻ tươi cười, nhưng mà một giây sau lại mạnh mẽ ngẩn người, không thể tin nổi nhìn tới Hàn Sâm bên này.

- Trên mặt tôi mọc hoa rồi à?

Hàn Sâm kỳ quái sờ lên mặt mình, hình như cũng không có thứ gì, tại sao Hoàng Phủ Bình Tình lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình như vậy.

- Tiểu học đệ, gần đây rất mệt à?

Hoàng Phủ Bình Tình lộ ra vẻ cổ quái hỏi một câu.

- Có hơi mệt mỏi, công việc quá bận rộn.

Hàn Sâm thuận miệng đáp, không biết ý của Hoàng Phủ Bình Tình là gì.

Ánh mắt của Hoàng Phủ Bình Tình phức tạp, sắc mặt có chút âm tình bất định, một hồi lâu sau còn nói thêm:

- Mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng mà vẫn nên chú ý nghỉ ngơi, cần phải chú ý tới sức khỏe.

Nói xong, Hoàng Phủ Bình Tình trực tiếp dập máy.

- Có bệnh không? Không đầu không đuôi là có ý gì?

Hàn Sâm nhìn máy truyền tin đã ngắt kết nối, trong lòng vô cùng buồn bực, không biết Hoàng Phủ Bình Tình đang giở trò quỷ gì, nói hai câu không có ý nghĩa liền trực tiếp cắt đứt cuộc gọi, cũng không biết rốt cuộc cô ta tìm mình để làm gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hàn Sâm ngẩng đầu liếc lên màn hình, đột nhiên trở nên ngây dại.

“Bạn muốn cứng rắn mà bền bỉ không? Bạn muốn. . .”

Hình ảnh trên màn hình còn ở dòng quảng cáo kia, Hàn Sâm lập tức ngây ngốc một chút, sau đó liền hiểu ra là đã xảy ra chuyện gì, vì sao Hoàng Phủ Bình Tình lại có loại vẻ mặt cổ quái kia, tại sao lại nói những câu không đầu không đuôi đó.

- Không. . . không phải . . .

Hàn Sâm lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng gọi lại dãy số của Hoàng Phủ Bình Tình.

Hắn cảm thấy vấn đề này có chút nghiêm trọng rồi, nếu như bị Hoàng Phủ Bình Tình truyền đi mình là người bị thận hư, về sau còn lăn lộn trên giang hồ thế nào nữa, mấy em gái biết được sẽ nhìn mìn như thế nào đây? Mới nghĩ tới đây thì Hàn Sâm đã không tự chủ được run rẩy một cái.

Rất nhanh, cuộc gọi đã được tiếp nhận.

- Học tỷ, cô hãy nghe tôi nói, mới vừa rồi là như thế này. . .

Hàn Sâm vội vàng muốn giải thích.

Mới nói hai câu, Hoàng Phủ Bình Tình liền sâu kín nói:

- Cậu không cần giải thích với tôi, tôi không là gì của cậu cả, người ta là em gái Kỷ gia xinh đẹp, cậu muốn thế nào liền như thế đó, không có quan hệ gì với tôi cả. . . tút tút. . .

Căn bản không cho Hàn Sâm cơ hội giải thích, máy truyền tin bên kia đã truyền đến âm thanh bận.

Hàn Sâm buồn bực thiếu chút nữa nôn ra máu, đang định lại gọi lại giải thích, máy truyền tin lại đã vang lên, Hàn Sâm vốn là đang định gọi, vừa vặn chọn nút nhận cuộc gọi.

Hình ảnh Kỷ Yên Nhiên lập tức nhảy ra ngoài, lại để cho Hàn Sâm ngây ra một lúc.

Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy Hàn Sâm, nguyên bản mang trên mặt nụ cười ngọt ngào, nhưng mà ngay lập tức nụ cười trên mặt đã biến mất.

Hàn Sâm hận không thể tự vả chính mình một cái, vội vàng tắt hết mấy cái quảng cáo vớ vẩn kia đi, vội vàng giải thích nói:

- Yên Nhiên. . . tỉnh táo. . . không phải như em nghĩ. . .

- Nguyên bản hôm nay nghĩ có thể dành ra một ít thời gian. . . muốn cùng anh. . . không sao đâu. . . luyện thật tốt. . . em chờ anh. . .

Vẻ mặt Kỷ Yên Nhiên tỏ rõ vẻ em ủng hộ anh.

Hàn Sâm cảm giác mình sắp điên rồi, đang định giải thích, bên kia lại nghe được có người gọi Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên nói với Hàn Sâm:

- Em phải đi họp, anh luyện cho tốt đi, gần đây em sẽ không quấy rầy anh. . .anh nghỉ ngơi thật tốt.

- Không phải. . . không phải như vậy. . . anh có thể mà. . . anh làm được. . . tút tút. . .

Hàn Sâm đang muốn giải thích, Nhưng mà Kỷ Yên Nhiên bên kia đã dập máy rồi.

Chương 556: Bản In

- Chu Đình, tôi không để yên cho cậu!

Trong phòng truyền ra một tiếng hét bi thảm.

Bởi vì Kỷ Yên Nhiên phải đi họp, đã tắt máy truyền tin đi.

Hàn Sâm nổi giận đùng đùng phóng tới trạm chuyên chở, trực tiếp truyền tống vào Tí Hộ Sở:

- Chu Đình, thằng khốn, cậu ra đây cho tôi.

- Đoàn trưởng, anh làm sao thế?

Chu Đình chạy ra, nhìn thấy sắc mặt Hàn Sâm không đúng, liền quay người muốn chạy, nhưng lại bị Hàn Sâm đang tức giận chặn lại đường đi.

- Chu Đình, Bão Ngọc Nguyên Dương Công chó má gì kia của cậu, cậu cảm thấy tôi là người cần loại công pháp kia sao? Thận của tôi không biết mạnh tới cỡ nào, khởi động lên liền chính tôi cũng sợ hãi. . .

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Chu Đình, hàm răng nghiên ken két.

Chu Đình rùng mình một cái, vội vàng cười rạng rỡ nói:

- Đoàn trưởng, anh đừng kích động, anh hãy nghe tôi nói, không phải như anh nghĩ đâu. . .

- Cậu nói là loại nào?

Hàn Sâm hung tợn nhìn chằm chằm vào Chu Đình, giống như muốn ăn sống nuốt tươi y vậy.

Chu Đình thực sự sợ Hàn Sâm sẽ đi lên đánh y một trận tơi bời, vội vàng dùng tay đè lồng ngực Hàn Sâm lại, nhanh chóng giải thích nói:

- Bão Ngọc Nguyên Dương Công này, quả thật là có công hiệu tráng dương cường thận, nhưng mà đó chỉ là thứ yếu, sau khi luyện thành mặc dù có thể nói là một người "đánh" mười người, nhưng mà như loại người như đoàn trưởng vốn đã có thể một người "đánh" mười người, nhất định là không cần.

- Đó là đương nhiên.

Sắc mặt của Hàn Sâm dịu đi một chút.

- Trên thực tế tác dụng chân chính của Bão Ngọc Nguyên Dương Công là cường tráng thận khí, thận là chỗ tinh nguyên con người tụ lại, nếu như thận nhận được cường hóa, như vậy đối với sức chịu đựng của thân thể, thể lực, sức bật. . ., mọi thứ đều có hiệu quả rõ ràng, phiên bản này của tôi là bản gốc thác ấn từ trên Bão Ngọc Nguyên Dương Bi xuống, không phải là những thứ vớ vẩn ở trên Internet kia có thể so sánh, nếu thật sự là luyện thành, ngày đi nghìn dặm cũng sẽ không thở gấp.

Chu Đình vội vàng nói tiếp.

- Thôi đi, nói thật dễ nghe, chỉ sợ là hiệu quả cũng giống với mấy thứ rác rưởi ở trên Internet kia đi.

Hàn Sâm bĩu môi một cái nói.

- Thực sự là không giống, lúc trước khai quật Bão Ngọc Nguyên Dương Bi, bởi vì có quá nhiều người tranh đoạt, cuối cùng Bão Ngọc Nguyên Dương Bi bị đánh nát rồi, hiện tại tấm bia gốc đã không còn rồi, chỉ có mấy phần bị người thác ấn ngay từ đầu, phần tôi sưu tầm đây chính là một trong những bản in đó.

Chu Đình nói.

- Bản in nhiều như vậy, sớm đã bị người truyền bá lên trên Internet, cái bản in này của cậu còn có tác dụng quái gì?

Hàn Sâm cảm thấy Chu Đình đang lừa mình.

Cái gì mà bản gốc, chỉ cần nội dung đúng như thế, bản gốc bản sao còn không phải đều luyện giống nhau ư.

- Đoàn trưởng, Bão Ngọc Nguyên Dương Công lại khác đấy, anh đừng xem ở trên Internet có rất nhiều phiên bản, có thể nói là mỗi người một phiên bản, hiệu quả của từng phiên bản đều không giống nhau, phần lớn hiệu quả đều rất kém cỏi, chỉ là hơi có chút tác dụng tráng dương.

Dừng lại một chút, Chu Đình lại nói tiếp:

- Đó là bởi vì Bão Ngọc Nguyên Dương Công này thật sự rất huyền diệu, mặc dù có rất nhiều người biết rõ nội dung, nhưng mà người khác nhau có lĩnh ngộ khác nhau, quan trọng nhất là những chữ này.

- Những chữ này làm sao?

Hàn Sâm hỏi.

- Những chữ này thác ấn xuống từ trên Bão Ngọc Nguyên Dương Bi, tựa hồ có huyền diệu nào đó, mặc dù nội dung đều giống nhau, nhưng mà anh tìm hiểu những chữ này, luyện được Bão Ngọc Nguyên Dương Công sẽ không

giống, giống như quan sát những bản in này sẽ có có chút lĩnh ngộ đặc thù. Nói ra có khả năng anh sẽ không tin, thứ này phải là bản in chính phẩm mới có tác dụng, cho dù anh sao chép cũng được, trực tiếp làm bản sao cũng được, dù thế nào xem đều không có ích lợi gì.

Hàn Sâm cầm lấy mấy tờ giấy kia nhìn nhìn, cũng không cảm giác ra chỗ nào khác biệt, làm gì có chỗ huyền diệu nào.

- Chu Đình, cậu muốn trêu chọc tôi đúng không?

Hàn Sâm cảm thấy Chu Đình này đang lừa dối hắn, đây rõ ràng là một tờ giấy thông thường mà thôi.

- Không phải. . . không phải. . . đây cũng là một bản sao chép đấy, chính phẩm quá quý giá, tôi sợ vạn nhất anh chưa làm rõ ràng chân tướng mọi chuyện, trong lúc tức giận sẽ làm hỏng những bản in trân quý kia, cho nên mới phải cầm cái này cho anh xem. Nếu như đoàn trưởng thật sự có ý tứ, tôi lấy bản gốc ra cho anh.

Chu Đình vội vàng nói.

- Cầm bản gốc tới cho tôi xem một chút, nếu để cho tôi phát hiện ra cậu đang trêu chọc tôi, cũng đừng trách tôi ác độc.

Hàn Sâm trừng mắt lườm Chu Đình nói ra.

- Đoàn trưởng, nếu như là bản gốc, anh có thể đổi mấy cái thú hồn biến dị bạo tẩu cho tôi không?

Vẻ mặt của Chu Đình mong đợi nhìn Hàn Sâm.

- Cậu cầm cho tôi xem trước một chút rồi nói sau.

Hàn Sâm lạnh mặt nói.

Chu Đình không dám nhiều lời nữa, liền trở về lấy bản gốc tới, không bao lâu sau, Chu Đình liền mang theo một cái hộp sắt loại nhỏ trở về.

Đặt hộp sắt nhỏ ở trước mặt Hàn Sâm, Chu Đình thận trọng mở ra, từ bên trong lấy một tập bản in cũ kỹ để lên trên mặt bàn.

- Đoàn trưởng, mời anh xem, cam đoan không giống với loại vừa rồi.

Chu Đình lộ ra vẻ chắc chắc nói.

Hàn Sâm nhìn thứ Chu Đình vừa mới lấy ra, cảm thấy hình như quả thật có một chút khác biệt, nhưng mà lại không nói rõ được là khác ở đâu.

Cầm lấy ba tờ sao chép vừa rồi, nội dung của một tấm trong đó cùng một tấm trên bàn là giống nhau, chính là nguyên bản cùng sao chép, Hàn Sâm đặt chung ở một chỗ cùng đối chiếu.

Rõ ràng chữ đều là giống nhau, hình dạng màu sắc cũng không sai một chút nào, nhưng khi nhìn bản chính, lại có một loại cảm giác không nói rõ được, giống như có cái gì đó đặc biệt huyền diệu.

- Đoàn trưởng, tôi không có lừa anh chứ?

Chu Đình cười híp mắt nói.

- Hình như quả thật có một chút môn đạo.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào bản chính xem đi xem lại, giống như trong lòng có giác ngộ, nhưng lại không nói ra được chỗ nào khác thường.

- Thứ này cũng không chỉ có một chút môn đạo, thật sự là có môn đạo, Bão Ngọc Nguyên Dương Bi bị hủy, hiện tại mấy phần bản in này là trân quý nhất, muốn luyện thành Bão Ngọc Nguyên Dương Công chân chính, liền cần phải dựa vào chúng nó. Những thứ rác rưởi bên trên Internet kia căn bản không có chút tác dụng gì, cho dù có chút hiệu quả tráng dương, còn không bằng tập chống đẩy – hít đất. Nếu muốn lĩnh ngộ huyền diệu của bản gốc, không có thứ này thì không thể.

Chu Đình vội vàng khoe bản gốc của mình.

- Cậu muốn đổi như thế nào?

Hàn Sâm thu hồi ánh mắt, nhìn Chu Đình hỏi.

- Một bộ bản in tổng cộng có năm tờ, một tờ đổi hai cái thú hồn biến dị bạo tẩu nhé?

Trong lòng Chu Đình đã sớm có tính toán, trực tiếp mở miệng báo ra một cái giá.

- Cậu điên rồi à? Mấy thứ đồ nát này, cậu muốn đổi mười cái thú hồn biến dị bạo tẩu?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Chu Đình.

- Đây chính là bản gốc. . .

Chu Đình kêu oan.

- Ba cái thú hồn biến dị bạo tẩu thêm hai cái thú hồn biến dị bình thường, tôi chỉ có như vậy, đổi hay không?

Hàn Sâm nói.

- Đoàn trưởng, anh thêm chút đi, đây dù sao là chính phẩm mà cả vũ trụ cũng chỉ có một vài tấm mà thôi.

Chu Đình lộ ra vẻ cầu xin nói.

- Chỉ có như vậy thôi, không đổi thì cầm về đi.

Hàn Sâm quay người muốn đi, trên người hắn xác thực chỉ có bằng ấy mà thôi, hơn nữa Hàn Sâm cũng không muốn quá nhiều thú hồn Bạo Tẩu từ trên tay hắn chảy ra, đây đã là cực hạn của hắn rồi.

- Được, ba cái bạo tẩu hai cái bình thường, cứ đổi như vậy đi.

Chu Đình cắn răng.

Hàn Sâm xem qua năm tờ giấy, sau khi xác định là không có vấn đề gì, liền cùng Chu Đình hoàn thành giao dịch.

Quay người đi vài bước, Hàn Sâm đột nhiên quay đầu lại ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Chu Đình hỏi một câu:

- Luyện thứ này, thật sự có thể "đánh" mười người chứ?

Chương 557: Bão Ngọc Nguyên Dương Công

Hàn Sâm trở lại gian phòng của mình, nghiên cứu cẩn thận năm cái bản in kia, dùng tạo nghệ hiện tại của hắn đối với cổ văn, xem hiểu Bão Ngọc Nguyên Dương Công cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Mặc dù là cổ bản, nội dung cũng khá là thâm ảo, nhưng mà nói tóm lại đúng là một môn công pháp cường tráng thận.

Chỉ là xem xét tỉ mỉ những cổ văn đó, đều cảm giác được một luồng huyền ảo khó tả trên đó, mỗi lần nhìn thêm một lần, lại giúp cho Hàn Sâm cảm nhận được nhiều thêm một phần lý giải.

Xem càng nhiều, cuốn Bão Ngọc Nguyên Dương Công nguyên bản này cũng không được tính là nan giải cho lắm, ở trong mắt Hàn Sâm lại càng thêm thâm ảo huyền diệu.

- Thì ra Bão Ngọc Nguyên Dương Công là như vậy, không hề bỉ ổi giống như Chu Đình nói, đây là một loại phương pháp cường hóa nội tạng cùng loại với Cổ Tà Chú, chỉ có điều Cổ Tà Chú cường hóa trái tim, Bão Ngọc Nguyên Dương Công cường hóa hai thận.

Hàn Sâm càng xem càng cảm thấy vui mừng.

Hàn Sâm thậm chí còn cảm thấy có chút ngoài ý muốn, theo sự huyền diệu của Bão Ngọc Nguyên Dương Công, đây tuyệt đối là một môn bí thuật bất truyền, tại sao Chu Đình lại đơn giản cho hắn như vậy.

Theo Hàn Sâm, Bão Ngọc Nguyên Dương Công không chút hơn Cổ Tà Chú một chút nào, nếu như nói cường hóa trái tim là cường hóa động cơ, khiến cho động lực của thân thể tăng mạnh trên phạm vi lớn, cường hóa hai thận như vậy, chẳng khác nào là cường hóa nguồn năng lượng.

Hai thận trước khi tu luyện được xem như đốt than đá sinh ra nhiệt năng, là việc lãng phí nguồn năng lượng, chất lượng năng lượng chuyển hóa ra cũng không có hiệu quả. Nhưng sau khi cường hóa, năng lượng hai thận sản sinh ra tương đương với xăng tinh khiết, thậm chí là năng lượng hạt nhân, mặc kệ là hiệu suất chuyển đổi hay tính bền bỉ của năng lượng đều mạnh hơn rất nhiều.

Tựa như nhiên liệu bình thường không có khả năng thúc đẩy tên lửa nhảy vào trong vũ trụ, sau khi cường hóa hai thận sẽ có thể để cho Hàn Sâm sử dụng ra rất nhiều thể kỹ mạnh mẽ mà trước kia không có cách nào sử dụng, hơn nữa sức chịu đựng, tính bền bỉ và bạo lực cũng sẽ được tăng cường ở trên phạm vi lớn.

Có thể nói sau khi chân chính luyện thành Bão Ngọc Nguyên Dương Công, năng lực tác chiến thực tế của Hàn Sâm sẽ tăng lên trên diện rộng, đặc biệt là năng lực tác chiến bền bỉ, trước kia ra tay toàn lực, lực lượng có thể bảo trì ở đỉnh phong trong một hai giờ đã không tệ rồi, nhưng sau khi hai thận cường hóa, liên tục bảo trì một ngày thậm chí càng lâu hơn đều không thành vấn đề.

Một môn bí kỹ mạnh mẽ như vậy, Hàn Sâm không cho rằng Chu Đình sẽ có lòng tốt tùy tiện cho hắn như vậy, bí kỹ như thế, cho dù muốn Hàn Sâm cầm một cái thú hồn thần huyết Bạo Tẩu đi đổi, Hàn Sâm cũng sẽ không chút do dự đổi.

Hàn Sâm đoán kỳ thật là đúng, Chu Đình cũng có luyện Bão Ngọc Nguyên Dương Công, hơn nữa phần bản in này trước khi rơi vào trong tay Chu Đình, cũng có không ít người luyện tập qua, nhưng mà tác dụng luyện ra được kỳ thật cũng không quá lớn, chỉ có thể cường hóa thể lực một chút, còn có bộ phận hiệu quả tráng dương mà thôi.

Đều là quan sát bản in, nhưng chính thức lĩnh ngộ chân nghĩa ở bên trong đó lại không có mấy người, sở dĩ Hàn Sâm có thể lĩnh ngộ chân nghĩa trong

đó, đó là bởi vì sau khi đại não của hắn dung hợp huyết tinh, năng lực nhận thức đã vô cùng mạnh mẽ, thứ hai là sau khi hắn tu luyện Động Huyền Kinh, mạch suy nghĩ cũng trở nên vô cùng rõ ràng, cảm nhận chân nghĩa trên bản in vô cùng đơn giản.

Nếu như đổi thành người bình thường, dù sao bản in không phải là Bão Ngọc Nguyên Dương Bi, chân nghĩa lưu lại bên trên cực kỳ yếu ớt, năng lực cảm nhận của người bình thường có hạn, căn bản không đủ để phân biệt một chút biến hóa huyền diệu như vậy, không cách nào hiểu rõ cả bộ Bão Ngọc Nguyên Dương Công.

Hàn Sâm bắt tay vào tu luyện Bão Ngọc Nguyên Dương Công, chỉ là mới tu luyện mấy lần, hẵn đã cảm giác được hai thận ấm áp như đá nung, giống như có hai cái lò lửa nhỏ nấp ở bên trong thận, khiến cho tinh khí của Hàn Sâm no đủ, có loại ảo giác cho dù chạy ba ngày ba đêm cũng không cần nghỉ ngơi.

- Quả nhiên là bí pháp tốt, nếu thật sự có thể luyện đến mức tận cùng, “đánh” mười người cũng không phải chuyện gì khó.

Hàn Sâm âm thầm mừng rỡ.

Đây cũng là công pháp cần tích lũy trong thời gian dài, Hàn Sâm cũng không gấp, tâm tư vẫn đặt ở bên trên việc làm như thế nào mới có thể săn giết Ngân Nhãn Băng Xà Vương, không có một cặp kiếm thần huyết, sức chịu đựng mạnh hơn nữa cũng không giết được cặp Dị Linh kia.

Cũng may hiện tại Hàn Sâm nắm trong tay Hắc Thần Tí Hộ Sở, mặc dù những cường giả thủ hạ kia không hoàn toàn chịu sự khống chế của hắn, vẫn âm thầm nghe lệnh của vị Đông Lâm kia, nhưng mà loại chuyện triệu tập bọn họ cùng đi săn giết sinh vật thần huyết này, Hàn Sâm vẫn có thể làm chủ.

Hàn Sâm cẩn thận nhìn danh sách những cao thủ vượt 100 bên trong Hắc Thần Tí Hộ Sở, sau đó chọn lựa mười một cao thủ, chuẩn bị mang theo bọn họ cùng đi giết Ngân Nhãn Băng Xà Vương.

- Đoàn trưởng, chúng tôi đã từng cùng Hắc Thần đi săn giết qua con Ngân Nhãn Băng Xà Vương kia, thật sự là khó có thể thành công, ở loại địa phương đó, thực lực của chúng tôi khó có thể phát huy ra, bị bầy rắn cuốn lấy sẽ vô cùng phiền toái, sẽ có nguy hiểm tới tính mạng.

Mấy cao thủ đã từng đi theo Hắc Thần tới Xà Cốc, nghe Hàn Sâm nói muốn đi săn giết Ngân Nhãn Xà Vương, sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng khuyên bảo Hàn Sâm, hi vọng hắn có thể bỏ ý định này đi.

- Tôi đã quyết định, không cần nhiều lời, mấy người chỉ cần chấp hành mệnh lệnh của tôi thôi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Mấy cao thủ kia đều có chút bất đắc dĩ, vị Đông Lâm kia đã đạt thành hiệp nghị với Hàn Sâm, bọn họ chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của Hàn Sâm.

Hàn Sâm mang theo mười người tiến về Băng Xà Cốc, có địa đồ chỉ dẫn, trên đường đi cũng không gặp phải quá nhiều trở ngại, thuận lợi đi tới vị trí băng cốc.

Nói là băng cốc, kỳ thật càng giống như là một cái sông băng đại hạp cốc, khe nứt lớn hơn trăm dặm chạy dài ở bên trong, tích đầy tuyết trắng thật dày, không cẩn thận trượt chân xuống liền sẽ bị tuyết vùi vào bên trong.

Ở trên mặt tuyết thỉnh thoảng có thể nhìn thấy mặt tuyết nhúc nhích, nhìn kỹ, đó chính là một con băng xà dài hẹp màu bạc trắng chui tới chui lui ở trong tuyết.

Toàn thân mấy con băng xà đó bạc trắng, đôi mắt như là đèn bạc, tiến vào trong tuyết lập tức hòa cùng một thể với tuyết trắng, không nhìn kỹ rất khó có thể phát hiện ra tung tích của bọn nó.

Bên trong khe nứt lớn như thế không biết có bao nhiêu băng xà tồn tại, nếu như vô tình bị cắn một cái sẽ lập tức bị trúng hàn độc. Băng xà cấp nguyên thủy cũng không sao, nếu như là bị băng xà cấp biến dị cắn trúng, cho dù là cường giả vượt 100, trong khoảng thời gian ngắn thân thể cũng sẽ bị đông cứng lại, hàn độc của bọn nó vô cùng đáng sợ.

Mười Tiến Hóa Giả vượt 100 kia vô cùng sợ hãi băng xà, lề mà lề mề không chịu đi vào trong cốc.

Hàn Sâm thấy thế cũng không tức giận, chỉ cười một cái nói:

- Như vậy đi, tôi cũng sẽ không để mấy người vào cốc mạo hiểm, tự tôi đi vào dẫn con Ngân Nhãn Băng Xà Vương kia ra, đến lúc đó mấy người giúp tôi chém giết nó, mấy người thấy như thế nào?

- Được được.

Mấy Tiến Hóa Giả kia gật đầu liên tục, bọn họ không muốn đi vào Băng Xà Cốc, thực sự là quá nguy hiểm, tự Hàn Sâm muốn đi vào, chết ở bên trong cũng không trách bọn họ được.

- Nhưng mà tôi nói rõ mất lòng trước được lòng sau, chờ tôi dẫn Ngân Nhãn Băng Xà Vương ra, nếu có người lâm trận chạy trốn, đừng trách tôi ác độc, đến lúc đó cho dù vị Đông Lâm kia cũng không nói được gì.

Ánh mắt của Hàn Sâm lạnh lẽo đảo qua mặt mấy người.

Mấy Tiến Hóa Giả kia vội vàng nói:

- Xin đoàn trưởng yên tâm, chúng tôi sao có thể là loại người đó, nhất định dùng hết toàn lực phụ trợ đoàn trưởng chém giết Ngân Nhãn Xà Vương.

Ngoài miệng thì nói như thế, nhưng trong lòng bọn họ lại cảm thấy, nếu Hàn Sâm dám một mình đi vào trong cốc, vậy đã có chín phần là chết ở bên trong rồi.

Chương 558: Xà Cốc Dị Biến

Nguyên bản bọn họ cho rằng Hàn Sâm có cánh, muốn bay vào dụ dỗ Xà Vương đi ra.

Nếu như đi bộ ở dưới đất, thoáng cái sẽ rơi vào trong mặt tuyết, cũng sẽ bị bầy băng xà ẩn núp ở dưới mặt tuyết công kích, như vậy cơ hồ không có khả năng sống sót.

Nhưng mà nếu như bay vào, kết quả cũng rất thê thảm, băng xà cũng có năng lực bay lượn, mặc dù bay không cao, nhưng mà chỉ cần ở trong băng cốc liền không thoát được phạm vi công kích của chúng.

Cho nên bọn họ mới cho rằng Hàn Sâm đi vào như vậy, căn bản chính là tự tìm đường chết.

Thế nhưng mà ai ngờ Hàn Sâm lại từ từ đi vào trong băng cốc, cũng không có triệu hồi ra cánh để bay.

Người tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật làm sao có thể e ngại hàn độc, nhưng mà Hàn Sâm cũng không tính để cho rắn cắn mình.

Một bước bước vào trong băng cốc, Hàn Sâm mau chóng bay vút qua ở trên mặt tuyết, bước chân đạp ở trên mặt tuyết, vậy mà chỉ lưu lại một vết mờ mờ, nếu như không chú ý nhìn, cơ hồ không nhìn thấy dấu chân đâu.

Bán Bộ Vân ngoại trừ có thể lăng không mượn lực, cái chữ "Vân" này chỉ đúng là khinh thân thuật, nếu như luyện đến mức tận cùng, đạp tuyết vô ngân cũng không phải là việc gì khó.

Một đám Tiến Hóa Giả ở phía ngoài đã xem đến ngây ngẩn, thân pháp bực này thật sự khiến cho người ta giật mình, cơ hồ không thể tin được Hàn Sâm chỉ là một Tiến Hóa Giả.

Mặc dù thân pháp của Hàn Sâm nhẹ nhàng phiêu dật, nhưng vẫn đưa tới sự chú ý của băng xà xung quanh, chỉ thấy có hai con băng xà từ trong tuyết chui ra, lăng không tấn công tới Hàn Sâm.

Vảy bạc tuyết trắng ở dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng lạnh lẽo âm u, mà hai bên thân thể của bọn nó, vậy mà giương ra một đôi cánh rắn trong suốt mỏng như cánh ve, lòe lòe lóe lên dị quang, sau một đòn không trúng, quanh quẩn trên không trung một vòng, lại lơ lửng cắn tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm đã xem qua tài liệu, tự nhiên biết rõ băng xà có hai cánh, mặc dù bay không cao, nhưng mà có lực lượng lướt đi rất mạnh, cũng không dám coi thường, sau khi tránh hai con băng xà cắn xé liền mau chóng tiếp tục đi tới.

Hắn cũng không chém giết hai con băng xà cấp nguyên thủy kia, mục đích của hắn là dẫn dụ Ngân Nhãn Băng Xà Vương đi ra, hiện tại giết hai con băng xà cấp nguyên thủy kia, mùi máu tươi sẽ hấp dẫn bầy rắn ở phía dưới tuyết ra, đến lúc đó sẽ chỉ phiền toái hơn.

Không để ý tới hai con băng xà kia truy kích, Hàn Sâm tiếp tục lướt về phía trước, thỉnh thoảng có mấy con băng xà chui ra, nhưng cũng không hình thành được uy hiếp quá lớn với hắn, Hàn Sâm đạp trên mặt tuyết phiêu dật mau chóng tránh né từng con băng xà tấn công, lương lẹo lao vào trong hạp cốc.

Tiến Hóa Giả ở bên ngoài nhìn nhau, đều nhìn ra vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương, thân pháp giống như vậy, trong số những Tiến Hóa Giả đều đã thuộc về trường hợp đặc biệt, cơ hồ rất khó nhìn thấy.

- Mấy người nói xem hắn có thể dẫn Ngân Nhãn Băng Xà Vương ra không?

Một Tiến Hóa Giả lộ ra vẻ cổ quái nhìn thân ảnh đi xa trong băng cốc, hướng đồng bạn ở bên cạnh hỏi.

- Khó mà nói được, người này, nhìn không thấu.

Tiến Hóa Giả khác đáp lại.

- Bên trên bảo chúng ta thu thập tình báo của hắn, nhưng báo lên những gì chúng ta nhìn thấy, không biết bên có tin hay không.

Lại có người cười khổ nói.

- Hi vọng bên trên đừng bắt chúng ta trở mặt với hắn, người này thật sự quá đáng sợ, nếu như chống lại hắn, tôi lúc nào cũng cảm thấy bất an, mặc dù là có thiên quân vạn mã bảo vệ, cũng sẽ lo lắng đầu mình bị hắn hái đi, thân pháp như vậy thật sự quá đáng sợ.

- Hi vọng sẽ không, kỳ thật đi theo hắn cũng không tệ, ít nhất hắn không tàn bạo tự phụ giống như Hắc Thần, có một số việc vẫn có thể thương lượng.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã biến mất ở trong tầm mắt của bọn họ, tuyết sơn dài đến hơn trăm dặm, Hàn Sâm chỉ biết con Ngân Nhãn Băng Xà Vương kia ở bên trong một hang băng ở trung tâm, nên chỉ hướng về bên trong chạy đi.

Sau khi Hàn Sâm xâm nhập vào mười dặm trong tuyết sơn, đã có 200~300 con băng xà đuổi theo ở phía sau, nhưng mà đây đã là kết quả rất tốt, nếu như hắn giết một con băng xà, băng xà trong cả sơn cốc có thể tính bằng đơn vị hàng nghìn sớm đã bị dẫn động, hướng bên này vây lại rồi.

- Kỳ quái, không phải nói cái băng động kia ở ngay vị trí khoảng ba mươi dặm hay sao, hiện tại mình đã đi được khoảng bốn mươi dặm rồi, tại sao vận không nhìn thấy băng động?

Hàn Sâm cảm thấy kỳ quái, đi đến nơi đây, băng xà truy đuổi sau lưng hắn đã có hơn một ngàn con, may mắn thân pháp của hắn vừa nhẹ vừa nhanh, những con băng xà đó không đuổi kịp hắn.

Thế nhưng mà đi lâu như vậy, hai bên đều là vách băng cao ngàn trượng, căn bản không hề nhìn thấy băng động.

Nghe nói con Ngân Nhãn Băng Xà Vương kia thân hình lớn vô cùng, chí ít cũng dài hơn trăm mét, băng động có thể chứa nó, ít nhất cũng phải rộng hơn hai mét, không có khả năng không nhìn thấy mới đúng.

Hàn Sâm lại đi lên thêm mười, hai mươi dặm nữa, vẫn không nhìn thấy có băng động nào, cũng không có tung tích của Xà Vương, trong lòng không khỏi âm thầm nói:

- Không phải là những người kia lừa mình đấy chứ, cấp cho mình tư liệu giả về sinh vật thần huyết?

Ngẫm lại lại cảm thấy rất không có khả năng, những tài liệu kia đều là tư liệu cũ lúc trước, hơn nữa bọn họ cũng không biết Hàn Sâm sẽ đến giết con Ngân Nhãn Băng Xà Vương này, sao có thể chuẩn bị thủ đoạn trước một bước được?

- Lại tiến vào bên trong nhìn một chút nữa xem.

Hàn Sâm tiếp tục hướng tới phía trước mà đi, nhưng lại phát hiện ra tình huống khác thường.

Nguyên bản bầy băng xà bị hắn hấp dẫn, càng ngày càng nhiều, lúc này hình như ít đi rất nhiều, hơn nữa càng ngày càng ít, chưa chạy tới mấy dặm đường, bầy băng xà ở sau lưng hắn đã hoàn toàn không thấy đâu nữa.

Trong lòng Hàn Sâm rùng mình:

- Không phải đã tới địa bàn của Ngân Nhãn Băng Xà Vương rồi đấy chứ, bọn chúng không dám tới gần khu vực của Xà Vương?

Ngẫm lại thì cũng không đúng, nếu như đã đến chỗ Ngân Nhãn Băng Xà Vương ở, bầy băng xà đó có lẽ càng thêm liều mạng bảo vệ Xà Vương mới đúng chứ, sao có thể rút đi được.

Hàn Sâm càng cảm thấy cái băng cốc này có gì đó cổ quái, có thể là đã xảy ra chuyện gì khiến cho băng cốc dị biến.

Dò xét xung quanh, sớm đã không nhìn thấy bên ngoài băng cốc, trong đống tuyết bốn phía cũng không nhìn thấy dấu vết băng xà chui vào, trong cốc an tĩnh tới đáng sợ.

Nguyên bản Thái Dương treo ở trên trời, lúc này đã bị mây đen che khuất, bông tuyết lả tả rơi xuống, mặc dù không lớn, nhưng lại có một loại cảm giác thê lương không nói ra được.

Không có gió, bông tuyết thẳng đứng bay xuống, cùng tuyết trắng hòa làm một thể, cô tịch khiến người ta run sợ.

- Đã tới đây rồi, cũng không thể liền Ngân Nhãn Xà Vương đều chưa nhìn thấy, cứ như vậy trở về đi?

Hàn Sâm không cam lòng buông tha, hắn cắn răng tiếp tục đi sâu vào trong băng cốc.

Hắn có cánh thần huyết bạo tẩu trong người, không lo chuyện chạy giữ mạng, có lẽ những băng xà kia cũng không ngăn được hắn, không cần quá sợ hãi.

Lại đi thêm hơn hai mươi dặm, thậm chí ngay cả một con băng xà đều không nhìn thấy, phía trước đã là một cái vách băng, phía sau chính là từng ngọn núi băng liên miên bất tuyệt cao vạn trượng, ở đây đã sắp tới phần cuối của băng cốc.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy ở bên trên vách băng bên cạnh xuất hiện một cái băng động, chiều cao trên ba mét, rộng chỉ chưa đến một mét, băng động dài nhỏ nhìn có chút quỷ dị.

Mắt thấy xung quanh không có ai, Hàn Sâm trực tiếp gọi áo giáp hoàng kim và ma văn ra, thận trọng đi vào bên trong băng động.

Chương 559: Trứng Có Điện

Băng động cũng không sâu lắm, đi mấy ngàn mét đã đến cuối cùng, cuối cùng là một đại băng động rộng rãi, trên đường đi không hề gặp phải nguy hiểm, căn bản không nhìn thấy một con dị sinh vật nào cả.

Mà ở bên trong băng động lớn, Hàn Sâm thấy được một quả trứng cao cỡ nửa người, toàn thân màu bạc chói mắt giống như kim loại, bên trên có khắc rất nhiều hoa văn thần bí.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, hai ba bước đã chạy tới quả trứng kim loại màu bạc kia:

- Ha ha, đúng là ông trời ưu ái, không ngờ là trứng dị sinh vật, hẳn là của con Ngân Nhãn Băng Xà Vương kia rồi?

Hàn Sâm vô cùng rõ ràng một con dị sinh vật muốn sinh ra đời sau khó khăn tới cỡ nào, lúc trước Kim Mao Hống cần phải chịu thiên tân vạn khổ

mới sinh ra tiểu Kim Mao Hống được, cuối cùng còn đem gen sinh mệnh tinh hoa của mình cho tiểu Kim Mao Hống, thế cho nên nó mới chết đi.

Hiện tại ở trong băng động có thể thấy một quả trứng, cũng không nhìn thấy con Ngân Nhãn Băng Xà Vương kia đâu, chuyện này đối với Hàn Sâm mà nói quả thực chính là trời ban cho cơ hội tốt, Hàn Sâm không do dự, thò tay liền mò tới quả trứng kim loại màu bạc.

- Ây!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy đầu ngón tay đụng phải quả trứng kim loại giống như là bị điện giật, tóc gáy dựng đứng lên, một luồng lực lượng lập tức xông vào trong thân thể, khiến cho hắn run rẩy một cái, lui về phía sau hai bước thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

- CMN, đây là trứng quỷ gì thế, như thế nào còn có điện vậy?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn quả trứng kim loại màu bạc này, chỉ thấy hoa văn thần bí phía trên vỏ trứng đang lóe ra vầng sáng kỳ quái, sau đó dần dần ảm đạm xuống.

Hàn Sâm hoài nghi nhìn quả trứng này, trước kia hắn cũng đã nếm qua mấy quả trứng của dị sinh vật, nhưng mà chưa từng gặp phải tình huống như vậy.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, bên ngoài lại truyền đến một tiếng vang, Hàn Sâm cả kinh, tưởng rằng Ngân Nhãn Băng Xà Vương đã trở về nên vội vàng cẩn thận lắng nghe, nhưng mà lại nghe được lại là tiếng bước chân của nhân loại.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn về phía ngoài cửa động, những người kia còn ở bên ngoài không dám đi vào, có thể tới đây, tám chín phần mười không phải là người của hắn.

Quả nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy một người đàn ông tóc đen giáp màu lam, sau lưng còn có một đôi cánh chim màu trắng đi đến, cũng không phải là những cao thủ Tiến Hóa Giả mà hắn mang tới kia, nhưng mà người này hắn cũng biết.

- Y Đông Mộc. . .

Hàn Sâm kỳ quái nhìn hắn gọi một tiếng, thật không ngờ vậy mà cậu ta cũng tới đây, nhìn dáng vẻ của cậu ta hẳn là bay thẳng vào, cũng may khu vực này đã không có bầy băng xà, nếu không cậu ta bay vào như vậy, nhất định sẽ kinh động nhóm lớn băng xà.

- Mặc dù cậu đến trước, nhưng mà quy củ giang hồ, ai lấy tới tay trước thì là của người đó.

Y Đông Mộc nhìn thấy quả trứng kim loại màu bạc, lập tức liền toàn lực bộc phát ra lực lượng, vọt tới quả trứng kim loại màu bạc.

- Chậm đã. . .

Hàn Sâm duỗi ra một tay làm bộ muốn bắt Y Đông Mộc lại, Y Đông Mộc thấy Hàn Sâm muốn bắt cậu ta, lực lượng bộc phát ở trên người càng mạnh hơn, tốc độ càng nhanh, liền trực tiếp ôm lấy quả trứng kim loại màu bạc.

- Aaaaaa!

Y Đông Mộc phát ra tiếng kêu thảm thiết không thuộc về mình, cả người bị điện giật tới tóc tai đều dựng lên, bịch một tiếng ngã xuống mặt đất, hai tay còn bảo trì tư thế ôm hướng lên trời, thoạt nhìn đã bị điện giật cứng lại.

Hàn Sâm cười híp mắt đi đến bên cạnh Y Đông Mộc, lắc đầu thở dài nói:

- Vừa rồi tôi định tóm lấy cậu, muốn giúp cậu khỏi bị điện giật, lòng tôi như trăng sáng, không biết làm sao trăng sáng lại chiếu vào mương máng.

Y Đông Mộc hận hận trừng mắt nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm đâu phải là muốn kéo cậu ta lại, căn bản chính là đang nói dối cậu ta.

Hàn Sâm nhìn Y Đông Mộc vùng vẫy nhiều lần mới ngồi dậy được, trong lòng không khỏi cười thầm, vừa rồi hắn đúng là gạt Y Đông Mộc, muốn nhìn một chút xem bên trên quả trứng kia còn có điện hay không.

Hiện tại Hàn Sâm đã nhận được đáp án, bên trên quả trứng không chỉ có điện, mà còn rất mạnh.

Y Đông Mộc có chút thảm, thoạt nhìn một lát sẽ không khôi phục lại được, nhưng mà chuyện này cũng không thể chỉ trách Hàn Sâm, ai bảo cậu ta nóng lòng làm chi.

- Chưa từng nghe nói Ngân Nhãn Băng Xà Vương có điện, tối đa cũng chỉ là có chút hàn độc, tại sao bên trên quả trứng này lại có dòng điện mãnh liệt như vậy?

Hàn Sâm vòng quanh quả trứng kim loại màu bạc vài vòng, cẩn thận quan quả trứng kia, hoa văn thần bí phía trên sau khi phóng điện tới Y Đông Mộc liền dần dần ảm đạm xuống, xem ra phải tiếp xúc thì mới có thể kích hoạt những hoa văn thần bí đó.

- Y thiếu gia, tôi xem thế này đi, quả trứng này chúng ta trực tiếp đập nó ra đi, bằng không sẽ không ăn được, khí lực của tôi nhỏ, khẳng định không đập nổi, nếu không cậu thử xem?

Hàn Sâm nhìn về phía Y Đông Mộc đang hoạt động tay chân nói ra.

Y Đông Mộc dùng ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn Hàn Sâm, giống như đang nói:

- Cậu tưởng tôi ngốc à.

Quả thật là Hàn Sâm có chút không dám đi đập, chỉ là chạm thử đã có dòng điện mãnh liệt như vậy, nếu như thật sự đi đập, điện lực bên trong toàn lực bạo phát ra, ai biết có thể trực tiếp giật người thành than cốc không.

Thấy Y Đông Mộc không động đậy, không chịu làm đội trưởng đội cảm tử nữa, Hàn Sâm chỉ có thể tự nghĩ biện pháp.

Nếu như là ở trong Liên Minh, đeo bao tay cách điện vào thì có thể giải quyết vấn đề được ngay, mấu chốt là ở đây không phải Liên Minh, điện trên quả trứng kim loại màu bạc thoạt nhìn rất không ổn định, tác dụng của bao tay cách điện cũng không lớn, hơn nữa trên người Hàn Sâm cũng không có món đồ kia.

Ai mà biết ở đây lại có một quả trứng điện, Hàn Sâm căn bản không nghĩ tới việc chuẩn bị những món đồ kia, hiện tại muốn thử một chút cũng không có cơ hội.

Nhưng nếu cứ rút đi như vậy, Hàn Sâm lại không cam lòng.

- Tôi bảo Y thiếu gia này, đều đã tới rồi, chúng ta cũng không thể cứ như vậy trở về được, bằng không cậu lại thử lại lần nữa đi?

Hàn Sâm lại dụ dỗ Y Đông Mộc.

- Tôi chờ cậu thử.

Y Đông Mộc vẫn không có ý định ra tay, liền ngồi ở chỗ kia nghỉ ngơi, thoạt nhìn sắc mặt còn chút tái nhợt, bị điện giật không nhẹ.

- Cậu cũng không dám thử, tôi cũng lại không dám rồi, chúng ta không dám động tới nó, vậy cũng không có biện pháp nào khác, tôi sẽ không ở chỗ này tốn thời gian nữa rồi, tôi đi trước đây.

Hàn Sâm nói xong liền nhấc chân hướng bên ngoài đi ra.

Thế nhưng Y Đông Mộc căn bản không thèm quan tâm, ngồi ở chỗ kia nghỉ ngơi, cũng không có ý muốn ngăn Hàn Sâm.

- Tôi đi thật đấy?

Hàn Sâm đi thêm vài bước, quay đầu hướng Y Đông Mộc hô một câu.

Y Đông Mộc khinh bỉ liếc nhìn Hàn Sâm:

- Tùy tiện.

Hàn Sâm đi hai bước liền trở về, cười hắc hắc nói:

- Một mình cậu ở chỗ này rất tịch mịch, tôi lưu lại chơi với cậu đi.

Y Đông Mộc trợn trắng mắt, hiển nhiên rất khinh bỉ Hàn Sâm.

Hàn Sâm cố tình để cho Y Đông Mộc đi thử, nhưng mà hắn lại sợ mình đi thật, vạn nhất thằng này thật đập vỡ trứng ra, ăn toàn bộ nước trứng, vậy chẳng phải là hắn đã đi không, một chút chỗ tốt cũng không vớt được ư.

Lúc hai người đang nói chuyện, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng răng rắc từ phương hướng quả trứng truyền đến, hai người đều cả kinh, vội vàng nhìn tới phương hướng quả trứng kia.

Chỉ thấy bên trên vỏ quả trứng kim loại màu bạc cao cỡ nửa người kia, vậy mà đã nứt ra mấy đường vân, không biết làm sao lại tự nứt ra rồi.

Hàn Sâm cùng Y Đông Mộc lập tức nhảy ra ngoài, cảnh giác nhìn quả trứng kim loại màu bạc kia, nếu như quả trứng này là do vừa rồi bọn họ đụng tới nên mới hư hao rạn nứt thì không sao, nhưng nếu như là tự nó vỡ ra, vậy thì có chút phiền phức rồi.

Răng rắc!

Lại là một tiếng vang thanh thúy, trên vỏ trứng kia đã xuất hiện một vết rách lớn.

Chương 560: Trứng Vỡ

Hàn Sâm cùng Y Đông Mộc đều lui về phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn tới quả trứng kim loại màu bạc kia, chỉ là vỏ trứng thôi mà đã có dòng điện khủng bố như thế, quả trứng này nhất định không bình thường.

Nếu như bên trong thật đúng là có dị sinh vật xuất thế, dù là chỉ là thú con, vậy nó cũng sẽ có năng lực kinh thế.

Răng rắc. . . Răng rắc. . .

Vết nứt bên trên quả trứng kim loại màu bạc càng ngày càng lớn, đột nhiên vỏ trứng vỡ vụn, hé ra một lỗ hổng, một cái cái đầu nhỏ đầy lông màu bạc từ bên trong thò ra ngoài, con mắt híp một nửa, vẫn còn chưa hoàn toàn mở ra.

Còn có hai cái móng vuốt nhỏ đang bấu vào vỏ trứng bên cạnh, muốn từ bên trong chui ra.

- Không phải rắn?

Hàn Sâm và Y Đông Mộc đều hơi ngẩn người, bọn họ vốn cho rằng bên trong là con của Ngân Nhãn Băng Xà Vương, thế nhưng mà hiện tại nhìn lại cũng không phải là như thế, con vật nhỏ từ bên trong chui ra ngoài có lông bạc tai nhọn, mắt giống như phượng, rõ ràng chính là một con cáo nhỏ.

Con vật nhỏ chèn phá vỏ trứng, từ bên trong bò ra, mặc dù mới vừa sinh ra, nhưng đã lớn cỡ một con báo nhỏ trưởng thành, bộ lông màu bạc trên người đã mọc đầy đặn, cái đuôi to lông nhún nhún rủ xuống ở sau lưng, thoạt nhìn vô cùng ấm áp.

Bịch!

Dù sao con vật nhỏ này cũng mới vừa được sinh ra, từ trong vỏ trứng leo ra, lúc rơi xuống cũng không đứng vững được, lập tức té xuống đất, tựa hồ bị té đau, nó liền gào lên hai tiếng.

- Thật là gặp phải quỷ rồi, trong Xà Cốc làm sao lại sinh ra một con vật như vậy? Hơn nữa cũng chưa từng nghe nói hồ ly đẻ trứng đấy.

Hàn Sâm lộ ra vẻ cổ quái nhìn con hồ ly màu bạc kia.

Y Đông Mộc lại bỗng nhiên chuyển động, trong tay xuất hiện một thanh dao găm ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía, giống như gió xông tới chỗ con Ngân Hồ đang té lăn trên đất kia, mục tiêu đúng là con mắt nửa mở kia của nó, muốn trực tiếp ám sát con Ngân Hồ vừa sinh ra này.

Hàn Sâm lại lui về phía sau mấy bước, cảnh tượng này hắn cảm thấy quá quen thuộc, lúc trước con Kim Mao Hống con vừa sinh ra, hắn cũng từng làm như vậy.

Keng!

Y Đông Mộc am hiểu thuật ám sát, xuất đao không có dấu hiệu nào, mũi đao trực tiếp đâm vào trong khóe mắt Ngân Hồ, nhưng lại phát ra tiếng sắt

thép va chạm, vậy mà dao găm của y không thể đâm vào nổi.

NGAO!

Ngân Hồ phát ra một tiếng kêu gào non nớt bi thống, Y Đông Mộc còn muốn dùng sức, nhưng mà còn chưa đợi cậu ta dùng lực, lại đột nhiên chỉ thấy điện quang lập loè, từ trên chủy thủ truyền đến một dòng điện màu bạc, lập tức truyền vào bên trong thân thể Y Đông Mộc.

Bành!

Ngân Hồ té lăn trên mặt đất, mà Y Đông Mộc lại bắn bay ra, thân thể cháy đen một mảnh, liền áo giáp cũng bị giật cho cháy đen, hai cánh màu trắng sau lưng càng gần giống như cánh gà nướng rồi, toàn bộ lông trắng biến thành than cốc.

Lần này bị thương còn ác hơn cả lần trước, Y Đông Mộc văng lên trên vách băng ngã xuống, sau nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, nếu như không phải là tim của cậu ta vẫn còn đập, Hàn Sâm thiếu chút nữa đã tưởng rằng cậu ta đã chết đi.

- Bà mẹ nó, con cáo nhỏ này lại là hậu đại của sinh vật siêu cấp thần huyết huyết. . .

Hàn Sâm chỉ cảm thấy lưng lạnh ngắt, hiện tại rốt cục là hắn đã có thể xác định, đây không phải là sinh vật thần huyết, nếu không thì dùng lực lượng của Y Đông Mộc, không có khả năng liền mắt của nó đều đâm không thủng.

Lúc trước Hàn Sâm chống lại Kim Mao Hống, chính là tình huống như thế, chỉ là sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở tuy mạnh mẽ, nhưng không có lực lượng đặc thù, Hàn Sâm cũng không thảm giống như Y Đông Mộc hiện tại.

Con Ngân Hồ kia hiển nhiên là vô cùng tức giận, từ dưới đất bò dậy, lảo đảo nghiêng ngã bò qua chỗ Y Đông Mộc, thoạt nhìn là muốn đi báo thù.

Hàn Sâm vội vàng chạy tới kéo Y Đông Mộc nửa chết nửa sống ra bên ngoài, đây chính là khách hàng lớn của hắn, ra tay thoải mái không nói giá, cứ như vậy chết ở chỗ này thật sự quá đáng tiếc.

Hàn Sâm kéo Y Đông Mộc đi ra bên ngoài, con tiểu Ngân Hồ kia lại không buông tha vẫn đuổi theo, nhưng đáng tiếc là nó mới vừa sinh ra, mặc dù thân thể mạnh mẽ, nhưng mà chưa hoàn toàn quen việc khống chế thân thể, đi ngã trái ngã phải, tốc độ cũng không phải là rất nhanh.

Hàn Sâm thật không dám có chủ ý gì với con Ngân Hồ này, chỉ là kéo Y Đông Mộc lui ra ngoài, hắn rất kiêng kỵ hậu đại của những sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Căn cứ theo kinh nghiệm trước kia, sinh vật siêu cấp thần huyết có thể sinh ra đời sau đều vô cùng quỷ dị, đặc biệt là những dị sinh vật được sinh ra này, hình như có chút bất đồng so với dị sinh vật được dựng dục ra từ trong sào huyệt dị sinh vật.

Cụ thể có bất đồng gì thì Hàn Sâm cũng không nói rõ được, nhưng lúc trước tiểu Kim Mao Hống cũng không bị phân giải giống như những sinh vật siêu cấp thần huyết khác, hơn nữa sau khi tiểu thiên sứ ăn hết thịt của nó, vậy mà đã lấy được thuộc tính tiến hóa, những thứ này sinh vật bình thường đều không có, ít nhất Hàn Sâm chưa từng gặp qua ở trên người dị sinh vật khác.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng mình khó có thể bỏ rơi tiểu Ngân Hồ, nhưng mà sự tình lại thuận lợi hơn hắn nghĩ, Hàn Sâm rất nhanh đã đi ra ngoài băng động, kéo Y Đông Mộc ở trong đống tuyết đi hơn mười dặm, hoàn toàn đã nhìn không thấy bóng dáng tiểu Ngân Hồ nữa, lúc này mới dừng lại kiểm tra vết thương trên người Y Đông Mộc.

Thật sự quá thảm, trên người bị điện giật da tróc thịt bong, chỗ xanh chỗ đen, may là còn có áo giáp hộ thể, bằng không lúc này đã sớm bị điện giật chết rồi, hiện tại nhìn mặc dù là bị trọng thương, nhưng mà vẫn chưa đến mức mất mạng.

- Đây là ca có lòng tốt, cứu cậu trong cơn nguy khốn, cậu phải có ơn tất báo đấy

Hàn Sâm lấy ra một lọ thuốc trị thương đổ lên trên vết thương của Y Đông Mộc vốn đã hôn mê, vừa rắc còn vừa nói:

- Đáng tiếc thuốc trị thương đắt như vậy, chờ cậu tỉnh lại phải tính tiền mới được.

- Aaaaaaa!

Y Đông Mộc kêu thảm tỉnh lại, là bị đau nhức làm tỉnh lại, thuốc này rơi lên trên vết thương cũng không dễ chịu gì.

- Kêu la cái gì, nam tử hán đại trượng phu, một chút đau như vậy cũng không nhịn được, về sau còn làm đại sự thế nào.

Hàn Sâm nhìn có chút hả hê nói ra.

- Cậu ngay cả thuốc tê cũng không cho tôi, trực tiếp đổ Ngưng Thương Dịch lên trên vết thương, CMN cậu thử xem có thể không kêu hay không?

Y Đông Mộc đau nhức tới nỗi trên mặt đã không có một chút huyết sắc nào, bờ môi trắng bệch không ngừng run rẩy, nhịn không được chửi tục một câu.

- Khụ khụ, thật xin lỗi, không mang theo thuốc tê, chỉ có cái này, tôi cũng không có biện pháp. Cậu chịu đựng đi, dù sao cũng không chết người được.

Hàn Sâm ho nhẹ, đổ thuốc trị thương lên trên vết thương khác của cậu ta.

- Aaaa. . .

Y Đông Mộc kêu nửa tiếng, đột nhiên xoay người ôm lấy một cái chân của Hàn Sâm, cắn một cái lên trên chân của Hàn Sâm.

- Áaaa. . .

Hàn Sâm lúc vừa rồi ở trong động băng, bởi vì nghe được có tiếng người bước đến, đã thu áo giáp về, không ngờ rằng sẽ dính một chiêu như thế, bị Y Đông Mộc ôm bắp chân cắn, lập tức đau quá cũng kêu thảm lên.

- Nhả ra. . . nhanh nhả ra. . . CMN cậu là chó à. . . cắn không chịu nhả. . .

Hàn Sâm đẩy đầu Y Đông Mộc ra, nhưng mà Y Đông Mộc quá đau, thịt trên mặt đều đang run rẩy, y sợ lúc đau nhức kịch liệt sẽ cắn phải đầu lưỡi của mình, cắn đứt đầu lưỡi, cho nên mới cắn chặt bắp chân Hàn Sâm không chịu nhả.

Hàn Sâm bị cắn đau nhức, liền đập vài cái, rốt cục Y Đông Mộc mới buông hắn ra, xoay người nằm ở trên mặt tuyết, giống như khí lực toàn thân đều đã bị lấy hết, yếu ớt thở phì phò.

Hàn Sâm nhìn bắp chân chính mình đã bị Y Đông Mộc cắn thành hai vết răng sâu rướm máu, đang định mắng cậu ta thêm hai câu, lại đột nhiên nhìn thấy một cái bóng màu bạc đang chạy như bay tới chỗ bọn họ bên này, nhìn kỹ lại chính là con tiểu Ngân Hồ kia.

Chương 561: Dị Sinh Vật Kỳ Lạ

Sắc mặt của Hàn Sâm đại biến, tiểu Ngân Hồ mới vừa sinh ra không lâu đã có được tốc độ như vậy, hơn nữa nhìn còn nhanh hơn lúc ban đầu, trong nháy mắt đã đến trước mặt hai người bọn họ, cách bọn họ chưa tới năm mét, hù cho Hàn Sâm cơ hồ muốn triệu hồi ra hai cánh bay lên trời đào tẩu.

Thế nhưng mà con tiểu Ngân Hồ kia lại đột nhiên ngừng lại, cặp mắt xếch đã hoàn toàn mở ra kia, lúc này đang nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm dò xét.

Trong lòng Hàn Sâm có chút lạnh lẽo, lui về phía sau mấy bước, kéo giãn khoảng cách với Y Đông Mộc ra, nghĩ thầm:

- Mày nhìn tao làm gì, cừu nhân của mày ở bên kia kìa.

Thế nhưng mà tiểu Ngân Hồ căn bản không thèm nhìn Y Đông Mộc, tròng mắt theo Hàn Sâm di động mà di chuyển, khiến cho Hàn Sâm càng thêm kinh hãi.

Hàn Sâm lại dịch hai bước sang bên trái, tiểu Ngân Hồ cũng quay cái đầu nhỏ qua, con mắt vẫn đang theo dõi hắn.

Lòng Hàn Sâm lập tức nguội lạnh một nửa:

- CMN, tên oắt con này không phải là ánh mắt không tốt, nhận lầm người rồi đấy chứ?

Y Đông Mộc bên kia đã cố nén vết thương trên người, lại triệu hoán ra một đôi cánh màu tím, trốn thẳng lên trời.

- Đại ân không có lời nào cảm tạ hết được, về sau chắc chắn sẽ hậu báo.

Y Đông Mộc nói xong phủi đít chạy mất.

Trong lòng Hàn Sâm có chút bực bội:

- CMN, đúng là tên vong ân phụ nghĩa, vừa nãy không phải tôi cứu cậu thì cậu đã bị ăn sạch rồi, hiện tại bỏ tôi lại một mình chạy?

Y Đông Mộc cũng không quay đầu lại, liều mạng bay ra bên ngoài băng cốc, rất nhanh không thấy bóng dáng.

Hàn Sâm cũng biết bản thân Y Đông Mộc bị trọng thương, căn bản không thể động thủ với người khác, lưu lại cũng vô dụng, nên cũng không thật sự muốn mắng y.

Con tiểu Ngân Hồ kia lúc này đang lệch cái đầu ra nhìn Hàn Sâm, bộ dáng giống như rất là nghi ngờ.

Hàn Sâm ở trên người tiểu Ngân Hồ cũng không cảm nhận được sát ý, tiên thiên sát ý trên người dị sinh vật rất nặng, dã tính rất khó che dấu, Hàn Sâm biết rõ hiện tại tiểu Ngân Hồ hẳn là không có nổi sát tâm với hắn.

Nhưng mà bị tiểu Ngân Hồ nhìn chằm chằm vào như vậy, Hàn Sâm vẫn cảm thấy có chút sợ hãi, dù sao dị sinh vật hỉ nộ vô thường, ai biết một giây sau nó có thể đói bụng, muốn chén Hàn Sâm vào bụng hay không.

- Tiểu huynh đệ, tôi thấy cậu cốt cách tinh kỳ, đỉnh đầu có một luồng linh quang bắn ra ngoài, tương lai tất thành việc lớn, muốn ăn cũng đi kiếm sinh vật thần huyết đi, thịt của tôi dai lắm, không có dinh dưỡng gì, không thể ăn được đâu. . .

Hàn Sâm vừa nói vừa dần dần lui về phía sau.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lùi một bước, con tiểu Ngân Hồ kia cũng theo một bước, Hàn Sâm đi sang trái một bước, nó liền hướng sang bên trái bước một bước, giống như đã nhắm chặt vào, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm không tha.

- Ông trẻ của tôi, cậu đi theo tôi làm gì?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kêu khổ.

Đột nhiên, trong lòng Hàn Sâm hiện lên một tia linh quang, những con chó con mèo con đó, thường đều rất thích đuổi theo đồ vật.

Người bình thường tùy tiện ném quả bóng da các thứ, con chó con mèo con sẽ chạy gấp tới cắn, con vật giống như hồ ly này, thoạt nhìn cũng gần giống chó mèo, nói không chừng cũng có tập tính tương đồng.

Hàn Sâm sờ lên trên người, nhưng mà trên người hắn nào có quả bóng gì, sờ tới sờ lui liền mò ra một chai thuốc lớn chừng quả đấm, bên trong còn chứa một lọ thuốc trị thương mấy vạn đồng, Hàn Sâm không cam lòng cho Y Đông Mộc dùng, hiện tại cũng không quan tâm được nhiều như vậy nữa, cắn răng, ném cái chai kia ra xa xa.

Nguyên bản Hàn Sâm chỉ muốn thử nhìn một chút, thừa dịp tiểu Ngân Hồ còn chưa nổi sát tâm, nhìn xem có tác dụng gì không.

Thế nhưng mà ai ngờ hắn mới ném cái chai ra bên ngoài, con tiểu Ngân Hồ kia đã vung bốn vó, mau chóng hướng về phương hướng cái chai kia rơi đuổi theo.

Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ, không nghĩ tới vậy mà thật sự có hiệu quả, không nói hai lời quay người nhanh chân bỏ chạy, sinh vật siêu cấp thần

huyết con, hiện tại hắn không thể trêu vào nổi, nhìn bộ dáng của Y Đông Mộc liền biết chọc tới nó sẽ thảm như thế nào rồi.

Thế nhưng mà Hàn Sâm mới chạy được không bao xa, lại nhìn thấy con Ngân Hồ kia như là một cơn gió màu bạc, đạp trên tuyết trắng mau chóng đuổi theo, Hàn Sâm toàn lực chạy vội, khoảng cách vẫn nhanh chóng bị kéo gần lại.

Mà ở bên trong miệng con tiểu Ngân Hồ kia, còn ngậm chai thuốc lớn mà Hàn Sâm vừa mới ném ra ngoài.

Hàn Sâm kinh sợ không phải chuyện đùa, tốc độ thật sự là chênh lệch nhiều lắm, căn bản không thể so sánh, hù cho Hàn Sâm liền muốn triệu hồi ra cánh bay đi.

Thế nhưng mà một giây sau, Hàn Sâm lập tức buông tha cho ý nghĩ này, lúc tiểu Ngân Hồ lướt qua một khối băng lớn, trực tiếp nhảy lên, nhảy cao tới mấy chục mét, tốc độ còn nhanh hơn cánh thần huyết bạo tẩu của Hàn Sâm, nếu như Hàn Sâm thật sự triệu hồi ra cánh bay lên trời, chọc giận con tiểu Ngân Hồ này nhảy dựng lên cắn hắn một cái, vậy hắn sẽ sẽ thảm hơn Y Đông Mộc nhiều.

Hàn Sâm bất đắc dĩ ngừng lại, con tiểu Ngân Hồ kia đảo mắt đã nhào tới trước mặt hắn, nhưng mà lại dừng lại ở cách một mét trước mặt hắn, đặt chai thuốc ngậm trong miệng lên trên mặt tuyết.

- Good boy….

Hàn Sâm nặn ra một nụ cười, thò tay ra muốn sờ đầu tiểu Ngân Hồ tỏ vẻ hữu hảo, nhưng mà mới duỗi ra được một nửa, liền ngừng lại ở chỗ đó.

Đây chính là sinh vật siêu cấp thần huyết, bàn tay đang đưa tới này, vạn nhất nó hung tính đại phát đớp cho một cái, cái tay này nhất định không giữ được nữa.

Thấy Hàn Sâm ngẩn ra đó, tiểu Ngân Hồ lại chuyển động, đi đến một bên chân Hàn Sâm, thè lưỡi ra liếm một cái lên trên đùi Hàn Sâm.

Hàn Sâm kinh hãi ba hồn xuất khiếu bảy phách rời thể, thiếu chút nữa đã không nhịn được một cước đá tiểu Ngân Hồ ra ngoài, nhưng mà nhìn kỹ lại, chỗ tiểu Ngân Hồ thè lưỡi ra liếm, lại chính là vết thương vừa rồi Hàn Sâm bị Y Đông Mộc cắn.

Mặc dù chỗ đó đã không còn chảy máu nữa, nhưng mà vẫn còn miệng vết thương ở đó, tiểu Ngân Hồ thè lưỡi ra liếm vài cái ở phía trên, sau đó chuyện kỳ dị đã xảy ra, miệng vết thương vậy mà lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy khép lại.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, là con tiểu Ngân Hồ này đang trị thương cho hắn.

Tiểu Ngân Hồ lui về phía sau hai bước, giống như là một nữ sinh xinh đẹp đáng yêu đứng ở chỗ đó, nghiêng đầu nhìn Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm khiếp sợ không thôi, con tiểu Ngân Hồ này quả thực đã lật đổ nhận thức của hắn đối với dị sinh vật, thật sự có chút khó tin.

Hàn Sâm thử xòe bàn tay ra, muốn sờ lên đầu tiểu Ngân Hồ, dần dần hướng tới đầu tiểu Ngân Hồ sờ qua, nhưng cuối cùng lại có chút không dám, lúc tay còn cách đầu tiểu Ngân Hồ một đoạn nữa liền ngừng lại, có chút không dám sờ qua nữa.

Lại thấy tiểu Ngân Hồ nhẹ nhàng đi về phía trước hai bước, cái đầu nhỏ chủ động dụi vào trong tay Hàn Sâm, híp mắt gào gào hai cái, bộ dáng thoạt nhìn rất là thoải mái.

- Đây thật sự là dị sinh vật à?

Hàn Sâm nghẹn họng nhìn trân trối, lại có chút tò mò, bàn tay vuốt ve tiểu Ngân Hồ hai cái.

Tiểu Ngân Hồ giống như là một nữ sinh dè dặt, bị Hàn Sâm vuốt ve cái đầu nhỏ, hết sức ưu nhã đáng yêu, khiến cho hắn có loại xúc động muốn ôm vào trong ngực.

- Không được không được. . . hồ ly rất giảo hoạt. . . con này không phải là muốn dụ dỗ mình ôm nó, sau đó lại đột nhiên tập kích đấy chứ?

Hàn Sâm âm thầm khuyên bảo mình, đây là một con sinh vật siêu cấp thần huyết, tuyệt đối không thể khinh thường.

Thế nhưng mà sau khi con tiểu Ngân Hồ kia bị Hàn Sâm sờ soạng đầu vài cái, liền đi tới một bên chân Hàn Sâm, dùng thân thể cọ xát vào bắp chân Hàn Sâm, nhìn giống như là đang làm nũng vậy.

Chương 562: Ngân Nhãn Băng Xà Vương

Xoã tung cái đuôi to quấn lấy bắp chân Hàn Sâm, vô cùng thích ý đong đưa, làm cho bắp chân Hàn Sâm hơi ngứa ngáy.

Hàn Sâm thấy tiểu Ngân Hồ tựa hồ như vô hại, liền thò tay bế nó lên, tiểu Ngân Hồ quả nhiên thuận theo bị Hàn Sâm ôm lấy, núp ở trong ngực Hàn Sâm, cái đuôi thỉnh thoảng hơi đong đưa một cái.

- Con tiểu Ngân Hồ này thật đúng là rất cổ quái, không biết là có lai lịch gì.

Hàn Sâm ôm tiểu Ngân Hồ ngoan ngoãn, sắc mặt có chút phức tạp.

Cũng có vài người nuôi dị sinh vật, nhưng mà đều là mang tính cưỡng chế giam cầm, chờ về sau giết ăn thịt.

Dị sinh vật cũng rất có dã tính, chỉ cần thấy người sẽ công kích, dù thuần dưỡng như thế nào cũng vô dụng.

Thế nhưng mà con tiểu Ngân Hồ này lại lật đổ nhận thức của Hàn Sâm, dịu dàng ngoan ngoãn không ngờ, nếu như không phải lúc trước đã từng thấy qua sự lợi hại của nó, liền Y Đông Mộc đều thiếu chút nữa bị nó trực tiếp

dùng điện giật chết, Hàn Sâm như thế nào cũng sẽ không tin nó là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hiện tại Hàn Sâm có chút hơi khó xử, mặc dù hiện tại con vật này dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng mà không ai có thể bảo chứng nó sẽ một mực dịu dàng ngoan ngoãn như vậy, nếu như mang nó về, vạn nhất lúc nào tiểu Ngân Hồ có hung tính lớn, như vậy thì chính là tai hoạ ngập đầu đối với nhân loại.

Trên khắp băng nguyên này, cũng không có ai có thể ngăn cản sinh vật siêu cấp thần huyết nổi, nghĩ tới con hải mã màu xanh da trời đốt rụi toàn bộ Tí Hộ Sở đáy biển kia, Hàn Sâm cũng cảm thấy không rét mà run.

- Không thể mang về, tuyệt đối không thể mang về.

Hàn Sâm nhìn bộ dáng đáng yêu của tiểu Ngân Hồ, nhưng lại không thể không hạ quyết tâm, thả nó lại trên mặt tuyết.

- Tiểu Ngân Hồ à tiểu Ngân Hồ, không phải là tao không chịu thu mày, nếu như chỉ có mình tao thì cũng không sao, chết thì cũng đã chết rồi, nhưng mà dẫn mày trở về, vạn nhất xảy ra chuyện gì, vậy thì không phải là vấn đề của một mình tao nữa, mày vẫn nên trở về đi.

Hàn Sâm nói với Ngân Hồ một câu, xoay người rời đi.

Thế nhưng mà tiểu Ngân Hồ lại vẫn nhắm mắt theo đuôi đi bên cạnh hắn, Hàn Sâm đi nó cũng đi, Hàn Sâm ngừng nó cũng ngừng, cứ như vậy đi ở bên cạnh Hàn Sâm.

Hàn Sâm muốn đuổi nó đi, nhưng lúc nhìn tới nó, lại thấy tiểu Ngân Hồ dùng ánh mắt vô cùng vô tội nhìn mình, khiến cho Hàn Sâm nói không ra lời.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng không dám dùng sức mạnh, lực lượng của nó còn mạnh hơn hắn nhiều, vạn nhất chọc giận nó, đến lúc đó xui xẻo chính là Hàn Sâm.

Huống hồ bộ dáng của tiểu Ngân Hồ như vậy, Hàn Sâm đúng là không nỡ xuống tay.

Mắt thấy không bỏ rơi tiểu Ngân Hồ được, Hàn Sâm chỉ có thể thở dài một tiếng, lại lần nữa bế nó lên, tiểu Ngân Hồ lập tức giống như là con mèo nhỏ núp ở trong ngực Hàn Sâm, vô cùng ngoan ngoãn.

- Được rồi, mang mày về Thủy Tinh Cung đi, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không gây họa cho người khác.

Sau lưng Hàn Sâm mở ra hai cánh, liền trực tiếp bay lên trời.

Hắn không thể mang theo một con dị sinh vật đi ra ngoài, nếu để cho những Tiến Hóa Giả kia nhìn thấy, cũng có hơi rợn người.

- Liền để cho bọn họ ở đó chờ đi, ai bảo bọn họ không chịu tiến vào, chờ lâu thêm một chút nữa cũng sẽ không chết.

Hàn Sâm ôm Ngân Hồ càng bay càng cao, rất nhanh đã thoát khỏi phạm vi băng cốc.

Lúc Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn bay tới hồ đóng băng bên kia, lại đột nhiên nhìn thấy ở trong băng cốc đằng kia, nguyên bản khu vực hoàn toàn không có băng xà, lại có rất nhiều băng xà từ trong tuyết chui ra, trong đó có một con băng xà to lớn, toàn thân đầy vảy bạc trắng như tuyết, chiều dài đạt đến gần trăm mét, thoạt nhìn khiến cho người ta hết sức sợ hãi.

- Ngân Nhãn Băng Xà Vương?

Hàn Sâm ngơ ngác, sau khi hắn tiến vào trong băng cốc vẫn không nhìn thấy Xà Vương, lúc này vậy mà không biết từ chỗ nào chui ra.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, một lần nữa bay vào trong băng cốc, chỉ là hắn vừa mới tới gần băng cốc, lập tức chỉ thấy Ngân Nhãn Băng Xà Vương cùng bầy băng xà ở phía dưới giống như là bị kinh hãi cực lớn, nhao nhao chui vào bên trong tuyết, trong nháy mắt lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

- Là bởi vì liên quan tới mày à?

Sau khi Hàn Sâm rơi vào trong băng cốc, xung quanh đã không nhìn thấy tung tích một con băng xà nào, mà ngay cả Ngân Nhãn Băng Xà Vương cũng đều tiến vào trong tuyết không thấy bóng dáng đâu.

Ngân Hồ vẫn chỉ núp ở trong ngực Hàn Sâm híp mắt nhìn, cũng không biết là do nghe không hiểu Hàn Sâm nói, hay là không muốn để ý tới, cứ an tĩnh chậm rãi đong đưa cái đuôi xoã tung.

Một lần nữa bay ra ngoài băng cốc, Hàn Sâm đặt tiểu Ngân Hồ ở trên đỉnh một ngọn núi băng, quả nhiên lại thấy những con băng xà kia chui ra.

- Mày ở nơi này chờ tao.

Hàn Sâm nói một tiếng, bảo nó ở lại trên đỉnh núi băng, tự mình bay trở lại về trong băng cốc.

Lần này tiểu Ngân Hồ không theo Hàn Sâm nữa, đứng ở trên đỉnh núi băng nhìn Hàn Sâm bay vào trong băng cốc.

Lần này một mình Hàn Sâm đi vào trong băng cốc, quả nhiên những con băng xà đó không tiếp tục chui ở trong tuyết nữa, vẫn còn có băng xà giương hai cánh lao về phía hắn.

Con Ngân Nhãn Băng Xà Vương kia, đôi mắt màu bạc lớn như đèn lồng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, giương đôi cánh rắn to lớn, hai cái sừng bạc ở trên đỉnh đầu lòe lòe phát sáng, giống như là hung thú viễn cổ xông tới chỗ Hàn Sâm.

- Quả nhiên là con tiểu Ngân Hồ kia có vấn đề.

Hàn Sâm thu hồi hai cánh rơi xuống mặt tuyết, triển khai thân pháp Bán Bộ Vân, dẫn Ngân Nhãn Băng Xà Vương to lớn cùng bầy rắn hướng về lối vào băng cốc.

Xà Vương khổng lồ như vậy, Hàn Sâm không nắm chắc một mình có thể chém giết, huống chi bầy băng xà ở nơi này có nhiều lắm, dẫn bọn nó đi ra, để cho đám Tiến Hóa Giả kia ra một phần lực cũng tốt.

Cho dù là không thể xuất nhiều lực, nhưng cũng có thể để cho bọn họ đối phó với bầy băng xà, ở trong băng cốc bọn họ sợ hãi băng xà trốn ở trong tuyết xuất quỷ nhập thần, ở bên ngoài không có tuyết đọng, muốn trảm sát băng xà sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngân Nhãn Băng Xà Vương không biết có phải là gần đây bị khí tức của tiểu Ngân Hồ trấn áp tới vô cùng buồn bực hay không, hôm nay tính tình rất nóng nảy, đuổi theo Hàn Sâm không tha, tốc độ mau kinh người, đôi cánh mỏng màu bạc xẹt qua tầng trời thấp, miệng rắn cắn tới Hàn Sâm, muốn nuốt Hàn Sâm vào trong bụng.

Thân hình Hàn Sâm nhanh hơn, tránh né Xà Vương cắn, thân hình tiến lên theo đường cong chữ S, lần lượt tránh né Xà Vương cắn cùng đám băng xà bị kinh động ngăn trở, nhanh chóng phóng ra bên ngoài băng cốc.

Bọn Vương Lượng ở bên ngoài thung lũng đợi trái đợi phải cũng không trông thấy Hàn Sâm đi ra, đã bắt đầu có chút bất an rồi.

- Lâu như vậy còn chưa đi ra, tôi thấy tám phần là bị đã Ngân Nhãn Xà Vương cắn chế rồi.

- Nhưng mà tại sao không nghe thấy động tĩnh gì?

- Tôi thấy căn bản là không đụng phải Xà Vương đi, hắn liền năng lực bay cũng không có, đi vào trong cốc như vậy, kinh động bầy băng xà ngày càng nhiều, chỉ sợ chưa đến chỗ Xà Vương đã bị cắn chết rồi, nói không chừng hiện tại đã bị hàn độc đông thành tượng băng rồi.

- Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta có nên chờ nữa không?

- Vẫn là chờ thêm một chút đi, hiện tại chúng ta rời đi, vạn nhất hắn từ trong băng cốc trốn thoát, chúng ta trở về cũng không tiện ăn nói.

- Lâu như vậy còn chưa đi ra, sao còn có thể đi ra được.

- Chờ một chút đi, dù sao đã chờ lâu như vậy rồi, cũng không gấp chờ thêm lúc nữa, nếu như đợi đến ngày mai hắn vẫn chưa đi ra, chúng ta lại đi cũng không muộn.

Lúc mọi người nghị luận, lại đột nhiên nghe được bên trong băng cốc truyền ra động tĩnh, vội vàng đều đứng dậy nhìn sang, lập tức cả đám đều há to miệng.

Chỉ thấy Hàn Sâm đang hướng về cửa cốc chạy như điên, mà ở phía sau hắn, đàn băng xà như thủy triều đang đuổi theo, một con ngân xà cực lớn như rồng khổng lồ đang giương hai cánh, lần lượt tấn công Hàn Sâm đang lao đi ở phía trước, mỗi một lần Hàn Sâm đều hết sức hiểm hiểm né tránh được, nhìn tới da đầu tê dại, trái tim đều sắp muốn nhảy ra ngoài.

Chương 563: Vây Giết Xà Vương

Mắt thấy Hàn Sâm càng ngày càng tiếp cận lối vào, bọn Vương Lượng lập tức kết thành chiến trận, chuẩn bị nghênh chiến Xà Vương.

Bọn họ đều là cao thủ trong số những Tiến Hóa Giả, lại từng là quân nhân phục vụ qua nghĩa vụ quân sự hoặc đang tại ngũ, chiến đấu rèn luyện hàng ngày vẫn còn rất đều đặn đấy, đối mặt với tình huống như vậy cũng không bối rối.

Sau khi bọn họ đứng vào vị trí không bao lâu, Hàn Sâm đã dẫn theo Xà Vương cùng bầy rắn chạy ra khỏi băng cốc, đã không có tuyết đọng che lấp nữa, thoạt nhìn bầy rắn còn nhiều hơn gấp mấy lần.

Huyết chiến lập tức bắt đầu, Hàn Sâm cũng không tiếp tục chạy trốn nữa, triệu hồi ra Quỷ Trảo quay người nghênh đón Ngân Nhãn Băng Xà Vương.

Coong!

Lách mình tránh thoát Ngân Nhãn Băng Xà Vương cắn xé, Quỷ Trảo chém lên trên người Ngân Nhãn Xà Vương, chém ra được một cái vảy rắn màu bạc, nhưng mà ngân giáp của Ngân Nhãn Băng Xà Vương quá dầy, cũng chỉ chém ra ba vết thương mà thôi, chỉ có thể coi như là vết gãi, liền trọng thương cũng không được tính, càng không có khả năng chí mạng.

Bọn Vương Lượng cũng bắt đầu trùng kích bầy rắn, triển khai trận pháp, theo từng phương hướng vây quanh Ngân Nhãn Băng Xà Vương.

Đã mất đi tuyết đọng yểm hộ, những con băng xà cấp nguyên thủy và băng xà cấp biến dị kia sao có thể là đối thủ của cao thủ vượt 100, không biết bao nhiêu băng xà đã bị chém giết, trong lúc nhất thời máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, vô số xác rắn đứt đoạn bay múa.

Mười cao thủ Tiến Hóa Giả vượt 100 vây công Ngân Nhãn Băng Xà Vương, con Ngân Nhãn Băng Xà Vương kia vẫn tung hoành bá đạo như cũ, đuôi rắn trong lúc co lại, tảng băng giống như núi nhỏ đều bị nó đập vỡ vụn sụp xuống, bọn Hàn Sâm càng không dám chính diện chống lại.

Dị sinh vật khổng lồ trời sinh lực lớn vô cùng, không phải nhân loại có thể sánh được, con Ngân Nhãn Băng Xà Vương này có vảy cứng rắn thịt lại dày, mặc dù bọn Hàn Sâm để lại trên thân thể của nó không ít vết thương, nhưng vẫn không thể chân chính chí mạng, ngược lại khiến cho Ngân Nhãn Băng Xà Vương càng thêm điên cuồng.

Nhìn Ngân Nhãn Băng Xà Vương giống như là hung thú viễn cổ, trong lòng Hàn Sâm âm thầm có chút buồn bực, Quỷ Trảo quá ngắn, căn bản không đủ để trọng thương Xà Vương to lớn như vậy, nếu như hắn có một thanh binh khí dài hơn một chút, có lẽ còn có cơ hội.

Hiện tại Hàn Sâm đã bắt đầu cảm thấy may mắn là mình dẫn theo bọn Vương Lượng chạy tới, nếu không thì mình hắn căn bản không có khả năng chém giết con Ngân Nhãn Băng Xà Vương này được.

- Mấy người đánh trước đi, tôi nghỉ ngơi một lúc.

Hàn Sâm thoát thân ra ngoài vòng chiến, nói với bọn Vương Lượng.

Trong lòng bọn Vương Lượng lập tức mắng to:

- Chúng tôi giúp cậu giết Xà Vương, cậu lại né tránh để cho chúng tôi dốc sức liều mạng, đây cũng quá là vô sỉ đi.

Đang lúc thầm mắng trong lòng, lại đột nhiên nhìn thấy một ngọn lửa màu đỏ sáng lên, một con chim lửa màu đỏ thẫm giống như là phượng hoàng từ trên người Hàn Sâm bay lên, ánh lửa hừng hực đem bốn phía đều ánh lên một tầng màu đỏ.

Bọn Vương Lượng phát hiện lực lượng thú hồn của mình vậy mà tăng lên trên diện rộng, lập tức vừa mừng vừa sợ:

- Thú Hồn Quang Hoàn, lại có phạm vi lớn như vậy, chẳng lẽ là Thú Hồn Quang Hoàn thần huyết?

Lực lượng thú hồn trên người mấy người đều được tăng lên trên diện rộng, chiến đấu dễ dàng hơn, chỉ cảm thấy áp lực giảm nhiều, nét vui mừng đều lộ rõ trên mặt.

Hàn Sâm lưu Viêm Vực Điểu trên chiến trường, mình thì lui ra bên ngoài, quan sát bọn Vương Lượng vây công Ngân Nhãn Băng Xà Vương.

Trong số mười người, có sáu người sử dụng binh khí thần huyết, trong đó binh khí nặng chỉ có ba thanh, một thanh trường thương một thanh trường phủ cùng một thanh chiến chùy.

Ba người này có uy hiếp lớn nhất đối với Ngân Nhãn Băng Xà Vương, nhưng mà bởi vì vảy giáp của Ngân Nhãn Băng Xà Vương quá cứng rắn, bọn họ cũng không thể gây thương tổn nặng cho nó được.

- Cấp thần huyết mà thôi, không có khả năng không có sơ hở, phải có nhược điểm mới đúng.

Hàn Sâm xem xét tỉ mỉ mỗi một cử động của Ngân Nhãn Băng Xà Vương.

Thế nhưng mà cũng không nhìn thấy có nhược điểm gì, một thân vảy bạc chọi cứng với mười Tiến Hóa Giả vượt 100 công kích, căn bản là không có bất kỳ chỗ nào cần cố kỵ, mặc kệ để cho tất cả công kích đều đánh lên trên người nó.

Bành!

Một cao thủ Tiến Hóa Giả né tránh không kịp, bị đuôi rắn quét trúng, lập tức bị quét bay ra ngoài, bay xa hơn mười mét mới ngã xuống mặt đất, trong miệng không ngừng nôn ra máu, cũng may không có nguy hiểm tới tính mạng, rất nhanh đã bò lên.

Hàn Sâm lao tới một lần nữa gia nhập chiến đoàn, đền bù chỗ trống của Tiến Hóa Giả kia, một lần nữa triển khai đại chiến với Ngân Nhãn Băng Xà Vương.

- Đoàn trưởng, vảy của con Xà Vương này quá cứng rắn, căn bản là giết không chết, không bằng lui lại trước rồi nghĩ biện pháp sau đi?

Vương Lượng vừa chiến vừa la lớn.

Vài người khác cũng đều nổi lên thoái ý, chiêu thuật gì cũng đều đã dùng hết, nhưng căn bản không có cách nào trọng thương Xà Vương, khiến cho bọn họ không nhìn thấy một tia hi vọng nào, trong lòng không khỏi nhụt chí.

Nhìn không tới hy vọng là đáng sợ nhất, dù là đổ máu dốc sức liều mạng, chỉ cần có thể trọng thương địch nhân, như vậy thì không có gì đáng sợ, nhưng mà như thế này căn bản không thấy hy vọng thắng lợi, lại dễ làm cho người ta đánh mất chiến ý.

Hàn Sâm cũng không lên tiếng, tiếp tục chiến đấu với Xà Vương, ánh mắt thỉnh thoảng đánh giá thân thể khổng lồ của Xà Vương.

Hắn vốn là muốn chờ một chút, hi vọng độc của Quỷ Trảo có thể có chút tác dụng, nhưng mà hiện tại xem ra độc tố của Quỷ Trảo đối với con Xà Vương này cũng không có tác dụng gì, Xà Vương vẫn vô cùng uy mãnh, không có một chút dấu hiệu trúng độc nào.

- Toàn thân máu thịt xương cốt của Xà Vương đều vô cùng cứng cỏi, cho dù âm kình của mình xuyên vào cũng vô dụng, xem ra chỉ có thể đánh tới đầu rắn, có lẽ âm kình có thể làm bị thương đầu óc của nó.

Hàn Sâm tính toán trong lòng.

Chỉ là muốn đánh trúng đầu rắn, đây chính là chuyện cực kỳ mạo hiểm, không cẩn thận thì sẽ bị Xà Vương cắn, nhìn răng rắn sắc nhọn dài đến gần một mét, chỉ cần bị cắn trúng, cho dù không trúng độc, cũng sẽ trực tiếp bị cắn thủng thân thể lập tức mất mạng.

Bành!

Lại một Tiến Hóa Giả khác bị đuôi rắn quét trúng, trường kiếm đều bị trực tiếp đập cho cong, lực lượng mạnh mẽ của Xà Vương thật sự khiến cho người ta sợ hãi.

- Đoàn trưởng, mau lui lại đi, không giết được con Xà Vương này.

Lại có người khuyên nhủ.

Hàn Sâm lại chỉ nói:

- Tiếp tục chiến đấu, tất cả mọi người nghe theo chỉ huy của tôi, ai cãi mệnh lệnh của tôi, cũng không cần trở lại Tí Hộ Sở nữa, tự mình trực tiếp đi tìm vị Đông Lâm kia giải thích đi.

- Vương Lượng, dời 3m sang trái, tấn công bên trái Xà Vương, Triệu Cường, dời 2m sang phải rồi tiến lên 1m, công cánh phải. . .

Hàn Sâm mau chóng ra lệnh.

Mấy người bọn Vương Lượng không có cách nào, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của Hàn Sâm mà làm việc, nhưng mà bọn họ không biết làm như vậy thì có ý nghĩa gì.

Chiến trận đều là ngày thường luyện tập cùng phối hợp, nào có kiểu lâm trận chỉ huy như vậy, nhân vật cao minh hơn nữa, cũng không có ai có thể tạm thời chỉ huy ra một chiến trận.

Bởi vì ở trong thực tế có quá nhiều nhân tố ngoài ý muốn, căn bản không có khả năng thuần túy do người chỉ huy, chủ yếu vẫn phải dựa vào năng lực cùng phản ứng của mỗi cá nhân, cùng với huấn luyện chiến trận hàng ngày.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại khác, ở trong mắt hắn xem ra, bọn Vương Lượng chỉ là quân cờ mà thôi, chỉ là khuếch đại bí kỹ Động Huyền Kinh, điều khiển bọn họ làm con cờ của mình để chiến đấu là được.

Vừa rồi Hàn Sâm lui ra ngoài, không chỉ là vì quan sát nhược điểm của Xà Vương, còn là quan sát năng lực cùng đặc điểm của bọn Vương Lượng, sau

khi hiểu rõ thực lực và đặc điểm của bọn họ, mới có thể làm ra chỉ huy chuẩn xác nhất.

Ban đầu bọn Vương Lượng chỉ là bất đắc dĩ nghe theo Hàn Sâm chỉ huy, cũng không cho rằng việc này có lợi ích gì, nhưng mà chỉ chốc lát sau, bọn họ phát hiện ra dưới sự chỉ huy của Hàn Sâm, bọn họ ứng phó Xà Vương cùng bầy rắn trở nên dễ dàng hơn rất nhiều, vậy mà không hề nguy cấp giống như vừa rồi nữa, cũng không có ai bị Xà Vương đánh trọng thương nữa.

Trong lúc nhất thời mọi người đều kính nể với Hàn Sâm khó có thể nói rõ, bọn họ cũng đều là quân nhân, trước kia cũng đã gặp không ít cao thủ am hiểu chỉ huy trong quân, nhưng mà so sánh với Hàn Sâm thì như một trời một vực, từ trước tới nay chưa từng thấy có ai có thể chỉ huy vận dụng tỉ mỉ lại không có chút quy luật nào như vậy, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chương 564: Diệt Sát

Mấy người bọn Vương Lượng quả thực là đã phục Hàn Sâm sát đất, trên lý luận mà nói, không ai có thể làm được tới loại trình độ chỉ huy này, bởi vì bản thân chiến đấu luôn thay đổi trong từng giây, một mình ngươi chỉ huy, đừng nói là chỉ huy mười người, coi như là chỉ huy một người, chỉ sợ chưa đợi ngươi nói xong, chiến đấu bên kia đã phân ra thắng bại rồi.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại cứ như thế chỉ huy mười người, hiệu quả còn khá kinh người, bản thân Hàn Sâm cũng hết sức bình tĩnh, mặc dù tốc độ nói rất nhanh, nhưng cũng không vội vàng xao động, bọn Vương Lượng bắt đầu chấp hành cũng không cảm thấy cố hết sức, cũng không bị hạn chế, ngược lại còn cảm thấy càng có thể phát huy ra thực lực của mình.

Lúc này bọn Vương Lượng đã sớm giật nảy mình đối với Hàn Sâm, ở trong quân đội, thực lực cá nhân mạnh mẽ cố nhiên có thể đạt được quân nhân tôn kính, nhưng mà chân chính có thể được quân nhân sùng bái, vĩnh viễn

chính là chỉ huy, là tướng quân có thể dẫn đầu quân đoàn đánh từng trận tiếp từng trận thắng lợi.

Chỉ huy giống như Hàn Sâm, bọn họ quả thực chưa từng nghe qua.

Trên lý luận mà nói, Hàn Sâm không có khả năng chỉ huy mười người cùng chiến đấu, nhưng đây chỉ là lý luận, chỗ huyền diệu của bí kỹ Động Huyền Kinh chính là bố cục, kỳ thật hắn cũng không chỉ huy bọn Vương Lượng đi đánh như thế nào, cũng không chỉ huy bọn họ ứng biến trong chiến đấu như thế nào.

Hàn Sâm làm thật ra chính là dự phán cùng bố cục, Hàn Sâm đưa ra mệnh lệnh kỳ thật đều là chuẩn bị vượt mức quy định, là chủ động bố cục, chờ sau khi bọn Vương Lượng nghe theo chỉ huy đi tới vị trí, phát hiện cơ hội liền làm ra ứng biến bản thân, chứ không phải là Hàn Sâm dạy bọn họ đi ứng biến như thế nào.

Tựa như chính Hàn Sâm sử dụng bí kỹ Động Huyền Kinh vậy, hắn đánh ra mỗi một quyền, đều là dụ dỗ hoặc là bức bách đối thủ dời về vị trí mà hắn muốn, hiện tại chẳng qua là xem bọn Vương Lượng như mười cánh tay của hắn mà thôi.

Làm như vậy mấu chốt là hắn biết rõ bọn Vương Lượng có thể làm được cái gì và không làm được cái gì, nếu không thì sau khi đến vị trí rồi, phản ứng của bọn họ không đạt tới hiệu quả dự trù của Hàn Sâm, sẽ khiến cho bố cục xuất hiện sơ hở.

Cho nên Hàn Sâm vừa mới bắt đầu đã cẩn thận quan sát kỹ năng lực của bọn họ trước, sau đó mới bắt đầu chỉ huy bố cục, biết mình biết người mới có thể vận dụng được tự nhiên.

Dưới sự chỉ huy của Hàn Sâm, mười người bọn Vương Lượng càng đánh càng nhẹ nhõm, đối với Hàn Sâm cũng là càng thêm tín nhiệm, thành lập tín nhiệm trong loại tình huống này là có thể dựa vào nhất, bởi vì bọn họ đã đích thân thể nghiệm qua, thể xác và tinh thần cũng đã tiếp nhận sự thật này.

Mặc dù bọn Vương Lượng ổn định, nhưng vẫn không giết được Xà Vương, tình cảnh cuối cùng cũng không thay đổi, một khi thể lực của bọn họ xảy ra vấn đề, cuối cùng vẫn sẽ bại.

Cho nên bọn Vương Lượng vẫn còn có chút lo lắng, dù sao nhân loại cũng không phải là dị sinh vật, thể lực hết sức có hạn, chiến đấu ở cường độ cao như thế này, người bình thường tối đa cũng chỉ kiên trì được một hai giờ mà thôi.

Nhưng mà Hàn Sâm không có nhiều băn khoăn như vậy, lợi dụng mười người bọn Vương Lượng, hắn dần dần dồn Xà Vương đến vị trí mong muốn.

Rốt cục, đầu Xà Vương tự động đưa đến trước mặt Hàn Sâm, thân hình Hàn Sâm nhảy lên, một chưởng giống như khai sơn phá thạch vỗ lên trên đỉnh đầu Xà Vương, âm kình lập tức chui vào, ở trong đầu Xà Vương bộc phát ra lực phá hoại đáng sợ.

Rống!

Xà Vương dính một đòn nghiêm trọng này, lập tức đau dựng người lên hướng lên trời gầm rú, lúc lại cúi đầu xuống, thân hình đã tựa hồ có hơi hỗn loạn, mặc dù vẫn uy mãnh, nhưng không có trật tự giống như lúc trước nữa.

Hàn Sâm mừng rỡ, xem ra âm kình nhập não quả nhiên có tác dụng, Xà Vương bị thương đầu óc, tư duy đã hỗn loạn.

Tiếp tục chỉ huy bọn Vương Lượng chiến đấu, chỉ chốc lát sau, Hàn Sâm lại dồn đầu Xà Vương đến trước mặt mình, lại là một chưởng hung ác mạnh mẽ đập lên phía trên.

Lần thứ hai bị thương, thân thể của Xà Vương đã có chút không bị khống chế, giống như là uống rượu say vậy.

Bọn Vương Lượng vừa mừng vừa sợ, đều càng thêm ra sức chiến đấu dưới sự chỉ huy của Hàn Sâm, trong lòng càng thêm kính sợ Hàn Sâm.

Bành!

Khi chưởng thứ ba của Hàn Sâm vỗ lên trên đầu Xà Vương, Xà Vương đã không chịu nổi nữa, té xuống mặt đất bắt đầu thống khổ vặn vẹo.

Đến lúc này thì chiến đấu cơ bản đã kết thúc, Hàn Sâm ra lệnh cho bọn Vương Lượng đi chém giết bầy băng xà, bản thân liên tục xuất hơn mười chưởng hung hăng vỗ lên trên đầu Xà Vương vốn đã vô lực tránh né, trực tiếp đánh nổ đầu óc của nó, khiến cho nó triệt để tử vong.

- Ra thú hồn. . . nhất định phải ra thú hồn. . . A Di Đà Phật. . . Quan Thế Âm Bồ Tác. . .

Hàn Sâm thầm niệm trong lòng, phí hết sức lực lớn như vậy, nếu như không xuất ra thú hồn, đối với Hàn Sâm mà nói căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì.

Săn giết sinh vật thần huyết Ngân Nhãn Băng Xà Vương, đạt được thú hồn Ngân Nhãn Băng Xà Vương, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Trong nháy mắt nghe được âm thanh, Hàn Sâm cơ hồ là hoan hô lên, trong lòng cao giọng rống to:

- I love you Phật Đà!

Xà Vương vừa chết, bầy băng xà liền khó có thể bảo trì công kích không sợ chết, nhao nhao trốn vào trong băng cốc.

Bọn Vương Lượng đuổi giết đến cửa cốc mới ngừng lại, cả đám đều có chút ngạc nhiên nhìn chiến trường, khắp nơi trên mặt băng đều là xác rắn, trong đó không thiếu tồn tại cấp biến dị.

Một trận chiến này bọn họ đều đã lấy được không ít thú hồn băng xà, mặc dù phần lớn đều là cấp nguyên thủy, nhưng mà ngẫu nhiên cũng có một hai con cấp biến dị.

Bọn họ giết băng xà thật sự là nhiều lắm, đây cũng là thu hoạch cực lớn.

- Ở đây giao cho mấy người, đi tìm ít nhân thủ tới, kéo thi thể của Xà Vương và những con băng xà này về đi.

Sau khi Hàn Sâm dặn dò vài câu liền đi thẳng.

Lúc này bọn Vương Lượng đối với việc nghe lệnh Hàn Sâm đã không còn mâu thuẫn tâm lý nữa, Hàn Sâm biểu hiện năng lực thống soái khiến cho bọn họ tiếp nhận sự thật này.

Hàn Sâm lượn một vòng, trở lại về đỉnh ngọn núi băng, tiểu Ngân Hồ quả nhiên vẫn đang chờ ở chỗ này, ánh mắt chờ đợi kia khiến cho Hàn Sâm hoài nghi, nếu như mình không trở lại, có phải nó sẽ chờ ở đó suốt đời hay không.

Nhìn thấy Hàn Sâm trở về, tiểu Ngân Hồ ưu nhã đi đến một bên chân Hàn Sâm, cái đuôi to đầy lông nhún nhún quấn lấy bắp chân Hàn Sâm, cái đầu nhỏ liếm lên phía trên.

Trong lòng Hàn Sâm khá thích con tiểu Ngân Hồ đáng yêu này, nghĩ thầm:

- Mình tình nguyện đây chỉ là một con sinh vật bình thường, liền có thể an tâm nuôi ở bên cạnh rồi. Nhưng mà sinh vật bình thường, chỉ sợ không có loại linh tính và trí tuệ như thế này được.

Một tay ôm tiểu Ngân Hồ vào trong ngực, tay còn lại triệu hoán ra Ngân Nhãn Băng Xà kiếm.

Một thanh kiếm nhỏ màu bạc xuất hiện ở trong tay Hàn Sâm, kiếm dài hơn ba thước, toàn thân màu bạc trắng như tuyết, thân kiếm thẳng tắp chỉ rộng có một chỉ, nhưng lại có một loại cảm giác nặng nề.

Phần che tay có hình dáng như một đôi cánh rắn, trên thân kiếm đều ẩn ẩn lộ ra đường vân như vảy rắn, có một loại cảm giác đẹp tới quỷ dị.

Mặc dù đều là kiếm mỏng, nhưng mà Ngân Nhãn Băng Xà kiếm vẫn rộng hơn kiếm mỏng của cô gái Dị Linh tóc bạc một chút, hơn nữa kiếm mỏng của cô gái tóc bạc kia mỏng như cánh ve, xà kiếm lại có vẻ vô cùng ngưng thực, hoàn toàn là hai loại phong cách khác nhau.

Hàn Sâm múa lên hai cái, có loại cảm giác thông thuận như cắt đứt hư không, trong lòng rất ưa thích:

- Chỉ cần lại kiếm được một thanh kiếm nữa, mình có thể giết vào Tí Hộ Sở hoàng tộc, đoạt song sinh Dị Linh tới tay rồi.

Chương 565: Bí Kỹ Của Y Đông Mộc

Đút tinh thể màu đen cho Ngân Nhãn Băng Xà Vương, sau đó mang theo tiểu Ngân Hồ trở về, giữa đường lúc đụng phải vài nhân loại, Hàn Sâm khẩn trương ôm tiểu Ngân Hồ lại, sợ nó sẽ nổi điên đả thương người, may là tiểu Ngân Hồ cũng không có có phản ứng gì.

Hàn Sâm an tâm một chút, ít nhất hiện tại xem ra, tiểu Ngân Hồ chắc có lẽ không đả thương người lung tung giống như dị sinh vật thông thường.

Về tới Thủy Tinh Cung, biểu hiện của tiểu Ngân Hồ đều rất bình thường, lúc tiếp xúc gần gũi với Linh, biểu hiện cũng rất dịu dàng ngoan ngoãn, Linh thậm chí còn ôm lấy tiểu Ngân Hồ, tiểu Ngân Hồ cũng rất thuận theo, không có dấu hiệu phản kháng nào.

Hàn Sâm càng xem càng cảm thấy kinh ngạc, nếu như không phải Hàn Sâm nhìn tận mắt nó sinh ra, nếu chỉ ngẫu nhiên gặp phải, Hàn Sâm thậm chí sẽ không cho rằng nó là dị sinh vật, sẽ chỉ cho rằng đây là một sinh vật bình thường mà thôi.

Ở trên người nó cơ hồ không có khí thế của dị sinh vật, không khác gì hồ ly bình thường ở trong Liên Minh.

Bọn Vương Lượng chở thi thể băng xà và Xà Vương về, Hàn Sâm dựa theo quy củ phân cho bọn Vương Lượng, không cho nhiều cũng không cho ít, tất cả đều dựa theo quy củ mà làm việc, chỉ có như thế mới có thể hợp tác lâu dài được.

Hàn Sâm lấy được thịt Xà Vương, ngoại trừ lúc đầu làm một bữa tiệc toàn bộ là thịt rắn, còn dư lại đều cho tiểu thiên sứ ăn hết.

Hình thể của Xà Vương quá khổng lồ, Hàn Sâm ăn hơn nửa tháng cũng không biết có thể tăng thêm một chút thần gen nào hay không, cho nên hắn cũng lười ăn.

Sau đó Hàn Sâm lại tổ chức thêm mấy lần hành động săn giết sinh vật thần huyết, nhưng ngay cả một lần cũng không thành công, những sinh vật thần huyết kia quả thật quá khó giết rồi, cũng khó trách đến hiện tại đều không có ai có thể làm gì được bọn nó.

Mặc dù mấy lần hành động đều không thể săn giết sinh vật thần huyết, nhưng mà những cường giả uy tín lâu năm ở Hắc Thần Tí Hộ Sở như bọn Vương Lượng lại càng thêm kính trọng Hàn Sâm.

Mặc dù mấy lần này đều thất bại, nhưng mà dưới sự chỉ huy của Hàn Sâm, bọn họ đều không bị tổn thất gì cả, mà còn có thể kiếm được một ít thịt cùng thú hồn của sinh vật biến dị.

Thắng lợi tất nhiên là đáng mừng, nhưng mà lúc đối mặt với đối thủ mạnh mẽ, dưới sự chỉ huy của Hàn Sâm, bọn họ lại có thể toàn thân trở ra, còn chiếm không ít món lợi, năng lực chỉ huy như vậy, cũng để cho bọn Vương Lượng càng thêm tín nhiệm Hàn Sâm.

Trải qua một đoạn thời gian ở chung, Hàn Sâm đã dần dần yên lòng đối với tiểu Ngân Hồ, nó dịu dàng ngoan ngoãn quả thực là không giống như là dị sinh vật, thật giống như chỉ là một con sủng vật nhỏ vậy.

Chỉ là tiểu Ngân Hồ cũng không thích tiếp xúc với người khác, thường xuyên đi theo bên cạnh Hàn Sâm, điều này khiến cho Hàn Sâm có chút đau đầu.

Hắn mang theo tiểu Ngân Hồ đi ra ngoài, ở trong phạm vi vài dặm căn bản ngay cả một con dị sinh vật đều không thấy đâu, đừng nói là săn giết, căn bản liền bóng dáng đều không nhìn thấy.

Nhân loại không cảm giác thấy khí tức sinh vật siêu cấp thần huyết trên người tiểu Ngân Hồ, nhưng dị sinh vật lại rất nhạy cảm đối với thứ này, đã sớm chạy trốn rồi.

Dị sinh vật càng cao cấp, đối với khí tức trên thân tiểu Ngân Hồ cũng càng thêm mẫn cảm, điều này khiến cho Hàn Sâm rất bất đắc dĩ, lúc đi ra ngoài chỉ có thể để tiểu Ngân Hồ ở lại trong Thủy Tinh Cung.

Hàn Sâm trở lại nơi vốn là Hắc Thần Tí Hộ Sở, đã có người báo cáo nói có một người đàn ông tìm hắn.

Hàn Sâm nhìn thấy người nọ, nhận ra là Y Đông Mộc, những ngày này không nhìn thấy cậu ta, vết thương trên người Y Đông Mộc đã tốt lên rồi, hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng chật vật lần trước.

- Cậu không cần cảm ơn tôi. . .tôi cũng chỉ là tiện tay mà thôi, không cần để ở trong lòng, nếu cậu thật sự muốn cảm ơn tôi, tùy tiện cho tôi vài tỷ là được rồi.

Hàn Sâm mở trừng hai mắt ra nói.

Y Đông Mộc lại nói một cách lạnh lùng:

- Còn muốn tiền? Lúc ấy không phải cậu lừa tôi, tôi cũng sẽ không bị thương thảm như vậy.

- Không thể nói như thế, lần thứ nhất là tôi muốn ngăn cảnh cậu, kết quả là cậu hiểu lầm, lúc tiểu Ngân Hồ ra đời là tự cậu đi lên, không có quan hệ gì tới tôi cả.

Hàn Sâm giang hai tay ra nói.

- Lúc nó ra đời đó, cậu dám nói là cậu không làm ra động tác chuẩn bị xuất thủ không?

Y Đông Mộc nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói, lúc ấy cậu ta cảm giác được là Hàn Sâm tựa hồ sẽ lập tức ra tay, mới vượt lên trước một bước.

Kết quả là Hàn Sâm vẫn không xông lên, lại lui về phía sau.

- Không có.

Hàn Sâm kiên định phủ nhận, đánh chết cũng không thừa nhận.

Y Đông Mộc cũng không tiếp tục dây dưa, nhìn Hàn Sâm nói:

- Có một khoản tiền, cậu có muốn lấy không?

- Muốn, tiền gì? Chuyện mạo hiểm thì cậu đừng tìm tôi.

Hàn Sâm nói.

- Không mạo hiểm, cậu cũng am hiểu thuật ám sát chứ?

Y Đông Mộc nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới nói.

- Cũng biết chút.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Có thể ở trong tình huống đó chém giết Hắc Thần, cũng không phải là biết chút đơn giản như vậy, tôi muốn luyện tập một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, cậu làm người bồi luyện cho tôi, tôi trả tiền cho cậu.

Y Đông Mộc gọn gàng dứt khoát nói.

- Vì sao lại tìm tôi?

Hàn Sâm có chút kỳ quái hỏi.

- Bởi vì cậu tinh thông thuật ám sát, hơn nữa thực lực đủ mạnh.

Y Đông Mộc nói.

- Thật tinh mắt, tôi thích người thẳng thắn như cậu, bồi luyện cũng không thành vấn đề gì, nhưng mà tôi rất đắt đấy.

Hàn Sâm cũng muốn xem một chút, rốt cuộc là Y Đông Mộc muốn luyện loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật gì.

Hai người đều am hiểu thuật ám sát, Y Đông Mộc nghiêm túc muốn luyện một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật như vậy, nói không chừng đối với hắn cũng rất có ích.

- Vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết đều không phải là vấn đề.

Y Đông Mộc thuận miệng nói.

Hết cách rồi, Y Đông Mộc có vốn liếng nói lời như vậy, mặc dù Hàn Sâm đã đưa ra giá rất cao, nhưng Y Đông Mộc lại con mắt đều không nháy đã đồng ý, căn bản không có ý định trả giá.

Hàn Sâm dẫn Y Đông Mộc đi tới đấu trường ở Hắc Thần Tí Hộ Sở, cũng muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là Y Đông Mộc luyện môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật gì.

Y Đông Mộc vẫn dùng dao găm, ra tay như là linh dương treo sừng không có dấu vết mà tìm kiếm, lộ ra thuật ám sát chân chính, hoàn toàn khác với lúc ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

Y Đông Mộc muốn luyện là một loại kỹ xảo rút đao trảm, nhanh tới kinh người, lập tức bộc phát ra sức mạnh cùng tốc độ vô cùng to lớn, so với lần thứ hai gia tốc của Tiểu Ma Phong Đao Pháp cũng không thua kém bao nhiêu.

Hơn nữa y dùng thuật ám sát ra tay không có dấu vết, uy lực hết sức khủng bố.

- Kỹ pháp thật lợi hại!

Hàn Sâm lui về sau một bước, khó khăn lắm tránh qua, tránh né dao găm của Y Đông Mộc, do hắn cũng tinh thông thuật ám sát, hơn nữa có tinh thần lực mạnh mẽ, có thể cảm giác được Y Đông Mộc ra tay, đổi thành người khác, sớm đã bị dao găm của Y Đông Mộc đâm xuyên bụng rồi.

- Còn kém xa lắm.

Y Đông Mộc lại vô cùng bất mãn, tiếp tục đối luyện với Hàn Sâm.

Hàn Sâm đã thấy rất nhiều người thích võ, nhưng mà điên cuồng như Y Đông Mộc, vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Nếu như không phải là Hàn Sâm mãnh liệt yêu cầu nghỉ ngơi ăn cơm, chỉ sợ là một ngày Y Đông Mộc có thể lôi kéo Hàn Sâm luyện đủ hai mươi bốn giờ vĩnh viễn không nghỉ ngơi.

Theo Hàn Sâm, kỹ pháp của Y Đông Mộc đã rất lợi hại, người có thể tránh thoát đao thứ nhất của cậu ta trong số những Tiến Hóa Giả chỉ sợ là không nhiều lắm, nhưng mà Y Đông Mộc đối với chuyện này giống như không mừng rỡ, ngược lại còn rất không hài lòng.

- Tôi nói lão Y này, không cần phải liều mạng như vậy chứ?

Lúc ăn cơm, Hàn Sâm nhịn không được nói một câu.

- Không dốc sức liều mạng không được, chỉ có luyện một đao kia đến mức tận cùng, tôi mới có thể đánh bại Kim Tệ.

Y Đông Mộc lộ ra vẻ mặt kiên định nói.

Hàn Sâm thiếu chút nữa đã phun toàn bộ cơm mới ăn vào trong miệng ra ngoài, Y Đông Mộc liều mạng luyện tập như vậy, chính là để đánh bại hắn.

Hàn Sâm thần sắc cổ quái nhìn Y Đông Mộc, thậm chí có chút đau lòng cho y, âm thầm nghĩ:

- Cậu tìm ai bồi luyện không được, hết lần này tới lần khác lại tới tìm tôi, hiện tại bí mật bí kỹ này của cậu đều đã bị tôi thấy hết, cậu luyện thế nào đi nữa cũng không thể đánh bại tôi được.

Chương 566: Ma Vương Tí Hộ Sở

Mỗi khi Y Đông Mộc có thời gian liền tới đây tìm Hàn Sâm luyện tập, muốn đẩy bí kỹ kia lên đến cực hạn.

Hàn Sâm cầm tiền, tự nhiên cũng không tiện từ chối, đành phải cùng Y Đông Mộc luyện tập, đối với uy lực của một đao này cũng rất kinh ngạc,

cho dù năng lực cảm giác của hắn mạnh hơn Y Đông Mộc, nhưng mà thời gian dần trôi qua, hắn vẫn còn có chút sắp trốn không thoát một đao kia rồi.

- Đáng tiếc, bí kỹ như vậy ở trong Thánh Đường không thể tìm tới, nếu không mình cũng học một môn như vậy, trảm giết sẽ rất thống khoái.

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Hắn cùng Y Đông Mộc luyện tập, mình cũng không phải là không có chỗ tốt, hắn cần dùng toàn bộ tinh thần lực đi cảm giác Y Đông Mộc ra tay, cũng khiến cho lực cảm giác của hắn càng ngày càng nhạy bén.

Một đao này của Y Đông Mộc kết hợp che giấu và nhanh, ở trước mặt hắn chỉ còn lại chỗ tốt là nhanh này, muốn đơn thuần dùng nhanh để ám sát Hàn Sâm thì căn bản là không có khả năng.

Cho nên Hàn Sâm cũng không cần lo lắng sau khi Y Đông Mộc luyện thành một đao kia sẽ đi tìm Kim Tệ phiền toái, cho dù luyện đến cực hạn, cũng không thể dựa vào một đao kia liền đả bại hắn được.

Nếu như Hàn Sâm không biết một đao này, đột nhiên nhìn thấy, thì Y Đông Mộc còn có chút cơ hội, hiện tại Hàn Sâm đối với một đao này đã không thể quen thuộc hơn được nữa rồi, muốn bị đâm chết cũng rất khó.

- Y Đông Mộc đáng thương, cũng không phải là tôi cố ý muốn gạt cậu, là cậu không nên đi tìm tôi mới đúng.

Hàn Sâm nhìn Y Đông Mộc đang dốc sức liều mạng luyện tập, vẻ mặt càng thêm cổ quái khó tả.

Trong khoảng thời gian này Hàn Sâm một mực vì một thanh kiếm thú hồn thần huyết khác mà buồn bã, có vài sinh vật thần huyết có khả năng cho ra kiếm, hắn cũng không giết chết được, đi tìm sinh vật thần huyết khác cũng tìm không thấy, băng nguyên chỉ lớn cỡ đó, Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì khác.

Cho dù Hàn Sâm muốn mua, cũng không có ai chịu bán thú hồn thần huyết, tài nguyên ở đây quá ít.

Hàn Sâm quyết định điều khiển Thủy Tinh Cung đi tới bãi biển Hoàng Thạch bên kia nhìn thử xem, Tí Hộ Sở nhân loại ở bên kia rất nhiều, nói không chừng có người chịu bán ra kiếm thú hồn thần huyết.

Hàn Sâm có ý định đem Địa Ngục Quỷ Ngưu Bạo Tẩu đi đổi, tin tưởng sẽ không có ai lại từ chối dùng kiếm thần huyết đổi thú hồn thần huyết biến thân bạo tẩu cả.

Lúc này đây Hàn Sâm mang theo Linh cùng tiểu Ngân Hồ cùng một chỗ leo lên bãi biển Hoàng Thạch, nhân loại cơ hồ là khó có thể cảm giác được khí tức dị sinh vật trên người tiểu Ngân Hồ, còn tưởng rằng đây là sủng vật thông thường, cũng không có nguy hiểm gì cả.

Đi tới Tí Hộ Sở ở bờ biển mà lúc trước hắn giúp đỡ đánh xuống, ban đầu Hàn Sâm cho rằng mình đoạt Dị Linh đi, sẽ có người ghi hận hắn, nhưng mà nằm ngoài sự dự liệu của hắn, ở đây nguyên bản bị loài người đặt tên là bãi biển Hoàng Thạch, nhưng mà hiện tại lại bị người ta đổi thành bãi biển Hoàng Kim, Tí Hộ Sở này lại được đặt tên là Kim Tệ Tí Hộ Sở.

- Như vậy cũng được?

Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực, sớm biết những người này sùng bái Kim Tệ như vậy, có lẽ lúc ấy hắn nên lưu lại, ít nhất còn có thể được chia một ít thịt dị sinh vật.

Đi lòng vòng ở bãi biển Hoàng Kim bên này, cảnh sắc vô cùng không tệ, nhìn Linh cũng rất vui vẻ.

Sau khi tiến vào Kim Tệ Tí Hộ Sở, Hàn Sâm tìm mấy cửa hàng bán thú hồn, nhưng mà căn bản không có thú hồn thần huyết bán ra, cuối cùng rốt cục ở trong một cửa hàng thú hồn đã tìm được thú hồn thần huyết, chỉ có một cái, mà lại là thương.

- Ông chủ, có thú hồn thần huyết dạng kiếm hay không?

Hàn Sâm nhịn không được hỏi một câu.

- Tí Hộ Sở loại nhỏ như chỗ chúng tôi đây, có thể có một cái thú hồn thần huyết đã rất không tệ rồi.

Chủ quán cười ha hả nói.

- Có thể giới thiệu cho tôi một chút hay không, ở Tí Hộ Sở nào mới mua được thú hồn thần huyết dạng kiếm?

Hàn Sâm lại hỏi một câu.

Chủ quán suy nghĩ rồi nói:

- Phía tây Rừng Cổ Lâm có một Ma Vương Tí Hộ Sở cấp hoàng tộc, nơi đó có rất nhiều cửa hàng thú hồn lớn, thú hồn thần huyết hẳn là tương đối nhiều, nếu cậu thật sự muốn mua, có thể qua bên kia thử thời vận xem. Nhưng mà trên đường phải đi qua mấy Tí Hộ Sở Dị Linh, vô cùng nguy hiểm đấy.

Hàn Sâm bỏ ra một chút tiền, từ chỗ chủ quán mua một phần bản đồ đi tới Ma Vương Tí Hộ Sở, định đi tới Ma Vương Tí Hộ Sở nhìn một chút, thú hồn thần huyết dạng kiếm hắn khẳng định phải mua một thanh đấy.

Đường xá xa xôi, Hàn Sâm còn muốn ở trên đường thuận tiện săn giết một ít dị sinh vật, cho nên trước hết để cho Linh mang theo tiểu Ngân Hồ ở lại Kim Tệ Tí Hộ Sở, nói hai người ở chỗ này chơi vài ngày.

Hàn Sâm thì lại đi theo một đội ngũ tới Ma Vương Tí Hộ Sở.

- Người anh em, cậu đến Ma Vương Tí Hộ Sở làm gì thế?

Trên đường, một trung niên vừa cưỡi thú hồn vận hàng, vừa hỏi Hàn Sâm.

Mục đích cuối cùng nhất của thương đội này chính là Ma Vương Tí Hộ Sở, Hàn Sâm bỏ ra chút tiền nhỏ đi theo đám bọn họ cùng lên đường, có thể tránh đi rất nhiều chặng đường vòng vo, hơn nữa cũng có thể tránh khỏi rất nhiều nguy hiểm.

- Nghe nói thú hồn ở bên kia rất nhiều, muốn đi qua đó xem có thể mua mấy cái thú hồn hay không.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Có nhiều thú hồn thì đúng, nhưng mà giá cả của thú hồn cao cấp đắt hơn bên chúng rất nhiều. . .

Trung niên kia nói rất nhiều, cũng để cho Hàn Sâm hiểu rõ thêm rất nhiều tin tức về Ma Vương Tí Hộ Sở.

Khiến cho Hàn Sâm có chút ngoài ý muốn là chủ nhân của Ma Vương Tí Hộ Sở, vậy mà cũng là một người hắn quen biết.

Thần Thiên Tử, đại thiếu gia của Tập Đoàn Tinh Vũ đã hồi lâu không thấy, y chính là chủ nhân của Ma Vương Tí Hộ Sở.

Ân oán giữa Hàn Sâm và Thần Thiên Tử rất sâu, nhưng mà từ khi Ninh gia cho rằng Hàn Sâm là hậu nhân của Hàn Kính Chi, đã không tới tìm Hàn Sâm gây phiền toái nữa, thậm chí còn giúp Hàn Sâm một chút chuyện nhỏ.

Hàn Sâm không biết hiện tại Thần Thiên Tử có cảm giác gì đối với hắn, nhưng Hàn Sâm đúng là đã không có cảm giác gì với y nữa.

Theo Hàn Sâm, Thần Thiên Tử đã không có tư cách làm đối thủ của hắn nữa, cho nên cũng không có tâm tình quan tâm quá nhiều tới y.

Nếu như không phải lần này nghe nói Thần Thiên Tử là chủ nhân của Ma Vương Tí Hộ Sở, có lẽ là Hàn Sâm đã sắp quên mất người này.

So sánh ra thì Ninh Nguyệt mới để cho Hàn Sâm cảm thấy có chút kiêng kị, Hàn Sâm một mực vẫn để cho Thủy Triết Long cộng sinh với Ninh Nguyệt, muốn từ chỗ Ninh Nguyệt dọ thám biết một ít bí mật của Ninh gia.

Thế nhưng Ninh Nguyệt đã biết năng lực của Thủy Triết Long, y lại có thể khống chế được hành vi cùng tư tưởng của mình, khiến cho tình báo Hàn Sâm thu được hết sức có hạn.

Đại đa số thời điểm, trên cơ bản là Ninh Nguyệt không gặp bất cứ kẻ nào cả, đều là một người cô độc, cho dù không có chuyện gì để làm, thậm chí là Ninh Nguyệt còn một mình ngồi xem một ít Đạo tàng kinh Phật các loại, một lần đọc chính là mười mấy tiếng, liền không nhúc nhích, hơn nữa tựa

hồ là đang chăm chú suy tư cùng học tập đạo pháp phật lý, không có một tia vội vàng xao động cùng bất an nào, khiến cho Hàn Sâm không thu hoạch được gì cả.

- Nếu như Thần Thiên Tử bằng một nửa Ninh Nguyệt, có lẽ lúc trước mình sớm đã chết ở trong Cương Giáp Tí Hộ Sở rồi.

Hàn Sâm không khỏi hơi xúc động, trong lòng lại càng thêm kiêng kị Ninh Nguyệt.

Cũng may Ninh Nguyệt đã bị Thủy Triết Long cộng sinh, nếu không Hàn Sâm sẽ ăn ngủ không yên.

Hàn Sâm còn nhớ rõ Thần Thiên Tử đã từng nói, nếu như Hàn Sâm tới quá muộn, đừng nói là bạn bè, chỉ sợ liền tư cách làm địch nhân cũng không có, lúc đó Thần Thiên Tử kiêu ngạo bực nào, chỉ là không biết gặp nhau lần nữa, Thần Thiên Tử sẽ coi hắn thành địch nhân hay là bạn bè đây.

Hàn Sâm đối với chuyện này cũng có chút hứng thú muốn biết rõ, nhưng mà mục đích chủ yếu của hắn vẫn là đi mua kiếm, nếu như không cần thiết, Hàn Sâm cũng không muốn đi gặp Thần Thiên Tử, miễn cho lại gây ra phiền toái không cần thiết.

Chương 567: Cổ Thần Thụy Thú

Trên đường đi thuận lợi một cách ngạc nhiên, nguyên bản Hàn Sâm còn muốn nhân cơ hội giết thêm mấy con dị sinh vật, nhưng mà kết quả là không có cơ hội gì, gặp mấy con dị sinh vật đều bị Tiến Hóa Giả đi theo bảo vệ hàng hóa giết cả.

Hàn Sâm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tí Hộ Sở hoàng tộc do nhân loại thống trị, liên miên chập chùng hơn mười dặm ở trong rừng rậm, khắp nơi đều là từng tòa kiến trúc làm bằng gỗ, nhưng mà lại khác với kiến trúc làm bằng gỗ thông thường, kiến trúc làm bằng gỗ kia thậm chí còn cao hơn

mười tầng lầu, thoạt nhìn phong cách cổ xưa hết sức thần bí hùng vĩ. Mà ở bốn phía thành thị, từng dãy cổ thụ cao tới 30~40m có thể tùy ý thấy được.

- Thành làm bằng gỗ như vậy, dùng một mồi lửa không phải là sẽ bị đốt rụi đi à?

Hàn Sâm có chút kỳ quái tự nói.

- Gỗ ở Ma Vương Tí Hộ Sở cũng không phải gỗ bình thường, đốt không cháy được đâu.

Trung niên cùng đến với Hàn Sâm cười nói.

Tiến vào Ma Vương Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cùng với thương đội tách ra, ở bên trong Ma Vương Tí Hộ Sở rộng lớn này tìm kiếm cửa hàng bán thú hồn.

Không hổ là Tí Hộ Sở cấp hoàng tộc, trong thành thú hồn khắp nơi đều có, thậm chí có cả một con phố đều là cửa hàng bán thú hồn, không ít tiệm đều có một hai cái thú hồn thần huyết với tư cách là bảo vật trấn điếm.

Hàn Sâm đi xem ba bốn nhà cửa hàng, liền đã thấy một thanh kiếm thú hồn thần huyết, chỉ là thanh kiếm kia lại là trọng kiếm, cũng không thích hợp Song Phi Kiếm Thuật của Hàn Sâm.

- Đây mới là Tí Hộ Sở của nhân loại.

Hàn Sâm cảm thán vận khí của mẹ mình cũng không tệ lắm, lúc tiến vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở liền truyền tống đến một Tí Hộ Sở hoàng tộc của nhân loại, không xui xẻo giống như Hàn Sâm.

Giá cả của thú hồn ở nơi này cũng tương đối bình thường, giá cả không khác với không gian thứ nhất Tí Hộ Sở là bao, thần huyết nói chung có giá trong khoảng từ năm phần mười đến gấp đôi, vậy cũng là ở trong phạm vi bình thường.

Đi từng gian hàng bán thú hồn tìm kiếm thú hồn dạng kiếm, rốt cục ở trong một cửa hàng thú hồn tên là “Thú Bảo” thấy được một thanh kiếm thú hồn cấp thần huyết ưng ý.

Đương nhiên không thể nào là vật thật được, người bán hàng cho Hàn Sâm xem một quyển tranh vẽ thú hồn, hình ảnh có màu sắc rực rỡ được in ở trong Liên Minh, có hình ảnh tất cả các góc độ của bản thể thú hồn cùng sau khi hóa thành kiếm.

Đây là một thanh cổ kiếm đồng đỏ, toàn thân đỏ thẫm nhiễm tím, cổ kính vô cùng tinh mỹ, chính giữa thân kiếm còn có đường vân thần bí, cả thanh kiếm dài ước chừng bốn thước, tạo hình công chính không tà, có một luồng mỹ cảm đặc biệt.

Thanh kiếm này còn dài hơn Ngân Nhãn Băng Xà Vương kiếm một chút, cũng rộng hơn một ít, có khí khái quân tử thuần hậu công chính, so với xà kiếm mang vẻ tà dị, nó có một phong cách riêng.

Thanh kiếm này vô cùng thích hợp với Song Phi Kiếm Pháp của Hàn Sâm, Song Phi Kiếm Pháp là phương pháp hai người hợp kích, hai loại kiếm pháp hoàn toàn khác nhau kết hợp thành kiếm trận, thanh kiếm này thích hợp với kiếm pháp tay phải của Hàn Sâm, mà xà kiếm dường như lại thích hợp với kiếm pháp tay trái.

Một chính một tà tương trợ lẫn nhau, mới có thể phát huy uy lực thực sự của Song Phi Kiếm Pháp.

Lại nhìn kỹ thêm một chút, thanh Cổ Kiếm đồng đỏ là do một con thụy thú màu tím biến thành, con thú kia giống như là Đồng Sư, trên người có vảy tím, đầu sinh điềm lành, hết sức thần bí cổ sưa, tên là Cổ Thần Thụy Thú.

- Ông chủ, thú hồn Cổ Thần kiếm này bán thế nào?

Hàn Sâm chỉ vào Cổ Thần Thụy Thú bên trong tập tranh hỏi.

- Xin khách nhân thứ lỗi, đây là bảo vật trấn điếm, chỉ đổi thú hồn chứ không bán.

Chủ hàng kia lộ ra vẻ ôn hòa, nhưng lại có một chút vẻ đắc ý.

Cái thú hồn Cổ Thần kiếm này, không biết đã có bao nhiêu người nhìn trúng muốn mua đi, chỉ mà chủ hàng đều không đồng ý bán ra, chỉ là dùng

làm chiêu bài hấp dẫn khách hàng, cũng khiến cho cửa hàng Thú Bảo khá là nổi tiếng, tên tuổi thậm chí không kém hơn một ít cửa hàng bán thú hồn lớn.

Chủ hàng xem thú hồn Cổ Thần Thụy Thú là con thú may mắn của mình, kỳ thật là cũng không có tâm tư muốn bán, xem như là hàng không bán.

- Vậy đổi như thế nào?

Chủ hàng nói phải đổi thú hồn, cũng hợp ý Hàn Sâm.

Ông chủ kia không khỏi khẽ nhíu mày, nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Cái thú hồn Cổ Thần kiếm này của tôi chỉ đổi thú hồn thần huyết bạo tẩu, hơn nữa cũng chỉ đổi thú hồn dạng kiếm, nếu như cậu có, tôi liền đổi cho cậu.

- Thú hồn thần huyết bạo tẩu loại hình khác có đổi không?

Hàn Sâm nhìn chủ hàng hỏi một câu.

- Không đổi.

Chủ hàng trả lời rất thẳng thắn.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, chủ hàng này căn bản không có ý định muốn bán, tương tự là thú hồn dạng kiếm, ai sẽ đem thần huyết bạo tẩu đi đổi thần huyết, giá tiền căn bản không ở cùng một cấp bậc.

Đã ông chủ hàng này không có ý định bán, Hàn Sâm đành phải tiếc hận lắc đầu, nhưng mà vẫn cố gắng một lần cuối cùng:

- Tôi muốn dùng thần huyết bạo tẩu đổi thanh Cổ Thần kiếm này của ông, nhưng đáng tiếc tôi không có thú hồn thần huyết bạo tẩu dạng kiếm, ông chủ có suy nghĩ lại một chút hay không?

- Thật xin lỗi, kiếm này không phải kiếm thần huyết bạo tẩu thì không đổi.

Ông chủ kia khẽ cười nói.

Nhưng mà trong lòng chủ hàng lại cho rằng Hàn Sâm biết rõ Cổ Thần kiếm của ông ta không bán nên mới nói như vậy, nếu không thì ai sẽ thật sự ngốc đến mức đem thú hồn thần huyết bạo tẩu đổi kiếm thần huyết của ông ta, hoặc là thú hồn thần huyết bạo tẩu của Hàn Sâm là một thú hồn hơi kém, tác dụng không lớn, cho nên mới phải đem đi đổi.

- Người anh em, cậu muốn dùng thần huyết bạo tẩu đổi thanh kiếm thần huyết kia?

Một người đàn ông đang xem tập tranh thú hồn ở bên cạnh, có chút ít tò mò nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Đúng vậy, đáng tiếc ông chủ không đổi.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

- Thần huyết bạo tẩu của cậu là loại gì thế? Nếu như thích hợp, tôi đổi cho cậu, chỗ này của tôi có một cái thú hồn cấp thần huyết.

Người đàn ông kia nói.

- Thú hồn của anh là kiếm à? Tôi chỉ muốn kiếm.

Hàn Sâm cường điệu nói.

- Là kiếm.

Người đàn ông kia cũng rất sảng khoái, triệu hoán ra một thanh thiết kiếm sáng lấp lóa, nhưng mà lại là một thanh kiếm hai tay, thân kiếm có chút rộng, chiều dài cũng vượt qua năm thước, cũng không phải là kiếm mà Hàn Sâm cần.

- Thú hồn của cậu là cái gì, triệu hoán ra nhìn thử một chút đi.

Người đàn ông kia còn nói thêm.

Con mắt của Hàn Sâm híp lại, mặc dù không có ý định đổi, nhưng mà vẫn gọi Địa Ngục Quỷ Ngưu ra, trực tiếp cùng hắn dung hợp biến thân.

Hàn Sâm lập tức biến thành một con trâu lớn sau lưng mọc ra hai cánh, sừng lớn trên đỉnh đầu màu đen hùng tráng, người đàn ông cùng ông chủ kia nhìn tròng mắt đều sắp muốn trợn lồi ra rồi.

- CMN, thú hồn thần huyết bạo tẩu biến thân? Còn có được năng lực phi hành, cậu thật sự muốn dùng thú hồn này đổi kiếm thần huyết?

Người đàn ông kia mở to hai mắt ra nhìn hỏi.

- Đang tính như vậy.

Hàn Sâm thu thú hồn lại, sau khi khôi phục chân thân thuận miệng nói.

- Đổi đổi, tôi và cậu đổi.

Người đàn ông kia nhất thời kêu lên.

- Khụ khụ, vị tiên sinh này, đây là cửa hàng của tôi, anh muốn làm ăn, làm phiền anh chờ ông chủ này ra khỏi tiệm của tôi rồi nói sau.

Chủ hàng kia mau chóng từ phía sau quầy chạy ra, xen vào chính giữa Hàn Sâm và người đàn ông kia, sắc mặt bất thiện nói với người người đàn ông kia một câu.

- Ông đã nói không đổi, vừa rồi tôi cũng đâu có quấy việc buôn bán của ông.

Người đàn ông kia có chút không vui nói.

- Ai nói không đổi.

Chủ hàng mặt già đỏ lên, nhưng lại cưỡng đoạt nói ra, sau đó cũng không để ý tới phản ứng của người đàn ông kia, cười rạng rỡ quay sang nói với Hàn Sâm:

- Ông chủ, không phải là cậu muốn đổi thú hồn Cổ Thần kiếm của tôi sao? Tôi đổi, chúng ta lập tức đổi.

- Tôi suy nghĩ lại một chút, dùng thần huyết bạo tẩu để đổi lấy Cổ Thần kiếm của ông, hình như tôi có chút thiệt thòi.

Hàn Sâm lại cười híp mắt nói.

- Anh bạn, cậu đừng nghe ông ta nói, tôi thêm một cái thú hồn biến dị đổi với cậu.

Người đàn ông ở bên cạnh còn nói thêm.

Chương 568: Cuộc Chiến Dị Linh

Chờ Hàn Sâm đi ra khỏi cửa hàng thú hồn, trên người ngoại trừ thú hồn Cổ Thần kiếm, còn nhiều thêm một cái áo giáp thú hồn thần huyết.

Hai cái thú hồn đều là cực phẩm bên trong thú hồn thần huyết, đặc biệt là Cổ Thần kiếm, có thể nói là đỉnh cấp bên trong thú hồn thần huyết dạng kiếm, dùng hai đổi một, cũng hoàn toàn tương đương với giá trị của Địa Ngục Quỷ Ngưu, Hàn Sâm đổi cũng không lỗ.

Nguyên bản Hàn Sâm chủ động tìm tới cửa, đã có chuẩn bị là sẽ ăn chút thiệt thòi, nhưng không ngờ rằng lần giao dịch này cũng coi như là công bình.

- Anh bạn, cùng ăn một bữa cơm làm quen đi?

Sau khi ra ngoài cửa hàng, người đàn ông kia nói với Hàn Sâm.

- Được.

Hàn Sâm đồng ý, nếu như không phải do người đàn ông này giúp đỡ, Hàn Sâm chưa chắc đã có thể đổi được Cổ Thần kiếm, cho dù đổi được, cũng sẽ ăn chút ít thiệt thòi, dù sao là hắn chủ động xin đổi, những gian thương này không có đạo lý nào không làm thịt hắn, nhờ có người người đàn ông này hắn mới đổi được phù hợp như vậy, cũng không tiện từ chối anh ta mời.

Người đàn ông kia dẫn Hàn Sâm vào trong một quán rượu, chọn mấy món ăn, hàn huyên với Hàn Sâm.

Người người đàn ông này tên là Trương Hạng, theo anh ta nói, anh ta là làm ở trường giác đấu sủng vật và Dị Linh, cho Hàn Sâm một phương thức liên lạc, nói với Hàn Sâm, nếu như về sau có sủng vật hay Dị Linh cao cấp muốn xuất thủ, có thể tùy thời liên hệ với anh ta.

- Bán vé vào cửa?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi một câu.

Trương Hạng cười cười:

- Cũng coi như thế đi, nhưng mà chủ yếu là mua bán sủng vật và Dị Linh, còn có một chút ít cá độ nữa.

Hàn Sâm lập tức có chút động dung, Trương Hạng nói rất nhẹ nhõm, nhưng mà chỉ sợ một chút ít cá độ kia mới thật sự là phương pháp anh ta kiếm tiền.

- Nếu như cậu rãnh, có thể đi với tôi chơi một lúc, bên kia có lôi đài khiêu chiến, nếu như sủng vật hoặc là thú hồn của cậu khiêu chiến thành công, không những được đạt được tiền thưởng, còn có thể nổi tiếng, về sau lại xuất thủ, giá cả cũng có thể cao hơn rất nhiều.

Trương Hạng nói.

Hàn Sâm đối với chuyện này cũng rất có hứng thú, muốn xem một chút xem sủng vật và Dị Linh ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở có trình độ gì, về sau hắn khẳng định không thiếu Dị Linh, sau này muốn xuất thủ, không thể tránh được phải liên hệ với loại địa phương như thế này.

Trương Hạng mang theo Hàn Sâm đi tới đấu trường của y, so với trong tưởng tượng của Hàn Sâm còn lớn hơn nhiều, thậm chí có thể nói là giật mình, trường giác đấu nho nhỏ trong miệng Trương Hạng, trên thực tế chính là đấu trường của Ma Vương Tí Hộ Sở, là sân bãi cực lớn có thể dung nạp mười vạn người.

Đấu trường bị phân cách thành từng đài chiến đấu loại nhỏ, trên rất nhiều đài chiến đấu đều có sủng vật và Dị Linh đang chiến đấu, nhưng mà trên cơ

bản thì sủng vật, Dị Linh ít càng thêm ít, mà người quan sát thì ít nhất cũng có hơn vạn.

Hàn Sâm thấy Thần Thiên Tử ngồi ở trên một đài cao đằng xa, bên cạnh có mấy vị mỹ nữ vờn quanh, đang quan sát một đài chiến đấu lớn nhất ở trung ương võ trường đang có Dị Linh chiến đấu.

Đây là đài chiến đấu duy nhất mà có Dị Linh đang chiến đấu với Dị Linh, trên đài chiến đấu khác đều là sủng vật.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, hai Dị Linh kia đều là nam Dị Linh, một là người khổng lồ một mắt, một là chiến sĩ mặc trọng giáp, cũng chỉ là Dị Linh cấp kỵ sĩ mà thôi.

- Như thế nào chỉ là Dị Linh cấp kỵ sĩ thôi vậy, không có Dị Linh quý tộc hay hoàng tộc sao?

Hàn Sâm thuận miệng hỏi một câu.

- Hàn huynh đệ nói đùa rồi, Dị Linh nào có thể dễ dàng thu phục như vậy, Dị Linh càng cao cấp càng khó nhận chủ, toàn bộ trường giác đấu cũng chỉ có một Dị Linh quý tộc, đến nay vẫn không tìm thấy đối thủ, trường giác đấu của chúng tôi đã đưa ra trọng thưởng tìm kiếm đối thủ có thể ghép đôi với Dị Linh quý tộc kia, chỉ cần khiêu chiến mà có thể thắng, liền trực tiếp đưa một cái thú hồn thần huyết, nhưng mà cho đến nay cũng không có ai mang theo Dị Linh quý tộc tới khiêu chiến.

Trương Hạng cười nói.

- Tặng thưởng thú hồn thần huyết gì?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, có thú hồn thần huyết, không có đạo lý nào không cần.

- Hàn huynh đệ, cậu có Dị Linh quý tộc?

Ánh mắt của Trương Hạng lập tức phát sáng, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

- Quả thật có một cái.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Ồ, là Dị Linh dạng gì? Thật sự muốn khiêu chiến?

Vẻ mặt của Trương Hạng hưng phấn nhìn Hàn Sâm.

- Vậy phải xem thú hồn thần huyết ban thưởng là gì.

Hàn Sâm nói.

- Là một con Lôi Điểu bốn cánh, thú hồn tọa kỵ phi hành hiếm thấy.

Trương Hạng vội vàng cầm tập tranh đưa cho Hàn Sâm xem.

- Hàn huynh đệ, có thể để cho tôi nhìn thử Dị Linh quý tộc của cậu trước được không?

Trương Hạng lau tay, rất là vội vàng hỏi.

- Được.

Hàn Sâm tiện tay kêu gọi Tuyết Cơ ra.

Trương Hạng nhìn Tuyết Cơ, tròng mắt đều sắp trợn lồi ra rồi, nghẹn ngào hô:

- Nữ quý tộc Dị Linh!

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, cũng may nơi này là một căn phòng đơn độc, nếu không một tiếng hô này của Trương Hạng đã hấp dẫn vô số người chú ý.

- Hàn huynh đệ, tôi quả nhiên là không nhìn lầm, cậu quả nhiên là nhân vật phi thường, thậm chí có nữ quý tộc Dị Linh xinh đẹp như vậy, thật sự là quá trân quý, Dị Linh này cậu có bán không?

Trương Hạng hưng phấn nói, chỉ là tròng mắt vẫn luôn không dời khỏi người Tuyết Cơ, như là dính chặt vào vậy.

- Không bán.

Hàn Sâm vẫn cảm thấy loại sinh vật có được trí tuệ cao cấp như Dị Linh, lấy ra mua bán thì không quá phù hợp, có loại cảm giác như miệng thương gia. Hơn nữa Hàn Sâm cũng không thiếu tiền, tự nhiên là không có ý định muốn bán.

Khuôn mặt Trương Hạng lộ ra vẻ tiếc hận, nhưng vẫn là hết sức ân cần giúp Hàn Sâm sắp xếp khiêu chiến, hưng phấn tới mặt mũi đỏ bừng.

Rất nhanh, đợi sau khi trận đấu của hai Dị Linh trên đài phân ra thắng bại, người chủ trì dùng âm thanh vô cùng hưng phấn nói:

- Nói cho mọi người một tin tức vô cùng trọng đại, trường giác đấu Ma Vương của chúng ta sắp nghênh đón một trận đại đối quyết giữa quý tộc Dị Linh đầu tiên, rốt cục có người muốn khiêu chiến Dị Linh quý tộc Ma Vương của chúng ta. . .

Ngoài sân lập tức có nhiều tiếng hô kinh ngạc, mọi người đều bàn tán.

- Lại có Dị Linh quý tộc xuất hiện?

- Thật hay giả, lại có Dị Linh quý tộc?

- Không biết là Dị Linh dạng gì, nếu như là mỹ nữ Dị Linh thì quá hay rồi.

- Trong danh sách đối chiến, Dị Linh kia tên là Tuyết Cơ, nghe hình như là nữ Dị Linh, không biết trông thế nào, không phải là người khổng lồ một mắt đấy chứ?

- Nghe tên thì nhất định là một nữ quý tộc xinh đẹp.

- Đặt cược đặt cược, mấy người mua ai thắng?

- Đương nhiên là Ma Vương, nghe tên cũng biết ai mạnh hơn rồi.

. . .

Trên khán đài, sau khi Thần Thiên Tử nghe xong lời của người chủ trì, con mắt hiện lên một tia dị sắc, lẩm bẩm:

- Nữ Dị Linh cấp quý tộc sao? Nhưng mà cho dù là thế, muốn thắng Ma Vương của mình cũng là chuyện không thể nào.

Dị Linh tên là Ma Vương kia là thuộc về Thần Thiên Tử, trên thực tế bản thân trường giác đấu Ma Vương này là thuộc về Thần Thiên Tử.

Về phần Dị Linh Ma Vương kia, cũng không phải là Dị Linh của Ma Vương Tí Hộ Sở, là do Thần Thiên Tử bỏ ra số tiền lớn mua về, tên vốn cũng không phải là Ma Vương, chỉ là Thần Thiên Tử cho nó một cái ngoại hiệu như vậy, dùng để ghép đôi với Ma Vương Tí Hộ Sở mà thôi.

Thần Thiên Tử tuyệt không lo lắng Ma Vương sẽ thất bại, bản thân Ma Vương đã có chiến lực đỉnh cấp trong số những quý tộc Dị Linh, hơn nữa Thần Thiên Tử còn trang bị cho nó vài cái thú hồn cao cấp, y không cho rằng trong số những Dị Linh quý tộc, có ai có thể đánh bại Ma Vương.

Đây không chỉ là chiến đấu ở giữa những Dị Linh, mà còn thể hiện tài lực cùng thực lực, dù sao Dị Linh là có thể sử dụng thú hồn, mà thú hồn lại cần chủ nhân của nó cung cấp, Thần Thiên Tử không cho rằng ở khu vực xung quanh còn có ai có thực lực thâm hậu hơn y.

Chương 569: Là Ai?

Trận đấu sắp bắt đầu, Hàn Sâm chuyển mấy cái thú hồn của mình cho Tuyết Cơ, dùng để gia tăng thực lực của cô lên.

Mới từ cửa hàng thú hồn đổi tới áo giáp thần huyết Huyết Lân, ma văn Thạch Giáp Yêu, tọa kỵ Kim Mao Hống, sủng vật Hoàng Kim Sa Trùng Vương cùng siêu cấp sủng vật trang giáp bạo tẩu, cánh Tử Yểm, thú hồn biến thân Tuyết Nữ, Viêm Vực Điểu, những thú hồn mà Tuyết Cơ có thể sẽ dùng đến, đều trực tiếp chuyển cho cô ta.

Đáng tiếc là Tuyết Cơ chỉ dùng thương, Hàn Sâm không có thương cấp thần huyết, chỉ có thể để cho cô ta sử dụng vũ khí nguyên bản, nhưng mà đối thủ cũng là Dị Linh quý tộc, có lẽ là Huyết Văn Băng Tinh Trường Thương của cô ta đã đủ để sát thương đối phương.

Bên trên giác đấu trường, Ma Vương đã xuất hiện, là cuồng chiến sĩ thân cao hơn hai mét, mặc trên người một bộ áo giáp màu đen, trong tay nắm một thanh trọng kiếm hoa mỹ, xem xét thì cũng không phải là mặt hàng phổ thông, có thể là thú hồn cấp thần huyết.

Ma Vương xuất hiện đã làm cho người xem sợ hãi thán phục cùng hoan hô, dù sao Dị Linh cấp quý tộc thật sự là quá hiếm thấy, ở Ma Vương Tí Hộ Sở cũng chỉ có một con như vậy.

- Hàn huynh đệ, Tuyết Cơ có thể ra sân chưa?

Trương Hạng nhìn về phía Hàn Sâm bên này.

Hàn Sâm gật đầu, Tuyết Cơ bộ dáng tế sư liền đi vào trường giác đấu.

Tuyết Cơ chỉ vừa mới xuất hiện, lập tức đã dẫn phát âm thanh kinh ngạc to lớn.

- Thật là một nữ Dị Linh, thật xinh đẹp!

- A, Dị Linh này quá đẹp!

- Đây là Dị Linh của ai thế, chỉ sợ chủ nhân sẽ thoải mái chết đi được.

. . .

Thần Thiên Tử nhìn thấy Tuyết Cơ, trong mắt lập tức lóe lên, y nguyên bản không để ý tới trận đấu này, thậm chí còn không hỏi là người nào tới khiêu chiến, nhưng mà hiện tại vẫn không khỏi phải ngồi thẳng người lên, nhìn chòng chọc vào Tuyết Cơ.

Lúc ban đầu Thần Thiên Tử vốn là muốn mua một mỹ nữ Dị Linh, nhưng đáng tiếc Dị Linh vốn đã ít, mỹ nữ Dị Linh lại càng ít hơn, Tuyết Cơ xuất hiện, khiến cho mắt y tỏa ánh sáng.

Trận đấu bắt đầu, Ma Vương nắm cự kiếm, hét lớn một tiếng điên cuồng xông tới Tuyết Cơ.

Vẻ mặt của Tuyết Cơ vẫn bình thường, vầng sáng trên người chớp liên tục, áo giáp màu đỏ ngòm, ma văn quỷ dị hiện ra trên người, băng tinh quyền trượng trong tay hóa thành một thanh huyết văn băng tinh trường kiếm.

Trong ánh kim quang lấp lánh, một con hung thú màu vàng hiện ra dưới chân Tuyết Cơ, cõng lấy cô, biến thành một kỵ sĩ cao quý cầm trường thương.

Coong!

Kỹ thuật cỡi ngựa của Tuyết Cơ rất tinh xảo, cơ hồ cùng Kim Mao Hống hòa làm một thể, chạy như điên đón đánh Ma Vương, trong lúc lao nhanh mang theo lực lượng cuồng bạo đánh vào, huyết văn băng tinh trường kiếm hung hăng đâm lên trên lồng ngực Ma Vương, mà cự kiếm của Ma Vương cũng chém trúng Tuyết Cơ.

Ma Vương liền lùi lại mấy bước, áo giáp trên thân không hề bị đâm thủng, Tuyết Cơ cũng đã trúng một kiếm, nhưng mà dưới sự bảo vệ của song trọng bạo tẩu, cũng không bị thương, dĩ nhiên là một cục diện không thắng không bại.

Ánh mắt của Thần Thiên Tử càng thêm lửa nóng, y tấn chức lên không gian thứ hai của Tí Hộ Sở quá sớm, cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy tọa kỵ Kim Mao Hống, cũng không hề nhận ra.

Nhưng mà Thần Thiên Tử cũng có chút ngạc nhiên, chỉ nhìn một thân trang bị trên người Dị Linh kia, liền biết người có được Dị Linh này sẽ không đơn giản.

- Đi gọi Trương Hạng đến đây.

Thần Thiên Tử dặn dò một tiếng với người bên cạnh, hiện tại y cảm thấy cần phải biết rõ ràng ai là chủ nhân của Tuyết Cơ, nhìn xem có cơ hội lấy được Tuyết Cơ hay không.

Trương Hạng rất mau đã tới trước mặt Thần Thiên Tử, cung kính nói:

- Ông chủ, có chuyện gì phân phó sao?

- Chủ nhân của Tuyết Cơ là ai?

Thần Thiên Tử trực tiếp hỏi.

Trương Hạng vội vàng nói:

- Là một thanh niên họ Hàn, hắn là từ Tí Hộ Sở khác tới, tình huống cụ thể tôi cũng không hỏi kỹ, miệng hắn rất kín.

- Họ Hàn?

Thần Thiên Tử không nhịn được khẽ nhíu mày, cái họ này mang đến những kỉ niệm không mấy tốt đẹp, khiến y nghĩ tới một người vô cùng khó chịu.

Nhưng mà Thần Thiên Tử cũng không cho rằng chủ nhân của Tuyết Cơ sẽ là người kia, người kia muộn nhiều năm như vậy mới tiến vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, thời gian ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở còn chưa đủ một năm, làm sao có thể có được Dị Linh cùng những thú hồn kia.

- Đợi trận đấu chấm dứt, dẫn hắn tới cho tôi xem xem.

Thần Thiên Tử ra lệnh cho Trương Hạng một câu, liền không nói thêm gì nữa.

Mặc dù biểu hiện của Tuyết Cơ rất kinh diễm, thú hồn trên người cũng rất tốt, nhưng mà Thần Thiên Tử không cho rằng Tuyết Cơ là đối thủ của Ma Vương, chỉ lẳng lặng yên nhìn như vậy.

Hai Dị Linh chiến đấu đã làm cho khán giả đều sôi trào lên, thương cùng kiếm va chạm, mỹ nữ cùng cuồng chiến sĩ tranh phong, tọa kỵ khủng bố gào thét, trong lúc nhất thời khiến cho cảm xúc người xem tăng cao tới cực điểm.

- Vẫn là Dị Linh quý tộc chiến đấu đã hơn, hiện tại suy nghĩ lại một chút, những Dị Linh cấp kỵ sĩ kia chiến đấu thật là không có sức lực.

- Đương nhiên là hay rồi, cậu không thấy bọn họ dùng những thú hồn kia à, tuyệt đối đều là thú hồn cấp thần huyết, có thể không hay được sao?

- Thực sự là muốn có một Dị Linh cấp quý tộc. Nếu Tuyết Cơ là của tôi thì tốt rồi.

- Đừng có nằm mơ nữa, đừng nói người bình thường căn bản không có khả năng đánh hạ Tí Hộ Sở, cho dù có thể đánh xuống, Dị Linh người ta cũng không thèm nhìn tới cậu, tỷ lệ thần phục của Dị Linh quý tộc chưa tới một phần vạn, so với tỷ lệ được giải nhất trong xổ số cũng không kém bao nhiêu đâu.

. . .

- Ma Vương, đến lúc bày ra thực lực chân chính rồi.

Thần Thiên Tử thấy nhiệt tình của người xem đã đạt tới, khóe miệng hơi vểnh lên, lộ ra một nụ cười cao thâm mạt trắc.

Sau đó chỉ thấy Ma Vương ở bên trên giác đấu trường đột nhiên nhảy ra ngoài vòng chiến, rống to một tiếng, ánh sáng thần thánh trên người bắn ra, thân thể nhanh chóng biến hóa, vậy mà biến thành một sinh vật bộ dáng hắc viên giống như sắt thép vậy.

- Hắc Thiết Ma Viên cấp thần huyết! Ma Vương vẫn còn có thú hồn biến thân cấp thần huyết!

Có người nhận ra thú hồn biến thân của Ma Vương, không khỏi cả kinh kêu lên.

Thế nhưng mà như thế vẫn còn chưa kết thúc, cự kiếm trong tay Ma Vương chỉ tới trước, một con sư tử màu vàng khổng lồ xuất hiện ở trước mặt, đỉnh đầu còn mọc ra một cái sừng vàng, sau khi con sư tử màu vàng kia xuất hiện, nhìn lên trời gào thét, tản ra uy áp kinh khủng.

- Sủng vật cấp thần huyết Kim Giác Sư Thú! Đây là muốn nghịch thiên rồi! Quá không công bình, như thế này thì Tuyết Cơ chơi như thế nào nữa?

- 2 vs 1, còn có sủng vật cấp thần huyết xuất chiến, căn bản là không thể đánh!

- Quá có tiền rồi, quá giàu, một Dị Linh quý tộc mà thôi, vậy mà có nhiều thú hồn thần huyết như vậy.

- Hết cách rồi, ai bảo Dị Linh hiện tại quá hiếm thấy.

Mọi người bàn tán ầm ĩ, mà Thần Thiên Tử lại hứng thú nhìn tất cả những gì đang diễn ra, y ưa thích loại khoái cảm nghiền ép này.

Thế nhưng mà còn không đợi Ma Vương khởi xướng tiến công, lại nhìn thấy Tuyết Cơ cũng chuyển động, trên người lóe lên vầng sáng, một Tuyết Nữ xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện hơn nữa cùng Tuyết Cơ hòa làm một thể, khiến cho tóc dài của Tuyết Cơ hóa thành màu trắng, con ngươi cũng biến thành màu bạc trắng, trên người tán phát ra trận trận hàn khí.

- Ồ! Thú hồn biến thân hình người, đây hẳn đã tiếp cận với hình người rồi đi?

- Tuyết Cơ biến thân sẽ không phải cũng là cấp thần huyết đấy chứ?

Trong lúc mọi người kinh ngạc, trường thương của Tuyết Cơ chỉ về phía trước, một con hung thú bốn cánh thân mặc trang giáp màu máu bay ra, nghênh đón Kim Giác Sư Thú.

Hai con hung thú đụng vào nhau, vậy mà ai cũng không thể làm gì được người kia, chỉ là kết quả ngang tay.

Khán giả nhìn lại là một tràng thốt lên, ai cũng không nghĩ ra, tài sản của Tuyết Cơ lại phong phú như vậy, hoàn toàn không kém Ma Vương.

Thần Thiên Tử cũng là nhìn tới ngạc nhiên một lúc, nếu như chỉ là những thú hồn áo giáp binh khí đó thì cũng thôi đi, lại có thể nuôi nấng ra sủng vật cấp thần huyết, đây cũng không phải là cao thủ bình thường có thể làm ra được, chỉ có thế lực cực kỳ thâm hậu mới làm được.

- Rốt cuộc là ai?

Thần Thiên Tử không nhịn được hơi nhíu mày.

Chương 570: Gặp Lại Thần Thiên Tử

Lúc Thần Thiên Tử đang kinh nghi bất định, lại thấy ở trên đấu trường trường thương trong tay Tuyết Cơ lại ngang trời đâm tới, một con chim lửa giống như phượng hoàng xuất hiện ở bên trên bầu trời, phụt lên ngọn lửa.

- Oa! Thú hồn Quang Hoàn, như thế này cũng được à?

Sắc mặt của Thần Thiên Tử đã có chút khó coi, thú hồn Quang Hoàn chỉ dùng trong các đoàn đội, bị các Tí Hộ Sở lớn cùng đoàn đội tranh đoạt, hiện tại lại xuất hiện ở trên người một Dị Linh, hơn nữa nhìn tới thì phạm vi còn rất lớn, rất có thể là thú hồn Quang Hoàn cấp thần huyết, lập tức khiến cho sắc mặt của y âm trầm xuống.

Kỳ thật Thần Thiên Tử nghĩ còn có chút hơi sai lệch, mặc dù phạm vi vầng sáng của Viêm Vực Điểu cùng thú hồn thần huyết quang hoàn ở không gian thứ hai của Tí Hộ Sở giống nhau, nhưng mà kỳ thật năng lực còn kém hơn rất nhiều, nhưng mà thế này đã khá dọa người, hiệu quả thực tế cũng không tệ lắm.

Ma Vương bị triệt để áp chế, mặc kệ là số lượng hay chất lượng của thú hồn, đều không bằng Tuyết Cơ, cùng là Dị Linh quý tộc, Ma Vương đương nhiên không phải là đối thủ của Tuyết Cơ.

Chỉ bằng vào song trọng áo giáp cùng ma văn bạo tẩu trên người Tuyết Cơ, đã không phải là Ma Vương có thể đánh vỡ được rồi.

Tuyết Cơ căn bản là không nhìn công kích của Ma Vương, lần lượt công kích vào chỗ yếu không được áo giáp bảo vệ trên người Ma Vương, đánh

cho Ma Vương kêu rên liên hồi, trên người không ngừng bắn ra máu tươi.

- Quá mạnh mẽ, quá biến thái rồi. . .

- Nếu như tôi có những thú hồn đó, tôi cũng có thể mạnh như vậy được!

- Đây đâu phải là giác đấu, căn bản là đang đấu tiền mà.

- Quá có tiền rồi.

- Không biết chủ nhân của Tuyết Cơ là ai a, vậy mà biến thái hơn cả Thần Thiên Tử.

- Dù sao cũng là thần tiên đánh nhau, không có quan hệ gì với chúng ta cả.

. . .

Sắc mặt của Thần Thiên Tử biến đổi bất định, hồi lâu sau mới cắn răng ra lệnh cho Ma Vương trực tiếp nhận thua, không dám tiếp tục đánh tiếp, trong lòng uất ức tới cực điểm.

Vạn nhất Ma Vương thật sự bị đánh chết, một thân thú hồn thần huyết của y liền xong đời, mặc dù là Thần Thiên Tử cũng không chịu nổi tổn thất như vậy.

- Dẫn hắn đến gặp tôi, tôi muốn nhìn xem hắn rốt cuộc là ai.

Thần Thiên Tử căm hận cắn răng, ở trong mắt y, y chính là người bị làm nhục.

Trương Hạng vội vàng đi tìm Hàn Sâm:

- Hàn tiên sinh, ông chủ của chúng tôi muốn gặp ngài một lần.

Hiện tại Trương Hạng không dám gọi là Hàn Sâm huynh đệ nữa, biểu hiện của Tuyết Cơ đã làm cho anh ta rung động lắc lư, đã cho rằng Hàn Sâm là một đại nhân vật khó lường, chỉ sợ là xuất thân không hề kém hơn so với Thần Thiên Tử.

- Thần Thiên Tử sao?

Hàn Sâm liếc nhìn Trương Hạng, lạnh nhạt nói.

- Vâng vâng.

Trương Hạng không ngớt lời đáp.

Hàn Sâm thuận miệng nói:

- Y muốn gặp tôi, vậy thì kêu tự y tới đi, tôi không có thời gian cũng không có hứng thú đi gặp y.

- Chuyện này. . . Hàn tiên sinh, làm phiền anh chờ một chút vậy.

Sau khi Trương Hạng nhận được lời của Hàn Sâm, lại chạy đi gặp Thần Thiên Tử.

- Được, tôi liền nhìn xem, cậu rốt cuộc là ai.

Thần Thiên Tử nghe xong Trương Hạng nói, nhịn tức giận trong lòng, đi theo Trương Hạng tới phòng của Hàn Sâm.

Trong tích tắc đẩy cửa ra nhìn thấy Hàn Sâm, Thần Thiên Tử ngây dại, đứng ở cửa ra vào nhìn cả buổi đều không có phản ứng gì.

Y như thế nào cũng không chịu tin tưởng, chủ nhân của Tuyết Cơ vậy mà lại là Hàn Sâm, không thể tin được Hàn Sâm mới chỉ tiến vào không gian thứ hai của Tí Hộ Sở chưa đủ một năm, đã có tài sản tích lũy như vậy.

- Điều này sao có thể?

Ánh mắt của Thần Thiên Tử phức tạp tới cực điểm.

Trương Hạng ở phía sau sợ mất mật nhìn Thần Thiên Tử, anh ta thường thấy Thần Thiên Tử ngang ngược càn rỡ, mặc kệ là đối mặt với bất kỳ ai đều có thể vênh váo hung hăng, nhưng mà trường hợp như thế này, anh ta vẫn là lần đầu tiên chứng kiến.

- Thần Thiên Tử vậy mà đứng ở cửa ra vào không dám đi vào, trời ạ, đến cùng là đã xảy ra cái gì, người họ Hàn kia rốt cuộc là ai, vậy mà lại khiến cho Thần Thiên Tử sợ như sợ cọp.

Trương Hạng nhìn sắc mặt Thần Thiên Tử biến đổi bất định, lại đã hiểu lầm Thần Thiên Tử.

Thần Thiên Tử cũng không phải là sợ Hàn Sâm, chỉ là Ninh gia kiêng kị Hàn Kính Chi, đã sớm hạ xuống tử lệnh, không cho phép người của Ninh gia lại có bất kỳ xung đột đối lập nào với Hàn Sâm, cho nên Thần Thiên Tử thấy là Hàn Sâm, một nửa là kinh ngạc một nửa là không biết nên làm cái gì hiện tại.

Thu thập Hàn Sâm thì y không dám, nhưng mà bảo y lấy lòng Hàn Sâm, Thần Thiên Tử càng là không làm được.

- Không phải anh muốn gặp tôi sao? Sao thấy tôi xong lại không nói câu nào?

Hàn Sâm nhìn Thần Thiên Tử nói.

- Cậu. . . sao lại tới đây. . .

Thần Thiên Tử trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, y chưa bao giờ yếu thế trước bất kỳ ai, hơn nữa cũng không có thói quen yếu thế trước một người đã từng phải ngước lên nhìn mình, gặp mặt như vậy khiến cho Thần Thiên Tử rất khó chịu, không phù hợp với tính cách của y.

- Nghe nói nơi này có thú hồn thần huyết có thể lấy, cho nên mới tới lấy. Đúng rồi, hiện tại tôi có thể lấy con Lôi Điểu bốn cánh kia chứ?

Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Lông mày Thần Thiên Tử nhảy lên, mặt không thay đổi quay người nói với Trương Hạng:

- Đem Lôi Điểu bốn cánh tới cho hắn.

Trương Hạng chưa bao giờ thấy Thần Thiên Tử như vậy, trong lòng càng thêm kinh ngạc, vội vàng lên tiếng, chạy đi lấy Lôi Điểu bốn cánh chuyển cho Hàn Sâm.

- Tốt rồi, thú hồn tôi cũng đã lấy được, cũng nên đi, lần sau có rảnh sẽ trở lại thăm anh.

Hàn Sâm thu thú hồn, đứng dậy liền chuẩn bị rời đi.

Sắc mặt của Thần Thiên Tử hơi khó coi, bờ môi giật giật, nhưng mà cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Hàn Sâm đi thẳng khỏi Ma Vương Tí Hộ Sở, mặc dù Tí Hộ Sở nhân loại bên này phồn hoa, nhưng mà săn giết dị sinh vật cũng không dễ dàng hơn băng nguyên.

Quá nhiều người, trừ phi là lúc đánh Tí Hộ Sở Dị Linh, nếu không lúc bình thường săn giết dị sinh vật cũng cần phải cướp đoạt, tài nguyên nhiều nhưng mà người cũng nhiều, đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Về tới Thủy Tinh Cung, Hàn Sâm trực tiếp truyền tống về Liên Minh.

Hiện tại hai thanh kiếm đã đều lấy được, hắn chỉ cần sửa chữa Song Phi Kiếm Pháp hoàn mỹ là có thể nghĩ biện pháp đi đánh Tí Hộ Sở Dị Linh rồi.

Sau khi trở lại Liên Minh, mỗi ngày Hàn Sâm đều luyện tập sửa chữa Song Phi Kiếm Pháp, muốn mau chóng đạt tới cảnh giới hoàn mỹ.

Bởi vì ở trên Internet không sử dụng được thú hồn, cho nên đại đa số thời gian Hàn Sâm đều luyện tập ở trong phòng huấn luyện, đồng thời cũng đang quen thuộc với đặc tính của Ngân Nhãn Băng Xà kiếm và Cổ Thần Thụy Thú kiếm.

An Ny rất bất mãn đối với chuyện mỗi ngày Hàn Sâm đều chiếm lấy phòng huấn luyện cao cấp duy nhất ở trong căn cứ, ngoại trừ gian phòng huấn luyện kia ra, những phòng huấn luyện khác đều không có thiết bị phụ trợ trọng lực.

Muốn sử dụng thiết bị trọng lực liền chỉ có thể tiến vào trong khoang trọng lực, mà ở trong khoang trọng lực trên cơ bản đều là một ít hạng mục cố định, rất khó để huấn luyện tự do, điều này khiến cho An Ny rất không vui.

Hôm nay An Ny đến nơi này, nhìn thấy phòng huấn luyện cao cấp kia vẫn đang trong trạng thái sử dụng, không khỏi cắn môi một cái, quay người trực tiếp đi tới phòng quan sát.

Cô ta muốn xem thử xem, Hàn Sâm đến cùng là đang làm cái gì ở bên trong, nếu quả thật là đang huấn luyện thì cũng thôi đi, nếu không thì cô ta cũng không ngại xông vào vứt Hàn Sâm ra.

Với tư cách là cảnh vệ viên của Kỷ Yên Nhiên, An Ny có quyền hạn rất cao, rất nhanh đã xem được hình ảnh trong phòng huấn luyện cao cấp này.

- Đang luyện kiếm pháp?

An Ny nhìn thoáng qua Hàn Sâm trên màn hình, hai tay đều đang cầm một thanh kiếm thú hồn để luyện tập.

Chương 571: Song Kiếm Cùng Bay

An Ny xem trong chốc lát, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Lực lượng và tốc độ của Hàn Sâm đương nhiên không được An Ny để ở trong mắt, nhưng mà kiếm pháp của hắn lại khiến cho An Ny có chút giật mình.

Chỉ thấy tay trái của Hàn Sâm có một thanh kiếm nhỏ màu bạc, kiếm pháp phiêu hốt quỷ dị, kiếm kiếm như độc xà xuất động, theo các loại góc độ quỷ dị liên hoàn đâm ra, khó có thể suy đoán quỹ tích kiếm pháp của hắn.

Mà tay phải của Hàn Sâm lại có một thanh Cổ Đồng kiếm màu đỏ tím, kiếm pháp ra vào thoải mái, rất có khí thế coi rẻ thiên hạ cùng núi cao vô thượng bao la hùng vĩ hùng vĩ.

Hai loại kiếm pháp có tiết tấu hoàn toàn khác nhau, căn bản không ở trên cùng một đường thẳng, nếu như chỉ nhìn thấy một trong hai bộ kiếm pháp này, An Ny sẽ không có cảm giác gì đặc biệt.

Nhưng mà hiện tại hai bộ kiếm pháp như vậy, vậy mà đồng thời do một người sử dụng ra, chuyện này cũng có chút kinh ngạc.

Tiết tấu khác nhau, vận luật của kiếm pháp cũng sẽ khác biệt, thật sự rất khó tưởng tượng, một người lại có thể đồng thời chìm trong hai loại tiết tấu bất đồng, quả thực giống như là hai người đang dùng kiếm.

An Ny càng xem càng kinh hãi, đây tuyệt đối không phải là kiếm pháp do song kiếm phối hợp, mà là một môn kiếm pháp hoàn chỉnh cho tay trái và tay phải, Tiến Hóa Giả có thể làm được điều này, ở trong Liên Minh đều có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chuyện này không chỉ cần thiên phú, còn phải có tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ cùng năng lực nhất tâm nhị dụng, nếu không rất dễ khiến cho hai loại kiếm pháp lẫn lộn.

Bên trong Siêu Việt Giả có người sinh ra tiến hóa đặc thù, có thể có hai nhân cách cùng tồn tại, mỗi nhân cách khống chế một tay, là có thể hai tay dùng ra hai loại kiếm pháp khác nhau, nhưng mà trong số những Tiến Hóa Giả, thật sự rất khó nhìn thấy người như vậy.

Hiện tại An Ny rất muốn biết, kiếm pháp hai tay của Hàn Sâm, đến cùng có thể dùng cho chiến đấu chân chính hay không, nếu như có thể dùng ở trong chiến đấu, vậy thì sẽ rất kinh khủng.

Hơi suy tư một chút, An Ny đã đi ra khỏi phòng quan sát, đi tới phòng huấn luyện.

Ở trong phòng huấn luyện, Hàn Sâm đang một lần lại một lần luyện tập Song Phi Kiếm Pháp, Hàn Sâm không có hai nhân cách, nhất tâm nhị dụng cần phải kịch liệt tiêu hao tinh thần lực, mặc dù tinh thần lực của Hàn Sâm mạnh mẽ siêu cấp, nhưng nếu sử dụng Song Phi Kiếm Pháp trong thời gian dài cũng rất dễ dàng sinh ra nhân cách phân liệt.

Đột nhiên cửa phòng tập luyện bị mở ra, một bóng người nhanh chóng vọt vào, trong tay nắm lấy một thanh trường kiếm, nhân kiếm hợp nhất biến thành một dải lụa giết tới trước mặt, khiến cho Hàn Sâm liền mặt của người kia cũng không nhìn thấy rõ ràng, chỉ có thể vung kiếm chặn một kiếm nhanh như tia chớp kia lại.

Coong!

Kiếm cùng kiếm đụng vào nhau, lúc này Hàn Sâm mới nhìn rõ người nọ chính là An Ny.

- An Ny, cô làm gì thế?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

An Ny lại vẫn không đáp, trường kiếm trong tay liên hoàn đâm ra, từng bóng kiếm xe rách hư không, giống như tia chớp, nhanh đến mức khiến cho Hàn Sâm không có thời gian nói tiếp, chỉ có thể điên cuồng múa song kiếm ngăn cản.

Thật sự quá là nhanh, một kiếm của Hàn Sâm căn bản không ngăn cản nổi thế công của An Ny, chỉ có song kiếm cùng múa lên, mới có thể miễn cưỡng ngăn tất cả công kích của An Ny lại.

- An Ny, cô muốn giết người à?

Hàn Sâm ổn định lại tình thế, hô lên với An Ny.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng biết, nếu như An Ny thật sự muốn giết hắn, hắn sẽ không có khả năng ngăn cản

An Ny vẫn không nói một lời điên cuồng tấn công, kiếm thế đại khai đại hợp, lại nhanh vô cùng, chợt trái chợt phải như sấm sét, đối với Tiến Hóa Giả mà nói, kiếm của cô ta nhanh chóng như vậy thật sự là có chút đáng sợ, Tiến Hóa Giả bình thường khẳng định là không ngăn được.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại cản toàn bộ kiếm thế của cô ta lại, hơn nữa An Ny còn nhìn rõ ràng, hai tay của Hàn Sâm phân biệt sử dụng ra kiếm pháp

khác nhau, vẫn một mực không hỗn loạn, đều là lựa chọn từng chiêu tốt nhất để ứng đối.

- Vậy mà thật sự có thể nhất tâm nhị dụng, hai tay đồng thời sử dụng kiếm pháp khác nhau!

Trong lòng An Ny kinh ngạc, mặt trở nên có chút cổ quái.

Hàn Sâm ứng đối với công kích của An Ny, nhưng trong lòng lại có chút cao hứng, kiếm của An Ny rất nhanh, đương nhiên còn nhanh hơn cặp song sinh Dị Linh kia nhiều, cũng vừa vặn giúp cho Hàn Sâm có thể luyện tập đối kháng với khoái kiếm.

Mặc dù An Ny cố ý giảm thấp tốc độ kiếm xuống, nhưng mà dù sao cũng là Siêu Việt Giả, tốc độ kiếm vẫn nhanh áp đảo tuyệt đại đa số Tiến Hóa Giả, Tiến Hóa Giả bình thường không có khả năng ngăn cản công kích chợt trái chợt phải này của cô ta.

An Ny đã thăm dò ra kết quả, chuẩn bị muốn bứt ra rời đi, nhưng mà Hàn Sâm lại hét lớn một tiếng, song kiếm cùng bay về hướng An Ny.

- Khoe khoang xong đã muốn chạy, làm gì có chuyện ngon ăn như thế.

Song kiếm của Hàn Sâm liên hoàn chém ra, dùng hết hơi sức muốn lưu An Ny lại.

An Ny nao nao, cái mũi nhỏ hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục rút đi, trường kiếm trong tay lại vung lên, trực tiếp thẳng hướng Hàn Sâm, muốn đánh bại Hàn Sâm rồi sẽ rời đi.

Không cố ý tăng cường tốc độ kiếm, vẫn bảo trì tiêu chuẩn vừa rồi, cho dù như thế cũng nhanh hơn Hàn Sâm nhiều lắm, lực lượng cũng lớn hơn rất nhiều.

Mặc dù song kiếm thuật của Hàn Sâm quỷ dị, nhưng mà An Ny cho rằng muốn đánh bại hắn cũng không phải là việc gì khó.

Đ-A-N-G. . .G!

An Ny một kiếm chém trúng ngân kiếm bên tay trái Hàn Sâm, nghĩ rằng một đòn này có thể trực tiếp đánh văng ngân kiếm trong tay Hàn Sâm, sau đó thừa cơ thêm hai kiếm là có thể bức Hàn Sâm đến tuyệt lộ, vừa vặn có thể báo cừu hận lần trước chơi trò chơi bị Hàn Sâm trêu đùa.

Thế nhưng mà ai biết lúc hai kiếm chạm nhau, vậy mà trên thân kiếm của Hàn Sâm không hề chịu lực, hơn nữa còn ẩn ẩn có một loại lực đạo cực kỳ quỷ dị dời lực đạo trên thân kiếm của cô ta đi, khiến cho An Ny có loại cảm giác không dùng nổi sức.

- Ồ, kiếm pháp này có chút cổ quái.

Trong lòng An Ny âm thầm kinh nghi, một kiếm này của cô ta vậy mà chỉ đẩy kiếm của Hàn Sâm ra, cũng không có khả năng bị đánh bay ra ngoài.

Liên tục mấy kiếm nữa, An Ny càng thêm xác định, trên thân ngân kiếm trong tay trái Hàn Sâm có một loại âm kình khó tả, kiếm của cô trảm lên phía trên, bị tan mất phần lớn lực đạo, trừ phi An Ny sử dụng ra lực lượng vượt qua Tiến Hóa Giả, dùng lực lượng tuyệt đối để phá huỷ ngân kiếm, nếu không thì tuy rằng lực lượng của cô ta mạnh, nhưng cũng không thể đánh bay ngân kiếm kia ra ngoài.

- Vậy thì chém bay kiếm trong tay phải của cậu.

An Ny dời mục tiêu đi, chém về phía thanh kiếm đồng thau màu đỏ tím trong tay phải Hàn Sâm.

Coong!

Trường kiếm của An Ny đụng vào Cổ Thần kiếm, lại đột nhiên cảm giác được một luồng lực Hồng Hoang đáng sợ từ trên Cổ Kiếm thần truyền ra, mặc dù bộc phát ra lực lượng còn kém cô ta, nhưng cũng khiến cô ta không thể đánh bay Cổ Thần kiếm của Hàn Sâm được.

- Tại sao có thể có lực lượng cương mãnh như thế?

An Ny càng thêm kinh ngạc.

Song Phi Kiếm Pháp của Hàn Sâm tự nhiên không phải chỉ đơn giản là song kiếm phối hợp, dùng lý luận Âm Dương bổ sung, vận dụng lý luận Âm Dương Từ Lực Pháo vào bên trong Song Phi Kiếm Pháp, hư thật kết hợp, Âm Dương bổ sung, đạt tới kiếm đạo thiên nhân hợp nhất chính thức.

Mặc dù hiện tại vẫn chỉ là hình thức ban đầu, còn lâu mới đạt tới cảnh giới như vậy, nhưng cũng đã đủ khiến cho người ta khiếp sợ.

An Ny càng đánh càng kinh hãi, song kiếm thuật của Hàn Sâm quỷ dị huyền bí, thực là bình sinh cô ta ít thấy, một Tiến Hóa Giả lại có thể dùng ra kiếm pháp như vậy, đã khiến cho An Ny phải động dung.

Coong!

Điện quang trên người An Ny lập loè, một kiếm chém ra, hai tay Hàn Sâm lập tức bị chấn vỡ gan bàn tay, song kiếm tuột tay bay ra ngoài, hung hăng đâm lên trên vách kim loại.

An Ny liếc nhìn Hàn Sâm thật sâu, không nói một lời xoay người rời đi, rất nhanh thân ảnh cao gầy thon dài của cô ta đã biến mất ở bên ngoài phòng huấn luyện.

Chương 572: Phiền Toái Tới Rồi

An Ny trở lại gian phòng của mình, trích xuất hình ảnh từ trong camera giám sát ra một cái máy truyền tin đặc thù.

Cùng lúc đó, ở bên trong một căn phòng làm việc, một người đàn ông trung niên mở đoạn hình ảnh này ra, sau khi yên lặng xem xong, nhắm mắt lại dựa vào ghế, giống như đang nghỉ ngơi, một hồi lâu sau mới mở to mắt ra, lại nhìn một lần nữa.

- Nhất tâm nhị dụng, thật sự là hậu nhân của Hàn Kính Chi sao? Lời tiên đoán lúc trước của Hàn Kính Chi thật sự sẽ ứng nghiệm sao?

Trung niên này khẽ nhíu mày, trầm ngâm lầm bầm lầu bầu.

Máy truyền tin ở lên bàn lại vang lên, trung niên kia nhìn thoáng qua dãy số ở phía trên, trên mặt lập tức lộ ra dáng tươi cười, sau khi tiếp nhận cuộc gọi, lập tức hình ảnh của một cô gái xinh đẹp từ trong máy truyền tin nhảy ra ngoài.

- Yên Nhiên, như thế nào hôm nay lại rảnh rỗi gọi cha thế, không đi theo anh bạn trai nhỏ của con sao?

Trung niên kia cười tủm tỉm trêu ghẹo nói.

Mặt của Kỷ Yên Nhiên lập tức ửng đỏ, gắt giọng:

- Cha. . . cha nói cái gì đó? Con vẫn luôn rất hiếu thuận quan tâm tới cha còn gì.

- Con gái của cha cực kỳ ngoan, có hiếu tâm quan tâm tới cha nhất, nhưng mà thời gian liên lạc với cha gần đây ít hơn lúc trước rất nhiều nha. Có thời gian, trò chuyện với mẹ con đi, mặc dù mẹ con mạnh miệng, nhưng mà mỗi ngày đều nhắc tới con.

Trung niên kia cười nói.

- Con biết rồi, mới vừa nói chuyện với mẹ xong, bị mẹ quở trách rất lâu.

Kỷ Yên Nhiên nói.

- Đúng rồi, chờ sau khi thời gian quân ngũ của hắn chấm dứt, dẫn hắn trở về để cho mẹ con nhìn một chút đi, tuổi của các con cũng không nhỏ nữa, nếu không có vấn đề gì, sau này nhớ cố gắng một chút, cha và mẹ con vẫn chờ ôm cháu ngoại đấy.

- Cha, cha muốn gả con đi như vậy à?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Yên Nhiên đỏ bừng, lại có chút mừng thầm.

- Ồ, nói như vậy là con không hài lòng với tiểu tử họ Hàn kia à? Vậy được, để cha bảo An Ny ném hắn vào trong Hắc Tử Tinh đi đào quáng, con lại đi tìm người khác vừa ý.

Trung niên kia ra vẻ mặt lạnh nói.

Biết cha sao bằng con gái, Kỷ Yên Nhiên sao có thể không nhìn thấu thủ đoạn của trung niên, cô cười hì hì nói:

- Được rồi, cha đừng diễn nữa, chờ sau khi thời gian phục vụ quân ngũ của hắn chấm dứt, con liền dẫn hắn trở về cho mọi người nhìn, nếu như mọi ngườs không thoả mãn, tự con sẽ đá hắn vào trong Hắc Tử Tinh đi đào quáng.

- Có lòng tin như vậy, xem ra con gái ngoan của cha thật sự đã bị mê hoặc rồi, con gái nuôi hai mươi mấy năm, cứ như vậy bị dụ chạy, đau lòng quá. . .

- Cha, đừng có diễn nữa được hay không, chẳng phải là mấy chiêu đó dùng đi dùng lại thôi sao?

. . .

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, nụ cười trên mặt người đàn ông trung niên thu liễm, vừa cẩn thận nhìn một lượt tư liệu An Ny gửi về gần đây, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên trên mặt bàn trầm ngâm không nói.

- Hàn Kính Chi à Hàn Kính Chi, dù cho ông đã chết cũng không để mọi chuyện bình yên được. . .

Hồi lâu sau, người đàn ông trung niên mới thở dài một tiếng, đóng tất cả tư liệu lại.

Cùng An Ny chiến một trận, khiến cho tinh thần lực của Hàn Sâm tiêu hao rất lớn, cũng không tiếp tục luyện tập Song Phi Kiếm Pháp nữa, trở lại phòng ngủ, nằm ở trên giường đăng nhập Internet tra cứu một ít tin tức.

Có rất nhiều hãng truyền thông của Liên Minh đều đang đưa tin chuyện tranh cử nguyên thủ lần này, chuyện này ở trong Liên Minh chính là đại sự hàng đầu, người của tất cả các tinh hệ được đề cử đều đang ra sức tuyên truyền chính mình, tận khả năng tranh thủ phiếu bầu.

Trong danh sách rất nhiều người ứng cử viên, Hàn Sâm thấy được một cái tên có chút lạ lẫm nhưng mà lại có chút quen thuộc.

- Kỷ Nhược Chân. . . nếu như ông ta trúng tuyển nguyên thủ. . .

Hàn Sâm đọc một lần, nhịn không được hít sâu một hơi, thần sắc trở nên có chút cổ quái.

Lại lật nhìn thêm một ít những tin tức khác, rất nhiều tin tức đều là về Tí Hộ Sở, thiếu niên thiên tài không đến hai mươi tuổi nào đó đã hoàn thành thần tiến hóa, Siêu Việt Giả nào đó lại chém giết sinh vật thần huyết, Bán Thần nào đó một quyền đánh nổ một chiếc chiến hạm của Tu La tộc. . ., các loại tin tức, nhiều đến mức làm cho hắn choáng váng.

- Phải thành Bán Thần, nếu không cuối cùng khó có thể đứng ở trên chúng sinh.

Ánh mắt của Hàn Sâm lập loè, hắn có lòng tin có thể thành tựu Bán Thần, chỉ là trụ cột nhất định phải xây xong, nếu không tấn chức Bán Thần chính là cục diện thập tử vô sinh.

Hơn nữa cho đến nay nhân loại không có ai có thể thành công tiến vào không gian thứ năm của Tí Hộ Sở mà sống sót, không ai biết không gian thứ năm của Tí Hộ Sở là tồn tại như thế nào.

Hàn Sâm không mong có thể xưng bá thiên hạ, nhưng mà nếu muốn tiêu dao tự tại, không thể bao trùm ở phía trên thế nhân, thì sẽ phải chịu ước thúc.

Hơn nữa cái chết của cha khó bề phân biệt, nếu không có lực lượng, làm sao có thể tra rõ ràng được.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, máy truyền tin lại đột nhiên vang lên, bên trên biểu hiện là Dương Mạn Lệ.

Hàn Sâm biết nếu như không có chuyện gì đặc biệt, Dương Mạn Lệ sẽ không có khả năng tìm mình, trực tiếp tiếp nhận cuộc gọi, hình ảnh của Dương Mạn Lệ lập tức từ trong máy truyền tin nhảy ra ngoài.

- Chỉ sợ là cậu sẽ có phiền toái rồi.

Vẻ mặt của Dương Mạn Lệ có chút ngưng trọng.

- Phiền toái gì?

Hàn Sâm thuận miệng hỏi, cho tới hiện tại phiền phức của hắn cũng chưa từng đứt đoạn, cũng không sợ thêm nhiều một chuyện hai chuyện.

- Tổ hành động đặc biệt an toàn cho chúng ta một nhiệm vụ, chúng ta cần phải bảo vệ một người vừa mới tấn chức lên không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Dương Mạn Lệ nói.

- Người đang ở Nữ Thần Tí Hộ Sở của chúng ta?

Hàn Sâm hỏi.

- Không, đang ở trên băng nguyên, hiện tại đang ở Tinh Luân Tí Hộ Sở.

Dương Mạn Lệ đáp.

- Người này rất đặc biệt?

Hàn Sâm không cho rằng Dương Mạn Lệ sẽ bởi vì một người bình thường được bảo hộ mà nói có phiền toái.

- Con trai của vị ở Đông Lâm kia.

Dương Mạn Lệ lộ ra vẻ nghiêm túc nói.

Hàn Sâm lập tức nao nao:

- Trùng hợp như vậy?

- Đúng là trùng hợp như vậy đấy, cho nên tôi mới nói cậu có phiền toái, vị kia chỉ sợ là sẽ không ngồi nhìn cậu tiếp tục chiếm cứ Hắc Thần Tí Hộ Sở, những người dưới tay cậu đều nghe lệnh của vị Đông Lâm kia, hiện tại con

trai của ông ta đến rồi, cậu muốn giữ Hắc Thần Tí Hộ Sở lại chỉ sợ có chút không dễ dàng.

Dương Mạn Lệ nói.

- Để cho chúng ta trở thành người giám hộ của y, vị Đông Lâm kia thật sự là giỏi tính toán, nhưng mà tôi lại không có cách nào từ chối.

Hàn Sâm khẽ cười nói.

- Cậu vẫn còn cười được?

Dương Mạn Lệ lườm Hàn Sâm, nếu như là cô ta ở vào vị trí hiện tại của Hàn Sâm, chỉ sợ là sẽ ăn không ngon rồi, Hàn Sâm vẫn còn cười ra tiếng được.

Hàn Sâm cười nói:

- Vì sao không cười nổi? Vị Đông Lâm kia tính toán dù cho tốt, cũng cần con của ông ta có bản lĩnh có thể nắm giữ Hắc Thần Tí Hộ Sở mới được, hơn nữa chúng ta còn có hợp đồng, vị Đông Lâm kia cũng không thể mở miệng đuổi chúng tôi đi.

- Nói thì nói thế không sai, nhưng mà về sau những người kia không nghe theo sự chỉ huy của cậu, chỉ nghe theo con trai của người kia, cậu có biện pháp gì?

Dương Mạn Lệ cảm thấy cách nghĩ của Hàn Sâm quá ngây thơ rồi.

- Vậy cũng không sao cả, có tôi tại, Hắc Thần Tí Hộ Sở sẽ tồn tại, tôi không ở đó, Hắc Thần Tí Hộ Sở tất diệt.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói, giọng nói hết sức bình tĩnh.

Dương Mạn Lệ lại nghe tới thân thể run lên, ở trong giọng nói bình tĩnh kia, Dương Mạn Lệ lại thấy được sự bá đạo khó tả, trước kia cô ta chưa bao từng thấy những thứ này ở trên người Hàn Lâm.

- Y muốn gặp anh.

Dương Mạn Lệ hít sâu một hơi nói.

- Sắp xếp vào ngày mai đi, hôm nay quá muộn rồi.

Hàn Sâm lười rời khỏi giường tiến vào Tí Hộ Sở, sau khi dặn dò Dương Mạn Lệ vài câu liền dập máy.

Chương 573: Chỉ Là Một Con Mèo

- Hàn đại ca, ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay rốt cục đã nhìn thấy anh.

Ở bên trong Hắc Thần Tí Hộ Sở, một người trẻ tuổi nắm chặt tay của Hàn Sâm, vẻ mặt chân thành cười nói.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Tề Tu Văn ở trước mặt, tuổi trẻ, đẹp trai, sáng láng, giống như chỉ cần một cái mỉm cười đã có thể hòa tan toàn thế giới.

Nhưng mà ở trên người Tề Tu Văn, Hàn Sâm lại thấy được một tia bóng dáng của Ninh Nguyệt, chỉ là so với Ninh Nguyệt, hiển nhiên Tề Tu Văn còn non nớt hơn rất nhiều.

Ninh Nguyệt là thể xác và tinh thần đều đồng nhất, mà Tề Tu Văn thì còn thiếu sót một chút, còn không có cách nào kết hợp cảm xúc bên ngoài cùng nội tâm làm một.

Theo Hàn Sâm, Tề Tu Văn giống như là một người mặc quần áo của mẹ, dùng đồ trang điểm của mẹ, đi giày cao gót của mẹ, cố gắng phải giả mạo thành một thục nữ ngây thơ.

Nhưng mà cho dù là như thế, có phần bản lĩnh này cũng đã tương đối không tệ, về sau cũng có thể là một nhân vật, chỉ là hiện tại vẫn còn non một chút.

Sau khi Hàn Sâm xem kỹ Tề Tu Văn, âm thầm gật đầu, nhưng mà lại không để Tề Tu Văn để ở trong lòng, cũng không coi Tề Tu Văn thành đối thủ, đối thủ của hắn cũng không ở nơi này, đừng nói là Hắc Thần Tí Hộ Sở, coi như

là toàn bộ băng nguyên, theo Hàn Sâm thấy cũng chỉ là một nơi chật hẹp nhỏ bé, không đáng hắn tốn hao quá nhiều tâm tư.

- Hàn đại ca, về sau liền phải nhờ anh chăm sóc tiểu đệ rồi, tôi vừa mới đến Tí Hộ Sở, có thể cung cấp cho tôi một đám thịt biến dị cùng thú hồn hay không, tốt nhất là có cấp thần huyết. . .

Tề Tu Văn hạ tư thái vô cùng thấp, giống như hóa thành một nhân vật mới bình thường.

- Có thể, không có vấn đề gì.

Hàn Sâm một lời đồng ý.

Tề Tu Văn mừng như điên, nói lời cám ơn không ngớt:

- Về sau liền dựa vào Hàn đại ca rồi, cha tôi liên tục dặn dò, phải đi theo Hàn đại ca học tập thêm nhiều, nếu như thuận tiện, lần sau lúc Hàn đại ca đi săn giết dị sinh vật, có thể mang tôi đi theo hay không?

- Được.

Hàn Sâm thuận miệng đồng ý.

Tề Tu Văn muốn thịt cùng thú hồn, Hàn Sâm đều để cho Dương Mạn Lệ bán cho y, y đã chịu xuất tiền, Hàn Sâm cũng không có lý do gì từ chối.

- Tề thiếu, cậu cần gì phải khách khí đối với họ Hàn như vậy, Hắc Thần Tí Hộ Sở đều là người của chúng ta, chỉ cần cậu ra lệnh một tiếng, chúng tôi liền đuổi hắn ra ngoài.

Hàn Sâm đi rồi, một Tiến Hóa Giả nói ra.

Tề Tu Văn lạnh nhạt nói:

- Chuyện không phải làm như vậy, Hàn Sâm đúng là người có bản lĩnh, đuổi hắn đi cũng không thể giải quyết được vấn đề gì, mấy người tiếp tục làm chuyện mấy người nên làm, đừng làm trái hắn, trong khoảng thời gian này tôi sẽ đi theo bên cạnh của hắn, những chuyện khác sau này hãy nói.

- Vì cái gì?

Mấy Tiến Hóa Giả bên cạnh Tề Tu Văn đều nghi hoặc nhìn y.

- Muốn đánh bại một người, biện pháp dễ dàng nhất chính là tiếp cận hắn.

Tề Tu Văn lạnh nhạt nói.

. . .

Dương Mạn Lệ rất là nghi hoặc, từ khi Tề Tu Văn đến Hắc Thần Tí Hộ Sở, cũng không giống như cô ta nghĩ sẽ xảy ra bất cứ chuyện gì, tất cả mọi người đều giống như trước đây nghe theo mệnh lệnh của Hàn Sâm mà làm việc.

Mà ngay cả Tề Tu Văn cũng một mực làm tùy tùng đi theo Hàn Sâm, quả thực giống như xem Hàn Sâm là sư phụ vậy, cực kỳ giống như một đệ tử biết tôn sư trọng đạo.

Thế nhưng mà Dương Mạn Lệ lại luôn cảm thấy Tề Tu Văn kia có chút vấn đề, mặc dù Tề Tu Văn cũng rất tôn trọng cô, nhưng mà Dương Mạn Lệ vẫn có chút bất an.

- Tôi cảm thấy tên Tề Tu Văn kia có chút vấn đề, cậu cẩn thận một chút, không nên thân cận với y quá.

Lúc vắng người, Dương Mạn Lệ liền nhắc nhở Hàn Sâm.

- Đã biết.

Hàn Sâm đồng ý, chỉ là lại vẫn như trước, Tề Tu Văn có vấn đề gì hỏi hắn, Hàn Sâm vẫn là có thắc mắc liền đáp tận tâm dạy bảo.

Dương Mạn Lệ liên tục nhắc nhở Hàn Sâm, Hàn Sâm lại vẫn không có bất kỳ cải biến nào.

- Tôi cảm thấy có lẽ là chúng ta nên cẩn thận nói một chút về vấn đề của Tề Tu Văn.

Dương Mạn Lệ hết sức nghiêm túc ngăn cản Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn đi ra ngoài săn giết dị sinh vật.

- Được rồi, cô nói đi.

Hàn Sâm ngồi xuống, cười tủm tỉm nhìn Dương Mạn Lệ.

- Tên Tề Tu Văn kia rất nguy hiểm, y đang có ý đồ tiếp cận nịnh nọt mỗi người bên cạnh cậu, người này tuyệt đối không đơn giản.

Dương Mạn Lệ gọn gàng dứt khoát nói, cô ta hi vọng Hàn Sâm có thể tỉnh táo một chút.

- Tôi biết.

Hàn Sâm gật gật đầu.

- Cậu biết mà còn không thèm phòng bị như vậy à?

Dương Mạn Lệ trừng tròng mắt nói.

Hàn Sâm suy nghĩ, nghiêng đầu nói ra:

- Mạn Lệ, cô đã từng nuôi sủng vật chưa?

- Tôi đang thảo luận vấn đề đứng đắn với cậu.

Dương Mạn Lệ có chút tức giận mắng.

- Tôi cũng đang rất nghiêm chỉnh thảo luận vấn đề với cô, cô đã từng nuôi qua sủng vật chưa?

Hàn Sâm cười tủm tỉm hỏi.

- Chưa.

Dương Mạn Lệ tức giận đáp.

- Tôi trước kia nhìn thấy một người hàng xóm nuôi một con mèo, đó là một con mèo lớn nhìn rất xinh đẹp, bộ lông giống như là sa tanh đen bóng loáng. Người hàng xóm kia rất thích con mèo kia, mỗi ngày đều tắm rửa cho nó rất sạch sẽ, lại cho nó ăn thức ăn cho mèo tốt nhất, cho nó chỗ ở nhìn rất đẹp rất thoải mái.

Hàn Sâm cười cười tiếp tục nói:

- Mỗi ngày tôi sang nhà ông ta chơi, cũng có thể nhìn thấy con mèo lớn kia kiêu ngạo như một quốc vương nằm trong sân phơi nắng, giống như nó mới là chủ nhân của cái nhà kia. Lúc mất hứng liền xé nát dép trong nhà, lúc chủ nhân không chơi với nó, còn sẽ cố ý trảo nát sách mà chủ nhân đang xem.

Dương Mạn Lệ hình như đã nghe ra một ít hương vị rồi, như có điều suy nghĩ nhìn Hàn Sâm.

- Lúc đó tôi cũng rất kỳ quái, cho nên tôi liền đi hỏi người hàng xóm kia, tại sao lại dung túng một con mèo như vậy.

Hàn Sâm tiếp tục nói.

- Người kia trả lời như thế nào?

Dương Mạn Lệ tò mò hỏi.

Hàn Sâm giận dữ nói:

- Người hàng xóm kia của tôi dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi nói, cậu không biết nó chỉ là một con mèo thôi sao? Thế giới của nó cũng chỉ có lớn như vậy, cậu chính là tất cả thế giới của nó. Mà ở bên trong thế giới của cậu, nó chỉ là một con mèo.

Nói xong, Hàn Sâm vỗ vỗ bả vai Dương Mạn Lệ:

- Chăm chỉ làm tốt chuyện của cô, thế giới của chúng ta không ở nơi này.

Nhìn bóng lưng đi xa của Hàn Sâm, ánh mắt của Dương Mạn Lệ phức tạp tới cực điểm, đồng thời trong lòng cũng cực kỳ khiếp sợ.

- Thì ra là từ lúc bắt đầu, hắn chưa từng đặt Tề Tu Văn vào trong mắt, chưa từng đặt Hắc Thần Tí Hộ Sở thậm chí toàn bộ băng nguyên vào trong lòng.

Ánh mắt của Dương Mạn Lệ phức tạp tự lẩm bẩm:

- Theo ý của hắn, Tề Tu Văn chỉ là một con sủng vật thú vị thôi sao?

Sau khi Hàn Sâm đã đi ra khỏi Tí Hộ Sở, đi thẳng tới bên trong Thủy Tinh Cung, chuẩn bị rời bến đi săn giết một ít sinh vật biến dị, thịt sinh vật biến dị đoạn thời gian trước săn giết đã ăn hết, hiện tại gen biến dị của hắn đã đạt đến 76 điểm, khoảng cách viên mãn đã rất gần.

Mặc dù sinh vật biến dị trên biển rất nhiều, nhưng mà ăn những loại thịt kia lại cần phải tốn không ít thời gian, đây cũng là chuyện không có biện pháp gì, dù sao sinh vật biến dị cỡ nhỏ cũng vô cùng có hạn.

Tiểu Ngân Hồ nằm trên bờ vai Hàn Sâm, cái đuôi to rủ xuống ở phía sau đong đưa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cá đang bơi ở trong nước biển bên ngoài, bộ dạng giống như rất là hiếu kỳ.

- Ở bên trong Thủy Tinh Cung, khí tức của tiểu Ngân Hồ cũng không bị dị sinh vật trên biển ngửi được, đây có lẽ là một cơ hội.

Hàn Sâm tính toán trong lòng.

Chương 574: Một Mình Xông Vào

- Tiểu Ngân Ngân, mày xem như thế này được không, tao cũng là người cùng khổ, mỗi ngày nuôi sống mình đã rất khó khăn, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, hiện tại còn phải nuôi mày nữa. . .mày lại có thể ăn như vậy. . . đương nhiên đương nhiên. . . tao không phải là ghét bỏ mày ăn nhiều. . . nhưng mà. . . chuyện này. . . mày cũng muốn tất cả mọi người có thể ăn no đúng không hả? Nếu không thì như vậy đi, mày giúp đỡ bắt mấy con cá trở lại, tao nướng cho mày ăn, mày thấy thế nào?

Hàn Sâm cười rạng rỡ thương lượng với tiểu Ngân Hồ.

Linh ở bên cạnh dùng ánh mắt vô cùng khinh bỉ nhìn Hàn Sâm, biểu tình kia giống như là đang nhìn một quái thúc thúc dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên vậy.

Tiểu Ngân Hồ nghiên đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn Hàn Sâm.

- Cá. . . chính là thứ ngoài kia. . . mày đi ta. . . bắt trở lại. . . chúng ta. . . nướng ăn. . .

Hàn Sâm chỉ vào đàn cá đang bơi qua bơi lại ngoài cửa sổ Thủy Tinh Cung, múa tay múa chân muốn tiểu Ngân Hồ hiểu rõ ý tứ của mình.

Thế nhưng mà tiểu Ngân Hồ lại nhìn nhìn ra bên ngoài rồi lại nhìn Hàn Sâm một cái, đứng dậy đi đến bên cạnh Hàn Sâm, cái đuôi to ôm lấy bắp chân Hàn Sâm, cái đầu nhỏ cọ xát lên phía trên.

- CMN, mày là hậu đại của sinh vật siêu cấp thần huyết đó, có chút tôn nghiêm có được hay không hả? Giả ngu là đáng xấu hổ, cái thế giới này rất tàn khốc, mày phải dùng năng lực của mình để sống sót hiểu không?

Hàn Sâm giáo dục tiểu Ngân Hồ, chỉ ra ngoài cửa sổ nói:

- Đi, bắt hai con cá trở về cho ca, nếu không buổi tối hôm nay không có có cơm ăn.

Tiểu Ngân Hồ lại bắt đầu bán manh, vô tội vừa kêu nhỏ vừa cọ cọ lên trên người Hàn Sâm.

Chỉ chốc lát sau Hàn Sâm đã đầu hàng, bất đắc dĩ ôm lấy tiểu Ngân Hồ:

- Lại phải nuôi một tên ăn uống không rồi.

Nhưng mà con ngươi của Hàn Sâm đảo một vòng, rất nhanh lại để cho hắn nghĩ tới một ý, mặc dù không thể ra lệnh cho tiểu Ngân Hồ đi săn thú, kế hoạch săn giết dị sinh vật thần huyết trên biển đã thất bại, nhưng mà lại có một phương án thứ hai.

- Không đi săn thú cũng không sao, trở về mình sẽ ôm nó đi tới Tí Hộ Sở Dị Linh, tất cả dị sinh vật đều sẽ chuồn mất, nói không chừng còn có thể nhẹ

nhõm tiến vào Thần Điện Dị Linh. Cũng không biết Dị Linh có thể bị dọa chạy hay không, nếu cũng bị dọa chạy, Linh Hồn Chi Thạch có thể lấy dễ dàng rồi, mình đúng là thiên tài mà.

Hàn Sâm nghĩ đến về sau mình có thể mò được bó lớn Linh Hồn Chi Thạch cùng Dị Linh, trên mặt đều cười thành một đóa hoa rồi.

- Tới tới tới, Tiểu Ngân Ngân đáng yêu của ca, ca nấu canh cá cho mày, mày nếm thử xem thế nào.

Hàn Sâm lại cao hứng lên, tự mình ra biển bắt cá trở về, nấu canh cá cho tiểu Ngân Hồ ăn.

Mắt thấy tiểu Ngân Hồ đang chậm rãi ăn canh cá, con mắt Hàn Sâm đều híp lại thành trăng lưỡi liềm:

- Bé ngoan, ăn nhiều một chút, ăn no rồi làm việc cho giỏi.

Săn giết mấy sinh vật biến dị ở dưới đáy biển, mắt thấy đã đủ ăn một hai tháng không có vấn đề gì, Hàn Sâm liền vội vã trở về địa điểm xuất phát đi tới băng nguyên.

Sau khi lên bờ, Hàn Sâm liền ôm tiểu Ngân Hồ đi tới Tí Hộ Sở hoàng tộc, rất nhanh sẽ chạy tới nơi.

Tí Hộ Sở hoàng tộc đã ở trong tầm mắt, xa xa có thể nhìn thấy rất nhiều dị sinh vật tại khổng lồ đi đi lại lại ở bốn phía, Hàn Sâm nhìn nhìn tiểu Ngân Hồ trong ngực:

- Ăn ngon mặc sướng liền xem một phen này rồi.

Ôm tiểu Ngân Hồ đi tới Tí Hộ Sở hoàng tộc, quả nhiên giống như Hàn Sâm dự đoán, các loại dị sinh vật trên đường đi đều là nghe ngóng rồi chuồn mất, căn bản không có dị sinh vật nào có can đảm ngăn cản đường đi của Hàn Sâm, không đợi Hàn Sâm tới, những dị đó sinh vật đã bỏ chạy sạch sẽ.

- Ha ha, lần này phát tài rồi.

Hàn Sâm vọt vào Tí Hộ Sở hoàng tộc, mắt thấy bốn phía ngay cả một con dị sinh vật cũng không nhìn thấy đâu, cũng không biết là đã trốn đi nơi nào, Hàn Sâm hưng phấn đi tới phía Dị Linh Thần Điện.

Căn bản là không bị bất kỳ ngăn trở nào, Hàn Sâm một đường thông suốt một lần nữa đi vào trong Dị Linh Thần Điện, lại nhìn thấy đôi Dị Linh song sinh đang lộ ra vẻ ngưng trọng ngăn ở cửa ra vào, cũng không né tránh giống như đám dị sinh vật thông thường kia.

Mắt thấy thiếu nữ tóc bạc cùng thiếu nữ tóc vàng rút kiếm giết tới đây, Hàn Sâm cũng triệu hồi ra thú hồn, áo giáp cùng ma văn gia trì lên trên thân, hai tay đều cầm Cổ Thần Thụy Thú kiếm và Ngân Nhãn Băng Xà kiếm đánh nhau với song sinh Dị Linh.

Đương đương đương!

Một đôi kiếm mỏng của hai thiếu nữ kia như mưa to gió lớn, kiếm mỏng màu bạc cùng kiếm mỏng màu vàng đan xen vào nhau như thiên la địa võng thẳng hướng Hàn Sâm.

Song kiếm của Hàn Sâm trái phải ngăn cản, không ngừng cùng kiếm mỏng màu bạc giao kích, đơn giản đã cản công kích như thiên la địa võng kia lại.

Thế nhưng mà vượt quá dự kiến của Hàn Sâm chính là, vậy mà kiếm pháp của song sinh Dị Linh càng lúc càng nhanh, càng ngày càng cuồng bạo, khiến cho hắn dần dần có chút ngăn cản không nổi rồi.

Xoẹt!

Trên bờ vai Hàn Sâm trúng một kiếm của cô gái tóc bạc, lập tức máu tươi tuôn ra, may là Hàn Sâm tránh né được chỗ yếu, bị thương cũng không nặng.

Hàn Sâm biết Song Phi Kiếm Pháp của mình vẫn còn chưa triệt để hoàn thành, trong đó vẫn còn có vài chỗ thiếu hụt, cũng không thể tránh được, lại cùng song sinh Dị Linh chiến nửa giờ, sau khi trúng vài kiếm, chỉ có thể tìm một cơ hội, mở ra hai cánh bay trốn đi.

Song sinh Dị Linh không có năng lực bay lượn, những dị sinh vật khác ở Tí Hộ Sở hoàng tộc cũng không dám tới gần Hàn Sâm cùng tiểu Ngân Hồ, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Hàn Sâm bay lên trời đào tẩu.

- Tôi sẽ còn trở lại.

Hàn Sâm hướng về phía song sinh Dị Linh hô một tiếng, liền bay đi xa.

- Tiểu Ngân Ngân mày đúng là không có lương tâm, mỗi ngày cho mày ăn đồ ngon, như nuôi con ruột vậy, vậy mà mày thấy tao bị thương lại không giúp đỡ, bạch nhãn lang.

Hàn Sâm thở phì phò chỉ vào tiểu Ngân Hồ nói.

Nguyên bản hắn còn trông cậy vào lúc mình bị Dị Linh đâm bị thương, tiểu Ngân Hồ sẽ đại phát thần uy, ai ngờ nó vẫn nằm ở trên bờ vai Hàn Sâm không nhúc nhích.

Tiểu Ngân Hồ giống như là không nghe được, đi đến bên cạnh Hàn Sâm, duỗi đầu lưỡi ra liếm láp vết thương trên người Hàn Sâm, bị đầu lưỡi nó liếm vài cái, miệng vết thương rất nhanh đã bắt đầu khép lại.

Hàn Sâm cũng chỉ là buồn bực nhất thời, không phải là thật sự tức giận, thấy thế bất đắc dĩ cười cười, sờ lên cái đầu nhỏ của Ngân Hồ.

Nhưng mà lúc này Hàn Sâm cũng không phải là không có thu hoạch, dù hắn luyện Song Phi Kiếm Pháp như thế nào đi nữa, thủy chung vẫn không thể luyện đến hoàn mỹ, hơn nữa dù sao cũng là dùng để đối phó với kiếm pháp của song sinh Dị Linh, nếu như không thể kiểm nghiệm trong lúc chiến đấu với bọn họ, rất khó nói sau khi hoàn thành sẽ có thể chiến thắng bọn họ.

Hiện tại Hàn Sâm có thể không hề sợ hãi gì nhảy vào trong Tí Hộ Sở hoàng tộc, trực tiếp cùng song sinh Dị Linh chiến đấu, chỉ cần đến thêm mấy lần, sớm muộn sẽ có thể luyện Song Phi Kiếm Pháp đến hoàn mỹ, đả bại cặp song sinh Dị Linh.

- Được, một lần không được thì mười lần, mười lần không được thì một trăm lần, không tin không đánh được các ngươi.

Trong lòng Hàn Sâm nảy sinh ác độc, nghỉ ngơi một hồi, chờ thương thế cùng thể lực đều khôi phục, một lần nữa mang theo tiểu Ngân Hồ giết vào Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Hàn Sâm lần lượt tiến vào Tí Hộ Sở hoàng tộc cùng song sinh Dị Linh chiến đấu, mặc dù cuối cùng đều bại lui, nhưng mà trong lúc không ngừng chiến đấu với song sinh Dị Linh, Song Phi Kiếm Pháp của Hàn Sâm lại đột nhiên tăng mạnh.

Đôi song sinh Dị Linh bị Hàn Sâm quấy rầy căn bản là không dám rời khỏi Dị Linh Thần Điện, sợ Hàn Sâm thừa dịp bọn họ không có ở đây xông vào cướp Linh Hồn Chi Thạch đi.

Hàn Sâm càng chiến càng hăng, cách mỗi một hai ngày liền tới Tí Hộ Sở hoàng tộc một lần, sau khi chiến bại liền trở về dưỡng thương khôi phục thể lực, sau đó lại suy tư nguyên nhân Song Phi Kiếm Pháp thiếu hụt và thất bại của mình.

Hàn Sâm cảm thấy cứ tiếp tục như vậy, không hơn một tháng nữa, Song Phi Kiếm Pháp của mình sẽ có thể so sánh với kiếm trận của song sinh Dị Linh.

Chương 575: Băng Cơ Ngọc Cốt Chi Quyết

Sinh hoạt gần đây của Hàn Sâm có thể nói là hết sức thích ý, ở Hắc Thần Tí Hộ Sở thu thuế, chỉ huy những Tiến Hóa Giả đó đi săn bắt, đi tới Tí Hộ Sở hoàng tộc luyện kiếm pháp, cuộc sống vô cùng vui vẻ đắc ý.

Thời gian này Hàn Sâm sống rất khá giả, nhưng Tuyết Diệc Cuồng lại không sống thoải mái cho lắm, y vượt qua hơn vạn dặm đi vào băng nguyên, lại phát hiện ra Hàn Sâm đã là chủ nhân của Hắc Thần Tí Hộ Sở.

Tuyết Diệc Cuồng cũng không thèm để ý tới nhiều người, nhưng mà nếu đánh rắn động cỏ để cho Hàn Sâm chạy, đó cũng không phải là ước nguyện

của y.

Cho nên Tuyết Diệc Cuồng một mực kiên nhẫn chờ đợi, vơ vét lấy tin tức về Hàn Sâm, cùng đợi một cái cơ hội để giết hắn.

Hàn Sâm đã đi ra khỏi Hắc Thần Tí Hộ Sở, chuẩn bị lại đi tới Tí Hộ Sở hoàng tộc một chuyến, cùng cặp song sinh Dị Linh kia luyện Song Phi Kiếm Pháp một chút.

Thế nhưng mà lúc đang đi ở trên băng nguyên, tiểu Ngân Hồ trong ngực Hàn Sâm đột nhiên ngẩng đầu lên, lông bạc trên người dựng thẳng lên, đôi mắt híp mở ra, nhìn chòng chọc vào một khối sông băng trước mặt.

Hàn Sâm thò tay vỗ vỗ đầu tiểu Ngân Hồ, để cho nó an tĩnh lại, con mắt cũng nhìn chằm chằm vào khối sông băng kia.

- Anh bạn, xuất hiện đi.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu.

Đã thấy từ mặt sông băng kia, Tuyết Diệc Cuồng mặc áo trắng đi ra, hình thể hùng tráng kia làm cho người ta liếc qua liền khó quên, máu thịt toàn thân đều óng ánh giống như băng tuyết, so với phụ nữ còn đẹp hơn, hình thành đối lập mãnh liệt với hình thể.

- Tuyết Diệc Cuồng?

Hàn Sâm nhíu mày nhìn người người đàn ông kia, ở trên giao lưu hội, hắn đã thấy qua Tuyết Diệc Cuồng, chỉ là Tuyết Diệc Cuồng không huyênh hoang giống như Tuyết Diệc Dương, cũng không lên đài giảng kinh, nhưng mà Hàn Sâm vẫn nhớ kỹ y.

Tuyết Diệc Cuồng lại không nói một lời, nâng nắm tay lên bước ra một bước trực tiếp đánh về phía Hàn Sâm, rõ ràng khoảng cách giữa y và Hàn Sâm còn mười mấy mét, nhưng mà bước ra một bước đã đến trước mặt Hàn Sâm, Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào quả đấm óng ánh kia, còn có thể thấy rõ ràng từng tia ý lạnh đang tỏa ra ở bên trên.

Coong!

Ngân Xà Kiếm bị Hàn Sâm rút ra, hung hăng chém lên trên quả đấm của Tuyết Diệc Cuồng, nhưng mà quả đấm của Tuyết Diệc Cuồng ngay cả da đều không có bị chém đứt, Hàn Sâm lại bị lùi lại mấy bước, Ngân Xà Kiếm trong tay phát ra âm thanh rung động, thật lâu vẫn không ngừng lại.

Tuyết Diệc Cuồng không nói lời nào, hai đấm như là bão tuyết đánh tới Hàn Sâm, từng quyền đều là sát chiêu, tàn nhẫn đến cực hạn.

Hai tay Hàn Sâm đều cầm một thanh kiếm, triển khai Song Phi Kiếm Pháp đánh nhau với Tuyết Diệc Cuồng, kiếm cùng nắm đấm thỉnh thoảng giao kích.

Quả đấm giống như băng ngọc của Tuyết Diệc Cuồng khiến đao kiếm khó thương tổn, ngược lại còn đập đôi kiếm thần huyết phát ra tiếng kiếm ngân vang không ngừng, khiến cho trong lòng Hàn Sâm đều có chút kinh hãi.

- Người của Tuyết gia đều là kẻ điên hay sao? Người khác cùng lắm là một lời không hợp mới rút kiếm, thằng này liền một lời cũng không nói, đã muốn giết người, thực CMN biến thái.

Hàn Sâm thầm mắng trong lòng, nhưng lại không có thời gian nói chuyện.

Quyền pháp của Tuyết Diệc Cuồng quá bá đạo cũng quá tuyệt tình, dùng kiếm pháp của Hàn Sâm, lại bị áp chế không hề có lực đánh trả, vẫn là lấy kỹ xảo di chuyển của Động Huyền Kinh mới miễn cưỡng có thể quần nhau với Tuyết Diệc Cuồng.

Tuyết Diệc Cuồng thật sự mạnh hơn Tuyết Diệc Dương nhiều lắm, Hàn Sâm không thể không tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó với y, cho dù như thế vẫn chỉ có thể miễn cưỡng giữ thế bất bại.

Sau một trận cuồng phong bạo tuyết, Tuyết Diệc Cuồng đột nhiên thu tay lui lại, trận bão tuyết này đến nhanh đi cũng nhanh, vậy mà Tuyết Diệc Cuồng không tấn công nữa, đứng ở chỗ đó nhìn Hàn Sâm nói:

- Quả nhiên là có chút bản lĩnh thật sự, lại có thể ngăn cản được bộ Bạo Phong Tuyết Quyền này của tao.

- Tuyết Diệc Cuồng, tôi với anh không cừu không oán, anh đây là ý gì?

Hàn Sâm nhíu mày nói.

- Tao giết người không cần có lý do, muốn giết cứ giết.

Tuyết Diệc Cuồng cuồng ngạo nhìn Hàn Sâm:

- Mày cũng vài phần bản lĩnh, cũng có tư cách để cho tao sử dụng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Tuyết gia.

- Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cũng chẳng có gì ghê gớm.

Hàn Sâm khinh thường nói.

Ánh mắt của Tuyết Diệc Cuồng phát lạnh, cười lạnh đi về phía Hàn Sâm, mỗi khi đi được một bước, hàn khí trên người Tuyết Diệc Cuồng cũng nặng thêm một phần, da thịt càng thêm óng ánh sáng long lanh, vô số hàn khí bay lên, giống như Tuyết Diệc Cuồng đã biến thành một người băng vậy.

Cách xa nhau hơn ba mét, Hàn Sâm đã cảm giác được hàn khí trên người Tuyết Diệc Cuồng vọt tới, trong lòng không khỏi cả kinh:

- Người Tuyết gia luyện thành Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật quả nhiên khác với mình, tại sao Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của mình lại không có hàn khí như thế?

Tuyết Diệc Cuồng từng bước một đi tới, cả người đã giống như là hàn băng vạn năm, giống như là cả tế bào cũng đã băng tuyết hóa, tựa như một Hàn Băng Ma Thần.

Mặc dù Hàn Sâm cũng tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng cảm thụ hàn khí kia, trên người cũng đã phát lạnh, như có một đoàn băng tuyết từ trên đỉnh đầu xối xuống.

- Trong thiên hạ người có thể ở giai đoạn Tiến Hóa Giả mở ra khóa gen cũng không có mấy, hôm nay mày có thể có vinh hạnh chết dưới Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đệ nhất trọng của tao, đây cũng là vận may của mày.

Ánh mắt của Tuyết Diệc Cuồng lạnh lùng tới cực điểm, đấm ra một quyền, hàn khí như sóng triều cuồn cuộn, giống như ngay cả không khí đều bị đọng lại.

Hàn Sâm bước lui về phía sau, nhưng mà quả đấm của Tuyết Diệc Cuồng thật sự quá nhanh, vậy mà Hàn Sâm không thể hoàn toàn né tránh, chỉ có thể lấy Cổ Thần Thụy Thú kiếm nghênh đỡ.

Coong!

Quyền kiếm chạm nhau, đã có một luồng lực lượng đóng băng kinh khủng từ bên trên quả đấm của Tuyết Diệc Cuồng tuôn trào ra, cơ hồ là ở trong chớp mắt, trên thân Cổ Thần Thụy Thú kiếm đã bị hàn băng dày đặc bao phủ, hơn nữa hàn băng kia vẫn còn đang hướng trên người Hàn Sâm lan tràn.

Trên ngón tay cầm kiếm của Hàn Sâm đã sinh ra băng sương, dòng máu bên trong giống như sắp bị đông kết.

Trong lòng Hàn Sâm hoảng sợ, lập tức quăng kiếm lui về phía sau, nhưng vẫn cảm giác ngón tay chết lặng, giống như là đã sắp không phải là của mình nữa vậy.

Cũng may là hắn cũng đã luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, chỉ hơi chút vận chuyển, băng trên ngón tay đã chầm chậm tan, dần dần khôi phục tri giác, cũng không bị đông cứng tổn thương.

- Đây là chuyện gì? Tuyết Diệc Cuồng cũng chỉ mới luyện thành Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đệ nhất trọng, mình cũng giống như vậy đã luyện thành đệ nhất trọng, tại sao y có thể mở ra đạo khóa gen thứ nhất, phóng ra lực đóng băng như vậy, mà mình lại không thể?

Sắc mặt của Hàn Sâm âm tình bất định nhìn Tuyết Diệc Cuồng.

Tuyết Diệc Cuồng thấy Hàn Sâm trúng phải lực đóng băng của y, vậy mà ngón tay không hề bị phế bỏ, không khỏi hơi nhíu mày, lại là một quyền đánh tới Hàn Sâm.

Tuyết Diệc Cuồng giải khai đạo khóa gen thứ nhất, không nói tới sức mạnh hay là tốc độ đều được tăng cường trên phạm vi lớn, đặc biệt là lực đóng băng kinh khủng kia, mặc dù chịu giới hạn của thân thể, vẫn không thể phát huy ra uy năng nguyên vẹn năng lực của đạo khóa gen thứ nhất, không có cách nào trực tiếp đánh ra ngoài thân thể.

Thế nhưng mà chỉ cần dính lên thân thể, liền sẽ bị lực đóng băng gây thương tích, ngay cả binh khí thần huyết cũng không ngoại lệ, lực lượng kinh khủng như vậy, bên trong số những Tiến Hóa Giả đã gần như là vô địch.

Hàn Sâm cùng Tuyết Nữ hợp làm một thể, trái tim điên cuồng nhảy lên, hai thận không ngừng tuôn ra tinh lực, hai chân bộc phát ra tốc độ không gì sánh kịp, khó khăn lắm né tránh từng đấm của Tuyết Diệc Cuồng.

Ngày đó ở trên giao lưu hội, Hàn Sâm đã nghe bọn họ nói qua, người có thiên phú dị bẩm trong số những Tiến Hóa Giả, trước khi tấn chức thành Siêu Việt Giả có thể mở ra đạo khóa gen thứ nhất, nhưng bởi vì nguyên nhân tố chất thân thể, cũng không phải là hoàn toàn mở ra, nhưng mà người như vậy, bên trong số những Tiến Hóa Giả đã là tồn tại không ai có thể địch lại.

Chương 576: Hấp Thu Lực Đóng Băng

Tuyết Diệc Cuồng như ma như thần, hai mắt đỏ như máu, thân thể như băng tinh, hàn khí trên người tràn ngập, mặc dù không thể chân chính đả thương người, nhưng mà nếu như người bình thường động tới chỉ sợ sẽ giống như là rớt vào hầm băng.

Hàn Sâm toàn lực vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng mà chỉ có thể tan rã hàn khí xâm lấn ở trong thân thể, cũng không dám đụng chạm vào thân thể Tuyết Diệc Cuồng, lực đóng băng kia thực sự là quá lợi hại.

- Đồ vật học trộm được quả nhiên không đáng tin cậy, tương tự là Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đệ nhất trọng, khác biệt lại lớn như thế, rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?

Hàn Sâm vừa lui vừa suy tư.

Lúc trước hắn học được Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng lại không sử dụng dịch gen, trừ phi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà Tuyết Long Nhạn mang theo trên người là giả, nếu không thì khác biệt lớn nhất cũng chính là chỗ này.

Về sau lúc Hàn Sâm tu luyện Vi Tinh Thể, trùng hợp lợi dụng dịch gen của Vi Tinh Thể hoàn thành Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đệ nhất trọng, lúc trước Hàn Sâm còn cảm thấy hết sức may mắn.

Nhưng mà hiện tại xem ra, cái Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật không chính hiệu này quả thật kém hơn Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Tuyết Diệc Cuồng quá nhiều.

Nhưng mà bộ pháp của Động Huyền Kinh rất thần kỳ, mặc dù Tuyết Diệc Cuồng mở ra khóa gen thứ nhất rất mạnh mẽ, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn lại khó có thể làm Hàn Sâm bị thương.

Tuyết Diệc Cuồng tựa hồ như cũng không thèm để ý, hàn khí trên người càng ngày càng nặng, hai mắt đã đỏ như máu, thế công càng ngày càng mãnh liệt, giống như sóng to gió lớn.

Hàn Sâm vừa trốn tránh vừa lui về phía sau, nhưng mà Tuyết Diệc Cuồng thật sự là quá nhanh quá ác, căn bản là không cho phép Hàn Sâm rời khỏi vòng chiến, hơn nữa khiến cho tình huống của Hàn Sâm càng ngày càng nguy cấp.

Chỉ là trong lúc này, Hàn Sâm lại phát hiện một chuyện kỳ dị, trên thân Tuyết Diệc Cuồng tuôn ra hàn khí, sau khi bị Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Hàn Sâm đánh tan, ban đầu còn không cảm thấy gì, nhưng mà thời gian lâu dài, hàn khí tan rã ra nhiều hơn, Hàn Sâm dần dần cảm giác bên trong thân thể của mình tựa hồ cũng xuất hiện một luồng hàn lưu, đang theo Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật vận chuyển chậm rãi chảy xuôi.

Luồng hàn khí kia càng để lâu lại càng nhiều, cũng không đả thương thân thể Hàn Sâm, ngược lại để cho Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật sử dụng, thời gian dần trôi qua dung nhập vào bên trong cơ thể Hàn Sâm.

- Chẳng lẽ mình có thể hấp thu hàn khí của Tuyết Diệc Cuồng?

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ.

Đã có những hàn khí đó gia nhập, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật tựa hồ đã dần dần có chút bất đồng, chỉ là Hàn Sâm cũng nói không ra là bất đồng ở chỗ nào, nhưng mà thân thể đã bắt đầu không sợ hàn khí của Tuyết Diệc Cuồng nữa.

Bành!

Hàn Sâm mặc Huyết Lân Giáp, thử cùng Tuyết Diệc Cuồng chạm tay một cái, hắn đã không vừa lòng với việc chỉ hấp thu hàn khí tuôn ra thân trên Tuyết Diệc Cuồng, lượng như vậy thật sự là quá ít, muốn thử một chút xem có thể trực tiếp hấp thu lực đóng băng trên người Tuyết Diệc Cuồng hay không.

Thế nhưng mà một quyền chạm nhau, Hàn Sâm lập tức cảm thấy một luồng lực lượng vô cùng băng hàn tuôn vào trong thân thể, lập tức đóng băng gần nửa người tính cả cánh tay kia lại, máu đều đã hóa thành băng, ngoài thân tức thì bị hàn băng bao phủ, lập tức mất đi sức chiến đấu, liền di động cũng đã không có khả năng nữa.

- Đi chết đi.

Tia máu trong mắt Tuyết Diệc Cuồng bùng cháy, khuôn mặt lộ ra vẻ khát máu, lại là một quyền đánh tới phía Hàn Sâm.

- Không xong, lực đóng băng quá mạnh, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cũng không thể lập tức tan rã.

Hàn Sâm quá sợ hãi, đang suy tư nên ứng đối với cục diện hiện tại ra sao.

OÀ..ÀNH!

Tiểu Ngân Hồ vẫn một mực nằm ở trên bờ vai Hàn Sâm đột nhiên chuyển động, hóa thành một luồng điện bạc bắn ra, móng vuốt nhỏ hung hăng vỗ lên trên quả đấm của Tuyết Diệc Cuồng, chỉ thấy dòng điện màu bạc nổ bắn ra, hàn băng trên nắm tay Tuyết Diệc Cuồng lập tức vỡ vụn, cả người đều bị đẩy lùi ra ngoài, trên người có nhiều chỗ cháy đen, trên nắm tay càng là máu thịt mơ hồ, đã có thể thấy được ngọc cốt ở trong đó.

Tuyết Diệc Cuồng kinh hãi nhìn con tiểu Ngân Hồ kia, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Tiểu Ngân Hồ nhưng lại hung ác rống lên một tiếng, hóa thành một bóng mờ lóe ra hồ quang điện màu bạc đánh về phía Tuyết Diệc Cuồng.

- Aaa!

Tuyết Diệc Cuồng vung quyền ngăn cản thế công của tiểu Ngân Hồ, nhưng căn bản không ngăn cản nổi, trên lồng ngực trực tiếp bị cào trúng, cào ra vài vết thương, máu tươi lập tức tuôn trào ra, lực lượng sấm sét kinh khủng đánh nát hàn băng trên người y.

Tiểu Ngân Hồ giống như cực kì tức giận, hóa thành một cái bóng lôi điện màu bạc vây quanh Tuyết Diệc Cuồng liên tục vồ, từng tia hồ quang điện ảnh ngang trời lập loè.

Mạnh mẽ như Tuyết Diệc Cuồng ở phía dưới lôi điện màu bạc kinh khủng cũng không có lực ngăn cản. Chỉ trong chốc lát Tiểu Ngân Hồ cũng đã cào Tuyết Diệc Cuồng phun máu, khắp nơi đều bị lôi điện giật cháy đen.

Tuyết Diệc Cuồng kinh hãi gần chết, liên tục gào thét, lực đóng băng trên người tuôn ra, thân thể hóa thành băng tinh, nhưng mà ở phía dưới móng vuốt sắc bén cùng lôi điện của tiểu Ngân Hồ lại không chịu nổi một đòn, căn bản không đả thương tiểu Ngân Hồ được nửa phần.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết chính là sinh vật siêu cấp thần huyết, mới chỉ là ấu thể mà đã đáng sợ như thế.

Hàn Sâm nhìn tới há to miệng, mặc dù sớm đã biết tiểu Ngân Hồ đáng sợ, nhưng thật không ngờ nó lại đáng sợ đến loại trình độ này.

Thậm chí ngay cả Tuyết Diệc Cuồng đã mở ra đạo khóa gen thứ nhất, dưới hung uy của tiểu Ngân Hồ cũng không có năng lực phản kháng, mắt thấy đã sắp bị điện giật chết tươi rồi.

Bành!

Dòng điện màu bạc ở trên không trực tiếp đánh trúng lồng ngực của Tuyết Diệc Cuồng, Tuyết Diệc Cuồng cũng không nhịn được nữa, thân thể bị đánh bay ra ngoài, trực tiếp đâm vào trên vách băng, đụng bể một mảng lớn vách băng, trên người đã cháy đen giống như than, còn có từng tia dòng điện màu bạc nhảy lên ở trong đó, khiến cho thân thể của y thỉnh thoảng theo dòng điện màu bạc nhảy lên run rẩy hai cái.

Thoạt nhìn hít vào nhiều mà thở ra không bao nhiêu, đã sắp không sống được rồi.

- Không có khả năng. . . điều này không có khả năng. . .

Tuyết Diệc Cuồng chật vật mở to mắt, nhìn chằm chặp vào con tiểu Ngân Hồ ưu nhã đang đứng ở trên mặt tuyết kia, thật sự là không thể tin được, mình lại bị con hồ ly nho nhỏ này giết chết.

Tiểu Ngân Hồ lại ung dung hóa thành một bóng mờ giống như tia điện màu bạc, một lần nữa đánh về phía Tuyết Diệc Cuồng.

- Aaaa. . . Oanh. . .

Tuyết Diệc Cuồng chỉ kịp hét thảm một tiếng, đã bị lôi điện màu bạc trực tiếp đánh thành tro bụi, bị gió tuyết cuốn một cái, hóa thành tro tạn bay ra bốn phía.

- Tuyết Diệc Cuồng cứ thế chết đi?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn đám than cốc màu xám bên trong băng tuyết, trong lòng cũng có chút hoảng sợ.

Hắn thấy tiểu Ngân Hồ dịu dàng ngoan ngoãn như thế, cũng đã gần quên thân phận sinh vật siêu cấp thần huyết của nó, hôm nay đột nhiên nhìn thấy nó cuồng bạo kinh khủng như thế, trong lòng cũng rất chấn động.

Chỉ là lực đóng băng trên người khiến cho Hàn Sâm không kịp nghĩ nhiều, gần nửa người đều bị đóng băng, dòng máu bên trong đã biến thành khối băng, nếu như không thể mau chóng tan ra, cho dù là thân thể Tiến Hóa Giả cũng không gánh được.

Hàn Sâm chậm rãi vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, lực đông lạnh trong thân thể dần dần bị hắn đánh tan, theo thời gian chầm chậm tan ra, hóa thành một dòng nước lạnh theo Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật chuyển động, từng tia dung nhập vào trong máu xương.

Tiểu Ngân Hồ an tĩnh ngồi ở trên mặt tuyết trước mặt Hàn Sâm, ánh mắt lom lom nhìn hàn khí trên người Hàn Sâm dần dần tan rã, hóa thành nước đá chảy xuống.

Khí tức băng hàn ở ngoài thân Hàn Sâm dần dần biến mất, trái lại bản thân Hàn Sâm dần dần sinh ra vài phần hàn khí, sương lạnh phía trên làn da bốc lên, băng cơ càng thêm óng ánh sáng long lanh, huyết nhục cốt cách đều hiện ra một loại trạng thái bán trong suốt quỷ dị.

Theo thời gian trôi qua, hàn khí trên người Hàn Sâm càng ngày càng nặng, máu xương trên người cũng càng ngày càng óng ánh, liền mạch máu đều có thể thấy rõ ràng.

Chương 577: Băng Cơ Ngọc Cột Thật Giả

Theo thời gian trôi qua, hàn khí trong thân thể Hàn Sâm dần dần mạnh mẽ, tế bào rục rịch, như muốn kết thành băng tinh.

Thế nhưng mà lúc này, Động Huyền Kinh vừa mới nhập môn lại tự động chuyển động, lực lượng kỳ dị kia khiến cho Hàn Sâm giật cả mình, cắt đứt tu hành Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Sắc mặt của Hàn Sâm có chút khó coi, lúc đầu hắn muốn thừa thế xông lên, kết hợp hàn khí và tế bào bản thân lại với nhau, nói không chừng có thể chính thức mở ra đạo khóa gen thứ nhất. Nhưng mà Động Huyền Kinh lại bị dẫn động, khiến cho hắn bỏ dở nửa chừng.

- Không phải là hai chủng loại Luyện Khí Thuật xung khắc đấy chứ?

Tâm tình Hàn Sâm có chút bực bội, nếu quả như thật sự là hai loại Luyện Khí Thuật tương xung, như vậy nếu hắn mạnh mẽ luyện tiếp, cuối cùng rất có thể sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Tiểu Ngân Hồ thấy Hàn Sâm tỉnh lại, cao hứng chạy đến bên chân Hàn Sâm dụi dụi.

Trong lòng Hàn Sâm đang buồn bực vì chuyện hai loại Luyện Khí Thuật, có chút bực bội đẩy tiểu Ngân Hồ ra, không để nó quấy rầy mình.

Nhìn bộ dáng oan ức của tiểu Ngân Hồ, trong lòng Hàn Sâm mãnh liệt run rẩy.

Hàn Sâm lấy ra một gương soi mặt nhỏ, đó là thứ hắn chuẩn bị để sử dụng Trùng Giáp Kỵ Sĩ, lúc này xem xét tỉ mỉ mặt của mình, cũng không nhìn ra cái gì khác thường.

Hàn Sâm vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, chỉ cảm thấy hàn khí trên người bốc lên, mặc dù không khủng bố giống như Tuyết Diệc Cuồng, nhưng mà cũng đã có vài phần nước đóng thành băng.

Nếu như là bình thường, Hàn Sâm sẽ vô cùng mừng rỡ, nhưng mà lúc này hắn lại nhìn chòng chọc vào mình ở trong gương, trên trán đã tràn đầy mồ hôi lạnh. Hắn thấy rõ ràng, mình ở trong gương, vậy mà con mắt nổi lên một vòng ánh sáng màu đỏ, mặc dù còn không quá rõ ràng, không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại cảm thấy ánh mắt của mình có điểm giống người Tuyết gia, là cái loại ánh mắt lãnh khốc vô tình đến cực hạn này.

- Hỏng bét, CMN đây là công pháp quỷ quái gì? Không đúng, đổi thành mình trước kia, tuyệt đối không thể nào đẩy tiểu Ngân Hồ ra, cũng sẽ không táo bạo như vậy, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật này của Tuyết gia gặp quỷ rồi, chẳng lẽ lại còn có thể cải biến tính tình con người?

Trong lòng Hàn Sâm càng thêm bực bội. Thậm chí có loại xúc động muốn dùng một quyền đập vỡ tấm gương, khiến cho Hàn Sâm càng cảm thấy có chút không ổn.

Vội vàng ngừng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật lại, Hàn Sâm một lần nữa vận chuyển Động Huyền Kinh, tinh thần dần dần tiến vào cảnh giới không minh, tế bào toàn thân sống lại, dần dần tràn ra mùi thơm ngát ngấm cả vào lòng người.

Từng tia hàn ý theo mùi thơm ngát kia bốc lên thoát ra, tách ra từ trong tế bào, khiến cho ngoài thân Hàn Sâm tạo thành sương lạnh màu trắng.

Động Huyền Kinh chỉ là vừa mới nhập môn, vẫn chưa luyện thành đệ nhất trọng, đương nhiên không thể chống lại Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, tốc độ hàn khí bị tách ra rất chậm, một giờ mới có vài tia hàn khí bị tách ra.

Hàn Sâm ngồi ở trên mặt tuyết, một mực vận chuyển Động Huyền Kinh, tiểu Ngân Hồ ngồi xổm ở bên cạnh Hàn Sâm, thủ tại đó không nhúc nhích.

Mây đen kéo đên, trên bầu trời đã xuất hiện tuyết trắng tựa như lông ngỗng bay xuống, bông tuyết bay xuống rất nhanh đã chôn Hàn Sâm ở bên trong, không bao lâu đã biến thành một người tuyết.

Trên người Tiểu Ngân Hồ lại không dính bông tuyết nào, vẫn ở bên cạnh trông coi.

Tuyết rơi xuống đã một ngày một đêm, Hàn Sâm cùng tiểu Ngân Hồ cũng không hề nhúc nhích, tuyết trắng trên người Hàn Sâm rõ ràng đã có chút ít chuyển hóa thành hàn băng, phát tán hàn khí ra xung quanh.

- Oa, tiểu hồ ly thật xinh đẹp.

Trên mặt tuyết cách đó không xa, truyền tới tiếng hô ngạc nhiên của một cô gái.

- Liễu Thanh, không nên bị bề ngoài mê hoặc, dị sinh vật trông đáng yêu đều rất hung tàn đấy, loại dị sinh vật này chưa từng thấy qua, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Lại có âm thanh của một người đàn ông khác truyền đến.

Chỉ thấy hai nhân loại một nam một nữ đang bước thấp bước cao lội trong tuyết, hướng về phương hướng tiểu Ngân Hồ tiếp cận.

Cô giá kia nhìn thấy tiểu Ngân Hồ vẫn không nhúc nhích ngồi xổm ở đó, nhìn ở đối diện có một người tuyết, lập tức kinh ngạc nói:

- Ở đây còn có một người tuyết, con tiểu hồ ly này nhìn người tuyết kia không nhúc nhích, chẳng lẽ người tuyết này là do nó tích tụ ra?

- Sức tưởng tượng của cô quá phong phú, làm sao hồ ly có thể đắp người tuyết, tôi thấy khẳng định là người nào đó làm ra để ở chỗ này. Nhưng mà con tiểu hồ ly này quả thật có chút cổ quái, như thế nào vẫn ngồi xổm ở đó không nhúc nhích?

Người đàn ông cũng có chút kỳ quái.

- Tôi đi xem có phải nó bị chết rét rồi hay không.

Cô gái kia nói xong đang định đi lên sờ tiểu Ngân Hồ.

Người đàn ông lại liền vội vàng kéo cô gái kia lại:

- Biết đâu là nó đang cố ý dụ chúng ta đi qua thì sao, vẫn là trực tiếp một kiếm chém cho xong việc.

Nói xong người đàn ông kia liền triệu hồi ra một thanh kiếm thú hồn, bổ tới đầu tiểu Ngân Hồ.

Thế nhưng mà kiếm còn chưa chém tới, đã thấy người tuyết đối diện với tiểu Ngân Hồ đột nhiên chuyển động, một bàn tay óng ánh giống như băng

tuyết đưa ra ngoài, chỉ dùng ngón trỏ cùng ngón giữa đã kẹp lấy thanh kiếm thú hồn kia.

Chỉ thấy răng rắc một tiếng, thanh kiếm thú hồn này vậy mà bị hai ngón tay kia bẻ gãy, vết gãy giống như là đao cắt.

Người đàn ông cùng cô gái kia lập tức bị hù cho liên tiếp lui về phía sau, đã thấy tuyết trắng tung ra, bên trong tuyết bay đầy trời, một bóng người ôm lấy tiểu Ngân Hồ nhẹ nhàng bay đi, trong nháy mắt không thấy bóng dáng đâu nữa.

- Hồ tiên. . . là hồ tiên. . .

Cô gái kia kêu lên.

- Nào có hồ tiên gì, đó rõ ràng là một dị sinh vật hình người.

Sắc mặt người đàn ông kia tái nhợt cải chính.

Bọn họ căn bản không nhìn rõ bộ dạng của Hàn Sâm ra sao, chỉ thấy một bóng trắng ôm tiểu Ngân Hồ chạy đi thật xa.

- Đúng, chính là dị sinh vật hồ tiên hóa thành hình người. . .

Cô gái kia vẫn cố chấp tăng thêm hai chữ hồ tiên.

Đôi trai gái này đều cho rằng đó không phải là nhân loại, nếu không thì sao có thể ngồi im không động đậy ở bên trong thời tiết băng tuyết này, hơn nữa còn chạy vội trên mặt tuyết, nhưng ngay cả một dấu chân đều không hề lưu lại, nhân loại sao có thể làm được tới loại trình độ đó.

Rất nhanh, bên trên băng nguyên liền lưu truyền ra một tin tức, nói là có hồ tiên dị sinh vật hình người, dẫn tới không ít cao thủ đi ra tìm kiếm, nhưng căn bản là không thấy bóng dáng dị sinh vật hình người đâu.

Hàn Sâm ôm tiểu hồ ly trở lại Thủy Tinh Cung, lần nữa thử vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, trên người đã không có khí tức rét lạnh kia nữa, khôi phục cảm giác thanh lương trước kia.

Không dám khinh thường, Hàn Sâm vừa vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, vừa cẩn thận quan sát kỹ mình trong gương, thấy trong mắt mình không còn chút khác thường nào nữa, lúc này mới yên lòng.

Chỉ là mặc dù lúc này Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đã không có hàn khí nữa, nhưng mà dường như vẫn có một chút khác biệt với Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật trước kia, lúc vận chuyển, ẩn ẩn giúp cho đại não Hàn Sâm có loại ý lạnh, khiến cho tư duy và cảm giác càng thêm nhạy cảm.

Vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật trong thời gian càng dài, Hàn Sâm càng cảm giác mình bình tĩnh hơn, giống như chuyện gì cũng không thể làm cho hắn động dung vậy.

- Rất cổ quái, nhất định là Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Tuyết gia có vấn đề.

Lúc này Hàn Sâm mới nhớ tới, Tuyết Diệc Dương ở bên trên giao lưu hội nói là chỉ Tuyết gia mới có Băng Tâm Quyết, hình như là một loại Luyện Khí Thuật để bình tâm tĩnh khí, có thể làm cho cảm xúc ổn định, nghe nói mọi người của Tuyết gia đều luyện Băng Tâm Quyết.

Kết hợp với tính cách táo bạo của mấy người Tuyết gia mà Hàn Sâm gặp được, khiến cho Hàn Sâm càng thêm khẳng định Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật có vấn đề.

Chương 578: Mưu Tính

Hàn Sâm không biết Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật hiện tại của mình còn có vấn đề gì hay không, cũng không dám tiếp tục luyện tiếp, tạm thời để ở một bên, ngược lại chuyên tâm tiếp tục tu luyện Động Huyền Kinh.

Hàn Sâm muốn sớm ngày luyện thành Động Huyền Kinh đệ nhất trọng, mở ra đạo khóa gen thứ nhất.

Được chứng kiến uy năng đạo khóa gen thứ nhất của Tuyết Diệc Cuồng, còn có lực lượng của con hải mã màu xanh da trời và tiểu Ngân Hồ, Hàn Sâm sâu sắc nhận thức được tầm quan trọng của việc mở ra đạo khóa gen thứ nhất, nếu không hắn sẽ không thể đối kháng với sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Không biết sau khi Động Huyền Kinh mở ra đạo khóa gen thứ nhất sẽ có năng lực dạng gì? Công pháp này không tiếp xúc với lực lượng thủy hỏa, cũng không có dị tượng sấm sét vang dội gì đó, chỉ là thân thể phát ra mùi thơm ngát, chẳng lẽ lại giống như Vạn Hương Độc Thể của Chu Đình, sau khi luyện thành có thể dùng mùi thơm của cơ thể chế địch?

Hàn Sâm âm thầm nghĩ.

Nhưng mà nghĩ lại thì lại rất không có khả năng, Động Huyền kia đường đường là Huyền Môn Chi Chủ, một thân lực lượng mùi thơm chế địch nữ tính hóa như vậy, quả thật không giống môn chủ một phái chút nào.

Trong lòng Hàn Sâm chờ mong biểu hiện của Động Huyền Kinh sau khi mở ra đạo khóa gen thứ nhất, nhưng mà loại chuyện này lại không thể vội vàng được, chỉ có thể mỗi ngày bảo trì tu hành, đồng thời tiếp tục tinh lọc thân thể, loại bỏ tai hoạ ngầm của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Song Phi Kiếm Pháp của Hàn Sâm đã tiếp cận đại thành, đã có thể cùng song sinh Dị Linh đấu khó phân cao thấp, nhưng mà muốn đánh bại bọn họ vẫn còn có chút khó khăn.

Đồng thời Hàn Sâm đang suy nghĩ làm như thế nào mới có thể liên hợp với Lý Luân cùng Phỉ Lực Ca một lần nữa vây công Tí Hộ Sở hoàng tộc, dù bản thân hắn có thể đánh bại song sinh Dị Linh lấy được Tí Hộ Sở hoàng tộc, thế nhưng tất cả dị sinh vật bên trong đều sẽ chạy hết, chuyện này đối với Hàn Sâm thật sự là quá lãng phí.

Có Dị Linh ở đó, dị sinh vật cũng sẽ tụ tập ở trong Tí Hộ Sở, nếu như Dị Linh bị thu phục, những dị sinh vật đó đều sẽ đào tẩu, về sau còn muốn giết bọn nó, còn phải cần cả đám đi tìm, không bằng thừa cơ hội này, liên hợp ba nhà cùng một chỗ giết nhiều thêm một ít, ít nhất cũng giết một hai con sinh vật thần huyết, cũng có thể gia tăng thêm một ít thần gen.

- Hàn đại ca, hôm nay có rảnh không? Có thể dạy tôi chỉ huy chiến đấu không?

Hàn Sâm vừa mới trở lại Hắc Thần Tí Hộ Sở, Tề Tu Văn đã tìm tới.

- Gần đây tôi chuẩn bị muốn làm một đại sự, tạm thời không có thời gian.

Hàn Sâm nói.

- Hàn đại ca, anh muốn làm đại sự gì?

Trong mắt Tề Tu Văn lóe lên một tia dị sắc, nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Liên hợp Tinh Luân cùng Phỉ Lực đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Hàn đại ca quả nhiên là người có chí hướng lớn, tiểu đệ nguyện ý tận một phần lực, toàn lực trợ giúp đại ca đánh xuống Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Tề Tu Văn lộ ra vẻ hưng phấn nói.

- Cậu đã có lòng như vậy, chuyện liên hợp Tinh Luân Tí Hộ Sở cùng Phỉ Lực liền giao cho cậu đi làm đi.

Hàn Sâm nhìn Tề Tu Văn mỉm cười nói.

- Tu Văn nhất định sẽ không để cho Hàn đại ca thất vọng.

Tề Tu Văn hướng Hàn Sâm mượn mấy người, đã đi tới Phỉ Lực Tí Hộ Sở.

- Tề thiếu, cậu thật sự phải giúp Hàn Sâm đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc à?

Sau khi ra khỏi Tí Hộ Sở, một Tiến Hóa Giả thân tín đi theo bên cạnh Tề Tu Văn nghi ngờ hỏi.

- Tại sao lại không chứ?

Tề Tu Văn lạnh nhạt nói.

- Cho dù muốn đánh, cũng chờ chúng ta thu phục họ Hàn trước, sau đó Tề thiếu dẫn đầu đi đánh chứ, hiện tại đánh xuống Tí Hộ Sở, không phải là sẽ làm lợi cho họ Hàn đấy sao?

Tiến Hóa Giả kia không giải thích được nói.

Tề Tu Văn lại cười nói:

- Anh sai rồi, hiện tại để cho Hàn Sâm dốc sức liều mạng đánh xuống Tí Hộ Sở, cuối cùng đạt được món hời chỉ có chúng ta thôi.

- Tề thiếu gia có tính toán gì không?

Mấy Tiến Hóa Giả kia đều là thân tín của Tề Tu Văn, nghe vậy lập tức hỏi.

- Bọn anh biết bên kia Tí Hộ Sở hoàng tộc là địa phương nào không?

Tề Tu Văn không trực tiếp trả lời bọn họ.

Mấy người đều lắc đầu, bởi vì người trên băng nguyên đều không thể xuyên qua Tí Hộ Sở hoàng tộc, cho nên ở băng nguyên không có ai biết Tí Hộ Sở hoàng tộc bên kia là địa phương như thế nào.

- Sau khi tấn chức Tiến Hóa Giả đi vào băng nguyên, tôi cũng đã bắt tay vào điều tra vị trí của băng nguyên, trước đây không lâu đã có chút manh mối, hơn nữa cũng đã từ địa phương khác điều động không ít nhân thủ chạy tới Tí Hộ Sở hoàng tộc bên kia.

Tề Tu Văn khẽ cười nói.

Một Tiến Hóa Giả lập tức bừng tỉnh đại ngộ:

- Tề thiếu gia là chuẩn bị chờ cho Hàn Sâm đánh hạ Tí Hộ Sở xong, chúng ta liền nội ứng ngoại hợp, trực tiếp đoạt Tí Hộ Sở hoàng tộc từ trong tay Hàn Sâm?

Tề Tu Văn lạnh nhạt nói:

- Chưa nói tới đoạt lại, vốn đều là người ở Hắc Thần Tí Hộ Sở của chúng ta đánh xuống, Hàn Sâm có một chút người ở Nữ Thần Tí Hộ Sở, vốn không có tác dụng gì. Về phần Tí Hộ Sở hoàng tộc, đó cũng không ở trong ước định giữa cha tôi cùng Đường gia, tôi lấy xuống dĩ nhiên là của tôi rồi.

Có một Tiến Hóa Giả hơi do dự nói:

- Nhưng mà thân thủ của họ Hàn kia xác thực rất lợi hại, lần trước hắn giết Hắc Thần ở dưới sự bảo vệ của mấy trăm Tiến Hóa Giả, tôi sợ vạn nhất. . .

Tiến Hóa Giả kia không nói tiếp, nhưng Tề Tu Văn đã hiểu ý của y, ào ào cười nói:

- Anh lo lắng hắn sẽ trong cơn tức giận gây bất lợi cho tôi à? Đừng nói căn bản là hắn không dám đụng đến tôi, cho dù hắn dám cũng không có năng lực kia. Nguyên bản coi như hắn không đề cập tới, gần đây tôi cũng sẽ tìm cơ hội nghĩ biện pháp để hắn đi đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc, đã chính hắn nói ra, vậy dĩ nhiên không thể tốt hơn rồi.

Thấy mấy Tiến Hóa Giả đều có bộ dáng do dự, Tề Tu Văn khẽ cười nói:

- Tôi một mực đi theo bên cạnh hắn trong thời gian lâu như vậy, học tập vũ kỹ của hắn, hướng hắn thỉnh giáo phương pháp chỉ huy, mặc dù học không đến mười phần, bảy tám phần vẫn phải có, hơn nữa đối với thực lực của hắn, tôi đã sớm rõ như lòng bàn tay, sao phải sợ hắn trở người chứ?

Thấy tất cả mọi người vẫn có chút do dự, Tề Tu Văn còn nói thêm:

- Toàn bộ Hắc Thần Tí Hộ Sở đều là người của chúng ta, mà người triệu tập đến ở bên kia còn có hai người Lôi Quỷ và Điện Thần, mấy người cảm thấy Hàn Sâm còn có cơ hội không?

- Hai vị Lôi Quỷ và Điện Thần đã ở đối diện?

Mấy Tiến Hóa Giả nghe thấy vậy mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Lôi Quỷ và Điện Thần là hai anh em, tên thật không biết được, hai người đều là Tiến Hóa Giả tiếng tăm lừng lẫy thủ hạ của cha Tề Tu Văn, là nhân vật đỉnh cấp trong số những Tiến Hóa Giả, tùy thời có thể tấn chức Siêu

Việt Giả, nếu tấn chức liền trực tiếp là Thiên Nhân, không phải người bình thường có thể so sánh.

Đặc biệt là Lôi Quỷ, nghe nói đã mở ra đạo khóa gen thứ nhất, thiên phú của y cao rợn cả người, trong số những Tiến Hóa Giả cơ hồ là khó tìm được địch thủ.

- Có hơn vạn Tiến Hóa Giả ở Hắc Thần Tí Hộ Sở chúng ta, hơn nữa thêm hai vị Lôi Quỷ và Điện Thần tương trợ, lần này họ Hàn kia chắc chắn sẽ phải chết.

Mọi người vui vẻ nói.

Tề Tu Văn cười nhạt một tiếng:

- Hàn Sâm nói như thế nào cũng là một người mới, giết vô cùng đáng tiếc, nếu hắn biết điều, tôi sẽ không để ý lưu hắn ở bên cạnh.

- Tề thiếu gia là người như vậy, họ Hàn kia thúc ngựa cũng không theo kịp, có thể tùy tùng ngài là vận may của hắn, chỉ là người này quá nguy hiểm, tôi sợ. . .

Tiến Hóa Giả kia lại không nói rõ ra, tự nhiên là Tề Tu Văn hiểu ý của y, không để ý nói:

- Lại để cho y ăn một viên gen Tạo Hóa Đan là đủ.

Nghe được gen Tạo Hóa Đan, sắc mặt của mấy Tiến Hóa Giả kia cũng thay đổi, hiển nhiên vô cùng sợ hãi.

Chương 579: Cơ Giới Quyền

Hàn Sâm vốn đang đang rầu rĩ làm sao mới có thể thuyết phục Lý Luân cùng Phỉ Lực Ca, hiện tại Tề Tu Văn xung phong nhận việc đi liên hợp bọn họ, Hàn Sâm tự nhiên vui cười đỡ đi nhiều khí lực.

Muốn thuyết phục Lý Luân cùng Phỉ Lực Ca cũng không phải là một chuyện dễ dàng, ít nhất cũng phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề đàn bọ cánh cứng màu bạc, nếu không thì mặc kệ là Lý Luân hay là Phỉ Lực Ca, đều khó có khả năng đi đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Hàn Sâm trở lại Liên Minh, Vĩnh Thán Nữ Thần vẫn còn đang trong thời kỳ tu chỉnh vô thời hạn, làm hắn có chút hoài nghi kiếp sống quân nhân của mình, không biết còn cơ hội đi làm nhiệm vụ nữa hay không.

Độc Giác Tiên bò qua bò lại ở trong một cái lồng mà Hàn Sâm làm cho nó, nhưng mà động tác rất chậm chạp.

Hàn Sâm nằm ở bên cạnh xem trong chốc lát, thật sự không hiểu nổi đây rốt cuộc là khoa học kỹ thuật tinh hạch do Tinh Tộc phát minh, hay là một Tinh Tộc còn sống.

Nếu như nói là tinh hạch khoa học kỹ thuật, Hàn Sâm không nhìn ra một loại yếu như vậy sẽ làm được gì. Nếu như nói là một Tinh Tộc còn sống, Tinh Tộc có thể sáng tạo ra văn minh sáng lạn làm sao có thể không có trí tuệ cao đẳng được.

Hàn Sâm xem không ít sách liên quan tới Tinh Tộc, nhưng mà vẫn không tìm ra tiền lệ của Độc Giác Tiên.

- Vẫn còn đang nhìn à? Có nghiên cứu ra tác dụng của vật nhỏ này chưa?

Kỷ Yên Nhiên đi đến, ghé vào bên cạnh Hàn Sâm, nhìn Độc Giác Tiên ở trên bàn.

- Không có, hoàn toàn không có đầu mối gì.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, đảo mắt nhìn về phía Kỷ Yên Nhiên ở bên cạnh, trêu đùa:

- Kỷ đại hạm trưởng của anh, hôm nay làm sao rảnh rỗi đến thăm anh thế?

- Đừng tức giận mà, gần đây có chút bận, biết lỗi rồi mà, em biết là anh ngoan nhất.

Kỷ Yên Nhiên thò đôi bàn tay trắng như ngọc nắm lấy gò má của Hàn Lâm, cười hì hì nói:

- Da của anh thật sự là làm cho con gái phải đố kỵ đó, đến cùng là ăn thần đan thần dược gì, mau cho em ăn một chút đi.

- Nào có thần đan thần dược gì.

Hàn Sâm bất đắc dĩ giang tay ra.

- Không thể tin được, không uống thuốc, lại không dùng nước hoa, mùi thơm trên người anh là từ đâu tới? Đừng nói với em là ở trên cơ thể của một người đàn ông xấu xí còn có mùi thơm nha.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kỷ Yên Nhiên nhích tới gần cổ của Hàn Sâm, nhẹ nhàng ngửi vài cái, lập tức cảm giác có mùi thơm ngát như có như không lọt vào trong mũi, khoan khoái nhẹ nhàng không nói ra được.

Hàn Sâm đang muốn nói cái gì, lại đột nhiên giật cả mình, Kỷ Yên Nhiên thè đầu lưỡi ra liếm một thật nhanh lên trên cổ hắn, còn bắt lấy cái cằm của hắn trêu đùa nói:

- Tiểu mỹ nhân, mau khai chi tiết ra, nếu không cũng đừng trách ta ác độc.

- Hừ, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Hàn Sâm đại nghĩa lẫm nhiên nói.

- Vậy thì đừng trách đao hạ vô tình.

Cái miệng nhỏ nhắn của Kỷ Yên Nhiên cắn một cái lên trên cổ của Hàn Sâm, từ cổ cắn lên, để lại một loạt dấu răng ở trên cổ cùng gương mặt của Hàn Sâm, cuối cùng cặp môi đỏ mọng chặn miệng Hàn Sâm lại.

. . .

Hàn Sâm tinh thần sảng khoái đi vào trong phòng huấn luyện luyện Song Phi Kiếm Pháp một lúc, sau đó đăng nhập lên trên Internet, tiến nhập vào sàn quyết đấu.

Đã cách một đoạn thời gian rất dài, lần này trở lại, liền không có ai mời hắn đối chiến nữa, xem ra là đã buông tha cho, dù sao chờ đợi trong thời gian quá dài mà không có kết quả, không ai có kiên nhẫn chờ thêm mấy tháng như vậy.

Hàn Sâm lựa chọn ngẫu nhiên ghép đôi, rất nhanh đã được ghép với một đối thủ.

Người nọ nhìn thấy tài khoản của Hàn Sâm, lập tức ngẩn người, sau khi kịp phản ứng liền lập tức mừng như điên, phản ứng đầu tiên chính là phát một đám tin nhắn cho bạn của mình:

- Anh em ơi, tôi được ghép đôi với Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết kìa, mau đến xem!

- Bà mẹ nó, thật hay giả vậy?

- Lão Vương, cậu không gạt tôi đấy chứ?

- Lập tức tới.

- Thật sự là Tệ thần?

Lập tức liền có không ít người tiến vào trong gian phòng xem cuộc chiến, sau khi nhìn thấy tài khoản của Hàn Sâm, lập tức vui mừng quá đỗi, vội vàng lại phát ra tin tức cho bạn của mình.

- Hey bro, mau sang đây xem, Tệ thần lại xuất hiện rồi.

- Tệ thần xuất thủ lần nữa, mau tới xem.

. . .

Một truyền mười, mười truyền một trăm, rất nhanh trên khán đài đã đầy ắp người.

Hàn Sâm vốn cho là đã lâu như vậy, mình có thể an tĩnh đối chiến, ai ngờ mới ghép đôi được một đối thủ, đếm ngược còn chưa kết thúc, trên khán đài đã ngồi đầy ắp người.

Đếm ngược chấm dứt, Hàn Sâm cùng người nọ tiến vào trong sàn đấu, người nọ sau khi thấy Hàn Sâm liền nói:

- Tệ thần, mặc dù tôi rất thích phong cách chiến đấu của anh, nhưng mà tôi sẽ không hạ thủ lưu tình, tôi sẽ dùng hết toàn lực đánh bại anh, đó mới là tôn trọng lớn nhất đối với anh.

- Vậy rất tốt.

Hàn Sâm dở khóc dở cười nói, một hồi đối chiến giả lập mà thôi, có cần phải tự kỷ như vậy không?

Sau khi người nọ nói xong liền một quyền đánh tới Hàn Sâm, quyền vô cùng nhanh chóng, mang theo cảm giác chạy nước rút mãnh liệt.

- Tiểu Trùng Quyền, luyện cũng không tệ lắm.

Bước chân của Hàn Sâm di động, tránh né quyền của người kia.

Tiểu Trùng Quyền là một loại quyền pháp chủ yếu dùng trong tán đả, mặc dù không nhanh cực đoan giống như Tự Thứ Quyền, nhưng mà Tiểu Trùng Quyền nặng về chiêu thức, một bộ tổ hợp Tiểu Trùng Quyền đánh ra, bình thường có thể đánh cho đối thủ không hề có lực đánh trả, chỉ có thể bị động phòng thủ.

- Ha ha, Tệ thần anh bị lừa rồi, tôi luyện cũng không phải là Tiểu Trùng Quyền, mà là Cơ Giới Quyền.

Nói xong, toàn thân người nọ đều bắt đầu chuyển động, toàn thân giống như lập tức đã biến thành vũ khí sát nhân, mặc kệ là quyền, cước, lưng, đầu, khuỷu tay, mông, chỏ, chân, đầu gối, đều trở thành vũ khí kinh khủng, điên cuồng phát ra công kích toàn bộ phương vị tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, không thể tưởng được vậy mà gặp được cao thủ Cơ Giới Quyền, mặc dù Cơ Giới Quyền là một trong những loại quyền pháp hiện đại được lưu hành nhiều nhất, nhưng mà bởi vì khó học khó tinh, yêu cầu đối với tố chất thân thể cùng độ quen thuộc của người sử

dụng rất cao, cho nên cao thủ Cơ Giới Quyền chân chính cũng không có nhiều.

Ý nghĩa của Cơ Giới Quyền là coi thân thể thành một loại máy móc, tận khả năng phát huy ra tất cả các tính năng của cỗ máy này, bất cứ bộ vị nào trên thân thể con người đều có thể dùng cho chiến đấu.

Hàn Sâm thậm chí đã từng xem qua một đoạn video, một cao thủ Cơ Giới Quyền, chỉ dùng tóc đã giết chết một đối thủ cùng giai, thân thủ quả nhiên rất quỷ dị.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng người có tài khoản Vũ Giả này có chút lỗ mãng, còn tưởng rằng y luyện một ít võ kỹ tương đối bình thường công chính, không nghĩ tới vậy mà lại là Cơ Giới Quyền tinh tế tỉ mỉ quỷ dị.

Toàn thân Vũ Giả không ngừng phát ra công kích, thế công cuồng bạo mà quyền pháp khác không có cách nào so sánh được.

Quyền động mà khuỷu tay cũng động, khuỷu tay động kéo theo vai động, vai động kéo theo thân động, Vũ Giả ở dưới tình huống gần sát Hàn Sâm, cơ hồ là không gián đoạn phát ra công kích, thân thủ cực kỳ quỷ dị, nhưng lại giống như nước chảy mây trôi làm cho người ta tức lộn ruột.

Ở dưới thế công điên cuồng mà quỷ dị kia, Hàn Sâm chỉ có thể lui lại, không ngừng né tránh công kích của Vũ Giả.

- Cơ Giới Quyền thật là lợi hại, Vũ Giả kia là ai thế, thật là lợi hại, lại đánh cho Tệ thần không có cơ hội đánh trả.

- Y mà cậu cũng không nhận ra à? Người đứng thứ ba trong giải thi đấu quyền anh Tiến Hóa Giả của Liên Minh vừa rồi đấy, Cơ Giới Quyền của y rất mạnh.

- Mạnh như vậy à?

- Quý tộc thần huyết không có kẻ yếu, người có thể ghép đôi với Tệ thần, khẳng định đều là cao thủ.

Trong lòng Vũ Giả âm thầm đắc ý, cái y muốn chính là hiệu quả như vậy, nếu như có thể đánh bại Tệ thần, danh tiếng của y sẽ càng thêm vang dội.

Nhưng mà Vũ Giả muốn cho thanh danh của mình lan xa, cũng không phải là vấn đề lòng hư vinh, trong nhà y có mở võ đạo quán dạy Cơ Giới Quyền, Vũ Giả chỉ là muốn mượn cơ hội này để cho Cơ Giới Quyền và võ đạo quán của nhà mình nổi danh mà thôi.

Chương 580: Cuộc Chiến Số Mệnh

- Ồ, Vũ Giả kia cũng rất khá nha, lại có thể dồn Tệ thần đến loại tình trạng này.

Đường Chân Lưu sau khi tiến vào khán đài xem cuộc chiến, có chút kinh ngạc nói.

- Thành tựu Cơ Giới Quyền rất không tồi, cận thân chiến đấu cấp chuyên gia, rất lợi hại.

Sau khi Lâm Phong xem trong chốc lát mới lên tiếng.

- Có mạnh như vậy không?

Đường Chân Lưu lại tỏ ra có chút hoài nghi.

- Coi như tạm được đi, bị y gần người quấn lấy xác thực sẽ có chút phiền toái nhỏ.

Lâm Phong cười một cái nói.

- Liền cậu đều nói bị y cận thân sẽ có chút phiền toái nhỏ, vậy đó chính là thật sự lợi hại, không biết Tệ thần sẽ phá giải như thế nào, không phải chỉ là trốn tránh như vậy chứ?

Không chỉ là Đường Chân Lưu cùng Lâm Phong, rất nhiều người nghe tin đều chạy đến, đều mơ tưởng quan sát trận quyết đấu này.

Y Đông Mộc vừa lúc đang ở Liên Minh, nghe được tin tức liền chạy tới, ngồi ở trên khán đài, ánh mắt nhìn lom lom quan sát trận quyết đấu.

Thiên Hạc Chân cùng mấy người của Chiến Thần Võ Đạo Quán cũng tới quan sát trận quyết đấu này, bởi vì bên ngoài đều nói là Tệ thần sử dụng Dịch Thiên Thuật, mà Dịch Thiên Thuật lại là bí truyền của Chiến Thần Võ Đạo Quán, ngay cả đệ tử của Chiến Thần Võ Đạo Quán đều không có mấy người biết, cho nên bọn họ muốn xem một chút, đến cùng là có phải Tệ thần sử dụng Dịch Thiên Thuật hay không.

Nguyên bản Thiên Hạc Chân mời Nữ Hoàng cùng đi xem, nhưng mà Nữ Hoàng căn bản không có hứng thú đối với những chuyện này, cũng không có hào hứng đến xem, cho nên cũng chỉ có mấy người bọn họ đến.

Trừ ra cũng không thiếu cao thủ khác cũng đang quan sát trận quyết đấu này, bọn họ đều muốn xem một chút, đến cùng là Tệ thần có thể đạt tới trình độ nào, đến cùng có phải là hắn sử dụng Dịch Thiên Thuật hay không.

Trên thực tế, từ lần trước Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết xuất hiện, rất nhiều người đã hoài nghi Kim Tệ là người của Chiến Thần Võ Đạo Quán, nếu không thì người ngoài làm sao có thể biết được Dịch Thiên Thuật?

Công kích như triều dâng của Vũ Giả vẫn còn đang tiếp tục, lúc mới bắt đầu, người xem cuộc chiến còn có chút sợ hãi thán phục thế công cuồng bạo của y, nhưng dần dần, mọi người phát hiện thoạt nhìn thế công của Vũ Giả rất mãnh liệt, nhưng lại không hề chiếm hết ưu thế giống như bề ngoài, trái lại Vũ Giả dần dần bị dồn đến góc đài.

- Tại sao lại có thể như vậy, rõ ràng là Tệ thần chỉ đang tránh né thôi mà? Tại sao Vũ Giả lại bị dồn đến góc đài rồi?

- Tệ thần chính là Tệ thần, dù không ra tay đều kinh khủng như vậy, quá mạnh mẽ.

- Đây thật sự quá thần kỳ!

Người bình thường đều sợ hãi thán phục sự mạnh mẽ của Kim Tệ, còn cao thủ chân chính hiểu biết, lúc này sắc mặt lại đều có chút cổ quái.

- Đây giống như là Dịch Thiên Thuật đi?

Đường Chân Lưu có chút kinh ngạc nhìn Lâm Phong ở bên cạnh nói.

- Rất giống.

Lâm Phong khẽ gật đầu, chỉ nói hai chữ.

- Dịch Thiên Thuật ? Chẳng lẽ Kim Tệ thật là người của Chiến Thần Võ Đạo Quán?

Y Đông Mộc chau mày.

Mà mấy người bọn Thiên Hạc Chân càng là mở to hai mắt ra nhìn, Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết biểu hiện ra năng lực dịch chuyển, xác thực rất giống Dịch Thiên Thuật của Nữ Hoàng.

Nhưng mà bọn họ đều hết sức rõ ràng, Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết không thể nào là người của Chiến Thần Võ Đạo Quán, Tiến Hóa Giả trong Chiến Thần Võ Đạo Quán biết Dịch Thiên Thuật cũng chỉ có một mình Nữ Hoàng.

- Đáng chết, thằng này rốt cuộc là ai vậy?

Thiên Hạc Chân tức giận, ở trong mắt hắn, Kim Tệ làm như vậy là đang cố ý hắt nước bẩn lên Chiến Thần Võ Đạo Quán.

Hiện tại trong lòng Vũ Giả đã cảm thấy rất buồn bực khó chịu, rõ ràng là y đang điên cuồng tấn công, đối phương chỉ tránh né thế công của y, nhưng mà y lại không đụng tới được một chéo áo của đối phương.

Nếu như chỉ là như thế thì cũng thôi đi, nhưng Vũ Giả liền mau chóng phát hiện ra, không gian mình có thể hoạt động càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng bó tay bó chân, nguyên bản thế công vô cùng sắc bén ác liệt, cũng càng ngày càng cảm thấy không có cách nào thi triển ra.

Uy hiếp!

Vũ Giả cảm thấy có một loại uy hiếp, mặc dù đối phương không hề ra tay, nhưng mà vị trí di chuyển của đối phương, lại khiến cho y rất kiêng kị, y không thể không cân nhắc thêm vài thứ.

- Không được, nếu như mình tiếp tục công kích như vậy, ở chỗ của hắn, chỉ cần khẽ vươn tay. . .

Vũ Giả càng đánh càng sợ, vị trí di chuyển của đối phương có uy hiếp quá lớn, thậm chí có thể nói là chỗ nhược điểm chí mạng của y, ép y không thể không tự động thu tay lại đổi chiêu.

Vì vậy người xem cuộc chiến liền thấy một màn thần kỳ quỷ dị, rõ ràng là Vũ Giả đang điên cuồng tấn công, Kim Tệ chỉ là đang tránh né, căn bản không ra tay phản kích, nhưng mà Vũ Giả lại càng ngày càng sợ đầu sợ đuôi, về sau thậm chí là quyền ra được một nửa liền trực tiếp thu về, rất nhiều người nhìn đều không hiểu thấu, thật sự không hiểu là Vũ Giả đang giở trò quỷ gì.

Cao thủ chân chính lại nhìn ra sự đáng sợ của Kim Tệ, cũng càng thêm hoài nghi Kim Tệ sử dụng chính là Dịch Thiên Thuật, ngoại trừ Dịch Thiên Thuật, hình như còn không có võ học khác có loại hiệu quả tương tự.

Bành!

Cuối cùng Vũ Giả đã không thể lui được nữa, thân thể đã đâm vào vách sàn đấu, chỉ có thể liều mạng phát động công kích, không còn quan tâm được nhiều như vậy nữa.

Bành!

Chỉ thấy Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết trực tiếp đấm ra một quyền, đánh trúng chỗ yếu không có vật che chắn của Vũ Giả, trực tiếp một quyền đánh nổ Vũ Giả.

- Quá mạnh mẽ, chỉ là một quyền mà thôi, Tệ thần quả nhiên vẫn là Tệ thần kia!

- Tệ thần này tuyệt đối là thật sự.

- Đẳng cấp chênh lệch nhiều lắm, căn bản không ở cũng một đẳng cấp.

Mọi người bàn tán ầm ĩ, nhiều người khác thì là lập tức tiến nhập hệ thống ghép đôi, hy vọng có thể ghép đôi được với Tệ thần.

- Thử nhìn một chút, nói không chừng có thể ghép đôi được với hắn.

Đường Chân Lưu cũng tiến vào trong hệ thống ghép đôi.

Y Đông Mộc càng là không do dự lựa chọn ghép đôi, các đệ tử của Chiến Thần Võ Đạo Quán như Thiên Hạc Chân cũng làm như thế.

Hàn Sâm quả thật đang ghép đôi, dù sao đều đã đến, còn chưa nóng người đã lui ra ngoài thì quá không có ý nghĩa, người khác xem thì cứ xem đi, dù sao hắn cũng không quan tâm, chỉ cần có thể ghép đôi được với cường giả ở đẳng cấp như Vũ Giả là được.

Cơ Giới Quyền của Vũ Giả đã để cho hắn mở rộng tầm mắt, nếu như chỉ dùng quyền pháp tinh khiết để hóa giải, hắn tự nhận mình không phải là đối thủ của Vũ Giả.

Nhưng mà chiến đấu là toàn phương diện, không phải quyền pháp lợi hại là được.

Rất nhanh, Hàn Sâm lại lần nữa tiến vào trong đối chiến, lập tức có rất nhiều người đều lựa chọn tới xem cuộc chiến của Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết, cơ hồ là cùng một lúc tiến vào khán đài.

- Y Đông Mộc?

Đường Chân Lưu nhìn thấy người đối diện với Kim Tệ không khỏi kinh ngạc lên tiếng, sau đó lại cười xấu xa nói:

- Không phải oan gia không gặp gỡ, nhiều người như vậy đều đang ghép đôi, vậy mà lại để cho Y Đông Mộc ghép đôi được với Kim Tệ, bọn họ thật đúng là có duyên, có trò hay để nhìn rồi, không biết tiến cảnh mấy năm này của Y Đông Mộc như thế nào.

Không chỉ là Đường Chân Lưu, rất nhiều người cũng đã nhận ra Y Đông Mộc, đều kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, không ai nghĩ tới, cách nhiều năm như vậy, vậy mà Y Đông Mộc lại đối mặt với Kim Tệ.

Người biết rõ trận chiến ấy của bọn họ đều có chút hưng phấn kêu lên, mà người không biết thì hướng người bên cạnh nghe ngóng xem là chuyện gì xảy ra, sau khi nghe xong đều lộ ra vẻ hưng phấn cùng chờ mong.

Phương Minh Toàn nghe tin mà đến, đã đang phát trực tiếp trận quyết đấu này, lúc anh ta nhìn thấy người quyết đấu cùng Kim Tệ vậy mà lại là Y Đông Mộc, cả người cũng đã hưng phấn lên.

- Trời ơi. . . tôi nhìn thấy gì thế này. . . Y Đông Mộc. . . là Y Đông Mộc. . . cuộc chiến số mệnh cách mấy năm sau. . . đây sẽ là cuộc chiến báo thù của Y Đông Mộc hay sao?

Chương 581: Nếu Thua Hãy Nói Cho Tôi Biết Anh Là Ai

Y Đông Mộc cũng không sử dụng khuôn mặt mô hình của hệ thống, vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng hiện lên rõ ràng trong mắt mỗi người.

- Quá anh tuấn, quá đẹp trai, đây chính là vương tử phục cừu ký, hi vọng Y Đông Mộc có thể báo thù thành công.

Có cô gái ôm lấy gương mặt đỏ bừng, hai mắt sáng bừng nhìn Y Đông Mộc.

- Đúng vậy, đẹp trai xuất sắc, Y Đông Mộc tất thắng.

- Y Đông Mộc rất giống bạch mã vương tử trong mộng của tôi.

- Rất muốn sinh khỉ con cho Y Đông Mộc trước khi y đi báo thù.

- Tiểu tiện nhân lăn qua một bên, Y ca ca là của chế. . .

Bên ngoài hiệp hội các cô gái đều nhìn tới chảy nước miếng, hận không thể lập tức xông lên ăn sống Y Đông Mộc, thi nhau biểu thị muốn sinh đời sau cho Y gia.

Ồn ào như thế lập tức khiến vô số chàng trai độc thân lớn tiếng oán giận, cả đám đều cùng lên tiếng ủng hộ Kim Tệ.

- Đàn bà các cô biết cái gì, lớn lên đẹp mắt thì được gì, thực lực mạnh mới là vương đạo, lúc trước Tệ thần dùng một đao xử gọn Y Đông Mộc, hôm nay cũng sẽ không thay đổi, nhất định là đập phát chết luôn.

- Đúng đấy, các chị em xem Tệ thần đi, người ta mới là phong phạm cao thủ, một nam tử hán chân chính, làm đàn ông phải giống như Tệ thần ấy, tên tiểu bạch kiểm họ Y kia. . . Hừ. . .

- Tệ thần vô địch, Y Đông Mộc gì đó, một đao là chết.

- Tệ thần, em muốn sinh khi con với anh. . .

Hàn Sâm tranh thủ đang trong thời gian đếm ngược để nhìn bình luận của mọi người, phát hiện có chút không đúng, tại sao mỹ nữ đều đi ủng hộ Y Đông Mộc đi, còn ủng hộ mình đều một đám ngũ đàn ông thô kệch cẩu thả?

Còn có mấy đại hán đang gảy móng chân, liều mạng hô hào muốn sinh hầu tử cho hắn, khiến trên trán Hàn Sâm chảy xuống mấy đường hắc tuyến.

Mà nhìn sang bên phía Y Đông Mộc kia, tất cả đều là một mỹ nữ, người nào cũng đỏ mặt ôm trái tim.

- Đậu xanh, tiểu bạch kiểm này nhất định phải chết.

Hàn Sâm nhìn thấy thế trong lòng có chút ghen tị, lại nhìn một đám đại hán chỉ ngồi gảy móng chân ủng hộ mình kia, trong lòng vô cùng buồn khổ, hận không thể lấy tay che mắt.

Vốn dĩ hắn còn có một chút đồng tình với Y Đông Mộc, nhưng hiện tại đã hoàn toàn ném ra ngoài chín tầng mây rồi.

- Y Đông Mộc, nhận lấy sự phẫn nộ của đám độc thân cẩu trên toàn bộ vũ trụ đi, dám động tới độc thân cẩu, xa đâu cũng giết.

Hàn Sâm rất quyết đoán lựa quên đi mình cũng là người có bạn gái.

Phương Minh Toàn tiến hành giải thích ở hiện trường:

- Xem ra mọi người còn chưa quên trận đối chiến ngày trước, những thanh niên quan sát trận tỷ thí năm đó, hôm nay đều đã là Tiến Hóa Giả, tuy đã là quá khứ, nhưng đó là trận chiến kinh điển khiến người khác không thể quên đi. Tuy tôi là fan hâm mộ trung thành của Tệ thần, nhưng tôi vẫn hy vọng Y Đông Mộc lần này không còn là bi tình vương tử nữa.

- Toàn ca, anh thế này là không đúng rồi, với tư cách là fan của Tệ thần, sao anh có thể giúp Y Đông Mộc nói chuyện?

Có người lập tức gửi bình luận qua.

- Khụ khụ, chủ yếu là fan nữ ủng hộ Y Đông Mộc quá nhiều, tôi sợ nhiều người tức giận, sau này lại không tìm được vợ.

Phương Minh Toàn dơ hai tay bất đắc dĩ nói.

- Ha ha. . .

Thời gian đếm ngược chấm dứt, Hàn Sâm và Y Đông Mộc đồng thời tiến vào sân đấu, Y Đông Mộc cũng không vội vã ra tay, chỉ nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm mà không nói gì.

Nhìn hai người chỉ đứng im đối diện nhau, người xem cuộc chiến cũng không được nhịn phải nín thở, yên lặng nhìn hai người bọn họ.

Không biết vì sao, tuy hai người không động thủ, nhưng họ lại có cảm giác khẩn trương như có bão tố sắp xảy ra, ép xuống khiến người khác không thở nổi.

- Nếu như tôi thắng, nói cho tôi biết anh là ai.

Cuối cùng Y Đông Mộc cũng mở miệng nói chuyện , một câu rất đơn giản, không hề có nói nhảm một chữ.

Chỉ là những lời này rơi vào trong tai người xem, lại tạo ra một cuộc tranh luận. Cho tới nay, mọi người đều đang suy đoán thân phận của Tệ thần, thế nhưng vẫn không có một kết quả.

Thân phận của Tệ thần là một đáp án khiến rất nhiều người động tâm, khi Tệ thần nổi tiếng nhất kia, thậm chí còn có chuyên gia chuyên môn phân tích thân phận Tệ thần, nhưng đều không có kết quả gì, cho tới nay chưa có ai biết được thân phận chân chính của Tệ thần.

Hiện tại Y Đông Mộc đột nhiên nói ra những lời này, khiến ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Hàn Sâm, trong lòng đều tha thiết hi vọng, hắn có thể đáp ứng điều kiện của Y Đông Mộc.

- Được.

Hàn Sâm chỉ trả lời một chữ, người xem đã lập tức như ong vỡ tổ, cùng hoan hô một tiếng.

- Y Đông Mộc, tôi ủng hộ câu, tiêu diệt Tệ thần.

- Xử hắn. . . xử hắn. . .

- Ha ha, Tệ thần quả nhiên là vô địch, thoải mái đồng ý như vậy, chỉ sợ lần này Y Đông Mộc vẫn không có cơ hội rồi.

- Vậy thì chưa chắc, Câu Tiễn trong thời đại viễn cổ nằm gai nếm mật đến cuối cũng đã thành công báo thù, hôm nay Y Đông Mộc đã khổ luyện nhiều năm như vậy, cuối cùng có một cơ hội báo thù, lần này e rằng Tệ thần sẽ không thể thắng dễ dàng như trước.

- Tệ thần tất bại, tôi muốn biết Tệ thần rốt cuộc là ai.

- Tệ thần không phải là một hot girl chứ?

. . .

Hàn Sâm tiếp tục nói:

- Nhưng nếu tôi thắng, tôi cũng có một điều kiện.

Hàn Sâm không cho rằng mình sẽ thất bại, hắn thật sự hiểu Y Đông Mộc rất rõ, nhưng Y Đông Mộc lại hoàn toàn không biết gì về hắn cả, muốn thắng thì dễ dàng, muốn thua thật sự rất khó.

- Anh nói đi.

Thần sắc Y Đông Mộc không thay đổi, vẫn chăm chú nhìn Hàn Sâm, so với nhìn cô gái mà mình yêu còn tha thiết hơn

- Nếu như cậu thua, đây chính là trận chiến cuối cùng của chúng ta.

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi nói.

Y Đông Mộc không biết Hàn Sâm chính là Tệ thần, hiện tại rất quen thân với Hàn Sâm, thường xuyên tìm Hàn Sâm luyện tập võ kỹ, Hàn Sâm lại dùng thân phận của Kim Tệ chiến đấu cùng Y Đông Mộc, trong lòng vẫn còn có chút cảm giác tội ác nho nhỏ, cho nên mới đưa ra điều kiện này, về sau tránh khỏi phải dùng thân phận của Kim Tệ đối chiến với Y Đông Mộc.

- Được.

Ánh mắt Y Đông Mộc ngưng tụ, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm một lúc lâu, mới chậm rãi thốt ra một chữ.

Y Đông Mộc vưa lên tiếng, người xem trận chiến đều có chút khẩn trương. Nếu như lần này Y Đông Mộc lại thua, vậy thì y thật sự không còn cơ hội xoay người nữa.

Đặc biệt là những cô gái ủng hộ Y Đông Mộc, lúc này đã khẩn trương đến mức không biết nên nói gì, hai tay nắm chặt, khẩn trương nhìn Y Đông Mộc chậm rãi rút ra một cây chủy thủ.

- Y Đông Mộc đồng ý thế này cũng quá qua loa đi?

Đường Chân Lưu có chút ngoài ý muốn.

Lâm Phong lại bình tĩnh nói:

- Y Đông Mộc không thể không đồng ý.

- Vì sao?

Đường Chân Lưu không hiểu nhìn Lâm Phong.

- Y Đông Mộc tu luyện ám sát chi đạo, ý là chỉ tiến không lùi, không thành công thì thành nhân, trái tim tuyệt đối không có khả năng có nửa phần dao động, nếu như y không đồng ý, đó chính là nội tâm dao động, đã không có tự tin, ám sát đạo xem như thất bại, căn bản không có cơ hội thắng. Cho nên Y Đông Mộc nhất định phải đồng ý, chỉ như thế mới có thể tìm đường sống trong cõi chết, phát huy ra lực lượng mạnh nhất, dốc toàn lực của mình để đánh một trận với Kim Tệ.

Lâm Phong giải thích nói.

- Thì ra là thế, Kim Tệ thật gian trá.

Lúc này Đường Chân Lưu mới tỉnh ngộ, chiến đấu kỳ thật đã bắt đầu trong khi bọn hắn đang nói chuyện.

Chương 582: Xá Thân Hành

Lúc này Y Đông Mộc không có nghĩ nhiều như vậy, trong lòng của y cũng chỉ có một tín niệm là đánh bại Kim Tệ.

Trong tay Y Đông Mộc cầm lấy dao găm, đôi mắt vốn nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, lúc này lại dần dần dịu lại, cả người giống như cũng thả lỏng ra, thân thể đang hô hấp theo một quy luật kỳ dị nào đó.

Y Đông Mộc chậm rãi đi về phía Hàn Sâm, không giống như một sát thủ đi tìm mục tiêu ám sát, mà chỉ giống như một người đang tản bộ bên hồ, cứ như vậy tùy ý đi về phía Hàn Sâm.

- Long tiên sinh, ngài có ý kiến gì về trận chiến này không?

Phương Minh Toàn mời được một Tiến Hóa Giả là Long tiên sinh rất có danh tiếng tới làm khách quý.

Vị Long tiên sinh này, chỉ cần là Tiến Hóa Giả thường xuyên lên sân đấu chính thức, trên cơ bản không có người nào không biết y.

Đã là một lão Tiến Hóa Giả hơn một trăm tuổi rồi, trên sân đấu chính thức đã làm rất nhiều video dạy võ học và kỹ xảo săn giết dị sinh vật. . ., trợ giúp người bình thường rất lớn, giúp những Tiến Hóa Giả bình thường ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở an toàn hơn, cũng học được không ít kỹ xảo thực dụng.

Đối với Long tiên sinh, rất nhiều Tiến Hóa Giả và người chưa tiến hóa đều rất kính trọng.

Phương Minh Toàn có thể mời được Long tiên sinh làm khách quý, khiến rất nhiều khán giả lập tức tập trung tinh thần, muốn nghe Long tiên sinh quyền uy phân tích.

Long tiên sinh nhìn hai người trong sân nói:

- Đối với Y Đông Mộc, nói thật là tôi không nghiên cứu quá nhiều, nhưng đối với Kim Tệ, tôi đã từng nghiêm túc nghiên cứu qua video chiến đấu lần trước trên sân đấu chính thức.

- Nếu Long tiên sinh đã nghiêm túc nghiên cứu qua, như vậy xin ngài cẩn thận phân tích cho chúng tôi, chúng tôi rất hiếu kỳ về Tệ thần. Tò mò nhất là có phải Tệ thần sử dụng Dịch Thiên Thuật trong truyền thuyết hay không, đối với chuyện này, Long tiên sinh cảm thấy thế nào?

Phương Minh Toàn tiếp lời nói.

- Thật trùng hợp, tôi cũng chuyên tâm nghiên cứu về chuyện này, Kim Tệ sử dụng tuyệt đối không phải Dịch Thiên Thuật chân chính, ngay cả mô phỏng cũng không được tính, chỉ có thể tính là bắt chước chút da lông mà thôi.

Long tiên sinh trả lời với vẻ khẳng định.

Nếu như Hàn Sâm tự mình nghe được lời Long tiên sinh nói, nhất định sẽ phi thường bội phục ánh mắt của y, Hàn Sâm đúng là chỉ bắt chước chút da lông mà thôi, những thứ thuộc về mình tương đối ít.

- Long tiên sinh khẳng định Tệ thần không phải sử dụng Dịch Thiên Thuật, nhất định là có căn cứ gì đó?

Phương Minh Toàn nói xong nhìn thoáng qua màn hình xem bình luận, đã có rất nhiều fan hâm mộ của Kim Tệ không đồng ý với quan điểm của Long tiên sinh.

Long tiên sinh cũng nhìn thấy những lời bình luận đó, nhưng y vẫn vô cùng bình tĩnh tiếp tục nói:

- Tôi là người không có ưu điểm gì, chỉ là sinh sớm hơn mọi người một chút, đã từng vinh hạnh cùng người luyện Dịch Thiên Thuật là Phó Thanh Mai đi săn giết dị sinh vật, nên may mắn thấy được Dịch Thiên Thuật hoàn chỉnh.

Lời này vừa ra, lập tức không còn người nào nói gì nữa, Long tiên sinh đã từng thấy Phó Thanh Mai sử dụng Dịch Thiên Thuật, như vậy dĩ nhiên là không sai rồi, Phó Thanh Mai luyện Dịch Thiên Thuật cả thiên hạ đều biết, cũng là từ sau khi bà luyện thành, mới khiến Dịch Thiên Thuật nổi tiếng không ai không biết.

Nhưng lúc này, Y Đông Mộc đã chuyển động, đi tới Hàn Sâm.

Long tiên sinh nhìn thoáng qua dáng vẻ tùy ý của Y Đông Mộc, trong mắt thoáng lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Ồ!

- Long tiên sinh, xảy ra chuyện gì thế?

Mặc dù Phương Minh Toàn là người dẫn chương trình chuyên nghiệp, nhưng y không hiểu nhiều về võ học, cũng không nhìn ra được điều gì.

Long tiên sinh vô cùng thưởng thức nhìn Y Đông Mộc rồi nói:

- Nếu như tôi không nhìn lầm, Y Đông Mộc đang sử dụng Xá Thân Hành, phương pháp này trọng ý mà không trọng lực, nếu không thể lĩnh hội được ý cảnh của nó, cho dù là đạt tới Siêu Việt Giả cũng không thể phát huy ra đặc tính của nó.

- Võ học thần kỳ như thế, Long tiên sinh có thể nhìn ra Y Đông Mộc hiểu được mấy phần không?

Phương Minh Toàn vội vàng hỏi.

- Võ học chi đạo, không phải toán học, đặc biệt là loại võ học nặng ý cảnh này, khó có thể dùng con số tính toán, tôi chỉ có thể nói, Y Đông Mộc đã nắm được cốt lõi trong Xá Thân Hành, tương lai của y không thể đoán được.

Long tiên sinh nói ra.

Phương Minh Toàn tiếp tục hỏi:

- Phương mỗ tài sơ học thiển, chưa từng nghe về Xá Thân Hành, có thể mời Long tiên sinh giải thích một chút về chỗ lợi hại của Xá Thân Hành hay không?

- Cái gọi là xả thân lấy nghĩa, nếu muốn hiểu được Xá Thân Hành, nhất định phải vứt bỏ tạp niệm của bản thân, không sợ hãi không vui không buồn, trong lòng chỉ có một tín niệm, chỉ nghĩ như thế nào mới có thể ngộ chân ý Xá Thân Hành. Muốn làm được điểm này là chuyện phi thường khó khăn, phải biết rằng để đạt tới tâm vô tạp niệm này, cho dù rất nhiều cao tăng đại hiền thời cổ đại đều khó mà làm được, huống chi tuổi Y Đông Mộc còn nhỏ, lại có thể luyện được đến mức tâm không dính bụi, thật sự rất hiếm có.

Long tiên sinh rất tán thưởng Y Đông Mộc.

Phương Minh Toàn thấy Long tiên sinh nói quá huyền diệu, cũng không giải thích ra tác dụng thực tế của Xá Thân Hành, đành phải lại hỏi thêm:

- Không biết Xá Thân Hành này là loại võ học gì?

- Nghiêm khắc mà nói, nên tính là một loại thân pháp, nhưng khác với thân pháp thông thường, loại thân này pháp tương hợp với thiên địa, mỗi khi bước ra một bước, khí thế của bản thân sẽ tăng một phân, lực lượng có khả năng bạo phát ra cũng sẽ mạnh thêm một phần, y bước đi càng nhiều, khí thế cùng lực lượng tích lũy trên người sẽ càng mạnh, nếu có thể bước hơn trăm bước, như vậy khí thế và lực lượng của y đều sẽ đạt tới cảnh giới tuyệt vời, chỉ sợ trong những người cùng giai không ai có thể ngăn cản một kích của y.

- Lợi hại như vậy? Nếu để Y Đông Mộc đi được 100 bước, Tệ thần chẳng phải sẽ thua không thể nghi ngờ sao?

Phương Minh Toàn nghe Long tiên sinh nói như vậy, cũng rất kinh hãi.

Mà những khan giả xem trực tiếp cũng đều nghị luận.

- Thật hay giả vậy, nói như vậy cũng quá mơ hồ rồi.

- Dựa theo lời Long tiên sinh nói, nếu Y Đông Mộc đi đến mấy vạn bước, y chẳng phải là vô địch thiên hạ rồi à?

- Long tiên sinh nói như vậy nhất định là có đạo lý.

- Tôi cảm thấy Long tiên sinh nói rất có đạo lý, mọi người nhìn khí thế trên người Y Đông Mộc đi, thật sự càng ngày càng mạnh, hiện tại nhìn lại, ngay cả tôi cũng cảm thấy rung động rồi.

- Xá Thân Hành thật sự lợi hại như vậy sao?

- Hỏng bét, Tệ thần không biết Y Đông Mộc dùng Xá Thân Hành, hắn nên thừa dịp khí thế trên người Y Đông Mộc còn chưa quá mạnh, chủ động xuất kích chứ.

. . .

Long tiên sinh lắc đầu giải thích nói:

- Vậy thì không hẳn. Cái gọi là khẳng khái phò nghĩa dịch, tòng dung tựu nghĩa nan (Dịch: khẳng khái phò nghĩa dễ, nhẹ nhàng hy sinh khó), Xá Thân Hành cần phải giữ vững tinh thần xả thân vì nghĩa không biết sợ hãi, mà loại tinh thần này lại không thể một mực bảo trì, y đi càng lâu, tín niệm càng có khả năng sinh ra chấn động, nếu không cách nào bảo trì tín niệm kiên định, vậy khí thế sẽ bị hạ thấp.

- Dùng binh pháp của tiền nhân tới nói, một tiếng trống tăng khí thế, hai tiếng thì suy, ba tiếng thì kiệt. Con người dù sao cũng là động vật cảm tính, dù có là thiên tài cũng khó có thể bảo trì tín niệm mãi mãi như một, tôi đã thấy cao thủ luyện Xá Thân Hành, một người mạnh nhất cũng chỉ có thể đi qua trăm bước, nếu không lập tức xuất thủ, lại tiếp tục đi tới đích, khí thế trên người ngược lại sẽ hạ thấp.

- Không biết Y Đông Mộc dùng Xá Thân Hành có thể đi được bao nhiêu bước?

Phương Minh Toàn nhìn về phía Y Đông Mộc trong sân.

Được Long tiên sinh giải thích, khán giả xem trực tiếp cũng bắt đầu chú ý tới bước chân của Y Đông Mộc.

Chương 583: Một Kích Cuối Cùng

10 bước. . . 20 bước. . . 30 bước. . .

Mọi người đại khái đã đoán được, khoảng cách giữa Y Đông Mộc với Hàn Sâm có chừng 50 bước, nếu như Hàn Sâm không chủ động xuất kích, Y Đông Mộc sẽ bước 50 bước rồi vọt tới trước mặt Hàn Sâm.

Lúc này mới đi được 30 bước, khí thế trên người Y Đông Mộc đã vô cùng cường đại, giống như có thêm thần lực gia thân, mỗi một bước đều khiến khí thế trên người y càng thêm mạnh mẽ, gần như ngưng tụ thành thực chất.

Một bước bước ra, giống như thủy triều dâng lên, một luồng khí triều mênh mông công kích tới Hàn Sâm, có cảm giác như mưa gió sắp ập đến, tạo ra cảm giác áp bách.

Hàn Sâm vẫn không động đậy, chỉ nhìn Y Đông Mộc như vậy, bình tĩnh yên ắng, trước sóng to gió lớn vẫn bất động như núi.

OÀ..ÀNH!

Bước ra từng bước một, khí tức trên người Y Đông Mộc như thủy triều dâng lên, như sóng to gió lớn cuộn trào, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng Hàn Sâm.

Càng lúc càng nhanh, bước chân của Y Đông Mộc như kinh hồng, trong chớp mắt khoảng cách tới Hàn Sâm còn đến năm bước, mà khí thế trên người y giống như cầu vồng, khiến người khác phải kinh hãi.

- Sắp xuất thủ rồi!

Tất cả mọi người đồng thời ngừng thở nhìn Y Đông Mộc không chớp mắt, không biết tiếp theo y sẽ đánh ra một kích kinh thiên như thế nào, đến tận lúc này, dao găm vẫn nằm trên tay Y Đông Mộc, không có một chút dấu hiệu nào muốn chém ra.

Khi khoảng cách giữa Y Đông Mộc và Hàn Sâm chỉ còn lại hai bước, cuối cùng Hàn Sâm cũng chuyển động, nhưng hắn không tiến lên, mà lại lui về phía sau.

Giống như là một chiếc thuyền con lênh đênh giữa sóng gió, Hàn Sâm cứ như vậy nhìn về phía Y Đông Mộc, ánh mắt bình tĩnh chạm phải đôi mắt rực lửa của Y Đông Mộc, hiện tại khoảng cách giữa hai người chỉ cách một bước, tựa như hai đường thẳng song song vĩnh viễn không có khả năng giao nhau.

- Tệ thần. . . lại lui. . .

Trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ khó tin, không có ai nghĩ tới Tệ thần lại lui lại, ai cũng không tin được là Tệ thần sẽ lui.

Chẳng lẽ Tệ thần sợ Xá Thân Hành của Y Đông Mộc?

Trong lòng tất cả mọi người cũng không khỏi đều sinh ra ý nghĩ như vậy.

- Quá tuyệt. . . Kim Tệ là một người rất thông minh, hắn đã có lựa chọn rất chính xác.

Long tiên sinh lại tán thưởng một tiếng.

- Long tiên sinh cảm thấy Tệ thần lui lại là chính xác sao?

Phương Minh Toàn có chút nghi hoặc nhìn hướng Long tiên sinh.

- Đúng, lui lại vô cùng tốt.

Long tiên sinh có chút hưng phấn nói:

- Lúc trước tôi đã nói qua, Xá Thân Hành nặng nhất là khí thế, một tiếng thì tăng khí thế, hai tiếng thì suy, ba tiếng sẽ kiệt. Y Đông Mộc đã đi 53 bước, khí thế và lực lượng ngưng tụ ra vô cùng mạnh mẽ, nếu như lúc này Kim Tệ lựa chọn chính diện chống lại y, hoàn toàn chính là lựa chọn tồi, nhưng hắn lại lui về phía sau, khiến mọi chuyện trở nên khả quan, chỉ cần lùi lại đến khi khí thế Y Đông Mộc suy yếu, lúc đó chính là thời điểm Kim Tệ phản kích. Cách ứng đối rất thông minh, Kim Tệ là một người rất lý trí hơn nữa còn là cao thủ võ đạo.

Nghe Long tiên sinh phân tích như thế, mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ.

- Nói như vậy, Y Đông Mộc phải đuổi theo Tệ thần phân ra thắng bại trước khi khí thế của y suy yếu, nếu không sẽ rất khó thắng được đúng không?

Phương Minh Toàn hỏi.

- Không sai.

Long tiên sinh khẽ gật đầu:

- Trên lý thuyết tôi đã từng thấy người mạnh nhất sử dụng Xá Thân Hành, cũng chỉ đi được trăm bước, nếu như Y Đông Mộc có thể đuổi theo Kim Tệ

trong vòng trăm bước, dùng khí thế và khí lực hiện tại của y, chỉ sợ Kim Tệ khó có thể ngăn cản được một kích long trời lở đất kia. Trái lại, nếu như trong vòng trăm bước y không đuổi kịp, như vậy Kim Tệ đã thắng chín phần.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào hai người dưới sân đấu, một đuổi một lui, tất cả đều khẩn trương đến mức không nói được thành lời, chỉ im lặng nhìn hai người nhanh như tia chớp kia.

Khoảng cách giữa hai người chỉ có một bước, Y Đông Mộc chỉ cần lại tiến lên trước một bước, dao găm của y sẽ có thể khiến Hàn Sâm bị thương, nhưng chính là khoảng cách một bước này, y vẫn thủy chung không thể bước ra.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhanh chóng di động, giống như nhất thể song sinh kinh hồng, chớp mắt đã lướt qua khoảng cách 10m.

Hàn Sâm quay ngược lại, Y Đông Mộc cũng không đuổi theo hắn, khi Y Đồng Mộc bước xong trăm bước, tất cả mọi người nhịn đều không được thở dài một tiếng, Y Đông Mộc đã rất cường đại, nhưng Tệ thần có sách lược thoả đáng, khiến Y Đông Mộc khó có thể phát huy ra lực lượng chân chính.

Mà qua trăm bước kia, khí thế của Y Đông Mộc chỉ sợ sẽ bị giảm xuống, không có khả năng đuổi theo Tệ thần.

Tuy mọi người đều nghĩ Tệ thần thắng rồi, nhưng cho dù là fan hâm của Tệ thần, trong lòng cũng có chút tiếc nuối, thắng lợi như vậy khiến người ta cảm thấy có chút chưa đủ nghiền, tựa hồ còn thiếu một chút gì đó.

Thế nhưng mọi người rất nhanh đã phát hiện, sau khi Y Đông Mộc bước hơn trăm bước, khí thế cũng không yếu bớt, ngược lại càng tăng thêm, giống như thiên thần hạ phàm, dùng tư thế kinh khủng xông về Hàn Sâm.

110 bước. . . 115 bước. . . 120 bước. . .

- Ôi trời ơi!!. . . Thật lợi hại. . . thật sự quá lợi hại. . . 120 bước Xá Thân Hành. . . khí thế vẫn đang không ngừng tăng lên. . . tuổi như vậy. . . tu vi

như vậy. . . thiên phú của Y Đông Mộc khiến người ta khó có thể tưởng tượng được. . .

Giọng nói của Long tiên sinh bắt đầu phát run, rõ ràng trong lòng y vô cùng kích động.

Khi Đông Sâm không ngừng tiến công, trái tim tất cả mọi người đều giống như đập mạnh theo từng bước chân của y, chỉ thấy máu nóng trong người sôi lên, hận không thể biến thành Y Đông Mộc điên cuồng chạy.

OÀ..ÀNH!

150 bước. . .

Thân thể phá vỡ không khí, sinh ra tiếng phá không mãnh liệt, mái tóc dài của Y Đông Mộc theo gió tung bay, khí thế cả người đã đạt tới mức dường như chỉ cần một đao là có thể chém rách hư không.

- 150 bước. . . 150 bước. . .

Long tiên sinh đã bắt đầu kích động đến mức không biết phải nói gì, thiên tài như vậy, cả đời y cũng rất ít thấy.

Mà lúc này, Hàn Sâm đột nhiên ngừng lại, trong tích tắc từ cực động chuyển thành cực tĩnh, giống như núi cao bất động, mặc kệ do sóng to gió lớn đánh tới.

Mà một bước này, khí thế của Y Đông Mộc cũng hoàn toàn đạt tới đỉnh phong.

- Giết!

Bước ra một bước cuối cùng, Y Đông Mộc giống như ma thần, dao găm trong tay bắt đầu động.

Trong khoảnh khắc này tất cả mọi người đều hiểu, Tệ thần lui lại không phải vì sợ hãi, càng không phải là sách lược như Long tiên sinh nói, hắn chỉ đang chờ đợi, đợi Y Đông Mộc đạt tới trạng thái mạnh nhất, và đợi một kích trong trạng thái đỉnh phong kia.

Chương 584: Đời Này Kiếp Này

Những người ngồi xem cuộc chiến lúc này cũng không kiềm chế được mà đứng lên, thân thể nghiêng về phía trước, miệng há hốc ra, hai mắt mở to nhìn một kích cuối cùng của Y Đông Mộc.

Khí thế và lực lượng của Y Đông Mộc đều đạt đến đỉnh phong, dao găm trong tay bắt đầu động, dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng nổi lướt ra như gió.

Gió kia nhìn không thấy sờ không thấu, không biết xuất hiện từ đâu, cũng không biết đến đâu sẽ biến mất.

Tuy tất cả mọi người đều biết rõ Y Đông Mộc sẽ ra tay, nhưng khi y chính thức xuất thủ, vẫn khiến trong lòng người xem xuất hiện cảm giác đột ngột, giống như một đao kia chỉ đột nhiên xuất hiện vậy.

Nhanh, nhanh đến mức khiến người ta căn bản không nhìn ra một đao kia chém ra như thế nào. Ngay cả đám người ngồi trên khán đài cũng nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn, cả người phát lạnh, giống như chính mình trúng một đao vậy, ngay cả sắc mặt cũng tái nhợt lại.

Mặc dù ngay cả Y Đông Mộc xuất đao như thế nào họ cũng không nhìn rõ ràng, nhưng trong đầu tất cả mọi người đều không khỏi xuất hiện một hình ảnh, dường như sau một khắc, đầu của Hàn Sâm sẽ theo gió bay lên, máu tươi phun trong gió.

Khi gió vừa bắt đầu thổi, đao đã lướt qua.

Khi người cảm thấy gió, như vậy tất cả đều đã muộn.

- Gió nổi rồi!

Long tiên sinh kêu lớn một tiếng, hai mắt trừng lớn nhìn một đao của Y Đông Mộc kia.

Chỉ là tất cả mọi người đều không quan tâm nghe y nói nữa, lúc này bọn họ đều tập trung vào Hàn Sâm.

Mọi người đều đang đợi kết quả, khí thế khủng bố và lực lượng ngưng tụ từ 150 bước Xá Thân Hành kia, còn có cả một đao khiến người khác lạnh sống lưng kia, bọn họ không biết Hàn Sâm sẽ ngăn cản ra sao.

Lui lại!

Ngoại trừ lui lại, bọn họ không thể nghĩ ra được phải làm như thế nà mới ngăn cản một đao kia.

Nhưng muốn rút lui, bọn họ lại đột nhiên phát hiện, trong thiên hạ này có ai có thể tránh được một đao này?

Chỉ sợ chân còn chưa kịp nâng chân lên, đầu đã bị chặt xuống rồi.

Không thể ngăn cản.

Tất cả mọi người đều đặt mình vào hoàn cảnh của nhân vật Tệ thần, sắc mặt lập tức trắng bệch, căn bản ngay cả đao cũng không nhìn thấy không rõ.

Phong vô hình, đao lại hữu hình.

Trong tay Hàn Sâm cũng không có binh khí, dưới khí thế khủng bố kia, hắn bắt chéo hai tay trước ngực, thậm chí ánh mắt cũng không nhìn tới dao găm, bình tĩnh yên lặng chống lại một kích cực mạnh của Y Đông Mộc, khiến người xem khó chịu đến mức muốn thổ huyết.

Coong!

Thế nhưng mà một kích tuyệt đỉnh kia, một kích vô song kia, một kích xả thân cuối cùng kia, vậy mà bị đôi tay chắp trước ngực cản lại.

Trong chớp mắt, cuồng phong ngừng thổi, dao găm cũng dừng lại, từ trạng thái cực động chuyển sang trạng thái cực tĩnh, cảnh tưởng này như lập tức bị ấn nút tạm dừng vậy, ngay cả thời gian cũng dừng lại.

Công kích vô cùng bạo ngược, đụng tới đôi tay kia lại hoàn toàn yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều há to miệng, trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng kia, tất cả mọi người đều không thể tin tưởng, cũng không thể chấp nhận một kích kia đã xong như vậy.

Giống như một chiếc xe vận tải chạy với vận tốc 200 mã lực, đột nhiên không có dấu hiệu nào trực tiếp bị cản lại tại chỗ, cảm giác này thực sự quá quỷ dị, khiến người xem không thể chấp nhận, cho dù là phanh lại, cũng phải ma sát với mặt đất trượt dài đi một đoạn chứ.

Cho dù phía trước là tường chắn, cũng phải đụng vỡ thành mảnh nhỏ.

Thế nhưng tất cả đều không có, cứ đột ngột ngừng lại như vậy.

Mũi đao chỉ cách mi tâm của Tệ thần một tấc, nhưng một tấc này lại biến thành khoảng cách giữa trời với đất.

Tệ thần giống như một vị phật cầm hoa, chớp mắt này đã trở thành vĩnh hằng, dù thế giới có bị hủy cũng không thể ảnh hưởng tới hai tay hắn.

Không thể tưởng tượng được, người xem trên chiến đài không biết nói gì, giống như đầu óc không kịp phản ứng vậy, ngơ ngác nhìn hai người dưới sân đấu.

Tay cầm đao của Y Đông Mộc đã run rẩy, một kích tất sát của y lại không thể vượt qua hai tay của đối thủ.

Thích khách chi đạo, không thành công thì thành nhân, một kích này của Y Đông Mộc đã dốc hết tất cả, nhưng không nghĩ tới kết quả lại như thế, chiến ý trên người Y Đông Mộc lập tức sụp đổ, sắc mặt tái nhợt, cánh tay run rẩy, ngay cả đao cũng không cầm được.

Hai tay Hàn Sâm khẽ động, cầm lấy dao găm, đưa lưỡi đao tới trước mặt Y Đông Mộc:

- Một đao này, tôi nhận, đời này kiếp này này chỉ một đao hôm nay.

Cả người Y Đông Mộc run lên, đưa tay nhận lấy dao găm, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm ở trước mặt.

Quyết đấu đã kết thúc, Hàn Sâm rời khỏi sân đấu giả lập.

Thấy Tệ thần và Y Đông Mộc lần lượt rời đi, trận chiến này mặc dù sân đối chiến chưa phán định thắng bại, nhưng mọi người đều hiểu kết quả như thế nào.

- Một đao này, tôi nhận. . . tôi muốn khóc. . . tiếc cho Y Đông Mộc. . .

- Đời này kiếp này này chỉ một đao hôm nay, Y Đông Mộc xứng với danh đệ nhất đao, một đao kia thật sự quá mạnh mẽ, nhưng đáng tiếc y gặp phải Tệ thần.

- Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng, thật quá bi ai.

- Y Đông Mộc đừng khóc, chúng tôi vĩnh viễn ủng hộ cậu, trong lòng chúng tôi, cậu vĩnh viễn là thích khách mạnh nhất.

- Tệ thần vẫn là Tệ thần trước kia.

. . .

Phương Minh Toàn thở dài một hơi, có chút tiếc hận nói:

- Một đao chặt đứt con đường sinh tử, từ nay về sau có gặp lại cũng chỉ là người qua đường. Một trận tỷ thí hai truyền kỳ, nhưng từ nay đã không thể thấy họ được nữa.”

Nghe Phương Minh Toàn nói như thế, tất cả mọi người đều có chút buồn, bởi vì Y Đông Mộc cược với Kim Tệ, không có khả năng tiếp tục khiêu chiến, trận chiến này đã thành truyền thuyết.

- Long tiên sinh, ngài có đánh giá gì đối với trận chiến này?

Phương Minh Toàn quay sang hỏi Long tiên sinh.

- Đời này kiếp này chỉ một đao hôm nay.

Long tiên sinh chỉ nhắc lại câu này, sau đó đứng dậy rời khỏi sân đấu giả lập.

Gần như tất cả những người quan sát trận quyết đấu này đều xem lại nhiều lần, nhưng dù họ xem bao nhiêu lần, vẫn có chút không đã thèm, nhìn một lần lại một lần, căn bản không dừng lại được.

- Thật tiếc cho Y Đông Mộc.

- Một đao kia, còn có thể nhìn thêm lần nữa không? Rất muốn nhìn lại một lần.

- Tiểu vương tử bi tình.

- Tôi đồng ý dùng mười năm tuổi thọ, đổi lấy một cơ hội để Y Đông Mộc tái chiến Tệ thần.

- Một đao này, tôi nhận. Tôi thật sự muốn khóc, Tệ thần quá tàn nhẫn, hắn lấy đi linh hồn Y Đông Mộc.

. . .

Sau khi Phương Minh Toàn về tới văn phòng, sửa sang lại hình ảnh đối chiến, căn bản không cần biên tập, chỉ cần tìm một tiêu đề, sau đó viết một bài báo.

Nhưng hôm nay y không viết về Tệ thần, mà là viết về “Vua thích khách” Y Đông Mộc.

Đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không dừng lại,

Chỉ một đao ngày hôm nay,

Gửi tới vua thích khách mãi mãi trong lonhg tôi -Y Đông Mộc.

Trận chiến này rất ít nhắc tới Tệ thần, phần lớn đều đang thảo luận về Y Đông Mộc, mặc dù không thể thắng, nhưng một đao kia của Y Đông Mộc, đã đánh động tới trái tim tất cả mọi người, mang tới thanh danh tốt đẹp vua thích khách.

Về phần Tệ thần, hắn đã trở thành vị thần không thể chiến thắng trong lòng mọi người, ngay cả hứng thú thảo luận cũng không có.

Chương 585: Hồng Lân Long

- Xem trận đối chiến của Tệ thần thật không có ý nghĩa, tôi muốn xem Hàn Sâm cùng Y Đông Sâm đối chiến cơ, hai thích khách đối chiến mới thú vị.

Đường Chân Lưu ngồi trên ghế sa lon, xem trận đấu của Y Đông Mộc và Tệ thần, bĩu môi nói ra.

- Thích khách quyết đấu quá hung hiểm.

Lâm Phong nhẹ giọng nói ra.

- Cũng là bởi vì hung hiểm mới kích thích, nhưng hai người họ không có ân oán gì, có lẽ không có cơ hội đấu một trận đâu, thật đáng tiếc.

Đường Chân Lưu nói với vẻ tiếc hận.

Mà hai người không có ân oán gì trong miệng Đường Chân Lưu, lúc này đang trong Tí Hộ Sở, hai người đứng cách nhau không quá một mét.

- Tôi muốn đi săn giết Hồng Lân Long, cậu đi không?

Y Đông Mộc hỏi Hàn Sâm.

- Quá nguy hiểm.

Hàn Sâm trợn trừng hai mắt nói.

Lúc trước hắn từng nghe Y Đông Mộc kể về Hồng Lân Long, một loại sinh vật thần huyết rất cường đại, với thực lực hiện tại của Hàn Sâm, cũng biết đó là một loại dị sinh vật phi thường khó giải quyết.

- Chính là vì nguy hiểm nên mới đi.

Y Đông Mộc nói xong lập tức quay người đi.

- Vậy thì đi.

Hàn Sâm biết Y Đông Mộc bị kích thích, cũng không nói gì thêm, đi sau lưng Y Đông Mộc tới dãy núi Tuyết Sơn.

Dị sinh vật trên đường đi gặp phải đều bị Y Đông Mộc một đao chém giết, nhìn Y Đông Mộc sát khí trùng thiên, Hàn Sâm nghĩ có lẽ lần trước mình thua khéo lại hay hơn.

Y Đông Mộc thực sự rất lợi hại, nếu như không phải hắn luôn luyện Phong Khởi Trảm với Y Đông Mộc, chỉ sợ chưa chắc có thể dễ dàng ngăn cản được một đao kia, Hàn Sâm thắng cũng có chút xấu hổ.

Rất nhanh, hai người đã đi tới vị trí có Hồng Lân Long trên núi tuyết, đứng từ xa đã thấy một con dị sinh vật trên tuyết sơn như bạo long, hồng lân bao phủ toàn thân đang ngủ trên mặt tuyết.

Bởi vì không biết tên của nó, nên Y Đông Mộc gọi nó là Hồng Lân Long, theo lời kể của Y Đông Mộc, lực lượng và tốc độ của tiểu tử này đều rất mạnh, hơn nữa lân giáp trên toàn thân nó, ngay cả binh khí thần huyết cũng khó chém rách được, y đã tới đây hai lần nhưng đều không thể chém giết con Hồng Lân Long này.

Nhưng hôm nay hiển nhiên Y Đông Mộc đã nổi lên sát ý với con Hồng Lân Long này, làm thế nào cũng muốn giết chết nó.

Y Đông Mộc triệu hồi ra một dao găm thú hồn, trực tiếp xông tới Hồng Lân Long, trước khi xông tới còn gầm lên một tiếng, Hàn Sâm nhìn thấy thế toát cả mồ hôi.

- Đại ca, anh là thích khách đấy? Xông loạn lên như chiến sĩ thế kia là thế nào?

Hàn Sâm phiền muộn, nhưng vẫn triệu hoán ra Ngân Xà Kiếm và Cổ Thần kiếm, cũng xông về Hồng Lân Long đã bị đánh thức.

Đương đương đương!

Binh khí của Hàn Sâm và Y Đông Mộc chém lên người Hồng Lân Long, chỉ để lại một vết xước nông trên hồng lân, không thể thương tổn tới da thịt bên trong.

Hồng Lân Long như một cỗ chiến giáp cơ giới, hung hăng đâm tới, khiến Hàn Sâm và Y Đông Mộc chỉ có thể né tránh, căn bản không thể trực diện chống lại.

- Cậu tìm cách thu hút sự chú ý của nó đi.

Y Đông Mộc nói với Hàn Sâm, còn bản thân lại vòng ra sau lưng Hồng Lân Long.

- Móa, vì sao không phải cậu tới tìm cách thu hút sự chú ý của nó?

Hàn Sâm muốn phun máu, nhưng vẫn vung vẩy song kiếm, chém mấy kiếm lên đùi Hồng Lân Long, hấp dẫn sự chú ý của nó, sau đó bị Hồng Lân Long đuổi phải chạy loạn trên núi tuyết.

Y Đông Mộc tìm được một cơ hội, từ phía sau bay vọt đến đỉnh đầu Hồng Lân Long, hung hăng cắm một đao vào một chỗ không có hồng lân bao trùm trên gáy nó.

Rống!

Hồng Lân Long bị đau gầm lên một tiếng, hung ác vung đầu, đánh Y Đông Mộc rơi xuống, hồng lân trên người giống như bốc cháy lên.

- Móa, lại tiến vào trạng thái bạo tẩu, chạy mau.

Hàn Sâm hét lớn một tiếng rồi xoay người bỏ chạy.

Dù Y Đông Mộc không cam tâm, nhưng y cũng không ngốc, gần như là đồng thời xoay người bỏ chạy với Hàn Sâm.

Hồng Lân Long vô cùng phẫn nộ, đuổi theo hai người chạy loạn trong dãy núi hơn một trăm dặm, sai đó hai người mới thành công cắt đuôi nó

Y Đông Mộc và Hàn Sâm đều mệt đến mức ngã nằm xuống mặt tuyết thở hồng hộc.

Một lúc sau, Y Đông Mộc mới quay sang hỏi Hàn Sâm:

- Cậu muốn đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc?

- Đúng thế.

Hàn Sâm cũng nghiêng đầu nhìn về phía Y Đông Mộc:

- Cậu cùng đi chứ?

- Chú ý Tề Tu Văn.

Y Đông Mộc nói xong lời này lập tức đứng dậy rời đi.

Hàn Sâm cũng ngồi dậy, lắc đầu:

- Không biết Tề Tu Văn có thể thuyết phục Lý Luân và Phỉ Lực Ca hay không, nhất định phải nhanh chóng đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc mới được.

Hắn cũng không lo lắng về Tề Tu Văn, trên thực tế có tiểu Ngân Hồ ở bên cạnh, trong nhóm Tiến Hóa Giả có thể khiến hắn bị thương đã không còn mấy người, ở chốn băng nguyên lại càng không có, trước lực lượng tuyệt đối, âm mưu quỷ kế gì cũng đều vô dụng.

Hàn Sâm đang chuẩn bị đứng dậy, lại thấy trong đống tuyết bên cạnh giống như có thứ gì đó nhúc nhích, cả người hắn lập tức dừng mọi động tác, im lặng nhìn tới chỗ kia.

Chỉ thấy trong đống tuyết kia khẽ động vài cái, một con rùa lớn toàn thân trắng như tuyết từ bên trong bò ra ngoài.

Con rùa kia lớn cỡ cối xay, sau khi bò ra từ đống tuyết, nó duỗi cái đầu ra cẩn thẩn nhìn trái nhìn phải, có lẽ là đang tìm kiếm cái gì đó.

Hàn Sâm đứng từ xa nhìn qua, chỉ thấy nơi mà con rùa trắng bò ra là từ phía dưới hố băng, dưới hố còn có nước đang cuộn trào, chỉ là trên mặt kết băng,

còn có một lớp tuyết thật dầy, cho nên rất khó phát hiện ra ở phía dưới có nước chảy.

Con rùa lớn kia không phát hiện ra Hàn Sâm, sau khi nó vòng vo mấy vòng lại bò tới hố băng kia, thò đầu vào trong nước, cũng không biết là uống nước hay đang làm gì.

Chỉ lát sau, đầu con rùa lớn kia đã rụt trở về, dịch sang bên cạnh hố băng kia.

Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ quái, bèn ngồi tại chỗ tiếp tục quan sát, không bao lâu sau đã thấy từ trong hố băng băng kia lại có một con rùa toàn thân trắng như tuyết leo ra ngoài.

Nhưng so với con rùa lớn kia, con này nhỏ hơn rất nhiều, chỉ lớn bằng một chiếc đĩa thôi.

Sau con rùa trắng nhỏ kia, lại có thêm một con rùa nhỏ nữa bò ra, chỉ một lát sau, đã có tới bảy tám con rùa nhỏ xếp hàng từ hố băng bò ra.

Hàn Sâm trốn trong đống tuyết mở to hai mắt nhìn:

- Đám rùa trắng nhỏ kia không phải con của con rùa lớn kia chứ?

Hàn Sâm biết có rất ít dị sinh vật sinh con, hắn đã từng gặp một số dị sinh vật như Kim Mao Hống, lão quy, Mặc Ngọc Cầu sinh con, nhưng số lượng con của chúng rất ít ỏi.

Mà phía sau còn rùa lớn kia lại có tới tám con rùa nhỏ, nếu như là con nó sinh ra, số lượng này cũng quá kinh người rồi.

Chờ tám con rùa nhỏ kia đều bò lên, rùa lớn mang theo chúng bò vào trong một khe núi, nhìn một đám rùa con xếp thành hàng, hắn cảm thấy có chút buồn cười.

Hàn Sâm không biết gì về con rùa lớn kia, cũng nhìn không ra nó là dị sinh vật đẳng cấp gì cho nên không dám động thủ, chỉ trốn ở trong đống tuyết đứng nhìn từ xa.

Sau khi đàn rùa bò tới trong khe núi, dùng móng vuốt bới lớp tuyết thật dầy ra, từ bên trong bới ra một loại thực vật rất giống cây nấm có màu đỏ.

Đám rùa con lập tức nhào tới gặm, rồi nhanh chóng nuốt xuống bụng.

Chương 586: Nấm Hương Đỏ

Hàn Sâm nhìn cảnh dị sinh vật dẫn theo đàn con ăn loại nấm kỳ lạ này này, chỉ sợ rất nhiều người cả đời cũng không thể nhìn thấy một lần.

Khi mấy con rùa trắng kia đang ăn uống, trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng chim hót, một con quái điểu toàn thân màu vàng giống như Kim Sí Đại Bằng phát hiện ra chúng, trực tiếp lao xuống, móng vuốt hung hăng chộp tới một con rùa con.

PHỐC!

Chỉ thấy con rùa lớn phun một ngụm nước miếng tới quái điểu màu vàng vừa bay nhào xuống kia, quái điểu màu vàng lập tức bị đông lạnh biến thành băng điêu, ngã trên mặt đất, vỡ thành từng mảnh nhỏ.

- CMN, sinh vật thần siêu cấp thần huyết thần huyết!

Hàn Sâm xem trợn cả mắt lên rồi.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sinh vật thần siêu cấp thần huyết dẫn theo tám đứa con, hiện tại ngay cả thở mạnh Hàn Sâm cũng không dám, sợ bị con rùa lớn kia phát hiện.

Một con tiểu Ngân Hồ đã mạnh như vậy, hiện tại chỗ này có một con rùa lớn dẫn theo tám con rùa con, có trời mới biết bị chúng coi thành địch nhân sẽ có kết cục gì.

Nhìn quái điểu màu vàng bị vỡ thành mảnh nhỏ kia, Hàn Sâm cũng cảm thấy cả người lạnh toát, ngay cả thở mạnh cũng không dám, nhanh chóng dùng Thai Tức ẩn đi khí tức của mình, yên lặng nhìn đàn rùa kia ăn uống.

Sau khi mấy con rùa con ăn đi một số cây nấm màu đỏ, thân thể tuyết trắng dần dần biến thành màu đỏ như máu.

Đám rùa con hiển nhiên còn quá nhỏ, chỉ ăn được một cây nấm to cỡ nắm tay đã không thể được nữa, mà con rùa lớn kia lại giống như hổ đói, ăn hết hơn mười cây nấm màu đỏ lớn băng nắm tay, sau đó toàn thân nó mới biến thành màu đỏ như máu.

Có vẻ đàn rùa đã ăn đến mức thỏa mãn, rùa lớn lại dùng móng vuốt đẩy đống tuyết vùi lại như lúc đầu, giấu những cây nấm màu đỏ đó đi, sau đó lại mang theo tám con rùa nhỏ từ từ bò lại hố băng.

Chờ tám con rùa nhỏ bò hết xuống hố băng, rùa lớn mới chui vào, sau đó lại nhổ một bãi nước miếng tới hố băng, lỗ băng kia lập tức biến thành băng tuyết cứng rắn dày đặc, không ai có thể nhìn ra phía dưới có huyền cơ khác.

Hàn Sâm lại đợi thêm một lúc nữa, đến khi xác định sẽ không có gì động tĩnh gì khác, lúc này mới nhanh chóng chạy tới nơi khi nãy đám rùa ăn uống, đào đống tuyết kia lên, quả nhiên nhìn thấy phía dưới còn có mấy cây nấm màu đỏ lớn chừng nắm tay.

Những cây nấm kia rất giống nấm hương, cây nào cũng to cỡ nắm tay, toàn thân óng ánh, mùi hương thơm ngát.

Trước kia Hàn Sâm đi theo vị giáo sư thực vật học, cũng học được một số phương pháp phân biệt thực vật, nhìn đám nấm hương màu đỏ này, tổng cộng còn thừa ba cây, những cây khác đều bị đàn rùa kia gặm hết rồi.

Nhìn những cây nấm hương màu đỏ kia không giống như nấm có độc, nhưng thực vật trong thế giới Tí Hộ Sở có rất nhiều chỗ khác thường, Hàn Sâm cũng không dám ăn bậy.

Hàn Sâm cầm một cái túi, ngắt một cây bỏ vào đó, cũng không ngắt hết, hắn muốn mang về tìm người nhìn xem, nói không chừng sẽ có tác dụng gì đó.

Sau khi lại lấp tuyết lại như cũ, Hàn Sâm mới triệu hồi Kim Mao Hống ra, nhặt lấy thi thể con quái điểu màu vàng kia lên, đây chính là miếng bánh từ

trên trời rơi xuống đấy, rất có thể là một con sinh vật thần huyết, hoặc ít nhất cũng là biến dị sinh vật, đương nhiên không thể lãng phí.

Trở lại Thủy Tinh Cung, Hàn Sâm để Linh nướng khối thịt của quái điểu màu vàng lên ăn, rất nhanh đã nghe được tiếng nhắc nhở.

Ăn thịt thần huyết Kim Sí Điểu, thần gen +0.

Bởi vì ăn quá ít nên chưa thể gia tăng thần gen, nhưng tiếng nhắc nhở này lại khiến Hàn Sâm rất mừng rỡ, mặc dù không thể săn giết Hồng Lân Long, nhưng kiếm được một con thần huyết quái điểu cũng rất tốt.

Ăn một bữa thịt Kim Sí Điểu nướng, nhưng một điểm thần gen cũng không thấy đâu, thịt Kim Sí Điểu còn rất nhiều, Hàn Sâm chuẩn bị từ từ ăn, con chim này cũng không quá lớn, chỉ mười ngày nửa tháng là có thể ăn xong.

Trở lại Liên Minh, Hàn Sâm nghĩ biện pháp liên lạc với giáo sư Tôn Minh Hoa, tuy cả đời giáo sư Tôn Minh Hoa đều ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, nhưng trình độ hiểu biết của ông về thực vật học thì người bình thường không thể so sánh được, Hàn Sâm miêu tả bộ dáng cây nấm hương màu đỏ, còn cặn kẽ kẻ lại chuyện đàn rùa ăn cây nấm đó cho ông, muốn nhờ ông phán đoán giúp, xem những cây nấm hương màu đỏ kia có tác dụng gì hay không.

Tiếc là không thể mang những cây nấm hương kia ra khỏi không gian Tí Hộ Sở, nếu không gửi hình ảnh cho giáo sư Tôn nhìn trực tiếp sẽ tốt hơn.

Giáo sư Tôn chăm chú lắng nghe Hàn Sâm kể lại, lại hỏi mấy vấn đề, sau đó suy nghĩ một lúc mới mở miệng nói:

- Dựa theo lời cậu nói, loại nấm hương màu đỏ này có lẽ có dược lực rất mạnh.

- Giáo sư Tôn, có biện pháp nào để xác định loại thực vật này có tác dụng gì với nhân loại hay không?

Hàn Sâm cảm thấy lão quy và đàn rùa trắng này đều có năng lực tìm kiếm thực vật để ăn.

Đồ mà những sinh vật thần siêu cấp thần huyết này ăn, hẳn là đồ tốt mới đúng.

Nhưng nhân loại và dị sinh vật dù sao vẫn khác nhau, Hàn Sâm không biết nhân loại có thể ăn được hay không.

- Về mặt lý thuyết, thực vật trong Tí Hộ Sở đều có năng lượng rất mạnh, đối với nhân loại có lẽ sẽ có hiệu quả, nhưng bởi vì thể chất nhân loại và dị sinh vật khác nhau, cho nên hiệu quả tốt hay xấu thì rất khó nói.

Nói đến đây, giáo sư Tôn dừng một chút, do dự một hồi rồi mới nói với Hàn Sâm:

- Có mấy lời cậu nghe xong thì thôi, không nên nói ra bên ngoài.

- Tôi hiểu.

Hàn Sâm vội vàng nói.

Lúc này giáo sư Tôn mới lên tiếng nói ra:

- Trên thực tế ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thực sự có thể lợi dụng một số thực vật thần kỳ để tăng cường gen, tuy nhiên trước mắt nhân loại vẫn chưa có cách nào phân biệt loại thực vật nào có ích cho nhân loại, loại thực vật nào có hại, hơn nữa phương pháp ăn cũng rất quan trọng, nếu không cho dù là thuốc đại bổ, cũng sẽ biến thành chất độc chết người.

Hàn Sâm nghe được một số huyền cơ, có chút kỳ quái hỏi:

- Nếu nhân loại đã không có cách nào phân biệt được hiệu dụng của thực vật, vậy làm sao biết được loại thực vật nào có thể tăng cường gen?

- Vấn đề này tôi không tiện nhiều lời, sau này cậu lên tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở tự nhiên sẽ hiểu.

Có lẽ trong lòng giáo sư Tôn có kiêng kị, không tiếp tục nhiều lời về đề tài này, chỉ nói cho Hàn Sâm một số phương pháp đơn giản, rồi để chính hắn đi thử hiệu quả của nấm hương màu đỏ kia.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy có chút kỳ quái, hiện tại Siêu Việt Giả nhân loại đã có không ít, ít ra cũng có mấy trăm ngàn người rồi, nhưng mà tin tức về không gian thứ ba Tí Hộ Sở lại rất ít, gần như đám Siêu Việt Giả đối với chuyện này đều ngậm miệng không nói, trong Liên Minh cũng không tuyên truyền chuyện trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Hiện tại giáo sư Tôn cũng là không muốn nói nhiều về chuyện này, khiến Hàn Sâm càng thêm hiếu kỳ về không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Chỉ là hiện tại Hàn Sâm có hiếu kỳ cũng vô dụng, người khác căn bản không nói nhiều, hắn cũng không có đường tắt đi lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Dựa theo phương pháp giáo sư Tôn giáo, Hàn Sâm chuẩn bị lấy nấm hương màu đỏ đút cho những dị sinh vật khác thử một lần, nhìn xem có hiệu quả gì.

- Không biết tiểu Ngân Hồ có hứng thú với nấm hương màu đỏ này hay không.

Hàn Sâm thầm tính toán.

Một lần nữa về Thủy Tinh cung, Hàn Sâm ôm lấy tiểu Ngân Hồ, lấy nấm hương màu đỏ ra đặt trước mặt của nó, muốn nhìn phản ứng của nó.

Chương 587: Thử Độc

Tiểu Ngân Hồ nhìn thấy nấm hương màu đỏ trước mặt, hé miệng cắn một miếng, trực tiếp nuốt xuống.

Sau đó một người một hồ bốn mắt trừng nhau, một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh gì.

- Như thế là xong rồi? Cho chút phản ứng đi chứ.

Hàn Sâm đợi một lúc lâu nhưng không thấy Ngân Hồ có phản ứng gì, chỉ giống như là ăn kẹo đường vậy.

Lại đợi thêm một lát, mãi mà chả có phản ứng gì, trên đầu Hàn Sâm chảy xuống ba đường hắc tuyến, nhưng có một việc hắn đã xác định được, loại nấm hương màu đỏ này, tiểu Ngân Hồ đúng là rất thích ăn.

Cũng may Hàn Sâm biết dưới đống tuyết kia còn có hai cây nấm hương màu đỏ nữa, hắn lại chạy tới đào một cây trở về.

Lúc này hắn không dám để tiểu Ngân Hồ ăn nữa, cắt lấy một miếng thật mỏng, sau đó dùng dây buộc trên một gốc cây tùng, chờ xem dị sinh vật đi qua có ăn không.

Không bao lâu sau liền thấy một dị sinh vật giống lợn rừng chạy tới, nhảy vài mà mãi không thể ăn được miếng nấm hương kia, nó vòng vo vài vòng dưới miếng nấm hương không chịu đi.

Một lúc sau, một số tiểu dị sinh vật như rắn, côn trùng, chuột, kiến đều bị dẫn dụ tới, có một con tùng thử nhảy cao nhất, nhảy dựng lên cắn được được miếng nấm hương kia liền trực tiếp nuốt xuống.

Hàn Sâm thấy lông màu xám trên người dị sinh vật như con sóc kia không bao lâu đã biến thành màu đỏ bóng mượt vô cùng xinh đẹp.

Hàn Sâm lại cắt mấy thêm mấy miếng nhỏ, thí nghiệm ở mấy nơi khác nhau.

Sau đó Hàn Sâm đã có một chút phát hiện mới, không phải tất cả dị sinh vật đều có hứng thú với loại nấm hương này, chỉ là có một số loại dị sinh vật tỏ ra rất muốn ăn nấm hương màu đỏ.

Hơn nữa sau khi ăn hết, chúng đều sẽ có phản ứng, không giống tiểu Ngân Hồ, ăn hết cả một cây rồi mà một cái rắm cũng không thả ra được.

Phần lớn sau khi những dị sinh vật ăn xong, lông trên người đều sẽ biến thành màu đỏ, thoạt nhìn cũng linh hoạt hơn một ít, trừ chuyện này ra, Hàn Sâm cũng không nhìn ra chỗ đặc biệt gì khác.

Hàn Sâm ghi lại phản ứng cử từng con dị đó sinh vật khi ăn nấm hương màu đỏ, sau đó trở lại Liên Minh, gửi tư liệu cho giáo sư Tôn, nhờ ông hỗ trợ phân tích.

Giáo sư Tôn nói với hắn là cần một chút thời gian, hai ngày sau sẽ nói cho hắn biết kết quả.

Hàn Sâm vốn muốn giữ lại hơn nửa cây nấm hương kia, nhưng tiểu Ngân Hồ thấy nấm hương còn dư lại, trực tiếp cắn một ngụm rồi nuốt xuống, ăn xong lại nhảy vào trong ngực Hàn Sâm híp mắt lại ngủ.

- May mà mình không đào hết về, nếu không đều đã rơi vào bụng tiểu Ngân Hồ, sau này dù thật sự có tác dụng gì cũng không có mà ăn nữa.

Hàn Sâm âm thầm cảm thấy may mắn.

Tề Tu Văn đi liên hệ với Lý Luân cùng Phỉ Lực Ca vẫn chưa về, có lẽ cũng không thuận lợi, Hàn Sâm không nóng nảy, tiếp tục nghiên cứu cổ văn, luyện Động Huyền Kinh và Bão Ngọc Nguyên Dương Công, luyện thêm Song Phi Kiếm Pháp, cuộc sống trôi qua vô cùng thoải mái.

Hai ngày sau, giáo sư Tôn đã có tin tức.

- Tiểu Hàn à, qua mấy ngày suy đoán, nấm hương màu đỏ mà cậu tìm được kia rất có thể là loại thực vật có hiệu quả tăng cường khí lực, nhưng đây chỉ là suy đoán, cậu có thể tự mình làm thí nghiệm, trước thử ăn một chút xem sao.

Dường như giáo sư Tôn rất hứng thú với nấm hương màu đỏ kia, không đợi Hàn Sâm đặt câu hỏi đã lập tức nói với hắn.

- Sẽ không có vấn đề gì chứ?

Trong lòng Hàn Sâm có chút lo lắng, tự mình ăn loại nấm hương kia, hắn có cảm giác không ổn cho lắm.

- Trước tiên chỉ ăn một lượng nhỏ thôi, chỉ khoảng hơn mười gram, sau đó chuẩn bị sẵn sàng, nếu như sau khi ăn xuất hiện dấu hiện gì khác thường thì

lập tức đi rửa ruột. Còn nữa, trước tiên cậu cứ chuẩn bị những dược vật này, nếu có điều gì ngoài ý muốn lập tức sử dụng dược vật để ổn định lại. . .

Sau khi nói xong, giáo sư Tôn lại bổ sung một câu:

- Căn cứ vào suy đoán của tôi sẽ không có nguy hại gì, loại thực vật có tác dụng này bình thường đều sẽ không có nguy hiểm.

- Tôi sẽ cân nhắc.

Hàn Sâm không dám khẳng định là chính mình ăn.

- Đáng tiếc tôi không quen người nào ở băng nguyên, nếu không tôi có thể tìm người khác giúp cậu làm thí nghiệm.

Giáo sư Tôn nói với vẻ tiếc nuối.

Nhưng giáo sư Tôn nói những lời này lại nhắc nhở Hàn Sâm, hắn sợ gặp nguy hiểm nên không dám trực tiếp ăn, nhưng có thể tìm người khác tới thử.

- Tiểu tử Chu Đình kia có vạn hương độc thể, ăn vào sẽ không có vấn đề gì lớn, để y đến thử xem đi.

Hàn Sâm đánh chủ ý tới trên người Chu Đình.

Để những người khác ăn mà có vấn đề gì, Hàn Sâm không chịu nổi trách nhiệm, bình thường Chu Đình đều coi độc vật thành đồ ăn, hẳn là không có vấn đề quá lớn.

Hàn Sâm lấy một mảnh còn dư lại từ mấy hôm trước làm thí nghiệm ra, khi xào rau cỏ bỏ vào, lại làm thêm mấy món nhắm, sau đó mời Chu Đình tới.

- Tới đây nào, hôm nay hai anh em chúng ta cùng uống một chén đi.

Hàn Sâm lôi kéo Chu Đình ngồi xuống, vô cùng nhiệt tình.

Chu Đình dùng vẻ mặt nghi ngờ nhìn Hàn Sâm, trong lòng thầm nghĩ:

- Tại sao tiểu tử này lại chủ động mời mình ăn cơm, hắn có âm mưu gì? Chẳng lẽ là trong thức ăn có độc, muốn hạ độc hại mình? Chắc có lẽ là không đâu, nhìn hắn cũng không ngu xuẩn như vậy, biết rõ mình có Vạn Hương Độc Thể, vạn độc bất xâm, đầu óc hắn bị úng nước mới muốn hạ độc hại mình.

Hàn Sâm ân cần rót rượu cho Chu Đình:

- Chu lão đệ à, gần đây cậu đã quen thuộc với cuộc sống ở băng nguyên chưa? Có chuyện gì khó xử thì nói với tôi, việc lớn thì không thể giúp, một số việc nhỏ thì không thành vấn đề đâu.

- Không đúng, tiểu tử này nhất định có chuyện muốn cầu mình, nếu không đã không tốt với mình như vậy.

Chu Đình chớp mắt, lập tức ra vẻ, nghĩ thầm:

- Được rồi, có việc cầu anh đây, vậy hiện tại anh chính là đại gia rồi.

- Lão Hàn, có chuyện gì cứ nói thẳng, quan hệ của tôi và cậu còn phải khách khí như vậy sao?

Chu Đình vừa ăn đồ ăn mà Hàn Sâm gắp cho y, vừa uống chút rượu rồi nói.

- Đúng là có chút chuyện muốn nhờ cậu giúp một tay.

Hàn Sâm vội vàng nói.

- Nói, huynh đệ chúng ta có gì không thể nói thẳng, nhưng cậu cũng biết, hiện tại thế đạo gian nan, anh đây lại xuất thân thấp kém, trong túi quần không có tiền. . .

- Không có vấn đề, cậu yên tâm, cậu giúp tôi chuyện này, sau này tôi sẽ trả cậu 1 vạn.

Hàn Sâm nói ra.

- 1 vạn?

Chu Đình ngây dại, nghĩ thầm:

- Cậu đuổi ăn mày đấy hả? 1 vạn tệ cũng không đủ để anh đây uống rượu đấy.

Cười hắc hắc một tiếng, Chu Đình cười như không cười nói:

- 1 vạn tệ. . . hắc hắc. . . chẳng lẽ cậu muốn tôi giúp cậu uống một bình rượu?

- Không khác lắm, tôi đào được một cây nấm trong đống tuyết, muốn cậu giúp tôi nếm thử xem có độc hay không, tôi biết cậu là Vạn Hương Độc Thể, không sợ thứ này nhất.

Hàn Sâm nói thẳng.

- Chuyện nguy hiểm như vậy mà chỉ trả tôi có 1 vạn tệ?

Chu Đình nhìn Hàn Sâm như đang nhìn một người vắt cổ chày ra nước.

- Hỏng rồi.

Hàn Sâm đột nhiên vỗ đùi.

- Cái gì hỏng?

Chu Đình càng hoảng sợ.

- Làm sao cậu không nói sớm, vừa rồi cậu luôn miệng đồng ý, tôi tưởng là cậu đồng ý chắc rồi, vừa rồi đã gắp cho cậu ăn hết.

Hàn Sâm nói với vẻ vô tội.

- Đậu xanh. . .

Chu Đình tái mặt rồi.

Chương 588: Tác Dụng Của Nấm Hương Đỏ

Chu Đình không phải sợ mình bị hạ độc chết, chỉ là tiểu tử Hàn Sâm này thật sự quá độc ác.

- Chu lão đệ, cậu yên tâm, Vạn Hương Độc Thể của cậu là thiên hạ vô địch, còn sợ một chút nấm này ư? Đừng nói không có độc, cho dù thực sự có độc cũng không làm gì được cậu.

Hàn Sâm lập tức trấn an Chu Đình.

- Chuyện này còn phải nói sao. . .

Chu Đình nói với vẻ đắc ý, sau đó y lại lập tức trở mặt nói:

- Chuyện nào ra chuyện đó, anh đây lợi hại là chuyện đương nhiên, nhưng 1 vạn tệ thì khẳng định là không được.

- Không có vấn đề, tôi trả thêm cho cậu, hai vạn. . . hai vạn. . .

Hàn Sâm cười nói.

Chu Đình lập tức tức giận kêu lên:

- Lão Hàn, cậu cũng quá xem thường nhân tài rồi, hai vạn, bàn chuyên cũng không có cái giá này, cậu. . . lại để. . . tôi. . . ôi. . . có chút là lạ. . . hình như có hơi lạ. . .

- Làm sao vậy? Độc phát? Không sao, không sao, tôi có chuẩn bị thuốc, cậu nhanh chóng ăn một chút, sau đó lập tức truyền tống ra ngoài rửa ruột.

Hàn Sâm vội vàng đưa thuốc mà mình đã chuẩn bị dựa theo lời giáo sư Tôn phân phó ra.

Nhưng vừa quay đầu lại nhìn Chu Đình, đã thấy hai mắt Chu Đình đỏ lòm, trên mặt cũng là đỏ ửng, thở hổn hển, mồ hôi đổ đầy đầu, đang nhìn chằm chằm vào hắn.

- Khụ khụ, Chu lão đệ, cậu đừng nhìn tôi như vậy, tôi nghĩ cậu có Vạn Hương Độc Thể là vô địch, khẳng định sẽ chống đỡ được một chút độc này, ai ngờ. . .

Hàn Sâm còn chưa nói xong, đã thấy Chu Đình dùng hai tay trực tiếp xé rách toàn bộ quần áo trên người, lộ ra dáng người cường tráng, tám khối cơ

bụng vô cùng gợi cảm.

- CMN, cậu muốn làm gì?

Hàn Sâm dùng hai tay chặn lại Chu Đình đang muốn nhào đầu về phía trước.

Chỉ thấy hai mắt Chu Đình đỏ như máu, cứng rắn nhào về phía hắn, còn giơ tay xé rách quàn áo của hắn, miệng còn muốn ghé tới hôn hắn, giống như một con teddy đang phát xuân vậy.

- Tôi muốn. . . tôi muốn. . .

Chu Đình rên rỉ.

- CMN, nấm hương màu đỏ kia không phải là xuân dược chứ?

Hàn Sâm đẩy Chu Đình ra, trực tiếp vọt ra, trở tay khóa Chu Đình ở bên trong.

Thình thịch. . . thình thịch. . .

Chu Đình ở bên trong liên tục đập vào cửa đá.

- Chu lão đệ, nhịn một chút, tôi sẽ tìm phụ nữ về cho cậu.

Hiện tại Hàn Sâm cảm thấy may mắn phòng trong Tí Hộ Sở là nhà đá, đặc biệt cứng rắn, có lẽ Chu Đình không phá ra được.

- Tôi không chịu nổi. . .

Chu Đình ở bên trong kêu to.

- Nhịn một chút, cậu dùng tay giải quyết trước một chút, tôi lập tức đi tìm phụ nữ cho cậu.

Sau khi Hàn Sâm khóa trái cửa xong, bắt đầu chạy ra ngoài.

Dạo một vòng trong Hắc Thần Tí Hộ Sở, cuối cùng cũng tìm được một người phụ nữ bởi vì cuộc sống gian nan, không thể không dùng thân thể để đổi lấy thịt dị sinh vật, sau đó ngựa không ngừng vó chạy về.

- Chu lão đệ, tôi đã mang phụ nữ về. . .

Hàn Sâm đẩy cửa ra, thấy trên người Chu Đình đã khoác lấy vài miếng vải rách, giống như một cô gái vừa bị bắt nạt, vì quá sợ hãi mà núp ở góc giường, giấy vệ sinh ném đầy trên mặt đất.

- Hàn Sâm. . . cậu CMN có phải là người hay không? Lại dám cho tôi ăn xuân dược. . .

Chu Đình tức giận đánh tới Hàn Sâm, nắm lấy cổ Hàn Sâm lắc lắc.

Hàn Sâm vội vàng né tránh:

- Lão Chu, không phải tôi đã tìm phụ nữ về cho cậu đây sao, ai ngờ cậu nhanh như vậy. . .

- Nhanh em gái cậu, cậu CMN đi cũng sắp hai giờ rồi. . . tôi đã sắp hết máu rồi. . . còn nữa. . . cậu tìm kiểu phụ nữ gì đây. . . người này ít nhất cũng phải 200 cân đấy. . .

Chu Đình rống lên, dốc sức liều mạng mới Hàn Sâm.

- Phụ nữ có da có thịt mới tốt. . .cậu không hiểu. . .

Chờ đến lúc Chu Đình hết giận, Hàn Sâm mới mon men đến gần hỏi y:

- Lão Chu, ngoại trừ chuyện kia còn có hiệu quả gì khác không?

Chu Đình đưa bàn tay đến trước mặt hắn:

- Lấy ra.

- Có có có.

Hàn Sâm vội vàng lấy ra mấy tờ tiền có giá trị 1 vạn tệ nhét vào trong tay Chu Đình, đau lòng nói:

- Vốn đã nói là hai vạn, nhưng tôi là người tâm tính thiện lương, cho cậu thêm ba vạn để bồi bổ, hơn nữa tiền tìm phụ nữ tới đây nữa, cũng không cần cậu bỏ ra nữa.

Không đề cập tới phụ nữ còn tốt, vừa nhắc tới người phụ nữ kia, mặt Chu Đình lập tức đen lại, vất mấy tờ tiền trong tay tới Hàn Sâm:

- Quỷ mới muốn mấy vạn tiền thuốc này, cậu cho tôi ăn cái gì, lại cho tôi một ít.

- Cậu còn muốn nó làm gì?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Chu Đình.

- Ai cần cậu lo, cậu nên bồi thường tôi đấy.

Chu Đình kêu lên.

Hàn Sâm lấy ra một miếng nấm hương màu đỏ cuối cùng, Chu Đình đưa tay muốn lấy, nhưng lại Hàn Sâm lại rụt trở về, cười tủm tỉm nhìn Chu Đình nói:

- Vừa rồi cho cậu ăn hết một miếng, tôi cũng chỉ còn lại một miếng này thôi, nếu cậu đã muốn, ít nhất cũng phải nói cho tôi biết thứ này có tác dụng gì chứ?

- Ngoại trừ tráng dương còn có thể có tác dụng gì?

Chu Đình thò tay tới cướp.

Nhưng Hàn Sâm vẫn tránh đi:

- Nói rõ ràng.

Chu Đình nói cho Hàn Sâm, thứ này có tác dụng tráng dương rất mạnh, chủ yếu là có thể cường hóa thận, hiệu quả rất tốt, hiện tại hai quả thận của Chu

Đình vẫn còn nóng cháy, giống như hai tay đang nắm lấy ấm lô vậy, tinh lực trên người dồi dào, lâu như vậy mà y không mệt mỏi chút nào.

- Đồ tốt, thực sự là đồ tốt.

Hàn Sâm vô cùng vui mừng, đã có bảo bối như vậy, Bão Ngọc Nguyên Dương Công của hắn nói không chừng có thể sẽ tăng mạnh.

Nếu như tự hắn tu luyện, không biết phải tu luyện tới khi nào, nấm hương màu đỏ có hiệu quả mạnh như vậy, nếu ăn hết cả một cây, nói không chừng lại có thể giúp Hàn Sâm luyện thành Bão Ngọc Nguyên Dương Công.

Nhưng nghĩ đến khác tác dụng khác của nấm hương màu đỏ, trong lòng Hàn Sâm lại có chút lòng ngứa ngáy, nếu để Kỷ Yên Nhiên ăn, không biết sẽ có phản ứng gì.

Đáng tiếc thứ này không thể mang ra khỏi Tí Hộ Sở, Kỷ Yên Nhiên lại không ở băng nguyên, nên Hàn Sâm chỉ có thể tự mình hưởng dụng.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng không đưa một miếng nấm hương kia cho Chu Đình, thứ này có hiệu quả thôi tình rất đáng sợ, hơn nữa thứ này không phải độc, Vạn Hương Độc Thể cũng không chống được, Hàn Sâm sợ Chu Đình lấy để làm chuyện gì xấu, nên cuối cùng cũng không cho y.

Chu Đình oán hận rời đi, trước khi đi vẫn không quên cầm lấy năm vạn đồng, vừa đi còn vừa mắng Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại trở lại gian phòng của mình, đóng kỹ cửa lại, xem đi xem lại một miếng nấm hương màu đỏ trong lòng bàn tay, cuối cùng cắn răng một cái, trực tiếp bỏ vào miệng.

Nhai mấy miếng, chợt cảm thấy mùi hương thấm trên đầu lưỡi, hóa thành một dòng nước ấm chảy xuống bụng, hai quả thận vốn vô cùng ấm áp, lúc này càng thêm nóng bỏng, giống như biến thành hai lò lửa nhỏ, tinh khí cuồn cuộn không dứt tuôn ra.

Đồng thời Hàn Sâm cũng cảm thấy thân thể nóng lên, chỗ nào đó trực tiếp nhô cao, trong lòng xuân triều nổi lên, khiến hắn có xúc động muốn xé rách

quần áo trên người.

Hàn Sâm cắn răng cố nén lại cảm giác này, lập tức vận chuyển Bão Ngọc Nguyên Dương Công, muốn dựa vào Bão Ngọc Nguyên Dương Công để hóa giải tinh khí từ nấm hương màu đỏ.

Đúng lúc này, lại đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, đồng thời một giọng nói của phụ nữ vang lên.

Chương 589: Tiến Vào

Hàn Sâm giật mình, toàn thân vô cùng khô nóng, hai quả thận dường như bắt đầu cháy rừng rực, phóng ra hai ngọn lửa, truyền tới toàn thân, khiến Hàn Sâm có cảm giác toàn thân nóng cháy khó chịu.

- Đáng chết! Tại sao lại tới đúng lúc này.

Hàn Sâm cắn chặt răng, cô gắng dùng tinh thần ý chí cứng rắn để trấn áp xao động trên thân.

Lúc này tinh thần Hàn Sâm có chút hoảng hốt, căn bản không có phân biệt được người ở bên ngoài là ai, cũng không nghe rõ người này nói cái gì. Nhưng cho dù không nghe được, Hàn Sâm cũng có thể đoán được là ai.

Bình thường chẳng có ai đến phòng của hắn, cũng không có ai dám đến. Chỉ khi có việc gấp thì Dương Mạn Lệ mới đến tìm hắn, cho nên ngoại trừ Dương Mạn Lệ, hẳn là không có người khác.

Nghĩ đến đôi chân dài trắng nõn của Dương Mạn Lệ, Hàn Sâm có cảm giác trong đầu hắn sắp nổ tung, đầy đầu đều bóng dáng trắng nõn mềm mại kia, hận không thể lập tức nhào tới mở cửa ra.

Dùng định lực cao nhất để đè lại ý nghĩ xằng bậy của mình, Hàn Sâm tiếp tục vận chuyển Bão Ngọc Nguyên Dương Công, muốn vượt qua đoạn thời gian này.

Phòng ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở tuy không giống như phòng ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, chỉ có chủ phòng mới có thể tiến vào, nhưng Dương Mạn Lệ chắc chắn sẽ không tùy tiện vào phòng của hắn, Hàn Sâm có thể khẳng định chuyện này, cho nên hắn cũng không lo lắng có phụ nữ tiến vào.

Chỉ cần nhìn không thấy người, Hàn Sâm tin rằng với định lực của mình, nhất định có thể chịu đựng được.

Thế nhưng rất nhanh sau đó trong lòng Hàn Sâm đã luống cuống, bởi hắn nghe được cửa đá răng rắc một tiếng, cửa bị người đẩy ra.

- CMN, Dương Mạn Lệ à Dương Mạn Lệ, bình thường cô làm người nghiêm cẩn như vậy, hôm nay xảy ra chuyện gì thế?

Tâm thần của Hàn Sâm lập tức đại loạn, tâm hoả càng thêm sôi trào.

Chỉ nghe tiếng bước chân của một người phụ nữ vang lên trong phòng, tuy Hàn Sâm đã nhắm mắt lại, nhưng chỉ cần nghe tiếng bước chân này, dù hắn có tinh thần lực cường đại, thì hiện tại trong đầu hắn vẫn đầy ý nghĩ xằng bậy.

Cố sức áp chế tà hỏa trong lòng, mặt Hàn Sâm cũng đỏ lên, trong lỗ mũi còn chảy máu nữa.

Người phụ nữ kia từng bước từng bước đi về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm sắp phải hô cứu mạng rồi, dược lực của nấm hương màu đỏ thật sự quá mạnh, Chu Đình cũng là người có ý chí phi thường cường đại, nhưng ngay cả đàn ông mà y còn muốn đè, có thể thấy dược lực này đáng sợ đến cỡ nào.

Lúc này Hàn Sâm không dám mở miệng cũng không dám mở mắt, hắn sợ chính mình chỉ cần nhìn một cái hoặc là nói câu nói, đầu óc sẽ bị mất khống chế.

- Đi mau, lão tử tuy không ngại ngủ với đàn bà, nhưng lão tử chỉ ngủ với người mà mình thích. Lão tử không để ý chuyện uống thuốc để gia tăng tình thú, nhưng cũng phải nhường phụ nữ tới, anh đây sao có thể uống thuốc được. . . đi mau. . . đi mau. . . Dương Mạn Lệ nhanh cút ra ngoài. . .

Trong lòng Hàn Sâm thầm động viên chính mình cố gắng lên, nhưng tư tưởng lại bắt đầu rối loạn.

Thế nhưng người phụ nữ kia lại từng bước đi tới trước mặt Hàn Sâm, giống như cô ta phát hiện ra tình huống của Hàn Sâm không đúng, nên đi đến trước mặt Hàn Sâm muốn xem tình huống của hắn.

Người phụ nữ này đã tới rất gần, Hàn Sâm thậm chí còn có thể ngửi thấy được mùi thơm trên người cô ta, chỉ cảm thấy cả người như sắp bốc cháy vậy, máu mũi cũng lập tức phun ra ngoài.

Hàn Sâm rất muốn mở mắt, nhưng lại cố cắn răng chịu đựng, đầu lưỡi cũng đã bị hắn cắn nát, hi vọng có thể lợi dụng cảm giác đau đớn để xua đi tà niệm, một tia máu từ khóe miệng tràn ra.

Người phụ nữ kia khẽ nhíu mày, cô hiểu hiện tại Hàn Sâm đang gặp sự cố khi luyện công, mà cô tự tiện xông tới, rất có thể chính là vì cô đã kinh động đến Hàn Sâm.

Người phụ nữ thoáng xoay người, đưa tay đặt trên động mạch Hàn Sâm, có lẽ cô muốn dựa vào nhịp đập để đoán tình huống hiện tại của Hàn Sâm.

Thế nhưng một tay của cô vừa đặt trên cổ Hàn Sâm, tinh thần của Hàn Sâm lập tức ầm ầm sụp đổ, chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé mềm mại kia như đang dẫn lửa, đốt cháy Hàn Sâm.

Lọt vào mắt hắn là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, dáng người cao gầy, chiều cao tương đương với Hàn Sâm, trên người mặc chiến đấu phục màu trắng bó sát người, một đôi chân thon dài cân xứng, mông tròn ngạo nghễ và bộ ngực cao vút, hoàn mỹ khiến người ta phải run sợ, quần áo bó chặt làm nổi bật lên đường con hút mắt.

Một gương mặt tinh xảo, khí chất trên người lãnh diễm cùng cao quý, hiển nhiên có chút khó có thể thân cận, trên người cô toát ra vẻ lạnh lùng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Lúc này người này đã ghé tới sát mặt Hàn Sâm, đôi môi đỏ kia còn nói gì đó với Hàn Sâm.

Thế nhưng lúc này Hàn Sâm không còn nghe lọt được, mặc dù người phụ nữ này không phải Dương Mạn Lệ, nhưng xinh đẹp động lòng người hơn, dáng người với khí chất càng có sức hấp dẫn với Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm hoàn toàn mất khống chế.

Trong mắt Hàn Sâm tà quang tăng vọt, mạnh mẽ giơ tay chộp tới người phụ nữ kia.

Khoảng cách thật sự quá gần, nhưng người phụ nữ kia cũng không có kinh ngạc, bước chân lập tức lui về phía sau, thân pháp vừa ưu nhã lại phiêu dật, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Trên mặt người phụ nữ này không có một tia gợn sóng, chỉ nhìn Hàn Sâm, ánh mắt lộ ra một tia kỳ quái.

Thế nhưng chuyện tiếp theo khiến sắc mặt người phụ nữ có chút thay đổi, cô không thể tin được, Hàn Sâm lại có thể đi theo bước chân của cô.

Người phụ nữ vốn tưởng rằng Hàn Sâm không có khả năng đuổi kịp bước chân của mình, nhưng Hàn Sâm lại đuổi kịp, mà lúc này cô đã lui đến vách tường rồi, đã không còn chỗ để lui nữa.

Hàn Sâm lại có thể chặn lại tất cả đường lui của cô, muốn tiếp tục di chuyển cũng không có khả năng.

Người phụ nữ vừa sợ vừa giận, đưa tay muốn đánh Hàn Sâm, nhưng vì cô đã kinh động đến Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm gặp sự cố khi luyện công, lúc này hai mắt Hàn Sâm đỏ như máu, nhìn thế nào cũng giống như luyện công bị tẩu hỏa, vì vậy khi ra tay lại có chút do dự.

Vì cô thoáng do dự, hai tay Hàn Sâm đã chụp tới bộ ngực của người phụ nữ, chiến đấu phục chống đạn trực tiếp bị hai tay Hàn Sâm xé rách đơn giản như xe giấy vậy, một đôi bạch thố đầy đặn trắng nõn bóng loáng hoàn mỹ lập tức lộ ra.

Mà cả người Hàn Sâm cũng ép lên trên người người phụ nữ, ép người phụ nữ trên tường, một nắm tay không thể nắm được chỗ đầy đặn kia, một tay

lại đưa ra sau ôm lấy bờ mông mất hồn kia, miệng rộng trực tiếp hôn tới đôi môi đỏ mọng xinh đẹp kia.

Hai mắt người phụ nữ trợn trừng, cả người thoáng cứng đờ, một thoáng ngây người này, thân thể đầy đặn dụ người của cô đã bị Hàn Sâm đùa bỡn hết một lượt.

Một giây sau, sát ý trong mắt cô dâng lên như nước thủy triều, cả người như nổ lên, trên người dường như có tia sáng màu tím chảy xuôi, giống như tiên tử giáng thế vậy.

Bành!

Một lần lên gối cuồng bạo, trực tiếp đụng vào bụng Hàn Sâm, đá bay Hàn Sâm lên, một giây sau thân thể người phụ nữ đã nhảy lên thật cao, đôi chân thon bổ xuống, hung hăng đá tới Hàn Sâm đang bay trên không trung.

Không đợi Hàn Sâm rơi xuống đất, một chân này đã đá bay Hàn Sâm ra ngoài.

Thình thịch bành!

Đôi chân thon dài xinh đẹp hóa thành lợi khí giết người kinh khủng, liên tục không ngừng đá ra hơn ba mươi cước, từ đầu tới đuôi Hàn Sâm đều không thể rơi xuống đất.

Chỉ là trước ngực cô không có gì che chắn, khi cô liên tục điên cuồng đá chân, đôi bạch thố đầy đặn hoàn mỹ cũng lay động theo.

Người phụ nữ kia rõ ràn cũng phát hiện ra khác thường, lửa giận hơi giảm lại, vội vàng dùng tay che kín nơi đầy đặn kia. . .

Chương 590: Hấp Thu

Tia sáng màu tím trên người người phụ nữ kia đã thu lại, mặc dù ra tay dưới cơn giận, nhưng cô vẫn khống chế được lực lượng của mình, nếu không cho

dù hắn mở được khóa gen thứ nhất ra, một cước của cô cũng có thể phế Hàn Sâm ngay lập tức.

Bởi vì rõ ràng Hàn Sâm xảy ra vấn đề, cho nên người phụ nữ này tuy tức giận nhưng vẫn có chừng mực, lực chân cũng không phải rất mạnh, hơn nữa còn rót tia sáng màu tím kia vào kinh mạch toàn thân Hàn Sâm, dùng tia sáng màu tím trấn áp khí huyết của Hàn Sâm, đồng thời tia sáng màu tím kia cũng có hiệu quả trừ tà, có thể khiến Hàn Sâm tỉnh lại.

Từng tia sáng màu tím đá vào trong cơ thể Hàn Sâm, tuy trên người đau đớn, nhưng Hàn Sâm lại cảm giác đượccó một luồng khí kỳ dị chảy vào kinh mạch trong cơ thể, khiến dược lực của nấm hương màu đỏ được hòa tan rất nhiều.

Tinh thần Hàn Sâm tỉnh lại rất nhiều, vội vàng tập trung ý chí nhắm mắt lại vận chuyển Bão Ngọc Nguyên Dương Công, để dược lực từ nấm hương màu đỏ và lực lượng kỳ dị từ tia sáng màu tím cùng một chảy về hai quả thận.

Lực lượng của nấm hương màu đỏ và tia sáng màu tím dũng mãnh tràn vào hai quả thận, khiến hai quả thận biến thành ngoài đỏ bên trong tím, giống như hai thỏi kim nguyên bảo được nung đỏ tím, tinh lực tuôn ra toàn thân.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui mừng, có hai luồng lực lượng gia nhập, Bão Ngọc Nguyên Dương Công của hắn đã dần dần đột phá từng cửa khẩu, không hề bị cản trở nhanh chóng thành hình, chỉ một chút nữa là có thể tu thành.

Người phụ nữ kia đã triệu hoán ra một bộ áo giáp thú hồn mặc lên người, ngồi trên một chiếc ghế, vẻ mặt phức tạp nhìn Hàn Sâm, trên mặt còn có chút đỏ ửng.

- Thật sự muốn giết chết cậu.

Người phụ nữ nghĩ đến tình cảnh khó xử vừa rồi, lại căm hận trừng mắt nhìn Hàn Sâm.

Nữ Hoàng vốn chỉ đi ngang qua băng nguyên, từ miệng Hoàng Phủ Bình Tình biết được Hàn Sâm ở trên băng nguyên, nên cô mới tới tìm Hàn Sâm hỏi thăm một chút.

Nữ Hoàng không muốn kinh động tới người khác, cho nên mới chọn đêm tối đi đến, với thân thủ của cô, căn bản sẽ không có người nào có thể phát hiện ra cô, nhưng thật không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Nghĩ tới thân thể của mình lại bị một người đàn ông đùa bỡn như vậy, Nữ Hoàng lại hận không thể chụp chết Hàn Sâm.

Nhưng cô cũng hiểu được, là vì cô quấy rầy Hàn Sâm cho nên mới tạo thành hậu quả như vậy, cũng không trách được Hàn Sâm, nhưng nghĩ đến mình chưa bao giờ bị người đàn ông nào đụng chạm mà hôm nay lại bị một chàng trai trẻ tùy ý đùa bỡn như vậy, khuôn mặt Nữ Hoàng lại đỏ bừng, hàm răng như muốn cắn nát cả đôi môi.

Ngoài tức giận ra, trong lòng Nữ Hoàng còn có chút kinh nghi, cô tin với thân thủ của mình, không có khả năng bị Hàn Sâm tiếp cận, nhưng khi cô sử dụng ra Dịch Thiên Thuật, Hàn Sâm lại có thể đi theo bộ pháp của cô, phong tỏa mọi đường đi của cô.

Tuy nguyên nhân chủ yếu là do nhà đá nhỏ hẹp, nhưng Hàn Sâm có thân pháp như vậy khiến cô rất bất ngờ, cho nên mới ăn phải thiệt thòi lớn như vậy.

Bộ pháp này của Hàn Sâm là do cô dạy, cô cũng có phán đoán đại khái về tiến độ luyện tập của Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm lại tiến bộ vượt xa khỏi suy nghĩ của cô, khiến cô mất phòng bị, cho nên mới bị buộc đến trình độ đó.

Nếu như Nữ Hoàng sớm có chuẩn bị mà dùng toàn lực, Hàn Sâm căn bản sẽ không có khả năng đuổi kịp bước chân của cô, ép cô đến góc tường.

- Tại sao hắn làm được?

Nữ Hoàng vô cùng thắc mắc.

Cô chỉ dạy cho Hàn Sâm một chút da lông của Dịch Thiên Thuật, nhưng những gì Hàn Sâm thể hiện ra đã hoàn toàn không kém cô, có nhiều chỗ thậm chí còn vượt qua cô.

Nếu không xét đến tố chất thân thể, chỉ luận về kỹ xảo thân pháp kia, Hàn Sâm hoàn toàn không thua kém gì cô.

Chuyện này khiến Nữ Hoàng giật mình, chỉ từ một chút da lông mà hắn lại có thể luyện đến trình độ này, thật sự khiến cô cảm thấy khó tin được.

Hơn nữa tố chất thân thể của Hàn Sâm cũng cường đạ ngoài ý muốn, trừ việc hắn chưa mở ra khóa gen thứ nhất, hiện nay tố chất thân thể của hắn đã không kém cô bao nhiêu.

Cô biết rằng Hàn Sâm mới tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở một năm mà thôi, hơn nữa còn ở một nơi hoang vắng như thế này, thế mà hắn lại có thành tựu như vậy, quả thực có chút dọa người.

- Vốn còn muốn khảo nghiệm thực lực của hắn một chút, hiện tại chắc cũng không cần rồi, chờ sau khi hắn mở khóa gen ra, có thể để hắn gia nhập, nhưng phải. . .

Nữ Hoàng nghĩ đến tình cảnh khi nãy, hận không thể lập tức rời đi, cũng không muốn thấy tên hỗn đản này nữa.

Thế nhưng Nữ Hoàng dù sao vẫn là Nữ Hoàng, nội tâm cường đại hơn hẳn phụ nữ bình thường, cũng không thật sự rời đi, chỉ là dùng nét mặt lạnh lùng nhìn Hàn Sâm mà thôi.

Hàn Sâm cuối cùng đã hoàn toàn hấp thu dược lực nấm hương màu đỏ và lực lượng tia sáng màu tím, mặc dù không thể luyện thành Bão Ngọc Nguyên Dương Công như mong muốn, nhưng kết quả cũng rất khả quan, hơn nữa có tia sáng màu tím trợ giúp, tác dụng phụ của nấm hương màu đỏ cũng được khắc chế, hiện tại hai quả thận của hắn đã hấp thu cả tia sáng màu tím kia, trở nên có chút bất đồng, tin tưởng sau này có ăn nấm hương màu đỏ nữa, sẽ không bị tác dụng kia khống chế.

Chỉ cần đi lấy một cây nấm hương màu đỏ cuối cùng kia trở về, hắn tin chắc có thể mượn kỳ lực để luyện thành Bão Ngọc Nguyên Dương Công, hoàn toàn cường hóa hai quả thận.

Hàn Sâm mở to hai mắt, thấy được Nữ Hoàng lạnh như băng ngồi ở đó, nghĩ đến cảnh tượng trong trí nhớ, còn có cảm giác trên tay kia, ánh mắt không tự chủ được liếc tới nơi đầy đặn nào đó.

Cực phẩm, tuyệt đối là cực phẩm, Hàn Sâm đã gặp không ít mỹ nữ, nhưng người phụ nữ có khí thế cường đại như thế chỉ có một người, hơn nữa một đôi bạch thố đầy đặn kia, dù là ngoại hình hay cảm giác đều hoàn toàn không kém Hoàng Phủ Bình Tình, hơn nữa cô còn có khí chất đặc biệt, quả thực chính là cực phẩm nhân gian.

- Cậu muốn chết thì cứ tiếp tục nhìn đi.

Nữ Hoàng lạnh lùng nói với Hàn Sâm một câu, trên mặt không chút cảm xúc, nhưng trong lòng đã vô cùng xấu hổ và giận dữ.

Nếu như không phải chính cô làm sai trước, cô sớm đã dùng một chưởng đập chết Hàn Sâm rồi.

- Khụ khụ, thực xin lỗi, nhưng đây hình như là phòng của tôi, là chính chị tự ý xông vào, chuyện này cũng không thể chỉ trách mình tôi được?

Hàn Sâm ho nhẹ nói nói.

Thấy người phụ nữ kia chỉ lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt tràn ngập sát ý, Hàn Sâm lập tức lạnh run, vội vàng nói:

- Xin hỏi chị là ai? Tại sao lại đến nơi này của tôi?

Hàn Sâm chưa từng chính thức gặp mặt Nữ Hoàng, vừa nãy khi đối chiến lại bị tà niệm làm choáng váng đầu óc, căn bản không có năng lực phân biệt võ kỹ mà Nữ Hoàng sử dụng.

Nhưng khí chất của Nữ Hoàng đặc biệt như vậy, khiến Hàn Sâm cảm thấy hết sức quen thuộc.

- Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng chỉ từ tốn nói hai chữ.

Hàn Sâm lập tức ngẩn người:

- Là chị. . . tại sao chị lại ở chỗ này?

Nữ Hoàng vừa báo tên của mình, Hàn Sâm đã lập tức nghĩ đến vì sao mình lại cảm giác người phụ nữ này quen thuộc, trong số những người phụ nữa hắn đã gặp, cũng chỉ có Nữ Hoàng mới có được khí thế cường đại như vậy.

- Đi ngang qua đây, vốn muốn tới xem cậu có thực lực gia nhập đội săn giết dị sinh vật chúng tôi hay không, hiện tại nhìn vẫn còn kém một chút, đến bao giờ cậu mới có thể mở ra khóa gen thứ nhất?

Vẻ mặt Nữ Hoàng không chút thay đổi nói.

Thực ra Nữ Hoàng rất hài lòng về tu vi võ học cùng tố chất thân thể của Hàn Sâm, nhưng chưa mở ra khóa gen, thì dù thế nào cũng vô dụng, căn bản không có khả năng sống sót trong những cuộc săn nguy hiểm.

- Mở ra khóa gen chỉ sợ còn cần một khoảng thời gian, nhưng săn giết dị sinh vật, hiện tại tôi có thể xuất một phần lực.

Hàn Sâm nói ra.

Nữ Hoàng không nói gì, đứng dậy trực rời đi.

Khi nãy cô ở lại, ngoại trừ để hỏi về vấn đề này, chính là vì muốn xem Hàn Sâm có việc gì không sau đó mới đi, dù sao Hàn Sâm cũng bởi vì cô mà xảy ra chuyện, cho nên lúc trước cô mới không trực tiếp rời đi.

Chương 591: Vô Hạn Hỏa Lực

Hàn Sâm cũng không giữ Nữ Hoàng ở lại, dù sao chuyện khi nãy thật sự quá lúng túng.

- Sau khi tôi mở ra khóa gen, phải đi đâu tìm chị?

Hàn Sâm hỏi theo một câu.

- Truyền lời cho Bình Tình, cô ấy sẽ nói cho cậu biết.

Nữ Hoàng nói xong lập tức đi ra khỏi phòng Hàn Sâm.

- Chuyện khi nãy, nếu tôi nghe bên ngoài đồn đại một chữ, cậu sẽ chết chắc.

Vừa bước tới cửa phòng Hàn Sâm, Nữ Hoàng đột nhiên ngừng lại, cũng không quay đầu lại nói một câu, sau đó mới rời khỏi.

Nhìn Nữ Hoàng rời đi, Hàn Sâm vẫn đang suy nghĩ về lời Nữ Hoàng nói khi nãy, Nữ Hoàng rõ ràng đã mở khóa gen rồi, mà khi nãy chị ta nói là dùng chữ chúng tôi, chứng minh không phải chỉ có một mình chị ta.

Một nhân vật mạnh mẽ như chị ta, còn muốn liên thủ với người khác để săn giết dị sinh vật, Hàn Sâm cảm thấy chỉ có một khả năng, đó chính là bọn họ muốn giết sinh vật thần siêu cấp thần huyết thần huyết.

- Không biết bọn họ đã từng săn giết sinh vật thần siêu cấp thần huyết chưa?

Hàn Sâm vô cùng nghi hoặc, nhưng vì khóa gen thứ nhất của hắn còn chưa mở ra, căn bản không có tư cách tiến vào vòng tròn kia.

- Xem ra nhất định phải nhanh chóng tu luyện Động Huyền Kinh mới được, nhưng Động Huyền Kinh lại không thể tu luyện vội vã được.

Hàn Sâm trái lo phải nghĩ, nếu như muốn rất nhanh chóng mở ra khóa gen thứ nhất, như vậy phương pháp nhanh nhất là tiếp tục tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt, nhưng hắn lại sợ nếu mình tiếp tục tu luyện, sẽ trở nên vô tình lãnh khốc giống như người Tuyết gia, có chút khó có thể quyết định tiếp tục hay từ bỏ.

- Mình đã luyện Động Huyền Kinh lâu như vậy, nói không chừng Băng Cơ Ngọc Cốt đã bị tinh lọc gần hết rồi, hay là cứ tu luyện một lần nữa xem sao.

Hàn Sâm thật sự rất muốn xem đán người Nữ Hoàng có phải đi săn giết sinh vật thần siêu cấp thần huyết hay không, và bọn hắn đã từng săn giết qua sinh vật thần siêu cấp thần huyết chưa, cho nên mới muốn vật lộn đọ sức.

Nhưng hắn có Động Huyền Kinh trong người, nếu như tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt thật sự xảy ra vấn đề, cùng lắm thì lại dùng Động Huyền Kinh hóa giải là được.

Chỉ là trước khi tiếp tục tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, Hàn Sâm đi tới núi tuyết bên kia, đào lấy cây nấm hương màu đỏ cuối cùng về.

Cắt nấm hương màu đỏ thành từng miếng nhỏ, Hàn Sâm tiếp tục dùng nó để tu luyện Bão Ngọc Nguyên Dương Công, tuy vẫn có cảm giác lửa nóng xao động, nhưng đã có thể khống chế.

Sau khi hấp thu năng lượng nấm hương màu đỏ, hai quả thận càng tím chói, bên trong tinh lực vô tận.

Hàn Sâm cảm thấy có chút kỳ quái, hắn đã luyện thành Bão Ngọc Nguyên Dương Công, nhưng lại có chút khác biệt, Bão Ngọc Nguyên Dương Công mang theo một tia ánh sáng tím kỳ dị, vô cùng huyền diệu.

- Ánh sáng tím này là lực lượng mà Nữ Hoàng đã đánh vào thân thể mình, đây có lẽ là lực lượng sau khi chị ta mở ra khóa gen, tại sao lực lượng này lại có thể truyền cho mình? Lúc này đã dung nhập vào hai quả thận, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Hàn Sâm thầm suy tư.

Nhưng ít nhất là hiện tại cũng không có vấn đề gì, khi hắn dùng hết cả cây nấm hương màu đỏ, cuối cùng Bão Ngọc Nguyên Dương Công đã đạt tới mức tiểu thành, hai quả thận giống như hai tiểu đan lô lưu chuyển ánh sáng tím, luôn luôn cung cấp tinh lực dồi dào.

Hơn nữa không biết có phải là bị tinh lực vô tận từ Bão Ngọc Nguyên Dương Công ảnh hưởng hay không, cuối cùng Cổ Tà Chú của Hàn Sâm đã luyện thành Trường Sinh Chú.

Trước kia Hàn Sâm sử dụng Cổ Tà Chú, trái tim chịu phụ tải quá lớn sẽ khiến thân thể tổn hại, nhưng sau khi luyện thành Trường Sinh Chú, không chỉ hiệu quả Cổ Tà Chú càng cường đại hơn, mà còn có thể vô hạn sử dụng, hơn nữa sẽ không tạo thành bất kỳ nguy hại gì đối với thân thể.

- Có Bão Ngọc Nguyên Dương Công cùng Trường Sinh Chú, giống như là mở ra hỏa lực vô hạn vậy, mặc kệ võ kỹ có độ khó thế nào, mình cũng có thể liên tục sử dụng, không cần đợi chờ gì nữa.

Sau khi Hàn Sâm thử hiệu quả một hai loại công pháp, liền lập tức vui mừng nghĩ.

Đây thực sự là thủ đoạn cấp nghịch thiên, tuy cảm giác như không có gì đặc biệt, nhưng khi chính thức vận dụng lại vô cùng kinh khủng.

Giống như Y Đông Mộc, khi y bắt đầu sử dụng Phong Khởi Trảm, phải ngưng tụ lực lượng toàn thân tới một kích, sau khi đánh ra một kích đó phải có một thời gian ngắn để hồi sức, mới có thể một lần nữa ngưng tụ ra lực lượng của toàn thân để dùng Phong Khởi Trảm.

Thế nhưng Hàn Sâm lại khác, hắn có thể biến Phong Khởi Trảm thành chiêu thức bình thường, một đao tiếp một đao đánh ra, căn bản không cần dừng lại chút nào.

Chuyện này giống như chơi trò chơi vậy, người khác phải nghỉ một chút mới có thể sử dụng một lần chiêu cuối, còn Hàn Sâm lại là có thể liên tục sử dụng, quả thực là bug nghịch thiên.

Bão Ngọc Nguyên Dương Công kết hợp với Trường Sinh Chú thật sự mạnh đến đáng sợ, ngay cả Hàn Sâm cũng có chút giật mình.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm không biết Phong Khởi Trảm, hiện tại võ kỹ cường đại nhất của hắn là Lôi Quang Đao, trước kia sử dụng một lần cần

bảy tám giây mới có thể ngưng tụ ra kích tiếp theo, nhưng hiện tại có thể không tốn sức đã có thể tùy ý chém ra.

- Xem ra Song Phi Kiếm Pháp của mình phải sửa đổ lại một lần nữa.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy rất vui mừng.

Trước kia bởi vì nguyên nhân thể lực, Song Phi Kiếm Pháp chưa thể hoàn toàn tinh giản đến trạng thái mạnh nhất, cũng bởi vì thể lực và năng lực không đủ để chèo chống chiêu thức chủ để bùng nổ lực lượng.

Nhưng hiện tại đã khác rồi, Hàn Sâm có thể hoàn toàn rút gọn Song Phi Kiếm Pháp, mỗi một chiêu thức đều là chiêu thuật tất sát cường đại, uy lực tăng lên mấy lần, giết đôi song sinh Dị Linh sẽ dễ như trở bàn tay rồi.

Hàn Sâm nói là làm, lần nữa bắt đầu cải tạo Song Phi Kiếm Pháp, vì có thể biến Song Phi Kiếm Pháp thành một bộ kiếm pháp chiêu chiêu đều là bí kỹ tất sát, Hàn Sâm không tiếc tốn năm tấm thể cấp S Thánh Đường đổi lấy năm loại kiếm pháp cường đại dành cho Tiến Hóa Giả, tham khảo bí kỹ cường đại trong đó, một lần nữa cải tạo Song Phi Kiếm Pháp, để chiêu nào cũng là tinh phẩm bí kỹ.

Song Phi Kiếm Pháp vốn là kiếm pháp riêng biệt với hơn 100 chiêu, sau khi bị Hàn Sâm cải biên thành Song Phi Kiếm Pháp tổng cộng chỉ còn hơn năm mươi chiêu, lần này tiếp tục rút gọn, cuối cùng chỉ còn lại mười hai chiêu.

Mỗi một chiêu của mười hai chiêu này đều là chiêu thuật cường đại, mỗi một chiêu đều có chỗ đặc biệt, mười hai chiêu kiếm pháp phối hợp với nhau liên hoàn chém ra, cho dù đối thủ mạnh hơn Hàn Sâm rất nhiều, cũng khó có thể ngăn cản Song Phi Kiếm Pháp.

- Đây mới là Song Phi Kiếm Pháp trong lòng mình, lúc này muốn thu phục đôi song sinh Dị Linh kia không còn là việc khó nữa, không biết Tề Tu Văn có thể thuyết phục Lý Luân và Phỉ Lực Ca hay không.

Hiện tại Hàn Sâm vô cùng sốt ruột muốn giết tới Tí Hộ Sở hoàng tộc rồi.

Tề Tu Văn đi thuyết phục Lý Luân cùng Phỉ Lực Ca thực sự gặp phải lực cản không nhỏ, chủ yếu là nếu không thể giải quyết những con bọ cánh cứng màu bạc đó, Lý Luân và Phỉ Lực Ca cũng không dám tùy tiện đánh tới Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Vì thế Tề Tu Văn phải bỏ ra cái giá rất lớ mới thuyết phục được Lý Luân và Phỉ Lực Ca đồng ý liên hợp để đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc.

- Sau này băng nguyên sẽ thuộc về Tề Tu Văn mình.

Tề Tu Văn vừa chạy về Hắc Thần Tí Hộ Sở, trong lòng thầm vui vẻ.

Có thể dùng sức một mình cướp lấy một Tí Hộ Sở hoàng tộc, trở thành chúa tể một phương, chuyện này chính là một chuyện khiến người ta vô cùng hưng phấn, hơn nữa chiến tích như vậy, sẽ khiến cha y có cái nhìn khác về y, nói không chừng sau này còn có cơ hội kế thừa Đông Lâm.

Chương 592: Giết Tới Tí Hộ Sở

- Hàn đại ca, tất cả đều đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể đánh tới Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Tề Tu Văn trở lại Hắc Thần Tí Hộ Sở, báo cáo với Hàn Sâm là y đã thành công liên hợp Lý Luân cùng Phỉ Lực Ca.

- Làm rất tốt, cứ dựa theo kế hoạch của cậu để tiến hành đi.

Hàn Sâm liếc kế hoạch mà Tề Tu Văn định ra rồi thuận miệng nói.

- Hàn đại ca cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không khiến anh thất vọng, nhất định sẽ đánh hạ được Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Trong lòng Tề Tu Văn lại mừng thầm:

- Tôi nhất định sẽ đánh hạ được Tí Hộ Sở hoàng tộc, nhưng chủ nhân Tí Hộ Sở hoàng tộc không phải là Hàn Sâm anh, mà là Tề Tu Văn tôi.

Hàn Sâm nhìn Tề Tu Văn nói chắc chắn, chỉ mỉm cười, vỗ vỗ bả vai Tề Tu Văn rồi nói:

- Làm rất tốt, tôi xem trọng cậu.

Hàn Sâm không là một người thích giày vò người khác, nhưng hắn lại rất thích xem người khác bị giày vò, cảm thấy rất thú vị.

Đợi Tề Tu Văn đi rồi, Dương Mạn Lệ mới lo lắng nói:

- Kế hoạch đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc đều giao cho Tề Tu Văn, làm như vậy thật sự không có vấn đề gì chứ?

Hàn Sâm cười nói:

- Vốn những người ở Hắc Thần Tí Hộ Sở đều là người Đông Lâm, để Tề Tu Văn quản lý mới có thể phát huy ra năng lực chiến đấu mạnh nhất, đối với chuyện đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc tự nhiên là chuyện tốt.

- Thế nhưng sau khi tấn công xong Tí Hộ Sở thì sao?

Dương Mạn Lệ cũng không thể lạc quan như Hàn Sâm, lông mày luôn nhíu lại không thể giãn ra.

- Không cần lo lắng, Tí Hộ Sở hoàng tộc kia mang họ Hàn.

Hàn Sâm nói.

Dương Mạn Lệ thấy dáng vẻ Hàn Sâm như đã tính trước, tuy trong lòng vẫn có chút lo lắng nhưng cũng không nói gì nữa.

Khắp băng nguyên một lần nữa tiến vào tình trạng tổng động viên, người ở ba Tí Hộ Sở lớn đều đang dọn dẹp dị sinh vật ở gần Tí Hộ Sở hoàng tộc, chuẩn bị cho trận chiến sắp đến.

Tất cả thế lực lớn đều đang tích cực chuẩn bị chiến tranh, chỉ chờ đến ngày trong ước định, tất cả mọi người đều tụ tập lại, sau đó phân thành ba đường đánh tới Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Đoạn đường của Hàn Sâm khó khăn nhất, chính là công kích cửa chính, Hàn Sâm trực tiếp dựa theo kế hoạch Tề Tu Văn đã định ra, một chút thay đổi cũng không có.

Trong lòng Tề Tu Văn vô cùng đắc ý, cho rằng Hàn Sâm đã hoàn toàn tin tưởng y, nếu không làm sao có thể nói gì nghe nấy như vậy, ngoài ra trong lòng còn có chút hổ thẹn.

- Đợi mình lấy được Tí Hộ Sở hoàng tộc này, chỉ cần hắn chịu thành thành thật thật quy thuận mình, mình sẽ không bạc đãi hắn.

Sau đó trong lòng Tề Tu Văn lại lập tức nhắc nhở chính mình:

- Nhưng loại người này không thích hợp ngồi ở vị trí cao, nếu như người nắm quyền không thể lãnh khốc vô tình, cuối cùng chỉ có thể bị người khác dẫm nát dưới chân.

Cuộc chiến công thành bắt đầu, dưới tường thành hơn mười dặm, tiếng gào thét tiếng hô "giết" rung trời, chiến trường sôi trào lên, tất cả mọi người đều chiến đấu với dị sinh vật.

Ở một nơi xa trên núi tuyết, một người phụ nữ cao gầy xinh đẹp đứng đó nhìn chiến trường ở xa, tự lẩm bẩm:

- Thực lực của hắn rốt cuộc đạt tới đâu, dựa vào một trận chiến này hoàn toàn có thể nhìn rõ ràng.

Mà ở một chỗ khác gần chiến trường, có một thiếu nữ tóc đen rủ xuống đất, ôm một tiểu hồ ly màu bạc đứng xa xa nhìn chiến trường.

Mặc dù là tất cả đồng tâm hiệp lực công thành, nhưng thực tế đi theo bên cạnh Hàn Sâm cũng chỉ có những người ở Nữ Thần Tí Hộ Sở, kỳ thật thực lực cũng không phải rất mạnh, phần lớn nhân thủ đều do Tề Tu Văn toàn bộ chỉ huy.

Nhưng lúc này đây cũng không nhìn thấy bóng dáng Dị Linh tóc bạc kia, chuyện này khiến Tề Tu Văn cảm thấy có chút kỳ quái.

Đương nhiên Tề Tu Văn không biết, Dị Linh tóc bạc kia căn bản không dám rời khỏi Thần Điện Dị Linh, vì sợ Hàn Sâm đi vào đoạt lấy Linh Hồn Chi Thạch.

Hàn Sâm thực sự không để ý tới, mặc huyết lân giáp, tay cầm một đôi trường kiếm, dẫn theo đám người Dương Mạn Lệ trực tiếp đi thẳng tới cửa thành.

Tề Tu Văn để Hàn Sâm trực tiếp đánh vào cửa thành, là con đường phải đối mặt với các loại dị sinh vật cường đại nhất, nhưng lại chỉ có người của Nữ Thần Tí Hộ Sở tham gian, dường như muốn tiêu hao người bên cạnh Hàn Sâm.

Lúc này thấy Hàn Sâm mang người trực tiếp giết vào, không khỏi lắc đầu nói:

- Người này đúng là vô cùng dũng mãnh, nhưng đáng tiếc suy nghĩ đơn giản, người như vậy khó làm được đại sự, nhưng lại là một mãnh tướng, về sau có thể lợi dụng.

Tề Tu Văn nghĩ như vậy, lại đột nhiên thấy trên mặt đấy trong Tí Hộ Sở hoàng tộc đã nứt ra rất nhiều lỗ hổng, vô số bọ cánh cứng màu bạc như hồng thủy bay lên.

Trận chiến đấu này mới chỉ vừa bắt đầu, bọ cánh cứng màu bạc đã vọt ra, không giống lần trước chiến đấu đến lúc nguy cấp mới xuất hiện.

Tề Tu Văn nhíu mày, nhưng y đã sớm có kế hoạch, nếu không y đã không thể thuyết phục Lý Luân và Phỉ Lực Ca liên hợp đánh Tí Hộ Sở.

Khi tín hiệu phát ra, tất cả mọi người đều mở ra bao vải trên người, ném từng khối thịt dị sinh vật xuống mặt đất, lập tức biến khu vực này thành một ao máu.

Đàn bọ cánh cứng màu bạc đó không phân biệt được địch ta, hoàn toàn bị mùi máu tanh nồng nặc hấp dẫn, lập tức bay về phía ao máu, tạo ra rất nhiều khu vực trống.

- Giết vào đi!

Tề Tu Văn hét lớn một tiếng, tất cả Tiến Hóa Giả nhân loại đều tránh được đàn bọ cánh cứng màu bạc đó, bắt đầu đánh tới Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Thế nhưng mà đợi tới khi Tề Tu Văn đi vào xem, lại phát hiện Hàn Sâm đã mang theo người của Nữ Thần Tí Hộ Sở giết tới cửa thành, tốc độ quá nhanh, trong lòng y hơi kinh hãi.

Dị sinh vật ở cửa chính là mạnh nhất, nhưng nhìn người bên cạnh Hàn Sâm có vẻ như cũng không bị tổn thất gì, chỉ thấy Hàn Sâm xông lên phía trước, mỗi tay cầm một thanh trường kiếm điên cuồng chém tới, những nơi hắn đi qua huyết nhục văng tung tóe, căn bản không có dị sinh vật nào có thể ngăn cản cước bộ của hắn.

- Kiếm pháp thật là lợi hại, nhưng đáng tiếc lại là một kẻ ngu.

Tề Tu Văn nhìn lên bầu trời Tí Hộ Sở hoàng tộc, thầm nghĩ trong lòng:

- Chỗ này hấp dẫn đại bộ phận dị sinh vật trong Tí Hộ Sở hoàng tộc, đám Lôi Quỷ ở bên kia đánh vào Tí Hộ Sở, hẳn có thể tới Dị Linh Thần Điện trước Hàn Sâm, hi vọng bọn họ may mắn, có thể để Dị Linh kia nhận chủ, Dị Linh hoàng tộc tuyệt mỹ cường đại như thế, tuyệt đối có giá trị liên thành.

Khi Tề Tu Văn đang suy nghĩ, đã thấy Hàn Sâm dẫn người giết vào trong Tí Hộ Sở, bởi vì bọ cánh cứng màu bạc xuất hiện, rất nhiều dị sinh vật đã bỏ chạy, trên cơ bản bọn hắn cũng không gặp quá nhiều lực cản.

Tề Tu Văn cũng không dám chậm trễ, từ một đường khác đánh tới Tí Hộ Sở, nhưng y cũng không nóng nảy, Hàn Sâm không có khả năng nhanh bằng đám người Lôi Quỷ, chờ hắn vọt tới Dị Linh Thần Điện, chỉ sợ đám người Lôi Quỷ đã đánh hạ được Dị Linh.

Tề Tu Văn cũng không chú ý tới, trong hoàn cảnh hỗn loạn này, một con tiểu Ngân Hồ đã xông vào Tí Hộ Sở, chạy tới chỗ Hàn Sâm trong Tí Hộ Sở.

Đám người Dương Mạn Lệ, Chu Đình, Thanh thúc đi theo Hàn Sâm một đường giết vào Tí Hộ Sở, nhưng sau khi tiến vào Tí Hộ Sở lại bị dọa sợ, dị sinh vật trong Tí Hộ Sở còn nhiều hơn phía ngoài gấp mấy lần, hơn nữa đám sinh vật thần huyết rất cường đại đều ở trong đó, có vẻ Dị Linh căn bản không phái chiến lực chủ yếu ra bên ngoài Tí Hộ Sở để chiến đấu.

- Dị sinh vật ở nơi này thật sự quá nhiều, chúng ta đợi những người khác chứ?

Chu Đình nhìn quanh, chỉ có đám bọn họ vọt vào, những người khác còn cách một đoạn chưa xông tới kịp.

- Không cần.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu, một tiểu Ngân Hồ xinh xắn không biết từ lúc nào đã nhảy lên trên vai của hắn.

Chương 593: Thần Tích

Đám người Chu Đình nghe thế đều kinh sợ, khắp nơi đều là dị sinh vật cường đại, nhìn không thấy giới hạn, tất cả mọi nơi đều tràn ngập dị sinh vật, mà bọn họ lại chỉ có một hai trăm người, thực lực cũng không phải là quá mạnh, thật sự rất khó tưởng tượng ra kết cục khi bọn họ giết trở ra.

Dù những dị đó sinh vật đó đứng xếp hàng để bọn họ giết, bọn họ cũng phải giết đến gãy tay.

Mà ngay cả Thanh thúc là lão nhân có kiến thức rộng rãi, lúc này sắc mặt cũng rất khó coi, nhìn đàn dị sinh vật đông đến mức không còn chỗ nhấc chân kia, không dám đi vào bên trong.

Thế nhưng Hàn Sâm lại trực tiếp đi về phía những dị đó sinh vật, khiến tất cả mọi người không biết có nên đi theo sau hay không.

Một giây sau, đám người Dương Mạn Lệ, Thanh thúc, Chu Đình đều trợn trừng hai mắt, Hàn Sâm đi về phía đám dị sinh vật kia, đám dị sinh vật

giống thủy triều vậy mà lại ầm ầm lui lại, rất nhanh đã tạo thành một đường trống.

Hàn Sâm đi lên phía trước một bước, đám dị sinh vật lại lui về sau một bước, ngay cả cự thú kinh khủng như Thái Thản, cự xà dài đến trăm mét cũng không ngoại lệ.

Nhìn Hàn Sâm như một vị thần tiến lên, đàn dị sinh vật đông đúc đều tránh ra, cảnh tượng kỳ dị này khiến đám người Dương Mạn Lệ há to miệng, không thể tin được vào hai mắt của chính mình.

- CMN, đoàn trưởng, cậu thế này là muốn lên trời à?

Chu Đình kêu lớn.

Mấy người Thanh thúc cũng đi theo sau,vừa sợ mất vừa kinh ngạc, bọn họ theo sát Hàn Sâm, mà Hàn Sâm đi đến đâu, đàn thú đều không ngừng lui ra đến đó.

- Rốt cuộc hắn làm sao làm được?

Ánh mắt Dương Mạn Lệ phức tạp nhìn theo Hàn Sâm, không thể nghĩ ra đây là lực lượng như thế nào.

Vẻ mặt Thanh thúc tràn đầy thành kính, thậm chí có thể nói là có chút cuồng nhiệt:

- Quả nhiên không hổ là hậu nhân của Hàn giáo quan, quả nhiên cũng có lực lượng thần kỳ.

Còn những người khác nhìn Hàn Sâm giống như là đang nhìn một vị thần, tất cả mọi người đều cho rằng mình ở nằm mơ.

Hàn Sâm mang theo đám người Dương Mạn Lệ đi thẳng tới Dị Linh Thần Điện, con đường này hắn đã quen đến mức không thể quen thuộc hơn nữa, căn bản không tốn một chút thời gian nào, một đường vọt tới.

Trên đỉnh núi cách đó không xa, Nữ Hoàng nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng vô cùng ngạc nhiên:

- Hắn làm như thế nào? Mặc dù có chút một số dược vật có hiệu quả xua dị sinh vật đi, nhưng dưới sự khống chế của Dị Linh, hơn nữa ở đó còn có cả sinh vật thần huyết, căn bản không thể có thể tác dụng như vậy được.

Điều này khiến Nữ Hoàng sinh ra hứng thú thật lớn với Hàn Sâm, cô nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Hàn Sâm, nhưng cũng chỉ là nhìn từ xa thôi.

Cuối cùng Tề Tu Văn cũng dẫn người giết vào trong Tí Hộ Sở, nhưng cảnh tượng đập vào mắt lại khiến y vô cùng hoảng sợ, chỗ nào cũng có dị sinh vật, còn nhiều hơn bên ngoài gấp mấy lần, hơn nữa ở đây có rất nhiều sinh vật thần huyết.

Thế nhưng y lại không nhìn thấy đám người Hàn Sâm đâu, cũng không có dấu vết đại chiến, giống như Hàn Sâm mang theo những người kia tiến vào Tí Hộ Sở sau đó biến mất vậy.

- Kỳ quái, bọn hắn đi đâu rồi?

Tề Tu Văn có chút nghi ngờ, nhưng hiện tại cũng không quản được nhiều chuyện như vậy, dị sinh vật như thủy triều xông lên, tất cả mọi người đều gia nhập vào trong chiến đấu, liều mạng chém giết dị sinh vật.

Mà lúc này Hàn Sâm đã mang mọi người nhẹ nhàng đi tới Dị Linh Thần Điện, đám người Dương Mạn Lệ cảm giác như mình đang nằm mơ, sau khi thấy được hai thiếu nữ Dị Linh một vàng một bạc, cũng nhịn không được kêu lên:

- Tí Hộ Sở hoàng tộc này có Dị Linh song sinh!

- Mọi người đứng ở đây xem chiến đấu là được, tự tôi sẽ đến đánh với hai người bọn họ.

Hàn Sâm khổ luyện Song Phi Kiếm Pháp lâu như vậy, chính là vì muốn đánh bại song sinh Dị Linh này, hôm nay tự nhiên sẽ không để người khác nhúng tay, hắn muốn tự tay đánh bại hai cô gái Dị Linh này.

Hơn nữa, người của ba Tí Hộ Sở còn chưa đánh vào Tí Hộ Sở, đánh bại Dị Linh song sinh quá sớm, những dị đó sinh vật sẽ nhanh chóng đào tẩu, chỗ tốt Hàn Sâm kiếm được cũng sẽ ít đi rất nhiều, hắn đang chờ đám người Tề Tu Văn đến.

Đám người Thanh thúc đã coi Hàn Sâm thành thần rồi, lúc này hắn nói gì nghe nấy, lập tức đứng ở một bên nhìn Hàn Sâm đi tới chỗ đôi Dị Linh song sinh.

Tất cả mọi người đều có một loại cảm giác cổ quái không nói ra được, ở trong Tí Hộ Sở hoàng tộc có dị sinh vật như thủy triều này, bọn họ lại đứng nhàn nhã xem Hàn Sâm chiến đấu với hoàng tộc Dị Linh, bọn họ căn bản không có việc gì để làm, chuyện này có nói với người bên ngoài chỉ sợ không có ai tin tưởng.

Tinh lực từ hai quả thân Hàn Sâm như nước thủy triều dâng lên, tim đập như sấm, trên người dường như xuất hiện một lực lượng vô cùng cường đại, đôi trường kiếm một tím một bạc trực tiếp chém thẳng tới cặp Dị Linh song sinh.

Đôi Dị Linh song sinh kia vô cùng hận Hàn Sâm, kiếm vàng kiếm bạc trực tiếp đâm tới Hàn Sâm, tốc độ nhanh đến mức giống như hai tia chớp.

- Kiếm pháp thật nhanh, không hổ là hoàng tộc Dị Linh, đoàn trưởng lấy một địch hai sẽ không có vấn đề. . .

Chu Đình còn chưa nói xong, đã thấy Hàn Sâm hai tay cầm kiếm, chém lên thân kiếm của hai Dị Linh, trực tiếp đánh bay hai Dị Linh và kiếm của họ ra ngoài.

Đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi!

Trong đầu mọi người đều đồng thời xuất hiện câu này, hai thanh kiếm của Hàn Sâm đánh hai hoàng tộc Dị Linh kia đến mức không có lực phản kích, dù là sức mạnh hay tốc độ, Hàn Sâm đều mạnh hơn đôi Dị Linh song sinh kia.

Hơn nữa hai tay Hàn Sâm đều cầm kiếm, đồng thời vận dụng hai loại kiếm pháp đại chiến với Dị Linh song sinh, đánh cho đôi Dị Linh song sinh phải liên tiếp lui về phía sau, căn bản không ngăn cản được bước tiến của Hàn Sâm.

- Đoàn trưởng quá mạnh!

- Đoàn trưởng thực đàn ông!

- Một nam chiến hai nữ, đoàn trưởng uy vũ.

Đám người trẻ tuổi ở phía sau phất cờ hò reo, lúc này nào đâu còn không khí khẩn trương trên chiến trường nữa, quả thực giống như là đang quan sát biểu diễn vậy.

Sắc mặt đôi Dị Linh song sinh đã vô cùng khó coi, lần trước hai người hợp lực còn có thể chống lại Hàn Sâm, hôm nay Hàn Sâm lại khiến hai người phải liên tiếp lui về phía sau, không thể chính diện chống lại, rất nhanh đã bị Hàn Sâm xông vào trong Thần Điện Dị Linh.

Ở một nơi nào đó trong Tí Hộ Sở hoàng tộc, có mười mấy cao thủ một đường chém giết dị sinh vật, mở một con đường máu trong bầy thú, nhanh chóng tìm kiếm Thần Điện Dị Linh.

Trên thân của người dẫn đầu có lôi điện màu xanh quấn quanh, thanh trường kiếm trong tay cũng lập loè điện quang, dị sinh vật chỉ cần bị trường kiếm của y chém trúng, lập tức đã bị lôi điện màu xanh đốt thành than.

Một đường liều chết đi qua, gần như không có dị sinh vật nào có thể ngăn cản.

Người này chính là Lôi Quỷ dẫn theo một nhóm cao thủ, chỉ là bọn họ có nhanh hơn, cũng không đuổi kịp Hàn Sâm vốn không phải chiến đấu với dị sinh vật.

Hơn nữa Lôi Quỷ bọn họ cũng không biết Thần Điện Dị Linh ở đâu, xung phong liều chết tìm một lúc lâu mà vẫn không tìm được Thần Điện Dị Linh, lúc này đã gặp phải đám Tề Tu Văn rồi.

- Sao mọi người vẫn còn ở đây?

Tề Tu Văn thấy đám người Lôi Quỷ, không khỏi ngây người.

- Tí Hộ Sở hoàng tộc này thật sự quá lớn, chúng tôi không tìm được Thần Điện Dị Linh, nhưng chúng tôi đã tìm ở một phía khác, có lẽ Thần Điện Dị Linh lẽ đang ở đó.

Lôi Quỷ chỉ vào một hướng rồi nói.

- Trước tiên cứ giết qua rồi nói sau, người của hai Tí Hộ Sở khác cũng xông lại rồi, đừng để bọn họ đoạt trước.

Tề Tu Văn nói một tiếng, cùng đám người Lôi Quỷ hợp lại cùng nhau thẳng hướng tới Thần Điện Dị Linh.

Chương 594: Thực Lực Nghiền Ép

Đám người Dương Mạn Lệ đã đi theo Hàn Sâm đi vào bên trong Thần Điện Dị Linh, Hàn Sâm đánh cho đôi Dị Linh song sinh phải liên tiếp lui về sau, căn bản không có cách ngăn nào cản bước chân của hắn.

- Hàn Sâm này thật sự có chút tà môn, hắn tiến lên không gian thứ hai Tí Hộ Sở còn chưa tới một năm, nhưng đã lợi hại như thế, dùng kiếm đánh bại hai hoàng tộc Dị Linh, còn có lúc trước. . .

Vẻ mặt Chu Đình cổ quái, suy nghĩ biến ảo chập chờn.

Bành!

Đôi Dị Linh bị ép đến không thể lui được nữa, cả hai đâm vào trên tượng thần, hiện tại trên hai khuôn mặt nhỏ nhắn đã hoàn toàn tái nhợt không còn chút máu nào.

Ngân Xà Kiếm và Cổ Thần kiếm đồng thời đặt lên cổ của đôi Dị Linh song sinh, nhìn sắc mặt hai Dị Linh đã trắng bệch, trong lòng Hàn Sâm vô cùng

sảng khoái, lần trước bị đôi Dị Linh song sinh này hãm hại, thiếu chút nữa đã bỏ mạng ở đây, hôm nay cuối cùng đã trả thù được rồi.

- Mau giết bọn hộ rồi lấy Linh Hồn Chi Thạch.

Có người ở phía sau vội vàng kêu lên.

- Không vội, chờ một chút.

Hàn Sâm lại không vội ra tay, chỉ gác kiếm trên cổ hai người, hắn đang đợi đám người Tề Tu Văn giết thêm một chút dị sinh vật.

Trong lòng Tề Tu Văn tuy có cảm giác khác thường, nhưng cũng không để ở trong lòng, có đám người Lôi Quỷ ở đây, hơn nữa Hắc Thần Tí Hộ Sở vốn là thế lực cường đại nhất trên băng nguyên, đoạt được Tí Hộ Sở hoàng tộc đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, cho dù hiện tại Lý Luân và Phỉ Lực Ca muốn liên hợp lại để chống lại y cũng vô dụng, có Lôi Quỷ ở đây, không có ai có thể chống lại y.

Cuối cùng đám Tề Tu Văn cũng tìm được Dị Linh Thần Điện, nhưng khiến đám người Tề Tu Văn thấy kỳ quái chính là xung quanh Dị Linh Thần Điện lại không có dị sinh vật, hơn nữa bên trong thần điện còn truyền đến tiếng người.

Tề Tu Văn và Lôi Quỷ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương một tia khác thường, vội vàng xông vào Dị Linh Thần Điện.

Cả đám cùng tiến vào Dị Linh Thần Điện, đồng tử Tề Tu Văn lập tức co rút lại, y nhìn thấy những người trong Nữ Thần Tí Hộ Sở, mà lúc này Hàn Sâm đã đứng trước tượng thần, đang giơ tay lấy Linh Hồn Chi Thạch từ trên trán tượng thần xuống.

- Thế mà lại là Dị Linh song sinh!

Tề Tu Văn nhìn thấy trong tay Hàn Sâm cầm hai viên Linh Hồn Chi Thạch một kim một ngân, lại nhìn tới đôi thiếu nữ Dị Linh, trong lòng lập tức kinh nghi vạn phần.

Thấy Hàn Sâm lấy được hai viên Linh Hồn Chi Thạch, thiếu nữ tóc bạc và thiếu nữ tóc vàng lập tức quỳ một gối xuống trước mặt Hàn Sâm, cái đầu kiêu ngạo cúi xuống, cùng hô lên nói:

- Thái Âm công chúa, Thái Dương công chúa nguyện ý dâng lên sự trung trinh, trở thành người hầu trung thành nhất của ngài.

Tất cả mọi người là đứng ở đây, đều chăm chú nhìn đôi công chúa Dị Linh đang thề thuần phục.

Đây chính là công chúa Dị Linh đó, hơn nữa còn là một đôi, bình thường quý tộc Dị Linh chịu thuần phục đã rất khó gặp rồi, hiện tại lại có tới hai hoàng tộc Dị Linh đồng thời thuần phục, cảnh tượng này thực sự quá rung động.

Hàn Sâm mỗi tay cầm một viên, phân biệt đặt Linh Hồn Chi Thạch màu bạc cùng Linh Hồn Chi Thạch màu vàng lên trán Thái Âm công chúa và Thái Dương công chúa, lập tức thấy hai vị công chúa Dị Linh và Linh Hồn Chi Thạch dung hợp làm một, một vầng sáng mạnh dâng lên sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều đứng ngẩn ở đó, cảnh thu phục hoàng tộc Dị Linh này rất nhiều người cả đời cũng chưa chắc có thể nhìn thấy một lần, mà thu phục được song sinh hoàng tộc Dị Linh, chỉ sợ mười năm trăm năm cũng không gặp được một lần.

Hoàng tộc Dị Linh bị bắt, toàn bộ dị sinh vật trong Tí Hộ Sở lập tức mất đi khống chế, vội vàng chạy trốn, chỉ một lát sau, đám người Lý Luân và Phỉ Lực Ca cũng đã đến trước Dị Linh Thần Điện.

- Mọi người không đuổi giết dị sinh vật, ở chỗ này làm gì?

Ánh mắt Hàn Sâm đảo qua mọi người, cuối cùng rơi vào trên người Tề Tu Văn rồi nói.

Tề Tu Văn thở dài một tiếng:

- Hàn đại ca, anh quả nhiên là người có phúc, lại có thể khiến song sinh hoàng tộc Dị Linh nhận chủ, vận may của anh thực quá tốt.

Đột nhiên, Tề Tu Văn lại đổi giọng:

- Nhưng làm người không thể chỉ dựa vào vận may, Hàn đại ca, Tí Hộ Sở hoàng tộc này Tề Tu Văn tôi nhận.

- Tề Tu Văn, cậu đã quên ước định giữa Đường gia với Đông Lâm sao?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói với Tề Tu Văn.

- Ước định giữa Đông Lâm và Đường gia, chỉ giới hạn ở Hắc Thần Tí Hộ Sở, nhưng chỗ này đâu phải là Hắc Thần Tí Hộ Sở?

Tề Tu Văn khẽ cười nói.

Lý Luân và Phỉ Lực Ca nhìn nhau, đang muốn có động tác, lại đột nhiên thấy Tề Tu Văn vung tay lên, một đám cường giả ở Hắc Thần Tí Hộ Sở đã vội vàng vậy quanh nơi này.

- Đây là chuyện riêng giữa tôi và Hàn đại ca, hai vị tốt nhất đừng nhúng tay, Tu Văn vô cùng cảm kích.

Tề Tu Văn nói với Lý Luân và Phỉ Lực Ca nói ra.

- Họ Tề kia, lúc trước ước định là đánh hạ được Tí Hộ Sở, ba nhà sẽ cùng quản lý, không phải cậu muốn nuốt một mình chứ?

Phỉ Lực Ca lạnh giọng nói.

- Thế giới này chính là cường giả vi tôn, cho dù hiện tại tôi nhường cho các anh, các anh lại có thể bảo vệ được Tí Hộ Sở này sao?

Tề Tu Văn ra dấu, khí thế trên người đám Tiến Hóa Giả bùng lên, Tiến Hóa Giả có tố chất thân thể hơn 100 thế mà lại có tới bốn mươi người.

Sắc mặt Lý Luân và Phỉ Lực Ca lập tức đại biến, hai nhà bọn họ cộng lại cũng chỉ có hơn mười vị Tiến Hóa Giả có tố chất thân thể hơn 100 điểm,

trước kia Hắc Thần Tí Hộ Sở có lẽ chỉ có chừng hai mươi người, tại sao thoáng cái đã nhiều như vậy.

Nhiều cường giả như vậy, bọn họ sao có thể chống lại, tất cả lập tức trầm mặc.

Sắc mặt đám người Dương Mạn Lệ cũng cũng thay đổi, thực lực cường đại như vậy, ở trên băng nguyên đã đủ quét ngang tất cả rồi.

Tề Tu Văn nói không sai, cường giả vi tôn, hiện tại lực lượng của Tề Tu Văn đã đủ để quét ngang khắp băng nguyên, nói thêm gì nữa cũng vô dụng.

- Hàn đại ca, tôi và anh cũng có tình nghĩa, bất đắc dĩ đều vì chủ của mình, nếu như anh đồng ý ở lại bên cạnh Tu Văn, Tu Văn nhất định đối đãi thật tốt với anh.

Tề Tu Văn nắm toàn cục trong tay, quay sang nói với Hàn Sâm.

- Tề Tu Văn, cậu cho rằng những người này có thể cản được tôi sao?

Hàn Sâm vuốt ve tiểu Ngân Hồ trong ngực, lạnh nhạt nói.

Tề Tu Văn cười nói:

- Hàn đại ca dũng mãnh hơn người, Tu Văn nào dám xem thường anh.

Nói xong, Tề Tu Văn chỉ vào Lôi Quỷ ở bên cạnh rồi giới thiệu nói:

- Có lẽ Hàn đại ca không biết vị này, tôi giới thiệu cho anh một chút, đây là Lôi Quỷ đại ca, một trong những Tiến Hóa Giả có thiên phú nhất ở Đông Lâm, thiên phú không ai sánh kịp, Lôi Hạch Thuật của y đã luyện rất tốt, ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng đã mở ra khóa gen thứ nhất, chuyện này ở trong Liên Minh cũng coi là chuyện cực kỳ khó khăn.

Sắc mặt mọi người nhất thời đại biến, kinh hãi nhìn Lôi Quỷ.

Có thể ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã mở ra khóa gen, người này tuyệt đối là nhân vật thiên tài, mà nhìn Lôi Quỷ kia cũng mới chỉ hơn bốn mươi

năm mươi tuổi mà thôi, thế mà lại có thành tựu như vậy, thực sự khiến người ta sợ hãi.

Mọi người im lặng không nói gì, bên cạnh Tề Tu Văn có một vị cường giả đã mở ra khóa gen, thực lực như vậy không thể nói là quét ngang, trực tiếp liền có thể nghiền ép tất cả.

Tình cảnh lập tức rơi vào yên lặng, tất cả mọi người đều biết rõ đại thế đã mất, dưới thực lực tuyệt đối, không chỉ là Tí Hộ Sở hoàng tộc, toàn bộ băng nguyên đều sẽ rơi vào trong tay Tề Tu Văn.

Chương 595: Buồn Cười

- Hàn đại ca, đối với tôi, anh giống như anh trai trong nhà vậy, nếu anh muốn giúp tiểu đệ một tay, tiểu đệ sẽ đối đãi với anh như anh em ruột.

Tề Tu Văn quay sang nói với Hàn Sâm.

- Tôi đồng ý giúp cậu. . . cậu có thể tin tưởng tôi?

Hàn Sâm bình tĩnh nói vớiTề Tu Văn.

- Không có gì mà không thể tin tưởng, nhưng tôi có một viên thuốc, hi vọng Hàn đại ca có thể ăn vào.

Tề Tu Văn không chút sợ hãi, móc ra một chiếc bình kim loại đóng chặt từ trong ngực, trực tiếp đưa cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiếp được cái chai, mở ra xem, chỉ thấy bên trong có một viên thuốc nhỏ, toàn thân óng ánh.

- Đây là thuốc gì?

Hàn Sâm đổ thuốc ra lòng bàn tay, chỉ thấy trong viên thuốc kia dường như có chất lỏng đang chảy xuôi, lớp vỏ phía ngoài chỉ là một tầng vở.

- Gen Tạo Hóa Đan, Đông Lâm chúng tôi nổi danh với kỹ thuật gen sinh vật, đây là một trong sản phẩm của Đông Lâm, ăn vào có thể khiến gen sinh ra đột biến, có thể sẽ khiến gen biến dị càng cường đại hơn.

Dừng lại một chút, Tề Tu Văn còn nói thêm:

- Nhưng cũng có khả năng khiến đột biến gen có chút vấn đề. Nhưng Hàn đại ca không cần lo lắng, chỉ cần cách một đoạn thời gian tiêm vào một mũi thuốc ổn định gen, có thể ổn định gen đột biến, sẽ không tạo thành bất luận tổn hại gì đối với thân thể, đây là sản phẩm đã nghiên cứu xong, không có bất luận sai lầm gì.

- Tôi uống cái này, chẳng phải là cả đời này đều sẽ phải nghe lời cậu răm rắp?

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Gen Tạo Hóa Đan trong tay, lạnh nhạt nói.

- Nói thật, nhân vật như Hàn đại ca, tôi thật sự không dám để anh rời khỏi, nếu không về sau tôi sẽ không thể ăn ngon ngủ yên, cũng chỉ có thể ủy khuất anh rồi.

Tề Tu Văn nói ra.

- Hơn bốn mươi vị cường giả có tố chất hơn 100 điểm, còn có một vị đã mở ra khóa gen đầu tiên, có vẻ cậu cũng tốn không ít tâm tư.

Ánh mắt Hàn Sâm đảo qua mọi người, thần sắc bất động nói.

- Hàn đại ca anh dũng mãnh hơn người, tôi không thể không làm chút chuẩn bị, nếu như chỉ vì cầm xuống Tí Hộ Sở hoàng tộc này, cũng không cần phiền toái Lôi Quỷ đại ca từ nơi xa vạn dặm tự mình đi một chuyến.

Tề Tu Văn khẽ cười nói.

- Cậu thật sự cho rằng, chỉ là một Tiến Hóa Giả đã mở ra khóa gen đã vô địch thiên hạ rồi?

Hàn Sâm vuốt ve tiểu Ngân Hồ trong ngực, khóe miệng khẽ cong, lộ ra một nụ cười khinh thường.

- Chỉ là một Tiến Hóa Giả mở ra khóa gen? Khẩu khí của cậu cũng hơi lớn đấy.

Lôi Quỷ biến sắc, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, tia điện màu xanh trên người lóe lên, khiến mọi người vô cùng sợ hãi.

Mọi người thấy tia điện trên người Lôi Quỷ, một tia may mắn cuối cùng trong lòng cũng không còn rồi, Lôi Quỷ quả nhiên là một vị cường giả đã mở ra khóa gen.

- Tề thiếu, không cần nhiều lời với hắn, hắn đã không cảm kích, vậy cứ trực tiếp giết đi.

Lôi Quỷ nhìn Hàn Sâm rồi lạnh giọng nói ra.

- Hàn đại ca, anh nên suy nghĩ thật kỹ.

Tề Tu Văn cũng bắt đầu có chút không kiên nhẫn nữa.

- Tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, cái gọi là cường giả mở ra khóa gen, cũng chỉ là tiểu miêu tiểu cẩu mà thôi, Tề Tu Văn cậu muốn dùng thứ này để áp chế tôi, không phải là rất buồn cười sao?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm vừa nói ra, tất cả mọi người đều biến sắc, không ai ngờ Hàn Sâm lại nói ra những lời này, đây là đang miệt thị cường giả đã mở ra khóa gen, quả thực là muốn chết rồi.

Dám ví von cường giả như vậy thành tiểu miêu tiểu cẩu, tất cả mọi người chỉ cảm thấy có phải Hàn Sâm đã nổi điên hay không.

- Mày muốn chết!

Trên người Lôi Quỷ lập loè điện quang, trong mắt đều lộ ra hàn quang, giống như đã phẫn nộ tới cực điểm.

Dù vậy, không có mệnh lệnh của Tề Tu Văn, Lôi Quỷ cũng không có ra tay.

- Hàn đại ca, anh làm thế là chấp mê bất ngộ, vậy thì đừng trách tôi vô tình.

Sắc mặt Tề Tu Văn cũng trầm xuống, khẽ gật đầu với Lôi Quỷ.

Lôi Quỷ đã sớm thấy khó chịu với Hàn Sâm, một Tiến Hóa Giả bình thường còn chưa mở được khóa gen nào cũng dám miệt thị y, đúng là không biết sống chết.

Trong tích tắc khi Tề Tu Văn gật đầu, Lôi Quỷ đã bắn nhanh ra, trên người quấn quanh điện quang, lôi điện trong tay phun ra nuốt vào trực tiếp chộp tới Hàn Sâm, đáng sợ tới cực điểm.

Tất cả mọi người thấy tia điện trên người Lôi Quỷ đều sợ hãi lui về phía sau mấy bước, trên thực tế bọn họ căn bản không nhìn thấy rõ được bóng dáng của Lôi Quỷ.

Chỉ nghe được tiếng không gian bị xé rách, một tia chớp ầm ầm đánh tới, bắn đến trước mặt Hàn Sâm.

Lực lượng kinh khủng kia khiến mọi người đều sợ mất mật, đồng thời còn có cả hâm mộ đố kỵ, có ai không muốn trở thành cường giả mở ra khóa gen, nhưng nhân vật như thế trong trăm vạn người chưa chắc đã có một người.

Trong ánh mắt hâm mộ, đố kỵ, hoảng sợ của mọi người ở đây, Hàn Sâm vốn sắp bị Lôi Quỷ trực tiếp giết chết, nhưng chỉ trong chớp mắt, lại thấy tiểu Ngân Hồ đáng yêu mà Hàn Sâm một mực ôm vào trong ngực kia bắt đầu động.

Chỉ thấy tia điện màu bạc lóe lên, ần ầm dụng vào tia điện mà xanh do Lôi Quỷ phóng ra, sau đó chỉ nghe được một tiếng sét đùng đoàng, cuối cùng là một tiếng hét thảm.

Ngay sau đó, hiện lên trong mắt mọi người là Lôi Quỷ mới khi nãy còn hung hăng như thế, lúc này toàn thân cháy đen ngã lăn trên đất, trước ngực xuất hiện ba vết thương sâu thấu xương, xuyên qua toàn bộ lồng ngực, Lôi Quỷ nằm trên mặt đất vùng vẫy mấy lần vẫn không thể đứng lên.

Trong lòng mọi người ầm ầm chấn động, không thể tin được nhìn Lôi Quỷ đau khổ giãy dụa trên mặt đất, trong nháy mắt trong Thần Điện Dị Linh an tĩnh đến đáng sợ, dường như ngay cả tiếng hít thở cũng không có.

- Không có khả năng. . . điều này sao có thể. . .

- Vừa xảy ra chuyện gì vậy?

- Cường giả đã mở ra khóa gen, sao bị một sủng vật như tiểu hồ ly. . .

Trên mặt mọi người đều hiện lên vô số dấu chấm hỏi, vẻ khiếp sợ khó hình dung, ngơ ngác nhìn Lôi Quỷ đang giãy dụa trên mặt đất.

Tề Tu Văn chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, sắc mặt trắng bệch, y không thể tin Lôi Quỷ lại bị đánh ngã dễ dàng như vậy, đây chính là cường giả đã mở ra khóa gen mà.

Bành!

Hàn Sâm ôm lấy tiểu hồ ly đã nhảy về trong lòng ngực y, một cước đá bay Lôi Quỷ tới trước mặt Tề Tu Văn.

- Vốn dĩ tôi còn tưởng rằng ít nhất cũng là một con chó, con mèo, không nghĩ tới ngay cả chó mèo cũng không bằng, đây chính là chỗ dựa của cậu sao?

Hàn Sâm nhìn sắc mặt Tề Tu Văn đã trắng bệch rồi nói ra.

Lôi Quỷ lăn tới bên chân Tề Tu Văn, không ngờ một vị cường giả hôm nay lại bị đá lăn trên đất, trong miệng phun máu tươi, dáng vẻ sắp không sống nổi rồi.

Tề Tu Văn cùng với hơn bốn mươi vị cường giả có tố chất hơn 100 điểm giống như đều đã hóa đá, không dám nhúc nhích, tất cả mọi người đều cảm thấy sống lưng lạnh buốt, thân thể không thể khống chế khẽ run.

Tề Tu Văn cảm giác mình nhất định là đang nằm mơ, hơn bốn mươi vị cường giả có tố chất thân thể hơn 100, một vị cường giả đã mở ra khóa gen, đội hình cường đại như vậy, lúc này lại trở nên quá buồn cười.

Đúng, chính là buồn cười, vốn cho rằng có thể nghiền ép tất cả, nhưng Tề Tu Văn lại đột nhiên lại cảm thấy buồn cười như thế.

Mà người kia vốn luôn nghe lời y, chưa từng phản đối gì y, người mà y vẫn luôn coi là một kẻ hữu dũng vô mưu, lúc này lại như là giống như một vị thần, khiến Tề Tu Văn lạnh run, không dám nhìn thẳng.

Giờ khắc này, Tề Tu Văn đột nhiên phát hiện, Hàn Sâm căn bản chưa từng đặt y vào trong lòng, giống như đang nhìn một tên hề đang biểu diễn, nhìn một con giun đang tự cao tự đại, tất cả hành vi của y đều lộ ra vẻ buồn cười như vậy, tất cả tính toán của y đều ngây thơ đến thế.

Trong nháy mắt, tự tin của Tề Tu Văn hoàn toàn sụp đổ, hai chân như nhũn ra ngã ngồi trên mặt đất.

Chương 596: Chủ Băng Nguyên

- Hôm nay cuối cùng cũng được mở rộng tầm mắt rồi.

- Quá mạnh mẽ, cường giả mở ra khóa gen gì chứ, trước mặt Hàn Sâm cũng chẳng bằng con chó.

- Thật sự quá biến thái rồi, một con chó sủng vật của người ta có thể trực tiếp giết chết một cường giả mở ra khóa gen, không biết Hàn Sâm còn mạnh đến mức nào.

- Cái gì mà chó sủng vật, rõ ràng là mèo sủng vật.

- Đây mới thực sự là cường giả, vừa nói cười vừa diệt sát cường giả, mà mình vẫn không cần động thủ.

- Quả thực quá biến thái, lúc ấy mọi người không có mặt, không thấy được vẻ mặt của đám người Tề Tu Văn, mấy trăm Tiến Hóa Giả, bốn năm mươi Tiến Hóa Giả có tố chất hơn 100 điểm, người nào cũng là nhân vật nổi tiếng, nhưng ở trước mặt Hàn Sâm ngay cả một cái rắm cũng không dám

phóng, sợ Hàn Sâm mất hứng sẽ tiêu diệt hết bọn họ, Tề Tu Văn bị dọa đến mức tê liệt. . .

- Làm người phải như Hàn Sâm ấy! Đây mới thực sự sảng khoái!

- Còn mơ làm Hàn Sâm? Ngay cả sủng vật trong ngực người ta cậu cũng không bằng.

- Sủng vật? Các anh còn mơ làm sủng vật sao? Sủng vật của người ta có thể đuổi giết cường giả mở ra khóa gen, các cậu có thể không?

- Từ nay về sau, băng nguyên chính là thiên hạ của Hàn Sâm rồi.

- Đó là đương nhiên, nhân vật bực này, trên trời dưới đất chỉ hắn vô địch, đừng nói là một băng nguyên, cho dù là ở toàn bộ không gian Tí Hộ Sở thứ hai, cũng nhất định là nhân vật tuyệt đỉnh.

- Thật sự là được mở rộng tầm mắt rồi, quá CMN đã, các cậu không thấy được những cường giả đó bình thường chẳng nhìn ai vừa mắt, mà ở trước mặt Hàn Sâm lại giống như con trai thấy cha đẻ của mình vậy.

. . .

Trải qua trận chiến này, thế chân vạc trên khắp băng nguyên đã bị phá vỡ, Hàn Sâm chiếm cứ Tí Hộ Sở hoàng tộc, hơn nữa kết thành liên minh với Lý Luân, Phỉ Lực Ca, tạo thành Nữ Thần Tí Hộ Sở mới, phía dưới phân ra bốn quân đoàn.

Dương Mạn Lệ là đoàn trưởng Quân Đoàn Nữ Thần, Lý Luân là đoàn trưởng Quân Đoàn Tinh Luân, Phỉ Lực Ca là đoàn trưởng Quân Đoàn Phỉ Lực, Tề Tu Văn là đoàn trưởng Quân Đoàn Hắc Thần.

Mà Hàn Sâm lại danh chánh ngôn thuận trở thành sở trưởng của Nữ Thần Tí Hộ Sở, chỉ là danh hiệu sở trưởng này, Hàn Sâm cảm thấy có chút không dễ nghe.

Hàn Sâm không giết Tề Tu Văn, thứ nhất là nếu giết sẽ có nhiều phiền toái, thứ hai là Tí Hộ Sở của hoàng tộc lớn đến như vậy, hắn cũng cần thủ hạ của Tề Tu Văn giúp đỡ quản lý.

Đối với chuyện sau này Tề Tu Văn có muốn phản loạn hay không, Hàn Sâm lại không lo lắng, thậm chí còn có chút chờ mong.

Lần này ba nhà liên hợp đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc, vốn chính là Hắc Thần Tí Hộ Sở thu hoạch được nhiều nhất, nhưng vì Tề Tu Văn làm phản, Hàn Sâm trực tiếp lấy hết thu hoạch của bọn họ về tay mình, trở thành người thắng cuộc lớn nhất.

Đám Tề Tu Văn cũng không kiếm đươc gì, tất cả chiến lợi phẩm đều bị Hàn Sâm vơ vét, nhưng một câu oán hận cũng không dám nói, có thể giữ lại mạng đã không tệ rồi, bọn họ thật sự đã bị Hàn Sâm dọa sợ.

Hàn Sâm cho thành viên Quân Đoàn Nữ Thần rất nhiều phúc lợi, hơn nữa bọn họ muốn còn có thể dùng giá thấp để mua thịt dị sinh vật, khiến thực lực Quân Đoàn Nữ Thần nhanh chóng gia tăng, hơn nữa cũng không thiếu người muốn muốn gia nhập Quân Đoàn Nữ Thần, khiến Quân Đoàn Nữ Thần nhanh chóng lớn mạnh, mặc dù hiện tại còn không bằng ba quân đoà khác, nhưng đây chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

- Ăn, dùng sức ăn, đừng khách khí với tao.

Hàn Sâm bày một đống thịt sinh vật thần huyết như xe hơi nhỏ tới trước mặt tiểu thiên sứ, để cho nó ăn.

Lần này Hàn Sâm vơ vét được thịt bốn con sinh vật thần huyết, đều do đám Tề Tu Văn và Lôi Quỷ giết chết, hiện tại tất cả đều đã rơi vào trong tay Hàn Sâm.

Chỉ có điều kích thước quá lớn, Hàn Sâm cũng đã lấy ra một ít để thịt đưa cho Linh một chút, còn dư lại chuẩn bị đưa hết cho tiểu thiên sứ, để nó mau mau lớn lên.

Tiểu Ngân Hồ có biểu hiện mạnh mẽ như vậy, Hàn Sâm càng mong chờ đến khi tiểu thiên sứ lột xác tới trạng thái chiến đấu, lúc đó không biết nó sẽ cường đại đến đâu.

Ngoại trừ những thịt thần huyết này, thịt biến dị cũng có trên trăm con, thịt nguyên thủy lại nhiều vô số kể, một mình Hàn Sâm không dùng hết, cũng

chỉ có thể bán đi, dù sao máu thịt không thể giữ trong thời gian dài, hơn nữa số lượng thật sự quá nhiều, chỉ có thể bán ra đi.

Hàn Sâm giữ lại một chút thịt sinh vật biến dị cỡ nhỏ để ăn, tin tưởng không tới mười ngày nửa tháng, gen biến dị của hắn có thể đầy rồi.

- Đáng tiếc không có biện pháp mang theo tiểu Ngân Hồ đi ra ngoài săn giết dị sinh vật, nếu không việc gì mình phải buồn rầu vì thần gen nữa.

Hàn Sâm vuốt ve tiểu Ngân Hồ trong ngực, thoáng buồn bực nghĩ.

- Sở trưởng, sổ sách này tôi đã chỉnh lý rồi.

Dương Mạn Lệ đưa một phần sổ sách đến trước mặt Hàn Sâm, hai mắt lại không tự chủ được nhìn thoáng qua tiểu Ngân Hồ trong ngực Hàn Sâm.

Hiện tại tiểu Ngân Hồ rất nổi tiếng trên băng nguyên, sủng vật có thể đập phát chết luôn một cường giả đã mở ra khóa gen, thực sự quá khó tin.

Trước kia Dương Mạn Lệ cũng đã từng gặp tiểu Ngân Hồ, lúc đó chỉ cho rằng nó là sủng vật bình thường, cả ngày bị Hàn Sâm ôm chơi, thật không ngờ nó lại đáng sợ như vậy.

Hàn Sâm xem sổ sách, tiền mấy ngày nay bán thịt dị sinh vật đã kiếm được hơn mấy tỷ, Tí Hộ Sở hoàng tộc lại bắt đầu đi vào quỹ đạo, sau này thu nhập sẽ không thể tưởng tượng, hoàn toàn không kém một công ty lớn trên tinh cầu.

Đương nhiên, so với công ty lớn trong vũ trụ vẫn có chênh lệch, nhưng Hàn Sâm đã rất thỏa mãn rồi, đã có Tí Hộ Sở hoàng tộc này, cho dù Hàn Sâm không làm gì, người cả nhà bọn họ nửa đời sau cũng có thể ăn ngon mặc đẹp rồi.

Nhưng đối với Hàn Sâm mà nói cũng không có ý nghĩa gì, mục tiêu của hắn cũng không phải ở chỗ này, nếu như không thể đạt tới lực lượng đỉnh phong, có nhiều tiền hơn nữa cũng không có tác dụng với hắn.

Sau khi Dương Mạn Lệ đi về, trong tay Hàn Sâm vuốt vuốt một chiếc bình hợp kim đóng chặt, bên trong đúng là viên Gen Tạo Hóa Đan kia.

Lần trước khi Hàn Sâm lấy ra, tiểu Ngân Hồ đã có phản ứng với viên thuốc này, bộ dạng có vẻ vô cùng muốn ăn.

Nhưng Hàn Sâm không dám để cho nó ăn, sợ xảy ra vấn đề gì, đột biến gen có thể là chuyện tốt cũng có khả năng là chuyện xấu, chuyện này hoàn toàn khác vớ ăn thịt dị sinh vật để cường hóa gen.

Tiểu hồ ly duỗi ra móng vuốt cào cào chiếc bình hợp kim, co vẻ nhớ mãi không quên viên Gen Tạo Hóa Đan.

Hàn Sâm do dự một chút, cuối cùng vẫn mở chai ra, đổ viên Gen Tạo Hóa Đan ra, đặt trong lòng bàn tay, nhìn tiểu Ngân Hồ đang thèm ăn kia, Hàn Sâm cầm chặt trong tay, không để cho tiểu Ngân Hồ đắc thủ.

- Thứ này mày ăn vào sẽ không có vấn đề gì chứ?

Cũng không biết tiểu Ngân Hồ nghe có hiểu hay không, nhưng Hàn Sâm vẫn hỏi một câu.

Tiểu Ngân Hồ lại nhanh chóng lắc lắc đầu nhỏ, sau đó lại dùng đầu nhỏ đi cọ cọ tay của Hàn Sâm.

Hàn Sâm do dự một hồi, sau đó mới buông tay ra, tiểu Ngân Hồ lập tức nuốt viên Gen Tạo Hóa Đan kia xuống.

Hàn Sâm nhìn tiểu Ngân Hồ, đợi xem tiểu Ngân Hồ biến hóa, hắn kiếm được từ chỗ Tề Tu Văn không ít dịch gen, nếu quả thật có vấn đề gì cũng không sợ.

Đợi trong chốc lát, lại chỉ thấy lớp lông màu bạc trên người tiểu Ngân Hồ giống như trở nên càng thêm sáng bóng hơn, ngoài ra cũng không có biến hóa khác.

Hơn nữa tiểu Ngân Hồ còn dùng móng vuốt cào cào chiếc bình, dáng vẻ giống như là còn muốn ăn nữa.

- Xem ra dược lực của một viên Gen Tạo Hóa Đan còn chưa đủ để sinh vật thần siêu cấp thần huyết đột biến gen.

Hàn Sâm chỉ có thể phán đoán như vậy.

Chương 597: Ngân Giáp Trùng Mẫu

- Lão Hàn, cậu thật giỏi thật, đến cùng làm sao làm được vậy? Có thể khiến cho vị Đông Lâm kia chảy máu nhiều như thế?

Trong máy truyền tin, Đường Chân Lưu lộ ra vẻ giật mình nhìn Hàn Sâm.

Vị Đông Lâm kia vậy mà chủ động tìm Đường gia bọn họ, muốn đạt thành hoà giải với Hàn Sâm.

- Đây là tiền mua mạng của con trai ông ta.

Hàn Sâm nhìn danh sách mà Đường Chân Lưu vừa truyền tới, vừa cười vừa nói.

- Xảy ra chuyện gì? Cậu động thủ với con của ông ta?

Đường Chân Lưu giật mình nhìn Hàn Sâm.

- Không phải tôi động tới con của ông ta, là con của ông ta động tôi.

Hàn Sâm đem mọi chuyện nói lại một lần.

- Bà mẹ nó, cậu đánh chết tươi một Tiến Hóa Giả mở ra khóa gen? Chẳng lẽ cậu cũng đã mở ra khóa gen?

Con mắt của Đường Chân Lưu đều đã trợn tròn, không thể tin nhìn Hàn Sâm.

- Tôi nào nhanh được như vậy, chỉ là vận may tốt, có được một con sủng vật trâu bò, là sủng vật của tôi đánh chết tên Lôi Quỷ gì đó kia.

Hàn Sâm cười nói.

- Cha mẹ nó, sủng vật gì mà trâu bò như vậy, cho tôi mười con đi.

Đường Chân Lưu Lưu chảy nước miếng nói ra.

- Tôi cũng chỉ ngẫu nhiên kiếm được một con, nữ thần may mắn yêu quý tôi, cậu hâm mộ không được đâu.

Hàn Sâm cười hắc hắc nói.

- Khó trách vị ở Đông Lâm kia chịu chảy máu như vậy, liền cao thủ mở ra khóa gen đều bị đánh cho chết khô, ở trong Tí Hộ Sở muốn giết chết cậu quá khó khăn, nếu như cậu quyết tâm giết chết Tề Tu Văn, ai cũng không có biện pháp gì.

Đường Chân Lưu nói.

- Tôi cũng không ngu ngốc như vậy, giết một tên Tề Tu Văn râu ria, không vớt được một chút chỗ tốt nào, còn phải đối mặt với sự trả thù của Đông Lâm, không có lời. Hơn nữa hiện tại nhân thủ của tôi quá ít, còn muốn dùng những người dưới tay y tạm thời giúp tôi quản lý Tí Hộ Sở hoàng tộc, có Tề Tu Văn trong tay, không sợ bọn họ không thành thật.

Hàn Sâm xem hết danh sách, nói với Đường Chân Lưu:

- Trên lý luận thì tôi đồng ý bồi thường như vậy, nhưng mà tôi không muốn những vật này và tiền, cậu giúp tôi nói chuyện với người của Đông Lâm, đều đổi thành Gen Tạo Hóa Đan cho tôi.

- Thứ kia ăn không ngon mà còn chết người đấy, cậu muốn món đồ kia làm gì?

Đường Chân Lưu nhíu mày hỏi.

Hàn Sâm biết Đường Chân Lưu đang suy nghĩ gì, vừa cười vừa nói:

- Cậu yên tâm đi, tôi không có ý định dùng vật kia đi lừa người, tôi có tác dụng khác, cậu giúp tôi nói chuyện là được rồi.

- Được, tôi sẽ để người đi nói chuyện vậy, qua mấy ngày sẽ báo cho cậu tin tức.

Dừng một chút, Đường Chân Lưu vẫn còn có chút không tin hỏi:

- Lão Hàn, Lôi Quỷ kia thực bị sủng vật của cậu giết chết?

- Ngày đó có rất nhiều người trên băng nguyên ở đó, không tin cậu đi hỏi đi, tôi ngay cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích.

Hàn Sâm giang tay ra nói.

- Bà mẹ nó, tiểu tử cậu thật sự là tốt số tới mức làm cho người ta đố kỵ, có thể đánh chết cao thủ mở ra khóa gen, sủng vật kia thật sự là quá trâu bò rồi, sao tôi lại không gặp được chuyện tốt như vậy chứ?

Gương mặt Đường Chân Lưu lộ ra vẻ hâm mộ đố kỵ.

Dập máy truyền tin lại, Hàn Sâm liền trực tiếp tiến vào Tí Hộ Sở, xuất hiện ở trong Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Gen Tạo Hóa Đan của Đông Lâm trên thị trường không có bán, Liên Minh cũng không cho Đông Lâm bán chính thức, cho dù Hàn Sâm muốn mua cũng không có chỗ nào bán, cho dù có thể thông qua một vài con đường lấy tới một chút, cũng sẽ có giá trên trời, không bằng trực tiếp đòi từ Tề gia.

Tiểu Ngân Hồ đã muốn ăn những vật kia, nói không chừng thực sự là có tác dụng gì lớn, kiếm một ít trở về trước dù sao cũng không mất mát gì.

Nếu quả như dùng tốt, hiện tại Tề Tu Văn còn ở trong tay hắn, nghĩ biện pháp ra tay từ chỗ Tề Tu Văn cũng dễ.

- Sở trưởng Hàn, những con bọ cánh cứng màu bạc ngoài thành kia vẫn không lùi, giết một đám lại xuất hiện một đám, hiện tại phải làm sao?

Phỉ Lực Ca nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức bắt đầu kêu khóc.

Phỉ Lực Ca này vẫn rất thú vị, sở dĩ y lấy ngoại hiệu Phỉ Lực Ca như vậy, nghe nói là bởi vì thích ăn bò-bít-tết.

Theo Lý Luân từng nói, bối cảnh trong nhà của Phỉ Lực vô cùng thâm hậu, thiên phú bản thân cũng vô cùng không tệ, nếu không lúc trước cũng không thể cùng Lý Luân, Hắc Thần chia ba băng nguyên.

- Chuyện này tôi tới xử lý, mấy anh không cần phải để ý đến.

Hàn Sâm đi tìm Linh, ôm Tiểu Ngân Ngân trở về, liền lên đường đi ra ngoài thành.

Trên đường gặp phải Tiến Hóa Giả, đều chủ động nhường đường cho Hàn Sâm hoặc là chào hỏi, ánh mắt thỉnh thoảng quét về phía tiểu Ngân Hồ trong ngực Hàn Sâm.

- Đúng là con sủng vật kia, trong nháy mắt giết một cường giả mở ra khóa gen.

- Thoạt nhìn thì cũng bình thường, không nghĩ tới lại mạnh mẽ như vậy.

- Thật sự là rất đáng yêu, cũng muốn nuôi một con.

. . .

Hàn Sâm ôm Tiểu Ngân Ngân đi ra ngoài thành, nhìn thấy đàn bọ cánh cứng màu bạc di chuyển khắp bốn phía, cũng không bò lại xuống dưới mặt đất, số lượng hết sức kinh người, giống như là tạo thành từng mảnh hồ nước màu bạc.

Tựa hồ là ngửi được khí tức của tiểu Ngân Hồ, những con bọ cánh cứng màu bạc đó đều mau chóng bò đi, có con thì chui xuống khe nứt dưới đất.

Những con bọ cánh cứng màu bạc này vô cùng cổ quái, giết chết chúng cũng không có bất kỳ nhắc nhở gì, cũng không đạt được thú hồn, thân thể trực tiếp phân giải tiêu tán, cũng không có thịt có thể ăn.

Hơn nữa số lượng bọ cánh cứng màu bạc vô cùng khủng bố, giống như giết thế nào cũng giết không hết vậy.

Hàn Sâm ôm tiểu Ngân Hồ đi một vòng ở bên ngoài thành, chỗ hắn đi qua, bọ cánh cứng màu bạc ở phụ cận đều trốn sạch sẽ, nhưng mà chờ hắn bỏ đi,

những con bọ cánh cứng màu bạc đó lại bò lên.

Hàn Sâm gọi Thái Âm công chúa Dị Linh ra, nhìn thân ảnh xinh đẹp kia xuất hiện ở trước mặt mình, liền chỉ vào đàn bọ cánh cứng màu bạc ở xa xa hỏi:

- Những con bọ cánh cứng màu bạc kia là thế nào?

Đôi mắt xinh đẹp của Thái Âm công chúa lưu chuyển:

- Những con bọ cánh cứng màu bạc đó cũng không phải là dị sinh vật thật sự.

- Không phải dị sinh vật? Vậy đó là thứ gì?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, thế giới Tí Hộ Sở làm sao có thể có sinh vật không phải là dị sinh vật.

- Những thứ đó nên tính là vũ khí.

Thái Âm công chúa suy nghĩ rồi nói ra.

- Nói rõ ràng.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút hiếu kỳ.

Thái Âm công chúa nói:

- Dưới mặt đất có một con ngân giáp trùng mẫu, nó có thể dựng dục ra vô số ngân giáp trùng, nhưng mà ngân giáp trùng cũng không phải là hậu đại của nó, chỉ là một chủng loại vũ khí sinh mạng thể.

Hiện tại Hàn Sâm mới hiểu được vì sao những con bọ cánh cứng màu bạc này giết thế nào cũng vô dụng, nguyên bản chính chủ còn ở trong lòng đất.

- Con ngân giáp trùng mẫu kia là sinh vật thần huyết?

Hàn Sâm lại hỏi một câu.

- Đúng thế.

Thái Âm công chúa đáp.

Hàn Sâm nhìn xung quanh, lại nhịn không được cau mày nói:

- Ngân giáp trùng mẫu ở vị trí nào dưới mặt đất?

- Hiện tại tôi đã không thể khống chế nó nữa, cũng không rõ ràng vị trí của nó, nhưng mà bình thường ngân giáp trùng mẫu đều hoạt động ở vị trí dưới mặt đất 500m trở xuống.

- Dưới 500m?

Chân mày của Hàn Sâm nhíu càng chặt rồi, hắn làm sao có thể chui xuống dưới mặt đất 500m chém giết ngân giáp trùng mẫu được.

Nhưng nếu không giết, mỗi ngày Tí Hộ Sở thanh lý những con ngân giáp trùng này liền cần tốn hao rất nhiều nhân lực, vật lực cùng tài lực, ở trong đó có một bộ phận lớn thuộc về Hàn Sâm, hắn đương nhiên không cam lòng.

- Muốn trảm sát ngân giáp trùng cũng không khó, chỉ cần tôi liên thủ với tỷ tỷ là có thể làm được.

Đôi mắt đẹp của Thái Âm công chúa lưu chuyển, nháy mắt nói ra.

- Vậy thì tốt quá.

Hàn Sâm không chút nghĩ ngợi, cũng gọi Thái Dương công chúa ra ngoài.

Nhìn hai thiếu nữ song bào thai xinh đẹp một tóc bạc một tóc vàng đứng ở trước mặt mình, liền Hàn Sâm cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng, thật sự là một bức tranh đặc biệt xinh đẹp.

Chương 598: Mời

Hàn Sâm nhìn Thái Âm công chúa và Thái Dương công chúa không chớp mắt, Hải Thần công chúa có được năng lực điều khiển Thủy Tinh Cung, không biết Thái Âm công chúa và Thái Dương công chúa có năng lực đặc biệt gì không.

Thái Âm công chúa và Thái Dương công chúa nhìn nhau, quyền trượng trong tay đồng thời giơ lên, chỉ thấy vầng sáng hai màu vàng bạc tràn ngập, chỉ là trong một chớp mắt, vậy mà Thái Âm công chúa và Thái Dương công chúa kết hợp lại làm một, hóa thành một thiếu nữ kiếm sĩ người khoác áo giáp bạc viền vàng, con ngươi thì một có màu bạc, một có màu vàng, hai tay cầm một thanh kiếm mỏng màu vàng và một thanh kiếm mỏng màu bạc.

- Biến thành một người?

Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn Thái Âm Thái Dương biến thành thiếu nữ Dị Linh, không biết vì sao lúc bọn họ chiến đấu với mình lại không hợp hai làm một.

Chỉ thấy cô gái Dị Linh kia chạy đến trước một cái khe lớn mà ngân giáp trùng chui ra ngoài, rút ra một thanh kiếm màu bạc ném vào trong cái khe.

Sau đó nắm thanh kiếm màu vàng trong tay, thỉnh thoảng vung vẩy hai cái, qua không bao lâu, lại đột nhiên cảm thấy chấn động mạnh một cái, sau đó phía dưới truyền đến một tiếng rống buồn bực, từ những cái khe trên mặt đất bốn phía kia phun ra lượng lớn bụi đất.

Ông!

Thanh kiếm màu vàng trong tay thiếu nữ Dị Linh nhảy lên, chỉ thấy thanh kiếm mỏng màu bạc bị ném vào trong đất lúc trước từ trong cái khe tự động bay ra, theo thanh kiếm màu vàng trong tay thiếu nữ Dị Linh chuyển động, vây quanh thiếu nữ Dị Linh bay vài vòng, mới bị thiếu nữ Dị Linh nắm vào trong tay.

- Chủ nhân, ngân giáp trùng mẫu đã bị chém chết.

Thiếu nữ Dị Linh quay sang Hàn Sâm báo cáo.

Kỳ thật không cần cô ta báo cáo Hàn Sâm cũng đã biết kết quả rồi, bởi vì trong đầu hắn đã vang lên âm thanh.

Âm Dương công chúa chém giết sinh vật thần huyết ngân giáp trùng mẫu, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen.

Nguyên bản ngân giáp trùng ở bốn phía, lúc này đều giống như đóa hoa bị héo rũ, đều nằm rạp ở trên mặt đất bất động, thân thể vậy mà mau chóng hư thối phân giải, không bao lâu đã toàn bộ tan rã ra rồi.

- Đây quả thực là ngự kiếm sát nhân ở ngoài ngàn dặm.

Hàn Sâm trừng to mắt nhìn Âm Dương công chúa, vô cùng hâm mộ nói.

- Chủ nhân, đây là Âm Dương Kiếm Pháp, cũng không phải ngự kiếm giết người.

Âm Dương công chúa cải chính.

- Vì sao trước kia chiến đấu với tôi, lại không sử dụng ra thủ đoạn này?

Hàn Sâm tò mò hỏi.

- Âm dương hợp nhất, sức chiến đấu cũng không thể tăng lên, chỉ là có thể sử dụng Âm Dương Kiếm Pháp mà thôi.

Âm Dương công chúa đáp.

- Thì ra là thế, đã như vậy, các ngươi vẫn nên tách ra đi.

Hàn Sâm cảm thấy mình dùng hai thiếu nữ xinh đẹp đổi một thiếu nữ xinh đẹp thì quá không có lời, vẫn là để cho bọn họ khôi phục trạng thái Thái Âm Thái Dương.

Hàn Sâm đang chuẩn bị phải đi về, lại đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ đằng sau sông băng không xa đi tới, nhìn kỹ dĩ nhiên là Nữ Hoàng đã gặp lúc trước.

Ánh mắt của Nữ Hoàng nhìn chằm chằm vào tiểu Ngân Hồ trong ngực Hàn Sâm, nhưng lại không nhìn Hàn Sâm.

- Cô còn ở nơi này?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, cảnh giác nhìn Nữ Hoàng, nếu như Nữ Hoàng là vì tiểu Ngân Hồ mà đến, hắn cũng không biết tiểu Ngân Hồ có phải là đối thủ của Nữ Hoàng hay không.

Mặc dù Tiểu Ngân Hồ mạnh mẽ, nhưng mà dù sao vẫn là ấu thể, lực lượng còn lâu mới đạt tới đỉnh phong, đối phó với Tiến Hóa Giả mở ra khóa gen bình thường còn được, nhưng mà đối mặt với Nữ Hoàng, trong lòng Hàn Sâm thật sự không là chắc chắn.

Tiểu Ngân Hồ cũng nhìn chòng chọc vào Nữ Hoàng, giống như lúc gặp Tuyết Diệc Cuồng ngày đó đó.

Nữ Hoàng thu hồi ánh mắt ở trên người tiểu Ngân Hồ, nói với Hàn Sâm:

- Con sủng vật này của cậu rất đặc biệt? Nó là sủng vật đẳng cấp gì?

- Cấp thần huyết.

Hàn Sâm trực tiếp trả lời, không có chút gì do dự.

Mặc dù hắn hoài nghi có thể là bọn Nữ Hoàng đi chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng mà ai cũng không biết đến cùng là bọn họ đã từng chém giết qua hay chưa, cho nên Hàn Sâm cũng không muốn bạo lộ chuyện liên quan tới phương diện này.

Nữ Hoàng nhìn Hàn Sâm thật sâu, lại không nói gì thêm, lại nhìn tới ngực Hàn Sâm một chút rồi nói:

- Cậu nên biết, phía trên sinh vật thần huyết còn có một loại đẳng cấp sinh vật khác, tôi tổ chức một tiểu đội, đều là cường giả mở ra khóa gen, chính là vì muốn săn giết loại sinh vật này, cậu có hứng thú gia nhập hay không?

- Tôi còn chưa mở ra khóa gen, hẳn là không có tư cách gia nhập đi?

Hàn Sâm nói.

- Có nó, cậu sẽ có tư cách.

Nữ Hoàng chỉ vào tiểu Ngân Ngân nói.

- Thế thì chắc là thôi đi, tự mình không có năng lực, cũng không thể chỉ dựa vào một con sủng vật để bảo vệ tính mạng. Hơn nữa loại sinh vật này tồn tại hình như cũng chỉ là suy đoán đi, mấy người đã từng giết chưa?

Hàn Sâm nhìn Nữ Hoàng nói.

Nữ Hoàng không trả lời, chỉ nói một câu:

- Nghĩ thông suốt có thể tìm Bình Tình liên hệ tôi.

Sau đó liền trực tiếp rời đi.

Nữ Hoàng vô cùng hoài nghi con sủng vật kia của Hàn Sâm chính là sinh vật phía trên sinh vật thần huyết, nhưng mà cô ta cũng chưa từng chém giết loại sinh vật này, cho nên cũng không thể khẳng định, cũng mới chỉ là suy đoán mà thôi.

Trải qua hơn một trăm năm phát triển, lực lượng của nhân loại ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở càng ngày càng lớn mạnh, nhưng mà nhân loại có thể mở ra khóa gen ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở vẫn là số ít bên trong số ít.

Nữ Hoàng đã dùng hết phương pháp, hiện tại cũng chỉ mới mời được bảy vị cao thủ như vậy gia nhập vào tiểu đội của cô ta, dù sao phần lớn cao thủ đều thuộc về các thế lực lớn, cô ta dùng lực lượng một người có thể tìm được bảy người đã rất lợi hại rồi.

Thế nhưng mà cho dù là lực lượng như vậy, cũng không thể chém giết những sinh vật nghi là phía trên sinh vật thần huyết đó, tương tự có được lực lượng thuộc tính đặc biệt, nhưng mà lực lượng của những sinh vật kia rõ ràng mạnh mẽ hơn nhân loại rất nhiều.

Căn cứ vào phán đoán trong thực chiến, nếu như nhân loại có thể hoàn toàn mở ra đạo khóa gen thứ nhất thì tố chất thân thể có thể đạt tới Thiên Nhân 300 điểm, để cho đạo khóa gen thứ nhất hoàn toàn mở ra, mới có thể cùng sinh vật như vậy chiến một trận.

Đáng tiếc là ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở cơ hồ không có cách nào thực hiện, cũng không thực tế, cho nên muốn chém giết sinh vật như vậy, chỉ có thể dựa vào ưu thế nhân số và phối hợp.

Chỉ là cho tới hiện tại, còn chưa có một thế lực lớn nào chém giết được sinh vật như vậy.

Về phần con sủng vật kia của Hàn Sâm, Nữ Hoàng cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, dù sao hiện tại vẫn vẫn chưa có ai có thể chém giết sinh vật như vậy, Hàn Sâm sao có thể lấy được thú hồn sủng vật như thế.

Nếu nói Hàn Sâm có thể chém giết sinh vật như vậy, đương nhiên Nữ Hoàng sẽ không tin tưởng.

Mặc dù thực lực của Hàn Sâm rất mạnh, nhưng mà vẫn chưa mở ra khóa gen, đối đầu với một nhân loại mở ra khóa gen đều không được, chớ nói chi là chém giết sinh vật như vậy.

Trong lòng Nữ Hoàng nghi ngờ tiểu Ngân Hồ là thú hồn thần huyết bạo tẩu hiếm thấy nào đó, mặc dù tỷ lệ rất nhỏ, nhưng mà cũng có thể sẽ có được lực lượng thuộc tính đặc biệt.

Nữ Hoàng thế nào cũng không nghĩ ra, tiểu Ngân Hồ căn bản không phải là thú hồn gì đó, mà chính là một con sinh vật siêu cấp thần huyết sống sờ sờ.

Chuyện này cũng không trách được cô ta, dù sao cũng chưa có người nghe nói qua, dị sinh vật lại bị nhân loại nuôi nhốt, chớ nói chi là loại sinh vật trong truyền thuyết kia.

Nữ Hoàng sở dĩ mời Hàn Sâm, thứ nhất là nhìn trúng năng lực của tiểu Ngân Hồ, thứ hai cũng là nhìn trúng năng lực của bản thân Hàn Sâm. Cô ta đã dạy Hàn Sâm, đương nhiên biết rõ tiềm lực của Hàn Sâm đáng sợ tới cỡ

nào, nếu hắn mở ra đạo khóa gen thứ nhất, nhất định sẽ là một cao thủ đáng sợ.

Nhân vật như vậy, Nữ Hoàng đương nhiên hi vọng sớm kéo vào trong đội ngũ của mình.

Chương 599: Mở Khóa Gen

Bên kia Tí Hộ Sở hoàng tộc là từng dãy núi to lớn, xuyên qua mấy dãy núi đó liền không còn là khu vực băng thiên tuyết địa nữa, nhưng mà ở bên kia dãy núi chính là thế lực của một Tí Hộ Sở hoàng tộc, chủ nhân của Tí Hộ Sở là một cao thủ mở ra khóa gen, muốn phát triển sang bên kia cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Mà dãy núi khổng lồ kia được gọi là Ma Quỷ Sơn Mạch, trong đó có rất nhiều dị sinh vật mạnh mẽ, hơn nữa thế núi dốc đứng, bất lợi cho nhân loại chiến đấu đại quy mô, chỉ có số ít người mới có thể tiến vào bên trong săn giết dị sinh vật, nhưng mà phần lớn đều không dám xâm nhập.

Thời điểm bọn Lôi Quỷ xuyên qua Ma Quỷ Sơn Mạch cũng hao tốn một đoạn thời gian rất dài, phải xuyên qua rất nhiều khu vực nguy hiểm mới có thể đi vào băng nguyên.

Theo Tề Tu Văn từng nói chủ nhân của Tí Hộ Sở hoàng tộc bên kia Ma Quỷ Sơn Mạch tên là Lô Huy, là đội trưởng đội dự bị Lam Huyết, thực lực vô cùng mạnh mẽ, mặc dù cũng mới mở ra đạo khóa gen thứ nhất, nhưng mà so sánh ra thì Lôi Quỷ lại kém hơn rất nhiều.

Hiện tại nhân thủ của Hàn Sâm vốn ít ỏi, liền một Tí Hộ Sở hoàng tộc đều đánh không được, nếu không cũng sẽ không liên hợp với những nhà khác chiếm cứ Tí Hộ Sở hoàng tộc này, cho nên cũng không có ý định hướng ra phía ngoài khuếch trương.

Hôm nay hắn chiếm cứ băng nguyên, lại có Ma Quỷ Sơn Mạch hiểm trở che chắn, cũng được coi như là chúa tể một phương, hoàng đế miệt vườn,

chỉ cần có thể lấy xuống băng nguyên, cũng có thể kiếm được không ít vốn liếng.

Hàn Sâm: Siêu Thần Thể Đế Linh.

Cấp độ: Tiến Hóa Giả

Thọ nguyên: 300.

Yêu cầu để thần thể tiến hóa: Gen.

Gen có được: Gen trụ cột 100, gen nguyên thủy 100, gen biến dị 100, thần gen 39.

Tiêu hóa chỗ tốt đạt được từ lần đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc này, gen biến dị của Hàn Sâm rốt cục đã toàn mãn, thần gen đã gia tăng mạnh, đạt đến 39 điểm.

Hôm nay chỉ bằng vào gen thì tố chất thân thể Hàn Sâm đã đạt đến khoảng 150 điểm, còn chưa tính cường hóa do công pháp mang đến.

Giá trị đã tương đương với một Tiến Hóa Giả gen toàn mãn đỉnh cấp, cho dù hiện tại Hàn Sâm tấn chức Siêu Việt Giả, cũng có thể trực tiếp đạt tới tố chất thân thể 300 điểm Thiên Nhân.

Nhưng mà Kỷ Yên Nhiên đã nói với hắn, trước khi tấn chức Siêu Việt Giả, tố chất thân thể có thể cao hơn một chút thì nên đẩy cao lên một chút, có chỗ tốt vô cùng lớn, Hàn Sâm cũng không gấp.

Hiện tại hy vọng lớn nhất của Hàn Sâm là có thể mở ra một đạo khóa gen, nếu không cho dù tố chất thân thể không chênh lệch so với những Tiến Hóa Giả đỉnh cấp kia, nhưng mà đối mặt với các loại lực lượng đặc thù sẽ vẫn bị thua thiệt.

- Động Huyền Kinh không thể sớm đạt tới đệ nhất trọng được, xem ra chỉ có thể thử Băng Cơ Ngọc Cốt xem, hi vọng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Hàn Sâm hạ quyết tâm muốn tiếp tục tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt.

Dựa theo đạo lý mà nói, hắn đã luyện thành Băng Cơ Ngọc Cốt đệ nhất trọng, đã có thể mở ra khóa gen mới đúng, nhưng mà hết lần này tới lần khác hắn lại không có năng lực mở ra đạo khóa gen thứ nhất.

Hàn Sâm biết Băng Cơ Ngọc Cốt mình luyện khẳng định có vấn đề, nhưng mà từ khi hấp thu lực đóng băng của Tuyết Diệc Cuồng, Băng Cơ Ngọc Cốt liền có chút khác biệt, có lẽ đã có thể chính thức mở ra đạo khóa gen thứ nhất.

Lo lắng duy nhất của Hàn Sâm chính là Băng Cơ Ngọc Cốt mang tới hiệu quả tiêu cực, hắn không muốn trở thành người giống như Tuyết gia.

Thế nhưng muốn chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, không mở ra khóa gen khẳng định là không được, Hàn Sâm có Động Huyền Kinh trong người, cũng không cần quá sợ hãi, sau khi trở lại Liên Minh, tiến vào trong một gian phòng huấn luyện, tiếp tục bắt đầu tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt.

Băng Cơ Ngọc Cốt vận chuyển một lần nữa, khí tức thanh lương kia liền từ trong tất cả tế bào bừng lên, theo công pháp Băng Cơ Ngọc Cốt chậm rãi chảy xuôi ở trong kinh mạch, khiến cho thân thể của Hàn Sâm càng ngày càng tinh khiết.

Hàn Sâm cảm giác đại não của mình cũng càng ngày càng tỉnh táo, giống như toàn bộ thế giới ở trong mắt hắn trở nên có chút khác biệt, nhưng mà Hàn Sâm lại không nói rõ được là khác biệt ở nơi nào.

Nhân loại bản tính tham lam, đố kỵ, khát vọng . . ., các loại cảm xúc, dưới sự lưu chuyển của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, giống như sinh ra ảnh hưởng cực lớn đối với Hàn Sâm, khiến cho những cảm giác này của Hàn Sâm càng lúc càng mờ nhạt.

Đồng thời cảm giác của Hàn Sâm cũng trở nên vô cùng nhạy cảm, quá mức nhạy cảm.

Thị giác, khứu giác, vị giác, thính giác, xúc giác, tâm giác đều được tăng cường trên phạm vi lớn, lục cảm bị phóng lớn đến liền tình trạng chính Hàn Sâm cũng có chút giật mình.

Thậm chí là qua vách tường cách âm trong phòng huấn luyện, Hàn Sâm đều có thể nghe được tiếng nói trong phòng huấn luyện bên cạnh, chuyện này nếu là trước kia thì hắn tuyệt đối không có cách nào làm được.

Mặc dù trên người Hàn Sâm không có cảm giác băng hàn, chỉ là thanh thanh lương lương, nhưng mà đại não lại càng thêm tỉnh táo, thậm chí tỉnh táo đến mức có chút phi nhân loại, tình cảm đang từ từ biến mất.

Tế bào toàn thân đều đang rung động rên rỉ, tựa hồ bị một loại gông xiềng nào đó trói buộc, trước kia Hàn Sâm hoàn toàn không cảm thấy loại trói buộc này, nhưng mà hôm nay hắn lại cảm thấy thân thể vô cùng khó chịu, muốn tránh thoát khỏi loại trói buộc kia.

Hàn Sâm biết mình rốt cục đã chạm tới đạo khóa gen thứ nhất, hôm nay Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật quả nhiên có chút không giống như trước kia, trước kia mặc kệ là hắn luyện như thế nào đi nữa, đều không có cảm giác như vậy.

Hiện tại Hàn Sâm cảm thấy chỉ cần mình tiếp tục là có thể mở ra đạo khóa gen thứ nhất, nhưng mà đại não trở nên càng ngày càng vô tình, quả thực giống như sắp biến thành một loại trí não nhân tạo không có có cảm tình, chuyện này khiến cho Hàn Sâm có chút kinh hãi.

Hắn sợ sau khi mình thực sự mở ra khóa gen mình có hoàn toàn mất đi tình cảm nhân loại hay không, nếu thật sự biến thành một quái vật vô tình, như vậy thì sẽ thảm hơn cả người của Tuyết gia.

Ít nhất thì người Tuyết gia còn có hỉ nộ ái ố, nhưng hiện tại hắn chỉ cảm thấy ngay cả hỉ nộ ái ố đều sắp không có nữa rồi, nếu lợi dụng Băng Cơ Ngọc Cốt mở ra đạo khóa gen thứ nhất, rất có thể tất cả cảm tình đều sẽ hoàn toàn biến mất.

Tế bào đang rung động, lục giác của Hàn Sâm cũng bị phóng đại, khiến cho cả người Hàn Sâm có loại cảm giác bị vây khốn ở trong lồng giam ngàn năm, hận không thể lập tức đánh vỡ lồng giam tìm đến tự do.

- Lần trước lúc mình tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, Động Huyền Kinh tự động vận chuyển giúp mình bừng tỉnh, lúc này Động Huyền Kinh lại

không có một chút phản ứng nào, rất có thể vì lúc này cũng không có nguy hiểm gì, có lẽ có thể thử một lần.

Cũng không biết có phải bị cảm giác tỉnh táo phi nhân loại kia ảnh hưởng hay không, Hàn Sâm đã dứt khoát bắt đầu trùng kích đạo khóa gen thứ nhất.

Tế bào toàn thân đều bộc phát ra lực lượng kinh khủng, lần lượt xung kích gông xiềng vô hình kia, khiến cho thân thể của Hàn Sâm run rẩy rên rỉ, phát ra âm thanh khanh khách rợn người.

Chỉ là chính Hàn Sâm lại vô cùng tỉnh táo, giống như một bức tượng thần muôn đời không đổi, cứ tỉnh táo nhìn chăm chú tất cả mọi việc.

Lục giác càng ngày càng nhạy cảm, bị phóng đại vô hạn, đồng thời trong đầu Hàn Sâm đột nhiên tạo thành một bức hình ảnh kỳ lạ, cách vách tường, hắn lại có thể nhìn thấy người trong phòng huấn luyện đối diện.

Hàn Sâm rất rõ ràng, đó cũng không phải là hắn có được năng lực nhìn xuyên tường, mà là thất giác của hắn được cường hóa, chỉ là bằng vào âm thanh điều kiện bên ngoài đã vẽ ra hình ảnh bên cạnh trong đầu.

Thất giác chính là năng lực phân tích các loại điều kiện như thời gian, không gian, quá khứ, hiện tại, tương lai, thất giác của Hàn Sâm vốn đã mạnh mẽ hơn người bình thường, hôm nay được phóng đại lên, càng trở nên nhạy cảm.

Đột nhiên, thân thể Hàn Sâm oanh một tiếng, giống như có đồ vật gì đó bị đánh nát, toàn thân ở trong một sát na này như là tránh thoát gông xiềng tù phạm, lại như muốn vũ hóa phi tiên thành tiên nhân, có loại cảm giác thoát thai hoán cốt trọng sinh vậy.

Chương 600: Năng Lực Nhân Biết Kỳ Dị

- Tất cả chúng sinh vốn đã có A Lại Da Thức, viên mãn thanh tịnh, xuất thế và Niết Bàn.

Hàn Sâm không đạt được lực lượng đóng băng, nhưng mà thân thể sau khi mở ra đạo khóa gen thứ nhất cũng đã nhận được sự tăng cường vô cùng mạnh mẽ, mà đó cũng không phải là chủ yếu nhất.

Chủ yếu nhất là thất giác của Hàn Sâm đã được phóng đại đến cực hạn của loài người, đồng thời còn để cho Hàn Sâm có một loại cảm giác kỳ dị.

Không nói rõ được cũng không tả rõ được, giúp Hàn Sâm có một loại góc độ nhận thức khác đối với bản thân và thế giới này.

Hàn Sâm cũng không nói lên được là tình huống như thế nào, có lẽ là bởi vì tố chất thân thể có hạn, không thể hoàn toàn mở ra đạo khóa gen thứ nhất, loại cảm giác này như có như không, khiến cho chính Hàn Sâm cũng khó nói lên lời.

Hàn Sâm ở trong trạng thái mở ra khóa gen đi ra khỏi phòng huấn luyện, trong lòng vô cùng cổ quái, vách tường bốn phía đều giống như đã biến mất vậy, hoặc giống như là toàn thân hắn đều mọc đầy con mắt, sự vật bốn phía đều thu hết vào trong đáy mắt của hắn.

Âm thanh, nhiệt độ, ánh sáng . . ., tất cả các điều kiện giống như ở trong đầu Hàn Sâm tạo thành một loại quy tắc khác, mặc dù là nhắm mắt lại, hắn cũng có thể nhìn thấy mọi thứ ở bốn phía.

- Quá thần kỳ, cảm giác như vậy thật sự quá kỳ diệu.

Hàn Sâm muốn vui mừng, nhưng lại không cảm thấy có một chút ngạc nhiên nào, giống như tất cả đều là đương nhiên như vậy, căn bản là không cần phải cao hứng.

Hàn Sâm đi tới phía trước, đột nhiên nhìn thấy bên cạnh thậm chí có một cô gái đang cởi quần áo, nhìn kỹ thì chính là An Ny, cặp đùi đẹp thon dài, làn da trắng muốt, bộ ngực cao vút, tất cả đều thu hết vào đáy mắt Hàn Sâm.

Thế nhưng mà Hàn Sâm nhìn kỹ, ở giữa rõ ràng còn cách một bức tường, An Ny là đang thay y phục ở bên trong, tường cũng không phải là trong suốt, nhưng mà Hàn Sâm lại thấy được, còn đáng sợ hơn cả việc dùng máy cảm nhiệt dò xét.

Chỉ là ở dưới trạng thái này, trong lòng Hàn Sâm căn bản là không có nửa phần dục niệm, nhìn An Ny xinh đẹp không khác gì bạch cốt cả, chỉ là nhìn thoáng qua liền trực tiếp quay người đi, không có tâm tư nhìn nhiều.

Dạo qua một vòng ở trong căn cứ, Hàn Sâm cảm giác đại não ẩn ẩn có chút đau đớn, biết tố chất thân thể của mình khó chống đỡ được việc mở ra đạo khóa gen thứ nhất trong thời gian dài, liền đóng trạng thái mở khóa gen lại.

Thân thể một lần nữa bị gông xiềng trói buộc, Hàn Sâm lập tức mất đi loại cảm giác kỳ diệu đó, tố chất thân thể cũng khôi phục lại tiêu chuẩn vốn có, thất giác cũng thoái hóa trên phạm vi lớn.

- Mặc dù không có lực lượng như băng hỏa lôi điện, nhưng mà năng lực như vậy mình rất thích, rất không tồi.

Trên mặt Hàn Sâm rốt cục lộ ra vẻ tươi cười.

Sau khi đóng khóa gen, tâm trạng lo lắng của Hàn Sâm rốt cục cũng biến mất, hắn cũng không hề biến thành quái vật vô tình như người Tuyết gia, nếu đóng khóa gen lại sẽ khôi phục bình thường.

- Không biết nếu như dùng Động Huyền Kinh mở ra đạo khóa gen thứ nhất sẽ có lực lượng như thế nào, có lẽ còn mạnh mẽ hơn cả Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đi?

Trong lòng Hàn Sâm ẩn ẩn có chút chờ mong.

- Không biết năng lực của mình như vậy, trong số những Tiến Hóa Giả mở ra khóa gen được tính là hình thức gì?

Hàn Sâm biết đại khái Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen là thuần túy tăng thân thể cùng cảm giác lên, cũng không hề bổ sung những thuộc

tính khác, cho nên không biết lực lượng của mình so sánh với lực lượng băng hỏa lôi điện sẽ như thế nào.

Về tới gian phòng, Hàn Sâm bấm dãy số của Hoàng Phủ Bình Tình, rất nhanh đã thấy hình ảnh của Hoàng Phủ Bình Tình xuất hiện, Hàn Sâm lập tức cảm thấy máu mũi đều thiếu chút nữa phun ra.

Hoàng Phủ Bình Tình chỉ mặc một cái áo ngủ bằng lụa mỏng, mảng lớn tuyết trắng lộ ở bên ngoài, còn mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong, mặc dù chỉ là loáng thoáng, cũng không thể xem rõ ràng, nhưng mà càng là như thế, càng khiến cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

- Tiểu học đệ, hiếm thấy cậu sẽ chủ động tìm học tỷ tôi, nhất định là có chuyện chứ gì?

Hoàng Phủ Bình Tình cố ý cúi người về phía trước, đôi bạch thối đầy đặn hoàn mỹ kinh người lập tức hiện ra đường cong và khe rãnh khoa trương.

- Khụ khụ, học tỷ, Nữ Hoàng nói muốn tìm cô ấy, có thể nói học tỷ hỗ trợ truyền lời, tôi đây không phải là đang tới tìm cô hỗ trợ hay sao.

Hàn Sâm đang nói chuyện, nhưng mà mắt không dời, cảnh tượng đẹp đẽ như vậy sao có thể không liếc không nhìn, nhìn dù sao cũng không thiệt thòi gì.

Hoàng Phủ Bình Tình bị Hàn Sâm nhìn như vậy, lại có chút ăn không tiêu, hung hăng lườm Hàn Sâm, lấy một cái áo khoác che xuân quang:

- Cậu tìm cô ấy làm gì?

- Học tỷ, cô giúp tôi nói cho Nữ Hoàng một tiếng, tôi đã nghĩ rõ ràng, muốn gia nhập vào đội ngũ của cô ấy.

Hàn Sâm trầm ngâm một chút rồi nói ra.

Hôm nay hắn đã thành công mở ra khóa gen, hơn nữa tố chất thân thể của hắn trong số những Tiến Hóa Giả cũng được coi như là đỉnh cấp, cũng không cần kiêng kỵ những người kia, tự nhiên phải đi xem một chút, xem có phải là bọn Nữ Hoàng đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết hay không.

Hàn Sâm cảm thấy chỉ dựa vào lực lượng của mình đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết chỉ sợ có chút khó khăn, nếu như có thể mượn nhờ lực lượng của người khác, chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt.

Ít nhất cũng có thể đi theo bọn Nữ Hoàng xem thử lực lượng chính thức của sinh vật siêu cấp thần huyết, dù sao tiểu Ngân Hồ vẫn là sinh vật siêu cấp thần huyết ấu sinh, sức chiến đấu có lẽ còn kém sinh vật siêu cấp thần huyết chân chính không ít.

- Cô ta mời cậu gia nhập đội ngũ của cô ta rồi?

Hoàng Phủ Bình Tình giật mình nhìn Hàn Sâm.

- Cô ấy không nói cho cô biết à?

Hàn Sâm kỳ quái nhìn Hoàng Phủ Bình Tình nói.

Nữ Hoàng nói hắn đi tìm Hoàng Phủ Bình Tình, Hàn Sâm còn tưởng rằng Nữ Hoàng đã nói mọi chuyện cho Hoàng Phủ Bình Tình rồi, không ngờ Hoàng Phủ Bình Tình cái gì cũng không biết.

- Cô ta là người như vậy, làm sao có thể nói nhiều với tôi được.

Hoàng Phủ Bình Tình nói lời xoay chuyển:

- Nhưng mà cô ta là người rất cao ngạo, người bình thường căn bản không để vào mắt, có một vài Tiến Hóa Giả mở ra khóa gen muốn gia nhập vào đội ngũ của cô ta, đều bị cô ta trực tiếp từ chối, không thể tưởng được vậy mà cô ta lại chủ động mời cậu. Tiểu học đệ, xem ra sức hút của cậu rất lớn đấy.

- Cũng bình thường thôi, so với tổng thống, tôi còn kém hơn rất nhiều, cần phải tiếp tục cố gắng.

Hàn Sâm sờ lên mũi nói.

Hoàng Phủ Bình Tình đã chết lặng với sự vô sỉ của Hàn Sâm, suy nghĩ rồi nói:

- Tôi sẽ nói cho cô ta biết, nhưng mà lúc nào cô ta đi tìm cậu, vậy thì phải xem tâm tình của cô ta rồi.

- Cảm ơn học tỷ, chờ sau khi tôi giải ngũ sẽ mời cô ăn cơm.

Hàn Sâm cười nói.

- Được, tôi chờ cậu.

Hoàng Phủ Bình Tình cười tủm tỉm liếc nhìn Hàn Sâm.

Sau khi chấm dứt trò chuyện, Hàn Sâm đi tới đại sảnh kiểm tra, hắn muốn thử một chút, sau khi mình mở ra khóa gen, đến cùng có thể đạt tới trình độ dạng gì.

Đương nhiên, vì làm ra kiểm tra toàn diện, Hàn Sâm đi đến đại sảnh kiểm tra chuyên biệt trong căn cứ, cũng không phải là ở cộng đồng giả lập kia.

Sau khi Hàn Sâm lựa chọn cường độ kiểm tra, liền trực tiếp tiến vào trong phòng kiểm tra, lập tức có một người máy nửa sinh hóa nửa kim loại xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm.

Đây là người máy chiến đấu chuyên dùng cho kiểm tra, thoạt nhìn là một người máy hình người, trên thực tế nhưng lại do rất nhiều người máy tạo thành, thừa nhận lực lượng vượt qua giới hạn chịu đựng sẽ giải thể, nhưng mà rất nhanh sẽ hợp lại một lần nữa.

Chương 601: Thị Giác Của Thượng Đế

An Ny vẫn một mực chú ý tới mỗi một cử động của Hàn Sâm, hôm nay phát hiện ra vậy mà Hàn Sâm đi tới đại sảnh kiểm tra, cô vội vàng đi tới phòng quan sát, điều khiển camera giám sát đại sảnh quan sát Hàn Sâm kiểm tra.

Không hề nghi ngờ, loại kiểm tra này có thể thật sự kiểm tra ra tài nghệ của một người, trước kia Hàn Sâm chưa từng làm loại kiểm tra này, cho nên An Ny không có cách nào tính ra trình độ cụ thể của Hàn Sâm.

Hiện tại Hàn Sâm lại chủ động đi kiểm tra, đương nhiên An Ny sẽ không bỏ qua cơ hội quan sát tốt này.

Nhưng lúc nhìn thoáng qua độ khó mà Hàn Sâm lựa chọn, An Ny không khỏi có chút thất vọng.

Độ khó 100, nói cách khác Hàn Sâm chỉ cần sử dụng lực lượng 100 trở lên là có thể phá hủy người máy, tiêu chuẩn như vậy, cho dù Hàn Sâm không đi kiểm tra, An Ny cũng biết Hàn Sâm có thực lực vượt qua.

Nhưng mà đều đã tới, An Ny vẫn muốn xem Hàn Sâm kiểm tra xong.

Sở dĩ Hàn Sâm không lựa chọn độ khó kiểm tra mạnh hơn cũng là bởi vì tình huống ở đại sảnh kiểm tra tất cả mọi người đều thấy được, hắn không muốn bạo lộ thực lực chân thật của mình.

Hơn nữa thứ Hàn Sâm muốn kiểm tra chính là sau khi mình mở ra khóa gen, cái loại cảm giác đặc thù này có bao nhiêu tác dụng, cho nên không cần chỉnh độ khó cao.

Lúc bắt đầu, người máy đầu tiên đã bị Hàn Sâm trực tiếp đập nát, rất nhanh người máy đã tập hợp lại, sau đó lại tăng thêm một người máy nữa.

Sau khi đập nát hai người máy này, số lượng người máy đã biến thành bốn cái, sau đó chính là tám, sau đó lại tiếp tục tăng lên gấp bội.

Hàn Sâm một mực không ngừng đánh nát người máy, thoạt nhìn hoàn toàn không có khó khăn gì.

Thế nhưng mà sau khi An Ny xem trong chốc lát, vẻ mặt lại trở nên có chút ngưng trọng.

Hàn Sâm lựa chọn độ khó không cao, nhưng mà phương thức hắn đánh nát người máy lại có chút đặc biệt, lúc mới bắt đầu An Ny còn không chú ý, nhưng mà sau khi nhìn kỹ, sắc mặt lại biến hóa.

Bởi vì tất cả người máy đều là đã thiết lập sẵn cách thức công kích, càng nhiều người máy, phối hợp cũng càng thêm nghiêm mật, không giống như nhân loại, nếu nhiều như vậy rất có khả năng sẽ xuất hiện sai lầm.

Người máy không phạm sai lầm, phối hợp cũng chính xác hơn so với nhân loại, mặc dù công kích như vậy không thể hình thành uy hiếp đối với Hàn Sâm, nhưng mà phương thức Hàn Sâm đánh nát người máy khiến cho An Ny rất giật mình.

Hàn Sâm đối mặt với thế công tới từ bốn phương tám hướng, nhiều khi căn bản không cần quay đầu nhìn đã có thể chính xác đập nát người máy công kích sau lưng hắn, mà ngay cả nhiều người máy cùng một lúc công kích ở phía sau lưng hắn, Hàn Sâm cũng có thể không quay đầu lại chuẩn xác không sai đỡ được toàn bộ.

Quả thực giống như là sau lưng cũng mọc ra con mắt vậy, An Ny nhìn thấy thế đều cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Lực lượng và tốc độ mạnh yếu có thể rèn luyện ra, nhưng mà loại năng lực này khiến cho An Ny có chút không biết Hàn Sâm làm như thế nào được.

Nếu như nói là đơn thuần nghe âm thanh phân biệt vị trí, An Ny cũng không tin, ở trong hoàn cảnh chiến đấu bên kia, chỉ bằng vào thính lực không có khả năng có được phán đoán tinh chuẩn như vậy.

Huống chi từ đầu tới cuối Hàn Sâm không có bất kỳ sai lầm nào, giống như đã hiểu rõ vị trí và hành động của người máy, năng lực khống chế mạnh mẽ như vậy, liền An Ny cũng khó có khả năng làm được hoàn mỹ như thế.

Hàn Sâm càng đánh càng thoải mái, loại cảm giác vô cùng tuyệt vời này giống như là đang mở thị giác của Thượng Đế, thậm chí hắn còn có thể dự phán ra những người máy kia lúc nào sẽ làm ra dạng công kích gì.

Phối hợp thêm kỹ xảo Động Huyền Kinh, Hàn Sâm quả thực giống như là đang bật hack vậy, trừ phi là tốc độ nhanh đến mức hắn không có cách nào phản ứng, nếu không thì bất cứ công kích gì đối với hắn đều không có hiệu quả.

32 người máy đã là cực hạn, nhưng đáng tiếc vẫn không thể đả thương được Hàn Sâm nửa phần, đều bị từng quyền từng quyền đánh nát, liền quyền thứ hai cũng không cần, cái loại cảm giác thoải mái này không có cách nào hình dung được.

Lông mày của An Ny càng nhăn càng chặt, mặc dù nhìn ra Hàn Sâm khá là cổ quái, nhưng lại không có cách nào nói rõ đến cùng Hàn Sâm cổ quái ở đâu, trong lúc nhất thời khiến cho An Ny có chút mê mang.

Cho dù An Ny muốn báo cáo cho Kỷ Nhược Chân cũng không biết báo cáo như thế nào, cô ta cũng không thể nói cho Kỷ Nhược Chân cảm giác Hàn Sâm hình như rất nhạy cảm được.

Sau khi Hàn Sâm kiểm tra xong, đi thẳng ra ngoài đại sảnh kiểm tra, An Ny lại lộ ra vẻ mặt mê mang nhìn thêm một lần, kết quả vẫn là không nói rõ được đến cùng Hàn Sâm mạnh ở đâu.

Hàn Sâm rất hài lòng với năng lực của mình sau khi mở ra khóa gen, mặc dù không có lực lượng thuộc tính đặc thù, nhưng mà năng lực như vậy đã vô cùng biến thái.

Hơn nữa bởi vì không có dấu hiệu đặc thù, lúc hắn mở ra khóa gen, người khác cũng rất khó phát hiện ra được, rất khó suy đoán đến cùng là hắn đã mở ra khóa gen hay chưa, việc này đối với Hàn Sâm mà nói thì vô cùng có lợi.

Lần nữa tiến vào Tí Hộ Sở, Chu Đình lại đến tìm Hàn Sâm:

- Tôi bảo này sở trưởng, tôi phát hiện ra một con sinh vật thần huyết, hỗ trợ đi chém hai đao nhé?

- Được.

Hàn Sâm một lời đồng ý luôn, lần trước hắn lừa Chu Đình quá thảm, dưới sự kháng nghị mãnh liệt của Chu Đình, Hàn Sâm đã đồng ý miễn phí giúp y một lần, hiện tại Chu Đình đã mở miệng, hắn đương nhiên không thể từ chối.

Nhưng mà hiện tại tâm tư của Hàn Sâm lại không đặt trên những chuyện này, hôm nay hắn đã mở ra khóa gen, muốn giết sinh vật thần huyết đã đơn giản hơn nhiều, có thể đi đáy biển giết một ít sinh vật thần huyết, vừa để nuôi tiểu thiên sứ vừa có thể bổ sung thần gen của mình.

Chu Đình mang theo Hàn Sâm vào bên trong Ma Quỷ Sơn Mạch, Hàn Sâm không khỏi cau mày nói:

- Cậu đã tiến vào Ma Quỷ Sơn Mạch rồi à?

Những người đi theo Lôi Quỷ tới nói bên trong Ma Quỷ Sơn Mạch có dị sinh vật có thuộc tính đặc biệt, hơn nữa không chỉ có một con, là một nơi vô cùng hung hiểm.

- Anh yên tâm, tôi chỉ là đi lòng vòng ở bên ngoài, không dám đi sâu vào trong.

Chu Đình nói.

Hàn Sâm gật đầu không nói gì nữa, dùng năng lực hiện tại của hắn, cho dù gặp phải sinh vật siêu cấp thần huyết, đào mệnh vẫn có chút nắm chắc.

Hơn nữa cũng không phải tất cả sinh vật siêu cấp thần huyết đều điên cuồng giết chóc nhân loại, chỉ cần tránh đi từ xa, có lẽ sẽ không có phiền toái quá lớn.

Chỉ mới bay qua một ngọn núi đã thấy thế giới băng thiên tuyết địa lui lại ở phía sau, trên ngọn núi đối diện có thể mơ hồ nhìn thấy cây cối xanh biếc và thực vật mọc thành phiến.

- Sở trưởng, chính là chỗ đó.

Chu Đình quả nhiên nói không nói sai, bọn họ mới vừa tiến vào trong Ma Quỷ Sơn Mạch, Chu Đình liền chỉ vào một đỉnh núi nhỏ nói ra, ở đây liền bên ngoài Ma Quỷ Sơn Mạch cũng không được tính, là biên giới của biên giới, cùng chỉ cách băng nguyên một ngọn núi mà thôi.

Hàn Sâm theo phương hướng Chu Đình chỉ nhìn sang, ngọn núi nhỏ kia cũng cao mấy chục mét, là một ngọn núi màu nâu xanh, trên núi thưa thớt

mọc ra vài ngọn cây nhỏ và một ít dây leo.

Ngay ở giữa ngọn núi nhỏ có một con dị sinh vật giống hệt như thạch sùng, nó đang nằm trên vách núi đá gặm ăn những dây leo đó.

Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ con dị sinh vật kia, mặc dù trông giống như thạch sùng, nhưng mà hình thể không chỉ lớn hơn gấp 10 lần, dài hơn một mét, toàn thân xanh sẫm, mặc dù không có vảy, nhưng mà cũng có loại cảm giác da dày thịt béo.

- Mặc dù ngọn núi này không cao, nhưng mà nó ở trên vách núi đá, nếu muốn giết nó cũng không dễ dàng gì.

Hàn Sâm nhìn trong chốc lát rồi nói ra.

- Nếu dễ dàng thì tôi đã không làm phiền anh, có biện pháp gì không?

Chu Đình nói ra.

- Được, cậu chờ đấy.

Hàn Sâm nói xong liền triệu hoán ra huyết lân giáp mặc lên người, một bước dẫm lên trên vách núi đá, trực tiếp bay lên trời.

Chương 602: Lực Lượng Mạnh Mẽ

Thân hình của Hàn Sâm vọt lên hơn mười mét, mũi chân lại điểm một cái lên trên vách núi đá, lần nữa bay lên, hai ba lần như thế liền đã tiếp cận với con dị sinh vật giống như thạch sùng kia.

Hàn Sâm âm thầm mở ra khóa gen, con thạch sùng kia còn chưa nhúc nhích, Hàn Sâm đã cảm giác được nó muốn quay đầu, chờ lúc nó xoay đầu lại, Hàn Sâm lại cảm giác được nó sẽ thè lưỡi ra.

Quả nhiên, một giây sau, con thạch sùng to lớn kia đã thè ra đầu lưỡi mọc đầy gai ngược đỏ như máu, trực tiếp lăng không cuốn về phía Hàn Sâm.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như Hàn Sâm có thể đoán trước một giây sau sẽ phát sinh chuyện gì, tất cả đều ở trong dự đoán của hắn.

Hàn Sâm thân ở trên không trung, mãnh liệt lăng không mượn lực, trực tiếp tránh qua, tránh né đầu lưỡi như độc xà của con thạch sùng cực lớn loa, trong chốc lát đã vọt tới bên cạnh nó, Ngân Xà kiếm trong tay chém xuống một kiếm.

Vượt ngoài ý liệu của Hàn Sâm, con thạch sùng cực lớn kia trực tiếp bị Hàn Sâm dùng một kiếm chém bay đầu, nhanh đến mức cơ hồ khiến Hàn Sâm hoài nghi đến cùng nó có phải là sinh vật thần huyết hay không.

Săn giết sinh vật thần huyết Sơn Bích Thú, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 thần gen.

Thế nhưng mà âm thanh vang lên trong đầu lại rõ ràng chứng minh cho Hàn Sâm, đây đúng là một con sinh vật thần huyết.

Lúc này Hàn Sâm mới vui mừng quá đỗi, biết mình sau khi mở ra khóa gen, lực lượng cũng được tăng lên rất lớn, cũng không phải chỉ là năng lực nhận biết trở nên mạnh mẽ mà thôi.

Hiện tại ngay cả sinh vật thần huyết đều có thể đơn giản chém giết, có thể thấy lực lượng đã tăng lên vô cùng kinh khủng.

Chu Đình ở bên dưới hơi giật mình nhìn, thật lâu không có phản ứng lại, Hàn Sâm chém giết con sinh vật thần huyết kia thực sự là quá gọn gàng linh hoạt rồi, mạnh mẽ khiến cho người ta kinh hãi.

Bành!

Thi thể con thú kia rớt xuống vách núi, Hàn Sâm cũng rơi xuống, lúc này Chu Đình mới phản ứng kịp, tiến lên nắm chặt lấy Hàn Sâm kêu lên:

- Em gái cậu, tôi chỉ nói là cậu giúp tôi chém hai kiếm, lưu cho tôi giết, sao cậu lại trực tiếp giết rồi, có lấy được thú hồn hay không?

- Không cẩn thận thất thủ, xin lỗi, xin lỗi.

Hàn Sâm cười khổ nói lời xin lỗi, tiếp đó còn nói thêm:

- Thú hồn thực sự không lấy được, nếu không như vậy đi, sau này tôi tìm một con sinh vật thần huyết khác, sau đó lưu một hơi cho cậu giết.

Lúc này Chu Đình mới hết giận, trừng mắt nhìn Hàn Sâm lại hỏi một câu:

- Thực là không được thú hồn?

- Tôi thề với trời, nếu như được thú hồn của dị sinh vật này, tôi sẽ chết không yên lành.

Hàn Sâm trực tiếp thề.

- Cái này tính là thề độc gì chứ, trên đời có mấy người được chết tử tế? Không được không được, thề một lần nữa, cậu phải nói, nếu cậu lấy được thú hồn, liền cả đời không lấy được vợ.

Chu Đình kêu lên.

Hàn Sâm dựa theo lời Chu Đình nói phát ra lời thề, lúc này Chu Đình mới không hoài nghi hắn nữa, triệu hồi ra tọa kỵ kéo thi thể Sơn Bích Thú trở về.

- Nói thật đi, rốt cuộc anh làm sao làm được? Sao mới tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở một năm, ở loại địa phương này lại trưởng thành đến trình độ như thế, sẽ không phải đã mở ra khóa gen rồi chứ?

Trên đường trở về, Chu Đình một mực dùng vẻ mặt cổ quái dò xét Hàn Sâm, cuối cùng không nhịn được hỏi.

- Mở ra khóa gen thì có gì khó?

Con mắt Hàn Sâm cũng không nháy nói ra.

Chu Đình cũng không biết Hàn Sâm nói thật hay giả, Hàn Sâm nói như vậy y ngược lại không thể tin được rồi, dù sao thời gian Hàn Sâm tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở thật sự quá ngắn.

Trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đẩy cửa gian phòng của mình ra, liền thấy một cô gái đang ở bên trong phòng mình, cô đang ngồi ở trước bàn xem những cuốn cổ văn của hắn.

Mặc dù chỉ là một bóng lưng, nhưng mà Hàn Sâm vẫn đã nhận ra cô gái này chính là Nữ Hoàng, khí chất của cô ta thật sự quá đặc thù, Hàn Sâm muốn không nhận ra cũng rất khó.

Hàn Sâm không nghĩ tới Nữ Hoàng nhanh như vậy đã nhận được tin tức đến tìm hắn, thoạt nhìn Nữ Hoàng xác thực rất coi trọng hắn.

- Bình Tình nói là cậu đã suy nghĩ kỹ, muốn gia nhập đoàn đội của tôi?

Nữ Hoàng để quyển sách trên tay xuống, xoay người lại nhìn Hàn Sâm nói.

- Đúng, tôi đã suy nghĩ kỹ.

Hàn Sâm gật đầu nói.

- Sao nhanh như vậy đã đổi ý rồi?

Nữ Hoàng lại hỏi thêm một câu.

- Hai ngày nay tôi đã cẩn thận suy nghĩ, thần gen của tôi cũng sắp đầy, cũng muốn biết có phải thật sự có loại sinh vật phía trên sinh vật thần huyết tồn tại hay không, cho nên suy đi nghĩ lại, vẫn là quyết định đi theo cô nhìn thử xem.

Hàn Sâm nói.

- Không phải đi xem, mà là phải nghe theo chỉ huy. Loại sinh vật này cực kỳ nguy hiểm, cho dù là người mở ra khóa gen cũng rất dễ gặp chuyện không may, huống chi là cậu, cho nên lúc chiến đấu cùng người của tiểu đội phải tuân thủ một cách nghiêm chỉnh, không cho phép có bất kỳ ai không tuân theo quy định.

Nữ Hoàng nghiêm túc nói ra.

- Chuyện này tôi hiểu.

Hàn Sâm gật đầu nói:

- Nhưng mà cũng có chuyện tôi muốn nói rõ ràng, chỗ sủng vật kia của tôi tới, tất cả dị sinh vật đều sẽ tránh lui, tôi không biết loại sinh vật kia có nằm trong số đó hay không, hơn nữa sủng vật kia của tôi cũng không thể công kích dị sinh vật.

- Chuyện dị sinh vật tránh lui tôi đã đoán được, chỉ là không ngờ nó sẽ không công kích dị sinh vật, nhưng mà cũng không có vấn đề gì, có năng lực khiến cho dị sinh vật tránh lui đã đủ rồi, tôi nhìn trúng chính là điểm này.

Nữ Hoàng nói ra.

- Cô chỉ nhìn trúng thứ này?

Hàn Sâm hơi ngơ ngác.

Nữ Hoàng lạnh nhạt nói:

- Có rất nhiều sinh vật mạnh mẽ tụ thành đàn, mặc dù bình thường chúng tôi không sợ, nhưng mà trong lúc vây công những sinh vật mạnh mẽ đó, đàn dị sinh vật cũng sẽ tạo thành phiền toái rất lớn cho chúng tôi, có sủng vật này của cậu, liền không cần những lo lắng chuyện này nữa.

Hiện tại Hàn Sâm mới hiểu được tại sao Nữ Hoàng lại vội vã tìm hắn như vậy, thì ra là vì chuyện này.

- Cậu bàn giao chuyện ở nơi đây lại đi, ngày mai theo tôi đi, lần này tôi chỉ là đi ngang qua đây, vốn có kế hoạch muốn đi săn giết một con dị sinh vật mạnh mẽ, cậu cùng đi theo tôi đi, đồng thời cũng gặp mặt những người khác, chuyện cậu gia nhập đoàn đội cũng phải được sự đồng ý của bọn họ.

Nữ Hoàng nói.

- Cô nói vẫn không được tính à?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

- Lúc trước thành lập đội ngũ đã đặt ra quy củ, nếu như về sau đội viên mới muốn gia nhập, cần tất cả các thành viên nhất trí thông qua mới được, mặc dù tôi là đoàn trưởng, cũng không thể một lời quyết định được.

- Được rồi.

Hàn Sâm bàn giao mọi chuyện ở Tí Hộ Sở lại, sáng sớm hôm sau liền ôm tiểu Ngân Hồ đi theo Nữ Hoàng rời khỏi băng nguyên.

Trên đường đi do có tiểu Ngân Hồ, bọn họ không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, rất thuận lợi đi tới một bên biển cả, Nữ Hoàng triệu hồi ra một con tọa kỵ thần huyết cực lớn giống như Kình Ngư, mang theo Hàn Sâm ra biển.

Tiểu Ngân Hồ xác thực là rất thần kỳ, ngay cả dị sinh vật trên biển cũng không dám tới quấy rối bọn họ, điều này làm cho Nữ Hoàng hết sức hài lòng, ánh mắt nhìn về phía tiểu Ngân Hồ cũng càng thêm hiền lành.

Chỉ tiếc là Hàn Sâm lại không được hưởng thụ loại đãi ngộ này, trên đường đi Nữ Hoàng đều không nói chuyện với hắn, ánh mắt nhìn hắn cũng lạnh như băng.

Hàn Sâm biết nhất định là Nữ Hoàng vẫn còn ghi hận chuyện ngày đó, cũng biết điều không nhắc tới chuyện đó trước mặt cô ta, miễn cho tự làm mất mặt.

Ở trên biển đã hai ngày một đêm, từ rất xa thấy được một hòn đảo màu đen, Nữ Hoàng trực tiếp đi tới hòn đảo kia, thoạt nhìn chỗ đó chính là mục đích của cô ta.

Chương 603: Phong Ba Trên Biển

Còn chưa tới nơi bờ, ở xa xa đã nhìn thấy có ba người đứng ở bờ biển, hai nam một nữ, đều mặc áo giáp thú hồn, thoạt nhìn vô cùng hoa lệ, hẳn không phải là mặt hàng phổ thông.

- Đại tỷ, làm sao giờ chị mới đến?

Cô gái kia nhìn thấy Nữ Hoàng, rất xa đã dùng giọng dịu dàng hô lên.

Dáng người cô gái kia nhỏ nhắn xinh xắn, thoạt nhìn có một luồng hương vị lười biếng, vô cùng xinh đẹp.

- Trên đường có chút việc nên chậm trễ mất hai ngày.

Nữ Hoàng giải thích một câu, mặc dù cô ta cao ngạo, nhưng cũng không phải là người không quan tâm tới đạo lý.

- Ồ, đại tỷ, người kia là ai?

Cô gái kia nhìn thấy Hàn Sâm ở bên cạnh Nữ Hoàng liền khẽ ồ lên một tiếng.

Hai thanh niên kia sau khi cùng Nữ Hoàng chào hỏi, đều nhìn về Hàn Sâm, ánh mắt có chút nghi hoặc.

- Hắn tên là Hàn Sâm, tôi chuẩn bị giới thiệu hắn gia nhập vào trong đoàn đội của chúng ta.

Nữ Hoàng chỉ là nói như thế, cũng không có ý tứ muốn giới thiệu Hàn Sâm cho hai nam một nữ này biết.

- Người mà đại tỷ muốn giới thiệu vào trong đoàn, nhất định là một cao thủ rồi, không biết năng lực khóa gen của cậu là gì?

Cô gái kia có chút tò mò đánh giá Hàn Sâm.

Hai nam thanh niên khác mặc dù không nói chuyện, nhưng con ngươi cũng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, hiển nhiên rất chú ý tới người mà Nữ Hoàng muốn giới thiệu gia nhập đoàn đội.

- Tôi còn chưa mở ra khóa gen.

Hàn Sâm trực tiếp đáp.

Đã Nữ Hoàng chỉ là cần năng lực của Tiểu Ngân Ngân, như vậy hắn chỉ cần theo ở phía sau là được, cần gì tự mình đi mạo hiểm? Sinh vật siêu cấp thần

huyết cũng không phải dễ trêu, sự khủng bố của con hải mã màu xanh da trời kia, ký ức của Hàn Sâm vẫn còn khắc sâu, có thể không cần tự mình đi mạo hiểm, đương nhiên không thể tốt hơn rồi.

- Chưa mở ra khóa gen?

Ba người lập tức giật mình nhìn Hàn Sâm, lại nhìn Nữ Hoàng một chút.

Nữ Hoàng đem tình huống của Hàn Sâm đại khái nói một lần:

- Trên đường đi tôi đã nghiệm chứng qua, nơi có con tiểu hồ ly này ở, xung quanh xác thực không có dị sinh vật tới gần.

- Nếu là như vậy, chúng ta mua con sủng vật này là được, không cần phải thêm một người vào.

Thanh niên tóc vàng mắt xanh anh tuấn kia lạnh nhạt nói.

Một nam một nữ khác cũng giữ im lặng, thái độ có chút mập mờ không rõ.

- Thật xin lỗi, sủng vật của tôi không bán.

Hàn Sâm nói thẳng.

Nam thanh niên tóc vàng mắt xanh anh tuấn kia còn muốn nói thêm điều gì, Nữ Hoàng lại ngăn cản y nói tiếp:

- Dựa theo quy củ lúc trước chúng ta định ra, tất cả mọi người có quyền biểu quyết, chỉ cần có một người không đồng ý, đề nghị này coi như tôi không nói qua. Nhưng mà hắn là người do tôi mang tới, không ai có thể đụng tới hắn.

Dừng một chút, Nữ Hoàng còn nói thêm:

- Mấy người còn lại đâu? Còn chưa tới à?

- Đại tỷ, ba người bọn họ hình như có một số việc chậm trễ, nhưng mà cũng sắp tới rồi.

Cô gái kia nói.

- Vậy thì chờ bọn họ tới rồi lại biểu quyết đi.

Nữ Hoàng lạnh nhạt nói.

Nam thanh niên tóc vàng mắt xanh anh tuấn lại mở miệng nói:

- Không cần chờ bọn họ, tôi phản đối, lúc trước chúng ta định ra quy củ cũng đã nói rõ ràng, người tiến vào đoàn đội của chúng ta, ít nhất phải mở ra khóa gen, chỉ bằng vào một con sủng vật có thể khu trục dị sinh vật đã muốn cùng chúng ta phân đều chỗ tốt, tôi không đồng ý.

- Loại năng lực này có thể làm cho chúng ta giảm bớt rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Nữ Hoàng nhìn nam thanh niên kia nói.

- Đúng vậy đó Bạo Quân, có một người như vậy cũng không tệ, có thể giảm rất nhiều phiền toái nhỏ.

Cô gái ở bên cạnh cũng nói phụ họa.

Nam thanh niên tên là Bạo Quân kia lại tỏ ra lạnh lùng nói:

- Tôi tình nguyện nhiều hơn một chút phiền toái nhỏ, cũng sẽ không cùng một người ngay cả khóa gen đều chưa mở chia xẻ chiến lợi phẩm.

Nữ Hoàng khẽ nhíu mày, thấy Bạo Quân rất kiên quyết, cũng không có ý định muốn thay đổi chủ ý, khẽ gật đầu nói:

- Vậy được rồi, đã như vầy, tôi sẽ đưa hắn trở về.

Nói xong, Nữ Hoàng liền mang theo Hàn Sâm một lần nữa về trên lưng đại kình ngư, đối với Hàn Sâm có chút áy náy nói:

- Thật xin lỗi, làm cậu phí công một chuyến.

- Không có gì.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu cười khổ, nguyên bản hắn nghĩ rằng không cần tự mình đi mạo hiểm, không ngờ lại vì vậy mà trực tiếp bị người khác bác bỏ.

Mới vừa đến nơi đây đã phải trở về, tự nhiên Hàn Sâm cũng có chút khó chịu, nhưng mà hiện tại hắn nói cũng không tốt lắm, cho nên tốt nhất là cái gì cũng không nói, chuẩn bị đi theo Nữ Hoàng trở về.

Nữ Hoàng mới vừa chuẩn bị muốn khống chế đại kình ngư theo đường cũ đưa Hàn Sâm trở về, lại đột nhiên nhìn thấy xa xa trên mặt biển có người đạp lên trên một con động vật biển đến, tốc độ hết sức nhanh chóng.

Không bao lâu, người kia đã đến gần hòn đảo, xa xa có thể nhìn thấy y đang bị thương, trên người có rất nhiều dấu vết bị bỏng, tuy đã được băng bó đơn giản xử lý qua, nhưng mà thoạt nhìn vẫn rất nghiêm trọng.

- Lão Sắc Quỷ, cậu bị làm sao vậy? Bọn Thương Tình đâu?

Mấy người bọn Nữ Hoàng vội vàng nghênh đón, cô gái trong đó đỡ lấy Lão Sắc Quỷ khẩn trương hỏi.

- Lúc chúng tôi đến, ở trên biển gặp một con dị sinh vật có thể phun lửa, thật sự là quá lợi hại, bọn Thương Tình đều tách ra rồi, không biết có trốn được hay không.

Sắc mặt của Lão Sắc Quỷ tái nhợt nói.

Sắc mặt của mấy người bọn Nữ Hoàng đều trở nên rất khó coi, nhưng cũng không có biện pháp gì, gặp phải dị sinh vật như vậy, hơn nữa còn ở trên biển, có thể sống trốn về một người đã rất tốt rồi.

Vết bỏng trên người Lão Sắc Quỷ cũng không nhẹ, mấy người đỡ y lên trên trên đảo, một lần nữa xử lý vết bỏng trên người cho y.

Hàn Sâm nhìn thấy những vết bỏng đó, trong lòng khẽ động, thầm nghĩ không phải là bọn họ đụng phải con hải mã màu xanh da trời kia đấy chứ.

- Tiểu Lại Miêu, cô ở chỗ này chăm sóc Lão Sắc Quỷ, tôi cùng Bạo Quân, Thiên Đố đi tìm thử xem, nhìn xem có thể tìm được bọn Thương Tình hay không.

Nữ Hoàng nói xong đã nhảy lên đại kình ngư.

Bạo Quân và Thiên Đố cũng từng người triệu hoán ra tọa kỵ trên biển, cùng một chỗ đi tới vùng biển mà Lão Sắc Quỷ nói.

Sau khi đến khu vực đại khái, Nữ Hoàng cùng bọn Bạo Quân tách ra các hướng khác nhau tìm kiếm, hy vọng có thể tìm được những người khác.

Hàn Sâm ngồi bên cạnh Nữ Hoàng không nói gì, tìm lâu như vậy đều không tìm được tung tích, hiển nhiên mấy người kia đều đã lành ít dữ nhiều rồi.

- Xem ra tám chín phần mười là bọn Nữ Hoàng chưa từng giết qua sinh vật siêu cấp thần huyết, coi như là mở ra khóa gen, nhân loại ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở vẫn rất khó là đối thủ của sinh vật siêu cấp thần huyết.

Trong lòng Hàn Sâm tỉnh táo, nguyên bản trong lòng bởi vì mở ra khóa gen mà có chút lâng lâng cũng đã trở nên ngưng trọng hơn rất nhiều.

Mấy cao thủ mở ra khóa gen, cứ như vậy mất mạng ở trên đại dương bao la, thật sự quá đáng sợ.

Chờ sau khi Nữ Hoàng cùng bọn Bạo Quân tụ hợp ở địa điểm ước định, sắc mặt của ba người đều vô cùng lúng túng, hiển nhiên bọn họ đều không phát hiện ra tung tích của đồng bọn.

- Về hòn đảo trước rồi nói sau, ở đây không an toàn.

Nữ Hoàng là người quả quyết, sợ ở trên biển lại xảy ra chuyện gì, mang theo ba người một lần nữa trở về hòn đảo.

- Làm sao bây giờ? Bọn Thương Tình sống không thấy người chết không thấy xác, Lão Sắc Quỷ lại bị trọng thương, chúng ta còn đi thăm dò con dị sinh vật trên đảo kia không?

- Đương nhiên là phải đi, nếu không chuyến này chúng ta sẽ đi không rồi.

Bạo Quân lạnh giọng nói.

- Nhưng mà hiện tại chỉ có mấy người chúng ta, vạn nhất. . .

Tiểu Lại Miêu không tiếp tục nói hết, nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu rõ ý của cô ta.

Chương 604: Bạch Hổ

- Nếu không thì để cho anh bạn kia tạm thời gia nhập đội của chúng ta đi?

Thiên Đố thanh tú nhã nhặn nhìn Hàn Sâm nói.

Bạo Quân khẽ nhíu mày, nhưng mà lần này lại không nói lời phản đối. Nếu như mọi người của bọn họ đều ở, đương nhiên sẽ không tiếp nhận Hàn Sâm, nhưng hiện tại cũng chỉ còn lại có năm người bọn họ, muốn thăm dò hư thật của con dị sinh vật kia, lại chống lại đàn dị sinh vật, hiển nhiên có chút không quá thực tế, sẽ có rất nhiều phiền toái.

- Tạm thời gia nhập là có ý gì?

Hàn Sâm nhíu mày nói.

- Ra giá đi, chúng tôi thuê cậu.

Bạo Quân lạnh nhạt nói ra, mặc dù là cho tới hiện tại, y vẫn không muốn để cho Hàn Sâm gia nhập vào trong đội ngũ của bọn họ.

Hàn Sâm nhìn về phía Nữ Hoàng, Nữ Hoàng chỉ bình tĩnh nói một câu:

- Chính cậu quyết định, mặc kệ cậu quyết định như thế nào, tôi đều sẽ đưa cậu an toàn trở về.

Hàn Sâm nghe Nữ Hoàng nói như vậy, cười một cái nói:

- Thuê tôi đương nhiên là có thể, nhưng mà tôi rất đắt đấy, sợ mấy người không mời nổi.

- Cậu muốn bao nhiêu?

Vẻ mặt của Bạo Quân không đổi nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Tôi cùng nó xem như hai người, mấy người muốn thuê chúng tôi cũng được, mỗi người một cái thú hồn thần huyết, không thể thiếu.

Hàn Sâm trực tiếp ra giá.

Mặc dù hắn muốn kiếm một chút chỗ tốt, nhưng mà đến cũng không phải hoàn toàn vì kiếm chỗ tốt, người đều đã tới, nếu như không để cho hắn liếc mắt nhìn bọn Nữ Hoàng chiến đấu cùng loại sinh vật kia, Hàn Sâm sẽ không cam tâm trở về như thế.

Hiện tại có người xuất tiền ra mời hắn đi chơi, Hàn Sâm không có lý nào từ chối.

Vào đội ngũ của Nữ Hoàng hay không, theo Hàn Sâm thấy chỉ là thứ yếu, thế lực lớn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng không chỉ có một đoàn đội của Nữ Hoàng, không tin không có ai cần hắn.

- Được.

Con mắt của Bạo Quân cũng không nháy, trực tiếp đồng ý, sau đó chuyển một cái thú hồn thần huyết cho Hàn Sâm:

- Đây là tiền đặt cọc, sau khi chuyện thành công sẽ cho cậu một con khác.

- Sảng khoái, đi, không thành vấn đề.

Hàn Sâm thống khoái đồng ý.

Sau khi Hàn Sâm đồng ý, mấy người bắt đầu xếp đặt kế hoạch chi tiết thăm dò con sinh vật kia.

Mặc dù trước dó bọn họ đã có kế hoạch, nhưng mà đó là ở dưới tình huống thành viên đầy đủ, hiện tại bọn họ chỉ còn lại năm người, Lão Sắc Quỷ còn bị trọng thương, trên thực tế chiến lực chỉ có bốn, lại tăng thêm Hàn Sâm, kế hoạch cần phải bố trí lại lần nữa.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong, đối với tình huống cũng đã có hiểu biết cặn kẽ.

Chỗ sâu ở trong hòn đảo này có một con hổ toàn thân trắng như tuyết, trước đó có một người trong bọn họ đã tới đây, đã từng thấy trên người con con hổ màu trắng kia có gió lốc bao phủ, tựa hồ là có được năng lực khống chế gió.

Lần này bọn họ liên hợp mà đến, chính là vì thử săn giết con Bạch Hổ kia, chỉ là hiện tại nhân thủ thiếu đi nhiều như vậy, chỉ có thể thăm dò trước một chút xem thực lực của Bạch Hổ như thế nào rồi mới quyết định.

- Có Hàn Sâm ở chỗ này, cũng không cần lo lắng đàn thú ở trên đảo, chỉ là thiếu đi Cật Hóa, ai tới chống đỡ đòn đầu tiên của con Bạch Hổ kia?

Tiểu Lại Miêu có chút lo lắng nói.

Bạo Quân lạnh nhạt nói:

- Để cho tôi tới đi, gần đây tôi vừa lấy được một tấm chắn thần huyết, cho dù thật sự là loại sinh vật kia, vậy cũng có thể ngăn cản được một hai lần công kích.

- Được, vậy thì do Bạo Quân phụ trách ngăn cản đòn công kích đầu tiên, đây là bản đồ địa hình phụ cận, Thiên Đố ở chỗ này. . .

Nữ Hoàng kỹ tường tận nói các tình huống có khả năng xảy ra cùng với các loại phương án ứng đối.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không được thiết kế vào bên trong đội hình chiến đấu, hắn chỉ phụ trách đứng ở phía xa ôm tiểu Ngân Hồ khu trục những dị sinh vật khác.

Hàn Sâm đối với chuyện này cũng không có ý kiến gì, mấy người bọn Nữ Hoàng đều đã phối hợp thuần thục, hắn tham dự vào nói không chừng còn khiến cho phối hợp của bọn họ xuất hiện sơ hở, hơn nữa Hàn Sâm chỉ là đến xem trò vui, cũng không định tham dự vào trong chiến đấu.

Sinh vật siêu cấp thần huyết đáng sợ, Hàn Sâm biết rất rõ, trên thực tế hắn không cho rằng bọn Nữ Hoàng có năng lực chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nguyên bản Hàn Sâm còn có chút bận tâm, tiểu Ngân Hồ có thể hù chạy cả Bạch Hổ hay không, nhưng mà sự thật lại chứng minh, hiển nhiên sinh vật siêu cấp thần huyết không sợ tiểu Ngân Hồ, con Bạch Hổ kia chẳng những không bị dọa chạy, ở rất xa bên ngoài ba đỉnh núi đã nghe được một tiếng hổ gầm rung trời, sau đó chính là cuồng phong gào thét, hình như có một cơn gió lốc từ đỉnh núi đằng xa thổi đến, trong chốc lát đã tới gần bọn họ.

- Chuẩn bị chiến đấu.

Nữ Hoàng ra lệnh một tiếng, mấy người bọn Bạo Quân đều tiến vào vị trí chiến đấu của từng người, cùng đợi con Bạch Hổ kia tiến đến.

Để cho bọn họ may mắn là nguyên bản trên hòn đảo xác thực có rất nhiều bầy dị sinh vật, nhưng mà lúc này cũng chỉ có con Bạch Hổ kia cưỡi gió đánh tới, không nhìn thấy những dị sinh vật khác, quả thật là con tiểu Ngân Hồ kia của Hàn Sâm có năng lực khu trục dị sinh vật.

Hàn Sâm lặng yên mở ra khóa gen, thất giác lập tức được tăng lên tới cực hạn, rất xa liền thấy bộ dáng chân thật của con Bạch Hổ kia.

Ở bên trong dị sinh vật, hình thể của con Bạch Hổ kia cũng không tính là cực lớn, chỉ dài khoảng 3 – 4 mét, toàn thân trắng như tuyết như ngọc, đôi mắt hổ lại đỏ hồng như lưu ly, giống như là hai viên kim cương máu.

Bạch Hổ cưỡi gió mà đi, bốn vó chạy như điên trên không trung, không khác gì trên mặt đất, không có hai cánh vẫn có thể bay, hẳn là có được năng lực khống chế gió không sai.

Sát khí của Bạch Hổ rất nặng, khí thế trên người hung lệ, mặc dù hình thể cũng không tính là lớn, nhưng có một loại lực áp bách vô cùng lớn, giống như vương giả đi tới, ngay cả mấy người bọn Nữ Hoàng, gương mặt lúc này đều rất ngưng trọng.

Hàn Sâm nhìn tới, lại ôm tiểu Ngân Hồ lui về sau một đoạn, hắn rất kiêng kị sinh vật siêu cấp thần huyết, thời điểm ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, nếu như không phải vận may của hắn tốt, cũng không thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết được.

Mà sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở hiển nhiên càng có ưu thế áp đảo hơn, liền tiểu Ngân Hồ vừa mới sinh ra đều có thể giết chết một cường giả mở ra khóa gen, huống chi là một con Bạch Hổ thành niên.

Tiểu Ngân Hồ nhìn thấy con Bạch Hổ kia cũng lộ ra vẻ vô cùng kích động, cọng lông trên người đều dựng lên, tràn ngập địch ý nhìn chằm chằm vào con Bạch Hổ kia.

Hàn Sâm ôm lấy tiểu Ngân Hồ, không cho nó có cử động dị thường gì, mặc dù tiểu Ngân Hồ lợi hại, nhưng cũng không phải là đối thủ của Bạch Hổ trưởng thành.

Bạch Hổ lăng không mà đến, cách bọn họ còn hơn 10m, liền duỗi hổ trảo ra vỗ tới bọn họ, lập tức giống như là xé rách hư không vậy, mấy lưỡi dao gió vô hình thấu trảo mà ra phá vỡ không gian, trong thời gian ngắn đã đến trước mặt mấy người Nữ Hoàng.

Bạo Quân hét lớn một tiếng, ánh sáng màu vàng trên người lập loè, đồng thời đã giơ tấm lá chắn như là tường sắt trong tay lên, hung hăng đón nhận mấy luồng đao gió kia.

Coong!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, tấm lá chắn trong tay Bạo Quân lập tức bị cắt ra bốn vết sâu, trực tiếp bị chém chia năm xẻ bảy, một tấm chắn thần huyết bị hủy đi như vậy.

Máu tươi trên hai tay Bạo Quân chảy ra, gan bàn tay đều đã bị đánh rách tả tơi, mấy người hoàn toàn biến sắc, lực lượng của con Bạch Hổ này mạnh mẽ hơn bọn họ dự đoán rất nhiều, chỉ là đao gió đã có uy năng đáng sợ như vậy rồi.

Chương 605: Bại Lui

- Kế hoạc thứ ba.

Nữ Hoàng quát lạnh một tiếng, tiên quang màu tím trên người hiện ra, người đã bước ra một bước.

Kim quang trên người Bạo Quân cũng sáng lên rực rỡ, giống như một kim cương cự thần, một cây thương lớn màu đen trong tay đã điên cuồng đâm tới Bạch Hổ.

Tiểu Lại Miêu cũng chuyển động, tuy bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn lười biếng, nhưng mà lúc động thủ lại nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, luồng gió bên người lưu chuyển, vậy mà giống như con Bạch Hổ kia, đều có được lực lượng của gió.

Trong tay Thiên Đố xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm mỏng như cánh ve, chỉ hơi run lên một cái, thanh nhuyễn kiếm kia đã ưỡn lên thẳng tắp, trên người và trên thân nhuyễn kiếm đều bốc lên hàn khí màu trắng, thoạt nhìn không khác gì người Tuyết gia, đều có được lực lượng hàn băng.

Mục tiêu của Bạch Hổ rất rõ ràng, trực tiếp phóng tới Nữ Hoàng, lưỡi dao gió trên móng vuốt cơ hồ ngưng tụ thành thực chất, hóa thành bốn cái móng vuốt màu xanh sắc nhọn dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng chụp vào lồng ngực Nữ Hoàng.

Bộ ngực cao vút của Nữ Hoàng có vận luật run run, tiên quang màu tím trên người chảy xuôi, đôi chân đẹp thon dài thẳng tắp tuôn ra sức mạnh không thể tưởng tượng được, thân thể nghiêng đi, ở trong gang tấc tránh thoát một trảo của Bạch Hổ.

Móng vuốt nhọn hoắt màu xanh cắt lên trên tảng đá trên mặt đất, lập tức cắt mặt đá ra giống như đậu hũ, sắc bén làm cho lòng người lạnh ngắt.

Coong!

Con dao găm trong tay Tiểu Lại Miêu đã đâm trúng Bạch Hổ trước, kế tiếp là kiếm của Thiên Đố cùng thương của Bạo Quân, hai người cơ hồ là đồng thời đâm trúng Bạch Hổ.

Thế nhưng mà một màn đáng sợ lại sinh ra, chỉ thấy cọng lông của Bạch Hổ bay múa, ngoài thân giống như có từng cơn gió chấn động, mặc kệ là dao găm của Tiểu Lại Miêu hay là kiếm của Thiên Đố cùng thương của Bạo Quân, đều không thể đụng được vào lông của nó, giống như bị một bức tường vô hình chặn lại.

Rống!

Thân thể Bạch Hổ run lên, ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, chỉ cảm thấy cuồng phong gào thét, một luồng gió lốc kinh khủng mang theo sóng âm mãnh liệt xung kích ra.

Răng rắc! Răng rắc!

Dao găm của Tiểu Lại Miêu và kiếm của Thiên Đố vậy mà trực tiếp bị cơn gió lốc quỷ dị kia vặn gãy, thương của Bạo Quân bởi vì vô cùng nặng nề, bên trên chỉ bị lốc xoáy cắt ra vài vết sâu hình đinh ốc, cũng không bị cắt đứt rời.

Ba người liên tiếp lui về phía sau, đồng thời cảm giác hai lỗ tai ông ông trực hưởng, đầu đau đớn một hồi, dường như cái gì cũng không nghe được.

- Lùi, lập tức lui lại!

Nữ Hoàng vừa hô vừa dùng tay ra hiệu, đồng thời triệu hồi ra một thanh phi đao, trực tiếp quăng về phía Bạch Hổ, đao kia phá vỡ hư không, trong chốc lát đã đến trước mặt Bạch Hổ, chỉ lát nữa là sẽ đâm trúng mắt Bạch Hổ.

Rống!

Bạch Hổ há mồm gầm lên một tiếng.

Tiếng gió hú kinh khủng từ trong miệng nó phun ra, ngưng tụ thành cơn lốc thực chất màu trắng, cứ thế ngăn phi đao ở trước mặt, cũng không có cách nào tiến lên một tấc.

OÀ..ÀNH!

Phi đao mạnh mẽ nổ tung, hóa thành từng điểm hàn quang đánh tới mặt Bạch Hổ, nhưng mà ở bên trong cơn gió kia, tất cả hàn quang đều bị thổi bay loạn tứ tán, vậy mà không mảy may chạm được vào Bạch Hổ.

Hàn Sâm nhìn tới hãi hùng khiếp vía, phi đao kia rõ ràng là một thú hồn thần huyết dùng một lần duy nhất, có được lực lượng nổ tung kinh khủng, nhưng mà dù vậy, cũng không đả thương được con Bạch Hổ kia chút nào.

Bạch Hổ lại bởi vậy mà bị kích thích hung tính, điên cuồng mãnh liệt đánh về phía Nữ Hoàng, chỉ thấy hai chân Nữ Hoàng di động, cả người giống như thần nữ đón gió, vậy mà mấy lần tránh né được Bạch Hổ tấn công cùng đao gió xoắn giết.

Trong mắt Hàn Sâm tràn đầy vẻ tán thưởng, Dịch Thiên Thuật của Nữ Hoàng quả nhiên là lợi hại, so với kỹ pháp Động Huyền Kinh của Hàn Sâm cũng không chút thua kém, có thể nói là mỗi người mỗi vẻ.

Trước mặt đối thủ mạnh mẽ như thế vẫn có thể cẩn thận đọ sức, xác thực là mạnh tới đáng sợ.

Mấy người bọn Bạo Quân nhận được mệnh lệnh của Nữ Hoàng, không chần chờ chút nào, lập tức phi thân lui về phía sau hướng phía ngoài rút đi.

Bạch Hổ mạnh mẽ vượt xa dự đoán của bọn họ, hư hư thực thực bên trong những sinh vật mà bọn họ đã thấy, cũng là tồn tại số một số hai, hoàn toàn không thể địch nổi, chỉ có thể nghe theo Nữ Hoàng chỉ huy rút đi.

- Còn ngẩn ra đấy làm gì, còn không mau đi.

Tiểu Lại Miêu vừa lui vừa hô một tiếng với Hàn Sâm, thoạt nhìn bọn họ đều có tín nhiệm rất mạnh mẽ đối với Nữ Hoàng, tin tưởng Nữ Hoàng có thể toàn thân trở ra.

Hàn Sâm gật đầu, ôm tiểu Ngân Hồ chậm rãi lui về phía sau, chỉ là lui lại không nhanh, đã rơi ở đằng sau mấy người bọn Bạo Quân.

Mặc dù bọn Bạo Quân đều có lòng tin đối với Dịch Thiên Thuật của Nữ Hoàng, nhưng mà Hàn Sâm lại là người chân chính luyện qua Dịch Thiên Thuật, hiểu rõ tình cảnh hiện tại của Nữ Hoàng hơn bọn họ.

Dịch Thiên Thuật đúng là rất mạnh, liền Bạch Hổ mạnh mẽ như vậy đều có thể lợi dụng bố cục đùa bỡn trong tay, nhưng mà con Bạch Hổ kia có thể cưỡi gió, tốc độ thật sự quá nhanh.

Dịch Thiên Thuật có mạnh hơn nữa, Nữ Hoàng cũng không thể thoát được Bạch Hổ truy kích, chỉ cần bố cục của cô ta xuất hiện một chút sai lầm, như vậy cô ta sẽ phải đối mặt với tử vong.

Người dù sao cũng là người, cô ta đã không thể thoát khỏi Bạch Hổ được, như vậy chắc chắn sẽ có thời điểm xuất hiện sơ hở, cho dù không có sơ hở, thể lực cũng sẽ có cực hạn, nếu vượt qua giới hạn kia, không có sơ hở cũng sẽ xuất hiện sơ hở, kết cục vẫn chỉ là một con đường chết.

Ý niệm của Hàn Sâm chuyển động, nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể giúp Nữ Hoàng một tay, dù sao Nữ Hoàng đã từng đã dạy hắn Dịch Thiên Thuật, cũng có vài phần tình cảm.

Thế nhưng mà Hàn Sâm còn chưa nghĩ ra biện pháp, đã thấy Nữ Hoàng dẫn dụ Bạch Hổ hướng về một bên bãi biển khác mà đi.

Hàn Sâm lập tức đã hiểu rõ tâm tư của Nữ Hoàng, cô ta muốn nhờ biển cả thoát thân, Bạch Hổ khống chế lực lượng của gió, nhất định không am hiểu thủy chiến, chưa hẳn đã dám xuống nước.

Hàn Sâm do dự một chút, quay người hướng về một phương hướng khác mà đi.

- Cậu đi đâu đấy? Không nên đi loạn.

Bạo Quân nhìn thấy Hàn Sâm rời khỏi đội ngũ, không khỏi nhíu mày quát lạnh.

Hàn Sâm cũng không để ý đến y, triệu hồi ra Kim Mao Hống, mau chóng vòng tới bờ biển mà đi, dùng hiểu biết của hắn đối với Dịch Thiên Thuật,

cùng năng lực nhận biết mạnh mẽ, hắn đã đoán được Nữ Hoàng muốn từ nơi nào vào biển, muốn chạy tới tiếp ứng.

Bạch Hổ thực sự là quá hung mãnh, tốc độ thật sự là quá nhanh, hắn sợ là Nữ Hoàng không kiên trì nổi đến bờ biển.

- Này, cậu làm gì thế, mau đứng lại.

Tiểu Lại Miêu hô một tiếng với bóng lưng Hàn Sâm.

- Đừng để ý tới hắn, tôi đã sớm nói, không thể để cho người như vậy gia nhập đoàn đội của chúng ta.

Bạo Quân hừ lạnh nói.

Ba người thấy phương hướng Hàn Sâm đi khác với phương hướng Nữ Hoàng đào tẩu, không biết rốt cuộc là hắn đi làm gì.

Hàn Sâm coi như không nghe thấy, hắn vốn không phải là người của đoàn đội này, tự nhiên không cần phải giải thích với bọn họ, lúc này thăm dò có thể nói là đã chấm dứt, thành công thăm dò ra hư thật của Bạch Hổ, nhưng đáng tiếc đã thất bại, chỉ sợ không có ai có thể giết chết con Bạch Hổ này được.

Hàn Sâm cưỡi Kim Mao Hống lượn một vòng đi tới bờ biển, cũng không nhanh hơn Nữ Hoàng không ngừng biến ảo phương vị bao nhiêu, từ rất xa đã có thể nhìn thấy Nữ Hoàng đang chạy tới bên này.

Trên người cô ta đã có rất nhiều chỗ bị thương, nhiều chỗ đang chảy máu, áo giáp thú hồn lúc nào cũng có thể tách rời, cũng may là không phải vết thương chí mạng, có lẽ có thể kiên trì đến bờ biển.

Hàn Sâm thở phào một cái:

- Nữ Hoàng quả nhiên là lợi hại, chỉ sợ nếu đổi lại là mình, chưa chắc đã có thể kiên trì đến nơi đây.

Hàn Sâm suy nghĩ một lát liền thu Kim Mao Hống về, trực tiếp chui vào trong biển, hắn ở trên bờ cũng không có tác dụng gì, chuẩn bị từ trong biển

tiếp ứng Nữ Hoàng.

Chương 606: Tiếp Ứng

Hàn Sâm mới xông vào trong biển không được bao lâu đã thấy Nữ Hoàng lao đến, giống như mũi tên đâm vào trong biển, máu tươi trên người tràn ra nước biển giống như những đóa hoa màu đỏ ngòm, thoạt nhìn hết sức yêu dị.

Nhưng lại thấy một bóng trắng lóe lên ở bên trên bầu trời, con Bạch Hổ kia lại đã đặt chân lên biển, hung hăng chộp một trảo xuống mặt biển.

Rẽ nước phá sóng, nước biển cứ thế bị bổ ra hơn 10m, nước biển hướng hai bên thối lui, tách ra một cái rãnh nước, chỉ lát nữa là sẽ bổ Nữ Hoàng từ trong nước biển ra.

Tiên quang màu tím trên người Nữ Hoàng mạnh mẽ tỏa ra, trong tay nắm một thanh trường thương, khiến cho bên trên thương cũng lây nhiễm tiên quang màu tím, xoay người ngăn cản.

Coong!

Trường thương cứ thế mà bị cắt đứt, Nữ Hoàng kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi trên lồng ngực bắt đầu chảy ra, thân thể bị bắn vào càng sâu trong biển.

Bành!

Thân thể Nữ Hoàng đụng xuống bùn cát dưới đáy biển, xô bùn cát ra một cái hố to, thoạt nhìn đã bị thương không nhẹ.

Mặc dù Bạch Hổ không vào trong biển, nhưng lại vung hổ trảo liên tục, từng lưỡi đao gió màu xanh rẽ nước phá sóng chém vào trong biển, cứ thế mà chém sâu vào hai mươi, ba mươi mét nước biển, bên trên bùn cát dưới đáy biển chém ra từng vết dài.

Nữ Hoàng cố nén vết thương trên người, vừa tránh né Bạch Hổ chém tới, vừa hướng về vùng biển càng sâu hơn bơi đi.

- CMN, con Bạch Hổ này quá hung tàn rồi.

Hàn Sâm nguyên bản định ở trên biển tiếp ứng Nữ Hoàng, nhưng mà Bạch Hổ hung tàn như thế, hắn đi lên cũng vô dụng, chỉ có thể ở trên biển tiếp tục nhìn xem thế nào, hi vọng sau khi Nữ Hoàng tiến vào vùng biển càng sâu, có thể tránh được công kích của Bạch Hổ.

Thế nhưng mà sau khi Nữ Hoàng vào nước chịu một đòn kia thật sự là có chút nặng, hiển nhiên đã nhận lấy ảnh hưởng không nhỏ, hơn nữa ở trong nước vốn khó có thể di động nhanh, mắt thấy Nữ Hoàng đã trốn không thoát lưỡi đao gió của Bạch Hổ rồi.

Hàn Sâm cắn răng một cái, bơi tới chỗ Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng đang cắn răng đau khổ chống đỡ, đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ trong biển bơi tới bên cạnh mình, lập tức hơi ngẩn ra, nhìn kỹ liền thấy là Hàn Sâm.

Hàn Sâm một tay kéo Nữ Hoàng lại liền hướng vùng biển càng sâu hơn bơi đi, hắn đã luyện qua bí kỹ thuỷ chiến, ở trong nước linh hoạt hơn Nữ Hoàng rất nhiều.

- Ôm chặt tôi.

Hàn Sâm kéo Nữ Hoàng đến trên lưng mình, để cho cô ta ôm lấy eo của mình, sau đó toàn lực hướng về vùng biển sâu bơi đi.

Từng lưỡi đao gió của Bạch Hổ bổ nước biển ra, Hàn Sâm lại giống như một nhân ngư chân chính, nhanh chóng di động dưới đáy biển, lần lượt tránh né công kích của Bạch Hổ.

Nữ Hoàng ôm dán ở phía sau lưng Hàn Sâm, trong lòng hơi có chút cảm động, không thể tưởng được vậy mà Hàn Sâm lại đến cứu cô ta.

Mặc dù là ở trong biển, Hàn Sâm vẫn có thể dùng kỹ xảo bố cục của Động Huyền Kinh, quanh co vòng vèo hướng về biển sâu bơi đi, nếu không hắn

cũng trốn không thoát công kích của Bạch Hổ.

Con Bạch Hổ kia gắt gao đuổi theo không tha, cho đến tận lúc Hàn Sâm tiến sâu khoảng bảy mươi, tám mươi mét phía dưới, Bạch Hổ mới dần dần ngừng công kích, nước biển sâu như vậy, lưỡi đao gió của nó đã không có uy lực gì nữa, rất khó làm bọn Hàn Sâm bị thương.

Nhưng mà Bạch Hổ vẫn ở trên mặt biển chạy đi chạy lại, mặc kệ bọn Hàn Sâm bơi về phía nào, Bạch Hổ vẫn đuổi ở bên trên mặt biển, không cho bọn họ có cơ hội xông ra mặt biển.

- CMN, con vật này là chó à?

Hàn Sâm đã lặn xuống hai, ba trăm mét dưới đáy biển, vẫn không thoát khỏi Bạch Hổ ở trên mặt biển, trong lòng thầm mắng một câu, chỉ có thể tiếp tục lặn sâu xuống dưới biển.

Lại bơi hơn nửa canh giờ, Hàn Sâm đã lặn sâu tới bốn, năm trăm mét dưới đáy biển, nhưng mà con Bạch Hổ kia vẫn đuổi theo, vẫn có thể cảm ứng được vị trí của bọn họ, đang ở ngay phía trên bọn họ.

Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn tiếp tục lặn xuống sâu hơn, lại đột nhiên cảm giác được Nữ Hoàng trên lưng có điểm gì là lạ.

Hàn Sâm quay người nhìn thoáng qua, đã thấy sắc mặt của Nữ Hoàng vô cùng không tốt, không chỉ là bởi vì bị thương, giống như nghẹn vô cùng khó chịu.

Hàn Sâm lập tức bừng tỉnh, sau khi hắn luyện Động Huyền Kinh, có thể tự do hô hấp ở trên biển, tiểu Ngân Hồ cũng có năng lực hô hấp ở trong nước, nhưng mà Nữ Hoàng lại không có năng lực như vậy.

Nguyên bản nếu như cô ta không bị thương, ở trong biển mấy giờ cũng không thành vấn đề, nhưng mà một trảo đánh trúng ngực thương tổn tới lá phổi của cô ta, khiến cho cô ta khó có thể ở trong nước trong thời gian dài, hiện tại đã sắp không chịu nổi nữa rồi.

Nữ Hoàng ra hiệu mấy lần ở trong nước với Hàn Sâm, dĩ nhiên là muốn xông ra ngoài mặt biển vật lộn đọ sức tìm một chút hi vọng sống, cho Hàn Sâm một con đường sống.

Hàn Sâm lại giữ chặt cô ta lắc đầu, nhìn Nữ Hoàng đột nhiên hai tay bưng lấy mặt của Nữ Hoàng, há to miệng trực tiếp ngăn chặn cặp môi thơm của Nữ Hoàng.

Một luồng khí tức thơm ngát nhập vào trong miệng Nữ Hoàng, Nữ Hoàng lập tức mở to hai mắt nhìn, nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm đang cùng mình mặt dán mặt.

Nhưng mà rất nhanh Nữ Hoàng đã hiểu Hàn Sâm đang làm cái gì, cố nén xúc động đẩy Hàn Sâm ra, nhận lấy luồng khí thơm ngát mà Hàn Sâm truyền tới, lập tức cảm thấy thân thể tốt lên rất nhiều, không hề còn cảm giác khó chịu nữa.

Thẳng đến khi thân thể đã cảm thấy nhẹ bớt, lúc này Nữ Hoàng mới đẩy Hàn Sâm ra.

Hàn Sâm lại bảo Nữ Hoàng ôm eo của hắn, tiếp tục lặn xuống sâu hơn dưới biển, lúc Nữ Hoàng lại sắp chống đỡ không nổi, Hàn Sâm lại một lần nữa truyền khí cho cô ta.

Mấy lần như thế, Hàn Sâm đã lặn xuống sâu ngàn mét trong biển, cuối cùng thì con Bạch Hổ kia cũng buông tha đuổi theo, quay người bỏ đi, xem ra đã quay trở về hòn đảo kia.

Hàn Sâm sợ có bẫy, lại bơi ra hơn mười hải lý nữa, lúc này mới mang theo Nữ Hoàng chạy ra khỏi mặt biển, quả nhiên đã không thấy bóng dáng Bạch Hổ đâu nữa.

Nữ Hoàng triệu hoán ra đại kình ngư, nằm ở trên lưng của đại kình ngư, sắc mặt tái nhợt như tuyết, thoạt nhìn tình huống rất không ổn, vết thương trên ngực thật sự là quá sâu, lại ở trong nước giày vò lâu như vậy, miệng vết thương vẫn chưa được xử lý, chảy quá nhiều máu.

Hàn Sâm vội vàng nhìn lên trên người mình và Nữ Hoàng một cái, túi hành lý trải qua trận giày vò kia sớm không biết đã rơi mất ở nơi nào, căn bản không có thuốc để dùng.

- Không sao, tôi chống đỡ được. . . khụ khụ. . .

Vẻ mặt của Nữ Hoàng trước sau như một trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như bị thương nặng không phải là cô ta vậy.

Chỉ là cô ta đã thương tổn tới phổi, nói mấy câu như vậy, lập tức ho ra máu tươi.

- Cô nhịn một chút.

Hàn Sâm thò tay xé quần áo chiến đấu chỗ miệng vết thương của Nữ Hoàng ra, áo giáp thú hồn của cô ta đã bị Bạch Hổ phá hủy, trên áo chiến đấu cũng đã bị hao tổn nhiều chỗ, bị Hàn Sâm xé ra như vậy, lập tức trước ngực hở ra một mảng lớn.

Một đôi bạch thố tuyết trắng đầy đặn kinh người lập tức hoàn mỹ hiện ra trước mặt Hàn Sâm, chỉ là một vết thương đáng sợ đang nằm trên đó, bộ dạng da tróc thịt bong khiến cho nó có thêm một phần vẻ đẹp yêu dị.

Trong mắt Nữ Hoàng lóe lên một tia dị sắc, chỉ là cuối cùng vẫn không động, trên gương mặt tái nhợt không khống chế nổi hiển hiện hai đóa đỏ ửng.

Hàn Sâm hiện tại cũng không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp, đem tiểu Ngân Hồ ở trên bờ vai đặt lên trên người Nữ Hoàng, xin nhờ nói:

- Tiểu Ngân Ngân, giúp đỡ chút đi?

Tiểu Ngân Hồ nhìn Hàn Sâm lại nhìn Nữ Hoàng một cái, cúi thấp đầu nhỏ, thè đầu lưỡi hồng nộn ra, nhẹ nhàng liếm lên trên da thịt trắng như tuyết của Nữ Hoàng.

Nhẹ nhàng thè lưỡi ra liếm dọc theo miệng vết thương, khiến cho cơ thể Nữ Hoàng hơi run rẩy, mà những vết thương đã có chút nhiễm trùng kia, lập tức

đã có chuyển biến tốt đẹp, miệng vết thương cũng không còn chảy máu, bắt đầu chậm rãi khép lại.

Chương 607: Không An Tĩnh

Nguyên bản Nữ Hoàng đã xấu hổ và giận dữ tới cực điểm, không biết đến cùng là Hàn Sâm đang giở trò quỷ gì, lúc này nhìn thấy miệng vết thương vậy mà đang chậm rãi khép lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ không tin nổi, trợn to mắt nhìn con tiểu Ngân Hồ đang dùng đầu lưỡi liếm miệng vết thương của cô ta.

Hàn Sâm cũng nhìn tiểu Ngân Hồ, chỉ là ánh mắt lại không tự chủ được hơi có chút chếch đi, chỉ thấy hô hấp hơi có chút dồn dập Nữ Hoàng, trước ngực cũng kịch liệt phập phồng, một mảnh tuyết trắng kia sóng cả mãnh liệt, Hàn Sâm nhìn tới nỗi con mắt đều có chút thẳng.

Nữ Hoàng kinh ngạc vậy mà tiểu Ngân Hồ có được năng lực như vậy, quên mất là Hàn Sâm còn đang ở bên cạnh, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có âm thanh hô hấp nặng nề, lúc này mới thức tỉnh nhìn sang, lập tức nhìn thấy ánh mắt của Hàn Sâm lom lom nhìn chằm chằm vào nơi đầy đặn của cô.

Lập tức cả khuôn mặt đỏ bừng, thò tay muốn đi che bộ ngực của mình, nhưng mà có tiểu Ngân Hồ vướng víu, chỗ đó lại quá mức hùng vĩ, căn bản ngăn không được, cho nên liền nổi giận quát:

- Cậu còn nhìn hả.

- Ây da! Thực xin lỗi!

Hàn Sâm vội vàng dùng tay che mắt lại.

Nữ Hoàng thiếu chút nữa bị Hàn Sâm làm tức xỉu, hai tay Hàn Sâm che mắt, nhưng mà ánh mắt lại vẫn trừng to, khe hở giữa các ngón tay đều sắp có thể nhét đủ một quả trứng gà rồi.

- Cậu xoay qua chỗ khác cho tôi.

Nữ Hoàng tức giận nói.

- Được rồi được rồi.

Hàn Sâm lưu luyến quay người, trong lòng vẫn còn cảm thấy hâm mộ tiểu Ngân Hồ, đôi bạch thố mỹ vật tuyệt thế như vậy, quả thực chính là tiên phẩm mà đàn ông tha thiết ước mơ, đều đang bị nó chiếm hết tiện nghi.

Một hồi lâu, tiểu Ngân Hồ mới nhảy trở về trong ngực Hàn Sâm, nhưng mà cũng không nghe thấy âm thanh của Nữ Hoàng.

- Tôi có thể quay lại chưa?

Hàn Sâm hỏi.

- Cho tôi một cái áo giáp thú hồn.

Âm thanh của Nữ Hoàng lạnh như băng, giống như lại khôi phục bộ dáng thường ngày.

- Được rồi.

Lúc này Hàn Sâm mới xoay người lại, nhìn thấy bộ dạng của Nữ Hoàng, không khỏi ngây ra một lúc.

Dưới trời chiều mặt biển gợn sóng lấp loáng, Nữ Hoàng ngồi ở chỗ kia, nửa người trên trần trụi, cánh tay ôm ở trước ngực che đôi mỹ vật tuyệt thế kia, nhưng mà bả vai nhỏ nhắn, xương quai xanh khêu gợi, cùng với eo thon cùng cặp đùi thon dài cuộn lại, dưới ánh lân quang làm nổi bật lên, giống như một mỹ nhân ngư đẹp tới cực điểm.

- Còn nhìn. . .

Nữ Hoàng nghiến răng nghiến lợi, cơ hồ là từ trong hàm răng nặn ra hai chữ.

- Con mắt vốn chính là dùng để xem đồ vật xinh đẹp, đây là thiên chức của đôi mắt, tôi cũng không có cách nào.

Hàn Sâm nhún vai nói.

Nhưng mà hắn vẫn thu hồi ánh mắt, mau chóng chuyển Huyết Lân Giáp cho Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng lập tức mặc Huyết Lân Giáp lên trên người, lập tức áo giáp màu đỏ che giấu chỗ đẹp đẽ kia đi, mặc dù vẫn có thể nhìn thấy đường cong xinh đẹp, nhưng lại ít đi vài phần hấp dẫn, hơn nữa khuôn mặt giống như hàn băng vạn năm kia, đẹp thì đẹp đấy, nhưng lại ít đi vài phần hương vị nữ nhân vừa rồi, càng giống như là một vị thần không thể khinh nhờn.

- Vẫn là vừa rồi xinh đẹp hơn, cô hiện tại quá lạnh.

Hàn Sâm thở dài nói.

- Đừng tưởng rằng cậu cứu được tôi. . .tôi sẽ không giết cậu. . .cậu còn dám nói một chữ, tôi lập tức giết cậu.

Nữ Hoàng nổi giận trừng mắt lườm Hàn Sâm, ánh mắt nếu như có thể giết người, chỉ sợ là Hàn Sâm đã bị ngàn đao chém chết.

- Được rồi, tôi không nói nữa.

Hàn Sâm nhắm mắt lại, khóe miệng lộ ra nụ cười.

- Cũng không cho nghĩ.

Nữ Hoàng hung hăng bổ sung một câu, cô ta cảm thấy nụ cười này của Hàn Sâm làm cho cô ta không chịu nổi, giống như là trong đầu Hàn Sâm đang nhớ lại cái gì không tốt vậy.

- Chuyện này chỉ sợ là tôi làm không được, mặc dù đại não thuộc về tôi, nhưng mà tôi cũng không quản được nó suy nghĩ gì.

Hàn Sâm mở to mắt, giang hai tay ra nói.

Nữ Hoàng cắn môi một cái không nói gì, tựa hồ là cực kỳ tức.

- Tôi cảm thấy cô tức giận đều đẹp hơn khi nãy, có hương vị của nữ nhân.

Hàn Sâm nói ra.

Nữ Hoàng cảm giác nhất định là kiếp trước mình đã gây ra tội nghiệt gì, mới có thể để cho cô ta gặp phải Hàn Sâm, vừa gặp mặt đã bị Hàn Sâm xé quần áo, lần này lại như vậy, Nữ Hoàng cảm thấy chuyện xấu hổ của cả đời mình đều bị Hàn Sâm biết hết rồi.

Nữ Hoàng bình phục tâm tình một chút, khôi phục biểu lộ trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, cô ta cảm thấy có lẽ là mình nên yên tĩnh một chút, không thể dễ dàng tức giận, nếu không sẽ chỉ làm cho mình càng thêm khó chịu.

Dù sao Hàn Sâm cũng vừa mới cứu được cô ta, cô ta cũng không thật sự muốn làm gì Hàn Sâm.

Thế nhưng mà nhìn thoáng qua Hàn Sâm, Nữ Hoàng lập tức cảm thấy trong lồng ngực có một luồng tức giận, thật sự trấn định không nổi, dứt khoát liền xoay người sang chỗ khác không nhìn Hàn Sâm nữa, đánh giá mặt biển bốn phía, lạnh giọng hỏi:

- Chúng ta đang ở vị trí nào?

- Không biết, vừa rồi vì muốn thoát khỏi con Bạch Hổ kia, ở dưới đáy biển đã thay đổi phương hướng nhiều lần, hiện tại ngay cả hòn đảo kia ở phương

hướng nào tôi đều không rõ ràng.

Hàn Sâm mở trừng hai mắt nói.

Nữ Hoàng nhíu mày nói:

- Để con tiểu Ngân Hồ kia của cậu ở trên biển trước, đợi lát nữa rồi trở về, chúng ta nhất định phải kiếm chút thịt dị sinh vật.

- Vậy cũng không cần, giao cho tôi là được rồi.

Hàn Sâm đặt tiểu Ngân Hồ ở trên lưng đại kình ngư, mình thì trực tiếp lao xuống biển, không bao lâu sau đã bắt được một con cá lớn dài hơn hai mét từ trong nước xông ra.

Lưu loát lột da ra, cắt thịt thành lát, Hàn Sâm cầm lấy một miếng trong đó đứng lên.

- Tự tôi có thể. . .

Nữ Hoàng cho rằng Hàn Sâm muốn đưa cho cô ta, lập tức mặt lạnh muốn từ chối Hàn Sâm, nhưng mà lời nói mới nói được phân nửa, lại phát hiện Hàn Sâm là cầm thịt đi đút cho tiểu Ngân Hồ, lập tức khiến cho Nữ Hoàng ngậm miệng lại, đỏ bừng cả khuôn mặt.

- Hể, cô cũng muốn à? Tôi lấy cho cô.

Hàn Sâm nghe thấy Nữ Hoàng nói phân nửa lời, liền cầm lên một miếng, đưa đến bên miệng Nữ Hoàng:

- Ngoan, nghe lời, há mồm.

Trên mặt Nữ Hoàng giống như là sung huyết, cảm giác mình sắp bị Hàn Sâm làm cho tức tới nổ tung, cắn chặt môi, không nói một lời đờ đẫn quay người đi tới một bên đưa lưng về phía Hàn Sâm ngồi xuống, cũng không nhìn Hàn Sâm, không lấy miếng cá Hàn Sâm đã cắt.

Hàn Sâm nhún vai, đưa lát thịt cá kia vào trong miệng mình, sau đó ôm tiểu Ngân Hồ đi đến đối diện Nữ Hoàng ngồi xuống, vừa cho tiểu Ngân Hồ ăn

một miếng vừa tự mình ăn, một người một hồ ăn đến rất vui sướng.

Lúc còn một miếng thịt cá cuối cùng, Hàn Sâm liền cầm lên đưa vào trong miệng mình, mới đưa tới một nửa, tiểu Ngân Hồ đã nhảy tới trong ngực Hàn Sâm, há mồm cắn miếng cá vẫn còn một nửa ở phía ngoài miệng Hàn Sâm kia.

Một người một hồ ai cũng không chịu buông lỏng miệng, Nữ Hoàng nhìn thấy thế tức giận trong lòng:

- Một người còn giành ăn với một con sủng vật, sao hắn có thể làm được.

Nhưng khi nhìn xem, Nữ Hoàng bắt đầu cảm thấy hình như có gì đó là lạ, con tiểu Ngân Hồ kia cùng Hàn Sâm miệng đối miệng, nhưng mà trước kia tiểu Ngân Hồ mới vừa thè lưỡi ra liếm qua bộ vị xinh đẹp nhất của cô.

Khuôn mặt lạnh như băng của Nữ Hoàng đột nhiên thoáng cái đỏ lên, hung hăng nói một câu "nhàm chán", quay người đi về phía đầu đại kình ngư, nhìn hải dương xa xa.

- Mình lại đắc tội với cô ta ở chỗ nào rồi?

Hàn Sâm có chút không hiểu thấu, mình trêu chọc tiểu Ngân Hồ chơi, không biết vị Nữ Hoàng đại nhân này lại tức giận cái gì.

Rất nhanh, Hàn Sâm và Nữ Hoàng đã xác định được, bọn họ đã lạc mất phương hướng ở trên biển rồi, đại kình ngư đã bơi hơn nửa ngày cũng không thấy bóng dáng hòn đảo nào.

Chương 608: Thực Vật Thần Bí

Một con sinh vật to lớn ở phía xa vượt biển mà đi, quả thực giống như một hòn đảo nhỏ di động ở trên biển.

Hàn Sâm và Nữ Hoàng không dám thở mạnh, để cho đại kình ngư dần dần rời xa con sinh vật to lớn trên biển kia, hôm nay dị sinh vật có thể xuất hiện

ở gần bọn họ đều cực kì khủng bố, nếu không cũng không thể bỏ qua khí tức của tiểu Ngân Hồ.

Hai người ở trên biển bị mất phương hướng gần nửa tháng, đây đã là lần thứ hai gặp được sinh vật như vậy, cũng may thoạt nhìn con sinh vật to lớn trên biển kia cũng không chú ý tới bọn họ, chỉ là bơi tới một phương hướng khác.

Chờ con sinh vật biển to lớn kia rời xa, hai người mới thở ra một hơi thật dài.

Lại đi thêm nửa ngày, Hàn Sâm đột nhiên nhìn thấy trên mặt biển trước mặt xuất hiện một cái bóng màu xanh biếc, loáng thoáng nhìn tới hẳn là một hòn đảo.

- Lần này được cứu rồi, bên kia có một hòn đảo, cho dù bên trên không có ai, tìm một chút nước ngọt uống cũng tốt, những ngày này một mực uống máu cá, tôi đều sắp xuất hiện bệnh ghét máu rồi.

Hàn Sâm hưng phấn kêu lên.

Sắc mặt của Nữ Hoàng cũng hơi lộ ra một tia vui mừng, nào chỉ là Hàn Sâm, những ngày này một mực ăn cá sống uống máu cá, cô ta cũng đã rất khó chịu.

Khu vực màu xanh lá cây kia càng ngày càng gần, quả nhiên là một hòn đảo nhỏ, trên bề mặt thế núi phập phồng, mặc dù đều tương đối thấp lùn, nhưng mà vẫn sinh trưởng không ít thảm thực vật màu xanh.

Không có cây cối cao lớn, nhưng có thể nhìn thấy bên trên có một ít bụi cỏ mọc thành chuỗi quả nhỏ màu đỏ, nhìn giống như là từng chùm quả nho đỏ vô cùng mê người.

Nữ Hoàng triệu hồi ra một đôi cánh bay lên trên bầu trời nhìn thoáng qua, phát hiện hòn đảo này xác thực là không lớn, bên trên cũng không có dị sinh vật.

Hai người lúc này mới yên tâm lên đảo, Hàn Sâm nhìn những trái cây màu đỏ trên đảo đó, nghĩ thầm:

- Những trái cây màu đỏ này, sẽ không giống như nấm hương màu đỏ đấy chứ?

Nữ Hoàng đã tiến vào bên trong hòn đảo, ở trên núi nhỏ tìm được một cái ao nhỏ, rốt cục đã được uống nước ngọt.

- Cậu đang nhìn cái gì đấy?

Nữ Hoàng thấy Hàn Sâm ngồi xổm ở bên cạnh những bụi cỏ đó, nhịn không được nhíu mày hỏi.

- Tôi đang xem thử xem những trái cây này có thể ăn được hay không, tôi ăn cá có chút chán ngán rồi, muốn đổi chút nhẹ nhàng khoan khoái.

Hàn Sâm nói.

- Đừng ăn bậy, vẫn nên kiếm chút ít cá về nướng đi.

Nữ Hoàng nói.

Mặc dù cô ta cũng chán ăn cá, nhưng mà thực vật ở Tí Hộ Sở không phải là đồ vật có thể tùy tiện ăn, những quả nhỏ đó thoạt nhìn rất đẹp mắt, nhưng ăn vào rất có khả năng sẽ xuất hiện vấn đề lớn.

- Tôi thấy những trái này có lẽ không có vấn đề gì, có lẽ có thể ăn.

Hàn Sâm xem phải xem trái, dùng tri thức hắn học được từ chỗ giáo sư Tôn đến xem, những trái này có lẽ không có vấn đề gì.

Nữ Hoàng lười quan tâm tới Hàn Sâm, tự mình xuống biển bắt cá, có thể có chút thịt nướng đã không tệ rồi, so với ăn thịt sống không biết tốt hơn bao nhiêu lần, vẫn tốt hơn mạo hiểm ăn những trái cây màu đỏ kia.

Mặc dù Hàn Sâm cảm thấy những quả màu đỏ đó có lẽ không có vấn đề gì, nhưng lại không động thủ đi hái.

Hiện tại trong lòng hắn còn có một nghi vấn, những trái này hắn phán đoán là có thể ăn, nhưng mà vì sao trái cây ở nơi này chín ngon như vậy, nhưng không có dấu hiệu bị tàn phá qua, thậm chí ngay cả dấu vết dị sinh vật đặt chân cũng không có?

Trên đường đi tới đây, vẫn có thể nhìn thấy không ít dị sinh vật loài chim, trên hòn đảo nhỏ này lại không có dấu vết của dị sinh vật nào, rất có thể là có chút vấn đề gì đó.

Hàn Sâm nhịn không đi ăn những trái cây đó, đứng dậy dạo qua một vòng bên trên hòn đảo trước, muốn nhìn một chút xem nơi đây có gì dị thường.

Hòn đảo này không thể tính là lớn, dù là một người bình thường, đại khái dùng nửa ngày cũng có thể chạy một vòng, Hàn Sâm có thân thủ như vậy, đi một vòng tự nhiên là không cần quá nhiều thời gian, huống chi hắn còn cưỡi Kim Mao Hống.

Hòn đảo không lớn, hơn nữa thế núi ở trên đảo nhỏ có chút kỳ quái, những ngọn núi kia cũng không quá cao, chỉ khoảng hơn mười mét, hơn hai mươi mét, xa xa nhìn sang giống như là gai bên trên quả dứa nổi lên, hình dạng mấy ngọn núi khác đều xấp xỉ.

Hàn Sâm nhảy lên một ngọn núi nhỏ, nhìn sang núi nhỏ ở bốn phía, phát hiện ở trên một ngọn núi nhỏ cao nhất trong đó mọc ra một cây thực vật giống như là hoa sen.

Kích cỡ không khác hoa sen thông thường là bao, bên cạnh có bảy mảnh lá sen, chỉ nở ra một đóa hoa sen, trắng nõn như tuyết không nhiễm chút bụi nào.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hoa sen tự nhiên mọc ở trong nước đấy, ít nhất cũng là trong bùn ẩm, nào có mọc ở trên đỉnh núi như vậy, hiển nhiên thứ kia cũng không phải hoa sen thật sự.

Chỉ là thực vật mà thôi, Hàn Sâm cũng không cần phải sợ, ôm tiểu Ngân Hồ hướng về đỉnh núi kia mà đi, không bao lâu đã nhảy lên trên núi nhỏ, nhìn bảy mảnh lá sen cùng một đóa hoa sen kia.

Khoảng cách gần nhìn như vậy, xác thực càng giống như hoa sen, tầng tầng lớp lớp cánh hoa tuyết trắng tách ra, bên trong còn có một đài sen nho nhỏ to bằng cỡ nắm đấm, khác với đài sen thông thường màu xanh lá, cái đài sen này lại có màu tuyết trắng, hiện ra trạng thái bán trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong có rất nhiều hạt sen màu đỏ máu, chỉ là còn rất nhỏ cũng không đầy đặn, hiển nhiên còn chưa thành thục.

Hàn Sâm đang xem xét tỉ mỉ, tiểu Ngân Hồ từ trong lồng ngực của hắn nhảy xuống, cái mũi nhỏ để sát vào đóa hoa sen kia hít hà, vô cùng nhân tính hóa mở trừng hai mắt, vây quanh hoa sen qua lại vòng vo vài vòng, cuối cùng lại nằm xuống ở bên cạnh hoa sen.

- Tiểu Ngân Ngân, mày có ý gì?

Hàn Sâm kỳ quái nhìn tiểu Ngân Hồ, nếu như tiểu Ngân Hồ muốn ăn, nó đã ăn ngay lập tức mới đúng, phương diện này nó chưa từng bao giờ khách khí qua.

Nhưng mà hiện tại xem bộ dáng của nó, giống như muốn ăn lại không ăn được, hiện tại lại nằm ở bên cạnh hoa sen, cũng không biết đến cùng là muốn làm gì.

- Chẳng lẽ mày muốn chờ nó thành thục?

Hàn Sâm hơi chút suy tư, liền nghĩ đến một loại khả năng, nhìn tiểu Ngân Hồ hỏi.

Thế nhưng mà tiểu Ngân Hồ sao có thể trả lời hắn, chỉ là híp mắt nằm ở đó bất động, giống như là chó giữ cửa trông coi bụi hoa sen kia.

Hàn Sâm nhìn thấy ở bờ biển có khói bốc lên, biết rõ Nữ Hoàng đã bắt cá trở về bắt đầu nướng, liền thò tay ôm lấy tiểu Ngân Hồ, nhưng mà tiểu Ngân Hồ lại tránh ra, ngồi xổm ở bên cạnh cây hoa sen kia không chịu đi.

- Cho dù mày muốn chờ nó thành thục, vậy cũng phải một thời gian ngắn nữa, ở đây lại không có những người khác tranh với mày, chúng ta đi trước ăn một chút gì rồi trở về.

Hàn Sâm vừa dụ dỗ vừa đưa tay ôm lấy tiểu Ngân Hồ.

Thế nhưng mà tiểu Ngân Hồ lại tương đối kiên quyết, như thế nào cũng không chịu cùng Hàn Sâm đi, chính là muốn trông coi cây hoa sen kia.

Hàn Sâm không thể làm gì khác, chỉ có thể tự mình trở về bờ biển, vừa đi vừa thầm tính toán trong lòng:

- Đóa hoa sen kia khẳng định là đồ tốt, nếu không loại chọn này lựa kia như Tiểu Ngân Ngân không có khả năng cố chấp chờ ở nơi đó như vậy.

- Không được, chỗ tốt không thể để cho Tiểu Ngân Ngân chiếm hết toàn bộ, mình đoán chừng nó chờ hạt sen bên trong thành thục, bằng không thì hiện tại đã trực tiếp ăn rồi, cần gì phải đợi. Như thế nào mới có thể từ trong tay Tiểu Ngân Ngân lấy được hạt sen đây? Nếu nó nóng nảy trở mặt với mình, mình thực sự không nhất định có thể thắng được nó.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm phát sầu, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Tiểu Ngân Hồ một bước không rời thủ ở đó, nhất định sẽ ở lúc thành thục trước tiên ăn hết, muốn từ trong miệng của nó đoạt thức ăn, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì.

Chương 609: Đài Sen Thành Thục

Lúc Hàn Sâm trở lại bờ biển, Nữ Hoàng đang dùng kiếm cắm cá nướng trên lửa, mặc dù chỉ là một ít dây leo cùng bụi cỏ trên núi, nhưng mà thoạt nhìn vẫn rất chịu lửa.

Nhìn thấy bên cạnh đống lửa cắm vài thanh kiếm, thịt phía trên đã nướng vàng óng ánh, dầu xì xì bốc ra, một mùi thơm ngát dũng mãnh tràn vào trong mũi, Hàn Sâm cười tủm tỉm nói:

- Mấy miếng này là để lại cho tôi à?

- Cái gì mà để lại cho cậu? Tôi chỉ là muốn nướng xong toàn bộ rồi mới ăn.

Nữ Hoàng lạnh mặt nói.

- Vậy tôi có thể ăn không?

Hàn Sâm lại hỏi một câu.

- Tùy cậu.

Khóe mắt của Nữ Hoàng cũng không nhìn Hàn Sâm, chỉ là nhìn chằm chằm vào thịt nướng trong tay.

Hàn Sâm cười cười, cầm lấy một miếng thịt nướng cắn một cái, lập tức bị nóng đến ngoác mồm, nhưng mà xác thực là thơm ngon vô cùng, ngon hơn thịt cá sống rất nhiều.

- Con tiểu hồ ly kia của cậu đâu rồi?

Nữ Hoàng nhìn bộ dáng ăn như hùm như hổ của Hàn Sâm, thần sắc hòa hoãn hơn rất nhiều, cất tiếng hỏi.

- Thu trở về rồi.

Hàn Sâm mở trừng hai mắt ra nói.

- Thật sao?

Nữ Hoàng nhìn Hàn Sâm, hiển nhiên là không tin tưởng Hàn Sâm:

- Triệu hoán nó ra cùng ăn đi.

- Không cần, nó chỉ là một sủng vật, không cần quản nó.

Hàn Sâm biết có lẽ là Nữ Hoàng tại thời điểm tiểu hồ ly trị thương cho cô ta đã nhìn ra một điểm gì đó, chỉ là đánh chết Hàn Sâm cũng sẽ không thừa nhận.

- Ồ.

Nữ Hoàng cũng không hỏi nhiều nữa, tiếp tục nướng thịt của cô ta.

Hàn Sâm ăn hết bảy tám miếng thịt nướng, nhét căng bụng lên, lúc này mới nằm thẳng dưới đất thở dài nhẹ nhõm:

- Thật sự là sảng khoái.

Nữ Hoàng cũng ăn hết mấy miếng, thu hồi thú hồn kiếm lại, đứng dậy liền đi vào trong núi.

- Cô đi đâu thế?

Hàn Sâm vội vàng ngồi dậy hỏi, hắn sợ Nữ Hoàng phát hiện ra tiểu hồ ly cùng hoa sen.

- Tùy tiện đi một chút.

Nữ Hoàng nói xong liền đi vào trong núi đi.

- Tôi đi với cô.

Hàn Sâm vội vàng bò lên, trong lòng thầm kêu không xong:

- Tiểu hồ ly không trở lại, quả nhiên vẫn không thể gạt được cô ta.

Vị trí của tiểu hồ ly cùng hoa sen thật sự là quá bắt mắt, sau khi leo lên một ngọn núi nhỏ, Nữ Hoàng xa xa liền thấy chúng, quay đầu liếc nhìn Hàn Sâm, vậy mà hơi có chút đắc ý nhếch miệng, sau đó liền hướng về ngọn núi nhỏ kia mà đi.

- Đây là có chuyện gì?

Đi tới bên cạnh tiểu Ngân Hồ cùng hoa sen, Nữ Hoàng chỉ vào hoa sen kia hỏi.

- Tôi cũng không biết, sau khi nó phát hiện ra thứ này liền không chịu đi nữa.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

Nữ Hoàng nhìn kỹ hoa sen kia một chút, nhưng cũng không nói gì thêm, liền ngồi ở một bên nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Nữ Hoàng hỏi Hàn Sâm:

- Cậu có đi hay không?

- Nó không đi, tôi cũng không đi được, nếu không cô đi trước đi.

Hàn Sâm nháy mắt nói ra.

- Thấy được thì phân một nửa.

Nữ Hoàng lại nheo mắt lại nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, không có ý tứ muốn đi.

- Cái gì phân một nửa? Nó là một con sủng vật, chẳng lẽ cô muốn cùng một con sủng vật tranh giành thức ăn?

Hàn Sâm trong lòng kêu khổ, trên mặt lại giả ra vẻ khiếp sợ.

- Nếu nó ăn hết, tôi sẽ không cần, nhưng mà nếu cậu lấy, tôi muốn được chia một nửa.

Nữ Hoàng lạnh nhạt nói.

- Làm sao tôi sẽ lấy, đây là thứ Tiểu Ngân Ngân muốn ăn đấy, tôi cũng không phải sủng vật, muốn làm gì vậy.

Hàn Sâm nói thống khoái, nhưng mà trong lòng lại có chút buồn bực.

Nữ Hoàng cũng không nhiều lời, liền lưu lại trên ngọn núi nhỏ này, cùng tiểu Ngân Hồ cùng một chỗ trông coi cây hoa sen kia.

- Nguyên bản có một mình Tiểu Ngân Ngân trông coi, còn có cơ hội tranh giành thức ăn trong miệng hổ, nhưng hiện tại có hai con trông, còn muốn lấy được hạt sen lại càng khó hơn rồi.

Hàn Sâm cảm thấy tiểu Ngân Hồ nhất định là một con cái, bằng không thì tại sao hành vi lại giống Nữ Hoàng như đúc, giống như một thần giữ của.

Hàn Sâm tự nhiên chưa từng nghĩ qua, chính hắn so với tiểu Ngân Hồ cùng Nữ Hoàng càng giống thần giữ của hơn.

Liên tiếp ở trên đảo trông coi bốn ngày, cánh hoa tuyết trắng của cây hoa sen kia bắt đầu héo tàn, chỉ là tốc độ héo tàn thật chậm, một ngày chỉ rơi xuống một tầng cánh hoa, tầng tầng lớp lớp cánh hoa, cũng không biết cần phải bao nhiêu ngày mới có thể hoàn toàn héo tàn.

Đài sen bên trong đang từ từ lớn lên, hạt sen màu đỏ máu bên trong tựa như đã càng ngày càng no đủ, một luồng mùi thơm kỳ dị từ bên trong phát ra, chỉ là ngửi được mùi thơm kia, cũng để cho người ta có loại cảm giác thần thanh khí sảng.

- Thứ này nhất định là đồ tốt, như thế nào mới có thể từ trong tay hai tên ăn hàng Tiểu Ngân Ngân cùng Nữ Hoàng, lấy tới toàn bộ hạt sen đây?

Hàn Sâm mỗi ngày đều quan sát hoa sen, trong lòng cũng từ từ tính toán ở trong tối.

Chủ yếu là Hàn Sâm không biết mình có thể đánh thắng được hai người bọn họ hay không, nếu không thì không nói hai lời trực tiếp đoạt tới là được rồi.

Một mực trông nửa tháng, rốt cục những cánh hoa đó đã toàn bộ héo tàn, đài sen đã lớn như mâm ngọc, hạt sen màu máu bên trong đều đã no đủ mượt mà, xem ra giống như là nguyên một đám hồng bảo thạch lớn cỡ quả trứng bồ câu vô cùng mê người.

Hàn Sâm còn chưa nghĩ ra biện pháp gì có thể thu tất cả hạt sen làm của riêng, lại đột nhiên nghe được một tiếng chim hót kỳ dị, chỉ thấy một con chim toàn thân màu u lam bích lục giống như Khổng Tước, không biết từ nơi nào bay tới, ở trên trời xoay quanh kêu to, tựa hồ là kiêng kỵ ba người bọn Hàn Sâm, không lập tức bay xuống.

Tiểu Ngân Ngân lập tức trở nên khẩn trương, đứng lên trợn mắt nhìn Khổng Tước ở trên bầu trời, như gặp phải đại địch.

Hàn Sâm và Nữ Hoàng cũng đều cả kinh, có thể bỏ qua khí tức của tiểu Ngân Hồ đi tới chỗ này, rất có thể đều là sinh vật siêu cấp thần huyết, trong lòng bọn họ rõ ràng, cho nên sắc mặt đều không dễ nhìn.

Con Khổng Tước kia một mực xoay quanh ở trên trời, cũng không đáp xuống, nhưng lại cũng không chịu rời đi, tựa hồ cũng đang đợi hạt sen thành thục.

- Con chim quái lại này đến cùng là từ đâu tới? Tại sao trên biển lại có thể có loại sinh vật này?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, nguyên bản cho là đối thủ của mình chỉ có Nữ Hoàng và Tiểu Ngân Ngân, như vậy cơ hội vẫn rất lớn, ít nhất cũng có thể chia được một phần.

Nhưng mà hiện tại lại có thêm một con sinh vật siêu cấp thần huyết đến, vậy thì rất khó nói, có lẽ hai người một hồ bọn Hàn Sâm liên thủ, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được một con sinh vật siêu cấp thần huyết thành niên.

Lúc Hàn Sâm đang buồn bực, lại đột nhiên nghe được ở bờ biển truyền đến âm thanh quái lạ, chỉ thấy xa xa trên mặt biển có sóng dấy lên, bọt nước bắt đầu bắn ra, một con tôm hùm khổng lồ vỏ ngoài màu tím, dài đến mười mấy mét, đang bơi trên mặt nước, nhấc lên gợn sóng ngập trời, đang bơi tới lui xung quanh đảo, nhưng mà cũng không tới gần hòn đảo.

- CMN, lại một con nữa, đến cùng là có bao nhiêu sinh vật siêu cấp thần huyết có ý đồ với hạt sen thế?

Mặt Hàn Sâm đen xì, thực sợ không biết ở nơi nào lại chui ra một con sinh vật siêu cấp thần huyết nữa rồi.

Cũng chuyện như vậy cũng không xảy ra tiếp, ngoại trừ Khổng Tước cùng tôm hùm, không còn dị sinh vật khác xuất hiện, chỉ là hiện tại bọn chúng một con chiếm đoạt vùng biển, một con chiếm đoạt bầu trời, hiện tại coi như là bọn Hàn Sâm muốn đi cũng không có cơ hội.

- Chúng ta trước tiên thối lui lại đã, nếu như bị vây công, chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng.

Nữ Hoàng tĩnh táo nói.

- Tiểu Ngân Ngân, tới.

Hàn Sâm nghiêm túc hô một tiếng với tiểu Ngân Hồ, hắn thực sợ tiểu Ngân Hồ thủ chết ở chỗ này, sẽ bị hai con sinh vật siêu cấp thần huyết kia vây công, e rằng tiểu Ngân Hồ cũng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Chương 610: Cướp

Khá tốt là mặc dù tiểu Ngân Hồ có vẻ rất không nỡ, nhưng mà vẫn nhảy vào trong ngực Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm mới thở phào một hơi, ôm Tiểu Ngân Ngân cùng với Nữ Hoàng rời khỏi ngọn núi nhỏ, nhưng mà bọn họ cũng không dám tới gần biển cả, chỉ có thể ở gần ngọn núi tìm một vị trí tương đối kín để ẩn thân.

Sau khi bọn Hàn Sâm rời đi, con chim quái dị giống như Khổng Tước kia lập tức hạ xuống.

Mà con tôm hùm kia, móng vuốt mau chóng nhúc nhích, cũng từ trong biển bò ra, bay qua từng ngọn núi nhỏ, lao tới chỗ đài sen kia.

Tình hình lập tức hết sức căng thẳng, Khổng Tước nhìn thoáng qua, hẳn là biết hạt sen còn chưa hoàn toàn thành thục, cũng không đi mổ hạt sen, quay người rống lên với con tôm hùm đang xông tới.

Tôm hùm quơ càng, trực tiếp kẹp tới Khổng Tước, tốc độ nhanh kinh người, hình thể khổng lồ hoàn toàn không hề có ảnh hưởng gì tới năng lực hành động của nó.

Khổng Tước giang hai cánh ra, bay lên trên không trung, cánh Khổng Tước sau lưng mở ra, hóa thành bức tường hình quạt, trên lông quạt màu xanh biếc mọc ra nguyên một đám con ngươi màu xanh lam, tản mát ra vầng sáng u lam sắc quỷ dị.

Con ngươi màu xanh u lam kia tản mát ra vầng sáng màu xanh nhạt, Hàn Sâm chỉ nhìn thoáng qua, lập tức đã cảm thấy đầu váng mắt hoa, giống như lập tức muốn té xỉu vậy.

- Đừng nhìn vào vầng sáng lam sắc.

Nữ Hoàng trầm giọng kêu lên một tiếng, người đã sớm nhắm mắt lại, tiên quang màu tím trên người lưu chuyển, hiển nhiên là đã mở ra khóa gen.

Hàn Sâm một tay che lấy mắt tiểu Ngân Hồ, chính mình cũng nhắm mắt lại, nhưng mà ánh sáng màu lam kia lại trực tiếp xuyên thấu qua mí mắt chui vào bên trong con ngươi.

Hàn Sâm liền vội vàng xoay người đi, co rụt lại trốn ở đằng sau núi đá, lúc này mới cảm thấy tốt lên nhiều.

Nữ Hoàng rúc vào đằng sau nham thạch, hai người cũng không dám mở mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ có thể nghe động tĩnh bên ngoài.

Hàn Sâm dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen, mặc dù không cần dùng mắt nhìn, nhưng tình huống bên ngoài lại chiếu vào trong đầu của hắn.

Con tôm hùm khổng lồ kia bị vầng sáng màu xanh lam trong con ngươi bên trên cánh Khổng Tước chiếu xạ xuống, giống như là bị uống rượu say lung la lung lay, Khổng Tước lập tức thừa cơ mổ về phía tôm hùm.

Thế nhưng mà vỏ ngoài con tôm hùm kia thật sự cứng rắn tới mức không có cách nào tưởng tượng, Khổng Tước mổ ở phía trên, vậy mà chỉ để lại một vết xước màu trắng.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, một chim một tôm đánh nhau, mặc dù con tôm kia đã rơi xuống hạ phong, nhưng mà giáp xác của nó thực sự quá cứng rắn, Khổng Tước cũng không làm gì được nó.

Từng con mắt màu u lam bên trên cánh Khổng Tước bắn ra ánh sáng màu lam làm cho tôm hùm một mực hỗn loạn, cũng không sử dụng ra được toàn

lực, trong lúc nhất thời không con nào làm gì được nhau, vậy mà đấu tới tình trạng ngang nhau.

Nhưng mà con Khổng Tước kia lại chiếm cứ được một điểm ưu thế, tôm hùm một mực bị hỗn loạn, nếu như hạt sen thành thục, có lẽ là Khổng Tước sẽ có thể ngay cướp hạt sen đi.

- Làm sao bây giờ?

Hàn Sâm lầm bầm lầu bầu tự nói một câu.

- Không có cách nào, ánh sáng màu lam phía trên lông con Khổng Tước kia có lực lượng mê muội, cho dù chúng ta nhắm mắt lại tiến lên, cũng không ngăn cản nổi huyễn quang như vậy, huống chi nhắm mắt lại thì cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ bằng thính lực, chúng ta căn bản không thể đấu với hai con sinh vật kia.

Nữ Hoàng nói.

Hàn Sâm im lặng không nói gì thêm, chỉ là chóp mũi lại đột nhiên ngửi được mùi thơm, nguồn gốc đúng là từ đài sen kia.

Vầng sáng màu đỏ máu phía trên đài sen bắt đầu khởi động, giống như một mảnh mây hồng bao phủ, mùi thơm ngát tỏa ra bốn phía, cách xa như vậy vẫn cảm thất đậm đặc vô cùng.

- Hạt sen sắp chín rồi.

Hàn Sâm quan sát Khổng Tước cùng tôm hùm chiến đấu, hy vọng có thể tìm được cơ hội lấy hạt sen tới tay, bằng không đợi đến lúc thành thục mới đi qua chỉ sợ đã chậm rồi, mặc kệ là Khổng Tước hay là tôm hùm, cái đài sen đối với chúng thì đều quá nhỏ, một ngụm là có thể nuốt vào, không đủ để nhét kẻ răng nữa là.

Tiểu Ngân Hồ ở trong ngực Hàn Sâm kích động, tựa hồ rất muốn tiến lên đoạt hạt sen, nhưng mà nó mới mở to mắt, thân thể lập tức có chút mềm mại ngã vào trong ngực Hàn Sâm, thoạt nhìn cũng không ngăn cản nổi huyễn quang của Khổng Tước.

Lúc Hàn Sâm đang do dự có nên xông tới hay không, lại đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, giống như có tiếng gì đó từ dưới biển truyền tới.

- Chẳng lẽ lại có sinh vật siêu cấp thần huyết đến nữa?

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, triển khai linh giác của mình, hướng về bờ biển nhìn lại.

Lần nhìn tới này lập tức khiến cho Hàn Sâm càng thêm hoảng sợ, chỉ thấy toàn bộ bốn phía hòn đảo, khắp nơi đều là dị sinh vật đang liều mạng xông lên đảo nhỏ, cái gì tôm cá cua ghẹ, có thể xuất hiện đều xuất hiện, còn có rất nhiều dị sinh vật Hàn Sâm không biết nữa.

Dị sinh vật thành đàn lao lên đảo nhỏ, điên cuồng tiến tới phía đài sen.

- CMN, hạt sen này rốt cuộc là thứ gì, mùi thơm lại có thể làm cho những dị sinh vật đó không hề sợ hãi khí tức của tiểu Ngân Hồ, cũng không quản hai con sinh vật siêu cấp thần huyết tồn tại, cũng muốn chạy qua cướp đoạt.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, thật sự rất khó tưởng tượng, rốt cuộc là có bao nhiêu hấp dẫn, mới có thể khiến cho những dị sinh vật bình thường đó có dũng khí xông lên đảo nhỏ như vậy.

Bên trên bầu trời, cũng không biết lúc nào đã có từng đàn chim biển cùng thú bay tụ tập, tương tự đều không sợ hãi chút nào xông tới đài sen kia, căn bản không nhìn hai con sinh vật siêu cấp thần huyết tồn tại.

Nhưng mà khi chúng tiến vào phạm vi huyễn quang của Khổng Tước, lập tức nguyên một đám té xỉu rơi xuống, dường như dị sinh vật không ngăn cản được uy lực của huyễn quang.

Càng ngày càng nhiều dị sinh vật vọt tới trước núi nhỏ, nhưng mà chết cũng ngày càng nhiều, có con bị huyễn quang trực tiếp hôn mê, cũng có con bị tôm hùm cùng Khổng Tước ngộ thương, trong lúc nhất thời hài cốt chất như núi máu chảy thành sông, núi nhỏ xung quanh đều bị nhuộm thành màu đỏ như máu.

- Chúng ta lui ra ngoài trước, ở đây thật sự quá nguy hiểm.

Nữ Hoàng nói xong liền đứng dậy lui ra bên ngoài.

Hàn Sâm mắt thấy hạt sen kia đã sắp thành thục, lại có chút không cam lòng rút đi như vậy, do dự một chút, giao Tiểu Ngân Ngân trong ngực cho Nữ Hoàng:

- Cô mang theo nó lui ra ngoài trước, tôi tới nhìn xem.

Thế nhưng mà tiểu Ngân Hồ lại mạnh mẽ từ trong ngực Hàn Sâm nhảy ra ngoài, hiển nhiên cũng không muốn rời đi, chỉ là thân thể ngã trái ngã phải, giống như là uống rượu say, không khác gì bộ dáng của tôm hùm.

Mặc dù huyễn quang kia không thể thật sự làm nó bị thương, nhưng mà nó cũng khó có thể sử dụng lực lượng đi đoạt hạt sen màu đỏ máu.

- Mày đi trước đi, chờ tao cướp được hạt sen sẽ chia cho mày.

Hàn Sâm nói với tiểu Ngân Hồ một câu.

Thế nhưng mà tiểu Ngân Hồ tựa hồ nghe không hiểu, vẫn nhất định không chịu rời đi, kiên quyết muốn phóng tới hạt sen màu đỏ máu.

Hàn Sâm bắt lại tiểu Ngân Hồ, mạnh mẽ bắt nó ôm trở về, hiển nhiên thằng này cùng giống như những dị sinh vật đó, đều bị mùi thơm của hạt sen màu đỏ máu dụ dỗ, liều mạng muốn đến cướp đoạt.

Khổng Tước cùng tôm hùm đã trở nên điên cuồng, dị sinh vật muốn tới gần núi nhỏ đều bị chúng giết sạch, hơn nữa cũng đang chiến đấu với nhau, chỉ là trong thời gian ngắn cũng khó phân ra thắng bại.

Đột nhiên, chỉ thấy bên trong đài sen kia có mười tám luồng ánh sáng màu đỏ xông lên trời, ở trong hư không giống như là hoa sen đua nở tách ra, trong lúc nhất thời mùi hương nồng nặc, tràn ngập cả vùng hải vực, khiến cho dị sinh vật ở vùng biển phụ cận càng thêm điên cuồng xông lên đảo nhỏ.

Hạt sen đã thành thục!

Chương 611: Hạt Sen Màu Đỏ

Nhóm dị sinh vật lúc này cũng không có tâm tư đánh giết tiếp, cả đám đều liều mạng xông tới chỗ hạt sen, Khổng Tước làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc phật, trực tiếp liền mổ tới đài sen.

Mặc dù Hàn Sâm có lòng đi qua đoạt, nhưng mà vì cản trở tiểu Ngân Hồ nên đã chậm một bước, mất đi cơ hội, đi qua cũng không còn kịp nữa rồi.

Mắt thấy Khổng Tước đã sắp mổ trúng đài sen, lại đột nhiên chỉ thấy một hạt sen màu đỏ máu bên trong đài sen, vậy mà tự nứt ra.

Không, chuẩn xác mà nói, hẳn là đột nhiên tách ra hai đôi cánh trong suốt mỏng như cánh ve, vỗ cánh từ trong đài sen bay lên.

Hạt sen màu đỏ máu kia bay lên, thoáng cái đã đâm vào mặt Khổng Tước, lập tức chỉ thấy Khổng Tước phát ra một tiếng rú thảm, trên mặt lập tức sưng lên một cục u màu đỏ máu, liên tiếp lui về phía sau kêu thảm thiết, vỗ cánh bay thẳng lên trên trời, cũng không quay đầu lại chạy mất.

Đối với thảm trạng của Khổng Tước tựa hồ như không thấy, con tôm hùm kia cũng đánh về phía đài sen.

Chỉ là một giây sau, bên trong đài sen lại có mấy hạt sen màu đỏ máu vỗ cánh bay lên, xông về phía con tôm hùm kia, hung hăng đâm lên bên trên giáp xác của tôm hùm.

NGAO!

Tôm hùm lập tức tiếng kêu rên liên hồi, thối lui thật nhanh về phía sau, liều lĩnh phóng tới biển cả, rất nhanh đã biến mất ở trong biển rộng.

Hàn Sâm nhìn trợn mắt há hốc mồm, lúc này hắn đã thấy rõ, những đồ vật màu đỏ hồng đó đâu phải là hạt sen màu đỏ máu gì, căn bản chính là từng con ong độc toàn thân đỏ như máu óng ánh, giống như là tác phẩm nghệ

thuật do hồng bảo thạch điêu khắc ra, sau lưng mỗi một con ong độc đều có độc châm màu máu đỏ.

Vừa rồi Hàn Sâm đã nhìn tận mắt thấy ong độc dùng gai độc đâm xuyên qua lông vũ Khổng Tước cùng giáp xác của tôm hùm, mà ngay cả sinh vật như Khổng Tước đều bị độc làm nổi lên bong bóng ở trên mặt, đủ biết độc tính của nó mãnh liệt cỡ nào.

Ngay cả sinh vật siêu cấp thần huyết như Khổng Tước và tôm hùm đều bị dọa chạy như vậy, lúc này Hàn Sâm chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, trong lòng âm thầm may mắn mình không đi qua, nếu không nói không chừng kết cục còn thảm hại hơn cả Khổng Tước và tôm hùm.

Từng con Huyết Độc Phong từ bên trong bay ra, Hàn Sâm không biết rốt cuộc chúng là do hoa sen sinh ra, hay là ong chúa rót trứng vào bên trong hạt sen, nhưng mà tình huống hiện tại cũng đã rất rõ ràng, ở bên trong cũng không có chỗ tốt gì, tất cả đều là một cái bẫy rập đáng sợ.

Mười tám con ong độc đã toàn bộ vỗ cánh bay ra, chỉ cần bị gai độc của chúng đâm trúng, mặc kệ là dị sinh vật nguyên thủy hay là dị sinh vật thần huyết, thân thể đều trực tiếp nổi lên bong bóng, giống như là máu bên trong xương thịt đều bị hòa tan thành chất lỏng, cuối cùng càng phồng càng lớn, thân thể trực tiếp nổ tung hóa thành nọc độc vẩy ra tứ tán.

Dị sinh vật bị độc dịch chạm đến, mặc dù không thảm giống như bị Huyết Độc Phong đốt trúng, nhưng cũng lập tức có bệnh trạng trúng độc, trên người nổi lên bong bóng.

- Chúng ta đi.

Hàn Sâm ôm tiểu Ngân Hồ liều mạng chạy trốn tới bờ biển, tốc độ của những con Huyết Độc Phong kia cực nhanh, nếu như bị chúng nhìn chằm chằm vào vây đốt, Hàn Sâm không biết thân thể mình có thể chịu được hay không, độc tính như vậy thật sự quá đáng sợ.

Đã không có huyễn quang của Khổng Tước nữa, tiểu Ngân Hồ cùng Nữ Hoàng đều mở mắt ra, hiện tại mùi thơm ngát kia đã rất nhạt, không chỉ là

tiểu Ngân Hồ, những dị sinh vật khác cũng đều phục hồi lại tinh thần, liều mạng lui về trong biển cả.

Chỉ là đã chết quá nhiều dị sinh vật, toàn bộ đảo nhỏ đều là cảnh tượng địa ngục, cũng không biết có bao nhiêu dị sinh vật bị chôn thây ở đây.

Hai người một hồ đi theo đàn thú cùng trốn về biển cả, lúc này vậy mà những dị sinh vật đó cũng không công kích bọn họ, từng con đều chỉ lo trốn chạy trối chết.

- Còn tưởng rằng có thể kiếm chút chỗ tốt, thật không ngờ lại là một mối họa lớn.

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, quay đầu lại nhìn thoáng qua, lập tức quá sợ hãi.

Chỉ thấy một con trong số mười tám con Huyết Độc Phong, vậy mà đang bay tới bọn họ bên này, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, giống như là một ngôi sao chổi màu đỏ máu xẹt qua hư không.

- Người không may, uống miếng nước lạnh đều tê răng. Nhiều dị sinh vật như vậy mày không nhìn chằm chằm vào, hết lần này tới lần khác nhìn chằm chằm vào chúng tao làm gì?

Hàn Sâm trong lòng âm thầm kêu khổ.

Lực lượng toàn thân đều không giữ lại chút nào bùng phát ra, tim đập loạn như sấm, máu trong cả người đều đang lao nhanh gào thét, linh cảm cũng tăng lên đến một trình độ đáng sợ.

Nữ Hoàng nhìn thấy tốc độ của Hàn Sâm vậy mà không hề chậm hơn cô ta, trong lòng rất là kinh ngạc, biết Hàn Sâm nhất định đã mở ra khóa gen, nếu không thì không thể có tốc độ như vậy.

Chỉ là nhưng hiện tại không phải lúc so đo những chuyện này, chỉ cắn răng tiếp tục cùng Hàn Sâm chạy trối chết.

Chạy trước, Nữ Hoàng phát hiện vậy mà tốc độ của Hàn Sâm còn nhanh hơn cô ta, cô ta toàn lực chạy mà đã có chút sắp không theo kịp Hàn Sâm

rồi.

Lúc này Hàn Sâm cũng phát hiện ra, sau khi hắn mở ra khóa gen, vậy mà tốc độ còn nhanh hơn Nữ Hoàng, trong lòng không khỏi có chút vui mừng.

Mặc dù Băng Cơ Ngọc Cốt không giao phó cho hắn năng lực đóng băng, nhưng mà lại tăng cường lực lượng, tựa hồ còn mạnh hơn người mở ra khóa gen bình thường.

Chỉ là nhìn thoáng qua thì con Huyết Độc Phong kia cách bọn họ càng ngày càng gần, tâm tư cao hứng của Hàn Sâm liền không còn nữa.

Hiện tại Hàn Sâm đã rất khẳng định, mục tiêu của con Huyết Độc Phong kia chính là ba người bọn họ, nếu không đã sớm đuổi theo những dị sinh vật khác, không có khả năng một mực đi theo đám bọn họ như vậy.

Chỉ là hiện tại Hàn Sâm còn không rõ lắm, con Huyết Độc Phong này rốt cuộc là hướng về phía hắn và Nữ Hoàng, hay là hướng về phía tiểu Ngân Hồ trong ngực hắn.

- Tách ra đi.

Hàn Sâm hô một tiếng với Nữ Hoàng, liền tự mình hướng về một hướng khác bỏ chạy.

Quả nhiên, con Huyết Độc Phong kia ngoặt một cái, vậy mà hướng về Hàn Sâm bên này đuổi theo.

- Mẹ ơi, quả nhiên là hướng về mình cùng tiểu Ngân Hồ.

Mặc dù Hàn Sâm đã sớm có suy đoán, nhưng cũng nhịn không được thầm mắng một câu trong lòng.

Tốc độ của con Huyết Độc Phong thật sự quá là nhanh, dùng tốc độ của Hàn Sâm, chỉ trong chốc lát đã bị nó đuổi theo.

Lực lượng trên người Hàn Sâm hoàn toàn tuôn ra, trong lúc bước chân chớp động, tránh né một lần công kích của Huyết Độc Phong.

Con Huyết Độc Phong kia vừa nhỏ vừa nhanh, mắt thường căn bản không bắt được quỹ tích công kích của nó, nếu không phải là Hàn Sâm có linh cảm kinh người, dùng bát giác không hoàn toàn cảm ứng được sự hiện hữu của nó, nếu không căn bản ngay cả một đòn đều trốn không thoát.

Mặc dù không nhìn thấy quỹ tích bay của con Huyết Độc Phong, nhưng Hàn Sâm dựa theo linh giác kinh khủng, triển khai thân pháp Động Huyền Kinh tránh né từng đợt công kích của con ong độc kia.

Tiểu Ngân Hồ ở trong ngực Hàn Sâm nhìn chằm chằm, điện màu bạc trong mắt nhấp nháy, nhưng tốc độ của Huyết Độc Phong quá nhanh, nó cũng không tìm thấy cơ hội xuất kích.

Hàn Sâm không biết mình có thể chèo chống được bao lâu, chỉ là vừa trốn tránh vừa hướng bờ biển chạy, hắn nhất định phải xông vào trong biển, bằng không đợi những con Huyết Độc Phong khác phát hiện ra tình huống bên này, tất cả xông tới, linh cảm của Hàn Sâm có lợi hại hơn nữa cũng không thể tránh được mười tám con ong độc công kích.

Đừng nói mười tám con, chỉ sợ lại đến thêm một con, Hàn Sâm đều không có dư lực để ứng phó.

Đối phó với một con này, Hàn Sâm đã hoàn toàn dựa vào trực giác vượt mức bình thường để phán đoán, căn bản không thể sử dụng thất giác tập trung vào con Huyết Độc Phong kia.

Nữ Hoàng đã chạy đến một bên biển cả, nhìn thấy Hàn Sâm bị Huyết Độc Phong cuốn lấy, cắn răng triệu hồi ra một ngọn phi đao, nhắm tới Hàn Sâm bên kia.

Nhưng mà cô không thấy rõ quỹ tích của con Huyết Độc Phong, cho dù có thể dự phán ra hành động của nó, phi đao cũng không thể bắn trúng.

Chương 612: Năng Lực Nhận Biết Mạnh Mẽ

Hàn Sâm muốn chạy trốn vào trong biển, nhưng lại bị Huyết Độc Phong ngăn cản không có cách nào tới gần biển cả, hắn chỉ có thể căn cứ theo quỹ tích công kích của Huyết Độc Phong, lựa chọn phương hướng tránh né chứ không thể tự kiềm chế quyết định phương hướng đào tẩu.

Mặc kệ Hàn Sâm bố cục như thế nào đi nữa, dưới tình huống tốc độ kém quá nhiều, căn bản không có bất cứ tác dụng gì, thân hình của con Huyết Độc Phong chỉ lóe lên, liền dễ dàng phá hủy tất cả tính toán của Hàn Sâm.

Trên thực tế Hàn Sâm có thể kiên trì lâu như vậy mà không bị Huyết Độc Phong đâm trúng, đã khiến cho Nữ Hoàng rất giật mình.

Nếu Nữ Hoàng thay vào chỗ Hàn Sâm, cô phát hiện nếu là mình, đã sớm bị ong độc đâm trúng, căn bản không thể kiên trì đến hiện tại.

Hàn Sâm có thể né tránh công kích của con Huyết Độc Phong, theo Nữ Hoàng thấy đã không có quan hệ gì với bố cục nữa, càng giống như là Hàn Sâm có một loại năng lực tiên tri, trong tích tắc trước khi Huyết Độc Phong xuất kích, Hàn Sâm đã trốn tránh ra rồi.

Bằng không đợi con Huyết Độc Phong kia động mới trốn tránh, dùng tốc độ của Hàn Sâm căn bản không có khả năng né tránh.

Dưới tình huống không có bố cục lại có thể làm được điểm này, cho Nữ Hoàng một loại cảm giác rất tự nhiên, Hàn Sâm hẳn có năng lực tiên tri.

Trên thực tế cũng gần như thế, mặc dù bát giác của Hàn Sâm chưa hoàn toàn mở ra, nhưng mà năng lực nhận biết đã có chút vượt mức cảm ứng, cũng đúng như Nữ Hoàng nghĩ như vậy, hắn là trước khi ong độc hành động, đã cảm giác được bộ vị cùng con đường mà ong độc muốn công kích, cho nên mới có thể tránh ra.

Nếu đổi một người khác, cho dù thân pháp cùng tốc độ đều mạnh hơn hắn nhiều, cũng không thể tránh được công kích như vậy.

Nữ Hoàng ở xa xa dùng phi đao ngắm thật lâu, cũng tương tự như Tiểu Ngân Ngân, không tìm thấy cơ hội xuất thủ, cắn răng một cái, lại gọi ra một tấm chắn thần huyết, xông về phía Hàn Sâm bên kia.

- Đừng tới đây.

Hàn Sâm nhìn thấy Nữ Hoàng vậy mà lao đến, trong lòng không khỏi kinh hãi, mặc dù Dịch Thiên Thuật lợi hại, nhưng mà ở dưới tốc độ của Huyết Độc Phong, cơ hồ không có tác dụng quá lớn.

Nữ Hoàng lại không để ý đến Hàn Sâm, chỉ là chạy tới vị trí cách Hàn Sâm gần một chút, sau khi nhìn trong chốc lát, đột nhiên cầm tấm chắn trong tay ném ra ngoài, đồng thời hét lớn một tiếng:

- Chạy!

Hàn Sâm nhìn thấy quỹ tích của tấm chắn kia, vậy mà vừa vặn chặn con đường công kích của Huyết Độc Phong, năng lực dự phán mạnh mẽ, liền Hàn Sâm đều có chút giật mình.

- Quả nhiên không hổ là Nữ Hoàng.

Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ, trong nháy mắt mượn tấm chắn ngăn cản con đường công kích của Huyết Độc Phong, mau chóng chạy tới bờ biển.

Coong!

Thế nhưng mà Huyết Độc Phong lại trực tiếp coi như không có gì, cứ thế xuyên thấu qua tấm chắn thần huyết, tốc độ không giảm chút nào tiếp tục phóng tới Hàn Sâm.

Bành!

Liền ở trong nháy mắt này, phi đao trong tay Nữ Hoàng phá không nay tới, hung hăng đụng vào con Huyết Độc Phong kia.

Phi đao vỡ tan, hóa thành một màn ánh sáng lạnh bao phủ con Huyết Độc Phong, đỉnh đầu của con Huyết Độc Phong kia bị chém một đao, vậy mà không bị thương một chút nào, sau khi vỗ cánh tránh né mấy đạo tia sáng lạnh, lại nhanh chóng truy đuổi theo Hàn Sâm.

Lợi dụng một chút thời gian do Nữ Hoàng sáng tạo này, Hàn Sâm tổng cộng mới chạy chưa đến 10m, Huyết Độc Phong đã tiếp tục đuổi theo.

Nhưng mà Hàn Sâm lại phát hiện một chuyện, mặc dù con Huyết Độc Phong kia có thể đâm xuyên qua tấm chắn thần huyết, bị phi đao chém trúng đỉnh đầu cũng không bị thương một chút nào, nhưng mà lúc đối mặt với mảnh vỡ phi đao tán loạn công kích, nó lại hơi tránh né vài cái.

Nhưng mà việc này cũng không đại biểu là nó sợ những mảnh vỡ đó, trái lại, có vài mảnh vỡ đánh lên trên người nó, căn bản không thể làm nó bị thương.

Chuyện này liền có chút kỳ quái, có ít mảnh vỡ nó không thèm trốn, có ít mảnh vỡ bắn tới lại tránh qua, vậy chỉ có một loại khả năng, chính là trên người nó có chỗ yếu, không muốn để cho chỗ yếu hại của mình bị chạm đến.

Dùng năng lực nhận biết mạnh mẽ của Hàn Sâm, mặc dù hắn vẫn đưa lưng về phía con Huyết Độc Phong, nhưng mà tất cả những biến hóa nhỏ bé vừa mới phát sinh cũng đã hiện rõ trong đầu.

Hàn Sâm biết rõ, vị trí Huyết Độc Phong tránh thoát, chính là vị trí eo của nó.

Chỗ thân thể trước sau tiếp giáp, giống như eo nhỏ của phụ nữ, nơi đó có một đoạn bộ vị mảnh khảnh nhất, tất cả mảnh vỡ phi đao bắn tới nơi đó, đều bị Huyết Độc Phong tránh né.

Một ít mảnh vỡ khác, Huyết Độc Phong lại không quá mức để ý tới.

- Chính là chỗ đó.

Trong mắt Hàn Sâm lóe lên dị sắc, dưới sự gia trì của thú hồn Tuyết Nữ, thân thể tản ra từng cơn hàn khí, mà trong đại não Hàn Sâm lại vô cùng tỉnh tảo, không mang theo một tia cảm tình của nhân loại, thậm chí không biết sợ hãi là gì.

Trong lúc đó, Hàn Sâm ngừng lại, con mắt nhìn chòng chọc vào Huyết Độc Phong đang xông tới phía hắn.

- Cậu làm gì thế?

Nữ Hoàng chấn động, con Huyết Độc Phong kia lợi hại như thế, vậy mà Hàn Sâm muốn tử chiến, đây không phải là đang tự tìm đường chết sao?

Thế nhưng mà một màn phát sinh kế tiếp, lại làm cho đồng tử của Nữ Hoàng mạnh mẽ co rút lại.

Chỉ thấy con Huyết Độc Phong kia lóe lên trước mặt Hàn Sâm, Nữ Hoàng căn bản là không nhìn thấy con Huyết Độc Phong đâm về phía nào, nhưng mà bàn tay của Hàn Sâm lại mạnh mẽ động.

Cơ hồ là không thể tin tưởng, Hàn Sâm hóa chưởng làm đao, một chưởng cắt chéo xuống, nhanh như là tia chớp, vậy mà ở trong hư vô chém trúng con Huyết Độc Phong không biết làm sao bay đến nơi đó, hơn nữa đánh chính là eo nhỏ của con Huyết Độc Phong.

Liền vũ khí cấp thần huyết duy nhất một lần đều không khiến cho Huyết Độc Phong lùi bước, vậy mà thân hình nó lại mạnh mẽ xoay một cái, tránh né một nhát chém này của Hàn Sâm.

Không thể đánh trúng Huyết Độc Phong, nhưng mà lại để cho Hàn Sâm càng thêm biết rõ, eo đúng là nhược điểm của nó, như vậy thì không cần tránh né nữa rồi.

Hàn Sâm vừa lui vừa ra tay chặn đánh Huyết Độc Phong, con Huyết Độc Phong kia rất không muốn bị chém trúng eo, cho nên mỗi lần bị công kích đều chủ động né tránh, cũng không cùng Hàn Sâm liều mạng.

Rốt cục Hàn Sâm đã có cơ hội thở dốc, từng bước một lui ra bờ biển.

Nữ Hoàng đã thối lui vào trong biển rộng, nhảy vào trong nước biển, chỉ lộ ra một cái đầu, đứng ở xa xa nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm vậy mà mỗi lần đều có thể đúng lúc chém trúng con Huyết Độc Phong, nhưng mà tốc độ của hắn lại chậm hơn Huyết Độc Phong rất nhiều, điều này làm cho đôi mắt đẹp của Nữ Hoàng chớp liên tục.

Đây cũng không phải là bố cục, mà là một loại dự phán ở tầng thứ cao hơn, Nữ Hoàng nhìn một trận chiến này giữa Hàn Sâm cùng Huyết Độc Phong,

trong lòng đã ẩn ẩn có cảm giác, nhưng mà lại nói không rõ ràng rốt cuộc là vì cái gì, có loại cảm giác gãi không đúng chỗ ngứa.

Bịch!

Hàn Sâm rốt cục đã thành công nhảy vào trong biển rộng, con Huyết Độc Phong kia còn sợ nước hơn cả Bạch Hổ, mà nó cũng không có thủ đoạn cưỡi gió như Bạch Hổ, không muốn tự mình xuống nước, cũng chỉ là xoay vài vòng ở chỗ Hàn Sâm vào nước, liền bay trở về hòn đảo, vọt tới những dị sinh vật chưa kịp lui về biển cả khác.

- Dấu kỹ quá nhỉ.

Sau khi thoát khỏi nguy hiểm, Nữ Hoàng nhìn Hàn Sâm lạnh lùng nói một câu.

- Khụ khụ, tôi cũng là vừa mới mở ra khóa gen, đó là bị ép tới bất đắc dĩ, thời khắc sinh tử đốn ngộ, đối mặt với tử vong mới đại bạo phát. . .

Hàn Sâm hắc hắc giải thích, biết chuyện mình đã mở ra đạo khóa gen thứ nhất không thể gạt được Nữ Hoàng nữa rồi.

Nữ Hoàng trợn trắng mắt không còn chút máu, lười nói chuyện cùng hắn, trực tiếp gọi đại kình ngư ra nhảy lên.

- Cảm ơn.

Hàn Sâm ôm tiểu Ngân Hồ đi lên theo, thiệt tình thành ý nói.

Nếu như không phải là hai đòn của Nữ Hoàng làm lộ ra nhược điểm của con Huyết Độc Phong, chỉ sợ chưa chắc Hàn Sâm đã có thể trốn ra được.

Chương 613: Thu Bảo

- Cái Huyết Lân Giáp này là của tôi, chúng ta huề nhau.

Nữ Hoàng nhíu mày nhìn tới phương hướng hòn đảo, chỗ đó đã không có tiếng kêu thảm thiết nữa, dị sinh vật chết thì chết trốn thì trốn, đảo nhỏ đã khôi phục yên tĩnh.

Thế nhưng mà trên đảo nhỏ lại là một mảnh cảnh tượng địa ngục, khắp nơi đều là thi thể dị sinh vật, làm người nhìn tê cả da đầu.

- Cậu cảm thấy có cơ hội giết chết một con ong độc hay không?

Nữ Hoàng đột nhiên quay sang Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm hiểu rõ ý tứ của Nữ Hoàng, khẽ lắc đầu nói:

- Tốc độc cao nhất của tôi vẫn kém hơn Huyết Độc Phong quá nhiều, biết chỗ yếu hại của nó cũng vô dụng, căn bản không chém trúng nó được, hơn nữa. . .

- Hơn nữa cái gì?

Nữ Hoàng nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Hơn nữa theo tôi thấy, coi như là tôi có thể đánh trúng eo của nó, chỉ sợ chưa chắc có thể thật sự làm nó bị thương, tối đa cũng chỉ có thể làm nó chịu chút đau đớn mà thôi.

Hàn Sâm cũng có chút tự mình hiểu lấy.

Trước kia lúc hắn đấu với Kim Mao Hống, liền mắt của Kim Mao Hống đều đâm không thủng, eo của con ong kia là nhược điểm, cũng không thể yếu ớt hơn con mắt được.

Chỗ hiểm chỉ là tương đối yếu ớt mà thôi, nhưng mà do tố chất thân thể của sinh vật siêu cấp thần huyết rất cao, cho nên chỗ yếu của con Huyết Độc Phong, đối với Hàn Sâm mà nói, căn bản cũng không thể xem là chỗ yếu.

Nữ Hoàng nhẹ nhàng thở dài, sao cô ta lại không biết đạo lý này, hơn nữa những con Huyết Độc Phong đó còn có mười tám con, một con đã khủng bố như thế, mười tám con cùng lên, đến nhiều người hơn nữa cũng là đi chịu chết.

Lại không phải người người đều giống như Hàn Sâm có thể né tránh công kích của ong độc, dù là Nữ Hoàng cũng không nắm chắc có thể tránh được công kích ở tốc độ như vậy.

Hòn đảo bên kia hoàn toàn tĩnh mịch, hai người xem trong chốc lát, biết rõ ở đây đã không có hy vọng gì nữa, liền chuẩn bị khống chế đại kình ngư rời đi.

Thế nhưng mà tiểu Ngân Hồ lại đột nhiên từ trong ngực Hàn Sâm nhảy ra ngoài, hóa thành một tia sáng màu bạc một lần nữa xông về hòn đảo.

- Tiểu Ngân Ngân, mày làm gì đấy?

Hàn Sâm chấn động, thật vất vả mới từ ở trên đảo trốn ra, tại sao nó lại chạy trở về.

- Đừng đuổi theo, hiện tại mười tám con ong độc kia đang ở cùng một chỗ, nếu trở lên đảo bị phát hiện, thần tiên cũng không thoát được.

Nữ Hoàng nói.

- Cô ở nơi đây chờ chút, tôi đi bắt Tiểu Ngân Ngân trở lại.

Hàn Sâm trực tiếp vọt tới, cũng không phải là Hàn Sâm có ý định đi theo tiểu Ngân Hồ liều mạng, hắn quá hiểu tiểu Ngân Hồ rồi, con hàng này khẳng định không phải đi liều mạng.

Nếu không vừa rồi lúc Hàn Sâm cùng Huyết Độc Phong chiến đấu, tiểu Ngân Hồ sớm đã xông lên rồi, sao có thể chờ tới hiện tại, nhất định là ở trên đảo lại có biến cố gì rồi.

Hàn Sâm đuổi theo tiểu Ngân Hồ lên đảo, phát hiện tiểu Ngân Hồ vọt thẳng tới vị trí nguyên bản của hoa sen, căn bản là không có một chút do dự nào.

Hàn Sâm triển khai linh giác, vậy mà không phát hiện ra tung tích của những ong độc đó ở trên đảo.

- Chẳng lẽ là những con ong độc kia đã đi ra ngoài hòn đảo?

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc.

Nhưng mà Hàn Sâm còn có chút tò mò, mặc dù là những con ong độc đó đã đi ra khỏi hòn đảo, nhưng mà sự thật đã chứng minh cây sen kia căn bản không phải là bảo bối gì, hạt sen bên trong chính là mười tám con ong độc, hiện tại tiểu Ngân Hồ lại chạy về thì còn có tác dụng gì?

- Chẳng lẽ là trong thi thể những dị sinh vật đó, có đồ vật mà Tiểu Ngân Ngân muốn lấy?

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, người cũng đã đuổi theo tiểu Ngân Hồ đi tới núi nhỏ.

Cảnh tượng xung quanh vô cùng thê thảm, tiểu Ngân Hồ hoàn toàn không để ý đến thi thể của những dị sinh vật đó, trực tiếp chạy tới vị trí đài sen kia.

Sau khi mười tám con Huyết Độc Phong xuất thế, cũng không biết có phải là bởi vì độc tính trên người chúng nó quá kịch liệt hay không, bảy mảnh lá sen ở bên cạnh đã héo rũ, chỉ còn lại đài sen đã mất đi hạt sen kia trơ trọi đứng ở chỗ đó.

Tiểu Ngân Hồ không chút nghĩ ngợi, trực tiếp há mồm cắn đài sen không có hạt sen xuống, ở trong mồm mãnh liệt nhai.

Đài sen trong suốt như ngọc kia, rất nhanh đã bị nó nhai nát nhừ.

- Chừa chút cho tao. . . chừa chút cho tao. . .

Hàn Sâm bắt được tiểu Ngân Hồ, muốn đẩy miệng của nó ra, nhưng mà tiểu Ngân Hồ đã ọt ọt một tiếng, toàn bộ nuốt xuống.

- CMN, mày cũng quá độc ác đi, thiệt thòi mới vừa rồi tao còn dốc sức liều mạng cứu mày, ai ngờ tên ranh con mày vậy mà ăn mảnh, tuyệt không lưu gì cho tao. . .

Hàn Sâm dậm chân chỉ trích tiểu Ngân Hồ.

Tiểu Ngân Hồ vẫn không để ý tới hắn, ưu nhã cúi đầu hít hà mặt đất, sau đó dùng hai chân trước bắt đầu đào ở trên mặt đá.

Mặt đá kia ở dưới móng của nó giống như là đậu hủ, chỉ chốc lát sau đã bị nó đào ra một cái hố đá sâu gần 2m.

- Có cái gì?

Con mắt của Hàn Sâm lập tức phát sáng lên, chỉ thấy dưới nhánh hoa phía dưới còn có một thứ gì đó, một đoạn tuyết trắng nhỏ đã bị tiểu Ngân Hồ đào lên.

- Này này hồ ca hồ tỷ, mặc kệ là cái gì, Tiểu Ngân Ngân mày đã khổ cực rồi, trước nghỉ ngơi một chút, loại việc nặng nhọc này để cho tao tới.

Hàn Sâm vội vàng nhảy vào trong hầm, ôm lấy tiểu Ngân Hồ đặt lên trên bả vai mình, sau đó dùng hai tay đi đào thứ ở phía dưới.

Hắn đây là sợ tiểu Ngân Hồ giống như vừa rồi ăn một mình, mới bằng lòng tự mình đi đào.

Hàn Sâm đào xuống không qua bao sâu, vật kia đã hoàn toàn được đào lên, là ba củ sen tuyết trắng, lớn bằng cánh tay đứa trẻ con, mỗi một củ đều chỉ dài mười mấy cm.

Mặc dù là chôn dưới đất, nhưng mà chúng lại trắng sáng như tuyết, quả thực giống như là băng tuyết ngưng tụ thành vậy, còn tản ra từng luồng mùi thơm ngát.

Hàn Sâm cầm ba đoạn củ sen trong tay, còn chưa kịp nhìn kỹ, tiểu Ngân Hồ ở trên bờ vai đã mạnh mẽ bổ nhào về phía trước, trực tiếp cắn xuống một đoạn, răng rắc răng rắc nhai.

- Mình làm sao lại quên mất nó rồi, bề ngoài của nó rất có tính lừa gạt, mỗi lần đều quên nó.

Trong lòng Hàn Sâm đang rỉ máu, cũng không biết đây là bảo bối gì, cứ như vậy bị Tiểu Ngân Ngân ăn hết một phần ba.

- Còn lại những thứ này là của tao, của mày đã ăn xong.

Lập tức ánh mắt của tiểu Ngân Hồ lại nghiêng nhìn sang bên này, Hàn Sâm vội vàng ôm chặt hai đoạn củ sen.

Tiểu Ngân Hồ lại chạy đến bên chân Hàn Sâm, thân mật dùng cái đầu nhỏ cọ cọ vào bắp chân Hàn Sâm.

- Giả ngu cũng vô dụng, cái này là của tao.

Hàn Sâm vội vàng thu hai đoạn củ sen vào, lúc này mới nhấc tiểu Ngân Hồ đang nũng nịu lên ôm vào trong ngực.

Lúc này Nữ Hoàng cũng đã leo lên hòn đảo, đã leo tới biên giới ngọn núi nhỏ, Hàn Sâm vội vàng ôm tiểu Ngân Hồ đi xuống, miễn để cô ta thấy tình huống bên này.

- Những con ong độc đó không biết đi nơi nào rồi, xem ra là đã đi rồi.

Hàn Sâm đi tới trước mặt Nữ Hoàng, cười rạng rỡ nói.

- Nó phát hiện ra cái gì?

Nữ Hoàng liếc mắt một cái đã thấy ngay Hàn Sâm dối trá, chỉ thẳng vào chỗ yếu hại.

- Còn không phải là cái đài sen kia sao, lúc tôi chạy đến, nó đã ăn hết toàn bộ, không hề chừa chút nào cho tôi, cũng không biết món đồ kia có tác dụng gì, làm tôi đau lòng chết đi được.

Hàn Sâm hận không thể nặn đi ra hai giọt nước mắt cho Nữ Hoàng xem, nhưng thật sự là không nặn ra nổi.

Ánh mắt của Nữ Hoàng rõ ràng cho thấy cực độ không tín nhiệm đối với Hàn Sâm, nhưng mà cũng không nói gì nữa, quay người lại đi tới bờ biển.

Hai người một hồ một lần nữa lên đường, hy vọng có thể sớm tìm thấy đất liền, chỉ là đã ở trên biển bốn năm ngày, nhưng đừng nói tới đất liền, liền một hòn đảo nhỏ đều không thấy.

Đột nhiên, xa xa trên mặt biển truyền đến một tiếng kêu kỳ dị, âm thanh kia Hàn Sâm và Nữ Hoàng nghe đều có chút quen tai, sắc mặt đều biến hóa.

Chương 614: Cơ Hội

Hàn Sâm nghe rõ ràng, âm thanh kia chính là đến từ con chim Khổng Tước, trước đó nó bị ong độc đốt lên trên mặt một cái liền bay trốn đi, không nghĩ tới vậy mà lại gặp được ở chỗ này.

- Nó kêu to giống như tràn đầy thống khổ cùng bi tráng, không phải là đã bị độc tổn thương đấy chứ?

Nữ Hoàng nhìn tới phương hướng tiếng chim hót truyền tới, con mắt lóe sáng nói.

Nếu như quả thật bị độc làm tổn thương, như vậy có khả năng đây là một cơ hội đầu tiên trong lịch sử để nhân loại săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Đi xem chẳng phải là sẽ biết sao.

Mặt Hàn Sâm cũng lộ ra vẻ hưng phấn, nếu như có thể kiếm lợi giết chết một con sinh vật siêu cấp thần huyết, cho dù không chiếm được thú hồn, kiếm chút thịt cũng tốt đấy.

Hai người nhìn nhau, đều thấy rõ tâm ý của đối phương, Nữ Hoàng lập tức chỉ huy đại kình ngư hướng về phương hướng chim hót truyền tới.

Âm thanh chim hót kia truyền vào trời cao, giống như có thể nứt đá phá núi, dị sinh vật ở phụ cận hình như đều bị kinh hãi, cả dị sinh vật bên trong thiên không đều đã bay trốn ra rất xa.

Đã đi được 30 – 40 dặm, rốt cục Hàn Sâm thấy được một hòn đảo, nhưng mà hòn đảo kia rất nhỏ, không bằng nói là một khối đá ngầm hơi lớn thì đúng hơn.

Hiện tại con Khổng Tước kia đã rơi lên trên đá ngầm, cả khuôn mặt đã thối rữa không còn hình dáng gì, miệng vết thương nổi đầy bong bóng cùng nước mủ đã thối rữa.

- Quả nhiên là bị độc làm tổn thương!

Hàn Sâm vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Vui mừng tự nhiên là thoạt nhìn Khổng Tước có chút không ngăn cản nổi độc tố của Huyết Độc Phong, kinh hãi chính là độc tính mãnh liệt như vậy, cho dù giết chết con Khổng Tước này, không biết thịt của nó còn có thể ăn hay không.

Nữ Hoàng chỉ huy đại kình ngư ngừng lại ở phía xa, cũng không trực tiếp đi qua, mặc dù là một con sinh vật siêu cấp thần huyết đã trúng độc, bọn họ cũng chưa chắc có năng lực chém giết, hiện tại còn không biết đến cùng là tình huống của con Khổng Tước kia như thế nào, tùy tiện đi qua rất có thể sẽ toi mạng.

- Nghe nó kêu to như thế, tựa hồ khí lực còn rất đủ, chúng ta vẫn là ở đây đợi thêm vài ngày đi.

Hàn Sâm cũng đang có ý định này.

Hiện tại đi qua mạo hiểm, không bằng đợi lát nữa cho tổn thương của nó chuyển biến xấu thêm một chút.

Thế nhưng mà ai biết lời của Hàn Sâm mới phát ra, đột nhiên liền thấy nước biển bên cạnh đá ngầm bắn lên cao mấy chục mét, một con quái vật màu tím khổng lồ từ trong biển chui ra, càng tôm giống như là kìm sắt, nhanh như thiểm điện kẹp tới con Khổng Tước kia.

Con tôm hùm màu tím kia vậy mà từ trong biển đi tới, xem ra là không thể mò được chỗ tốt ở trên đảo đằng kia, lúc này nó lại muốn giết Khổng Tước đang bị độc làm tổn thương.

Khổng Tước trúng độc đúng lúc ở trên mặt, độc tố hình như đã ảnh hưởng tới đầu óc của nó, không nhanh nhẹn giống như lúc trước nữa, sau khi kịp

phản ứng thì đã chậm, tôm hùm đã kẹp lấy một cái cánh của nó.

Khổng Tước muốn bỏ qua tôm hùm đã không có khả năng, cánh vỗ hai cái lại không thể giãy giụa, ngược lại là lông vũ của mình bị cắt đứt rất nhiều.

Khổng Tước lập tức giận dữ, lông Khổng Tước sau lưng mở ra, từng con mắt màu xanh lam đậm mở ra, bắn ra ánh sáng màu lam kỳ dị, lập tức làm cho mắt mờ thần huyễn, con tôm hùm kia cũng giống như uống rượu say có chút đứng không vững.

Chỉ là tựa hồ như tôm hùm đã sớm tính tới sẽ có một chiêu như thế, gắt gao kẹp lấy một cánh của Khổng Tước không buông, mặc kệ con Khổng Tước kia đập nó như thế nào, cũng không thoát khỏi càng nó bắt giữ.

Vỏ tôm hùm thật sự là quá cứng rắn, Khổng Tước cũng không có biện pháp nào, ngược lại là máu tươi trên cánh của mình lại bắn ra tung tóe, đã bị bẻ gãy rất nhiều lông vũ, da thịt cũng đã tróc ra.

Nhìn hai con sinh vật khủng bố uốn éo đánh nhau, Nữ Hoàng cũng đã nhắm mắt lại, quay lưng đi không dám nhìn tới ánh sáng màu lam kia.

Mặc dù khoảng cách rất xa, nhưng mà uy lực của ánh sáng màu lam của Khổng Tước vẫn còn, chỉ nhìn tới đã bị chóng mặt, thiếu chút nữa đã ngã vào trong biển.

Hàn Sâm cũng giống như vậy, chỉ là sau khi hắn mở ra khóa gen, cho dù đưa lưng về phía hai sinh vật siêu cấp thần huyết kia, nhưng vẫn có thể xem rõ ràng bọn nó chiến đấu, cũng không bị ảnh hưởng gì.

- Mặc dù sức chiến đấu của Khổng Tước vẫn rất nghịch thiên, nhưng mà dù sao cũng đã trúng độc, lại bị tôm hùm tới gần người, thoạt nhìn thì tám chín phần mười là đã chết chắc, bị giết cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Hàn Sâm âm thầm tính toán trong lòng, phải như thế nào mới có thể lấy được một chút chỗ tốt.

Đá ngầm văng tung tóe, sóng dâng ngập trời.

Khối đá ngầm to lớn kia không chịu nổi hai con hung thú tàn sát bừa bãi, khối lớn nham thạch văng tung tóe, chỉ lát nữa sẽ không chịu nổi hoàn toàn bị đánh sập.

Con tôm hùm kia ỷ vào giáp xác cứng rắn, đôi càng tôm kẹp lấy Khổng Tước liều mạng kéo vào trong nước, đối với Khổng Tước liên tục mổ nó căn bản không quan tâm.

Mặc dù Khổng Tước liều mạng giãy dụa, nhưng mà chỉ cần đá ngầm hoàn toàn nứt vỡ, nó bị kéo vào trong nước cũng chỉ là vấn đề thời gian.

- Tại sao con tôm hùm này lại không bị trúng độc?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực.

Nhưng mà nhìn Khổng Tước biểu hiện ra sức chiến đấu, vừa rồi nếu như bọn họ tùy tiện xông lên, chỉ sợ sẽ là bánh bao thịt ném chó một đi không trở lại.

OÀ..ÀNH!

Đã qua hai đến ba giờ, rốt cục đá ngầm không chịu nổi nữa đã hoàn toàn nứt vỡ, Khổng Tước lập tức bị tôm hùm kéo vào trong nước biển.

Mặc dù Khổng Tước ở trong nước biển vẫn bắn ra ánh sáng màu lam, nhưng cũng đã không lớn bằng lúc trước nữa, hiệu quả áp chế đối với Hàn Sâm và Nữ Hoàng cũng đã nhẹ hơn rất nhiều.

Lúc này Nữ Hoàng mới xoay người lại, nhìn về trong nước biển, đã thấy ánh sáng màu lam lập loè ở phía dưới, nước biển cuồng bạo bắt đầu khởi động, dấy lên sóng lớn cao hơn mười mét, thanh thế dọa người tới cực điểm.

- Sinh vật khủng bố như thế, nếu như nhân loại chúng ta muốn chém giết, thật sự là quá khó khăn.

Nữ Hoàng thở dài một tiếng.

- Nếu như chính chúng ta đi giết, tự nhiên là không có khả năng gì, nhưng mà hiện tại cũng là một cơ hội.

Hàn Sâm lại vẫn nhìn con sóng lớn kia, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

Dù là Khổng Tước bị độc làm cho tổn thương, cũng không phải là bọn họ có thể chém giết được, nhưng mà hiện tại Khổng Tước đã bị tôm hùm kéo vào trong biển, hơn nữa càng kéo càng sâu, mắt thấy đã sắp không sống nổi nữa, có lẽ là có cơ hội nhặt được món hời.

Muốn nói cùng tôm hùm đoạt thịt Khổng Tước, đương nhiên Hàn Sâm không dám, cũng không có năng lực kia.

Nhưng mà nếu chỉ nhân cơ hội đi xuống, có lẽ sẽ đạt được thú hồn cũng không chừng.

- Cậu muốn làm gì?

Nữ Hoàng nhíu mày nhìn về phía Hàn Sâm.

- Cô ở đây chờ tôi một chút.

Hàn Sâm nói xong cũng đã nhảy vào trong nước, trực tiếp lặn vào trong biển.

Tiểu Ngân Hồ vẫn nằm trên bờ vai Hàn Sâm, móng vuốt nhỏ ôm thật chặt cổ của Hàn Sâm, đi theo Hàn Sâm cùng một chỗ xuống dưới biển.

Bởi vì hai con hung thú đại chiến ở trên biển, sóng lớn bốn phía bắt đầu khởi động, có đôi khi thân thể Hàn Sâm bị sóng đánh xoay loạn trong nước, vậy mà không khống chế nổi thân thể của mình.

Nhưng mà khá tốt là hắn có thể tự do hô hấp ở trong nước, cũng không sợ ngâm nước, cùng lắm là phải bỏ thêm một chút thời gian mà thôi.

Tôm hùm liều mạng kéo Khổng Tước vào vùng biển sâu mà, mặc dù Khổng Tước dùng sức giãy dụa, nhưng mà hiển nhiên không có tác dụng gì, bị tôm hùm từng chút kéo vào trong biển sâu.

Hàn Sâm đuổi theo hai con hung thú cùng một chỗ lẻn vào biển sâu, thời khắc quan sát thế cục, hy vọng có thể tìm được một cơ hội để xuất thủ.

Mặc dù con Khổng Tước không có kỹ năng bơi, nhưng mà ở trong biển vẫn vô cùng hung hãn, thoạt nhìn nhất thời nửa khắc cũng không dễ dàng bị tôm hùm giết chết như vậy.

Chương 615: Ám Sát Khổng Tước

Hàn Sâm một mực lặng lẽ đuổi theo tôm hùm lặn xuống ngàn mét bên trong biển sâu, ánh sáng màu lam trên người con Khổng Tước kia mới dần dần ảm đạm xuống, thoạt nhìn đã sắp không chịu được nữa rồi.

Xương cánh của nó đã bị tôm hùm bẻ gãy, chỉ còn da thịt dính lại một ít, máu không ngừng từ trong miệng vết thương tràn vào trong nước biển, nhuộm nước biển bốn phía thành màu đỏ bừng.

Chỉ có lúc ánh sáng màu lam thỉnh thoảng sáng lên, mới có thể nhìn rõ ràng trạng thái của con Khổng Tước kia.

Bộ mặt của Khổng Tước đã thối rữa không còn hình dáng gì, hơn nữa lại phải chiến đấu và nước biển trùng kích, da thịt cũng đã nát lộ ra xương cốt bên trong.

Chỗ khác trên thân thể cũng bị đứt gãy, nguyên bản lông đuôi xinh đẹp, đã bị tôm hùm cắt rụng đi rất nhiều, thoạt nhìn đâu còn là một con Khổng Tước kiêu ngạo nữa, càng giống như là một con gà rừng trụi lông.

- Quả nhiên vẫn phòng ngự cao trâu bò hơn, hao tổn cũng có thể chết người.

Hàn Sâm thầm than trong lòng, năng lựcc ủa con Khổng Tước kia hoa lệ mạnh mẽ, nhưng mà giết không chết tôm hùm thì đều vô dụng, cuối cùng vẫn bị tôm hùm giết chết.

Hàn Sâm đối với con tôm hùm kia thì ngay cả một chút hứng thú cũng không có, liền sinh vật siêu cấp thần huyết như Khổng Tước cũng không

đánh chết nó, chỉ để lại một ít vết thương ở bên trên xác tôm hùm, hắn thì càng thêm không cần suy nghĩ, âm kình xuyên qua cũng vô dụng, căn bản không gây thương tổn cho tôm hùm nổi.

Mắt thấy Khổng Tước đã sắp nghẻo, Hàn Sâm lặng lẽ lặn tới, màu máu đỏ ở trong nước biển cũng có thể che giấu một chút tung tích của hắn.

Lúc Hàn Sâm cách chúng nó còn có 10m, tôm hùm vẫn không phát hiện ra Hàn Sâm, nó đang hưng phấn xé rách thịt trên người Khổng Tước nhét vào trong miệng.

Khổng Tước đã không có lực lượng chống cự nữa, hai mắt đã trở nên trắng lóa, nước biển một mực không ngừng rót vào trong miệng nó, chỉ là lúc bị tôm hùm xé toang da thịt, mới có thể khiến cho thân thể của nó hơi động một cái.

Hàn Sâm gọi Cổ Thần kiếm ra, nắm thật chắc ở trong tay, tốt xấu gì thì đây cũng là một thanh kiếm thần huyết bạo tẩu, nếu như có thể đánh trúng chỗ hiểm, cũng có thể thu hoạch được tính mạng của Khổng Tước.

Đương nhiên, chỗ yếu mà Hàn Sâm nhắc tới là miệng vết thương đã bị tôm hùm làm trọng thương.

Hàn Sâm cẩn thận điều chỉnh vị trí của mình, không cho tôm hùm nhìn thấy sự hiện hữu của mình, chậm rãi đi tới bên cạnh Khổng Tước.

Hàn Sâm vẫn quan sát, vết thương trên người Khổng Tước rất nhiều, nhưng mà hắn lại chỉ có một lần cơ hội, nếu động thủ thì sẽ kinh động tới con tôm hùm đang đắm chìm ở trong khoái cảm ăn uống, cho nên Hàn Sâm phải một kích thành công, nếu không thì sẽ không có cơ hội thứ hai rồi.

Tổn thương trên cánh Khổng Tước là nghiêm trọng nhất, nhưng mà cho dù một kiếm đâm vào, hiển nhiên cũng không phải vị trí chí mạng.

Mặc dù trên người Khổng Tước cũng có chút tổn thương, thoạt nhìn rất thê thảm, nhưng mà đó cũng không phải là tổn thương chí mạng, chính thức chí mạng của Khổng Tước là đã bị đẩy vào trong nước quá lâu, trong chiến đấu

bị uống vào rất nhiều nước biển, là bị chết đuối đấy, những vết thương đó không phải là nguyên nhân chủ yếu.

Hàn Sâm nhìn tới nhìn lui, nếu quả thật muốn một kiếm chí mạng, như vậy vẫn chỉ có thể từ chỗ tổn thương do ong độc lưu lại ra tay, chỗ khác khác đều vô dụng.

Mặt Khổng Tước đã hoàn toàn hư thối, trong hốc mắt còn có dịch máu đang tràn ra, xem ra liền đầu óc của nó cũng đã bị độc tố xâm lấn lợi hại.

Hàn Sâm cẩn thận né tránh những huyết tương màu đỏ đó, mặc dù màu sắc không khác máu bình thường, nhưng mà những huyết tương đó lại ở trong nước biển ngưng tụ thành từng đoàn, không giống máu bình thường trực tiếp tan ra ở trong nước biển.

Hàn Sâm mượn thân thể Khổng Tước cùng nước máu che chắn, dần dần đã đến gần con Khổng Tước, con tôm hùm cực lớn đang dốc sức liều mạng xé rách thịt Khổng Tước kia cũng không chú ý tới thân ảnh nhỏ như Hàn Sâm.

Điều này khiến cho Hàn Sâm rất hưng phấn, nếu như hắn sớm bị phát hiện, vậy cũng chỉ có thể rút lui, Hàn Sâm không cho là mình có tư cách ở trong biển chiến một trận với tôm hùm.

Mặc dù xem ra tôm hùm không khủng bố giống như ong độc, nhưng mà giáp xác của nó thật sự quá cứng rắn, hơn nữa tốc độ ở trong nước khẳng định nhanh hơn Hàn Sâm, Hàn Sâm không dám đi trêu chọc nó.

Nếu như là ở trên lục địa, có lẽ Hàn Sâm còn có thể cùng nó quần nhau một chút, hiện tại chỉ có thể hi vọng không bị nó phát hiện.

Cũng may là vận may của Hàn Sâm không tệ, cho đến tận lúc Hàn Sâm dán vào thân thể khổng lồ của Khổng Tước, vẫn không bị tôm hùm phát hiện ra.

Chỉ là muốn đâm trúng hốc mắt Khổng Tước lại có một chút phiền toái, tôm hùm cơ hồ đối diện với đầu Khổng Tước, nếu như Hàn Sâm xông qua như vậy, nhất định sẽ bị tôm hùm nhìn thấy.

Hàn Sâm dán ở trên thân thể Khổng Tước chờ đợi trong chốc lát, từ đầu đến cuối không tìm được cơ hội nào, nhưng khi nhìn bộ dạng của Khổng Tước tựa hồ như đã sắp chết hẳn, đầu có chút vô ý thức đong đưa theo nước biển, liền bị tôm hùm xé thịt ăn cũng chỉ có phản ứng hơi yếu, ngay cả động đậy cũng không tính, chỉ hơi hơi run rẩy như vậy mà thôi.

- Không được, không thể đợi thêm được nữa, chờ đợi thêm nữa thì con Khổng Tước này sẽ chết hẳn rồi, chỉ có thể liều mạng thôi.

Hàn Sâm cắn răng, nắm chặt Cổ Thần kiếm trong tay, ánh mắt nhìn chòng chọc vào đầu Khổng Tước.

Cổ Tà Chú cùng Bão Ngọc Nguyên Dương Công đồng thời phát động, bên trong song thận tuôn ra vô hạn tinh lực, trái tim giống như động cơ điên cuồng vận chuyển, lập tức đẩy lực lượng của Hàn Sâm tới đỉnh phong.

Hàn Sâm không có lựa chọn Tuyết Nữ biến thân, mà là biến thành Yêu Tinh Nữ Hoàng, hiện tại hắn càng cần thị lực mạnh mẽ, dùng để phán đoán đầu lâu của Khổng Tước đong đưa cùng nhất cử nhất động của tôm hùm.

Linh giác mạnh mẽ được triển khai, tất cả đều hiện ra trong đầu Hàn Sâm, hắn đang dự phán tất cả tình huống có thể xảy ra.

Ra tay trực tiếp như vậy, nhất sẽ dẫn tới sự chú ý của tôm hùm, đến lúc đó hắn cũng chỉ có thể chạy trối chết, có thể ở trong nước tránh được tôm hùm truy kích hay không, quan hệ đến cái mạng nhỏ của Hàn Sâm, hắn không dám có một chút chủ quan nào.

Rốt cục, Hàn Sâm nhìn đúng một cơ hội, không hề có bất kỳ do dự nào, trực tiếp ở trong nước mạnh mẽ xông lên, giống như ngư lôi vọt tới phía trước Khổng Tước, Cổ Thần kiếm hung hăng đâm xuống hốc mắt Khổng Tước.

Trong tích tắc Hàn Sâm động thủ, tôm hùm rốt cục đã phát hiện ra hắn, nguyên bản cái càng đang xé rách da thịt Khổng Tước, tựa như tia chớp đánh úp về phía Hàn Sâm.

Ánh mắt của Hàn Sâm lạnh như băng, sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen, khiến cho cả người hắn đều trở nên lạnh lẽo vô tình, hoàn toàn không có sợ hãi đối với tử vong.

Cái càng của tôm hùm thật sự là quá nhanh, Hàn Sâm biết nếu như một kiếm này của mình đâm xuống, khẳng định không trốn thoát được cái càng của tôm hùm rồi.

Nhưng nếu như hiện tại Hàn Sâm né tránh, như vậy hắn sẽ không còn có cơ hội thứ hai đi ám sát Khổng Tước nữa, chỉ có thể lập tức đào tẩu.

Trong mắt tràn đầy hờ hững, Cổ Thần kiếm không chút do dự tiếp tục đâm tới hốc mắt Khổng Tước, đồng thời triệu hoán ra áo giáp hoàng kim cùng ma văn Thạch Giáp Yêu, tay kia chụp về phía cái càng của tôm hùm đang lao đến.

PHỐC!

Cổ Thần kiếm đâm vào trong hốc mắt Khổng Tước, thân kiếm dài hơn bốn thước hoàn toàn chui vào trong hốc mắt, không gặp phải trở ngại gì quá lớn.

Cơ hồ cũng ngay lúc đó, cái càng lớn màu tím đen của tôm hùm cũng đã nện tới trước mặt Hàn Sâm, Hàn Sâm vỗ một chưởng lên bên trên.

Bành!

Chưởng của Hàn Sâm bị đánh bật trở về, nện lên trên ngực mình, cả người giống như viên đạn, ở trong nước biển bay ra xa hơn 10m, mạnh mẽ há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Chương 616: Đào Mệnh

Một chưởng kia của Hàn Sâm không phải âm kình cũng không phải dương kình, nếu không hắn đã sớm bị lực lượng kinh khủng kia trực tiếp đánh chết.

Bá Vương Tá Giáp!

Hàn Sâm sở trường tá lực, không dùng bí quyết phản chấn, thuần túy mượn lực, mượn lực trên chiếc càng của con tôm hùm, Hàn Sâm ở trong nước biển bay ra xa hơn 10m.

Nhưng mà lực lượng của tôm hùm thật sự là quá mạnh mẽ, mặc dù Hàn Sâm đã tan mất phần lớn lực lượng, nhưng vẫn cảm thấy xương cốt trên lồng ngực cùng nội tạng đều đã bị trọng thương, nhịn không được điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, ở trong nước biển hóa thành một đóa hoa đỏ tươi.

Chỉ là trong đầu vang lên âm thanh, thực sự khiến cho Hàn Sâm có chút vui trong sự đau khổ.

Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Minh Nhãn Khổng Tước, đạt được thú hồn siêu cấp thần huyết Minh Nhãn Khổng Tước, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen.

Đáng tiếc hiện tại Hàn Sâm không có thời gian thưởng thức thú hồn siêu cấp thần huyết đầu tiên mà mình đạt được ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cố nén đau nhức kịch liệt cùng khí huyết quay cuồng trong lồng ngực, liều mạng bơi lên trên.

Chỉ cần có thể xông ra ngoài mặt biển, Hàn Sâm đã sống chín thành.

Mặc dù tôm hùm mạnh mẽ, nhưng mà dù sao vẫn là sinh vật trong nước, chỉ cần Hàn Sâm bay lên trời, con tôm hùm này sẽ không làm gì được hắn cả.

Tôm hùm hiển nhiên là đã bị Hàn Sâm chọc giận, phía dưới vô số móng vuốt ôm lấy thi thể Khổng Tước, thân thể mạnh mẽ hơi cong bắn ra, lập tức ở trong nước biển bắn ra hơn 10m, đuổi tới sau lưng Hàn Sâm.

- Tiểu Ngân Ngân, mày không ra tay nữa, hai người chúng ta đều phải chết ở chỗ này rồi.

Trong lòng Hàn Sâm điên cuồng gào thét, đồng thời vỗ vỗ đầu tiểu Ngân Hồ.

Tiểu Ngân Hồ do dự một chút, trong mắt hiện lên lôi điện màu bạc, mạnh mẽ từ trên bờ vai Hàn Sâm nhảy ra ngoài, nhảy tới phía trên con tôm hùm kia, thân thể tuôn ra dòng điện màu bạc kinh khủng.

Trong chớp mắt, dòng điện màu bạc ở trong nước giống như một cái lưới bạc khuếch tán ra, bao phủ khu vực xung quanh vào bên trong.

- Aaaaaa!

Hàn Sâm kêu thảm một tiếng, tiểu Ngân Hồ không chỉ là giật tôm hùm, đồng thời cũng giật hắn luôn rồi.

Dòng điện màu bạc khuếch tán ra ở trong nước biển căn bản không phân địch ta, giật Hàn Sâm tới đầu tóc đều bị dựng lên, lại há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Hiện tại cuối cùng Hàn Sâm đã hiểu ra, vì sao tiểu Ngân Hồ một mực không sử dụng lôi điện màu bạc, ở trong nước biển, nó sử dụng lôi điện màu bạc giết chết người thứ nhất không phải là tôm hùm, mà chính là Hàn Sâm hắn.

Con tôm hùm kia bị điện giật hơi có chút ngây người, sau đó vô cùng tức giận kẹp tới tiểu Ngân Hồ.

Tiểu Ngân Hồ lập tức xoay người chạy, tốc độ ở trong nước vậy mà còn nhanh hơn Hàn Sâm.

Nhìn tôm hùm bị tiểu Ngân Hồ dẫn dắt rời đi, Hàn Sâm vừa cảm thấy may mắn lại có chút bận tâm, sợ tiểu Ngân Hồ bị tôm hùm giết chết.

Dù sao thì tiểu Ngân Hồ vẫn chỉ là ấu thể, lực lượng vẫn không thể so sánh với tôm hùm, lôi điện màu bạc của nó vừa rồi đánh trúng tôm hùm, cũng chỉ là khiến cho tôm hùm ngây ra một lúc, hiệu quả còn không bằng huyễn quang của Minh Nhãn Khổng Tước.

Quả nhiên, mặc dù tốc độ ở trong nước của tiểu Ngân Hồ còn nhanh hơn Hàn Sâm một chút, nhưng mà vẫn kém hơn tôm hùm, chỉ thấy thân thể của tôm hùm bắn ra, cơ hồ giống như là thuấn di ở trong nước biển xuất hiện ở trước người tiểu Ngân Hồ.

OÀ..ÀNH!

Lôi điện màu bạc trên người tiểu Ngân Hồ nổ tung, chiếu sáng nước biển bốn phía giống như một quả cầu lôi điện màu bạc, lập tức khiến tôm hùm đã cực kỳ tiếp cận nó dừng lại một chút.

Thừa dịp tôm hùm sững lại này, tiểu Ngân Hồ lại mau chóng kéo ra khoảng cách với tôm hùm.

Thế nhưng mà lực lượng sấm sét như vậy, hiển nhiên còn chưa đủ để làm tôm hùm chính thức bị thương, chỉ là làm nó sững lại một chút, tôm hùm cũng đã đuổi tới sau lưng tiểu Ngân Hồ.

Lôi điện trên người tiểu Ngân Hồ lần nữa phóng thích, nhưng mà cường độ rõ ràng thấp hơn vừa rồi một chút, hiệu quả đối với tôm hùm càng kém hơn rồi.

Lúc lần thứ ba tiểu Ngân Hồ bị đuổi kịp, lôi điện đều không thể làm cho tôm hùm dừng lại nữa, ở bên trong lôi điện màu bạc tràn ngập, một cái càng tôm màu tím đen cực lớn hung hăng vung về phía tiểu Ngân Hồ.

Tiểu Ngân Hồ tránh né càng tôm, nhưng lại vẫn bị đụng trúng, ở trong nước biển bị xô ra hơn 10m, thân thể xinh xắn giống như một viên đạn, mang theo một luồng sóng nước màu trắng bay ra ngoài.

Hàn Sâm cắn răng một cái, triệu hoán ra Hoàng Kim Sa Trùng Vương cùng siêu cấp sủng vật trang giáp, ngăn cản tôm hùm một lần nữa đang bắn vọt tới trước mặt tiểu Ngân Hồ, chuẩn bị muốn kẹp chết tiểu Ngân Hồ.

Bành!

Hoàng Kim Sa Trùng Vương mặc siêu cấp sủng vật bọc thép, sau khi bị kẹp lấy chỉ có thể chèo chống không đến ba giây, liền trực tiếp bị tôm hùm càng

tôm kẹp lại, cắt thành hai đoạn, căn bản không hề có sức phản kháng, hai cái thú hồn liền bị hủy diệt như thế.

Nhưng mà mượn thời gian ngăn cản này, tiểu Ngân Hồ đã chạy ra xa hơn 10m, mau chóng phóng lên mặt biển.

Hàn Sâm đã đang hướng về mặt biển vọt mạnh, lần này hắn có thể dùng Hoàng Kim Sa Trùng Vương cùng sủng vật trang giáp ngăn cản một lần, nhưng mà đã không có lần thứ hai nữa.

Không có siêu cấp sủng vật trang giáp, cho dù triệu hoán Miêu Quân ra, liền tư cách ngăn chặn đều không có, sẽ trực tiếp bị đánh chết, cũng không thể ngăn cản tôm hùm dù là một phần mười giây.

- Hoàng Kim Sa Trùng Vương và siêu cấp sủng vật trang giáp đáng thương, trải qua nhiều trận chiến lớn nhỏ như vậy đều sống sót, thế mà lại chết thảm ở trong tay con tôm hùm ghê tởm, chúng mày chờ đó, sớm muộn gì tao cũng sẽ báo thù cho chúng mày, giết chết con tôm hùm này, làm một bữa tiệc tôm hùm tế chúng mày.

Trong lòng Hàn Sâm hung ác, đồng thời cũng là tự an ủi.

Hiện tại có thể trốn được hay không đều không nhất định, con tôm hùm kia lại đuổi theo rồi, hướng về phía tiểu Ngân Hồ mà đi, cũng không biết là bị lôi điện của tiểu Ngân Hồ cho làm phát bực hay là lại muốn giết thêm một con sinh vật siêu cấp thần huyết nữa, ăn thịt của nó.

Mắt thấy tiểu Ngân Hồ đã bị đuổi theo, trong lòng Hàn Sâm sốt ruột, nhưng lại không có biện pháp gì, trên người hắn hiện tại cũng đã không có đồ gì có thể ngăn cản con tôm hùm kia nữa rồi, cho dù muốn giúp đỡ, cũng là có lòng mà không đủ lực.

Đột nhiên, chỉ thấy lôi điện màu bạc trong mắt tiểu Ngân Hồ lập loè, cọng lông màu bạc trên người có lôi quang nhảy lên, giống như có lực lượng vô cùng đang thai nghén ở trong thân thể.

Mà con tôm hùm kia cũng đã vọt tới trước người tiểu Ngân Hồ, một cái càng vung tới, càng giống như răng cưa cơ hồ sắp kẹp được thân thể tiểu

Ngân Hồ.

OÀ..ÀNH!

Chỉ thấy lôi điện màu bạc trên người tiểu Ngân Hồ mạnh mẽ nổ tung, giống như là một cái máy phun lôi quang màu bạc, thân thể thoáng đã xông ra ngoài, dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng xông về phía mặt biển, chỉ một cái chớp mắt đã bỏ xa tôm hùm, trong chớp mắt chạy ra khoảng cách năm, sáu trăm mét, vọt thẳng ra khỏi mặt biển.

- CMN!

Hàn Sâm nhìn tới ngây người, không nghĩ tới vậy mà tiểu Ngân Hồ còn có ngón này, nhưng mà hiện tại tiểu Ngân Hồ đã xông ra ngoài, chỉ còn lại một mình hắn ở trong biển, lập tức biến thành mục tiêu của tôm hùm.

Hàn Sâm không nói hai lời, liều mạng bơi lên mặt biển, may là tiểu Ngân Hồ đã dẫn tôm hùm ra xa, hiện tại tôm hùm cách hắn một đoạn nữa, không thể lập tức vọt tới trước mặt Hàn Sâm.

- CMN mưu đồ cái gì thế? Sớm biết như vậy đã chạy rồi.

Hiện tại Hàn Sâm một bụng chua xót chảy nước mắt, chỉ có thể liều mạng bơi lên mặt biển, hy vọng có thể trước khi tôm hùm đuổi theo xông ra khỏi mặt biển.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ hận chính mình không mọc ra thêm mấy tay mấy chân, không thể bơi nhanh hơn một chút nữa, mắt thấy con tôm hùm phía dưới thân thể hơi cong đã bắn ra hơn 10m, giống như là liên tục thuấn di phá vỡ nước biển đuổi theo, trong lòng Hàn Sâm liền phát khổ.

- Nhanh, nhanh, còn thiếu một chút nữa là xông ra rồi.

Hàn Sâm nhìn ánh sáng trên mặt nước càng ngày càng gần, nhưng mà tôm hùm ở phía sau cũng càng đuổi càng gần, tính toán khoảng cách, chỉ sợ hắn chưa kịp lao ra khỏi mặt nước đã bị tôm hùm đuổi kịp rồi.

Chương 617: Hương Khí

Tôm hùm đã bắn tới sau lưng Hàn Sâm, đôi càng tôm đồng thời kẹp tới hắn.

Hàn Sâm biết rõ lúc này không thể tiếp tục trốn tránh, nếu bị tôm hùm hoàn toàn quấn lấy, hắn còn muốn kéo dài khoảng cách sẽ không có khả năng nữa rồi, lao ra được ngoài mặt nước cũng chỉ là một con đường chết.

Cố nén khí huyết trong lồng ngực sôi trào, trên người Hàn Sâm hiện tại chỉ có áo giáp Yêu Tinh Nữ Hoàng, tự nhiên càng thêm không dám đón đỡ một đòn này.

Một con chim quái lạ có bốn cánh, cao hơn hai mét bị Hàn Sâm gọi ra, chắn trước mặt mình.

Răng rắc!

Tọa kỵ cấp thần huyết Lôi Điểu bốn cánh cứ như vậy bị càng của tôm hùm kẹp, khép lại thành vài đoạn, mà Hàn Sâm cũng mượn một chút thời gian này, rốt cục chạy ra khỏi mặt biển, hai cánh sau lưng mở ra bay thẳng lên bầu trời.

Vừa mới bay lên được khoảng 30~40m, lại đột nhiên thấy mặt biển phía dưới bịch một tiếng, con tôm hùm to lớn kia vậy mà vọt ra khỏi mặt nước, từ phía dưới biển bắn ra ngoài, lao lên không kẹp tới Hàn Sâm.

Tốc độ của hai cánh thần huyết bạo tẩu, còn không nhanh bằng con tôm hùm nhảy lên, mắt thấy tôm hùm đã sắp đuổi tới Hàn Sâm trên không trung.

Hai chân Hàn Sâm bộc phát ra lực lượng vô cùng mạnh mẽ, cứ thế mà lăng không mượn lực, trên không trung nhanh chóng lướt ngang ra 2m, càng của tôm hùm cơ hồ là sượt qua người Hàn Sâm.

OÀ..ÀNH!

Tôm hùm đã rơi vào trên biển, giống như là thiên thạch va chạm vào mặt biển vậy, gây ra biển gầm to lớn khuếch tán về bốn phía.

Hàn Sâm sao còn dám do dự, tiếp tục hướng chỗ cao bay lên, con tôm hùm kia ở trong biển bơi tới lui trong chốc lát, đoán chừng là cảm thấy với không tới Hàn Sâm nữa rồi, cũng không tiếp tục nhảy ra khỏi mặt nước nữa, mang theo thi thể Khổng Tước lặn sâu xuống dưới biển.

Nữ Hoàng cũng vỗ cánh bay lên trên không trung, trong ngực ôm tiểu Ngân Hồ, trạng thái của tiểu Ngân Hồ vô cùng không tốt, thoạt nhìn có chút suy yếu, nhìn thấy Hàn Sâm trở về, nó mới lười biếng nhảy lên trên bờ vai Hàn Sâm, nằm sấp ở phía trên liền bất động.

Hàn Sâm há to miệng, trong mồm lại tuôn ra máu tươi, nội tạng của hắn đã bị thương rất nặng, chỉ sợ cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian rất dài mới có thể hoàn toàn khôi phục.

- Đi.

Hàn Sâm cắn răng chịu đựng khí huyết sôi trào trong lồng ngực, sau khi cùng Nữ Hoàng rời khỏi vùng hải vực này, Nữ Hoàng mới một lần nữa triệu hoán ra đại kình ngư, để cho Hàn Sâm có thể nghỉ ngơi.

Hàn Sâm nằm ở trên lưng đại kình ngư, tiểu Ngân Hồ lại đem cái đầu nhỏ tìm tòi ở trong ngực Hàn Sâm, Hàn Sâm còn không chưa hiểu là nó đang làm gì, tiểu Ngân Hồ đã cắn hai đoạn củ sen ra, nhai răng rắc răng rắc ở trong miệng.

- CMN, Tiểu Ngân Ngân, mày còn có nhân tính hay không, tao đều đã bị thương thành như vậy, mày còn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, nhưng mà thật sự là không có khí lực để mắng nó nữa.

Thế nhưng mà một giây sau, Hàn Sâm lại ngẩn người, tiểu Ngân Hồ đem củ sen đã nhai sẵn, trực tiếp đút cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi ngẩn người, thật sự là không thể tưởng được tiểu Ngân Hồ lại không tự mình ăn, dĩ nhiên là muốn cho hắn ăn, trong lòng không khỏi có chút cảm động.

Nhưng mà ăn đồ vật tiểu Ngân Hồ đã nhai qua, trong lòng của hắn cũng hơi có chút không thoải mái, vốn đang định từ chối, nhưng mà ai biết củ sen kia đã hóa thành chất lỏng, trực tiếp chảy vào trong miệng Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghĩ lại thứ này dù gì cũng là thiếu chút nữa mất mạng mới cầm trở về được, nhổ ra chẳng phải là quá đáng tiếc, cũng lười nghĩ nhiều nữa, trực tiếp nuốt củ sen đã biến thành chất lỏng xuống.

Giống như có một dòng suối khuếch tán ra ở trong thân thể Hàn Sâm, cảm giác phỏng ở trong lồng ngực kia lập tức dễ chịu hơn rất nhiều, khí huyết cũng dần dần bình phục lại.

Hàn Sâm vội vàng vận chuyển Động Huyền Kinh, hấp thu dòng khí tựa như nước mát kia, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật bởi vì tố chất thân thể có hạn, ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở chỉ có thể luyện thành đệ nhất trọng đã là cực hạn, cho nên gần đây Hàn Sâm cũng không luyện thêm Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, một lòng một dạ tập trung luyện Động Huyền Kinh.

Một hít một thở của Động Huyền Kinh đều có đại huyền diệu, tế bào mau chóng trao đổi chất, tế bào bị thương trong cơ thể được tróc ra bài xuất, tế bào mới sinh ra hình thành biến đổi về chất, khiến cho nội thương của Hàn Sâm nhanh chóng khôi phục.

Dòng khí tựa như nước suối trong kia mang đến tác dụng rất mạnh mẽ, nếu không nhờ có lực lượng của Động Huyền Kinh, còn không đạt tới loại trình độ này được.

Theo từng giọt nước mát bị Động Huyền Kinh luyện hóa, thân thể Hàn Sâm càng ngày càng trắng nõn tinh tế tỉ mỉ, cơ hồ giống như là trẻ con vừa sinh ra, trên người còn bay ra mùi thơm ngát kỳ dị.

Tiểu Ngân Hồ liền ghé vào bên cạnh Hàn Sâm, hút lấy khí tức mùi thơm ngát kia, tinh thần dường như tốt lên rất nhiều.

Nữ Hoàng nhìn thấy hai đoạn củ sen kia, cũng đã đoán được chúng là từ đâu tới, nhìn thấy tiểu Ngân Hồ vậy mà đút cho Hàn Sâm, cô liền có chút tò mò nhìn Hàn Sâm.

Vừa rồi Hàn Sâm bị trọng thương, sắc mặt vô cùng khó coi, cơ hồ là không có huyết sắc, nhưng mà không bao lâu sau, liền thấy sắc mặt của Hàn Sâm chậm rãi chuyển biến tốt đẹp, dần dần lộ ra huyết sắc, hơn nữa da thịt giống như là đang phát sáng, càng ngày càng mịn màng.

- Trong trắng lộ hồng, không giống người thường.

Nhìn Hàn Sâm, Nữ Hoàng nghĩ tới một câu cách ngôn hay ho kia, hiện tại cô ta nhìn tới Hàn Sâm, lại không tự chủ được nghĩ tới một câu như vậy, hơn nữa cảm thấy rất thích hợp với Hàn Sâm.

Mặt của Hàn Sâm cũng tương đối kiên nghị, hình dáng tương đối có góc cạnh, có đôi khi thoạt nhìn hơi có chút hung, nhưng mà dưới làn da mịn màng như vậy làm nổi bật, lại có một luồng phong thái khó tả.

Bình thường Nữ Hoàng sẽ không quá để ý tới hình tượng nữ nhân của mình, nhưng trong lòng cũng không khỏi bắt đầu có chút ghen tị.

- Đây là hiệu quả của Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, hay là hiệu quả của hai đoạn củ sen kia thế?

Nữ Hoàng âm thầm suy tư.

Đột nhiên, một mùi thơm truyền vào bên trong chóp mũi Nữ Hoàng, lập tức khiến cho Nữ Hoàng giống như được ăn nhân sinh quả vậy, lỗ chân lông toàn thân đều vui thích mở ra.

- Chuyện gì thế này?

Nữ Hoàng giật mình nhìn Hàn Sâm, cũng không phải bởi vì trên người Hàn Sâm tản mát ra mùi thơm.

Mà sau khi cô ta ngửi được mùi thơm kia, vậy mà Dịch Thiên Thuật trong thân thể tự động vận chuyển, tựa hồ đang luyện hóa những mùi hương bị hút vào trong cơ thể kia.

Điều này khiến cho Nữ Hoàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, trong thiên hạ thậm chí lại có một loại mùi thơm có thể dẫn động Dịch Thiên Thuật, trước đây cô ta liền chưa từng suy nghĩ qua.

Nếu như không phải đã tự thể nghiệm, cho dù người khác nói cho cô ta biết, cô ta cũng sẽ không tin.

Đáng sợ hơn là ở bên trong mùi thơm lạ lùng đằng kia, vậy mà Nữ Hoàng cảm thấy Dịch Thiên Thuật của mình đã thật lâu không có tiến triển, lại bắt đầu có chút dị động, tựa hồ có một chút tiến triển.

Mặc dù không biết đến cùng là có xảy ra chuyện gì, nhưng mà Nữ Hoàng cũng không thể bỏ qua cơ hội như vậy, ngồi xuống bên cạnh Hàn Sâm, hấp thu mùi thơm ngát kia, bắt đầu tu luyện Dịch Thiên Thuật.

Tiên quang màu tím ở trên người Nữ Hoàng di động không ngừng, hút khí tức thơm ngát ở phụ cận vào, khiến cho bên trong tiên quang màu tím kia có thêm một tia mùi thơm ngát.

Hơn nữa khí chất của Nữ Hoàng nguyên bản có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, dần dần đã trở nên càng thêm xuất trần thoát tục, quả thực giống như là Tiên Tử không nhuộm bụi trần, xinh đẹp động lòng người khiến cho người ta không sinh ra nửa phần ý khinh nhờn.

Cái gọi là nam ăn rau hẹ nữ ăn ngó sen, củ sen vốn là vật đại bổ của nữ nhân, bản thân có tính hàn, đàn ông ăn mặc dù cũng có lợi, nhưng mà chỗ tốt không lớn bằng nữ nhân ăn.

Hai đoạn củ sen kia cũng không phải là vật bình thường, dược lực ẩn chứa trong đó rất mạnh, Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh luyện hóa, có trợ lực rất lớn đối với Động Huyền Kinh.

Chương 618: Thú Hồn Minh Nhãn Khổng Tước

Động Huyền Kinh đem luyện hóa dung nhập củ sen biến thành dòng nước mát vào trong tế bào, khiến cho tế bào mau chóng lột xác, tế bào cũ hỏng

trên người đều bị loại bỏ ra ngoài thân thể, Động Huyền Kinh cũng theo đó mà tinh tiến.

Bởi vì Động Huyền Kinh tinh tiến, mùi thơm lạ trên người Hàn Sâm càng ngày càng đậm.

Hàn Sâm cũng không biết vì sao Động Huyền Kinh lại có loại mùi thơm lạ lùng này, cũng không biết đến cùng mùi thơm lạ lùng này làm được cái gì, nhưng mà từ lúc hắn bắt đầu tu luyện Động Huyền Kinh, mùi thơm lạ lùng này cũng đã tồn tại.

Lúc này mùi thơm lạ lùng theo Động Huyền Kinh tuôn ra, chính Hàn Sâm cũng không biết là có cái gì khác thường, nhưng mà sau khi Nữ Hoàng bên kia hấp thu mùi thơm lạ lùng, Dịch Thiên Thuật đã rất lâu không nhúc nhích lại có tiến cảnh mới.

Lúc này trong lòng Nữ Hoàng kinh ngạc đã không có cách nào miêu tả, chỉ là hấp thu một chút mùi thơm tỏa ra từ trên người Hàn Sâm, đã khiến cho Dịch Thiên Thuật của cô ta có tiến triển, chuyện này thực sự là quá không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi Hàn Sâm toàn bộ luyện hóa củ sen đã biến thành dòng nước mát, vết thương trên người liền hoàn toàn khôi phục, chỉ cảm thấy long tinh hổ mãnh, một quyền đánh xuống có thể đánh chết một con trâu.

Mở to mắt nhìn thấy Nữ Hoàng đang ở bên cạnh mình tu luyện công pháp, không khỏi hơi ngẩn ra, lúc này tiên quang màu tím trên người Nữ Hoàng chảy xuôi, giống như tiên tử trên cung trăng, xinh đẹp không gì sánh được.

Quỷ dị nhất chính là trên người Nữ Hoàng ẩn ẩn lộ ra một luồng mùi thơm ngát như có như không, mùi thơm ngát này lại để cho Hàn Sâm cảm thấy có chút quen thuộc, cẩn thận tiến sát vào hít hà, lập tức lại làm cho Hàn Sâm có chút giật mình, mùi thơm ngát này vậy mà rất giống mùi thơm trên người hắn, chỉ là không mãnh liệt như hắn mà thôi.

Hàn Sâm nhìn một chút, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ dị, vậy mà hắn có thể nhìn thấy khí tức trong người Nữ Hoàng lưu chuyển, cùng với biến hóa rất nhỏ trong thân thể cô ta.

Mà đây căn bản là chuyện không thể nào, Nữ Hoàng đang mặc Huyết Lân Giáp, Hàn Sâm cũng không có khả năng thấu thị, làm sao có thể thấy được.

Cho dù có khả năng thấu thị, khí tức biến hóa cũng không phải là con mắt có thể nhìn thấy, nhưng mà Hàn Sâm lại thật sự thấy được.

Tình huống quỷ dị như vậy, tương đương với việc Nữ Hoàng đem Luyện Khí Thuật mà bản thân mình tu luyện, không hề bảo lưu toàn bộ hiện ra ở trước mặt Hàn Sâm, liền biến hóa nhỏ nhất cũng nhìn thấy rõ ràng, căn bản không còn có bất kỳ bí mật gì đáng nói.

Trong lòng Hàn Sâm cực kỳ giật mình, đã có mẫu như vậy, cho dù hắn hoàn toàn không hiểu công pháp, cũng có thể chiếu theo Nữ Hoàng biểu thị để luyện tập, từ đó học được Luyện Khí Thuật của Nữ Hoàng.

Chờ Hàn Sâm phản ứng lại, mới phát hiện ra thực sự không phải là hắn nhìn thấy khí tức lưu chuyển của Nữ Hoàng, thậm chí căn bản không phải đang dùng con mắt để nhìn.

- Mùi thơm! Là mùi thơm trên người Nữ Hoàng!

Hàn Sâm đột nhiên bừng tỉnh, là do loại mùi thơm kia theo Luyện Khí Thuật của Nữ Hoàng lưu chuyển, mà Hàn Sâm có thể cảm ứng được sự tồn tại của mùi hương kia, cho nên mới có thể cảm ứng được khí tức lưu chuyển trên thân Nữ Hoàng.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ là chỗ huyền diệu của Động Huyền Kinh?

Ánh mắt của Hàn Sâm phức tạp nhìn Nữ Hoàng, Dịch Thiên Thuật thần bí như vậy, lúc này ở trong mắt Hàn Sâm lại không có gì bí mật nữa, hoàn toàn bị hắn nhìn rõ ràng.

Chuyện này vẫn chưa hết, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy Động Huyền Kinh trong cơ thể mình cũng vận chuyển, nhưng mà con đường lại khác lúc bình thường, vậy mà dọc theo con đường lưu chuyển của khí tức của Nữ Hoàng, mô phỏng theo Dịch Thiên Thuật.

Khí tức trong thân thể Hàn Sâm giống như có liên hệ gì đó với mùi thơm trong thân thể Nữ Hoàng, cơ hồ là đồng bộ vận hành, giúp cho Hàn Sâm hiểu rõ hơn sự huyền diệu của Dịch Thiên Thuật.

- Nếu Nữ Hoàng biết rõ mình học lén Dịch Thiên Thuật của cô ta như vậy, không biết có tìm mình dốc sức liều mạng hay không?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cười khổ.

Dịch Thiên Thuật của Nữ Hoàng không ngừng vận chuyển, đã có tiến bộ không ít, chờ lúc Nữ Hoàng hoàn toàn luyện hóa mùi thơm kia mở mắt ra, trong mắt không nhịn được lộ ra nét mừng, nhưng mà nhìn thấy Hàn Sâm đang đứng ở đối diện mình, con mắt không nháy một cái nhìn mình chằm chằm, khuôn mặt không khỏi hơi đỏ lên.

Hàn Sâm lập tức nhìn đến ngẩn ngơ, nữ nhân trong trẻo lạnh lùng giống như Nữ Hoàng, lộ ra vẻ mặt thẹn thùng như vậy càng thêm mê người, hơn nữa dung nhan và khí chất giống như tiên tử kia, đổi người đàn ông nào ở chỗ này cũng sẽ đứng nhìn.

Nữ Hoàng là bởi vì mình hấp thu mùi thơm trên người Hàn Sâm mà luyện công, mới cảm thấy có chút ngượng ngùng, thái độ mới hơi có chút thẹn thùng.

Nhìn thấy Hàn Sâm đang nhìn chằm chằm vào cô ta, trong lòng không khỏi tức giận, thò tay hung hăng kéo lỗ tai của hắn một cái:

- Đến cùng là cậu làm cái gì ở trong biển?

Hàn Sâm lập tức bịt lấy lỗ tai kêu đau, mặt Nữ Hoàng đỏ lên, lúc này mới thu hồi bàn tay trắng như ngọc, ra vẻ lạnh lùng nhìn Hàn Sâm lại hỏi thêm một lần:

- Tôi hỏi cậu đến cùng đã làm cái gì ở trong biển?

Hàn Sâm xoa lỗ tai nói:

- Làm cái gì không phải là cô đều đã thấy rồi sao, vốn muốn xuống dưới nhặt món hời, ai ngờ món hời không nhặt được, thiếu chút nữa bồi cái mạng

nhỏ mình vào

Nữ Hoàng nhíu mày nhìn Hàn Sâm, cũng không biết hắn nói là thật hay giả, nhưng mà nhìn thảm trạng lúc hắn đi ra, hẳn là không chiếm được tiện nghi gì mới đúng.

Hơn nữa hiện tại tâm tư của Nữ Hoàng cũng không ở bên trên chuyện kia, hiện tại Nữ Hoàng càng muốn biết, khí tức mùi thơm trên người Hàn Sâm đến cùng là thế nào, theo cô ta suy đoán, khả năng lớn nhất chính là công hiệu của hai đoạn củ sen.

Hàn Sâm tiêu hóa không được dược lực, dược lực liền từ trong cơ thể Hàn Sâm tràn ra, cho nên mới có hiệu quả như vậy, khiến cho Dịch Thiên Thuật của cô có chỗ tinh tiến.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Nữ Hoàng, cho nên cô ta muốn làm cho rõ ràng.

- Công pháp tu luyện của cậu là thế nào vậy? Tại sao thân thể có mùi thơm lạ lùng tràn ra?

Nữ Hoàng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

- Có à?

Hàn Sâm nâng cánh tay lên, hít hà thân thể của mình, sau đó cười nói với Nữ Hoàng:

- Cô nói là mùi thơm của cơ thể của tôi à? Luyện công làm sao có thể có mùi thơm được?

Nữ Hoàng nghiêm túc nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới, một hồi lâu mới xoay người sang chỗ khác không để ý đến hắn nữa.

Hàn Sâm nói hươu nói vượn, Nữ Hoàng biết rõ tiếp tục hỏi cũng hỏi không ra kết quả, nhưng mà trong lòng Nữ Hoàng vẫn cho rằng đó là tác dụng của hai đoạn củ sen kia.

Dù sao cho tới hiện tại cô ta chưa từng nghe nói có loại Luyện Khí Thuật nào sau khi luyện có thể giúp người khác tiến bộ.

Đánh chết Hàn Sâm cũng không chịu nói cho Nữ Hoàng chân tướng, nếu không Nữ Hoàng nhất định sẽ dốc sức liều mạng với hắn.

Hàn Sâm nhớ Hoàng Phủ Bình Tình đã từng nói qua, hiện nay ở trên đời này biết Dịch Thiên Thuật tổng cộng cũng chỉ có hai người, một là vợ của Hoàng Phủ Hùng Thành, còn có một người khác chính là Nữ Hoàng.

Nhưng mà từ sau ngày hôm nay, trên đời này biết Dịch Thiên Thuật đã biến thành ba người.

Chỉ là Hàn Sâm cũng không có tâm tư đi luyện Dịch Thiên Thuật, Động Huyền Kinh của hắn rõ ràng là càng thêm huyền diệu hơn Dịch Thiên Thuật, chỉ là mùi thơm quỷ dị này đã có được năng lực nghe rợn cả người, nếu như thật sự luyện thành, không biết sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Hiện tại Hàn Sâm hận không thể lập tức luyện thành đệ nhất trọng, mở ra khóa gen, thử nhìn một chút xem uy lực thực sự của Động Huyền Kinh.

Từ trong suy nghĩ hão huyền phục hồi lại tinh thần, cho tới hiện tại Hàn Sâm mới có thời gian nhìn lại, thú hồn siêu cấp thần huyết đầu tiên mà hắn lấy được ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Thú hồn siêu cấp thần Minh Nhãn Khổng Tước: Dạng binh khí.

Chương 619: Thần Vực Đảo

Thừa dịp Nữ Hoàng không nhìn về bên này, Hàn Sâm liền gọi Minh Nhãn Khổng Tước ra.

Chỉ thấy một thứ có bộ dáng giống như Khổng Tước đang giang hai cánh bay lượn xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, chỉ dài khoảng hai thước.

Nhìn kỹ, đây đâu phải là Khổng Tước gì, mà là một cái liên nỗ kim loại màu xanh nhạt, chỉ là hình dạng giống như Khổng Tước, hai cánh chính là cánh nỏ, phần miệng Khổng Tước chính là đầu bắn tên, đầu lông công chính là ống ngắm, thoạt nhìn cực kỳ tinh xảo hoa lệ.

Mà dây của Khổng Tước Liên Nỗ không phải thực chất, nó là một tia sáng màu lam, tâm niệm Hàn Sâm chỉ là hơi động, dây nỏ đã tự động kéo ra, Hàn Sâm chỉ cần bóp cò liền có thể trực tiếp xạ kích.

Hàn Sâm nhìn khoang mũi tên của liên nỗ một chút, mũi tên bên trong cũng không thành vấn đề, đồ vật này quả thực là có thể coi như súng ngắn để dùng.

Nếu như nỏ sử dụng mũi tên thú hồn, chỉ cần mũi tên không bị phá hủy, kỳ thật cũng gần giống như là có vô hạn đạn.

Hàn Sâm nhìn cái Khổng Tước Liên Nỗ này, miệng cũng ngoác ra, đây tuyệt đối là một thứ tốt, nhưng mà nỏ lại không có tên, thứ này cũng chỉ có thể coi như gậy sắt đến dùng.

- CMN, hàng họ rất là ngon, nhưng mà không có tên để dùng, bây giờ mình còn phải lết thân già đi tìm đạn dược nữa.

Hiện tại Hàn Sâm không biết nên cao hứng hay là nên buồn bực.

Thoạt nhìn Khổng Tước Liên Nỗ xác thực rất trâu bò, nhưng mà hiện tại Hàn Sâm mắt thấy thứ tốt lại không dùng được.

- Mặc kệ, trở về mình kiếm mấy mũi tên thép Z thử xem uy lực trước đã, mũi tên thú hồn chỉ có thể để sau này nghĩ biện pháp thôi.

Hàn Sâm thu Minh Nhãn Khổng Tước vào, hắn biết đồ vật này khẳng định không đơn giản, cho dù không có mũi tên cao cấp, nhưng chỉ bằng vào uy lực bản thân nó cũng đã rất không tệ rồi.

Khác với cung, cung phải dựa vào lực lượng của người bắn, mà nỏ lại tự động kéo dây, uy lực của mũi tên là do uy lực bản thân nỏ quyết định.

Ở trên biển trôi nổi gần mười ngày, rốt cục bọn Hàn Sâm lại gặp được lục địa, hơn nữa ngay ở bờ biển vô cùng may mắn tìm được một Tí Hộ Sở của nhân loại.

Hàn Sâm trực tiếp truyền tống trở về Liên Minh, lần này hắn ở trong Tí Hộ Sở hơi lâu, hắn sợ Kỷ Yên Nhiên quá lo lắng, cho nên vẫn nên về gặp Kỷ Yên Nhiên trước, đừng để cho cô ấy lo lắng, thuận tiện kiếm một ít tên nỏ thép Z luôn.

Kỷ Yên Nhiên quả thực là vô cùng lo lắng cho Hàn Sâm, nhìn thấy Hàn Sâm trở về, vốn là vô cùng vui mừng, sau đó lập tức khuôn mặt xinh đẹp lại thay đổi, giận dỗi chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

Hàn Sâm dỗ một hồi lâu mới khiến cho Kỷ Yên Nhiên không tức giận nữa, vui vẻ trở lại.

Kỷ Yên Nhiên cũng không phải là thật sự tức giận, chỉ là Hàn Sâm lâu như vậy chưa trở về, cô một mực lo lắng Hàn Sâm xảy ra chuyện gì ở trong Tí Hộ Sở, rất nhiều ngày đều đứng ngồi không yên.

Trong đêm nằm ở trên giường, Hàn Sâm liền đăng nhập cộng đồng quân đội giả lập, xem một ít vũ khí của kho quân nhu, định mua một ít tên nỏ thép Z.

Chỉ cần chịu bỏ tiền ra, ở trong quân đội liền có thể mua được vũ khí và các loại khí cụ, nhưng mà chỉ giới hạn ở các loại vũ khí lạnh sử dụng bên trong Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm lật xem trong chốc lát, đã tìm được tên nỏ thép Z, tương thích với các loại nỏ khác nhau, tên nỏ cũng không phải cùng một kiểu.

Nhưng mà Khổng Tước Liên Nỗ là nỏ thú hồn, tính linh hoạt rất mạnh, chỉ cần không phải tên nỏ quá dài đều có thể sử dụng, Hàn Sâm tùy ý chọn mua vài loại, thử nhìn một chút xem loại nào thích hợp nhất với Khổng Tước Liên Nỗ.

Sau khi mua xong tên nỏ, Hàn Sâm lại xem một ít tin tức, nhìn xem Liên Minh hiện tại có chuyện gì phát sinh.

Phát sinh rất nhiều chuyện lớn, có Bán Thần nào đó lại chém giết dị sinh vật mạnh mẽ gì đó, Liên Minh ở tinh vực nào đó lại đánh thắng trận, từ trong tay Tu La tộc đoạt lại một tinh cầu bị chiếm cứ. . .

Nhưng mà những chuyện không có liên quan gì đến Hàn Sâm, sau khi Hàn Sâm xem trong chốc lát liền lên diễn đàn chính thức trên Internet xem một ít tư liệu về tên nỏ.

Thiết lập điều kiện tìm kiếm, tin tức bán ra tên nỏ trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng không nhiều, thoạt nhìn đây cũng là một loại thú hồn tương đối ít thấy.

So với tin tức về những thú hồn chủ lưu như đao kiếm có bán ra cả trăm vạn thanh mà nói, tin tức bán ra tên nỏ chỉ có không đến ngàn vạn tin.

Hàn Sâm lại định ra điều kiện cấp thần huyết, sau đó tin tức cũng chỉ còn lại hơn mười bài mà thôi.

Hàn Sâm nhìn những vị trí bán ra tên nỏ thần huyết kia, đều là một vài Tí Hộ Sở mà Hàn Sâm chưa từng nghe qua, muốn giao dịch thoạt nhìn thấy không có khả năng rồi.

- Nếu không mua được, vậy cũng chỉ có thể tự mình đi săn giết dị sinh vật thôi.

Hàn Sâm lại tìm tòi một ít tư liệu ở trên băng nguyên, bãi biển hoàng kim và bãi biển Bạch Thạch hiện nay đang ở, hy vọng có thể tìm ra xuất xứ thú hồn tên nỏ cấp thần huyết.

Tìm trong chốc lát, đúng là để cho Hàn Sâm tìm được một loại dị sinh vật cho ra tên nỏ thần huyết, hơn nữa ngay ở trên bãi biển Bạch Thạch bên này.

Đó là một loại dị sinh vật tên là Trùng Thiên Chuẩn, Trùng Thiên Chuẩn bình thường đều là sinh vật nguyên thủy, nhưng mà ở trong đàn cũng có Trùng Thiên Chuẩn cấp biến dị, Vương của bọn chúng chính là cấp thần huyết.

Có người từng săn giết qua Trùng Thiên Chuẩn cấp nguyên thủy, đã lấy được một loại tên nỏ, lực xuyên thấu vô cùng mạnh mẽ.

Hàn Sâm xem trong chốc lát, càng xem càng ưa thích, nếu như để Trùng Thiên Chuẩn thần huyết tiến hóa thành thần huyết bạo tẩu, lực xuyên thấu mạnh mẽ như vậy, nói không chừng có thể xé rách thân thể một vài loại sinh vật siêu cấp thần huyết dùng da dày thịt béo nổi danh.

Nhưng mà Trùng Thiên Chuẩn sinh hoạt ở trên đỉnh của Thiên Trụ Thần Sơn, trên núi có rất nhiều dị sinh vật mạnh mẽ, muốn leo lên Thiên Trụ Thần Sơn cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Người cung cấp tư liệu chỗ săn giết nói là trên Thiên Trụ Thần Sơn có Trùng Thiên Chuẩn bay xuống, cũng không cần phải leo lên đỉnh cao nhất của Thần Sơn.

- Có tiểu Ngân Hồ ở đây, chỉ cần phía trên ngọn thần sơn kia không có sinh vật siêu cấp thần huyết, muốn leo lên trên đỉnh núi hẳn không thành vấn đề.

Trong lòng Hàn Sâm suy tư.

Hàn Sâm nhất định phải lấy được Trùng Thiên Chuẩn tới tay, cho dù Trùng Thiên Chuẩn thần huyết không xuất ra thú hồn, thân thể nhỏ nhắn kia cũng có thể giúp cho Hàn Sâm gia tăng lượng lớn thần gen trong khoảng thời gian ngắn.

Hàn Sâm lại tìm thêm một ít tư liệu về Thiên Trụ Thần Sơn, chuẩn bị leo lên đỉnh Thần Sơn.

Xem trong chốc lát, Hàn Sâm liền không nhịn được khẽ nhíu mày, có không ít người ở gần Thiên Trụ Thần Sơn nhìn thấy một con dị thú cưỡi đám mây hồng, xem miêu tả của bọn họ, thấy thế nào đều có chút giống như là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Ding ding. . .

Lúc Hàn Sâm đang xem tư liệu, máy truyền tin đột nhiên vang lên.

Nhìn thoáng qua, là Chu Đình gọi tới, lần trước tiểu tử này đã xin số của Hàn Sâm, nhưng vẫn chưa từng liên hệ, lúc này gọi tới không biết là có chuyện gì.

- Sở trưởng. . . không xong rồi. . .

Chu Đình có chút vội vàng nói.

- Chuyện gì không xong?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

- Thần Vực Đảo. . . trên không trung băng nguyên xuất hiện Thần Vực Đảo. . . anh đang ở đâu thế. . . mau trở lại. . . bằng không thì chỗ tốt đều sẽ bị người khác cướp sạch rồi. . .

Chu Đình lộ ra vẻ gấp gáp.

Hàn Sâm ngơ ngác, rốt cuộc biết vì sao Chu Đình lại gấp gáp như vậy.

Khác với Thần Vực Đảo ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, ở trên Thần Vực Đảo ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở nhất định sẽ có Tí Hộ Sở Dị Linh cấp hoàng tộc, hơn nữa còn có không ít chỗ tốt.

Chương 620: Tôi Đi Với Cậu

Sau khi cùng Chu Đình trao đổi xong, lại nhận được thông tin của Dương Mạn Lệ, cùng Dương Mạn Lệ nói vài câu, bảo cô hành động tùy theo hoàn cảnh.

Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì, hiện tại hắn đang ở bãi biển Bạch Thạch bên này, muốn trở lại băng nguyên cũng không dễ dàng, trong vòng một tháng có thể trở lại băng nguyên hay không đều rất khó nói.

Sau khi chấm dứt liên lạc với Dương Mạn Lệ, Hàn Sâm lại gọi cho Hoàng Phủ Bình Tình, muốn từ chỗ cô ta mua một phần bản đồ, nhìn xem phải như

thế nào mới có thể trở lại băng nguyên.

- Cậu đang ở bãi biển Bạch Thạch? Cậu thật sự đang ở bãi biển Bạch Thạch?

Sau khi Hoàng Phủ Bình Tình nghe xong lại tỏ vẻ mừng như điên.

- Việc tôi đang ở bãi biển Bạch Thạch có phải kinh ngạc như vậy không?

Hàn Sâm kỳ quái nhìn Hoàng Phủ Bình Tình.

- Cậu hiện tại hẳn là đang ở Bạch Sa Tí Hộ Sở phải không?

Hoàng Phủ Bình Tình không trả lời Hàn Sâm, lại hỏi một câu.

- Đúng.

Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn:

- Cô không phải cũng ở bên này đấy chứ?

- Đoán đúng rồi, ở Bạch Sa chờ tôi hai ngày, tôi đi tìm cậu.

Hoàng Phủ Bình Tình nói xong liền cúp máy.

Hàn Sâm lập tức có chút buồn bực:

- Cũng không cần cúp máy nhanh như vậy đi, còn chưa đem chuyện Nữ Hoàng cũng ở nơi này nói cho cô ta biết.

Chờ một ngày, mũi tên thép Z đã được đưa tới, Hàn Sâm đi tới trường bắn bắn thử uy lực của Khổng Tước Liên Nỗ.

Lắp mũi tên thép Z vào, ngắm bóp cò đối với bia hợp kim, chỉ thấy ánh sáng màu lam khẽ động, một vệt sáng lập tức bắn ra.

OÀ..ÀNH!

Cái bia ngắm hợp kim dày cả xích kia trực tiếp bị bắn nát thành mảnh vỡ đầy đất, làm cho Hàn Sâm sau nửa ngày cũng không khép miệng lại được.

- CMN, quá mạnh!

Hàn Sâm một hồi lâu mới hưng phấn ôm lấy Khổng Tước Liên Nỗ kêu lên.

Chỉ là dùng mũi tên thép Z thông thường đã có uy lực như thế, nếu như dùng tới mũi tên thú hồn thần huyết, uy lực kia quả thực là không có cách nào tưởng tượng, có lẽ thật sự là có thể xé rách thân thể của sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không chừng.

- Mình phải lên Thần Sơn, con Trùng Thiên Chuẩn Vương kia nhất định phải giết.

Hàn Sâm nghĩ đến con Trùng Thiên Chuẩn Vương, trong lòng lập tức trở nên nóng bỏng.

Một lần nữa tiến vào Tí Hộ Sở, Nữ Hoàng nói cho Hàn Sâm, cô ta đã liên lạc với bọn Bạo Quân, qua mấy ngày nữa bọn họ sẽ chạy tới đây.

- Nói như vậy, nơi đây cách băng nguyên không xa?

Hàn Sâm vui mừng hỏi.

- Đi đường biển đại khái cần một tháng, điều kiện tiên quyết là không gặp phải nguy hiểm.

Nữ Hoàng nhàn nhạt đáp.

- Như vậy à, vậy thì thôi đi.

Hiện tại Hàn Sâm cũng có chút kiêng kị với biển cả, hắn tình nguyện đi xa một chút, cũng không muốn trêu chọc những sinh vật trên biển kia.

- Đợi bọn Bạo Quân tới, tôi sẽ đề cử cậu gia nhập đoàn đội lần nữa, lần này có lẽ không có vấn đề gì.

Nữ Hoàng đột nhiên nói với Hàn Sâm một câu.

- Hay là thôi đi, tôi cũng không thích hợp tác với người khác.

Trải qua chuyện lần này, Hàn Sâm phát hiện ra nhiều người kỳ thật cũng không có tác dụng gì lớn, chống lại sinh vật siêu cấp thần huyết đều bị hành hạ mà thôi.

Hơn nữa nếu như không phải là hợp tác với người có thể tin được, lúc đối mặt với sinh vật siêu cấp thần huyết sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hàn Sâm có ý định tìm một vài người có thể tin tưởng được hợp tác, còn bọn Bạo Quân thì thôi đi, vốn cũng không phải là người cùng một đường, miễn cưỡng hợp tác thì về sau cũng sẽ xảy ra vấn đề.

- Tại sao?

Nữ Hoàng nhíu mày nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

- Hợp tác với cô thì có thể, nhưng mà bọn Bạo Quân thì thôi đi.

Hàn Sâm giang hai tay ra nói.

Nói thật, Hàn Sâm thật sự chướng mắt bọn Bạo Quân, tối thiểu là cao thủ cỡ như Nữ Hoàng, Hàn Sâm mới để mắt, nếu không lúc chống lại sinh vật siêu cấp thần huyết thật sự là không có tác dụng gì lớn.

Nữ Hoàng nhìn Hàn Sâm trầm tư, không nói gì nữa, tựa hồ là muốn đọc hiểu xem trong lòng Hàn Sâm đang suy nghĩ gì.

- Đúng rồi, Bình Tình học tỷ ngày mai sẽ đi qua, tôi có ý định sau khi gặp học tỷ sẽ đi quanh đây săn bắn dị sinh vật, tạm thời không trở về.

Hàn Sâm nói.

- Đi nơi nào?

Nữ Hoàng hỏi.

- Thiên Trụ Thần Sơn.

Hàn Sâm cảm thấy cũng không cần thiết phải giấu, liền nói thẳng.

Nữ Hoàng nghe xong liền trầm ngâm một lát rồi nói ra:

- Chỗ đó nghe đồn cũng có sinh vật mạnh mẽ tồn tại, cậu đợi vài ngày, chúng ta cùng đi.

Hàn Sâm suy nghĩ, cảm thấy như vậy cũng tốt, lúc hắn nhìn tư liệu cũng hiểu được bên trong Thiên Trụ Thần Sơn có sinh vật siêu cấp thần huyết, Nữ Hoàng muốn cùng đi cũng được, vạn nhất gặp phải sinh vật siêu cấp thần huyết, lúc chạy trối chết nhiều thêm mấy người cũng có thể hấp dẫn một ít lực chú ý của sinh vật siêu cấp thần huyết.

Ngày hôm sau Hoàng Phủ Bình Tình quả nhiên đã đến, lúc nhìn thấy Hàn Sâm vậy mà ở cùng với Nữ Hoàng, đôi mắt đẹp lập tức trừng lớn, cái miệng nhỏ cả buổi không khép lại được.

- Tại sao hai người lại ở cùng một chỗ?

Hoàng Phủ Bình Tình hồ nghi hỏi.

- Tôi muốn mời Hàn Sâm gia nhập đoàn đội của tôi.

Nữ Hoàng từ tốn nói một câu.

- Chị mời hắn gia nhập đoàn đội của chị?

Hoàng Phủ Bình Tình cơ hồ cho rằng lỗ tai của mình đã xảy ra vấn đề, Nữ Hoàng vậy mà lại chủ động mời người gia nhập vào trong đoàn đội của cô ta, đây quả là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Hơn nữa Hàn Sâm mới chỉ tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở được hơn một năm mà thôi, cô thật sự không nghĩ ra, tại sao Nữ Hoàng lại mời Hàn Sâm gia nhập vào đoàn đội của cô ta.

Hoàng Phủ Bình Tình hiểu rất rõ đoàn đội của Nữ Hoàng, người có thể gia nhập, trong số những Tiến Hóa Giả đã mở ra khóa gen đều là nhân vật đứng đầu, Hàn Sâm nghĩ như thế nào đều vẫn chưa đủ tư cách gia nhập mới đúng.

- Hắn từ chối.

Nữ Hoàng lại thuận miệng nói một câu.

Thế nhưng mà câu này đối với Hoàng Phủ Bình Tình lại như là sấm sét giữa trời quang, khiến Hoàng Phủ Bình Tình chấn động sau nửa ngày đều không nói lên lời, chỉ là trừng lớn đôi mắt đẹp cao thấp dò xét Hàn Sâm.

Nữ Hoàng mời Hàn Sâm gia nhập đoàn đội của cô ta, Hàn Sâm lại từ chối, đây quả thực giống như là truyện cổ tích vậy, khiến cho cô ta hoàn toàn không có cách nào tin tưởng.

Nếu như không phải chính miệng Nữ Hoàng nói ra, coi như là cha mẹ nói cho cô ta biết, Hoàng Phủ Bình Tình cũng tuyệt đối không tin có việc này.

Hàn Sâm cười một cái nói:

- Nữ Hoàng đại nhân đang nói đùa, không phải tôi không gia nhập, là đoàn đội của bọn họ có người không đồng ý để tôi gia nhập.

- Ai?

Hoàng Phủ Bình Tình cảm thấy như vậy mới đúng, làm sao có người từ chối Nữ Hoàng được.

Hàn Sâm thuận miệng đem chuyện trước đây lúc hắn muốn gia nhập, chuyện Bạo Quân không đồng ý hắn nói lại một lần.

- Bạo Quân kia tôi cũng biết, ỷ vào mình có chút thiên phú liền cực kỳ cao ngạo, ngoại trừ đại tỷ, người khác đều không nhìn vào mắt, y không đồng ý để cậu gia nhập cũng rất bình thường.

Hoàng Phủ Bình Tình bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu tiếp tục nói:

- Nhưng mà người nọ quả thật có chút bản lĩnh thật sự, trong số những Tiến Hóa Giả mở ra khóa gen, cũng là nhân vật cực kì lợi hại. Trong đoàn đội của đại tỷ, ngoại trừ đại tỷ, cũng có y là lợi hại nhất.

Hoàng Phủ Bình Tình đối với chuyện này cũng không có cảm giác gì ngoài ý muốn, dù sao đoàn đội kia cũng không phải do một mình Nữ Hoàng định đoạt.

Nữ Hoàng ở bên cạnh lúc này đột nhiên mở miệng nói:

- Nếu như cậu muốn, tôi sẽ một lần nữa đề nghị cậu gia nhập, nếu như lần này cậu không vào đội được, tôi sẽ rời đội đi theo cậu.

Trong nháy mắt, Hoàng Phủ Bình Tình giống như hóa đá, ngơ ngác nhìn Nữ Hoàng cùng Hàn Sâm.

Hiện tại Hoàng Phủ Bình Tình đã cảm thấy đầu óc của mình có chút không đủ dùng rồi, không biết đây rốt cuộc là tiết tấu gì.

Thật sự là không có cách nào tưởng tượng, lời nói như vậy lại từ trong miệng Nữ Hoàng nói ra.

Chương 621: Mũi Tên Lãnh Xà

Trên khu chợ Bạch Sa Tí Hộ Sở, Hoàng Phủ Bình Tình cùng Hàn Sâm đi song song, đôi mắt đẹp không ngừng liếc về phía Hàn Sâm.

- Tôi biết tôi rất tuấn tú, nếu học tỷ thật sự ưa thích, không bằng mướn cái phòng nhìn cho cẩn thận?

Hàn Sâm bị Hoàng Phủ Bình Tình nhìn thật sự là không chịu nổi, xoay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Bình Tình nói.

Hoàng Phủ Bình Tình mở trừng hai mắt:

- Được, ngay hiện tại à?

Hàn Sâm không nói nên lời, con ngươi không nhịn được lại liếc về khu vực đầy đặn kia của Hoàng Phủ Bình Tình, cùng Nữ Hoàng mỗi người mỗi vẻ, đều là cực phẩm trong cực phẩm.

Hoàng Phủ Bình Tình bị nhìn thế khuôn mặt lập tức đỏ lên, mắng:

- Nhìn cái gì vậy, cậu không sợ Kỷ Yên Nhiên thiến cậu à, có bản lĩnh đi mướn phòng thử xem.

- Khụ khụ, đến cùng là cô có ý gì?

Hàn Sâm biết ngoài miệng Hoàng Phủ Bình Tình nói lợi hại, thật sự muốn đi mướn phòng, cô ta mới là người trốn nhanh nhất.

- Thực sự là nhìn không ra, học đệ cậu hiện tại cũng khá đó, người như Nữ Hoàng, lại nói muốn đi theo cậu, cậu thành thật khai báo đi, đến cùng dùng thủ đoạn gì lừa gạt người ta? Hay là lừa gạt sạch sẽ người ta rồi.

Hoàng Phủ Bình Tình cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói.

- Cô biết là Nữ Hoàng không phải có ý kia.

Hàn Sâm bất đắc dĩ giang hai tay ra.

- Tôi biết cô ta không phải là có ý kia, nhưng mà có thể để cho cô ta buông tha đoàn đội của mình đi theo cậu, điều này quả thật không thể tưởng tượng nổi, đến cùng là cậu đã làm gì?

Hiện tại Hoàng Phủ Bình Tình thật sự tò mò tới cực điểm, cô ta thật sự không nghĩ ra được, Hàn Sâm đến cùng có cái gì đáng giá để cho Nữ Hoàng làm như vậy.

- Ai biết được, nói không chừng là cô ta thấy tôi anh tuấn, muốn đi theo tôi chăng?

Hàn Sâm dương dương đắc ý nói.

- Không nói thì thôi.

Hoàng Phủ Bình Tình tức giận lườm Hàn Sâm.

Hàn Sâm hắc hắc cười khan hai tiếng, đưa ánh mắt đặt ở trong cửa hàng thú hồn, cẩn thận tìm kiếm thú hồn mình cần mua.

Trước khi đi tới Thần Sơn, Hàn Sâm muốn mua một mũi tên nỏ thú hồn, cấp thần huyết thì không thể trông cậy, có thể mua một cái cấp biến dị cũng được, dù sao mũi tên thép Z mang theo rất bất tiện, hơn nữa còn kém hơn mũi tên thú hồn biến dị không ít.

Chỉ là thứ đồ như tên nỏ thật sự là quá ít, Hàn Sâm cùng Hoàng Phủ Bình Tình đi quả nửa khu chợ cũng không thấy một mũi tên nào, nhưng mà lại có không ít tên dùng cho cung.

Đáng tiếc tên cho cung đối với Khổng Tước Liên Nỗ mà nói thì quá dài, căn bản không lắp vào được, Khổng Tước Liên Nỗ chỉ có thể coi là loại nỏ cỡ nhỏ, sử dụng tên ngắn.

- Ông chủ, mũi tên này bán thế nào?

Hàn Sâm rốt cục ở trong một cửa hàng thú hồn tầm thường tìm được một mũi tên thú hồn cấp biến dị.

Đây là một mũi tên nỏ màu đen, là một loại thú hồn loài rắn, mang theo một loại độc tính tê liệt.

Vượt quá ý liệu của Hàn Sâm, giá cả của mũi tên này còn thấp hơn thú hồn biến dị bình thường ba thành, thoạt nhìn đúng là thú hồn rất ít được lưu ý, bình thường cũng không có ai mua.

Dù sao loại thú hồn nỏ còn hiếm thấy hơn cả mũi tên.

Hàn Sâm trực tiếp mua mũi tên Lãnh Xà này lại, ở trong chợ lại đi lòng vòng tiếp, tuy không tìm được mũi tên thú hồn biến dị thứ hai, nhưng mà đã có một mũi tên, thời điểm mấu chốt cũng đủ dùng rồi.

Bởi vì phải chờ bọn Bạo Quân chạy tới, Hàn Sâm chỉ có thể đợi thêm vài ngày, Hoàng Phủ Bình Tình cũng muốn cùng đi Thiên Trụ Thần Sơn, vốn Nữ Hoàng không đồng ý, nhưng mà không biết Hoàng Phủ Bình Tình nói cái gì với Nữ Hoàng, về sau vậy mà Nữ Hoàng lại đồng ý rồi.

Thực lực của Hoàng Phủ Bình Tình cũng không phải quá kém, gen đã sắp toàn mãn, chỉ là còn chưa mở ra khóa gen, chỉ cần không gặp phải sinh vật

siêu cấp thần huyết, tự bảo vệ mình cũng không có vấn đề gì.

Đương nhiên, dùng thực lực của Chiến Thần Võ Đạo Quán, thú hồn thần huyết trên người Hoàng Phủ Bình Tình cũng không ít, sinh vật thần huyết bình thường cũng không uy hiếp cô ta được.

Chờ đến ngày thứ tư, Bạo Quân, Thiên Đố cùng Tiểu Lại Miêu đều đã chạy tới, nhìn thấy Hàn Sâm đã ở đây, Bạo Quân không nhịn được khẽ nhíu mày.

Nhưng mà Bạo Quân cũng không để ý đến Hàn Sâm, đi đến trước mặt Nữ Hoàng quan tâm hỏi:

- Đại tỷ, chị không sao chứ?

Hoàng Phủ Bình Tình ở bên cạnh nhếch miệng, giống như là rất khinh thường đối với câu hỏi như vậy của Bạo Quân, ai cũng đều nhìn ra, Nữ Hoàng một chút việc cũng không có, còn cần y hỏi câu này sao.

- Không có việc gì.

Nữ Hoàng đáp một câu, sau đó nhìn ba người bọn Bạo Quân nói ra:

- Năng lực của Hàn Sâm, lần trước mấy người cũng đã nhìn thấy, tôi hi vọng hắn có thể gia nhập vào đoàn đội chúng ta, mấy người cảm thấy thế nào?

Bạo Quân lập tức nhíu mày:

- Đại tỷ, lần trước không phải chúng ta đã thảo luận rồi sao?

Nữ Hoàng nói ra:

- Lần trước là mấy người bọn Thương Tình vẫn còn, hiện tại chúng ta đang thiếu nhân thủ, tôi cảm thấy có thể để cho Hàn Sâm gia nhập đội ngũ của chúng ta, trợ giúp của hắn đối với chúng ta rất lớn. Hơn nữa hắn đã mở ra khóa gen, cũng phù hợp với đoàn đội của chúng ta.

- Tôi cảm thấy là chẳng những không có trợ giúp, ngược lại còn có ảnh hưởng không tốt tới đoàn đội chúng ta.

Bạo Quân đem chuyện lúc trước Hàn Sâm tự tiện rời khỏi đội ngũ nói ra, kiên quyết nói:

- Người không tuân thủ kỷ luật như vậy, đối với một đoàn đội giống như là một quả bom hẹn giờ, tôi không đồng ý cho hắn gia nhập.

- Thật sự là không được sao?

Nữ Hoàng nhíu mày.

- Mặc kệ đại tỷ nghĩ thế nào, tôi cảm thấy là không được, tôi đây cũng suy nghĩ vì đoàn đội mà thôi.

Bạo Quân nói ra.

- Vậy được rồi, đã như vậy, tôi rời khỏi.

Nữ Hoàng không có chút do dự nào, nói thẳng.

Bạo Quân, Thiên Đố cùng Tiểu Lại Miêu đều ngẩn người, không ai nghĩ tới vậy mà Nữ Hoàng lại bởi vì Hàn Sâm mà muốn rời khỏi đoàn đội.

- Đại tỷ, có chuyện gì có thể cẩn thận bàn lại, làm gì phải nóng như vậy?

Tiểu Lại Miêu vội vàng hoà giải.

- Đúng vậy đó đại tỷ, Bạo Quân cũng không phải có ý kia, nếu như đại tỷ cảm thấy Hàn Sâm thật là người mà đoàn đội chúng ta cần có, mọi người có thể lại thảo luận thêm một chút.

Thiên Đố cũng nói.

Sắc mặt của Bạo Quân có chút khó coi, nhưng mà vẫn cắn răng nói:

- Đại tỷ, chúng ta có tình cảm nhiều năm như vậy, chị có cần vì một người ngoài mà làm như vậy không?

Nữ Hoàng lại rất bình tĩnh nói:

- Tôi cũng không phải là nóng nảy làm ra quyết định, cũng không tức giận với mấy người, mấy người còn nhớ rõ không, lúc trước chúng ta thành lập cái đoàn đội này là vì cái gì?

- Đương nhiên là vì chém giết loại sinh vật siêu cấp kia.

Bạo Quân nói.

Nữ Hoàng gật gật đầu:

- Là vì chém giết loại sinh vật siêu cấp kia mới thành lập đoàn đội, như vậy trong mấy năm qua, chúng ta từng giết qua một con sinh vật siêu cấp nào hay chưa?

Sắc mặt của Bạo Quân có chút khó coi nói:

- Chúng ta càng ngày càng tốt, về sau sẽ có cơ hội.

- Trước kia bọn Thương Tình đều ở, chúng ta vẫn không giết được, hiện tại bọn họ đã mất cả rồi, thực lực của đoàn đội chúng ta giảm lớn, cậu cảm thấy chúng ta còn có cơ hội hay không?

Nữ Hoàng nói thẳng ra.

- Chúng ta không có cơ hội, chẳng lẽ thêm hắn thì sẽ có cơ hội hay sao?

Bạo Quân cắn răng nói.

Nữ Hoàng khẳng định gật đầu:

- Đúng, tôi cho là như vậy.

Câu này vừa nói ra, không chỉ Bạo Quân nói không ra lời, liền Thiên Đố cùng Tiểu Lại Miêu đều có chút há hốc mồm, bọn họ từ trước tới nay chưa từng thấy Nữ Hoàng tôn sùng một người như vậy.

Mọi người cũng đều lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi nhìn Hàn Sâm, thật sự nhìn không ra hắn có điểm nào đáng để Nữ Hoàng tôn sùng như vậy, thậm chí không tiếc vì hắn mà rời khỏi đoàn đội.

- Mục tiêu và sứ mạng của tôi chỉ có một, chính là chém giết sinh vật siêu cấp, vì thế sẽ không tiếc bất cứ giá nào. Đã Hàn Sâm không thể vào đội, tôi cũng không cần tiếp tục lưu lại.

Nữ Hoàng nói vô cùng bình tĩnh, nhưng sự quyết tuyệt lại khiến người ra run sợ.

Chương 622: Không Thể Địch Nổi

Bầu không khí lập tức trầm xuống, liền không khí đều giống như đã đọng lại vậy.

- Đại tỷ, chẳng lẽ tình cảm vào sinh ra tử của chúng ta nhiều năm như vậy, liền dể dàng vứt bỏ đi như vậy sao?

Tiểu Lại Miêu đỏ mắt nói.

Ánh mắt của Nữ Hoàng khẽ nhúc nhích, cuối cùng vẫn dùng giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng kia nói ra:

- Từ lúc bắt đầu thành lập đội ngũ tôi đã nói với mấy người, tôi làm tất cả đều chỉ vì chém giết loại sinh vật kia, người khác có thể nói tới cảm tình, nhưng mà tôi không có tư cách nói tới chuyện tình cảm, đó là sứ mạng của tôi.

Nói xong, Nữ Hoàng trực tiếp xoay người rời đi.

Bạo Quân nắm chặt nắm đấm, trong ánh mắt hiện đầy tơ máu, nhưng lại không thể nói ra một câu.

Gương mặt Thiên Đố cũng ảm đạm, cúi đầu không nói gì.

Mắt Tiểu Lại Miêu đã tràn ra nước mắt, cắn môi thật chặt.

Hoàng Phủ Bình Tình lôi kéo Hàn Sâm đuổi theo Nữ Hoàng, nhưng mà Nữ Hoàng đi cực nhanh, lúc hai người đuổi ra bên ngoài Tí Hộ Sở, đã nhìn

không thấy bóng của Nữ Hoàng đâu nữa.

- Có đôi khi tôi thật sự không rõ, cô ta rốt cuộc là một người như thế nào.

Hoàng Phủ Bình Tình thở dài nói.

- Cô ta nói như vậy, nhất định là có nguyên nhân gì, cô không biết nguyên nhân à?

Hàn Sâm có chút kỳ quái nhìn Hoàng Phủ Bình Tình.

Dù sao Nữ Hoàng là được Hoàng Phủ gia nuôi lớn, Hoàng Phủ Bình Tình nên biết một chút chuyện mới đúng.

Hoàng Phủ Bình Tình cười khổ lắc đầu:

- Đừng nói là tôi, toàn bộ Chiến Thần Võ Đạo Quán, có thể hỏi đến chuyện của cô ta cũng chỉ có hai người mà thôi.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, tự nhiên biết rõ hai người trong lời của Hoàng Phủ Bình Tình chính là Hoàng Phủ Hùng Thành và vợ của ông ta.

- Tôi muốn đi Thần Sơn, hiện tại bọn họ đều không đi, một mình tôi không quan tâm tới cô được. Cô vẫn nên lưu lại ở trong Tí Hộ Sở đi.

Hàn Sâm khuyên nhủ.

Lúc này Hoàng Phủ Bình Tình cũng không kiên trì nữa, khẽ gật đầu đồng ý.

Sau khi cùng Hoàng Phủ Bình Tình tách ra, Hàn Sâm liền trực tiếp cưỡi Kim Mao Hống tiến về Thiên Trụ Thần Sơn, mặc kệ người khác như thế nào, kế hoạch của hắn cũng sẽ không cải biến.

Hàn Sâm vừa mới rời khỏi Bạch Sa Tí Hộ Sở, tiến vào khu vực đồi núi, liền thấy có ba người ở phía trước chặn đường đi của hắn lại, chính là mấy người bọn Bạo Quân, Thiên Đố cùng Tiểu Lại Miêu mới thấy qua lúc trước.

- Ba người chúng tôi, cậu tùy tiện chọn một.

Bạo Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói.

- Chọn một làm gì?

Hàn Sâm lạnh nhạt hỏi.

- Đả bại bất kỳ một ai trong chúng tôi, tôi sẽ đồng ý để cậu gia nhập vào trong đoàn đội.

Bạo Quân cao ngạo nói.

Hàn Sâm đột nhiên nở nụ cười:

- Thật có lỗi, tôi cũng không muốn gia nhập đoàn đội của mấy người, cũng không có hứng thú đánh bại mấy người.

Mặc dù mấy người này rất mạnh, đều là nhân vật nhất lưu trong số những Tiến Hóa Giả, nhưng mà theo Hàn Sâm, gia nhập đội ngũ của bọn họ không có bất kỳ ý nghĩa gì, bọn họ không giết nổi sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nói xong, Hàn Sâm liền muốn vượt qua bọn họ rời đi.

Nhưng Tiểu Lại Miêu lại giận dữ, phẫn hận triệu hồi ra một con dao găm, hung hăng đâm về phía Hàn Sâm, đồng thời kêu lên:

- Cho tới bây giờ cậu mới nói loại lời này, mày căn bản chính là cố ý châm ngòi ly gián, tôi giết tên khốn kiếp nhà cậu.

Tốc độ của Tiểu Lại Miêu cực nhanh, gió ở trên người nhộn nhạo, mặc dù không mạnh mẽ giống như Bạch Hổ, những vẫn giúp cho tốc độ của cô ta vượt xa Tiến Hóa Giả bình thường.

Coong!

Hàn Sâm cũng không quay đầu lại, Cổ Thần kiếm xuất hiện ở trong tay trái, trở tay đánh chặn dao găm của Tiểu Lại Miêu.

Tiểu Lại Miêu khẽ quát một tiếng, thân hình như gió lốc chuyển đến một bên khác, dao găm một lần nữa chém vào cổ Hàn Sâm.

Thân hình Hàn Sâm bất động, Cổ Thần kiếm trong tay khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng linh hoạt lại chặn dao găm của Tiểu Lại Miêu.

Thân thể xinh đẹp của Tiểu Lại Miêu lại bộc phát ra dã tính khó có thể tưởng tượng, tay phải lại triệu hồi ra một con dao găm khác, đâm tới hông Hàn Sâm.

Cổ Thần kiếm trong tay Hàn Sâm hơi hạ xuống, chuôi kiếm vừa vặn đâm lên trên dao găm trên tay phải của Tiểu Lại Miêu, con dao găm trực tiếp vị đẩy ra.

Tiểu Lại Miêu giống như gió lốc vây quanh Hàn Sâm, đôi dao găm giăng khắp nơi, theo từng góc độ quỷ dị hoặc đâm hoặc cắt hoặc là trảm, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại chỉ đứng im tại chỗ, một tay nắm lấy Cổ Thần kiếm tùy ý vung vẩy, thuần túy dùng thủ thế đã ngăn được công kích giống như mưa to gió lớn kia của Tiểu Lại Miêu.

Âm thanh dao găm cùng Cổ Thần kiếm va chạm nối thành một mảnh, cơ hồ không nghe được gián đoạn, tất cả công kích của Tiểu Lại Miêu đều bị cản lại, liền chéo áo của Hàn Sâm cũng không đụng tới vào.

Bạo Quân cùng Thiên Đố nhìn tới hơi biến sắc, Tiểu Lại Miêu có năng lực ngự phong, đôi dao găm nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, hôm nay lại bị Hàn Sâm dùng một tay hoàn toàn cản lại, năng lực như vậy đúng là không tầm thường.

- Tiểu Miêu, cô lui ra.

Thiên Đố rút thanh nhuyễn kiếm kia ra, giống như tuyết bay đâm về phía Hàn Sâm.

- Hắn là của tôi, anh không nên nhúng tay.

Tiểu Lại Miêu tức giận Hàn Sâm phá hủy cảm tình giữa bọn họ và Nữ Hoàng, làm sao chịu rút đi như vậy.

Cổ Thần kiếm trong tay phải của Hàn Sâm đã ngăn được công kích của Tiểu Lại Miêu, tay trái cũng triệu hoán Ngân Xà Kiếm ra, chặn nhuyễn kiếm của Thiên Đố.

Nhuyễn kiếm của Thiên Đố chợt mềm chợt cứng quỷ dị khó hiểu, hàn khí bên trong kiếm bắn ra bốn phía, tựa hồ muốn đông cứng người.

Chỉ là công kích như vậy đối với Hàn Sâm không có tác dụng gì, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật không sợ nhất chính là rét lạnh, hơn nữa kiếm pháp của hắn không kém hơn Thiên Đố một chút nào, thậm chí còn hơn một bậc.

Hiện tại đột nhiên Hàn Sâm phát hiện ra, sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của hắn mở ra khóa gen, cơ thể đã được tăng cường ở trên phạm vi lớn, mặc kệ là tốc độ hay là lực lượng đều là đỉnh cấp.

Tốc độ của hắn không hề thua Tiểu Lại Miêu, lực lượng lại mạnh hơn cô ta nhiều lắm, các phương diện đều cân đối mạnh đến đáng sợ.

Dùng lực lượng một người nghênh chiến Tiểu Lại Miêu cùng Thiên Đố, Hàn Sâm vẫn không rơi vào thế hạ phong, thậm chí căn bản không hề xuất kiếm đánh trả, thuần túy dùng thủ thế đã ngăn được tất cả công kích của hai người.

Bạo Quân nhìn thấy thế sắc mặt biến đổi bất định, y vốn có chút chướng mắt Hàn Sâm, nhưng không ngờ Hàn Sâm lại mạnh tới mức như thế, có thể lấy một địch hai không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, thậm chí có thể nói là còn dư lực.

Ít nhất là cho tới hiện tại, Hàn Sâm đều chưa từng đánh trả một kiếm nào.

Bạo Quân cắn răng một cái, kim quang trên người bộc phát, một cây thương lớn màu đen bị y gọi ra, giống như độc long đâm tới Hàn Sâm.

Coong!

Cổ Thần kiếm trong tay Hàn Sâm cùng cây thương màu đen giao kích, kiếm cùng thương đồng thời đẩy ra, vậy mà ai cũng không chiếm được thượng phong.

Ba người bọn Bạo Quân điên cuồng chiến một mình Hàn Sâm, nhưng càng đánh càng kinh ngạc, càng đánh tâm tình càng thêm phức tạp.

Tốc độ của Hàn Sâm không kém hơn tốc độ của Tiểu Lại Miêu, lực lượng không kém hơn Bạo Quân vốn lấy lực lượng làm chủ, mà ngay cả hàn khí của Thiên Đố đều không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hắn, đối thủ mạnh mẽ như vậy, ngoại trừ Nữ Hoàng, bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp gỡ.

Mạnh mẽ không thể địch nổi!

Dưới sự vây công điên cuồng của ba người, song kiếm trong tay Hàn Sâm nhìn như tùy ý vung vẩy, nhưng cứ thế hoàn toàn đánh lui công kích của ba người, khiến cho trong lòng ba người sinh ra cảm giác khó có thể chiến thắng.

Hàn Sâm cũng đã vận dụng Song Phi Kiếm Pháp đến cực hạn, dưới sự vây công của ba người, cũng không còn có cách nào bảo trì tư thái phòng thủ thuần túy, chuyển thủ làm công, cổ kiếm bay tán loạn giống như điệp vũ, lại mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi, giết cho ba người liên tiếp lui về phía sau, hợp lực của ba người vậy mà không thể chống lại được.

Chương 623: Thủ Sơn Thần Cốt

Coong! Đ-A-N-G. . .G! Đ-A-N-G. . .G!

Thương rơi, kiếm bay, dao găm gãy.

Ba người Bạo Quân, Thiên Đố, Tiểu Lại Miêu đã tay không, sắc mặt tái nhợt nhìn Hàn Sâm đứng yên ở chính giữa giống như núi cao, trong mắt tràn đầy khiếp sợ và không thể tưởng tượng nổi.

Ba người hợp lực nhưng vẫn thua, tố chất thân thể của Hàn Sâm mạnh mẽ cơ hồ không giống như nhân loại, các phương diện đều là đỉnh cấp trong nhân loại.

Hơn nữa kiếm pháp kia chiêu chiêu đều là cuồng bạo tất sát, lực lượng bộc phát ra không thể địch nổi, mặc dù là bọn họ cũng khó có thể đối kháng lâu dài.

Dù sao coi như là bọn họ, cũng không thể giống như Hàn Sâm không gián đoạn bộc phát ra lực lượng kinh khủng.

Trong mắt Tiểu Lại Miêu là một mảnh mê mang, hiện tại cuối cùng cô ta đã biết rõ vì sao Nữ Hoàng nhất định phải để cho Hàn Sâm gia nhập đoàn đội, Hàn Sâm quả thật mạnh đến đáng sợ, bọn họ không có cách nào so sánh được.

Trong ánh mắt của Thiên Đố cũng tràn đầy phức tạp, nhân vật giống như vậy, xác thực không phải là bọn họ có thể so sánh, nhưng mà Nữ Hoàng vì vậy mà buông tha cho bọn họ, khiến cho bọn họ không thể tiếp nhận.

- Chúng ta đi.

Bạo Quân không nói một lời xoay người rời đi, trong lòng cũng không biết là tư vị gì.

Bạo Quân chưa bao giờ nghĩ tới, Hàn Sâm mà y chướng mắt lại mạnh mẽ tới mức này, đừng nói là Bạo Quân y, mà ngay cả ba đối một đều không thể thắng, cuối cùng vẫn thua.

Nhìn ba người bọn Bạo Quân rời đi, Hàn Sâm thu hồi song kiếm, quay người nhìn về phía rừng rậm đằng xa, lạnh nhạt nói:

- Xuất hiện đi.

Chỉ thấy thân ảnh cao gầy của Nữ Hoàng từ đằng sau một gốc cây cổ thụ đi ra, đi đến trước mặt Hàn Sâm nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn.

- Cám ơn gì chứ?

Hàn Sâm cười tủm tỉm hỏi, hắn biết Nữ Hoàng là bởi vì hắn không hạ sát thủ đối với ba người bọn Bạo Quân mà nói lời cảm ơn.

Nữ Hoàng lại không có đáp lời hắn, chỉ là nhìn theo phương hướng ba người bọn Bạo Quân rời đi khẽ thở dài một hơi.

Hàn Sâm rất khó nhìn thấy biểu lộ phiền muộn như vậy ở trên người cô gái này, chuyện này còn khó hơn việc nhìn thấy cô ta cười, nguyên bản Hàn Sâm cho rằng thiên hạ này không có bất kỳ chuyện gì có thể làm cho cô gái này nhăn mặt chau mày một cái, nhưng mà hiện tại cô ta lại thở dài rồi.

- Thiên Trụ Thần Sơn, đi thôi.

Nữ Hoàng lại khôi phục biểu lộ trong trẻo lạnh lùng vốn có.

- Cứ như vậy để cho bọn họ đi sao?

Hàn Sâm rất muốn biết đến cùng trong lòng Nữ Hoàng đang suy nghĩ cái gì.

- Tôi chỉ cần người hữu dụng, nếu có một ngày tôi phát hiện ra cậu đã không có tác dụng nữa, cũng sẽ không chút do dự rời bỏ cậu.

Nữ Hoàng đầu không quay lại bổ sung một câu.

- Cậu cũng vậy, nếu như cậu phát hiện ra tôi đã không có tác dụng, cậu cũng có thể tùy thời rời bỏ tôi.

- Cô gái này, đến cùng đang phải gánh vác chuyện gì chứ?

Nhìn bóng lưng có vẻ hơi cao ngạo của Nữ Hoàng, Hàn Sâm không nhịn được âm thầm thở dài một tiếng.

Lưng Hàn Sâm cũng gánh rất nhiều thứ, hắn biết có rất nhiều chuyện không có cách nào giải thích, cho nên hắn cũng không có ý định hỏi lại.

Chính như theo lời Nữ Hoàng, cô ta cần lực lượng của Hàn Sâm, cho nên hắn ở chỗ này, mà Hàn Sâm cũng cần lực lượng của cô ta, như thế đã đủ rồi.

Một người muốn chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết thì thật sự là rất khó khăn, cho dù là Hàn Sâm cũng phải cân nhắc tới việc hợp tác với người khác, đặc biệt là Tiến Hóa Giả đỉnh cấp giống như Nữ Hoàng.

Thiên Trụ Thần Sơn, núi lớn cao tới vạn trượng, ở bên ngoài rất khó nhìn thấy, từ xa nhìn lại giống như là một thần trụ kết nối trời đất cho nên mới có cái tên như vậy.

Lúc đi tới dưới chân Thiên Trụ Thần Sơn, Nữ Hoàng vô cùng nghiêm túc nói với Hàn Sâm:

- Thiên Trụ Thần Sơn là địa phương của Trần gia, nếu như gặp phải người của Trần gia, cậu nhất định phải coi chừng một người tên là Trần Nhiên.

- Rất lợi hại?

Hàn Sâm cũng đã gặp mấy người Trần gia, bọn Trần Tử Thần, Chu Đình đều là người Trần gia, Hàn Sâm vẫn muốn lấy được Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia, nhưng đáng tiếc vẫn không thể thành công.

Mặc dù Chu Đình chỉ là con riêng của Trần gia, nhưng mà đánh chết cũng không chịu lộ ra nửa chữ.

- Tám mươi năm trước, Trần Nhiên đã mở ra khóa gen.

Nữ Hoàng chỉ nói một câu như vậy liền không cần nhiều lời nữa.

Hàn Sâm nghe vậy đã biết được Trần Nhiên đáng sợ đến cỡ nào, lịch sử phát triển của Tí Hộ Sở, tổng cộng cũng chỉ có hơn một trăm năm, tám mươi năm trước Trần Nhiên đã mở ra khóa gen, tuyệt đối là nhân vật cấp cao nhất trong thế hệ trước, trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, thực lực tuyệt đối kinh khủng vô cùng.

Cho dù không thể hoàn toàn mở ra đạo khóa gen thứ nhất, lực lượng của y cũng không phải Tiến Hóa Giả bình thường có thể so sánh.

Hơn nữa nhân vật mà ngay cả Nữ Hoàng đều phải nhắc nhở cẩn thận, thực lực tuyệt đối sẽ không kém cỏi.

Hàn Sâm vốn cho là Thiên Trụ Thần Sơn lớn như vậy, bọn họ tùy tiện tìm một chỗ lên núi, có lẽ sẽ không dễ dàng bị phát hiện, nhưng mà ai biết mới vừa đến chân núi, liền thấy một đội người từ đằng xa đi tới.

Người cầm đầu tóc bạc trắng, mặt như là trung niên ba bốn mươi tuổi, cơ hồ nhìn không tới một chút nếp nhăn nào, ăn mặc một bộ áo giáp màu bạc, thân thể lộ ra cực kỳ hùng tráng, cưỡi một con Hắc Hổ cao ba mét, bá khí không nói ra được.

- Mọi người đến Thiên Trụ Thần Sơn, tại sao không nói cho Trần gia chúng tôi một câu, để cho lão hủ chiêu đãi một chút

Trần Nhiên mang theo trên trăm người đi tới trước mặt Nữ Hoàng, nhìn Nữ Hoàng nói.

- Chúng tôi chỉ là tới Thiên Trụ Thần Sơn săn bắn Trùng Thiên Chuẩn, không dám làm phiền Trần lão gia tử.

Nữ Hoàng lạnh nhạt nói.

- Nói như vậy cũng có chút khách khí, Trần gia cùng Hoàng Phủ gia đã giao hảo nhiều thế hệ, cô cũng coi như là nửa người Hoàng Phủ gia, bối phận giống như là con cháu của tôi, có gì mà phiền toái chứ.

Trần Nhiên vừa cười vừa nói:

- Trùng Thiên Chuẩn ở trên đỉnh Thần Sơn, đường đi tới nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, để lão hủ tiễn hai người lên núi đi.

- Cũng được.

Nữ Hoàng không từ chối, lạnh nhạt đồng ý.

Trần Nhiên để cho phần lớn người đóng quân ở dưới chân núi, bản thân dẫn theo mười mấy người cùng bọn Nữ Hoàng leo lên Thiên Trụ Thần Sơn.

Hàn Sâm có ngu đi nữa cũng đã nhìn ra, Trần Nhiên không phải tới hộ tống bọn họ, mà là sợ bọn họ đi giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trên Thiên Trụ Thần Sơn.

Dù sao Hàn Sâm cũng không có ý định đi giết sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không sợ bọn họ đi theo, hơn nữa có những địa đầu xà này dẫn đường, ngược lại bọn họ càng thêm an toàn đi lên đỉnh núi.

Trong số mười mấy thủ hạ của Trần Nhiên, còn có hai Tiến Hóa Giả đã mở ra khóa gen, nhưng mà cũng không phải là người của Trần gia, dù sao không gian thứ hai Tí Hộ Sở thật sự quá lớn, cho dù Trần gia có nhiều người, nhưng ngẫu nhiên cùng đến một khu vực thì tỷ lệ cực kì nhỏ.

Hàn Sâm ngửa đầu liếc nhìn lên trên, căn bản trông không thấy đỉnh của Thiên Trụ Thần Sơn, bên trên chỉ có thể nhìn thấy mây trắng lượn lờ ở trong núi, cả ngọn núi lớn giống như cự long trong mây cắm vào phía chân trời.

- May là không mang theo tiểu Ngân Hồ tới, nếu không một mực không gặp được dị sinh vật, nhất định sẽ làm bọn Trần Nhiên hoài nghi.

Lần này Hàn Sâm là vì săn giết mà đến, mang theo tiểu Ngân Hồ khẳng định là không được, chỉ có thể để nó ở lại Bạch Sa Tí Hộ Sở, Hàn Sâm chuyên môn thuê một phòng cho nó, bảo nó chờ đợi ở đó.

Leo lên độ cao hai, ba ngàn mét trên Thiên Trụ Thần Sơn, đột nhiên thấy trên núi trước mặt có một cỗ bạch cốt dài đến mấy chục mấy trăm mét nằm ngang trên núi, phong cách cứng cáp cổ xưa không nói ra được, lại giống như có một luồng hung uy đến từ thượng cổ, mặc dù chỉ là một bộ xương cốt sớm đã không có da thịt, nhưng lại khiến người ta nhìn mà thấy sợ.

- Trong truyền thuyết đó là xương cốt của thần khuyển thủ sơn của Thiên Trụ Thần Sơn, ở trong ngàn mét xung quanh, không có dị sinh vật nào có can đảm tới gần.

Trần Nhiên ở bên cạnh giới thiệu.

Chương 624: Bạch Cốt Khô Đằng

Xương cốt dài vài trăm mét nằm ngang trên núi, rất nhiều nơi đã quấn dây leo, chỉ là những dây leo kia đã sớm khô héo, cùng xương cốt quấn quýt lấy nhau càng lộ ra vẻ thê lương.

Hàn Sâm có hơi tò mò nhìn bộ xương cốt kia, trong lòng suy nghĩ, ở trong phạm vi ngàn mét đều không có dị sinh vật nào dám tới gần, năng lực như vậy đã có thể liều với tiểu Ngân Hồ.

Chỉ là một bộ xương cốt thôi đã có uy áp đáng sợ như vậy, hiển nhiên không phải là vật phàm tục, nói không chừng thật sự là xương cốt của của một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Không biết xương cốt này có thể nấu súp hay không? Nói không chừng còn có thể chiết xuất ra một chút gen siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm nhìn bộ xương to lớn kia, liền xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Hàn Sâm vẫn đi về phía bộ xương này, muốn ở khoảng cách gần xem thật kỹ bộ xương thần bí này.

Trần Nhiên thấy bọn họ tò mò xương cốt của Thần Khuyển Thủ Sơn cũng không nói gì thêm, đi theo bọn Nữ Hoàng tới gần bộ xương.

Hàn Sâm khoảng cách gần quan sát, bộ xươn màu xám trắng kia giống như là nham thạch, tùy tiện một cây đều lớn cỡ thùng nước, thậm chí lớn như một căn phòng.

Toàn bộ khung xương bảo trì vô cùng nguyên vẹn, giống như là yên tĩnh nằm ở chỗ này lẳng lặng chết đi, cũng không có dấu vết chiến đấu.

Một Tiến Hóa Giả thủ hạ của Trần Nhiên tên là Hứa Đông Tiến triệu hồi ra một cây đao thú hồn hung hăng chém một cái bên trên xương cốt, chỉ nghe thấy một tiếng sắt thép va chạm, nhưng không để lại bất cứ dấu vết gì.

- Xương cốt này cứng rắn vô cùng, coi như là binh khí thần huyết cũng khó có thể tổn thương mảy may.

Hứa Đông Tiến thu hồi đao cười nói.

Trong lòng Hàn Sâm càng thêm khẳng định, đây nhất định là xương cốt của sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu không một đao kia của Hứa Đông Tiến tuyệt đối có lực lượng trên 100, không phải là xương cốt của sinh vật siêu cấp thần huyết, không có khả năng ngay cả một dấu vết đều không để lại.

Chỉ là không biết sinh vật siêu cấp thần huyết này như thế nào lại chết ở đây, hơn nữa cũng chỉ để lại một bộ xương.

Bọn Trần Nhiên đều đang nói chuyện với Nữ Hoàng, Hàn Sâm dọc theo cột sống của bộ xương đi lên phía trước, chỉ thấy Khô Đằng ở phía trên bộ xương có rất nhiều, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian rồi, quấn quanh rậm rạp chằng chịt.

Đi tới vị trí đầu lâu, quả nhiên thấy cái đầu lâu kia giống như là đầu chó, nhìn vô cùng dữ tợn, mặc dù chỉ còn lại bạch cốt âm u, nhưng vẫn làm người ta sợ hãi.

Hàn Sâm âm thầm thở dài trong lòng:

- Đáng tiếc chỉ có một bộ xương, lại không biết đã trải qua bao nhiêu năm dãi gió dầm mưa, bộ xương này cũng không có tác dụng gì nữa rồi.

Đang chuẩn bị phải rời đi, con mắt lơ đãng nhìn tới Khô Đằng ở bên trên đầu lâu, vậy mà có một quả trái cây, chỉ là trái cây kia cũng đã khô héo, vàng vọt không khác gì bản thân những sợi Khô Đằng đó.

Hàn Sâm đi qua cẩn thận nhìn thoáng qua, đây là một cái hồ lô, nhưng mà cũng không lớn, một tay đã có thể cầm chặt, xem ra giống như là vừa mới mọc ra không được bao lâu, còn chưa kịp lớn lên, toàn bộ giàn dây hồ lô liền đã héo rũ, tính cả quả hồ lô còn chưa lớn lên này cùng một chỗ chết héo.

Người bình thường sẽ không toan tính đối với thực vật, Hàn Sâm lại vô cùng có hứng thú đối với thứ này, xung quanh bộ xương Cự Thú có nhiều Khô Đằng như vậy, lại chỉ kết được một quả hồ lô như thế, nói không chừng cái hồ lô này có chỗ gì đặc biệt.

Hàn Sâm duỗi tay nắm chặt lấy tiểu hồ lô kia, muốn hái hồ lô từ trên dây leo xuống, nhưng dùng lực hái hai cái, vậy mà không thể giật xuống được, trong lòng không khỏi cả kinh:

- Tại sao hồ lô này lại bền bỉ như vậy?

- Không cần giật, hồ lô kia không kéo xuống được, cái giàn dây hồ lô chết héo này và xương cốt của thần khuyển thủ sơn đều rất cứng cỏi, đao kiếm khó gây thương tổn, rất nhiều người nhìn thấy hồ lô này đều muốn giật nó xuống, nhưng đáng tiếc mặc kệ dùng đao búa bổ tới, thậm chí là dùng lửa thiêu, đều khó mà tổn thương tới nó mảy may.

Hứa Đông Tiến đi tới vừa cười vừa nói.

Hàn Sâm nghe thấy Hứa Đông Tiến nói như vậy, ngược lại có hứng thú hơn, triệu hoán Cổ Thần kiếm ra, vừa cười vừa nói:

- Thần kỳ như vậy sao? Tôi cũng muốn thử một lần.

Hàn Sâm một kiếm chém lên trên hồ lô, cảm giác như là chém ở bên trên gân trâu, không thể chém Khô Đằng ra, kiếm lại bị bắn lên.

- Như thế nào?

Hứa Đông Tiến cười nói.

- Quả nhiên rất cứng cỏi.

Hàn Sâm đối với hồ lô này càng thêm hứng thú, thấy thế nào thì hồ lô này đều không phải là vật phàm.

Chỉ là giàn dây hồ lô bền bỉ như vậy, muốn lấy xuống là một việc rất khó, Hàn Sâm thu hồi Cổ Thần kiếm, duỗi tay nắm lấy hồ lô, âm thầm mở ra khóa gen, đang chuẩn bị muốn dùng sức kéo xuống, ai ngờ hắn còn chưa phát lực, hồ lô kia vậy mà lập tức rơi xuống, từ trên dây leo rơi xuống, bị Hàn Sâm nắm ở trong tay, làm cho chính Hàn Sâm cũng ngẩn người.

Hứa Đông Tiến ở bên cạnh càng thêm giật mình, có chút không thể tin tưởng nhìn hồ lô trong tay Hàn Sâm nói:

- Cậu làm sao lấy nó xuống được vậy?

Khô Đằng này không biết đã quấn quanh bộ xương này bao nhiêu năm tháng rồi, trước kia không biết có bao nhiêu người kéo qua hồ lô này, nhưng đều không thể thành công.

Hôm nay Hàn Sâm chỉ tiện tay kéo như vậy, lại kéo được hồ lô xuống, khiến cho Hứa Đông Tiến vô cùng giật mình.

- Tôi cũng không biết, cứ như vậy tiện tay kéo một cái, nó liền rơi xuống rồi.

Chính Hàn Sâm cũng có chút buồn bực, hồ lô này sao lại bị kéo ra như vậy rồi, hắn còn chưa dùng sức mà.

Kỳ thật không cần Hàn Sâm nói, Hứa Đông Tiến cũng đã nhìn thấy, Hàn Sâm chỉ là bắt lấy hồ lô nhẹ nhàng kéo một cái, căn bản không hề dùng lực, hồ lô đã rớt xuống, chuyện này khiến y cảm thấy vô cùng giật mình.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Trần Nhiên mang theo những người khác cùng Nữ Hoàng đi tới.

- Vị Hàn lão đệ này đã kéo hồ lô kia xuống.

Hứa Đông Tiến đem chuyện vừa rồi nói lại một lần.

Mấy người bọn Trần Nhiên đều cảm thấy ngạc nhiên, nhưng mà cũng không có quá để ở trong lòng, dù sao chỉ là một quả hồ lô bên trên Khô Đằng mà thôi, có thể có tác dụng gì chứ.

- Hàn lão đệ thoạt nhìn là người có phúc duyên, hồ lô này chết khô ở đây không biết bao nhiêu năm tháng rồi, xem ra là đến hôm nay mới rơi rụng, vừa vặn rơi vào trong tay Hàn lão đệ.

Trần Nhiên vừa cười vừa nói:

- Không biết có thể cho chúng tôi mượn nhìn một cái hay không?

- Đương nhiên.

Hàn Sâm cũng không do dự, đưa hồ lô cho Trần Nhiên.

Trần Nhiên cầm trong tay vuốt vuốt trong chốc lát, cũng không nhìn ra cái gì khác thường, lại cho bọn Hứa Đông Tiến nhìn, cuối cùng trả lại cho Hàn

Sâm.

- Nếu là vật lấy được do thiên duyên, Hàn lão đệ phải cẩn thận đảm bảo đấy nhé, nói không chừng sẽ là một kiện bảo vật đấy.

Trần Nhiên cười nói.

- Một cái hồ lô Khô Đằng mà thôi, có thể là bảo vật gì, nhưng mà cũng có thể dùng để nghịch.

Hàn Sâm cười nhét hồ lô Khô Đằng vào trong ngực.

Mọi người tiếp tục lên núi, có bọn Trần Nhiên chỉ dẫn nên đã vòng qua rất nhiều chỗ nguy hiểm, tốc độ tiến lên coi như không tệ.

Chỉ là đi tới phía trước, Hàn Sâm lại cảm giác có chút không đúng rồi, tựa hồ trong hồ lô trong ngực kia, ẩn ẩn truyền ra chấn động giống như tiếng tim đập.

Hàn Sâm cả kinh, âm thầm thò tay lấy hồ lô ra, giữ ở trong lòng bàn tay cẩn thận cảm nhận.

Quả nhiên, bên trong truyền ra chấn động hơi yếu, từng chút một, giống như là trái tim đang nhảy lên, nhưng bởi vì quá yếu ớt, nếu như không phải thất giác của Hàn Sâm cực kỳ nhạy cảm, căn bản không cảm giác ra được.

Hàn Sâm cơ hồ muốn ném hồ lô đi, từ sau khi nhìn thấy đài sen dựng dục ra mười tám con Huyết Độc Phong kia, trong lòng hắn vẫn còn bóng ma với mấy loại thực vật này.

Chương 625: Thần Mộc Trên Đỉnh Núi

Nhưng khi Hàn Sâm cẩn thận cảm giác, chấn động kia lại biến mất, mặc kệ Hàn Sâm nắm ở trong tay cảm ứng như thế nào đi nữa, đều không cảm giác

được nửa phần chấn động.

- Kỳ quái, vừa rồi rõ ràng là cảm thấy, tại sao giờ không có nữa?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Không dám nhét hồ lô vào trong ngực, cứ như vậy một mực giữ ở trong lòng bàn tay, vạn nhất thực sự có dị biến gì, cũng có thể kịp thời làm ra phản ứng.

Chỉ là đoạn đường này đi tiếp, Hàn Sâm một mực chú ý đến cái hồ lô, nhưng lại không còn thấy xuất hiện chấn động kia nữa, giống như cảm giác ban đầu chỉ là ảo giác.

- Kỳ quái, thật sự quá kỳ quái, đồ vật này đến cùng là thế nào chứ?

Hàn Sâm muốn vứt bỏ, nhưng lại có chút không nỡ, vạn nhất là bảo bối gì, cứ vứt bỏ như vậy chẳng phải rất đáng tiếc ư.

Hiện tại Hàn Sâm đã có chút hối hận không mang theo tiểu Ngân Hồ tới, nếu như có nó ở đây, ít nhất sẽ có một chút năng lực phân biệt, không dốt đặc cán mai giống như Hàn Sâm.

Nhưng mà đều đã hái rồi, hiện tại bảo Hàn Sâm vứt bỏ, loại thần giữ của như Hàn Sâm khẳng định không bỏ được, chỉ là nắm ở trong tay, định lấy về để cho Tiểu Ngân Ngân nhìn thử xem.

Khá tốt là một đường đi tới, hồ lô kia đều không phát sinh dị động một lần nào nữa, thật giống như chỉ là hồ lô Khô Đằng thông thường vậy.

Trên đường đi thỉnh thoảng sẽ gặp được một ít dị sinh vật, dị sinh vật trên ngọn Thiên Trụ Thần Sơn rất đa dạng về chủng loại, muốn hoàn toàn tránh đi là chuyện không thể nào, cũng may nơi này không có Tí Hộ Sở Dị Linh, không cần lo lắng gặp phải nhóm lớn dị sinh vật, sau khi lách qua một ít khu vực nguy hiểm, ngẫu nhiên gặp gỡ mấy con dị sinh vật, đều bị người của Trần Nhiên giết đi.

Hàn Sâm và Nữ Hoàng căn bản không có cơ hội xuất thủ, tự nhiên cũng không được chia con mồi.

Hai người cũng không thèm để ý, Hàn Sâm vốn là vì Trùng Thiên Chuẩn mà đến, đối với mấy dị sinh vật này cũng không có hứng thú gì, cũng sẽ không so đo với bọn họ.

Ngọn núi này thật sự quá cao, đoàn người đi trọn vẹn hai ngày, nhưng mà ngay cả giữa sườn núi đều chưa đi đến.

Đột nhiên, trên núi trước mặt truyền đến một tiếng hí dài giống như ngựa, đám người bọn Trần Nhiên lập tức đều biến sắc.

- Mau trốn đi!

Trần Nhiên nhìn khắp nơi, vừa vặn ở gần đó có một cái khe nham thạch lớn, vội vàng dẫn người chạy tới.

Hàn Sâm và Nữ Hoàng biết rõ nhất định là gặp phải dị sinh vật gì đó lợi hại, cũng không do dự, đi theo đám bọn họ chạy vào trong cái khe lớn kia.

Không bao lâu, âm thanh híz-khà-zzz của con ngựa kia càng ngày càng gần, Hàn Sâm hướng ra ngoài liếc trộm một cái, chỉ thấy một con dị sinh vật giống như ngựa lại giống như con lừa đạp trên một mảnh mây hồng đi tới.

Sắc mặt của Hàn Sâm lập tức trở nên cổ quái, trước khi hắn đến Thiên Trụ Thần Sơn này, ở trên Internet xem qua tư liệu, quả thật có người nói đã từng gặp một con dị sinh vật giống như ngựa giống như con lừa dẫm trên mây hồng, có lẽ chính là con này.

Nhưng mà con vật này thấy thế nào đều giống như là một con lừa, chỉ là bộ lông toàn thân có màu đỏ bóng loáng, thoạt nhìn cũng có chút thần tuấn xinh đẹp.

Đặc biệt là trên người nó có mây hồng lượn lờ, thoạt nhìn cũng có vài phần phong phạm của tọa kỵ tiên gia, lúc này nó đang tung vó từ trên núi chạy xuống, cũng không biết là đang hưng phấn cái gì.

Chỉ là ở trong nháy mắt, con dị sinh vật giống như lừa kia đã vọt xuống dưới, rất nhanh không thấy bóng dáng đâu nữa.

- Con dị sinh vật này cực kỳ mạnh mẽ, người leo lên Thiên Trụ Thần Sơn, không biết có bao nhiêu người đã chết dưới vó nó, chúng ta vốn đã lách qua khu vực nó thường xuyên qua lại, nhưng không ngờ vẫn gặp phải.

Chờ sau khi con dị sinh vật kia hoàn toàn biến mất, Trần Nhiên mới mở miệng nói.

Nữ Hoàng và Hàn Sâm liếc mắt nhìn nhau đều không nói gì, Trần Nhiên lách qua chỗ đó, chỉ sợ hơn phân nửa là không muốn bọn họ nhìn thấy con sinh vật siêu cấp thần huyết này.

- Chúng ta đi mau đi, đừng để lúc nó trở về lại đụng phải.

Hứa Đông Tiến nói ra.

Một đoàn người sợ gặp lại con dị sinh vật kia, tốc độ rõ ràng đã nhanh hơn, một đường leo lên đỉnh Thiên Trụ Thần Sơn, may mắn trên đường đi mặc dù có rất nhiều chỗ khác thường, nhưng đều không gặp phải quá nhiều nguy hiểm.

Bò lên năm sáu ngày, đoàn người rốt cục đã sắp lên tới đỉnh núi.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua phía dưới, ngoại trừ mây trắng bốc lên, hoàn toàn nhìn không thấy phong cảnh phía dưới, giống như đã đi tới thế giới của tiên nhân.

Mà ở trên đỉnh núi kia, chỉ thấy một gốc cây cổ thụ to lớn mọc ra tán cây giống như là cây nấm đứng ở trung ương, cành lá sinh trưởng ra, giống như một cái ô khổng lồ bao phủ toàn bộ đỉnh núi, hùng vĩ bao la không nói ra được.

Hàn Sâm chỉ là ở xa xa nhìn thoáng qua, mặc dù đã sớm ở bên trong tư liệu biết rõ sự tồn tại của cây đại thụ này, nhưng mà hôm nay tận mắt nhìn thấy độ cao ngàn mét kia, giống như một tòa nhà chọc trời đứng vững ở trên đỉnh núi, vẫn không nhịn được bị chấn động.

Ở trong lá cây đằng kia, không biết có bao nhiêu dị sinh vật sinh hoạt, Bạch Hạc như mọc thành phiến từ trên cây bay ra, các loại loại chim tước và các

loại chim thú vờn quanh đếm không hết.

Trên một gốc cây cổ thụ như vậy, tựa như thế giới của loài chim, quả thực là rung động không có cách nào hình dung.

- Dị sinh vật sinh hoạt trên thần thụ tính bằng đơn vị hàng nghìn, trong đó có một ít dị sinh vật loài chim lớn, số lượng đều vượt qua ngàn con, hai người muốn ở chỗ này tìm Trùng Thiên Chuẩn, chính là một đại tộc ở trong đó, chí ít cũng có hơn ngàn con, hơn nữa trong đó còn có tồn tại cấp thần huyết.

Hứa Đông Tiến giải thích.

Hàn Sâm nhìn âm thầm nhíu mày, trên thần thụ to lớn như vậy, nhiều dị sinh vật sinh tồn như thế, nếu bọn họ đi tới, vậy thì không chỉ là phải tác chiến với Trùng Thiên Chuẩn, nhất định sẽ kinh động toàn bộ bầy chim trên thần thụ, e rằng sẽ hết sức phiền toái.

Lập tức Nữ Hoàng cùng Hàn Sâm đều không nói được lời nào, Trần Nhiên lại cười nói:

- Mặc dù dị sinh vật trên thần thụ có rất nhiều, nhưng mà cũng tuần hoàn theo quy luật nào đó, vị trí sinh tồn của từng loài đều cố định. Vị trí sinh hoạt của Trùng Thiên Chuẩn chính là vị trí gần đỉnh tán cây, muốn săn giết bọn nó chỉ sợ sẽ không dễ dàng.

Hiển nhiên là bọn Trần Nhiên không có ý định ra tay giúp đỡ, đều chờ đợi xem bọn Nữ Hoàng sẽ làm như thế nào để săn giết Trùng Thiên Chuẩn.

Kỳ thật lúc nghe Nữ Hoàng nói là đến săn giết Trùng Thiên Chuẩn, Trần Nhiên cũng không hề tin tưởng.

Không nói đến dị sinh vật ở trên thần thụ có rất nhiều, nếu muốn giết lên sẽ hết sức khó khăn, hơn nữa tốc độ bay của Trùng Thiên Chuẩn kia cực nhanh, cho dù lực lượng mạnh mẽ, trên không trung không đuổi kịp chúng nó cũng vô dụng.

Cho nên từ vừa mới bắt đầu Trần Nhiên đã hoài nghi Nữ Hoàng là vì tìm hiểu sinh vật siêu cấp thần huyết mà đến, săn giết Trùng Thiên Chuẩn chỉ là một cái cớ mà thôi.

Nữ Hoàng nhìn về phía Hàn Sâm, cô ta cũng đã nhìn ra, muốn ở chỗ này săn giết Trùng Thiên Chuẩn thật sự là quá khó khăn, cho dù có được cánh cấp thần huyết, làm sao có thể ở loại địa phương này bay qua những bầy chim đó được.

Nếu đi lên thì sẽ bị lượng lớn dị sinh vật ở trên không trung vây công, coi như là mở ra khóa gen, chỉ sợ ở dưới sự vây công của lượng lớn dị sinh vật cũng khó có thể thành công.

- Trần lão, chúng tôi có thể theo thân cây leo lên không?

Nữ Hoàng nhìn về phía Trần Nhiên hỏi.

Trần Nhiên mỉm cười:

- Bên trên thân cây cũng có rất nhiều dị sinh vật dạng trùng sinh sống, số lượng còn nhiều hơn cả loài chim, hơn nữa càng thêm khó chơi, đến lúc đó lại bị loài chim vây công nữa, ngược lại càng thêm hung hiểm.

- Cô ở nơi này đợi tôi, tự tôi đi giết Trùng Thiên Chuẩn.

Trước lúc Hàn Sâm đến cũng đã dò la, biết rõ Trần Nhiên cũng không hề nói dối, nhưng mà hắn đã đến rồi, dĩ nhiên là có tính toán.

Chương 626: Trảm Điểu Thượng Vân

Trần Nhiên thấy người muốn đi săn giết Trùng Thiên Chuẩn lại là Hàn Sâm mà không phải là Nữ Hoàng, không khỏi hơi ngơ ngác.

Bọn Hứa Đông Tiến lại lộ ra biểu lộ xem kịch vui nhìn Hàn Sâm, Dịch Thiên Thuật của Nữ Hoàng danh chấn thiên hạ, nếu như cô ta đi lên săn giết Trùng Thiên Chuẩn, còn có một khả năng nhỏ nhoi.

Bọn họ chưa từng nghe nói qua tên Hàn Sâm này, nghe hắn nói muốn tự mình đi săn giết Trùng Thiên Chuẩn, đều cảm thấy hắn quá mức lỗ mãng, chỉ sợ là sẽ có đại phiền toái.

Nữ Hoàng khẽ gật đầu:

- Được, tôi ở chỗ này chờ cậu.

Vượt quá dự liệu của bọn Hứa Đông Tiến, Nữ Hoàng vậy mà không ngăn cản Hàn Sâm, ngược lại gật đầu đồng ý.

Hàn Sâm triệu hồi ra hai cánh, trực tiếp phá không bay lên, bay lên trên biển mây, sau khi vòng qua tán cây to lớn kia, mới bay tới phía ngọn cây.

Nhìn thấy Hàn Sâm muốn bay thẳng lên trên tán cây đi săn giết Trùng Thiên Chuẩn, Trần Nhiên lắc đầu cười khổ nói:

- Vị Hàn lão đệ này thật sự quá gấp gáp rồi, bay thẳng lên săn giết Trùng Thiên Chuẩn, chưa nói có thể đuổi kịp Trùng Thiên Chuẩn hay không, chỉ sợ còn chưa tới nơi đã bị tất cả các dị sinh vật loài chim vây công, thật sự là quá nguy hiểm.

Nữ Hoàng nhìn Hàn Sâm đang bay về phía đỉnh tán cây không nói gì, cô ta cũng muốn biết, Hàn Sâm làm như thế nào ứng phó với sự vây công của đám chim dữ tợn ở trên không trung.

Mặc dù có cánh có thể bay, nhưng mà tốc độ của cánh cùng tốc độ thân thể không có quan hệ gì, không có khả năng tùy ý bộc phát giống như ở trên mặt đất, muốn ở trên không trung ứng phó với sự vây công của đàn chim, hiển nhiên là chuyện không thể nào.

Trần Nhiên cũng nhìn nhìn kỹ thân ảnh của của Hàn Sâm đang bay lên, coi như là người Trần gia biết Kinh Thiên Thất Chiết như y, cũng không dám ở

trên trời đối địch với bầy chim, hành động của Hàn Sâm ở trong mắt y xem ra giống hệt như đi chịu chết.

Lúc Hàn Sâm còn cách tán cây khoảng gần trăm mét, cũng đã bị dị sinh vật loài chim ở trên cây phát hiện ra, các loại dị sinh vật loài chim thành đàn che khuất bầu trời từ trên thần thụ bay ra, vọt tới phía Hàn Sâm, khí thế kia cực kỳ dọa người.

Trong lúc nhất thời cơ hồ liền ánh nắng mặt trời đều chiếu không lọt, có loại cảm giác đè nén như là mây đen ngập đầu.

Nhắc tới cũng kỳ quái, thân hình của dị sinh vật loài chim trên thần thụ đều tương đối nhỏ nhắn xinh xắn, lớn nhất là loài dị sinh vật giống như Bạch Hạc kia, đại bộ phận chỉ lớn cỡ con quạ đen hoặc chim sẻ, đều là dị sinh vật cỡ nhỏ.

Mặc dù hình thể tương đối nhỏ, nhưng mà số lượng quá nhiều, ngược lại càng thêm khủng bố, một người chỉ có hai tay hai chân, dù dốc sức liều mạng như thế nào cũng không ngăn được bầy chim tập kích từ bốn phương tám hướng.

Mặc dù đã sớm dự đoán được loại tình huống này, nhưng khi nhìn thấy bầy chim khủng bố như vậy, bọn Hứa Đông Tiến vẫn không nhịn được cảm thấy hoảng sợ trong lòng.

Hàn Sâm thân ở trên không trung nhưng vẻ mặt lại không hề thay đổi, chỉ là đang cực lực phân biệt, trong đám chim thì con nào là Trùng Thiên Chuẩn.

Căn cứ theo tư liệu miêu tả, hình dáng của Trùng Thiên Chuẩn có chút giống như là con cú mèo, nhưng mà thân hình lại nhỏ hơn một chút, lông vũ toàn thân đều là màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây, tốc độ bay cực nhanh.

Hơn nữa vị trí sinh hoạt của Trùng Thiên Chuẩn đều là ở gần ngọn cây, Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào chỗ đó, cũng dễ dàng thấy một ít Trùng Thiên Chuẩn màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây bay ra.

Quả nhiên giống như trong tư liệu mô rả, tốc độ của Trùng Thiên Chuẩn trong số những dị sinh vật loài chim cũng là số một số hai, phần lớn Trùng Thiên Chuẩn đều xông ở phía trước nhất bầy chim.

Chỉ là ở bên trong đàn Trùng Thiên Chuẩn, Hàn Sâm lại không nhìn thấy sự tồn tại đặc biệt to lớn của Chuẩn Vương, trong lòng không khỏi âm thầm kỳ quái.

Chỉ là trong chớp mắt, mảng lớn bầy chim đã cách Hàn Sâm rất gần, Hàn Sâm cũng không còn do dự nữa, triệu hồi ra hai thanh Cổ Thần cùng Ngân Xà kiếm, hai cánh vỗ lên giết tới phía bầy chim.

- Người này thật sự là vô cùng vũ dũng.

Nhìn thấy Hàn Sâm vậy mà chủ động lao tới bầy chim, Hứa Đông Tiến không khỏi lắc đầu nói.

Hiển nhiên, đó cũng không phải là đang khích lệ Hàn Sâm, mà là đang nói Hàn Sâm quá mức lỗ mãng, giết thẳng tới như vậy, coi như là cường giả mở ra khóa gen cũng khó thoát khỏi cái chết.

Dù sao mở ra khóa gen cũng không phải là vô địch, tố chất thân thể có hạn, ở dưới vây công vẫn khó có thể may mắn trốn thoát.

Thế nhưng mà một giây sau về sau, bọn Hứa Đông Tiến lại giật mình mở to hai mắt ra nhìn, chỉ thấy Hàn Sâm cùng bầy chim giao thoa, lập tức có vài con Trùng Thiên Chuẩn bị chém giết, máu tươi cùng lông cánh đứt rơi xuống đầy trời, mà chính Hàn Sâm thì chấn động hai cánh, bay lên trời bỏ qua bầy chim, những dị sinh vật loài chim thành đàn kia vậy mà không đuổi kịp hắn.

- Tại sao lại nhanh như vậy?

Hứa Đông Tiến giật mình nói.

Chỉ thấy Hàn Sâm giống như một tia chớp xuyên tới xuyên lui ở trên không trung, tốc độ hơn xa những dị sinh vật loài chim đó, mỗi lần đều có thể chém giết mấy con Trùng Thiên Chuẩn rồi lại kéo dài khoảng cách, liền

những sinh vật thần huyết trong bầy chim đều không đuổi kịp tốc độ bay của Hàn Sâm.

- Cánh thần huyết bạo tẩu.

Trần Nhiên híp mắt xem trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói một câu.

Sau khi bọn Hứa Đông Tiến nghe xong đều bừng tỉnh đại ngộ, nhưng mà lại càng thêm giật mình.

Sinh vật thần huyết bạo tẩu vốn đã hiếm thấy, huống chi là thú hồn thần huyết bạo tẩu, lại là thú hồn thần huyết bạo tẩu loại phi hành, giá trị của cái cánh kia cũng đủ khiến nhiều cao thủ trong số những Tiến Hóa Giả táng gia bại sản rồi.

Hàn Sâm ở trên không trung vòng qua vòng lại giết chóc, dị sinh vật loài chim thành đàn đều không đuổi kịp hắn, tự nhiên không thể vây công Hàn Sâm.

Thiên địa rộng lớn, Hàn Sâm ở trên biển mây vừa giết vừa lui, trong lúc nhất thời đã giết lông chim bay tán loạn đầy trời, máu tươi rải xuống từ trên trời cao, bọn Hứa Đông Tiến nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

Hàn Sâm đang giết tới phát nghiện, lại đột nhiên thấy một tia sáng màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây lóe lên, một con chim bói cá màu xanh da trời chỉ lớn bằng bàn tay vỗ cánh từ trong bầy chim bay ra, tốc độ cực nhanh không kém cánh thần huyết bạo tẩu của hắn chút nào, thậm chí còn có phần hơn.

Con chim bói cá màu xanh da trời kia tuy nhỏ, nhưng mà hình dáng lại hết sức hung ác, giống như chim ưng, lóe lên đã đến trước mặt Hàn Sâm, hung hăng mổ xuống mặt Hàn Sâm.

- Đây chẳng lẽ chính là Trùng Thiên Chuẩn Vương?

Hàn Sâm nhìn bộ dáng của con chim bói cá kia, lờ mờ có vài phần bộ dạng của Trùng Thiên Chuẩn, chỉ là nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa lông vũ trên

người như tinh như ngọc, giống như là ngọc bích điêu khắc mà thành, mỏ chim óng ánh như lưu ly, giống như là do tinh ngọc biến thành.

Mặc kệ có phải hay không, Hàn Sâm đều giết trước rồi nói sau, Ngân Xà Kiếm trong tay vung lên, hóa thành một tia chớp màu bạc chém về phía con chim bói cá màu xanh da trời kia.

Trong chớp mắt này, hai cánh của con chim bói cá kia hung hăng vỗ, vậy mà tránh né được Ngân Xà Kiếm của Hàn Sâm, trên không trung xoay quanh một cái, một lần nữa tấn công về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức đã bị bầy chim đuổi theo, không dám tiếp tục ham chiến, vỗ hai cánh bỏ chạy.

Tốc độ của con chim bói cá thật sự là quá nhanh, Hàn Sâm mới bay ra chưa được bao xa đã lại bị nó đuổi kịp.

Hàn Sâm triển khai kiếm pháp, muốn chém giết con chim bói cá kia, nhưng đáng tiếc tốc độ bay của con chim bói cá này còn nhanh hơn cánh thần huyết bạo tẩu của hắn, hơn nữa còn cực kỳ linh hoạt, song kiếm của Hàn Sâm nhất thời không chém trúng được nó, lại không thể ở nguyên chỗ chiến đấu, phải tránh né bầy chim vây công, tình cảnh liền trở nên có chút gian nan.

- Người đồng bạn kia của cô thật sự lợi hại, thậm chí ngay cả Trùng Thiên Chuẩn vương đều chọc đi ra.

Trần Nhiên híp mắt nhìn Hàn Sâm, trong lòng đang tính toán, sau khi trở về phải cẩn thận tra chi tiết về người tên Hàn Sâm này một chút.

Trước kia chưa từng nghe nói bên cạnh Nữ Hoàng có một người như thế, nhưng mà thực lực như vậy thì nhất định phải trọng điểm chú ý.

Mặc dù Chu Đình truyền tư liệu của Hàn Sâm về Trần gia, nhưng mà chỉ đưa tới sự chú ý của một bộ phận người Trần gia, đại đa số người Trần gia cũng không có ấn tượng gì đối với Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa chiến vừa trốn, ở bên trên biển mây cùng Trùng Thiên Chuẩn Vương giết khó phân thắng bại, bọn Hứa Đông Tiến ngơ ngác nhìn, trong lòng vô cùng hâm mộ Hàn Sâm lại có được cánh thần huyết bạo tẩu như vậy.

Chương 627: Quạ Đen

- Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, vạn nhất khí lực của hắn hao hết, vậy chẳng phải là sẽ vô cùng nguy hiểm sao?

Hứa Đông nhìn Hàn Sâm bay loạn khắp nơi, không khỏi nói ra:

- Nữ Hoàng, có muốn chúng tôi đi giúp hắn một tay không?

Hứa Đông Tiến nói lời này lại cũng không phải là xuất phát từ ý tốt, mà là thấy Hàn Sâm hấp dẫn lực chú ý của lượng lớn dị sinh vật loài chim, hiện tại bọn họ leo lên thần thụ, cũng có thể kiếm chút lợi lộc, nguy hiểm cũng không phải là rất lớn.

Chỉ là lúc trước bọn họ khoanh tay đứng nhìn, hiện tại muốn đi tới kiếm chút lợi lộc cũng có chút khó coi, cho nên mới phải hỏi Nữ Hoàng.

- Không cần, trong vòng 30 kiếm, hắn sẽ chém chết con Trùng Thiên Chuẩn Vương kia.

Nữ Hoàng lạnh nhạt nói.

Người khác mới nhìn vào tựa như là Hàn Sâm bay loạn ở trong bầy chim, căn bản là không có quy luật gì, nhưng mà theo Nữ Hoàng, mỗi một lần Hàn Sâm bay tới đâu đều có mục đích của hắn, đó chính là bố cục vô cùng hoàn mỹ, trong vòng 30 kiếm, bố cục liền có thể hoàn thành, tự nhiên có thể chém giết Trùng Thiên Chuẩn Vương.

- 30 kiếm? Chỉ sợ là có chút khó đi?

Hứa Đông Tiến nhìn Hàn Sâm đang bị bầy chim đuổi bay loạn khắp trời, đừng nói là 30 kiếm chém giết Trùng Thiên Chuẩn Vương, chỉ sợ hắn không bị bầy chim đuổi theo cũng đã không tệ rồi.

Trần Nhiên chỉ ở một bên nhìn nhưng không lên tiếng, so sánh với Hứa Đông Tiến, Trần Nhiên già như vậy có thể nhìn hiểu nhiều hơn, cho nên trong lòng Trần Nhiên cũng càng thêm giật mình.

- Tiểu tử này sao lại biết Dịch Thiên Thuật? Chẳng lẽ Hoàng Phủ gia lại dạy dỗ thêm một người? Điều này không có khả năng, lúc trước Hoàng Phủ Hùng Thành đã từng phát ra lời thề rồi, sao có thể sẽ dạy dỗ ra người thứ hai biết Dịch Thiên Thuật?

Vẻ mặt của Trần Nhiên cổ quái nhìn Hàn Sâm ở trên không trung.

Một bên có mấy Tiến Hóa Giả lắm chuyện, đều đang đếm xem Hàn Sâm đã ra mấy kiếm, bọn họ cũng không tin tưởng Hàn Sâm có thể trong vòng 30 kiếm chém giết Trùng Thiên Chuẩn Vương.

- Giết!

Nhưng mà bọn họ mới đếm tới kiếm thứ 24, chợt nghe Hàn Sâm hét lớn một tiếng, song kiếm đột nhiên không có dấu hiệu nào phản kích, giao thoa chém thẳng tới Trùng Thiên Chuẩn Vương.

Tốc độ của con Trùng Thiên Chuẩn Vương kia cực nhanh, vỗ cánh muốn né tránh, nhưng mà sau khi tránh né được kiếm thứ nhất, lại bị bầy chim bay qua bên cạnh ảnh hưởng, không thể né tránh kiếm thứ hai.

Ngân Xà Kiếm mang theo lực lượng kinh khủng trực tiếp chém lên trên người của Trùng Thiên Chuẩn Vương, tốc độ của Chuẩn Vương cực nhanh, nhưng thân thể cũng không phải rất cứng cỏi, lập tức bị chém cho máu tươi bắn tung tóe, lưng đều đã bị chém ra một xét thương dài, máu tươi phun rớt xuống, mắt thấy đã sắp không sống nổi.

Bọn Hứa Đông Tiến xem tới ngây người, quả nhiên là không đến 30 kiếm, chỉ mới 24 kiếm đã chém trúng Chuẩn Vương.

Hàn Sâm né tránh bầy chim trùng kích, lúc này mới quay người phóng tới Trùng Thiên Chuẩn Vương đang rơi xuống, hắn cũng không nghe thấy âm thanh chém giết, có lẽ là con Chuẩn Vương kia còn chưa chết hẳn.

Vị trí Chuẩn Vương rơi xuống đúng ở vị trí trung tâm của tán cây, lúc Hàn Sâm xông tới đó, Chuẩn Vương vừa mới đâm lên trên ngọn cây bắn lên.

Đưa tay chộp một cái, Hàn Sâm trực tiếp nắm Chuẩn Vương đã không còn năng lực phản kháng vào trong tay, thầm vận âm kình bóp một cái, lập tức chợt nghe thấy ở trong đầu vang lên một âm thanh.

Săn giết sinh vật thần huyết Trùng Thiên Chuẩn Vương, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen.

Không đạt được thú hồn, nhưng mà Hàn Sâm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, vốn tỷ lệ cho ra thú hồn đã rất thấp, hắn mới giết một con sinh vật thần huyết mà đã cho ra thú hồn mới là kì quái.

Hàn Sâm đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng không cảm thấy buồn bực, hơn nữa đã có thịt của con Chuẩn Vương này, ít nhất bảy tám điểm thần gen chạy không thoát, một bữa cơm liền có thể có được bảy tám điểm thần gen, đây đã là chuyện quá tốt.

Hàn Sâm bay dọc theo tán cây, tránh né bầy chim từ phía trên lao xuống, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn thoáng qua bên trong tán cây, đồng tử lập tức mạnh mẽ co rút lại, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Xuyên thấu qua cành lá rậm rạp, Hàn Sâm nhìn thấy ở trên đỉnh tán cây đằng kia có một cái tổ chim dùng cành lá bện thành, tổ chim kia cũng không được tính là lớn, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Thế nhưng mà ở bên trong tổ chim đằng kia có một con chim quái lạ toàn thân đen như mực, hình dáng giống như là quạ đen đang lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm chỉ mới thấy được ánh mắt kia, liền lập tức cảm thấy trong lòng phát lạnh, giống như chỉ cần con chim quái lạ tựa như quạ đen kia hơi động đậy, hắn sẽ bị mổ xuyên bụng nát ruột vậy.

Thế nhưng mà con chim quái lạ tựa như quạ đen kia lại chỉ nằm ở bên trong tổ chim, cũng không nhúc nhích, cứ như vậy nhìn Hàn Sâm bay ra khỏi tán cây, cuối cùng cũng không động đậy.

Hàn Sâm đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đẫm toàn thân, mới chỉ nhìn thấy một ánh mắt của con chim quái lạ kia, nhưng Hàn Sâm vốn có linh giác siêu cường, hắn đã cảm giác được sự mạnh mẽ cùng khủng bố của nó, tuyệt đối là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ cảm thấy có lẽ nên đi đốt hương lễ tạ thần, cám ơn Chư Thiên Thần Phật phù hộ, hắn cách một con sinh vật siêu cấp thần huyết

gần như vậy, vậy mà con sinh vật siêu cấp thần huyết kia lại không xuống tay với hắn, đây tuyệt đối là một kỳ tích.

Thế nhưng mà Hàn Sâm nghĩ lại, lại cảm thấy có chút không đúng lắm, hắn cách con sinh vật siêu cấp thần huyết giống như quạ đen kia gần như vậy, cách nhau chỉ có vài mét, tối đa sẽ không vượt qua 10m, quạ đen không có lý gì không xuống tay với hắn.

- Trừ phi là con quạ đen kia không thể động!

Trong đầu Hàn Sâm hiện lên một ý nghĩ:

- Chẳng lẽ con quạ đen kia đang ấp trứng, cho nên mới chưa chạy tới giết mình?

Trừ chuyện đó ra, Hàn Sâm không thể nghĩ tới khả năng nào khác, nhưng mà chuyện đối với Hàn Sâm mà nói cũng không quan trọng, quan trọng là. . . bọn họ nhất định phải mau chóng rời khỏi nơi đây, bằng không đợi lúc con quạ đen kia có thể rời khỏi sào huyệt, vậy thì sẽ thật sự phiền toái rồi.

Hàn Sâm ở trên không trung lượn một vòng, liền hăng hái bay về phía bọn Nữ Hoàng, còn lớn tiếng nói:

- Đi mau, trên tán cây có một con dị sinh vật vô cùng đáng sợ.

Nói xong, hắn liền thu cánh, hướng phía dưới núi chạy như điên.

Nữ Hoàng cũng không do dự, bỏ chạy theo Hàn Sâm.

- Nói đùa gì vậy, nếu như bên trên có dị sinh vật nào đó mạnh mẽ, cậu còn có thể sống sót trở về?

Hứa Đông Tiến lại không tin.

Trần Nhiên khẽ nhíu mày, đang do dự xem có nên hay không đi, lại đột nhiên nghe được một tiếng chim hót vô cùng khó nghe, giống như là tiếng quạ đen kêu.

Ự. . .c. . . Ự. . .c. . .

Nương theo tiếng kêu chói tai khó nghe kia, chỉ thấy một con quạ đen toàn thân đen như mực từ trong tán cây bay ra, mà ở trong nháy mắt con quạ đen kia bay ra ngoài, bầy chim tính bằng đơn vị hàng nghìn trên bầu trời, lại đột nhiên đều yên tĩnh lại, từng con đều run lẩy bẩy đậu trở lại trên tàng cây, trong chốc lát đều biến mất vô ảnh vô tung.

Chỉ có con dị sinh vật y hệt quạ đen kia, giương hai cánh bay lượn ở trên không trung, đôi mắt lạnh lẽo vô tình tàn nhẫn tới cực điểm kia đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bọn họ.

- Chạy!

Trần Nhiên chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, không chút do dự hạ lệnh, bản thân lại là người thứ nhất chạy xuống núi.

Bọn Hứa Đông Tiến sao còn dám do dự, cả đám đều đi theo đằng sau Trần Nhiên liều mạng chạy.

Con quạ đen kia cũng không vội vã lao xuống, đón gió lướt đi ở trên trời, ở trên không trung lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bọn Hàn Sâm đang trốn chạy, trong mắt vậy mà lộ ra vẻ đùa giỡn.

Vô tình cùng tàn nhẫn hiện lên rõ ràng trong hai con ngươi, toàn bộ Thiên Trụ Thần Sơn tựa hồ ở dưới một tiếng hót của nó đã trở nên yên tĩnh.

Chương 628: Đồ Sát

Mặc dù Hàn Sâm chạy trước tiên, nhưng lại không có một chút cảm giác an toàn nào, chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh, đằng sau giống như có một đôi mắt lạnh lẽo vô tình tới cực điểm đang nhìn mình chằm chằm.

- Mẹ ơi, đến cùng đã xảy ra chuyện gì vậy, vừa rồi nó không hề đi ra, tại sao nhanh như vậy đã ra rồi?

Trong lòng Hàn Sâm nghi hoặc, nhưng mà hiện tại nghĩ cũng chẳng có tác dụng gì, chạy xuống núi giữ được mạng đã rồi tính.

Hàn Sâm căn bản không dám triệu hồi ra cánh để bay, bay ở trước mặt loại sinh vật siêu cấp thần huyết biết bay, chuyện đó không khác gì muốn đi tìm chết cả.

Bọn Hàn Sâm từ trên núi chạy xuống, thậm chí ngay cả một con dị sinh vật đều không gặp được, chỉ có con quạ đen màu mực ở trên bầu trời kia, vừa lướt đi ở trên không trung vừa lạnh lùng nhìn chăm chú tới bọn họ.

Giống như nó chính là vua của khoảng trời này, thế gian không có bất kỳ sinh vật vào xứng tồn tại cùng nó.

Hàn Sâm quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhìn qua bóng chim màu đen lạnh lẽo kia, mặc dù không tính là lớn, nhưng mà không biết vì sao Hàn Sâm lại cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Quạ đen vô cùng thoải mái lướt đi ở trên không trung, liền cánh đều không động một cái, nhưng mà mặc kệ bọn Hàn Sâm chạy mau cỡ nào, con quạ đen kia vẫn thủy chung bay ở trên đỉnh đầu bọn họ.

Chỉ có điều chạy chưa đến ngàn mét, con quạ đen kia liền lộ ra một tia tàn nhẫn vô cùng nhân tính hóa, hé miệng kêu một tiếng.

Ự. . .c!

Âm thanh chói tai quanh quẩn ở trên trời, nhưng mà một giây sau, quạ đen đã giống như là thuấn di xuất hiện ở sau lưng Tiến Hóa Giả chạy ở cuối cùng, đôi cánh màu mực giống như có thể hấp thu ánh sáng từ trên cổ của người nọ vẽ một cái qua.

Tiến Hóa Giả kia căn bản không kịp phản ứng, cái đầu cùng thân thể đã bị phân tách ra, bay thẳng lên giữa không trung, máu tươi từ bên trong cái cổ bị cắt đứt điên cuồng bắn ra.

Dùng tốc độ của quạ đen, nguyên bản có thể đơn giản né tránh những máu tươi đang phun ra, nhưng mà nó lại tùy ý để thân thể của mình đắm chìm ở bên trong máu tươi, còn lè lưỡi liếm liếm dòng máu dính ở bên miệng.

Người ở phía trước đã sớm nhìn tới tê cả da đầu, mặc dù người nọ ở trong số những Tiến Hóa Giả cũng không được coi là cao thủ, nhưng mà thậm chí ngay cả cơ hội phản ứng đều không có, đã bị cắt mất đầu, có thể thấy con quạ đen kia khủng bố đến mức nào.

Ai cũng không dám dừng lại, liều mạng chạy xuống núi, nhưng mà con quạ đen kia cũng đã một lần nữa giương hai cánh bay lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Tiến Hóa Giả hiện tại đang chạy ở phía sau nhất.

- Cứu tôi với!

Tiến Hóa Giả chạy ở phía sau cùng dường như trong lòng có cảm giác, âm thanh run rẩy lớn tiếng kêu cứu.

Thế nhưng mà ở tình huống này, ai dám dừng lại cứu y chứ, tất cả mọi người đã bị con quạ đen kia dọa cho sợ vỡ mật rồi, căn bản không có ai nhìn thấy nó tấn công xuống như thế nào, hoàn toàn giống như là thuấn di, chớp mắt đã cắt đầu người xuống.

Tốc độ như vậy đừng nói là chiến đấu, căn bản không có cơ hội ngăn cản.

Hàn Sâm mở ra khóa gen, linh giác đã vô cùng mạnh mẽ, nhưng mà hắn cũng không thấy con quạ đen kia lao xuống như thế nào, chờ lúc hắn nhìn rõ ràng, cánh quạ đen đã cắt bay đầu tên Tiến Hóa Giả kia.

Trong khoảng thời gian đó, quạ đen thật sự giống hư không tiêu thất vậy, đây tuyệt đối không phải là tốc độ nhanh đơn giản như vậy, Hàn Sâm rất hoài nghi là con quạ đen kia thật sự có được năng lực thuấn di, nếu không không có khả năng tránh được linh giác của hắn cảm ứng.

Ự. . .c !

Tiếng kêu chói tai kia lại vang lên, con quạ đen kia lại vọt xuống, lúc này đây Hàn Sâm đã ngưng tụ tất cả linh cảm, một mực chú ý đến mỗi một cử động của con quạ đen.

Nhưng mà hoàn toàn không có tác dụng, trong tích tắc quạ đen vỗ cánh lao xuống, trực tiếp từ bên trong cảm ứng của hắn biến mất, chờ hắn lại cảm

ứng được sự tồn tại của quạ đen, cánh của con quạ đen đã cắt bay đầu của một Tiến Hóa Giả khác.

Hàn Sâm đang kinh hãi, lại phát hiện vậy mà Trần Nhiên vượt qua hắn, mau chóng hướng về chân núi chạy như điên, tốc độ kia vượt qua cả hắn và Nữ Hoàng rất nhiều.

- Thân pháp của Trần gia quả nhiên lợi hại.

Hàn Sâm cắn răng tiếp tục liều mạng chạy, nhưng lại phát hiện ra tốc độ của mình vẫn đuổi không kịp Trần Nhiên, đang từ từ bị Trần Nhiên kéo dài khoảng cách.

Không bao lâu, tiếng kêu thảm thiết ở phía sau lại vang lên, giống như tiếng Diêm Vương đòi mạng vậy, hung hăng đâm vào trong lòng mỗi người, khiến cho bọn họ càng thêm sợ hãi.

Mà những người rơi ở phía sau kia, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Có một kẻ tương đối mềm yếu, phát hiện ra mình đã là người cuối cùng, ba người sau lưng y đều đã chết sạch, bị hù cho hai chân run lên, lại vấp phải một đoạn rễ cây nổi ở trên mặt đất ngã xuống.

- Đừng. . . cứu mạng. . . Aaaaaa. . .

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, trong lòng tất cả mọi người đều trầm xuống, bóng tối của tử vong bao phủ mọi người, mà ngay cả Hàn Sâm cũng vô cùng rõ ràng, dựa theo tốc độ trốn chạy hiện tại của bọn họ, chỉ sợ không trốn tới giữa sườn núi đã bị quạ đen giết chết toàn bộ, tuyệt đối không có may mắn, thậm chí có khả năng còn chết nhanh hơn.

Con quạ đen kia rõ ràng là đang đùa bỡn bọn họ, đang hưởng thụ lấy khoái cảm giết chóc, nếu như nó thật sự toàn lực chém giết, chỉ sợ bọn họ liền 1000m đều không trốn được, đã bị chém giết toàn bộ rồi.

- Tiếp tục như vậy thì chúng ta không có khả năng trốn được.

Hàn Sâm hơi thả chậm bước chân một chút, chạy song song với Nữ Hoàng, đồng thời nói ra.

- Đánh không lại, không có đường sống.

Nữ Hoàng nói đơn giản hai câu, Hàn Sâm đã nghe hiểu ý của cô ta.

Phán đoán Nữ Hoàng cũng giống như thế, liền quỹ tích công kích của quạ đen đều không nhìn rõ, căn bản không có lực đánh một trận, nếu bị đuổi kịp vậy sẽ chết chắc, căn bản không có cơ hội liều mạng.

- Tách ra trốn thì sao?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

- Vô dụng.

Nữ Hoàng trực tiếp bác bỏ, dùng tốc độ kinh khủng của con quạ đen kia, tách ra trốn đều sẽ bị giết, còn có thể khiến cho tốc độ giết chóc của con quạ đen kia trở nên nhanh hơn, đến lúc đó bọn họ sẽ chỉ chết nhanh hơn.

- Còn nhớ con dị sinh vật đạp trên mây hồng ở dưới núi kia không?

Nữ Hoàng đột nhiên nói một câu.

- Khu sói nuốt hổ sao? Chỉ sợ là không thể thực hiện được, đến lúc đó nói không chừng sẽ biến thành trước có sói sau có hổ, chúng ta càng không có hi vọng đào mệnh.

Hàn Sâm lập tức hiểu rõ ý của Nữ Hoàng.

- Không thử càng không còn mạng.

Nữ Hoàng nói.

Hàn Sâm ngẫm lại cũng đúng, cứ chạy xuống như vậy đều chỉ có một con đường chết, cả đám đều sẽ bị quạ đen giết chết, không ai chạy thoát được.

- Liền coi như chúng ta muốn thử, ở đây cách chỗ dị sinh vật kia ở thật sự quá xa, chỉ sợ chúng ta chưa chạy tới nơi đã bị quạ đen giết sạch toàn bộ rồi.

Hàn Sâm nói thêm.

Trong lúc nói chuyện, đằng sau lại có một tiếng kêu thảm thiết, Tiến Hóa Giả kia trước khi chết đã từng dừng lại muốn chính diện cùng con quạ đen cá chết lưới rách, nhưng mà y mới bày xong tư thế căn bản chưa kịp động thủ, đầu đã bị cắt xuống rồi.

Vẻ mặt của Nữ Hoàng lạnh lùng, tiên quang màu tím trên người lưu chuyển, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hét dài, âm thanh kia xuyên qua tầng mây, lập tức khuếch tán ra toàn bộ Thiên Trụ Thần Sơn.

Lúc Hàn Sâm đang kỳ quái tại sao Nữ Hoàng lại làm như vậy, lại đột nhiên nghe thấy phía dưới Thiên Trụ Thần Sơn truyền đến một tiếng hí dài giống như tiếng ngựa hí, sau đó chợt nghe thấy tiếng chân vang lên ầm ầm, hình như có sinh vật cực kì khủng bố đang chạy như điên lên phía trên, tốc độ nhanh kinh người.

Chương 629: Tìm Đường Sống

Trần Nhiên càng chạy càng nhanh ở phía trước, lại đột nhiên nhìn thấy một đoàn mây hồng từ dưới chân núi đang điên cuồng phóng lên, đó chính là một con dị sinh vật giống như ngựa mà không phải ngựa giống như lừa mà không phải lừa.

Trần Nhiên hoảng sợ dừng lại, nhưng mà con dị sinh vật kia đã lao đến, trực tiếp húc tới Trần Nhiên.

Trần Nhiên tóc bạc dựng đứng, trên người tràn ngập lực lượng, một bước đạp không bắn lên, vọt thẳng lên cao hơn mười mét, tránh né con dị sinh vật kia trùng kích, trên không trung nghiêng người giống như bồ câu, lần nữa lăng không chạy trốn ra ngoài, mấy cái lên xuống đã đến hơn 10m sau lưng dị sinh vật, không hề dừng lại hướng chân núi tiếp tục chạy như điên.

Tất cả những động tác này đều ở trong chớp mắt, thực hiện liên tục trôi chảy kinh người, thân pháp của Trần gia quả thật rất đáng sợ.

Con dị sinh vật kia lại không dừng lại một chút nào, không để ý đến Trần Nhiên, tiếp tục phóng tới Nữ Hoàng, trong lỗ mũi đều phun ra hơi mây màu đỏ.

Hoa tím trong mắt Nữ Hoàng lưu động, tiên khí trên người càng lưu chuyển, bộ pháp biến ảo, cứ thế mà cùng con dị sinh vật kia giao thoa qua, tiếp tục lao xuống dưới núi.

Mà con dị sinh vật kia lại giống như nhắm chặt vào Nữ Hoàng rồi vậy, quay đầu liền tiếp tục đuổi tới Nữ Hoàng, đối với những khác người liền liếc cũng không liếc một cái.

Hàn Sâm lập tức nhíu mày, thoạt nhìn thì tình huống xấu nhất đã xảy ra, không biết Nữ Hoàng dùng phương pháp gì hấp dẫn con dị sinh vật kia tới, nhưng mà con dị sinh vật kia lại nhắm chặt vào Nữ Hoàng, căn bản không hề phát sinh xung đột với con quạ đen, điều này khiến tình huống của bọn họ càng thêm không xong.

Đằng sau lại có một người bị giết chết, tiếng kêu thảm thiết khiến lòng người run sợ, tất cả mọi người đã tuyệt vọng.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy Nữ Hoàng quay người hướng một bên khác chạy như điên, đã đi lệch ra con đường của bọn họ, thoạt nhìn là muốn dẫn con dị sinh vật kia đi.

Hàn Sâm nao nao, sau đó lập tức vọt tới chỗ Nữ Hoàng bên kia.

Những người ở phía sau Hàn Sâm cũng không dám giống như Hàn Sâm đuổi theo con dị sinh vật kia, vẫn hướng xuống chân núi mà chạy.

Hàn Sâm cũng mặc kệ bọn họ, truy đuổi theo ở phía sau Hồng Vân Loa Tử kia, tận khả năng tăng thêm tốc độ đuổi theo.

Mặc dù Hồng Vân Loa Tử kia khủng bố, nhưng mà ít nhất hành động của nó còn có thể nhìn thấy để tránh, còn công kích của con quạ đen căn bản trốn không thoát, hiện tại có Hồng Vân Loa Tử truy đuổi bọn họ, rất có thể con quạ đen kia sẽ không đuổi theo bọn họ, mà sẽ đuổi theo mấy người còn lại bên kia, đây chính là đường sống duy nhất của bọn họ.

Dưới tình huống nguy cơ như vậy, Nữ Hoàng vẫn có thể nghĩ ra chuyện tìm một con đường sống trong chỗ chết như vậy, khiến cho Hàn Sâm đều có chút giật mình, năng lực ứng biến của Nữ Hoàng xác thực rất mạnh.

Nữ Hoàng chạy ở phía trước, Hồng Vân Loa Tử đuổi ở phía sau, Hàn Sâm thì lại đuổi ở đằng sau Hồng Vân Loa Tử, hai người một thú rất nhanh đã kéo dài khoảng cách với bọn Trần Nhiên, biến mất ở một bên khác của Thiên Trụ Thần Sơn.

Con quạ đen kia vậy mà thật sự không đuổi tới, vẫn tiếp tục thẳng hướng đuổi theo những người khác, hiển nhiên đã tặng Nữ Hoàng và Hàn Sâm cho Hồng Vân Loa Tử này.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, bọn họ vậy mà thật sự đã tìm được một con đường sống, Hồng Vân Loa Tử này kém hơn quạ đen một chút, mặc dù tốc độ cũng rất nhanh, nhưng chắc chắn không đột nhiên biến mất giống như quạ đen, tất cả hành động vẫn có thể dự đoán.

Nữ Hoàng lợi dụng Dịch Thiên Thuật không ngừng thay đổi phương hướng, tránh thoát từng lần trùng kích của Hồng Vân Loa Tử, mặc dù không thể chống lại, nhưng cũng không trực tiếp bị giết chết ngay lập tức.

Hàn Sâm ở phía sau chạy theo, đột nhiên nhìn thấy mây hồng trên người Hồng Vân Loa Tử kia tăng vọt, bao bọc cả người nó vào bên trong đám mây hồng, giống như là một con tuấn mã do mây hồng tạo thành, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, bốn vó dùng sức, trực tiếp lao ra hơn mười mét, chớp mắt đã đến sau lưng Nữ Hoàng.

Gia tốc bất thình lình, lập tức phá vỡ tiết tấu của Nữ Hoàng, khiến cho Nữ Hoàng lâm vào trong nguy cơ, mặc dù vẫn có thể miễn cưỡng dùng thân pháp chèo chống, không bị Hồng Vân Loa Tử làm bị thương, nhưng mà cũng đã không có năng lực tiếp tục đào tẩu, chỉ có thể liều mạng trốn tránh, hơn nữa tình huống đã bắt đầu vô cùng không ổn.

Hàn Sâm xoay người nhảy lên trên đầu Hồng Vân Loa Tử, lúc ở trên không trung liền triệu hồi ra Khổng Tước Liên Nỗ, đem mũi tên thép Z bên trong bao tên để vào, nhắm tới Hồng Vân Loa Tử kia ba ba ba liên tục bắn ra ba mũi tên.

Ba mũi tên thép Z hóa thành ba tia sáng lạnh, trực tiếp bắn trúng Hồng Vân Loa Tử ở gần trong gang tấc, mà sau khi Hàn Sâm rơi xuống mặt đất, nhìn cũng không nhìn kết quả, tiếp tục hướng tới phía trước chạy như điên.

Hồng Vân Loa Tử đau đớn rên lên một tiếng, ba mũi tên thép Z bắn lên trên người nó, trực tiếp bị lực lượng kinh khủng đụng nát vỡ ra, mặc dù không thể xé rách da thịt của Hồng Vân Loa Tử kia, nhưng lại khiến cho nó bị đau phát ra tiếng kêu thảm.

Trong mũi Hồng Vân Loa Tử phụt lên luồng khí tức giận, quay người đánh tới Hàn Sâm, một mảnh mây hồng kia có thanh thế khiến người ta cực kỳ kinh hãi, chỉ là hai, ba bước đã vọt tới sau lưng Hàn Sâm.

Bộ pháp của Hàn Sâm cũng không kém hơn Nữ Hoàng, nhưng mà cũng chẳng mạnh đến đâu, chỉ có thể dừng lại cùng Hồng Vân Loa Tử quần nhau.

Lúc này Nữ Hoàng đã đuổi theo, từ bên cạnh lách qua, sau khi chạy ra cách xa một đoạn, lại phát ra một tiếng thét dài tương tự như lúc trước, Hồng Vân Loa Tử nghe được tiếng thét kia, hai mắt lập tức hoàn toàn đỏ ngầu, cũng không để ý tới Hàn Sâm nữa, lại vọt tới phía Nữ Hoàng.

Mặc dù hai người không phải là đối thủ của Hồng Vân Loa Tử, nhưng mà bị hai người liên lụy, khiến cho Hồng Vân Loa Tử kia mệt mỏi, di chuyển qua lại giữa hai người, kết quả cũng không thể làm hai người bị thương, trái lại bị hai người càng dẫn đi càng xa.

Thế nhưng mà Hàn Sâm và Nữ Hoàng cũng không thoát nổi nó, nó da dày thịt béo vô cùng, công kích của bọn họ đối với nó căn bản không có ích lợi gì, muốn lấy tốc độ bỏ rơi nó là chuyện không thể nào.

- Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, vạn nhất con quạ đen kia giết hết người quay đầu lại giết tới, như vậy thì chúng ta chỉ còn một con đường chết.

Hàn Sâm hô một câu với Nữ Hoàng.

- Không còn cách nào.

Mặt Nữ Hoàng không thay đổi đáp lại một câu.

- Còn nhớ bộ xương thần khuyển thủ sơn kia không? Trong khu vực ngàn mét xung quanh không có dị sinh vật nào dám tới gần, có lẽ là chúng ta có thể đi thử một lần.

Hàn Sâm nói thêm.

- Được.

Nữ Hoàng cũng không dây dưa dài dòng, hơi cải biến phương hướng, hướng vị trí bộ xương thần khuyển thủ sơn kia chạy tới.

Mặc dù hai người không biết nơi đó có thể xua đuổi sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, nhưng mà đó cũng là một cơ hội, hiện tại bọn họ chỉ hy vọng trước khi mình chạy tới đó, quạ đen sẽ không giết hết những người khác rồi đuổi theo bọn họ.

Về phần Hồng Vân Loa Tử này, mặc dù vô cùng hung mãnh, nhưng mà hai người bọn họ phối hợp bảo vệ tính mạng cũng không có vấn đề gì.

Bởi vì hai người đã lệch ra con đường lúc lên núi, vòng một vòng chạy xuống núi, chỉ có thể tính ra vị trí đại khái rồi tiến lên.

May mắn trên đường đi thỉnh thoảng Hồng Vân Loa Tử lại tức giận rống lên một tiếng, hù những dị sinh vật khác nhao nhao chạy thục mạng, giúp cho Nữ Hoàng và Hàn Sâm bớt đi rất nhiều phiền toái.

Khá tốt là chuyện bọn họ lo lắng cũng không xảy ra, cho tới lúc bọn họ nhìn thấy bộ xương màu xám to lớn ẩn hiện ở phía trước, con quạ đen kia cũng chưa từng xuất hiện ở trong tầm mắt bọn họ.

Nhưng khi Hàn Sâm nhảy vào trong khoảng cách ngàn mét xung quanh bộ xương thần khuyển thủ sơn, Hồng Vân Loa Tử kia vẫn không ngừng truy kích, không chút do dự trùng kích vào, khiến cho Hàn Sâm và Nữ Hoàng đều âm thầm nhíu mày.

Chương 630: Bị Vây Khốn

Hàn Sâm và Nữ Hoàng chỉ có thể tiếp tục chạy về phía trước, hi vọng con quạ đen kia sẽ không xuất hiện.

Chỉ là lúc hai người chạy đến gần bộ xương của thần khuyển thủ sơn, lại phát hiện ra Hồng Vân Loa Tử kia tựa hồ như không muốn tiếp cận bộ xương, rõ ràng đứng cách bộ xương xa một chút.

Trong lòng hai người lập tức vui vẻ, dị sinh vật bình thường không dám vào khu vực ngàn mét xung quanh, nhưng mà đối với sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không phải là hoàn toàn không có hiệu quả, ngàn mét là không tới, nhưng thoạt nhìn Hồng Vân Loa Tử kia tựa hồ như không quá muốn tới gần bộ xương trong vòng mười mét.

Hàn Sâm và Nữ Hoàng thử nhảy vào bên trong khung xương, Hồng Vân Loa Tử kia ở ngay bên ngoài khung xương hướng bọn họ liên tục kêu gào tức giận, nhưng lại giống như là đang kiêng kị cái gì đó, không dám nhảy vào bên trong khung xương.

Hàn Sâm thở phào một hơi, ngồi ở bên trên một cục xương nghỉ ngơi, nhìn Hồng Vân Loa Tử ở bên ngoài đi tới đi lui không dám vào nói tới:

- Bộ xương này cũng không biết là do sinh vật gì lưu lại, lại có thể khiến cho sinh vật siêu cấp thần huyết còn sống sợ hãi không dám tới gần, thật sự có chút cổ quái.

- Nghỉ ngơi một lúc, chúng ta phải mau mau rời đi.

Nữ Hoàng ngồi xuống nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hàn Sâm gật đầu, bọn họ cũng chỉ có thể ở chỗ này nghỉ ngơi một lát, bọn họ mở ra khóa gen trong thời gian quá dài, gánh nặng đối với thân thể rất lớn, nếu như không phải có một chỗ có thể dừng lại như vậy, Hàn Sâm thực không biết mình có thể chèo chống đến lúc chạy xuống núi hay không.

Hơn nữa không biết con quạ đen kia có xuất hiện lại hay không, nếu như bọn họ dừng lại quá lâu, quạ đen chạy tới chắn ở chỗ này, bọn họ sẽ bị vây chết ở đây.

Thế nhưng mà mới vừa nghỉ ngơi chưa được một lát, đột nhiên nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy có mấy bóng người lao đến, dĩ nhiên là mấy người bọn Trần Nhiên.

Bọn Trần Nhiên nhìn thấy Hàn Sâm cũng rất chấn động, Hồng Vân Loa Tử kia đang không tìm thấy người trút giận, lập tức vọt tới bọn Trần Nhiên.

May là chỗ này cách bộ xương dị thú rất gần, mấy người bọn Trần Nhiên tránh né Hồng Vân Loa Tử truy kích, đều vọt vào bên trong khung xương.

Sắc mặt của Nữ Hoàng và Hàn Sâm đều trở nên khó coi, quả nhiên thấy con quạ đen kia đã ở trên trời bay tới, hạ xuống một cây khô gần đó, lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ.

- Biết sớm như vậy, còn không bằng chạy thẳng xuống núi.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút phiền muộn, ai có thể ngờ được bọn Trần Nhiên lại chạy tới nơi này, Hàn Sâm còn tưởng rằng bọn họ đã bị giết sạch rồi.

Sắc mặt mấy người bọn Trần Nhiên đều không tốt, nhưng mà vẫn không bị thương gì, mặc dù chỉ còn lại năm người, nhưng mà chuyện này đã vượt xa sự tưởng tượng của Hàn Sâm và Nữ Hoàng.

Dưới sự đuổi giết của con quạ đen khủng bố như vậy, bọn họ vẫn có thể trốn tới nơi này, hiển nhiên có chút không thích hợp, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó.

- Trần lão, sao mấy người cũng trốn tới nơi này?

Hàn Sâm nhìn Trần Nhiên hỏi.

- Một lời khó nói hết.

Trần Nhiên thở dài một tiếng, nhưng mà cũng không có ý định giải thích.

Hàn Sâm thấy y không nói, biết rõ có hỏi nữa cũng vô dụng, liền nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy Hồng Vân Loa Tử ở bên ngoài không ngừng đi tới đi lui, thỉnh thoảng còn gào rú hai tiếng với bọn họ.

Mà con quạ đen kia lại không kêu một tiếng nào, ngồi xổm trên nhánh cây khô, híp mắt nhìn chằm chằm bọn họ.

- May mà chúng không dám vào, nhưng chúng ta cũng không thể một mực ở lại chỗ này, không bị chết đói cũng sẽ bị chết khát, Trần lão có biện pháp gì hay không?

Hàn Sâm nhìn trong chốc lát lại hỏi.

- Hai con sinh vật khủng bố thủ ở bên ngoài, tôi có thể có biện pháp gì chứ? Chờ đợi xem sao, có lẽ chúng chờ hết kiên nhẫn sẽ rời đi.

Trần Nhiên nói.

Hàn Sâm không nói gì thêm, ngồi về bên cạnh Nữ Hoàng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thời gian dài mở ra khóa gen như vậy, gánh nặng đối với Nữ Hoàng rất lớn, cô ta không giống như Hàn Sâm đã luyện Cổ Tà Chú cùng Bão Ngọc Nguyên Dương Công, không có lực bền bỉ mạnh mẽ giống như Hàn Sâm, có thể kiên trì đến nơi đây không ngã xuống đã vô cùng tốt rồi.

Mấy người đợi ở bên trong khung xương, đợi một ngày một đêm, Hồng Vân Loa Tử cùng quạ đen vẫn không có ý định rời đi, vẫn thủ ở bên ngoài, khiến cho sắc mặt của mấy người rất khó coi.

Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì khác, hiện tại ai đi ra ngoài trước thì người đó sẽ chết, bị hai con sinh vật siêu cấp thần huyết vây công, muốn sống sót căn bản là chuyện không khả năng.

Ngồi ở bên trên một cục xương, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy trong ngực tựa hồ như có trái tim đang chấn động, lập tức nhớ ra trước đó mình bỏ cái hồ lô kia vào trong ngực, thời gian dài khẩn trương thái quá như vậy, cũng quên mất nó tồn tại.

Thò tay móc hồ lô từ trong lồng ngực ra, chấn động tựa như trái tim đập kia lại biến mất không thấy đâu, Hàn Sâm cầm hồ lô vào trong tay vuốt vuốt, thực sự không cảm giác ra có chỗ nào đặc biệt.

- Đúng là một cái hồ lô kỳ quái.

Hàn Sâm không tiếp tục bỏ vào trong ngực nữa, vẫn cầm trong tay vuốt vuốt, nếu như có sóng chấn động cũng dễ dàng phát hiện ra trước.

Hồng Vân Loa Tử cùng quạ đen lộ ra vẻ vô cùng có kiên nhẫn, một mực thủ ở bên ngoài không chịu rời đi, cũng chỉ mới qua mấy ngày, đám người bọn Hàn Sâm đã bắt đầu khát không chịu nổi, chỉ là không ai có nước cả, lại không dám rời khỏi khung xương đi ra bên ngoài, tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ nhiều người như vậy sẽ bị chết khát.

- Hàn lão đệ, xem ra bọn chúng sẽ không đi, chúng ta chờ đợi như vậy cũng không phải biện pháp.

Trần Nhiên đi tới trước mặt Hàn Sâm, dùng giọng thương lượng nói với Hàn Sâm.

- Trần lão có biện pháp nào cứ việc nói.

Hàn Sâm biết Trần Nhiên tới tìm hắn, nhất định là có lời gì muốn nói.

- Người sống không thể nhịn tiểu đến chết được, tốt xấu gì chúng ta ở trong Tiến Hóa Giả đều xem như là một nhân vật, nếu khát chết ở chỗ này, chẳng phải sẽ khiến cho người ta chê cười hay sao.

Dừng một chút, Trần Nhiên lại nói tiếp:

- Cái khung xương này đầu đuôi cũng dài mấy trăm mét, nếu như chúng ta chia làm hai nhóm người, phân biệt chạy sang hai bên, vẫn sẽ có chút cơ hội, mấy người thấy thế nào?

- Biện pháp này cũng được, nhưng mà chúng ta chia như thế nào đây?

Hàn Sâm biết Trần Nhiên nói rất có đạo lý.

Nhưng mà vị trí của Hồng Vân Loa Tử kia tương đối gần vị trí xương cùng, người từ bên này chạy đi rất có thể sẽ chịu thiệt, nói không chừng hai con sinh vật siêu cấp thần huyết đều sẽ đuổi theo người bên này.

- Cái chủ ý này nếu như do tôi nói ra, tự nhiên không thể để cho mọi người phải mạo hiểm nhiều, mấy người từ đầu xương sọ bên kia chạy, tôi từ vị trí đuôi bên này chạy.

Trần Nhiên thở dài một tiếng nói:

- Nhưng mà tôi có một điều kiện.

- Mời Trần lão nói?

Hàn Sâm có chút ngoài ý muốn, vậy mà Trần Nhiên lại có ý chí như vậy.

- Bọn Hứa Đông Tiến đều là anh em tốt đi theo tôi vào sinh ra tử, tôi hi vọng hai người có thể mang theo bọn họ cùng đi, thân pháp của tôi ở chỗ này có thể tính là mạnh nhất, tự tôi đi ở chỗ xương cùng bên kia, cũng có thể tranh thủ một chút thời gian cho mọi người.

Trần Nhiên nói.

- Trần lão. . .

Mấy người bọn Hứa Đông Tiến đều có chút cảm động muốn nói cái gì.

- Mấy người không cần nói thêm gì nữa, ý tôi đã quyết, mấy người đi theo tôi xuất sinh nhập tử lâu như vậy, chuyện tôi có thể làm cho mấy người cũng không nhiều lắm, hơn nữa tôi có một người mục tiêu cũng tương đối nhỏ, nói không chừng chúng sẽ không tới đuổi tôi, đến lúc đó trái lại tôi còn thiếu nợ mấy người đấy.

Trần Nhiên ha ha cười nói.

Trần Nhiên kiên trì muốn như thế, cuối cùng bọn Hứa Đông Tiến đành đi theo Hàn Sâm và Nữ Hoàng tới chỗ xương sọ bên kia, chỉ có Trần Nhiên đi tới chỗ xương cùng.

Người của hai bên đã định rõ thời gian, chỉ còn chờ thời gian vừa đến, liền phân biệt chạy ra.

Chương 631: Dây Leo

Quạ đen chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ, không có ý muốn động, mà Hồng Vân Loa Tử lại chạy tới phía đám người Hàn Sâm bên này, thỉnh thoảng còn gầm lên với bọn họ.

Thấy Hồng Vân Loa Tử tới, đám người Hứa Đông Tiến thở dài một hơi, nếu như con quạ đen kia tới, bọn họ sẽ càng thêm nguy hiểm.

Bị Hồng Vân Loa Tử này đuổi giết còn có hi vọng sống, còn bị quạ đen đuổi giết thì chết chắc rồi.

Tuy cảm thấy có lỗi với Trần lão gia tử Trần Nhiên, nhưng con người có ai không muốn sống, có thể sống sẽ không có người muốn chết, cho nên trong lòng đám người Hứa Đông Tiến cũng âm thầm thở dài một hơi.

Đã đến thời gian ước định, chỉ nghe Trần Nhiên bên kia quát to một tiếng:

- Chạy!

Sau đó chỉ thấy Trần Nhiên trực tiếp xông ra ngoài, tốc độ vô cùng nhanh.

Thấy Trần Nhiên thật sự xông ra ngoài, mấy người Hứa ĐôngTiến cũng không dám do dự, bắt đầu liều mạng chạy ra ngoài.

Nữ Hoàng cũng muốn chạy ra ngoài, nhưng lại bị Hàn Sâm kéo lại, Nữ Hoàng không hiểu nhìn Hàn Sâm, không biết vì sao hắn không chạy.

Thế nhưng rất nhanh sau đó, Nữ Hoàng đã hiểu được xảy ra chuyện gì, con quạ đen kia đã bay lên, nhưng mục tiêu của nó không phải Trần Nhiên, nó lượn rất xa, bay về phía đầu bên này.

Đám người Hứa Đông Tiến đã xông ra ngoài, Hồng Vân Loa Tử kia lập tức từ bên trong vọt ra, chặn đường lui của bọn họ, lúc này bọn họ muốn trở về đã không còn khả năng rồi, chỉ có thể liều mạng chạy về phía trước.

Nữ Hoàng lập tức đảo mắt nhìn về phía Trần Nhiên, chỉ thấy y đã chạy được chừng hai trăm thước, vẫn đang chạy về một phương hướng khác.

- Xem ra quạ đen muốn giết nhiều người hơn.

Nữ Hoàng cau mày nói.

- CMN.

Hàn Sâm lạnh lùng nói:

- Chúng ta đều bị Trần Nhiên lão gia hỏa kia đùa giỡn rồi. Chỗ đuôi bên kia nhìn giống như nguy hiểm hơn, nhưng nhìn kỹ lại, cỗ hài cốt này chỉ dài vài mét, thoạt nhìn có vẻ như bị cắt đứt. Nếu như tôi đoán đúng, trên thực tế thì đuôi của con sinh vật này rất dài, trải qua vô số năm tháng, đoạn xương bị gãy chỉ sợ đã bị chôn ở phía dưới, chúng ta nhìn không thấy đoạn xương vùi ở dưới, nhưng đám sinh vật kia lại cảm giác được, cho nên quạ đen mới không đuổi theo Trần Nhiên lao ra đầu tiên, ngược lại lượn quanh như vậy để đuổi theo mấy người đi sau như chúng ta.

Nữ Hoàng lập tức ngây người:

- Vậy y còn để đám Hứa Đông Tiến đến bên này. . .

Nói đến đây, Nữ Hoàng giống như đã hiểu được. Trần Nhiên căn bản chính là đẩy đám Hứa Đông Tiến vào chỗ chết, muốn để bọn họ kéo dài thời gian để y trốn được xa hơn

- Tên khốn kia.

Ngay cả Nữ Hoàng cũng không nhịn được mắng một câu, Trần Nhiên hãm người khác thì thôi đi, cả người mình cũng hố, thật sự là phát rồ, vì mạng sống mà cái gì cũng làm được.

- Nhưng y làm như vậy, lại cho chúng ta một tia hi vọng sống.

Hàn Sâm nhìn Trần Nhiên đã chạy xa, cười lạnh nói.

Nữ Hoàng hiểu ý của Hàn Sâm, đứng ở giữa khung xương không nhúc nhích, ở phía xa thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, đám người Hứa Đông Tiến hiển nhiên không chạy thoát khỏi vòng vây của Hồng Vân Loa Tử và quạ đen.

Mới chỉ mười mấy phút, Hàn Sâm và Nữ Hoàng đã nge được bốn tiếng kêu thảm thiết, đám người Hứa Đông Tiến có lẽ đã xong hết rồi.

Sau khi quạ đen và Hồng Vân Loa Tử giết sạch đám người Hứa Đông Tiến lại quay về, sau đó lạnh lùng nhìn Hàn Sâm và Nữ Hoàng vẫn đứng trong khung xương, rồi đuổi về phía lúc trước Trần Nhiên bỏ chạy.

- Tôi đếm tới 100, chúng ta cùng chạy từ chỗ đầu sọ bên kia, sống hay chết vậy phải xem lần này rồi.

Hàn Sâm bắt đầu đếm, đồng thời mở ra khóa gen, dùng linh giác theo dõi hướng đi của quạ đen và Hồng Vân Loa Tử.

Chúng thực sự đang đuổi theo về phía Trần Nhiên, thấy thế Hàn Sâm mới thoáng thở dài một hơi, chỉ chờ chúng lại đi xa thêm một chút, hắn chuẩn bị cùng với Nữ Hoàng chạy ra.

Đếm tới một trăm rất nhanh đã xong, Hàn Sâm đã không còn cảm giác được quạ đen và Hồng Vân Loa Tử, xem ra chúng đã đi rất xa rồi.

Hai người lập tức xông ra ngoài như mũi tên, nhưng vừa mới chạy ra không bao lâu, đột nhiên Hàn Sâm cảm thấy sống lưng cứng đờ, nội tâm vô cùng kinh hãi kéo Nữ Hoàng lại hét lớn:

- Lui về!

Nữ Hoàng đưa mắt nhìn quanh, mặc dù không phát hiện ra nguy hiểm gì, nhưng cô rất tin tưởng Hàn Sâm, nghe hắn hét lên lập tức dùng tốc độ cao nhất lui về bên trong xương đầu.

Hàn Sâm cũng nhanh chóng lùi lại, hắn cũng không thấy gì cả, nhưng linh giác của hắn nói cho hắn biết có nguy hiểm, đó là nguy hiểm chí mạng.

Hàn Sâm toàn lực lui về trong khung xương, nhưng mới chỉ tới gần xương đầu, cảm giác nguy hiểm kia càng ngày càng mạnh, khóa gen của Hàn Sâm đã mở đến cực hạn, một cảm giác nguy hiểm xuất hiện trong đầu Hàn Sâm.

Gần như chỉ trong chớp mắt, một tia sáng hiện lên trong đầu Hàn Sâm, Hàn Sâm không quan tâm gì trực tiếp bổ nhào về phía trước, sau đó chỉ thấy một bóng dáng màu đen bay qua vị trí mà hắn vừa đứng, máu tươi bắn lên trên không trung, giống như hoa tươi nở rộ.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy trên lưng như bị hỏa thiêu, chỉ sợ xương cốt cũng bị cắt đứt rồi, hiện tại Hàn Sâm không có thời gian để xem xét vết thương của mình, nhanh chóng lăn vào bên trong khung xương, mặc dù khoảng cách đã gần trong gang tấc, nhưng đối với tại Hàn Sâm mà nói, khoảng cách này không khác gì ranh giới giữa sống và chết.

Con quạ đen kia thấy một kích của nó lại không thể giết chết Hàn Sâm, lập tức nổi giận dữ, đập mạnh hai cánh, thân hình một lần nữa biến mất, đến khi nó xuất hiện, đôi cánh như thần binh lợi khí đã đâm vào phần gáy Hàn Sâm.

Trong đầu Hàn Sâm thầm kêu lên một tiếng:

- Xong rồi!

Con quạ đen này quá khủng bố, ngay cả cơ hội tránh né hắn cũng không có.

Thế nhưng chỉ trong nháy mắt, khi đầu của Hàn Sâm sắp bị cắt đứt, những dây khô quấn quanh trên khung xương lại đột nhiên động.

Giống như một vùng đầy độc xà dài hẹp, quấn lấy quạ đen kéo vào khung xương, lập tức trói chặt quạ đen lại, mạnh như quạ đen cũng không thể phá đứt đám dây khô đó.

Hàn Sâm sợ hãi đứng lên, nhìn thấy con quạ đen kia bởi vì muốn giết chết Hàn Sâm, khi nãy thân thể nó đã vọt vào trong phạm vi khung xương, bị dây leo hồ lô cuốn chặt lấy thân thể, dù nó có giãy dụa mạnh hơn cũng không bay ra được, cũng không cắt đứt được những dây leo hồ lô đó.

Hàn Sâm nhìn trợn mắt há hốc mồm, dù có nghĩ đến nát óc, hắn cũng không ngờ được những dây leo hồ lô kia lại đáng sợ như vậy, có thể trói chặt lấy quạ đen.

Hiện tại Hàn Sâm mới hiểu được, những dị đó sinh vật có lẽ không phải sợ bộ hài cố này, mà thứ chúng thực sự sợ hãi chính là đám dây leo hồ lô, cho nên mới không dám tới gần.

Ngẫm lại trước đó mình còn hái được hồ lô trên đống dây leo kia, hiện tại Hàn Sâm lại thấy tê cả da đầu.

Mà ở trong ngực Hàn Sâm, cái hồ lô kia lại rung rung như tiếng tim đập vậy, hơn nữa lúc này còn mạnh hơn lúc trước rất nhiều.

Hàn Sâm lấy hồ lô ra, cầm nó nắm trong tay, vẫn có thể cảm giác được tiếng đập như trái tim vậy, lần này Hàn Sâm rất tin tưởng, đây tuyệt đối không phải ảo giác, nhịp đập yếu ớt trong hồ lô này, giống như trái tim của đứa trẻ trong phôi thai vậy, tuy rất nhỏ yếu, nhưng vẫn chứa sinh mệnh lực tràn trề.

Chương 632: Quạ Đen Bảo Cụ

- Cậu không sao chứ?

Nữ Hoàng thấy Hàn Sâm bị thương ở lưng, lập tức hoảng sợ hỏi.

Từ bả vai đến eo, một đường vết rách kéo dài, da thịt nứt ra, có thể nhìn thấy cả xương trắng bên trong.

Trên cổ của Hàn Sâm cũng có một vết thương đang chảy máu, da thịt cũng bị cắt ra, cũng may vết thương này không lộ xương cốt, nếu sâu hơn một chút nữa, chỉ sợ đầu hắn sẽ bị cắt bỏ rồi.

Hai vết thương đều rất đáng sợ, cũng may máu từ vết thương chảy ra cũng không nhiều, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Hàn Sâm có năng lực khống

chế hoàn mỹ đối với thân thể, lại có Cổ Tà chú khống chế máu, nên cũng không chảy quá nhiều máu, nếu không chỉ cần mất máu cũng đủ chết rồi.

- Tôi vẫn còn chống đỡ được.

Hàn Sâm cắn răng nói, sau lưng đau dữ dội, hắn biết xương cột sống của mình đã bị thương, cũng may vết thương không nặng lắm, nếu như hắn chậm một chút nữa, chỉ sợ xương cột sống của hắn sẽ bị quạ đen chặt đứt, đến lúc đó thần tiên cũng khó cứu hắn.

Nữ Hoàng lấy ra mấy lọ thuốc trị thương đắp lên trên vết thương cho Hàn Sâm, Hàn Sâm lập tức đau đến nhếch miệng.

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên, con quạ đen kia bị giàn dây hồ lô trói lại, lúc này đã không còn tàn khốc như lúc trước, thân thể bị dây leo quấn chặt lấy, gai nhọn trên dây leo đâm xuyên vào thân thể của nó, giống như có thể hút máu trong người quạ đen ra, khiến dây leo quấn quanh quạ đen dần dần biến thành huyết sắc.

Dây leo héo rũ như muốn sống lại như vậy, có mấy chỗ bắt đầu sinh ra chồi.

Cạc cạc!

Quạ đen gầm lên hai tiếng, thân thể đột nhiên giãy dụa, lông màu đen trên người nó bắn ra, quạ đen mượn lực giống như một con gà rụng lông thoát khỏi dây leo đang buộc chặt, giống như bỏ chạy, trong chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng được con quạ đen kia còn có một chiêu ve sầu thoát xác như vậy.

Sau khi quạ đen thoát đi, những giàn dây hồ lô đó bắt đầu rụt trở về, lại cuốn lên bộ hài cốt kia, những dây leo đã hút máu của quạ đen biến thành màu máu đỏ, lúc này cũng dần dần khôi phục lại bộ dáng khô héo, nhưng mấy cái chồi mới nảy vẫn còn ở phía trên, trên dàn dây khô héo xuất hiện thêm màu xanh.

Hồ lô trong tay Hàn Sâm vẫn truyền ra tiếp đập nhỏ nhẹ, cũng không biến mất giống trước đây, Hàn Sâm luôn cầm trong tay, không biết ở trong đó có phải thật sự đang thai nghén ra sinh mệnh hay không.

Nếu thật sự giống ong độc bên trong đài sen, hiện tại Hàn Sâm hận không thể lập tức vứt bỏ nó, nhưng hiện tại hắn vẫn không thể xác định, Hàn Sâm cũng có chút không nỡ.

Ngoại trừ có tiếng tim đập kỳ dị, trên hồ lô cũng không có chỗ đặc biệt nào khác, Hàn Sâm vuốt hồ lô, ánh mắt lại liếc về phía lớp lông đen mà quạ đen rũ ra kia.

Đống lông đen mà con quạ đen kia rũ ra chỉ là lớn lông vũ dài nhất phía ngoài thân thể, số lượng cũng không có nhiều, có khoảng ba mươi mấy cái, mỗi một cái đều dài đến một thước, Hàn Sâm nhặt lấy một cọng lông chim quan sát một chút, hai mắt không khỏi sáng lên.

Những lông chim này rụng xuống từ trên người sinh vật siêu cấp thần huyết thần huyết, hơn nữa nhìn có vẻ cũng không giống lông vũ bình thường, mà giống như vũ khí mà quạ đen chuyên môn luyện thành vậy.

Mỗi một cọng lông đều giống như huyền thiết đúc thành, lộ ra một cỗ khí tức khiến lòng người lạnh ngắt.

- Thứ này không phải là bảo cụ do con quạ đen kia ngưng tụ ra chứ?

Hàn Sâm nhờ Nữ Hoàng giúp hắn nhặt tất cả đám lông của quạ đen trở về.

Cẩn thận đếm, tổng cộng có ba mươi sáu cọng lông, kích thước mỗi một cái đều tương đương nhau, nếu xếp chồng lên nhau, làm thành một cái quạt lông cũng không có vấn đề.

Lưng Hàn Sâm vô cùng, hắn quay sang nói với Nữ Hoàng:

- Cô dùng kiếm thử xem độ cứng của đám lông này xem thế nào?

Nữ Hoàng gật đầu, triệu hồi ra một thú hồn kiếm thần huyết, chém một nhát xuống cọng lông, thế nhưng một chút dấu vết trên lông vũ cũng không xuất hiện, rõ ràng đao kiếm cũng khó có thể làm gì được nó.

- Đồ tốt, thực sự là đồ tốt!

Hàn Sâm mừng như điên, những cọng lông này chỉ cần gia công một chút, nhất định sẽ biến thành mũi tên cực tốt, phối hợp với nỏ Khổng Tước, nói không chừng sẽ có cơ hội bắn chết sinh vật siêu cấp thần huyết thần huyết.

- Đống lông của quạ đen này mỗi người chúng ta một nửa nhé?

Hàn Sâm nói với Nữ Hoàng.

- Tôi lấy cũng vô dụng, cậu muốn thì lấy đi.

Nữ Hoàng tiện tay đưa cả đống lông của quạ đen cho Hàn Sâm.

Vừa rồi Nữ Hoàng thấy Hàn Sâm cầm một cây nỏ kỳ quái, cây nỏ kia có trông rất giống Minh Nhãn Khổng Tước, Nữ Hoàng nghi ngờ cây nỏ kia chính là thú hồn Minh Nhãn Khổng Tước.

Nhưng Hàn Sâm không chịu nói, cô cũng sẽ không hỏi, Hàn Sâm muốn đám lông này, chỉ sợ là hắn muốn tạo tên nỏ, vật này sẽ hỗ trợ bọn họ chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết thần huyết, Nữ Hoàng dứt khoát đưa hết cho hắn.

Hàn Sâm kỳ quái nhìn Nữ Hoàng, nhưng vẫn thu lấy đám lông đen kia.

Hắn tin tưởng với nhãn lực của Nữ Hoàng, không có khả năng không nhìn ra chiếc nỏ mà hắn sử dụng, nhưng cô ta lại không hỏi gì, còn đưa hết lông đen cho Hàn Sâm, điều này khiến Hàn Sâm vô cùng nghi hoặc, không biết Nữ Hoàng đang suy nghĩ cái gì.

- Thừa dịp con quạ đen kia đã đào tẩu, chúng ta phải mau chóng rời đi, nếu không đợi đầu Hồng Vân Loa Tử kia trở về, cậu bị thương nặng như vậy, còn muốn chạy sẽ rất khó khăn.

Nữ Hoàng nói xong, trực tiếp cõng Hàn Sâm lên đi theo một hướng khác xuống dưới núi.

Hàn Sâm ghé trên lưng Nữ Hoàng, lại cảm nhận được một phen tư vị khác, từ khi hắn tiến vào Tí Hộ Sở, đây là lần đầu tiên được người khác trợ giúp

như vậy, hơn nữa còn là một người phụ nữ, chuyện này khiến lòng hắn có chút quái quái.

Cũng may trên đường đi không gặp phải nguy hiểm gì, hai người thuận lợi đi xuống chân núi Thần Sơn, Nữ Hoàng trực tiếp triệu hoán ra một con voi lớn mang theo Hàn Sâm chạy tới Tí Hộ Sở, để Hàn Sâm trở về Liên Minh dưỡng thương, thương thế của hắn thật sự quá nặng, chỉ dựa vào thuốc trị thương rất khó có thể làm miệng vết thương khép lại.

Nhưng Hàn Sâm lại không trở về Liên Minh, hắn có tiểu Ngân Hồ, còn tốt hơn việc trở về Liên Minh dùng dịch chữa trị, nên hắn cũng không cần phải trở về.

Hơn nữa trong lòng Hàn Sâm luôn nghĩ tới hồ lô kia, hiện tại hắn không có tâm tư trở về Liên Minh, cũng không thể để hồ lô lại nơi này.

Trực tiếp mang theo thương thế tới chỗ Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Ngân Ngân rất tự giác đi tới liếm láp vết thương trên người Hàn Sâm, những vết thương khiến người ta sợ hãi kia dùng tốc độ mà mắt thường có thể thấy bắt đầu khép lại, ngay cả xương cốt bị tổn thương cũng được chữa lành.

Thương thế của Hàn Sâm dần dần chuyển biến tốt đẹp, Nữ Hoàng đi thuê một căn phòng khác tạm thời ở lại chỗ này, đợi đến khi cô ta rời khỏi, Hàn Sâm mới móc hồ lô kia đặt trước mặt tiểu Ngân Hồ, để nó nhìn xem thứ này là tốt là xấu.

Tiểu Ngân Hồ nhìn thấy cái hồ lô kia, biểu hiện có chút kỳ quái, đi quanh hồ lô vài vòng, sau đó cái mũi tiến tới hít hà, sau đó lại đi quanh hồ lô quan sát.

Hàn Sâm nhìn một lúc lâu, một lúc sau tiểu Ngân Hồ mới quay người trở về trên đệm ngủ.

- Này, mày phải nói cho tao biết là thứ này rốt cuộc là gì chứ?

Hàn Sâm buồn bực, từ cử động của tiểu Ngân Hồ, hắn hoàn toàn không nhìn ra hồ lô này là đồ tốt hay đồ xấu.

Tiểu Ngân Hồ nằm trên đệm ngủ, không thèm để ý đến Hàn Sâm, Hàn Sâm biết tiểu Ngân Hồ cũng không phải nhân loại, lời nói phức tạp nó nghe cũng không hiểu, mình có nói cái gì cũng vô dụng.

Chương 633: Mũi Tên Lông Quạ Đen

- Nhìn dáng vẻ của tiểu Ngân Hồ, có lẽ hồ lô này sẽ không có nguy hiểm gì? Nhưng nếu như là đồ tốt, sao một chút phản ứng mà cũng không có thế?

Hàn Sâm đoán không ra kết quả, cũng không dám mạo hiểm, tính toán đợi thương thế của mình tốt hơn một chút, hắn sẽ tìm một chỗ không người để vứt hồ lô đi.

Tốt nhất là tìm một nơi như vực sâu gì đó, miễn cho sau này ở bên trong lại nhảy ra một yêu quái hại người.

Không phải Hàn Sâm không muốn đập hồ lô này ra để nhìn xem bên trong là cái gì, nhưng hồ lô này thật sự quá cứng, hắn dùng thú hồn thần huyết trong trạng thái bạo tẩu vẫn không thể làm gì được, căn bản không đánh vỡ được.

Thương thế của Hàn Sâm thật sự quá nặng, dù có tiểu Ngân Hồ hỗ trợ, hắn vẫn tốn ba bốn ngày mới có thể tự xuống giường đi lại, muốn khôi phục hoàn toàn, không có mười ngày nửa tháng là không có khả năng.

Hàn Sâm vốn đã định vứt hồ lô đi, nhưng lại nhớ tới trong tay mình còn có ba mươi sáu cọng lông của quạ đen, sau khi chế thành mũi tên, phối hợp với nỏ Khổng Tước, nói không chừng có thể bắn thủng hồ lô kia.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát đống lông của quạ đen đó, dài hơn một thước, toàn thân đen như mực giống như huyền thiết, giốn như lông vũ bình thường, ở giữa là một ống hình tròn, hai bên là lông màu đen, xếp chéo xen kẽ vào nhau nhìn như hai mảnh huyền thiết.

Nhưng nếu dùng tay vuốt thuận theo chiều cọng lông, lông mềm rất dễ dàng bị đè xuống, dán trên ống ánh sáng hình tròn, nhìn có vẻ rất mềm mại.

Nhưng nếu vuột ngược chiều lại, lớp lông mềm kia lại sắc bén dọa người, giống như vô số kim châm xếp chồng lên nhau tạo thành lưỡi dao sắc bén, vô cùng cổ quái.

Mà dưới gốc lông vũ, ống hình tròn dần nhỏ lại, tạo thành một lưỡi gai, khi bắn ra rất có lợi cho xuyên thấu.

- Không biết lông này có thể trực tiếp bỏ vào giữa nỏ Khổng Tước hay không?

Hàn Sâm triệu hoán ra Nỏ Khổng Tước, thử bỏ cọng lông quạ đen vào trong máng đựng mũi tên.

Thực tế còn tốt hơn Hàn Sâm nghĩ, lông của quạ đen đặt vào rất thuận lợi, bởi vì lúc bắn cọng lông bay về phía trước, lớp lông sẽ bay theo chiều thuận, cho nên hoàn toàn không ảnh hưởng tới nỏ.

Đến khi bắn trúng mục tiêu, lông vũ sẽ chui vào, nếu muốn rút ra sẽ rất khó khăn, khi nhổ ra, những lông mềm đó lập tức biến thành gai ngược, trực tiếp cắt vào máu thịt, vô cùng khủng bố.

Hàn Sâm thử bắn một mũi tên lông vũ quạ đen ra ngoài, chỉ thấy một tia sáng bay vụt ra, vượt qua khoảng cách hai, ba ngàn mét, trực tiếp bắn thủng một gốc đại thụ mấy người ôm mới có thể ôm hết, hơn nữa mũi tên lông vũ quạ đen vẫn không ngừng lại tiếp tục bắn thủng ba cây đại thụ to như thùng nước mới hết lực rơi xuống.

- Mạnh. . . quá mạnh. . .

Hàn Sâm vui đến mức muốn nhảy dựng lên, vội vàng đi nhặt mũi tên lông vũ quạ đen trở về.

Từng mũi tên lông vũ màu đen được Hàn Sâm đặt vào trong khay mũi tên, một lần tối đa chỉ có thể đặt 15~16 mũi tên, đây đã là cực hạn, đặt được

bằng đó là bởi vì lông vũ mảnh hơn mũi tên thông thường một chút, nếu là tên nỏ bình thường, tối đa chỉ có thể lắp 10 mũi tên mà thôi.

Sau khi đã lắp xong mũi tên lông vũ, Hàn Sâm tìm tới một vách núi, đặt hồ lô lên một khe đá, cầm Nỏ Khổng Tước, trực tiếp bắn một mũi tên lông vũ quạ đen tới.

OÀ..ÀNH!

Mũi tên lông vũ màu đen bắn trúng lên hồ lô, chỉ nghe thấy một tiếng vang rền, núi đá bắn tung tóe, khe núi trực tiếp bị nổ ra một hố to, nhưng hồ lô kia vẫn lông tóc không tổn hại nằm giữa hố đá.

Hàn Sâm vẫn không hết hi vọng, nỏ Khổng Tước liên tục bắn tới hồ lô một, tiếng ầm ầm vang lên bên tai không ngừng, vách núi đều bị bắn thủng thành một lỗ lớn, hồ lô kia vẫn không chút thương tổn.

- CMN, hồ lô này rốt cuộc là thứ quỷ gì thế?

Hàn Sâm kinh hãi.

Nhưng nghĩ lại thấy cũng đúng, ngay cả con quạ đen kia cũng không làm gì được giàn dây hồ lô, phải bỏ lại một đống lông rồi chạy, mũi tên lông vũ màu đen này bắn không thủng được hồ lô cũng rất bình thường.

Hàn Sâm cầm lấy hồ lô, tâm tình vô cùng phức tạp, do dự rất lâu, Hàn Sâm cắn răng, mang hồ lô tới trước một vực sâu, giơ tay muốn ném hồ lô vào trong vực sâu.

Hàn Sâm thật sự sợ trong hồ lô sẽ chui ra một con ong độc hay gì đó, câu chuyện nông phu và xà, từ nhỏ Hàn Sâm đã nghe vô số lần, hắn cũng không muốn bị cắn ngược một ngụm.

Thế nhưng khi Hàn Sâm vừa mới ném hồ lô ra bên ngoài, tiểu Ngân Hồn vẫn luôn nằm sấp trên vai hắn đột nhiên bắn nhanh ra ngoài, há miệng ngậm lấy hồ lô kia, quay người nhảy vào trong ngực Hàn Sâm, rồi thả hồ lô vào trong tay Hàn Sâm.

- Mày rốt cuộc có ý gì?

Hàn Sâm nắm lấy hồ lô, ngạc nhiên nhìn tiểu Ngân Hồ.

Thế nhưng tiểu Ngân Hồ lại không biết nói chuyện, sao có thể trả lời hắn, chỉ ghé đầu vào vai hắn, ưu nhã đong đưa cái đuôi to.

Hàn Sâm thấy hỏi không được gì, liếc nhìn tiểu Ngân Hồ một cái, lại đưa tay ném hồ lô xuống vực.

Tiểu Ngân Hồ quả nhiên lại nhảy ra, ngậm hồ lô vào trong mồm rồi trở về thả vào trong tay Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng hiểu được, tiểu Ngân Hồ đúng là muốn hắn giữ lại cái hồ lô này.

Hàn Sâm nhìn tiểu Ngân Hồ một hồi lâu, mới cầm lấy hồ lô rồi quay người rời khỏi vách núi.

Nếu tiểu Ngân Hồ kiên trì muốn giữ vật này lại, Hàn Sâm cảm thấy sẽ không có nguy hiểm gì, nói không chừng thật sự là đồ tốt.

Hơn nữa khi hắn cầm hồ lô, cũng không có cảnh báo nguy hiểm, có lẽ không có vấn đề lớn.

Chỉ là nhịp tim đập bên trong hồ lô kia lại khiến Hàn Sâm luôn chú ý, bình thường đều cầm hồ lô trong tay, luôn luôn chú ý tình huống trong hồ lô.

Từ khi trở về dưới chân núi Thần Sơn, nhịp đập như nhịp tim trong hồ lô chưa từng đứt đoạn, vẫn luôn đập nhịp nhàng như vậy, nhưng rất yếu ớt, nếu như không cầm nó ở trong tay, căn bản không cảm giác được chấn động rất nhỏ ở bên trong

Hàn Sâm cầm hồ lô vuốt vuốt vài ngày, không biết hồ lô kia trời sinh đã như thế, hay là được Hàn Sâm vuốt vuốt, hồ lô vốn khô héo lại bắt đầu có chút óng ánh, ôn nhuận như hoàng ngọc, hơn nữa bên trong dần dần lộ ra từng sợi tơ vàng, nhìn vô cùng tinh xảo xinh đẹp.

Mà nhịp đập trong hồ lô cũng có vẻ mạnh hơn một chút, những vẫn vô cùng yếu ớt.

Hàn Sâm nghỉ ngơi tầm nửa tháng, vết thương trên người đã tốt hơn, tâm tư lập tức bay nhảy.

Hiện tại hắn đã có nỏ Khổng Tước và mũi tên lông vũ quạ đen, chỉ cần không gặp phải sinh vật siêu cấp thần huyết biến thái như quạ đen kia, có lẽ sẽ có khả năng chém giết.

- Đi đâu tìm một quả hồng mềm được nhỉ? Nếu như là Hồng Vân Loa Tử cũng là sinh vật siêu cấp thần huyết, mình cũng có thể thử một lần, cho dù không đánh chết được nó, mình cũng có thể bỏ chạy.

Hàn Sâm thầm tính toán.

Thế nhưng phía trên ngọn Thần Sơn còn có con quạ đen kia, Hàn Sâm thật sự không dám đi.

Về phần sinh vật siêu cấp thần huyết dưới biển, Hàn Sâm căn bản không nghĩ tới, uy lực của tên nỏ ở trong nước sẽ giảm xuống rất nhiều.

Nữ Hoàng nói là có chuyện trở lại Liên Minh đi, Hàn Sâm muốn hỏi thăm cô một chút, nơi nào có sinh vật siêu cấp thần huyết tương đối dễ giết, nhưng đợi mãi vẫn không thấy cô trở về.

Khi Hàn Sâm đang do dự có nên nghĩ biện pháp về băng nguyên trước hay không, lại đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

- Ai thế?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Hàn lão đệ, là tôi.

Một giọng nói ở ngoài cửa vang lên, là giọng Trần Nhiên.

Hàn Sâm thoáng ngẩn người, lão gia hỏa Trần Nhiên này vẫn chưa chết, thế mà lại chủ động tìm tới tận cửa rồi, không biết y muốn làm gì.

Chương 634: Hấp Hương

- Trần lão, sao ngài lại rảnh đến thăm tôi thế?

Hàn Sâm mở cửa, thấy chỉ có Trần Nhiên đứng một mình ở ngoài cửa, Trần Nhiên cũng không mang theo những người khác.

- Tiểu tử Chu Đình kia nói cậu và nó là bạn tốt, nghe nói cậu ở bên này, bắt lão già tôi phải tới thăm cậu một chút. Lần trước sao cậu không nói sớm, đều là người một nhà, sẽ không phải phiền phức như vậy.

Trần Nhiên cười tủm tỉm nói.

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Ai là người một nhà với ông mới thật sự gặp phải vận đen tám đời.

Nhưng hắn và Trần gia không có ân oán gì, đương nhiên cũng chưa nói tới bằng hữu gì, cho nên Trần Nhiên thế nào cũng không có quan hệ với hắn, đối mặt với sinh tử, ai cũng vì cầu sinh, cũng không tính là có cừu oán.

- Trần lão vào trong ngồi đi.

Hàn Sâm mở cửa để Trần Nhiên vào, hắn muốn biết Trần Nhiên tới đây để làm gì, hắn không tin Trần Nhiên sẽ vì một người bạn của một đứa con riêng Trần gia mà đặc biệt chạy tới hỏi han ân cần.

Trần Nhiên không khách khí đi vào phòng, sau khi nhìn trong phòng một lượt, y vừa cười vừa nói:

- Hàn lão đệ, ở một nơi như thế này thật sự khiến cậu uất ức rồi, không bằng cậu theo tôi tới Tí Hộ Sở của tôi đi, tôi chuẩn bị cho cậu căn phòng tốt nhất, rượu ngon thức ăn ngon còn có mỹ nữ phục vụ, muốn sống phóng túng kiểu gì cũng có.

- Trần lão, ý tốt của ngài tôi xin nhận, nhưng qua hai ngày nữa tôi chuẩn bị về băng nguyên rồi, không cần phiền phức như vậy. Ngài có chuyện gì không ngại cứ nói thẳng.

Hàn Sâm nói ra.

- Được, cậu và Chu Đình là bạn tốt, cũng không phải người ngoài, tôi sẽ nói thẳng.

Trần Nhiên nhìn Hàn Sâm, ngừng lại một chút mới lên tiếng:

- Cậu muốn quay về băng nguyên, có thể giúp tôi mang một ít thú hồn giao cho Chu Đình hay không?

- Có bao nhiêu thú hồn?

Hàn Sâm trầm ngâm nói.

- Chừng mấy ngàn con.

Trần Nhiên lập tức bổ sung một câu:

- Đương nhiên, tôi sẽ không để Hàn huynh đệ phải hỗ trợ không công, trong tấm thẻ này có năm trăm ngàn, coi như là một chút ít tâm ý.

Hàn Sâm nhìn Trần Nhiên đưa thẻ tới, nhưng không đưa tay nhận, trong lòng âm thầm cười lạnh:

- Lão gia hỏa này tính toán thật giỏi, ở băng nguyên vốn khan hiếm thú hồn, y lại chuyển tới một đám thú hồn như vậy vào, không biết sẽ kiếm được mấy trăm triệu tiền lợi nhuận, thế mà chia cho mình năm trăm ngàn, bàn tính này thật sự quá tốt rồi.

- Trần lão, tình huống hiện tại của băng nguyên, có lẽ ngài cũng hiểu rõ, tôi chẳng qua chỉ là mang cái danh, còn người chính thức quản lý băng nguyên chính là đám người Lý Luân, Tề Tu Văn, những thú hồn này cho dù tôi có mang về cho ngài, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không cho phép Chu Đình bán ra đâu.

Hàn Sâm khẽ cười nói.

Băng nguyên là địa bàn của hắn, thị trường cũng là thị trường của hắn, trừ phi Hàn Sâm điên mới đi giúp đỡ Trần Nhiên mang thú hồn qua đó kiếm tiền.

- Đều là người một nhà, Hàn lão đệ là chủ của băng nguyên, nghĩ chút biện pháp hỗ trợ đi mà.

Trần Nhiên vừa nói vừa cầm một tấm thẻ đặt ở trước mặt Hàn Sâm:

- Bên trong tấm thẻ này còn có năm trăm triệu, mong Hàn lão đệ nhận lấy, coi như là giúp đỡ đứa bé Chu Đình kia. Thân thế đứa bé kia vốn không tốt, lại một thân một mình ở băng nguyên, tôi chỉ muốn giúp nó một chút, Hàn lão đệ. . .

Hàn Sâm không tin loại người như Trần Nhiên sẽ đối tốt với một đứa con riêng như Chu Đình, hắn chỉ nhìn Trần Nhiên rồi cười nhạt một tiếng:

- Trần lão, tiền thì không cần rồi, băng nguyên không phải của một mình tôi, ngài muốn làm ăn đương nhiên được, lợi nhuận thu được tôi chỉ thu hai thành.

Trần Nhiên lập tức tỏ vẻ vui mừng:

- Được, Hàn lão đệ nói rồi đấy.

Hàn Sâm lại nói tiếp:

- Nhưng đúng như tôi nói, băng nguyên không phải của một mình tôi, ngoại trừ Quân Đoàn Nữ Thần của tôi ra, còn có Tinh Luân, Hắc Thần và Phỉ Lực Ca, không cho bọn họ chỗ tốt thì chuyện làm ăn này khẳng định không làm được. Nếu ngài thật sự muốn để tôi giúp ngài mang thú hồn qua đó, vậy thì phải cho bọn họ mỗi người hai thành, Trần lão cảm thấy có thể làm thì tôi sẽ giúp ngài mang.

Vẻ mặt Trần Nhiên lập tức lạnh xuống, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm:

- Hàn lão đệ, cậu làm thế khó tránh khỏi có chút không nhân nghĩa, tốt xấu gì cậu cũng là bạn của Chu Đình, làm thế dường như không quá phù hợp đi?

Hàn Sâm nở nụ cười:

- Trần lão, thú hồn tôi chỉ giúp ngài mang qua, thị trường là thị trường của chúng ta, ngài chỉ bỏ ra chút thú hồn đã có thể thu được hai thành lợi nhuận, nếu như không phải nể mặt Chu Đình, ngài cảm thấy ai sẽ cho ngài hai thành lợi nhuận? Có thể cho ngài một thành cũng không tệ rồi.

- Người trẻ tuổi, làm việc không thể quá tính toán như thế được, có đôi khi nhân tình tiện dụng hơn so với tiền, tôi để cho cậu năm phần, sau này còn có thể tiếp tục hợp tác.

Trần Nhiên nói.

- Vậy thì thật sự xin lỗi Trần lão, tôi đã nói rồi, băng nguyên không phải một mình tôi định đoạt, chỉ lấy năm phần, sau khi trở về tôi không ăn nói với bọn họ được.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Nhân tìn của Trần Nhiên, Hàn Sâm cảm thấy không cần thì hơn, ngay cả mấy người Hứa Đông Tiến đi theo y vào sinh ra tử mà y còn có thể gạt, nhận ân tình của một người như vậy sẽ chết người.

- Đã như vậy, tôi không phiền Hàn lão đệ nữa.

Trần Nhiên trực tiếp đứng dậy vung tay áo bỏ đi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Sau khi ra khỏi phòng Hàn Sâm, Trần Nhiên phất phất tay, lập tức có mấy người đi tới bên cạnh Trần Nhiên, Trần Nhiên lạnh mặt nói:

- Các cậu thay phiên theo dõi vào hắn cho tôi, nếu hắn rời khỏi Tí Hộ Sở thì lập tức bào cho tôi.

Mấy người lên tiếng nhận lệnh, sau đó tản ra bố trí nhân thủ.

- Hừ, cái gì mà hậu nhân của Hàn Kính Chi, lão già Hàn Kính Chi kia lấy đâu ra hậu nhân.

Trong mắt Trần Nhiên lóe lên một tia âm lệ.

Hàn Sâm vuốt ve bộ lông tuyết trắng trên người tiểu Ngân Hồ, hai mắt nheo lại, dùng linh giác của hắn, cho dù không nhìn, cũng biết được có không ít người đang theo dõi hắn.

- Xem ra tên Hàn Kính Chi không phải ai cũng có thể hù dọa được.

Hàn Sâm thực sự không thèm để ý, nếu như Trần Nhiên không động thủ thì thôi, nếu y dám động thủ, vậy tiện thể dùng y huyết tế nỏ Khổng Tước và mũi tên lông vũ quạ đen mới thu được kia.

Từ trong lòng ngực Hàn Sâm lấy ra một viên Gen Tạo Hóa Đan, hai ngày trước người bên Đông Lâm đã đưa Gen Tạo Hóa Đan tới, tiểu Ngân Hồ rất thích viên thuốc này, mỗi ngày điều sẽ ăn một viên.

Nhưng nó cũng không ăn nhiều, mỗi ngày chỉ ăn một viên, lông trên người càng ngày càn bóng loáng sáng như bạc, ngoài ra lại không có thay đổi gì khác.

- Người của Đông Lâm nói, Tiến Hóa Giả bình thường chỉ cần ăn một viên, gen sẽ phát sinh đột biến, tiểu Ngân Hồ đã ăn mấy viên rồi, tại sao gen của nó vẫn không có biến hóa gì?

Hàn Sâm dùng ánh mắt cổ quái nhìn tiểu Ngân Hồ vừa nuốt xuống một viên Gen Tạo Hóa Đan.

Hàn Sâm không biết có phải là bởi vì gen của tiểu Ngân Hồ quá mạnh, cho nên rất khó phát sinh đột biến gen hay không, hoặc là loại Gen Tạo Hóa Đan này chỉ có hiệu quả với nhân loại.

Để tiểu Ngân Hồ sang một bên, hồ lô cầm trong tay cũng tạm thời để lên trên mặt bàn bên cạnh, Hàn Sâm bắt đầu tu luyện Động Huyền Kinh.

Thời gian trước bởi vì hắn bị thương quá nghiêm trọng, Hàn Sâm tạm thời dừng tu hành Động Huyền Kinh, vẫn luôn dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật để điều trị thân thể, hôm nay vết thương của hắn đã khỏi rồi, tự nhiên cũng có thể khôi phục lại chuyện tu luyện Động Huyền Kinh.

Vận chuyển Động Huyền Kinh, thân thể Hàn Sâm lập tức tràn ra mùi thơm thoang thoảng, hơn nữa hương khí càng ngày càng đậm, tràn ngập trong phòng.

Tiểu Ngân Hồ ghé sát tới bên cạnh Hàn Sâm, dùng sức hút lấy hương khí trên người Hàn Sâm, ngay cả cái hồ lô kia cũng khẽ run, hương khí cũng bị nó hút vào trong.

Chương 635: Dị Sinh Vật Tu Luyện

Sau khi Hàn Sâm hoàn thành một đại chu thiên tu hành mở mắt ra, lúc thấy hồ lô kia thì ngây ra một lúc.

Trong hồ lô kia, Hàn Sâm thấy có một luồng khí tức đang lưu chuyển, giống như ngày đó hắn nhìn thấy Nữ Hoàng vận chuyển Dịch Thiên Thuật.

- Chẳng lẽ cái hồ lô này lại hiểu được phương pháp vận chuyển khí tức? Hơn nữa còn hấp thu hương khí của mình?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn hồ lô kia, tinh tế quan sát khí tức lưu chuyển trong hồ lô.

Luồng khí tức kia là cực kỳ yếu ớt đấy, hương khí thu nạp cũng rất ít, phải vận chuyển một tiểu chu thiên mới có thể hấp thu được một tia hương khí.

Khí tức lưu chuyển trong hồ lô rất là kỳ dị, vậy mà không kém Dịch Thiên Thuật của Nữ Hoàng, thậm chí còn có rất nhiều quỷ dị chỗ, ngay cả Hàn Sâm cũng nhìn không ra.

Phải mất một lúc, hồ lô mới có thể hoàn toàn luyện hóa hương khí, Hàn Sâm không nhìn thấy khí tức lưu chuyển trong hồ lô nữa, đưa tay cầm lấy hồ lô, chỉ cảm thấy nhịp đập bên trong lại mạnh hơn một chút.

Dường như Hàn Sâm đột nhiên nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía tiểu Ngân Hồ, hắn đã từng cảm ứng được một tia hương khí trên người tiểu

Ngân Hồ, trước kia hắn chỉ cảm thấy là tiểu Ngân Hồ dính hương khí trên người của hắn, hiện tại xem ra không đơn giản như vậy.

- Tiểu tử Ngân Hồ này nhất định cũng hấp thu hương khí trên người mình khi mình tu luyện Động Huyền Kinh tản ra, chỉ là nó luyện hóa quá nhanh, nên mình chưa từng nhìn thấy hương khí lưu chuyển trong cơ thể nó.

Trong lòng Hàn Sâm tự suy đoán.

- Chẳng lẽ sở dĩ tiểu Ngân Hồ đi theo mình, cái hồ lô này cũng tự động rơi xuống trong tay mình, cũng là bởi vì mình tu luyện Động Huyền Kinh?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhưng không dám xác định.

Cầm lấy hồ lô vuốt vuốt một hồi, Hàn Sâm vẫn không nghĩ ra nguyên nhân thế nào, đành phải tạm thời gạt chuyện này sang một bên, đợi ngày mai tu luyện Động Huyền Kinh lại quan sát.

Ngày hôm sau, sau khi Hàn Sâm tu luyện Động Huyền Kinh hoàn thành một đại chu thiên, lập tức mở to mắt nhìn tiểu Ngân Hồ.

Quả nhiên phát hiện trong thân thể tiểu Ngân Hồ có hương khí nhàn nhạt đang lưu chuyển, nhưng hương khí kia đã nhạt đến mức như có như không, Hàn Sâm vừa nhìn thoáng qua, hương khí đã hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu Ngân Hồ nằm ở bên cạnh cũng mở to mắt, thấy Hàn Sâm đang nhìn nó, tiểu Ngân Hồ lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh Hàn Sâm, nhảy vào trong ngực của hắn, cái đầu nhỏ cọ cọ vào ngực hắn.

- Đám tiểu tử này, quả nhiên đều cổ quái, chẳng lẽ dị sinh vật trời sinh đều có phương pháp lưu chuyển khí tức sao?

Hàn Sâm vuốt ve đầu tiểu Ngân Hồ, thầm nghĩ.

Về sau trong lúc tu luyện, Hàn Sâm đều âm thầm quan sát phương pháp lưu chuyển khí tức trong hồ lô, hắn phát hiện phương pháp như vậy vô cùng phức tạp quỷ dị, rất khác phương pháp tu luyện của nhân loại, cũng không biết có thể dùng hay không.

Lại đợi vài ngày, cuối cùng Nữ Hoàng đã trở lại Tí Hộ Sở, nhưng cô cũng chỉ tới để nói một tiến với Hàn Sâm, cô có việc cần làm trong Liên Minh, chỉ sợ trong một đoạn thời gian rất dài sẽ không có biện pháp tiến vào Tí Hộ Sở, sau đó cô lại lập tức rời đi.

Hàn Sâm quyết định trước tiên trở lại băng nguyên một chuyến, Thần Vực Đảo trên băng nguyên vẫn còn có rất nhiều dị sinh vật từ phía trên vọt xuống, mang đến không ít tài nguyên cho băng nguyên.

Chỉ có điều người có được thú hồn cánh ở băng nguyên vốn ít, có thể bay lên Thần Vực Đảo cũng không có mấy người, càng không có khả năng đánh xuống Thần Vực Đảo, cho nên Hàn Sâm mới phải vội vã chạy trở về.

Tí Hộ Sở hoàng tộc trên Thần Vực Đảo, nếu có thể tấn công được, chẳng khác nào có thêm một chiếc phi thuyền mẹ, lại có thêm Thủy Tinh Cung, chẳng khác nào Hàn Sâm có thể thám hiểm cả ba nơi, hải lục không.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ sợ mình còn chưa trở lại băng nguyên, Tí Hộ Sở kia đã quay trở về hư không, vậy thì quá đáng tiếc rồi.

Mua từ chỗ Hoàng Phủ Bình Tình một tấm bản đồ để trở lại băng nguyên, Hàn Sâm trực tiếp lên đường, không muốn chậm trễ một khắc nào.

Sau khi rời khỏi Tí Hộ Sở không bao lâu, Hàn Sâm đã đi vào trong một ngọn núi, đi vào không bao lâu, gần đó đã hoàn toàn đã không còn dấu vết loài người, Hàn Sâm lại đột nhiên ngừng lại, lạnh nhạt nói:

- Trần lão, đã đến rồi sao không ra ngoài gặp mặt?

- Trực giác thật nhạy bén.

Trần Nhiên từ sau một cây đại thụ đi ra, nhìn Hàn Sâm cảm thán nói.

Mà đi cùng Trần Nhiên còn có hai mươi mấy người, từ bốn phương tám hương trong rừng đi ra, vây Hàn Sâm vào giữa.

Trong tay bọn họ đều cầm cung tiễn và ám khí nhắm vào Hàn Sâm, chỉ cần Trần Nhiên ra lệnh một tiếng, họ sẽ lập tức bắn Hàn Sâm thành gai nhím.

- Trần lão, bởi vì tôi không chịu giúp ngài mang thú hồn, nên ngài muốn dồn tôi vào chỗ chết sao?

Hàn Sâm ngồi trên lưng Kim Mao Hống không xuống, bình tĩnh hỏi Trần Nhiên.

Trần Nhiên chỉ cười cười:

- Không cần phải nói nghiêm trọng như vậy, kia chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, nhưng tôi thực sự rất có hứng thú với cậu, chỉ cần cậu thành thật trả lời tôi mấy vấn đề, tôi sẽ không làm khó cậu.

- Ô, không biết Trần lão muốn biết cái gì?

Vẻ mặt Hàn Sâm bất động.

Trần Nhiên gọn gàng dứt khoát nói:

- Cậu mới chỉ tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở chừng một năm, làm sao cậu có thể đạt được nhiều gen như vậy, hơn nữa làm thế nào để mở ra khóa gen?

Hai mắt Trần Nhiên sáng quắc nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, y đã cẩn thận nghiên cứu qua tư chất của Hàn Sâm, cảm thấy vô cùng giật mình về Hàn Sâm.

Nếu như nói hắn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở nhận được che chở và trợ giúp của Tần gia, như vậy khi hắn tấn chức không gian thứ hai Tí Hộ Sở, lại truyền tống đến một nơi như băng nguyên, nơi đó còn không bằng một bán đảo.

Không có tài nguyên không có nhân mạch, Hàn Sâm chỉ dựa vào sức bản thân lại có thể đạt tới mức này, thật sự không thể tưởng tượng nổi, Trần Nhiên cảm thấy trong này nhất định là có bí mật gì đó.

Nếu như Trần Nhiên y biết được bí mật này, nói không chừng có thể nâng cao một bước, chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết trong truyền thuyết, trở thành cường giả mạnh nhất trong lịch sử nhân loại.

Y đã dừng lại ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở gần trăm năm, chính là vì đợi một ngày như vậy, nhưng vô luận y cố gắng thế nào, thực lực chênh lệch vẫn khiến y bất lực, không thể săn giết được bất kỳ một con sinh vật siêu cấp thần huyết trong truyền thuy nào.

Hiện tại Hàn Sâm xuất hiện, để y nhìn thấy một khả năng nhỏ nhoi.

Một năm có thể mở ra khóa gen, chuyện này nếu xảy ra với một số người có thiên phú dị bẩm, hơn nữa còn có thế lực lớn ở sau lưng ủng hộ, có lẽ còn có một chút khả năng.

Nhưng Hàn Sâm lại không có tư chất tài nguyên như vậy, hắn lại có thể đạt đến một bước này, trong chuyện này nhất định là có nguyên nhân đặc biệt, Trần Nhiên rất muốn biết đó là nguyên nhân gì.

- Tôi còn tưởng rằng Trần lão muốn hỏi chuyện gì, muốn biết những chuyện này rất đơn giản, trực tiếp hỏi tôi là được rồi, cần gì phải hưng sư động chúng như vậy chứ?

Hàn Sâm nở nụ cười.

- Vậy cậu cứ nói đi.

Trần Nhiên cũng không đùa giỡn, chỉ lạnh lùng nhìn Hàn Sâm.

- Sở dĩ tôi đạt được nhiều gen như vậy, còn có thể mở ra khóa gen, nguyên nhân chỉ có một.

Hàn Sâm nghiêm túc nói ra.

- Nguyên nhân gì?

Ánh mắt Trần Nhiên nóng rực nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

- Bởi vì tôi là thiên tài.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

Chương 636: Tế Kiếm Thuật

Sắc mặt Trần Nhiên lập tức trầm xuống, cười lạnh nói:

- Giỏi cho một thiên tài.

Nói xong, Trần Nhiên vung tay lên, mũi tên và ám khí từ bốn phía phô thiên cái địa bắn tới Hàn Sâm, giống như thiên la địa võng.

Trực tiếp thu Kim Mao Hống trở về, bóng người Hàn Sâm thoáng động, xuyên qua những mũi tên cùng ám khí bắn tới như thiên la địa võng kia, không có ám khí nào có thể khiến hắn bị thương.

Trần Nhiên vốn cũng không trông cậy vào những mũi tên và ám khí đó có thể làm Hàn Sâm bị thương, nếu hơn trăm người cùng bắn ra một lúc còn có thể, hai ba chục người này quá ít, cùng lắm cũng chỉ có thể cản đường của Hàn Sâm.

Trần Nhiên vung tay lên, một người đàn ông múa kiếm vội xông tới Hàn Sâm, tốc độ của người này rất nhanh, hai, ba bước đã vọt tới trước mặt Hàn Sâm, thanh cự kiếm trong tay chém ngược ra, rất có khí thế phá tan chân trời.

Hai mắt Trần Nhiên nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, muốn quan sát thực lực của Hàn Sâm đã đạt tới mức nào, bên cạnh y vốn có ba cường giả đã mở ra khóa gen, nhưng đáng tiếc có hai người đã bị chết trên ngọn Thần Sơn, hiện tại có thể dùng cũng chỉ còn lại một người.

Nhưng đây mới là người mạnh nhất của Trần Nhiên, dù là Hứa Đông Tiến cùng với một cường giả đã mở ra khóa gen khác phối hợp với nhau, cũng chưa chắc là đối thủ của Hoàng Miễn.

Tuy không phải người Trần gia, nhưng Hoàng Miễn này cũng là người của gia tộc Luyện Khí, chỉ là Hoàng gia kia không có danh khí lớn như Trần gia, phương pháp Luyện Khí truyền lại cũng không bằng Trần gia.

Sau khi Hoàng Miễn tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở, không thể liên hệ với người trong nhà, lại được Trần Nhiên quan tâm, cho nên về sau đã thành người của Trần Nhiên.

Luyện Khí Thuật của Hoàng gia tuy không thể coi là đỉnh cấp, nhưng không có nghĩa là không mạnh, Luyện Khí Thuật của Hoàng gia sở dĩ không tính là đỉnh cấp, đó là bởi vì Luyện Khí Thuật này chỉ có một loại.

Một môn tên là Tế Kiếm Thuật, nếu nhắc tới trong Liên Minh, vẫn có không ít người biết đến, đây là một loại Luyện Khí Thuật về kiếm, bởi vì trong đó có rất nhiều chỗ huyền diệu không thể nói rõ, cho nên rất khó cải tiến thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Sau khi người Hoàng gia sinh ra không được bao lâu, khi vừa mới biết bò, sẽ được đặt trong một căn phòng đầy kiếm, khắp nơi trong phòng đều là kiếm, khi đứa bé kia đụng đến một thanh kiếm nào, thanh kiếm đó sẽ làm bạn với người đó cả đời, thanh kiếm kia được xưng là kiếm mệnh.

Kiếm mệnh không dùng để chiến đấu, mà là dùng với tư cách mệnh căn, luôn luôn mang theo trên người, dùng để tu luyện Luyện Khí Thuật.

Rất nhiều người cho rằng, cái gọi là kiếm mệnh chỉ là một loại ký thác tinh thần, không có chút quan hệ nào tới chuyện tu luyện Luyện Khí Thuật, nhưng ở Hoàng gia, cũng chỉ có những người thực sự lấy kiếm thành thần, mới có thể luyện thành Tế Kiếm Thuật đến mức mở ra khóa gen.

Hoàng Miễn chính là một người Hoàng gia có thể mở ra khóa gen ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, uy lực của Tế Kiếm Thuật không phải chuyện đùa, chỉ cần trong tay Hoàng Miễn có kiếm, trong những người cùng giai, người có thể đánh bại y cũng không nhiều.

Gần đây Hàn Sâm đã luyện không ít kiếm pháp, tuy không được gọi là chuyên nghiệp, nhưng Song Phi Kiếm Pháp của hắn cũng được coi là không tệ, nhưng khi nhìn Hoàng Miễn chém ra một kiếm, Hàn Sâm mới biết được cái gì mới thật sự là kiếm pháp.

Cũng không phải nói một kiếm này của Hoàng Miễn thật sự rất mạnh, nhưng một kiếm này tạo cho Hàn Sâm một cảm giác dường như Hoàng

Miễn đã hòa thành một thể với thanh kiếm trong tay, kiếm chính là Hoàng Miễn, Hoàng Miễn chính là kiếm.

Coong!

Cổ Thần kiếm chặn kiếm của Hoàng Miễn lại, dưới tình huống đã mở ra khóa gen, Hàn Sâm vẫn cảm giác được lực lượng vọt tới, khiến hắn không khống chế nổi phải lui về sau một bước.

Hoàng Miễn khẽ đảo eo, kiếm từ chém biến thành đâm, thanh kiếm giống như độc long vọt tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm chưa bao giờ thấy qua có người nào có thể dùng kiếm pháp tự nhiên như vậy, đây không phải là kỹ xảo, dù kỹ xảo tốt đến đâu đi nữa, cuối cùng cũng chỉ là kỹ xảo.

Mà Hoàng Miễn đã biến thanh kiếm kia thành một phần của thân thể y, giống như chân với tay chảy trong máu Hoàng Miễn vậy.

Lực lượng của Hàn Sâm mạnh hơn Hoàng Miễn, nhưng một kiếm mà Hàn Sâm chém ra, chỉ là lực lượng của một kiếm, còn một kiếm Hoàng Miễn chém ra, lại chính là lực lượng toàn thân y ngưng tụ ra.

Bóng người Hàn Sâm chớp động, Cổ Thần kiếm trong tay thỉnh thoảng va chạm với kiếm của Hoàng Miễn, lại bị Hoàng Miễn ép đến mức từng bước lui về phía sau, tuy kiếm pháp kỹ xảo chẳng phân biệt được cao thấp, nhưng Hàn Sâm lại rơi vào thế hạ phong.

Nếu như không phải dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen, Hàn Sâm đã có chút không chống đỡ nổi Hoàng Miễn này.

Coong!

Hàn Sâm bị Hoàng Miễn ép đến mức không thể không triệu hoán cả Ngân Xà Kiếm ra, dùng Ngân Xà Kiếm chặn kiếm của Hoàng Miễn lại.

Song kiếm đấu với một kiếm, Song Phi Kiếm Pháp của Hàn Sâm hoàn toàn được thi triển đi ra, sát chiêu liên hoàn đánh ra, nhưng cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Hoàng Miễn.

Trần Nhiên ở một bên thấy được mà giật mình, tốc độ và lực lượng của Hàn Sâm đều đã vượt quá tưởng tượng của y, quan trọng nhất vẫn là kiếm pháp của Hàn Sâm.

Cả hai tay đều dùng kiếm, lại có thể đồng thời sử dụng ra kiếm thức hoàn toàn bất đồng, năng lực nhất tâm nhị dụng thật đáng sợ.

Đáng sợ hơn là kiếm pháp của Hàn Sâm lại có thể liên tục sử dụng chiêu thức có tính bùng nổ, giống như là một cỗ động cơ vô cùng sung mãn.

Kiếm pháp đáng sợ như vậy, nếu như đối thủ của hắn đổi thành những người khác, cho dù đổi thành một Tiến Hóa Giả không kém Hoàng Miễn, chỉ sợ lúc này đã bị Hàn Sâm đánh bại rồi.

Thế nhưng Tế Kiếm Thuật của Hoàng gia có thể nói là Luyện Khí Thuật yếu nhất, nhưng dưới kiếm pháp cường đại như vậy, Hoàng Miễn dựa vào Tế Kiếm Thuật không rơi vào thế hạ phong, trừ người Hoàng gia, không ai có thể làm được.

- Quả nhiên là một kẻ phi thường đáng sợ, nhưng cũng chỉ có thế.

Trần Nhiên âm thầm cười lạnh.

Trần Nhiên cũng không trông cậy vào Hoàng Miễn có thể đánh bại Hàn Sâm, chỉ cần Hoàng Miễn ngăn chặn được Hàn Sâm, tố chất thân thể của Tiến Hóa Giả dù sao vẫn quá thấp, khó có thể mở ra khóa gen trong thời gian dài.

Hiện tại Trần Nhiên chỉ cần đợi thân thể Hàn Sâm đạt đến cực hạn, hơn nữa y quan sát năng lực của Hàn Sâm, sau đó y có thể dễ dàng bắt lấy Hàn Sâm.

Trần Nhiên đương nhiên muốn bắt sống, Hàn Sâm chết đi sẽ không có ích đối với Trần Nhiên, y cần đào ra những bí mật kia từ trong miệng Hàn Sâm.

Một Hàn Sâm còn sống, mới có tác dụng với Trần Nhiên.

Còn chuyện Hàn Sâm có thể mở miệng hay không, Trần Nhiên lại không lo lắng, y có một vạn lẻ một loại biện pháp có thể khiến Hàn Sâm mở miệng, y

thậm chí còn hi vọng Hàn Sâm có thể chịu đựng lâu một chút mới mở miệng, có thể cứng rắn lâu một chút, như vậy mới thú vị.

Hàn Sâm thật sự có chút bội phục Hoàng Miễn, rõ ràng lực lượng và tốc độ không bằng hắn, kiếm pháp kỹ xảo cũng không bằng Hàn Sâm khi sử dụng song kiếm, nhưng Hàn Sâm vẫn không thể chiến thắng y.

- Anh bạn, đây là ân oán giữa tôi với Trần Nhiên, tại sao anh phải khổ sở bán mạng cho y, nếu như anh không phải là người Trần gia, hiện tại vẫn nên rút đi đi.

Hàn Sâm mở miệng nói ra.

- Tôi đã cầm tiền của Trần lão, vậy thì nên làm việc cho Trần lão.

Kiếm trong tay Hoàng Miễn liên tục chém ra.

Trần Nhiên lộ ra một nụ cười khinh thường, ở trong mắt y, Hàn Sâm đã sắp không ổn rồi, cho nên mới muốn dùng ngôn ngữ đả động Hoàng Miễn.

Chương 637: Không Khách Khí

Hàn Sâm trầm mặc không nói gì, muốn giết Hoàng Miễn thật sự có chút phiền toái, đúng như Trần Nhiên nghĩ, Hàn Sâm muốn dùng ngôn ngữ để đả động Hoàng Miễn, để mình không phải phí sức, thậm chí là bại lộ sát chiêu để một lát nữa đối phó với lão hồ ly Trần Nhiên kia.

Với hiểu biết của Hàn Sâm về Trần Nhiên, người này thật sự là một lão hồ ly càng sống càng thành tinh, nếu như hiện tại Hàn Sâm lấy nỏ Khổng Tước để bắn Hoàng Miễn, Trần Nhiên nhất định sẽ không nói hai lời lập tức xoay người bỏ chạy.

Thân pháp của Trần gia không phải chuyện đùa, nói là đệ nhất Liên Minh cũng không đủ, Hàn Sâm thực không dám chắc có thể lưu lão hồ ly này lại.

Thế nhưng lão hồ ly này lại dám có ý đồ với hắn, Hàn Sâm sao có thể khinh địch để cho y trốn thoát như vậy.

Hàn Sâm thấy thái độ Hoàng Miễn vô cùng kiên quyết, dùng ngôn ngữ khó có thể đả động y, đành phải bình tĩnh tiếp tục chiến đấu cùng y.

Hàn Sâm cũng nhìn ra, lão hồ ly Trần Nhiên kia chính là muốn để Hoàng Miễn tiêu hao thể lực của hắn, để cho hắn luôn mở ra khóa gen, đợi đến lúc tự mình Trần Nhiên xuất thủ, Hàn Sâm sẽ không còn lực phản kháng.

Đối với tính toán này của Trần Nhiên, Hàn Sâm lại chẳng quan tâm, đừng nói là sau khi hắn đã luyện thành Trường Sinh Chú và Bão Ngọc Nguyên Dương kinh, thời gian mở ra khóa gen sẽ dài hơn người bình thường, cho dù hắn thật sự kiệt sức không mở ra được khóa gen, lão hồ ly Trần Nhiên kia nếu thực sự dám xông lên, nỏ Khổng Tước cũng không phải ngồi không, chỉ cần kéo nỏ vài lần, hoàn toàn có thể để Trần Nhiên ăn không hết còn có thể gói mang đi.

Nếu đã không thể dùng ngôn ngữ để đả động Hoàng Miễn, Hàn Sâm cũng không gấp, tiếp tục chiến đấu cùng Hoàng Miễn, đồng thời cẩn thận quan sát kiếm pháp và cách sử dụng kiếm của Hoàng Miễn.

Tuy kỹ xảo kiếm pháp của Hàn Sâm rất lợi hại, nhưng cảnh giới tu luyện kiếm cũng không cao, lúc này có thể gặp được cao thủ kiếm đạo chân chính, giúp Hàn Sâm lĩnh ngộ được không ít thứ.

Chỉ cần quan sát Hoàng Miễn sử dụng kiếm, Hàn Sâm đã thu được ích lợi không nhỏ.

Hàn Sâm dứt khoát không thèm quan tâm tới chuyện khác, chú tâm quan sát kiếm pháp Hoàng Miễn, hy vọng có thể giúp cảnh giới kiếm đạo của mình tăng lên một chút.

Hàn Sâm liên tục chiến đấu với Hoàng Miễn, chuyện này rơi vào trong mắt của Trần Nhiên, lại khiến y càng chắc chắn rằng Hàn Sâm đã dốc sạch vốn, không có thủ đoạn khác có thể dùng.

Nếu không phải thế thì tại sao hắn không thu thập được Hoàng Miễn, tiếp tục như vậy chỉ cần đạt đến cực hạn mở ra khóa gen, cho dù đánh bại được Hoàng Miễn, cuối cùng hắn cũng chỉ còn một con đường chết.

Nhưng Trần Nhiên cũng không nóng nảy, tiếp tục quan sát Hàn Sâm chiến đấu cùng Hoàng Miễn, đợi đến thời điểm thích hợp y lại ra tay cũng không muộn.

Nhưng hơn một giờ sau, năng lực của Hoàng Miễn đã bắt đầu giảm xuống, dù sao chiến đấu trong cường độ cao như vậy, thời gian mở ra khóa gen cũng sẽ rút ngắn đi, Hoàng Miễn đã bắt đầu có chút không chịu nổi.

Hàn Sâm đương nhiên sẽ không khách khí với y, nắm lấy cơ hội kiếm pháp càng ngày càng ác liệt, muốn dùng kiếm chém chết Hoàng Miễn.

Trần Nhiên phát hiện ra Hoàng Miễn đã sắp không chống đỡ nổi nữa, hơn nữa so với tính toán của y cũng không khác nhiều lắm, đã biết thực lực sâu cạn của Hàn Sâm, y cũng không do dự nữa, khí thế trên người y bắt đầu khởi động, trong tay xuất hiện một chuôi Nhạn Vũ Đao, xông thẳng tới Hàn Sâm, phối hợp với Hoàng Miễn đại chiến với Hàn Sâm.

Thân pháp Trần gia thực sự rất khủng bố, Chu Đình so sánh với Trần Nhiên, căn bản chỉ có thể coi là một tiểu học đồ mới nhập môn, chỉ thấy Trần Nhiên như một con quái điểu thoắt ẩn thoắt hiện, khiến người khác không phán đoán được quỹ tích di chuyển của y.

Hàn Sâm dùng song kiếm đồng thời ngăn cản Hoàng Miễn và Trần Nhiên, lập tức trở nên có chút quá sức, hơn nữa thân pháp của Trần Nhiên quá quỷ dị, gần như là chân không chạm đất có thể lăng không mượn lực, hoàn toàn vượt khỏi nhận thức của loài người, đánh ra rất nhiều động tác khó tin, khiến Hàn Sâm có chút trở tay không kịp.

Coong!

Ngân Xà Kiếm va chạm với Nhạn Vũ Đao, Hàn Sâm chỉ cảm thấy giống như chém phải lò xo vậy, sau khi va chạm, một luồng phản lực cường đại bắn tới, khiến Hàn Sâm không khống chế nổi phải lùi lại mấy bước.

- Hàn Sâm, nếu như hiện tại cậu bó tay chịu trói, nể tình cậu và Chu Đình là bạn bè, tôi có thể tha cho cậu một mạng.

Trần Nhiên vừa điên cuồng tấn công, vừa dùng ngôn ngữ muốn đả động Hàn Sâm.

- Trần lão, nếu hiện tại ông rút đi, tôi cũng nể mặt mũi của Chu Đình, có thể tha cho ông một mạng.

Hàn Sâm cũng không tức giận, lạnh nhạt cười nói.

- Ngu xuẩn mất khôn.

Sắc mặt Trần Nhiên lạnh lẽo, Nhạn Vũ Đao trong tay càng thêm sắc bén.

Hàn Sâm lấy một địch hai, tuy đã rơi xuống hạ phong, nhưng Trần Nhiên và Hoàng Miễn trong thời gian ngắn cũng không làm gì được hắn, chỉ thấy Hàn Sâm xuyên qua hai người, cảm giác vô cùng phiêu dật, hắn bị hai cường giả liên thủ công kích mà vẫn không có nửa phần bối rối.

- Vậy mà cậu lại biết Dịch Thiên Thuật, có phải Nữ Hoàng dạy cho cậu hay không? Bọn họ lại dám làm trái với ước định ban đầu, xem ra lão thất phu Hoàng Phủ Hùng Thành kia đã ngại mạng quá dài rồi.

Trần Nhiên nghiêm nghị quát lạnh.

- Nữ Hoàng dạy tôi Dịch Thiên Thuật thì có quan hệ gì với ông? Đó là bí kỹ gia truyền của Hoàng Phủ gia, người ta muốn truyền cho ai thì truyền, ông quản được sao?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, hỏi ngược lại.

Có lẽ Dịch Thiên Thuật và Trần gia có liên quan với nhau, nếu không Trần Nhiên sẽ không nói ra những lời này ra, Hàn Sâm cố tình thăm dò.

Hơn nữa Hàn Sâm vẫn luôn hoài nghi, vì sao Dịch Thiên Thuật cũng chỉ có Nữ Hoàng học được, cho dù công pháp này khó thế nào, võ đạo quán Chiến Thần nhiều đệ tử như vậy, không thể không tìm ra đệ tử thứ hai có tư chất học Dịch Thiên Thuật chứ.

- Hừ, Hoàng Phủ gia cũng muốn truyền Dịch Thiên Thuật xuống? Nếu là Dịch Thiên Thuật vẫn còn của Trần gia tôi, phối hợp với Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia, trên trời dưới đất có kẻ nào có thể kháng cự?

Trần Nhiên ngạo nghễ nói ra.

- Thiên hạ đều biết, Dịch Thiên Thuật là của Hoàng Phủ gia, từ lúc nào lại biến thành của Trần gia nhà ông rồi? Đừng thiếp vàng lên mặt mình nữa.

Hàn Sâm tiếp tục đâm kích nói.

Lão hồ ly Trần Nhiên tinh ranh như vậy, sao có thể không nhìn ra tâm tư của Hàn Sâm, nhưng vẫn lạnh giọng nói:

- Cậu cũng không cần thăm dò cái gì, đợi sau khi tôi bắt được cậu, phải đi tìm lão thất phu Hoàng Phủ Hùng Thành kia nói rõ, nhìn y còn có lý do gì không trả Dịch Thiên Thuật cho Trần gia.

Nói xong, mây khói trên người Trần Nhiên bùng lên, Nhạn Vũ Đao trong tay cũng trở nên ác liệt hơn, chiêu nào cũng không đánh tới chỗ yếu, mà chỉ chém về phía tay chân của Hàn Sâm, muốn phế bỏ Hàn Sâm trước.

Hoàng Miễn công kích, Hàn Sâm còn có thể ứng phó, nhưng lão hồ ly Trần Nhiên này không hổ là cường giả đã ngủ đông gần trăm năm ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, tố chất thân thể cường đại không nói, trình độ mở ra khóa gen người bình thường không thể so sánh.

Mỗi lần kiếm trong tay Hàn Sâm va chạm với đao của Trần Nhiên, đều bị phản chấn khiến cánh tay run lên, khí huyết trong lồng ngực quay cuồng, gần như muốn thổ huyết.

- Thực CMN không phải đồ gì tốt, có thực lực mạnh như vậy, lại chỉ muốn dùng âm mưu quỷ kế hại người.

Trong lòng Hàn Sâm thầm mắng.

Nhưng Hàn Sâm lại nghĩ lại, chính hắn cũng là người như vậy, nên cũng mắng không nổi nữa.

- Trần lão, hiện tại ông rút đi, tôi còn có thể tha cho ông một mạng, nếu không cũng đừng trách tôi không khách khí.

Hàn Sâm tiếp tục nói.

- Cậu thử không khách khí một chút cho tôi xem.

Trần Nhiên liên tục cười lạnh, chỉ cho rằng Hàn Sâm đã đến lúc đèn cạn dầu, chỉ sợ ngay cả mở ra khóa gen cũng khó có thể tiếp tục giữ vững nữa.

- Vậy tôi sẽ không khách khí nữa.

Hàn Sâm lùi lại một bước, trực tiếp triệu hoán ra nỏ Khổng Tước ra, mở túi mũi tên bên hông ra, nhanh chóng rút mũi tên lông vũ quạ đen bỏ vào trong máng mũi tên.

Chương 638: Trung Nghĩa Chi Tâm

Trần Nhiên thấy Hàn Sâm lấy ra một bộ cung tên nhắm vào y, y liền khinh thường nói:

- Tôi còn tưởng rằng cậu có đại chiêu gì, hóa ra chỉ là một cây nỏ sao?

Trần Nhiên tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã quá lâu, có thứ gì tốt mà y chưa từng gặp qua, nỏ thần huyết phối hợp với mũi tên thần huyết y cũng đã từng gặp.

Vật này đối với y căn bản không có tác dụng gì, nếu như là cung tiễn, có lẽ Trần Nhiên sẽ có chỗ kiêng kỵ, cung tiễn dựa vào là lực lượng của người bắn, người bắn có thể kèm theo lực lượng đặc thù, còn có thể khiến Trần Nhiên có chút kiêng kỵ.

Nhưng tên nỏ lại hoàn toàn dựa vào lực lượng vũ khí, cho dù là nỏ thần huyết phối hợp với mũi tên thần huyết, trong mắt cao thủ như Trần Nhiên

cũng không coi ra cái gì.

Nhạn Vũ Đao trong tay Trần Nhiên liên tục chém về phía Hàn Sâm, hơn nữa còn tăng cường vài phần lực lượng.

Bành!

Hàn Sâm bóp cò, một mũi tên bắn ra, chỉ thấy hắc quang lóe lên, mũi tên lông vũ quạ đen đã đến trước mặt Trần Nhiên.

Trần Nhiên biến sắc, hắn không ngờ một bộ tên nỏ lại có tốc độ đáng sợ như thế, hơn nữa khoảng cách thật sự quá gần, mặc kệ thân pháp của y thông thiên, cũng không kịp né tránh mũi tên này.

Thế nhưng Trần Nhiên không hổ là nhân vật đáng sợ thế hệ trước, phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, Nhạn Vũ Đao trong tay trực tiếp bổ về phía mũi tên lông vũ màu đen kia.

Coong!

Nhạn Vũ Đao chém tới đầu mũi tên lông, thần huyết Nhạn Vũ Đao trong trạng thái bạo tẩu cứ thế bị bắn vỡ, một nửa đao bị gãy và mũi tên lông vũ quạ đen cùng bắn ra ngoài, mà thân thể Trần Nhiên không chịu khống chế bắn về phía sau, hai chân cày xuống mặt đất hai vết lõm sâu dài hơn ba mét.

PHỐC!

Trần Nhiên há mồm phun ra một ngụm máu tươi, kinh hãi nhìn tên nỏ trong tay Hàn Sâm, vẻ mặt hoàn toàn không thể tin được, uy lực bộ cung nỏ kia lại cường đại như vậy.

Hàn Sâm thấy một mũi tên lại không thể bắn chết Trần Nhiên, hắn không chút do dự, lập tức tiếp tục bóp cò, một mũi tên lông vũ quạ đen lại hóa thành tia sáng, bắn nhanh tới Trần Nhiên.

Trần Nhiên gầm lên một tiếng, mây khói trên người tràn ra, cả người giống như bị một đám mây ôm lấy, chớp mắt đã phóng lên trời, cứ thế mà tránh né được mũi tên kia.

- Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia thật sự lợi hại.

Hàn Sâm âm thầm tán thưởng, nhưng động tác trên tay vẫn không có ngừng, giơ cao nỏ nhắm tới Trần Nhiên tên không trung bắn loạn một hồi, căn bản không cho Trần Nhiên cơ hội đào tẩu.

Trần Nhiên vốn cho là sau khi mình tránh được một mũi tên lông vũ là có thể trực tiếp đào tẩu, tên nỏ kia thực sự quá đáng sợ, cũng không biết xảy ra chuyện gì, tại sao một cây nỏ lại có uy lực như vậy, y căn bản không dám chống lại.

Thế nhưng ai ngờ nỏ trong tay Hàn Sâm lại giống như súng ngắn vậy, điên cuồng bắn tên ra bên ngoài, Trần Nhiên nhìn thấy mũi tên đen bay đầy trời kia mà choáng váng.

Nếu như khóc có tác dụng, hiện tại Trần Nhiên nhất định sẽ khóc cho Hàn Sâm xem.

Trần Nhiên cắn răng một cái, y di chuyển trên không trung như một quái điểu, thân pháp kia quả thực thần kỳ tới cực điểm, so với chim trên trời còn muốn linh hoạt hơn.

Thế nhưng mặc kệ y nghịch thiên như thế nào, cuối cùng cũng không tránh được nhiều mũi tên như vậy, chỉ tránh được bốn mũi tên đầu, mấy mũi tên phía sau lại không tránh được.

Bành! Bành!

Trần Nhiên dùng lực đánh bay hai mũi tên, nhưng cũng bị lực mũi tên chấn phun máu, khiến y không khống chế không nổi thân hình.

Một giây sau, lại có bốn mũi tên lông vũ màu đen phân biệt bắn thủng thân thể y, áo giáp thần huyết trên người của y hoàn toàn không ngăn cản nổi mũi tên lông vũ quạ đen, trực tiếp bị xuyên thủng.

Lực lượng cường đại kéo theo Trần Nhiên bay ngược lại hơn 10m, hung hăng ghim hắn trên vách đá.

Hoàng Miễn hét một tiếng rồi vọt lên, Hàn Sâm bắn một mũi tên xuyên qua người y.

Chỉ nghe bịch một tiếng, kiếm của Hoàng Miễn trực tiếp bị bắn gãy, mũi tên lông vũ quạ đen vẫn tiếp tục hung hăng bắn xuyên qua cánh tay phải của y.

Nhưng Hoàng Miễn vẫn tiếp tục xông lên, giống như cánh tay bị bắn gãy kia không phải của y vậy, hung hãn dùng khác một tay còn lại đánh tới Hàn Sâm.

- Rốt cuộc Trần Nhiên kia đã cho anh chỗ tốt gì? Đáng giá để anh bán mạng vì y như vậy?

Hàn Sâm lui ra phía sau một bước, tránh né một quyền này của Hoàng Miễn.

Quyền pháp của Hoàng Miễn rõ ràng kém hơn kiếm pháp rất nhiều, căn bản không thể uy hiếp tới Hàn Sâm.

- Y đã cứu mạng của tôi, mạng này tôi phải trả.

Hoàng Miễn cắn răng lại đánh tới một quyền.

- Vậy đành phải để cho ảnh trả rồi.

Hàn Sâm vỗ một chưởng lên đỉnh đầu Hoàng Miễn, Hoàng Miễn lập tức ngã xuống như đống bùn.

Còn lại mấy người khác đã sớm bỏ chạy tứ tán, một cường giả như Trần Nhiên còn bị người trực tiếp dùng tên nỏ bắn nát người, bọn họ hận cha mẹ chỉ sinh cho mình hai cái đùi, người nào cũng dùng sức bỏ chạy, chỉ sợ mũi tên lông vũ màu đen kinh khủng kia bắn tới.

Bọn họ thật sự không thể tin được, tại sao lại có tên nỏ khủng bố như vậy, quả thực giống như là súng ngắn vậy, uy lực khủng bố như thế, thật sự quá nghịch thiên.

Hàn Sâm lười đuổi theo giết đám tôm tép nhãi nhép đó, trực tiếp đi về phía Trần Nhiên bị ghim trên vách núi đá.

Trên người Trần Nhiên bị bốn mũi tên lông vũ quạ đen xuyên thấu, nhưng y vẫn chưa chết, giãy dụa muốn rút mũi tên lông vũ ra, nhưng mũi tên lông vũ quạ đen bắn vào thì dễ dàng, muốn rút ra, hai bên lông vũ đều có vô số gai ngược, nếu thật sự rút ra, xương máu thậm chí là nội tạng đều bị cắt đứt hết.

- Trần Nhiên à Trần Nhiên, ông tội gì phải khổ như thế chứ?

Hàn Sâm cười tủm tỉm đứng trước mặt Trần Nhiên, nhìn Trần Nhiên chỉ còn lại nửa cái mạng lạnh nhạt nói.

- Hàn Sâm, mày dám giết tao, Trần gia sẽ khiến cả nhà mày chết không yên lành.

Trần Nhiên kêu lên.

Chỉ là trong miệng liên tục phun ra máu tươi, khiến khí thế của y không còn bén nhọn như vậy, ngược lại thoạt nhìn có chút thê thảm.

- Không giết ông cũng được, như vậy đi, ông nói bí pháp Kinh Thiên Thất Chiết cho tôi nghe, tôi sẽ thả cho ông một con đường sống.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

Trong miệng Trần Nhiên đầy máu, nhưng lại nở nụ cười:

- Tiểu tử, khi Trần gia gia đây lừa người, cha của mày còn chưa sinh ra đâu, còn cùng tao chơi trò này? Tao nhổ vào. . .

Trần Nhiên phun một búng máu lên trên mặt của Hàn Sâm, sau đó mạnh mẽ cắn răng một cái, máu tươi màu đỏ trong miệng lập tức biến thành màu đen, sau đó trên người Trần Nhiên tim đập mạch đập đều không còn, cứ chết đi như vậy.

Kiểm tra thân thể Trần Nhiên một chút, xác thực đã không có dấu hiệu sinh mạng.

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Trần Nhiên đã chết đi, không thể tưởng được lão hồ ly giảo hoạt này thế mà lại quyết tuyệt như vậy, lại chọn uống thuốc độc tự vận.

- Người trong thế gia, thật sự không thể khinh thường, phần quyết tuyệt và trái tim trung nghĩa này thật sự đáng sợ.

Hàn Sâm nghĩ một chút, trực tiếp đốt một đống lửa lên, muốn thiêu thi thể của Trần Nhiên, cho dù là người Trần gia tìm tới tận cửa, hắn cũng có thể nói là không có chứng cứ.

Hơn nữa làm vậy cũng là tích âm đức, không để Trần Nhiên phải phơi thây nơi hoang dã.

Ai ngờ Hàn Sâm còn chưa kịp đốt lửa lên người Trần Nhiên, Trần Nhiên đã chết lại lập tức ngẩng đầu lên, cả kinh nói:

- Đừng đừng đừng. . . có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng. . . không phải cậu muốn Kinh Thiên Thất Chiết sao?. . . tôi cho. . . tôi cho. . .

Hàn Sâm trợn mắt hốc mồm nhìn Trần Nhiên, mãi một lúc lâu sau vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Sau một hồi, Hàn Sâm mới thấp giọng mắng một câu:

- Trái tim trung nghĩa quái gì, vậy mà mình lại tin tưởng lão hồ ly này có trái tim trung nghĩa, mình điên thật rồi.

Chương 639: Bí Mật Kinh Thiên Thất Chiết

- Hàn lão đệ, nếu không trước tiên xin cậu thương xót, chữa trị thương thế của tôi một chút? Nếu không cứ tiếp tục như vậy, tôi thật sự sắp chết rồi.

Tôi chết đi cũng không sao, lát nữa chưa đọc xong Kinh Thiên Thất Chiết đã chết rồi, như vậy không phải là có lỗi với Hàn lão đệ sao?

Bên trong một rừng cây nhỏ, Trần Nhiên đang bị trói trên một cây đại thụ, nhỏ giọng nói với vẻ khẩn cầu.

- Nói không hết cũng không sao, dù sao Trần gia các ông có nhiều người như vậy, ông không nói hết thì tôi tìm người khác là được, tốt nhất là ông đọc nhanh lên, nếu không đợi máu cạn rồi, dù tôi muốn cứu ông. . .lúc đó ông cũng hết thuốc chữa rồi.

Hàn Sâm ngồi trên cọc gỗ đối diện, thảnh thơi nói với Trần Nhiên.

- Được được được, tôi nói, nhưng mà Hàn lão đệ à, sau khi tôi đọc xong, cậu nhất định phải tuân thủ ước định thả tôi đấy.

Trần Nhiên còn nói thêm.

- Ông lại lề mề nữa, tôi muốn thả ông cũng không còn cơ hội rồi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Hóa khí vi quỳnh, trùng thiên khuyết. . .

Trần Nhiên cắn răng, bắt đầu đọc thuộc lòng Kinh Thiên Thất Chiết.

- Câu tiếp theo của trùng thiên khuyết là gì?

Trần Nhiên đọc một lát, Hàn Sâm đột nhiên ngắt lời y hỏi một câu.

- Sau trùng thiên khuyết là tan bách hội.

Trần Nhiên đáp.

- Được, tiếp tục đọc.

Hàn Sâm cười cười, lại để Trần Nhiên tiếp tục đọc.

Trần Nhiên đọc một lát, Hàn Sâm lại hỏi lại một ít nội dung lúc trước, để xem Trần Nhiên có đáp đúng hay không.

Kết quả dù Hàn Sâm hỏi vẫn đề gì, Trần Nhiên đều trả lời không sai một chữ, có vẻ như không có vấn đề gì.

- Hàn lão đệ, cậu cũng đừng hỏi nữa, mạng nhỏ của tôi đang nằm trên tay cậu, tôi nào dám nói dối? Cậu nhanh cứu tôi đi, vết thương của tôi nếu không kịp chữa, vậy thực sự sẽ chết người đấy. Tôi chết đi, cậu cũng không có lợi gì đúng không? Đến lúc đó Trần gia tìm cậu gây chuyện, tuy cậu không sợ, nhưng đó cũng là phiền toái, cậu cứ coi tôi là cái rắm mà thả đi, tôi cam đoan sau này tuyệt đối không dám có một chút bất kính gì với Hàn lão đệ cậu nữa.

Trên người Trần Nhiên không ngừng chảy máu, tình huống có vẻ vô cùng không ổn, sắc mặt của y tái nhợt dọa người.

- Thế nhưng ông dạy Kinh Thiên Thất Chiết cho tôi, người Trần gia các ông có thể buông tha cho tôi sao?

Hàn Sâm vuốt ve tiểu Ngân Hồ trên bờ vai rồi nói.

- Hàn lão đệ, sao cậu lại hồ đồ như vậy? Tôi truyền Kinh Thiên Thất Chiết cho cậu, đó chính là đã phạm vào tối kỵ của Trần gia, tôi mà nói ra, Trần gia là người thứ nhất muốn giết tên phản đồ tôi, sẽ bị lăng trì đấy, tôi nào dám nói, tôi vì cái mạng nhỏ của mình cũng phải giữ bí mật.

Trần Nhiên sắp khóc rồi.

- Như vậy à, ông để tôi suy nghĩ một chút.

Hàn Sâm nói xong đã lấy một viên thuốc rồi nuốt vào.

- Hàn lão đệ, cậu đừng suy tính nữa, tôi thật sự không dám nói ra mà.

Trần Nhiên đau khổ cầu khẩn, nhưng Hàn Sâm đã nhắm mắt lại, có vẻ là đang tu luyện Luyện Khí Thuật.

- Cậu đừng tu luyện, trị thương cho tôi trước đi mà.

Trần Nhiên thấy Hàn Sâm bắt đầu tu luyện Luyện Khí Thuật, lập tức kêu lên.

Thế nhưng Hàn Sâm không để ý đến y, vẫn tự mình tu hành.

Không bao lâu, Trần Nhiên đã ngửi được một mùi thơm như có như không truyền đến, nhưng y cũng không có quá mức để ý, nghĩ rằng là tác dụng của viên thuốc mà Hàn Sâm vừa ăn.

Thấy Hàn Sâm không để ý tới mình, y đành phải cắn răng vận nội tức, muốn xoa dịu vết thương trên người một chút.

Chỉ là mùi thơm như có như không kia bị Trần Nhiên hút vào, lại theo hô hấp của y lưu chuyển, càng ngày càng nhiều hương khí bị y hút vào.

Trên người Trần Nhiên bay lên mây khói nhàn nhạt, lượn lờ quanh người, khiến miệng vết thương co rút lại rất nhiều, máu tươi cũng không chảy nhanh như vậy.

Hàn Sâm vận chuyển Động Huyền Kinh một đại chu thiên, sau đó mở to mắt nhìn Trần Nhiên, lập tức cảnh tượng Trần Nhiên vận chuyển khí tức hoàn toàn lọt vào trong mắt của hắn.

Nhìn trong chốc lát, trong lòng Hàn Sâm không nhịn được âm thầm cười lạnh:

- Lão hồ ly này, quả nhiên đọc Kinh Thiên Thất Chiết cho mình là hàng giả, bảy phần thực ba phần giả, chỗ mấu chốt có chút sửa đổi, đây là muốn giết chết mình à, thật là độc ác.

Chỉ một lát sau, Trần Nhiên đã mở to mắt, thấy Hàn Sâm đã ngừng tu luyện, y lập tức kêu lên:

- Hàn lão đệ, thứ cậu muốn tôi đã cho cậu rồi, cậu nhanh giúp tôi trị thương đi, nếu không tôi thật sự sẽ chết đó.

- Chết cũng tốt, để ông khỏi phải đi ra ngoài hại người.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói với Trần Nhiên.

- Cậu muốn đổi ý?

Sắc mặt Trần Nhiên đại biến.

- Vậy thì không phải, tôi hỏi ông, Chu Đình tu luyện có phải là Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia hay không?

Hàn Sâm hỏi.

- Đúng vậy.

Trần Nhiên đáp.

- Như vậy vì sao Kinh Thiên Thất Chiết mà Chu Đình tu luyện không giống với Kinh Thiên Thất Chiết của ông?

Hàn Sâm nheo mắt lại hỏi.

Sắc mặt Trần Nhiên lập tức thay đổi, há miệng mắng:

- Tên nghiệt súc chân ngoài dài hơn chân trong kia, nó lại dám truyền Kinh Thiên Thất Chiết ra, đồ con hoang quả nhiên không đáng tin cậy.

- Ông cũng chẳng tốt hơn là bao, hóa ra là ông lừa tôi. . .tôi có muốn thả ông cũng không có lý do.

Hàn Sâm giơ hai tay lên rồi nói.

- Không không không, Hàn lão đệ hãy nghe tôi nói, tôi tuyệt đối không lừa cậu, Chu Đình chỉ là một đứa con hoang, nào có tư cách luyện Kinh Thiên Thất Chiết chân chính, cậu học được ở chỗ của y hẳn là Kinh Thiên Tam Chiết đúng không?

Trần Nhiên vội vàng nói.

- Kinh Thiên Tam Chiết không phải là một phần trước của Kinh Thiên Thất Chiết sao? Cái này có gì không đúng?

Hàn Sâm hỏi.

- Đương nhiên không đúng, Kinh Thiên Thất Chiết phải phối hợp với Luyện Khí Thuật chuyên môn, chính là loại mà tôi vừa dạy cho cậu, nếu không căn bản không có khả năng luyện thành Kinh Thiên Thất Chiết. Kinh Thiên Tam Chiết cũng chỉ là một loại kỹ xảo suy từ Kinh Thiên Thất Chiết mà thôi, không có khả năng so sánh với Kinh Thiên Thất Chiết chân chính.

Trần Nhiên dừng lại một chút rồi nói thêm:

- Cậu nên biết, Chu Đình luyện Vạn Hương Độc Thể, cũng không phải Luyện Khí Thuật chuyên môn của Kinh Thiên Thất Chiết.

- Nói như vậy cũng có chút đạo lý, như vậy đi, ông lại nói cho tôi biết quan hệ giữa Dịch Thiên Thuật cùng Kinh Thiên Thất Chiết, tôi sẽ chữa thương cho ông.

Hàn Sâm nói ra.

Hàn Sâm muốn học Kinh Thiên Thất Chiết là vì Kinh Thiên Thất Chiết thực sự rất lợi hại, hơn nữa còn có một điều chính là nghe Trần Nhiên nói chỉ cần Dịch Thiên Thuật thuộc về Trần gia, Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia sẽ vô địch trên trời dưới đất.

Lời này nhất định không thể tin, nhưng giữa hai nhà nhất định có quan hệ gì đó, nếu không Trần Nhiên đã không nói lời này.

Trần Nhiên do dự một chút mới cắn răng nói:

- Dịch Thiên Thuật và Kinh Thiên Thất Chiết đều là tổ tiên nhà tôi đoạt được trong cổ mộ, vốn là một bộ công pháp, cả hai kết hợp lại mới có thể chính thức phát huy ra thần uy vô thượng. Chỉ có thể hận Hoàng Phủ gia quá mức vô sỉ, trộm lấy Dịch Thiên Thuật của Trần gia chúng tôi, khiến cho cả hai không thể hợp nhất.

- Dịch Thiên Thuật có Luyện Khí Thuật của mình, Kinh Thiên Thất Chiết cũng có Luyện Khí Thuật riêng, cả hai loại làm sao có thể hợp nhất được? Ông thật sự coi tôi là trẻ con dễ lừa gạt hả?

Hàn Sâm làm mặt lạnh nói.

- Hàn lão đệ, làm sao tôi dám gạt cậu chứ, thật ra Dịch Thiên Thuật là nửa phần trên, sau khi luyện thành Dịch Thiên Thuật mới có thể tu luyện Kinh Thiên Thất Chiết, như thế mới có thể đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, trên trời dưới đất không người nào có thể ngăn cản, có thể phi thiên vạn dặm, trở thành thân pháp mạnh nhất từ xưa đến nay. Bởi không có Dịch Thiên Thuật, nên Trần gia chúng tôi cũng chỉ có thể trực tiếp tu luyện phần sau, thiếu đi phía trước, cho nên Kinh Thiên Thất Chiết cũng chỉ là Thất Chiết mà thôi, nếu là có cơ sở Dịch Thiên Thuật, đây mới thực sự là Kinh Thiên.

Trần Nhiên nói ra.

Chương 640: Phi Thiên Thuật

- Hàn lão đệ, những chuyện cậu muốn biết tôi đều đã nói rồi, nhanh trị thương cho tôi đi.

Trần Nhiên khẩn cầu nói.

- Trần lão, tôi thật sự rất muốn thả cho ông một con đường sống, nhưng đáng tiếc ông lại không nói thật, còn muốn hại tôi.

Hàn Sâm giận dữ nói với Trần Nhiên.

Sắc mặt Trần Nhiên đại biến:

- Hàn lão đệ, sao cậu có thể nói như vậy được, những lời tôi nói đều là thực ra đấy, không có một câu nào là nói dối cả. Tôi đã rơi vào cảnh này rồi, sao có thể hại cậu được?

- Phía sau thông huyền quan hẳn là thượng cửu u chứ không phải hạ cửu u đúng không?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Trần Nhiên lập tức đại biến, nhưng vẫn gắng gượng ngoan cố nói:

- Sao có thể, từ nhỏ tôi đều học là hạ cửu u.

- Sau ngọc môn độ là hành thượng khí, thần ngự cửu khúc hẳn là thần ngự tam khúc, ông còn cần tôi nói tiếp không?

Hàn Sâm nheo mắt nhìn Trần Nhiên.

- Không có khả năng. . . điều này không có khả năng. . . chẳng lẽ là tên tạp chủng Chu Đình kia. . . không đúng. . . Chu Đình căn bản không biết Kinh Thiên Thất Chiết chân chính. . . cậu. . . cậu. . .

Trần Nhiên nhìn Hàn Sâm giống như nhìn thấy quỷ.

Người Trần gia có thể học Kinh Thiên Thất Chiết chân chính thực sự rất ít, hơn nữa Trần gia vì đề phòng bị người ngoài học trộm, đệ tử bình thường học Kinh Thiên Tam Chiết cũng chỉ là học được một chút da lông của Kinh Thiên Thất Chiết.

Hơn nữa còn đặc biệt chuẩn bị một bộ công pháp giả, bộ công pháp giả này chỉ sửa lại mấy chỗ nhìn thật mà lại là giả có vị trí then chốt, cho dù là nhân vật cấp đại sư, chỉ cần chưa từng xem qua Kinh Thiên Thất Chiết chân chính, cũng không thể phát hiện ra dị thường trong đó.

Nhưng nếu như thật sự luyện Kinh Thiên Thất Chiết giả, lúc vừa bắt đầu sẽ không cảm thấy có gì không đúng, thậm chí còn có chút hiệu quả của Kinh Thiên Thất Chiết.

Nhưng chỉ cần tiếp tục luyện, nhẹ thì tê liệt, nặng thì trực tiếp chết bất đắc kỳ tử, tuyệt đối không thể thoát khỏi.

Trần Nhiên nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, tại sao Hàn Sâm có thể sẽ biết được Kinh Thiên Thất Chiết chân chính, y không thể tin chuyện này được.

- Tôi đã cho ông rất nhiều cơ hội, đáng tiếc ông lại không quý trọng cơ hội.

Hàn Sâm giơ nỏ Khổng Tước lên nhắm thẳng vào Trần Nhiên.

- Đừng. . . không được. . . tôi không thể chết được. . . tôi không thể chết được. . .

Bành!

Trần Nhiên hoảng sợ trừng to mắt, trên mặt tràn đầy vẻ không cam lòng và tuyệt vọng, đầu y đã bị mũi tên lông vũ quạ đen bắn thủng.

- Người giống như ông, đã trở thành địch nhân của tôi, nếu không giết được ông, tôi thật sự ăn không ngon ngủ không yên.

Hàn Sâm thu nỏ Khổng Tước về, từ đầu hắn đã không có ý định tha cho Trần Nhiên, lão hồ ly này thật sự quá nguy hiểm.

Trực tiếp dùng một mồi lửa thiêu thi thể của Trần Nhiên, Hàn Sâm nhặt lại mũi tên lông vũ quạ đen, tiếp tục chạy về phía băng nguyên.

Mặc dù Kinh Thiên Thất Chiết đã tới tay, nhưng công pháp này lại cần dùng Dịch Thiên Thuật làm làm cơ sở, nếu không chỉ có thể bắt đầu tu luyện Luyện Khí Thuật lại từ đầu.

Tuy Hàn Sâm đã học trộm được Dịch Thiên Thuật từ chỗ Nữ Hoàng, nhưng muốn bắt đầu tu luyện pháp môn Luyện Khí của Dịch Thiên Thuật, hắn cũng cần một khoảng thời gian rất dài.

Hiện tại Hàn Sâm đang tu luyện Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt, hiện tại không có nhiều thời gian để tu luyện các loại Luyện Khí Thuật khác.

- Không biết mình có thể dùng công pháp của Động Huyền Kinh thay thế Dịch Thiên Thuật hay không, dù sao trong Động Huyền Kinh cũng có kỹ xảo cùng loại với Dịch Thiên Thuật, chỉ là không biết Luyện Khí Thuật của Động Huyền Kinh có thể thay thế Dịch Thiên Thuật không.

Trên đường đi Hàn Sâm có tiểu Ngân Hồ bảo vệ, hắn cũng không có chuyện gì để làm, đành tranh thủ nghiên cứu có thể dựa trên cơ sở Động Huyền Kinh để sử dụng Kinh Thiên Thất Chiết hay không.

Kết quả còn tốt hơn Hàn Sâm dự đoán, hắn phát hiện từ lần trước học lén Dịch Thiên Thuật từ chỗ Nữ Hoàng về sau, hắn lại có thể lợi dụng Động

Huyền Kinh để mô phỏng ra Dịch Thiên Thuật, thậm chí ngay cả Kinh Thiên Thất Chiết cũng có thể mô phỏng ra.

Nói như thế cũng không phải là Hàn Sâm đã thực sự luyện thành Dịch Thiên Thuật và Kinh Thiên Thất Chiết, mà chỉ là dùng khí tức Động Huyền Kinh tạm thời mô phỏng ra mà thôi, bản chất vẫn là Động Huyền Kinh.

Nhưng đối với Hàn Sâm, như thế đã đủ rồi.

Sau khi Dịch Thiên Thuật và Kinh Thiên Thất Chiết kết hợp với nhau, Hàn Sâm mới biết được chỗ đáng sợ của bộ võ học này.

Vốn Kinh Thiên Thất Chiết, chỉ có thể chuyển hướng bảy lần trên không trung, nhưng sau khi kết hợp cùng Dịch Thiên Thuật, kết quả lại không đơn giản như vậy.

Không cần dựa vào cánh cũng có thể tự do phi hành trên trời, cho dù là Siêu Việt Giả cũng có rất ít người có thể làm được.

Sau khi Dịch Thiên Thuật kết hợp cùng Kinh Thiên Thất Chiết lại có thể trực tiếp làm được, nhưng cần khí tức bản thân đầy đủ, chỉ cần khí tức đầy đủ là có thể luôn phi hành trên trời.

Hơn nữa cái gọi là Kinh Thiên Thất Chiết cũng không đơn giản chỉ là bảy lần mượn lực trên không, mà là bảy lần từng bước tăng tốc.

Trần Nhiên nói có thể trong nháy mắt vượt qua nghìn dặm là có chút khoa trương, nhưng trong lúc chiến đấu trên không, đây tuyệt đối là một loại võ kỹ đỉnh cấp.

Nhưng bay trên trời có yêu cầu rất cao về tố chất thân thể và khí tức, hiện tại Hàn Sâm chỉ hận tiến độ tu luyện Động Huyền Kinh của mình quá chậm, không biết lúc nào mới có thể mở ra khóa gen thứ nhất.

Hiện tại hắn dùng Động Huyền Kinh mô phỏng ra Phi Thiên Thuật, tối đa chỉ có thể duy trì hơn 10 phút mà thôi.

Nhưng dù chỉ làm được như thế thì chuyện này đã hết sức kinh người, chuyện này hoàn toàn khác với kiểu dựa vào thú hồn cánh để phi hành, đây

mới thực sự là tự do phi hành, có thể bộc phát ra tất cả năng lực chiến đấu trên không trung, gần như không khác gì chiến đấu trên mặt đất.

Hàn Sâm vô cùng hưng phấn, trên đường đi đều không ngừng luyện tập.

Thuật bố cục trong Dịch Thiên Thuật vốn chỉ có thể coi là một mặt bằng, nhưng sau khi kết hợp với Kinh Thiên Thất Chiết, lại biến thành bố cục ở mọi phương vị, uy lực mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, đồng thời cũng có yêu cầu rất cao đối với người sử dụng.

Trên đường đi có tiểu Ngân Hồ bảo kê, hơn nữa có có bản đồ mà Hoàng Phủ Bình Tình cho, Hàn Sâm đã an toàn vượt qua Ma Quỷ Sơn Mạch.

Khu vực nơi này đều thuộc về một người tên là Lô Huy, Hàn Sâm thuận tiện hỏi thăm một chút, nghe nói Lô Huy chính là đội trưởng của đội đặc chủng Lam Huyết, mặc dù chỉ là đội dự bị, nhưng nhân vật có thể lên làm đội trưởng, hiển nhiên là người không đơn giản.

Ở khu vực này tổng cộng có ba tòa Tí Hộ Sở hoàng tộc, toàn bộ đều thuộc quyền quản lý của Lô Huy, có thể nói Lô Huy là bá chủ vùng này, ngoại trừ một vị bá chủ khác ở phương bắc, ở gần khu vực này không có ai có thể chống lại.

Hàn Sâm đại khái nghe ngóng được thực lực của Lô Huy, đáp án nhận được khiến Hàn Sâm âm thầm kinh hãi, thủ hạ của Lô Huy có rất nhiều cường giả, so sánh với băng nguyên thì mạnh mẽ hơn nhiều.

Hàn Sâm chỉ có thể may mắn là có Ma Quỷ Sơn Mạch ở giữa ngăn cách, nếu không băng nguyên thật sự rất khó ngăn cản Lô Huy hoặc vị bá chủ khác ở phương bắc công kích.

Dọc theo con đường lúc trước đám Lôi Quỷ đi xuyên qua Ma Quỷ Sơn Mạch, Hàn Sâm lập tức nhìn thấy một tòa đảo lớn cự đại lơ lửng trên bầu trời băng nguyên.

Thỉnh thoảng lại có dị sinh vật phi hành từ trên Thần Vực Đảo bay ra, bay quanh bốn phía ở trên trời, giống như ác ma đang tìm con mồi.

Chương 641: Tí Hộ Sở Trên Thần Vực Đảo

Trở lại Tí Hộ Sở hoàng tộc, Hàn Sâm tìm đám người Dương Mạn Lệ để hỏi rõ tình huống hiện tại.

Bởi vì rất ít người có được cánh cao cấp, cho nên đám người Dương Mạn Lệ chỉ mới thăm dò được một chút tình huống bên ngoài Thần Vực Đảo, cũng chưa phát động công kích vào Tí Hộ Sở hoàng tộc trên Thần Vực Đảo, trước mặt cũng không có năng lực công kích Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Hơn nữa ở trên đó có không ít dị sinh vật bay xuống, gây ra thương vong cho không ít nhân loại, cũng có một bộ phận bị nhân loại săn giết.

Trước mắt trên băng nguyên đã ra lệnh cấm người có thực lực quá yếu rời khỏi Tí Hộ Sở, cao thủ đi ra ngoài săn bắn cũng cần đi theo đội, để tránh bị dị sinh vật phi hành công kích.

Trên Thần Vực Đảo đúng là có một tòa Tí Hộ Sở hoàng tộc, nhưng bọn họ không có đánh vào, cũng chưa từng thấy dáng vẻ của Dị Linh ra sao.

Chỉ thấy được vài con dị sinh vật thần huyết phi hành chiếm giữ tại Tí Hộ Sở trên không, đám người Dương Mạn Lệ căn bản không dám tới gần, chỉ đứng từ xa nhìn thoáng qua rồi trở lại.

- Chuyện đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc sau này sẽ nghiên cứu lại, mọi người đều đi về nghỉ đi.

Hàn Sâm biết có nghiên cứu cũng không có tác dụng gì, với thực lực hiện tại của băng nguyên, căn bản không có quá nhiều người có thể bay lên, muốn mạnh mẽ đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc căn bản là không có khả năng.

Mặc dù có chút lãng phí, nhưng Hàn Sâm chỉ có thể tự mình mang theo tiểu Ngân Hồ đi lên, dựa vào lực lượng tiểu Ngân Hồ đến Thần Điện Dị Linh, giải quyết con Dị Linh kia.

Đây là chuyện không có biện pháp, cho dù Dị Linh trong Tí Hộ Sở hoàng tộc bay đi cũng chỉ ở gần băng nguyên, coi như giúp tài nguyên trên băng nguyên tăng lên rất nhiều.

- Sở trưởng, có phải Trần Nhiên đã bị cậu giết hay không?

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi, Chu Đình vẫn chưa đi, vẻ mặt khác thường hạ giọng hỏi.

- Không biết.

Hàn Sâm không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Phủ nhận cũng vô dụng, cho dù những người bên cạnh Trần Nhiên không chạy trốn, cũng có rất nhiều người biết rõ Trần Nhiên tới tìm hắn, kết quả vẫn giống thế.

Nhưng Hàn Sâm sẽ không thừa nhận, Trần gia muốn đoán thế nào cũng được, nhưng chuyện này hắn sẽ không thừa nhận, dù sao không có ai tận mắt thấy hắn giết chết Trần Nhiên, còn thi thể Trần Nhiên đã bị hủy thi diệt tích từ lâu.

Ánh mắt Chu Đình phức tạp nhìn Hàn Sâm rồi tiếp tục nói:

- Trần Nhiên là một trong mấy vị tộc lão ở Trần gia, Tiến Hóa Giả có tu vi phi thường đáng sợ, hơn nữa làm người lại gian xảo, cậu có thể giết y, khiến Trần gia rất chấn động. Ở Tí Hộ Sở Trần gia không dám tìm cậu gây chuyện, nhưng về Liên Minh sẽ rất khó nói, cậu phải cẩn thận đấy.

- Đừng nói là tôi không giết Trần Nhiên, cho dù thật sự là tôi giết, bọn họ còn dám giết người trong Liên Minh sao?

Hàn Sâm cũng không sợ Trần gia.

Bản thân hắn chính là người của tổ hành động đặc biệt, hiện tại lại là đội trưởng tiểu phân đội ở cùng băng nguyên này, cho dù Trần gia thế lớn tới đâu, muốn động đến hắn trong Liên Minh cũng khó có khả năng.

- Muốn ở bên ngoài đối phó với cậu khẳng định là không có khả năng, bọn họ đều biết thân phận của cậu, tranh đấu trong nội bộ Trần gia cũng rất lớn, rất nhiều người không muốn đắc tội với Kỷ gia và Tần gia.

Dừng lại một chút, Chu Đình lại tiếp tục nói:

- Nhưng Trần Nhiên còn có một người anh ruột, hiện nay đã là một Siêu Việt Giả, ở Trần gia rất có uy quyền, y sẽ cố sức chủ trương nên báo thù cho Trần Nhiên, cho dù ở bên ngoài không có cách nào, cũng không loại trừ y sẽ vận dụng một số thủ đoạn phi thường."

- Thủ đoạn phi thường gì?

Hàn Sâm hỏi.

- Chuyện này cũng không tiện nói, tóm lại cậu phải cẩn thận.

Chu Đình khẽ lắc đầu.

- Cậu cũng coi như là người Trần gia, cậu không sợ thật sự là tôi giết Trần Nhiên sao?

Hàn Sâm kỳ quái nhìn Chu Đình.

Chu Đình cười khổ nói:

- Tôi sao có thể tính là người Trần gia, tối đa cũng chỉ là một đứa con riêng, tử tôn của Trần gia có rất nhiều, một đứa con riêng căn bản không được coi là người Trần gia, cậu biết tại sao tôi phải tu luyện Vạn Hương Độc Thể không.

Hàn Sâm không nói gì chỉ nhìn Chu Đình, đợi tự hắn giải thích.

- Trước kia ở thời đại tinh cầu Trần gia đã thống trị một quốc gia, dùng ngôn ngữ trước kia chính là hoàng đế quốc vương, cậu biết hoàng đế sợ bị người độc chết, trước khi ăn cơm cũng phải có người đặc biệt thử độc chứ? Kỳ thật Vạn Hương Độc Thể chính là công pháp chuyên môn mà những người này tu luyện, khi bọn họ ăn vào đồ vật mang độc, trên người sẽ tản ra hương khí, nếu như những chất độc này không quá lợi hại, người thử độc

còn có thể dựa vào Vạn Hương Độc Thể để sống sót, nếu độc tính vượt qua năng lực chịu đựng của Vạn Hương Độc Thể, không chết cũng tàn phế.

- Vạn Hương Độc Thể lợi hại như vậy, hẳn là không có bao nhiêu loại độc có tác dụng đi?

Hàn Sâm nói ra.

Chu Đình chỉ lắc đầu nói:

- Dùng độc dược để độc chết hoàng đế, sao có thể đơn giản như vậy. Hơn nữa sở dĩ Vạn Hương Độc Thể lợi hại như vậy, cũng bởi vì quá nhiều người bị độc chết, mỗi lần phát hiện một loại mới độc dược, đều sẽ lấy Vạn Hương Độc Thể để thử nghiệm, qua các đời cứ tích luỹ dần dần như thế, mới có được Vạn Hương Độc Thể ngày hôm nay, đó là phải dùng không biết bao nhiêu mạng người để đổi lấy.

- Loại công pháp này chỉ có hạ nhân của Trần gia mới tu luyện, người thuộc dòng chính Trần gia, đều tu luyện Luyện Khí Thuật riêng biệt của Kinh Thiên Thất Chiết, cậu cảm thấy tôi được coi là người của Trần gia sao?

Chu Đình thở dài một hơi:

- Nói thật, Trần Cửu Lĩnh đã hạn tử lệnh với tôi, bảo tôi nghĩ biện pháp tìm cơ hội thu thập cậu, nhưng tôi luôn tự mình hiểu lấy, với một chút bổn sự của tôi thì không thể giết cậu được, như thế tôi không thể bàn giao với bên kia được, cho nên tôi không thể trở về Trần gia, hiện tại chỉ có thể trốn ở bên trong Tí Hộ Sở không dám đi ra ngoài.

- Cậu cứ yên tâm ở tại chỗ này đi, chỉ cần là ở trên băng nguyên, cho dù là người Trần gia đến, cũng không động được đến một cọng tóc gáy của cậu.

Tuy Hàn Sâm không biết Chu Đình thật sự quy thuận hắn hay chỉ là hư tình giả ý, nhưng hắn giữ lại Chu Đình vẫn còn tác dụng, cứ tiếp tục giữ Chu Đình lại để làm việc, thuận tiện trấn an.

Sau khi Chu Đình rời đi, Hàn Sâm rời khỏi Tí Hộ Sở, tìm một nơi không người, triệu hồi ra cánh ôm lấy tiểu Ngân Hồ bay lên Thần Vực Đảo trên

trời.

Có tiểu Ngân Hồ ở bên cạnh, những dị sinh vật phi hành đó căn bản không dám tới gần, Hàn Sâm bay thẳng lên Thần Vực Đảo.

Thần Vực Đảo này còn lớn hơn Thần Vực Đảo mà trước kia Hàn Sâm thấy ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, từ xa đã có thể thấy một tòa Tí Hộ Sở kim loại màu đen đứng vững ở giữa hòn đảo, giống như một cự thú kim loại đang phủ phục.

Mặc dù nhỏ hơn Tí Hộ Sở hoàng tộc của Âm Dương công chúa rất nhiều, nhưng chỉ cần nhìn mấy con dị sinh vật khủng bố đang vòng quanh tòa Tí Hộ Sở kim loại kia, đã thấy được thực lực tòa Tí Hộ Sở này thế nào, chỉ sợ sẽ không kém Tí Hộ Sở của Âm Dương công chúa là bao.

Nhưng những dị sinh vật đó không có tác dụng gì với Hàn Sâm, Hàn Sâm ôm tiểu Ngân Hồ một đường xông qua, tất cả dị sinh vật đều phải nhượng bộ lui binh, Hàn Sâm nhẹ nhàng xông vào Tí Hộ Sở kim loại.

Cũng có lẽ là bởi vì Tí Hộ Sở này nằm trên Thần Vực Đảo, trong Tí Hộ Sở, gần như tất cả dị sinh vật đều có được năng lực phi hành.

Quái điểu to lớn, phi hổ có cánh, quái thú bốn cánh, mà ngay cả cự xà nằm canh giữ trên đỉnh kiến trúc kim loại cũng có một đôi cánh trong suốt kỳ quái.

Chương 642: Hiểu Lầm

Hàn Sâm vừa đi vào Tí Hộ Sở kim loại kia, đột nhiên thấy một bóng người từ một bên Thần Vực Đảo bay tới, không khỏi âm thầm nhíu mày:

- Mình đã hạ lệnh để người trong băng nguyên không được tới gần Thần Vực Đảo, tại sao lại có người trái lệnh cấm để đến đây?

Đứng trên tường thành, Hàn Sâm nhìn người nọ dần dần bay tới gần tòa Tí Hộ Sở kim loại, chỉ là người kia không có sinh vật như tiểu Ngân Hồ, vừa

leo lên Thần Vực Đảo đã bị rất nhiều dị sinh vật công kích.

Chỉ thấy người nọ một đường điên cuồng giết tới, máu huyết nhuộm đỏ mặt đất, vậy mà không có dị sinh vật nào có thể ngăn cản bước chân của y, một đường đánh tới Tí Hộ Sở kim loại.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã nhìn rõ ràng dáng vẻ của người kia, là một người đàn ông tóc đen áo giáp màu đen, đôi mắt thâm thúy, trong tay cầm một thanh cổ kiếm đồng thau, kiếm pháp vừa nhanh vừa độc, mỗi một kiếm chém ra đều có kiếm khí tung hoành.

- Kỳ quái, tại sao trước kia chưa từng gặp người này trên băng nguyên?

Hàn Sâm xác định mình chưa từng thấy người này trên băng nguyên, nếu không với thân thủ của người này, Hàn Sâm không có khả năng không biết.

Người kia lao đến, có chút nghi hoặc nhìn Hàn Sâm đứng trên tường thành.

Lúc này Hàn Sâm đứng trên vách tường Tí Hộ Sở của Dị Linh, ở gần không có những dị sinh vật khác tới gần, hơn nữa trên vai hắn còn có một con tiểu hồ ly màu bạc đang nằm, nhìn thế nào cũng giống như một Dị Linh.

Rất rõ ràng, người đàn ông kia đã tưởng Hàn Sâm là Dị Linh, không nói hai lời, trực tiếp vung kiếm phá chém về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, không biết người này thế nào, vừa đi lên không nói hai lời đã trực tiếp động thủ giết người, hơn nữa ra tay đều dùng sát chiêu.

Nhìn một kiếm kia của y, dường như có kiếm khí phun trào, kiếm pháp cực kỳ sắc bén, dù là lực lượng, tốc độ hay năng lực phán đoán, đều giống như là cường giả đã mở ra khóa gen.

Hàn Sâm thấy y trực tiếp xông đến chiến đấu, nghĩ rằng người kia muốn tranh đoạt Tí Hộ Sở này với hắn, nên cũng không có khách khí, triệu hồi ra hai thanh kiếm Ngân Xà và Cổ Thần, đánh nhau với người kia.

Vương Vũ Hàng càng đánh càng kinh ngạc, y tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã hơn mười năm, gặp phải Tí Hộ Sở hoàng tộc cũng không ít, cũng cùng chiến đấu qua với không ít hoàng tộc Dị Linh.

Từ sau khi y mở ra khóa gen, y chưa bao giờ gặp đối thủ khó dây dưa như vậy, một đôi trường kiếm gắt gao áp chế y, khiến y không chiếm được một chút lợi lộc nào.

Chuyện này từ trước tới giờ cũng chưa từng xảy ra, Vương Vũ Hàng chưa bao giờ thấy qua một hoàng tộc Dị Linh nào mạnh đến trình độ này.

Hàn Sâm cũng hiểu đối phương thật sự có chút lợi hại, Kiếm Pháp Song Phi của hắn đã vận dụng đến cực hạn, tuy có thể chế trụ đối phương, nhưng muốn thắng vẫn có chút khó khăn.

Đối phương không chỉ có kiếm pháp lợi hại, tu vi võ học đều rất cường đại, có lẽ người này chính là thiên tài xuất phát từ đại gia tộc, so với Tuyết Diệc Cuồng cũng chỉ mạnh chứ không yếu.

- Tôi với anh không cừu không oán, cho dù anh muốn cướp đoạt Tí Hộ Sở hoàng tộc, cũng không cần phải dẫn tôi vào chỗ chết chứ?

Hàn Sâm chuẩn bị dùng nỏ Khổng Tước bắn chết đối phương, không muốn tiếp tục dây dưa nữa, trước tiên muốn tìm hiểu lai lịch của đối phương.

- Cậu không phải Dị Linh?

Vương Vũ Hàng nghe Hàn Sâm nói chuyện, gương mặt vô cùng kinh ngạc, thu kiếm lui về phía sau, vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

- Tại sao tôi lại là Dị Linh, anh có thấy Dị Linh nào giống như tôi chưa?

Trong nội tâm Hàn Sâm lập tức chảy đầy mồ hôi, hắn có nghĩ vỡ đầu cũng không nghĩ ra, đối phương lại tưởng hắn là Dị Linh.

Vương Vũ Hàng quan sát Hàn Sâm tỉ mỉ, một lúc lâu sau mới thoáng ngượng ngùng ôm quyền nói:

- Anh bạn đừng trách, tôi thấy cậu đứng trên tường thành Tí Hộ Sở, thấy những dị sinh vật đó đều vô cùng sợ hãi cậu, còn tưởng rằng cậu chính là Dị Linh trong Tí Hộ Sở này, thật sự xin lỗi, không biết phải xưng hô như thế nào?

Hàn Sâm nghĩ lại thấy cũng đúng, không khỏi cười khổ nói:

- Tôi là Hàn Sâm, nếu anh đã từng tới băng nguyên, chắc cũng nghe qua tên của tôi rồi?

- Cậu chính là Hàn Sâm?

Vương Vũ Hàng càng kinh ngạc, giống như có chút không thể tin tưởng, lại hỏi một câu:

- Cậu chính là Hàn Sâm tốt nghiệp ở trường quân đội Hắc Ưng kia?

- Nếu như không có hai Hàn Sâm ở trường quân đội Hắc Ưng, vậy đó chính là tôi rồi.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

- Chuyện này sao có thể, không phải cậu mới tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở hơn một năm sao, sao nhanh như vậy đã mở ra khóa gen rồi?

Vương Vũ Hàng nghe Hàn Sâm trả lời khẳng định, nghi hoặc chẳng những không giảm bớt, ngược lại còn thêm giật mình.

- Chuyên này. . . có thể là do có thiên phú tốt đi. . .

Hàn Sâm sờ sờ mũi, dường như tất cả mọi người đều biết hắn mới vừa tiến vào Tí Hộ Sở không bao lâu vậy.

Vương Vũ Hàng khẽ giật mình, thật lâu sau mới cười nói:

- Hơn một năm đã có thể mở ra khóa gen, thiên phú như vậy sao chỉ tốt được, phải là siêu cấp tốt mới đúng.

Dừng một chút, Vương Vũ Hàng mới có chút tự giễu giới thiệu:

- Tôi là Vương Vũ Hàng, là chú nhỏ của Vương Manh Manh, trước khi đến băng nguyên, Manh Manh còn dặn tôi đến xem cậu một chút, nhìn xem có thể giúp cậu chuyện gì không, hiện tại xem ra không cần rồi.

- Anh là chủ nhỏ của Manh Manh?

Lần này đến lượt Hàn Sâm giật mình.

- Nói là chú nhỏ, nhưng tôi chỉ lớn hơn Manh Manh hai mươi tuổi.

Vương Vũ Hàng cười nói:

- Cậu có thể giống như Manh Manh gọi tôi là chú nhỏ, cũng có thể gọi tôi là Vương đại ca, tôi kiểu gì cũng được.

- Vậy gọi chú nhỏ đi, bằng không sau này nhìn thấy Manh Manh sẽ không dễ ăn nói.

Hàn Sâm ho nhẹ nói, lớn hơn hai mươi tuổi còn không chịu nhận mình già, người này thật là.

- Nếu đã đều là người một nhà, tôi đây cũng sẽ không khách khí, chúng ta cùng giết vào đi, dị sinh vật ai giết thì thuộc về người đó, Tí Hộ Sở là của cậu.

Vương Vũ Hàng nói thẳng.

- Chú nhỏ, nếu không một mình chú giết vào đi, nếu tôi cùng giết vào chỉ sợ có chút bất tiện.

Hàn Sâm nói ra.

- Sao thế? Tiểu Hàn, cậu còn nhường cho tôi?

Vương Vũ Hàng cười nói.

Hàn Sâm chỉ chỉ tiểu hồ ly trên bả vai mình:

- Tôi có một sủng vật có lực lượng đặc biệt, chỉ cần có nó, không có dị sinh vật nào dám tới gần tôi, cho nên muốn tôi cùng giết vào, khẳng định ngay cả một con dị sinh vật chú cũng không gặp được.

- Còn có việc này?

Vương Vũ Hàng có chút ngạc nhiên nhìn tiểu Ngân Hồ, nhưng y rất nhanh đã kịp phản ứng, khó trách bốn phía Hàn Sâm không có dị sinh vật, hóa ra là có chuyện như vậy.

- Năng lực của sủng vật này thật lợi hại, nếu đã có nó, chẳng lẽ cậu có thể nhẹ nhõm cướp lấy tất cả Tí Hộ Sở của Dị Linh?

Vương Vũ Hàng còn nói thêm.

- Loại năng lực này chỉ hữu hiệu đối với dị sinh vật, Dị Linh vẫn phải tự mình đối phó.

Hàn Sâm cũng không giấu diếm.

- Như vậy cũng rất lợi hại rồi, đi, dẫn tôi cùng đi theo để mở rộng tầm mắt đi, tôi không động thủ.

Vương Vũ Hàng lôi kéo Hàn Sâm đi vào bên trong Tí Hộ Sở kim loại.

Quả nhiên, trên đường đi không có dị sinh vật có can đảm tới gần bọn họ, hai người thuận lợi đã tìm được Thần Điện Dị Linh, điều này khiến Vương Vũ Hàng vô cùng ngạc nhiên.

- Sủng vật thật lợi hại!

Vương Vũ Hàng dường như hoàn toàn không có hứng thú với con Dị Linh kia, chỉ nhìn chằm chằm vào tiểu Ngân Hồ, vẻ mặt hận không thể cướp nó đi.

Ánh mắt Hàn Sâm lại tập trung vào trên người của Dị Linh kia, sau khi nhìn rõ trong lòng hắn vô cùng vui vẻ.

Chương 643: Không Linh Công Chúa

Dị Linh kia là nữ, trên người mặc áo giáp lụa mỏng màu bạc, lộ ra đôi chân xinh đẹp tuyệt trần, một đôi tai nhọn, sau lưng có đôi cánh như hồ điệp, tóc tím mắt tím, dáng vẻ nhỏ nhắn xinh đẹp, giống như một tinh linh.

Vương Vũ Hàng nhìn thấy rõ ràng nữ Dị Linh như tinh linh kia, lập tức cười khổ nói:

- Hiện tại tôi bắt đầu thấy hối hận rồi, nữ Dị Linh xinh đẹp như vậy, kiểu gì cũng phải liều mạng một lần, biết đâu lại thu phục được một Dị Linh chứ?

- Nếu chú nhỏ có hứng thú, hiện tại cũng có thể cùng tôi đi vào, mọi người dựa vào cơ duyên của mình.

Hàn Sâm mỉm cười nói.

- Được rồi, người Vương gia nói ra chưa bao giờ nuốt lời, Tiểu Hàn cậu tự đi đi.

Vương Vũ Hàng khoát tay nói ra.

Hàn Sâm cũng không khách khí, trực tiếp đi vào trong Thần Điện Dị Linh, Dị Linh kia nhìn thấy Hàn Sâm đi tới, lập tức vọt lên.

Dị sinh vật còn có đường lui, nó lại hoàn toàn không có đường lui, chỉ có thể tử chiến đến cùng.

Hàn Sâm cũng không dây dưa với nó, trực tiếp gọi Thái Âm và Thái Dương công chúa ra, để hai người bọn họ cuốn lấy công chúa Dị Linh như tinh linh kia, còn mình trực tiếp đi vào Thần Điện Dị Linh, tới trước tượng thần.

- CMN, mỹ nữ Dị Linh song sinh?

Vương Vũ Hàng thấy Âm Dương công chúa, hai mặt trợn trừng lên lớn hơn cả mắt trâu, miệng há ra cả nửa ngày vẫn không thể khép lại.

Công chúa Dị Linh như tinh linh kia muốn đi ngăn cản Hàn Sâm, nhưng lại bị Thái Âm và Thái Dương quấn quít lấy không thể xông qua được, Hàn Sâm trực tiếp đi tới trước tượng thần, tháo viên Linh Hồn Chi Thạch như được ngưng tụ từ mây khói trên trán tượng thần xuống.

- Không Linh nguyện dâng lên trung trinh với chủ nhân, mãi mai đi theo chủ nhân.

Công chúa Dị Linh như tinh linh kia lập tức dừng chiến đấu, đi đến trước mặt Hàn Sâm, quỳ một gối xuống, tay phải đặt trước ngực phát ra lời thề.

Vương Vũ Hàng nhìn cảnh tượng này mà ngây người, ngơ ngác đứng ở đó, nhìn Hàn Sâm đặt Linh Hồn Chi Thạch đặt lên trán Không Linh công chúa, một đám mây xuất hiện, sau đó Linh Hồn Chi Thạch và Không Linh công chúa đã biến mất không thấy bóng dáng.

- Tiểu Hàn. . . không không không. . . Hàn lão đệ. . . cậu đúng là thần, làm sao làm được vậy, dạy cho lão ca đi, tôi cũng muốn thu một mỹ nữ Dị Linh công chúa, nhưng mãi vẫn không thu được tới tay. . .

Vương Vũ Hàng đã chạy tới ôm chặt vai Hàn Sâm lắc lắc, trên mặt tươi cười, một chút phong thái của bậc trưởng bối đã không còn sót lại chút gì rồi.

- Việc này phải dựa vào nhân phẩm.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

- Nói đến nhân phẩm ấy mà, tôi ngày nào cũng cầu thần bái Phật, trước khi đi công kích Tí Hộ Sở hoàng tộc đều tắm rửa dâng hương, nhưng những Dị Linh đó đều không để ý tới tôi, cả đám đều lựa chọn tự bạo với Linh Hồn Chi Thạch. . .

Vương Vũ Hàng phiền muộn.

- Chú nhỏ à, chuyện này tôi thật sự không giúp được chú.

Hàn Sâm tỏ vẻ thương mà không giúp được gì.

- Đừng mà, truyền thụ chút kinh nghiệm đi mà, nếu không cậu bán cho tôi một cái cũng được.

Nước miếng bên miệng Vương Vũ Hàng đã sắp chảy xuống, hai mắt nhìn chằm chằm vào Thái Âm công chúa và Thái Dương công chúa, giống như

có chút khó quyết định lấy hay bỏ, lại bổ sung một câu:

- Bán cả hai cho tôi cũng được, giá tiền dễ thương lượng, tuyệt đối không thành vấn đề.

- Chú nhỏ à, nếu không thì như vậy đi, lần sau nếu chú tìm được Dị Linh nào mình thích, trước tiên chú đến nói cho tôi biết một tiếng, tôi đi giúp chú lấy xuống Linh Hồn Chi Thạch, với nhân phẩm của tôi, cam đoan có thể giúp chú đạt được ước nguyện.

Hàn Sâm vội vàng thu Thái Âm công chúa và Thái Dương công chúa về.

Đùa gì thế, mình phải ăn biết bao đau khổ mới thu được đôi hoa tỷ muội Dị Linh này, sao có thể bán cho y được, bình thường có Thái Âm và Thái Dương nắm vai bóp lưng thoải mái biết bao, hơn nữa Thủy Tinh Cung rất lớn, hiện tại cũng chỉ có Tuyết Cơ, Thái Âm và Thái Dương làm việc, Hàn Sâm còn thấy quá ít đây, lấy đâu ra bán cho Vương Vũ Hàng.

- Cũng được, vậy hạnh phúc sau này của lão ca tôi đều nhờ cả vào cậu đấy.

Vương Vũ Hàng tiếc hận liếm môi một cái, giống như vô cùng tiếc hận vì không thể mua được Âm Dương công chúa.

Nhưng Vương Vũ Hàng vẫn rất hài lòng với việc Hàn Sâm đáp ứng lần sau giúp y đi lấy Linh Hồn Chi Thạch, y đã thấy tận mắt cảnh Hàn Sâm dùng Âm Dương công chúa để thu lấy Không Linh công chúa, Vương Vũ Hàng đã coi Hàn Sâm thành nữ thần may mắn chuyển thế, một mực lôi kéo không chịu thả Hàn Sâm, bảo là muốn lây dính chút vận may.

- Khụ khụ, chú nhỏ à, hiện tại đã thời đại nào rồi, chú đừng có mê tín thế mà.

Hàn Sâm bị một người đàn ông lôi kéo, luôn cảm thấy có chút quái quái.

- Hàn lão đệ, cậu còn rất trẻ, hơn nữa vận khí quá tốt, không biết người không có vận khí sống như thế nào đâu. Tôi nói với cậu nhé, lão ca tôi đây từ nhỏ vận khí đã rất không tốt. Khi còn bé lúc đi học phân chỗ ngồi, cả lớp có hai mươi lăm nam sinh và hai mươi ba nữ sinh, trường học quy định một

nam một nữ ngồi cùng bàn, nhưng lại thừa hai nam sinh nên chỉ có thể ngồi cùng một chỗ, đây là dùng rút thăm để quyết định, sau đó người ngồi cùng nam sinh khẳng định có tôi. Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa từng được ngồi cùng bàn với nữ sinh. . . khổ lắm. . .

Vương Vũ Hàng nói đến mức nước mắt đều sắp tuôn ra rồi, không đợi Hàn Sâm nói chuyện, Vương Vũ Hàng lại tiếp tục nói:

- Còn có khi chơi trò chơi, không nhắc tới chuyện cùng một tổ nam sinh, đó là khẳng định, nếu như có lần trong lớp có bạn học xin phép nghỉ không tới, có một người phải tạo thành một tổ với giáo viên, người kia nhất định là lão ca tôi, lão đệ à, cậu không biết loại khổ này đâu.

- Còn có sau khi tôi lớn lên, mua xổ số chưa từng trúng qua, đánh bài chưa từng thắng nổi, đi ra ngoài đánh tiểu quái thú lại dẫn tới một đàn đại quái thú, giết dị sinh vật không được thú hồn, cầm Linh Hồn Chi Thạch cũng không thu được Dị Linh, lão ca tôi đây tin số mệnh, không thể không tin, hiện tại gặp lão đệ, lão ca tôi cuối cùng cũng gặp được cứu tinh rồi. . .

Vương Vũ Hàng nước mắt nước mũi ròng ròng, nắm thật chặt tay của Hàn Sâm rồi sờ sờ, giống như một tên lưu manh ba mươi năm, cuối cùng cũng tìm được vợ vậy, nói gì cũng không chịu buông tay.

- À thì. . . chú nhỏ à. . . trong nhà tôi có có chút việc. . . nếu không hôm khác chúng ta lại tán gẫu nhé.

Hàn Sâm càng nghe càng cảm giác không đúng.

Vương Vũ Hàng này thực sự là một siêu cấp quỷ xui xẻo, Hàn Sâm cảm giác nếu mình tiếp xúc thời gian dài với y, nói không chừng vận khí của mình cũng sẽ chạy mất, hắn vẫn nên mau chóng cách xa y một chút thì tốt hơn.

Thế nhưng Vương Vũ Hàng lại gắt gao nắm chặt tay của Hàn Sâm, dáng vẻ như gặp được tri kỷ, muốn nói chuyện nhân sinh với Hàn Sâm vậy.

Hàn Sâm cố rút nhiều lần, mãi mà vẫn không thể rút tay mình lại

Rống!

Đột nhiên, một tiếng thú rống chấn động thiên địa, ngay cả Hàn Sâm đều cảm giác đầu óc ong ong, thiếu chút nữa đã chóng váng đến mức ngã trên mặt đất.

- Không được!

Sắc mặt Hàn Sâm đại biến, không chỉ linh giác của hắn cảm ứng được nguy hiểm, mà ngay cả tiểu Ngân Hồ cũng đã nhe răng nhếch miệng, phát ra tiếng ô ô trầm thấp, đây là đang cảnh báo với hắn.

Hàn Sâm vội vàng chạy ra khỏi Thần Điện Dị Linh, Vương Vũ Hàng cũng cảm giác được chuyện không ổn, cùng đi theo Hàn Sâm chạy ra.

Hai người nhìn lên không trung, cả hai đồng thời đều ngây ngốc đứng đó.

Sau khi Dị Linh bị Hàn Sâm thu lấy đi, dị sinh vật trên Thần Vực Đảo có lẽ đã bỏ chạy tứ tán, hiện tại những dị sinh vật kia thực sự bỏ chạy, tuy nhiên lại có một con dị sinh vật to lớn từ trên trời hạ xuống, xuyên qua tầng mây trùng trùng điệp điệp, bay tới Thần Vực Đảo.

Thiên hỏa xích hồng chiếu đỏ rực nửa bầu trời, uy áp kinh khủng khiến người ta không hít thở được, trong nháy mắt, thân ảnh kinh khủng kia đã ầm ầm đã rơi vào trong Tí Hộ Sở kim loại, khiến cho cả tòa Thần Vực Đảo đều run lên ba lần, thân thể khổng lồ kia cách hai người Hàn Sâm chưa tới 20m, đôi mắt như hỏa diễm thiêu đốt nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ.

Chương 644: Bạo Long Hàng Lâm

Đây là một con dị sinh vật giống như Bạo Long, toàn thân xích lân bao trùm, sau lưng có bốn cánh màu đỏ như lửa, trên đỉnh đầu có một chiếc sừng đinh ốc, trong lỗ mũi còn có hỏa khí phun ra.

Lúc này trong đôi mắt như có hỏa diễm đang thiêu đốt kia nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng, trong miệng phun ra khói nóng, giống như một miệng núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể hoạt động.

- Chia ra để chạy, chú bên trái tôi bên phải.

Hàn Sâm hét lớn một tiếng, quay người sang bên phải bỏ chạy.

Dị sinh vật có khí thế như thế này, Hàn Sâm đoán dù mình mũi tên lông vũ quạ đen dài một thước bắn trúng thân thể của nó, đối với nó cũng chẳng khác gì một sợi lông mềm phất qua.

Vương Vũ Hàng nghe Hàn Sâm chạy về phía bên trái, sau đó chỉ nghe thấy một tiếng gầm lớn, lửa đỏ khiến người ta sợ hãi từ trong miệng dị sinh vật phụt ra, bắn tới Thần Điện Dị Linh phía sau hai người, nơi đây lập tức bị đốt cháy biến thành biển lửa.

Rống!!!

Con dị sinh vật như Bạo Long kia không chút do dự, lập tức đuổi theo Vương Vũ Hàng.

Vương Vũ Hàng vừa chạy vừa kêu, dáng vẻ bị Bạo Long truy kích vô cùng thê thảm, quần áo trên người bị Bạo Long phun lửa bắn tới, lập tức khiến y bị phỏng phải gào toáng lên.

Hàn Sâm nhanh chóng chạy, vừa chạy vừa nghĩ:

- Chú xui xẻo như vậy, là con dị sinh vật kia muốn đuổi theo chú, chuyện này không có quan hệ gì với tôi đâu nhé, không phải tôi cố ý hại chú.

Lúc này Hàn Sâm đã chạy ra khỏi khu vực nguy hiểm, sắp có thể rời khỏi Thần Vực Đảo rồi.

Thế nhưng Vương Vũ Hàng bên kia vẫn luôn truyền đến tiếng kêu thảm thiết, bị Bạo Long đuổi tới mức trời cao không có đường chạy, địa ngục không cửa vào, xem ra muốn bỏ chạy cũng không có khả năng rồi.

- Liên quan gì đến mình, mình mới vừa gặp y một chút mà thôi, căn bản không quen thuộc gì.

Hàn Sâm thầm nghĩ, nhưng chân hắn lại không bước đi được.

Con người này tuy không may mắn, nhưng không phải người xấu, y còn là chú nhỏ của Vương Manh Manh, nếu thật sự bỏ đi như thế, trong lòng Hàn Sâm vẫn có chút không thoải mái.

- Y xui xẻo như vậy, cho dù hôm nay không chết ở chỗ này, về sau vẫn phải xong đời. . .

Hàn Sâm ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng vẫn cắn răng quay người bay trở về Bạo Long bên kia.

Nếu như khi nãy Vương Vũ Hàng cùng chạy theo hắn, muốn đẩy mối họa về phía hắn bên này, hai mắt Hàn Sâm chắc chắn sẽ không nháy lập tức bỏ chạy.

Thế nhưng Vương Vũ Hàng tự biết mình không may, vừa nghe xong lời Hàn Sâm nói, một mình xoay sang chạy về phía khác, dẫn dụ Bạo Long đi, người này thật sự rất chính trực.

- Được rồi, mình sẽ cố sức một lần, có thể cứu mạng y hay không phải xem vận mệnh của y rồi.

Hàn Sâm triệu hồi ra nỏ Khổng Tước, lắp mũi tên lông vũ quạ đen vào máng nỏ, dần dần tiếp cận tới con Bạo Long kia.

Hiện tại Thần Vực Đảo đã biến thành một biển lửa, trong miệng con Bạo Long kia liên tục phun ra hỏa diễm, ngay cả kim loại cũng bị đốt cháy, hơn nữa tốc độ của nó cực nhanh, Vương Vũ Hàng căn bản không thể thoát được, trên người đã bị phỏng rất nhiều chỗ, tóc cũng bị đốt cháy.

Nhưng Vương Vũ Hàng quả thật có chút bổn sự, thoạt nhìn tuy có chút thê thảm, nhưng y bị đuổi lâu như vậy, vẫn không có vết thương lớn gì, nhìn chỉ có chút thảm mà thôi, kỳ thật y chỉ là bị thương ngoài da thôi.

Hàn Sâm cũng không phải một tiểu tử vừa trải việc đời, đứng ở xa nhìn Bạo Long đuổi theo Vương Vũ Hàng mà không xông lên, chỉ đứng đó tìm cơ hội.

Điều này khiến Hàn Sâm biết được một sự thật, Vương Vũ Hàng thật sự là người không may, cũng không biết tại sao, con Bạo Long kia nhất định đuổi theo Vương Vũ Hàng, một mực phun ra lửa đỏ muốn dồn y vào chỗ chết.

- Người này đúng là lão luyện, hoàn toàn có thể kéo hết giá trị thù hận đi.

Hàn Sâm đứng ở xa nhìn, trong lòng âm thầm cảm thán.

Đứng nhìn một lát, Hàn Sâm cũng không có phát hiện ra sơ hở gì, con Bạo Long kia toàn thân bao trùm xích lân, vừa nhìn liền biết vô cùng cứng rắn, rất khó công phá.

Nhưng luận về tốc độ thì trong nhóm sinh vật siêu cấp thần huyết xem như tương đối chậm, không nói tới quạ đen, cho dù là so với Hồng Vân Loa Tử kia, tốc độ của Bạo Long cũng chậm hơn không ít.

- Tốc độ như vậy, cho dù nó quay đầu đuổi theo mình, mình cũng có thể dễ dàng thoát đi, đành thử một lần vậy.

Hàn Sâm đứng một chỗ trên cung điện, giơ nỏ Khổng Tước lên nhắm ngay tới mắt con Bạo Long kia, chờ đợi một cơ hội thích hợp.

Bành!

Mũi tên lông vũ quạ đen bị Hàn Sâm bắn ra ngoài, vượt qua hơn khoảng cách 10m, lập tức sắp bắn trúng một mắt của Bạo Long, nhưng ai biết cái con Bạo Long kia lại nháy mắt một cái, chặn mũi tên lông vũ quạ đen lại.

Coong!

Mũi tên lông vũ quạ đen vẫn đâm vào trong, cắm ngay trên mí mắt cái con Bạo Long kia.

Trên mí mắt Bạo Long cũng không có lân giáp, hiển nhiên rất yếu ớt, Bạo Long bị đau lập tức gầm lên một tiếng, xoay người hung hăng trừng mắt

nhìn về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm vội vàng xoay người bỏ chạy, quả nhiên con Bạo Long kia trực tiếp đuổi theo, giống như một cỗ như súng phun lửa siêu khổng lồ, Hàn Lâm chỉ cảm thấy nhiệt độ bốn phía ầm ầm tăng cao, lông tóc trên người hắn cũng sắp bị nướng khét rồi.

- Hàn lão đệ nhân nghĩa a, tôi biết ngay cậu sẽ trở về cứu tôi mà, cậu đúng là một người tốt.

Vương Vũ Hàng đứng bên kia cảm động hô lớn.

- Người tốt em gái chú ấy.

Hàn Sâm hét lớn:

- Chú nhanh nghĩ biện pháp dẫn dụ nó đi, để cho tôi bắn thêm mấy mũi tên, nói không chừng còn có thể bắn chết nó đấy.

- Được được được.

Vương Vũ Hàng liên tục đồng ý.

Hàn Sâm vốn nghĩ rằng Vương Vũ Hàng sẽ triệu hồi ra cung tiễn gì đó, kém cỏi nhất cũng là vũ khí thú hồn đánh về phía Bạo Long.

Ai ngờ Vương Vũ Hàng lại nhặt một khối kim loại từ dưới đất, ném về phía con Bạo Long kia.

Keng!

Khối kim loại đập lên lân giáp trên người Bạo Long, thoạt nhìn cũng không tạo thành tổn thương gì, nhiều lắm cũng chỉ tính là gãi ngứa cho cho Bạo Long mà thôi.

Ai ngờ con Bạo Long kia lại dừng đuổi theo Hàn Sâm, quay người nhìn về phía Vương Vũ Hàng.

- Đại cẩu, theo đuổi tao đi, theo đuổi tao đi.

Vương Vũ Hàng hô lên với Bạo Long, còn quay về phía Bạo Long, đẩy đẩy mông, lấy tay vỗ lên mông hai cái:

- Đến cắn tao đi. . . đến cắn tao đi. . .

Khi nãy Vương Vũ Hàng đã bị đốt đến mức áo giáp rách rưới, mông cũng bị lộ ra rồi, lúc này còn vừa uốn éo vừa vỗ mông, cảnh tượng này thật sự rất khó diễn tả.

Trên trán Hàn Sâm chảy xuống ba đường hắc tuyến, nghĩ thầm:

- Người này quá giỏi rồi? Chú chỉ cần dụ dỗ Bạo Long mà thôi, tỏ vẻ như thế, còn không bằng hung hăng đi lên đánh nó một phát.

Thế nhưng ai biết con Bạo Long kia lại như thật sự bị chọc giận, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng giận dữ, một luồng hỏa diễm phun thẳng tới Vương Vũ Hàng, so với hỏa diễm khi nãy phun Hàn Sâm còn mạnh hơn gấp bội.

Vương Vũ Hàng bị đốt đến mức kêu lớn, xoay người chạy đi, con Bạo Long kia lại liều mạng đuổi tới.

- Ôi mẹ ơi, thế mà cũng được?

Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn, Vương Vũ Hàng thật sự đã lật đổ tam quan của hắn.

- Hàn lão đệ, mau cứu tôi đi, tôi sắp bị nướng chết rồi.

Vương Vũ Hàng vừa chạy vừa kêu to, hai tay còn dốc sức liều mạng dập dập mồi lửa trên người.

- Chú nhỏ, chú kiên trì một chút.

Hàn Sâm lại giơ nỏ Khổng Tước lên, một lần nữa nhắm thẳng tới ánh mắt của Bạo Long.

Chương 645: Giết Bạo Long

Bành!

Hàn Sâm lại bắn một mũi tên trúng mí mắt Bạo Long, vẫn không thể trúng vào trong mắt của Bạo Long.

Thế nhưng không giống suy nghĩ của Hàn Sâm, có Vương Vũ Hàng ở bên kia kêu to, còn cầm một khối kim loại đánh vào Bạo Long, con Bạo Long kia cũng chỉ là hung hăng trợn mắt nhìn Hàn Sâm một cái, sai đó lại tiếp tục đuổi theo Vương Vũ Hàng.

- Chú nhỏ, thêm chút sức nữa, tôi xem trọng chú.

Hàn Sâm không biết đời trước Vương Vũ Hàng đã tạo bao nhiêu nghiệt, đến đời này mới có vận xui nghịch thiên như vậy

Nhưng có Vương Vũ Hàng hấp dẫn lực chú ý của Bạo Long, Hàn Sâm vẫn tìm cơ hội để bắn tới mắt của Bạo Long.

Chỉ là phản ứng của sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không chậm, cho dù Hàn Sâm đã lựa chọn cơ hội tốt nhất, nhưng trên cơ bản cũng chỉ có thể bắn trúng mí mắt của Bạo Long mà thôi.

Còn có một số mũi tên lông vũ trực tiếp bị Bạo Long né được, chỉ bắn trúng lân giáp trên người nó, mũi tên lông vũ bắn lên lân giáp gần như không có tác dụng gì, chỉ bắn ra một vạch trắng rồi rơi xuống, căn bản không thể xuyên qua lân giáp được.

Vương Vũ Hàng ở bên kia đã sắp không chịu nổi, trên người bị đốt đến mức sắp không chịu được rồi.

- Hàn lão đệ, cậu nhanh chóng giải quyết con đại cẩu kia, tôi sắp không được rồi.

Vương Vũ Hàng kêu rên nói.

- Chú nhỏ, kiên trì thêm chút nữa.

Hàn Sâm nói xong, lại tiếp tục dùng nỏ Khổng Tước ngắm chuẩn đến ánh mắt của con Bạo Long kia.

Hiện tại đã có hơn mười mũi tên lông vũ cắm vào trên mí mắt nó, nhưng chỉ cắm trên mí mắt, ngay cả mí mắt dày đặc cũng không bắn thủng, đương nhiên không đả thương được con mắt của Bạo Long.

Bành!

Lại một mũi tên bắn ra ngoài, lần này Hàn Sâm lựa chọn bắn ở khoảng cách rất gần, vốn tưởng rằng mủi tên này có thể bắn trúng mắt của nó, thế nhưng vẫn bị mí mắt chận lại.

Đến khi Hàn Sâm động tới túi đựng mũi tên, lại phát hiện mũi tên trong túi đã dùng hết, mũi tên lông vũ quạ đen đã bị hắn bắn hết, thế mà vẫn không thể khiến mắt của Bạo Lon bị thương.

- Làm liều thì ăn nhiều, gan nhỏ chết đói, liều mạng thôi.

Hàn Sâm thấy mũi tên lông vũ quạ đen có thể đâm vào mí mắt Bạo Long, cảm thấy chuyện này còn có hi vọng, cắn răng vọt tới Bạo Long.

Không biết có thể giết con Bạo Long hay không, nhưng nếu như cứ bỏ mặc nó ở chỗ này như vậy, ai biết nó có rảnh rỗi sinh nông nổi nhảy xuống băng nguyên phía dưới ăn thịt mấy người chơi, đốt vài cái Tí Hộ Sở để mở một bữa lửa trại hay không.

Hàn Sâm không muốn mạo hiểm như vậy, hiện tại có cơ hội có khả năng, Hàn Sâm dĩ nhiên muốn giết nó, cho dù không thể giết, đánh nó trọng thương một lần cũng là tốt.

Trường Sinh Chú và Bão Ngọc Nguyên Dương Công toàn lực bộc phát, lực lượng trong hai quả thận cuồn cuộn không ngừng tràn ra, đi qua trái tim điên cuồng chuyển hóa, hóa thành lực lượng điên cuồng chảy khắp toàn thân Hàn Sâm, khiến thân thể Hàn Sâm khanh khách rung động, giống như một cỗ ô tô toàn bộ triển khai mã lực.

Có Vương Vũ Hàng hấp dẫn lực chú ý của Bạo Long, Hàn Sâm thả lỏng vọt tới bên người Bạo Long, trực tiếp đạp một cước lên trên người của Bạo Long, chớp mắt đã nhảy đến đỉnh đầu nó.

Lúc này Bạo Long mới chú ý tới Hàn Sâm, hai móng vuốt đập tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh mô phỏng ra Phi Thiên Thuật, giống như một con quái điểu trên không trung vội vàng né tránh móng vuốt của Bạo Long, sau đó tìm được một cơ hội, hung hăng đạp một cước tới mắt của Bạo Long.

Bạo Long lập tức quay đầu tránh được một cước này của Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm lại mượn lực trên không trung, hai chân điên cuồng đạp tới, liên tiếp bảy cước đá tới ánh mắt của Bạo Long.

Cuối cùng Bạo Long cũng không trốn thoát, chỉ có thể nhắm mắt lại, dùng mí mắt ngăn cản công kích của Hàn Sâm.

Thế nhưng động tác này lại đúng ý của Hàn Sâm, Hàn Sâm liên tục hung hăng đá bảy cước vào trên mí mắt Bạo Long.

Chuẩn xác mà nói, hẳn là toàn bộ đều đá vào mũi tên lông vũ quạ đen cắm trên mí mắt.

Chân của Hàn Sâm giống như là từng nhát thiết chùy, liên tục bảy vước, đá xuống những mũi tên lông vũ quạ đen đâm vào trên mí mắt.

Rống!

Bạo Long gầm lên một tiếng kinh thiên, máu tươi trong mắt chảy đầm đìa.

Mũi tên lông vũ dưới bảy cước hung hăng của Hàn Sâm, cuối cùng đã đâm xuyên qua mí mắt Bạo Long, có một đoạn xuyên vào mí mắt, ghim vào mắt của Bạo Long.

Bạo Long bị đau muốn mở to mắt, nhưng vừa mở mắt, lập tức khiến mũi tên lông vũ đâm trong mắt kéo lên, lập tức khiến con ngươi bị cắt ra rất nhiều vết thương, máu tươi trong mắt phun ra như suối.

Hàn Sâm nhân cơ hội này, lại đã ra bảy cước, thối pháp Thất Tuyệt Sát phối hợp với Phi Thiên Thuật phát huy phát huy vô cùng tinh tế, lại đá trúng một mí mắt khác của Bạo Long.

Rống!

Mắt còn lại của Bạo Long cũng phun máu, hoàn toàn mất đi thị lực.

Bạo Long hoàn toàn nổi giận rồi, hỏa diễm trong miệng điên cuồng phun ra, Hàn Sâm đành phải bay lên trời, lùi lại một khoảng, miễn bị lửa nóng bắn trúng.

- Hàn lão đệ, làm gọn gàng vào.

Vương Vũ Hàng quá đỗi vui mừng, nhưng vừa nói xong, y lại không cẩn thận bị hỏa diễm của Bạo Long quét đến, trên người lập tức bị bỏng.

- Aaaaaaa!

Vương Vũ Hàng ngã xuống mặt đất lăn một lúc mới có thể dập lửa trên người, nhưng mông y đã bị đốt đến mức cháy đen rồi.

Bạo Long đã mất đi thị lực, hai mắt lại vô cùng đau đớn, nó càng nháy mắt, mũi tên lông vũ đâm vào trên mí mắt càng khiến mắt của nó bị tổn thương.

Mà móng vuốt của Bạo Long vừa thô vừa to, hiển nhiên không có năng lực rút mũi tên trên mí mắt ra.

Bạo Long có chút bối rối, vung bốn cánh lên như muốn chạy trốn, Hàn Sâm thừa cơ hội nhặt lấy mười mũi tên lông vũ quạ đen vừa rơi xuống đất, triệu hồi ra cánh đuổi theo Bạo Long bay lên trời.

Đây là lần đầu tiên hắn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở có khả năng săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết nhất, khônggiống như lần trước giết Minh Nhãn Khổng Tước, hoàn toàn là chiếm tiện nghi, tự nhiên không thể bỏ qua.

Bạo Long vừa bay loạn trên không trung, vừa gầm lên những tiếng kinh thiên, trong miệng thỉnh thoảng còn phun ra lửa, khiến bầu trời cũng bị

nhuộm đỏ, cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Người trên băng nguyên đều nhìn thấy màn này, Bạo Long kinh khủng kia phun ra hỏa diễm ngập trời, khiến rất nhiều người trên băng nguyên khiếp sợ.

Dị sinh vật khủng bố như vậy, trước kia còn chưa từng xuất hiện trên băng nguyên, đương nhiên chưa từng gặp qua tình cảnh khủng bố như vậy.

- Mau nhìn, có người đang đuổi theo con sinh vật khủng bố kia!

Đột nhiên có người kêu lên.

- Ở đâu? Ở đâu?

- Xa như vậy, anh dùng mắt thường đương nhiên không thấy được, phải dùng kính viễn vọng chứ.

Trong Tí Hộ Sở không thể sử dụng sản phẩm khoa học kỹ thuật, nhưng kính viễn vọng không tính là khoa học kỹ thuật nên vẫn có thể dùng.

Có rất nhiều người đều lấy ra kính viễn vọng để nhìn lên trên bầu trời, quả nhiên thấy một người đang đuổi theo đầu Bạo Long kinh khủng đang phi hành trên trời kia.

- Ồ! Là sở trưởng Hàn!

- CMN, sở trưởng Hàn lợi hại như vậy? Vậy mà có thể đuổi giết sinh vật khủng bố như thế!

- Quá cường đại, sở trưởng Hàn không phải một mình đi tiêu diệt đi Tí Hộ Sở hoàng tộc trên Thần Vực Đảo chứ?

- Thật sự là quá đẹp trai, vô địch!

Thấy Hàn Sâm đuổi theo Bạo Long bay ra ngoài khiến đám người đều sợ ngây người, đều tưởng rằng Hàn Sâm đang đuổi giết Bạo Long kinh khủng.

Chương 646: Băng Nguyên Đẫm Máu

Tuy Bạo Long đã bị mù, nhưng vẫn còn năng lực phân biệt, luôn bay về phương bắc, rất nhanh rời khỏi vùng băng nguyên.

Hàn Sâm tiếp tục đuổi sát theo Bạo Long, tìm kiếm cơ hội chí mạng, hai mắt bị chút tổn thương còn chưa đủ để lấy mạng Bạo Long, tuy hiện tại Bạo Long đã mất đi thị lực, các giác quan khác của nó cũng không quá mạnh, nên lực uy hiếp tới Hàn Sâm rất nhỏ.

- Dị sinh vật cường hãn như thế, còn có được lực lượng hỏa diễm, những mặt khác cõ lẽ sẽ yếu hơn không ít, nó có khả năng gây hại cho nhân loại trên phạm vi lớn, nhưng đối với một số cao thủ, lực uy hiếp của nó ngược lại không khủng bố bằng quạ đen.

Hàn Sâm vừa quan sát Bạo Long vừa suy nghĩ.

Lúc vừa bắt đầu Bạo Long còn điên cuồng phun ra hỏa diễm, nhưng rất nhanh sau đó đã không còn hỏa khí nữa, cũng không biết là Bạo Long đã phun đến mệt mỏi, hay là do hỏa diễm đã tiêu hao quá nhiều.

Hàn Sâm thấy thế nên trong lòng rất vui vẻ, một lần nữa mở ra khóa gen, dùng Phi Thiên Thuật bay đến gần Bạo Long, chờ khi nó há miệng gào thét lần nữa, nỏ Khổng Tước trong tay điên cuồng bắn ra.

Một loạt tia sáng màu đen từ nỏ Khổng Tước nhanh chóng bắn ra, trong chớp mắt đã bắn vào trong miệng Bạo Long.

Máu tươi phun ra, Bạo Long há miệng gào thét, nhưng máu tươi lại trực tiếp bắn ra, hiển nhiên mười mũi tên lông vũ quạ đen kia đã khiến nó bị thương không nhẹ.

PHỐC!

Bạo Long một lần nữa phun ra hỏa diễm, trong hỏa diễm còn có cả máu tươi, ngoài ra Hàn Sâm còn thấy mũi tên lông vũ màu đen ở trong đó.

Thế nhưng những mũi tên quạ đen đó hiện tại đã bị đốt cháy, chỉ còn lại một mảnh vỡ bị cháy đen, đã hoàn toàn mất đi tác dụng, đừng nói làm mũi tên lông vũ, cho dù để làm dao găm cũng không được rồi.

Hàn Sâm nhìn mà xót ruột, nhưng vì săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, hiện tại hắn cũng không nghĩ được nhiều nữa.

Bạo Long vừa bay vừa phun ra máu, máu tươi rơi xuống mặt băng, có thể thấy tuy nó phun ra những mũi tên lông vũ đó, nhưng mà vết thương bên trong vẫn bị không thể khép lại.

Hàn Sâm không biết Bạo Long bị thương thế nào, nhưng sinh vật siêu cấp thần huyết đều có năng lực tự chữa lành rất mạnh, nếu như để cho nó tiếp tục trốn đi, nói không chừng miệng vết thương của nó sẽ từ từ khép lại.

Hàn Sâm cắn răng lại thi triển Phi Thiên Thuật một lần nữa, hung hăng đạp một cước tới mí mắt Bạo Long.

Đột nhiên, chỉ thấy Bạo Long giơ một móng vuốt lên đánh tới Hàn Sâm, hơn nữa tốc độ một trảo này quá nhanh, long trảo to lớn giống như một tia sáng lạnh đâm về phía Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm đã không kịp né tránh, một trảo này quá nhanh, khiến Hàn Sâm vô cùng kinh hãi.

Nhưng dưới trạng thái đang mở ra khóa gen, Hàn Sâm vô cùng tỉnh táo, gần như không cần suy nghĩ gì, hắn trực tiếp triệu hồi ra áo giáp hoàng kim và ma văn Thạch Giáp Yêu hộ thể, đồng thời triệu hồi ra nỏ Khổng Tước chắn trước mặt mình.

Bành!

Đầu móng vuốt đâm vào nỏ Khổng Tước, thân thể Hàn Sâm lập tức như viên đạn bay ra ngoài, hung hăng đụng vỡ một tầng băng trên băng hải, rơi

thẳng xuống nước biển không biết sâu bao nhiêu mét, trên mặt biển bắn lên cột nước cao hơn mười trượng.

Hàn Sâm từ trong nước bò lên, máu tươi trong miệng điên cuồng chảy ra, lục phủ ngũ tạng trong lồng ngực giống như bị cắt vậy, đau đến mức toàn thân hắn run lên.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết thật lợi hại, lực lượng này quá kinh khủng.

Hàn Sâm kinh hãi, miệng há to, nhưng sau đó lại phun ra một ngụm máu tươi.

Nếu như không phải có nỏ Khổng Tước chặn long trảo kia lại, chỉ sợ thân thể của hắn đã bị long trảo xuyên thủng rồi.

Nhưng sau một kích này, vết thương của Bạo Long lại bị nặng hơn, nó không ngừng ho ra máu tươi, rơi xuống nước biển, nhuộm nước biển bốn phía xung quanh thành màu đỏ tươi.

Thế nhưng có vẻ như Bạo Long vô cùng hận Hàn Sâm, nó không để ý tới thương thế của mình, vậy mà lại vọt xuống, giống như là muốn dồn Hàn Sâm vào chỗ chết.

Hàn Sâm nhìn dáng vẻ kia của Bạo Long, hắn nào dám trực tiếp đối đầu với nó, đang định triệu hồi ra Ngân Lân Cầu để lặn xuống biển sâu.

Thế nhưng tiểu Ngân Hồ vẫn luôn ghé trên bả vai hắn, lúc này lại gầm lên một tiếng tức giận, giống như vì Hàn Sâm bị thương mà tức giận, điện quang màu bạc trên người nổ đùng đùng, biến thành một tia sáng bạc bay đến không trung, đánh tới con Bạo Long kia.

Rống!

Bạo Long trên không trung bị điện giật đau đớn kêu thảm một tiếng, trên người bốc lên từng đợt khói trắng, nhưng thân thể của nó thật sự quá cường hãn, lôi điện màu bạc của tiểu Ngân Hồ cũng không thể thật sự khiến nó trọng thương.

Tuy vậy con Bạo Long kia vẫn không có ý định bỏ qua chuyện đuổi giết Hàn Sâm, quay người đánh về phía tiểu Ngân Hồ, hỏa diễm trong miệng điên cuồng phun ra, muốn đốt tiểu Ngân Hồ thành tro bụi.

Tiểu Ngân Hồ lơ lửng giữa không trung chạy như điên, thỉnh thoảng bắn ra lôi điện màu bạc, hung hăng đánh tới Bạo Long.

Vì mắt của Bạo Long đã bị thương, nên năng lực phản ứng của nó yếu đi rất nhiều, hỏa diễm phun ra rất khó trúng tiểu Ngân Hồ linh hoạt, còn tiểu Ngân Hồ bởi chưa trưởng thành, lực lượng lôi điện màu bạc còn chưa đủ mạnh, mặc dù nhiều lần đánh trúng Bạo Long, nhưng vẫn không thể tạo thành thương tổn quá lớn cho Bạo Long.

Hàn Sâm cố nén khí huyết sôi trào trong lồng ngực, triệu hoán ra đôi cánh thần huyết để bay lên, hắn vốn đã chuẩn bị chạy trốn, nhưng thật không ngờ tiểu Ngân Hồ bởi vì hắn bị thương mà tức giận nên đã ra tay, khiến Hàn Sâm nhìn thấy được một tia hi vọng.

Dù sao tiểu Ngân Hồ không thực sự là sủng vật của Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng khó có thể chỉ huy nó, cho nên từ trước tới này Hàn Sâm đều không coi Tiểu Ngân Ngân thành lực lượng chiến đấu.

Nhưng nếu tiểu Ngân Hồ đã ra tay, lực lượng của nó còn mạnh hơn Tiến Hóa Giả bình thường đã mở ra khóa gen, mà ngay cả Hàn Sâm cũng tự nhận không bằng tiểu Ngân Hồ.

Dù sao tiểu Ngân Hồ có thể chất của sinh vật siêu cấp thần huyết, dù chưa trưởng thành nhưng Tiến Hóa Giả nhân loại cũng không thể so sánh được.

Tiểu Ngân Hồ chạy vòng quanh Bạo Long, thỉnh thoảng phóng ra quang điện đánh tới Bạo Long, con Bạo Long kia bị đánh nên đã nổi trận lôi đình, tuy vậy nó lại không có biện pháp gì với tiểu Ngân Hồ.

Bởi vì lại bị thương, máu tươi trong mắt và trong mồm phun ra rất nhiều, thế nhưng tổn thương như vậy còn chưa đủ để khiến một sinh vật siêu cấp thần huyết tử vong.

Hàn Sâm mở khóa gen đến cực hạn, hai mắt nhìn chằm chằm vào Bạo Long, trong đầu tính toán tất cả các khả năng.

Đến khi tìm được cơ hội, trái tim Hàn Sâm đập loạn, cả người lập tức bay lên, trong chớp mắt đã vọt tới trước mặt Bạo Long, hung hăng đá một cước vào mắt bên trái của nó.

Sau khi đạp một cước, Hàn Sâm nhanh nhẹn chốn xa, tránh né một trảo của Bạo Long, chỉ là mũi tên quạ đen trên mí mắt bên trái Bạo Long lại bị Hàn Sâm đá đâm sâu vào trong mắt Bạo Long, khiến Bạo Long phải ngẩng đầu gầm lên một tiếng thê lương khủng bố, hỏa diễm điên cuồng từ trong miệng phụt ra, giống như núi lửa phun trào.

Lôi Quang trên người tiểu Ngân Hồ giống như sét đánh nổ tung, phối hợp với Hàn Sâm đánh tới Bạo Long, khiến Bạo Long sau khi bị thương, máu tươi trên miệng vết thương càng chảy đầm đìa không ngừng.

Bốn cánh sau lưng Bạo Long chấn động, hiển nhiên là nó muốn bỏ chạy, Hàn Sâm cố nén ngụm máu trong lồng ngực lại, tiếp tục đuổi theo, đây là cơ hội để săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, dù thế nào cũng không thể thả nó chạy được.

Bỏ qua cơ hội này, Hàn Sâm không biết tới lúc nào mình mới có thể có cơ hội săn giết một sinh vật siêu cấp thần huyết nữa.

Chương 647: Thú Hồn Bạo Long

Bạo Long bị mù bay loạn trên trời, thỉnh thoảng bị tiểu Ngân Hồ phóng quang điện công kích và Hàn Sâm tập kích, tình cảnh càng ngày càng thảm, nhưng nó vẫn cố gắng bỏ chạy.

Trên đường chạy, không biết Bạo Long đã chảy mất bao nhiêu máu, Hàn Sâm nhìn cũng thấy sợ, nhưng Bạo Long vẫn đang cố gắng bay đi, thỉnh thoảng ho ra máu tươi.

Trên mặt biển rộng mênh mông, phần lớn thời gian Hàn Sâm đều cưỡi Ngân Lân Cầu mới có thể đuổi kịp Bạo Long đang bay trên trời.

Hàn Sâm cũng bị thương rất nặng, nếu như tự hắn bay thẳng đuổi theo, chính hắn cũng không chịu được thương thế trên người.

Bạo Long bay một đường bảy tám ngày, cuối cùng không chống đỡ được thương thế trên người mới rơi vào trong biển rộng.

Thân thể to lớn rơi xuống biển, sóng biển lập tức bắn thẳng lên, còn con Bạo Long kia chỉ có thể khẽ đập bốn cánh, không còn sức để bay lên nữa.

Cho dù như thế, Bạo Long vẫn chưa chết đi, Hàn Sâm đứng trên lưng nó, nó đã không còn lực phản kháng, nhưng Hàn Sâm phát hiện mình không có biện pháp giết chết nó, chỉ có thể yên lặng chờ nó chết đi.

Đợi hơn nửa tháng, cuối cùng Hàn Sâm cũng nghe được tiếng thông báo mà hắn chờ mong đã lâu kia.

Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Hỏa Lân Bạo Long Thú, thu được thú hồn Hỏa Lân Bạo Long Thú, không thể ăn thịt, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, gen sinh mệnh tinh hoa có thể ngẫu nhiên gia tăng từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.

Hàn Sâm thấy thân thể to lớn của Bạo Long dần dần tiêu tán, một viên tinh thể đỏ như lửa từ trong thân thể của nó rơi ra, tinh thể chỉ to bằng nắm đấm, vô cùng xinh đẹp.

Hàn Sâm vội vàng cầm lấy viên tinh thể kia, nhưng hỏa diễm trên tinh thể lại khiến Hàn Sâm bị bỏng phải lập tức rút tay về, tinh thể kia lập tức rơi vào trong nước.

Giống như một quả cầu sắt bị nung đỏ rơi vào trong nước, nước biển lập tức bốc lên từng đợt khói trắng, nước biển bốn phía xung quanh cũng sôi lên.

- CMN, gen sinh mệnh tinh hoa nóng như vậy thì ăn kiểu gì?

Hàn Sâm sợ sau khi gen sinh mệnh tinh hoa rơi xuống biển sẽ hấp dẫn dị sinh vật cường đại khác tới, nên đành triệu hoán ra nỏ Khổng Tước, dùng

nỏ Khổng Tước chặn gen sinh mệnh tinh hoa của Bạo Long đang chìm xuống lại, vội vàng vớt từ trong nước lên.

Gen sinh mệnh tinh hoa của Bạo Long dù có rơi xuống nước biển, nhưng nhiệt độ trên đó cũng không giảm bớt, hỏa diễm vẫn bao quanh, nhiệt độ vô cùng đáng sợ.

Nhìn tinh thể hỏa hồng phía trên nỏ Khổng Tước, Hàn Sâm nhịn không được nhíu mày:

- Thứ đồ này phải ăn kiểu gì đây? Ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở cứ trực tiếp ăn thôi. Nếu bây giờ trự tiếp ăn, chỉ sợ lưỡi mình sẽ lập tức bị nướng chín ấy chứ.

Tiểu Ngân Hồ nằm trong ngực Hàn Sâm, duỗi móng vuốt ra muốn lấy gen tinh hoa, Hàn Sâm vội vàng ngăn nó, đây là thứ hắn muốn dùng, không thể để cho tiểu Ngân Hồ nghịch được.

Nhưng rất nhanh sau đó Hàn Sâm đã phát hiện ra hắn sai rồi, tiểu Ngân Hồ chỉ có chút hiếu kỳ với gen tinh hoa mà thôi, nó cũng không có ý muốn ăn, chỉ giống như con mèo nhỏ chơi bóng thôi, dùng móng vuốt đẩy đẩy gen tinh hoa, sau khi bị phỏng nó lập tức thu móng vuốt lại, không còn nửa điểm hứng thú với gen tinh hoa nữa.

- Mày không muốn ăn à?

Hàn Sâm đặt gen tinh hoa bên cạnh tiểu Ngân Hồ, tiểu Ngân Hồ lại chỉ liếc mắt xem thường, đầu nhỏ nghiêng đi lười để ý đến hắn, không thèm nhìn tới gen tinh hoa.

- Tiểu Ngân Hồ tham ăn lại bỏ qua đồ tốt như vậy?

Hàn Sâm rất ngạc nhiên.

Rất nhanh, Hàn Sâm lại nghĩ tới một kẻ tham ăn khác, vội triệu hoán ra tiểu thiên sứ, đưa gen sinh mệnh tinh hoa Bạo Long đến trước mặt nó nói:

- Muốn ăn cái này không?

Tiểu thiên sứ chỉ là nhìn thoáng qua gen sinh mệnh tinh hoa của Bạo Long sau đó lắc đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không có hứng thú với bảo bối như vậy.

- Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Hàn Sâm choáng váng, hai quỷ đều tham ăn đều không có hứng thú gì với gen sinh mệnh tinh hoa, khiến Hàn Sâm cho rằng sắp tới ngày tận thế rồi.

- Chẳng lẽ vì thứ này quá nóng, nên bọn nó không ăn được?

Hàn Sâm chỉ có thể suy đoán như vậy, ngoại trừ lý do này, hắn không nghĩ ra nguyên nhân khác.

Đáng tiếc tiểu Ngân Hồ và tiểu thiên sứ không thể nói chuyện, nên Hàn Sâm cũng không thể hiểu rõ nguyên nhân thực sự vì sao bọn nó không ăn.

Hàn Sâm nghĩ đến nát óc, nghĩ tới rất nhiều phương pháp nhưng vẫn không biết ăn viên gen sinh mệnh tinh hoa này kiểu gì.

Thứ này chính là một quả cầu sắt nung đỏ, làm sao có thể ăn được đây.

Hơn nữa nhiệt độ trên đó theo thời gian trôi qua vẫn không giảm xuống, cuối cùng Hàn Sâm thật sự nhịn không được bắt đầu hung ác, dùng đầu lưỡi thè ra liếm một chút, chỉ mới đụng phải một chút, thiếu chút nữa đầu lưỡi của hắn đã bị nướng chín rồi.

- Gặp quỷ rồi, thế này phải ăn thế nào đây?

Hàn Sâm không thể làm gì khác, chỉ có thể cất gen sinh mệnh tinh hoa Bạo Long đi trước.

Cũng may tuy gen sinh mệnh tinh hoa có nhiệt độ cao, nhưng không có đáng sợ như hỏa diễm mà Bạo Long phun ra, dùng một bình kim loại đựng nước, nhiệt độ trên tinh thể lại không truyền qua bình kim loại, nhưng nhiệt độ vẫn nóng như vậy.

- Thứ này thật sự quá cổ quái.

Hàn Sâm tạm thời thu gen tinh hoa lại, kiểm tra thu hoạch của mình, mũi tên lông vũ quạ đen đã bị hủy mất gần hết, không phải là bị thiêu thì chính là bị Bạo Long làm hỏng rồi, cuối cùng chỉ còn lại có bảy cái có thể sử dụng.

Nhưng tổn thất mấy cái mũi tên lông vũ quạ đen mà có thể săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, trao đổi này rất có lời rồi, chưa nói tới chuyện hắn vẫn còn bảy cái, cho dù bị hủy sạch, Hàn Sâm cũng cam tâm tình nguyện.

Cuối cùng Hàn Sâm mới xem tới thu hoạch lớn nhất của mình, nghĩ tới thú hồn Hỏa Lân Bạo Long Thú kia, trong lòng có chút kích động, không biết đây là hình thức thú hồn gì.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Hỏa Lân Bạo Long Thú: thú hồn bảo thạch.

Hàn Sâm thấy loại thú hồn này không khỏi nao nao, hắn nghe nói loại thú hồn này ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã từng xuất hiện, chỉ là số lượng không nhiều lắm, hơn nữa lúc trước khi xem tin tức cũng chỉ nhìn thoáng qua, không biết thú hồn như vậy rốt cuộc có tác dụng gì.

Hàn Sâm do dự một chút, thử triệu hoán ra thú hồn Hỏa Lân Bạo Long Thú, chỉ thấy một viên đá quý màu đỏ lớn chừng quả đấm xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, bên trong đá quý màu đỏ còn có một Hỏa Lân Bạo Long Thú mini, giống như sủng vật bị giam trong thủy tinh cầu vậy.

Thế nhưng Hàn Sâm trái xem phải xem, nhưng vẫn không nhìn ra đá quý có tác dụng gì.

- Cứ quay về Tí Hộ Sở trước rồi tính, trở lại trong Liên Minh tra tư liệu có lẽ sẽ biết được tác dụng của nó.

Hàn Sâm ngồi trên lưng của Ngân Lân Cầu, để Ngân Lân Cầu bơi về phía băng nguyên.

Hàn Sâm vốn nghĩ rằng mình bị Vương Vũ Hàng cầm tay lâu như vậy, nhất định đã lây vận rủi của y, rất có thể sẽ không thu được thú hồn, nhưng không nghĩ tới vẫn thu được thú hồn, hơn nữa thu hoạch còn hết sức phong phú.

Điểm đáng tiếc duy nhất chính là gen sinh mệnh tinh hoa của Bạo Long không biết phải ăn như thế nào, thú hồn cũng không biết dùng như thế nào, chuyện này khiến Hàn Sâm có chút ngứa ngáy khó nhịn.

Trở lại băng nguyên, Thần Vực Đảo vẫn chưa trở về Hư Không, chuyện này khiến Hàn Sâm thở dài một hơi.

Nhưng Hàn Sâm vừa bay lên tới Thần Vực Đảo, liền thấy Vương Vũ Hàng với vẻ mặt nhiệt tình ra đón.

Chương 648: Dung Hợp Tiến Hóa

- Hàn lão đệ, cuối cùng cậu đã trở về, đã giết con dị sinh vật kia chưa?

Vương Vũ Hàng vội vàng giữ chặt tay Hàn Sâm hỏi.

- Chú nhìn tôi là biết, nếu tôi giết được, còn không mang thịt của nó về sao?

Hàn Sâm dang hai tay ra nói.

- Không sao, lần sau còn có cơ hội. . .

Vương Vũ Hàng cũng không có thất vọng, ngược lại còn an ủi Hàn Sâm.

Y làm như thế ngược lại khiến Hàn Sâm có chút mất tự nhiên, hắn không sợ người xấu, nhưng người như Vương Vũ Hàng, hắn lại rất sợ.

- Hàn lão đệ, tôi cảm thấy chúng ta vô cùng ăn ý, tôi quyết định sau này tôi cùng cậu hùn vốn làm ăn, tổ hai người Vương Hàn chúng ta nhất định có thể xông pha ra một vùng trời ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở. . .

Vương Vũ Hàng cầm chặt tay Hàn Sâm rồi bắt đầu tưởng tượng tương lai, tương lai mà Vương Vũ Hàng nói tới rất đẹp đẽ, Hàn Sâm nghe mà ngẩn người.

Đợi tới khi Hàn Sâm phản ứng lại mới nghĩ:

- Mình đáp ứng cùng y hợp tác làm ăn lúc nào? Hợp tác cùng kẻ xui xẻo này, biết đâu mỗi ngày có tới mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết đến gây chuyện, mình không phải sẽ chết chắc sao?

Thế nhưng khi nãy Hàn Sâm không nói gì, hiện tại Vương Vũ Hàng đã bắt đầu tưởng tượng tới tương lai tốt đẹp hai người bọn họ thống nhất không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi, Hàn Sâm cũng ngượng ngùng mở miệng.

Lần này có thể giết Hỏa Lân Bạo Long Thú, Vương Vũ Hàng có công rất lớn, nếu như không phải y hấp dẫn lực chú ý của Hỏa Lân Bạo Long Thú, Hàn Sâm sẽ không có cơ hội bắn mù Hỏa Lân Bạo Long Thú.

Người như Vương Vũ Hàng, đúng là nhân tài mà Hàn Sâm cần.

Nhưng khi nhìn Vương Vũ Hàng đang chìm đắm trong giấc mơ chỉ điểm giang sơn, Hàn Sâm lại có cảm giác mình bị lừa rồi.

- Hàn lão đệ, tôi với cậu song kiếm hợp bích, tương lai nhất định có thể quét ngang thiên hạ. . .

Vương Vũ Hàng ôm bả vai Hàn Sâm vừa đi vào Tí Hộ Sở trên Thần Vực Đảo, vừa tiếp tục nói với Hàn Sâm tương lai tốt đẹp của hai người.

Nhưng khi Hàn Sâm nhìn thấy thảm trạng của Tí Hộ Sở, sắc mặt đã đen kịt lại rồi, dưới sự tàn sát bừa bã của Bạo Long Thú, Tí Hộ Sở này đã bị hủy hoại quá nửa, trong tình huống không có khoa học kỹ thuật hỗ trợ, muốn hoàn toàn sửa chữa lại sẽ là một công trình rất lớn, không bỏ ra thời gian nửa năm thì hoàn toàn không cần nghĩ, đây là trong tình huống người đông thế mạnh.

Hàn Sâm bất đắc dĩ triệu hoán ra Không Linh công chúa, muốn xem cô có tác dụng gì, có thể khống chế Tí Hộ Sở hay không.

Kết quả khiến tâm tình Hàn Sâm tốt hơn nhiều, Không Linh công chúa không chỉ có thể khống chế tòa Tí Hộ Sở kim loại này, mà còn có thể khiến Thần Vực Đảo di động tới vị trí mà Hàn Sâm muốn.

Chỉ là tốc độ Thần Vực Đảo di chuyển có hơi chậm, dùng để làm phi thuyền có chút không thực tế, nhưng dùng với tư cách robo-tech di động cũng đủ rồi.

Hàn Sâm tìm đám người Dương Mạn Lệ, Lý Luân, Phỉ Lực cùng mở rộng tòa Tí Hộ Sở trên Thần Vực Đảo này, nếu chỉ dựa vào nhân lực cùng tài lực của hắn thì không đủ để sửa chữa tòa Tí Hộ Sở kim loại kia.

Khi Thần Vực Đảo hạ xuống dưới, trên băng nguyên đều oanh động.

Hàn Sâm một mình một ngựa đánh hạ được Tí Hộ Sở hoàng tộc, việc này cần thực lực cường đại đến đâu mới có thể làm được, hơn nữa cảnh tượng hôm đó Hàn Sâm đuổi giết Hỏa Lân Bạo Long Thú càng khiến danh vọng của Hàn Sâm trên băng nguyên như mặt trời buổi trưa, gần như đã trở thành truyền thuyết.

Rất nhiều người trên băng nguyên đều phát tin tức này trên Internet, nhưng đại đa số người đều cho rằng bọn họ đang khoác lác, hoặc là không thèm ngó tới tin tức này, nên trên Internet cũng không có sóng gió gì.

Không được mấy ngày, Hàn Sâm đã bắt đầu hối hận vì mình bị Vương Vũ Hàng lừa, từ khi người này đến, Hàn Sâm làm việc gì cũng không thuận lợi.

Đang ngồi trên ghế ngon lành không biết vì sao chân ghế lại bị gãy, thiếu chút nữa hắn đã rơi xuống mặt đất, chuyện xui xẻo gì Hàn Sâm cũng gặp được, chỉ cần Vương Vũ Hàng ở bên cạnh hắn, mỗi ngày đều không yên bình.

Chuyện duy nhất khiến Hàn Sâm vui mừng là Vương Vũ Hàng cũng không dẫn tới sinh vật siêu cấp thần huyết khác.

Hàn Sâm tìm một lý do giữ Vương Vũ Hàng lại Nữ Thần Tí Hộ Sở, một mình hắn chạy tới Thủy Tinh Cung, tuy không phải đại nạn gì, nhưng mỗi ngày đều bị giày vò, Hàn Sâm cũng có chút không chịu nổi.

- Mọi người ở Nữ Thần Tí Hộ Sở, xin lỗi mọi người, tôi cũng là không còn cách nào khác.

Hàn Sâm yên lặng mặc niệm ba giây cho đám người Dương Mạn Lệ, Lý Luân, sau đó một mình đi tới Thủy Tinh Cung, cuối cùng có thể thở dài một hơi, hưởng thụ chút yên bình hiếm có.

Tinh thể gen sinh mệnh tinh hoa của Bạo Long Thú kia, Hàn Sâm vẫn chưa tìm được phương pháp xử lý, nếu hắn ăn thứ kia chẳng khác gì đang nuốt than tự sát, nghĩ thế nào cũng không thể ăn được.

Đành phải mang nó tới Thủy Tinh Cung, Hàn Sâm về Liên Minh một chuyến, lên Internet tra chút tư liệu.

Tư liệu về gen sinh mệnh tinh hoa hoàn toàn không có, nên cũng không thể tìm được phương pháp sử dụng.

Còn tư liệu về thú hồn bảo thạch lại tra được không ít, hơn nữa kết quả khiến Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Bảo thạch thú hồn lại có thể dung hợp với những thú hồn khác, hơn nữa còn thúc đẩy một thú hồn biến dị khác phát triển.

Nói như vậy, nếu như là thú hồn bảo thạch thần huyết dung hợp với thú hồn biến dị, sẽ khiến cho thú hồn biến dị kia tiến hóa trở thành thú hồn thần huyết.

- Nếu nói như vậy, chẳng phải là mình chỉ cần để thú hồn Bạo Long dung hợp với bất kỳ thú hồn nào đó mà mình muốn, là có thể biến thú hồn kia thành thú hồn siêu cấp thần huyết?

Hàn Sâm mừng như điên.

Nếu là như vậy, Hàn Sâm hoàn toàn có thể dung hợp thú hồn bảo thạch với một thú hồn thần huyết binh khí, giải quyết được vấn đề khiến hắn phiền não nhất lúc này.

Thế nhưng sau khi Hàn Sâm xem kỹ lại tư liệu về thú hồn bảo thạch, lại phát hiện ra một vấn đề.

Đó chính là thú hồn bảo thạch không phải loại thú hồn nào cũng có thể dung hợp, xác xuất thành công không phải là 100%, nếu thất bại, thú hồn bảo thạch sẽ trực tiếp hủy diệt.

Nguyên tắc cơ bản nhất chính là thú hồn dung hợp với thần huyết bảo thạch ít nhất cũng phải là thú hồn biến dị, nếu như thú hồn dung hợp là thú hồn nguyên thủy thì thú hồn nguyên thủy không chịu nổi tiến hóa như vậy, cuối cùng sẽ trực tiếp nổ tung, thú hồn bảo thạch và thú hồn nguyên thủy đều sẽ biến mất.

Hơn nữa cho dù là dung hợp cùng thú hồn biến dị, cũng cần độ phù hợp nhất định, nếu không cũng sẽ nổ tung.

Về chuyện phải phù hợp như thế nào để có xác xuất thành công cao, trước mắt còn chưa có kết luận chính xác, nhưng đã có rất nhiều tin tức chia sẻ kinh nghiệm.

Ví dụ như một thú hồn bảo thạch loài sói, nếu như dùng thú hồn dung hợp là loài sói thì cơ hội thành công sẽ cao hơn rất nhiều.

Đương nhiên, chuyện này cũng không phải tuyệt đối, trong đó còn có rất nhiều nhân tố mà con người không biết được.

Khi Hàn Sâm xem tài liệu, lại thấy được một tin tức ở không gian Tí Hộ Sở thứ ba, trong tin tức có nói thú hồn bảo thạch dung hợp tiến hóa, ngoại trừ việc xem chủng loại, còn phải xem thuộc tính, nếu như là thú hồn bảo thạch hỏa hệ, dung hợp cùng thú hồn hỏa hệ, xác xuất thành công cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

- Nếu là như vậy, thú hồn Bạo Long này của mình có lẽ phải đi tìm một thú hồn hỏa hệ để dung hợp rồi.

Hàn Sâm sờ cằm suy tư.

Hàn Sâm nghĩ một lúc, hai mắt đột nhiên sáng ngời, hắn nghĩ ra một chuyện.

Chương 649: Suy Đoán

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến, nếu như nói thú hồn cần phải phù hợp với thú hồn bảo thạch để đột biến tiến hóa, như vậy nhân loại dùng gen sinh mệnh tinh hoa có phải cũng cần tuân theo quy tắc như vậy hay không?

Ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, tất cả dị sinh vật kể cả sinh vật siêu cấp thần huyết còn chưa tiến hóa, cho nên gen tinh hoa của bọn nó đều có thể ăn?

Nhưng đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở, sinh vật siêu cấp thần huyết ở nơi này đã có được thuộc tính đặc biệt của chính mình, vì thế chúng có bản chất khác nhau, như vậy thì sử dụng gen tinh hoa của bọn nó cũng cần có thể chất tương tự mới có thể thừa nhận?

Đây chỉ là suy đoán của Hàn Sâm, không nhất định thật sự là như vậy.

Nhưng nếu thậ sự là như thế, như vậy Tiến Hóa Giả sử dụng gen sinh mệnh tinh hoa có thuộc tính khác nhau đến khi gen đầy, cuối cùng tiến hóa thành Siêu Việt Giả, có phải sẽ đạt được thần thể khác nhau hay không?

Hàn Sâm thầm suy nghĩ, nếu thật sự đúng như hắn đoán, như vậy thuộc tính của hắn là gì? Gen sinh mệnh tinh hoa dạng gì mới thích hợp với hắn?

Tuy hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng hắn lại không có lực lượng đóng băng, có lẽ không thể coi là băng hệ.

Mà Động Huyền Kinh cũng không có biểu hiện đặc thù, chỉ là có chút mùi thơm mà thôi, Hàn Sâm chưa từng nghe nói trong Tí Hộ Sở có dị sinh vật hệ mùi hương.

- Thật là đau đầu.

Hàn Sâm xoa xoa huyệt Thái Dương, tạm thời gác chuyện gen sinh mệnh tinh hoa sang một bên.

Chuyện quan trọng chính là nhanh chóng tiến hóa ra một thú hồn siêu cấp thần huyết, có năng lực chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, lúc đó muốn gen sinh mệnh tinh hoa gì cũng có, muốn ăn thế nào thì ăn, không cần phiền lòng vì những chuyện này.

- Thú hồn bảo thạch Bạo Long cần một thú hồn thần huyết cùng là hỏa hệ như Bạo Long mới có thể tăng xuất thành công lên cao, nhưng không phải sinh vật siêu cấp thần huyết, căn bản không nhìn ra được thuộc tính, cho nên chuyện hỏa hệ cũng không cần suy tính, chỉ có thể chọn một thú hồn thần huyết giống như Bạo Long thử một chút.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua thú hồn mà mình có, cũng không có thú hồn hệ Bạo Long.

Chính mình đi săn giết hiển nhiên không thực tế, Hàn Sâm quyết định lên Internet tới khu giao dịch kiểm tra một chút, nhìn xem ở mấy Tí Hộ Sở gần chỗ hắn, có người nào bán ra thú hồn thần huyết hệ Bạo Long hay không.

Có không ít thú hồn liên quan với Bạo Long, Hàn Sâm xem một lát, tìm thấy ở trên băng nguyên có người bán ra một thú hồn thần huyết Bạo Tuyết Long.

Một thú hồn Bạo Long khổng lồ toàn thân trắng như tuyết, chính là sinh vật thần huyết săn giết trong núi tuyết.

Nhưng sau khi Hàn Sâm xem xét liền bỏ qua thú hồn Bạo Tuyết Long kia, tuy thú hồn thần huyết không phân thuộc tính, nhưng nghe Bạo Tuyết Long có lẽ có dính dáng tới tính đóng băng, chỉ sợ để nó dung hợp với thú hồn bảo thạch hỏa hệ, tỉ lệ thất bại sẽ rất cao.

Chủ yếu nhất là đó chỉ là thú hồn áo giáp, tuy Hàn Sâm cũng rất cần áo giáp, nhưng hiện tại hắn cần binh khí hơn, binh khí không thể xé rách thân thể sinh vật siêu cấp thần huyết, muốn chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết sẽ là một vấn đề khó khăn.

Thế nhưng Hàn Sâm xem rất nhiều tin tức, thấy không ít tin có liên quan tới thú hồn Bạo Long, nhưng lại không thấy thú hồn binh khí, phần lớn đều là áo giáp, còn có một thú hồn dung hợp biến thân.

- Thú hồn dung hợp biến thân thì thôi đi, biến thành dáng vẻ Bạo Long, rất nhiều võ học không thể thi triển ra được, tuy thể chất được tăng cường, thực lực tổng hợp chưa hẳn đã mạnh hơn được.

Hàn Sâm còn muốn cân nhắc thú hồn dung hợp biến thân, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Thật sự tìm không thấy thú hồn thích hợp, Hàn Sâm chỉ có thể để đó làm việc khác, nếu như thật sự không được, cũng chỉ có thể tìm một áo giáp thú hồn Bạo Long thử một lần.

- Lúc trước khi mình và Y Đông Mộc đi giết con Hồng Lân Long kia, nhìn có vẻ giống Bạo Long, nói không chừng chính là sinh vật thần huyết hệ Bạo Long, cũng có thể giết thử xem, nói không chừng có thể lấy được thú hồn hữu dụng.

Hàn Sâm lại xem thêm chốc lát, trong số những áo giáp thú hồn cũng không có loại mà hắn đặc biệt mong muốn, cuối cùng hắn lại nghĩ tới Hồng Lân Long.

Hồng Lân Long chỉ là tên mà hắn và Y Đông Mộc đặt ra, con sinh vật thần huyết giống như Bạo Long hỏa hồng kia, cuối cùng nó tiến vào trạng thái bùng nổ nên hắn và Y Đông Mộc đều không thể giết được.

Hiện tại Hàn Sâm đã có nỏ Khổng Tước, cũng có thể đi thử một lần, có thể thu được thú hồn là tốt nhất, không chiếm được cũng không sao, lại nghĩ biện pháp đi mua là được.

Lần này thời gian tiến vào Tí Hộ Sở cũng không ngắn, Hàn Sâm bấm số trong nhà, báo bình an với mẹ hắn, trò chuyện mấy chuyện trong nhà.

Thành tích học tập của Tiểu Nghiên rất ưu tú, ở trường học quý tộc đã quen được với không ít bạn bè, là một tiểu nữ sinh rất hoạt bát, điều này khiến Hàn Sâm rất vui vẻ.

Hắn không hy vọng Hàn Nghiên bởi vì gia đình mà biến thành một người cô độc, làm một tiểu nữ sinh hoạt bát sáng sủa rất tốt.

Trò chuyện hơn một giờ, Hàn Sâm mới cúp máy, hắn được gọi về nhà như thế đã coi là đặc quyền, quân nhân ở đây, nếu không có thượng cấp cho phép sẽ không được liên lạc với bên ngoài.

Hàn Sâm coi như được hưởng phúc từ Kỷ Yên Nhiên mới có thể ngẫu nhiên liên lạc với người nhà, nhưng cũng không được nói quá nhiều, dù sao tất cả máy truyền tin ở đây đều bị giám sát.

Hiện tại Hàn Sâm đại khái đã biết rõ vị trí của băng nguyên ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, mà Lam Tinh Tí Hộ Sở chỗ mẹ hắn là một tòa Tí Hộ Sở bên trong dãy núi cách xa vạn dặm ở phía tây, khoảng cách tới băng nguyên

thật sự quá xa, dựa theo địa lý ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, chỉ sợ phải cách nhau mấy trăm ngàn dặm, ở giữa có rất nhiều khu vực khủng bố, muốn đi tới đó cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Mẹ của Hàn Sâm đang tu luyện Thánh Thiên Sứ, Hàn Sâm cũng không dạy Động Huyền Kinh cho bà và Hàn Nghiên, chủ nếu là bởi vì Hàn Sâm còn đang tự mình nghiên cứu về Động Huyền Kinh, hắn không biết tu luyện Động Huyền Kinh xong có vấn đề gì không, cho nên chỉ có thể thử trước, nếu như thật sự có hiệu quả, hơn nữa không có tác dụng phụ, dạy cho hai người cũng không muộn.

Về phần Tí Hộ Sở của mẹ hắn, Hàn Sâm tạm thời không có ý định đi qua, thứ nhất là thực lực chưa đủ, trên đường quá nhiều hung hiểm, chưa chắc có thể đến Lam Tinh Tí Hộ Sở, thứ hai Hàn Sâm đi cũng không có tác dụng gì.

Hàn Sâm đã sớm báo cho mẹ hắn không nên mạo hiểm đi săn bắn, chỉ cần lấy tiền đi mua chút máu thịt về ăn là được rồi, Lam Tinh cũng được coi là một Tí Hộ Sở rất lớp, thế lực nhân loại khá lớn, mua thịt thần huyết có lẽ hơi khó, nhưng các loại thịt khác, chỉ cần chịu dùng tiền thì muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu, căn bản không cần phải đi mạo hiểm.

Với số tiền hiện tại Hàn Sâm kiếm được, mua chút thịt vẫn dư sức.

Lần nữa trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm chuẩn bị đi săn giết con Hồng Lân Long kia, nhìn xem có thể thu được thú hồn hay không.

Hàn Sâm để tiểu Ngân Hồ trong Thủy Tinh Cung, có nó đi theo, con Hồng Lân Long kia sẽ bị dọa chạy mất, đừng nói săn giết, căn bản ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu.

Không dám trở lại Nữ Thần Tí Hộ Sở, Hàn Sâm sợ nhìn thấy Vương Vũ Hàng, không may bị y lây vận rủi, thú hồn vốn có thể thu được lại không có, lúc đó Hàn Sâm muốn khóc cũng không kịp.

Chương 650: Phát Hiện Chấn Động Liên Minh

Thế nhưng mà làm người, sợ cái gì sẽ gặp đúng cái đó, Hàn Sâm đang lén lén lút lút tiến vào bên trong dãy núi, sau đó lại nhìn thấy Vương Vũ Hàng vậy mà đang ở sơn mạch phía trước.

Vương Vũ Hàng nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức vô cùng vui mừng, sau khi giết con dị sinh vật kia xonng liền mau chóng chạy tới:

- Hàn lão đệ, cậu tới tìm tôi à?

- Ừ.

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm nói không ra lời, hắn như thế nào cũng không ngờ mình lại xui xẻo như vậy, vậy mà tự mình đưa đến trước mặt Vương Vũ Hàng.

- Hàn lão đệ, cậu đã nghe qua hay chưa, gần đây trong Liên Minh xảy ra một đại sự khó lường.

Vương Vũ Hàng đột nhiên thần thần bí bí thấp giọng nói.

- Chú nhỏ, có đại sự gì thế?

Gần đây Hàn Sâm thật sự không hề chú ý qua những thứ này.

- Hiện tại còn chưa có truyền ra, chỉ có cao tầng trong Liên Minh biết rõ, nhưng mà không lâu nữa Liên Minh sẽ phải công bố.

Vương Vũ Hàng dừng lại một chút, mới tiến đến bên tai Hàn Sâm nói:

- Có người ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở săn giết loại sinh vật kia.

- Loại sinh vật nào?

Thân thể Hàn Sâm chấn động.

- Chính là loại sinh vật áp đảo phía trên sinh vật thần huyết, hiện tại đã biết được, loại sinh vật này gọi là sinh vật siêu cấp thần huyết, hiện tại toàn bộ cao tầng trong Liên Minh đã bị chấn động rồi.

Vương Vũ Hàng có chút hâm mộ nói.

Hàn Sâm nghe thấy Vương Vũ Hàng nói, trong lòng ngược lại thở dài một hơi, theo số lượng cao thủ nhân loại ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở càng ngày càng nhiều, chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, sinh vật siêu cấp thần huyết được nhân loại biết tới, với hắn mà nói cũng là một loại giải thoát.

- Là ai chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, như thế nào có thể chém giết được?

Hàn Sâm hỏi cặn kẽ Vương Vũ Hàng xem là tình huống như thế nào.

- Chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết chính là một cô gái của Kỷ gia tên là Kỷ Tình, luận bối phận, Kỷ Tình có lẽ phải gọi cậu một tiếng anh rể, nhưng mà cô ta không phải là con gái của Kỷ Nhược Chân, là chị em họ với cô gái nhà cậu, nhưng nếu nói về thiên phú, khẳng định tốt hơn bạn gái cậu rất nhiều, hiện tại đã được xưng là đệ nhất thiên tài trong Liên Minh, được gọi là hi vọng tương lai của Liên Minh.

Vương Vũ Hàng cười cười, lại tiếp tục nói:

- Nhưng mà lần này có thể chém giết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, ngoại trừ bản thân Kỷ Tình rất mạnh ra, Vương gia chúng tôi, Lâm gia cùng Tuyết gia đều bỏ ra nhiều công sức, hơn nữa Kỷ gia còn mời rất nhiều cao thủ, 200~300 thần gen đại viên mãn chưa Tiến Hóa đồng thời tấn chức Tiến Hóa Giả, trợ giúp cô ta giết con sinh vật siêu cấp thần huyết bị thương kia, cuối cùng còn tử thương rất nhiều người, cảnh tượng vô cùng thảm thiết.

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Khó trách có thể giết chết sinh vật siêu cấp thần huyết, vậy mà vận dụng nhiều cao thủ như vậy.

- Đáng tiếc, phương pháp như vậy rất khó thực hiện ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, không gian thứ hai Tí Hộ Sở bài xích Siêu Việt Giả rất mãnh liệt, nếu chúng ta tấn chức Siêu Việt Giả, cơ hồ sẽ ngay lập tức rời khỏi không gian thứ hai Tí Hộ Sở, nếu không thân thể sẽ phải chịu tổn thương không thể nghịch chuyển, phương pháp như vậy không thể thực hiện được ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, nếu không tôi cũng muốn thử một lần.

Vương Vũ Hàng thở dài nói.

Hàn Sâm có chút nghi hoặc nhìn Vương Vũ Hàng hỏi:

- Nhiều nhà như vậy liên hợp bỏ công giết sinh vật siêu cấp thần huyết, chẳng lẽ không phân được chỗ tốt à, toàn bộ đều cho Kỷ Tình?

- Con sinh vật siêu cấp thần huyết bị thương kia vốn chính là do Kỷ Tình phát hiện ra, hơn nữa cuối cùng cũng là người ta giết, những người khác chỉ là Kỷ gia mời tới hỗ trợ mà thôi, sớm đã nói xong thù lao, khẳng định không thể được chia phần.

Dừng lại một chút, Vương Vũ Hàng lại thấp giọng nói với Hàn Sâm:

- Hơn nữa, trên cơ bản lúc này Kỷ Nhược Chân đã chắc chắn sẽ đảm nhiệm chức vị nguyên thủ của Liên Minh, ai sẽ vì một con sinh vật siêu cấp thần huyết mà đắc tội với Kỷ gia chứ, hiện tại đã giết được con thứ nhất, khẳng định về sau sẽ có con thứ hai thứ ba, về sau còn nhiều cơ hội mà, bằng vào quan hệ giữa chúng tôi và Kỷ gia, chúng tôi giúp Kỷ Tình, về sau cô ta cũng sẽ giúp chúng tôi, không cần phải tranh giành cái thứ nhất này.

Hàn Sâm gật đầu, hắn cũng biết vạn sự khởi đầu nan, giết được con thứ nhất, về sau ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, chỉ sợ càng ngày sẽ có càng nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết bị giết, xuất hiện gen siêu cấp thần đại viên mãn chỉ là chuyện sớm hay muộn.

- Kỷ Tình có lấy được thú hồn siêu cấp thần huyết hay không?

Hàn Sâm suy nghĩ rồi lại hỏi.

- Được, là một cái áo giáp, nếu không thì sao được xưng là hi vọng của Liên Minh chứ, đã có món áo giáp siêu cấp thần huyết đó, về sau Kỷ Tình có thể xông pha ở bên trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở rồi.

Vương Vũ Hàng nói xong nhìn vào Hàn Sâm:

- Đúng rồi, cậu tìm tôi có chuyện gì?

- Tôi muốn lên núi giết một con thần huyết bạo tẩu, nếu chú nhỏ không có chuyện gì thì đi dạo với tôi đi.

Hàn Sâm đành phải nói ra.

- Được, tôi thích nhất là giết thần huyết bạo tẩu.

Vương Vũ Hàng lập tức hưng phấn nói, lộ ra vẻ thật sự cao hứng.

Hai người đi vào bên trong dãy núi, Hàn Sâm đi rất cẩn thận, lần trước ở chỗ này hắn đã từng gặp phải một con Tuyết Quy mang theo tám con Tuyết Quy con, là sinh vật siêu cấp thần huyết hàng thật giá thật, nếu như thật sự kinh động đến chúng nó, người mạnh mẽ hơn nữa cũng không chịu được chín con sinh vật siêu cấp thần huyết công kích.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã đi tới chỗ lần trước nhìn thấy Hồng Lân Long, trên đường cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Con Hồng Lân Long kia vậy mà vẫn còn ở nơi này không hề rời đi, nằm ngang ở trong một sơn cốc nghỉ ngơi.

Hồng Lân Long lúc này không khác gì lúc trước, vảy màu đỏ trên người đã tinh thể hóa toàn bộ, từ xa nhìn lại giống như một pho tượng khổng lồ do hồng tinh thạch điêu khắc thành, bên trong hoa mỹ lại lộ ra vẻ hung tàn.

- Con vật này lớn thật.

Vương Vũ Hàng nhìn thấy Hồng Lân Long, lập tức hít vào một hơi khí lạnh.

Hàn Sâm cười cười, nói với Vương Vũ Hàng:

- Chủ nhỏ, còn phải làm phiền chú ra tay, đi hấp dẫn sự chú ý của con Hồng Lân Long kia một chút, tôi sẽ thừa cơ giết nó, chút nữa chúng ta chia đều thịt.

- Được rồi.

Vương Vũ Hàng gật đầu, triệu hồi ra thú hồn vọt tới Hồng Lân Long.

Nhưng mà Vương Vũ Hàng cũng không thật sự tiến lên, chỉ là ở xa xa ném mấy tảng đá gọi Hồng Lân Long đang ngủ say bừng tỉnh, Hồng Lân Long nhìn thấy y lập tức nổi khùng đuổi tới.

Vương Vũ Hàng mang theo Hồng Lân Long chạy vòng quanh bên cạnh ngọn núi, Hàn Sâm thì triệu hoán ra Khổng Tước Liên Nỗ, đặt toàn bộ bảy mũi tên lông vũ quạ đen còn dư lại vào.

Con Hồng Lân Long tiến vào trạng thái bạo tẩu, vảy cứng rắn hơn sinh vật thần huyết bình thường rất nhiều, nếu như dùng mũi tên lông vũ quạ đen bắn tới thân thể của nó, mũi tên lông vũ nhỏ như vậy rất khó có thể lấy mạng của nó.

Cho nên Hàn Sâm đang chuẩn bị giở trò cũ, chuẩn bị bắn vào mắt của Hồng Lân Long, dù sao Hồng Lân Long cũng không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết, tin chắc có thể trực tiếp từ con mắt bắn vào trong đầu, sẽ không phiền toái giống như giết Hỏa Lân Bạo Long Thú.

Hàn Sâm ở trên ngọn núi tìm một chỗ tốt, chỉ còn chờ Vương Vũ Hàng dẫn Hồng Lân Long tới, liền có thể chính diện bắn nó.

Rất nhanh, Vương Vũ Hàng đã dẫn Hồng Lân Long vòng quanh ngọn núi một vòng, từ một bên khác của ngọn núi quay lại.

- Chạy mau!

Thế nhưng mà Vương Vũ Hàng vừa chạy tới bên này, vừa phất tay kêu to với Hàn Sâm, thoạt nhìn giống như có chuyện gì đó là lạ.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức hơi run rẩy một chút, nghĩ thầm:

- Lại xảy ra chuyện gì rồi? Sẽ không phải dẫn luôn sinh vật siêu cấp thần huyết đến đấy chứ?

Chương 651: Ký Kết

Hàn Sâm nhìn tới sau lưng Vương Vũ Hàng liền thấy con Hồng Lân Long Bạo Tẩu kia đang từ phía sau ngọn núi chạy ra, cấp tốc đuổi theo Vương Vũ Hàng, bộ dáng chạy nhanh như thỏ của nó thoạt nhìn rất không đúng.

Quả nhiên chờ sau khi con Hồng Lân Long kia xông ra, Hàn Sâm liền có chút trợn tròn mắt, ở phía sau Hồng Lân Long vẫn còn một con dị sinh vật khác nữa, đó là một con Cốt Tượng toàn thân giống như là bạch cốt.

Nguyên bản Hồng Lân Long rất to lớn, nhưng ở trước mặt con Cốt Tượng kia lại giống như là món đồ chơi vậy, cái vòi voi hoàn toàn do xương trắng tạo thành cuốn một cái liền quấn lấy Hồng Lân Long, trực tiếp cuộn Hồng Lân Long vào, thoáng cái đã cuốn vào trong cái miệng giống như xương cốt, răng rắc răng rắc nhai, trong miệng tràn ra vô số máu tươi.

- CMN!

Trong lòng Hàn Sâm thầm mắng một tiếng, không nói hai lời liền xoay người chạy.

Vương Vũ Hàng thật sự là trời sinh tai tinh, như vậy đều có thể gặp được sinh vật siêu cấp thần huyết, hiện tại Hàn Sâm thực sự đã hối hận vì không đi một mình, mặc dù phiền toái một chút, nhưng dù sao vẫn hơn gặp phải sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh mẽ.

Cũng may con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đuổi kịp Hồng Lân Long trước, Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng mới có thể chạy thoát.

- Chú nhỏ, tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo chú.

Vất vả lắm mới chạy tới một chỗ an toàn, Hàn Sâm thở phì phò hỏi Vương Vũ Hàng.

- Chuyện gì, cậu nói đi.

Vương Vũ Hàng cũng đã chạy mệt đến mức thở không ra hơi.

- Trước kia chú săn giết dị sinh vật như thế nào thế?

Hàn Sâm hỏi, tùy tiện ở đâu đều có thể gặp phải sinh vật đáng sợ giống như vậy, đánh con nhỏ liền có con lớn đến, Vương Vũ Hàng làm sao sống đến hiện tại được nhỉ.

- Khụ khụ, Hàn lão đệ, thực không dám dấu diếm, bản thân tôi rất ít khi săn giết được dị sinh vật, cho dù ngẫu nhiên có thể giết một ít nhưng cũng không kiếm được chỗ tốt gì, trên cơ bản đều là dựa vào người khác cứu tế.

Vương Vũ Hàng có chút xấu hổ nói.

Hàn Sâm không khỏi có chút im lặng, cũng may Vương Vũ Hàng là người của Vương gia, nếu không người như vậy khẳng định còn thảm hơn hắn trước kia rất nhiều, liền sống sót ở trong Tí Hộ Sở cũng không dễ dàng gì.

Nhưng mà một đại cao thủ giống như Vương Vũ Hàng lại lăn lộn đến mức cần người khác cứu tế, quả thật rất đáng thương.

Thật muốn luận thực lực, nếu như không có Khổng Tước Liên Nỗ, Hàn Sâm muốn đánh thắng Vương Vũ Hàng cũng không phải chuyện dễ, con hàng này là cao thủ có thể sánh với Nữ Hoàng, chỉ là bởi vì sao quả tạ chiếu quá nặng, cho nên lòng tự tin sớm đã không còn nữa.

- Nếu không thì như vậy đi, chú nhỏ, tôi chuẩn bị thành lập một đoàn đội, chuyên đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu chú cảm thấy hứng thú có thể gia nhập vào đoàn đội của tôi, nhưng mà chúng ta phải ký hợp đồng chính thức, lúc đoàn đội hành động tôi phải có quyền chỉ huy tuyệt đối.

Hàn Sâm nhìn Vương Vũ Hàng nói.

Mặc dù Vương Vũ Hàng không may, nhưng chỉ bằng vào loại năng lực có thể dẫn ra sinh vật siêu cấp thần huyết này, Hàn Sâm đã cảm thấy vô cùng hữu dụng, sau này nếu như có thể kiếm được một cái áo giáp siêu cường để cho Vương Vũ Hàng bảo mệnh, vậy y sẽ vô cùng hữu dụng.

- Hàn lão đệ!

Vương Vũ Hàng đột nhiên vọt tới trước mặt Hàn Sâm, hai tay nắm lấy tay Hàn Sâm để ở trước ngực mình, trong mắt xuất hiện lệ quang, kích động sắp không nói ra lời luôn rồi.

- Chú nhỏ, có chuyện gì cứ nói đi.

Hàn Sâm vội vàng rút tay ra, hắn thực sợ Vương Vũ Hàng nói ra câu lấy thân báo đáp.

Thế nhưng mà Vương Vũ Hàng lại cầm chặt lấy tay của Hàn Sâm không tha, kích động nói:

- Hàn Sâm đệ, cái gì cũng không cần nói nữa, về sau cậu chính là anh em của tôi. . . Bá Nhạc a. . . thật sự là Bá Nhạc. . . cậu chính là thái dương trên bầu trời. . . cậu chiếu sáng thế gian hắc ám. . . cậu chính là người hiểu đàn Chung Tử Kỳ kia. . .

Vương Vũ Hàng thật sự rất kích động, mặc dù y ăn ngon uống ngọt chưa từng đứt đoạn, một thân bổn sự cũng không kém, nhưng y lại có cảm giác anh hùng không đất dụng võ.

Liền người của Vương gia cũng không dám dùng y, mặc dù cung cấp cho y không ít thịt, nhưng lại không dám để cho y cùng theo lúc đi ra ngoài săn giết dị sinh vật, nếu không kết cục nhất định sẽ vô cùng thê thảm.

Tự Vương Vũ Hàng đi ra, đại đa số thời điểm đều không có kết quả gì tốt, có thể giết được mấy con dị sinh vật, cũng sẽ bị một vài con khác mạnh mẽ hơn đuổi chạy loạn khắp thế giới, có một thân bản lãnh nhưng ngay cả một người kết bạn đi săn giết dị sinh vật cũng không tìm được.

Hiện tại Hàn Sâm vậy mà chịu dùng y, lập tức khiến cho Vương Vũ Hàng có loại cảm giác hận vì gặp nhau quá muộn, kích động sắp không nói ra lời.

- Chỗ này của tôi có một phần hợp đồng, chú nhỏ xem trước một chút, mặc dù điều kiện có chút hà khắc, nhưng mà tôi cũng hết cách rồi, chú cũng biết săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết nguy hiểm cỡ nào. . .

Hàn Sâm móc ra một phần hợp đồng đưa cho Vương Vũ Hàng xem.

Từ lúc Hàn Sâm có ý định muốn thành lập một đội ngũ, liền đã chuẩn bị xong phần hợp đồng này, nguyên bản định cho Nữ Hoàng ký trước, nhưng mà gần đây Nữ Hoàng có việc bận không tiến vào trong Tí Hộ Sở, cho nên vẫn chưa dùng tới, hiện tại vừa vặn cho Vương Vũ Hàng dùng.

Vương Vũ Hàng cầm hợp đồng xem xong điều khoản, trực tiếp ký tên lên phía trên, mặc dù điều kiện giống như Hàn Sâm nói, quả thật là có chút hà khắc, nhưng mà theo Vương Vũ Hàng thấy những thứ này cũng không tính là gì, đã rất công bằng rồi.

Hàn Sâm hài lòng thu hồi hợp đồng lại, sau khi chính mình ký hợp đồng liền cho Vương Vũ Hàng một phần.

- Chú nhỏ, về sau chú chính là một thành viên trong đoàn đội của tôi.

Hàn Sâm cười nói với Vương Vũ Hàng.

Vương Vũ Hàng hưng phấn hỏi:

- Đoàn trưởng, trong đoàn chúng ta có bao nhiêu cao thủ?

- Trước mắt mới chỉ có chú với tôi hai người mà thôi.

Hàn Sâm cũng không giấu diếm, cao thủ khó tìm, bình thường cao thủ đều là người của thế lực lớn, cũng chỉ có thế lực lớn mới dễ dàng bồi dưỡng ra được cao thủ, hắn muốn đi đào người thật sự rất khó khăn, muốn tìm cao thủ mở ra khóa gen cũng không dễ dàng gì.

Bình thường cho dù có cao thủ rải rác, cũng bị người của thế lực lớn mời đi, ai sẽ đi theo một người cô đơn không có bối cảnh như hắn chứ.

Vương Vũ Hàng cũng không cảm thấy có vấn đề gì, liền giúp Hàn Sâm bày mưu tính kế:

- Đoàn trưởng, tôi biết có một cao thủ vô cùng lợi hại, hơn nữa giao tình cũng không tệ lắm, chúng ta có thể thuyết phục y gia nhập vào đoàn đội của chúng ta.

- Cao thủ nào?

Hàn Sâm đương nhiên rất hứng thú với cao thủ, muốn chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, dựa vào một mình một người thật sự rất khó khăn, hơn nữa hiện tại sinh vật siêu cấp thần huyết đã bị mọi người phát hiện ra, mặc dù trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở còn chưa có ai có thể săn giết, nhưng cũng không có ảnh hưởng gì lớn nữa rồi.

- Là một người tên Lôi Hoành Vũ, mặc dù không phải xuất thân từ đại gia tộc nào đó, nhưng Đại Phong Lôi Phích Lịch Thần Thương tổ truyền của Lôi gia bọn họ hết sức lợi hại, tuyệt đối là cao thủ đỉnh cấp, hiện tại y vẫn chưa gia nhập những đoàn đội khác, giao tình giữa tôi với y cũng không tệ, có lẽ sẽ mời được y gia nhập với chúng ta.

Vương Vũ Hàng nói.

Hàn Sâm hỏi rõ một ít chuyện liên quan tới Lôi Hoành Vũ, cảm thấy có thể mời được một cao thủ như vậy gia nhập đoàn đội của mình cũng không tệ, liền chuẩn bị đi theo Vương Vũ Hàng thử xem.

Lúc này không thể chém giết Hồng Lân Long, hơn nữa Hồng Lân Long còn bị con sinh vật siêu cấp thần huyết giống như Cốt Tượng kia ăn, Hàn Sâm chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Đúng lúc Lôi Hoành Vũ kia đang ở bên trong một Tí Hộ Sở nhân loại cỡ lớn, Hàn Sâm chuẩn bị muốn tới đó thử, xem có thể mua một cái thú hồn thần huyết Bạo Long hay không.

Chương 652: Mời Cao Thủ

Lôi Hoành Vũ theo lời Vương Vũ Hàng, hiện tại đang ở trong Tí Hộ Sở bên kia Ma Quỷ Sơn Mạch, chỉ cần xuyên qua Ma Quỷ Sơn Mạch là có thể tìm được y.

Nhưng mà Hàn Sâm vẫn quyết định đi về trước chuẩn bị một chút rồi mới xuất phát, sau khi trở lại Liên Minh, trên máy truyền tin của Hàn Sâm có rất nhiều tin tức chưa đọc.

Có của Kỷ Yên Nhiên, có của Đường Chân Lưu, còn có của Hoàng Phủ Bình Tình. . ., rất nhiều người quen của Hàn Sâm đều đang liên hệ với hắn.

Hàn Sâm gọi lại từng người, quả nhiên là chuyện về Kỷ Tình chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, hôm nay đã làm náo động toàn bộ cao tầng của Liên Minh, chỉ là còn chưa chính thức công khai mà thôi.

Chỉ có tin nhắn của Kỷ Yên Nhiên là Hàn Sâm vẫn chưa trả lời, cuối cùng đi thẳng tới phòng làm việc của Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên nói cho Hàn Sâm biết, Kỷ Tình quả thật đã chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, mặc dù có 200~300 Tiến Hóa Giả hỗ trợ, nhưng mà cuối cùng vẫn là Kỷ Tình giết chết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, hơn nữa phát hiện sinh vật siêu cấp thần huyết không để lại gì, chỉ để lại một khối gen sinh mệnh tinh hoa.

Hàn Sâm đương nhiên biết rõ đại bộ phận sinh vật siêu cấp thần huyết đều sẽ không lưu lại thi thể, chỉ có số rất ít mới lưu lại, sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy rất đặc biệt.

Ví dụ như Kim Mao Hống và tiểu Kim Mao Hống, chúng đều rất đặc biệt, tiểu Kim Mao Hống cho dù biến thành thú hồn, cũng không giống những thú hồn khác cho lắm.

Tương tự là thú hồn tọa kỵ, cho dù là thú hồn siêu cấp thần huyết đều không có tính chủ động công kích, nhưng mà tiểu Kim Mao Hống lại có,

hoàn toàn khác với thú hồn thông thường.

Hàn Sâm không biết tại sao sinh vật siêu cấp thần huyết lại có chênh lệch như vậy, trước mắt hắn cũng đang suy đoán, chỉ là nghĩ không ra nguyên nhân chân chính mà thôi.

Hiện tại dường như toàn bộ thế giới đều đang thảo luận vấn đề sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng mà Hàn Sâm biết đây vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu, nếu Liên Minh công bố rộng rãi cho dân chúng bình thường, chuyện này sẽ dẫn phát ra điên cuồng lớn hơn.

Mặc dù Kỷ Yên Nhiên không trực tiếp nói thẳng, nhưng mà Hàn Sâm nghe ý của cô cũng biết Kỷ gia nhất định sẽ công bố tin tức này. Người thứ nhất săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết chính là người của Kỷ gia, chuyện này đủ để ghi vào trong sử sách, đối với Kỷ Nhược Chân hiện tại đang tranh cử nguyên thủ mà nói cũng trợ giúp không nhỏ.

Mặc dù hiện tại ưu thế của Kỷ Nhược Chân rất lớn, đã có thể chắc chắn thắng cử, nhưng mà Kỷ gia có một chuyện vinh quang như vậy, đương nhiên càng khiến cho y vững như bàn thạch.

Trước khi đi vào Tí Hộ Sở, Hàn Sâm bấm dãy số của Trương Đan Phong, sau khi trò chuyện chốc lát mới tiến vào trong Tí Hộ Sở.

Thần gen của Trương Đan Phong đã sắp viên mãn, Hàn Sâm nói cho cậu ta chuyện siêu cấp thần gen gen, để cậu ta tự quyết định.

Lần này cần phải xuyên qua Ma Quỷ Sơn Mạch, mặc dù Hàn Sâm đối với con đường này cũng không tính là lạ lẫm, hắn không xảy ra chuyện gì, nhưng vì bảo hiểm, Hàn Sâm vẫn dẫn theo Tiểu Ngân Ngân và Linh cùng đi.

Dù sao có Vương Vũ Hàng ở đây, không ai biết được sẽ có thể có thứ gì quái đản xuất hiện hay không, đặc biệt là ở trong khu vực thần bí khó lường như Ma Quỷ Sơn Mạch này, bên trong sơn mạch không biết có bao nhiêu sinh vật khủng bố thần bí đang ẩn núp.

Trên đường đi đều luôn thận trọng, khá tốt là giống như Vương Vũ Hàng nói, bình thường y không đi trêu chọc dị sinh vật, tỷ lệ gặp phải chuyện xui xẻo sẽ thấp đi một chút.

Có Tiểu Ngân Ngân trấn thủ, trên đường đi căn bản không đụng phải dị sinh vật nào, cho nên vận rủi của Vương Vũ Hàng cũng không có cơ hội phát uy.

Linh mặc một bộ quần áo chiến đấu màu trắng, ôm Tiểu Ngân Ngân, thoạt nhìn xinh đẹp đáng yêu không tả rõ được, liền Vương Vũ Hàng đều liên tục tán thưởng, nói Linh là thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu nhất mà y từng gặp.

Hàn Sâm vội vàng kéo Vương Vũ Hàng ra, để cho y cách Linh xa một chút, quái thúc thúc này không phải người tốt gì, không thể để cho y tới gần Linh quá.

Xuyên qua Ma Quỷ Sơn Mạch, Vương Vũ Hàng mang theo bọn họ đi thẳng tới Ma Quỷ Tí Hộ Sở, tìm được Lôi Hoành Vũ gần đây mới tới chỗ này.

- Lão Lôi.

Vương Vũ Hàng gõ cửa một căn phòng, chào hỏi một người đàn ông hùng tráng giống như cột điện.

- Vũ Hàng, tại sao anh lại ở đây?

Người đàn ông hùng tráng nhìn thấy Vương Vũ Hàng, vẻ mặt biến đổi, gượng cười nói.

- Lão Lôi, tôi là tới thăm anh đó, gần đây tôi gia nhập một đoàn đội, chuẩn bị đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, chuyện về sinh vật siêu cấp thần huyết anh cũng biết rồi chứ?

Vương Vũ Hàng có chút hưng phấn nói.

Lôi Hoành Vũ hơi kinh ngạc, nhưng mà y kinh ngạc không phải là chuyện về sinh vật siêu cấp thần huyết, y nhìn Vương Vũ Hàng có chút không dám tin tưởng hỏi:

- Anh thật sự gia nhập đoàn đội săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết à?

Người quen Vương Vũ Hàng đều biết rõ Vương Vũ Hàng cực kỳ không may, mang theo y đi săn giết dị sinh vật cam đoan sẽ xảy ra chuyện, cũng không phải là không có ai muốn lợi dụng loại vận rủi này của Vương Vũ Hàng, nhưng mà bình thường dị sinh vật bị hấp dẫn đến bọn họ đều không thể đối phó nổi, dẫn theo y đi ra ngoài nhất định sẽ gặp chuyện không may, hơn nữa trên cơ bản đều có tổn thất nặng nề, dần dần không ai dám lại dẫn y đi nữa.

- Đúng vậy, tôi nói với anh này, đoàn đội tôi gia nhập tuyệt đối mạnh mẽ, tôi xem trên mặt tình cảm chúng ta là bạn bè cũ mới đến mời anh, cùng nhau gia nhập đi, sau này đoàn đội đầu tiên săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở nhất định là chúng ta. . .

Vương Vũ Hàng nói nước miếng tung bay.

- Anh gia nhập vào đoàn đội nào? Không phải là của Vương gia các anh đấy chứ?

Lôi Hoành Vũ nghe Vương Vũ Hàng nói cũng có chút động tâm, dù sao đoàn đội dám thu lưu Vương Vũ Hàng nhất định rất không tầm thường.

- Tới tới tới, tôi giới thiệu cho anh, vị này chính là đoàn trưởng Hàn Sâm của đoàn đội chúng ta, tuyệt đối là một cao thủ, một người đã có cơ hội đánh ngã sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu không phải vận may của con sinh vật siêu cấp thần huyết kia tốt chạy thoát được, chúng tôi đã sớm là những người đầu tiên săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, nào tới lượt Kỷ Tình. . .

Vương Vũ Hàng cũng không hề nói khoác.

- Hàn Sâm?

Lôi Hoành Vũ khẽ nhíu mày, suy nghĩ xem rốt cuộc Hàn Sâm là người của nhà nào.

- Không cần suy nghĩ, Kỷ Nhược Chân chính là nhạc phụ của Đoàn trưởng Hàn.

Vương Vũ Hàng thấy Lôi Hoành Vũ có chút do dự, lại nói thêm một câu, còn hướng Hàn Sâm nháy nháy mắt.

Lôi Hoành Vũ lập tức lộ ra vẻ chợt hiểu, sau khi Vương Vũ Hàng giới thiệu hai người với nhau, Lôi Hoành Vũ mời bọn họ vào trong phòng cẩn thận nói chuyện.

- Đoàn trưởng Hàn, không biết hiện tại ở trong đội còn có những ai là nòng cốt?

Sau khi Lôi Hoành Vũ mở ra khóa gen, vẫn một mực chưa lựa chọn gia nhập một đoàn đội nào, chính là hy vọng có thể tìm được một đoàn đội mạnh mẽ.

Nếu Kỷ Nhược Chân là nhạc phụ của Hàn Sâm, như vậy theo Lôi Hoành Vũ thấy, Hàn Sâm chính là người của Kỷ gia rồi.

Kỷ gia đã có một Kỷ Tình săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, mặc dù là ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, nhưng đó cũng là một loại khẳng định thực lực, nếu như có thể gia nhập vào đoàn đội của Kỷ gia, Lôi Hoành Vũ vẫn có thể tiếp nhận.

- Binh không cần nhiều, quý ở tinh, đoàn đội chúng ta không phải ai cũng có thể gia nhập, không phải cao thủ đỉnh cấp sẽ không thu, trước mắt Đoàn trưởng Hàn đang liên lạc với mấy vị đại cao thủ ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở. Anh nghe nói qua Nữ Hoàng rồi chứ? Đoàn trưởng đang tiếp xúc với cô ta, trên cơ bản đã xác định được rồi.

Vương Vũ Hàng vội vàng nói, y sợ Hàn Sâm nói thẳng ra chỉ có hai người bọn họ, việc này liền không vui rồi.

- Thật ư? Nữ Hoàng thật sự muốn gia nhập đoàn đội này của mấy anh?

Lôi Hoành Vũ trợn to mắt nhìn Vương Vũ Hàng vàg Hàn Sâm.

- Quái thúc thúc này, trên thực tế cũng không phải thành thật như vậy.

Hàn Sâm mỉm cười, hắn chỉ đề cập qua về Nữ Hoàng với Vương Vũ Hàng một lần, nhưng mà không nói nhất định có thể thành, hiển nhiên Vương Vũ

Hàng đã trực tiếp quên luôn mấy chi tiết kia, dùng những thứ này làm thẻ đánh bạc nói ra.

- Đúng thế, lão Lôi, quan hệ giữa chúng ta như thế nào, tôi có thể lừa anh sao?

Vương Vũ Hàng lộ ra vẻ mặt chính khí nói.

Chương 653: Từ Chối

Mấy người ở trong phòng bàn bạc, Lôi Hoành Vũ vẫn còn có chút do dự, mặc dù Vương Vũ Hàng nói như vậy, nhưng mà dù sao hiện tại Nữ Hoàng vẫn còn chưa gia nhập vào trong đoàn đội của bọn họ, cho nên Lôi Hoành Vũ vẫn không lập tức quyết định.

- Nếu không mấy anh cho tôi thêm chút thời gian, để tôi suy nghĩ kỹ đã.

Lôi Hoành Vũ trầm ngâm nói.

- Lão Lôi, anh còn do dự cái gì nữa, hiện tại đoàn trưởng đang sở hữu hai cái Tí Hộ Sở hoàng tộc, một cái trong đó còn là Tí Hộ Sở trên Thần Vực Đảo, thủ hạ có vô số tinh binh cường tướng, gia nhập đoàn đội của chúng tôi chắc chắn sẽ không để anh thua thiệt.

Vương Vũ Hàng lại khuyên nhủ.

Mặc dù Vương Vũ Hàng có chút tránh nặng tìm nhẹ, nhưng mà xác thực y cũng không hề nói dối, đều có thể coi là một loại sách lược.

Ví dụ như Hàn Sâm còn chưa lấy Kỷ Yên Nhiên về nhà, chưa tính là người của Kỷ gia, Nữ Hoàng cũng chưa chính miệng đồng ý gia nhập đoàn đội của bọn họ, mặc dù Hàn Sâm chưởng quản hai Tí Hộ Sở hoàng tộc, nhưng mà Tí Hộ Sở kỳ thật chỉ có thể coi là cùng người khác hợp tác quản lý, chỉ là hắn chiếm phần lớn mà thôi.

Lúc Lôi Hoành Vũ đang do dự, bên ngoài phòng lại truyền tới một tiếng gõ cửa, đồng thời nghe được một giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại không mất đi nam tính:

- Lôi Hoành Vũ Lôi tiên sinh có ở đây không? Lô Huy đến thăm.

Lôi Hoành Vũ hơi kinh hãi, để cho bọn Vương Vũ Hàng ngồi tạm rồi đi ra mở cửa, chỉ thấy một người đàn ông thanh tú đang đứng ở ngoài cửa cười rất tự nhiên thoải mái, cảm giác giống như là anh trai nhà bên vậy.

- Sao Lư đội trưởng lại tới đây?

Sở dĩ Lôi Hoành Vũ đến Ma Quỷ Tí Hộ Sở, kỳ thật cũng là muốn gia nhập đoàn đội của Lô Huy.

Thực lực của bản thân Lô Huy rất xuất chúng, trong số những Tiến Hóa Giả cũng rất có uy danh, hơn nữa thủ hạ có rất nhiều cường giả, lại có bối cảnh là bộ đội đặc chủng Lam Huyết, cho nên là đoàn đội mà Lôi Hoành Vũ nghĩ tới trước tiên.

Chỉ là Lôi Hoành Vũ còn chưa kịp đi tìm Lô Huy, không ngờ Lô Huy đã tìm tới cửa, để cho hắn có chút cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Lô Huy thấy Hàn Sâm ở bên trong bọn họ, cười một cái nói:

- Lôi tiên sinh đang có khách, tôi sẽ không chậm trễ thời gian nói thẳng, tôi rất có thành ý muốn mời Lôi tiên sinh gia nhập đoàn đội của tôi, không biết ý của Lôi tiên sinh như thế nào?

Lôi Hoành Vũ lập tức nao nao, mặc dù đã có chút suy đoán, nhưng mà vẫn hơi cảm thấy kinh ngạc Lô Huy vậy mà tự mình đến mời y gia nhập đoàn đội.

- Lão Lôi, chúng ta đã nói xong rồi mà, anh cũng không thể đổi ý a.

Vương Vũ Hàng lập tức đứng lên nói.

Lôi Hoành Vũ trừng mắt liếc y một cái:

- Chúng ta nói xong lúc nào, tôi còn chưa đồng ý mà.

Vương Vũ Hàng còn muốn nói thêm điều gì, lại bị Hàn Sâm giữ chặt, Hàn Sâm đứng lên nói:

- Lôi tiên sinh, tôi rất có thành ý mời anh gia nhập vào đoàn đội của chúng tôi, hơn nữa cũng có thể cam đoan đoàn đội của chúng tôi có cơ thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, tôi thật lòng hi vọng anh có thể gia nhập với chúng tôi.

Lôi Hoành Vũ lập tức có chút do dự, hai bên ở trong mắt y đều có điều kiện tốt, trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể quyết định.

- Hàn Sâm, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tôi là Lô Huy.

Lô Huy lại đi đến trước mặt Hàn Sâm, vươn tay mỉm cười nói.

- Lam Huyết ma quỷ đội trưởng, tôi cũng rất ngưỡng mộ anh.

Hàn Sâm thò tay bắt tay Lô Huy một cái, chỉ cảm thấy ngón tay của Lô Huy vô cùng thon dài hữu lực.

- Nếu như có thể, tôi cũng hy vọng có thể mời cậu gia nhập vào đoàn đội của tôi, không tiếc bất kỳ giá nào, chỉ cần cậu chịu, điều kiện gì tôi cũng có thể đồng ý.

Lô Huy nhìn Hàn Sâm, vô cùng nghiêm túc nói.

- Cảm tạ Lô đội trưởng đã coi trọng, lời này cũng là lời tôi muốn nói.

Hàn Sâm nhìn Lô Huy nói ra.

Ánh mắt của hai người nhìn nhau một giây đồng hồ trên không trung, mới từng người tránh đi, Lô Huy cười nói:

- Lôi tiên sinh, mặc kệ là gia nhập đoàn đội của tôi hay là đoàn đội của Hàn tiên sinh, đều là lựa chọn rất không tồi, đương nhiên, nếu như anh tới đoàn đội của tôi, tôi có thể cho anh những đãi ngộ này.

Nói xong, Lô Huy lấy ra một phần hợp đồng cho Lôi Hoành Vũ xem, Lôi Hoành Vũ tiếp nhận hợp đồng xem xét, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh sợ:

- Lư đội trưởng, phía trên này viết có thật không vậy?

- Chúng ta ký hợp đồng, đây là một phần hợp đồng chính thức.

Lô Huy nói.

- Lão Lôi, y cho anh điều kiện gì, chúng tôi cũng có thể cho anh.

Vương Vũ Hàng có chút nóng nảy.

Hàn Sâm lấy ra hợp đồng đã chuẩn bị xong cho Lôi Hoành Vũ xem:

- Đây là hợp đồng gia nhập đoàn đội của chúng tôi, điều kiện đều ở phía trên, Lôi tiên sinh xem thử xem.

Vương Vũ Hàng có chút nóng nảy, bởi vì điều kiện của hợp đồng này kỳ thật cũng không hề tốt đẹp gì, chỉ là tương đối công bằng, cũng không có điều kiện hậu đãi hấp dẫn.

Hiện tại Lô Huy cầm một bản hợp đồng hậu đãi cho Lôi Hoành Vũ, hơn nữa với danh tiếng của Lô Huy, muốn lôi kéo Lôi Hoành Vũ chỉ sợ là sẽ rất khó.

Quả nhiên, sau khi Lôi Hoành Vũ xem xong hợp đồng Hàn Sâm đưa ra liền trả hợp đồng lại cho hắn, có chút áy náy nói:

- Đoàn trưởng Hàn, chỉ sợ phải xin lỗi cậu rồi, tôi nguyên bản đến Ma Quỷ Tí Hộ Sở bên này, chính là hy vọng có thể gia nhập đoàn đội của đoàn trưởng Lư, hơn nữa đoàn trưởng Lư cho điều kiện cũng tốt hơn một chút.

- Không sao.

Hàn Sâm cười cười, đứng dậy liền chuẩn bị muốn dẫn bọn Linh rời đi, Vương Vũ Hàng đang muốn nói thêm với Lôi Hoành Vũ cái gì, cũng bị Hàn Sâm ngăn lại.

- Đoàn trưởng Hàn, hi vọng có cơ hội có thể hợp tác.

Lúc Hàn Sâm đi đến bên cạnh Lô Huy, Lô Huy nghiêm túc nói ra.

- Sẽ có cơ hội.

Hàn Sâm cũng không ghét người đàn ông này, cạnh tranh bình thường mà thôi, Lô Huy cũng không làm gì sai.

Rời khỏi nhà Lôi Hoành Vũ, Vương Vũ Hàng có chút buồn bực nói:

- Lão Lôi thật sự là quá không có suy nghĩ, vậy mà không nể mặt tôi một chút nào.

Hàn Sâm cười nói:

- Chỉ sợ là Lôi Hoành Vũ sợ chú nhỏ, cho nên mới không dám gia nhập đoàn đội của chúng ta.

- Chuyện này sao có thể trách tôi được, rõ ràng chính là đãi ngộ của đoàn đội chúng ta tương đối thấp.

Vương Vũ Hàng ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ ràng, Lôi Hoành Vũ không gia nhập với bọn họ, khẳng định là đã xem xét đến vấn đề có y, đây hẳn là một trong những nguyên nhân.

- Mặc kệ là nguyên nhân gì, chúng ta muốn cướp người từ trong tay những đại thế lực kia, chỉ sợ là không quá thực tế, trước hết như vậy đi, chúng ta đi tới chợ dạo một vòng.

Không thể đào được Lôi Hoành Vũ, theo Hàn Sâm thấy cũng không có gì, đi tìm thú hồn thần huyết loại Bạo Long mới là đúng đắn.

Nói thật, theo Hàn Sâm thấy thực lực của Lôi Hoành Vũ tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là mạnh mà thôi, không có gì đặc biệt, cũng không phải là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa coi như là người rất hữu dụng, Hàn Sâm cũng không cho y đãi ngộ hơn những thành viên khác.

Lúc bọn Hàn Sâm vừa đi, Lô Huy có chút hứng thú nhìn Lôi Hoành Vũ hỏi:

- Vì sao không lựa chọn Hàn Sâm?

Lôi Hoành Vũ cười khổ nói:

- Hàn Sâm này kỳ thật tôi cũng có chút hiểu biết, cũng có chút bản lĩnh, nhưng mà nội tình quá mỏng, nể mặt mũi của Vương Vũ Hàng, tôi mới không tiện trực tiếp từ chối. Bên trong đoàn đội của bọn họ lại có Vương Vũ Hàng, thật sự là không có cách nào tưởng tượng, đoàn đội như vậy sao có thể săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết.

Lô Huy là chúa tể một phương, Ma Quỷ Tí Hộ Sở là vùng trung tâm, trình độ phồn hoa của khu chợ không phải băng nguyên bên kia có thể so sánh được.

Biển người trong chợ chen chúc giống như là thủy triều, xem lượng giao dịch nơi này, chỉ sợ mười cái Nữ Thần Tí Hộ Sở gộp lại cũng không bằng người ta.

- Nếu như có thể đánh xuyên qua Ma Quỷ Sơn Mạch, Nữ Thần Tí Hộ Sở mới có thể phát triển lên.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, nhưng như vậy thật sự quá khó khăn.

Bản thân Hàn Sâm ở bên trong Ma Quỷ Sơn Mạch đã gặp phải hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, muốn đánh xuyên qua Ma Quỷ Sơn Mạch khai thác tài nguyên bên trong, hiện tại không ai có được thực lực như vậy.

Đi dạo qua rất nhiều cửa hàng thú hồn, thật đúng là để cho Hàn Sâm tìm được một cái thú hồn loại Bạo Long thích hợp, hơn nữa cái thú hồn loại Bạo Long này còn là chủng loại vô cùng hiếm thấy.

Chương 654: Tôi Mua

Đây là một cái thú hồn Bạo Long màu đen, biến thành vũ khí tên là Bạo Long Đột, là một loại binh khí nặng dài chừng hai mét.

Nhìn hình vẽ ở cuốn tranh giới thiệu giống như là một cây ô giấy Giang Nam cực lớn, có một cái mũi nhọn hình bánh răng hợp với một cái chuôi ở phía sau.

Một loại binh khí nặng rất bạo lực, chiều dài chừng hai mét, chuôi dài khoảng 50~60 centimet, phía trước hình mũi khoan máy, hiện lên hình bánh răng phân bố từng lưỡi dao, xa xa nhìn tới giống như là một thanh cự kiếm quái dị, tuy giống như thương của kỵ sĩ Châu Âu ở thời đại viễn cổ, nhưng mà lại có chút khác biệt, quái dị tới cực điểm, tạo hình hung lệ bá đạo tới cực điểm.

Cơ hồ không có chút do dự nào, Hàn Sâm trực tiếp mua cái thú hồn Bạo Long này, hắn rất thích loại vũ khí này, hơn nữa lại là vũ khí dài hạng nặng, dùng để đối phó sinh vật siêu cấp thần huyết tương đối lớn, thứ này hiển nhiên hữu dụng hơn dao găm gì đó rất nhiều.

Thú hồn Bạo Long màu đen nhìn không ra có dính dáng gì tới hỏa thuộc tính hay không, nhưng mà đối với Hàn Sâm mà nói, cũng có thể thử một lần.

Giá của cái thú hồn này trong số những thú hồn cấp thần huyết cũng được xem là tương đối thấp, chủ yếu là vì binh khí này ít được quan tâm, dùng như thương thì chuôi quá ngắn, phần lớn thương pháp không có cách nào dùng Bạo Long Đột thi triển ra.

Coi là kiếm để dùng, cái đầu hình mũi khoan kia quả thật chả có chút gì liên quan đến kiếm cả, rất nhiều chiêu thức kiếm pháp đều không thể sử dụng được.

Hơn nữa binh khí quá nặng hầu hết Tiến Hóa Giả đều không chơi được, cho nên phương diện giá tiền cũng không đắt lắm, Hàn Sâm cũng không trả giá, trực tiếp mua tới.

Dù sao loại binh khí thú hồn Bạo Long này cũng rất hiếm thấy, hơn nữa lại là binh khí hạng nặng, nhưng đối với Hàn Sâm mà nói thì đây là thứ rất

thực dụng hiện tại.

Nếu như lúc trước giết Hỏa Lân Bạo Long Thú, có một thanh Bạo Long Đột siêu cấp thần huyết, vậy thì không cần phiền phức như vậy nữa.

Sau khi mua cây Bạo Long Đột này xong, Hàn Sâm cũng không có tâm tình đi dạo nữa, rời khỏi khu chợ tìm một chỗ nghỉ ngơi, sau khi Hàn Sâm về đến phòng liền lấy Bạo Long Đột cùng bảo thạch của Hỏa Lân Bạo Long Thú nhìn kỹ lại.

- Đều là loại Bạo Long, ngoại trừ Bạo Long Đột không có cánh, hình dáng đều tương tự, mặc dù không có hỏa thuộc tính, nhưng xác xuất thành công hẳn sẽ cao hơn một chút nhỉ?

Hàn Sâm cắn răng, cũng không suy nghĩ nhiều nữa, trực tiếp dung nhập bảo thạch của Hỏa Lân Bạo Long Thú lớn chừng quả đấm kia vào bên trong Bạo Long Đột.

- Ngọc Hoàng đại đế, Thái Thượng Lão Quân, Như Lai Phật Tổ, Quan Âm Bồ Tát, Thánh Mẫu, Thánh Tử, chúa Giê-xu, Thánh A La, tất cả các vị nhất định phải phù hộ cho con thành công, con chỉ có một viên thú hồn bảo thạch như vậy, mộng tưởng lớn nhất cả đời này đó là có thể thành công một lần, con cầu xin các ngài. . .

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm hướng Chư Thiên Thần Phật cầu nguyện.

Chỉ thấy con Hỏa Lân Bạo Long Thú mini ở trong bảo thạch kia vọt vào trong cơ thể Bạo Long màu đen, lập tức khiến cho Bạo Long màu đen ngửa mặt lên trời gào thét không ra tiếng động, sau đó thân thể vậy mà sinh ra biến hóa kỳ dị.

Nguyên bản làn da màu đen bắt đầu chuyển hóa thành màu đỏ sậm, trên người tựa hồ ẩn ẩn còn có hỏa khí bốc lên, nanh vuốt càng thêm sắc bén, cái đầu tựa hồ cũng lớn hơn một chút, toàn bộ khí thế của Bạo Long đều trở nên mạnh mẽ hơn.

Rống!

Rốt cục, Bạo Long phát ra một tiếng gầm kinh khủng, một luồng lửa đỏ từ trong miệng nó phun ra ngoài giống như muốn bay thẳng tới chân trời.

Đương nhiên, đây chẳng qua là đang ở trong hồn hải, cũng không phải là chính thức phụt ra ngọn lửa mãnh liệt, nếu không toàn bộ căn phòng này đã hóa thành tro rồi.

Bạo Long Đột thành công dung hợp bảo thạch của Hỏa Lân Bạo Long Thú, tiến hóa thành thú hồn siêu cấp thần huyết Xích Diễm Bạo Long Đột.

Hàn Sâm mừng thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, vội vàng gọi Xích Diễm Bạo Long Đột ra, chỉ thấy cả cây Bạo Long Đột lại dài thêm một chút, khẳng định đã qua 2m, toàn thân biến thành màu máu đậm, ẩn ẩn lộ ra một chút hỏa khí, thoạt nhìn càng thêm hung tàn thô bạo, giống một con tà thú dữ tợn.

Hàn Sâm nắm trong tay vung vẩy hai cái, tùy tiện đụng vào đồ đạc sẽ phát từng chuỗi hoa lửa, hết sức quỷ mỹ.

Hàn Sâm yêu thích không thôi, binh khí nặng siêu cấp thần huyết quả thực bá đạo tới cực điểm, về sau giết quái thú, ngoại trừ vài con đặc biết, rốt cuộc không cần sợ không xé rách được thân thể của bọn nó nữa rồi.

Nếu đâm thứ kia vào bên trong cúc hoa của bọn nó, khẳng định sẽ khiến cho sinh vật siêu cấp thần huyết kia dục tiên dục tử.

Không nói hai lời, Hàn Sâm đút tinh thể màu đen cho Xích Diễm Bạo Long, muốn nó tiến hóa thành trạng thái mạnh nhất, khiến nó trở thành thú hồn siêu cấp thần huyết bạo tẩu, đến lúc giết sinh vật siêu cấp thần huyết sẽ càng thêm chắc chắn.

Sau khi Xích Diễm Bạo Long nuốt tinh thể màu đen vào, lập tức từng tia linh hồn chi quang từ trong thân thể phiêu tán ra, biến thành một cái kén ánh sáng bọc thân thể của nó lại.

Hàn Sâm chưa từng tiến hóa qua thú hồn siêu cấp thần huyết, không biết phải cần bao nhiêu thời gian mới có thể hoàn thành tiến hóa.

Con Minh Nhãn Khổng Tước kia Hàn Sâm còn chưa để nó đi tiến hóa, bởi vì vẫn luôn phải dùng tới, lại không biết phải cần bao nhiêu thời gian mới có thể hoàn thành tiến hóa, cho nên vẫn chưa cho nó ăn tinh thể màu đen.

Hiện tại dù để cho Xích Diễm Bạo Long Đột tiến hóa trước, trên tay Hàn Sâm vẫn còn Khổng Tước Liên Nỗ, cho nên cũng không sợ.

Hơn nữa lợi dụng khoảng thời gian Xích Diễm Bạo Long tiến hóa, Hàn Sâm cũng phải tìm một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có tính chất tương tự để phối hợp với Xích Diễm Bạo Long Đột.

Đồ chơi này không thể làm kiếm cũng không thể làm thương được, muốn tìm một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thích hợp với nó chỉ sợ sẽ không không dễ dàng.

Thú hồn bảo thạch dung hợp thành công, tâm tình của Hàn Sâm cũng không tệ, mang theo Linh dạo qua một vòng ở xung quanh, mua cho cô một ít quần áo đồ ăn vặt các thứ.

Tiểu Ngân Ngân một mực nằm ở trên vai Hàn Sâm, Linh thì ôm Miêu Quân ở trạng thái sủng vật, hai con sủng vật một trắng một đen liền thu hút sự chú ý của người khác.

- Sủng vật thật xinh đẹp, chồng, anh xem con sủng vật kia thật đáng yêu.

Một cô gái có bộ ngực hùng vĩ chỉ tới bọn Hàn Sâm bên này sợ hãi than nói.

- Mua.

Người đàn ông bên cạnh trầm ổn nội liễm, chỉ nói một chữ đã khiến cho cô gái bên cạnh vui vẻ ra mặt.

- Chồng, anh thật tốt.

Cô gái kia ôm cánh tay của người đàn ông làm nũng, còn hôn một cái lên trên gò má của người đàn ông kia.

- Anh bạn, hai con sủng vật này bán thế nào?

Người đàn ông kia ưỡn ngực đi đến trước mặt Hàn Sâm hỏi.

- Anh muốn mua con nào?

Hàn Sâm mở trừng hai mắt hỏi.

- Hai con đều muốn.

Người đàn ông nhìn thoáng qua cô gái bên cạnh, ra vẻ hào sảng nói.

Bình thường thú hồn sủng vật cũng không quý, đắt tiền là cái loại thú hồn sủng vật cao cấp nuôi đến trạng thái chiến đấu, y thấy hai con sủng vật này của Hàn Sâm khéo léo đáng yêu như vậy, hẳn không phải là sủng vật ở trạng thái chiến đấu, cảm thấy cũng không tốn quá nhiều tiền.

- Nếu hai con đều muốn, tôi chiết khấu bảy mươi phần trăm cho anh, bảy tỷ là được rồi.

Tâm tình của Hàn Sâm không tệ, giống như nói giỡn nói ra.

Loại căn cứ cỡ lớn giống như Ma Quỷ Tí Hộ Sở này, thú hồn thần huyết cũng chỉ là 1 – 2 ức, thú hồn thần huyết trạng thái sủng vật càng rẻ hơn, nhiều lắm cũng chỉ là mấy ngàn vạn.

- Bao nhiêu? Bảy tỷ? Cậu cho rằng đây là sủng vật siêu cấp thần huyết hả?

Hiển nhiên là người đàn ông kia đã nghe nói tới chuyện thú hồn siêu cấp thần huyết, trực tiếp dùng ở đây.

- Anh nói đúng rồi đấy.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng một tiếng, nhưng mà ngoài miệng lại nói:

- Mặc dù đây không phải là sủng vật siêu cấp thần huyết, nhưng mà nuôi thời gian lâu dài, có tình cảm, thấp hơn giá này không bán.

Người đàn ông kia có chút tức giận dùng tay chỉ Hàn Sâm, sau đó nói ra một câu khiến cho Hàn Sâm ngẩn ở nơi đó:

- Được, chẳng phải chỉ là bảy tỷ thôi sao, tôi mua.

Chương 655: Cốt Tượng Lao Ra

Hàn Sâm cao thấp dò xét người đàn ông kia, không biết đến cùng y nói thật hay giả, bảy tỷ không phải là một con số nhỏ, cho dù đám con cháu ăn chơi của những đại gia tộc kia cũng sẽ không tùy tiện quăng một khoản tiền lớn như vậy ở trên một món đồ chơi.

- Anh thật sự muốn mua?

Hàn Sâm nhìn người đàn ông kia hỏi.

- Đương nhiên là thật sự muốn mua.

Người đàn ông nói rất khẳng định nói.

- Đưa tiền đây đi, tôi bán.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Tôi làm sao có thể mang bảy tỷ tiền mặt ở trên người được, cậu cho tôi một dãy số liên lạc đi, chúng ta liên hệ ở trong Liên Minh, tôi chuyển tiền cho cậu.

Người đàn ông kia nói.

- Được.

Hàn Sâm không nói cho y biết số máy truyền tin, chỉ nói một cái ID cộng đồng giả lập trên Internet, sau đó lại để cho kia người đàn ông kia tới tìm hắn.

Sau đó hai người liền ước định cùng một chỗ truyền tốn ra khỏi Tí Hộ Sở, từng người ở trong Liên Minh đăng nhập vào cộng đồng giả lập.

Hàn Sâm không tin có người phá của như vậy, không nghĩ tới người người đàn ông kia lại thật sự đến.

- Anh bạn, tôi bàn với cậu chuyện này được không?

Người đàn ông kia cười đùa tí tửng lại gần nói.

- Không muốn mua?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn người đàn ông kia.

- Không phải, anh bạn, cậu thấy như thế này được không? Tôi cho cậu năm trăm ngàn, cậu cho tôi mượn hai con sủng vật của cậu ba ngày, ba ngày sau tôi nguyên vật trả lại, cam đoan không thiếu một cọng lông nào.

Người đàn ông cười hì hì nói.

- Năm trăm ngàn không được, quá ít, ít nhất cũng 100 triệu. Nhưng mà tôi chỉ có thể cho anh mượn con mèo nhỏ màu đen kia, con màu trắng kia không thể mượn.

Hàn Sâm lập tức đã hiểu rõ ý của người đàn ông này, giống như cười mà không phải cười nhìn người đàn ông kia nói.

- Vậy cũng được, nhưng mà chờ về tới Tí Hộ Sở, cậu còn phải phối hợp với tôi một chút.

Người đàn ông lại nói thầm mấy câu với Hàn Sâm.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong liền trực tiếp gật đầu đồng ý, người đàn ông này cũng không nói nhảm, trực tiếp chuyển 100 triệu cho Hàn Sâm:

- Anh bạn, sau này tôi mời cậu ăn cơm.

- Ăn cơm thì cũng không cần, con sủng vật kia anh phải giúp tôi quan tâm chăm sóc, tôi nuôi lâu rồi, thật sự có cảm tình.

Hàn Sâm nói.

- Anh bạn, cho dù không tin Lâm Mai tôi, cũng có thể tin được Lâm Phong em tôi chứ? Huống chi còn có hợp đồng. Yên tâm, cam đoan không thiếu một cọng lông.

Lâm Mai vỗ ngực nói.

- Lâm Phong? Lâm Phong nào?

Hàn Sâm hởi ngẩn ra.

- Cậu thật sự không biết tôi?

Lâm Mai cũng hơi ngẩn người, một hồi lâu mới cười hì hì nói:

- Không sao cả, không biết cũng không sao, dù sao thì cậu cứ yên tâm với danh dự của tôi.

- Anh biết Đường Chân Lưu?

Hàn Sâm không nhịn được hỏi một câu, người này thoạt nhìn hình như có chút tương tự như Lâm Phong.

- Đương nhiên là biết, tiểu tử kia là bạn bè thân thiết với em tôi, quan hệ cũng thân mật, cậu biết y ư?

Lâm Mai nói.

- Vậy chúng ta cũng không tính là người ngoài rồi, tôi là bạn của Đường Chân Lưu, quan hệ với Lâm Phong cũng không tệ lắm.

Hàn Sâm thầm nghĩ:

- Lâm Phong còn có một người anh như vậy, không biết là anh em ruột hay là anh em họ.

- Vậy mọi người đều là người quen, cậu xem giá tiền có thể bớt thêm chút nữa hay không. . .

- Không được, giao tình là giao tình, làm ăn là làm ăn.

Hàn Sâm quả quyết từ chối.

Hai người bàn luận xong chi tiết, sau đó rời khỏi cộng đồng giả lập, một lần nữa về tới trong Tí Hộ Sở

Hai người gặp mặt một lần nữa, Lâm Mai ôm cố gái ngực lớn kia vô cùng khó chịu nói ra:

- Lão bản, cậu như thế cũng có chút không hiền hậu, đã nói xong là hai con bảy tỷ, tại sao cậu có thể lâm thời tăng giá nữa?

- Thật sự có chút không nỡ, anh muốn mua, con đen này bảy tỷ, con kia không bán.

- Được rồi, không phải chỉ là muốn đòi thêm tiền thôi à, con đen bảy tỷ tôi mua, con trắng tôi cũng cho cậu bảy tỷ, đều bán cho tôi đi. . .vợ tôi thích, tiền không thành vấn đề.

- Chồng, anh thật tốt.

Cô gái kia lại tàn nhẫn hôn Lâm Mai một cái.

- Không được, chỉ bán con đen này, con trắng không bán.

Hàn Sâm lại kiên quyết chỉ bán con đen, cuối cùng Lâm Mai giống như vô cùng bất đắc dĩ chỉ mang Miêu Quân đi, cô gái kia ôm Miêu Quân vô cùng cao hứng, hoàn toàn không có ý tứ oán trách.

Từ đó về sau trong Ma Quỷ Tí Hộ Sở lại có thêm truyền thuyết về một người, vì lấy lòng một cô gái, bỏ ra bảy tỷ mua một con mèo sủng vật không có tác dụng gì.

- Hàn lão đệ, cậu thật sự bán con sủng vật kia được bảy tỷ?

Vương Vũ Hàng trợn mắt hốc mồm nhìn Hàn Sâm, hoàn toàn không thể tin được.

- Người kia nói y là người của Lâm gia, tên là Lâm Mai, tự xưng là anh của Lâm Phong. Chú nhỏ cũng không nhận ra hắn, xem ra hẳn là giả rồi.

Hàn Sâm nói.

- Lâm Mai, thì ra là tên ăn chơi kia à, tôi tưởng là ai lại có thể phá của như vậy rồi, thì ra là y.

Vương Vũ Hàng giống như bừng tỉnh đại ngộ nói.

- Lâm gia thật sự có người như vậy?

Nếu như Lâm Mai giả dối, Hàn Sâm cũng không kinh hãi, nhưng mà không nghĩ tới y thật sự đúng là người của Lâm gia, chuyện này cũng khiến cho Hàn Sâm có chút giật mình.

Vương Vũ Hàng gật đầu nói:

- Quả thật là có người như vậy, hẳn là anh họ của Lâm Phong, tuổi tác có lẽ lớn hơn Lâm Phong nhiều, đại khái không kém Lâm Vi Vi bao nhiêu, trước kia Lâm Vi Vi còn chưa nổi danh, Lâm Mai này đã là thiên tài rất nổi tiếng rồi, nhưng mà đây chẳng qua là lúc y ở thời kỳ thiếu niên, về sau liền từ từ sa vào ăn chơi trác táng, là phá gia chi tử nổi danh nhất của Lâm gia. Nhưng mà cha y quản lý tài vụ của Lâm gia, thật sự có tiền, bảy tỷ đối với Lâm Mai mà nói đúng là không coi vào đâu. Tôi rất ít tiếp xúc với những chuyện kia, y cũng rất ít lộ diện ở nơi chính thức của tứ gia, một mực không có cơ hội gặp y, hôm nay cuối cùng đã được kiến thức.

- Phá gia chi tử à?

Hàn Sâm lại hơi hơi nhếch miệng, nhưng mà cũng không nói thêm gì.

Lại tiếp tục dạo phố, đi tới phía trước đột nhiên nghe được trên đường truyền đến tiếng rối loạn tưng bừng, lượng lớn Tiến Hóa Giả đang hướng về phương hướng cửa thành tập kết.

Vương Vũ Hàng tìm người bên cạnh hỏi thăm một chút xem đã xảy ra chuyện gì, có người nói cho bọn họ biết, có một con dị sinh vật mạnh mẽ chạy ra khỏi Ma Quỷ Sơn Mạch, đã đạp diệt ba Tí Hộ Sở, hiện tại đang lao tới Ma Quỷ Tí Hộ Sở, Lô Huy đã hạ lệnh chặn đánh, muốn khai chiến trước khi con dị sinh vật mạnh mẽ kia đến Ma Quỷ Tí Hộ Sở.

Trước mắt ở trong Tí Hộ Sở có lượng lớn cao thủ đang tập kết, hơn nữa từng nhóm chạy tới con đường mà con dị sinh vật khủng bố kia phải qua.

Hơn nữa Lô Huy đã tự mình dẫn người chạy tới, chỉ là còn chưa ra tay săn giết mà thôi.

- Dị sinh vật mà ngay cả Lô Huy đều thận trọng đối đãi như vậy, chỉ sợ tám chín phần mười là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói với Vương Vũ Hàng:

- Đi, chúng ta cũng đi xem.

Mấy người ra khỏi thành, ngoài thành đã tập kết từng đám Tiến Hóa Giả chạy tới chiến trường, cũng có không ít người muốn đi xem náo nhiệt, bọn họ đi ở trong đó cũng không khiến cho người khác chú ý.

Đi hơn mười dặm đường, đã loáng thoáng nghe thấy phía trước truyền đến tiếng rống giống như tê thiên liệt địa, lập tức khiến cho Hàn Sâm cả kinh:

- Chẳng lẽ là con Cốt Tượng từ bên trong Ma Quỷ Sơn Mạch kia lao ra?

Vương Vũ Hàng tựa hồ cũng suy nghĩ giống như Hàn Sâm, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra kinh hãi trong mắt đối phương, con Cốt Tượng kia thật sự rất đáng sợ, trực tiếp nuốt sống sinh vật thần huyết bạo tẩu, trong số những sinh vật siêu cấp thần huyết cũng là tồn tại đỉnh cấp, hơn nữa hình thể cực kỳ to lớn, sợ rằng muốn ngăn nó lại cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Quả nhiên, bọn họ đi thêm hơn mười dặm nữa, xa xa liền thấy một con Cốt Tượng to lớn màu trắng đang xông phá khắp nơi, bốn vó giẫm đạp khiến cho mặt đất rung động lắc lư, những người vây quanh nó cơ hồ giống như kiến hôi, hoàn toàn bất lực.

Chương 656: Siêu Cấp Thần Huyết Bạo Tẩu

Hiển nhiên Lô Huy cũng phát hiện ra con Cốt Tượng kia khủng bố, chỉ điều động nhân thủ, theo phương hướng khác nhau bắn tên, hấp dẫn lực chú ý của Cốt Tượng, hy vọng có thể dẫn nó tới khu vực hoang dã không người, miễn cho Ma Quỷ Tí Hộ Sở bị nó chà đạp.

Kỵ binh và cung tiễn thủ dưới sự chỉ huy của Lô Huy tự động theo từng phương hướng dây dưa với Cốt Tượng, đội hình vô cùng chỉnh tề, thỉnh thoảng có tiếng trống vang lên, giống như dùng nhịp trống để chỉ huy chiến trận biến hóa vậy.

Bên cạnh Lô Huy còn có người cầm cờ, thỉnh thoảng phất cờ hiệu, điều động quân đoàn bốn phía.

Hàn Sâm ở trên một ngọn núi phía xa nhìn trận đại chiến này, không khỏi thầm thở dài nói:

- Đây mới thật sự là chỉ huy trên chiến trường, mình có thể chỉ huy mười người thậm chí là nhiều hơn, nhưng mà chỉ huy chiến trường mấy vạn người này khẳng định không phải chuyện dễ dàng gì, Lô Huy quả nhiên là nhân vật lợi hại.

Hàn Sâm xem xét tỉ mỉ Lô Huy chỉ huy, càng xem càng cảm thấy thú vị.

Tất cả mọi thứ trên thế gian nguyên bản đều tương thông với nhau, cái gọi là đạo sinh vạn vật, một cái đạo lý ở trong lĩnh vực bất đồng kỳ thật cũng sẽ tương quan với nhau.

Nghệ thuật chỉ huy trên chiến trường như của Lô Huy giúp Hàn Sâm hiểu ra không ít thứ, để hắn tham chiếu với sự kỳ ảo trong Động Huyền Kinh, trong lòng có rất nhiều cảm ngộ.

Trước kia Hàn Sâm theo đuổi chi tiết, bố cục tỉ mỉ, đó là cảnh giới nhập vi. Hắn có thể tinh tế điều khiển mười người, để cho bọn họ hoàn mỹ làm ra các loại di chuyển và công kích mà mình muốn.

Nhưng mà chỉ huy chiến trường như thế này lại chú trọng vào cái nhìn đại cục, phô bày ra cho Hàn Sâm thấy một phương hướng bố cục khác, để cho Hàn Sâm nhìn vô cùng say mê.

- Không hổ là đội trưởng của đội đặc chủng Lam Huyết, chỉ bằng vào năng lực chỉ huy như thế đã có thể nói là nhân kiệt, khó trách có thể hùng bá một phương.

Hàn Sâm tán thán nói.

Vương Vũ Hàng lại ở bên cạnh nói thêm một câu:

- Nếu như Quân Đoàn Nữ Thần của cậu còn muốn tiếp tục khuếch trương, Lô Huy cùng vị ở phương bắc kia chính là địch nhân lớn nhất của cậu.

- Đúng vậy, Lô Huy đã như thế, có lẽ vị ở phương bắc kia cũng không phải là hạng người phàm tục, muốn khuếch trương sợ rằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Hàn Sâm dừng lại một chút, vừa cười vừa nói:

- Nhưng mà có Ma Quỷ Sơn Mạch ngăn cách, muốn đánh xuyên qua lớp bình phong này cũng không biết sẽ là chuyện lúc nào, hiện tại nói những thứ đó vẫn còn quá sớm.

Từng dãy kỵ binh theo phương hướng khác nhau bắn ra mưa tên dày đặc, nhưng sau khi bắn lên trên người của Cốt Tượng, đối với nó căn bản không tạo thành một chút tổn thương, nhưng lại khiến Cốt Tượng trở nên càng thêm táo bạo, không ngừng xung phong công kích, muốn giết chết những nhân loại nhỏ bé đó.

Thế nhưng dù sao nó cũng không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết có tốc độ nhanh, thứ hai là cũng không quá thông minh, bị kỵ binh bốn phía dây

dưa tựa như con ruồi không có đầu xông loạn điên cuồng húc, dù thế nó vẫn không thể làm kỵ binh nhân loại dưới sự chỉ huy của Lô Huy bị thương.

Hàn Sâm càng xem càng cảm thấy thú vị, nhận thức đối với bố cục lại có thêm một chút lĩnh ngộ.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy con Cốt Tượng kia rống dài lên một tiếng, vậy mà không quan tâm nữa hướng về một phương hướng điên cuồng lao đi, không hề bị mưa tên ở những phương hướng khác dụ dỗ.

- Lô Huy này gặp phiền toái rồi, phương hướng con Cốt Tượng kia lao đi chính là Ma Quỷ Tí Hộ Sở.

Vương Vũ Hàng cau mày nói.

Thế nhưng Lô Huy cũng không có bối rối, để cho người cầm cờ bên cạnh đánh ra mấy lần cờ hiệu, lập tức có mấy vị Tiến Hóa Giả tách mọi người đi ra, theo phương hướng khác nhau lao thẳng tới Cốt Tượng, nhìn tốc độ của bọn họ liền biết đây không phải là Tiến Hóa Giả bình thường, đều là tồn tại đã mở ra khóa gen.

Trong đó có một vị chính là Lôi Hoành Vũ, chỉ thấy trong tay anh ta nắm một cây thương lớn, bên trên thương thậm chí còn có lôi điện quấn quanh, thoạt nhìn vô cùng cuồng mãnh.

Mấy vị cao thủ mở ra khóa gen theo từng phương hướng tấn công về phía Cốt Tượng, nhưng mà vẫn không phải là mạnh mẽ đối đầu, dưới sự điều động của Lô Huy, bọn họ cũng chỉ là du chiến kiềm chế.

Thoạt nhìn thì ý nghĩ của Lô Huy rất tỉnh táo, con Cốt Tượng này không thể địch lại được, y làm tất cả đều chỉ vì muốn dẫn Cốt Tượng tới khu vực hoang dã không người mà thôi.

- Lôi Hoành Vũ quả nhiên là lợi hại.

Mặc dù Hàn Sâm đã nghe Vương Vũ Hàng nói qua về thực lực của Lôi Hoành Vũ, nhưng mà lúc nhìn thấy thương pháp mãnh liệt kia vẫn không nhịn được tán thưởng một câu.

- Lợi hại thì có ích gì nữa, hiện tại đã là người của người khác rồi.

Vương Vũ Hàng giận dữ nói.

Hàn Sâm cười cười không nói chuyện, hắn chỉ tán thưởng một câu mà thôi, lực lượng lôi hệ của Lôi Hoành Vũ vẫn còn kém hơn Tiểu Ngân Ngân một chút, mặc dù cũng là một viên mãnh tướng, nhưng tựa hồ cũng không cần phải đi tranh thủ.

Nếu phải so sánh, hiện tại Hàn Sâm càng hy vọng tìm được một vị cung tiễn thủ tương đối mạnh mẽ, mặc dù hắn cũng có thể đảm nhiệm vị trí cung tiễn thủ, nhưng mà sau khi đã có Xích Diễm Bạo Long Đột, Hàn Sâm muốn tự mình giết tới hơn, phương diện cung tiễn thủ liền có chút thiếu sót.

- Không được, hình như con Cốt Tượng kia thật sự phát bực rồi, có dấu hiệu bạo tẩu!

Vương Vũ Hàng đột nhiên cả kinh kêu lên.

Hàn Sâm nhìn kỹ, quả nhiên thấy trong hai mắt của con Cốt Tượng kia đã hoàn toàn đỏ ngầu, hơn nữa màu máu đỏ kia vẫn đang lan tràn tới xương cốt ở bốn phía hốc mắt, ẩn ẩn đã có dấu hiệu biến hóa.

- Quả thật có chút không ổn.

Hàn Sâm cũng cả kinh.

Nếu như Cốt Tượng thật sự bạo tẩu, đó chính là sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu, tốc độ và lực lượng sẽ tăng lên nhiều, những Tiến Hóa Giả kia không thể ngăn cản được, nhất định sẽ máu chảy thành sông.

Lô Huy hiển nhiên cũng đã phát hiện ra điều này, sắc mặt biến hóa, ánh sáng màu lam trên người lập loè, triệu hồi ra một thanh trường thương, trực tiếp giết tới chỗ con Cốt Tượng kia.

Bành!

Ở bên trong ánh sáng màu lam lập loè đằng kia, Lô Huy đâm trúng một thương vào lỗ tai Cốt Tượng, mặc dù không thể đâm thủng, nhưng lại khiến

cho con Cốt Tượng kia đau nhức kêu lên một tiếng, tức giận đuổi tới Lô Huy.

Lô Huy vừa lớn tiếng chỉ huy Quân Đoàn Ma Quỷ tác chiến, vừa dẫn dụ Cốt Tượng đi tới khu vực hoang dã.

Rống!

Con Cốt Tượng kia vậy mà chỉ đuổi vài bước liền buông tha không đuổi theo Lô Huy nữa, nó quay đầu chạy tiếp tới phương hướng Ma Quỷ Tí Hộ Sở, giống như ở bên kia có đồ vật gì đó hấp dẫn nó.

Mà lúc này đầu lâu cùng với vòi voi xương trắng của con Cốt Tượng kia đã bị màu máu nhuộm đỏ, đó cũng không phải là máu tươi của nó hoặc của nhân loại, mà là màu máu quỷ dị từ trong mắt khuếch tán ra.

- Đáng chết, thật sự sắp bạo tẩu rồi, hơn nữa thần trí của nó tựa hồ có hơi mất kiểm soát, căn bản không để ý tới công kích của bọn Lô Huy, một mực lao tới Ma Quỷ Tí Hộ Sở bên kia.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Mặc dù Ma Quỷ Tí Hộ Sở không có có quan hệ gì với hắn, nhưng mà ở trong Ma Quỷ Tí Hộ Sở chỉ sợ có hơn trăm vạn nhân loại, Hàn Sâm là một nhân loại, cũng không hy vọng chứng kiến cảnh đồng loại của mình bị tàn sát.

Ánh sáng màu lam trên người Lô Huy lập loè, trường thương trong tay điên cuồng đâm, nhưng mà thân thể Cốt Tượng càng ngày càng đỏ như máu, căn bản không thèm để ý tới công kích của y, mặc kệ trường thương của Lô Huy đâm lên trên thân thể, nó vẫn chạy như điên về phía trước.

Đám người bọn Lôi Hoành Vũ công kích cũng giống như thế, căn bản không có tác dụng gì, ở trước mặt sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu mạnh mẽ, công kích như vậy không khác gì gãi ngứa.

Tốc độ của Cốt Tượng gia tăng rõ ràng, thân thể giống như ngọn núi nhỏ chạy như điên đi, lập tức giẫm nát kỵ binh và tọa kỵ chưa kịp rút đi.

Máu tươi văng khắp nơi, thi thể thành bùn, tất cả mọi người đều vô cùng sợ hãi.

Chương 657: Chiến Tướng Thứ 13 Của Quân Đoàn Nữ Thần

Chiến trận đã tan tác, tốc độ của Cốt Tượng sau khi bạo tẩu quá nhanh, những kỵ binh kia liền trốn cũng trốn không thoát, rất nhiều người đều bị giẫm nát, bị mạnh mẽ in vào trong dấu chân to lớn kia, hóa thành bùn màu hòa vào dấu chân.

Sợ hãi len lỏi gặm nhấm mọi người, không có cách nào ngăn cản, trình độ khủng bố của sinh vật kia hoàn toàn áp đảo nhân loại, uy áp vô biên khiến cho người ta sợ hãi.

- Bỏ thành, thông báo tất cả mọi người lui lại.

Lô Huy đưa ra mệnh lệnh tỉnh táo nhất.

Hiện tại không bỏ thành, Ma Quỷ Tí Hộ Sở sẽ bị hủy, người sẽ phải chết, hiện tại bỏ thành, ít nhất sẽ có người có thể sống sót.

Tín hiệu truyền vào bên trong Ma Quỷ Tí Hộ Sở, mọi người trong thành đều hốt hoảng thu dọn đồ đạc chạy ra bên ngoài, nhưng mà con Cốt Tượng bạo tẩu kia thật sự quá nhanh, phần lớn người còn chưa kịp lao ra ngoài Tí Hộ Sở, con Cốt Tượng bạo tẩu kia đã sắp vọt tới trước cửa Tí Hộ Sở rồi.

Núi đá cổ thụ gì đó chắn đường, ở trước mặt Cốt Tượng Bạo Tẩu đều không chịu nổi một đòn, cổ thụ che trời mười mấy người ôm không hết bị Cốt Tượng Bạo Tẩu liên tục đụng gãy hơn mười cây.

Tảng đá lớn cao mười mấy mét cản đường, Cốt Tượng Bạo Tẩu căn bản không có ý muốn né tránh, trực tiếp đụng tảng đá kia chia năm xẻ bảy, khiến người xem sợ mất mật.

Hiện tại mắt thấy Cốt Tượng Bạo Tẩu sắp đánh tới Ma Quỷ Tí Hộ Sở, người còn chưa kịp từ bên trong Tí Hộ Sở chạy ra, mặt đã sớm không còn chút máu, người nhát gan một chút đã mềm nhũng tê liệt.

Mặt đất vang lên ầm ầm, tiếng chân vang bọng, Cốt Tượng Bạo Tẩu tựa như bão táp lao đến, giống như muốn giẫm nát Tí Hộ Sở trước mắt vậy.

- Ê con voi ngốc, chiến tướng thứ mười ba của Quân Đoàn Nữ Thần Vương Vũ Hàng ở đây, chớ có ở chỗ này làm càn.

Mắt thấy Cốt Tượng sắp đánh vỡ tường thành, vô số người bi quan tuyệt vọng, lại thấy một người vỗ hai cánh bay lên trên không trung, hét lớn một tiếng với con Cốt Tượng Bạo Tẩu đang chạy như điên tới kia, giống như là thần minh thiên tướng.

Mà con Cốt Tượng Bạo Tẩu vốn không ai có thể ngăn cản kia, nghe thấy âm thanh đó lại mạnh mẽ ngừng lại, xoay người nhìn về phía người đàn ông giống như thần tướng ở trên không trung kia.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, tuyệt đối không ngờ được nhiều cao thủ như vậy đều không thể rung chuyển con Cốt Tượng Bạo Tẩu kia, nó hoàn toàn khinh thường không quan tâm, thế mà lúc này lại ngừng lại vì một người.

- Con voi ngu ngốc, đoàn trưởng nhà tao nói mày không được thương tổn Tí Hộ Sở của nhân loại, có gan thì đi tới Quân Đoàn Nữ Thần của tao chịu chết.

Vương Vũ Hàng hô một tiếng với Cốt Tượng Bạo Tẩu, vỗ hai cánh hướng một bên bay đi.

Con Cốt Tượng Bạo Tẩu kia ngẩng lên nhìn rống to một tiếng rung trời, vậy mà thật sự đuổi theo Vương Vũ Hàng.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, thật sự nghĩ không ra đây là tình huống như thế nào, quả thực là quá thần kỳ, người như thần tướng kia vậy mà có thể trao đổi với dị sinh vật khủng bố như vậy, hơn nữa Cốt Tượng Bạo Tẩu căn bản khinh thường để ý tới nhân loại, thật không ngờ lại nghe lời đi theo, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Lô Huy và Lôi Hoành Vũ đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, bọn họ đương nhiên biết đây là chuyện gì, biết lực lượng xui xẻo của Vương Vũ Hàng đã phát huy

tác dụng, nhưng mà bọn họ không ngờ Vương Vũ Hàng vậy mà lại ra tay cứu Ma Quỷ Tí Hộ Sở.

- CMN, ngầu nổ trời rồi, người này quá trâu bò.

- Quân Đoàn Nữ Thần là quân đoàn nào thế? Thật sự quá lợi hại!

- Quá thần kỳ!

- Thật lợi hại, Quân Đoàn Nữ Thần kia nhất định là một quân đoàn lớn siêu cấp mạnh mẽ đi?

- Một chiến tướng của quân đoàn đã lợi hại như thế, không biết đoàn trưởng của quân đoàn kia còn mạnh đến mức nào nữa?

- Cậu không nghe thấy anh ta nói à, anh ta là chiến tướng thứ mười ba, như vậy có thể hiểu là, ngầu hơn anh ta còn có mười hai người nữa, đoàn trưởng khẳng định là ngầu tung trời.

- Vương Vũ Hàng, người này tôi nhớ kỹ rồi.

- Quân Đoàn Nữ Thần đã cứu mạng chúng ta.

. . .

Hàn Sâm đưa cánh thần huyết bạo tẩu cho Vương Vũ Hàng mượn, lại để cho y đi dẫn dắt Cốt Tượng Bạo Tẩu rời đi, ai ngờ con hàng này còn bựa như vậy, lại diễn một đoạn như thế, kỹ thuật diễn xuất này đúng là thối bức người, người không biết còn thật sự cho rằng con Cốt Tượng Bạo Tẩu kia nghe hiểu lời y, đi với y.

Trên thực tế, Cốt Tượng Bạo Tẩu đang đuổi giết con quỷ xui xẻo Vương Vũ Hàng này mà thôi.

Hàn Sâm cũng lặng lẽ một mình đi qua, hắn cảm thấy hình như con Cốt Tượng Bạo Tẩu này đang hướng về một phương hướng nào đó, giống như là bị cái gì đó ở hướng kia hấp dẫn, cũng không phải thật sự lao về phía Ma Quỷ Tí Hộ Sở, Ma Quỷ Tí Hộ Sở chỉ là chướng ngại trên con đường của nó mà thôi.

Cho nên Hàn Sâm chỉ để cho Vương Vũ Hàng vòng quanh Ma Quỷ Tí Hộ Sở, chỉ cần dẫn con Cốt Tượng Bạo Tẩu kia vòng qua Ma Quỷ Tí Hộ Sở, như vậy Vương Vũ Hàng có thể bay thẳng lên trời, con Cốt Tượng Bạo Tẩu kia cũng không biết bay, liền có thể giải vây cho Ma Quỷ Tí Hộ Sở, không đến mức khiến cho Vương Vũ Hàng gặp phải nguy hiểm gì.

Quả nhiên, sau khi Vương Vũ Hàng mang theo Cốt Tượng Bạo Tẩu vòng qua Ma Quỷ Tí Hộ Sở đi tiếp hơn mười dặm, Vương Vũ Hàng liền trực tiếp bay vút lên trời, con Cốt Tượng Bạo Tẩu kia vẫn hướng về phía trước chạy như điên, cũng không quay đầu lại phóng tới Ma Quỷ Tí Hộ Sở nữa.

- Đoàn trưởng, cái cánh thần huyết bạo tẩu này của cậu thật sự là quá tốt, không bằng cho tôi mượn dùng vài ngày đi?

Vương Vũ Hàng chảy nước miếng nói.

- Bớt nói nhảm, nhanh trả lại cho tôi. . .tôi hỏi chú. . .khi nãy chú nói mấy lời thừa thải kia làm gì?

Hàn Sâm đòi cánh thần huyết bạo tẩu của mình về, sau đó hỏi Vương Vũ Hàng.

- Tôi không phải đang PR cho Quân Đoàn Nữ Thần của chúng ta hay sao, về sau nhận người cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Vương Vũ Hàng cười hắc hắc.

- Vậy chiến tướng thứ mười ba kia là chuyện gì?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Đây không phải là để lộ ra Quân Đoàn Nữ Thần của chúng ta có đông đảo cao thủ sao, cậu xem tôi sắp xếp thứ mười ba, người bình thường sẽ nghĩ phía trước nhất định còn mười hai chiến tướng trâu bò hơn tôi, đây không phải là đang lộ ra Quân Đoàn Nữ Thần của chúng ta cao cấp mạnh mẽ sao.

Vương Vũ Hàng dương dương đắc ý giải thích.

Hàn Sâm không nói nên lời, nhưng mà chuyện này đúng là chuyện tốt, chờ sau khi Quân Đoàn Nữ Thần đã có danh tiếng, về sau lại đi mời cao thủ, nhất định sẽ có thêm chút trợ giúp.

Chỉ là Hàn Sâm không biết đi nơi nào để tìm mười hai chiến tướng nữa, suy nghĩ thì hình như cũng không cần tìm, về sau lại có nhân vật mới đến, liền từ chiến tướng thứ mười ba mà sắp xếp, người ngoài cũng không biết phía trước không có mười hai chiến tướng gì cả.

Hàn Sâm muốn xem xem con Cốt Tượng Bạo Tẩu kia muốn đi đâu, liền đuổi theo bóng lưng của nó đi lên phía trước.

- Chú nhỏ, chú có biết phía trước là địa phương nào không?

Hàn Sâm thấy Cốt Tượng càng chạy càng xa, hắn lại không quá quen thuộc vùng này, chỉ có thể hỏi Vương Vũ Hàng.

- Để tôi suy nghĩ xem.

Vương Vũ Hàng hướng phía trước nhìn nhìn, sắc mặt đột nhiên biến hóa nói:

- Phía trước hình như là Quỷ Đào Lâm.

- Quỷ Đào Lâm là nơi nào?

Hàn Sâm hỏi.

- Đó là một mảnh rừng đào, cây đào bên trong lớn vô cùng, mỗi một gốc đều cao hơn trăm mét, một mảnh rừng đào nhìn không thấy bờ, nhân loại xâm nhập vào trong đó rất dễ bị mất phương hướng, hơn nữa trong rừng đào có rất nhiều dị sinh vật mạnh mẽ, nếu ngộ nhập vào trong đó, tám chín phần mười đều sẽ đến Quỷ Môn Quan.

Dừng một chút, Vương Vũ Hàng cúi đầu xuống giống như đang tính toán cái gì, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Cũng may hiện tại là mùa hoa đào nở, không phải mùa quả đào chín, chỗ đó sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn.

- Tại sao lại nói như vậy?

Hàn Sâm không hiểu hỏi.

- Nếu như là mùa đào kết quả, rất nhiều dị sinh vật mạnh mẽ sẽ tranh nhau tiến vào trong rừng đào, đó mới là lúc Quỷ Đào Lâm nguy hiểm nhất.

Vương Vũ Hàng giải thích nói.

- Nhưng mà hiện tại chỉ là mùa hoa đào nở, cho dù con Cốt Tượng kia muốn ăn quả đào, cũng không cần điên cuồng như thế chứ?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Chương 658: Thánh Tượng Dưới Cây Hoa Đào

Rừng đào vô biên giống như một vòng ráng đỏ ở phía chân trời, tựa như gương mặt ửng đỏ của thiếu nữ đang xấu hổ, đầy vẻ đẹp của thanh xuân và tinh thần phấn chấn.

Lúc Hàn Sâm đến gần mảnh rừng hoa đào kia cũng nhịn không được hơi có chút khiếp sợ, từng cây đào uốn lượn quay quanh, bên trên thân cây có từng đóa hoa màu phấn hồng nở rộ, biển hoa kia cơ hồ cùng bầu trời nối liền một mảnh, vẻ đẹp tráng lệ không có cách nào hình dung.

Rất xa đã có thể ngửi được mùi thơm của hoa đào, ngọt ngào khiến cho lòng người có chút vui vẻ thoải mái, giống như mùi thơm của cơ thể thiếu nữ.

Con Cốt Tượng Bạo Tẩu kia nguyên bản hai mắt đỏ bừng liều mạng chạy như điên, nhưng mà lúc đến trước rừng đào, lại dần dần thả chậm tốc độ, vậy mà không trực tiếp bạo lực xông vào trong rừng đào, chỉ nhẹ nhàng

lách qua cây đào, giống như là sợ hãi đánh thức thiếu nữ xinh đẹp đang ngủ say, cứ như vậy rón rén đi vào trong rừng đào.

Mà màu đỏ như máu trên người Cốt Tượng Bạo Tẩu vậy mà theo thời gian dần qua cũng phai nhạt xuống, Hàn Sâm cùng Vương Vũ Hàng nhìn thấy thế đều trợn mắt há hốc mồm, bọn họ chưa từng thấy qua sinh vật bạo tẩu có thể từ trong trạng thái bạo tẩu thoát ra.

- Xem ra con Cốt Tượng kia cũng không phải là chân chính bạo tẩu, lúc trước nó dị biến, có lẽ chỉ là một loại năng lực nào đó.

Hàn Sâm như có điều suy nghĩ nói.

- Hẳn là như vậy, chúng ta có nên đi theo vào hay không?

Vương Vũ Hàng nhìn nhìn vào trong rừng đào, không dám đi theo.

- Như vậy đi chú nhỏ, chú về trước đi.

Hàn Sâm thật sự sợ Vương Vũ Hàng cùng đi vào sẽ xảy ra chuyện, sau khi suy nghĩ liền đuổi y về trước.

- Được.

Vương Vũ Hàng đồng ý rất sảng khoái, quay đầu liền trực tiếp trở về Ma Quỷ Tí Hộ Sở, Hàn Sâm nhìn thấy thế cũng hơi sững sờ, bình thường không thấy y sảng khoái như vậy.

Nghĩ lại một chút Hàn Sâm liền hiểu ra, vừa rồi Vương Vũ Hàng ở Ma Quỷ Tí Hộ Sở diễn xuất như thế, đây là muốn trở về tiếp tục giả bộ hiệp hai.

Hàn Sâm không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán một cái, chú nhỏ này của Vương Manh Manh thực sự là một nhân vật hiếm thấy, xác thực không phải là người bình thường.

- Cô có muốn đi về trước chờ tôi hay không?

Hàn Sâm nhìn sang Linh ở bên cạnh vẫn một mực im lặng không nói chuyện.

Linh không nói gì, chỉ là nhích lại gần Hàn Sâm, tỏ rõ ràng thái độ của cô.

Hàn Sâm không nói gì nữa, mang theo Linh cùng tiến vào trong rừng hoa đào, có Tiểu Ngân Ngân ở đây sẽ không có nguy hiểm gì, nếu có sinh vật nào tiếp cận thì bọn họ liền bỏ chạy, có lẽ vấn đề cũng không lớn.

Màu máu trên người con Cốt Tượng kia dần dần thối lui, khôi phục màu xám trắng nguyên bản, bởi vì nó đi rất chậm, giống như là sợ làm thương tổn những cây đào kia, cho nên Hàn Sâm và Linh đã nhanh chóng đuổi kịp nó, một mực đi về phía trước vào trong rừng đào.

Mảnh rừng đào này quả thật là rộng lớn vô biên, cũng không biết đến cùng là rộng cỡ nào, đi theo Cốt Tượng vào trong rừng đào đã một ngày một đêm, cảnh vật vẫn là một mảnh biển hoa ửng đỏ rợp trời.

Con Cốt Tượng kia đi vô cùng dè chừng, giống như là đi ở phía trên một chốn cực lạc, tựa như sợ làm ô uế cái gì đó vậy.

Hàn Sâm xem trái xem phải, khắp nơi đều là cây đào và hoa đào mà thôi, cũng không nhìn ra mảnh rừng đào này có chỗ nào đặc biệt, bọn họ cùng nhau đi tới, thậm chí ngay cả một con dị sinh vật đều không nhìn thấy đâu.

Cho dù có Tiểu Ngân Ngân ở đây, từ xa cũng có thể nhìn thấy một ít dị sinh vật mới đúng chứ, nhưng mà từ lúc bọn họ tiến vào trong rừng đào, ngoại trừ con Cốt Tượng kia liền một bóng ma đều không nhìn thấy.

Hàn Sâm thỉnh thoảng mở ra khóa gen, dùng linh giác cảm giác nguy hiểm, nhưng chẳng cảm ứng được cái gì cả, cũng không có nhân vật nguy hiểm nào.

Tiểu Ngân Ngân cũng không phát ra bất kỳ cảnh báo gì, chỉ là rất an tĩnh nằm ở trong ngực Linh.

Trăng sáng nhô lên cao, biển hoa đào kia ở dưới ánh trăng lộ ra vẻ mỹ lệ rung động lòng người, một hồi gió mát đánh úp lại, biển hoa lay động, từng cánh hoa theo gió phất phới, đẹp không giống như cảnh tượng ở nhân gian.

Hàn Sâm cùng Linh ngồi ở trên lưng của Kim Mao Hống, Hàn Sâm nhìn thoáng qua Linh ở bên trong hoa đào bay múa đầy trời, khuôn mặt thanh lệ kia được hoa đào cùng ánh trăng làm nổi bật lên, lộ ra vẻ đẹp không gì sánh được.

Hàn Sâm nhịn không được thò tay bẻ một cành hoa đào nho nhỏ cắm ở trên tóc Linh, chỉ cảm thấy như thế mới xem như hoàn mỹ.

- Quả nhiên, như vậy càng xinh đẹp hơn.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Linh ở dưới mưa hoa rực rỡ, cơ hồ cùng hoa đào hòa làm một thể, không phân rõ rốt cuộc là hoa đào đẹp hay là người càng đẹp hơn, liền tán thưởng một câu.

Linh vốn luôn không có biểu tình gì, đôi má lại hiếm có hiện lên một tia đỏ ửng, càng thêm xinh đẹp không thể tưởng tượng nổi, đẹp hơn hoa đào ba phần, giống như tiên tử lâm thế bên trong hoa đào.

Cốt Tượng đã đi vài ngày ở bên trong rừng hoa đào, cho đến lúc Hàn Sâm đều sắp cho rằng rừng đào này vô cùng vô tận, lại đột nhiên nhìn thấy ở bên trong một mảnh rừng hoa đào kia có một gốc cây đào vô cùng to lớn, thân cây uốn lượn giống như là chân long nằm ngang ở phía chân trời, hoa đào điểm điểm giống như ngôi sao đầy trời, lóe ra vầng sáng yêu dị.

Con Cốt Tượng nọ vậy mà đi tới chỗ cây đào yêu dị lớn vô cùng kia.

- Cây đào lớn này là gì đây?

Hàn Sâm đứng ở xa xa nhìn gốc cây đào kia, cảm thấy có một loại cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng mà linh cảm của hắn không cảm thấy có nguy hiểm gì, Tiểu Ngân Ngân cũng không cảm thấy gì, chỉ là đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào cây đào kia, tựa hồ vẫn còn đang quay tròn chuyển loạn, không biết là đang suy nghĩ chuyện gì.

Đều đã chạy tới đây, Hàn Sâm đương nhiên muốn nhìn rõ con Cốt Tượng kia muốn làm gì, liền xa xa theo sau Cốt Tượng đi tới, nhưng mà vẫn giữ

khoảng cách an toàn, không dám tới quá gần.

Cốt Tượng to lớn quả nhiên đi tới phía cây đào kia, thân thể cao lớn đi tới dưới cây đào khổng lồ, vậy mà không lộ ra vẻ khổng lồ như trước nữa, tạo thành hình ảnh đối lập, thoạt nhìn Cốt Tượng chỉ là một con voi bình thường dưới một cây đại thụ to lớn mà thôi.

Cốt Tượng rón rén đi đến gốc cây đào, hai chân trước khuỵu xuống, vậy mà cúi người quỳ gối dưới gốc cây đào, cúi thấp đầu xuống, giống như là đang thăm cây đào kia.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, sinh vật siêu cấp thần huyết vô cùng mạnh mẽ giống như Cốt Tượng, vậy mà lại cúi chào một cây đào, chuyện này quá không thể tưởng tượng nổi, quả thực không có cách nào khiến cho người ta tin tưởng.

- Cây đào này đến cùng có lai lịch gì? Chẳng lẽ là một loại sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh mẽ hơn Cốt Tượng hay sao? Nếu không tại sao Cốt Tượng lại cúi chào nó?

Trong lòng Hàn Sâm khiếp sợ, nhìn Cốt Tượng cúi đầu ở trước cây đào hồi lâu cũng không ngẩng lên.

Thế nhưng mà một màn kế tiếp lại càng thêm kinh người.

Dưới ánh trăng sáng, Cốt Tượng đứng dậy ngồi dựa vào gốc cây đào, vậy mà ngồi xếp bằng giống như là nhân loại vậy, tựa như Phật Đà ngồi thiền ở dưới gốc cây đào đang có cánh hoa bay tán loạn.

Ánh trăng giống như đang giặt rửa, hoa rơi như mưa, thân thể con Cốt Tượng kia giống như cánh hoa của cây đào yêu dị, vậy mà cũng nổi lên vầng sáng óng ánh.

Nguyên bản xương cốt trên thân thể nó có màu xám trắng, lúc này lại giống như cẩm thạch sáng óng ánh long lanh, tản ra ánh sáng thánh khiết.

Mà ngay cả hai mắt đỏ như máu của Cốt Tượng tựa hồ cũng dần dần mất đi màu máu, trở nên trong sáng yên tĩnh, không còn chút khí tức sát phạt hung

lệ nào.

Cốt Tượng ở dưới cây hoa đào giống như là một vị Phật tinh khiết vô ngần, toàn thân tỏa ra vầng sáng thánh khiết.

- Tình huống gì thế này?

Hàn Sâm càng nhìn càng cảm thấy khiếp sợ.

Chương 659: Hậu Đại Sinh Vật Siêu Cấp Thần Huyết

Cốt Tượng một mực ngồi xếp bằng bất động ở dưới gốc cây, không qua bao lâu sau, đột nhiên nghe thấy trong rừng hoa đào truyền đến âm thanh xào xạc, giống như có đồ vật gì đó đang tới gần.

Cũng chỉ một lúc sau, Hàn Sâm liền nhìn thấy một con rắn nhỏ màu hồng đang bò tới gốc cây đào khổng lồ kia, lẳng lặng nằm yên ở dưới cây đào.

Mà ở một phương hướng khác cũng có một con dị sinh vật màu xanh da trời như hổ như báo đang chậm rãi xuất hiện, cũng nằm ở dưới cây đào.

Tiếng vỗ cánh vang lên ở trên bầu trời, một con Tiên Hạc lông trắng mào đỏ bay tới, không dám hạ xuống đầu cành, giống như những dị sinh vật khác, đều hạ xuống dưới gốc cây đào.

Không bao lâu sau, lại có một con gấu đen mang theo một con gấu con tựa hồ mới vừa sinh ra không được bao lâu cũng đến ngồi dưới gốc cây hoa đào.

Trong lúc nhất thời dưới cây hoa đào đã có rất nhiều dị sinh vật, Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, dị sinh vật có thể đến nơi đây, hiển nhiên đều là tồn tại không bình thường, rất có thể đều là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm không biết tại sao chúng lại phải tới đây, chẳng lẽ là cây đào kia đối với chúng nó có lực hấp dẫn đặc thù gì hay sao?

Lúc Hàn Sâm đang nghi hoặc, Tiểu Ngân Ngân vậy mà từ trong ngực Linh nhảy ra ngoài, cũng chạy tới bên dưới gốc cây hoa đào.

Hàn Sâm quá sợ hãi, còn tưởng rằng cây hoa đào kia tạo thành ảnh hưởng gì đó đối với dị sinh vật, nhưng mà Tiểu Ngân Ngân mới đi được vài bước liền quay đầu nhỏ lại ra hiệu cho Hàn Sâm một cái, tựa hồ bảo hắn cùng đi tới.

Hàn Sâm lập tức có chút do dự, mặc dù hắn không cảm giác được nguy hiểm gì, nhưng mà những con dị sinh vật kia đều rất kinh khủng, hắn đi qua chẳng phải là sẽ chịu chết sao?

Thế nhưng mà Tiểu Ngân Ngân lại một lần nữa ra hiệu cho hắn, hơn nữa cho dù đã phát hiện ra Tiểu Ngân Ngân, những con dị sinh vật ở dưới cây hoa đào kia cũng không có hành động gì đặc biệt, thậm chí còn không liếc tới bọn họ bên này.

Thấy Tiểu Ngân Ngân liên tục ra hiệu, Hàn Sâm cắn răng từ từ đi ra ngoài, chậm rãi bước tới phía dưới cây hoa đào.

Hàn Sâm đi rất chậm, đi cũng rất cẩn thận, chỉ cần những dị sinh vật kia có biểu hiện gì không đúng, hắn sẽ lập tức quay người bỏ chạy.

Thế nhưng mà Linh ở bên cạnh đã nhanh chân đi về phía Tiểu Ngân Ngân, có lẽ những dị sinh vật kia đều đã nhìn thấy bọn họ, nhưng bọn chúng không thèm để ý đến, vẫn nằm ở dưới gốc cây hoa đào nọ.

Hàn Sâm có chút sợ hãi đi theo Tiểu Ngân Ngân tới chỗ gốc cây hoa đào, chọn một chỗ ngồi xuống, chỗ kia cách cây hoa đào tương đối gần, ngoại trừ Cốt Tượng và hai con gấu đen một lớn một nhỏ, cũng chỉ có Tiểu Ngân Ngân cách cây hoa đào gần nhất.

Cách Hàn Sâm hai mét chính là con Cự Hùng màu đen, mặc dù không khổng lồ bằng Cốt Tượng, nhưng mà cũng cao khoảng gần 10m, nằm ở chỗ

đó giống như một chiếc xe vận tải loại cực lớn, Hàn Sâm có thể nghe được hơi thở của nó rất rõ ràng.

Tiếp xúc trong khoảng cách gần như vậy, hơn nữa còn không phát sinh xung đột với đám dị sinh vật, ngoại trừ Tiểu Ngân Ngân thì đây vẫn là lần đầu tiên, chuyện này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy vô cùng thần kỳ, đám dị sinh vật kia vậy mà hoàn toàn không có ý định tấn công hắn.

Tất cả dị sinh vật giống như đã biến thành đám động vật nhỏ yêu thích hòa bình, mặc kệ là chủng loại chủng tộc nào, toàn bộ đều cùng một chỗ nằm ở dưới cây hoa đào.

Tiểu Ngân Ngân nằm ở trên mặt đất tràn đầy cánh hoa, híp mắt, hơi thở vô cùng bằng phẳng, giống như có vận luật đặc biệt nào đó, loại trạng thái này Hàn Sâm đã từng thấy qua, mỗi lần Hàn Sâm tu luyện Động Huyền Kinh, sau khi tỉnh lại đều phát hiện ra Tiểu Ngân Ngân đang ở trạng thái như vậy.

Những dị sinh vật khác cũng tương tự, mặc dù cũng chỉ là lẳng lặng yên nằm ở đó, nhưng mà trên người mỗi một con dị sinh vật đều có vận luật đặc biệt riêng của chúng.

- Chẳng lẽ cây hoa đào kỳ dị này có trợ giúp đặc biệt gì đó đối với việc tu hành?

Trong lòng Hàn Sâm hoài nghi, qua một lúc lâu liền thử ngồi dưới đất bắt đầu tu luyện Động Huyền Kinh.

Vừa mới bắt đầu tu luyện, Hàn Sâm đã cảm thấy có một cỗ khí tức như có như không tựa hồ bị Động Huyền Kinh dẫn nhập vào bên trong thân thể, Động Huyền Kinh vậy mà trở nên linh động hơn rất nhiều, tựa hồ có phản ứng.

- Quả nhiên có chút đặc biệt.

Hàn Sâm tiếp tục tu luyện, trên người dần dần phiêu tán ra mùi thơm ngát, cùng mùi thơm của hoa đào dung hợp lại với nhau, khuếch tán ra bốn phía.

Chờ sau khi Hàn Sâm hoàn thành một đại chu thiên, phát hiện Động Huyền Kinh của mình quả nhiên tinh tiến hơn lúc tu luyện bình thường rất nhiều, điều này khiến hắn vui mừng không thôi.

Nhưng mà khi ánh mắt của Hàn Sâm nhìn về phía những dị sinh vật kia, vẫn không khỏi có chút kinh ngạc.

Có lẽ bởi vì cùng hương hoa đào hỗn hợp lại cùng với nhau, lần này khi Hàn Sâm nhìn tới Tiểu Ngân Ngân, vậy mà có thể thấy rõ ràng khí tức lưu chuyển trong người nó, hương của Động Huyền Kinh trong cơ thể nó vẫn còn rất nhiều, chưa hoàn toàn luyện hóa hết.

Mà Hàn Sâm lại nhìn sang những dị sinh vật khác một chút, lại càng thêm ngạc nhiên.

Rất nhiều dị sinh vật ở đây tựa hồ cũng hút mùi thơm của Động Huyền Kinh vào cơ thể, nhưng mà biểu hiện của bọn nó lại có chút khác biệt.

Con rắn nhỏ màu đỏ, hung thú màu xanh nhạt, Tiên Hạc, Đại Hắc Hùng, mùi thơm ở trong cơ thể bọn nó là một mảnh hỗn độn, chỉ là thẩm thấu vào bên trong.

Thế nhưng mà ở trên người của Tiểu Hắc Hùng và Cốt Tượng, Hàn Sâm lại rõ ràng thấy được khí tức lưu chuyển có quy luật, đó là một loại phương pháp tu hành tương tự như Luyện Khí Thuật của nhân loại.

- Không đúng, nếu như nói chỉ có một vài loại sinh vật có được năng lực tu hành, Đại Hùng và Tiểu Hùng rõ ràng đều là đồng tộc, tại sao Đại Hắc Hùng hút mùi thơm vào lại là một mảnh hỗn độn, còn Tiểu Hắc Hùng lại có phương pháp lưu chuyển khí tức thần diệu không có cách nào tưởng tượng?

Hàn Sâm càng xem càng ngạc nhiên.

Chỉ là không bao lâu sau, mùi thơm của hắn cũng đã bị Tiểu Hắc Hùng và Cốt Tượng hoàn toàn luyện hóa, những con Tiên Hạc, rắn nhỏ đỏ kia lại luyện hóa chậm hơn, vẫn có thể cảm nhận được mùi thơm đang tồn tại ở trong cơ thể bọn chúng.

Hàn Sâm nhìn hồ lô mà bình thường mình vẫn một mực cầm ở trong tay, thứ này sớm đã có thói quen hút mùi thơm do Hàn Sâm tản ra lúc tu luyện vào, cũng đã sớm luyện hóa hết.

Ánh mắt của Hàn Sâm đảo qua người từng con dị sinh vật kia, rất nhanh hắn liền nghĩ tới một chuyện khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Mặc kệ là Tiểu Ngân Ngân hay Tiểu Hắc Hùng, thậm chí là hồ lô trên tay hắn, ngoại trừ con Cốt Tượng kia thì Hàn Sâm còn không dám khẳng định, còn lại những dị sinh vật này đều là hậu đại do sinh vật siêu cấp thần huyết sinh ra, bọn chúng không phải được dựng dục ra từ trong sào huyệt dị sinh vật.

Chuyện này khiến cho Hàn Sâm nghĩ tới Kim Mao Hống, Kim Mao Hống lớn thì Hàn Sâm không rõ lắm, sau khi tiểu Kim Mao Hống chết, gen sinh mệnh tinh hoa để lại thật sự có chút không giống bình thường.

- Nếu như nói đại Kim Mao Hống và Cốt Tượng kỳ thật đều là dị sinh vật có thể sinh ra hậu đại, như vậy không phải nói, hậu đại của sinh vật siêu cấp thần huyết kỳ thật khác với sinh vật siêu cấp thần huyết ư?

Trong lòng Hàn Sâm suy đoán như vậy.

Phỏng đoán như thế giúp cho Hàn Sâm đột nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều vấn đề, vì sao có sinh vật siêu cấp thần huyết chỉ để lại gen sinh mệnh tinh hoa, lại có vài dị sinh vật lưu lại thân thể, nếu như nói sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai hoặc là đời thứ ba có thể lưu lại thân thể, vậy trong đó nhất định có điều huyền diệu.

Giống như Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Hắc Hùng, hậu đại của sinh vật siêu cấp thần huyết này tựa hồ đã có một loại siêu thoát nào đó, hoàn toàn khác với sinh vật siêu cấp thần huyết được dựng dục ra.

Chương 660: Độc Long Toản

Nguyên bản sau khi Hàn Sâm tu luyện Động Huyền Kinh được một đại chu thiên, thân thể sẽ tiến vào trạng thái bão hòa, cần phải có một đoạn thời gian tiêu hóa, sau đó tiếp tục tu luyện Động Huyền Kinh mới có tác dụng, nếu không thì tu luyện như thế nào cũng sẽ không có tinh tiến.

Nhưng mà ở dưới cây hoa đào này tựa hồ có một cỗ sức mạnh thần bí nào đó, chỉ là trong chốc lát, Hàn Sâm liền cảm thấy thân thể giống như đã bị rút sạch, một lần nữa tu luyện Động Huyền Kinh, vậy mà có lực lượng mới được sinh ra.

Hàn Sâm lại bắt đầu tu luyện Động Huyền Kinh, vận chuyển một đại chu thiên, thân thể lần nữa tràn ngập năng lượng kỳ dị.

Thừa dịp ở trong khoảng thời gian này, Hàn Sâm lại cẩn thận quan sát con Cốt Tượng vô cùng thánh khiết kia, lúc này con Cốt Tượng kia quả thật giống như tượng Phật vậy, hoàn toàn không nhìn ra nửa điểm hung tàn thô bạo của dị sinh vật.

Mà trên người những dị sinh vật khác đều ẩn ẩn tản ra vầng sáng mông lung, nói không rõ đây là loại cảm giác gì, chẳng qua là cảm thấy có chút khác với dị sinh vật thường ngày gặp.

Hai mắt của Hàn Sâm tinh tế quan sát phương thức khí tức lưu chuyển trong thân Cốt Tượng, âm thầm ghi nhớ lại.

Hắn không biết đoạn thời gian chẳng phân biệt địch ta này sẽ còn kéo dài được bao lâu, cho nên thừa dịp có cơ hội, trước tiên ghi nhớ phương thức khí tức lưu chuyển của Cốt Tượng trước, về sau có lẽ sẽ có tác dụng cũng không chừng.

Thời gian hoa đào nở đại khái chừng nửa tháng, trong thời gian nửa tháng này, Hàn Sâm đã hoàn toàn ghi nhớ phương thức khí tức lưu chuyển của Cốt Tượng và Tiểu Hắc Hùng.

Khi phần lớn hoa đào trên cây đã héo tàn, Tiểu Ngân Ngân liền cắn ống quần của Hàn Sâm, lôi kéo Hàn Sâm rời đi.

Kỳ thật Hàn Sâm cũng đã cảm thấy không ổn, theo hoa đào sắp hoàn toàn héo tàn, những dị sinh vật kia tựa hồ không còn bình tĩnh như trước nữa.

Ở trong mắt Cốt Tượng, Hàn Sâm mơ hồ nhìn thấy một tia máu, giống như sắp khôi phục khí tức tàn bạo lúc trước.

Không dám tiếp tục ở chỗ này, Hàn Sâm liền lôi kéo Linh cùng rời đi, vạn nhất đám dị sinh vật này nổi điên, thân thể của hắn nhỏ như vậy, hoàn toàn không ngăn nổi một con sinh vật siêu cấp thần huyết nào trong này.

Nhưng mà chỉ trong thời gian nửa tháng này, Hàn Sâm cơ hồ không ngừng nghỉ tu luyện Động Huyền Kinh, hơn nữa thân thể một mực ở trong một loại trạng thái khát khao, khiến cho Động Huyền Kinh được tăng cường trên phạm vi lớn, Hàn Sâm ẩn ẩn cảm thấy mình đã chạm tới biên giới của tầng thứ nhất Động Huyền Kinh, chỉ cần một bước ngoặt, có lẽ sẽ có thể luyện thành đệ nhất trọng, đạt được chìa khóa để mở ra đạo khóa gen thứ nhất.

Hàn Sâm vốn cho rằng cần mấy năm nữa mới có thể đạt tới mức này, nhưng mà ở dưới cây hoa đào nửa tháng lại giúp cho Hàn Sâm có tiến cảnh như vậy, sự thần kỳ của cây hoa đào to lớn kia đã không có cách nào tưởng tượng nổi.

- Chỉ là hoa đào nở thôi đã có hiệu quả khó lường như thế, không biết chờ tới lúc cây đào thần bí kia kết quả, quả của nó sẽ khó lường đến cỡ nào nữa.

Trong lòng Hàn Sâm đã quyết định, chờ cây đào thần bí kia kết quả, nhất định phải tới rừng đào một lần nữa, như thế nào cũng phải kiếm mấy quả đào trở về.

Nhưng mà Hàn Sâm ẩn ẩn có một loại cảm giác, sau khi cây đào thần bí kết quả, dưới cây hoa đào nhất định sẽ có một hồi gió tanh mưa máu, sợ rằng muốn lấy được quả đào cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Tiểu Ngân Ngân tựa hồ rất vội vã, một mực mang theo bọn Hàn Sâm chạy ra bên ngoài, cắm đầu lao ra khỏi rừng hoa đào mới thả chậm bước chân, nhảy lên trên vai Hàn Sâm.

Hàn Sâm loáng thoáng nghe được trong rừng hoa đào truyền ra tiếng thú rống thô bạo, cũng không dám dừng lại lâu, cấp tốc mang theo Linh tiếp tục trở về.

Nhưng mà cho đến tận lúc Hàn Sâm trở lại Ma Quỷ Tí Hộ Sở cũng không hề nhìn thấy con Cốt Tượng kia từ bên trong rừng hoa đào lao ra, giống như là đã biến mất vậy, không còn nghe thấy tin tức gì của Cốt Tượng nữa.

Hiện tại Vương Vũ Hàng đã vô cùng nổi danh ở trong Ma Quỷ Tí Hộ Sở, rất nhiều người đều biết có một Quân Đoàn Nữ Thần tồn tại, cũng biết Vương Vũ Hàng là thần tướng thứ mười ba của Quân Đoàn Nữ Thần, người không biết chuyện đều cho rằng Quân Đoàn Nữ Thần là một quân đoàn vô cùng mạnh mẽ, liền sinh vật mạnh mẽ như Cốt Tượng đều có thể thu phục, quả thực là mạnh tới mức không có cách nào tưởng tượng.

Nửa tháng trôi qua, Xích Diễm Bạo Long vẫn còn ở bên trong trạng thái tiến hóa, xem ra thời gian tiến hóa của thú hồn siêu cấp thần huyết quả nhiên là nhiều hơn một chút, Hàn Sâm đoán chừng có lẽ cần thời gian nửa tháng nữa, Xích Diễm Bạo Long mới có thể hoàn thành tiến hóa.

Sau khi trở lại Liên Minh, Hàn Sâm có ý định chọn lựa một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S có thể phối hợp với Xích Diễm Bạo Long Đột, nhưng mà Hàn Sâm nhìn tới nhìn lui, đều không thấy có kỹ pháp nào rất thích hợp với Xích Diễm Bạo Long Đột.

Thứ này nói là Cự Kiếm cũng không phải Cự Kiếm, nói là thương cũng không phải thương, cho dù muốn dùng làm Lang Nha bổng cũng không quá thực tế.

- Khó trách chủ cửa hàng kia lại bán rẻ như vậy, lại còn sảng khoái đồng ý thanh toán bằng tiền mặt, thứ này quả nhiên rất kén chủ.

Hàn Sâm chỉ có thể cẩn thận lật xem các loại kỹ pháp khác, hy vọng có thể tìm được một môn kỹ pháp phù hợp với Xích Diễm Bạo Long Đột.

Hiện tại Hàn Sâm đã không dám hy vọng xa vời có thể hoàn toàn phù hợp, chỉ cần có bảy tám phần phù hợp là được rồi, còn lại hắn sẽ từ từ sửa chữa.

Thế nhưng mà Hàn Sâm đã lật xem tất cả bí kỹ cấp độ S một lần, các loại ít được lưu ý đều không buông tha, nhưng vẫn không tìm thấy một môn kỹ pháp nào có thể xứng đôi với Xích Diễm Bạo Long Đột.

Loại binh khí hình thù cổ quái này thật sự quá hiếm thấy, rõ ràng là binh khí nặng, nhưng mà tối đa chỉ có thể dùng hai tay cầm giống như Cự Kiếm, nếu như cầm một tay, như vậy yêu cầu đối với lực lượng của người sử dụng sẽ rất cao.

Thế nhưng mà nó lại không giống như kiếm thích hợp đâm chém gạt đỡ các loại kỹ xảo, mặc dù hai loại kỹ xảo đâm và bổ dường như cũng thích hợp, nhưng mà bình thường sử dụng hai loại kỹ xảo này lại không giống như vũ khí có chuôi dài như thương hoặc là Lang Nha Bổng, khiến cho Xích Diễm Bạo Long Đột hơi không thuận.

Vũ khí một dài đến hơn hai mét, thoạt nhìn quả thực vô cùng bạo lực, nhưng mà nếu như muốn sử dụng, vậy độ khó thật sự quá cao rồi.

Cuối cùng Hàn Sâm không thể không thử tìm giáo sư Bạch Dịch Sơn của Thánh Đường, vẽ hình dạng của Xích Diễm Bạo Long Đột đưa cho ông ta xem, hi vọng ông ta có thể giúp đỡ đề cử một môn kỹ pháp thích hợp.

- Cậu chờ một chút.

Sau khi Bạch Dịch Sơn đi lật xem một ít tư liệu, qua hơn nửa canh giờ sau mới trở lại trước máy truyền tin nói với Hàn Sâm:

- Loại binh khí này quả thật quá hiếm thấy, nhưng tôi nhớ hình như từng có người tạo qua một thanh binh khí tương tự, mặc dù có điểm khác biệt, nhưng mà trên tổng thể thì vẫn có chút tương tự, binh khí nặng dùng một tay, thích hợp đâm và trọng kích, người nọ đã từng chế ra một môn kỹ pháp, chỉ là bởi vì tương đối bình thường, theo sự phân chia của Thánh Đường thì chỉ là cấp A, tên là Độc Long Toản, nếu như cậu có hứng thú có thể đi xem một chút.

- Cảm ơn giáo sư Bạch.

Hàn Sâm cũng không có biện pháp nào khác, mặc dù chỉ là cấp A, kém hơn Hàn Sâm nghĩ rất nhiều, nhưng mà hắn không còn lựa chọn nào khác, liền giáo sư Bạch đều đã nói không có kỹ pháp cấp độ S tương xứng, vậy quả thật là không có.

Hàn Sâm đăng nhập vào Thánh Đường, mua Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật Độc Long Toản cấp A, tự mình cẩn thận nghiên cứu một chút, mặc dù nói chỉ là cấp A, nhưng mà quả thật khá thích hợp với Xích Diễm Bạo Long Đột, chủ yếu là hai loại kỹ pháp đâm và trọng kích, trong kỹ pháp đâm còn có kỹ xảo đinh ốc kình, đây cũng là thứ mà Hàn Sâm tương đối am hiểu, chỉ cần nhìn qua một chút liền có thể sử dụng.

Chương 661: Hoàn Thành Tiến Hóa

Bên trong biển sâu, Hàn Sâm dùng một quyền đánh chết một con sứa đường kính 2~3m, kéo thi thể của nó vào bên trong Thủy Tinh Cung.

tiểu thiên sứ vô cùng hứng thú nhìn chằm chằm thi thể con sứa, gần đây cô liên tục ăn thịt cấp thần huyết, không biết đã ăn bao nhiêu dị sinh vật cấp thần huyết trên biển rồi.

Hàn Sâm ẩn ẩn cảm thấy có lẽ tiểu thiên sứ đã sắp tới giai đoạn lột xác đến trạng thái chiến đấu rồi, bởi vì gần đây sức ăn của cô tựa như đã giảm xuống trên phạm vi lớn, đây là dấu hiệu sắp lột xác.

Nghĩ tới chuyện sau khi tiểu thiên sứ lột xác đến trạng thái chiến đấu, mình sẽ có thêm một thủ hạ siêu cấp thần huyết chân chính, lúc đó muốn đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết sẽ không gặp khó khăn giống như hiện tại nữa.

Mặc dù Hàn Sâm cũng ăn một chút thịt sinh vật thần huyết, nhưng mà bởi vì không tìm thấy sinh vật thần huyết cỡ nhỏ, thần gen của hắn cũng không gia tăng quá nhiều.

Trước mắt vừa mới được hơn phân nửa, vừa vặn 51 điểm thần gen, khoảng cách toàn mãn cũng không tính là quá xa.

Về phần viên gen sinh mệnh tinh hoa của Hỏa Lân Bạo Long Thú, Hàn Sâm vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì để ăn, trước mắt siêu cấp thần gen vẫn không có một điểm nào.

Mặc dù như thế, tố chất thân thể của Hàn Sâm cũng đã vượt qua 150, Hàn Sâm đoán chừng chờ sau khi thần gen của hắn toàn mãn, tố chất thân thể sẽ có thể đạt được khoảng từ 180 đến 200, nếu như thêm siêu cấp thần gen nữa, có lẽ không cần tấn chức thành Siêu Việt Giả, tố chất thân thể của hắn đã có thể đạt tới Thiên Nhân 300 điểm.

Đáng tiếc sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không dễ giết, cũng không biết sử dụng gen sinh mệnh tinh hoa như thế nào.

Hàn Sâm đang xem tiểu thiên sứ ăn uống, đột nhiên cảm thấy trong hồn hải chấn động, Xích Diễm Bạo Long phá kén mà ra, rốt cục đã hoàn thành tiến hóa.

Chỉ thấy Xích Diễm Bạo Long lúc này đã danh xứng với thực, toàn thân đều thiêu đốt lên ngọn lửa màu đỏ, thoạt nhìn giống như là một con Bạo Long siêu Saiya, nhưng mà ngọn lửa đang thiêu đốt trên người có màu đỏ chứ không phải là màu vàng.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua giới thiệu của Xích Diễm Bạo Long, quả nhiên thấy đã xuất hiện danh hiệu bạo tẩu.

Triệu hoán Xích Diễm Bạo Long Đột ra, phía trên lưỡi dao khổng lồ dữ tợn thô bạo màu máu đậm kia đang thiêu đốt ngọn lửa đỏ ngầu, thoạt nhìn bá đạo tới cực điểm, hơn nữa ngọn lửa trên đó đều là thật, dâng lên khí tức nóng bỏng, bị nện ở trên người, đừng nói là lực lượng kinh khủng kia, bằng vào độ nóng đã có thể đốt rụi da thịt rồi.

- Thật là một loại vũ khí khủng khiếp.

Hàn Sâm vung vẩy vài cái, càng ngày càng cảm thấy ưa thích, thứ này thật sự quá bạo lực.

- Hiện tại đã có vũ khí, có lẽ đến lúc đi khai đao sinh vật siêu cấp thần huyết rồi, nên đến nơi nào tìm sinh vật siêu cấp thần huyết đây?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Kỳ thật tìm một con sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không khó, bên trong đại đa số núi sâu đầm lớn đều có sinh vật siêu cấp thần huyết tồn tại, hơn nữa chỉ cần mang theo Vương Vũ Hàng đi cùng, tám chín phần mười là có thể gặp được.

Mấu chốt là có thể giết được hay không, kỳ thật mục tiêu mà Hàn Sâm vừa ý nhất chính là con Hồng Vân La kia, cảm giác có lẽ tương đối dễ giết, hơn nữa cũng không có nguy hiểm quá lớn.

Thế nhưng mà nơi đó lại có một con quạ siêu cấp khủng bố, Xích Diễm Bạo Long Đột của Hàn Sâm có lợi hại hơn nữa, gặp phải con quạ đen kia cũng vô dụng.

Chỉ sợ là hắn còn chưa kịp vung Xích Diễm Bạo Long Đột lên, quạ đen đã cắt đầu của hắn xuống rồi.

Hiện tại mục tiêu mà Hàn Sâm hy vọng tìm được nhất là những con có tốc độ không quá nhanh, hơn nữa thân thể cũng không thể quá cứng rắn.

Loại như là Đại Hắc Hùng cũng được, thân thể lớn một chút cũng không sao, Xích Diễm Bạo Long Đột đủ lớn đủ dài, nếu như một đòn nện lên trên đầu, dù là con Đại Hắc Hùng cao tới 10m kia cũng không chịu nổi.

Thế nhưng mà ở trong rừng hoa đào quá quỷ dị, lại có vài con sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm không dám đi tới chỗ đó mạo hiểm, hắn dám khẳng định, nếu như hắn thật sự dám mang Vương Vũ Hàng đi vào, tám chín phần mười sẽ bị sinh vật siêu cấp thần huyết vây công.

Không mang theo Vương Vũ Hàng đi, tố chất thân thể của dị sinh vật rất cao, phần lớn tốc độ đều mạnh hơn Hàn Sâm nhiều lắm, chỉ có một món đại sát khí như vậy, chém không được cũng vô dụng.

Có Vương Vũ Hàng hấp dẫn lực chú ý, Hàn Sâm mới có thể thuận lợi đi qua hung hăng đập một chút, đập không chết nó cũng muốn nửa cái mạng của nó.

- Đội trưởng, Lô Huy đến rồi.

Sau khi về tới Nữ Thần Tí Hộ Sở, Dương Mạn Lệ liền báo cáo một tin tức ngoài ý liệu của Hàn Sâm.

- Y đến chỗ mình làm gì? Không phải là muốn cám ơn mình lần trước đã cứu Ma Quỷ Tí Hộ Sở của y đấy chứ?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, cho người mời Lô Huy qua.

- Sao đoàn trưởng Lô lại có thời gian rảnh rỗi như vậy, thậm chí có thời gian đến chỗ của tôi.

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Lô Huy.

- Thứ nhất là cám ơn lần trước các anh đã dẫn Cốt Tượng đi, thứ hai là có một chuyện mua bán muốn bàn với đoàn trưởng Hàn anh.

Lô Huy khẽ cười nói.

- Cảm ơn thì không cần, chuyện mua bán thì có thể nói một chút.

Hàn Sâm thấy Lô Huy căn bản không mang lễ cảm ơn gì tới, đương nhiên có chút thất vọng.

- Chúng tôi phát hiện ra một con sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng mà dùng lực lượng của chúng tôi không giết được nó, cho nên muốn hợp tác cùng Quân Đoàn Nữ Thần của các anh, cùng đi săn giết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Lô Huy cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói rõ ý đồ đến.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết dạng gì?

Hàn Sâm vô cùng có hứng thú đối với chuyện này.

- Một con sói.

Lô Huy đáp.

- Loại sói gì?

Hàn Sâm không nhịn được nhíu mày, Lô Huy nói như vậy cũng quá sơ lược.

Lô Huy cười cười:

- Vương của đàn sói vài chục vạn con, trước mắt còn chưa phát hiện ra nó có các loại năng lực Phong Hỏa Lôi Điện gì, nhưng mà cực kỳ giảo hoạt, hơn nữa tốc độ cùng lực lượng đều rất mạnh.

- Đàn sói vài chục vạn con? Chuyện này cũng không dễ xử lý đi?

Hàn Sâm không khỏi nhíu mày, Vương của loại đại tộc quần này cũng không phải là nhân vật dễ trêu chọc.

Hơn nữa muốn ở trong bầy sói chém giết nó, độ khó còn cao hơn gấp mấy lần, kém xa việc đi săn giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết đơn độc.

- Xác thực không dễ giết, nếu không tôi cũng sẽ không tới tìm các anh bàn chuyện hợp tác, nhưng mà thân thể của con lang vương kia vô cùng cân đối, cũng không có thuộc tính gì đặc biệt xuất chúng, da lông cũng không cứng rắn thái quá, tốc độ không quá nhanh, lực lượng không quá mạnh, loại sinh vật siêu cấp thần huyết này là loại mà chúng tôi có khả năng chém giết nhất.

Lô Huy lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm gật đầu, hắn cũng đồng ý với lời Lô Huy nói, sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy là khó chơi nhất, nhưng mà đối với nhân loại mà nói cũng là một cơ hội hiếm thấy.

- Hợp tác thế nào?

Hàn Sâm hỏi.

- Tôi muốn mời các anh hỗ trợ hấp dẫn lực chú ý của đàn sói, do chúng tôi hoàn thành đánh chết Lang Vương, sau khi chuyện thành công, ngoại trừ thú hồn ra thì thu hoạch chia đều.

Mưu đồ của Lô Huy rất rõ ràng, y là nhìn trúng năng lực của Vương Vũ Hàng.

Lực hấp dẫn của Vương Vũ Hàng đối với dị sinh vật đã được biểu hiện qua ở Ma Quỷ Tí Hộ Sở trước đây, quả thật là làm cho Lô Huy rất rung động.

- Thật ngại quá, nếu là như vậy, chúng ta cũng không cần thiết phải hợp tác.

Hàn Sâm trực tiếp từ chối.

- Vì sao?

Lô Huy nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Nếu như anh muốn hợp tác với chúng tôi, vậy nhất định phải để cho chúng tôi hoàn thành đánh giết cuối cùng, điều này không thể thay đổi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Vậy thì thật sự vô cùng đáng tiếc, xem ra chỉ có thể để lần sau lại hợp tác rồi.

Lô Huy biết là không cần phải bàn tiếp nữa.

Lô Huy không cho rằng bọn Hàn Sâm thực sự có năng lực chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, y chủ yếu nhìn trúng năng lực hấp dẫn dị sinh vật của Vương Vũ Hàng, nhưng mà khẩu vị của Hàn Sâm thật sự quá lớn.

Tiễn Lô Huy xong, Hàn Sâm gọi Dương Mạn Lệ tới:

- Cô nghĩ biện pháp tra một chút xem, bọn Lô Huy muốn đi đâu săn giết Lang Vương.

Chương 662: Lang Vương

Bởi vì là Vương của đàn sói vài chục vạn con, muốn điều tra ra cũng không khó lắm.

Trên thực tế cũng rất dễ dàng tra được, không tới hai ngày Dương Mạn Lệ đã đưa tư liệu cho Hàn Sâm, đàn sói kia rất dễ dàng đã tìm được, nhưng mà muốn từ trong bầy sói vài chục vạn con chém giết con Lang Vương kia, vậy nhất định phải có thực lực chân chính mới làm được.

- Đây quả thực chính là lễ vật mà ông trời chuẩn bị cho mình.

Hàn Sâm nhìn kết quả điều tra của Dương Mạn Lệ, không nói hai lời liền trực tiếp chuẩn bị sẵn sàng đồ đạc.

Không mang theo Vương Vũ Hàng, hắn sợ dẫn theo Vương Vũ Hàng sẽ xảy ra chuyện quái đản gì đó.

Vương của một tộc đàn, thực lực mạnh mẽ là không sai, nhưng mà so với một vài sinh vật siêu cấp thần huyết thuần túy dựa vào thân thể mà nói, lực lượng thân thể của chúng sẽ hơi yếu hơn một chút, nhưng phương diện trí khôn lại tương đối mạnh hơn.

Việc này đối với Hàn Sâm mà nói cũng là một cơ hội vô cùng tốt, bởi vì có Tiểu Ngân Ngân ở, hắn hoàn toàn có thể đuổi đàn sói kia đi, cùng Lang Vương đơn đả độc đấu.

Hàn Sâm hào hứng tiến tới đại thảo nguyên ở phương bắc, muốn thử một chút xem uy lực của Xích Diễm Bạo Long Đột đến cùng là như thế nào.

Đàn sói kia thật sự quá to lớn, Hàn Sâm ở phụ cận hơi hỏi thăm một chút liền biết hướng đi của đàn sói, sau đó trực tiếp đuổi tới, hắn muốn trước khi bọn Lô Huy động thủ thử nhìn một chút xem có thể tiêu diệt Lang Vương hay không.

Hàn Sâm cơ hồ là ngày đêm không ngừng đuổi theo đàn sói, rốt cuộc đã tìm được đám sói kia.

Thoạt nhìn thì là sói xám rất bình thường, chỉ là đàn sói quá lớn, vì không để cho con Lang Vương kia đào tẩu, Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Ngân trực tiếp đi vào trong đàn sói, trên đường đi những con sói xám kia đều né ra rất xa, không có con nào dám tới gần bọn Hàn Sâm.

Hàn Sâm đi gần trăm dặm, rốt cục ở bên trên một gò núi nhỏ thấy được con Lang Vương kia, thoạt nhìn tựa hồ cũng không quá nổi bật, sói màu xám tro, hình thể cũng không lớn, không khác sói bình thường là bao, trên người cũng không có lực lượng thuộc tính đặc biệt gì, ngoại trừ trên trán nó có một cái ấn ký kỳ dị màu xanh da trời, cơ hồ không nhìn ra sự khác nhau giữa nó cùng những con sói xám bình thường khác trong bầy sói.

Lúc Hàn Sâm nhìn thấy nó, nó đang nằm ở trên gò núi trên đồng cỏ, từ trên gò núi không được tính là cao kia, híp mắt nhìn Hàn Sâm.

- Khó trách bọn Lô Huy có ý định với con Lang Vương này, thoạt nhìn nó thật sự quá bình thường.

Hàn Sâm trực tiếp triệu hồi ra Xích Diễm Bạo Long Đột, vũ khí quái dị giống như cây thương lớn dài hơn hai mét bị Hàn Sâm cầm trong một tay, ngọn lửa màu đỏ bốc lên trên đó, thoạt nhìn cực kỳ bá đạo.

Thế nhưng mà còn chưa đợi Hàn Sâm đi tới chỗ con Lang Vương kia, đã thấy Lang Vương từ trên gò núi đứng lên, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng sói tru.

- Tiểu Hôi Hôi của tao, mày đừng kêu nữa, cho dù kêu rách cổ họng cũng không có con sói nào tới cứu mày đâu.

Hàn Sâm nhìn Lang Vương thét dài, không thể nín được cười lên.

Thế nhưng mà một giây sau, vẻ tươi cười của Hàn Sâm lập tức cứng lại ở trên mặt.

Chỉ nghe bốn phương tám hướng có tiếng sói tru vang lên liên tiếp, vạn dặm núi sông đều là bóng sói, vô số mắt sói giống như là mắt quỷ chớp động ở bốn phía, sói xám thành đàn từ các nơi khác vọt tới.

- Không có khả năng! Tại sao những con sói xám này lại không e ngại khí tức của Tiểu Ngân Ngân vậy?

Hàn Sâm kinh hãi, đàn sói vài chục vạn con đó, trong đó sói xám cấp biến dị đều đếm không hết, sói lớn cấp thần huyết cũng không phải ít, cho dù tất cả đứng xếp hàng ở đó để cho Hàn Sâm giết, Hàn Sâm giết cũng không xuể.

Nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm đã hiểu ra nguyên nhân, chỉ thấy ấn ký màu xanh da trời trên trán Lang Vương lập loè, mà ở trong mắt của những con sói xám bình thường kia tựa hồ được độ lên một tầng ánh sáng màu lam, mà ngay cả da lông nguyên bản có màu xám tro đều nổi lên màu hơi lam.

Cuồng bạo, hung tàn, bạo ngược, các loại từ ngữ dùng để hình dung hình tượng dữ tợn của bầy sói, hiện tại đã hoàn toàn có thể dùng ở trên người chúng nó rồi.

Con Lang Vương nọ vẫn đứng ở trên gò núi lẳng lặng nhìn Hàn Sâm như trước, ở bên cạnh nó, mười mấy con sói xám cấp thần huyết đi tới, phân biệt đứng ở hai bên sau lưng nó.

Hàn Sâm không có chút do dự nào, trực tiếp triệu hồi cánh bay lên trời bỏ chạy, hắn có thể chém giết sinh vật cấp thần huyết, nhưng mà tố chất thân thể của hắn chỉ mạnh hơn sinh vật thần huyết bình thường một chút mà thôi, những sinh vật thần huyết kia cũng có thể làm hắn bị thương.

Hơn nữa đàn sói có số lượng kinh khủng cùng Lang Vương, đừng nói là Hàn Sâm, cho dù tăng thêm Nữ Hoàng và chú nhỏ cũng phải chạy bỏ của chạy lấy người thôi, căn bản không có bất kỳ phần thắng nào.

Hàn Sâm mới vừa bay lên, chỉ thấy con Lang Vương kia lại ngửa mặt lên trời thét dài lên một lần nữa, ấn ký màu xanh da trời trên trán càng thêm sáng chói bắn ra bốn phía, trên người những con sói màu xám tro đó vậy mà nổi lên vầng sáng màu xanh nhạt.

Ngao ngao!

Tất cả sói xám đều đạp không bay lên, vậy mà lơ lửng điên cuồng lao tới Hàn Sâm, ngay cả sói xám bình thường cánh đều không có, vậy mà cũng có được lực lượng đạp không mà đi.

Đàn sói giống như là biển gầm, tru lên lăng không đánh về phía Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm đã kinh hãi tới cực điểm, hắn biết mình đã xem thường Lang Vương, nó chính là Vương của một chủng tộc, một sinh vật siêu cấp thần huyết, sao có thể bình thường cho được?

Hiện tại Hàn Sâm mới hiểu được, sinh vật siêu cấp thần huyết dẫn đầu một chủng tộc sinh tồn, tuyệt đối không kém hơn sinh vật siêu cấp thần huyết độc hành, thậm chí ở những phương diện khác còn khủng bố hơn.

Lúc trước Hàn Sâm được chứng kiến Lô Huy chỉ huy kỵ binh nhân loại vây công Cốt Tượng, nhưng mà lúc này đây lại đổi thành Lang Vương chỉ huy đàn sói đến vây giết hắn, thậm chí con Lang Vương kia căn bản không có ý định xuất thủ, chỉ là ra lệnh đàn sói xám giống như thủy triều bao vây chặn đánh Hàn Sâm.

Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay Hàn Sâm điên cuồng vung vẩy, nhưng mà những con sói kia căn bản không hề sợ hãi, trên người từng con tản ra vầng sáng lam sắc, trong mắt sói xám hiện lên ánh sáng màu lam sâm sâm, con trước ngã xuống, con sau đã tiến lên đánh về phía Hàn Sâm.

Xích Diễm Bạo Long Đột quét ngang một cái, vài con sói xám trực tiếp bị nện bay ra ngoài, trên người bị ngọn lửa thiêu đốt, đốt cho da thịt cháy đen, nhưng mà sói xám lại có thể bò dậy, căn bản không chú ý tới ngọn lửa trên người, vẫn hung mãnh đánh về phía Hàn Sâm.

Giết giết!

Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay Hàn Sâm tung hoành chém giết, không biết đã giết bao nhiêu con sói xám, liều mạng muốn xông ra khỏi vòng vây của đàn sói.

Thế nhưng mà đàn sói càng giết càng nhiều, căn bản không có cuối cùng, cũng may Hàn Sâm luyện thành Trường Sinh Chú à Bão Ngọc Nguyên Dương Công, một thân tinh lực cuồn cuộn không dứt, tung hoành xung phong liều chết hơn một trăm dặm, để lại không biết bao nhiêu xác sói cháy đen, nhưng vẫn không lao ra khỏi vòng vây của đàn sói được.

Hàn Sâm phát hiện ra mình chém giết tuyệt đại bộ phận đều là sói xám thông thường, sói xám cấp nguyên thủy chiếm đa số, nhưng mà hắn lại không có biện pháp gì.

Những con sói xám này căn bản giống như là binh lính đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, hoàn toàn là dùng hình thức chiến trận vây giết Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm muốn xung phong liều chết với những con sói xám cao cấp kia cũng không làm được.

Tiểu Ngân Ngân một mực nằm trên bờ vai Hàn Sâm không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm tới chỗ Lang Vương, tựa hồ như đang đề phòng cái gì.

Thế nhưng mà Lang Vương lại không hề truy đuổi, ít nhất thì Hàn Sâm không nhìn thấy bóng của Lang Vương, nhưng mà những con sói xám này không biết làm sao, vẫn hung hãn không sợ chết như trước, vẫn có thể kịp thời ứng phó với các loại biến hóa mà Hàn Sâm làm ra.

Lại chạy ra thêm được hai, ba trăm dặm, ngay lúc Hàn Sâm cho là mình sắp bị những con sói xám này vây chết rồi, đàn sói lại dần dần tản ra, đàn sói lớn như thế không bao lâu đã hoàn toàn thối lui.

Lúc Hàn Sâm đang âm thầm thở dài một hơi, lại nghe được cách đó không xa có tiếng vang ầm ầm truyền đến, chỉ thấy một phương khác của thảo nguyên, tuấn mã thành đàn đang lao nhanh như biển mây, một con Mã Vương vô cùng thần tuấn vỗ đôi cánh giống như thiên sứ, đang dò xét đất trời.

Chương 663: Tiểu Hồng Mã

- CMN, thì ra là đã đi ra khỏi địa bàn của đàn sói, đây không phải là vừa thoát khỏi miệng sói lại rơi vào miệng ngựa hay sao?

Hàn Sâm buồn bực nhìn từng con ngựa mọc ra hai cánh kia, thực sự hận không thể tự cho mình hai tát, đang yên lành không có việc gì chạy tới trêu chọc đám gia súc thành đàn này làm gì, ngoan ngoãn đi giết một con dị sinh vật lạc đàn không tốt sao, cần gì rảnh rỗi nhàm chán đi gây sự.

- Haiz, muốn chiếm món hời lại hại chết người.

Hàn Sâm thầm than trong lòng.

Cũng may không biết có nguyên nhân gì, đàn sói xa xa cùng đàn ngựa bên kia điều kiêng kị khu vực ở giữa này, cũng không lao tới đây, từ đó để cho Hàn Sâm tạm thời có cơ hội thở dốc.

Hàn Sâm không dám bay ở trên không trung, đối với những con phi mã nguyên bản đã có thể bay kia, hắn ở trên trời cũng không có ưu thế gì.

Hạ xuống dưới đồng cỏ, Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ bốn phía, thoạt nhìn thì vùng này cũng không có gì đặc thù, chỉ là một mảnh bãi cỏ, nhưng trong phạm vi hơn mười dặm xung quanh lại không có sói và ngựa tới gần.

Sau khi Hàn Sâm cẩn thận quan sát kỹ, phát hiện ra cỏ bên này tương đối thưa thớt thấp bé, thậm chí còn có chút khô héo, hoàn toàn không thể sánh bằng bãi cỏ non tốt tươi ở hai bên kia.

Thế nhưng mà trừ cái đó ra thì không thấy gì khác cả, ngay cả một cái hồ nước nhỏ đều không có, chỉ là một bãi cỏ thuần túy.

Sói và ngựa đều ở đằng xa lom lom nhìn hắn, rất lâu cũng không chịu rời đi, Hàn Sâm cứ đợi ở chỗ này không đi, hắn không tin những con sói và ngựa kia có thể một mực ở đây trông coi hắn.

Thế nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ra hắn sai rồi, những con ngựa và sói đó quả nhiên một mực thủ ở chỗ này, thay phiên nhau trông coi, một sói một ngựa thay phiên nhau giám thị khu vực này.

Cũng may trên người Hàn Sâm mang không ít dịch dinh dưỡng, ở chỗ này chèo chống một hai tháng không thành vấn đề.

Thế nhưng mà cho dù có thể chèo chống một hai tháng cũng vô ích, đám sói ngựa kia căn bản không có ý buông tha, mãi cho đến nửa tháng sau, vẫn giám thị chặt chẽ chỗ này, căn bản không cho Hàn Sâm có cơ hội rời đi.

- Tiểu Ngân Ngân, mày nghĩ xem có biện pháp gì không, mày sẽ không phải chờ sau khi tao chết tự mình vụng trộm chuồn đi mất đấy chứ?

Hàn Sâm đặt Tiểu Ngân Ngân ở trước mặt mình, chỉ trích nói:

- Mày làm như vậy là không đúng, hồ sói cũng không phân biệt, hình dáng của chúng mày cũng không khác biệt lắm, mày đi nói chuyện với Lang Vương, nhìn xem có thể thả cho chúng ta một con đường sống hay không.

Tiểu Ngân Ngân vẫn nằm ở trên mặt đất, lặng yên nhìn Hàn Sâm, thỉnh thoảng nháy con mắt dài nhỏ của nó một cái.

Hàn Sâm cảm giác mình hoàn toàn là đàn gảy tai hồ, nhưng mà bản thân hắn đã vòng qua vòng lại bốn phía, vẫn không tìm thấy cơ hội đào tẩu nào.

- Nếu như thật sự không được, vậy chỉ có thể mạnh mẽ giết ra ngoài thôi. Phi mã bên kia khẳng định không thể đi, thoạt nhìn còn nhiều hơn cả đàn sói, hơn nữa trời sinh đã có năng lực bay lượn, đi bên kia phiền toái hơn.

Hàn Sâm nhìn tới đàn sói bên này, chỉ thấy gió nhẹ trong thảo nguyên thổi qua, dưới bóng cây cỏ ẩn hiện từng mảng lưng màu xám, không biết có bao nhiêu con sói xám ẩn ở trong thảo nguyên chờ hắn chui đầu vào lưới.

Hàn Sâm đành phải yên lặng quan sát hành động của bọn nó, hy vọng có thể tìm cơ hội thích hợp xông giết ra ngoài, hơn nữa tốt nhất là có thể xác định được vị trí của Lang Vương, cho tới hiện tại hắn cũng chưa nhìn thấy Lang Vương ở chỗ nào, cho nên không dám vọng động.

Ngày hôm nay, Hàn Sâm nhìn thấy đàn ngựa bên kia tựa hồ có hơi bạo động, chỉ thấy ở bên trong đàn ngựa đằng kia có một Tiểu Hồng Mã đi ra,

mà ngựa lớn ở xung quanh đều nhao nhao tách ra, không dám tới gần Tiểu Hồng Mã kia chút nào.

- Chẳng lẽ là đời thứ hai của siêu cấp thần huyết?

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, trong lòng có chút giật mình, Tiểu Hồng Mã kia tựa hồ vừa được sinh ra không bao lâu, đối với tất cả đều đầy lòng hiếu kỳ, đi đi lại lại xông loạn, liền những con ngựa cấp thần huyết đều vội vàng nhường đường cho nó, sợ cản trở nó.

- Nếu như bắt cóc Tiểu Hồng Mã kia, không biết có thể mượn đường từ chỗ đàn ngựa bên kia chạy đi hay không?

Trong lòng Hàn Sâm sinh ra ý niệm tà ác, hận không thể lập tức cầm một thanh đao gác ở trên cổ của Tiểu Hồng Mã, cẩn thận đàm luận điều kiện với con Mã Vương kia.

Nhưng mà Hàn Sâm rất nhanh đã bỏ đi ý nghĩ này, dị sinh vật dù sao cũng không phải con người, nếu như Mã Vương nhìn thấy hắn ép buộc Tiểu Hồng Mã, chỉ sợ ý niệm đầu tiên không phải là cùng hắn đàm phán, mà là trực tiếp giết hắn.

Hơn nữa Tiểu Hồng Mã kia mặc dù còn nhỏ, nhưng đó cũng là một con sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm thực không dám khẳng định mình có thể thu phục nó hay không.

Tiểu Hồng Mã tựa hồ đối với tất cả mọi thứ đều tràn ngập tò mò, trừng đôi mắt to nhìn tới Hàn Sâm cùng Tiểu Ngân Ngân bên này, bộ dáng rất hứng thú đối với bọn họ.

Tiểu Hồng Mã mấy lần có ý đồ muốn đi vào khu vực Hàn Sâm đang đứng, lại bị Mã Vương kịp thời xuất hiện ngăn cản, sau đó mang theo Tiểu Hồng Mã rời khỏi nơi này.

Tiểu Hồng Mã kia trước khi rời đi, còn có chút tiếc hận liếc sang bên này.

- Thật sự là thật là đáng tiếc, nếu như Tiểu Hồng Mã kia tự chạy tới, nói không chừng thật sự có cơ hội bắt cóc nó.

Hàn Sâm âm thầm tiếc hận trong lòng.

Đã đến đêm, Hàn Sâm nằm ở trên đồng cỏ đếm sao, thật sự là có chút nhàm chán, liền triệu hoán tiểu thiên sứ cùng Âm Dương công chúa ra nói chuyện phiếm.

Trò chuyện một chút, lại đột nhiên nghe thấy đàn ngựa bên kia có tiếng gì đó truyền tới, lại thấy Tiểu Hồng Mã vụng trộm bước đến vùng này, đang hướng về phía bọn Hàn Sâm bên này đi tới, thỉnh thoảng dùng đôi mắt to nhìn bọn họ.

Hàn Sâm nhìn thấy thế liền vui vẻ trong lòng, nhưng mà trong đàn ngựa lập tức truyền đến tiếng rối loạn tưng bừng, không ít ngựa đều đang hí lên, giống như là đang khuyên Tiểu Hồng Mã kia trở về, đừng đặt chân tới khu vực kia.

Thế nhưng mà mặc kệ chúng kêu như thế nào, thủy chung vẫn không dám đặt chân tới vùng này giống như Tiểu Hồng Mã, chỉ là ở bên kia hí dài.

Con Mã Vương kia một mực không xuất hiện, cũng không biết nó đã đi đâu rồi.

Tiểu Hồng Mã không để ý đến chúng, vẫn đi tới phía bọn Hàn Sâm bên này, mắt to tò mò xem đông xem tây, đi thẳng đến cách bọn Hàn Sâm còn có mười, hai mươi mét mới ngừng lại, dùng đôi mắt to nhìn bọn họ ở bên này.

- Tới. . . Tiểu bảo bối đến bên này nè. . .

Trên mặt Hàn Sâm tươi cười, duỗi ra hai tay vẫy Tiểu Hồng Mã, như là đang gọi trẻ con.

Thế nhưng mà Tiểu Hồng Mã lại lui về phía sau hai bước, trong ánh mắt tràn đầy cảnh giác cùng không tín nhiệm.

Hàn Sâm lúc này mới cảnh giác, biểu lộ vừa rồi của mình thật sự quá giống như là quái thúc thúc dụ dỗ trẻ con, vội vàng thu lại nụ cười trên mặt, lộ ra vẻ mặt thuần khiết vô tội nhìn Tiểu Hồng Mã, trong lòng vẫn đang suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể dụ dỗ Tiểu Hồng Mã đi tới.

Hàn Sâm lấy thịt mình mang theo ở trên người ra để ở dưới đất, ra hiệu cho Tiểu Hồng Mã tới ăn, nhưng mà Tiểu Hồng Mã chỉ nhìn thoáng qua, liền không có bất kỳ hứng thú gì nữa.

- Ngựa phải ăn cỏ mới được sao?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, sờ lên trên người, cũng không có cái gì khác có thể hấp dẫn Tiểu Hồng Mã, trong lúc nhất thời không biết nên làm sao.

Thế nhưng mà con Tiểu Hồng Mã kia sau khi nhìn trong chốc lát, lại tựa hồ đã hơi có chút yên tâm, đi vài bước về phía Hàn Sâm bên này.

Đàn ngựa bên kia đã chấn động, không biết có bao nhiêu con ngựa vây ở bên ngoài, không ngừng hí dài sang bên này, giống như là đang khuyên Tiểu Hồng Mã trở về, hoặc giống như là đang cảnh cáo Hàn Sâm đừng có ý đồ bất lợi đối với Tiểu Hồng Mã.

Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, nếu như nói sói ngựa đều kiêng kị lẫn nhau, cho nên mới không muốn đặt chân tới mảnh đất này, như vậy thì hiện tại Tiểu Hồng Mã đã vào, đàn ngựa ở dưới tình huống vội vã như thế, tại sao chúng còn chưa xông lại đây?

Chương 664: Quái Vật Dưới Mặt Đất

Tiểu Hồng Mã chỉ là lúc đầu có chút sợ người lạ, nhưng mà sau khi vòng vo mấy vòng, không phát hiện ra nguy hiểm gì, liền vui sướng đi dạo xung quanh bọn Hàn Sâm.

Mặc dù Hàn Sâm rất nóng lòng muốn bắt cóc Tiểu Hồng Mã tới, nhưng mà hắn cũng biết việc này không thể gấp, chỉ ngồi ở chỗ kia nhìn xem, thỉnh thoảng vẫy tay với Tiểu Hồng Mã.

Tiểu Hồng Mã thoạt nhìn càng ngày càng không sợ bọn họ, rất nhanh đã thật sự đi tới bên cạnh Hàn Sâm, còn dùng cái mũi ngửi ngửi lên trên người Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm có chút dây dưa, không biết hiện tại có nên ra tay bắt lấy Tiểu Hồng Mã hay không, trên lý luận thì đây là cơ hội tốt nhất, chỉ là bắt sống một con sinh vật siêu cấp thần huyết, dù chỉ là ấu thể nhưng Hàn Sâm cũng không có nắm chắc.

Huống chi hiện tại thoạt nhìn Tiểu Hồng Mã vẫn còn cảnh giác, mà đàn ngựa ở phía ngoài đã vô cùng táo bạo, tất cả phi mã đều điên cuồng hí về phía bên này, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Hàn Sâm đã bị ngàn đao chém chết rồi.

Tiểu Ngân Ngân lại đột nhiên mất hứng, nhảy lên trên đùi Hàn Sâm, nhe răng nhếch miệng đối với Tiểu Hồng Mã, gầm nhẹ tựa như là đang cảnh cáo.

Tiểu Hồng Mã giật mình, Hàn Sâm thầm kêu không xong, sợ Tiểu Hồng Mã bị Tiểu Ngân Ngân hù chạy, vội vàng đè Tiểu Ngân Ngân xuống.

Thế nhưng mà Tiểu Hồng Mã chỉ là bị giật mình, sau khi lui về phía sau vài bước, nhìn rõ ràng bộ dạng tràn ngập địch ý của Tiểu Ngân Ngân, ngược lại giống như là càng thêm vui sướng, vung chân chạy đến bên cạnh Hàn Sâm, còn dùng thân thể tựa vào Hàn Sâm dụi dụi.

Mắt Tiểu Ngân Ngân đều đã đỏ lên, nếu không phải Hàn Sâm giữ nó, nó đã lao ra giáo dục con Tiểu Hồng Mã kia rồi.

Hàn Sâm thử vươn tay sờ lên trên lưng Tiểu Hồng Mã, nó cũng không phản kháng, mặc kệ cho Hàn Sâm vuốt ve, còn giống như vô cùng hưởng thụ.

Thế nhưng mà Hàn Sâm vừa mới sờ, bầy phi mã phía ngoài lại xù lông lên, nguyên một đám vỗ cánh bay lên không trung, giống như là đám mây che khuất bầu trời, ở trên không trung điên cuồng hí với Hàn Sâm, giống như là bất cứ lúc nào cũng sẽ lao xuống đạp Hàn Sâm thành thịt vụn, nhưng mà cuối cùng cũng không có con phi mã nào lao xuống.

- Bé ngoan, đến cho chú ôm một cái nào.

Hàn Sâm duỗi hai tay ra chậm rãi ôm lấy Tiểu Hồng Mã kia, Tiểu Hồng Mã kia hoàn toàn không phản kháng, tựa hồ như rất cao hứng.

Thế nhưng mà trong lòng Hàn Sâm lại có chút dây dưa, hiện tại nhất định là cơ hội tốt nhất để hắn bắt cóc Tiểu Hồng Mã, nhưng mà Mã Vương cùng đàn ngựa sẽ tiếp nhận áp chế hay không, vạn nhất Mã Vương cùng đàn ngựa căn bản không chú ý hướng hắn phát ra công kích, vậy thì thật sự là xong đời rồi.

Do dự một hồi lâu, Hàn Sâm cũng không ra tay, Tiểu Hồng Mã vui chơi ở ngay bên cạnh Hàn Sâm, thoạt nhìn hết sức khờ khạo ngây ngô.

Hàn Sâm biết rõ đây chỉ là hiện tượng mặt ngoài, chờ sau khi Tiểu Hồng Mã lớn lên, chỉ sợ sẽ giống như những con phi mã kia, nhìn thấy nhân loại thì phản ứng đầu tiên sẽ là công kích, sẽ không phải là hiếu kỳ nữa.

Lúc Hàn Sâm đang do dự có nên ra tay với Tiểu Hồng Mã hay không, trong lòng lại đột nhiên sinh ra báo động, trong lòng Hàn Sâm cả kinh, tưởng rằng Tiểu Hồng Mã muốn trở mặt.

Thế nhưng mà nhìn thoáng qua, lại phát hiện ra Tiểu Hồng Mã vẫn còn đang vui chơi, nhưng mà một giây sau, dưới mặt đất đột nhiên có một cái xúc tu dài hẹp giống như dây leo duỗi ra, cuốn tới chỗ bọn Hàn Sâm.

Tốc độ của những xúc tu đó cực nhanh, chỉ là phần lớn đều cuốn về phía Tiểu Hồng Mã, lúc này Hàn Sâm mới kịp phản ứng, trực tiếp đạp không bay lên.

Mà Tiểu Hồng Mã kia lại không có may mắn như thế, mặc kệ nó mạnh mẽ cỡ nào, thủy chung cũng chỉ là vừa mới sinh ra không bao lâu, kinh nghiệm thật sự quá ít, lập tức đã bị vô số xúc tu trói chặt.

Một giây sau, bãi cỏ đã mạnh mẽ nứt ra một cái lỗ hổng, những xúc tu đó lôi kéo Tiểu Hồng Mã xuống cái lỗ hổng kia.

Tiểu Hồng Mã phát ra tiếng ngựa hí non nớt, ánh sáng màu đỏ trên người lập loè, có chút giống như ánh sáng màu đỏ do đèn báo hiệu trên xe cảnh sát phát ra, từng cái dây leo tựa như xúc tu bị cắt đứt, rơi xuống đất chảy ra dòng máu màu xanh lục.

Nhưng lại có càng nhiều dây leo hơn từ dưới đất chui ra trói Tiểu Hồng Mã lại, cứ thế lôi nó tới miệng hố kia.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn miệng hố kia, chỉ thấy bên trong là một mảnh thịt màu đỏ mọc đầy răng nanh bén nhọn giống như là bánh răng giao thoa, cũng không biết ở phía dưới rốt cuộc là sinh vật đáng sợ gì.

- Khó trách những con sói và phi mã kia không dám tiến đến, thì ra nơi này có một con dị sinh vật đáng sợ.

Hàn Sâm mắt thấy Tiểu Hồng Mã sắp bị kéo vào trong cái miệng lớn đỏ như máu ở dưới mặt đất kia, nhíu mày, triệu hoán ra Xích Diễm Bạo Long Đột, trực tiếp chém tới.

Ngọn lửa chập chờn, trọng khí dữ tợn chém ở bên trên xúc tu, lập tức chặt đứt xúc tu giống như mọc thành phiến, còn đốt cháy đen một mảnh, ngọn lửa tiếp tục thiêu đốt ở trên xúc tu đứt rời, xúc tu trên người Tiểu Hồng Mã cũng đã bị chém đứt, nó đã khôi phục tự do.

Chỉ là nó còn chưa mọc ra cánh, không có năng lực bay lượn, ở trên mặt đất chạy hai cái, mắt thấy lại sắp bị những xúc tu khác trói lại.

Hàn Sâm trực tiếp ôm lấy Tiểu Hồng Mã, vỗ hai cánh bay lên trên bầu trời.

Dị sinh vật ở dưới mặt đất này hết sức cổ quái, không biết tại sao lại đặc biệt cảm thấy hứng thú với Tiểu Hồng Mã, Hàn Sâm cùng Tiểu Ngân Ngân lại không bị công kích quá mãnh liệt, giống như tất cả lực chú ý của con dị sinh vật dưới mặt đất kia đều đặt lên trên người Tiểu Hồng Mã.

Hàn Sâm mới vừa ôm Tiểu Hồng Mã bay lên, lại nghe thấy một tiếng thú rống trầm muộn truyền đến, toàn bộ mặt đất giống như đều chấn động một cái, tiếp đó nhìn thấy một mảnh xúc tu dài hẹp giống như trường long kinh

thiên phóng lên trời, mảng lớn bãi cỏ trực tiếp bị xốc lên, một con quái vật khổng lồ giống như ác quỷ trong địa ngục bò lên.

Đó là một con cự trùng giống y hệt như con rết, chỉ mới lộ ra một đoạn thân thể cũng đã to lớn vô cùng, từng đoạn từng đoạn thân thể giống như xe lửa lao ra khỏi mặt đất hơn 10m, hai bên lưng mọc ra vô số râu dài, điên cuồng cuốn về phía Tiểu Hồng Mã và Hàn Sâm.

Tốc độ kia thật sự là quá nhanh, so với cánh thần huyết bạo tẩu của Hàn Sâm còn nhanh hơn nhiều, hơn nữa từng cái xúc tu giống như râu dài cuốn ra, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ không gian bốn phương tám hướng.

Xích Diễm Bạo Long Đột Bạo Tẩu trong tay Hàn Sâm đánh bay đám râu dài tỉ mỉ chằng chịt, khiến cho trên bầu trời khắp nơi đều vẩy ra ngọn lửa, Phi Thiên Thuật bạo phát, thân thể ở trên không trung mạnh mẽ di chuyển, tránh né con dị sinh vật kia công kích.

Lúc này bầy phi mã ở trên bầu trời rốt cục đã không nhịn được nữa vọt xuống, nguyên một đám tức giận hí dài lao xuống, hiển nhiên là sốt ruột hộ chủ, rốt cuộc đã vượt qua sợ hãi, toàn bộ xông về con quái vật bò ra từ dưới đất kia.

Râu dài trên người quái vật giống như có thể tái sinh, sau khi bị chém đứt lại mọc ra một lần nữa, từng con từng con phi mã lao xuống, bị đám râu dài kia cuốn lấy, rất nhiều phi mã đều trực tiếp bị cuốn chia năm xẻ bảy, máu thịt rơi xuống khắp nơi.

Quái vật kia từ dưới đất bò ra, thân thể to lớn dài cả trăm mét, giáp xác tím đen, phía dưới có vô số cái chân quái dị, bên trên lại mọc ra vô số râu dài.

Chỉ thấy con quái vật kia ngẩng thân hình kinh khủng lên, râu dài trên lưng múa may, xoắn giết từng con từng con phi mã, đồng thời vẫn đang điên cuồng truy kích Hàn Sâm đang ôm Tiểu Hồng Mã.

- Vật quỷ này tại lại để ý tới Tiểu Hồng Mã như vậy, chẳng lẽ Tiểu Hồng Mã này có chỗ nào đặc biệt?

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, không thể không ôm Tiểu Hồng Mã dùng Phi Thiên Thuật chạy trốn, Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay điên cuồng múa lên, đem từng đám râu dài cuốn về phía hắn toàn bộ đánh thành than cốc đen xám.

Một tiếng hí dài rung trời từ phương xa truyền đến, chỉ thấy con Mã Vương màu trắng từ rất xa ngang trời đạp tới, vân khí trên người xông lên tận trời, lộ ra vẻ đã tức giận tới cực điểm.

Chương 665: Đại Chiến Kinh Thiên

Vân khí trên người Mã Vương khuếch tán ra, hóa thành đám mây đầy trời rơi xuống, rơi lên trên người con quái vật to lớn kia, lập tức dính chặt vào râu dài cùng thân thể nó.

Mà ở giữa đám mây kia, quái vật râu dài giống như đã bị dính chặt lại, khó có thể tự do vung vẩy, trở nên có chút cố hết sức.

Thế nhưng mà quái vật kia thật sự là quá lớn, thân thể vô cùng mạnh mẽ, ngửa mặt lên trời giãy dụa, cứ thế xé rách đám mây màu trắng dính ở trên thân thể, tiếp tục phóng tới chỗ Tiểu Hồng Mã cùng Hàn Sâm.

Lúc này Mã Vương cùng đàn ngựa căn bản không quan tâm tới Hàn Sâm nữa rồi, toàn bộ đều vọt tới chỗ con quái vật kia, dốc sức liều mạng cắn xé thân thể nó, râu dài cùng chân quái.

NGAO!

Thảo nguyên xa xa vang lên một tiếng hét dài, một con sói màu xám tro xuất hiện ở đường chân trời trên thảo nguyên, đang chạy nhanh đến bên này giống như một cơn gió.

Mà ở sau lưng nó, đàn sói giống như là biển gầm chen chúc mà tới.

Cái ấn ký màu xanh nhạt trên trán Lang Vương kia tỏa sáng, khiến cho da lông của từng con sói xám đều biến thành màu xanh da trời, trên người cũng nổi lên vầng sáng màu xanh nhạt, trong ánh mắt càng là một mảnh u lam, giống như đàn sói u linh từ trong địa ngục đánh úp lại.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, tưởng rằng đàn sói muốn thừa cơ hội này giải quyết bầy phi mã.

Nhưng lại thấy đàn sói ở trong ánh sáng màu lam đạp không bay lên, hung ác cắn về phía con quái vật râu dài kia, vậy mà không phải đến chiến đám phi mã, ngược lại còn trợ giúp bầy phi mã vây công con quái vật kia.

Lang Vương ngửa mặt lên trời thét dài, ấn ký màu xanh da trời trên trán một lần nữa nổi lên vầng sáng, lúc này đây liền trên người của những con phi mã đó đều được độ lên một tầng ánh sáng màu lam, khiến cho tốc độ cùng lực lượng của phi mã đều được tăng thêm một loại gia trì nào đó, tựa hồ trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Hai cánh của Mã Vương trong lúc khép mở, vân khí màu trắng giống như là đám mây rơi xuống, càng ngày càng nhiều đám mây màu trắng dính lên trên người con quái vật kia, khiến cho rất nhiều râu dài cùng chân của nó đều bị dính lại, khó có thể phát huy ra lực lượng vốn có.

Đàn sói cùng đàn ngựa không sợ chết công kích quái vật kia, con quái vật kia hung tính đại phát, mở cái miệng khổng lồ ra thoáng cái đã nuốt vào mấy con phi mã và sói xám, nhưng lại không có một chút tác dụng nào, vẫn bị vô số sói sám và phi mã vây công.

Trên thân thể quái vật treo đầy sói xám cùng phi mã, bị hung hăng cắn xé, không còn linh hoạt giống như lúc trước nữa.

Mặc dù đại đa số sói xám cùng phi mã không đả thương được nó, nhưng mà dưới sự yểm hộ của những con sói xám cùng phi mã không sợ chết kia, Lang Vương và Mã Vương cũng phát khởi công kích đối với nó.

Hàn Sâm ở trên trời nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, dị sinh vật chiến đấu đại quy mô như vậy, Hàn Sâm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Hơn nữa còn là liên hợp vượt qua chủng tộc, quả thực chính là không thể tưởng tượng nổi.

Năng lực của Lang Vương lại có thể gia trì ở trên người phi mã, điều này cũng khiến cho Hàn Sâm hết sức ngạc nhiên, hiển nhiên là lực lượng của con Lang Vương kia vô cùng đặc biệt.

Mặc dù sức mạnh bản thân nó trong số những sinh vật siêu cấp thần huyết thành niên chỉ có thể coi là dưới trung bình, nhưng mà lực lượng gia trì kinh khủng kia lại hết sức dọa người.

Nguyên bản bầy sói xám không có năng lực bay lượn, ở dưới sự gia trì của nó đều có thể đạp không mà đi, lực lượng cùng tốc độ đều được tăng cường trên phạm vi lớn, đây tuyệt đối là năng lực của siêu cấp cường giả.

- Nếu như giết con Lang Vương kia, tám chín phần mười sẽ là thú hồn quan hoàn đi?

Trong lòng Hàn Sâm nghĩ như vậy.

Mà lực lượng của con Mã Vương kia không khác Lang Vương cho lắm, lực lượng ở bên trong những sinh vật siêu cấp thần huyết chỉ có thể coi là dưới trung bình, nhưng mà nó ngưng tụ ra những khối không khí màu trắng kia, lại giống như là chất dính, dính ở trên người quái vật, khiến cho nanh vuốt của quái vật mất đi sự sắc bén vốn có, giống như là bị bao phủ một tầng chất dính vậy.

Lực lượng vô cùng đặc biệt hữu dụng, nhưng mà Hàn Sâm cũng không nhìn ra, đây rốt cuộc là sức mạnh thuộc về hệ nào.

Móng vuốt của Lang Vương hung hăng xé rách giáp xác của quái vật kia, khiến cho quái vật kia kêu thảm lên một tiếng, thân thể mạnh mẽ ngọ nguậy.

Mã Vương từ phía trên chạy như điên tới, húc đầu vào bụng của quái vật, sừng trên đỉnh đầu lập tức xé rách bụng của quái vật kia ra một lỗ hổng thật dài.

Quái vật hung hãn vô cùng, nhưng mà ở dưới sự vây công của đàn sói cùng bầy phi mã, dần dần lực bất tòng tâm, động chân muốn chui xuống dưới mặt đất.

Mã Vương triệu hồi ra mảng lớn khối không khí màu trắng nổi đầy ở trên mặt đất, khiến cho móng vuốt của quái vật kia dính ở phía trên, đã mất đi sự sắc bén vốn có, trong lúc nhất thời cũng khó có thể đào đất ra để chui xuống dưới.

Mà thân thể của quái vật chỉ chui vào được một chút, cũng dễ dàng để cho Lang Vương cùng Mã Vương công kích, Lang Vương chạy như điên ở trên người quái vật, vuốt sói vung lên, trực tiếp xé rách giáp xác giống như mọc thành phiến.

Một sừng của Mã Vương cũng không chịu thua kém, lần lượt húc tới, khiến cho quái vật phát ra tiếng gầm rú thống khổ.

- Quả nhiên vẫn là nhiều người tương đối trâu bò hơn, nếu như đơn đả độc đấu, Lang Vương cùng Mã Vương đều không phải là đối thủ của con quái vật kia, nhưng mà tăng thêm đàn sói cùng bầy phi mã, con quái vật kia cũng là song quyền nan địch tứ thủ.

Trong lòng Hàn Sâm thầm than.

Tiểu Hồng Mã bị Hàn Sâm ôm, có chút hưng phấn nhìn chiến đấu ở phía dưới.

Hàn Sâm chớp mắt:

- Hiện tại Mã Vương đang liều mạng đại chiến cùng con quái vật kia, hiện tại mình mang theo Tiểu Hồng Mã đào tẩu, sẽ tránh được một mạng, lại có thể đánh cắp Tiểu Hồng Mã, thật sự là nhất cử lưỡng tiện.

Hàn Sâm hưng phấn trong lòng, đang định quay người chạy đi, lại đột nhiên phát hiện ở sau lưng không xa có nhóm lớn phi mã đang nhìn chòng chọc vào hắn, trong đó không thiếu tồn tại cấp thần huyết.

- Khụ khụ!

Hàn Sâm lập tức buông tha ý định đánh cắp Tiểu Hồng Mã, bầy phi mã thật sự là quá to lớn, bên trong có vô số phi mã, nếu như hắn thật sự dám ôm Tiểu Hồng Mã đi, chỉ sợ còn chưa lịp lao ra khỏi bầy phi mã, con Mã Vương kia đã bay tới dốc sức liều mạng với hắn.

Hạ xuống đồng cỏ cách chiến trường xa một chút, Hàn Sâm để Tiểu Hồng Mã xuống, sau đó giơ hai tay lên chậm rãi rút đi.

Những phi mã đó lập tức vây tới Tiểu Hồng Mã, Hàn Sâm muốn rút đi, nhưng mà vẫn có mảng lớn phi mã chặn đường của hắn lại.

Tiểu Hồng Mã phát ra một tiếng hí non nớt đối với Hàn Sâm bên kia, những con phi mã kia bất đắc dĩ nhường ra một con đường.

Trong lòng Hàn Sâm ngạc nhiên, đối với trí tuệ của dị sinh vật cũng có nhận thức càng sâu, hướng Tiểu Hồng Mã phất phất tay, Hàn Sâm xuyên qua bầy phi mã rời đi.

Con quái vật kia đã nhất định chết chắc rồi, hắn sợ sau khi Mã Vương cùng Lang Vương giải quyết xong con quái vật kia lại đến thu thập mình, cho nên một giây cũng không dám ở lâu.

Số lượng bầy phi mã thật là kinh người, chỉ sợ là có trăm vạn con, khó trách con quái vật kia chỉ có thể ngủ đông, ở ẩn ở dưới đất không dám bò ra, chỉ là lần này bị Tiểu Hồng Mã dụ dỗ mới có thể liều lĩnh lao tới, kết quả lại bị Lang Vương cùng Mã Vương vây giết, mạng sống ô hô tai hai mất đi.

Đối với chuyện bọn Lô Huy có ý định muốn tới chém giết Lang Vương, Hàn Sâm cảm thấy thật sự là ý nghĩ hão huyền, chưa nói Mã Vương có thể tương trợ hay không, chỉ nói tới đàn sói cũng không phải là thế lực nhân loại hiện nay có thể ứng phó.

Lực lượng gia trì của Lang Vương đối với đàn sói thật sự là quá mạnh mẽ, Hàn Sâm không cho rằng hiện tại có người có thể dưới sự bảo vệ của đàn sói giết được Lang Vương.

Hàn Sâm nghe được một tiếng rú thảm của con quái vật ở xa xa, sau đó tựa hồ tất cả đều bình tĩnh trở lại, Hàn Sâm càng bước nhanh hơn, muốn mau

chóng rời khỏi thảo nguyên.

Đi được một ngày rưỡi, mắt thấy đã sắp rời khỏi thảo nguyên, lại đột nhiên nhìn thấy bên trên bầu trời tuôn ra một đám mây, một con thiên mã hoành không bước ở trên mây đi đến, trên lưng còn đứng một con Tiểu Hồng Mã, cao ngạo ngẩng cái đầu nhỏ lên.

Chương 666: Bá Vương Thương

Hàn Sâm nhìn thấy Mã Vương, ý niệm đầu tiên chính là chạy mau, nhấc chân lên liều mạng chạy, nhưng mà tốc độ của hắn vẫn chậm hơn Mã Vương không ít, rất nhanh đã bị Mã Vương đuổi kịp, đáp xuống trước mặt Hàn Sâm.

Tiểu Hồng Mã từ trên lưng Mã Vương nhảy xuống, vui sướng chạy đến trước mặt Hàn Sâm, dùng đầu cọ cọ vào Hàn Sâm, hơn nữa còn há mồm nhổ ra một vật, rơi vào trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn kỹ, đó là một tinh thể màu đen tím lớn chừng quả đấm, Tiểu Hồng Mã dùng đầu đẩy tinh thể tới bên chân Hàn Sâm.

- Cái này. . . là cho tao à?

Hàn Sâm nhìn thấy khối tinh thể kia, con mắt đều trừng lớn, cơ hồ là không thể tin được trên đời lại còn có chuyện tốt như vậy.

Dùng kinh nghiệm của hắn đến xem, khối tinh thể màu tím đen kia không cần nghi ngờ chính là gen sinh mệnh tinh hoa, tám chín phần mười là của con quái vật ở dưới mặt đất kia, Tiểu Hồng Mã lại đem cái này đưa tới cho hắn, khiến cho Hàn Sâm có loại cảm giác hạnh phúc giống như mình không mua xổ số, chỉ là ở trên mặt đất nhặt được một tấm vé, liền trúng được năm trăm vạn.

Tiểu Hồng Mã nghe không hiểu Hàn Sâm nói cái gì, thấy Hàn Sâm chưa lấy tinh thể màu tím đen, liền lại cắn, đem tinh thể nhả vào trong tay Hàn Sâm.

- Khụ khụ. . . như thế này sao được. . . không cần phải khách sáo như thế chứ?

Hàn Sâm ngoài miệng thì nói như vậy, tay lại nắm chặt tinh thể, trong lòng một hồi mừng như điên.

Tiểu Hồng Mã cọ cọ hai cái lên trên người Hàn Sâm, cho đến lúc con Mã Vương kia hí dài một tiếng, Tiểu Hồng Mã mới quay đầu chạy về, nhảy lên trên lưng của Mã Vương, còn nhìn nhìn tới phía Hàn Sâm bên này, kêu một tiếng với hắn.

Sau đó con Mã Vương kia liền trực tiếp chấn động hai cánh, trong chốc lát đã xông về phía chân trời, chớp mắt biến mất không thấy đâu nữa.

- Hạnh phúc tới quá đột nhiên, vốn cho là sẽ lãng phí thời giờ, ai ngờ còn có vui mừng ngoài ý muốn.

Hàn Sâm cầm lấy khối tinh thể màu tím đen này, bên trên cũng không cảm giác được sức mạnh đặc biệt gì, không giống như gen sinh mệnh tinh hoa của Hỏa Lân Bạo Long Thú, căn bản không thể đụng vào được.

- Khối gen sinh mệnh tinh hoa này có lẽ có thể ăn đi?

Hàn Sâm lè lưỡi liếm liếm ở phía trên, thế nhưng mà cũng không hề hòa tan giống như lúc ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, khối tinh thể màu tím đen này giống như là một viên đá thủy tinh chân chính, căn bản sẽ không hòa tan.

- Kỳ quái? Sao lại không thể ăn được? Chả lẽ đây không phải là gen sinh mệnh tinh hoa?

Hàn Sâm liếm lấy mấy lần đều không có phản ứng gì, trong lòng càng thêm hoài nghi.

Thế nhưng mà xem như thế nào, đây đều là một khối gen sinh mệnh tinh hoa mới đúng.

- Có lẽ muốn ăn gen sinh mệnh tinh hoa ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, phải có phương pháp đặc thù mới được.

Hàn Sâm không dám trực tiếp nuốt khối gen sinh mệnh tinh hoa này vào.

Rõ ràng đây không phải là thứ tùy tiện nuốt vào liền có thể giải quyết, hơn nữa vậy mà Mã Vương cùng Lang Vương đều không muốn khối gen sinh mệnh tinh hoa này, điều này cũng khiến Hàn Sâm có chút nghi kị, càng thêm không dám ăn.

Hàn Sâm ẩn ẩn đã có một ít suy đoán, nhưng mà lại không dám khẳng định, chỉ có thể chờ cơ hội xác minh phỏng đoán của mình.

Thu hồi khối gen sinh mệnh tinh hoa này lại, Hàn Sâm đã đi ra ngoài thảo nguyên, thuận tiện đi tới Ma Quỷ Tí Hộ Sở bên kia hỏi thăm tin tức một chút.

Nghe nói Lô Huy đã cùng vị bá chủ phương bắc kia đã đạt thành hiệp nghị, muốn liên hợp lại đi giết con Lang Vương này, Hàn Sâm chỉ có thể cầu phúc cho bọn họ, hi vọng Mã Vương sẽ không ra tay trợ giúp Lang Vương, nếu không thì đám bọn họ muốn trốn về cũng không dễ dàng gì.

Đã được chứng kiến thực lực của Lang Vương cùng Mã Vương, Hàn Sâm phát hiện ra mặc dù mình đã có được Xích Diễm Bạo Long Đột, nhưng mà muốn ở trong chiến đấu chân chính tiêu diệt được sinh vật siêu cấp thần huyết giống như Lang Vương, cho dù là đơn đả độc đấu cũng rất khó khăn.

Tố chất thân thể của bọn nó mạnh hơn nhân loại quá nhiều, chỉ sợ Xích Diễm Bạo Long Đột của Hàn Sâm liền cơ hội chính diện chém trúng Lang Vương đều không có, hơn nữa thực lực cá nhân của Lang Vương trong số những sinh vật siêu cấp thần huyết còn thuộc về loại dưới trung bình.

- Xem ra vẫn còn cần một ít giúp đỡ, mới có thể dễ dàng chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết hơn.

Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Mặc dù trong lúc nhất thời không tìm thấy giúp đỡ, nhưng mà thực lực cá nhân vẫn có thể tăng lên, Độc Long Toản hiển nhiên vẫn không đủ mạnh, Hàn Sâm chuẩn bị cẩn thận cải tạo Độc Long Toản một chút, ít nhất cũng

phải khiến nó có được tiêu chuẩn cấp độ S, thời điểm chống lại những sinh vật siêu cấp thần huyết kia mới có thể có chút ít tác dụng.

Cải tạo tốt nhất đương nhiên là ở trong thực chiến, Hàn Sâm dùng dụng cụ quét hình quét qua Xích Diễm Bạo Long Đột, ở trong cộng đồng giả lập trực tiếp giả lập ra, chuẩn bị lên trên trại huấn luyện giả lập luyện tập cùng cải tạo Độc Long Toản.

Sau khi đăng nhập trại huấn luyện giả lập quân đội, Hàn Sâm nhìn danh sách bạn của mình, Hương Phi cũng không online, đành phải tiến nhập vào hình thức xứng đôi ngẫu nhiên.

Gần đây Huệ Hải Phong rất thoải mái, vừa mới lấy được quán quân giải thi đấu trong quân khu, mặc dù chỉ là quán quân thương pháp, nhưng mà đã để cho anh ta rất thỏa mãn rồi.

Quán quân giải thi đấu giữa các quân khu, dù là chỉ là bài thi cá nhân cũng không phải tùy tiện người nào đều có thể lấy được, Huệ Hải Phong khổ luyện thương pháp nhiều năm, cuối cùng cũng không hề uổng phí.

Đăng nhập lên trại huấn luyện giả lập, Huệ Hải Phong chuẩn bị muốn luyện tập phương diện quyền cước kỹ pháp một chút, hy vọng có thể ở trong giải đấu nội bộ lần tiếp theo, trong xếp hạng tổng hợp lại càng tiến lên một bước.

Rất nhanh, Huệ Hải Phong đã ngẫu nhiên tìm được đối thủ của mình, nhìn thoáng qua ID của đối phương là Lính Quèn Trên Chiến Hạm, xem chiến tích tựa hồ cũng quá bình thường.

Sau khi tiến vào đối chiến, Huệ Hải Phong lại có chút ngây ra một lúc, bởi vì binh khí mà đối phương cầm thật sự là rất cổ quái, vũ khí cực lớn dài hơn hai mét có mũi nhọn.

Mặt trên còn có nếp uốn giống như bánh răng, xem ra giống như là một cái dù kim loại cỡ lớn, nhưng mà vì những nếp uốn đó là những lưỡi dao hết sức sắc bén, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn khủng bố.

- Loại binh khí quái dị này là gì thế? Thoạt nhìn giống như cự kiếm hoặc như là thương của kỵ sĩ ở thời đại viễn cổ, nhưng mà cũng không giống, so với những binh khí đó thứ này khí phách hơn nhiều, nhưng như thế thì phải dùng thế nào?

Huệ Hải Phong vô cùng hoài nghi loại vũ khí này.

Mặc dù thương của kỵ sĩ cũng có kỹ xảo cầm thương một tay, nhưng mà đó là dùng ở chiến pháp của kỵ binh, mượn nhờ lực của tọa kỵ đánh ra uy lực to lớn, chiến đấu trên mặt đất giống như vậy, loại binh khí nặng cầm một tay này, thấy thế nào đều có chút không dễ thi triển cho lắm.

Là một cao thủ dùng thương, Huệ Hải Phong cảm thấy binh khí này thật sự là quá lớn, dùng như thương cũng không tốt lắm, nhưng nếu dùng làm kiếm, kiếm một tay khổng lồ bá đạo như vậy, hơn nữa thân binh khí hình trùy, khẳng định có rất nhiều chiêu thức kiếm pháp không thi triển ra được.

Huệ Hải Phong càng nhìn càng cảm thấy món binh khí này vô cùng thú vị, không khỏi sinh ra một ít chờ mong, muốn xem một chút xem binh khí như thế, đến cùng là có chiêu thuật như thế nào.

Huệ Hải Phong nguyên bản chuẩn bị tay không ứng chiến, lúc này lại triệu hoán ra một cây thương lớn, Huệ Hải Phong dùng thương rất dài, cũng dài hơn hai mét, thô như cánh tay, mũi thương cũng dài hơn một thước, toàn thân do sắt thép đúc thành, loại thương này có một ngoại hiệu là Bá Vương Thương.

Có rất nhiều người có thể dùng Bá Vương Thương, nhưng mà người chân chính có thể dùng tốt loại binh khí nặng này cũng rất ít, bởi vì Bá Vương Thương thiếu khuyết sự linh động của thương, chủ yếu là bá đạo, người bình thường khí lực cùng khí thế chưa đủ, không luyện được Bá Vương Thương.

Hàn Sâm nhìn thấy đối thủ của mình dùng một cây Bá Vương Thương, không nhịn được cảm thấy hơi vui mừng, bởi vì kỹ xảo đâm bên trong Xích Diễm Bạo Long Đột của hắn, trên cơ bản đều là tham khảo từ trong thương pháp.

Chương 667: Phá Nhật Vô Lượng Thương

Hàn Sâm cầm Bạo Long Đột trong tay chạy nước rút trực tiếp xông tới chỗ Huệ Hải Phong, Bạo Long Đột trong tay còn có lực xoay tròn mãnh liệt, bởi vì Hàn Sâm đã luyện qua thương pháp xoắn ốc cho nên kỹ xảo xoay tròn công kích trong Độc Long Toản được vận dụng vô cùng trôi chảy, lực xoay tròn vô cùng mạnh mẽ.

Hơn nữa lấy sức nặng cùng độ sắc bén của Bạo Long Đột, nếu như bị đâm trúng, cho dù là khiên dày cũng sẽ bị đâm thủng.

Bá Vương Thương trong tay Huệ Hải Phong giơ lên đỡ, cứ thế đẩy Bạo Long Đột đang xoay tròn lên, khiến cho lực lượng xoay tròn kia không đạt tới hiệu quả vốn có.

Hoành thương quật ngược lại, đòn này giống như một con rồng chặn ngang, khí thế cực kỳ bá đạo, Hàn Sâm chỉ có thể thu hồi Bạo Long Đột chặn cú quật thương ngược lại này.

Coong!

Thương cùng Bạo Long Đột chạm vào nhau, vậy mà Hàn Sâm bị đẩy lui hai bước, lông mày không khỏi nhíu lại.

Mặc dù Bạo Long Đột chỉ là bản giả lập do hệ thống quét hình ra, không có ngọn lửa và độ cứng chính thức của Bạo Long Đột, nhưng mà sức nặng cùng ngoại hình lại giống hệt nhau, có lẽ còn nặng hơn Bá Vương Thương của Huệ Hải Phong không ít, dưới cú va chạm vừa rồi, Hàn Sâm lại bị đánh lui về phía sau, hệ thống đã phán định như vậy, khẳng định đúng là như vậy, lực lượng của đối phương còn mạnh hơn Hàn Sâm.

Thế nhưng mà chuyện này không thể nào, nếu như đối phương là Tiến Hóa Giả, như vậy tố chất thân thể tối đa cũng chỉ khoảng chừng 150, mà Hàn Sâm đã vượt qua giá trị này không ít.

Binh khí nặng hơn của đối phương, lực lượng cũng mạnh hơn đối phương, nhưng trong lúc va chạm, bản thân lại thua một bậc, bị đánh lui về phía sau hai bước, Huệ Hải Phong kia lại ổn định bất động đâm tới một thương.

- Thương pháp của y có gì đó là lạ.

Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào thương của Huệ Hải Phong, trong lúc hắn cứng rắn va chạm đã ăn phải thiệt thòi, vậy cũng chỉ có một loại khả năng.

Coong!

Lại là một lần chọi cứng, Hàn Sâm vẫn bị Bá Vương Thương của người kia chấn lui mấy bước mới đứng vững được, xác thực là đối phương mạnh hơn hắn, hệ thống phán định không hề có sai lầm.

Cây thương lớn của Huệ Hải Phong tung hoành, hóa thành một tia sáng lạnh điểm tới Hàn Sâm, Hàn Sâm dùng Bạo Long Đột quét ngang, lần nữa chặn thương của Huệ Hải Phong lại.

Coong!

Một luồng lực lượng lớn không có cách nào chống lại truyền đến, Hàn Sâm lập tức thối lui bốn năm bước, liền Bạo Long Đột trong tay đều thiếu chút nữa bị đánh bay ra ngoài.

Mặc dù Hàn Sâm đã toàn lực sử dụng Độc Long Toản chống đỡ Huệ Hải Phong, nhưng mà vẫn có thể cảm giác được sự chênh lệch bên trong kỹ pháp, đối phương thật sự là một cao thủ sử dụng Bá Vương Thương.

Thương pháp kia bá đạo tới cực điểm, lúc quét ngang đại khai đại hợp, thế thương như mãnh long cuốn qua thiên hạ, lúc thương đâm ra giống như là độc xà thổ tín, lực tập trung vào một điểm nhanh như tia điện không gì không phá.

Hàn Sâm bị cây thương kia áp chế đến mức không thể đánh trả một đòn, nếu Bá Vương Thương của Huệ Hải Phong đã được triển khai, thế công sẽ liên miên bất tuyệt giống như núi gào biển gầm, cho dù đánh lên núi cao cũng không quay đầu lại, không đâm sông núi nứt vỡ tuyệt không bỏ qua.

Trong lòng Huệ Hải Phong hơi có chút thất vọng, vốn cho là binh khí của đối phương cổ quái như vậy sẽ có chỗ đặc biệt gì, thế nhưng mà lại phát hiện ra, kỳ thật chỉ được dùng như một cây thương biến dị, ngoại trừ đòn đinh ốc thương kia xem như không tệ, chiêu thức khác cũng không có chỗ nào xuất chúng cả.

Hàn Sâm hoàn toàn bị áp chế, cũng không bối rối, thương pháp của đối phương quá mạnh, nhưng mà tố chất thân thể của hắn lại mạnh hơn đối phương một chút, Huệ Hải Phong muốn thắng hắn trong thời gian ngắn cũng không dễ dàng gì.

Hàn Sâm vừa ngăn cản thế thương của Huệ Hải Phong, vừa cẩn thận quan sát kỹ thương pháp của đối phương, muốn xem ra huyền diệu ở trong đó, loại thương pháp này vô cùng bá đạo, xác thực rất thích hợp với binh khí nặng bá đạo, nếu như hắn có thể học được một chút, có lẽ sẽ có thể dùng để cải tạo Độc Long Toản.

Thế nhưng mà Hàn Sâm nhìn một lúc lâu, lúc này mới phát hiện ra thế thương của đối phương sở dĩ lợi hại, nhất định là có Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đặc biệt làm cơ sở, cũng không phải là kỹ xảo thuần túy, nếu như không nhìn thấy phương thức khí tức lưu chuyển của đối phương, căn bản không thể học được cái gì cả, chỉ học chiêu thức thì không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Thế thương của Huệ Hải Phong càng ngày càng mãnh liệt, muốn mau chóng chấm dứt trận chiến này, binh khí quái dị của đối phương cũng không mang cho y niềm vui gì, ngược lại còn khiến cho y cảm giác có chút nhàm chán, cho nên y đã không muốn tiếp tục nữa.

Thế nhưng chiến đấu thêm một lúc nữa, Huệ Hải Phong lại hơi kinh ngạc, kỹ pháp binh khí của đối phương mặc dù rất bình thường, nhưng mà sức chịu đựng lại lớn vô cùng, hơn nữa thân pháp vô cùng quỷ dị, mặc dù y chiếm ưu thế, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại khó có thể chiến thắng đối phương.

- Thú vị.

Huệ Hải Phong hơi nhếch khóe môi lên, sức mạnh của một người cũng không hoàn toàn quyết định bởi lực lượng mạnh yếu, sự nhẫn nại cũng là một loại tiền vốn mạnh mẽ.

Ở dưới thế công cuồng mãnh như vậy, đối phương lại có thể lui mà không loạn, một mực dùng phương thức hữu hiệu nhất ngăn cản thương thế công kích của y, dùng cái giá thấp nhất để đổi lấy cơ hội tiếp tục chiến đấu, loại tỉnh táo cùng năng lực phán đoán này khiến cho Huệ Hải Phong có chút giật mình.

Mặc dù Huệ Hải Phong ở trong quân đội chỉ là một thượng tá, nhưng mà y đã phụ trách đảm nhiệm một vài chức vị huấn luyện viên thương thuật trong quân đội, chẳng những có thành tựu trên thương thuật, mà ngay cả việc tu dưỡng bản thân cũng không phải binh sĩ bình thường có thể so sánh.

Theo Huệ Hải Phong, đối phương nhất định là một lão binh giống như y, nếu không thì không thể có được tâm tính trầm ổn như vậy, loại trầm ổn này là kinh nghiệm từ vô số lần sinh tử lịch lãm rèn luyện ra được, không phải chỉ dựa vào học tập võ học cao thâm và đọc sách là có thể học được.

Rửa sạch, xoá hết quang hoa thì mới có thể tâm như nước lặng, dù là Huệ Hải Phong cũng mới mấy năm gần đây mới có thể làm được điều này, đối phương đã có biểu hiện trầm ổn như vậy, hiển nhiên không phải là một tên tân binh.

Rất nhanh Huệ Hải Phong lại phát hiện ra, kỹ pháp binh khí cổ quái kia của đối phương, trong lúc đối chiến vậy mà lại chậm rãi cải biến, trở nên càng ngày càng tinh giản thực dụng.

- Thì ra là đang sáng tạo ra kỹ pháp phù hợp với loại binh khí cổ quái này, khó trách ban đầu hắn dùng chiêu thuật có chút kỳ quái, hẳn là dùng thương pháp cùng kỹ pháp của các loại binh khí khác trên loại binh khí quái dị kia, sau khi được chậm rãi sửa chữa, dần dần đã thích hợp với loại binh khí quái dị này.

Huệ Hải Phong xem thấu ý đồ của Hàn Sâm, thậm chí bên trong kỹ pháp sau khi Hàn Sâm cải tạo, thấy được một chút bóng dáng thương pháp của y.

- Nếu như Phá Nhật Vô Lượng Thương của tôi dễ học được như vậy, cũng sẽ không được xưng là thương pháp bá đạo.

Trong mắt Huệ Hải Phong lóe lên một tia giảo hoạt, thương pháp trong tay đột nhiên biến đổi.

Thương pháp vừa rồi bá đạo điên cuồng quét qua thiên hạ, trong nháy mắt hóa thành nước chảy róc rách, thương pháp tinh tế tỉ mỉ tới cực điểm, Bá Vương Thương trầm trọng như vậy ở trong tay Huệ Hải Phong lại giống như đã biến thành châm thêu trong tay thiếu nữ Giang Nam, mỗi một thương tỉ mỉ khăng khít, giống như đang thêu một bức tranh phong cảnh Giang Nam đẹp đẽ tuyệt trần.

Hàn Sâm nhìn thấy thế vô cùng ngạc nhiên, thương pháp này biến hóa cũng quá lớn đi, từ chí cương đến chí nhu, một cương một nhu ở giữa biến hóa không chê vào đâu được, thật sự là không có cách nào tưởng tượng, thương lớn như vậy làm sao có thể tinh tế tỉ mỉ như thế.

Bạo Long Đột vốn là binh khí nặng có chút vụng về, chống lại thương pháp tỉ mỉ này, lập tức trở nên có chút bó tay bó chân, quả nhiên liền bị phong cách chí nhu này khắc chế, tình thế càng thêm khó khăn.

Chương 668: Vô Thượng Bá Đạo

Hàn Sâm bị thương pháp của Huệ Hải Phong áp chế rất khó chịu, thương pháp tỉ mỉ như vậy khiến Bạo Long Đột nặng nề của hắn không có đất dụng võ.

Nếu sử dụng Song Phi Kiếm Pháp sẽ có thể chống lại Huệ Hải Phong, nhưng mà Hàn Sâm vốn là vì luyện tập Bạo Long Đột mà đến, đương nhiên không có khả năng đổi sang dùng Song Phi Kiếm Pháp, chỉ có thể khổ sở chèo chống.

Nhưng mà đối phương quả nhiên là một vị đại gia thương pháp, thương pháp vừa rồi vô cùng cuồng bạo, hoàn toàn khác với thương pháp giống

như mưa phùn liên tục hiện tại, đều dùng tới xuất thần nhập hóa, kỹ pháp bị áp chế hoàn toàn khiến cho Hàn Sâm không thể không liên tục lui về phía sau.

Cho dù như thế, thương pháp tỉ mỉ kia vẫn khiến cho Hàn Sâm liên tục trúng chiêu, Bạo Long Đột trong tay quá cồng kềnh, căn bản không thể ngăn cản đại thương vô cùng tỉ mỉ kia.

May là thân pháp của Hàn Sâm có thể nói là nhất lưu, tránh né không ít đòn chí mạng, nhưng vẫn không tránh được bị đâm trúng một vài bộ vị râu ria, giá trị tổn thương một mực không ngừng hạ thấp, mắt thấy đã hạ xuống dưới hai mươi điểm rồi.

Mặc dù trong lòng Hàn Sâm vô cùng buồn bực, nhưng vẫn không có ý định vứt bỏ không sử dụng Bạo Long Đột, về sau hắn muốn dùng Bạo Long Đột làm vũ khí, khẳng định sẽ còn gặp phải tình huống như vậy, nếu như hiện tại không nghĩ ra biện pháp ứng đối, ở trong hiện thực gặp phải, như vậy cái giá phải trả sẽ không chỉ là thất bại, thậm chí còn có thể bồi cả mạng mình vào.

Hàn Sâm nghĩ hết biện pháp muốn phá giải thương thế của đối phương, nhưng mà đặc tính cồng kềnh của Bạo Long Đột khiến hắn không có cách nào ứng phó thương pháp tỉ mỉ không hề có kẽ hở kia.

Hàn Sâm liên tục lui lại, người cũng đã thối lui đến bên cạnh vách tường sàn đấu, thế nhưng vẫn không tìm ra phương pháp phá giải.

Mà giá trị tổn thương của Hàn Sâm đã thấp hơn mười điểm, không có chỗ trống để tránh né nữa, có lẽ đã có thể khẳng định, trận chiến này Hàn Sâm nhất định sẽ thua.

Bá Vương Thương trong tay Huệ Hải Phong hóa thành một tia sáng đâm về phía Hàn Sâm, cực kỳ nhanh, giống như mưa sao chổi ngang trời lướt đi.

Mặc dù có chút thưởng thức đối thủ trước mắt, nhưng mà đối phương đã kiên trì muốn sử dụng loại vũ khí này, không xuất ra bản lĩnh thật sự, y cũng không muốn tiếp tục nhường đối phương nữa.

Hàn Sâm nhìn từng điểm sáng do mũi thương tạo thành kia, trong lòng không khỏi có chút bực mình, thua trận như vậy quả thật quả thật quá uất ức.

Nhưng mà hắn vì luyện tập Bạo Long Đột mà đến, tuyệt đối sẽ không lâm trận rút lui.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không cam chịu cứ như vậy trực tiếp thua trận, nếu như đã thua chắc, Hàn Sâm dứt khoát không quan tâm nữa, trực tiếp chém Bạo Long Đột xuống đầu đối phương.

Một chém này, Hàn Sâm dồn tất cả buồn bực vào trong đó, mặc dù đã có tám chín phần không chém trúng đối phương, còn có thể bị thương của đối phương đâm trúng trước, thế nhưng Hàn Sâm đã không quản được nhiều như vậy nữa, dù sao cũng là thua, quản nhiều như vậy làm gì.

Chỉ là một nhát chém xuống này, Hàn Sâm lại đột nhiên nghĩ đến hình ảnh khai sơn phá thạch của Cốt Tượng, cái loại cảm giác thoải mái không cố kỵ gì này chính là thứ mà hiện tại Hàn Sâm hướng tới nhất.

Hàn Sâm hận không thể lập tức biến thành con Cốt Tượng kia, húc Huệ Hải Phong trước mặt thịt nát xương tan, hòa tan sự buồn bực trong lòng.

Trong lúc tâm niệm vừa động, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy Động Huyền Kinh ở bên trong thân thể mình chuyển động, nhưng lại không phải lưu chuyển theo khí tức bản thân Động Huyền Kinh trước đây, mà là mô phỏng theo phương pháp khí tức lưu chuyển của Cốt Tượng mà Hàn Sâm đã ghi nhớ, lưu chuyển trong thân thể mình.

Bá Đạo!

Hàn Sâm chỉ có thể dùng hai chữ này để hình dung khí tức lưu chuyển của Cốt Tượng, khí tức kia quả thực giống như là một con Cốt Tượng hồng hoang đang lao nhanh ở trong người, hóa thành một luồng lực lượng vô cùng mạnh mẽ, dung nhập vào trong thân thể Hàn Sâm, để cho Bạo Long Đột phát tiết ra ngoài.

Huệ Hải Phong thấy đối phương không quan tâm đánh xuống một kích, liền biết đối phương đã buông tha rồi, một đòn này đương nhiên không có khả năng đánh trúng y.

Binh khí nặng vụng về như vậy chém xuống, tốc độ thật sự quá chậm, Bá Vương Thương của y tuyệt đối có thể trước khi binh khí của đối phương nện xuống đâm xuyên tim đối phương, lấy đi giá trị tổn thương cuối cùng.

Bá Vương Thương trong tay Huệ Hải Phong lớn như vậy, lại được y dùng nhẹ nhàng giống như là châm thêu, hóa thành một tia sáng đâm về phía trái tim Hàn Sâm.

Thế nhưng mà mũi thương sắp đâm trúng tim Hàn Sâm lại đột nhiên biến sắc, chỉ thấy thanh binh khí nặng kỳ quái kia của đối phương bỗng nhiên tăng tốc, khí thế cũng thay đổi hoàn toàn.

Ông!

Binh khí nặng vô cùng bá đạo mạnh mẽ phá vỡ không khí, khiến cho không khí phát ra âm thanh vù vù run rẩy, Huệ Hải Phong chỉ cảm thấy toàn bộ thế giới tựa hồ đột nhiên nhỏ đi, mà thanh binh khí nặng kinh khủng kia lại dần dần biến lớn ở trong con mắt y, giống như đã chiếm cứ toàn bộ thế giới của y.

Trong lòng Huệ Hải Phong cả kinh, nghĩ thế nào cũng không thông, tại sao kỹ pháp của đối phương đột nhiên trở nên khủng bố như vậy, thế nhưng hiện tại đã không còn thời gian để y suy nghĩ nhiều, chỉ có thể thu thương giơ lên ngăn cản, hai tay nắm chặt thân thương chặn một đòn kia của đối phương.

Huệ Hải Phong không phải là không muốn đâm thủng thân thể của đối phương trước một bước, nhưng mà một đòn này đã có loại bá đạo thần uy nhân khí hợp nhất, khiến cho y cảm thấy nếu như mình tiếp tục đâm xuống, ngược lại sẽ bị một đòn này đập thành mảnh vỡ trước một bước.

Coong!

Bá đạo Bạo Long Đột hung hăng chém lên trên thân Bá Vương Thương, thân thương to bằng cánh tay, cứ thế bị thanh Bạo Long Đột vô cùng cuồng bạo kia chém vỡ, lực lượng bên trên Bạo Long Đột vẫn không giảm, trực tiếp oanh kích lên trên người Huệ Hải Phong.

Huệ Hải Phong hoàn toàn không thể tưởng được chiêu này của đối phương lại mạnh mẽ đến thế, căn bản không kịp trốn tránh. Binh khí đều là số liệu do hệ thống giả lập ra, theo lý thuyết thì trị số cứng rắn của binh khí đều giống nhau.

Nhưng mà một đòn này của đối phương lại có thể chém vỡ Bá Vương Thương thô to, như vậy thì chỉ có một loại khả năng, đó chính là lực lượng một đòn này của đối phương thật sự quá mạnh mẽ.

Bành!

Thân thể Huệ Hải Phong như tờ giấy bị chém thành hai khúc, thanh HP gần trăm điểm thoáng cái đã trống rỗng, bị bắn ra khỏi sàn đấu.

- Bà mẹ nó, thằng này không phải đang ăn gian đấy chứ? Tiến Hóa Giả làm sao có được lực lượng mạnh như vậy?

Sau khi Huệ Hải Phong bị bắn ra, cơ hồ nhảy dựng cả lên.

Mà chính Hàn Sâm cũng bị một kích này của mình dọa sợ, thật không ngờ mô phỏng ra khí tức lưu chuyển của Cốt Tượng lại bá đạo như thế, lực lượng của hắn được tăng cường khoảng lớn, khiến cho một kích của hắn đạt tới mức này.

- Lực lượng bá đạo như vậy, phối hợp thêm Xích Diễm Bạo Long Đột, lo gì không giết chết sinh vật siêu cấp thần huyết?

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, nhưng đột nhiên cảm thấy thân thể vô cùng hư nhược.

Mặc dù đòn mô phỏng Cốt Tượng kia bá đạo vô song, nhưng cũng khiến cho thân thể của hắn mềm nhũng, nếu như không phải Hàn Sâm đã luyện thành Bão Ngọc Nguyên Dương Công cùng Trường Sinh Chú, tinh khí

cuồn cuộn không dứt, chỉ sợ hiện tại hắn đã không chống đỡ nổi ngã xuống đất rồi.

Hàn Sâm thử thêm bạn cái ID Huệ Hải Phong này, mặc dù phương pháp lưu chuyển khí tức của Cốt Tượng lợi hại, nhưng mà cũng chỉ có một đòn như thế, dùng xong chiêu này thân thể hắn sẽ tiến vào trạng thái suy yếu.

Hàn Sâm cũng không thể dùng linh tinh khắp nơi, vẫn là luyện tốt kỹ pháp Bạo Long Đột đáng tin cậy hơn, không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không sử dụng chiêu số đáng sợ kia.

Cảnh giới thương pháp của Huệ Hải Phong đã xuất thần nhập hóa, nếu như có thể cùng y luyện tập thêm mấy lần, vậy sẽ rất có lợi cho việc tu bổ Độc Long Toản.

Chương 669: Luyện Khí Thuật Đời Thứ Hai

Huệ Hải Phong chấp nhận lời mời kết bạn của Hàn Sâm, hơn nữa còn gửi tới một tin tức:

- Chiêu vừa rồi tên là gì?

Hàn Sâm suy nghĩ rồi trả lời:

- Long Tượng Kích.

Hàn Sâm không có thiên phú gì với chuyện đặt tên, căn cứ vào nguyên tắc đơn giản nhất, Bạo Long Đột cùng Cốt Tượng Luyện Khí Thuật gộp lại mấy chữ, tương đối trực tiếp.

- Một đòn Long Tượng Kích thật tuyệt, quả nhiên có lực lượng của Long Tượng Cuồng Kích.

Huệ Hải Phong nói tiếp:

- Người anh em là lão binh à?

- Đúng vậy.

Hàn Sâm nghĩ tới mình đã tham gia quân ngũ hơn một năm, cũng được tính là lính già đi, cho nên liền trực tiếp trả lời.

Hàn Sâm đáng thương, căn bản không hiểu hàm nghĩa chân chính của lão binh, mà nguyên bản Huệ Hải Phong đã cho rằng Hàn Sâm là lão binh, cho nên không có chút hoài nghi nào.

- Muốn luyện món binh khí quái dị kia?

Huệ Hải phong lại hỏi.

- Đúng, lấy được một thanh vũ khí thú hồn thần huyết bạo tẩu như vậy, cho nên muốn luyện một chút, nhưng không tìm thấy kỹ pháp thích hợp.

Hàn Sâm đáp.

- Vũ khí thần huyết bạo tẩu, thật sự là có vận khí tốt, hơn nữa binh khí này rất thú vị, nói không chừng thật sự có thể sáng tạo ra một bộ kỹ pháp mới lạ, chúng ta cùng luyện thêm một chút đi.

Huệ Hải Phong một lần nữa mời Hàn Sâm đối chiến.

- Đại ca, ý tốt xin nhận, nhưng mà tôi thật sự không chịu được nữa rồi, một đòn Long Tượng Kích kia đã móc sạch thân thể tôi rồi, cần có thời gia nhồi phục, hiện tại xương cốt đều mềm nhũn cả rồi.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói, mặc dù không khoa trương giống như hắn nói, nhưng mà hiện tại thể lực của hắn đã tiêu hao khá nhiều rồi, tái chiến cũng không có hiệu quả lắm.

- Vậy được, cậu đã kết bạn với tôi rồi, về sau muốn luyện thì cứ tìm tôi.

Huệ Hải Phong hào sảng nói.

- Nhất định, cám ơn.

Hàn Sâm nói.

- Đều là chiến hữu, khách khí làm gì, hơn nữa tôi cũng rất có hứng thú với những thứ này.

Huệ Hải Phong cười nói.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi trại huấn luyện giả lập, trong lòng một mực suy nghĩ tới chuyện Luyện Khí Thuật của Cốt Tượng.

Động Huyền Kinh có thể mô phỏng ra Luyện Khí Thuật của Cốt Tượng, vậy có phải cũng có thể mô phỏng ra Luyện Khí Thuật của Tiểu Hắc Hùng, Tiểu Ngân Ngân, thậm chí là của cái hồ lô kia?

Nghĩ đến đây, Hàn Sâm đã cảm thấy có chút hưng phấn, phương pháp lưu chuyển khí tức của Cốt Tượng đã có hiệu quả đáng sợ như vậy, không biết phương pháp lưu chuyển khí tức của những dị sinh vật khác sẽ có hiệu quả như thế nào.

- Nếu như mô phỏng phương pháp lưu chuyển khí tức của Tiểu Ngân Ngân, không biết mình có thể phát ra lôi điện hay không?

Hàn Sâm nghĩ tới đây cũng đã cảm thấy tim đập càng nhanh hơn.

Nếu như quả thật có thể chơi như thế, Hàn Sâm cảm thấy mình sẽ vô cùng thoải mái, hắn hoàn toàn có thể tùy ý bắt chước phương pháp lưu chuyển khí tức của những con sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai kia, đến lúc đó muốn gió được gió muốn mưa được mưa, chẳng phải sẽ vô địch thiên hạ hay sao.

Trong lúc hưng phấn, Hàn Sâm liền thử mô phỏng khí tức lưu chuyển của Tiểu Ngân Ngân, mặc dù cảm giác lực lượng của mình sau khi mô phỏng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhưng lại không thể sinh ra lôi điện.

- Kỳ quái, sao lại không có lôi điện? Đã có thể mô phỏng, không có lý do gì không sinh ra lôi điện đi?

Hàn Sâm nghi hoặc.

Nhưng mà nghĩ lại, Hàn Sâm liền có suy đoán đại khái:

- Có lẽ bởi vì Động Huyền Kinh của mình vẫn chưa luyện thành đệ nhất trọng đi? Cho nên không có cách nào dùng Động Huyền Kinh mở ra đạo khóa gen thứ nhất, đương nhiên khó có thể sinh ra thuộc tính đặc thù.

Mặc dù đây chỉ là suy đoán của Hàn Sâm, nhưng mà khả năng này lại cực cao, hiện tại Hàn Sâm vô cùng mong đợi mình có thể luyện thành đệ nhất trọng, mau chóng nhìn thử một chút xem có thể mô phỏng ra lực lượng lôi điện hay không.

Chỉ là hiện tại Động Huyền Kinh của Hàn Sâm đã đến bình cảnh, từ sau khi đột nhiên tăng mạnh ở dưới cây hoa đào, trong khoảng thời gian này đều không có tiến triển gì, có lẽ vượt qua bình cảnh này liền có thể đột phá đệ nhất trọng rồi.

- Mùi hương hoa đào đã có thể giúp cho Động Huyền Kinh đột nhiên tăng mạnh như vậy, nếu như có thể ăn một quả đào do cây đào kia kết xuất, nói không chừng sẽ có thể trực tiếp đột phá đệ nhất trọng.

Hàn Sâm lại nghĩ tới cây đào thần bí kia.

Nhưng mà tính toán cẩn thận, có lẽ cây đào kia mấy tháng nữa mới có thể kết quả, hiện tại hắn muốn ăn cũng không có mà ăn.

Hàn Sâm nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau trở lại trại huấn luyện giả lập, lại đụng phải Huệ Hải Phong, mời y cùng một chỗ đối luyện, Huệ Hải Phong cũng sảng khoái đồng ý.

Từ bên trong thương pháp của Huệ Hải Phong, Hàn Sâm quả thật đã nhận được không ít linh cảm, nhưng bởi vì thương pháp của Huệ Hải Phong cần Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đặc thù chèo chống, Hàn Sâm không có cách nào bắt chước hoàn toàn, nhưng mà thực sự giúp hắn cải tạo Độc Long Toản của mình không ít, khiến cho uy lực của Độc Long Toản mạnh hơn trước kia rất nhiều, càng thêm phù hợp với Bạo Long Đột.

Qua vài ngày như vậy, Hàn Sâm vừa luyện tập Bạo Long Đột, vừa đi nghe ngóng xem nơi nào có sinh vật siêu cấp thần huyết độc hành, vì chuyện săn

giết sinh vật siêu cấp thần huyết làm ra chuẩn bị cuối cùng.

Minh Nhãn Khổng Tước đã được Hàn Sâm cho ăn tinh thể màu đen, cần khoảng chừng một tháng nữa mới có thể hoàn thành tiến hóa, chắc hẳn sau khi tiến hóa thì uy lực sẽ càng lớn, lực lượng và tốc độ mũi tên bắn ra sẽ càng mạnh mẽ hơn, mang lại trợ giúp to lớn cho việc săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm từ trong trại huấn luyện giả lập đi ra, thấy máy truyền tin của mình vang lên, nhìn thoáng qua là một mã số xa lạ, không khỏi âm thầm nhíu mày, đây là máy truyền tin trong quân đội, người bình thường không có khả năng gọi vào được, có thể gọi tới cái máy truyền tin này, bình thường đều là người nội bộ.

Tiếp nhận máy truyền tin, hình ảnh từ trong máy truyền tin nhảy ra làm cho Hàn Sâm ngây ra một lúc, người trước mắt chính là Lý Luân.

- Cần gì phải kinh ngạc nhìn tôi như vậy? Tôi chính là hacker cao cấp đó, chỉ là hệ thống phòng ngự nát kia của các cậu đối với tôi căn bản không có chút tác dụng gì, muốn tra được tư liệu của cậu rất đơn giản.

Lý Luân lộ ra vẻ đắc ý nói.

- Vậy thì anh hẳn biết cái máy truyền tin này bị giám sát chứ?

Hàn Sâm cười khổ nói.

- Nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ này đều không làm được, tôi còn tính gì là hacker? Cậu yên tâm đi, không ai có thể giám sát cuộc gọi này, hơn nữa về sau cũng sẽ không có ai biết từng có cuộc gọi này.

Lý Luân tự tin nói.

- Anh tìm tôi thì đến Tí Hộ Sở là được rồi, cần gì phải phí khí lực lớn như vậy?

Hàn Sâm nhún vai, hắn đối với loại chuyện khác người này cũng không quá quan tâm.

Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm, chỉ cần làm thì nhất định sẽ để lại dấu vết, chỉ là chưa gặp được cao thủ mạnh hơn mà thôi.

Đương nhiên, cũng có khả năng Lý Luân chính là cao thủ cấp cao nhất kia.

- Tôi đây không phải là bởi vì có việc gấp hay sao, mấy ngày nay cậu đều không có ở trong Tí Hộ Sở, cho nên tôi bất đắc dĩ mới làm ra hạ sách này.

Lý Luân giang hai tay ra nói.

Nhưng mà xem nét mặt của y, một điểm cảm giác phiền toái đều không có, giống như chuyện xâm nhập hệ thống quân đội với y chỉ đơn giản giống như uống nước ăn cơm vậy, hơn nữa còn có tâm tình ở chỗ này nói chuyện phiếm với Hàn Sâm, không sợ bị người khác truy tung ra.

- Xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm hỏi.

- Tôi mở ra khóa gen rồi.

Lý Luân chỉ vào cái mũi của mình nói.

- Chúc mừng, sau đó thì sao?

Hàn Sâm lộ ra vẻ cổ quái nhìn Lý Luân, thằng này xâm nhập hệ thống quân đội, sẽ không phải chỉ vì muốn nói với mình y đã mở ra khóa gen rồi đấy chứ?

- Nghe nói cậu tổ chức một cái đoàn đội chuyên săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, tôi muốn xin gia nhập, hơn nữa tôi còn có thể cung cấp hành tung của một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Lý Luân nói.

Chương 670: Băng Sương Cự Hùng

Con sinh vật siêu cấp thần huyết theo lời Lý Luân kia, là một con đại bạch hùng có thể khống chế lực lượng băng sương, vị trí ở một nơi trên băng nguyên.

Dựa theo Lý Luân quan sát, con Băng Sương Cự Hùng kia mặc dù mạnh mẽ, nhưng mà ở bên trong đồng loại cũng chỉ có thể coi là trung bình, hơn nữa tốc độ của nó tương đối chậm, bọn họ có tiền vốn cùng Băng Sương Cự Hùng đấu một trận.

Nhưng mà vì Băng Sương Cự Hùng có được lực lượng băng sương, có thể khiến cho thân thể của con người bị đông cứng, hành động cùng phản ứng trở nên cứng ngắc chậm chạp, hơn nữa lực lượng của nó cực kỳ mạnh mẽ, đây cũng là vấn đề mà bọn Hàn Sâm cần phải đối mặt.

Nhưng mà sau khi Hàn Sâm nghe xong tư liệu về Băng Sương Cự Hùng lại có chút động tâm, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của hắn đã mở ra đạo khóa gen thứ nhất, không sợ nhất chính là lực lượng băng hệ, có thể nói nếu Hàn Sâm đi săn giết Băng Sương Cự Hùng liền sẽ có ưu thế thiên nhiên.

Hơn nữa tốc độ của Băng Sương Cự Hùng tương đối chậm, cho dù không giết chết được cũng có thể đào tẩu, không phải chiến đấu đến cùng.

Hàn Sâm nghe xong vô cùng động tâm, lại cùng Lý Luân thương lượng một ít chi tiết, sau đó quyết định qua một thời gian ngắn nữa liền qua bên kia thăm dò thực lực của Băng Sương Cự Hùng trước rồi nói sau.

Lúc Hàn Sâm một lần nữa trở lại Tí Hộ Sở, nghe nói chuyện Lô Huy cùng vị bá chủ phương bắc kia liên hợp tới đánh Lang Vương trên thảo nguyên, kết quả đại bại quay về, tổn thất không nhỏ.

Nghe người ta nói ban đầu vốn vẫn còn chút hy vọng, nhưng mà sau đó lại có lượng lớn phi mã từ trên trời giáng xuống trợ giúp đàn sói, khiến cho hai

đường liên quân trực tiếp sụp đổ, chỉ có thể ôm hận thối lui ra khỏi thảo nguyên.

- Quả nhiên đã thất bại.

Hàn Sâm thở dài một tiếng, dù sao sau khi được chứng kiến Lang Vương cùng Mã Vương, Hàn Sâm tình nguyện đi tìm những sinh vật siêu cấp thần huyết độc hành kia đơn đấu, cũng không muốn đi chọc giận chúng nó.

Tìm tới Lý Luân cùng Vương Vũ Hàng, ba người cùng một chỗ đến nơi Băng Sương Cự Hùng ở.

Hàn Sâm không mang theo Tiểu Ngân Ngân, chủ yếu là hi vọng trên đường có thể săn giết một ít sinh vật cấp thần huyết, hy vọng có thể tìm được một ít sinh vật thần huyết tương đối nhỏ.

Lý Luân nói cho hắn biết, vùng này có một loại dị sinh vật cùng loại với chim cánh cụt, thân hình hết sức nhỏ nhắn xinh xắn, nếu như có thể săn được cấp thần huyết, một bữa là có thể ăn xong, gia tăng lượng lớn thần gen cũng không thành vấn đề.

Cho nên Hàn Sâm mới không mang Tiểu Ngân Ngân, chính là hy vọng có thể gặp một ít sinh vật thần huyết như vậy.

Vị trí của Băng Sương Cự Hùng là ở trên băng hải, ở gần biên giới biển, có một mảng lớn khu vực mặt biển đóng băng, bình thường Băng Sương Cự Hùng đều qua lại ở nơi đó.

Mới vừa đến khu vực mặt biển đóng băng, bọn họ liền phát hiện ra một con sinh vật cấp thần huyết.

Chỉ thấy ở trên mặt băng xa xa có một con chim to màu trắng đứng ở chỗ đó, đang dùng miệng chải vuốt lông vũ của mình, thoạt nhìn có chút giống như là bạch hạc, nhưng mà nhìn những dị sinh vật bên cạnh nó đều né tránh rất xa, liền biết con dị sinh vật tựa như bạch hạc này tuyệt không đơn giản.

- Chia đều thật sự không có ý nghĩa, nếu không chúng ta đánh cược đi, ai giết được con chim kia, thịt sẽ toàn bộ thuộc về người đó?

Vương Vũ Hàng đề nghị.

- Được, tôi không có ý kiến.

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Vương Vũ Hàng.

Vận may của vị chú nhỏ này rất kém, thế nhưng hết lần này tới lần khác thích đánh bạc, cho tới hiện tại vẫn chưa từng thấy y thắng nổi.

- Tôi cũng không có ý kiến.

Lý Luân cũng có chút kích động, y mới vừa mở ra khóa gen, cũng muốn biểu hiện thực lực của mình ra một chút.

- Chúng ta đều đứng ở đây, tôi đếm tới ba mọi người cùng nhau tiến lên, đến lúc đó thì xem vận may cùng thủ đoạn của mỗi người.

Vương Vũ Hàng ở trên mặt băng quẹt ra một cái vạch rồi nói ra.

Ba người đứng song song, sau đó Vương Vũ Hàng đếm tới ba, y cùng Lý Luân cùng một chỗ xông ra ngoài.

Chỉ thấy trong mắt Lý Luân giống như có ngôi sao vũ trụ đang thay đổi, tốc độ trong chốc lát tăng lên, quả thực giống như là tia sáng nhanh chóng lao tới chỗ con bạch hạc kia.

Vương Vũ Hàng cũng không yếu thế, hét lớn một tiếng, hào quang trên người tỏa sáng, tốc độ vậy mà đột nhiên tăng lên, cùng Lý Luân một trước một sau, giống như là hai ngôi sao băng điên cuồng xông tới.

Hàn Sâm không nhanh không chậm móc Khổng Tước Liên Nỗ vừa mới hoàn thành tiến hóa không được bao lâu ra, lắp mũi tên lông vũ quạ đen vào, dùng con mắt ngắm, bắn một tên tới con chim màu trắng kia.

BA~!

Ánh sáng màu đen lóe lên, lập tức xẹt qua khoảng cách hơn 1000m, thoáng cái đã vượt qua Lý Luân cùng Vương Vũ Hàng, trực tiếp bắn xuyên đầu con chim trắng lớn kia.

Săn giết sinh vật thần huyết Tuyết Điểu, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Trong đầu Hàn Sâm vang lên âm thanh quen thuộc, cười hướng Vương Vũ Hàng cùng Lý Luân nói:

- Hai vị, đa tạ.

- CMN, đây là ăn gian, sao có thể dùng vũ khí hèn hạ như vậy được?

Vương Vũ Hàng cùng Lý Luân trăm miệng một lời kêu lên.

- Cũng không nói là không thể dùng mà? Hơn nữa đã nói mỗi người dựa vào thủ đoạn của mình, hai người cũng có thể dùng a.

Hàn Sâm dương dương đắc ý đi qua, nhét con chim màu trắng lớn kia vào trong túi ở trên lưng, chuẩn bị lúc nghỉ ngơi cẩn thận xử lý.

- Nếu tôi muốn dùng, vậy cũng phải có mới được, món đồ kia cậu lấy từ đâu tới? Sao uy lực lại lớn như vậy?

Vương Vũ Hàng trừng mắt nhìn Hàn Sâm hỏi.

Lần trước lúc săn giết Hỏa Lân Bạo Long Thú, Vương Vũ Hàng đã thấy qua Khổng Tước Liên Nỗ, vẫn luôn chảy nước miếng nhìn Khổng Tước Liên Nỗ, chỉ là không nghĩ đến Khổng Tước Liên Nỗ còn mạnh hơn y tưởng tượng, có thể ở ngoài ngàn mét một phát bắn chết sinh vật thần huyết, thật sự quá đáng sợ.

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Nói nhảm, uy lực khẳng định là lớn rồi, nỏ thú hồn siêu cấp thần huyết bạo tẩu cộng thêm bảo cụ siêu cấp thần huyết, nếu liền một con sinh vật thần huyết đều không bắn chết, vậy thì có thể bán đồng nát được rồi.

Về sau Vương Vũ Hàng liền không dám đề cập tới chuyện đánh cuộc nữa, trong tay Hàn Sâm có một món đồ chơi như vậy, ai cướp lại được hắn chứ.

Nhưng mà ba người cũng không gặp được sinh vật thần huyết nữa, loại dị sinh vật tựa như chim cánh cụt theo lời Lý Luân kia, bọn họ cũng đã nhìn thấy, có một đàn lớn, xác thực là vô cùng giống chim cánh cụt, nhưng mà không nhìn thấy Vương cấp thần huyết, chỉ có mấy tồn tại cấp biến dị.

Gen biến dị của ba người đã sớm đầy, không có tâm tư đi săn giết sinh vật biến dị nữa, cũng coi như là chừa chút tài nguyên cho người đến sau.

Trên đường đi Vương Vũ Hàng cùng Lý Luân đều chỉ có thể nhìn Hàn Sâm ăn con Tuyết Điểu cấp thần huyết kia, trong lòng hết sức tức giận bất bình, thề là sẽ không bao giờ đánh cược loại này với Hàn Sâm nữa.

Tiếp cận với khu vực mà Lý Luân nói, bọn Hàn Sâm đều trở nên cẩn thận hơn, tầng băng trên mặt biển cũng bắt đầu trở nên mỏng hơn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy có từng mảng nước biển xuất hiện, xa xa chính là biển lớn màu xanh lam mênh mông.

- Xác định là ở chỗ này sao? Tại sao không trông thấy con Băng Sương Cự Hùng kia?

Bọn Hàn Sâm tìm ở xung quanh cả buổi vẫn không thấy con Băng Sương Cự Hùng mà Lý Luân nói tới kia, Vương Vũ Hàng hoài nghi nhìn về phía Lý Luân hỏi.

Lý Luân đang muốn nói điều gì, lại đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy "Rầm Ào Ào", từ trong nước biển bên cạnh có một con sinh vật khổng lồ màu trắng chui ra, trong miệng còn ngậm một con cá lớn dài hơn một mét đang giãy dụa đổ máu, lúc này con Cự Hùng to lớn màu trắng kia cách Vương Vũ Hàng chưa tới 2m, cùng Vương Vũ Hàng mắt to trừng mắt nhỏ bốn mắt nhìn nhau.

Chương 671: Khổng Tướng Liên Nỗ Bạo Tẩu

Một người một gấu nhìn nhau trọn vẹn ba giây, Vương Vũ Hàng phát ra một tiếng rú thảm liền xoay người chạy, con Cự Hùng màu trắng kia vọt ra khỏi mặt nước, cắn lấy cá lớn trực tiếp đuổi theo, hoàn toàn không quan tâm tới Hàn Sâm và Lý Luân ở một bên khác.

- Chú nhỏ này. . . như thế cũng được. . .

Lý Luân nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, sau nửa ngày mới nói ra một câu như vậy.

Hàn Sâm đã triệu hoán ra Khổng Tước Liên Nỗ, toàn bộ đặt bảy mũi tên lông vũ quạ đen vào, sau đó ngay lập tức đuổi theo.

Vương Vũ Hàng ở trên mặt băng vừa chạy vừa kêu to:

- Hai người đang làm gì đó? Còn không mau thu phục nó, chậm trễ nữa tôi sẽ bị đông thành cột băng đấy.

Con Đại Hùng màu trắng cao tới bảy tám mét ở phía sau thỉnh thoảng tấn công tới Vương Vũ Hàng, sau mỗi lần tấn công tới, mặt băng chỉ dày hơn một xích chẳng những không bị nó đập vỡ, ngược lại còn có hàn quang bắn ra bốn phía, tạo thành một cái vòng băng sương xung kích, thoáng cái lao ra xa mười mấy mét, khiến cho băng sương ở bốn phía mãnh liệt dâng lên giống như thủy triều.

Vương Vũ Hàng bị vòng băng sương kia bao phủ, lập tức rùng mình một cái, mặt đều bị đông cứng lại, trên da mặt kết xuất một tầng sương trắng, như thế nào cũng không tan hết.

Tình huống của Vương Vũ Hàng thoạt nhìn vô cùng không xong, thân thể đã có chút cứng ngắc, tốc độ chạy lập tức giảm xuống rất nhiều.

Mắt thấy Vương Vũ Hàng sắp bị Băng Sương Cự Hùng vỗ trúng một tát, Hàn Sâm không thể lại chờ cơ hội nữa, mặc dù không bắn tới chỗ yếu của Băng Sương Cự Hùng được, nhưng vẫn trực tiếp bắn một mũi tên ra ngoài, giải vây cho Vương Vũ Hàng trước rồi nói sau.

Mũi tên lông vũ quạ đen lập tức xẹt qua khoảng cách 30~40m, bắn lên trên đùi Băng Hùng Cự Hùng, vậy mà thoáng chốc đã bắn vào gần nửa đoạn, lập tức khiến cho Hàn Sâm vui mừng quá đỗi.

Da lông của Băng Sương Cự Hùng mới nhìn liền biết vô cùng cứng cỏi, cũng không phải bắn chỗ yếu hại, thế nhưng lại có thể ngập vào gần nửa

đoạn, uy lực của Khổng Tước Liên Nỗ sau khi tiến hóa quả thật rất mạnh, đã có được năng lực chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng mà lông vũ nhỏ như vậy, bắn lại không phải chỗ yếu hại, hiển nhiên không có tác dụng quá lớn đối với Băng Sương Cự Hùng, con Băng Sương Cự Hùng kia gào lên một tiếng đau đớn, móng vuốt vung tới mũi tên lông quạ đen kia một cái, trực tiếp bẻ gãy mũi tên lông vũ.

Hàn Sâm thấy thế trong lòng rỉ máu, giờ chỉ còn lại bảy mũi tên lông vũ quạ đen, cứ như vậy lại mất đi một mũi.

Băng Sương Cự Hùng quay người lao đến chỗ Hàn Sâm bên này, trong mắt tràn đầy lửa giận, Hàn Sâm dám làm nó bị thương, trong lòng lập tức nổi lên sát cơ nồng đậm.

Hàn Sâm triệu hoán ra Xích Diễm Bạo Long Đột, sử dụng một đòn Độc Long Toản đánh tới Băng Sương Cự Hùng đang nhào đầu về phía trước, mũi nhọn dài đến hơn hai mét mang theo lực xoay tròn mãnh liệt hung hăng đâm lên trên lồng ngực Băng Sương Cự Hùng.

Rống!

Da lông trên ngực Băng Sương Cự Hùng bị Xích Diễm Bạo Long Đột cắt ra, mặc dù cũng không quá sâu, nhưng máu đã theo mũi Bạo Long Đột xoay tròn bắn ra.

Ngọn lửa liên tục thiêu đốt bộ lông màu trắng của Băng Sương Cự Hùng.

Hàn Sâm mừng rỡ, đang chuẩn bị muốn tiếp tục thêm chút sức, đâm Bạo Long Đột sâu vào bên trong thân thể Băng Sương Cự Hùng, con Băng Sương Cự Hùng kia lại hung ác dùng móng vuốt đập, chỉ thấy trảo ảnh lóe lên đã vỗ lên phía trên Xích Diễm Bạo Long Đột.

Coong!

Hàn Lâm chỉ cảm thấy một luồng lực lượng mạnh mẽ đánh úp lại, Xích Diễm Bạo Long Đột rung động lắc lư không ngừng, tay Hàn Sâm mềm

nhũn, Xích Diễm Bạo Long Đột lập tức bay ra mấy chục mét, nện xuyên qua mặt băng, lọt vào trong nước biển.

Tay Hàn Sâm đã máu me đầm đìa, gan bàn tay đều bị đánh rách tả tơi, lực lượng của Băng Sương Cự Hùng thật sự quá kinh khủng.

Lý Luân lấy ra một cây cung, bắn liền mấy mũi tên tới Băng Sương Cự Hùng, yểm hộ cho Hàn Sâm thối lui, Hàn Sâm gọi Xích Diễm Bạo Long Đột trở về, cũng không dám chính diện chống lại Băng Sương Cự Hùng nữa, chỉ là dùng bộ pháp trốn tránh công kích của Băng Sương Cự Hùng, đồng thời tìm cơ hội phản kích.

Vòng băng sương trên người Băng Sương Cự Hùng liên tiếp nổ tung, ngọn lửa trên lồng ngực bị dập tắt, bốn phía tràn ngập một mảnh băng tuyết, giống như là gắn băng khô vậy.

May là sau khi Hàn Sâm dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen, kháng tính đối với lực đóng băng tăng mạnh, cũng không ảnh hưởng tới hành động của hắn.

Tốc độ của Băng Sương Cự Hùng bên trong những sinh vật siêu cấp thần huyết xác thực không được tính là nhanh, nhưng mà Hàn Sâm vẫn sử dụng thân pháp tới cực hạn, lợi dụng bố cục mới có thể miễn cưỡng bảo trì không bị móng vuốt của Băng Sương Cự Hùng vỗ trúng.

Thế nhưng mà tình huống lại càng ngày càng không xong, Hàn Sâm vẫn đánh giá thấp sự đáng sợ của sinh vật siêu cấp thần huyết, tố chất thân thể của sinh vật siêu cấp thần huyết thành niên hẳn có thể đạt tới 300.

Tố chất thân thể hiện tại của Hàn Sâm là khoảng 160-170, hơn nữa các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, có thể bộc phát ra lực lượng tối đa cũng chỉ ở khoảng 200, so sánh với sinh vật siêu cấp thần huyết vẫn còn kém quá nhiều.

Đặc biệt là về mặt sức mạnh, so sánh với Băng Sương Cự Hùng, hắn quả thật kém quá xa, phương diện tốc độ thì ngược lại Băng Sương Cự Hùng còn thấp hơn tiêu chuẩn bình quân của sinh vật siêu cấp thần huyết không ít, để cho Hàn Sâm có cơ hội đối phó.

Lý Luân mở ra khóa gen, liên tục bắn mấy mũi tên tới Băng Sương Cự Hùng, một mũi tên thú hồn cấp thần huyết trong đó bắn trúng lỗ tai của Băng Sương Cự Hùng, lập tức khiến cho Băng Sương Cự Hùng bị đau bắt đầu đuổi tới chỗ y.

Thân pháp của Lý Luân cũng không tệ, mặc dù không thay đổi thất thường bằng Hàn Sâm, nhưng mà gia tốc thẳng tắp lại rất nhanh, có ý đồ thoát khỏi Băng Sương Cự Hùng truy kích, nhưng lại nhanh chóng bị rút ngắn khoảng cách.

Thân thể Vương Vũ Hàng đã tốt hơn một chút, vội vàng cầm một khối băng lên ném tới Băng Sương Cự Hùng, rồi lại hướng Băng Sương Cự Hùng khiêu khích vài câu.

Băng Sương Cự Hùng lập tức buông tha cho Lý Luân, lại đuổi tới chỗ Vương Vũ Hàng.

Hàn Sâm lại bắn một mũi tên trúng cổ của Băng Sương Cự Hùng, nhưng mà lúc này Băng Sương Cự Hùng lại giống như là đã nhắm chặt vào Vương Vũ Hàng rồi vậy, sống chết đuổi theo y không tha, căn bản không để ý tới những người khác.

- CMN, tôi sắp không ổn rồi, mau nghĩ biện pháp cứu tôi!

Vương Vũ Hàng vấp nhã, vất vả lắm mới tránh né được công kích của Băng Sương Cự Hùng nhưng đã tràn đầy nguy cơ, tùy thời đều sẽ bị Băng Sương Cự Hùng chụp chết, toàn thân đã bị đóng lên một tầng băng sương, tóc cùng lông mi đều đã biến thành màu trắng, bị đông cứng run rẩy thoạt nhìn đã sắp không chịu được nữa rồi.

- Chạy đến chỗ tôi!

Hàn Sâm rống lớn một tiếng với Vương Vũ Hàng, một tay nâng Khổng Tước Liên Nỗ, một tay đặt lên trên cò, nhắm vào Băng Sương Cự Hùng bất động.

Vương Vũ Hàng lộn nhào hướng tới Hàn Sâm bên này trốn, lại vừa kêu to Hàn Sâm mau bắn tên.

Nhưng mà Hàn Sâm vẫn không động, tiếp tục đợi Vương Vũ Hàng chạy tới gần hắn, Băng Sương Cự Hùng điên cuồng đuổi theo Vương Vũ Hàng, miệng rộng thỉnh thoảng khép mở, duỗi ra đầu lưỡi mọc đầy móc câu, muốn thè lưỡi ra liếm đầu Vương Vũ Hàng một cái.

Cũng may Vương Vũ Hàng đúng là một đại cao thủ, dưới tình huống đã bị đông cứng sắp không còn hình dáng gì nữa, vẫn lảo đảo nghiêng ngả trốn qua, thân pháp hết sức kinh người.

Lý Luân ở phía xa không ngừng bắn tên, trợ giúp Vương Vũ Hàng chia sẻ một ít áp lực.

Ánh sao trong mắt hắn sáng ngời, hình như có một luồng lực lượng kì dị, mỗi một mũi tên đều bắn cực chuẩn, thậm chí còn bắn trúng mắt của Băng Sương Cự Hùng, nhưng đáng tiếc là ngay cả con mắt đều bắn không thủng, chỉ có thể tranh thủ một ít thời gian cho Vương Vũ Hàng.

Rốt cục Vương Vũ Hàng đã vọt tới bên cạnh Hàn Sâm, trực tiếp lăn lộn ở trên mặt băng, thiếu chút nữa đã bị Băng Sương Cự Hùng vỗ trúng.

Hàn Sâm mặt đối mặt nhìn chằm chằm vào Băng Sương Cự Hùng, khoảng cách tới nó đã không đến một mét, trực tiếp bóp cò, hơn nữa còn liên tục bóp cò.

Từng tia sáng màu đen bắn ra, lập tức bắn về phía Băng Sương Cự Hùng.

Chương 672: Long Tượng Kích

Sáu mũi tên lông vũ quạ đen phun tới mặt Băng Sương Cự Hùng, Băng Sương Cự Hùng muốn né tránh các bộ vị quan trọng như con mắt, nhưng mà khoảng cách thật sự là quá gần, không thể hoàn toàn né tránh, có một mũi tên hung hăng cắm ở phía dưới mắt của nó, máu tươi lập tức chảy ra.

Băng Sương Cự Hùng lập tức nổi giận, cả thân thể dựng đứng lên, băng sương chi khí trên người tỏa ra mãnh liệt, hung hăng chụp về phía Hàn

Sâm.

Hàn Sâm thu Khổng Tước Liên Nỗ lại, thân hình bay ra tránh khỏi đòn đánh của Băng Sương Cự Hùng, thân thể trực tiếp lăng không nhảy lên, triệu hồi ra Xích Diễm Bạo Long Đột, đập xuống đầu Băng Sương Cự Hùng.

Bành!

Ngọn lửa bắn ra bốn phía, máu tươi bắn tung tóe, đầu Băng Sương Cự Hùng đã bị Hàn Sâm chém ra một vết thương cháy đen thật dài.

Rống!!!

Nhưng mà bị tổn thương như vậy, hiển nhiên còn chưa đủ để lấy mạng Băng Sương Cự Hùng, ngược lại càng kích thích hung tính của nó, điên cuồng nhào tới Hàn Sâm, đôi hùng trảo to lớn muốn ôm chặt lấy Hàn Sâm, động tác nhanh đến thần kỳ.

Thân hình Hàn Sâm liên tục chớp động, vất vả lắm mới né được Băng Sương Cự Hùng tấn công, cánh tay chỉ bị sượt một chút, lập tức đã rách ra một vết thương dài, máu tươi xuyên thấu qua áo giáp chảy ra.

Hàn Sâm mau chóng lui về phía sau, Băng Sương Cự Hùng lập tức đuổi theo.

Cũng chỉ có Hàn Sâm không sợ băng sương hàn khí kia, nếu đổi là Vương Vũ Hàng, chỉ sợ sớm đã bị chơi chết rồi.

- Con gấu ngu, bên này!

Vương Vũ Hàng đã chạy xa, sau khi trên người khá hơn một chút, nhìn thấy Hàn Sâm đã tràn đầy nguy cơ, lại tiếp tục trêu chọc Băng Sương Cự Hùng.

Một chiêu này của y đúng là bách phá bách trúng, Băng Sương Cự Hùng thống hận Hàn Sâm như vậy, lại vẫn bị y hấp dẫn, giống như Vương Vũ Hàng có mối hận giết cha cướp vợ với nó vậy.

Hàn Sâm biết tiếp tục như vậy sẽ không giết được Băng Sương Cự Hùng, Xích Diễm Bạo Long Đột đã đủ mạnh, có thể xé rách thân thể của Băng Sương Cự Hùng, hiện tại không đủ mạnh chính là lực lượng của Hàn Sâm, tố chất thân thể kém hơi nhiều, không có cách nào cho Băng Sương Cự Hùng một đòn chí mạng.

Hàn Sâm biết đã đến lúc mình phải quyết đoán, không nói hai lời trực tiếp vọt tới Băng Sương Cự Hùng, đồng thời vận chuyển Động Huyền Kinh, mô phỏng khí tức lưu chuyển của Cốt Tượng.

Một luồng lực lượng như hồng hoang Cự Tượng gia trì ở trên người Hàn Sâm, khiến cho thân thể Hàn Sâm cơ hồ sắp nổ tung, có loại cảm giác thân thể bị bành trướng kỳ dị không khống chế nổi lực lượng kia, sức mạnh muốn vọt ra phá nát cơ thể.

Vương Vũ Hàng ở phía trước liều mạng chạy, Lý Luân cũng giúp đỡ bắn tên kiềm chế, nhưng mà đối với Băng Sương Cự Hùng vốn đã nổi giận, tác dụng cũng không lớn, mắt thấy Băng Sương Cự Hùng đã sắp bổ nhào tới Vương Vũ Hàng rồi.

Lực lượng trong cơ thể Hàn Sâm đã đạt tới cực hạn, trong xương thịt tựa hồ như đều có âm thanh rung động lắc lư giống như tiếng rống, thừa dịp toàn bộ tinh thần của Băng Sương Cự Hùng đều tập trung ở trên người Vương Vũ Hàng, mạnh mẽ nhảy lên một cái, hai tay nắm Bạo Long Đột cao cao vung lên, sau đó thuận thế toàn lực bổ xuống, lực lượng kinh khủng trong thân thể kia cũng theo một đòn này tuôn ra.

Liền không gian cũng giống như bị một đòn vô cùng cuồng bạo này xé rách, phát ra âm thanh vù vù kỳ quái.

Bành!

Bạo Long Đột mang theo lửa nóng hừng hực, hung hăng nện lên trên đầu Băng Sương Cự Hùng, phát ra một tiếng tiếng sắt thép va chạm trầm muộn, cứ thế đập đầu Băng Sương Cự Hùng lõm xuống một mảng lớn, Xích Diễm thiêu đốt đám da lông màu trắng trên đỉnh đầu nó, hóa thành than cốc.

Sau khi Hàn Sâm đánh ra một đòn, không nói hai lời triệu hồi ra cánh trực tiếp bay vút lên trời, sau một đòn này, thể lực của hắn đã tiêu hao nghiêm trọng, nếu như con Băng Sương Cự Hùng kia không chết tiến hành phản kích, chỉ sợ là hắn liền khí lực né tránh phản kích cũng không còn.

Hàn Sâm bay lên trên không trung, thấy con Băng Sương Cự Hùng kia ngừng lại, máu tươi từ vết lõm xương cốt cháy đen trên đỉnh đầu chảy ra, thân hình có chút lay động.

Rống!!!

Băng Sương Cự Hùng đột nhiên phát ra một tiếng gấu rống làm bọn Hàn Sâm giật nảy mình.

Thế nhưng mà tiếp đó, con Băng Sương Cự Hùng kia vậy mà quay người bỏ chạy.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, biết Long Tượng Kích đã đánh Băng Sương Cự Hùng trọng thương, nếu không nó không có khả năng đào tẩu.

- Đuổi theo nó, đừng để cho nó chạy.

Hàn Sâm ở trên không trung kêu lên, đồng thời vỗ hai cánh ở trên không trung đuổi theo Băng Sương Cự Hùng.

Trên người có một luồng cảm giác suy yếu truyền đến, khiến cho Hàn Sâm tạm thời không thể tiếp tục công kích Băng Sương Cự Hùng, may là thú hồn phi hành không cần dựa vào sức mạnh của bản thân Hàn Sâm, nếu không hiện tại hắn đã không đuổi kịp Băng Sương Cự Hùng.

Vương Vũ Hàng cùng Lý Luân đều xông tới, vây công con Băng Sương Cự Hùng đang trốn chạy kia, nhưng nhìn vào thì hiệu quả cũng không hề tốt đẹp gì, bọn họ không có vũ khí thú hồn siêu cấp thần huyết, ngay cả da lông của con Băng Sương Cự Hùng kia đều không xé rách được.

Thế nhưng mà đầu của Băng Sương Cự Hùng bị trọng thương, có lẽ đại não đã xảy ra vấn đề, vậy mà không chui vào trong biển rộng, ngược lại còn

chạy như điên về phía băng nguyên bên kia, mặc dù động tác vẫn rất nhanh, nhưng hiển nhiên đã có chút lung la lung lay.

- Đánh vào vết thương trên đỉnh đầu nó.

Một mũi tên của Lý Luân bắn trúng chỗ lõm do Hàn Sâm dùng Long Tượng Kích đập ra, nhất thời làm cho máu tươi ở trong vết thương rỉ ra thêm, Băng Sương Cự Hùng cũng phát ra một tiếng rên.

Vương Vũ Hàng mạnh mẽ muốn xông lên, nhưng mà trong tay y cũng chỉ có một thanh kiếm cổ mà thôi, căn bản không đến gần Băng Sương Cự Hùng được.

Băng Sương Cự Hùng bị đau càng chạy càng nhanh, ba người ở phía sau liều mạng truy đuổi, thậm chí còn có chút cảm giác đuổi không kịp.

May mắn đầu óc Băng Sương Cự Hùng bị trọng thương, thoạt nhìn cũng không còn dùng tốt, cũng không phân biệt phương hướng liền hướng lấy một phương hướng chạy như điên, ba người cũng không khó truy ra.

Băng Sương Cự Hùng bị thương nặng như thế, lại chạy thẳng tới bên trên băng nguyên, vẫn còn tiếp tục chạy như điên, nhưng mà tốc độ đã giảm bớt.

- Tránh ra, tránh hết ra.

Lý Luân cưỡi tọa kỵ đi ở phía trước, kêu to với nhân loại ở trên băng nguyên, để cho bọn họ né tránh ra, không nên ngăn cản đường đi của Băng Sương Cự Hùng, miễn cho bị tai bay vạ gió.

Đại đa số người cũng đã tránh ra, nhưng lại có một đội người nhìn thấy Băng Sương Cự Hùng xông lại, chẳng những không tránh ra, ngược lại còn mau chóng chạy tới đón đầu Băng Sương Cự Hùng.

- Dựa vào cái gì mà tránh ra? Quy củ ở Tí Hộ Sở, ai giết được thì chính là của người đó, dựa vào cái gì mà Lý Luân anh có thể giết, lại không cho chúng tôi giết?

Người nọ lớn tiếng nói.

Lý Luân nhìn thoáng qua người kia, lại chính là thủ hạ của Tề Tu Văn ở Quân Đoàn Hắc Thần, mặc dù cùng thuộc Nữ Thần Tí Hộ Sở của Hàn Sâm, nhưng mà giữa bốn đại quân đoàn đều hoạt động độc lập, Lý Luân cũng không thể ra lệnh được cho những người của Quân Đoàn Hắc Thần đó.

Sau khi những người kia xông lên, bên cạnh cũng có rất nhiều người tỉnh ngộ lại, nhao nhao xông lên muốn kiếm chác, đều tưởng rằng bọn Lý Luân đang săn giết sinh vật thần huyết, hiện tại thoạt nhìn thì con sinh vật thần huyết này đã bị trọng thương, bọn họ đi lên đánh hôi, nói không chừng còn có thể nhặt được một cái thú hồn.

Lúc Hàn Sâm bay đến đây muốn ngăn cản thì đã có chút không còn kịp nữa rồi, mắt thấy một đám người xông tới, sau đó con Băng Sương Cự Hùng kia điên cuồng rống lên một tiếng, vòng băng sương trên người tỏa ra, trực tiếp đông cứng mấy người ở phụ cận.

Người lợi hại nhất trong số những người này cũng chỉ có tố chất thân thể vượt 100, liền khóa gen đều chưa mở ra, sao có thể chống đỡ được băng sương chi khí của Băng Sương Cự Hùng.

Một cái tát vỗ xuống, lập tức máu chảy thành sông, vài người trực tiếp bị chụp chết, thân thể không có một cái nào hoàn chỉnh, chân cụt tay đứt bắn khắp nơi, nội tạng chảy ra đầy đất, có một người còn trực tiếp bị Băng Sương Cự Hùng giẫm thành thịt nát.

Chương 673: Sở Trưởng Vạn Tuế

Bị Băng Sương Cự Hùng điên cuồng xung phong liều chết như vậy, trong chốc lát không biết đã có bao nhiêu người chết, khắp nơi trên mặt tuyết đều là máu tươi cùng thi thể, những người muốn kiếm chác cũng hối hận tới đứt ruột, chỉ hận cha mẹ sinh ra có hai cái đùi, liều mạng chạy tứ tán.

Đầu óc của Băng Sương Cự Hùng đã xảy ra vấn đề, đã giết đỏ mắt rồi, căn bản không quan tâm, trông thấy người liền truy sát tới, trong lúc nhất thời đã giết máu chảy thành sông, khắp nơi đều là thi thể người, cũng không biết

đã có bao nhiêu người bị giết, khắp mặt tuyết trên băng nguyên đều là vết máu cùng tử thi.

Cho dù Hàn Sâm có tâm ngăn cản cũng không có khí lực, khí lực của hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục, không sử dụng được Long Tượng Kích, công kích thông thường đối với Băng Sương Cự Hùng căn bản đều là vô dụng.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ hy vọng khí lực của mình có thể khôi phục nhanh hơn một chút, chỉ cần có thể đánh một đòn Long Tượng Kích nữa là có thể đánh chết con Băng Sương Cự Hùng này.

- Không được, Băng Sương Cự Hùng đang chạy tới Tí Hộ Sở cấp dưới của của tôi.

Vẻ mặt của Lý Luân biến đổi, hét lớn với Vương Vũ Hàng:

- Chú nhỏ, mau dẫn nó rời đi.

Gương mặt của Vương Vũ Hàng cũng lộ ra vẻ buồn bực:

- Tôi đã thử rồi, vô dụng a, đầu óc con Băng Sương Cự Hùng kia đã bị đập bể, cũng không đuổi theo tôi nữa.

Lý Luân gấp tới nỗi mắt đều đã đỏ lên, xông lên phía trước muốn sơ tán người ở trong Tí Hộ Sở, nhưng mà Băng Sương Cự Hùng nhìn thấy Tí Hộ Sở cấp kỵ sĩ này, liền trực tiếp vọt tới, người ở bên trong căn bản không kịp đào tẩu.

Đây chính là một Tí Hộ Sở lấy buôn bán làm chủ, bên trong có rất nhiều người không phải nhân viên chiến đấu, hơn nữa nhân số rất nhiều, nếu như bị Băng Sương Cự Hùng xông vào, chỉ sợ là ngay lập tức sẽ máu chảy thành sông, căn bản không ai có thể ngăn cản Băng Sương Cự Hùng giết chóc.

Mà người ở bên trong Tí Hộ Sở đã nhìn thấy Băng Sương Cự Hùng giết chóc ở bên ngoài, trong thành đã nổi lên hoảng sợ cùng rối loạn, mọi người đều tranh nhau muốn xông ra khỏi Tí Hộ Sở.

Thế nhưng mà có quá nhiều người, càng tranh nhau chạy ra ngoài thì càng chậm chạp, rất nhiều người đều bị chắn ở bên trong ra không được.

Lý Luân liều mạng bắn tên vào vết thương của Băng Sương Cự Hùng, nhưng cũng càng làm cho con Băng Sương Cự Hùng kia cuồng bạo hơn, giống như là trước khi chết hồi quang phản chiếu, Băng Sương Cự Hùng trở nên càng thô bạo hơn.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, không nhịn được nhíu mày, mặc dù Tí Hộ Sở này là một phần của Lý Luân, nhưng mà tất cả các Tí Hộ Sở ở bên trên băng nguyên đều đóng thuế cho Hàn Sâm, tiền thuế thu được từ Tí Hộ Sở này cũng nằm ở nhóm đầu.

Hàn Sâm không muốn nguồn thuế của mình giảm bớt, cũng không muốn nhìn thấy sinh linh đồ thán, nhưng mà khí lực của hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, hiện tại không thể tiếp tục dùng Long Tượng Kích.

Mắt thấy Băng Sương Cự Hùng đã vọt tới phía trước Tí Hộ Sở, thân thể khổng lồ đã leo lên trên tường thành Tí Hộ Sở, móng vuốt đều đã vỗ ra hai lỗ thủng lớn, mang theo khí tức băng sương muốn từ trên cửa thành bò qua.

Người ở bên trong Tí Hộ Sở đã sớm thét lên chói tai liên tục, Băng Sương Cự Hùng nằm sấp ở bên ngoài cửa thành, biểu lộ dữ tợn hung ác tới cực điểm, đầu còn đang chảy máu tươi vô cùng ghê tởm, quả thực giống như là một người khổng lồ vô cùng khủng bố, sau một giây là có thể nhảy vào bên trong Tí Hộ Sở triển khai tàn sát.

Nhìn Băng Sương Cự Hùng đang nằm sấp ở bên trên cửa thành, Hàn Sâm cắn răng một cái, hai cánh chấn động bay thẳng tới chỗ con Băng Sương Cự Hùng kia.

Mọi người chỉ thấy Hàn Sâm từ trên trời giáng xuống, trong tay nắm lấy một thanh hung khí cực lớn bốc lửa, giống như là một mũi khoan cực lớn cao tốc xoay tròn, thần võ bá khí không nói ra được.

- Đi chết đi! Ăn Xích Diễm Bạo Cúc Sát của tao!

Hàn Sâm lơ lửng bay tới, trong lòng thầm rống lên một tiếng, Xích Diễm Bạo Long Đột nhằm vào hoa cúc của Băng Sương Cự Hùng đang nằm sấp ở bên trên cửa thành hung hăng đâm vào.

Xích Diễm xoay tròn, máu tươi bắn ra như bão táp, Xích Diễm Bạo Long Đột dài hơn hai mét, dưới lực lượng đinh ốc mãnh liệt gia trì, hung hăng chui vào.

Tim đập loạn, toàn thân cốt cách đều bộc phát ra âm thanh rên rỉ, Hàn Sâm đã tăng lực lượng lên tới cực hạn, hai tay nắm lấy Xích Diễm Bạo Long Đột, cắn răng liều mạng xông về phía trước.

Xích Diễm Bạo Long Đột xoay tròn lấy, có một nửa đã được Hàn Sâm đâm sâu vào, máu tươi trong gió bắn ra, giống như từng đóa hoa nở rộ.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn một màn này, một đòn cuồng bạo kia làm cho mọi người vừa kinh hãi lại vừa mừng như điên, đồng thời lại nhịn không được cảm thấy hoa cúc xiết chặt.

Rống!

Băng Sương Cự Hùng ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rú thảm, muốn xoay người lại vồ lấy Hàn Sâm.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại thả Xích Diễm Bạo Long Đột ra, tránh né móng vuốt của Băng Sương Cự Hùng, đồng thời hung hăng liên tục bổ ra bảy cước lên chuôi Xích Diễm Bạo Long Đột, mỗi một cước đều giống như búa tạ đánh lên trên chuôi, mỗi một đòn đều làm cho Xích Diễm Bạo Long Đột tiến sâu thêm một đoạn.

Sau bảy cước liên tục, Hàn Sâm phát ra một tiếng thét dài kinh thiên, khí huyết trong lồng ngực tuôn ra, tất cả lực lượng đều tuôn về nắm đấm, một quyền hung hăng đánh lên trên chuôi vũ khí lộ ra ở bên ngoài kia, lập tức đập cả thanh Xích Diễm Bạo Long Đột vào.

Máu tươi bắn vọt ra, con Băng Sương Cự Hùng kia ngửa mặt lên trời gào thét, nhưng mà tiếng gầm lại chỉ phát ra được một nửa đã yếu xuống, thân

thể khổng lồ ầm ầm ngã xuống đất, khiến cho toàn bộ Tí Hộ Sở đều rung lên.

Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Băng Sương Cự Hùng, không đạt được thú hồn, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.

Hàn Sâm nghe được âm thanh thông báo, tránh không khỏi có chút thất vọng, vất vả lắm mới giết được một con sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng lại không đạt được thú hồn.

Nhưng mà chuyện như vậy cũng là ở trong dự liệu, tỷ lệ hắn đạt được thú hồn siêu cấp thần huyết đã cao tới mức vô cùng biến thái, thế nhưng không có ai chê tiền nhiều, đương nhiên Hàn Sâm cũng không ngoại lệ, cho nên vẫn vô cùng mong đợi Băng Sương Cự Hùng có thể cho hắn một cái thú hồn.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn, nhìn Hàn Sâm đang bay trên không trung giống như là thần minh, vậy mà trong lúc nhất thời ai cũng nói không ra lời, bốn phía đều vô cùng yên tĩnh.

Hồi lâu sau, đám Tiến Hóa Giả ở trong Tí Hộ Sở mới phát ra tiếng hoan hô, đồng thời không biết người nào hô một câu:

- Sở trưởng đại nhân vạn tuế!

Mọi người mới sống lại từ trong chỗ chết đều hô lên theo:

- Sở trưởng đại nhân vạn tuế.

- Bạo cúc Thiên Thần vạn tuế!

Người cầm đầu kia tiếp đó lại hô một câu.

Sau đó chợt nghe thấy không biết bao nhiêu người cùng một chỗ hô theo:

- Bạo cúc Thiên Thần vạn tuế!

Âm thanh rung trời, Hàn Sâm nghe thấy thế thiếu chút nữa từ không trung cắm đầu xuống, mặt mũi đã đen xì, nếu không phải trên người hắn hiện tại không còn chút khí lực nào, thì đã lấy Khổng Tước Liên Nỗ bắn tên vừa hô kia thành cái sàn rồi.

Băng Sương Cự Hùng rất nhanh đã tiêu tán, Hàn Sâm trực tiếp bắt lấy một viên băng tinh to cỡ nắm tay từ trong thân thể Băng Sương Cự Hùng rơi ra ngoài, sau đó hai cánh chấn động bay vút lên trời.

Chuyện Hàn Sâm giết chết Băng Sương Cự Hùng rất nhanh đã được truyền ra khắp băng nguyên, bị rất nhiều người truyền ra vô cùng kì diệu, chỉ là chuyện Kỷ Tình săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết vẫn còn chưa được công bố chính thức ở trong Liên Minh, người bình thường cũng không biết chuyện về sinh vật siêu cấp thần huyết, cho nên chỉ cho rằng Hàn Sâm giết là một con sinh vật thần huyết đặc biệt mạnh mẽ, cũng không biết rằng bị hắn giết chính là một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng mà mặc dù là như thế, những người ngày đó tận mắt nhìn thấy trận chiến kia đều đem một màn lúc ấy Hàn Sâm bạo cúc Băng Sương Cự Hùng nói lại rất sống động, cái danh hiệu Bạo Cúc Thiên Thần này lặng yên truyền ra khắp toàn bộ băng nguyên.

Mà một ít người hiểu biết thấy được tình cảnh Hàn Sâm chém giết Băng Sương Cự Hùng, hoặc là sau khi nghe nói, sắc mặt liền thay đổi, lập tức càng thêm dụng tâm nghe ngóng tình huống lúc đó.

Chương 674: Bí Mật Gen Sinh Mệnh Tinh Hoa

Ba người bọn Hàn Sâm, Vương Vũ Hàng cùng Lý Luân đang ở trong một băng động ngồi vây quanh thành hình tam giác, chính giữa để viên gen sinh mệnh tinh hoa to cỡ nắm tay, giống như là băng tinh kia.

Vương Vũ Hàng nuốt nước miếng một cái:

- Đây thật sự là gen sinh mệnh tinh hoa?

Gương mặt Lý Luân cũng lộ ra vẻ không thể tin được:

- Chúng ta thật sự giết chết sinh vật siêu cấp thần huyết? Chúng ta là những người đầu tiên ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở giết sinh vật siêu cấp thần huyết?

- Đoàn trưởng, viên siêu cấp thần gen này cậu bán không? Dựa theo ước định thì ngoại trừ phần tôi được phân ba thành kia, tôi có thể trả tiền cho bảy thành còn lại cho hai người.

Vương Vũ Hàng nói với Hàn Sâm.

Dựa theo ước định, lợi ích sau khi chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, mình Hàn Sâm chiếm năm phần mười, Vương Vũ Hàng là ba phần, Lý Luân là hai phần.

Nếu như người được quyền ưu tiên là Hàn Sâm không muốn, Vương Vũ Hàng là người có quyền được ưu tiên lựa chọn kế tiếp.

- Đương nhiên là muốn, tôi cũng cần siêu cấp thần gen.

Hàn Sâm lập tức nói ra, hắn làm sao có thể bỏ được.

Vương Vũ Hàng ho nhẹ một cái rồi nói ra:

- Đoàn trưởng, theo tôi được biết, sau khi Kỷ gia lấy được gen sinh mệnh tinh hoa, vẫn chưa có tiến triển chút nào, nghiên cứu các loại phương pháp sử dụng, đều không thể đạt được siêu cấp thần gen, viên này cậu lấy về chỉ sợ cũng có kết quả giống vậy, không bằng bán hoặc là cho Vương gia chúng tôi mượn nghiên cứu một chút, nhìn xem làm sao mới có thể từ trong gen sinh mệnh tinh hoa thu hoạch được siêu cấp thần gen.

- Viên gen sinh mệnh tinh hoa kia của Kỷ gia vẫn còn chứ?

Hàn Sâm nghe thấy thế rất ngạc nhiên, hắn còn tưởng rằng Kỷ Tình đã sớm ăn viên gen sinh mệnh tinh hoa kia rồi, không nghĩ tới Kỷ gia vẫn còn đang

nghiên cứu làm như thế nào mới thu hoạch được siêu cấp thần gen, chẳng lẽ bọn họ chưa từng nghĩ tới việc trực tiếp ăn hay sao?

- Đúng vậy, đã nghĩ rất nhiều biện pháp, đều không có tác dụng, viên gen sinh mệnh tinh hoa kia giống như là một khối đá cứng vậy, đao chém không vỡ kiếm chém bất động, lửa thiêu dìm nước như thế nào đều vô dụng.

Vương Vũ Hàng nói.

Lý Luân cũng nói:

- Đúng là như vậy, tôi đã xâm nhập qua một cái trí não cao tầng của Kỷ gia, thấy được một ít ghi chép của người Kỷ gia, bọn họ dùng rất nhiều phương pháp, nhưng vẫn không thu được phương pháp phá giải siêu cấp thần gen, mặc dù đã được một vài chuyên gia trong Liên Minh trợ giúp, nhưng đến hiện tại vẫn còn không có tiến triển gì, cho nên đến hiện tại Liên Minh vẫn chưa công bố chuyện phát hiện ra siêu cấp thần gen.

- Bọn họ đã thử trực tiếp ăn hay chưa?

Hàn Sâm hỏi.

- Đã thử qua, trực tiếp nuốt vào trong bụng cũng vô dụng, lấy ra vẫn là một khối hoàn chỉnh, căn bản không có biện pháp tiêu hóa.

Lý Luân nói.

Hàn Sâm nghe thế lập tức nhíu mày, thứ đó và siêu cấp thần gen mà hắn biết đến tựa hồ không phải là cùng một loại, rõ ràng là hắn chỉ liếm liếm, đã có thể ăn hết gen sinh mệnh tinh hoa, vì sao Kỷ Tình lấy được khối kia lại không thể ăn được?

Nhưng mà đây cũng không phải là không có khả năng, dù sao hắn ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở lấy được hai khối cũng không thể ăn, chuyện này hoàn toàn khác với thời điểm hắn ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

- Nếu như viên gen sinh mệnh tinh hoa kia của Kỷ gia thật sự là ăn không trôi, vậy thì có chút thú vị rồi.

Hàn Sâm âm thầm suy tư, cảm thấy ở trong này có vấn đề gì đó.

- Thế nào đây đoàn trưởng, viên gen sinh mệnh tinh hoa này cho Vương gia chúng tôi mượn nghiên cứu một chút chứ? Tôi có thể cam đoan, nếu như nghiên cứu ra kết quả, nhất định sẽ báo cho cậu đầu tiên.

Vương Vũ Hàng nói.

- Tôi cũng là lần đầu tiên lấy được gen sinh mệnh tinh hoa, để cho tôi nghiên cứu một chút trước đi, phần hai người nên được chia là chuẩn bị lấy tiền hay là tích lũy đến lần tiếp theo?

Hiện tại tự nhiên là Hàn Sâm không chịu đưa cho Vương gia nghiên cứu, nếu chính bản thân hắn thật sự ăn không nổi, lúc đó cũng có thể suy nghĩ một chút.

- Tích lũy đến lần tiếp theo.

Vương Vũ Hàng cùng Lý Luân trăm miệng một lời nói ra.

Bọn họ đều là người không thiếu tiền, tự nhiên không thể vì tiền mà buông tha cho phần mình được chia, chỉ có thể chờ tích lũy ở lần hợp tác sau.

Hàn Sâm cầm gen sinh mệnh tinh hoa của Băng Sương Cự Hùng trở về nghiên cứu, bên trên khối gen sinh mệnh tinh hoa này có hàn khí rất nặng, hoàn toàn trái ngược với gen sinh mệnh tinh hoa của Hỏa Lân Bạo Long Thú, nhưng mà Hàn Sâm tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, cũng không cần để ý một tới những hàn khí này.

Chỉ là Hàn Sâm ở trong phòng mình ôm khối gen sinh mệnh tinh hoa này thè lưỡi ra liếm, lại hoàn toàn không có tác dụng gì, hoàn toàn không có dấu hiệu bị liếm tan ra.

- Quả nhiên là vẫn không thể ăn, đến cùng phải làm thế nào mới có thể chuyển hóa những viên gen sinh mệnh tinh hoa thành siêu cấp thần gen?

Hàn Sâm cầm khối gen sinh mệnh tinh hoa này xem phải xem trái:

- Chẳng lẽ phải làm giống như những tác phẩm kỳ huyễn phương tây kia, thứ này giống như là tinh hạch của ma thú, cần phải tu luyện công pháp có cùng thuộc tính mới có thể luyện hóa hấp thu được?

Hàn Sâm nắm lấy băng tinh, âm thầm vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, trước kia hắn có thể hấp thu hàn khí của Tuyết Diệc Cuồng, dựa theo đạo lý đó mà nói, nếu thật sự là cần thuộc tính giống nhau mới có thể luyện hóa hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, khối gen sinh mệnh tinh hoa hàn hệ này sẽ bị Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của hắn hấp thu mới đúng.

Thế nhưng mà mặc kệ Hàn Sâm vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật như thế nào đi nữa, viên gen sinh mệnh tinh hoa kia đều không có phản ứng, căn bản không bị hắn hấp thu luyện hóa, hoàn toàn không có tác dụng gì.

- Thật sự là kì quái, đến cùng là vì nguyên nhân gì? Nếu như Kỷ gia thật sự không làm gì được khối gen sinh mệnh tinh hoa kia, có phải là nói kỳ thật quy tắc của không gian thứ hai Tí Hộ Sở giống với không gian thứ nhất Tí Hộ Sở hay không, như vậy tại sao lúc mình ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở lại có thể ăn được những viên gen sinh mệnh tinh hoa kia? Nếu như nói quy tắc không giống nhau, tại sao bọn Kỷ Tình lại không ăn được?

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng có chút suy nghĩ không thông.

Hiện tại hắn hận không thể có nhiều người ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở có thể giết thêm một ít sinh vật siêu cấp thần huyết, như vậy hắn có thể biết rõ, có phải là tất cả mọi người đều không ăn được gen sinh mệnh tinh hoa hay không.

Hàn Sâm bên này đang nghiên cứu gen sinh mệnh tinh hoa, mà chuyện hắn chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng đã truyền vào trong tai tất cả các thế lực lớn, dù sao cảnh tượng lúc đó có quá nhiều người nhìn thấy, tất cả các thế lực lớn đều đã có nhận thức đối với sinh vật siêu cấp thần huyết, đều vô cùng hoài nghi sinh vật Hàn Sâm chém giết được, chính là sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

- Hàn Sâm, không đơn giản.

Người của Vương gia từ chỗ Vương Vũ Hàng đã đạt được tin tức xác thực, đều hết sức khiếp sợ.

- Hậu nhân của Hàn giáo quan quả nhiên không phải là người thường, lúc này mới hơn một năm, đã có thể ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết rồi.

Ninh gia nghe được tin tức này, càng thêm vững tin Hàn Sâm chính là hậu nhân của Hàn Kính Chi.

- Lại để cho Kỷ gia vượt lên trước một bước, thật là đáng chết.

Người cạnh tranh với Kỷ gia nghe được tin tức này, trực tiếp xem Hàn Sâm thành người Kỷ gia.

Mà chính Kỷ gia lại có chút choáng váng, không biết rốt cuộc đây là tình huống như thế nào, Kỷ Yên Nhiên tìm một người bạn trai, không có bối cảnh cùng quan hệ gì, nguyên bản Kỷ gia còn có vài người không hài lòng cho lắm, hiện tại lại nghe nói Hàn Sâm kia đã chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Ban đầu người Kỷ gia còn không tin, dù sao Kỷ gia bọn họ vì trợ giúp Kỷ Tình chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, đã bỏ ra hết cả tiền vốn mời 200~300 cường giả đồng thời tấn chức Tiến Hóa Giả, trợ giúp Kỷ Tình đi giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, bỏ ra một cái giá lớn đau đớn thê thảm mới thành công săn giết.

Mà theo như đồn đãi thì Hàn Sâm vậy mà một mình giết chết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, hơn nữa còn là sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, chuyện này thực sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Chương 675: Chấn Động Liên Minh

Cho dù người Kỷ gia có chút không quá tin tưởng, nhưng mà càng ngày càng có nhiều người hướng bọn họ nghe ngóng chuyện Hàn Sâm đạt được gen sinh mệnh tinh hoa, liền rất nhiều quan lớn cùng cơ cấu chính thức của Liên Minh đều đang hỏi thăm bọn họ kết quả, bởi vì tất cả mọi người đều xem Hàn Sâm là người của Kỷ gia.

Chuyện này khiến cho người Kỷ gia không thể không nghiêm túc đối đãi rồi, cuối cùng sự tình đều bày ở trước mặt Kỷ Nhược Chân.

- Đứa con gái bảo bối này của mình, xem ra đã tìm được một người trẻ tuổi ghê gớm a.

Sau khi Kỷ Nhược Chân xem qua tất cả các tư liệu, khẽ cười khổ, sau đó cầm lấy máy truyền tin, bấm dãy số của Kỷ Yên Nhiên.

- Cha, vị nguyên thủ tương lai của Liên Minh ngài tại sao gần đây không tìm đứa con gái vừa đáng yêu vừa đáng thương của ngài vậy?

Kỷ Yên Nhiên chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

Hai năm gần đây Kỷ Nhược Chân vì chuyện tham tuyển, thực sự không có quá nhiều thời gian chú ý tới những chuyện khác, thời gian quan tâm tới Kỷ Yên Nhiên không nhiều như trước đây, mặc dù Kỷ Yên Nhiên hiểu Kỷ Nhược Chân thật sự rất bận, nhưng vẫn có chút chua xót làm nũng.

- Đừng nói lung tung, cha chỉ là một thành viên tham tuyển mà thôi.

Kỷ Nhược Chân nói xong lại cười nói tiếp:

- Cha của con gần đây thật sự bận rất nhiều việc, sở dĩ có thời gian rảnh đi tìm đứa con gái bảo bối con, là bởi vì vị con rể tốt tương lai kia của ta.

- Hàn Sâm làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?

Kỷ Yên Nhiên biến sắc.

- Xác thực là đã xảy ra chuyện, hơn nữa còn là đại sự.

Kỷ Nhược Chân thu hồi dáng tươi cười, rất chân thành nói.

- Hắn đã xảy ra chuyện gì?

Kỷ Yên Nhiên lập tức mau chóng truy vấn.

- Có khả năng hắn ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở chém giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết, con giúp cha hỏi một chút xem là tình huống như thế nào, còn nữa. . .

Kỷ Nhược Chân đối với con gái mình cũng không quá quanh co lòng vòng, ông ta hiểu rất rõ đứa con gái bảo bối của mình, nói trắng ra như vậy mới là lựa chọn tốt nhất.

Kỷ Yên Nhiên nghe xong vừa mừng vừa sợ, cô đã sớm biết Hàn Sâm rất ưu tú, nhưng mà hiện tại lại phát hiện ra Hàn Sâm còn ưu tú hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Mặc dù thiên phú của Kỷ Yên Nhiên ở phương diện này cũng chỉ là bình thường, cũng không đem quá nhiều tâm tư đặt ở phía trên, nhưng mà Kỷ gia làm thế nào để trợ giúp Kỷ Tình chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, cô vẫn biết đôi chút, Kỷ gia vì thế mà bỏ ra cái giá to lớn, mới đổi lấy việc thành công chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

Thế nhưng mà Hàn Sâm tự mình một người âm thầm, đã chém giết được một con sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, thực sự làm cho người ta kinh ngạc không thôi.

Phải biết là sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở khó giết hơn sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở nhiều, thật sự khó có thể đoán ra được, rốt cuộc Hàn Sâm làm như thế nào được.

Kỷ Yên Nhiên bấm máy truyền tin của Hàn Sâm, lại biểu hiện là máy truyền tin của đối phương đang bận, để cho cô bảo trì kết nối chờ đợi đối phương lựa chọn.

Kỷ Yên Nhiên ngắt kết nối trước, cô biết Hàn Sâm nhất định sẽ liên hệ lại với cô, điều này Kỷ Yên Nhiên rất có tự tin.

Sau khi Hàn Sâm trở lại Liên Minh, máy truyền tin của hắn vẫn vang lên không ngừng, Hàn Sâm nhìn thoáng qua, có rất nhiều tin tức chưa đọc, hiện tại đang gọi cho hắn là Tần Huyên.

Hàn Sâm tiếp nhận cuộc gọi, hình ảnh của Tần Huyên lập tức nhảy ra ngoài, sau đó liền nói với Hàn Sâm:

- Tôi biết hiện tại cậu bận rất nhiều việc, nhưng mà tôi cũng không có cách nào, được bên trên nhờ vả, đành phải hỏi một chút, có phải là cậu thật sự săn giết được một con sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, nếu như đúng, có ý định bán ra gen sinh mệnh tinh hoa hay không?

- Là săn giết được một con sinh vật siêu cấp thần huyết, tên là Băng Sương Cự Hùng, tạm thời còn chưa quyết định bán hay không, nếu như muốn bán ra, nhất định sẽ thông báo cho đội trưởng đầu tiên.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Ánh mắt của Tần Huyên phức tạp nhìn Hàn Sâm, cô là người sớm nhất từ lúc bắt đầu nhìn Hàn Sâm từng bước một phát triển lên, nguyên bản cô đã rất coi trọng Hàn Sâm, nhưng mà dù như thế nào cũng không nghĩ ra, Hàn Sâm vậy mà sẽ trở thành người đầu tiên ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết.

Không biết có bao nhiêu thế lực lớn muốn săn giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết mà không thể được, dù là Kỷ gia hôm nay đang ở thời kỳ cường thịnh, cũng phải bỏ ra cái giá to lớn, mới ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở thành công giết chết một con sinh vật siêu cấp thần huyết, chuyện này đã khiến cho tất cả các thế lực lớn ở trong Liên Minh vô cùng hâm mộ.

Thế nhưng mà một mình Hàn Sâm, vậy mà lại âm thầm ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở chém giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết, chuyện này còn còn khó khăn hơn việc chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

Người bên ngoài đều cho rằng Hàn Sâm là người của Kỷ gia, nhưng mà Tần Huyên lại rất rõ ràng, dùng tính tình của Hàn Sâm rất không có khả năng là người của Kỷ gia, chỉ sợ là Kỷ gia cũng không có khả năng cho hắn

trợ giúp quá lớn, có thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, hơn phân nửa đều là năng lực của chính hắn.

Nhớ lại tên mao đầu tiểu tử ngày đó mới vào Tí Hộ Sở kia, hôm nay cứ thế đã dẫn đầu thời đại, làm được chuyện mà rất nhiều con em đại gia tộc đều khó mà làm được, làm Tần Huyên cảm thấy có chút khó có thể tin, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm cũng trở nên rất phức tạp.

- Được, có tin tức gì thì cho tôi biết, hiện tại nhất định là cậu đang bận nhiều việc, tôi không chậm trễ thời gian của cậu nữa.

Tần Huyên vừa cười vừa nói.

- Tạm biệt đội trưởng, sau này tôi sẽ gọi lại cho cô.

Hàn Sâm nói.

Sau khi cúp máy, Hàn Sâm trực tiếp tắt máy truyền tin của mình đi, hiện tại người gọi cho hắn thật sự nhiều lắm, hơn nữa phần lớn đều là người mà hắn không quen biết, hắn cũng không có ý định nói chuyện cùng đối phương.

Hàn Sâm quay người rời khỏi gian phòng của mình, đi tới phòng làm việc của Kỷ Yên Nhiên, hiện tại chuyện này toàn thế giới đều đã biết, hắn cần phải bàn giao với Kỷ Yên Nhiên.

Ở cửa phòng làm việc của Kỷ Yên Nhiên, Hàn Sâm thấy được An Ny, chỉ là hôm nay ánh mắt của An Ny nhìn về phía Hàn Sâm không lạnh lùng giống như bình thường, nhiều hơn mấy phần phức tạp khó tả.

Mặc dù thực lực của An Ny mạnh hơn Hàn Sâm rất nhiều, không phải là tồn tại cùng một đẳng cấp, nhưng mà hiện tại An Ny đối với Hàn Sâm cũng không dám có một tia khinh thường nào.

Cô đã biết được tin tức Hàn Sâm chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, bất kỳ một người nào có thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, đều đáng giá được người khác tôn trọng.

Huống chi người không có thế lực bối cảnh gì như Hàn Sâm, người khác đều cho rằng Hàn Sâm đã nhận được sự trợ giúp từ Kỷ gia, nhưng mà An

Ny rất rõ ràng, Hàn Sâm ở bên trong Tí Hộ Sở chưa từng được Kỷ gia trợ giúp, hơn nữa cũng chưa từng hướng Kỷ gia yêu cầu qua cái gì.

Trợ giúp duy nhất mà Hàn Sâm lấy được từ Kỷ gia, có lẽ chính là Kỷ Yên Nhiên lợi dụng quan hệ phân phối Hàn Sâm lên trên Vĩnh Thán Nữ Thần, nguyên bản An Ny còn bởi vậy mà cho rằng Hàn Sâm là một người ăn bám, muốn bám lấy cái đùi của Kỷ gia.

Thế nhưng mà thời gian dài như vậy đến nay, Hàn Sâm chưa từng lợi dụng Kỷ Yên Nhiên lấy được vật gì từ Kỷ gia, thậm chí lúc này đây còn tự mình săn giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, điều này khiến cho An Ny cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

An Ny cũng là người một đường đi tới như vậy, tự nhiên hiểu rõ chuyện đó khó tới cỡ nào, đặc biệt là đối với một người không có thế lực lớn ủng hộ, theo An Ny, cơ hồ là chuyện không thể nào, nhưng mà Hàn Sâm lại cứ như vậy làm được, khiến cho toàn bộ Liên Minh phải chấn động.

Hiện tại An Ny đã không có biện pháp nào liên hệ Hàn Sâm với mấy từ như trai bao kia, lúc Hàn Sâm ở cùng với Kỷ Yên Nhiên lại thong dong như vậy, điềm tĩnh như vậy, ôn hòa như vậy, không kiêu ngạo không siểm nịnh, trước kia theo An Ny thấy, đây chỉ là một loại thủ đoạn để hấp dẫn Kỷ Yên Nhiên, nhưng mà hôm nay nghĩ lại, lại khiến cho An Ny cảm thấy người thanh niên cô nhìn không thấu.

Chương 676: Suy Đoán Gen Sinh Mệnh Tinh Hoa

- Anh thật sự đã săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở à?

Kỷ Yên Nhiên há rộng cái miệng nhỏ nhắn ra, giật mình nhìn Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm đã nói kỹ càng quá trình, nhưng mà Kỷ Yên Nhiên vẫn cảm thấy có chút khó tin.

- Đã giết thì đã giết, cần phải kinh hãi như vậy không?

Hàn Sâm ngồi ở trên ghế làm việc của Kỷ Yên Nhiên, bàn tay vẫn để ở trên eo nhỏ của Kỷ Yên Nhiên đang ngồi trên đùi hắn cười nói.

- Phốc, không khoác lác anh sẽ chết à?

Kỷ Yên Nhiên nhìn bộ dáng dương dương đắc ý kia của Hàn Sâm, nhịn không được hung hăng bấm một cái ở trên hông hắn.

- Trong nhà nói như thế nào?

Hàn Sâm cười hỏi.

- Cha kêu em hỏi anh một chút, có phải thật sự giết sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, có lấy được thú hồn cùng gen sinh mệnh tinh hoa hay không, có muốn bán ra hay không.

Kỷ Yên Nhiên cũng không giấu diếm, nói thẳng.

- Giết, không lấy được thú hồn, gen sinh mệnh tinh hoa đang ở chỗ của anh, nếu như em cần, hiện tại có thể đưa cho em.

Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Hắn cũng hiểu rõ Kỷ Yên Nhiên, cho nên lời nói này yên tâm lớn mật.

Kỷ Yên Nhiên nghe xong vô cùng ưa thích:

- Đây chẳng qua là ý của cha, anh vẫn nên lấy mình làm chủ, em sẽ giúp anh, anh không cần lo lắng, cũng không cần có áp lực gì. Đương nhiên, nếu như anh muốn bán ra, vậy thì ưu tiên suy tính Kỷ gia một chút, dù sao anh cũng là bạn trai của em đó.

- Anh nghiên cứu vài ngày trước đi, nếu quả như thật ăn không trôi, sau này lại giao cho lão bà em toàn quyền xử lý.

Hàn Sâm cười nói.

- Ai là lão bà của anh.

Kỷ Yên Nhiên hung hăng lườm Hàn Sâm, nhưng trong lòng thì vô cùng vui mừng.

Gen sinh mệnh tinh hoa một mực ăn không trôi, trong lòng Hàn Sâm cũng gấp gáp, nếu quả như thật sự không nghĩ ra biện pháp, hắn cũng không ngại cung cấp một khối cho Kỷ gia đi nghiên cứu, dù sao thực lực của Kỷ gia rất mạnh mẽ, biện pháp có thể nghĩ cũng nhiều, hơn nữa coi như là cho Kỷ Yên Nhiên một ít ủng hộ.

Theo thái độ trước kia của An Ny đến xem, Hàn Sâm đã biết lúc Kỷ Yên Nhiên ở cùng với hắn mặc dù chưa từng nói qua chuyện gì, nhưng mà nhất định cô ở trong Kỷ gia đã nhận lấy áp lực rất lớn.

Một khối gen sinh mệnh tinh hoa như vậy, có thể giúp cho Kỷ Yên Nhiên ở trong Kỷ gia nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là dự tính xấu nhất, nếu như Hàn Sâm có thể ăn đi, vậy thì không cần phải bán cho Kỷ gia nữa.

Trong lòng Hàn Sâm đối với chuyện gen sinh mệnh tinh hoa, kỳ thật cũng đã có một ít phán đoán, chỉ là hắn còn không có cách nào chứng minh suy đoán của mình đúng hay không.

Nếu như gen sinh mệnh tinh hoa ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, những người khác không thể ăn, như vậy thì có thể xác định, gen sinh mệnh tinh hoa ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở cùng không gian thứ hai Tí Hộ Sở đều như nhau, đều cần phương thức đặc thù mới có thể hấp thu.

Mà Hàn Sâm ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở lại có thể đơn giản ăn tươi gen sinh mệnh tinh hoa, Hàn Sâm cẩn thận suy nghĩ lại, thời điểm hắn ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, xác thực có một chút bất đồng với không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Đó chính là lúc Hàn Sâm ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở ăn khối gen sinh mệnh tinh hoa đầu tiên, cũng không phải là tới từ bất kỳ lần săn giết

nào, mà là con Kim Mao Hống lớn tự mình nhổ gen sinh mệnh tinh hoa ra cho tiểu Kim Mao Hống, về sau bị Hàn Sâm cướp đi ăn.

Từ đó về sau, Hàn Sâm săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết lấy được gen sinh mệnh tinh hoa là có thể trực tiếp ăn, chỉ là Hàn Sâm chưa hề so sánh qua, cho nên không biết có phải là nguyên nhân này hay không.

Trừ chuyện đó ra, Hàn Sâm nghĩ không ra mình hiện tại cùng thời điểm ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở có gì khác nhau, tất cả mọi thứ ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, hiện tại hắn vẫn có, thậm chí còn mạnh mẽ hơn, nhưng mà hiện tại hắn lại không ăn được gen sinh mệnh tinh hoa.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ có thể suy đoán như vậy, hắn ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở có thể ăn gen sinh mệnh tinh hoa, có quan hệ với gen sinh mệnh tinh hoa mà Kim Mao Hống nhổ ra.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ hy vọng suy đoán của mình sẽ không trở thành hiện thực, nếu không hắn biết đi đâu để tìm một con sinh vật siêu cấp thần huyết tự nguyện nhổ ra gen sinh mệnh tinh hoa đây.

- Nhất định còn biện pháp khác để thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, chỉ là mình còn chưa tìm ra phương pháp chính xác mà thôi.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Sau khi trở lại gian phòng của mình, Hàn Sâm nhắn lại cho mấy người mà mình quen, nói cho bọn họ chuyện mình săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Theo nhân loại không ngừng phát triển ở trong Tí Hộ Sở, sinh vật siêu cấp thần huyết bị săn giết chỉ là chuyện sớm hay muộn, đặc biệt là ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, về sau có khả năng còn có càng nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết bị săn giết, hiện tại Hàn Sâm đã không cần bảo thủ lại bí mật này nữa.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng hiểu rõ, muốn chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, chỉ sợ trừ hắn ra, sẽ có một đoạn thời gian rất dài không ai có thể làm được.

Sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở thật sự là quá mạnh mẽ, không có siêu cấp thần gen toàn mãn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở làm cơ sở, e rằng cho dù gặp sinh vật siêu cấp thần huyết bị thương, cũng không có ai đánh ra được một đòn chí mạng.

Người khác muốn chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, sợ rằng phải chờ tới lúc có người siêu cấp thần gen toàn mãn ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở đi lên mới có thể.

Nhưng mà hiện tại gen sinh mệnh tinh hoa ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở lại ăn không trôi, tự nhiên cũng không thể có người có siêu cấp thần gen toàn mãn đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở, đây là một cái vòng tuần hoàn khó giải.

Hiện tại người duy nhất có thể đánh vỡ loại vòng tuần hoàn vô hạn này cũng chỉ có chính Hàn Sâm, chỉ có hắn có thể trực tiếp săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, có thể xem như là độc chiếm tài nguyên ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Thế nhưng mà Hàn Sâm cũng có chút âm thầm đau buồn, sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã khó có thể săn giết như thế, như vậy sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở cùng không gian thứ tư Tí Hộ Sở chỉ sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Liên Minh cấm tư liệu về không gian thứ ba, thứ tư Tí Hộ Sở lọt ra ngoài, chỉ là ngẫu nhiên có một chút tin tức không chính thức truyền tới, trong đó nhất định là có nguyên nhân gì đó.

Hàn Sâm có thể dùng siêu cấp thần gen viên mãn tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng mà sau khi tới đó, một mình hắn còn có cơ hội săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở không? Bản thân Hàn Sâm cũng không dám xác định.

Không có siêu cấp thần gen viên mãn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở làm cơ sở, nhân loại ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã có vẻ hơi yếu thế, mất đi trụ cột siêu cấp thần gen ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở nữa, Hàn Sâm không biết nhân loại bình thường ở trong không gian thứ ba Tí Hộ

Sở còn có khả năng tranh phong với sinh vật siêu cấp thần huyết nữa hay không.

Dù chỉ là tồn tại mang tính phụ trợ, chỉ sợ đều sẽ vô cùng gian nan.

- Hiện tại nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, liền chính mình cũng còn không hấp thu được gen sinh mệnh tinh hoa.

Hàn Sâm tự giễu một câu.

Cùng người mình quen nguyên một đám nhắn tin, thông báo tình huống cụ thể.

- CMN, cậu thật sự giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở?

Sau khi Đường Chân Lưu nghe xong, không nhịn được kêu lên.

- Mạnh!

Y Đông Mộc chỉ nói một chữ, sau đó liền dập máy thông tin.

- Trời ơi, sở trưởng anh đã là đệ nhất nhân ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở!

Chu Đình khoa trương kêu lên.

. . .

Mặc dù phản ứng của mọi người đều không giống nhau, nhưng mà đại khái đều là sợ hãi thán phục, Chu Đình nói cho Hàn Sâm biết, người Trần gia đã tới tìm y, bảo y tiếp tục bảo trì quan hệ tốt với Hàn Sâm, tốt nhất là có thể giống như Vương Vũ Hàng cùng Lý Luân đều gia nhập vào đoàn đội của Hàn Sâm.

Hơn nữa Trần gia còn thông qua Chu Đình hướng Hàn Sâm lấy lòng, biểu thị chuyện của Trần Nhiên không cần truy cứu nữa, hi vọng nếu như Hàn Sâm muốn bán ra gen sinh mệnh tinh hoa, có thể suy tính tới Trần gia một chút, bọn họ đồng ý ra giá cao thu mua.

Nguyên bản Chu Đình còn vô cùng lo lắng cho tình cảnh của mình, không nghĩ tới vậy mà lại có cơ hội nghịch chuyển, trong nội tâm vô cùng hưng phấn.

- Thật sự giết được một con sinh vật siêu cấp thần huyết sao?

Sau khi Lôi Hoành Vũ nhận được tin tức, không khỏi ngẩn ngơ, cơ hồ không thể tin được bọn Hàn Sâm cùng Vương Vũ Hàng vậy mà thật sự làm được, trong lòng không khỏi có chút ảo não.

Chương 677: Nổi Tiếng

Sau khi Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở, Lô Huy cùng vị bá chủ phương bắc Hoàng Vân Long ở bên kia Ma Quỷ Sơn Mạch đều phái người tới, hy vọng có thể hợp tác với Hàn Sâm chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm không từ chối cũng không đồng ý, chỉ nói là nếu có cơ hội sẽ hợp tác.

Mà ngay cả Phỉ Lực Ca đều đã chạy tới nghe ngóng, như thế nào mới có thể gia nhập vào đoàn đội kia của Hàn Sâm.

Mặc dù Tề Tu Văn hết sức không muốn cúi đầu trước Hàn Sâm, nhưng lại bị vị Đông Lâm kia buộc phải lấy lòng Hàn Sâm, hy vọng có thể tiến thêm một bước hợp tác.

Dương Mạn Lệ gần đây là người bận rộn nhất, bởi vì căn bản Hàn Sâm chính là vung tay chưởng quầy, tất cả các phương diện xã giao đều do cô ứng phó, hơn nữa cô còn phải quan tâm tới sự vụ của tiểu phân đội tổ hành động đặc biệt, bề bộn đến mức không có thời gian làm chuyện của mình.

- Mặc kệ là với tư cách sở trưởng hay là đội trưởng tiểu phân đội tổ hành động đặc biệt, cậu nên làm vài việc chứ.

Thật vất vả làm xong tất cả, Dương Mạn Lệ tìm đến Hàn Sâm bàn một ít chuyện quan trọng, lại nhìn thấy Hàn Sâm dựa vào ghế, một tay vuốt vuốt

quả hồ lô màu vàng, một tay sờ xoạng đầu tiểu ngân hồ.

Sau lưng có một thiếu nữ tóc bạc xinh đẹp đang bóp vai cho hắn, phía trước còn có một cô gái tóc vàng đang đấm bóp chân cho hắn.

Nghĩ đến cô là một sĩ quan phụ tá mỗi ngày đều liều mạng công tác như vậy, Dương Mạn Lệ cũng có chút tức giận bất bình.

- Cô làm việc thì tôi rất yên tâm.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói, Dương Mạn Lệ xác thực đã làm rất nhiều chuyện, hiện tại toàn bộ sự vụ trên băng nguyên, trên thực tế đều là do Dương Mạn Lệ giúp đỡ xử lý.

- Ít nhất báo cáo với cấp trên cậu phải tự viết chứ?

Dương Mạn Lệ đối với loại người có tính cách như Hàn Sâm quả thật là không còn cách gì, trước kia cô thật sự không nghĩ ra, có người đánh xuống gia nghiệp lớn như vậy, vậy mà chuyện gì cũng không quản, tất cả các sự vụ đều giao cho cô xử lý, chỉ cần cô tùy tiện nhúc nhích tâm tư là có thể thần không biết quỷ không hay tham ô rất nhiều chỗ tốt, thậm chí là làm gia nghiệp của Hàn Sâm suy sụp cũng không khó.

Hiện tại Dương Mạn Lệ lại đột nhiên phát hiện ra, nguyên bản Hàn Sâm không đặt cái gia nghiệp này vào trong mắt, chủ nhân của băng nguyên có lẽ đã là món tài phú rất lớn đối với người khác, nhưng mà đối với một người có thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết mà nói, một cái băng nguyên nho nhỏ thì thật sự không tính là cái gì.

- Hắn vậy mà lại là người thứ nhất ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết!

Mặc dù Dương Mạn Lệ cũng đã đổi mới nhận thức đối với Hàn Sâm, nhưng mà lúc này vẫn làm cho cô cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

Nhân loại tiến vào Tí Hộ Sở gần hai trăm năm, người đầu tiên vậy mà lại là Hàn Sâm, mặc kệ Dương Mạn Lệ nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra được.

Nghĩ lại Hàn Sâm trước kia, khi đó cô cũng không tin Hàn Sâm sẽ có hôm nay.

- Báo cáo gì? Báo cáo của tôi không phải vẫn luôn do cô viết giúp hay sao?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn sang Dương Mạn Lệ hỏi.

Dương Mạn Lệ nghe vậy lập tức bĩu môi một cái nói:

- Cậu giết sinh vật siêu cấp thần huyết làm sao tôi biết được, cái báo cáo này tôi không có cách nào viết.

- Thì ra là chuyện này, tôi cẩn thận kể cho cô nghe là được.

Mặc dù tự Hàn Sâm viết báo cáo cũng không thành vấn đề, nhưng mà như thế thì lãng phí quá nhiều thời gian, hắn lại không có ý định trở nên nổi bật ở trong quân đội, cho nên bình thường đều là do Dương Mạn Lệ làm thay.

Hiện tại Hàn Sâm liền phát hiện ra một vấn đề, hiện tại có nữ cường nhân Dương Mạn Lệ này giúp mình, mình có thể yên tâm làm chuyện của mình, vạn nhất về sau Dương Mạn Lệ bị người khác đào đi, hắn đi nơi nào tìm một cấp dưới mà các phương diện sự vụ đều tinh thông như vậy, lại cực kỳ hứng thú với công tác điên cuồng với công việc đây?

- Có phải nên tăng đãi ngộ cho Dương Mạn Lệ lên hay không, trói chặt cô ta lại rồi nói?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

- Báo cáo tôi có thể giúp cậu viết, nhưng mà có một cái nhiệm vụ, lần này phải tự cậu đi làm.

Dương Mạn Lệ sau khi nghe xong Hàn Sâm giảng giải còn nói thêm.

- Nhiệm vụ gì?

Hàn Sâm nhìn Dương Mạn Lệ hỏi.

- Có một người trẻ tuổi tấn chức đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở, vừa vặn ngẫu nhiên đến băng nguyên bên này, người ta chỉ tên cậu làm người giám hộ cho cậu ta.

Dương Mạn Lệ nói ra.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày:

- Tôi làm sao có thời gian đi quản việc này? Để cho người trong tiểu phân đội dẫn cậu ta đi.

- Chuyện này tôi cũng không dám.

Khóe miệng của Dương Mạn Lệ lộ ra một nụ cười khó hiểu.

- Có cái gì không dám? Coi như là con của ông trời đến, cũng sẽ có đãi ngộ giống như thế.

Hàn Sâm bá khí mười phần nói.

- Cha cậu ta không phải là ông trời, nhưng mà cậu ta họ Tần, chính cậu xem xét xử lý đi, dù sao tôi không thể giúp đỡ được nữa.

Dương Mạn Lệ giang hai tay ra nói.

- Họ Tần?

Hàn Sâm lập tức ngây ra một lúc, hỏi tiếp:

- Y và Tần đội trưởng có quan hệ như thế nào?

- Cháu trai của Tần đội trưởng.

Dương Mạn Lệ giống như cười mà không phải cười nhìn Hàn Sâm nói ra.

- Khụ, vậy cô để cho y tới tìm tôi đi.

Hàn Sâm lập tức sửa lại ý.

Tổ hành động đặc biệt an toàn vốn là do Tần gia định đoạt, chăm sóc người nhà của Hàn Sâm rất nhiều, hơn nữa lại có mối liên hệ với Tần Huyên, nhiệm vụ này hắn không thể không tiếp.

Thế nhưng mà chờ cho Tần Văn Chiêu của Tần gia kia đến, đi theo cậu ta còn có một người khác, người này Hàn Sâm lại rất quen thuộc.

- Tô Tiểu Kiều?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn tới Tô Tiểu Kiều, không nghĩ tới vậy mà y cũng đã tấn chức thành Tiến Hóa Giả, còn ngẫu nhiên đi đến băng nguyên.

- Sâm ca, rốt cuộc lại tìm được tổ chức.

Tô Tiểu Kiều kích động chạy tới bắt lấy Hàn Sâm, rất có vài phần cảm giác nước mắt tuôn đầy mặt.

Cùng Tô Tiểu Kiều hàn huyên vài câu, gọi Dương Mạn Lệ ra giúp y sắp xếp một vị trí trong Quân Đoàn Nữ Thần, lúc này Hàn Sâm mới có thời gian quan sát Tần Văn Chiêu tỉ mỉ.

Nhiều lắm là khoảng chừng hai mươi tuổi, có lẽ còn chưa tới hai mươi tuổi, một người tuổi còn trẻ nhã nhặn nhẹ nhàng thoải mái, mặt có chút non nớt, hẳn là loại người trẻ tuổi mà con gái đều sẽ thích kia.

- Sâm thúc khỏe không, cháu là Tần Văn Chiêu.

Người trẻ tuổi kia rất lễ phép chào Hàn Sâm.

Mặt Hàn Sâm lại đen xì, nghĩ thầm:

- Chú? Tôi có già như vậy sao? Tôi mới hơn hai mươi tuổi thôi đó, không lớn hơn cậu mấy tuổi đâu.

Giống như là xem thấu suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, Tần Văn Chiêu tiếp tục nói:

- Cô cô nói cho cháu biết là phải tôn trọng chú. . .chú lại là người cùng thế hệ với cô cô, cho nên cháu chỉ có thể gọi là chú, bằng không thì cháu sợ sau

khi trở về cô cô sẽ mắng.

- Khụ khụ, cũng được.

Chú thì chú đi, Hàn Sâm cũng lười tính toán những chuyện này, nhìn Tần Văn Chiêu hỏi:

- Vì sao cậu nhất định phải để cho tôi làm người giám hộ của cậu?

Tần Văn Chiêu nói ra:

- Cô cô thường xuyên nói trong nhà, chú là một người rất lợi hại, hi vọng cháu có thể có có tiền đồ giống như chú. Lần này cháu lại vừa vặn ngẫu nhiên đi tới băng nguyên, cho nên mới tới đây, hy vọng có thể theo chú học ít đồ vật. Chú yên tâm, cháu sẽ không gây cho chú thêm phiền toái, thời gian do chú sắp xếp, cháu thì lúc nào cũng được.

- Thì ra là thế, cô cô cậu thật sự nói tôi như vậy?

Trong lòng Hàn Sâm có chút cao hứng hỏi.

- Đúng vậy, nói rất nhiều chuyện của chú, mỗi lần đều lấy chú ra làm tài liệu giảng dạy giáo dục thanh niên Tần gia, rất nhiều người đều rất sùng bái Sâm thúc. . .

Tần Văn Chiêu nói.

- Khụ khụ, vậy cậu nói một chút xem, bình thường Tần Huyên đều khoa trương tôi như thế nào. . .

Hàn Sâm không đỏ mặt chút nào hỏi.

Chương 678: Tiểu Hồng Xà

Tần Văn Chiêu là một thanh niên rất có gia giáo lại hiểu chuyện, điều này làm cho Hàn Sâm đối với với tư cách làm người giám hộ của cậu ta cũng

không có mâu thuẫn quá lớn.

Nhưng mà để cho Hàn Sâm hơi kinh ngạc chính là, thoạt nhìn thiên phú và năng lực của Tần Văn Chiêu đều rất không tồi, hiện tại sinh vật siêu cấp thần huyết cũng đã bị phát hiện, tại sao Tần gia lại để cho Tần Văn Chiêu tấn chức thành Tiến Hóa Giả sớm như vậy, y hoàn toàn có thể đợi thêm vài năm, nhìn xem có cơ hội đạt được siêu cấp thần gen hay không.

Gần đây Hàn Sâm cũng không có chuyện gì đặc biệt cần phải hoàn thành, tạm thời không tìm thấy sinh vật siêu cấp thần huyết thích hợp để săn giết, cho nên đành luyện Động Huyền Kinh, nghiên cứu gen sinh mệnh tinh hoa một chút.

Đáng tiếc cả hai đều không có tiến triển gì, Hàn Sâm định đưa gen sinh mệnh tinh hoa của Băng Sương Cự Hùng cho Kỷ gia nghiên cứu, thứ nhất vì bản thân hắn nghiên cứu không ra kết quả, thứ hai khối gen sinh mệnh tinh hoa này ở trên tay hắn, các bên đều đang ngó chừng hắn, có ý đồ với khối gen sinh mệnh tinh hoa này, nếu Hàn Sâm đưa tới Kỷ gia, vậy sẽ có thể hạn chế việc này rất nhiều, cũng thuận tiện cho hắn làm việc khác.

Nếu như Kỷ gia có thể nghiên cứu ra cách hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa thì không thể tốt hơn rồi, hắn có thể chuyên tâm đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu như nghiên cứu không ra, đối với hắn cũng không có tổn thất gì.

Nhàn rỗi không có chuyện gì làm, Hàn Sâm chuẩn bị mang theo Tô Tiểu Kiều và Tần Văn Chiêu cùng đi ra học hỏi chút kinh nghiệm, để cho bọn họ kiến thức cảnh tượng hoành tráng của không gian thứ hai Tí Hộ Sở một chút.

Nhưng mà mục đích chính của Hàn Sâm là đi qua rừng hoa đào bên kia để nhìn xem, Động Huyền Kinh của hắn một mực không thể đột phá bình cảnh, nếu tự mình khổ tu, không biết phải bao lâu mới có thể đột phá.

Nếu như có thể ăn một quả đào của cây đào thần bí kia, nói không chừng có thể trực tiếp đột phá bình cảnh, mở ra đạo khóa gen thứ nhất.

Trên đường đi mang theo Tô Tiểu Kiều và Tần Văn Chiêu vừa săn giết dị sinh vật vừa đi tới rừng hoa đào bên kia, tất cả đều rất thuận lợi.

Đã đến bên ngoài rừng hoa đào, Hàn Sâm không dám dẫn bọn họ đi vào, chỉ là ở bên ngoài nhìn tình huống rừng đào, hoa đào sớm đã hoàn toàn héo tàn, ở bên trong từng phiến lá xanh kia có thể nhìn thấy từng khỏa trái cây chỉ lớn chừng hạt đậu màu xanh, thoạt nhìn khoảng cách tới lúc chín có lẽ còn cần một khoảng thời gian ngắn nữa.

Hàn Sâm ở bên ngoài nhìn trong chốc lát, liền chuẩn bị mang theo Tô Tiểu Kiều và Tần Văn Chiêu rời đi, dù sao trong rừng đào thật sự quá nguy hiểm, không biết mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết lúc trước còn ở bên trong hay không, đừng nói là mang theo Tô Tiểu Kiều và Tần Văn Chiêu, cho dù là một mình Hàn Sâm cũng không dám đơn giản đi vào.

Lúc Hàn Sâm đang chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên nghe được ở trong rừng đào ẩn ẩn truyền đến tiếng thú rống, chỉ là bởi vì khoảng cách quá xa, âm thanh kia chỉ hơi loáng thoáng, Hàn Sâm nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, sắc mặt liền biến đổi.

Theo Hàn Sâm nghe thấy, âm thanh kia hẳn là đến từ con gấu đen ở dưới gốc cây hoa đào lúc ấy, ở bên trong tiếng gào to kia tràn đầy thê lương cùng phẫn nộ, không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Mặc dù hiện tại Hàn Sâm rất muốn đi vào xem xảy ra chuyện gì, nhưng mà nhịn lại dẫn Tô Tiểu Kiều và Tần Văn Chiêu về một Tí Hộ Sở ở gần đó, để cho bọn họ ở đó chờ mình, lúc này mới lần nữa trở lại rừng đào.

Đứng ở bên ngoài rừng đào vẫn có thể loáng thoáng nghe được tiếng con gấu đen kia gào thét, khiến cho lo lắng của Hàn Sâm giảm xuống, hắn thận trọng tiến vào trong rừng đào, hướng về phương hướng âm thanh truyền tới kia.

Bởi vì lần này không mang Tiểu Ngân Ngân theo, cho nên Hàn Sâm đi rất cẩn thận, tuy nhiên lúc tiến vào trong rừng hoa đào cũng không thuận buồm xuôi gió như lúc trước, hắn đụng phải không ít dị sinh vật.

Nhiều nhất chính là rắn, các loại rắn khác nhau, lớn nhỏ khắp nơi đều có thể nhìn thấy, Hàn Sâm trực tiếp gọi ra áo giáp hoàng kim cùng ma văn Thạch Giáp Yêu, tránh được bầy rắn, cũng không thèm quan tâm tới một ít rắn thông thường, thẳng hướng con gấu đen kia đi.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy phía trước có một con rắn nhỏ màu hồng đang bò, nếu như hắn chưa từng tới rừng đào, nhất định sẽ không kiêng kỵ gì bước qua.

Bởi vì con rắn nhỏ kia thật sự không lọt nổi vào mắt, chỉ dài cỡ một xích, nhỏ nhắn, thân thể lại hiện ra loại màu hồng bình thường, cũng không dọa người cho lắm, ngược lại còn khiến cho người ta có một loại cảm giác là một cước liền có thể giết chết nó.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại nhận ra con rắn nhỏ này, lúc trước ở dưới cây hoa đào liền có một chỗ của Tiểu Hồng Xà này, sóng vai tu hành cùng rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết ở dưới cây đào thần bí, tuyệt đối là một nhân vật vô cùng đáng sợ.

Hàn Sâm lập tức ngừng lại không nhúc nhích, thu liễm khí tức ở trong thân thể lại, hắn muốn đi xem đến cùng là con gấu đen bên kia xảy ra chuyện gì, nhưng không ngờ lại gặp Tiểu Hồng Xà thực lực không rõ.

Tiểu Hồng Xà kia tựa hồ không phát hiện ra hắn, nó tiếp tục du động thân thể hướng một phương hướng khác bò đi, chỉ là nó đi rất chậm, giống như là đang du ngoạn, hồi lâu mới đi đến gốc cây đào, thoạt nhìn là muốn leo lên.

Hàn Sâm lại cảm thấy chuyện này hình như có điểm gì đó là lạ, lập tức mở ra khóa gen muốn rút đi, nhưng lại thấy bốn phương tám hướng khắp nơi đều là rắn bò thành đàn, nào đỏ nào xanh đen trắng, đủ loại rắn lớn nhỏ bò đầy mặt đất cùng trên cây đào, không biết đến cùng có bao nhiêu con.

- Vương của dị chủng quả nhiên đều rất gian trá.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, triệu hoán ra hai cánh muốn bay lên trời bỏ chạy, nhưng lại thấy một đám rắn quái dị dài hẹp có cánh từ trên cây đào bay lên, trong lúc nhất thời giống như phô thiên cái địa, mà ngay cả con

Tiểu Hồng Xà kia, trên lưng cũng giương ta một đôi cánh màu máu trong suốt, bay lên trên bầu trời bên trên Hàn Sâm xoay quanh không ngừng, hoàn toàn phong kín ý niệm muốn bay lên trời đào tẩu của Hàn Sâm.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp triệu hoán ra Xích Diễm Bạo Long Đột, hung khí dài hơn hai mét quét ngang ra, lập tức nện một mảng lớn dị sinh vật loài rắn thành tro bụi, sau đó hắn liền vọt tới phía trước.

Thế nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ra Tiểu Hồng Xà này tương tự như Lang Vương, Mã Vương, có được năng lực khống chế rất mạnh đối với bầy rắn, những con rắn đó vậy mà hợp thành trận thế, mặc dù rất khó làm cho Hàn Sâm bị thương, nhưng mà lại ép Hàn Sâm phải đi vào chỗ sâu trong rừng đào.

- Con rắn nhỏ này rốt cuộc muốn làm gì?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm giật mình.

Bởi vì hắn phát hiện ra Tiểu Hồng Xà tựa hồ cũng không định lấy mạng hắn, chỉ là muốn ép hắn đi vào bên trong rừng hoa đào, rõ ràng là cố ý muốn đuổi hắn chạy tới, không biết là có ý đồ gì.

Hàn Sâm không dám khinh thường loại dị sinh vật có trí tuệ này, mặc dù hiện tại có lòng muốn đi ra ngoài, nhưng đã không còn có cơ hội nữa.

Trong rừng đào đều là dị sinh vật loài rắn thành đàn, thỉnh thoảng giống như là châu chấu từ bên trên cây đào bay lên, che khuất bầu trời, một mực ép Hàn Sâm hướng vào chỗ sâu ở trong rừng đào.

Hơn nữa nơi mà bọn chúng muốn ép Hàn Sâm tiến đến lại chính là nơi truyền tới tiếng gầm của con gấu đen, Hàn Sâm bị ép đi hơn một trăm dặm, tiếng gầm gừ của con gấu đen dần dần trở nên rõ ràng, âm thanh kia cơ hồ chấn động thiên địa, có thể thấy được lúc này con gấu đen đang cực kỳ tức giận.

Hàn Sâm cắn răng một cái, dứt khoát đẩy nhanh tốc độ chạy tới nơi truyền tới tiếng con gấu đen gầm gừ, những bầy rắn kia vậy mà cũng chỉ đuổi theo hắn, không tiếp tục công kích nữa, mục đích rõ ràng muốn dẫn hắn đi qua.

Chương 679: Sinh Vật Siêu Cấp Thần Huyết Đại Chiến

Cũng có lẽ bởi vì liên quan tới bầy rắn cho nên Hàn Sâm không thấy một con dị sinh vật nào khác, ở trong rừng đào không biết có bao nhiêu con rắn, nhiều đến không có cách nào tính toán.

Trong rừng đào, Hàn Sâm không biết mình đã chạy bao xa, dù sao trong mắt đều là cây đào và rắn, mà âm thanh gấu rống ở trước mặt lại càng ngày càng rõ ràng.

Từ rất xa, Hàn Sâm nhìn thấy rừng đào trước mặt là một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là cây đào bị đụng gãy thành phiến, cành lá bùn đất bị quấy văng khắp nơi.

Lại bay qua một ngọn núi lớn, rốt cục Hàn Sâm đã thấy được con gấu đen kia, chỉ thấy nó đang thủ ở trước một hang núi, trên người máu me đầm đìa, thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm rú kinh thiên, mà ở trước mặt nó chính là con Cốt Tượng hôm nọ.

Chỉ thấy cái ngà của con Cốt Tượng điên cuồng công kích, ngà voi dồn sức húc tới, con gấu đen kia rõ ràng không phải là đối thủ của Cốt Tượng, trên người bị đánh ra rất nhiều vết thương, trong miệng cũng thỉnh thoảng phun ra máu tươi, nhưng lại một mực canh giữ ở trước sơn động không chịu nhượng bộ nửa bước.

- Chẳng lẽ trong sơn động kia có bảo bối gì? Hai con sinh vật siêu cấp thần huyết vì tranh đoạt bảo vật cho nên mới đánh nhau?

Hàn Sâm thay đổi góc độ, nhìn vào trong sơn động.

Chỉ thấy con Tiểu Hắc Hùng kia đang ở trong sơn động nhìn ra phía ngoài, Hàn Sâm lập tức hiểu được tại sao con Đại Hắc Hùng kia rõ ràng không phải là đối thủ của Cốt Tượng, lại vẫn liều mạng ngăn ở cửa sơn động, thì ra là nó đang bảo vệ Tiểu Hắc Hùng.

Thân thể của Cốt Tượng đã hóa thành màu đỏ như máu, da lông toàn thân con Đại Hắc Hùng kia cũng giống như là Ô Kim, hai con sinh vật siêu cấp thần huyết đều dùng thân thể mạnh mẽ làm vũ khí, ở trước ngọn núi điên cuồng đại chiến, mặt đất rung động ầm ầm, mảng lớn núi đá trực tiếp bị đụng nát, rừng đào căn bản không chịu nổi dằn vặt, mảnh gỗ vụn cùng cành lá xen lẫn bùn đất tung bay, mặt đất bốn phía đều bị chấn động không ngừng.

Mặc dù Đại Hắc Hùng rất mạnh mẽ, theo Hàn Sâm thấy nó còn kinh khủng hơn Băng Sương Cự Hùng nhiều, dù sao Băng Sương Cự Hùng chỉ là sinh vật siêu cấp thần huyết dùng băng sương lực lượng làm chủ, còn con Đại Hắc Hùng này lại có sức mạnh vô cùng, cho dù Hàn Sâm có Xích Diễm Bạo Long Đột cũng chưa chắc có thể phá vỡ xương cốt của nó.

Chỉ tiếc là nó đụng phải Cốt Tượng mạnh mẽ hơn, là loại hình sinh vật siêu cấp thần huyết tương tự, một phương yếu nhược hơn, hoàn cảnh tốt xấu sẽ rất rõ ràng.

Đôi móng vuốt đen của Đại Hắc Hùng đánh thẳng tới ngà voi cực lớn, nhưng lại không ngăn cản nổi lực lượng kia, cứ thế bị Cốt Tượng húc cho liên tiếp lui về phía sau, thân thể đâm vào vách núi đá, lập tức đụng vách núi nứt một mảng lớn, mà cái ngà voi kia cũng đâm lên trên người của Đại Hắc Hùng, đâm xuyên qua da lông Đại Hắc Hùng, máu tươi lập tức theo ngà voi màu máu đỏ chảy ra.

Bành!

Một chân Đại Hắc Hùng đá lên trên cổ của Cốt Tượng, khiến cho con Cốt Tượng kia bị đau lui về phía sau một chút, nhưng mà công kích của Đại Hắc Hùng không có hiệu quả rõ ràng đối với Cốt Tượng, cũng không thể chính thức làm thân thể Cốt Tượng bị thương.

Bầy rắn đã sớm thối lui, hiển nhiên không dám tới gần khu vực này, mà Tiểu Hồng Xà kia cũng đã không thấy tăm hơi, Hàn Sâm không biết Tiểu Hồng Xà kia đuổi hắn tới nơi này đến cùng là có ý gì.

- Chắc không phải ép mình chạy tới nơi này để xem trò vui đi?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Nhưng mà nhìn tới con Đại Hắc Hùng kia cùng Tiểu Hắc Hùng ở trong sơn động, con ngươi của Hàn Sâm lại sáng lên, Đại Hắc Hùng rõ ràng không phải là đối thủ của Cốt Tượng, tiếp tục chịu đựng như thế nhất định sẽ chỉ còn lại một con đường chết, có lẽ hắn có thể nhặt được một chút lợi lộc cũng không chừng.

Con Đại Hắc Hùng này đã có thể sinh ra đời sau, nói không chừng gen sinh mệnh tinh hoa của nó cũng giống như Kim Mao Hống, đều có thể để cho người khác hấp thu.

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm không khỏi có chút hưng phấn, nói không chừng lúc này sẽ có thể nhân họa đắc phúc, phá giải bí mật của gen sinh mệnh tinh hoa.

Hàn Sâm đang suy tư xem phải đợi tới khi nào ra tay mới phù hợp, lại đột nhiên nghe được sau lưng truyền đến tiếng vang nhè nhẹ, trong lòng lập tức cả kinh, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Hồng Xà kia đang quấn ở trên một cành đào bên cạnh Hàn Sâm, nhìn hắn thỉnh thoảng nhổ ra lưỡi rắn.

Hàn Sâm lập tức sững sờ tại chỗ, con rắn nhỏ này không biết lúc nào đã đi tới bên cạnh hắn, hắn vậy mà không cảm giác được, chuyện này đối với người có linh giác cực cao như Hàn Sâm mà nói cơ hồ là chuyện không thể nào.

Tiểu Hồng Xà cách Hàn Sâm chưa tới hai mét, Hàn Sâm cũng không dám lộn xộn, sợ mình khẽ động thì ngay lập tức sẽ ăn một đòn công kích chí mạng của Tiểu Hồng Xà.

Xích Diễm Bạo Long Đột cái gì cũng tốt, chính là quá lớn một chút, đối phó với một vài sinh vật siêu cấp thần huyết cỡ lớn thì còn được, đối phó với loại nhỏ như Tiểu Hồng Xà này, Xích Diễm Bạo Long Đột liền lộ ra nhược điểm, cơ hồ rất khó chém trúng Tiểu Hồng Xà.

Tiểu Hồng Xà tựa hồ như cũng không có ý muốn công kích Hàn Sâm, thấy Hàn Sâm nhìn qua, vậy mà thân thể co rụt lại, trực tiếp bẻ gẫy nhánh cây nó đang quấn quanh, sau đó quấn lấy nhánh cây vẽ lên trên mặt đất.

Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn Tiểu Hồng Xà, không biết đến cùng là nó muốn làm gì, đồng thời cũng ngạc nhiên với trí tuệ của nó.

Chỉ thấy Tiểu Hồng Xà quấn lấy nhánh cây vẽ ở trên mặt đất vài đường cong đơn giản, vậy mà vẽ ra hình dáng của con Cốt Tượng, Hàn Sâm lập tức kịp phản ứng lại, Tiểu Hồng Xà vẽ chính là con Cốt Tượng kia.

Thế nhưng mà Hàn Sâm không hiểu Tiểu Hồng Xà vẽ con Cốt Tượng kia là có ý gì, lúc Hàn Sâm đang nghi hoặc, lại thấy Tiểu Hồng Xà quấn lấy nhánh cây lại chuyển động, lúc này đây lại vẽ hai đường thẳng giao nhau.

Nhìn hình ảnh con Cốt Tượng bị gạch xiên, Hàn Sâm hiện tại đã quá rõ ràng rồi, ý của Tiểu Hồng Xà kia chính là muốn tiêu diệt con Cốt Tượng nọ.

Trong lòng Hàn Sâm càng giật mình hơn, hắn vốn cho là Tiểu Hồng Xà giống như hắn muốn kiếm món hời, như vậy thì cũng chỉ có thể chuẩn bị tiêu diệt con Đại Hắc Hùng kia mới đúng.

Dù sao thì Đại Hắc Hùng đã bị trọng thương, hơn nữa cũng dễ đối phó hơn Cốt Tượng, chờ cho Đại Hắc Hùng sắp chết, đi lên chiếm tiện nghi vẫn có khả năng.

Thế nhưng mà Tiểu Hồng Xà này vậy mà lại muốn đối phó với Cốt Tượng, thật sự là có chút vượt quá ý liệu của Hàn Sâm.

- Súc sinh chính là súc sinh, dù thông minh như thế nào cũng không hiểu rõ nổi quan hệ lợi hại trong đó.

Trong lòng Hàn Sâm có chút coi thường con Tiểu Hồng Xà này.

Thế nhưng mà Hàn Sâm tỉ mỉ nghĩ lại, lại cảm thấy có chút không đúng, trí tuệ của sinh vật siêu cấp thần huyết hắn đã được chứng kiến, làm Vương của một chủng tộc, Tiểu Hồng Xà không có đạo lý không nhìn ra quan hệ lợi hại trong đó, nó muốn đối phó với Cốt Tượng thì nhất định có đạo lý của nó, hoặc là nói nó có hứng thú đối với Cốt Tượng.

Hàn Sâm nhớ tới lúc ở dưới cây hoa đào, Tiểu Hồng Xà giống như Đại Hắc Hùng, trong cơ thể đều là một mảnh hỗn độn, không có khí tức lưu chuyển,

mà Cốt Tượng cùng Tiểu Hắc Hùng lại có khí tức lưu chuyển đặc biệt.

- Chẳng lẽ ở trong đó có bí mật gì?

Hàn Sâm suy nghĩ kỹ một chút, nhưng càng nghĩ càng thấy kinh hãi.

Nếu như mục tiêu của Tiểu Hồng Xà là những con dị sinh vật có được khí tức lưu chuyển kia, như vậy nó muốn đối phó chính xác là Cốt Tượng.

Hiện tại Đại Hắc Hùng đã bị bị trọng thương, nếu như Tiểu Hồng Xà có thể giải quyết được Cốt Tượng, như vậy Tiểu Hắc Hùng đã mất đi sự bảo vệ của Đại Hắc Hùng cũng sẽ trở thành vật trong lòng bàn tay của Tiểu Hồng Xà rồi.

Dù sao mảnh rừng đào này tựa hồ là địa bàn của Tiểu Hồng Xà, có bầy rắn trợ giúp nó, mà những dị sinh vật khác giống như là người từ bên ngoài đến, đều là kẻ độc hành, cũng không có đồng loại trợ giúp.

- Vương của một chủng tộc, quả nhiên đều rất gian trá.

Hàn Sâm thầm mắng một tiếng, nhưng mà trong lòng cũng dâng lên một tia hi vọng.

Chương 680: Vây Giết Cốt Tượng

Tiểu Hồng Xà ép Hàn Sâm đi tới bên này, lại muốn hắn cùng một chỗ đối phó với Cốt Tượng, rõ ràng cho thấy nó kiêng kị thực lực mạnh mẽ của Cốt Tượng, vì vậy muốn lợi dụng tên nhân loại như Hàn Sâm.

Hàn Sâm đương nhiên cũng có hứng thú với Cốt Tượng cùng Tiểu Hắc Hùng, hắn lấy được ba viên gen sinh mệnh tinh hoa, cũng đều không để lại thi thể, căn cứ theo Hàn Sâm suy đoán, hắn đều là sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất.

Mà Cốt Tượng và Tiểu Hắc Hùng hẳn là đời thứ hai của sinh vật siêu cấp thần huyết, có lẽ sẽ giống như Kim Mao Hống, có thể lưu lại thân thể cùng

gen sinh mệnh tinh hoa, nếu như thế thì gen sinh mệnh tinh hoa có thể trực tiếp ăn đi.

Tiểu thiên sứ tiến hóa cũng đã đến bình cảnh, đối với sinh vật thần huyết đã không còn hứng thứ gì nữa, nhưng mà vẫn chưa thể hoàn thành tiến hóa, có lẽ thịt của sinh vật siêu cấp thần huyết huyết có thể trợ giúp cô hoàn thành tiến hóa.

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, Hàn Sâm đều cảm thấy mình có lý do đi tấn công con Cốt Tượng kia, bằng không đợi nó giết chết Đại Hắc Hùng, muốn từ trong miệng nó cướp đi Tiểu Hắc Hùng quả thật quá khó khăn.

Tiểu Hồng Xà thấy Hàn Sâm không hề động đậy, lập tức há miệng rắn ra, tựa hồ là đang đe dọa hắn.

Hàn Sâm trầm ngâm một lúc, liền trực tiếp triệu hồi ra Xích Diễm Bạo Long Đột, trực tiếp giết tới sau lưng Cốt Tượng.

Tiểu Hồng Xà kia thấy Hàn Sâm xông về phía Cốt Tượng, chính nó cũng giang đôi cánh màu máu ra, chui vào lỗ tai Cốt Tượng, hiển nhiên là muốn tiến vào trong thân thể của Cốt Tượng để tác quái.

Cốt Tượng cảm ứng được Tiểu Hồng Xà muốn đánh lén, vòi voi hất lên, lập tức quất về phía Tiểu Hồng Xà, thân thể của Tiểu Hồng Xà ở trên không trung giống như tia chớp uốn éo, lập tức tránh né được công kích của Cốt Tượng.

Xích Diễm Bạo Long Đột của Hàn Sâm trực tiếp tựu chém lên trên thân thể Cốt Tượng, nhưng lại phát ra tiếng sắt thép va chạm, trên thân thể màu máu kia, chỉ để lại một vết xước màu trắng, mà Hàn Sâm lại bị chấn cho cánh tay run lên, cơ hồ không cầm nổi Xích Diễm Bạo Long Đột nữa.

- Quá cứng!

Trong lòng Hàn Sâm thầm giật mình.

Con Cốt Tượng kia ăn một đòn này, mặc dù không chính thức bị thương, nhưng lại vô cùng tức giận, quay người muốn phóng tới Hàn Sâm, nhưng

mà đôi chân gấu của con Đại Hắc Hùng kia lại bắt được ngà voi của Cốt Tượng, gắt gao kéo nó lại, khiến nó không thể quay lại đuổi theo Hàn Sâm.

Thừa cơ hội này, Tiểu Hồng Xà một lần nữa chui vào trong lỗ tai Cốt Tượng, Hàn Sâm cũng vung Xích Diễm Bạo Long Đột lên chém về phía thân thể Cốt Tượng.

Toàn thân Cốt Tượng đều là xương cốt màu máu đỏ, căn bản không có nhược điểm gì đáng nói, cho nên Hàn Sâm cũng không lựa chọn vị trí, chỉ là nhìn chỗ có xương cốt tương đối mỏng liền chém xuống.

Cốt Tượng bị Đại Hắc Hùng bắt lấy ngà voi không thể động đậy, lập tức phát ra một tiếng rống kinh thiên, ngà voi mãnh liệt húc lên, vậy mà trực tiếp nhấc thân thể cao lớn của Đại Hắc Hùng lên trên bầu trời, sau đó lập tức quăng về phía vách núi, một tiếng ầm vang, vách núi liền sập một mảng lớn.

Đồng thời vòi voi điên cuồng vung, trực tiếp quất bay Tiểu Hồng Xà, chân sau tráng kiện phát lực, thoáng cái đã đá lên trên Xích Diễm Bạo Long Đột của Hàn Sâm, cả người và binh khí đều cùng một chỗ bị đạp bay ra ngoài.

Con Cốt Tượng này thật sự là vô cùng mạnh mẽ, lấy một địch ba vậy mà còn có thể hoàn toàn áp chế.

Thân thể Hàn Sâm đụng gãy vài cây đào cao chọc trời rồi mới rơi xuống, mặc dù có áo giáp hoàng kim cùng Thạch Yêu Ma Văn bảo hộ, nhưng vẫn không nhịn được há mồm phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết trong lồng ngực sôi trào.

- Móa ơi, con Cốt Tượng này còn mạnh hơn Băng Sương Cự Hùng gấp mấy lần.

Hàn Sâm cắn răng bò lên, may là Cốt Tượng chỉ đạp trúng Xích Diễm Bạo Long Đột, nếu như trực tiếp đạp lên trên người hắn, đoán chừng cái mạng nhỏ này của hắn cũng chỉ còn lại nửa cái mà thôi.

Cốt Tượng thét dài một tiếng, cúi đầu xuống, dùng đôi ngà voi nhắm ngay Đại Hắc Hùng đã bị nện vào ngọn núi, chạy như điên tới, quả thực giống

như là một tòa núi nhỏ từ phía trên lao xuống, thanh thế vô cùng kinh người, nếu như Đại Hắc Hùng bị nó húc trúng, cho dù không chết cũng bị tàn phế.

Thế nhưng mà trên người Đại Hắc Hùng đã bị tổn thương rất nặng, tình huống hiện tại rất nghiêm trọng, vậy mà không thể lập tức từ trong núi đá vỡ vụn leo ra, mắt thấy sẽ bị Cốt Tượng húc trúng.

Rống!

Nguyên bản Tiểu Hắc Hùng trốn ở trong sơn động, thấy mẹ nó sắp gặp phải đại nạn liền phát ra một tiếng gầm rú non nớt, da lông trên người nhanh chóng hóa thành màu đen như sắt thép, vậy mà từ trong sơn động vọt ra, một cái bay nhào đập lên trên người Cốt Tượng, gấu trảo chộp lên phía trên xương màu máu của Cốt Tượng, cứ thế chộp ra vài vết sẹo sâu.

Cốt Tượng phát ra một tiếng gào rống đau nhức, vòi voi quật tới chỗ Tiểu Hắc Hùng, lúc này Đại Hắc Hùng đã từ trong vách núi vỡ vụn bò lên, nhìn thấy Cốt Tượng muốn quật Tiểu Hắc Hùng, vuốt gấu liền mãnh liệt bắt lấy vòi voi, chân sau ngồi chồm hổm ở trên mặt đất, phát ra tiếng gầm giận dữ, cứ thế bắt lấy vòi của Cốt Tượng, khiến nó không thể thực hiện được.

Cốt Tượng mạnh mẽ co rúm vòi voi, lại không thể đẩy Đại Hắc Hùng ra, lực lượng khổng lồ kia khiến cho chân sau của Đại Hắc Hùng lún vào trong núi đá, cày ra hai cái rãnh sâu.

Tiểu Hồng Xà lợi dụng cơ hội này mãnh liệt bắn bay lên, giống như một tia chớp chui vào trong lỗ tai Cốt Tượng, khiến cho Cốt Tượng đau đớn ngửa mặt lên trời gào thét, thoáng cái đã ném Đại Hắc Hùng cùng Tiểu Hắc Hùng ra xa mấy chục mét.

Hàn Sâm đã chuyển đến phía sau Cốt Tượng, một đòn Độc Long Toản đâm thẳng tới hoa cúc của Cốt Tượng, muốn phục chế trận chiến chém giết Băng Sương Cự Hùng kia, đánh nổ hoa cúc của Cốt Tượng.

Thế nhưng mà Xích Diễm Bạo Long Đột mãnh liệt xoay tròn ở trên hoa cúc của Cốt Tượng, tia lửa lập tức văng ra khắp nơi, chỉ chui vào được một chút liền không chui lọt vào được nữa.

Con Cốt Tượng kia toàn thân được xương cốt màu máu đúc thành, lực lượng của Hàn Sâm chưa đủ, mặc dù có Xích Diễm Bạo Long Đột mạnh mẽ nhưng cũng không phá nổi xương cốt màu máu kia, đương nhiên không thể chui vào nổi.

Mắt thấy Cốt Tượng nổi giận lại đạp tới, Hàn Sâm vội vàng lách mình né tránh, lúc này đây hắn đã tập trung hoàn toàn tinh thần, phán đoán được một đá này của Cốt Tượng, hiểm lại càng hiểm tránh khỏi.

Tiểu Hồng Xà chui vào trong cơ thể Cốt Tượng, hiển nhiên khiến nó hết sức khó chịu, tâm tình vô cùng táo bạo hỗn loạn, Hàn Sâm cùng Đại Tiểu Hắc Hùng cùng một chỗ vây công Cốt Tượng, nhưng vẫn không làm gì được Cốt Tượng.

Đại Hắc Hùng là chủ lực ngăn cản Cốt Tượng, nếu như không có nó kiềm chế đại bộ phận tinh lực của Cốt Tượng, chỉ sợ Hàn Sâm và Tiểu Hắc Hùng đã sớm bị dẫm bẹp.

Hàn Sâm toàn lực thi triển thân pháp, ngẫu nhiên thừa dịp Cốt Tượng bị Đại Hắc Hùng dây dưa cho nó một đòn, coi như phân tán lực chú ý của nó.

Mặc dù lực lượng của Tiểu Hắc Hùng còn xa xa không bằng Đại Hắc Hùng và Cốt Tượng, nhưng mà cái móng vuốt giống như sắt thép kia của nó còn dễ dùng hơn Xích Diễm Bạo Long Đột của Hàn Sâm nhiều, có thể lưu lại vết thương tương đối sâu ở trên người Cốt Tượng, nhưng vẫn không thể chân chính làm Cốt Tượng trọng thương.

Về phần Tiểu Hồng Xà chui vào trong thân thể Cốt Tượng, tựa hồ tạo thành thương tổn không nhỏ đối với Cốt Tượng, khiến cho Cốt Tượng nổi trận lôi đình, thỉnh thoảng phát ra một tiếng gào rống đau nhức.

Bành!

Tiểu Hắc Hùng bị vòi voi quật trúng, bay ra hơn mười mét, hung hăng đụng gãy vài gốc đào cực lớn, nhưng mà để cho Hàn Sâm kinh hãi là con Tiểu Hắc Hùng kia vậy mà giống như không có chuyện gì vậy, lập tức lại nhảy dựng lên.

- Đời thứ hai của siêu cấp thần huyết quả nhiên trâu bò.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, Tiểu Hắc Hùng chỉ là ấu thể mà thân thể đã mạnh mẽ như thế, nếu để cho nó lớn lên, chỉ sợ sẽ không kém Cốt Tượng là bao.

Chương 681: Lực Một Kích

Cả dãy núi cao đều chấn động, mặt đất nứt ra, mấy con sinh vật khủng bố điên cuồng đại chiến, Hàn Sâm chỉ có thể coi là một tiểu tử mua xì dầu, dưới tình huống không dám sử dụng Long Tượng Kích, lực uy hiếp của Hàn Sâm đối với Cốt Tượng là rất nhỏ, nhiều lắm cũng chỉ có thể thu hút một chút lực chú ý của Cốt Tượng.

Long Tượng Kích chỉ có thể sử dụng một lần, sau đó Hàn Sâm sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, cho nên Hàn Sâm thật sự không dám dùng linh tinh, một kích này thật sự tiêu hao quá nhiều, cho dù có Trường Sinh Chú và Bão Ngọc Nguyên Dương Công cũng không chịu được, phải hơn một giờ mới có thể khôi phục lại.

Tình huống hiện tại quá phức tạp, Hàn Sâm không dám tùy tiện dùng Long Tượng Kích, nếu không rơi vào thời kỳ suy yếu, đừng nói chiếm tiện nghi, có thể giữ mạng hay không còn rất khó nói.

Nhưng Hàn Sâm ở đây cũng có tác dụng của hắn, hắn và Tiểu Hắc Hùng có thể giúp đỡ Đại Hắc Hùng kiềm chế Cốt Tượng, khiến Cốt Tượng không thể dùng toàn lực đánh chết Đại Hắc Hùng, để tình cảnh chiến đấu cân bằng, giúp cho Đại Hắc Hùng có thể tiếp tục chống đỡ.

Cốt Tượng gầm lên càng ngày càng lớn, thỉnh thoảng còn giơ chân trước lên hung hăng dẫm nát khắp nơi, dáng vẻ vô cùng nóng nảy, thậm chí có thể nói là có chút bối rối.

- Tiếp tục như vậy nữa, chẳng phải con Tiểu Hồng Xà kia sẽ nhặt được tiện nghi hay sao?

Trong lòng Hàn Sâm thầm sốt ruột.

Hắn và Đại Tiểu Hắc Hùng ở chỗ này dốc sức liều mạng ngăn cản Cốt Tượng, nói không chừng Tiểu Hồng Xà ở bên trong đang gặm cắn nội tạng của Cốt Tượng, cuối cùng giết chết Cốt Tượng chính là Tiểu Hồng Xà, khi đó hắn còn kiếm được chỗ tốt gì chứ.

Thế nhưng dù Hàn Sâm gấp gáp cũng không có biện pháp gì, cho dù hắn dùng Long Tượng Kích cũng không biết có thể đánh vỡ xương cốt của Cốt Tượng hay không, muốn đánh chết nó càng không khả năng.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng phiền muộn, nhưng lại không nghĩ ra biện pháp gì, chỉ có thể tiếp tục chiến đấu với Cốt Tượng.

Bành!

Lực lượng kinh khủng của Cốt Tượng bùng nổ ra, hơp mắt đã đụng bay Đại Hắc Hùng, giống như nổi điên liều mạng chạy về trong núi, thỉnh thoảng còn gầm lên thống khổ.

Tiểu Hắc Hùng chạy tới bên cạnh Đại Hắc Hùng, có vẻ hai con gấu đen không muốn tiếp tục đuổi theo Cốt Tượng, Hàn Sâm nhìn hai con gấu đen, cắn răng một cái đuổi theo Cốt Tượng.

Đại Hắc Hùng tuy đã bị trọng thương, nhưng cũng không đến mức không thể chiến đấu, bên cạnh còn có một con Tiểu Hắc Hùng, một chọi hai nhìn thế nào Hàn Sâm cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Hàn Sâm đuổi theo Cốt Tượng chạy như điên vào trong núi, Tiểu Hồng Xà kia không biết đã làm gì thân thể Cốt Tượng, khiến Cốt Tượng gần như phát điên.

Hàn Sâm thấy thất khiếu Cốt Tượng chảy máu, trong lòng càng kinh hãi, Tiểu Hồng Xà kia thật sự quá khủng bố, nếu nó chui vào trong tai của mình, hậu quả khó mà tưởng tượng nổi, chỉ mới tưởng tượng đến cảnh tượng kia, Hàn Sâm đã thấy đầu đau, sống lưng phát lạnh ứa mồ hôi.

Lúc trước Tiểu Hồng Xà cứ yên lặng không tiếng động xuất hiện ở bên cạnh hắn, hiện tại Hàn Sâm nghĩ lại cảnh đó mà mồ hôi lạnh chảy đầm đìa.

Máu tươi chả ra từ thất khiếu Cốt Tượng càng ngày càng nhiều, tiếng kêu thảm thiết cũng càng ngày càng thê lương, đường núi trước mặt đã bị một tòa núi lớn chặn lại không có đường đi, nhưng Cốt Tượng không có ý muốn dừng lại, vẫn điên cuồng đâm về phía trước.

OÀ..ÀNH!

Vách núi bị Cốt Tượng đâm vào nên sụp một mảng lớn, từng khối đá lớn rơi xuống đập lên trên người Cốt Tượng, nhưng Cốt Tượng lại chẳng thèm để ý tới, vẫn tiếp tục dùng đầu đâm vào vách núi, có vẻ như muốn đập vỡ đầu của mình vậy.

Hơn nữa Cốt Tượng còn dùng vòi voi của mình quật lên đầu, đánh lên chỗ xương cốt trên đầu đã sắp nứt ra kia.

Tóc gáy Hàn Sâm dựng đứng lên, thầm thề về sau tuyệt đối không để cho loài rắn tới gần mình, đặc biệt là những con rắn nhỏ kia.

Ngay cả sinh vật siêu cấp thần huyết Cốt Tượng còn bị chỉnh thê thảm như vậy, Hàn Sâm không nghĩ thân thể của mình có thể chịu đựng giày vò như Cốt Tượng.

Cốt Tượng đâm tới vách núi khiến nó sụp rất nhiều nơi, bốn phía xung quanh đều rung lắc lư, bộ dáng Cốt Tượng cực kỳ thê thảm.

Hàn Sâm đứng từ xa cẩn thận quan sát, xương cốt của Cốt Tượng thật sự quá cứng, Tiểu Hồng Xà vẫn đang ở trong thân thể nó gặm cắn nội tạng, chỉ sợ dù Hàn Sâm dùng tới Bạo Long Đột cũng khó có thể khiến Cốt Tượng trọng thương.

Nhìn tình huống hiện tại, Tiểu Hồng Xà đã chui vào trong đầu của Cốt Tượng, hiện tại con Cốt Tượng này đã sắp mất mạng.

Thân thể có cứng rắn hơn cũng vô dụng, cuối cùng vẫn không ngăn cản nổi Tiểu Hồng Xà gặm cắn ở bên trong, máu thịt của nó là máu thịt của sinh vật

siêu cấp thần huyết, dù Hàn Sâm có thể chui vào cũng vô dụng, nhưng Tiểu Hồng Xà cũng là sinh vật siêu cấp thần huyết, gặm cắn nội tạng có lẽ không có vấn đề gì.

Cho dù một lần không cắn được, cắn thêm mấy lần khẳng định sẽ được, huống chi Tiểu Hồng Xà kia khẳng định có kịch độc, độc tính đủ để Cốt Tượng chịu chết rồi.

Sự cường đại của Cốt Tượng đã vượt xa tưởng tượng của nhân loại, ngọn núi lớn cao mấy trăm mét này, mới một lát đã bị Cốt Tượng đâm sụp, lúc này Cốt Tượng mới dần dần không có sức, ngã lăn xuống đất kêu rên, tiếng rên càng ngày càng yếu, có vẻ đã cách cái chết không xa.

Máu tươi từ mắt Cốt Tượng chảy ra, ánh mắt bắt đầu trống rỗng, không biết có phải là do óc của nó sắp bị Tiểu Hồng Xà gặm hết hay không.

Máu tươi từ lỗ tai và từ miệng không khống chế được chảy ra, lúc này con Cốt Tượng này đã cách cái chết không xa nữa, chỉ còn một chút ý thức vụn vặt mà thôi.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng lo lắng, Cốt Tượng đập sập được một góc của một ngọn núi lớn như vậy, nó đập không biết bao nhiêu lần, thế mà xương đầu lâu vẫn không nứt ra, Hàn Sâm căn bản không có cơ hội kiếm tiện nghi.

Cho dù sử dụng Long Tượng Kích, chỉ sợ cũng không đáng tan được xương đầu lâu của nó, cuối cùng giết chết Cốt Tượng vẫn là Tiểu Hồng Xà kia.

Hàn Sâm cắn răng, nhảy tới trước đầu lâu Cốt Tượng, Cốt Tượng đã không còn phản ứng gì, lúc này mạng sống như treo trên sợi tóc, ngay cả động đậy cũng không thể động được.

Linh giác của Hàn Sâm toàn bộ triển khai, nhìn chòng chọc vào Cốt Tượng, đặc biệt là phần đầu, một tay ngưng tụ ra lực lượng kinh khủng, Động Huyền Kinh mô phỏng ra phương pháp lưu chuyển khí tức của Cốt Tượng, cốt nhục toàn thân đều phát ra tiếng động, một lực lượng kinh khủng từ trong thân thể Hàn Sâm tràn ra cánh tay của hắn.

Hàn Sâm không triệu hồi ra Xích Diễm Bạo Long Đột, cho dù có thể đập vỡ xương đầu Cốt Tượng cũng không có tác dụng, hắn nhất định phải chắc chắn đánh ra một kích tất sát Cốt Tượng mới được, bởi vì hắn chỉ có một cơ hội như vậy, một lần dùng Long Tượng Kích không được, Hàn Sâm sẽ không có cơ hội xuất thủ lần thứ hai.

Cho nên Hàn Sâm mới chọn tay không sử dụng Long Tượng Kích, hắn muốn thử dùng âm kình trong Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, trực tiếp đánh Long Tượng lực vào trong đầu Cốt Tượng.

Hắn chỉ có cơ hội đánh một kích này, cho nên Hàn Sâm không thể đánh loạn, hắn nhất định phải tìm đúng cơ hội, thừa dịp trong tích tắc Cốt Tượng sắp chết, đánh Long Tượng lực tới, lập tức lấy mạng của nó.

Đồng thời Hàn Sâm còn phải quan sát phán đoán vị trí Tiểu Hồng Xà kia trong đầu Cốt Tượng, kết quả tốt nhất chính là một kích này có thể đồng thời khiến Tiểu Hồng Xà bị thương, như vậy mới có thể giúp Hàn Sâm tranh thủ một chút thời gian để trốn chạy, nếu không sau một kích này Hàn Sâm vô cùng suy yếu, cho dù thành công giết Cốt Tượng, Tiểu Hồng Xà cũng sẽ không buông tha hắn.

Chương 682: Giết Cốt Tượng

Sau khi dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen, linh giác siêu cấp giúp Hàn Sâm có thể nhìn xuyên đến trong đầu của Cốt Tượng, bắt được quỹ tích du động của Tiểu Hồng Xà phấn kia tại trong óc Cốt Tượng.

Cảm thụ được khí tức sinh mệnh của Cốt Tượng, Hàn Sâm tìm một cơ hội thích hợp nhất, chuẩn bị đánh ra một kích chí mạng kia.

Đột nhiên, đồng tử Hàn Sâm mạnh mẽ co rụt lại, lực lượng trong thân thể gào thét, nắm tay mạnh mẽ đánh vào trên trán con Cốt Tượng kia.

Bành!

Long Tượng lực vô cùng kinh khủng xuyên thấu qua xương đầu Cốt Tượng truyền vào trong đại não, giống như là một ngư lôi phóng vào biển sâu rồi mạnh mẽ nổ tung, khiến óc của Cốt Tượng nứt toác ra.

Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Thánh Cốt Tượng, không thu được thú hồn, có thể ăn thịt, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, ngẫu nhiên tăng từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.

Gần như cùng lúc khi tiếng thông báo này vang lên trong đầu Hàn Sâm, một Tiểu Hồng Xà từ lỗ tai Cốt Tượng bắn ra, giống như một tia sáng bắn vào trong rừng đào, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Trên mặt đất còn có thể nhìn thấy một dòng máu màu hồng phấn, Tiểu Hồng Xà kia cũng bị một chưởng này đánh trọng thương.

Hàn Sâm quá vui mừng, tố chất thân thể của hắn chưa đủ, tuy Long Tượng Kích mạnh, nhưng chỉ có thể chiếm chút tiện nghi mà thôi, không có khả năng đánh trọng thương sinh vật siêu cấp thần huyết khi nó ở trạng thái hoàn chỉnh.

Tiểu Hồng Xà lại bị một kích của hắn đánh bị thương, hơn nữa còn bay thẳng trốn đi, rõ ràng nó bị thương nặng, như vậy khả năng duy nhất chính là trên thực tế nó đã bị thương khi ở trong thân thể Cốt Tượng, cho nên mới bị Hàn Sâm đánh một kích bồi thêm, sau đó trực tiếp bị hù chạy.

Cốt Tượng dù sao cũng là siêu cấp thần huyết đời thứ hai, mặc dù có thể chui vào thân thể của nó, nhưng Tiểu Hồng Xà muốn cắn chết nó cũng phải bỏ ra cái giá không nhỏ.

Hàn Sâm thầm hô may mắn vì Tiểu Hồng Xà kia bị hù chạy, con rắn nhỏ kia khẳng định không thể tưởng được, trên thực tế Hàn Sâm chỉ có thể đánh ra một kích này mà thôi, nếu không chắc chắn sẽ không đơn giản đào tẩu như vậy.

Không nói hai lời, Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán ra tiểu thiên sứ, để xem nó có thể ăn được Cốt Tượng hay không, đây có lẽ là cơ hội tốt nhất để tiểu thiên sứ tiến hóa.

Hiện tại việc quan trọng nhất đối với Hàn Sâm không phải là thú hồn siêu cấp thần huyết, có thể đạt được hay không cũng chỉ là vấn đề thời gian, hiện tại chuyện hắn quan tâm nhất là hắn có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa của Cốt Tượng hay không, đây mới là mấu chốt.

Tiểu thiên sứ nhìn thấy thi thể Thánh Cốt Tượng, hai mắt đỏ ngầu, trực tiếp nhào tới, ôm lấy xương cốt Thánh Cốt Tượng bắt đầu gặm, chỉ nghe thấy tiếng vang răng rắc răng rắc, tiểu thiên sứ lại có thể trực tiếp cắn đứt xương Thánh Cốt Tượng, còn ôm một chiếc ngà voi điên cuồng gặm.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, răng lợi của tiểu thiên sứ thật sự quá sắc rồi, ngay cả xương cốt loại sinh vật siêu cấp thần huyết này cũng gặm được, quá dọa người.

Hàn Sâm triệu hồi ra Xích Diễm Bạo Long Đột, hung hăng đâm về khe hở trên đỉnh đầu Cốt Tượng, hy vọng có thể mở sọ não của nó ra, nhanh chóng lấy được gen sinh mệnh tinh hoa, đó mới là vật hắn cần, thứ khác đều vô dụng.

Nằm ngoài tưởng tượng của Hàn Sâm, sau khi Thánh Cốt Tượng chết đi, xương cốt của nó mềm đi rất nhiều, Bạo Long Đột trực tiếp đâm sâu vào đầu của nó mở ra một cái hố, óc màu trắng lập tức chảy ra.

Hàn Sâm ngây người, giờ mới hiểu được tại sao tiểu thiên sứ có thể gặm được, hóa ra Thánh Cốt Tượng chết đi, xương cốt sẽ không còn cứng rắn như vậy nữa.

Hàn Sâm tìm một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm được một tinh thể gen sinh mệnh tinh hoa trong suốt.

Hàn Sâm đang mừng rỡ, lại đột nhiên nghe thấy tiếng sàn sạt ở bốn phương tám hướng, một biển rắn đang nhanh chóng vọt tới bên này, hiển nhiên là Tiểu Hồng Xà kia không cam lòng con mồi đã tới tay lại bị Hàn Sâm cướp đi, nên quay về dẫn theo bầy rắn muốn tới vây giết Hàn Sâm.

Con rắn nhỏ màu hồng kia nằm cuộn trên đỉnh đầu một con cự mãng, ngẩng đầu lên phẫn nộ rít gào với Hàn Sâm, trong mắt nó đầy vẻ oán độc.

Nhìn tiểu thiên sứ đang liều mạng điên cuồng ăn Thánh Cốt Tượng, Hàn Sâm không khỏi có chút buồn bực, tiểu thiên sứ không thể ăn hết trong chốc lát được, nhưng lúc này thân thể của hắn đã suy yếu rồi, nếu bầy rắn này vọt lên, chỉ sợ hắn khó có thể ngăn cản.

Đang nghĩ xem có nên buông tha chỗ máu thịt Thánh Cốt Tượng còn dự lại, mang theo tiểu thiên sứ lập tức bỏ chạy hay không, hắn lại đột nhiên nghe được một tiếng gấu rống, chỉ thấy hai con gấu đen một lớn một nhỏ xuất hiện trên đường núi, chúng đi tới đâu bầy rắn tán loạn tới đó, bầy rắn căn bản không ngăn cản nổi nanh vuốt của bọn chúng.

Không bao lâu sau, hai con gấu đen một lớn một nhỏ đã đến bên cạnh Thánh Cốt Tượng, khiến Hàn Sâm càng hoảng sợ, gần như lập tức muốn vỗ vỗ cánh bay đi.

Thế nhưng con Đại Hắc Hùng kia lại vô cùng nhân tính hóa quay sang nhẹ gật đầu với Hàn Sâm, nhưng sau đó xoay người gầm lên một tiếng với Tiểu Hồng Xà kia.

Con Tiểu Hồng Xà kia cũng rít lên với Đại Hắc Hùng, một xà một hùng giằng co, tiếng rít gào không ngừng phát ra, hồi lâu sau, Tiểu Hồng Xà kia không cam lòng trừng mắt liếc Hàn Sâm một cái, sau đó mang theo bầy rắn lặng yên lùi lại, trong nháy mắt bầy rắn giống như thủy triều đã lui lại hết.

Đại Hắc Hùng rống một tiếng với Hàn Sâm, sau đó đặt gấu con lên lưng mình, quay người đi vào trong rừng.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, không biết rốt cuộc đây là tình huống gì, tại sao hai con gấu đen lại chạy đến nơi đây đến giúp hắn đầy lùi bầy rắn.

- Chẳng lẽ là nó nghĩ rằng khi nãy mình liên thủ với nó đối phó với Thánh Cốt Tượng, là vì trợ giúp bọn nó, cho nên hiện tại mới tới đây giúp mình?

Hàn Sâm nghĩ không ra nguyên nhân, chỉ có thể đoán như vậy.

Nhưng dù là thế nào, chuyện này đối với Hàn Sâm mà nói chính là chuyện cực tốt, hắn vốn đã định mang theo tiểu thiên sứ đào tẩu, không nghĩ tới lại phong hồi lộ chuyển, còn cơ hội để tiểu thiên sứ ăn sạch cả con Thánh Cốt Tượng.

Hàn Sâm ngồi dưới đất nghỉ ngơi, đồng thời quan sát tình huống xung quanh, tránh cho Tiểu Hồng Xà kia lại có quỷ kế gì, lát nữa lại giết trở về.

Thế nhưng hiển nhiên Hàn Sâm đã nghĩ nhiều, Tiểu Hồng Xà kia không dẫn theo bầy rắn trở về nữa, đợi đến khi thể lực Hàn Sâm hầu như đã khôi phục, ở xung quanh đó cũng không có dị khác sinh vật khác xuất hiện.

Còn tiểu thiên sứ vẫn đang ăn Thánh Cốt Tượng, lúc này mới chỉ ăn được nữa khắc mà thôi, còn hơn một nửa thi thể chưa ăn hết.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã có linh tính như thế, đặc biệt là những siêu cấp thần huyết đời thí hai kia, trí tuệ càng ngày càng mạnh, không biết đã đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở sẽ có tình huống gì.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, trong tay vẫn vuốt vuốt tinh thể gen sinh mệnh tinh hoa của Thánh Cốt Tượng.

Như cốt như ngọc, toàn thân hiện ra vẻ óng ánh, bên trong tinh thể gen sinh mệnh tinh hoa này lại không nhìn thấy một chút thô bạo màu máu nào, có chút tương tự với Thánh Tượng ngồi thiền dưới cây hoa đào hôm ấy, không giống Thánh Cốt Tượng bình thời.

- Hi vọng lần này có thể ăn, nếu không mình thật sự không biết phải làm thế nào mới có thể đạt được siêu cấp thần gen.

Hàn Sâm lè lưỡi, liếm lên gen sinh mệnh tinh hoa.

Nhưng kết quả lại khiến Hàn Sâm có chút thất vọng, gen sinh mệnh tinh hoa như cốt như ngọc này cũng không bị hắn hòa tan, vẫn cực kỳ cứng rắn.

Chương 683: Luyện Hóa Gen Sinh Mệnh Tinh Hoa

Hàn Sâm cũng không quá thất vọng, trong nội tâm đã sớm có chuẩn bị, dù sao lúc ấy là Kim Mao Hống tự mình phun ra, còn Thánh Cốt Tượng là sau khi chết mới lấy được, hoàn cảnh không giống.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng không thể xác định Kim Mao Hống là đời thứ hai hay đời thứ mấy, đây cũng là một vấn đề.

Phương pháp ăn mà Hàn Sâm thực sự muốn thử cũng không phải loại này, hắn chỉ thuận tay thử một chút, có thể thành công là tốt nhất, không thành công được cũng nằm trong dự đoán.

Cầm tinh thể gen sinh mệnh tinh hoa như cốt như ngọc trong tay, Hàn Sâm lợi dụng Động Huyền Kinh mô phỏng ra phương pháp lưu chuyển khí tức Thánh Cốt Tượng, để lực lượng cự tượng hồng hoang kia biến thành một luồng khí lưu chuyển trong thân thể mình.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm giác được gen sinh mệnh tinh hoa Thánh Cốt Tượng trong tay, khi hắn mô phỏng ra khí tức Thánh Cốt Tượng, bắt đầu chuyển động có tiết tấu, dường như có một loại cảm giác muốn di chuyển theo hơi thở kia.

Hàn Sâm vô cùng vui mừng, biết rằng mình đã tìm đúng phương pháp, lập tức tăng tốc độ vận hành khí tức Thánh Cốt Tượng, gen sinh mệnh tinh hoa cũng rung lên nhiều hơn.

Hàn Sâm rõ ràng cảm giác được bên trong tinh thể gen sinh mệnh tinh hoa kia, dường có một cỗ lực lượng kì dị đang lưu động, muốn đi theo khí tức Hàn Sâm đang lưu chuyển.

Thế nhưng Hàn Sâm môt phỏng khí tức Thánh Cốt Tượng lưu chuyển một lượt, khí tức trong gen sinh mệnh tinh hoa từ đầu đến cuối vẫn không thể lao tới, hắn lại lè lưỡi liếm liếm, gen sinh mệnh tinh hoa vẫn không có dấu hiệu hòa tan.

- Nếu gen sinh mệnh tinh hoa đã bị dẫn động, tại sao vẫn không thể ăn được nhỉ?

Hàn Sâm nhíu mày suy tư.

Theo Hàn Sâm suy nghĩ, hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa như vậy là không sai rồi, nếu không thì gen sinh mệnh tinh hoa đã không bị dẫn động, vậy nên hiện tại không thể hấp thu, rất có thể là bởi vì phương pháp mô phỏng vận hành khí tức Thánh Cốt Tượng không đủ mạnh.

Dù sao Động Huyền Kinh của hắn còn chưa đột phá cảnh giới thứ nhất, trình độ mô phỏng không quá cao, so với Thánh Cốt Tượng vẫn có chênh lệch không nhỏ.

- Xem ra phải đợi mình luyện thành cảnh giới thứ nhất Động Huyền Kinh, mở ra khóa gen, có thể hoàn mỹ mô phỏng ra phương pháp Thánh Cốt Tượng vận hành khí tức, sau đó mới có thể hấp thu khối gen sinh mệnh tinh hoa này.

Hàn Sâm cảm thấy tám chín phần là như thế, lần này hắn thật sự đã tìm được phương pháp hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, tiếp theo chính là làm cách nào để luyện thành cảnh giới thứ nhất Động Huyền Kinh.

Muốn nhanh chóng luyện thành Động Huyền Kinh, hi vọng lớn nhất là đợi quả trên cây đào thần bí đang kết quả kia, chỉ cần một hai tháng, có lẽ quả đào trên cây sẽ có thể ăn được.

Chỉ là trong rừng đào còn có Tiểu Hồng Xà là sinh vật siêu cấp thần huyết, đến lúc đó có thể cướp được quả đào thần bí hay không vẫn là một ẩn số.

- Nếu là như vậy, mình chỉ có thể đi giết một số siêu cấp thần huyết đời thứ hai hoặc là siêu cấp thần huyết đời thứ ba, mới có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa của bọn nó, hơn nữa trước khi giết bọn nó, còn phải thăm dò rõ ràng cách bọn nó vận hành khí tức mới được, nếu không có giết được cũng vô dụng, giết đời thứ nhất càng vô dụng.

Hàn Sâm nhíu mày suy nghĩ.

Tuy hắn chắc chắn có biện pháp hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa đời thứ nhất, nhưng hiện tại Hàn Sâm chưa tìm thấy biện pháp đó, nên chỉ có con đường này có thể đi.

Về phần tìm một con đời thứ hai tự nó phun ra gen sinh mệnh tinh hoa cho hắn ăn, chỉ sợ ngàn năm cũng chưa chắc có thể gặp được, Hàn Sâm không dám hy vọng xa vời mình ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở còn có thể gặp được, cho nên Hàn Sâm đã khóa chặt mục tiêu vào săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai và đời thứ ba.

- Có nên làm thịt Tiểu Ngân Ngân không nhỉ, gia hỏa này tuyệt đối đủ tiêu chuẩn là siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

Hàn Sâm cười xấu xa suy nghĩ nói.

Nhưng Hàn Sâm cũng chỉ tùy tiện nghĩ thế mà thôi, sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở không ít, hắn cũng không cần phải khai đao với Tiểu Ngân Hồ, dù sao hắn đã nuôi lâu như vậy, thật sự có chút không nỡ.

Còn có Tiểu Hắc Hùng nữa, nhưng nghĩ tới một mình phải đối phó với hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, độ khó có chút lớn, nên hắn trực tiếp buông tha ý nghĩ này.

Tiểu Hồng Mã?

Suy nghĩ một chút tới đàn hải mã, còn có đàn sói xám thay phiên canh gác, Hàn Sâm trực tiếp bỏ qua.

Tám con Tiểu Tuyết Quy?

Ngĩ cũng không cần nghĩ, nếu ai dám đi trêu chọc nhà kia, còn không bằng tự sát cho rồi, chín con sinh vật siêu cấp thần huyết, nghĩ tới thôi đã đứng không vững.

- Xem ra còn phải tìm thêm một số sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai độc hành mới được.

Hàn Sâm sờ cằm suy tư.

Trong khi Hàn Sâm đang suy tư, tiểu thiên sứ đã xử lý xong con Thánh Cốt Tượng kia, lập tức trở về Hồn Hải, Hàn Sâm thấy tiểu thiên sứ một lần nữa hóa thành kén ánh sáng, đã bắt đầu lột xác tới trạng thái chiến đấu.

- Cuối cùng cũng đã lột xác rồi, siêu cấp sủng vật trong trạng thái chiến đấu của mình sắp ra đời rồi, sau này có săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng dễ dàng hơn nhiều.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui mừng.

Nhanh chóng rời khỏi rừng đào, Hàn Sâm không muốn dừng lại ở chỗ này lâu, đợi tới khi quả đào sắp chín rồi sẽ trở lại.

Hôm nay Hàn Sâm đã biết cách hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, tiểu thiên sứ lại sắp xuất thế, sau này muốn cướp lấy trái đào thần bí sẽ dễ dàng hơn.

Hơn nữa có lẽ tiểu thiên sứ có thể hoàn thành lột xác trước khi trái đào chín, có một thủ hạ siêu cấp như vậy, Hàn Sâm có lòng tin có thể cướp được quả đào.

Trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cũng không nóng nảy quay trở về băng nguyên, lại dẫn Tô Tiểu Kiều và Tần Văn Chiêu săn giết một số dị sinh vật ở gần đó, rèn luyện bọn họ năng lực sinh tồn không gian thứ hai Tí Hộ Sở, đồng thời đợi tiểu thiên sứ lột xác và trái đào trong rừng đào chín.

- Long ca, nhân thủ đều đã chuẩn bị xong, hiện tại chúng ta xuất phát sao?

Bên trong một tòa Tí Hộ Sở hoàng tộc ở phương bắc, Trình Ngọc Lang hưng phấn báo cáo với Hoàng Vân Long.

- Đã điều tra xong rồi? Xác định khối gen sinh mệnh tinh hoa kia ở trên người Hàn Sâm ư?

Hai mắt Hoàng Vân Long có chút nheo lại, lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Hoàng Vân Long xưng bá phương bắc hơn 60 năm, có vốn liếng hùng hậu, còn mạnh hơn Lô Huy mới quật khởi mấy năm gần đây rất nhiều, có rất nhiều thủ hạ là cường giả.

- Không sai, người chúng ta sắp xếp vào Nữ Thần Tí Hộ Sở bên kia đã điều tra rõ ràng, Hàn Sâm luôn mang khối gen sinh mệnh tinh hoa kia trên người, hơn nữa hắn cũng không thể hấp thu được.

Trình Ngọc Lang đáp.

- Được, mang theo tất cả mọi người, lần này nhất định phải lấy được cả người và gen sinh mệnh tinh hoa.

Trong mắt Hoàng Vân Long lóe lên tia sáng âm tàn.

- Long ca yên tâm, lần này chúng ta đã dốc toàn bộ lực lượng, hơn mười vị cường giả đã mở ra khóa gen, hơn nữa còn có Long ca tự thân xuất mã, tên Hàn Sâm kia chắc chắn phải chết.

Trình Ngọc Lang vô cùng tự tin nói.

- Làm tốt công tác chuẩn bị, đừng để bất luận kẻ nào phát hiện ra chúng ta rời khỏi phương bắc, miễn chuyện đánh rắn động cỏ.

Hoàng Vân Long híp mắt dặn dò.

- Đều sớm đã bố trí xong, dù là Lô Huy cũng không thể ngờ được, chúng ta lại xuất hiện tại chỗ đó, chờ y phản ứng lại, cả người và đồ đều đã thuộc về chúng ta rồi.

Trình Ngọc Lang cười nói.

- Xuất phát.

Hoàng Vân Long rất tin tưởng năng lực làm việc của Trình Ngọc Lang, những năm gần đây này, Trình Ngọc Lang chưa từng khiến y thất vọng.

Chương 684: Thiên Sứ Tiến Hóa

Cũng chỉ tốn thời gian mấy ngày, tiểu thiên sứ đã hoàn thành tiến hóa, khi không biến thân thành trạng thái chiến đấu, dáng vẻ cũng không có thay đổi quá lớn, vẫn là tiểu loli tóc đen kia, nhưng sau khi biến thân thành trạng thái chiến đấu, dáng vẻ lại thay đổi rất lớn.

Mái tóc xoăn dài màu vàng xinh đẹp, một thân áo giáp lúc này nhìn như ngọc, ngay cả đôi cánh sau lưng cũng có phẩm chất như ngọc vậy.

Dường như cả người Thánh Chiến Thiên Sứ đều được bao phủ trong một vầng sáng thánh khiết, khiến người ta khó có thể nhìn thẳng.

Càng khó tin hơn là trong tay Thánh Chiến Thiên Sứ còn có một đại kiếm trong suốt sáng long lanh, rất giống chuôi kiếm lần đầu tiên Hàn Sâm gặp trên đảo Thần Vực, chỉ có điều khí tức trên kiếm cường đại hơn rất nhiều.

- Sủng vật thú hồn còn có thể tạo ra bảo cụ sao?

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, đây là lần đầu tiên hắn thấy chuyện như thế này

Nhưng rất nhanh sau đó Hàn Sâm đã ý thức được, đại kiếm kia thực sự không phải bảo cụ, vì bảo cụ không thể thu vào Hồn Hải được, mà đại kiếm kia khi Thánh Chiến Thiên Sứ không còn ở trạng thái chiến đấu cũng sẽ biến mất theo, hiển nhiên đây không phải bảo cụ bình thường.

Nhìn Thánh Chiến Thiên Sứ trong trạng thái chiến đấu giống như nữ chiến thần, trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui sướng, chỉ là khí tức trên người Thánh Chiến Thiên Sứ tràn ra đã kinh khủng đến mức khiến người ta không thể hít thở, không kém hơn một con sinh vật siêu cấp thần huyết nào.

- Cuối cùng cũng chờ được tới lúc này.

Hàn Sâm kích động đến mức lệ nóng doanh tròng, hận không thể xông lên ôm lấy Thánh Chiến Thiên Sứ trong trạng thái chiến đấu rồi hung hăng hôn một cái.

Có Thánh Chiến Thiên Sứ, sau này khi hắn đối mặt với sinh vật siêu cấp cũng không cần phải sợ hãi rụt rè nữa, rốt cục có thể không cố kỵ chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết rồi.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm không quá tha thiết với chuyện chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng luyện thành cảnh giới thứ nhất của Động Huyền Kinh, thử xem có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa của Thánh Cốt Tượng hay không.

Nếu thật đúng như Hàn Sâm đoán, như vậy đến khi hắn chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng phải lựa chọn, nếu không có chém giết được sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không có tác dụng.

Đắm mình dưới ánh bình minh, Hàn Sâm ngồi trên gò núi tu luyện Động Huyền Kinh, mới tu luyện được một nửa, đột nhiên lông mày khẽ dựng lên, có cảm giác một cỗ nguy hiểm đang đến gần.

Nhưng Hàn Sâm cũng không hoảng hốt, vẫn tiếp tục tu luyện Động Huyền Kinh, lúc này bốn phía xung quanh đã có mười mấy người vây quanh.

Hoàng Vân Long và Trình Ngọc Lang đã thiết kế tỉ mỉ trận vây giết này, vốn cho rằng muốn vây quanh Hàn Sâm còn cần một phen chiến đấu kịch

liệt, ai ngờ khi bọn họ xông tới, Hàn Sâm vẫn không có động tĩnh gì, vẫn ngồi ở chỗ kia tiếp tục tu luyện dưới nắng sớm.

Quá trình quá thuận lợi khiến Hoàng Vân Long và Trình Ngọc Lang không dám tin tưởng, một cao thủ như Hàn Sâm, chỉ sợ khi bọn họ vừa tiến vào trong phạm vi trăm mét, có lẽ đã bị phát hiện, nhưng hắn lại không bỏ chạy, chuyện này thực sự khiến bọn họ có chút ngạc nhiên.

- Hàn Sâm, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt rồi.

Mặc dù thuận lợi có chút ngoài dự đoán của mọi người, nhưng đối với Hoàng Vân Long mà nói, chuyện này tự nhiên là chuyện tốt.

Hàn Sâm không thèm để ý đến Hoàng Vân Long, vẫn tập trung vận hành Động Huyền Kinh hoàn thành một đại chu thiên, sau đó mới mở to mắt nhìn đám người Hoàng Vân Long trước mặt.

- Ông là ai?

Cuối cùng ánh mắt Hàn Sâm ngừng lại trên người Hoàng Vân Long, đứng dậy hỏi.

- Vân Long Tí Hộ Sở ở phương bắc, Hoàng Vân Long.

Hoàng Vân Long kiêu ngạo báo tên của mình.

- Người ở phương bắc tới tìm tôi làm gì?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Cũng không có việc lớn gì, chỉ muốn mua khối gen sinh mệnh tinh hoa trong tay cậu thôi.

Hoàng Vân Long cười nhạt nói.

- Ông định trả bao nhiêu?

Hàn Sâm hỏi.

- Bao nhiêu tiền?

Trình Ngọc Lang bên cạnh gần như cười ra tiếng, hắn cảm thấy đầu óc tên Hàn Sâm có phải bị bệnh hay không, lúc này đã tới tình trạng này rồi, hắn còn hỏi bao nhiêu tiền?

- Nhiều như vậy.

Trình Ngọc Lang móc ra bao tiền, rút ra một tờ 1 vạn tệ vất tới trước mặt Hàn Sâm, hài hước vừa cười vừa nói.

Không phải y không muốn lấy ra một tờ có mệnh giá nhỏ hơn ra, thật sự là ví tiền của y không có, đây đã là tờ tiền có mệnh giá nhỏ nhất trong ví tiền của y.

- Quá ít, không bán.

Hàn Sâm rất bình tĩnh trả lời, cũng không phẫn nộ hay tức giận gì.

Trước kia hắn vẫn luôn không dám công khai chuyện mình đã lấy được siêu cấp thần gen, vì hắn hiểu rất rõ đạo lý mang ngọc có tội, hiện tại tin tức hắn đã lấy được gen sinh mệnh tinh hoa mới truyền ra không bao lâu, đã có người mang ý đồ tới rồi.

Hơn nữa nhìn thế trận này đúng là là không nhỏ, mười mấy người, trên người kẻ nào cũng tản ra khí tức kinh khủng, tuyệt đối đều không phải nhân vật bình thường, có thể thoáng cái kéo đến nhiều cao thủ như vậy để đối phó hắn, đối phương không chỉ là một cao thủ có bối cảnh thâm hậu, mà còn là một người làm việc quả quyết tàn nhẫn, nếu quyết định ra tay sẽ không cho đối thủ bất cứ cơ hội nào, nhất định là một kích tất sát.

- Chuyện này không phải do cậu quyết, chúng tôi đã muốn mua, cậu nhất định phải bán.

Vẻ mặt Hoàng Vân Long lạnh lùng, y không muốn nói nhảm nhiều, chỉ phất phất tay, mười mấy người đồng thời mở ra khóa gen, không nói một lời xông tới chém giết Hàn Sâm.

Hiển nhiên, ý định của bọn họ chính muốn mạng Hàn Sâm, còn khối gen sinh mệnh tinh hoa kia, nếu không thể lập tức ăn đi, lại không thể để vào Hồn Hải, chỉ cần giết Hàn Sâm, gen sinh mệnh tinh hoa sẽ là của bọn họ.

Tuy sớm đã biết những người này đều là kẻ hung ác, nhưng vẫn không nghĩ đến tất cả đều là cường giả mở ra khóa gen, thực lực mạnh như vậy, ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng coi như rất tốt.

Trừ một số gia tộc lớn hay những tổ chức chính thức của Liên Minh, có thể kiếm ra mười cường giả đã mở ra khóa gen là một việc phi thường khó khăn.

Nếu là lúc trước, Hàn Sâm thật sự sẽ cảm giác có chút khó giải quyết, dù sao chỉ có một mình hắn song quyền khó địch lại tứ thủ, bị mười cường giả đã mở ra khóa gen vây công, có thể sống sót giết ra ngoài hay không cũng là một vấn đề.

Nhưng hiện tại đã khác, Thánh Chiến Thiên Sứ của hắn đã tiến lên trạng thái chiến đấu, siêu cấp thần sủng trong hình thái chiến đấu, có thể so sánh với sinh vật siêu cấp thần huyết.

Đám cao thủ này có mạnh đến đâu, bọn họ cũng không giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, tự nhiên cũng không thể nào là đối thủ của Thánh Chiến Thiên Sứ.

Nhìn đám người hung ác nổi lên sát tâm kia, Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp triệu hoán Thánh Chiến Thiên Sứ ra.

Trong tay Thánh Chiến Thiên Sứ cầm đại kiếm, hai cánh sau lưng khẽ rung, giống như một nữ thần thánh khiết lơ lửng phía trước Hàn Sâm, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú đám người Hoàng Vân Long.

Đám Hoàng Vân Long nhìn thấy Thánh Chiến Thiên Sứ, đều hơi ngẩn người, chỉ cho rằng Hàn Sâm triệu hoán ra một Dị Linh, dù sao sủng vật hình người thật sự quá ít, bọn họ không nghĩ tới khả năng này.

Nhưng bọn họ lại có chút không hiểu, lúc này Hàn Sâm triệu hồi ra một Dị Linh làm gì, cho dù Dị Linh kia là hoàng tộc, đối với bọn họ cũng không

thể tính là gì, căn bản không thể ngăn cản nhiều cao thủ vây giết như vậy, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ trực tiếp bị chém giết.

Nếu như nói Hàn Sâm muốn dùng một Dị Linh để hắn tranh thủ thời gian bỏ chạy, vậy thì thật sự quá ngây thơ rồi.

Chương 685: Thiên Sứ Khủng Bố

Lô Huy có thể trở thành đội trưởng đội đặc chủng Lam Huyết, mặc dù chỉ là một đội dự bị, nhưng cũng đủ để chứng minh năng lực của y.

Mặc dù Hoàng Vân Long đã làm rất nhiều nghiệp vụ để che đậy, nhưng khi bọn họ vừa tiến vào khu vực mà Lô Huy quản lý, vẫn bị Lô Huy phát hiện ra dấu vết để lại.

Với trí thông minh của Lô Huy, đương nhiên đoán được đám người Hoàng Vân Long muốn làm gì, có thể khiến Hoàng Vân Long hao tổn tâm cơ như vậy, chỉ sợ chỉ có khối gen sinh mệnh tinh hoa kia trên người Hàn Sâm thôi.

Hàn Sâm đến khu vực này, y đã sớm biết, nhưng Lô Huy cũng không vội vã đi gặp Hàn Sâm, cũng không làm mấy chuyện lấy lòng gì.

Bởi vì Lô Huy hiểu rất rõ ràng, đối với những người như Hàn Sâm, những chuyện không có ý nghĩa đó luôn vô dụng, thật sự muốn đả động hắn, vậy nhất định phải có hành động thực tế.

Nhưng cho tới nay Lô Huy vẫn không tìm được cơ hội gì, Hoàng Vân Long đến, đúng là đã cho Lô Huy một cơ hội, cho nên Lô Huy dẫn theo mấy mấy thủ hạ thân tín của mình, lặng lẽ đi tới nơi Hàn Sâm đang ở, nhưng y cũng không vội vã ra gặp Hàn Sâm, y đang đợi.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới có thể khiến người ta cảm kích, chuyện Lô Huy cần làm là đợi Hàn Sâm bị Hoàng Vân Long vây công, y sẽ dẫn người ra tay cứu giúp, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn y đi mật báo trước nhiều.

Đám người Lô Huy nấp trong khu rừng gần đây, khi y nhìn thấy Hoàng Vân Long dẫn theo mười cường giả đã mở ra khóa gen đến vây giết Hàn Sâm, không khỏi cũng có chút giật mình.

Nhiều người như vậy, chỉ sợ Hoàng Vân Long đã dẫn toàn bộ cao thủ phương bắc tới, Hoàng Vân Long này đủ quả quyết, ra tay tàn nhẫn như vậy.

Lô Huy thầm nhíu mày, nhìn mấy người bên cạnh mình, thầm nghĩ mình chỉ mang mấy người như vậy có phải hơi ít hay không.

Khi Lô Huy chuẩn bị muốn dẫn người nhảy ra giúp Hàn Sâm, lại thấy Hàn Sâm triệu hoán ra Thánh Chiến Thiên Sứ, Lôi Hoành Vũ đứng bên cạnh nhìn thấy Thánh Chiến Thiên Sứ, có chút kinh ngạc nói:

- Không phỉa hắn muốn dùng Dị Linh kia để ngăn cản đám người Hoàng Vân Long chứ?

Một giây sau, Thánh Chiến Thiên Sứ đã động.

Trong vòng vây của mười mấy cường giả, Thánh Chiến Thiên Sứ vỗ hai cánh, dáng người xinh xắn mà uy vũ phá vỡ không gian, nháy mắt đã đến trước mặt một kẻ hung ác, đại kiếm trong suốt trong tay trực tiếp chém xuống.

Trong tay người kia cầm một thanh trường thương lớn, trên người y bốc lên khói trắng, gần như ngưng tụ thành sương trắng, hiển nhiên là một Tiến Hóa Giả có năng lực nhiệt độ.

Chỉ là tốc độ của Thánh Chiến Thiên Sứ thật sự quá nhanh, y vô cùng hoảng sợ, hai tay giơ trường thương đón đỡ, muốn chặn một kiếm này của Thánh Chiến Thiên Sứ.

Vẻ mặt Thánh Chiến Thiên Sứ vô cùng lạnh nhạt, giống như nữ thần không nhiễm bụi trần, đại kiếm của cô cứ trực tiếp bổ xuống như vậy.

Răng rắc!

Trường thương và cả người kia đều trực tiếp bị kiếm Thiên Sứ chém thành hai mảnh, máu tươi bắn ra, nhưng không có một giọt nào bắn được tới người Thánh Chiến Thiên Sứ.

Dưới ánh nắng buổi sớm, thần sắc Thánh Chiến Thiên Sứ vẫn không chút thay đổi nào, vô cùng thánh khiết, rồi cũng khiến người khác cảm thấy tà ác khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Trong nháy mắt, đám người ở đây đều ngẩn người.

Hoàng Vân Long ngẩn người, Trình Ngọc Lang ngẩn người, Lô Huy cùng Lôi Hoành Vũ cũng ngẩn người, không ai nghĩ ra một Tiến Hóa Giả đã mở ra khóa gen, thế mà lại bị một kiếm giết như vậy, chết tùy ý như vậy, tùy ý đến mức khiến lòng người lạnh ngắt.

Một giây sau, hai cánh Thánh Chiến Thiên Sứ lại khẽ vỗ, dáng người mỹ diệu lập tức xé rách không gian xuất hiện trước mặt một kẻ hung ác khác, đại kiếm trong tay bắn ngang ra giống như một dải lụa.

Trên người kẻ hung hãn kia mặc trọng giáp, trong tay còn cầm một Tháp Thuẫn lớn, nhìn thấy kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ chém ngang đến, y lập tức hét lớn một tiếng, giơ tấm chắn trong tay lên chặn lại một kiếm này của Thánh Chiến Thiên Sứ.

Răng rắc!

Tháp Thuẫn lớn kia trực tiếp bị đứt một đoạn, ngoài ra còn một cái đầu người rớt xuống đất.

- Không có khả năng!

Hai mắt Hoàng Vân Long trợn lên, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, trong lòng cảm thấy sợ hãi không thôi.

Người dùng lá chắn kia tên là Đỗ Khúc, y luyện Hợp Kim Cương Hóa Thể, thân thể sau khi mở ra khóa gen giống như kim cương vậy, hơn nữa còn có áo giáp thần huyết toàn thân và tấm chắn thần huyết, lực phòng ngự của y trong vòng Tiến Hóa Giả tuyệt đối là tồn tại đỉnh cấp, nhưng y lại bị một

kiếm chém đứt tấm chắn và áo giáp, còn bị chém bay đầu, khủng bố như thế làm sao y có thể không sợ mất mật.

Trình Ngọc Lang và những người khác tự nhiên cũng biết rõ Đỗ Khúc lợi hại, thế mà ngay cả y còn bị giết chết như vậy, tất cả mọi người đều biến sắc, cả người như rơi vào hầm băng vậy.

Không có ai tin tưởng, Đỗ Khúc lại bị giết như vậy, ngay cả Lô Huy cùng Lôi Hoành Vũ đứng ở xa nhìn, lúc này cũng tràn đầy vẻ không thể tin.

Sự cường đại của Dị Linh kia đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ, khiến mọi người đều khiếp sợ không nói thành lời.

- Má ơi, người kia thật sự là Dị Linh sao?

Thật lâu sau, Lôi Hoành Vũ mới trợn mắt nói một câu.

Không ai có thể trả lời y, Dị Linh quả thật có mấy nhân vật vô cùng khủng bố, chỉ là nhân loại không có cơ hội nhìn thấy, chứ đừng nói tới chuyện thuần phục được Dị Linh như vậy.

Không ai nghĩ tới, Hàn Sâm lại có một Dị Linh đáng sợ như vậy.

- Lui lại, tất cả đều lui lại!

Hoàng Vân Long hét lớn một tiếng rồi xoay người chạy, Dị Linh như thiên sứ này đã vượt qua dự liệu của bọn họ, thực sự còn đáng sợ hơn cả sinh vật siêu cấp thần huyết, bọn họ đã không có khả năng tiếp tục vây giết Hàn Sâm.

Thực ra không cần Hoàng Vân Long gầm lên như thế, tất cả mọi người đã bắt đầu bỏ chạy rồi, cả đám đều hận cha mẹ mình chỉ sinh ra cho mình hai cái đùi.

Sinh vật khủng bốn như thế, bọn họ sao có thể vây giết, có thể bảo trụ mạng sống đã không tệ rồi, dù sao bọn họ cũng coi như lão luyện đã trải qua rất nhiều trận chiến lớn nhỏ.

Trong đó có mấy người đi theo Hoàng Vân Long rất lâu, cũng từng đã tham gia vây bắt sinh vật siêu cấp thần huyết, cuối cùng vẫn sống sót.

Hiện tại Thánh Chiến Thiên Sứ trong suy nghĩ của bọn họ còn kinh khủng hơn cả sinh vật siêu cấp thần huyết mà bọn họ đi vây giết kia.

Bọn họ vây giết những sinh vật siêu cấp thần huyết kia, chúng chỉ dựa vào bản năng chiến đấu, nhưng sinh vật giống như Thiên Sứ này lại có trí khôn và kỹ pháp kinh khủng của nhân loại, khiến bọn họ càng thêm sợ hãi, đã sớm bị dọa sợ vỡ mật, căn bản không còn nửa phần chiến ý nào, cả đám đều liều mạng đào tẩu.

Tâm niệm Hàn Sâm thoáng động, hai cánh Thánh Chiến Thiên Sứ khẽ đập, chỉ chớp mắt đã đuổi kịp Trình Ngọc Lang, sắc mặt Trình Ngọc Lang trắng bệch, hiện tại y đã hối hận tới cực điểm, chính mình không có việc gì lại nói nhảm làm gì, hiện tại người Hàn Sâm muốn giết nhất thực sự chính là y.

Lực lượng trên người Trình Ngọc Lang điên cuồng tràn ra, thân hình chớp động, tránh tránh né được hai kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ, nhưng cuối vẫn bị một kiếm chém thành hai đoạn, trước khi chết chỉ có thể hét thảm một tiếng, ngay cả tiếng hô cứu mạng cũng không kêu được.

Thánh Chiến Thiên Sứ tiếp tục động, dưới mệnh lệnh của Hàn Sâm bắt đầu đuổi theo Hoàng Vân Long.

Hàn Sâm không cần biết y là ai, có bối cảnh gì, hắn muốn dùng trận chiến này nói cho toàn bộ người trong Liên Minh biết, người dám động đến Hàn Sâm hắn đều phải chết.

Chương 686: Khiếp Sợ Liên Minh

Hoàng Vân Long cũng được coi là chúa tể một phương, thực lực trong vòng Tiến Hóa Giả cũng là nhân vật đứng đầu, cho dù là Hàn Sâm cũng chưa chắc có thể dễ dàng đánh thắng y.

Thế nhưng ở trước mặt Thánh Chiến Thiên Sứ, Hoàng Vân Long chỉ là một đống cặn bả, bị Thánh Chiến Thiên Sứ đuổi theo, chỉ mấy chiêu đã bị chém đến mức phải ném nón trụ cởi giáp, da đầu thiếu chút nữa đã bị gọt sạch một tầng.

- Hàn Sâm, tôi và cậu không cừu không oán, hôm nay cậu tha tôi một mạng, nhất định tôi sẽ hậu tạ, nếu không Huyết Mệnh Giáo nhất định không chết không ngớt với cậu!

Hoàng Vân Long vừa chật vật trốn tránh công kích của Thánh Chiến Thiên Sứ vừa kêu to.

Hàn Sâm nhíu mày, hắn đã từng nghe nói tới Huyết Mệnh Giáo, trước kia khi nhân loại mới vừa tiến vào thời đại vũ trụ, gặp được rất nhiều chuyện khó tin và nhiều chủng tộc xa lạ, ảnh hưởng tới tư tưởng nhân loại rất nhiều, vì thế nên có rất nhiều tư tưởng mới và tôn giáo đã tạo thành.

Huyết Mệnh Giáo chính là một trong số đó, nghe nói Huyết Mệnh Giáo đã từng khơi ra một sự kiện lớn trong Liên Minh, về sau Huyết Mệnh Giáo đã bị vũ lực trấn áp, hơn nữa đã bị xếp vào tà giáo, gần như đã biến mất giữa lịch sử nhân loại.

Chỉ là trong một trăm năm nay, Huyết Mệnh Giáo lại bắt đầu hoạt động lại, rất nhiều người nhận được một cuộc gọi của người xa lạ, sau khi nhận cuộc gọi về lại là giáo đồ Huyết Mệnh Giáo đang truyền giáo.

Những năm gần đây Huyết Mệnh Giáo vô cùng hung hăng ngang ngược, nghe nói đã làm hại rất nhiều người tan cửa nát nhà, có rất nhiều tín đồ nhập giáo sau đó đều thân bại danh liệt như vậy.

Hàn Sâm không thể ngờ được Hoàng Vân Long này lại là người Huyết Mệnh Giáo, nhưng chuyện này đối với hắn cũng chẳng có gì khác biệt, không cần biết y là ai, lần này y đều phải chết, nếu không sau này đám người khác lại cho rằng Hàn Sâm hắn có thể lấn áp, phiền phức của hắn sẽ đến không dứt.

Hàn Sâm đã hạ quyết tâm muốn lập uy, lần này sao có thể bỏ qua cho Hoàng Vân Long được, hắn chính là muốn giết để tất cả mọi người sợ hãi,

để cho tất cả mọi người đều biết, kẻ nào muốn có ý đồ với hắn, vậy phải có giác ngộ tử vong.

Hoàng Vân Long kêu to, nhưng Hàn Sâm căn bản không để ý tới y, chỉ là lạnh lùng nhìn về Thánh Chiến Thiên Sứ đang từng kiếm từng kiếm chém tới Hoàng Vân Long.

Hoàng Vân Long đúng là một đại cao thủ, vậy mà có thể đỡ được hai ba mươi kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ không bị chém giết, Hàn Sâm cũng không mạnh hơn y bao nhiêu.

Chỉ là khi đối mặt với Thánh Chiến Thiên Sứ, Hoàng Vân Long vẫn chỉ có một con đường chết, cuối cùng vẫn bị Thánh Chiến Thiên Sứ chém đứt đầu, đến chết vẫn không thể nhắm mắt, hai mắt trợn tròn tràn ngập sự không cam lòng và điên cuồng.

Đám người Lô Huy và Lôi Hoành Vũ đã sớm xem đến ngây người, Hoàng Vân Long xưng bá phương bắc hơn 60 năm lại bị chém giết như vậy, hơn mười vị cường giả mở ra khóa gen, bị một sinh vật như thiên sứ chém giết, người có thể chạy đi không đến một nửa.

Còn Hàn Sâm chưa động tay lấy một cái, chỉ một mình sinh vật giống như thiên sứ đã tạo thành chiến tích kinh khủng như vậy.

- Đây rốt cuộc là sinh vật gì?

Lôi Hoành Vũ sợ hãi thán phục, hiện tại y đã không dám xác định đây có phải là Dị Linh hay không, cho dù có Dị Linh mạnh mẽ như vậy, chỉ sợ nhân loại cũng khó có thể thu phục được.

Trong nắng sớm, Thánh Chiến Thiên Sứ thánh khiết khiến lòng người run sợ, thực sự có cảm giác tà ác khiến người ta sợ hãi.

- Đi.

Lô Huy nghiêm túc hạ lệnh rút đi, y sợ nếu tiếp tục ở lại sẽ khiến Hàn Sâm hiểu lầm, nếu như Hàn Sâm tưởng bọn họ như đám người Hoàng Vân

Long, chỉ sợ bọn họ không khá hơn Hoàng Vân Long bao nhiêu, con sinh vật giống như thiên sứ kia thật sự thật quá đáng sợ.

Còn lại những người đã trốn xa kia, Hàn Sâm cũng không để Thánh Chiến Thiên Sứ đuổi theo, nhìn thoáng qua vè phía đám người Lô Huy vừa rời đi, Hàn Sâm đi về phía thi thể đám người Hoàng Vân Long, lấy toàn bộ đồ vật trên người bọn họ.

Phần lớn đều không có đồ vật gì, đại đa số đều chỉ có một cái ví, bên trong có chút tiền lẻ và một số tấm thẻ trong suốt.

Hàn Sâm rút ra nhìn nhìn, khi nhìn thấy thẻ của Hoàng Vân Long cùng Trình Ngọc Lang, lại khẽ nhíu mày, trong thẻ Hoàng Vân Long và Trình Ngọc Lang, Hàn Sâm thấy được có đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu.

- Huyết Mệnh Giáo. . . chẳng lẽ có liên quan gì đến Cửu Mệnh Huyết Miêu?

Sắc mặt Hàn Sâm có chút phức tạp, không biết đây là trùng hợp hay là gì.

Nhưng Hàn Sâm chưa từng nghe nói Huyết Mệnh Giáo lấy Cửu Mệnh Huyết Miêu làm tiêu chí của hội, dường như Huyết Mệnh Giáo thờ phụng chính là Huyết Thần, tên đầy đủ thì Hàn Sâm không nhớ rõ, hình như là một sinh vật thần linh quản lý lực lượng huyết mạch.

Ngoại trừ Hoàng Vân Long và Trình Ngọc Lang, trong ví những người khác đều không có thẻ như vậy, Hàn Sâm nhòm lửa thiêu đốt thi thể của bọn họ, sau đó rời đi.

Một trận chiến Hoàng Vân Long vây giết Hàn Sâm đã khiến toàn bộ Liên Minh chấn kinh, bởi vì liên quan đến gen sinh mệnh tinh hoa, rất nhiều người đều đang quan sát Hàn Sâm, không ai ngờ tới kẻ xuống tay trước lại Hoàng Vân Long.

Nhưng hiện tại rất nhiều thế lực lớn đều đang thầm may mắn vì bọn họ không ra tay trước, nếu không người xui xẻo đã không phải là Hoàng Vân Long mà là bọn họ rồi.

- Sinh vật giống như Thiên Sứ kia là Dị Linh sao? Nếu là Dị Linh, vậy đó phải là tồn tại vô địch rồi, nhưng tồn tại như vậy, so với giết sinh vật siêu cấp thần huyết còn khó khăn gấp trăm lần nghìn lần, làm sao Hàn Sâm có thể thu phục được tồn tại như vậy chứ?

Rất nhiều thế lực lớn đều không khỏi kinh hãi, thi nhau suy đoán sinh vật giống như thiên sứ kia rốt cuộc là cái gì, phần lớn người đều cho rằng đó không phải Dị Linh, cho rằng là một loại thú hồn, cũng có một số người cho rằng chính là Dị Linh.

Nhưng dù là cái gì, hiện tại tất cả mọi người đã biết được một sự thật, chỉ cần sinh vật kia tồn tại, Hàn Sâm ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở chính là tồn tại vô địch, trừ phi có một kế hoạch ám sát hoàn mỹ, nếu không muốn giết hắn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở căn bản là không thể nào.

Kết cục của Hoàng Vân Long khiến rất nhiều người hiểu ra, có không ít người cũng đã đánh chủ ý tới Liên Minh, ở trong Tí Hộ Sở không động được Hàn Sâm, vậy chỉ có thể nghĩ biện pháp trong Liên Minh.

Nhưng ở trong Liên Minh muốn động Hàn Sâm, hiển nhiên cũng không phải chuyện dễ dàng, hiện tại tất cả mọi người đều biết Hàn Sâm là người Kỷ gia, hơn nữa còn có bối cảnh là người tổ hành động đặc biệt, cũng có thể xem như thuộc người Tần gia, có bối cảnh như vậy, rất nhiều thủ đoạn đều vô dụng đối với Hàn Sâm.

Sau khi Hàn Sâm trở về, trực tiếp tìm Kỷ Yên Nhiên, nói cho cô biết về gen sinh mệnh tinh hoa của Băng Sương Cự Hùng rồi giao cho cô toàn quyền xử lý.

Dù sao những gen sinh mạng tinh hoa này hắn cũng không hấp thu được, Hàn Sâm giữ lại cũng không có tác dụng gì, chỉ khiến Hàn Sâm bị người đố kỵ mà không có bất kỳ chỗ tốt gì.

Hàn Sâm giao cho Kỷ gia, có thể để người ta biết rõ hắn không có năng lực hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, cũng tránh bị người khác đến tìm hắn gây phiền phức.

Hàn Sâm không sợ đấu chính diện, nhưng đâm sau lưng lại khó phòng, hắn ở trong Liên Minh cũng không phải tồn tại vô địch, không cần phải vì một khối gen sinh mệnh tinh hoa không hấp thu được mà bị người khác trăm phương ngàn kế tính toán.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng muốn biết, còn có biện pháp khác để hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa hay không, với kiến thức và nhân lực tài lực của hắn, hiển nhiên khó có thể làm thí nghiệm, giao cho Kỷ gia là lựa chọn không tồi.

Hàn Sâm thậm chí còn định đem những gen sinh mệnh tinh hoa căn bản không hấp thu được cho tất cả thế lực lớn, dù sao bọn họ cầm đi cũng vô dụng, mà Hàn Sâm lại có thể nhờ vào đó thu được lợi ích lớn nhất.

Chương 687: Cây Đào Kết Quả

- Cha, gần đây cha rãnh lắm à?

Kỷ Yên Nhiên cười hì hì hỏi Kỷ Nhược Chân qua máy truyền tin.

- Hết cách rồi, ai bảo cha có một người con rể tương lai quá ưu tú chứ.

Kỷ Nhược Chân nửa thật nửa giả nói đùa.

- Hắn làm sao ạ?

Hai mắt Kỷ Yên Nhiên mở to, trên thực tế Hàn Sâm đã nói hết mọi chuyện cho cô nghe rồi.

- Hắn chưa nói với con chuyện hắn dùng một Dị Linh để đánh bại Hoàng Vân Long, cộng thêm hơn mười vị cường giả đã mở ra khóa gen sao?

Kỷ Nhược Chân nói.

- Con chỉ nghe hắn nói là dùng một thú hồn sủng vật hình người, giết mấy tên tiểu mao tặc muốn cướp bóc hắn.

Kỷ Yên Nhiên cười tủm tỉm nói.

- Tiểu mao tặc?

Kỷ Nhược Chân cười cười, lại hỏi:

- Con gái ngoan, con có hỏi hắn đó là thú hồn sủng vật cấp gì không?

- Thú hồn siêu cấp thần huyết.

Kỷ Yên Nhiên khẳng định đáp.

- Thực sự là thú hồn siêu cấp thần huyết sao?

Mặc dù Kỷ Nhược Chân đã có suy đoán, nhưng vẫn thấy hơi kinh ngạc.

Hàn Sâm có một thú hồn sủng vật như vậy, chứng minh hắn ít nhất đã từng giết một sinh vật siêu cấp thần huyết, chuyện này sao có thể không khiến y kinh ngạc được.

Kỷ gia tốn nhiều tâm huyết như vậy, nhưng tới hiện tại mới chỉ giết được một con sinh vật siêu cấp thần huyết mà thôi, hơn nữa đó còn là sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm một mình một ngựa lại có thể giết ít nhất hai con sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, đây là chuyện mà bao nhiêu đại gia tộc cố gắng mấy đời đều không hoàn thành được.

Hơn nữa siêu cấp thần sủng nuôi đến trạng thái chiến đấu, như vậy còn hữu dụng hơn siêu cấp áo giáp mà Kỷ Tình lấy được, đây chính là sức chiến đấu hàng thật giá thật có thể sánh ngang với sinh vật siêu cấp thần huyết.

Đã có con siêu cấp thần sủng kia, sau này Hàn Sâm có thể chém giết nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết hơn nữa, đây là chuyện mà siêu cấp áo giáp của Kỷ Tình không thể làm được.

- Hàn Sâm có nói tới chuyện hắn đã giết được mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết không?

Kỷ Nhược Chân tiếp tục hỏi.

- Tính tới hiện tại đã giết được hai con.

Kỷ Yên Nhiên kể lại lời Hàn Sâm đã biên tập cho Kỷ Nhược Chân nghe, Hàn Sâm đem chuyện giết chết Minh Nhãn Khổng Tước ghép đến tiểu thiên sứ.

Kỷ Nhược Chân thở dài nói:

- Vốn nghĩ rằng vận may của Tiểu Tình đã rất tốt rồi, thật không ngờ vận may của Hàn Sâm còn tốt hơn.

- Con siêu cấp thần sủng kia gần đây mới nuôi đến trạng thái chiến đấu, Hàn Sâm còn chưa kịp dùng nó đi giết sinh vật siêu cấp thần huyết, đã bị đám người Hoàng Vân Long đụng phải.

Kỷ Yên Nhiên cười hì hì nói:

- Hàn Sâm còn nói, hắn có thể cho chúng ta khối gen sinh mệnh tinh hoa của Băng Sương Cự Hùng kia.

- Hắn có điều kiện gì?

Kỷ Nhược Chân hỏi.

- Cha, xem cha nói kìa, sao lại nhắc tới điều kiện gì chứ, hắn nói là đưa cho con gái ngài làm lễ vật, con muốn xử trí như thế nào cũng được.

Kỷ Yên Nhiên nháy mắt nói ra.

- Thật sự không có điều kiện gì?

Kỷ Nhược Chân có chút ngoài ý muốn.

- Thật sự không có điều kiện gì đều, nhưng mà người ta đã đối tốt con gái ngài như vậy, ngài cũng không thể khiến người ta chịu thiệt đúng hay không?

Kỷ Yên Nhiên làm nũng nói.

- Hàn Sâm này, đúng là rất thông minh, hắn tặng gen sinh mệnh tinh hoa cho con, nhưng chỗ tốt lấy được còn nhiều hơn việc bán cho Kỷ gia chúng ta.

Kỷ Nhược Chân mỉm cười nói:

- Nhưng người này đúng là không tệ, có thể quyết đoán như vậy, cũng không phải là một người ham món lợi nhỏ.

- Đúng thế, con gái của ngài lại không mù, cũng không thể chọn một kẻ ngu mà?

Kỷ Yên Nhiên vừa cười vừa nói:

- Hàn Sâm nói hắn ở băng nguyên, lúc nào chúng ta cũng có thể phái người đến chỗ hắn để lấy gen sinh mệnh tinh hoa.

- Uh, con nói với Tiểu Hàn, Kỷ gia chúng ta sẽ không lấy không đồ của hắn, cha sẽ trở về thương lượng với chú bác của con một chút, sẽ cho hắn một cái giá hợp lý.

Kỷ Nhược Chân dừng lại một chút rồi hỏi tiếp:

- Còn nữa, con nói với Tiểu Hàn một câu, Kỷ gia hy vọng có thể hợp tác với hắn cùng săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu như hắn có hứng thú, điều kiện đều dễ thương lượng. Còn có một khối gen sinh mệnh tinh hoa kia. . .

- Một khối gen sinh mệnh tinh hoa khác, Hàn Sâm hắn đã đồng ý bán cho Tần gia rồi.

Kỷ Yên Nhiên nói ra.

- Tần gia sao?

Kỷ Nhược Chân cúi đầu nghĩ ngợi một lát, cười nói:

- Cũng tốt, hắn suy nghĩ rất chu đáo.

. . .

Kỷ Yên Nhiên không nói sai, đúng là Hàn Sâm chuẩn bị đem một khối gen sinh mệnh tinh hoa bán cho Tần gia, dù sao hắn cũng không hấp thu được những gen sinh mệnh tinh hoa đời thứ nhất này, cứ giữ lấy sẽ bị người khác đố kỵ, không bằng thừa dịp hiện tại còn có giá trị, dùng nó lấy để đổi lấy chỗ tốt.

Hắn là một thành viên trong tổ hành động đặc biệt, người nhà lại luôn cần hắn chiếu cố, hơn nữa còn có quan hệ với Tần Huyên, khối này đương nhiên là bán cho Tần gia.

Chuyện Hàn Sâm bán đi hai khối gen sinh mệnh tinh hoa và chuyện hắn có được sủng rất siêu cấp thần huyết nhanh sẽ truyền khắp Liên Minh, khiến cao tầng trong Liên Minh và rất nhiều thế lực lớn đều chấn động, rất nhiều người có quan hệ với Hàn Sâm đều bị người khác nhờ vả, nghe ngóng xem Hàn Sâm còn gen sinh mệnh tinh hoa khác muốn bán ra hay không, còn có người hy vọng có thể hợp tác với Hàn Sâm chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng Hàn Sâm đều không trả lời, hắn từ chối tất cả, chỉ ở lại trong Tí Hộ Sở không đi đâu cả, hắn vừa tu luyện Động Huyền Kinh, vừa yên lặng chờ đào chín.

Mặc dù đang ở trong Nữ Thần Tí Hộ Sở của mình, Hàn Sâm vẫn có thể cảm giác được có rất nhiều người đang canh chừng hắn, đây cũng là giá phải trả khi thành danh.

Nhưng Hàn Sâm chẳng thèm quan tâm, đã qua hơn một tháng rồi, cũng đã đến lúc quả đào chín, Hàn Sâm triệu hồi ra Trùng Giáp Kỵ Sĩ biến thành hình dạng của mình ở lại trong Tí Hộ Sở, còn hắn lại lặng lẽ rời khỏi Tí Hộ Sở.

Hiện tại người cả thế giới đều chú ý tới nhất cử nhất động của Hàn Sâm, một người có siêu cấp thần sủng, không thể nghi ngờ gì đã trở thành tiêu

điểm của toàn thế giới, mặc kệ là người phương nào cũng sẽ không bỏ qua bất cứ chuyện gì có quan hệ tới hắn.

Đặc biệt là chuyện chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu như Hàn Sâm đi ra ngoài săn giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết, chỉ sợ đến lúc đó sẽ có vô số người đến, lợi dụng các loại quan hệ để hỏi mua gen sinh mạng tinh hoa của hắn.

Hàn Sâm có thể bán, nhưng không thể tùy tiện bán, cho nên hắn chỉ có thể vụng trộm đi ra ngoài, không để bất luận kẻ nào phát hiện ra tung tích của hắn.

Vì muốn cướp lấy quả đào thần bí, Hàn Sâm còn dẫn theo Tiểu Ngân Hồ và tiểu thiên sứ, nhất định phải lấy được một trái, để xem có cơ hội đột phá cảnh giới thứ nhất trong Động Huyền Kinh hay không.

Lần này lại đi tới rừng đào, Hàn Sâm đã tự tin hơn nhiều, có Tiểu Ngân Hồ và tiểu thiên sứ bên cạnh, cho dù là Tiểu Hồng Xà kia mang theo bầy rắn cùng tới, hắn cũng có lòng tin có thể giết chúng nó tới mức máu chảy thành sông.

Nhưng chuyện như vậy cũng không xảy ra, bởi vì có Tiểu Ngân Hồ, trên đường đi đều không gặp phải dị sinh vật nào, khiến Hàn Sâm hơi thất vọng, hắn còn đang tính nếu Tiểu Hồng Xà kia dẫn theo bầy rắn tới, hắn sẽ tranh thủ giết mấy con rắn nhỏ cấp thần huyết, bổ sung vào thần gen, để thần gen đạt tới mức viên mãn.

Đáng tiếc không biết vì nguyên nhân gì, Tiểu Hồng Xà kia và bầy rắn chưa từng xuất hiện, đến khi đi tới gốc cây đào thần bí kia, Hàn Sâm mới phát hiện bầy rắn đã tụ tập ở đây.

Chương 688: Trên Cành Đào

Bốn phía cây đào thần bí đều là rắn, hơn nữa Hàn Sâm còn nhìn thấy đôi gấu lớn nhỏ, dị thú màu xanh da trời và con Tiên Hạc kia, vì cây hoa đào

tỏa ra mùi hương nên hấp dẫn rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết tới, ngoại trừ Cốt Tượng ra tất cả đều có mặt.

Hàn Sâm đến, khiến đàn rắn bắt đầu rối loạn, bầy rắn ở nơi này lại không sợ Tiểu Ngân Hồ, một biển rắn ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Hàn Sâm và Tiểu Ngân Hồ giống như muốn cảnh cáo.

Tiểu Hồng Xà kia cuộn tròn trên đỉnh đầu một con cự mãng, quay đầu nhìn sang Hàn Sâm, trong mắt nó lóe lên tia sáng lạnh lẽo, thậm chí còn có chút oán độc, nhìn thế này hẳn là nó cũng không quên Hàn Sâm.

Chỉ là không biết vì sao, Tiểu Hồng Xà kia có vẻ hơi kiêng kỵ, cũng không công kích Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm cảm thấy ngoài ý muốn.

Con gấu nhỏ kia nhìn thấy Hàn Sâm lại trực tiếp chạy ra, không thèm để đàn rắn vào mắt, nhìn đầu của nó, có vẻ nó đã lớn hơn lần trước khi Hàn Sâm nhìn thấy rồi, tốc độ phát triển rất nhanh.

Gấu nhỏ chạy tới chạy quanh Hàn Sâm vài vòng, dùng cái mũi hít hà trên người hắn, sau đó ra hiệu cho Hàn Sâm đi cùng nó đến bên cạnh Đại Hắc Hùng.

Hàn Sâm vừa đi vừa nhìn, trên cây đào thần bí cực lớn kia gần như không nhìn thấy quả đào, Hàn Sâm nhìn mãi, nhìn thấy trong biển lá cây màu xanh lá trong suốt kia có hai quả đào lớn bằng quả trứng đà điểu, phía dưới quả đào đã dần dần đỏ, mặt trên vẫn hơi xanh trắng, có lẽ sắp chín rồi.

- Một cây đào lớn như vậy, vậy mà chỉ có hai quả?

Hàn Sâm nhìn quanh một lúc, trên cây đào thần bí cao vút kia thật sự chỉ kết được hai quả đào.

Một quả trên đầu cành, một quả ở cành dưới.

Mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đều đang nhìn chằm chằm vào hai quả đào, khiến Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tiểu thiên sứ và Tiểu Ngân Hồ, đại khái thực lực chỉ tương đương với đôi gấu mẹ con kia, còn hắn cũng có thể

miễn cưỡng tính là một Tiểu Ngân Hồ, đấu với một hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, tỷ lệ giành được quả đào là rất lớn.

Thế nhưng Hàn Sâm đếm, Tiểu Hồng Xà kia, dị thú màu xanh da trời, Tiên Hạc và đôi gấu mẹ con nữa, tổng cộng có năm con sinh vật siêu cấp thần huyết, hơn nữa còn có cả đàn rắn nữa, Hàn Sâm muốn cướp được quả đào cũng không dễ dàng như vậy.

Đi tới cạnh Đại Hắc Hùng, chỗ này cách cây đào thần bí rất gần, nhưng dù là đôi gấu mẹ con hay Tiểu Hồng Xà kia và những sinh vật siêu cấp thần huyết khác, không có con nào có can đảm đi vào phạm vi cây đào thần bí.

Chuyện này khiến Hàn Sâm cảm thấy có chút khó hiểu, thấy hai quả đào đều tản ra vầng sáng nhàn nhạt, tựa như đây là quả tiên thánh thực trên bầu trời vậy, mùi thơm ngát say lòng người bay ra, còn mê người hơn lúc cây đào đầy hoa.

Nhưng dù như thế, không một dị sinh vật nào tới gần cây đào, giống như cũng không nóng nảy đi đoạt quả đào.

Đại Hắc Hùng nằm một bên trong rừng đào, cũng đang chú ý tới hai quả đào trên cây đào thần bí bí kia, nhưng cũng chỉ đứng ở bên cạnh quan sát, không hề có ý muốn đứng dậy để hái xuống.

Tiểu Hồng Xà kia và dị thú màu xanh da trời cũng như thế, Tiên Hạc cũng đậu xuống một cây đào bình thường ở xa, tất cả đều không đến gần cây đào thần bí.

Gấu nhỏ đi vòng quanh Hàn Sâm vài vòng, dáng vẻ ngốc nghếch nhìn Tiểu Ngân Hồ trên vai Hàn Sâm, có vẻ như nó rất hứng thú với Tiểu Ngân Hồ.

- Kỳ quái, quả đào kia đã sắp chín rồi, tại sao những con sinh vật siêu cấp thần huyết này lại rụt rè, đứng cách quả đào xa như vậy, chẳng lẽ chúng không sợ người khác cướp quả đào trước sao?

Hàn Sâm tỉ mỉ quan sát cây đào thần bí, cảm thấy trong này nhất định có vấn đề gì.

Trực tiếp dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen, đề cao linh thức lên, tuy còn chưa đạt tới trình độ nhận biết tất cả, nhưng linh thức của Hàn Sâm vẫn mạnh hơn sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường.

Cẩn thận dùng linh thức quan sát mỗi một bộ phận trên cây đào, sau một hồi sắc mặt Hàn Sâm bắt đầu có chút khó coi.

Dùng linh thức của hắn, cuối cùng cũng thấy được cây đào thần bí kia quả nhiên có chút không đúng, Trên thân cây đào to lớn kia có một cơn sóng sinh mệnh vô cùng nhỏ bé nhưng dày đặc tồn tại, Hàn Sâm dùng linh thức quan sát một hồi, phát hiện trên cây đào thần bí kia, trên thân cây, nhánh cây và lá cây, có rất nhiều con kiến thật nhỏ đang bò kín, vừa nhìn thấy cảnh này da đầu đã tê dại.

- Côn trùng, trên cây đào thần bí lại có rất nhiều tiểu côn trùng không biết tên?

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, đám tiểu côn trùng đó vô cùng nhỏ bé, cây đào lại quá lớn, chúng chui vào trong vỏ cây, nhìn từ bên ngoài lại không thấy một chút dấu vết nào.

Nếu không phải Hàn Sâm có linh thức kinh người, e là cho dù đứng trước cây, cũng khó có thể phát hiện ra bọn nó.

- Những con tiểu côn trùng kia rốt cuộc là thứ gì? Ngay cả sinh vật siêu cấp thần huyết đều kiêng kị chúng như vậy, không dám tới gần thân cây đào?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Hàn Sâm chắc chắn lần trước khi mình ở dưới cây hoa đào này, đám côn trùng kia không hề tồn tại, nếu không khi đó Hàn Sâm đã phát hiện ra rồi.

Hắn ở dưới cây đào tu luyện lâu như vậy, nếu khi đó những con côn trùng đó đã ở đây, không thể có chuyện hắn không cảm ứng được.

- Kỳ quái, những con côn trùng này từ đâu tới? Nhiều côn trùng như vậy, không thể đều là sinh vật siêu cấp thần huyết, tại sao chúng lại khiến sinh vật siêu cấp thần huyết sợ hãi như thế, không dám tới gần cây đào kia?

Trong lòng Hàn Sâm thầm suy đoán.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến lần trước khi mình thu phục được Âm Dương công chúa, con ngân giáp trùng mẫu thần huyết ở ngoài Tí Hộ Sở của hoàng tộc kia, có lẽ những con tiểu côn trùng này tương tự như ngân giáp trùng, đều là vũ khí do dị sinh vật nào đó sinh ra, bản thân chúng cũng không thật sự là dị sinh vật.

Tiểu côn trùng có thể khiến đám sinh vật siêu cấp thần huyết kiêng kỵ như vậy, như vậy rất có thể sinh vật sinh ra những con trùng này chính là một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Nếu thật sự như thế vậy thì phiền toái rồi, một con sinh vật siêu cấp thần huyết có thể sinh ra vô số côn trùng, chứng tỏ nó là nhân vật vô cùng đáng sợ.

Hàn Sâm dùng linh thức quan sát dưới mặt đất, nhưng dù sao linh thức của hắn cũng có hạn, còn chưa thực sự đạt tới trình độ A Lại Da Thức, cho nên không thể quan sát tình huống sâu trong lòng đất.

Không phát hiện được nơi đặt cơ thể mẹ, Hàn Sâm chỉ có thể nhíu mày quan sát đám côn trùng trên thân cây, đám côn trùng thật nhỏ kia chui vào trong vỏ cây gặm cắn cây đào, tuy số lượng gặm được cực nhỏ, cũng đủ khiến người ta sinh ra cảm giác kinh hãi.

Cây đào thần bí này là vật phi phàm, cho dù là sinh vật siêu cấp thần huyết đều vô cùng kính sợ, thế mà những con côn trùng này lại có thể gặm được cây đào, thật sự khiến người ta kinh hãi.

Hàn Sâm không hiểu rõ được đám côn trùng kia, cũng chỉ có thể giống như đám Đại Hắc Hùng, không đi tới gần cây đào, chỉ đứng ở xa yên lặng chờ quả đào hoàn toàn chín.

Chỉ tốn thời gian mấy ngày, quả đào trên đầu cành kia đã trở nên óng ánh như ngọc, dường như có nắng chiều chảy xuôi trên quả đào, một luồng tiên khí từ trong quả đào giống như ngọc thạch tràn ra, mùi thơm theo gió bay xa, rừng đào mấy trăm dặm đều được bao phủ trong hương đào.

Chương 689: Tranh Đoạt

Khác với quả đào ở cành trên, quả đào cành dưới vẫn xanh trắng như cũ, thoáng lộ ra một chút đỏ, có lẽ phải đợi thêm một khoảng thời gian ngắn nữa nó mới chín.

Bầy rắn dần nóng nảy, bắt đầu bò về phía cây đào, Tiểu Hồng Xà nằm trên đỉnh đầu Cự Mãng cũng có chút vội vàng vòng vo vài vòng, có vẻ như nó rất muốn xông lên cướp lấy quả đào kia, nhưng lại vô cùng kiêng kị, không dám xông qua.

Dị thú màu xanh da trời nằm trên trên chạc cây cũng nhảy xuống, đi về phía trước vài bước, nhìn chằm chằm vào quả đào trên cành cao kia, trong mắt lập loè tia sáng màu lam, nhưng vẫn không dám đặt chân vào phạm vi cây đào thần bí.

Tiên Hạc từ trên nhánh cây kia bay lên, bay quanh phía trên cây đào thần bí, nhưng không dám đậu xuống cây đào.

Đại Hắc Hùng cũng đứng lên, nhìn chằm chằm vào cây đào thần bí nhưng không dám tiến tới một bước, chỉ đứng đó nhìn chằm chằm vào quả đào.

Hàn Sâm thấy đám dị thú bắt đầu dao động, nhưng lại không dám tới gần cây đào thần bí, trong lòng càng thêm kinh ngạc, không biết đàn côn trùng kia khủng bố đến mức độ nào, lại có lực uy hiếp lớn như thế.

Đợi thêm một lát, mùi hương từ quả đào tản ra càng thêm mê người, tiên khí quấn quanh, dường như còn có thánh quang sáng chói từ trong quả đào lộ ra.

Quả đào óng ánh long lanh, nhìn non mềm giống như thịt đào bên trong đều muốn lộ ra ngoài, vô cùng mê người.

Nửa ngày sau, phía trên quả đào kia đột nhiên xuất hiện một vầng sáng kỳ dị, trên vỏ đào hiện ra quang phù kỳ quái, đám côn trùng trên cây đào cũng bắt đầu vội vàng xông lên, giống như thủy triều bò tới ngọn cây, chỉ thấy

một mảnh màu đen bắt đầu đi lên, biến thành từng dòng chất lỏng màu đen chảy trên cây.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, chất lỏng màu đen kia thực tế là do rất nhiều tiểu côn trùng chụm chung một chỗ, bắt đầu bò về quả đào.

Thấy quả đào sắp rơi vào trong tay những tiểu côn trùng kia, Hàn Sâm thấy đám sinh vật siêu cấp thần huyết vẫn đang do dự, hắn cắn răng một cái, trực tiếp triệu hồi ra hai cánh và Bạo Long Đột, bay tới quả đào trên ngọn cây.

Hàn Sâm vừa động, Tiểu Hồng Xà kia phát ra một tiếng rít the thé, trực tiếp bắn lên, bắn về phía quả đào, đồng thời đàn rắn lớn nhỏ cũng xông về cây đào.

Dị thú màu xanh da trời nổi giận gầm lên một tiếng, bốn vó chạy như điên, cũng vội vàng xông về quả đào.

Tiên Hạc kia lại giống như mũi tên từ trên trời cao lao xuống, mỏ nhọn hướng thẳng đến quả đào.

Đôi gấu đen đồng thời gầm lên một tiếng rung trời, cũng đánh về phía cây đào thần bí.

Hiển nhiên chúng nó đều kiêng kị đàn côn trùng kia, nhưng cũng không thể dễ dàng chắp tay nhường quả đào ra như thế.

Phát hiện đám Hàn Sâm xông lại, đàn con côn trùng màu đen bắt đầu đập cánh, giống như từng cụm khói khí màu đen bay lên, cuốn về phía Hàn Sâm và một đám sinh vật siêu cấp thần huyết.

Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay Hàn Sâm điên cuồng múa, hỏa diễm lập tức thiêu đốt rất nhiều côn trùng đang xông tới, khiến chúng rơi từ không trung xuống, mặc dù không bị chết cháy, nhưng lại không thể bay lê nữa.

Thế nhưng vẫn có rất nhiều tiểu côn trùng xông qua Bạo Long Đột, vọt tới Hàn Sâm.

Những con tiểu côn trùng này thật sự quá nhỏ, vũ khí như Bạo Long Đột căn bản không thể ngăn cản tất cả chúng nó được.

Đột nhiên, Tiểu Ngân Hồ đứng trên vai Hàn Sâm rít lên một tiếng, lôi điện màu bạc trên người chớp động, một lưới điện kinh khủng bắn ra, trong nháy mắt đã đốt đám tiểu côn trùng phóng tới Hàn Sâm cháy đen thành tro.

Hàn Sâm cuồng hỉ, dùng Bạo Long Đột phá vỡ vòng vây của đám côn trùng rồi phóng tới quả đào, những con sinh vật siêu cấp thần huyết khác cũng như thế, tuy đàn côn trùng màu đen này nhiều, nhưng cũng không có khả năng làm khiến đám sinh vật siêu cấp thần huyết bị thương.

Mặc dù Hàn Sâm xông lên sớm nhất, nhưng luận về tốc độ, hắn không nhanh bằng con Tiên Hạc kia, Tiên Hạc phóng tới gần quả đào trước, mỏ nhọn của nó như muốn mổ quả đào trên cành xuống.

Bành!

Đột nhiên đám côn trùng màu đen đó lại tụ lại một chỗ, hóa thành một bàn tay lớn màu đen, trực tiếp đập xuống người Tiên Hạc, Tiên Hạc bị đánh bay ra ngoài hơn mười thước rồi mới ổn định lại thân hình trên không trung.

Đàn tiểu côn trùng trước mặt Hàn Sâm cũng giống thế, chúng tụ lại một chỗ, hóa thành một đầu cự thú màu đen đánh về phía hắn.

Hàn Sâm liên thủ với Tiểu Ngân Hồ chống lại cự thú do đàn côn trùng màu đen ngưng tụ thành, vất vả lắm mới có thể chém ra một kiếm, nhưng đám côn trùng màu đen kia chỉ thoáng tách ra mà thôi, rất nhanh sau đó chúng đã tụ lại, hóa thành dị thú đánh về phía Hàn Sâm.

Tình cảnh của đám Đại Hắc Hùng cũng tương tự như thế, cả đám đều bị côn trùng màu đen tụ lại thành dị thú ngăn lại, căn bản không có cách nào tới gần cây đào.

Đám côn trùng màu đen đó ngưng tụ thành chim bay, hoặc thành mãnh thú, càng ngày càng nhiều lao tới ngăn cản bước tiến của đám Hàn Sâm.

Mà trên cành đào, côn trùng màu đen tụ thành bàn tay lớn, vươn tới cành quả đào tiên, chỉ một lát nữa là nó sẽ hái được quả đào kia.

Con Tiên Hạc bị bàn tay lớn đập bay đi kia vô cùng không cam lòng, nó tức giận kêu to, hai cánh đập mạnh một cái, một vòi rồng đột nhiên xuất hiện, cuốn theo con chim do đàn côn trùng màu đen biến thành trước mặt nó và bàn tay lớn màu đen đang chuẩn bị hái đào kia.

Côn trùng màu đen lập tức bị vòi rồng cuốn lên bầu trời, vòi rồng kia giống như đã biến thành màu đen, cũng không biết bên trong có bao nhiêu côn trùng đen bị cuốn vào.

Mà nhân cơ hội này, Tiên Hạc lại một lần nữa xông về quả đà tiên, muốn chiếm quả đào kia làm của riêng.

Thế nhưng Tiên Hạc còn chưa chạm tới quả đào, đột nhiên nghe thấy một tiếng răng rắc, chỉ thấy trên thân cây đã nứt ra một lỗ, một con giáp trùng màu đen lớn chừng nắm đấm từ bên trong bò ra.

Con giáp trùng này có chút giống với bọ rùa, nhưng đầu của con côn trùng này lại lớn hơn nhiều, hơn nữa toàn thân nó đen bóng, chỉ có một đôi cánh trong suốt tản ra màu vàng nhạt thôi.

Con côn trùng này từ trong hốc cây chui đi ra, hai cánh màu vàng nhạt lập tức khẽ đập, giống như là một tia sáng màu vàng vọt tới trước Tiên Hạc, chớp mắt đã đâm vào cánh Tiên Hạc.

Răng rắc!

Thân thể của sinh vật siêu cấp thần huyết cứng rắn và lông vũ sắc bén kia lại bị móng vuốt của con côn trùng nọ đâm thủng, cả người con côn trùng dán lên cánh của Tiên Hạc, răng nhọn dài hung hăng cắn xuống người Tiên Hạc.

Chỉ một chớp mắt, máu thịt trên cánh và lớp lông của Tiên Hạc đã bị gặm một mảng, máu tươi tuôn ra, những chỗ bị gặm đều lộ ra xương trắng.

Tiên Hạc rên rỉ một tiếng, hai cánh đập manh tạo ra từng cơn lốc xoáy như lưỡi đao, nhưng lốc xoáy kia cũng không làm gì được Kim Sí Hắc Giáp Trùng, lốc xoáy sắc như đao cắt trên người nó, chỉ nghe tiếng đinh đinh

đương đương phát ra, nó hoàn toàn không để ý đến, chỉ điên cuồng gặm máu thịt Tiên Hạc, ngay cả xương cốt cũng trực tiếp bị cắn đứt.

Tiên Hạc rên rỉ thê lương, vỗ cánh bay lên bầu trờ, nhưng một cánh đã bị tổn thương, tốc độ bay cũng không nhanh, không thoát được Kim Sí hắc trùng.

Hàn Sâm nhìn cảnh này chỉ thấy da đầu tê dại, nhưng cũng thừa cơ hội này, lập tức xông về quả đào tiên, Kim Sí Hắc Giáp Trùng bị Tiên Hạc kéo tới không trung, đây chính là cơ hội để cướp đi quả đào tiên kia.

Chương 690: Hoàng Kim Giáp Trùng

Nhưng vẫn có kẻ nhanh hơn Hàn Sâm, Tiểu Hồng Xà kia có đàn rắn yểm hộ, không biết từ lúc nào nó đã bò đến trên cành có quả đào tiên, một con rắn nhỏ nho nhỏ chỉ lớn cỡ chiếc đũa, sau khi mở miệng ra lại lớn đến mức có thể một ngụm nuốt cả quả quả đào tiên..

Mắt thấy quả đào tiên kia sắp bị Tiểu Hồng Xà nuốt vào, nhưng đột nhiên từ trong hốc cây, lại có thêm một sinh vật màu vàng nhạt lao tới, lập tức đánh bay Tiểu Hồng Xà ra ngoài.

Lại là một con Kim Sí Hắc Giáp Trùng nữa, lúc này đang gắt gao cuốn lấy Tiểu Hồng Xà kia, xúc tu muốn cắn lên thân Tiểu Hồng Xà.

Trên thân Tiểu Hồng Xà tuôn ra một luồng sương đỏ hoa đào kỳ quái, Kim Sí Hắc Giáp Trùng kia bị sương đỏ hoa đào bao vây, khiến nó mơ mơ hồ hồ, móng vuốt thoáng thả lỏng một chút.

Tiểu Hồng Xà kia nhân cơ hội này lập tức thoát khỏi móng vuốt Kim Sí hắc trùng, sau đó con Kim Sí Hắc Giáp Trùng kia cũng tỉnh táo lại, đôi cánh màu vàng khẽ đập lại xông về Tiểu Hồng Xà kia một lần nữa.

Chỉ trong chớp mắt, Hàn Sâm lại nhìn thấy trong hốc cây nho nhỏ kia có thêm hai con Kim Sí Hắc Giáp Trùng bay ra, trong lòng vô cùng chấn động.

Kim Sí Hắc Giáp Trùng có thể so sánh với sinh vật siêu cấp thần huyết này không chỉ có một hai con, lúc này đã có tới bốn con bay ra ngoài, cũng không biết trong hốc cây còn nữa hay không.

Hai con Kim Sí Hắc Giáp Trùng bay ra sau, một con xông về phía dị thú màu xanh da trời, còn một con lại lao tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm cắn răng, vỗ cánh lui về phía sau một chút, hiện tại hắn không biết bên trong hốc cây kia còn Kim Sí Hắc Giáp Trùng khác hay không, hắn không dám tùy tiện ra tay, nếu không ngược lại có khả năng sẽ mất đi cơ hội.

Kim Sí Hắc Giáp Trùng nhanh chóng xông đến, Bạo Long Đột trong tay Hàn Sâm đập tới con côn trùng màu vàng kia, nhưng Kim Sí Hắc Giáp Trùng rất linh hoạt, kim ảnh lóe lên đã tránh được Bạo Long Đột, tốc độ vẫn không hề giảm tiếp tục bắn về phía Hàn Sâm.

Lớp lông bạc của Tiểu Ngân Hồ vì tức giận mà dựng lên, lôi điện màu bạc trên người lập loè, một lưới điện màu bạc hung hăng đánh về phía Kim Sí Hắc Giáp Trùng.

Thế nhưng con Kim Sí Hắc Giáp Trùng kia chỉ khẽ vỗ cánh đã né được lưới điện của Tiểu Ngân Hồ, vẫn tiếp tục đánh về phía Hàn Sâm đã gần trong gang tấc.

Lúc này muốn thu hồi Bạo Long Đột đã không kịp rồi, tâm niệm Hàn Sâm thoáng động, Khổng Tước Liên Nỗ xuất hiện trong tay trái của hắn, mạnh mẽ đánh về phía Kim Sí Hắc Giáp Trùng đang bay tới kia.

Bành!

Khổng Tước Liên Nỗ va vào Kim Sí Hắc Giáp Trùng, Hàn Sâm lập tức cảm thấy một luồng cự lực từ phía trên truyền đến, cả người không thể khống chế được bay ra ngoài mấy chục mét mới có thể đứng vững, nhưng cánh tay

cầm Khổng Tước Liên Nỗ đã hơi tê tê rồi, lòng bàn tay bị xé rách máu me đầm đìa.

- Lực lượng thật kinh người, con này tuyệt đối không kém hơn bất kỳ con sinh vật siêu cấp thần huyết nào!

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng khiếp sợ, con Kim Sí Hắc Giáp Trùng kia lại bay tới.

Hàn Sâm và Tiểu Ngân Hồ cùng đối phó với một con Kim Sí Hắc Giáp Trùng, thế mà vẫn rơi vào hạ phong, Hàn Sâm phải dựa vào linh thức và Động Huyền Kinh, hơn nữa còn có Tiểu Ngân Hồ giúp đỡ, mới có thể miễn cưỡng đánh ngang tay tới Kim Sí Hắc Giáp Trùng.

Con dị thú màu xanh da trời cũng đang chiến đấu với một con Kim Sí Hắc Giáp Trùng khác, hai con chiến đấu khó phân thắng bại, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng gầm rống và tiếng sét đánh màu xanh nhạt.

Đôi đấu đen nhân cơ hội này phá tan đám côn trùng màu đen, bò lên trên cây đào thần bí, thân thể của chúng vô cùng cứng rắn, căn bản không sợ đám tiểu côn trùng kia gặm cắn, cứ thế xông qua biển tiểu côn trùng màu đen để tới gần quả quả đào tiên kia.

Chỉ là lúc này Đại Hắc Hùng rõ ràng thông minh hơn, nó tự mình chằm chằm vào hốc cây kia, để cho Tiểu Hắc Hùng đi lên hái quả đào.

Quả nhiên, trong hốc cây kia lại có động tĩnh, một con con trùng từ bên trong vọt ra.

Nhưng lần này lao ra ngoài không phải Kim Sí Hắc Giáp Trùng, mà là một con giống như bọ cánh cứng toàn thân màu vàng, đầu của nó cũng lớn hơn bốn con Kim Sí Hắc Giáp Trùng kia gấp hai lần.

Chỉ thấy đôi cánh màu vàng trên lưng nó khẽ đập, biến thành một tàn ảnh màu vàng xông về Tiểu Hắc Hùng.

Đại Hắc Hùng gầm lên một tiếng, hai móng chụp về phía Hoàng Kim Giáp Trùng, nhưng tốc độ của Hoàng Kim Giáp Trùng thật sự quá nhanh, hai

cánh vừa động đã bay ra một đường vòng cung, trực tiếp lách qua móng vuốt của Đại Hắc Hùng, tiếp tục đánh về phía Tiểu Hắc Hùng.

Đại Hắc Hùng liên tục rống to, giống như đang nhắc nhở Tiểu Hắc Hùng cẩn thận, nhưng Tiểu Hắc Hùng đã sắp hái được quả đào rồi, nó không muốn buông tha cơ hội này móng vuốt duỗi ra muốn hái quả đào.

Bành!

Hoàng Kim Giáp Trùng trực tiếp đụng tới trên người gấu đen ngỏ, lập tức khiến Tiểu Hắc Hùng từ trên cây rơi xuống, mặt đất bị đánh ra một hố to, Tiểu Hắc Hùng phải gào lên đau đớn.

Đại Hắc Hùng không còn nhớ thương tới chuyện hái quả đào nữa, trực tiếp từ trên cây nhảy xuống, tức giận gầm thét xông về Hoàng Kim Giáp Trùng, muốn cứu lấy Tiểu Hắc Hùng thoát khỏi nguy hiểm.

Hàn Sâm nhìn cảnh này mà trợn mắt há mồm, không biết con Hoàng Kim Giáp Trùng kia là gì, nhìn nó tương tự như đám Kim Sí Hắc Giáp Trùng, nhưng lại lại lợi hại nhiều.

Hai con gấu đen một lớn một nhỏ cùng chiến đấu với nó, vậy mà lại không thể chiếm được tiện nghi, giác hút của nó vô cùng sắc bén, ngay cả lớp da lông như sắt thép của Tiểu Hắc Hùng cũng bị cắn rách, trên người Tiểu Hắc Hùng có không ít vết thương, cũng may không nguy hiểm đến tính mạng.

Mà móng vuốt của Đại Hắc Hùng vỗ lên trên người của nó, vậy mà lại không đập vỡ được lớp vỏ của nó, thức sự quá kinh người.

Hai con gấu đen đại chiến với Hoàng Kim Giáp Trùng, lại bị cắn phi thường thê thảm.

Lúc này đã không còn ai dư lực chú ý tới quả đào kia nữa, chỉ thấy đàn côn trùng màu đen hóa thành bàn tay lớn, muốn hái quả đào tiên trên cành xuống.

Trong mắt Hàn Sâm hiện lên vẻ hưng phấn, cắn răng một cái, triệu hoán Thánh Chiến Thiên Sứ trong trạng thái chiến đấu ra, chỉ thấy một bóng

người vô cùng thánh khiết phá vỡ hư không, chớp mắt đã vọt tới ngọn cây đào, thanh đại kiếm trong suốt trong tay quét ngang ra, lập tức đánh tan đám hắc trùng biến thành bàn tay lớn kia đi, đồng thời đưa tay bắt tới quả đào tiên kia, Thánh Chiến Thiên Sứ dùng sức kéo một phát, nhưng lại không thể hái được quả đào kia từ trên cành cây xuống.

Vẻ mặt lạnh lẽo, Thánh Chiến Thiên Sứ giơ kiếm lên chém xuống đào tiên, nhánh cây quả đào tiên phía sau trực tiếp bị chặt đứt, cuối cùng quả đào tiên đã rơi vào trong tay nó.

Hàn Sâm mừng rỡ không thôi, lúc này bên trong hốc cây không còn con bọ cánh cứng nào khác lao tới, chỉ có năm con bọ cánh cứng kia thôi, hôm nay quả đào tiên đã rơi vào trong tay Thánh Chiến Thiên Sứ.

Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, trực tiếp ra lệnh cho Thánh Chiến Thiên Sứ mau chóng rút lui khỏi nơi này, nếu không quả đào tiên mà nó vừa lấy được sẽ biến thành mục tiêu công kích.

OÀ..ÀNH!

Hai cánh Thánh Chiến Thiên Sứ đập mạnh, trực tiếp phá không bay đi.

Mà năm con bọ cánh cứng kia và mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết đều đuổi theo Thánh Chiến Thiên Sứ, tất cả đều gầm lên, hận không thể ăn sống nuốt tươi Thánh Chiến Thiên Sứ.

Hàn Sâm gặp tình huống này, cắn răng mang theo Xích Diễm Bạo Long Đột xông về quả quả đào tiên chưa hoàn toàn chín ở cành phía dưới.

Lúc trước hắn hoàn toàn không ngờ ở đây còn có năm con bọ cánh cứng siêu cấp thần huyết thủ hộ, lúc này xem như cơ duyên xảo hợp để Thánh Chiến Thiên Sứ cướp được quả đào tiên.

Thế nhưng sau này hắn không dám chắc chắn mình còn có cơ hội cướp được hay không, sau khi chúng đã có phòng bị, tỷ lệ Hàn Sâm có thể cướp được cực kì nhỏ.

Năm con bọ cánh cứng kia thực sự quá khủng bố, Hàn Sâm không muốn dùng tính mạng đi mạo hiểm.

So với chuyện đợi thêm mà phải đặt cược tính mạng, không bằng hiện tại trực tiếp hái đi quả quả đào tiên ở cành dưới kia, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho xong, cho dù nó chưa chín, nhưng khẳng định nó vẫn có tác dụng không nhỏ, cho dù hiệu quả bớt đi một chút, cũng tốt hơn chuyện không chiếm được bất cứ thứ gì.

Chương 691: Đào Tiên Tới Tay

Hàn Sâm bay tới dưới cành cây đó, vung mạnh Bạo Long Đột, muốn chém đứt quả đào tiên còn chưa chín kia xuống, nhưng trong lòng đột nhiên cảm giác được nguy hiểm, sau lưng phát lạnh.

Hàn Sâm vôi vàng lui lại, chỉ thấy một tia sáng màu đỏ lướt qua đầu mình, dĩ nhiên là Tiểu Hồng Xà kia.

Mồ hôi lạnh trên người Hàn Sâm thấm ra, Tiểu Hồng Xà này không đuổi theo Thánh Chiến Thiên Sứ, mà lại ở chỗ này coi chừng hắn, cũng may linh thức của Hàn Sâm rất mạnh mới tránh được một kiếp này, nếu bị Tiểu Hồng Xà kia chui lọt vào trong tai, Hàn Sâm vừa nghĩ đến kết cục của Cốt Tượng đã thấy da đầu tê dại.

Tiểu Hồng Xà thấy một kích không trúng, bám vào thân cây rồi lại bắn ra, một lần nữa bắn về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm và Tiểu Ngân Hồ cùng nhau đối phó với Tiểu Hồng Xà này, hoàn toàn không có cơ hội vọt tới quả đào tiên ở cành dưới kia, Tiểu Ngân Hồ vẫn còn quá nhỏ, nếu nó có thể lớn hơn một chút, có thể để nó cuốn lấy Tiểu Hồng Xà kia, sau đó Hàn Sâm tìm cơ hội hái đi quả đào tiên ở cành dưới kia.

Nhưng hiện tại một người một hồ phải liên thủ mới có thể miễn cưỡng không bị Tiểu Hồng Xà kia đánh chết, binh khí Xích Diễm Bạo Long Đột

nặng như vậy, trước mặt Tiểu Hồng Xà kia quả thật quá vướng víu.

Hàn Sâm rất muốn gọi Thánh Chiến Thiên Sứ về, nhưng trong tay Thánh Chiến Thiên Sứ còn cầm quả đào tiên đã chín, có thể trực tiếp thu nó trở lại Hồn Hải, nhưng quả đào tiên thì không thể.

Bầy rắn bốn phía cũng đã xông qua, hơn nữa đám côn trùng màu đen lại bắt đầu bay loạn.

Hàn Sâm thử mấy lần vẫn không thể thành công thoát khỏi Tiểu Hồng Xà kia, trái lại thiếu chút nữa đã bị sương đỏ màu hồng phấn của nó gây thương tích.

Không bao lâu sau, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng ong ong, mấy con bọ cánh cứng đuổi theo Thánh Chiến Thiên Sứ đã bay trở về, không tiếp tục đuổi theo Thánh Chiến Thiên Sứ nữa.

Cùng trở về còn có dị thú màu xanh da trời và đôi gấu chó màu đen, trừ con Tiên Hạc kia đã không thấy đâu, những sinh vật siêu cấp thần huyết khác đều trở về.

Hàn Sâm thấy tình huống không ổn lắm, chỉ có thể lùi lại, mà sau khi năm con bọ cánh cứng kia bay trở về, dường như chúng muốn xông về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không cần suy nghĩ, lập tức xoay người bỏ chạy, một con bọ cánh cứng hắn còn không ứng phó được, đừng nói tới năm con bọ cánh cứng cùng lên.

Năm con bọ cánh cứng kia thật sự lao đến chỗ Hàn Sâm, hiển nhiên chúng biết Hàn Sâm hẳn là chủ nhân của Thánh Chiến Thiên Sứ, vì thế muốn giết chết kẻ chủ mưu là Hàn Sâm, báo thù chuyện quả đào tiên ở cành trên bị mất.

Hiện tại Hàn Sâm thật sự chỉ hận cha mẹ chỉ sinh ra hai cái đùi, hắn dốc hết sức lực để tăng tốc độ chạy đi, nhưng tốc độ năm con bọ cánh cứng phía sau nhanh hơn Hàn Sâm rất nhiều.

Tiểu ngân hồ rít lên một tiếng, trên người bắn ra lôi điện màu bạc, biến thành một tấm lưới lôi điện màu bạc hung hăng phun tới năm con bọ cánh cứng ở phía sau.

Bốn con Kim Sí Hắc Giáp Trùng chạm tới lưới lôi điện màu bạc, cả người khẽ run lên, phải dừng một chút, tốc độ cũng chậm đi.

Thế nhưng con Hoàng Kim Giáp Trùng kia lại không hề bị ảnh hưởng, nó vẫn nhanh chóng xông đến.

Trái tim Hàn Sâm sắp nhảy ra ngoài rồi, con Hoàng Kim Giáp Trùng lợi hại thế nào hắn đã tận mắt nhìn thấy, hai con gấu đen còn bị nó cắn đến mức máu me đầm đìa, hắn và Tiểu Ngân Hồ càng không phải đối thủ của Hoàng Kim Giáp Trùng.

Hoàng Kim Giáp Trùng đã đuổi tới sau lưng, Hàn Sâm lập tức tránh trái né phải, hy vọng có thể mượn nhờ thân pháp để chống đỡ được chốc lát.

Tốc độ của Hoàng Kim Giáp Trùng thật sự quá nhanh, kim ảnh lóe lên, áo giáp trên vai Hàn Sâm lập tức bị rách một mảng, da thịt hắn cũng bị cắt ra một một đường sâu tới xương, máu tươi lập tức chảy ra.

Hàn Sâm đang do dự có nên gọi tiểu thiên sứ trở về hay không, nếu hắn không gọi thì hắn và Tiểu Ngân Hồ đều sẽ mất mạng, nhưng lúc này lại đột nhiên thấy Hoàng Kim Giáp Trùng lại bỏ qua bọn hắn rồi bay về.

Hàn Sâm nao nao, sau đó lập tức hiểu được, nhìn về phía cây đào thần bí kia, chỉ thấy Tiểu Hồng Xà đã sắp cắn đến quả đào tiên còn lại ở cành dưới rồi.

Trận hỗn chiến bên kia lại bắt đầu diễn ra, thấy Hoàng Kim Giáp Trùng bay trở, đôi gấu đen có chút sợ rút lui.

Đôi gấu đen vừa lui lại, Hàn Sâm biết chắc chắn không còn hi vọng rồi, lập tức quay người chạy tới chỗ Thánh Chiến Thiên Sứ.

Đôi gấu đen đã lùi lại, chỉ còn Tiểu Hồng Xà kia và dị thú màu xanh da trời, cho dù có thêm hắn với Tiểu Ngân Hồ cũng không có cơ hội đấu lại năm

con bọ cánh cứng kia, đám bọ cánh cứng kia hận hắn thấu xương, nếu hiện tại hắn trở về tranh đoạt chỉ sợ chỉ còn một con đường chết.

Không bằng nhanh chóng chạy tới chỗ Thánh Chiến Thiên Sứ để bảo vệ quả đào tiên kia, hiện tại có lẽ chỉ còn con Tiên Hạc kia đang đuổi theo Thánh Chiến Thiên Sứ, quả đào tiên trên cành trên đã chắc chắn tới tay.

Quả nhiên, Hàn Sâm còn chưa chạy tới chỗ Thánh Chiến Thiên Sứ, đã thấy con Tiên Hạc kia thét lên một tiếng, tựa như cưỡi gió lướt đi, cuốn theo cuồng phong gào thét bay thẳng đến chân trời, chỉ chớp mắt đã biến mất trên tầng mây, chỉ để lại một chút máu tươi, xem ra nó đã bị thương không nhẹ.

Thánh Chiến Thiên Sứ xuất hiện ở xa xa, đang nhanh chóng bay về bên này, hẳn là đang đuổi theo con Tiên Hạc bị thương kia.

Nhưng Tiên Hạc lướt gió bay đi, đã sớm không còn dấu vết, dù là Thánh Chiến Thiên Sứ cũng không thể đuổi kịp nó.

Nhận lấy quả đào tiên từ tay Thánh Chiến Thiên Sứ, trong lòng Hàn Sâm cuồng hỉ, thận trọng cất vào túi mà mình đã chuẩn bị trước, sau đó nhanh chóng rời khỏi rừng đào.

Ở chỗ kia có năm con bọ cánh cứng thủ hộ, có thể lấy được một quả đào tiên đã vô cùng may mắn, Hàn Sâm cũng không muốn trở về mạo hiểm.

Chỉ sợ quả đào ở cành dưới kia, cuối cùng vẫn sẽ rơi vào tay năm con bọ cánh cứng, có lẽ Tiểu Hồng Xà kia và dị thú màu xanh da trời đều không có cơ hội gì.

Chuyện duy nhất mà Hàn Sâm không hiểu chính là quan hệ giữa con Hoàng Kim Giáp Trùng và bốn con Kim Sí Giáp Trùng như thế nào, tất cả bọn chúng rõ ràng đều là sinh vật siêu cấp thần huyết, không phải sản phẩm hỗn hợp như đám tiểu côn trùng màu đen.

Có thể là Hoàng Kim Giáp Trùng sinh ra bốn con Kim Sí Giáp Trùng kia, nhưng dựa theo lý thuyết bình thường, đời thứ hai thường phải mạnh hơn

đời thứ nhất một chút mới đúng, nhưng Hoàng Kim Giáp Trùng lại mạnh hơn bốn con Kim Sí Giáp Trùng kia rất nhiều.

Nhưng chúng có quan hệ như thế nào, hiện tại Hàn Sâm không có tâm tình để ý tới, hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng chạy về Thủy Tinh Cung, ở đó mới tuyệt đối an toàn, hắn có thể yên tâm ăn quả đào tiên rồi tu luyện Động Huyền Kinh, có lẽ có thể đột phá cảnh giới thứ nhất trong Động Huyền Kinh, chuyện này mới là chuyện quan trọng nhất.

Cũng may đoạn đường này không xuất hiện nguy hiểm gì, Hàn Sâm thuận lợi về tới Thủy Tinh Cung, lấy quả đào tiên từ trong túi ra, trong Thủy Tinh Cung lập tức tràn ngập hương đào say lòng người, hào quang thánh khiết lưu chuyển trên quả đào, lớp da mỏng trên quả đào trong suốt, dường như có thể nhìn thấy bên trong thịt quả có chất lỏng rung động, hương vị ngọt ngào cách vỏ đào cũng có thể cảm nhận được.

Tiểu Ngân Hồ hé miệng cắn về phía quả đào tiên, muốn nuốt quả đào tiên kia vào.

Lúc này Hàn Sâm đã sớm phòng bị nó, để tiểu thiên sứ bắt lấy nó, Tiểu Ngân Hồ giãy dụa như thế nào cũng không cắn được quả đào tiên.

- Hắc hắc, xin lỗi nha Tiểu Ngân Ngân, quả đào là của anh, mày cứ ngoan ngoãn ăn Đường Đậu là được rồi.

Hàn Sâm lấy ra một viên Gen Tạo Hóa Đan đút cho Tiểu Ngân Hồ.

Bình thường Tiểu Ngân Hồ đều rất thích Gen Tạo Hóa Đan, nhưng lúc này ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, giãy dụa muốn xông ra cắn lấy quả đào tiên.

Chương 692: Cảnh Giới Thứ Nhất Động Huyền Kinh

Cầm quả đào tiên đi tới một gian mật thất trong Thủy Tinh Cung, để tránh khi đột phá lại bị quấy rầy.

Mặc dù phải xin lỗi Tiểu Ngân Ngân, nhưng chỉ cướp được một quả đào tiên, hiện tại thật sự không có biện pháp, Hàn Sâm định nếu như sau khi mình đột phá vẫn còn một chút, lúc đó cho Tiểu Ngân Hồ ăn cũng không sao.

Nhìn quả đào trong tay, Hàn Sâm lấy ra một ống kim mới, hắn muốn thử rút ra từng chút nước quả, sau đó ăn thử một lần.

Mặc dù mới chỉ ngửi hương hoa đào đã giúp Động Huyền Kinh của hắn tiến bộ, nhưng hoa đào là hoa đào, quả đào là quả đào, hương hoa đào có tác dụng với hắn, không đồng nghĩa với chuyện ăn quả đào cũng sẽ có lợi.

Quan trọng hơn là dù là thuốc bổ, ăn nhiều cũng không được, nhưng hắn lại không nỡ dùng quả đào này đi thí nghiệm, như vậy tự hắn chỉ có thể ăn thử một chút trước.

Thế nhưng Hàn Sâm vừa cắm kim xuống, cây kim trước mặt lập tức gãy đi, thế mà lại không đâm xuyên qua da quả đào được.

Hàn Sâm ngây ra một lúc, sau đó lại lấy ra một mũi tên lông vũ quạ đen, dùng mũi nhọn để cắt quả đào, nhưng vẫn không cắt được một chút nào.

Cuối cùng Hàn Sâm mang cả Xích Diễm Bạo Long ra dùng, thế mà ngay cả da quả đào cũng không rạch ra được.

Hàn Sâm mệt đến mức toàn thân toát đổ mồ hôi, nhưng trong lòng vô cùng thất vọng:

- Thứ quái quỷ gì thế? Quả đào cứng như vậy còn ăn thế nào? Sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không thể cắn được.

Hàn Sâm theo bản năng cầm lấy quả đào, đặt lên miệng thử cắn một miếng, chất lỏng ngọt ngào lập tức chảy vào miệng hắn, da quả đào đến cả Xích Diễm Bạo Long Đột cũng không làm gì được, hắn chỉ tùy tiện cắn một miếng, thế mà lại thật sự cắn được.

Nước đào như mật ong từ bên trong chảy ra, chảy vào miệng Hàn Sâm, cả quả đào dường như đang hòa tan, đến hôm nay Hàn Sâm mới hiểu thế nào là vào miệng đã tan.

Hàn Sâm vốn muốn ăn từng chút một, nhưng cắn một miếng, cả quả đào giống như đã tan ra chảy vào trong miệng Hàn Sâm, chất lỏng thơm ngọt chảy vào trong bụng, ngay cả vỏ đào cũng đều tan ra.

Rất nhanh sau đó, trong tay Hàn Sâm chỉ còn lại có một hột đào, hột đào kia vô cùng sạch sẽ, giống như là một bảo thạch tạo hình kỳ lạ, lấp lòe quang mang vô cùng xinh đẹp.

- Quả nhiên quả đào này không phải vật phàm, binh khí nào cũng không làm gì được, nhưng lại có thể dễ dàng ăn hết, thật sự quá kỳ lạ.

Trong lòng Hàn Sâm thầm cảm thán.

Không đợi Hàn Sâm cảm thán xong, trong bụng hắn bắt đầu có một luồng hương thơm tràn tới toàn thân, tứ chi bách hài giống như rơi vào một dòng ôn tuyền vậy, máu trong cơ thể bắt đầu tăng tốc, chảy tới trái tim rồi mang hương thơm kia đến khắp toàn thân.

Dường như tế bào thân thể bị mùi hương kia hấp dẫn, đồng loạt phát ra tiếng rên rỉ vui sướng, khiến thân thể Hàn Sâm không thể khống chế bắt đầu run rẩy.

Hàn Sâm vội vàng bình tĩnh lại, dựa theo pháp quyết tu hành của Động Huyền Kinh, dẫn hương thơm hòa tan vào từng tế bào trong thân thể, cường hóa tố chất thân thể.

Năng lượng trong quả đào còn khổng lồ hơn Hàn Sâm nghĩ rất nhiều, nhưng lực lượng này rất ôn hòa, thuận theo Động Huyền Kinh, chậm rãi chảy vào kinh mạch toàn thân, không hề tạo ra bất kỳ nguy hại gì cho thân thể.

Hàn Sâm lập tức thả lỏng, chuyên tâm tu luyện Động Huyền Kinh, khi hương thơm bị Động Huyền Kinh luyện hóa càng ngày càng nhiều, mùi thơm ngát trong thân thể Hàn Sâm tản ra cũng càng ngày càng nặng.

Gian mật thất cũng không giữ được mùi hương kia, hương thơm tràn ra khắp Thủy Tinh Cung.

Nếu không phải vì Thủy Tinh Cung ở dưới nước, mùi thơm này không thể xuyên qua nước biển, nếu không chỉ sợ mùi hương này đã bay ra rất xa rồi.

Mùi hương càng ngày càng đậm, dường như đã ngưng thành một màn sương trong Thủy Tinh Cung, Tiểu Ngân Hồ tham lam hít lấy mùi hương trong không khí, da lông trên người sáng lên như bạc.

Hồ lô cũng dùng phương thức của mình để hấp thu mùi hương này.

Ngay cả Linh cũng có vẻ phi thường thích mùi hương này, cô nhẹ nhàng hít hà, vẻ mặt buông lỏng rất nhiều.

Tiểu thiên sứ, Thái Âm công chúa và Thái Dương công chúa, còn có Hải Thần công chúa và Tuyết Cơ, đều có vẻ rất thích loại mùi thơm này, tất cả đều tập trung hít vào mùi hương này.

Màn sương mùi hương này tới nửa đêm đã nồng đậm tới cực điểm, sau nửa đêm, mùi hương từ từ yếu bớt.

Còn trong cơ thể Hàn Sâm lại hoàn toàn khác biệt, lúc này lực lượng trong cơ thể hắn mới bắt đầu bộc phát, mùi thơm của quả đào đã hoàn toàn được luyện hóa, khí tức Động Huyền Kinh cường đại đến mức chưa từng có, Hàn Sâm bắt đầu đột phá bình cảnh của cảnh giới thứ nhất Động Huyền Kinh.

Tất cả tế bào đều đang dùng lực đánh về vách ngăn kia, giống như đang đánh tới chuông đồng vậy, mỗi một lần trùng kích, tế bào toàn thân Hàn Sâm lại phát ra rung động liên miên bất tuyệt.

Lần lượt trùng kích, rung động tầng tầng lớp lớp đan xen vào nhau, giống như tiếng chuông vang vọng.

Mà mỗi một lần trùng kích, mùi thơm trên người Hàn Sâm lại nhạt đi một phần, sau khi trùng kích liên tục bảy bảy bốn mươi chín lần, mùi thơm trên người Hàn Sâm đã hoàn toàn biến mất, cuối cùng không ngửi thấy một chút mùi thơm nào nữa.

Thế nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy khí tức sinh mệnh trong người tràn đầy, giống như có thể từ trong tế bào tràn ra vậy.

OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH!

Trùng kích lần lượt như sóng to gió lớn khiến cả người Hàn Sâm run rẩy, mỗi một ngón tay, mỗi sợi tóc, thậm chí từng lỗ chân lông đều muốn nổ tung.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm không còn nhớ rõ mình đã trùng kích bao nhiêu lần, trên thân thể hắn dường như có một tầng gông xiềng bỗng nhiên bị phá vỡ, toàn thân nhẹ nhàng thoải mái, giống như muốn bay lên vậy, cảm giác tự do và khoan khoái dễ chịu này không thể hình dung được.

Giống như Tiên nhân phiêu dật xuất trần, khí chất cả người cũng có biến hóa nghiêng trời lệch đất, cả người không dính chút khói lửa nhân gian.

Hàn Sâm chỉ tùy ý đứng ở đó, đã có mị lực rung động lòng người, da thịt trên người đều là mềm mại tươi sáng như nụ hoa chớm nở, khí tức sinh mệnh đập vào mặt, khiến lòng người sinh ra ý chập chờn, từ nội tâm sinh ra ý muốn thân cận.

Khác với khi dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen, tuy thân thể và linh thức đều tăng lên rất nhiều, nhưng hiển nhiên Động Huyền Kinh còn lợi hại hơn Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Hơn nữa hiện tại cũng không giống như sau khi Hàn Sâm dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen không hề có tình cảm, lúc này tình cảm sung mãn, cả người đều tản ra sức sống tươi trẻ, khiến người khác không nhịn được muốn thân cận hắn.

Mà bên ngoài thân thể Hàn Sâm dường như có một luồng khí tức sinh mệnh vô hình vô ảnh đang lan tràn, chỉ cần người nào tiếp xúc với khí tức sinh mệnh này, đều bắt đầu cộng hưởng với khí tức sinh mệnh của hắn.

Trước kia Hàn Sâm phải vận chuyển Động Huyền Kinh, người bên ngoài hấp thu hương khí của hắn, hắn có thể thấy khí tức của đối phương lưu chuyển.

Còn hiện tại lại hoàn toàn không cần, Hàn Sâm ngồi trong mật thất, khí tức trên thân Tiểu Ngân Hồ lưu động cách đó 100m, hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không, phải nói là hắn cảm giác được khí tức vận hành trên thân Tiểu Ngân Hồ, luồng khí tức vô hình vô sắc kia lan tràn ra, Hàn Sâm có thể cảm ứng từng chấn động trong cơ thể nó, giống như hơi thở kia cũng trở thành một bộ phận trong thân thể Hàn Sâm, biến thành một khí quan không có thật khác.

- Chuyện này quá thần kỳ!

Hàn Sâm cực kỳ vui mừng.

Sau này khi chiến đấu với sinh vật siêu cấp thần huyết hay con người, hắn chỉ cần dùng Động Huyền Kinh mở ra khóa gen thứ nhất, hắn liền có thể hiểu rõ cách vận hành khí tức của đối phương, hoàn toàn có thể học được phương pháp đối phương vận hành khí tức trong khi giao chiến, không cần phải chờ đợi đối phương đi hấp thu hương khí của hắn nữa.

Chương 693: Hấp Thu Gen Sinh Mệnh Tinh Hoa

Hàn Sâm thử mô phỏng ra cách vận hành khí tức của Thánh Cốt Tượng, chỉ cảm thấy bên trong kinh mạch xuất hiện một luồng lực lượng vô cùng mạnh bộc phát ra, giống như hồng hoang cuồng thú không ngừng tràn ra, mạnh hơn lúc chưa mở ra khóa gen mấy lần.

Hàn Sâm lại thử cầm lên khối gen sinh mệnh tinh hoa của Thánh Cốt Tượng kia, dưới cách vận hành khí tức Thánh Cốt Tượng cường đại, khối

gen sinh mệnh tinh hoa của không ngừng rung rung, đột nhiên nó ông một tiếng rồi bay khỏi tay Hàn Sâm, tự động bay về phía Hàn Sâm, tinh hoa bên trong chảy xuống, giống như đã hòa tan vậy, căn bản không cần dùng miệng ăn, một tia gen sinh mệnh tinh hoa trực tiếp dung nhập vào trong thân thể hắn.

Hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa Thánh Cốt Tượng, siêu cấp thần gen +1.

Hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa Thánh Cốt Tượng, siêu cấp thần gen +1.

. . .

Tiếng thông báo không ngừng vang lên trong đầu, Hàn Sâm hạnh phúc đến mức muốn khóc rồi, hắn khổ cực lâu như vậy, cuối cùng đã tìm được phương pháp dung hợp gen sinh mệnh tinh hoa.

Một khối gen sinh mệnh tinh hoa Thánh Cốt Tượng, sau khi Hàn Sâm hấp thu hết, da thịt trên người cũng rắn chắc hơn vài phần, xương cốt tản ra tia sáng mịt mờ, cuối cùng Hàn Sâm thu được 10 điểm siêu cấp thần gen.

- Cuối cùng. . . cuối cùng mình đã có thể tiếp tục tiến hóa rồi. . .

Hàn Sâm hận không thể ngửa mặt lên trời gầm rống.

Trước kia Hàn Sâm liều mạng cố gắng, nguyên nhân lớn nhất là vì để cuộc sống của mình và người nhà tốt hơn, và muốn có lực lượng để điều tra rõ ràng chuyện của cha hắn.

Đối với Hàn Sâm hiện tại, tuy những mục tiêu trước kia vẫn là mục tiêu, nhưng có thể tiến hóa lên cao hơn lại có sức hấp dẫn mãnh liệt.

Giống như là một người có thói quen rèn luyện, nếu đến một ngày hắn không rèn luyện, thì hôm đó hắn sẽ có cảm giác toàn thân không thoải mái.

Hiện tại Hàn Sâm đã có thói quen luyện tập để mình dần dần trở nên mạnh mẽ, cũng khát vọng tiếp tục trở nên mạnh mẽ, không hề liên quan tới những nhân tố bên ngoài, hắn chỉ đơn giản muốn trở nên mạnh hơn.

Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, bắt chước cách vận hành khí tức của Tiểu Ngân Hồ, trên người hắn lập tức xuất hiện lôi điện màu bạc, chuyện này khiến Hàn Sâm vô cùng hài lòng.

Bành!

Hàn Sâm đánh ra một quyền, lôi điện màu bạc nhảy múa trên tay hắn, nhưng không thể đánh ra quang điện như Tiểu Ngân Hồ được.

Dù sao chuyện này cũng nằm trong dự liệu Hàn Sâm, tố chất thân thể của nhân loại ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở có hạn, mặc dù có thể mạnh mẽ mở ra khóa gen thứ nhất, những cũng không phải hoàn toàn mở ra, nên không thể trực tiếp phóng ra sức mạnh đặc biệt như sinh vật siêu cấp thần huyết được.

Nhất định phải đợi đến khi thân thể đạt đến Thiên Nhân, mới có thể phóng loại lực lượng đặc thù này ra ngoài.

Tâm niệm Hàn Sâm lại động, tiếp tục mô phỏng ra cách vận hành khí tức của Tiểu Hắc Hùng, thân thể lập tức bắt đầu cường tráng lên, cơ bắp nổi lên, toàn thân giống như được thổi phồng một vòng, cánh tay còn lớn hơn cả đùi trước kia, cả người cực kỳ hùng tráng.

Hơn nữa da thịt toàn thân đều cứng như sắt thép, lực lượng cũng tăng lên rất nhiều, khuyết điểm duy nhất chính là tốc độ và tính linh hoạt thoáng hạ thấp.

Hàn Sâm chơi vui đến mức quên cả trời đất, đột nhiên nghĩ đến cách hồ lô vận hành khí tức, không biết nếu hắn mô phỏng cách vận hành khí tức của nó sẽ có hiệu quả gì.

Suy nghĩ vừa nổi, khí tức Động Huyền Kinh lập tức biến hóa, dựa theo cách hồ lô kia vận hành khí tức, lập tức có một loại lực lượng vô cùng kỳ dị sinh ra trong cơ thể Hàn Sâm.

Bành! Bành! Bành!

Thân thể Hàn Sâm dường như biến thành nam châm, tất cả đồ đạc trong phòng đều bị Hàn Sâm hút tới.

Hàn Sâm không tránh được, những vật kia dườn như đã khóa chặt mục tiêu là hắn, trên không trung trực tiếp rẽ ngang, cuối cùng vẫn đập lên trên người của hắn.

Ghế dựa, đế đèn, bàn . . . đều đập tới Hàn Sâm, còn có giường thủy tinh cũng ầm ầm bay tới Hàn Sâm, Hàn Sâm bị hù vội vàng giải trừ cách vận hành khí tức của hồ lô.

Rầm rầm!

Khí tức biến mất, những thứ bị hút vào người Hàn Sâm lập tức rơi trên đất, dường như cục nam châm Hàn Sâm đã mất đi từ tính.

- Đây là cách vận hành khí tức quái quỷ gì vậy? Tự biến mình thành nam châm có thể hút tất cả mọi thứ sao? Thứ này thì có tác dụng gì?

Hàn Sâm vô cùng khó hiểu.

Nhưng chuyện này cũng chẳng có gì quan trọng, dù sao Hàn Sâm cũng không thiếu một kiểu vận hành khí tức, hiện tại hắn đã luyện thành cảnh giới thứ nhất của Động Huyền Kinh, có thể dùng nó để mở ra khóa gen thứ nhất, sau này còn rất nhiều cơ hội học trộm cách vận hành khí tức của sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai khác.

Có một cách nói là Luyện Khí Thuật giống như là những chiếc chìa khóa khác nhau, mà những chiếc chìa khóa này có thể mở ra những rương bảo vật khác nhau, bảo vật trong hòm cũng không giống nhau.

Tuy đều là mở ra khóa gen thứ nhất, nhưng năng lực đạt được khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen thứ nhất khác với dùng Động Huyền Kinh mở ra khóa gen thứ nhất.

Năng lực khác nhau đều sẽ có ưu điểm và khuyết điểm, giống như lực lượng nước với lửa, chưa tính tới cái nào mạnh hơn, bởi vì năng lực bọn nó vốn khác nhau.

Nhưng Hàn Sâm vẫn có cảm giác dùng Động Huyền Kinh mở ra khóa gen thứ nhất mạnh hơn dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật một chút, ít nhất về mặt thân thể là như vậy.

Mà Động Huyền Khí của Động Huyền Kinh và thức thứ tám của Băng Cơ Ngọc Cốt đều có đặc điểm riêng biệt, cũng có chỗ giống nhau, chưa nói tới loại nào mạnh hơn, chỉ là Động Huyền Khí kỳ diệu hơn một ít, nhưng cũng không thể nói là mạnh hơn thức thứ tám được, chỉ có thể nói là năng lực khác nhau.

Hàn Sâm lại thử một chút, quả nhiên vẫn không hấp thu được gen sinh mệnh tinh hoa đời thứ nhất, nói cách khác trước tiên hắn phải học lén cách vận hành khí tức của sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai, sau đó lại giết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đi, mới có thể hấp thu gen sinh mạng tinh hoa của nó.

Nếu là lúc trước, Hàn Sâm sẽ cảm thấy có chút khó, nhưng hiện tại Động Huyền Kinh đã mở ra khóa gen thứ nhất, những vấn đề này không còn tồn tại nữa, trong lúc chiến đấu hắn cũng có thể học trộm được cách vận hành khí tức của những con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

- Mình không hấp thu được gen sinh mệnh tinh hoa đời thứ nhất, xem ra phải tìm thời gian thích hợp bán cho mấy đại thế lực, kiếm thêm một khoản lớn.

Hàn Sâm đang suy tư nên bán như thế nào, mới có thể đổi lấy lợi ích tối đa, lại đột nhiên nghe được một tiếng thông báo vang lên trong Thủy Tinh Cung.

Thần Chiến ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở được mở ra, võ đạo tràng đã mở, báo danh tham gia Thần Chiến tại võ đạo trường, sau ba mươi ba ngày Thần Chiến sẽ chính thức bắt đầu.

Một tiếng thông báo lạnh lùng vang vọng khắp Thủy Tinh Cung khiến Hàn Sâm hoảng sợ, nghe được nội dung thông báo kia, sắc mặt Hàn Sâm cũng trở nên cổ quái.

Thần Chiến ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, hoàn toàn khác với ở không gian thứ nhất, bởi vì ngoại trừ nhân loại, Dị Linh cũng có thể tham gia Thần Chiến, cho nên đối thủ không chỉ là nhân loại, còn có thể là Dị Linh.

Hơn nữa Thần Chiến ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng không phải một năm tổ chức một lần, mà là mười năm một lần, trước đây trong Thần Chiến, chưa từng có nhân loại nào thu được danh xưng Thần Tử, thập đại Thần Tử ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở trong lịch sử, toàn bộ đều là Dị Linh, chưa từng có ngoại lệ nào.

Cho nên cũng không có ai biết thập đại Thần Tử được ban thưởng cái gì.

Chương 694: Hột Đào

Thời gian giữa những lần tổ chức Thần Chiến ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở cách nhau rất dài, hơn nữa nhân loại cũng không quá nhiệt tình, bởi vì có một số Dị Linh cực kỳ mạnh mẽ, cho dù là cường giả đã mở ra khóa gen, chống lại Dị Linh như vậy cũng không có phần thắng.

Nếu như thuần túy là nhân loại đối chiến với nhau, trừ phi là một số người đặc biệt lãnh khốc vô tình, nếu không tỉ lệ bị mất mạng rất thấp, tối đa cũng chỉ bị thương mà thôi.

Nhưng nếu đối chiến với Dị Linh lại khác, Dị Linh nhất định sẽ toàn lực chém giết, mà giết được Dị Linh lại không thu được bất kỳ chỗ tốt nào, Dị Linh có thể sống lại nhờ Linh Hồn Chi Thạch.

Cho nên nhân loại báo danh dự thi mặc dù có nhiều, nhưng nếu thấy đối thủ của mình là Dị Linh, mà thực lực của đối phương lại thập phần cường đại, bình thường đều sẽ chọn trực tiếp đầu hàng.

Tuy số lượng nhân loại ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở rất đông, nhưng vì luôn không có nhân loại tiến vào danh sách thập đại Thần Tử, cho nên sự nhiệt tình của nhân loại đối với Thần Chiến ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng không cao.

Muốn ghi danh tham gia Thần Chiến, chỉ có Tí Hộ Sở cấp hoàng tộc mới có võ đạo tràng, Thủy Tinh Cung tuy không lớn, nhưng cũng là một Tí Hộ Sở của hoàng tộc, nên có một võ đạo tràng nho nhỏ, lớn cỡ một gian phòng.

Sau khi báo danh, còn phải đối chiến với người ghi danh ở cùng Tí Hộ Sở, ở mỗi Tí Hộ Sở chỉ có người đạt được đệ nhất danh mới có thể tham gia cuộc chiến Thần Tử giữa tất cả các Tí Hộ Sở, tranh đoạt vị trí đệ nhất ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, nhưng Thủy Tinh Cung chỉ có một mình Hàn Sâm ghi danh, cho nên hắn chính là đệ nhất, cũng không cần đối chiến với những người khác, chỉ cần nhờ cuộc chiến Thần Tử bắt đầu là được rồi.

- Không biết Thần Chiến ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở sẽ có phần thưởng gì, nếu như nói thập đại Thần Tử đều là Dị Linh, ngay cả cường giả đã mở ra khóa gen cũng không phải đối thủ, như vậy rất có thể có lực lực tương đương với sinh vật siêu cấp thần huyết. Có thể lọt vào Top 10, ban thưởng chắc chắn sẽ không quá kém, chẳng lẽ là thú hồn siêu cấp thần huyết ngẫu nhiên? Hoặc là Dị Linh trên cả hoàng tộc?

Trong nội tâm Hàn Sâm có chút chờ mong.

Nếu như nói là Dị Linh trên cả hoàng tộc, cho dù là Hàn Sâm cũng vô cùng khát vọng, dù sao muốn thần phục được Dị Linh như vậy, dù Hàn Sâm có được tiểu thiên sứ, chỉ sợ cũng rất khó làm được.

Nếu thật sự tồn tại Dị Linh như vậy, bên trong Tí Hộ Sở tuyệt đối sẽ không chỉ có một hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, muốn tấn công vào, với thực lực hiện tại của nhân loại mà nói, căn bản không khả năng.

Hiện tại chuyện Hàn Sâm cần suy tính là nên dùng thân phận gì để tham gia Thần Chiến, dùng thân phận Hàn Sâm để tham gia Thần Chiến, có thể mang theo tiểu thiên sứ dùng toàn lực đấu một trận, khả năng lọt vào Top 10 rất lớn.

Nhưng hiện tại hắn đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, tất cả người trong Liên Minh đều đang quan sát hắn, nếu như hắn tham gia Thần Chiến biểu hiện ra lực lượng vượt qua Tiến Hóa Giả có thần gen viên mãn rất nhiều, như vậy người khác sẽ biết hắn đã hấp thu được gen sinh mệnh tinh hoa.

Chỉ sợ toàn bộ Liên Minh sẽ tìm đến hắn để tìm hiểu phương pháp hấp thu, kể cả là tổ chức chính thức trong Liên Minh cũng sẽ không bỏ qua hắn, dù sao đây cũng là đại sự có quan hệ đến toàn bộ nhân loại, hắn chỉ có thể giao ra phương pháp hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa.

Nếu như có thể giao ra, Hàn Sâm cũng không để ý chuyện có thể khiến nhân loại cùng phát triển, nhưng hiện tại hắn dựa vào Động Huyền Kinh mới có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, hắn không thể giao Động Huyền Kinh ra được.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng có thể không động thủ, chỉ để tiểu thiên sứ chiến đấu, nhưng như vậy cũng vô dụng, thật sự đụng phải Dị Linh có thực lực tương đương với sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu như Dị Linh tập trung mục tiêu trên người hắn, tiểu thiên sứ chưa chắc đã có thể cản được, dù sao tiểu thiên sứ là sủng vật chủ chiến, chứ không phải loại sủng vật bảo vệ người.

Đến lúc đó Hàn Sâm không thể sử dụng toàn bộ lực lượng sẽ trở thành nhược điểm chí mạng, nếu muốn tiến vào Top 10 Thần Tử chỉ sợ không có cơ hội.

Hơn nữa, Hàn Sâm không tự mình động thủ, tham gia Thần Chiến cũng không có ý nghĩa gì, hắn còn muốn mượn Thần Chiến này, nhìn xem có thể mô phỏng cách vận hành khí tức của một số Dị Linh hay không.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Sâm quyết định dùng thân phận của Kim Tệ để tham gia Thần Chiến, tuy bản thân hắn rất khó đánh bại được sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng chiến đấu như vậy đối với hắn chỉ có lợi mà không có hại, cũng có thể giúp hắn hiểu thêm về thủ đoạn của Dị Linh, về sau vạn nhất có cơ hội, nói không chừng sẽ hữu dụng.

Còn có hơn một tháng nữa mới tới thời gian Thần Chiến bắt đầu, Hàn Sâm cũng không sốt ruột, hiện tại hắn đang nghĩ nên đi đâu tìm một con sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

Sau khi Hàn Sâm đi ra, Tiểu Ngân Hồ tức giận nghiêng đầu đi không thèm để ý tới hắn, xem ra nó rất tức giận về chuyện Hàn Sâm cướp đi quả đào tiên.

- Tiểu Ngân Ngân nghe lời, quả đào kia tao ăn hết rồi, nhưng còn có một hột đào này, mày xem thử xem có thể ăn được hay không?

Hàn Sâm đưa hột đào như bảo thạch ra trước mặt Tiểu Ngân Hồ.

Tiểu Ngân Hồ xoay đầu lại nhìn thoáng qua, cắn một miếng xuống hột đào, chỉ nghe răng rắc một tiếng, hột đào như bảo thạch kia đã bị nó cắn nát, lộ ra nhân đào trắng như tuyết bên trong, Tiểu Ngân Hồ nhổ ra những mảnh vỡ kia, nhai nhân đào vài cái rồi trực tiếp nuốt xuống.

- Thứ này thật sự có thể ăn à?

Hàn Sâm mở to hai mắt, hắn vốn chỉ muốn dỗ Tiểu Ngân Hồ một chút, không nghĩ tới thứ này lại thật sự có thể ăn.

Tiểu ngân hồ đã ăn xong nhân đào, ngáp một cái, nhảy đến vai Hàn Sâm, gác đầu lên vai hắn rồi nheo mắt lại, cũng không biết có phải là ngủ rồi hay không.

- Thế là xong rồi? Ăn hết cả một hột đào của quả đào tiên, dù gì cũng phải có chút phản ứng chứ?

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng phiền muộn, Tiểu Ngân Hồ mỗi ngày đều ăn nhiều thứ tốt như vậy, thế mà tốc độ phát triển vô cùng chậm.

Nếu như Tiểu Ngân Hồ có thể lớn lên nhanh một chút, hắn có lực lượng tương tương với hai con sinh vật siêu cấp thần huyết cấp, đi ra ngoài săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai cũng nắm chắc hơn.

Dù sao bình thường bên cạnh sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai đều có sinh vật siêu cấp thần huyết khác, chỉ có một tiểu thiên sứ hỗ trợ, khả năng chém giết vẫn không quá cao.

Chuyện tìm kiếm sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai cũng không vội vàng được, Hàn Sâm cũng không nóng nảy, hiện tại hắn rất muốn biết, có thể thu được thứ gì tốt từ Kỷ gia cùng Tần gia.

Kỷ gia cho Hàn Sâm mấy lựa chọn, Hàn Sâm vẫn tương đối hài lòng, cuối cùng lựa chọn 5% cổ phần công ty khoa học kỹ thuật Kình Thiên.

Nghe 5% có vẻ rất ít, nhưng khoa học kỹ thuật Kình Thiên là công ty lọt vào top 20 trong Liên Minh, rất nhiều con cháu Kỷ gia đều không có cổ phần công ty khoa học kỹ thuật Kình Thiên, một số thành viên tương đối quan trọng của Kỷ gia cũng chỉ là chiếm 1-2%, 5% đã là một con số tương đối khả quan.

Cũng chỉ có một số nhân vật nắm giữ thực quyền Kỷ gia, mới có thể có được 10% trở lên cổ phần công ty, Hàn Sâm là một kẻ khác họ, có thể có được cổ phần, hơn nữa còn là 5%, đây là lần đầu tiên xuất hiện ở Kỷ gia.

Nếu như Hàn Sâm chịu bán 5% cổ phần công ty đi, về sau dù hắn chỉ ăn với nằm cũng có thể sống phủ phê hết đời rồi.

Đương nhiên, Kỷ gia chịu cho Hàn Sâm 5% cổ phần công ty, không chỉ bởi vì một khối gen sinh mệnh tinh hoa, mà bọn họ còn muốn cùng Hàn Sâm ngồi cùng trên một con thuyền.

Dù sao hiện tại Hàn Sâm ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, là người duy nhất có thể săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng khiến Hàn Sâm cảm thấy hứng thú nhất vẫn là đồ vật mà Tần gia dùng để trao đổi gen sinh mệnh tinh hoa.

Chương 695: Nguyên Thạch Thép Z

Tần gia cũng chuẩn bị mấy phương án để Hàn Sâm lựa chọn, cuối cùng Hàn Sâm lựa chọn một bộ vũ khí dùng thép Z nguyên thạch luyện thành.

Bình thường khoáng thạch thép Z đều có rất nhiều tạp chất, trung bình 1000g thép Z quặng thô, tối đa cũng chỉ có thể đề luyện ra 5g thép Z 99 % nguyên nhất.

Hơn nữa thép Z tinh luyện ra có độ cứng rất cao, nhưng lại rất giòn, độ bền và độ dẻo đều vô cùng kém, tới mức gần như không thể làm thành vũ khí hoặc là bộ phận của cơ giới.

Dùng một câu để hình dung chính là, thép Z tinh luyện ra chỉ cứng hơn đồ sứ một chút, chỉ khi dung hợp với những kim loại khác mới có thể có độ bền và độ dẻo đạt yêu cầu, lúc đó mới thích hợp để chế tạo thành binh khí.

Nhưng bên trong mỏ thép Z, thường sẽ có một chút nguyên thạch có độ tinh khiết rất cao, những nguyên thạch này không biết vì nguyên nhân gì mà hình thành, bình thường đều chỉ lớn cỡ đầu ngón tay, hàm lượng thép Z đều đạt 50% trở lên, thậm chí có khối còn có thể đạt tới 100%.

Những nguyên thạch thép Z này chẳng những có độ cứng cực cao, độ bền và độ dẻo cũng rất cao, rất thích hợp để chế tạo binh khí, nhưng nếu loại nguyên thạch này trải qua gia công, sẽ giòn như thép Z bình thường, cho nên chỉ có thể dùi mài đi, không thể rèn đúc được.

Những nguyên thạch này bình thường đều mài thành đầu đạn, nhưng vì trong Tí Hộ Sở không thể sử dụng súng ống, cho nên loại nguyên thạch thép Z này trong Tí Hộ Sở cũng không có tác dụng gì.

Nhưng Tần gia có rất nhiều mỏ thép Z, bọn họ tích lũy không ít nguyên thạch thép Z, trong đó có một số nguyên thạch thép Z tương đối lớn.

Trong đó có một đống nguyên thạch tốt nhất, hàm lượng thép Z đều vượt qua 90%, hơn nữa còn lớn hơn nguyên thạch thép Z bình thường không ít, có thể mài ra để làm thành một số vũ khí đơn giản.

Trong tích tắc khi Hàn Sâm nhìn thấy những nguyên thạch thép Z kia, hắn lập tức nghĩ đến Khổng Tước Liên Nỗ của mình, những nguyên thạch thép

Z kia dài nhất cũng chỉ đạt tới một xích, lớn cỡ ngón tay, làm dao găm lại có vẻ hơi nhỏ rồi, hơn nữa muốn mài nguyên thạch thép Z thành lưỡi đao cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Hàn Sâm nghĩ những nguyên thạch đó chỉ cần gia công thêm chút sẽ trở thành tên nỏ không tệ, là vật rất hữu dụng với Hàn Sâm.

Cho nên cuối cùng Hàn Sâm lựa chọn một nhóm nguyên thạch thép Z, hơn nữa Tần gia đã hứa có thể giúp hắn chế thành tên nỏ, bởi vì mài nguyên thạch thép Z là một việc rất phức tạp, cần thời gian rất lâu, cho nên tạm thời Hàn Sâm còn chưa lấy được tên nỏ thép Z.

Dựa vào tính toán của Tần gia, có lẽ nửa tháng sau Hàn Sâm có thể nhận được hai mũi tên đầu tiên, mỗi tháng Tần gia đều sẽ giao tiếp hai mũi tên.

Đối với chuyện này Hàn Sâm cũng có thể lý giải, nguyên thạch thép Z vô cùng cứng rắn, lại không thể dùng dùng phương pháp hóa học hoặc xử lý nhiệt, chỉ có thể từ từ mài, thực sự cần rất nhiều thời gian.

Về mũi tên thép Z, Hàn Sâm rất chờ mong, mũi tên thép Z được chế tạo từ nguyên thạch thép Z hàm lượng 90%, độ bền có lẽ sẽ không kém mũi tên lông vũ quạ đen, thậm chí có khả năng còn mạnh hơn một chút.

Quan trọng nhất là mũi tên lông vũ quạ đen không thể mang ra khỏi Tí Hộ Sở, còn mũi tên thép Z này lại có thể mang tới bất kỳ địa phương nào đi.

Lặng lẽ về Nữ Thần Tí Hộ Sở, thu lại Trùng Giáp Kỵ Sĩ, Hàn Sâm trở về Liên Minh tra tư liệu, hy vọng có thể tìm được hành tung của một số sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai độc hành.

- Người anh em, cậu đã báo danh tham gia Thần Chiến chưa?

Đường Chân Lưu gọi Hàn Sâm, vẻ mặt đầy hưng phấn hỏi.

- Không tham gia, quá lãng phí thời gian.

Hàn Sâm cười nói.

- Sao lại không báo dánh chứ, cậu nên báo danh, cậu có sủng vật như vậy, nói không chừng thật sự có cơ hội tiến vào Top 10 Thần Tử, cũng có thể lấy lại mặt mũi cho nhân loại.

Đường Chân Lưu nói ra.

- Sủng vật của tôi có lợi hại tới đâu thì người ta trực tiếp giết tôi là xong, dù thế nào vẫn chỉ có một con đường chết, cần gì phải tìm phiền toái.

Hàn Sâm giơ tay nói.

- Nói cũng đúng, nhưng cậu không tham gia thì lần Thần Chiến này nhân loại chúng ta lại không có cơ hội gì. Nghĩ tới cũng không thoải mái, hơn một trăm năm qua, Top 10 Thần Tử đều là Dị Linh, quả thực là sỉ nhục.

Đường Chân Lưu buồn bực nói.

- Vậy thì không có cách nào, trừ phi siêu cấp thần gen của chúng ta có thể đầy, nếu không sẽ không có tư cách cạnh tranh.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Khó a, hiện tại có người ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở lấy được gen sinh mệnh tinh hoa rồi, nhưng lại không tìm thấy biện pháp hấp thu, tình huống ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng giống như vậy, muốn đạt được siêu cấp thần gen, không biết phải chờ tới năm nào tháng nào.

Đường Chân Lưu nghe Hàn Sâm nói như vậy càng thêm buồn bực.

- Hi vọng sẽ không quá lâu, tôi còn muốn sớm tấn chức thành Siêu Việt Giả.

Hàn Sâm cười nói.

- Tiểu tử cậu thật là may mắn, lại có thể thu được sủng vật như vậy, lần sau có đi giết sinh vật siêu cấp thần huyết, nhớ tới nhà chúng tôi một chút, điều kiện Tần gia có thể cho cậu, nhà chúng tôi cũng có thể cho.

Đường Chân Lưu nói ra.

- Đợi tôi săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết rồi nói, anh cũng biết sủng vật dù sao cũng chỉ là sủng vật, chủ nhân tôi quá yếu, đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết vẫn cực kì nguy hiểm, không nắm chắc mười phần, tôi sẽ không đi mạo hiểm.

Hàn Sâm nói ra.

. . .

Nói chuyện xong với Đường Chân Lưu, còn có không ít người gọi hỏi hắn có muốn tham gia Thần Chiến hay không, có vẻ như rất nhiều người đều hi vọng hắn có thể tham gia Thần Chiến.

Trong đó có rất nhiều người đều hi vọng Hàn Sâm có thể đoạt vị trí Thần Tử, vì nhân loại giành lấy mặt mũi, cũng để tên nhân loại được ghi lên Thần Bi.

Nhưng Hàn Sâm đều nói cho bọn họ biết hắn sẽ không tham gia Thần Chiến. Hiện tại mỗi ngày không biết có bao nhiêu ánh mắt theo dõi hắn, việc này tuyệt đối không thể làm.

Cũng có rất nhiều người không tin Hàn Sâm không tham gia Thần Chiến, nhưng trong khoảng thời gian này Hàn Sâm không phải ở trong Liên Minh thì chỉ ở Nữ Thần Tí Hộ Sở, căn bản không đi ra ngoài, những người theo dõi hắn tự nhiên rất rõ ràng, đến khi báo danh Thần Chiến chấm dứt, Hàn Sâm vẫn không đi tới võ đạo tràng để báo danh, dường như hắn thật sự không tham gia Thần Chiến.

- Hi vọng lần này có thể lấy được vị trí Thần Tử, nếu như có thể đạt được một siêu cấp Dị Linh thì không còn gì tốt hơn rồi.

Hàn Sâm lại dùng Trùng Giáp Kỵ Sĩ làm thế thân, còn mình lại lặng lẽ đi ra ngoài.

Dự thi với tư cách Kim Tệ, chỉ cần Kim Tệ thể hiện ra thực lực siêu cấp cường đại, người khác biết Kim Tệ đã lấy được siêu cấp thần gen, cũng có thể giúp đỡ phân tán chút lực chú ý vào Hàn Sâm, giúp hắn không quá bị chú ý.

Chỉ có điều khoảng cách tới lúc Thần Chiến bắt đầu còn một thời gian ngắn, hơn nữa lúc bắt đầu là cuộc đấu để các Tí Hộ Sở tranh đoạt vị trí đệ nhất, Hàn Sâm không cần tham gia, trực tiếp đứng thứ nhất, cho nên Hàn Sâm định lợi dụng khoảng thời gian này đi xem một con sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

Gần đây Hàn Sâm đã tra không ít tư liệu, vẫn có chút thu hoạch, tìm được một tin do một Tiến Hóa Giả phát lên, Hàn Sâm căn cứ vào tình cảnh mà người này kể lại, cảm thấy Tiến Hóa Giả kia hẳn là đã gặp được một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hơn nữa nơi mà y gặp con dị sinh vật kia, ở ngay bên trong Ma Quỷ Sơn Mạch, khoảng cách tới chỗ Hàn Sâm rất gần, cho nên Hàn Sâm muốn đi xem một chút, nói không chừng thật sự có sinh vật siêu cấp thần huyết đời thư hai đi một mình, như vậy cơ hội của hắn tới rồi.

Chương 696: Cậu Gây Ra Đại Họa Rồi

Tiểu Ngân Hồ bị Hàn Sâm để lại chỗ Trùng Giáp Kỵ Sĩ, cũng có thể để thế thân đáng tin hơn, cho nên lúc này Hàn Sâm chỉ có thể tự mình đi tới Ma Quỷ Sơn Mạch.

May mà có tiểu thiên sứ, Hàn Sâm cũng không quá sợ hãi, cũng muốn nhân cơ hội này để săn giết mấy con sinh vật thần huyết, để thần gen của mình được viên mãn.

Hắn đã săn giết không ít sinh vật thần huyết trên biển, nhưng đều là sinh vật có kích thước lớn, có ăn hết cũng chỉ tăng được mấy điểm thần gen, muốn thần gen viên mãn sự rất khó khăn.

Bên trong Ma Quỷ Sơn Mạch có rất nhiều dị sinh vật cường đại, Hàn Sâm chỉ mới tiến vào bên trong dãy núi không bao lâu, đã thấy một đám dị sinh

vật như Viên Hầu lông màu đen, trong đó thậm chí còn có mấy con sinh vật biến dị.

Nhưng lúc này đang có người giết chóc cùng bầy khỉ kia, Hàn Sâm có chút kinh ngạc, không ngờ lại có người dám giống như hắn, đi vào trong Ma Quỷ Sơn Mạch để săn giết dị sinh vật.

Hàn Sâm nhìn kỹ, hóa ra lại là Phỉ Lực Ca dẫn theo một em gái săn giết dị sinh vật, đám Viên Hầu lông màu đen kia đương nhiên không phải đối thủ của Phỉ Lực Ca, rất nhanh đã bị Phỉ Lực Ca giải quyết, ngay cả mấy con sinh vật biến dị cũng không chịu được mấy đao của y, nhìn có vẻ vô cùng uy mãnh bá khí.

- Phỉ Lực Ca giỏi quá, Phỉ Lực Ca thật mạnh, Phỉ Lực Ca đẹp trai xuất sắc.

Em gái kia đứng một bên hai tay ôm ngực, trong mắt bắn đầy trái tim màu hồng, đứng một cổ vũ cho Phỉ Lực Ca.

Em gái kia cũng có mấy phần tư sắc, ngực lớn chân dài còn trẻ trung, giọng nói dịu dàng cổ vũ Phỉ Lực Ca, khiến Phỉ Lực Ca càng dư sức, ra đao như gió, rất có khí thế của kiểu trong tay có đao ta có thiên hạ.

Hàn Sâm đứng nhìn một lát, sau đó chuẩn bị rời đi, mới đi không được vài bước, lại nghe được em gái kia nói với Phỉ Lực Ca đã giết sạch đám Viên Hầu kia:

- Phỉ Lực Ca, anh thật lợi hại, những sinh vật bình thường này căn bản không đủ để Phỉ Lực Ca anh giết, chúng ta đi vào bên trong tìm sinh vật thần huyết đi?

Hàn Sâm nghe thấy thế thì buồn cười nghĩ, lần này Phỉ Lực Ca đúng là tự mình tìm tội rồi, ở đây mới chỉ là rìa ngoài của Ma Quỷ Sơn Mạch, dị sinh vật cường đại cũng không có quá nhiều.

Nhưng nếu Phỉ Lực Ca thật sự không biết trời cao đất rộng mang theo em gái này vào trong, chỉ sợ đến lúc đó vấn đề không phải là có thể săn giết dị sinh vật hay không, mà là có thể sống sót đi ra ngoài hay không.

Nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến Hàn Sâm, hắn tiếp tục đi vào bên trong, sau khi chuyển qua một tòa núi lớn, liền thấy phía trước xuất hiện một thung lũng, thực vật như phong la mọc khắp nơi, còn mấy đóa hoa nhỏ rực rỡ đang nở rộ, thỉnh thoảng có Hồ Điệp bay múa vờn quanh, nhìn vô cùng xinh đẹp.

Nhưng Hàn Sâm biết, nơi đó lại là một khu vực nguy hiểm, đàn Hồ Điệp đang bay múa kia nhìn rất mỹ lệ, nhưng nhất định là dị sinh vật, khí tức sinh mệnh của chúng vô cùng cường đại, tuyệt đối không đơn giản chỉ là dị sinh vật nguyên thủy, ít nhất cũng phải là sinh vật biến dị.

Hàn Sâm đứng từ xa đánh giá đàn Hồ Điệp, thung lũng kia khá lớn, hơn nữa hoa lan mọc khắp nơi, không ít Hồ Điệp bay múa trong đó, con nào cũng xinh đẹp như hỏa diễm vậy, kích thước cũng chỉ lớn hơn Hồ Điệp bình thường một chút, nhìn về vô cùng yếu ớt, giống như tiện tay sờ cũng có thể bóp chết.

- Phỉ Lực Ca, mau nhìn, bên kia có người.

Hàn Sâm đang xem hạp cốc, lại đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc.

Quay đầu lại nhìn, thấy Phỉ Lực Ca mang theo em gái kia cũng đi tới bên này, không khỏi khẽ nhíu mày.

Phỉ Lực Ca có thể trở thành một trong ba người quản lý ở băng nguyên, quản lý Phỉ Lực Tí Hộ Sở, đương nhiên sẽ không phải là một người ngốc, lần này lại mang theo một em gái tiến vào Ma Quỷ Sơn Mạch, thật sự khiến Hàn Sâm có chút ngoài ý muốn.

Phỉ Lực Ca cũng nhìn thấy Hàn Sâm, nhưng hiện tại toàn thân Hàn Sâm đều khoác áo giáp hoàng kim, nên Phỉ Lực Ca không nhận ra.

- Xưng hô với anh bạn thế nào?

Phỉ Lực Ca nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới.

Áo giáp hoàng kim không phải độc quyền của Kim Tệ, ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, không ít người có áo giáp hoàng kim, Phỉ Lực Ca đương nhiên không thể vừa nhìn thấy một người mặc áo giáp hoàng kim liền nghĩ rằng người này là Kim Tệ.

- Có chuyện gì không?

Hàn Sâm không trả lời Phỉ Lực Ca, chỉ hỏi y.

- Nếu anh bạn muốn vượt qua thung lũng này, không bằng chúng ta cùng kết bạn để đi, đi qua đó cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Phỉ Lực Ca nói.

- Thật có lỗi, tôi là người thích độc lai độc vãng.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Em gái kia nghe Hàn Sâm nói vậy, cũng có chút mất hứng:

- Người này sao không biết tốt xấu như vậy, Phỉ Lực Ca chính là một trong bốn quân đoàn lớn ở Nữ Thần Tí Hộ Sở, đoàn trưởng Quân Đoàn Phỉ Lực, đi cùng cậu là muốn giúp cậu.

- Ý tốt này tôi nhận, tôi còn có việc, hai vị tự nhiên.

Hàn Sâm không có hứng thú cùng đi theo Phỉ Lực Ca để tán gái.

- Đúng là kẻ không biết tốt xấu, Phỉ Lực Ca chúng ta đi thôi, không cần để ý đến hắn nữa.

Em gái kia ôm lấy cánh tay của Phỉ Lực Ca muốn đi vào trong sơn cốc.

Trong lòng Phỉ Lực Ca thầm kêu khổ, nhưng trên mặt vẫn bày ra vẻ chính nghĩa lẫm liệt:

- Tiểu Viện, Ma Quỷ Sơn Mạch quá nguy hiểm, một mình hắn ở chỗ này chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện, anh đi khuyên hắn lần nữa.

Phỉ Lực Ca nói xong đã đi lên, đi chầm chậm đến trước mặt Hàn Sâm, ho nhẹ một tiếng nói ra:

- Anh bạn, đã gặp nhau chính là có duyên, cùng nhau đi một đoạn đi?

Sau khi nói xong, Phỉ Lực Ca lập tức thấp giọng, hạ giọng để chỉ hai người mới có thể nghe được:

- Anh bạn, giúp tôi một chút đi, tôi trả cậu hai thú hồn biến dị.

- Giúp chuyện gì?

Hàn Sâm hỏi một câu.

- Cậu giả bộ như bắt đầu ồn ào với tôi, sau đó chúng ta đánh một trận, cậu giả bộ không đánh lại tôi nên bỏ chạy ra ngoài, tôi đuổi theo cậu đi ra ngoài, như vậy là được rồi, trước tiên tôi trả cho cậu một thú hồn biến dị, một con khác chờ sau này cậu đi tới Phỉ Lực Tí Hộ Sở lấy, nhân phẩm của Phỉ Lực Ca tôi chắc cậu cũng đã nghe nói, sẽ không quỵt của cậu một cái thú hồn đâu.

Phỉ Lực Ca hạ giọng nói tiếp.

- Cho tôi hai cái thú hồn thần huyết còn có thể cân nhắc.

Hàn Sâm lập tức hiểu rõ, Phỉ Lực Ca cũng không muốn đi sâu vào Ma Quỷ Sơn Mạch, không biết là nguyên nhân gì, có vẻ như y thật sự không dám đắc tội với cô gái kia, cho nên mới phải suy nghĩ biện pháp như vậy.

- Anh bạn, nhân lúc cháy nhà đi hôi của như thế không tốt lắm đâu? Chỉ là nhờ cậu hỗ trợ diễn một chút thôi, hai thú hồn biến dị đã rất tốt rồi.

Phỉ Lực Ca cau mày nói.

- Bình thường thì thế là được rồi, nhưng hiện tại tôi còn có chuyện muốn làm, thời gian rất quý giá, cho nên chỉ mới cần hai thú hồn thần huyết.

Hàn Sâm cười híp mắt nói.

- Huynh đệ, hai thú hồn thần huyết thì thật sự hơi đắt.

Phỉ Lực Ca cau mày nói.

- Ngại nhiều cũng không sao, tôi còn có một biện pháp không cần tiêu tiền, anh cũng có thể thử một lần.

Hàn Sâm cười nói.

- Biện pháp gì?

Phỉ Lực Ca nghi ngờ nhìn Hàn Sâm.

- Rất đơn giản.

Hàn Sâm nói xong đã lập tức di chuyển, thân ảnh màu vàng lóe lên, đã đến trước mặt của em gái kia.

Em gái kia lập tức sợ hãi, há mồm muốn hét to, nhưng cô ta còn không kịp kêu thành tiếng đã p bị Hàn Sâm đưa tay chém lên cổ, lập tức khiến cô ta hôn mê bất tỉnh.

- Như vậy là anh cũng không cần tốn tiền, còn có thể làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Hàn Sâm vứt em gái đã hôn mê cho Phỉ Lực Ca, trực tiếp đi vào trong thung lũng.

- Anh bạn à, cậu không thể đi như thế được, cậu gây ra đại họa rồi.

Phỉ Lực Ca đón lấy hôn mê em gái, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chương 697: Bạch U Linh Hồ Điệp

- Anh bạn à, tôi làm thế là đang giúp anh. . .

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Phỉ Lực Ca.

Phỉ Lực Ca lại khổ não nói:

- Tôi chỉ muốn mang cô ta rời khỏi Ma Quỷ Sơn Mạch, tôi vốn chẳng có hứng thú gì với cô ta đâu, cậu lại làm thành như vậy, nếu như không thể giữ cậu lại, sau khi cô ta tỉnh lại chỉ sợ tôi cũng gặp phiền toái.

- Chẳng lẽ anh còn muốn giao tôi cho cô ta?

Hàn Sâm hỏi Phỉ Lực Ca.

- Đương nhiên sẽ không, nói như thế nào thì cậu cũng vì muốn giúp tôi.

Phỉ Lực Ca nghĩ một chút rồi cắn răng nói:

- Cậu cứ đi đi, việc này ngàn vạn lần không thể ra ngoài, hơn nữa về sau tuyệt đối không nên xuất hiện trước mặt cô ta.

Hàn Sâm nhún vai, đi vào trong thung lũng, bởi vì Phỉ Lực Ca là một trong những đối tác quan trọng của Nữ Thần Tí Hộ Sở, nên Hàn Sâm mới thuận tay giúp y, nhưng thật không ngờ trong chuyện này vẫn còn có chút khúc chiết, đúng là hảo tâm làm chuyện sai lầm.

Phỉ Lực Ca ôm lấy em gái kia đi ra ngoài, đi vài bước lại dừng lại nhìn về phía Hàn Sâm tiến vào thung lũng kia, người dám đến Ma Quỷ Sơn Mạch đều không có kẻ yếu, y muốn nhìn xem thực lực của Hàn Sâm đạt tới mức nào.

Hàn Sâm vừa mới đi vào thung lũng, đã thấy Hồ Điệp ở bốn phương tám hướng bắt đầu vây quanh hắn, Phỉ Lực Ca cũng nhận ra trong đám Hồ Điệp đó không thiếu cấp biến dị.

Thế nhưng người nọ mặc áo giáp màu vàng óng đi vào trong thung lũng, lại chẳng thèm quan tâm tới đàn Hồ Điệp đang bay tới đó, mặc kệ để chúng đụng vào người hắn.

Rất nhanh, trên người thân ảnh màu vàng kia đã dính đầy Hồ Điệp, giống như những con Hồ Điệp kia đều đang vây quanh chơi đùa vậy, tạo ra bức

họa xinh đẹp giữa rừng lan.

Phỉ Lực Ca kinh ngạc tới mức miệng cũng ngoác ra, thật lâu sau đều không thể khép lại.

Những con Hồ Điệp đó đều có độc, trong đó có không ít là cấp biến dị, chỉ cần cắn một cái, hoặc là lúc vỗ cánh tản ra độc phấn dính trên thân thể, liền có thể khiến người đó trúng kịch độc, ngay cả y cũng không dám tiến vào thung lũng.

Thế nhưng người kia thực sự không thèm để ý tới đàn Hồ Điệp độc kia, mặc kệ để Hồ Điệp đậu trên người hắn, hoặc là bay múa xung quanh hắn, nhưng những con Hồ Điệp đó không thể cắn thủng khôi giáp của hắn, độc phấn cũng không thể khiến hắn tổn thương, thế này có chút kinh người rồi.

Đột nhiên, trong nắng sớm xuất hiện một con Hồ Điệp màu trắng từ trong bụi hoa bay ra, bay tới bóng người màu vàng kia, Phỉ Lực Ca vô cùng kinh sợ, lên tiếng nhắc nhở:

- Anh bạn coi chừng, đó là Bạch U Linh Hồ Điệp thần huyết, trúng độc của nó, máu thịt sẽ hư thối tróc bong, cuối cùng chỉ còn lại xương trắng thôi.

Người kia dường như đã nghe được lời Phỉ Lực Ca nhắc nhở, quay đầu lại nhẹ gật đầu với Phỉ Lực Ca, mà lúc này thần huyết Bạch U Linh Hồ Điệp đã bay đến bên cạnh của hắn, giống như một u linh bắn về phía hắn.

Bạch U Linh Hồ Điệp kia cực kỳ quỷ dị, nó vốn được xưng là Bạch U Linh, dù là một cường giả được xưng là đao kiếm nhanh nhẹn, cũng rất khó chém trúng Bạch U Linh đang nhanh nhẹn bay múa.

Thế nhưng khi con Bạch U Linh kia muốn đậu tới trên người, người kia chỉ hờ hững đưa tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa tùy ý kẹp, thế mà Bạch U Linh đã bị kẹp giữa hai ngón tay.

Con Bạch U Linh Hồ Điệp kia không ngừng vỗ cánh giữa hai ngón tay hắn muốn bay đi, nhưng hai ngón tay kia lại giống như thiết lao vậy, con Bạch U Linh Hồ Điệp kia vỗ cánh giãy dụa như thế nào cũng không thoát được.

Bành!

Chỉ thấy người kia tiện tay nắm chặt, Bạch hồ điệp đáng sợ trực tiếp bị bóp nát, máu tươi lập tức từ trong bàn tay áo giáp màu vàng óng chảy xuống.

Bạch U Linh Hồ Điệp khiến người khác nghe tin đã sợ mất mật, lại bị bóp chết như vậy, hơn nữa người nọ hoàn toàn không có dấu hiệu bị trúng độc, hắn vẫn nhanh nhẹn đi sâu vào trong thung lũng, bốn phía xung quanh hắn vẫn là Hồ Điệp, nhưng người kia căn bản lười đi giết đám Hồ Điệp kia, mặc kệ để chúng đậu lên người.

Nắng sớm soi xuống, hoa lan, Hồ Điệp đầy trời nhảy múa với bóng người màu vàng óng, Phỉ Lực Ca nhìn tới mức ngây người.

- Người kia, không phải là Tệ thần chứ?

Đợi tới khi bóng người màu vàng óng kia biến mất trong thung lũng, Phỉ Lực Ca mới phản ứng lại, đột nhiên trong đầu xuất hiện một suy nghĩ như vậy, không tự chủ được nói thành tiếng.

Thế nhưng người kia đã sớm đi xa, hiện tại Phỉ Lực Ca muốn hỏi cũng không kịp rồi, y không khỏi dậm chân nói:

- Đáng chết, sớm biết như vậy lúc trước đã hỏi tên hắn, nói không chừng thật sự là Tệ thần.

Vừa rồi sở dĩ Phỉ Lực Ca không hỏi tên đối phương, thật ra là xuất phát từ ý muốn bảo hộ đối phương, cho dù sau này Hứa Viện có hỏi, y cũng không biết đối phương là ai, cũng không thấy tướng mạo người này, tự nhiên không có khả năng nói cho Hứa Viện, cho nên Phỉ Lực Ca mới cố ý không hỏi.

Nhưng hiện tại Phỉ Lực Ca lại có chút hối hận, gần đây y vô cùng yêu thích Tệ thần, vẫn muốn gặp mặt một lần, vừa rồi người kia có khả năng chính là Tệ thần, nếu như cứ bỏ lỡ như vậy, trong lòng y sẽ rất phiền muộn.

Tuy rất muốn đuổi theo để hỏi người nọ có phải là Tệ thần hay không, nhưng nhìn Hứa Viện trong ngực, Phỉ Lực Ca vẫn buông tha cho ý nghĩ

này, y không thể mang theo một cô gái hôn mê đi vào một nơi trần ngập nguy hiểm được.

Hàn Sâm lại vô cùng vui mừng, một tay bóp chết Bạch U Linh, lập tức nghe được tiếng thông báo trong đầu.

“Săn giết sinh vật thần huyết Bạch U Linh Hồ Điệp, không thu được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm thần gen.

Mặc dù không thu được thú hồn, nhưng Hàn Sâm vẫn vô cùng mừng rỡ, Bạch U Linh Hồ Điệp nhỏ như vậy, hắn ăn hai miếng là có thể ăn hết, lại có thể gia tăng rất nhiều thần gen, so với ăn thịt mấy con sinh vật thần huyết có kích thước lớn trong một tháng còn tăng được nhiều thần gen hơn.

Về phần độc trên người Bạch U Linh độc, Hàn Sâm không thèm để ở trong lòng, chút độc này còn không làm gì được thân thể đã luyện thành Băng Cơ Ngọc Cốt và Động Huyền Kinh của hắn.

Chỉ là cứ trực tiếp ăn như vậy đúng là khiến người ta cảm thấy có chút không thoải mái, Hàn Sâm tìm một nơi hẻo lánh, trực tiếp nhóm lửa nướng Bạch U Linh Hồ Điệp, lại cho thêm một chút gia vị, nướng lên đúng là rất thơm, giống như món nhộng xào khô trên tinh cầu.

- Đây chính là vật đại bổ.

Hàn Sâm đã lăn lộn nhiều năm ở Tí Hộ Sở như vậy, ăn những vật này sớm đã không còn chướng ngại tâm lý, trực tiếp bỏ toàn bộ thịt Bạch U Linh đã nướng xong vào trong miệng.

Hương vị thật sự không tệ, đặc biệt là trong đầu còn vang lên tiếng thông báo thần gen gia tăng, nên cũng xóa đi yếu tố tâm lý không thoải mái lúc trước.

Ăn xong miếng thịt này, thần gen của Hàn Sâm đã tăng được sáu điểm, cộng với thịt những sinh vật thần huyết mà hắn ăn thời gian trước, hiện tại thần gen của Hàn Sâm đã đạt đến 72 điểm, khoảng cách đến viên mãn cũng không xa.

- Nếu có thể kiếm thêm được mấy con sinh vật thần huyết nhỏ như vậy, thần gen của mình sẽ sớm đầy.

Hàn Sâm cũng có chút bất đắc dĩ, vừa rồi hắn ăn cả nửa tháng, mới tăng được một điểm thần gen, thật sự không săn giết được sinh vật thần huyết cỡ nhỏ.

Hàn Sâm chỉ may mắn là mình có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, nếu không để cho hắn đi ăn thịt những sinh vật siêu cấp thần huyết đó, ngoại trừ số rất ít có thân thể khá nhỏ, phần lớn đều lớn giống như ngọn núi nhỏ vậy, nửa năm cũng không biết có thể ăn hết hay không.

Hàn Sâm đang chuẩn bị thu thập đồ đạc tiếp tục chạy đi, lại đột nhiên nghe thấy trong vách núi bên cạnh truyền đến tiếng vang kỳ dị, giống như là có con gì đó đang đào đá.

Chương 698: Địa Để Ma Nghĩ

Hàn Sâm lập tức cảnh giác nhìn tới vách núi bên cạnh, núi đá nơi này đều có một loại màu xanh sẫm, hết sức cứng rắn.

Lúc này ở nơi hẻo lánh của vách núi bị thứ gì đó đào ra một cái khe, Hàn Sâm còn nhìn thấy từng cái móng vuốt màu trắng như ẩn như hiện ở trong cái khe ấy, khiến cho cái khe hở kia dần dần mở rộng.

Hàn Sâm không biết bên trong là dị sinh vật gì, ở loại địa phương như Ma Quỷ Sơn Mạch này hắn cũng không dám chủ quan, lặng lẽ lui về phía sau một chút, tựa ở phía sau một tảng đá lớn, quan sát cái khe nứt trên vách núi đang dần dần mở rộng kia.

Rất nhanh, vết rách đã bị móng vuốt màu trắng kia đào ra đủ lớn, một con dị sinh vật toàn thân mọc đầy vảy màu xanh lục, cơ hồ cùng núi đá bốn phía hòa làm một thể từ bên trong chui ra.

- Xuyên Sơn Giáp à?

Hàn Sâm ở phía sau tảng đá nhìn con dị sinh vật màu xanh đen kia, thấy thế nào đều giống như một con Xuyên Sơn Giáp, nhưng mà có thể đào xuyên vách núi đá màu xanh đen này, nó còn lợi hại hơn Xuyên Sơn Giáp rất nhiều.

Sau khi con Xuyên Sơn Giáp màu xanh sẫm kia từ bên trong bò ra, lập tức chạy đi, sau đó Hàn Sâm liền thấy từ trong cái khe kia, từng con kiến màu tím chỉ lớn cỡ nắm tay bò ra.

Những con kiến đó có thân thể trong suốt như ngọc, số lượng rất nhiều, chí ít cũng có hai mươi con trở lên, thoạt nhìn vậy mà giống như là đang đuổi theo con Xuyên Sơn Giáp kia.

- Không thể nào, nếu như mình nhớ không lầm, hẳn là Xuyên Sơn Giáp ăn con kiến chứ nhỉ, như thế nào nó lại bị con kiến đuổi theo vậy?

Hàn Sâm nghi hoặc trong lòng.

Những con kiến tử tinh kia đuổi theo không xa liền lại rút trở về, chúng tựa hồ có chút sợ hãi ánh mặt trời, đuổi tới vị trí có ánh mặt trời chiếu đến liền không tiếp tục đuổi theo nữa, cả đám đều bò trở về cái khe trong vách núi.

Hàn Sâm móc Khổng Tước Liên Nỗ ra, nhét mũi tên lông vũ quạ đen vào, trực tiếp bắn tới một con Tử Tinh Nghĩ.

Mũi tên lông vũ quạ đen kia lập tức đâm xuyên qua thân thể con Tử Tinh Nghĩ kia, dù sao cũng là nỏ siêu cấp thần huyết bạo tẩu phối hợp với mũi tên bảo cụ siêu cấp thần huyết, dị sinh vật bình thường căn bản không ngăn cản nổi.

“Săn giết sinh vật thần huyết Địa Để Ma Nghĩ, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm thần gen.”

- Cái gì! Con kiến này là sinh vật thần huyết?

Hàn Sâm thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vừa rồi từ trong cái khe kia bò ra ít nhất cũng có hai mươi con kiến, đây đều là tồn tại cấp thần huyết, khiến cho Hàn Sâm cơ hồ không thể tin được vào thông báo mình vừa nghe thấy.

Một con Địa Để Ma Nghĩ bị săn giết, những con Địa Để Ma Nghĩ còn lại lập tức điên cuồng lên, chuyển động loạn xung quanh, giống như là đang tìm tung tích của địch nhân.

Chỉ là bởi vì Hàn Sâm cách rất xa, chúng cũng không phát hiện ra Hàn Sâm.

Hàn Sâm sao có thể buông tha cơ hội như vậy, cầm Khổng Tước Liên Nỗ liên tục bắn năm phát tới mấy con Địa Để Ma Nghĩ kia, lập tức lại bắn chết năm con Địa Để Ma Nghĩ nữa.

Quả nhiên, tiếng nhắc nhở săn giết sinh vật thần huyết lại vang lên, khiến cho Hàn Sâm cơ hồ muốn hoan hô thành tiếng, nhiều sinh vật thần huyết như vậy, cho dù ăn cùng một loại sinh vật thần huyết, gen thu được cũng sẽ càng ngày càng ít, nhưng mà có nhiều sinh vật thần huyết có thể ăn như vậy, dù sao cũng có thể mau chóng bù đắp hai ba mươi điểm thần gen mà hắn còn thiếu.

Mũi tên lông vũ quạ đen của Hàn Sâm đã bắn xong, những con Địa Để Ma Nghĩ kia rốt cục đã phát hiện ra vị trí của Hàn Sâm, lập tức lao đến bên này, hơn mười con kiến cấp thần huyết xông lại, khí thế thật sự có chút dọa người.

Tốc độ của những con Địa Để Ma Nghĩ kia thật nhanh, nhưng mà đối với Hàn Sâm, đó lại không coi tính là gì, trực tiếp triệu hoán ra tiểu thiên sứ ở trạng thái chiến đấu.

Kiếm to trong tay tiểu thiên sứ lóe lên, giống như điện quang chém giết một con Địa Để Ma Nghĩ, hơn mười con Địa Để Ma Nghĩ cấp thần huyết, vốn chiến lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng mà ở trước mặt tiểu thiên sứ lại không là cái gì, chỉ trong chốc lát liền bị giết sạch sẽ.

- Anh đẹp trai bắt con kiến, mang theo một cái túi lớn, anh bắt con kiến lớn nhất, lớn như. . .

Hàn Sâm vừa khẽ hát vừa bỏ thi thể Địa Để Ma Nghĩ vào trong túi.

Tâm tình thoải mái, hai mươi con Địa Để Ma Nghĩ này vào trong bụng, thần gen của hắn sẽ cách toàn mãn không xa.

Đang nhặt thoải mái, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh núi đá bị nổ vỡ, chỉ thấy chỗ vết rách trên vách núi kia, đá văng tung tóe bắn ra bốn phía, một con kiến màu tím sậm lớn cỡ con chó săn vọt ra, phát ra một tiếng hí với Hàn Sâm, lập tức hóa thành một cái bóng màu tím, mau chóng xông đến chỗ Hàn Sâm, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm cả kinh, triệu hồi ra Xích Diễm Bạo Long Đột muốn ngăn cản một đòn này rồi nói sau, nhưng mà tiểu thiên sứ lại đột nhiên chắn ở trước mặt hắn, đại kiếm trong tay chém về phía con kiến màu tím đen to lớn này.

Coong!

Đại kiếm trong suốt chém ở trên đỉnh đầu con kiến màu tím đen, vậy mà không thể chém ra giáp xác của nó, một luồng lực lượng khổng lồ bộc phát ra, thân thể tiểu thiên sứ lại bị đụng bay ngược về phía sau, đâm lên trên người Hàn Sâm ở phía sau, hai người cùng nhau bay ra xa bảy tám mét, đâm lên trên núi đá mới rốt cục ngừng lại được.

Hàn Sâm há miệng phun ra một ngụm máu tươi, cú đụng này mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại khiến khí huyết trong lồng ngực hắn sôi trào.

Thân hình tiểu thiên sứ khẽ động, lần nữa lao thẳng tới con kiến khổng lồ màu tím đen kia, chỉ là lúc này đây tiểu thiên sứ không tiếp tục chính diện đối kháng với con kiến nữa, thân hình không ngừng biến ảo vị trí, đại kiếm trong suốt trong tay triển khai, lần lượt theo tất cả các phương vị chém tới con kiến khổng lồ màu tím đen kia.

Con kiến khổng lồ lại khống chế móng vuốt ngăn được công kích của đại kiếm, còn chấn tiểu thiên sứ lui lại, lực lượng mạnh mẽ không cách nào tưởng tượng nổi.

- Con Địa Để Ma Nghĩ Vương này cũng quá mạnh đi! Lực lượng vậy mà còn mạnh hơn tiểu thiên sứ không ít, đại kiếm cũng không chém rách giáp

xác của nó, con này không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu đấy chứ?

Hàn Sâm nhìn thấy thế thì âm thầm kinh hãi.

Nhưng mà loại sinh vật như con kiến này, sức mạnh của bản thân rất mạnh mẽ, có thể giơ lên đồ vật nặng hơn trăm lần bản thân, mà nhân loại bình thường căn bản là không có khả năng đạt tới trình độ như vậy.

Một con kiến lớn như vậy, đừng nói nó là dị sinh vật, cho dù nó là sinh vật bình thường ở trong Liên Minh, lực lượng cũng sẽ vô cùng dọa người.

Thừa dịp tiểu thiên sứ đang đại chiến với Địa Để Ma Nghĩ Vương, Hàn Sâm vội vàng dùng Động Huyền Kinh mở ra đạo khóa gen thứ nhất, khí tràng sinh mệnh vô hình mở ra, Hàn Sâm lập tức thấy được khí tức lưu chuyển trong người con Địa Để Ma Nghĩ Vương kia.

- Con này quả nhiên là siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

Hàn Sâm xem xong trong lòng mừng như điên, vội vàng ghi nhớ khí tức lưu chuyển của nó.

Mặc dù mục tiêu nguyên bản của hắn cũng không phải là con Địa Để Ma Nghĩ Vương này, nhưng mà đó cũng không quan trọng, hiện tại có cơ hội, Hàn Sâm không thể bỏ qua.

Phương pháp lưu chuyển khí tức của Địa Để Ma Nghĩ Vương hết sức phức tạp, Hàn Sâm một lát cũng không nhớ đầy đủ được, chỉ có thể tiếp tục ở bên cạnh quan chiến.

Mà mặc dù tiểu thiên sứ lợi dụng năng lực phi hành cùng thân pháp, có thể đấu cùng Địa Để Ma Nghĩ Vương, nhưng muốn chém giết Địa Để Ma Nghĩ Vương lại có chút khó khăn.

Ngay cả Thiên Sứ Đại Kiếm của cô cũng không chém đứt giáp xác cùng chân của con Kiến Vương kia, muốn giết chết nó càng thêm khó khăn rồi.

Sau khi ghi nhớ phương pháp lưu chuyển khí tức, Hàn Sâm triệu hồi ra Xích Diễm Bạo Long Đột, lực lượng Long Tượng Kích ở trong thân thể lao

nhanh, hắn chuẩn bị tìm cơ hội cho con Kiến Vương kia một đòn, cho dù đánh không chết, cũng có thể sáng tạo một cơ hội cho tiểu thiên sứ.

Chương 699: Tổ Kiến

May là tốc độ bò của Kiến Vương ở trong số những sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không được tính là đặc biệt nhanh, nếu như con Kiến Vương này có được tốc độ như con quạ đen, e rằng cho dù là tiểu thiên sứ cũng không phải là đối thủ của nó.

Hàn Sâm xem trong chốc lát, rốt cục bắt được một cơ hội, trong cơ thể giống như là có trăm con voi đang chồm lên, lực lượng giống như mưa lớn truyền vào trong Xích Diễm Bạo Long Đột, hung hăng đập xuống Kiến Vương.

Kiến Vương đã cảm ứng được Hàn Sâm nện xuống một đòn, nhưng lại không thể né tránh, cũng không phải là tốc độ của nó không đủ nhanh, mà là sau khi nó ngăn cản tiểu thiên sứ tiến công, đúng lúc lực cũ đã hết lực mới chưa sinh ra, căn bản là không có dư lực đi ngăn cản một đòn này của Hàn Sâm.

Luận thực lực, Hàn Sâm đương nhiên kém hơn Kiến Vương nhiều, dưới tình huống bình thường không có khả năng đánh trúng Kiến Vương, nhưng mà Hàn Sâm am hiểu chính là dự phán cùng bố cục, dự đoán được hành động của Kiến Vương, ở thời điểm nó khó có thể đánh trả phát ra một đòn chí mạng này.

Ngọn lửa phía trên Xích Diễm Bạo Long Đột chập chờn, thân vũ khí phá vỡ không khí sinh ra âm thanh vù vù, cơ hồ là muốn vượt qua tốc độ âm thanh.

Bành!

Xích Diễm Bạo Long Đột hung hăng đập lên trên lưng Kiến Vương, nhìn một hồi lâu, Hàn Sâm cảm thấy đây có thể là vị trí tương đối yếu ớt của nó.

Nhưng lại chỉ nghe một tiếng nổ vang tựa như va chạm với sắt thép, Hàn Sâm cảm giác giống như là đập lên trên một bức tường sắt, Bạo Long Đột rung động lắc lư không ngừng, bàn tay lập tức tê dại, cánh tay đều cảm thấy giống như là bị chấn gãy rồi vậy.

Xích Diễm Bạo Long Đột rời tay bay ra, như là Phong Hỏa Luân bay ra ngoài hơn mười mét, thoáng cái đã cắm lên trên vách núi.

Kiến Vương ăn một đòn này, lập tức phát ra một tiếng hí, thoạt nhìn hết sức thống khổ, nhưng mà giáp xác của nó chỉ bị Hàn Sâm đập hơi lõm xuống dưới một chút, cũng không bị nện rách.

Tiểu thiên sứ thừa cơ hành động, đại kiếm trong tay lập tức chém liên tục mấy nhát, đều chém vào chỗ lõm xuống bên hông Kiến Vương, tới kiếm thứ tư, cuối cùng đã chém rách một khe hở vài tấc trên giáp xác, lộ ra lớp thịt trạng thái bán trong suốt màu trắng ở bên trong.

Con Kiến Vương kia bị đau, thân hình lóe lên, vậy mà chui vào trong cái khe trên vách núi, toàn thân Hàn Sâm đã vô cùng hư nhược, cơ hồ ngay cả đứng đều sắp không vững, đương nhiên không có khả năng đuổi theo.

Sau khi hắn dùng Động Huyền Kinh mở ra khóa gen, lại mô phỏng khí tức của Cốt Tượng, phát ra Long Tượng Kích càng mạnh mẽ hơn, nếu không thì căn bản không thể tổn thương Kiến Vương được.

Thế nhưng mà đồng thời với việc uy lực tăng mạnh, thể lực của hắn tiêu hao càng nghiêm trọng hơn, dù sao thì thể chất cũng có hạn, căn bản không có khả năng giống như Thánh Cốt Tượng một mực không ngừng bộc phát ra lực lượng kinh khủng.

Hàn Sâm đoán chừng tố chất thân thể của mình hiện tại khoảng chừng 200, còn khó có thể chịu đựng nổi Long Tượng Kích tiêu hao.

Ở dưới mệnh lệnh của Hàn Sâm, tiểu thiên sứ vọt vào bên trong khe nứt đuổi theo con Kiến Vương kia, nhưng mà hắn đã dặn tiểu thiên sứ, nếu như không thể làm thì lập tức lui ra ngoài, lấy an toàn làm chủ.

Kiến Vương chỉ là bị một chút xíu tổn thương, thực lực vẫn còn đó, lực lượng của nó mạnh hơn tiểu thiên sứ nhiều, đây là thiên phú của con kiến, bên trong cùng giai có thể ngạnh kháng sức mạnh với nó chỉ sợ cũng không có bao nhiêu.

Tiểu thiên sứ không phải là sủng vật sở trường dùng lực lượng, lực lượng yếu hơn nó cũng có thể lý giải.

Nếu như ở bên ngoài còn được, ở trong sơn động chật hẹp, tiểu thiên sứ không có bất kỳ chỗ trống nào để tránh né, chỉ là dùng lực đối chọi, rất khó đối chiến với Kiến Vương.

Bản thân tiểu thiên sứ là dạng sủng vật vô cùng cân đối, mặc dù không có thuộc tính đặc biệt, nhưng mà lực lượng, tốc độ, cường độ thân thể cùng năng lực công kích của cô đều ở mức cân bằng.

Còn có được năng lực phi hành, có thể nói là dạng sủng vật vạn năng, mặc dù không có ưu điểm gì nổi bật, nhưng cũng không có nhược điểm gì đáng kể.

Sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy, kỳ thật đối với nhân loại mà nói là đáng sợ nhất, các loại năng lực đều nghiền ép nhân loại, khiến cho nhân loại căn bản không có bất cứ cơ hội nào.

Hàn Sâm lại triệu hoán ra Thái Âm công chúa và quá Dương công chúa, để cho bọn họ ở bên ngoài thu nhặt thi thể mấy con Địa Để Ma Nghĩ bị giết, Hàn Sâm thì kéo lấy thân thể mệt mỏi cũng chui vào bên trong khe hở trong vách đá.

Hắn vẫn có chút không quá yên tâm, lo lắng tiểu thiên sứ cùng Kiến Vương kia tử chiến đến cùng, một con Kiến Vương giết hay không cũng không quan trọng, ảnh hưởng không lớn tới Hàn Sâm, vạn nhất tiểu thiên sứ bị chém, tổn thất của Hàn Sâm sẽ rất lớn.

Chui vào bên trong khe hở, bò vào hơn 100m, khe hở trước mặt lập tức trở nên trống trải, phía trước là một cái hang khổng lồ trong lòng núi, mà tiểu thiên sứ đang lơ lửng ở trong động, bên trong vách đá bốn phía, khắp nơi

đều có từng cái miệng hang, thoạt nhìn thì bốn phương đều thông suốt phức tạp tới cực điểm.

Mặc dù trên người Kiến Vương bị thương, nhưng vẫn vô cùng hung hãn, trông coi một miệng hang cùng tiểu thiên sứ đại chiến, vẫn không hề rơi xuống hạ phong một chút nào.

Hàn Sâm đánh giá cái hang to lớn trong lòng núi này, nhìn kỹ một chút liền phát hiện ra toàn bộ núi lớn chỉ sợ đều sắp bị những con Địa Để Ma Nghĩ này đào rỗng rồi, đây chính là một cái tổ kiến cực kỳ to lớn.

Nhưng khiến cho Hàn Sâm có chút không hiểu là, ở trong tổ kiến khổng lồ này, ngoại trừ những con Địa Để Ma Nghĩ thần huyết bò ra lúc ban đầu cùng với con Kiến Vương này, thậm chí ngay cả một con kiến khác cũng không nhìn thấy đâu.

Vậy thì thực sự là quá kì quái, tổ kiến lớn như vậy, tuyệt đối phải có một bầy kiến số lượng đông đảo mới đúng chứ, nhưng mà ở trong này cũng chỉ có một con Kiến Vương mà thôi, không nhìn thấy một con kiến nào khác.

- Không phải là con Xuyên Sơn Giáp kia đã ăn sạch đám kiến còn lại rồi chứ?

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến con Xuyên Sơn Giáp màu xanh sẫm chạy đi lúc trước.

Bầy kiến liều mạng đuổi theo nó như vậy, cũng không phải là không có đạo lý, nếu thật sự nó ăn hết sạch những con Địa Để Ma Nghĩ khác, như vậy lai lịch của nó cũng có chút kinh khủng, có lẽ có khả năng cũng là một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng mà Hàn Sâm cảm thấy có chút không quá giống, người khác cảm ứng không ra được, nhưng mà sau khi Hàn Sâm đã luyện thành Động Huyền Kinh đệ nhất trọng, đối với khí tức sinh mệnh mạnh yếu đều đặc biệt mẫn cảm.

Mặc dù khí tức sinh mệnh của con Xuyên Sơn Giáp kia có vẻ mạnh hơn sinh vật thần huyết một chút, nhưng mà tuyệt đối còn chưa đạt tới trình độ

của sinh vật siêu cấp thần huyết.

Tiểu thiên sứ cùng Kiến Vương còn đang đại chiến, con Kiến Vương ngăn ở cửa hang kia nhưng tiểu thiên sứ vẫn không làm gì được nó, giáp xác của nó quá cứng rắn, lực lượng quá lớn, thật sự là rất khó làm nó bị thương.

Vết thương bên hông nó lúc này lại đã tự động khép lại, giáp xác đã khôi phục như mới, bộ dạng hoàn toàn không giống như là mới chịu qua tổn thương.

- Con Kiến Vương này quá biến thái, xem ra không có hi vọng chém giết nó rồi.

Hàn Sâm đang buồn bực, đột nhiên nhìn thấy con Xuyên Sơn Giáp kia không biết từ chỗ nào lại âm thầm đi vào, ở trong một cửa hang đá hướng ra phía ngoài dáo dác nhìn quanh.

Nhìn thấy tiểu thiên sứ cùng Kiến Vương Chính đang điên cuồng đại chiến, Xuyên Sơn Giáp rón rén bò dọc theo vách núi, màu vảy của nó gần như giống với màu núi đá xanh sẫm, nó chậm rãi đi lên phía trước như vậy, không nhìn kỹ căn bản là không nhìn thấy nó.

Rất nhanh, Xuyên Sơn Giáp liền đi tới một cái hang động ở gần Kiến Vương, mau chóng chui vào một cái hang bên cạnh, thoáng cái đã biến mất.

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, lập tức đuổi theo, đi theo con Xuyên Sơn Giáp chui vào trong hang động kia.

Chương 700: Trứng Ma Nghĩ

Cái hang đá nàu có chút nhỏ, Hàn Sâm chỉ có thể nằm rạp ở trên mặt đất bò tới phía trước, thu liễm khí tức bò lên phía trước khoảng hơn 100m, phía trước đã sắp đến cuối cùng, cái hang đá này là một cái hang cụt, Xuyên Sơn Giáp còn đang đào ở phía trước.

- Con vật này đến cùng là muốn làm cái gì thế?

Hàn Sâm nhìn một hồi, phát hiện ra tốc độ đào của con Xuyên Sơn Giáp này cực nhanh, mà xem phương hướng nó đào, tựa hồ đang hướng tới hang động mà con Kiến Vương đang bảo vệ kia.

- Xem ra con Kiến Vương trông coi cái hang đá kia cũng không phải là ngẫu nhiên, bên trong nhất định có đồ vật gì đó, thế nhưng mà sẽ là vật gì đây? Vậy mà dẫn tới con Xuyên Sơn Giáp này ngấp nghé.

Hàn Sâm ở xa xa nhìn con Xuyên Sơn Giáp kia không ngừng đào tới phía trước.

Không bao lâu, chợt nghe 'Rầm Ào Ào' một tiếng, huyệt động đã bị Xuyên Sơn Giáp đào thông, con Xuyên Sơn Giáp kia lập tức chui vào bên trong hang đá.

Hàn Sâm vội vàng triệu hồi ra Khổng Tước Liên Nỗ, lắp mũi tên lông vũ quạ đen vào, cũng bò qua chỗ hang đá đã được đào thông, không thèm chú ý tới đá vụn khắp nơi, liều mạng bò vào bên trong.

Khi Hàn Sâm nhìn thấy cảnh tượng bên trong hang động, nhịn không được há to miệng, sau nửa ngày cũng không kịp phản ứng.

Đây là một cái hang động lớn y hệt như là một cái nhà kho, bên trong hang động khắp nơi đều là những quả trứng màu trắng kích cỡ tương đương quả bóng bàn, rất rõ ràng đây đều là trứng của Địa Để Ma Nghĩ.

Con dị sinh vật giống như Xuyên Sơn Giáp kia đang nhào vào bên trong đám trứng kiến mở miệng ăn sảng khoái.

Hàn Sâm từ trong cái hang Xuyên Sơn Giáp đào ra kia nhảy ra ngoài, lập tức dọa con Xuyên Sơn Giáp kia hoảng sợ, Xuyên Sơn Giáp xoay người lại, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, nhưng mà lại không phát động công kích đối với Hàn Sâm.

Hàn Sâm dùng Khổng Tước Liên Nỗ nhắm ngay vào con Xuyên Sơn Giáp này, cũng có chút thấp thỏm không yên, con Xuyên Sơn Giáp này có chút kỳ quái, hắn không hiểu rõ chi tiết về con Xuyên Sơn Giáp, thân thể của

mình lại đang ở giai đoạn suy yếu, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một người một thú lập tức biến thành có chút giằng co, tựa hồ trong lòng đều có kiêng kỵ, mắt nhỏ của con Xuyên Sơn Giáp kia liền xoay chuyển một cái, vậy mà giống như người đứng thẳng lên, chân trước chỉ chỉ ra bên ngoài hang động.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra ý của nó, nó đang nói Kiến Vương đang ở bên ngoài, không nên kinh động tới Kiến Vương.

- Trí tuệ của con vật này chỉ sợ không kém hơn Hồ Vương lúc trước ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở kia.

Hàn Sâm lộ ra vẻ cổ quái nhìn tới con Xuyên Sơn Giáp kia.

Chỉ thấy Xuyên Sơn Giáp lại dùng móng vuốt chỉ chỉ trứng kiến ở trên mặt đất, lại chỉ chỉ tới Hàn Sâm cùng mình, bộ dáng kia cổ quái không nói ra được.

Thế nhưng mà Hàn Sâm đã hiểu rõ ý của nó, nó rõ ràng là đang nói, trứng kiến ở trên đất có rất nhiều, bọn họ từng người ăn, ai cũng đừng ảnh hưởng tới người kia.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào con Xuyên Sơn Giáp kia, chậm rãi dời Khổng Tước Liên Nỗ đang nhắm vào Xuyên Sơn Giáp đi, lúc này con Xuyên Sơn Giáp kia mới lại nằm rạp ở trên mặt đất, tiếp tục ăn những quả trứng kiến màu trắng nọ.

Hàn Sâm đương nhiên không dám hoàn toàn yên tâm con Xuyên Sơn Giáp kia, vừa một mực chú ý lấy nó, vừa nhìn những quả trứng kiến ở trên đất.

Số lượng của những quả trứng kiến này rất nhiều, hơn nữa bộ dáng đều giống nhau, toàn bộ đều là màu ngà sữa hơi mờ, nguyên một đám lớn cỡ quả bóng bàn, cũng nhìn không ra có gì khác biệt.

Nhưng mà Hàn Sâm biết rõ nhất định phải có khác biệt mới đúng, trong thực tế thì trứng kiến đều là do Kiến Chúa đẻ ra, nhưng mà những con Địa

Để Ma Nghĩ này chắc hẳn có chút ít khác biệt.

Nếu như là Kiến Vương sinh hạ ra trứng, cũng đều phải là sinh vật siêu cấp thần huyết mới đúng, nhưng mà trứng kiến ở nơi này ít nhất cũng phải có cả vạn, thậm chí còn có hơn mười vạn, nếu như những quả trứng này đều là sinh vật siêu cấp thần huyết, chỉ sợ là Địa Để Ma Nghĩ đã sớm quét ngang toàn bộ không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi, ai có thể chống lại chủng tộc như vậy chứ.

Cho nên những quả trứng kiến này cho dù thật sự đều là do Kiến Vương đẻ ra, vậy cũng không thể đều là sinh vật siêu cấp thần huyết, nhất định là có gì đó khác biệt.

Hàn Sâm trực tiếp đưa chân đạp nát một quả trứng kiến.

"Săn giết sinh vật biến dị Địa Để Ma Nghĩ ấu sinh thể, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm gen biến dị."

- Quả là thế, những quả trứng này cũng không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm lại đạp thêm mấy quả, có cấp nguyên thủy cũng có cấp biến dị, nhưng mà cấp thần huyết đều vô cùng hiếm thấy.

Muốn từ bên trong số trứng chưa được ấp ra này, phân biệt ra rốt cuộc là trứng kiến ở đẳng cấp gì, hiển nhiên là rất không có khả năng.

Con Xuyên Sơn Giáp kia khẳng định cũng không phân biệt ra được, cho nên nó mới một mực không ngừng ăn, có đôi khi lại hết sức do dự, thoạt nhìn cũng là đang tìm trứng kiến cao cấp, thậm chí có thể là đang tìm trứng kiến cấp sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm cúi người, thò tay nắm một quả trứng kiến, cẩn thận quan sát.

Nhiều trứng kiến như vậy, ăn giống như Xuyên Sơn Giáp thì khẳng định là không được, phải tìm ra một phương pháp để phân biệt, mới có thể tìm được trứng cấp sinh vật siêu cấp thần huyết.

Những quả trứng này hiện lên trạng thái bán trong suốt, nắm ở trong tay vô cùng có co giãn, có chút giống như hoa quả đông lạnh, nhưng mà so với hoa quả đông lạnh càng co giãn hơn một ít.

Lách cách lớn nhỏ hiện lên hình bầu dục, ngửi không thấy có mùi gì khác, vô cùng nhẹ, nhìn kỹ bên trong, là màu ngà sữa hơi mờ, nhìn không thấy có dấu hiệu đặc thù gì.

Hàn Sâm lại nhìn thêm mấy quả, trên cơ bản đều giống nhau, căn bản không phân biệt ra được là trứng kiến có đẳng cấp gì.

Con Ma Nghĩ kia cũng rất thông minh, nhiều trứng kiến như vậy đặt ở cùng một chỗ, căn bản là không phân biệt ra được trứng cấp sinh vật siêu cấp thần huyết ở chỗ nào.

Nhưng mà đối với Hàn Sâm mà nói, cũng chưa chắc không có khả năng, chỉ nhìn bề ngoài nhất định là không nhìn ra, coi như là con Xuyên Sơn Giáp kia đã ăn qua vô số con kiến cũng không phân biệt ra được.

Xem bộ dạng trái chọn phải nhặt của nó đã biết rõ, nó cũng không nhìn ra manh mối, thỉnh thoảng ăn vào trong miệng nếm thử, có đôi khi lại phun ra, thoạt nhìn cũng là đang nếm thử cùng tìm kiếm.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh mở ra đạo khóa gen thứ nhất, Động Huyền Khí tràng lập tức lan tràn ra, khí tức sinh mệnh mạnh yếu của những quả trứng kiến đó lập tức đều bị Hàn Sâm cảm nhận được.

Mặc dù vẫn còn ở trạng thái trứng, chênh lệch khí tức sinh mệnh cũng không lớn, nhưng mà vẫn có một chút khác biệt nhỏ, dù sao sinh vật siêu cấp thần huyết cũng là sinh vật siêu cấp thần huyết, mặc dù là ở trạng thái trứng, khí tức sinh mệnh nhất định sẽ mạnh mẽ hơn trứng bình thường một chút.

Hàn Sâm mau chóng đảo qua mảng lớn trứng kiến, rất nhanh đã để cho hắn nhìn thấy một quả trứng có khí tức sinh mệnh mạnh hơn những quả trứng khác bên cạnh một chút.

Hàn Sâm đi qua bóp nát quả trứng này, lập tức nghe được một âm thanh vang lên trong đầu.

“Săn giết sinh vật thần huyết Địa Để Ma Nghĩ ấu sinh thể, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen.

- Quả nhiên là không ngoài dự liệu, đây là một quả trứng kiến cấp thần huyết.

Hàn Sâm đưa quả trứng bị bóp nát kia vào trong miệng, mùi vị hết sức ngon, còn có một loại vị tươi nhàn nhạt, có điểm giống là mùi vị tôm sông, nhưng mà lại không có mùi tanh.

Hàn Sâm dựa theo năng lực nhận biết đối với khí tức sinh mệnh, tiếp tục ở trong động tìm tòi, chỉ chốc lát sau đã tìm được ba quả trứng cấp thần huyết.

Đột nhiên, một quả trứng có khí tức sinh mệnh giống như là ngôi sao trong đêm tối xuất hiện ở trong khí tràng của Hàn Sâm, so với những quả trứng cấp thần huyết mà Hàn Sâm nhặt được kia, khí tức sinh mệnh còn mạnh hơn rấy nhiều.

- Tìm được rồi.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, lập tức đi qua nhặt quả trứng kia lên.

Chương 701: Thần Gen Viên Mãn

Hàn Sâm cầm trong tay cẩn thận vuốt vuốt, quả nhiên nếu chỉ nhìn từ bên ngoài, căn bản không nhìn ra có gì khác nhau, giống trứng Ma Nghĩ thông thường như đúc, không có một chút đặc thù nào.

Hàn Sâm thử lấy tay vuốt một cái, quả trứng Ma Nghĩ này giống như là một quả bóng cao su vậy, chỉ hơi hơi lõm xuống dưới một chút, sau đó lại căng tròn trở lại, vậy mà không bị Hàn Sâm bóp vỡ.

- Quả nhiên không phải là phàm vật.

Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, cẩn thận thu quả trứng này vào, tiếp tục dùng khí tràng tìm tòi trong động.

Cuối cùng Hàn Sâm lại tìm được thêm sáu quả trứng Ma Nghĩ cấp thần huyết, mà trứng siêu cấp thần huyết cũng chỉ có một quả như vậy, nhưng mà thu hoạch như vậy đã để cho Hàn Sâm rất hài lòng.

Nhìn thoáng qua Xuyên Sơn Giáp đang ở chỗ này vừa tìm vừa ăn, Hàn Sâm hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn buông tha ý nghĩ săn giết nó.

Con Xuyên Sơn Giáp này có gì đó quái lạ, Hàn Sâm không nắm chắc có thể dùng một mũi tên bắn chết nó, nếu như gây ra động tĩnh gì, lại để cho con Kiến Vương ở bên ngoài trở về, dùng trạng thái hư nhược hiện tại của Hàn Sâm, chỉ sợ là ngay cả chạy trốn đều trốn không thoát.

Triệu hồi Tuyết Cơ ra, hai người mỗi người một cái túi, lại đựng thêm không ít trứng Ma Nghĩ, rồi mới lại từ trong cái hang động mà Xuyên Sơn Giáp đào ra kia chui ra ngoài.

Thận trọng chạy ra ngoài hang đá, Kiến Vương vẫn đang chiến đấu kịch liệt với tiểu thiên sứ, căn bản không hề chú ý tới bọn họ.

Hàn Sâm về tới đường hầm, lúc này mới chú ý tới tình huống của tiểu thiên sứ cùng Kiến Vương, tiểu thiên sứ không gây thương tổn được cho Kiến Vương, Kiến Vương cũng không làm gì được tiểu thiên sứ, thoạt nhìn thì tái chiến tiếp cũng không có kết quả gì.

Hàn Sâm không do dự nữa, theo đường cũ lui về, sau khi đi xa một chút liền ra lệnh cho tiểu thiên sứ, để cho cô lui về, không tiếp tục dây dưa cùng con Kiến Vương kia nữa.

Loại sinh vật có quái lực vô cùng giống như vậy, giáp xác trên người lại cứng rắn, hơn nữa năng lực hồi phục cực mạnh, nếu muốn giết nó thật sự là quá khó khăn, có chiến tiếp cũng không có kết quả.

Dù sao cũng đã lấy được một quả trứng Kiến Vương, thu hoạch cũng không kém hơn săn giết một con Kiến Vương siêu cấp thần huyết, không cần phải dây dưa nữa.

Sau khi đi ra khỏi khe nứt trên núi đá, Hàn Sâm lập tức triệu hoán ra cánh, mang theo tất cả chiến lợi phẩm bay đi, con Kiến Vương kia sau khi quay đầu lại không thấy trứng của nó nữa, có trời mới biết nó sẽ gây ra chuyện gì, nói không chừng sẽ trở thành sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu chân chính, khi đó càng kinh khủng hơn rồi.

Hí!

Hàn Sâm đã bay ra ngoài mấy dặm đường, lại đột nhiên nghe được một luồng sóng âm cao tần khuếch tán ra, khiến cho màng nhĩ của hắn đều bị chấn động ông ông, giống như là bị kim đâm vào vậy.

- Xem ra là con Kiến Vương kia đã phát hiện ra trứng của nó bị trộm đi.

Hàn Sâm không dám dừng lại, một đường bay thẳng ra ngoài Ma Quỷ Sơn Mạch.

Thu hoạch lần này cực lớn, Hàn Sâm định trước tiên đem chiến lợi phẩm trở về đã rồi nói sau, miễn cho lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, về việc trước đó Hàn Sâm chuẩn bị đi tìm con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, lần sau lại đi tìm nó cũng không muộn.

Lúc này đây Hàn Sâm tổng cộng đã lấy được 23 con Địa Để Ma Nghĩ cấp thần huyết, trứng Ma Nghĩ cấp thần huyết có bảy quả, đoán chừng nguyên bản hẳn là còn có thêm nữa, nhưng mà đã bị con Xuyên Sơn Giáp kia ăn đi một ít rồi.

Còn có hai túi trứng Ma Nghĩ, cấp nguyên thủy cùng cấp biến dị hỗn hợp lại cùng nhau, tổng cộng có hơn chín trăm quả.

Sau khi trở lại Thủy Tinh Cung, Hàn Sâm lập tức đem quả trứng Vương kia bày lên trên bàn thủy tinh, hai tay nắm Xích Diễm Bạo Long Đột, một đòn Độc Long Toản từ bên trên đâm xuống dưới.

Mặc dù quả trứng Vương này cứng cỏi, nhưng mà dù sao vẫn chỉ là một quả trứng mà thôi, không khủng bố giống như giáp xác của Kiến Vương, lập tức bị mũi nhọn xoay tròn đâm thủng.

"Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Địa Để Ma Nghĩ ấu sinh thể, đạt được thú hồn Địa Để Ma Nghĩ, có thể ăn thịt, ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.

Hàn Sâm hơi ngẩn người, bên trong nhắc nhở cũng không nhắc tới gen sinh mệnh tinh hoa, hơn nữa quả trứng Vương này cũng chỉ lớn như vậy, xem xét cũng biết bên trong không có gen sinh mệnh tinh hoa.

- Xem ra là quả trứng này còn chưa ngưng kết ra gen sinh mệnh tinh hoa, nói như vậy thì mình có thể ăn nó rồi?

Hàn Sâm lấy quả trứng Vương đã bị đâm rách từ trên mũi nhọn xuống, thử cắn, kết quả cũng không hề cứng cỏi giống như trong tưởng tượng của hắn, chất thịt bên trong vẫn rất non mềm, không biết có phải là giống như Thánh Cốt Tượng hay không, sau khi chết thì thịt sẽ không cứng cỏi như cũ nữa.

Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ, cũng không chờ tới lúc chế biến nó thành thức ăn, trực tiếp bỏ quả trứng Vương này vào trong miệng nhai.

"Ăn Địa Để Ma Nghĩ ấu thể, siêu cấp thần gen +1."

. . .

Một luồng lực lượng kỳ quái từ trong bụng khuếch tán ra, khiến cho toàn thân Hàn Sâm đều có một chút cảm giác tê dại, máu thịt cũng theo đó mà run rẩy, giống như có một loại lực lượng nào đó làm cho tế bào trở nên sống động hơn, không ngừng trao đổi chất.

Cuối cùng sau khi ăn hết một quả trứng Vương, Hàn Sâm đã lấy được bảy điểm siêu cấp thần gen, hơn nữa làn da của Hàn Sâm cũng trở nên càng óng ánh sáng long lanh, cảm giác trắng hồng như lòng trắng trứng, giống như thoáng cái đã trẻ hơn rất nhiều, làn da tràn đầy thanh xuân sáng bóng.

Bởi vì không biết lúc nào thì những quả trứng kiến này sẽ nở ra, cho nên Hàn Sâm chuẩn bị ăn hết trước rồi nói, bảy quả trứng cấp thần huyết thì Hàn Sâm dự định để chính mình ăn, còn dư lại sẽ trực tiếp mở một bữa tiệc nướng.

Hiện tại Hàn Sâm cũng không nóng nảy nữa, gọi Linh, tiểu thiên sứ, Tuyết Cơ, Âm Dương công chúa cùng Tiểu Ngân Ngân đi qua, mở một bữa tiệc nướng.

Hàn Sâm cầm một đám trứng Ma Nghĩ nướng trên ngọn lửa, nhưng mà sáu viên lần này hắn nướng, toàn bộ đều là trứng Ma Nghĩ cấp thần huyết.

Lúc nướng bên trên ngọn lửa, dầu xì xì không ngừng bốc lên, mùi thơm lập tức bay ra khắp nơi.

"Săn giết sinh vật thần huyết Địa Để Ma Nghĩ, đạt được thú hồn Địa Để Ma Nghĩ, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen."

Âm thanh săn giết liên tục vang lên trong đầu Hàn Sâm, ở lần vang lên thứ năm, Hàn Sâm rốt cục đã lấy được một cái thú hồn Ma Nghĩ.

Hàn Sâm hài lòng lấy ra gia vị rắc lên trên trứng Ma Nghĩ đang ứa ra dầu, lập tức mùi thơm bay ra bốn phía, Hàn Sâm một miếng ăn một quả trứng Ma Nghĩ đã nướng chín, lập tức miệng đầy thơm ngát, trong miệng tràn đầy mùi thơm.

"Ăn Địa Để Ma Nghĩ ấu sinh thể, thần gen +1."

Âm thanh thần gen gia tăng không ngừng vang lên trong đầu, để cho Hàn Sâm cười tới mắt đều đã híp lại.

- Thần gen viên mãn, ta tới đây.

Hàn Sâm từng miếng từng miếng nuốt trứng nướng xuống.

Sau khi toàn bộ sáu quả trứng Ma Nghĩ bị Hàn Sâm ăn xong, Hàn Sâm vẫn còn thiếu tám điểm thần gen nữa, nhưng mà điều này cũng không có ảnh hưởng gì, Hàn Sâm lại lấy mấy con Địa Để Ma Nghĩ cấp thần huyết rồi lột xác đem nướng.

Tiểu Ngân Ngân cùng tiểu thiên sứ đều bu lại, bọ nó đều là nhân vật kén chọn, hiển nhiên đối với thịt cấp thần huyết này càng có hứng thú hơn.

Hàn Sâm cũng không keo kiệt, phân ra một bộ phận cho bọn nó, cũng cho Linh một chút ít, một đám người tiếp tục bữa tiệc nướng, toàn bộ Thủy Tinh Cung đều tràn ngập mùi thịt nướng.

"Ăn thịt Địa Để Ma Nghĩ, thần gen +1."

Lúc Hàn Sâm ăn tới con Ma Nghĩ nướng thứ tư, rốt cục nghe được tiếng nhắc nhở một điểm thần gen cuối cùng gia tăng.

- Cuối cùng thần gen cũng đã viên mãn.

Hàn Sâm thở dài một hơi, trong lòng vô cùng vui thích.

Chương 702: Thú Hồn Nghĩ Vương

Hàn Sâm: Siêu Thần Thể Đế Linh.

Cấp độ: Tiến Hóa Giả

Thọ nguyên: 300.

Yêu cầu để thần thể tiến hóa: Gen.

Gen có được: Gen trụ cột 100, gen nguyên thủy 100, gen biến dị 100, thần gen 100, siêu cấp thần gen 17.

Hàn Sâm một quyền đánh lên máy kiểm tra, con số hiển thị trên máy lập tức hiện ra 217.6587, điều này đại biểu cho tố chất lực lượng của Hàn Sâm đã đạt đến hơn hai trăm, đây là tố chất thân thể trụ cột thuần túy, không có bất kỳ phụ gia nào.

nhân loại mạnh nhất ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, tối đa cũng chỉ ở trong khoảng 150, số liệu này của Hàn Sâm đã có chút quá dọa người.

Mặc dù chỉ là kiểm tra ở mức độ đơn giản, nhưng mà lại khiến cho Hàn Sâm hết sức thoả mãn, nếu như tính không sai, lúc siêu cấp thần gen của hắn toàn mãn, có lẽ là tố chất thân thể sẽ có thể đạt tới 300 điểm Thiên Nhân, hoàn toàn có thể một mình chính diện chống lại sinh vật siêu cấp thần huyết.

Mặc dù hiện tại vẫn chưa thể chân chính chính diện chống lại, nhưng mà đã có được năng lực phản kích nhất định, không đến mức bị triệt để nghiền ép giống như người bình thường.

Từ trong đại sảnh kiểm tra đi ra, đúng lúc là thời điểm ăn cơm trưa, Hàn Sâm vốn có ý định hẹn Yên Nhiên cùng một chỗ ăn cơm trưa, nhưng mà Kỷ Yên Nhiên lại có công tác đã đi ra ngoài căn cứ, Hàn Sâm chỉ có thể một người đi tới nhà ăn.

Hàn Sâm bưng một phần cơm trưa vừa ngồi xuống, lại nhìn thấy An Ny bưng đĩa cơm đi tới, vậy mà trực tiếp ngồi xuống đối diện với hắn.

- Cậu thật sự không tham gia Thần Chiến à?

An Ny nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Không tham gia.

Hàn Sâm lắc đầu nói.

- Vì sao?

An Ny nhíu mày hỏi, dưới cái nhìn của cô ta, Hàn Sâm có được sủng vật siêu cấp thần huyết, hoàn toàn có cơ hội giết vào danh sách thập đại Thần Tử, tranh thủ vinh quang cho nhân loại.

- Lực lượng của sủng vật dù sao cũng chỉ là của sủng vật.

Hàn Sâm chỉ nhàn nhạt đáp lại một câu.

- Cho dù là như thế, cậu cũng có cơ hội.

An Ny còn nói thêm.

Hàn Sâm lại cười cười:

- Đó chính là chiến trường chân chính, không phải chỗ chơi đùa, tôi không thể đem tính mạng của mình đi mạo hiểm.

An Ny nhìn Hàn Sâm, không nói gì nữa, bưng đĩa lên đi chỗ khác.

Hàn Sâm biết có rất nhiều người đều hi vọng hắn có thể tham gia, chỉ là hắn thật sự là không có biện pháp nào tham gia, nếu hắn bại lộ ra chuyện đã hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, toàn bộ Liên Minh đều sẽ đòi hắn một cái đáp án, Kỷ gia cùng Tần gia cũng không bảo vệ được hắn, hơn nữa cũng không thể bởi vì chuyện này mà bảo vệ hắn.

Việc quan hệ tới cả nhân loại, không ai dám bảo vệ hắn, thậm chí sẽ cùng một chỗ tạo áp lực cho hắn.

Cho nên Hàn Sâm cũng chỉ có thể dùng thân phận của Kim Tệ để dự thi, cho dù toàn bộ Liên Minh đều biết Kim Tệ hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, nhưng mà cũng không có ai biết Kim Tệ là ai, bọn họ muốn ra tay cũng không có cơ hội.

- Nhân loại ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở rõ ràng là đã có rất nhiều, có thể nói là trong số những Tí Hộ Sở lớn, nhân loại chiếm nhiều Tí Hộ Sở nhất, nhưng mà nhân loại cho tới thời điểm này vẫn không lên được sân khấu cao cấp nhất ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, nhiều người hi vọng có người đánh vỡ cục diện này cũng có thể hiểu được.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, cảm thấy có lẽ ở trong Thần Chiến nên hết sức đánh cược một lần, lấy được một vị trí Thần Tử, cho những người khác một chút ủng hộ và hi vọng.

Chỉ có điều ở dưới tình huống không thể sử dụng tiểu thiên sứ cùng Xích Diễm Bạo Long Đột, tỷ lệ Hàn Sâm có thể đánh bại siêu cấp Dị Linh sẽ không cao hơn ba thành, hơn nữa tỷ số ba thành thắng lợi này vẫn là bởi vì Hàn Sâm vừa mới lấy được thú hồn Kiến Vương siêu cấp thần huyết.

Thú hồn Địa Để Ma Nghĩ siêu cấp thần huyết: Loại hình áo giáp.

Áo giáp thú hồn siêu cấp thần huyết, lực phòng ngự hết sức kinh người, đây mới là tiền vốn để Hàn Sâm có thể chống lại siêu cấp Dị Linh, hơn nữa Hàn Sâm còn mô phỏng khí tức lưu chuyển của Kiến Vương.

Khí tức lưu chuyển kia cùng phối hợp với áo giáp Kiến Vương, không chỉ có thể tăng cường lực phòng ngự của áo giáp, còn có được năng lực hồi phục cực mạnh, còn có thể tăng cường một bộ phận lực lượng, là một môn khí tức lưu chuyển vô cùng mạnh mẽ, đặc biệt là dưới sự phối hợp với áo giáp Kiến Vương, quả thực chính là Tiểu Cường đánh không chết.

Trở lại gian phòng của mình, Hàn Sâm triệu hoán ra áo giáp Kiến Vương, áo giáp màu tím lập tức bao phủ toàn thân cao thấp Hàn Sâm lại thật chặt.

Hai chân thon dài cường tráng hữu lực, bắp thịt trên lồng ngực cùng cánh tay tràn ngập tính chất bạo tạc, bụng dưới cùng eo rắn chắc hữu lực, được áo giáp màu tím đen bọc vào, lộ ra vẻ hùng tráng mà mạnh mẽ, cơ hồ giống như là Ma Vương từ trong địa ngục bước ra.

Khí tức lưu chuyển của Ma Nghĩ vận chuyển, áo giáp Kiến Vương ở bên trong khí tức lưu chuyển kia trở nên đậm màu hơn, từ màu tím sáng trở thành màu tím đậm, cảm giác càng thêm có khí chất.

Hàn Sâm xem phải xem trái, càng xem càng thoả mãn, cái áo giáp siêu cấp thần huyết này để cho hắn có tự tin tranh cao thấp một hồi với siêu cấp Dị Linh, cho dù đánh không lại, ít nhất cũng sẽ không dễ dàng mất mạng.

Thu hồi áo giáp Kiến Vương, Hàn Sâm đút tinh thể màu đen cho nó, thời gian còn lại vẫn rất sung túc, có thể trước khi Thần Chiến diễn ra để cho nó tiến hóa thành áo giáp siêu cấp thần huyết bạo tẩu, như vậy tiền vốn của Hàn Sâm lại cao hơn một chút.

Đoạn thời gian còn lại Hàn Sâm không tiếp tục đi ra ngoài săn giết dị sinh vật nữa, lợi dụng khoảng thời gian này, hắn muốn đi học một ít quyền cước kỹ pháp tương đối mạnh mẽ.

Xích Diễm Bạo Long Đột cùng Khổng Tước Liên Nỗ khẳng định là không thể dùng, mặc dù Song Phi Kiếm Pháp cũng lợi hại, nhưng mà muốn dùng kiếm thần huyết bạo tẩu để đánh thắng, chỉ sợ là sẽ không dễ dàng như vậy.

Ít nhất thì Song Phi Kiếm Pháp của Hàn Sâm không đánh lại tiểu thiên sứ, đương nhiên, chủ yếu là thanh đại kiếm trong tay tiểu thiên sứ chém lên trên thân Ngân Xà kiếm và Cổ Thần kiếm của Hàn Sâm, lập tức liền chém ra một cái lỗ hổng, nếu như cô thật sự sử dụng toàn lực, nói không chừng có thể chém gãy Ngân Xà kiếm cùng Cổ Thần kiếm, cho nên Hàn Sâm cũng không mong đợi có thể dùng Song Phi Kiếm Pháp đánh bại siêu cấp Dị Linh.

Thời điểm mấu chốt, quyền cước của mình mới là thứ đáng tin nhất.

Long Tượng quyền kích chỉ có thể tăng cường lực lượng, cũng không phải là kỹ xảo quyền pháp, trong số công phu quyền cước mà Hàn Sâm biết, cũng chỉ có Lôi Quang Đao cùng Thất Tuyệt Sát.

Sau khi đăng nhập Thánh Đường chuyên khu quân đội, Hàn Sâm từ bên trong tìm kiếm quyền pháp thích hợp với mình, thế nhưng mà nhìn tới nhìn lui đều không có loại võ học nào thích hợp với hắn.

- Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật ở trong Thánh Đường cũng chỉ có cấp độ S cho người bình thường mà thôi, nhưng mà bí pháp chân chính, vẫn là bị nắm giữ ở trong tay rất ít người, cũng không được công bố bán ra, muốn học được quyền pháp có thể đối kháng với siêu cấp Dị Linh, chỉ sợ ở chỗ này rất khó kiếm được.

Hàn Sâm nhìn tất cả Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật quyền cước cấp độ S một lần, cuối cùng cũng không phát hiện ra thứ nào khiến hắn hài lòng.

Kỳ thật cũng không phải những võ học Tiến Hóa Giả cấp độ S này yếu, mà là ánh mắt của hắn hiện tại quá cao, động một chút chính là Dịch Thiên Thuật cùng Kinh Thiên Thất Chiết kết hợp thành Phi Thiên Thuật các thứ, võ kỹ bình thường hắn sao có thể để vào trong mắt.

Rơi vào đường cùng, Hàn Sâm lại đi tới khu bình thường của Thánh Đường nhìn thử, nhưng mà hắn cũng không ôm hi vọng quá lớn, liền chuyên khu của quân đội đều tìm không thấy, chỉ sợ ở khu bình thường đại chúng càng thêm vô vọng.

Nhưng sau khi nhìn trong chốc lát, lại có một môn quyền pháp hấp dẫn sự chú ý của Hàn Sâm.

Đó là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tên là Đại Lôi Âm Quyền, căn cứ theo giới thiệu nói, quyền pháp này luyện đến cực điểm có thể vượt qua tốc độ âm thanh, nhưng mà yêu cầu đối với tố chất thân thể có chút quá cao, mặc dù được phân loại là võ học cho Tiến Hóa Giả, nhưng mà trên thực tế cần tố chất thân thể tiếp cận Thiên Nhân mới có thể luyện thành, nếu không phải dùng thể chất lôi hệ tu luyện mới là tốt nhất.

Chương 703: Quyền Kỹ

Sau khi Hàn Sâm nhìn kỹ liền cực kỳ ưa thích môn Đại Lôi Âm Quyền này, mặc dù hắn không có thể chất lôi hệ, nhưng mà hắn hoàn toàn có thể mô phỏng ra khí tức lưu chuyển của Tiểu Ngân Ngân, đem khí tức của mình hóa thành lôi hệ, dĩ nhiên có thể sử dụng môn Đại Lôi Âm Quyền uy lực vô cùng lớn này.

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy khả quan, nhưng mà Hàn Sâm không dám mua ở Thánh Đường, nếu như hắn ở trên Thần Chiến dùng Đại Lôi Âm Quyền, người khác nhất định sẽ đi thăm dò xem là ai đã mua Đại Lôi Âm Quyền, mặc dù dưới tình huống bình thường, căn cứ theo dự luật bảo hộ của Liên Minh là không thể nào từ trong trí não điều xuất ra tư liệu, nhưng mà vì cẩn thận, Hàn Sâm vẫn đi trưng cầu ý kiến của Lý Luân trước.

Người này ngay cả hệ thống mạng của quân đội đều có thể xâm nhập, có lẽ sẽ có chút đề nghị tốt.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không nói mình muốn mua Đại Lôi Âm Quyền, chỉ nói là nếu như mình muốn lên chợ đen mua đồ, như vậy thì làm như thế nào mới không bị người truy xét ra được.

Lý Luân cặn kẽ giải thích kiến thức về phương diện này, hơn nữa còn dạy Hàn Sâm một ít phương pháp tương đối đơn giản hữu hiệu.

Hàn Sâm tra xét mấy nơi theo lời Lý Luân, quả thật đều là chỗ giao dịch chợ đen, nhưng mà muốn mua đồ ở đó, lại tồn tại rất nhiều nguy hiểm, không có bất kỳ bảo đảm nào, không ai có thể bảo chứng rằng đối phương thật sự sẽ gửi thứ đó tới cho mình, mà giá tiền cũng không có bất kỳ bảo đảm nào.

Hơn nữa chợ đen không ủng hộ giao dịch trực tiếp, nguy hiểm của chuyện này rất lớn.

Hàn Sâm rất mau đã bỏ đi ý định mua đồ ở trên chợ đen, lại đi tới khu giao dịch tự do nhìn xem, nơi đó có một số người bán đồ secondhand, trong đó cũng có không ít Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cùng dịch gen.

Hàn Sâm tìm tòi Đại Lôi Âm Quyền, kết quả tìm kiếm là 0, cũng không có người bán ra Đại Lôi Âm Quyền secondhand.

Sau đó lại dùng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S với tư cách là mục tiêu tìm tòi, cũng tìm ra không ít kết quả, có không ít người bán ra Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cùng dịch gen secondhand.

Nhưng mà những loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này, nếu quả như thật sự muốn mua, sẽ có hai vấn đề rất quan trọng, một là đối phương phục chế ra Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có phải là nguyên vẹn chân thật hay không, thứ hai chính là dịch gen mà họ đưa ra, có phải là xứng đôi với môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này hay không.

Vũng nước này rất sâu, người bình thường rất dễ bị mắc lừa, bởi vì không có bảo đảm chính thức, cho nên mua sắm ở những chỗ đó yêu cầu nhãn lực rất cao.

Nhưng mà mua ở chỗ này, chỉ cần có thao tác thoả đáng, trên cơ bản thì không ai tra ra xuất xứ của đồ vật từ nơi nào đến, chỉ cần dựa theo phương pháp xử lý mà Lý Luân dạy, không khó để thần không biết quỷ không hay lấy được bí tịch.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là mình phải đoán được những đồ đó là thật hay giả, về phần thanh toán tiền hàng thì cũng rất dễ dàng.

Đáng tiếc là ở bên trong khu giao dịch tự do, Hàn Sâm cũng không tìm được Đại Lôi Âm Quyền, nhưng mà cũng có một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật khác hấp dẫn sự chú ý của Hàn Sâm.

Có người bán ra một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tên là Đại Luân Bảo Tượng Quyền, cũng đưa tới sự chú ý của Hàn Sâm.

Kỳ thật môn Đại Luân Bảo Tượng Quyền này trước kia Hàn Sâm đã nghe nói qua, truyền thuyết là nó có nguồn gốc từ một bộ bí kinh tàn quyển ở thời đại viễn cổ.

Căn cứ theo bí kinh kia ghi lại, người của thời đại kia cho rằng thế giới vốn được xây dựng ở trên lưng một con voi lớn, Bảo Tượng là căn bản của vạn vật, Đại Luân thì có ngụ ý là thời gian cùng không gian luân hồi.

Mặc dù chỉ là thần thoại, nhưng mà bí kinh tàn quyển này ghi lại một ít võ học lại vô cùng thâm ảo, nhưng đáng tiếc là đã tổn thất quá nhiều bộ phận, bộ phận tương đối hoàn chỉnh nhất trong đó chính là môn Đại Luân Bảo Tượng Quyền này.

Tuy nhiên sau khi cải biên, mặc dù đã chế biến ra dịch gen chuyên chúc bổ sung cho sự thiếu hụt của nhân thể, nhưng mà người có thể luyện thành Đại Luân Bảo Tượng Quyền vẫn chỉ có thể đếm ở trên đầu ngón tay, hơn nữa uy lực còn nhỏ hơn dự tính rất nhiều.

Về sau có người nghiên cứu tàn quyển kia, hình như nói là chỉ có huyết mạch Tượng Thần mới có thể chính thức tu luyện thành Đại Luân Bảo Tượng Quyền, về sau sửa đổi dịch gen chuyên chúc, gia nhập một ít tinh túy chắt lọc từ trên thân sinh vật loại tượng, mặc dù giúp cho đa số người có thể tu luyện thành công Đại Luân Bảo Tượng Quyền, nhưng mà uy lực cùng trình độ huyền ảo của nó lại có chênh lệch rất lớn.

Hiện nay Đại Luân Bảo Tượng Quyền đã đã rơi vào khu vực cấp độ A của Thánh Đường, liền cấp độ S đều không giữ nổi.

Nhưng mà bởi vì Đại Luân Bảo Tượng Quyền có nhiều chỗ tốt đối với cường tráng gân cốt huyết mạch, ở phương diện này không hề kém hơn rất nhiều loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S, do đó cũng được rất nhiều

người không mua nổi Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S lấy ra đặt làm nền móng tu luyện.

Trong lòng Hàn Sâm lại khẽ nhúc nhích:

- Bản thân môn Đại Luân Bảo Tượng Quyền này vô cùng huyền ảo, nếu như mình mô phỏng khí tức lưu chuyển của con Thánh Cốt Tượng kia tới phối hợp, không biết có thể phát huy ra uy lực thực sự của Đại Luân Bảo Tượng Quyền hay không. Nếu như có thể phát huy ra uy lực thực sự, mình mua một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ A phổ biến như vậy, người khác muốn điều tra ra cũng rất khó khăn.

Hàn Sâm tham khảo phương pháp của Lý Luân, ở một cộng đồng giả lập mua một phần Đại Luân Bảo Tượng Quyền cùng một lọ dịch gen chuyên chúc secondhand, loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ A này xem như là tương đối phổ biến, bên trên Imternet có phương pháp để phân biệt, sau khi Hàn Sâm cẩn thận so sánh, cũng sẽ không sợ mua phải hàng giả.

Kỳ thật môn Đại Luân Bảo Tượng Quyền này quá phổ biến, cho dù Hàn Sâm trực tiếp mua ở Thánh Đường cũng không có vấn đề gì, nhưng mà hắn mua một món hàng secondhand trở về, chủ yếu là làm quen quá trình này một chút, chuẩn bị cho tương lai mua lại Đại Lôi Âm Quyền.

Cuối cùng sau nhiều lần quay vòng, Hàn Sâm mới lấy được môn Đại Luân Bảo Tượng Quyền cùng dịch gen chuyên chúc của nó, sau khi ở trên Imternet cẩn thận so sánh, xác định là Đại Luân Bảo Tượng Quyền cùng dịch gen chuyên chúc chân chính không thể nghi ngờ.

Cùng ngày Hàn Sâm liền sử dụng dịch gen, bắt đầu luyện tập Đại Luân Bảo Tượng Quyền, đồng thời thử dùng khí tức lưu chuyển của Thánh Cốt Tượng để phối hợp.

Sau đó Hàn Sâm liền phát hiện ra một chuyện rất kỳ diệu, nguyên bản hắn sử dụng khí tức lưu chuyển của Thánh Cốt Tượng, lực lượng kia bình thường không thể khống chế, trực tiếp một lần duy nhất bộc phát ra, không hề lưu thủ một chút nào.

Thế nhưng mà hắn dùng khí tức lưu chuyển của Thánh Cốt Tượng luyện tập Đại Luân Bảo Tượng Quyền, vậy mà theo thời gian có thể dần dần khống chế lực lượng giống như là hồng hoang mãnh thú kia.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, nếu như hắn có thể khống chế tự nhiên khí tức lực lượng của Thánh Cốt Tượng, vậy sẽ không xuất hiện tình huống đánh một quyền liền trực tiếp phế đi kia nữa.

Lực lượng mạnh yếu hoàn toàn do Hàn Sâm khống chế, hoàn toàn không cần lãng phí, cần bao nhiêu lực lượng thì đánh ra bấy nhiêu lực lượng.

Kể từ đó, Hàn Sâm cũng không cần đi mua Đại Lôi Âm Quyền, thời gian của hắn có hạn, còn có hơn một tháng nữa sẽ bắt đầu Thần Chiến, hiện tại vừa vặn toàn lực luyện tập Đại Luân Bảo Tượng Quyền.

Có khí tức lưu chuyển của Thánh Cốt Tượng phối hợp, Đại Luân Bảo Tượng Quyền phát huy ra uy lực rất kinh người, mà khí tức của Thánh Cốt Tượng cũng bị Đại Luân Bảo Tượng Quyền khống chế, dưới sự phối hợp của hai thứ, khiến cho uy lực không giảm mà còn tăng lên.

Hàn Sâm càng luyện tập, càng cảm thấy thuận buồm xuôi gió, tiện tay một đòn cũng giống như là voi lớn phá núi, lực lượng cuồng mãnh không có cách nào tưởng tượng.

Hơn nữa bản thân Đại Luân Bảo Tượng Quyền cũng vô cùng huyền ảo, hoàn toàn không kém hơn kiếm pháp của hắn, có vào phương diện còn có phần hơn.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều cùng tiểu thiên sứ đối chiến, Đại Luân Bảo Tượng Quyền cũng càng thêm tinh tiến, mặc dù vẫn luôn không thắng chỉ bại, nhưng mà tiến bộ cực nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng.

Ít nhất hiện tại Hàn Sâm đã có thể cùng tiểu thiên sứ quần nhau một chút, không giống như trước đây trực tiếp bị ngược đãi thương tích đầy mình.

Thời gian hơn một tháng đảo mắt liền qua, các Tí Hộ Sở lớn cũng đã quyết ra người đệ nhất, cuộc chiến Thần Tử chân chính rốt cục sắp mở ra.

Chương 704: Thần Chiến

Phương Minh Toàn tiến vào võ đạo trường ở trong Tí Hộ Sở, tìm một vị trí ngồi xuống, nhìn quang ảnh ở chính giữa võ đạo trường, đợi Thần Chiến bắt đầu.

Mặc dù Tí Hộ Sở hoàng tộc mà Phương Minh Toàn đang ở là một Tí Hộ Sở nhân loại cỡ lớn có được mấy trăm ngàn người, nhưng mà ở trong võ đạo trường lại thưa thớt không có bao nhiêu người.

Tí Hộ Sở nhân loại ở trong không gian thứ hai, nhiệt tình đối với Thần Chiến cũng không cao, lúc cạnh tranh vị trí đệ nhất trong nội bộ Tí Hộ Sở của mình còn có không ít người chú ý đến đối chiến, nhưng mà Thần Chiến chân chính, người chú ý lại không nhiều.

Bởi vì rất nhiều tuyển thủ nhân loại đều sẽ trực tiếp lựa chọn đầu hàng, dù sao đều là thi đấu sinh tử, nếu như gặp phải đối thủ là Dị Linh, hơn nữa lại tương đối mạnh mẽ, trên cơ bản đều là trực tiếp rời sân đầu hàng, dù sao tính mạng của nhân loại đều chỉ có một, không ai muốn dùng mạng đi đánh cược.

Đặc biệt là bên trong Dị Linh lại có một vài nhân vật đặc biệt mạnh mẽ, mỗi lần Thần Chiến đều sẽ có nhân loại bởi vì kiên trì đối chiến mà tử vong, cho nên Thần Chiến đối với nhân loại ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở mà nói cũng không hề hữu hảo, người xem cũng tương đối ít, không giống như Thần Chiến ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở luôn được nhân loại tập trung chú ý.

Mà ngay cả các tạp chí lớn, mỗi lần tới Thần Chiến ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cũng chỉ là tùy tiện đưa tin tình hình chiến đấu một chút, dù sao thì cuối cùng thập đại Thần Tử đều là Dị Linh, liệt kê một danh sách ra là được.

Bình thường đến quan sát Thần Chiến đều là nhân vật trọng yếu của các thế lực lớn, những người này có năng lực có cơ hội đánh hạ Tí Hộ Sở Dị Linh, cho nên thông qua Thần Chiến cũng có thể tìm hiểu một chút thực lực của

đám Dị Linh, về sau lúc công kích Tí Hộ Sở Dị Linh cũng có thể có thêm mấy phần phần thắng.

Sở dĩ Phương Minh Toàn đến xem Thần Chiến, chủ yếu vẫn là hy vọng nhìn thấy Kim Tệ, hôm nay Kim Tệ đang ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, có lẽ hắn cũng sẽ tham gia Thần Chiến.

Nhưng mà Phương Minh Toàn cũng không ôm hi vọng quá lớn, dù sao thời gian Kim Tệ tiến vào trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở vẫn còn quá ngắn, cho dù hắn lợi hại hơn nữa, chỉ sợ cũng khó có thành tựu, dù sao nhân loại ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở vẫn còn quá yếu thế.

- Phương Minh Toàn?

Phương Minh Toàn đang chờ đợi trận đấu bắt đầu, đột nhiên nghe được có người gọi anh ta, quay đầu lại nhìn, lại là một người quen.

- Hoa lão tiên sinh.

Phương Minh Toàn vội vàng đi tới, bắt lấy tay của lão nhân trước mặt.

Vị Hoa lão tiên sinh này tên là Hoa Bình, ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã hơn một trăm năm, có thể tính là tầng lớp Tiến Hóa Giả tương đối sớm của nhân loại, bản thân cũng làm phóng viên, coi như là lão tiền bối của Phương Minh Toàn.

- Cậu có hứng thú đối với lần Thần Chiến này?

Hoa Bình có chút kinh ngạc nhìn Phương Minh Toàn, một người dẫn chương trình nổi tiếng chạm tay có thể bỏng trong toàn bộ Liên Minh hiện nay, vậy mà lại cảm thấy hứng thú đối với Thần Chiến ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, có chút vượt ra ngoài ý liệu của Hoa Bình.

Dù sao bản thân Thần Chiến cũng không có cách nào ghi lại hình ảnh tư liệu, liền một tấm hình đều không chụp được, chỉ có thể dùng phương thức văn tự để đưa tin, hơn nữa chiến tích của nhân loại ở trong Thần Chiến vẫn luôn không tốt, khó coi, người chú ý rất ít, hãng truyền thông muốn đưa

những tin tức này tương đối ít, huống chi là người dẫn chương trình đang hot như Phương Minh Toàn.

- Là có chút hứng thú, cho nên mới tới xem. Hoa lão, ngài cũng tới làm tiết mục Thần Chiến à?

Phương Minh Toàn hỏi.

Hoa lão mỉm cười nói:

- Mỗi mười năm một lần, đây là chuyên mục Thần Chiến thứ mười ba của tôi trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi, chỉ là người xem quá ít, có rất ít người biết.

- Đã như vậy, sao Hoa lão ngài vẫn còn kiên trì làm chuyên mục này?

Phương Minh Toàn có chút nghi ngờ hỏi.

Một người làm truyền thông, vậy mà kiên trì làm một chuyên mục không được mọi người quan tâm, chuyện này đã đi ngược lại mục đích thu hút khán giả của truyền thông rồi.

Tiền bối già như Hoa Bình, mỗi mười năm một lần, làm hơn mười kỳ tiết mục như vậy, cũng khiến cho Phương Minh Toàn cảm thấy rất kinh ngạc.

- Thu hút khán giả tất nhiên là quan trọng, nhưng mà là một người làm truyền thông, tôi cảm thấy cũng có thể làm một ít công tác đưa tin có ý nghĩa đối với nhân loại. Mặc dù nhân loại tham gia Thần Chiến trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở không có biểu hiện quá tốt, nhưng mà vẫn có rất nhiều điểm sáng, mỗi lần đều có không ít nhân vật thiên tài xuất hiện, bọn họ đang vì việc nhân loại quật khởi mà liều mạng, mặc kệ thành bại, bọn họ đều là anh hùng của nhân loại.

Hoa lão khe khẽ thở dài, lại tiếp tục nói:

- Đáng tiếc hiện tại đại đa số người đều quá tập trung vào hiệu quả và lợi ích, tất cả đều dùng thành bại để luận anh hùng, ở sân khấu mà nhân loại lần lượt thất bại giống như vậy, cũng sẽ bị đại đa số người xem thường, không muốn nhìn thẳng vào thất bại, tiếp thu bài học thất bại. Tôi ghi chép

lại những thứ này, cũng chỉ hy vọng có thể để cho người đến sau lúc tham gia Thần Chiến ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, có thể tra được một chút tư liệu hữu dụng.

Phương Minh Toàn không khỏi nổi lên lòng kính trọng, người làm truyền thông giống như vậy, hiện tại thật sự là quá ít, mặc dù là chính bản thân anh ta cũng không làm được tới loại trình độ này, dù sao Phương Minh Toàn cũng chỉ là một tiểu dân thị tỉnh, không có lý tưởng vĩ đại như vậy, nhưng mà chuyện đó cũng không ảnh hưởng tới việc anh ta kính nể Hoa Bình.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa đợi Thần Chiến bắt đầu, trừ bọn họ ra, ở trong võ đạo tràng có thể dung nạp mười vạn người này, cũng chỉ có mấy ngàn người quan chiến mà thôi.

Những Tí Hộ Sở nhân loại khác phần lớn đều là như thế, trừ một ít cơ cấu chính thức của Liên Minh và người tùy hứng, có rất ít người bình thường muốn xem trận đấu mà nhân loại chú định sẽ thất bại này.

Mười năm đứng dưới không ai hỏi, nhất cử thành danh thiên hạ vang.

Sùng bái anh hùng là bản tính của nhân loại, nhưng mà vô số lần thất bại trước khi anh hùng thành danh, lại không có ai muốn miệt mài theo đuổi, cho dù ở trong những truyền kỳ anh hùng đó, những thất bại kia cũng chỉ là một chút qua loa, là phụ gia để sáng rọi mà thôi.

Thần Chiến đã bắt đầu, người đứng đầu của các Tí Hộ Sở, bao gồm cả nhân loại cùng Dị Linh, đều nhao nhao truyền tống vào bên trong võ đạo tràng cực lớn của Thần Chiến.

Võ đạo tràng kia to lớn không thể tưởng tượng nổi, không biết đến cùng là có thể dung nạp được bao nhiêu người, mà võ đài bên trong cũng được chia thành vô số đài đấu nhỏ, có thể để cho vạn trận tỷ thí đồng thời tiến hành.

Mà nhân loại cùng Dị Linh ở trong không gian võ đạo tràng của Thần Chiến được phân tách ra, ai cũng không đến gần đối phương được, cũng không thể phát sinh xung đột ở bên ngoài võ đài.

Bởi vì nhân loại và Dị Linh dự thi thật sự là quá nhiều, muốn tìm được một người trong đó cũng không phải là chuyện dễ dàng, cho nên Phương Minh Toàn một mực xem bảng danh sách sắp xếp đối chiến, hy vọng có thể ở trong đó tìm được tên của Kim Tệ.

Hoa Bình ở bên cạnh thì dùng bút ghi chép gì đó ở trên cuốn vở, thoạt nhìn rất nghiêm túc.

- Thật sự đến rồi!

Phương Minh Toàn ở bên cạnh đột nhiên ngạc nhiên kêu lên thành tiếng, bởi vì y nhìn thấy ở trên danh sách đối chiến, vậy mà thấy được hai chữ Kim Tệ kia.

Hoa Bình nghi hoặc nhìn Phương Minh Toàn hỏi:

- Cậu có bằng hữu tham gia lần Thần Chiến này à?

- Đúng thế.

Phương Minh Toàn nhịn xuống vui mừng trong lòng nói, mặc dù anh ta cùng Kim Tệ chưa từng chân chính gặp mặt, cũng chưa từng nói với nhau câu nào, nhưng mà trong lòng của anh ta, Kim Tệ chính là bạn của anh ta, hơn nữa còn là bạn bè tốt nhất.

Loại cảm giác này không có cách nào hình dung, nhưng mà Phương Minh Toàn vẫn cho rằng như vậy.

- Bạn của cậu ở trên võ đài nào, tôi giúp cậu nhìn xem đối thủ của cậu ta phải là Dị Linh hay không.

Hoa Bình nói.

Phương Minh Toàn vội vàng nói dãy số võ đài của Kim Tệ cho Hoa Bình, phương diện này Hoa Bình là chuyên gia, chỉ ông ta mới có thể nhìn ra chút gì đó.

- Kim Tệ vs Hắc Kim, vận may của bạn cậu không tốt đẹp gì, trận đầu đã gặp phải Dị Linh, Hắc Kim này là một Dị Linh hoàng tộc vô cùng mạnh

mẽ, một thân áo giáp khó có thể tổn thương được, liền binh khí cấp thần huyết đều rất khó làm y bị thương.

Sau khi Hoa Bình xem xong nói ra.

Chương 705: Một Quyền Nổ Nát

Hoa Bình nói như thế, Phương Minh Toàn liền không khỏi có chút bận tâm, y cũng không hy vọng Kim Tệ vừa lên đã gặp phải đối thủ mạnh như vậy.

Trong lúc hai người nói chuyện, chỉ thấy có hai người đã đi lên đài chiến đấu, một người trong đó thân cao trên ba thước, toàn thân được áo giáp màu đen bao phủ, khí thế cực kỳ kinh người, mỗi một cử động quả thực đều giống như là một con Robot khủng bố do sắt thép đúc thành.

Mà đối thủ đi tới từ một bên khác, mặc dù ở trong nhân loại cũng được coi như là có thể trạng hùng tráng, ăn mặc một thân áo giáp màu tím, nhưng mà ở trước mặt đối thủ của hắn liền có vẻ hơi đơn bạc.

Dị Linh Hắc Kim kia hét lớn một tiếng, đầu búa trong tay y còn lớn hơn một chiếc xe hơi nhỏ, nhảy lên thật cao đập một búa xuống Hàn Sâm, khí thế kia vô cùng cường hoành, giống như liền một ngọn núi nhỏ cũng có thể nện sụp đổ vậy.

Phương Minh Toàn có chút khẩn trương nhìn Hàn Sâm ở trên đài, mặc dù lúc này Hàn Sâm đang mặc một bộ áo giáp màu tím, nhưng mà Phương Minh Toàn cảm thấy đối phương chính là Kim Tệ không hề sai, loại cảm giác này không có cách nào hình dung được.

Nhưng mà sự mạnh mẽ của Dị Linh Hắc Kim kia cũng khiến cho Phương Minh Toàn kinh hãi, y cũng là một Tiến Hóa Giả, tự nhiên nhìn ra lực lượng kinh khủng của một chùy này.

- Người bạn kia của cậu hình như phản ứng có chút chậm, hắn cũng là hệ sức mạnh à? Hệ sức mạnh gặp phải Hắc Kim thì có chút thảm rồi, Hắc Kim

có lực lượng lớn vô cùng, trừ phi là đỉnh cấp chiến đấu trong nhân loại am hiểu lực lượng còn có thể miễn cưỡng chiến một trận, nếu không. . .

Hoa Bình còn chưa nói hết, nhưng mà ý tứ đã rất rõ ràng.

Phương Minh Toàn thấy Kim Tệ không trốn tránh cũng không triệu hồi ra binh khí, tim không khỏi nhảy lên đến cổ rồi, Kim Tệ tấn chức lên không gian thứ hai Tí Hộ Sở chưa được mấy năm, có lẽ thực lực còn chưa đạt tới trình độ đỉnh cấp trong nhân loại, đối mặt với một đòn có lực lượng khủng bố như thế, chỉ sợ sẽ có chút nguy hiểm rồi.

Mắt thấy đầu chùy lớn của Hắc Kim đã sắp nện vào đỉnh đầu Hàn Sâm, Hàn Sâm duỗi nắm tay phải ra, trực tiếp đánh tới đầu chùy lớn màu đen ở trên đỉnh đầu kia.

Hoa Bình nhìn thấy cử động kia của Hàn Sâm, không khỏi khẽ lắc đầu:

- Người bạn kia của cậu có chút lỗ mãng rồi, lực lượng của Dị Linh Hắc Kim kia. . .

Lời của Hoa Bình còn chưa nói hết, quả đấm của Hàn Sâm đã đụng phải đầu chùy kinh khủng của Hắc Kim.

OÀ..ÀNH!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, đầu chùy kim loại đen kinh khủng kia vậy mà bị nắm đấm nổ nát, hóa thành mảnh vỡ tứ tán vẩy ra đầy trời.

Trong nháy mắt, Hoa Bình cùng Phương Minh Toàn đều ngây dại, cơ hồ không có cách nào tưởng tượng, trong nắm đấm kia đến cùng ẩn chứa lực lượng khủng bố gì, lại có thể dùng một quyền đánh bể đầu chùy kim loại to lớn kia, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Đặc biệt là Hoa Bình bị trùng kích và rung động lớn nhất, ông ta đã xem vài chục lần Thần Chiến rồi, ấn tượng đối với Dị Linh Hắc Kim này vô cùng sâu sắc, mặc dù không phải là chiến lực đỉnh cấp bên trong Dị Linh, nhưng mà có lực lượng vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa còn có áo giáp không thể phá

võ, trong Thần Chiến trước đây, có vài vị cao thủ nhân loại đều đã chết thảm hoặc bị trọng thương dưới cự chùy của y.

Rất nhiều binh khí cấp thần huyết đều bị cây chùy lớn kia đập nát, nhưng mà hiện tại cây chùy lớn này lại bị một nhân loại dùng một quyền đánh nổ nát, loại cảnh tượng này thực sự là quá rung động, làm cho người ta không có cách nào tin tưởng nổi.

Hoa Bình ngơ ngác nhìn Hàn Sâm ở trên sàn đấu, liền bút trong tay đều quên ghi chép

Trên võ đài, Hàn Sâm dùng một quyền đánh nát cự chùy, lực lượng như hồng hoang mãnh thú ở bên trong thân thể vẫn còn đang lao nhanh gào thét, mắt thấy Dị Linh Hắc Kim ở phía đối diện đang lộ ra vẻ bất ngờ, Hàn Sâm bước ra một bước, lực lượng mạnh mẽ trực tiếp xé rách không khí, trong chốc lát đã đến trước mặt Dị Linh Hắc Kim.

Trong máu thịt giống như rồng ngâm hổ gầm, nắm tay phát ra tiếng vang ong ong quái dị, hướng về mặt của Dị Linh Hắc Kim đập tới.

Dị Linh Hắc Kim hét lớn một tiếng, hai tay giao nhau bảo vệ ở trước mặt, muốn ngăn lại một quyền này của Hàn Sâm.

OÀ..ÀNH!

Áo giáp, cánh tay, đầu lâu, trong nháy mắt bị Đại Luân Bảo Tượng Quyền đánh nát, máu tươi điên cuồng phun ra, thi thể đứt đầu gãy tay kia của Dị Linh Hắc Kim bị đập bay ra ngoài võ đài, bay ra xa hơn 10m, trực tiếp hóa thành một tia sáng tiêu tán.

- Điều này sao có thể!

Hoa Bình đứng bật dậy, bút và vở trong tay đều rơi xuống mặt đất, trợn to mắt nhìn Hàn Sâm ở trên đài, tròng mắt đều sắp trợn lồi ra ngoài rồi.

Một quyền đánh chết!

Dị Linh Hắc Kim mạnh mẽ như vậy, lại bị một quyền đánh chết, ngay cả một chút cơ hội đều không có, lực lượng như vậy không thể tưởng tượng

nổi, Hoa Bình cơ hồ không thể tin được đây là lực lượng mà một Tiến Hóa Giả nhân loại có thể phát ra.

Phương Minh Toàn thì vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, thiếu chút nữa đã hô lên, anh ta cũng không ngờ Kim Tệ sau khi lên không gian thứ hai Tí Hộ Sở, vẫn bá khí như vậy, vậy mà một quyền đánh chết một Dị Linh hoàng tộc mạnh mẽ, thật sự khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

- Minh Toàn, người nọ thật sự là nhân loại?

Sau khi Hàn Sâm xuống đài, Hoa Bình kích động bắt lấy tay của Phương Minh Toàn hỏi.

- Đúng vậy, nhất định là nhân loại, đó chính là Kim Tệ, ở trong Liên Minh vẫn có chút tên tuổi.

Phương Minh Toàn đều bị giật mình, vội vàng nói.

- Thực là nhân loại. . . chờ chút. . . cậu để cho tôi xem một chút. . .

Hoa Bình nói năng đã có chút ít lộn xộn, ở trên người sờ mấy cái, không sờ thấy vở của mình, nhìn thấy vở rơi ở trên mặt đất, vội vàng nhặt lên.

Một lần nữa mở vở ra, Hoa Bình vừa nhìn danh sách đối chiến vừa vẽ vẽ ở trên mặt cuốn vở, không biết đến cùng là đang làm gì.

Múa ngòi bút như bay, Hoa lão tiên sinh vẫn còn đang ở vào trạng thái hưng phấn, mỗi lần ghi xuống một cái tên hoặc là vạch ra một đường thẳng, khuôn mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Phương Minh Toàn nhìn kỹ một chút xem Hoa Bình đang ghi gì ở trên cuốn vở, thì ra là đang tính toán đối thủ đối chiến, thoạt nhìn thì ông ta đang tính toán xem tiếp theo Kim Tệ sẽ gặp phải đối thủ như thế nào.

- Mười trận. . . trong mười trận tiếp theo đối thủ của hắn sẽ không mạnh hơn Hắc Kim. . . đây là một cơ hội. . .

Mặt Hoa Bình đỏ lên, tiếp tục hưng phấn vẽ tiếp.

Hơn nữa vẻ hưng phấn trên mặt ông ta càng ngày càng đậm, đã qua một hồi lâu, Hoa Bình lại đột nhiên thoáng cái sững sờ, vẻ hưng phấn cùng dáng tươi cười trên mặt thoáng cái đã không thấy đâu nữa, có chút chán nản ngồi xuống, ánh mắt có chút trống rỗng rồi, tự mình lẩm bẩm:

- Quả nhiên vẫn không được. . . quả nhiên vẫn không được. . .

- Hoa lão, xảy ra chuyện gì thế?

Phương Minh Toàn liền vội vàng hỏi, anh ta cũng muốn biết, rốt cuộc tình huống như thế nào.

- Vận may của người bạn kia của cậu xem như rất tốt, đoạn đường này đánh tiếp, không gặp phải đối thủ quá kinh khủng, cho dù có một ít đối thủ mạnh hơn Dị Linh Hắc Kim, nhưng vẫn có mấy phần cơ hội, nếu như vận may tốt hơn một chút chưa, nói không chừng còn có thể xông lên mười vị trí đầu, đáng tiếc. . .

Hoa Bình nói đến đây, có chút chán nản thở dài một tiếng:

- Đáng tiếc ở trận chiến cuối cùng trước khi tấn chức thành thập đại Thần Tử, hắn gặp phải một đối thủ mà nhân loại trước mắt căn bản không có khả năng chiến thắng.

- Đối thủ như thế nào?

Phương Minh Toàn hỏi.

- Trong lần Thần Chiến thứ năm trước đó, là vị Quang Chi Thần Tử đứng thứ chín trong thập đại Thần Tử, mặc dù Quang Chi Thần Tử chỉ tham gia Thần Chiến một lần kia, nhưng mà lực lượng lại hết sức khủng bố, đó là nhân vật khủng bố mà nhân loại không có cách nào tưởng tượng, căn bản là đối thủ mà nhân loại hiện tại không thể chống lại, coi như là Tiến Hóa Giả đỉnh cấp của nhân loại mở ra khóa gen, ở trước mặt của Quang Chi Thần Tử cũng sẽ trực tiếp bị đập chết. . .

Hoa Bình cười khổ nói.

Chương 706: Quan Chi Thần Tử

- Thật sự mạnh như vậy sao?

Phương Minh Toàn không thể tin tưởng nhìn Hoa Bình.

Hoa Bình cười khổ nói:

- Cậu biết cơ cấu chính thức của Liên Minh có chế tác một cuốn sổ tay chiến đấu trong Thần Chiến ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở chứ?

- Biết, bên trong có ghi chép tư liệu về Dị Linh mạnh mẽ đã từng xuất hiện qua các lần Thần Chiến, chỉ cần là Dị Linh xuất hiện ở trong danh sách này, nhân loại gặp được liền phải bỏ chiến, nếu không sẽ có nguy hiểm tới tính mạng.

Phương Minh Toàn nói.

- Quang Chi Thần Tử chính là một trong số đó, y chỉ tham gia một lần Thần Chiến kia, bởi vì khi đó không có tư liệu về y, có một cường giả nhân loại mở ra khóa gen gặp phải y mà không bỏ chiến. Lúc đó nhân loại kia là nhân vật đỉnh cấp trong số những Tiến Hóa Giả đương thời, vô cùng có danh tiếng, chẳng những Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mạnh mẽ, còn có thú hồn thần huyết rất mạnh mẽ, nhưng mà ở trước mặt Quang Chi Thần Tử, trực tiếp bị một ngón tay đập chết, liền chết như thế nào cũng không biết.

Nói đến đây Hoa Bình lắc đầu khẽ thở dài:

- Là tôi quá tham lam rồi, thực lực của nhân loại hiện nay còn chưa đủ để leo lên vị trí Thần Tử, chỉ dựa vào vận may thì cho dù lên rồi cũng không có tác dụng gì. Cậu mau chóng thông báo cho bạn của cậu đi, những trận đối chiến tiếp theo còn có thể thử một lần, nhưng mà một trận cuối cùng nhập Top 10 kia thì tuyệt đối không nên tham dự, nếu không liền cơ hội bỏ chiến cũng sẽ không có.

Phương Minh Toàn cũng biết tính nghiêm trọng của việc này, nhưng mà cho dù anh ta muốn báo cho Kim Tệ cũng không có cách nào, anh ta không liên lạc với Kim Tệ được.

Phương Minh Toàn nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể trở về rồi đưa tin chuyện này, hi vọng Kim Tệ có thể nhìn thấy anh ta đưa tin.

Thần chiến vẫn còn đang tiếp tục, hôm nay mỗi người đều phải tham gia năm lượt đối chiến, đối thủ mà Hàn Sâm gặp phải ngoại trừ có hai nhân loại, những đối thủ khác đều là Dị Linh hoàng tộc.

Hai nhân loại đều bị hắn trực tiếp đánh bay xuống võ đài, ba Dị Linh còn lại tất đều bị một quyền đánh chết.

- Quá mạnh mẽ, thật sự là quá mạnh mẽ, hắn có thể là Tiến Hóa Giả nhân loại mạnh nhất từ trước tới nay, thực lực như vậy, thật sự là không có cách nào tưởng tượng. . .

Hoa Bình càng xem càng kích động, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy tiếc hận cho Hàn Sâm, tiếc nuối cho hắn chỉ thiếu chút nữa là vào được danh sách thập đại Thần Tử.

Biểu hiện của Hàn Sâm càng mạnh mẽ, trong lòng Hoa Bình lại càng thêm cảm khái, xem tới cuối cùng, thậm chí là Hoa Bình đều có chút không đành lòng xem tiếp.

Người ưu tú như thế, vẫn chỉ có thể dừng bước ở trước thập đại Thần Tử, nhân loại không biết năm nào tháng nào mới có thể chân chính tham dự cuộc chiến đỉnh phong ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Phương Minh Toàn thì lại xem tới vô cùng hưng phấn, mặc dù anh ta không biết đến cùng là Kim Tệ tấn thăng lên không gian thứ hai Tí Hộ Sở vào lúc nào, nhưng mà tối đa cũng chỉ là mấy năm mà thôi, nhưng Hàn Sâm lại mạnh mẽ đến mức này, thật là khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng mà Phương Minh Toàn cũng lo lắng giống như Hoa Bình, nếu như không mau chóng nghĩ ra biện pháp thông báo cho Hàn Sâm, vạn nhất

để cho hắn đối mặt với Quang Chi Thần Tử, chẳng phải là sẽ không xong hay sao.

- Hắn đã nhìn cuốn sổ tay bỏ chiến kia rồi chứ?

Mặc dù Phương Minh Toàn nghĩ như vậy, nhưng mà vẫn chuẩn bị sau khi trở về sẽ lập tức viết bài, hy vọng có thể truyền bá rộng rãi một chút, lại để cho Kim Tệ biết rõ chuyện về Quang Chi Thần Tử.

Đối chiến hôm nay, bởi vì trận chiến được đồng thời tiến hành thật sự là quá nhiều, phần lớn người đều đang xem thân nhân và bạn bè mình thi đấu, hoặc là người mình để ý chiến đấu, cho nên cũng không có quá nhiều người nhìn thấy biểu hiện của Hàn Sâm.

Ngẫu nhiên có mấy người xem mấy cuộc chiến đấu này của Hàn Sâm, mặc dù rất hưng phấn, nhưng mà cũng không có cách nào khiến cho đại chúng chú ý.

Phương Minh Toàn xem hết đối chiến, sau khi trở về tới Liên Minh, lập tức bắt đầu viết ra một tiết mục, chuyên môn giới thiệu Thần Chiến lần này, đặc biệt là về tràng đối chiến hôm nay của Kim Tệ, còn có đối thủ mà sau này Kim Tệ sẽ gặp phải vân vân, đặc biệt còn chuyên môn nói tới trận cuối cùng sẽ gặp phải Quang Chi Thần Tử, cùng với chiến tích trước kia của Quang Chi Thần Tử.

Dùng độ nóng chuyên mục hiện tại của Phương Minh Toàn, mặc dù ngay cả một tấm hình cũng không có, thuần túy là dựa vào chính Phương Minh Toàn giải thích cùng đơn giản nói một chút về biểu đồ đối chiến, nhưng vẫn hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người.

- Tệ thần lại xuất hiện, hơn nữa còn tham gia Thần Chiến?

- Hình như Tệ thần mới tấn chức thành Tiến Hóa Giả không được mấy năm đi, nhanh như vậy đã tham gia Thần Chiến?

- CMN, đại chùy của Dị Linh Hắc Kim bị một quyền của Tệ thần nổ nát, người cũng trực tiếp bị một quyền đánh chết, thật hay giả thế? Dị Linh Hắc Kim kia tôi còn nhớ rõ, Thần Chiến mười năm trước kia, một người bạn của tôi gặp phải y, người bạn kia của tôi là cường giả mở ra khóa gen, kết quả bị ba chùy liên tục đập cho nôn ra máu, thiếu chút nữa không xuống khỏi võ đài được.

- Tệ thần quá trâu!

- Tôi muốn đi xem Tệ thần đối chiến.

- Ngày mai cùng đi ủng hộ Tệ thần.

- Tệ thần ở đâu tôi liền ở đó.

- Nếu như phân tích là sự thật, Tệ thần thật sự là quá đáng thương, chỉ thiếu chút nữa là có thể leo lên vị trí thập đại Thần Tử rồi.

- Nói giống như là hắn có thể một mực thắng tiếp vậy, trước thắng những Dị Linh cùng cao thủ nhân loại tiếp theo rồi nói sau.

- Tệ thần cái gì, tất cả đều là thổi phồng lên, chiến tích tốt nhất trước kia của hắn chỉ là Thần Tử thứ mười ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở? Còn chỉ có một lần như vậy mà thôi.

- Đúng vậy, ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở thì Kim Tệ tính là cái quái gì, tồn tại như Quang Chi Thần Tử, một đầu ngón tay là có thể đập hắn chết luôn.

- Chỉ dựa vào vận may thì làm được cái gì? Cho dù không gặp phải Quang Chi Thần Tử, để cho hắn tiến vào Top 10, cũng sẽ bị chín vị Thần Tử khác giết như rác rưởi, còn không bằng không vào.

- Vận may như vậy, tôi lên cũng được, dù sao không gặp phải cường địch là được rồi.

. . .

Chuyện Kim Tệ tham chiến đã gây ra tranh luận cực lớn ở trong Liên Minh, rất nhiều fan hâm mộ Tệ thần đều hi vọng hắn có thể đả bại Quang Chi Thần Tử tiến vào danh sách thập đại Thần Tử, thành nhân loại đệ nhất nhân ở trong lịch sử.

Thế nhưng mà cũng có rất nhiều người căn bản không cho rằng Hàn Sâm có thể đánh bại được Quang Chi Thần Tử, người tương đối có lý tính thì

khuyên bảo Kim Tệ buông tha cho trận chiến với Quang Chi Thần Tử, nếu không sẽ có nguy hiểm tới tính mạng.

Một ít chuyên gia nổi tiếng cũng phân tích quá trình Thần Chiến lần này của Tệ thần, đều cho rằng vận may của Kim Tệ không tệ, nhiều tràng đối chiến phía trước như vậy, đều không gặp phải đối thủ có tầm cỡ như Quang Chi Thần Tử.

Những nhân loại tham chiến khác, ở trong mấy vòng tới chỉ sợ sẽ bị nốc-ao trước Kim Tệ, bởi vì gặp phải Dị Linh mạnh mẽ quá đáng, không thể không bỏ chiến.

Nhưng mà vận may của Kim Tệ cũng chỉ có thể dừng ở đây, nếu như hắn có thể đánh bại mấy vị Dị Linh rất mạnh ở phía trước để đi đến một bước kia, cũng sẽ bỏ chiến ở trong trận chiến với Quang Chi Thần Tử này.

Phần lớn chuyên gia đều cho là như vậy, trước mắt Tiến Hóa Giả nhân loại chống lại Quang Chi Thần Tử căn bản là không có chút phần thắng nào.

Đương nhiên, còn có một vài chuyên gia cực đoan, phân tích rằng Hàn Sâm không đi đến trước mặt Quang Chi Thần Tử được, sẽ bị đánh bại trong những trận tiếp theo.

Còn có người viết bài chỉ trích Phương Minh Toàn đưa tin khuyếch đại sự thật, dùng mánh lới như vậy hấp dẫn khan giả, Kim Tệ căn bản không có khả năng dùng một quyền nổ nát chùy kim loại của Dị Linh Hắc Kim, còn làm rất nhiều số liệu khoa học kỹ thuật phân tích cùng biểu thị, nói rõ khả năng Kim Tệ nổ nát cự chùy kim loại là 0.

Trong lúc nhất thời trong toàn bộ Liên Minh mỗi người nói một kiểu, đều có đạo lý riêng, nhưng mà ngày hôm sau lúc Thần Chiến mở ra, người xem Thần Chiến trong toàn bộ không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã bạo tăng, nhân loại bắt đầu chú ý tới Thần Chiến ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Chương 707: Tệ Thần Trở Về

Nguyên bản trên khán đài trong võ đạo tràng không có mấy người, hôm nay lại đầy ắp người, ánh mắt của bọn họ đều nhìn về một cái võ đài trong đó, cùng đợi thân ảnh kia xuất hiện.

- Đến rồi. . . đến rồi. . .

Thấy một người mặc áo giáp màu tím đang đi lên võ đài, lập tức có người sợ hãi kêu lên.

- Tại sao là áo giáp màu tím, Kim Tệ không phải là mặc áo giáp màu vàng óng sao, đây là thật hay giả thế?”

- Thoạt nhìn thì có vẻ giống, nhưng hình như lại có chút không giống.

. . .

Hàn Sâm đi lên võ đài, hắn cũng không hề nghiên cứu đối thủ của mình, cũng không cần đi xem sổ tay bỏ chiến gì đó, kỳ thật hắn chỉ cần quan sát khí tức sinh mệnh mạnh yếu của đối thủ một chút, liền có thể biết đại khái đối phương là đối thủ ở tầng thứ nào.

Cho dù không nhìn ra, áo giáp Kiến Vương cũng có thể tạm thời bảo vệ cho sự an toàn của hắn.

Đối thủ của Hàn Sâm cũng đi lên võ đài, là một nam Dị Linh tuấn mỹ mặc áo giáp màu bạc, trong tay nắm lấy một thanh Ngân Kiếm, ngoại trừ hai lỗ tai giống như là tai thỏ ra, trên trán còn có một con mắt nằm dọc, những thứ khác không có khác biệt quá lớn với nhân loại.

Bởi vì đã sớm xem qua bảng sắp xếp đối chiến của Hàn Sâm, mọi người đều hiểu rất rõ đối thủ thứ nhất của Hàn Sâm hôm nay.

Dị Linh hoàng tộc này tên là Ngân Nhãn Vương Tử, thân pháp cùng kiếm pháp đều rất nhanh, thực lực vô cùng mạnh mẽ, theo các chuyên gia phân tích, Ngân Nhãn Vương Tử là một trong các chướng ngại vật chủ yếu mà Kim Tệ gặp phải trước khi gặp Quang Chi Thần Tử.

Ngân Nhãn Vương Tử nhìn thấy đối thủ của mình, không nói hai lời, trực tiếp rút ra Ngân Kiếm, hóa thành tia chớp màu bạc vọt tới trước mặt Hàn

Sâm, trong chốc lát đã liên tiếp đâm ra không biết bao nhiêu kiếm, thanh Ngân Kiếm kia giống như là đã biến thành mưa kiếm màu bạc, bao phủ cả người Hàn Sâm vào bên trong.

Rất nhiều người đều đã đứng lên, muốn xem một chút xem Kim Tệ sẽ đối phó với mưa kiếm này như thế nào.

Thế nhưng mà Hàn Sâm căn bản là không hề nhúc nhích, trơ mắt ra nhìn mưa kiếm đầy trời đang rơi xuống, liền con mắt đều không hề nháy một cái.

Từng đạo mưa kiếm màu bạc rơi xuống, nhưng chỉ có hư ảnh mà thôi, loại hư thực kết hợp này, Hàn Sâm vô cùng có thiên phú, trước khi hắn quật khởi cũng đã quá quen thuộc, loại này hắn còn từng luyện qua nữa, Ngân Nhãn Vương Tử sử dụng phương pháp này ở trước mặt hắn, theo Hàn Sâm thấy quả thực quá ngây thơ buồn cười.

Nhưng mà người bên ngoài nhìn thấy bóng kiếm đầy trời kia rơi xuống, giống như là một lần lại một lần đâm xuyên qua thân thể Hàn Sâm, đều sợ hãi tới mức trái tim thình thịch nhảy loạn, có vài cô gái gan nhỏ một chút đều đã che miệng lại.

Thế nhưng mà từng bóng kiếm rơi lên trên người Hàn Sâm, lại không có bất cứ chuyện gì phát sinh, Hàn Sâm vẫn đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn Ngân Nhãn Vương Tử vung vẩy Ngân Kiếm.

Đột nhiên, một tay của Hàn Sâm tùy ý duỗi ra, ngón tay kẹp lấy một bóng kiếm màu bạc, lập tức toàn bộ bóng kiếm màu bạc đầy trời tiêu tán, chỉ có một thanh Ngân Kiếm cố định ở trước mặt Hàn Sâm, mũi kiếm cách cổ họng hắn chưa tới ba tấc.

Thế nhưng mà cái khoảng cách ba tấc này đã trở thành chỉ xích thiên nhai, bị hai ngón tay kẹp lấy, mặc kệ cho Ngân Nhãn Vương Tử dùng lực như thế nào cũng không nhúc nhích được nửa phần.

Răng rắc!

Hai ngón tay của Hàn Sâm uốn éo, thanh Ngân Kiếm kia trực tiếp bị hai ngón tay của hắn vặn gãy, thuận thế dùng một chưởng vỗ lên trên lồng ngực

của Ngân Nhãn Vương Tử.

Chỉ nghe một tiếng vang giống như là tiếng thủy tinh bể vang lên, một thân áo giáp màu bạc trắng kia của Ngân Nhãn Vương Tử đều bị chấn vỡ vụn vẩy ra bốn phía, máu tươi điên cuồng phun bay ra khỏi võ đài, căn bản chưa kịp rơi xuống đất đã hóa thành ánh sáng tiêu tán, trở về Linh Hồn Chi Thạch của y.

Trong lúc nhất thời tất cả người xem cuộc chiến đều ngây dại, Ngân Nhãn Vương Tử mạnh mẽ lại không chịu nổi một đòn ở trước mặt Kim Tệ như vậy, căn bản liền sức đánh trả đều không có.

- Tệ thần, thật sự là Tệ thần, Tệ thần đã trở về rồi!

- Quá cường thế, quá kinh khủng.

- Thoải mái, những chuyên gia kia nói cái gì, cái gì mà Tệ thần không có khả năng nổ nát cự chùy của Hắc Kim Vương Tử, cái gì mà Tệ thần không có khả năng địch lại Ngân Nhãn Vương Tử, kết quả thì sao? Ha ha. . .

- Tệ thần vô địch!

- Giết giết giết!

- Tệ thần cố gắng lên, giết đến tận danh sách thập đại Thần Tử.

- CMN, Tệ thần chính là Tệ thần, đã đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở vẫn là tồn tại vô địch, xin hãy nhận lấy đầu gối của tôi.

. . .

Rất nhiều fan hâm mộ của Tệ thần đang xem cuộc chiến đều trở nên hưng phấn, mặc dù ở trên Thần Chiến cũng từng có nhân loại có biểu hiện hung hăng như vậy, nhưng mà đối mặt với đối thủ như Hắc Kim cùng Ngân Nhãn còn có thể hung hăng như vậy, lịch sử nhân loại trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở xác thực là rất hiếm thấy.

Đương nhiên, cũng có một bộ phận nguyên nhân là trước kia có rất ít người chú ý tới Thần Chiến ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Nhưng mà một trận chiến này của Kim Tệ, lại để cho rất nhiều nhân loại thấy được hi vọng, cảm thấy nhân loại có hi vọng lấy được một vị trí Thần Tử ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm đi xuống võ đài, đợi trận đối chiến thứ hai vào ngày hôm nay của mình.

Cũng không qua bao nhiêu thời gian, rất nhanh đã đến trận xuất chiến thứ hai của Hàn Sâm, hắn không hề đi xem bảng danh sách đối thủ của mình, cảm thấy không có bất kỳ ý nghĩa gì, cho nên cũng không biết đối thủ của mình đợt này là ai.

Nhưng mà người đi lên trên đài lại làm cho Hàn Sâm hơi ngẩn ra, Hàn Sâm không thể tưởng tượng được vậy mà lại tình cờ như vậy, đối thủ của mình là một nhân loại, hơn nữa còn là một người quen của hắn.

- Nữ Hoàng! Nữ Hoàng là đối thủ của Kim Tệ!

Tất nhiều cao thủ bên trong những Tiến Hóa Giả, lúc nhìn thấy người đứng ở trước mặt Hàn Sâm đều có chút trợn tròn mắt, không ai từng nghĩ tới đối thủ hôm nay của Kim Tệ vậy mà lại là Nữ Hoàng.

Bởi vì thời gian quá ngắn, bọn họ chỉ phân tích danh sách đối chiến, còn đến cùng là trong danh sách đối chiến đại biểu cho người nào, kỳ thật bọn họ cũng không rõ ràng cho lắm, dù sao đối chiến thật sự nhiều lắm, hơn nữa một hồi đối chiến trước đó cuối cùng ai thắng ai bại cũng không thể biết chắc.

Hoa Bình vẽ cây đối chiến, cũng chỉ là phân biệt ra được Dị Linh, còn đối thủ là nhân loại, ông ta cũng không tính toán, trước đó mọi người xem qua danh sách đối chiến, biết rõ đối thủ của Hàn Sâm trong trận này là người thắng trong trận đấu giữa một Dị Linh cùng một nhân loại tên là Hoàng Phủ Tĩnh.

Nhưng mà không phải ai cũng biết, Hoàng Phủ Tĩnh vậy mà lại là Nữ Hoàng, người trên đời này biết rõ Nữ Hoàng tên là Hoàng Phủ Tĩnh cũng không có nhiều lắm.

- Như thế này liền trở nên thú vị rồi, Nữ Hoàng là đối thủ của Kim Tệ, không biết đến cùng ai sẽ xuất sắc hơn. Đáng tiếc là Lâm Phong còn đang chấp hành nhiệm vụ ở trên chiến trường, không có cách nào tham gia Thần Chiến lần này, nếu không thì càng thú vị hơn rồi.

Ngay cả Đường Chân Lưu nhìn thấy Nữ Hoàng đứng ở trước mặt Kim Tệ, đều cảm thấy kinh hãi, nhưng mà vẫn có chút tiếc hận.

Trên thực tế Đường Chân Lưu mong đợi nhất vẫn là Hàn Sâm chiến một trận với Lâm Phong, mặc dù Nữ Hoàng mạnh mẽ, nhưng mà dù sao cũng tương đối ít xuất hiện, Đường Chân Lưu cũng không có nhận thức gì đối với sự mạnh mẽ của Nữ Hoàng.

- Nữ Hoàng đánh với Kim Tệ một trận, thú vị, nếu người có ID Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết kia chính là bản thân Kim Tệ, vậy hình như hắn cũng biết Dịch Thiên Thuật?

- Không biết có phải là Dịch Thiên Thuật hay không, nhưng mà thật sự rất giống.

- Đúng là thú vị rồi, cũng dễ dàng nghiệm chứng một chút, đến cùng Kim Tệ là mặt hàng gì.

- Kim Tệ này rốt cuộc là ai?

Ở trong Nữ Thần Tí Hộ Sở cấp hoàng tộc ở trên băng nguyên phía xa, Trùng Giáp Kỵ Sĩ biến thành Hàn Sâm, mang theo tiểu thiên sứ ở trong võ đạo trường xem thi đấu, để cho rất nhiều người suy đoán hắn là Kim Tệ trở nên thất vọng.

Chương 708: Đại Luân Bảo Tượng Quyền

Nhìn cô gái cao gầy lãnh khốc giống như là nữ hoàng ở trước mặt mình, vẻ mặt của Hàn Sâm bất động, nhưng trong lòng có chút ngoài ý muốn:

- Thật sự là quá trùng hợp, trong số rất nhiều nhân loại cùng Dị Linh tham gian chiến đấu, lại có thể đụng cô ta.

Nữ Hoàng nhìn tới Hàn Sâm, không nói hai lời chân dài trực tiếp giống như chiến phủ bổ tới, theo Nữ Hoàng, ai là đối thủ của cô cũng không quan trọng, cô cũng không hề quan tâm xem đối thủ của mình là ai, trên thực tế cô căn bản không biết đối thủ của mình lúc này chính là Kim Tệ.

Thế nhưng mà Hàn Sâm đấm ra một quyền, lại khiến cho sắc mặt của Nữ Hoàng biến đổi, bước chân hơi đảo thân hình nghiêng đi, cùng Hàn Sâm giao thao mà qua, nắm đấm hất ngược lại đánh về phía đầu Hàn Sâm.

Hàn Sâm giật khuỷu tay lại va chạm, phá tan quả đấm của Nữ Hoàng, đồng thời tay trái cũng đánh về phía eo thon của cô.

Hai người gần người cận chiến, ứng biến cùng ra tay đều nhanh không thể tưởng tượng nổi, rất nhiều người ngay cả bóng quyền đều không nhìn được rõ ràng, vẫn còn trong dư vị của chỗ tinh diệu của một quyền kia, hai người cũng đã đối chiến được hơn mười chiêu.

Tất cả mọi người nhìn hoa cả mắt, quả thực giống như là đang xem hai con quái vật chiến đấu.

- Cô gái kia là ai vậy, thật sự là lợi hại, lại có thể chiến tới mức này với Tệ thần.

- Trong số Tiến Hóa Giả của nhân loại chúng ta, vậy mà còn có một cô gái lợi hại như thế.

- Cô gái này là cực phẩm a, thân thể hình dáng đều đẹp siêu cấp, công phu cũng tốt tới dọa người.

- Nữ thần, tuyệt đối là nhân vật cấp nữ thần. Hoàng Phủ Tĩnh. . . cô ta không phải là người của Chiến Thần Võ Đạo Quán đấy chứ?

. . .

Rất nhiều Tiến Hóa Giả bình thường đều không biết Nữ Hoàng, chứng kiến một trận chiến này đều liên tục kinh hô, nguyên một đám tán thưởng không thôi.

Mà những người biết rõ Nữ Hoàng càng thêm kinh hãi là Kim Tệ lại có thể đối chiến ngang tay với Nữ Hoàng. Ở trong loại gần người cận chiến này, Nữ Hoàng là cao thủ cận chiến cấp chuyên gia, có thể nói là tồn tại vô địch trong số các Tiến Hóa Giả nhân loại, có Dịch Thiên Thuật bố cục ở đó, gần như đã chiếm lợi thế trong lúc cận chiến rồi.

Mà Kim Tệ lại có thể chiến ngang tay với Nữ Hoàng, bản thân chuyện này cũng làm cho người khác rất giật mình, hơn nữa Hàn Sâm sử dụng ra quyền pháp, lại càng khiến cho người ta giật mình hơn.

- Đại Luân Bảo Tượng Quyền có thể chống lại Dịch Thiên Thuật à?

Rất nhiều người đều nhận ra Hàn Sâm sử dụng chính là Đại Luân Bảo Tượng Quyền, dù sao môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này cũng quá phổ biến, nhưng mà bọn họ lại chưa bao giờ nghĩ tới, Đại Luân Bảo Tượng Quyền lại có thể chống lại Dịch Thiên Thuật.

Nếu như trước đây, có người nói cho bọn họ Đại Luân Bảo Tượng Quyền có thể chống lại Dịch Thiên Thuật, đánh chết bọn họ cũng sẽ không tin.

Nhưng mà hiện tại Kim Tệ sống sờ sờ dùng Đại Luân Bảo Tượng Quyền chặn Dịch Thiên Thuật của Nữ Hoàng lại, hơn nữa không rơi xuống hạ phong một chút nào, để cho bọn họ cảm thấy không chân thực.

- CMN, Tệ thần dùng Đại Luân Bảo Tượng Quyền, quyền kỹ này tôi cũng biết, tại sao tôi không phát hiện ra quyền pháp này lại trâu bò như vậy chứ?

- Đúng thế, Đại Luân Bảo Tượng Quyền lại có thể dùng như vậy, quá thần kỳ.

Rất nhanh, rất nhiều người đều nhận ra Đại Luân Bảo Tượng Quyền, dù sao môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này cũng tương đối phổ biến, người biết thật sự nhiều lắm, người có thể mua Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp A không kể xiết, huống chi đây cũng là công pháp cực phẩm để đặt nền móng.

Nhưng mà hiện tại mọi người nhìn thấy Đại Luân Bảo Tượng Quyền ở trong tay Kim Tệ phát huy ra uy lực như thế, đều nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

- Tôi luyện Đại Luân Bảo Tượng Quyền nhiều năm như vậy, vậy mà không phát hiện ra đây là một môn quyền kỹ mạnh mẽ đến cực điểm như vậy.

- Quyền kỹ cũng nhìn người đấy, ở trong tay Tệ thần là quyền kỹ vô địch, trong tay cậu. . .

- Thật đáng tiếc ở Tí Hộ Sở không có biện pháp ghi hình, nếu không nhất định phải ghi lại trận đối chiến này rồi xem ngàn lần mới được, không học được Đại Luân Bảo Tượng Quyền của Tệ thần thì không thể thôi.

- Điều này cũng quá mơ hồ, Tệ thần dùng thật là Đại Luân Bảo Tượng Quyền giống như chúng ta hay sao? Sao tôi nhìn thấy rất giống, nhưng mà lại cảm thấy có điểm gì đó là lạ?

Không chỉ là người bình thường, mà ngay cả đệ tử gia tộc lớn như Vương Vũ Hàng cũng nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, ai cũng biết trận chiến giữa Kim Tệ cùng Nữ Hoàng sẽ rất đặc sắc, nhưng mà không ai từng nghĩ tới, vậy mà Kim Tệ dùng một bộ Đại Luân Bảo Tượng Quyền nát, cứ thế chiến ngang tay với Dịch Thiên Thuật của Nữ Hoàng.

- Thằng này có phải là người không thế? Rốt cuộc làm sao làm được?

Vương Vũ Hàng nhìn trợn cả mắt.

- Tệ thần vẫn là Tệ thần kia, chính là một chữ, ngưu bức!

Đường Chân Lưu tán thán nói.

- Đường ca, đó không phải là hai chữ sao?

Chiến hữu ở bên cạnh cảm thấy khó hiểu nhìn Đường Chân Lưu.

- Dùng ngưu hay bức gì cũng vậy, cho nên ý nghĩa vẫn không thay đổi.

Đường Chân Lưu nói.

Chiến hữu lập tức lặng yên hiểu ra:

- Thì ra là thế.

Lúc này trong lòng Nữ Hoàng cũng rất chấn động, Đại Luân Bảo Tượng Quyền cô ta cũng đã xem qua rồi, mặc dù chưa từng luyện qua, nhưng mà cô ta đối với môn võ kỹ này cũng không lạ lẫm gì.

Đối thủ trước mặt lại có thể dùng Đại Luân Bảo Tượng Quyền đối kháng với Dịch Thiên Thuật của cô, quả thật làm cho cô ta có chút giật mình.

Nhưng mà dù sao Nữ Hoàng cũng là Nữ Hoàng, cô cũng chỉ có chút giật mình mà thôi, đối thủ dùng võ kỹ dạng gì đối kháng với cô ta, Nữ Hoàng cũng không quan tâm, cô vẫn chỉ muốn đánh bại đối thủ.

Đây là một trận đối chiến đặc sắc ngoài ý muốn, liền Hoa Bình cũng không nghĩ tới, vậy mà sẽ có một trận chiến như vậy, ông ta nguyên bản lúc nhìn thấy cái tên Hoàng Phủ Tĩnh này, chỉ cho là là một nhân loại bình thường, cũng không có quá để ý.

Chỉ là không hề nghĩ đến, Hoàng Phủ Tĩnh xác thực là một nhân loại, lại mạnh mẽ tới mức này, có thể chống lại Kim Tệ.

Hoa Bình vốn cho rằng Kim Tệ đã là tồn tại mạnh nhất trong số những Tiến Hóa Giả của nhân loại, lại không nghĩ rằng lại còn có một cô gái như vậy nữa.

- Tốt tốt, nhân loại nhiều năm như vậy cuối cùng cũng không hề uổng phí thời gian, nhân loại có nhiều người trẻ tuổi ưu tú như vậy, tương lai đánh vào vị trí Thần Tử cũng chưa chắc không có khả năng.

Hoa Bình chỉ là cao hứng, có thể nhìn thấy nhân loại có người trẻ tuổi ưu tú như vậy xuất hiện, với ông ta mà nói đã là một loại thỏa mãn.

Phương Minh Toàn đã xem tới nhiệt huyết sôi trào, không thể tưởng được thậm chí còn có một cô gái mạnh mẽ như vậy, lại có thể chiến đấu với Kim Tệ đến loại trình độ này.

Quyền như voi lớn, cước như chiến phủ.

Hàn Sâm cùng Nữ Hoàng chiến cực kỳ nguy hiểm, ai cũng không thể chiếm được nửa phần thượng phong, lại khiến người đang xem phía dưới nhiệt huyết sôi trào, hận không thể cũng nhảy lên sàn đấu đi liều mạng chiến một trận với bọn họ.

Hàn Sâm cũng có chút bội phục Nữ Hoàng, trừ việc cường hành tiêu hao lực lượng, đánh ra đòn Long Tượng Kích mạnh nhất, hắn đã phát huy Đại Luân Bảo Tượng Quyền tới cực hạn, trên mặt lực lượng đã chế trụ Nữ Hoàng, nhưng vẫn không thể thắng được cô ta.

Lý giải của cô gái này đối với Dịch Thiên Thuật đã đạt đến cảnh giới vô cùng kinh khủng, trừ phi có lực lượng tuyệt đối cùng tốc độ tuyệt đối áp chế, nếu không muốn đả bại Nữ Hoàng thật sự là một chuyện không dễ dàng.

Hàn Sâm biết rõ tái chiến tiếp cũng không có kết quả gì, trừ phi thể lực của Nữ Hoàng hao hết, nếu không Hàn Sâm cũng khó có thể đánh bại Nữ Hoàng.

Nếu như là chân chính lấy mạng ra đánh, có lẽ là Hàn Sâm có thể thắng được cô ta, nhưng mà Hàn Sâm cũng không muốn dốc sức liều mạng với Nữ Hoàng, cũng không muốn tiêu hao quá nhiều thể lực, cho nên Hàn Sâm liền ngừng lại, mặc kệ cho đôi chân dài tựa như chiến phủ kia của Nữ Hoàng trực tiếp bổ lên trên đỉnh đầu của hắn, hoàn toàn không hề trốn tránh. . .

Chương 709: Tình Thương Như Núi

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, không biết vì sao đột nhiên Kim Tệ lại ngừng lại, bị một đòn vào đầu như vậy, không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng.

Tất cả mọi người đều cho rằng Kim Tệ sẽ có đòn sát thủ gì đó, nhưng mà lại không có, chân dài tựa như chiến phủ kia của Nữ Hoàng trực tiếp nặng

nề bổ lên trên đỉnh đầu Kim Tệ.

Thế nhưng mà một màn kế tiếp lại làm bọn họ há to miệng, một phát bổ cuồng bạo kia của Nữ Hoàng, mặc dù tầng tầng bổ lên trên đỉnh đầu Kim Tệ, nhưng lại không thể làm cho Kim Tệ dao động nửa phần, thậm chí ngay cả cổ đều không nghiêng đi.

Giống như Nữ Hoàng bổ trúng chính là một bức tượng đá cứng rắn, mà không phải một người bằng xương thịt vậy.

Hơn nữa dùng lực lượng của Nữ Hoàng, cho dù Kim Tệ thật sự là một pho tượng đá, cũng sẽ bị đánh cho chia năm xẻ bảy, nhưng mà Hàn Sâm lại vẫn đứng thẳng ở nơi đó không chút sứt mẻ, giống như một bổ kia của Nữ Hoàng căn bản không bổ lên trên người hắn vậy.

- Chuyện này không thể nào!

Đường Chân Lưu lập tức đứng lên, trợn to mắt nhìn Kim Tệ bị Nữ Hoàng bổ trúng.

Không chỉ là Đường Chân Lưu, rất nhiều người biết Nữ Hoàng, lúc này đều hoàn toàn không thể tin tưởng lại có chuyện như vậy.

Lực lượng của Nữ Hoàng trong số những Tiến Hóa Giả tuyệt đối là tồn tại đỉnh cấp, thật sự là không có cách nào tưởng tượng, đến cùng là hạng người gì, lại có thể cứng rắn chống đỡ cô ta bổ một phát mà vẫn thờ ơ như vậy.

Trong lòng Nữ Hoàng cũng kinh ngạc, nhưng mà cô ta lại không hề dừng lại, đôi chân đẹp tung bay lên xuống, một cước tiếp một cước cuồng bạo đá ra, giống như hai con giao long điên cuồng bay múa, từng đòn mạnh mẽ điên cuồng đá lên trên người Hàn Sâm.

Đá nghiêng đá thẳng, xoay chân đá ngang, bên trên đánh xuống, đá chính đá phản, thối pháp của Nữ Hoàng liên tục cơ hồ là không có một chút ngắt quãng nào, chân dài giống như lưỡi búa điên cuồng theo từng góc độ đánh lên trên người Hàn Sâm.

Thế nhưng mà những người khác cũng đã thấy choáng váng, đá điên cuồng giống như Nữ Hoàng, vậy mà không thể làm cho Kim Tệ dao động nửa phần.

Trong lúc nhất thời tất cả các Tí Hộ Sở đều hoàn toàn yên tĩnh, mà ngay cả những cường giả nhân loại tham gia Thần Chiến kia, gương mặt cũng đều lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ nghe thấy tiếng cước cuồng bạo va chạm vang vọng ở trên võ đài, nhưng mà thân ảnh màu tím hùng tráng kia của Kim Tệ lại bất động như núi, giống như thế công điên cuồng giống như mưa to kia của Nữ Hoàng, đối với hắn chỉ nhẹ như lông hồng.

Mà ngay cả Nữ Hoàng luôn luôn có tự tin chỉ mình ta vô địch, sắc mặt lúc này cũng biến đổi, lộ ra một tia bối rối hiếm thấy.

Coong!

Nữ Hoàng một lần nữa dùng một chân đá tới trước mặt Hàn Sâm, mắt thấy mu bàn chân sắp đá trúng gò má của Hàn Sâm, lại đột nhiên yên tĩnh lại, tất cả thế công cũng hoàn toàn ngừng lại.

Tất cả mọi người nhìn Nữ Hoàng cùng Kim Tệ, chỉ thấy thân hình của Kim Tệ bất động, chỉ là tay phải hơi nâng lên, bắt được bắp chân thon dài của Nữ Hoàng, đôi chân dài của Nữ Hoàng lập tức không thể nhúc nhích thêm chút nào nữa.

- Đá đủ chưa? Có thể kết thúc rồi chứ?

Hàn Sâm cứ như vậy bắt lấy bắp chân Nữ Hoàng, nhìn Nữ Hoàng ôn hòa nói.

Tất cả mọi người nghe được câu nói kia, trong lòng đều sinh ra một loại cảm giác khác thường, bầu không khí đột nhiên có chút quỷ dị, thật giống như hiện tại không phải là đang vật lộn sống mái ở trên võ đài, mà là một cô bé bốc đồng đang làm nũng với cha mình, mà sau khi người cha để cho cô bé kia tùy ý phát tiết xong, mới nhẹ nhàng giữ chặt cô bé lại, muốn dẫn cô về nhà.

Mặc dù có chút không thích hợp, nhưng mà lúc Kim Tệ nói ra câu nói kia, mọi người thật sự đều có cảm giác như vậy, Nữ Hoàng lãnh khốc vô tình lại vô cùng mạnh mẽ kia, ở trước mặt Kim Tệ giống như một cô bé đang giận dỗi ở trước mặt người cha vậy.

Hiển nhiên là Nữ Hoàng cũng cảm thấy bầu không khí quỷ dị này, cắn răng một cái, một cái khác chân dùng sức bắn lên, quay người lăng không một lần nữa đá tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm mặc kệ cái chân dài kia điên cuồng đá tới, mặc kệ cho nó đá lên trên cổ mình, đồng thời bước về phía trước một bước, trực tiếp thò tay kẹp lấy eo nhỏ của Nữ Hoàng ở trên không trung, một tay kẹp lấy bên hông Nữ Hoàng, sau đó liền hướng biên giới võ đài bước đi.

Mắc kệ Nữ Hoàng giãy dụa đấm đá như thế nào đi nữa, Hàn Sâm đều không để ý một chút nào, chỉ là đi thẳng tới biên giới của võ đài.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn, từ xưa tới nay chưa từng có ai nghĩ tới, cũng không có ai dám đi nghĩ, nhân vật như Nữ Hoàng, vậy mà sẽ có một màn như vậy.

Cái loại cảm giác cha con kia càng thêm mãnh liệt, Nữ Hoàng càng giống như là một cô bé tùy hứng dằn dỗi, mà Kim Tệ giống như là một người cha bao dung tất cả, hoàn toàn không chấp nhặt với cô bé, chỉ tùy ý cho cô ta phát tiết.

Không biết vì sao, trong đầu của rất nhiều người đều nổi lên một câu nói "Tình thương của cha như núi".

Mặt mọi người đều trở nên cực kỳ cổ quái, đặc biệt là đệ tử của Chiến Thần Võ Đạo Quán, nhìn thấy một màn này, cả đám đều há to miệng, từ đầu đến cuối đều không hề khép lại.

Không có ai nghĩ tới, Nữ Hoàng bình thường luôn cao cao tại thượng trong võ đạo quán kia, cô gái khiến cho bọn họ chỉ có thể ngưỡng mộ kia, để cho bọn họ xem như nữ thần, ít dám đối mặt với, vậy mà lại có phương diện như thế.

Trong lòng Nữ Hoàng lúc này cũng đã vô cùng xấu hổ và giận dữ, cô ta như thế nào cũng không ngờ tới, mình vậy mà sẽ bị đối xử như thế, chuyện này còn khiến cô khó chịu hơn việc trực tiếp giết chết cô.

Đồng thời cũng khiến cho Nữ Hoàng khiếp sợ không gì sánh nổi, lực lượng của cô bản thân cô rất rõ ràng, đối phương chỉ là một Tiến Hóa Giả, lại có thể hoàn toàn không quan tâm tới công kích của cô, điều đó chỉ có thể nói lên hai vấn đề, một là áo giáp của đối phương vô cùng cứng rắn, cô không có năng lực đánh nát, như vậy áo giáp kia rốt cuộc có đẳng cấp gì, chỉ là suy nghĩ một chút đã khiến cho trong lòng Nữ Hoàng cảm thấy hoảng sợ.

Thứ hai thì nhất định là lực lượng của đối phương hơn xa cô, nếu không cho dù có áo giáp mạnh mẽ, nếu như lực lượng không hơn kém nhau nhiều, cho dù đánh không nát áo giáp của đối phương, cô cũng có thể đánh lui đối phương.

Nhưng mà hiện tại công kích của cô lại hoàn toàn vô hiệu, chỉ có thể nói rõ là đối phương không chỉ có áo giáp khủng bố, mà ngay cả sức mạnh bản thân đều mạnh mẽ, như thế mới có thể làm cho cô không có năng lực phản kháng.

Trên thực tế thì người hiểu biết chân chính, cũng đã nhìn ra manh mối ở trong đó, trong lòng kinh hãi hơn nhiều những Tiến Hóa Giả bình thường.

Nữ Hoàng đã là thần gen đại viên mãn, hơn nữa Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cô tu luyện cũng là đỉnh cấp, lực lượng của cô trong số những Tiến Hóa Giả cũng tuyệt đối là đỉnh cấp, ngay cả cô đều bất lực như vậy, lực lượng của Kim Tệ kia đến cùng là đã mạnh đến trình độ nào, đã tới mức làm cho người ta không thể tin.

- Siêu cấp thần gen. . . nhất định là hắn đã hấp thu siêu cấp thần gen. . . nếu không tuyệt đối không có khả năng mạnh mẽ như thế. . .

Rất nhiều người cũng đã khiếp sợ khó có thể nói ra, trong lòng liền sinh ra ý nghĩ như vậy.

Mặc dù hôm nay ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở cùng không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã có người săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, lấy

được gen sinh mệnh tinh hoa.

Thế nhưng mà mãi cho tới hiện tại, còn chưa nghiên cứu ra làm thế nào để hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa. Hiện tại Kim Tệ lại đột nhiên xuất hiện như thế, hư hư thực thực đã hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, lấy được siêu cấp thần gen, điều này sao có thể không làm cho bọn họ khiếp sợ.

Ở bên trong bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh kia, Hàn Sâm kẹp lấy Nữ Hoàng đi tới biên giới võ đài, trực tiếp bỏ Nữ Hoàng xuống võ đài.

- Ngoan nghe lời đi về nhà đi, không cần lãng phí thời gian nữa, mục tiêu của tôi không phải là nhân loại.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người cảm thấy một hồi hít thở không thông.

- Mục tiêu của tôi không phải là nhân loại!

Một câu rất bình thản, nhưng lại để cho mọi người có loại cảm giác không thể thở nổi, có cảm giác kỳ diệu giống như là máu trong cơ thể muốn sôi trào lên.

Chương 710: Tuyên Ngôn Của Vương

Hàn Sâm mặc áo giáp siêu cấp thần huyết bạo tẩu, thêm tố chất thân thể mạnh mẽ, còn mô phỏng khí tức lưu chuyển của Tiểu Hắc Hùng, khiến cho thân thể cứng cỏi như sắt thép, mới có thể bỏ qua công kích của Nữ Hoàng.

Nếu không thì coi như là có áo giáp chắc chắn, cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được lực lượng của Nữ Hoàng, dù sao Nữ Hoàng cũng am hiểu sử dụng âm kình, áo giáp chỉ có thể ngăn cản một bộ phận âm kình.

- Xem ra chuyện hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa sẽ sớm phải bại lộ.

Hàn Sâm vốn cho là phải chờ tới lúc gặp siêu cấp Dị Linh mới có thể triệt để bạo lộ, không nghĩ tới vậy mà lại gặp phải Nữ Hoàng, bị bại lộ sớm hơn dự tính.

Nhưng mà nguyên bản Hàn Sâm đã chuẩn bị sẵn cho việc bạo lộ, nên cũng không thèm để ở trong lòng, dù sao đều phải bạo lộ, lúc nào cũng không quan trọng, dù sao cũng không có ai có thể tìm được Kim Tệ.

Hai trận chiến sau đó, gặp phải đều là nhân loại, nhưng mà mặc dù hai nhân loại kia đều lên đài, nhưng cũng không hề chiến đấu với Hàn Sâm.

- Tệ thần, tôi là fan hâm mộ của anh, có thể ký tên giúp tôi hay không?

Một người đàn ông hùng tráng cao 2m đứng ở trước mặt Hàn Sâm, có chút ngại ngùng đưa giấy cùng bút tới cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, nguyên bản vẫn còn mong chờ một trận chiến, nhưng mà không nghĩ tới lại như thế này, đành phải nhận lấy giấy bút ký lên hai chữ Kim Tệ.

Hắn cũng không sợ có người nhận ra bút tích của hắn, dùng năng lực khống chế đối với thân thể của hắn, muốn viết ra bút tích không có ai có thể phán đoán ra thì thật sự quá dễ dàng.

- Cảm ơn. . . cám ơn. . .

Người đàn ông kia nói cám ơn liên tục, vui mừng đi xuống đài.

Đối thủ nhân loại thứ hai kia mặc dù không khoa trương giống như người đầu tiên, nhưng mà cũng nói với Hàn Sâm một câu “Tệ thần cố gắng lên, chúng tôi ủng hộ anh, giết đến tận vị trí Thần Tử đi.” Sau đó liền trực tiếp buông tha đối chiến, tự mình đi xuống dưới đài.

Đối thủ vòng cuối cùng hôm nay là một Dị Linh hoàng tộc, trực tiếp bị Hàn Sâm dùng một quyền đánh chết, ẫn phát nhân loại hoan hô.

Hàn Sâm không hề dừng lại lâu, trực tiếp truyền tống ra khỏi võ đạo tràng, về lại bên trong Thủy Tinh Cung.

Hiện tại Phương Minh Toàn chỉ cảm thấy toàn thân nhiệt huyết sôi trào, linh hồn của con người làm nghề truyền thông cũng bắt đầu cháy rừng rực.

Một câu "Mục tiêu của tôi không phải là nhân loại" kia của Kim Tệ, làm cho Phương Minh Toàn hưng phấn cơ hồ khó có thể tự kiềm chế.

Trở lại văn phòng, Phương Minh Toàn đã mau chóng soạn một bản thảo tin tức "Tuyên ngôn của Vương: mục tiêu của tôi không phải là nhân loại"', đưa lên chuyên mục của mình.

Cặn kẽ mô tả chiến đấu của Kim Tệ ngày hôm qua và hôm nay, trọng điểm là một câu nói cuối cùng của Kim Tệ.

Ở phần cuối bài viết, Phương Minh Toàn dùng một câu nói với tư cách khái quát "Vương giả trở về, kiếm chỉ vị trí Thần Tử, Tệ thần có thể vì nhân loại chúng ta đoạt được một vị trí Thần Tử đầu tiên không?"

Hôm nay nhất định là thời điểm khiến cho mọi người bạo động, Tệ thần bá khí trở về, khiến cho rất nhiều người cũng vì đó mà cảm thấy phấn chấn, đang mong đợi biểu hiện sau này của Tệ thần, hi vọng Tệ thần có thể vì nhân loại đoạt được một vị trí Thần Tử.

Nhưng mà chân chính chấn động lại đến từ chính cao tầng của Liên Minh, người bình thường chỉ biết Kim Tệ mạnh mẽ, thế nhưng lại không biết đến cùng là Kim Tệ mạnh mẽ đến mức nào.

Nhưng mà cao tầng Liên Minh chân chính lại rất rõ ràng, nhất định là Kim Tệ đã hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, đã lấy được siêu cấp thần gen, hơn nữa bộ áo giáp ở trên người hắn kia, tuyệt đối là thú hồn siêu cấp thần huyết, nếu không thì không có khả năng có được lực lượng cùng lực phòng ngự như vậy.

Liền Nữ Hoàng ở trước mặt hắn đều không có sức đánh trả, từ đó đã có thể khẳng định, nhất định là Kim Tệ đã lấy được những vật kia.

Rất nhiều người vừa hưng phấn vừa nghi hoặc, hưng phấn tự nhiên là Kim Tệ đã chứng minh được là nhân loại có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, nghi ngờ là rốt cuộc hắn làm như thế nào mà làm được.

Thậm chí có rất nhiều người đều muốn biết rõ ràng vấn đề này, nhưng mà bọn họ không tìm ra Kim Tệ.

Cơ hồ là trong cùng một lúc, người cầm đầu của tất cả các thế lực lớn đều hạ xuống mệnh lệnh thép, phải tìm cho ra Kim Tệ, gen sinh mệnh tinh hoa đang mang cả nhân loại tiến hóa, cùng với sự phát triển của nhân loại ở trong Tí Hộ Sở, mặc kệ như thế nào đều phải biết rõ ràng rốt cuộc Kim Tệ là ai, từ trong miệng hắn lấy được phương pháp hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa.

Vô số người đều đang phân tích tất cả tư liệu của Kim Tệ, muốn đoán được Kim Tệ rốt cuộc là ai, còn liệt kê ra không ít người hiềm nghi, trong đó cũng có Hàn Sâm.

Nhưng mà bởi vì Hàn Sâm cùng Tệ thần đã đồng thời xuất hiện rất nhiều lần, trong cùng một lúc lại xuất hiện ở hai địa phương khác nhau, rất nhanh Hàn Sâm liền bị loại ra khỏi danh sách kia.

Người đạt được thú hồn thế thân thật sự là quá ít, trước mắt biết tới cũng chỉ có Hàn Sâm cùng Ninh Nguyệt là đã từng thu được, cũng không có quá nhiều người nghĩ tới phương diện này.

Ninh Nguyệt cũng đã xem đối chiến, hắn nghĩ tới một ít chuyện, chỉ có điều cũng không dám khẳng định, cũng không nói chuyện này ra.

Có Thủy Triết Long cùng cộng sinh, tư tưởng cùng sinh tử của y đều ở trong tay Hàn Sâm, chỉ cần hơi có dị động, sẽ dẫn tới tử vong, điều này Ninh Nguyệt rất rõ ràng.

Sau khi đối chiến, Hàn Sâm một lần lại một lần lấy được thắng lợi, ở trong Liên Minh đã dẫn phát ra dậy sóng to lớn, mọi người đều đang nghị luận Tệ thần lúc này đây có thể vì nhân loại đoạt được một vị trí Thần Tử đầu tiên hay không, có thể đả bại vị Quang Chi Thần Tử kia để tiến vào danh sách thập đại Thần Tử hay không.

Bởi vì biểu hiện cường thế của Kim Tệ, rất nhiều người đều ôm hi vọng cực lớn, rất nhiều người nguyên bản thờ ơ đối với Thần Chiến ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, đều bắt đầu chú ý tới Thần Chiến rồi.

Rất nhiều người xem Kim Tệ chiến đấu, cũng đều cảm thấy giống như là chính mình đang chiến đấu vậy, đây không phải là thắng lợi đơn thuần của cá nhân, mà là vinh quang cùng linh hồn của cả chủng tộc.

Mặc dù Hàn Sâm đang vì mình mà chiến, nhưng mà đối với cả nhân loại mà nói, Kim Tệ lại đang vì nhân loại mà chiến.

Mặc dù rất nhiều nhân loại cũng không phải là fan hâm mộ của Kim Tệ, nhưng đều hi vọng Kim Tệ có thể tiếp tục thắng lợi, một mực chiến thắng tiếp, vì nhân loại lấy được vinh quang.

Đặc biệt là những lão nhân tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở vài chục trên trăm năm kia, cả đời bọn họ đều sinh hoạt ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, mỗi một lần Thần Chiến cũng chỉ có thể nghe được tin tức nhân loại thảm bại, mặc dù làm ra bộ dạng thờ ơ đối với Thần Chiến, Nhưng mà trong lòng lại cực kỳ khát vọng nhân loại có thể lấy được thành tích ở trong Thần Chiến, không ai so với bọn họ càng hy vọng có người có thể đánh vỡ địa vị thống trị của Dị Linh ở trong Thần Chiến.

Bọn họ thờ ơ, chỉ là bởi vì bất lực, một đời một thế hệ cố gắng cùng trả giá, ném đầu lâu vung nhiệt huyết, cuối cùng lại lần lượt thất vọng, cho nên bọn họ nản lòng thoái chí, bọn họ giả bộ như không thèm quan tâm, thậm chí là còn mở miệng châm chọc.

Thế nhưng nếu hi vọng tiến đến, dù chỉ là một chút hi vọng như vậy, bọn họ đều sẽ vì thế mà ra sức hò hét, tận một phần tâm lực của mình.

Càng là người đời trước, càng có thể nhận thức tới loại vinh quang này.

- Lão Hứa, có xem Thần Chiến hay không, Kim Tệ kia rất không tồi, có lẽ lần này thật sự có cơ hội. . .

Rất nhiều lão nhân hưng phấn thông báo tin tức thắng lợi của Kim Tệ cho nhau.

Tiến Hóa Giả chiếm cứ tám phần dân số nhân loại trở lên, xưa nay chưa từng chú ý tới Thần Chiến, lúc này tất cả các tạp chí lớn đều bắt đầu điên

cuồng đưa tin về Thần Chiến, chủ yếu là tin tức liên quan tới Kim Tệ cùng các loại kinh nghiệm và truyền thuyết.

Cơ hồ là chỉ trong một đêm, Kim Tệ đã trở thành nhân vật truyền kỳ không ai không biết ở trong Liên Minh, khác với sự nổi danh trước đây, lúc này trên người Kim Tệ ngưng tụ toàn bộ vinh quang của chủng tộc, để cho Kim Tệ có được một loại vầng sáng đặc thù, sự nổi tiếng khác hoàn toàn so với minh tinh bình thường.

Mà ngay cả chính Hàn Sâm cũng không nghĩ tới, sự tình vậy mà lại diễn biến tới mức này, ngay cả ở bên trong trụ sở của bọn họ, đều có rất nhiều binh sĩ cùng quan quân đang bàn luận chuyện về Kim Tệ cùng Thần Chiến.

Chương 711: Vinh Quang Chủng Tộc

Thắng lợi! Thắng lợi! Không ngừng thắng lợi!

Nương theo Kim Tệ một lần lại một lần thắng lợi, toàn bộ Liên Minh cũng vì đó mà nhiệt huyết sôi trào, mọi người đều vô cùng nhiệt tình đối với Thần Chiến ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, càng ngày càng nhiều người bắt đầu chú ý tới Kim Tệ cùng Thần Chiến.

Mặc dù có một số âm thanh khác biệt tồn tại, nhưng mà tuyệt đại đa số truyền thông chủ lưu cùng mọi người, đều hi vọng Kim Tệ có thể thành công xông vào danh sách thập đại Thần Tử, thậm chí là lấy được vị trí đệ nhất Thần Tử.

Đồng thời cũng có rất nhiều người đang suy đoán xem đến cùng là Kim Tệ có lai lịch gì.

Có người nói Kim Tệ là thiếu gia của một đại tập đoàn, thiên phú tuyệt hảo, sinh ra đã biết đi, một tuổi đã bắt đầu luyện võ, ba tuổi cũng đã có thể dựng thẳng súng gửi lời chào tới mỹ nữ ngực to.

Còn có người nói Kim Tệ trên thực tế là một đối tượng thí nghiệm gen tự nguyện của Liên Minh, gen của thân thể bị cải tạo trên phạm vi lớn, cho nên mới có thể có được lực lượng như vậy.

Tóm lại là có rất nhiều các loại giả thuyết, các loại tin tức truyền thuyết bát quái hoành hành.

Cái gì mà "Bí mật không thể không nói giữa tôi và Kim Tệ", "Kim Tệ cùng tôi bị vây ở trong thang máy ba mươi sáu tiếng" vân vân, các loại tin tức linh tinh đều có rất nhiều người đăng lên, trong lúc nhất thời số lượng đọc hết sức nóng nảy.

Mà cao tầng trong Liên Minh cùng các thế lực lớn đều đang truy tra thân phận chân thật của Kim Tệ, chỉ là vẫn không tra ra kết quả gì, bọn họ so với dân chúng bình thường càng thêm nóng lòng, nhưng mà không tra ra được thì cũng không có cách nào.

Hàn Sâm thắng trận đối chiến ngày càng nhiều, khoảng cách tới trận chiến với Quang Chi Thần Tử cũng càng ngày càng gần, ngày mai chính là ngày mà hắn chiến một trận với Quang Chi Thần Tử.

Người tương đối lý tính như bọn Hoa Bình, phân tích tỷ lệ Hàn Sâm có thể chiến thắng Quang Chi Thần Tử, cuối cùng cho ra kết luận còn chưa đến hai thành.

Trên thực tế ở thời điểm Hàn Sâm quật khởi, bọn Hoa Bình đã bắt đầu đi nghiên cứu các trận đối chiến của Quang Chi Thần Tử, hy vọng có thể giúp Kim Tệ tìm ra khả năng chiến thắng Quang Chi Thần Tử.

Thế nhưng mà Quang Chi Thần Tử một đường đi tới, tương tự đều là một đòn đánh bại, không ai có thể ở trước mặt y sống quá một giây, đứng ở trước mặt y liền mang ý nghĩa tử vong.

Động tác của Quang Chi Thần Tử thật sự là quá nhanh, căn bản không nhìn thấy y động thủ, đầu của đối thủ đã bị chỉ điểm một cái nổ tung, tốc độ như vậy đã không phải là nhân loại có thể chống lại rồi.

Mặc dù Kim Tệ rất mạnh, nhưng mà đối mặt với tốc độ như vậy của Quang Chi Thần Tử, vẫn còn kém hơn rất nhiều, chỉ sợ căn bản không có cơ hội ngăn cản công kích của Quang Chi Thần Tử.

Sở dĩ bọn Hoa Bình cho rằng Kim Tệ còn có hai thành phần thắng, chính là gửi hi vọng ở món áo giáp kia của Kim Tệ có thể bảo vệ hắn khỏi công kích của Quang Chi Thần Tử.

Mặc dù tỷ lệ rất nhỏ, hơn nữa phòng ngự được rồi nhưng nếu vẫn không theo kịp tốc độ của Quang Chi Thần Tử, cuối cùng vẫn không thể thắng được, nhưng mà dù sao cũng là một cơ hội.

Tất cả các thế lực lớn đều đưa ra phân tích tương tự, kết quả càng kém hơn kết quả phân tích của Hoa Bình, tỷ lệ Kim Tệ có thể đả bại Quang Chi Thần Tử không đến một thành.

Đối với phân tích của cao tầng, dân chúng bình thường lại càng lạc quan hơn một chút, chỉ hi vọng Tệ thần có thể nhảy vào danh sách thập đại Thần Tử, cũng không có quá nhiều ý khác.

Mặc dù Hàn Sâm cũng không quan tâm quá nhiều, nhưng mà bởi vì thật sự là quá hot, khắp nơi đều là những bài viết dạng này, Hàn Sâm cũng đi xem một chút, hắn cũng chú ý tới một bộ phận tin tức về Quang Chi Thần Tử.

Hàn Sâm nhìn kỹ càng tin tức của Phương Minh Toàn bên kia, Phương Minh Toàn trích dẫn số liệu nghiên cứu của Hoa lão tiên sinh, cũng giúp Hàn Sâm có hiểu rõ đại khái đối với vị Quang Chi Thần Tử này.

- Dị Linh có tốc độ nhanh à? Chuyện này cũng có chút khó đối phó.

Hàn Sâm nhịn không được khẽ nhíu mày.

Hắn sợ nhất đúng là loại Dị Linh hệ tốc độ này, lực lượng của đối phương mạnh hơn hắn, hơn nữa tốc độ nhanh, nếu muốn giết hắn thật sự là rất đơn giản, hắn căn bản không chống đỡ được công kích của đối phương, cũng không nhìn thấy đối phương, cơ hồ là không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

Tựa như con quạ đen ở trên ngọn Thiên Trụ Thần Sơn kia, có thể không chút kiêng kỵ tàn sát nhân loại, cũng là bởi vì tốc độ của nó quá nhanh, bọn Hàn Sâm căn bản không có cơ hội chiến một trận.

Hàn Sâm giống như Hoa Bình, chỉ có thể gửi hi vọng ở khôi giáp của mình có thể ngăn cản công kích của Quang Chi Thần Tử, có khả năng đây là cơ hội duy nhất của hắn.

- Áo giáp siêu cấp thần huyết bạo tẩu, cho dù y là Dị Linh cấp sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng có thể ngăn cản được mới phải? Ít nhất cũng không đến mức trực tiếp bị trọng thương.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ:

- Hơn nữa tốc độ nhanh, lực lượng sẽ tương đối yếu, giống như trực quyền mặc dù rất nhanh, nhưng mà lực lượng kém xa bày quyền.

- Nếu như cậu mang theo sủng vật đi tham gia thi đấu, có lẽ phần vinh quang này sẽ là của cậu rồi.

An Ny bưng cơm đi tới, ngồi ở phía đối diện, nhìn Hàn Sâm đang vừa ăn cơm vừa đọc tinh tức nói ra.

Hàn Sâm cười cười:

- Tôi cũng muốn vậy, nhưng đáng tiếc thú hồn tôi lấy được không phải là áo giáp, không có năng lực tự bảo vệ tính mạng, hơn nữa tôi cũng không có năng lực hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa giống như hắn, tố chất thân thể kém hơn quá nhiều. Nếu như lên trên võ đài, thật sự gặp phải siêu cấp Dị Linh, người ta căn bản không thèm quan tâm tới sủng vật của tôi, trực tiếp tới tiêu diệt tôi. . .tôi liền chạy cũng không chạy nổi.

- Nói cũng đúng, nhưng mà tố chất thân thể của Kim Tệ này vẫn kém hơn sinh vật siêu cấp thần huyết không ít, cho dù có áo giáp siêu cấp thần huyết cũng không có tác dụng quá lớn, dù hắn không gặp phải Quang Chi Thần Tử, cuối cùng vẫn là có thể thua.

Dừng một chút, An Ny còn nói thêm:

- Nếu như sủng vật của cậu ở trên người hắn, hắn thật sự có khả năng giết tới danh sách thập đại Thần Tử rồi.

- Cho dù tôi cam lòng cho hắn mượn, nhưng ai có thể tìm được hắn? Hiện tại tất cả các thế lực lớn đều tìm hắn sắp muốn điên lên luôn rồi kìa.

Hàn Sâm giang tay ra nói.

An Ny gật gật đầu:

- Chúng tôi đã làm rất nhiều thí nghiệm, liền gen sinh mệnh tinh hoa ở trong không gian thứ nhất đều không hấp thu được, thật không biết rốt cuộc Kim Tệ làm sao mà làm được.

- Tôi cũng muốn biết.

Hàn Sâm vừa ăn vừa nói.

. . .

Ngày hôm sau, ở trong võ đạo trường trong tất cả các Tí Hộ Sở nhân loại đều đầy ắp người, bọn họ đều là vì xem trận chiến giữa Kim Tệ cùng Quang Chi Thần Tử mà đến, chỉ cần Kim Tệ thắng trận chiến này, hắn sẽ là một trong thập đại Thần Tử, đây tuyệt đối là vinh quang độc nhất vô nhị của nhân loại trong lịch sử tiến hóa.

Rất nhiều lão nhân trong số những Tiến Hóa Giả, sáng sớm đã tiến vào trong võ đạo tràng, giữ im lặng chờ đối chiến bắt đầu, trong lòng bọn họ vô cùng khẩn trương, bọn là người hy vọng Kim Tệ có thể thắng lợi nhất.

Từ thanh niên hơn hai mươi tuổi, đến lão nhân hơn hai trăm tuổi, một trận chiến này cơ hồ đã hấp dẫn nhân loại ở từng độ tuổi đến quan sát, rầm rộ chưa từng có.

Không biết có bao nhiêu ức nhân loại Tiến Hóa Giả, ở trong từng Tí Hộ Sở chú ý tới trận chiến này, coi như là những người trên miệng trào phúng Kim Tệ kia, nói hắn không có cơ hội chiến thắng Quang Chi Thần Tử, kỳ thật ở sâu trong lòng cũng đều hi vọng hắn có thể sáng tạo ra kỳ tích.

Chuyện này đã không có quan hệ gì tới tư dục cá nhân, mặc dù chính Hàn Sâm cũng không có tự giác như vậy, nhưng mà xác thật là hắn đang đại biểu cho cả nhân loại.

Ở trước Hàn Sâm, còn chưa từng có nhân loại nào đi đến một bước này, hiện tại hắn là người mở đường cho nhân loại, quá nhiều người ký thác một phần tình cảm khó tả ở trên người hắn, đó là vinh quang chủng tộc bẩm sinh.

- Rốt cuộc đã tới!

Trong nháy mắt lúc một thân ảnh hùng tráng màu tím đi lên trên võ đài, trong lòng tất cả mọi người đều giống như có một tảng đá lớn rơi xuống, thở một hơi thật dài, tiếp đó phát ra tiếng hoan hô hưng phấn.

Rất nhiều người đều đã xem qua phân tích về Quang Chi Thần Tử, Quang Chi Thần Tử thực sự quá mạnh mẽ, bọn họ có chút bận tâm Kim Tệ sẽ buông tha cho trận chiến với Quang Chi Thần Tử.

Mặc dù nhân loại đã làm ra cuốn sổ tay bỏ chiến, nhưng mà bọn họ lại không thật sự hy vọng nhìn thấy người đàn ông kia bỏ chiến vào ngày hôm nay.

Cũng may, người đàn ông kia đã đến rồi, kiên định đi lên võ đài.

Giờ phút này, thân ảnh hùng tráng kia tựa như toàn bộ thế giới.

Chương 712: Huyết Chiến Thần Tử

Một đầu tóc dài màu trắng rừng rực, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, dáng người ở phía dưới thần bào hoa mỹ màu trắng viền vàng, giống như là Thái Dương Thần đi tới, toàn bộ thế giới ở trước mặt y tựa hồ đã trở nên nhỏ bé.

Lúc tất cả mọi người nhìn thấy Quang Chi Thần Tử lên đài, cũng không khỏi hơi cứng lại, khí thế bức người kia cơ hồ làm cho người ta khó có thể nhìn thẳng sự hiện hữu của y, giống như trực tiếp nhìn y như vậy chính là sự khinh nhờn đối với y.

- Rất đẹp trai.

Xó cô gái không tự chủ được thán phục một câu, nam tử giống như thần minh như vậy, ngay cả người khác phái của chủng tộc đối địch đều khó có thể tự kiềm chế bị y hấp dẫn.

So với nhân loại, Quang Chi Thần Tử xác thực càng thêm mạnh mẽ hoàn mỹ, chỉ là tùy ý đứng ở chỗ đó, đã sinh ra cảm giác thần thánh, làm người ta nhìn tới mà tự ti mặc cảm.

Quang Thần Chi Tử thân cao tương đương như Hàn Sâm, nhưng mà y đứng ở chỗ đó, lại gây ra một loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống bao quát Hàn Sâm, trong mắt tràn đầy khinh thường cùng miệt thị, giống như Hàn Sâm ở trước mặt y chỉ ti tiện như là con sâu cái kiến.

Mặc dù là những Tiến Hóa Giả ở bên ngoài quan sát, đều cảm thấy hết sức áp lực, giống như trên ngực có một tảng đá lớn đang đè lên, khó chịu cơ hồ muốn nôn ra máu.

- Thần nói, phải có ánh sáng.

Bờ môi của Quang Chi Thần Tử khẽ nhúc nhích, thần quang màu trắng rừng rực lập loè ở trong con ngươi, giống như lời nói của thần minh chúa tể vạn vật.

Trước mỗi lần Quang Chi Thần Tử động thủ đều nói một câu như vậy, không phải là nhằm vào bất kỳ người nào, bởi vì bất kỳ kẻ nào ở trong mắt y đều không có ý nghĩa.

Nương theo lấy câu nói giống như thần âm kia, tay phải Quang Chi Thần Tử đưa ra ngón trỏ, ngón tay kia hết sức nhỏ nhắn thon dài, thẩm mỹ không thể bắt bẻ, cứ như vậy điểm tới Hàn Sâm.

Một chùm sáng màu trắng rừng rực xẹt qua hư không, khiến cho Hàn Sâm căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, chùm sáng màu trắng rừng rực đã đâm lên trên trán Hàn Sâm.

Hàn Sâm giống như là bị một viên đạn bắn trúng vào đầu, đầu mãnh liệt ngửa ra sau, mang theo thân thể ngã ra phía sau, hung hăng ngã lên trên võ đài, trượt ra đi xa mấy mét mới ngừng lại được.

Trong lúc nhất thời nhân loại đang xem cuộc chiến hoàn toàn yên tĩnh, trong lòng khó chịu không nói ra được, thậm chí ngay cả Tệ thần cũng đỡ không nổi lực lượng một chỉ của Quang Chi Thần Tử hay sao?

Mà một vài người đã cẩn thận nghiên cứu qua Quang Chi Thần Tử, thì lại cười khổ lắc đầu, bọn họ đã sớm ngờ tới kết quả sẽ là như vậy, nhưng khi kết quả này thật sự xuất hiện, vẫn làm cho người ta khó có thể tiếp nhận như vậy.

Tốc độ của Quang Chi Thần Tử quá nhanh, chùm ánh sáng màu trắng rừng rực kia, hiện tại nhân loại liền cơ hội tránh thoát cũng không có.

Thế nhưng mà trong lúc đó, thân thể của Kim Tệ té lăn ở trên đất lại bỗng nhúc nhích, từ dưới đất bò dậy, vỗ vỗ trán của mình, chỉ thấy trên trán của khôi giáp màu tím đen có một vết sâu hình tròn giống như là bị viên đạn bắn trúng, mặc dù trông có chút dọa người, nhưng cuối cùng lại không thể bắn thủng áo giáp màu tím đen kia.

- Tệ thần!

Mọi người vô cùng vui mừng, đã khó có thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt sự hưng phấn cùng kích động của mình, chỉ là biến thành hai chữ đơn giản nhất.

Trán Hàn Sâm có chút đau, mặc dù đã dùng khí tức lưu chuyển của Kiến Vương phối hợp với áo giáp Kiến Vương Bạo Tẩu, vẫn kém một chút đã bị đục lỗ, Quang Chi Thần Tử này còn mạnẽ hơn trong tưởng tượng của hắn, quả thật y chính là tồn tại tương đương sinh vật siêu cấp thần huyết, hơn nữa có khả năng còn mạnh mẽ hơn sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường.

Ít nhất là đại đa số sinh vật siêu cấp thần huyết đều không có trí tuệ tương đương y, còn phương diện năng lực, biểu hiện của Quang Chi Thần Tử đã không hề kém hơn sinh vật siêu cấp thần huyết.

Lúc Quang Chi Thần Tử điểm ra một chỉ, hắn hoàn toàn không nhìn rõ quỹ tích của chùm sáng kia, thậm chí đều chưa kịp phản ứng, chùm sáng kia đã bắn lên trên trán hắn, chỉ có thể nói là thật sự quá nhanh.

Quang Chi Thần Tử nhìn thấy Hàn Sâm đã trúng một chỉ của y, vậy mà không hề bị bắn bể đầu, không khỏi hơi bĩu môi, giống như là đang cười nhạo:

- Làm rất tốt, chịu một chỉ của tao mà không chết, đời này của mày cũng coi như là đáng giá.

- Nếu như có thể giết mày, vậy thì càng đáng giá hơn.

Hàn Sâm hoạt động cổ một chút, một đòn vừa rồi kia có lực lượng mạnh mẽ quá đáng, mặc dù đã được áo giáp cản lại, nhưng mà thân thể của hắn vẫn bị chấn động, đặc biệt là cổ bởi vì lực lượng trùng kích vào, bị trật một chút.

Quang Chi Thần Tử lộ ra một nụ cười khinh miệt:

- Nhân loại vô tri, một đòn vừa rồi kia tao chỉ sử dụng lực lượng không đáng kể, mày thật sự cho rằng có thể chống lại bản Thần Tử?

- Vậy hãy để cho tao xem một chút xem, toàn bộ lực lượng của mày là như thế nào.

Nói xong, Hàn Sâm trực tiếp chạy như điên tới chỗ Quang Chi Thần Tử, một quyền tùy ý đánh ra.

Thế nhưng mà Hàn Sâm mới bước ra được một bước, chỉ thấy Quang Chi Thần Tử điểm một chỉ tới chỗ hắn, lại là một chùm sáng màu trắng rừng rực xẹt qua hư không, lập tức đánh vào đỉnh đầu Hàn Sâm, lại làm cho Hàn Sâm bị đánh té xuống đất, máu tươi từ trong mũ bảo hiểm màu tím đen chảy ra.

Trong lòng tất cả mọi người đều căng thẳng, dòng máu tươi kia để cho bọn họ cảm thấy hết sức không ổn, áo giáp cũng không có khả năng ngăn cản được lực lượng của Quang Chi Thần Tử, hi vọng trong lòng bọn họ dần dần bị nghiền nát.

- Quá mạnh mẽ. . . thật sự là quá mạnh mẽ. . . căn bản không phải là Tiến Hóa Giả chúng ta có thể địch nổi. . . tốc độ như vậy. . . lực lượng như vậy. . . không thể thắng. . . căn bản là không thể thắng nổi. . .

Trong lòng rất nhiều người đều sinh ra sợ hãi như vậy, mặt trở nên tái nhợt, đã nhìn không thấy một tia huyết sắc nào nữa.

Mặc dù người bị Quang Chi Thần Tử đánh ngã không phải là bọn họ, nhưng mà lực lượng của Quang Chi Thần Tử mạnh như vậy, tư thái mang tính nghiền ép khiến cho bọn họ cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Thế nhưng mà bóng người màu tím đen kia lại một lần nữa đứng lên, khôi giáp trên đỉnh đầu bị đánh xuyên một lỗ nhỏ tựa như lỗ viên đạn, máu tươi đang từ bên trong chảy ra, thoạt nhìn hơi có chút dọa người.

- Chỉ có như thế thôi à?

Đôi mắt của Hàn Sâm rừng rực nhìn chằm chằm vào Quang Chi Thần Tử, dòng máu trong thân thể nhanh chóng chảy xuôi, tim đập cũng theo đó mà gia tốc.

Không có có một chút lùi bước nào, ngược lại còn ẩn ẩn có một loại hưng phấn, bởi vì hắn thấy được hi vọng, thấy được hi vọng đả bại Quang Chi Thần Tử.

Một đòn dưới sự phẫn nộ của Quang Chi Thần Tử cũng không có khả năng trọng thương hắn, mặc dù lực lượng kia xuyên thấu qua áo giáp Kiến Vương Bạo Tẩu, nhưng mà dư lực cũng không đủ để xuyên qua ma văn Thạch Giáp Yêu trên thân thể, còn có khí tức lưu chuyển của Tiểu Hắc Hùng, cũng làm cho thân thể Hàn Sâm trở nên cứng cáp hơn.

Hiện tại hoàn cảnh xấu duy nhất của Hàn Sâm, là hắn dùng Động Huyền Kinh mô phỏng ra nhiều loại khí tức lưu chuyển, cũng không thể kiên trì

trong thời gian dài được, hắn phải mau chóng chấm dứt chiến đấu, trước khi thân thể không chống đỡ nổi đả bại Quang Chi Thần Tử.

Bước ra một bước, vẫn vô cùng kiên định, Hàn Sâm đồng thời huy động nắm đấm, muốn đánh tới Quang Chi Thần Tử ở phía đối diện.

Sắc mặt của Quang Chi Thần Tử lại có chút khó coi, tựa hồ như đã thật sự nổi giận, năm ngón tay đồng thời điểm ra, năm chùm sáng màu trắng rừng rực xuyên thấu không gian, lập tức đâm xuyên qua áo giáp trên người Hàn Sâm.

Thân thể của Hàn Sâm một lần nữa ngã bay ra ngoài, máu tươi trên không trung giống như đóa hoa vẩy ra, một vài cô gái tương đối cảm tính đều che miệng lại, trong mắt nổi lên óng ánh.

Thế nhưng mà ở trong máu tươi bắn ra đằng kia, Hàn Sâm lại một lần nữa đứng lên, cũng không nói thêm lời nào, một lần nữa vung quyền đánh về phía Quang Chi Thần Tử.

Ánh mắt của Quang Chi Thần Tử lạnh lẽo, một lần nữa bắn ra năm chùm sáng màu trắng rừng rực, Hàn Sâm nghiêng người muốn né tránh, nhưng mà chùm sáng kia thật sự là quá nhanh, làm như thế nào cũng không trốn thoát được, lập tức trên người Hàn Sâm lại tăng thêm năm lỗ máu.

Thế nhưng mà lúc này, Hàn Sâm vẫn không ngã xuống, hai chân ở trên mặt đá cứng rắn cày ra hai vết lõm sâu, một tay của Hàn Sâm chống xuống mặt đất nên không hề bị ngã sấp xuống.

Mặc dù có chút thảm thiết, nhưng mà dù sao cũng không tiếp tục ngã xuống, chỉ có máu tươi tí tách rơi.

Chương 713: Đứng Lên

Nhìn Hàn Sâm lại một lần nữa chậm rãi đứng lên, trong lồng ngực của rất nhiều người giống như có đồ vật gì đó đang cuộn trào, ép lồng ngực khó

chịu muốn chết.

Mà ánh mắt của Quang Chi Thần Tử nhìn về phía Hàn Sâm đã không còn khinh miệt lúc trước nữa, thay vào đó là một tia ngưng trọng, cho tới giờ phút này y mới coi Hàn Sâm thành đối thủ thực sự của mình.

- Từ giờ trở đi, tao sẽ coi mày thành địch nhân để đối đãi, nếu như hiện tại mày rời khỏi thì vẫn còn kịp, nếu không địch nhân của tao sẽ không có khả năng sống trên thế giới này.

Quang Chi Thần Tử nhìn Hàn Sâm nói.

Không có bất kỳ câu trả lời nào, Hàn Sâm trực tiếp đánh tới một quyền.

Rốt cục thân hình của Quang Chi Thần Tử đã chuyển động, cả người giống như là một vệt ánh sáng, trong nháy mắt hiện lên trước mặt Hàn Sâm, từng tia sáng màu trắng rừng rực giăng khắp nơi, trảm kích lên trên người Hàn Sâm.

- A!

Thân thể của Hàn Sâm bị trảm bay lên trên bầu trời, máu tươi phía trên áo giáp màu tím đen vẩy ra, giống như như là một đóa Mẫu Đơn đỏ tươi nở rộ ở trên không trung.

Bành!

Thân thể của Hàn Sâm nặng nề ngã xuống võ đài, trên khán đài sớm đã là một mảnh lặng ngắt như tờ, sự mạnh mẽ cùng vô địch của Quang Chi Thần Tử khiến cho bọn họ rung động.

Thế nhưng mà ở trong lòng bọn họ, lại vẫn còn một tia mong đợi nho nhỏ.

- Đứng lên!

Trong lòng mọi người đều đang hò hét, bọn họ cũng không dám thật sự kêu ra âm thanh này, bởi vì hi vọng nhỏ nhoi kia quá khó để thực hiện vào lúc này, thậm chí bọn họ còn nói không nên lời.

Giống như là một que diêm nhen nhóm ở trong gió lớn, bọn họ hi vọng ngọn lửa này có thể cháy lên, nhưng mà lại sợ chính mình chỉ cần lên tiếng, ngọn lửa kia sẽ bị chính mình thổi tắt.

Thế nhưng mà mặc dù bọn họ không nói ra, nhưng trong lòng cũng hết sức rõ ràng, ở trong cơn lốc xoáy dạng này, ngọn lửa nho nhỏ kia làm sao có thể cháy lên được, chỉ sợ là ngay lập tức bị gió lớn thổi tắt.

Hàn Sâm cũng không phải là một ngọn lửa nhỏ, cho nên hắn lại đứng lên, bên trên áo giáp màu tím đen có mấy vết rạn, đang rịn ra máu tươi, nhưng mà thân thể của Hàn Sâm vẫn ưỡn lên thẳng tắp.

Nắm đấm, một lần nữa đánh tới phía Quang Chi Thần Tử.

Quang Chi Thần Tử hừ lạnh một tiếng, thân hình tiếp tục cử động, từng chùm sáng màu trắng rừng rực không ngừng trảm kích lên trên người Hàn Sâm, mang theo từng đóa hoa máu.

Hàn Sâm nỗ lực muốn trốn tránh, nhưng mà tốc độ của Quang Chi Thần Tử thật sự là quá nhanh, căn bản không thấy rõ cũng không trốn thoát được, Hàn Sâm lần lượt bị đánh ngã, lại lần lượt đứng lên, lại lần lượt bị đánh ngã, vết thương trên áo giáp đã giăng khắp nơi, không biết đến cùng đã có bao nhiêu.

Áo giáp màu tím đen bị máu tươi nhiễm đỏ, lộ ra một loại màu sắc đỏ tía.

- Đừng đánh tiếp nữa, buông tha đi.

Có cô gái mềm lòng, nước mắt đã chảy xuống, không nhịn được che miệng kêu thành tiếng, họ không muốn nhìn thấy Kim Tệ tiếp tục kiên trì như vậy, không muốn nhìn thấy Kim Tệ bị đánh chết tươi.

Hàn Sâm cũng không thể nghe được âm thanh của họ, cho dù nghe được cũng sẽ không để ý tới, hình dáng của hắn thoạt nhìn rất thê thảm, nhưng mà trên thực tế cũng không nghiêm trọng như bề ngoài.

Nếu như đổi thành áo giáp thông thường, hắn đã sớm xong đời, dưới nhiều lần trảm kích khủng bố như vậy, áo giáp đã sớm không chịu nổi sụp đổ.

Thế nhưng mà bản thân áo giáp Kiến Vương đã có sẵn năng lực hồi phục mạnh mẽ, hơn nữa Hàn Sâm lại mô phỏng khí tức lưu chuyển của Kiến Vương để phối hợp, áo giáp Kiến Vương lần lượt bị trảm kích, thế nhưng lại không hề sụp đổ.

Chịu tổn thương ở mấy lần trước, ở trong mấy lần công kích sau cũng đã khôi phục khép lại, cho nên Hàn Sâm mới có thể một lần lại một lần đứng lên, nếu không có áo giáp Kiến Vương bảo vệ, hắn đã sớm bị Quang Chi Thần Tử phân thây.

Hàn Sâm lần lượt bị đánh ngã, lần lượt đứng lên đấm tới Quang Chi Thần Tử, nhưng từ đầu đến cuối đều không thể đụng tới một chéo áo của Quang Chi Thần Tử.

Thế nhưng mà đây cũng không phải là hành động lỗ mãng của Hàn Sâm, tốc độ của Quang Chi Thần Tử thật sự là quá nhanh, hắn không theo kịp tốc độ của Quang Chi Thần Tử, cũng không ngăn được công kích của y, chớ đừng nói chi là đánh bại Quang Chi Thần Tử.

Cho nên Hàn Sâm phải nắm chặt quỹ tích công kích Quang Chi Thần Tử, mới có thể đụng tới y, từ trong tuyệt cảnh tìm tới một đầu sinh cơ.

Bố cục của Dịch Thiên Thuật có thể phán đoán báo trước quỹ tích ra tay của đối phương, sớm làm ra phản ứng, giống như là né tránh viên đạn vậy, chờ đối phương nổ súng mới trốn thì đã không còn kịp nữa rồi, phải né tránh trước khi đối phương ra tay, như vậy mới có cơ hội.

Kỹ pháp của Động Huyền Kinh cũng có thể làm được giống như vậy, thậm chí còn có thể làm được tốt hơn.

Nhưng mà tốc độ của Quang Chi Thần Tử quá nhanh, hắn liền Quang Chi Thần Tử ra tay như thế nào đều không thấy rõ lắm, chớ đừng nói chi là tránh né.

Cho nên chuyện hiện tại Hàn Sâm phải làm, chính là phải nắm giữ quỹ tích hành động của Quang Chi Thần Tử.

Đổi thành người khác, dưới sự chênh lệch lớn như vậy, khẳng định sẽ không làm được đến mức này, nhưng mà Hàn Sâm lại có Động Huyền Khí, từ bắt đầu cho tới hiện tại, hắn đều đang dùng Động Huyền Khí quan sát khí tức lưu chuyển của Quang Chi Thần Tử.

Người không nhúc nhích, khí động trước, khí tức của Quang Chi Thần Tử lưu chuyển trong người sẽ không biết gạt người, chỉ cần Hàn Sâm nắm giữ khí tức lưu chuyển của y, vậy sẽ có thể dự phán quỹ tích ra tay, có thể làm ra phản ứng trước một bước.

- Nhanh, cho mình thêm một chút thời gian.

Trong lúc không ngừng chiến đấu, khí tức lưu chuyển của Quang Chi Thần Tử đã từng bước hiện lên ở trước mặt hắn, khiến cho quỹ tích hành động của Quang Chi Thần Tử càng ngày càng có thể dự đoán được.

Thế nhưng mà nhân loại đang xem cuộc chiến nhìn thấy Hàn Sâm lần lượt bị đánh ngã, lại một lần nữa lần đứng lên, một thân áo giáp đã bị máu tươi nhiễm đỏ, rất nhiều người đều cảm thấy lồng ngực khó chịu giống như là sắp nổ tung vậy.

Bành!

Hàn Sâm một lần nữa bị một chùm sáng màu trắng rừng rực trảm kích lên trên thân thể, đầu lâu đập xuống mặt đất, cứ thế mà ở trên mặt đất kéo ra một cái rãnh sâu mấy mười phân, dài mấy mét, thân thể của đám người xem đều run lên.

Kỳ thật một đòn này đối với Hàn Sâm, cùng mấy đòn công kích lúc trước không khác gì nhau cả, đối với hắn cũng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng mà cổ đã hơi bị trật khớp, Hàn Sâm không thể lập tức đứng lên, mà là bẻ cổ một cái.

Thế nhưng mà động tác này của Hàn Sâm rơi vào mắt nhân loại đang xem thi đấu, lại khiến cho phòng tuyến tâm linh của rất nhiều người bị đánh tan.

Theo bọn họ nghĩ, Hàn Sâm đã bị đánh tới mức sắp không đứng lên nổi nữa rồi, thân thể cũng đã bị đánh tới biến hình bóp méo, thoạt nhìn sắp bị đánh

chết rồi, mặc dù vẫn còn kiên trì giãy dụa đứng lên muốn tiếp tục chiến đấu, đây là ý chí chiến đấu đáng sợ đáng ngưỡng mộ đến bực nào.

Coi như là một vài người nguyên bản không vừa mắt với Kim Tệ, lúc này cũng không nhịn được nữa toàn thân cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

- Tệ thần, đứng lên!

Không biết là ai hô lên trước, cơ hồ là nhân loại ở tất cả các Tí Hộ Sở đều đang gào thét.

Mặc kệ là hèn mọn cũng tốt, Kim Tệ có thể nghe được hay không cũng kệ, thậm chí là rõ ràng là nhìn Kim Tệ đã sắp không chịu được nữa, nhưng mà bọn họ chỉ muốn hô lên, cũng chỉ hi vọng có thể chứng kiến Kim Tệ lại đứng lên, giống như chỉ cần lại đứng lên thì sẽ có hi vọng vậy.

Hàn Sâm đương nhiên không nghe được âm thanh của bọn họ, chỉ lắc lắc cổ một chút, cảm giác tốt hơn, sau đó liền đứng lên, nhưng mà động tác này rơi ở trong mắt người bên ngoài, lại giống như là Kim Tệ nghe thấy bọn họ hò hét, nhận được bọn họ ủng hộ, thật sự đứng lên, để cho bọn họ có loại hưng phấn cùng cảm động khó có thể nói rõ, bởi vì quá mức kích động, thân thể không bị khống chế run rẩy.

Mà ngay cả Nữ Hoàng vốn hận Hàn Sâm muốn chết, lúc này thấy một màn như vậy, trong lòng cũng không khỏi có chút kích động, nắm đấm nắm thật chặt, mặc dù không hô lên, nhưng ở trong lòng vẫn đang hi vọng lấy cái gì.

- Tệ thần!

Phương Minh Toàn cũng đang xem thi đấu, nhưng mà bình thường lúc chủ trì tiết mục y nói rất nhiều, lúc này lại không nghĩ ra lời nào, chỉ là dùng hết toàn lực hô lên hai chữ này.

Quang Chi Thần Tử mạnh mẽ giống như là thần minh, lúc này trong mắt lại có một tia bối rối không dễ dàng phát giác ra, bởi vì hắn đã phát hiện, áo giáp của Hàn Sâm lại đang nhanh chóng tự chữa trị.

Đáng sợ hơn là, y phát hiện ra mình vẫn luôn không thể liên tục đánh trúng hai lần ở trên cùng một vết thương.

Chương 714: Chân Chính Bắt Đầu

Khí tức lưu chuyển thuật của Quang Chi Thần Tử đã bị Hàn Sâm xem thấu, khí tức của Quang Chi Thần Tử khẽ động, hắn liền đã biết quỹ tích công kích bước tiếp theo của Quang Chi Thần Tử.

Rốt cục thì kỹ pháp của Động Huyền Kinh đã có đất dụng võ, Hàn Sâm bắt đầu thử né tránh trước khi Quang Chi Thần Tử ra tay, lại dùng hư thật chi đạo phối hợp, dụ dỗ Quang Chi Thần Tử công kích về phía hắn đã xếp đặt thiết kế tốt, dùng chuyện này để làm ra dự phán cùng bố cục cao cấp hơn.

Kỳ thật từ đầu đến giờ, Hàn Sâm vẫn luôn thử như vậy, chỉ là bởi vì tốc độ của Quang Chi Thần Tử quá nhanh, cho nên hiệu quả lúc hắn thử cũng không rõ ràng, vì thế người khác nhìn không ra. Nhưng Hàn Sâm lại biết, bởi vì hắn thử nghiệm, Quang Chi Thần Tử từ lúc bắt đầu đều không thể hai lần liên tục công kích tới cùng một nơi trên thân thể của hắn, nếu không thì cùng một vết thương bị liên tục đả kích, thân thể của Hàn Sâm đã sớm không chịu nổi.

Hiện tại Hàn Sâm đối với khí tức lưu chuyển của Quang Chi Thần Tử càng ngày càng quen thuộc, càng ngày càng có thể nắm chặt thời cơ để sớm dự phán và di chuyển.

Thân hình Quang Chi Thần Tử như tia chớp lao tới, chùm sáng trong tay chém ra, vậy mà không thể chém trúng Hàn Sâm, chỉ trong gang tấc sượt qua người hắn.

Quang Chi Thần Tử lập tức ngây ra một lúc, cơ hồ không thể tin được, Hàn Sâm vậy mà có thể tránh né được công kích của y.

- Tránh qua, tránh né được!

Hoa Bình nhìn thấy thế ánh mắt sáng lên, y vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Sâm tránh né được công kích của Quang Chi Thần Tử.

Đám cao thủ như Đường Chân Lưu cũng nhìn thấy Kim Tệ tránh né được một đòn này, trong lòng đều kinh ngạc, dựa theo đạo lý mà nói, Kim Tệ bị đánh trúng nhiều lần như vậy, trạng thái thân thể hiện tại đã rất kém cỏi, có lẽ là càng ngày càng không thể chống lại Quang Chi Thần Tử mới đúng, nhưng mà dưới loại tình huống này, vậy mà hắn lại tránh thoát công kích của Quang Chi Thần Tử.

- Trùng hợp ư?

Trong lòng mọi người đều sinh ra nghi vấn như vậy.

Quang Chi Thần Tử cũng không tin là Hàn Sâm thật sự có thể né tránh công kích của y, thân hình một lần nữa bắt đầu chuyển động, hóa thành một tia sáng đánh về phía Hàn Sâm.

Tất cả mọi người nhìn một đòn này của Quang Chi Thần Tử, không biết Kim Tệ còn có thể tránh thoát hay không, mặc dù mọi người đều cảm thấy vừa rồi chỉ là một sự trùng hợp, nhưng mà trong lòng vẫn còn đang mong đợi kỳ tích.

- Lại tránh được. . . Tệ thần lại tránh thoát một đòn của Quang Chi Thần Tử. . .

Phương Minh Toàn hưng phấn cơ hồ là muốn nhảy dựng lên.

Những người khác đương nhiên đều nhìn thấy được, nguyên bản mọi người vốn đã có chút tuyệt vọng, trong lòng lại dâng lên một tia hi vọng, đều mở to hai mắt ra nhìn chằm chằm lên trên võ đài, liền những cô gái mới vừa rồi còn đang khóc thầm vì Kim Tệ, lúc này cũng dừng khóc, ánh mắt còn mang theo nước mắt nhìn hai người ở trên đài.

- Không có khả năng!

Sắc mặt của Quang Chi Thần Tử hơi khó coi, thần quang ở trên người bộc phát, cả người đều giống như bị ánh sáng thần thánh màu trắng rừng rực

bao phủ, mười ngón đều động đánh ra mười chùm ánh sáng về phía Hàn Sâm, chùm sáng kia nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, cơ hồ là trong nháy mắt rời khỏi đầu ngón tay đã bắn tới người Hàn Sâm.

Thế nhưng mà thân hình Hàn Sâm lảo đảo lúc lắc, giống như là uống rượu say vậy, thoạt nhìn hết sức không ổn định, nhưng mà ở trong lúc lắc lư kỳ dị đó, vậy mà mười chùm ánh sáng của Quang Chi Thần Tử đều bị hắn tránh hết.

Hơn nữa thân hình Hàn Sâm trong lúc chập chờn, còn đang từng bước tới gần Quang Chi Thần Tử.

Mà mặt mũi của Quang Chi Thần Tử lúc này đã tràn đầy vẻ giận dữ, thân thể giống như là thần minh chớp động, từng chùm sáng bắn ra công kích, từng chùm sáng giăng khắp nơi, muốn giết chết Hàn Sâm.

Tất cả mọi người đều trợn to mắt nhìn lên trên võ đài, nguyên một đám há to miệng, cơ hồ là không thể tin được tất cả những gì mình đang xem.

Quang Chi Thần Tử vừa rồi thoạt nhìn còn vô cùng mạnh mẽ, hiện tại mặc dù nhìn tới vẫn còn vô cùng thần thánh, nhưng mà không thể một lần nữa ép Kim Tệ xuống.

Mặc dù vẫn có một ít chùm sáng có thể đụng trúng Kim Tệ, nhưng cũng chỉ là đánh trúng một ít vị trí không phải là yếu hại, hoặc là sượt qua người, cũng không thể giống như vừa rồi trực tiếp nện lên trên người Kim Tệ.

Hơn nữa tỷ lệ Quang Chi Thần Tử đánh trúng Hàn Sâm càng ngày càng thấp, Quang Chi Thần Tử vốn mạnh mẽ giống như là thần minh kia, tựa như không thể chiến thắng, thoạt nhìn có hơi dao động, vẻ mặt đã có chút thô bạo, không còn bình tĩnh cùng cao cao tại thượng giống như lúc trước nữa.

- Dịch Thiên Thuật? Đó là Dịch Thiên Thuật?

- Hành Hạ Kim Tệ Đến Chết thực sự đúng là bản thân Kim Tệ à?

- Dịch Thiên Thuật lại có thể chống lại Quang Chi Thần Tử?

Có người nhận ra thân pháp mà Hàn Sâm đang sử dụng, nhưng mà nhìn kỹ, lại cảm thấy hình như có một số khác biệt với Dịch Thiên Thuật, tựa hồ còn huyền diệu hơn Dịch Thiên Thuật của Nữ Hoàng.

- Khó trách Nữ Hoàng ở trước mặt Tệ thần không có cơ hội phản kháng, nguyên bản Tệ thần cũng là một cao thủ Dịch Thiên Thuật, hơn nữa còn mạnh hơn Nữ Hoàng.

- Không phải nói là Dịch Thiên Thuật chân chính chỉ có Nữ Hoàng biết sao? Như thế nào Tệ thần cũng biết Dịch Thiên Thuật, hơn nữa nhìn tới tựa hồ còn mạnh hơn Nữ Hoàng một chút?

- Dịch Thiên Thuật của Tệ thần hình như có hơi cổ quái, giống như có một số khác biệt với Dịch Thiên Thuật.

Mọi người bàn tán ầm ĩ, liền Nữ Hoàng nhìn thấy đều lộ ta vẻ cổ quái, cô có thể xác định, Kim Tệ cũng không phải dùng Dịch Thiên Thuật, mặc dù có vẻ rất giống, nhưng mà đó xác thực không phải là Dịch Thiên Thuật, chỉ có người tu luyện qua Dịch Thiên Thuật như cô mới có thể nhìn ra khác biệt chính thức ở trong đó.

Mặc dù đây không phải là Dịch Thiên Thuật, nhưng mà theo Nữ Hoàng, xác thực còn huyền diệu hơn Dịch Thiên Thuật một chút.

- Trong thiên hạ vẫn còn bố cục thuật mạnh hơn Dịch Thiên Thuật?

Nữ Hoàng có chút không dám tin tưởng, nhưng lại không thể không tin.

Nếu như đổi lại là cô ta, coi như sử dụng Dịch Thiên Thuật cũng không thể né tránh công kích của Quang Chi Thần Tử, nhưng mà Kim Tệ lại làm được, hơn nữa làm càng ngày càng tốt.

Trong lúc đó mọi người phát hiện ra, nguyên bản Kim Tệ bị Quang Chi Thần Tử nghiền ép, hiện tại đã có được năng lực chiến đấu cùng với Quang Chi Thần Tử, mặc dù vẫn chỉ có thể bị động trốn tránh, nhưng mà ít nhất thì Kim Tệ đã không bị thương nữa rồi, chỉ cần có thể tiếp tục chiến đấu, nói không chừng sẽ còn cơ hội.

Hàn Sâm đã vận dụng kỹ pháp của Động Huyền Kinh đến cực hạn, bằng vào năng lực cảm ứng của Động Huyền Khí đối với khí tức sinh mệnh của Quang Chi Thần Tử, Hàn Sâm một lần lại một lần tránh né công kích nhanh đến mức khó mà tin nổi kia của Quang Chi Thần Tử.

Theo người bên ngoài, chuyện này thực sự có chút khó tin, thật giống như là Kim Tệ có thể biết trước một giây sau Quang Chi Thần Tử sẽ làm cái gì, trước đó hắn đã trước một bước dời đi.

Liền Quang Chi Thần Tử đều có chút khiếp sợ, y thật sự nghĩ mãi mà không rõ, vì sao tên nhân loại này lại có thể biết trước quỹ tích công kích của y, quả thực giống như là xem thấu linh hồn của y vậy, biết rõ tất cả ý nghĩ của y.

Mạnh mẽ như quang Thần Chi Tử, trong lòng lúc này cũng đã dao động, lúc lại nhìn tới Hàn Sâm, đã không có cách nào bảo trì tâm tính cao cao tại thượng kia nữa, trái lại thân ảnh màu tím đen trước mặt kia, ngược lại dần dần trở nên có chút không thể suy đoán, giống như trên người bao phủ một tầng sương mù làm cho y nhìn không thấu.

Lúc này Quang Chi Thần Tử có chút hối hận, hối hận ngay từ đầu không trực tiếp đánh bay đối thủ ra khỏi võ đài, khi đó y chỉ muốn giết tên nhân loại này, cũng không có ý nghĩ đánh bay hắn xuống võ đài để giành thắng lợi, nhưng mà hiện tại y phát hiện ra mình muốn đánh bay tên nhân loại này xuống võ đài, đã không còn cơ hội nữa.

Chiến đấu chân chính hiện tại mới bắt đầu.

Chương 715: Lực Hút

Ánh sáng giao thoa, Quang Chi Thần Tử đã nâng tốc độ lên tới cực hạn, nhưng vẫn không thể đả thương được Hàn Sâm một chút nào, mặc kệ cho y nhanh như thế nào, Hàn Sâm đều giống như đã sớm biết trước tất cả, thân hình di chuyển, khiến cho thế công của y hoàn toàn thất bại.

Hàn Sâm biết cơ hội của mình đã tới, hiện tại có thể bảo trì không bị Quang Chi Thần Tử làm bị thương, kế tiếp chỉ cần hắn có thể đụng tới Quang Chi Thần Tử, liền có cơ hội thủ thắng.

Tốc độ của Quang Chi Thần Tử nhanh như vậy, rõ ràng cho thấy là Dị Linh lấy tốc độ làm chủ, trình độ bền bỉ của thân thể khẳng định kém hơn những sinh vật siêu cấp thần huyết nổi tiếng có thân thể mạnh mẽ.

Hơn nữa hắn chỉ mặc thần bào, cũng không có áo giáp, như vậy liền chứng minh y cũng không phải là một Dị Linh lấy lực lượng cơ thể làm chủ.

- Chỉ cần có thể đánh trúng y, nói không chừng sẽ có cơ hội, khoảng cách tới ban thưởng của thập đại Thần Tử chỉ còn thiếu một chút nữa, mặc kệ là như thế nào cũng phải liều một lần, nói không chừng có thể liều được một cái thú hồn siêu cấp thần huyết hoặc là một siêu cấp Dị Linh.

Hàn Sâm cắn răng chèo chống, không ngừng lợi dụng phương pháp di chuyển để dụ dỗ Quang Chi Thần Tử hướng tới vị trí mà mình cần.

- Lại có thể né tránh công kích của Quang Chi Thần Tử như vậy, thật sự là không thể tin nổi, nhưng nếu chỉ là né tránh công kích, vẫn không có khả năng thắng được, hắn ra tay quá chậm, căn bản là không đánh trúng được Quang Chi Thần Tử. . .

Hoa Bình vừa vui mừng lại lo lắng nói ra.

Ông ta đã xem Thần Chiến ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở nhiều lần rồi, Kim Tệ là một Tiến Hóa Giả nhân loại duy nhất có thể đi đến một bước này, ông thật sự rất hi vọng Kim Tệ có thể thắng, có thể lấy được một vị trí Thần Tử.

Thế nhưng mà thực lực chênh lệch lại hiện rõ ở đó, cho dù Kim Tệ lợi dụng thân pháp thần kỳ kia tránh né công kích của Quang Chi Thần Tử, nhưng mà chênh lệch về tốc độ vẫn còn tồn tại, hắn căn bản không thể đụng tới Quang Chi Thần Tử được, chuyện này đã đủ để cho Quang Chi Thần Tử đứng ở thế bất bại.

Hơn nữa bất kỳ kẻ nào cũng đều rất rõ ràng, Kim Tệ đang chiến đấu ở trạng thái mở ra khóa gen, thời gian hắn có thể chèo chống vô cùng có hạn.

Nếu như là Tiến Hóa Giả thông thường, chỉ sợ là trải qua thời gian chiến đấu dài như vậy, đã không có cách nào bảo trì trạng thái mở ra khóa gen rồi.

Hiển nhiên Kim Tệ là một dị loại, tố chất thân thể của hắn mạnh hơn Tiến Hóa Giả bình thường rất nhiều, thoạt nhìn có lẽ còn có thể tiếp tục chèo chống thêm một thời gian ngắn.

Nhưng đó cũng chỉ là có thể chèo chống thêm một thời gian ngắn mà thôi, không ai biết hắn còn có thể chèo chống bao lâu nữa.

Trên thực tế, Hàn Sâm có thể chèo chống đến hiện tại, không chỉ là bởi vì tố chất thân thể của hắn mạnh mẽ, mà còn bởi vì hắn đã luyện thành Trường Sinh Chú cùng Bão Ngọc Nguyên Dương Công, tinh lực tuôn ra cuồn cuộn không dứt mới có thể để cho hắn một mực chèo chống đến hiện tại.

Nhưng mà dù sao Hàn Sâm vẫn chỉ là một Tiến Hóa Giả, không có khả năng một mực chống đỡ tiếp, nhất định phải mau chóng đả bại Quang Chi Thần Tử.

Thần quang trong mắt Hàn Sâm sáng quắc, cả người vô cùng tỉnh táo, từng bước một đi tới vị trí mình cần.

Quang Chi Thần Tử điên cuồng công kích Hàn Sâm, nhưng lại không hề chú ý tới, bản thân y đã chạy tới biên giới võ đài.

Trong tích tắc Quang Chi Thần Tử đi đến góc chết, Hàn Sâm bắt đầu chuyển động, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, mặc dù còn không bằng Quang Chi Thần Tử, nhưng cũng đã nhanh đến mức cơ hồ không thể nhìn thấy thân hình của hắn.

Mà ngay cả Quang Chi Thần Tử cũn bị tốc độ đột nhiên này của Hàn Sâm làm cho trở tay không kịp, căn bản là không nghĩ đến Hàn Sâm lại có thể bộc phát ra được tốc độ như vậy, lập tức bị Hàn Sâm tiếp cận.

Trong mắt Hàn Sâm là một mảnh nóng rực, trái tim điên cuồng nhảy lên, xương cốt cùng máu thịt toàn thân đều phát ra âm thanh rung động lắc lư, ở trong cơ thể hắn có ánh sáng màu trắng rừng rực đang chảy xuôi, khiến cho tốc độ của hắn tăng lên trên diện rộng.

Đây là mô phỏng khí tức lưu chuyển của Quang Chi Thần Tử , mặc dù bởi vì tố chất thân thể, còn không đạt được tới trình độ của Quang Chi Thần Tử, nhưng mà cũng đã nhanh vượt quá tưởng tượng.

Trên lý luận mà nói, tố chất thân thể của Hàn Sâm là 217, sinh vật siêu cấp thần huyết là khoảng 300, đã không kém hơn 30%, cũng không để ý gì tới chuyện tuyệt đối áp chế nữa.

- Tại sao lại nhanh như vậy?

Rất nhiều người đều đứng lên, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm đột nhiên bộc phát ra công kích cao tốc kia.

- Tốc độ như vậy, có lẽ sẽ có cơ hội. . .

Trong lòng Phương Minh Toàn mừng như điên.

Hoa Bình cũng siết chặt nắm đấm, nhìn chòng chọc vào một đòn này của Hàn Sâm, nếu như tốc độ như vậy cũng không đụng được vào Quang Chi Thần Tử, Hàn Sâm thật sự không còn cơ hội rồi.

Rất nhiều người đều khẩn trương nắm chặt nắm đấm, khẩn cầu một đòn này của Hàn Sâm có thể đánh trúng Quang Chi Thần Tử.

Quang Chi Thần Tử đã đứng ở trong góc võ đài, lại bị Hàn Sâm đột nhiên bộc phát ra công kích có tốc độ khủng khiếp như thế, sau khi thần sắc nao nao, thân hình trong chớp mắt bay tránh ra, vậy mà cứ thế tránh né qua một đòn này của Hàn Sâm, cùng Hàn Sâm sượt qua nhau, từ trong góc vọt ra.

Nhân loại xem cuộc chiến không nhịn được kêu thành tiếng, đều tiếc hận cho Hàn Sâm, đã đến loại tình trạng này, vẫn còn bị Quang Chi Thần Tử tránh né được, phương diện tốc độ quả thật chênh lệch không nhỏ.

- So tốc độ? Ngươi còn kém xa lắm.

Lúc Quang Chi Thần Tử sượt qua người Hàn Sâm, bờ môi có chút nhếch lên, khinh miệt nói một câu.

- Thật sao?

Hai chân Hàn Sâm mạnh mẽ đứng lại, lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Quang Chi Thần Tử mới sượt qua người hắn, năm ngón tay vung lên, bắt tới Quang Chi Thần Tử.

- Không có tác dụng đâu, tốc độ của tao ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở không ai có thể so sánh, càng không phải những nhân loại hèn mọn chúng mày có thể sánh ngang.

Thân hình của Quang Chi Thần Tử một lần nữa gia tốc, cùng Hàn Sâm kéo dài khoảng cách, bàn tay của Hàn Sâm căn bản liền góc áo của y đều không bắt được.

Mắt thấy bàn tay của Hàn Sâm cùng thân hình Quang Chi Thần Tử càng kéo càng xa, trong lòng người xem cuộc chiến đều sinh ra cảm giác vô lực và tuyệt vọng.

Thế nhưng mà bỗng nhiên ngay lúc đó, Quang Chi Tử đang cùng Hàn Sâm kéo dài khoảng cách, cả người giống như là bị nam châm mạnh mẽ hút vào, thoáng cái đã bay lùi trở về, bị bàn tay Hàn Sâm nắm lấy đầu.

- Chạy nữa đi!

Hàn Sâm mạnh mẽ đập ra một quyền, hung hăng nện lên trên mặt Quang Chi Thần Tử đang lộ ra vẻ kinh hãi và không thể tin.

Bành!

Quang Chi Thần Tử bị nện cho đầu ngửa về đằng sau, trên khuôn mặt tuấn mỹ bị nện ra một vết đỏ, mũi đều bị đập có chút lệch ra, một dòng máu tươi từ trong lỗ mũi chảy xuống.

Thế nhưng mà bị một đòn nặng như vậy nện ở trên mặt, thân thể của Quang Chi Thần Tử cũng không hề bị nện bay ra ngoài, ngược lại giống như là bị

hút chặt ở trước mặt Hàn Sâm, đầu bị nện ngửa về đằng sau thoáng cái lại bắn trở lại trước mặt Hàn Sâm.

Không có chút do dự nào, hai đấm của Hàn Sâm vung lên liên tiếp, Đại Luân Bảo Tượng Quyền cuồng bạo nện ở trên mặt của Quang Chi Thần Tử, một quyền tiếp một quyền, xương cốt cùng máu thịt trên mặt Quang Chi Thần Tử va chạm phát ra tiếng vang nặng nề y hệt như tiếng kim loại va chạm.

Từng cú đấm thấu thịt, xương xương va chạm.

Quang Chi Thần Tử đã kinh hãi tới cực điểm, giãy dụa định lui về phía sau, nhưng mà trên người y giống như là có một luồng lực hút vô hình, khiến cho tốc độ của y hạ thấp xuống rất nhiều, lực lượng trên người Hàn Sâm bạo phát ra, tốc độ vậy mà đuổi kịp y.

Thình thịch!

Nắm đấm cuồng bạo giống như nước lũ đánh lên trên mặt của Quang Chi Thần Tử, phát ra tiếng vang trầm đục, mặc dù thân thể mạnh mẽ như Quang Chi Thần Tử, vẫn bị nện cho mặt mũi bầm dập, máu tươi từ trong mũi chảy ra.

Quang Chi Thần Tử muốn ra tay ngăn cản, nhưng mà lực hút kia khiến cho động tác của y trở nên chậm hơn, tất cả động tác của y tựa như đều ở trong dự liệu của Hàn Sâm, mới chỉ làm được một nửa đã bị Hàn Sâm đánh trúng chỗ yếu hại, không thể không thu về, căn bản không ngăn cản nổi.

Chương 716: Giết Thần Tử

Người xem thi đấu đã sớm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, mắt thấy Quang Chi Thần Tử bị từng cú đấm của Hàn Sâm đánh thấu thịt, từ đầu đến chân bị điên cuồng oanh kích.

Quyền trái, quyền phải, cùi trỏ, lên gối, Quang Chi Thần Tử giống như là một bao cát, bị Hàn Sâm không ngừng đánh vào các vị trí trên toàn thân, mặt đều bị đập tới biến hình.

Từng tiếng va đập giữa máu thịt cùng đầu khớp xương, rung động tâm linh của mỗi người, làm cho mọi người không thể tin được, Quang Chi Thần Tử như vậy vô địch, vậy mà lại rơi vào tình trạng như thế.

Nhưng mà công kích cuồng bạo như thế đánh lên trên người Quang Chi Thần Tử, vậy mà không thể đánh nứt máu thịt xương cốt của y ra, thân thể của siêu cấp Dị Linh thực sự quá mạnh mẽ, mặc dù Quang Chi Thần Tử cũng không nổi danh về phương diện thân thể, nhưng cũng đã mạnh mẽ đến loại tình trạng này rồi.

- Mày không giết chết được tao đâu, nhân loại hèn mọn, cuối cùng mày vẫn không thể giết chết bản Thần Tử, chỉ cần chờ khí lực của mày dùng hết, bản Thần Tử sẽ. . .

Quang Chi Thần Tử đã cực kỳ hận Hàn Sâm, cắn răng nghiến lợi gào thét.

Y bị một luồng lực lượng kì dị hút lấy, không kéo ra khoảng cách với Hàn Sâm được, bị Hàn Sâm điên cuồng chà đạp, không biết là ở trên thân thể đã bị đánh bao nhiêu quyền, liền khuôn mặt đẹp trai cũng đã bị nện giống như đầu heo, sát cơ ở trong lòng bùng cháy, hận không thể lập tức giết chết Hàn Sâm.

Đáng tiếc bị lực hút kỳ dị kia trói buộc, khiến cho y bó tay bó chân không có cách nào thi triển ra được lực lượng cùng tốc độ mạnh nhất, ở bên trong dạng cận chiến như thế này, hoàn toàn không phải đối thủ của Hàn Sâm.

Chỉ là Quang Chi Thần Tử cũng biết, thể lực của nhân loại kém xa y, tên nhân loại này không có khả năng một mực bảo trì loại công kích cường độ cao này, chỉ cần khí lực của hắn hơi có chút giảm sút, y sẽ có cơ hội phản kích lại.

Đối với việc Quang Chi Thần Tử nghiến răng nghiến lợi, Hàn Sâm lại không để ý tới, từng đòn Đại Luân Bảo Tượng Quyền điên cuồng đánh lên

trên người Quang Chi Thần Tử, đặc biệt là bên trên đầu, không biết đã bị Hàn Sâm nện bao nhiêu quyền.

- Tao muốn giết mày. . . tao muốn giết mày. . .

Quang Chi Thần Tử điên cuồng gào thét, hận không thể xé nát Hàn Sâm, khuôn mặt tuấn tú đã sớm bị nện tới không thành hình người.

- Chỉ sợ mày sẽ không có cơ hội đó.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu, cánh tay phải kéo đến cực hạn, toàn thân giống như đều khởi động, lực lượng lớn vô cùng giống như hồng hoang cự thú tuôn về phía quả đấm của hắn, giống như có voi thần đang gầm thét.

OÀ..ÀNH!

Nắm đấm kinh khủng nện lên trên khuôn mặt dữ tợn của Quang Chi Thần Tử, lập tức đánh nát đầu của y, hóa thành mưa máu bắn ra đầy trời, nhưng mà thân thể không đầu vẫn bị hút ở trước mặt Hàn Sâm.

Lúc trước Hàn Sâm dùng thủ pháp âm kình, không biết đã đánh bao nhiêu đòn Đại Luân Bảo Tượng Quyền xâm nhập vào bên trong xương sọ của Quang Chi Thần Tử, một đòn Long Tượng Kích cuối cùng này triệt để dẫn nổ âm kình tích súc ở trong đầu y, trực tiếp một quyền đánh nổ đầu lâu của y.

Ngoài sân hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn thi thể không đầu đứng ở trước mặt Hàn Sâm bên trên sàn thi đấu kia, cơ hồ là không thể tin được, Hàn Sâm vậy mà thật sự đã giết Quang Chi Thần Tử.

Từng tia sáng màu trắng rừng rực bay ra, Quang Chi Thần Tử hóa thành ánh sáng trở về Linh Hồn Chi Thạch, Hàn Sâm cũng trực tiếp thối lui ra khỏi võ đạo tràng của Thần Chiến, trở về Thủy Tinh Cung.

Cả người Hàn Sâm đều mệt lả té xuống mặt đất, hắn tiêu hao thật sự là quá lớn, Trường Sinh Chú cùng Bão Ngọc Nguyên Dương Công có thể giúp cho hắn ở dưới trạng thái bình thường bảo trì bộc phát không gián đoạn, nhưng

mà dưới tình huống tiêu hao, cũng phải cần một khoảng thời gian mới có thể khôi phục lại.

Lúc này đây không chỉ là đã sử dụng Long Tượng Kích, mà còn liên tục mô phỏng nhiều loại khí tức lưu chuyển, chiến đấu ở dưới trạng thái cường độ cao như vậy, thân thể bị tổn thương không nhẹ, có thể chèo chống đến hiện tại đã là kỳ tích.

Nếu như không phải xem ở bên trên ban thưởng thập đại Thần Tử, Hàn Sâm tuyệt đối sẽ không kiên trì tới mức này.

Cũng may mặc dù tốc độ của Quang Chi Thần Tử khủng bố, nhưng mà cường độ thân thể ở trong số sinh vật siêu cấp thần huyết thuộc loại yếu nhược, Hàn Sâm mới có thể thành công đánh chết.

Nhưng mà có thể đả bại Quang Chi Thần Tử, vẫn là do khí tức lưu chuyển của Khô Đằng hồ lô kia phát ra tác dụng, vốn vẫn cho rằng khí tức lưu chuyển kia không có tác dụng gì, không ngờ lại có tác dụng lớn như vậy.

Lực hút mạnh mẽ kia có thể hút Quang Chi Thần Tử lại, mặc dù không thể hoàn toàn trói buộc thân thể y, nhưng lại khiến cho tốc độ của y hạ thấp tới tiêu chuẩn mà Hàn Sâm có thể đuổi theo, nếu không muốn trảm sát Quang Chi Thần Tử căn bản là chuyện viễn vong.

- Chiến đấu như vậy, tuyệt đối không muốn có lần thứ hai.

Hàn Sâm co quắp ở trên mặt đất, toàn thân đều đau đớn vô cùng, cả đầu ngón tay cũng không hề muốn cử động.

Linh ôm Tiểu Ngân Ngân đi tới, ngồi xổm bên cạnh Hàn Sâm giúp hắn xử lý vết thương trên người, Tiểu Ngân Ngân cũng duỗi đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm láp những vết thương tương đối sâu ở trên người Hàn Sâm.

Hàn Sâm ở chỗ này lẳng lặng dưỡng thương, trong Liên Minh cũng đã nổ tung rồi, Tệ thần đánh bại Quang Chi Thần Tử, đã xác định rõ ràng sẽ có một vị trí trong thập đại Thần Tử, đây chính là Thần Tử đầu tiên ở trong lịch sử nhân loại, có thể ở trong hoàn cảnh trước mắt của nhân loại đoạt được một vị trí Thần Tử, đủ để khiến nhân loại vui mừng như điên.

Tất cả tạp chí lớn đều đưa tin Kim Tệ đả bại Quang Chi Thần Tử, tiến vào danh sách thập đại Thần Tử, ngôn ngữ cơ hồ đều nghiêng về một bên ca ngợi.

Trong vòng một đêm, hai chữ Kim Tệ này cơ hồ đã trở thành đại danh từ chỉ anh hùng, tất cả mọi người đều bàn luận về một hồi huyết chiến giữa Kim Tệ cùng Quang Chi Thần Tử kia.

- Tệ thần quá mạnh mẽ, Thần Tử đầu tiên của nhân loại ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cứ như vậy lấy được rồi.

- Tôi đến hiện tại còn không thể tin được, Tệ thần vậy mà thật sự đánh bại Quang Chi Thần Tử.

- Quá tàn bạo rồi, cuối cùng trực tiếp đánh nổ đầu Quang Chi Thần Tử.

- Phía dưới Tệ thần không Thần Tử, giá trị của Thần Tử này thật sự là quá cao, những Thần Tử ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở kia căn bản không có cách nào so sánh được.

- Tiểu tử Kim Tệ này cũng không tệ, nhiều năm như vậy, chúng ta ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở rốt cục đã có một vị Thần Tử của mình rồi.

- Thật sự không dễ dàng!

. . .

Những người bình thường đều vì thắng lợi của Kim Tệ mà cảm thấy may mắn, cao tầng của Liên Minh lại đang liều mạng điều tra thân phận chân thật của Kim Tệ, biểu hiện như vậy thật sự quá kinh khủng, cuối cùng vậy mà đánh giết Quang Chi Thần Tử.

Không hề nghi ngờ, Kim Tệ tuyệt đối là người đã hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, chỉ cần tìm được hắn, liền có thể phá giải vấn đề không có cách nào hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa.

Thế nhưng mà tra tới tra lui, lại không ai tra ra được Kim Tệ rốt cuộc là ai.

Thế thân của Hàn Sâm một mực ở trong Nữ Thần Tí Hộ Sở, chính hắn thì ở bên trong Thủy Tinh Cung dưỡng thương, đồng thời cũng đợi Thần Chiến chấm dứt.

Cuộc chiến Thần Tử hắn không tham gia nữa, dùng trình độ hiện tại của hắn, còn rất khó chống lại siêu cấp Dị Linh, có thể đả bại Quang Chi Thần Tử đều là dựa vào khí tức thuật của hồ lô khắc chế, nếu không căn bản không có khả năng chạm đến Quang Chi Thần Tử.

Thay đổi một siêu cấp Dị Linh khác có thân thể mạnh mẽ, có lẽ hắn không thể nào phá được phòng ngự của đối phương.

Hơn nữa Top 10 đều là ban thưởng ngẫu nhiên giống nhau, hắn cũng không cần phải đi tranh giành cái gì, dù sao lấy vị trí thứ nhất là không thể nào, ít nhất trình độ hiện tại của hắn còn chưa đủ để lấy được vị trí thứ nhất.

Tệ thần ở trong toàn bộ Liên Minh đã vô cùng nóng bỏng, mặc dù ở trong Tí Hộ Sở không có cách nào thu hình, nhưng mà có người đã làm ra một bộ anime Tệ thần đánh với Quang Chi Thần Tử, mặc dù chỉ làm một bộ anime ngắn ngủn hơn ba phút đồng hồ, nhưng mà lượng views lại vọt tới con số kinh khủng, hơn nữa liên tục một tuần lễ đều chiếm vị trí đầu bảng, vô cùng nóng bỏng.

Thậm chí còn có rất nhiều người coi đây là đề tài, làm ra rất nhiều trò chơi.

Chương 717: Ban Thưởng

Kim Tệ chưa từng xuất hiện ở cuộc chiến xếp hạng Thần Tử cuối cùng, chuyện này cũng nằm trong dự liệu của mọi người, cũng không quá thất vọng.

Dù sao ngày đó tất cả mọi người đều đã thấy được Kim Tệ bị thương nặng như vậy, chỉ sợ không có cách nào tham gia cuộc chiến giữa các Thần Tử nữa, cuối cùng chỉ lấy được vị trí Thần Tử thứ mười.

Lịch sử lập lại một cách kinh người, lúc Kim Tệ ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, cũng là ở trong vòng cuối cùng đánh bại cường địch tiến nhập danh sách thập đại Thần Tử, cũng không tham gia cuộc chiến xếp hạng Thần Tử, lấy được vị trí Thần Tử thứ mười.

Chỉ là Thần Tử thứ mười lần này giá trị hơn Thần Tử thứ mười ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, là Thần Tử đầu tiên trong lịch sử nhân loại ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, đủ để ghi vào sử sách.

Hàn Sâm một mực ở trong Thủy Tinh Cung tĩnh dưỡng, đương nhiên không cảm giác thấy sự nhiệt tình của mọi người đối với Kim Tệ, nhưng mà hắn ở trong Thủy Tinh Cung xem cuộc chiến xếp hạng Thần Tử, toàn bộ chín vị Thần Tử khác đều là Dị Linh, mỗi người đều có lực lượng rất kinh khủng, so với Quang Chi Thần Tử chỉ mạnh chứ không yếu, Hàn Sâm chỉ có thể may mắn mình gặp trúng Quang Chi Thần Tử , đổi thành bất kỳ một người nào khác, khả năng thủ thắng của hắn sẽ thấp hơn.

Đợi tới lúc Thần Chiến chấm dứt, Hàn Sâm mới có cơ hội đi nhận lấy ban thưởng cho Thần Tử thứ mười, trực tiếp có thể nhận lấy ở trong võ đạo trường nho nhỏ trong Thủy Tinh Cung, cũng không sợ bị người ngoài nhìn thấy.

“Đạt được vị trí Thần Tử thứ mười, ban thưởng ngẫu nhiên mở ra.”

Hàn Sâm đặt bàn tay ở trên Thần Bi, lập tức nhìn thấy hình ảnh ở bên trên Thần Bi biến ảo, có rất nhiều hình ảnh lưu chuyển ở phía trên, trong đó có dị thú, có ác điểu, cũng có tuấn nam mỹ nữ, Hàn Sâm nhìn thấy trong lòng nao nao.

Ở trong hình ảnh đằng kia, Hàn Sâm thấy được rất nhiều Dị Linh, không biết là tồn tại đẳng cấp gì.

Không bao lâu, hình ảnh biến ảo bên trên Thần Bi rốt cục ngừng lại, cuối cùng ngừng lại ở trên người một con dị thú, khiến cho Hàn Sâm hơi có chút thất vọng, nguyên bản hắn còn trông cậy vào có thể ngẫu nhiên lấy được một Dị Linh, nhưng đáng tiếc không đạt được ý nguyện.

Bảo hắn đi cướp lấy siêu cấp Dị Linh, cũng không biết là khi nào mới có được năng lực như vậy, dù sao đánh một Tí Hộ Sở không phải chỉ đơn giản là giết chết một Dị Linh, bên trong Tí Hộ Sở rất có thể sẽ có sinh vật siêu cấp thần huyết tồn tại.

"Đạt được thú hồn siêu cấp thần huyết Ma Cách Thú."

Âm thanh vang lên trong đầu lại làm cho Hàn Sâm cao hứng trở lại, mặc dù không lấy được Dị Linh, nhưng lấy được thú hồn siêu cấp thần huyết cũng không tệ.

Chỉ thấy con Ma Cách Thú toàn thân đen nhánh giống như là Độc Giác Thú từ trong Thần Bi đi ra, hóa thành một đạo tia sáng màu đen trốn vào trong Hồn Hải của Hàn Sâm.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Ma Cách Thú: Thú hồn phụ thể.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, có rất nhiều thú hồn phụ thể có thể trực tiếp tăng cường lực lượng của bản thân nhân loại hoặc là thú hồn, không biết thú hồn Ma Cách Thú này có thể phụ thể lên trên thứ gì.

Hàn Sâm thử triệu hoán Ma Cách Thú ra, lập tức chỉ thấy một luồng khói đen biến thành Độc Giác Thú đạp không mà đến, vọt thẳng vào bên trong thân thể hắn, đây là một cái thú hồn có thể trực tiếp phụ thể ở trên thân người.

Sau khi Ma Cách Thú nhảy vào trong thân thể Hàn Sâm, ngoài thân Hàn Sâm chập chờn khói đen, giống như thiêu đốt lên ngọn lửa màu đen, khiến cho Hàn Sâm nhìn giống như là ma quỷ đi ra từ trong địa ngục.

Hàn Sâm nắm chặt nắm đấm lại, phát hiện lực lượng cùng tốc độ của thân thể mình đều không có tăng cường, cũng không biết luồng khói đen phụ thể này đến cùng làm được cái gì.

Tìm một tảng đá tới, Hàn Sâm thử đánh một quyền tới tảng đá kia, tảng đá cũng bị Hàn Sâm đánh nát, nhưng mà Hàn Sâm không hề cảm thấy được luồng khói đen này có trợ giúp gì đối với một quyền này của hắn.

Lúc Hàn Sâm đang nghi hoặc, Tiểu Ngân Ngân ở bên cạnh đột nhiên phun ra một luồng điện màu bạc tới Hàn Sâm, làm cho Hàn Sâm hoảng sợ không thôi.

Thế nhưng mà luồng điện kia còn chưa đụng tới người Hàn Sâm, mới vừa đụng phải khói đen ở ngoài thân Hàn Sâm liền bị tiêu tan sạch sẽ, bản thân khói đen cũng tan rã mất một bộ phận, nhưng mà rất nhanh đã được khói đen ở bên cạnh bổ sung, cũng không chân chính bị tổn thương.

Hàn Sâm lập tức mừng rỡ như điên:

- Ma Cách Thú vậy mà có thể ngăn cản lực lượng có thuộc tính đặc biệt, chẳng phải tương đương với một cái vòng bảo hộ kháng phép ư, tiếc là cái vòng bảo hộ này chỉ có tác dụng với lực lượng có thuộc tính, không thể ngăn cản công kích vật lý.

Mặc dù chỉ có thể ngăn cản lực lượng có thuộc tính, nhưng đã đủ để cho Hàn Sâm vui mừng, dù sao lực lượng vật lý hắn còn có khả năng né tránh, nếu như gặp phải sinh vật siêu cấp thần huyết giống như con hải mã có thể phụt lên ngọn lửa màu xanh da trời kia, hắn cũng chỉ có thể trông cậy vào thú hồn Ma Cách Thú này thôi.

- Không biết năng lực của luồng khói đen này như thế nào, nếu như đủ mạnh, có lẽ có thể thử đi chém giết con hải mã màu xanh da trời kia.

Hàn Sâm gọi Tiểu Ngân Ngân đi qua, để cho nó phóng thích lôi điện màu bạc tới mình, thăm dò cường độ phòng ngự của khói đen.

Kết quả khiến cho Hàn Sâm vừa vui mừng vừa buồn bã, cường độ phòng ngự của khói đen vô cùng mạnh, một đòn lôi điện toàn lực của Tiểu Ngân Ngân cũng không đánh thủng phòng ngự của khói đen.

Thế nhưng mà năng lực hồi phục của khói đen tương đối chậm, mỗi lần lôi điện của Tiểu Ngân Ngân công kích tới đều sẽ làm tiêu tan một bộ phận khói đen, nếu như liên tục công kích, tốc độ khói đen tiêu hao sẽ vượt qua tốc độ hồi phục, lực phòng ngự sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn.

Căn cứ theo suy đoán của Hàn Sâm, khói đen có thể ngăn cản được công kích có thuộc tính của sinh vật siêu cấp thần huyết trưởng thành, nhưng mà tối đa cũng chỉ có thể ngăn cản hai ba lần toàn lực công kích, sau đó sẽ cần một khoảng thời gian nghỉ ngơi hồi phục, mới có thể khôi phục cường độ phòng ngự ban đầu.

Nếu như là mảng lớn thuộc tính công kích, lực lượng không kịp phục hồi, khói đen ngăn cản trong thời gian dài, tốc độ phục hồi sẽ không theo kịp tốc độ tiêu hao.

- Quả thật là đồ tốt, tương lai chống lại sinh vật siêu cấp thần huyết có lực lượng thuộc tính sẽ có tác dụng lớn.

Hàn Sâm mừng rỡ thu hồi Ma Cách Thú vào trong Hồn Hải, đồng thời cho nó ăn tinh thể màu đen.

Chờ nó trưởng thành đến thú hồn siêu cấp thần huyết bạo tẩu, phòng ngự đối với lượng lực thuộc tính sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Lặng lẽ trở về Nữ Thần Tí Hộ Sở, thu Trùng Giáp Kỵ Sĩ về, trong lòng Hàn Sâm suy nghĩ xem nên đi đâu để săn giết đời thứ hai của sinh vật siêu cấp thần huyết, mau chóng bổ sung đầy đủ siêu cấp thần gen của mình.

Có thể trở thành Siêu Việt Giả, đã xem như là cường giả một phương, dù ở trong Liên Minh cũng không cần phải quá mức cẩn thận, ngoại trừ số ít cường giả cấp Bán Thần, liền không còn ai có thể uy hiếp hắn được.

Cho nên Hàn Sâm rất khát vọng mau chóng tấn chức thành Siêu Việt Giả, chỉ có thực lực của mình mạnh mẽ rồi, sự an toàn của hắn và người nhà mới càng không lo.

Hàn Sâm đang nghĩ xem có nên đi tới Ma Quỷ Sơn Mạch một lần nữa hay không thì Dương Mạn Lệ lại tới nói cho hắn biết, có người tới tìm hắn.

- Không phải đã nói cho cô rồi sao, gần đây tôi sẽ không gặp người ngoài?

Hàn Sâm cau mày nói.

- Tôi không biết Tần đội trưởng có được tính là người ngoài hay không, cho nên chỉ có thể đến xin chỉ thị của Sở trưởng đại nhân mà thôi.

Dương Mạn Lệ giống như cười mà không phải cười nhìn Hàn Sâm nói.

- Tần Huyên đến rồi? Tại sao không mời cô ta đi vào.

Hàn Sâm nghe xong liền hết sức cao hứng.

- Đi cùng Tần đội trưởng còn có những người khác, không phải người của tổ hành động đặc biệt an toàn chúng ta, chỉ sợ là cần cậu tự mình đi ra tiếp đãi.

Dương Mạn Lệ nói.

- Là ai thế?

Hàn Sâm nhìn biểu lộ của Dương Mạn Lệ liền biết lai lịch của đối phương không nhỏ.

- Là ai thì tôi không biết, nhưng mà Tần đội trưởng rất khách khí đối với bọn họ, hơn nữa trong đó có một người còn trẻ, thoạt nhìn rất chú ý tới Tần đội trưởng.

Dương Mạn Lệ vừa cười vừa nói.

Chương 718: Thiên Sứ Gen

Lúc Hàn Sâm đi vào trong phòng tiếp khách, quả nhiên thấy được Tần Huyên đang nói chuyện cùng với mấy người khác, những người kia nữ có nam có, tổng cộng có tám người, ba người phụ nữ đều có chút tuổi rồi, ít nhất cũng đã bảy tám chục tuổi, nhưng mà Tiến Hóa Giả không nhìn thấy rõ già, trông chỉ giống như người bình thường 30 tuổi mà thôi, vẫn có phong vận như xưa.

Hàn Sâm cũng chỉ là thông qua quan sát khí tức sinh mệnh của bọn họ, mới có thể đại khái phát hiện ra tuổi tác chân thực của bọn họ.

Năm người đàn ông thì có người già có trung niên nhân cũng có trẻ tuổi, người trẻ tuổi trong số đó đứng gần Tần Huyên nhất, một mực đang nói chuyện với Tần Huyên.

Nhưng mà nhóm bọn họ lại do một ông già tóc hoa râm làm chủ, ông già kia cực kỳ uy nghiêm, thoạt nhìn có chút ngạo khí, lúc đánh giá Hàn Sâm, đều có loại ý tứ từ trên cao nhìn xuống.

Kỳ thật không chỉ có ông già kia, những người khác đều giống vậy, có loại ngạo khí phát ra từ bên trong xương cốt, giống như là bọn họ có tài trí hơn người vậy.

- Hàn Sâm, tôi giới thiệu cho cậu một chút, vị này là quản lý Triệu của Thiên Sứ Gen. . .

Tần Huyên thấy Hàn Sâm đi tới, vội vàng chỉ ra thân phận của những người này, giới thiệu từng người bọn họ cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghe được cái tên Thiên Sứ Gen này, không khỏi có chút giật mình, hiểu ra vì sao những người này lại kiêu ngạo như vậy.

Liên Minh có hai tổ chức lớn chính thức chuyên nghiên cứu gen sinh vật, một là Tập Đoàn Đông Lâm, một chính là Thiên Sứ Gen của Triệu gia, những dịch gen chuyên chúc cho những loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Thánh Đường, có tám phần đều là do Thiên Sứ Gen cùng Thánh Đường hợp tác nghiên cứu ra.

Trừ chuyện đó ra, các loại sản phẩm của Thiên Sứ Gen đều có liên quan tới gen sinh vật, xâm nhập đến các mặt của nhân loại, ví dụ như dịch dinh dưỡng, kỹ thuật bồi dưỡng gen trên người…vân vân, đều là hạng mục ưu thế của Thiên Sứ Gen, chiếm cứ định mức rất lớn trên thị trường.

Triệu gia bình thường tự xưng là đại lão ở trong Liên Minh, mặc dù nghe có vẻ bình thường, nhưng mà trên thực tế lại là đang nói cho toàn bộ người trong Liên Minh, không có Thiên Sứ Gen của Triệu gia bọn họ, nhân loại trong Liên Minh cũng không có khả năng có được ngày hôm nay.

Ngạo khí của người Triệu gia, Hàn Sâm đã từng nghe nói qua, bên trong số thượng nghị viên cùng hạ nghị viên đều có không ít người của Triệu gia, mà ngay cả tuyển cử nguyên thủ, Triệu gia đều có thể có lực ảnh hưởng nhất định, bởi vậy có thể biết rõ thế lực của Triệu gia hiện tại rất to lớn, người của Triệu gia và Thiên Sứ Gen quả thật có vốn liếng để kiêu ngạo.

Triệu Hằng là một trong các quản lý của Triệu gia, là nhân vật có thực quyền của Triệu gia, mà người trẻ tuổi Triệu Hải Dương kia chính là chủ tịch hiện tại của Thiên Sứ Gen, chính là cháu trai của người quản lý Triệu gia.

- Mạn Lệ, châm trà cho Triệu đổng Triệu công tử.

Hàn Sâm cảm thấy lúc này người của Triệu gia tới tìm hắn, chỉ sợ hơn phân nửa là vì tiểu thiên sứ mà tới, chỉ là không biết làm sao bọn họ lại tìm được Tần Huyên cùng đi.

Nhưng mà chuyện này cũng không được tính là kỳ quái, dù sao Triệu gia cùng tất cả các thế lực lớn trong Liên Minh đều có thiên ty vạn lũ liên hệ, có thể để cho Tần Huyên cùng đi cũng không tính là ngoài ý muốn.

- Cậu chính là Hàn Sâm của Kỷ gia kia?

Triệu Hằng nhìn Hàn Sâm, giống như là trưởng bối đang hỏi tiểu bối.

- Tôi là Hàn Sâm.

Hàn Sâm đáp một câu, Triệu Hằng đã áp hắn thành người của Kỷ gia, hắn cũng không cần nói thêm cái gì.

- Đoạn thời gian trước tôi còn cùng Nhược Chân uống trà nói chuyện phiếm, nghe ông ta có nhắc tới cậu, người trẻ tuổi không tệ.

Triệu Hằng tiếp tục nói.

- Ngài khen quá lời rồi.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, không biết là Triệu Hằng ỷ già lên mặt đến cùng là muốn làm gì.

Mặc dù Kỷ Nhược Chân trẻ hơn Triệu Hằng rất nhiều, nhưng mà cũng đã là người đứng đầu một phương, lập tức liền sắp leo lên vị trí nguyên thủ, Triệu Hằng chỉ là một quản lý của Triệu gia, quản lý của Triệu gia như vậy cũng có mười mấy người, nghe lão ta nói, chính là đã xem Kỷ Nhược Chân như tiểu bối, khẩu khí này khó tránh khỏi cũng có chút lớn đi.

Coi như là người cầm lái hiện tại của Triệu gia, đại khái cũng không thể có khẩu khí như vậy.

- Người ta nói Triệu gia luôn kiêu ngạo, hôm nay xem ra đúng là kiêu ngạo không có giới hạn rồi.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Tần Huyên thấy vẻ mặt Hàn Sâm có chút không vui, vội vàng nói:

- Hôm nay quản lý Triệu tới là muốn mời cậu cùng đi săn giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết. . .

Tần Huyên còn chưa nói xong, Triệu Hải Dương ở bên cạnh đã tiếp lời nói ra:

- Chúng tôi cũng không nhất định cần cậu đi, cậu chịu bán sủng vật siêu cấp thần huyết kia cho chúng tôi cũng được.

Hàn Sâm nghe xong lời này cũng không tức giận, Hàn Sâm chỉ là có chút kỳ quái, loại người như Triệu Hải Dương này, làm thế nào có thể sống đến hiện tại ở trong Liên Minh.

- Thật xin lỗi, sủng vật siêu cấp thần huyết không bán, tôi gần đây vẫn có rất nhiều chuyện muốn làm, đoạn thời gian này chỉ sợ là không rảnh.

Hàn Sâm vốn chưa cân nhắc xong có nên đi giết sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, huống chi là trợ giúp bọn Triệu Hải Dương.

- Người trẻ tuổi, hãy suy nghĩ kỹ một chút.

Triệu Hằng đè lại Triệu Hải Dương đang muốn nổi giận, âm dương quái khí nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm muốn trực tiếp từ chối, Tần Huyên lại ho nhẹ một tiếng rồi nói:

- Quản lý Triệu uống trà trước, Hàn Sâm, trong tổ có một phần văn kiện cơ mật để cho tôi mang tới cho cậu. . . cậu ký nhận một chút đi.

Hàn Sâm dẫn theo Tần Huyên đi ra khỏi phòng tiếp khách, lúc đến phòng làm việc của mình mới lên tiếng:

- Tần đội, đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là trong tổ lại để cho tôi phải trợ giúp bọn Triệu Hằng à?

Tần Huyên cười khổ lắc đầu:

- Không phải, nếu như là chuyện bên trong tổ thì cũng đơn giản mà thôi.

Sau khi nghe Tần Huyên giải thích, Hàn Sâm mới hiểu được, Triệu gia ở thượng hạ nghị viện đều có không ít ghế, lúc này đây Kỷ Nhược Chân có thể thuận lợi như vậy, trong đó cũng có công lao không nhỏ của Triệu gia.

- Khó trách Triệu Hằng kia lại đề cập tới Kỷ Nhược Chân ngay từ đầu, thì ra chuyện là như thế.

Hàn Sâm cười lạnh nói:

- Tôi cũng không tin Triệu gia lại bởi vì chuyện này mà không ủng hộ Kỷ Nhược Chân nữa, Triệu Hằng cùng Triệu Hải Dương kia chẳng qua cũng chỉ là cáo mượn oai hùm mà thôi.

- Triệu gia ủng hộ Kỷ Nhược Chân đương nhiên là có rất nhiều lợi ích quan hệ ở bên trong, không thể buông tha cho việc ủng hộ Kỷ Nhược Chân được.

Tần Huyên dừng lại một chút mới tiếp tục nói:

- Nhưng mà cậu cẩn thận suy nghĩ một chút, nếu như cậu từ chối Triệu Hằng, Triệu gia lại đi tìm Kỷ Nhược Chân ra mặt, đến lúc đó cậu có đồng ý hay không?

- Bọn họ nhờ được Kỷ Nhược Chân?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Tranh cử nguyên thủ đã sắp tới giai đoạn mấu chốt cuối cùng, Kỷ gia sẽ không cho phép bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn xuất hiện, Triệu gia ở thời điểm này tới tìm cậu trợ giúp, chính là bởi vì bọn họ biết Kỷ gia vào thời điểm này không thể từ chối bọn họ. Chỉ cần Triệu gia chịu đi tìm Kỷ Nhược Chân, chỉ sợ Kỷ Nhược Chân cũng chỉ có thể đồng ý với bọn họ, coi như là Kỷ gia, có đôi khi cũng không thể không thỏa hiệp.

Tần Huyên nói.

- Nói như vậy là tôi không có lựa chọn nào khác nữa rồi hả?

Hàn Sâm có được 5% cổ phần của công ty khoa học kỹ thuật Kình Thiên của Kỷ gia, nếu như tranh cử có chuyện gì ngoài ý muốn, Kỷ Nhược Chân không làm nguyên thủ được, khoa học kỹ thuật Kình Thiên nhất định sẽ từ đang mở rộng chuyển thành suy yếu.

Kỷ Nhược Chân lại là nhạc phụ tương lai của hắn, mặc kệ là theo phương diện nào đi nữa, tựa hồ như Hàn Sâm cũng không tiện từ chối.

- Hiện tại cậu còn có thể nói điều kiện với Triệu gia, nếu không thì cũng chỉ có thể nói điều kiện với Kỷ Nhược Chân thôi, cậu cảm thấy nói điều kiện với ai thì càng dễ mở miệng hơn đây?

Tần Huyên cười nói.

- Đã như vậy, tôi liền giúp Triệu gia bọn họ một lần đi.

Hàn Sâm không có ý tốt nở nụ cười.

Chương 719: Suối Máu

Trong một khu rừng rậm, có một con suối tuôn ra dòng nước đỏ như máu, hóa thành một cái ao máu, có một con dị sinh vật cả ngày canh ở bên suối.

Người của Triệu gia phát hiện suối máu cùng dị sinh vật, cuối cùng vững tin đó là một con sinh vật siêu cấp thần huyết, đã từng mấy lần giao chiến cùng con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, nhưng cuối cùng không địch lại rút đi, tổn thất vô cùng thảm trọng.

Cũng may là con sinh vật siêu cấp thần huyết kia không biết do nguyên nhân gì không rời xa suối máu, nếu không Triệu gia cũng không dám lần lượt đi tới trêu chọc con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Hàn Sâm cò kè mặc cả với Triệu Hằng, sau khi thương lượng xong mới đi theo đám bọn họ cùng tiến về suối máu.

Lần này Tần Huyên cũng sẽ đi theo, việc này cũng để cho Hàn Sâm có chút vui mừng, nếu không trên đường đi ở cùng với đám người Triệu gia kia, khẳng định là nhàm chán muốn chết.

Trên đường đi gặp phải dị sinh vật nào, đều là người của Triệu gia ra tay giải quyết, căn bản là không tới phiên Hàn Sâm cùng Tần Huyên ra tay, tám người của Triệu gia cũng phô bày ra thực lực mạnh mẽ của bọn họ, mỗi người đều là cao thủ mở ra khóa gen, đặc biệt là Triệu Hằng kia, thân thủ vô cùng đáng sợ.

Có chút chuyện để cho Hàn Sâm cảm thấy rất hứng thú, những người của Triệu gia này, tố chất thân thể hình như còn mạnh hơn những người có thần gen đại viên mãn một chút.

Trong lúc nghỉ ngơi, Tần Huyên lặng lẽ nói cho Hàn Sâm, Triệu gia có một bộ phương pháp ưu hóa gen hoàn chỉnh, từ khi ra đời đã bắt đầu tiến hành bồi dưỡng đặc thù, theo phương diện ẩm thực các loại cải thiện gen bản thân, làm cho tố chất thân thể của người Triệu gia cao hơn người cùng giai khác một chút, đây cũng là một trong các vốn liếng để người Triệu gia cao ngạo.

- Tần Huyên, thử cái này xem, Thiên Sứ Gen chúng tôi chế luyện dịch gen dinh dưỡng, trên thị trường không mua được đâu, rất có lợi đối với thân thể.

Triệu Hải Dương bu lại, cầm một cái chai lớn cỡ cái bút đưa cho Tần Huyên, trong bình là một loại chất lỏng màu tím trong suốt.

- Cảm ơn, tôi có mang theo dịch dinh dưỡng.

Tần Huyên cũng không nhận lấy dịch dinh dưỡng trong tay Triệu Hải Dương, để cho sắc mặt của Triệu Hải Dương có chút khó coi.

Hàn Sâm ở bên cạnh âm thầm buồn cười, người của Triệu gia thật đúng là tự coi mình là thượng đế, cái gì đều phải thuận theo tâm ý của bọn họ.

Tiểu tổ hành động đặc biệt an toàn làm nhiệm vụ, trừ phi là tình huống đặc biệt, nếu không thì không có khả năng ăn đồ của người khác, tính cả các đội

viên cũng đều là như thế, tất cả đều ăn đồ ăn của mình để tránh xảy ra vấn đề, đây là kỷ luật của tiểu phân đội.

Tần Huyên từ chối cũng là chuyện rất bình thường, ngay cả Hàn Sâm cũng sẽ không đưa thứ gì cho Tần Huyên ăn, Triệu Hải Dương này có khả năng không biết loại kỷ luật này của tổ hành động đặc biệt an toàn, lại vẫn muốn tặng đồ cho Tần Huyên, sau khi bị từ chối còn mất hứng, đây thật sự là cho rằng mình có tài trí hơn người rồi.

Nhưng mà Triệu Hải Dương rất nhanh đã khôi phục bình thường, liền ngồi xuống ở bên cạnh, trò chuyện với Tần Huyên.

Hàn Sâm ở bên cạnh nghe trong chốc lát, hắn đều khó chịu thay cho Tần Huyên, Triệu Hải Dương này thật sự là tự luyến tới mức lợi hại, trong lúc nói chuyện phiếm luôn cố ý biểu hiện ra mình và Triệu gia mạnh mẽ, Tần Huyên chỉ ở một bên mỉm cười lắng nghe, ngay cả cô đều rất khó chen miệng vào.

Hàn Sâm thật sự là không có hứng thú nghe tiếp, liền dựa vào thân cây bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, đồng thời truyền một ít tin tức cho Âm Dương công chúa ở chỗ xa.

Ở phía xa bên trong sơn mạch, Âm Dương công chúa đang dẫn đường ở phía trước, Linh ôm Tiểu Ngân Ngân theo ở phía sau, cuối cùng còn có Vương Vũ Hàng đã tỏ ra buồn khổ.

- Tôi nói này đại tiểu thư, rốt cuộc chúng ta muốn đi đâu thế?

Vương Vũ Hàng lộ ra vẻ buồn bực hỏi.

- Cứ đi theo là được rồi, chớ có nói nhảm nhiều như vậy.

Âm Dương công chúa hung hăng lườm Vương Vũ Hàng, từ lúc đi ra đến hiện tại, Vương Vũ Hàng một mực không ngừng oán thán

- Rốt cuộc là đoàn trưởng muốn chúng ta đi làm cái gì thế, lộ ra một chút đi.

Vương Vũ Hàng tiến đến trước mặt Âm Dương công chúa, cười híp mắt hỏi.

Y đã thử hỏi qua Linh, nhưng mà Linh lại giống như người ngốc vậy, mặc kệ y hỏi cái gì, Linh đều coi y là không khí.

Chỉ có Âm Dương công chúa thi thoảng vẫn nói với y vài câu, nhưng mà cũng chỉ nói chuyện không đâu, không hỏi được cái gì cả.

Âm Dương công chúa không thèm quan tâm tới Vương Vũ Hàng, chỉ là ở phía trước dẫn đường tiếp tục đi.

Hàn Sâm để các cô dẫn theo Vương Vũ Hàng tới, đương nhiên là không có ý gì tốt, Triệu gia mượn cơ hội bắt ép hắn đi hỗ trợ săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm không có khả năng dễ dàng đi vào khuôn khổ như vậy.

Người của Triệu gia làm sao cũng không thể nghĩ ra, bọn Vương Vũ Hàng có thể thần không biết quỷ không hay theo ở phía sau, dù sao bọn họ đi ở trên đường đều rất nguy hiểm, rất dễ bị dị sinh vật tập kích, không có khả năng không có một chút động tĩnh nào.

Đáng tiếc là Tiểu Ngân Ngân có năng lực xua đuổi dị sinh vật, bọn họ một đường theo ở phía sau, cũng không hề bị dị sinh vật tập kích, người của Triệu gia cũng không thể phát hiện ra sự hiện hữu của bọn họ được.

Dị sinh vật ở trong khu rừng này rất nhiều, trên đường bọn Hàn Sâm đi đã giết không ít dị sinh vật, trong đó còn có tồn tại cấp thần huyết, chỉ là căn bản không cần Hàn Sâm cùng Tần Huyên ra tay, chiến lợi phẩm tự nhiên cũng không có phần của bọn họ.

Triệu Hải Dương cũng có chia một ít thịt để cho bọn họ ăn, nhưng mà Tần Huyên và Hàn Sâm đều từ chối.

Dưới cổ thụ che trời, có một con suối chậm rãi chảy, nước suối kia mang theo màu đỏ như máu, giống như thứ đang chảy chính là máu tươi.

- Dọc theo con suối máu này đi lên, thêm hai mươi mấy dặm nữa là có thể nhìn thấy ao máu cùng con dị sinh vật kia rồi.

Triệu Hằng lại dặn dò thêm một chút chuyện cần thiết phải chú ý.

Người của Triệu gia kiêu ngạo, nhưng mà tuyệt đối không phải là ngốc, lần này mượn lực lượng của Hàn Sâm tới đây, mặc kệ như thế nào cũng muốn đánh chết con sinh vật thần huyết kia, nếu không thì không biết còn có cơ hội lần sau hay không.

Lại đi thêm hai mươi mấy dặm, quả nhiên thấy ở trong rừng rậm, có một ngọn núi nhỏ màu máu, ngọn núi kia không cao, trên vách núi đá có một cái khe uốn lượn, đang có nước suối từ trong cái khe này tuôn ra, dọc theo vách núi màu máu chảy xuôi xuống dưới chân núi hình thành một cái ao máu.

Mà ở trên bờ ao máu, một con dị thú màu đen nằm ở đó, da lông trên người ngăm đen tỏa sáng, đỉnh đầu có một cặp sừng màu đen cong cong, nói không rõ là giống như loài gì, có chút giống chó, lại có chút giống như họ nhà mèo.

Hình thể tương tự như một con cọp trưởng thành, ở bên trong dị sinh vật xem như có hình thể tương đối nhỏ, nhưng mà Hàn Sâm nhìn thấy khí tức sinh mệnh chấn động ở trên người nó, liền biết rõ con này tuyệt đối là sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Dựa theo ước định, cậu phải phối hợp với chúng tôi chém giết con dị sinh vật kia, nhưng mà một đòn cuối cùng phải để người của chúng tôi hoàn thành.

Triệu Hằng nói với Hàn Sâm ở bên cạnh.

- Được, nghe theo mấy người.

Hàn Sâm gật đầu biểu thị không có ý kiến.

- Trước hết để cho sủng vật siêu cấp thần huyết của cậu đi chiến đấu với nó đi, chúng tôi sẽ tìm cơ hội vây nó lại.

Triệu Hằng còn nói thêm.

- Không thành vấn đề.

Hàn Sâm cũng không nhiều lời, trực tiếp triệu hoán Thánh Chiến Thiên Sứ ra.

Bọn Triệu Hằng nhìn thấy Thánh Chiến Thiên Sứ, trong mắt đều lộ ra vẻ hâm mộ, đồng thời cũng đố kỵ với vận may của Hàn Sâm, vậy mà lại gặp được chuyện tốt như vậy, chém giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết bị trọng thương sắp chết, còn được một sủng vật siêu cấp thần huyết như vậy.

Hàn Sâm trực tiếp ra lệnh cho Thánh Chiến Thiên Sứ lao thẳng tới con dị sinh vật kia, đồng thời cũng truyền một tin tức cho Âm Dương công chúa theo ở phía sau.

Chương 720: Khí Thế Khủng Bố

Người của Triệu gia phân tán ra bốn phía bao vây lại, nhưng lại không ra tay, hiển nhiên là muốn đợi cho Thánh Chiến Thiên Sứ cùng con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đánh nhau chết sống rồi mới ra tay kiếm lời.

- Mấy tên khốn kiếp này.

Trong lòng Hàn Sâm thầm mắng một câu, nhưng ánh mắt lại tập trung lên trên người con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, sau khi mở ra khóa gen liền quan sát khí tức tính mạng của nó.

Khí tức trong cơ thể con sinh vật siêu cấp thần huyết này là một mảnh hỗn độn, rõ ràng cho thấy đây là một con sinh vật siêu cấp thần huyết đời đầu tiên, nhưng mà thực lực cũng không tầm thường.

Sù sao thì sinh vật siêu cấp thần huyết cũng là sinh vật siêu cấp thần huyết, mặc dù Thánh Chiến Thiên Sứ chiếm một chút thượng phong, nhưng mà nhất thời cũng không làm gì được nó.

Sinh vật siêu cấp thần huyết cũng giống như Thánh Chiến Thiên Sứ, các phương diện năng lực đều vô cùng cân đối, không có thuộc tính đặc thù, đại kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ thỉnh thoảng chém ở trên người nó, chém ra từng vết thương, nhưng cũng không thể chạm tới chỗ yếu hại, nhưng mà lại để cho bọn Triệu Hằng mừng rỡ.

Bọn họ vây công mấy lần, cũng không thể chân chính làm con sinh vật siêu cấp thần huyết này bị thương, hiện tại chỉ là một con sủng vật lại có thể áp chế được sinh vật siêu cấp thần huyết, để lại từng vết thương ở trên người nó, chuyện này làm cho ánh mắt của bọn Triệu Hằng nhìn về phía Thánh Chiến Thiên Sứ càng thêm nóng rực.

Nhưng mà ánh mắt của Hàn Sâm lại dời về phía bên kia con suối máu, con sinh vật siêu cấp thần huyết này có chút cổ quái, dùng trí tuệ của sinh vật siêu cấp thần huyết, nó không phải là đối thủ của Thánh Chiến Thiên Sứ, sẽ trốn chạy để khỏi chết mới đúng.

Thế nhưng mà con sinh vật siêu cấp thần huyết này lại không chịu rời xa suối máu, rõ ràng bên trong suối máu có gì đó cổ quái, cho nên nó mới canh ở chỗ này.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quan sát suối máu, ở trong ao máu sinh cơ bừng bừng, không phải là nước thông thường, con suối ở trên vách núi đá càng là sinh cơ dạt dào.

Nhìn cái khe kia trong chốc lát, trong lòng Hàn Sâm đột nhiên cả kinh, ở trong cái khe đằng kia, Hàn Sâm cảm thấy một luồng khí tức sinh mệnh vô cùng mạnh mẽ, để cho Hàn Sâm kinh hãi chảy mồ hôi lạnh khắp người.

- Đáng chết, trong cái khe ở trên ngọn núi đằng kia, vậy mà còn có một con sinh vật cực kỳ khủng bố đang ẩn nấp.

Hàn Sâm nhìn cái khe ở trên núi, bỗng nhiên ngay lúc đó, Hàn Sâm giống như có một loại cảm giác đang bị người nhìn chăm chú.

Giống như bên trong cái khe trên ngọn núi kia, có một đôi mắt tà ác lãnh khốc vô tình đang nhìn hắn, để cho tim hắn đập nhanh, lập tức thu hồi Động Huyền Khí lại, không dám tiếp tục nhìn cái khe trên ngọn núi kia nữa.

- Sinh vật bên trong cái khe trên núi lại có thể phát hiện được Động Huyền Khí của mình, còn có thể tìm được vị trí của mình, nó tuyệt đối là một nhân vật hết sức khủng bố, Triệu gia lại dám có ý đồ với cái ao máu này, thật sự là chán sống rồi.

Lòng Hàn Sâm còn sợ hãi, mồ hôi lạnh trên người chảy ra.

Hắn căn bản không nhìn thấy con dị sinh vật kia, chỉ là bị con dị sinh vật kia nhìn thoáng qua thôi mà đã hãi hùng khiếp vía như thế, sự khủng bố của con dị sinh vật kia chỉ sợ là đã vượt qua tuyệt đại bộ phận sinh vật siêu cấp thần huyết mà hắn đã từng thấy.

Hiện tại Hàn Sâm đang cân nhắc có nên lập tức dẫn tiểu thiên sứ rút đi hay không, có một nhân vật kinh khủng như vậy ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào, e rằng cho dù có thể giết chết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, bọn họ cũng không vớt được chỗ tốt nào.

Nhưng mà nếu hiện tại Hàn Sâm lui ra, sẽ không có cách nào bàn giao cho Triệu gia bên kia, chuyến này sẽ đi không.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua khe nứt trên ngọn núi, lại nhìn con sinh vật siêu cấp thần huyết đang đại chiến với tiểu thiên sứ kia một chút, tạm thời buông tha cho ý định quay người đào tẩu.

Sinh vật trong cái khe trên ngọn núi kia tựa hồ cũng không muốn xông ra ngoài, Hàn Sâm suy nghĩ, cũng không cần gấp gáp đào tẩu như vậy, dùng năng lực của hắn, khẳng định chạy nhanh hơn những người của Triệu gia kia, cho dù tên kia thật sự đi ra, xui xẻo cũng là bọn Triệu Hằng, hắn cần gì phải gấp gáp, có gì đáng lo thì trực tiếp thu hồi tiểu thiên sứ đào tẩu là được.

- Tần đội, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, cô đều phải theo sát ở bên cạnh tôi, tuyệt đối không nên đi loạn.

Hàn Sâm thấp giọng nói với Tần Huyên ở bên cạnh.

- Có tình huống gì à?

Tần Huyên có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, con dị thú kia rõ ràng đã bị sủng vật của Hàn Sâm áp chế, hiện tại hắn lại nói những lời này, hiển nhiên là có ẩn ý.

- Tôi luôn cảm thấy có gì đó là lạ, trong lòng có chút bất an. Gần đây cảm giác của tôi rất chuẩn, đợi lát nữa cô cũng không cần lao ra, cứ ở bên cạnh tôi, có cái gì không đúng, chúng ta liền bỏ chạy trước.

Hàn Sâm nói ra.

- Được.

Tần Huyên nhìn quanh bốn phía, mặc dù cũng không phát hiện ra vấn đề gì, nhưng mà vẫn gật đầu đồng ý.

Đại kiếm của tiểu thiên sứ thỉnh thoảng ở trên người sinh vật siêu cấp thần huyết lưu lại từng vết thương, con dị sinh vật kia vẫn không chịu đào tẩu, trên người đều là máu tươi, phát ra từng tiếng gào thét động trời, nhưng vẫn huyết chiến với tiểu thiên sứ.

Bọn Triệu Hằng nhìn thấy thế mừng như điên:

- Hàn Sâm, để cho sủng vật của cậu thêm chút sức đi, đả thương nặng con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, đừng để nó bị thương bỏ chạy.

- Quản lý Triệu, đó là sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không chó mèo.

Hàn Sâm nhàn nhạt trả lời một câu.

Triệu Hằng không nói gì nữa, y cũng biết việc này không gấp được, may là con sinh vật siêu cấp thần huyết kia cũng không đào tẩu, Triệu Hằng lại ra lệnh cho mọi người thu hẹp vòng vây lại, nếu như lát nữa con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đào tẩu, bọn họ cũng có thể ngăn đón cản lại.

Thế nhưng mà con sinh vật siêu cấp thần huyết kia lại giống như là đã bị choáng váng, rõ ràng không phải là đối thủ của tiểu thiên sứ, nhưng lại một mực tử chiến đến cùng, vết thương trên người ngày càng nhiều, chảy ra quá nhiều máu tươi, đã sắp không chịu được nữa.

Tiểu thiên sứ giống như là thần minh, hai cánh sau lưng đập rung, hóa thành một bóng hình ảnh giao thoa mà qua với con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, lại chém một kiếm lên cổ con sinh vật siêu cấp thần huyết vốn đã bị

thương, lập tức chém ra một vết sâu, xương cốt trên cổ đều đã bị chém đứt mấy cái, máu tươi từ bên trong tuôn trào ra.

Sinh vật siêu cấp thần huyết ngã xuống đất, vùng vẫy vài cái đều không thể đứng lên lại.

- Hàn Sâm, đừng quên ước định, gọi sủng vật của cậu lui ra đi, để cho chúng tôi.

Triệu Hằng vừa ra lệnh cho người Triệu gia đi tới, vừa quát Hàn Sâm.

- Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, việc còn lại thì chính mấy người giải quyết đi.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp thu hồi tiểu thiên sứ lại, hắn đã cảm giác được con sinh vật ở trong cái khe trên ngọn núi kia bắt đầu rục rịch, có một luồng khí tức đáng sợ từ trong vách núi lan tràn ra, tùy thời có thể phá vách tường mà ra.

Chưa kể tới chuyện con sinh vật siêu cấp thần huyết kia còn chưa chết, cho dù thật sự bị tiểu thiên sứ giết, Hàn Sâm cũng không dám đi lên một lần nữa, hiện tại Hàn Sâm thầm nghĩ chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, miễn cho bị liên lụy.

Tám người bọn Triệu Hằng đã vây lại, muốn chém giết con sinh vật siêu cấp thần huyết bị trọng thương kia, các loại binh khí đều đánh lên trên vết thương của con sinh vật siêu cấp thần huyết chỉ còn lại một hơi kia.

Nhưng lại chỉ nghe thấy một tiếng rít lên, con dị sinh vật chỉ còn một hơi kia một lần nữa bạo khởi, bổ nhào một người đàn ông của Triệu gia, một ngụm liền trực tiếp cắn đầu của y xuống, móng vuốt cũng đồng thời xé rách thân hình y.

Triệu Hằng lại hét lớn lên một tiếng, một thương chọc vào vết thương trên cổ của sinh vật siêu cấp thần huyết này, lập tức khiến cho con sinh vật siêu cấp thần huyết kia kêu gào bi thống, té xuống đất.

Mấy người Triệu gia khác cùng nhau tiến lên, vây giết con dị sinh vật kia, mặc dù có chút thương vong, nhưng mà lúc này bọn họ thực sự không muốn lại để cho tiểu thiên sứ hỗ trợ, sợ cuối cùng tiểu thiên sứ sẽ chém giết con sinh vật siêu cấp thần huyết này.

Chương 721: Trộm Trứng

Mặc dù con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đã hấp hối, nhưng mà vẫn phản kích lại mấy người Triệu gia, tuy nhiên nó thật sự bị thương quá nặng, mắt thấy đã sắp không chịu được nữa.

Triệu Hằng vui mừng quá đỗi, vừa chỉ huy mọi người vây công sinh vật siêu cấp thần huyết vừa nói:

- Thêm chút sức lực, nó sắp không xong rồi.

Tám người Triệu gia đã bị chết ba, những người khác cũng bị thương, nhưng nhìn thấy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia sắp chết, bọn họ lại vô cùng hưng phấn.

- Để cho tôi giết nó.

Triệu Hải Dương nhìn thấy con sinh vật siêu cấp thần huyết đã sắp đứng không nổi nữa, hưng phấn kêu lên.

- Được.

Triệu Hằng đương nhiên sẽ không phản đối, vốn trong tám người này, cũng chỉ có y cùng Triệu Hải Dương là dòng chính của Triệu gia, ai giết đều giống nhau.

Thế nhưng mà không đợi Triệu Hải Dương ra tay, con sinh vật siêu cấp thần huyết đã lung lay sắp đổ kia, bỗng nhiên ngay lúc đó giống như là hồi quang phản chiếu, trong giây lát đánh ngã một người Triệu gia, sau đó gào rống xông vào trong rừng rậm.

Trong khoảng thời gian ngắn Triệu Hằng cùng Triệu Hải Dương đều ngơ ngẩn, ai cũng không ngờ được rằng, con dị sinh vật này vậy mà lại bỏ chạy như thế.

Vừa rồi con sinh vật siêu cấp thần huyết này chiến tới sắp chết như vậy đều không hề chạy, hiện tại mắt thấy đã sắp chết, hơn nữa nhìn nó đứng đều không đứng lên nổi nữa, không biết nó lấy được khí lực từ nơi nào tới?

- Mau đuổi theo, đừng để cho nó chạy thoát.

Triệu Hằng phục hồi lại tinh thần trước, ra lệnh cho mấy người còn lại đuổi theo con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Nhưng đột nhiên nghe được một tiếng núi đá văng tung tóe, làm cho bọn Triệu Hằng càng thêm hoảng sợ, nhìn lại, chỉ thấy ngọn núi nhỏ màu máu kia nổ tung ra một cái động lớn, nguyên bản cái khe chảy ra suối máu kia đã nổ tung, một con rết màu đỏ ngòm to lớn từ trong đó bò ra.

Từng đoạn từng đoạn thân thể màu đỏ sậm lớn hơn cả xe lửa, chỉ mới vươn ra một đoạn thân thể đã dài tới hai mươi, ba mươi mét, lúc này đang múa động vô số móng vuốt, lao tới bên này.

Chỉ trong chớp mắt, Triệu gia đã có hai người bị móng vuốt đáng sợ kia cắt đứt thân thể, bọn Triệu Hằng lập tức bị dọa cho sợ tới hồn bay phách lạc, sao còn có thể đuổi theo con sinh vật siêu cấp thần huyết kia nữa, vừa trốn chạy vừa hô lớn:

- Hàn Sâm, mau để cho sủng vật của cậu ngăn cản nó.

- Quản lý Triệu, ngài nói đùa sao? Con vật dữ dội như vậy, ngài lại để cho sủng vật của tôi đi chịu chết à?

Hàn Sâm mang theo Tần Huyên vừa chạy vừa nói.

- Hàn Sâm, cậu chớ quên ước định của chúng ta. . .

Triệu Hải Dương hét lớn.

- Ước định của chúng ta là giúp mấy người giết con sinh vật siêu cấp thần huyết lúc trước kia, chuyện nên làm tôi đã làm, ước định tôi đã hoàn thành, chuyện này không ở trong phạm vi ước định, tôi cũng không thể trêu vào.

Hàn Sâm nói xong cũng đã mang theo Tần Huyên chạy xa.

Triệu Hải Dương vừa tức vừa gấp, con dị sinh vật cực lớn tựa như Huyết Ngô Công kia thực sự quá khủng bố, căn bản không phải là nhân lực có thể ngăn cản được, chỉ trong chốc lát, lại có một người bị nó đuổi theo nuốt sống.

Tám người của Triệu gia, hôm nay đã chỉ còn lại có ba người bọn Triệu Hằng, nhưng mà con Huyết Ngô Công kia lại không đuổi theo bọn Triệu Hằng, trực tiếp bò theo phương hướng con sinh vật siêu cấp thần huyết lúc trước kia đào tẩu.

Hàn Sâm nhìn thấy thế trong lòng lộp bộp một chút, thầm kêu không ổn, con sinh vật siêu cấp thần huyết kia là bị Vương Vũ Hàng hấp dẫn tới, hiện tại con Huyết Ngô Công kia cũng bị hấp dẫn tới, sự tình liền có chút không ổn.

- Làm sao Vương Vũ Hàng lại xui xẻo như vậy, luôn gây ra những chuyện quái đản này.

Hàn Sâm đang định quay người chạy tới chỗ bọn Vương Vũ Hàng bên kia, nhưng mà lại đột nhiên ngừng lại, quay người chạy trở về suối máu.

- Cậu đi làm gì thế?

Tần Huyên ở phía sau kêu lên.

- Tôi lại đi xem, cô đi trước đi.

Hàn Sâm nói xong liền chạy về.

Bọn Triệu Hằng nhìn thấy Hàn Sâm lại chạy trở về, đều hơi ngẩn người, nhưng mà bọn họ cũng không dám chạy trở về nữa, nhìn thoáng qua, phát hiện Hàn Sâm muốn đi tới suối máu bên kia, cũng không biết là hắn muốn làm gì.

Nhưng mà đối với bọn họ mà nói, Hàn Sâm chết đi càng tốt, Triệu gia thoáng cái đã hy sinh nhiều người như vậy, kết quả vẫn để cho sinh vật siêu cấp thần huyết trốn thoát, lần này thật sự là quá thiệt thòi.

Hàn Sâm không để ý tới người của Triệu gia, nhảy lên hang động bị nổ tung nứt ra trên vách núi kia, hướng vào bên trong nhìn quanh dò xét.

Hắn vừa rồi dùng Động Huyền Kinh mở ra khóa gen, cảm thấy trong sơn động có khí tức sinh mệnh dào dạt, phỏng đoán bên trong còn có đồ vật gì đó, dù sao thì Huyết Ngô Công cũng đã bị dẫn đi, trở về liếc mắt nhìn có lẽ không có vấn đề gì.

Chỉ thấy trong cái khe trên núi kia là một cái hang động lớn, ở trong nơi cuối cùng của hang động có một quả trứng màu máu lẳng lặng nằm, lớn cỡ quả bóng đá, toàn thân hiện lên màu máu đỏ, khí tức sinh mệnh dạt dào kia chính là từ bên trên truyền tới.

Hàn Sâm lập tức mừng như điên, hắn đã nếm qua trứng của Kiến Vương, biết rõ đây chính là đồ tốt, bên trong còn chưa kết xuất gen sinh mệnh tinh hoa, trực tiếp ăn là có thể gia tăng siêu cấp thần gen, còn dễ dàng hơn việc hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa.

Không nghĩ tới Huyết Ngô Công này vậy mà cũng sinh ra một quả trứng, Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp nhảy vào, nhặt quả trứng của con rết lên để vào trong túi áo, sau đó xoay người leo ra ngoài động.

Hàn Sâm còn đang suy nghĩ xem phải như thế nào mới cứu được bọn Vương Vũ Hàng, nhưng lại đột nhiên nghe được một tiếng hét vang chói tai, chỉ thấy ở trong rừng có từng dãy cổ thụ ngã xuống, con Huyết Ngô Công to lớn kia tựa hồ phát hiện ra trứng của mình bị người trộm đi rồi, vậy mà lại xông trở về.

Hàn Sâm mau chóng bỏ chạy, đuổi về phía bọn Triệu Hằng, tốc độ của hắn đương nhiên nhanh hơn đám Triệu Hải Dương nhiều, không bao lâu sau đã đuổi kịp Triệu Hải Dương.

Triệu Hải Dương chạy ở phía sau cùng, mọi người sắp sợ tới ngây người, Hàn Sâm ở phía sau y thì không sao, nhưng mà ở đằng sau Hàn Sâm, Huyết

Ngô Công to lớn kia đã đuổi theo, thân thể to lớn trực tiếp đẩy đại thụ cùng bùn đất ra, điên cuồng đánh tới, quả thực giống như là một con giao long bị điên.

- Cậu. . . cậu làm cái gì thế. . . sao lại dẫn nó qua đây. . .

Triệu Hằng chạy ở phía trước tức giận quát hỏi.

- Tôi không làm gì cả.

Hàn Sâm nói xong liền chạy tới, bỏ người Triệu gia lại đằng sau.

Bọn Triệu Hằng đều đã muốn văng tục, Hàn Sâm rước lấy tên kia, lại lùa tới chỗ bọn họ, hiện tại bọn họ hận không thể băn nát Hàn Sâm.

Nhưng mà tốc độ của bọn họ chậm hơn Hàn Sâm, rất nhanh đã bị Hàn Sâm kéo dài khoảng cách, Huyết Ngô Công phía sau kia lại sắp đuổi kịp bọn họ rồi.

Lúc Hàn Sâm đuổi kịp Tần Huyên ở phía trước nhất, liền nghe thấy ở phía sau truyền đến một tiếng hét thảm, biết rõ Triệu gia lại có người xui xẻo.

- Chúng ta đi.

Hàn Sâm tiến lên ôm lấy hông của Tần Huyên, trực tiếp triệu hồi ra hai cánh bay lên trời, trong nháy mắt đã bay lên bầu trời.

Nhưng chỉ nghe thấy một tiếng hí, con rết dài đến hơn trăm mét, toàn thân màu đỏ kia vậy mà giương hai đôi cánh màu máu trong suốt, dùng tốc độ cực nhanh bay lên đuổi theo.

- CMN!

Hàn Sâm vốn cho rằng chỉ cần bay lên trời là có thể đào tẩu, ai biết được Huyết Ngô Công kia vậy mà cũng có thể bay, mà lại bay nhanh như vậy, còn nhanh hơn cánh thần huyết bạo tẩu của hắn nhiều.

- Cô chạy sang bên kia đi.

Hàn Sâm cắn răng một cái lại đáp xuống rừng rậm, để Tần Huyên xuống, bản thân chạy về phía bên kia, dẫn dắt con Huyết Ngô Công đang bay rời đi.

Chương 722: Ngọn Núi Màu Xanh

Huyết Ngô Công kia quả nhiên đã bị Hàn Sâm dẫn dắt rời đi, một mực đuổi theo Hàn Sâm chui vào trong rừng rậm.

Cổ thụ bị đụng ngã xuống ầm ầm, từng bầy dị sinh vật ác điểu bay lên không trung, hổ đi báo trốn, mảng lớn côn trùng tranh nhau tránh đi, giống như đều sợ hãi Huyết Ngô Công to lớn này tới cực điểm.

Hàn Sâm mở ra khóa gen, dùng Động Huyền Kinh mô phỏng khí tức lưu chuyển của Quang Chi Thần Tử, tăng cường tốc độ của mình, nhưng mà cho dù là như thế, cũng không thể kéo dài rết khoảng cách với Huyết Ngô Công kia được, chỉ có thể bảo trì không bị đuổi kịp, khiến cho Hàn Sâm hết sức kinh hãi.

Đại gia hỏa khủng bố như vậy, dù là Thánh Chiến Thiên Sứ cũng khó địch lại, không phải là Thánh Chiến Thiên Sứ không mạnh, nhưng mà chênh lệch hình thể trời sinh lại không có biện pháp, Huyết Ngô Công này có một thân quái lực trời sinh, phương diện này vượt qua Thánh Chiến Thiên Sứ quá nhiều.

Thánh Chiến Thiên Sứ tự bảo vệ mình thì không có vấn đề gì, nhưng lại không có khả năng cản được Huyết Ngô Công, cho nên Hàn Sâm chỉ có thể đào tẩu.

Trong rừng rậm, Hàn Sâm liều mạng chạy, đã sớm không phân biệt được phương vị, có mấy lần Hàn Sâm thậm chí còn nghĩ tới chuyện vứt bỏ quả trứng rết, nhưng rồi lại không nỡ.

Thử lại để cho tiểu thiên sứ hấp dẫn lực chú ý của Huyết Ngô Công, nhưng mà tựa như nó đã nhắm chết vào Hàn Sâm rồi, căn bản là không bị tiểu

thiên sứ hấp dẫn, sống chết đuổi theo Hàn Sâm không tha.

Đại kiếm của tiểu thiên sứ chém tới, móng vuốt trên người con rết thật sự là quá nhiều, tùy tiện một cái móng vuốt ngăn cản, đã có thể ngăn cản đại kiếm của tiểu thiên sứ, tiểu thiên sứ cũng không làm gì được nó.

Hàn Sâm đang chạy trốn, cổ thụ trước mặt đột nhiên trống không, sơn mạch to lớn chắn ngang ở phía trước, núi lớn liên tiếp kéo dài, cũng không biết đến cùng đây là nơi nào nữa.

Hàn Sâm cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể trốn vào trong núi lớn, vòng quanh núi lớn mà đi, xem ra còn có thể quần nhau với Huyết Ngô Công kia.

Chỉ là Hàn Sâm hết sức kỳ quái, lúc hắn ở trong rừng rậm, còn có thể nhìn thấy lượng lớn dị sinh vật, nhưng mà sau khi tiến vào trong dãy núi lớn này lại đột nhiên tĩnh mịch giống như khủng bố, bay qua hai ngọn núi lớn, liền một con chim con thú đều không nhìn thấy đâu, khắp nơi đều là tảng đá màu nâu xanh, liền thực vật đều sinh trưởng rất ít.

Hàn Sâm cũng không có thời gian cân nhắc đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, thời gian hắn mở ra khóa gen có hạn, đã chạy cả buổi nên dần dần không chống đỡ được nữa rồi, toàn thân đều đau đớn, tiếp tục nữa chỉ sợ là thân thể sẽ bị tổn thương vĩnh cửu.

Thế nhưng mà nếu đóng khóa gen lại, liền mang ý nghĩa không thể tiếp tục mô phỏng khí tức lưu chuyển của Quang Chi Thần Tử nữa, tốc độ của hắn giảm nhiều, căn bản không thể chạy thoát Huyết Ngô Công truy kích.

Hàn Sâm cắn răng một cái, móc quả trứng rết kia từ trong bọc ra, chuẩn bị ném trả lại cho con rết kia, cũng tranh thủ cơ hội sống sót.

Thế nhưng mà mới quay đầu nhìn lại, lại thấy Huyết Ngô Công kia đang ở dưới chân núi vặn vẹo hí vang, thế nhưng nó cũng không hề đuổi tới, hình như là đang sợ hãi cái gì đó.

Hàn Sâm ngẩn ra, vội vàng dò xét bốn phía, hắn chạy lên trên một ngọn núi lớn, bốn phía đều là núi lớn như vậy, vừa rồi hắn cũng không chú ý, lúc này

tinh tế dò xét lại, lại phát hiện ngọn núi này hình như hơi khác với mấy ngọn núi xung quanh.

Núi lớn bên cạnh đều là tảng đá màu nâu xanh, núi lớn này lại hiện ra một loại màu hơi lam, tảng đá hình như cũng hơi tản ra ánh kim loại.

Cũng không biết là trên ngọn núi màu lam này có gì huyền bí, vậy mà con rết kinh khủng kia chỉ dám ở dưới chân núi hí, không dám leo lên, ở bên ngoài không ngừng bay múa vặn vẹo, húc núi đá bốn phía chia năm xẻ bảy.

Thế nhưng mà mặc kệ Huyết Ngô Công kia hung lệ như thế nào đi nữa, nhưng thủy chung không dám tới gần ngọn núi màu lam.

Trong lòng Hàn Sâm thầm cảm thấy không ổn, liền tranh thủ dùng Động Huyền Khí khuếch tán ra, thế nhưng mà cũng không phát hiện ra xung quanh có gì kỳ dị, ngọn núi màu lam này cũng không có khí tức sinh mệnh, giống núi đá bình thường đều là vật chết.

Điều này làm cho Hàn Sâm âm thầm thở dài một hơi, ít nhất tạm thời không gặp phải nguy hiểm, nhưng mà phạm vi Động Huyền Khí của hắn bao trùm có hạn, ngẩng đầu nhìn lên trên núi.

Chỉ thấy thế núi hùng vĩ, ngọn núi mới đến một nửa đã bị mây mù bao phủ, căn bản không nhìn thấy trên núi có cái gì, nơi mắt có thể nhìn thấy đều là núi đá màu xanh da trời, cả gốc cỏ khô cũng không trông thấy, cũng không thấy chỗ nào kỳ lạ.

- Huyết Ngô Công kia đến cùng là đang sợ hãi thứ gì? Thậm chí ngay cả hậu đại của nó bị trộm đi, nó cũng không dám đặt chân lên trên núi, ở trong này nhất định có gì đó cổ quái, chỉ sợ là điều cổ quái ở ngay trên ngọn núi màu lam này.

Hàn Sâm nhìn lên trên núi mấy lần, mây mù bao phủ thật sự không nhìn ra cái gì.

Mặc dù trong lòng Hàn Sâm hiếu kỳ, nhưng mà hắn cũng biết lòng hiếu kỳ sẽ hại chết mèo, cho nên hắn đi vòng quanh chân núi, muốn đi vòng qua bên kia ngọn núi màu lam, thoát khỏi Huyết Ngô Công kia đuổi giết.

Mặc dù Huyết Ngô Công không dám lên trên ngọn núi màu lam, nhưng mà vẫn ở bên ngoài nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm, Hàn Sâm đi vòng qua bên kia, nó liền trực tiếp đi qua, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm không tha.

Hàn Sâm cắn răng một cái, đặt quả trứng rết kia ở lên một mỏm đá trên ngọn núi màu lam, sau đó chính mình đi vòng qua một bên khác, hi vọng Huyết Ngô Công kia sẽ đi lấy trứng của nó, không truy kích mình nữa.

Đáng tiếc là Hàn Sâm đã tính toán nhầm rồi, con rết kia thấy trứng của mình thì càng thêm điên cuồng, nhưng vẫn không dám leo lên ngọn núi màu lam lấy lại trứng, chỉ là đuổi theo Hàn Sâm đi vòng quanh núi, phát ra từng tiếng hí hung lệ, chấn động làm cho bốn phía núi lớn liên tục quanh quẩn tiếng kêu ré kia.

Còn có âm thanh núi đá bị con rết kia đập vỡ, vô số móng vuốt bò trên núi đá, giống như là vô số lưỡi đao, cắt núi đá ra rất nhiều vết sâu.

- Nó nhắm chết mình rồi hả?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể lại để cho tiểu thiên sứ mang theo trứng rết dẫn Huyết Ngô Công đi, hắn mới có thể đào tẩu.

Đang lúc Hàn Sâm chuẩn bị để cho tiểu thiên sứ mang theo trứng rết bay đi, lại đột nhiên nghe được một tiếng chuông từ đỉnh núi truyền đến.

Coong!

Tiếng chuông phong cách thần bí cổ xưa từ bên trên ngọn núi màu lam kia truyền tới, không ngừng quanh quẩn trong dãy núi, trong nháy mắt nghe được tiếng chuông, khí tức trong người Hàn Sâm đại loạn, dọa hắn bị hù cho vội vàng vận chuyển Động Huyền Kinh, mạnh mẽ thu nạp khí tức hỗn loạn trở về.

Coong!

Khi tiếng chuông trên đỉnh núi lại vang lên, tựa hồ có lực lượng kỳ dị nào đó, khiến cho khí tức trong người Hàn Sâm scàng thêm rung chuyển hỗn

loạn.

Hàn Sâm cắn răng vận chuyển Động Huyền Kinh, mạnh mẽ thu nạp khí tức hỗn loạn ở trong cơ thể, chống lại tiếng chuông thần bí kia.

Tiếng chuông có một loại mỹ cảm kỳ ảo, hình như có một loại lực lượng kỳ dị nào đó, giống như là gợn sóng dần dần đánh xơ xác mây mù bao phủ ở trên đỉnh núi, từng tầng một nhộn nhạo lên, dần dần hiện ra hình dáng nửa trên ngọn núi màu lam.

Chuông cổ liên tiếp vang lên sáu tiếng, sau đó không tiếp tục vang lên nữa, Hàn Sâm thật vất vả với chờ đến lúc tiếng chuông chấm dứt, dùng hai giây mới lần nữa điều chỉnh khí tức hỗn loạn của mình lại, sau đó chậm rãi mở mắt.

Chỉ thấy mây mù ở trên không trung trên ngọn núi màu lam đã tán đi, ở xung quanh ngọn núi màu lam tạo thành một khu vực chân không hình tròn, mây mù trên không trung ngoài ngàn mét xung quanh ngọn núi màu lam quay cuồng, mà ở trong phạm vi ngàn mét cũng đã không nhìn thấy một áng mây nào nữa.

Hàn Sâm dõi mắt nhìn về phía đỉnh ngọn núi màu lam, muốn nhìn rõ ràng xem bên trên có thứ gì, tiếng chuông thần bí cổ quái kia đến từ đâu.

Chương 723: Tí Hộ Sở

Con ngươi của Hàn Sâm mạnh mẽ co rút lại, chỉ thấy ở trên đỉnh ngọn núi có một Tí Hộ Sở thần bí màu xanh nhạt chiếm cứ toàn bộ đỉnh núi, giống như là lâu đài cổ của thiên quốc trên đám mây.

Chỉ là Tí Hộ Sở màu xanh nhạt kia thoạt nhìn đã hết sức lụi bại, rất nhiều kiến trúc đều đã sụp đổ, liền ngay cả tường thành đều đổ một mảng lớn, phủ một tầng bụi rất dày, xem ra giống như là một chỗ không người bị vứt bỏ vô tận năm tháng.

- Tí Hộ Sở? Ở đây vậy mà lại có Tí Hộ Sở? Là Tí Hộ Sở của nhân loại hay là Tí Hộ Sở của Dị Linh?

Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ Tí Hộ Sở này, nhưng mà tầm nhìn cực kỳ có hạn, mặc dù là đã lụi bại, nhưng nhìn vẫn nguy nga đứng vững, có loại cổ vận đặc biệt.

- Thoạt nhìn thì Tí Hộ Sở này không có người hoặc dị sinh vật tồn tại, nếu không thì không có khả năng rách nát như vậy, nhưng mà tại sao Huyết Ngô Công kia lại sợ hãi như thế? Thậm chí ngay cả chân núi cũng không dám đi lên, chẳng lẽ bên trong Tí Hộ Sở này có vật gì khủng bố?

Lúc Hàn Sâm đang nghi ngờ, lại nhìn thấy Huyết Ngô Công nguyên bản vô cùng sợ hãi đối với ngọn núi màu lam kia, sau khi nhìn thấy Tí Hộ Sở lụi bại, đã không còn sợ hãi như trước nữa, gầm thét vọt lên.

Hàn Sâm hơi giật mình, sau khi kịp phản ứng liền nhanh chân chạy lên trên núi, con vật kia hiển nhiên không biết Tí Hộ Sở trên núi đã lụi bại, cho nên mới không dám lên.

Hiện tại đã phát hiện ra Tí Hộ Sở lụi bại, liền không còn cố kỵ gì nữa trực tiếp vọt lên.

Hàn Sâm không có lựa chọn nào khác, tăng thêm tốc độ chạy vào bên trong Tí Hộ Sở ở trên núi, ở đây mặc dù lụi bại, thoạt nhìn không giống như là có người hoặc là dị sinh vật, nhưng mà chỉ cần ở bên trong còn có Truyền Tống Trận hoàn chỉnh, hắn sẽ có thể thông qua Truyền Tống Trận về Liên Minh trước, vậy cũng là một con đường sống.

Đương nhiên, trước khi truyện tống ra ngoài, Hàn Sâm sẽ ăn trứng con rết trước

Huyết Ngô Công ở phía dưới cũng đã đuổi theo, Hàn Sâm vọt tới trước Tí Hộ Sở màu xanh da trời khổng lồ kia, lúc này mới phát hiện những kiến trúc ở Tí Hộ Sở này đều do kim loại màu xanh da trời đúc thành, nhưng mà dù vậy, vẫn bị lực lượng đáng sợ gì đó không biết phá hủy rất nhiều.

Liền tường thành kim loại màu xanh da trời cao hơn hai mươi mét, rộng mấy mét, đều bị lực lượng nào đó đánh vỡ một đoạn dài mấy dặm, tạo thành mảng lổ hổng lớn.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Tí Hộ Sở này, khắp nơi đều là bụi đất dày đặc, không biết đã có bao nhiêu năm tháng không có nhân loại cùng dị sinh vật đặt chân rồi.

Trong lòng lập tức mừng như điên, nơi này là một Tí Hộ Sở hoang phế thì càng tốt, hắn chỉ cần tìm được một cái Truyền Tống Trận là có thể truyền tống ra ngoài, mặc kệ Huyết Ngô Công kia có bản lĩnh lớn bằng trời, cũng không thể đi theo hắn cùng truyền tống ra ngoài.

Hàn Sâm xông vào bên trong Tí Hộ Sở, dẫm nát bụi đất dày đặc bên trên, vậy mà phát ra tiếng vang xoẹt xoẹt~ giống như là đang dẫm trên mặt tuyết vậy.

Huyết Ngô Công kia đuổi theo vọt tới trước Tí Hộ Sở, hơi do dự một chút mới đuổi theo Hàn Sâm vọt vào bên trong Tí Hộ Sở.

Bên trong Tí Hộ Sở kim loại màu xanh da trời khắp nơi đều là kiến trúc kim loại sụp đổ, có kiến trúc chỉ còn lại một mặt tường, có bị sụp đổ, còn có một chút bên trên đã bị phá một nửa.

Hàn Sâm vòng quanh những kiến trúc kim loại đó trốn tránh Huyết Ngô Công truy kích, nhưng mà thể lực đã bắt đầu không chống đỡ nổi nữa rồi, trực tiếp gọi tiểu thiên sứ về, đưa quả trứng rết cho cô ta, để cho cô ta mang theo trứng rết bay tới một bên khác.

Huyết Ngô Công gào rú một tiếng với Hàn Sâm, nhưng mà cuối cùng vẫn quay người truy đuổi theo tiểu thiên sứ.

Lúc này Hàn Sâm mới có thể thoát thân, chạy đến bên trong một tòa kiến trúc gần đó, nhìn xem có Truyền Tống Trận còn bảo tồn hoàn chỉnh hay không.

Xuyên qua vài toà kiến trúc sụp đổ, bên trong đã sớm là một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là mảnh vụn kim loại đổ vỡ, không có khả năng có Truyền

Tống Trận hoàn chỉnh nữa.

Rất nhanh liền thấy một quảng trường, ở trung ương quảng trường còn có một cái gác chuông sụp đổ, bên trên còn có thể nhìn thấy một cái chuông đồng màu xanh nhạt, phong cách cổ xưa thần bí không nói ra được, bên trên khắc rất nhiều đồ án thần bí, phần lớn đều là một ít đồ án côn trùng cổ quái giống như ký hiệu nòng nọc.

Hàn Sâm nhìn thấy cái chuông đồng màu xanh da trời này, lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nếu như Tí Hộ Sở bỏ hoang này không có nhân loại cùng dị sinh vật, như vậy sáu tiếng chuông vang lúc trước là thế nào?

Con mắt của Hàn Sâm nhìn quét bốn phía, khắp nơi đều là bụi, một tầng rất dày, nhìn không thấy bất cứ dấu chân hay dấu vết nào, mà ngay cả bên trên chuông đồng màu xanh da trời kia đều phủ một tầng tro dày, xem ra giống như là không biết đã có bao nhiêu năm tháng không có ai đụng chạm tới nó.

- Chẳng lẽ tiếng chuông vừa rồi cũng không phải là do cái chuông đồng này vọng lại?

Hàn Sâm giương hai cánh, bay lên gác chuông chỉ còn lại mặt trên, lại nhìn kỹ chiếc chuông này.

Chỉ là lần xem này, lại để cho Hàn Sâm càng thêm hoảng sợ, bên trên gác chuông có một cỗ thi thể, nhìn rất giống nhân loại, quần áo trên người rách rưới, thân thể đã hóa thành xương khô, dính đầy tro bụi, không biết đã chết bao lâu rồi.

Hàn Sâm triệu hồi ra một thanh trường thương, chọc tới y phục trên người bộ xương khô một cái, lập tức quần áo cùng xương cốt đều vỡ tan ra đầy đất, hóa thành tro.

- Chẳng lẽ nơi này là một Tí Hộ Sở nhân loại, về sau bị dị sinh vật nào đó tập kích, cho nên mới biến thành bộ dáng hiện tại?

Hàn Sâm từ trên gác chuông nhảy xuống, lại đi vào bên trong Tí Hộ Sở, nhưng mà lúc này đây Hàn Sâm đã bắt đầu tương đối cẩn thận.

Liền áo giáp siêu cấp thần huyết đều đã gọi ra để tránh xảy ra bất trắc, dù sao chỗ này cũng không có nhân loại khác, sẽ không có ai nhìn thấy hắn.

Khắp nơi đều là kiến trúc kim loại sụp đổ, liền một kiến trúc hoàn chỉnh cũng không tìm thấy, hơn nữa phần lớn trong phòng đều không có Truyền Tống Trận, ngẫu nhiên có một tòa cũng đã bị hư hao, bị phá hư rất nghiêm trọng.

Hàn Sâm lại phát hiện ra không ít thi thể người, giống người vừa rồi, thời gian chết đã quá lâu, không biết là nguyên nhân gì, hơi chút chạm vào liền trực tiếp hóa thành tro bụi.

Hàn Sâm xem hơn phân nửa Tí Hộ Sở đều không thể tìm được một cái Truyền Tống Trận hoàn chỉnh, mà tiểu thiên sứ đang dẫn dụ Huyết Ngô Công ở một bên khác của Tí Hộ Sở du đấu, Hàn Sâm lại không tiện đi qua.

- Kỳ quái, ngoại trừ chiếc chuông đồng màu xanh da trời mới vừa rồi kia, bên trong toàn bộ Tí Hộ Sở cũng không còn có những gác chuông khác, cũng không thấy những cái chuông khác, sáu tiếng chuông vang lên lúc trước đến cùng là từ đâu mà tới?

Trong lòng Hàn Sâm nghi hoặc.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, lại đột nhiên nghe được một tiếng chuông y hệt tiếng sét đánh vang lên, thiếu chút nữa làm Hàn Sâm chấn động té xuống đất.

Hàn Sâm vội vàng vận chuyển Động Huyền Kinh, ổn định khí tức trong người, đồng thời ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy cái chuông đồng màu xanh da trời ở trên gác chuông kia, lúc này đang không có gió tự vang, phát ra kiểu tiếng chuông như tiếng sấm rền.

- Thật là ban ngày gặp quỷ rồi, như thế nào chiếc chuông kia lại tự mình vang lên?

Hàn Sâm vừa áp chế khí tức hỗn loạn ở bên trong cơ thể, vừa nhìn chòng chọc vào chiếc chuông đồng màu xanh da trời kia.

Tiểu thiên sứ cùng Huyết Ngô Công đang truy đuổi nhau, lúc này cũng ngừng lại, tựa hồ đã bị tiếng chuông ảnh hưởng.

Coong!

Chuông đồng màu xanh da trời lại vang lên, còn kinh khủng hơn vừa rồi, cơ hồ giống như là nổ tung ở bên tai Hàn Sâm vậy.

Chương 724: Chuông Đồng

Trước kia lúc ở dưới chân núi nghe được tiếng chuông, cảm giác còn không mãnh liệt như vậy, lúc này khoảng cách tới cái chuông đồng màu xanh da trời quá gần, chỉ cảm thấy cái chuông kia vang lên như lôi đình sét đánh, chấn động làm cho kinh mạch bốc lên, khí huyết sôi trào, khiến cho Hàn Sâm trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Đ-A-N-G. . .G! Đ-A-N-G. . .G! Đ-A-N-G. . .G!

Chuông đồng màu xanh da trời vang lên liên tục, máu tươi ở khóe miệng Hàn Sâm liên tục tràn ra bên ngoài, đồng thời dùng Động Huyền Kinh chống lại tiếng chuông kia, nhưng mà mặc dù Động Huyền Kinh huyền diệu cũng không thể hoàn toàn ngăn cản tiếng vang của chuông đồng kia, khiến cho khí huyết trong cơ thể Hàn Sâm càng ngày càng loạn, mạch máu trên người đều nổi lên, giống như là một đám rắn nhỏ màu xanh dài hẹp dữ tợn chiếm giữ ở dưới da thịt, vẫn còn đang vặn vẹo bành trướng, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ bung ra.

Một ít mạch máu đã vỡ ra, khiến cho trên da Hàn Sâm giống như là nhuộm một tầng máu tươi, hình dáng của hắn vô cùng đáng sợ.

Con rết ở một bên khác cũng không khá hơn chút nào, thân thể ở trên mặt đất vặn vẹo, đâm vào bên trên những kiến trúc kim loại đó, húc đổ không ít kiến trúc kim loại, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Cái chuông đồng màu xanh da trời này có thể khiến khí tức hỗn loạn, khí tức bản thân càng mạnh mẽ, thì bị hỗn loạn càng lợi hại hơn.

Huyết Ngô Công này hẳn là một con siêu cấp thần huyết đời thứ hai, khí tức lưu chuyển có chút mạnh mẽ, lại không thể chống đỡ được tiếng chuông, bị làm cho khí tức hỗn loạn, lúc này khí tức toàn thân chạy loạn, trong lúc nhất thời tiến vào trạng thái hỗn loạn, lăn lộn quay cuồng ở chỗ đó.

Trái lại, tiểu thiên sứ chỉ là đứng ở chỗ đó, cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, khí tức lưu chuyển trong cơ thể của cô, trên người tản ra ánh sáng thánh khiết, cả người giống như là Thánh Thiên Sứ ngây thơ, tiếng chuông của cái chuông đồng màu xanh da trời kia vậy mà không thể khiến khí tức của cô hỗn loạn được.

Nhưng mà Thánh Thiên Sứ cũng đang toàn lực đối kháng với tiếng chuông của cái chuông đồng màu xanh da trời, không có dư lực đi làm chuyện khác.

PHỐC!

Hàn Sâm lại phun ra một ngụm máu tươi, Động Huyền Kinh của hắn cũng có hiệu quả chống lại tiếng chuông, nhưng mà tố chất thân thể cùng Động Huyền Kinh của hắn đều chưa đạt tới loại trình độ như của tiểu thiên sứ, không thể hoàn toàn chống lại tiếng chuông kia.

Thánh Chiến Thiên Sứ cũng không phải là sủng vật dạng bảo hộ, cũng không có cách nào bảo vệ Hàn Sâm, Hàn Sâm liên tục phun ra máu tươi, cơ hồ cảm thấy mình sắp nổ tung rồi, trong lòng cảm thấy đại sự không ổn, ý nghĩ loạn chuyển, suy tư xem mình nên làm gì hiện tại.

Trên người hắn mặc áo giáp siêu cấp thần huyết, nhưng lại không có hiệu quả ngăn cản tiếng chuông kia.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhớ lại Ma Cách Thú Bạo Tẩu lúc ở trên đường đã hoàn thành tiến hóa, lúc này cũng không cần biết hữu dụng hay không, triệu hoán ra trước rồi nói sau.

Khói đen như mực quấn quanh ngoài thân Hàn Sâm, bao phủ cả người hắn vào bên trong khói đen, nhìn giống như là một cái lỗ đen vậy.

Tiếng chuông vang va vào phía trên khói đen, lập tức khiến cho khói đen chập chờn tan rã, mơ hồ có thể thấy được thân hình Hàn Sâm.

Nhưng mà tiếng chuông kia đi qua một cái, khói đen lại lần nữa đầy tràn, giống như là một cái lồng bàn bảo vệ Hàn Sâm ở bên trong.

Có khói đen phòng ngự, Hàn Sâm lập tức cảm thấy ảnh hưởng của tiếng chuông đối với hắn đại giảm, hắn đã có thể dùng Động Huyền Kinh đối kháng được, khí huyết sôi trào trong cơ thể cũng dần dần bình tĩnh lại, mạch máu nổi lên trên người cũng khôi phục lại, ẩn vào trong da thịt.

- Quả nhiên bảo bối tốt.

Hàn Sâm mừng như điên, đồng thời trong lòng cũng không khỏi hơi động:

- Ma Cách Thú có thể ngăn cản công kích lực lượng có thuộc tính, vậy tiếng chuông đã có thể bị nó ngăn cản, nói cách khác kỳ thật tiếng chuông cũng là một loại sức mạnh có thuộc tính đặc thù?

Đ-A-N-G. . .G! Đ-A-N-G. . .G! Đ-A-N-G. . .G!

Chuông đồng màu xanh da trời liên tiếp vang lên chín tiếng, tiếng vang kinh thiên động địa, chấn cho người ta suýt chết.

Huyết Ngô Công kia không ngừng hí lên ở trên mặt đất, khí huyết cực kỳ hỗn loạn, thỉnh thoảng phun ra một bãi máu tươi lớn.

Chín tiếng qua đi, chuông đồng màu xanh da trời ngừng lại, không vang lên nữa, nhưng mà Hàn Sâm lại phát hiện ra chuyện càng kinh khủng hơn.

Chỉ thấy chiếc chuông đồng màu xanh da trời kia vậy mà tự mình bay lên, lượn vòng định chụp xuống đầu Hàn Sâm.

Chỉ thấy ở bên trong cái chuông đồng màu xanh da trời kia, buông thõng một sợi xiềng xích kim loại màu xanh nhạt, ở đầu dưới xiềng xích kim loại là một quả lắc kim loại màu xanh da trời hình mũi khoan, chuông đồng màu

xanh da trời có thể tự đánh lên, hẳn là do quả lắc kim loại ở bên trong tự đập phát ra.

May mắn là khí tức hiện tại của Hàn Sâm đã không còn hỗn loạn nữa, vội vàng nhảy lên, lăn sang một bên, tránh né chuông đồng màu xanh da trời chụp xuống.

Cũng may tốc độ của chuông đồng màu xanh da trời cũng không được tính là nhanh, cho nên Hàn Sâm mới có thể né tránh nó chụp xuống.

Chuông đồng màu xanh da trời một đòn không trúng, liền không tiếp tục truy kích Hàn Sâm nữa, mà chụp xuống đầu con rết đang vặn vẹo ở một bên khác.

Chuông đồng vừa chụp xuống vừa xoay tròn, hơn nữa lúc cái chuông đồng cao hơn người kia bao phủ xuống, vậy mà lại còn quỷ dị phồng lớn lên, không bao lâu đã lớn đến tình tràng có thể bao phủ cả Huyết Ngô Công to lớn kia, Hàn Sâm nhìn trợn cả mắt lên rồi.

OÀ..ÀNH!

Chuông đồng màu xanh da trời ầm ầm rơi xuống đất, bao phủ Huyết Ngô Công đang vặn vẹo vào trong đó, lập tức chợt nghe thấy bên trong truyền đến tiếng va đập liên tục, xem ra là do Huyết Ngô Công kia ở bên trong đang liều mạng va chạm vào vách chuông.

Tiếng va chạm vang lên liên tục không ngừng, giống hệt như tiếng chuông lúc trước, tiếng vang lần lượt rung động lòng người, Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục dùng Ma Cách Thú ngăn cản tiếng vang đó.

Nhưng mà hiệu quả của những tiếng vang này hiển nhiên kém hơn tiếng chuông trước kia không ít, chỉ là âm thanh do Huyết Ngô Công va chạm phát ra, chỉ cần Ma Cách Thú cũng đã có thể hoàn toàn ngăn cản.

Hàn Sâm xem xét tỉ mỉ cái chuông đồng màu xanh da trời, lại không nhìn ra manh mối gì, bên trên cái chuông có rất nhiều ký hiệu đồ án côn trùng và nòng nọc, cũng không biết là đại biểu cho ý tứ gì.

Huyết Ngô Công ở bên trong va chạm khoảng uống cạn hai chén trà, âm thanh va chạm liền dần dần yếu xuống, lại qua thêm cạn hai chén trà nữa, bên trong đã hoàn toàn đã không có khí tức nữa.

Lúc này rốt cục Hàn Sâm lại nhìn thấy chuông đồng màu xanh da trời lại chuyển động, xoay tròn dựng lên lơ lửng ở trên bầu trời, dần dần thu liễm thân hình đang phồng lớn, lại khôi phục bộ dạng cao hơn người, chụp về phía tiểu thiên sứ bên kia.

Mà ở phía dưới chuông đồng, con rết bị chuông đồng chụp xuống lúc trước, lúc này đã hóa thành một đống xương khô, thoạt nhìn giống như là thi thể đã chết không biết bao nhiêu năm tháng, giống y hệt những bộ xương khô của nhân loại kia.

Tiểu thiên sứ vốn không hề bị ảnh hưởng quá lớn, liền tránh ra, đại kiếm thiên sứ hung hăng chém lên bên trên chuông đồng.

Coong!

Trên chuông đồng bị chém ra một vết nông, đồng thời cũng phát ra tiếng chuông kinh khủng, khí tức của tiểu thiên sứ lập tức bị nhiễu loạn, cần lấy khí tức lưu chuyển ổn định lại khí tức của mình, như thế liền không có cách nào ngăn cản chuông đồng chụp xuống, chỉ thấy chuông đồng lại xoay tròn chụp tới tiểu thiên sứ.

Tiểu thiên sứ cố nén khí tức hỗn loạn trong cơ thể, một lần nữa tránh né một đòn này, chỉ là làm như thế, khí tức trong người cô lại càng thêm hỗn loạn.

Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán tiểu thiên sứ về bên trong Hồn Hải, chuông đồng lập tức mất đi mục tiêu, nhưng mà nó lại không tiếp tục chụp về phía Hàn Sâm, mà là bay thẳng trở về gác chuông, lại treo ở trên gác chuông chỉ còn lại nửa bên kia.

- Thứ này rốt cuộc là cái gì thế? Chẳng lẽ nó cũng là một loại sinh vật siêu cấp thần huyết?

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, trừ đó ra, hắn thật sự là không thể nghĩ ra được lời giải thích nào khác.

Chỉ là sinh vật siêu cấp thần huyết dùng tiếng chuông giết người như vậy, đừng nói là chưa từng gặp, trước kia Hàn Sâm căn bản chưa từng suy nghĩ qua.

Chương 725: Đại Thu Hoạch

Hàn Sâm nhìn thoáng qua chuông đồng, lại đi đến trước thi thể con rết dùng sức đạp một cái, lập tức có một mảng lớn thi cốt hóa thành tro bụi.

- Quả là thế, Huyết Ngô Công này đã bị chuông đồng hút khô tinh hoa rồi.

Trong lòng Hàn Sâm khiếp sợ.

Hiển nhiên tiếng chuông của chiếc chuông đồng kia có thể làm khí tức hỗn loạn, thừa dịp khí tức của người cùng dị sinh vật bị hỗn loạn khó tránh khỏi, chụp người vào bên trong, mạnh mẽ như Huyết Ngô Công kia, bị úp vào bên trong chỉ trong thời gian uống cạn bốn chén trà đã bị hút khô sinh mệnh tinh hoa hóa thành tro tàn, liền biết được cái chuông đồng màu xanh da trời khủng bố tới cỡ nào.

May mà tốc độ di động của chuông đồng màu xanh da trời tương đối chậm, chỉ cần có thể ngăn cản được tiếng chuông của nó sẽ không cần phải sợ nó nữa.

Chuông đồng màu xanh da trời chỉ công kích Hàn Sâm một lần, sau khi Hàn Sâm tránh né xong liền không tiếp tục công kích nữa, cho thấy là nó có trí khôn, hơn nữa chỉ sợ là tốc độ không cao, cho nên mới phải buông tha cho.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết thần kỳ như vậy, không biết sau khi giết sẽ có thú hồn loại hình gì?

Mắt Hàn Sâm nhìn chuông đồng màu xanh da trời kia, lộ ra vẻ tham lam.

Nhưng mà muốn giết chuông đồng hiển nhiên cũng không phải là chuyện dễ dàng, lúc công kích nó, cũng sẽ vang lên tiếng chuông, khiến cho khí tức

bị hỗn loạn, cùng nó chiến đấu chẳng khác nào là vừa chiến đấu vừa giúp nó gõ vang, ở dưới tình huống như vậy muốn chém chết nó, rõ ràng là chuyện không quá thực tế.

Đáng tiếc tiểu thiên sứ là sủng vật chứ không phải là Dị Linh, nếu như là Dị Linh, cô liền có thể sử dụng thú hồn Ma Cách Thú, bản thân khí tức của cô có thể đối kháng với tiếng chuông, hơn nữa nếu được Ma Cách Thú bảo vệ, hoàn toàn có thể chính diện chiến đấu với chuông đồng.

Chỉ tiếc chỉ là sủng vật, tiểu thiên sứ cũng không thể sử dụng thú hồn.

Hàn Sâm vòng quanh chuông đồng màu xanh da trời nhìn một lúc lâu, cũng không nghĩ ra biện pháp gì quá tốt, chỉ có thể một lần nữa triệu hồi tiểu thiên sứ ra, để cho tiểu thiên sứ đi công kích chuông đồng màu xanh da trời.

Coong!

Tiểu thiên sứ toàn lực một kiếm chém lên trên chuông đồng, lập tức vang lên tiếng chuông kinh khủng, trên bề mặt chuông đồng màu xanh da trời bị chém ra một vết kiếm, chuông đồng lập tức bay dựng lên, muốn chụp lấy tiểu thiên sứ mới tổn thương nó.

Hàn Sâm lập tức thu hồi tiểu thiên sứ lại, cái chuông đồng màu xanh da trời kia đã mất đi mục tiêu, lại một lần nữa rơi trở lại gác chuông.

- Có hi vọng!

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, một lần nữa triệu hồi tiểu thiên sứ ra, lại để cho cô ta chém về phía chuông đồng.

Như thế rất nhiều lần, bên trên chuông đồng màu xanh da trời đã bị chém ra rất nhiều vết kiếm giăng khắp nơi, mà cái chuông đồng màu xanh da trời kia rốt cục cũng có chút nhịn không được, bản thân tự vang lên tiếng chuông.

Đ-A-N-G. . .G! Đ-A-N-G. . .G! Đ-A-N-G. . .G!

Tiếng chuông kinh khủng quanh quẩn ở trong Tí Hộ Sở lụi bại này, Hàn Sâm thu hồi tiểu thiên sứ vào trong Hồn Hải, chỉ dùng thú hồn Ma Cách

Thú để ngăn cản.

Chờ cho cái chuông đồng màu xanh da trời kia kêu xong, Hàn Sâm lại triệu hoán tiểu thiên sứ đi ra công kích nó.

Cái chuông đồng màu xanh da trời kia lại xoay tròn bay lên, vậy mà hướng về bên ngoài Tí Hộ Sở kim loại bay đi, xem ra là muốn chạy trốn.

Hàn Sâm tự nhiên không có khả năng để cho nó đào tẩu, lập tức để cho tiểu thiên sứ đuổi theo.

Coong!

Lại là một tiếng chuông vang, tiểu thiên sứ lập tức sững sờ ở trên không trung, may là Hàn Sâm kịp thời thu cô trở về.

- Thì ra lúc nó đang bay cũng có thể phát ra tiếng chuông reo, chỉ là hình như uy lực không mạnh bằng lúc nó ngừng lại.

Hàn Sâm chờ cho tiếng chuông tắt, lập tức đuổi theo.

Tốc độ bay của chuông đồng màu xanh da trời không nhanh, Hàn Sâm dùng cánh thần huyết đã có thể đuổi theo, chờ sau khi đến gần, một lần nữa triệu hoán ra tiểu thiên sứ công kích chuông đồng màu xanh da trời.

Chỉ thấy ở trong dãy núi có tiếng chuông không ngừng vang lên, không có dị sinh vật nào có can đảm tới gần chỗ tiếng chuông kia vang lên.

Hiện tại rốt cuộc Hàn Sâm đã biết cái gì gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Hàn Sâm liên thủ với tiểu thiên sứ cũng không thể chống đỡ được con rết có thân thể vô cùng mạnh mẽ kia, nhưng mà chuông đồng màu xanh da trời lại có thể đơn giản tiêu diệt con rết kia, mà hiện tại chuông đồng màu xanh da trời lại bị hắn và tiểu thiên sứ đuổi trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào.

Hàn Sâm một mực truy đuổi ở phía sau, dùng Động Huyền Khí quan sát chuông đồng màu xanh da trời.

Bình thường lúc ở trên chuông đồng màu xanh da trời không cảm ứng được khí tức sinh mệnh, chỉ có lúc tiếng chuông vang lên mới có thể cảm giác được một luồng khí tức sinh mệnh kỳ dị đang chảy xuôi.

Hàn Sâm cẩn thận cảm ứng khí tức lưu chuyển kia, hết sức huyền diệu quái dị, thần kỳ không nói ra được.

Hàn Sâm cùng tiểu thiên sứ đuổi hơn ngàn dặm, không biết đã chém bao nhiêu kiếm ở trên chuông đồng màu xanh da trời đằng kia, bên trên chuông đồng đã trải rộng vết kiếm, cuối cùng rốt cục một kiếm chém rách chuông đồng màu xanh da trời, hơn nữa lần này không phát ra tiếng chuông, toàn bộ chuông đồng bị chém thành hai nửa, rơi xuống mặt đất.

"Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Tử Vong Tang Chung, đạt được thú hồn Tử Vong Tang Chung, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen."

Âm thanh vang lên trong đầu Hàn Sâm, lập tức để cho Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, nhưng lúc nhìn tới Tử Vong Tang Chung, lại phát hiện ra chuông đồng vỡ thành hai mảnh cũng không tan đi, thứ này tương đương với thi thể của chuông đồng vậy mà nằm ở chỗ này.

- Thứ này cũng có thể xem như là sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai hoặc là đời thứ ba đi? Đừng nói với mình là chuông đồng cũng sẽ sinh con đấy, chuyện này quá khôi hài rồi.

Hàn Sâm xem trái xem phải, cũng nhìn không ra một cái chuông đồng làm như thế nào mới sinh ra hậu đại, nhưng mà hắn cũng lười suy nghĩ nhiều vấn đề như vậy, trực tiếp đi qua tìm xem gen sinh mệnh tinh hoa ở chỗ nào.

Thế nhưng mà cái chuông đồng này lại không có máu thịt hay gì đó tương tự, ngoại trừ vách chuông đồng, chính là sợi xiềng xích kim loại cùng con lắc kia.

Nhìn thấy quả lắc, trong lòng Hàn Sâm hơi động, triệu hồi tiểu thiên sứ ra, để cho tiểu thiên sứ sử dụng kiếm chém tới quả lắc kia, quả nhiên là chém ra xác kim loại phía ngoài quả lắc, lộ ra một khối gen sinh mệnh tinh hoa màu xanh nhạt.

- Lần này thật sự là phát đạt, một khối gen sinh mệnh tinh hoa cộng với một quả trứng rết, cộng thêm một cái thú hồn Tử Vong Tang Chung thần kỳ, thật sự là kiếm lợi lớn.

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng.

Nhưng mà nhìn thoáng qua mảnh vỡ chuông đồng ở trên đất, suy nghĩ, liền lấy một cái túi lớn ra bỏ mảnh vỡ Tử Vong Tang Chung vào, khối lớn trực tiếp đập nát, toàn bộ đều bỏ vào.

Cuối cùng mới triệu hồi ra Kim Mao Hống, bỏ túi lên trên lưng, mang theo chiến lợi phẩm tràn đầy trở về.

Khối gen sinh mệnh tinh hoa của Tử Vong Tang Chung kia Hàn Sâm thu vào trước, lấy quả trứng rết kia để cho tiểu thiên sứ chém ra ăn.

Tiểu thiên sứ chém xuống một kiếm, lập tức chợt nghe thấy trong đầu lại có một âm thanh vang lên.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Vạn Nhận Huyết Yêu Long ấu sinh thể, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm vội vàng bưng lấy quả trứng rết bị chém thủng một lỗ hổng đưa lên miệng hút chất lỏng, chất lỏng kia có hương vị ngọt ngào giống như nước dừa, dễ uống ngoài dự đoán, hoàn toàn không có có mùi máu tanh của sinh vật.

“Ăn Vạn Nhận Huyết Yêu Long ấu sinh thể, siêu cấp thần gen +1.”

Âm thanh siêu cấp thần gen gia tăng không ngừng vang lên, làm cho miệng Hàn Sâm đều sắp không khép lại được.

Một dòng nước ấm tan ra vào trong cơ thể, tan vào trong máu, khiến cho tế bào máu nhanh chóng lột xác, tựa hồ trở nên có chút khác hẳn trước kia, nhưng mà lại không thể nói rõ được là khác ở nơi nào.

Cuối cùng Vạn Nhận Huyết Yêu Long giúp Hàn Sâm gia tăng bảy điểm siêu cấp thần gen, khiến cho siêu cấp thần gen của Hàn Sâm đạt đến 24

điểm, có thể cảm thấy tố chất thân thể tăng lên một cách rõ ràng.

Chương 726: Tử Vong Tang Chung

Sau khi ăn xong Vạn Nhận Huyết Yêu Long, Hàn Sâm mới có thời gian nghiên cứu khí tức lưu chuyển của chuông đồng màu xanh da trời, chỉ cần mô phỏng ra khí tức lưu chuyển này là có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa của Tử Vong Tang Chung.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh mô phỏng khí tức lưu chuyển của Tử Vong Tang Chung, lập tức chỉ cảm thấy máu thịt toàn thân rung động lắc lư, phát ra tiếng chuông vang kỳ dị, cả người tựa hồ biến thành một cái chuông đồng, máu thịt không ngừng chấn động.

Hàn Sâm thử gõ một cái lên trên cánh tay của mình, lập tức phát ra tiếng chuông giống như của Tử Vong Tang Chung, chỉ là tiếng chuông này đối với Hàn Sâm lại không có có ảnh hưởng gì, nhưng lại làm cho Kim Mao Hống run lên một cái.

- Chuyện này thú vị đây, mình sử dụng công pháp này, chẳng phải là nếu như có ai đó đánh mình, sẽ giống như là công kích Tử Vong Tang Chung, bị âm thanh này làm nhiễu loạn khí tức sinh mệnh lưu chuyển? Mặc dù hiện tại mình còn chưa hoàn toàn mô phỏng được, nhưng mà tác dụng cũng không nhỏ. Chỉ là tiếng chuông này là công kích toàn phương vị, cũng không phân địch ta, thời điểm dùng cần phải cẩn thận một chút.

Hàn Sâm có chút cảm thấy hứng thú với khí tức lưu chuyển của Tử Vong Tang Chung, sau khi thử thật lâu, mới bắt đầu bắt tay vào luyện hóa gen sinh mệnh tinh hoa của Tử Vong Tang Chung.

Gen sinh mệnh tinh hoa kim loại màu xanh da trời bị Hàn Sâm luyện hóa hấp thu, tế bào trong thân thể lập tức trở nên sống động, mặc dù là lấy tử vong làm tên của gen sinh mệnh tinh hoa, nhưng lại làm cho tế bào lột xác tân sinh, thân thể được ưu hóa trên phạm vi lớn.

Cuối cùng gen sinh mệnh tinh hoa của Tử Vong Tang Chung, tổng cộng gia tăng 8 điểm siêu cấp thần gen cho Hàn Sâm, siêu cấp thần gen đã đạt đến 32 điểm.

- Thu hoạch lần này thật sự quá lớn, lại thêm mấy lần nữa, có lẽ mình có thể dùng siêu cấp thần gen toàn mãn tấn chức rồi.

Hàn Sâm vui mừng trong lòng.

Nhưng mà hiện tại Hàn Sâm lại cần phải cân nhắc một vấn đề quan trọng, hiện tại hắn đã có thể đi tới Tí Hộ Sở của mẹ hắn rồi, dùng thực lực của hắn cộng thêm tiểu thiên sứ và Tiểu Ngân Ngân, có lẽ sẽ không có quá nhiều dị sinh vật có thể uy hiếp được tính mạng của hắn, có thể cân nhắc tới vấn đề xuất phát.

Mặc dù mấy trăm ngàn dặm rất xa, nhưng mà Hàn Sâm nhất định phải đi qua, nếu không thì sẽ không có cách nào trợ giúp mẹ tăng siêu cấp thần gen lên, nếu như mẹ có thể đạt được siêu cấp thần gen toàn mãn, về sau tỷ lệ sinh tồn lúc tấn chức Siêu Việt Giả mới có thể lớn hơn.

Dù sao tấn chức Siêu Việt Giả có thể nhiều thêm một trăm năm tuổi thọ, cho dù hiện tại không cần mạo hiểm, chờ sau này lúc tuổi thọ sắp hết cũng phải đi mạo hiểm một lần, cũng không thể ngồi chờ chết được.

Hàn Sâm chuẩn bị trở về nhờ Hoàng Phủ học tỷ hỗ trợ, cẩn thận tính toán một con đường, tiến về Tinh Lam Tí Hộ Sở chỗ mẹ ở, có thể vừa săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết vừa đi tới Tinh Lam Tí Hộ Sở, cũng không tính là tốn thời gian.

- Hàn Sâm?

Lúc Hàn Sâm đi ngang qua một Tí Hộ Sở nhân loại, đột nhiên nghe được có người gọi tên của hắn.

Hàn Sâm nghe giọng nói có chút quen tai, nhưng mà trong lúc nhất thời không nhớ ra là ai, quay đầu nhìn về phía âm thanh truyền tới, liền thấy một người đàn ông cao lớn khỏe mạnh đang lộ ra vẻ ngạc nhiên chạy tới bên này của hắn.

- Quyền Ca.

Hàn Sâm nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông kia, nghẹn ngào kêu lên.

Lão đại của một trong ba quân đoàn lớn ở Cương Giáp Tí Hộ Sở năm đó là Quyền Đầu Đoàn, mặc dù không tiếp xúc với Hàn Sâm nhiều lắm, nhưng quan hệ cũng không tệ, từng có mấy lần hợp tác.

Hơn nữa Quyền Ca là bạn của Phương Cảnh Kỳ, Phương Cảnh Kỳ lại là ca ca của Phương Tuyết Tịch mà Hàn Sâm cùng chơi đùa từ nhỏ, lại là bạn tốt của Đường Chân Lưu, bởi vì có những quan hệ này, Hàn Sâm cùng Quyền Ca không tiếp xúc nhiều lắm, nhưng mà quan hệ cũng không tệ.

- Thật là cậu, thật sự tốt quá.

Quyền Ca làm người vô cùng hào sảng, không biết vì sao nhìn thấy Hàn Sâm lại cao hứng như vậy, đi lên liền cho Hàn Sâm một cái ôm thật chặt.

Hàn Sâm đều có chút ngơ ngẩn rồi, Quyền Ca cũng quá nhiệt tình đi, eo của hắn đều sắp bị ôm gãy rồi.

- Quyền Ca, tình cảm của của anh tôi biết, nhưng mà tôi trời sinh trai thẳng, thật sự không phải là kiểu kia a.

Hàn Sâm thật vất vả mới từ trong ngực Quyền Ca tránh thoát đi ra.

Hàn Sâm đã được coi như là tương đối cao rồi, nhưng mà Quyền Ca còn cao hơn hắn một cái đầu, chí ít cũng cao tới 2m2, 2m3.

- Cậu không tốt, nhưng tôi tốt.

Quyền Ca ôm bả vai Hàn Sâm, cười híp mắt nói ra.

Hàn Sâm lập tức rùng mình một cái, trợn to mắt nhìn Quyền Ca.

Quyền Ca cười nói:

- Tôi thật sự là yêu cậu sắp chết rồi, cậu tới thật sự là quá tốt, vừa vặn giúp tôi cùng lão Phương một chút, giúp bọn tôi đánh hạ Tí Hộ Sở Dị Linh kia.

- Phương Cảnh Kỳ cũng ở đây à?

Hàn Sâm kinh ngạc nói.

- Hết cách rồi, tôi và y chính là trời sinh oan nghiệt, không nghĩ tới ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở đều bị truyện tống đến địa phương quỷ quái này, tài nguyên rất ít, lại không có cao thủ nào, đến hiện tại thần gen cũng còn thiếu rất nhiều, hiện tại chúng tôi đang tính đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc kia, ngày sau mới có thể sống khá giả hơn một chút. Cao thủ ở nơi này thật sự là quá ít, nguyên bản chúng tôi còn sợ là không hạ được ra, không nghĩ tới vậy mà cậu cũng ở nơi đây, đúng là thần phật phù hộ.

Quyền Ca vừa lôi kéo Hàn Sâm trở về, vừa đem chuyện từ đầu đến cuối nói rõ ràng cho hắn.

Khu vực này cũng chỉ đỡ hơn khu vực sông băng bên kia của Hàn Sâm một chút, không khác băng nguyên là bao, Quyền Ca cùng Phương Cảnh Kỳ ở Tí Hộ Sở này đều không hề thoải mái.

Quyền Ca cùng Phương Cảnh Kỳ có ý định đánh hạ một Tí Hộ Sở hoàng tộc ở bên trong dãy núi gần đó, cũng tiện có một chỗ an ổn để dung thân, đồng thời cũng có thể mở ra cửa dãy núi, về sau có thể săn giết dị sinh vật trong núi, sẽ có đủ tài nguyên.

Đi theo Quyền Ca về một Tí Hộ Sở cấp kỵ sĩ, Hàn Sâm gặp được Phương Cảnh Kỳ, Phương Cảnh Kỳ nhìn thấy Hàn Sâm liền ngẩn ra, tiếp đó giống như Quyền Ca liền vô cùng mừng rỡ:

- Hàn Sâm, sao cậu lại tới đây, quá vừa vặn, chúng tôi đang định đánh hạ một Tí Hộ Sở hoàng tộc, lần này như thế nào thì cậu cũng phải giúp một chút đấy.

Hàn Sâm cười đồng ý, có hoàng tộc Dị Linh có thể lấy, lại giúp được bạn bè, không có lý do gì mà không đồng ý.

Hàn Sâm đã rất lâu rồi chưa thu Dị Linh, lần này lại có thể có thu hoạch, hi vọng sẽ là mỹ nữ Dị Linh, như vậy thì có thể để cho Quân Đoàn Nữ Thần lại có thêm một thành viên.

- Nguyên bản còn có chút sợ cao thủ không đủ, hiện tại có Hàn Sâm đến rồi, chúng ta có thể cẩn thận trù tính, như vậy sẽ nắm chắc hơn nhiều.

Quyền Ca có chút hưng phấn nói.

- Vừa vặn, hôm nay có người của Tia Chớp Tí Hộ Sở cùng Ma Thần Tí Hộ Sở tới, chúng ta lại thương lượng với bọn họ một chút.

Phương Cảnh Kỳ cũng rất hưng phấn.

Hiển nhiên bọn họ còn không biết chuyện Hàn Sâm đã lấy được sủng vật siêu cấp thần huyết, chỉ coi Hàn Sâm thành một cao thủ để đối đãi.

Hàn Sâm cũng không nói rõ ra, mặc kệ cho bọn họ sắp xếp, chỉ cần đến lúc đó có thể giúp đỡ bọn họ một chút, có thể lấy được Dị Linh hoàng tộc là được, dùng thực lực của Hàn Sâm hẳn là sẽ không có bất cứ hồi hộp gì.

Thế nhưng mà lúc Phương Cảnh Kỳ cùng Quyền Ca mang theo Hàn Sâm đi gặp người của hai Tí Hộ Sở khác bàn chuyện, lại sinh ra một chút vấn đề.

Quyền Ca cùng Phương Cảnh Kỳ cũng biết Hàn Sâm là cao thủ, cho nên muốn tranh thủ cho Hàn Sâm một phần, nhưng mà người của của Tia Chớp Tí Hộ Sở cùng Ma Thần Tí Hộ Sở hiển nhiên không đồng ý, kiên trì Hàn Sâm chỉ có thể coi là người của bên bọn Quyền Ca, không muốn cho Hàn Sâm thêm một phần lợi ích.

Hai bên bởi vậy mà một mực tranh chấp, không thể đạt thành ý kiến nhất trí.

- Mấy người nói hắn mạnh như vậy, như vậy mấy người cùng hắn đi đánh Tí Hộ Sở là được, còn tìm chúng tôi làm cái gì?

Người của Tia Chớp Tí Hộ Sở có chút không nhịn được nói.

Chương 727: Hơi Khó

- Tiền Giang, anh nói thế là thế nào? Chúng ta hợp tác đánh hạ Tí Hộ Sở, có cái gì thì nói cái đó, mọi người cũng dễ thương lượng, nói như anh thì không có ý nghĩa gì nữa rồi.

Quyền Ca cau mày nói.

Tiền Giang của Tia Chớp Tí Hộ Sở bĩu môi nói:

- Nếu như là hợp tác, vậy cứ dựa theo phương án phân chia đã nói lúc trước kia, chính mấy người muốn tìm người đó là chuyện của mấy người, cho dù muốn trả thù lao, cũng là chính mấy người giao, có liên quan gì tới chúng tôi? Dựa vào cái gì bảo chúng tôi cũng phải bỏ ra một bộ phận?

- Dùng nhân thủ hiện tại của chúng ta, muốn đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc sẽ rất khó khăn, hi sinh sẽ rất lớn. Hàn Sâm là cao thủ chân chính, có hắn gia nhập, chúng ta sẽ giảm bớt đi rất nhiều tổn thất, cơ hội thành công cũng sẽ cao hơn rất nhiều. . .

Quyền Ca nói.

Hàn Sâm kỳ thật cũng không có hứng thú gì đối với việc chia chiến lợi phẩm, cái hắn muốn là Dị Linh, sau đó cũng sẽ không ở lại chỗ này, chiếm được lợi nhuận cũng không có tác dụng gì, nhiều lắm là thêm một chút tiền, vạn nhất sau này Tí Hộ Sở kia có chuyện gì còn phải phiền toái hắn, hơn nữa hắn cũng chướng mắt chút tiền này.

Nhưng mà bởi vì Quyền Ca cùng Phương Cảnh Kỳ đều đã nói ra, hắn cũng không tiện từ chối, đó chính là không nể mặt Quyền Ca cùng Phương Cảnh Kỳ rồi.

- Anh tưởng hắn là Tệ thần à? Nếu hắn thực sự lợi hại như vậy, cần gì phải tìm chúng tôi hợp tác, tự mình đánh tới Tí Hộ Sở hoàng tộc không được sao. Lão Lưu, anh nói có đúng hay không?

Tiền Giang ném bóng cho người chủ sự của Ma Thần Tí Hộ Sở là Lưu Thái.

Lưu Thái nói:

- Lời nói của lão Tiền cũng có lý, nếu như các người tìm người, vậy thì nên từ một phần bên phía mấy người chia cho người ta, một chút phần của chúng tôi cũng không có khả năng động tới.

Tiền Giang cùng Lưu Thái đều không chịu nhượng bộ, Quyền Ca cùng Phương Cảnh Kỳ muốn xuống đài cũng không được.

- Phương ca, Quyền Ca, chúng ta đánh hạ Tí Hộ Sở xong có thủ được không?

Hàn Sâm thấy tình cảnh không bàn được nữa, liền mở miệng hỏi Quyền Ca cùng Phương Cảnh Kỳ.

- Đương nhiên là thủ được.

Quyền Ca không biết Hàn Sâm có ý gì, nhưng mà ở thời điểm này, Quyền Ca tự nhiên không thể yếu thế.

Trên thực tế thì bọn Quyền Ca và Phương Cảnh Kỳ đúng là thế lực mạnh nhất ở vùng này, Tia Chớp Tí Hộ Sở cùng Ma Thần Tí Hộ Sở hợp lại mới có thể miễn cưỡng chống lại bọn họ.

Hiện tại Quyền Ca cùng Phương Cảnh Kỳ vì khai thác tài nguyên mà đi đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc, vốn đã bỏ đi một bộ phận lợi ích, đồng ý ba nhà chia đều lợi ích của Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Trên thực tế nếu quả thật dựa theo nhân lực cùng vật lực bỏ ra, bọn Quyền Ca ít nhất phải chiếm năm phần mười.

Ở đây thật sự là không có cao thủ nào, bọn Quyền Ca lại muốn mau mau đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc cho nên mới đưa ra nhượng bộ và hi sinh như vậy.

- Vậy thì được rồi, không cần hợp tác nữa, tự chúng ta đi đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc đi.

Hàn Sâm nói thẳng.

Hàn Sâm vừa nói như thế, ánh mắt của mọi người đều rơi ở trên người hắn, Quyền Ca muốn nói cái gì, nhưng mà há to miệng lại không nói ra được.

Đoán chừng là sợ Hàn Sâm nói quá lớn, sau này bọn họ không hạ được Tí Hộ Sở hoàng tộc thì sẽ phiền toái. Nhưng mà hiện tại y cũng không thể suy yếu khí thế của bên mình, cho nên lời này liền nuốt trở lại, không hề nói ra.

- Quyền Ca, Phương Cảnh Kỳ, lời nói này của hắn tính làm sao?

Tiền Giang nhếch miệng, có chút khinh miệt hỏi.

Lưu Thái cũng nói:

- Sự hợp tác của chúng ta có phải là đã xong hay không?

Quyền Ca cũng không biết nên nói như thế nào, nhìn về phía Phương Cảnh Kỳ, Phương Cảnh Kỳ nheo mắt lại nói:

- Cậu ấy nói thế nào thì là thế ấy, chúng tôi rất muốn cùng mọi người chia xẻ Tí Hộ Sở hoàng tộc, nhưng mà mấy người lại không chịu nhường nhịn thì cũng không có biện pháp khác.

- Được, chúng tôi liền đợi xem, mấy người cùng vị cao thủ này đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc như thế nào.

Tiền Giang âm dương quái khí nói một câu, quay người liền phẩy tay áo bỏ đi, trước khi đi còn trừng mắt liếc Hàn Sâm.

Lưu Thái nhìn Hàn Sâm cùng Phương Cảnh Kỳ, nhưng mà cũng không nói gì thêm, chỉ là cáo từ.

- Lão Phương, chúng ta thật có thể đánh hạ được sao?

Bối cảnh của Quyền Ca kỳ thật là tương đối bình thường, cũng không có được tin tức cao tầng, không biết tình huống gần đây của Hàn Sâm.

Phương Cảnh Kỳ lại cười một cái rồi nói:

- Hàn Sâm nói được, vậy thì nhất định là có thể được. Tiểu tử này hiện tại rất ghê gớm, đã từng giết qua sinh vật siêu cấp thần huyết đấy.

Đoạn thời gian gần đây Phương Cảnh Kỳ đều ở trong Tí Hộ Sở chuẩn bị cho việc đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc, cho nên vẫn chưa nghe nói chuyện Hàn Sâm có được sủng vật siêu cấp thần huyết, nhưng chuyện trước đây Hàn Sâm đã chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, y cũng nghe nói một chút, chỉ là không biết thật hay giả.

Hơn nữa dùng sự hiểu rõ của Phương Cảnh Kỳ đối với Hàn Sâm, biết rõ Hàn Sâm sẽ không phải là người nói chuyện ở dưới tình huống không nắm chắc, cho nên Phương Cảnh Kỳ mới trực tiếp buông tha cơ hội hợp tác như vậy.

- Giết sinh vật siêu cấp thần huyết? Thật hay giả thế? Lão Phương cậu không phải là nói, đoạn thời gian trước mới có một người nhà họ Kỷ, ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết sao?

Quyền Ca có chút không dám tin tưởng nhìn Hàn Sâm.

- Nên tính là may mắn đi.

Người biết việc này đã không ít, Hàn Sâm cũng không cần giấu diếm, hào phóng thừa nhận.

- Bà mẹ nó, cậu thật sự đã giết sinh vật siêu cấp thần huyết?

Nghe thấy chính miệng Hàn Sâm thừa nhận, Quyền Ca vẫn có chút không thể tin được, Hàn Sâm tấn chức lên không gian thứ hai Tí Hộ Sở còn muộn hơn y, hiện tại y liền giết một con sinh vật thần huyết đều không nắm chắc mười phần, Hàn Sâm đã có thể giết sinh vật siêu cấp thần huyết rồi, chuyện này thực sự khiến cho người ta không thể tin được.

- Hắc hắc, chỉ là vận may tốt mà thôi.

Hàn Sâm chỉ có thể một lần nữa thừa nhận.

- CMN, làm sao cậu không nói sớm, sớm biết cậu trâu bò như vậy, còn bàn bạc với bọn họ làm gì nữa, một mình cậu đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc sẽ không có độ khó gì chứ?

Xác nhận Hàn Sâm thật sự giết chết sinh vật siêu cấp thần huyết, Quyền Ca lập tức kêu lên.

Hàn Sâm nhìn lên trời:

- Chỉ sợ có chút khó.

- Không sao, tôi cùng lão Phương còn có chút nhân thủ, cùng đi theo cậu tới, mặc kệ như thế nào cũng phải đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc kia, tổn thất là không thể tránh khỏi. Chỉ cần tổn thất không lớn lắm, cho dù Tiền Giang cùng Lưu Thái muốn chiếm lợi cũng không có cơ hội, chúng ta bảo vệ Tí Hộ Sở hoàng tộc hẳn không có vấn đề.

Quyền Ca nói.

- Không không không, ý của tôi là, hiện tại đi, chỉ sợ rất khó trở về kịp ăn cơm trưa.

Hàn Sâm nói.

Quyền Ca cùng Phương Cảnh Kỳ lập tức ngây cả người, sau đó Phương Cảnh Kỳ cười mắng:

- Thật là muốn đạp chết cậu, cố ý đả kích chúng tôi à?

Quyền Ca lại không thèm để ý chút nào nói:

- Cái gì cơm trưa với không cơm trưa, chỉ cần có thể đánh xuống Tí Hộ Sở hoàng tộc, trả trở về làm quái gì nữa, tôi làm thịt nướng hâm rượu cho cậu, thịt nướng nhà tôi đứng đầu Tây Hoàn Tinh đấy.

- Được, như vậy hiện tại chúng ta liền đi.

Hàn Sâm nói.

- Chúng ta ở đây tổng cộng có tám người có tố chất thân thể vượt 100, còn có hơn một trăm người có tố chất thân thể trên 60, cậu xem bố trí như thế nào?

Quyền Ca nhìn Hàn Sâm hỏi, đây là muốn để cho Hàn Sâm làm chủ.

- Tự mấy anh xem đi, nếu như muốn giết thêm một chút dị sinh vật, vậy thì mang nhiều người một chút, nếu như không gấp giết, mang đầy đủ nhân thủ để tiếp nhận Tí Hộ Sở là được rồi.

Hàn Sâm cười nói.

Quyền Ca nghe xong trợn mắt há hốc mồm, nghe ý tứ này của Hàn Sâm, tựa hồ căn bản không cần người của bọn họ ra tay.

Phương Cảnh Kỳ lại vừa cười vừa nói:

- Gọi bọn Vương Hổ tới Tí Hộ Sở đi, không vội giết chết dị sinh vật, miễn để bọn Tiền Giang chiếm tiện nghi.

Chương 728: Công Phá Dễ Dàng

- Quyền Ca và Phương Cảnh Kỳ điên rồi à? Vậy mà bọn họ thật sự dẫn người đi đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc rồi, hơn nữa cơ hồ là dốc sức xuất động.

Sau khi Tiền Giang và Lưu Thái nhận được tin tức, đều giật mình đến mức há hốc mồm.

Nguyên bản bọn họ cho rằng Quyền Ca chỉ muốn nhờ vào chuyện đó để bàn điều kiện với bọn họ, muốn để cho bọn họ đưa ra một ít nhượng bộ, ai ngờ bọn họ thật sự dẫn người đi đánh Tí Hộ Sở rồi.

Tiền Giang cùng Lưu Thái vội vàng dẫn người tới gần Tí Hộ Sở hoàng tộc kia để xem xét xem tình hình như thế nào, nếu như có cơ hội, cũng có thể thừa cơ kiếm bộn.

Vạn nhất bọn Quyền Ca đánh lưỡng bại câu thương với Tí Hộ Sở hoàng tộc, nói không chừng bọn họ còn có thể nhặt được món hời chiếm giữ Tí Hộ Sở hoàng tộc này.

Sau khi đuổi đến đó, quả nhiên thấy bọn Quyền Ca đang cưỡi tọa kỵ, chạy tới Tí Hộ Sở hoàng tộc, đã đến bãi đất trống ngoài thành.

Bọn Quyền Ca không hề ngừng lại, lấy Hàn Sâm dẫn đầu, liền trực tiếp trùng kích Tí Hộ Sở hoàng tộc, hơn nữa là tập trung binh lực vọt thẳng vào cửa chính.

- Đây là muốn làm loạn à? Xằng bậy như vậy, có thể đánh hạ Tí Hộ Sở sao?

Lưu Thái nhìn thấy thế âm thầm nhíu mày, chính diện giao phong với Tí Hộ Sở hoàng tộc như vậy, thật sự quá hao tổn binh lực.

Chỉ thấy ở bên trong Tí Hộ Sở chạy ra rất nhiều dị sinh vật, có bầy sói, lượng lớn gấu, còn có một con thú lớn cao tới mười mấy thước, còn có một con rắn dài đến hơn 10m, bầu trời càng có nhóm lớn chim quái lạ giống như từng đám mây đen che trời đánh tới, trong đó còn có một con chim có lông màu xanh hai cánh giang ra dài hai mươi, ba mươi mét.

Hàn Sâm cưỡi Kim Mao Hống xông lên phía trước nhất, Tí Hộ Sở Dị Linh này thực lực không nhỏ, nhưng mà lại kém hơn Tí Hộ Sở của Âm Dương công chúa lúc trước rất nhiều.

Hơn nữa Dị Linh cũng chưa từng xuất hiện ở trên thành lầu, chỉ là một đám dị sinh vật vọt ra như vậy, tình hình như thế Hàn Sâm đã được thấy quá nhiều, căn bản liền mí mắt cũng không nháy một cái, vậy mà một mình lao lên trước nhất.

Con chim quái dị màu xanh kia vọt xuống trước, giống như một đám mây màu xanh che trời, lúc lao xuống bầu trời lập tức tối sầm lại một mảng lớn.

Nhưng Hàn Sâm ngay cả con mắt cũng không nháy qua một cái, chờ sau khi đám mây xanh kia rơi xuống, trực tiếp triệu hồi Xích Diễm Bạo Long Đột ra, điên cuồng chém ngược lên, lập tức chém con chim tựa như đám

mây màu xanh kia thành hai nửa, máu tươi cùng lông vũ đứt gãy rơi xuống như mưa.

“Săn giết sinh vật thần huyết Thanh Vân Ưng, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen.”

Bọn Quyền Ca nhìn thấy một màn tàn bạo này, đều vừa mừng vừa sợ, hưng phấn kêu lớn lên.

Tiền Giang cùng Lưu Thái lại nhìn tới ngơ ngẩn rồi, một con chim lớn cấp thần huyết lại bị một đòn giết chết như vậy, thực sự là quá kinh người.

Chỉ thấy Hàn Sâm mang theo bọn Quyền Ca công kích, quả thực chính là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, tất cả dị sinh vật ngăn cản ở trước mặt bọn họ đều bị Xích Diễm Bạo Long Đột của Hàn Sâm trực tiếp chém giết, lập tức máu chảy thành sông, mặt đất những nơi đi qua hoàn toàn đỏ ngầu, không biết đã chém giết bao nhiêu dị sinh vật.

Cự thú cao mười mấy thước rống giận lao xuống, lại thấy Hàn Sâm từ trên lưng Kim Mao Hống nhảy lên một cái, hai tay nắm lấy Xích Diễm Bạo Long Đột đập xuống, trực tiếp chém con cự thú kia thành hai nửa trên không trung, ầm ầm ngã sang hai bên, máu tươi cùng nội tạng chảy đầy đất.

Mà lúc Hàn Sâm rơi xuống, Kim Mao Hống cũng đã chạy tới, lại vừa vặn rơi lên trên lưng Kim Mao Hống, tiếp tục hướng tới phía trước điên cuồng giết chóc, không dừng lại một chút nào.

Con rắn dài mấy chục mét ngăn cản đường đi, trực tiếp bị Hàn Sâm một nhát chọc giơ lên trên trời, những nơi Xích Diễm cuồng bạo đi qua, thân thể to lớn bị chém thành vài khúc, ầm ầm đập xuống mặt đất, tạo thành từng cái hố to.

Vô số sói gấu bị chém giết, trên thi thể đều bốc cháy lên, bên trong một mảnh máu và lửa, người kia quả thực giống như sát thần chuyển thế, trong chốc lát đã đạp phá cửa của Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Bọn Tiền Giang cùng Lưu Thái vốn còn muốn kiếm món hời, nhưng mà lúc này bọn họ cũng đã choáng váng, tình cảnh kia quá mức rung động, nhiều

sinh vật thần huyết mạnh mẽ như vậy, quả thực bị giết giống như là giết gà làm thịt chó, toàn bộ đều bị giết sạch sành sanh, từ đầu tới cuối đội kỵ binh kia thậm chí đều chưa dừng lại một chút nào, cứ như vậy trực tiếp giết vào bên trong Tí Hộ Sở hoàng tộc.

- Người kia. . . rốt cuộc là ai. . .

Bọn Tiền Giang đầy trong đầu dấu chấm hỏi, Quyền Ca cùng Phương Cảnh Kỳ lại vô cùng vui mừng, mặc dù đã biết Hàn Sâm rất mạnh, nhưng không nghĩ vậy mà lạimạnh tới mức này, quả thực chính là thần cản sát thần phật ngăn giết phật, dưới lưỡi dao khổng lồ mang theo Xích Diễm kinh khủng kia, không có kẻ nào địch nổi, tung hoành giết chóc đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Cơ hồ là không có bất kỳ lo lắng gì, Hàn Sâm trực tiếp mang theo bọn họ giết đến trước Thần Điện của Tí Hộ Sở Dị Linh hoàng tộc.

Chỉ thấy một Dị Linh toàn thân mặc áo giáp sắt thép, thân cao tới hơn bốn mét, trong tay nắm lấy một thanh chiến phủ cực lớn giống như Robot sắt thép canh giữ ở trước Thần Điện, có vẻ chính là Dị Linh của Tí Hộ Sở này.

Hàn Sâm từ trên người của Kim Mao Hống nhảy lên một cái, Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay xoay tròn đâm về phía Dị Linh y hệt người sắt kia, ngọn lửa trong lúc xoay tròn kêu lên phần phật, giống như là một cơn lốc lửa màu đỏ ngang trời.

Dị Linh kia điên cuồng hét lên một tiếng, hai tay vung búa ra sức chém về phía Hàn Sâm.

Coong!

Xích Diễm Bạo Long Đột va với Cự Phủ lớn như cánh cửa kia, trực tiếp đánh gãy lưỡi búa, Xích Diễm Bạo Long Đột cuồng bạo vẫn không ngừng lại đâm xuyên qua áo giáp sắt thép cùng lồng ngực của Dị Linh, mang theo Dị Linh cùng một chỗ xông vào trong thần điện.

OÀ..ÀNH!

Dị Linh bị Hàn Sâm dùng Xích Diễm Bạo Long Đột đóng đinh ở phía trên Dị Linh Thần Tượng, đã chết không thể chết lại.

Hàn Sâm nhìn cũng không thèm nhìn, đạp lên trên thi thể Dị Linh đang biến mất, trực tiếp đi lên tượng thần, đi tới trước trán tượng thần, lấy Linh Hồn Chi Thạch bên trên xuống.

- Cương Thiết Vương Tử nguyện ý dâng lên lòng trung trinh cuối cùng, vĩnh viễn đi theo chủ nhân. . .

Cương Thiết Cự Nhân tái sinh từ trong Linh Hồn Chi Thạch quỳ một gối xuống trước mặt Hàn Sâm, tháo mũ bảo hiểm sắt thép trên đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt kiên nghị cùng mái tóc dài màu đen.

Hàn Sâm đặt Linh Hồn Chi Thạch lên trên trán của y, ở bên trong một vầng hào quang chói lòa, Cương Thiết Vương Tử cùng Linh Hồn Chi Thạch hòa làm một thể, bay vào trong Hồn Hải của Hàn Sâm.

Bọn Quyền Ca đều há to miệng nhìn, từ lúc bắt đầu đánh Tí Hộ Sở đến hiện tại đánh chết Dị Linh nhảy vào trong Dị Linh Thần Điện, cuối cùng vậy mà Dị Linh kia nhận chủ, tất cả chuyện xảy ra chưa đến một tiếng đồng hồ, tất cả đều thuận lợi không thể tưởng tượng nổi, nhanh như tia chớp.

Những người đi theo Quyền Ca cùng Phương Cảnh Kỳ kia, cả đám đều khiếp sợ nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm làm bọn họ rung động quá lớn.

Đi theo bên cạnh Hàn Sâm, cảm thụ của bọn họ càng rung động hơn bọn Tiền Giang nhiều.

- Đốt lửa nướng thịt! Tí Hộ Sở hoàng tộc này. . . là của chúng ta rồi. . .

Quyền Ca lấy từng túi rượu treo bên trên tọa kỵ xuống, cao cao giơ lên, hung hăng ực một hớp.

Lúc này mọi người mới từ trong khiếp sợ phản ứng lại, đều hoan hô lên, nguyên bản trong kế hoạch đánh Tí Hộ Sở hoàng tộc lúc trước, rất nhiều người đều đã làm xong chuẩn bị chết trận, nhưng mà không có ai nghĩ tới,

hiện tại đừng nói là thương vong, căn bản liền người đều không bị thương, đã có thể nhẹ nhàng đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Bọn Tiền Giang cùng Lưu Thái nhìn thấy dị sinh vật bên trong Tí Hộ Sở chạy tứ tán đều đã hối hận tới đứt ruột, như thế nào cũng không nghĩ ra vậy mà bọn Quyền Ca tìm được một cao thủ như vậy trở về, căn bản chính là một người đánh hạ Tí Hộ Sở hoàng tộc.

Hiện tại bọn họ đều đã hối hận, lúc trước nếu bọn họ đồng ý lùi một bước, hiện tại đã có thể ngồi hưởng thành quả thắng lợi rồi.

Nhưng mà hiện tại nói thêm cái gì nữa cũng đã trễ rồi, hiện tại Quyền Ca sẽ không chia xẻ Tí Hộ Sở hoàng tộc với bọn họ nữa.

Chương 729: Sủng Vật Hút Máu

Quyền Ca và Phương Cảnh Kỳ kiên trì chia lợi ích của Tí Hộ Sở cho Hàn Sâm, hơn nữa còn ký hợp đồng chính thức, về sau có một bộ phận tiền lời của Tí Hộ Sở là của Hàn Sâm, hàng năm đều chia hoa hồng.

Sau khi ở lại Tí Hộ Sở mới đánh hạ một đêm, Hàn Sâm từ chối Phương Cảnh Kỳ cùng Quyền Ca giữ lại, tiếp tục trở về Nữ Thần Tí Hộ Sở.

Ngoại trừ Cương Thiết Vương Tử, Hàn Sâm còn lấy được thú hồn của con đại xà kia, thú hồn Thiết Cốt Xà cấp thần huyết, có thể hóa thành một thanh xà mâu, cũng tương đối không tệ.

Nhưng mà Hàn Sâm đối với thú hồn thần huyết đã không có hứng thú quá lớn, thanh Thiết Cốt Xà Mâu này chỉ có thể đợi về sau cầm lấy bán ra hoặc đổi lấy đồ vật.

Cưỡi Kim Mao Hống, Hàn Sâm vừa chạy về phía băng nguyên, vừa vuốt vuốt quả chuông kim loại màu xanh da trời lớn chừng bàn tay ở trong tay.

Đây là thú hồn Tử Vong Tang Chung, là một cái thú hồn sủng vật, bộ dáng nho nhỏ hiện tại nằm ở trong tay giống như một cái lục lạc lớn, hoàn toàn

không có cách nào tưởng tượng ra uy thế của Tử Vong Tang Chung tiêu diệt Vạn Nhận Huyết Yêu Long lúc trước.

Lúc Hàn Sâm vừa mới lấy được sủng vật này, luôn nghi hoặc một cái chuông thì phải nuôi như thế nào, cho dù muốn cho nó ăn thịt thì cũng không có biện pháp ăn.

Nhưng mà sau lần đánh Tí Hộ Sở này, Hàn Sâm thử nhỏ một ít máu của sinh vật thần huyết lên phía trên, phát hiện ra máu tươi kia rất nhanh chóng thẩm thấu vào trong vách chuông kim loại, khiến cho màu xanh da trời của chuông đồng càng trở nên tươi đẹp hơn.

Lúc này Hàn Sâm mới chợt hiểu ra, thì ra cái chuông đồng này cần phải uống máu đấy.

Nhưng mà cũng không phải là loại máu nào nó cũng hút, chỉ có máu cấp thần huyết nhỏ lên bên trên mới có phản ứng, giống như tiểu thiên sứ, đều là loại kén chọn.

Trong lòng Hàn Sâm rất hoài nghi, máu cấp thần huyết chỉ sợ không có cách nào để cho nó hoàn toàn tiến hóa, giống như tiểu thiên sứ, phải có sinh vật siêu cấp thần huyết với tư cách đồ ăn, mới có thể để cho Tử Vong Tang Chung tiến hóa đến trạng thái chiến đấu.

- Nếu nó tiến hóa đến trạng thái chiến đấu, có phải sẽ khủng bố giống như Tử Vong Tang Chung trước đây không?

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút chờ mong.

Hiện tại đối với Hàn Sâm mà nói, chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không phải là chuyện không thể, không khó để cho Tử Vong Tang Chung tiến hóa.

Thật vất vả mới về tới băng nguyên, Vương Vũ Hàng nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức xông tới.

- Đoàn trưởng, khối gen sinh mệnh tinh hoa kia có thể bán cho tôi hay không?

Vương Vũ Hàng vô cùng kỳ vọng nhìn Hàn Sâm.

Con dị thú bên cạnh suối máu kia lúc sắp chết bị Vương Vũ Hàng dẫn dụ đi qua, đã bị bọn Âm Dương công chúa giết chết, lấy được một khối gen sinh mệnh tinh hoa, nhưng mà không có thi thể.

- Có thể, lúc trước chú nhỏ có ba thành, lần này coi như của chú hai thành, giao ra một nửa phí tổn là được rồi, nhưng mà chuyện này chú nhất định phải giữ bí mật, chuyện gen sinh mệnh tinh hoa có thể nói ra ngoài, nhưng mà tuyệt đối không thể nói là cướp được từ chỗ Triệu gia, nếu không để cho Triệu gia biết tôi và chú đoạt sinh vật siêu cấp thần huyết của bọn họ, về sau chúng ta đều không có lợi.

Hàn Sâm nói.

- Tôi hiểu rồi, khối gen sinh mệnh tinh hoa này là tổ đội của chúng ta cùng đi giết trở về, với người trong nhà tôi cũng sẽ nói như vậy, trừ tôi với cậu thì tuyệt đối sẽ không có người thứ 3 biết được.

Vương Vũ Hàng hưng phấn nói.

Hàn Sâm mắt trắng không còn chút máu, rõ ràng là còn có bọn Linh biết, người này còn không cảm thấy ngại nói ra.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng tin tưởng Vương Vũ Hàng sẽ không nói lung tung, dù sao chính y cũng tham dự vào trong đó, cuối cùng lại là y cầm gen sinh mệnh tinh hoa, y nói ra thì không có bất kỳ chỗ tốt nào đối với Vương gia cả.

Hơn nữa cho dù thật sự là nói ra, Triệu gia biết thì Hàn Sâm cũng không sợ.

Hàn Sâm tìm Hoàng Phủ Bình Tình hỗ trợ mua một phần bản đồ của không gian thứ hai Tí Hộ Sở, nhưng mà không gian thứ hai Tí Hộ Sở thực sự là quá rộng lớn, mặc dù là dùng năng lực của Chiến Thần Võ Đạo Quán, bản đồ có thể vẽ được cũng tương đối hữu hạn, trong khoảng cách mấy trăm ngàn dặm, ở giữa có rất nhiều khu vực chưa hề có nhân loại đặt chân.

Rất nhiều nơi đều bị Chiến Thần Võ Đạo Quán đánh dấu nguy hiểm, nếu như trên thực tế muốn đi, đều phải đi vòng rất xa, quãng đường ít nhất sẽ gia tăng lên gấp hai ba lần, hơn nữa còn có một vài khu vực nguy hiểm căn bản không có chỗ nào để vòng qua, phải đi xuyên qua.

Lúc Chiến Thần Võ Đạo Quán xuyên qua những nơi ấy cũng phải bỏ ra cái giá không nhỏ, cuối cùng may mắn có một nhóm người đi qua, nhưng mà cũng không dám từ nơi ấy trở về nữa.

Trên đường lúc đi qua một vài Tí Hộ Sở siêu cấp Dị Linh, cũng cần phải mạo hiểm lén vượt qua, trên đường đi nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, người bình thường chỉ sợ không thể đi tới đích được.

Nhưng mà dùng thực lực hiện tại của Hàn Sâm, chỉ cần hơi chú ý một chút, không xâm nhập vào phạm vi Tí Hộ Sở siêu cấp Dị Linh, gặp phải một hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, bảo vệ tính mạng cũng không có vấn đề gì, nói không chừng còn có cơ hội phản sát.

Một khu vực nguy hiểm ở gần băng nguyên nhất mà không có cách nào đi vòng qua chính là Hắc Sa Mạc, sa mạc rộng lớn màu đen mênh mông, quả thực chính là một mảnh đất tử vong, chẳng những thời tiết vô cùng ác liệt, trong đó cũng có không ít dị sinh vật khủng bố.

Nhưng mà nếu như không đi qua Hắc Sa Mạc, muốn đi vòng qua, chỉ sợ sẽ mất hơn nửa năm thậm chí càng lâu hơn, hơn nữa ở một bên khác còn có một Tí Hộ Sở siêu cấp hùng cứ, không an toàn hơn so với đi Hắc Sa Mạc, thậm chí còn có thể nói là nguy hiểm nhất.

Hàn Sâm đang chuẩn bị đi qua Hắc Sa Mạc, đi vòng quá xa cũng quá phiền toái, còn không bằng trực tiếp đi qua, chỉ cần không có siêu cấp Dị Linh tồn tại, cũng không quá nguy hiểm.

Bởi vì sẽ có một đoạn thời gian rất dài không có cách nào tiến vào Tí Hộ Sở nhân loại, cho nên Hàn Sâm báo một chút cho Kỷ Yên Nhiên trước, xin một lần nghỉ phép dài hạn.

Tổng tuyển cử chức vị nguyên thủ đã chấm dứt, Kỷ Nhược Chân không ngoài suy đoán đã trở thành nguyên thủ mới của Liên Minh, mà ngay cả Kỷ

Yên Nhiên cũng vì vậy mà trở nên bận rộn hơn.

Cùng Kỷ Yên Nhiên trò chuyện trong chốc lát, nhưng mà cô có quá nhiều chuyện cần làm, trí não không ngừng gửi tới tin tức, còn có các loại văn bản tài liệu cần xử lý.

Hàn Sâm liền ngồi ở một bên vừa uống trà vừa nhìn Kỷ Yên Nhiên làm việc, đột nhiên phát hiện ra mình chưa bao giờ tập trung xem Kỷ Yên Nhiên làm việc như vậy.

Mặc dù thiên phú về mặt tu luyện của Kỷ Yên Nhiên không phải rất ưu tú, nhưng mà chuyện này cũng không đại biểu cô không phải là một người ưu tú.

Trái lại, Kỷ Yên Nhiên vô cùng ưu tú, lúc xử lý rất nhiều chuyện đều rất trầm ổn, có phong độ của một đại tướng, chỉ là cô không am hiểu tự mình đi giết chóc mà thôi.

Ngắm nhìn Kỷ Yên Nhiên, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy cuộc sống sau này nếu như có thể uống trà, nhìn Kỷ Yên Nhiên làm việc như thế kỳ thật cũng rất tốt.

Trong lúc Kỷ Yên Nhiên làm việc, có một chút mị lực khác với lúc bình thường, không phải là cô bé xinh đẹp kia, cũng không phải là cô tình nhân nhỏ bé thường xuyên nũng nịu với Hàn Sâm kia, cái loại khí thế cường thế này, lúc bình thường Kỷ Yên Nhiên ở cùng với Hàn Sâm, Hàn Sâm cơ hồ chưa từng thấy ở trên người cô.

- Làm gì mà nhìn em như vậy?

Kỷ Yên Nhiên phát hiện ra ánh mắt khác thường của Hàn Sâm, nháy mắt hỏi.

- Có em ở bên cạnh anh quả thật rất tốt.

Hàn Sâm đi đến trước mặt Kỷ Yên Nhiên, cúi đầu hôn một cái lên trên trán cô ta.

Hai gò má của Kỷ Yên Nhiên đỏ ửng:

- Sao lại đột nhiên nói lời này?

- Bởi vì đột nhiên cảm thấy như vậy, cho nên liền nói như thế.

Hàn Sâm nhéo nhéo cái mũi của Kỷ Yên Nhiên, cười tủm tỉm nói:

- Còn có bao nhiêu công tác nữa?

- Công việc gần đây nhiều lắm, làm như thế nào cũng không hết, mỗi ngày đều phải làm việc đến nửa đêm, nếu anh mệt, liền đi về nghỉ ngơi trước đi.

Kỷ Yên Nhiên bất đắc dĩ nói.

- Không sao, em tiếp tục công việc, anh ở chỗ này ngồi một lát, mệt mỏi sẽ đi về nghỉ.

Hàn Sâm ngồi trở lại trên ghế, tiếp tục vừa uống trà vừa ngắm Kỷ Yên Nhiên làm việc, cảm thấy như vậy kỳ thật cũng rất tốt.

Thế nhưng mà chẳng được bao lâu, khuôn mặt bé nhỏ của Kỷ Yên Nhiên lại đỏ bừng, đuổi Hàn Sâm ra ngoài:

- Anh nhìn em như vậy, sao em có thể làm việc được.

Chương 730: Thiên Sứ Gen

Trong văn phòng ở trung tâm nghiên cứu của tập đoàn Thiên Sứ Gen, một người đàn ông ngồi ở phía sau bàn làm việc, sắc mặt âm trầm cơ hồ sắp chảy ra nước.

Triệu Hằng cùng Triệu Hải Dương đứng ở hai bên, không dám nói câu nào, đều cúi đầu, liền nhìn cũng không dám nhìn người đàn ông kia.

Người đàn ông kia khoảng bốn năm mươi tuổi, tướng mạo bình thường, nhưng mà khí thế trên người rất mạnh, trong lúc phất tay đều có một cỗ khí phách khiếp người, mặc dù là người cùng thế hệ như Triệu Hằng, cùng cháu

trai ruột như Triệu Hải Dương, ở trước mặt người đàn ông này cũng không dám thở mạnh lấy một cái.

Chủ tịch Triệu Thất của Thiên Sứ Gen, một cái tên rất quê mùa, bởi vì y đứng thứ bảy trong nhà, cho nên cha mẹ liền trực tiếp dùng chữ Thất này đặt tên cho y.

Anh em cùng lứa Triệu Thất rất nhiều, khi đó nhân loại đang cổ vũ sinh sản, trên cơ bản thì nhà ai cũng đều có bảy tám đứa bé, Triệu gia cũng không ngoại lệ.

Trước Triệu Thất, y còn có sáu người anh, tên đều vô cùng hay, ít nhất là tốt hơn gấp trăm lần so với cái tên Triệu Thất này, nhưng mà đều không ngoại lệ, sáu người anh đều lần lượt chết non, chỉ có Triệu Thất có cái tên không được hay lắm này còn sống.

Thời đại kia có rất nhiều tư tưởng mê tín, đã từng có một thầy bói coi số mạng cho Triệu Thất, nói Triệu Thất sống không quá thứ bảy.

Thứ bảy này tự nhiên không phải nói thứ bảy của Triệu Thất, mà sau khi Triệu gia lão Lục chết, chính là ngày thứ bảy sau khi Triệu gia lão Lục chết, Triệu Thất này chính là người tuyệt mệnh kia.

Mà mệnh chết yểu của Triệu gia cũng từ Triệu Thất mà tuyệt, những đứa trẻ sinh về sau đều có thể nuôi sống, không tiếp tục chết non nữa.

Mà ở ngày thứ bảy Triệu gia lão Lục mất ấy, Triệu Thất thật đúng là thiếu chút nữa đã chết rồi, mẹ Triệu Thất không muốn con trai của mình vừa mới sinh hạ không bao lâu đã bị chết, vào ngày thứ bảy đó, đều ôm Triệu Thất không chịu buông tay.

Một người mẹ của sáu đứa bé đã chết, như thế nào cũng không thể lại nhìn đứa con thứ bảy của mình chết đi.

Ngày đó, mẹ của Triệu Thất trông coi Triệu Thất một tấc cũng không rời.

Kết quả là đã xảy ra sự cố, phòng ở bị va sụp, mẹ con hai người bị chôn sống ở bên trong, lúc người khác bới họ ra, mẹ của Triệu Thất đã bị đập

không còn hình người nữa rồi, mà Triệu Thất vẫn còn ở trong tã lót, được mẹ che ở dưới thân thể, vậy mà giống như kỳ tích không bị chết, chỉ là trên người dính đầy máu tươi của mẹ.

Lúc được người bới ra, Triệu Thất nằm trong tã lót đang liếm tay cười.

Cứ như vậy, Triệu Thất sống quá ngày thứ bảy, Triệu gia cũng bởi vì có một Triệu Thất không chết, từ một cơ sở nghiên cứu gen sinh vật nho nhỏ, phát triển trở thành Thiên Sứ Gen – một trong bốn cơ sở lớn của Liên Minh hôm nay.

- Thất ca, thực xin lỗi, tôi làm hỏng việc rồi.

Triệu Hằng dù đã nhiều tuổi, nhưng mà ở trước mặt Triệu Thất lại giống như là một học sinh tiểu học phạm phải sai lầm, cúi đầu không dám nhìn Triệu Thất.

Triệu gia không ai không sợ Triệu Thất, đều nói mạng của Triệu Thất vừa hung vừa cứng, mà trên thực tế mạng của Triệu Thất xác thực là vừa hung vừa cứng, Thiên Sứ Gen có thể đi tới một bước như hôm nay, là đã giẫm lên vô số thi cốt để đi lên, người Triệu gia biết rõ điều này cho nên đối với Triệu Thất càng thêm sợ hãi như gặp hổ.

Không ai biết Triệu Thất khủng bố đến mức nào ngoài bọn họ, cho nên bọn họ sợ hãi Triệu Thất, Triệu Thất nói gì phải nghe nấy.

- Thất bại cũng không sao cả, không ai không thất bại, nhưng mà nếu một người thất bại, nhưng ngay cả chính mình thua ở chỗ nào đều không biết được, vậy thật sự nên chết rồi.

Triệu Thất lạnh lùng nhìn Triệu Hằng nói:

- Cậu cho rằng, cậu thua ở chỗ nào?

Triệu Hằng có chút khúm núm đáp:

- Xin lỗi Thất ca, lần này vận may của chúng tôi không tốt, không nghĩ tới bên trong ngọn núi nhỏ kia còn ẩn dấu một con dị sinh vật khủng bố như vậy, cho nên mới sắp thành lại bại. Còn có tên Hàn Sâm kia, nếu như không

phải hắn không chịu sử dụng sủng vật siêu cấp thần huyết ngăn con sinh vật siêu cấp thần huyết kia lại, còn dẫn nó đi qua, chúng tôi cũng sẽ không tổn thất nghiêm trọng như thế.

Triệu Hải Dương ở bên cạnh một tiếng cũng không dám nói, lúc này mới nói xen vào:

- Đúng là tên Hàn Sâm kia bẫy bọn cháu, nếu như không phải do hắn dẫn con dị sinh vật kinh khủng kia tới, bọn cháu cũng sẽ không. . .

Triệu Thất lạnh lùng nhìn y một cái, Triệu Hải Dương lập tức nuốt lời còn lại xuống, không dám nói thêm gì nữa.

- Là lỗi của tôi.

Ánh mắt của Triệu Thất đảo qua mặt hai người, vẻ mặt ngưng lại, lạnh nhạt nói:

- Tôi để cho mấy người đi, là tôi dùng người sai làm, hai người đi đi, gọi Triệu Liên đến đây.

Triệu Hằng cùng Triệu Hải Dương đều thở dài một hơi, giống như được đại xá rời khỏi phòng làm việc của Triệu Thất.

Không bao lâu sau, một người đàn ông trung niên cao lớn gõ cửa đi vào phòng làm việc của Triệu Thất, người bình thường đều rất khó tưởng tượng, một người đàn ông cao lớn thô kệch, mặt đen giống như Trương Phi lại có cái tên là Triệu Liên, tên và người hoàn toàn không có liên quan gì tới nhau.

- Chủ tịch tìm tôi tới có dặn dò gì?

Triệu Liên cung kính hỏi.

- Thí nghiệm dịch gen Thiên Sứ tiến hành thế nào rồi?

Vẻ mặt của Triệu Thất buông lỏng không ít, trong gia tộc cũng có được mấy người ưu tú, Triệu Liên chính là một hậu bối mà Triệu Thất vô cùng yêu thích, rất nhiều việc quan trọng đều giao cho Triệu Liên làm.

- Đã đang tiến hành thí nghiệm giai đoạn thứ ba rồi, theo kết quả thí nghiệm hiện nay, dịch gen Thiên Sứ còn tồn tại không ít vấn đề, nhưng mà cho nghiên cứu viên thêm một ít thời gian, bọn họ nhất định có thể giải quyết được những vấn đề này.

Triệu Liên nói.

- Vật thí nghiệm cho giai đoạn thứ ba còn bao nhiêu?

Triệu Thất gật đầu lại hỏi.

- Còn có 23 phần.

Triệu Liên đáp.

- Đều mang tới chỗ Triệu Long đi, nói y mặc kệ làm như thế nào cũng phải ở trong Tí Hộ Sở giết Hàn Sâm.

Triệu Thất lạnh nhạt nói.

- Nhưng mà dịch gen Thiên Sứ hiện tại vẫn chưa ổn định, tính phá hư đối với nhân loại vẫn rất lớn, nếu để cho bọn Triệu Long dùng, cho dù thành công, chỉ sợ bọn Triệu Long cũng không sống nổi.

Triệu Liên còn chưa nói hết.

- Triệu gia nuôi bọn họ, không phải là vì ngày hôm nay sao?

Vẻ mặt của Triệu Thất lại lạnh nhạt nói ra:

- Hơn nữa cũng là thời điểm làm thí nghiệm giai đoạn thứ tư, quan sát kỹ số liệu sau khi bọn Triệu Long sử dụng dịch gen Thiên Sứ, những số liệu này rất quan trọng đối với dịch gen Thiên Sứ.

- Vâng.

Triệu Liên không nói gì nữa, lên tiếng liền đi ra khỏi văn phòng, trực tiếp đi tới tầng mười chín của phòng nghiên cứu ở dưới mặt đất.

Trong cơ sở nghiên cứu có rất nhiều nghiên cứu viên đang bận rộn, mà ở tận cùng bên trong cơ sở nghiên cứu có một gian phòng trong suốt, trong phòng, một người đàn ông cường tráng bị giam cầm ở trên một chiếc giường làm bằng hợp kim thép Z, tứ chi đều bị hợp kim thép Z cố định lại, hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích.

Chỉ thấy một cánh tay cơ giới vươn tới người đàn ông trên giường, tiêm một ống chất lỏng màu đỏ vào trong cơ thể người đàn ông kia.

Mạch máu toàn thân người đàn ông kia lập tức nổi lên, giống như là một đám rắn máu dài hẹp đáng sợ trải rộng toàn thân, trong ánh mắt đều tràn đầy tơ máu, người đàn ông kia giãy dụa, phát ra từng tiếng gào rú khiến cho lòng người lạnh ngắt.

Mà ở trên đỉnh đầu y vậy mà quỷ dị chui ra một cái sừng nhọn nho nhỏ, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị, giống như là từ trong đầu mọc ra vậy.

Răng rắc! Răng rắc!

Hợp kim thép Z trói buộc người đàn ông kia, cứ thế bị y trực tiếp xé đứt, thoáng cái từ trên giường đứng lên, toàn bộ bắp thịt đều cao cao nổi lên, trong lỗ mũi thở hổn hển, từng bước một đi về phía vách tường trong suốt, đôi con mắt đỏ ngầu gắt gao nhìn vào.

- A03, nghe thấy tôi nói không?

Triệu Liên thông qua Microphone truyền âm thanh vào trong căn phòng trong suốt kín mít kia.

- Nghe được.

Mặc dù dáng vẻ của người đàn ông kia vô cùng khủng bố dữ tợn, nhưng vẫn gật đầu mở miệng trả lời, chỉ là âm thanh có chút run rẩy.

Giáo sư ở bên cạnh lập tức mừng như điên:

- Lại là một ca thành công, hiện tại tỷ lệ thành công của chúng ta đã đạt đến 95% trở lên.

Triệu Liên cũng lộ ra vẻ tươi cười, nói với giáo sư kia:

- Giáo sư, đưa cho tôi dịch gen Thiên Sứ thành phẩm còn lại đi.

Chương 731: Huyết Giác Tu La

Hàn Sâm đang chuẩn bị cho việc đi xa, đoạn đường trước khi đến Hắc Sa Mạc kia thì không có vấn đề gì quá lớn, nhưng mà sau khi tiến vào Hắc Sa Mạc, hắn phải xuyên qua Hắc Sa Mạc mới có cơ hội tìm được Tí Hộ Sở nhân loại để tiếp tế.

Căn cứ theo Chiến Thần Võ Đạo Quán dự trù, nếu như tất cả đều thuận lợi, cần khoảng hơn một tháng mới có thể xuyên qua Hắc Sa Mạc, nếu như gặp phải một chút phiền toái, như vậy lúc nào mới có thể xuyên qua Hắc Sa Mạc, thậm chí có thể xuyên qua Hắc Sa Mạc hay không cũng là vấn đề.

Hoàng Phủ Bình Tình từng khuyên Hàn Sâm không nên đi, mẹ của Hàn Sâm đang ở một Tí Hộ Sở nhân loại cỡ lớn, ở đó cũng không có nguy hiểm gì, cho dù Hàn Sâm muốn cho mẹ của mình cái gì đó, cũng có thể tiến hành trao đổi, không cần phải tự mình đi tới.

Nhưng mà Hàn Sâm lại biết thứ hắn muốn cấp cho mẹ hắn, căn bản không khả năng đổi được, cho nên chuyến này hắn nhất định phải tự mình đi tới.

- Yên tâm đi, tôi có sủng vật siêu cấp thần huyết, không có nguy hiểm gì.

Hàn Sâm ở trong máy bộ đàm cười nói với Hoàng Phủ Bình Tình.

Hoàng Phủ Bình Tình khẽ thở dài:

- Đừng nghĩ đơn giản như thế, người của chúng tôi cũng chỉ có kinh nghiệm xuyên qua Hắc Sa Mạc một lần, đội ngũ hơn trăm người, cuối cùng đi ra cũng chỉ có hai người, vẫn là cực kỳ may mắn mới có thể sống sót, liền chính bọn họ đều không biết mình đã đi ra như thế nào.

- Căn cứ theo lời bọn họ từng nói, bọn họ ở trong Hắc Sa Mạc đã từng gặp phải một con rồng màu đen, hơn nữa còn có quái thú nuốt rồng, cùng với sinh vật giống hệt như là phượng hoàng, núi cao còn biết di động, vũng cát chảy biết đuổi theo sinh vật để cắn nuốt. . . chỗ đó. . . thật sự quá nguy hiểm. . .

- Tí Hộ Sở sao có thể có rồng và phượng hoàng, đều chỉ là dị sinh vật mà thôi, cùng lắm thì chỉ là sinh vật siêu cấp thần huyết, tôi cũng không phải chưa từng giết qua.

Hàn Sâm cười nói.

- Tôi biết khuyên cậu cũng vô dụng, nhưng mà vẫn hi vọng cậu có thể suy nghĩ cân nhắc tỉ mỉ.

Hoàng Phủ Bình Tình nói.

- Học tỷ, chờ tôi xuyên qua Hắc Sa Mạc lại nhắn tin tức tốt cho cô.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Được rồi, nếu cậu nhất định phải đi, vậy thì giúp tôi mang một chút thú hồn đi qua đi. . .

Hoàng Phủ Bình Tình bất đắc dĩ cười nói.

. . .

Chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Ngân cùng một chỗ khởi hành ra khỏi Nữ Thần Tí Hộ Sở, chuẩn bị xuyên qua Ma Quỷ Sơn Mạch tiến tới Hắc Sa Mạc.

Thế nhưng mà mới tiến vào Ma Quỷ Sơn Mạch không được bao lâu, Hàn Sâm liền nhíu mày, trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút bất an.

- Con đường này mình đã đi không ít lần rồi, không có nguy hiểm gì mới đúng, mình cũng không phải là Vương Vũ Hàng, sẽ không xui xẻo như vậy chứ?

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mà Hàn Sâm vẫn mở ra Động Huyền Kinh, muốn cảm ứng xem khí tức sinh mệnh ở xung quanh, nhìn xem có nhân vật nào có khí tức sinh mệnh mạnh mẽ hay không.

Một giây sau, sắc mặt của Hàn Sâm có chút thay đổi, ở xung quanh cảm thấy có rất nhiều nhân vật có khí tức hết sức mạnh, hắn chỉ có thể cảm ứng được khí tức, không có cách nào thấy rõ ràng đó là thứ gì.

Thế nhưng chỉ là cảm giác khí tức sinh mệnh, đã khiến cho Hàn Sâm chấn động, cường độ những khí tức đó đã vượt qua mức sinh vật thần huyết, nhưng mà cũng không đạt tới tiêu chuẩn của sinh vật siêu cấp thần huyết.

Điều này khiến cho Hàn Sâm rất nghi hoặc, bởi vì hắn chưa bao giờ thấy qua khí tức như vậy ở trong Tí Hộ Sở, mặc dù mỗi khí tức đều có mạnh yếu khác nhau, nhưng mà cẩn thận cảm ứng lại, lại phát hiện ra những khí tức đó đều hề không yếu hơn hắn, dựa theo tính toán như vậy, tố chất thân thể của những khí tức đó chỉ sợ đều đạt mức 200 trở lên.

Đây là một trị số rất kỳ quái, rất ít sinh vật thần huyết có thể đạt tới loại trình độ này, nhưng sinh vật siêu cấp thần huyết sẽ không thấp như thế, coi như là Tiểu Ngân Ngân cũng mạnh hơn những khí tức này.

Hơn nữa số lượng thậm chí còn có hơn hai mươi cái, chuyện này cũng có chút quá kinh khủng.

- Rốt cuộc đây là thứ gì?

Hàn Sâm hướng về nhìn bốn phía, phát hiện ra những khí tức kia đang mau chóng xúm lại, rất nhanh đã nhìn thấy từng bóng người xuất hiện ở bên trong núi rừng xung quanh.

Chờ tới lúc Hàn Sâm nhìn rõ ràng những bóng người kia, không nhịn được nghẹn ngào kêu lên:

- Tu La tộc! Điều này sao có thể?

Hàn Sâm nhìn rõ ràng những bóng người đang đi tới đó, vậy mà trên đầu mỗi người mọc ra một cái sừng, đây là tiêu chí đặc biệt của nam Tu La.

Thế nhưng mà Tu La tộc không có khả năng sinh tồn ở trong Tí Hộ Sở mới đúng, cũng không thể sử dụng thú hồn, nhưng mà trên người những người này rõ ràng là đang mặc áo giáp thú hồn, trong tay còn cầm vũ khí thú hồn.

- Xảy ra chuyện gì? Vì sao ở trong Tí Hộ Sở lại có Tu La tộc? Chẳng lẽ Tu La tộc đã nghiên cứu ra phương pháp để có thể sinh tồn ở bên trong Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm kinh hãi trong lòng, nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ nhân loại sẽ có đại họa.

Thế nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm liền phát hiện ra chuyện không đúng, sừng trên đỉnh đầu những người đó mặc dù rất giống sừng của nam Tu La, nhưng mà màu sắc lại không giống.

Trong bốn loại sừng đen, trắng, vàng, tím của Tu La tộc, cũng không có sừng màu máu.

Thế nhưng mà sừng của những người đó thoạt nhìn cũng không phải là vật phẩm trang sức, càng không giống như là nhuộm màu, rõ ràng là từ trong xương sọ mọc ra ngoài, giống hệt như Tu La tộc.

Hơn nữa nếu như là nhân loại, nếu không nuốt qua siêu cấp thần gen, khí tức trên người bọn họ cũng không thể đạt tới loại trình độ này, khí lực của bọn họ rõ ràng là mạnh hơn nhân loại rất nhiều.

Vèo!

Một Tu La tộc sừng màu máu sử dụng thú hồn cung tên, trực tiếp bắn một mũi tên về phía Hàn Sâm, lực lượng kinh khủng đâm rách hư không, trong chốc lát đã bắn tới trước mặt Hàn Sâm.

Coong!

Thánh Chiến Thiên Sứ xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, một kiếm chặt đứt mũi tên thú hồn kia.

Thế nhưng mà Hàn Sâm cũng không vì thế mà cao hứng, ngược lại thần sắc càng thêm ngưng trọng, uy lực của mũi tên kia đã không kém hơn hắn bắn

ra.

- Chúng mày là ai?

Hàn Sâm lớn tiếng quát hỏi, hắn muốn biết những này đến cùng có phải là Tu La tộc hay không.

- Người đến giết mày.

Người đàn ông mới bắn tên vừa rồi kia chỉ lạnh lùng nói một câu, liền vung tay lên, lập tức hai, ba mươi người mọc ra sừng máu liền điên cuồng lao tới chỗ Hàn Sâm.

Trên sườn một ngọn núi, Triệu Liên đang cầm kính viễn vọng, cẩn thận quan sát diễn biến ở chỗ Hàn Sâm bên kia, hơn nữa còn đang tiến hành ghi chép.

- Dịch gen Thiên Sứ giai đoạn thứ ba, chống lại sủng vật siêu cấp thần huyết, đến cùng sẽ có biểu hiện dạng gì đây?

Trên mặt Triệu Liên dâng lên vẻ hưng phấn, y rất muốn biết rõ đáp án.

Nhưng mà Triệu Liên vô cùng rõ ràng, mặc dù những Tiến Hóa Giả đó đều có thể chất vượt 100, sau khi sử dụng dịch gen Thiên Sứ, có lẽ vẫn không phải là đối thủ của sinh vật siêu cấp thần huyết, mục tiêu lần này của bọn họ chủ yếu là đánh chết Hàn Sâm, mà không phải là đánh chết con sủng vật siêu cấp thần huyết kia.

Sủng vật siêu cấp thần huyết dù lợi hại thế nào đi nữa, dù sao cũng chỉ có một con, trong lúc vây công không có khả năng bảo vệ an toàn của Hàn Sâm.

- Đáng tiếc, chỉ vì giết một mình Hàn Sâm, liền hy sinh nhiều người bọn Triệu Long như vậy, những người này nên dùng để chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết mới đúng.

Triệu Liên có chút tiếc hận, dù sao sau khi Hàn Sâm bị giết, thú hồn cũng sẽ tan biến vào trong hư vô theo, bọn Triệu Long sẽ không có cách nào tiếp tục chiến đấu với sủng vật siêu cấp thần huyết nữa.

Mà bọn Triệu Long sau khi sử dụng dịch gen Thiên Sứ, trên cơ bản cũng đã tương đương với người chết, về sau cũng vô dụng.

Coong!

Thánh Chiến Thiên Sứ chém ra, mà bọn Triệu Long tiến công tự nhiên, kết thành chiến trận để ứng phó, mặc dù Thánh Chiến Thiên Sứ chiếm cứ ưu thế áp đảo, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn thực sự rất khó chém giết tất cả bọn họ.

Mà bảy tám người mọc ra sừng màu máu kia đã vây giết tới chỗ Hàn Sâm rồi.

Chương 732: Giết Sạch

Hai cánh của Thánh Chiến Thiên Sứ chấn động, xuyên qua một đám Tu La sừng màu máu, đại kiếm trong tay điên cuồng chém xuống, lập tức chém vai trái tính cả cánh tay trái của một tên Huyết Giác Tu La xuống.

Nhưng Huyết Giác Tu La kia lại giống như không cảm thấy thống khổ vậy, không để ý tới vết thương đang chảy ra máu tươi đầm đìa, đao thú hồn trong tay chém về phía cổ của Thánh Chiến Thiên Sứ.

Mà những Huyết Giác Tu La khác vẫn kết thành trận vây giết tới, đại kiếm trong tay Thánh Chiến Thiên Sứ chém ngang một cái, lập tức chém đầu của tên Huyết Giác Tu La bị thương kia xuống, đồng thời phiêu dật tránh qua, tránh né công kích của những Huyết Giác Tu La khác.

Chỉ là dưới sự dây dưa không sợ chết của đám Huyết Giác Tu La, Thánh Chiến Thiên Sứ cũng khó có thể mau chóng chấm dứt chiến đấu.

- Dịch gen Thiên Sứ giai đoạn thứ ba vẫn còn kém một chút, không có cách nào chính diện chống lại sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu như để cho cường giả mở ra khóa gen sử dụng, hiệu quả mới có thể tăng lên thêm một bước. . .

Triệu Liên ghi chép những số liệu của đám Huyết Giác Tu La kia, mặc dù ở trong Tí Hộ Sở không có cách nào sử dụng dụng cụ thí nghiệm, nhưng mà dùng con mắt của Triệu Liên, cũng có thể nhìn ra tương đối.

- Đáng tiếc là người chưa Tiến Hóa không chịu nổi đột biến gen như vậy, nếu không thì với dịch gen Thiên Sứ hiện tại, để cho nhân loại chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở hẳn là không thành vấn đề, nhưng đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc.

Triệu Liên đảo mắt nhìn về phía Hàn Sâm bên kia:

- Chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết còn không được, chém giết một nhân loại có lẽ không có vấn đề gì, dù là Tiến Hóa Giả đỉnh cấp của nhân loại, cho dù là thú hồn mạnh đến mức nào, ở trước mặt tố chất thân thể tuyệt đối đều không có tác dụng gì.

Triệu Liên vừa mới nói xong, đột nhiên nhìn thấy Hàn Sâm triệu hồi ra một cái nỏ nhìn giống như là Khổng Tước, rút ra từng mũi tên trong túi tên bên hông bỏ vào trong nỏ.

- Muốn dùng nỏ bắn chết Huyết Giác Tu La à? Thật sự là quá ngây thơ rồi, dùng tốc độ của bọn họ, coi như là nỏ thần huyết bạo tẩu cộng thêm mũi tên thần huyết bạo tẩu cũng không thể bắn trúng được.

Triệu Liên nhếch miệng, rất có tự tin đối với Huyết Giác Tu La, y vẫn một mực phụ trách công việc nghiên cứu dịch gen Thiên Sứ, rất rõ ràng những người sử dụng dịch gen Thiên Sứ đáng sợ tới cỡ nào.

Coi như là cường giả mở ra khóa gen, ở trước mặt Huyết Giác Tu La có tố chất thân thể mạnh mẽ như vậy, cũng không chiếm được lợi thế gì.

Ngoại trừ phương diện kỹ pháp không bằng cường giả mở ra khóa gen, các phương diện khác của Huyết Giác Tu La đều vượt qua Tiến Hóa Giả mở ra khóa gen.

Mắt thấy bảy tám tên Huyết Giác Tu La đã vây Hàn Sâm lại, đao kiếm cũng đã bổ tới phía Hàn Sâm, tốc độ cùng lực lượng cuồng mãnh kia, quả thực

chính là lực lượng cùng tốc độ kết hợp hoàn mỹ, Triệu Liên nhìn thấy thế trong lòng cũng hơi có chút hưng phấn.

Suy nghĩ tới lúc dịch gen Thiên Sứ có thể chính thức hoàn thành, có thể tiêu trừ những tác dụng phụ này, chính thức có thể để cho nhân loại có thể sử dụng, vậy thì sẽ là một thời đại mới của nhân loại rồi, mà y chính là một trong những người chứng kiến cùng sáng lập thời đại mới này, đương nhiên cũng là người sớm nhất có thể hưởng dụng tất cả những thứ này.

Thế nhưng mà một giây sau, Triệu Liên lại giống như bị hóa đá ở tại chỗ, dưới sự vây công của đám Huyết Giác Tu La kinh khủng kia, chỉ thấy chiếc nỏ kỳ quái trong tay Hàn Sâm kia ba ba ba vài cái liên tục, từng tia sáng màu đen hiện lên trên hư không.

Nguyên một đám Huyết Giác Tu La trực tiếp bị bắn xuyên đầu lâu, bảy tám tên Huyết Giác Tu La lập tức bị bắn chết tại chỗ, toàn bộ ngã xuống ở trước mặt Hàn Sâm, liền một tên xông vào phạm vi 2m gần Hàn Sâm đều không có.

- Điều này sao có thể. . . không có khả năng. . .

Triệu Liên mở to hai mắt ra nhìn, hoàn toàn không thể tin tưởng, tồn tại giống như là Huyết Giác Tu La, lại bị một mũi tên trực tiếp bắn chết, chuyện này thực sự là quá không thể tưởng tượng nổi.

Mà ngay cả sủng vật siêu cấp thần huyết kia, giết Huyết Giác Tu La cũng không hề thoải mái như vậy.

- Chẳng lẽ Hàn Sâm còn kinh khủng hơn cả sủng vật siêu cấp thần huyết? Không không không, tuyệt đối không thể nào, là cái nỏ kia, chẳng lẽ đó là thú hồn siêu cấp thần huyết, nhất định là như vậy không sai. Đáng chết, vậy mà Hàn Sâm lại có vật như vậy, đến cùng là hắn đã giết bao nhiêu sinh vật siêu cấp thần huyết rồi?

Triệu Liên biết rõ nhiệm vụ hôm nay đã đã thất bại, dưới bộ tên nỏ khủng bố như vậy, Huyết Giác Tu La căn bản không có khả năng hình thành uy hiếp đối với Hàn Sâm.

Mặc dù đã thất bại, nhưng mà Triệu Liên cũng không vì vậy mà bối rối, tiếp tục ghi chép số liệu lúc Huyết Giác Tu La chiến đấu với Thánh Chiến Thiên Sứ, để cung cấp cho lần sử dụng sau.

Nhưng mà chỉ trong một phút đồng hồ, những tên Huyết Giác Tu La kia đã bị Thánh Chiến Thiên Sứ giết sạch, so với thời gian mà Triệu Liên tính toán còn nhanh hơn gấp đôi.

- Quả nhiên, Huyết Giác Tu La ở loại trình độ này còn không đối kháng được với sinh vật siêu cấp thần huyết.

Lúc chiến đấu sắp kết thúc, Triệu Liên liền trực tiếp trốn đi thật xa, cũng không hề lưu luyến ở lại quá lâu.

Hàn Sâm nhìn tử thi ở trên mặt đất, không nhịn được nhíu mày, những tên này thoạt nhìn có chút giống như là Tu La tộc, sau khi bị hắn và tiểu thiên sứ chém giết, thân thể chợt bắt đầu nhanh chóng hư thối, cả cái sừng trên đầu kia cũng hư thối theo, biến thành một vũng nước màu máu, thoạt nhìn vô cùng buồn nôn.

- Những thứ này rốt cuộc là gì?

Hàn Sâm nhíu mày.

Rất rõ ràng, những thứ này tuyệt đối không phải là dị sinh vật, cũng không giống như nhân loại, nhưng nói là Tu La, lại có khác biệt không nhỏ so với Tu La tộc.

Hàn Sâm không khỏi nhớ tới Linh, nhưng mà trạng thái của Linh rõ ràng khác với đám quái vật này.

Mặc kệ là Linh ở trạng thái nhân loại hay là Linh ở trạng thái Tu La, trạng thái thân thể đều không giống những thứ này, Linh không khác gì nhân loại bình thường và Tu La.

- Thứ này, chắc chắn không phải là thứ nguyên bản đã có ở bên trong Tí Hộ Sở, nhất định là nhân loại làm ra, lại có thể chế tạo ra vật như vậy, lại dùng

để đối phó với mình, hiển nhiên hạ quyết tâm muốn đẩy mình vào chỗ chết, đến cùng là ai đây?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Thiên Sứ Gen tự nhiên là có hiềm nghi lớn nhất, nhưng mà trước đó hắn cũng đã đắc tội với tập đoàn Đông Lâm, loại vật này tập đoàn Đông Lâm cũng am hiểu, hơn nữa sở nghiên cứu gen sinh vật ở trong Liên Minh cũng không chỉ có mỗi hai nhà này, cho nên Hàn Sâm chỉ cho rằng Thiên Sứ Gen có hiềm nghi lớn nhất, nhưng mà cũng không thể khẳng định.

Hàn Sâm không tiếp tục xuất phát nữa, trực tiếp quay trở về Tí Hộ Sở, truyền tống trở về Liên Minh, đối phương đã dám ra tay với hắn như vậy, hắn sợ rằng những người kia cũng sẽ không hề kiêng kỵ ra tay với thân nhân của hắn.

Ở trong Liên Minh thì khẳng định là không có khả năng, hiện tại hắn coi như là người của Kỷ gia, lại có bối cảnh là tổ hành động đặc biệt an toàn, không ai sẽ ở trong Liên Minh làm ra loại chuyện như thế này, dù sao lấy khoa học kỹ thuật hiện tại, ở trong Liên Minh muốn điều tra ra thì quá dễ dàng.

Ở bên trong Tí Hộ Sở liền không giống rồi, cho nên sau khi Hàn Sâm trở lại Liên Minh, chuyện đầu tiên muốn làm là liên hệ với mẹ của mình, để cho bà ta tạm thời không nên tiến vào Tí Hộ Sở, chờ sau khi hắn tới lại tiến vào Tí Hộ Sở tiếp.

Thế nhưng mà Hàn Sâm bấm gọi tới máy truyền tin của mẹ mình, nhưng không trả lời, trực tiếp chuyển vào trạng thái để lại lời nhắn, điều này làm cho trong lòng Hàn Sâm lộp bộp một cái.

Hàn Sâm liền liên hệ với Tần Huyên, nhờ cô ta liên hệ với nhân viên tổ hành động đặc biệt an toàn phụ trách bảo hộ mẹ mình, hi vọng bọn họ có thể mau chóng đưa mẹ mình ra bên ngoài Tí Hộ Sở.

Chương 733: Ma Quỷ Không Có Nước Mắt

Hàn Sâm có chút bận tâm, lần này có chút không giống như lần trước kia, nếu như chỉ là cao thủ bình thường, tổ hành động đặc biệt an toàn bảo vệ sẽ có chút tác dụng, nhưng mà những tên Huyết Giác Tu La kia lại đã phá vỡ nhận thức của nhân loại, Hàn Sâm sợ mẹ mình sẽ xảy ra vấn đề gì ở trong Tí Hộ Sở.

Tần Huyên nghe xong Hàn Sâm kể, cũng không dám thờ ơ, liền liên hệ với cấp trên, điều tra ra hướng đi của La Tố Lan, quả nhiên là đang ở trong Tí Hộ Sở, được người của tổ hành động đặc biệt an toàn dẫn ra ngoài săn giết.

Tần Huyên nói cho Hàn Sâm, đã phái người đi tìm bọn họ rồi, tin tưởng không bao lâu sau sẽ có thể đem bọn họ tìm trở về.

Bên trong dãy núi Ba Khắc Đạt ở gần Tinh Lam Tí Hộ Sở, La Tố Lan ở dưới sự bảo vệ của Ngô Thanh đang săn bắn dị sinh vật, mặc dù La Tố Lan đã lấy được rất nhiều gen, nhưng mà năng lực thực chiến vẫn không quá tốt, đối phó với một sinh vật biến dị vẫn lộ ra vẻ cố hết sức, Ngô Thanh thậm chí còn có một loại xúc động muốn tiến lên giúp cô giải quyết con sinh vật biến dị kia đi.

Theo Ngô Thanh, phụ nữ như La Tố Lan nên là một quý phụ ưu nhã, là loại mười ngón không dính nước mùa xuân kia, được người đàn ông nâng niu ở trong lòng bàn tay, hưởng thụ hoa tươi cùng che chở.

Hiện tại chính mình không cần thiết phải đi ra ngoài săn bắn, với địa vị cùng thực lực hiện tại của con trai bà, có thể cung cấp đến thần gen đại viên mãn cũng sẽ không có vấn đề gì, chỉ cần một chút thời gian mà thôi.

Thế nhưng mà mỗi tháng La Tố Lan vẫn sẽ yêu cầu đi ra ngoài săn bắn mấy lần, chỉ là đi giết một ít sinh vật nguyên thủy cùng sinh vật biến dị, mỗi lần Ngô Thanh đều nhìn đều có chút sốt ruột, hận không thể đi lên giúp một tay.

Một phu nhân quý phái như vậy, thật sự không thích hợp tranh đấu với người khác, càng thêm không thích hợp chiến đấu với dị sinh vật hung tàn.

Mặc dù Ngô Thanh nghĩ như vậy, nhưng mà vẫn rất nghiêm túc trông chừng La Tố Lan, đây là lúc một thành viên của tổ hành động đặc biệt an toàn đang chấp hành nhiệm vụ, huống chi con trai của La Tố Lan chính là người của tổ hành động đặc biệt an toàn, Ngô Thanh cũng không có chút nào lười biếng.

Đột nhiên, trong núi rừng bên cạnh truyền ra âm thanh bạo hống, chỉ thấy một con cọp màu đen từ trong núi rừng lao ra, tốc độ nhanh vô cùng, giống như một luồng ảo ảnh màu đen.

- Sinh vật thần huyết Hắc Ảnh Hổ, làm sao lại ở loại địa phương này?

Ngô Thanh lập tức biến sắc, Hắc Ảnh Hổ bình thường qua lại ở trong vùng núi càng sâu hơn một chút, không nên xuất hiện ở nơi này mới đúng.

- Hàn phu nhân, trốn ở đằng sau tôi, đừng đi loạn.

Ngô Thanh vừa lách mình đi qua, trực tiếp chém giết con sinh vật biến dị kia, bảo vệ ở trước mặt của La Tố Lan.

Lập tức con Hắc Ảnh Hổ kia đã đánh tới, Ngô Thanh trực tiếp rút trường kiếm ra nghênh đón, một con Hắc Ảnh Hổ cấp thần huyết, Ngô Thanh vẫn nắm chắc có thể chém giết, chỉ là tốc độ của Hắc Ảnh Hổ quá nhanh, muốn mang theo La Tố Lan đào tẩu chỉ sợ là có chút khó khăn.

Đột nhiên, lại nghe thấy ở trong núi rừng truyền đến vài tiếng gầm rú nữa, lại có hai con dị sinh vật từ trong núi rừng chui ra, lúc Ngô Thanh nhìn rõ ràng, sắc mặt lập tức đại biến, đó vậy mà lại là hai con sinh vật thần huyết nữa.

- Hàn phu nhân, ngài lập tức cưỡi tọa kỵ thần huyết trở về Tí Hộ Sở đi, ở đây để cho tôi ứng phó.

Ngô Thanh vừa chiến đấu cùng Hắc Ảnh Hổ, vừa nói với La Tố Lan.

- Tiểu Ngô, cậu hãy cẩn thận.

La Tố Lan triệu hoán ra tọa kỵ thần huyết mà Hàn Sâm đã đổi cho bà, trực tiếp chạy như điên ra bên ngoài vùng núi.

Vầng sáng trên thân kiếm của Ngô Thanh bùng lên, cản lại ba con sinh vật thần huyết này, tranh thủ thời gian cho La Tố Lan đào tẩu.

Nơi này là biên giới của sơn mạch, cách Tinh Lam Tí Hộ Sở cũng không xa, đường ra khỏi sơn mạch trên cơ bản không có dị sinh vật nào, có thể nói là ra khỏi sơn mạch liền an toàn rồi.

Thế nhưng mà La Tố Lan cưỡi tọa kỵ thần huyết còn chưa kịp chạy ra ngoài sơn mạch, phía trước lại đột nhiên xuất hiện mười mấy người, ngăn cản đường đi của La Tố Lan, bao vây La Tố Lan cùng tọa kỵ lại.

- Hàn phu nhân, mời bà đi theo chúng tôi đi một chuyến đi.

Người đàn ông trung niên cầm đầu cười tủm tỉm nhìn La Tố Lan nói.

- Mấy người là ai, tại sao tôi phải đi với mấy người?

La Tố Lan có chút kinh hoảng hỏi.

- Hàn phu nhân không cần phải lo lắng, chúng tôi sẽ không hại bà. Mời bà trở về, chỉ là muốn để cho bà và con bà đoàn tụ.

Người đàn ông trung niên cầm đầu nói.

- Tiểu Sâm làm sao vậy?

La Tố Lan vội hỏi.

- Bà đi thì biết.

Người đàn ông kia lạnh nhạt nói.

- Tôi không đi.

La Tố Lan cắn môi nói ra.

- Lão Đỗ, cùng bà ta dong dài nhiều như vậy làm gì, trực tiếp tóm lại là được.

Một người đàn ông khác lạnh lẽo hô lên.

- Cũng tốt.

Người đàn ông lúc trước vung tay lên, mọi người liền ép tới chỗ La Tố Lan.

Bọn họ đã điều tra La Tố Lan rất rõ ràng, trước kia chính là bà chủ của một gia đình, về sau cũng chỉ là săn giết một ít sinh vật bình thường để nuôi gia đình, sau này một mực được người chăm sóc, căn bản không có sức chiến đấu gì.

Bọn họ đã tách người giám hộ của tổ hành động đặc biệt an toàn ra, muốn bắt La Tố Lan lại là chuyện rất đơn giản.

- Mấy người cũng đều là người có cha mẹ, mấy người làm việc này, chẳng lẽ cha mẹ của mấy người sẽ không khổ sở sao?

La Tố Lan giận dữ nói.

- Ít nói lời vô ích, nhìn da thịt cô mịn màng như vậy, ngoan ngoãn đi theo chúng tôi đi, nếu không thì cô sẽ không chịu nổi đau khổ kia đâu.

Trương Phòng lạnh giọng nói ra.

- Chịu khổ dù sao cũng tốt hơn là tuyệt vọng.

La Tố Lan nói.

- Vậy cũng đừng trách chúng tôi không khách sáo.

Trương Phòng xòe tay ra, liền trực tiếp chộp tới tóc của La Tố Lan, muốn kéo La Tố Lan từ trên tọa kỵ xuống.

Ngay lúc tay của Trương Phòng sắp chạm tới La Tố Lan, lại nhìn thấy La Tố Lan đang ngồi ở phía trên giơ bàn tay như ngọc trắng lên, giống như tùy ý vung một cái tới cổ của Trương Phòng.

PHỐC!

Lúc còn cách khoảng hai thước, cổ của Trương Phòng lại giống như bị dao găm vô hình chém đứt, một cái đầu mang theo máu tươi đang phun bay lên trên không trung, trong cặp mắt kia tràn ngập không cam lòng, tuyệt vọng cùng không thể tin.

- Mấy người. . . đã thể nghiệm qua tuyệt vọng chưa?

Mặt của La Tố Lan giống như huyền băng muôn đời, sớm đã không có thất kinh cùng sợ hãi lúc trước nữa, chỉ còn lại lạnh lùng.

Trong lòng tất cả mọi người đều run lên,cảm thấy lạnh cả người.

- Aaaaaa!

Máu tươi giống như đóa hoa nở rộ, những nơi dáng người kia đi qua, toàn bộ thế giới đều giống như nở đầy đóa hoa máu đỏ tươi.

- Ma quỷ. . . bà là ma quỷ. . .

Trong lòng Đỗ Như Chi sợ hãi tới cực điểm, mười cao thủ vượt 100, trong đó kể cả Trương Phòng, còn có hai cường giả mở ra khóa gen, mấy người bọn họ chống lại sinh vật thần huyết đều không cần lo lắng chút nào, thậm chí còn có thể bắt sống.

Nếu không thì cũng không thể dẫn dụ mấy con sinh vật thần huyết còn sống tách Ngô Thanh ra.

Thế nhưng mà nhiều cao thủ như vậy, chỉ trong khoảng mười bước, người phụ nữa kia chỉ đi khoảng mười bước, đầu của tất cả bọn họ đều dọn nhà rời khỏi khỏi thân thể.

Ở trong máu tươi cùng thi cốt đầy đất, người phụ nữa kia không dính một giọt máu vào, vẫn ưu nhã cùng thong dong như vậy.

Nhìn người phụ nữ đang đứng ở trước mặt mình nhìn mình, khuôn mặt rất xinh đẹp, nhưng mà ở trong mắt Đỗ Như Chi, đó lại đáng sợ giống như ma quỷ vậy.

Mắt thấy nữ nhân kia sắp đi ra bước thứ mười một, Đỗ Như Chi chỉ cảm thấy hai chân giống như nhũn ra, đều sắp co quắp ở trên mặt đất rồi, liền ý nghĩ trốn chạy đều không có, người phụ nữ này thật sự quá kinh khủng, còn kinh khủng hơn cả ma quỷ.

- Không. . . đừng. . . giết tôi. . . trong nhà của tôi còn có cha mẹ và vợ con. . .

Đỗ Như Chi lập tức co quắp quỳ gối trước mặt người phụ nữa kia, không sinh ra một tia ý niệm phản kháng nào.

- Ma quỷ, không có nước mắt.

Mắt La Tố Lan lạnh lùng nhìn xuống Đỗ Như Chi, tay ngọc nhẹ vẫy, một cái đầu lâu bay lên trời, máu tươi theo đó phun ra.

Chương 734: Đây Nhất Định Là Ảo Giác

Người của tiểu phân đội Lam Tinh ở bên ngoài dãy núi gặp được La Tố Lan, thuận lợi mang theo La Tố Lan trở về Tí Hộ Sở, Ngô Thanh vừa vặn cũng đã giết được một con sinh vật thần huyết, đánh chạy hai con, liền vội vã chạy về.

Người của tiểu phân đội Lam Tinh đều cảm thấy sự tình có chút kỳ quặc, ba con sinh vật thần huyết kia không nên xuất hiện ở chỗ đó, tựa hồ là có chút vấn đề, nhưng mà trừ chuyện đó ra lại chẳng có cái gì xảy ra cả, La Tố Lan cũng bình yên vô sự.

Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng mà La Tố Lan không có chuyện gì tự nhiên là tốt nhất, sau khi trở lại Tí Hộ Sở, La Tố Lan liền truyền tống ra khỏi Tí Hộ Sở, trở về Liên Minh.

Mà ở bên trong dãy núi kia lại nhiều hơn một dải đất mới đắp, giống như có đồ vật gì đó được mai táng.

- Mẹ, mẹ không sao chứ?

Hàn Sâm đã từ trong miệng Tần Huyên biết được chuyện xảy ra ở Tí Hộ Sở, cũng cảm thấy có chút cổ quái, nhưng mà lại cảm thấy có chút không đúng, nếu như là những người kia muốn đối phó với mẹ mình, không có đạo lý gì chỉ xua ba con sinh vật thần huyết đi ra.

- Mẹ có thể có chuyện gì được?

La Tố Lan hỏi lại.

- Mẹ, con ở bên ngoài đắc tội một vài người, những người kia không đối phó được với con, con sợ bọn họ lại đối phó với mẹ, gần đây mẹ đừng vào Tí Hộ Sở nữa.

Hàn Sâm nói thẳng.

Việc này không thể uyển chuyển, nếu không vạn nhất mẹ tưởng là việc không đáng kể, một lần nữa tiến vào Tí Hộ Sở, vậy thì thật sự là phiền toái rồi.

Chuyện lần này đã có chút ít kỳ quặc, Hàn Sâm không hy vọng lại có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, ít nhất là trước khi hắn đi tới chỗ mẹ ở, hắn không hy vọng mẹ mình tiến vào Tí Hộ Sở nữa.

- Tiểu Sâm, con đắc tội với ai thế, sẽ không có chuyện gì chứ?

La Tố Lan lo lắng hỏi.

- Yên tâm, con có thể lo được, hiện tại con của mẹ rất mạnh đấy nhé.

Hàn Sâm cười nói.

- Đều là mẹ vô dụng, không thể bảo vệ con.

La Tố Lan làm như vô cùng khổ sở nói.

- Mẹ, mẹ nuôi con lớn như vậy đã rất khổ cực, về sau nên là con bảo vệ mẹ mới đúng.

Hàn Sâm vội vàng nói.

- Đúng rồi Tiểu Sâm, di vật của thái gia gia con, con còn bảo tồn tốt không đấy?

La Tố Lan làm như tùy ý hỏi một câu.

- Yên tâm đi mẹ, bảo tồn vô cùng tốt, sợi dây chuyền con vẫn luôn đeo trên người.

Hàn Sâm nói.

- Vậy là tốt rồi.

La Tố Lan thở dài một hơi.

. . .

Sau khi cắt đứt thông tin, vẻ mặt của La Tố Lan có chút phức tạp:

- Hao tổn tâm cơ nhiều năm như vậy, chúng ta vẫn không tìm thấy lối ra vòng xoáy kia hay sao?

Sau khi Hàn Sâm xác định được mẹ mình đã an toàn, chuẩn bị lập tức tiến về Tinh Lam Tí Hộ Sở, miễn cho lại đêm dài lắm mộng.

Hắc Sa Mạc, sa mạc màu đen mênh mông, thoạt nhìn giống như là một cái lò luyện dưới địa ngục, khắp nơi đều là màu sắc khiến người ta tuyệt vọng, so với sa mạc thông thường càng làm cho người cảm thấy áp lực hơn.

Một bóng người cưỡi sư tử màu vàng xuất hiện ở trên sa mạc màu đen, ở trong sa mạc mênh mông rộng lớn lộ ra vẻ rất cô đơn, có hơi nhỏ bé.

- Thật hy vọng mình có thể không cần ăn cơm không cần uống nước, ở nơi đáng chết này mới sẽ dễ chịu hơn một chút.

Hàn Sâm tiến vào trong Hắc Sa Mạc đã được sáu ngày rồi, sau đó rốt cục hắn đã xác định được một việc, hắn bị lạc đường mất rồi.

Mặc dù hai ngày trước đó trong một trận bão cát không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng lại khiến cho hắn hoàn toàn bị mất phương hướng.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục nhắm đại một phương hướng mà đi, hy vọng có thể trước khi dịch dinh dưỡng mình mang theo bị tiêu hao sạch đi ra khỏi Hắc Sa Mạc.

Tiểu Ngân Ngân bị mặt trời soi tới rất không thoải mái, nằm ở trên bờ vai Hàn Sâm dùng cái đuôi to đầy lông nhún nhún che đỉnh đầu, thỉnh thoảng ngáp một cái.

- Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm từ rất xa nhìn thấy ở trên sa mạc màu đen phía trước có một tòa kiến trúc vô cùng đồ sộ, con mắt lập tức sáng lên.

Cho dù không phải là Tí Hộ Sở nhân loại, chỉ cần không phải Tí Hộ Sở cấp siêu cấp Dị Linh, Hàn Sâm liền có thể đi vào kiếm Dị Linh chơi đùa, sau đó truyền tống về lại Liên Minh tắm nước nóng, ngủ một giấc thật tốt, thuận tiện bổ sung tiếp tế.

Hàn Sâm thúc giục Kim Mao Hống đi lên phía trước, đồng thời quan sát tỉ mỉ Tí Hộ Sở kia, thoạt nhìn thì quy mô cũng không lớn, có lẽ không thể nào là một Tí Hộ Sở cấp siêu cấp Dị Linh, thậm chí còn không phải Tí Hộ Sở hoàng tộc ải, tối đa cũng chỉ là một Tí Hộ Sở quý tộc mà thôi.

Nhưng mà sau khi tới gần, trong lòng Hàn Sâm lại bắt đầu có chút thấp thỏm không yên, Tí Hộ Sở này thoạt nhìn rất lụi bại, mặc dù không có dấu hiệu sụp đổ, thế nhưng mà nhìn giống như là một tòa thành cổ đã bị vứt bỏ không biết bao nhiêu năm tháng.

- Đây không phải là một Tí Hộ Sở đã bị bỏ hoang đấy chứ? Cầu ông trời phù hộ cho Truyền Tống Trận nơi đây còn có thể sử dụng được.

Hàn Sâm âm thầm cầu nguyện trong lòng.

Sau khi đến gần tòa thành cổ Hoàng Thạch này, Hàn Sâm phát hiện ra chuyện cũng không hề bết bát giống như trong tưởng tượng của hắn, đây vậy mà thật sự là một Tí Hộ Sở nhân loại, Hàn Sâm ở xa xa liền thấy ở bên trên đất cát trước cửa thành có cắm một cái ô che nắng, dưới ô che nắng còn đặt một cái trường kỉ, hơn nữa trên trường kỉ còn có một người đang nằm.

Chuẩn xác mà nói là một cô gái, một cô gái xinh đẹp.

Cặp đùi đẹp thon dài mượt mà, một mái tóc màu đen ngắn xinh đẹp tuyệt trần, mông đẹp ngạo nghễ ưỡn lên giống như cây đào mật cùng bộ ngực đầy đặn, bụng dưới hết sức nhỏ nhắn lại rắn chắc, còn có bắp thịt xinh đẹp.

Ở trong Hắc Sa Mạc nhàm chán này, tất cả đều lộ ra vẻ tươi đẹp như vậy, thiếu chút nữa để cho Hàn Sâm nhìn tới trợn cả mắt lên rồi.

Vì sao mà Hàn Sâm có thể nhìn rõ ràng như vậy?

Bởi vì hiện tại mỹ nữ tóc ngắn không mảnh vải che thân kia đang nằm bên trên trường kỉ, tựa hồ là đang tắm nắng, thoạt nhìn hết sức thích ý.

- Ông trời ơi, có phải mình bị hoa mắt rồi hay không? Có phải ở trong Hắc Sa Mạc này quá lâu, trong đầu đã xuất hiện ảo giác rồi? Hoặc đây chính là Hải Thị Thận Lâu?

Hàn Sâm dùng sức dụi dụi con mắt của mình.

thành cổ Hoàng Thạch vẫn còn ở trước mắt, ô che nắng cùng trường kỉ cũng vẫn còn ở trước cửa thành, mỹ nữ tóc ngắn vẫn đan còn nằm ở trên trường kỉ kia.

Hàn Sâm vẫn cảm thấy có chút không chân thực, cũng không ngồi ở trên Kim Mao Hống nữa, thu hồi nó vào trong Hồn Hải, bản thân mau chóng vọt tới thành cổ Hoàng Thạch kia.

Khoảng cách tới thành cổ càng ngày càng gần, Hàn Sâm nhìn càng ngày càng rõ ràng, thoạt nhìn thì không hề giống như là Hải Thị Thận Lâu, có chút giống như là tồn tại chân thật.

- Không thể nào? Là thật sao? Không có khả năng lại tốt đẹp như vậy chứ? Trong sa mạc rộng lớn lại có một mỹ nữ khỏa thân phơi nắng ở trước cửa thành, chuyện này không hợp lý a, nhất định là ảo giác, nhất định là ảo giác, trong Hắc Sa Mạc căn bản không thể có Tí Hộ Sở nhân loại. . .

Hàn Sâm thật sự rất khó tin tưởng, vậy mà lại có chuyện như vậy.

Mỹ nữ tóc ngắn kia nằm ngang ở trước mặt Hàn Sâm, nhìn không thấy mặt, gục ở chỗ đó đeo một cái kính râm lớn, trên bàn bên cạnh còn để một ít đồ uống cùng đồ ăn vặt, thoạt nhìn tựa hồ đã ngủ rồi.

- Ảo giác. . . ảo giác. . . nhất định là ảo giác. . .

Hàn Sâm mau chóng chạy tới trước mặt mỹ nữ tóc ngắn, thò tay ở bên trên bờ mông cong cong đàn hồi y hệt cây đào mật đằng kia bóp một cái, cảm giác thịt núc ních vô cùng co dãn, còn có một loại xúc cảm đặc biệt.

- Ồ, hình như là thật!

Hàn Sâm cảm thấy xúc cảm vô cùng không tệ, lại dùng sức nhéo nhéo một cái nữa.

Một giây sau, mỹ nữ tóc ngắn rốt cục tỉnh lại, hai tay chống đỡ lấy nửa người trên, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, đồng thời còn giống như là chưa tỉnh ngủ lầm bầm:

- Tiểu Kết Tử, đừng nghịch ngợm, ta đang tắm nắng.

Nhưng khi cô ta nhìn rõ ràng Hàn Sâm đang đứng ở bên cạnh, một tay còn đang sờ lên mông cô ta, cả người đều ngẩn ra.

Sau khi hai người nhìn nhau trọn vẹn ba giây, một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa chấn động Hắc Sa Mạc lập tức vang lên.

Chương 735: Dị Linh

Đôi đùi ngọc giống như là hai con giao long cao thấp tung bay, hóa thành lợi khí giết người kinh khủng đánh về phía Hàn Sâm, muốn trực tiếp xoắn giết Hàn Sâm tại chỗ.

Hàn Sâm vừa lui vừa nói:

- Em gái, nghe tôi giải thích đã, tôi đi trong Hắc Sa Mạc này quá lâu rồi, tưởng gặp phải Hải Thị Thận Lâu, cho nên chỉ là muốn xác nhận một chút xem có phải là ảo giác hay không.

Mặc dù trong lòng Hàn Sâm cũng không phải hoàn toàn muốn như vậy, nhưng mà tuyệt đối sẽ không thừa nhận, đánh chết cũng sẽ không thừa nhận.

- Tôi muốn giết anh. . .

Cô gái kia lại hoàn toàn không nghe, liều mạng công kích Hàn Sâm.

- Cho dù cô muốn giết tôi, ít nhất cũng phải mặc y phục vào trước chứ.

Hàn Sâm vừa lui vừa bất đắc dĩ nói, bộ dáng hiện tại của cô gái kia, Hàn Sâm nhìn đều có chút ngượng ngùng.

Cô gái kia nhất thời ngẩn người ra, lại là một tiếng thét kinh thiên động địa, một giây sau, rốt cục cô gái kia triệu hồi ra một bộ áo giáp che khuất thân thể, một lần nữa cắn răng nghiến lợi phát ra công kích với Hàn Sâm.

- Cô em, cô phải tin tưởng tôi. . .tôi là một người lính, là một quân nhân nghiêm. . .

Hàn Sâm cảm thấy hình như mình đã từng nghe qua lời này ở đâu rồi, lúc này liền trực tiếp lấy ra dùng.

Thế nhưng mà cô gái kia căn bản là không thèm nghe, điên cuồng phát ra từng làn sóng tấn công đối với Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, thối pháp của cô gái này cũng không tầm thường, tinh diệu cũng chỉ kém Nữ Hoàng một chút mà thôi, đã

coi như là một nhân vật vô cùng lợi hại, tố chất thân thể đoán chừng đã vượt 100, nhưng mà có lẽ còn chưa mở ra khóa gen.

- Cô em, cô đừng không khách khí với tôi như vậy, việc này cũng không thể chỉ trách tôi, giữa ban ngày ban mặt, lại là ở trước mặt mọi người, cô lột sạch quần áo phơi nắng ở chỗ này, cho dù tôi không nhìn, người khác cũng sẽ nhìn mà?

Hàn Sâm tiếp tục nói.

- Ở đâu đẻ ra người khác chứ, trừ tên sắc lang anh ra, ở đây nào có người khác.

Cô gái kia hận tới cắn chặt răng, không ngừng công kích Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện ra, hình như tòa thành cổ này xác thực là không nhìn thấy những người khác, ngoại trừ cô gái tóc ngắn này, bốn phía đều là một mảnh tịch mịch, cho dù Hàn Sâm mở rộng Động Huyền Khí, vẫn không phát hiện ra có khí tức sinh mệnh tồn tại.

- Trong thành này chỉ một mình cô thôi à?

Hàn Sâm vừa ngăn cản thế công của cô gái kia vừa nói.

Cô gái kia cũng không đáp, chỉ là hết sức đá tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm luôn luôn thờ phụng nguyên tắc, có thể giải thích thì giải thích, lúc không giải thích được rõ ràng, thì động thủ trước rồi nói sau.

Bàn tay Hàn Sâm vồ một cái, lập tức bắt được đôi chân dài của cô gái kia đá tới, nghiêng người bước tới, bắt quả đấm của cô gái kia nện tới hắn lại, tiện tay bẻ ra, lập tức kéo cô gái kia té xuống đất.

Tay kia của cô gái lại hất ngược lại phía Hàn Sâm, Hàn Sâm duỗi tay ra nắm lấy, lại giữ ở trên lưng, đồng thời rút ra một sợi dây hợp kim giắt ở bên hông, trực tiếp đem hai tay hai chân của cô gái kia buộc chung lại ở một chỗ, sau đó một tay xách cô ta lên.

- Khốn kiếp thả tôi ra. . .

Cô gái kia hết sức hung hãn, còn muốn dùng hai hàm răng trắng đi cắn Hàn Sâm, nhưng mà bị Hàn Sâm nhấc lên như vậy, cắn vài cái đều không tới Hàn Sâm được.

- Đợi lúc cô không kích động nữa, tôi sẽ buông cô ra.

Hàn Sâm nhấc theo cô gái bị trói tứ chi sau lưng, tay kia cầm lấy một chai nước, trực tiếp mở ra rót vào trong miệng.

- Thoải mái!

Rót liền ba bình, Hàn Sâm mới vô cùng sảng khoái ợ một cái.

- Tên khốn kiếp. . . lưu manh. . . hạ lưu. . . thả đồ uống của tôi ra. . .

Cô gái kia thấy Hàn Sâm lại còn uống đồ uống của cô ta, càng thêm tức giận.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý đến cô ta, mang theo cô đi vào bên trong tòa thành cổ kia.

Chỉ thấy bên trong tòa thành cổ là một mảnh thê lương, khắp nơi đều là nhà đá cũ nát lụi bại, không biết đã phong trần bao nhiêu năm tháng, căn bản không có dấu hiệu của nhân loại sinh tồn.

Hàn Sâm một đường đi tới chỗ quảng trường, loại Tí Hộ Sở cỡ nhỏ này, bình thường trong phòng đều không có truyền tống trận, cũng chỉ ở trên quảng trường có một tòa truyền tống trận dùng chung mà thôi, chính là có một tòa truyền tống trận đơn độc ở trong Thần Điện Dị Linh.

Quảng trường không lớn, quảng trường chỉ dùng đá ong xếp thành hình nửa vòng tròn, ở đây tương đối sạch sẽ, thoạt nhìn thì hẳn là có người quét dọn qua.

Nhưng sau khi nhìn thấy Truyền Tống Trận, Hàn Sâm lại có chút thất vọng rồi, Truyền Tống Trận đã bị tổn thương nghiêm trọng, căn bản không có khả năng tái sử dụng.

Hàn Sâm tiếp tục đi vào bên trong tòa thành cổ, đường đi khắp nơi đều là cát bụi, nhà đá cũ nát, không có kiến trúc cao, cao nhất cũng chỉ có hai tầng, một tòa thạch điện có bốn tầng trong đó rất rõ ràng chính là Dị Linh Thần Điện rồi.

Mắt thấy Hàn Sâm sắp đi tới trước thạch điện, mỹ nữ tóc ngắn vẫn một mực tức giận chửi rủa Hàn Sâm đột nhiên kinh hoảng kêu lên:

- Không thể đi vào, mau chóng rời đi.

- Vì sao?

Hàn Sâm thấy rốt cục cô ta đã dễ nói chuyện hơn rồi, liền cúi đầu nhìn cô hỏi.

- Không thể đi vào chính là không thể đi vào.

Mỹ nữ tóc ngắn cắn răng nói.

Hàn Sâm thấy cô ta lại không dễ nói chuyện nữa, liền không để ý tới cô ta nữa, mang theo cô ta tiếp tục đi vào trong điện đá.

- Mau dừng lại, không thể đi vào, bên trong có Dị Linh đáng sợ.

Mỹ nữ tóc ngắn vội vàng kêu lên.

Hàn Sâm lại bĩu môi một cái nói:

- Một Tí Hộ Sở nho nhỏ như vậy, tối đa cũng chỉ là Tí Hộ Sở quý tộc, bên trong có thể có Dị Linh gì đáng sợ. Hơn nữa, nếu như bên trong thật sự có Dị Linh đáng sợ, cô làm như thế nào truyền tống ra ngoài được?

- Bên trong thật sự có Dị Linh đáng sợ, tôi chưa từng đi ra ngoài.

Mỹ nữ tóc ngắn vội la lên.

- Thôi đi, cô đừng nói với tôi, những đồ uống cùng những đồ vật kia đều là do cô mang theo trước khi tiến vào.

Hàn Sâm hoàn toàn không tin.

Mỹ nữ tóc ngắn nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, lập tức liền nghĩ tới chuyện Hàn Sâm chẳng những sờ mông cô, mà còn uống đồ uống cô vẫn một mực không nỡ uống, còn một lần uống liền ba bình, lập tức lại tức giận nói:

- Chính là như vậy, tên đại sắc lang lưu manh nhà anh, trả đồ uống lại cho tôi.

- Dừng đi. . .

Hàn Sâm tự nhiên là không chịu tin tưởng, trực tiếp mang theo mỹ nữ tóc ngắn đẩy cửa đá ra đi vào.

Trên thực tế Hàn Sâm đã dùng Động Huyền Kinh nhìn qua bên trong, cũng không phát hiện ra có khí tức sinh mệnh, cho nên liền cho rằng mỹ nữ tóc ngắn căn bản chính là đang nói láo.

- Đừng đi vào, bên trong thật sự có Dị Linh khủng bố, anh sẽ phải hối hận. . . anh thả tôi ra, mình anh đi vào chịu chết là được rồi, đừng kéo theo tôi. . .

Mỹ nữ tóc ngắn thấy Hàn Sâm không để ý tới cô ta vẫn đi vào trong Thần Điện Dị Linh, vội vàng lại khuyên bảo Hàn Sâm, đều sắp muốn khóc lên rồi.

Nhưng trong tích tắc lúc Hàn Sâm đi vào trong thạch điện, trong lòng lại mạnh mẽ rung động một cái, một luồng khí tức kinh khủng đánh úp lại, một tia sáng màu đen giống như là một con rắn độc cuốn tới.

Coong!

Xích Diễm Bạo Long Đột nằm ngang trong tay Hàn Sâm, chặn lại bóng đen y hệt con rắn độc kia, chỉ thấy một sợi xiềng xích kim loại màu đen lớn như cánh tay quấn ở phía trên Xích Diễm Bạo Long Đột.

Mà ở một phía khác của xiềng xích kim loại màu đen có một người đàn ông trên người mặc áo giáp màu đen vỡ tan, thân thể bị khóa sắt đâm thủng ngực khóa ở trên một cây cột sắt màu đen.

Diện mục của người đàn ông kia lạnh lùng tuấn mỹ, ánh mắt dài nhỏ sinh ra hai con ngươi, tóc dài màu đen tùy ý rối tung ở chỗ đó, mọc ra hai lỗ tai giống như là tai sói, lúc này con mắt đang lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, ngón tay thon dài nắm chặt một đầu khác của xiềng xích kim loại.

Chương 736: Quả Cam Nhỏ

Coong!

Người đàn ông kia đưa tay vỗ một phát, lập tức một luồng lực lượng không thể kháng cự truyền đến, cả người Hàn Sâm bị hút về phía người đàn ông kia, trong lòng hắn cả kinh, hắn lập tức buông lỏng Xích Diễm Bạo Long đột đang bị kim loại xiềng xích quấn lấy.

Đồng thời Hàn Sâm cũng triệu hoán ra thú hồn Tuyết Nữ dung hợp với mình, sau đó thu Xích Diễm Bạo Long trở về.

Xích sắt màu đen trong tay người đàn ông kia run lên, chỉ thấy dây xích sắt kia lập tức hóa thành trăm ngàn đầu độc xà màu đen phóng tới Hàn Sâm, giống như muốn bao phủ cả người Hàn Sâm vào bên trong.

- Xong rồi xong rồi, lần này chết chắc rồi, mình anh đi tìm chết là được rồi, sao lại kéo cả tôi nữa? Tôi còn chưa có bạn trai, còn chưa từng yêu đương, tôi không muốn chết. . .

Mỹ nữ tóc ngắn bị Hàn Sâm kéo trong tay thấy dây xích màu đen đầy trời, sợ đến mức sắp muốn khóc cả lên.

Cả người Hàn Sâm thoáng động, dưới một bầu trời bóng đen kia, hắn dẫn theo mỹ nữ tóc ngắn linh hoạt tránh né tất cả thế công của dây xích màu đen.

Trong mắt người đàn ông kia hiện lên một tia dị sắc, xiềng xích trong tay khẽ run, xiềng xích kim loại màu đen trong tay y giống như sống lại, hóa

thành một con rắn độc, dùng góc độ vô cùng quỷ dị xảo trá để tập kích bọn hắn.

Cả người Hàn Sâm thoáng động, mặc kệ dây xích kia quỷ dị đến đâu vẫn không thể đả thương được Hàn Sâm nửa phần.

- Sắp chết rồi. . . sắp chết rồi. . . sắp đánh trúng vào tôi rồi. . .

Lúc này mỹ nữ tóc ngắn có cảm giác giống như đang ngồi trên một chiếc xe bay, hơn nữa người lái xe không phải là cô, lúc này cô có cảm giác giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống vách núi, trong mắt mỹ nữ tóc ngắn đã óng ánh ánh nước.

Cái gọi là lái xe không sợ ngồi xe sợ, tuy Hàn Sâm có thể tránh né tất cả công kích, nếu đổi thành mỹ nữ tóc ngắn thì cô khẳng định trốn không thoát, nhưng cô bị Hàn Sâm kéo theo như thế này, kinh hãi mà cô phải chịu còn kinh khủng hơn so với chính mình bị trúng một roi.

Sắc mặt Hàn Sâm có chút ngưng trọng, hắn đã vận dụng Động Huyền Kinh đến cực hạn, tuy có thể tránh không bị xiềng xích kim loại của người đàn ông kia đánh trúng, nhưng muốn xông ra khỏi vòng vây lại không làm được.

- Thế mà lại thật sự là một siêu cấp Dị Linh. Nhưng không biết tại sao y lại bị khóa ở đây?

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng nghi hoặc, hắn vừa chạy vừa quan sát Dị Linh kia và Thần Điện.

Trong Thần Điện không nhìn thấy tượng thần, chỉ có một cây cột kim loại đen, có hai đầu dây xích kim loại đen to bằng cánh tay, từ hai mặt xuyên qua lồng ngực y, khóa chặt y trên cây cột kim loại màu đen.

Phạm vi người đàn ông này có thể hoạt động không đến một mét, y sử dụng đoạn xích kim loại màu đen kia, chính là một đoạn từ trên cây cột sắt dọc theo người y.

Động Huyền khí tuôn ra, nhưng Hàn Sâm lại không thể quan sát được cách vận hành khí tức trong người nam Dị Linh này, điều này khiến Hàn Sâm hơi kinh ngạc.

Hàn Sâm vọt lên sáu lần, nhưng đều không thể lao ra khỏi Thần Điện, lần nào cũng bị xiềng xích ngăn lại.

Nhưng xiềng xích kia cũng không thể làm hắn bị thương, Hàn Sâm mô phỏng ra cách vận hành khí tức Quang Chi Thần Tử phối hợp với kỹ xảo Động Huyền Kinh, khiến dây xích kia không thể làm gì hắn.

Nhưng trong lòng Hàn Sâm vẫn rất phiền muộn, hắn lại không đấu lại một Dị Linh bị hạn chế, chuyện này khiến hắn bắt đầu nóng nảy, muốn bằng vào năng lực của mình để lao ra.

Hàn Sâm liên tục trùng kích, sau đó cũng liên tục bị ngăn lại, nếu chỉ có mình hắn thì đơn giản hơn nhiều, nhưng vấn đề là mỹ nữ tóc ngắn bị hắn dẫn theo lại giống như đang ngồi cáp treo trên vách núi vậy, nước mắt đã chảy khắp khuôn mặt nhỏ nhắn.

Bởi vì đã hét quá lâu, giọng mỹ nữ tóc ngắn đã khàn đi rồi, chỉ có thể yên lặng rơi lệ đầy mặt, bị Hàn Sâm kéo theo chạy tới chạy lui.

Tuy không thể quan sát cách vận hành khí tức của người đàn ông kia, nhưng Hàn Sâm vẫn có thể nhớ phương pháp y vận dụng xiềng xích, phải học phương pháp vận dụng xiềng xích kia để nắm rõ ràng được quy luật, sau đó Hàn Sâm mới có thể lợi dụng bố cục lao ra.

Cũng may tên Dị Linh này bị khóa trên cột sắt không thể động, nếu không Hàn Sâm tuyệt đối không dám có tâm tư quần nhau với y ở chỗ này, hắn đã sớm triệu hoán ra tiểu thiên sứ để đại chiến với Dị Linh.

Nhưng đấu một trận như vậy, Hàn Sâm lại lĩnh ngộ ra được rất nhiều, hắn rất ít khi gặp phải binh khí kỳ quái như vậy, có rất nhiều chỗ vốn không tưởng tượng được.

Hàn Sâm vô cùng hưng phấn, hắn đã sắp quên mỹ nữ tóc ngắn đang yên lặng rơi lệ trong tay hắn, hắn chỉ chuyên tâm xem làm thế nào để phá giải

xiềng xích kia.

Đấu hơn một giờ, cuối cùng Hàn Sâm cũng chạy ra khỏi thạch điện, dù sao Dị Linh kia bị khóa, nên bị kìm hãm rất lớn khiến y không thể dùng tới toàn bộ lực lượng.

- Tại sao lại có một Dị Linh bị xích ở đây nhỉ? Khi nãy không thấy tượng thần và Linh Hồn Chi Thạch, thật là kỳ quái.

Hàn Sâm thầm suy nghĩ nhưng lại không nghĩ ra đáp án.

Bởi vì không có Linh Hồn Chi Thạch, Hàn Sâm cũng không muốn chém giết Dị Linh kia, dù sao giết y đi cũng không có tác dụng gì, nói không chừng ngược lại sẽ cứu được y, dù sao y chết đi, có thể nhờ Linh Hồn Chi Thạch trọng sinh, không cần bị vây ở chỗ này.

- Nhanh thả tôi xuống.

Trên mặt mỹ nữ tóc ngắn đầy nước mắt, cô có cảm giác eo mình sắp gãy rồi, cô cố gắng dùng giọng nói khàn khàn kêu lên.

- Thực xin lỗi, tôi quên mất.

Lúc này Hàn Sâm mới nhớ ra mình còn ôm theo một mỹ nữ, hắn vội vàng để mỹ nữ xuống, đồng thời mở ra sợi dây hợp kim kia.

Mỹ nữ tóc ngắn muốn đứng lên, nhưng toàn thân cô đều tê dại, eo cũng vô cùng đau nhức, cô vừa đứng lên một nửa, thân thể lập tức ngã xuống, vừa vặn đụng tới trên người Hàn Sâm.

Hàn Sâm đưa tay đỡ lấy cô, cười tủm tỉm nói:

- Tôi nói này, cho dù dáng dấp tôi anh tuấn, cô cũng không cần vội vã yêu thương nhung nhớ như vậy chứ? Tôi cũng không phải là người tùy tiện, ít nhất trước tiên chúng ta cần phải tâm sự tìm hiểu về nhau đã chứ?

- Anh đi chết đi.

Em gái kia đẩy Hàn Sâm ra, khập khễnh đi tới thềm đá bên cạnh rồi ngồi xuống, xoa xoa eo đang vô cùng đau nhức kia.

Hàn Sâm đang muốn tiếp tục đùa giỡn em gái này hai câu, thuận tiện hỏi thăm tình huống nơi này rốt, nhưng lại đột nhiên cảm giác được một luồng khí tức kinh khủng xuất hiện ở ngoài thành, hơn nữa còn đang nhanh chóng chạy tới nơi này.

Vẻ mặt Hàn Sâm lập tức trở nên ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào cửa thành, đồng thời mở miệng hỏi mỹ nữ tóc ngắn kia:

- Em gái à, ngoại trừ Dị Linh kia, ở đây có còn sinh vật khủng bố nào khác khôn?

Mỹ nữ tóc ngắn chưa trả lời, Hàn Sâm đã nghe được tiếng chân ầm ầm, rất nhanh đã nhìn thấy một sinh vật toàn thân màu vỏ quýt, nhìn tương tự như mèo, nhưng kích cỡ lớn cỡ con voi lớn, đang chạy như điên tới về bên này.

Hàn Sâm nhịn không được nhíu mày, từ khí tức sinh mệnh trên người dị thú này tràn ra, không hề nghi ngờ đây là một sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Quả cam nhỏ, mày trở lại thật đúng lúc, tên đại sắc lang này bắt nạt tao, nhanh giúp to giáo huấn hắn đi.

Mỹ nữ tóc ngắn vô cùng vui vẻ khi thấy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, đứng dậy nhào tới, chớp mắt đã cưỡi lên trên lưng của dị sinh vật, một tay vuốt đầu con dị sinh vật đó, một ngón tay chỉ tới Hàn Sâm rồi nói.

Con dị sinh vật kia lập tức dùng đôi mắt tròn căng hung hăng nhìn Hàn Sâm, ra sau đó gầm lên một tiếng vô cùng đáng sợ.

Meow!

Chương 737: Tí Hộ Sở Chỉ Có Một Người

Chỉ thấy một quả cầu màu cam tròn vo xông tới, Hàn Sâm vẫn không động thủ, tiểu ngân hồ vẫn luôn ghé vào vai Hàn Sâm lại đột nhiên động.

Chỉ thấy lông của tiểu ngân hồ dựng thẳng lên, từ người nó bắn ra một quả cầu lôi điện màu bạc, dần hóa thành một tấm lưới điện màu bạc, hung hăng đập lên trên người sinh vật siêu cấp thần huyết mà mỹ nữ tóc ngắn gọi là quả cam nhỏ kia.

- Meow! Ah!

Một tiếng rít lên và một tiếng hét thảm đồng thời vang lên, quả cam nhỏ bị điện giật tới mức lông dài dựng thẳng lên, tóc mỹ nữ tóc ngắn kia cũng bị điện giật khiến mái tóc ngắn bốc khói, lập tức lăn từ trên lưng quả cam nhỏ xuống.

Quả cam nhỏ bị một phát như vậy, hung tính của nó đã bị kích phát lên khiến nó càng thêm điên cuồng đánh tới.

Tiểu ngân hồ từ vai Hàn Sâm nhảy dựng lên, bay lên trên không trung không ngừng bắn ra lưới điện tới quả cam nhỏ, khiến quả cam nhỏ bị điện giật đến mức không ngừng kêu lên thảm thiết, nhưng nó lại không cam lòng từ bỏ, vẫn không ngừng đánh về phía tiểu ngân hồ trên không trung, muốn đánh cho tiểu ngân hồ rơi xuống.

Tuy tốc độ của quả cam nhỏ rất nhanh, nhưng so với tiểu ngân hồ thì nó vẫn chậm hơn một chút, chiêu nào của nó cũng bị tiểu ngân hồ né được, sau đó tiểu ngân hồ lại hung hăng bắn ra lưới điện.

Tiểu ngân hồ cũng không bay cao, chỉ bay đủ cao để quả cam nhỏ không thể đánh tới, khiến mỗi lần quả cam nhỏ muốn bổ nhào vào nó, nhưng lại không thể chạm được.

Hàn Sâm nhìn cảnh này thấy vô cùng thú vị, tuy quả cam nhỏ khá lớn, nhưng rõ ràng nó cũng giống tiểu ngân hồ, chỉ là sinh vật siêu cấp thần huyết chưa trưởng thành, nhìn nó có lẽ ra đời trễ hơn tiểu ngân hồ một chút, cũng không biết thế nào lại đi theo mỹ nữ tóc ngắn kia.

Tóc mỹ nữ tóc ngắn đứng một bên đã xem đến mức ngây người, lúc trước Hàn Sâm mang theo cô vẫn có thể trốn khỏi Thần Điện Dị Linh, khiến cô cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng, tiểu ngân hồ nằm sấp trên bờ vai đại sắc lang này lại có thể đấu với quả cam nhỏ, hơn nữa còn có thể đánh quả cam nhỏ là thảm như vậy, dường như nó đang cố ý đùa giỡn quả cam nhỏ.

- Chủ nhân thế nào thì có sủng vật như vậy, đều là trứng thôi.

Mỹ nữ tóc ngắn hung hăng mắng một câu, nhưng trong lòng vẫn hơi sợ.

Sau khi Chu Vũ Mị tấn chức thành Tiến Hóa Giả, rồi truyền tống vào không gian Tí Hộ Sở thứ hai, nhưng không ngờ cô lại bị truyền tống đến một địa phương quỷ quái như vậy.

Không tính tới chuyện không có một người nào, vừa mới tiến đến đã gặp phải một trận đại chiến giữa một con dị sinh vật với con Dị Linh kia, vì thế Chu Vũ Mị mới may mắn chạy ra khỏi Thần Điện Dị Linh, sau đó vẫn bị nhốt ở Tí Hộ Sở hoàn toàn không có bóng người này.

Cũng may ở Tí Hộ Sở này, Chu Vũ Mị gặp được quả cam nhỏ, dị sinh vật này chẳng những không coi cô thành địch nhân, mà còn vô cùng thân thiết với cô, Chu Vũ Mị có thể sống sót ở chỗ này, chủ yếu là dựa vào con mồi mà quả cam nhỏ mang về cho cô.

Trong số những con mồi đó, thậm chí còn có cả thịt sinh vật thần huyết, điều này khiến Chu Vũ Mị rất giật mình.

Sau này khi cả hai quen thuộc hơn, Chu Vũ Mị sẽ thường xuyên đi theo nó cùng đi ra ngoài săn bắn, cô tận mắt thấy qua quả cam nhỏ săn giết sinh vật thần huyết vô cùng đơn giản.

Nhưng quả cam nhỏ mạnh mẽ như vậy, lúc này lại không thể làm gì con tiểu ngân hồ kia, chuyện này khiến Chu Vũ Mị vô cùng giật mình, bắt đầu để ý hơn.

Chu Vũ Mị thoáng lo lắng nhìn về phía Hàn Sâm, đã thấy không biết từ lúc nào Hàn Sâm đã cười híp mắt đứng bên cạnh cô, lúc này cũng quay sang

nhìn cô.

- Anh muốn làm gì? Tôi cảnh cáo anh, tôi rất mạnh đấy, anh đừng xằng bậy.

Chu Vũ Mị bày ra tư thế chuẩn bị, miệng nói thì mạnh lắm, nhưng trong lòng cô không chắc chắn chút nào, ngữ khí cũng không khỏi yếu thêm vài phần, hoàn toàn không có hiệu quả đe dọa.

Dù sao khi nãy cô bị Hàn Sâm chế phục rất đơn giản, hiện tại chỗ dựa lớn nhất là quả cam nhỏ cũng bị con tiểu ngân hồ kia không ngừng trêu đùa, căn bản không thể giúp cô được, chuyện này khiến Chu Vũ Mị hơi hốt hoảng.

- Tôi hỏi cô mấy vấn đề, tốt nhất cô nên trả lời để tôi hài lòng, vậy chuyện cô để cho con sinh vật lông vàng vo tròn kia công kích tôi coi như xong, bằng không thì. . .

Hàn Sâm không nói hết, chỉ cười lạnh hai tiếng.

- Bằng không thì thế nào?

Chu Vũ Mị thấy Hàn Sâm cười kiểu đó, trong lòng cô lập tức thấy rét run.

- Dù sao ở đây cũng chỉ có hai người chúng ta, dù tôi làm cái gì cũng chỉ có trời biết đất biết cô biết tôi biết, chắc chắn sẽ không có người thứ ba biết. Nếu tâm tình tôi tốt thì chính là tiền gian hậu sát, còn tâm tình tôi mà không tốt, vậy thì tiền sát hậu gian, nếu như tâm tình không tốt cũng không xấu, vậy thì vừa gian vừa giết. . .

Hàn Sâm dọa Chu Vũ Mị.

Nghe hắn nói thế, lông tóc cả người Chu Vũ Mị đều bắt đầu dựng ngược lên, vội vàng cố gắng nở một nụ cười, bắt đầu tỏ vẻ đáng yêu cầu khẩn nói:

- Đại ca, anh cần gì chứ? Chúng ta đều là nhân loại, ở không gian Tí Hộ Sở thứ hai lớn như vậy, chúng ta lại gặp nhau Tí Hộ Sở nho nhỏ trong sa mạc này, đây là duyên phận a. Hai người chúng ta nên trợ giúp lẫn nhau mới đúng, đánh đánh giết giết nhiều không tốt, đó là tự giết lẫn nhau đúng hay không?

- Cô tên là gì?

Hàn Sâm tự tiếu phi tiếu nhìn Chu Vũ Mị hỏi.

- Tôi là Chu Vũ Mị, là một người đáng thương lắm, liều sống liều chết thật vất vả mới có thể tấn chức tới Tiến Hóa Giả, không nghĩ tới lại rơi xuống một nơi đáng sợ như vậy, một người cũng không nhìn thấy, hơn nữa còn không ra được, thiếu chút nữa đã không sống nổi nữa, cũng may là gặp được đại ca ở nơi này. . .

Chu Vũ Mị giả bộ đáng yêu nói.

- Ngừng kể khổ đi, cô còn trẻ như vậy đã có thể tấn chức tới không gian Tí Hộ Sở thứ hai, hơn nữa thân thủ còn lợi hại như vậy, tố chất thân thể này nhất định là thần gen viên mãn tấn thăng thành Tiến Hóa Giả, cô còn không biết ngại mà nói mình là con nhà nghèo?

Hàn Sâm bĩu môi khinh thường nói.

Chu Vũ Mị lập tức lúng túng cười:

- Cũng may. . . so với kẻ có tiền. . . so với người nghèo thì tốt hơn một chút thôi.

- Thành thật trả lời vấn đề của tôi, bằng không có tin tôi sẽ lột sạch cô rồi ném vào Thần Điện Dị Linh không?

Hàn Sâm giận tái mặt nói.

- Đại ca, có vấn đề gì cứ việc hỏi, tôi nhất định biết gì nói đấy, quyết không giấu diếm.

Chu Vũ Mị bị giật mình nói.

Từ miệng Chu Vũ Mị, Hàn Sâm rất nhanh đã hiểu đại khái về nơi này, cũng bắt đầu hiểu biết về Chu Vũ Mị và quả cam nhỏ.

Chu Vũ Mị này cũng có chút địa vị, là con cháu của Chu nghị viên ở thượng nghị viện, mặc dù nói Chu gia có rất nhiều người, cũng không phải

tất cả người họ Chu đều ghê gớm, nhưng còn trẻ như vậy có thể dùng thần gen đầy đủ để tấn chức lên Tiến Hóa Giả, chứng minh cô ta ở Chu gia cũng có chút địa vị.

Quan hệ giữa quả cam nhỏ và Chu Vũ Mị cũng tương tự như hắn và tiểu ngân hồ, thuộc về tình huống dị sinh vật cùng nhân loại chung đụng hiếm thấy.

Quả cam nhỏ kia rõ ràng là một sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai, cách vận hành khí tức trong người không có sai, bố mẹ của nó có lẽ chính là con đã đại chiến với Dị Linh bên trong Dị Linh Thần Điện kia, hiện tại không biết đã đi đâu.

Chu Vũ Mị còn giới thiệu sơ qua về một số tình huống trong sa mạc, chuyện này khiến Hàn Sâm cảm thấy rất hứng thú.

Chương 738: Trốn Hay Không?

Tiểu ngân hồ ở đó đùa giỡn quả cam nhỏ, trêu chọc quả cam nhỏ để nó đuổi theo tiểu ngân hồ chạy loạn trong sa mạc.

Hàn Sâm lại nằm trên trường kỉ của Chu Vũ Mị, vừa uống đồ uống của cô, vừa hỏi thăm về mấy chuyện mà hắn hứng thú.

Chu Vũ Mị trơ mắt nhìn Hàn Sâm uống hết đồ uống mà gần nửa năm qua cô không nỡ uống, trong lòng ầm ầm rỉ máu, thế nhưng không thể không chịu đựng, nghiêm túc trả lời vấn đề của Hàn Sâm.

Hàn Sâm liên tục uống mấy chai nước này, hắn đi trong sa mạc nhiều ngày như vậy, mỗi ngày đều uống dịch dinh dưỡng, miệng hắn đã nhạt đến mức mất cảm giác rồi, lúc này nhìn thấy đồ uống này nên hắn không thể cầm lòng được.

Nhìn đồ uống của mình biến mất với tốc độ tia chớp, cuối cùng chỉ còn lại một lọ thôi, thế mà ma chưởng kia vẫn vươn tới, Chu Vũ Mị chịu không nổi

nữa, đoạt lấy chai nước uống kia, nhanh chóng vặn mở nắp rồi tu một hơi uống sạch.

Sau đó Chu Vũ Mị ném cái chai xuống đất, vẻ mặt như anh hùng chuẩn bị anh dũng hy sinh lớn tiếng nói với Hàn Sâm:

- Muốn giết muốn gian thì tùy anh, bà cô đây không hầu hạ, chết cũng phải chết có tôn nghiêm.

Hàn Sâm tháo kính mát vốn của Chu Vũ Mị trên mặt xuống, tự tiếu phi tiếu nhìn vẻ mặt thấy chết không sờn của Chu Vũ Mị nói:

- Hóa ra tôn nghiêm của cô chỉ đáng giá một chai nước uống à?

Mặt Chu Vũ Mị lập tức đỏ tới mang tai, thật sự là cô bị nhốt ở chỗ này quá lâu, đồ uống cùng đồ ăn vặt lúc trước mang theo đã trở thành nơi cô ký thác tinh thần, cứ thế bị Hàn Sâm ăn hết uống sạch, trong lúc nhất thời cô không nhịn được, hiện tại lại bị Hàn Sâm nói như thế, trong lòng lại có chút hối hận.

Thấy Chu Vũ Mị không nói gì, Hàn Sâm đột nhiên ngồi dậy khỏi trường kỉ, dọa đến Chu Vũ Mị khiến cô nhanh chóng nhảy lui lài, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm yếu ớt quát hỏi:

- Anh muốn làm gì?

- Sao hả, tôi muốn đi đâu còn phải báo cáo cho cô?

Hàn Sâm cười hỏi Chu Vũ Mị.

- Không. . . không phải.. anh không. . . cái kia. . .

Chu Vũ Mị lắp bắp nói, khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng.

- Nếu cô muốn bị cái gì kia như vậy. . . tôi có thể hi sinh chút sức lực giúp cô, hiện tại sẽ thỏa mãn cô.

Hàn Sâm nói.

- Không cần. . . không cần. . . đại ca anh còn đang bận việc, không cần phiền toái như vậy, tôi có thể tự làm.

Chu Vũ Mị tiếp tục lắp bắp nói.

Hàn Sâm không tiếp tục trêu Chu Vũ Mị nữa, đây là một em gái thiếu kinh nghiệm sống, trêu chọc cô một chút thì thôi, hắn cũng không muốn thật sự bắt nạt cô.

- Biến thái, sắc lang, hỗn đãn, súc sinh, hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, thấp hèn. . .

Nhìn theo bóng lưng Hàn Sâm đi vào trong tòa thành cổ, Chu Vũ Mị dùng tất cả mọi từ ngữ mà mình biết để mắng Hàn Sâm.

Chu Vũ Mị thoáng buồn rầu, Tí Hộ Sở này lớn như vậy, sau này cô phải sống cùng một tên sắc lang bại hoại như thế, luôn có cảm giác sẽ xảy ra vấn đề.

- Mình còn trẻ như vậy, dung mạo xinh đẹp, dáng người lại đẹp, đường cong lại hoàn mỹ mê người như thế, tên xấu xa kia làm sao có thể nhịn được không chà đạp mình. . . mình có nên chạy trốn không? Nhưng giữa sa mạc mênh mông này, căn bản không biết rõ tình hình các nơi, hơn nữa còn có nhiều sinh vật đáng sợ như vậy, mình có thể trốn đi nơi nào chứ? Nhưng nếu không trốn, nhất định sẽ bị tên xấu xa kia chà đạp. . .

Trong đầu Chu Vũ Mị đang diễn ra chiến tranh tư tưởng, trong lúc nhất thời cô khó có thể đưa ra quyết định.

Bên kia tiểu ngân hồ bay cũng bắt đầu thấy mệt mỏi, nó đã hạ xuống cửa thành, nằm ở phía trên nheo mắt nhìn quả cam nhỏ ở phía dưới đi tới đi lui, meo meo kêu gào với nó.

Quả cam nhỏ hiển nhiên cũng đã vô cùng mệt mỏi, nó đứng dưới đất không ngừng kêu gào, thực sự không hề nhào tới nữa, không biết là vì nhảy mệt mỏi, hay là nó đã biết nó sẽ không bắt được tiểu ngân hồ.

- Sủng vật và chủ nhân giống y như nhau, đều khiến người ta tức giận, đều là trứng thối.

Chu Vũ Mị nhìn tiểu ngân hồ nằm trên cửa thành đang híp mắt kia, trong lòng tức giận mắng.

Nhưng Chu Vũ Mị biết tiểu ngân hồ kia lợi hại, cô cũng không dám đi qua trêu chọc nó.

Chu Vũ Mị vẫn đang phân phân giữa chạy với không chạy, thẳng đến khi mặt trời xuống núi mà cô vẫn không thể đưa ra quyết định.

Nếu Hàn Sâm là người quái dị có tướng mạo dọa người, Chu Vũ Mị sẽ trực tiếp quyết định đào tẩu, nhưng mà hết lần này tới lần khác tiểu tử kia nhìn lại trắng trẻo đẹp trai như thế, nhìn còn có vẻ rất tuấn tú đấy, cũng không đáng sợ như vậy, nên Chu Vũ Mị vẫn không nỡ bỏ trốn.

- Kỳ quái, hắn vào trong thành làm gì? Tại sao lâu như thế còn chưa đi ra?

Chu Vũ Mị đột nhiên nhớ ra, Hàn Sâm đã đi vào cả một buổi chiều, sao mãi mà hắn vẫn không đi ra.

Cô rất quen thuộc tình hình trong thành này, bên trong căn bản không có gì hữu dụng, chỉ có một cái giếng có thể cung cấp chút nước.

Lúc trước cô cho rằng Hàn Sâm đi vào tìm nước rồi, lại cảm thấy Hàn Sâm không đi ra thì càng tốt, đỡ phải bắt nạt cô, trong lòng cũng hi vọng Hàn Sâm không cần đi ra, hơn nữa vì vấn đề có nên bỏ chạy hay không, cho nên cô cũng không để ý chuyện Hàn Sâm chưa đi ra.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm đã đi vào đó cả một buổi chiều, thế mà vẫn không thấy ra ra, khiến Chu Vũ Mị hơi bất an lên.

- Này, anh có ở bên trong không?

Chu Vũ Mị gọi lớn hai tiếng, thế nhưng không nghe thấy có người đáp lại.

- Rốt cuộc là hắn ở bên trong làm gì?

Chu Vũ Mị cắn răng, thận trọng đi vào bên trong tòa thành cổ, đi vòng ở bên trong một vòng, tìm kiếm tung tích Hàn Sâm, muốn xem hắn đang giở trò quỷ gì.

Thế nhưng cô dạo qua một vòng mà vẫn không nhìn tới Hàn Sâm.

- Kỳ quái, hắn đi nơi nào? Chẳng lẽ đã đi rồi?

Chu Vũ Mị tự lẩm bẩm, trong lòng cảm thấy hết sức kỳ quái.

Chu Vũ Mị vừa lẩm bẩm vừa quay người, vì không chú ý nên đụng vào một người làm cô ngã ngồi trên mặt đất.

- Ôi!

Chu Vũ Mị gào lên một tiếng, ngẩng đầu lại đã thấy Hàn Sâm xuất hiện ở trước mặt mình, một tay đang cầm một miếng bánh ngọt thơm ngào ngạt, một tay lại cầm một bình đồ uống lớn, vừa ăn vừa uống.

Lại nhìn trên người Hàn Sâm, hắn đã đổi một bộ quần áo mới, tóc còn ẩm ướt, trên người còn có hương sữa tắm, rõ ràng là hắn vừa mới tắm rửa xong.

Ở sau lưng hắn, còn đeo một cái túi bảo vệ môi trường, có thể nhìn thấy ở bên trong đựng đủ loại đồ ăn vặt cùng đồ uống, Chu Vũ Mị không khỏi ngẩn ngơ.

- Anh lấy những thứ này từ đâu thế?

Chu Vũ Mị khó tin trợn to hai mắt nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Đương nhiên là mua, nếu không thì còn có thể lấy từ nơi này sao?

Hàn Sâm dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân bệnh tâm thần để nhìn cô.

- Không không không, ý của tôi là muốn hỏi anh mua những vật này ở đâu ấy?

Chu Vũ Mị vội vàng giải thích.

- Đương nhiên là mua từ máy bán hàng tự động, nếu không thì ở đâu ra?

Hàn Sâm hỏi ngược lại.

Chu Vũ Mị cảm giác mình sắp điên rồi, lúc này cô cũng bất chấp Hàn Sâm lợi hại hay không, đưa tay túm lấy cánh tay của Hàn Sâm, kích động hỏi

- Anh. . . anh có thể đi ra ngoài?

- Còn phải hỏi sao, không đi ra ngoài thì mua những vật này thế nào?

Hàn Sâm cười nói.

- Anh đi ra thế nào? Chỗ đó không phải có một con Dị Linh khủng bố trông coi sao?

Chu Vũ Mị tiếp tục kích động hỏi.

- Cứ như vậy đi tới rồi đi ra ngoài.

Hàn Sâm nói xong cũng mặc kệ Chu Vũ Mị, hắn gọi tiểu ngân hồ tới, đút cho nó một viên Gen Tạo Hóa Đan.

- Ô. . . đại ca. . . soái ca. . . anh có thể dẫn tôi cùng đi đi ra ngoài hay không?

Chu Vũ Mị tiến đến trước mặt Hàn Sâm, lôi kéo cánh tay Hàn Sâm, cố gắng tỏ ra đáng yêu, chớp chớp mắt phóng điện nói.

Chương 739: Bò Cạp Màu Tím

- Không được.

Hàn Sâm đẩy mặt của Chu Vũ Mị ra, đi thẳng đến trường kỷ kia rồi nằm xuống.

- Vì sao chứ? Tôi có thể trả phí cho anh.

Chu Vũ Mị vội la lên.

- Không được là không được, không tại sao cả.

Hàn Sâm từ tốn nói.

- Anh. . .

Chu Vũ Mị vừa vội vừa tức, hận không thể nhào tới cắn Hàn Sâm một cái, nhưng cô biết mình không phải đối thủ của Hàn Sâm, hơn nữa cô còn muốn Hàn Sâm dẫn cô đi ra ngoài.

- Đại ca, nếu như trước kia em có làm gì không hay tốt đắc tội với anh. . .anh nể tình em còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, tha thứ cho em được không?

Chu Vũ Mị cố nén xúc động muốn bóp chết Hàn Sâm, tỏ vẻ đánh yêu lắc lắc cánh tay của Hàn Sâm nói ra.

- Được, tôi tha thứ cho cô.

Hàn Sâm gật đầu nói.

- Thật tốt quá, đại ca anh dẫn em đi ra ngoài, em nhất định sẽ hậu ta, lúc nào chúng ta đi ra ngoài?

Chu Vũ Mị thật sự đợi ở chỗ này đến mức sắp nổi điên rồi.

Con người dù sao cũng là sinh vật quần cư, một mình Chu Vũ Mị bị vây ở chỗ này hơn một năm, nếu như không phải còn có quả cam nhỏ, có lẽ thật sự cô đã điên rồi, khi nhìn thấy Hàn Sâm, tuy đã xảy ra một số chuyện khiến cô cảm thấy không tốt lắm, nhưng tâm tình vui sướng khi nhìn thấy đồng loại đã vượt qua cảm giác khó chịu kia, nếu không phải thế cô đã không lựa chọn lưu lại.

Cô thật sự sợ hãi một người tiếp tục im lặng chờ đợi như vậy, cho dù là một kẻ xấu xa, có người ở bên cạnh, có thể trảo đổi hai ba câu, dù là cãi nhau cũng được, kiểu gì cũng tốt hơn một người.

- Tôi chỉ nói tha thứ cho cô, nhưng không nói muốn mang cô đi ra ngoài.

Hàn Sâm không nhanh không chậm nói ra.

- Anh. . . rốt cuộc anh muốn thế nào?

Chu Vũ Mị suýt thì bị sặc nước bọt của mình, ngón tay run run chỉ vào Hàn Sâm rồi run giọng hỏi.

- Chả muốn thế nào cả, chỉ là không muốn mang cô đi ra ngoài.

Hàn Sâm vừa lấy ra đồ uống vừa nói.

Cứu người là chuyện tốt, nhưng cũng có khả năng là chuyện phiền toái, nếu như hiện tại hắn mang Chu Vũ Mị đi ra ngoài, Chu gia sẽ biết Chu Vũ Mị đi cùng với hắn rồi.

Nếu như hắn không mang theo Chu Vũ Mị đi, nói không chừng Chu gia sẽ sinh lòng bất mãn thậm chí là oán hận với hắn, nhưng nếu như Hàn Sâm mang cô ta đi, xảy ra điều gì ngoài ý muốn trong sa mạc, Chu gia cũng sẽ tìm hắn tính sổ.

Đương nhiên, có lẽ Chu gia sẽ thông tình đạt lý, Hàn Sâm chỉ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng Hàn Sâm tình nguyện làm một tiểu nhân, cũng không muốn sau này gặp phiền toái.

Nếu như Chu Vũ Mị muốn đi cùng hắn, Hàn Sâm cũng vui vẻ mang theo cô ta, có thể thuận lợi mang cô ta đi ra ngoài là tốt nhất, nhưng nếu chẳng may ở trong sa mạc xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cũng không trở mặt thành thù với Chu gia.

Chu Vũ Mị vô cùng tức giận, nhưng cô chẳng có cách nào, cầu cũng không cầu được, đánh thì đánh không lại, cô thật sự không có gì biện pháp với Hàn Sâm.

Đột nhiên, Chu Vũ Mị thấy túi đồ ăn vặt mà Hàn Sâm đặt ở bên cạnh, chớp mắt, đột nhiên bắt lấy cái túi rồi bỏ chạy, vừa chạy vừa nói:

- Vừa rồi anh uống đồ uống của tôi, những thứ này coi như anh bồi thường cho tôi vậy.

Chu Vũ Mị nhanh chóng chạy tới chỗ quả cam nhỏ, cô làm cái mặt quỷ với Hàn Sâm, lấy ra đồ uống và đồ ăn vặt, vừa ăn vừa trừng mắt nhìn Hàn Sâm rồi lầm bầm:

- Không mang theo tôi đi ra ngoài, tôi cắn chết anh, cắn chết anh, anh hết đồ ăn của anh.

Chu Vũ Mị coi đồ ăn vặt trong túi thành Hàn Sâm, từng miếng từng miếng hung hăng cắn xuống để hả giận.

Đã rất lâu rồi không được ăn uống như vậy, Chu Vũ Mị ăn tới mức bụng nhỏ căng tròn, đến mức không thể ăn thêm nữa, cô mới hài lòng tựa trên người quả cam nhỏ ngủ.

Chờ sau khi Chu Vũ Mị tỉnh lại, lại phát hiện Hàn Sâm và con tiểu ngân hồ kia đều đã bến mất, vốn cho rằng Hàn Sâm lại trở về Liên Minh, nhưng cô đợi một ngày cũng không thấy Hàn Sâm trở về, trong lòng Chu Vũ Mị lập tức hơi luống cuống.

Hàn Sâm đương nhiên chưa trở về Liên Minh, lúc trước hắn có hỏi Chu Vũ Mị mấy chuyện ở gần đây, biết rõ ở gần đây có một tòa Hắc Sơn, trên núi có một con bò cạp hai đuôi phi thường quỷ dị, ngay cả quả cam nhỏ cũng rất sợ hãi nó, chỉ sợ đó cũng là một sinh vật siêu cấp thần huyết.

Thật vất vả mới nghe ngóng được ở nơi này có một con sinh vật siêu cấp thần huyết lạc đàn, Hàn Sâm đương nhiên muốn nhanh chóng đến xem có thể chém giết hay không, biết đâu đó là một con siêu cấp thần huyết đời thứ hai, vậy thì không thể tốt hơn rồi.

Dựa theo phương hướng Chu Vũ Mị chỉ, Hàn Sâm đi hơn một trăm dặm, quả nhiên nhìn thấy một dãy núi màu đen, núi không quá cao cũng không phải thấp, từng ngọn xếp xen kẽ nhìn rất kỳ lạ.

Cưỡi Kim Mao Hống đi vào trong dãy núi, có tiểu ngân hồ ở đây, dị sinh vật đã sớm trốn rồi, huống chi ở đây cũng rất hiếm thấy dị sinh vật thành bầy.

Hắc Sa Mạc quá đặc biệt, dị sinh vật có thể nhìn thấy ở đây, phần lớn đều là độc hành.

Đi sâu vào trong núi một lát, Hàn Sâm đã cảm giác được một luồng khí tức sinh mệnh chấn động, hắn vội vàng thúc giục Kim Mao Hống chạy tới, từ xa đã thấy trong một đống cát sỏi dưới chân núi có một con bò cạp dài hơn ba mét màu tím hai đuôi, đang vung vung hai cái đuôi đào xuống đất cát sỏi.

Phía dưới có rất nhiều đá màu đen, muốn đào lên cũng không dễ dàng, cặp đuôi bò cạp kia đã đào sâu hơn một mét, nhưng vẫn đang không ngừng đào tiếp, cũng không biết nó muốn làm gì.

Hàn Sâm thấy bò cạp hai đuôi kia cổ quái như vậy, cũng không lập tức triệu hồi tiểu thiên sứ ra để xông lên, hắn nhảy tới một tảng đá lớn cao mười mấy mét, đứng ở xa quan sát con bò cạp kia đào đá, muốn biết nó đang làm gì.

Trong lúc quan sát, Hàn Sâm cũng dùng Động Huyền Kinh mở ra khóa gen, muốn nhìn xem trong cơ thể bò cạp hai đuôi màu tím này có khí tức lưu chuyển hay không, có phải là siêu cấp thần huyết đời thứ hai không.

Thế nhưng kết quả lại khiến Hàn Sâm hơi thất vọng, hí tức trong người con bò cạp màu tím này rất loạn, cũng không thể thấy rõ được cách vận hành khí tức, hiển nhiên chỉ là một con siêu cấp thần huyết đời thứ nhất.

Hàn Sâm lập tức thất vọng, nếu như chỉ là siêu cấp thần huyết đời thứ nhất, như vậy dù hắn giết được, cũng chỉ có thể hy vọng thu được thú hồn, gen sinh mệnh tinh hoa lại không có tác dụng gì, chỉ có thể cầm lấy đi bán.

Trên thực tế, Hàn Sâm cũng không muốn bán ra quá nhiều gen sinh mệnh tinh hoa, thật sự rất dễ khiến người khác đố kỵ, hiện tại toàn bộ Liên Minh đều theo dõi hắn, một miếng thịt lớn như vậy, tất cả mọi người chỉ có thể khát khao nhìn hắn ăn thịt, ai biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên Hàn Sâm cảm thấy vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn.

- Chỉ có thể thử xem có thể thu được thú hồn hay không thôi.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào bò cạp hai đuôi màu tím, dù sao tỷ lệ thu được thú hồn quá thấp, cho dù Hàn Sâm có vận khí tốt thì tỷ lệ tối đa cũng chỉ có một phần hai.

Nhưng Hàn Sâm lại rất hiếu kỳ về việc mà bò cạp hai đuôi màu tím đang làm, không biết nó đang đào cái gì, phía dưới nhìn thấy toàn là đá màu đen, nó một mực đào xuống dưới, không có dấu hiệu dừng lại, không lâu sau đã đào sâu được 2~3m.

- Tiểu tử này không phải là khát đến mức nổi điên, muốn đào giếng lấy nước chứ?

Hàn Sâm suy nghĩ một chút lại cảm thấy không có khả năng, bình thường sinh vật siêu cấp thần huyết đều không cần ăn uống, tự nhiên cũng không thể thiếu nước.

Chỉ có một số sinh vật siêu cấp thần huyết đặc thù, hoặc là sinh vật siêu cấp thần huyết vào thời kỳ sinh sản mới ăn uống, nhưng cũng chưa từng nhìn thấy chúng tìm nước uống.

- Rốt cuộc nó đang làm gì?

Hàn Sâm càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái.

Chương 740: Huyền Âm Tằm

Hàn Sâm đứng trên tảng đá quan sát rất lâu, bò cạp hai đuôi màu tím càng đào càng sâu, chỉ một lát sau ngay cả bóng dáng của nó cũng biến mất trong hố, chỉ có thể nhìn thấy một cái hố sâu.

Hàn Sâm triệu hoán đôi cánh ra, bay đến không trung phía trên hố sâu kia để xem, chỉ thấy cái hố kia đã bị đào hơn mười thước, ở phía dưới lại có một huyệt động thiên nhiên.

- Hóa ra phía dưới còn có bí mật khác.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng ngạc nhiên, triệu hồi ra áo giáp rồi mặc vào, mang theo tiểu ngân hồ thận trọng đi xuống hố sâu.

Xuống đến trong hố sâu, xuyên qua lỗ hổng của thạch động dưới mặt đất đi vào bên trong, vừa nhìn Hàn Sâm đã lập tức trợn trừng hai mắt.

Bên trong là một hang đá khổng lồ, cũng không biết rộng bao nhiêu, ở trong này vậy mà lại có một loại thực vật tương tự như cây trúc mọc khắp nơi, từng cây nối liên nhau dưới thạch bích, tạo ra một cảnh tượng vô cùng khó tin.

Con bò cạp hai đuôi màu tím kia bẻ gãy thứ giống như một cây trúc này, bên trong cây trúc này lại trống rỗng, ở giữa những đoạn trúc đó còn có một đống côn trùng giống như nhộng tằm béo trắng, mỗi còn dài mười mấy cm.

Bò cạp hai đuôi màu tím kia nhét cả cây trúc và đám côn trùng béo trắng kia vào trong miệng, tiếng nhai cót kẹtzz rợn người lập tức vang lên.

- Côn trùng béo trắng kia cũng là dị sinh vật sao? Bò cạp hai đuôi màu tím ăn những vật này, có phải nó đã bắt đầu tiến vào thời kỳ sinh sản rồi không?

Trong lòng Hàn Sâm thầm suy đoán.

Cây trúc và đám côn trùng béo trắng trong huyệt động rất nhanh đã bị bò cạp hai đuôi màu tím ăn hết một mảng lớn, bò cạp hai đuôi màu tím ăn tới

mức hài lòng rồi mới bò trở về bên này, có lẽ là nó đã ăn no rồi, đang muốn rời đi.

Hàn Sâm vội vàng bay ra khỏi hố sâu, bay đến một nơi rất xa để tránh, không lâu sau đã thấy bò cạp hai đuôi màu tím bò lên, rồi bò về trên hắc sơn.

Hàn Sâm không đuổi theo bò cạp hai đuôi màu tím, nếu như thật sự nó đã đến kỳ sinh sản, hiện tại giết nó thật sự quá lãng phí, không bằng chờ nó sinh ra đời sau rồi động thủ cũng không muộn.

Nhưng Hàn Sâm lại rất hứng thú với những cây trúc và đám côn trùng béo trắng ở phía dưới hang động kia, đợi bò cạp hai đuôi màu tím bò đi xa, hắn để tiểu ngân hồ ở bên ngoài canh cửa, đề phòng bò cạp hai đuôi màu tím đột nhiên trở về, còn hắn lại nhảy xuống hố sâu, chui vào trong huyệt động.

Ở bên trong có rất nhiều thực vật như cây trúc này, cây nào cũng có đường kính hai ba mươi centimet, một vùng cây trúc ở xung quanh đã bị bò cạp hai đuôi màu tím bẻ gãy rồi ăn hết không còn một mảnh, trên mặt đất có rất nhiều đoạn trúc và côn trùng rơi xuống.

Toàn thân con côn trùng béo trắng này trắng nõn, có thể nhìn thấy tơ máu bên trong cơ thể nó.

Côn trùng béo trắng rơi trên mặt đất, chúng bò qua bò lại, muốn tiến vào bên trong những cây trúc kia, nhưng mãi mà không vào được nên chỉ có thể tiến vào đoạn trúc đã gãy lúc trước.

Những cây trúc còn hoàn hảo đó, chúng không chui vào được.

Hàn Sâm nhặt lên một gióng trúc đã nát, cầm ở trong tay dùng sức bóp một chút, nhưng hắn lại không thể lập tức bóp nát, đến tận khi hắn phải dốc toàn lực mới có thể bóp vỡ đoạn cây trúc kia.

- Cây trúc thật cứng.

Hàn Sâm vứt đoạn trúc trên mặt đất, triệu hồi ra nỏ Khổng Tước, lắp một mũi tên thép Z, trực tiếp bắn về phía một con côn trùng béo trắn đang bò về

phía cây trúc.

Mũi tên thép Z lập tức xuyên qua thân thể côn trùng, con côn trùng kia kêu lên một tiếng chói tai, trong thân thể phun ra một lớp sương mù màu trắng, nhiệt độ bốn phía lập tức chợt hạ xuống, bốn phía đều có sương lạnh, côn trùng béo trắng đã chết đi cũng bị đông lại, giống như vừa được lấy ra từ kho lạnh vậy.

"Săn giết sinh vật biến dị Huyền Âm Tằm, không thu được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm gen biến dị."

Tiếng thông báo đột nhiên vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm hơi kinh ngạc:

- Thế mà lại là sinh vật biến dị, nhưng sinh vật biến dị này lại có thể bắn ra hàn khí, thế này cũng quá cổ quái, không phải chỉ có sinh vật siêu cấp thần huyết mới có thể phóng ra lực lượng thuộc tính đặc biệt sao?

Hàn Sâm vô cùng hiếu kỳ, triệu hoán ra Xích Diễm Bạo Long đột, chém giết đám Huyền Âm Tằm ở bên ngoài đó, thỉnh thoảng nghe được tiếng thông báo săn giết thành công.

Khi Huyền Âm Tằm bị chém giết, đều phun ra một ngụm hàn khí, nhưng lực lượng phòng ngự của chúng lại vô cùng yếu, cũng không có sức chiến đấu gì, cứ thế bị Hàn Sâm tiện tay chém giết.

"Săn giết sinh vật biến dị Huyền Âm Tằm, thu được thú hồn biến dị Huyền Âm Tằm, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm gen biến dị."

Hàn Sâm đã giết ba mươi mấy con Huyền Âm Tằm, cuối cùng cũng nghe được tiếng thông báo thu được thú hồn.

Hàn Sâm vội vàng xem thú hồn Huyền Âm Tằm mà mình vừa lấy được, muốn biết thú hồn Huyền Âm Tằm là loại hình gì.

Biến dị Huyền Âm Tằm: Thú hồn ám khí dùng một lần.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, rất lâu rồi hắn chưa từng gặp thú hồn dùng một lần, hơn nữa thú hồn ám khí cũng rất hiếm thấy, cũng không biết là loại ám khí

gì.

Hàn Sâm triệu hoán biến dị Huyền Âm Tằm ra, chỉ thấy một con con trùng béo trắng xuất hiện trong tay Hàn Sâm, nắm trong tay còn nặng trịch.

Quan sát một hồi lâu, Hàn Sâm cũng không có nhìn ra chuyện gì, hắn do dự một chút, trực tiếp quăng tới thạch bích đối diện.

Bành !

Côn trùng béo trắng va vào thạch bích, lập tức nổ vỡ ra, một đoàn hàn vụ màu trắng tuôn ra, bao phủ đường kính khoảng 1m50, tạo ra một tầng hàn băng dày đặc trên thạch bích.

- Thứ này khá thú vị đây.

Hàn Sâm ngạc nhiên, chỉ là thú hồn cấp biến dị, lại có thể tuôn ra lực lượng hàn hệ, chuyện này thực sự có chút đặc thù.

- Không biết trong này có Huyền Âm Tằm thần huyết hay không, nếu có được thú hồn Huyền Âm Tằm thần huyết, nói không chừng thật sự sẽ có tác dụng.

Hàn Sâm lập tức giết sạch Huyền Âm Tằm có thể nhìn thấy, nhưng tất cả đều là sinh vật biến dị, không có con nào là cấp thần huyết cả.

Huyền Âm Tằm rơi trên mặt đất tổng cộng có năm mươi, sáu mươi con, Hàn Sâm do dự một chút, dùng Xích Diễm Bạo Long đột chặt đứt một gốc cây trúc, lập tức thấy bên trong một đám Huyền Âm Tằm rơi ra.

Hàn Sâm liên tục giết hơn một trăm con, lại thu được hai thú hồn biến dị Huyền Âm Tằm, nhưng vẫn không tìm thấy Huyền Âm Tằm thần huyết.

- Được rồi, trước tiên mang đám Huyền Âm Tằm ra ngoài, phơi khô mài thành phấn, người ăn hết có thể gia tăng rất nhiều điểm gen biến dị, cũng là thứ tốt.

Hàn Sâm dùng miệng túi nhặt một trăm thi thể Huyền Âm Tằm đã đông thành băng lên, chuẩn bị muốn mang ra bên ngoài phơi nắng.

Trong rừng trúc có rất nhiều Huyền Âm Tằm, trong mỗi cây trúc ít nhất đều có hơn mười con, một rừng trúc lớn như vậy, thật sự muốn chém giết cũng không biết phải giết tới khi nào.

Hàn Sâm tạm thời buông tha việc giết Huyền Âm Tằm, hắn có thể chờ bò cạp hai đuôi màu tím đến ăn, để nó mau mau sinh ra siêu cấp thần huyết đời thứ hai, sau đó Hàn Sâm tới thu thập Huyền Âm Tằm còn dư lại cũng không muộn.

Hàn Sâm nhặt đã xong Huyền Âm Tằm, đang chuẩn bị rời đi, nhưng lại đột nhiên nghe được ở trong chỗ sâu rừng trúc truyền đến tiếng vang kỳ dị, giống như có vật gì đó đang từ sâu trong rừng trúc bò ra.

Chương 741: Băng Tằm

Hàn Sâm vội vàng thu khí tức lại, vừa chạy về phía lối ra vừa dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen.

Tuy trạng thái sau khi dùng Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen khá tương tự, nhưng vẫn có chút khác nhau, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật chú trọng đến linh thức, tuy không tỉ mỉ bằng Động Huyền Kinh, nhưng lực cảm giác lại mạnh hơn một chút, không giống Động Huyền Kinh chỉ giới hạn ở trong Động Huyền Khí.

Hàn Sâm dùng linh thức để thăm dò sâu vào rừng trúc, hắn mơ hồ cảm giác được chuyện đang xảy ra trong rừng trúc, ở sâu trong rừng trúc cách đây khoảng hai ba dặm, đang có một vật di chuyển trong rừng trúc, nhanh chóng bò về phía bên này.

Hàn Sâm có thể loáng thoáng nhìn thấy được dáng vẻ của vật kia, tối đa cũng chỉ bằng một con mèo lớn, dáng vẻ tương tự như những con côn trùng béo trắng này, nhưng tốc độ bò của nó nhanh hơn đám côn trùng béo trắng kia rất nhiều, giống như một con thỏ đang chạy như điên.

- Chẳng lẽ là Huyền Âm Tằm thần huyết?

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ.

Rất nhanh, con sinh vật kia đã bò tới càng ngày càng gần, cuối cùng Hàn Sâm cũng nhìn thấy rõ ràng, một con côn trùng rất lớn, toàn thân giống như băng tinh vậy, bên trong dường như chứa cả ngân hà, hàn khí ngoài thân bắn ra bốn phía, những nơi nó đi qua bốn phía đều bị đông lạnh.

Hàn Sâm lại dùng Động Huyền Kinh để mở ra khóa gen, lại nhìn tới con băng tằm kia, khí tức sinh mạng quả nhiên rất mạnh, rất có thể chính là sinh vật thần huyết.

Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, rút nỏ Khổng Tước ra, lắp mũi tên thép Z lên, sau đó nhắm thẳng vào trong rừng trúc, chỉ chờ nó bò tới gần, hắn sẽ lập tức bắn một mũi tên xuyên qua người nó, cướp lấy cái mạng nhỏ của nó, nhìn xem có thu được thú hồn hay không.

Thế nhưng khi con băng tằm kia đến gần, Hàn Sâm lại bắt đầu cảm thấy không đúng, bởi vì khí tức sinh mệnh trên người con băng tằm kia càng ngày càng mạnh, đã vượt qua phạm vi sinh vật thần huyết mà Hàn Sâm biết, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên.

- Chẳng lẽ là sinh vật siêu cấp thần huyết?

Sắc mặt Hàn Sâm biến hóa, nhưng hắn cẩn thận cảm nhận một chút, lại cảm thấy không giống, còn chưa đạt tới trình độ là sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Thần huyết trong trạng thái bạo tẩu sao?

Mắt Hàn Sâm híp lại, hắn gặp được thần huyết trong trạng thái bạo tẩu trời sinh rất ít, không ngờ ở chỗ này lại gặp được một con.

Thấy băng tằm càng ngày càng tới gần, khoảng cách tới chỗ Hàn Sâm không đến ngàn mét, Hàn Sâm giơ nỏ Khổng Tước lên chuẩn bị bắn tới, đột nhiên hắn lại nghe thấy từ trong rừng trúc truyền đến tiếng huyên náo.

Soẹt soẹt rè rè! Soẹt soẹt rè rè!

Giống như có vô số sinh vật bay xuyên qua bụi cỏ vậy, rất nhanh sắc mặt Hàn Sâm đã đổi, hắn nhìn thấy một đàn sinh vật tương tự như băng tằm, từ

sâu trong rừng trúc bò ra, số lượng vô cùng nhiều, chỉ mới thoáng qua, Hàn Sâm đã cảm giác được có trên trăm con.

- Không có khả năng!

Làm sao lại có nhiều thần huyết trong trạng thái bạo tẩu như vậy?

Hàn Sâm cả kinh, tuy hắn không sợ những băng tằm này, nhưng chuyện này cũng quá dọa người rồi.

Nếu như nơi này có vài chục con sinh vật thần huyết, Hàn Sâm còn có thể tiếp nhận, nhưng sinh vật thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, trong mấy chục con sinh vật thần huyết chưa chắc đã có một con, băng tằm ở nơi này lại thành đàn ra bò ra bên ngoài, nếu như nói bọn chúng là thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, như vậy ở đây chẳng phải là có hơn vạn con sinh vật thần huyết sao?

Dù nghĩ thế nào, chuyện này đều rất khó tin.

Thế nhưng khí tức sinh mệnh của những con băng tằm kia thực sự mạnh hơn thần huyết bình thường rất nhiều, có thể so sánh với khí tức huyết Tu La mà Hàn Sâm gặp phải lúc trước.

Một con băng tằm đã bò tới chỗ cách Hàn Sâm không đến năm trăm mét, Hàn Sâm giơ nỏ Khổng Tước lên nhắm vào nó, không chút do dự bóp cò.

Cứ đứng đây suy đoán, không bằng giết một con thử xem, tất cả chân tướng tự nhiên sẽ rõ ràng.

Tia sáng khẽ lướt ra, mũi tên thép Z lập tức bắn ra, như tia chớp vút qua khoảng cách năm trăm mét, trực tiếp xuyên thấu thân thể băng tằm kia, ghim nó xuống mặt đất.

Hàn Lâm nao nao, băng tằm này so với tưởng tượng của hắn còn dễ giết hơn nhiều, sinh vật thần huyết trong trạng thái bạo tẩu cũng có thể có chút phản ứng, nhưng băng tằm này lại hoàn toàn không có phản ứng, dễ dàng bị bắn chết.

“Săn giết sinh vật biến dị Huyền Âm Tằm, không thu được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm gen biến dị.”

Hàn Sâm nghe tiếng thông báo này mà choáng váng, hắn hơi giật mình nhìn lấy băng tằm kia, miệng há to mãi vẫn không thể khép lại.

- Không đúng, quá không đúng rồi, sao có thể chỉ là Huyền Âm Tằm biến dị, Huyền Âm Tằm biến dị sao lại có khí tức sinh mệnh mạnh như vậy?

Hàn Sâm hoàn toàn không thể tin được, những con băng tằm này vậy mà chỉ tương đương với Huyền Âm Tằm biến dị trong gậy trúc.

Thế nhưng tiếng thông báo trong đầu kia sẽ không sai, đó là quy tắc của Tí Hộ Sở, nếu thông báo sinh vật bị hắn giết kia là biến dị, vậy thì đó tuyệt đối là sinh vật biến dị.

Nhìn thấy lại có không ít băng tằm bò ra, Hàn Sâm vọt thẳng lên chém giết, quả nhiên đám này đều là Huyền Âm Tằm biến dị, giống như trong gậy trúc.

Chỉ là không biết vì sao thân thể của bọn nó lại sẽ biến thành như vậy, hoàn toàn khác với Huyền Âm Tằm trong gậy trúc, hơn nữa khí tức sinh mệnh trên người chúng thật sự quá mạnh mẽ, căn bản không thể là sinh vật biến dị được.

- Không đúng, không đúng, nhất định là có gì đó kỳ lạ, đám sinh vật này đều kỳ quái, đám Huyền Âm Tằm trong gậy trúc có thể phụt lên hàn khí, chuyện này ngay cả sinh vật thần huyết cũng rất khó làm được. Hiện tại những con Huyền Âm Tằm giống như băng tinh lại có khí tức sinh mệnh mạnh mẽ như vậy, nhất định là có vật gì đó ảnh hưởng tới chúng.

Hàn Sâm giết hết hơn trăm con băng tằm bò ra kia, cuối cùng chỉ thu được một cái thú hồn.

Hàn Sâm triệu hoán ra xem thử, tên và loại hình tuy đều giống nhau, nhưng bộ dáng lại khác nhau, nhìn thú hồn mới này lớn hơn rất nhiều, còn có băng tinh hiện ra.

Hàn Sâm ném thử ra ngoài, uy lực mạnh hơn đám thú hồn lúc trước rất nhiều, không những bao phủ được phạm vi đường kính ba mét, hơn nữa hàn khí cũng mạnh hơn.

- Cùng là thú hồn Huyền Âm Tằm biến dị, tại sao lại khác nhau như vậy? Nếu như nói trong gậy trúc chính là ấu thể, những con này là thành niên thể, như vậy thú hồn của chúng nên giống nhau chứ, nhưng hiện tại lại khác nhau nhiều như vậy, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến bọn chúng khác nhau như vậy?

Hàn Sâm tò mò nhìn về chỗ sâu ở trong rừng trúc, trong lòng rất hiếu kỳ.

- Thực sự muốn tiến vào xem một cái, rốt cuộc là thứ gì ảnh hưởng tới những con Huyền Âm Tằm này, hơn nữa cho dù bản thần huyết Huyền Âm Tằm rất tốt, tộc đàn lớn như vậy, cũng không thể con nào cũng là sinh vật biến dị được, đáng lẽ phải có ít cấp nguyên thủy mới đúng, nhưng Huyền Âm Tằm ở đây đều là biến dị, thật sự có chút khó tin.

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi gọi Tiểu Ngân Hồ xuống, mang theo Tiểu Ngân Hồ cùng đi sâu vào trong rừng trúc.

Đám Huyền Âm Tằm đó lập tức co lại, có thể trốn thì trốn, không thể trốn thì núp ở trong gậy trúc run rẩy, khiến cho rừng trúc đều run theo, tạo ra một loạt tiếng vang như tiếng gió thổi qua lá trúc.

Chương 742: Đầm Băng

Rừng trúc này rất rộng, hơn nữa ở giữa hang động cũng không có cột đá chống đỡ, hang động này đều dựa vào vô số cây trúc cắm rễ xuống đất, tạo ra thế giới khổng lồ dưới lòng đất.

Hàn Sâm đi sâu vào trong rừng trúc hai ba mươi dặm mà vẫn không thấy điểm cuối, nhưng hắn cảm giác được nhiệt độ bốn phía dần hạ xuống, có vẻ như càng đi sâu vào trong rừng trúc, nhiệt độ sẽ càng hạ thấp.

Những cây trúc màu đen ở bốn phía cũng thô to hơn, đến khi hắn đi được bảy tám chục dặm, những cây trúc kia đã lớn như một cây đại thụ rồi.

Mà trên mặt đất đã giăng đầy sương lạnh, nhiệt độ này đối với người bình thường đã thấp đến mức dọa người.

Tiếp tục đi về phía trước một đoạn nữa, mặt đất đã biến thành mặt băng, một nhóm cây trúc lớn đến mức cần hai, ba người mới có thể ôm hết, thực sự to đến mức khó tin.

- Nếu như trong đây cũng có Huyền Âm Tằm, không biết sẽ lớn đến mức nào.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí để quan sát, thế mà lại không nhìn thấu được thân trúc, cũng không biết bên trong có Huyền Âm Tằm hay không.

Nhưng ở trong chỗ sâu rừng trúc, Hàn Sâm đã dần dần có thể cảm ứng được một tia khí tức sinh mệnh như nước suối chảy xuôi, cũng không biết là xuất phát từ vật gì.

Hàn Sâm biết mình sắp đến nơi rồi, hắn lập tức nâng cao cảnh giác, thận trọng xuyên qua rừng trúc, không bao lâu sau trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một khoảng trống giữa rừng trúc.

Bốn phía quanh đây đều là trúc lớn như cổ thụ che trời, nhưng ở chỗ đất trống kia không có cây trúc nào.

Một luồng hàn khí và khí tức sinh mệnh đập vào mặt, dù Hàn Sâm tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cũng không nhịn được phải rùng mình một cái, hơi thở kia thật sự quá lạnh.

Chậm rãi đi về mảnh đất trống, Hàn Sâm không ngừng quan sát vùng đất trống kia, chỉ thấy trên mặt đất đã sớm biến thành hàn băng, mà ở trung tâm vùng đất trống có một đầm băng, hàn khí từ đầm nước kia bắn ra, nước trong đầm cũng không kết băng, bên trong có một đóa hoa tuyết trắng giống như Thủy Tiên đang nở rộ.

Chuyện này cũng bình thường, Hàn Sâm đã gặp không ít thực vật kỳ dị, tuy bụi cây Thủy Tiên này cổ quái, nhưng vẫn không thể khiến hắn kinh ngạc được.

Cho dù bên cạnh Thủy Tiên có sinh vật siêu cấp thần huyết thủ hộ, Hàn Sâm cũng chỉ mừng rỡ, cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng ở bờ đầm này lại không có sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm chỉ thấy một người, một người đàn ông ngồi ở bờ đầm nhìn cây hoa Thủy Tiên trong đầm băng không nhúc nhích, người nọ khiến Hàn Sâm rất kinh hãi.

Hàn Sâm có thể xác định đây tuyệt đối là nhân loại, trên người y mặc chiến đấu phục, đây là chuyện không thể phát sinh trên sinh vật hình người và Dị Linh.

- Ở đây có người?

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quan sát người nọ, kết quả lại khiến hắn vô cùng chấn động, trên thân thể người kia vẫn còn khí tức sinh mệnh, hơn nữa khí tức không hề yếu.

Ở một nơi như thế này lại có một người sống sờ sờ, chuyện này khiến Hàn Sâm giật mình, hắn còn cho rằng mình là người đầu tiên đến nơi đây, dù sao khi hắn đi tới đây cũng không nhìn thấy cửa vào khác.

Cửa vào duy nhất chính là do con bò cạp hai đuôi màu tím kia đào lên, nhưng nơi này cũng không phải điểm cuối, ở chỗ khác có cửa vào cũng không chừng.

- Không biết phải xưng hô với anh thế nào?

Hàn Sâm vừa thận trọng đi trên mặt băng, vừa lên tiếng chào hỏi người nọ.

Ở nơi này gặp được đồng loại, nếu như không xung đột lợi ích, Hàn Sâm cũng không muốn đối địch với đối phương, dù sao trong chốn sa mạc này gặp được đồng loại cũng là chuyện tốt tình, dù chỉ để nói chuyện phiếm cũng được.

Thế nhưng người kia lại giống như đang ngủ vậy, y không trả lời Hàn Sâm, bởi vì y quay mặt về phía Thủy Tiên, tư thế giống như đang nhìn Thủy Tiên, y quay lưng về phía Hàn Sâm cho nên Hàn Sâm cũng không nhìn rõ tướng mạo cụ thể, không biết có phải y đang ngủ hay không.

- Anh bạn, tôi không có ác ý, chỉ ngẫu nhiên đi tới nơi này, nếu như anh không phiền, chúng ta có thể trò chuyện một chút. Đương nhiên, nếu như anh không muốn, chỉ cần nói một tiếng, tôi sẽ lập tức rời đi.

Hàn Sâm vừa bước tới gần người kia vừa nói.

Thế nhưng người kia vẫn không thèm quan tâm tới Hàn Sâm, chỉ ngồi ở đó nhìn hoa Thủy Tiên trong đầm.

Hàn Sâm thấy y không nói gì nên tiếp tục đi qua, nhưng trong lòng lại thoáng có cảm giác chuyện này không được bình thường.

Hàn Sâm đi tới gần người kia, nhưng không trực tiếp đi qua, chậm rãi lượn một vòng, đi tới bên cạnh nhìn về phía khuôn mặt người kia.

Sau khi nhìn rõ, hắn vô cùng hoảng sợ, đó đâu phải là người sống, chỉ thấy quần áo bên ngoài của người nọ nhìn thì không có vấn đề gì, nhưng máu thịt đã đông cứng lại, cả người giống như là một pho tượng đá vậy.

Nhưng người đá này lại vô cùng cổ quái, quần áo trên người y không có dấu vết băng sương, cũng chỉ có máu thịt bị đông thành băng, hơn nữa trên người còn có khí tức sinh mệnh giống như một người sống vậy.

Sắc mặt Hàn Sâm có chút khó coi, quần áo người này mặc mặc dù là chiến đấu phục, nhưng nếu nhìn kỹ kiểu dáng, đây chính là kiểu dáng từ một trăm mười năm trước rồi, nếu như dựa theo kiểu dáng quần áo để suy đoán thì người này ít nhất là người sống từ một trăm năm trước.

- Sao y lại bị đông cứng ở chỗ này? Rốt cuộc đã chết hay vẫn còn sống?

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, tỉ mỉ quan sát người này, sau đó nhìn thấy trong túi áo của y có đồ vật gì đó.

Nhìn hình dạng của vật này hẳn là notebook hoặc là túi tiền gì đó, Hàn Sâm do dự một chút, đi đến bên cạnh người kia, đưa tay muốn lấy thứ kia ra để nhìn xem là cái gì, cũng có thể tìm được chút manh mối.

Đột nhiên, trong lòng Hàn Sâm xuất hiện rung động, Tiểu Ngân Hồ nằm sấp trên vai hắn cũng đột nhiên đứng dậy, lông bạc toàn thân dựng lên, nhe răng gầm gừ với đầm nước.

Không chút do dự, Hàn Sâm trực tiếp bay ngược về phía sau, hai mắt nhìn chằm chằm vào đầm nước đầy hàn khí kia.

Rầm Ào Ào!

Nước trong đầm hóa thành ngàn vạn sợi tơ quỷ dị, bắn về ba lô trên người Hàn Sâm, sợi tơ chằng chịt không biết đến cùng có bao nhiêu.

Hàn Sâm cố gắng lui lại, nhưng tốc độ của hắn lại không nhanh bằng những sợi tơ kia, hắn chỉ có thể hung hăng cắn răng một cái, triệu hoán ra Xích Diễm Bạo Long Đột chém tới vô số sợi tơ kia.

Bành!

Xích Diễm Bạo Long Đột chém lên những sợi tơ kia, giống như lửa rơi vào nước vậy, một mảnh sợi tơ trực tiếp biến thành hơi nước, nhưng tơ nước giăng đầy trời, chúng từ bốn phương tám hướng bắn đến, muốn trốn cũng không có đường trốn, rất nhanh trên người của Hàn Sâm đã bị từng đường giống như tơ nhện quấn dính lên.

Hàn Sâm lập tức cảm giác thấy có hàn khí tràn vào thân thể, những tơ nước đó thật sự quá nhiều, mặc kệ Hàn Sâm vung vẩy Xích Diễm Bạo Long Đột như thế nào cũng chỉ có thể đốt được một phần nhỏ, tơ nước quấn trên người ngày càng nhiều, hàn khí cũng tràn vào cơ thể nhiều hơn.

Không bao lâu sau, những tơ nước quấn trên người Hàn Sâm đã biến Hàn Sâm thành một chiếc kén, hai tay Hàn Sâm đã bị trói buộc, ngay cả Xích Diễm Bạo Long Đột cũng không thể vung nữa.

Tiểu Ngân Hồ cũng chẳng tốt hơn, quanh thân nó bộc phát ra lôi điện màu bạc, nhưng cũng chỉ có thể thoáng đẩy lui, khi lôi điện yếu đi, vô số tơ nước kia lại dâng lên.

Chương 743: Phát Hiện

OÀ..ÀNH!

Một làn khói như hỏa diễm màu đen từ trên người Hàn Sâm tràn ra, lập tức phá vỡ sợi tơ nước quấn trên người hắn, Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay Hàn Sâm điên cuồng vung, vô số tơ nước bị hóa thành sương trắng.

- Tiểu Ngân Ngân, tới đây.

Hàn Sâm gọi Tiểu Ngân Hồ một tiếng, Tiểu Ngân Hồ lập tức nhảy vào trong ngực Hàn Sâm, một tay ôm Tiểu Ngân Hồ, một tay vung Xích Diễm Bạo Long Đột chém tới tơ nước, hắn nhanh chóng vọt tới trước mặt người đang ngồi cạnh đầm nước, đưa tay lấy món đồ trong túi quần áo của y, sau đó tiếp tục chém đứt sợi tơ nước rồi xông về rừng trúc.

Tơ nước vẫn đuổi theo Hàn Sâm, dù Hàn Sâm chặt đứt bao nhiêu sợi, trong đầm nước vẫn sẽ bắn ra càng nhiều sợi tơ nước hơn, giống như vô cùng vô tận.

Cũng may thú hồn Ma Cách Thú có thể ngăn cản những sợi tơ nước kia, hỏa diễm của Xích Diễm Bạo Long Đột cũng có tác dụng khắc chế, cho nên Hàn Sâm mới thuận lợi chém rách tơ nước xông vào trong rừng trúc.

Hàn Sâm vừa xông vào rừng trúc, những sợi tơ nước đó cũng không tiếp tục đuổi theo nữa, giông như là vô số sợi tóc chậm rãi lui về trong đầm nước.

- Cũng may có thú hồn Ma Cách Thú, nếu không cho dù có gọi tiểu thiên sứ ra, cũng không biết có thể chống lại những sợi tơ đáng sợ kia hay không.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghi hoặc, không biết những sợi tơ nước kia rốt cuộc là thứ gì.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm tới đầm nước kia một lát, nhưng không thấy dị trạng gì, lúc này mới cúi đầu nhìn đồ vật trong tay mình.

Khi nãy hắn lấy được từ trong túi áo người nọ, đây rõ ràng là một ví tiền, trong ví tiền có rất nhiều tinh tạp, nhưng nhìn kiểu dáng vô cùng cổ xưa, lớn hơn tinh tạp hiện tại, cũng dày hơn rất nhiều, không nhẹ như tinh tạp hiên tại chồng hàng trăm tấm lên nhau cũng rất mỏng.

Trong này chỉ có hai mươi, ba mươi tấm, đã tạo thành một chồng rất dầy, khiến túi căng chặt.

- Nhìn người kia có vẻ thật sự là người của trăm năm trước, có lẽ ngẫu nhiên đi tới Tí Hộ Sở trong sa mạc kia, không biết vì sao lại phát hiện được chỗ này, cuối cùng bị những sợi tơ nước nọ đoạt mạng ở bờ đầm.

Hàn Sâm vừa nhìn những tinh tạp trong ví vừa tự suy đoán.

Bởi vì đều là tinh tạp loại cũ, ngoài một số tinh tạp mà các ngân hàng cỡ lớn hiện tại vẫn đang sử dụng, còn có rất nhiều tinh tạp mà Hàn Sâm cũng không biết dùng để làm gì.

Đột nhiên đồng tử co rút lại, Hàn Sâm nhìn thấy một tấm tinh tạp đặc biệt, ở sau lưng tấm tinh tạp kia, hắn nhìn thấy một đồ án quen thuộc.

- Cửu Mệnh Huyết Miêu!

Hàn Sâm nhìn thấy đồ án này thì vô cùng giật mình, thật không ngờ ở chỗ này lại có thể nhìn thấy đồ án nọ, nói cách khác người đàn ông kia rất có thể cũng là một thành viên của tổ chức thần bí.

- Xem ra tổ chức kia đã tồn tại rất lâu rồi, chẳng lẽ thật sự có quan hệ gì với Huyết Mệnh Giáo sao?

Hàn Sâm tiếp tục nhìn mấy tấm tinh tạp còn lại.

Đột nhiên, hai mắt Hàn Sâm trừng lên, tròng mắt cũng sắp rơi ra ngoài.

Trong những tinh tạp đó, lại có một tấm thẻ công tác, Hàn Sâm thấy rõ ràng một hàng chữ “Khoa điều tra đặc công, tổ bảy, điều tra viên Tần Hoài

Chân.”

Một tấm thẻ công tác rất giống với loại mà Hàn Sâm lấy được trong đống di vật kia, chỉ là tên trên đó khác mà thôi.

- Tần Hoài Chân. . . chẳng lẽ sẽ là vị tổ tiên Tần gia kia sao?

Hàn Sâm đã từng nghe Tần Huyên nói qua, Tần Huyên cũng có một vị trưởng bối là thành viên ở tổ bảy thuộc khoa điều tra đặc biệt.

Vẻ mặt Hàn Sâm cổ quái nhìn người đàn ông bên cạnh đầm nước, nếu như người đàn ông này thực sự là vị tổ tiên của Tần gia kia, sao y lại chết ở đây nhỉ?

- Chờ một chút, y thật sự đã chết sao? Trên người y vẫn có khí tức sinh mệnh rất mạnh tồn tại, thứ đó không thể nào làm giả được, nói cách khác có khả năng y vẫn chưa chết.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía người đàn ông kia lập tức tràn ngập lửa nóng.

Hắn rất muốn biết tiểu tổ số bảy năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu như người này thật sự là vị tổ tiên Tần gia kia, hơn nữa y vẫn còn sống, nói không chừng có thể từ miệng y biết được chân tướng.

Hai mắt Hàn Sâm đầy lửa nóng nhìn người đàn ông bên cạnh đầm nước, khả năng người này còn sống là rất lớn, kỹ thuật đóng băng ở thời đại này không phải là chuyện hiếm lạ gì, cũng có không ít người đóng băng, làm băng tan sẽ không quá khó khăn.

Thế nhưng muốn thực hiện cần có một số kỹ thuật hiện đại, nếu như chỉ đơn thuần đóng băng, vậy sẽ gây ra tổn thương rất lớn đối với thân thể, cho dù rã băng cũng rất khó sống.

Hàn Sâm không biết người đàn ông kia có thể sống sót sau khi rã băng hay không, hơn nữa ở đây cũng không có thiết bị làm tan băng, trừ phi mang y về Liên Minh.

Hàn Sâm do dự một lát rồi xông về đầm nước, hắn thật sự rất muốn biết người của tiểu tổ số bảy đã xảy ra chuyện gì, đây có lẽ là cơ hội duy nhất của hắn, dù sao người thuộc tiểu tổ số bảy hầu như đã chết hết, hiện tại lại phát hiện ra một người có khả năng chưa chết, Hàn Sâm không thể dễ dàng buông tha được, dù chỉ là một khả năng nhỏ nhoi hắn cũng muốn thử một lần.

Hàn Sâm ra khỏi rừng trúc, trong đầm nước lại bắn ra tơ nước, nhưng đối với Hàn Sâm có được ba thú hồn siêu cấp thần huyết mà nói, những sợi tơ nước kia cũng không làm gì được hắn cả.

Hàn Sâm chém tung sợi tơ nước, thuận lợi đi tới trước đầm nước, đưa tay muốn ôm lấy người đàn ông kia, nhưng đột nhiên lại nghe thấy trong đầm nước nổ tung một tiếng, một sinh vật trong suốt như sứa từ trong đầm nước vọt ra.

Dưới sự khống chế của nó, hàn thủy trong đầm nước hóa thành sợi nước tơ bắn tới Hàn Sâm, đồng thời những xúc tu dưới thân nó cũng cuốn tới hắn.

Ma Cách Thú và Xích Diễm Bạo Long Đột có thể khắc chế tơ nước nhưng khi có vô số sợi tơ nước điên cuồng bắn tới, hành động của hắn cũng vô cùng gian nan, sau khi chém đứt được đám tơ nước kia, một xúc tu trong suốt như thủy tinh đã cuốn lấy thân thể hắn.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy hàn khí trên lưng bắt đầu khởi động, một luồng lực lượng không thể ngăn cản đánh úp lại, lập tức kéo hắn vào trong đầm nước.

Trong lòng Hàn Sâm nảy sinh ác độc, Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay chém về phía xúc tu kia, nhưng cánh tay mới nâng lên lại bị một cái xúc tu khác cuốn lấy, có muốn chém cũng không chém nổi.

Tiểu Ngân Hồ tức giận bắn ra lôi điện màu bạc, muốn phá huỷ xúc tu kia, nhưng chính nó cũng bị một xúc tu trong suốt cuốn lấy, kéo vào trong đầm nước.

Trên thân thể Tiểu Ngân Hồ phóng ra lôi điện màu bạc, tuy nhiên vẫn không thể phá huỷ những xúc tu trong suốt kia.

- Tiểu thiên sứ!

Hàn Sâm vô lực phản kháng, chỉ có thể triệu hoán tiểu thiên sứ ra.

Thánh Chiến Thiên Sứ đột nhiên xuất hiện, đại kiếm trong suốt trong tay chợt lóe lên, lập tức chặt đứt xúc tu đang vòng quanh Hàn Sâm cùng Tiểu Ngân Hồ, khiến cho dị sinh vật hình sứa rú lên thảm thiết.

- Tiểu thiên sứ, bật hết công suất, giết chết tên hỗn đản kia.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay chém tới tơ nước như thủy triều đồng thời còn nhanh chóng ra lệnh cho tiểu thiên sứ.

Khuôn mặt như là nữ thần của tiểu thiên sứ không chút thay đổi, mái tóc gợn sóng màu vàng bay múa, thân thể có lồi có lõm lập tức xé rách không gian, đại kiếm chém xuống tơ nước giống như là phân thủy phá sóng vậy, trực tiếp xông tới chém lên trên người dị sinh vật giống như con sứa trước mặt.

Chương 744: Đại Chiến

Trên thân thể trong suốt như quả đông lạnh kia bị thiên sứ dùng đại kiếm chém ra một lỗ hổng thật dài, nhưng một giây sau miệng vết thương trên thân thể nó lại tự động khép lại.

Một xúc tu dài hẹp cuốn về phía Thánh Chiến Thiên Sứ, nhưng Thánh Chiến Thiên Sứ liên tục dùng đại kiếm trong tay chém ra, chặt đứt toàn bộ những xúc tu kia.

Hàn Sâm nhìn thấy thế thì vô cùng vui mừng, nhưng hắn không thể vui mừng quá lâu, xúc tu bị chém rụng thế mà lại sống lại.

Sinh vật như sứa này là sinh vật siêu cấp thần huyết, năng lực tái sinh rất mạnh, Thánh Chiến Thiên Sứ dùng đại kiếm không biết đã chặt đứt bao nhiêu xúc tu của nó, ngay cả trên người nó cũng bị chém ra rất nhiều vết

thương sâu hơn một mét, thế nhưng chỉ trong nháy mắt nó liền khôi phục như lúc ban đầu, căn bản không có bất cứ tác dụng gì.

Hàn Sâm thấy thế thì vô cùng sốt ruột, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.

Nhìn nhìn Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay mình, binh khí có thuộc tính hỏa mới có thể khắc chế con sứa kia, nhưng đáng tiếc Thánh Chiến Thiên Sứ là sủng vật, ngoại trừ sủng vật trang giáp trước kia Hàn Sâm lấy được, hắn không có cách nào để tiểu thiên sứ sử dụng Xích Diễm Bạo Long Đột.

Hàn Sâm vừa chém sợi tơ nước, vừa yên lặng quan sát con sứa kia, tìm một cơ hội để mình có thể xông lên, nói không chừng dựa vào hiệu quả khắc chế của Xích Diễm Bạo Long Đột sẽ có thể giết chết nó.

Con sứa kia vô cùng liều lĩnh, nó căn bản không sợ bị thương, xúc tu bị chém đứt hoặc là thân thể bị chém rách, chỉ một lát sau sẽ hồi phục như lúc ban đầu.

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, Thánh Chiến Thiên Sứ gần như đã chém trúng tất cả mọi nơi trên người nó, nhưng con sứa này giống như không có nhược điểm gì, để mặc Thánh Chiến Thiên Sứ chém trúng, dù sao nó đều có thể lập tức khôi phục.

- Chẳng lẽ thật sự không có nhược điểm? Nếu thật sự như thế, chẳng phải là bất tử chi thân rồi sao?

Hàn Sâm thầm nhíu mày, tuy về lý luận thì không có khả năng, nhưng thực tế lại có vẻ đúng là như thế.

Đúng lúc này, trong mắt Thánh Chiến Thiên Sứ đột nhiên lóe sáng, dáng người cao gầy uyển chuyển đột nhiên nhảy lên thật cao, hai tay nắm chặt đại kiếm giơ quá đỉnh đầu, hung ác chém xuống con sứa kia.

OÀ..ÀNH!

Sau một kích toàn lực của Thánh Chiến Thiên Sứ, thân thể con sứa kia trực tiếp bị chém thành hai nửa, ầm ầm rơi vào trong nước, Hàn Sâm nhìn thấy

thế liền cuồng hỉ.

- Tiểu thiên sứ, làm tốt lắm.

Hàn Sâm hưng phấn kêu to, nhưng vừa kêu xong, lại thấy con sứa bị chém thành hai khúc kia hợp lại với nhau, một lần nữa lao ra khỏi mặt nước, quơ xúc tu cuốn về phía tiểu thiên sứ.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm:

- Móa ơi, chẳng lẽ nó thật sự có Bất Tử Chi Thân, như vậy rồi mà vẫn không chết?

Tuy Thánh Chiến Thiên Sứ vẫn ra tay vô cùng sắc bén, nhưng không giết được con sứa này thì tất cả đều sẽ uổng công, Hàn Sâm nhìn một lúc lâu vẫn không nhìn ra được con sứa này có nhược điểm gì.

Khi Hàn Sâm đang buồn rầu, ánh mắt vô tình quét qua gốc hoa Thủy Tiên trong đầm nước kia, trong đầu hắn giống như đột nhiên thức tỉnh.

Cuộc chiến kịch liệt như thế mà cây hoa Thủy Tiên kia vẫn hoàn toàn không bị ảnh hưởng, ngay cả một chiếc lá một cánh hoa cũng không bị tổn thương, vẫn nở rộ ở đó.

- Kỳ quái, đầm nước này cũng không lớn, chiến đấu hỗn loạn như vậy, sao nó có thể không chịu một chút ảnh hướng nào?

Hàn Sâm kỳ quái dò xét bụi hoa Thủy Tiên kia.

Quan sát thêm một lúc lâu, cuối cùng Hàn Sâm đã có thể xác định, con sứa kia rõ ràng là đang cố ý bảo vệ cây hoa Thủy Tiên này, cho dù xúc tu của nó bị chém rụng rơi xuống hoa Thủy Tiên, ngay lập tức sẽ có tơ nước dâng lên, đỡ đoạn xúc tu kia sang một bên khác để bảo vệ hoa Thủy Tiên.

- Không đúng, có vẻ không phải con sứa này đang khống chế sợ tơ nước, là do cây hoa Thủy Tiên này đang khống chế.

Hàn Sâm nhìn ra vẻ khác lạ.

Tơ nước từ trong đầm nước không ngừng tuôn ra công kích hắn và tiểu thiên sứ, nếu như tơ nước này là do con sứa kia khống chế, như vậy khi con sứa kia bị thương, tơ nước phải dừng lại hoặc tán loạn mới đúng.

Thế nhưng từ nãy đến giờ, dù con sứa kia bị thương tới đâu, sợi tơ nước đều bắn tới hắn và tiểu thiên sứ, không dừng lại chút nào, giống như sợi tơ nước và con sứa kia hoàn toàn không liên quan tới nhau.

Cho dù khi con sứa kia bị chém thành hai nửa cũng như thế, chuyện này không khỏi khiến Hàn Sâm hơi nghi ngờ.

- Chẳng lẽ cây hoa Thủy Tiên này giống như hạt sen huyết phong mà lúc trước gặp phải, kỳ thật bên trong hoa Thủy Tiên cũng có sinh vật siêu cấp thần huyết, con sứa này cũng không phải bản thể?

Hàn Sâm tự suy đoán, càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Nhưng cây hoa Thủy Tiên kia mãi vẫn không có gì động tĩnh, cứ lặng lẽ đứng ở đó như vậy, thật sự rất khó có thể tin tưởng nó mới là thứ kinh khủng nhất.

Hàn Sâm dần bước tới gần đàm nước, dù phải hay không phải, hắn đều muốn thử một lần, nếu không cứ chiến đấu tiếp như vậy cũng không có ý nghĩa gì.

Trong nháy mắt khi Hàn Sâm đến gần đầm nước, hắn trực tiếp phát động Phi Thiên Thuật lướt qua hư không, giống như đang đạp lên mặt đất vô hình vậy, nhanh chóng xông tới cây hoa Thủy Tiên kia, Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay bắn ra hỏa diễm hóa thành một vòi rồng, trực tiếp cuốn tới cây hoa nọ.

Lúc này tiểu thiên sứ cũng đồng loạt ra tay, đại kiếm điên cuồng trực tiếp chém con sứa kia thành hai nửa, khiến nó tạm thời không thể xông tới bảo vệ hoa Thủy Tiên.

Cây hoa Thủy Tiên vốn đang yên lặng trong đầm nước, lúc này từng đóa hoa như biến thành một khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo, đánh thẳng về phía

Hàn Sâm, đồng thời sợi tơ nước trong đầm cũng điên cuồng bắn tới, giống như núi lửa phun trào vậy, cuốn thẳng tới Hàn Sâm vốn đang xông vào kia.

Trong nháy mắt, tất cả sợi tơ nước đã ngưng kết, biến thành một ngọn núi băng, đóng băng Hàn Sâm ở bên trong.

- Phá!!!

Hàn Sâm nổi giận gầm lên một tiếng, khói đen trên người chập chờn, từ trong thân thể hắn phát ra tiếng chuông cổ xưa thần bí, khiến những sợi tơ nước đang đóng băng phải rung động lắc lư theo, Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay điên cuồng khoan về phía trước, cứ thế đâm vào mặt băng do tơ nước biến thành, gió và lửa xoáy lập tức phá băng xông ra, tiếp tục lao tới cây hoa Thủy Tiên.

OÀ..ÀNH!

Xích Diễm Bạo Long Đột hung hăng đánh tới hoa Thủy Tiên, lực lượng hung ác khiến những đóa hoa kia phát ra từng tiếng thét quỷ dị, từng đợt sương trắng tràn ra ngoài.

Mặc dù Hàn Sâm tu luyện qua Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, có tính kháng hàn cực mạnh, thế mà khi hắn bị dính sương trắng kia, cả người hắn giống như là rơi vào trong hầm băng vậy, tóc lông mi, thậm chí là mồ hôi trên người đều hóa thành băng sương.

Rầm Ào Ào!

Khi hoa Thủy Tiên bị phá đi, sứa và đám tơ nước lập tức hóa thành nước rơi xuống, vốn là hàn đầm lại nhanh chóng kết thành băng, chỉ chốc lát mặt nước đã hoàn toàn bị đông cứng.

Ở dưới rễ cây hoa Thủy Tiên bị chém đứt kia có một thân ảnh nho nhỏ vọt ra.

Đó là một thiếu nữ lõa thể, sau lưng có một đôi cánh bướm trong suốt xinh đẹp, tóc dài tuyết trắng, hai mắt lạnh lẽo như băng, ngoài thân dường như có bông tuyết vờn quanh.

Chỉ là thiếu nữ này rất nhỏ, chỉ lớn bằng bàn tay nhỏ, giống như yêu tinh trong truyền thuyết vậy.

Chương 745: Băng Tan

Hàn Sâm không nghe được tiếng thông báo săn giết thành công, lại nhìn tới con tiểu yêu tinh kia, hắn lập tức hiểu rõ được chuyện gì xảy ra.

Hàn Sâm không chút do dự, Xích Diễm Bạo Long Đột trực tiếp giơ lên, hỏa diễm bùng bùng hung hăng đánh vào đỉnh đầu tiểu yêu tinh.

Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn lớn chừng bàn tay kia, đứng trước Bạo Long Đột to lớn, có vẻ như chỉ trong chớp mắt sẽ bị nghiền thành cặn.

Nhưng lúc này tiểu yêu tinh kia lại nâng nắm đấm nho nhỏ lên, đánh vào Bạo Long Đột to lớn, chỉ thấy băng tuyết bắt đầu khởi động, hỏa diễm trên Xích Diễm Bạo Long Đột lập tức bị dập tắt, băng sương theo đó cuốn lên.

Bành!

Hỏa diễm trên Bạo Long Đột còn chưa bị dập tắt hoàn toàn, Hàn Sâm đã không cầm được Bạo Long Đột nữa, nắm tay cầm Bạo Long Đột đã bị chấn động đến mức tê rần, da tay nứt ra, máu tươi chảy đầm đìa.

Hàn Sâm ôm lấy bàn tay bị thương, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, thầm nghĩ:

- Đây mới là bản thể sinh vật siêu cấp thần huyết, sinh vật siêu cấp thần huyết sinh ra từ trong thực vật.

Nhìn tiểu yêu tinh xinh đẹp mà kinh khủng kia mang theo bông tuyết phất phới vọt lên, Hàn Sâm cầm lấy nỏ Khổng Tước, bắn liên tiếp ba mũi tên tới nó.

Tiểu yêu tinh khẽ đập hai cánh, giống như hồ điệp nhanh nhẹn nhảy múa, chỉ thoáng lắc lư đã né được ba mũi tên, tốc độ không giảm lao đến chỗ

Hàn Sâm.

Coong!

Tiểu thiên sứ đột nhiên chắn ngang, một kiếm chém về phía tiểu yêu tinh, tiểu yêu tinh nâng nắm tay nhỏ lên chặn lại đại kiếm, tiếng leng keng phát ra, tiểu thiên sứ bị đánh lùi về sau một bước, tiểu yêu tinh cũng lăn lộn mấy vòng trên không trung mới có thể đứng vững được, cả hai phe đều không thể làm gì đối phương.

Coong! Coong! Coong!

Tiểu yêu tinh lại bay lên, vòng quanh tiểu thiên sứ để công kích, nắm đấm và đại kiếm không ngừng va chạm, trên không trung bắn ra từng chùm băng hoa.

Hàn Sâm đã lui qua một bên, tốc độ và lực lượng của hắn vẫn có chênh lệch không nhỏ với sinh vật siêu cấp thần huyết thành niên, trận chiến này hắn không xen vào được.

Tiểu thiên sứ và tiểu yêu tinh kịch liệt giao chiến trên không trung, khí tức băng tuyết trên người tiểu yêu tinh rất nặng, mỗi một kích đều mang theo hàn khí mãnh liệt, gần như có thể đông kết không khí.

Nhưng các phương diện thân thể của tiểu thiên sứ đều rất cân đối, kháng tính đối với các loại lực lượng thuộc tính cũng không thấp, tiểu yêu tinh cũng không thể làm gì tiểu thiên sứ.

Tiểu Ngân Hồ cũng không giúp được gì, thân thể của nó trưởng thành rất chậm, khoảng cách tới lúc thành niên còn cần một đoạn thời gian rất dài, nó cũng không có năng lực chống lại sinh vật siêu cấp thần huyết đã thành niên.

Nhưng Tiểu Ngân Hồ lại nhanh chóng chạy tới mặt nước sắp đông lại thành băng, lập tức há miệng nuốt hoa nhỏ mà Hàn Sâm đã phá tan tác trong nước kia, nhai vài cái rồi trực tiếp nuốt xuống.

- Tiểu Ngân Ngân, có đồ tốt cũng đừng độc chiếm chứ.

Hàn Sâm vội vàng chạy tới, Tiểu Ngân Hồ thấy Hàn Sâm chạy tới, lập tức tăng tốc độ ăn, chỉ hai ba miếng đã xử lý toàn bộ rồi.

Chờ đến khi Hàn Sâm chạy đến nơi, ngay cả lá cây và rễ cây đều bị nó ăn sạch, chẳng còn lại thứ gì cả.

- Mày cũng quá độc ác rồi.

Hàn Sâm phẫn hận kêu lên.

Tiểu Ngân Hồ đắc ý ngẩng đầu nhìn Hàn Sâm, sau đó trực tiếp nhảy tới bờ vai hắn, gác đầu lên vai nằm bất động, da lông trên người lại sáng như bạc, dường như có một luồng khí lạnh từ bên trong phát ra.

- Được rồi.

Hàn Sâm bất đắc dĩ.

Tiểu thiên sứ và tiểu yêu tinh chiến đấu, mình không xen tay vào được, Hàn Sâm liền chạy tới bên cạnh người đàn ông kia, nhìn xem có thể ôm y chạy vào trong rừng trúc hay không.

Nhỡ may tiểu thiên sứ đánh không lại tiểu yêu tinh kia, hắn cũng có thể mang theo người này cùng chạy.

Đi tới bên cạnh người kia, Hàn Sâm kinh ngạc phát hiện, không biết là nguyên nhân gì, băng trên người y đang dần dần hòa tan.

- Chẳng lẽ bởi vì Thủy Tiên bị phá hủy?

Hàn Sâm cũng không nghĩ ra nguyên nhân, trực tiếp ôm lấy người này đi vào trong rừng trúc.

Băng tuyết trên người người đàn ông kia tan rất nhanh, đợi Hàn Sâm ôm y vào trong rừng, lớp băng bên ngoài thân thể đã hòa tan gần hết rồi.

- Băng tan như vậy, không biết có thể sống sót hay không?

Hàn Sâm nhíu mày nhìn người đàn ông kia, kỹ thuật đóng băng cần sử dụng dụng cụ đặc thù, đóng băng và rã băng nhanh như vậy, chỉ sợ rất khó sống sót.

Hàn Sâm nhìn người đàn ông kia, rõ ràng có thể thấy cơ thể của y bắt đầu khôi phục co dãn, khí tức sinh mệnh cũng dần mạnh lên, thế mà thật sự có dấu hiệu sống lại.

Hàn Sâm có chút khẩn trương nhìn người này, không biết tại sao băng tuyết trên người người này lại tan nhanh như vậy, nhiệt độ bốn phía vẫn rất thấp, dựa theo đạo lý băng vốn không có khả năng tan nhanh như vậy mới đúng.

Thế nhưng mà Hàn Sâm rõ ràng cảm giác được, hàn khí trong cơ thể người dàn ông kia đang nhanh chóng biến mất, ngay cả trái tim cũng bắt đầu nhảy lên.

Khoảng nửa tiếng sau, trong cơ thể người kia đã không có hàn khí, trái tim và các khí quan khác cũng bắt đầu sống lại.

Mí mắt người đàn ông kia giật giật, giống như có hai con nòng nọc đang bơi ở ngay trước mắt vậy.

Hàn Sâm vô cùng khẩn trương, nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia, nếu như người này thật sự là Tần Hoài Chân, như vậy khi y tỉnh, rất có thể sẽ nói rõ chân tương những chuyện lúc trước.

Đột nhiên, ánh mắt của người kia mạnh mẽ mở ra, một đôi mắt màu đen có chút vô thần, nhưng lại trừng thật to, thẳng tắp nhìn qua phía trên.

- Ông đã tỉnh? Nghe thấy lời tôi nói không?

Hàn Sâm không biết nên nói cái gì, đành ngồi xổm bên cạnh nói một câu, muốn xác định người này có phải thật sự sống lại hay không.

Ánh mắt của người đàn ông kia hoạt động một chút, giốn như đang điều chỉnh tiêu cự, không bao lâu sau, hai mắt y rốt cục cũng nhìn tới Hàn Sâm.

Trong tích tắc khi nhìn thấy Hàn Sâm, vẻ mặt y đột nhiên kích động lên, mạnh mẽ bắt lấy cánh tay của Hàn Sâm, giống như là đã dùng hết khí lực

toàn thân giãy dụa nói ra:

- Coi chừng. . . coi chừng. . . Hàn. . . Kính. . . Chi. . .

PHỐC!

Người đàn ông mới nói được mấy chữ này, đột nhiên trong miệng phun đầy máu tươi, toàn thân co quắp, hai mắt trắng dã.

- Này, ông thế nào rồi?

Hàn Sâm vội vàng đỡ ông ta, lấy ra dịch trị liệu của mình rót vào trong miệng người kia, nhưng hoàn toàn không có tác dụng, người kia không ngừng phun máu tươi, dịch trị liệu căn bản không rót vào được.

Người đàn ông kia đã co quắp lại nhưng tay vẫn nắm chặt cánh tay của Hàn Sâm, hai mắt nhìn thẳng vào Hàn Sâm, giống như có lời gì muốn nói, nhưng trong miệng tràn đầy máu tươi, căn bản nói không nên lời.

Người đàn ông kia giống như đã hao hết khí lực, chật vật nâng lên tay kia, chỉ chỉ túi áo của mình.

Còn không đợi y có động tác gì, thân thể y đã run rẩy, máu tươi trong miệng phun ra, bắn lên người Hàn Sâm, sau đó hai mắt trợn lên ngã vào ngực hắn.

Sắc mặt Hàn Sâm có chút khó coi, khí tức sinh mệnh của người này đã hết, lúc này có thể chắc chắn y đã là một người chết.

Nhưng lời ông ta vừa nói khiến Hàn Sâm càng thêm nghi hoặc.

- Coi chừng Hàn Kính Chi. . . tại sao phải coi chừng Hàn Kính Chi. . . y nói với mình lời này, là muốn mình giúp y nói cho người nào đây? Hoặc là thần trí không tỉnh táo nhận lầm người?

Trong lòng Hàn Sâm tràn đầy nghi hoặc.

Chương 746: Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh

Hàn Sâm vô cùng nghi ngờ, nhưng người đàn ông kia đã chết rồi, khí tức sinh mệnh đã hoàn toàn đứt, không có khả năng nói cho hắn biết đáp án gì nữa.

Nghĩ đến khi nãy người này chỉ vào túi áo, Hàn Sâm vội vàng sờ soạng túi trên chiến đấu phục của y, nói không chừng sẽ tìm được manh mối.

Chiến đấu phục dùng tài liệu đặc thù chế tạo, trừ phi gặp phải ngoại lực cực mạnh, nếu không bình thường gió thổi hay phơi nắng cũng không thể làm nó mục nát, chiến đấu phục vẫn vô cùng hoàn hảo.

Tay của Hàn Sâm chạm vào túi áo, quả nhiên phát hiện bên trong có thứ gì đó, chạm vào có chút giống một lớp da thật mỏng, xúc cảm mềm mại, cũng không biết là da gì.

Hắn lôi thứ đó ra, quả nhiên là một miếng da, một khối da lớn tầm hai thước vuông, nhìn không ra da động vật gì, sau khi được xử lý có màu vàng như nến, ở trên có ghi rất nhiều chữ nhỏ màu máu, trên mặt ngoài tấm da và bên trái có một đồ án huyết thú, rõ ràng chính là đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Mà ở bên ngoài tấm da và bên phải, lại có một hàng chữ tương đối lớn, trên đó viết năm chữ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

- Huyết Mệnh Giáo Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh?

Hàn Sâm có chút ngoài ý muốn, trước đây Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chính là cơ sở của Huyết Mệnh Giáo, trong đó ghi chép giáo lí của Huyết Mệnh Giáo cùng với một số Thần Thoại tôn giáo.

Sau này Huyết Mệnh Giáo bị coi thành tà giáo, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng bị tiêu hủy, hiện tại phần lớn người chỉ biết có một bộ kinh như

vậy, nhưng những người xem qua lại không nhiều.

Hàn Sâm có chút thất vọng, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chỉ là một bộ kinh thư tôn giáo, hắn lại không tin Huyết Mệnh Giáo, cầm bộ kinh thư này cũng không có tác dụng gì.

Hắn thật sự có chút không rõ, vì sao trước khi người đàn ông kia chết lại ra hiệu để hắn tìm Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh trong túi áo.

- Chẳng lẽ y là một giáo đồ cuồng nhiệt?

Hàn Sâm thầm suy đoán rồi đưa mắt nhìn bộ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh này.

Nhưng lần liếc mắt nhìn này lại khiến Hàn Sâm giật mình mở to hai mắt, trong quyển kinh thư tôn giáo này, rõ ràng là phương pháp tu hành một môn Luyện Khí Thuật.

Mặc dù chỉ mới nhìn một bộ phận, nhưng với kiến thức của Hàn Sâm, tự nhiên có thể nhìn ra đây là một môn Luyện Khí Thuật phi thường huyền ảo, cho dù so sánh với Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cũng không thua kém gì.

Hàn Sâm nhìn thêm mấy lần, phát hiện bên trong chỉ là phương pháp tu hành, cũng không có vật gì khác, hắn bèn thận trọng thu miếng da vào.

Lúc này không phải thời điểm xem những thứ này, sau khi Hàn Sâm thu miếng da vào, hắn lại kiểm tra thân thể người đàn ông kia, cũng không tìm được vật hữu dụng khác.

Tiểu thiên sứ vẫn đang đại chiến với tiểu yêu tinh, nhìn có vẻ rất khó phân ra thắng bại, Hàn Sâm nghĩ một chút rồi quyết định đào một cái hố trong vách băng bên cạnh, đặt thi thể người đàn ông kia vào bên trong, sau đó lại dùng băng đóng lại.

Bên ngoài là đại sa mạc, nếu mang thi thể của y ra ngoài, chỉ sợ không bao lâu sẽ biến thành khô lâu.

Hàn Sâm nghĩ sau này nếu có cơ hội sẽ nói cho Tần Huyên, để cho người Tần gia đến xem, người đàn ông này có phải là trưởng bối Tần gia của bọn

họ hay không, có phải là Tần Hoài Chân hay không.

Sau khi an táng người đàn ông kia xong, Hàn Sâm lại chú ý tới chiến trường bên kia, tuy đại kiếm của tiểu thiên sứ lăng lệ ác liệt, nhưng tiểu yêu tinh kia cũng không yếu, thân thể nho nhỏ lại có thể bộc phát ra lực lượng đáng sợ, nắm đấm của nó lần lượt va chạm cùng đại kiếm của tiểu thiên sứ bắn ra bông tuyết thập phần xinh đẹp.

Hàn Sâm giơ nỏ Khổng Tước lên, lại bắn hai mũi tên tới tiểu yêu tinh, nhưng trên cơ bản cũng không có tác dụng gì, tốc độ của nó quá nhanh, có thể dễ dàng tránh được mũi tên.

Nhưng Hàn Sâm lại phát hiện ra tuy tốc độ của tiểu yêu tinh này rất nhanh, lực lượng thân thể cũng cường hãn, nhưng thủ đoạn công kích chủ yếu của nó chỉ là khí tức băng tuyết, khi khí tức băng tuyết kia không đả thương được người, nó cũng không làm gì được tiểu thiên sứ.

Hàn Sâm thấy nỏ Khổng Tước không có tác dụng gì, đành phải gọi Xích Diễm Bạo Long Đột ra, chỉ có thứ này mới có cơ hội khắc chế tiểu yêu tinh, nếu như thừa dịp nó không kịp đón đỡ trực tiếp trảm xuống, có lẽ có thể khiến nó bị thương.

Hàn Sâm chăm chú nhìn vào tiểu yêu tinh, đồng thời dùng Động Huyền Kinh mở ra khóa gen, quan sát cách vận hành khí tức trong người tiểu yêu tinh.

Trong cơ thể của nó quả nhiên có khí tức vận hành, cũng không phải hỗn độn, nó hẳn là siêu cấp thần huyết đời thứ hai, biết được như thế khiến Hàn Sâm ngứa ngáy không thôi, hận không thể lập tức chém giết, hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa của nó.

Nhưng tiểu yêu tinh nhìn thật sự quá đáng yêu, hắn cũng có chút không nỡ giết.

Tiểu thiên sứ lại không có tâm tình thương hương tiếc ngọc, đại kiếm không ngừng chém ra, lần lượt giao phong với tiểu yêu tinh.

Hàn Sâm vừa ghi nhớ mô phỏng cách vận hành khí tức của tiểu yêu tinh, vừa quan sát nhất cử nhất động, hy vọng có thể đoán ra quỹ tích di động của nó, tìm cơ hội đột nhiên ra tay, nói không chừng sẽ giết chết được.

Dùng hơn một giờ, Hàn Sâm đã hoàn toàn mô phỏng ra cách vận hành khí tức của tiểu yêu tinh, hắn thử một chút, khí tức cả người hắn lập tức hóa thành Huyền Băng, tràn đầy lực lượng hàn băng.

Đáng tiếc Hàn Sâm không thể giống như tiểu yêu tinh biến Hàn Băng thành lực lượng để đánh ra, chỉ khi thân thể đụng chạm mới có tác dụng.

Tiếp tục quan sát thêm một lát, cuối cùng Hàn Sâm đã tìm được một cơ hội, khi tiểu yêu tinh bị tiểu thiên sứ dùng đại kiếm chém tới, Hàn Sâm cầm Xích Diễm Bạo Long Đột liền hung hăng đánh một kích ra ngoài.

Từng tế bào trong cơ thể kêu gào, sức mạnh vô cùng vô tận tràn vào Bạo Long Đột, hóa thành một cây roi hỏa diễm, hung hăng quất lên trên người tiểu yêu tinh đang bay trên không trung.

Thân thể tiểu yêu tinh lập tức bị bắn đi như một quả bóng, nhưng trên người cũng không bị hỏa diễm thiêu đốt, khí tức băng tuyết trên người nó đã chặn lại hỏa diễm do Xích Diễm Bạo Long Đột bắn ra.

Bành!

Tiểu yêu tinh đụng vào mặt băng, lập tức khiến mặt băng dày đặc vỡ thành một cái động lớn, không bao lâu sau, tiểu yêu tinh nổi giận đùng đùng từ bên trong bay lên.

Tiểu yêu tinh có vẻ thật sự hận Hàn Sâm, hai cánh khẽ đập, hóa thành một tia sáng xông về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm xoay người chạy, vừa rồi hắn đã sử dụng Long Tượng Kích mạnh nhất, như thế vẫn không thể khiến tiểu yêu tinh bị thương, lúc này thân thể hắn đang suy yếu, càng không phải là đối thủ của tiểu yêu tinh rồi.

Tiểu thiên sứ lại xông lên, chặn ngang tiểu yêu tinh, Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Hồ không thèm quay đầu lập tức bỏ chạy, có ở lại chỗ này nữa

cũng không có chỗ tốt, trở về nghĩ biện pháp trước, lại để thân thể khôi phục rồi đến tìm nó cũng không muộn.

May mà có tiểu thiên sứ kéo chân, tiểu yêu tinh kia cũng không đuổi kịp Hàn Sâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm trốn vào trong rừng trúc rồi chạy đi.

Nhưng tiểu yêu tinh cũng không từ bỏ đuổi theo, nó vừa tránh né công kích của tiểu thiên sứ, vừa đuổi theo Hàn Sâm, không có ý định buông tha.

Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục chạy trốn, khi hắn chạy tới vừa cửa vào kia, lại nhìn thấy con Song Vĩ Ma Hạt màu tím đang ở bên ngoài rừng trúc gặm cây trúc và Huyền Âm Tằm.

- Tại sao lại xui xẻo như vậy?

Trong lòng Hàn Sâm không ngừng kêu khổ.

Chương 747: Trảm Bò Cạp Tím

Nhìn tiểu yêu tinh đang đuổi ở phía sau, Hàn Sâm vẫn quyết định xông ra ngoài, tốt xấu gì con Song Vĩ Ma Hạt màu tím kia chỉ là siêu cấp thần huyết đời thứ nhất, so sánh ra thì đời thứ hai vẫn khủng bố hơn.

Trước tiên cứ rời khỏi hang động này rồi tính sau, Hàn Sâm đang trong thời kỳ suy yếu, nhưng không thể không cố mở ra khóa gen, trực tiếp chạy tới lối ra, trong lòng cầu khẩn con Song Vĩ Ma Hạt màu tím kia đừng phát hiện ra hắn.

Đáng tiếc hôm nay vận khí của Hàn Sâm thực sự không tốt, hắn mới thò đầu ra đã bị Song Vĩ Ma Hạt màu tím phát hiện, móng vuốt của nó điên cuồng vung lên, nhanh chóng bò về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm cắn răng, trái tim điên cuồng đập, tinh lực bên trong hai quả thận cuồn cuộn không dứt tuôn ra, một bước đạp không bắn lên, thân hình lướt đi trên không trung, giống như một con quái điểu bay vút trên không trung,

cứ thế tránh qua công kích của Song Vĩ Ma Hạt, bay qua đỉnh đầu của nó, trực tiếp hướng về lối ra.

Vừa xông qua đó, chuyện đầu tiên Hàn Sâm làm chính là thu tiểu thiên sứ về, hi vọng tiểu yêu tinh đuổi theo đằng sau sẽ phát sinh xung đột với Song Vĩ Ma Hạt màu tím.

Nhưng Song Vĩ Ma Hạt màu tím kia lại hú lên một tiếng, sau đó quay người đuổi theo hắn, móng vuốt nhanh chóng vung lên, giống như đang bay vậy.

Tiểu yêu tinh cũng điên cuồng đuổi theo, khi bay qua Song Vĩ Ma Hạt màu tím, nó căn bản không thèm liếc con bò cạp kia, vẫn khóa chặt mục tiêu trên người Hàn Sâm.

- Hôm nay thật là tà môn, sao lại xui xẻo như vậy chứ.

Trong lòng Hàn Sâm không ngừng cảm thán, nhưng vẫn không ngừng tiếp tục chạy ra bên ngoài, rất nhanh đã chạy ra khỏi hố đá, về tới dãy núi Hắc Sơn.

Tiểu yêu tinh và Song Vĩ Ma Hạt màu tím đều đuổi tới, Hàn Sâm lại triệu hoán tiểu thiên sứ ra, một lần nữa cuốn lấy tiểu yêu tinh, còn hắn lại liệu mạng chạy về Hoàng Thạch thành.

Dưới sự bảo vệ của tiểu thiên sứ, Hàn Sâm không bị tiểu yêu tinh đuổi theo, nhưng hắn vẫn vô cùng chật vật, bị Song Vĩ Ma Hạt màu tím phía sau đuổi theo dùng đuôi bò cạp đâm vào mông mấy lần.

Cũng may hắn có áo giáp siêu cấp bảo hộ, tuy áo giáp bị đâm xuyên, nhưng Hàn Sâm cũng không bị thương nặng, thế nhưng trên mông vẫn truyền tới đau đớn khiến Hàn Sâm kêu rên không ngừng.

Đuôi của Song Vĩ Ma Hạt màu tím thật sự vô cùng bén nhọn, nếu như không phải có siêu cấp áo giáp trong trạng thái bạo tẩu bảo hộ, chỉ sợ Hàn Sâm đã bị đâm xuyên rồi.

Một đuổi một chạy, thân thể Hàn Sâm tiêu hao nghiêm trọng, hắn cũng không quan tâm được nhiều như vậy, một đường chạy như điên trở lại

Hoàng Thạch Tí Hộ Sở, nhìn thấy thành cổ đã xuất hiện trong tầm mắt, trong lòng hắn thoáng thở phào một hơi.

Chu Vũ Mị đợi hai ngày cũng không trông thấy Hàn Sâm trở về, trong lòng vừa phẫn nộ vừa khổ sở.

- Hỗn đãn chết tiệt, sắc lang thối, cặn bã, lại bỏ đi như thế, nguyền rủa anh bị dị sinh vật ăn thịt. . .

Chu Vũ Mị khó chịu nằm trên ghế trước cửa thành, không ngừng nguyền rủa Hàn Sâm.

Một người cô độc hơn một năm, khiến Chu Vũ Mị có chút sợ hãi cảm giác cô độc không có hi vọng này, thật vất vả mới gặp được đồng loại, mặc dù là một tên xấu xa, nhưng trong lòng Chu Vũ Mị vẫn có chút cao hứng.

Ít nhất không cần một mình ở trong sa mạc sống qua ngày, mặc dù phải đấu tranh cùng một người xấu xa như thế, nhưng vẫn tốt hơn một người cô độc đến chết nhiều.

Nhưng thật không ngờ, tên xấu xa kia lại không nói một tiếng cứ đi như thế, khiến Chu Vũ Mị khó chịu muốn khóc.

Trong lúc Chu Vũ Mị đang liều mạng nguyền rủa, đột nhiên nhìn thấy Hàn Sâm từ đằng xa thật nhanh chạy về, cô vô cùng vui mừng, đứng lên gọi Hàn Sâm:

- Bại hoại, anh không phải đi rồi sao? Tại sao lại trở về?

Hàn Sâm đã cởi bỏ áo giáp, giống như gió vọt tới bên cạnh Chu Vũ Mị, không nói hai lời, trực tiếp ôm lấy cô nàng, vọt thẳng vào bên trong Hoàng Thạch Tí Hộ Sở.

- Bại hoại, sắc lang, cặn bã, thả tôi ra.

Chu Vũ Mị vừa thẹn vừa xấu hổ, vừa giãy dụa vừa kêu to.

- Cô nhìn kỹ đằng sau đi, thật sự muốn tôi buông cô ra sao?

Hàn Sâm thuận miệng nói một câu, tiếp tục nhanh chóng chạy về phía trước.

Chu Vũ Mị nao nao, quay đầu nhìn lại, lập tức thấy được Song Vĩ Ma Hạt màu tím và Thánh Chiến Thiên Sứ ở phía sau, còn tiểu yêu tinh bởi vì thân hình quá nhỏ, nên cô không nhìn được rõ ràng.

Chu Vũ Mị rất nhanh đã hiểu xảy ra chuyện gì, cô trở mặt còn nhanh hơn lật sách:

- Đại ca, anh chạy nhanh lên đi.

Bò cạp hai đuôi màu tím ở phía sau đang giơ đuôi bò cạp đáng sợ kia lên, nhanh chóng vọt tới, đuôi bò cạp mang theo tàn ảnh chém tới, lần lượt sượt qua người, Chu Vũ Mị nhìn mà hãi hùng khiếp vía, bị dọa đến mức sắp chảy cả nước mắt ra.

Hàn Sâm không rảnh để ý tới cô nàng, trực tiếp xông vào Tí Hộ Sở, sau khi xông vào lại xoay người nhìn thoáng qua, chỉ thấy con Song Vĩ Ma Hạt màu tím kia vọt theo vào, còn tiểu yêu tinh lại có vẻ như là đang kiêng kị thứ gì đó, ngừng lại ngoài cửa thành, hai cánh khẽ đập lơ lửng trên không trung, không tiếp tục đuổi vào.

Hàn Sâm vô cùng vui vẻ, chỉ có một con Song Vĩ Ma Hạt màu tím sẽ dễ đối phó hơn nhiều, hắn cũng không cần vội vã chạy trốn như vậy.

Hàn Sâm vừa chạy tới quảng trường bên kia, vừa chờ tiểu thiên sứ đuổi theo rồi hợp lực đối phó với con Song Vĩ Ma Hạt màu tím kia.

Meow!

Thấy Chu Vũ Mị bị Song Vĩ Ma Hạt màu tím đuổi theo, quả cam nhỏ tức giận gầm lên một tiếng, bốn chân vung ra lao đến, thoáng cái nhào tới trên người Song Vĩ Ma Hạt màu tím.

- Quả cam nhỏ!

Chu Vũ Mị lo lắng kêu lên.

Quả cam nhỏ tuy bổ nhào vào Song Vĩ Ma Hạt màu tím, nhưng Song Vĩ Ma Hạt màu tím đã né sang một bên, một đuôi hung hăng đâm vào người quả cam nhỏ, khiến quả cam nhỏ đau đớn kêu lên một tiếng.

- Nhanh cứu nó, quả cam nhỏ không phải đối thủ của con bò cạp kia, trước kia nó nhìn thấy con bò cạp kia sẽ lập tức chạy trốn.

Giọng Chu Vũ Mị run rẩy năn nỉ Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn chưa kịp có hành động gì, Tiểu Ngân Hồ lại đột nhiên há mồm phun ra lôi điện, một quả cầu quang điện sáng như tuyết bạc, hung hăng đánh lên trên đầu Song Vĩ Ma Hạt.

Bành!

Bò cạp hai đuôi bị điện giật run lên, lập tức buông lỏng quả cam nhỏ ra, mà quả cam nhỏ lại tranh thủ cắn một miếng lên đuôi bò cạp, phát ra tiếng ô ô.

Bò cạp hai đuôi bị đau, một cái đuôi bò cạp khác lập tức lại muốn đâm tới đầu của quả cam nhỏ.

Tiểu Ngân Hồ đã nhảy tới bên cạnh Song Vĩ Ma Hạt, cắn lên một cái đuôi khác của bò cạp, giúp quả cam nhỏ thoát được một kiếp.

Lúc này tiểu thiên sứ cũng đã bay tới, Hàn Sâm ra lệnh một tiếng, nó vung đại kiếm hung hăng chém lên đỉnh đầu Song Vĩ Ma Hạt, lập tức trên đỉnh đầu bị chém ra một vết rách, máu màu xanh biếc rỉ ra.

C-K-Í-T..T. . .T!

Bò cạp hai đuôi màu tím gào lên đau đớn, hai đuôi điên cuồng vung vẩy, muốn hất Tiểu Ngân Hồ và quả cam nhỏ ra, nhưng hai tiểu tử kia lại gắt gao cắn chặt đuôi bò cạp, vung thế nào cũng không chịu nhả ra.

Khuôn mặt tiểu thiên sứ lạnh lùng, đại kiếm trong tay tiếp tục chém ra, chém toàn bộ móng vuốt và càng của Song Vĩ Ma Hạt màu tím xuống, khiến nó mất đi khả năng di chuyển linh hoạt.

Răng rắc!

Khi đại kiếm liên tục chém xuống, lớp vỏ của Song Vĩ Ma Hạt màu tím cứ thế bị đại kiếm chém rách, cuối cùng bị tiểu thiên sứ đâm kiếm vào trong đầu, đại kiếm xuyên qua đầu Song Vĩ Ma Hạt màu tím, trực tiếp ghim Song Vĩ Ma Hạt màu tím vào mặt đất.

Rống!

Bò cạp hai đuôi màu tím dùng chút sực lực cuối cùng điên cuồng vung vẩy đuổi, cuối cùng cũng hất Tiểu Ngân Hồ và quả cam nhỏ ra, nhưng chính nó cũng không xong rồi, nằm trên mặt đất vùng vẫy mấy cái rồi không động đậy nữa.

Chương 748: Chưa Hoàn Toàn Thân Cận

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Song Vĩ Ma Hạt, không thu được thú hồn, dùng gen sinh mệnh tinh hoa, ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm nghe được tiếng thông báo săn giết thành công, trong lòng không khỏi có chút buồn bực, hắn vốn muốn chờ nó sinh ra đời sau rồi mới giết, nhưng hiện tại giết sớm thế này, kết quả ngay cả thú hồn cũng không kiếm được, chỉ có thể lấy được một khối gen sinh mệnh tinh hoa đời thứ nhất.

Khi Hàn Sâm đang buồn bực, đã thấy thi thể Song Vĩ Ma Hạt kia biến mất, một khối gen sinh mệnh tinh hoa màu tím đen rơi xuống.

Hơn nữa cùng rơi ra với gen sinh mệnh tinh hoa, còn có một quả trứng màu tím bằng quả bóng bàn, Hàn Sâm nhìn mà ngẩn người.

Tiểu Ngân Hồ đã há miệng chuẩn bị cắn quả trứng màu tím kia, Hàn Sâm lập tức ra lệnh cho tiểu thiên sứ bay qua, đoạt lấy quả trứng từ miệng Tiểu Ngân Hồ.

Tiểu Ngân Hồ tức giận gầm lên với tiểu thiên sứ, nhưng nó biết tiểu thiên sứ lợi hại, nên không dám thật sự nhào tới.

Tiểu thiên sứ đưa quả trứng màu tím cho Hàn Sâm, sau đó trở lại trong Hồn Hải.

Tiểu Ngân Hồ chạy tới trước người Hàn Sâm, dùng đầu dụi dụi vào chân Hàn Sâm, hai mắt mở to long lanh, dáng vẻ vô cùng ngốc ngếch đáng yêu nhìn Hàn Sâm, vẻ mặt khẩn cầu.

- Đi sang một bên đi, khi nãy cây hoa Thủy Tiên kia đã bị mày ăn một mình rồi, cái này là của tao.

Hàn Sâm sao có thể cho nó được, trực tiếp cất quả trứng màu tím kia vào trong ngực.

Hàn Sâm đã sớm xem thấu Tiểu Ngân Hồ rồi, khi mà thức ăn chưa tới miệng nó thì nó sẽ làm bộ đáng yêu giả ngốc.

Chờ đến khi đồ ăn đến miệng, nó sẽ không chút lưu tình nào, vật tốt gì đến trong miệng nó, ngay cả một ngụm nước canh cũng không chừa, căn bản là một đi không trở lại.

Hiện tại lại muốn đi bán manh, Hàn Sâm sao có thể bị nó lừa, tiểu tử này chính là một cái động không đáy, có bao nhiêu thứ tốt cũng không đủ để nó chà đạp đây.

Chu Vũ Mị ở bên kia đau lòng xử lý miệng vết thương cho quả cam nhỏ, quả cam nhỏ bị đâm hai nhát, ở chỗ bị đâm đã bắt đầu sưng đen, có lẽ là bị trúng độc bò cạp, khiến Chu Vũ Mị vô cùng gấp, nước mắt đã đảo quanh trong hốc mắt.

- Quả cam nhỏ, mày phải chịu đựng nhé, tao sẽ cứu mày.

Chu Vũ Mị vừa xử lý miệng vết thương cho quả cam nhỏ vừa lau nước mắt.

Thế nhưng độc kia đã thấm rất sâu, cho dù muốn khoét chỗ trúng độc xuống cũng không thể, chỉ sợ độc đã xâm nhập vào nội tạng rồi.

- Tôi van anh, trở về Liên Minh giúp tôi mua chút dịch giải độc, anh muốn tôi làm cái gì cũng được.

Chu Vũ Mị đột nhiên nhảy tới trước mặt Hàn Sâm, khẩn cầu nói.

- Thật sự muốn làm cái gì cũng được?

Hàn Sâm cười híp mắt hỏi Chu Vũ Mị.

Chu Vũ Mị hung hăng cắn răng một cái:

- Đúng, làm cái gì cũng được.

- Vậy thì tốt, cô chờ một chút.

Hàn Sâm lấy giấy bút từ trong túi đeo sau lưng của mình ra, sau đó viết một phần hợp đồng, viết xong đưa cho Chu Vũ Mị rồi nói:

- Nếu làm cái gì cũng được, vậy cô ký cái này đi.

- Văn tự bán mình?

Chu Vũ Mị nhìn rõ nội dung viết trên đó, hai mắt lập tức trợn to nhìn Hàn Sâm, nếu cô ký, vậy thì cô sẽ thật sự sẽ trở thành nô tỳ mặc cho Hàn Sâm sai sử.

Hơn nữa trên đó còn ghi chú rõ, Chu Vũ Mị còn cần chỉ huy quả cam nhỏ nghe theo mệnh lệnh Hàn Sâm, thế này là mua một tặng một à, ngay cả quả cam nhỏ cũng bị bán đi.

- Có ký hay không tùy cô, dù sao tôi chỉ có một điều kiện như vậy, không ký thì không bàn gì nữa.

Hàn Sâm nói với vẻ không sao cả.

Trên thực tế nhìn quả cam nhỏ mặc dù có chút thảm, nhưng dùng thân thể năng lực của siêu cấp thần huyết đời thứ hai, cho dù mặc kệ nó, qua một thời gian ngắn tự nó cũng có thể khôi phục.

Nhưng Chu Vũ Mị rõ ràng không hiểu rõ về siêu cấp thần huyết đời thứ hai, hơn nữa cô quá quan tâm quả cam nhỏ, thấy quả cam nhỏ thảm như vậy, mới lo lắng như thế.

- Meow. . .

Chu Vũ Mị nhìn về phía quả cam nhỏ, lại thấy quả cam nhỏ yếu ớt kêu một tiếng, bộ dáng kia vô cùng đáng thương.

- Tôi ký.

Chu Vũ Mị cắn răng một cái, ký tên trên hợp đồng, cô thật sự không thể nhìn quả cam nhỏ chịu khổ, nếu như không có quả cam nhỏ, cô căn bản không thể sống tới hôm nay.

Hơn nữa, vừa rồi quả cam nhỏ cũng là vì nhìn thấy cô gặp nguy hiểm mới liều lĩnh nhào tới, lúc này mới bị tổn thương.

- Thế này là được rồi.

Hàn Sâm đưa tay muốn lấy hợp đồng, nhưng Chu Vũ Mị lại rút tay về.

- Cho tôi giải độc dịch.

Chu Vũ Mị đưa tay kia ra trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm mở ba lô ra, từ bên trong lấy ra mấy chai giải độc dịch rồi đưa cho Chu Vũ Mị, sau đó Chu Vũ Mị mới cắn răng đưa hợp đồng cho Hàn Sâm, cầm giải độc dịch đi xử lý miệng vết thương cho quả cam nhỏ.

Hàn Sâm vô cùng hài lòng thu hợp đồng vào, đã có phần hợp đồng này, về sau Chu Vũ Mị và quả cam nhỏ phải nghe hắn, nếu không thì trở lại Liên Minh, hắn có thể bắt Chu Vũ Mị bồi thường tán gia bại sản, cho dù cô là con gái của Chu nghị viên cũng vô dụng.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng không nghĩ đến bắt Chu Vũ Mị làm gì, hắn chuẩn bị rời khỏi chỗ này, tự nhiên muốn mang theo Chu Vũ Mị, đề phòng trên đường Chu Vũ Mị có tranh chấp gì với hắn, nên hắn mới viết một phần

hợp đồng như vậy, tất cả mọi chuyện trên đường đều là hắn định đoạt, trên đường cũng tiết kiệm phiền toái.

Nếu Chu Vũ Mị nghe lời không gây phiền toái, đợi đến khi rời khỏi sa mạc, Hàn Sâm cũng sẽ không thật sự bắt cô làm nô tỳ, nhiều lắm thì lúc cần, sẽ để cô mang theo quả cam nhỏ đến giúp một chút.

Hàn Sâm hiểu rõ, nếu Chu Vũ Mị mang theo quả cam nhỏ đi ra ngoài, nhất định sẽ trở thành nhân vật trọng yếu nhất của Chu gia, sẽ được Chu gia bồi dưỡng trọng điểm, thật sự muốn để cô làm nô tỳ, hiển nhiên cũng không thực tế.

Giải độc dịch vẫn có một chút hiệu quả, không tới hai ngày, độc trên người quả cam nhỏ đã sắp giải hết rồi.

Hàn Sâm tìm một nơi không có người, thử mở quả trứng màu tím ra.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết chưa thành thể, không thu đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 5 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm lần đầu tiên nghe thấy có thể tăng thêm từ 0 đến 5 điểm siêu cấp thần gen, hơn nữa ngay cả tên dị sinh vật đều không nhắc tới, cho dù là ấu sinh thể cũng sẽ không có nhắc nhở như vậy, chứng tỏ quả trứng màu tím này còn chưa trưởng thành, vẫn đang ở trạng thái phôi thai.

Nhưng có siêu cấp thần gen cũng tốt hơn không có gì, Hàn Sâm trực tiếp xuất ra một mồi lửa nướng, cho thêm chút gia vị rồi trực tiếp nuốt vào.

“Ăn thịt sinh vật siêu cấp thần huyết, siêu cấp thần gen +1.”

Một luồng khí dung nhập thân thể Hàn Sâm, khiến tế bào toàn thân trở nên sống động, tiếng thông báo siêu cấp thần gen gia tăng không ngừng vang lên, cuối cùng Hàn Sâm tăng lên 4 điểm siêu cấp thần huyết gen, để tổng siêu cấp thần gen của hắn đạt đến 36 điểm.

Chờ vết thương của quả cam nhỏ khỏi hẳn, Hàn Sâm lại chuẩn bị thêm chút vật tư, chuẩn bị mang theo bọn họ cùng rời khỏi Tí Hộ Sở, nhìn xem có thể

rời khỏi Hắc Sa Mạc hay không.

Mấy ngày gần đây hắn cũng không nhìn thấy tiểu yêu tinh ở gần Tí Hộ Sở, nghĩ rằng tiểu yêu tinh đã trở lại lòng đất.

Thế nhưng ai ngờ bọn hắn mới vừa rời khỏi Tí Hộ Sở không lâu, con tiểu yêu tinh kia cũng không biết từ chỗ nào bay ra, vỗ hai cánh mang theo băng tuyết, hung tợn xông về Hàn Sâm.

Hàn Sâm không ngờ tiểu yêu tinh này lại thù dai như vậy, sau khi bị hắn đánh cho một gậy, lại dây dưa như âm hồn bất tán, không giết được hắn sẽ không bỏ qua.

Chương 749: Máy Gian Lận Hậu Đại

Hàn Sâm rơi vào đường cùng, lại dẫn theo bọn Chu Vũ Mị lui trở về bên trong Tí Hộ Sở.

Mặc dù tiểu thiên sứ có thể chiến đấu với con tiểu yêu tinh kia, nhưng mà dọc theo con đường này bọn họ không có khả năng mãi không nghỉ ngơi, nếu lúc nào cũng phải đề phòng tiểu yêu tinh tập kích, cho dù là ai cũng sẽ chịu không được, đến lúc đó chết không chỉ là Hàn Sâm, liền bọn Chu Vũ Mị cũng sẽ không may theo.

Cho nên sau khi Hàn Sâm liên tục cân nhắc, vẫn là trở về Tí Hộ Sở trước, phải nghĩ biện pháp tiêu diệt tiểu yêu tinh hoặc là vứt bỏ nó, bằng không căn bản không đi được.

Liên tục mấy ngày, Hàn Sâm nghĩ ra không ít phương pháp xử lý, cùng tiểu yêu tinh đấu trí đấu dũng, nhưng mà nếu không giết chết nó, cũng không có biện pháp gì bỏ qua nó.

- Nó thật sự muốn cùng mình đấu đến chết hay sao?

Trong lòng Hàn Sâm bất đắc dĩ.

May là tiểu yêu tinh không dám vào trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm có ý định tạm thời ở lại trong Tí Hộ Sở một thời gian ngắn, nhìn xem tiểu yêu tinh có thể đi đến hay không, dù nó mang thù như thế nào đi nữa, cũng không thể một mực thủ ở chỗ này.

Ở lại Tí Hộ Sở cũng không có việc gì để làm, Hàn Sâm mang theo cuộn da về trong Liên Minh nghiên cứu Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, đồng thời cũng ở trong mạng nội bộ của quân đội tra cứu một ít tư liệu về Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Hàn Sâm thấy được Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của Huyết Mệnh Giáo trước kia, xác thực chỉ là một ít giáo lí cùng thần thoại tôn giáo, cũng không hề dính đến công pháp tu luyện các loại, hoàn toàn khác với bộ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mà Hàn Sâm lấy được.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây

Hàn Sâm nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định tìm Tần Huyên hỏi một chút, vị trưởng bối của Tần gia bọn họ ở trong tiểu tổ điều tra đặc công số bảy kia có phải là tên là Tần Hoài Chân hay không.

Tiếp thông với máy truyền tin của Tần Huyên, Hàn Sâm do dự một chút, cuối cùng vẫn trực tiếp hỏi:

- Tần đội, tôi nhớ trước kia cô đã từng nói qua, Tần gia của cô có một vị trưởng bối trước kia là người của khoa điều tra đặc công?

- Đúng, có chuyện gì thế?

Tần Huyên có chút nghi hoặc nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Gần đây có nghe người ta nhắc tới Tần Hoài Chân, không biết có phải là vị kia hay không?

Hàn Sâm nói.

Tần Huyên gật đầu nói:

- Đúng là tên Tần Hoài Chân, cậu nghe ai nói, làm sao lại nhắc tới vị thái thúc gia kia?

- Tôi đây không phải là đang muốn đi tới Tinh Lam Tí Hộ Sở hay sao, trên đường gặp một lão già, ông ta nói mình là bạn của vị Tần Hoài Chân của Tần gia các cô, còn nói là đã từng cùng Tần Hoài Chân cùng một chỗ lưu lạc ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, về sau Tần Hoài Chân đi vào trong Hắc Sa Mạc, liền không đi ra nữa, có thể đã bị chết ở trong Hắc Sa Mạc, cho nên tôi chỉ muốn nói cho cô biết một tiếng.

Hàn Sâm nói.

Tần Huyên lại cười ra tiếng:

- Nhất định là cậu bị người nọ lừa gạt rồi, thái thúc gia tên là Tần Hoài Chân không có sai, nhưng mà thái thúc gia ông ta là người của thời tiểu tổ khoa điều tra đặc công số bảy, coi như là nhóm người đầu tiên tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, nhưng mà thời gian bọn họ đi vào cũng không dài, sau khi đi ra thì không lâu sau đã mất rồi. Làm sao ông ấy có thể chết ở bên trong Tí Hộ Sở được? Hơn nữa càng không có khả năng chết ở bên trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, thái thúc gia lúc đó mới vừa vặn phát hiện ra thế giới Tí Hộ Sở, lúc ông ấy qua đời còn không biết Tí Hộ Sở không phải là cùng một tầng.

Hàn Sâm lập tức ngây ra một lúc, lúc trước hắn quả thật chưa từng nghĩ qua vấn đề này, lúc bọn Hàn Kính Chi đi vào, chỉ là vừa mới phát hiện ra Tí Hộ Sở không được bao lâu, cũng không biết trong Tí Hộ Sở phân thành giai tầng, cho dù biết rõ, thời gian bọn họ đi vào rất ngắn, cũng không thể tấn chức đi tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở được.

Những người kia đi ra không bao lâu liền lần lượt ly kỳ qua đời, trước đó cũng không có cơ hội lại tiến vào Tí Hộ Sở, tự nhiên không thể nào chết ở bên trong Tí Hộ Sở được, càng không có khả năng chết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Nhưng mà bởi như vậy, lại khiến cho Hàn Sâm càng thêm nghi hoặc:

- Nếu như người kia không phải là Tần Hoài Chân, vậy ông ta rốt cuộc là ai? Tại sao lại có chứng minh công tác của Tần Hoài Chân?

- Khụ khụ, nhất thời hồ đồ bị gạt, xin lỗi.

Hàn Sâm ho nhẹ rồi nói.

- Hiện tại cậu đã đi tới chỗ nào rồi?

Tần Huyên cười cười, không tiếp tục dây dưa vấn đề kia nữa.

- Vẫn còn ở trong Hắc Sa Mạc.

Hàn Sâm không dám nói ra chuyện mình phát hiện ra người kia, đã không phải là Tần Hoài Chân, hắn nói với Tần Huyên sẽ làm cho mọi chuyện phức tạp hơn.

Trò chuyện xong với Tần Huyên, Hàn Sâm lại rơi vào trong nghi hoặc, hiện tại liền thân phận của người kia cũng không có cách nào xác nhận, càng khó có thể tra rõ ràng chân tướng.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không phải là một người vướng mắc, đã không nghĩ ra, liền dứt khoát không suy nghĩ thêm nữa, tiếp tục nghiên cứu bộ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh kia.

Hàn Sâm không hề tính luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, dù sao Động Huyền Kinh của hắn tuyệt đối là Luyện Khí Thuật cấp cao nhất, hiện tại cũng không cần lãng phí thời gian đi luyện công pháp khác.

Muốn nghiên cứu Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, cũng chỉ là nhìn xem môn Luyện Khí Thuật này cùng Huyết Mệnh Giáo có liên quan gì đặc biệt hay không.

Thế nhưng mà sau khi Hàn Sâm nghiên cứu cẩn thận, lại hơi có chút giật mình, trình độ huyền ảo của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh còn hơn cả Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Sau khi luyện thành đệ nhất trọng của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, có thể theo thứ tự đột phá cửu trọng, chính là mở ra chín đạo khóa gen.

Động Huyền Kinh thì có thập trọng, có thể mở ra mười đạo khóa gen.

Bộ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh này, vậy mà cũng có thập trọng, đây đã là có thể liều một trận với Động Huyền Kinh rồi.

Hơn nữa sau khi Hàn Sâm xem xong toàn bộ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, còn phát hiện một đoạn văn tự vô cùng khó để tin tưởng.

Tu luyện bộ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh này, có thể kéo dài lực lượng huyết mạch, đem năng lực tu luyện được, truyền thừa một bộ phận cho đời sau của mình.

Dùng kiến thức hiện đại mà nói, sau khi tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, năng lực thân thể có được sẽ có một bộ phận ghi vào bên trong mã gen di truyền, thân thể đời kế tiếp sẽ trực tiếp đạt được loại năng lực Tiên Thiên kia.

Đây là chuyện cực kỳ kinh khủng, mặc dù là ở thời đại khoa học kỹ thuật phát đạt như hôm nay, quả thật có thể sửa chữa một bộ phận gen di truyền, ví dụ như có thể trừ bỏ đi một bộ phận gen bệnh di truyền, lại để cho hậu đại của người có bệnh di truyền không hề di truyền loại tật bệnh này nữa.

Nhưng mà muốn đem loại năng lực lấy được trong quá trình tu luyện trực tiếp thông qua gen di truyền lưu lại cho hậu đại, vậy thì không thể nào tưởng tượng được.

Gen người thông qua diễn hóa mấy đời mười mấy đời thậm chí càng lâu hơn, xác thực sẽ di truyền một ít ảnh hưởng của hoàn cảnh bên ngoài đối với gen, chính là thứ mà nhân loại thường nói là sinh vật tiến hóa.

Chỉ là loại tiến hóa này tương đối chậm rãi, liền giống như từ lúc nhân loại phát hiện ra thế giới Tí Hộ Sở đến nay, trải qua từng đời nhân loại săn bắt gen tăng cường bản thân, tố chất thân thể hậu đại rõ ràng đã được tăng lên.

Nhưng mà loại tăng lên này cũng không lớn, phải cách mấy đời mới có thể nhìn ra khác biệt tương đối rõ ràng, nhưng mà tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh lại có thể để cho đời sau của mình trực tiếp lấy được được năng

lực mà bản thân mình tu luyện ra được, chuyện này thực sự quá kinh người rồi.

Năng lực như vậy còn đáng sợ hơn việc sửa chữa gen di truyền hiện tại, đối với hậu đại mà nói, đây quả thực là một loại máy gian lận, giúp cho con của mình có lợi thế ở ngay vạch xuất phát.

Không, đã không thể nói là lợi thế ở nơi xuất phát, mà là trước khi xuất phát đã bỏ người ta cả một quãng đường dài rồi. . .

Chương 750: Thánh Vật

Nhưng mà căn cứ theo nội dung ở phía trên, tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cần phải phối hợp với thánh vật của Huyết Mệnh Giáo mới có thể chính thức luyện thành, nếu không dù luyện như thế nào cũng chỉ là phí công toi.

Hàn Sâm xem xét tư liệu về Huyết Thần Giáo một chút, thật đúng là đã tra được một ít tin tức liên quan tới thánh vật của Huyết Mệnh Giáo, nhưng mà không có ai thấy đó là vật gì, chỉ nói là thánh vật do Huyết Thần ban cho nhân gian, trước kia đều là do giáo chủ Huyết Mệnh Giáo đời đời tương truyền, người ngoài căn bản không nhìn thấy, dù là ở trong Huyết Mệnh Giáo, cũng chỉ có số ít cao tầng mới có cơ hội nhìn thấy món thánh vật kia.

Mặc dù Hàn Sâm có lòng muốn cho đời sau của mình nền tảng tốt, nhưng mà hắn cũng không biết đi nơi nào để tìm thánh vật kia, hơn nữa cũng không biết ở bên trên Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nói là thật hay giả, hắn cảm thấy chuyện mơ hồ như vậy có chút không đáng tin cậy.

Tắm rửa sạch sẽ, đang chuẩn bị muốn đi ăn chút gì đó, lại nghe được tiếng đập cửa, mở cửa ra xem, người đến chính là Kỷ Yên Nhiên.

- Hạm trưởng đại nhân của tôi, sao ngài có thời gian rảnh tới tiểu xá vậy?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

Sắc mặt của Kỷ Yên Nhiên hôm nay có chút cổ quái, giống như không có tâm tư cùng Hàn Sâm đấu võ mồm hay nói giỡn, ánh mắt có chút kỳ dị nhìn Hàn Sâm, bộ dáng có vẻ muốn nói lại thôi.

- Yên Nhiên, đã xảy ra chuyện gì à?

Hàn Sâm rất ít khi nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên như vậy, trong lòng có chút lo lắng, kéo lấy tay của Kỷ Yên Nhiên, kéo Kỷ Yên Nhiên đến bên cạnh mình hỏi.

Kỷ Yên Nhiên cúi đầu cắn môi, đôi má hồng hồng, trong hốc mắt còn hiện ra óng ánh, như thế nào cũng không chịu mở miệng nói chuyện.

- Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Bảo bối, em đừng làm anh sợ.

Hàn Sâm có chút luống cuống, loại vẻ mặt này của Kỷ Yên Nhiên, trước đây hắn chưa từng thấy qua.

Kỷ Yên Nhiên lại cắn môi như thế nào cũng không nói, bị Hàn Sâm hỏi tới nóng nảy, liền xoay người sang chỗ khác không nhìn Hàn Sâm nữa, dùng âm thanh giống như muỗi kêu nói ra:

- Ông nội của em muốn gặp anh một lần. . .

Nói xong lời cuối cùng, giọng Kỷ Yên Nhiên cơ hồ sắp không nghe được nữa rồi, đôi má càng đỏ giống như là hỏa thiêu vậy.

- Ông nội em? Gặp anh để làm gì?

Hàn Sâm ngây ra một lúc.

- Không có gì, anh không đi cũng được, em đi về trước.

Kỷ Yên Nhiên nói xong cũng trực tiếp rời đi, mau chóng chạy mất.

Hàn Sâm hơi giật mình nhìn Kỷ Yên Nhiên, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

- Chuyện gì thế này, ông nội của Yên Nhiên muốn gặp mình? Ông nội của cô ấy hình như chính là vị Bán Thần của Kỷ gia kia? Ông ta muốn gặp mình làm gì? Vì gen sinh mệnh tinh hoa hay là tiểu thiên sứ?

Hàn Sâm tự lẩm bẩm, muốn đuổi theo để hỏi cho rõ, nhưng mà Kỷ Yên Nhiên đi quá nhanh, trong nháy mắt đã chạy qua hành lang không thấy người đâu.

- Tôi thật sự là thấy không đáng thay cho Kỷ Yên Nhiên, vậy mà theo một tên khốn kiếp như cậu.

An Ny xuất hiện ở ngoài cửa, nhìn Hàn Sâm lạnh giọng nói.

- Có ý gì?

Hàn Sâm nhìn An Ny nhíu mày hỏi.

- Có ý gì? Cậu là một người đàn ông, lại để cho một cô gái tốt như vậy không rõ ràng đi theo cậu, liền một lời cầu hôn cũng không có, cậu làm sao bàn giao cho người nhà người ta?

An Ny lạnh lùng nói.

Mặt già của Hàn Sâm lập tức đỏ lên, há to miệng, trong lúc nhất thời thậm chí có chút nói không ra lời.

- Hay là, cậu chờ cô nương nhà người ta mở miệng trước?

An Ny lại lạnh lùng nói thêm một câu.

- Ông nội của Yên Nhiên muốn gặp tôi là muốn nói tới chuyện cầu hôn?

Hàn Sâm hơi giật mình nói, hắn ở phương diện này thật sự không có kinh nghiệm gì.

- Nói chuyện cầu hôn? Tôi thấy cậu vẫn là không nên đi, nếu lời này để cho Kỷ lão nghe được, không trực tiếp chém chết tươi cậu thì không thôi.

Ánh mắt của An Ny nhìn Hàn Sâm, quả thực giống như là đang nhìn một người ngu ngốc.

- Khụ khụ, An Ny tỷ tỷ, cô thấy tôi thật sự là không hiểu được nhiều những thứ vậy, cầu xin ngài chỉ điểm cho một chút, đại ân đại đức của ngài, tiểu đệ suốt đời không quên.

Hàn Sâm vội vàng nịnh bợ An Ny, ở phương diện này hắn xác thực rất ngu ngốc, có thể nói là vô tri.

Sắc mặt của An Ny hòa hoãn hơn một chút, nhưng mà vẫn lạnh mặt nói:

- Cậu không rõ ràng với Yên Nhiên như vậy, một chút biểu thị đều không có, đừng nói là loại người truyền thống như Kỷ lão, coi như là tôi cũng nhìn không được rồi, nếu quả như cậu thật sự muốn cùng Yên Nhiên đi tiếp, ít nhất cũng phải cho cô ấy một cái lễ đính hôn chứ? Giúp cho cô ấy có thể có thứ bàn giao cho nhà mình, chẳng lẽ cậu chưa từng nghĩ tới, cô ấy là một cô gái lại đi theo cậu như vậy, trong nhà sẽ có bao nhiêu áp lực, huống chi còn là loại gia tộc giống như Kỷ gia.

- Đúng là tôi sơ sót rồi.

Hàn Sâm vội vàng nói.

- Kỷ lão vô cùng yêu thương hậu bối Kỷ gia, cũng là một lão nhân vô cùng truyền thống, cậu gặp ông ta, nhất định phải tự mình chủ động đưa ra chuyện muốn đính hôn, nếu như dựa theo những lời nói vô sỉ của cậu vừa rồi, Kỷ lão không trực tiếp bổ cậu mới là lạ.

Dừng lại một chút, An Ny còn nói thêm:

- Nhưng mà trước đó, cậu còn thiếu nợ Yên Nhiên một lời cầu hôn, nếu như ngay cả thứ này cũng không có, cậu cũng không cần phải đến Kỷ gia nữa rồi.

Nói xong, An Ny liền trực tiếp quay người rời đi, không để ý tới Hàn Sâm nữa.

Trong lòng Hàn Sâm có chút xấu hổ, bởi vì cùng với Kỷ Yên Nhiên thực sự là quá buông lỏng quá tự tại, khiến hắn không hề cân nhắc quá nhiều.

Mặc dù trước kia ngẫu nhiên sẽ nghĩ tới một chút, nhưng mà vẫn cảm thấy thời gian còn sớm, chờ xong quân dịch rồi nói sau cũng không muộn, cũng không hề suy nghĩ qua việc Kỷ Yên Nhiên phải thừa nhận áp lực ở trong nhà.

- Là mình làm quá tệ rồi.

Trong lòng Hàn Sâm có chút tự trách.

Hắn thật sự hy vọng có thể chung sống với Kỷ Yên Nhiên, mỹ nữ ở trên đời có rất nhiều, nhưng mà người có thể tự tại ở chung, làm cho người ta cảm thấy thoải mái, nguyện ý sống chung cùng một chỗ, dù cái gì cũng không nói cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ có rất ít.

Có đôi khi thậm chí chỉ cần một ánh mắt một động tác, đều sẽ hiểu rõ tâm ý của đối phương, loại cảm giác này rất tốt.

Hàn Sâm yêu thích Kỷ Yên Nhiên, cũng có thể cảm nhận được Kỷ Yên Nhiên cũng yêu thích mình, không có gì tốt hơn chuyện này.

Hàn Sâm đã nhắm trúng Kỷ Yên Nhiên rồi, mặc kệ như thế nào đều phải lấy cô ấy, đừng nói là Kỷ gia không có ý định ngăn trở, cho dù Kỷ gia không đồng ý, hắn cũng sẽ nghĩ hết mọi biện pháp cướp Kỷ Yên Nhiên tới tay.

- Uh, cô gái tốt như vậy, có lẽ phải dán nhãn hiệu của mình lên trước mới được, không thể để cho người khác đoạt mất.

Hàn Sâm sờ cằm, đang suy tư phải cầu hôn như thế nào.

Về phần chuyện đính hôn, kỳ thật đây không phải là chuyện Hàn Sâm có thể suy tính, cuối cùng vẫn cần trưởng bối hai bên bàn luận, phải để La Tố Lan ra mặt mới được.

Hàn Sâm nhất thời không thể nghĩ ra phương thức cầu hôn nào hay, đành phải bấm máy gọi mẹ mình trước, đem chuyện muốn đính hôn với Kỷ Yên

Nhiên nói một lần.

Trước kia hắn đã từng đề cập qua về Kỷ Yên Nhiên với La Tố Lan, lúc này lại nói tiếp cũng không thể coi là đột ngột.

La Tố Lan nghe xong Hàn Sâm nói, sau khi im lặng một lát mới lên tiếng:

- Con đã quyết định là cô ấy à?

- Đúng vậy, con muốn lấy cô gái này.

Hàn Sâm khẳng định đáp.

- Vậy thì hẹn thời gian đi, cùng cha mẹ của Yên Nhiên gặp mặt bàn bạc chuyện đính hôn một chút, nhanh chóng quyết định hôn sự.

La Tố Lan khẽ cười nói.

- Cảm ơn mẹ.

Hàn Sâm có chút mừng rỡ, La Tố Lan và Kỷ Yên Nhiên chưa từng gặp mặt nhau, thế mà bà lại có thể sảng khoái đồng ý như vậy, như vậy đã hết sức thông tình đạt lý rồi.

Chương 751: Cầu Hôn

Đối với Hàn Sâm, cầu hôn cũng không phải là chuyện dễ dàng, giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết vẫn có vẻ đơn giản hơn một chút, dù sao thì Hàn Sâm cũng có kinh nghiệm giết sinh vật siêu cấp thần huyết, thế nhưng kinh nghiệm cầu hôn lại là một con số 0 tròn trĩnh.

- Cầu hôn!

Hàn Sâm lên trên Internet tìm từ khóa này, rất nhanh đã xuất hiện hàng trăm tỷ kết quả.

Các loại phương thức chiến thuật và xếp đặt thiết kế để cầu hôn, Hàn Sâm nhìn tới hoa mắt, nhìn cái này cũng không tệ, nhìn cái kia cũng rất tốt, nhưng mà lại không có cách nào làm ra quyết định.

Xem rất lâu, rốt cục Hàn Sâm đã chọn được một phương thức cầu hôn tương đối hài lòng, lại ở trên Internet mua nhẫn cầu hôn, chỉ còn chờ nhẫn gửi tới là có thể thực hiện kế hoạch.

- Bảo bối, buổi tối cùng ăn một bữa cơm có được không? Anh tự mình xuống bếp.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm đi tới phòng làm việc của Kỷ Yên Nhiên, nháy mắt nói.

- Được.

Kỷ Yên Nhiên vừa làm việc vừa đáp, cô không biết mình đã bị An Ny bán đi, cũng chưa ý thức được là có vấn đề gì.

Trước kia Hàn Sâm cũng đã từng hẹn cô ăn cơm, bởi vì là ở trong căn cứ, hai người muốn ở cùng một chỗ, đi tới căn tin tự nhiên là không phù hợp, vì thế hai người cũng thường xuyên ăn tối cùng với nhau ở trong phòng.

- Sớm ra một chút, anh chờ em nhé.

Hàn Sâm đã nhận được câu trả lời thuyết phục của Kỷ Yên Nhiên, liền đi thẳng về ký túc xá của mình, bắt đầu kế hoạch chuẩn bị lời cầu hôn.

Kỳ thật kế hoạch của Hàn Sâm rất đơn giản, chính hắn nướng một cái bánh ngọt nhỏ, bỏ chiếc nhẫn cầu hôn vào bên trong bánh ngọt, chờ lúc Kỷ Yên Nhiên ăn phải chiếc nhẫn liền có thể cầu hôn cô.

Một phương pháp cầu hôn tương đối đơn giản thực dụng, dù sao cũng là ở trong căn cứ, không nên có động tác quá lớn.

Đến buổi tối, Hàn Sâm ở trong phòng bếp chuẩn bị, Kỷ Yên Nhiên cũng đúng hẹn mà đến, giống như bình thường, ngồi ở trên ghế salon vừa đọc sách vừa đợi Hàn Sâm chuẩn bị bữa tối.

- Anh nướng một cái bánh ngọt nhỏ, em nếm thử xem.

Hàn Sâm bưng một cái bánh ngọt đã nướng xong tới, vì tăng cường hiệu quả, Hàn Sâm còn cố ý dùng khuôn đúc để tạo hình.

Trong đó có động vật, có đóa hoa, có hình trái tim, Hàn Sâm bưng bánh ngọt đến trước mặt Kỷ Yên Nhiên, nhẫn được giấu ở trong cái bánh ngọt hình trái tim kia.

Để cho Kỷ Yên Nhiên tiện tay lấy được cái bánh ngọt hình trái tim kia, Hàn Sâm còn tận lực đặt cái bánh ngọt hình trái tim ở bên phía Kỷ Yên Nhiên.

- Thật là đáng yêu, không nghĩ tới anh còn có thể làm được thứ này.

Kỷ Yên Nhiên lại hết sức vui mừng cầm một cái bánh ngọt hình thỏ con lên, nói với Hàn Sâm.

- Anh còn biết nhiều thứ nữa cơ, về sau em sẽ biết.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý, hắn biết Kỷ Yên Nhiên thích ăn loại điểm tâm ngọt này, bánh ngọt này cũng không lớn, cô có thể ăn mấy cái, một lần không chọn trúng cũng không có vấn đề gì.

- Thật sự là không tệ, làm vô cùng tốt.

Kỷ Yên Nhiên ăn hết một cái bánh ngọt nhỏ, cuối cùng còn liếm liếm ngón tay của mình, ra vẻ vô cùng yêu thích, sau đó lại đưa ty đi lấy cái bánh ngọt thứ hai.

- Con rùa đen nhỏ này cũng rất đáng yêu nha.

Kỷ Yên Nhiên lần thứ hai cầm lấy bánh ngọt, vẫn không chọn trúng cái hình trái tim kia.

- Ừm.

Hàn Sâm lên tiếng, trong lòng hơi có chút buồn bực.

- Anh còn đứng ở đó làm gì? Còn không mau đi làm bữa tối đi?

Kỷ Yên Nhiên có chút kỳ quái nhìn Hàn Sâm nói.

- Anh đang chờ em đánh giá bánh ngọt của anh mà.

Hàn Sâm tươi cười nói.

- Rất mềm ngọt ngon miệng, em rất thích, về sau có thể làm thêm mấy lần nữa.

Kỷ Yên Nhiên cắn một cái, thưởng thức rồi nói ra.

- Còn gì nữa không?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Đã không còn, mau đi làm bữa tối đi, ăn xong em còn phải trở lại làm việc.

Kỷ Yên Nhiên thúc giục nói.

Vì không để cho Kỷ Yên Nhiên nhìn ra sơ hở, cho cô một niềm vui bất ngờ, Hàn Sâm đành phải lộ ra vẻ tức giận trở về phòng bếp, thầm nghĩ trong lòng quả là thất sách:

- Quả nhiên vẫn là chưa đủ kinh nghiệm, tại sao mình lại lấy hết tất cả bánh ngọt ra? Cầm hai cái ra chẳng phải là đã được rồi sao.

Nhưng mà Hàn Sâm hối hận cũng vô ích, trở lại phòng bếp, mở ra khóa gen, mật thiết chú ý đến mỗi một cử động của Kỷ Yên Nhiên, cũng cầu Kỷ Yên Nhiên chọn trúng chiếc bánh ngọt hình trái tim.

Sau khi ăn xong cái bánh ngọt thứ hai, Kỷ Yên Nhiên không phụ kỳ vọng lại cầm lấy một cái bánh ngọt nữa, cô quả thật rất thích món điểm tâm ngọt, hơn nữa loại bánh ngọt này cũng rất nhỏ, người bình thường đều có thể ăn mấy cái mà không có vấn đề gì, huống chi là Kỷ Yên Nhiên vốn yêu thích điểm tâm ngọt.

Nhưng lúc này Kỷ Yên Nhiên lại không chọn lựa, cô vừa đọc sách vừa tiện tay cầm lấy một cái.

- Hình trái tim. . . hình trái tim. . . cầm hình trái tim đi. . . ai. . .

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm hò hét, gấp tới trên trán đều là mồ hôi, nhưung lại trơ mắt ra nhìn Kỷ Yên Nhiên cầm lên một cái bánh hình đóa hoa.

Mãi mới chờ đến lúc Kỷ Yên Nhiên ăn xong, lúc lại đi cầm, hai tay Hàn Sâm nắm chặt, hận không thể dùng ý niệm trợ giúp Kỷ Yên Nhiên lựa chọn cái bánh ngọt hình trái tim kia.

Thế nhưng mà cuối cùng Kỷ Yên Nhiên vẫn không có chọn trúng hình trái tim kia, vẫn chỉ là tiện tay cầm một cái.

Bành!

Hàn Sâm một quyền nện ở trên bàn bếp, lòng đều sắp tan nát rồi, âm thầm gấp gáp:

- Quá là không khoa học a, tại sao lại không lấy trúng cơ chứ?

- Anh làm gì ở trong đó thế?

Kỷ Yên Nhiên nghe được động tĩnh bên trong, nghi ngờ hỏi một câu.

- Không có việc gì không có việc gì, em tiếp tục ăn đi.

Sau khi Hàn Sâm che dấu, cảm thấy tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, tổng cộng có tám cái bánh ngọt, cô nàng lại chọn không trúng nữa, chỉ sợ liền sẽ ăn no trước rồi.

Bây giờ Hàn Sâm đang hối hận không thể tự cho mình một cái tát, không có chuyện gì tự nhiên đem cả tám cái ra, không phải là tự tìm phiền toái cho mình hay sao.

- Lần sau nhất định phải rút kinh nghiệm mới được.

Hàn Sâm nghĩ, vẫn đừng có lần sau thì tốt hơn, nếu như có lần sau, đó cũng không phải là chuyện gì tốt.

Hàn Sâm ở trong phòng bếp giống như là kiến bò trên chảo nóng đi tới đi lui, mắt thấy Kỷ Yên Nhiên đã sắp ăn xong, vẫn không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Thẳng đến lúc Kỷ Yên Nhiên đã ăn xong, mắt Hàn Sâm đột nhiên sáng lên, vội vàng đi ra ngoài, từ trong mâm cầm lấy cái bánh ngọt hình trái tim kia đưa tới trước mặt Kỷ Yên Nhiên.

Bây giờ cũng không cần quan tâm nhiều nữa, chỉ có thể trực tiếp đến như vậy rồi.

- Không được, không ăn nổi nữa, đã sắp ăn no rồi, ăn nữa liền không thể ăn cơm tối.

Kỷ Yên Nhiên xoa bụng nói.

Lời của Kỷ Yên Nhiên ở trong tai Hàn Sâm, không khác gì sấm sét giữa trời quang, khiến cho Hàn Sâm sắp sững sờ.

- Ăn một cái nữa thôi.

Hai tay Hàn Sâm nâng cái bánh ngọt hình trái tim kia đến trước mặt Kỷ Yên Nhiên, tội nghiệp nhìn qua cô nói.

Kỷ Yên Nhiên nhìn bộ dạng của Hàn Sâm, cũng không tiện từ chối, liền nhận lấy cái bánh ngọt hình trái tim kia, dần dần qua đưa tới cái miệng nhỏ nhắn.

- Mau ăn. . . mau ăn. . .

Trong lòng Hàn Sâm đã gào rú reo hò, nhìn chòng chọc vào cái miệng nhỏ nhắn của Kỷ Yên Nhiên, chỉ còn chờ cô ta ăn tới chiếc nhẫn liền lập tức quỳ xuống cầu hôn.

Kỷ Yên Nhiên vừa rồi đã ăn nhiều lắm, bây giờ chỉ cắn một miếng nhỏ, chỉ lớn bằng cái móng tay, nhai ở trong miệng, vậy mà không thể cắn tới chỗ chiếc nhẫn.

Trong lòng Hàn Sâm quá gấp rồi, nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt.

Kỷ Yên Nhiên nhìn Hàn Sâm ở trước mặt đang nhìn chằm chằm vào cái miệng nhỏ nhắn của mình, còn có bộ dáng nuốt nước miếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên, nghĩ lầm Hàn Sâm đã lâu không tiếp xúc thân mật với cô, đã có chút không thể chờ đợi nữa.

Nghĩ đến chính mình trong khoảng thời gian này vẫn luôn bận làm việc, xác thực là oan ức Hàn Sâm, Kỷ Yên Nhiên đột nhiên thò tay nắm lấy cổ của Hàn Sâm, cái miệng nhỏ nhắn chủ động đưa lên.

Hàn Sâm đều đã có chút ngơ ngác, không làm rõ ràng được đây rốt cuộc là tình huống như thế nào, mắt thấy đã lập tức có thể ăn trúng chiếc nhẫn cầu hôn rồi, như thế nào đột nhiên lại biến thành dạng này.

Thế nhưng mà Kỷ Yên Nhiên đã nhiệt tình như lửa quấn tới, bàn tay nhỏ bé càng can đảm trượt vào trong quần hắn, cầm thứ không thể diễn tả kia.

- A. . .. . .

Hàn Sâm đã lâu không thân cận qua nữ sắc, lập tức giật cả mình, muốn đẩy Kỷ Yên Nhiên ra hoàn thành lời cầu hôn của mình, nhưng mà như thế nào cũng không hạ thủ được.

Rất nhanh, hai người đã xoắn lại thành một đoàn, phát ra hòa âm mê người.

Bão tố đột kích, triều tịch vài lần hạ xuống, cho đến lúc tất cả đều gió êm sóng lặng, Hàn Sâm ôm Kỷ Yên Nhiên cùng một chỗ nằm ở trên sa lon, Kỷ Yên Nhiên lười biếng nằm ở trên lồng ngực Hàn Sâm, trên người đổ mồ hôi đầm đìa, như con mèo lười động cũng không muốn động.

Lúc này Hàn Sâm mới cầm lấy cái bánh ngọt hình trái tim mà Kỷ Yên Nhiên cắn một chút kia, từ bên trong lấy ra chiếc nhẫn.

Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy Hàn Sâm lấy ra chiếc nhẫn từ bên trong, lập tức mở to hai mắt ra nhìn, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ lại có chút bối rối, không biết nên biểu lộ như thế nào.

Kế hoạch đã hoàn toàn bị đảo lộn, Hàn Sâm chỉ có thể hung ác lên, kéo tay của Kỷ Yên Nhiên, trực tiếp chụp chiếc nhẫn vào, hơn nữa còn lớn tiếng nói:

- Yên Nhiên, gả cho anh đi, anh muốn cùng em huỳnh huỵch cả đời!

Bành! Ai ôi!!!!

Hàn Sâm bị Kỷ Yên Nhiên vừa thẹn vừa xấu hổ một cước trực tiếp đạp rơi khỏi salon, bờ mông đều sắp vỡ ra rồi.

- Anh đi chết đi!

Chương 752: Gặp Gia Trưởng

Hàn Sâm cảm thấy lúc ấy nhất định là đầu óc mình đã bị chạm mạch, hoặc là bị thứ bẩn thỉu gì đó dính lên trên trên người, mới có thể nói ra một câu như vậy.

Nguyên bản hắn chuẩn bị rất nhiều lời cầu hôn cảm động lòng người, nhưng lúc đó không biết bị làm sao, trong đầu liền hiện ra một câu như vậy, quỷ thần xui khiến liền nói ra.

- Chỉ trách đêm đó sắc đẹp quá mê người.

Hàn Sâm thở dài một tiếng.

May là mặc dù Kỷ Yên Nhiên xấu hổ hung hăng dạy dỗ hắn một chầu, cũng không đồng ý với lời cầu hôn của hắn, nhưng cũng không từ chối, ngày hôm sau lúc Hàn Sâm lại gặp lại, chiếc nhẫn hắn đeo lên trên tay Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên cũng không hề lấy xuống.

- Yên Nhiên, em nói ông nội tìm anh. . . lúc nào anh đi mới tốt?

Hàn Sâm tiến tới cười híp mắt nói.

- Không biết xấu hổ, ai là ông nội của anh, đó là ông nội của em.

Kỷ Yên Nhiên e thẹn nói.

- Đều giống nhau mà, lúc nào đi thế?

Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

- Hai ngày nữa em sắp xếp công việc xong liền dẫn anh đi, nhưng mà anh tuyệt đối không được nói hươu nói vượn ở trước mặt ông nội em, ông là một người rất truyền thống rất nghiêm túc, nếu như anh nói hươu nói vượn giống như lúc trước, ông nội của em chắc chắn sẽ không thích, ông thích người tương đối nghiêm túc.

Kỷ Yên Nhiên nghiêm mặt dặn dò Hàn Sâm.

Mặt già của Hàn Sâm đỏ lên, liên tục bảo đảm nói:

- Em yên tâm, ngày hôm qua nhất định là anh bị bệnh, bình thường tuyệt đối sẽ không như vậy.

- Còn nữa, anh còn thiếu em một lời cầu hôn chân thành.

Lúc Kỷ Yên Nhiên rời đi, đi tới cửa, lại quay đầu cười tủm tỉm nói một câu, lúc này mới quay người rời đi.

Hàn Sâm thở dài ra một hơi, trong lòng âm thầm oán thầm:

- Ngày hôm qua mình cũng rất chân thành mà.

Lời này hắn không dám nói cho Kỷ Yên Nhiên nghe, hướng về phía bóng lưng của Kỷ Yên Nhiên hô một tiếng:

- Thế em phải trả lại chiếc nhẫn cho anh trước chứ, bằng không anh cầu hôn như thế nào đây?

- Tự đi mua một đôi khác đi.

Kỷ Yên Nhiên cũng không quay đầu lại khoát tay với Hàn Sâm, chiếc nhẫn trên ngón tay thoạt nhìn vô cùng phù hợp.

Mặc dù không tính là đẹp đẽ quý giá, nhưng thực sự cũng được coi như là xinh đẹp.

- Tác phẩm của đại sư Y Tạp Đóa, trạm kim cương cực phẩm, hơn một tỷ!

Hàn Sâm hơi có chút đau lòng, cũng không phải là đau lòng chút tiền ấy, mà là đau lòng không biết mình có thể kiếm được một chiếc nhẫn khác đẹp mắt hơn chiếc này hay không.

- Nhẫn cầu hôn còn có thể mua hai chiếc à?

Trong lòng Hàn Sâm phiền muộn.

Hàn Sâm còn chưa mua được nhẫn thì đã bị Kỷ Yên Nhiên mang đi tới Kỷ gia.

Đó là một tinh cầu đầy nước và rừng rậm, khắp nơi đều là núi rừng phiêu thiên cùng rừng rậm nguyên thủy giống như mọc thành phiến, không khí và hoàn cảnh vô cùng ưu mỹ, rất là thích hợp cho nhân loại sinh sống.

Ở trên cả một tinh cầu như vậy, cũng chỉ có một mảnh kiến trúc làm bằng gỗ, kiểu kiến trúc kia cùng núi sông hoàn mỹ hòa làm một thể, có loại cảm giác người cùng tự nhiên hài hòa kỳ lạ.

Hàn Sâm không có nghiên cứu gì đối với kiến trúc, nhưng mà nghe Kỷ Yên Nhiên nói tinh cầu này là của Kỷ gia, cũng là chỗ ở của Kỷ lão gia tử, có thể xem như tinh cầu chuyên biệt của Kỷ lão gia tử, mà ngay cả rất nhiều người nhà họ Kỷ, nếu như không được phép, bình thường cũng không dám tới nơi này.

Như thế Hàn Sâm đã biết mức độ có tiền của Kỷ gia, không phải là người có tiền, chỉ sợ là rất khó chèo chống để cho Kỷ Nhược Chân thắng cử thành nguyên thủ.

Đi trong đình đài thuỷ tạ, hô hấp không khí mang theo mùi cỏ cây sơn thủy, quả thật là có một loại cảm giác khoan khoái dễ chịu khó tả, không khí do

người tạo ra không có cách nào so sánh được.

- Yên Nhiên tiểu thư, lão gia tử nói muốn một mình gặp Hàn tiên sinh.

Ở bên ngoài viện, Kỷ Yên Nhiên đã bị ngăn lại.

- Hàn Sâm, nhất định phải cung kính ông nội đấy.

Kỷ Yên Nhiên có chút khẩn trương dặn dò Hàn Sâm thêm hai câu.

- Yên tâm đi.

Hàn Sâm trấn an Kỷ Yên Nhiên một chút, lúc này mới đi theo quản gia cùng tiến vào trong nội viện.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng trong sân phải là phòng ốc, nhưng mà sau khi tiến vào trong sân nhỏ hắn mới phát hiện, phía sau viện là một hồ nước thanh tịnh giống như chiếc gương màu bích lục, một tòa đình viện được xây ở trung ương Bích Hồ, hồ nước và đình còn có đất trời đều hòa làm một thể, có loại cảm giác kỳ diệu giống như là đình trong nước, nước ở trong đình.

Đi đến một câu cầu nổi duy nhất đi thông đình viện trên mặt nước, có loại cảm giác như đi vào bên trong bức tranh.

- Kỷ lão gia tử đúng là một người tao nhã, không tục khí giống như mình.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Mặc dù hắn cảm thấy ở đây rất đẹp, nhưng mà nếu thật sự để cho hắn ở chỗ này, hắn lại không hề muốn, vẫn là ở đại đô thị công nghệ cao thích hợp với hắn hơn.

- Lão gia, Hàn tiên sinh đến rồi.

Quản gia đưa Hàn Sâm đến trong đình, cung kính nói một câu.

- Hàn Sâm bái kiến gia gia.

Hàn Sâm tiến lên hành lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, đồng thời đánh giá vị Kỷ gia Bán Thần trong truyền thuyết này.

Kỷ Ngôn Vũ, chỗ dựa chân chính của Kỷ gia, cũng là cường giả cấp Bán Thần thứ nhất của Kỷ gia, uy danh hiển hách ở trong Liên Minh, Kỷ gia có thể có hôm nay, có thể nói là một tay vị Kỷ lão gia tử này đánh xuống.

Cho dù Kỷ Nhược Chân kia ở trước mặt vị Kỷ lão gia tử này, cũng không dám nói nửa chữ không, là đại nhân vật chính thức nói một không hai của Kỷ gia.

Cùng trong tưởng tượng của Hàn Sâm có chút khác biệt, đây là một lão nhân gầy gò, râu tóc có chút hoa râm, nhưng lại quản lý cẩn thận tỉ mỉ, không hề sử dụng thủ đoạn khoa học kỹ thuật làm cho tóc đen lại, trên mặt có thể nhìn thấy nếp nhăn tự nhiên.

Chỉ là người có chút nghiêm túc, đôi mắt nhìn tới Hàn Sâm, nhìn không ra hỉ nộ ái ố, trên người cũng không có khí thế bá đạo của người có địa vị cao, nhưng mà chỉ cần ngồi ngay ngắn ở chỗ đó, đã khiến người ta sinh ra cảm giác mình nhất định cần phải cung kính nghe ông ta dạy bảo.

- Ngồi xuống đi.

Kỷ lão gia tử chỉ tới bồ đoàn đối diện mình, giọng nói không có ngữ điệu rõ ràng, nghe không ra vui giận.

Thấy đối phương không phản bác mình gọi ông ta là gia gia, Hàn Sâm cũng thở dài một hơi, cảm thấy tiến triển vẫn tính là thuận lợi, ngồi xuống đối diện với Kỷ lão gia tử.

- Cậu, đã làm tốt chuẩn bị kết hôn với Yên Nhiên?

Hàn Sâm vừa mới ngồi xuống, đột nhiên chợt nghe được một tiếng quát hỏi phủ đầu, mặc dù âm thanh không lớn, nhưng lại có một loại rung động trực chỉ lòng người. Hai mắt của Kỷ lão gia tử nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, đôi mắt trong trẻo giống như có thể nhìn thấu lòng người, để cho toàn thân Hàn Sâm có một loại cảm giác bất an và quẫn bách.

- Đúng vậy gia gia, cháu nhất định phải lấy Yên Nhiên, lần này tới chỉ hy vọng gia gia có thể đồng ý gả Yên Nhiên cho cháu.

Không chút do dự, Hàn Sâm bình tĩnh đáp.

Kỷ lão gia tử nhìn Hàn Sâm, ánh mắt thấu triệt lòng người kia dần dần thu về, sau đó chậm rãi nói ra:

- Vậy là tốt rồi, hai đứa vẫn còn đang phục vụ nghĩa vụ quân sự, chuyện kết hôn không vội, trở về chọn ngày, mời mẹ của cậu đến cùng bọn họ bàn bạc công việc đính hôn một chút.

Nguyên bản Hàn Sâm đã làm xong chuẩn bị qua ngũ quan trảm lục tướng, nhưng mà thật không ngờ mọi chuyện lại xong như vậy, hắn chỉ trả lời một câu, Kỷ lão gia tử đã để hắn trở về chuẩn bị chuyện đính hôn, cũng uổng phí Hàn Sâm mất công suy nghĩ các loại sách lược ứng đối.

Sau khi Hàn Sâm được quản gia hộ tống ra khỏi sân nhỏ, một nam một nữ từ phía sau bình phong đi ra, đúng là vợ chồng Kỷ Nhược Chân.

- Cha, ngài cảm thấy cậu ta như thế nào?

Kỷ Nhược Chân cung kính hỏi.

Mặc dù Kỷ Yên Nhiên là con gái của bọn họ, nhưng mà đối với việc này, cũng cần phải nghe theo ý kiến của Kỷ lão gia tử.

- Tâm tính kiên nghị trầm ổn, là tài năng có thể đào tạo.

Kỷ lão gia tử nói.

Kỷ phu nhân thở dài nói:

- Đáng tiếc xuất thân kém một chút.

Mặc dù Hàn Sâm ở bên trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhưng mà ở trong mắt hào phú chân chính ở trong Liên Minh, đó cũng không thể coi là cái gì, nhiều lắm cũng chỉ là một hậu bối có chút tài năng mà thôi, liền nhà giàu mới nổi cũng không bằng.

- Xuất thân kém một chút cũng không có vấn đề gì, để cho hắn gia nhập vào Kỷ gia chúng ta là được.

Kỷ lão gia tử lạnh nhạt nói.

Chương 753: Không Bằng Nuôi Dạy Con Cái

Hàn Sâm thật không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, thuận lợi vượt quá ý liệu của Hàn Sâm.

Sau khi trở về, Hàn Sâm liên hệ với mẹ, hi vọng bà có thể tới cùng Kỷ gia bàn bạc chuyện đính hôn một chút.

La Tố Lan đương nhiên không hề phản đối, Hàn Sâm liền đi qua đón bà cùng nhau đi tới Kỷ gia.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng, nếu là bàn chuyện đính hôn, tự nhiên là cha mẹ hai bên gặp mặt bàn bạc là được, nhưng mà thật không ngờ sau khi đưa mẹ đến Kỷ gia, nhìn thấy không chỉ là Kỷ Nhược Chân và Kỷ phu nhân, còn có thúc thúc bá bá của Kỷ Yên Nhiên, cô cô thẩm thẩm cùng rất nhiều người nhà họ Kỷ.

- Hàn phu nhân, quy củ của Kỷ gia chúng tôi tương đối nhiều, sự tình cũng tương đối nhiều, xin ngài bỏ qua cho.

Kỷ phu nhân vô cùng có lễ phép giải thích, nhưng ở trong lời nói lại có một chút ý vị nhà giàu đắc ý.

- Cưới con gái có lẽ là nên thận trọng một chút, tôi cũng có một đứa con gái, có thể hiểu rõ tâm tình của mọi người.

La Tố Lan khẽ cười nói.

- Mời Hàn phu nhân ngồi.

Kỷ Nhược Chân hơi có chút ngoài ý muốn nhìn La Tố Lan.

Bọn họ đã tra rất rõ ràng bối cảnh của Hàn gia, khí chất và lời nói mà La Tố Lan biểu hiện ra, tựa hồ khác với một người phụ nữ nội trợ trong gia đình.

Trong lúc thảo luận rất nhiều công việc đính hôn sau đó, La Tố Lan ưu nhã thong dong, cùng người nhà họ Kỷ đối đáp hết sức vừa vặn, thậm chí có thể nói là ưu tú khiến cho người khác kinh ngạc.

Hàn Sâm tựa hồ không thấy chuyện này có cái gì, trong trí nhớ từ nhỏ của hắn, La Tố Lan chính là một người ưu nhã rất có khí chất.

Lúc Hàn Sâm còn nhỏ, La Tố Lan đối với Hàn Sâm mà nói, giống như tiên nữ, là người phụ nữ được người yêu quý, chỉ là về sau sau khi cha xảy ra chuyện, sinh hoạt của mẹ bị bức bách, mới có một ít cải biến.

Mẹ làm như vậy, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy giống như mình trở về lúc còn bé trước đây.

Trường hợp thế này, Hàn Sâm với tư cách là tiểu bối, không có có tư cách nói chuyện, cũng chỉ bình tĩnh đứng ở sau lưng mẹ, để mẹ cùng người nhà họ Kỷ nói chuyện với nhau.

Kỷ Yên Nhiên cũng giống như vậy, liền đứng ở bên cạnh cha mẹ, nghe bọn họ nói chuyện, chỉ là lúc ngẫu nhiên có trưởng bối hỏi tới mới cung kính đáp lại một vài câu.

Sự tình tiến triển tương đối thuận lợi, bản thân La Tố Lan cũng không có quá nhiều yêu cầu, chuyện này làm cho ấn tượng của người nhà họ Kỷ đối với bà cũng không tồi, cảm thấy đây là một phu nhân thông tình đạt lý hơn nữa còn có giáo dưỡng.

- Hàn phu nhân, sau khi Hàn Sâm cùng Yên Nhiên kết hôn, tôi hy vọng có thể để cho bọn nó sinh hoạt ở Kỷ gia, như vậy cũng thuận tiện cho chúng tôi chăm sóc, ngài cảm thấy như thế nào?

Kỷ phu nhân cuối cùng đưa ra một vấn đề như vậy.

Xuất thân của Hàn Sâm không tốt lắm, nhưng mà ngay cả Kỷ lão gia tử đều cho rằng hắn là một tài năng có thể đào tạo, như vậy có thể gia nhập Kỷ gia, thành tựu tương lai cũng sẽ không thấp, sẽ không oan ức Yên Nhiên.

Nếu như vậy, Kỷ phu nhân cũng có thể thường xuyện gặp được con gái của mình, cho nên bà ta vô cùng để bụng chuyện này.

Hơn nữa đây cũng là do Kỷ lão gia tử dặn dò, Kỷ gia có thể đồng ý gả Kỷ Yên Nhiên cho Hàn Sâm, nhưng mà điều kiện tiên quyết là Hàn Sâm phải gia nhập Kỷ gia.

- Thật xin lỗi, Kỷ phu nhân, tôi chỉ có một đứa con trai như vậy, hi vọng nó có thể ở bên cạnh tôi dưỡng lão đưa tang cho tôi.

La Tố Lan lạnh nhạt nói:

- Hơn nữa nó mang họ Hàn, nam tử hán đại trượng phu cần tự mình nuôi gia đình lập nghiệp, Kỷ phu nhân ngài cảm thấy như thế nào?

Sắc mặt của Kỷ phu nhân biến hóa, một cô cô của Kỷ Yên Nhiên nói:

- Hàn phu nhân, lời này không phải nói như vậy, đàn ông nuôi gia đình lập nghiệp đó là không hề sai, nhưng mà sức mạnh của một người dù sao cũng chỉ có hạn, hơn nữa về sau nếu như Hàn Sâm làm rể, chính là con rể của nguyên thủ, nếu để cho hắn làm một chút chuyện không có thể diện, chẳng phải là sẽ khiến cho mặt mũi của Kỷ gia chúng tôi mất hết hay sao?

- Đúng vậy đó Hàn phu nhân, bây giờ đã là thời đại nào rồi, Kỷ gia chúng tôi đồng ý trợ giúp Hàn Sâm, bằng vào năng lực của Kỷ gia chúng tôi, rất nhanh sẽ có thể để cho hắn có đất dụng võ, trên mặt ngài cũng sẽ sáng rọi đúng không?

Lại có một người phụ nữ trung niên nói.

Kỷ phu nhân cũng nói:

- Hàn phu nhân, Hàn Sâm cưới con gái của tôi, chính là nửa đứa con trai của tôi, Kỷ gia chúng tôi nhất định sẽ toàn lực trợ giúp nó kiến công lập

nghiệp, để cho nó có một phen thành tựu, đây không phải cũng là kỳ vọng của ngài hay sao?

- Tôi không có kỳ vọng lớn như vậy, chỉ hi vọng nó ở bên cạnh tôi, kế thừa gia nghiệp kéo dài hương khói cho Hàn gia là đã đủ rồi.

La Tố Lan nói.

- Hàn phu nhân, ngài như vậy thì không đúng rồi, tại sao ngài có thể không quan tâm tới tiền đồ của con trai mình như vậy? Ngài biết nếu như nó ở lại Kỷ gia chúng tôi thì sẽ có thể có được trợ giúp như thế nào không? Ngài như vậy có phải quá ích kỷ rồi không?

Kỷ phu nhân đã có chút tức giận.

Hàn Sâm nghe đến đó, đã không nhịn được rồi, hắn có thể nhịn, nhưng không thể để mẹ mình bị người nói ra loại lời nói này.

Hàn Sâm vừa mới muốn động, nhưng lại bị tay trái của La Tố Lan ấn trở lại, mặc dù La Tố Lan không quay đầu lại nhìn hắn, nhưng mà tay kia lại rất dùng sức, ngăn cản động tác kế tiếp của Hàn Sâm.

Kỷ Yên Nhiên thì vô cùng lo lắng kéo áo của mẹ mình, ra hiệu cho bà không nên nói thêm gì nữa.

Thế nhưng mà hiển nhiên là Kỷ phu nhân không có ý định dừng lại, tiếp tục nói:

- Hàn phu nhân, Kỷ gia chúng tôi coi như là một hào phú đại tộc, lại là nguyên thủ của Liên Minh, ngài cảm thấy để cho con gái của chúng tôi đi theo mấy người chịu khổ, như vậy sẽ thích hợp sao?

- Không có gì không thích hợp, xuất giá tòng phu, Yên Nhiên là đứa trẻ tốt, tôi tin tưởng nó sẽ làm rất tốt.

La Tố Lan bình tĩnh nói.

Kỷ phu nhân lập tức không chịu nổi nữa, đang muốn nói thêm cái gì nữa, nhưng lại đột nhiên nghe được ở phía sau bình phong truyền tới một âm

thanh có chút tức giận.

- Đúng là cách nhìn của đàn bà, chí của đàn ông ở trong thiên hạ, cô đây là đang hủy tiền đồ của hắn.

Âm thanh này vẫn còn bình tĩnh, nhưng lại cực kỳ uy nghiêm, âm thanh này vừa phát ra, người nhà họ Kỷ khác đều yên tĩnh trở lại.

- Kỷ gia có thể cho hắn tiền đồ gì?

La Tố Lan vẫn thong dong trấn định như trước, nhìn bình phong nói.

- Danh chấn Liên Minh, vang danh thiên hạ.

Lời này do Kỷ lão gia tử nói ra, có một loại khí thế thiên hạ ngoài ta ra không còn ai nữa.

- Nếu là tiền đồ như vậy, vậy thật sự không bằng ở nhà nuôi con dạy cái còn tốt hơn.

La Tố Lan lạnh nhạt nói, hoàn toàn không bị lời của Kỷ lão gia tử dọa sợ.

Sắc mặt của người nhà họ Kỷ đều trở nên cổ quái, lời nói này thật sự là không có chút chí khí nào rồi.

- Người phụ nữ này, thật sự là không biết tốt xấu, tôi có ý tốt muốn giúp cho con trai cô, cô lại muốn để cho hắn ở nhà nuôi con dưỡng cái, cô coi đàn ông thành cái gì?

Kỷ lão gia tử nghe xong lời này đã cực kỳ tức giận, trực tiếp từ bình phong phía sau đi ra, ông ta muốn nhìn xem người phụ nữ này đến cùng là thế nào, thật không ngờ lại hủy hoại con của mình như thế.

Thấy Kỷ lão gia tử đi ra, trên mặt lại có tức giận, người nhà họ Kỷ đều quá sợ hãi, nhưng mà ai cũng không dám nói chuyện, càng thêm không dám đi ngăn cản Kỷ lão gia tử.

- Gia gia!

Lúc này Kỷ Yên Nhiên cũng đã không nghĩ ngợi nhiều được nữa, lao tới muốn ngăn cản Kỷ lão gia tử.

Kỷ lão gia tử lại lạnh nhạt nói:

- Yên Nhiên con yên tâm, ta sẽ không để cho cô ta làm bậy, ta muốn nhìn xen, đến cùng là một người phụ nữ như thế nào, vậy mà không biết tốt xấu như vậy.

Nói xong, Kỷ lão gia tử liền nhìn tới La Tố Lan đang đoan đoan chính chính đứng ở nơi đó, chỉ là nhìn thoáng qua, sắc mặt của Kỷ lão gia tử lập tức thay đổi.

Kỷ lão gia tử thoáng cái đã vọt tới trước mặt La Tố Lan, khiến cho người của Kỷ gia giật nảy mình, còn tưởng rằng Kỷ lão gia tử quá tức giận, muốn làm gì La Tố Lan.

Nhưng lại chỉ thấy Kỷ lão gia tử lộ ra vẻ kích động vươn tay, muốn bắt tới La Tố Lan, nhưng lại giống như là có chút không dám, thân thể đều đang run lẩy bẩy.

- Lam đại tiểu thư. . . ngài là Lam đại tiểu thư. . . ngài còn nhớ Kỷ lão tam chứ?

Giọng của Kỷ lão gia tử run rẩy, hai chân mềm nhũn, đã quỳ gối ở trước mặt La Tố Lan đang đoan chính đứng ở chỗ đó, trên mặt đã tuôn đầy nước mắt.

Chương 754: Đại La Sát Thần

Tất cả mọi người đều ngây dại, có chút choáng váng rồi, trong phòng khách đã hoàn toàn tĩnh mịch.

Kỷ lão gia tử vốn được Kỷ gia tôn thờ, có được quyền uy chí cao vô thượng, vậy mà nước mắt tuôn đầy mặt quỳ gối ở trước mặt mẫu thân của

Hàn Sâm, còn gọi bà ta là đại tiểu thư, đây quả thực là chuyện không có cách nào tưởng tượng.

Mà ngay cả Hàn Sâm cũng giống như hóa đá, hắn như thế nào cũng không ngờ tới, Kỷ gia lão gia tử mạnh mẽ như vậy, lại ở trước mặt mẹ mình khóc như là một đứa trẻ.

- Ngài là?

La Tố Lan giống như là có chút nghi hoặc nhìn lão nhân ở trước mặt, thò tay muốn đỡ Kỷ lão gia tử dậy, nhưng mà Hàn Sâm từ thói quen khóe môi có chút nhếch lên của La Tố Lan, nhìn ra bà rõ ràng đã nhận ra Kỷ lão gia tử.

- Lam đại tiểu thư, tôi là Kỷ Ngôn Vũ Kỷ lão tam a, ba bốn mươi năm trước, tôi có may mắn bái kiến Lam tiểu thư ngài ở Thủy Thiên Nhất Sắc Đình, khi đó đại tiểu thư ngài mới 11 tuổi, đi theo bên cạnh Hải Đường tiên sinh. . . vừa rồi nếu như không phải nhìn thấy ngài đeo Thánh Tâm Hải Đường ở trước ngực, Kỷ lão tam tôi thiếu chút nữa đã có chỗ bất kính đối với Lam đại tiểu thư, kính xin Lam đại tiểu thư bỏ qua cho.

Kỷ lão gia tử không chịu đứng lên.

- Thì ra là Kỷ tam thúc, mau mau đứng lên, đây không phải là ngài muốn tôi tổn thọ hay sao? Kỷ Tam thúc không nói thì thiếu chút nữa tôi không nhận ra, khi đó ngài vẫn còn là một tráng niên tóc đen chính trực, không nghĩ tới chỉ trong chớp mắt đã qua nhiều năm như vậy, đầu ngài đã đầy hoa râm, tôi cũng đã là một người phụ nữ trung niên.

La Tố Lan nói xong liền đỡ Kỷ lão gia tử đứng lên.

Kỷ lão gia tử lúc này mới đứng lên, có chút kích động hỏi:

- Lam đại tiểu thư, Hải Đường tiên sinh lão nhân gia có khỏe không?

- Làm phiền lo lắng, thân thể của tổ phụ còn rất cường tráng, chỉ là dù sao người cũng đã già, có chút lười ra ngoài đi lại rồi.

La Tố Lan khẽ cười nói.

Nhìn Kỷ lão gia tử nói chuyện với La Tố Lan, người của Kỷ gia cũng đã không biết là nên có biểu lộ gì rồi, ngay cả Hàn Sâm đều há to miệng, cả buổi không có khép lại.

- Hình như mẹ mình rất lợi hại nha? Chẳng lẽ mình cũng là con ông cháu cha? Không đúng, nếu mình là con ông cháu cha, làm sao lại khổ cực như vậy, còn thiếu chút nữa ngay cả khu nhà cũ đều bị người bán đi.

Trong lòng Hàn Sâm có ngàn vạn dấu hỏi.

- Đứa nhỏ này là con của Lam đại tiểu thư à?

Lúc này ánh mắt của Kỷ lão gia tử nhìn Hàn Sâm, lộ ra vẻ hiền lành không nói ra được, thấy thế nào cũng rất thuận mắt, cảm giác so với nhìn con ruột còn thân thiết hơn.

- Đúng, đây là khuyển tử Hàn Sâm.

La Tố Lan mỉm cười, giới thiệu Hàn Sâm một lần nữa.

- Không hổ là con của Lam đại tiểu thư, khó trách Tiểu Sâm ưu tú như thế, tuổi còn nhỏ đã có được thành tựu như vậy, tương lai nhất định sẽ có thể phong quang rực rỡ, Yên Nhiên có thể gả đi, cũng là phúc phận của nó.

Kỷ lão gia tử trực tiếp bốc Hàn Sâm lên trên trời.

- Phụ thân, vị này là?

Kỷ Nhược Chân thật sự không nhịn được nữa, y ít nhất cũng phải biết, con gái của mình rốt cuộc đã gả cho hạng người gì.

Không chỉ có Kỷ Nhược Chân, lúc này tất cả mọi người Kỷ gia đều trông mong nhìn chằm chằm vào mẹ con Hàn Sâm cùng Kỷ lão gia tử, chuyện xảy ra trong vài phút ngắn ngủn vừa rồi thật sự quá rung động, bọn họ thực sự muốn biết mẹ con Hàn Sâm đến cùng là có thân phận gì, vậy mà khiến cho Kỷ lão gia tử có biểu hiện như vậy.

- Nhược Chân, về sau các con cùng Lam đại tiểu thư kết làm thông gia, chính là người một nhà, về sau cần phải lui tới nhiều hơn.

Kỷ lão gia tử vừa nói vừa cảm thán:

- Không thể tưởng được Kỷ gia lại có phúc khí như thế, có thể kết làm thông với nhà Lam đại tiểu thư.

- Phụ thân, không biết Hải Đường tiên sinh là vị tiên hiền nào?

Kỷ Nhược Chân đối với cha mình vẫn tương đối hiểu rõ, nếu không phải là nhân vật khiến cho ông ta phục sát đất, ông ta tuyệt đối không có khả năng có biểu hiện như vậy.

Ánh mắt của Kỷ lão gia tử có chút phức tạp, giống như rơi vào trong hồi ức:

- Nói tới Hải Đường tiên sinh thì bọn con có lẽ không biết, nhưng nếu nói tới vị dùng lực lượng của một người giết vào không gian thứ tư Thần Chi Tí Hộ Sở kia, ở mảnh đất của Bán Thần chiếm cứ một tòa Tí Hộ Sở, người bảo vệ tính mạng cho Bán Thần nhân loại chúng ta, có lẽ các con đều biết chứ.

- Đại La Sát Thần!

Kỷ Nhược Chân biến sắc, nhưng mà còn chưa đợi ông ta mở miệng, Kỷ gia đã có người lên tiếng kinh hô, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía hai mẹ con Hàn Sâm, đều trở nên khiếp sợ không gì sánh nổi.

Không gian thứ tư của Tí Hộ Sở đã không phải là nơi nhân loại có thể khống chế, cường giả cấp Bán Thần cũng chỉ sống tạm bợ ở trong đó mà thôi, mãi cho tới bây giờ, nhân loại ở trong không gian thứ tư Tí Hộ Sở tổng cộng cũng chỉ mới chiếm cứ chưa tới mười Tí Hộ Sở, giúp cường giả cấp Bán Thần của nhân loại sống yên ổn ở trong không gian thứ tư Tí Hộ Sở chỉ có một chỗ.

Trong chưa tới mười Tí Hộ Sở Bán Thần nhân loại, phần lớn đều là tất cả các thế lực lớn liên hợp lại, chỉ có một Tí Hộ Sở là được một vị cường giả cấp Bán Thần nhân loại dùng sức một mình giết phá Dị Linh, giết bốn ngày bốn đêm mới đoạt được Tí Hộ Sở kia, người bên ngoài đều chỉ biết người nọ mang họ La, hơn nữa còn độc lai độc vãng, sát tâm cực lớn, cho nên liền có danh hào Đại La Sát Thần.

Mặc dù sát tâm của Đại La Sát Thần rất nặng, hơn nữa tính tình rất cổ quái, nhưng mà chỉ cần Bán Thần của nhân loại tiến vào Tí Hộ Sở của ông ta, có thể tuân thủ quy củ do ông ta quy định, liền được ông ta che chở.

- Nhớ năm đó ta với mấy vị thúc bá của các con ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, sau khi đánh hạ một Tí Hộ Sở hoàng tộc, chiếm đóng ở trong Tí Hộ Sở kia chưa đến mười ngày, đột nhiên có một con dị thú kinh khủng đạp không mà đến, phá thành đồ sát, không ai có thể địch nổi. Kỷ gia hơn hai ngàn con cháu, kể cả ta và mấy vị thúc bá của các con chỉ lát nữa là sẽ bị đồ sát toàn bộ, ngay cả cơ hội chạy trốn giữ mạng đều không có. Lúc này Hải Đường tiên sinh một người một kiếm đi đến, chỉ cần một kiếm, bay lên chém xuống đầu con dị thú kia, mới khiến cho nguyên khí của Kỷ gia có thể bảo tồn, không có Hải Đường tiên sinh sẽ không có Kỷ gia chúng ta, càng không có Kỷ Ngôn Vũ hôm nay được.

Ánh mắt của Kỷ lão gia tử đảo qua trên mặt mọi người Kỷ gia:

- Hải Đường tiên sinh có đại ân tái tạo với Kỷ gia chúng ta, nếu như có ai dám bất kính đối với Lam đại tiểu thư, tất cả đều sẽ theo gia pháp xử trí, tuyệt không tha thứ.

Bọn Kỷ Nhược Chân khúm núm, nhưng trong lòng thì lại âm thầm oán thầm:

- Hình như chính là lão nhân gia ngài bất kính với người ta mà?

Hàn Sâm chỉ cảm thấy giống như là đang nằm mơ, chừng mười phút đồng hồ trước La Tố Lan còn đang bị mọi người Kỷ gia phê phán, lúc này lại đã giống như là quần tinh củng nguyệt vậy, bị người nhà họ Kỷ vây vào giữa.

Nhìn mẹ thong dong ưu nhã giống như nữ thần được người nhà họ Kỷ vờn quanh, Hàn Sâm như thế nào đều cảm thấy có chút không chân thực.

- Mẹ thật sự là hậu đại của Đại La Sát Thần gì đó à?

Hàn Sâm nghi vấn đầy đầu.

Rất nhiều công việc liên quan tới đính hôn được thảo luận vô cùng thuận lợi, Kỷ lão gia tử liền ngồi ở bên cạnh nghe, chuyện gì đều hỏi chủ ý sau cùng của La Tố Lan, Kỷ gia ai cũng không dám nói nữa chữ không.

Cuối cùng La Tố Lan từ chối Kỷ lão gia tử giữ lại, cùng Hàn Sâm đi ra khỏi Kỷ gia, Kỷ lão gia tử tự mình mang theo mọi người Kỷ gia một mực đưa tiễn hai người lên phi thuyền, lúc này mới đưa mắt nhìn hai mẹ con họ rời đi.

- Mẹ, mẹ dấu diếm con thật khổ a.

Lúc đến chỗ không có người, Hàn Sâm mới mở miệng than thở với mẹ mình.

La Tố Lan lại cười tủm tỉm nói:

- Mẹ lúc nào dấu diếm con chứ?

- Vậy sao cho tới bây giờ mẹ vẫn không nói với con. . . ngoại tằng tổ phụ của con là Đại La Sát Thần gì đó?

Hàn Sâm lập tức chất vấn.

- Con không hỏi, mẹ cũng không nói, con muốn biết có thể hỏi mẹ mà.

La Tố Lan trừng hai mắt ra nói.

Hàn Sâm á khẩu không trả lời được, cả buổi mới nhớ tới chuyện gì, lập tức lại hỏi:

- Đã nhà của mẹ lợi hại như thế, tại sao chúng ta lại bị đám cô dì chú bác kia bắt nạt thảm như vậy?

Chương 755: THật Sự Không Dạy Sao?

La Tố Lan cười một tiếng:

- Nghiêm khắc mà nói, đây là hai vấn đề. Thứ nhất, năm đó mẹ và cha con là bỏ trốn kết hôn, đã bị trục xuất khỏi gia tộc, cho nên từ trên ý nghĩa mà nói, mẹ đã không phải là người của La gia nữa rồi. Thứ hai, vì sao chúng ta lại bị bọn cô dì của con bắt nạt, nói như thế nào đây, chuyện này rất khó giải thích, con coi như đó là chúng ta thiếu nợ bọn họ là được rồi.

- Thiếu nợ bọn họ? Có ý gì?

Hàn Sâm không nghĩ tới vậy mà sẽ là đáp án này, hơi giật mình nhìn La Tố Lan.

- Kỳ thật mẹ cũng không rõ ràng lắm, là cha con nói cho mẹ như vậy, ông ấy cũng không nói cho mẹ biết là nguyên nhân gì.

La Tố Lan vừa cười vừa nói.

- Cha con. . . ông ấy. . . ông ấy thật sự đã chết rồi ư?

Trong lòng Hàn Sâm dâng lên một chút hi vọng, hắn nhớ lúc cha xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia, liền thi thể đều không để lại.

- Không biết, những năm này mẹ vẫn một mực âm thầm tra xét, nhưng mà chẳng điều tra ra cái gì cả, chuyện của cha con rất kỳ quái, chỉ sợ ở trong đó có liên lụy lớn lao. Nhưng mà mẹ tin tưởng, cha con nhất định còn sống.

Ánh mắt La Tố Lan lộ ra vẻ kiên định nói.

Miệng Hàn Sâm giật giật muốn nói cái gì, nhưng lại không thể nói ra miệng, cuối cùng lại hỏi:

- Mẹ, tu vi võ đạo của mẹ hẳn là rất lợi hại phải không?

- Cũng tạm được, tốt xấu gì mẹ cũng được ông cố ngoại của con dạy dỗ.

La Tố Lan mỉm cười nói.

- Vậy sao mẹ không dạy cho con bổn sự của ông cố ngoại?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn La Tố Lan, hắn vô cùng bất mãn đối với chuyện này.

La Tố Lan cười híp mắt nhìn Hàn Sâm nói:

- Con chắc chắn là mẹ không dạy con à?

- Đương nhiên là chắc, con có học hay không thì chính con còn không biết sao?

Hàn Sâm hỏi ngược lại.

La Tố Lan thò tay xách lỗ tai Hàn Sâm:

- Thằng con ngốc, nhiều năm như vậy thật sự là dạy phí công con rồi, chẳng lẽ con cho rằng năng lực quyết sách, năng lực động thủ, năng lực học tập, năng lực nắm chắc thời cơ, cùng với năng lực tâm lý dự phán của con, còn năng lực suy tính nữa, thế giới quan, thái độ làm việc, nghị lực, nguyên tắc đối nhân xử thế, năng lực phản ứng xử lý . . ., đều là trời sinh hay sao?

Hàn Sâm ngẩn ra, hắn vẫn cho là mình rất có thiên phú, nhưng mà bây giờ cẩn thận nghĩ lại, bắt đầu từ nhỏ, rất nhiều chuyện La Tố Lan đều để cho hắn tự mình đi làm, tự mình phán đoán, bà ở đây một ít trò chơi hay sinh hoạt hằng ngày, xác thực là rèn luyện ra rất nhiều năng lực rất có ích cho hắn sau này.

Hàn Sâm còn nhớ rõ, khi còn bé La Tố Lan chơi trò chơi đánh tay với hắn nhiều nhất, cho nên hắn mới tinh thông loại năng lực tâm lý đánh cờ và chớp lấy thời cơ trong trò đánh tay như vậy.

Những chuyện tương tự còn có rất nhiều, bây giờ suy nghĩ kỹ một chút, dường như là trong lúc sinh hoạt, trong lúc vô hình hắn đều nhận lấy sự ảnh hưởng của La Tố Lan, rèn luyện ra các loại các dạng năng lực, La Tố Lan trong quá trình hình thành nhân cách của hắn, mang đến tác dụng dẫn đạo vô cùng quan trọng.

Chỉ là những năng lực này quá mức bình thường, người người đều có năng lực như vậy, nhưng nếu như thật sự đem những loại năng lực này cường hóa

nổi bật, mới sáng tạo ra Hàn Sâm về sau.

- Thế nhưng mà mẹ không hề dạy con Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của La gia?

Hàn Sâm không phục nói.

- Trên thế giới này thứ mạnh mẽ nhất vĩnh viễn là bản thân mình, nếu như năng lực bản thân của con đủ mạnh, cho con loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật gì, con đều có thể mạnh hơn người khác, nếu không cho dù cho con Luyện Khí Thuật lợi hại nhất thiên hạ, con cũng chỉ là một con cá nhỏ mà thôi. Bản thân mạnh mẽ mới là căn bản, không có những thứ Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đó, bây giờ không phải là con vẫn sống rất thoải mái hay sao? Mẹ đã dạy cho con làm như thế nào để trở thành một cường giả, như thế nào sống sót ở trong loạn thế này, mà không phải là làm như thế nào để học một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mạnh mẽ.

La Tố Lan dừng một chút, thở dài tiếp tục nói:

- Hơn nữa mẹ đã rời khỏi La gia, những chuyện của La gia cũng không muốn con dính vào trong đó, cho nên cũng không muốn con học thứ gì của La gia.

Hàn Sâm thấy tựa hồ như La Tố Lan không muốn nhắc tới chuyện của La gia, liền không tiếp tục hỏi nữa, ngược lại hỏi:

- Những vật kia thật sự là di vật của thái gia gia lưu lại à?

La Tố Lan gật gật đầu:

- Đúng, đó là cha con tự tay giao cho mẹ.

- Thái gia gia thật sự là Hàn giáo quan sao?

Hàn Sâm im lặng một lát, sau đó mới hỏi vấn đề này, con mắt cũng nhìn chằm chằm vào La Tố Lan.

La Tố Lan lại chỉ cười khổ nói:

- Vấn đề này mẹ cũng rất muốn biết, nguyên bản mẹ chỉ cho rằng cha con là một người đàn ông bình thường thú vị mà thôi, bây giờ nhìn lại thì cũng không phải bình thường như thế.

Hàn Sâm thật sự rất khó tin tưởng, La Tố Lan lại hoàn toàn không biết gì về chồng mình như thế, có lẽ là bà thật sự không biết gì, cũng có khả năng là bà biết cái gì đó nhưng lại không chịu nói với mình.

Nhưng mà Hàn Sâm hỏi không ra cái gì, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

- Mẹ, mẹ biết siêu cấp thần gen không?

Trở lại nhà, Hàn Sâm lén lén lút lút hỏi La Tố Lan, cảm giác mình giống như là nhân viên bán hàng đa cấp đang tuyên truyền nhãn hiệu.

Vẻ mặt của La Tố Lan có chút phức tạp nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Mặc dù mẹ dạy con rất nhiều thứ, nhưng mà những thứ đó đều là vì để cho con có thể sống sót thoải mái, lại thật không ngờ, con có thể làm tốt hơn mẹ nghĩ rất nhiều, đây là chuyện tốt nhưng cũng không phải là chuyện tốt, nếu như con bình thường, có thể bình an, con không tầm thường, có lẽ bước tiếp theo chính là tử vong.

Hàn Sâm nghe không hiểu rốt cuộc lời La Tố Lan nói là có ý gì, liền cứ như vậy nhìn La Tố Lan.

- Con đã đi lên con đường này, vậy thì chỉ có thể tiếp tục đi, con đường này chỉ có thể một mình đi tiếp, coi như là người thân cận nhất của con cũng không giúp được con, nếu như chính con không đi tiếp được, không bằng dừng lại thì tốt hơn, cũng có thể sống lâu hơn một chút.

La Tố Lan có chút cưng chìu sờ lên đầu Hàn Sâm:

- Con trai hãy làm cho thật tốt nhé, có lẽ con có thể đi ra ngoài cũng không chừng.

- Mẹ, con là người ít đọc sách, có thể nói lời gì dễ hiểu hơn được hay không?

Gương mặt của Hàn Sâm ngắn tũn, hắn ngay cả một câu cũng không hiểu.

- Không cần phải hiểu, như vậy là tốt rồi, trước kia làm như thế nào, về sau cứ thế mà làm, bằng bản tâm của con là được, không cần có gánh nặng gì.

La Tố Lan vuốt vuốt tóc Hàn Sâm, làm tóc của Hàn Sâm loạn thành một bầy, lại nhéo nhéo gương mặt của hắn, cười híp mắt nói:

- Kỳ thật mẹ vẫn rất chờ mong Tiểu Sâm đấy.

Hàn Sâm hết sức bất đắc dĩ, mẹ không chịu nói, hắn cũng không hỏi ra cái gì, mặc dù biết nhà mẹ đẻ của mình hình như rất lợi hại, nhưng mà chuyện này với hắn mà nói tựa hồ cũng không có hỗ trợ gì, hắn vẫn không biết năm đó đến cùng đã xảy ra chuyện gì, thậm chí bây giờ cha hắn còn sống hay chết tồi đều không nói rõ ràng được, nghi hoặc ngược lại càng nhiều hơn.

Chuyện đính hôn tiến hành vô cùng thuận lợi, coi như là giải quyết xong một tâm sự của Hàn Sâm, ở trên người của mỹ nhân Kỷ Yên Nhiên đóng xuống dấu vết của Hàn Sâm hắn.

- Như thế nào mới có thể tiêu diệt con tiểu yêu tinh kia đây?

Hàn Sâm bận bịu hơn nửa tháng, nhưng mà sau khi trở lại Tí Hộ Sở, con tiểu yêu tinh kia vẫn còn canh giữ ở bên ngoài, thoạt nhìn đã quyết tâm muốn ăn thua đủ với hắn rồi.

Chương 756: Phi Thiên Kinh

Hàn Sâm thật sự không nghĩ ra biện pháp gì tốt, đột nhiên nghĩ đến mẹ mình, liền gửi một tin nhắn qua, hy vọng có thể từ chỗ của bà tìm được một chút trợ giúp, đồng thời kiểm tra thử xem mẹ mình lợi hại đến mức nào.

- Tự nghĩ biện pháp.

Tin nhắn trả lời rất đơn giản, chỉ có bốn chữ.

Hàn Sâm lắc đầu cười khổ, chỉ có thể bỏ đi ý định cầu viện trợ từ chỗ của mẹ, tiếp tục tự nghĩ biện pháp.

- Chạy thì chạy không thoát, chỉ có thể nghĩ biện pháp giết nó, nhưng thân thể của tiểu yêu tinh vô cùng cường hãn, mình dùng Long Tượng Kích đều không thể trọng thương nó, làm sao mới có thể giết được nó đây?

Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Lúc Hàn Sâm đang khổ não, đột nhiên máy truyền tin vang lên, có một tin nhắn gửi đến.

Nhưng mà tin nhắn được gửi tới từ một dãy số xa lạ, Hàn Sâm nhìn thoáng qua, nội dung có chữ viết và hình ảnh, đây là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Nhưng mà môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này không đầu không đuôi, hoàn toàn không biết tên là gì, thế nhưng chú giải lại rất kỹ càng.

- Người nào gửi nhầm tin nhắn thế nhỉ?

Hàn Sâm tùy tiện nhìn mấy lần, lập tức bị nội dung bên trong hấp dẫn, càng xem càng cảm thấy kinh hãi, càng xem càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này là thật, như vậy hoàn toàn có thể ở dưới dưới tình huống chưa đạt tới Thiên Nhân, phóng thích lực lượng thuộc tính của mình ra ngoài, hơn nữa đạt tới hiệu quả sát thương vô cùng kinh khủng.

- Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mạnh mẽ như vậy, vậy mà lại có người gửi nhầm, quả thật không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ là có vấn đề gì?

Hàn Sâm nhắn lại một tin cái:

- Xin chào, ai bên đó vậy? Tin của anh hình như nhắn nhầm người rồi.

Nếu quả như thật sự là nhắn nhầm, đối phương chỉ cần tra một cái là có thể tra được, muốn giấu diếm là chuyện không thể nào.

- Đúng người.

Rất nhanh đối phương đã nhắn lại hai chữ.

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, nhíu mày lại gửi một tin nhắn đi qua:

- Anh biết tôi là ai không?

- Hàn Sâm.

Đối phương lại gọn gàng dứt khoát nhắn lại hai chữ.

- Anh là ai? Vì sao lại gửi môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này cho tôi?

Hàn Sâm mau chóng nhắn lại một cái tin khác sang.

- Đây là thứ cậu nên được, lúc tu luyện nếu có cái gì không rõ, có thể trực tiếp gửi tin nhắn sang cho tôi.

Lần này cuối cùng đối phương đã nói một câu tử tế, thế nhưng mà cũng không để cho Hàn Sâm biết được bất kỳ đáp án nào.

Sau đó Hàn Sâm gửi tin nhắn lại, đối phương đều không tiếp tục đáp lời hắn nữa.

- Thế này là có ý gì?

Hàn Sâm nhìn thoáng qua môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật kia, từ trong đó nhặt ra hai chữ lại gửi sang bên kia một tin nhắn.

Đối phương vậy mà ngay lập tức nhắn lại, giải thích rõ ràng ý tứ của nó.

- Rốt cuộc anh là ai?

Hàn Sâm lại gửi một tin nhắn đi qua, đối phương lại không để ý tới hắn nữa, ý tứ kia đã rất rõ ràng, trừ phi hắn hỏi chuyện có liên quan đến môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật kia, nếu không đối phương sẽ không thèm để ý đến hắn.

Hàn Sâm lập tức im lặng, môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này rất cổ quái, đối phương cũng quá kỳ quặc, mặc kệ là ai cũng sẽ nổi lên lòng nghi ngờ.

Hàn Sâm cẩn thận nhìn môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này thêm mấy lần, cũng cảm thấy đây là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật vô cùng lợi hại, hơn nữa chú giải vô cùng kỹ càng, cơ hồ không thể nào là hàng giả, dùng ánh mắt của Hàn Sâm, thoạt nhìn thì xác thực là đồ tốt.

Nếu như tu luyện thành công môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này, có lẽ sẽ có thể trợ giúp Tiểu Thiên Sứ chém giết tiểu yêu tinh, nhưng mà môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này tới quá mức cổ quái, Hàn Sâm thật sự không đoán được, đến cùng là ai vô duyên vô cớ đưa cho hắn một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có giá trị liên thành như vậy, có mục đích gì khi đưa cho hắn môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này.

Lúc này ở phía trên một tinh cầu khác, một người đàn ông trung niên mặt mũi có chút lạnh lùng, đang ngồi ở bên cạnh đình, vừa uống trà vừa nhìn vài con cá đang chơi đùa bên trong ao.

Trước bàn đá ở trong đình, một cô gái xinh đẹp đang ngồi, cô cầm một cái máy trí tuệ nhân tạo mini mau chóng thao tác, một hồi lâu sau, cô gái kia mới thả máy trí não xuống, cười tủm tỉm nhìn người đàn ông trung niên có chút lạnh lùng kia nói:

- Ngài thấy tên tiểu tử kia sẽ luyện sao?

- Hắn nhất định phải luyện.

Người đàn ông kia cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục vừa xem cá ở trong hồ vừa nói.

- Nếu như hắn không luyện thì sao?

Cô gái xinh đẹp kia lại hưng phấn truy hỏi tiếp một câu.

- Hắn nhất định sẽ luyện, mặc dù hắn không mang họ La, nhưng mà trong huyết mạch của hắn chảy xuôi dòng máu La gia ta, có gen của La gia chúng ta, vậy hắn nhất định sẽ luyện.

Người đàn ông kia vẫn không ngẩng đầu lên, giọng nói rất bình tĩnh, nhưng mà lại có một loại tự tin không có cách nào mô tả.

- Từ trên lý luận mà nói, dòng máu chảy trong thân thể của hắn cũng không phải chỉ là của họ La.

Cô gái xinh đẹp kia nheo mắt lại:

- Kỳ thật La đại tiểu thư đã rời đi nhiều năm như vậy rồi, hao tổn tâm cơ muốn thoát ra khỏi cái vòng xoáy này, ngài cần gì lại phải đi quấy rầy bọn họ?

- Đây là số mệnh của người nhà họ La, trốn không thoát.

Trong mắt người đàn ông kia hiện lên vẻ khác lạ, sau đó mới chậm rãi nói.

- Nếu như, tôi nói nếu như, nếu như hắn thật sự không luyện thì sao?

Cô gái xinh đẹp kia cố ý nhấn giọng.

Lúc này người đàn ông kia mới chậm rãi xoay người lại, nhìn chằm chằm vào cô gái xinh đẹp kia một lúc lâu mới lên tiếng:

- Hắn nhất định sẽ luyện, không có nếu như, nếu như tâm không Tu La, vậy thì hắn không phải là người của La gia chúng ta.

Cô gái xinh đẹp im lặng, không nói thêm gì nữa, trong đình lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ còn lại có âm thanh gió thổi qua mặt nước.

Trong khu nhà cũ trên Lạc Gia tinh, La Tố Lan một tay chống má, ngồi ở trước bàn ngẩn người, một hồi lâu sau mới khẽ thở dài một hơi:

- Có lẽ bây giờ ông ấy đã biết sự tồn tại của Tiểu Sâm, Phi Thiên Kinh cũng đã ở chỗ Tiểu Sâm rồi? Giống như thiên mà không phải là thiên, nó có thể đi ra khỏi nhân quả này không? Khó! Khó! Khó!

Mà lúc này ở ký túc xá trong căn cứ, Hàn Sâm đã tiện tay tắt máy truyền tin đi, không còn xem Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật ở bên trên nữa.

Mặc dù Phi Thiên Kinh cũng tương đối lợi hại, nhưng mà thứ này còn chưa đủ để cho Hàn Sâm dao động, Động Huyền Kinh cũng không hề kém hơn môn Phi Thiên Kinh này, môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này tới rất cổ quái, đối phương lại dấu đầu lộ đuôi không biết là ai, Hàn Sâm cũng không tính tu luyện loại công pháp không rõ lai lịch này.

Giống như trên tay hắn còn có một môn Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, tương tự cũng không hề kém hơn Phi Thiên Kinh, nhưng mà Hàn Sâm vẫn không tu luyện.

Đây là do Hàn Sâm từ nhỏ đã được La Tố Lan bồi dưỡng, dưỡng thành tính cách, nhưng mà cũng có biến hóa của chính hắn về sau.

La Tố Lan chỉ giúp hắn xây dựng lên trụ cột nhân cách, mà kinh nghiệm sau khi tiến vào Tí Hộ Sở mới khiến cho nhân cách của Hàn Sâm dần dần hoàn thiện, hơn nữa hình thành phong cách của mình.

Liền La Tố Lan đều cảm thấy Hàn Sâm rất khó chống lại được sự hấp dẫn của Phi Thiên Kinh, nhưng mà bà và người đàn ông kia cũng không biết, Hàn Sâm sớm đã có được Luyện Khí Thuật không hề kém gì Phi Thiên Kinh, độ cao của tầm mắt đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ, sự hấp dẫn của Phi Thiên Kinh đối với Hàn Sâm cũng không tính là gì cả.

Hàn Sâm đăng nhập lên Internet, tiến vào trong diễn đàn Thánh Đường, từ bên trong chọn mua bộ Đại Lôi Âm Quyền, hắn nghĩ tới một phương pháp có lẽ có thể giết chết con tiểu yêu tinh kia.

Chương 757: Đại Lôi Âm Quyền

Lần trước Hàn Sâm đã xem qua Đại Lôi Âm Quyền, rất muốn mua lại, nhưng mà cuối cùng bởi vì phải dùng thân phận Tệ thần để sử dụng, nên cuối cùng vẫn chưa mua, ngược lại lại mua Đại Luân Bảo Tượng Quyền.

Lúc này Hàn Sâm liền lấy thân phận của mình, trực tiếp ở trong Thánh Đường mua Đại Lôi Âm Quyền, có ý định muốn luyện một chút.

Hàn Sâm xem qua giới thiệu của Đại Lôi Âm Quyền, chủ yếu là dùng lực lượng lôi hệ làm cơ sở mới có thể tu luyện, nhưng mà đằng sau còn có một chút chú giải, nếu như có thể dựa vào lực lượng âm hệ, có thể khiến cho uy lực của Đại Lôi Âm Quyền đại tăng.

Chỉ tiếc là người bình thường đều chỉ có một loại lực lượng thuộc tính, cho dù ngẫu nhiên có người có thiên phú dị bẩm, có thể có được hai loại lực lượng thuộc tính, nhưng mà cũng không thể đồng thời có được hai loại lực lượng lôi, âm tương đối hiếm thấy, cho nên loại phỏng đoán này cũng chưa được chứng minh là đúng.

Hàn Sâm có thể mô phỏng lực lượng lôi điện của Tiểu Ngân Ngân, lại có thể mô phỏng lực lượng của Tử Vong Tang Chung, cũng có thể thử một chút, dùng hai loại lực lượng này với tư cách là trụ cột của Đại Lôi Âm Quyền, có thể luyện Đại Lôi Âm Quyền thành dạng gì, chuyện này khiến Hàn Sâm vô cùng chờ mong.

Sau khi lấy được tư liệu cùng dịch gen của Đại Lôi Âm Quyền, Hàn Sâm trực tiếp uống dịch gen, mô phỏng theo lực lượng sấm sét của Tiểu Ngân Ngân làm cơ sở trước, bắt đầu luyện tập Đại Lôi Âm Quyền.

Quả nhiên, Hàn Sâm chỉ luyện trong nửa ngày, trong thân thể đã mơ hồ sinh ra lôi điện, theo nắm đấm đánh ra, xương ngón tay cùng máu thịt hình như đều có lôi điện màu bạc nhảy lên.

Chỉ là lực lượng sấm sét này chỉ có thể dừng lại ở bên trong xương cốt máu thịt, không thể đánh ra ngoài.

Trong thời gian bảy tám ngày này, Hàn Sâm đều ở bên trong Hoàng Thạch cổ thành điên cuồng tu luyện Đại Lôi Âm Quyền, bởi vì có lực lượng sấm sét làm cơ sở, kỳ thật chỉ mất hai ba ngày, Hàn Sâm đã có thể đánh ra Đại Lôi Âm Quyền.

Nhưng nếu chỉ đánh ra Đại Lôi Âm Quyền thì cũng vô dụng, uy lực như vậy chỉ tương đương như Đại Luân Bảo Tượng Quyền mà thôi, căn bản không có khả năng hình thành uy hiếp đối với tiểu yêu tinh.

Thế nhưng mà lúc Hàn Sâm đồng thời mô phỏng lực lượng lôi điện và lực lượng tiếng chuông, lại xuất hiện một chút vấn đề, cả hai đồng thời vận hành, rất khó hoàn mỹ thống nhất ở bên trong Đại Lôi Âm Quyền.

Hắn dùng lực lượng lôi điện có thể sử dụng Đại Lôi Âm Quyền, dùng lực lượng tiếng chuông cũng có thể sử dụng Đại Lôi Âm Quyền, một thứ dùng lực lượng lôi điện làm chủ, một thứ có thể đánh ra âm quyền.

Thế nhưng mà Hàn Sâm đã thử rất nhiều lần, lại không có cách nào dung hợp cả hai thứ để đánh ra Đại Lôi Âm Quyền.

Hai loại lực lượng rất khó tìm được điểm chung, muốn đem cả hai xảo diệu hòa làm một thể, thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

Hàn Sâm triệu hồi Tiểu Thiên Sứ ra, lần lượt cùng Tiểu Thiên Sứ đối chiến, hy vọng có thể ở trong thực chiến tìm được điểm đột phá.

Chu Vũ Mị nhàm chán ngồi ở ghế đá bên cạnh quảng trường, nhìn Hàn Sâm mỗi ngày không ngừng đối chiến với Tiểu Thiên Sứ, cô thật sự không hiểu tại sao Hàn Sâm đã mạnh như vậy rồi, cần gì phải liều mạng như vậy.

Cô rất muốn bảo Hàn Sâm dẫn cô đi ra ngoài, nhưng mà Hàn Sâm căn bản không để ý tới cô, mỗi lần đều là một mình truyền tống về trong Liên Minh.

Chu Vũ Mị đã thấy rất nhiều lần, tên bại hoại kia để cho sủng vật giống như thiên sứ ngăn cản Dị Linh, hắn thì thoải mái đi tới chỗ Truyền Tống Trận.

Thế nhưng mà mặc kệ Chu Vũ Mị đau khổ cầu khẩn như thế nào đi nữa, Hàn Sâm đều không đồng ý mang cô đi ra ngoài, còn có rất nhiều đồ ăn vặt và quần áo đồ dùng, mỗi lần đều ra giá cao bán cho cô, còn bảo cô viết rất nhiều giấy vay nợ.

- Thật sự là một tên đại bại hoại.

Chu Vũ Mị vừa ăn đồ ăn vặt, vừa hung tợn trừng mắt nhìn Hàn Sâm đang đối chiến với Tiểu Thiên Sứ trong sân rộng.

Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng nổ mạnh giống như sấm rền, giống như là sấm sét giữa trời quang, Lôi Điện màu bạc bên trên quả đấm của Hàn Sâm

giống như là một vòng thái dương màu bạc tỏa ra.

Quả đấm kinh khủng kia đánh lên trên một cây cột đá đường kính hơn một mét ở bên cạnh quảng trường, cứ thế đánh cột đá chia năm xẻ bảy.

Mà Chu Vũ Mị bị chấn động tới mức đồ ăn vặt văng đầy đất, hai tai vang lên ong ong, khí tức trong cơ thể hỗn loạn, ngay cả mình đều bịch một tiếng ngã rầm xuống mặt đất, há miệng liền ói ra một ngụm máu tươi.

Một hồi lâu sau, Chu Vũ Mị mới bớt đau, điều tiết khí tức hỗn loạn khôi phục lại bình thường, lại nhìn thấy Hàn Sâm đang ở chỗ đó lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên nhìn nắm đấm của mình.

- Đại Lôi Âm Quyền, rốt cục mình đã luyện thành, Lôi Âm hợp nhất, quả nhiên uy lực cực lớn, không chỉ là lực phá hoại tăng lên trên diện rộng, còn có thể rung động lắc lư phá hư nội tức của đối phương, lực lượng của một quyền này hơn cả Long Tượng Kích.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, khổ luyện lâu như vậy, rốt cục hắn đã đánh ra một đòn Đại Lôi Âm Quyền dung hợp hai lực Lôi Âm.

Chỉ là lực lượng một quyền này, đã khiến cho hắn hết sạch lực lượng, tiêu hao còn nghiêm trọng hơn Long Tượng Kích, cho dù có Bão Ngọc Nguyên Dương Công không ngừng thúc giục song thận tràn ra tinh khí, nhưng cũng tạm thời bị hao hụt trong thời gian ngắn.

Tuy hiên chuyện này cũng không tính là vấn đề, Hàn Sâm vẫn hết sức hưng phấn, nếu như một quyền này có thể nhiễu loạn khí tức của tiểu yêu tinh, có thể sáng tạo cơ hội cho Tiểu Thiên Sứ, như thế đã đủ rồi.

Hàn Sâm nghỉ ngơi trong chốc lát, chờ đợi tinh lực của mình khôi phục, một lần nữa bắt đầu luyện tập Đại Lôi Âm Quyền.

Mặc dù vừa rồi hắn đã thành công, nhưng cũng chỉ là một lần mà thôi, cũng không thể cam đoan mỗi một lần đều có thể dùng thành công, Hàn Sâm phải cam đoan mình có thể hoàn mỹ khống chế Đại Lôi Âm Quyền, lần nào cũng có thể sử dụng thành công mới được.

Chu Vũ Mị ngồi ở trên nóc một căn nhà đá ở rất xa, nhìn Hàn Sâm đang không ngừng luyện tập quyền thuật ở trên quảng trường, đã có bài học lần trước, cô không dám áp sát quá gần lúc Hàn Sâm đang luyện quyền.

Mặc dù thời gian Hàn Sâm nói chuyện với cô ta không nhiều lắm, hơn nữa còn là một tên đại bại hoại, nhưng có một người ở bên trong tòa thành cổ trong sa mạc này với cô, cũng không cần phải cô tịch một người nữa, chuyện này khiến cho tâm tình của Chu Vũ Mị tốt lên rất nhiều.

Nhưng mà người kia thoạt nhìn hình như là một tên võ si, chuyện này cũng khiến cho Chu Vũ Mị rất buồn rầu, cô càng hy vọng Hàn Sâm có thể trò chuyện với cô, cho dù là cãi nhau cũng được.

Thế nhưng mà hiển nhiên hứng thú của Hàn Sâm đối với luyện võ lớn hơn việc ngồi tám với cô, mỗi ngày đều chỉ luyện quyền, chỉ có lúc nghỉ ngơi, mới có thể thỉnh thoảng đấu khẩu với cô vài câu, đó cơ hồ là thời gian vui vẻ nhất trong một ngày của Chu Vũ Mị.

Một người đàn ông như vậy, khiến cho lo lắng lúc trước của Chu Vũ Mị biến mất, nhưng lại có thêm một chút xíu thất lạc.

Đặc biệt là những ngày gần đây, cô nhìn thấy trên ngón áp út tay trái của Hàn Sâm có một chiếc nhẫn kim cương xinh đẹp, điều này làm cho tâm tình của Chu Vũ Mị có chút sa sút.

Đột nhiên, lại nghe được một tiếng sấm sét vang lên, mặc dù đã ngồi cách xa như vậy, nhưng vẫn khiến cho Chu Vũ Mị không nhịn được phải che hai lỗ tai lại, khí huyết trong thân thể có chút rung rung, ẩn ẩn có loại cảm giác muốn thoát ly khỏi quỹ đạo.

Tiếng vang qua đi, Chu Vũ Mị lập tức chạy tới, cô ta biết sau mỗi lần đánh ra một quyền như vậy, Hàn Sâm đều cần phải nghỉ ngơi một thời gian ngắn.

- Này, anh ở đây luyện loại quyền vớ vẩn gì thế? Thoạt nhìn chả có gì đặc biệt, cũng chỉ là âm thanh lớn một chút, có thể hù dọa người mà thôi, muốn bổn tiểu thư dạy cho anh công phu thật sự hay không.

Chu Vũ Mị chạy đến bên cạnh Hàn Sâm, lộ ra vẻ kiêu ngạo nói.

Hàn Sâm nhìn Chu Vũ Mị cười cười không nói chuyện, mặc dù tuổi tác của Chu Vũ Mị đã chừng hai mươi rồi, nhưng mà tính tình lại giống như là một đứa trẻ.

Nhìn thấy Chu Vũ Mị, Hàn Sâm cảm giác giống như là thấy được những đứa bé gái bởi vì yêu thích mà đi tới gây chú ý cho những bé trai.

- Không cần, có lẽ tôi cũng không có thời gian học công phu thật sự của cô.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu, hắn đã có thể hoàn mỹ khống chế Đại Lôi Âm Quyền, chờ sau khi nguyên khí khôi phục, liền chuẩn bị đi thử săn giết tiểu yêu tinh.

Chương 758: Huyết Chiến Tiểu Yêu Tinh

Trong Hắc Sa Mạc, Hàn Sâm mang theo Tiểu Thiên Sứ tiến lên, tận lực rời xa Tí Hộ Sở, hắn cần sử dụng thú hồn chỉ nên xuất hiện ở trên người Kim Tệ, cho nên không thể để cho Chu Vũ Mị nhìn thấy.

Hàn Sâm vừa mang theo Tiểu Thiên Sứ chạy rất nhanh ở trong sa mạc, vừa liên tục chú ý đến tình huống ở xung quanh.

Quả nhiên, tiểu yêu tinh mạnh mẽ từ trong một đống cát vọt ra, tức giận hướng về Hàn Sâm đánh ra một luồng hàn khí màu trắng.

Hàn Sâm không để ý tới nó tiếp tục chạy về phía trước, Tiểu Thiên Sứ lại nghênh đón, cản trở quỹ tích tiến lên của tiểu yêu tinh.

Một mực dụ dỗ tiểu yêu tinh đến nơi xa trong sa mạc, cũng không nhìn thấy Hoàng Thạch cổ thành nữa, Hàn Sâm mới triệu hồi ra các loại thú hồn, võ trang đầy đủ rồi gia nhập vào trong chiến đấu.

Có Ma Cách Thú cùng áo giáp Ma Nghĩ Vương phòng ngự, Hàn Sâm cũng không đến nỗi bị tiểu yêu tinh trực tiếp đánh chết tại chỗ, khí tức đóng băng kia cũng có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật ngăn cản lại.

Tiểu Thiên Sứ làm chủ lực cùng tiểu yêu tinh quần nhau, Hàn Sâm đánh lén tập kích tiểu yêu tinh, mặc dù không sử dụng Đại Lôi Âm Quyền, công kích của Hàn Sâm không được coi vào đâu cả, nhưng lại khiến cho tiểu yêu tinh tức giận oa oa kêu gào, hận không thể lập tức giết chết Hàn Sâm.

Khí tức băng tuyết tuôn ra, Hàn Sâm tạm thời thối lui, tránh được mũi nhọn của tiểu yêu tinh, Tiểu Thiên Sứ tiếp tục quấn lấy nó.

Sau mấy lần lặp đi lặp lại như thế, tiểu yêu tinh đã bị Hàn Sâm quấy rầy tức giận ngập trời, hận không thể lập tức xé xác Hàn Sâm.

Tiểu yêu tinh nhắm được một cơ hội, xuyên qua ngăn trở của Tiểu Thiên Sứ, hóa thành một luồng băng ảnh thẳng tắp xông về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trong mắt lóe lên một luồng ánh sáng, Động Huyền Kinh điên cuồng vận chuyển ở trong cơ thể, một nửa hóa thành lôi điện màu bạc, một nửa hóa thành âm thanh chuông đồng thần bí cổ xưa.

Ánh sáng màu bạc trong một nửa máu thịt xương cốt của Hàn Sâm nhảy lên, một nửa kia lại giống như vách chuông, phát ra âm thanh chuông đồng vang vọng, trong giây phút tiểu yêu tinh vọt tới trước mặt Hàn Sâm kia, Hàn Sâm trực tiếp đánh một quyền tới tiểu yêu tinh.

Lôi Điện Màu bạc cùng tiếng chuông cổ xưa thần bí hòa làm một thể, khiến cho bên trên quả đấm của Hàn Sâm bộc phát ra một vòng mặt trời màu bạc, hung hăng đánh về phía tiểu yêu tinh.

Coong!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu yêu tinh tràn đầy vẻ căm hận, không chút lưu tình nào cũng đánh ra nắm tay nhỏ tới Hàn Sâm, hai quyền chạm nhau, Lôi Điện màu bạc cùng băng sương bắn ra tứ tán, đồng thời một âm thanh giống như tiếng sét đùng đoàn nổ tung.

Lôi Điện màu bạc kia không thể làm tiểu yêu tinh bị thương, nhưng mà tiếng sét đùng đoàng kia lại khiến cho thân thể tiểu yêu tinh run lên, lắc lư ở trên không trung.

Mà Hàn Sâm cũng bị một quyền này đánh bay ra ngoài, trên mặt cát đen trượt ra xa hơn 100m mới dừng lại được, trong miệng tuôn ra máu tươi.

Thế nhưng mà Tiểu Thiên Sứ cũng đã thừa dịp khí tức trong cơ thể tiểu yêu tinh hỗn loạn, một kiếm chém lên bên trên thân thể nó, lập tức chém thân thể giống như ngọc thạch kia của tiểu yêu tinh ra một vết rách, máu tươi từ bên trong chảy ra.

Bành!

Tiểu yêu tinh giống như một viên đạn bị nện vào bên trong cát đen, hét thảm lên một tiếng.

- Giết nó.

Hàn Sâm lớn tiếng ra lệnh cho Tiểu Thiên Sứ, chính mình lại mau chóng lui về phía sau.

Sau một đòn kia, thân thể của hắn đã rơi vào trạng thái hư nhược, cần có một khoảng thời gian mới có thể khôi phục, nếu như lúc này tiểu yêu tinh kia lại đuổi theo, chỉ sợ tám chín phần mười là cái mạng nhỏ này của hắn không giữ được nữa.

Không cần Hàn Sâm ra lệnh, Tiểu Thiên Sứ đã dùng hai tay nắm đại kiếm, hung hăng đâm xuống tiểu yêu tinh ở bên dưới cát đen.

Đống cát đen trực tiếp nổ tung, một đám băng tuyết bay múa tỏa ra bốn phía, chỉ thấy tiểu yêu tinh đang nửa quỳ ở trong hố cát, vung một cái nắm đấm nhỏ chặn lại mũi thanh đại kiếm.

Trong mắt Tiểu Thiên Sứ lóe lên ánh sáng thần thánh, đại kiếm trong suốt một lần nữa đè xuống, nắm tay của tiểu yêu tiểu lập tức bắn ra máu tươi, bị đại kiếm đâm rách da thịt.

Mà thân thể của nó cũng bị lún xuống bên dưới, quỳ gối ở trên mặt cát, máu tươi ở trong vết thương trên lưng bắt đầu chảy ra.

Tiểu yêu tinh phát ra một tiếng rít lên, hàn khí trên người mạnh mẽ tăng cường, thân thể mạnh mẽ đứng thẳng lên, hàn khí kinh khủng theo đại kiếm trong suốt lan tràn, trong chốc lát toàn bộ thanh đại kiếm đã đông cứng ở bên trong khối băng.

Tiểu Thiên Sứ sợ bị hàn khí gây thương tích, buông lỏng đại kiếm ra, lui về phía sau một bước.

Tiểu yêu tinh thừa cơ hội trong chớp mắt này, thét chói tai xông về Hàn Sâm, hàn khí trên người điên cuồng tỏa ra, nhìn rất có khí thế muốn cùng Hàn Sâm đồng quy vu tận.

- CMN, người đánh mày bị thương là Tiểu Thiên Sứ, mày tìm tao dốc sức liều mạng làm gì?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, không phải chỉ là đánh nó một đòn ngầm thôi sao, còn mang thù như vậy à? Ngay cả chết đều phải kéo hắn xuống địa ngục.

Hàn Sâm mạnh mẽ tụ lại khí lực, kéo lấy thân thể hư nhược trốn tránh sang một bên, bây giờ tiểu yêu tinh đã là hồi quang phản chiếu, là chó cùng rứt giậu.

Một đòn như vậy, hiện tại Hàn Sâm tuyệt đối không dám đụng vào, dùng trạng thái hư nhược bây giờ của hắn, chỉ sợ không chết cũng sẽ mất đi nửa cái mạng.

Thế nhưng mà đòn bộc phát cuối cùng này của tiểu yêu tinh thật sự quá nhanh, so với lực lượng thường ngày của nó còn nhanh hơn ác hơn rất nhiều, nếu như chống lại Tiểu Thiên Sứ, Tiểu Thiên Sứ tự nhiên có thể bằng vào sức mạnh của mình hóa giải, nhưng mà bây giờ người phải ăn một đòn này lại là Hàn Sâm, hơn nữa còn là Hàn Sâm lúc đang suy yếu, căn bản không có cơ hội né tránh.

Tiểu yêu tinh đã đuổi theo ở đằng sau nên Tiểu Thiên Sứ cũng không kịp cứu giá, hắn muốn tránh cũng không thể tránh, Hàn Sâm liền hung hăng cắn răng một cái, triệu hồi ra Xích Diễm Bạo Long Đột ngăn cản ở trước ngực mình, hung hăng va chạm với quả đấm của tiểu yêu tinh.

Bành!

Băng tuyết giống như vòi rồng cùng một chỗ đánh úp lại, lập tức khiến Hàn Sâm và ngọn lửa bên trên Xích Diễm Bạo Long Đột đông lạnh dập tắt, Xích Diễm Bạo Long Đột bị lực lượng kinh khủng đánh lên, đâm vào trên lồng ngực Hàn Sâm, cứ thế đụng áo giáp ở trên lồng ngực Hàn Sâm, thân thể hắn liền bị đánh bay ra ngoài.

Ở trên không trung, cả người Hàn Sâm cùng Xích Diễm Bạo Long Đột bị hàn khí tựa như băng tuyết vòi rồng bao phủ, biến thành một khối băng, lúc rơi xuống mặt cát, đã biến thành một tảng băng lớn cao hơn ba mét.

Tiểu Thiên Sứ từ phía sau đuổi theo, đại kiếm điên cuồng chém tới tiểu yêu tinh, lập tức chém ngã tiểu yêu tinh ở trên cát đen, máu tươi trên người nó chảy ra nhiều hơn.

Bây giờ tiểu yêu tinh cũng đã là nỏ mạnh hết đà, khó có thể chống lại Tiểu Thiên Sứ, bị Tiểu Thiên Sứ hoàn toàn áp chế, vết thương trên người ngày càng nhiều.

Trong mắt Tiểu Thiên Sứ lóe lên một luồng sáng thần thánh, hai cánh trắng noãn chấn động, lập tức cùng tiểu yêu tinh giao thoa qua, một cột băng tuyết nổ tung ở trên không trung, hóa thành từng bông tuyết bay xuống, bên trong còn kèm theo máu tươi màu đỏ.

Thế nhưng mà ở bên trong một mảnh băng tuyết kia, lại thấy một đạo thân ảnh nho nhỏ hóa thành tia sáng băng trốn đi, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Con tiểu yêu tinh kia vẫn sống sót, hóa thành ánh sáng băng nhanh chóng hướng về rừng trúc trong lòng đất bỏ chạy.

Răng rắc!

Hàn Sâm chém vỡ hàn băng ngoài thân, từ bên trong vọt ra, trước ngực đã là một mảnh máu thịt be bét, có nhiều chỗ đã có thể nhìn thấy xương ngực.

- Giết nó!

Lúc này Hàn Sâm đã bị kích phát hung tính, cũng không để ý tới tổn thương trên người mình và thân thể hư nhược, triệu hồi ra cánh mang theo Tiểu Thiên Sứ đuổi theo tiểu yêu tinh, thề sống chết cũng phải giết được nó.

Chương 759: Thu Phục

Tốc độ chạy trốn lúc đầu của tiểu yêu tinh cực nhanh, ngay cả Tiểu Thiên Sứ đều có chút đuổi không kịp, nhưng mà tốc độ rất nhanh đã chậm lại, thoạt nhìn lúc trước chỉ là tốc độ do kích phát tiềm năng mang tới, bây giờ sau khi tiêu hao, tốc độ ngược lại còn chậm hơn lúc bình thường rất nhiều, hơn nữa còn đang không ngừng chậm hơn.

Đuổi theo tiểu yêu tinh đi vào trong Hắc Sơn, tiểu yêu tinh vọt vào trong rừng trúc ở dưới mặt đất, Hàn Sâm cũng mang theo Tiểu Thiên Sứ cùng đuổi vào theo.

Tiểu yêu tinh liều mạng bay tới chỗ hàn đàm trước kia, Hàn Sâm không biết nó muốn làm gì, nhưng theo bản năng cảm thấy phải mau chóng giết chết nó đi thì mới tốt, ra lệnh cho Tiểu Thiên Sứ dùng tốc độ cao nhất đuổi theo, nhanh chóng kéo gần khoảng cách với tiểu yêu tinh.

Nhưng bởi vì lúc trước tiểu yêu tinh kéo dài khoảng cách với bọn họ, mặc dù bây giờ tốc độ của tiểu yêu tinh đang không ngừng suy yếu, nhưng cũng không phải là lập tức liền có thể đuổi kịp nó.

Tiểu yêu tinh bay đến vị trí hàn đàm trước đây, chỉ là sau khi mất đi bông hoa Thủy Tiên, nơi đó đã kết thành hàn băng dày đặc, không nhìn thấy nước ở phía dưới hàn đàm.

Tiểu yêu tinh trực tiếp đánh tới tầng băng, cứ thế đụng nát tầng băng dày hơn một xích, lặn xuống dưới đáy hàn đàm.

Tiểu Thiên Sứ cũng không do dự, liền đuổi theo, nước trong hàn đàm này cũng không phải rất sâu, cũng chỉ sâu vài mét, bởi vì hết sức trong, nên lúc Hàn Sâm đứng ở bên cạnh, đều có thể mơ hồ nhìn rõ ràng tình huống ở phía dưới.

Chỉ thấy Tiểu Thiên Sứ ở dưới đáy nước vung đại kiếm, lần lượt chém về phía tiểu yêu tinh, nhưng tựa hồ bị cái gì đó ngăn cản lại, cũng không có khả năng chém lên trên người tiểu yêu tinh đã bị tổn thương nặng.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát xem thế nào, liền thấy tiểu yêu tinh vậy mà núp ở bên trong một cái vỏ sò biển lớn cỡ bàn tay, toàn thân vỏ sò biển kia làm bằng băng tinh, lúc ngâm ở trong nước, không nhìn cẩn thận sẽ không thấy được nó hiện hữu.

Lúc này tiểu yêu tinh đang nằm ở bên trong sò biển, trên thân thể máu me đầm đìa, đôi cánh bướm vô lực buông thõng, có chút hoảng sợ nhìn Tiểu Thiên Sứ đang liên tục đánh lên sò biển.

Thấy Tiểu Thiên Sứ chém xuống vài kiếm, cũng không thể chém ra vỏ sò biển tựa như băng tinh kia, Hàn Sâm ra lệnh cho Tiểu Thiên Sứ lấy sò biển từ trong hàn đàm ra.

Lúc cầm sò biển ở trong tay, chỉ cảm thấy cứng rắn lạnh buốt, không giống như sò biển thông thường, có chút giống như là do băng tinh ngọc thạch điêu khắc thành, nhưng lại không có bất kỳ dấu vết điêu khắc nào.

- Chẳng lẽ là bảo cụ do con tiểu yêu tinh này dựng dục ra?

Hàn Sâm nhìn tiểu yêu tinh đang hấp hối ở bên trong, có chút hoảng sợ, trong lòng âm thầm suy tư.

Nhưng mà lại cảm thấy có chút không đúng, rõ ràng là tiểu yêu tinh sinh ra bên trong hoa Thủy Tiên, căn bản còn chưa có cơ hội thai nghén bảo cụ, cho dù nó có thể thai nghén ra bảo cụ, yêu tinh sinh ra trong hoa Thủy Tiên làm sao có thể dựng dục ra loại bảo cụ sò biển này được?

Để sò biển ở dưới đất, Hàn Sâm lại bảo Tiểu Thiên Sứ hung hăng chém vài kiếm, nhưng mà cái vỏ sò biển kia lại vô cùng cứng rắn, thậm chí ngay cả Tiểu Thiên Sứ đều chém không ra, chỉ ở trên sò biển để lại từng vết xước trắng.

Hàn Sâm thử dùng Độc Long Toản đâm vào sò biển một cái, cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể lưu lại một điểm trắng nho nhỏ ở bên trên sò biển.

Đã dùng hết các loại biện pháp, vẫn không thể mở sò biển ra được, trong lòng Hàn Sâm âm thầm buồn bực:

- Thật vất vả mới có cơ hội chém giết nó, chẳng lẽ lại thất bại trong gang tấc như vậy?

Thế nhưng mà rất nhanh, Hàn Sâm liền phát hiện ra chuyện có chút không đúng, Hàn Sâm không mở ra cái sò biển kia được, dựa theo đạo lý mà nói, tiểu yêu tinh có lẽ phải cao hứng mới đúng, nhưng mà tiểu yêu tinh vẫn lộ ra gương mặt hoảng sợ, tình huống của thân thể cũng càng thêm không xong.

Hàn Sâm cầm lấy sò biển, cẩn thận nhìn một chút, lần này rốt cục đã phát hiện ra bên trong sò biển quả thật có chút cổ quái.

Bên trong sò biển cũng không phải là không có vật gì, bên trong chưa đầy chất lỏng trong suốt, ban đầu Hàn Sâm còn tưởng rằng những thứ kia là nước thông thường ở trong hàn đàm, nhưng mà bây giờ nhìn kỹ, những thứ đó cũng không phải là nước thông thường.

Những chất lỏng trong suốt đó đang hủ thực miệng vết thương của tiểu yêu tinh, khiến cho miệng vết thương của nó chẳng những không khép lại, ngược lại càng thêm nghiêm trọng hơn.

Trên mặt Hàn Sâm lập tức lộ ra vẻ tươi cười, quả nhiên giống như hắn nghĩ, cái vỏ sò biển này cũng không phải là bảo cụ do tiểu yêu tinh dựng dục ra.

Hàn Sâm suy đoán sò biển là bảo cụ do dị sinh vật khác dựng dục ra, chỉ là không biết vì sao lại rơi ở đây, tiểu yêu tinh muốn mượn cái bảo cụ này để tị nạn, chỉ là không hề nghĩ đến, chất lỏng bên trong sò biển lại tạo thành tổn

thương đối với vết thương của nó, chuyện này chỉ sợ là ngay cả tiểu yêu tinh cũng không nghĩ tới.

Có lẽ trước kia nó cũng đã từng đi vào, nhưng mà những chất lỏng kia cũng không làm tổn thương tới thân thể của nó, cho nên nó rất an tâm chui vào, cho rằng có thể dựa vào sò biển ngăn cản Hàn Sâm đuổi giết.

Thế nhưng mà tiểu yêu tinh lại không ngờ, chất lỏng bình thường vô hại đối với nó, vết thương của nó lại không chống lại nổi, hiện tại nó bị mắc kẹt ở bên trong, thương thế càng thêm nghiêm trọng.

- Tao xem mày có chui ra hay không.

Hiện tại Hàn Sâm đã hoàn toàn yên lòng, hắn cũng không tin tiểu yêu tinh sẽ một mực ở lại bên trong sò biển chờ chết, nếu nó không ra, chất lỏng sẽ ăn mòn vết thương của nó, cuối cùng vẫn chỉ là một con đường chết, sẽ là một cái chết thảm hại hơn.

Vết thương trên người bị ăn mòn từng chút một, cuối cùng chỉ còn lại đầu khớp xương, chết kiểu này tuyệt đối không dễ chịu.

Nếu như Hàn Sâm đổi thành tiểu yêu tinh, tuyệt đối sẽ liều đánh một trận tử chiến, cho dù chết trận, cũng tốt hơn là bị hành hạ đến chết ở bên trong.

Thế nhưng mà hiển nhiên là tiểu yêu tinh vẫn còn nhẫn nại, không chịu từ trong sò biển đi ra.

Hàn Sâm cũng không nóng nảy, lại để cho Tiểu Thiên Sứ cầm lấy sò biển, vọt thẳng ra khỏi rừng trúc dưới mặt đất, mang theo sò biển cùng tiểu yêu tinh trở về Hoàng Thạch cổ thành, dù sao tiểu yêu tinh cũng chạy không thoát, sớm muộn cũng sẽ phải xuất hiện nhận lấy cái chết.

Nhưng thoạt nhìn trong một chốc một lát, có lẽ là tiểu yêu tinh còn chịu đựng được, xem dáng vẻ của nó, cũng không thể nhanh như vậy đã đi ra.

Dù sao tiểu yêu tinh đã bị thương nặng, ở bên trong thì thương thế sẽ càng chuyển biến xấu hơn, nó càng đi ra chậm, sẽ càng không có năng lực chống

đỡ, Hàn Sâm cũng không lo lắng, chỉ để cho Tiểu Thiên Sứ cầm sò biển, chờ tiểu yêu tinh đi ra sẽ trực tiếp diệt đi, nhìn xem có thú hồn hay không.

Cho dù không có thú hồn cũng có thể luyện hóa gen sinh mệnh tinh hoa của nó, thịt cũng có chỗ hữu dụng, máu tươi có thể nuôi nấng Tử Vong Tang Chung, có máu tươi của siêu cấp thần huyết đời thứ hai tẩm bổ, nói không chừng Tử Vong Tang Chung liền có thể lớn lên.

Giải quyết xong cái phiền toái tiểu yêu tinh này, Hàn Sâm liền không muốn tiếp tục lưu lại ở trong Tí Hộ Sở nữa, mặc dù còn có bí ẩn chưa cởi bỏ, không biết tại sao lại có một siêu cấp Dị Linh bị xích ở đây, nhưng việc đó cũng không có quan hệ gì tới Hàn Sâm, hắn không có hứng thú gì đối với Dị Linh kia, cho nên sau khi chuẩn bị xong vật tư, liền trực tiếp mang theo Chu Vũ Mị và quả cam nhỏ cùng rời khỏi Hoàng Thạch cổ thành.

Tiểu yêu tinh một mực kiên trì ở bên trong sò biển, vết thương trên người càng ngày càng chuyển biến xấu hơn, thoạt nhìn tối đa cũng chỉ kiên trì thêm được mười ngày nửa tháng, nếu thật sự không ra nữa, chỉ sợ cũng sẽ hóa thành bạch cốt rồi.

- Đến cùng anh có biết đường đi không thế?

Chu Vũ Mị cưỡi trên lưng quả cam nhỏ, bị trên ánh mặt trời chói chang chiếu tới khó chịu.

- Không biết.

Hàn Sâm trả lời rất dứt khoát, hắn cũng chỉ là chọn đại một phương hướng để đi, nào biết có con đường gì.

Cái miệng nhỏ nhắn của Chu Vũ Mị chu lên định đấu võ mồm với Hàn Sâm, lại đột nhiên nghe được một tiếng chim hót xẹt qua hư không, chỉ thấy phương xa trên Hắc Sa Mạc, một con chim khổng lồ toàn thân là ngọn lửa màu đen, giống y hệt như Phượng Hoàng bay ngang qua bầu trời.

Chương 760: Yếu Ớt Không Có Sức Chống Cự

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, nhìn con Phượng Hoàng bao phủ trong ngọn lửa màu đen che khuất bầu trời xẹt qua thiên không kia, tốc độ nhanh kinh người, chỉ trong nháy mắt đã biến mất ở chân trời trước mặt bọn họ.

Chỉ là từng cơn sóng nhiệt trên không trung phủ xuống, giống như thủy triều cuốn lên trên người bọn họ, liền tóc gáy đều đã sắp bị nướng khét.

Cũng may con Phượng Hoàng lớn kia cũng không có hứng thú gì đối với bọn họ, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa, nhưng mà xem phương hướng nó biến mất, lại đúng là phương hướng mà bọn Hàn Sâm đang đi tới.

- Hay là chúng ta đổi lại phương hướng đi thôi, lỡ lại gặp phải con chim Phượng Hoàng kia thì không ổn chút nào.

Chu Vũ Mị có chút lo lắng nói.

Vừa rồi lúc con chim to kia bay qua, Chu Vũ Mị rõ ràng cảm ứng được quả cam nhỏ có chút bất an.

Hàn Sâm lắc đầu nói:

- Chúng ta phải đi tiếp tới hướng kia.

Hắn phải xuyên qua Hắc Sa Mạc, thay đổi phương hướng tự nhiên là không được, hơn nữa con chim to tựa như Phượng Hoàng kia cũng không có hứng thú gì đối với hắn, đại khái cũng chỉ là đi ngang qua mà thôi.

Hai người lại đi về phía trước một ngày, cũng không thấy tung tích của con chim lớn kia nữa, Chu Vũ Mị cũng dần dần quên chuyện con chim lớn kia, đến lúc buổi tối, Hàn Sâm dựng lều, hạ trại ở bên cạnh, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm rồi lại đi.

- Tại sao anh chỉ dựng một cái lều vải, tôi ngủ ở đâu?

Chu Vũ Mị trừng đôi mắt to đen nhánh hỏi.

- Có thể cùng ngủ, hoặc là cô ngủ ở bên ngoài.

Hàn Sâm nói xong đã chui vào trong lều vải.

- Anh. . . thật là không có phong độ thân sĩ. . .

Chu Vũ Mị nhìn đại sa mạc đen kịt một màu ở xung quanh, cắn răng một cái, vẫn theo chân Hàn Sâm chui vào trong lều vải.

Đây là một cái lều vải giản dị, ở bên trong chỉ có thể ngồi, hơn nữa không gian rất nhỏ, hơn nữa Tiểu Ngân Ngân và quả cam nhỏ đều chui vào bên trong, Chu Vũ Mị nằm ở bên cạnh, tựa hồ đều có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Hàn Sâm.

- Tôi cảnh cáo anh, đừng suy nghĩ linh tinh.

Chu Vũ Mị hung tợn nói với Hàn Sâm đang nằm ở bên cạnh.

- Cô yên tâm đi, lúc tôi còn bé tương đối khuyết thiếu tình thương của mẹ.

Hàn Sâm cũng không nhìn Chu Vũ Mị, từ trong ba lô lấy ra một quyển sách cổ văn để đọc.

- Có ý gì?

Chu Vũ Mị ngây người, không biết lời này của Hàn Sâm đến cùng là có quan hệ gì tới cô.

- Không có gì, tôi chỉ là khích lệ cô tuổi trẻ xinh đẹp, tương đối nhỏ.

Hàn Sâm thuận miệng nói ra.

- Xem như anh tinh mắt, nhưng mà cho dù tôi trẻ tuổi tướng mạo đẹp, anh cũng không thể. . .

Chu Vũ Mị hơi có chút thẹn thùng, cúi đầu nói.

Thế nhưng mà lời nói mới nói được phân nửa, nhìn xuống ngực mình hơi hở ra, đột nhiên giống như là hiểu ra cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên:

- Đáng giận. . . anh mới nhỏ. . .

Hàn Sâm buông sách xuống, cởi áo T-shirt mặc ở trên người ra, lập tức dọa cho Chu Vũ Mị nhảy dựng lên, hốt hoảng lui về phía sau, có chút kinh hãi dùng hai tay che ngực của chính mình quát hỏi:

- Anh muốn làm gì?

Hàn Sâm cười vỗ vỗ lên cơ ngực của mình:

- Xác thực là không lớn, nhưng mà hình như lớn hơn cô một chút đấy.

Ánh mắt của Chu Vũ Mị không tự chủ được nhìn tới phía cơ ngực của Hàn Sâm, hết sức nở nang cường tráng, mặc dù không phải đặc biệt cường tráng, nhưng lại vô cùng có mỹ cảm.

Hơn nữa từng khối cơ bụng và múi cơ giống như được ngọc thạch tạo thành, cùng làn da trắng nõn bóng loáng cơ hồ khiến cho phụ nữ đều đố kỵ tới điên cuồng kia, Chu Vũ Mị nhìn tới mức nước miếng đều sắp muốn chảy xuống, có loại xúc động muốn thò tay ra sờ một cái.

- Lau sạch sẽ nước miếng của cô rồi đi ngủ đi, đêm nay đừng quấy rối tôi.

Hàn Sâm duỗi tay đè chặt đầu của Chu Vũ Mị, đẩy mặt của Chu Vũ Mị đã sắp tiến đến ra, nằm lại vào trong túi ngủ.

Chu Vũ Mị muốn phản bác, nhưng mà cúi đầu nhìn chỗ hơi hở ra ở trước ngực mình, nghĩ lại cơ ngực rộng lớn cùng cơ bắp cường tráng dáng thon dài của Hàn Sâm, đột nhiên phát hiện, so sánh với nhau, mình vậy mà thua, thật sự là không có cách nào phản bác Hàn Sâm.

Chu Vũ Mị có chút uể oải lùi về trong túi ngủ, cảm thấy cuộc sống đã hoàn toàn u ám, nhưng mà nghĩ lại nửa người trên cơ hồ như là hoàn mỹ vừa rồi của Hàn Sâm, cơ bắp xinh đẹp kia, xương quai xanh khêu gợi cùng dáng người nóng bỏng, Chu Vũ Mị không nhịn được lại nuốt nước miếng một cái, nhắm mắt lại đầy đầu đều là những hình ảnh làm cho người ta hoa mắt kia.

Lặng lẽ quay đầu, liếc trộm Hàn Sâm, thấy Hàn Sâm nhắm mắt lại đang ngủ rồi, từ bên này có thể nhìn thấy một bên mặt của hắn, không thể nói là đẹp,

đường cong có chút cương nghị, hình dáng đường cong có sức sống góc cạnh, thoạt nhìn có vẻ khá dữ tợn, nhưng bởi vì da thịt quá trắng nõn tinh tế, khiến cho vẻ hung ác kia nhu hóa đi vài phần, thoạt nhìn cũng rất có mùi vị đàn ông.

Chu Vũ Mị lại nghĩ tới thân thể vừa rồi của Hàn Sâm, con mắt đều có chút không dời ra nổi, lại nghĩ tới Hàn Sâm lại còn mạnh mẽ như vậy, liền Dị Linh khủng bố đều có thể đối kháng, còn thu thập được tiểu yêu tinh đáng sợ cùng con bò cạp tím kia, Chu Vũ Mị nhìn đều có chút ngây dại.

Nhưng mà nhớ tới chiếc nhẫn trong tay trái Hàn Sâm, không khỏi oán hận oán thán:

- Tại sao đồ tốt đều bị người khác ăn mất?

- Cô nói cái gì?

Hàn Sâm nhíu mày nhìn Chu Vũ Mị.

Khuôn mặt nhỏ của Chu Vũ Mị lập tức đỏ lên, vừa rồi tâm tình của cô có chút kích động, không nghĩ tới đem âm thanh cảm thán trong lòng nói ra, lập tức cả khuôn mặt đỏ bừng bối rối giải thích:

- Không có. . . không có gì. . .

Lúc Chu Vũ Mị đang bối rối, lại đột nhiên thấy Hàn Sâm nghiêng người, trong nháy mắt áp sát cô, lập tức một cỗ khí tức đàn ông nóng rực đã đến gần Chu Vũ Mị.

Trong lòng Chu Vũ Mị lập tức thiên nhân giao chiến:

- Hắn muốn làm gì? Mình nên làm cái gì bây giờ? Hắn là người đã đính hôn, mình có nên từ chối hắn, nhưng mà.. không nên không nên, Chu Vũ Mị, tại sao mày có thể không có tiền đồ như vậy, không thể bị sắc đẹp làm mê đắm, nhất định phải kiên định. . . nhưng mà người đàn ông tốt như vậy, bây giờ bắt lấy nói không chừng còn có cơ hội. . .

Trong nháy mắt Chu Vũ Mị ở trong đầu đã hiện lên vô số ý niệm, cũng đã bị Hàn Sâm gần sát thân thể, một cái tay che miệng cô lại, thân thể cũng áp

đi qua.

- Dù sao thì mình cũng không phải là đối thủ của hắn, phản kháng cũng vô dụng, dù sao mình cũng chỉ là một người con gái yếu ớt, làm sao có thể chống cự lại lực lượng của hắn?

Chu Vũ Mị lấy cho mình một cái cớ, tâm tình lập tức buông lỏng xuống, nhìn thể hình khỏe đẹp cân đối kia của Hàn Sâm, trên mặt là một mảnh ửng đỏ, nhắm chặt mắt lại, nghĩ thầm:

- Ở đây cũng không có người, anh che miệng tôi làm gì, cho dù tôi kêu rách cổ họng, cũng sẽ không có ai tới cứu tôi, huống chi tôi cũng không hề muốn kêu.

Trong lòng Chu Vũ Mị có trăm ý nghĩ hiện lên, nhưng mà đợi một hồi lâu, cũng không đợi được tới lúc mưa to gió lớn như trong tưởng tượng, không khỏi có chút kỳ quái, con mắt lặng lẽ mở ra một cái khe nhỏ, xấu hổ nhìn thoáng qua, đã thấy một tay Hàn Sâm bụm lấy miệng cô, vừa kéo khóa lều vải ra, đang từ một khe hở nho nhỏ nhìn ra bên ngoài.

Chu Vũ Mị lập tức cảm thấy trên mặt giống như là bị lửa đốt, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống dưới, liền cổ cũng đã đỏ bừng một mảnh.

Hàn Sâm thông qua khe hở lều vải nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên trong Hắc Sa Mạc màu đen hiện một chút điểm sáng, giống như là có rất nhiều cây bồ công anh phát ra ánh sáng sinh trưởng ở trong Hắc Sa Mạc, nhìn không thấy thấy bờ, một trận gió thổi qua, vầng sáng bay lên đầy trời, ở trong màn đêm giống như là dạ quang đang bay múa theo gió.

Chương 761: Dị Sinh Vật Tỏa Ra Thánh Quang

Một cây bồ công anh phát sáng đã trôi dạt đến gần khe hở của lều vải, Hàn Sâm lộ ra vẻ mặt nghiêm túc quan sát bông bồ công anh này, nguyên bản

Hàn Sâm cho rằng sẽ là một loại dị sinh vật đặc thù nào đó.

Thế nhưng mà nhìn kỹ trong chốc lát, Hàn Sâm phát hiện ra đó đúng là một loại thực vật, chỉ là lúc ban ngày bọn họ đi đường, như thế nào lại hoàn toàn không nhìn thấy loại thực vật này?

Bây giờ khắp nơi ở trên Hắc Sa Mạc đều là loại bồ công anh dạ quang này, liếc nhìn không thấy bờ, bồng bềnh trôi nổi khắp nơi đều là từng đoàn vầng sáng, giống như ngân hà trên bầu trời.

Theo từng cơn gió thổi qua, dải ngân hà này còn đang chậm rãi chảy xuôi, quả thực là đẹp tới không dám tin tưởng.

Tâm tình của Chu Vũ Mị sau khi hơi có chút bình tĩnh cũng bu lại, thấy cảnh đẹp không thể tin nổi ở bên ngoài, cũng mở to hai mắt ra nhìn, may mà bị Hàn Sâm che miệng, nếu không đã kinh ngạc lên tiếng rồi.

Trên nóc lều cũng rơi xuống rất nhiều loại thực vật này, khiến cho lều vải từ xa nhìn lại giống như là một lâu đài nhỏ đang lóe sáng trông rất đẹp mắt.

Nhưng mà xem ra những thực vật này hẳn là không có tính công kích gì, lều vải cũng không hề bị phá hư.

Chu Vũ Mị muốn giật tay của Hàn Sâm đang bụm lấy miệng mình ra, nhưng mà Hàn Sâm lại dùng hết sức bụm lấy, cũng không để cho cô thực hiện được, lúc cô đang âm thầm tức giận, lại đột nhiên nghe được mơ hồ có tiếng gì đó truyền tới.

Giống như là tiếng bước chân nặng nề, mỗi một bước đều cách nhau một hồi, nghe giống như là đi rất chậm, chỉ là từng bước đi tới, âm thanh kia càng ngày càng rõ ràng.

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn chằm chằm tới phương xa, trong màn đêm tối tăm ở chỗ đó, một con dị thú toàn thân tản ra ánh sáng thánh khiết đạp lên trên đám bồ công anh dạ quang đầy trời kia đi tới, giống như đang đi qua giải ngân hà ở trong hư không.

Chu Vũ Mị cũng nhìn thấy con dị sinh vật đang tỏa ra vầng sáng thánh khiết kia, đó là một con tê giác màu trắng, hình thể giống như một ngọn núi nhỏ, mỗi khi đi một bước đều khiến sa mạc tựa hồ rung động một cái, cây bồ công anh dạ quang ở dưới chân bay múa tứ tán.

Tê giác giống như từng bước một đi tới, Chu Vũ Mị lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, muốn đứng dậy chạy trốn, khí thế trên người con tê ngưu kia cực kỳ khủng bố, chỉ là từng bước một đi tới như vậy, đã giống như là núi cao đè xuống, khiến cho người ta sợ hãi cơ hồ không thể thở nổi.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại một tay ôm lấy Chu Vũ Mị, khống chế cô ở trong ngực, một tay che miệng của cô ta, không cho cô ta phát ra âm thanh, con mắt nhìn chằm chằm vào con tê giác đang tỏa ra thánh quang kia.

Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, tê giác đã chạy tới trước lều trại, mắt thấy chân trước giống như là trụ trời kia của con tê giác nâng lên hướng về bên này bước qua, bao phủ toàn bộ lều vải ở trong một mảnh bóng mờ to lớn, ánh mắt của Chu Vũ Mị đều đã trừng lớn, thân thể cũng liên tục run rẩy.

Nếu như cái chân này hạ xuống, không giẫm bọn họ thành thịt nát thì không được.

Tiểu Ngân Ngân và quả cam nhỏ đều không phát ra tiếng nào núp ở trong lều vải, hiển nhiên là vô cùng sợ hãi con tê giác màu trắng giống như núi nhỏ ở bên ngoài kia.

Ầm ầm!

Móng trước to lớn vượt qua lều vải của bọn Hàn Sâm, dẫm nát sa mạc, khiến cho cây bồ công anh dạ quang ở bốn phía bay múa tứ tán, lều vải đều run rẩy theo.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Con tê giác màu trắng từng bước một đi qua, bốn cái đùi y hệt như trụ trời theo thứ tự xẹt qua bên cạnh hoặc là phía trên lều vải, một lần gần nhất, chân đều sắp dẫm lên dây thừng cố định lều vải rồi, ở bên cạnh giẫm ra một

cái hố cát khổng lờ, trái tim nhỏ của Chu Vũ Mị đều bị dọa sắp bắn cả ra ngoài.

May mắn là cuối cùng con tê giác màu trắng tựa như ngọn núi nhỏ kia đã đi qua, tựa hồ căn bản không đặt cái lều vải này vào trong mắt, giẫm lên cây bồ công anh dạ quang mà đi, từng bước một dần dần biến mất ở một chỗ khác của dãy ngân hà.

Sau khi tê giác màu trắng đi xa, cây bồ công anh dạ quang ở trên mặt đất kia cũng dần dần phai nhạt xuống, dần dần mất đi vầng sáng, cuối cùng giống như là mưa tuyết tan rã ở bên trong sa mạc, cuối cùng không lưu lại bất cứ thứ gì, tất cả đều không còn dấu vết.

Nếu như không phải có những dấu chân to lớn in thành hố cát kia, cơ hồ sẽ khiến người ta tưởng rằng đó chỉ là một hồi ảo ảnh.

Chu Vũ Mị đang khẩn trương rốt cục thở dài ra một hơi, thân thể buông lỏng xuống, vỗ vỗ lồng ngực của mình, vừa rồi mấy lần bọn họ tưởng là mình sắp bị con tê giác màu trắng to lớn kia giẫm chết rồi, cũng may cuối cùng chân của con tê giác màu trắng kia không đạp lên trên mặt lều.

- Cô liền muốn ngủ như vậy sao?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Chu Vũ Mị nói ra.

Lúc này Chu Vũ Mị mới phát hiện ra, sau khi cô bình tĩnh lại, cả người đều dựa vào trong ngực Hàn Sâm, lập tức vừa thẹn vừa xấu hổ, chuyển từ trên người Hàn Sâm sang bên cạnh, cắn môi nói:

- Không nói một tiếng liền động thủ động cước với người ta, tôi thấy anh rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của tôi.

Hàn Sâm cười cười không hề phản bác cô, nằm lại vào trong túi ngủ của mình, nhưng trong lòng vẫn đang suy tư về con tê giác màu trắng vừa rồi kia.

Lúc ban ngày bọn họ gặp phải con sinh vật giống như Hắc Hỏa Phượng Hoàng kia, bây giờ lại thấy được con tê giác màu trắng tỏa ra thánh quang

này, chúng đều hướng về phía trước mà đi, chỉ sợ bên kia thật sự đã xảy ra chuyện gì đó, mới có thể khiến cho những con sinh vật khủng bố này đều đi về phía bên kia.

Ở trong sa mạc này, Hàn Sâm thật sự không muốn phát sinh thêm sự cố gì, có sinh vật khủng bố như vậy tồn tại, vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì, hắn cũng có lòng tin có thể đào tẩu, nhưng mà vạn nhất thức ăn nước uống bị hủy đi, bọn họ không tìm thấy nguồn nước, tỷ lệ tử vong sẽ rất cao.

Nhưng mà nếu như bây giờ cải biến phương hướng, hắn thật sự không biết có thể đi ra được hay không, hơn nữa cũng sai lệch với mục đích của hắn, điều này khiến cho Hàn Sâm rất do dự.

Suy tư thật lâu, Hàn Sâm vẫn quyết định tiếp tục đi tới, thứ nhất là nếu như thay đổi phương hướng thì hắn không biết là có thể đi ra ngoài được hay không, thứ hai là có lẽ những tao ngộ kia chỉ là ngẫu nhiên, hắn định đi thêm về phía trước một chút xem sao.

Cưỡi Kim Mao Hống tiếp tục tiến lên, trên đường đi đều có thể nhìn thấy hố cát in dấu chân của con tê giác màu trắng tỏa ra thánh quang kia lưu lại, thoạt nhìn thì nó vẫn luôn thẳng tắp tiến lên, căn bản không hề rẽ ngang.

Cây bồ công anh dạ quang xuất hiện đêm qua, hiện tại sớm đã không có tung tích, giống như từ trước đến giờ vẫn chưa từng xuất hiện.

Cũng chỉ mới đi được nửa ngày, mặt trời đã chiếu tới mức có chút khó chịu, Chu Vũ Mị cưỡi ở trên lưng quả cam nhỏ, đang cầm một lọ nước uống, vừa uống còn vừa nói:

- Đúng là nắng tới chết người, nếu bây giờ có thể có một trận mưa thì quá tốt rồi.

Cô ta mới nói xong chưa được bao lâu, sắc trời đột nhiên tối xuống, chỉ thấy một mảnh mây đen cuồn cuộn lao đến, hoàn toàn che khuất mặt trời lại, tầng mây rất thấp, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

Rầm rầm!

Mưa to lập tức rơi xuống, lập tức xối Chu Vũ Mị ướt sũng, Chu Vũ Mị hốt hoảng triệu hồi ra áo giáp để che mưa, nhưng mà lúc cô ta vừa mới triệu hoán áo giáp ra, đám mây gây ra mưa kia cũng đã bay đi, lập tức lại biến thành cảnh tượng mặt trời nhô lên cao.

- Nguyện vọng này cũng thực hiện quá nhanh quá ngắn đi?

Chu Vũ Mị có chút ngẩn người.

Vẻ mặt của Hàn Sâm lại càng thêm ngưng trọng, ở bên trong đám mây đen thổi qua kia, Hàn Sâm cảm ứng được khí tức sinh mệnh vô cùng kinh khủng, mặc dù không nhìn thấy là cái gì, nhưng mà tuyệt đối không phải là thứ đơn giản.

Càng làm cho Hàn Sâm cau mày hơn là, phương hướng đám mây đen kia bay đi, tương tự cũng là phương hướng mà bọn họ đang đi.

- Chỗ đó. . . đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm nheo mắt lại, nhìn về xa xôi phía trước, Nhưng mà trừ một mảnh sa mạc màu đen cùng bầu trời bao la, hoàn toàn không nhìn thấy thứ gì khác.

Chương 762: Hấp Huyết Giác Văn

Bây giờ lui về tự nhiên là không thể nào nữa, Hàn Sâm do dự một chút, vẫn quyết định đi qua nhìn tình huống xem, những sinh vật siêu cấp thần huyết này đã không để ý tới bọn họ, có lẽ là bị đồ vật quan trọng nào đó hấp dẫn, đến lúc đó cùng lắm vượt qua khu vực chúng nó ở là được.

Hàn Sâm dẫn theo Chu Vũ Mị tiếp tục đi lên phía trước, con tiểu yêu tinh kia vẫn còn ở bên trong sò biển gắng gượng không chịu đi ra, vết thương trên người nó đã có dấu hiệu thối rữa, lại ở bên trong thêm vài ngày nữa, chỉ sợ là thịt toàn thân sẽ bị hư thối.

Nhưng mà nó đã gắng gượng không chịu đi ra, Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì, sò biển quá cứng rắn, nện như thế nào cũng không nện nát nổi, chỉ có thể đợi chính nó đi ra.

Thời tiết trong sa mạc biến ảo vô thường, từng đợt gió thổi qua, không bao lâu đã thổi cho cát đen bay đầy trời, gió thổi càng lúc càng lớn, phô thiên cái địa vọt tới, giống như là quái thú cắn nuốt đất trời.

Hàn Sâm để cho Kim Mao Hống hóa thành trạng thái cực lớn, giống như một ngọn núi nhỏ ở bên trong bão cát tiến lên, mấy người thì chui vào bên trong cọng lông của Kim Mao Hống, cũng không bị bão cát uy hiếp quá lớn.

- Đáng tiếc Kim Mao Hống chỉ là thú hồn siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, nếu như nó có thể tiến thêm một bước, chỉ sợ sẽ không kém hơn bất cứ sinh vật siêu cấp thần huyết nào ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm thầm than trong lòng.

Bão cát đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ qua nửa ngày, bão cát đã lắng xuống, hình dạng mặt đất ở bốn phía lại phát sinh thay đổi cực lớn, rất nhiều nơi vốn là cồn cát đều biến mất không thấy đâu nữa, dấu chân của con tê giác kia cũng đã không thấy đâu nữa.

BA~ !

Hàn Sâm nghe được một tiếng vang thanh thúy, chỉ thấy Chu Vũ Mị ở bên cạnh đang tự tát lên gương mặt của mình, lập tức cười nói:

- Cô không có việc gì tự tát mình làm gì?

- Có con muỗi.

Hai tay Chu Vũ Mị vung loạn, nhưng nhìn tới thì hiệu quả không hề tốt.

Hàn Sâm ngưng mắt nhìn xem, lập tức nhìn thấy một con muỗi loại nhỏ đang bay loạn xung quanh Chu Vũ Mị, nhưng mà tốc độ có phần nhanh, hơn nữa tựa hồ rất nhạy cảm đối với không khí lưu động, thân thể của Chu

Vũ Mị khẽ động, con muỗi kia đã tránh qua, khiến cho cô không thể đập trúng được.

BA~ !

Hai tay Hàn Sâm hợp lại, lập tức vỗ vào con muỗi kia, trực tiếp chụp chết nó.

“Săn giết sinh vật biến dị Hấp Huyết Giác Văn, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm gen biến dị.”

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, không thể tưởng được một con muỗi nhỏ như thế, vậy mà là một con sinh vật biến dị.

Ong ong. . .

Sau khi đánh chết mấy con muỗi này xong, lại đột nhiên phát hiện bốn phía lại có thêm mấy con Hấp Huyết Giác Văn khác bay ra, bay múa ở bên cạnh bọn họ, phát ra tiếng ông ông làm lòng người khó chịu.

Ba ba ba!

Hàn Sâm ra tay như điện, trong chốc lát đã chụp chết toàn bộ mấy con muỗi, có cấp nguyên thủy đấy, cũng có cấp biến dị.

Đập xong con muỗi, lại nhìn thấy Chu Vũ Mị ngơ ngác nhìn tới phía trước, miệng đều không hề khép lại, khắp khuôn mặt đều là vẻ kinh hãi, giống như bị làm cho cực kỳ kinh hãi.

- Cô làm sao vậy?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Muỗi. . . con muỗi. . .

Chu Vũ Mị duỗi ngón tay ra, chỉ về đằng trước run giọng nói.

- Con muỗi thì có gì phải sợ, đến bao nhiêu tôi chụp chết bấy nhiêu.

Hàn Sâm theo ngón tay của Chu Vũ Mị nhìn sang, chỉ thấy trên sa mạc phía trước xuất hiện một cái khe lớn, lúc này Hấp Huyết Giác Văn giống như là mây đen, đang từ nơi ấy lao tới, số lượng kia đã không có cách nào hình dung, không chút thua kém bão cát đen vừa rồi, cả mặt trời đều đã bị che khuất, đất trời là một mảnh lờ mờ.

- Ngẩn ra đấy làm gì? Chạy mau!

Hàn Sâm quát to một tiếng, kẹp Chu Vũ Mị ở dưới nách xoay người bỏ chạy.

Hấp Huyết Giác Văn đầy trời lập tức giống như bão cát lao thẳng tới, ngay cả Tiểu Ngân Ngân cùng quả cam nhỏ cũng liều mạng chạy, thoạt nhìn vô cùng sợ hãi những con Hấp Huyết Giác Văn đó.

Nếu như chỉ có ít Hấp Huyết Giác Văn, cho dù đều là tồn tại cấp biến dị cũng không đủ sợ, nhưng mà Hấp Huyết Giác Văn che khuất bầu trời cuốn tới, cho dù Hàn Sâm có áo giáp siêu cấp thần huyết có thể chống đỡ được, nhưng Chu Vũ Mị sẽ chết chắc.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng không tiện ở trước mặt Chu Vũ Mị mặc áo giáp siêu cấp thần huyết, chỉ có thể mặc một cái áo giáp thần huyết.

Vạn nhất bên trong còn có số lượng lớn Hấp Huyết Giác Văn cấp thần huyết, chỉ sợ ngay cả quả cam nhỏ cùng Tiểu Ngân Ngân cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

Bọn họ vừa mới chạy không được bao xa, đám Hấp Huyết Giác Văn giống như mây đen kia đã đè ép xuống, lôi điện trên người Tiểu Ngân Ngân run rẩy, đánh chết toàn bộ Hấp Huyết Giác Văn tới gần nó.

Hàn Sâm cũng vung Xích Diễm Bạo Long Đột, ngọn lửa hừng hực đốt cháy Hấp Huyết Giác Văn ở xung quanh.

Thân thể quả cam nhỏ lại run loạn lên, mặc dù giết chết một ít, nhưng lại có rất nhiều con khác bám dính ở trên người nó, có một ít đã bắt đầu hút máu của nó.

Hàn Sâm quá sợ hãi, những con Hấp Huyết Giác Văn này lại có thể hút được máu của sinh vật siêu cấp thần huyết, chẳng phải ngay cả Tiểu Ngân Ngân cũng sẽ gặp nguy hiểm?

Mặc dù không phải là toàn bộ Hấp Huyết Giác Văn đều có thể hút được máu, nhưng mà đây cũng là tín hiệu vô cùng nguy hiểm.

BA~!

Bàn tay của Hàn Sâm trực tiếp chụp chết Hấp Huyết Giác Văn đang hút máu quả cam nhỏ.

"Săn giết Hấp Huyết Giác Văn cấp thần huyết, không đạt được thú hồn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen."

- Quả nhiên có cấp thần huyết.

Sắc mặt của Hàn Sâm biến hóa, ra lệnh cho Tiểu Thiên Sứ mở đường, đẩy nhanh tốc độ muốn xông ra ngoài, nhưng mà những con muỗi đó giống như bão cát vô cùng vô tận khắp nơi đều có, xông như thế nào cũng không xông ra được, càng ngày càng nhiều Hấp Huyết Giác Văn lao đầu về phía trước.

Tiểu Ngân Ngân còn đỡ hơn một chút, Lôi Điện màu bạc trên người nó run rẩy, con muỗi bám vào nó lập tức chết đi một mảng lớn.

Nhưng mà trên người những người khác cùng quả cam nhỏ, bị không ít con muỗi bám lên, đặc biệt là Chu Vũ Mị thảm nhất, mặc dù đại bộ phận đều bị áo giáp bao phủ, nhưng mà một vài chỗ lộ ra bên ngoài, vẫn bị con muỗi tập trung vào, lập tức bị hút đi không ít máu tươi.

Những con Hấp Huyết Giác Văn kia cũng không nguy hiểm đến tính mạng, cho dù hút đầy cũng không được bao nhiêu máu, nhưng mà số lượng nhiều lắm ngăn không nổi, cơ hồ là trong chớp mắt, trên người Chu Vũ Mị đã bị đốt sưng vù.

Nếu chỉ là máu tươi bị rút đi thì cũng thôi đi, nhưng mà những vết sưng đó lại làm cho Chu Vũ Mị thêm điên cuồng, thoạt nhìn là ngứa muốn chết, mười ngón điên cuồng gãi lên phía trên, thoáng cái đã cào làn da ra vài vết

máu, nhưng vẫn ngứa muốn chết, càng gãi càng ngứa, càng ngứa lại càng muốn gãi, không qua bao lâu, da thịt của Chu Vũ Mị đều đã bị cô cào nát rồi, lại vẫn còn đang liều mạng gãi.

Hàn Sâm hết sức đuổi đánh những con muỗi đó, nhưng vẫn không có tác dụng quá lớn, số lượng quá nhiều đã không phải là sức người đủ khả năng ngăn cản, mà ngay cả trên người quả cam nhỏ cũng đã dính đầy con muỗi, có vài con muỗi đã bắt đầu hút máu của nó.

Nhưng mà thể chất của sinh vật siêu cấp thần huyết rõ ràng là tốt hơn Chu Vũ Mị nhiều, còn không đến mức bị độc tố kia làm phiền, chỉ là cảm thụ không được tốt cho lắm.

Tiểu Ngân Ngân một mực không ngừng phóng thích mảng lớn lôi điện, thoạt nhìn tiêu hao rất nghiêm trọng, cũng không biết còn có thể kiên trì bao lâ nữa.

Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu không ổn, nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt để cứu Chu Vũ Mị, tiếp tục như thế nữa, Chu Vũ Mị nhất định sẽ chết ở chỗ này.

Lúc Hàn Sâm đang do dự, lại đột nhiên nhìn thấy một luồng sương mù màu trắng bay lên, con muỗi bốn phía đụng phải những sương trắng đó, lập tức rơi xuống giống như là hạt mưa.

Chương 763: Thu Phục Tiểu Yêu Tinh

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, đã thấy Tiểu Thiên Sứ một tay cầm sò biển hé ra một khe hở, tiểu yêu tinh đang cố gắng phun ra sương mù băng sương từ trong đó.

Rất nhanh nhiệt độ bốn phía đã giảm xuống trên phạm vi lớn, những con Hấp Huyết Giác Văn kia tựa hồ như vô cùng sợ hãi hàn khí, chỉ dính vào

một chút đã lập tức rớt xuống không thể động đậy.

Mảng lớn Hấp Huyết Giác Văn đều không tiếp tục áp sát tới bọn họ nữa, thoạt nhìn thì chúng rất không thích nhiệt độ thấp.

Tiểu yêu tinh vừa ở bên trong phun ra khí băng tuyết, giảm nhiệt độ bốn phía xuống, làm cho những con Hấp Huyết Giác Văn đó không dám tới gần, vừa dùng con mắt nhìn Hàn Sâm, trong ánh mắt toát ra ý cầu khẩn.

Hàn Sâm không thể tưởng được tiểu yêu tinh vậy mà có linh tính như vậy, còn biết ở lúc mấu chốt ra tay giúp bọn họ, muốn đổi lấy tính mạng của mình.

Hàn Sâm thò tay cầm sò biển từ trong tay Tiểu Thiên Sứ tới, hiển nhiên là tiểu yêu tinh rất e ngại, con sò biển kia chỉ mở ra một khe hở, từ đó phun ra một tia khí băng tuyết, khiến cho Hấp Huyết Giác Văn không dám tới gần bọn họ.

Cầm sò biển tiếp tục đi lên phía trước, những con Hấp Huyết Giác Văn đó liền không đi theo nữa, bọn nó hết sức không thích nhiệt độ thấp, chuyện này khiến cho Hàn Sâm quá đỗi vui mừng.

Trực tiếp dùng Động Huyền Kinh mô phỏng khí tức lưu chuyển của tiểu yêu tinh, khiến cho nhiệt độ của mình hạ thấp xuống, quả nhiên là không có con Hấp Huyết Giác Văn nào muốn tới gần hắn để hút máu nữa.

Chỉ là hắn không có cách nào đưa hàn khí ra ngoài thân thể, vẫn chỉ có thể dựa vào khí băng tuyết do tiểu yêu tinh phụt ra mới có thể bảo vệ được an toàn của bọn Chu Vũ Mị, cuối cùng cách xa bầy Hấp Huyết Giác Văn.

Mãi cho đến lúc đi tới chỗ không nhìn thấy Hấp Huyết Giác Văn nữa, tiểu yêu tinh mới không phụt ra khí băng tuyết, nhưng vốn nó đã bị thương nặng, bởi vì lại phun ra lượng lớn khí băng tuyết, thoạt nhìn tình huống trở nên càng thêm không xong, thương thế càng thêm nghiêm trọng hơn.

Tiểu yêu tinh ở bên trong hai tay hợp thành hình chữ thập, khẩn cầu nhìn tới Hàn Sâm, trong đôi mắt to tràn đầy vẻ cầu khẩn, thoạt nhìn là hi vọng Hàn Sâm có thể buông tha cho nó.

Hàn Sâm lại có chút không bỏ được, thật vất vả mới kiếm được sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai, lập tức có thể đạt được gen sinh mệnh tinh hoa, nói không chừng còn có thú hồn, cứ như vậy buông tha cho nó, Hàn Sâm thật sự là không cam lòng.

- Nó thật là đáng thương, thả nó đi, nó cũng đã cứu chúng ta mà.

Sau khi Chu Vũ Mị bôi thuốc xong, tổn thương đã khá hơn rất nhiều, không còn ngứa nữa.

Nhìn thấy dáng vẻ đáng thương kia của tiểu yêu tinh, lập tức tâm tư đồng tình tràn lan, giúp đỡ tiểu yêu tinh cầu tình, hi vọng Hàn Sâm có thể thả cô ta.

- Cô phải hiểu rõ, nó là cứu cô, chứ không phải là chúng ta.

Hàn Sâm lại phân tích rất rõ ràng, không có tiểu yêu tinh thì hắn vẫn có thể sống đi ra, chết cũng chỉ là Chu Vũ Mị mà thôi.

- Nó cũng đã cầu xin tha thứ, anh hãy bỏ qua cho nó đi.

Chu Vũ Mị cũng không dám chống đối lại Hàn Sâm, chỉ là giúp đỡ cầu tình.

- Phụ nữ đúng là tóc dài nhưng mà não ngắn, lúc này thoạt nhìn thì nó rất tội nghiệp, bộ dạng có vẻ rất ngoan ngoãn, nhưng trong lòng lại là mang thù. Bây giờ nó gặp nạn, muốn giả bộ đáng thương cầu xin tôi thả nó, ai biết được sau khi thương thế của nó lành lại, có thể lại quay đầu trả thù hay không.

Hàn Sâm không để ý tới Chu Vũ Mị, thần sắc âm tình bất định nhìn tiểu yêu tinh ở bên trong sò biển.

Lúc này mái tóc dài tuyết trắng của tiểu yêu tinh cũng đã trở nên có chút khô rồi, nhiều vết thương ở trên người cũng đã thối rữa, đôi mắt màu bạc làm bộ đáng thương nhìn tới Hàn Sâm, cánh bướm sau lưng vô lực rủ xuống ở bên người.

- Tôi tha cho cô. . .cô còn tiếp tục trả thù tôi nữa không?

Hàn Sâm nhìn tiểu yêu tinh nói.

Tiểu yêu tinh giống như là nghe hiểu Hàn Sâm, vội vàng dao động cái đầu nhỏ giống như là cái trống đang lúc lắc.

- Thật sự sẽ không trả thù chứ?

Hàn Sâm lại tăng thêm ngữ điệu nhìn chằm chằm vào tiểu yêu tinh hỏi lại một lần.

Tiểu yêu tinh liên tục gật đầu, thoạt nhìn thật sự có vài phần thành ý.

- Vậy được rồi, cô đi ra đi, chuyện trước kia coi như xong, nhưng đừng có lần tiếp theo, nếu không tôi sẽ không tha cho cô.

Hàn Sâm nói với tiểu yêu tinh kia.

Tiểu yêu tinh quả nhiên hết sức thông linh, mới nghe rõ lời nói của Hàn Sâm, đã trực tiếp mở sò biển bay ra, rơi vào trong lòng bàn tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm duỗi tay ra nắm chặt tiểu yêu tinh, trong lòng lập tức mừng như điên, khóe miệng lộ ra nụ cười giống như ác ma, trong lòng thầm nghĩ:

- Tiểu yêu tinh, cô rơi vào trong tay tôi rồi, xem tôi có giết chết cô hay không.

Hàn Sâm thật không ngờ con tiểu yêu tinh mang thù này lại dễ lừa gạt như vậy, nói một câu là cô ta đã tin rồi, lúc này nắm lấy tiểu yêu tinh, Hàn Sâm liền muốn để cho Tiểu Thiên Sứ tiêu diệt cô ta.

Thế nhưng mà tiểu yêu tinh lại hoàn toàn không hề phòng bị, bị Hàn Sâm chộp vào trong tay, nhưng hình như cũng không phát hiện ra sát cơ của Hàn Sâm, cho rằng Hàn Sâm đã đồng ý buông tha cho cô ta, cũng không đối phó với cô ta nữa, vô cùng an tâm để cho Hàn Sâm cầm lấy.

Đôi cánh tay trắng nõn ôm lấy ngón tay của Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn cọ cọ vài cái lên trên ngón tay Hàn Sâm, tội nghiệp nhìn Hàn Sâm, vừa chỉ chỉ lên vết thương ở trên thân thể mình, giống như là đang thỉnh cầu Hàn Sâm trị thương cho cô ta.

- Tiểu yêu tinh này, còn muốn để cho mình giúp nó trị thương, quả thực là nằm mơ. . .

Hàn Sâm cầm lấy tiểu yêu tinh, đanh định sử dụng Đại Lôi Âm Quyền, cho cô ta một đòn trước đã, nhìn trạng thái thân thể bây giờ của cô ta, chỉ sợ hẳn là không ngăn được một quyền này nữa rồi, giết không chết cô ta cũng có thể lấy được nửa cái mạng.

Hàn Sâm âm thầm ngưng tụ lực lượng lôi điện cùng lực lượng tiếng chuông, muốn dùng Đại Lôi Âm Quyền bóp chết tiểu yêu tinh trong lòng bàn tay.

Nhưng khi nhìn thấy tiểu yêu tinh đang ôm ngón tay hắn, bộ dạng hoàn toàn không có phòng bị, còn có ánh mắt tội nghiệp kia nữa, Hàn Sâm lại có chút không nỡ.

- Không được, không thể để bề ngoài che mắt, đây chính là một tên tiểu ma quỷ mang thù, tuyệt đối không thể để cho cô ta sống sót, bóp chết cô ta. . . phải bóp chết cô ta. . .

Hàn Sâm hung ác vận chuyển Đại Lôi Âm Quyền, nhưng mà đã vận lực mấy lần, vẫn không thể sử dụng ra Đại Lôi Âm Quyền.

- Tiểu Thiên Sứ!

Hàn Sâm cắn răng gọi Tiểu Thiên Sứ một tiếng.

Tiểu Thiên Sứ mang theo đại kiếm trong suốt, mặt không thay đổi bay đến trước mặt Hàn Sâm, Hàn Sâm nhìn tiểu yêu tinh ở trong tay, lại nhìn sang Tiểu Thiên Sứ ở bên cạnh, rốt cục vẫn phải thở dài một cái, thu Tiểu Thiên Sứ về.

Hàn Sâm đúng là vẫn không nỡ hạ thủ, hắn không phải là người hiếu sát, lại có tính xấu là ăn mềm không ăn cứng, một sinh vật có linh tính như vậy xin khoan dung, lúc trước lại trợ giúp bọn họ thoát khỏi bầy Hấp Huyết Giác Văn truy đuổi, mặc dù là ở trong bàn tay của Hàn Sâm, nhưng mà bảo hắn giết chết tiểu yêu tinh vốn không hề có phòng bị, Hàn Sâm quả thật có chút không hạ thủ được.

- Về sau cô có nghe lời của tôi hay không?

Hàn Sâm nắm chặt tiểu yêu tinh trong tay, ánh mắt như kiếm nhìn cô ta hỏi.

Tiểu yêu tinh liên tục gật đầu, hai tay ôm lấy ngón tay Hàn Sâm, đôi môi đỏ tươi hôn lên phía trên mấy lần, lại tội nghiệp nhìn tới Hàn Sâm.

- Đã như vậy, tôi liền tin tưởng cô một lần, cô đừng để cho tôi thất vọng, nếu không tôi sẽ không buông tha cho cô.

Hàn Sâm nhẹ nhàng thở dài, buông lỏng bàn tay ra, nâng tiểu yêu tinh ở trong lòng bàn tay.

Tiểu yêu tinh hơi vỗ cánh bướm, bay quanh Hàn Sâm vài vòng, tựa hồ vô cùng vui sướng, nhưng mà thân hình có chút hơi bất ổn, liền từ trên không trung rơi xuống, được Hàn Sâm tiếp lấy nâng ở trong lòng bàn tay.

Mặc dù Hàn Sâm trị thương cho tiểu yêu tinh, nhưng cũng không dám thật sự tin tưởng cô ta, vẫn một mực âm thầm quan sát phản ứng của tiểu yêu tinh, chỉ cần cô ta hơi có gì đó khác lạ, Hàn Sâm sẽ lập tức để cho Tiểu Thiên Sứ chém cô ta.

Chương 764: Ốc Đảo Trong Sa Mạc

- Xác định chưa?

Trong văn phòng tổng bộ của Thiên Sứ Gen, Triệu Thất nhìn Triệu Liên nhíu mày hỏi.

- Đã xác định, mẹ của Hàn Sâm chính là La Lam, là cháu gái duy nhất của La Hải Đường, trước mắt Kỷ gia đã lấy được một bộ phận ủng hộ của La Hải Đường.

Triệu Liên nói.

Lông mày của Triệu Thất nhíu sâu hơn:

- Kỷ gia bên kia có động tác gì không?

- Tạm thời còn không có động tác gì lớn, nhưng mà căn cứ theo tin tức mà Kỳ lão truyền về, đã có Bán Thần của Kỷ gia đi tới Sát Thần Tí Hộ Sở.

Triệu Liên nói.

- Kỷ gia thật sự là gặp may, lại có thể nhờ vào chuyện đó mà liên hệ được với La Hải Đường, kể từ đó, sự ỷ lại của Kỷ gia đối với chúng ta sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn.

Sắc mặt của Triệu Thất có chút âm trầm:

- Vốn cho là sau khi nâng đỡ Kỷ Nhược Chân lên chức, có thể thu hoạch được lợi ích lớn hơn nữa ở trong Liên Minh, cũng là ta đã tính sai.

- Thất gia, chuyện này không trách ngài được ngài, ai cũng không ngờ vậy mà Hàn Sâm lại là cháu ngoại của La Hải Đường, khiến cho La Hải Đường một mực trung lập lại ngả về phía Kỷ gia, đây không phải là chuyện mà nhân lực có khả năng tính toán được.

Triệu Liên nói.

Triệu Thất cười lạnh:

- Trên thế giới này không có thứ gì là nhân lực không thể làm, Kỷ gia muốn mượn La Hải Đường để thoát khỏi ỷ lại đối với chúng ta, sao có thể để bọn họ mong muốn. Lực ảnh hưởng của La Hải Đường bên trong số những Bán Thần rất mạnh, nhưng mà y có mạnh hơn, cũng chỉ là một người cô đơn, cũng không thể quay về không gian thứ hai Tí Hộ Sở. Mau chóng hoàn thành thí nghiệm Thiên Sứ Gen giai đoạn thứ tư, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ có tác dụng lớn.

- Thiên Sứ Gen giai đoạn thứ tư cần lượng lớn máu của Tu La hoàng tộc, Nhưng mà bên kia muốn Đan Đồng Tinh, chúng ta. . .

Triệu Liên muốn nói lại thôi.

Triệu Thất cau mày nói:

- Cho bọn họ, Thiên Sứ Gen mới là căn bản của chúng ta, chỉ là một cái Đan Đồng Tinh tính là cái gì, chờ chúng ta có thể dùng sức một mình có chỗ đứng ở trong không gian thứ tư Tí Hộ Sở, đó mới là lúc Triệu gia chúng ta bắt đầu chính thức quật khởi.

- Vâng.

Triệu Liên lên tiếng, quay người đi ra phòng làm việc của Triệu Thất.

- Những lão già kia, tôi sẽ cho mấy người biết rõ, cũ kỹ đều nên bị loại bỏ, khoa học kỹ thuật mới là thứ căn bản duy nhất giúp cho nhân loại tiến hóa, cuối cùng mấy người sẽ bị loại bỏ cả thôi.

Trong mắt Triệu Thất lóe ra hào quang cuồng nhiệt.

. . .

Hàn Sâm ở trên đường đi cũng không gặp phải chuyện gì cổ quái nữa, có Tiểu Ngân Hồ ở, dị sinh vật thông thường không dám tới gần bọn họ, một đường vô kinh vô hiểm.

Tiểu yêu tinh giống như là rất ngoan ngoãn nghe lời, vết thương trên người cũng đã từng ngày khá hơn, đã không có vấn đề gì nữa.

Nửa đêm lúc ngủ, Hàn Sâm cảm ứng được tiểu yêu tinh lặng lẽ bay đến bên cạnh hắn, Hàn Sâm vẫn một mực không hề buông lỏng cảnh giác đối với tiểu yêu tinh, lúc này thấy cô ta vậy mà thừa dịp mình ngủ lặng lẽ bay tới, trong lòng lập tức nổi lên cảnh giác.

Nhưng mà Hàn Sâm vẫn cố ý nhắm mắt, xem thử xem con tiểu yêu này muốn làm cái gì, liền dùng linh thức giám thị tiểu yêu tinh.

Tiểu yêu tinh bay đến bên cạnh Hàn Sâm, bay múa vài vòng trên đỉnh đầu Hàn Sâm, sau đó đã hạ xuống tay của Hàn Sâm, chui vào phía dưới tay Hàn Sâm, xem bàn tay của hắn như cái chăn, cứ như vậy ngủ ở bên trong.

Hàn Sâm không khỏi hơi nao nao, trong lòng âm thầm thở dài một hơi, mở to mắt nhìn tiểu yêu tinh đang ngủ ở dưới lòng bàn tay hắn, ánh mắt nhu hòa hơn rất nhiều.

Nhưng mà không qua mấy ngày, Hàn Sâm liền phát hiện ra mình thật sự là quá ngây thơ rồi, con tiểu yêu tinh này tuyệt đối là đến báo thù hắn, ăn ngon lười làm, không tuân mệnh lệnh, ngoại trừ biết làm nũng ra, căn bản không đàng hoàng giúp Hàn Sâm làm việc.

- Những con sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai gian trá này, quả nhiên không có một con nào là đồ tốt.

Hàn Sâm tức giận trong lòng, trước kia chỉ có một mình Tiểu Ngân Ngân đoạt thứ tốt với hắn, bây giờ lại thêm một con tiểu yêu tinh, Hàn Sâm ngẫu nhiên muốn nướng thịt cải thiện sinh hoạt, đều phải cho hai vị đại gia này ăn no trước rồi mới đến phiên hắn.

- Trước tiên nuôi chúng mày béo một chút, sớm muộn gì cũng sẽ làm thịt hai đứa bây.

Trong lòng Hàn Sâm hận hận thầm nghĩ.

Đoàn người đã đi nửa tháng ở bên trong Hắc Sa Mạc, lúc Hàn Sâm đã sắp quên những việc lạ đó, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái ốc đảo.

- Không phải chứ, tại sao ở đây lại có rừng dừa?

Hàn Sâm nhìn thấy ốc đảo, ánh mắt lộ ra vẻ cổ quái.

Chỉ là ốc đảo cũng không có gì kỳ lạ, cái ốc đảo trước mặt kia là một mảnh rừng dừa, trên cây đều kết đầy một đám quả dừa to như quả bóng rổ, thoạt nhìn vô cùng tươi tốt.

Chỉ là nơi này là đại sa mạc, tại sao lại có cây dừa vốn sinh trưởng ở giải đất cạnh bờ biển như vậy? Hơn nữa đây còn là một cánh rừng dừa lớn như vậy, liếc nhìn sang cơ hồ là nhìn không tới điểm cuối cùng.

Chu Vũ Mị lại hết sức hưng phấn, mang theo quả cam nhỏ chạy tới rừng dừa, thoạt nhìn là muốn đi hái những trái dừa đó ăn, thời gian dài như vậy

một mực uống dịch dinh dưỡng, đoán chừng cô cũng sắp nhịn tới phát điên.

- Đứng lại, không nên đụng tới những vật kia.

Hàn Sâm quát bảo Chu Vũ Mị ngưng lại.

- Làm gì thế, tôi chỉ là muốn ăn quả dừa thôi mà, ở đây cũng không có dị sinh vật.

Chu Vũ Mị quay đầu không giải thích được nói.

- Nơi này là thế giới Tí Hộ Sở, làm gì có cây dừa nào? Cô không sợ chết thì ăn đi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói, Chu Vũ Mị thật sự muốn ăn thì hắn cũng không ngăn cản, chuyện này vốn không có quan hệ gì tới hắn cả.

Chu Vũ Mị lại lộ ra vẻ thất vọng trở về bên cạnh Hàn Sâm:

- Như thế nào mới có thể biết những cây dừa kia đến cùng là có thể ăn được hay không?

- Cô có thể ăn thử xem.

Hàn Sâm nói một câu, liền đi thẳng vào trong rừng dừa, Kim Mao Hống chở vật tư đi theo phía sau hắn, không bao lâu liền xuyên qua mấy cây số sâu trong rừng dừa.

Cảnh tượng đập vào mắt lại khiến cho Hàn Sâm có chút vui mừng, chỉ thấy một mảng lớn hồ nước màu bích lục xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, nước trong hồ giống như là bảo thạch màu bích lục, hồ này cực lớn, bốn phía mọc đầy cây dừa.

- Loại nước này uống được không?

Chu Vũ Mị cũng vô cùng mừng rỡ, nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

- Chỉ sợ là không thể uống.

Hàn Sâm nói xong đi đến mép nước, nhưng mà nhìn nước trong hồ nước thanh tịnh, lại nhịn không được khẽ nhíu mày, dùng mũi ngửi ngửi, lại dùng cái chai múc một chút nếm thử, lập tức cười khổ nói:

- Quả là thế, nước này không thể uống.

- Tại sao vậy?

Chu Vũ Mị nghi ngờ hỏi.

- Đây là nước biển.

Hàn Sâm đưa cái chai cho Chu Vũ Mị.

Chu Vũ Mị nếm thử một chút, lập tức phun ra, nước kia thật sự là quá mặn, quả nhiên tương tự như nước biển.

Hàn Sâm không để ý tới cô, ánh mắt dừng ở chính giữa hồ nước, ở đó có một cái đảo nho nhỏ, còn lớn hơn sân bóng một chút, bên trên có một cây dừa to lớn.

Cây dừa kia hiển nhiên có chút khác biệt với rừng dừa bốn phía, không chỉ là đặc biệt cao lớn, toàn thân lại giống như cẩm thạch, giống như ngọc thạch điêu khắc mà thành.

Mà bên trên cây lại kết xuất quả dừa có màu đen giống như một quả cầu bằng kim loại.

Hàn Sâm nhìn kỹ một chút, bên trên cây dừa bạch ngọc to lớn kia, tổng cộng chỉ có ba quả dừa, mỗi một quả đều to như quả bóng tập yoga, màu xanh đen kia, tỏa ra một loại cảm giác cực kỳ nặng nề.

Rầm rầm!

Lúc Hàn Sâm đang nhìn cây dừa bạch ngọc kia, trong hồ lại có sóng cả quay cuồng, một con quái vật khổng lồ vọt ra khỏi mặt nước, đôi mắt lớn như cái bánh xe nhìn tới Hàn Sâm cùng Chu Vũ Mị.

Chương 765: Thánh Khiết

Hàn Sâm cùng Chu Vũ Mị đều bị dọa phát sợ, chỉ thấy một con tê giác màu trắng từ trong hồ nước đi tới, mực nước trong hồ nước lập tức giảm xuống rất nhiều.

- Đây không phải là con tê giác màu trắng đêm hôm ấy hay sao?

Hàn Sâm nao nao.

Tê giác màu trắng tựa hồ cũng không có hứng thú gì đối với bọn họ, đi thẳng lên hòn đảo giữa hồ nước, hé miệng trực tiếp cắn xuống một quả dừa giống như là quả bóng bằng sắt kia, từng miếng từng miếng nhai nuốt.

Hàn Sâm lập tức ngửi được một hương vị ngọt ngào truyền đến, khắp rừng dừa đều nhộn nhạo mùi thơm ngát mê người.

Tiểu Ngân Ngân cùng quả cam nhỏ đều nuốt một ngụm nước bọt, mà tiểu yêu tinh đã không nhịn được bay đi, thân thể xinh xắn vọt một cái xuyên thấu qua một quả dừa màu đen còn treo ở trên cây, chui vào bên trong.

Hàn Sâm càng thêm hoảng sợ, sợ tiểu yêu tinh chọc giận con tê giác màu trắng kia, sẽ bị nó công kích.

Thế nhưng mà vượt ngoài ý liệu của Hàn Sâm, tê giác màu trắng cũng không hề công kích tiểu yêu tinh mới chui vào bên trong quả dừa, vẫn tự mình nhai dừa ở trong miệng mình.

Thấy tình huống như vậy, Tiểu Ngân Ngân cùng quả cam nhỏ cũng không nhịn được đạp lên hồ nước chạy như bay về phía cây dừa ở trên hòn đảo giữa hồ, Tiểu Ngân Ngân bay thẳng đến phía dưới quả dừa bị tiểu yêu tinh xuyên thấu kia, hé miệng uống nước dừa từ trong cái lỗ trên quả dừa chảy ra.

Quả cam nhỏ ở dưới tàng cây vội tới mức meo meo gào lớn, nhảy dựng lên muốn cắn đi một quả dừa khác ở trên cây, nhưng mà hàm răng cắn ở phía

trên, vậy mà không thể cắn vỏ quả dừa ra, cũng không thể kéo xuống.

Hàn Sâm nhìn thấy thế rất là ngạc nhiên, nghĩ thầm cây dừa này quả nhiên không giống bình thường, thậm chí ngay cả sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai ấu thể đều không cắn nổi, chỉ có thành niên như tiểu yêu tinh mới có thể mới xé rách.

Một màn phát sinh sau đó, lại khiến cho Hàn Sâm và Chu Vũ Mị đều giật mình đến mức há hốc mồm, con bạch ngọc tê giác kia lại há mồm cắn xuống một quả dừa, nhưng vậy mà nó lại không ăn, sau khi cắn xuống liền để ở trên mặt đất, vỏ ngoài đã bị nó cắn nứt ra, quả cam nhỏ lại nhào tới cắn một chút, đã cắn thủng quả dừa, thè lưỡi ra liếm nước dừa màu hổ phách hương vị ngọt ngào ở bên trong.

Hàn Sâm chưa từng thấy qua dị sinh vật có tính tình tốt như vậy, nhìn có chút trợn mắt há hốc mồm.

Con bạch ngọc tê giác kia liền nằm xuống ở bên cạnh, nhìn bọn Tiểu Ngân Ngân và quả cam nhỏ uống nước dừa, cực kỳ nhẹ nhàng, không có một chút vẻ khát máu của dị sinh vật.

Hàn Sâm nhìn bọn Tiểu Ngân Ngân được nhậu nhẹt ăn ngon, sao có thể nhịn được, liền vọt tới hòn đảo giữa hồ.

- Con tê giác màu trắng kia không kì thị chủng tộc đấy chứ?

Hàn Sâm vừa vọt tới hòn đảo giữa hồ, vừa quan sát phản ứng của con tê giác màu trắng kia.

Cũng may là sau khi Hàn Sâm lên trên đảo, tê giác màu trắng vẫn nằm ở đó không hề nhúc nhích, cũng không có ý định muốn công kích hắn, khiến cho Hàn Sâm mừng rỡ trong lòng.

Không nói hai lời, Hàn Sâm trực tiếp ghé vào quả dừa của quả cam nhỏ há miệng hút nước dừa, bây giờ cũng không có thời gian quan tâm nhiều như vậy, nếu hắn không uống, sẽ bị quả cam nhỏ uống cạn sạch.

Nước bên trong quả dừa lớn, đã bị quả cam nhỏ uống cạn một phần ba, cho nên Hàn Sâm nằm sấp ở phía trên mãnh liệt hút vào trong bụng.

Quả cam nhỏ cũng thè lưỡi ra nhanh chóng liếm, còn muốn dùng chân đẩy Hàn Sâm ra, nhưng Hàn Sâm vẫn không nhúc nhích, ôm thật chặt lấy quả dừa hút mạnh.

Chu Vũ Mị nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, chưa bao giờ thấy có ai vô sỉ như vậy, lại đi giật đồ với động vật.

- Chừa chút cho tôi. . . chừa chút cho tôi. . .

Chờ Chu Vũ Mị kịp phản ứng lại, chạy lên đảo giữa hồ, cũng đã không chen vào lọt nữa rồi, ở bên ngoài mau chóng xoay quanh.

Chờ cô thật vất vả đẩy được Hàn Sâm ra, tiếp cận quả dừa, lại phát hiện ra nước dừa bên trong đã bị Hàn Sâm và quả cam nhỏ chia cắt sạch sẻ, ngay cả một giọt cũng không còn.

Hàn Sâm bụng trong vo nằm ở trên mặt đất, eo cũng không có cách nào cong, hắn uống quá nhiều, thật sự là uống không nổi nữa rồi.

Một luồng khí tức mát lạnh từ trong dạ dày khuếch tán ra, dung nhập vào bên trong tứ chi bách mạch, khiến cho toàn thân hắn là một mảnh mát lạnh thoải mái, giống như tế bào toàn thân đều đã được rót vào một dòng suối trong vậy, ở dưới ánh mặt trời chói chang sảng khoái không nói ra được.

Động Huyền Kinh vận chuyển luyện hóa khí tức kia, tựa hồ lại có thêm một chút tinh tiến, thể chất cũng được tăng cường thêm một ít.

Con tê giác màu trắng kia từ đầu tới cuối cũng chỉ là ở bên cạnh nhìn, Tiểu Ngân Ngân cùng tiểu yêu tinh uống xong nước dừa ở bên trong một quả dừa khác, mới hé miệng ăn cùi dừa vào trong miệng, ở trong miệng dần dần nhấm nuốt.

Tiểu yêu tinh và Tiểu Ngân Ngân đã không sợ tê giác màu trắng nữa, Tiểu Ngân Ngân còn bò lên trên người tê giác màu trắng, đứng ở bên trên sừng tê giác nhìn ra bốn phía.

Tiểu yêu tinh cũng đã hạ xuống sừng nhọn, có chút tò mò nhìn tê giác màu trắng.

Con tê giác màu trắng kia hoàn toàn không có một tia tức giận nào, chỉ hơi hé mắt liếc nhìn chúng, trong mắt lộ vẻ vẻ ôn nhu, trong miệng chậm rãi nhai nuốt lấy cùi dừa.

Hàn Sâm thật sự không có cách nào tưởng tượng, sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh mẽ như vậy, thật không ngờ lại dịu dàng ngoan ngoãn, ngay cả một chút khuynh hướng bạo lực cũng không có, không chỉ là sống chung hòa bình với sinh vật siêu cấp thần huyết, ngay cả nhân loại như hắn và Chu Vũ Mị đều có thể dễ dàng tới gần nó.

- Con tê giác này thật là đáng yêu!

Chu Vũ Mị nhìn cái gì cũng cảm thấy đáng yêu, ôm đùi tê giác màu trắng kêu lên.

Đáng tiếc cô ta ở trước mặt tê giác màu trắng chỉ nhỏ y hệt như con kiến, bắp đùi kia đối với cô ta mà nói chính là một mặt vách tường.

Hàn Sâm đối với con tê giác này cũng hết sức hiếu kỳ, sinh vật dịu dàng ngoan ngoãn như vậy, hắn là lần đầu tiên gặp được, liền lấy Động Huyền Kinh quan sát khí tức lưu chuyển trong người tê giác màu trắng.

Sinh mệnh khí tức trong cơ thể con tê giác màu trắng bàng bạc làm cho người ta kinh hãi, giống như hải dương hùng vĩ không có cách nào tưởng tượng, ở trong thân thể tê giác màu trắng chậm rãi chảy xuôi, có một loại thánh khiết tường hòa không nói ra được.

- Đây rốt cuộc là một con sinh vật siêu cấp thần huyết như thế nào, khí tức sinh mệnh thực sự quá hùng hậu.

Trong lòng Hàn Sâm sợ hãi thán phục.

Sau khi tê giác màu trắng ăn xong cùi dừa, liền nằm ở bên trên hòn đảo giữa hồ nghỉ ngơi, bọn Hàn Sâm cũng ở bên cạnh nghỉ ngơi, căn bản không

cần sợ hãi con tê giác màu trắng gây bất lợi cho bọn họ, con tê giác màu trắng này tựa hồ hoàn toàn không có tính công kích.

Mãi cho đến đêm, con tê giác màu trắng mới chậm rãi đứng dậy, đi ra khỏi hòn đảo giữa hồ, giống như là muốn rời khỏi ốc đảo trong sa mạc này.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, vội vàng thu thập đồ đạc, ôm lấy Chu Vũ Mị cùng một chỗ phi thân lên trên lưng của con tê giác màu trắng.

Tiểu Ngân Ngân và quả cam nhỏ cũng đều leo lên, mọi người an vị ở trên lưng của tê giác màu trắng tiến lên ở trong Hắc Sa Mạc.

Dưới ánh trăng màu bạc, tê giác màu trắng di chuyển, trong sa mạc liền nở rộ rất nhiều cây bồ công anh dạ quang, giống như là một giải Ngân Hà bao quanh tê giác màu trắng, Hàn Sâm nhìn thấy thế vô cùng hiếu kỳ.

- Thật là xinh đẹp!

Trong mắt Chu Vũ Mị tràn đầy ánh sao.

Những cây bồ công anh tung bay tới kia, rơi lên trên người bọn Hàn Sâm, lập tức giống như tuyết hòa tan, tan vào trong da, một vầng sáng thánh khiết từ trên da bọn họ khuếch tán ra, khiến cho da của bọn họ trở nên óng ánh sạch sẽ, giống như là vừa mới được thánh quang tẩy lễ qua vậy.

Trên người Tiểu Ngân Ngân cùng quả cam nhỏ dính những cây bồ công anh đó, bộ lông trên người cũng trở nên càng thêm sáng rõ.

Hàn Sâm đang một mực quan sát con tê giác màu trắng này, phát hiện khí tức sinh mệnh trong cơ thể tê giác màu trắng mênh mông thánh khiết tràn ra ngoài, không biết làm sao lại tạo thành những cây bồ công anh dạ quang kỳ dị nở rộ ở trong sa mạc này.

Chương 766: Tiên Nhân Bổng

Tê giác màu trắng một mực hướng về phía trước tiến lên, phương hướng sắp đi, đúng là phương hướng Hàn Sâm muốn đi.

Thật vất vả mới gặp được sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh mẽ mà còn dịu dàng ngoan ngoãn như thế này, Hàn Sâm liền muốn đi nhờ xe, tê giác màu trắng di chuyển mặc dù không thoải mái lắm, nhưng mà tốc độ lại không chậm, so với Kim Mao Hống còn nhanh hơn không ít.

Hơn nữa ngồi ở trên thân tê giác màu trắng, hình như có thánh quang bao phủ, mưa nắng đều không thể đến gần được, mà ngay cả bão cát kinh khủng kia, lúc đến trước mặt tê giác màu trắng, đều giống như gặp phải bức tường vô hình, liền tự động thổi qua bên cạnh.

Tê giác màu trắng đi sáu ngày sáu đêm, rốt cục cũng ngừng lại, chỉ thấy Hắc Sa Mạc phía trước, có một đồ vật giống như một cây trụ trời ngăn cản đường đi.

Hàn Sâm nhìn kỹ, mới phát hiện một ít gốc Tiên Nhân Bổng to lớn màu đen, chỉ sợ là cao tới mấy trăm mét, lớn vô cùng, trên đỉnh còn nở một đóa hoa trắng thánh khiết.

Nhưng mà Hàn Sâm đứng ở trên đỉnh đầu tê giác màu trắng, lúc nhìn thấy Tiên Nhân Bổng kia, sắc mặt lại trở nên có chút cổ quái, xa xa nhìn tới, Tiên Nhân Bổng to lớn kia càng giống như là một chỗ không thể diễn tả của người đàn ông, nhưng mà thế gian không thể có người đàn ông hùng vĩ như vậ được.

Lúc Hàn Sâm đang xuất thần, lại nghe thấy một tiếng chim hót vang lên, chỉ thấy ở bên cạnh Tiên Nhân Bổng to lớn đằng kia, có một con chim to toàn thân cháy lên ngọn lửa màu đen hừng hực xoay quanh bay múa, đúng là con chim to giống như Hắc Hỏa Phượng Hoàng mà bọn Hàn Sâm nhìn thấy ngày đó.

Chỉ là con chim to màu đen kia tựa hồ hơi sợ hãi tê giác màu trắng, lúc tê giác màu trắng đi đến bên dưới Tiên Nhân Bổng, chim to màu đen liền bay ra xa một đoạn, ở phía xa phát ra từng tiếng kêu to kỳ dị đối với tê giác màu trắng.

Tê giác màu trắng cũng không để ý đến nó, chỉ nhắm mắt lại nằm dưới Tiên Nhân Bổng nghỉ ngơi.

Trên bầu trời tựa hồ như có một đám mây đen đang lặng lẽ bay cao hơn một chút, Hàn Sâm nhìn thấy đám mây đen kia, trong lòng liền cả kinh.

Đám mây đen kia đúng là đám mây trôi qua lúc trước mà Hàn Sâm cảm ứng được, khí tức vô cùng kinh khủng ở bên trong vẫn còn ở đó, thoạt nhìn cũng là có ý đồ đối với gốc Tiên Nhân Bổng này.

Bông hoa trắng trên đỉnh Tiên Nhân Bổng tản ra mùi thơm kỳ dị, chỉ là mùi thơm kia, đã làm cho thân thể Hàn Sâm sinh ra phản ứng, có loại cảm giác bay bổng lâng lâng.

- Chẳng lẽ bụi cây Tiên Nhân Bổng này giống như cây đào kia, cũng là một cây dị chủng ở bên trong Tí Hộ Sở, có thiên đại tạo hóa?

Trong lòng Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Vui tự nhiên là có thể gặp lại thiên địa kỳ trân như vậy, kinh hãi là ở nơi này còn có ba con sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng, khí tức đều vô cùng đáng sợ.

Có lẽ là con tê giác màu trắng này tương đối dịu dàng ngoan ngoãn, sẽ không thương hại tới bọn họ, nhưng con chim to lửa đen cùng sinh vật khủng bố bên trong mây đen kia chưa hẳn đã như thế.

Chuyện này còn không phải là chuyện mà Hàn Sâm lo lắng nhất, nếu như hắn muốn tự vệ, dựa vào Thánh Chiến Thiên Sứ cùng tiểu yêu tinh, không khó để rút đi.

Thế nhưng mà đã thấy được kỳ trân như thế, Hàn Sâm thật sự có chút không nỡ cứ rút đi như vậy, cũng muốn ở chỗ này nhìn xem, có thể nhặt được chút lợi lộc hay không, nhưng chỉ sợ tới lúc đó liền tê giác màu trắng dịu dàng ngoan ngoãn đều sẽ biến thành địch nhân.

Nhưng mà bây giờ nói vẫn còn sớm, Hàn Sâm liền ngồi ở trên thân tê giác màu trắng hấp thu hương hoa kia, tiến một bước tu luyện Động Huyền

Kinh.

Mặc dù Động Huyền Kinh đã luyện thành đệ nhất trọng, mở ra đạo khóa gen thứ nhất, nhưng mà vì thể chất có hạn, thực sự không phải là hoàn toàn mở ra, chỉ là mở ra một bộ phận.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng trước khi mình tấn chức thành Siêu Việt Giả, chỉ sợ là Động Huyền Kinh rất khó có tiến triển, nhưng mà sau khi hấp thu hương hoa kia, huyền quan đệ nhất trọng kia tựa hồ lại hơi hoạt động, mơ hồ lại có cảm giác mở ra.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, liền lưu lại ngày đêm hấp thu hương hoa kia.

Có tê giác màu trắng nằm ở dưới Tiên Nhân Bổng, mặc kệ là con chim lớn giống như Phượng Hoàng kia hay là sinh vật khủng bố ở bên trong mây đen, cũng không dám tới gần Tiên Nhân Bổng, khiến cho Hàn Sâm an tâm hơn không ít.

Chu Vũ Mị cũng cảm thấy chỗ tốt của hương hoa, cũng giống như Hàn Sâm bắt đầu tu luyện Luyện Khí Thuật của mình.

Bọn Tiểu Ngân Ngân đều không cần chỉ dạy, sớm cũng đã bắt đầu hấp thu hương hoa.

Hồ lô mà Hàn Sâm vẫn một mực mang theo trên người cũng đang yên lặng hấp thu hương hoa, nhưng nó hấp thu càng nhiều hơn, chính là khí tức đến từ Hàn Sâm.

Hôm nay toàn thân hồ lô đã biến thành màu vàng óng ánh, bên trong lộ ra vô số tơ vàng, ở dưới sự quan sát lâu dài của Hàn Sâm, khí tức sinh mệnh trong hồ lô này càng ngày càng mạnh.

Hàn Sâm hết sức tò mò, trong hồ lô này đến cùng là có cái gì, hắn đã thấy rất nhiều dị sinh vật do thực vật sinh ra, trong lòng suy đoán bên trong có thể là một sinh vật siêu cấp thần huyết còn sống, nếu như phá vỡ hồ lô đi ra, chính là siêu cấp thần huyết đời thứ hai mới sinh.

Chỉ là cái hồ lô này quá cứng rắn, Hàn Sâm làm như thế nào cũng nện không vỡ, muốn giải quyết nó bây giờ cũng không có cách nào, chỉ có thể đợi nó phá hồ lô chui ra.

Mấy người bọn Hàn Sâm ở trên lưng của con tê giác màu trắng hấp thu hương hoa tu luyện, cũng không cần lo lắng con chim to giống như Phượng Hoàng cùng sinh vật khủng bố bên trong mây đen, tu luyện vô cùng vui sướng.

Chỉ là hương hoa kia càng ngày càng mãnh liệt hơn, qua ba năm ngày sau, hương hoa lại dần dần chuyển nhạt, Hàn Sâm có thể thấy rõ ràng, ở bên trong đóa hoa đằng kia, một viên trái cây da nhăn nheo đang từ từ lớn lên, bên trong tràn trề sức sống, giống như có khí tức sinh mệnh vô cùng bắt đầu khởi động ở bên trong.

- Quả nhiên không phải phàm vật.

Sinh mệnh khí tức ở trong trái cây làm cho Hàn Sâm động tâm, đồ đạc tốt như vậy, nếu như có thể ăn vào, nói không chừng có thể hoàn toàn mở ra đệ nhất trọng, chính là hoàn toàn mở ra đệ nhất trọng khóa gen, nói không chừng sẽ có thể đạt tới cảnh giới phóng lực lượng ra ngoài.

Chỉ là con chim to lửa đen giống như Phượng Hoàng bên kia cùng sinh vật bên trong mây đen lúc này đều đã rục rịch, chim to không an phận thi thoảng phát ra tiếng kêu to, bên trong mây đen cũng liên tục có mưa phùn rơi xuống, trở nên càng thêm âm trầm.

Chỉ có tê giác màu trắng vẫn an tường nằm ở dưới Tiên Nhân Bổng, thoạt nhìn tựa hồ là đang say ngủ, khí tức sinh mệnh trong cơ thể giống như biển cả im im lặng lặng như thủy triều lên xuống, không nổi lên nửa phần sóng gió.

- Đi thôi.

Hàn Sâm mắt thấy trái cây trên dỉnh Tiên Nhân Bổng ngày từng ngày lớn lên, sắp tới thời điểm thành thục, liền mang theo Chu Vũ Mị rời đi.

Hắn có ý định muốn đoạt trái cây kia, nhưng mà thân thể của Chu Vũ Mị nhỏ như vậy, nhất định không chịu được giày vò, trước tiên dẫn cô ta ra, mới tiện toàn lực tranh đoạt trái cây kỳ dị kia.

- Trái cây bên trên Tiên Nhân Bổng kia nhất định là đồ tốt, chúng ta chờ ăn chút không tốt sao?

Chu Vũ Mị cũng không ngốc, tự nhiên nhìn ra đó là đồ tốt.

- Cô không sợ sẽ bị một cước đạp chết?

Hàn Sâm lộ ra vẻ mặt cổ quái nhìn Chu Vũ Mị.

- Con tê giác màu trắng này dịu dàng ngoan ngoãn như thế, nó sẽ không để tâm đi?

Chu Vũ Mị có chút chột dạ nói.

- Cho dù nó không giẫm cô. . .cô dám có ý định với trái cây kia, chỉ sợ là con chim lớn kia sẽ đốt cô thành than cốc.

Hàn Sâm bĩu môi một cái nói.

Thân thể Chu Vũ Mị lập tức run lên, nhìn thấy Hàn Sâm đã đi ra khỏi sống lưng của tê giác màu trắng, không dám một mình ở lại chỗ này nữa, mang theo quả cam nhỏ cùng đi theo.

Con chim to tựa như chim Phượng Hoàng cùng sinh vật khủng bố bên trong mây đen đều chú ý trái cây kia, không có có tâm tư đi để ý đến bọn họ, để cho bọn Hàn Sâm nhẹ nhõm rời đi.

Chương 767: Quả Tiên

- Cô ở chỗ này chờ tôi, đừng nên đi loạn.

Hàn Sâm dặn Chu Vũ Mị ở lại chỗ này, cũng lưu vật tư lại, để cho quả cam nhỏ và Tiểu Ngân Ngân ở lại chỗ này, chỉ là gọi theo tiểu yêu tinh, một mình quay trở về vị trí Tiên Nhân Bổng.

Đối mặt những sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng đó, cũng chỉ có siêu cấp thần huyết đời thứ hai thành niên như tiểu yêu tinh mới có năng lực phản kháng, loại ấu sinh thể như Tiểu Ngân Ngân còn kém một chút, không thể giúp được quá nhiều.

Hàn Sâm không dám đi tới chỗ tê giác màu trắng bên kia nữa, liền trốn rất xa ở trong sa mạc quan sát động tĩnh bên kia, chuẩn bị xem tình huống một chút trước, chờ sau khi chúng nó đánh nhau, rồi quyết định xem có nên tới hay không.

Mặc dù có hai đại siêu cấp thần huyết là tiểu yêu tinh và Tiểu Thiên Sứ trợ giúp, nhưng dù sao hắn vẫn còn kém một chút, tiểu yêu tinh cùng Tiểu Thiên Sứ có thể giữ được tính mạng, nhưng hắn lại không nhất định.

Bởi như thế, Hàn Sâm chuẩn bị ở xa xa quan sát, lại để cho Tiểu Thiên Sứ cùng tiểu yêu tinh đi giật đồ, có thể chiếm bao nhiêu lợi lộc liền chiếm bấy nhiêu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trái cây da nhăn ở bên trên Tiên Nhân Bổng đã lớn cỡ quả bóng rổ rồi, da nhăn màu tím nhìn có chút giống như là khoai lang, bên trên còn có một ít điểm lấm tấm cùng lông tơ.

Nếu như không phải thứ này sinh trưởng ở phía trên Tiên Nhân Bổng, thoạt nhìn xác thực là không dễ làm cho người khác chú ý, không giống như quả đào tiên trước kia Hàn Sâm ăn, có loại tiên khí như lưu ly sáng rọi kia.

Nhưng mà hiển nhiên là tê giác màu trắng cùng Phượng Hoàng màu đen còn cao hơn bọn Hắc Hùng một bậc, bọn này đều là sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai thành niên, có lẽ là đều đã tiến hóa đến tồn tại đỉnh cấp, cũng không phải những sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất ở dưới cây đào có thể so sánh.

Hàn Sâm ở xa xa quan sát hai ngày hai đêm, thấy trái cây kia càng thêm thành thục, mà Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng sinh vật bên trong mây đen đã

có vẻ hơi cấp bách rồi.

Hắc Hỏa Phượng Hoàng đã bay đến chỗ cách Tiên Nhân Bổng tương đối gần, mây đen trên bầu trời cũng đã hạ thấp xuống, giống như trời sắp sụp đổ xuống vậy.

Rốt cục, Hàn Sâm nhìn thấy tê giác màu trắng không nhắm mắt dưỡng thần nữa, ở bên cạnh Tiên Nhân Bổng kia đứng lên.

Tê giác màu trắng chỉ đứng ở nơi đó, liền khiến cho Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng mây đen trên bầu trời lui về phía sau, thoạt nhìn bọn nó thật sự hết sức kiêng kỵ tê giác màu trắng.

BA~ !

Trái cây phía trên kia đã nứt ra một lỗ hổng, phun ra từng luồng khói khí màu tím, tựa như ảo mộng, giống như ánh bình minh bao phủ toàn bộ trái cây da nhăn.

Chỉ thấy thánh quang trên thân tê giác màu trắng bừng lên, thân thể khổng lồ kia vậy mà bay lên trời, bước ở trên hư không đi tới chỗ trái cây đang phóng thích ra khí màu tím kia.

Hắc Hỏa Phượng Hoàng phát ra tiếng kêu to, ngọn lửa đen trên người bốc lên, tỏa ra sóng nhiệt ngập trời.

Bên trong mây đen trên không trung hình như có tiếng sét đánh cuồn cuộn, mưa to từ bên trong rơi xuống, ở bên trong tiếng nổ vang đằng kia, Hàn Sâm tựa hồ như nghe thấy một tiếng gào thét kinh khủng của dị thú.

- Đánh. . . mau đánh. . .

Trong lòng Hàn Sâm dốc sức liều mạng cổ vũ, để cho ba con sinh vật siêu cấp thần huyết kia mau đánh nhau, hắn mới tiện kiếm lợi.

Thế nhưng mà con Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng sinh vật khủng bố bên trong mây đen kia mặc dù vô cùng táo bạo, phát ra từng tiếng gào thét, nhưng mà dù vậy, chúng vẫn không dám tới gần tê giác màu trắng.

- CMN! Đừng sợ a, tụi bây làm ăn cái gì không biết, dù gì cũng là nhân vật khủng bố một phương, sao có thể kinh sợ như vậy cơ chứ?

Hàn Sâm nhìn tới mức cằm đều sắp rớt xuống, tê giác màu trắng cũng đã há miệng ra muốn nuốt trái cây da nhăn bị đám khí tím kia bao phủ rồi, Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng sinh vật khủng bố bên trong mây đen vẫn chỉ là kêu gào, không dám xông lên chiến đấu với tê giác màu trắng một trận.

PHỐC!

Hàn Sâm vốn cho là sẽ có một trận đại chiến kinh thiên, nhưng mà ai biết được căn bản không có chuyện kia, tê giác màu trắng một ngụm đã nuốt trái cây tính cả khói tím cùng một chỗ vào, từ đầu tới đuôi con Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng sinh vật khủng bố bên trong mây đen đều không dám động đậy gì.

Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực, nhưng càng thêm khiếp sợ sự khủng bố của tê giác màu trắng, nhân vật khủng bố như Hắc Hỏa Phượng Hoàng, đã đến loại tình trạng này, thậm chí ngay cả công kích mang tính thử nghiệm đều không có, cứ thế mà nhìn tê giác màu trắng nuốt trái cây vào, chuyện này đã đủ để chứng minh sự khủng bố của tê giác màu trắng.

Nghĩ đến bọn mình lại ở ngay dưới mí mắt tê giác màu trắng đoạt nước dừa uống, Hàn Sâm lập tức cảm thấy một trận hoảng sợ, khi đó nếu như tê giác màu trắng thật sự tức giận, e là cho dù Tiểu Thiên Sứ liên thủ với tiểu yêu tinh cũng không có tác dụng quá lớn.

Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng sinh vật khủng bố bên trong mây đen nhìn tê giác màu trắng ăn trái cây, nhưng lại không hề rời đi, tựa hồ vẫn còn mong chờ cái gì đó, cũng khiến cho Hàn Sâm có chút tò mò.

- Trái cây đều đã bị tê giác màu trắng ăn, chúng còn chờ cái gì nữa thế? Chẳng lẽ là Tiên Nhân Bổng kia cũng có thể ăn? Không phải chứ, món đồ kia đều là gai, sao có thể ăn được?

Hàn Sâm nhìn thoáng qua đỉnh Tiên Nhân Bổng, chỉ thấy chỗ đó đã sạch sẽ chẳng có cái gì còn lại, trái cây đã bị tê giác màu trắng ăn rất sạch sẽ.

OÀ..ÀNH!

Lúc Hàn Sâm đang nghi hoặc, con tê giác màu trắng ăn hết trái cây kia lại ầm ầm rơi xuống đất, thân thể to lớn làm cho bốn phía sa mạc run rẩy một cái.

Hàn Sâm nhìn về phía tê giác màu trắng, lại cảm thấy có gì đó là lạ, chỉ thấy vầng sáng thánh khiết trên thân tê giác màu trắng càng ngày càng sáng rực, không có chút dấu hiệu thu liễm nào, không ngừng từ trong thân thể mênh mông tuôn ra.

Hàn Sâm vội vàng dùng Động Huyền Khí quét qua con tê giác màu trắng kia, nhưng bởi vì khoảng cách quá xa, không có cách nào cảm ứng rõ ràng được, nhưng mà khí tức sinh mệnh trên thân tê giác màu trắng lại giống như là núi lửa bộc phát phun trào ra ngoài, căn bản cũng không cần Hàn Sâm đi cảm ứng, mắt thường cũng có thể thấy được.

Răng rắc!

Làn da như tinh như ngọc trên thân tê giác màu trắng nứt ra, giống như là đất đai khô hạn nứt nẻ, máu tươi lập tức từ trong da thịt khô nứt chảy ra.

- Xong rồi, chẳng lẽ là con tê giác màu trắng kia bị bổ quá mức rồi? Trình độ thân thể không chịu nổi thuốc bổ mạnh mẽ như vậy, sắp đi đời?

Hàn Sâm nhìn tới tròng mắt đều sắp muốn trợn lồi ra ngoài.

Ở dưới ánh sáng thánh khiết kinh khủng kia, da thịt trên thân tê giác màu trắng không ngừng tróc ra, máu tươi ở trong cơ thể tuôn trào ra, chỉ trong chốc lát, trên thân con tê giác màu trắng đã nhuộm đầy máu tươi, thoạt nhìn giống như một con thú vị vây trong lồng máu.

Rống!

Tê giác màu trắng ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ, giống như khiêu khích đối với vận mạng, thánh quang kinh khủng phóng lên trời, trực tiếp nổ tung bốn phía Hắc Sa Mạc, tạo thành một cái hố cát khổng lồ.

Hắc Hỏa Phượng Hoàng ở phía xa vỗ hai cánh, ngọn lửa trên người chập chờn, thoạt nhìn có chút kích động.

Mây đen cũng hạ xuống càng thấp hơn, tiếng sấm bên trong cuồn cuộn, thoạt nhìn hết sức có hứng thú với con tê giác.

- CMN, hai con vật này không chịu rời đi, thì ra là có ý định với con tê giác màu trắng này, chẳng lẽ chúng còn muốn ăn thịt nó hay sao?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy đoán.

Chỉ là Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng sinh vật khủng bố bên trong mây đen vẫn còn không dám động thủ, chỉ là đứng ở xa xa nhìn, tê giác màu trắng không ngừng tróc ra máu thịt.

Hàn Sâm cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, hy vọng có thể tìm được cơ hội nhặt chút ít tiện nghi.

Nhìn thấy thánh huyết trên thân tê giác màu trắng rơi vào trong cát đen, khiến cho lòng Hàn Sâm đau gần chết, nếu những thánh huyết đó đều cho Tử Vong Tang Chung hút đi, không biết nó sẽ có thể tiến hóa tới trình độ nào nữa.

Chương 768: Thánh Tê

Nhưng mà ngay cả Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng sinh vật khủng bố bên trong mây đen vào lúc này đều không dám đi qua, đương nhiên Hàn Sâm càng không dám đi qua, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn thánh huyết rơi xuống cát đen.

Rống!

Tê giác màu trắng một lần nữa ngửa mặt lên trời gào thét, da thịt trên người giống như là núi đá bị nứt ra văng tung tóe rơi xuống, mang theo mảng lớn máu tươi rơi vào trong cát đen.

Hàn Sâm nhìn tới ngơ ngẩn, con tê giác màu trắng này quá khổng lồ, cảnh tượng này cơ hồ giống như là núi cao sụp đổ, giống như là một tòa Ngọc Sơn đang chảy xuống máu tươi.

Rống!

Máu thịt của con tê giác màu trắng sụp đổ, đã có thể mơ hồ nhìn thấy xương trắng ở trong đó, từng dòng thánh huyết giống như là thác nước theo thân thể của nó chảy xuôi xuống, bên trong tiếng gào to kia đã tràn đầy thống khổ, kêu tới tê tâm liệt phế.

- Biết sớm như thế, cần gì phải tham ăn như vậy, rơi vào kết cục bạo thể.

Trong lòng Hàn Sâm thầm than một tiếng, thấy thế nào thì con tê giác màu trắng kia cũng đã sắp xong đời rồi, không có khả năng sống sót tiếp.

Ầm ầm!

Da thịt của con tê giác màu trắng sụp đổ, càng ngày càng nhiều máu bị tróc bong rơi xuống, nó đã không có cách nào đứng thẳng nữa, thánh quang trên người ảm đạm, ầm ầm nằm lăn ở trong cát đen.

Khắp Hắc Sa Mạc đã bị máu của con tê giác màu trắng nhuộm đỏ, hầm cát lớn kia đã biến thành một cái áo máu, thoạt nhìn thì tê giác màu trắng đã hấp hối, chỉ có thể phát ra tiếng gầm nhẹ có chút yếu ớt, thân thể đã có thể nhìn thấy xương trắng ơn ởn, đang run rẩy, nỗi thống khổ do máu thịt bị tróc bong từ bên trong xương cốt như vậy, thật sự không ai có thể tưởng tượng nổi.

Mắt thấy tê giác màu trắng đã hoàn toàn đã không có năng lực chiến đấu nữa, Hàn Sâm nhìn về phía Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng sinh vật bên trong mây đen, cảm thấy đây đã là thời điểm để cho chúng xuất thủ rồi.

Thế nhưng mà mặc dù chúng vô cùng vội vàng xao động, nhưng vẫn không hề lao xuống.

Lúc Hàn Sâm đang nhíu mày, lại đột nhiên nghe được bốn phía truyền đến tiếng vang ầm ầm, hình như có thiên quân vạn mã đang gào thét lao tới.

Quay đầu nhìn lại, lập tức làm cho Hàn Sâm càng thêm hoảng sợ, chỉ thấy trên trời dưới đất, khắp nơi đều là vô số các loại dị sinh vật đang chạy như điên tới bên này.

Rắn, côn trùng, chuột, kiến, ưng nhạn chim tước, sói gấu hổ báo các loại, trên trời dưới đất lúc nhúc khắp nơi đều có, giống như là biển gầm, theo bốn phương tám hướng xông về con tê giác màu trắng đã cơ hồ chỉ còn lại có khung xương.

Hàn Sâm vội vàng triệu hoán Tiểu Thiên Sứ ra, chuẩn bị tiến vào trạng thái chiến đấu, dị sinh vật xông lại đông như vậy, chỉ sợ sẽ là một cuộc ác chiến.

Thế nhưng mà những dị sinh vật đó không thèm để ý đến hắn, trực tiếp vọt qua bên cạnh hắn, trong mắt giống như chỉ có con tê giác màu trắng kia.

Trong số những dị sinh vật này, có rất nhiều con đều là Hàn Sâm đã gặp, đại đa số đều không phải là dị sinh vật cao cấp gì, có cấp nguyên thủy, cũng có cấp biến dị, tự nhiên cũng có cấp thần huyết.

Chúng nó giống như là bị thứ gì đó triệu hoán, tựa như không nhìn thấy những thứ bên cạnh, chỉ là liều mạng phóng tới con tê giác màu trắng sắp chết kia mà thôi.

Hàn Sâm trơ mắt ra nhìn chúng tiến lên, lại đột nhiên nghe được một tiếng chim hót cao vút vang lên, lập tức chỉ thấy ngọn lửa màu đen phô thiên cái địa lao xuống đốt cháy rất nhiều dị sinh vật, mảng lớn dị sinh vật đều rơi vào trong biển lửa.

Dĩ nhiên là hai cánh của con Hắc Hỏa Phượng Hoàng kia quạt ra mảng lớn lửa màu đen, ngăn trở những con dị sinh vật đó phóng tới chỗ con tê giác màu trắng.

Bên trong đám mây đen kia cũng truyền ra một tiếng rống lớn, Lôi Điện màu xanh giống như một cái lưới lan tràn ra, đánh toàn bộ dị thú loài chim đang bay tới chỗ tê giác màu trắng thành than cốc.

Một con thú màu xanh giống y hệt như Kỳ Lân từ trong mây đen lao ra, toàn thân tản ra uy áp kinh khủng.

Đồ sát! Một trận đại đồ sát!

Máu chảy thành sông, hài cốt chất như núi, những dị sinh vật đó giống như không muốn sống phóng tới chỗ tê giác màu trắng.

Mà hai con sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng kia lại ngăn trở chúng phóng tới chỗ tê giác màu trắng, ngọn lửa đen cùng tia sét màu xanh vô tình, đánh mảng lớn dị sinh vật chết cháy, không có một con dị sinh vật nào có thể tới gần tê giác màu trắng.

Hàn Sâm nhìn thấy thế trong lòng vô cùng rung động, những dị sinh vật đó vậy mà hoàn toàn không để ý tới thần uy của hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, vẫn không sợ chết phóng tới chỗ con tê giác màu trắng.

Trong lúc nhất thời đất trời là một mảnh thảm thiết, vô số sinh linh trong nháy mắt bị hủy diệt, coi như là hai con sinh vật siêu cấp thần huyết cũng có chút khó có thể chém giết toàn bộ bọn nó, đều đã lùi đến bên cạnh hố cát, một chim một thú đều thủ ở bên cạnh, rút nhỏ phạm vi chém giết, như thế mới có thể ngăn cản được đám dị sinh vật giống như thủy triều kia trùng kích.

Giờ phút này Hàn Sâm mới hiểu được cái gì gọi là đồ sát, so sánh với, nhân loại săn giết dị sinh vật quả thật là quá yếu ớt, vô số dị sinh vật ở trong ngọn lửa rú thảm, nhưng vẫn mang theo ngọn lửa phóng tới chỗ tê giác màu trắng.

Ở trong mưa gió sấm chớp đằng kia, một con cự thú toàn thân đã bị đánh cho cháy đen, vẫn giãy dụa bò về hố cát, quả thực giống như là ác quỷ ở trong địa ngục.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy kỳ quái, hai con sinh vật siêu cấp thần huyết này, tự mình không đi cướp thịt của tê giác màu trắng, ngăn cản đám dị sinh vật kia làm gì?

Nếu như chúng cảm thấy con tê giác màu trắng còn chưa chết hẳn, thực lực vẫn còn tồn tại, cũng có thể để cho đám dị sinh vật kia đi qua, để cho chúng nó đi xung phong mới đúng.

Thế nhưng mà chúng lại ngăn trở tất cả dị sinh vật nào tới gần con tê giác màu trắng sắp chết kia, mình cũng không có ý định muốn xông tới, điều này khiến cho Hàn Sâm vô cùng khó hiểu.

Rống!

Máu thịt bị tróc bong, tê giác màu trắng cơ hồ chỉ còn lại có khung xương một lần nữa phát ra tiếng gầm, chỉ là lúc này đã không có khí thế lúc trước nữa, khiến cho người nghe cảm thấy tim đập nhanh, có chút muốn rơi lệ.

Mà ở trong hốc mắt trống rỗng không có gì của tê giác màu trắng, thậm chí có một giọt nước mắt rớt xuống.

Ở trong hốc mắt trống rỗng tràn đầy máu tươi đằng kia, một giọt nước mắt này lại lộ ra thánh khiết thuần túy như thế, giống như là Thánh Linh bảo thạch sáng chói, tản ra vầng sáng thánh khiết.

Hàn Sâm nhìn giọt nước mắt kia nhỏ ở bên trong huyết tương, vầng sáng bị che giấu đi, mà thân thể của con tê giác màu trắng kia lại run run muốn đứng lên.

Theo thân thể của nó giãy dụa, máu thịt từ bên trên rơi xuống, đã chỉ còn lại có khung xương màu trắng. Dù vậy, tê giác màu trắng vẫn đứng lên, bộ xương kia ở trên núi thịt sông máu, lộ ra vẻ vô cùng bắt mắt, khiến cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Lúc này thánh quang ở trên người nó đã không còn, còn lâu mới có được uy thế như lúc trước, giống như chỉ là một bộ xương thông thường mà thôi, còn run run trong gió, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ tan mất.

Rống!

Tê giác màu trắng chỉ còn lại có khung xương một lần nữa ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm, ở trong màn đêm và dưới ánh trăng sáng tỏ lộ ra vẻ đặc biệt bi thương.

Một điểm hào quang thánh khiết ở trên sừng con tê giác màu trắng bay lên, giống như một ánh sao ở trong bầu trời đêm.

Điểm thánh quang ở trên sừng con tê giác màu trắng kia càng đốt càng mãnh liệt, rất nhanh đã làm cho cả sừng tê giác đều bốc cháy lên thánh quang màu trắng rừng rực, giống như một bó đuốc thiêu đốt lên ngọn lửa thần thánh, càng ngày càng rừng rực đẹp mắt.

Nhưng vẫn còn chưa kết thúc, thánh quang bên trên sừng tê giác chậm rãi lan tràn tới khung xương của con tê giác màu trắng, khiến cho bên trên xương cốt của con tê giác màu trắng cũng dần bốc cháy lên thánh quang.

Ở dưới màn đêm, thánh quang kia càng ngày càng sáng, khung xương của con tê giác màu trắng càng ngày càng có nhiều chỗ bị lây lan thánh quang, rất nhanh đã biến thành lửa nóng hừng hực, bao bọc toàn bộ tê giác màu trắng ở bên trong thánh diễm.

Rống!

Con tê giác màu trắng một lần nữa ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm giận dữ, tuyên chiến với vận mạng vô tình, thánh quang trên người như núi lửa phun trào, chiếu sáng toàn bộ sa mạc giống như ban ngày.

Chương 769: Cánh Cửa Kim Loại Thần Bí

Dưới thánh quang lạnh thấu xương chiếu rọi, đám dị sinh vật kia đều ngừng bước chân phóng tới Thánh Tê, ở chỗ đó ngơ ngác nhìn tê giác màu trắng giống như là mặt trời thiêu đốt lên thánh quang.

Thánh quang kia mặc dù mãnh liệt, nhưng lại không hề chướng mắt, có loại ôn hòa không cách nào mô tả, ở bên trong thánh diễm mãnh liệt đằng kia, Hàn Sâm nhìn thấy xương cốt của Thánh Tê vỡ vụn ra từng tầng một, giống như là bông hoa bong ra từng cánh vậy.

Mỗi lần bong ra một tầng, khung xương của Thánh Tê đều co rút lại một vòng, thánh quang trên người cũng càng thêm thực chất, xương cốt càng

thêm chặt chẽ, phát ta ánh sáng như ngọc.

Thánh Tê giống như núi, sau khi từng tầng xương vỡ vụn rơi xuống, khung xương đã co rút lại đến kích cỡ của tê giác bình thường, cốt cách toàn thân đã giống như tinh ngọc hoàn mỹ, mỗi một chiếc xương đều óng ánh như lưu ly, tản ra thánh quang tinh khiết như nước.

Ở bên trong thánh quang đằng kia, Hàn Sâm thấy được cảnh tượng càng thêm khó tin, bên trên xương cốt của Thánh Tê vậy mà một lần nữa sinh trưởng ra máu thịt, những máu thịt kia giống như là chồi non, tràn đầy sinh cơ bừng bừng.

Rống!

Thánh Tê một lần nữa ngửa mặt lên trời thét dài, chỉ là lúc này đây không còn thống khổ cũng không còn tức giận nữa, có một loại giải thoát không nói ra được, hoặc là nói càng giống như là tiếng hót thứ nhất của chim non sau khi phá trứng chui ra.

Vô số dị sinh vật đều cúi đầu, mà ngay cả con Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng Thanh Kỳ Lân, trong mắt đều lộ ra vài phần kính sợ.

Bên trong thánh quang như nước, thân thể của Thánh Tê mau chóng sinh trưởng, không bao lâu đã đầy đặn da thịt, da thịt tái sinh, chỉ là con tê giác giống như núi lúc trước, bây giờ chỉ lớn cỡ con tê giác bình thường, tuy nhiên thánh khiết trên người nó lại càng thêm mãnh liệt, làm cho người ta có một loại cảm giác như là siêu phàm thoát tục.

Bên trên bầu trời tựa như có bông tuyết bay xuống, cẩn thận nhìn, đó chính là rất nhiều đóa bồ công anh dạ quang từ trên trời phấp phới, giống như đầy trời sao bồng bềnh rơi xuống, bao phủ sa mạc mênh mông.

Bông bồ công anh dạ quang rơi lên trên người rất nhiều dị sinh vật kia, lập tức dung nhập vào trong da thịt xương cốt của bọn nó, khiến cho thân thể của bọn nó cũng phủ lên một tầng vầng sáng thánh khiết.

Hàn Sâm nhìn bông bồ công anh dạ quang rơi lên trên người mình, lại cảm thấy đây tựa hồ là vật thánh khiết nhất trên đời, thò tay nắm một bông,

nhưng lại không một tiếng động hóa thành thánh quang dung nhập vào bên trong ngón tay của hắn.

Một luồng khí tức thuần tịnh tiến vào trong thân thể, giống như đuổi đi dơ bẩn trong thân thể Hàn Sâm, khiến cho thân thể của Hàn Sâm nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Hiệu quả của cây bồ công anh dạ quang này mạnh hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, không biết con Thánh Tê kia đã tiến hóa đến trình độ nào rồi?

Hàn Sâm có chút hoảng sợ nhìn con Thánh Tê kia.

Lại thấy con Thánh Tê kia một lần nữa ngửa mặt lên trời thét dài, thánh quang trên người giống như là núi lửa phun trào, hóa thành một chùm tia sáng xông lên hư không.

OÀ..ÀNH!

Thánh quang kéo dài đến trong hư vô, ở trong hư vô đằng kia, một cánh cửa kim loại cổ xưa thần bí đột nhiên hiển hiện, trên cửa có rất nhiều chữ viết và đồ án kỳ dị, giống như là bánh răng và các đường giao thoa, ở trong mảnh hư vô kia, hai cánh cửa kim loại từ từ mở ra.

Cửa kim loại chỉ mới hé ra một cái khe, đã có một luồng uy áp vô cùng kinh khủng từ bên trong tuôn ra, giống như cả bầu trời đều đang đè ép xuống, tất cả dị sinh vật đều nằm rạp ở trên mặt đất, ngay cả Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng Thanh Kỳ Lân cũng không ngoại lệ.

Hàn Sâm và tiểu yêu tinh cũng không khá hơn chút nào, đều bị uy áp kinh khủng kia ép ở bên trên mặt đất, giãy dụa như thế nào cũng không thể động đậy.

Chỉ có Thánh Tê còn đứng ở chỗ đó, thánh quang trên người vẫn ôn nhuận như nước, đôi mắt bình hòa ngước nhìn cánh cửa kim loại kia.

- Móa ơi, chuyện gì thế này? Cánh cửa kim loại kia là cái quái gì thế?

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, tất cả mọi thứ đang phát sinh đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Hắn chưa từng nghe nói qua có loại chuyện này, cánh cửa kim loại kia mới chỉ mở ra một cái khe đã tản mát ra uy áp khủng bố như thế, hơn nữa Hàn Sâm từ trong đó còn cảm thấy sinh cơ không thể tưởng tượng được, sinh cơ kia vô cùng bàng bạc, cơ hồ còn hùng vĩ hơn trái cây ở bên trên Tiên Nhân Bổng, quả thực là không có cách nào tưởng tượng nổi.

- Đó rốt cuộc là nơi nào?

Hàn Sâm bị ép ở trên mặt đất, ánh mắt vẫn nhìn chòng chọc vào cánh cửa kim loại cổ xưa thần bí kia.

Theo cánh cửa từ từ mở ra, bên trong lại chỉ là một mảnh hỗn độn, Hàn Sâm vậy mà không nhìn thấy thứ gì, chỉ thấy có uy thế khủng bố à sinh cơ chảy ra, khiến cho cả vùng này trở nên sinh cơ bừng bừng.

Mảng lớn Hắc Sa Mạc, chợt bắt đầu có chồi non chui ra, hơn nữa còn nhanh chóng sinh trưởng, không bao lâu đã sinh trưởng ra mảng lớn cỏ xanh, nhiều đóa hoa tươi nở rộ, giống như là vườn địa đàng vô hạn tốt đẹp ở trong truyền thuyết.

Thật sự không có cách nào tưởng tượng, cả khu vực này trước đây không lâu vẫn là một mảnh sa mạc chết chóc.

Tiểu yêu tinh ở bên cạnh run rẩy, có phần sợ hãi lại có chút hâm mộ hưng phấn nhìn Thánh Tê cùng cánh cửa kim loại.

Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng Thanh Kỳ Lân đang nằm rạp trên mặt đất cũng như thế, trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ, hận không thể tự kiềm chế đi tới thay thế vị trí của con Thánh Tê kia.

Cánh cửa kim loại rốt cục đã hoàn toàn mở ra, Hàn Sâm mở to hai mắt liều mạng nhìn vào bên trong, nhưng vẫn chỉ là một mảnh hỗn độn, không nhìn thấy bất kỳ thứ gì.

Đột nhiên!

Hàn Sâm tựa hồ đã nhìn thấy gì, giống như có thân ảnh của một nhân loại ở trong mảnh hỗn độn kia đi tới.

- Trong đó còn có nhân loại?

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, thật sự là không thể tưởng được, bên trong cánh cửa kim loại thần bí như vậy, tại sao lại có nhân loại tồn tại.

Nhưng mà Hàn Sâm vẫn không thể xác định kia có phải thật sự là nhân loại hay không, chỉ là bóng dáng mơ mơ hồ hồ có chút giống.

Thân ảnh kia dần dần tới gần, càng ngày càng gần, Hàn Sâm nhìn càng ngày càng rõ, quả nhiên rất giống nhân loại, chỉ là khí tức mà thân ảnh kia tản ra lại có chút khủng bố, khiến cho Hàn Sâm cơ hồ muốn cúi đầu quỳ lạy, giống như chỉ cần liếc y một cái, chính là khinh nhờn đối với thiên địa này.

Mà rất nhiều dị sinh vật kia, kể cả Hắc Hỏa Phượng Hoàng, Thanh Kỳ Lân cùng tiểu yêu tinh ở bên trong, đều sớm đã cúi đầu trên đất run rẩy, không dám một lần nữa ngẩng đầu nhìn.

OÀ..ÀNH!

Thân ảnh kia cuối cùng đã từ trong hỗn độn đi ra, một chân bước ra ngoài cánh cửa kim loại.

Hàn Sâm gắng gượng chịu đựng nhìn về phía cánh cửa kim loại, chỉ thấy đó là một cái chân nhỏ bị kim loại đen bao quanh, vô cùng thon dài hữu lực, chỉ là liếc mắt nhìn bắp chân kia, đã khiến người ta cảm thấy bên trên tràn đầy lực lượng, phảng phất chỉ cần bàn chân kia đạp xuống, cả vùng đất này đều sẽ bị đạp vỡ vụn.

Rất nhanh, thân ảnh kia đã hoàn toàn xuyên qua hỗn độn, đi ra bên ngoài cánh cửa kim loại, rốt cục Hàn Sâm đã nhìn rõ ràng dung mạo của y.

Đó là một người đàn ông mặc áo giáp kim loại đen, lạnh lùng tuấn mỹ, có loại hờ hững y hệt như thần, giống như chúng sinh trong mắt y chẳng qua đều là con sâu cái kiến.

Mà trên người y phát ra khí thế khủng bố khiến cho tất cả sinh linh cúi đầu, mà ngay cả Thánh Tê đang đứng thẳng ngửa đầu, lúc này cũng có chút cúi thấp đầu xuống.

Hàn Sâm nhìn thấy thế trong lòng kinh hãi, kia tuyệt đối không phải là một nhân loại, Hàn Sâm thấy được một đôi cánh màu đen ở sau lưng y, đó là thứ trời sinh, cũng không phải là do thú hồn biến thành.

- Dị Linh?

Trong lòng Hàn Sâm chấn động, nhưng mà từ đâu tới Dị Linh khủng bố như thế, coi như là Quang Chi Thần Tử ở trước mặt y thì cũng chỉ là con sâu cái kiến mà thôi.

Chương 770: Cậu Là Người Của Tôi

- Mày có nguyện ý đi theo tao đạp vào con đường tiến hóa không?

Trong mắt người đàn ông kia giống như chỉ có con Thánh Tê kia, nhìn Thánh Tê lạnh nhạt nói.

- Ùm. . .ụm bò. . ..ò. . .!

Thánh Tê kêu một tiếng đối với người đàn ông kia, bốn vó đạp không bay lên, từng bước một đi về phía cánh cửa kim loại, không lâu sau đã đi tới bên cạnh người đàn ông kia, giống như là có chút không bỏ được quay đầu lại liếc nhìn Hắc Sa Mạc.

Trong mắt người đàn ông kia lộ ra mỉm cười, đang muốn mang theo Thánh Tê rời đi, ánh mắt tùy ý quét qua, trong mắt lại lộ ra một tia kinh ngạc.

Nguyên bản người đàn ông kia đang chuẩn bị muốn dẫn Thánh Tê đi vào trong cánh cửa kim loại, lại xoay người lại, ánh mắt một lần nữa nhìn về

phía đám sinh linh ở trên đất.

Hàn Sâm có thể cảm giác được rất rõ ràng, ánh mắt của người đàn ông kia là nhìn về phía hắn, căn bản không có bất kỳ nghi vấn nào, chính là thẳng tắp nhìn lại như vậy, tuyệt đối không có khả năng nhìn lầm.

- Thảm rồi, mình tự nhiên nhìn y làm gì, y muốn đi thì đi, muốn dẫn ai thì mang theo kẻ đó, những sinh vật siêu cấp thần huyết kia đều cúi đầu không dám nhìn, mình tự nhiên tìm xui xẻo, nhìn y làm gì cơ chứ?

Hàn Sâm hận không thể tự tát mình hai cái tát.

Vốn chẳng có chuyện gì, người ta cũng không phải đến đây vì hắn, hắn không có việc gì lại đi nhìn loạn, bây giờ thì tốt rồi, người ta không đi nữa, ngược lại còn nhìn tới hắn, điều này thật sự quá không ổn.

Hàn Sâm thấp thỏm trong lòng, nếu như hắn có thể chạy, đã sớm nhanh chân chạy đi, nhưng mà hắn chạy không thoát a, liền tiểu yêu tinh và Hắc Hỏa Phượng Hoàng, Thanh Kỳ Lân đều bị ép ở trên mặt đất không thể động đậy, hắn lại càng không nhúc nhích được, muốn chạy trốn đều trốn không thoát.

Người đàn ông kia nhìn thấy Hàn Sâm, tựa hồ có hứng thú đánh giá thêm vài lần, sau đó duỗi ra một ngón tay, bắn ra một cái tới chỗ Hàn Sâm.

Lập tức chỉ thấy một tia sáng màu đen giống như là tia laser xuyên qua hư không, trực tiếp bắn tới đầu Hàn Sâm.

- Xong xong, cái mạng nhỏ này xong rồi!

Hàn Sâm dùng hết khí lực toàn thân giãy dụa muốn né tránh, nhưng mà đừng nói là thân thể, ngay cả đầu đều không nhúc nhích được một chút nào.

OÀ..ÀNH!

Chùm sáng kia trực tiếp đánh lên trên đầu Hàn Sâm, khiến cho lòng Hàn Sâm ở trong chớp mắt nguội lạnh hơn phân nửa.

- Làm bậy a, bình thường đều đi bổ đầu người ta, bây giờ bị người ta bắn vào đầu, quả nhiên là báo ứng, cho dù mình đáng chết, nhưng liền cái đầu cũng không có, sau này người ta khác phát hiện ra thi thể của mình, cũng không nhận ra mình là ai, liền muốn báo tin cho người nhà đều không thể. . . không đúng. . . ở đây có nhiều dị sinh vật như vậy, sao còn có thể lưu lại thi thể chứ, chỉ sợ đợi lát nữa liền cặn bã cũng không còn rồi. . .

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm buồn bã.

Thế nhưng mà hình như cũng không có xảy ra chuyện gì, tia sáng kia đánh lên trên đầu hắn, cũng không nổ nát đầu lâu của hắn, thậm chí còn không để cho Hàn Sâm cảm thấy đau đớn, giống như chùm sáng kinh khủng vừa rồi kia chỉ là hư ảo.

- Cậu, là người của tôi rồi.

Người đàn ông kia hơi nhếch khóe môi lên, nhìn Hàn Sâm nói ra một câu như vậy, sau đó liền xoay người trở về bên trong cánh cửa kim loại.

Thánh Tê cũng đi theo y cùng tiến vào bên trong cánh cửa kim loại, sau đó cánh cửa kim loại kia liền chậm rãi đóng lại, dần dần biến mất ở trong hư vô.

Rốt cục Hàn Sâm đã có thể nhúc nhích, vội vàng sờ lên đầu của mình, vẫn cảm thấy một đám thịt núc ních bóng mịn, lập tức mừng như điên:

- Đầu vẫn còn, vậy mà mình không chết.

Nhưng mà một giây sau, Hàn Sâm lập tức vứt những chuyện này ra khỏi óc, trực tiếp triệu hoán ra Tiểu Thiên Sứ, mang theo tiểu yêu tinh cùng một chỗ xông tới hố cát.

Không chỉ là Hàn Sâm, đám dị sinh vật kia, kể cả Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng Thanh Kỳ Lân, tất cả đám dị sinh vật đều xông về phía hố cát.

Nơi đó có da thịt xương cốt mà Thánh Tê tróc ra, đó chính là thịt của sinh vật siêu cấp thần huyết cấp cao nhất, những dị sinh vật này quả thực muốn liều mạng xông về phía trước.

Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng Thanh Kỳ Lân vừa xông về phía trước, vừa bộc phát ra ngọn lửa màu đen cùng tia sét màu xanh kinh khủng, trực tiếp đuổi giết dị sinh vật dám tranh đoạt thịt với chúng nó.

Hàn Sâm có Tiểu Thiên Sứ và tiểu yêu tinh che chở, nhanh chóng vọt tới núi thịt ao máu kia, trực tiếp triệu hồi ra chuông đồng màu xanh da trời, trực tiếp ném vào bên trong ao máu.

Hơi chút do dự, hồ lô trong tay cũng ném vào trong, mặc kệ có tác dụng hay không, bỏ vào trước rồi nói, thứ tốt như thế này không thể lãng phí được.

Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng Thanh Kỳ Lân đều nhào tới núi thịt, há to miệng ăn những máu thịt kia, phàm là có sinh vật tới gần bọn nó liền trực tiếp đuổi giết.

Tiểu yêu tinh cũng chiếm cứ một nơi, ở chỗ đó ăn thánh nhục, cái miệng nhỏ nhắn mau chóng cắn xé, đảo mắt đã gặm sạch sẽ một tảng thánh nhục lớn.

Tiểu Thiên Sứ vậy mà cũng ăn một chút, Hàn Sâm triệu hoán Miêu Quân ra, cũng cho nó ăn một ít.

Bây giờ Hàn Sâm có chút hối hận không mang theo Tiểu Ngân Ngân tới, nếu như tên tham ăn kia ở đây, nhất định sẽ cao hứng tới phát điên.

Bởi vì Thánh Tê thật sự là quá lớn, mặc dù Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng Thanh Kỳ Lân cùng một chỗ xua đuổi đuổi giết, nhưng mà vẫn còn có không ít dị sinh vật vọt tới, ở nơi cách chúng nó tương đối xa ăn thịt uống máu.

Hàn Sâm cũng nằm rạp ở trên mặt đất uống thánh huyết, nhưng mà vừa uống vào một ngụm, lập tức toàn bộ phun ra, máu huyết kia giống như là H2SO4, thiếu chút nữa đã ăn mòn miệng và đầu lưỡi của hắn.

- Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ máu thịt này chỉ có dị sinh vật mới có thể ăn?

Trong lòng Hàn Sâm rất là buồn bực, nhìn những dị sinh vật đó ăn đặc biệt thơm ngon, căn bản không có loại tình huống giống như của hắn.

Tiểu Thiên Sứ một chút vấn đề cũng không có, chỉ có một mình hắn ở chỗ này ăn không vô.

Hàn Sâm không cam lòng cứ buông tha như vậy, lại cắt một miếng thịt để ăn, kết quả cảm giác giống như là đang ăn vôi, trong miệng thiêu đốt không chịu được, lập tức lại phun ra.

- Thật sự là gặp quỷ rồi, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, nhìn núi thịt ao máu nhưng lại không ăn không uống được, quả thực là khiến cho hắn buồn bực tới nổi giận.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhớ ra trước đó hình như Thánh Tê rơi xuống một giọt nước mắt, giọt nước mắt kia thoạt nhìn hình như là ở trạng thái cố hóa, không biết còn ở đó hay không.

Hàn Sâm dựa theo trí nhớ lúc trước, tiến vào trong đống máu thịt, lục lọi ở bên trong huyết tương, hắn nhớ rõ đại khái chính là rớt ở trong vùng này, nếu như không tan ra mất, có lẽ là ngay ở chỗ này không sai.

Sờ trong chốc lát, tay của Hàn Sâm đột nhiên chạm đến một vật mượt mà, trong lòng lập tức vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vội vàng sờ soạng thứ đó ra.

Quả nhiên là một giọt nước mắt của Thánh Tê, giọt nước mắt lớn chừng quả đấm, toàn thân óng ánh tinh khiết, mặc dù là từ bên trong huyết tương móc ra, nhưng lại không hề dính bụi đất, chỉ có ở trên tay và trên người Hàn Sâm mới dính đầy huyết tương, may mà Hàn Sâm mặc áo giáp thú hồn ở trên người, nếu không chỉ sợ da thịt đều đã bị ăn mòn hư thối.

Hàn Sâm nắm lấy nước mắt Thánh Tê đã biến thành tinh thể, chỉ cảm thấy sinh cơ thuần túy ở bên trong tràn ra ngoài, có một loại cảm giác thuần khiết, chỉ là cầm lấy nó liền cảm thấy trong lòng một mảnh yên tĩnh, giống như được thánh quang tẩy lễ vậy.

- Thứ tốt, quả nhiên là bảo bối.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, vội vàng thận trọng thu nước mắt Thánh Tê vào.

Sau đó Hàn Sâm lấy ra một cái túi, liền nhét một ít thịt vào trong túi, mang về cho Tiểu Ngân Ngân ăn một ít, không thể để cho tên tham ăn kia thiếu thốn được.

Chủ yếu nhất là Hàn Sâm vẫn một mực chờ mong nó mau mau lớn lên, Tiểu Ngân Ngân thành niên tuyệt đối sẽ vô cùng khủng bố, nếu không thì thật là có lỗi với những thứ tốt bị nó ăn.

Chương 771: Son Phấn

Mặc dù thịt của Thánh Tê có rất nhiều, nhưng cũng không chịu được nhiều cái miệng như vậy, rất nhanh huyết tương đã bị uống cạn sạch, Hàn Sâm từ trong bùn cát cầm lấy hồ lô, đã thấy toàn thân hồ lô kia có màu huyết hồng, giống như là đã hút no máu tươi, màu máu trông vô cùng xinh đẹp.

Mà phía trên chuông nhỏ màu xanh da trời cũng đã ngưng tụ ra rất nhiều đường vân cùng ký hiệu màu máu, thoạt nhìn hết sức quỷ dị, nói không rõ đến cùng là đồ án dạng gì.

Miêu Quân đã không ăn nổi nữa rồi, nâng cao cái bụng tròn vo té lăn ở trên mặt đất thở, tốc độ ăn của tiểu yêu tinh cũng trở nên chậm hơn rất nhiều, thoạt nhìn cũng sắp không ăn nổi nữa, Tiểu Thiên Sứ đã không tiếp tục ăn nữa rồi.

Hàn Sâm đã lấy đi không ít thịt, mắt thấy núi thịt sắp bị đã ăn hết, Hàn Sâm không dám ở lại lâu hơn nữa, khiêng túi rồi gọi tiểu yêu tinh, muốn cùng một chỗ giết ra ngoài.

Nhưng mà tiểu yêu tinh vẫn không chịu đi, vẫn ở chỗ này liều mạng ăn thịt, Hàn Sâm cũng không thèm quan tâm tới cô ta nữa, liền mang theo Tiểu

Thiên Sứ cùng một chỗ xông ra ngoài.

Những dị sinh vật ở bên ngoài nhìn thấy Hàn Sâm cõng thánh nhục đi ra, liền xông tới chỗ Hàn Sâm, nhưng mà có Tiểu Thiên Sứ ở bên cạnh, hơn nữa thực lực của Hàn Sâm cũng hơn xa những dị sinh vật đó, nên cũng dễ dàng giết ra ngoài.

Một đường giết trở lại vị trí của bọn Chu Vũ Mị, quả nhiên là bọn họ đều đang chờ ở chỗ này, Hàn Sâm quay người nhìn một cái, đã thấy phương viên trăm dặm quanh chỗ đó là một mảnh hoa cỏ màu xanh cùng hoa tươi, hơi có vẻ không hợp với đại sa mạc bên này.

Tiểu Ngân Ngân nhìn thấy Hàn Sâm trở về, lập tức liền nhào tới.

Hàn Sâm thò tay ra chuẩn bị muốn ôm chặt lấy nó, nhưng mà nó liền lách qua người Hàn Sâm, trực tiếp cắn lấy túi, hai ba lần đã kéo thịt ở bên trong ra ăn.

Hàn Sâm có chút lúng túng thu tay về, mặt mo ửng đỏ ho hai tiếng, nhưng trong lòng thầm mắng:

- Thật sự là loại không có lương tâm, thấy thịt liền không nhận cha nữa rồi.

Quả cam nhỏ cũng chạy tới, nhưng lại ở một bên vòng tới vòng lui, làm bộ đáng thương meo meo kêu liên tục, cũng không dám chạy tới ăn thịt.

Hàn Sâm nghĩ đến về sau có lẽ còn có thể cần nó hỗ trợ, thu mua quả cam nhỏ kết một chút thiện duyên trước cũng tốt, liền từ trong túi lôi một miếng thịt ra ném cho quả cam nhỏ.

Quả cam nhỏ liền hưng phấn nhảy lên một cái, há miệng cắn lấy khối thịt kia.

- Đã xảy ra chuyện gì thế? Tại sao đột nhiên có nhiều dị sinh vật chạy tới như vậy, bên kia còn đột nhiên xuất hiện một bãi cỏ?

Chu Vũ Mị đi tới hỏi.

- Con tê giác màu trắng kia đã chết rồi, những dị sinh vật đó đều tới cướp ăn thịt của nó, số thịt này chính là tôi cướp trở về đấy.

Hàn Sâm cũng không hề giải thích cặn kẽ, mọi chuyện không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa cũng có thể tính là một bí mật lớn, tin tức như vậy, nếu không ai bỏ ra một cái giá lớn, Hàn Sâm đương nhiên sẽ không tùy tiện nói lung tung.

- Đó là thịt của tê giác màu trắng à?

Chu Vũ Mị nghe xong có chút ảm đạm, nhưng cũng chỉ mặc niệm ba giây cho tê giác màu trắng mà thôi, sau đó liền trừng đôi mắt to, giả ra bộ dáng khả ái:

- Đại ca, có thể cũng chia cho tôi một chút thịt được hay không? Tôi cũng muốn ăn một chút.

Chu Vũ Mị tự nhiên biết rõ con Thánh Tê kia không phải bình thường, liền sinh vật thần huyết còn xa mới có thể sánh bằng, thịt tất nhiên là đồ cực tốt.

Hàn Sâm liền quả cam nhỏ đều chịu cho một khối, có lẽ cũng sẽ không hẹp hòi không chịu cho cô.

- Ăn thịt thì cũng có thể, nhưng trước đó ký vào cái này đã, sau này cô có thể tùy tiện ăn bao nhiêu cũng được.

Hàn Sâm lại lấy ra một tờ giấy vay nợ để cho Chu Vũ Mị ký.

- Keo kiệt.

Chu Vũ Mị đã là nợ nhiều tới mức không thèm quan tâm nữa rồi, nhìn qua, xác định là giấy vay nợ không có vấn đề gì, liền trực tiếp ký tên của mình lên.

Sau khi ký xong, Chu Vũ Mị hưng phấn chạy về phía một bên túi, Chu Vũ Mị cảm giác mình đã kiếm được một món lợi lớn, loại thịt như vậy cũng không phải là dùng tiền có thể đổi được, cô ta chỉ bỏ ra một chút tiền như vậy đã có thể ăn loại thịt này, tự nhiên là kiếm lợi lớn.

Thế nhưng mà sau khi Chu Vũ Mị cắn một cái, lập tức mặt đều tái đi rồi, vội vàng phun thịt trong miệng đều ra, sau đó chạy về trước mặt Hàn Sâm, tức giận chỉ vào Hàn Sâm nói:

- Anh gạt tôi, đây căn bản không phải là thịt của con tê giác màu trắng.

- Tôi không hề lừa cô, thực đúng là, không tin cô có thể hỏi quả cam nhỏ một chút xem, cô không thấy nó ăn rất vui sướng hay sao? Nếu như không phải là thịt của con tê giác màu trắng, nó sẽ tham ăn như vậy à?

Hàn Sâm nói.

Chu Vũ Mị nghĩ lại thấy đúng là như vậy, bình thường quả cam nhỏ liền thịt của sinh vật cấp thần huyết đều không thèm ăn, sao có thể xin Hàn Sâm ăn thịt như vậy, nhất định là thịt này hết sức bất phàm, mới có thể để cho quả cam nhỏ làm như thế.

- Thế nhưng mà. . . nhưng mà. . .

Chu Vũ Mị nhưng mà cả buổi, cũng không thể nói ra nhưng mà cái gì.

Nhìn thấy nụ cười xấu xa trên mặt Hàn Sâm, Chu Vũ Mị đã hiểu ra là chuyện gì rồi, cô thở phì phò muốn xông lên đoạt lại giấy vay nợ trong tay Hàn Sâm:

- Được lắm, anh gạt tôi, anh biết rõ thịt kia ăn không trôi, còn gạt tôi ký giấy vay nợ, anh trả cho tôi.

- Tôi lừa cô lúc nào rồi hả? Tôi lại không bắt cô mua, là chính cô muốn ăn, sao có thể trách tôi được?

Hàn Sâm đương nhiên sẽ không trả lại cho cô rồi, trực tiếp cất giấy vay nợ đi.

Chu Vũ Mị còn muốn đoạt lấy, nhưng lại bị Hàn Sâm trực tiếp cầm lấy cánh tay vặn một cái, Chu Vũ Mị lập tức đưa lưng về phía Hàn Sâm, cái mông tròn nhỏ vểnh lên chìa tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm vỗ vào một cái lên trên mông núc ních thịt kia, Chu Vũ Mị lập tức bụm lấy bờ mông xông về phía trước vài bước mới đứng vững lại, vừa thẹn vừa xấu hổ trừng mắt lườm Hàn Sâm, nhưng cũng không dám xông tới nữa.

Chu Vũ Mị không dám tiếp tục đi trêu chọc Hàn Sâm, thò tay lấy một tảng thịt lớn muốn ném cho quả cam nhỏ, lại bị Hàn Sâm bắt được cổ áo xách lên.

- Anh làm gì thế?

Chu Vũ Mị tức giận nói.

- Tôi hỏi cô làm gì mới đúng, cô lấy thịt của tôi ra làm gì?

Hàn Sâm bĩu môi nói.

- Tôi mua thịt của anh rồi, tôi thích làm như thế nào thì làm.

Chu Vũ Mị hận hận nói ra.

- Tôi chỉ nói là cho cô tùy tiện ăn, cũng không nói là cho cô tùy tiện cầm, cô đã từng thấy ăn buffet còn có thể đóng gói mang đi chưa?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

- Anh. . . vô sỉ. . . quả cam nhỏ. . . cắn anh ta. . .

Chu Vũ Mị hận cắn chặt răng, muốn chỉ huy quả cam nhỏ giúp cô ta trả thù.

Quả cam nhỏ hung mãnh đánh về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm vẫn đứng bất động ở chỗ đó, mắt thấy quả cam nhỏ đã sắp nhào lên trên người hắn.

- Meow. . .

Thân thể cao lớn của quả cam nhỏ bổ nhào tới trước mặt Hàn Sâm, nhẹ nhàng linh hoạt rơi xuống, đưa cái đầu xù tiến đến trên người Hàn Sâm, híp mắt cọ cọ lên trên người Hàn Sâm, vừa cọ vừa kêu meo meo.

- Ngoan, vẫn là quả cam nhỏ mày hiểu chuyện.

Hàn Sâm sờ lên đầu quả cam nhỏ, cầm một miếng thịt thưởng cho nó, quả cam nhỏ lập tức cao hứng kêu meo meo, liền ở bên cạnh Hàn Sâm bắt đầu ăn.

Phổi Chu Vũ Mị sắp nổ tung rồi, bị tức tới mức đầu váng mắt hoa:

- Phản đồ. . . quả cam nhỏ mày là tên phản đồ. . . tại sao mày có thể dễ dàng bị người xấu mua chuộc như vậy. . .

- Phản đồ cái gì, đây gọi là chim khôn biết chọn cành mà đậu.

Hàn Sâm dương dương đắc ý nói, còn dùng tay sờ xoạng đầu quả cam nhỏ ở bên cạnh.

Mặc dù biết quả cam nhỏ cũng rất là gian trá, nhất định là ăn xong thịt sẽ bỏ chạy, vẫn sẽ trở lại chỗ Chu Vũ Mị, nhưng mà bây giờ chọc tức Chu Vũ Mị một chút, ở trong sa mạc rộng lớn nhàm chán này cũng là một chuyện thú vị.

Chu Vũ Mị bị làm cho tức nói không ra lời, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Đột nhiên, Chu Vũ Mị tỉnh táo lại, chỉ vào trán Hàn Sâm cười lạnh nói:

- Tôi là cô gái tốt không đấu với đàn ông, đặc biệt là loại người bất nam bất nữ như anh, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn bôi son phấn lên trán, Chu Vũ Mị tôi khinh thường tức giận anh.

- Son phấn gì?

Trong lòng Hàn Sâm run rẩy một cái, liền vội vươn tay sờ lên trên trán mình.

Chương 772: Niết Bàn Thánh Lệ

Hàn Sâm cũng không sờ được cái gì ở trên trán mình, bóng loáng bằng phẳng không có một chút nếp nhăn nào.

Nhưng khi nhìn bộ dạng của Chu Vũ Mị, không hề giống như là đang nói dối, Hàn Sâm vội vàng từ trong túi đeo lưng lấy ra cái gương nhỏ mà hắn dùng lúc sử dụng Trùng Giáp Kỵ Sĩ, soi lên mặt của mình.

Lần soi này khiến cho Hàn Sâm biến sắc, chỉ thấy ở trên trán mình quả nhiên có một vết tròn màu đỏ, ngay ở vị trí mi tâm, Hàn Sâm lau vài cái, vết đỏ kia lại giống như là mọc ở bên trên vậy, căn bản lau không hết.

Hàn Sâm nhìn kỹ lại, mặc dù vết đỏ kia thoạt nhìn chỉ là dính ở bên ngoài, nhưng mà giống như là đã dính vào trong da thịt, muốn chùi cũng chùi không hết đấy.

Vội vàng vận chuyển Động Huyền Kinh, kiểm tra xem trên người mình có chỗ nào không đúng hay không, nhưng mà cũng không phát hiện ra chỗ nào không bình thường, cũng chưa thấy xuất hiện vấn đề gì.

- Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì thế?

Hàn Sâm nghĩ tới lời nói của Dị Linh đi ra từ trong cánh cửa kim loại kia, cảm giác có chuyện gì đó không ổn.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không lo lắng quá mức, dùng thực lực của Dị Linh, muốn giết hắn, căn bản là không cần động tay động chân gì, chỉ là bị người khác vô duyên vô cớ làm một cái ký hiệu ở trên trán, Hàn Sâm vẫn vô cùng khó chịu.

- Nếu như suy đoán của mình là đúng, Dị Linh kia hẳn là đến từ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Thánh Tê cũng có thể đã đi tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng mà tại sao y phải lưu lại một cái ấn ký ở trên người mình?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày suy tư, nhưng lại không có đầu mối gì.

Bây giờ Hàn Sâm muốn nhanh một chút đi ra khỏi sa mạc, tìm người hỏi một chút xem ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Hắn thật sự muốn biết, dùng địa vị bây giờ của hắn, tự nhiên cũng không phải là thật sự không nghe được.

Trước kia Hàn Sâm không đi nghe ngóng, chủ yếu là những chuyện đó không có quan hệ gì lớn tới hắn, hắn cách không gian thứ ba Tí Hộ Sở còn quá xa xôi, nhưng mà bây giờ lại khác, bây giờ hắn bức thiết muốn biết, rốt cuộc không gian thứ ba Tí Hộ Sở có bộ dáng gì.

Thế nhưng bây giờ ở trước mắt là một mảnh đại sa mạc, căn bản liền một Tí Hộ Sở đều không nhìn thấy, tự nhiên cũng không thể đi ra ngoài nghe ngóng, chỉ có thể tiếp tục làm theo kế hoạch mà thôi.

Không tới nửa ngày sau, tiểu yêu tinh đã đuổi theo, thoạt nhìn vô cùng hưng phấn, vây quanh Hàn Sâm bay múa không ngừng.

Hàn Sâm cũng lười để ý đến cô ta, ngồi ở trên lưng của Kim Mao Hống, vuốt vuốt giọt nước mắt Thánh Tê trong tay, vừa vuốt vuốt vừa âm thầm vận chuyển Động Huyền Kinh, nhìn xem có thể hấp thu được hay không.

Động Huyền Kinh quả nhiên là không được, nhưng mà lúc Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh mô phỏng khí tức lưu chuyển của Thánh Tê, lập tức cảm thấy nước mắt trong tay hình như đã hòa tan một chút, hóa thành thánh thủy nhu hòa sáp nhập vào trong thân thể hắn.

Cũng không thấy nhắc nhở tăng gen, khiến cho Hàn Sâm hơi có chút thất vọng, nhưng mà nước mắt kia giống như là thánh quang tẩy lễ mỗi một tế bào trong thân thể Hàn Sâm, khiến cho thân thể của Hàn Sâm mau chóng tróc da, dơ bẩn ở trong cơ thể cũng từng chút từng chút bị đẩy ra ngoài thân thể.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm thò tay xé ra, vậy mà từ trên người mình kéo xuống một tầng da chết và dơ bẩn, sau khi xé ba bốn tầng như thế, thân thể càng ngày càng nhẹ nhàng, giống như là một người mới bị cảm, mũi hoàn toàn bị bế tắc, bỗng nhiên hết cảm, mũi thông rồi, thoải mái không diễn tả được.

- Quả nhiên là bảo bối tốt.

Hàn Sâm mừng như điên, hắn cảm thấy thân thể của mình giống như là thoát thai hoán cốt, tựa như đã lấy được tân sinh, công hiệu mạnh không có cách nào tưởng tượng nổi.

Giọt nước mắt này là lúc Thánh Tê trọng sinh tiến hóa nhỏ ra, trong đó ẩn chứa lực niết bàn lột xác hướng về một tầng khác, hơn nữa còn có lực lượng thánh khiết của bản thân Thánh Tê, Hàn Sâm hấp thu một giọt nước mắt này, nói là thoát thai hoán cốt trọng sinh một lần cũng không đủ.

Cho dù hắn chiếm được quả tiên kia, hoàn toàn nuốt vào, chỉ sợ hiệu quả cũng sẽ không bằng một giọt niết thánh lệ này.

Một giọt niết bàn thánh lệ này mặc dù không gia tăng gen cho Hàn Sâm, nhưng lại ưu hóa gen cho hắn, khiến cho gen của hắn trở nên càng thêm ưu tú.

Về số lượng mặc dù không hề gia tăng, nhưng mà chất lượng lại đề cao khoảng lớn, mặc dù còn kém hơn lúc lột xác tấn chức, nhưng mà dù sao tấn chức đẳng cấp là cố định, bình thường cơ hồ rất khó có được cơ duyên như vậy.

Hàn Sâm lột ra dơ bẩn và da chết trọn vẹn mười tầng mới hoàn toàn ngừng lại.

Chuyện này dĩ nhiên không phải là trong một ngày có thể hoàn thành, chờ sau khi Hàn Sâm hoàn thành lột xác, thân thể ngược lại có cảm giác trầm trọng, giống như bốn phía đều trở nên có chút vẩn đục rồi, nguyên bản Hàn Sâm cảm thấy không khí vô cùng thanh tân, lúc này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy có chút khó có thể hô hấp, cảm giác trong đó có rất nhiều hạt bụi.

Chuyện này khiến cho Hàn Sâm có chút giật mình, hiện tại làm hắn có cảm giác giống như lúc còn ở lại không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, nhưng mà vẫn chưa mãnh liệt như vậy.

- Cũng may, thân thể của mình lột xác còn chưa tới mức để cho không gian thứ hai Tí Hộ Sở bài xích, nếu không liền thật sự thảm rồi, nếu như bị bài xích, mình sẽ không thể không tấn chức thành Siêu Việt Giả trong khoảng thời gian ngắn, tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm âm thầm thở dài một hơi, thầm nghĩ:

- Thứ tốt có đôi khi cũng không thể ăn bậy, công hiệu của giọt thánh lệ kia quả thật quá mạnh mẽ, không hổ là vật lưu lại của sinh vật siêu cấp thần huyết đã tiến vào tầng thứ cao hơn.

Mà làm cho Hàn Sâm cảm thấy vui mừng nhất chính là, mặc dù tố chất thân thể của hắn cũng không vì vậy mà gia tăng, nhưng mà đạo khóa gen thứ nhất của hắn đã mở ra toàn bộ.

Trước khi tố chất thân thể đạt tới 300 Thiên Nhân, Hàn Sâm đã có thể phóng lực lượng của mình ra ngoài, quả thật khiến cho hắn mừng như điên.

Nếu như không phải là có Chu Vũ Mị ở bên cạnh, hắn không muốn bị Chu Vũ Mị nhìn thấy cảnh chính mình phóng thích lực lượng, cũng đã sớm thử nhìn một chút xem cảm giác phóng hỏa đầy trời là như thế nào rồi.

- Thực sự là người tốt có phúc báo a!

Hàn Sâm nói khoác không biết ngượng âm thầm nghĩ.

Nếu như người khác biết được ý nghĩ của hắn, nhất định sẽ quăng tới ánh mắt khinh bỉ, hắn chưa bao giờ nghĩ tới làm chuyện gì tốt, cũng chưa bao giờ làm qua chuyện tốt gì.

Một mực ở trong Hắc Sa Mạc đi lên phía trước, Hàn Sâm nhàn rỗi không có chuyện gì nghiên cứu khí tức lưu chuyển của Thánh Tê một chút, Thánh Tê mạnh mẽ như vậy, khí tức lưu chuyển của nó khẳng định không kém, cho nên Hàn Sâm mới muốn nghiên cứu một chút, nhìn xem sẽ có hiệu quả như thế nào.

Sau khi Hàn Sâm nghiên cứu phát hiện ra, mô phỏng ra thánh quang căn bản không có tính công kích gì cả, nhưng mà có thể dùng để trị liệu thương thế, có hiệu quả trị liệu rất mạnh, vết thương nhỏ thông thường, bị thánh quang quét qua một cái liền trực tiếp khép lại, đây vẫn chỉ là hắn mô phỏng ra thánh quang mà thôi.

Dù sao thể chất của hắn chưa đủ, khí tức cũng xa xa không đạt được tiêu chuẩn như Thánh Tê, mô phỏng ra thánh quang tự nhiên là không mạnh bằng Thánh Tê được.

Nhưng mà cho dù là như thế, Hàn Sâm cũng hết sức thỏa mãn rồi, dù sao người đang ở bên trong Tí Hộ Sở, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, chưa hẳn bên người tùy thời đều có dược vật, năng lực như vậy đúng là quá hữu dụng.

Đi mười mấy ngày, phía trước vậy mà xuất hiện gò sa mạc cùng sơn mạch như ẩn như hiện, Hàn Sâm và Chu Vũ Mị lập tức vui mừng quá đỗi, rốt cục bọn họ đã đi ra khỏi Hắc Sa Mạc rồi.

Hàn Sâm gia tăng tốc độ tiếp tục đi lên phía trước, hy vọng có thể tìm được một Tí Hộ Sở, mau mau trở lại Liên Minh hỏi thăm tình huống của không gian thứ ba một chút.

Chương 773: Khế Ước Dị Linh

Hàn Sâm cùng Chu Vũ Mị mới vừa đi vào bên trong dãy núi không được bao lâu, liền thấy bóng dáng của nhân loại, làm cho Chu Vũ Mị vui mừng cơ hồ là muốn nhảy dựng lên.

- Khốn nạn, rốt cuộc anh đã không uy hiếp được tôi nữa.

Chờ lúc Chu Vũ Mị đi hỏi rõ gần đó có Tí Hộ Sở, cô liền vô cùng phách lối làm một cái mặt quỷ với Hàn Sâm.

- Sau khi rời khỏi đây, nhớ mang tiền trả lại, phiếu nợ của của cô đều ở chỗ này, đừng có trốn nợ.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Hừ.

Chu Vũ Mị le lưỡi với Hàn Sâm, đi về phía Tí Hộ Sở.

- Cô cứ định đi như vậy à?

Hàn Sâm gọi Chu Vũ Mị lại.

- Vậy còn có thể làm như thế nào đây?

Chu Vũ Mị nghi ngờ hỏi.

- Cô có thể đi ra, chẳng lẽ cô để cho quả cam nhỏ ở lại bên trong Tí Hộ Sở, cô không sợ người khác tới chém nó?

Hàn Sâm nói.

- Sợ cái gì, bọn họ không phải là đối thủ của quả cam nhỏ.

Chu Vũ Mị vuốt đầu quả cam nhỏ kiêu ngạo nói.

- Vậy ý của cô là, liền đợi cho quả cam nhỏ phản kích tàn sát hàng loạt người ở trong thành?

Hàn Sâm hỏi ngược lại.

Chu Vũ Mị lập tức nhíu mày:

- Vậy anh nói phải làm sao bây giờ?

- Tôi ở chỗ này làm một nơi đóng quân, cô để quả cam nhỏ ở lại chỗ này đi.

Hàn Sâm lấy lều vải ở trên lưng Kim Mao Hống xuống, hạ trại ở chỗ này, đem quả cam nhỏ, Tiểu Ngân Ngân cùng tiểu yêu tinh, những con vật không thể truyền tống ra ngoài ở lại nơi đây.

Sau đó lại triệu hồi ra Cương Thiết vương tử, để cho y canh giữ ở nơi đóng quân này, nếu có người đến nơi này, cũng có thể để cho Cương Thiết vương tử cùng bọn họ thương lượng, để cho bọn họ đừng xông tới.

Đương nhiên, nếu như chính bọn họ xông tới muốn chết, vậy cũng đừng trách Hàn Sâm nữa rồi, Phật còn không độ người tìm chết, huống chi là Hàn Sâm.

Sau khi sắp xếp tốt tất cả, Hàn Sâm mới cùng Chu Vũ Mị đi tới Tí Hộ Sở nhân loại kia.

Đây chỉ là một Tí Hộ Sở kỵ sĩ nho nhỏ, nhưng sau khi nghe ngóng, Hàn Sâm biết rõ đi thêm vài trăm dặm xa hơn trên núi, có một tòa Tí Hộ Sở hoàng tộc cỡ lớn của nhân loại, ở đây đã coi như là khu vực của nhân loại.

Hàn Sâm cùng Chu Vũ Mị đều vội vã đi ra ngoài, cũng không nghe ngóng thêm nữa, liền trực tiếp lợi dụng Truyền Tống Trận trở về bên trong Liên Minh.

Trực tiếp bấm máy truyền tin của Kỷ Yên Nhiên, báo một tin bình an, lại hàn huyên vài câu, Hàn Sâm liền hỏi tình huống ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

- Anh đợi em ở trong phòng. . .em mang theo An Ny đi qua, chuyện này không tiện nói ở trong máy truyền tin.

Kỷ Yên Nhiên nói xong liền dập máy.

Không bao lâu sau, Kỷ Yên Nhiên liền mang theo An Ny đi tới căn phòng của Hàn Sâm.

Sau khi Hàn Sâm mời các cô ngồi xuống, Kỷ Yên Nhiên liền nói với An Ny:

- An Ny, cô nói cho Hàn Sâm một chút tình huống ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đi.

An Ny nhìn Hàn Sâm, lúc này mới lộ ra vẻ phức tạp nói:

- Liên Minh sở dĩ một mực không cho phép Siêu Việt Giả nói tới tình huống ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, là bởi vì nhân loại ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở là tồn tại tầng dưới chót nhất, chủ nhân chân chính của không gian thứ ba Tí Hộ Sở là Dị Linh, nơi đó là sân khấu tranh đấu của Dị Linh.

- Không phải chứ? Nhân loại không phải là đã có khoảng trăm vạn Siêu Việt Giả rồi hay sao?

Hàn Sâm giật mình nói.

- Trăm vạn Siêu Việt Giả là không hề sai, phân tán ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, chỉ sợ bên trong mười Tí Hộ Sở đều chưa hẳn sẽ có một nhân loại, nếu như là cậu tấn thăng lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở, có thể trực tiếp truyền tống đến một Tí Hộ Sở nhân loại, vậy đơn giản không khác gì mua xổ số trúng độc đắc cả.

An Ny nói mà không có biểu cảm gì.

- Chuyện này thật đúng là có chút thảm.

Hàn Sâm cười khổ nói.

An Ny đột nhiên lộ ra một nụ cười khó có thể cân nhắc:

- Thảm? Chuyện này không gọi là thảm, thảm còn ở phía sau. Nhân loại truyền tống vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều là trực tiếp truyền tống đến bên trong Tí Hộ Sở, nếu không truyền tống tới Tí Hộ Sở nhân loại, vậy cậu cũng hiểu được, nhân loại sẽ truyền tống tới chỗ nào rồi chứ?

- Tí Hộ Sở Dị Linh? Điều này sao có thể?

Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt ra nhìn, quả thực là không có cách nào tưởng tượng đó sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, ngay cả sinh vật bình thường đều có thể đạt tới Thiên Nhân, coi như là một Tí Hộ Sở Dị Linh cấp thấp nhất, bên trong chắc chắn sẽ có Dị Linh và không ít dị sinh vật, nhân loại mới vừa tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở làm sao có thể ngăn cản nổi lực lượng như vậy.

- Khó trách nhiều người đến chết đều không tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở như vậy, truyền tống lên như thế, thật sự là không khác gì đi chịu chết cả, nhân loại có thể sống sót trăm vạn Siêu Việt Giả, thật sự là rất giỏi rồi.

Hàn Sâm cười khổ nói.

- Rất giỏi? Chỉ sợ cậu lại nghĩ sai rồi, phải nói là sỉ nhục của nhân loại mới đúng.

An Ny có chút hờ hững nói.

- Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Hiện tại Hàn Sâm đã lười suy nghĩ tiếp, chỉ muốn mau mau nghe An Ny nói rõ ràng tình huống ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

- Nhân loại đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, muốn sống sót chỉ có ba loại khả năng, một loại là truyền tống đến Tí Hộ Sở Dị Linh cấp thấp nhất, chỗ đó chỉ có sinh vật bình thường và Dị Linh bình thường, nếu như cậu có thể may mắn giết ra ngoài, như vậy liền có thể sống sót. Loại khả năng thứ hai, chính là cậu truyền tống đến một Tí Hộ Sở nhân loại, tự nhiên cũng có thể sống sót.

Dừng lại một chút, An Ny mới lại tiếp tục nói:

- Nhưng mà hai loại khả năng đó đều thấp tới đáng thương, Tí Hộ Sở nhân loại cho đến bây giờ đều vô cùng ít, đối với Tí Hộ Sở Dị Linh khó có thể tính toán mà nói, Tí Hộ Sở nhân loại chiếm cứ cơ hồ có thể không cần tính. Tí Hộ Sở Dị Linh bình thường cũng rất ít, phần lớn đều đã sớm bị phá hủy, tranh giành ở giữa Dị Linh, Tí Hộ Sở nhỏ như vậy rất dễ bị phá huỷ, số lượng tồn tại cũng không nhiều.

- Loại khả năng sống sót thứ ba thì sao?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi, biết rõ loại này mới thật sự là trọng điểm.

- Còn có một loại, chính là khuất phục trước Dị Linh, cùng Dị Linh ký kết khế ước, trở thành một thành viên của Tí Hộ Sở Dị Linh, bị Dị Linh thống trị.

An Ny nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho Hàn Sâm cảm thấy vô cùng chấn động.

Khó trách Liên Minh một mực không công bố tình huống cụ thể của không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nguyên bản ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở,

nhân loại chính là một phương bị nô dịch.

- Cậu cho rằng như vậy đã xong rồi sao? Còn xa, nếu như nơi cậu truyền tống tới chỉ là một Tí Hộ Sở Dị Linh cấp thấp, như vậy chúc mừng cậu. . . cơ hội sống sót của cậu sẽ rất lớn, ít nhất cậu có cơ hội ký kết khế ước rất lớn, trở thành một thành viên trong Tí Hộ Sở Dị Linh. Nếu như là truyền tống tới Tí Hộ Sở Dị Linh cao cấp, năng lực cùng tư chất của cậu không đạt được yêu cầu của chủ nhân Tí Hộ Sở Dị Linh, như vậy cậu ngay cả cơ hội ký kết khế ước đều không có, chỉ có thể làm nô lệ chân chính.

An Ny không tiếp tục nói, nhưng mà Hàn Sâm đã hoàn toàn hiểu rõ đó sẽ là kết quả như thế nào nào.

Bây giờ Hàn Sâm cũng đã hiểu rõ một chuyện, Thánh Tê là bị mang đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Dị Linh kia hẳn là nhìn trúng tư chất của hắn, cho nên mới để lại một cái ấn ký, chờ hắn đi lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Nhưng mà đây cũng chỉ là một cái ấn ký, cũng không phải là khế ước thật sự, dù sao ký kết khế ước với Dị Linh cần bản thân Hàn Sâm đồng ý.

- Không biết đó là Dị Linh đẳng cấp gì, đã có thể đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở tiếp dẫn Thánh Tê, cấp bậc của Dị Linh kia chỉ sợ sẽ không thấp.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, hắn đương nhiên không muốn bị Dị Linh nô dịch.

- Nhưng mà cùng Dị Linh ký kết khế ước cũng không phải là không có chỗ tốt.

Kỷ Yên Nhiên đột nhiên mở miệng nói một câu.

- Chỗ tốt gì?

Hàn Sâm nao nao.

Chương 774: Gen Dị Linh

- Gen Dị Linh.

Kỷ Yên Nhiên chậm rãi nói ra mấy chữ.

- Gen Dị Linh? Chẳng lẽ ăn Dị Linh cũng có thể đạt được gen?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Kỷ Yên Nhiên, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe nói gen Dị Linh vậy mà cũng có thể bị đoạt đi.

Kỷ Yên Nhiên lại cười nói:

- Gen Dị Linh cũng không phải ăn mà lấy được, ăn Dị Linh không có một chút tác dụng nào.

Hàn Sâm lẳng lặng chờ Kỷ Yên Nhiên giải thích, hắn biết là không gian thứ ba Tí Hộ Sở chênh lệch với không gian Tí Hộ Sở trước kia quá nhiều.

- An Ny, để cô giải thích đi.

Kỷ Yên Nhiên không nói, có thể là bởi vì dù sao cô vẫn chưa tấn thăng đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, sợ rằng chính mình giải thích cũng không quá rõ ràng.

An Ny gật gật đầu nói:

- Không gian thứ nhất và thứ hai của Tí Hộ Sở chỉ cần gen dị sinh vật để tăng tố chất thân thể lên, nhưng đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhân loại ngoại trừ tăng tố chất thân thể lên, còn cần phải mở ra khóa gen.

- Mở ra khóa gen có hai loại phương pháp, một là cậu tu luyện loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào đó, dùng thứ này để mở ra khóa gen, chỉ cần tố chất thân thể của cậu tiếp tục tăng cường, tiếp tục tu luyện loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này, có thể dần dần cởi bỏ khóa gen ở tầng thứ cao hơn, loại phương pháp này cần gen dị sinh vật tăng cường tố chất thân thể, tố chất thân thể càng mạnh, tỷ lệ cởi bỏ khóa gen ở tầng thứ cao hơn sẽ càng cao. Đương nhiên, chuyện đó và Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cậu tu luyện liên quan mật thiết với nhau, có Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cực hạn chỉ có thể mở ra ba bốn đạo khóa gen, có loại sẽ mạnh hơn.

Dừng một chút, An Ny lại tiếp tục nói:

- Loại phương pháp mở ra khóa gen thứ hai, chính là từ chỗ Dị Linh lấy được gen Dị Linh, nếu như một Dị Linh mở ra ba đạo khóa gen, cậu đạt được gen Dị Linh của Dị Linh kia, có thể mở ra một đạo khóa gen, chỉ cần 300 điểm gen Dị Linh, có thể mở ra ba đạo khóa gen, cao nữa thì không được. Đương nhiên, lực lượng cậu đạt được khi mở ra khóa gen, sẽ giống như của Dị Linh kia, không có quan hệ gì với thuộc tính bản thân và Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của cậu.

- Nói như vậy, nếu như là một Dị Linh mở ra chín đạo khóa gen, cho tôi chín trăm điểm gen Dị Linh, chẳng phải là tôi có thể trực tiếp trở thành cường giả mở ra chín đạo khóa gen?

Trong lòng Hàn Sâm khiếp sợ.

- Trên lý luận là như thế, nhưng mà coi như là Dị Linh cho cậu gen Dị Linh, nếu như tố chất thân thể của cậu quá kém, cũng không chịu nổi lực lượng của những gen dị linh đó, mở ra quá nhiều khóa gen, thân thể cũng sẽ không chịu nổi sụp đổ.

Kỷ Yên Nhiên giải thích một câu.

- Hơn nữa gen Dị Linh đối với bản thân Dị Linh cũng rất quan trọng, cũng không thể tùy tiện cho nhân loại.

An Ny nói.

- Như thế nào mới có thể đạt được gen Dị Linh?

Hàn Sâm hỏi.

- Cùng Dị Linh ký kết khế ước, trở thành một thành viên của Tí Hộ Sở Dị Linh, nếu như cậu lập được công lao, Dị Linh sẽ xem xét công lao của cậu để ban thưởng số lượng gen Dị Linh khác nhau cho cậu.

An Ny nhìn Hàn Sâm một lúc, mới lại nói tiếp:

- Đương nhiên, nếu như thực lực của cậu đủ mạnh mẽ, cũng có thể cướp lấy Linh Hồn Chi Thạch, nếu như cái Dị Linh kia không tự bạo, lựa chọn nhận cậu làm chủ nhân, cậu sẽ có thể ra lệnh cho y dâng ra gen Dị Linh.

- Chỉ có điều Dị Linh rất ít khi nhận chủ, tính khả thi của loại phương pháp này thật sự là quá thấp, bình thường thì Dị Linh cấp quá thấp cũng không có tác dụng quá lớn, tầng số khóa gen mở ra được quá thấp.

Kỷ Yên Nhiên nói.

- Dị Linh Chân sẽ cho nhân loại gen Dị Linh sao?

Trong lòng Hàn Sâm tương đối hoài nghi, không phải cùng tộc nhất định có dị tâm, hắn thật sự rất khó tin tưởng, Dị Linh sẽ thành thật cho nhân loại gen Dị Linh.

- Ký kết khế ước trở thành một thành viên của Tí Hộ Sở Dị Linh là được, ở trong mắt Dị Linh, nhân loại và dị sinh vật không có gì khác nhau cả, bọn họ cũng sẽ cùng ký kết khế ước với dị sinh vật, giao phó dị sinh vật gen Dị Linh. Chỉ có điều càng là gen Dị Linh của những Dị Linh cao cấp thì càng khó đạt được, trước mắt đã có nhân loại thông qua đạt được Gen Dị Linh mở ra đạo khóa gen thứ tám.

An Ny nói.

- Dị Linh ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở có thể cho nhân loại gen Dị Linh không?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động.

- Trước mắt những Dị Linh mà nhân loại đoạt được, còn không có Dị Linh như vậy tồn tại, nhưng mà căn cứ theo phỏng đoán, Dị Linh cùng một cấp bậc với sinh vật siêu cấp thần huyết có lẽ sẽ có gen Dị Linh, nhưng tối đa cũng chỉ ở trình độ mở ra một đạo khóa gen, giá trị không lớn, hơn nữa nhân loại trước mắt cũng không thể thu được Dị Linh như vậy.

Kỷ Yên Nhiên nói.

- Gen Dị Linh có thể để cho cậu đạt được lực lượng mà nguyên bản cậu không có, mặc dù nhân loại tự thân tiến hóa cũng rất quan trọng, dù sao lực lượng của gen Dị Linh cũng không thuộc về cậu, cậu chỉ đạt được lực lượng mà không có lĩnh ngộ, không bằng chính cậu từng tầng một đột phá lĩnh ngộ lực lượng tới thuận buồm xuôi gió. Hơn nữa dùng lực lượng bản thân mở ra khóa gen, bởi vì độ phù hợp với thân thể cao, bình thường đều sẽ mạnh hơn một chút, cường giả chân chính trong nhân loại, cuối cùng phần lớn đều vẫn là dựa vào bản thân đột phá để mở ra khóa gen.

An Ny cuối cùng lại cố ý nói thêm một câu.

Sau khi cùng Kỷ Yên Nhiên, An Ny trò chuyện xong, Hàn Sâm đối với không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã có một thứ nhận thức đại khái.

Mặc dù nói là gen Dị Linh không thể vận dụng tự nhiên bằng bản thân tự đột phá, nhưng hiển nhiên đó là một con đường càng cấp tốc hơn, có thể nhanh chóng tăng cường thực lực, chuyện này cũng không phải là chuyện xấu.

Có được lực lượng càng mạnh hơn, mới càng dễ dàng săn giết dị sinh vật tăng cường sức mạnh bản thân, mới có thể dễ đột phá hơn, giữa hai việc cũng không có gì mâu thuẫn.

Chỉ có điều muốn đạt được gen Dị Linh, nhất định phải ký kết khế ước với Dị Linh, nếu không Dị Linh sẽ không cho gen Dị Linh.

Cùng Dị Linh ký kết khế ước có lợi cũng có hại, nhân loại bình thường đều không có quá nhiều lựa chọn, chỉ có thể cùng Dị Linh ký kết khế ước.

- Không biết Dị Linh mang đi Thánh Tê kia có cấp độ gì.

Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Hàn Sâm trở lại Liên Minh không bao lâu, Chu nghị viên liền liên lạc với Kỷ gia, biểu đạt lòng biết ơn đối với chuyện Hàn Sâm trợ giúp Chu Vũ Mị đi ra khỏi đại sa mạc, hơn nữa đưa lên tạ lễ phong phú.

Sau khi Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy phần danh sách kia cũng bị làm cho hoảng sợ, vừa cười vừa nói:

- Chứng tỏ địa vị của Chu Vũ Mị này ở Chu gia cũng không thấp.

- Chỉ sợ không phải hoàn toàn là bởi vì địa vị của cô ta ở Chu gia, cô ta ở trong sa mạc nuôi con dị sinh vật, hẳn là hậu đại của sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu như có thể lớn lên, tương lai thực lực sẽ rất kinh người, có lẽ về sau Chu Vũ Mị nhất định sẽ là nhân vật quan trọng của Chu gia.

Hàn Sâm đem chuyện của Chu Vũ Mị cùng quả cam nhỏ nói lại một lần.

- Còn có việc này nữa? Đây quả nhiên là cơ duyên cực lớn, phải lập tức đưa tin cho trong nhà biết rõ mới được.

Kỷ Yên Nhiên cùng An Ny đều mở to hai mắt ra nhìn.

- Nếu như em thích, về sau anh cũng tặng em một con nuôi chơi.

Hàn Sâm cười nói.

An Ny ở bên cạnh trợn trắng mắt, đương nhiên không tin tưởng loại chuyện hoang đường mà Hàn Sâm nói, hậu đại của sinh vật siêu cấp thần huyết, bản thân đã vô cùng mạnh mẽ, muốn bắt làm sủng vật để nuôi, hoàn toàn khó hơn việc giết chúng, loại tình huống kia của Chu Vũ Mị rõ ràng cho thấy là một trường hợp đặc biệt, ở đâu nói có là có.

Chương 775: Chẳng Có Gì Ghê Gớm

Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn đi Tí Hộ Sở, lại đột nhiên nhận được tin tức, có người tới thăm hắn.

Nghe được tin tức này, Hàn Sâm không nhịn được khẽ nhíu mày, ở đây bình thường không cho phép thăm người thân đấy, làm sao đột nhiên lại có

người đến thăm hắn, chuyện này làm cho Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ quái.

- Có thể là ai đây?

Hàn Sâm suy đoán trong lòng, nhưng lại không đoán ra nguyên cớ.

Bởi vì bình thường không cho phép người ngoài tiến vào trong căn cứ, cho nên Hàn Sâm đi tới phòng khách chuyên môn, nhìn thấy ở trong phòng tiếp khách có một cô gái đang ngồi, một cô gái rất đẹp.

Nhìn không ra tuổi tác, nhưng mà Hàn Sâm có thể khẳng định, chính mình từ trước tới nay chưa từng gặp qua cô gái này.

- Cậu chính là Tiểu Sâm đi?

Cô gái kia nhìn thấy Hàn Sâm, lại hết sức thân thiết nhiệt tình, cười khanh khách nhìn Hàn Sâm nói.

- Tôi là Hàn Sâm, cô là ai?

Hàn Sâm nghe được xưng hô của cô gái kia đối với hắn, không nhịn được nhíu mày.

- Tôi là dì nhỏ của cậu.

Cô gái giống như hết sức kinh ngạc với việc Hàn Sâm vậy mà lại hỏi cô ta vấn đề này.

- Dì nhỏ?

Hàn Sâm ngây cả người, cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng nghe nói mình còn có dì nhỏ nào cả.

- Chẳng lẽ Lam tỷ chưa nói với cháu là chị ấy còn có một em gái hay sao? Vậy thì thật sự là làm cho người ta rất thương tâm, mặc dù dì chỉ là một cô nhi được ông nhận nuôi, nhưng mà dì vẫn một mực coi chị ấy thành chị ruột, vậy mà chị ấy nhắc đều không nhắc tới dì, thật sự làm cho người ta thương tâm.

Cô gái kia lộ ra vẻ đau thương, trong mắt sóng nước lấp loáng, nước mắt tựa hồ cũng đảo quanh ở bên trong rồi.

- Rốt cuộc cô là ai?

Hàn Sâm chau mày, mặc dù hắn đã biết thân phận của cô gái này, nhưng mà chuyện này với hắn mà nói cũng không có tác dụng gì.

Mẹ đã từng nói qua, bà không muốn mình bị cuốn vào chuyện của La gia, liền võ học của La gia đều không cho hắn luyện, mặc dù mẹ không giải thích, nhưng mà Hàn tin rằng bà nhất định có đạo lý của bà, cho nên Hàn Sâm cũng không có ý định lui tới cùng với người của La gia.

- Thật đúng là lạnh lùng, không hổ là con trai của Lam tỷ.

Cô gái kia cười cười, óng ánh trong mắt lập tức biến mất, trở mặt cực nhanh quả thực là làm cho người ta hoa cả mắt.

- Nếu như cô không có chuyện gì khác thì tôi đi đây.

Hàn Sâm nói xong quay người liền chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng mà bàn tay trắng như ngọc của cô gái kia lại đột nhiên giống như điện, ngón tay hướng về trên người Hàn Sâm điểm qua.

Ngón tay chưa tới, một luồng lực lượng vô hình nhưng vô cùng lăng lệ ác liệt trong nháy mắt đâm tới người Hàn Sâm, còn nhọn hơn cả kim, sắc bén hơn cả lưỡi đao, lập tức đã cắt vỡ quần áo chiến đấu của Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm hơi kinh hãi, không nghĩ tới cô gái kia vậy mà dám động thủ ở chỗ này, cũng may là Hàn Sâm phản ứng cực nhanh, một đòn Đại Luân Bảo Tượng Quyền đập lên lực lượng vô hình kia.

Coong!

Hàn Sâm liền lùi lại ba bước, phía sau lưng va lên trên vách tường, trên nắm tay bị cắt máu me đầm đìa, đã có thể nhìn thấy xương ngón tay ở bên trong.

- Ồ, cậu không tu luyện Phi Thiên Kinh?

Cô gái kia kinh nghi nhìn Hàn Sâm, nếu như Hàn Sâm luyện qua Phi Thiên Kinh, khẳng định sẽ không có phản ứng như vậy.

Hàn Sâm vốn định tức giận, nhưng mà nghe được lời cô gái nói lại không nhịn được nhíu mày hỏi:

- Phi Thiên Kinh gì?

Lời vừa mới dứt, Hàn Sâm liền lập tức nghĩ tới điều gì, nhìn chằm chằm vào cô gái kia hỏi:

- Môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật không rõ lai lịch kia là cô gửi cho tôi?

Cô gái kia lắc đầu nói ra:

- Là tôi đưa cho cậu, nhưng mà Phi Thiên Kinh là của ông cố ngoại cậu đưa cho cậu, vì sao cậu không luyện?

- Đồ vật không rõ lai lịch, tôi đương nhiên sẽ không luyện.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

- Hiện tại cậu đã biết lai lịch của Phi Thiên Kinh, hi vọng cậu mau mau bắt đầu luyện.

Cô gái kia có chút bất đắc dĩ, lần này cô ta tới vốn là muốn kiểm tra một chút tiến độ tu luyện Phi Thiên Kinh của Hàn Sâm, thật không ngờ Hàn Sâm không hề tu luyện.

- Nếu là đồ đạc của La gia, tôi sẽ càng không tu luyện.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Tại sao?

Cô gái kia nhíu mày nhìn Hàn Sâm, toàn bộ câu trả lời của Hàn Sâm đều nằm ngoài dự liệu của cô ta.

- Bởi vì mẹ không muốn tôi có liên lụy gì tới La gia, vấn đề đã trả lời xong, cô có thể đi về.

Vẻ mặt của Hàn Sâm có chút hờ hững, đã mẹ mình không muốn mình dính dáng gì tới La gia, hắn đương nhiên sẽ không làm ra chuyện để cho mẹ lo lắng.

Hơn nữa Phi Thiên Kinh của La gia theo Hàn Sâm thấy cũng không cần thiết phải luyện, mặc kệ là Động Huyền Kinh hay là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đều không hề kém hơn Phi Thiên Kinh.

- Cậu biết cậu đã bỏ lỡ cái gì không? Trên thế giới này Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể mở ra mười đạo khóa gen tổng cộng cũng không vượt quá năm bộ, Phi Thiên Kinh chính là một trong số đó.

Cô gái kia nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói.

- Vậy thì sao?

Hàn Sâm không thèm quan tâm hỏi lại.

Cô gái kia đột nhiên nở nụ cười:

- Xem ra Tiểu Sâm cậu thật sự hoàn toàn không biết mình đang bỏ qua cái gì, nếu như cậu không luyện Phi Thiên Kinh, cậu không thể xem như người của La gia, sẽ không có tư cách kế thừa Sát Thần Tí Hộ Sở.

- Thật xin lỗi, tôi họ Hàn, Sát Thần Tí Hộ Sở cùng tôi không có bất cứ quan hệ gì, cũng sẽ không đi kế thừa cái gì cả. Hơn nữa, tôi cũng không thấy Phi Thiên Kinh có gì đặc biệt hơn người.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Nghe được câu nói sau cùng của Hàn Sâm, dáng tươi cười của cô gái kia dần dần thu liễm, giọng điệu có chút sẵng giọng nói:

- Cậu quả nhiên là cùng một dạng với Lam tỷ, đều là ích kỷ tự phụ như vậy, hoàn toàn không để ý tới cảm thụ của người khác, xem ra người dì nhỏ như tôi, cần phải quản giáo tốt cậu mới được.

- Cô cảm thấy đây là nơi nào?

Hàn Sâm nhếch miệng.

- Nơi có La Lỵ tôi ở, chính là chỗ của tôi.

Cô gái kia nói xong, thân hình trực tiếp lóe lên, liền phá vỡ không gian lao thẳng tới Hàn Sâm.

Ngón tay như ngọc trắng giống như máy cắt kim loại, trực tiếp xé rách không khí, từng luồng lực lượng vô hình đâm về phía Hàn Sâm, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt của Hàn Sâm ngưng tụ, Động Huyền Kinh trong cơ thể mô phỏng ra khí tức lưu chuyển của Cốt Tượng, trong thân thể giống như bách tượng tề minh, máu thịt trở nên óng ánh như ngọc, một quyền hung hăng đập lên phía trên lực lượng vô hình kia.

Bành!

Giống như có lưu ly vô hình ở trên không trung bị một quyền của Hàn Sâm đập nát, trong mắt La Lỵ lộ ra vẻ kinh dị, thật không ngờ quyền của Hàn Sâm vậy mà mạnh tới mức này, lại có thể đập nát Phi Thiên lực của cô ta.

Mặc dù chỉ là tiện tay một chỉ, cũng không sử dụng toàn lực, nhưng mà Hàn Sâm có thể dễ dàng đập nát, thực sự là nằm ngoài dự liệu của cô ta.

Nhưng mà La Lỵ có chấp nhất cùng tin tưởng không hề tầm thường đối với Phi Thiên Kinh, đương nhiên không chịu tin Hàn Sâm có thể chống đỡ được Phi Thiên lực của mình.

Đều là Tiến Hóa Giả, La Lỵ không cho rằng mình là vô địch, nhưng mà cô ta vẫn tin tưởng vững chắc, người không tu luyện qua Phi Thiên Kinh, tuyệt đối không có khả năng đánh bại cô ta.

Ở trong lòng La Lỵ, người có thể đả bại cô ta, cũng chỉ có La Lam mẹ của Hàn Sâm mà thôi, cô ta một mực coi La Lam trở thành mục tiêu và đối thủ truy cầu của mình, thẳng tới hôm nay, hoàn toàn không thể dễ dàng tha thứ cho việc mình lại thua con trai của La Lam, càng thêm không thể tha thứ

cho việc mình thua ở trong tay Hàn Sâm vốn không tu luyện qua Phi Thiên Kinh.

Lực lượng vô hình trên người La Lỵ triệt để nổ tung, cả người cuồng loạn nhảy múa, không thể tưởng tượng lơ lửng ở giữa không trung, lực lượng vô hình phun ra ngoài, theo bàn tay như ngọc trắng kia hóa chưởng thành đao, trực tiếp chém về phía Hàn Sâm.

Lực lượng vô hình giống như lưỡi đao không gì không phá, trực tiếp cắt qua không gian, lập tức cắt tới trước mặt Hàn Sâm.

Hai tay của La Lỵ liên tục vung, giống như ma nữ điên cuồng, từng lưỡi đao vô hình từ trong hai tay điên cuồng chém ra, giống như lưỡi đao gió vô hình, không chút lưu tình chém tới Hàn Sâm.

Chương 776: Lực Lượng Của Cô Chỉ Có Ngần Ấy Thôi Ư?

Hàn Sâm bất động như núi, một nửa thân thể lôi điện màu bạc nhấp nháy, một nửa thân thể khác lại có tiếng chuông ngân vang, trong tích tắc những lưỡi đao gió vô hình kia tập kích tới Hàn Sâm, Hàn Sâm trực tiếp đánh ra một quyền.

Lực lượng lôi âm ở trên nắm tay hòa làm một thể, hóa thành một vầng mặt trời màu bạc, từ bên trên quả đấm của Hàn Sâm nổ tung, mang theo tiếng sét đánh, hóa thành một tia điện quang trực tiếp đánh về phía La Lỵ.

Rầm Ào Ào!

Lực lượng vô hình giống như là thủy tinh yếu ớt không chịu nổi, trực tiếp bị lực lượng sấm sét kinh khủng kia nổ nát, toàn bộ lưỡi đao vô hình cơ hồ là trong chốc lát đã bị đánh nát bấy.

Điện quang lan tràn ở trong không khí, lôi âm rung động lắc lư, khiến cho khí tức trong người La Lỵ đại loạn, trơ mắt ra nhìn điện quang kinh khủng kia đánh tới, lại khó có thể ngưng tụ khí tức bộc phát ra lực lượng, né tránh một đòn kinh khủng này.

OÀ..ÀNH!

Điện quang trực tiếp đánh lên trên người La Lỵ, La Lỵ ở trong tích tắc này triệu hoán ra một cái áo giáp thú hồn mặc vào người, nhưng mà cho dù là như vậy, áo giáp kia cũng bị điện quang đáng sợ trực tiếp nổ nát, tính cả quần áo cô ta mặc trên người đều hóa thành than cốc bay múa tứ tán.

Bành!

Thân thể của La Lỵ va lên phía trên vách tường kim loại trong phòng khách, trong miệng phun ra máu tươi, áo giáp và quần áo cháy đen vỡ vụn vẩy ra tứ tán, chỉ là còn vài miếng vụn vặt còn dính ở trên thân thể, cứ như vậy té xuống đất, cả người ngã ngồi ở chỗ đó, không thể tin được nhìn Hàn Sâm trước mắt.

Mặc kệ như thế nào thì cô cũng không thể tin được, chính mình vậy mà lại bại bởi Hàn Sâm, còn bại thảm như vậy, hơn nữa Hàn Sâm còn không hề tu luyện qua Phi Thiên Kinh.

- Không có khả năng. . . điều đó là không có khả năng. . .

Máu tươi trên khóe miệng La Lỵ chảy ròng ròng, người lại sững sờ ở chỗ đó, hoàn toàn không thể tiếp nhận đả kích như vậy.

- Lực lượng của cô có như thế thôi sao?

Hàn Sâm liếc nhìn La Lỵ, cởi áo khoác của mình ra ném cho La Lỵ, sau đó cũng không để ý tới cô ta nữa, quay người rời khỏi phòng khách:

- Đi về đi, mẹ không muốn có liên lụy gì tới La gia, tôi cũng giống như vậy.

La Lỵ nghe được câu nói đó của Hàn Sâm, thân thể lại run lên, cơ hồ là lập tức sa vào trong ký ức.

- Lực lượng của cô chỉ có như thế thôi sao?

Lời giống vậy, khi cô ta còn bé không biết đã nghe bao nhiêu lần rồi, thân ảnh xinh đẹp kiêu ngạo kia, mỗi lần sau khi đơn giản đả bại cô, luôn cười tủm tỉm nhìn cô nói ra những lời này.

La Lỵ cực kỳ hận những lời này, cũng cực hận khuôn mặt xinh đẹp mang theo kiêu ngạo kia, nhưng mà giờ phút này, cô ta lại ở trong miệng một người khác nghe được câu nói kia, hơn nữa người này còn là con trai của chị ta.

- Điều này không có khả năng! Điều này không có khả năng! Hắn không luyện Phi Thiên Kinh, làm sao có được lực lượng như vậy, hắn không có khả năng có được lực lượng như vậy! Mình không thể nào thua ở trong tay một Tiến Hóa Giả không hề tu luyện qua Phi Thiên Kinh, không thể nào bại bởi con trai của chị ta.

La Lỵ có chút cuồng loạn kêu thành tiếng, thế nhưng mà trong phòng tiếp khách cũng đã chỉ còn lại một mình cô ta.

Hàn Sâm không biết La Lỵ đi lúc nào, nhưng sau khi rời khỏi hắn liền bấm số của mẹ tin, nói chuyện về La Lỵ, hắn muốn xác nhận một chút, La Lỵ này có phải thật sự là người nhà họ La hay không.

- Cái đứa bé Tiểu Lỵ kia quả nhiên vẫn đi tìm con rồi.

Sau khi La Tố Lan nghe xong lại rất hờ hững, tựa hồ đã sớm nằm trong dự liệu, cũng không có cảm giác kinh ngạc gì.

- Cô ta thật sự là dì của con?

Hàn Sâm lúc trước còn hơi nghi ngờ.

- Đúng, lúc trước ông cố ngoại con cảm thấy một mình mẹ quá cô đơn, liền nhận nuôi cô ta. Về sau mẹ đi ra khỏi La gia, liền không còn nhìn thấy cô ta nữa.

La Tố Lan thở dài nói.

- Con không thể tu luyện Phi Thiên Kinh sao?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Con muốn luyện cũng được, nhưng mà luyện Phi Thiên Kinh, có chút chuyện của La gia con không tránh được.

La Tố Lan thở dài một tiếng, bà ta cho rằng sau khi Hàn Sâm nhìn thấy La Lỵ sử dụng Phi Thiên Kinh, liền động tâm với Phi Thiên Kinh.

- Quên đi, vốn cảm thấy cũng có chút thú vị, đã phiền toái như vậy thì coi như thôi đi.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

La Tố Lan cũng hơi kinh ngạc:

- Con thật sự không động tâm?

- Cũng không có gì, vị dì nhỏ kia luyện Phi Thiên Kinh, không phải cũng bị một quyền của con đánh bại sao.

Hàn Sâm không thèm quan tâm nói ra.

La Tố Lan càng thêm giật mình:

- Con dùng một quyền đánh bại Tiểu Lỵ?

- Đúng vậy, rất đơn giản.

Hàn Sâm dương dương đắc ý nói.

La Tố Lan cười khổ nói:

- Xem ra con đi còn xa hơn những gì mẹ nghĩ, nhưng mà tuyệt đối không nên xem thường Phi Thiên Kinh, mặc dù Tiểu Lỵ vẫn luôn rất cố gắng, nhưng mà dù sao cô ấy cũng không phải là người nhà họ La, trong thân thể không chảy dòng máu của La gia, không có khả năng luyện thành Phi Thiên Kinh chân chính.

- Phi Thiên Kinh chân chính mạnh như thế nào?

Hàn Sâm lập tức có hứng thú, theo Hàn Sâm, La Lỵ đã coi như là rất mạnh mẽ, trong số những Tiến Hóa Giả mà hắn trông thấy, La Lỵ đã coi như là một người mạnh nhất.

- Giống như thiên mà không phải là thiên chính là Atula, nếu như về sau con gặp phải người chính thức luyện thành Phi Thiên Kinh, như vậy thì phải nhớ kỹ, tuyệt đối không nên phòng thủ, việc duy nhất mà con cần phải làm, chính là bằng tốc độ nhanh nhất giết y đi, nếu không chết sẽ là con.

La Tố Lan chỉ nói một câu như vậy, cũng không giải thích rốt cuộc là có ý gì.

- Mẹ, đến cùng La gia có chuyện gì?

Hàn Sâm vẫn không nhịn được hỏi tiếp.

- Nếu như con không gia nhập La gia, như vậy thì không nên biết, biết lại chỉ tăng thêm phiền não, nếu như con vào La gia, đến lúc đó tự nhiên con sẽ rõ.

La Tố Lan đối với chuyện này cực không muốn nhiều lời.

Cùng lúc đó, La Lỵ đã đi ra khỏi căn cứ, ở trong căn phòng trên phi thuyền cùng La Hải Đường trò chuyện.

La Lỵ không hề giấu diếm, đem quá trình mình gặp mặt Hàn Sâm không sót một chữ nói cho La Hải Đường nghe.

Sau khi La Hải Đường nghe xong, khuôn mặt lộ ra vẻ khác lạ:

- Hắn không luyện Phi Thiên Kinh?

- Không.

La Lỵ khẳng định đáp.

- Hắn đem lực lượng sấm sét phóng ra bên ngoài cơ thể?

La Hải Đường lại hỏi.

- Đúng thế.

La Lỵ một lần nữa khẳng định đáp.

- Chuyện này cũng có chút thú vị, lại có thể làm tới mức này, không hổ là con trai của Tiểu Lam, quả nhiên là di truyền gen ưu tú của Tiểu Lam, đây cũng chính là người La gia ta cần có.

La Hải Đường lạnh nhạt nói:

- Lại để cho La Ẩn đi vào trong Tí Hộ Sở gặp hắn, để cho hắn kiến thức một chút Phi Thiên Kinh chân chính, trong thân thể của hắn chảy xuôi dòng máu của La gia ta, hắn nhất định sẽ không kháng cự được Phi Thiên Kinh.

- Vâng.

La Lỵ cúi đầu đáp.

Hàn Sâm một lần nữa tiến vào Tí Hộ Sở, trước tiên tra rõ ràng tình huống xung quanh, hắn cần xác nhận vị trí của mình, mới tiện cân nhắc kế tiếp phải đi như thế nào.

- Không tốt rồi. . . không tốt rồi. . . Dị Linh đến đánh Tí Hộ Sở của chúng ta rồi. . .

Hàn Sâm đang ngồi ở bên cạnh quảng trường suy nghĩ sau này mình nên đi như thế nào, lại đột nhiên nghe được có người kêu to, đám người xung quanh lập tức trở nên khẩn trương.

- Dị Linh đánh Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm nghe rõ ràng những người kia hô, hơi có chút kinh ngạc, hắn rất lâu rồi không đụng phải Dị Linh đánh Tí Hộ Sở.

Mang theo hiếu kỳ, Hàn Sâm đi về chỗ tường thành của Tí Hộ Sở, muốn nhìn một chút xem là Dị Linh gì đánh Tí Hộ Sở, nếu như chủ nhân của Tí Hộ Sở không ngăn cản nổi, hắn cũng có thể giúp đỡ một chút.

- Hàn Sâm?

Hàn Sâm đang đi tới chỗ cửa thành, lại đột nhiên nghe được có người gọi tên hắn.

Chương 777: Gặp Lại Lâm Bắc Phong

- Lâm Bắc Phong?

Hàn Sâm quay đầu nhìn sang, không khỏi có chút vui mừng, dĩ nhiên là Lâm Bắc Phong đã hồi lâu không thấy, không nghĩ tới y cũng đã tấn chức lên không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi.

- Duyên phậnnnnnn!

Lâm Bắc Phong kích động chạy tới cầm chặt lấy tay Hàn Sâm, mắt rưng rưng cơ hồ như sắp rơi lệ.

- Khụ khụ, cũng không phải không gặp lâu lắm mà, không cần phải kích động như vậy chứ?

Thấy Lâm Bắc Phong chân tình như thế, trong lòng Hàn Sâm cũng có chút hơi cảm động.

Lâm Bắc Phong lau nước mắt, lôi kéo tay của Hàn Sâm không buông:

- Huynh đệ, tôi thật sự là rất kích động a, cái chỗ chết tiệt này, có tiền cũng không mua được thứ tốt, trong lòng của tôi sầu khổ. . . thật vất vả gặp lại anh, tiền của tôi rốt cục có chỗ để tiêu rồi, tới tới tới, mau cho bạn cũ hai cái thú hồn thần huyết để an ủi đi. . .

Hàn Sâm nghe xong lời này, lập tức đẩy tay của Lâm Bắc Phong ra, làm cả buổi là kích động vì chuyện này à.

- Cậu cho là thú hồn thần huyết là rau bắp cải ở bên đường à, còn cho hai cái?

Hàn Sâm cười mắng.

- Tôi không tin là anh không có.

Lâm Bắc Phong lại tuyệt không vì lời nói của Hàn Sâm mà thay đổi, vẫn kích động muốn để cho Hàn Sâm lấy thú hồn thần huyết ra.

Lâm Bắc Phong trong khoảng thời gian này thật sự là buồn bực phát điên rồi, y có tiền, nhưng mà nhà y vẫn còn kém đại gia tộc chân chính không ít, y đi đến nơi này, tìm không thấy có ai giúp một tay, có tiền cũng không mua được thứ tốt, mấy ngày này xác thực là lăn lộn rất khó chịu.

Không nghĩ tới vậy mà ở nơi này gặp gỡ Hàn Sâm, y đối với chuyện của Hàn Sâm vẫn là có nghe nói một chút đấy, hơn nữa hắn y luôn biết bổn sự của Hàn Sâm đấy, căn bản không tin Hàn Sâm sẽ không có thú hồn thần huyết.

- Tôi nói Bắc Phong lão đệ này, cậu đừng đóng kịch nữa đi, tên ranh con này, hắn có thể có thú hồn thần huyết sao? Thú hồn kia của tôi chính có giá cả đó, cậu có thích mua nữa hay không, đừng dùng bài này.

Bên cạnh Lâm Bắc Phong, lại có một trung niên có chút láu cá nói ra.

- Thú hồn chó má gì của anh, tôi không mua, bạn thân của tôi thú hồn gì mà không có, còn phải mua cái thú hồn nát kia của anh ư?

Lâm Bắc Phong hận hận nói.

Trong khoảng thời gian này y làm công tử Bạc Liêu không ít lần, người khác biết y có tiền, thú hồn cao cấp ở đây vốn đã ít, những người này có không ít liên hợp lại hãm hại y, đơn giản chỉ cần đem thú hồn biến dị bán cho y với giá của thú hồn thần huyết, Lâm Bắc Phong không mua sẽ không thể sử dụng, bị những người này lừa gạt vô cùng thảm.

Chỉ là những người này chiếm cứ lấy Tí Hộ Sở, ở bên trong Tí Hộ Sở này nói một không hai, Lâm Bắc Phong cũng không có quá nhiều cơ hội để

phản kháng, chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Bây giờ gặp được Hàn Sâm, Lâm Bắc Phong tự nhiên không muốn lại ngậm bồ hòn nữa, sao còn có thể mua thú hồn của bọn họ nữa.

- Bắc Phong lão đệ, cậu cần phải nghĩ thông suốt, bây giờ cậu không muốn, sau này tới tìm tôi nữa, giá cả cũng không phải là giá cũ này nữa đâu.

Lưu Kiệt lại không hề sợ hãi nói, y không tin người trẻ tuổi thoạt nhìn có da mịn thịt mềm trước mặt này thực sự có thú hồn thần huyết gì đó.

Ở chỗ chết tiệt này y còn không biết sao? Toàn bộ Tí Hộ Sở cũng chỉ có hơn mười cái thú hồn biến dị mà thôi, từ đâu có thú hồn thần huyết gì, càng không có khả năng xuất hiện ở trong tay một người trẻ tuổi như thế này.

- Tùy tiện.

Lâm Bắc Phong kiên cường nói một câu, liền không để ý tới người nọ nữa, cười nói với Hàn Sâm:

- Người anh em, đi, tôi mời anh ăn cơm, chúng ta tìm một chỗ nhẩn nha trò chuyện.

- Đừng ăn cơm, không phải là có Dị Linh đánh Tí Hộ Sở hay sao, chúng ta đi nhìn xem.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Được, vậy thì đi xem Dị Linh công thành.

Lúc này Lâm Bắc Phong cảm thấy nhẹ nhõm, đã có Hàn Sâm trợ giúp, y hoàn toàn có thể đi tới Tí Hộ Sở hoàng tộc cách vài trăm dặm kia, không cần uất ức ở lại địa phương nhỏ bé này nữa.

Trước kia người của Tí Hộ Sở này cố ý bắt nạt y, muốn từ trên người y ép ra tiền, không ai chịu trợ giúp y đi tới Tí Hộ Sở hoàng tộc, thực lực của y lại không mạnh, không dám tự mình đi, bây giờ tự nhiên là không cần phải cố kỵ nhiều như vậy nữa rồi.

Hai người đi lên trên tường thành, quả nhiên thấy Dị Linh đang chỉ huy dị sinh vật đánh Tí Hộ Sở, Hàn Sâm nhìn thoáng qua, lập tức hứng thú giảm đi nhiều.

Thoạt nhìn có lẽ chỉ là một Dị Linh quý tộc, hơn nữa hình dạng còn là ma ăn thịt người tương đối xấu xí, Hàn Sâm thật sự không nhấc lên nổi hứng thú đi giết nó, càng thêm không có hứng thú lấy Linh Hồn Chi Thạch của nó.

Liền những con dị sinh vật đang đánh Tí Hộ Sở kia, tối đa cũng chỉ có mấy con sinh vật biến dị mà thôi, Hàn Sâm căn bản cũng lười giết.

Mà đối với Tí Hộ Sở này mà nói, ứng phó lại không mấy nhẹ nhõm, tình hình chiến đấu rất giằng co, Lâm Bắc Phong nhìn thấy thế trong lòng ngứa ngáy, liền hỏi Hàn Sâm:

- Huynh đệ, có thú hồn thần huyết hay không? Trước cho tôi hai cái, để cho tôi xuống dưới thể hiện uy phong một chút.

Hàn Sâm đem hai cái thú hồn thần huyết mình không dùng được chuyển cho Lâm Bắc Phong, Lâm Bắc Phong lập tức vui mừng quá đỗi, mặc áo giáp thần huyết, cầm Quỷ Trảo thần huyết xông ra ngoài.

Có được thú hồn thần huyết trợ giúp, mặc dù thể chất của Lâm Bắc Phong quá bình thường, nhưng mà giết những sinh vật nguyên thủy đó lại dễ như trở bàn tay, coi như là sinh vật biến dị đi lên cũng không làm gì được y cả, ngược lại còn bị y dùng thú hồn thần huyết chém bị thương.

Trong lúc nhất thời Lâm Bắc Phong hóa thân thành tuyệt thế mãnh nam, ở trong đám dị sinh vật giết bảy vào bảy ra, quả thực là cực kỳ uy phong, làm ánh mắt của những người ở trong Tí Hộ Sở đều trợn trừng

Cuối cùng vậy mà Lâm Bắc Phong vọt tới trước mặt Dị Linh quý tộc kia, giết Dị Linh quý tộc đại bại mà đi, cũng được không ít tiếng hoan hô.

Sau khi đuổi Dị Linh đi, tâm tình của Lâm Bắc Phong thật tốt lôi kéo Hàn Sâm đi tới khách sạn bên trong Tí Hộ Sở nhậu nhẹt.

Mà không lâu về sau, có một đội nhân mã tiến vào bên trong Tí Hộ Sở, mấy người chủ sự trong Tí Hộ Sở như bọn Lưu Kiệt đều đi tới đón tiếp đội nhân mã kia.

- Lưu Kiệt, không phải là anh truyền tin tức qua nói là có Dị Linh quý tộc đánh Tí Hộ Sở hay sao, đây là có chuyện gì?

Lưu Huống nhíu mày hỏi.

Y vốn là dẫn người đến trợ giúp Lưu Kiệt, tùy tiện chém giết mấy con sinh vật biến dị, ai ngờ sau khi chạy tới nơi này, vậy mà phát hiện ra chiến đấu đã xong.

- Huống ca, là có chuyện như vậy, ở bên trong Tí Hộ Sở của chúng tôi có một tên tiểu tử không biết từ đâu tới, vậy mà bán ra hai cái thú hồn thần huyết cho Lâm Bắc Phong, hôm nay Lâm Bắc Phong rất uy phong, giết mấy con sinh vật biến dị, còn đánh chạy Dị Linh quý tộc kia. . .

Lưu Kiệt đem mọi chuyện nói lại một lần.

- Tiểu tử kia có quan hệ như thế nào với Lâm Bắc Phong?

Lưu Huống nghe xong lập tức nhíu mày, miếng thịt mỡ Lâm Bắc Phong này bị bọn họ đè ép ở trong Tí Hộ Sở kỵ sĩ nho nhỏ, quả thực là đã ép ra không ít chất béo, bây giờ lại có người bán thú hồn thần huyết cho y, đương nhiên là không có khả năng đè ép thêm được nữa, chẳng khác gì là cắt đứt tài lộ của bọn họ.

- Nói là bạn bè, nhiều lắm chỉ chừng hai mươi tuổi, trông da trắng thịt mịn cũng không có bao nhiêu bản lĩnh, tôi thấy chính là giống như Lâm Bắc Phong, là phá gia chi tử trong nhà giàu có, không biết từ nơi nào mua được thú hồn thần huyết, chạy đến đây đến bán cho tên coi tiền như rác Lâm Bắc Phong kia.

Lưu Kiệt nói ra:

- Huống ca, anh xem chúng ta có nên đem tiểu tử kia cùng một chỗ thu thập hay không?

Lưu Huống lại khoát tay nói:

- Thú hồn thần huyết sao có thể dễ dàng lấy tới tay như vậy, hơn nữa tiểu tử kia không phải là người ở Tí Hộ Sở này, lại có thể chạy tới nơi này, hiển nhiên là người có chút bản lĩnh, không thể chủ quan.

Dừng lại một chút, Lưu Huống lại hỏi Lưu Kiệt:

- Cậu xác định là chưa từng thấy người khác ở bên cạnh tiểu tử kia?

- Xác định, tôi vẫn luôn phái người đi theo đám bọn họ, hơn nữa cũng phái người tra xét người ở bên trong Tí Hộ Sở, trừ hắn ra không có người ngoài nào khác.

Lưu Kiệt vội vàng nói.

- Vậy là tốt rồi.

Trong mắt Lưu Huống lóe lên một tia âm tàn:

- Tiểu Trương, cậu đi mời Hạt Nhãn ca đến.

Chương 778: Hạt Nhãn

Hạt Nhãn ca sở dĩ gọi là Hạt Nhãn ca, không phải bởi vì y bị mù, mắt của Hạt Nhãn ca chẳng những không mù, cũng không có bệnh gì cả, hơn nữa thị lực còn mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Mặc dù bị gọi là Hạt Nhãn ca, nhưng đó là bởi vì Hạt Nhãn ca chỉ nhận tiền không nhận người, chỉ cần có tiền, y chính là một Hạt Tử Nhân, người nào cũng dám giết, con gì sống cũng dám tiếp.

Nhưng mà thực lực của Hạt Nhãn ca xác thực là rất mạnh, liền sinh vật thần huyết đều có thể đơn giản chém giết, mặc dù là ở bên trong Tí Hộ Sở hoàng tộc kia, cũng không có ai dám gây sự với Hạt Nhãn ca.

Đối phó với một người có thể bỏ ra được thú hồn thần huyết, Lưu Huống cũng không dám khinh thường, chuyên môn sai người đi mời Hạt Nhãn ca tới.

Cùng lúc đó, Lưu Huống còn tiếp tục quan sát Hàn Sâm cùng Lâm Bắc Phong, nhìn phải nhìn trái cũng không nhìn ra Hàn Sâm là ai, nếu là người xuất thân từ đại gia tộc, nhất định sẽ có thể nhận ra Hàn Sâm, Lưu Huống hiển nhiên không có nội tình như vậy, cũng không nhận ra vị con rể tương lai của nguyên thủ này.

Nhìn dáng vẻ của Hàn Sâm xác thực là giống như Lưu Kiệt nói, vừa non vừa trắng nhiều lắm chỉ chừng hai mươi, nhìn giống như là con ông cháu cha chưa từng ăn qua đau khổ, trong lòng cũng có phán đoán tương tự như Lưu Kiệt.

Nhưng mà Lưu Huống vẫn tiếp tục nhẫn nại, chờ Hạt Nhãn ca tới, cũng không nóng lòng ra tay.

- Huống ca, bọn họ đã đi ra khỏi Tí Hộ Sở, chúng ta lúc nào mới ra tay?

Nửa ngày sau, Lưu Kiệt vội vội vàng vàng trở về báo cáo.

- Không vội, Hạt Nhãn ca đã lên đường rồi, bọn họ chắc là đi tới Tí Hộ Sở hoàng tộc, chúng ta vượt lên phía trước tụ hợp cùng với Hạt Nhãn ca, vừa vặn chặn đứng bọn họ.

Lưu Huống nói xong liền mang theo người cùng xuất phát.

Trong khu vực núi rừng, nhóm người Lưu Huống Lưu Kiệt đi hơn mười dặm đường, rốt cục đã chạm mặt với Hạt Nhãn ca, mọi người cùng một chỗ mai phục trên con đường tới Tí Hộ Sở hoàng tộc phải đi qua.

Không bao lâu sau, liền thấy hai người cưỡi tọa kỵ theo đường núi mà đến, đúng là Hàn Sâm cùng Lâm Bắc Phong.

- Hạt Nhãn ca, chính là bọn họ.

Lưu Kiệt để ống nhòm xuống, chỉ vào Hàn Sâm cùng Lâm Bắc Phong ở xa xa nói với Hạt Nhãn ca.

Hạt Nhãn ca không dùng kính viễn vọng, chỉ là hướng về hai người ở trên đường núi bên kia nhìn, trong mắt lập tức hiện lên vẻ khác lạ.

- Bọn mày muốn tao ra tay đối phó với bọn họ?

Hạt Nhãn ca nhìn về phía Lưu Huống và Lưu Kiệt hỏi:

- Đúng, chính là bọn họ.

Lưu Kiệt trực tiếp đáp.

Bạch!

Một thanh nhuyễn kiếm giống như dây lưng lụa bị Hạt Nhãn ca cầm vào trong tay, trên thanh kiếm kia có máu tươi đang chảy xuôi, mà cái đầu của Lưu Kiệt đã bay lên giữa không trung, con mắt của y trừng thật to, bên trong còn tràn đầy vẻ mê mang cùng không thể tin.

- Hạt Nhãn ca, đây là ý gì?

Bọn Lưu Huống quá sợ hãi, nhao nhao triệu hoán ra thú hồn đánh tới Hạt Nhãn ca.

Hạt Nhãn ca hắc hắc cười lạnh:

- Tao chỉ giúp người làm việc chứ không bán mạng, bọn mày muốn cho tao bán mạng, vậy thì tao không thể làm gì khác hơn là muốn mạng của chúng mày.

Lưu Huống biến sắc, kinh hãi hỏi:

- Chẳng lẽ tiểu tử kia có lai lịch gì hay sao?

Người kia vậy mà lại để cho ánh mắt của Hạt Nhãn ca không còn mù nữa, còn nhận ra hắn có lai lịch, Lưu Huống đã cảm thấy mọi chuyện rất không ổn.

- Không phải chỉ là có chút lai lịch, mà là lai lịch ghê gớm, đừng nói là chúng mày, coi như là người phía trên chúng mày, ở trước mặt người ta

cũng là đời cháu. Chúng mày cũng dám có ý đồ với hắn, tao thực là bội phục dũng khí của bọn mày.

Hạt Nhãn ca hắc hắc cười không ngừng, chỉ là tiếng cười kia có chút làm cho người ta sởn hết cả gai ốc.

Bọn Lưu Huống quá sợ hãi, không thể tưởng được người trẻ tuổi kia lại có lai lịch khủng bố như thế, Lưu Huống cắn răng nói:

- Hạt Nhãn ca, việc này là chúng tôi có mắt không tròng, thiếu chút nữa hại anh, tiền anh cứ thu, chuyện không cần làm nữa, Lưu Kiệt là chính y bị mù, y đáng chết, cứ tính như vậy đi, anh thấy thế nào?

- Nếu như đổi thành người khác, đương nhiên là không có vấn đề, nhưng mà người nọ đối với tao mà nói, lại là người cần lấy mạng ra để bảo vệ, bọn mày muốn giết hắn, so với muốn giết tao còn đáng giận hơn, không thể không lấy mạng của bọn mày được.

Hạt Nhãn ca nói xong, nhuyễn kiếm trong tay đã như gió múa lên.

Thế gian làm người đau đớn nhất không phải là đao kiếm, thường thường là tình cảm, mà kiếm pháp của Hạt Nhãn ca lại gây ra một loại cảm giác nhu tình như nước, trong lúc kiếm quang quỷ dị kia chớp động, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên trong núi rừng.

Chỉ là trong chốc lát, mười mấy người bọn Lưu Huống đã chết hơn phân nửa, những người còn lại cũng đã toàn thân phát run, trong lòng chỉ còn lại sợ hãi và hối hận.

Lúc này Lưu Huống đã hối hận đứt ruột rồi, liều mạng muốn chạy trốn, nhưng căn bản là không có cơ hội đào tẩu, mới chạy chưa đến 500m, thanh nhuyễn kiếm kia đã xuyên thấu qua trái tim của y.

Khuôn mặt của Lưu Huống lộ ra vẻ không cam lòng cùng hối hận, nhưng lại đã không có cơ hội nói thêm cái gì nữa, há to miệng, máu tươi phun ra, người cũng đã mềm nhũn té xuống, đến chết con mắt cũng không nhắm lại.

Mười mấy người không có một ai còn sống, không phải bị cắt đầu thì chính là bị đâm xuyên qua trái tim, toàn bộ đều là một đòn mất mạng, thủ pháp ra tay vừa chuẩn vừa hung ác, độc ác vượt quá tưởng tượng.

Hàn Sâm cùng Lâm Bắc Phong đã nghe được âm thanh ở trong núi rừng, lúc đi đến đây thấy được thi thể đầy đất cùng Hạt Nhãn ca đang cầm nhuyễn kiếm trong tay.

- Là Lưu Huống cùng Lưu Kiệt, Lưu Huống này là chỗ dựa của Lưu Kiệt ở trong Tí Hộ Sở hoàng tộc, bọn họ sao lại thế. . .

Lâm Bắc Phong nhìn thấy thi thể ở trên mặt đất, lập tức kêu lên.

Hàn Sâm đã biết bọn Lưu Huống muốn làm gì, chỉ là hắn không biết người đàn ông trước mắt này rốt cuộc là ai, vì sao lại giết bọn Lưu Huống.

- Đa tạ bằng hữu hỗ trợ, không biết bằng hữu xưng hô như thế nào?

Hàn Sâm mở miệng nói ra.

- Không hề hỗ trợ cái gì, chỉ là giúp cậu một chút việc tay chân mà thôi.

Hạt Nhãn ca theo thói quen cười hắc hắc, chỉ là cười chút khiếp người:

- Cậu gọi tôi là Hạt Tử là được rồi.

- Chúng ta quen biết?

Hàn Sâm nghe Hạt Tử nói như vậy, không khỏi cau mày nói, con mắt của người này rõ ràng rất tốt, làm sao y lại tên là Hạt Tử.

- Quen, đương nhiên là quen.

Hạt Tử nhẹ gật đầu, nhưng lại không có ý định giải thích.

Hàn Sâm bất đắc dĩ, chỉ có thể lại hỏi thêm một câu:

- Không biết bằng hữu là người ở đâu?

- Tôi đến từ đâu không quan trọng, quan trọng là. . . cậu nên biết một việc.

Hạt Tử nói.

- Chuyện gì?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tên "mù" này thật sự là có chút cổ quái.

- Đừng gia nhập La gia.

Hạt Tử gằn từng chữ, vô cùng trịnh trọng nói.

- Anh đây là cảnh cáo hay là khuyên bảo?

Hàn Sâm nhìn Hạt Tử hỏi.

- Cậu hiểu sao cũng được.

Hạt Tử cũng không giải thích, thò tay từ trong ngực lấy ra một cái bao bố, trực tiếp quăng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm thò tay tiếp được, phát hiện bên trong là một đồ vật giống như sách, chỉ là bên ngoài dùng tài liệu công nghệ cao bao lấy, cũng không rõ ràng rốt cuộc bên trong là thứ gì.

- Cái này, lúc rãnh rỗi cậu có thể luyện một chút, có lẽ sẽ có chút trợ giúp đối với cậu.

Nói xong, Hạt Tử liền trực tiếp quay người rời đi, thân pháp hết sức nhanh chóng, trong nháy mắt đã đi không thấy bóng người.

Hàn Sâm ngơ ngác nhìn Hạt Tử đã biến mất ở trong núi rừng, không biết đây rốt cuộc là tình huống như thế nào.

Chương 779: Lục Tinh Thạch Đầu Nhân

Hàn Sâm có loại cảm giác mình là thiếu niên thiên tài được trao cho sứ mạng cứu vớt thế giới kia, ở sau lưng Lâm Bắc Phong mở ra bao vải nhìn thoáng qua, đã thấy bên trong quả nhiên là một quyển sách, nhưng thoạt nhìn chất giấy vô cùng tân tiến, hẳn là đồ sản xuất trong Liên Minh những năm gần đây, có một chút công năng không thấm nước phòng cháy và phòng mối.

Chuyện này làm cho Hàn Sâm hơi có chút thất vọng, biết đây cũng không phải là vật cổ xưa, nếu không đem làm đồ cổ đi bán cũng có thể lời một ít tiền.

Trên bìa không viết tên, mở ra nội dung bên trong, vậy mà bên trong cũng không phải là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hoặc là Luyện Khí Thuật như Hàn Sâm suy đoán, thứ ghi lại bên trong cùng loại với Thiên Chân Vô Tà Lưu, nhưng mà càng hơn một bước, sâu sắc hơn thứ kia rất nhiều.

Chỉ là một ít đồ liên quan tới phương diện tâm lý kiến thiết, tâm lý ám chỉ cùng đánh cờ tâm lý, bên trong còn có rất nhiều ví dụ mẫu, quả thực chính là một quyển tâm lý an toàn kim chỉ nam hoặc là bách khoa toàn thư ví dụ mẫu phòng lừa gạt.

- Hạt Tử kia rốt cuộc là ai, cho mình thứ này có tác dụng gì? Tôi lại không có ý định đi bán hàng đa cấp, cũng không muốn mở lớp huấn luyện lừa gạt.

Hàn Sâm cảm thấy mình không hiểu rõ nổi.

Suy nghĩ một lúc, Hàn Sâm vẫn thu sách vào, xem cũng không có chỗ gì hỏng, cũng miễn cho tương lai bị người ta lừa gạt.

Những người ở cao tầng Liên Minh đó, nguyên một đám đều vô cùng gian xảo, không biết có bao nhiêu chủ ý xấu.

Mang theo Lâm Bắc Phong một đường vô kinh vô hiểm đi tới Tí Hộ Sở hoàng tộc, mặc dù Lâm Bắc Phong ở chỗ này cũng không có ai quen biết, nhưng mà nơi này chỉ cần chịu dùng tiền, vẫn có thể nghĩ cách đấy, không giống như là ở bên trong Tí Hộ Sở kỵ sĩ nho nhỏ kia, có tiền cũng không có chỗ tiêu.

- Huynh đệ, lần này thật sự là rất cám ơn anh, nếu không thì tôi còn bị những thằng cháu trai kia dằn vặt. Anh ở chỗ này chờ tôi vài ngày trước, tôi chuẩn bị đồ tốt cho anh, một là trả lại nhân tình cho anh, thứ hai là xem như là tiền mua thú hồn của anh.

Lâm Bắc Phong lôi kéo Hàn Sâm nói.

- Không vội, tôi se ở lại chỗ này vài ngày, nếu như cậu cần, tôi có thể giúp cậu liên hệ với tiểu phân đội đặc biệt an toàn ở nơi này, để cho bọn họ tạm thời bảo vệ cậu trong một khoảng thời gian ngắn, việc trả tiền thì chính cậu làm.

Hàn Sâm cười nói,

- Vậy thì thật tốt quá, người anh em, cái gì cũng không nói nữa, chờ tin tức tốt của tôi.

Lâm Bắc Phong lập tức vui mừng quá đỗi, y là muốn tìm tiểu phân đội đặc biệt an toàn giúp y, chỉ là còn không đạt tới cấp độ như vậy, Hàn Sâm chịu giúp y liên hệ, y tất nhiên vô cùng cao hứng.

Hàn Sâm chủ yếu là sợ sau lưng bọn Lưu Huống còn có người, sau này hắn đi, những người kia lại tới thu thập Lâm Bắc Phong.

Hàn Sâm ở trong Tí Hộ Sở, thuận tiện liên hệ với tiểu phân đội đặc biệt an toàn, giúp đỡ Lâm Bắc Phong xin một người giám hộ.

Hàn Sâm cũng không vội vã đi, bây giờ hắn đang cân nhắc mình nên đến nơi nào, nguyên bản hắn muốn đi tới chỗ của mẹ, một phương diện là có thể bảo vệ cho mẹ, thứ hai là có thể giúp đỡ mẹ gia tăng một ít siêu cấp thần gen.

Nhưng mà xem thái độ của mẹ, tựa hồ cũng không thèm để ý tới những thứ kia, hắn lại đi mấy trăm ngàn dặm qua đó, bây giờ cũng không quá cần thiết.

Nếu như chỉ là vì muốn gặp mẹ, còn không bằng hắn ở trong Liên Minh xin phép nghỉ về nhà một chuyến.

Hàn Sâm ở trong nơi Tí Hộ Sở hoàng tộc này tìm hiểu một chút tin tức, lại ở bên trên Internet tra thêm một ít tư liệu, nhìn xem phụ cận có sinh vật siêu cấp thần huyết thích hợp nào tồn tại hay không, tiện gia tăng một ít siêu cấp thần gen của mình, mau mau tấn chức đi không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Trên thực tế bây giờ Hàn Sâm đã cảm thấy có áp lực rất lớn, tầng diện bây giờ mà hắn có thể tiếp xúc được, trình độ của Tiến Hóa Giả thật sự là quá thấp, hắn ở trong Liên Minh cơ hồ là không có năng lực tự bảo vệ mình, điều này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy có chút không quá thoải mái.

Sau khi tra một ít tư liệu, thật đúng là lại để cho Hàn Sâm tìm được một chỗ tốt, bên trong dãy núi gần đây, thậm chí còn có một cái sào huyệt dị sinh vật.

Nhưng mà dị sinh vật bên trong vô cùng hung mãnh, mặc dù Tí Hộ Sở đã phát động mấy lần công kích, nhưng đều dùng thảm bại để kết thúc, cũng có không ít người bị tổn thương, từ đó về sau liền không có ai có ý định đi đánh lại cái sào huyệt dị sinh vật kia nữa.

Xem một ít ghi chép của tiền nhân, Hàn Sâm cũng có chút xác định, con dị sinh vật bên trong chắc chắn là sinh vật siêu cấp thần huyết không hề sai, cho nên Hàn Sâm có ý định đi xem một chút.

Trước kia lúc ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, Hàn Sâm liền có một loại suy đoán, trứng dị sinh vật kỳ thật là thai nghén sinh vật siêu cấp thần huyết ở bên trong.

Nếu như trứng dị sinh vật không bị đánh vỡ trước khi thai nghén thành công, như vậy sinh ra sẽ là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Đây chỉ là suy đoán ngay lúc đó của Hàn Sâm, nếu như trong sào huyệt dị sinh vật này thật sự có sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng có thể nghiệm suy đoán của mình một chút.

Mua lại một phần bản đồ, Hàn Sâm liền hướng về sào huyệt dị sinh vật kia đi, có Tiểu Ngân Ngân ở, trên đường căn bản không hề gặp phải phiền toái gì, liền trực tiếp đi tới gần sào huyệt dị sinh vật.

Tiến vào bên trong thạch huyệt, quả nhiên thấy vách tường bằng dị tinh thể đã bị đánh nát, bên trong có một con dị sinh vật toàn thân lục tinh, như là Thạch Đầu Nhân thủy tinh vậy.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh mở ra khóa gen, chỉ là quét qua nó một vòng liền khẳng định đó là sinh vật siêu cấp thần huyết không thể nghi ngờ.

Trực tiếp triệu hồi ra Tiểu Thiên Sứ cùng con Lục Tinh Thạch Đầu Nhân kia đánh nhau, chính Hàn Sâm thì đi sâu vào trong sào huyệt dị sinh vật, muốn xem một chút xem quả trứng dị sinh vật kia có phải vẫn còn ở đó hay không.

Có Tiểu Ngân Ngân ở đây, những dị sinh vật khác căn bản không dám tới gần Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng lười giết bọn nó, huống chi còn có tiểu yêu tinh bay tới bay lui xung quanh Hàn Sâm, khẳng định là những dị sinh vật kia không dám tới.

Rất nhanh đã đi đến bên trong sào huyệt dị sinh vật, quả nhiên thấy trứng dị sinh vật ở bên trong đã vỡ vụn, khiến cho Hàn Sâm càng thêm tin tưởng vào phán đoán của mình.

- Nếu như sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất đều là do trứng dị sinh vật thai nghén ra, như vậy những quả trứng dị sinh vật này là đến từ chỗ nào?

Hàn Sâm hơi có chút buồn rầu, vấn đề này nhất định không đạt được đáp án, sào huyệt dị sinh vật đều ở sâu dưới lòng đất, căn bản không có khả năng biết được đáp án, ít nhất bây giờ nhân loại còn không có được năng lực như vậy.

Trở lại lối vào, nhìn thấy Tiểu Thiên Sứ vẫn còn đại chiến với Lục Tinh Thạch Đầu Nhân, trên người Lục Tinh Thạch Đầu Nhân đã bị chém tổn thương nhiều chỗ, thoạt nhìn tình huống rất là không ổn, cho dù Hàn Sâm không ra tay, cũng sẽ không chống đỡ được quá lâu nữa.

Hàn Sâm cũng không có ý định ra tay, tìm một tảng đá cao cỡ cái ghế ngồi xuống, vừa vuốt vuốt hồ lô trong tay, vừa nhìn Tiểu Thiên Sứ đại chiến với Lục Tinh Thạch Đầu Nhân.

Kỳ thật hắn cũng không muốn giết Lục Tinh Thạch Đầu Nhân cho lắm, gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất không hấp thu được, giết nó cũng chỉ có thể chờ vận may, nhìn xem có thể ra thú hồn hay không.

Trải qua những ngày gần đây, màu máu bên trên hồ lô đã biến mất rất nhiều, thánh huyết hẳn là bị đồ vật bên trong hấp thu hết rồi, dần dần lại lộ ra vẻ sáng bóng giống như tơ vàng.

Khí tức lưu chuyển ở bên trong cũng càng rõ ràng hơn, hơn nữa cũng càng ngày càng huyền ảo, so với lúc trước Hàn Sâm quan sát đã biến ảo hơn rất nhiều.

Chuyện này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy hết sức ngạc nhiên, thoạt nhìn thì đồ vật bên trong đúng là đang trưởng thành.

Hàn Sâm yên lặng quan sát khí tức lưu chuyển, bây giờ trình độ huyền ảo của khí tức lưu chuyển trong hồ lô, đã không kém hơn khí tức lưu chuyển của Thánh Tê rồi.

Chỉ là Hàn Sâm vẫn một mực không hiểu rõ, khí tức lưu chuyển của hồ lô này đến cùng có tác dụng gì, dù mạnh thế nào đi nữa, cũng chỉ là có thể hút đồ vật tới mà thôi, cũng không thể khiến cho nó bị hao tổn.

Chương 780: Dị Hoa

Lục Tinh Thạch Đầu Nhân càng ngày càng không xong, Tiểu Thiên Sứ đã chiếm hết ưu thế, chỉ sợ không hơn nửa giờ nữa là có thể chém giết Lục Tinh Thạch Đầu Nhân kia.

Lục Tinh Thạch Đầu Nhân gào thét liên tục nhưng lại không có biện pháp gì, đại kiếm của Tiểu Thiên Sứ lần lượt chém ở trên cổ của Lục Tinh Thạch Đầu Nhân, một kiếm cuối cùng cứ thế chém đầu của Lục Tinh Thạch Đầu Nhân xuống.

Thế nhưng mà Lục Tinh Thạch Đầu Nhân lại không bởi vì bị chém rơi đầu mà chết đi, vẫn điên cuồng đánh về phía Tiểu Thiên Sứ.

Cũng may Tiểu Thiên Sứ không phải là nhân loại, cũng không chủ quan, thân hình phiêu hốt tránh qua, tránh né công kích của Lục Tinh Thạch Đầu Nhân.

Cuối cùng Tiểu Thiên Sứ dùng mấy giờ, cơ hồ là phân thây Lục Tinh Thạch Đầu Nhân, mới có thể chém giết Lục Tinh Thạch Đầu Nhân.

"Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Lục Tinh Ma, không đạt được thú hồn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, sử dụng có thể gia tăng 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen."

Không đạt được thú hồn lại khiến cho Hàn Sâm hơi có chút thất vọng, chỉ là nhặt khối gen sinh mệnh tinh hoa màu xanh biếc kia lên, triệu hồi Tiểu Thiên Sứ rời khỏi sào huyệt dị sinh vật.

Chưa trở về Tí Hộ Sở, Hàn Sâm trực tiếp một đường đi tới hướng tây, trước đó lúc tra tư liệu, ngoại trừ sào huyệt dị sinh vật, Hàn Sâm còn nhìn một chỗ khác gần đó.

Nơi đó là một mảnh biển hoa, có rất nhiều dị sinh vật loại côn trùng tồn tại, dị sinh vật loại côn trùng như bướm, ong mật, kiến các loại nhiều không kể xiết.

Hơn nữa trong đó còn có sinh vật hết sức khủng bố, nhân loại vẫn không dám xâm nhập vào chỗ đó, Hàn Sâm muốn mau chóng chạy đến xem, nơi đó có sinh vật siêu cấp thần huyết hay không.

Loại vật như côn trùng này rất có khả năng sinh sản, nếu quả như thật sự có sinh vật siêu cấp thần huyết, có lẽ sẽ giống như Địa Để Ma Nghĩ Vương, sinh hạ ra trứng côn trùng cũng không chừng.

Bên trên mô đất mọc đầy các loại hoa đủ màu sắc, liếc nhìn không thấy bờ, quả thực giống như là biển hoa.

Những đóa hoa đó cũng không lớn, từng nhóm từng nhóm mọc sát mặt đất, chỉ là số lượng rất nhiều, hoa nhỏ nở ở trên một cây, thậm chí có bảy tám loại màu sắc.

Từ rất xa có thể nhìn thấy rất nhiều bướm và ong mật bay múa ở trên biển hoa, thoạt nhìn thì số lượng hết sức kinh người, lại hiếm có người dám tiếp cận chỗ này để săn giết dị sinh vật.

Hàn Sâm đến gần biển hoa, trực tiếp mang theo Tiểu Ngân Ngân đi vào, đàn bướm và ong mật chạy trốn tứ tán, hiển nhiên là bị Tiểu Ngân Ngân hù dọa.

Tiểu yêu tinh đã trở về bên trong sò biển, sau khi vết thương lành lại, chất lỏng bên trong sò biển không còn ảnh hưởng gì đến cô ta nữa, bình thường cô ta rất thích trốn ở bên trong.

Đi không bao lâu, Hàn Sâm hơi ngẩn ra, chỉ thấy phía trước vậy mà có một người đang săn giết dị sinh vật ở trong biển hoa, đang bị một đám bướm màu sắc rực rỡ công kích.

Chỉ là trong tay người kia có một thanh kiếm múa lên mưa xuống không lọt, chỉ thấy từng con bướm bị chém giết, người nọ lại không có một chút việc gì.

- Kinh Cực Vụ?

Hàn Sâm nhìn rõ ràng người này, lại hơi kinh ngạc rồi, dĩ nhiên là quái vật Kinh Cực Vụ ở trường quân đội trung ương trước kia, ở trong cuộc thi bắn cung giữa các trường quân đội, Hàn Sâm đã chiến thắng y, mới lấy được một chức quán quân duy nhất trong các cuộc thi giữa các trường quân đội trong thời điểm mình còn đi học.

Hiển nhiên là Kinh Cực Vụ cũng nhìn thấy Hàn Sâm, trường kiếm trong tay nhanh hơn, mảng lớn bướm bị y chém giết, trong nháy mắt đã chém giết hơn một ngàn con, giết sạch sành sanh đàn bướm kia, cứ như vậy đi về phía Hàn Sâm.

- Không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp nhau một lần nữa.

Kinh Cực Vụ đi tới trước mặt Hàn Sâm, vô cùng tùy ý nói ra.

- Quả thật là không nghĩ tới.

Hàn Sâm cũng cười cười, mặc dù trước kia là đối thủ ở trên trường đấu, nhưng mà ở loại địa phương này gặp lại, lại cảm thấy có chút thân thiết.

- Nghe nói cậu có một sủng vật siêu cấp thần huyết?

Kinh Cực Vụ hỏi.

- Đúng thế.

Hàn Sâm gật đầu nói, chuyện này đã sớm truyền ra trong cao tầng, Kinh Cực Vụ biết cũng không có gì kỳ quái.

- Từ chỗ này đi sang hướng tây hơn một trăm dặm, có một ngọn đồi, bên trong có rất nhiều Kim Sí Phong, có thể sẽ có sinh vật siêu cấp thần huyết tồn tại, nếu cậu có hứng thú, có thể đi xem thử.

Kinh Cực Vụ nói.

- Đa tạ.

Hàn Sâm nói một tiếng cám ơn, liền cáo từ hướng về phương hướng theo lời Kinh Cực Vụ mà đi.

Giữa hai người cũng không cần nhiều lời, thế nhưng mà lại có một loại ăn ý khó tả, Hàn Sâm cũng không có chút nào hoài nghi Kinh Cực Vụ.

- Nguyên bản còn mong đợi gặp lại, nhưng đáng tiếc là thời điểm gặp lại, tôi vẫn còn không có sức tái chiến.

Nhìn Hàn Sâm đi xa, ánh mắt của Kinh Cực Vụ lại hết sức kiên định:

- Đi đi, đi càng nhanh càng tốt, đi càng xa mới càng cho tôi thêm động lực để đuổi theo, như thế thì thế giới này mới thú vị.

Thân hình chớp động, Kinh Cực Vụ đã đánh tới một đàn bướm khác.

Hàn Sâm một mực dựa theo phương hướng mà Kinh Cực Vụ nói đi lên phía trước, cũng chỉ là hơn trăm dặm, quả nhiên thấy một ngọn đồi cao ba mươi, bốn mươi mét, hiện ra hình dạng cây nấm, phía dưới có rất nhiều lỗ thủng rậm rạp chằng chịt, lúc này đang có một con ong mật chỉ lớn cỡ nắm tay, toàn thân vàng óng ánh giống như tinh ngọc đang ra ra vào vào trong đó.

- Quả nhiên không phải là ong mật bình thường, bên trong chỉ sợ thật sự có sinh vật siêu cấp thần huyết tồn tại.

Hàn Sâm đứng cách ngọn đồi chưa tới trăm mét, nhưng mà những con Kim Sí Phong kia vậy mà không hề sợ hãi khí thế của Tiểu Ngân Ngân chạy trốn, còn cảnh giác nhìn tới bên này.

Nếu như bên trong không có sinh vật siêu cấp thần huyết ở, giờ này bọn ong kia không có khả năng đối kháng với khí tức của Tiểu Ngân Ngân như thế, chỉ sợ sớm đã trốn không thấy bóng rồi.

Hàn Sâm đang nghĩ phải làm như thế nào mới có thể ép cho ong chúa ở bên trong đi ra, nhìn xem nó rốt cuộc là sinh vật siêu cấp thần huyết ở trình độ nào, lúc đang đánh giá lại phát hiện ở trên đỉnh đồi đằng kia, vậy mà mọc ra một đóa hoa vô cùng diễm lệ.

Đóa hoa không thân không lá, giống như là trực tiếp mọc ra ở trên đất, đường kính khoảng vài thước, cánh hoa tầng tầng lớp lớp hình dạng cực kỳ giống cây hoa hồng.

Mà ở bên trong màu vàng nhạt kia lộ ra một vòng màu hồng, hết sức diễm lệ, từng đợt hương hoa hồng truyền đến, đậm đặc lại khiến cho người ta không cảm thấy chán ghét, làm cho người ta không tự chủ được muốn tới gần đóa hoa kia.

Đóa hoa kia nở kiều diễm như thế, bên trong tựa hồ cũng có hương vị mật ngọt tuôn ra, tuy nhiên chỗ đó có rất nhiều Kim Sí Phong, thế nhưng không có một con nào bay về phía đóa hoa kia, bên cạnh thậm chí không có một con ong con bướm nào.

- Kỳ quái, thật là kỳ quái, tại sao ở phía trên tổ ong này lại có một đóa hoa mọc ra, mà đàn ong kia cũng không lấy mật? Hơn nữa trên đường đi tới hơn trăm dặm, toàn bộ đều là hoa nhỏ chỉ chừng đầu ngón tay, chỉ có một đóa hoa lớn không ra hình thù gì như vậy, bên trong nhất định có gì đó cổ quái.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh mở ra khóa gen, dùng Động Huyền Khí từ xa quét qua đóa hoa kia.

Bởi vì khoảng cách hơi xa, Hàn Sâm cảm ứng cũng không rõ ràng lắm, không có biện pháp nhìn rõ ràng chi tiết bên trong đóa hoa kia, nhưng mà cũng đã có thể cảm ứng được khí tức sinh mệnh kinh khủng từ trong đó tản ra.

- Hoa này rốt cuộc là loại có thể dựng dục ra dị sinh vật, hay là dị bảo có thể tăng cường thể chất đây?

Hàn Sâm lộ ra vẻ cổ quái nhìn đóa hoa kia, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn đã gặp rất nhiều lần, bên cạnh loại bảo vật này nhất định sẽ có sinh vật khủng bố tồn tại, hơn nữa tuyệt không đơn giản chỉ là một hai con, nếu thật sự là dị bảo, khi nó chính thức thành thục, nhất định sẽ có sinh vật khủng bố chạy đến.

Chương 781: Trùng Chiến

Hàn Sâm đứng từ xa nhìn lại, đóa hoa kia đang chớm nở nụ hoa, cánh hoa giống như mở mà không phải mở, vô cùng diễm lệ.

Không bao lâu sau, sắc trời dần tối xuống, ánh trăng dần lên cao, dưới ánh trăng soi chiếu, đóa hoa giống như hoa hồng kia chậm rãi nở rộ, ở dưới ánh trăng xinh đẹp vô cùng.

Mà ở giữa đóa hoa kia, nhụy hoa màu vàng hướng về ánh trăng, trông rất yêu dị mà lại xinh đẹp, giống như ngọc thạch thiên nhiên vậy, óng ánh trơn

bóng, dưới ánh trăng lóe lên vầng sáng màu vàng.

Hương vị ngọt ngào càng thêm nồng đậm, mặc dù Hàn Sâm đứng cách đó hai, ba trăm mét vẫn ngửi thấy hương hoa nồng nàn, có cảm giác hận không thể đi lên, thè lưỡi ra liếm nhụy hoa kia, để xem bên trong có phải là có mật hay không.

Đột nhiên, tổ ong phía dưới bắt đầu rối loạn, những con Kim Sí Phong đậu bên ngoài tổ bắt đầu bay lên, không bao lâu lại thấy một ong chúa dài hơn một thước, toàn thân giống như được điêu khắc từ kim tinh, bốn cánh như băng từ bên trong tổ ong bay ra.

- Ong chúa!

Hàn Sâm cả kinh hô lên, vội vàng dùng Động Huyền Khí quét qua con ong chúa kia, chỉ cảm thấy khí tức trong người nó rất hỗn loạn, thế mà lại là một con sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất.

Hàn Sâm hơi chút thất vọng, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào con ong chúa kia, xem nó đi ra để làm gì.

Chỉ thấy con ong chúa kia bay về phía đóa hoa trên đỉnh đồi kia, nó đậu xuống nhụy hoa, dường như nó đang mút mật hoa bên trong.

Hàn Sâm nhìn thấy thế thì nuốt nước bọt, hận không thể xông lên hút hai phần, nhưng cuối cùng Hàn Sâm vẫn nhịn được.

Ong chúa bình thường sẽ không tự mình đi ra ăn mật hoa, có nhiều ong thợ như vậy hút mật cho nó ăn, nó vốn không cần tự mình đi ra, hiện tại nó lại tự bay ra hút mật, hiển nhiên mật hoa của đóa hoa này bất phàm.

Bình thường những vật bất phàm, khẳng định không chỉ có một sinh vật siêu cấp thần huyết trông coi, nhưng con ong chúa này ăn lâu như vậy, cũng không thấy những sinh vật siêu cấp thần huyết khác xuất hiện, khiến trong lòng Hàn Sâm có chút hoài nghi.

Khi Hàn Sâm nghi hoặc có nên xông lên cướp đoạt mật hoa với ong chúa hay không, lại thấy trong túi mật của ong chúa kia đã đầy mật hoa, lập tức

quay người bay về tổ ong.

Một lát sau, ong chúa lại từ bên trong tổ ong bay ra, lại bay tới đóa hoa để hút mật, cứ bay đi bay lại mấy lần như thế, đến khi mặt trăng đã treo cao, đóa hoa kia đã dần dần co lại, ong chúa kia mới không bay ra nữa.

- Con ong chúa kia chẳng lẽ không ăn mật hoa tươi nữa, mà lại bắt đầu dự trữ mật hoa?

Trong lòng Hàn Sâm đột nhiên hơi động:

- Bình thường ong chúa đều ăn đồ tốt nhất, tên này lại không ăn, chẳng lẽ là muốn để cho đời sau của mình, chẳng lẽ bên trong tổ ong kia còn có ấu thể siêu cấp thần huyết?

Nghĩ đến đây, Hàn Sâm hận không thể xông lên gỡ tổ ong kia xuống để xem, cho dù bên trong không có siêu cấp thần huyết đời thứ hai, chỉ cần là mật của con ong chúa đó, chỉ sợ cũng có tác dụng không nhỏ.

Nhưng Hàn Sâm vẫn nhịn được, không lập tức động thủ, chuẩn bị tiếp tục quan sát thêm một lúc nữa.

Đây là dị sinh vật thành đàn, khác với chuyện giết một con dị sinh vật thông thường, chỉ dựa vào tiểu thiên sứ chưa hẳn đã có thể giết được, tiểu yêu tinh lại không nghe hắn chỉ huy, nhỡ may tiểu yêu tinh kia xông vào ăn hết mật ong chúa, vậy chẳng phải là cái được không đủ bù cái mất sao.

Huống hồ Tiểu Ngân Hồ cũng là một tên tham ăn, có hai tên tham ăn ở đây, Hàn Sâm không thể không cẩn thận tính toán, tránh việc đến lúc đó lại mất cả tiền vốn, mình không kiếm được chỗ tốt, toàn bộ lại để hai tiểu tử kia hưởng tiện nghi.

Liên tục quan sát vài ngày, mỗi ngày khi ánh trăng vừa mới lên, ong chúa lại bay tới cây hoa hồng trên đỉnh núi hút mật hoa, liên tiếp hút vài ngày, mật hoa trên cây hoa hồng kia giống như vô cùng vô tận vậy, mặc dù ngày nào ong chúa cũng hút mật, nhưng ngày tiếp theo vẫn có mật hoa ở bên trong.

Hoa cây hoa hồng kia dù lớn đến mức nào, mật hoa bên trong khẳng định cũng sẽ có hạn, sao có thể mỗi ngày bị ong chúa hút mật như vậy mà vẫn không hết, bên trong nhất định là có điều cổ quái.

Hàn Sâm do dự một chút, triệu hồi ra hai cánh bay lên trời, thừa dịp ban đêm, nhìn tới bên trong đóa hoa kia, quả nhiên thấy trong nhụy hoa vẫn có không ít mật hoa, con ong chúa kia đang hút đi.

Đến khi đến ánh trăng leo cao đến giữa trời, mật hoa đã bị ong chúa hút gần hết, đóa hoa cũng chậm rãi thu lại, giống như nụ hoa chớm nở vậy.

Thế nhưng chờ đến ngày hôm sau, khi Hàn Sâm lại đi xem, trong nhụy hoa kia lại mật hoa, thật sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Hàn Sâm thầm suy nghĩ, hắn không phải là một người lỗ mãng, nếu không nghĩ ra bí ấn ở trong đó, hắn sẽ không tùy tiện ra tay.

Ban ngày, Hàn Sâm đột nhiên nghe được một tiếng ông ông, mới đầu còn chưa để ý, ở nơi này có rất nhiều côn trùng, nghe được tiếng vỗ cánh cũng không có gì kỳ lạ.

Thế nhưng chỉ một lát sau, tiếng ông ông kia dần trở lên rất mạnh, giống như tiếng cánh quạt phi cơ trực thăng.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một vật giống như một đám mây xanh đang bay tới bên này, tiếng ong ong kia chính là từ trong đám mây xanh kia truyền ra.

Nhìn kỹ lại, đám mây xanh kia là một con ruồi chỉ lớn cỡ nắm tay, đang hung hăng bay về phía tổ ong.

Ong mật bên trong tổ ong lập tức bắt đầu khẩn trương, cả đàn từ bên trong tổ ong chui ra, ngăn cản đám ruồi xanh đó nhảy vào bên trong tổ ong.

Chỉ trong chớp mắt, khắp nơi đều là kim lục, Kim Sí Phong và ruồi kịch liệt giao chiến, thỉnh thoảng có con ruồi và Kim Sí Phong rơi trên mặt đất, không biết đã chết bao nhiêu.

Hàn Sâm nhìn cảnh này chỉ thấy vô cùng kinh ngạc, sức chiến đấu của ruồi đầu xanh rõ ràng không bằng Kim Sí Phong, nên chết rất nhiều, nhưng bọn chúng ỷ vào số lượng đôn đúc, cả một đám không sợ chết chui vào trong tổ ong, có vẻ như vô tâm chiến đấu, chỉ muốn tiến vào bên trong tổ ong để ăn mật ong thôi.

Kim Sí Phong tuy cường hãn, nhưng dù sao số lượng tương đối ít, tuy một mực che chở tổ ong, nhưng vẫn có không ít ruồi đầu xanh chui vào.

Cuối cùng ngay cả ong chúa cũng chui ra, chỉ chớp mắt đã giết sạch những con ruối đầu xanh chui vào tổ ong, sau đó nó bay ra khỏi tổ ong, hai cánh đập mạnh, thân hình thoáng động đã giết chết không biết bao nhiêu ruồi đầu xanh.

Thế nhưng đám ruồi đầu xanh kia thật sự có quá nhiều, giống như châu chấu vậy, dù là ong chúa cũng có nơi không giết đến được, bị rất nhiều ruồi đầu xanh chui vào bên trong tổ ong.

Hàn Sâm vốn cho rằng những con ruồi đầu xanh đó chui vào để trộm mật hoa, nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện hắn sai rồi, chỉ thấy những con ruồi chui vào đó, không bao lâu đã vọt ra, phía dưới móng vuốt có bắt lấy một đám phong dũng (Dịch: nhộng ong) màu vàng nhạt, sau đó nhanh chóng chạy trốn.

- Những con ruồi đầu xanh này không đi trộm mật ong mà lại trộm những phong dũng này để làm gì?

Hàn Sâm càng nhìn càng nghi hoặc.

Bầy ong thấy phong dũng của mình bị trộm, càng thêm điên cuồng, giết chết từng con ruồi đầu xanh từ tổ ông lao ra, nhưng phong dũng cũng từ móng vuốt của ruồi đầu xanh rơi trên mặt đất.

Lập tức lại có càng nhiều ruồi đầu xanh bay qua, cắp lấy phong dũng rồi tiếp tục đào tẩu.

Chương 782: Lại Thu Thú Hồn Siêu Cấp Thần Huyết

Ong chúa nhìn thấy phong dũng bị cướp đi, cuối cùng đã hoàn toàn bùng nổ, giống như một sợi kim tuyến xông vào trong đám ruồi đầu xanh, trong hư không bắn ra từng tia sáng, tất cả những con ruồi đầu xanh đó gặp phải nó đều bị trực tiếp cắt đứt thân thể, một đám ruồi đầu xanh đều bị chém giết.

Thế nhưng tuy ong chúa giết rất lợi hại, nhưng đám ruồi đầu xanh đó lại hoàn toàn không sợ chết, chúng vẫn liều mạng xông lên đoạt phong dũng, dù sao ong chúa cũng không có năng lực gây sát thương diện rộng, cho nên vẫn có phong dũng bị ruồi đầu xanh đoạt đi.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, đi theo một con ruồi đầu xanh đã cướp đi phong dũng, muốn xem bọn nó đã đoạt những phong dũng này đi làm gì.

Ruồi đầu xanh đó cắp lấy phong dũng bay vào trong biển hoa, bởi vì trong đám ruồi đầu xanh này cao nhất cũng chỉ là thần huyết, Hàn Sâm cũng dễ dàng đuổi theo.

Một đường bay theo hơn hai mươi dặm, chỉ thấy trong biển hoa phía trước xuất hiện một đầm lầy, những con ruồi xanh đó bay vào trong bùn nhão dưới ao đầm.

Hàn Sâm bay theo sau cách một đoạn xa cũng theo vào, không lâu sau đã thấy trong ao đầm có một con con nhện màu xanh lá lớn bằng trái bóng rổ, đám ruồi xanh bay qua đó, lập tức đặt phong dũng xuống trước mặt con nhện màu xanh lá kia, con nhện lập tức há miệng nuốt phong dũng xuống.

Trong ao đầm có rất nhiều ruồi đầu xanh, con nhện kia không biết đã sử dụng phương pháp gì, chỉ cần nó tới gần những con ruồi đầu xanh đó, ruồi đầu xanh ở gần đó lập tức giống như bị thôi miên, tất cả đều nghe theo mệnh lệnh của nó, bay về phía tổ ong bên kia, thay con nhện màu xanh lá cướp phong dũng.

Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc nhìn cảnh này, hắn dùng Động Huyền Khí để quan sát con con nhện màu xanh lá kia, quả nhiên là sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng cũng tương tự chỉ là đời thứ nhất.

- Chẳng lẽ tiểu tử này cũng muốn mang thai đời sau? Cho nên mới ăn uống?

Trong lòng Hàn Sâm tràn đầy nghi ngờ, sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở mang thai đời sau hiển nhiên nhiều hơn không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết đều đang nỗ lực sinh ra đời sau.

- Xem ra dị sinh vật cũng đang nỗ lực tiến hóa. Chỉ là không biết sinh vật siêu cấp thần huyết có trình độ gì mới có thể giống như Thánh Tê lột xác trọng sinh, siêu thoát khỏi không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm có cảm giác rằng siêu cấp thần huyết đời thứ hai cũng rất khó đạt tới trình độ đó.

Ruồi đầu xanh mang về rất nhiều phong dũng, con nhện màu xanh lá không ngừng nuốt đống phong dũng đó, chỉ một lát sau, Hàn Sâm đã thấy bên trong một huyệt động cạnh con nhện màu xanh lá kia, lại có một con nhện màu xanh lá khác bò ra.

Dáng vẻ của con này rất tương tự với con nhện màu xanh lá lúc trước, nhưng kích thước thì nhỏ hơn rất nhiều, thân thể chỉ lớn cỡ quả bóng chày, toàn thân xanh biếc như phỉ thúy, đẹp mắt hơn con nhện to kia rất nhiều.

- Đời thứ hai?

Trong lòng Hàn Sâm rộn ràng, dùng Động Huyền Khí đảo qua, quả nhiên khí tức có chút cổ quái, tuy còn không bằng Tiểu Ngân Hồ, nhưng so với sinh vật thần huyết bình thường thì mạnh hơn nhiều, không thể nghi ngờ gì chính là siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

- Tốt quá!

Hàn Sâm vô cùng vui mừng, căn bản không chút do dự, trực tiếp ra lệnh cho tiểu thiên sứ phóng thẳng tới con nhện kia, bản thân hắn lại triệu hoán ra nỏ Khổng Tước, lắp mũi tên nguyên thạch thép Z lên, chuẩn bị sẵn sàng để bắn.

Con nhện lớn đang cho nhện con ăn phong dũng, đột nhiên thấy tiểu thiên sứ phóng tới, nó lập tức hét lên một tiếng, phun ra tơ nhện màu trắng cuốn chặt lấy đại kiếm do tiểu thiên sứ chém tới.

Đại kiếm của tiểu thiên sứ tuy có thể chặt đứt tơ nhện, nhưng lực chém tới cũng yếu đi không ít, trên đại kiếm cũng bị dính không ít tơ nhện.

Con nhện lớn vung móng vuốt nhanh chóng bò quanh, không ngừng phụt lên tơ nhện vây quanh tiểu thiên sứ, kết ra từng mạng nhện, tạo cho tiểu thiên sứ phiền toái không nhỏ, những tơ nhện đó rất cứng cỏi, lại rất dính, tiểu thiên sứ tuy có thể chặt đứt một phần, nhưng trên người nó và trên đại kiếm cũng bị dính không ít tơ nhện, khiến nó gặp phải không ít phiền toái.

Nhện con vô cùng hưng phấn đứng một bên quơ móng vuốt hò hét, sau đó cùng xông lên theo chân nhện lớn phụt ra tơ nhện, đừng nhìn kích thước nó nhỏ, nhưng tơ nhện mà nó nhổ ra lại cứng và dẻo hơn con nhện lớn rất nhiều.

Hàn Sâm lặng lẽ giơ cao nỏ Khổng Tước nhắm thẳng nó, nghĩ thầm:

- Sinh mạng pháp tắc vốn chính là mạnh được yếu thua, bọn mày ăn phong dũng, tao giết nhện con cũng không quá đáng đâu nhỉ.

Hắn vừa nhắm nỏ, vừa dùng Động Huyền Khí ghi nhớ cách vận hành khí tức của nó.

Thừa dịp nhện con kia hưng phấn nhả tơ, Hàn Sâm liên tục bóp cò, từng mũi tên thép Z lập tức bay về phía nhện con.

PHỐC!

Nhện con đang hưng phấn phun tơ nhện, đột nhiên một tia sáng lạnh bắn trúng vào trong miệng của nó, sau đó lập tức xuyên thấu thân thể của nó.

Quả nhiên khí lực của nó còn chưa thể so sánh với siêu cấp thần huyết thành niên, hơn nữa lực phòng ngự của nhện con cũng không quá cao, mũi tên thép Z chỉ bắn một phát đã bắn thủng.

Ba ba ba!

Sau đó lại có ba mũi tên từ các góc độ khác nhau bắn tới nhện con, nó vốn còn đang giãy dụa, nhưng sau ba mũi tên này, nó đã bị bắn trở thành gai nhím, ngã xuống đất bất động.

"Săn giết ấu sinh thể sinh vật siêu cấp thần huyết Quỷ Nhãn Tri Chu, thu được thú hồn Quỷ Nhãn Tri Chu, có thể ăn thịt, thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, sử dụng có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen."

Hàn Sâm nghe tiếng thông báo này thì vui mừng đến mức muốn nhảy dựng lên, không nghĩ tới có thể dễ dàng giết nhện con như vậy, còn thu được thú hồn, lúc này thật sự là vận may nghịch thiên.

Con nhện lớn thấy nhện con bị giết, hung tính lập tức nổi lên, liều mạng lao đến Hàn Sâm, hiển nhiên là muốn giết chết hung thủ.

Hàn Sâm cũng không muốn chạy trốn, hắn nhìn ra Quỷ Nhãn Tri Chu trong những loại sinh vật siêu cấp thần huyết được xem như khá yếu, hắn thầm vận chuyển Đại Lôi Âm Quyền, chuẩn bị đánh cho nó một quyền chính diện.

Mênh mông lôi điện chi lực và tiếng chuông bên trong thân thể Hàn Sâm đan vào nhau, chỉ chờ con nhện kia xông lại, Hàn Sâm sẽ dốc toàn lực đánh ra Đại Lôi Âm Quyền, trực tiếp đánh nát khí tức của nó, dùng điện khiến toàn thân nó tê liệt.

Thế nhưng khi Hàn Sâm vừa đối mắt với đôi mắt màu xanh nhạt của nhện lớn, trong đầu lập tức mơ hồ, khí tức trong thân thể bởi vì mất khống chế, cũng trực tiếp tản ra ngoài ra, Đại Lôi Âm Quyền lập tức tự sụp đổ.

Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt, Hàn Sâm liền tỉnh lại, mắt thấy nhện lớn đã xông tới giết trước mặt hắn, móng vuốt đã giơ cao bổ xuống mặt hắn.

Hàn Sâm lập tức triển khai thân pháp, trong tích tắc tránh né được một kích này của Quỷ Nhãn Tri Chu, thầm nghĩ:

- Nguy hiểm thật, mắt của Quỷ Nhãn Tri Chu lại có thể thông qua ánh mắt khống chế đại não của con người, cũng may tinh thần lực của mình bởi vì lần trước ở di tích Tinh Tộc sinh ra biến dị, tinh thần lực mạnh hơn người bình thường, chớp mắt đã hồi phục, nếu không thì thiếu chút nữa đã bị nó giết chết rồi.

Tiểu thiên sứ đã lao đến, ngăn cản Quỷ Nhãn Tri Chu, Hàn Sâm nhanh chóng kéo dài khoảng cách với nó, nhắm mắt lại không nhìn tới nó, trực tiếp dùng Động Huyền Khí cảm ứng hành động của nó, đồng thời dùng nỏ Khổng Tước bắn tới.

Quả nhiên đúng như Hàn Sâm sở liệu, hắn không nhìn vào mắt của Quỷ Nhãn Tri Chu, đại não sẽ không bị trùng kích, hắn không chút kiêng kỵ không ngừng bắn tới Quỷ Nhãn Tri Chu.

Chương 783: Lần Thứ Hai Hấp Thu

Kết hợp với mũi tên do Hàn Sâm bắn ra, cuối cùng tiểu thiên sứ chém một kiếm chém trên người của Quỷ Nhãn Tri Chu, trực tiếp chém đứt đôi thân thể Quỷ Nhãn Tri Chu, máu màu xanh lục lập tức chảy ra.

Cũng chỉ ba kiếm, Quỷ Nhãn Tri Chu đã bị tiểu thiên sứ xử lý xong.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Quỷ Nhãn Tri Chu, không thu được thú hồn, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

- Đáng tiếc.

Hàn Sâm thầm than một tiếng, không thể lại thu được thú hồn.

Thân thể Quỷ Nhãn Tri Chu bị phân giải biến mất, chỉ để lại một khối gen sinh mệnh tinh hoa, không giống như nhện con lưu lại.thi thể

Hàn Sâm đi tới bên cạnh nhện con, rút mấy mũi tên thép Z trong thân thể của nó ra, hiện tại hắn chỉ có tổng cộng mười bốn mũi tên nguyên thạch thép Z, bắn một mũi là mất đi một mũi, đây đã là toàn bộ mũi tên mà Tần gia có thể cho rồi.

Dù sao nguyên thạch thép Z rất hiếm thấy, có thể dùng để chế tạo mũi tên lại càng ít.

Hàn Sâm lấy ra một khối gen sinh mệnh tinh hoa trong thi thể nhện con, vừa đưa mắt nhìn Tiểu Ngân Hồ không nói hai lời, trực tiếp một ngụm nuốt xuống thi thể Quỷ Nhãn Tri Chu.

- Đậu xanh, tao còn chuẩn bị dùng để nuôi thú hồn sủng vật!

Hàn Sâm muốn đi lên đoạt lại cũng không kịp nữa rồi, nhưng hắn cũng chỉ làm bộ một chút mà thôi, nếu Tiểu Ngân Hồ có thể phát triển, đối với hắn tự nhiên cũng là chuyện tốt.

So với tiểu yêu tinh không đáng tin cậy kia, Tiểu Ngân Hồ vẫn có tác dụng hơn.

Hàn Sâm cầm lấy gen sinh mệnh tinh hoa của nhện con, thử mô phỏng cách vận hành khí tức của nhện con để luyện hóa, quả nhiên rất thuận lợi hấp thu khối tinh thể nho nhỏ màu xanh lá kia.

“Hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa của Quỷ Nhãn Tri Chu, siêu cấp thần gen +1.”

Tiếng thông báo siêu cấp thần gen tăng lên không ngừng vang trong đầu, đồng thời một luồng khí tức mát lạnh tràn vào trong thân thể, sáp nhập vào từng tế bào của Hàn Sâm.

Đặc biệt là ánh mắt của hắn, có một luồng khí lạnh trào vào, khiến hai mắt Hàn Sâm sảng khoái khó có thể hình dung.

Cuối cùng khối gen sinh mệnh tinh hoa của nhện con giúp Hàn Sâm tăng thêm 8 điểm siêu cấp thần gen, tổng số siêu cấp thần gen của hắn đạt đến 44 điểm.

- Sắp được một nửa rồi.

Trong lòng Hàn Sâm vui sướng.

Hai mắt của hắn nhìn ra phương xa, hắn có cảm giác thị lực của mình đã tốt hơn rất nhiều, lấy ra một cái gương để nhìn mắt của mình, phát hiện đồng tử càng thêm đen, hơn nữa dường như còn có một tầng vầng sáng lưu động, khiến ánh mắt của hắn giống như là một đôi đá quý màu đen, toát ra mị lực không nói được thành lời.

- Năng lực của Quỷ Nhãn Tri Chu hẳn là trên ánh mắt, chỉ tiếc mũi tên của mình đã bắn chết nó từ xa, căn bản không cho nó cơ hội tới gần thi triển.

Trong nội tâm Hàn Sâm chỉ thấy vô cùng sảng khoái.

Nhớ tới tiểu thiên sứ không sợ năng lực kia của Quỷ Nhãn Tri Chu, hắn lại càng thích, mặc dù tiểu thiên sứ không có năng lực đặc thù, nhưng tính thực dụng rất mạnh, có thể ứng đối với đủ loại cục diện, đúng là sủng vật tốt hiếm có.

- Không biết đợi đến khi đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, một lần nữa tiến hóa sẽ có năng lực đáng sợ gì. Trong nội tâm Hàn Sâm vô cùng mong đợi tiểu thiên sứ tiến hóa lần nữa, nhưng vẫn phải chờ tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở mới biết được.

Sau khi Tiểu Ngân Hồ nuốt thi thể Quỷ Nhãn Tri Chu xong, có vẻ hơi mệt mỏi, ghé vào vai Hàn Sâm nằm bất động, hai mắt cũng híp lại, xem ra là ngủ rồi.

Thế nhưng Hàn Sâm có thể cảm ứng được, khí tức sinh mệnh trong cơ thể nó đang xung đột với nhau hết sức lợi hại, nó đang cố gắng tiêu hóa thịt của con Quỷ Nhãn Tri Chu kia.

Hắn quan sát một lát, thấy Tiểu Ngân Hồ cũng không có nguy hiểm gì, lúc này Hàn Sâm mới yên lòng, chuẩn bị thu lại khối gen sinh mệnh tinh hoa của Quỷ Nhãn Tri Chu lớn kia.

Thế nhưng khi Hàn Sâm cầm khối gen sinh mệnh tinh hoa kia, trong lòng hắn lại hơi động:

- Con Quỷ Nhãn Tri Chu lớn này cũng là Quỷ Nhãn Tri Chu, mình dùng cách vận hành khí tức sinh mệnh của con Quỷ Nhãn Tri Chu nhỏ, không biết có thể hấp thu khối gen sinh mệnh tinh hoa này không.

Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy có khả năng, hắn lập tức mô phỏng ra cách vận hành khí tức của Quỷ Nhãn Tri Chu, thử hấp thu khối gen sinh mệnh tinh hoa của Quỷ Nhãn Tri Chu lớn.

Khi khí tức sinh mệnh bắt đầu vận hành, khối gen sinh mệnh tinh hoa màu xanh biếc kia lại thật sự run run, theo thời gian trôi qua dần bị hòa tan rồi tràn vào trong thân thể, theo khí tức vận hành luyện hóa, cuối cùng tràn vào trong tế bào.

Hàn Sâm có cảm giác hai mắt mình cành thêm trong mát, cảm giát đôi mắt càng ngày càng linh động.

“Hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa của Quỷ Nhãn Tri Chu, siêu cấp thần gen +1.”

Trong đầu lại vang lên tiếng thông báo quen thuộc, Hàn Sâm mừng như điên:

- Vậy mà lại thực sự thành công, thế này đúng là quá tốt, có thể tiết kiệm không ít thời gian. Nếu có thể tiêu diệt toàn bộ một nhà chín mạng tuyết quy kia, không biết có thể tăng thêm bao nhiêu điểm siêu cấp thần gen.”

Nhưng Hàn Sâm rất nhanh phát hiện ra một vấn đề, sau khi hắn hấp thu cả khối gen sinh mệnh tinh hoa, cũng gia tăng lên 2 điểm siêu cấp thần gen, ít hơn khối gen sinh mệnh tinh hoa của Quỷ Nhãn Tri Chu con rất nhiều.

- Kỳ quái, dù gen sinh mệnh tinh hoa có kháng tính, cũng không nên chênh lệch nhiều như vậy chứ?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một khả năng đó thôi.

Gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất tăng lên điểm gen có hạn, không có cách nào so sánh với không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, hiện tại hắn cần hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai mới được.

- Nhưng hai điểm cũng tốt hơn là không có, như thế cũng đã rất tốt rồi.

Hàn Sâm cũng biết tự thấy đủ.

Nhưng cứ suy luận như vậy, Hàn Sâm lại nghĩ ra, như vậy sau này đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, chẳng phải hắn phải săn giết siêu cấp thần huyết đời thứ ba, mới có thể nhanh chóng gia tăng siêu cấp thần gen hay sao.

Nhưng đó là chuyện sau này, Hàn Sâm lười nghĩ quá xa, làm tốt chuyện hiện tại của mình mới là lựa chọn chính xác.

Lúc này Hàn Sâm mới thấy tiểu yêu tinh từ bên trong sò biển bay ra, nhìn có vẻ giống như vừa tỉnh ngủ, trong nội tâm lập tức tràn ngập tức giận, tiểu tử này cả ngày ăn nhờ ở đậu, ngoại trừ biết bán manh ra còn lại chẳng làm được gì, đợi chiến đấu đánh xong mới ra ngoài, quả thực chính là không đặt người chủ tử là hắn vào mắt.

Thế nhưng nếu thực sự muốn thu thập tiểu yêu tinh, Hàn Sâm lại sợ chính mình đánh không lại nó, trong lòng đột nhiên hơi động, nghĩ tới năng lực khi nãy của Quỷ Nhãn Tri Chu.

Hàn Sâm thử mô phỏng cách vận hành khí tức của con Quỷ Nhãn Tri Chu nhỏ, quả nhiên cảm giác được đôi mắt của mình có chút biến hóa, dường như có một luồng khí mát từ trong hai mắt chảy ra.

- Tiểu bảo bối, ra đây, nhìn bên này.

Hàn Sâm cố gắng tỏ vẻ tươi cười vươn tay gọi tiểu yêu tinh.

Tiểu yêu tinh lười biếng rơi vào trên mu bàn tay Hàn Sâm, xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ nhìn về phía Hàn Sâm.

Trong mắt Hàn Sâm lập tức lập loè dị quang, nhìn chằm chằm vào tiểu yêu tinh, sau khi tiểu yêu tinh nhìn vào hai mắt yêu dị của Hàn Sâm, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ mờ mịt, ánh mắt rất nhanh đã trống rỗng.

- Hắc hắc, tiểu yêu tinh, xem tao thu thập mày như thế nào.

Trong nội tâm Hàn Sâm cười không ngừng, vươn ma trảo tới tiểu yêu tinh.

Chương 784: Thú Hồn Quỷ Nhãn

Tay của Hàn Sâm còn chưa đụng tới tiểu yêu tinh, tiểu yêu tinh lại đột nhiên phun ra một ngụm hàn khí tới mặt Hàn Sâm, lạnh tới mức Hàn Sâm phải rùng mình một cái, trên lông mi đã xuất hiện sương trắng.

Tiểu yêu tinh lè lưỡi làm cái mặt quỷ trêu Hàn Sâm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ.

- Giỏi lắm, tiểu tử kia, cũng dám trêu chọc tao.

Hàn Sâm tức giận muốn bắt lấy tiểu yêu tinh, nhưng tiểu yêu tinh lại nhanh chóng chui vào bên tron sò biển, cách sò biển nhăn mặt trêu Hàn Sâm.

Hàn Sâm hết cách rồi, chỉ có thể phẫn hận nhét sò biển vào trong túi áo.

- Xem ra chiêu này ra không dùng được với tiểu yêu tinh rồi.

Trong lòng Hàn Sâm phiền muộn, chỉ có thể đợi trở về, tìm một người thử xem.

Lúc này Hàn Sâm mới cẩn thận xem thú hồn Quỷ Nhãn Tri Chu mà mình vừa đạt được.

Quỷ Nhãn Tri Chu: loại hình mặt nạ.

Hàn Sâm nao nao, loại thú hồn mặt nạ là một thú hồn tương đối hiếm, cũng không có tác dụng đặc biệt gì, bình thường mặt nạ đều để tăng cường lực phòng ngự trên mặt thôi.

Nhưng đây là thú hồn từ sinh vật siêu cấp thần huyết, có lẽ sẽ có tác dụng đặc biệt gì khác, dù sao Quỷ Nhãn Tri Chu cũng không phải dị sinh vật có phòng ngự mạnh, không có đạo lý gì thú hồn của nó lại là thú hồn để phòng ngự.

Triệu hoán ra thú hồn Quỷ Nhãn Tri Chu, lập tức một mặt nạ màu xanh lam quỷ dị xuất hiện trên mặt của Hàn Sâm, mặt nạ này thật sự rất cổ quái, như là một con nhện sinh ra hai cánh, hai cánh che hai mắt lại, một phần của con nhện lại che cái mũi, ngoài ra không còn chỗ nào khác được che, căn bản không phải là hiệu quả phòng ngự, nhưng lại che lại ánh mắt.

Hàn Sâm đeo mặt nạ màu xanh lam nhìn ra bên ngoài, tất cả những gì nhìn thấy trong mắt hắn đều biến thành màu xanh da trời, chỉ khi nhìn vào thể thể có sinh mạng, mới nhìn thấy một loại màu đỏ, có chút tương tự như là máy quét hình ảnh hồng ngoại.

- Quả nhiên không phải mặt nạ phòng ngự, nhưng rốt cuộc thứ này có tác dụng gì?

Hàn Sâm nhìn về phía Tiểu Ngân Hồ vẫn đang nằm sấp trên bả vai mình, chỉ thấy Tiểu Ngân Hồ là một mảnh đỏ bừng, giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Lại nhìn tới những con ruồi đầu xanh đó, phát hiện màu đỏ của bọn chúng nhạt hơn, chỉ giống như đầu một nén hương bị đốt, có thể mơ hồ nhìn thấy một điểm nhỏ.

Hàn Sâm nhìn một lát, đại khái đã hiểu được tác dụng của mặt nạ con nhện này, thứ này có thể trực tiếp nhìn thấy khí tức sinh mệnh trong cơ thể sinh vật.

Nhưng cũng chỉ đơn giản là có thể nhìn độ mạnh yếu của khí tức sinh mệnh mà thôi, không giống Động Huyền Khí, ngay cả cách vận hành khí tức cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Nhưng thứ này cũng có nó chỗ tốt, sau khi đeo lên mặt nạ này lên, chỉ cần ánh mắt quét qua là có thể thấy được, không giống Động Huyền Khí phải ở khoảng cách nhất định.

- Thú hồn Quỷ Nhãn Tri Chu này, không biết nếu dùng cách vận hành khí tức của Quỷ Nhãn Tri Chu thì có tăng hiệu quả không.

Hàn Sâm thử mô phỏng ra cách vận hành khí tức của Quỷ Nhãn Tri Chu.

Chỉ cảm thấy trong hai mắt lập tức xuất hiện một luồng khí mát, chảy vào mặt nạ Quỷ Nhãn Tri Chu, thị lực của Hàn Sâm lập tức mạnh hơn rất nhiều, so với trước kia có thể nhìn xa hơn, còn có thể nhìn rõ rất nhiều chi tiết trước kia không thấy rõ.

Hàn Sâm quét mắt qua một cái, lông tơ trên chân ruồi đầu xanh cách đó ngàn mét đều hiện lên vô cùng rõ ràng, chuyện này khiến Hàn Sâm rất thích.

- Thứ này còn dễ dùng hơn kính viễn vọng, chỉ là hình ảnh nhìn thấy chỉ có hai màu xanh và đỏ, thế cũng có chút không ổn lắm.

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi lấy sò biển từ trong túi tiền ra, hai mắt nhìn tiểu yêu tinh bên trong, lần nữa vận chuyển khí tức của Quỷ Nhãn Tri Chu.

Tiểu yêu tinh thấy Hàn Sâm, lập tức làm cái mặt quỷ với hắn, nhưng sau khi tiếp xúc đến ánh mắt Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức khẽ giật mình, ánh mắt lộ ra vẻ mờ mịt.

- Đi ra.

Hàn Sâm dùng suy nghĩ để ra lệnh tiểu yêu tinh cho.

Tiểu yêu tinh lại thật sự từ từ mở sò biển ra, nhưng chỉ mới mở được một nửa, tiểu yêu tinh đã tỉnh lại, lập tức đóng chặt sò biển, có chút kinh dị nhìn Hàn Sâm, sau đó không dám nhìn nữa, trực tiếp quay đầu đi.

- Quả nhiên là hữu dụng.

Trong lòng Hàn Sâm càng ưa thích mặt nạ con nhện này, lại có thể mê hoặc tiểu yêu tinh là sinh vật siêu cấp thần huyết trong nháy mắt, hiệu quả đã rất mạnh.

Lúc này thu hoạch cực lớn, nhưng Hàn Sâm vẫn tham lam lại chạy trở về chỗ tổ Kim Sí Phong, muốn nhìn xem có cơ hội gì không.

Ruồi đầu xanh kia có lẽ là do Quỷ Nhãn Tri Chu đã bị giết, lập tức thoát khỏi khống chế tinh thần, chúng không tiếp tục không sợ chết chui vào tổ ong nữa, thi nhau trốn về đầm lầy.

Ngoài đám thi thể con ruồi và Kim Sí Phong đầy trên đất, Kim Sí Phong đã khôi phục trật tự.

Chờ đến buổi đêm, ong chúa vẫn như thường ngày, từ trong sào huyệt bay ra ngoài thu thập mật hoa.

Hàn Sâm thật sự không nhìn ra mục đích của nó, chỉ có thể đợi tới ban đêm, lại để cho tiểu thiên sứ thử đi đoạt mật hoa, trước tiên lấy chút mật hoa trở về, nhìn xem có tác dụng gì không.

Đợi đến khi đêm xuống, ánh trăng mới lên, cây hoa hồng lại nở hoa lần nữa, Hàn Sâm chuẩn bị triệu hoán tiểu thiên sứ ra, lại đột nhiên nhìn thấy con ong chúa kia bay ra.

Nhưng hôm nay có vẻ không giống bình thường, hôm nay lúc ong chúa đi ra trong móng vuốt còn đang cắp theo một thứ gì đó, nhìn trong suốt thoạt nhìn phi thường lóng lánh, giống như là một viên bảo thạch màu vàng dạ quang.

Hàn Sâm cẩn thận nhìn một chút, thứ kia hình như là từ ong mật kết tinh.

- Kỳ quái, ong chúa lại mang mật tinh ra ngoài làm gì?

Trong lòng Hàn Sâm tràn ngập nghi hoặc nên không thả tiểu thiên sứ ra nữa, đứng ở bên cạnh tiếp tục quan sát.

Hôm nay thời tiết rất tốt, mặt trăng trên cao vừa lớn vừa sáng, đúng là ngày trăng trò.

Ong chúa ôm lấy khối mật tinh lớn cỡ quả trứng gà, bay vòng quanh vùng đồi cao kia vài vòng, nhưng lại không có ý tứ muốn hút mật, cuối cùng đặt mật tinh ở bên cạnh cây hoa hồng, sau đó lại bay trở về tổ ong.

Không bao lâu sau, ong chúa lại bay ra, dưới chân vẫn ôm theo một viên mật tinh, lại đặt ở cùng cùng vị trí.

Cứ lặp lại nhiều lần như thế, tổng cộng thả năm viên mật tinh ở đó, lúc này ong chúa mới lại bay trở về tổ ong không tiếp tục đi ra.

Hàn Sâm vô cùng kỳ quái, không biết nó đang làm gì, lại nhìn những con Kim Sí Phong khác, tất cả cũng đều bay trở về trong sào huyệt, ngay cả một con cũng không có ra ngoài.

Khi Hàn Sâm đang nghi ngờ, đột nhiên nghe được trong biển hoa gần đó truyền đến một tiếng kỳ quái, giống như có thứ gì đó đang tới gần tổ ong.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn sang, chỉ thấy bụi hoa ở xa run run, giống như có con gì đó từ trong bụi hoa bò tới, nhưng vì có bụi hoa che khuất nên nhìn không rõ lắm nó là thứ gì.

Chỉ là bụi hoa nơi này đều là hoa nhỏ, có thể che khuất, có lẽ cũng không phải là quái vật khổng lồ, tối đa cũng chỉ cỡ một con rắn nhỏ thôi, nếu là rắn hơi lớn một chút, những bụi hoa này sẽ không che nổi.

Vật kia bò thẳng tới chỗ gò đất cao kia, một lát sau, cuối cùng Hàn Sâm cũng có thể nhìn rõ ràng đó là vật gì, từ đằng xa bò tới, dĩ nhiên là một con tằm toàn thân trong trạng thái bán trong suốt, cái đầu không phải rất lớn, thân thể giống như thủy tinh màu bạc, cứ như vậy không nhanh không chậm bò lên trên đất, bò tới bên cạnh cây hoa hồng.

Mà những con Kim Sí Phong kia lại không có một con nào bay ra ngoài công kích nó.

Chương 785: Côn Trùng Bá Đạo

Con tằm kia diễu võ dương oai bò tới đỉnh đồi, bò quanh cây hoa hồng một vòng, rất nhanh nó đã phát hiện ra năm miếng mật tinh, lập tức nhào tới, bắt đầu ăn những mật tinh đó.

- Đám Kim Sí Phong kia sống cũng không dễ dàng, hết bị Quỷ Nhãn Tri Chu đoạt phong dũng, hiện tại lại bị một con sâu ép phải cống mật tinh, làm ong mật muốn sống cũng phải gian nan như vậy, thật sự là đáng tiếc.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng thấy rõ rồi, con tằm kia chính là đến thu phí bảo kê đấy.

Nhưng ngay cả ong chúa cũng sợ nó như vậy, xem ra lai lịch không nhỏ, Hàn Sâm dùng mặt nạ Quỷ Nhãn mới có thể nhìn thoáng qua, chỉ thấy trong cơ thể con tằm kia có một màu đỏ như ngọn lửa rừng rực, còn mạnh hơn Tiểu Ngân Hồ rất nhiều, nhưng cũng chỉ tương đương với ong chúa mà thôi.

Hàn Sâm thật sự không hiểu, con tằm này dựa vào cái gì để uy hiếp ong chúa, làm ong chúa thành thật giao ra mật tinh, luận về thực lực, nhìn nó có vẻ cũng không mạnh bằng ong chúa, huống chi ong chúa còn có nhiều Kim Sí Phong trợ giúp như vậy, không khó đánh bại nó mới đúng.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác tiểu tử này ăn uống ở chỗ này, ong chúa và đàn Kim Sí Phong đều không dám ra ngoài.

- Tiểu tử này lợi hại như vậy sao?

Hàn Sâm lại dùng Động Huyền Khí để quan sát nó, phát hiện trong cơ thể nó đang vận hành khí tức để luyện hóa những mật tinh kia.

- Chỉ là một sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai mà thôi, thực lực cũng không có gì đặc biệt, tiểu thiên sứ có lẽ còn mạnh hơn nó.

Sau khi Hàn Sâm quan sát lại càng thấy khó hiểu, không biết con tằm này dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy.

Năm khối mật tinh cũng chỉ tốn một phút đồng hồ liền bị con tằm kia nuốt xuống, sau khi ăn xong mật tinh, nó vẫn không rời đi, nằm trên đỉnh đồi kỳ

quái kêu lên.

Không bao lâu sau, đã thấy ong chúa bay ra, trên không trung đối mặt cùng con tằm kia, con tằm kia lại xèo xèo hai tiếng, ong chúa tỏ vẻ hơi phẫn nộ, thân thể trên không trung không ngừng lắc lư.

Nhìn một ong một tằm không ngừng trao đổi, Hàn Sâm xem mà ngây người.

Ong chúa vô cùng phẫn nộ, nhưng cuối cùng vẫn phải khuất phục, sau khi hai bên đạt thành một loại hiệp nghị nào đó, ong chua lại bay trở về tổ ong, rồi lại mang ba viên mật tinh ra đặt trước mặt con tằm kia.

Thế nhưng con tằm kia vẫn chưa thấy đủ, tiếp tục xèo xèo kêu loạn với ong chúa, còn phách lối nhảy tới một tảng đá, không ngừng kêu loạn lên, quả thực giống như một tên du côn.

Hàn Sâm vốn cho rằng lần này ong chúa sẽ không nhìn được, kiểu gì cũng phải đánh một trận với con tằm kia, không ngờ cuối cùng ong chúa vẫn khuất phục, lại bay về tổ ong lấy ra ba viên mật tinh, đặt ở trước mặt của con tằm kia.

Như thế con tằm kia mới hài lòng từ trên tảng đá bò xuống, hài lòng tiếp tục ăn mật tinh.

Ong chúa có vẻ ủ rũ cúi đầu bay trở về bên trong tổ ong, đối mặt với tình huống bị áp bức như thế mà nó lại không thể làm gì.

- Tiểu tử này rốt cuộc có lai lịch gì, lại có thể bức ong chúa thành dạng này, chẳng lẽ sau lưng nó có chống lưng càng mạnh hơn, cho nên mới có thể lớn lối như vậy?

Hàn Sâm tâm tư xoay chuyển.

Nếu như tiểu tử này còn có đồng loại khác, trước tiên hắn có thể tiêu diệt đứa nhỏ, sau đó lại làm thịt đứa lớn, cùng một loại vận hành khí tức, có thể hấp thu toàn bộ gen sinh mệnh tinh hoa của nhà tằm kia.

Con tằm kia lại ăn thêm bốn khối mật tinh, có vẻ như ăn không nổi nữa, thân thể nhỏ bé đã bị căng ra, giống như một quả bóng nhỏ vậy.

C-K-Í-T..T. . .T !

Con tằm nhỏ lại kêu lên một tiếng, Hàn Sâm vốn cho rằng nó lại gọi ong chúa ra ngoài, nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện, tằm nhỏ này không phải đang gọi ong chúa.

Chỉ thấy trong miệng con tằm kia lại phụt ra tơ tằm giống như dây nhỏ, tơ tằm cuốn lên trên người, rất nhanh đã bao quanh cả người nó vào trong kén.

- Chẳng lẽ tiểu tử này là ấu sinh thể, chuẩn bị bắt đầu lột xác để thành niên thể rồi?

Hàn Sâm lập tức biến sắc.

Nếu quả thật như hắn đoán, Hàn Sâm đã hiểu vì sao ong chúa lại e ngại nó như vậy, hiện tại nó đã hung ác như thế, chờ nó lột xác tới thành niên thể, lực lượng kia không biết sẽ khủng bố đến mức nào, cho nên ong chúa mới kiêng kị nó như vậy, cam tâm tình nguyện bị nó nghiền ép.

- Phải tiêu diệt tiểu tử này.

Hàn Sâm vừa muốn động thủ, nhưng khi dùng Động Huyền Khí đảo qua kén tằm kia thì lại ngừng lại.

Hàn Sâm phát hiện khí tức vận hành trong kén tằm đang biến hóa, rất khác lúc trước, hơn nữa còn đang không ngừng biến hóa ở bên trong.

Dường như là hai loại khí tức bất đồng khác nhau đang vận hành, điều này khiến Hàn Sâm không thể không ngừng lại.

Nếu như hiện tại hắn giết con tằm kia, nhỡ may cách vận hành khí tức vừa rồi nhớ kỹ không dùng được, vậy chẳng phải là thệt thòi lớn sao.

Do dự một chút, Hàn Sâm nhịn xuống không ra tay, tiếp tục quan sát khí tức biến hóa trong kén tằm, ghi nhớ lại toàn bộ quá trình.

Khí tức trong kén tằm thay đổi rất nhiều, chỉ qua một đêm, khí tức bên trong đã hoàn toàn thay đổi, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Hàn Sâm căn bản sẽ không tin, hai loại vận hành khí tức hoàn toàn khác nhau, vậy mà lại xuất hiện trên cùng một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Tiểu tử này sẽ lột xác thành bộ dáng gì nhỉ?

Hàn Sâm vô cùng hiếu kỳ, nhưng đến sáng sớm, khí tức kia đã ngừng biến hóa rồi, có lẽ là đã hoàn thành lột xác.

Khi tia sáng đầu tiên từ phương đông chiếu tới, kén tằm răng rắc một tiếng rồi nứt ra một cái khe, chỉ thấy một con Hồ Điệp vỗ nhẹ hai cánh màu bạc, đang giãy dụa từ trong kén leo ra.

Nhưng kén kia nhìn còn hơi cứng, nên rất khó hoàn toàn phá vỡ, Hồ Điệp màu bạc mới chỉ chui ra một cái đầu, một nửa thân thể và cánh vẫn còn vướng ở bên trong.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, lập tức triệu hoán ra tiểu thiên sứ, tự mình cũng giơ nỏ Khổng Tước lên, bắn tới Hồ Điệp màu bạc kia.

Lúc này không lấy được mạng của nó, chờ nó đi ra chẳng phải sẽ càng khó, không có cơ hội nào tốt hơn lúc này cả, con Hồ Điệp màu bạc kia vừa mới lột xác thành công, thân thể khẳng định còn chưa hoàn toàn thích ứng, lúc này lại bị kẹt bên trong kén, thật sự là cơ hội tốt trời ban.

BA~ !

Một mũi tên nguyên thạch thép Z nhanh như chớp bắn lên trên đầu Hồ Điệp màu bạc, vậy mà chỉ tạo ra một vết thương nhẹ trên đỉnh đầu của nó, hiển nhiên thân thể của nó mạnh hơn Quỷ Nhãn Tri Chu nhiều lắm.

Nhưng chịu một mũi tên này, Hồ Điệp màu bạc thét lên một tiếng đau đớn, giãy dụa muốn xông ra, nhưng đại kiếm của tiểu thiên sứ đã chém tới, lập tức chém trúng đầu của nó.

Hồ Điệp màu bạc vẫn bị kẹt ở bên trong, móng vuốt còn chưa chui ra được, chỉ giãy dụa khiến kén tằm nhấp nhô, hy vọng có thể né tránh một kiếm này

của tiểu thiên sứ.

Thế nhưng trong tình huống này, làm sao nó có thể tránh được, bị tiểu thiên sứ hung hăng chém một kiếm trên đầu.

Máu tươi tuôn ra, uy lực của đại kiếm mặc dù mạnh hơn mũi tên của Hàn Sâm, nhưng vẫn chỉ có thể khiến Hồ Điệp màu bạc bị thương, cuối cũng vẫn không thể chém đứt được đầu của nó.

Hồ Điệp màu bạc trước khi chưa tiến hóa, ở chỗ này nó xưng vương xưng bá đã quen, sao có thể chịu được loại khuất nhục này, nó oán độc thét lên, thân thể liều mạng giãy dụa, muốn từ bên trong đi ra.

Coong! Đ-A-N-G. . .G! Đ-A-N-G. . .G!

Tiểu thiên sứ liên tiếp chém ra ba kiếm, kiếm nào cũng chém xuống cùng một nơi, chém xuống đầu của nó tạo ra một vết sẹo sâu, nhưng sinh mệnh lực của con Hồ Điệp màu bạc này thật sự rất dẻo dai, như thế vẫn không bị chém chết.

Coong!

Tiểu thiên sứ lại chém thêm một kiếm, nhưng móng vuốt của Hồ Điệp màu bạc đã thoát khỏi kén, chặn một kiếm này của tiểu thiên sứ, tiếng sắt thép va chạm vang lên, vậy mà đại kiếm lại không thể làm móng của nó bị thương.

Chương 786: Ngân Sí Tiên Điệp

Hàn Sâm đã vọt tới chỗ Hồ Điệp màu bạc, trong thân thể hắn Lôi Âm gào thét, nắm đấm giơ lên cực hạn, đấm mạnh xuống đầu Hồ Điệp màu bạc.

Lôi điện màu bạc như một mặt trời nhỏ trực tiếp nổ tung trên đầu Hồ Điệp màu bạc, lập tức khiến khí tức toàn thân Hồ Điệp màu bạc tán loạn, lôi điện cũng khiến thân thể nó tê liệt.

Tiểu thiên sứ nhân cơ hội này rút đại kiếm về, lại chém liên tục vài kiếm xuống vết thương trên đầu Hồ Điệp màu bạc, vết thương kia lớn dần, cả nửa cái đầu đều bị gọt xuống.

Cho dù là như thế, Hồ Điệp màu bạc vẫn còn chưa chết, nó thoát khỏi kén tằm, mở miệng thét lên với với Hàn Sâm và tiểu thiên sứ.

Trong mắt Hàn Sâm lóe lên dị quang, ánh sáng màu lam trên mặt nạ Quỷ Nhãn lưu động, nhất thời khiến Hồ Điệp màu bạc đang nổi giận kia ngơ ngác một chút.

Chỉ trong nháy mắt như thế, tiểu thiên sứ lại chém mấy kiếm xuống miệng vết thương kia, càng khiến đầu Hồ Điệp màu bạc bị chém ra một phần, Hồ Điệp màu bạc kia rõ ràng đã có chút không chống đỡ được rồi.

Căn bản không chờ nó hoàn toàn leo ra từ kén tằm, tiểu thiên sứ đã chém cả đầu của nó xuống đất.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Ngân Sí Tiên Điệp, không thu được thú hồn, có thể ăn thịt, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, hắn không chút do dự triệu hồi ra chuông đồng màu xanh da trời, để nó hấp thu huyết dịch Ngân Sí Tiên Điệp chảy ra, không được lãng phí.

Sau khi Tử Vong Tang Chung hấp thu máu của Ngân Sí Tiên Điệp, ký hiệu trên chuông càng rõ ràng hơn, có cảm giác như nó sắp lột xác rồi.

Thế nhưng Hàn Sâm đợi một lúc lâu cũng không thấy nó lột xác, chỉ có thể thu nó về.

Từ thi thể Ngân Sí Tiên Điệp đào ra một đồng ngân tinh nho nhỏ, đó là gen sinh mệnh tinh hoa của nó.

Thi thể Ngân Sí Tiên Điệp cũng bị Hàn Sâm thu vào, thi thể sinh vật siêu cấp thần huyết, hình như nhân loại không có cách nào trực tiếp ăn, tạm thời

cũng không có sủng vật cần nuôi nấng, trước tiên cứ mang trở về rồi tính.

Đang chuẩn bị rời đi chỗ này, lại đột nhiên thấy ong chúa mang theo đàn Kim Sí Phong xông lên, trong lòng Hàn Sâm lập tức giận dữ:

- CMN, con tằm kia dọa chúng mày phải rụt đầu lại như rùa, chẳng lẽ đại gia tao còn không bằng con tằm kia, chúng mày dám tới bắt nạt tao?

Hàn Sâm vô cùng tức giận, đang chuẩn bị ra lệnh cho tiểu thiên sứ đại khai sát giới, lại thấy con ong chúa kia ôm lấy tinh thể màu vàng óng bay đến, đặt năm khối mật tinh trên mặt đất trước mặt Hàn Sâm, sau đó bay múa vài vòng trước mặt hắn.

Tuy Hàn Sâm không hiểu phong ngữ, nhưng xem bộ dáng của nó cũng biết, ong chúa đang giao phí bảo hộ cho mình.

- Coi như mày hiểu chuyện, vốn muốn tiêu diệt tổ ong của mày, nhưng nhìn mày hiểu chuyện như vậy, lần sau tao lại đến đây, mày cứ ngoan ngoãn dâng mật tinh có biết không?

Hàn Sâm thu lấy mật tinh, cũng lười đi giết Kim Sí Phong chúa này.

Dù sao chỉ là một con siêu cấp thần huyết đời thứ nhất, có giết cũng không có chỗ tốt gì, dù sao tỷ lệ có thể thu được thú hồn quá thấp.

Hơn nữa lúc này Hàn Sâm đã thu hoạch được rất nhiều thứ phong phú, hắn cũng không muốn trêu chọc bầy ong, dàn ong này thật sự nhiều lắm, nếu thực sự liều mạng, muốn giết ong chúa cũng không dễ dàng gì.

Mang theo mật tinh rời đi, trên đường đi Hàn Sâm trực tiếp lấy gen sinh mệnh tinh hoa của Ngân Sí Tiên Điệp ra để hấp thu.

Trong quá trình hấp thu còn gặp phải một chút phiền toái nhỏ, đầu tiên Hàn Sâm mô phỏng cách khí tức vận hành của Ngân Sí Tiên Điệp, kết quả lại không thể thành công hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa.

Về sau đổi thành cách vận hành khi tức của tằm nhỏ mới có thể hấp thu được gen sinh mệnh tinh hoa, tuy nhiên lại chỉ có thể hấp thu một nửa, một

nửa khác Hàn Sâm lại phải mô phỏng khí tức của Ngân Sí Tiên Điệp mới có thể hấp thu hết.

Mà gen sinh mệnh tinh hoa của Ngân Sí Tiên Điệp đã giúp Hàn Sâm tăng thêm 9 điểm siêu cấp thần gen, với số lượng siêu cấp thần gen của Hàn Sâm bây giờ, có thể thu được từ nhiều điểm siêu cấp thần gen từ một khối gen sinh mệnh tinh hoa đã vô cùng hiếm có.

- Ngân Sí Tiên Điệp này cũng thật thú vị, không biết hai loại vận hành khí tức của nó có tác dụng gì?

Hiện tại Hàn Sâm cũng không có thời gian đi nghiên cứu, một đường rời khỏi biển hoa.

Trên đường trở về không gặp phải Kinh Cực Vụ, cũng không biết y đi nơi nào rồi, đối với người này, Hàn Sâm vẫn rất có hảo cảm.

Trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đang nghĩ ngợi nên xử lý thi thể Ngân Sí Tiên Điệp như thế nào, thì lại nhìn thấy Lâm Bắc Phong với vẻ mặt hưng phấn đi tới.

- Đồ đạc đã tới tay rồi, cái này cho anh.

Lâm Bắc Phong trực tiếp đưa một cái hộp hình chữ nhật kín đáo cho Hàn Sâm.

Cái hộp này là một hộp hợp kim thông thường, Hàn Sâm trực tiếp mở ra nhìn, vừa nhìn đã giật mình nhìn Lâm Bắc Phong:

- Thép Z nguyên thạch?

Hàn Sâm không dám xác định thứ này có phải là thép Z nguyên thạch hay không, bởi vì một khối này thật sự quá lớn.

Thép Z nguyên thạch dài hơn một thước có thể chế thành tên nỏ đã rất hiếm thấy, trong rương này vậy mà dài chừng hai thước rộng ba ngón tay, hình dạng tuy không quá quy tắc, nhưng mài thành một thanh đoản đao hoặc là đoản kiếm cũng đủ rồi.

Thép Z nguyên thạch giống như vậy, tuyệt đối là bảo vật bên trong bảo vật, so với mũi tên thép Z mà Tần gia cho còn trân quý hơn nhiều.

- Nhãn lực rất tốt, hiện tại người biết được đồ vật này không nhiều lắm, tôi vốn còn muốn muốn khoe khoang một chút, không nghĩ tới anh lại biết được.

Lâm Bắc Phong cười hắc hắc nói:

- Cái này anh nhận đi, coi như là thù lao cho nhân tình của anh và tiền mua thú hồn, nhưng anh đừng nói là tôi đưa cho anh, anh có nói là tôi thì tôi cũng sẽ không thừa nhận.

Hàn Sâm đóng hộp lại rồi đẩy về trước mặt Lâm Bắc Phong, trịnh trọng nói:

- Thứ này quá quý rồi, giá trị thú hồn kia của tôi không nhiều như vậy, mang về đi.

Hàn Sâm hiểu rõ giá trị của khối thép Z nguyên thạch này, mài ra thành binh khí tuyệt đối sẽ không kém thần binh, nếu như tay nghề tốt, thậm chí có khả năng vượt cả thần binh.

Dùng thứ này đổi lấy hai thú hồn thần huyết của hắn, tiện nghi này hắn chiếm cũng quá lớn, lớn đến mức hắn không thể chiếm được.

Lâm Bắc Phong lại không nhận lại, vừa cười vừa nói:

- Lai lịch của thứ này có chút vấn đề, tôi cũng không dám dùng, hơn nữa cũng không tìm thấy người giúp tôi mài thành binh khí, tôi có giữ lại cũng vô dụng, anh cứ nhận đi. Nếu anh cảm thấy băn khoăn, vậy lại đưa cho tôi thêm hai thú hồn thần huyết nữa là được.

- Vấn đề gì?

Hàn Sâm không tiếp tục đẩy về nữa nhưng vẫn hỏi một câu.

- Nói thật với anh vậy, đây là do tôi đào được, anh không cần hỏi chuyện khác, tôi cũng sẽ không nói, chỉ cần anh có thể tìm được người tin cậy để

mài thành hình, chính mình dùng tuyệt đối không có vấn đề, nhưng tuyệt đối không nên nói lung tung khắp nơi.

Lâm Bắc Phong dặn dò Hàn Sâm.

- Vậy được, đồ này tôi sẽ nhận, sau này cậu cần thú hồn gì, trước tiên cứ nói với tôi một tiếng, tôi sẽ tận lực giúp cậu tìm.

Hàn Sâm vẫn luôn muốn có một kiện binh khí ngắn, khối nguyên thạch này đúng là rất hợp ý hắn.

- Vậy tôi sẽ không khách khí, nếu anh có có thú hồn biến thân loại hình người, còn có thú hồn phụ thể tương đối mạnh cho tôi hai cái là được.

Lâm Bắc Phong chảy nước miếng nói.

Hàn Sâm giơ lên ngón tay giữa với Lâm Bắc Phong, những vật này chính hắn còn muốn.

Mang theo nguyên thạch về Liên Minh, Hàn Sâm muốn liên lạc với Tần gia, để Tần gia giúp hắn mài thành binh khí, thứ này quá cứng, dùng công nghệ căn bản không mài được.

Sau khi liên hệ xong xuôi, Hàn Sâm lại hàn huyên trò chuyện cùng Kỷ Yên Nhiên, hôm nay cô nàng cũng rảnh, có thể cùng ăn một bữa cơm.

Trong lòng Hàn Sâm khẽ động, khóe miệng lộ ra nụ cười tà ác:

- Đợi lát nữa để cô ấy thử một chút xem.

Chương 787: Cách Không Đoạt. . .

Đến buổi tối, sau khi ăn cơm với Kỷ Yên Nhiên xong, Hàn Sâm lôi kéo Kỷ Yên Nhiên ngồi xuống ghế sa lon, vô cùng phấn khởi nói:

- Honey, gần đây anh vừa mới học xong một loại siêu năng lực, vô cùng lợi hại. . .

- Siêu năng lực gì?

Kỷ Yên Nhiên tò mò nhìn Hàn Sâm.

Đối với nhân loại hiện đại thì siêu năng lực tự nhiên là chuyện không bình thường, Kỷ Yên Nhiên vô cùng tò mò là siêu năng lực gì mà có thể khiến Hàn Sâm hưng phấn như vậy.

Hàn Sâm thần bí ghé tới bên tai Kỷ Yên Nhiên nói:

- Cách không thủ vật.

Sau khi Kỷ Yên Nhiên nghe xong thì rất kinh hãi:

- Anh làm như thế nào? Tiến Hóa Giả có thể cách không thủ vật?

Loại năng lực này đối với Siêu Việt Giả cũng không tính là hiếm lạ, nhưng trong cộng đồng Tiến Hóa Giả thì đây tuyệt đối là năng lực phi thường khó tin, dù sao Tiến Hóa Giả còn không năng lực phóng lực lượng ra ngoài.

- Đừng gấp mà, anh còn chưa nói xong, cách không thủ vật của anh không phải cách không thủ vật bình thường. Tới đây nào, em đứng ở chỗ này. . .

Hàn Sâm kéo Kỷ Yên Nhiên, để Kỷ Yên Nhiên đứng bên cạnh vách tường đối diện ghế sô pha, chính mình lại quay về ngồi trên ghế sa lon.

- Làm gì thế?

Kỷ Yên Nhiên tò mò hỏi, không biết Hàn Sâm muốn làm gì.

- Em đứng ở đó, anh ngồi ở chỗ này, em có tin anh chỉ cần đưa tay ra giữa không trung như vậy, là có thể lấy được đồ lót của em từ khoảng cách ba mét, hơn nữa sẽ không tổn thương đến em, cam đoan ngay cả một sợi vải cũng không thiếu đi.

Hàn Sâm nghiêm trang nói.

- Anh lại muốn giở trò gì? Rốt cuộc là có âm mưu gì?

Kỷ Yên Nhiên đương nhiên là không tin tưởng chuyện này, dựa theo lời của Hàn Sâm, cái kia không phải là cách không thủ vật nữa, phải gọi là Không Gian Na Di mới đúng.

Lực lượng kia ngay cả là Siêu Việt Giả cũng không có mấy người biết, huống chi Hàn Sâm mới chỉ là một Tiến Hóa Giả, căn bản không thể có năng lực như vậy.

- Anh chỉ hỏi em có tin hay không thôi?

Hàn Sâm lại nghiêm trang hỏi.

- Không tin.

Kỷ Yên Nhiên nhếch miệng, phòng bị nhìn Hàn Sâm, cô biết Hàn Sâm nhất định là đang có âm mưu quỷ kế gì đó.

Hàn Sâm lập tức híp mắt nở nụ cười:

- Vậy thế này nhé, chúng ta đánh cuộc, nếu như anh làm được, hôm nay em cắn anh một phát?

- Em cắn anh làm. . . cái. . .

Kỷ Yên Nhiên còn chưa dứt lời, mặt đã đỏ bừng, cuối cùng cố lấy lại tỉnh táo, tức giận nói:

- Em mới không bị anh lừa, không chơi.

Nói xong, Kỷ Yên Nhiên muốn đi trở về, Hàn Sâm cười nói:

- Nói như vậy là em tin anh có thể đoạt quần lót của em từ khoảng cách hơn ba mét?

- Không tin, ai biết anh lại có âm mưu quỷ kế gì.

Kỷ Yên Nhiên không phải một cô gái mù quáng, đương nhiên sẽ không tin tưởng một chuyện không có khả năng này.

- Không tin thì đánh cược một ván đi, trừ phi em không tin tưởng phán đoán của mình.

Hàn Sâm nhếch miệng:

- Em có phải là hạm trưởng không, một chút tự tin cũng không có sao?

Tuy Kỷ Yên Nhiên biết rõ Hàn Sâm đang khích mình, nhưng vẫn khó chịu vẻ mặt kia của Hàn Sâm, cắn môi nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm rồi:

- Anh chắc chắn sẽ không đi tới?

- Nếu mông anh rời khỏi ghế sô pha này thì coi như anh thua.

Hàn Sâm lập tức nói ra.

- Sẽ không làm hỏng quần áo của em?

Kỷ Yên Nhiên nhìn quân trang màu trắng trên người mình, áo màu trắng, quần màu trắng và giày màu trắng, nhìn kiểu gì cũng thấy Hàn Sâm không thể trực tiếp đoạt đi đồ lót được.

- Đừng nói là quần áo, nếu anh làm làm rối một sợi tóc của em cũng coi như anh thua.

Hàn Sâm kiên định nói.

- Sẽ không dùng dụng cụ gì chứ?

Kỷ Yên Nhiên cảm thấy Hàn Sâm nhất định có âm mưu gì.

- Ôi vợ của anh, anh chỉ ngồi ở chỗ anh, chỉ dùng tay để đoạt quần lót của em, chờ sau khi anh thành công, nếu em cảm thấy anh dùng âm mưu gì, em có thể không nhận thua, như thế đã được chưa?

Hàn Sâm giơ hai tay trống rỗng của mình ra.

- Được rồi, vậy anh ngồi ở chỗ kia đoạt đi, em xem anh đoạt. . . đồ lót. . . của em như thế nào.

Kỷ Yên Nhiên không tin, Hàn Sâm thật sự có thể làm được chuyện như vậy.

- Vậy em phải nhìn kỹ nhé, bí kỹ tổ truyền Hàn gia, cách không lấy đồ lót. . .

Hàn Sâm tỏ vẻ nghiêm túc, giơ giơ tay của mình di chuyển giữa không trung.

Hai mắt Kỷ Yên Nhiên nhìn theo hai tay Hàn Sâm, cô muốn nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, nếu như Hàn Sâm dùng thủ đoạn gì, cô sẽ trực tiếp vạch trần hắn, tuyệt đối sẽ không nhận thua.

Mà khi mắt của cô di động, không thể tránh khỏi tiếp xúc với ánh mắt của Hàn Sâm

- Cách. . . không. . . đoạt. . . đồ. . .

Hàn Sâm làm bộ hô to lên, bàn tay làm bộ bắt tới Kỷ Yên Nhiên.

Khi mắt Kỷ Yên Nhiên chạm phải mắt Hàn Sâm, lập tức trở nên mê mang trống rỗng, hai mắt mở to ngây ngốc ngồi ở chỗ kia.

- Cởi đồ lót ra đưa cho anh.

Hàn Sâm cười hì hì, ngồi trên ghế sa lon phát ra mệnh lệnh.

Kỷ Yên Nhiên quả nhiên rất nghe lời, trực tiếp bắt đầu cởi áo tháo dây lưng, cởi ra quần lính màu trắng, lộ ra đôi chân thon dài xinh đẹp và một chiếc lót màu trắng.

Thấy ngón tay Kỷ Yên Nhiên cầm lấy quần lót chậm rãi kéo xuống, hai mắt Hàn Sâm đã trợn lên, phải nuốt nước miếng mấy cái, nhưng vì hạnh phúc tối hôm nay, Hàn Sâm vẫn phải cố kiềm nén suy nghĩ muốn giải quyết tại chỗ.

Nhưng vì áo Kỷ Yên Nhiên rất dài, nên chỉ có thể nhìn thấy đôi đùi đẹp mà thôi, căn bản nhìn không thấy vật gì khác.

Kỷ Yên Nhiên đưa quần nhỏ màu trắng đến tay Hàn Sâm, Hàn Sâm nhịn không được đưa tay sờ một cái lên cặp mông tròn vểnh của Kỷ Yên Nhiên, sau đó mới ra lệnh tiếp:

- Trở về mặc quần vào.

Kỷ Yên Nhiên quả nhiên nghe lời đi trở về bên tường, mặc lại quần của mình, giống như lúc trước đứng ở chỗ đó.

Vẻ kỳ dị trong mắt Hàn Sâm dần thu lại, ánh mắt của Kỷ Yên Nhiên cũng từ từ khôi phục lại.

- Quần. . .

Một tay Hàn Sâm cầm lấy đồ lót, mạnh mẽ hô to một tiếng, khiến Kỷ Yên Nhiên giật mình tỉnh táo lại.

Kỷ Yên Nhiên hoàn toàn không biết mình vừa bị Hàn Sâm khống chế, còn cho là mình nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, thấy được quần nhỏ màu trắng trong tay Hàn Sâm lập tức biến sắc, vội vàng đưa tay sờ sờ phía dưới của mình, quần vẫn còn, nhưng lại sờ vào trong, quả nhiên không thấy quần nhỏ nữa.

- Anh. . . anh làm như thế nào. . .

Kỷ Yên Nhiên như gặp phải ma.

- Làm sao làm được không quan trọng, quan trọng là. . . em yêu thua rồi.

Hàn Sâm trực tiếp cầm quần nhỏ trong tay, người đi đến trước mặt Kỷ Yên Nhiên, bế Kỷ Yên Nhiên lên, ném cô lên trên ghế sa lon kia.

- Không tính. . . không tính. . . anh ăn gian. . .

Khuôn mặt nhỏ của Kỷ Yên Nhiên đỏ bừng, hai tay ngăn Hàn Sâm không cho hắn thực hiện ý đồ, muốn chơi xấu.

- Sớm biết em sẽ không nhận nợ mà, vậy thì đừng trách anh không thương hương tiếc ngọc nhé.

Trong mắt Hàn Sâm xuất hiện dị quang, một lần nữa khống chế Kỷ Yên Nhiên.

- Đúng rồi, đến ấn cái này đi.

Hàn Sâm mở ra hình ảnh 3D, tìm tới một bộ thoát y vũ khêu gợi, sau đó ra lệnh cho Kỷ Yên Nhiên:

- Em học nhảy một đoạn cho anh xem đi.

Kỷ Yên Nhiên bình thường rất hay xấu hổ, khi cùng với Hàn Sâm, ngay cả đèn cũng không dám mở, khi bị Hàn Sâm cường hành mở đèn lên, toàn thân sẽ thẹn thùng ửng đỏ, tự nhiên càng không có khả năng nhảy kiểu này cho Hàn Sâm nhìn.

Lúc này Kỷ Yên Nhiên lại nhìn cô gái trong đoạn phim kia, đưa tay dần dần cở quần áo xuống.

- Cởi cởi cởi. . .

Hàn Sâm xem mà hai mắt muốn lòi cả ra, vừa nhìn vừa ngắm, dáng người Kỷ Yên Nhiên còn hoàn mỹ mê người hơn trước kia, Hàn Sâm nhìn mà cảm thấy trong lỗ mũi của mình nóng lên, giống như máu mũi sắp phun ra ngoài rồi.

Chương 788: Ghét Phiền Toái

Kỷ Yên Nhiên vừa nhảy vừa đi đến trước mặt Hàn Sâm, đi quanh Hàn Sâm đang ngồi ở trên ghế nhẹ nhàng nhảy múa, áo màu trắng đã bị chậm rãi cởi ra, lộ ra cái eo thon nhỏ non mịn và đôi bạch thỏ đầy đặn trắng nõn, chỉ là bị nội y màu trắng che lại, không thể nhìn thấy vẻ đẹp của ngọn núi kia.

Kỷ Yên Nhiên vừa nhẹ nhàng lắc lắc vòng eo và cặp mông đẹp, nửa người trên cũng dần dần tới gần Hàn Sâm, ngón tay chậm rãi cởi bỏ áo ngực.

- Cởi đi nào. . .

Hai mắt Hàn Sâm đã sắp rớt ra ngoài, cô gái trước mắt có đôi môi đỏ mọng, da thịt trắng nõn như tuyết, hai mắt hắn dính chặt vào đôi đầy đặn trắng nõn kia.

- Ôi!

Nhìn thấy nội y đã bị cởi ra, hai con thỏ nhỏ đầy đặn đã sắp nhảy ra, hai mắt Hàn Sâm đã trợn hết mức rồi, nhưng đỉnh đầu lại đột nhiên bị cốc một cái.

Chỉ thấy một cánh tay ngọc của Kỷ Yên Nhiên che lấy ngực, một cánh tay ngọc khác nắm chặt nắm đấm nhỏ, gõ cho Hàn Sâm một cái.

- Đại sắc lang, đã biết anh không có ý tốt mà, vậy mà lại dám thôi miên em, nếu em dễ dàng bị thôi miên như vậy, cũng không tới phiên tên bại hoại nhà anh đâu.

Kỷ Yên Nhiên nói xong, tay ngọc nắm gò má của Hàn Sâm, hung hăng nhéo.

- Hóa ra năng lực của Quỷ Nhãn Tri Chu không có tác dùng gì.

Trong lòng Hàn Sâm rất phiền muộn, lại nhìn gương mặt đắc của Kỷ Yên Nhiên, lập tức càng ngày càng tức, đưa tay kéo cô vào trong ngực, bàn tay lớn trực tiếp kéo cánh tay đang che chỗ tốt đẹp trước ngực kia, trực tiếp đặt lên.

- Thả em ra, anh là đồ đại sắc lang.

Hai mắt Kỷ Yên Nhiên mê ly, đôi má ửng đỏ, dáng vẻ vô cùng mê người.

- To gan dám lừa gạt chồng à, hôm nay sẽ để em biết biết gia pháp Hàn gia.

Hàn Sâm sao có thể nhẫn lại được, lập tức nhào tới.

- Xấu xa. . . đừng. . .không được. . . a. . .. . .

Trong phòng xuân quang vô hạn, ghế sa lông không ngừng lay động, giống như đang động đất vậy.

Đến tận nửa đêm, Hàn Sâm mới hài lòng ôm lấy Kỷ Yên Nhiên tới giường ngủ, hôm nay Kỷ Yên Nhiên rất phối hợp, thiếu chút nữa đã khiến xương cốt Hàn Sâm mềm nhũn ra rồi.

Hàn Sâm hỏi vì sao Kỷ Yên Nhiên không bị hắn thôi miên, Kỷ Yên Nhiên nói cho hắn biết cô rất sớm đã được huấn luyện về phương diện này rồi, đã tu luyện công pháp ứng đối, hơn nữa cô còn hấp thu tinh thể Tinh Tộc, đại não được cường hóa, thế nên thôi miên sẽ không có hiệu quả lớn với cô.

Bây giờ Hàn Sâm mới hiểu được là như thế, hắn vốn còn muốn dựa vào năng lực này của Quỷ Nhãn Tri Chu để tìm chỗ tốt ở trong Liên Minh, hiện tại xem ra lại có chút khó khăn rồi.

Có lẽ rất nhiều người ở các đại gia tộc đều nhận được huấn luyện về phương diện này, nếu muốn dựa vào loại thủ đoạn này, chỉ sợ hiệu quả sẽ không quá tốt, chỉ có thể khiến đối phương thất thần một lát, thật sự muốn khống chế bọn họ thì không thể nào.

- Thuật thôi miên này của anh cũng khá lợi hại rồi, cho dù là Hoàng Phủ gia am hiểu loại năng lực này nhất, cũng không mạnh hơn anh quá nhiều.

Kỷ Yên Nhiên thấy Hàn Sâm có vẻ mất mát nên nói lời an ủi.

“Hoàng Phủ gia? Hoàng Phủ gia nào? ” Hàn Sâm nao nao.

- Còn có thể là Hoàng Phủ gi nào? Đương nhiên là Hoàng Phủ gia của Chiến Thần Võ Đạo Quán.

Kỷ Yên Nhiên nói.

- Hoàng Phủ gia tinh thông thuật thôi miên? Bọn họ lợi hại nhất không phải Dịch Thiên Thuật sao?

Hàn Sâm ngạc nhiên hỏi, hắn vốn cho rằng Hoàng Phủ gia tinh thông công phu bá đạo, thật không ngờ lại là phương diện này.

- Anh cho rằng vì sao Hoàng Phủ gia có thể thu nhiều môn đồ đệ tử như vậy? Không phải anh thật sự tin rằng dựa vào thực lực chứ? Thật ra nhà bọn họ có nghiên cứu về phương diện ám chỉ thôi mên, thủ đoạn rất lợi hại đấy, nói là đệ nhất Liên Minh cũng không sai. Dịch Thiên Thuật kia cũng không phải của Hoàng Phủ gia đâu, hiện tại người luyện Dịch Thiên Thuật cũng chỉ có hai người mà thôi, kỳ thật không quan hệ nhiều tới Hoàng Phủ gia.

Kỷ Yên Nhiên giải thíc.

Lúc này Hàn Sâm mới nhớ tới, người của Trần gia đã từng nói, Dịch Thiên Thuật vốn là của Trần gia bọn hắn, cùng Kinh Thiên Thất Chiết tạo thành một bộ, về sau không biết vì sao lại bị Hoàng Phủ gia chiếm lấy Dịch Thiên Thuật.

- Đến khi có thời gian phải giao lưu trao đổi kinh nghiệm tâm đắc với Hoàng Phủ học tỷ thôi.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Kỷ Yên Nhiên nghe xong lại đưa tay nắm lấy lỗ tai Hàn Sâm, căm hận nói:

- Không cho phép anh đi gặp Hoàng Phủ Bình Tình.

- Tại sao?

Hàn Sâm đau đến há mồm.

- Không cho phép chính là không cho phép, không vì sao cả.

Kỷ Yên Nhiên cắn cắn đôi môi đỏ mọng, xấu hổ nói.

Hàn Sâm nhìn dáng vẻ mê người này của Kỷ Yên Nhiên, lập tức nhịn không được xoay người ép cô xuống, tiếp tục triển khai một hồi mưa to gió lớn mới.

. . .

Bên trong Tí Hộ Sở, một người đàn ông đi vào sơn cốc, khi đi được một nửa lại bị một đám người chặn đường đi.

- Anh bạn, biết đây là nơi nào không?

Một tên mặt thẹo nhìn người đàn ông kia cười lạnh hỏi.

- Không biết.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn tên mặt seo kia rồi chân thành trả lời.

Lúc này đám người tên mặt sẹo mới nhìn rõ ràng mặt mũi người đàn ông này, người này có vẻ còn trẻ tuổi, gương mặt có chút giống em bé, nhưng trên mặt lại có hai hàng râu vừa đen vừa rậm, đôi mắt to lộ ra linh tính cùng chân thành, khiến những người khi nhìn thấy ông ta đều rất khó giữ vững lệ khí trong lòng.

Vẻ mặt tên mặt sẹo cũng nhịn không được dịu đi vài phần, chỉ lạnh giọng nói:

- Nơi này là Thiên Đường Cốc, là địa bàn Thiên Sứ Tí Hộ Sở chúng tôi, muốn đi qua nơi này cũng được, qua một lần là một thú hồn biến dị, đây là quy củ.

- Thế nhưng tôi không có thú hồn biến dị thì làm sao bây giờ?

Người đàn ông có mặt em bé vô tội nói.

- Vậy thì quay lại đi qua Hắc Sa Mạc hoặc là Sơn Mạch Tử Vong.

Tên mặt sẹo không khách khí nói.

Thiên Đường Cốc có thể nói là một tuyến đường quan trọng, một bên là Sơn Mạch Tử Vong, một bên khác là Hắc Sa Mạc, trừ đường này ra, muốn đi xuyên qua, ít nhất phải tốn mấy tháng mới có thể, nhưng trên đường có thể sẽ chết.

- Thế nhưng đi như vậy sẽ rất tốn thời gian.

Người đàn ông mặt em bé nói.

- Chúng tôi không quan tâm chuyện này, dù sao nếu muốn từ nơi này đi qua, nhất định phải giao ra một thú hồn biến dị.

Tên mặt sẹo nói.

- Nếu như tôi giết các anh, có phải không cần giao ra thú hồn mà vẫn có thể đi qua hay không?

Người đàn ông mặt em bé lại dùng vẻ mặt thành thật nhìn tên mặt sẹo rồi nói.

- Ha ha!

Giống như là nghe được một chuyện cực kỳ buồn cười, cả đám tên mặt sẹo đều phá lên cười, không hề đặt lời nói của người đàn ông mặt em bé ở trong lòng.

Thiên Sứ Tí Hộ Sở là địa bàn của Triệu gia, ai dám gan to như vậy, đến gây sự với Thiên Sứ Gen, người kia không phải thằng điên thì chính là một kẻ đần.

Người đàn ông mặt trẻ con này chỉ sợ ngay cả Thiên Sứ Gen là cái gì cũng không biết, chỉ là một kẻ hèn mọn đáng thương mà thôi.

Thế nhưng một giây sau, người đàn ông mặt em bé kia đã chém tay của y tới, từng lưỡi dao sắc bén vô hình giăng khắp nơi, mỗi một bước đi, lại có một đầu người bay lên không trung.

Chờ khi người đàn ông mặt em bé đi qua bên cạnh bọn họ, đã không còn người nào sống sót nữa, tất cả đều nằm trên mặt đất, toàn bộ đều là một kích mất mạng.

- Tôi rất ghét giết người, nhưng tôi còn ghét phiền toái hơn, chỉ có thể ủy khuất các anh vậy.

Đôi mắt người đàn ông này vẫn trong sáng tràn đầy linh tính, chưa từng có nửa phần không sạch sẽ, cứ như vậy đi ra Thiên Đường Cốc.

Chương 789: Cậu Muốn Giết Ai?

Hàn Sâm đang xem một phần tư liệu, đây là tài liệu hắn lấy từ chỗ Kỷ Yên Nhiên, tài liệu về không gian thứ ba Tí Hộ Sở, trên đó có ghi lại đại bộ phận tin tức về Tí Hộ Sở của Dị Linh mà nhân loại đã biết.

Hàn Sâm xem tư liệu mấy lần, vẫn không tìm ra Dị Linh nào tương tự như người đã tiếp dẫn Thánh Tê kia.

Bởi vì trên mi tâm bị lưu lại một cái ấn ký, Hàn Sâm sợ khi mình tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, sẽ trực tiếp bị truyền tống đến Tí Hộ Sở Dị Linh kia.

Tuy nói lần đầu tiên truyền tống vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở thì nhân loại không thể khống chế được, nhưng lại không biết có thể bị Dị Linh khống chế hay không, chuyện này hắn không thể không phòng.

Siêu cấp thần gen của Hàn Sâm đã đạt tới 55 điểm, khoảng cách đến lúc đầy cũng không còn quá xa, có một số việc hắn không thể không bắt đầu tính toán.

- Nếu quả như thật bị truyền tống tới Tí Hộ Sở Dị Linh kia, lúc cần kinh sợ vẫn phải phải kinh sợ, dù sao mạng nhỏ cũng chỉ có một.

Hàn Sâm trực tiếp thiêu hủy tư liệu này, trong lòng lại âm thầm suy tư:

- Ký kết khế ước với Dị Linh có lợi cũng có hại, nhưng ký kết khế ước với Dị Linh có cấp bậc quá thấp cũng không cần thiết, nếu chỉ là Tí Hộ Sở bình thường hoặc là Tí Hộ Sở kỵ sĩ, không biết mình có thể thử giết ra ngoài rồi chiếm Tí Hộ Sở hay không.

Gần đây đã không có tin tức gì về sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm định xuyên qua rừng rậm, đi tới bên kia sông để xem thử, nghe nói chỗ đó thường xuyên có dị sinh vật kinh khủng qua lại.

Hiện tại ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đã không còn truy cầu quá nhiều, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tấn thăng đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Mang theo Tiểu Ngân Hồ cùng xuyên qua rừng rậm, vừa mới tiến vào khu ba sông hai bờ đã thấy khắp nơi là sông và hồ nước, đây là một khu vực nước ngọt rộng lớn.

Có không ít dị sinh vật lưỡng cư qua lại chỗ này, chủng loại dị sinh vật ở đây rất đa dạng, Hàn Sâm chủ yếu muốn tới Bích Thủy Hồ, có lời đồn rằng ở đó có một dị sinh vật khủng bố cùng loại với khủng long, có rất nhiều người thấy được con dị sinh vật kia mang theo một con khủng long nhỏ chơi đùa trong hồ.

Mới vừa tiến vào vùng hai sông ba bờ này không được bao lâu, Hàn Sâm đã thấy phía trước có chiến đấu, vốn cho rằng là nhân loại đang vây giết dị sinh vật, nhưng khi đến gần hơn lại phát hiện là một đám người đang vây giết một người.

Tuy những người kia cũng được tính là cao thủ, nhưng hiển nhiên người bị bọn họ vây giết kia lại càng khủng bố hơn, dường như mỗi lần vung đao lên đều khiến một đối thủ trọng thương, chỉ có điều người vây công y thật sự quá nhiều, tuy y đã giết không ít người, nhưng trên người y cũng bị thương rất nghiêm trọng, trên người đã đầm đìa máu me, thoạt nhìn tình huống có vẻ rất không ổn.

- CMN, dám đối địch với Thiên Sứ Gen chúng tao, để lão tử bắt được, nhất định sẽ lột da mày.

Thủ lĩnh đám người kia vừa chỉ huy đám thủ hạ vây giết người nọ, vừa thô bạo mắng to.

Một đường đuổi giết này, bọn họ tổn thất vô cùng nghiêm trọng, chuyện này khiến tên thủ lĩnh kia vô cùng tức giận.

- Thiên Sứ Gen?

Hàn Sâm nghe được mấy chữ này, trong mắt lập tức lóe lên một tia dị sắc.

Lúc trước hắn bị những Huyết Giác Tu La khả nghi kia vây công, hiềm nghi lớn nhấ chính là Thiên Sứ Gen, trong khoảng thời gian này Hàn Sâm cũng điều tra, mặc dù không tra ra cái gì, nhưng Thiên Sứ Gen bị hiềm nghi càng lúc càng lớn.

Cho dù không có chuyện này, Hàn Sâm cũng không có cảm tình gì với Thiên Sứ Gen, liếc nhìn người nọ, lại cảm thấy người nọ cũng không giống như là người xấu, nên nhìn đám người Thiên Sứ Gen lại càng thấy không vừa mắt.

Hàn Sâm suy nghĩ một lát, để Tiểu Ngân Hồ mang theo tiểu yêu tinh đi ra ngoài, còn hắn lại triệu hoán ra áo giáp, hóa thân thành dáng vẻ Kim Tệ, trực tiếp xông về đám người Thiên Sứ Gen nọ.

Tuy hắn chán ghét người của Thiên Sứ Gen, nhưng với thân phận của hắn bây giờ, cũng không nên trở mặt cùng người của Thiên Sứ Gen, cho nên mới dùng thân phận của Kim Tệ.

- Chỗ này là địa bàn của Thiên Sứ Gen, đi xa một chút.

Nhìn thấy Hàn Sâm đi tới gần, lập tức có người của Thiên Sứ Gen nghiêm nghị hét lớn với hắn.

Hàn Sâm lại không nói hai lời, trực tiếp tung ra một chiêu Đại Luân Bảo Tượng Quyền, lập tức đánh người nọ phun máu tươi, bay ra ngoài mấy trượng.

Lúc này Hàn Sâm không muốn giết người, chỉ muốn cứu người nọ ra hỏi một thăm tình huống một chút, dù sao hắn cũng không rõ ràng tiền căn hậu quả, tuy chán ghét người của Thiên Sứ Gen, nhưng cũng không mù quáng cho rằng người nọ thật sự là người tốt.

- KimTệ!

Thấy Hàn Sâm xông tới, có người lập tức nhận ra hắn, dù sao Kim Tệ đoạt được vị trí Thần Tử ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, thanh danh thật sự quá vang dội.

- Kim Tệ, Thiên Sứ Gen chúng tôi và anh không cừu không oán, vì sao anh lại muốn đối địch với chúng tôi?

Tên thủ lĩnh lớn tiếng quát hỏi Hàn Sâm, hiển nhiên y không muốn đối địch với Kim Tệ.

Hàn Sâm cũng không đáp lời, chỉ vọt thẳng đi tới, những người kia cũng không dám ngăn, rất nhanh đã bị hắn vọt tới bên cạnh người bị thương kia.

- Anh bạn, đi theo tôi.

Hàn Sâm khàn giọng nói với người nọ một tiếng, sau đó quay người phóng ra ngoài.

Mặc dù người của Thiên Sứ Gen có chút phẫn nộ, nhưng cũng không dám tử chiến với Hàn Sâm, chỉ hơi chút chống cự một chút, rồi đành để Hàn Sâm mang theo người nọ xông ra ngoài.

Nếu đổi thành người bình thường, bọn họ còn có thể đấu một trận, nhưng thanh danh và lực chấn nhiếp của Kim Tệ khiến bọn họ không dám xông lên.

- Lão đại, chúng ta đã chết mất nhiều huynh đệ như vậy, lại để người nọ trốn thoát rồi, sau khi trở về phải ăn nói như thế nào?

Có người mặt ủ mày chau nói, hiển nhiên là sợ hãi trở về bị trách phạt.

- Nói thật là được rồi, Kim Tệ xuất thủ cứu người, chúng ta có biện pháp gì? Quản lý cũng có thể hiểu được, dù sao đó cũng là Kim Tệ.

Tên thủ lĩnh nói thẳng, giống như đây là chuyện đương nhiên.

Sau khi Hàn Sâm mang theo người nọ xông ra ngoài, đi không bao xa, người nọ trực tiếp xoay người té trên mặt đất, có vẻ là đã ngất đi.

Hàn Sâm ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương trên người y một chút, trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc, vết thương trên người y thật sự quá nặng, thế mà lại có thể kiên trì tử chiến đến bây giờ, tín niệm của người này quả thật rất khủng bố.

Các loại vết thương vì đao chém trúng không biết có bao nhiêu, vết thương trên người giăng khắp nơi, mặc dù không có vết nào chí mạng, nhưng chỉ đổ máu nhiều cũng có thể chết người đấy, huống chi có rất nhiều vết thương sâu thấu xương.

Hàn Sâm rắc một tí thuốc lên trên vết thương của y, mang y tới một chỗ không người trong rừng cây, muốn chờ y tỉnh để hỏi thăm một chút đã xảy ra chuyện gì.

- Cậu đã cứu tôi?

Sau khi người nọ tỉnh, nhìn thấy Hàn Sâm, không hề kinh ngạc hay bối rối gì, chỉ dùng đôi mắt trong veo như hồ nước để nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Xem như thế đi.

Hàn Sâm đánh giá người đàn ông này, khuôn mặt như em bé rất đẹp, hai hàng râu cũng không ảnh hưởng gì, chỉ dễ khiến người ta liếc mắt nhìn là không cách nào quên.

- Cậu muốn giết ai?

Người kia đột nhiên hỏi.

- Có ý gì?

Hàn Sâm ngây ra một lúc, không biết người này suy nghĩ kiểu gì, sao chủ đề lại đột nhiên nhảy đến vấn đề này rồi.

- Tôi thiếu cậu một mạng, nhưng ngoại trừ giết người ra thì tôi không làm được chuyện gì khác, cậu muốn giết ai, tôi tới giết, một mạng đổi một mạng.

Người kia dừng một chút rồi nói thêm:

- Đương nhiên, giết dị sinh vật cũng có thể.

Chương 790: Nhất Kích Tất Trúng

- Anh tên gì?

Hàn Sâm hỏi người kia.

- La Ẩn.

Người kia trả lời rất thản nhiên, y không phải là người lạnh lùng.

- Tại sao lại xung đột với người của Thiên Sứ Gen?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Bởi vì sợ phiền toái.

La Ẩn bất đắc dĩ dang hai tay ra nói.

Hàn Sâm lại nở nụ cười:

- Bởi vì sợ phiền toái nên bị người của Thiên Sứ Gen đuổi giết, hình như anh không biết tính toán quá nhỉ.

- Tôi vốn cũng không phải là một người thông minh, cũng không biết tính toán.

La Ẩn giận dữ nói.

Hàn Sâm cảm thấy La Ẩn này rất thú vị, nhưng trên thực tế hắn lại chẳng hỏi được gì, người này không chỉ thú vị, hơn nữa còn không đơn giản.

- Cậu thật sự là Kim Tệ?

La Ẩn đánh giá Hàn Sâm rồi hỏi.

- Coi là thế đi.

Hàn Sâm đáp.

- Đáng tiếc tôi bị thương, nếu không tôi rất muốn đánh với cậu một trận.

La Ẩn nói ra.

- Hình như anh vừa quên, anh mới vừa nói là nợ tôi một mạng.

Hàn Sâm nói với La Ẩn.

- Hai chuyện này cũng không xung đột, tôi đánh với cậu một trận, nếu như thắng cậu cũng sẽ không giết cậu, coi như là trả cậu một mạng.

La Ẩn nghiêm túc nói ra.

- Nếu như anh thua thì sao?

Hàn Sâm cảm thấy thú vị nhìn La Ẩn.

- Cậu có thể giết tôi, hoặc là tôi nợ cậu hai mạng.

La Ẩn không chút do dự trực tiếp trả lời.

Hàn Sâm lắc đầu cười khổ:

- Anh tới nơi này làm gì?

- Tới đấu một trận với một người không thể giết.

La Ẩn đáp.

- Con người anh thật thú vị, nếu đã không thể giết, vì sao còn muốn đánh một trận? Như thế chẳng phải là không thắng chỉ bại?

Hàn Sâm càng ngày càng cảm thấy người gọi là La Ẩn này thú vị.

- Tôi cũng không thích giết người, chỉ vì sợ phiền toái, chiến một trận như vậy cũng không phải chuyện xấu.

La Ẩn nói ra.

- Vậy chúc anh thành công.

Tuy Hàn Sâm cảm thấy La Ẩn có chút thú vị, nhưng câu hỏi không có ý nghĩa như vậy, hắn không muốn hỏi lại, từ trong miệng La Ẩn, chỉ sợ rất khó hỏi ra cái gì.

Hàn Sâm đứng dậy muốn đi, nhưng La Ẩn lại lung lay đứng lên, không nói lời nào đi theo Hàn Sâm.

- Anh đi theo tôi làm gì?

Hàn Sâm kỳ quái hỏi.

- Con người tôi vốn không thích giữ chuyện trong lòng, cho nên tôi muốn đi theo cậu, trước tiên trả cậu một mạng, như vậy tôi mới có thể an tâm đi làm chuyện khác.

La Ẩn nói ra.

- Tuy tôi rất muốn giúp anh, nhưng ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở này, còn không có người nào có thể uy hiếp được tính mạng của tôi, cho nên cái mạng này chỉ sợ là bây giờ anh không trả được rồi.

Hàn Sâm cười nói.

- Anh rất kiêu ngạo?

La Ẩn nhìn Hàn Sâm rồi nói.

- Tôi có tư cách kiêu ngạo, không phải sao?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

La Ẩn không nói hai lời, trực tiếp động thủ, vết thương trên người y rất nặng, nhưng y ra tay vẫn rất nhanh rất ổn, một lực lượng vô hình từ chưởng xuôi chém ra.

- Phi Thiên Chi Lực?

Hàn Sâm nhìn rõ ràng lực lượng kia, sắc mặt đại biến, hắn tự nhiên không xa lạ gì Phi Thiên Chi Lực, chỉ cần liếc mắt là nhận ra.

Không chút do dự, Hàn Sâm trực tiếp đánh một quyền tới lực lượng vô hình kia, lực lượng kinh khủng của Long Tượng Kích khiến không khí chấn động.

Thế nhưng trong nháy mắt khi một quyền của Hàn Sâm đụng phải lực lượng vô hình kia, lực lượng vô hình kia lại biến mất trước quyền đầu, đợi tới khi Hàn Sâm phản ứng lại, ngực hắn đã trúng một kích, giống như bị lưỡi đao chém xuống, phát ra một tiếng sắt thép va chạm bén nhọn.

Trong lòng Hàn Sâm tràn ngập kinh hãi, hắn không biết Phi Thiên Chi Lực này chém trúng mình thế nào, hắn rõ ràng đã nắm được quỹ tích của Phi Thiên Chi Lực kia, nhưng một quyền này của hắn lại không có đánh trúng lực lượng kia, thậm chí còn không biết tại sao lực lượng kia đánh trúng mình.

Trên mặt La Ẩn cũng hơi kinh ngạc, một chém này của y tuy đánh trúng Hàn Sâm, nhưng chỉ để lại một vết trắng trên khải giáp của đối phương, ngay cả áo giáp cũng không chém đứt được.

Y vốn muốn nói:

- Tôi vốn có thể chém đầu của anh xuống, nhưng tôi không làm thế, cho nên tôi giữ lại cho anh một mạng.

Nhưng bây giờ, La Ẩn lại trầm mặc không nói, bởi vì y phát hiện mình không giết được Kim Tệ, tự nhiên cũng không có năng lực trả lại hắn một mạng.

- Lại đến chém tôi một nhát nào.

Hàn Sâm nói với La Ẩn, hắn cũng không nổi giận, vừa rồi một kích kia của La Ẩn cũng không có sát ý, hắn tự nhiên có thể cảm giác được.

Nhưng hắn muốn biết, vì sao mình lại không đỡ được một kích kia, Phi Thiên Chi Lực của người tên La Ẩn này có vẻ không giống với La Ly.

- Nếu anh đã nghe nói về Phi Thiên Chi Lực, vậy thì nên biết, lực lượng của tôi không thể ngăn cản, là kích tất trúng, dù có đến bao nhiêu lần cũng giống nhau.

La Ẩn bất đắc dĩ nói:

- Đáng tiếc tôi không phá nổi khôi giáp của cậu, cho dù đánh trúng vào cũng vô dụng, cậu nói không sai, ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, không ai có thể uy hiếp được cậu, xem ra một mạng này tôi không trả được rồi.

- Tôi không tin.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, trên thực tế hắn chưa từng nghe có cách nói này.

La Ẩn không nói gì nữa, trực tiếp phất tay chém về phía Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm vô cùng chăm chú quan sát vào La Ẩn, muốn dùng thân pháp để né tránh một kích này của La Ẩn, nhưng hoàn toàn không có tác dụng, La Ẩn trực tiếp chém trúng cổ của hắn.

La Ẩn liên tục đánh ra mười ba trảm, cuối cùng chống đỡ không nổi ngã ngồi trên mặt đất, vết thương trên người cũng vỡ ra, máu tươi lại thấm ra ngoài.

Mười ba trảm này phân biệt chém lên các vị trí khác nhau trên người Hàn Sâm, Hàn Sâm thử mười ba lần, hoặc ngăn cản hoặc tránh hoặc phá, đủ loại phương pháp đều dùng một lần, nhưng hắn không đỡ được cũng không tránh được, cứ thế bị chém trúng mười ba lần, nếu như trên người hắn không có áo giáp Ma Nghĩ Vương, hắn đã sớm bị mười ba trảm kia phân thây.

Ngăn không được, hoàn toàn không ngăn được, công kích của La Ẩn giống như xuất phát từ sâu bên trong, Hàn Sâm dùng đủ loại phương pháp, cuối cùng vẫn không thoát được Phi Thiên Chi Lực của La Ẩn.

- Khó trách mẹ nói gặp được người chính thức luyện thành Phi Thiên Kinh, tuyệt đối không nên phòng thủ, chỉ có giết chết đối phương, quả nhiên là lực lượng đáng sợ.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, ngay cả lực lượng Phi Thiên Chi Lực kia đánh trúng hắn như thế nào hắn cũng không nhìn thấy, không hổ là La gia kinh thế.

- Ài, tôi không giết được cậu, cậu đi đi, nếu như cần tôi trả lại mạng, lúc nào cũng có thể tới tìm tôi, việc này thật sự rất phiền toái.

La Ẩn thở dài nói.

Hàn Sâm liếc nhìn La Ẩn, không nói lời nào xoay người rời đi.

Tuy La Ẩn khẳng định không phải là đối thủ của hắn, nhưng lực lượng quỷ dị kia lại khiến Hàn Sâm cảm thấy nguy cơ, hiện tại La Ẩn không có năng lực đánh vỡ khôi giáp của hắn, nhưng biết đâu có một người có thể đánh vỡ khôi giáp của hắn? Hoặc là trong tay La Ẩn có một vũ khí có thể chém tan áo giáp của hắn thì sao?

Hàn Sâm không có tự tin có thể giữ mạng trước Phi Thiên Chi Lực này, bởi vì công kích của đối phương là tất trúng đấy, chỉ cần ra tay thì kết cục đã xác định rõ ràng.

- Phi Thiên Kinh, rốt cuộc là lực lượng gì?

Hàn Sâm không tin trên thế giới này thực sự có lực lượng không thể phá, chỉ là hắn chưa tìm được phương pháp cởi bỏ mà thôi.

Trên thực tế, Hàn Sâm đã sử dụng Động Huyền Khí để quan sát qua La Ẩn ra tay, mặc dù không nhìn ra quỹ tích của Phi Thiên Chi Lực, nhưng hắn vẫn phát hiện ra một ít dấu vết.

Chương 791: Lại Nhìn Động Huyền Kinh

Tuy Hàn Sâm còn chưa nhìn ra quỹ tích của Phi Thiên Chi Lực, nhưng Phi Thiên Chi Lực là do người sử dụng, Hàn Sâm lại có thể nhìn rõ ràng lúc nào La Ẩn phát ra Phi Thiên Chi Lực.

Hàn Sâm hoàn toàn có thể không cho y cơ hội xuất thủ, hoặc là khiến cho y căn bản không dùng tới Phi Thiên Chi Lực, như vậy cho dù Phi Thiên Chi Lực có lợi hại hơn nữa, chỉ cần y không dùng được thì cũng không có tác dụng gì.

Nhưng đây cũng chỉ là kế tạm thời, cũng không phải phương pháp xử lý, Hàn Sâm đang suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể phá giải Phi Thiên Chi Lực kia.

Hàn Sâm vốn không phải là người cố chấp, bởi vì trong lòng có nghi hoặc, cho nên Hàn Sâm không tiếp tục đi tới Bích Thủy Hồ nữa, mà là tìm một Tí Hộ Sở nhân loại ở gần đó, trực tiếp truyền tống về Liên Minh.

Hắn trở về tìm tư liệu về Phi Thiên Kinh, cẩn thận nghiên cứu một chút, tuy hắn không có ý định luyện, nhưng xem để tìm ra phương pháp ứng đối cũng không sao, chuyện này cũng không chạm tới điểm mấu chốt của Hàn Sâm.

La gia tuyệt đối không thể tưởng được, bọn họ đưa Phi Thiên Kinh muốn để cho Hàn Sâm tu luyện, Hàn Sâm chẳng những không luyện, còn dùng Phi Thiên Kinh để tìm kiếm phương pháp phá giải Phi Thiên Kinh.

Sau khi cẩn thận nghiên cứu Phi Thiên Kinh, Hàn Sâm thực sự phát hiện ra một đoạn miêu tả tương đối thú vị.

- Giống như thiên mà không phải thiên nghĩa là Atula, nhân quả chi ác báo.
. .

Hàn Sâm xem kỹ chú giải một đoạn này, hiểu đại khái ý tứ của câu này là, Phi Thiên Chi Lực chính là Atula Chi Lực, trên thực tế là một loại lực lượng nhân quả báo ứng, là bởi vì quả ác chi lực.

Nhân quả báo ứng tự nhiên không thể nào tránh thoát, chỉ cần ra tay đã là định mệnh, không thể giải kích tất trúng.

- Nếu thật sự là thiên mệnh nhân quả báo ứng, vậy thì dù là ai cũng không thể trốn thoát, nhưng tu luyện Phi Thiên Kinh này dẫn đến nhân quả cũng chỉ dùng lực lượng của con người với tư cách dẫn động mà thôi, cũng không phải hoàn toàn không phá giải được.

Hàn Sâm xem một đoạn này, tâm tình cũng trầm tĩnh lại.

Nhân lực dù sao cũng có hạn, không có khả năng tính toán thiên cơ, cho nên cái gọi là kích tất trúng của Phi Thiên Kinh, cũng chỉ là nói một cách tương đối mà thôi.

- Kỳ thật nếu như cẩn thận suy nghĩ, Động Huyền Kinh nên tính là khắc tinh của Phi Thiên Kinh mới đúng, Động Huyền vốn là tràn đầy huyền cơ chi ý, có thể khiến người ta nhìn thấu huyền cơ, hiểu rõ vạn vật thế gian, nhân quả tuần hoàn, dựa theo đạo lý mà nói, với Động Huyền Khí của mình, mình có thể nhìn thấy quỹ tích của Phi Thiên Chi Lực mới đúng, nhưng vì sao mình lại không nhìn thấy được?

Trong lòng Hàn Sâm tràn ngập thắc mắc không có lời giải.

Hàn Sâm lại lấy Động Huyền Kinh ra cẩn thận xem, bởi vì kỳ thật có rất nhiều nội dung hắn không quá quan tâm tìm hiểu, có quá nhiều từ ngữ mà bây giờ hắn không hiểu hết được ý nghĩa.

Nhưng là hôm nay xem lại một lần, lại dựa vào một ít lĩnh ngộ từ Phi Thiên Kinh, Hàn Sâm lại hiểu thêm về Động Huyền Kinh.

- Quả nhiên, Động Huyền Kinh xác thực có tác dụng khắc chế Phi Thiên Kinh, Động Huyền Khí của mình có thể thấy được hoặc là nói sớm biết trước được quỹ tích của Phi Thiên Chi Lực, chỉ là phương hướng mình tu

luyện lúc trước hơi lệch, lúc đó chỉ luôn quan sát khí tức, không biết rằng khí tức chỉ là một phần trong thiên địa pháp tắc mà thôi. . .

Hàn Sâm càng xem càng cảm thấy thu hoạch được rất nhiều, càng xem càng thấy Động Huyền Kinh thật sự quá huyền diệu, nội dung trong đó quả thực có thể kinh thiên địa khiếp quỷ thần, chỉ là có rất nhiều chỗ hắn hoàn toàn không hiểu được hết.

- Nếu muốn phá giải Phi Thiên Chi Lực cũng không khó, chỉ cần có thể cảm giác được thiên mệnh, biết trước nhân quả, còn lại thì phải xem đạo của ai cao hơn rồi.

Hàn Sâm khép lại Động Huyền Kinh, trong lòng càng tỉnh táo.

Hàn Sâm không lập tức tu luyện cải tiến Động Huyền Khí, mà lại bắt đầu một lần nữa xem kỹ Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà mình tu luyện, từ khi dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra khóa gen thứ nhất, kỳ thật đây chính là tồn tại khắc chế Phi Thiên Kinh nhất.

Nếu luyện đệ bát thức (Dịch: đệ bát thức = A Lại Da Thức) đến cực điểm, dùng năng lực nhận biết siêu cường của đệ bát thức đối với không gian và thời gian, nhất định có thể nhìn thấu được quỹ tích của Phi Thiên Chi Lực.

Nhưng Hàn Sâm đã tạo thành thói quen sử dụng công năng tương tự như Động Huyền Khí, rất ít sử dụng đệ bát thức, hôm nay sau khi quan sát lại Động Huyền Kinh, Hàn Sâm lại có lĩnh ngộ mới, cảm thấy kỳ thật Động Huyền Khí có lẽ có bao hàm cả đệ bát thức mới đúng, hắn lại một lần nữa xem kỹ đệ bát thức, chính là muốn trực tiếp dung nhập đệ bát thức vào trong Động Huyền Khí, hoặc là nói là trực tiếp dùng Động Huyền Khí mở ra đệ bát thức.

Chỉ có như thế, Động Huyền Khí mới thật sự là Động Huyền Khí hoàn chỉnh, trước kia hắn quá quan trọng chuyện xem cách vận hành khí tức, tuy thu được rất nhiều chỗ tốt, nhưng ngược lại đã đánh mất tác dụng thực của Động Huyền Khí.

Hàn Sâm vẫn không tiến vào Tí Hộ Sở, hắn không ngừng nghiên cứu Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hy vọng có thể sớm ngày có đột

phá.

Hắn có cảm giác, cảm thấy La gia quá phức tạp, cho dù mẹ hắn đã hao hết tâm cơ, vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi quan hệ cùng La gia, chưa chắc hắn đã có thể thoát khỏi, nếu không may có một ngày nào đó thật sự xảy ra xung đột với La gia, có lẽ đây chính là chỗ dựa lớn nhấ của hắn.

Nếu không, cho dù hắn luyện thành Phi Thiên Kinh, khi đối mặt với những người mạnh hơn hắn ở La gia kia, một chút tác dụng cũng không có.

Trái lại nếu có thể hiểu rõ Động Huyền Kinh, nắm rõ được thiên địa huyền cơ, có lẽ có thể giúp cho hắn tiến tới một tầng cao mới, để khi phải đối mặt với Phi Thiên Kinh, có thể thấy được một chút hi vọng sống.

Cho nên Hàn Sâm rất chăm chỉ tu luyện, chỉ có điều tiến triển khi đơn thuần tu luyện cũng không lớn, Hàn Sâm quyết định tiến vào trại huấn luyện giả lập, đối chiến với người khác, muốn từ trong thực chiến để tăng tốc độ lĩnh ngộ cùng dung hợp.

Tần Huyên có thời gian sẽ tiến vào trại huấn luyện giả lập, hy vọng có thể gặp lại Lính Quèn Trên Chiến Hạm, để học được một chút từ hắn.

Thế nhưng rất lâu rồi cô đều không gặp được đối phương, điều này khiến Tần Huyên vô cùng thất vọng.

Giống như mọi ngày, Tần Huyên lại tiến vào trại huấn luyện giả lập, theo thói quen nhìn thoáng qua danh sách bạn tốt của mình, ngạc nhiên phát hiện Lính Quèn Trên Chiến Hạm đang online.

- Huấn luyện viên, anh có rảnh không?

Tần Huyên vội vàng gửi một tin nhắn qua, đồng thời mời đối phương tiến vào gian phòng đối chiến.

Hàn Sâm thấy là Hương Phi mời, trực tiếp lựa chọn đồng ý, hắn biết Hương Phi chính là Tần Huyên, nhưng Tần Huyên không biết hắn chính là Lính Quèn Trên Chiến Hạm, cho nên Hàn Sâm vẫn luôn rất chú ý, không để mình bại lộ bí mật trước mặt Hương Phi.

Thân thủ Tần Huyên trong cộng đồng Tiến Hóa Giả xem như tương đối lợi hại, chẳng qua có liên quan tới tố chất thân thể, cho nên hiện tại Tần Huyên đã không còn là đối thủ của Hàn Sâm nữa.

Nhưng nếu bỏ qua vấn đề tố chất thân thể, các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cùng kỹ xảo chiến đấu của Tần Huyên, lại có trợ giúp rất lớn để Hàn Sâm luyện tập, cho nên Hàn Sâm mới đồng ý tiến vào đối chiến.

- Dùng hết tất cả năng lực của cô đến đánh tôi đi.

Hàn Sâm tiến vào sân đối chiến, trực tiếp nói với Tần Huyên một câu như vậy.

Tần Huyên nghe thấy thế trong lòng vô cùng vui vẻ, theo cô thấy, đối phương nói như vậy, chính là để cô buông tay tiến công, dùng cái này để khảo nghiệm năng lực của cô, sau đó chỉ ra chỗ sai lầm của cô.

Có một cao thủ như vậy làm tấm gương cho cô, chỉ điểm sai lầm cho cô, đương nhiên là một chuyện cực kỳ tốt.

Chương 792: Đế Tâm Bá Đao

Tần Huyên toàn lực công kích Hàn Sâm, còn Hàn Sâm lại chỉ thủ chứ không tấn công, mặc kệ Tần Huyên điên cuồng công kích, hắn chỉ cản lại tất cả mọi công kích.

Động Huyền Khí vốn cũng có tác dụng linh thức, chỉ là lúc trước Hàn Sâm chủ yếu xem xét cách vận hành khí tức trong cơ thể, hiện tại lại bắt chước giống như đệ bát thức, đặt trọng điểm vào linh thức.

Hàn Sâm chỉ dựa vào cảm giác để ngăn cản công kích của Tần Huyên, chứ không phải dựa vào mắt nhìn, khi hắn không ngừng luyện tập, cảm giác cũng trở nên càng ngày càng nhanh nhạy, nhưng nếu muốn so sánh với đệ bát thức thì vẫn có một khoảng cách rất xa.

Mặc dù hiệu quả đối luyện cũng không tệ lắm, nhưng rất nhanh sau đó Hàn Sâm đã phát hiện ra, trên cộng đồng giả lập muốn cảm giác được quỹ tích công kích của đối phương thì thật sự là một chuyện rất khó, bởi vì cảm giác trên cộng đồng giả lập tuy rất chân thật, nhưng tất cả đều chỉ là số liệu, cũng không phải tồn tại chân thật, căn cứ thật sự để có thể phán đoán ra rất ít, không dùng thị giác, gần như đều phải dựa vào suy đoán.

- Nếu như trong trạng thái như vậy mà mình vẫn có thể nhìn thấu được quỹ tích công kích của đối phương, như vậy đệ bát thức có phải xem như đã thành công hay không?

Hàn Sâm cũng không bởi vì khó khăn mà lùi bước, ngược lại càng cảm thấy hưng phấn.

Lúc vừa bắt đầu, Hàn Sâm chỉ có thể dùng thị giác phụ trợ, mới có thể hoàn toàn ngăn cản thế công của Tần Huyên, mà theo thời gian, Hàn Sâm bắt đầu không cần dựa vào thị giác nữa, chủ yếu dựa vào năng lực cảm giác của bản thân.

Tuy làm như vậy tiến triển rất chậm chạp, nhưng đối với Hàn Sâm mà nói, dù chỉ là một chút tiến bộ nho nhỏ, cũng đủ để làm hắn hưng phấn không thôi.

Còn đối với Tần Huyên mà nói, lúc đầu cô còn bảo thủ tiến công, còn để ý đến thủ thế của mình, nhưng càng đối chiến, cô lại phát hiện ra công kích của mình căn bản không có bất cứ tác dụng gì đối với Hàn Sâm.

Dù là công kích kiểu gì, Hàn Sâm đều có thể hoàn mỹ ngăn cản được, hơn nữa còn không có ý muốn phản kích, thời gian dài Tần Huyên dần dần không còn phòng ngự nữa, hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng tiến công, nhưng dù như thế cô vẫn không thể phá vỡ phòng thủ của Hàn Sâm.

- Huấn luyện viên, ngày mai anh có lên không?

Đánh đến tận lúc phải rời đi, Tần Huyên hỏi Hàn Sâm một câu.

- Lên chứ, đợt này tôi sẽ thường xuyên lên.

Hàn Sâm khẳng định trả lời, trước khi chưa thể luyện linh thức của Động Huyền Khí ngang bằng với đệ bát thức, Hàn Sâm không có ý định tiến vào Tí Hộ Sở.

Tần Huyên nhận được câu trả lời khẳng định, trong lòng vô cùng vui mừng, sau khi rời khỏi trại huấn luyện giả lập, lập tức trở về phòng của mình, lấy ra một quyển Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Tần Huyên tìm ra cuốn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này tên là Đế Tâm Bá Đao, đao pháp này chỉ dùng để tấn công không có phòng thủ, đao nào cũng hung hiểm vạn phần.

Tần gia từ thời đại viễn cổ đã có được đao pháp này, nhưng bởi vì nó quá hung hiểm, người chính thức luyện thành cũng không nhiều.

Nếu vừa ra tay chỉ điên cuồng tấn công mà không phòng thủ, mà thế công lại không thể hát huy ra hiệu quả, đến khi bị đối phương phản kích thì chỉ có một con đường chết, trong lịch sử Tần gia có không ít người đã chết vì sử dụng Đế Tâm Bá Đao.

Tần gia có rất nhiều võ học lợi hại, không cần nhất định phải luyện Đế Tâm Bá Đao, cho nên trước kia Tần Huyên cũng không luyện qua, chỉ là đợt này đối luyện với Hàn Sâm, đối phương chỉ phòng thủ chứ không tấn công, nhưng Tần Huyên vẫn luôn không thể phá vỡ thủ thế của hắn, nên cô nhớ tới Đế Tâm Bá Đao, muốn tùy tiện học một chút, lần sau có thể khiến đối phương chấn động.

Quả nhiên, Tần Huyên chỉ tùy tiện luyện một chút, nhưng ngày hôm sau khi đối chiến, quả thật đã khiến Hàn Sâm giật mình, thế công lăng lệ ác liệt bá đạo kia, hoàn toàn khác với ngày hôm qua, điều này khiến Hàn Sâm vô cùng hưng phấn.

Còn Tần Huyên sau khi sử dụng Đế Tâm Bá Đao, lại càng ngày càng thích cái môn đao pháp bá đạo này, nhịn không được tiếp tục luyện sâu xuống, đột nhiên cô phát hiện mình rất thích hợp với môn này pháp, trong lòng vừa hỉ vừa kinh kinh, còn có chút do dự.

- Cô làm sao thế?

Hàn Sâm đang thoải mái chiếc đấu với Tần Huyên, đao pháp của Tần Huyên càng ngày càng lăng lệ ác liệt, áp lực của hắn cũng càng lúc càng lớn, đây vốn chính là điều mà Hàn Sâm cần, nhưng đao pháp của Tần Huyên lại đột nhiên trở nên do dự, hoàn toàn mất đi khí thế lăng lệ ác liệt bá đạo vốn có.

- Huấn luyện viên, môn đao pháp này chỉ tấn công mà không phòng thủ, thật sự quá nguy hiểm, tôi không biết có nên tiếp tục luyện tiếp hay không.

Tần Huyên băn khoăn nhìn Hàn Sâm, hi vọng đối phương có thể đưa ra ý kiến cho mình.

- Đao pháp này gọi là gì?

Hàn Sâm trầm ngâm nói.

- Đế Tâm Bá Đao.

Tần Huyên cũng không giấu diếm, nói ra tên của đao pháp.

- Đế tâm thuật không chiến mà thắng, bá đạo thiên hạ đều phục, khi nào cô luyện đao pháp này đến cảnh giới bất chiến, đó mới xem như chính thức luyện thành, nếu đã không chiến thì hung hiểm ở đâu?

Hàn Sâm chậm rãi nói.

- Bất chiến?

Tần Huyên không hiểu nhìn Hàn Sâm.

- Đúng, bất chiến chính là bá đạo lớn nhất.

Hàn Sâm gật đầu nói:

- Hôm nay tới đây thôi, cô cứ trở về suy nghĩ một chút đi, nếu trong lòng cô có đao, vậy cứ luyện tiếp, nếu như trong lòng cô có khúc mắt, vậy hiện tại từ bỏ đi, nếu không cứ luyện Đế Tâm Bá Đao sẽ khiến cô làm mất mạng.

- Cảm ơn huấn luyện viên, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ.

Tần Huyên rời khỏi trại huấn luyện giả lập, trong đầu luôn suy tư về lời Hàn Sâm.

Tần Huyên ngẩn người, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng không nhịn được bấm gọi một dãy số, chỉ một lát sau, trong máy truyền tin đã xuất hiện hình ảnh một ông lão.

- Tiểu Huyên Huyên, sao lại nhớ tới đến ông lão này thế, thật sự là hiếm thấy đó nha.

Ông lão kia đang uống trà, nói với vẻ ghen tị.

- Ông nội, con muốn luyện Đế Tâm Bá Đao.

Tần Huyên nói thật.

Tay của ông lão kia khẽ run lên, vẻ mặt dần trở nên ngưng trọng, nhìn chằm chằm vào Tần Huyên, một lúc sau mới mở miệng hỏi:

- Con nói xem vì sao lại muốn luyện Đế Tâm Bá Đao?

Tần Huyên kể lại mọi chuyện cho ông lão nghe, cuối cùng còn nói thêm:

- Con đã cẩn thận cân nhắc rồi, con thật sự muốn luyện đao phá này, con cảm thấy mình có thể đạt tới cảnh giới bất chiến.

- Bất chiến chính là bá đạo mạnh nhất, ông rất muốn gặp người này một lần.

Ông lão kia không trả lời Tần Huyên, ngược lại chỉ nói một câu như vậy.

- Ông nội, ông muốn gặp hắn thì ngày mai có thể lên trại huấn luyện giả lập, nhưng mà con có nên luyện Đế Tâm Bá Đao hay không?

Tần Huyên làm nũng nói.

Hiếm có khi cô làm nũng trước mặt người khác như vậy, dù là ở trước mặt cha mẹ cũng rất ít có biểu hiện như vậy, chỉ có trước mặt ông nội, cô mới coi mình là một tiểu cô nương.

- Trong lòng con không phải đã có đáp án sao? Còn đến hỏi ông lão này làm gì?

Ông lão cười một cái rồi nói:

- Ngày mai nhớ tới gọi ông, ông muốn xem xem, người nói với con những điều này, rốt cuộc là một người như thế nào, tương lai của bảo bối Tiểu Huyên Huyên nếu bởi vì hắn nói những lời này mà xảy ra vấn đề gì, ông cũng biết đường đi tìm hắn tính sổ.

- Ông nội, chuyện này không có quan hệ gì tới huấn luyện viên.

Tần Huyên dịu dàng nói.

- Sao lại không có, nếu hắn không nói bất chiến chính là bá đạo lớn nhất, con không hiểu đế tâm chi đạo, tự nhiên cũng sẽ không quyết định muốn luyện Bá Đao.

Ông lão lạnh nhạt nói.

Chương 793: Tam Cung Lục Viện Bảy Mươi Hai Phi Tần Chi Chủ

Tỉnh lại sau giấc ngủ, Hàn Sâm lại đăng nhập lên trại huấn luyện giả lập, thấy Tần Huyên đã có mặt, hắn lại trực tiếp mời đối phương đối chiến.

- Huấn luyện viên, tôi đã quyết định sẽ luyện Đế Tâm Bá Đao rồi.

Tần Huyên trực tiếp nói với Hàn Sâm.

- Tốt.

Hàn Sâm khen ngợi một câu, trong ấn tượng của hắn, Tần Huyên vẫn luôn là một người không gì không làm được, chuyện gì đến tay cô, đều sẽ biến thành nhẹ nhõm đơn giản, cảm giác nắm đại cục trong tay này, dù có là đàn

ông cũng rất hiếm thấy, Đế Tâm Bá Đao mang đến cho hắn một cảm giác rất thích hợp với Tần Huyên.

Hai người lại bắt đầu đối chiến, chỉ có điều trên chiến quan đài lại có thêm một người, là một mỹ nam trung niên nhìn có vẻ phong độ nhẹ nhàng.

Tần Huyên vẫn cảm thấy ông nội mình là một người rất khó đối phó, ông đã bao nhiêu tuổi rồi, đến khi xây dựng hình tượng nhân vật giả lập, lại còn cố ý chọn thành một mỹ nam trung niên, còn muốn đi trêu chọc, có đôi khi khiến Tần Huyên có cảm giác rất buồn phiền.

Ít nhất Tần Huyên cũng không dám nói cho người khác biết, người này chính là ông nội của mình, lời này thật sự rất khó nói ra miệng.

Sau khi chiến đấu chấm dứt, Tần Huyên do dự một hồi lúc mới nói với Hàn Sâm:

- Huấn luyện viên, tôi có một người bạn cũng muốn đấu với anh một trận, có được không?

- Có thể chứ.

Hàn Sâm đồng ý rất sảng khoái, dù sao hắn cũng đang luyện tập, luyện với người nào cũng vậy.

- Vậy thì tốt, tôi sẽ nói y gửi lời mời đối chiến cho anh.

Tần Huyên thở phào nhẹ nhỏm, cũng may huấn luyện viên không hỏi cô đó là người nào, nếu không cô thật sự khó mà mở lời, cô không biết nói dối, mà nói thật thì quả thực rất khó mở miệng.

Hàn Sâm đợi một lát, đã thấy một người có tài khoản là:

- Tam Cung Lục Viện Bảy Mươi Hai Phi Tần Chi Chủ gửi lời mời kết ban với hắn, không thể nín cười trực tiếp chọn đồng ý.

Tần Huyên không muốn giới thiệu đây là ông nội của cô, tên tài khoản này cũng là một trong những nguyên nhân đó.

Sau khi Hàn Sâm thêm đối phương vào danh sách bạn tốt, đối phương lập tức gửi tới một lời mời đối chiến, Hàn Sâm chọn đồng ý, dù hắn nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ đến, hiện tạo đối thủ của hắn lại là một nhân vật cấp Bán Thần.

Tần Huyên chuẩn bị đi vào xem cuộc chiến, thế nhưng lại trực tiếp bị đá ra.

- Đối phương cài đặt chế độ cự tuyệt xem cuộc chiến, ngài không thể tiến vào gian phòng đối chiến.

Nghe được tiếng thông báo từ hệ thống, Tần Huyên lập tức ngây người, đây là xảy ra chuyện gì, cô lại bị nhốt ở bên ngoài.

- Ông nội, ông rốt cuộc muốn làm cái gì thế?

Tần Huyên vội vàng gửi tin nhắn cho Tần Thái Huyền.

- Bạn tốt của ngài đã chặn tin nhắn, mong ngài liên lạc lại sau.

Tần Huyên lại nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở, cảm giác cả người bắt đầu không tốt rồi, không biết ông nội của mình lại muốn làm gì.

Trong nháy mắt khi Hàn Sâm tiến vào đấu võ trường, chỉ cảm thấy cả người đều sợ run, một cảm giác nguy hiểm từ trước tới nay chưa từng có tràn ngập trong thân thể hắn, năng lực nhận biết nguy hiểm của hắn tạo cho hắn một cảm giác mình đang đối mặt với không phải là một người, mà là một mãnh thú hồng hoang kinh khủng.

Nếu như là ở trong Tí Hộ Sở, chỉ sợ Hàn Sâm đã sớm xoay người bỏ chạy, sẽ không có bất kỳ do dự gì, loại cảm giác khủng bố này, khiến toàn thân hắn phát run.

Cũng không phải sợ hãi, mà là phản ứng tự nhiên của thân thể đối với nguy hiểm, trước kia Hàn Sâm chưa bao giờ có phản ứng mảnh liệt như vậy.

Hàn Sâm mạnh mẽ khống chế thân thể run rẩy của mình, từng bước từng bước đi về phía đối phương, đồng thời đánh giá người đàn ông trung niên kia.

Kỳ thật Hàn Sâm hiểu rất rõ ràng, cho dù hắn quay người bỏ chạy cũng không có tác dụng gì, có thể khiến thân thể của hắn sinh ra phản ứng như thế, nếu như là gặp nhau ở thế giới thật hoặc là ở trong Tí Hộ Sở, ngay cả cơ hội chạy trốn hắn cũng không có.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ có thể thầm may mắn vì mình đang ở trong cộng đồng giả lập gặp được đối phương, đối phương cũng không phải địch nhân của mình.

- Vì sao lại xúi giục Tần Huyên luyện Bá Đao?

Tần Thái Huyền lạnh lùng hỏi Hàn Sâm.

- Bởi vì tôi cảm thấy cô ấy rất thích hợp với Đế Tâm Bá Đao.

Hàn Sâm nhìn thẳng đối phương rồi trực tiếp đáp, không hề có ý thoái thác, mặc dù hắn không chủ động khuyênTần Huyên luyện Đế Tâm Bá Đao, nhưng đúng là hắn hi vọng Tần Huyên luyện, hắn thực sự cảm thấy Tần Huyên rất thích hợp.

- Vậy thì để tôi thử xem, cậu có tư cách để cảm thấy hay không.

Tần Thái Huyền bước ra một bước, hóa chưởng thành đao, cứ như vậy thẳng tắp bổ xuống Hàn Sâm.

Mặc dù đây là thế giới giả lap3, nhưng khi Hàn Sâm nhìn thấy một chưởng kia bổ tới, cảm giác toàn bộ thế giới giống như lập tức thu nhỏ lại, dường như không gian đã bị một chưởng kia chiếm lấy hết rồi, khiến hắn không thể nhúc nhích, cũng không thể trốn tránh, trong nội tâm sinh ra cảm giác không thể nào chống lại, chỉ có thể chờ đợi bị đối phương nghiền ép.

Hàn Sâm biết rõ không phải bởi vì lực lượng của đối phương cường đại đến mức hắn không thể chống lại, mà là bởi vì khí thế và cảnh giới của đối phương cao hơn hắn nhiều lắm, mới khiến hắn sinh ra cảm giác như vậy.

Chỉ là tâm tính Hàn Sâm vốn vô cùng cứng cỏi, hơn nữa hắn đã trải qua nhiều lần sinh tử như vậy, đối phương chỉ bằng vào khí thế thì sao có thể áp đảo hắn được.

Động Huyền Kinh điên cuồng vận chuyển, thân thể Hàn Sâm kịch liệt run rẩy, nhưng tia sáng trong mắt lại rực rỡ chó mắt, không có một tia sợ hay lùi bước, nhìn chằm chằm vào một chưởng kia, thân thể run rẩy bước ra một bước.

Không lùi bước, nhưng cũng không tiến lên, mà là nhanh như chớp lướt ngang một bước.

Bành!

Một chưởng kia chém xuống, lồng ngực của Hàn gần như sẽ bị chém ra, một cánh tay và nửa bả vai cùng bị chém xuống, hệ thống mô phỏng ra máu tươi phun ra, giá trị tổn thương điên cuồng giảm xuống, gần như đã chạm đáy.

Nhưng một chưởng này của đối phương cuối cùng vẫn không thể trực tiếp đánh bại hắn, tổn thương giá trị gần chạm đáy, cuối cùng chỉ còn lại một chút.

Trong mắt Tần Thái Huyền lộ ra vẻ khác lạ, y tự nhiên đã nhìn ra đối phương không phải đại lão trong quân, người này chỉ là một người trẻ tuổi mà thôi.

Nhưng một người tuổi còn trẻ như thế, khi đối mặt với một trảm của y lại có thể làm ra ứng đối như vậy, mặc dù là trên thế giới giả lập, vẫn khiến Tần Thái Huyền có chút động dung.

Nếu như Hàn Sâm lùi bước thì tâm cảnh của hắn đã tan tác, còn nếu hắn tiến lên, đó cũng chỉ là một tên mãng phu mà thôi.

Dù Hàn Sâm lựa chọn cách nào, kết quả cuối cùng đều sẽ trực tiếp bị đánh bại, không cần phải suy nghĩ nhiều.

Thế nhưng dưới sự đè ép như vậy, Hàn Sâm lại có thể tỉnh táo làm ra hành động có lợi nhất, hơn nữa còn có thể kiên quyết chấp hành, cũng không bị ảnh hưởng bởi tâm tình, điều này khiến Tần Thái Huyền hơi kinh ngạc, thậm chí còn có thể nói là rất thưởng thức đối phương.

Một người trẻ tuổi mà có tâm tính như vậy, trong mắt Tần Thái Huyền cũng có thể dùng hai chữ khó được để hình dung.

- Nếu là cậu đã nói Tiểu Huyên Huyên luyện Đế Tâm Bá Đạo, vậy thì cậu phải phụ trách tới cùng.

Tần Thái Huyền nhìn Hàn Sâm, cũng không tiếp tục tiến công, chỉ đột nhiên nói một câu như vậy.

Hàn Sâm đang chuẩn bị tìm cơ hội liều chết phản kích, nghe được một câu như vậy, lập tức ngẩn người, suy nghĩ không theo kịp người kia:

- Phụ trách? Phụ trách cái gì chứ?

- Bá Đao nếu không có vỏ đao, chỉ biết hại người hại mình, nếu cậu đã khiến nó luyện Bá Đao, vậy thì vỏ đao này không phải cậu thì không được.

Tần Thái Huyền bình tĩnh nghiêm túc nói.

Chương 794: Vượt Hình Thức Siêu Khó

- Vỏ đao?

Hàn Sâm không hiểu người này có ý gì, Tần Huyên chỉ luyện một môn đao pháp thôi mà, cũng không phải chính cô ta biến thành đao, muốn vỏ đao cái gì chứ?

- Đế Tâm Bá Đao, chú trọng tới đế tâm, nếu không có đế tâm thì không có Bá Đao, chỉ là đế tâm. . .

Tần Thái Huyền trầm ngâm một chút mới tiếp tục nói:

- Quyền lực tuyệt đối ở chính là toàn tâm toàn ý , nếu như tâm trầm luân, đó chính là vạn kiếp bất phục. Cần có một người ở bên tạo cho nó có cảm giác

nguy cơ, luôn luôn có một mục tiêu cần đạt tới, chứ không phải trầm luân, chỉ có như vậy mới có thể khiến đao càng ngày càng sắc bén, giấu đi mũi nhọn trong vỏ chính là đạo lý này, cậu chính là vỏ đao kia.

- Tại sao lại là tôi?

Hàn Sâm không hiểu hỏi.

Tần gia có nhiều cao thủ như vậy, Hàn Sâm không rõ sao vì Tần Thái Huyền lại nói muốn để hắn làm vỏ đao, dù sao hắn chỉ là người ngoài, Tần gia còn không biết hắn là ai.

- Không hiểu Đế Tâm sao có thể làm vỏ đao?

Tần Thái Huyền nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi:

- Tiểu tử, báo tên họ đi, có lẽ cậu cũng là người có thân phận.

Có thể có kiến thức như vậy, Tần Thái Huyền cho rằng Hàn Sâm xuất thân từ một thế gia nào đó, hơn nữa ông ta cũng phải biết rõ ràng thân phận của Hàn Sâm, mới có thể chân chính quyết định có nên để đối phương làm vỏ đao hay không.

Hàn Sâm do dự một chút rồi mở miệng nói:

- Tôi là Hàn Sâm, trước kia là thủ hạ của đội trưởng Tần, bây giờ là đội trưởng tiểu phân đội hành động đặc biệt ở Nữ Thần Tí Hộ Sở, nếu như có thể giúp đội trưởng Tần, tôi tự nhiên sẽ dốc toàn lực.

- Cậu chính là Hàn Sâm?

Ánh mắt Tần Thái Huyền nhìn về phía Hàn Sâm lập tức trở nên cổ quái.

Người tên là Hàn Sâm, Tần Thái Huyền đương nhiên cũng đã nghe nói, không phải bởi vì hắn có thành tựu gì, cũng không phải bởi vì hắn là con rể Kỷ Nhược Chân, mà là bởi vì hắn có huyết mạch La gia.

- Vâng, nếu như có chuyện gì cần, có thể gọi tới máy truyền tin của tôi.

Hàn Sâm bất đắc dĩ gật đầu, hắn chỉ có như thế, dù sao hắn cũng không thể đi chứng minh mình chính là Hàn Sâm.

- Cậu có đầu quân vào La gia không?

Vẻ mặt Tần Thái Huyền vô cùng nghiêm túc hỏi.

- Tôi họ Hàn, không phải họ La.

Hàn Sâm đáp.

Ánh mắt Tần Thái Huyền phức tạp nhìn Hàn Sâm, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Sau này Tần Huyên phải nhờ cậu rồi.

- Tôi nên làm thế nào?

Hàn Sâm không hiểu mình phải làm vỏ đao như thế nào.

- Có thời gian thì luyện tập với nó, hơn nữa cứ đánh bại nó là được rồi, cũng không cần quá tận lực.

Tần Thái Huyền nói xong đã chuẩn bị rời khỏi gian phòng đối chiến.

- Xin hỏi phải xưng hô với ngài như thế nào?

Hàn Sâm vội vàng hỏi.

- Tôi là Tần Thái Huyền.

Tần Thái Huyền trực tiếp đáp.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức chấn động:

- Tần gia Bán Thần Tần Thái Huyền, khó trách khí thế kinh khủng như thế, chỉ sợ một kích kia hắn đã tận lực thu liễm, nếu không mình căn bản không thể sống sót.

- Tần lão, tôi có một việc muốn nhờ ngài hỗ trợ.

Hàn Sâm nói với vẻ xấu hổ.

- Cậu nói đi.

Tần Thái Huyền nhìn Hàn Sâm.

- Tần Huyên còn không biết thân phận của tôi, ngài có thể không nói cho cô ấy biết hay không, tôi sợ cô ấy đánh tôi.

Hàn Sâm cười khổ nói.

- Cũng được.

Tần Thái Huyền gật đầu đồng ý.

- Cảm ơn Tần lão.

Hàn Sâm quá đỗi vui mừng.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi, ánh mắt Tần Thái Huyền cực kỳ phức tạp tự lẩm bẩm:

- Hi vọng hắn không đầu quân vào La gia, người như vậy đầu quân vào La gia, thật không biết là may mắn hay là họa của Liên Minh.

- Ông nội, ông với huấn luyện viên đang làm gì vậy?

Cuối cùng Tần Huyên cũng nói chuyện được với Tần Thái Huyền, gấp gáp hỏi.

- Không làm gì, chỉ là thử xem hắn có khả năng như thế nào, có tư cách gì chỉ điểm cho Tiểu Huyên Huyên khả ái nhà ta, hiện tại xem ra cũng không tệ lắm.

Tần Thái Huyền cười tủm tỉm nói.

- Vậy tại sao ông không cho cháu xem?

Tần Huyên không tin tưởng nhìn Tần Thái Huyền.

Tần Thái Huyền nheo mắt lại, cười tủm tỉm nói:

- Cháu định ở chỗ này tiếp tục nói chuyện phiếm hả? Có muốn theo ông trở về học tập Đế Tâm Bá Đao chân chính không?

- Cháu có thể học sao?

Tần Huyên lập tức lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ, không ngờ rằn Tần Thái Huyền lại nhanh chóng cho phép cô học Đế Tâm Bá Đao như vậy.

Lúc trước cô mới chỉ học chiêu thức của Đế Tâm Bá Đao, Luyện Khí Thuật hạch tâm của Đế Tâm Bá Đao, ở Tần gia là một cấm kỵ, không được Tần Thái Huyền cho phép, đừng nói là học, ngay cả nhìn cũng không nhìn được.

- Cháu phải nhớ kỹ câu nói kia, bất chiến mới là bá đao mạnh nhất, nếu không thì luyện Đế Tâm Bá Đao chỉ sẽ hại người.

Vẻ mặt Tần Thái Huyền phức tạp dặn dò.

. . .

Mỗi ngày Hàn Sâm ngoại trừ đối chiến với Tần Huyên, thời gian còn lại đều dùng để chơi Thượng Đế Chi Thủ, hắn phát hiện chơi Thượng Đế Chi Thủ cũng có thẻ rèn luyện linh thức của mình.

Đặc biệt là khi đối chiến với trí tuệ nhân tạo, đối chiến cùng trí thuệ nhân tạo cao cấp còn khó hơn đối chiến với nhân loại, nguyên nhân chủ yếu chính là tốc độ phản ứng của trí tuệ nhân tạo nhanh hơn nhân loại rất nhiều, hơn nữa trí tuệ nhân tạo rất rõ ràng một điểm sáng sẽ xuất hiện ở nơi nào.

Dưới tình huống như thế, yêu cầu về linh thức cũng rất cao, cần phải có năng lực tiên tri, như thế mới có thể trước trí tuệ nhân tạo điểm trúng điểm sáng.

Hàn Sâm lựa chọn trí tuệ nhân tạo cấp cao nhất, nhân loại căn bản khó có thể khiêu chiến đẳng cấp trí tuệ nhân tạo này, lúc mới bắt đầu, xác xuất thành công của Hàn Sâm rất thấp, thường thường một trăm điểm sáng, hắn

chỉ có thể điểm trúng một hai điểm, hơn nữa một hai điểm đó là do đánh bậy đánh bạ.

Thế nhưng khi linh thức của Hàn Sâm dần tăng lên, điểm sáng hắn có thể điểm trúng cũng ngày càng nhiều, trí não dù sao cũng được thiết lập theo logic, vẫn theo trật tự quy tắc trên Internet, Hàn Sâm dần dần đã có thể nhận biết được quy luật của trí tuệ nhân tạo, xác xuất thành công cũng càng ngày càng cao.

Dùng gần hai tháng, Hàn Sâm không ngừng mà luyện tập, khiến linh thức của hắn khi dùng Động Huyền Khí càng ngày càng mạnh, không thua kém gì đệ bát thức của Băng Cơ Ngọc Cốt.

- Chúc mừng ngài đã trăm phần trăm qua cửa Thượng Đế Chi Thủ.

Khi Hàn Sâm điểm tới điểm sáng cuối cùng, đột nhiên một tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Cùng lúc đó, toàn bộ cộng đồng Thượng Đế Chi Thủ cũng nhận được thông báo trên hệ thống.

- Người chơi Thắng Một Người Bạn Gái chơi cấp tiến hóa đã qua cửa có độ khó siêu cấp Tiến Hóa Giả, đạt được danh hiệu Thượng Đế Chi Thủ vinh dự.

- Người chơi Thắng Một Người Bạn Gái cấp tiến hóa đã qua cửa có độ khó siêu cấp Tiến Hóa Giả, đạt được danh hiệu Thượng Đế Chi Thủ vinh dự.

- Người chơi Thắng Một Người Bạn Gái chơi cấp tiến hóa đã qua có độ khó siêu cấp Tiến Hóa Giả, đạt được danh hiệu Thượng Đế Chi Thủ vinh dự.

Liên tục ba lần thông báo trên toàn bộ hệ thống, khiến tất cả mọi người đang tại chơi Thượng Đế Chi Thủ ngây dại.

- CMN, thật hay giả? Qua cửa cấp Tiến Hóa Giả?

- Ai mà trâu bò như vậy?

- Giạn lận à? Tiến Hóa Giả làm sao có thể qua cửa được?

- Tuyệt đối là độc thân năm mươi năm, vì thắng được một người bạn gái nên mới liều mạng!

- Hệ thống sẽ không xuất hiện sai lầm đi, cấp Tiến Hóa Giả, làm sao có thể qua cửa được?

Phản ứng đầu tiên của rất nhiều người đều là không thể nào, mà rất nhiều tuyển thủ Thượng Đế Chi Thủ chuyên nghiệp lại ngay lập tức lựa chọn tìm tòi tài khoản "Thắng Một Người Bạn Gái", phải kết bạn với hắn, mời hắn đối chiến, xem hắn đến cùng có trình độ gì.

Hàn Sâm thấy một người kết bạn, tiện tay chọn đồng ý, nhưng ai ngờ sau đó tiếng thông báo xin két bạ như còi báo động vang lên không ngừng, Hàn Sâm lập tức cài đặt chế độ che lại.

Người hắn vừa đồng ý kết bạn kia đã nhanh tay gửi tới một lời mời đối chiến:

- Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ mời ngài đối chiến, có đồng ý hay không?

Chương 795: Bàn Tay Khống Vận Mệnh

Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ là một người khá có danh tiếng trong cộng đồng người chơi Thượng Đế Chi Thủ, thậm chí có thể nói là thanh danh hiển hách.

Tuyển thủ Thượng Đế Chi Thủ chuyên nghiệp cấp Tiến Hóa Giả, trong thời gian năm năm thi đấu, đã lấy được bốn chức vô địch trong cuộc thi đấu Thượng Đế Chi Thủ cấp Tiến Hóa Giả, được xưng là chàng trai được Thượng Đế sủng ái.

Bởi vì có thiên phú, hơn nữa tố chất thân thể của y còn rất cao, lại tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đặc thù, hơn nữa y còn không ngừng khổ luyện,

nên đã tạo thành truyền kỳ trong giải đấu chuyện nghiệp Thượng Đế Chi Thủ.

Tài khoản Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ này, trong hội Thượng Đế Chi Thủ có thể nói là không người nào không biết, nhưng mặc dù là y cũng không thể vượt qua cửa có độ khó siêu cấp, tốc độ và phản ứng căn bản không có khả năng đuổi kịp trí tuệ nhân tạo, trình độ của Tiến Hóa Giả còn chưa đủ để chiến thắng trí tuệ nhân tạo đỉnh cấp, đây là nhận thức chung của nhân loại trong Liên Minh.

Nhưng bây giờ lại đột nhiên có một Tiến Hóa Giả vượt qua cửa này, chuyện này thật sự khiến người ta khó mà tin được, Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ cũng không tin.

Y cho rằng đối phương làm giả thân phận, đối phương rất có thể chính là một Siêu Việt Giả, như thế mới có thể làm được loại chuyện này.

Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ mời Hàn Sâm đối chiến, chỉ là muốn chứng minh ý nghĩ trong lòng mình.

Hàn Sâm vẫn luôn đối chiến với trí tuệ nhân tạo, hơn nữa đã qua cửa có độ khó đỉnh cấp, tiếp tục nữa cũng đã không có ý nghĩa gì, có người mời hắn đối chiến, tạo cho hắn một chút hứng thú, muốn thử thú vui khi đối chiến với con người, nên hắn trực tiếp lựa chọn đồng ý.

- Thượng Đế Chi Thủ Thắng Một Người Bạn Gái và Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ tiến vào đối chiến. . .

Hệ thống trực tiếp đưa ra thông báo, đây chính là đãi ngộ đặc biệt đối với người có danh hiệu trên cộng đồng Thượng Đế Chi Thủ.

Nghe được tin tức này từ hệ thống, tất cả mọi người thoáng ngẩn ngơ một hồi, sau đó nhanh chóng đi tìm gian phòng, lựa chọn hình thức tiến vào xem cuộc chiến, càng ngày càng có nhiều người đi vào phòng.

Danh tiếng của Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ tự nhiên không cần nói, tuyển thủ chuyên nghiệp Thượng Đế Chi Thủ truyền kỳ, Hàn Sâm lại là người vừa mới lấy được danh hiệu Thượng Đế Chi Thủ, quyết đấu như vậy

thực sự quá hấp dẫn, chỉ cần là người có chút hiểu biết về Thượng Đế Chi Thủ, đều hiểu được trận quyết đấu này đáng xem đến cỡ nào.

Hàn Sâm không biết người bạn mà hắn tiện tay thêm vào lại là một nhân vật như vậy, hắn chỉ tưởng đối phương là người bình thường.

Hắn cũng không suy nghĩ một chút, có thể là người đầu tiên trong nhiều người như vậy xin kết bạn, hơn nữa còn nhanh hơn người khác nhiều như thế, tốc độ tay này người bình thường nào có thể làm được.

Nhưng cho dù Hàn Sâm đã biết, chỉ sợ cũng sẽ không để ở trong lòng.

Đối chiến bắt đầu, ánh mắt mọi người đều tập trung vào hai cánh tay, cùng đợi điểm sáng xuất hiện.

Đây là hình thức đối chiến, ai điểm trúng một trăm điểm sáng trước là thắng, có thể điểm tới điểm sáng xuất hiện bên phía mình, cũng có thể đoạt điểm sáng của đối phương, chỉ cần có một người đạt đến 100 điểm là sẽ thắng.

Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ vẫn luôn chú ý đến cánh tay của đối phương, y cũng đợi xem tốc độ ra tay của đối phương, nếu như tốc độ xuất thủ của đối phương quá nhanh, có thể dễ dàng biết rõ, đối phương thực sự không phải là một Tiến Hóa Giả, chẳng qua là người ăn gian hèn hạ mà thôi.

Cũng giống như Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ, rất nhiều người có suy nghĩ này, dù sao Thượng Đế Chi Thủ mở rộng nhiều năm như vậy, đừng nói là qua cửa có độ khó siêu cấp, ngay cả một Tiến Hóa Giả có thể điểm trúng nửa số điểm sáng cũng không có, kể cả Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ cũng vậy, đều không có một Tiến Hóa Giả nào có thể qua cửa siêu cấp khó đó.

Thắng Một Người Bạn Gái này không biết từ nơi nào mọc ra, lại có thể vượt qua cửa có độ khó siêu cấp, thật sự có chút khó có thể tin.

Cuối cùng điểm sáng cũng bắt đầu xuất hiện, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào tay của Hàn Sâm, chỉ thấy cánh tay kia bắt đầu chuyển

động, nhưng tốc độ lại có vẻ rất chậm.

Tốc độ như vậy, đối với Tiến Hóa Giả là tuyển thủ chuyên nghiệp cũng chỉ có thể coi là trình độ trung đẳng, đừng nói so sánh cùng Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ, ngay cả một tuyển thủ thông thường cũng không bằng.

- Tốc độ tay như vậy cũng có thể qua cửa siêu cấp khó?

Tất cả mọi người đều đã có nghi vấn.

Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ khẽ nhíu mày, cũng hiểu được cánh tay này thật sự có chút chậm, nhưng khi y tự tay đi điểm điểm sáng bên cạnh, lại phát hiện cánh tay kia của đối phương đã điểm trúng điểm sáng trước y một bước.

1: 0

- Ồ!

Thấy một màn như vậy, rất nhiều người không nhịn được kinh ngạc lên tiếng.

Rõ ràng thoạt nhìn như tay của Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ nhanh hơn không ít, nhưng tại sao Thắng Một Người Bạn Gái lại có thể đoạt điểm sáng của y? Điều này khiến rất nhiều người xem mà không hiểu.

Hơn nữa, cánh tay của Thắng Một Người Bạn Gái vậy mà lại một lần nữa đưa về phía Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ, thoạt nhìn còn muốn tiếp tục đoạt điểm sáng.

Vẻ mặt Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ lộ ra vẻ lạnh lùng, y tự nhiên không tin, tốc độ tay như vậy có thể giành được điểm sáng của y.

Đối phương hành động như vậy vừa vặn hợp với tâm tư của y, y chính diện giao phong với đối phương, có thể ép đối phương không thể không đề cao tốc độ tay, như vậy khoảng cách đến khi đối phương bạo lộ cũng không còn xa.

Thế nhưng mấy chục giây kế tiếp, Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ lại cảm giác được giống như mình đang gặp phải một cơn ác mộng.

Tay của đối phương thật sự không nhanh, ít nhất so với Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ thì vẫn chậm hơn không ít, nhưng từ đầu đến giờ, ngay cả một điểm sáng Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ cũng không cướp được, chuyện này khiến Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ nghĩ mình đang gặp phải một cơn ác mộng.

Dù Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ cố gắng thế nào, tốc độ tay có nhanh đến thế nào, nghĩ cách thiết kế xếp đặt như thế nào, nhưng vẫn không có cách nào điểm trúng một điểm sáng.

Trên chiến quan đài sớm đã là hoàn toàn yên tĩnh, không có người nào dám tin vào hai mắt của mình.

Tuyển thủ chuyên nghiệp truyền kỳ lại bị hành hạ đến mức một điểm cũng không đạt được, đây quả thực khiến người ta không thể tin nổi.

Nếu như nói tốc độ tay của đối phương cực kỳ nhanh thì cũng thôi đi, nhưng mà hết lần này tới lần khác tốc độ tay của đối phương lại không phải rất nhanh, thậm chí còn có cảm giác hơi chậm.

Thế nhưng tất cả điểm sáng ở bên Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ lại bị canh tay thoạt nhìn có vẻ chậm rãi kia đoạt đi, cảm giác tương phản mảnh liệt này khiến bọn họ rất khó tiếp nhận, rất nhiều người đều không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Còn cao thủ chân chính chơi Thượng Đế Chi Thủ, trong lòng lại chấn động hơn người bình thường rất nhiều.

Theo bọn họ nghĩ, tất cả ý đồ cùng hành động của Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ đều bị đối phương nhìn thấu, thậm chí giống như đang dùng thái độ đùa bỡn một con rối để đùa giỡn Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ.

- Hai người vốn không cùng một đẳng cấp!

Trong lòng tất cả mọi người đều xuất hiện một ý nghĩ như vậy.

Nhưng bọn họ cũng ý thức được, ý nghĩ này đáng sợ tới cỡ nào, đây chính là tuyển thủ chuyên nghiệp truyền kỳ, có thể quét ngang giải đấu Thượng Đế Chi Thủ trong Liên Minh, thế mà ngay cả y ở trước mặt đối phương cũng không chịu nổi một kích như vậy, sự cường đại của đối phương hoàn toàn không cần bàn cãi.

Không có ai còn nghi ngờ Hàn Sâm gian lận nữa, bởi vì dù là trí tuệ nhân tạo ra tay, cũng chỉ nhanh hơn về tốc độ và phản ứng thôi, không có khả năng chặn đường tất cả điểm sáng của đối thủ.

Dù sao trí tuệ nhân tạo không thể hoàn toàn dự đoán lựa chọn của nhân loại, chỉ cần không chém giết với trí tuệ nhân tạo, kiểu gì cũng có thể điểm trúng một hai điểm sáng.

Tốc độ chậm như vậy lại trăm phần trăm cản lại tất cả tiến công của Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ, cho dù là trí tuệ nhân tạo đỉnh cấp cũng không làm được đến trình độ này.

- Tựa như có thể khống chế vận mệnh, đây mới thật sự là Thượng Đế Chi Thủ!

Có người sợ hãi thán phục một câu như vậy.

Chương 796: Cự Thú Bích Thủy Hồ

Sau khi trận đấu kết thúc, Hàn Sâm trực tiếp rời khỏi cộng đồng giả lập, chiến đấu với người thực sự không thú vị, nhàm chán hơn chiến đấu với trí tuệ nhân tạo đỉnh cấp nhiều, trừ phi là vượt cấp khiêu chiến Siêu Việt Giả, nếu không chiến đấu cùng cùng nhân loại quá tốn thời gian mà lại chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng trận chiến mà Hàn Sâm nghĩ là nhàm chán này, lại gây chấn động khắp cộng đồng người chơi Thượng Đế Chi Thủ.

Tuyển thủ chuyên nghiệp truyền kỳ Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ bị hành hạ 100: 0, thất bại như vậy khiến người ta vô cùng chấn động.

Trận đối chiến này được điên cuồng truyền bá, chỉ cần là người xem qua đều có cảm giác khó có thể tin.

Thế nhưng không có người nào hoài nghi Thắng Một Người Bạn Gái gian lận, nếu như gian lận thì chỉ là tốc độ mà thôi, nhưng tốc độ của đối phương lại chậm hơn Thượng Đế Đệ Tam Chích Thủ, tự nhiên không thể nào là gia lận được.

Rất nhiều chuyên gia Thượng Đế Chi Thủ đều phân tích nghiên cứu toàn bộ phương diện trận đối chiến này, bởi vì một trận đối chiến này, Thượng Đế Chi Thủ đã hoàn toàn tiến vào một thời đại mới.

Từ tốc độ tay, tới khả năng dự đoán cùng đánh cờ tâm lý, không còn chỉ dựa vào tốc độ để đoạt điểm, mà là chủ yếu nghiên cứu là như thế nào để đoạt điểm trong tay của đối thủ, lại khiến đối thủ khó có thể đạt được điểm.

Một thời đại mới bởi vậy mà mở ra, trận đối chiến này đã trở thành tài liệu dạy học kinh điển nhất khi đối chiến Thượng Đế Chi Thủ, được lưu truyền rộng rãi trong các đoàn đội chuyên nghiệp.

Cũng có rất nhiều người hy vọng có thể tìm được Thắng Một Người Bạn Gái, thậm chí chiến đội chuyện nghiệp đã ra giá trên trời, hy vọng có thể hấp dẫn hắn gia nhập Liên Minh, thế nhưng không có ai biết Thắng Một Người Bạn Gái rốt cuộc là ai.

Còn Hàn Sâm đã sớm không còn hứng thú chơi Thượng Đế Chi Thủ nữa, ngay ngày hôm đó hắn đã tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, linh thức khi dùng Động Huyền Khí của hắn đã hoàn toàn không kém đệ bát thức nữa, cho dù chống lại Phi Thiên Kinh cũng có mấy phần chắc chắn rồi, Hàn Sâm lại muốn gặp La Ẩn để thử một lần, nhìn Động Huyền Khí của mình, có phải đã có thể nhìn thấu quỹ tích của Phi Thiên Chi Lực hay không.

Nhưng đáng tiếc là La Ẩn cũng không ở nơi này, Hàn Sâm chỉ có thể dựa theo kế hoạch đã định, tiếp tục đi về Bích Thủy Hồ, xem có thể gặp được hai con khủng long trong truyền thuyết kia hay không.

Chỉ cần không phải quần cư, dựa vào thực lực của hắn hiện vẫn có cơ hội chém giết.

Sau khi Tiểu Ngân Hồ ăn hết thi thể con Quỷ Nhãn Tri Chu siêu cấp thần huyết đời thứ hai kia, dường như đã trưởng thành không ít, khí tức sinh mệnh trong cơ thể đã mạnh hơn, có lẽ đã sắp bằng tiểu yêu tinh, tuy còn kém một ít, nhưng cũng không chênh lệch nhiều.

Tuy nhiên thân thể Tiểu Ngân Hồ vẫn không có biến hóa quá lớn, có lẽ vẫn chưa tiến vào kỳ thành niên.

Hàn Sâm cắn răng, lấy ra thi thể Ngân Sí Tiên Điệp, hai mắt của Tiểu Ngân Hồ lập tức phát sáng, trực tiếp nhào tới cánh tay Hàn Sâm, há mồm muốn nuốt thi thể Ngân Sí Tiên Điệp vào.

Hàn Sâm lại khẽ giơ tay, thu thi thể Ngân Sí Tiên Điệp lại, nhìn Tiểu Ngân Hồ rồi nói:

- Tiểu Ngân Ngân à, tao đối với mày còn tốt hơn cả con trai mình, thứ gì tốt cũng cho mày ăn hết, sau này nếu mày dám vong ân phụ nghĩa, tao sẽ không tha cho mày đâu.

Tiểu ngân hồ dụi dụi đầu vào tay Hàn Sâm, nước miếng trong miệng đã sắp chảy xuống rồi.

Chờ khi Hàn Sâm buông tay ra, Tiểu Ngân Hồ lập tức xông lên há to miệng nuốt xuống thi thể Ngân Sí Tiên Điệp, sau đó chỉ thấy thân thể Tiểu Ngân Hồ bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Từng đạo lôi điện màu bạc như tơ từ trong thân thể hiện ra, sau đó lại thực sự hóa thành tơ tằm, dần dần vây quanh Tiểu Ngân Hồ vào trong, rất nhanh Tiểu Ngân Hồ đã biến thành một kén tằm màu bạc.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí để quan sát kén kia, chỉ thấy khí tức sinh mệnh bên trong đang dần biến hóa, giống như một ngọn núi lửa lúc nào cũng có thể bộc phát hoạt động.

- Cuối cũng cũng sắp trưởng thành sao?

Hàn Sâm thở phào một hơi, hắn thực sự sợ Tiểu Ngân Hồ ăn hết cả con Ngân Sí Tiên Điệp kia mà vẫn không thể tiến hóa, vậy hắn cũng không biết phải đợi thêm bao lâu nữa.

Không biết Tiểu Ngân Hồ phải mất bao lâu mới có thể phá kén, Hàn Sâm thu cả cái kén vào trong túi đeo sau lưng, tiếp tục đi về phía Bích Thủy Hồ.

Bích Thủy Hồ non xanh nước biếc, cảnh sắc vô cùng hợp lòng người, chỉ là Hàn Sâm đi một vòng quanh Bích Thủy Hồ, cũng không phát hiện ra sinh vật siêu cấp thần huyết nào.

Hắn dùng Động Huyền Khí quan sát trong lòng nước, chỉ có thể xuyên thấu xuống dưới khoảng mười thước, nhưng vẫn chẳng phát hiện ra bất cứ thứ gì, nước Bích Thủy Hồ này có vẻ như rất sâu.

- Anh bạn cũng đến Bích Thủy Hồ xem khủng long hay sao?

Bên hồ có một lều trại, trong đó có người đang đốt lửa nấu cơm nướng thịt.

Nhìn thấy Hàn Sâm đi tới, một người đàn ông mỉm cười chào hỏi Hàn Sâm, còn mời hắn cùng ngồi xuống ăn thịt nướng.

Khó gặp được người tốt nhiệt tình như vậy, Hàn Sâm cũng không khách khí, lập tức ngồi xuống giữa đám người.

Trò chuyện một lát, mới biết được những người này đều là chiến hữu trong quân đội, lại có thể truyền tống đến cùng một khu vực, tạo thành một tiểu đoàn đội, lần này cũng chỉ đi ngang qua Bích Thủy Hồ, nghe nói nơi này có dị sinh vật giống như khủng long, nên họ định ở chỗ này xem một chút, thuận tiện nghỉ ngơi hai ngày.

Nhưng bọn họ đã hạ trại ở đây hai ngày rồi, thế mà vẫn không nhìn thấy dị sinh vật giống như khủng long kia.

- Hàn Sâm ở đội nào?

Lưu Vân Nghĩa thuận miệng hỏi.

- Tôi ở một nơi có chút đặc biệt, không nói được.

Hàn Sâm cười nói.

- Ơ, lại là quân đội đặc thù à, có chuyện gì mới mẻ nói cho chúng tôi một chút nha.

Có người ồn ào nói.

Hàn Sâm đang muốn kể mấy chuyện cho bọn hắn nghe, lại đột nhiên nghe được một tiếng "Rầm Ào Ào" vang lên, sau đó chỉ thấy bên trong hồ nước Bích Thủy Hồ giống như có thủy triều dâng lên vậy, xoáy nước dâng cao đến mấy mét chỉ chớp mắt đã cuốn tới khiến lều vải vỡ tung, đống lửa cũng bị dập tắt.

Mọi người cùng nhìn về phía hồ nước, chỉ thấy một sinh vật giống như là Khủng Long Cổ Dài nổi lên mặt hồ, nhưng con sinh vật này còn lớn hơn khủng long nhiều, cao hơn trăm thước, thật sự quá lớn.

Mà bên cạnh con cự thú kia còn có một con thú con cũng cao hơn 10m, hai con dị sinh vật một lớn một nhỏ nhìn như khủng long, cứ như vậy từ giữa hồ nước đi lên bờ.

Đám người Lưu Vân Nghĩa đã sớm ngây người, dị sinh vật khổng lồ như vậy, dù là ở trong Tí Hộ Sở, bình thường cũng không dễ dàng nhìn thấy.

- Đoàn trưởng, chúng ta có động thủ không?

Có người hỏi Lưu Vân Nghĩa.

Lưu Vân Nghĩa lập tức cười khổ nói:

- Muốn chết đấy à? Sinh vật lớn như vậy, đám chúng ta dù chọc trúng thì được gì, khác gì gãi ngứa cho chúng đâu, nó chỉ cần vung một đuôi là có thể đè chết đoàn người chúng ta rồi.

Hai người đang nói chuyện, lại thấy Hàn Sâm xông về phía đôi dị sinh vật một lớn một nhỏ tựa như khủng long kia.

Khi nãy Hàn Sâm đã dùng Động Huyền Kinh quan sát qua, khí tức trong cơ thể cự thú lớn kia rất hỗn loạn, nhưng khí tức sinh mệnh rất mạnh, không

thể nghi ngờ chính là một sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất.

Còn con cự thú nhỏ kia, khí tức sinh mệnh trong cơ thể lại có cách vận hành rất kỳ quái, có thể xác định là siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

Hiếm khi gặp được siêu cấp thần huyết đời thứ hai lạc đàn như vậy, tuy bên cạnh còn có một con lớn hơn, nhưng cũng không phải là không có cơ hội chém giết.

Chương 797: Giết Thú Con

Thánh Chiến Thiên Sứ đập nhẹ hai cánh phóng thẳng tới đỉnh đầu cự thú, còn Hàn Sâm lặng lẽ chạy về phía con thú con kia.

Hiện tại tố chất thân thể của hắn không kém hơn sinh vật siêu cấp thần huyết trưởng thành, hơn nữa còn có Xích Diễm Bạo Long Đột, muốn giết con thú nhỏ này cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Thú con nhìn thấy Hàn Sâm lao tới, lập tức gầm lên giận dữ, nhe miệng đầy răng nanh, trên người lóe lên tia sáng màu đen, trên da lại xuất hiến từng mảnh lân phiến đen nhánh.

Hàn Sâm cầm Xích Diễm Bạo Long Đột đập xuống, con thú con kia lại không thèm tránh né, ngược lại dùng đầu hất lên một cái, vảy đen và Xích Diễm Bạo Long Đột va vào nhau, vang lên một tiếng va chạm trầm nặng.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy cánh tay chấn động, Xích Diễm Bạo Long Đột lại không thể đâm rách lớp vảy đen kia, còn hắn phải lộn mấy vòng trên không trung mới hóa giải được luồng lực lượng kinh khủng kia.

- Khí lực thật mạnh, con này là sinh vật siêu cấp thần huyết loại tiến hóa lực lượng à?

Hàn Sâm mượn lực trên không trung lại một lần nữa xông tới thú con.

Đám người Lưu Vân Nghĩa nhìn thấy cảnh tượng này đều ngẩn người, chỉ thấy trên mặt hồ sóng nước cuộn trào, cự thú và thú con bị thiên sứ và Hàn Sâm cuốn lấy, trong lúc nhất thời chém giết khó phân thắng bại.

- CMN, đây là đại thần từ nơi nào tới, thật sự quá mạnh rồi, lại có thể đấu chính diện với cự thú kinh khủng kia?

- Cô gái giống như thiên sứ kia là thú hồn sủng vật à? Quá mỹ lệ, quá cường đại. . .

- Mấy người còn ngơ ra đó làm gì, nhanh rút đi, không muốn sống nữa sao?

Thánh Chiến Thiên Sứ không ngừng công kích đầu cự thú, đã mấy lần suýt chém trúng mắt của nó, chỉ là con cự thú này là sinh vật siêu cấp thần huyết chủ về lực lượng, sự cường hãn của nó khó có thể tưởng tượng, ngay cả Thánh Chiến Thiên Sứ cũng không thể chính diện chống lại, chỉ có thể một lần lại một lần né tránh công kích của nó.

Đại kiếm đã chém trúng đầu lâu của nó mấy lần, nhưng bởi vì có lớp vảy đen nên đại kiếm chém lên phía trên cũng chỉ lưu lại một vết cứa nhẹ, đối với cự thú có thân thể khổng lồ này, vết cứa kia chỉ giống như gãi ngứa cho nó thôi.

Con thú con nọ lại càng thêm hung ác, nó không quan tâm tới công kích của Hàn Sâm, chỉ muốn đuổi theo Hàn Sâm rồi cắn, vảy đen trên người nó còn cứng rắn hơn cả cự thú, lực lượng mạnh đến đáng sợ.

Cự thú thấy thú con cắn Hàn Sâm khiến hắn phải chạy loạn khắp nơi cũng yên lòng chiến đấu cùng Thánh Chiến Thiên Sứ.

Hàn Sâm vừa chiến đấu vừa rút lui, dẫn dụ con thú con rời khỏi cự thú kia, Hàn Sâm vốn còn sợ thú con không chịu đi theo, đang định sử dụng năng lực Quỷ Nhãn để hấp dẫn nó đi theo, ai ngờ tiểu tử này lại vô cùng hiếu chiến, đuổi theo Hàn Sâm cắn loạn, căn bản không cần sử dụng lực lượng Quỷ Nhãn dụ dỗ nó.

Hàn Sâm một đường dẫn dụ thú con tới trong rừng cây, thấy thú con há mồm cắn loạn hắn, trong mắt lập tức lóe lên một tia sát ý.

Tuy thân thể thú con cường hãn, lực lượng cũng lớn, nhưng hiển nhiên nó mới sinh ra không lâu, còn không biết nhân tâm hiểm ác, thấy Hàn Sâm ngừng lại, lập tức há to miệng cắn tới Hàn Sâm.

Miệng đầy răng nanh như dao găm, Hàn Sâm lại không có nhượng bộ, khi thú con kia sắp cắn được hắn, hắn đột nhiên đâm Xích Diễm Bạo Long Đột vào trong mồm thú con.

Xích Diễm Bạo Long Đột mang theo hỏa diễm xoay tròn kịch liệt, dưới lực lượng kinh khủng của Hàn Sâm, lập tức đâm vào yết hầu thú con, máu tươi từ trong miệng thú tuôn ra, giống như bị mũi khoan khoan xuống bùn nhão.

Thú con đau đớn vặn vẹo, muốn gầm lên nhưng đáng tiếc cổ họng lại bị Xích Diễm Bạo Long Đột chặn lại, căn bản không phát ra tiếng được, nó vừa há miệng máu tươi đã phun ra.

Trái tim Hàn Sâm đập loạn, tinh lực từ hai quả thận tuôn ra vô hạn khiến lực lượng của hắn cuồn cuộn không dứt rót vào Xích Diễm Bạo Long Đột, liều mạng chui vào trong bụng thú con.

Chỉ trong chớp mắt, Xích Diễm Bạo Long Đột dài hơn hai mét đã khoan sâu hơn một mét, hơn nữa còn đang không ngừng chui vào bên trong.

Máu tươi từ miệng thú con phun ra, thú con mạnh mẽ hất đầu, lập tức khiến Hàn Sâm và Xích Diễm Bạo Long Đột cùng bắn ra, lực lượng của nó thật sự quá lớn, dù là Hàn Sâm cũng không thể khống chế được, tay nắm lấy Bạo Long đột bị quăng đến giữa không trung.

Lúc này thú con gào lên một tiếng đau đớn, cự thú bên kia lập tức biết rõ thú con gặp phải nguy hiểm, nó liều mạng chạy như điên tới bên này.

Thân thể khổng lồ của nó đạp xuống một bước, mặt đất dưới chân nó đều run rẩy, hồ nước sôi trào mãnh liệt lên, sóng nước dâng cao mười mấy mét.

Tuy tiểu thiên sứ muốn ngăn cản cự thú, nhưng nếu không thể công kích tới chỗ yếu hại của cự thú thì sẽ không có tác dụng quá lớn, cho dù cả đại kiếm đã chém sâu vào trong thịt cũng không có ảnh hưởng gì tới cự thú.

Nhìn cự thú bước từng bước một như núi lớn đè xuống, chỉ sợ hai ba bước là sẽ vọt tới trước mặt mình, Hàn Sâm cắn răng vùng Xích Diễm Bạo Long Đột, nhằm tới hoa cúc của thú con đang quay người bỏ chạy kia.

Máu tươi lại lập tức phun ra, chớp mắt đã bị Hàn Sâm đâm sâu vào hơn một mét.

Vốn ở phía trên đã bị tổn thương vô cùng nặng, phía dưới lại bị một kích như vậy, thú con lập tức rú thảm một tiếng, thân thể ầm ầm té xuống đất, vùng vẫy hai cái, thế mà không thể đứng lên.

Hàn Sâm còn muốn thêm ít sức, trực tiếp giết chết thú con, nhưng con cự thú kia đã giẫm xuống một cước, giống như là Thái Sơn áp đỉnh, khiến Hàn Sâm không thể tiếp tục nữa, chỉ có thể rút Xích Diễm Bạo Long Đột ra rồi bay lui về phía sau.

Ầm ầm!

Cự thú đạp xuống một cước, một vùng cây cối bị giẫm nát, trên mặt đất lập tức xuất hiện một hố to có đường kính hơn 10m, Hàn Sâm hiểm hiểm tránh được một cước này của cự thú.

Thú con giãy dụa bò lên, bò tới một bên chân của cự thú, con cự thú kia thấy thú con máu me đầm đìa, hơn nữa còn đang không ngừng chảy ra ngoài, lập tức càng thêm nổi giận.

Nó rống lên giận dữ, cự thú lại đạp một cước tới Hàn Sâm, sinh vật siêu cấp thần huyết đã tiến hóa, ở phương diện này có thiên phú cực tốt, Hàn Sâm không thể chống lại lực lượng của nó, chỉ có lại bay ngược lại phía sau.

Phi Thiên Thuật được Hàn Sâm vận chuyển tới cực hạn, một lần lại một lần tránh né chân của cự thú.

Tiểu thiên sứ ở trên không trung không ngừng công kích tới mắt của cự thú, nhưng hiệu quả không tốt lắm, cổ của con cự thú này cực kỳ linh hoạt, tiểu thiên sứ chỉ có thể chém trúng đầu của nó hoặc là cổ, trong lúc nhất thời cũng khó có thể làm nó bị thương.

Hàn Sâm đang chuẩn bị tìm cơ hội lại giết thú con, nhanh chóng giải quyết nó, nhưng còn chưa tìm được cơ hội tốt, lại đột nhiên nghe được một tiếng kêu quái dị trên bầu trời truyền đến.

Một con cọp sau lưng mọc hai cánh, toàn thân đen bóng như kim loại, từ trên không trung nhào mà xuống, tốc độ nhanh kinh người, lập tức nhào tới sau lưng cự thú, bốn cái hổ trảo trực tiếp cắm vào da thịt thú con, hai cánh chấn động, cắp lấy thú con bay lên trời, nhanhh chóng chạy trốn về phía tây.

- CMN, lại dám chiến tiện nghi trên đầu tao?

Hàn Sâm nổi giận, lập tức dang cánh ra đuổi theo Hắc Hổ kia.

Từ trước tới giờ đều là hắn nhặt tiện nghi của người khác, hôm nay con Hắc Hổ có cánh này lại dám đến chiếm tiện nghi của hắn, như thế này làm sao hắn có thể nhẫn nhịn.

Cự thú thấy thú con bị bắt đi, cũng bất chấp không thèm giết Hàn Sâm nữa, liều mạng đuổi theo Hắc Hổ.

Hắc Hổ cắp theo thú con nặng không biết bao nhiêu, tốc độ bay vẫn vô cùng nhanh, Hàn Sâm và cự thú trong thoáng chốc không thể đuổi kịp nó.

Chương 798: Tí Hộ Sở Khủng Bố

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng phẫn nộ, hắn vốn là tổ tông trong giới nhặt tiện nghi, thế mà hôm nay lại bị kẻ khác hớt tay trên, trong lòng thật sự quá bực bội, không nói một lời điên cuồng đuổi theo.

Tiểu thiên sứ bay trên trời đuổi theo, cự thú cũng chạy như điên về phía trước, lần lượt tạo ra từng hố sâu trên mặt đất, khiến đất đá xung quanh bay loạn.

May mắn là phía trước không có Tí Hộ Sở nhân loại, nếu không dù là Tí Hộ Sở của hoàng tộc cũng sẽ bị nó san bằng.

Hàn Sâm là người chạy chậm nhất, vẫn đuổi theo đằng sau, nhưng khoảng cách vẫn càng ngày càng bị kéo xa, dù là tiểu thiên sứ hay là cự thú, đều chạy nhanh hơn hắn nhiều.

Hàn Sâm cắn răng mô phỏng ra cách vận hành khí tức Quang Chi Thần Tử, lập tức tăng tốc độ của mình lên rất nhiều, lúc này mới tiếp tục đuổi theo, nhưng cũng chỉ có thể giữ vững không bị kéo giãn khoảng cách mà thôi.

Hắc Hổ có cánh vô cùng hung mãnh, mang theo thú con nặng như vậy mà tốc độ phi hành lại không hề chậm chạp, liều mạng bay về phía tây.

Hàn Sâm không ngừng đuổi theo suốt bốn ngày bốn đêm, Hắc Hổ có cánh kia vẫn còn đang bay về phía trước, trong lòng Hàn Sâm nuốt không trôi cơn tức này, tinh lực trong hai quả thận tuôn ra, chết cũng phải đuổi theo Hắc Hổ có cánh kia.

Cự thú cũng rất kiên nhẫn, con thú con kia dưới móng vuốt của Hắc Hổ thỉnh thoảng kêu lên thảm thiết, thế mà vẫn không chết đi, sinh mệnh lực vô cùng dẻo dai, không hổ là sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

Nếu là Quỷ Nhãn Tri Chu con kia thì đã sớm chết không biết bao lâu rồi, sao có thể còn kiên trì đến bây giờ vẫn đang kêu thảm thiết.

Thế nhưng không có ai đuổi kịp con Hắc Hổ có cánh kia, đuổi một đường bảy tám ngày, đã ra khỏi vùng hai sông ba bờ rồi, phía trước chính là núi lớn trùng điệp, Hắc Hổ có cánh bay vào vùng núi không bao lâu liền hạ xuống.

Hàn Sâm quan sát tới phía trước, thân hình lập tức ngừng lại, chỉ thấy trong núi lớn mênh môn kia, có một ngọn núi lớn màu tím thần kỳ hùng vĩ đứng vững giữa những dãy núi, con Hắc Hổ có cánh kia đã hạ xuống dưới chân núi, lúc này đang kéo theo thú con bò lên trên núi.

Ngọn núi màu tím kia vô cùng hùng vĩ, cao vút tận mây trời, mà trên đỉnh núi có một tòa Tí Hộ Sở như cung điện của tiên nhân vậy.

Hàn Sâm nhìn thấy Hắc Hổ có cánh kia đi về phía đỉnh núi, trong lòng thầm hô đại sự không ổn, một Tí Hộ Sở Dị Linh có thể có được dị sinh vật như

Hắc Hổ có cánh, tuyệt đối không đơn giản chỉ là Tí Hộ Sở cấp hoàng tộc.

Tiểu thiên sứ cũng bị Hàn Sâm gọi trở về, nhưng con cự thú kia vẫn điên cuồng đuổi theo, có lẽ là sốt ruột vì con nên nó mặc kệ tất cả.

Tiên cung màu tím như ẩn như hiện trong mây, cự thú đuổi theo Hắc Hổ hai cánh cũng xông tới.

Cửa lớn của tiên cung màu tím tự động mở ra, Hắc Hổ kéo theo thú con liên tục gào thảm vọt vào, cửa lớn lập tức đóng chặt, nhốt cự thú ở bên ngoài.

Cự thú sao có thể bỏ qua như thế, thân thể cao lớn trực tiếp đâm vào cửa lớn, muốn phá cửa đá màu tím kia ra để vọt thẳng vào trong Tí Hộ Sở.

Cự thú dài gần trăm mét, chiều cao mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng cũng cao mấy chục mét, thế mà khi cự thú đứng trước cửa lớn màu tím kia, cũng chỉ mới cao tương đường với cửa đá màu tím mà thôi.

OÀ..ÀNH!

Thân thể cự thú hung hăng đâm vào trên cửa đá màu tím phát ra tiếng ầm ầm kinh khủng, nhưng cửa đá màu tím kia không chút nhúc nhích, giống như lực lượng kinh khủng của con cự thú kia chỉ là hư ảo.

Cự thú lại lung la lung lay lui về phía sau mấy bước, rên rỉ một tiếng rồi lại tiếp tục hung hăng đâm vào trên cửa đá màu tím.

Vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, cửa đá màu tím kia giống như là trấn khóa Thiên Địa, mặc kệ cự thú kia va chạm như thế nào cũng khó mà rung chuyển được nó.

Liên tục đụng chạm tới, cự thú đụng tới mức máu tươi giàn giụa, nhưng cửa lớn màu tím vẫn vững vàng như cũ, từ đầu tới cuối vẫn không nhúc nhích chỉ một chút.

Hàn Sâm xem mà kinh hãi, cự thú mạnh mẽ như vậy, chỉ sợ đại đa số sinh vật siêu cấp thần huyết đều không phải là đối thủ của nó.

Nhưng cự thú khủng bố như vậy, thế mà cửa của Tí Hộ Sở cũng không đụng được, có thể thấy được chủ nhân của Tí Hộ Sở này khủng bố đến mức nào.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, trực tiếp bay lên không trung, muốn từ trên cao nhìn vào trong Tí Hộ Sở, nhìn xem bên trong rốt cuộc có bao nhiêu sinh vật khủng bố.

Thế nhưng khi hắn bay đến giữa không trung, lại chỉ thấy bên ngoài Tí Hộ Sở giăng đầy mây mù, hoàn toàn che khuất tầm nhìn, nhất thời khiến lòng của Hàn Sâm càng trầm xuống.

Dùng thị lực và năng lực nhận biết của hắn, vậy mà nhìn không thấu mây mù kia, hiển nhiên lớp mây mù kia có gì đó rất quái lạ, nếu không tuyệt đối đã không có khả năng phát sinh loại tình huống này.

Trực tiếp triệu hồi ra mặt nạ Quỷ Nhãn, toàn lực vận chuyển khí tức Quỷ Nhãn Tri Chu, một lần nhìn về trong Tí Hộ Sở kia.

Lúc này tuy Hàn Sâm vẫn không thấy rõ ràng tình huống bên trong, nhưng lại thấy được một đoàn khí tức sinh mệnh như xích diễm đang thiêu đốt.

- Một. . . hai. . . ba. . . bốn. . . năm. . .

Hàn Sâm đếm từng con, phát hiện bên trong ít nhất có tới năm con sinh vật siêu cấp thần huyết khủng bố.

Đây là những con Hàn Sâm có thể nhìn thấy, Hàn Sâm không xác định được bên trong có còn sinh vật khủng bố nào mà hắn không nhìn thấy được hay không.

- Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?

Hàn Sâm cắn răng, sinh vật siêu cấp thần huyết ở bên trong đã nằm ngoài khả năng có thể đối phó của hắn rồi, nhưng cứ lui lại như vậy lại không cam tâm.

Mình vất vả lắm mới tìm được một con siêu cấp thần huyết đời thứ hai, thế mà lại bị cướp đi như thế, thật sự không cam lòng thối lui như vậy.

- Mặc kệ, cứ xông vào thử xem, nhìn xem Tí Hộ Sở siêu cấp Dị Linh có gì đặc biệt hơn người, cho dù không địch lại, bọn chúng muốn giết mình cũng khó. Cho dù không thể đòi lại con mồi của mình, cũng phải khiến bên trong long trời lỡ đất.

Hàn Sâm cắn răng một cái, vọt tới cửa đá màu tím kia.

Hiện tại cự thú và hắn có thể tính là cùng một trận chiến tuyến, tiểu tử này coi như là một lực lượng trợ giúp, Hàn Sâm muốn thử một chút xem có thể giúp nó phá vỡ cửa đá màu tím hay không.

Đợi sau khi đi vào, ít nhất cự thú cũng có thể giúp hắn kéo chân một hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, để Hàn Sâm có không gian phát huy lớn hơn, nói không chừng còn có thể chiếm chút lợi lộc.

Tuy tỷ lệ này rất nhỏ, nhưng bây giờ chỉ cần có thể tạo ra chút phiền toái cho Tí Hộ Sở của Dị Linh này, Hàn Sâm đã thấy thỏa mãn.

Vọt tới trước cửa đá màu tím, cự thú vẫn đang liều mạng va tới cửa đá, trên cửa đá màu tím đã thấm rất nhiều máu tươi của cự thú, thế mà cửa đá vẫn không nhúc nhích chút nào.

Hàn Sâm triệu hồi ra Xích Diễm Bạo Long Đột, trực tiếp đâm xuống khe cửa, muốn chui vào cửa lớn màu tím nào.

Thế nhưng khi Xích Diễm Bạo Long Đột ma sát cửa đá, tia lửa bắn ra rừng rực, nhưng dù Hàn Sâm dùng sứ đến thế nào, Xích Diễm Bạo Long Đột vẫn không đâm xuống được một chút nào.

Cửa đá màu tím không chút di chuyển, cứng rắn đến mức khó tin.

OÀ..ÀNH!

Cự thú thấy Hàn Sâm cũng không phá được cửa đá, nó lại hung hăng đụng vào bên trên, máu tươi trong miệng phụt lên, phát ra một tiếng gào lên đau đớn.

- Tiếp tục như vậy cũng không phải cái biện pháp, cho dù cuối cùng đụng vỡ rồi, chỉ sợ cũng chỉ còn lại có nửa cái mạng, đi vào còn không phải để

mặc cho người ức hiếp sao?

Hàn Sâm cắn răng một cái, bay từ phía trên vào Tí Hộ Sở ở trong.

Phía trên Tí Hộ Sở được mây mù bao phủ, căn bản không thấy rõ tình huống bên trong, nhưng lúc này Hàn Sâm không quan tâm nhiều như vậy, hắn muốn xông vào, trực tiếp mở ra cửa lớn từ bên trong, để cho cự thú đi vào.

Chương 799: Tiến Nhập Tí Hộ Sở

Sương mù dày đặc, Hàn Sâm triệu hoán ra tất cả thú hồn hữu dụng, thận trọng xuyên qua mây mù, nhưng hắn vừa mới tiến vào trong mây mù, trong lòng lại đột nhiên xuất hiện cảm giác nguy cơ, sống lưng lạnh toát.

Đột nhiên một xích ảnh như hỏa diễm thiêu đốt từ bên cạnh giết tới, tốc độ của cái bóng kia rất nhanh, nếu như hắn không đeo mặt nạ Quỷ Nhãn, chỉ sợ căn bản sẽ không nhìn thấy bóng dáng này.

Coong!

Tâm niệm vừa động, tiểu thiên sứ đã xuất hiện, đại kiếm đụng vào một thứ gì đó, thân hình tiểu thiên sứ phải lui về phía sau một bước, mà cái bóng kia cũng lui vào trong mây mù.

Hàn Sâm còn chưa kịp nhấc chân lên một lần nữa, cái bóng kia đã từ một bên khác giết ra, cũng may là đang ở trong mây mù, Hàn Sâm vẫn có thể nhìn rõ vị trí cái bóng kia, kịp thời để tiểu thiên sứ chặn lại công kích của nó.

Hàn Sâm vừa ra lệnh cho tiểu thiên sứ ngăn cản xích ảnh kia công kích, vừa nhanh chóng phóng vào trong Tí Hộ Sở, tường thành của Tí Hộ Sở cũng chỉ cao khoảng trăm mét, nhưng Hàn Sâm ở trong sương mù đã bay lên ít nhất mấy trăm mét, thế mà vẫn không nhìn thấy điểm cuối của tường thành.

- Không ổn!

Hàn Sâm lập tức phát hiện ra điều không ổn, lớp sương mù này quả nhiên không tầm thường.

Bây giờ Hàn Sâm muốn muốn lui ra ngoài, lại phát hiện đã không được, lui về sau mấy trăm mét, lại lạc trong mây mù, dù hắn xông đến phía nào cũng không ra được.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ có thể thầm hô may mắn vì mình còn có mặt nạ Quỷ Nhãn, có thể nhìn thấy con dị sinh vật kia trong mây mù, nếu không tình cảnh lúc này sẽ nguy hiểm hơn nhiều.

- Nhìn thì chỉ có một con sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong mây mù, nếu như mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết khác không lên đây được, đây cũng là một cơ hội, dưới tình huống 1 đấu 1, nhất định sẽ có biện pháp chém giết con sinh vật siêu cấp thần huyết trong mây mù kia.

Trong lòng Hàn Sâm thầm tính.

Kỳ thật con sinh vật siêu cấp thần huyết này uy hiếp tới hắn không phải rất lớn, cho dù không có mặt nạ Quỷ Nhãn, chỉ cần con dị sinh vật kia tới gần, hắn dùng Động Huyền Khí cũng có thể cảm giác được quỹ tích của nó.

Hiện tại phiền toái nhất chính là hắn nhất định phải nhanh chóng giải quyết con dị sinh vật này, nếu không con cự thú kia sẽ thật sự đâm cửa đến chết mất, hắn sẽ mất đi một lực lượng giúp đỡ mạnh mẽ.

Mặt nạ Quỷ Nhãn có thể giúp Hàn Sâm nhìn rõ thân ảnh dị sinh vật kia di động trong mây mù, nhưng cũng chỉ là nhìn thấy một luồng khí tức sinh mệnh như Xích Diễm mà thôi, chứ không thể thấy rõ rốt cuộc là loại dị sinh vật nào.

Tiểu thiên sứ ở trong sương mù hiển nhiên không nhìn rõ được, chỉ có thể nghe theo lệnh của Hàn Sâm để phản ứng.

Hàn Sâm lặng lẽ lấy nỏ Khổng Tước ra, lắp mũi tên thép Z nguyên thạch lên, tiếp tục đợi cơ hội.

Coong!

Tiểu thiên sứ lại chém một kiếm tới xích ảnh đang đánh úp khiến nó phải lui lại, Hàn Sâm vẫn không có có động tác gì, chỉ quan sát nhất cử nhất động của xích ảnh kia.

Xích ảnh ẩn vào trong mây mù hiển nhiên bởi vì mấy lần xuất kích thất bại mà sinh ra cảm giác bị ngăn trở, cũng không tiếp tục xuất hiện nữa, nó cũng ẩn trong mây mù quan sát Hàn Sâm và Thánh Chiến Thiên Sứ.

Hàn Sâm giả bộ như không nhìn thấy nó, ánh mắt dò xét xung quanh, ngoại trừ con dị sinh vật kia, bốn phía chỉ còn sương mù, căn bản không nhìn thấy bất kỳ sinh vật nào khác.

Khi còn ở bên ngoài, hắn đã nhìn thấy khí tức sinh mệnh của bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết khác, hiện tại thân ở trong sương mù lại không thấy được, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn xích ảnh.

Quan sát một hồi, có vẻ xích ảnh đã xác định Hàn Sâm và tiểu thiên sứ không thể nhìn thấy nó, nó lại lần nữa lẻn tới sau lưng Hàn Sâm, chậm rãi tiếp cận Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ nhìn quanh bốn phía xem thế nào, giống như cũng không nhìn tới bộ dáng của nó, chỉ là hắn đã sớm dùng Động Huyền Khí, sau khi xích ảnh kia đến gần, nhất cử nhất động của nó đều lọt vào trong đầu Hàn Sâm.

Xích ảnh lẻn tới sau lưng Hàn Sâm cách hắn không tới 10m, sau đó nó hóa thành một tia sáng xông về phía Hàn Sâm.

Chờ đến khi xích ảnh kia sắp tiếp cận Hàn Sâm, Hàn Sâm lại nhanh chóng quay người, Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay chặn lại công kích của Xích Diễm, đồng thời nỏ Khổng Tước trong tay trái điên cuồng bắn ra, mũi tên thép Z nguyên thạch lập tức bắn ra tám mũi.

Bành!

Hàn Sâm cầm Bạo Long đột bị một luồng lực lượng kinh khủng đánh bay ra hơn mười thước, nhưng hắn vẫn nghe được vài tiếng PHỐC, ít nhất đã có ba mũi tên thép Z nguyên thạch bắn trúng xích ảnh, khiến xích ảnh phải kêu đau một tiếng.

Gần như cùng lúc đó tiểu thiên sứ cũng ra tay, bay đến đỉnh đầu xích ảnh, đại kiếm trong suốt điên cuồng chém xuống.

Rống!

Xích ảnh gào lên một tiếng, hiển nhiên nó đã bị trọng thương, nhanh chóng lui về phía sau, muốn ẩn vào trong mây mù.

Đáng tiếc dưới lực lượng của mặt nạ Quỷ Nhãn, mọi hành động của nó đều bị Hàn Sâm nhìn rõ, trực tiếp cùng tiểu thiên sứ giết tới.

Con dị sinh vật kia bị Hàn Sâm tính toán, dĩ nhiên đã bị trọng thương, lập tức bị tiểu thiên sứ đuổi theo, đại kiếm trong suốt điên cuồng chém xuống, cuốn lấy con dị sinh vật kia.

Hàn Sâm lại bắn nỏ Khổng Tước trong tay ra, bắn nốt sáu mũi tên thép Z nguyên thạch còn lại.

Hàn Sâm lựa chọn thời cơ vô cùng tốt, đều thừa dịp khi nó tránh né công kích của tiểu thiên sứ, lực đạo trên người đã dùng hết, chọn lúc nó khó có thể tránh né.

Chỉ nghe thấy mấy tiếng kêu đau đớn, lại có bốn mũi tên thép Z nguyên thạch bắn trúng vào thân thể nó, khiến thân thể của nó run rẩy mấy lần.

Thánh Chiến Thiên Sứ hóa thành tia sáng xông tới xích ảnh kia, lập tức chỉ thấy một đầu lâu bay lên trời, máu tươi bắn ra, mây mù bốn phía cũng dần dần biến mất.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Thận Khí Thú, không thu được thú hồn, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa có thể ngẫu nhiên thu được từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Sương mù dần dần tán đi, Hàn Sâm bắt đầu thấy được tường thành cùng cửa thành phía dưới mây mù, cách hắn không đến 10m.

Mà con Thận Khí Thú kia bị tiểu thiên sứ chém giết, thân thể đang dần tan rã, hình dạng của nó vô cùng kỳ quái, giống như là một con mèo đứng

thẳng đi đường, lúc này đầu nó đã bị chém xuống, thân thể lại đang dần dần tan rã.

Coong!

Một tinh thể gen sinh mệnh tinh hoa màu xám rơi xuống đất, Hàn Sâm tiện tay nhặt lên, lúc này đã rơi xuống bên trong cửa lớn màu tím, trực tiếp mở chốt cửa từ bên trong, đồng thời cả người nhanh chóng lui về phía sau.

OÀ..ÀNH!

Cửa đá màu tím lập tức bị con cự thú kia đẩy ra, cự thú gầm lên một tiếng giận dữ, điên cuồng xông vào trong Tí Hộ Sở, không chút do dự.

Ở trong Tí Hộ Sở, khắp nơi đều là cung điện lớn đẹp đẽ, nhưng lại không nhìn tới dị sinh vật khác hoặc là Dị Linh, trong Tí Hộ Sở vô cùng tĩnh mịch, giống như không có một bóng người nào.

Mây mù bao phủ trên không trung Tí Hộ Sở dần dần tiêu tán, tầm nhìn càng thêm rõ ràng, nhưng khi ánh mắt Hàn Sâm nhìn quanh bốn phía, lại không nhìn thấy dị sinh vật khác, cả con Hắc Hổ có cánh kia sau khi chạy vào Tí Hộ Sở cũng không thấy bóng dáng đâu nữa, không còn nghe được tiếng kêu của thú con nữa.

Bành!

Cự thú đã vọt tới cung điện trước mặt, hung hăng đâm vào cung điện, muốn phá vỡ cung điện, nhìn xem thú con có ở bên trong hay không.

Chỉ là cự thú đụng một cái, cũng không có khả năng đập sập cung điện, chỉ thấy một kiếm quang bắn ra, lập tức khiến thân thể cự thú xuất hiện một vết thương dài mấy mét, máu tươi lập tức trào ra.

Chương 800: Áo Giáp U Linh

Cự thú lớn tiếng rống lên thảm thiết, thân thể cao lớn lui về phía sau vài bước, máu tươi từ vảy đen chảy xuôi xuống, mà ở bên trong cung điện kia, một sinh vật cầm đại kiếm sắt thép trong tay, toàn thân mặc khôi giáp đang từ từ đi ra.

Hàn Sâm nhìn kỹ, lại phát hiện đó không phải là sinh vật mặc khôi giáp, mà chính là một cỗ khôi giáp, cỗ khôi giáp này nhìn rất giống nhân loại, nhưng trên thực tế lại chỉ có khôi giáp mà thôi, trong khe hở khôi giáp, có thể nhìn thấy một vòng sáng xanh đang lóe lên, giống như U Linh lúc ẩn lúc hiện.

- Đây là dị sinh vật hay là Dị Linh?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào quái vật khôi giáp kia, hắn có chút không chắc chắn.

Rống!

Khôi giáp sắt thép lại bắt đầu chuyển động, đại kiếm gần hai mét trong tay điên cuồng chém ra, tốc độ và lực lượng đều vô cùng kinh người, lập tức lại tạo ra một vết thương trên người cự thú.

Trên đại kiếm của nó có một kiếm khí màu xanh lục lộ ra, dài tới hơn 3m, kiếm khí màu xanh lục kia cực kỳ sắc bén, thậm chí ngay cả vảy đen của cự thú cũng có thể dễ dàng cắt đứt, so với đại kiếm của tiểu thiên sứ còn sắc bén hơn gấp mấy lần.

Tuy cự thú muốn giết chết quái vật khôi giáp kia, nhưng hiển nhiên thân hình của nó quá cồng kềnh, chẳng những không thể dẫm lên quái vật khôi giáp, ngược lại còn bị đại kiếm của quái vật khôi giáp chém lên trên đùi để lại từng vết kiếm, máu tươi không ngừng chảy ra, khiến cho con cự thú kia không ngừng kêu lên thảm thiết.

Hàn Sâm chuẩn bị tiến lên hỗ trợ, lại thấy từ ba phía quảng trường khác, có ba con dị sinh vật đi ra, vây Hàn Sâm và cự thú vào giữa.

Một con khỉ đột khổng lồ màu xám cao tới hơn 30m, một quái xà có bốn chân, còn có cả con Hắc Hổ mọc cánh kia, từ ba phía khác nhau vây tới.

Hắc Hổ có cánh hú lên một tiếng quái dị, rồi chạy như điên xông tới, Hàn Sâm trực tiếp ra lệnh cho tiểu thiên sứ xông lên chặn lại, chiến đấu với con Hắc Hổ kia.

Mà quái xà kia và khỉ đột khổng lồ cũng đồng thời lao đến, khỉ đột khổng lồ đánh xuống một quyền, Hàn Sâm bay lên tránh, mặt đất đã bị chúng đánh xuống run rẩy một hồi.

Quái xà phun ra nuốt vào lưỡi rắn, lưỡi rắn như huyết hồng kia nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, chỉ chớp mắt đã cuốn lấy thân thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm dùng Xích Diễm Bạo Long Đột chém trên cánh tay của khỉ đột khổng lồ, thế mà chỉ có thể chém ra một vết xước mờ, căn bản không thể khiến nó bị trọng thương, tốc độ con quái xà kia quá nhanh, Hàn Sâm ứng phó cũng rất khó khăn.

Một đấu một vốn đã rất khó khăn, bây giờ lại phải đấu với hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, tình cảnh của hắn lúc này vô cùng nguy hiểm.

Bành!

Hàn Sâm vì trốn tránh lưỡi rắn, lại bị khỉ đột khổng lồ đánh trúng một quyền, thân thể lập tức giống như viên đạn bắn ra ngoài, bay trên không trung hơn 10m, nặng nề đâm vào trên vách tường cung điện, trong miệng Hàn Sâm phun đầy máu tươi.

Thấy quái xà và khỉ đột khổng lồ lại lao đến, Hàn Sâm cố nén một ngụm máu trong lồng ngực, quay người xông về phía cự thú bên kia, Xích Diễm Bạo Long Đột hung hăng đâm về phía quái vật khôi giáp sắt thép.

Coong!

Quái vật khôi giáp sắt thép kia giơ đại kiếm trong tay lên, lập tức chặn lại Xích Diễm Bạo Long Đột, khiến Hàn Sâm phải lùi lại vào bước.

Mà lúc này khỉ đột khổng lồ và thằn lằn đã lại xông tới, cự thú hét lớn một tiếng, chủ động quay người xông về khỉ đột khổng lồ, hai con thú khổng lồ

xông vào đánh nhau, tiếng ầm vang không ngừng phát ra.

Cự thú đấu với quái vật khôi giáp thì phải cố hết sức, nhưng chống lại khỉ đột khổng lồ, thì lực lượng của nó lại không hề yếu, cũng không rơi xuống hạ phong.

Còn Hàn Sâm lại triển khai Động Huyền Khí chiến đấu với quái vật khôi giáp, cũng dễ dàng hơn ứng phó với con khỉ đột kia rất nhiều, trao đổi như vậy, khiến một người một thú đều có thể phát huy ra năng lực của mình.

Nhưng con quái xà kia lại như âm hồn bất tán cuốn lấy Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm không khỏi khẽ cau mày.

- Tiểu yêu tinh, tao nuôi mày lâu như vậy, cũng nên làm chút việc đi.

Hàn Sâm tránh thoát một kích của quái xà, sau đó lấy sò biển ra, trực tiếp đập tới quái xà kia.

Lưỡi rắn lại lóe lên, lập tức quật sò biển xuống mặt đất, khiến sò biển lăn mấy vòng, tiểu yêu tinh nổi điên từ bên trong vọt ra.

Nhìn thoáng qua quái xà, băng tuyết trên người tiểu yêu tinh bắt đầu dâng lên, trực tiếp xông tới.

Trong lòng Hàn Sâm thầm thở phào một cái, cũng may trong lúc mấu chốt tiểu yêu tinh không như xe bị tuột xích, cuối cùng cũng có thể để hắn yên tâm chống lại quái vật khôi giáp.

Thân thủ quái vật khôi giáp rất cường đại, kiếm pháp của nó không hề kém hơn Hàn Sâm, lực lượng lại mạnh hơn Hàn Sâm rất nhiều, chỉ có tốc độ là Hàn Sâm còn có thể theo kịp.

Chỉ là ánh kiếm màu xanh lục mà đại kiếm trong tay quái vật khôi giáp kia chém ra lại sắc bén dọa người, Hàn Sâm dùng Xích Diễm Bạo Long Đột ngăn cản lại, Xích Diễm Bạo Long Đột lại bị kiếm quang chém tới mất một miếng.

Hàn Sâm không dám tiếp tục chính diện chống lại kiếm quang kia, chỉ triển khai Động Huyền Khí, vận dụng thân pháp Động Huyền để đấu với quái vật

khôi giáp.

Xích Diễm Bạo Long Đột chém lên trên thân quái vật khôi giáp, nhưng không thể tạo thành thương tổn quá lớn cho nó, cũng chỉ có thể đẩy lui nó lại mà thôi, Hàn Sâm chỉ có thể chuyển sang công kích vào khe hở khôi giáp, hy vọng có thể có chút hiệu quả.

Chỉ là Xích Diễm Bạo Long Đột thật sự quá lớn, mà khe hở khôi giáp lại thật sự rất nhỏ, muốn đâm vào cũng khó.

Hàn Sâm vừa tránh ánh kiếm màu xanh lục, vừa âm thầm tiếc nuối:

- Đáng tiếc mình nhờ Tần gia mài khối thép Z nguyên thạch kia thành đoản kiếm vẫn chưa xong, nếu không lần này có thể thử một lần.

Không có biện pháp khác, Hàn Sâm chỉ có thể rút ra một mũi tên thép Z nguyên thạch cầm trong tay, nhìn chằm chằm vào quái vật khôi giáp âm thầm tìm cơ hội.

Bên kia tiểu thiên sứ và Hắc Hổ ở trên trời không ngừng chiến đấu, Hắc Hổ kia dường như dùng kim loại đúc thành, móng vuốt vô cùng cứng rắn sắc bén, va chạm tới đại kiếm của tiểu thiên sứ vẫn không rơi vào thế hạ phong, trong lúc nhất thời cũng khó có thể phân thắng bại.

Cự thú và khỉ đột chiến đấu ác liệt nhất, hai con sinh vật siêu cấp thần huyết chuyên về lực lượng vật lộn, không ngừng va chạm, toàn bộ Tí Hộ Sở cũng vì chúng chiến đấu mà không ngừng run rẩy.

Hơn nữa chúng vật lộn như vậy, cũng khiến chúng nó không ngừng bị thương, đặc biệt là cự thú, trên người nó vốn đã bị thương không nhẹ, lúc này lại liều mạng với con khỉ đột kia, vết thương trên người không ngừng tuôn ra máu tươi, thoạt nhìn tình huống rất không ổn.

Chỉ có tiểu yêu tinh là thoải mái nhất, tốc độ của con quái xà kia chậm hơn nó không ít, lưỡi rắn cũng không thể chạm tới nó, quái xà bị tiểu yêu tinh phun ra từng ngụm hàn khí, khiến con quái xà kia bị đông lại, tốc độ của quái xà càng ngày càng chậm chạp.

Bành!

Tiểu yêu tinh đập tới một quyền, lập tức đánh quái xà lăn ra thật xa, trong miệng cũng chảy ra máu tươi.

Nhưng thể chất của quái xà có vẻ rất cường hãn, trong khoảng thời gian ngắn tiểu yêu tinh muốn giết chết nó cũng không dễ dàng gì.

Hàn Sâm cũng không phải đối thủ của quái vật khôi giáp, nhìn thấy cự thú sắp không chống đỡ được khỉ đột khổng lồ, nếu cự thú ngã xuống, lực lượng phía hắn sẽ lập tức giảm xuống trên phạm vi lớn, Hàn Sâm cũng chỉ có thể rút đi, sau đó không còn bất cứ cơ hội nào.

Hàn Sâm cắn răng một cái, điên cuồng vận chuyển Động Huyền Kinh, dùng khí tức hóa thành một tấm thánh quang, tìm một chỗ trống, đánh thánh quang về phía cự thú, trực tiếp đánh vào miệng vết thương của nó.

Thánh quang mô phỏng từ Thánh Tê, có hiệu quả trị liệu rất mạnh, sau khi đánh vào trên vết thương cự thú, nhất thời khiến miệng vết thương của nó lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại.

Chương 801: Siêu Cấp Dị Linh

Từng luồng thánh quang giống như không tiếc tiền đánh lên trên vết thương cự thú, lập tức khiến cho tình huống của cự thú chuyển biến tốt đẹp lên rất nhiều, lúc này Hàn Sâm mới thở dài ra một hơi.

- Cuối cùng đã tạm thời ổn định được cục diện.

Hàn Sâm dời sự chú ý lên trên người của quái vật cương thiết khôi giáp.

Ở bên trong Động Huyền Khí của hắn, dùng thân pháp Động Huyền cũng không khó để né tránh công kích của quái vật cương thiết khôi giáp, Hàn Sâm cũng không trông cậy vào việc mình có thể đả bại nó, chỉ là quần nhau, ngăn chặn y lại là tốt lắm rồi.

Hàn Sâm thỉnh thoảng tìm cơ hội đánh ra thánh quang tới con cự thú kia, giúp cự thú chữa trị vết thương trên người, giúp nó có thể tiếp tục đối kháng với con cự viên kia.

Hiện tại Hàn Sâm đang chờ tiểu yêu tinh giải quyết xong con thằn lằn, sau đó có thể lấy nhiều đánh ít, đến lúc đó thì dễ làm rồi, hiện tại hắn muốn chiến thắng con quái vật khôi giáp này thật sự là rất khó khăn.

- Đáng tiếc Tiểu Ngân Ngân còn đang trong quá trình lột xác, bằng không muốn đánh hạ Tí Hộ Sở siêu cấp này cũng không phải là việc gì khó.

Trong lòng Hàn Sâm nghĩ như vậy.

Hắn dùng Động Huyền Khí quét qua quái vật cương thiết khôi giáp, phát hiện ra con quái vật cương thiết khôi giáp này là một sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai, trong cơ thể có khí tức sinh mệnh kỳ dị lưu chuyển.

- Khí tức lưu chuyển này của nó, không phải là phương pháp điều động ánh kiếm màu xanh lục đấy chứ? Nếu là như thế, vậy thì thật sự tốt quá rồi, ánh kiếm này dùng tốt vô cùng, cũng đủ ngầu.

Hàn Sâm vừa chạy vừa ghi nhớ khí tức lưu chuyển của quái vật khôi giáp.

Tình thế của tiểu yêu tinh bên kia có vẻ tốt, nắm tay nhỏ đánh cho thằn lằn kêu rên liên hồi, trong miệng phụt ra máu tươi, nhưng mà sau khi rơi xuống mặt đất lại trực tiếp biến thành hàn băng.

Hàn Sâm tùy tiện quét qua con thằn lằn một cái, bên trong thân thể của nó là một mảnh hỗn độn, có lẽ chỉ là một con sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất.

Con cự viên màu xám kia cũng giống như vậy, cũng chỉ là sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất, Hắc Hổ đang vỗ cánh bay ở trên bầu trời vì khoảng cách quá xa, Hàn Sâm không nhìn rõ tình huống của nó, không biết nó là đời thứ nhất hay là đời thứ hai.

Mắt thấy thằn lằn sắp bị tiểu yêu tinh giết chết, trong lòng Hàn Sâm đang vui mừng, trong lòng lại đột nhiên cảm thấy sợ hãi, trong mắt lộ ra vẻ kinh

hãi.

Chỉ thấy ở trong chỗ sâu của Tí Hộ Sở có một luồng khí tức sinh mệnh kinh khủng tới gần bên này, mặc dù đi không nhanh, nhưng mà khí tức kia lại vô cùng khủng bố.

Hàn Sâm dùng mặt nạ Quỷ Nhãn nhìn sang, liền thấy một vùng khí tức sinh mệnh đỏ ngầu từ bên cạnh xuất hiện, hiển nhiên là một tên rất khủng bố đang đến gần bên này.

- Thảm rồi, bên trong Tí Hộ Sở vẫn còn có sinh vật siêu cấp thần huyết khác.

Trong lòng Hàn Sâm phiền muộn, cũng đã chiến tới mức này rồi, nhưng có vẻ như hôm nay sẽ không thu hoạch gì.

Nếu như sinh vật khủng bố kia gia nhập vào trong chiến đoàn, cân bằng lực lượng sẽ một lần nữa bị phá vỡ, Hàn Sâm đã khó có thể quyết định chiến cuộc.

Thế nhưng mà cứ rút đi như vậy, Hàn Sâm cũng không cam lòng, nhìn thoáng qua tiểu yêu tinh đã sắp diệt sát thằn lằn, Hàn Sâm cắn răng một cái vọt tới phía khí tức kinh khủng kia.

Chỉ cần hắn có thể kéo thêm một khoảng thời gian ngắn nữa, để cho tiểu yêu tinh giết thằn lằn, như vậy thì còn có cơ hội chiến một trận.

Quái vật cương thiết khôi giáp ở phía sau đuổi theo Hàn Sâm, Hàn Sâm vừa trốn tránh vừa phóng tới chỗ khí tức kinh khủng kia, sau khi vượt qua mười bốn mười lăm tòa cung điện, rất xa liền nhìn thấy một cái thềm đá dài lớn nối thẳng hướng lên bầu trời, ở chỗ cao nhất của Tí Hộ Sở, có một tòa cung điện hùng vĩ đứng vững ở trên đỉnh núi.

Lúc này ở trên bậc thềm kia có một cô gái cao quý mặc áo giáp màu đen hoa mỹ đang đi xuống, dáng người cao gầy, so với Hàn Sâm còn cao hơn một cái đầu, nhưng tỉ lệ lại hoàn mỹ khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi, cặp đùi đẹp thon dài, bộ ngực cao vút, eo thon nhỏ.

Nhưng mà mỗi một cử động của cô ta lại gây ra một loại cảm giác tràn đầy lực lượng và tôn quý, như là một con báo cái tập trung cả xinh đẹp và hung ác ở trên thân.

- Đây mới là Dị Linh trong Tí Hộ Sở sao?

Hàn Sâm lập tức bỏ đi cách nghĩ lúc trước, quái vật cương thiết khôi giáp quả nhiên không phải là Dị Linh ở trong Tí Hộ Sở này.

Lúc này Dị Linh kia đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trong đôi mắt phượng lộ ra vẻ lạnh lùng, mái tóc dài màu đen một mực rủ xuống mặt đất, cả người đều có một loại sát cơ vô hình lan tràn ra bốn phía.

Dị Linh này mặc áo giáp bao bọc toàn thân, đỉnh đầu lại đội đế quan, tay không cầm binh khí, nhưng mà đôi tay trắng đẹp như ngọc kia lại khiến cho Hàn Sâm có một loại cảm giác hết sức nguy hiểm.

- Mặc kệ như thế nào cũng phải kiên trì đến lúc tiểu yêu tinh tiêu diệt thằn lằn mới được.

Hàn Sâm cắn răng một cái, cũng không đợi Dị Linh kia đi xuống liền đã vọt lên trên thềm đá.

Gần đây Động Huyền Khí của hắn đại thành, linh thức vô cùng nhạy cảm, hơn nữa còn có thân pháp Động Huyền, dưới công kích của hai sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh mẽ, chỉ quần nhau trong một thời gian ngắn có lẽ sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Hàn Sâm bị quái vật cương thiết khôi giáp đuổi theo đằng sau, hiển nhiên nó vô cùng phẫn nộ đối với việc Hàn Sâm dám khinh nhờn Dị Linh kia, đại kiếm trong tay và kiếm quang vung vẩy càng thêm hung mãnh.

Chỉ là Hàn Sâm toàn lực thi triển thân pháp Động Huyền, mặc dù không thể cùng nó chính diện chống lại, nhưng nó muốn tổn thương Hàn Sâm cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Hàn Sâm mới đi lên mấy trăm bậc thềm đá thì Dị Linh kia đã đi xuống rồi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, giống như là có chút miệt

thị, bàn tay trắng như ngọc khẽ nâng lên, nắm thành nắm đấm, một quyền đánh tới Hàn Sâm.

Ngọc quyền kia thoạt nhìn giống như không hề dùng sức, nhưng mà ở trong chớp mắt, ngọc quyền kia lại tựa như vượt qua không gian, trực tiếp đánh lên trên bụng Hàn Sâm.

Bành!

Thân thể Hàn Sâm giống như là sao băng từ trên thềm đá bay rơi xuống, trực tiếp nện ở trên nóc một cung điện phía dưới, đập nóc nhà ra một vết nứt.

Áo giáp trên bụng Hàn Sâm xuất hiện rất nhiều vết rạn, còn có một chỗ lõm vào, Hàn Sâm từ trên nóc nhà đứng lên, khóe miệng đã tràn ra máu tươi.

Một quyền này của Dị Linh cũng không phải là một đòn tất trúng, chỉ là tốc độ bộc phát quá nhanh, nhanh đến mức khiến cho Hàn Sâm không kịp phản ứng.

Còn may tuy tốc độ của cô ta rất nhanh, nhưng lực lượng lại có chút chưa đủ, nếu không thì áo giáp đều sẽ bị cô ta đánh nát rồi.

Quái vật cương thiết khôi giáp từ trên thềm đá kia bay vọt xuống, đại kiếm sắt thép trong tay mang theo ánh kiếm màu xanh lục kinh khủng chém tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm bước ra một bước, tránh né quái vật cương thiết khôi giáp chém tới, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Dị Linh kia, tốc độ của Dị Linh kia quá nhanh, đợi cô ta ra tay mới phản ứng thì sẽ không kịp.

Nhưng mà linh thức của Hàn Sâm rất kinh người, có thể làm ra dự phán trước khi cô ta ra tay, hiện tại cũng đến lúc khảo nghiệm thành quả tu luyện của Hàn Sâm trong khoảng thời gian này rồi.

Dị Linh nhìn Hàn Sâm, một lần nữa giơ nắm đấm lên, một quyền đánh tới Hàn Sâm.

Trong giây phút quả đấm của cô ta đánh ra, tốc độ đột nhiên tăng vọt, dùng thị lực của Hàn Sâm đều không nhìn rõ ràng quả đấm của cô ta đánh tới như

thế nào, cả người Dị Linh cũng giống như là thuấn di xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm.

Bước chân giao thoa, Hàn Sâm dựa vào linh thức vượt xa người thường kia, cứ thế bắt được quỹ tích nắm đấm của Dị Linh, thân hình khẽ nhúc nhích, tránh né một quyền này.

Dị Linh nhìn nắm đấm của mình xẹt qua bên cạnh gò má của Hàn Sâm, trên mặt hơi lộ ra một tia kinh ngạc.

Lúc gần trong gang tấc đó, Hàn Sâm trở tay liền đánh ra một quyền tới bụng dưới Dị Linh, muốn báo mối thù một quyền vừa rồi.

Thế nhưng mà thân thể Dị Linh kia hơi động, dĩ nhiên giống như là thuấn di biến mất, quả đấm của Hàn Sâm ở trong khoảng cách gần như thế, lại đánh vào trong khoảng không.

Chương 802: Linh Thức Đại Thành

Hàn Sâm cảm thấy một mình mình giống như là đang bị hai cường giả truyền kỳ vây công, mỗi một giây đều có nguy hiểm tới tính mạng.

Dị Linh kia đột nhiên gia tốc giống như là thuấn di, mà ánh kiếm màu xanh lục của quái vật cương thiết khôi giáp vô cùng cứng rắn, ở dưới hai người vây công, Hàn Sâm chỉ có thể không ngừng di động vị trí để trốn tránh.

Hàn Sâm vận dụng thân pháp Động Huyền tới cực hạn, phối hợp thêm Động Huyền Khí, ở trong mắt Hàn Sâm, mỗi một cử động của Dị Linh cùng quái vật cương thiết khôi giáp đều giống như có vô số quỹ tích kéo dài tới, giúp cho Hàn Sâm có thể né tránh sớm hơn một bước.

Dù vậy, áp lực mà hai sinh vật khủng bố này mang đến cho Hàn Sâm vẫn vô cùng to lớn, chỉ cần hắn có một chút sai lầm, sẽ rơi vào cục diện vạn kiếp bất phục.

Hiện tại Hàn Sâm căn bản không có thời gian suy nghĩ những chuyện khác, không dám có một chút phân tâm nào, toàn bộ tinh lực đều tập trung vào dự phán hành động của Dị Linh cùng quái vật cương thiết khôi giáp.

Dị Linh gia tốc cực nhanh không gì sánh kịp, Hàn Sâm chỉ có thể làm ra dự phán mới có cơ hội né tránh.

Kiếm quang của quái vật cương thiết khôi giáp lăng lệ, cũng không phải là Hàn Sâm có thể chống lại, chỉ có thể né tránh nó tấn công.

Xoẹt!

Một tia kiếm quang chém tới Hàn Sâm, Hàn Sâm không thể hoàn toàn né tránh, áo giáp sau lưng lập tức bị cắt ra một lỗ hổng dài cả thước, máu tươi lập tức chảy ra.

Bành!

Dị Linh ngay lập tức xuất hiện ở bên trái Hàn Sâm, một quyền đánh tới trái tim của hắn, Hàn Sâm nghiêng người tránh thoát, nhưng cánh tay lại không thể tránh né được, bị đánh trúng vị trí khớp bả vai cùng cánh tay, cánh tay trái trực tiếp bị trật khớp.

Hàn Sâm cắn răng tiếp tục kiên trì, không có một chút dừng lại nào, thánh quang trên người lập loè, vừa trốn tránh vừa chữa trị thân thể bị thương của mình.

- Tiểu yêu tinh, nhanh lên! Tao sắp không chịu nổi nữa rồi.

Hàn Sâm âm thầm kêu khổ, tố chất thân thể của hắn vẫn còn chưa đạt tới Thiên Nhân, đối phó với một con sinh vật siêu cấp thần huyết còn được, hiện tại một người ngăn chặn hai con, mỗi giây mỗi phút đều cực kỳ nguy hiểm.

Bành!

Sau lưng Hàn Sâm lại trúng thêm một quyền của Dị Linh, cả người đều bị đánh bay lên giữa không trung hơn 10m, mạnh mẽ dùng Phi Thiên Thuật

cải biến quỹ tích của mình ở trên không trung mới tránh né được kiếm quang của cương thiết khôi giáp chém tới.

Hàn Sâm biết nếu như mình tiếp tục như thế, chỉ sợ là không đợi được tiểu yêu tinh đến trợ giúp thì đã chết rồi, không phân tâm suy nghĩ chờ tiểu yêu tinh trợ giúp nữa, dùng toàn bộ tâm tư để suy nghĩ xem làm như thế nào mới ngăn cản được Dị Linh cùng quái vật cương thiết khôi giáp công kích.

Phi Thiên Thuật cũng được Hàn Sâm sử dụng ra, thông qua không gian lôi kéo, bố cục cùng dự phán lập thể hóa toàn bộ phương vị, tiến tới né tránh thêm càng nhiều công kích của hai người.

Trái tim giống như pít-tông điên cuồng nhảy lên, tinh lực trong hai quả thận cuồn cuộn không dứt, sau khi đầu óc Hàn Sâm tỉnh táo lại, toàn bộ tâm tư đều tập trung vào việc phán đoán, tình huống quả nhiên có một chút chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng mà cũng chỉ là tốt hơn một chút mà thôi, dưới sự vây công của hai sinh vật khủng bố, Hàn Sâm vẫn ở trong hoàn cảnh xấu, hơi không cẩn thận liền mất đi cái mạng nhỏ này.

Ở trong mỗi lần giao phong kia, vết thương trên người Hàn Sâm không ngừng gia tăng, mặc dù đều không đến nỗi mất mạng, nhưng cũng khiến cho tình huống của hắn càng ngày càng nguy hiểm.

Áo giáp Ma Nghĩ Vương đã bị hao tổn nhiều chỗ, tiếp tục nữa, sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh nát, đến lúc đó tình cảnh của Hàn Sâm sẽ càng thêm gian nan.

Chỉ là lúc này Hàn Sâm đã vứt tất cả mọi chuyện ra khỏi óc, chỉ nghĩ phải phán đoán như thế nào để hấp dẫn hai người bọn họ rơi vào trong bố cục của mình, dù sao đã không có nhiều gánh nặng trong lòng nữa, tận lực để cho mình hạ thấp tổn thương tới mức nhỏ nhất.

Bên trong Động Huyền Khí, khắp nơi trên người của Hàn Sâm đều là máu tươi dầm dề, trông giống như là một người máu, nhưng mà ánh mắt của hắn lại vẫn kiên định rừng rực như cũ.

Mặc kệ là luyện tập cùng với Tần Huyên, hay là luyện tập Thượng Đế Chi Thủ, cũng chỉ là luyện tập kỹ xảo thuần túy, nhưng mà hôm nay lại chân chính tôi luyện trong thời khắc sinh tử, ngược lại giúp cho linh thức của Động Huyền Khí càng thêm nhạy cảm.

Lúc này Hàn Sâm đã tâm vô tạp niệm, mặc dù vết thương trên người càng ngày càng nhiều, nhưng mà hắn ứng phó lại càng ngày càng nhẹ nhàng.

OÀ..ÀNH!

Bỗng nhiên ngay lúc đó, đầu óc Hàn Sâm giống như là nổ tung, chỉ cảm thấy suy nghĩ một hồi rộng mở, tư duy kéo dài vô hạn hướng ra bên ngoài, cùng Động Huyền Khí trên người hòa làm một thể.

Ở trong Động Huyền Khí này, mọi cử động của Dị Linh cùng quái vật cương thiết khôi giáp giống như ở trong lòng bàn tay Hàn Sâm, tựa như quỹ tích di động của bọn họ đã được vẽ sẵn thành bản đồ rồi vậy, cho dù Hàn Sâm không nhìn thấy công kích cao tốc của Dị Linh, nhưng mà vẫn có thể lông tóc không hao tổn né tránh công kích của cô ta.

Loại cảm giác này kỳ diệu không có cách nào hình dung nổi, nhưng mà Hàn Sâm hiểu rõ, hiện tại mình mới xem như sử dụng linh thức của Động Huyền Khí tới cực hạn, linh thức đã trở thành thứ có thể sánh ngang với đệ bát thức.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy cả người vô cùng nhẹ nhõm, dưới sự vây công của hai sinh vật khủng bố, chẳng những có thể không bị thương chút nào né tránh, ngẫu nhiên còn có dư lực có thể phản kích một quyền.

Chỉ là hiện tại hắn phản kích, căn bản không hình thành được uy hiếp quá lớn đối với hai sinh vật khủng bố này, cũng chỉ là phí công mà thôi.

Mặc dù như thế, Hàn Sâm cũng đã vô cùng hưng phấn, chỉ cần hắn kéo lại bọn họ, sớm muộn gì tiểu yêu tinh cũng có thể giết chết thằn lằn rồi tới tiếp viện, khi đó tình thế sẽ lại một lần nữa cải biến.

Dị Linh hiển nhiên cũng ý thức được mấu chốt của vấn đề, mặc dù cô ta và quái vật cương thiết khôi giáp đều mạnh hơn Hàn Sâm, nhưng mà trong

một chốc một lát thực sự không thể làm gì được Hàn Sâm.

Nếu lại tiếp tục chờ đợi, sau khi thằn lằn bị giết, tình thế sẽ trở nên có chút phiền phức.

Dị Linh khẽ nhíu mày, giống như đã hạ mệnh lệnh gì đó đối với quái vật cương thiết khôi giáp kia, quái vật cương thiết khôi giáp lập tức xoay người rời đi, thoạt nhìn là muốn đi cứu viện thằn lằn rồi.

Sắc mặt của Hàn Sâm biến hóa, biết mình tuyệt đối không thể để cho quái vật cương thiết khôi giáp ở thời điểm này đi qua trợ giúp.

Cắn răng một cái, Hàn Sâm gia tốc xông lên thềm đá, dĩ nhiên hướng về Thần Điện Dị Linh ở trên đỉnh thềm đá kia.

Trong mắt Dị Linh lập tức lóe lên một tia dị sắc, lách mình đuổi theo Hàn Sâm, muốn chặn Hàn Sâm lại.

Thân hình Hàn Sâm đảo trái ngã phải, không ngừng chế tạo động tác giả lần lượt tránh né, khiến cho Dị Linh không dò xét rõ được ý đồ chân thật của hắn, mặc dù là tốc độ của Dị Linh nhanh hơn hắn, nhưng cũng không thể hoàn toàn ngăn cản hắn chạy tới gần Thần Điện Dị Linh.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng như vậy thì Dị Linh sẽ gọi quái vật cương thiết khôi giáp kia trở về, như vậy thì hắn có thể lại kéo dài thêm một khoảng thời gian ngắn nữa, để cho tiểu yêu tinh giết thằn lằn.

Thế nhưng mà không nghĩ tới Dị Linh cũng không làm như vậy, cô ta cũng không gọi quái vật cương thiết khôi giáp trở về, tự mình cũng ngừng lại, trong mắt tựa hồ có một đám màu đen đang lan tràn.

Chỉ là trong một tích tắc, con ngươi màu đen của Dị Linh liền khuếch trương ra, nhuộm tròng trắng mắt thành màu đen nhánh, tựa hồ ở bên trong có vầng sáng kỳ dị đang lưu chuyển.

Mà trong lúc đó áo giáp màu đen trên người cô ta cũng giống như là bốc cháy lên, bên ngoài chập chờn ngọn lửa màu đen, giống như Ma Cách Thú biến thành khói phủ ở trên người Hàn Sâm.

Nhưng mà ở trong ngọn lửa màu đen kia, khí tức sinh mệnh trên người Dị Linh đột nhiên tăng vọt, thoáng chốc đã đạt đến tình trạng khiến cho Hàn Sâm hãi hùng khiếp vía, khí thế mạnh mẽ không có cách nào tưởng tượng nổi.

Chương 803: Huyết Chiến

Trong giây lát Hàn Sâm đã ngừng lại, xoay người nhìn chòng chọc vào Dị Linh giống như là Đế Hoàng kia, toàn thân cơ bắp đều trở nên căng thẳng.

Hắn không phải là không muốn tiếp tục xông lên, mà là trong lòng hắn lại cảm thấy hồi hộp, đã bị Dị Linh kia khóa chặt, chỉ cần hắn hơi chút nhúc nhích, liền sẽ đưa tới công kích khủng bố không cách nào tưởng tượng nổi.

Thế nhưng mà nếu đứng đấy bất động, khí thế khủng bố trên người Dị Linh kia một mực không ngừng tăng lên, đợi đến lúc cô ta ra tay, chỉ sợ cũng sẽ là một đòn kinh thiên động địa, Hàn Sâm không nắm chắc có thể hoàn toàn né tránh.

Mặc dù hắn có thể dự phán ở một trình độ nhất định, nhưng mà nếu như tốc độ của đối phương khiến cho hắn liền thời gian phản ứng cũng không có, như vậy dự phán cũng không có tác dụng gì.

Hiện tại khí tức trên người Dị Linh không ngừng tăng lên, liền cho hắn một loại cảm giác đáng sợ.

- Đáng chết!

Trên trán Hàn Sâm đã có mồ hôi lạnh không bị khống chế nhỏ xuống, mắt thấy lực lượng trên người Dị Linh không ngừng tăng lên, hắn lại không có một chút biện pháp nào.

- Liều mạng.

Hàn Sâm không thể nghĩ ra biện pháp nào khác, đành liều mạng ngưng tụ sức mạnh bản thân, ngưng tụ ra Đại Lôi Âm Quyền, chuẩn bị muốn mạnh

mẽ tiếp lấy một kích kinh khủng này của Dị Linh.

Công kích khủng bố như vậy, Hàn Sâm không tin Dị Linh có thể đánh ra lần thứ hai, chỉ cần có thể tiếp được một kích này, hắn sẽ có cơ hội.

Cho dù không tiếp nổi, cùng lắm thì áo giáp, Ma Cách Thú cùng ma văn Thạch Giáp Yêu bị phá hủy, dùng tố chất thân thể của hắn hiện tại, hơn nữa nhiều thú hồn hộ thể như vậy, không có khả năng trực tiếp bị giết chết.

OÀ..ÀNH!

Lúc Hàn Sâm ngưng tụ toàn bộ lực lượng lên trên nắm đấm, lại thấy Dị Linh toàn thân có ngọn lửa đen đốt cháy, giống như ma nữ Đế Hoàng kia bắt đầu chuyển động.

Vị trí cô ta đứng, không gian lập tức sụp xuống vặn vẹo, sau đó liền thấy thân thể Dị Linh kia trực tiếp biến mất, giống như là bị không gian sụp xuống hút vào, cứ như vậy liền biến mất không thấy.

Đồng tử của Hàn Sâm mạnh mẽ co rụt lại, lúc này vậy mà hắn không thể bắt được quỹ tích di động của Dị Linh kia, nhưng mà trong lòng vô cùng rung động, linh thức cũng đang điên cuồng cảnh cáo hắn, có đại khủng bố đang buông xuống.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm không quan tâm, trực tiếp đánh ra một quyền, lôi điện màu bạc trên nắm tay tách ra khiến không khí xung quanh nổ tung, điện quang lan tràn ở trong không khí, tiếng sấm kinh khủng giống như là sấm sét giữa trời quang, chấn động khiến cho màng tai đều đau nhức, trong đầu vang lên tiếng ông ông.

Thế nhưng mà ngay lúc tiếp theo, Dị Linh kia lại xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, gần Hàn Sâm trong gang tấc, nhìn khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo y hệt như Nữ Đế, cơ hồ sắp đụng tới chóp mũi Hàn Sâm, quả đấm ngọc bạch của cô ta đã hung hăng đánh tới bụng dưới của Hàn Sâm.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm muốn né tránh, nhưng căn bản không có khả năng, bị Dị Linh kia đánh một quyền lên trên bụng, lập tức áo giáp nguyên bản đã nứt vỡ bị đập cho chia năm xẻ bảy, mảnh kim loại vẩy ra tứ tán, cả người Hàn Sâm cũng bị đánh bay ra ngoài hơn 10m, hung hăng đâm lên phía trên một cây cột đá.

Dưới lực lượng va chạm kinh khủng, áo giáp sau lưng hắn cũng bị va nứt, ma văn Thạch Giáp Yêu đã đã bị phân cắt ra hoàn toàn, thú hồn bị hủy diệt, trực tiếp hóa thành khói tiêu tán.

Đối với loại công kích vật lý trực tiếp này, Ma Cách Thú cũng không có hiệu quả chống cự quá tốt, mặc dù khói đen vẫn còn, nhưng lại vô bổ không có tác dụng gì.

Khá tốt là áo giáp còn chưa hoàn toàn vỡ vụn, nhưng mà cũng sắp rồi, Hàn Sâm phun ra ngoài một ngụm máu tươi, mạnh mẽ thu áo giáp thú hồn Ma Nghĩ Vương về.

Áo giáp thú hồn Ma Nghĩ Vương đã không chịu nổi gánh nặng, tiếp tục đánh nữa sẽ trực tiếp nổ tan, Hàn Sâm chỉ có một cái áo giáp siêu cấp thần huyết như vậy, đương nhiên không thể để nó bị hủy diệt như thế.

Nhưng mà không có áo giáp siêu cấp thần huyết bảo vệ, lúc Hàn Sâm đối mặt với Dị Linh, tình cảnh sẽ càng thêm gian nan, mặc dù tố chất thân thể của hắn đã rất không tồi, nhưng mà còn chưa đạt tới tình trạng có thể chống lại sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm đã chuẩn bị toàn lực trốn chạy để khỏi chết, một trận chiến này không có cách nào đánh nữa, tiếp tục nữa thì sẽ là tình thế chắc chắn phải chết.

Thánh quang ở trong thân thể bộc phát, nhanh chóng chữa trị tổn thương, Hàn Sâm nhảy lên liền phóng ra bên ngoài Tí Hộ Sở.

Cũng may giống như Hàn Sâm đã đoán, Dị Linh kia sau một kích, cũng không thể tiếp tục đánh ra công kích giống như là thuấn di kia, nhưng mà xem tình trạng của cô ta, cũng không hề tiêu hao lớn giống như Hàn Sâm đã nghĩ, chưa hẳn không có khả năng đánh ra đòn thứ hai.

Sau khi Hàn Sâm sử dụng ra Đại Lôi Âm Quyền, thân thể có chút suy yếu, nhưng mà hiện tại lại bất chấp nhiều như vậy, chỉ có thể mạnh mẽ tiêu hao lực lượng, dùng Phi Thiên Thuật xông lên trời, muốn nhờ vào đó thoát khỏi Dị Linh kia.

Hàn Sâm không dám sử dụng cánh, cho dù có cánh thần huyết bạo tẩu, tốc độ cũng sẽ rất chậm, chỉ có thể dùng Phi Thiên Thuật mạnh mẽ bộc phát ra lực lượng trong cơ thể, bằng tốc độ nhanh nhất bay vút lên trời.

Dị Linh kia nhảy lên một cái, phá tan hơn 100m không gian, thẳng đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm giống như là quái điểu quanh quẩn ở trên không trung, tránh né Dị Linh công kích, nhưng lại kinh ngạc phát hiện ra, ngọn lửa màu đen trên người Dị Linh kia chập chờn, lại có thể lơ lửng ở giữa không trung.

- Lần này thật sự phải liều cái mạng già rồi.

Trong lòng Hàn Sâm nảy sinh ác độc, đang chuẩn bị muốn liều chết trốn chết, lại đột nhiên nghe được một tiếng răng rắc thanh thúy truyền vào trong tai.

Mà âm thanh răng rắc kia lại đến từ cáu túi đeo ở bên hông hắn, trong lòng Hàn Sâm lập tức vui vẻ:

- Chẳng lẽ là Tiểu Ngân Ngân đã tiến hóa xong?

Chỉ là hiện tại Hàn Sâm đã không có thời gian đi nhìn, trên không trung không ngừng xoay quanh bay múa, tránh né từng đòn công kích của Dị Linh.

Thế nhưng mà sau một tiếng vang kia, lại không còn có tiếng vang nào khác, trong lòng Hàn Sâm buồn bực, chỉ có thể tiếp tục cắn răng chạy ra bên ngoài Tí Hộ Sở.

Đồng thời hô lớn một tiếng đối với tiểu yêu tinh bên kia:

- Tiểu yêu tinh, đi thôi.

Hàn Sâm nói xong cũng dốc sức liều mạng bay ra bên ngoài, mắt thấy Dị Linh ở phía sau đuổi theo không dứt, lại đột nhiên cảm thấy tiếng tim đập nhanh quen thuộc

- Đáng chết, lại tới nữa.

Hàn Sâm quay người nhìn lại, quả nhiên lại nhìn thấy trên người Dị Linh kia bộc phát ra khí tức kinh khủng, thoạt nhìn lại muốn phát động ra công kích giống như là thuấn di lúc trước.

Hàn Sâm âm thầm cắn răng, chuẩn bị gọi tiểu thiên sứ trở về, để cho cô ta giúp mình ngăn cản một kích này, nếu thân thể của hắn lại chịu thêm một kích này, chỉ sợ không chết cũng sẽ mất đi nửa cái mạng.

Nhưng lại đột nhiên nghe được trong túi đeo sau lưng truyền đến một tiếng răng rắc, một luồng khí tức quen thuộc từ trong túi truyền đến, tựa hồ đang có đồ vật gì đó từ bên trong chui ra.

OÀ..ÀNH!

Trong lúc Hàn Sâm hơi ngẩn ra này, Dị Linh đã một lần nữa đột phá không gian, để cho Hàn Sâm hoàn toàn mất đi cảm giác đối với cô ta, hiện tại Hàn Sâm muốn gọi tiểu thiên sứ trở về thì đã không còn kịp nữa rồi.

Không chút dấu hiệu nào, Dị Linh một lần nữa phá không xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, ngọc quyền không lưu tình chút nào đánh về phía bụng dưới Hàn Sâm, khoảng cách gần như thế, tốc độ nhanh như vậy, Hàn Sâm đã khó có thể phản ứng.

Thế nhưng mà ở bên trong một tích tắc kia, Hàn Sâm lại nhìn thấy Dị Linh trước mặt thay đổi sắc mặt, con ngươi màu đen co rút lại, trên khuôn mặt lãnh diễm vậy mà lộ ra vẻ kinh hãi.

OÀ..ÀNH!

Một luồng ánh sáng lôi điện màu bạc trắng từ bên hông Hàn Sâm bay lên, giống một mặt trăng màu bạc, cùng quả đấm của Dị Linh va vào nhau.

Chương 804: Thu Phục Nữ Đế

Aaaa!

Ở bên trong một mảnh sấm sét màu bạc, thân thể của Dị Linh bị điện giật treo ở trên bầu trời, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu thảm.

Từng tia lôi điện màu bạc nhảy nhót ở trên khôi giáp của cô ta, mỗi một tia sét nhảy lên, đều khiến phía trên khôi giáp của cô ta xuất hiện một vết rách nhỏ.

Đáng sợ hơn là ở dưới sự tập kích của lôi điện kia, thân thể của Dị Linh tê liệt vặn vẹo, liền di động đều trở nên có chút khó khăn.

Lôi điện màu trắng rừng rực từ trong túi bên hông Hàn Sâm lao ra, vốn là lôi điện hóa thành một cái đầu hổ, sau đó là lôi điện biến thành thân hổ và bốn cái chân, cuối cùng là một cái đuôi hổ bằng lôi điện.

Toàn bộ con Lôi Hổ màu trắng rừng rực cao tới trên 2m, lôi điện màu bạc trên người nhảy múa, thoạt nhìn vừa xinh đẹp vừa nguy hiểm tới cực điểm, khiến cho người ta cơ hồ không có cách nào nhìn thẳng.

OÀ..ÀNH!

Lôi Hổ hóa thành tia điện, trong chốc lát đã vọt tới trước mặt Dị Linh, tốc độ cực nhanh quả thực không có cách nào tưởng tượng, tựa như điện quang xẹt qua bầu trời.

Đừng nói là toàn thân Dị Linh đang tê liệt, cho dù không bị tê liệt, cũng chưa chắc có thể tránh thoát chiêu công kích lôi điện này.

Răng rắc!

Dưới lôi điện giao kích, mặc dù Dị Linh đã đánh ra ngọc quyền để ngăn cản, nhưng mà tuy chặn được móng vuốt của Lôi Hổ, lại không ngăn được lôi điện màu trắng rừng rực trên người nó.

Dưới sự oanh kích của lôi điện, vết rạn trên áo giáp của Dị Linh càng nhiều, từng vết nứt ở dưới sấm sét nhảy múa rất nhanh đã lan tràn ra.

Lôi Hồ hóa thành lôi điện, một lần lại một lần tấn công Dị Linh, mặc dù Dị Linh kia nỗ lực ngăn cản, nhưng mà lôi điện ở trên người cô ta lại càng để lâu càng nhiều.

Rầm Ào Ào!

Sau một lần tấn công, áo giáp của Dị Linh kia rốt cục không chịu nổi sấm sét oanh kích nữa, ở bên trong một mảnh điện mang lấp lánh triệt để nổ nát, hóa thành từng mảnh kim loại vẩy ra tứ tán.

Dị Linh đã mất đi áo giáp bảo hộ, thân thể lõa lồ ở trong sấm sét màu bạc run rẩy, phát ra tiếng rú thảm.

Tiểu Ngân Ngân lại không có chút do dự nào, thừa dịp Dị Linh kia hoàn toàn bị lôi điện làm cho tê liệt, một lần nữa hóa thành lôi điện cùng Dị Linh giao thoa mà qua, lập tức chỉ thấy trên thân thể Dị Linh xuất hiện ba vết máu xỏ xuyên qua lồng ngực, máu tươi lập tức tuôn trào ra, có vô số lôi điện màu bạc đã lọt vào trong thân thể của cô ta, khiến cho miệng vết thương đều có lôi điện tràn ra.

Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn Tiểu Ngân Ngân biến thành Lôi Hồ không ngừng xuyên kích ở trên không trung, máu tươi trên người Dị Linh không ngừng phun ra, cuối cùng trực tiếp bị móng vuốt của Lôi Hồ xé rách, hóa thành ánh sáng tiêu tán, trở về Linh Hồn Chi Thạch trong Thần Điện Dị Linh.

- Tiểu Ngân Ngân!

Hàn Sâm nhìn Lôi Hồ đứng ở trên không trung, trong lòng mừng như điên.

Tiểu Ngân Ngân thành niên thể so với trong tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn, lại có thể trực tiếp chiến thắng siêu cấp Dị Linh, mặc dù có công lao đánh lén lúc đầu, nhưng cũng đã kinh khủng đến mức khiến cho người ta cảm thấy hưng phấn.

Lôi điện tán đi, Tiểu Ngân Ngân lại biến về bộ dáng tiểu ngân hồ xinh xắn, thân thể tựa hồ cũng không hề biến lớn, ngược lại hình như còn rút nhỏ hơn một vòng, chỉ dài khoảng một xích, bộ lông toàn thân sáng như bạc.

Nhưng mà Tiểu Ngân Ngân vẫn thong dong ưu nhã giống như ngày bình thường, đạp không đi xuống, trực tiếp hạ xuống trên bờ vai Hàn Sâm, liền giống như ngày thường nằm lên trên.

Trong lòng Hàn Sâm vui sướng, không nói hai lời trực tiếp phóng tới chỗ Thần Điện Dị Linh, Dị Linh còn đang tái sinh ở trong Linh Hồn Chi Thạch, có lẽ còn cần một chút thời gian, hắn dễ dàng lợi dụng chút thời gian mày chiếm lấy Linh Hồn Chi Thạch kia.

Mặc dù hiện tại thân thể của Hàn Sâm vẫn còn đang suy yếu, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều được, bộc phát ra tốc độ nhanh nhất xông vào bên trong Thần Điện Dị Linh.

Bên trong Thần Điện Dị Linh giống như là cung điện trên Tiên Cung, một tượng thần to lớn đứng ở trong đại điện, cũng không biết rốt cuộc là loại thần minh khống chế lực lượng nào.

Chỉ là ở trên trán có một viên Linh Hồn Chi Thạch giống như là lỗ đen, lúc này trong đó đang có ngọn lửa màu đen thiêu đốt biến ảo, hỗn độn giống như là vũ trụ mới sinh, hiển nhiên là đang thai nghén sinh ra Dị Linh một lần nữa.

Hàn Sâm sao có thể có nửa phần do dự, trực tiếp bay lên trời, một bước đạp ở trên mũi tượng thần, thò tay lấy Linh Hồn Chi Thạch kia xuống, giữ ở trong lòng bàn tay mình.

Bởi vì Dị Linh còn đang ở trong quá trình thai nghén, còn chưa từ bên trong Linh Hồn Chi Thạch trọng sinh ra, lúc này lại tính cả Linh Hồn Chi Thạch cùng một chỗ phát ra ngọn lửa màu đen kinh khủng, ở trước mặt Hàn Sâm biến thành một cái lỗ đen.

Lỗ đen dần dần co rút lại, Dị Linh kia từ trong đó đi ra, đã khôi phục bộ dáng vốn có, sắc mặt phức tạp không nói ra được, quỳ một gối xuống ở trước mặt Hàn Sâm, tay phải đặt lên trên ngực trái, cúi đầu nói:

- Sát Na Nữ Đế nguyện ý dâng lên trung trinh cuối cùng, đi theo chủ nhân cho đến vĩnh hằng.

Trong lúc nói chuyện, cô ta đã hóa thành một đạo tia sáng màu đen bay vào trong Hồn Hải của Hàn Sâm.

Chỉ nghe thấy dị sinh vật bên ngoài phát ra tiếng gào thét rung trời, chờ lúc Hàn Sâm lao ra, những sinh vật siêu cấp thần huyết nguyên bản ở trong Tí Hộ Sở kia đều đã chạy sạch sẽ.

Tiểu yêu tinh tựa như tranh công bay tới trước mặt Hàn Sâm, liền cả tay lẫn chân cùng một chỗ múa may, giống như là nói cô ta đã anh dũng như thế nào, như thế nào trợ giúp Hàn Sâm, công lao còn lớn hơn cả trời.

- Khổ cực, lần sau có thứ tốt nhất định sẽ để cho mày.

Hàn Sâm móc ra một viên Gen Tạo Hóa Đan đút cho tiểu yêu tinh, thứ này cô ta và Tiểu Ngân Ngân đều rất ưa thích.

Con cự thú kia lại điên cuồng chạy về phía một tòa cung điện, Hàn Sâm đi qua đó, nhìn thấy nó đang liếm láp con thú con chỉ còn một hơi kia, máu tươi đầy người vẫn khó có thể che đậy bi thương của nó.

Mà thú con nằm ở trên mặt đất run rẩy kêu lên đau đớn, thoạt nhìn đã sắp không sống nổi rồi, nó bị thương quá nặng, lại bị bắt đến nơi này, trên đường trì hoãn lâu như vậy, máu đều sắp chảy sạch rồi.

Vẫn là do khí lực của con thú con vô cùng mạnh mẽ, mới có thể kiên trì đến hiện tại vẫn chưa chết, đổi một con dị sinh vật có thân thể kém một chút, coi như là siêu cấp thần huyết đời thứ hai, chỉ sợ cũng đã chết từ lâu rồi.

Cự thú ngửa mặt lên trời gào lên đau xót, sau đó đột nhiên quay người phóng tới chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức hoảng sợ, còn tưởng rằng con cự thú này là muốn tìm hắn báo thù, vội vàng gọi tiểu thiên sứ trở về.

Thế nhưng mà ai ngờ cự thú có thân thể cao lớn kia lại chạy tới trước mặt Hàn Sâm, chân trước ầm ầm quỳ xuống, cúi đầu xuống giống như là đang

hướng Hàn Sâm khẩn cầu.

Chuyện này chấn động không gì sánh nổi, cự thú có thân thể khủng bố như thế, giống như một ngọn núi cúi đầu ở trước mặt Hàn Sâm, loại cảm giác đó khó có thể hình dung được.

- Mày muốn tao cứu nó?

Hàn Sâm lập tức đã hiểu rõ tâm tư của con cự thú này, lúc trước hắn đã từng dùng thánh quang trị liệu vết thương trên người cự thú, nên nó biết rõ thánh quang của hắn có hiệu quả trị liệu, cho nên mới cầu xin hắn như vậy.

- Nếu như tao cứu nó, chúng mày có thể đồng ý nghe theo mệnh lệnh của tao không?

Sau khi Hàn Sâm trầm ngâm một lát, nhìn con cự thú kia hỏi.

Hiện tại hắn hoàn toàn có thực lực chém giết hai con sinh vật siêu cấp thần huyết một lớn một nhỏ này, cũng có thể gia tăng lên không ít siêu cấp thần gen.

Nhưng mà cũng coi như từng cùng con cự thú này liên thủ tác chiến qua, lại thấy bọn nó quả thực có chút đáng thương, hơn nữa, hiện tại Hàn Sâm đã lấy xuống Tí Hộ Sở này, cũng đang thiếu người giúp đỡ bảo vệ.

Dùng thực lực hiện tại của Hàn Sâm, săn được siêu cấp thần gen chỉ là vấn đề thời gian, nhưng mà có thể tìm được hai con sinh vật siêu cấp thần huyết thủ vệ giữ nhà như vậy, chuyện này cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Cho nên chỉ hơi do dự một chút, Hàn Sâm liền quyết định muốn giúp con cự thú và thú con này một tay.

- Ô!

Cự thú phát ra một tiếng gầm nhẹ, một lần nữa cúi đầu ở trước mặt Hàn Sâm, ý tứ kia tự nhiên là đồng ý nghe theo mệnh lệnh của Hàn Sâm.

Chương 805: Đều Là Đế Linh

Bên trong Thần Điện Dị Linh, Hàn Sâm ngồi ở trên bảo tọa, có chút hứng thú đánh giá Sát Na Nữ Đế ở trước mặt, hắn cũng là lần đầu tiên biết rõ, cấp bậc chân chính của siêu cấp Dị Linh là Đế Linh.

- Mặc dù tôi thần phục với cậu, nhưng mà tôi và cậu đều là Đế Linh, nếu như cậu lấn tôi quá đáng, tôi tình nguyện tự bạo mà chết.

Sát Na Nữ Đế cắn răng nhìn Hàn Sâm nói.

- Đều là Đế Linh?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Sát Na Nữ Đế, nghe ý tứ của Sát Na Nữ Đế này, tựa hồ là bản chất của siêu thần thể Đế Linh kia, dĩ nhiên là để cho hắn có được thể chất của Đế Linh.

Sát Na Nữ Đế nhìn Hàn Sâm không nói gì, hiển nhiên là cho rằng Hàn Sâm đang nhạo báng cô ta, nếu như Hàn Sâm không có thân thể Đế Linh, cô ta sẽ lập tức tự bạo, cũng không thể nào thần phục với Hàn Sâm được.

Đều là Đế Linh, cô ta thần phục với Hàn Sâm như thế, đã là chuyện cực kỳ mất mặt, nếu như không phải bởi vì ràng buộc trong lòng còn không có cách nào xóa đi, cô ta đã sớm tự bạo Linh Hồn Chi Thạch chết đi rồi.

- Được rồi, vậy cô thử nói một chút coi, cô có yêu cầu gì?

Hàn Sâm có nhiều hứng thú nhìn Sát Na Nữ Đế.

Hiện tại hắn đã biết, chính mình lấy được siêu thần thể, chính là một loại thể chất Đế Linh, thu phục Dị Linh từ Đế cấp trở xuống, đó là thành công trăm phần trăm.

Nhưng mà đối mặt với Đế Linh, xác xuất thành công sẽ không nhất định, ít nhất mặc dù Sát Na Nữ Đế này đã thề thuần phục, nhưng vẫn còn ý thức phản kháng như cũ.

Thật vất vả mới thu được một siêu cấp Dị Linh, có thể tính toán là một tên thủ hạ siêu cấp, Hàn Sâm tự nhiên không hy vọng cô ta tự bạo mà chết.

- Tôi có thể nghe theo mệnh lệnh của cậu hiệu trung với cậu, nhưng mà cậu cũng phải giúp tôi hoàn thành tiến hóa, để cho tôi có cơ hội đi lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở một lần nữa.

Sát Na Nữ Đế kiên định nói ra.

- Nói như vậy, trước kia cô là người của không gian thứ ba Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm nghe thấy lời của Sát Na Nữ Đế, lập tức phát hiện ra vấn đề ở trong đó, có chút kinh ngạc nhìn cô ta hỏi.

- Đã từng tấn chức đi tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng bởi vì phạm phải tội lớn, lại bị đánh rớt trở về.

Ánh mắt của Sát Na Nữ Đế phức tạp nói ra.

- Hả, là tội lớn gì?

Hàn Sâm vô cùng hứng thú nhìn Sát Na Nữ Đế.

- Giết con của Đại Đế.

Sát Na Nữ Đế mặt không thay đổi nói.

- Đại Đế là gì? Nghe rất lợi hại đó.

Hàn Sâm càng có hứng thú.

Sát Na Nữ Đế lạnh nhạt nói:

- Dị Linh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở tranh bá thiên hạ, có thể đánh bại Đế Linh khác xưng bá một phương, mới có tư cách xưng là Đại Đế.

- Cô dám giết con của Đại Đế, thật sự có chút lợi hại đấy.

Hàn Sâm trầm ngâm một chút:

- Nếu nói như thế, nếu như cô muốn đi lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở, chẳng phải là vẫn bị Đại Đế kia ghi hận sao?

- Nếu như cậu sợ thì trả tự do cho tôi đi, tôi sẽ không liên lụy tới cậu.

Sát Na Nữ Đế lạnh lùng nói.

- Những chuyện kia sau này hãy nói đi, cô cũng nói một chút đi, cô phải như thế nào mới có thể một lần nữa tấn chức đi đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm suy nghĩ rồi hỏi.

Hiện tại Hàn Sâm nghĩ tới một vấn đề rất quan trọng, nếu như siêu thần thể Đế Linh của hắn thật sự giống như Đế Linh nói, như vậy lúc hắn đạt tới Thiên Nhân, vậy cũng sẽ giống như Đế Linh sẽ thức tỉnh năng lực thiên phú của bản thân mới đúng.

Hơn nữa nếu như quả thật có thể dựa theo Đế Linh mà tính, như vậy có phải hắn cũng có thể giống như Đế Linh tấn chức tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở hay không, không cần phải thông qua tiến hóa trì?

Hoặc là nói, hắn dùng phương pháp tấn chức của Đế Linh, lại sử dụng tiến hóa trì nữa, sẽ có chỗ tốt đặc biệt gì đó.

Cho nên Hàn Sâm muốn biết một chút, rốt cuộc Đế Linh tấn chức tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở như thế nào, cũng tiện xem trong đó có chỗ tốt gì không.

Nếu như là giống như Thánh Tê đi lên như vậy, cũng có thể suy nghĩ một chút, ít nhất tính ngẫu nhiên cũng không lớn như vậy nữa, có thể mở ra cánh cửa ở không gian thứ hai của Tí Hộ Sở đi lên, hiển nhiên đều là Dị Linh rất cường đại.

Sát Na Nữ Đế giải thích đại khái một chút, quả nhiên không sai biệt với phỏng đoán của Hàn Sâm là bao, Dị Linh muốn tấn chức, cũng chỉ có thể cường hóa Gen Đế Linh của mình, lúc Gen Đế Linh đạt tới 100 điểm là có thể tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Mà phương pháp tăng cường gen của Đế Linh không khác nhân loại và dị sinh vật mấy, đều có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa của dị sinh vật, dùng để tăng cường Gen Đế Linh của mình, cũng có thể hấp thu sinh mệnh tinh hoa của thực vật ở trong những Tí Hộ Sở, tương tự cũng có thể tăng cường Gen Đế Linh.

Nhưng khác với tính dẻo dai cực mạnh của nhân loại, bởi vì Đế Linh bị thuộc tính thiên phú bản thân hạn chế, bọn họ chỉ có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa cùng loại với thuộc tính thiên phú của bản thân.

Nếu như là Đế Linh hỏa hệ, thì chỉ có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa hỏa hệ, thủy hệ thì chỉ có thể hấp thu thủy hệ.

Mặc dù Hàn Sâm cũng có thể chất Đế Linh, nhưng mà hắn còn chưa đạt tới Thiên Nhân, thiên phú Đế Linh còn chưa thức tỉnh, cho nên trước mắt, Hàn Sâm vẫn có thể hấp thu các loại gen khác nhau.

Về phần sau khi thức tỉnh thiên phú Đế Linh, còn có thể hấp thu các loại thuộc tính hay không, Hàn Sâm cũng không dám xác định, dù sao hắn cũng chỉ là có được thể chất Đế Linh, cũng không phải thật sự là Đế Linh, tối đa cũng chỉ có thể coi là nửa Đế Linh.

- Hệ thiên phú của cô là gì?

Sau khi Hàn Sâm trầm ngâm một lát, lại nhìn Sát Na Nữ Đế hỏi một câu.

- Không gian.

Sát Na Nữ Đế đáp.

- Được, vậy sau này nếu như gặp được gen sinh mệnh tinh hoa hệ không gian thì tất cả sẽ thuộc về cô, nhưng mà với tư cách trao đổi, cô phải nghiêm khắc tuân theo mệnh lệnh của tôi.

Hàn Sâm cảm thấy cuộc làm ăn này rất có lợi.

Có một thủ hạ mạnh mẽ như vậy, mang theo cô ta đi tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng không phải là chuyện gì xấu, ít nhất chuyện con của Đại Đế theo lời cô ta, đó cũng chỉ là chính cô ta nói mà thôi, cho dù thật sự là có

chuyện như vậy, Hàn Sâm cũng không sợ, dù sao cô ta chỉ là một Dị Linh mà thôi, cùng lắm sau khi đi tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, để cho cô ta ở lại trong Hồn Hải là được, lúc nào cần thì sẽ triệu hoán cô ta đi ra hỗ trợ.

Sau khi đạt thành hiệp nghị với Sát Na Nữ Đế, Hàn Sâm đi xem Đại Hắc và Tiểu Hắc, chính là con cự thú và thú con kia, hiện tại đã được Hàn Sâm nuôi dưỡng để giữ Tí Hộ Sở, hơn nữa lấy tên là Đại Hắc và Tiểu Hắc.

Hàn Sâm đối với chuyện đặt tên vẫn không có thiên phú gì, gọi cho thuận miệng là được rồi, Đại Hắc cùng Tiểu Hắc cũng không có ý kiến gì, vì vậy liền vui vẻ quyết định như vậy.

Bởi vì Tiểu Hắc bị thương có chút quá nặng, mỗi ngày Hàn Sâm đều cần dùng một khoảng thời gian ngắn để trị liệu cho nó, mặc dù thương thế đã có chuyển biến tốt, nhưng muốn chân chính khỏi hẳn, vẫn phải cần một khoảng thời gian nữa mới được.

- Vất vả lắm mới đánh hạ được một Tí Hộ Sở Đế cấp, nhưng đáng tiếc bên này lại không có người nào, khắp nơi bên trong dãy núi đều là dị sinh vật cao cấp, trên cơ bản không có nhân loại nào đặt chân tới đây, chuyện này cũng rất phiền toái, đi nơi nào tìm người đến đây? Không có người, Tí Hộ Sở Đế cấp này của mình chẳng phải sẽ uổng phí rồi sao?

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút phiền muộn.

Trước mắt thì nhân loại có năng lực tới chỗ như thế này vẫn quá ít, hắn muốn kiếm tiền chỉ sợ là rất khó, chỉ có thể tạm thời để cho Đại Hắc và Tiểu Hắc trông coi ở đây, miễn cho lại bị những Dị Linh khác chiếm đi.

Hàn Sâm đang suy tư xem kế tiếp nên đi nơi nào, Sát Na Nữ Đế lại cho Hàn Sâm một lời đề nghị.

Chương 806: Săn Giết Thanh Lôi Ưng

Ở phía bắc của vùng núi này có một gốc Không Thanh Đằng đã kết quả, không bao lâu nữa sẽ thành thục, nguyên bản là Sát Na Nữ Đế chuẩn bị vài ngày nữa sẽ mang thủ hạ sinh vật siêu cấp thần huyết đến cướp đoạt trái cây của Không Thanh Đằng.

Nhưng mà hiện tại lại bị Hàn Sâm thu phục, bản thân cũng không có năng lực khống chế sinh vật siêu cấp thần huyết nữa, chỉ có thể mời Hàn Sâm trợ giúp cô ta đi cướp đoạt Không Thanh Quả.

- Còn có ai khác chú ý đến Không Thanh Quả nữa không?

Hàn Sâm nhìn Sát Na Nữ Đế hỏi.

- Gần đây có không ít sinh vật siêu cấp thần huyết đều đang dòm ngó Không Thanh Quả, còn có Quỷ Huyết Đế ở phương bắc, y nhất định sẽ đến tranh đoạt Không Thanh Quả.

Sát Na Nữ Đế suy nghĩ rồi nói ra.

- Không phải cô đã nói chỉ có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa cùng thuộc tính hay sao? Không Thanh Quả rốt cuộc là hệ gì, tại sao có nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết và Dị Linh tập trung vào như vậy?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Gen sinh mệnh tinh hoa của rất nhiều thực vật đều không có thuộc tính, rất có lực hấp dẫn đối với đại đa số sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh, Không Thanh Quả chính là một trong số đó.

Sát Na Nữ Đế đáp.

- Ồ.

Hàn Sâm nghe xong thì trong lòng cũng cảm thấy vui mừng, nói như vậy hắn cũng có thể kiếm chác một chút, mặc dù không có biện pháp tăng cường gen, ưu hóa gen trong cơ thể một chút cũng không tệ.

- Cô cũng nói cho tôi nghe xem, có những sinh vật siêu cấp thần huyết nào tương đối hung mãnh, Quỷ Huyết Đế gì đó kia, bổn sự của y như thế nào,

thủ hạ có những sinh vật siêu cấp thần huyết gì?

Hàn Sâm đương nhiên muốn dò nghe trước, mới quyết định nên đi hay không.

Sát Na Nữ Đế nói cặn kẽ tình huống cho Hàn Sâm nghe, sau khi Hàn Sâm nghe xong liền lập tức không nhịn được nhíu mày, gần đó xác thực có không ít sinh vật siêu cấp thần huyết lợi hại, chuyện này còn không phải là trọng điểm, trọng điểm là thực lực của Quỷ Huyết Đế kia còn hùng hậu hơn cả Sát Na Nữ Đế.

Dù sao thì Sát Na Nữ Đế cũng là sau khi tấn chức lại bị đánh trở về, chẳng qua cũng chỉ mới phát triển hơn mười năm mà thôi, sinh vật siêu cấp thần huyết thu phục được hết sức có hạn.

Mà Quỷ Huyết Đế kia lại khác, lúc này đã phát triển không biết mấy ngàn mấy vạn năm, có rất nhiều thuộc hạ sinh vật siêu cấp thần huyết, không phải Sát Na Nữ Đế có thể so sánh nổi.

Mặc dù Quỷ Huyết Đế không có khả năng mang theo tất cả sinh vật siêu cấp thần huyết tới, còn cần lưu lại một bộ phận bảo vệ Tí Hộ Sở của y, nhưng cho dù là như thế, lúc này y cũng là một cái phiền toái lớn trong lúc tranh đoạt Không Thanh Quả.

- Trước hết đi xem rồi hãy nói đi.

Hàn Sâm vẫn quyết định đi xem trước một chút, nếu như có cơ hội liền đoạt, không có cơ hội thì lui trở về cũng không muộn.

Chỉ để lại Đại Hắc cùng Tiểu Hắc, Hàn Sâm mang theo bọn Tiểu Ngân Ngân cùng rời khỏi Sát Na Tí Hộ Sở.

Vết thương trên người Tiểu Hắc còn cần tĩnh dưỡng, khẳng định không thể cùng đi, Tiểu Hắc không đi được, Đại Hắc cũng sẽ không chịu đi, cho nên chỉ có thể để cho bọn nó ở lại bảo vệ nhà.

Trước khi đi, Hàn Sâm còn hỏi Sát Na Nữ Đế, ở bên trong dãy núi chỗ này có sinh vật siêu cấp thần huyết hệ lôi điện hay không.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong Sát Na Nữ Đế miêu tả chuyện tiến hóa, liền nghĩ đến một vấn đề, Tiểu Ngân Ngân không có hứng thú gì đối với gen sinh mệnh tinh hoa thông thường, nhưng mà gen sinh mệnh tinh hoa cùng hệ, nó nhất định sẽ cần.

Tiểu Ngân Ngân hiện tại lại lợi hại như vậy, hơn nữa đã nuôi nấng lâu như thế cũng đã có tình cảm, Hàn Sâm tự nhiên hy vọng có thể để cho nó cũng tấn chức đi tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Về phần tên không đáng tin cậy tiểu yêu tinh kia, có cơ hội cũng có thể giúp cô ta, không có cơ hội thì cũng không cần cố ý đi tìm.

Sát Na Nữ Đế suy nghĩ, thật đúng là đã nghĩ ra có một con Thanh Lôi Ưng hệ lôi điện, nhưng mà năng lực phi hành của nó rất mạnh, muốn săn giết nó cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Trước kia Sát Na Nữ Đế cũng đã từng muốn đi thu phục con Thanh Lôi Ưng kia, nhưng mà cuối cùng vẫn thất bại, để nó bay ra khỏi vòng vây.

Dù sao thủ hạ sinh vật siêu cấp thần huyết có thể phi hành của Sát Na Nữ Đế lúc trước, cũng chỉ có Sáp Sí Hắc Hổ mà thôi.

Hiện tại Hàn Sâm tự nhiên là không giống, tiểu thiên sứ và Tiểu Ngân Ngân đều biết bay, hơn nữa còn có Sát Na Nữ Đế cũng có thể bay, hơn nữa còn chính hắn, muốn vây giết Thanh Lôi Ưng vẫn có cơ hội rất lớn.

Vì vậy Hàn Sâm quyết định trước khi đi lấy Không Thanh Quả, đi làm thịt Thanh Lôi Ưng trước, kiếm một khối gen sinh mệnh tinh hoa cho Tiểu Ngân Ngân bồi bổ, người ta mới vừa hoàn thành tiến hóa liền lập đại công, đương nhiên không thể bạc đãi nó.

Trên đường đi căn bản không có dị sinh vật nào có can đảm tiếp cận bọn họ, mặc dù bên trong dãy núi này cũng có đông đảo dị sinh vật cao cấp, nhưng có Tiểu Ngân Ngân ở đây, vẫn khiến cho dị sinh vật đều run lẩy bẩy né tránh ra xa xa.

Huống chi còn có Sát Na Nữ Đế dẫn đường, căn bản không có dị sinh vật nào dám tới.

Mãi cho đến lúc đi tới ngọn Ưng Sơn theo lời Sát Na Nữ Đế nói, Hàn Sâm từ rất xa thấy được con đại ưng toàn thân màu xanh thẫm kia đang bay múa xoay quanh trên tầng mây, xem ra giống như là đang tìm kiếm con mồi.

Hàn Sâm lập tức triệu hồi ra tiểu thiên sứ, lại để cho Tiểu Ngân Ngân và Sát Na Nữ Đế cùng một chỗ vây lại, tên không đáng tin cậy tiểu yêu tinh kia trốn ở bên trong sò biển ngủ rồi, làm bộ không nghe thấy lời của Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm cũng lười để ý đến cô ta, cất sò biển trở về trong túi, liền bay lên trời, cùng bọn Tiểu Ngân Ngân một chỗ vây giết con Thanh Lôi Ưng kia.

Tiểu Ngân Ngân lộ ra vẻ đặc biệt hưng phấn, lôi điện màu bạc trên người lập loè, hóa thành Lôi Hồ, bay lên đánh về phía Thanh Lôi Ưng, tiểu thiên sứ cùng Sát Na Nữ Đế từ hai phương hướng khác nhau bọc đánh qua.

Thanh Lôi Ưng muốn bay đi, tốc độ nhanh tới đáng sợ, đồng thời trên người cũng bắn ra từng luồng lôi điện màu xanh, lôi điện quả thực giống như là mưa to rơi xuống.

Chỉ tiếc lúc này nó gặp phải đối thủ bay cũng không hề chậm hơn nó, đặc biệt là Tiểu Ngân Ngân, căn bản không nhìn lôi điện màu xanh của nó, trực tiếp nhào tới, những lôi điện màu xanh đó gặp phải lôi điện màu bạc của nó liền trực tiếp bị hòa tan, không có một chút hiệu quả nào.

Hơn nữa tiểu thiên sứ cùng Sát Na Nữ Đế vây công, Thanh Lôi Ưng lập tức lâm vào trong khổ chiến, lông vũ cùng máu tươi trên người không ngừng rơi xuống, từng tiếng kêu thảm thiết xuyên thấu vòm trời.

Hàn Sâm chỉ tìm một cơ hội, từ rất xa bắn ra hai mũi tên, con Thanh Lôi Ưng kia đã bị Tiểu Ngân Ngân trực tiếp kéo xuống đầu chim, hóa thành ánh sáng tiêu tán ở bên trên bầu trời.

Chỉ có một viên gen sinh mệnh tinh hoa hiện ra sấm sét màu xanh rơi xuống, bị Tiểu Ngân Ngân trực tiếp nuốt xuống, sau khi nuốt vào vẫn còn có chút thèm thuồng liếm môi một cái.

Từng đạo lôi điện màu xanh ở trên da lông Tiểu Ngân Ngân nhảy lên vài cái, sau đó liền tiêu tán không thấy đâu nữa, ngoại trừ khiến cho da lông Tiểu Ngân Ngân càng thêm sáng như bạc, hình như cũng không có hiệu quả gì quá lớn.

- Không biết nếu như nó muốn đạt tới tiêu chuẩn tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đến cùng cần phải nuốt vào bao nhiêu gen tinh hoa loại lôi điện nữa.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cảm thán.

Gen tinh hoa giống như vậy, hắn khẳng định không có biện pháp ăn hết.

Sau khi săn giết Thanh Lôi Ưng, Hàn Sâm để cho Sát Na Nữ Đế dẫn đường, trực tiếp đi tới vị trí của Không Thanh Đằng.

Vùng núi này vô cùng rộng lớn, cũng không biết đến cùng là rộng bao nhiêu vạn dặm, bọn Hàn Sâm đã bay bảy tám ngày, rốt cục đã đi tới gần sơn cốc theo lời Sát Na Nữ Đế nói.

Còn chưa chân chính tiến vào trong sơn cốc, liền thấy hai con sinh vật khủng bố đang vật lộn sống mái với nhau ở trên đường núi.

- Tại sao nó lại ở chỗ này?

Hàn Sâm hơi ngẩn người, hắn nhận ra một trong hai sinh vật khủng bố đang vật lộn sống mái kia.

Chương 807: Tụ Tập

Một sinh vật khủng bố trong đó là một thân mặc áo giáp sắt thép, đại kiếm sắt thép trong tay có kiếm khí màu xanh lục lập loè, chính là quái vật cương thiết khôi giáp trước kia từng bị Sát Na Nữ Đế thu phục.

Lúc này hắn đang cùng một khô lâu điên cuồng đại chiến, toàn thân khô lâu giống như là mặc ngọc, trong tay nắm một thanh binh khí kỳ quái giống

như xương giống như sừng, nhìn không ra là thứ gì, đang đại chiến với quái vật cương thiết khôi giáp, vậy mà không hề rơi xuống hạ phong một chút nào.

Binh khí kỳ quái trong tay khô lâu cùng ánh kiếm màu xanh lục của quái vật cương thiết khôi giáp chạm vào nhau, vậy mà không bị hao tổn một chút nào, còn cứng rắn hơn cả Xích Diễm Bạo Long Đột của Hàn Sâm.

Quái vật cương thiết khôi giáp nhìn thấy Hàn Sâm liền nhanh chóng bỏ chạy, cũng không tiếp tục chiến đấu với bộ xương màu đen kia nữa, một đường chạy như điên, trong chớp mắt đã biến mất ở bên trong dãy núi.

Khô lâu kia chưa từng thấy qua Hàn Sâm, không biết Hàn Sâm lợi hại, thấy có người ở gần đó, lập tức lao đến bên này, binh khí kỳ quái trong tay trực tiếp đập xuống đầu Hàn Sâm.

Tiểu thiên sứ xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, đại kiếm trong suốt trong tay cùng khô lâu kia va chạm một chút, lực lượng thậm chí có chút không địch lại, lui về phía sau 2m mới giữ vững thân thể được, mà khô lâu kia lại là chém tới một đao.

Hàn Sâm không đi lên hỗ trợ, quan sát khí tức lưu chuyển trong người khô lâu kia, nó dĩ nhiên là một sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

Nhưng mà Hàn Sâm xem trong chốc lát, dần dần cảm thấy có chút không thú vị, khí tức lưu chuyển của sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai, trên cơ bản uy lực đều giống nhau, ngoại trừ thuộc tính cùng công dụng khác nhau ra, kỳ thật trên cơ bản đều ở trình độ tương đương.

Sau khi Hàn Sâm học một hồi, phát hiện ra trên cơ bản cũng không có tác dụng gì, hiện tại hắn lợi hại nhất vẫn là Đại Lôi Âm Quyền, loại quyền pháp dung hợp hai loại khí tức lưu chuyển này, uy lực quả thật lớn vô cùng, lợi hại hơn việc mô phỏng khí tức lưu chuyển của sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai nhiều.

Hàn Sâm cũng biết nguyên nhân, dù sao đây cũng chỉ là không gian thứ hai Tí Hộ Sở, hắn có thể mô phỏng được, cũng chỉ là khí tức lưu chuyển mở ra

đạo khóa gen thứ nhất, cho nên về mặt trình độ đều không chênh lệch bao nhiêu.

Về sau nếu như có thể tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, có thể mô phỏng ra khí tức lưu chuyển của những sinh vật siêu cấp thần huyết mở ra bảy tám đạo, thậm chí là chín mười đạo khóa gen, đó mới thực sự là lợi hại.

Tựa như Động Huyền Kinh của Hàn Sâm, mặc dù là Luyện Khí Thuật siêu cấp, nhưng mà ở dưới tình huống chỉ mở ra một đạo khóa gen, cũng chỉ tương đương như Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra đạo khóa gen thứ nhất, công dụng có chút khác nhau, nhưng mà cũng không có chênh lệch quá rõ ràng.

Muốn biết Luyện Khí Thuật nào lợi hại hơn, vẫn phải xem cuối cùng có thể mở ra bao nhiêu đạo khóa gen.

Cho nên chỉ có đi tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, ưu thế của Động Huyền Kinh mới có thể hoàn toàn thể hiện ra, hiện tại có mô phỏng ra nhiều loại năng lực hơn nữa, cũng chỉ là năng lực lúc mở ra một đạo khóa gen, chênh lệch không lớn.

Hơn nữa Động Huyền Kinh chỉ có thể mô phỏng ra khí tức lưu chuyển mà đối phương sử dụng qua, cũng không thể tự hành thăng cấp, cho nên mô phỏng nhiều cũng không cần thiết.

Hiện tại khí tức lưu chuyển mà Hàn Sâm cho rằng tương đối hữu dụng, chính là Đại Lôi Âm Quyền, Phi Thiên Thuật, cùng với khí tức lưu chuyển học được từ chỗ quái vật cương thiết khôi giáp, có thể kích phát kiếm quang, còn có chính là khí tức lưu chuyển mô phỏng ra từ chỗ Quang Chi Thần Tử, có thể giúp cho tốc độ của Hàn Sâm tăng mạnh.

Về phần khí tức lưu chuyển của Sát Na Nữ Đế, Hàn Sâm phát hiện ra mặc dù mình có thể mô phỏng ra, nhưng mà căn bản không chịu nổi lực lượng do không gian xé rách lúc tiến hành thuấn di, nếu thật sự dùng ra, cơ bản không khác gì tự sát cả.

Chỉ có thể đợi sau này tố chất thân thể tăng lên, mới có thể thử mô phỏng thuấn di.

Khô lâu kia lại có thể chiến bất phân cao thấp với tiểu thiên sứ, Hàn Sâm trực tiếp gọi Sát Na Nữ Đế ra, muốn tiêu diệt nó, nhưng mà ai ngờ khô lâu kia lại rất giảo hoạt, nhìn thấy Sát Na Nữ Đế xuất hiện, đột nhiên chu vào trong lòng đất, vậy mà trực tiếp trốn vào sâu dưới lòng đất, trong nháy mắt không thấy tung tích đâu nữa.

Tiểu thiên sứ một kiếm chém mặt đất ra vết sâu vài mét, cũng không phát hiện ra bóng dáng của khô lâu kia, không biết nó đã chạy trốn tới nơi nào rồi.

- Được rồi, đi xem cây Không Thanh Đằng kia trước đi.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quét một chút, cũng không phát hiện ra hành tung của khô lâu, chỉ sợ là đã chạy xa rồi.

Hàn Sâm tiếp tục lên đường, chờ lúc hắn nhìn thấy cây Không Thanh Đằng kia, lại không nhịn được trở nên ngây dại.

Nguyên bản hắn cho rằng đó chỉ là một cây dây leo mà thôi, tối đa cũng chỉ là sinh trưởng ở trên vách núi đá, nhưng mà hiện tại sau khi thấy tận mắt, lại phát hiện ra mình đã sai đến không hợp thói thường đến cỡ nào.

Cây dây leo kia lớn vô cùng, quả thực giống như là một cây cột màu xanh lá chống đỡ đất trời, liếc nhìn không thấy điểm cuối, dây leo trực tiếp lọt vào trong mây, giống như là cắm rễ ở bên trong đó, cũng không biết đến cùng là cao bao nhiêu.

Xa xa nhìn tới chỗ cây Không Thanh Đằng ở đằng kia, quái vật cương thiết khôi giáp đang leo về phía trước, mà ở phía dưới cách nó không xa, bộ xương màu đen kia đã leo lên phía trên.

Cũng không lâu lắm, hai sinh vật siêu cấp thần huyết cũng đã bò vào trong tầng mây, không nhìn thấy tung tích của bọn nó nữa rồi.

- Đây là Không Thanh Đằng? Đằng lớn như vậy, vậy nó sẽ kết ra bao nhiêu quả đây, căn bản không cần đoạt chứ?

Hàn Sâm nhìn cây đằng đầy cành lá kia nói.

Nếu như sau khi một đóa đóa hoa vàng nở ra một quả, cây Không Thanh Đằng này kết trái tuyệt đối là nhiều không có cách nào tưởng tượng, sao còn cần phải đoạt làm gì, đến ngàn con sinh vật siêu cấp thần huyết đều đủ ăn một bữa đấy.

- Đây chỉ là rễ cây Không Thanh Đằng mà thôi.

Sát Na Nữ Đế lạnh nhạt nói.

- Rễ? Có rễ cây mọc lá khai hoa à?

Hàn Sâm có chút không tin nói.

Sát Na Nữ Đế vừa đi tới bụi đằng khổng lồ kia vừa nói:

- Đây đúng là rễ của Không Thanh Đằng, dọc theo rễ leo lên, rễ này sẽ xuyên qua Huyền Không Đảo bên trong mây, từ mặt trên Huyền Không Đảo mọc ra mới là dây leo và cành lá chân chính của Không Thanh Đằng, hiện tại trái cây cũng đã sắp chín rồi, chúng ta mau mau lên đi.

Hàn Sâm nhẹ gật đầu, đi theo Sát Na Nữ Đế cùng leo lên Không Thanh Đằng, cây đằng giống như bánh quai chèo quấn vào nhau trực tiếp vươn vào trong tầng mây, độ rộng một cái dây leo cũng đủ để cho một chiếc xe tải đi qua.

Hàn Sâm triệu hồi ra Kim Mao Hống, cưỡi nó trèo lên trên, vẫn có rất nhiều không gian.

Loại thể nghiệm mới lạ này vẫn là lần đầu tiên có, sau khi bò lên mấy trăm mét, đứng ở phía trên nhìn xuống, có một phen cảnh sắc khá đặc biệt.

- Sát Na, trái cây kia còn bao lâu nữa thì sẽ thành thục? Tên Quỷ Huyết Đế quái quỷ gì kia có tới không?

Hàn Sâm vừa đi vừa hỏi.

- Cũng ở trong vòng hai ngày này thôi, có lẽ y đã đến rồi, chỉ sợ là đã chiếm vị trí có lợi ở trên Không Thanh Đảo.

Sát Na Nữ Đế nói ra.

- Nếu như còn hai ngày, chúng ta cũng không cần chạy đi gấp như vậy, từ từ trèo lên trên đi.

Hàn Sâm đang nói, đột nhiên nghe được một tiếng chim hót.

Đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy một con Hắc Hỏa Phượng Hoàng từ phía nam bay tới, trong chớp mắt đã xông vào trong tầng mây.

- Đây không phải là con Hắc Hỏa Phượng Hoàng ở bên trong Hắc Sa Mạc hay sao? Thậm chí ngay cả nó đều không ngại đường xa chạy đến như vậy, thật không biết lần này sẽ có bao nhiêu sinh vật siêu cấp thần huyết đến nữa.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút:

- Hắc Hỏa Phượng Hoàng đều tới, không biết con Thanh Kỳ Lân kia có tới hay không?

Chương 808: Ngỗng Nướng

Lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ, lại đột nhiên nghe được hình như có tiếng cười của một cô gái, nhưng lại không có cách nào xác định là từ đâu truyền tới.

- Chẳng lẽ có nhân loại đến đây rồi? Hay là Dị Linh?

Hàn Sâm nhìn xung quanh, phát hiện phía dưới cùng bên trên đều không có bóng dáng của nhân loại.

Đừng nói là người, liền dị sinh vật đều không nhìn thấy một con, bởi vì quả đã sắp thành thục, đại bộ phận dị sinh vật đã sớm xông lên trên Không Thanh Đảo, sao có thể ở lại chỗ này lề mề.

- Sát Na, cô có nghe thấy tiếng cười của một cô gái không?

Hàn Sâm nhìn về phía Sát Na Nữ Đế ở bên cạnh hỏi.

Sát Na Nữ Đế lắc đầu:

- Làm gì có tiếng cười của phụ nữ?

- Chẳng lẽ là tôi nghe nhầm rồi?

Hàn Sâm đang nghi hoặc, lại nghe được một tiếng cười của một cô gái, thanh thúy giống như tiếng chuông bạc, hiện tại Hàn Sâm đã thực sự tin là mình tuyệt đối không hề nghe nhầm, tiếng cười kia là tồn tại chân thật.

- Cô thật sự không nghe thấy?

Hàn Sâm nhìn về phía Sát Na Nữ Đế hỏi.

Sát Na Nữ Đế khẽ nhíu mày lắc đầu, nhưng cũng hướng xung quanh dò xét, lại không thấy có chỗ nào dị thường.

- Tiểu Ngân Ngân, mày có nghe thấy âm thanh gì hay không?

Hàn Sâm lại hỏi Tiểu Ngân Ngân đang nằm trên bờ vai, Tiểu Ngân Ngân cũng lộ ra vẻ mờ mịt nhìn Hàn Sâm một cái, hiển nhiên là nó cũng không nghe thấy âm thanh gì cả.

- Vậy thì quá kì quái rồi, tôi rõ ràng nghe thấy có một cô gái đang cười.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng cổ quái, chỉ có thể âm thầm lưu ý, hy vọng có thể tìm ra được nơi phát ra tiếng cười kia.

Tiếp tục dọc theo dây leo trèo lên trên, đi không bao lâu, Hàn Sâm lại nghe thấy tiếng cười giống như chuông bạc kia, Sát Na Nữ Đế và Tiểu Ngân Ngân vẫn không hề nghe thấy.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí một mực cảm ứng, nhưng mà cũng không phát hiện ra ở xung quanh có sinh vật nào cả.

Đoạn đường leo lên này, tiếng cười như chuông bạc kia thỉnh thoảng lại vang lên bên tai Hàn Sâm, hắn nghĩ hết biện pháp muốn tìm ra nơi phát ra

tiếng cười, kết quả đều không có tác dụng gì, căn bản không thể tìm được.

- Chuyện này thật đúng là kì quái.

Hàn Sâm tìm không thấy nơi phát ra, đành phải không thèm quan tâm nữa, tiếp tục leo lên trên.

Không Thanh Đảo lớn hơn Hàn Sâm tưởng tượng rất nhiều, quả thực giống như là một mảnh đại lục nổi trong mây, bọn Hàn Sâm theo dây leo bò lên trên đảo, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh sơn mạch trọc lốc, liền thực vật đều nhìn không tới vài cọng.

- Cậu thu tôi về Hồn Hải trước đi, miễn cho Quỷ Huyết Đế chú ý tới, một mình cậu đi qua, tận lực không nên gây chuyện, đừng để Quỷ Huyết Đế chú ý tới chúng ta, lúc nữa mới có cơ hội đục nước béo cò.

Sát Na Nữ Đế nói với Hàn Sâm, hiển nhiên cô cũng không cho rằng Hàn Sâm có thực lực chính diện chống lại Quỷ Huyết Đế.

- Được.

Hàn Sâm cũng biết thực lực của mình chưa đủ, chỉ có mấy người như vậy, còn có một con tiểu yêu tinh không đáng tin cậy, vẫn là ít xuất hiện một chút thì tốt hơn.

Thu Sát Na Nữ Đế vào trong Hồn Hải, Hàn Sâm liền đi tới vị trí trung tâm hòn đảo, chủ thể của Không Thanh Đằng có lẽ là sinh trưởng ở bên kia.

Ai ngờ đã đi hơn mười dặm đường, lại đột nhiên nghe được ở phía trước truyền đến tiếng kêu cứu mạng, Hàn Sâm không khỏi ngẩn người, bởi vì âm thanh kia nghe như thế nào đều giống như là của một nhân loại, không thể nào là Dị Linh.

- Phật Tổ, Ngọc Đế, thánh mẫu Maria, ai tới cứu tôi với!

Âm thanh kia kêu lên vô cùng thê thảm, Hàn Sâm nghe xong hai tiếng, càng nghe càng cảm thấy quen tai.

- CMN, đây không phải là tiếng Vương Vũ Hàng hay sao? Tại sao ông ta lại ở chỗ này? Chuyện này không có khả năng đi?

Đầy trong đầu Hàn Sâm đều là dấu chấm hỏi, đồng thời sắc mặt cũng đã thay đổi.

Ở chỗ khắp nơi đều là sinh vật siêu cấp thần huyết này, nếu như ở chung với tên quỷ không may Vương Vũ Hàng kia, Hàn Sâm không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nói không chừng liền mạng nhỏ đều phải tiễn đưa ở chỗ này.

Không nói hai lời, Hàn Sâm quay người muốn đi vòng sang chỗ khác, nhưng mà âm thanh của Vương Vũ Hàng vậy mà càng ngày càng gần, đã chạy tới bên này.

- Đậu xanh, sao mình lại xui xẻo như vậy chứ?

Trong lòng Hàn Sâm đang buồn bực, lại nhìn thấy Vương Vũ Hàng từ trong một sơn cốc chạy ra.

Mắt của y thật sự rất độc, cách xa như vậy, lại chỉ liếc mắt đã thấy Hàn Sâm, trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vừa chạy vừa kêu to:

- Đoàn trưởng, đoàn trưởng, tôi thật không nghĩ tới vậy mà cậu có nghĩa khí như vậy, ngàn dặm xa xôi tới cứu tôi. . .tôi quá cảm động. . . mau tới cứu tôi a. . . tôi sắp bị cắn chết rồi. . .

Trán Hàn Sâm nổi đầy gân xanh, hắn căn bản không biết ông ta ở chỗ này, làm sao lại chuyên môn tới cứu ông ta.

Nhưng mà cũng đã bị nhìn thấy, Hàn Sâm cũng không tiện bỏ đi, lúc nhìn kỹ phía sau lưng Vương Vũ Hàng, chỉ thấy một con ngỗng lớn màu trắng đang đuổi theo đằng sau Vương Vũ Hàng kêu cạc cạc.

Lúc đuổi kịp Vương Vũ Hàng liền hung hăng mổ lên trên mông của ông ta, khiến cho Vương Vũ Hàng phát ra từng tiếng kêu thảm thiết.

- Đoàn trưởng. . . nhanh cứu tôi. . .

Vương Vũ Hàng hướng Hàn Sâm kêu hai tiếng.

Hàn Sâm rơi vào đường cùng, đành phải rút Xích Diễm Bạo Long Đột ra xông tới, hắn cảm thấy khí tức sinh mệnh của con ngỗng trắng kia yếu nhược, chỉ có tiêu chuẩn sinh vật thần huyết, căn bản không cần quan tâm, trực tiếp chém là được.

Chém xuống một kiếm, lập tức đập con ngỗng trắng lông vũ bay loạn, trên người bốc cháy lên ngọn lửa màu đỏ, nhưng mà vượt quá ý liệu của Hàn Sâm, vậy mà không thể đập chết con ngỗng trắng kia.

Ngỗng trắng phát ra tiếng kêu cạc cạc thảm thiết, Hàn Sâm lại đập tới một đòn Xích Diễm Bạo Long Đột, lập tức đập chết con ngỗng trắng kia.

"Săn giết sinh vật thần huyết Bạch Thiên Nga, thu được thú hồn Bạch Thiên Nga, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen."

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Bạch Thiên Nga, nghĩ thầm cũng không nên lãng phí, móc Tử Vong Tang Chung ra, nhỏ máu của Bạch Thiên Nga lên trên chuông đồng màu xanh da trời, cũng có thể xúc tiến nó phát triển một chút.

Thuận tiện triệu hồi ra Âm Dương công chúa, để cho bọn họ nhóm lửa, chuẩn bị làm một bữa tiệc ngỗng nướng.

- Đoàn trưởng, cậu thật sự quá tốt với tôi, thật không nghĩ tới cậu lại lặn lội đường xa chạy tới cứu tôi. . .

Vương Vũ Hàng xông lên ôm cổ Hàn Sâm, nước mũi nước mắt tèm lem nói.

- Tôi căn bản không biết chú đang ở chỗ này, chỉ là đi ngang qua mà thôi, tôi còn đang muốn hỏi tại sao chú lại ở chỗ này thế?

Hàn Sâm nhìn Vương Vũ Hàng nói.

Vương Vũ Hàng nghe thấy Hàn Sâm nói như thế, nhưng vẫn không chịu tin tưởng, vẫn lộ ra vẻ mặt cảm động nói:

- Tôi biết đoàn trưởng cậu nhân nghĩa, cậu không cần phải giấu, tôi biết cậu muốn cứu tôi, nhất định là đã chịu nhiều đau khổ, đã hao hết thiên tân vạn khổ mới truy đuổi đến nơi này, tôi thật sự quá cảm động. . .

- Ngừng, chú nói cho tôi biết trước đi, làm sao chú lại tới nơi này?

Hàn Sâm thấy Vương Vũ Hàng lại sắp muốn bổ nhào tới thân thể hắn, vội vàng đè ông ta lại nói ra.

Vương Vũ Hàng lập tức lộ ra vẻ phẫn hận:

- Đám khốn kiếp kia quả thực không phải là người, tôi đang thoải mái câu cá ở bên băng hồ kia, bọn họ đột nhiên đánh tôi ngất xỉu, chờ sau khi tôi tỉnh đã bị nhốt ở trong một cái lồng, bị mang đến nơi này, bọn họ quả thực là không coi tôi là người, trên đường đi đều nhốt tôi ở trong lồng, cậu không biết đâu, đơn giản không muốn cho người ta sống. . .

Vương Vũ Hàng càng nói càng kích động, cuối cùng vẫn bị Hàn Sâm ngắt lời, mới nói ra là những người kia bị hai con dị sinh vật mạnh mẽ công kích, mới để cho ông ta có cơ hội thừa dịp loạn chạy trốn ra ngoài.

- Mau ăn một chút đi, ăn xong thì chú đi xuống ngay đi.

Hàn Sâm cũng không to gan giống như đám người kia, dám mang theo tên quỷ không may Vương Vũ Hàng tới chỗ như thế này, định để cho y ăn một chút gì đó, liền mau chóng mang y rời đi.

- Ừ!

Vương Vũ Hàng cầm lấy thịt ngỗng thơm ngào ngạt vừa mới nướng xong, liền chuẩn bị gặm.

Ự. . .c !

Một tiếng ngỗng kêu quái dị vang vọng khắp nơi, một con Bạch Thiên Nga to lớn từ trên trời giáng xuống, đã rơi vào trước mặt Vương Vũ Hàng, làm cho mặt đấy đều run rẩy, hai cánh quạt ra một trận vòi rồng, đôi mắt màu đỏ tựa như bánh xe đang nhìn chòng chọc vào miếng ngỗng nướng mà Vương Vũ Hàng đang đưa lên miệng.

Chương 809: Họa Thủy Đông Dẫn

- A! Đại ca. . . tôi còn chưa ăn. . . nếu không tôi trả lại cho đại ca. . .

Hai tay Vương Vũ Hàng run run đưa miếng thịt ngỗng nướng đến trước mặt con ngỗng trắng kia.

Ự. . .c !!!!

Ngỗng trắng tức giận kêu to một tiếng, há miệng mổ tới Vương Vũ Hàng.

- Đoàn trưởng. . . cứu mạng aaaa. . .

Vương Vũ Hàng kêu to chạy tới chỗ Hàn Sâm bên kia.

Hàn Sâm lập tức bay lên trời, hắn thật đúng là không dám giết, chẳng may giết con ngỗng trắng này, lại dẫn thêm dị sinh vật đáng sợ khác đến nữa, Hàn Sâm cũng không biết sẽ phải kết thúc như thế nào.

Có Vương Vũ Hàng ở đây, việc này sẽ có thể phát sinh, hơn nữa còn có tỷ lệ phát sinh rất cao.

- Đoàn trưởng, cậu đừng chạy, mau cứu tôi với!

Vương Vũ Hàng vừa chạy vừa gọi.

- Chú nhỏ, hiện tại tôi không cứu được chú. . .chú mau chạy tới phía vừa nãy chú chạy tới đi.

Hàn Sâm ở trên không trung nói ra.

- Tới chỗ vừa nãy? Tôi cũng không biết tôi từ chỗ nào chạy tới nữa.

Vương Vũ Hàng nói.

- Những người kia không phải là ép buộc chú tới sao, chú chạy trở về, dẫn con ngỗng trắng này tới chỗ bọn họ.

Hàn Sâm muốn nhìn một chú xem, rốt cuộc là ai bắt Vương Vũ Hàng, lại còn dám tới chỗ như thế này.

- Như vậy có được không?

Vương Vũ Hàng có chút do dự nói.

- Chú yên tâm đi thôi, có tôi ở đây.

Hàn Sâm cười nói.

- Đoàn trưởng, nếu tôi thực sự gặp phải nguy hiểm, cậu nhất định phải cứu tôi đấy.

Vương Vũ Hàng vừa trốn vừa kêu.

- Nhất định.

Hàn Sâm ở xa xa theo sau Vương Vũ Hàng chạy vào bên trong dãy núi.

Vương Vũ Hàng dẫn ngỗng trắng một đường chạy tới, thân pháp của y thật sự rất không tệ, mặc dù cực kỳ nguy hiểm, nhưng lại không thật sự bị ngỗng trắng mổ trúng, một mực trèo đèo lội suối trốn vào bên trong.

Bay qua vài ngọn núi lớn, Hàn Sâm xa xa nhìn thấy ở giữa một sườn núi, có nơi đóng quân của nhân loại, chỗ đó dựng rất nhiều lều vải, thoạt nhìn nhân số cũng không ít, ít nhất cũng có một hai trăm người.

Nhưng bởi vì không có đặc điểm riêng biệt gì, cũng nhìn không ra đến cùng là ai, Vương Vũ Hàng mang theo ngỗng trắng vọt vào nơi đóng quân, người ở bên trong doanh trại lập tức đều chạy ra, trong đó có không ít người đều mắng to với Vương Vũ Hàng.

Thế nhưng mà con ngỗng trắng kia có uy thế hạng gì, lập tức đánh nơi đóng quân người ngã ngựa đổ, trong nháy mắt đã giết chết hoặc mổ tổn thương không ít.

Một người đàn ông kêu to tổ chức nhân thủ vây công con ngỗng trắng, Hàn Sâm xem trong chốc lát, cũng không nhìn ra lai lịch của những người này đến cùng là ai, chỉ là thoạt nhìn thì những người này đã được huấn luyện vô cùng nghiêm chỉnh, ở dưới tình huống như vậy, vẫn rất phục tùng mệnh

lệnh, mắt thấy bị ngỗng trắng sát thương rất nhiều người, cũng không có ai chạy trốn.

- Những người này rốt cuộc là ai? Mặc dù có không ít cao thủ, nhưng nếu chỉ bằng vào những người này, ngay cả một con sinh vật siêu cấp thần huyết đều đấu không lại, làm sao còn chạy đến nơi đây?

Lúc Hàn Sâm đang kỳ quái, đột nhiên nhìn thấy trong đám người kia xuất hiện một ít dị biến.

Ở dưới sự chỉ huy của người cầm đầu đằng kia, trong đó có một vài người lấy ra ống kim tiêm vào cái gì đó vào trong mình, rất nhanh thân thể cơ bắp những người tự tiêm kia nhanh chóng nở ra, trong mắt phát ra màu máu, trên đỉnh đầu vậy mà mọc ra một cái sừng màu máu.

- Huyết Giác Tu La?

Hàn Sâm lập tức chấn động, hắn vẫn một mực không tra ra lai lịch của những tên Huyết Giác Tu La nọ, mặc dù một mực hoài nghi là do Thiên Sứ Gen giở trò quỷ, nhưng cũng không thể khẳng định.

Thật không ngờ vậy mà lại ở chỗ này nhìn thấy Huyết Giác Tu La, hơn nữa nhìn tới thì căn bản đó cũng không phải là Tu La tộc, mà là nhân loại sau khi sử dụng dược vật nào đó biến hình.

Những nhân loại kia sau khi biến thành Huyết Giác Tu La, năng lực chiến đấu tăng lên nhiều, ở dưới sự chỉ huy của người cầm đầu, tạm thời ổn định cục diện, nhưng vẫn không có năng lực đánh chết con ngỗng trắng, tuy nhiên ngỗng trắng cũng khó có thể muốn làm gì thì làm ở trong nơi trú quân nữa.

Những người không tiêm vào dược vật, có không ít đều là cường giả đã mở ra khóa gen, mấy cao thủ bao vây Vương Vũ Hàng, ý định bắt Vương Vũ Hàng lại.

Hàn Sâm xem trong chốc lát, đám người kia thủy chung không đả thương được con ngỗng trắng, thoạt nhìn tựa hồ đã hơi không kiên nhẫn rồi, có một cường giả mở ra khóa gen cũng tiêm vào loại thuốc này.

Rất nhanh, Hàn Sâm liền thấy bắp thịt trên thân người kia nở ra, trên đầu mọc ra sừng máu, khí tức sinh mệnh trên người tăng lên trên diện rộng.

Bành!

Chỉ thấy trên thân người kia bốc cháy lên ngọn lửa, một quyền đánh tới, ngọn lửa bốc cháy trên người của con ngỗng trắng, đốt mất vài cái lông vũ của con ngỗng trắng.

- Không có khả năng. . . điều này sao có thể?

Khuôn mặt Hàn Sâm lộ ra vẻ kinh hãi, người này lại có thể đánh lực lượng thuộc tính đặc biệt ra bên ngoài thân thể, đây chỉ có người đạt tới Thiên Nhân mới có thể làm được.

Mặc dù người này đã mở ra khóa gen, nhưng mà muốn đạt tới loại trình độ đó thì vẫn còn kém xa lắm, làm sao có thể đánh ra lực lượng hỏa hệ được?

- Đó rốt cuộc là loại thuốc gì?

Trong lòng Hàn Sâm khiếp sợ.

Mặc dù ngỗng trắng không bị thương nặng, nhưng đã có người có được lực lượng thuộc tính hỏa kia gia nhập, hơn nữa một đám Huyết Giác Tu La vây công, vẫn khiến cho ngỗng trắng ăn một chút thiệt thòi.

Ngỗng trắng thấy mình không chiếm được lợi thế gì, liền hú lên quái dị, giương cánh bay mất, những người kia cũng đuổi không kịp ngỗng trắng, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn nó chạy trốn.

Hàn Sâm trước khi chưa làm rõ ràng tình huống, không hề hành động thiếu suy nghĩ, mặc dù giết chết những người này không tính là rất khó khăn, nhưng bởi vì có những Huyết Giác Tu La kia, cho nên trong lòng Hàn Sâm cũng có chút kiêng kị.

Càng quan trọng hơn là, Hàn Sâm muốn điều tra xem những người này rốt cuộc là ai, cho nên không lập tức ra tay.

Vương Vũ Hàng bị bọn họ đánh cho một trận, lại bắt nhốt vào trong lồng.

Cũng may mặc dù Vương Vũ Hàng không may, nhưng y cũng không phải là đồ đần, cũng không hề gọi Hàn Sâm, những người kia cũng không biết có nhân loại khác đi tới Không Thanh Đảo.

Hàn Sâm liền ở đằng xa giám thị bí mật của bọn họ, muốn thu hoạch thêm một ít tin tức, còn Vương Vũ Hàng mặc dù bị đánh cho một trận, nhưng thoạt nhìn bọn họ thấy Vương Vũ Hàng còn hữu dụng, cũng không giết chết y, chỉ là bắt y nhốt lại, tạm thời cũng không có nguy hiểm gì.

Xem trong chốc lát, Hàn Sâm phát hiện ra một chuyện thú vị, những người sử dụng dược vật kia, đại khái qua một giờ sau, thân thể liền dần dần khôi phục đặc thù của nhân loại.

Hơn nữa sau khi bọn họ khôi phục thân thể nhân loại, thân thể trở nên tương đối suy yếu, đừng nói là chiến đấu với sinh vật siêu cấp thần huyết, chỉ sợ căn bản là không có khí lực để chiến đấu.

- Những vật phẩm này thoạt nhìn có tác dụng phụ rất mạnh, hơn nữa thời gian duy trì cũng vô cùng có hạn.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Cường giả mở ra khóa gen kia, dược hiệu tựa hồ có tác dụng lâu hơn rất nhiều, hơn hai giờ sau mới bắt đầu dần dần khôi phục bộ dáng nhân loại.

Nhưng y cũng tiến vào trạng thái suy yếu giống như vậy, sắc mặt trở nên rất kém, hữu khí vô lực nằm ở trong lều vải nghỉ ngơi.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quan sát bọn họ, rõ ràng có thể nhìn rõ khí tức sinh mệnh ở trong cơ thể y suy yếu vô cùng lợi hại, tố chất thân thể còn không bằng người vượt 100.

- Quản lý Khúc, Vương Vũ Hàng xui xẻo không phải bình thường, mới đến đây chưa được bao lâu đã rước lấy nhiều phiền toái cho chúng ta như vậy, để cho chúng ta tổn thất nghiêm trọng, tiếp tục như vậy chỉ sợ không đợi đến vật kia đi ra, chúng ta đã toàn diệt rồi.

Trong lều vải của thủ lĩnh, có hai người đang nói chuyện.

Hàn Sâm lập tức ngưng thần lắng nghe, hy vọng có thể từ đó nghe được một ít bí mật.

Chương 810: Không Thanh Quả

- Chuyện này cũng hết cách rồi, dị sinh vật kia cũng chỉ có thể để cho Vương Vũ Hàng dẫn dắt rời đi, nếu không chúng ta không có khả năng lấy được thứ kia.

Quản lý Khúc lạnh nhạt nói:

- Cũng may vật kia đã sắp chín rồi, cũng chỉ trong hai ngày này thôi.

Tôn Thành Công nói:

- Hiện tại Trần Thành cùng tiểu đội thứ ba đã sử dụng Tu La dịch, ít nhất cần một tuần lễ mới có thể khôi phục lại chiến lực, xem ra bọn họ không có cách nào tham gia nhiệm vụ lần này rồi.

Quản lý Khúc gật đầu:

- Vậy để bọn họ ở lại nơi trú quân tiếp ứng đi.

Hai người lại bàn thêm một chuyện nữa, Hàn Sâm nghe tới nghe lui cũng không nghe được đầu mối gì, nhưng cũng đã biết tựa hồ như những người này cũng là vì Không Thanh Quả mà tới.

- Những người này thật đúng là suy nghĩ hão huyền, bằng vài người như vậy liền muốn đoạt Không Thanh Quả, thật sự là nói chuyện hoang đường viển vông, chỉ sợ bọn họ còn không biết Không Thanh Quả đã hấp dẫn bao nhiêu sinh vật khủng bố từ bốn phương tám hướng đến.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cười lạnh.

Mặc dù sau khi bọn họ sử dụng loại Tu La dịch gì đó kia, tố chất thân thể tăng lên trên diện rộng, nhưng mà lại có tác dụng phụ rất lớn, thời gian kéo

dài cũng không lâu.

Thứ hai là coi như để cho cường giả mở ra khóa gen sử dụng Tu La dịch, năng lực tăng cường vẫn còn kém hơn sinh vật siêu cấp thần huyết một chút, nếu lúc bình thường, nhóm người sử dụng loại Tu La dịch này sẽ có cơ hội vây giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng mà sinh vật siêu cấp thần huyết ở đây lại không phải chỉ có một con, trước mắt đã không biết có bao nhiêu con đang ngủ đông, ẩn giấu ở gần Không Thanh Quả, chỉ chờ Không Thanh Quả thành thục.

Những người này chỉ thấy được sinh vật siêu cấp thần huyết bề ngoài, đã xác định rõ ràng bọn họ sẽ gặp bi kịch.

Nhưng mà bọn họ đã muốn ra tay quấy đục nước nơi này, Hàn Sâm đương nhiên vui vẻ chấp nhận, có bọn họ quấy rối, Hàn Sâm có thể đục nước béo cò cũng không chừng.

Nếu không thì phải chính diện đối chiến với Quỷ Huyết Đế, Hàn Sâm thực sự không có lòng tin có thể chiếm được tiện nghi.

Hàn Sâm hạ quyết tâm trước tiên không động đến bọn họ, hơn nữa để cho Vương Vũ Hàng ở lại chỗ của bọn họ, Hàn Sâm cũng tương đối yên tâm, nếu Vương Vũ Hàng ở bên cạnh mình, hắn thật sự có chút sợ.

- Có thể chế tạo ra loại dược vật quỷ dị này, chỉ sợ là Triệu gia cùng Tề gia có khả năng cao nhất.

Trong lòng Hàn Sâm càng cảm thấy Huyết Giác Tu La tám chín là kiệt tác của Triệu gia.

- Loại thuốc này xuất hiện, sợ rằng sẽ làm không gian thứ hai Tí Hộ Sở thậm chí là cả Liên Minh một lần nữa thay đổi, nhân loại săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng sẽ không khó khăn như lúc trước. Nhưng mà, bọn họ không hấp thu được gen sinh mệnh tinh hoa, cho dù săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không có tác dụng quá lớn, nhiều lắm chỉ kiếm được thú hồn mà thôi.

Hàn Sâm âm thầm suy tư chuyện Huyết Giác Tu La xuất hiện, tương lai có thể sinh ra ảnh hưởng gì đối với hắn và Liên Minh.

Mặc kệ là như thế nào, loại thuốc này xuất hiện, đã phá vỡ cân đối của nhân loại hiện nay, nếu như loại thuốc này thật sự là do Triệu gia chế ra, chỉ sợ là lực ảnh hưởng của Triệu gia ở trong Liên Minh sẽ bởi vì loại thuốc này mà kịch liệt đề cao, đây là chuyện mà không ai ngăn cản được.

- Sau này phải nghĩ biện pháp từ chỗ bọn họ kiếm một ít Tu La dịch gì đó kia, về nghiên cứu một chút xem rốt cục là tình huống như thế nào.

Hàn Sâm cảm thấy thứ này thật sự có chút lợi hại, chính hắn nhất định không nghiên cứu được cái gì, nhưng mà giao cho Kỷ gia, có lẽ sẽ có chút tác dụng.

Chờ hai ngày, những người này rốt cục đã bắt đầu hành động, chỉ chừa một phần nhỏ người ở lại nơi đóng quân, phần lớn người mang theo Vương Vũ Hàng cùng một chỗ đi tới khu vực trung tâm của Không Thanh Đảo.

Hàn Sâm ở xa xa đi theo, hắn mơ hồ có thể cảm giác được bốn phía đều có rất nhiều khí tức kinh khủng, sau khi bọn quản lý Khúc tiến vào khu vực trung tâm, quả thực không khác gì tự chui đầu vào lưới.

Đáng tiếc là linh thức của những người đó quá thấp, căn bản không cảm giác thấy sự tồn tại của những sinh vật khủng bố kia, hoàn toàn không biết bọn họ đang từng bước đi về hướng tử vong.

Bởi vì bọn họ cần Vương Vũ Hàng dẫn dụ dị sinh vật nào đó, cho nên liền chữa trị tổn thương cho Vương Vũ Hàng, cũng không để cho y bị đói, trải qua cũng coi như không tệ.

Chỉ là bị nhốt ở trong lồng, tội nghiệp giống như là động vật trong vườn bách thú, hai tay Vương Vũ Hàng nắm chặt song thép, đôi mắt trông mong chờ Hàn Sâm tới cứu, còn kém chút đã kêu gào chảy nước mắt rồi.

Hàn Sâm một mực đi theo bọn họ vào khu vực trung tâm Không Thanh Đảo, trên đường đi bình tĩnh tới đáng sợ, những người kia chỉ cho là không có dị sinh vật nào tồn tại, nhưng lại không biết đang có bao nhiêu sinh vật

khủng bố đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, chỉ là Không Thanh Quả còn chưa thành thục, không có ai muốn xuất thủ trước mà thôi.

Đi hơn nửa ngày, Hàn Sâm rốt cục đã thấy Không Thanh Đằng chân chính, một cây dây leo màu xanh biếc vòng quanh một ngọn núi từng vòng, Thanh Đằng kia trực tiếp bọc cả một ngọn núi cao tới trăm mét lại.

Trên đỉnh núi lộ ra một ngọn dây leo, kết được bốn trái lớn cỡ quả bồ đào, mỗi một quả đều có màu đỏ tím, da mọng thịt sáng, thoạt nhìn đã sắp tới thời điểm thành thục rồi.

Một mùi thơm lạ lùng từ trên bốn viên Không Thanh Quả kia dũng mãnh tràn ra, khiến cho bốn phía ngọn núi đều tràn ngập một mùi thơm kỳ dị.

Mà ở trên đỉnh núi kia, có một con chim to lông đen đầu bạc thủ ở đó, nó cao hơn một trượng, thoạt nhìn dáng vẻ có chút giống con cú mèo, chỉ là lớn hơn con cú mèo không biết bao nhiêu lần.

Quản lý Khúc để cho mọi người ở dưới chân núi bắn tên tới con chim cú mèo kia, con cú mèo kia lại chỉ vỗ hai cánh lên một cái, đã đánh bay hết rất nhiều mũi tên, căn bản không có mũi tên nào có thể tới gần nó.

Hơn nữa nó cũng không hề rời khỏi đỉnh núi, vẫn thủ ở đó, thoạt nhìn là không chịu rời khỏi Không Thanh Quả, một mực chờ đợi Không Thanh Quả thành thục.

Quản lý Khúc dùng rất nhiều sách lược, quả nhiên đều không có hiệu quả gì, căn bản không có biện pháp đem con chim cú mèo kia dẫn dụ rời đi, cuối cùng vẫn chỉ có thể đuổi Vương Vũ Hàng lên trên ngọn núi, để cho y dẫn dắt con chim cú mèo kia rời đi.

Mặc dù Vương Vũ Hàng không muốn, nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể vịn dây leo trèo lên trên một đoạn, từ xa bắn một mũi tên tới con chim cú mèo kia.

Mũi tên kia đã sắp bắn đến trước mặt con cú mèo, con cú mèo căn bản là không có phản ứng gì, mũi tên đụng lên trên cánh của nó, trực tiếp bị đụng gãy.

Bọn quản lý Khúc đều khẩn trương nhìn chằm chằm vào con chim cú mèo kia, nhưng mà con cú mèo kia vẫn không có phản ứng gì, quản lý Khúc lập lại hô một tiếng với Vương Vũ Hàng:

- Lại bắn mấy mũi tên nữa đi.

Vương Vũ Hàng nhìn cung tiễn cùng ám khí ở phía dưới đang nhắm tới mình, chỉ có thể bất đắc dĩ lại bắn ra một mũi tên tới con cú mèo, lông mày của con cú mèo lập tức chớp chớp, giống như đang cố gắng chịu đựng lửa giận trong lòng.

Nhưng khi Vương Vũ Hàng bắn ra mũi tên thứ ba, rốt cục thì con cú mèo không chịu đựng nổi nữa, hai cánh mở ra, liền bay nhào tới chỗ Vương Vũ Hàng.

Vương Vũ Hàng lập tức quát to một tiếng liền nhảy xuống, sau đó muốn chạy về phía đám người.

Thế nhưng mà quản lý Khúc ra lệnh một tiếng, lập tức rất nhiều mũi tên bắn tới trước mặt Vương Vũ Hàng, buộc anh ta không thể không chạy tới một bên khác.

Nhìn con cú mèo đuổi theo Vương Vũ Hàng rời đi, trên mặt bọn quản lý Khúc đều lộ ra vẻ hưng phấn, lập tức tổ chức nhân thủ leo lên ngọn núi, muốn đi hái bốn viên Không Thanh Quả kia.

- Thật sự không biết sống chết, hiện tại ai dám đụng tới Không Thanh Quả đều phải chết.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, tạm thời không thèm quan tâm tới bọn họ nữa, chạy tới chỗ Vương Vũ Hàng bên kia, bảo trụ mạng nhỏ của Vương Vũ Hàng trước rồi nói sau.

Không Thanh Đằng bên này sắp bắt đầu một hồi gió tanh mưa máu, tạm thời không đến gần thì tốt hơn.

Chương 811: Triệu Hoán Sủng Vật

Hàn Sâm đuổi theo Vương Vũ Hàng đi ra ngoài, lại cảm giác thấy có rất nhiều khí tức kinh khủng đang tới gần Không Thanh Đằng, hiển nhiên là bị bọn quản lý Khúc kinh động.

Nguyên bản thời điểm Không Thanh Quả thành thục còn cần một khoảng thời gian nữa, bọn quản lý Khúc hiển nhiên cũng không biết lúc nào mới thật sự thành thục, lúc này đã đi xuống tay, khiến cho những sinh vật khủng bố kia không thể không đi ngăn cản, nếu không thì Không Thanh Quả sớm bị hái xuống, hiệu quả sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Coi như là Hàn Sâm có rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh mẽ trợ giúp, cảm giác được số lượng của những khí thế khủng bố đó cũng phải động dung, vô cùng khủng bố.

- Hi vọng bọn quản lý Khúc kia sẽ không chết hết, không có người sống hỏi khẩu cung thì sẽ khá phiền toái.

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Bay qua hai ngọn núi, rất nhanh đã đuổi kịp Vương Vũ Hàng, chỉ thấy y bị con chim cú mèo kia không ngừng tấn công, té vô cùng chật vật, áo giáp trên người có rất nhiều nơi đều đã bị xé nứt rồi, còn có thể nhìn thấy máu tươi đang chảy ra.

Mặc dù tổn thương cũng không thật sự nặng, nhưng mà bộ dáng đầu đầy bụi đất kia lại hết sức thê thảm.

Hàn Sâm vội vàng thả tiểu thiên sứ ra, chặn đánh con cú mèo đang đuổi theo Vương Vũ Hàng.

- Đoàn trưởng, rốt cuộc cậu đã tới.

Vương Vũ Hàng hưng phấn kêu lên, cũng bất chấp vết thương trên người, liền chạy tới phía Hàn Sâm bên này.

- Chậm đã, chú đừng tới đây, tiếp tục hấp dẫn sự chú ý của con chim cú mèo kia, để chúng tôi tiêu diệt nó.

Hàn Sâm vội vàng ngăn cản Vương Vũ Hàng chạy tới.

Vương Vũ Hàng vội vàng lên tiếng, dùng cung tên tiếp tục công kích con chim cú mèo kia, mà con cú mèo muốn đánh về phía Vương Vũ Hàng, nhưng lại bị tiểu thiên sứ chặn lại.

Vương Vũ Hàng thấy con cú mèo kia không chạy qua được, lập tức vui mừng, vừa bắn tên tới con cú mèo vừa kêu lên:

- Đến đây đến đây, Vương gia gia của mày ngay ở chỗ này, đến ăn tao đi!

Cổ nhân nói không hề sai, không tìm đường chết thì sẽ không chết, Vương Vũ Hàng vừa mới kêu không được vài tiếng, lại đột nhiên nghe thấy con chim cú mèo kia phát ra một tiếng kêu lạ giống như là tiếng trẻ con khóc nỉ non.

- Ha ha, chim chết, mày khóc cũng vô dụng, có bản lĩnh tới nha. . . ôi. . .

Vương Vũ Hàng đang hưng phấn trêu chọc con chim cú mèo kia.

Đột nhiên có một con chuột bự dài hơn một thước từ dưới đất chui ra, cắn một cái ở trên mông y, răng chuột bén nhọn trực tiếp cắn thủng khôi giáp của y, cứ thế mà xé thịt ở trên mông ra một khối.

Vương Vũ Hàng bụm lấy bờ mông gào thảm, phát hiện ra từ trong đất chui ra là một đàn chuột bự màu đen, cũng không biết có bao nhiêu con, giống như là thuỷ triều nhào tới phía y.

- CMN, con vật này còn có thể triệu hoán bầy chuột. . . đoàn trưởng mau cứu mạng a. . .

Vương Vũ Hàng triệu hồi ra một thanh trường thương quét loạn, nhưng mà bầy chuột kia thật sự quá nhiều, quét bay đi hơn mười con, lại có càng nhiều con xông lại.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quét qua những con chuột kia, không khỏi hơi có chút kinh ngạc, đám chuột này cũng không phải thật sự là dị sinh vật, trong cơ thể chúng cũng không có khí tức sự sống, hẳn là thứ do con chim cú mèo kia triệu hồi ra, cùng loại với những con côn trùng do ngân giáp trùng mẫu triệu hoán ra.

- Không thể tưởng được con chim cú mèo này còn có khả năng triệu hoán thú, chuyện này cũng vô cùng thú vị.

Hàn Sâm rút Xích Diễm Bạo Long Đột ra, bay lên đánh tới con chim cú mèo kia, đồng thời trong miệng nói:

- Chú nhỏ, chú chịu đựng một chút trước, tôi sẽ lập tức xử lý con quái điểu này.

- Cậu nhanh lên, tôi thật sự không chống nổi nữa rồi. . . ai ôi!!!

Vương Vũ Hàng lại bị một con chuột cắn một cái, lập tức trên cánh tay có một miếng thịt bị xé xuống.

- Tôi sẽ lập tức làm xong.

Trong mắt Hàn Sâm lóe lên một tia sát cơ.

Bành!

Xích Diễm Bạo Long Đột quét ngang lên, cùng tiểu thiên sứ phối hợp, trực tiếp quét trúng thân thể con cú mèo kia, đập nó bay lên.

Tiểu thiên sứ nhảy lên thật cao, hai tay cầm kiếm tàn nhẫn bổ xuống con cú mèo, Hàn Sâm lại đập lên một đòn.

Con cú mèo kia là sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất, bị Hàn Sâm liên thủ với tiểu thiên sứ đập ngã trái ngã phải, lông vũ trên người bắn loạn, máu tươi vẩy ra, không hề có lực đánh trả.

Thật vất vả tìm được một cơ hội muốn bay đi, lại bị Hàn Sâm thò tay hút lại, cứ thế mà hút con cú mèo đã bị thương rất nặng kia trở về.

BA~ ! BA~ ! BA~ !

Dưới sự công kích liên tục không ngừng, con cú mèo kia căn bản không có cơ hội đánh trả, trước sau cũng chỉ mấy phút, đầu màu trắng của con cú mèo đã bị tiểu thiên sứ một kiếm chém xuống.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Linh Miêu Ưng, đạt được thú hồn Linh Miêu Ưng, không thể ăn thịt, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm nghe được âm thanh kia liền mừng rỡ trong lòng, đã rất lâu rồi không lấy được thú hồn siêu cấp thần huyết, không biết đây là thú hồn siêu cấp thần huyết loại hình gì.

Linh Miêu Ưng vừa chết, những con chuột bự đó lập tức tiêu tán vô tung, mà Vương Vũ Hàng lại giật mình nhìn Hàn Sâm nói:

- Đoàn trưởng, cậu càng ngày càng trâu bò rồi, vậy mà vài phút đã đánh chết một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Đã rất chậm rồi.

Hàn Sâm rơi xuống dưới đất, cười nói với Vương Vũ Hàng:

- Chú rời khỏi nơi này đi, tôi còn phải qua bên kia nhìn một chút.

- Tôi cùng đi với cậu, tôi cũng muốn đánh chết những tên rác rưởi kia.

Vương Vũ Hàng tức giận nói, nghĩ đến mình bị những người kia nhốt ở trong lồng, y liền vô cùng khó chịu.

- Những tên rác rưởi đó chỉ sợ đã chết gần hết rồi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Cái gì?

Vương Vũ Hàng hơi ngẩn người, rất nhanh liền tỉnh lại, giật mình hỏi:

- Chẳng lẽ nơi đó còn có sinh vật siêu cấp thần huyết khác?

- Chẳng những có, hơn nữa số lượng còn nhiều vô kể, nếu như chú nhỏ thật sự hận bọn họ như vậy, tình nguyện chịu chết cũng muốn xem thi thể của bọn họ, vậy thì cùng đi thôi.

Hàn Sâm cười nói.

Mặt Vương Vũ Hàng lập tức biến sắc, đanh định nói điều gì, lại đột nhiên nhìn thấy phía Không Thanh Đằng bên kia có một ngọn lửa màu đen phóng lên trời, giống như núi lửa bộc phát.

- Khụ khụ, đoàn trưởng tự coi chừng, tôi ở phía dưới chờ tin tức tốt của cậu.

Vương Vũ Hàng nói xong nhanh như chớp hướng bên ngoài Không Thanh Đảo chạy đi, tốc độ nhanh kinh người.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua thú hồn Linh Miêu Ưng mà mình vừa mới lấy được, vậy mà lại là một cái thú hồn sủng vật.

- Chuyện này cũng thú vị đây, nếu như nuôi nấng Linh Miêu Ưng trưởng thành, vậy thì đồng nghĩa với việc có được một quân đoàn rồi.

Hàn Sâm đối với chuyện này cũng cảm thấy rất hứng thú, nhưng đáng tiếc nuôi nấng tới trạng thái chiến đấu, còn cần một chút thời gian.

Nhưng mà hắn săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết càng ngày càng dễ dàng, cho nên cũng không tính là quá khó khăn.

Tử Vong Tang Chung uống máu, Linh Miêu Ưng ăn thịt, cũng có thể cùng một chỗ nuôi nấng, sẽ không có gì xung đột cả.

Không có tâm tư triệu hoán Linh Miêu Ưng ra nhìn kỹ, ánh mắt của Hàn Sâm đã chuyển hướng về phía Không Thanh Đằng bên kia, thỉnh thoảng có một tiếng rống lên kinh khủng cùng tiếng lực lượng va chạm nhau truyền đến, thoạt nhìn chiến đấu vô cùng kịch liệt.

- Hi vọng Quỷ Huyết Đế đã xuất thủ, nếu không thì sẽ rất phiền toái.

Hàn Sâm đi tới chỗ Không Thanh Đằng bên kia, nhưng mà mới đi không được bao xa, chỉ thấy có mấy người chật vật chạy về bên này, dĩ nhiên là bọn quản lý Khúc.

Tình huống hiện tại của bọn họ có chút không tốt lắm, mấy người thoạt nhìn cũng đã tiêm Tu La dịch vào, trên người còn có một chút tổn thương.

- Hàn Sâm!

Bọn quản lý Khúc cũng đã nhìn thấy Hàn Sâm, sắc mặt lập tức biến hóa, hiển nhiên bọn họ biết mặt Hàn Sâm.

Chương 812: Cũng Chẳng Có Gì Ghê Gớm

- Xem ra các vị đều nhận ra tôi, nhưng mà tôi lại không biết các vị, chuyện này có phải là rất không công bằng hay không?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn bọn quản lý Khúc nói.

- Không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được, đó cũng là chuyện rất tốt.

Trong mắt quản lý Khúc lóe lên một tia sát cơ, hướng về mấy người khác nháy mắt một cái, mấy người kia lập tức bao vây Hàn Sâm lại.

Bọn họ tổng cộng có bảy người, đều là cường nhân đã mở ra khóa gen, lại sử dụng dược vật, lập tức vây quanh Hàn Sâm, trên người từng người tuôn ra ra lực lượng kỳ dị, thoạt nhìn là chuẩn bị ngay ở chỗ này giải quyết Hàn Sâm.

- Hàn Sâm, triệu hồi ra sủng vật siêu cấp thần huyết của mày đi, hôm nay chúng tao sẽ để mày biết, có sủng vật siêu cấp thần huyết cũng chẳng có gì ghê gớm.

Sát cơ trong mắt quản lý Khúc lăng lệ ác liệt, lạnh lùng nói với Hàn Sâm.

- Sủng vật siêu cấp thần huyết đúng là không có gì đặc biệt hơn người, nhưng đối phó với bọn mày, có lẽ còn không cần dùng đến sủng vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm vung tay lên, Xích Diễm Bạo Long Đột đã được hắn triệu hoán vào trong tay.

Hàn Sâm muốn thử một chút xem, những nhân loại sử dụng Tu La dịch này, đến cùng có thể đạt tới loại trình độ nào.

- Được, có khí phách, vậy hãy để cho bọn tao nhìn xem mày có bản lĩnh thật sự gì.

Trong mắt quản lý Khúc lóe lên vẻ vui mừng, mặc dù y có thể nắm chắc ở dưới tình huống Hàn Sâm triệu hồi ra sủng vật siêu cấp thần huyết, trước tiên giết chết Hàn Sâm.

Nhưng mà có thể không cần đối chiến với sủng vật siêu cấp thần huyết, vậy không thể tốt hơn được nữa rồi.

Không có chút do dự nào, trường đao trong tay quản lý Khúc vung lên, một ngọn lửa phá đao mà ra, liền chém tới chỗ Hàn Sâm.

Sáu nhân loại đã hóa thành Huyết Giác Tu La ở phía sau cũng đều từng người bộc phát ra lực lượng thuộc tính khác nhau, giết tới chỗ Hàn Sâm, xem ra là bọn họ là muốn tốc chiến tốc thắng, giải quyết Hàn Sâm trước khi hắn triệu hồi ra sủng vật siêu cấp thần huyết.

Bọn họ đối với việc tiêu diệt Hàn Sâm vẫn rất có lòng tin, trên thực tế bọn họ trước đây đã từng lên kế hoạch luyện tập chém giết Hàn Sâm rồi, chỉ có điều trong kế hoạch trước đó thì bọn họ cần phân chia nhân thủ cuốn lấy Thánh Chiến Thiên Sứ, nhưng hiện tại chỉ cần đối phó với một mình Hàn Sâm, tự nhiên khiến cho lòng tin của bọn họ bành trướng.

Theo bọn họ nghĩ, Hàn Sâm chỉ là ỷ vào sủng vật siêu cấp thần huyết lợi hại, năng lực bản thân cũng chỉ có thể tính là đạt tới trình độ cao nhất trong nhân loại mà thôi, sau khi bọn họ sử dụng Tu La dịch, năng lực đã vượt xa nhân loại, chém giết Hàn Sâm lại có gì khó?

Mắt thấy binh khí chém tới, tay của Hàn Sâm nắm Xích Diễm Bạo Long Đột lập tức vung lên, hình ảnh lưỡi dao màu xanh biếc ở phía trên Xích Diễm Bạo Long Đột lập loè, trực tiếp đón nhận lực lượng của bọn quản lý Khúc.

Hình ảnh lưỡi dao màu xanh biếc này là Hàn Sâm mô phỏng từ ánh kiếm màu xanh lục của quái vật cương thiết khôi giáp, tỷ lệ mô phỏng trên cơ bản đã là 100%, nhưng bởi vì khí tức sinh mệnh cùng thể chất của Hàn Sâm không mạnh bằng quái vật cương thiết khôi giáp kia, cho nên mô phỏng ra quang nhận liền yếu hơn một chút.

Răng rắc!

Mặc dù là như thế, quang nhận màu xanh lá không gì không phá kia vẫn chém ra các loại lực lượng kim mộc thủy hỏa mà bọn quản lý Khúc phóng thích ra, lúc cùng trường đao của quản lý Khúc chạm vào nhau, cũng trực tiếp chém vỡ trường đao của y.

- Không có khả năng! Làm sao mày có thể phóng thích lực lượng ra ngoài?

Bọn Quản lý Khúc quá sợ hãi, bọn họ sử dụng Tu La dịch, khiến cho tố chất bản thân tăng lên trên diện rộng, mới có thể ép buộc phóng năng lực ra ngoài.

Hàn Sâm cũng không hề sử dụng qua Tu La dịch, tại sao hắn có thể phóng lực lượng ra ngoài, hơn nữa còn đáng sợ như vậy.

- Phóng lực lượng ra ngoài cũng chẳng có gì ghê gớm.

Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay Hàn Sâm trực tiếp hướng về một người mạnh mẽ đâm tới, tốc độ nhanh kinh người.

Lưỡi đao gió màu xanh biếc theo Xích Diễm Bạo Long Đột điên cuồng chuyển động, tạo thành một mũi khoan màu xanh biếc, người nọ hét lớn một tiếng, dùng một tấm lá chắn bằng nham thạch mới ngưng tụ ra cứng rắn ngăn cản Xích Diễm Bạo Long Đột.

Thế nhưng mà Xích Diễm Bạo Long Đột lại trực tiếp đâm thấu tấm chắn nham thạch kia, lực lượng không giảm chút nào đâm sâu vào thân thể của Huyết Giác Tu La.

- Rống!

Tên Huyết Giác Tu La kia hét lớn một tiếng, trên người cũng ngưng tụ ra áo giáp nham thạch dày đặc.

Thế nhưng mà lại không có tác dụng gì đối với mũi khoan màu xanh biếc kia, liền cả người và áo giáp nham thạch đều trực tiếp bị đâm thấu qua lồng ngực, trực tiếp đoạn tuyệt sinh cơ.

Sắc mặt của bọn quản lý Khúc đã sớm đại biến, bọn họ như thế nào cũng không ngờ tới, Hàn Sâm căn bản không thèm sử dụng sủng vật siêu cấp thần huyết, cũng đã mạnh mẽ như vậy, so với tin tức tình báo mà bọn họ biết về Hàn Sâm thì thật sự là cường đại hơn rất nhiều.

Một thanh Xích Diễm Bạo Long Đột của Hàn Sâm quét ngang đâm thẳng, cứ thế hoàn toàn áp chế bọn quản lý Khúc ở thế hạ phong, lấy một địch sáu vẫn chiếm hết ưu thế.

Mà bọn quản lý Khúc đã sớm mặt không còn chút máu, bọn họ vốn cho rằng bằng vào Tu La dịch, bọn họ thậm chí có thể chiến một trận cùng với sủng vật siêu cấp thần huyết, nhưng mà hiện tại bọn họ mới phát hiện ra, đừng nói là sủng vật siêu cấp thần huyết, lúc bọn họ đối mặt với Hàn Sâm đều hoàn toàn không phải là đối thủ.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Tại sao Hàn Sâm có thể phóng thích lực lượng ra ngoài? Tại sao lực lượng của hắn lại mạnh như vậy? Chẳng lẽ hắn đã tìm được phương pháp hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa? Đã đột phá Thiên Nhân?

Quản lý Khúc càng nghĩ càng cảm thấy hãi hùng khiếp vía, đã không có ý chí tiếp tục chiến đấu với Hàn Sâm nữa.

- Chia nhau chạy đi, đi được người nào hay người đó, về sau nói cho ông chủ, Hàn Sâm đã hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, đã đột phá Thiên Nhân.

Quản lý Khúc quát to một tiếng, liền hướng tới một phương hướng chạy trốn.

Năm Huyết Giác Tu La còn lại chưa chết kia cơ hồ là đồng thời, từng người lựa chọn một phương hướng để đào tẩu, tốc độ đều nhanh vô cùng, xem ra đều là liều mạng đào tẩu.

Hàn Sâm cười lạnh một tiếng, trực tiếp truy đuổi về phía quản lý Khúc.

Quản lý Khúc thấy Hàn Sâm đuổi theo mình, ngược lại trong lòng hơi an tâm, cho dù hắn có thể theo kịp mình, những người khác vẫn có thể trốn xa, Hàn Sâm muốn tìm được bọn họ liền quá khó khăn, lời nhắn khẳng định có thể mang về cho lão bản.

Thế nhưng mà rất nhanh, quản lý Khúc liền phát hiện ra Hàn Sâm đã triệu hoán ra một mỹ nữ tóc vàng giống như thiên sứ, còn có một cô gái mặc áo giáp màu đen cao ngạo giống như đế vương.

- Tôi muốn hai người sống, còn lại đều giết.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Thiên sứ và Nữ Đế lập tức bay về hai phương hướng khác nhau đuổi theo, tốc độ kia lập tức khiến cho quản lý Khúc kinh hãi mặt không còn chút máu.

- Tốc độ như vậy. . . cả hai đều là sủng vật siêu cấp thần huyết. . . mày thậm chí có tới hai sủng vật siêu cấp thần huyết. . .

Trong lòng quản lý Khúc đã có chút sụp đổ, trực tiếp kinh hãi kêu lên thành tiếng, phán đoán của bọn họ đối với Hàn Sâm thật sự quá sai lầm rồi.

Dựa theo lão bản tính toán, chỉ sợ hiện tại cho dù bọn họ mang nhân thủ tới nhiều hơn gấp đôi đi nữa, cũng không thể giết Hàn Sâm được. Hàn Sâm mặc kệ là năng lực bản thân hay là lực lượng mà hắn có, đều đã vượt qua dự tính của bọn họ rất xa.

- Mày sai rồi, tao chỉ có một sủng vật siêu cấp thần huyết, một người khác là Đế Linh. À, chắc hẳn mày còn chưa biết, Đế Linh chính là siêu cấp Dị

Linh, danh xưng cấp bậc chân chính là Đế Linh.

Thân hình Hàn Sâm giống như ánh sáng, lập tức đã tới sau lưng quản lý Khúc, tốc độ nhanh đã vượt quá tưởng tượng của nhân loại.

- Đế Linh!

Quản lý Khúc càng thêm kinh hãi, căn bản ngay cả ý niệm trốn chạy cũng đã không còn:

- Đã xong. . . đã xong. . . toàn bộ đã xong rồi. . . chúng ta đã quá sai lầm rồi. . .

Chương 813: Không Thanh Quả Thành Thục

Hàn Sâm đã đại khái hiểu rõ thực lực của bọn quản lý Khúc, đã rất gần đạt tới tiêu chuẩn của sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng lực lượng vô cùng không ổn định, hoặc nói là tạp chất ở trong sức mạnh quá nhiều.

Tố chất thân thể của bọn họ sau khi trở thành Huyết Giác Tu La, mơ hồ đã tiếp cận Thiên Nhân, cũng có thể phóng lực lượng ra ngoài, nhưng ngay cả Hàn Sâm liền lực lượng vẫn chưa tới 260 đều không đấu lại, tính ổn định và độ tinh khiết của lực lượng đều rất thấp.

Hơn nữa về mặt phương pháp vận dụng lực lượng, hiển nhiên cũng có chút không quá phù hợp, không biết là do không thuần thục, hay là dược vật cường hóa ra lực lượng quá bất ổn định nên khó có thể khống chế.

- Xem ra mình đã đánh giá cao tác dụng của Tu La dịch, tác dụng thực tế cũng không phải là rất lý tưởng.

Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay Hàn Sâm cứ thế nện quản lý Khúc nằm rạp ở trên mặt đất, chỉ vào đầu hắn nói:

- Hỏi mày mấy câu, trả lời xong tao sẽ thả mày rời đi.”

- Không cần uổng phí tâm cơ, mày sẽ vào không hỏi được bất kỳ thứ gì từ tao đâu.

Quản lý Khúc nói xong, đột nhiên biến sắc, thân thể giống như là bong bóng rất nhanh đã bành trướng lên.

Bành!

Hàn Sâm bay lui ra, thân thể quản lý Khúc giống như là khí cầu nổ tung ra, máu thịt nội tạng văng đầy đất, hơn nữa còn đang mau chóng ăn mòn hư thối.

Sắc mặt của Hàn Sâm biến hóa, hắn vốn không tin có người sẽ hoàn toàn không thèm để ý tới tính mạng của mình, nếu có thể sống sót, sẽ không có ai vội vã muốn chết, nhưng mà biểu hiện của Quản lý Khúc lại khiến cho hắn nhíu mày.

- Xem ra trên người bọn họ đã bị động tay chân gì đó rồi, nếu không không có khả năng quyết tuyệt như vậy.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn về phía tiểu thiên sứ cùng Sát Na Nữ Đế.

Không bao lâu, hai người bọn họ cũng đã bay trở về, kết quả lại khiến cho Hàn Sâm rất thất vọng, cùng tình huống ở bên Hàn Sâm giống nhau, mặc dù hai người bọn họ đuổi kịp năm người khác, nhưng lại không thể bắt được một người sống trở lại.

- Những người này rốt cuộc là ai?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, từ trong di vật của bọn họ cũng không tìm được đồ đạc có tin tức về thân phận, đồ vật bọn họ mang trên người đều rất thống nhất, xem xét liền biết rõ chính là được phát thống nhất, căn bản không thể tìm được tư liệu hữu dụng.

Nhưng mà Hàn Sâm đã tìm được mấy lọ Tu La dịch mà bọn họ tiêm vào người lúc trước, Hàn Sâm chuẩn bị lấy về tìm người xét nghiệm xem, xem xem rốt cục là loại dược vật gì, vậy mà lại có được hiệu quả như vậy.

Hàn Sâm thu Tu La dịch u vào trong ba lô, hướng về vị trí Không Thanh Đằng, tiếng gầm gừ và tiếng va đập ở bên kia không ngừng truyền đến, thoạt nhìn thì chiến đấu hết sức kịch liệt.

Không dám quá mức phô trương, đều thu tiểu thiên sứ cùng Sát Na Nữ Đế vào, Hàn Sâm lặng lẽ đi về phía đỉnh núi kia, từ rất xa liền thấy Hắc Hỏa Phượng Hoàng đang phun ra ngọn lửa, cuốn về phía Không Thanh Đằng bên kia.

Thế nhưng mà ngọn lửa mới phun ra chưa được bao xa, liền thấy một con voi lớn màu xanh giơ vòi voi lên, phun ra hơi nước màu xanh, cứ thế dập tắt ngọn lửa của Hắc Hỏa Phượng Hoàng.

Ở bên ngoài ngọn núi Không Thanh Đằng, có tám sinh vật siêu cấp thần huyết đang bảo vệ, chặn thế công của sinh vật siêu cấp thần huyết bên ngoài lại, khiến cho chúng nó không có cách nào tiếp cận ngọn núi.

Mà ở trên đỉnh núi, một người đàn ông mặc áo đen, hai mắt đỏ như máu, lỗ tai vừa nhọn vừa dài, lúc này đang canh giữ ở bên cạnh bốn viên Không Thanh Quả kia, lẳng lặng đợi Không Thanh Quả thành thục.

Lúc này Không Thanh Quả đã đỏ tía óng ánh, lộ ra màu lưu ly dạ quang, một mùi thơm lạ lùng truyền ra hơn mười dặm, làm cho người ngửi thấy trái tim cũng vì thế mà rung rung, giống như được rót vào một luồng sức sống mạnh mẽ vậy.

- Thoạt nhìn Không Thanh Quả đã sắp chín rồi.

Hàn Sâm nhìn thấy thế trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ.

Tình huống còn tốt hơn hắn tưởng nhiều, hắn sợ nhất chính là đến hiện tại Quỷ Huyết Đế vẫn còn chưa ra tay, đợi đến lúc trái cây thành thục mới đi ra thu thập tàn cuộc.

Nhưng hiện tại là Quỷ Huyết Đế mang theo sinh vật siêu cấp thần huyết của mình bị một đám sinh vật siêu cấp thần huyết khác vây công, cục diện như vậy Hàn Sâm muốn nhìn thấy nhất, cũng có lợi cho Hàn Sâm nhất.

Mắt thấy Không Thanh Quả còn chưa triệt để thành thục, Hàn Sâm không hề vội vã ra tay, liền quan sát tỉ mỉ chiến trường.

Những sinh vật siêu cấp thần huyết muốn phóng tới chỗ Không Thanh Quả tổng cộng có chín con, trong đó có rất nhiều con Hàn Sâm đã từng gặp.

Hắc Hỏa Phượng Hoàng và Thanh Kỳ Lân đều ở đây, còn có Sáp Xí Hắc Hổ, quái vật cương thiết khôi giáp, bộ xương màu đen cùng con ngỗng trắng kia, còn ba con còn lại thì Hàn Sâm chưa từng gặp qua, nhưng cũng là dị sinh vật vô cùng hung mãnh.

Ngoại trừ Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng Thanh Kỳ Lân đang liên thủ công kích con voi lớn màu xanh kia ra, những sinh vật siêu cấp thần huyết khác đều là từng đôi bị ngăn chặn, không ai xông đến ngọn núi được.

Thủ hạ của Quỷ Huyết Đế chính là tám con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, không biết Quỷ Huyết Đế từ chỗ nào thu phục được, một con hung ác hơn một con, cùng bọn quái vật cương thiết khôi giáp tranh phong nhất thời cũng không có dấu hiệu bị thua.

Mặc dù là quái vật cương thiết khôi giáp cùng bộ xương màu đen kia, còn có Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng Thanh Kỳ Lân đều chế trụ đối thủ của mình, nhưng mà muốn công lên trên núi Không Thanh Đằng, trong chốc lát cũng không thể làm được.

Mà bốn viên Không Thanh Quả kia, mắt thấy đã sắp chín rồi, thoạt nhìn thì bọn Hắc Hỏa Phượng Hoàng sẽ không kịp xông tới.

Hàn Sâm nấp ở phía trên một dãy núi, vụng trộm gọi Sát Na Nữ Đế ra, nhỏ giọng hỏi:

- Sát Na, cô xem trái cây kia còn bao lâu nữa mới có thể thành thục?

Sát Na Nữ Đế nhìn thoáng qua Không Thanh Quả, nhíu mày đáp:

- Những Không Thanh Quả đó hình như có chút vấn đề.

Hàn Sâm có chút ngạc nhiên, đánh giá Không Thanh Quả, nhưng không nhìn ra bất kỳ vấn đề gì:

- Vấn đề gì?

Sát Na Nữ Đế suy nghĩ rồi nói ra:

- Trước kia tôi đã đến xem qua Không Thanh Quả, có lẽ chỉ có một quả Không Thanh Quả mới đúng, nhưng đó đã là chuyện của hơn trăm năm trước, nhưng mà như thế nào đi nữa, Không Thanh Quả cũng không thể tự nhiên nhiều ra thêm ba quả mới đúng, cho dù sinh ra thêm ba quả, không có thời gian mấy trăm năm hơn một ngàn năm, cũng không thể phát triển tới mức này được.

- Cô nói là có ba quả Không Thanh Quả là giả à?

Hàn Sâm sợ run nói.

- Tôi không biết, thoạt nhìn thì hình như đều là thật.

Sát Na Nữ Đế quan sát tỉ mỉ bốn quả Không Thanh Quả kia, một hồi lâu sau mới lên tiếng.

Khanh khách!

Hàn Sâm đang muốn hỏi lại cái gì, đột nhiên lại nghe thấy tiếng cười như chuông bạc kia, lập tức khiến cho hắn càng thêm hoảng sợ, nhìn ra xung quanh, nhưng lại không phát hiện ra có người nào cả, chỉ có những dị sinh vật kinh khủng đang điên cuồng đại chiến.

- Kỳ quái, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy quỷ dị không nói lên lời, thậm chí còn có người một mực đi theo hắn, hắn lại hoàn toàn không phát hiện ra, điều này không khỏi làm hắn kinh hãi.

- Không đúng. . . không đúng. . .

Lúc này Sát Na Nữ Đế lại cau mày mở miệng, ánh mắt của cô ta nhìn chằm chằm vào bốn quả Không Thanh Quả kia, vẻ nghi hoặc trong mắt càng ngày càng đậm.

- Còn có cái gì không đúng?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Những trái cây kia không chỉ là số lượng không đúng, bản thân trái cây cũng không đúng.

Sát Na Nữ Đế nói.

- Không đúng như thế nào?

Hàn Sâm cũng không thúc giục Sát Na Nữ Đế, chỉ là nhìn cô ta hỏi, hắn cũng cảm thấy mọi chuyện có điểm gì đó là lạ.

- Mặc dù trước kia tôi chưa từng thấy qua Không Thanh Quả thành thục, bốn quả Không Thanh Quả kia tựa hồ như cũng sắp thành thục, nhưng lại có một chút xíu khác biệt. . .

Sát Na Nữ Đế chỉ vào Không Thanh Đằng nói.

Sát Na Nữ Đế đang định nói tỉ mỉ hơn, lại đột nhiên nhìn thấy bốn quả kia tỏa sáng, mùi thơm kỳ dị hóa thành mây mù khắp nơi, tựa hồ là quả tiên thành thục.

Chương 814: Nuốt Trái Cây

Trong lòng Hàn Sâm do dự, không biết có nên xông lên hay không, Quỷ Huyết Đế bên kia đã thò tay bắt tới bốn viên trái cây.

Cũng chỉ là hơi do dự một chút như vậy, Hàn Sâm vẫn nhịn được xúc động, con mắt nhìn chòng chọc vào bốn viên Không Thanh Quả sắp bị Quỷ Huyết Đế nắm vào trong tay kia, lại hỏi Sát Na Nữ Đế:

- Đến cùng Không Thanh Quả kia có gì quái lạ?

Sát Na Nữ Đế nói ra:

- Khi tôi chưa tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã thấy Không Thanh Quả lúc còn chưa chín, ở bên trong đó có một luồng thanh linh khí lưu chuyển, mặc dù sinh cơ bên trong bốn viên trái cây kia rất mạnh mẽ, nhưng lại vô cùng ác liệt, không thanh linh giống như trước kia.

Hàn Sâm cũng chưa từng thấy qua Không Thanh Quả, tự nhiên không biết Sát Na Nữ Đế nói đúng hay sai, nhưng hắn cũng đã nhìn ra, sinh cơ bên trong trái cây kia xác thực là vô cùng ác liệt, cũng không có thanh linh chi ý.

Nếu như là đã quyết định tin tưởng Sát Na Nữ Đế, đương nhiên Hàn Sâm sẽ không động thủ nữa, liền ở một bên nhìn Quỷ Huyết Đế đi hái bốn viên Không Thanh Quả kia.

Cơ hồ là không có độ khó gì, Quỷ Huyết Đế thò tay liền cầm lấy một viên Không Thanh Quả, trực tiếp hái xuống, tiên khí bên trong trái cây kia bao hàm, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, ngửi đã cảm thấy thân thể đều giống như sắp hoà tan ra vậy.

Quỷ Huyết Đế cũng vô cùng mừng rỡ, trực tiếp bỏ viên Không Thanh Quả kia vào trong miệng, một ngụm nuốt xuống, lập tức chỉ thấy cả người Quỷ Huyết Đế đều tràn ngập mùi thơm làm say lòng người.

Hàn Sâm nguyên bản vẫn chờ trong quả kia tuôn ra dị sinh vật gì đó, hung hăng đi lên cho Quỷ Huyết Đế một đòn, nhưng mà ai biết một mực trừng mắt nhìn nãy giờ, Quỷ Huyết Đế đã nuốt viên Không Thanh Quả kia vào, nhưng một chút chuyện cũng không có.

Trái lại trên người y lại lượn lờ tiên khí, tựa hồ hiệu lực của Không Thanh Quả có chút mạnh mẽ.

- Đây là có chuyện gì? Không phải đã nói Không Thanh Quả có vấn đề hay sao?

Hàn Sâm mở to hai mắt ra nhìn, trơ mắt ra nhìn Quỷ Huyết Đế lại sắp hái viên trái cây thứ hai.

Sát Na Nữ Đế cau mày không nói gì, hiển nhiên đối với tình huống hiện tại cũng có chút khó hiểu.

Đều đã đến loại tình trạng này, Hàn Sâm cắn răng một cái, cố nén không lao ra, tiếp tục chờ xem có thể xảy ra vấn đề gì hay không.

- Nếu như bên trong bốn quả kia có ba quả là giả, như vậy còn có một quả là thật, có phải là Quỷ Huyết Đế kia có vận khí tốt hay không, trực tiếp đã hái được quả thật kia?

Trong lòng Hàn Sâm tự an ủi chính mình.

Thế nhưng mà cho đến lúc Quỷ Huyết Đế hái xuống quả Không Thanh Quả thứ hai, vẫn không xảy ra bất cứ chuyện gì, viên Không Thanh Quả thứ hai giống viên thứ nhất như đúc, đều là tiên khí mười phần, hương khí tỏa ra bốn phía, thấy thế nào cũng đều là thiên địa linh bảo thượng hạng.

- Đáng chết, sớm biết như vậy có lẽ mình nên sớm xông lên rồi.

Trong lòng Hàn Sâm đã cảm thấy hối hận rồi, đang chuẩn bị triệu hồi ra tiểu thiên sứ, mang theo Sát Na Nữ Đế xông lên, có lẽ còn kịp tranh đoạt hai quả Không Thanh Quả còn lại, lại đột nhiên nghe thấy bên trong tai có tiếng nói vang lên.

Vẫn là giọng của cô gái kia, nhưng mà lúc này đây cũng không phải là tiếng cười, Hàn Sâm đã nghe rõ ràng được một câu.

- Đừng qua đấy.

Quả thực chính là bốn chữ, Hàn Sâm nghe rất rành mạch, nguyên bản đã bước ra một bước lại rụt trở về.

- Ai? Cô là ai?

Hàn Sâm dò xét xung quanh, nhưng lại không nhìn thấy có bóng người nào, khắp nơi đều là núi trọc lốc, ngoại trừ Sát Na Nữ Đế ở bên cạnh, căn bản không nhìn thấy cô gái nào khác cả.

Sát Na Nữ Đế có chút kỳ quái nhìn Hàn Sâm, không biết đến cùng là hắn đang nhìn cái gì, cũng dò xét mọi nơi, nhưng không nhìn ra chỗ nào kỳ quái cả.

Hàn Sâm không tiếp tục nghe thấy giọng của cô gái kia nữa, cũng không có được câu trả lời, nhưng lúc nhìn về phía Không Thanh Đằng bên kia, đã thấy chỗ đó xảy ra dị biến.

Chỉ thấy trong tay Quỷ Huyết Đế nắm viên Không Thanh Quả thứ hai, lại không nuốt vào, mà y giống như là uống rượu say, thân thể lung la lung lay, không qua mấy lần đã bịch một tiếng ngã xuống mặt đất.

Viên Không Thanh Quả rời khỏi tay y, từ trên cây lăn xuống, vừa vặn lăn đến bên cạnh Sắp Xí Hắc Hổ, Sắp Xí Hắc Hổ lập tức mừng lớn, cắn một cái rồi nuốt xuống.

Không có chút do dự nào, sau khi nuốt Không Thanh Quả vào thì Sáp Xí Hắc Hổ chấn động hai cánh, liền bay lên trời muốn chạy trốn, nhưng mà bay đến giữa không trung, thân thể lại lung la lung lay, liền từ trên không trung ngã xuống đất.

Nguyên bản có một con Sư Ưng đấu ở cùng một chỗ với Sáp Xí Hắc Hổ, liền trực tiếp nhào tới, cắn một cái ở trên cổ của Sáp Xí Hắc Hổ, cắn cho máu tươi chảy ròng, trên cổ bị xé toang một tảng lớn da thịt.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, sau nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần:

- Có vấn đề. . . những quả Không Thanh Quả kia có vấn đề. . .

Mắt thấy Quỷ Huyết Đế cùng Sáp Xí Hắc Hổ đều giống như bị say rượu, vùng vẫy mấy lần lại ngã xuống, căn bản không đứng dậy được, trong lòng Hàn Sâm liền âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn hắn không xông lên, nếu không nói không chừng trong số những người xui xẻo sẽ có một suất của hắn.

Những sinh vật siêu cấp thần huyết đó tựa hồ cũng đã phát hiện ra Không Thanh Quả có vấn đề, một đám sinh vật siêu cấp thần huyết như Hắc Hỏa

Phượng Hoàng đều đã lui ra xa, chỉ là nhìn Quỷ Huyết Đế cùng Sáp Xí Hắc Hổ, không tiếp tục chiến đấu nữa.

Sinh vật siêu cấp thần huyết ở chỗ Quỷ Huyết Đế bên kia, ngoại trừ con Sư Ưng kia ra, cũng đều ngừng lại, có chút nghi hoặc nhìn Quỷ Huyết Đế.

Con Sư Ưng kia thì tiếp tục cắn xé Sáp Xí Hắc Hổ, để lại rất nhiều vết thương ở trên người nó, cắn cho Hắc Hổ da tróc thịt bong.

Sáp Xí Hắc Hổ giống như là đã hoàn toàn đã không có năng lực phản kháng nữa, mặc kệ cho con Sư Ưng kia cắn xé, thân thể lảo đảo nghiêng ngã, liền đứng cũng không vững nữa.

Lúc Hàn Sâm đã cho rằng con Sáp Xí Hắc Hổ kia chết chắc rồi, lại đột nhiên thấy Sáp Xí Hắc Hổ hú lên quái dị, mạnh mẽ đánh bay con Sư Ưng kia ra ngoài, giống như là cắn thuốc kích thích vậy, lực lượng lớn hơn lúc bình thường rất nhiều.

Sư Ưng hú lên quái dị, đang định đánh về phía Sáp Xí Hắc Hổ, lại thấy con Sáp Xí Hắc Hổ kia ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít lên, trên người bộc phát ra khí tức kinh khủng, khiến cho con Sư Ưng kia phải dừng lại, tựa hồ rất là nghi kị nhìn con Sáp Xí Hắc Hổ, không tiếp tục nhào tới nữa.

Sáp Xí Hắc Hổ ngửa mặt lên trời gào thét từng tiếng, đã thấy ở trên thân thể kim loại đen của nó, vậy mà lộ ra từng hoa văn màu tím.

Ban đầu hoa văn màu tím kia chỉ xuất hiện ở dưới bụng nó, giống như hai cái chồi non xoắn lấy nhau, sau đó liền thấy hoa văn tựa như chồi non kia, ở trên người Sáp Xí Hắc Hổ sinh trưởng ra, khiến cho hoa văn ở trên người Sắp Xí Hắc Hổ càng ngày càng nhiều.

Hoa văn giống như là một sợi dây leo, phân ra rất nhiều nhánh dây, tạo thành hình xăm thần bí quỷ dị, từ dưới bụng Sáp Xí Hắc Hổ một mực kéo dài lên trên sống lưng, rất nhanh đã trải rộng cả người.

Hơn nữa theo đằng vân màu tím trên người nó lớn lên, khí tức sinh mệnh trên người Sáp Xí Hắc Hổ cũng càng ngày càng lớn mạnh, khiến cho những sinh vật siêu cấp thần huyết kia đều lộ ra vẻ cảnh giác.

Hàn Sâm triệu hoán ra mặt nạ Quỷ Nhãn, nhìn kỹ con Sáp Xí Hắc Hổ kia, chỉ thấy sinh cơ trong cơ thể nó giống như là núi lửa phun trào, từng đoàn từng đoàn ngọn lửa màu đỏ bắt đầu khởi động, so với lúc trước ít nhất đã lớn mạnh hơn gấp đôi, hơn nữa vẫn còn đang tăng trưởng.

- Đến cùng Không Thanh Quả có lợi hay có hại đây?

Ánh mắt của Hàn Sâm phức tạp, trong lúc nhất thời có chút đoán không ra.

Chương 815: Để Nó Lại

Ánh mắt của Hàn Sâm chuyển hướng về phía Quỷ Huyết Đế, tình huống của y tựa hồ tốt hơn Sáp Xí Hắc Hổ một chút, thoạt nhìn thì đang mạnh mẽ chịu đựng cái gì đó, nhưng mà phía trên gương mặt y đã dần dần bắt đầu xuất hiện đường vân màu tím.

Rống!

Sáp Xí Hắc Hổ phát ra một tiếng gầm giận dữ, hai cánh vỗ lên, nhào tới con Sư Ưng kia, tốc độ nhanh gấp đôi lúc trước.

Sư Ưng cũng gào thét lên một tiếng, duỗi móng vuốt sắc bén ra nghênh đón, nhưng mà hai con hung thú mới vừa tiếp xúc, Sư Ưng lập tức bị Sáp Xí Hắc Hổ kéo xuống một miếng thịt, máu tươi bắn ra ở trên không trung.

Trước kia hai con sinh vật siêu cấp thần huyết cơ hồ là sàn sàn nhau, hiện tại lại trở thành nghiêng về một bên, Sư Ưng không có năng lực đối kháng với Sáp Xí Hắc Hổ, mặc kệ là sức mạnh hay tốc độ, Sáp Xí Hắc Hổ đều hơn xa nó, chỉ trong chốc lát đã để lại trên người nó từng vết cào, có vài vết cào đã sâu đủ thấy xương, mảng lớn thần huyết rơi xuống.

Nhìn thấy Sáp Xí Hắc Hổ vậy mà trở nên hung mãnh như thế, các sinh vật siêu cấp thần huyết như quái vật cương thiết khôi giáp, ánh mắt đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Rống!

Đông đảo sinh vật siêu cấp thần huyết đều phát ra tiếng gầm, một lần nữa xông tới Không Thanh Đằng, muốn cướp đoạt hai viên trái cây còn lại kia.

Trên núi lập tức lại rơi vào bên trong một mảnh hỗn chiến, chỉ là lúc này Sư Ưng đã bị Sáp Xí Hắc Hổ làm cho trọng thương, con voi lớn màu xanh kia lấy một địch hai cũng không kéo được thời gian quá dài.

Mà Quỷ Huyết Đế một mực ở trên mặt đất chưa đứng dậy, không tiếp tục đi hái hai quả Không Thanh Quả còn lại nữa, chuyện này để cho những sinh vật siêu cấp thần huyết đó có hi vọng rất lớn, đều mơ tưởng trước khi Quỷ Huyết Đế có thể đứng lên, cướp được hai quả Không Thanh Quả còn lại.

- Không đúng, quá không đúng rồi.

Hàn Sâm vẫn nhìn chòng chọc vào Quỷ Huyết Đế, mặc dù là Sáp Xí Hắc Hổ sau khi nuốt Không Thanh Quả vào đã trở nên vô cùng cường đại.

Thế nhưng mà Hàn Sâm cảm thấy hình như có chút không đúng, hơn nữa lúc hắn nhìn tới Quỷ Huyết Đế, có thể thấy rất rõ ràng tựa hồ Quỷ Huyết Đế đang kháng cự cái gì đó.

Nếu như Không Thanh Quả kia thật sự là vật bổ gì đó, làm sao Quỷ Huyết Đế lại kháng cự cơ chứ?

Quỷ Huyết Đế ở chỗ đó, thân thể run rẩy co quắp, hoa văn ở trên mặt đã càng ngày càng nhiều, xem vẻ mặt của y, giống như là đã sắp chịu đựng đến cực hạn rồi.

OÀ..ÀNH!

Voi lớn màu xanh rốt cục không chịu nổi Hắc Hỏa Phượng Hoàng cùng Thanh Kỳ Lân liên thủ công kích, bị xé ra một vết rách, Hắc Hỏa Phượng Hoàng xông tới trước.

Phát ra tiếng kêu to hưng phấn, hóa thành ngọn lửa đen cuốn lên đỉnh núi, há miệng liền mổ rơi xuống một quả Không Thanh Quả rồi nuốt xuống.

Thanh Kỳ Lân đuổi sát phía sau, muốn học theo Hắc Hỏa Phượng Hoàng nuốt Không Thanh Quả cuối cùng kia, nhưng lại bị một con sinh vật siêu

cấp thần huyết chạy tới ngăn lại.

Trái lại thì bộ xương màu đen ở một bên khác thừa cơ hội này xông lên đỉnh núi, duỗi bàn tay xương cốt ra, hái Không Thanh Quả cuối cùng kia xuống, trực tiếp ném vào trong mồm.

Trong lúc nhất thời tất cả đám sinh vật khủng bố đều ngừng lại, Không Thanh Quả đã bị hái ăn đi toàn bộ, chúng lại chiến đấu tiếp thì cũng đã không có ý nghĩa gì.

Quả nhiên, Hắc Hỏa Phượng Hoàng, bộ xương màu đen cũng giống với Sáp Xí Hắc Hổ, cũng đều lung la lung lay ngã xuống.

Đang lúc có vài con sinh vật siêu cấp thần huyết chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên nghe được một tiếng kêu to, chỉ thấy Quỷ Huyết Đế từ dưới đất đứng lên, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm, khắp khuôn mặt có đầy hoa văn màu tím.

Đông đảo sinh vật khủng bố đều cho rằng Quỷ Huyết Đế cũng sắp trở nên cường đại rồi, nhưng mà ai biết tay của Quỷ Huyết Đế lại đột nhiên đưa ra ngoài, năm ngón tay uốn lượn hóa thành hình móng vuốt, màu máu tươi tràn ngập trên đó, khiến cho cả bàn tay đều biến thành màu máu tươi, tựa hồ có máu tươi sắp từ phía trên nhỏ xuống.

Một đám dị sinh vật đều cảnh giác nhìn chằm chằm vào Quỷ Huyết Đế, cho rằng y chuẩn bị làm khó dễ ai đó, nhưng mà một giây sau, tất cả dị sinh vật đều ngẩn ra.

Chỉ thấy Quỷ Huyết Đế hét lớn một tiếng, bàn tay màu máu tươi kia đột nhiên chộp lên trên ngực của mình, trực tiếp xỏ xuyên qua áo giáp, ở trên lồng ngực mở một cái lỗ máu, lập tức móc trái tim bên trong ra.

Tất cả mọi người cùng sinh vật đều nhìn trợn mắt há hốc mồm, không biết đến cùng là Quỷ Huyết Đế đang phát điên vì cái gì, y không có việc gì tự móc trái tim của mình ra chơi à?

Bành!

Bàn tay Quỷ Huyết Đế dùng sức, lập tức bóp vỡ trái tim trong tay mình, sau đó liền thấy thân thể Quỷ Huyết Đế phân giải tiêu tán, trực tiếp trở về Linh Hồn Chi Thạch.

Mà sau khi thân thể của y phân giải tiêu tán, một quả Không Thanh Quả từ trong đó rơi đi ra.

Không, đã không thể nói đó là Không Thanh Quả nữa, bởi vì trái cây kia đã giống như là hạt giống nẩy mầm mọc ra dây leo, dây leo kia toàn thân đỏ tía, giống như là mới ngâm ở trong máu tươi lấy ra.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, thầm kêu một tiếng:

- Quả nhiên có gì đó quái lạ, cũng may là mới vừa rồi không đi lên, nếu không xui xẻo chính là mình rồi.

Những sinh vật siêu cấp thần huyết đó đều nhìn chằm chằm vào cây dây leo đỏ tía kia, lại đột nhiên thấy dây leo bỗng nhúc nhích, trong chốc lát bay lên, lập tức quấn lấy Thanh Kỳ Lân ở cách nó gần nhất.

Thanh Kỳ Lân lập tức vừa sợ vừa giận, ánh sáng màu xanh trên người lập loè, hóa thành từng mũi tên nước trùng kích tới dây leo đỏ tía, nhưng mà bên trên dây leo đỏ tía kia lại mọc ra rất nhiều rễ cây thật nhỏ, cứ thế mà xuyên thấu qua vảy màu xanh của nó, cắm rễ ở bên trong máu thịt của nó, sau đó điên cuồng chui vào bên trong máu thịt.

Hàn Sâm nhìn thấy thế khắp cả người đều phát lạnh, cảnh tượng quỷ dị này khiến cho người ta sởn hết cả gai ốc, lưng chảy ra mồ hôi lạnh.

Liền những sinh vật siêu cấp thần huyết kia tựa hồ cũng bị một màn này dọa sợ, không biết nên có phản ứng gì, chỉ là ngơ ngác nhìn dây leo đỏ tía kia từng chút xíu tiến vào trong da thịt Thanh Kỳ Lân.

Mà theo dây leo chui vào, bên trên vảy màu xanh của Thanh Kỳ Lân cũng dần dần xuất hiện từng hoa văn màu tím, theo hoa văn màu tím càng ngày càng nhiều, sự chống cự của Thanh Kỳ Lân cũng càng ngày càng yếu.

Rống!

LúcThanh Kỳ Lân chỉ còn có thể co giật, lại chỉ nghe một tiếng rít lên, Sáp Xí Hắc Hổ vậy mà lần nữa đánh về phía Sư Ưng.

Mà bên kia, trên thân thể của bộ xương màu đen cùng Hắc Hỏa Phượng Hoàng đã hiện đầy hoa văn màu tím, đều phát ra âm thanh khủng bố, sau khi đứng dậy, trực tiếp đánh về phía những sinh vật siêu cấp thần huyết ở cách chúng nó gần nhất.

Trong lúc nhất thời đám thú đại loạn, máu của sinh vật siêu cấp thần huyết ngang trời vẩy ra, thực lực của bộ xương màu đen cùng Hắc Hỏa Phượng Hoàng đại tiến, rất nhanh đã sát thương những sinh vật siêu cấp thần huyết đối chiến với chúng nó, khiến cho máu tươi của sinh vật siêu cấp thần huyết rơi xuống như suối, nhuộm toàn bộ ngọn núi thành màu đỏ.

Rống!

Lại là một tiếng rít lên, con Thanh Kỳ Lân kia cũng đứng lên, trong mắt lộ ra hung quang, hoa văn màu tím trên người trải rộng, trực tiếp đánh về phía con voi lớn màu xanh ở cách nó gần nhất, bên trong hơi nước màu xanh mãnh liệt, Thanh Kỳ Lân cắn một cái trúng lưng con voi lớn màu xanh, vậy mà cứ thế cắn cho da tróc thịt bong lộ ra xương sống lưng, máu siêu cấp thần huyết lập tức tuôn trào ra, rải xuống một mảng lớn.

Những sinh vật siêu cấp thần huyết không bị cuốn lấy cũng đã chạy trốn tứ tán, chúng đều có được trí tuệ rất cao, làm sao không nhìn ra những viên Không Thanh Quả này có vấn đề, lúc này một con chạy nhanh hơn một con, chỉ hận cha mẹ sinh ra có bốn cái đùi ít ỏi.

Chỉ là những sinh vật siêu cấp thần huyết bị cuốn lấy kia, lúc này còn muốn chạy cũng đã có chút khó khăn, đặc biệt là con Sư Ưng kia, mắt thấy đã sắp bị Sáp Xí Hắc Hổ cắn chết.

Trong lòng Hàn Sâm là một mảnh lạnh buốt, quay người liền muốn lập tức đào tẩu, ở đây thực sự quá quỷ dị.

- Cậu có thể đi, nhưng cần phải để nó lại.

Giọng của cô gái kia đột nhiên lại vang lên ở trong đầu Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm rùng mình một cái.

Chương 816: Không Thanh Quả Chân Chính

- Ai?

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, cao độ cảnh giác nhìn ra bốn phía, nhưng lại không thấy người nào cả.

Hàn Sâm cắn răng một cái, để cho Sát Na Nữ Đế đi theo bên cạnh mình, cứ như thế đứng dậy rút đi, muốn rời xa chỗ thị phi này.

Nhưng mới vừa giơ chân lên, trong lòng lại đột nhiên sinh cảm ứng, lập tức lách mình né tránh, chỉ thấy mặt đất vỡ ra, một sợi dây leo cuốn ra, thiếu chút nữa đã quấn lấy chân của Hàn Sâm.

Hàn Sâm chấn động, dây leo kia rõ ràng chính là Không Thanh Đằng, mà lúc này ở trên mặt đất lại chui ra từng sợi dây leo, cuốn tới người hắn.

- Thực CMN quá tà môn.

Hàn Sâm thầm mắng một tiếng, thân hình bay lên tránh, đồng thời triệu hoán Xích Diễm Bạo Long Đột ra, quét về phía những sợi dây leo đang cuốn tới đó.

Xích Diễm Bạo Long Đột mang theo lục sắc quang nhận quét lên trên dây leo, mặc dù quét đứt được mấy sợi, nhưng lại có càng nhiều dây leo hơn chui ra, cuốn tới người hắn.

Hàn Sâm bay lên, muốn bay lên trời chạy trốn, nhưng mà ngay sau đó Hàn Sâm lại có chút trợn tròn mắt, chỉ thấy từng sợi dây leo từ dưới đất chui lên, giống như một hàng dài phóng lên, giống như một con Cự Long dài hẹp bay

ngang trời, ở dưới bầu trời đan vào nhau, hoàn toàn ngăn chặn con đường chạy trốn của Hàn Sâm.

Coong!

Xích Diễm Bạo Long Đột của Hàn Sâm chém lên bên trên một sợi dây leo thô to hơn cả thân xe lửa, mặc dù chém ra một vết thương sâu gần một mét, nhưng lại khó có thể trực tiếp chặt đứt.

Một mảnh dây leo dài hẹp cuốn tới, Hàn Sâm chỉ còn có cách trốn tránh rồi, vận dụng Phi Thiên Thuật đến cực hạn, trên không trung xoay nhanh xê dịch, tránh né từng sợi dây leo, nhưng lại không có cơ hội để lao ra.

Hàn Sâm liền cánh cũng không dám dùng, tốc độ của cánh không bằng hắn toàn lực sử dụng ra Phi Thiên Thuật, cũng không linh hoạt bằng Phi Thiên Thuật lúc ở trên không trung, nếu như dùng cánh, chỉ sợ sớm đã bị dây leo từ trên bầu trời đập xuống dưới đất.

Tốc độ của Sát Na Nữ Đế cực nhanh, do đó nhẹ nhàng hơn Hàn Sâm một ít. Nhưng mà những sợi dây leo kia ở trên trời xoắn lại cùng một chỗ, giống như là bện thành một cái lưới bằng dây leo, dần dần ngăn chặn con đường chạy trốn của bọn họ.

- Để nó lại.

Giọng của cô gái kia lại vang lên bên tai Hàn Sâm.

- Rốt cuộc là cô muốn tôi lưu lại cái gì? Đi ra nói rõ ràng, cần gì phải động thủ?

Hàn Sâm vẫn không nhìn thấy đến cùng là cô gái kia ở nơi nào, chỉ biết nói như vậy mà thôi.

Nguyên bản Hàn Sâm cũng không trông cậy vào lời này sẽ có tác dụng, nhưng mà sau khi hắn nói xong lời này, những dây leo cuồng bạo đó lại đột nhiên ngừng lại, rất nhiều dây leo chậm rãi lui vào trong đất.

Hàn Sâm ngưng thần dò xét, nhưng vẫn không thấy ai xuất hiện, ở bên ngọn núi Không Thanh Đằng đằng kia, trên cơ bản tất cả sinh vật siêu cấp thần

huyết đều đã đào tẩu.

Chỉ có Sư Ưng chết, mà bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết là Hắc Hỏa Phượng Hoàng, Thanh Kỳ Lân, bộ xương màu đen cùng Sáp Xí Hắc Hổ, lúc này lại là từng con đứng ở bốn phía trên ngọn núi Không Thanh Đằng, bình tĩnh đứng ở đó bất động, cũng không biết chúng đang làm cái gì.

Hàn Sâm nhìn kỹ, trong lòng cả kinh, dưới chân của bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết kia vậy mà mọc ra rễ cây, trực tiếp cắm rễ vào bên trong ngọn núi, mà đỉnh đầu lại có một cái mầm non chui ra, tựa hồ như đang chậm rãi sinh trưởng.

Mà đám dị sinh vật như Hắc Hỏa Phượng Hoàng thì lại hai mắt trống rỗng đứng ở trên ngọn núi, thoạt nhìn giống như người sống thực vật vậy, thân thể hoàn toàn không thể động đậy, liền con mắt cũng khó có thể chớp động.

Hàn Sâm dùng mặt nạ Quỷ Nhãn nhìn sang, chỉ thấy khí tức sinh mệnh trên người chúng nó vẫn rất cường đại, nhưng tựa hồ như đang thong thả chảy về phía mầm dây leo cùng bên trong rễ cây.

Trong lòng Hàn Sâm hoảng sợ:

- Chẳng lẽ cây Không Thanh Đằng này dùng loại phương thức này để kéo dài đời sau của mình? Những sinh vật siêu cấp thần huyết kia đã thành ký sinh thể của Không Thanh Đằng, cứ như vậy sống giống như là thực vật cung cấp chất dinh dưỡng cho cây Không Thanh Đằng?

Hàn Sâm càng xem càng cảm thấy khủng bố, cây Không Thanh Đằng này khủng bố hơn bất kỳ sinh vật siêu cấp thần huyết nào khác, may là hắn không có ăn một viên Không Thanh Quả nào, nếu không hiện tại đứng ở phía trên ngọn núi kia trở thành chất dinh dưỡng cho thực vật chính là hắn.

Liền sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh mẽ như vậy đều không ngăn cản nổi Không Thanh Quả ký sinh, huống chi là thân thể nhân loại này của hắn vốn kém xa sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Hiện tại đến cùng là tình huống như thế nào? Bốn viên Không Thanh Quả đều đã có mục tiêu ký sinh, cây Không Thanh Đằng này còn nhốt mìnhlại ở

chỗ này làm gì? Cô ta rốt cuộc muốn làm gì?

Hàn Sâm đã xem giọng của cô gái kia là Không Thanh Đằng, nếu không thì tại sao cô ta có thể khống chế Không Thanh Đằng.

Thế nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn Hàn Sâm cũng không nghĩ ra, Không Thanh Đằng kia rốt cuộc muốn cái gì, đồ trên người hắn rất nhiều, không biết "nó" kia là chỉ cái gì.

Hàn Sâm kỳ quái là tại sao giọng của cô gái kia lại không vang lên nữa, lúc hắn đang nghi ngờ dò xét mọi nơi, lại nhìn thấy Không Thanh Đằng trên núi giãn ra từng vòng.

Dây leo quấn ở trên chân núi tản ra, một sợi dây leo cũng từ trong đó kéo dài ra, Hàn Sâm lập tức nhìn thấy trên đó treo một viên trái cây màu xanh lớn chừng quả đấm, dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng thanh linh, bốn phía là một đám vầng sáng màu xanh, giống như một cái cầu vồng màu xanh.

Chóp mũi Hàn Sâm ngửi được mùi thơm, cả người lập tức có một loại cảm giác nhẹ nhõm giống như là vũ hóa phi tiên, Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng:

- Sát Na Nữ Đế nói quả nhiên không sai, bốn viên trái cây kia cũng không phải là Không Thanh Quả, đây mới thật sự là Không Thanh Quả.

Hàn Sâm không dám tới gần, chỉ đứng ở xa xa nhìn, trái cây thủy tinh đọng ở bên trên dây leo, xuyên thấu qua vỏ trái cây, có thể thấy rõ ràng ở bên trong trái cây đằng kia, vị trí hạt, thậm chí có một thân thể giống như trẻ con đang co rúc ở trong đó, giống như thai nhi trong bụng mẹ.

Bởi vì thai nhi kia thật sự quá nhỏ, lại co lại thành một đoàn, căn bản không thấy rõ dung mạo, cũng không phân biệt rõ nam nữ.

Lúc Hàn Sâm đang dò xét, dây leo lại hướng về Hàn Sâm bên này kéo qua, không bao lâu đã đến trước mặt Hàn Sâm, viên Không Thanh Quả này trực tiếp treo ở trước mặt Hàn Sâm chưa tới một xích(0,33m).

Đứa trẻ co rúc vào bên trong hạt kia, mặc dù ngay cả con mắt đều đang nhắm, nhưng lại tựa hồ như đang quan sát Hàn Sâm, Hàn Sâm có thể cảm giác được rõ ràng, hắn đang bị chăm chú nhìn.

- Để nó lại, cậu có thể rời đi.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Sâm lại một lần nữa nghe được giọng nữ giống như chuông bạc kia.

- Là cô đang nói chuyện với tôi sao?

Hàn Sâm có chút ngạc nhiên nhìn hài nhi bên trong Không Thanh Quả hỏi.

- Không phải tôi thì còn có ai nữa?

Giọng nữ kia quả nhiên lại vang lên, Không Thanh Quả đã ở bên trên dây leo lay động một cái, tựa hồ đang nói cho Hàn Sâm, là cô ta đang nói chuyện.

- Cô là sinh vật siêu cấp thần huyết do cây Không Thanh Đằng này sinh ra?

Lời của Hàn Sâm vừa ra khỏi miệng, liền cảm thấy mình có chút ngu xuẩn, chuyện rõ ràng như vậy còn muốn đi hỏi.

- Có thể tính là như thế, cũng có thể nói là không phải.

Đứa bé kia trả lời lại có chút vượt ngoài ý liệu của Hàn Sâm.

- Rốt cuộc là có ý gì?

Trong lòng Hàn Sâm hết sức tò mò, lại hỏi một câu, đồng thời cũng đang suy nghĩ xem mình phải làm như thế nào mới có thể thoát thân.

Bảo vật trên người hắn không ít, nhưng mà một vài thứ cũng không thể tặng không cho người khác, mặc kệ là đứa bé bên trong Không Thanh Quả này muốn cái gì, hắn đều khó có khả năng tự nhiên cho cô ta.

- Bằng vào lực lượng của Tiểu Ngân Ngân, Thánh Chiến Thiên Sứ cùng Sát Na Nữ Đế, hơn nữa còn tên không đáng tin cậy tiểu yêu tinh kia, mình có

thể lao ra chứ?

Hàn Sâm nhìn thoáng qua bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết giống như là thực vật trên núi kia, trong lòng cũng không dám chắc chắn.

Chương 817: Thánh Linh

- Tôi vốn là tôi, chỉ là vạn năm trước đã nuốt vào Không Thanh Thánh Chủng để trọng sinh, để càng tiến thêm một bước, đánh vỡ gông cùm gen, đột phá vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng mà hôm nay tôi cũng không rõ lắm, tôi có phải là tôi nữa hay không.

Giọng nữ kia có chút ảm đạm nói ra.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức hơi động, nghẹn ngào nói ra:

- Chẳng lẽ là cô cũng giống như những sinh vật siêu cấp thần huyết kia?

Hàn Sâm chỉ sinh vật siêu cấp thần huyết, dĩ nhiên là chỉ những sinh vật siêu cấp thần huyết bị Không Thanh Đằng ký sinh giống như Hắc Hỏa Phượng Hoàng.

Không Thanh Quả tựa hồ nhúc nhích một chút, sau đó chợt nghe giọng nữ kia thở dài nói:

- Vạn năm sau, Không Thanh Đằng kết quả, chúng liền có thể trọng sinh, gen cũng có thể tiến thêm một bước, nhưng mà ai có thể biết, thời điểm đó chúng có phải vẫn là chúng hiện tại hay không.

Suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm thay đổi thật nhanh:

- Cảm xúc của Không Thanh Quả này tựa hồ có chút không ổn định, nếu như có thể kích động tâm tình của cô ta, cũng có hy vọng tìm được cơ hội thoát thân.

Nghĩ đến đây, Hàn Sâm liền mở miệng nói:

- Cô đã có cảm thán như thế, vì sao còn muốn ép buộc chúng nuốt vào Không Thanh Thánh Chủng

Giọng nữ kia nói ra:

- Nếu tôi xuất thế, liền có thể trực tiếp mở ra cửa lớn đi thông tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, từ đó thoát khỏi không gian thứ hai Tí Hộ Sở, Không Thanh Đằng này cũng theo đó mà chết đi, nếu như lúc này không trồng mầm mống xuống, thế gian liền không còn Không Thanh Thánh Đằng nữa.

- Tôi tức là tôi, lại là Không Thanh Thánh Đằng, tuy được tự tại, nhưng cũng khó có thể khống chế bản năng muốn kéo dài gen của mình với tư cách là Không Thanh Đằng.

Không Thanh Quả khẽ than một tiếng.

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm có chút không biết nói cái gì nữa, lúc này quả là cô ta đã không thể tính là cô ta hoàn toàn nữa, vạn năm trước, cô ta chỉ là sinh vật siêu cấp thần huyết, hiện tại trong thân thể cô ta đã có một nửa là gen của Không Thanh Đằng.

Sinh vật siêu cấp thần huyết do động vật cùng thực vật dung hợp mà thành, đặt ở trong Liên Minh, đây cũng là chuyện rất khó tưởng tượng.

- Cô ở đang vạn năm trước là sinh vật gì?

Hàn Sâm không nhịn được hỏi một câu, sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy chưa chắc đã không có lai lịch.

- Vạn năm trước tôi là Không Linh Nữ Yêu, tôi hôm nay, vẫn là Không Linh Nữ Yêu.

Âm thanh kia dần dần trở nên kiên định:

- Chuyện cậu muốn biết, tôi cũng đã trả lời, hiện tại cậu có thể đưa nó cho tôi chưa?

- Tôi thật sự không biết đến cùng là cô muốn cái gì? Nếu không đã sớm cho cô, cô cũng phải nói cho tôi biết, rốt cuộc là cô muốn thứ gì chứ?

Hàn Sâm thử thăm dò nói.

- Tôi muốn tự nhiên là Thảo Mộc Thánh Linh trên người cậu, trên người cậu còn có những vật khác đáng để tôi muốn hay sao?

Không Linh Nữ Yêu nói.

- Thảo Mộc Thánh Linh?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, lấy cái hồ lô kia ra cầm trong tay, nhìn Không Linh Nữ Yêu hỏi:

- Chẳng lẽ cô muốn chính là nó?

- Đúng thế.

Không Linh nữ Linh đáp một tiếng, dây leo kia lập tức bắt đầu chuyển động, muốn quấn lấy hồ lô trong tay Hàn Sâm.

- Chậm đã.

Hàn Sâm lại co tay lại một cái, tránh né dây leo kia, lớn tiếng nói:

- Ít nhất cô phải nói cho tôi biết, tại sao cô lại muốn lấy nó chứ?

Không Linh Nữ Yêu tựa hồ có chút không vui:

- Thảo Mộc Thánh Linh này không biết có nguyên nhân gì, cũng không thể hoàn toàn trưởng thành, tôi tự nhiên là muốn trợ giúp nó phát dục một lần nữa, như thế mới có thể chính thức thai nghén ra được.

Hàn Sâm nao nao, không thể tưởng được Không Linh Nữ Yêu vậy mà lại có ý nghĩ như vậy, nhưng mà hắn nhớ đến lúc trước đạt được hồ lô, hồ lô đằng kia tính cả cái tiểu hồ lô này đều đã khô héo, có lẽ đã chết đi, lời của Không Linh Nữ Yêu cũng tựa hồ hơi có hơi đạo lý, không giống như là đang làm bộ.

- Cô nói cái hồ lô này giống như cô, cũng là hấp thu sinh vật siêu cấp thần huyết mà sinh ra hay sao?

Hàn Sâm nghĩ tới dưới giàn dây hồ lô có một con cự thú chỉ còn lại một bộ xương.

Nếu như trong cái hồ lô này sinh ra một con cự thú, vậy đó cũng là một chuyện thú vị.

Ai ngờ Không Linh Nữ Yêu lại phản đối cách nói của Hàn Sâm:

- Nó khác với tôi, nó là Thảo Mộc Thánh Linh thuần chính, hơn nữa lai lịch phi phàm, không phải tôi có thể sánh được.

- Đến cùng nó có lai lịch ra sao?

Hàn Sâm lập tức truy hỏi một câu.

Hắn chắc chắn sẽ không giao ra hồ lô, thứ này mỗi ngày hắn đều cầm trong tay vuốt vuốt, cho dù nó không phải là sinh linh, từ lâu đã có cảm tình, huống chi trong đó còn dựng dục Thánh Linh, tự nhiên càng không có khả năng giao ra.

Hơn nữa dùng cá tính tham lam của Hàn Sâm, trừ phi là sắp chết đến nơi, nếu không căn bản không thể nào giao ra bảo vật như vậy.

- Không rõ ràng lắm, tôi chỉ có thể cảm ứng được thánh tức cỏ cây thuần chính trong cơ thể nó, còn lai lịch của nó lại khó có thể suy đoán.

Không Linh Nữ Yêu nói.

- Nếu như nó không phải là đồng tộc đồng loại với cô, cô quan tâm tới nó làm cái gì?

Hàn Sâm nhìn Không Linh Nữ Yêu nói.

Không Linh Nữ Yêu tựa hồ hơi không kiên nhẫn rồi, cũng không trả lời vấn đề của Hàn Sâm, lạnh giọng nói:

- Chuyện này không có quan hệ gì với cậu, cậu giao nó cho tôi là được.

Nói xong, dây leo lại cuốn về phía hồ lô trong tay Hàn Sâm, chỉ là Hàn Sâm lui về phía sau hai bước, lại tránh né dây leo.

Không Linh Nữ Yêu lập tức giận dữ, mặt đất bốn phía có một mảnh dây leo dài hẹp tựa như một hàng dài từ dưới đất chui lên, ở trên trời vặn vẹo giao thoa, muốn trói Hàn Sâm lại.

- Không phải là cô mới vừa nói, chỉ cần cô xuất thế thì sẽ lập tức phá vỡ tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở hay sao, như vậy thì cô trợ giúp nó phát triển một lần nữa như thế nào? Đó hẳn không phải là chuyện một chốc một lát là có thể thành công đi?

Hàn Sâm vội vàng lớn tiếng kêu lên, đồng thời đã làm tốt chuẩn bị triệu hồi ra tiểu thiên sứ để chiến đấu.

Nếu như nói không thông, vậy thì cũng chỉ có thể dốc sức liều mạng giết ra ngoài, dù sao hắn cũng chắc chắn sẽ không giao ra hồ lô.

Nếu như thật sự liều mạng, chưa hẳn Không Linh Nữ Yêu đã thật sự có thể ngăn hắn lại, nói không chừng còn có thể giết lại một sinh vật siêu cấp thần huyết sắp đột phá vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Nhưng mà Hàn Sâm còn có chút kiêng kị bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết bên kia, chúng bị Không Thanh Thánh Chủng ký sinh, mặc dù hiện tại đều đã cắm rễ ở trên ngọn núi, nhưng mà không ai nói chắc được, nếu thật sự đánh nhau, chúng có thể sẽ bị Không Thanh Thánh Chủng khống chế tham chiến hay không.

Hàn Sâm đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng mà Không Linh Nữ Yêu nghe được hắn nói, lại ngừng lại, giống như có điều suy nghĩ nói ra:

- Cậu nói cũng không phải là không có đạo lý, tôi đã sắp xuất thế, đã khó có thể tiếp tục ở lại, xác thực không có cách nào chăm sóc nó phát triển.

Hàn Sâm vội vàng tiếp lời:

- Không bằng vẫn để tôi chăm sóc nó đi? Cô thấy tôi từ trước cho tới nay đều chăm sóc nó vô cùng tốt, quả thực đã coi nó thành con ruột, ăn uống

chưa bao giờ đứt đoạn, liền máu của sinh vật siêu cấp thần huyết đều bị nó uống không ít. . .

Hàn Sâm lập tức uốn ba tấc lưỡi, đem mình khoa trương tới mức trên trời dưới đất không có ai bằng, ngậm đắng nuốt cay cố gắng làm cha làm mẹ, tay phân tay nước tiểu vất vả lắm mới nuôi hồ lô lớn tới như vậy, còn kém chút đã nói mình thành một người cha nhị thập tứ hiếu rồi.

Không Linh Nữ Yêu bị Hàn Sâm nói tựa hồ đã có chút dao động, đứa bé ở bên trong Không Thanh Quả vậy mà mở mắt, đôi mắt giống như thanh tinh như bảo thạch không chứa một tia tạp chất nào nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Không Linh Nữ Yêu nhìn Hàn Sâm, lại nhìn Tiểu Ngân Ngân nằm trên bờ vai Hàn Sâm một chút, còn có vị trí trong túi hắn đang chứa sò biển cùng tiểu yêu tinh.

Một hồi lâu sau, Không Linh Nữ Yêu mới chậm rãi nói:

- Cũng tốt, vậy thì để cho cậu chăm sóc nó xuất thế đi. Nhưng mà Tiên Thiên căn cơ của nó bị khuyết tổn, gen không hoàn chỉnh, cho dù hấp thu nhiều máu tươi của sinh vật siêu cấp thần huyết hơn nữa cũng khó có thể xuất thế, cậu chờ đợi một lát, đợi sau khi tôi xuất thế sẽ cho nó một giọt máu huyết Không Linh, bù đắp căn cơ khuyết tổn của nó.

Chương 818: Cậu Chỉ Thuộc Về Tôi

Hàn Sâm lập tức mừng rỡ đồng ý, có thể không cần dốc sức liều mạng, còn có thể có được chỗ tốt như vậy, tự nhiên là không thể tốt hơn rồi.

Hàn Sâm nhìn phần thịt phía ngoài Không Thanh Quả của Không Linh Nữ Yêu, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Lúc trước Thánh Tê tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, máu thịt cũ liền tróc ra rơi xuống, hiện tại Không Linh Nữ Yêu lại sắp tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thịt phía ngoài Không Thanh Quả của cô ta chẳng phải cũng sẽ lưu lại, nói không chừng sẽ đều là vật đại bổ giống như thịt Thánh Tê vậy.

Mắt Hàn Sâm trông mong chờ cho Không Linh Nữ Yêu xuất thế, chuẩn bị tiếp thu Không Thanh Quả, coh dù mình không thể ăn, lấy ra đút cho Linh Miêu Ưng cũng cực tốt.

Dây leo Không Thanh Quả ở trên ngọn núi rút về, đón ánh sáng mặt trời tản ra khí tức thanh linh, theo thời gian trôi qua, Hàn Sâm rõ ràng nhìn thấy đứa bé ở trong trái cây đang chậm rãi sinh trưởng.

Cũng không kinh thiên động địa giống như Thánh Tê, quá trình lột xác của Không Linh Nữ Yêu hết sức bình tĩnh, chỉ là lẳng lặng đợi trái cây thành thục.

Có lẽ ở trong thời gian hơn vạn năm kia, cô ta cũng đã lột xác thay đổi một cách vô tri vô giác rồi, mà không phải là cường hành lột xác giống như Thánh Tê.

Tất cả đều là tự nhiên mà đến, Hàn Sâm đợi hai ngày, vào sáng sớm hôm nay, liền thấy Không Thanh Quả này vỡ ra, Không Linh Nữ Yêu tựa như đứa bé từ bên trong đó đi ra.

Lớn tương đương với tiểu yêu tinh, nhưng lại không có cánh, thân thể trần truồng, chỉ có trên trán có một ấn ký hình chồi non màu đỏ tím, trừ những thứ đó nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt.

Không Linh Nữ Yêu từng bước một đạp không đi tới, đi thẳng đến trước mặt Hàn Sâm, ánh sáng thanh linh trên người từng chút phát ra, một mực bay tới hư không xa xôi.

- Lấy Thánh Linh ra.

Đứng ở chỗ cách Hàn Sâm không đến hai thước, Không Linh Nữ Yêu nói với Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm có chỗ cố kỵ, nhưng vẫn lấy hồ lô ra đặt ở trong lòng bàn tay, hơn nữa còn một mực nhìn chòng chọc vào Không Linh Nữ Yêu, nếu như cô ta muốn ra tay cướp đoạt, thì cũng chỉ có thể đại chiến một trận thôi.

Lại thấy Không Linh Nữ Yêu rơi vào trong lòng bàn tay Hàn Sâm, phá vỡ ngón tay hết sức nhỏ nhắn trắng nõn của mình, đem một giọt máu trong suốt cơ hồ khó có thể nhìn thấy nhỏ ở bên trên hồ lô.

Giọt máu so với nước còn thuần khiết thanh linh hơn kia nhỏ ở bên trên hồ lô, lập tức bị hồ lô hút vào.

Sau khi hấp thu dòng máu của Không Linh Nữ Yêu xong, hồ lô nguyên bản khô héo lập tức nổi lên một tia linh động, màu vàng khô héo kia cũng đã dần dần hoạt bát lên.

Tuy rằng cũng không có biến hóa gì quá lớn, nhưng mà hồ lô hiện tại, lại càng ngày càng khiến người ta cảm thấy nó linh động cùng khí tức sinh mệnh, không nội liễm giống như lúc trước nữa.

Trong lòng Hàn Sâm vui sướng, nguyên bản còn lo lắng Không Linh Nữ Yêu có quỷ kế gì, hiện tại xem ra, cô ta thật sự muốn trợ giúp cho hồ lô.

Trước kia Hàn Sâm cũng cảm thấy hình như là hồ lô này thiếu thiếu một chút gì đó, liền khí tức lưu chuyển ở bên trong đều là đang từng chút phát triển, hôm nay mới biết được do căn cơ tiên thiên của nó đã khuyết tổn, cho nên mới chỉ có thể dần dần lột xác tái sinh.

Hôm nay đã có một giọt máu này của Không Linh Nữ Yêu, khí tức sinh mệnh bên trong hồ lô lập tức giống như là hạn hán đã lâu lại gặp mưa rào, giống như đói khát nuốt chửng máu huyết của Không Linh Nữ Yêu.

Tơ vàng bên trên hồ lô hiện ra ngày càng nhiều, màu sắc cũng càng thêm tươi, trước kia nhìn giống như là một cái hoàng kim hồ lô, hiện tại mặc dù vẫn là màu vàng kim óng ánh, nhưng khi nhìn tới lại giống như là một cái hồ lô còn sống, có loại cảm giác tươi mới giống như vừa hái từ trên giàn hồ lô xuống.

Không Linh Nữ Yêu lộ ra vẻ mặt mong đợi nhìn hồ lô trong tay Hàn Sâm, giống như mơ hồ có chút chờ đợi, cũng không biết cô ta đang chờ đợi cái gì.

Hàn Sâm có thể khẳng định, Không Linh Nữ Yêu nhất định có chuyện gì đó không nói ra, cô ta muốn cái hồ lô này nhất định là có mục đích của cô ta, chỉ là Hàn Sâm cũng không biết mục đích này rốt cuộc là gì.

OÀ..ÀNH!

Trong hư không đột nhiên có một trận rung động, chỉ thấy một cánh cửa gỗ cổ xưa chậm rãi hiện ra ở trong hư không, mở ra một cái khe hở nho nhỏ, uy áp kinh khủng lập tức từ trong đó tuôn ra, cơ hồ làm cho đất trời cũng vì đó mà biến sắc.

Ánh sáng thanh linh trên người Không Linh Nữ Yêu chiếu vào trong cánh cửa gỗ cổ xưa kia, tựa hồ đang có một đạo nhân ảnh tìm theo ánh sáng kia mà đến, ở trong cánh cửa đằng kia là một vùng hỗn độn, ẩn ẩn có thể nhìn thấy một thân ảnh cùng loại với nhân loại.

Ở dưới uy áp kinh khủng kia, Hàn Sâm vậy mà không chống đỡ nổi trực tiếp bị ép nằm sát ở trên đất, kinh nghiệm như vậy hắn đã từng có một lần, cũng không có kháng cự gì đặc biệt.

Liền sinh vật siêu cấp thần huyết đều không chống nổi uy áp đến từ tầng trên này, huống chi hắn chỉ là một nhân loại còn chưa đạt tới Thiên Nhân.

- Thu Thánh Linh lại.

Trong mắt Không Linh Nữ Yêu lóe lên vẻ khác lạ, một âm thanh truyền vào trong tai Hàn Sâm.

Mặc dù Hàn Sâm không biết rốt cuộc là Không Linh Nữ Yêu có ý gì, nhưng vẫn lập tức thu hồ lô vào trong túi đeo lưng, lúc lại ngẩng đầu lên, lại trông thấy Không Linh Nữ Yêu đã hướng về cánh cửa gỗ cổ xưa trong hư không bay đi.

OÀ..ÀNH!

Cánh cửa gỗ cổ xưa mở rộng, một cô gái tóc xanh giống như là như Tinh Linh từ trong đó đi ra, loại linh tính tự nhiên này là linh tính mà nhân loại không cách nào có được.

Chỉ là nhìn lên một cái, cũng để lại ấn tượng khiến cho người ta không có cách nào quên được, thiên địa linh tú tập trung ở trên thân một người, có lẽ đúng là nói một cô gái như vậy.

Cô ta một bước đi ra ngoài cửa gỗ, nhìn thấy Không Linh Nữ Yêu đang bay lên trên không trung, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt:

- Cô có nguyện đi theo ta đạp vào con đường tiến hóa hay không?

- Tôi nguyện ý.

Không Linh Nữ Yêu cùng hào quang thanh linh kia bay đến trước mặt cô gái kia, rất bình tĩnh nói.

Cô gái kia mỉm cười, xòe bàn tay ra, lại để cho Không Linh Nữ Yêu rơi vào bên trong lòng bàn tay của cô ta, đang định quay người trở lại cánh cửa gỗ cổ xưa, nhưng mà trong lúc lơ đãng nhìn lướt qua phía dưới, lập tức lại ngừng lại, thân thể quay trở lại nhìn về phía Hàn Sâm ở phía dưới.

Không Linh Nữ Yêu thấy cô ta nhìn sang Hàn Sâm, trong lòng lập tức căng thẳng, trong mắt xuất hiện một tia lo nghĩ.

Cô gái kia nhìn Hàn Sâm ở trên mặt đất, nhưng lại lộ ra vẻ hơi kinh ngạc, cuối cùng ánh mắt đã rơi lên trên vết đỏ tròn ở trên trán Hàn Sâm kia.

- Vậy mà Thánh Phạm Đại Đế đã từng hàng lâm, chuyện này cũng vô cùng thú vị. Nhưng nếu như đã để cho ta gặp được, dĩ nhiên không phải do hắn nữa rồi.

Cô gái kia tự lẩm bẩm trong miệng.

Hàn Sâm bị đè ép ở trên mặt đất, căn bản không nghe được cô gái kia đang nói cái gì, nhưng mà Không Linh Nữ Yêu trong tay cô gái kia, sau khi nghe được lời nói của cô gái nói, tựa hồ thở dài một hơi, đồng thời lại hơi kinh ngạc nhìn về phía Hàn Sâm ở phía dưới.

Cô ta vốn cho rằng cô gái kia chú ý tới hồ lô Thánh Linh, nhưng không nghĩ tới cô gái kia lại chú ý tới Hàn Sâm.

Không Linh Nữ Yêu nhìn không ra, Hàn Sâm chẳng qua chỉ là một nhân loại liền Thiên Nhân đều còn chưa đạt tới, có cái gì đáng giá để được nhân vật khủng bố chú ý tới.

Hàn Sâm đang bị đè ép khó chịu, lại đột nhiên cảm thấy áp lực trên người nhẹ đi, thân thể lập tức khôi phục tự do, liền trực tiếp đứng lên.

Vốn cho là cô gái kia đã mang theo Không Linh Nữ Yêu về trong cửa gỗ, vừa ngẩng đầu nhìn lên thì thấy cô gái kia lại vẫn còn đang đứng ở trước cửa, cũng chưa tiến vào trong cánh cửa, lúc này đôi mắt thanh tú của cô ta còn đang nhìn hắn chằm chằm, cơ hồ đã híp lại thành trăng lưỡi liềm.

- Từ nay về sau, cậu chỉ thuộc về tôi.

Trong lòng Hàn Sâm đang nghi thần nghi quỷ, không biết đến cùng là cô gái kia nhìn hắn làm gì, còn tưởng rằng cô ta đã phát hiện hồ lô, ai ngờ lại đột nhiên nghe thấy cô gái kia nói một câu như vậy, sau đó liền thò tay điểm một cái tới chỗ hắn.

OÀ..ÀNH!

Một tia linh quang đánh vỡ hư không, trực tiếp đánh lên trên trán Hàn Sâm.

Chương 819: Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương

Chờ lúc Hàn Sâm tỉnh hồn lại, cô gái kia đã mang theo Không Linh Nữ Yêu đi vào trong cánh cửa gỗ cổ xưa.

Trước khi Không Linh Nữ Yêu đi còn nhìn thoáng qua túi trên lưng Hàn Sâm, giống như là hết sức không nỡ.

Cánh cửa gỗ cổ xưa ầm ầm đóng cửa ẩn vào bên trong hư không, rất nhanh đã không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm thở dài ra một hơi, sờ lên trên trán, lại không sờ thấy cái gì cả, lấy ra cái gương nhỏ soi thử, lại phát hiện chấm tròn màu hồng trước đây đã không thấy đâu nữa, thay vào đó là một ấn ký hình hoa sen, cùng chấm hồng lúc trước không xê xích bao nhiêu, bởi vì màu sắc cũng là phấn hồng, cho nên không nhìn kỹ ở khoảng cách gần, thoạt nhìn thì bộ dáng vẫn là một điểm tròn màu hồng.

- Mấy tên khốn kiếp này, chẳng lẽ ngoại trừ tùy tiện đánh dấu ở trên người người khác, liền không còn yêu thích nào khác nữa hay sao?

Hàn Sâm giận dữ mắng một tiếng.

Nhưng mà một giây sau, Hàn Sâm lập tức nhào tới chỗ quả Không Thanh Quả kia. Không Thanh Quả sau khi chín phân liệt ra tới, đã không có hạt, nhưng mà thịt quả kia lại vẫn còn hoàn hảo không chút tổn hại.

Hàn Sâm còn chưa bay đến dây leo trên núi, liền thấy cây Không Thanh Đằng to lớn kia đã bắt đầu héo rũ, dây leo cùng lá cây cũng đã bắt đầu trở nên khô héo.

OÀ..ÀNH!

Không Thanh Đảo ở dưới chân cũng bắt đầu chấn động, đang chậm rãi hạ thấp.

Hàn Sâm vội vàng bay lên trên đỉnh núi, thò tay hái viên Không Thanh Quả kia xuống, sau đó trực tiếp bay lên trời, thoát khỏi phạm vi Không Thanh Đảo.

Chỉ thấy cây Không Thanh Đằng to lớn kia khô héo đứt gãy rơi xuống khắp nơi, dây leo chống đỡ Không Thanh Đảo cũng vỡ vụn khô héo rơi xuống dưới, khắp nơi đều là âm thanh núi đá cùng dây leo khổng lồ đứt gãy rơi đập xuống mặt đất.

Khu vực xung quanh ở trong cảnh tượng tận thế, quả thực giống như là trụ lớn chèo chống thiên địa cùng thương khung bị sập vậy.

Ầm ầm!

Dây leo khổng lồ ngã xuống đất, hòn đảo rơi xuống, mặt đất cũng vì thế mà rung động lắc lư gào thét, bụi đất bốc thẳng lên chín tầng trời, ở giữa đất trời là một mảnh hỗn độn.

Hàn Sâm bay ở trên bầu trời, cũng không nhịn được cảm thấy rung động với cảnh tượng này, mặt đất đều đã bị đập ra một cái hố to nhìn không thấy bờ, sóng xung kích sinh ra tro bụi nện vỡ rất nhiều ngọn ở núi bốn phía.

Một vài ngọn núi bị dây leo khổng lồ cùng Không Thanh Đảo đập trúng, đều trực tiếp bị nện cho sụp đổ xuống, khiến cho vùng này biến thành phế tích đáng sợ.

Hàn Sâm chờ cho tất cả đều bình tĩnh lại, sau khi tất cả đều đã kết thúc, lúc này mới bay xuống dưới, tìm đến vị trí Không Thanh Đảo rơi xuống, chỉ thấy hòn đảo to lớn kia đã bị rơi chia năm xẻ bảy, phần lớn ngọn núi phía trên g đã sụp đổ, nhưng mà ngọn núi chỗ bốn cây Không Thanh Quả kia đứng lại đều không có việc gì cả.

Bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết vẫn giống như là thực vật đứng ở chỗ đó, chồi non ở trên đỉnh đầu càng phát ra sinh cơ, mà dưới bàn chân chúng nó, lại có thật nhiều rễ cây đâm vào bên trong ngọn núi, cũng không biết đâm vào sâu bao nhiêu.

Hàn Sâm nhìn ra ngoài một lúc, khe khẽ thở dài quay người rời đi, nếu lúc này hắn chém bốn cây non kia, cũng không biết có thể đạt được chỗ tốt hay không, chỉ là cây Không Thanh Thánh Đằng kia sẽ phải vĩnh viễn biến mất trên thế gian rồi.

Hơn nữa Hàn Sâm không tin Không Thanh Thánh Đằng sẽ không có phương pháp tự vệ, tuyệt đối sẽ không để mặc hắn xâm lược, cho nên do dự một chút, Hàn Sâm vẫn buông tha ý định đánh bốn cây giống kia.

Thu hoạch lần này đã đủ lớn, căn cơ khuyết tổn của hồ lô đã được tu bổ, lại lấy được thịt Không Thanh Quả, không cần phải đi tàn phá cây non, cũng không nhất định có thể mò được chỗ tốt.

Hàn Sâm thử nếm thử một chút thịt quả Không Thanh Quả, cảm giác giống như nhai hạt cát, căn bản là khó có thể nuốt xuống, liền biết thứ này giống như thịt Thánh Tê, nhân loại ăn thì sẽ có hại vô ích.

Tiểu yêu tinh từ trong sò biển lao ra, định tới ăn Không Thanh Quả, lại bị Hàn Sâm một phát bắt được nhét lại vào bên trong sò biển.

Lúc có chuyện nó không ra hỗ trợ, hiện tại lại đi ra đoạt đồ ăn, Hàn Sâm sao có thể chịu nổi.

Tiểu Ngân Ngân cũng lại gần, vô cùng mong muốn ăn Không Thanh Quả, Hàn Sâm cũng tạm thời trấn an nó, thử triệu hồi ra Tử Vong Tang Chung, cùng với lấy ra hồ lô, xem thử xem bọn nó có phản ứng với Không Thanh Quả hay không.

Thật đáng tiếc là kết quả lại không có phản ứng gì, Hàn Sâm suy nghĩ, liền chia Không Thanh Quả kia ra làm năm phần, một phần cho Tiểu Ngân Ngân, một phần vẫn cho tiểu yêu tinh, còn một phần đút cho Linh Miêu Ưng, hai phần còn lại đều cho Sát Na Nữ Đế.

Lần này Sát Na Nữ Đế có trợ giúp không nhỏ đối với Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng không keo kiệt, tự nhiên là không thể thiếu phần của cô ta được.

Sát Na Nữ Đế lấy được hai phần Không Thanh Quả, ánh mắt nhìn tới Hàn Sâm liền lập tức có chút khác biệt, cô ta vốn cho rằng nhiều lắm thì Hàn Sâm chỉ phân cho cô ta một phần, thật không ngờ vậy mà lại cho cô ta hai phần, cô ta đã được chia nhiều nhất trong số mấy người.

- Cô chỉ cần tập trung làm việc cho tôi, tôi nhất định sẽ không bạc đãi cô.

Hàn Sâm nhàn nhạt nói với Sát Na Nữ Đế.

Sát Na Nữ Đế gật đầu không nói gì thêm, nuốt hai phần thịt quả Không Thanh Quả vào, cũng không thấy trên người cô ta có dị biến gì, liền trực

tiếp thu hồi vào trong Hồn Hải.

- Chú nhỏ đi nơi nào rồi? Sẽ không phải là bị vùi ở phía dưới đấy chứ?

Hàn Sâm tìm xung quanh, không nhìn thấy bóng dáng Vương Vũ Hàng, lập tức hoảng sợ một hồi.

Đang định đi xuống dưới đào thử xem, nhưng lại không biết nên ra tay từ chỗ nào, chỉ thấy Vương Vũ Hàng ở trên núi phía xa đang phất tay kêu to với hắn.

Hàn Sâm âm thầm thở dài một hơi, sau khi tiễn Vương Vũ Hàng trở về, mình thì đi Sát Na Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm một đường về tới Sát Na Tí Hộ Sở, còn chưa tiến vào Tí Hộ Sở, chợt nghe thấy ở bên trong Tí Hộ Sở có tiếng đánh nhau, còn có tiếng rống giận dữ của Đại Hắc cùng Tiểu Hắc.

- Là ai dám có ý định đến đánh địa bàn của mình?

Hàn Sâm mau chóng bay trở về bên trong Tí Hộ Sở, đã thấy quái vật cương thiết khôi giáp kia vậy mà đang chiến đấu với Đại Hắc và Tiểu Hắc.

Đại Hắc không phải là đối thủ của quái vật cương thiết khôi giáp, vết thương trên người Tiểu Hắc còn chưa khỏi hoàn toàn, càng thêm không phải là đối thủ, bị quái vật cương thiết khôi giáp kia đánh cho rất thảm, trên người Đại Tiểu Hắc đều là máu me đầm đìa.

Quái vật cương thiết khôi giáp kia thấy Hàn Sâm bị Không Thanh Đằng vây khốn, biết là hắn chưa hề đi ra, cho là hắn đã chết ở bên trong, cho nên bỏ chạy trở về muốn cướp đoạt Tí Hộ Sở này.

Thế nhưng mà ai ngờ Hàn Sâm lại bình yên trở về, quái vật cương thiết khôi giáp nhìn thấy Hàn Sâm trở về, lập tức chấn động, quay người liền muốn chạy trốn.

- Tới khoe khoang xong rồi còn muốn chạy, nào có chuyện dễ dàng như thế, giết.

Hàn Sâm trực tiếp gọi Sát Na Nữ Đế cùng tiểu thiên sứ ra, trực tiếp giết tới quái vật cương thiết khôi giáp.

Thực lực của quái vật cương thiết khôi giáp cũng tương đối không tầm thường, dưới sự vây công của ba tồn tại cấp bậc sinh vật siêu cấp thần huyết, dĩ nhiên có thể giữ vững được hơn một giờ mới bị Sát Na Nữ Đế dùng một tay bẻ đầu xuống.

"Sát Na Nữ Đế săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương, đạt được thú hồn Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương, không thể ăn thịt, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen."

"Sát Na Nữ Đế lấy được thú hồn, phải chăng lập tức lấy ra?"

Hàn Sâm cũng không có do dự gì, trực tiếp rút thú hồn Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương ra.

Chỉ là có một việc để cho Hàn Sâm vô cùng kỳ quái, Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương này hẳn là một siêu cấp thần huyết đời thứ hai không sai, như thế nào thịt của nó lại không thể ăn được?

Nếu như là thịt của sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất không thể ăn, thân thể sẽ trực tiếp phân giải biến mất, nhưng thân thể của Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương này cũng không hề phân giải biến mất.

Ngoại trừ bên trong khôi giáp đã không còn ánh sáng màu lục nữa, bộ khôi giáp cùng đại kiếm sắt thép kia đều vẫn còn tồn tại, không có dấu hiệu biến mất.

Chương 820: Tu La Sứ Đoàn

- Thứ này xem như bảo cụ hay sao?

Hàn Sâm nhặt khôi giáp cùng đại kiếm sắt thép lên, có vẻ hơi nặng, Hàn Sâm múa may hai cái, dùng thanh kiếm này còn rất thuận buồm xuôi gió.

Thử mô phỏng ra khí tức lưu chuyển của quái vật cương thiết khôi giáp, bên trong đại kiếm sắt thép lập tức bắn ra ánh kiếm màu xanh lục dài mấy mét, so với lúc Hàn Sâm sử dụng Xích Diễm Bạo Long Đột, cường độ kiếm quang còn mạnh hơn không ít.

- Cái này vẫn tính là bảo cụ chuyên chúc đi, quả là đồ tốt.

Hàn Sâm cất khôi giáp cùng đại kiếm sắt thép vào.

Sau khi an bài tất cả mọi chuyện xong, Hàn Sâm mới ở trong Thần Điện Dị Linh luyện hóa hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, một luồng sinh mệnh tinh hoa màu bích lục tuôn ra nhập vào bên trong thân thể, khiến cho bắp thịt của Hàn Sâm lập tức căng cứng, gân cốt được tẩm bổ, trở nên càng thêm mềm dẻo.

“Hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa của Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương, siêu cấp thần gen +1.”

Âm thanh gia tăng gen vang lên liên tục không ngừng, khiến cho trong lòng Hàn Sâm rất là sảng khoái, nguyên bản còn vì chuyến này không mò được siêu cấp thần gen mà cảm thấy tiếc nuối, thật không ngờ vậy mà Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương tự mình đưa tới cửa.

Cuối cùng thì gen sinh mệnh tinh hoa của Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương gia tăng lên 8 điểm siêu cấp thần gen cho Hàn Sâm, khiến cho siêu cấp thần gen của hắn đã đạt đến 63 điểm.

- Liền sắp viên mãn rồi.

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, sau khi thu thập đồ đạc một chút, liền lợi dụng truyền tống trận trong Sát Na Tí Hộ Sở về lại Liên Minh.

Sau khi trở lại Liên Minh, Hàn Sâm lập tức bấm số của Kỷ Yên Nhiên, đem chuyện mình gặp được Huyết Giác Tu La nói qua một lần.

- Vậy mà lại có chuyện như vậy? Em phải mau chóng nói tin tức này nói cho cha mới được.

Sau khi Kỷ Yên Nhiên nghe xong gương mặt liền lộ ra vẻ ngưng trọng.

Cô rất rõ ràng, loại thuốc này lại có thể để cho tố chất thân thể của nhân loại đề cao, còn có thể để cho Tiến Hóa Giả phóng thích lực lượng ra bên ngoài cơ thể, chuyện này đáng sợ biết bao nhiêu.

- Anh sẽ đem mấy lọ Tu La dịch này qua cho em.

Hàn Sâm nói ra.

- Uh, anh tới đi, em vừa vặn cũng có chuyện muốn tìm anh.

Kỷ Yên Nhiên gật đầu nói.

- Em tìm anh có việc? Chuyện gì thế?

Hàn Sâm rất là kỳ lạ, không biết Kỷ Yên Nhiên lại có chuyện gì muốn tìm hắn.

- Đợi anh tới rồi nói rõ chi tiết đi.

Kỷ Yên Nhiên không trực tiếp trả lời.

Hàn Sâm đáp lại, sau khi tắt máy truyền tin, liền đi tới phòng làm việc của Kỷ Yên Nhiên.

- Nếu như những vật này thật sự có thể giúp cho Tiến Hóa Giả có tăng cường lớn như vậy, vậy chuyện đó thật là quá khó có thể tin. Chuyện này thật sự rất có ý nghĩa đối với nhân loại.

Kỷ Yên Nhiên lấy được Tu La dịch do Hàn Sâm đưa tới, vẫn còn có chút không tin tưởng.

- Nghiên cứu trước một chút thử xem.

Hàn Sâm tự nhiên biết thứ này quan trọng, nhưng mà hiện tại nói cái gì đều không hữu dụng, nếu như có thể nghiên cứu ra được thành phần, có thể tự hành chế tạo thì tốt hơn.

Nếu như không chế tạo ra được, thứ này lại thật sự là do Triệu gia làm ra, như vậy chuyện Triệu gia quật khởi chỉ sợ đã là chuyện không có cách nào

ngăn cản.

- Đúng rồi, em nói tìm anh có chuyện gì mà?

Hàn Sâm nhìn Kỷ Yên Nhiên hỏi.

- Vài ngày nữa sứ đoàn Tu La tộc sẽ đi vào Liên Minh, đến lúc đó em sẽ có một xuất tham gia yến hội với Tu La sứ đoàn, em hi vọng anh cũng có thể cùng tham gia.

Kỷ Yên Nhiên thả Tu La dịch trong tay ra nói.

- Sứ đoàn Tu La tộc? Bọn họ tới làm gì?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc hỏi.

- Đương nhiên là bàn luận chuyện nghị hòa.

Kỷ Yên Nhiên vừa cười vừa nói.

- Nghị hòa?

Hàn Sâm lập tức ngẩn ra, nhân loại cùng Tu La tộc đã đánh nhau nhiều năm như vậy, chuyện ngưng chiến cũng đã từng nghe nói qua, nghị hòa lại rất ít khi nghe nói tới.

Kỷ Yên Nhiên vừa cười vừa nói:

- Nhân loại chúng ta phát triển quá nhanh, ở phương diện khoa học kỹ thuật đã sớm đi trước Tu La tộc, trước kia ở phương diện thân thể tiến hóa còn kém hơn Tu La tộc rất nhiều, nhưng mà vì có Tí Hộ Sở tồn tại, thân thể của nhân loại không ngừng tiến hóa, như cao thủ bên trong nhân loại thời nay, so với Tu La tộc cũng chỉ nhiều hơn chứ không ít. Có thể nói nhân loại hiện tại đã là toàn bộ các phương diện đi trước Tu La tộc. Hơn nữa Hoàng Đế của Tu La tộc mới mất, phần đông hoàng tộc đều đang tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, ở đâu còn có lòng dạ thanh thản phát động chiến tranh với nhân loại chúng ta nữa, bọn họ nghị hòa cũng là hợp tình hợp lí. Nói lớn một chút, nếu như đợi thêm vài chục trên trăm năm nữa, nhân loại chúng ta lại

tiếp tục phát triển tiếp, Tu La tộc bị diệt cũng không phải là chuyện không thể nào.

- Mặc dù nói thì nói là như thế, nhưng mà vẫn cảm thấy có chút khó có thể tin tưởng.

Hàn Sâm khi còn bé lúc đi học, tiếp nhận giáo dục có thật nhiều sự tích về Tu La tộc tàn bạo như thế nào cường đại như thế nào, nhân loại đấu trí đấu dũng với Tu La tộc như thế nào.

Lại không nghĩ mới không đến hai mươi năm, nhân loại đã không hề kém hơn Tu La tộc, Tu La tộc hôm nay lại còn chủ động tới nghị hòa.

- Chuyện này thì có gì mà khó tin, luận năng lực học tập, trước mắt trong vũ trụ còn không có chủng tộc nào có thể vượt trên nhân loại chúng ta, Tu La tộc quá bảo thủ, đi tới một bước hôm nay cũng đã là kết quả tất nhiên.

Kỷ Yên Nhiên đương nhiên nói, cảm giác tự hào chủng tộc tự nhiên sinh ra.

Hàn Sâm cười cười:

- Loại đại sự nghị hòa này, sao đến phiên anh nói cái gì, hơn nữa anh cũng không hiểu, đi thì có ích lợi gì đâu?

- Không phải là cho anh đi nghị hòa, chỉ tham gia một ít yến hội cùng Tu La tộc mà thôi.

Kỷ Yên Nhiên buồn cười nhéo nhéo gò má của Hàn Sâm:

- Cha dù đần thế nào đi nữa, cũng sẽ không đem đại sự nghị hòa giao cho người hoàn toàn không có kinh nghiệm chính trị như anh được.

- Khụ khụ, thì ra chỉ là đi vui chơi giải trí, chuyện này là sở trường của anh.

Hàn Sâm ho nhẹ nói.

Kỷ Yên Nhiên tức giận trừng mắt liếc hắn một cái:

- Chỉ là vui chơi giải trí thì gọi anh đi làm gì? Có nhiều người tham ăn hơn anh đi.

- Lão bà đại nhân của anh, rốt cuộc là phải đi làm gì, kính xin ngài chỉ rõ.

Hàn Sâm thò tay ôm hông của Kỷ Yên Nhiên, trực tiếp đem cô ta từ trên ghế bế lên đặt lên trên đùi mình, bàn tay trượt vào bên trong quân trang của cô, cười híp mắt nói.

Đôi má của Kỷ Yên Nhiên lập tức ửng đỏ:

- Đang nói chuyện đứng đắn, anh nghiêm túc một chút.

- Em nói, anh nghe.

Hàn Sâm lại không hề có một chút ý tứ muốn nghiêm chỉnh nào, làm cho Kỷ Yên Nhiên muốn nghiêm túc cũng không nổi, dưới bàn tay kia làm ác, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ hơn.

Hai tay Kỷ Yên Nhiên đè chặt bàn tay đã trượt vào trong nội y của cô, giống như có chút cầu khẩn nói:

- Trước hãy nghe em nói hết chính sự đã?

- Em nói đi.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói, bàn tay tạm thời ngừng lại.

- Tu La tộc gần đây rất cao ngạo, hiện tại còn chưa tới lúc nhân loại có thể chính thức không chế vận mạng của bọn họ, cho nên những Tu La tộc kia vẫn không bỏ xuống được cao ngạo của bọn họ, mặc dù là bọn họ chủ động nghị hòa, nhưng dùng tính tình của bọn họ, chắc chắn là sẽ không buông tha cho cơ hội áp chế nhuệ khí của nhân loại chúng ta.

Dừng một chút, Kỷ Yên Nhiên lại nói tiếp:

- Thể chất trụ cột của nhân loại một mực bị Tu La tộc cười nhạo, lần này trong Tu La sứ đoàn đi tới, còn có thanh niên trong Tu La hoàng tộc, bọn họ nhất định sẽ tìm cơ hội khiêu chiến thanh niên nhân loại chúng ta. Mặc dù

cao thủ của nhân loại chúng ta tuyệt đối không ít hơn Tu La tộc, nhưng mà thanh niên ở tuổi này, có thể cùng thanh niên Tu La hoàng tộc chống lại cũng không có mấy người, nếu để cho một ít cao thủ lớn tuổi ra trận, cho dù thắng cũng sẽ khiến cho Tu La tộc chế nhạo, cho nên. . .

Mặc dù Kỷ Yên Nhiên không nói hết, nhưng mà ý tứ kia thì Hàn Sâm lại đã hiểu, ở trong độ tuổi này, trong nhân loại xác thực là không có ai mạnh hơn hắn rồi.

- Nói xong rồi hả?

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Kỷ Yên Nhiên hỏi.

- Đã xong.

Kỷ Yên Nhiên gật gật đầu.

- Vậy chúng ta bắt đầu làm chính sự đi.

Hàn Sâm liền ôm lấy Kỷ Yên Nhiên, ở bên trong một mảnh tiếng hờn dỗi, ném cô lên trên ghế sa lon.

Chương 821: Ngọc Già Lam

Sau khi Kỷ Yên Nhiên đem chuyện Tu La dịch báo cáo cho Kỷ Nhược Chân, đã nhận được cao độ coi trọng, Kỷ Nhược Chân tự mình hỏi thăm Hàn Sâm tình huống cụ thể, sau đó cùng ngày liền phái người tới chỗ Hàn Sâm lấy mấy mấy lọ Tu La dịch kia.

Trình độ coi trọng của Kỷ gia đối với chuyện này còn vượt qua mong đợi của Hàn Sâm, hắn cũng hy vọng Kỷ gia có thể nghiên cứu ra chút gì đó, nếu không chuyện này đối với toàn bộ Liên Minh mà nói, chỉ sợ sẽ là một hồi chấn động vô cùng lớn.

Bởi vì phải chuẩn bị cho việc tham gia yến hội, Hàn Sâm không tiếp tục tiến vào Tí Hộ Sở nữa.

Kỷ Yên Nhiên cẩn thận giới thiệu cho Hàn Sâm biết nhân viên chủ chốt của sứ đoàn Tu La tộc lần này, đối chiếu với hình ảnh giả lập, giới thiệu kỹ càng tư liệu từng người một cho Hàn Sâm.

- Lần này bên trong sứ đoàn Tu La tộc tới thăm, tổng cộng có hai Tu La hoàng tộc, trong đó một vị Tu La hoàng tộc đã là Tu La đấu sĩ cấp bốn, hơn nữa với tư cách là người phụ trách sứ đoàn, y sẽ không dễ dàng làm khó dễ chúng ta, cho dù là làm khó dễ, vậy cũng sẽ có người ra mặt chống lại, không tới phiên những người trẻ tuổi chúng ta xuất đầu.

Kỷ Yên Nhiên nói xong liền chuyển đến hình ảnh của một Tu La tộc trẻ tuổi anh tuấn, sừng màu tím, mái tóc dài màu tím huyễn lệ, trên người thanh niên trẻ tuổi này bao phủ một luồng khí tức thần bí cùng cao quý.

Mới chỉ là khí chất như vậy, trong nhân loại sẽ rất khó có thể tìm ra mấy ai có thể sánh ngang với thanh niên này.

Kỳ thật thì chuyện này cũng khó trách, bản thân Tu La tộc liền là xã hội vương quyền, hơn nữa bước vào thời đại vũ trụ lâu hơn nhân loại, đã trải qua không biết bao nhiêu thế hệ mới bồi dưỡng được khí chất hoàng tộc, không phải gia tộc nhân loại bình thường có thể so sánh.

Lúc trước nhân loại vừa mới bước vào thời đại vũ trụ, đã từng bởi vì có hình dáng tương tự như Tu La tộc, mà trở thành chủng tộc phụ thuộc cho Tu La tộc, đã từng được Tu La tộc chiếu cố cùng trợ giúp.

Khi đó chỉ sợ Tu La tộc như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, đám nhân loại có dáng vẻ không tuấn mỹ bằng bọn họ, lực lượng thân thể kém xa bọn họ, theo bọn họ nghĩ chỉ là một chủng tộc bán Tu La tộc, vậy mà lại nhanh chóng quật khởi như vậy, trở thành đối thủ lớn nhất của Tu La tộc trong quá trình xưng bá vũ trụ.

Hôm nay càng là đã mơ hồ áp đảo phía trên Tu La tộc, để cho Tu La tộc lúc đang trải qua chuyện tranh đoạt Tu La Hoàng cũng phải tới nghị hòa, hy vọng có thể tạm thời bảo trì trạng thái hòa bình, để sớm ngày cho Tu La Hoàng mới đăng cơ.

Mặc dù là như thế, nhưng mà dùng sự cao ngạo của Tu La tộc từ xưa tới nay, thực chất bên trong bọn họ vẫn không thế nào coi trọng nhân loại đã từng phụ thuộc vào bọn họ, vẫn coi nhân loại như chủng tộc cấp thấp hơn bọn họ.

Đặc biệt là Tu La hoàng tộc sớm đã thành thói quen cao cao tại thượng, được cả tộc cúng bái, càng không đánh giá cao nhân loại từ trong đáy lòng.

- Tu La hoàng tộc này tên là Ngọc Già Lam, năm nay vừa tròn hai mươi hai tuổi, xuất từ Ngọc thị là một chi rất nổi danh của Tu La hoàng tộc, căn cứ theo tình báo của chúng ta, sau khi Tu La hoàng tộc trưởng thành, tố chất thân thể có thể nhẹ nhõm đột phá 200, tu luyện thêm một ít công pháp của Tu La tộc, thể chất còn có thể tiếp tục phát triển, tố chất thân thể của vị Ngọc Già Lam này có lẽ ở khoảng 260, mặc dù không nhất định là hoàn toàn chuẩn xác, nhưng cũng không khác quá nhiều.

Kỷ Yên Nhiên giới thiệu kỹ càng vị Tu La hoàng tộc Ngọc Già Lam này.

- Thoạt nhìn thì có vẻ như rất lợi hại, nhưng Siêu Việt Giả hơn hai mươi tuổi trong nhân loại cũng không khó tìm lắm? Nếu để cho một Siêu Việt Giả ra tay, không phải càng dễ thắng y hay sao?

Hàn Sâm có chút không hiểu hỏi.

Nhân loại mười sáu tuổi có thể tiến vào không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, nếu như vận may đầy đủ tốt, ở trong một Tí Hộ Sở lớn, đạt được thế lực lớn toàn lực trợ giúp, muốn dùng gen đại viên mãn tấn chức không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng sẽ không mất bao nhiêu thời gian. Ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng giống như vậy, tấn chức trở thành Siêu Việt Giả cũng rất nhanh.

Mặc dù loại chuyện như vậy có tỷ lệ không cao, nhưng mà nhân loại có số lượng nhiều như vậy, có thể có loại kỳ ngộ này chắc chắn cũng sẽ không ít, không có khả năng không có người như vậy tồn tại.

- Người như vậy đương nhiên là có, trên thực tế cũng đã tìm người để chuẩn bị, nhưng mà Tu La hoàng tộc chưa chắc đã đồng ý động thủ với bọn họ.

Kỷ Yên Nhiên cười khổ nói.

- Vì sao? Những người đó không phải đều là thanh niên giống như y hay sao?

Hàn Sâm kinh ngạc nói.

- Thân phận khác biệt.

Kỷ Yên Nhiên giải thích nói:

- Ở trong mắt Tu La tộc, nhân loại chúng ta chỉ sợ cũng chỉ là Tu La đại thần phỏng theo bọn họ sáng tạo ra mà thôi, mặc dù hiện tại Tu La tộc đứng ở trước mặt chúng ta sẽ không nói như thế, nhưng mà thực chất bên trong khẳng định sẽ xem thường nhân loại chúng ta. Cho dù Ngọc Già Lam kia muốn ra tay, chỉ sợ cũng phải tìm một người có thân phận, sẽ không liền người nào đều ra tay, đối thủ mà y có khả năng chọn nhất chỉ sợ sẽ là em.

- Vì sao?

Hàn Sâm càng khó hiểu, Kỷ Yên Nhiên ở trong Liên Minh kỳ thật không có tiếng tăm gì, mặc dù là con gái duy nhất của nguyên thủ, nhưng mà cô ở phương diện tu vi võ học cũng không phải đặc biệt nổi bật, cũng không có tiếng tăm quá lớn.

Dùng tư tưởng của người trong Liên Minh, cho dù muốn khiêu chiến, cũng sẽ không tìm Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ xinh cười nói:

- Suy nghĩ của Tu La tộc rất khác với chúng ta, theo bọn họ nghĩ, nguyên thủ thì tương đương với Tu La hoàng đế của bọn họ, mà em là con gái duy nhất dĩ nhiên chính là công chúa của nhân loại, y là một Tu La hoàng tộc, tự nhiên phải khiêu chiến công chúa nhân loại như em thì mới xem như là miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

- Đương nhiên, kỳ thật Tu La tộc cũng vô cùng hiểu rõ xã hội của chúng ta, nếu như bọn họ thật sự làm như vậy, cũng không phải là bởi vì bọn họ

không biết là em không thể đánh, mà là cố ý muốn nhục nhã nhân loại chúng ta.

Dừng lại một chút, Kỷ Yên Nhiên mới nói tiếp:

- Cha cho anh đi tới, chỉ là vì để phòng ngừa vạn nhất, nếu như Ngọc Già Lam kia thật sự không biết xấu hổ muốn cùng em quyết đấu như vậy, như vậy thì chỉ có thể mời vị hôn phu trên danh nghĩa của em đánh với y một trận thôi.

- Hẳn là phò mã gia mới đúng chứ? Anh nhớ là lão công của công chúa ở thời đại viễn cổ gọi như thế mà.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Hắn đối với Tu La tộc kỳ thật cảm thấy rất hứng thú, nguyên nhân lớn nhất chính là hắn muốn biết Linh rốt cuộc là nhân loại hay là Tu La tộc, chuyện này thủy chung là một nghi vấn rất lớn trong lòng hắn.

Ở chỗ phát hiện ra Linh, hắn còn phát hiện một lọ chất lỏng không biết là có công dụng gì, Hàn Sâm cũng một mực không dám lấy ra, hắn không biết đến cùng là chất lỏng kia có chỗ lợi gì, sợ gây ra phiền toái gì đó, cho nên về sau liền trực tiếp gởi vào trong tủ sắt của ngân hàng.

Hàn Sâm suy đoán chất lỏng kia có thể có quan hệ tới Linh, nhưng mà không thể tin tưởng sự bảo mật của khoa nghiên cứu, hắn cũng không dám cầm lấy đi xét nghiệm.

Bởi vậy, Hàn Sâm cũng rất có hứng thú tận mắt nhìn thấy Tu La hoàng tộc, xem bọn họ cùng trạng thái Tu La với Linh có gì giống nhau hoặc khác nhau không, có lẽ có thể nhìn ra một chút gì đó cũng không chừng.

Về phần loại chuyện chiến một trận với Tu La hoàng tộc này, đối với một nhân loại mà nói, thật ra là một chuyện rất quang vinh, Hàn Sâm cũng không có quá nhiều bài xích.

Dù sao nhân loại cùng Tu La tộc ở trong vũ trụ đã tranh bá nhiều năm như vậy, không biết có bao nhiêu nhân loại đã chết ở trong tay Tu La tộc, chịu

ảnh hưởng của giáo dục cùng hoàn cảnh, khiến cho nhân loại xem Tu La tộc là đại địch sinh tử, có thể đánh bại địch nhân như vậy, đương nhiên là một chuyện rất quang vinh.

Chương 822: Tôi Muốn Chiến Với Kim Tệ

Chuyện Liên Minh cùng Tu La tộc nghị hòa tự nhiên là không tới phiên Hàn Sâm tham dự, nhưng mà nghị hòa không phải là chuyện ngày một ngày hai, chương trình ít nhất phải qua hai ba tháng, cuối cùng mới có một kết quả đi ra.

Trong đó âm mưu quỷ kế ngươi tới ta đi, cũng không phải là loại ngu ngốc về chính trị như Hàn Sâm có thể hiểu được, hắn chỉ là chờ đến một thời điểm, đi theo Kỷ Yên Nhiên tham gia yến hội mà thôi.

Kỷ Yên Nhiên cũng có chút khẩn trương, dù sao cô vẫn chỉ là một cô gái trẻ, càng quan trọng hơn là mặc dù cô biết Hàn Sâm rất mạnh, nhưng mà vừa nghĩ tới chuyện Hàn Sâm có thể sẽ phải thay thế cô đối chiến với Tu La hoàng tộc, cô vẫn cảm thấy rất lo lắng.

Mặc dù trên danh nghĩa thì đối chiến như vậy cũng sẽ không có nguy hiểm tới tính mạng, một là sẽ không sử dụng binh khí, thứ hai là có cao thủ ở bên cạnh bảo vệ, chỉ cần có sơ xuất gì, tự nhiên sẽ có cao thủ cấp Bán Thần ra tay ngăn cản.

Nhưng mà cho dù là như thế, Kỷ Yên Nhiên vẫn vô cùng lo lắng, thậm chí đi tìm qua Kỷ Nhược Chân, xin ông ta nghĩ biện pháp để cho Hàn Sâm không chiến đấu.

Thế nhưng mà Kỷ Nhược Chân lại hết sức coi trọng Hàn Sâm, chỉ là nói cho Kỷ Yên Nhiên:

- Con yên tâm đi, nó là người của La gia, dù chống lại Tu La hoàng tộc cũng sẽ không thua.

Nhưng Kỷ Nhược Chân căn bản còn không biết, Hàn Sâm chưa từng luyện qua bất cứ loại võ học gì của La gia, nếu không thì ông ta cũng sẽ không bình tĩnh như thế.

Mặc dù Kỷ Yên Nhiên vô cùng lo lắng, nhưng lại không thể hiện ra ngoài một chút nào, thứ nhất là sợ ảnh hưởng tới Hàn Sâm phát huy, thứ hai là cũng không thể có biểu hiện yếu thế ở trước mặt Tu La tộc.

Hàn Sâm ở trên yến hội gặp được Ngọc Già Lam, so với ở trong hình ảnh còn càng tuấn mỹ có khí chất hơn, khí chất của Tu La hoàng tộc kia nhân loại không học được, nhưng mà khí chất của nhân loại, Tu La tộc cũng không có cách nào bắt chước theo.

Theo Hàn Sâm, hắn càng thích tính tùy tiện và hòa đồng của nhân loại, loại khí chất này của Tu La hoàng tộc chỉ là xa xa quan sát thì được, nếu thật sự phải chung đụng trong sinh hoạt, chỉ sợ sẽ khiến cho người ta rất khó chịu.

Quả nhiên, yến hội tiến hành tới lúc nhiệt liệt, Tu La tộc đã đưa ra đề nghị quyết đấu, Liên Minh đã sớm chuẩn bị, tự nhiên cũng sẽ không phản đối.

Tất cả mọi người chuyển qua quảng trường phía ngoài đại sảnh, Tu La tộc đến cũng đã chuẩn bị trước, cũng không nói gì, Ngọc Già Lam kia liền trực tiếp đi ra.

Kỷ Yên Nhiên lập tức khẩn trương, cô hi vọng Ngọc Già Lam sẽ không khiêu chiến cô, như vậy Hàn Sâm cũng không cần xuất chiến rồi.

Cả đám nhân loại cũng đều đợi Ngọc Già Lam mở miệng, muốn biết rốt cuộc y muốn khiêu chiến người nào, nếu như y lựa chọn khiêu chiến Kỷ Yên Nhiên, mặc dù hành vi có chút vô sỉ, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý với thỉnh cầu khiêu chiến của y, sau đó vị hôn phu Hàn Sâm với tư cách hộ hoa sứ giả, sẽ thay Kỷ Yên Nhiên xuất chiến.

Nhưng như vậy cũng có một tai hại, nếu như Hàn Sâm thua, Ngọc Già Lam lại tiếp tục khiêu chiến Kỷ Yên Nhiên, nhân loại chẳng khác nào sẽ thua cả

hai trận, mặt mũi tự nhiên sẽ càng thêm khó chịu.

Hai con ngươi giống như bảo thạch kia của Ngọc Già Lam đảo qua trên mặt những người trẻ tuổi nhân loại, lúc đi ngang qua mặt Kỷ Yên Nhiên hơi dừng lại một chút.

Một chút dừng lại này, làm cho rất nhiều nhân loại đều lộp bộp một tiếng.

Nhưng mà Ngọc Già Lam lại chỉ hơi nhếch khóe môi lên, lộ ra một nụ cười tựa hồ như là mang theo khinh thường, ánh mắt liền từ trên mặt Kỷ Yên Nhiên dời đi.

Sau khi Ngọc Già Lam nhìn qua tất cả người trẻ tuổi nhân loại tham gia yến hội rồi mới mở miệng nói:

- Không biết trong số những người này, vị nào là Kim Tệ, nghe nói hắn là cường giả trẻ tuổi mạnh nhất trong nhân loại các người, tôi muốn đánh với hắn một trận.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn ra, hoàn toàn là không ngờ tới vậy mà Ngọc Già Lam lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Quan viên tiếp đãi liền vội vàng tiến lên giải thích:

- Ngọc tiên sinh, tôi không biết cậu từ nơi nào nghe được lời đồn đãi, hiển nhiên việc đó cũng không chính xác, vị Hoàng Tiêu này mới là nhân vật khá nổi danh trong số những người trẻ tuổi ở trong Liên Minh chúng tôi.

- Há, vậy thì kì quái, vì sao tôi chỉ nghe nói qua vị Kim Tệ kia lấy được một vị trí thập đại Thần Tử ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, nhưng lại chưa từng nghe nói qua vị Hoàng Tiêu này?

Ngọc Già Lam mím môi một cái, lộ ra vẻ cười nhưng không phải cười.

Hoàng Tiêu cũng rất bình tĩnh, cũng không vì vậy mà xấu hổ, chỉ lạnh nhạt nói:

- Tệ thần đương nhiên rất mạnh, nhưng cùng các hạ đối chiến, tôi đã đủ rồi.

Ngọc Già Lam nhìn Hoàng Tiêu, sau đó ào ào cười:

- Cũng tốt, đã như vậy, tôi đả bại cậu trước, rồi lại đánh với Kim Tệ một trận đi, nhưng mà mấy người nhất định phải tìm Kim Tệ đến.

- Cậu thắng tôi trước rồi nói sau.

Hoàng Tiêu không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Ngọc Già Lam không nói gì nữa, đi thẳng tới quảng trường, quan viên tiếp đãi sau khi xác nhận là Ngọc Già Lam đồng ý đánh với Hoàng Tiêu một trận, lập tức thở dài một hơi, lộ ra vẻ mừng rỡ.

Hoàng Tiêu đã là một vị Siêu Việt Giả, mặc dù mới vừa mới tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở không được bao lâu, nhưng mà tố chất thân thể cũng đã vượt qua 300, hơn nữa năng lực của bản thân cũng không tầm thường, không khó để áp chế vị Tu La hoàng tộc trẻ tuổi Ngọc Già Lam này.

Bởi vì Ngọc Già Lam không lựa chọn khiêu chiến Kỷ Yên Nhiên, cũng để cho không ít người âm thầm thở dài một hơi.

Mặc dù Hàn Sâm cũng không tệ, nhưng mà dù sao ấn tượng của đại đa số người đối với Hàn Sâm, vẫn chỉ dừng lại ở một người là chủ nhân của sủng vật siêu cấp thần huyết, để cho hắn đối chiến với Ngọc Già Lam, đại đa số người đều không có lòng tin.

Kỷ Yên Nhiên cũng thở nhẹ nhõm ra một cái thật dài, không phải là sợ Hàn Sâm thất bại, mà là cao hứng vì Hàn Sâm không cần phải đi mạo hiểm.

Hàn Sâm cười cười, vuốt lưng Kỷ Yên Nhiên nói:

- Anh thấy vị Tu La hoàng tộc trẻ tuổi này quả thật có chút ngạo khí, chắc cũng khinh thường dùng loại thủ đoạn hèn hạ này.

- Đáng tiếc Tệ thần không ở nơi này, bằng không thì để Tệ thần ra trận, nhất định sẽ cho y biết sự lợi hại.

Kỷ Yên Nhiên buông lỏng cười nói.

- Chẳng lẽ có Tệ thần thì anh lại không được sao?

Hàn Sâm ghen nói, nhưng mà lời vừa ra khỏi miệng, lại cảm thấy mình ăn hũ dấm chua này không có đạo lý, nào có chuyện chính mình ăn dấm chua của mình chứ.

- Đương nhiên là anh lợi hại nhất, nhưng mà có thể không bị thương vẫn là tốt nhất, mỗi lần anh đi Tí Hộ Sở thì em đều vô cùng lo lắng. . .

Kỷ Yên Nhiên nhỏ giọng nói ở bên tai Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghe xong cũng có chút hổ thẹn, hắn bỏ ra quá nhiều thời gian để tăng thực lực của mình lên, bình thường hiếm khi có thời gian ở cùng với Kỷ Yên Nhiên.

Tuy rằng bình thường Kỷ Yên Nhiên bận rộn nhiều việc, nhưng mà thời gian rảnh rỗi của hắn còn ít hơn cả Kỷ Yên Nhiên.

Hoàng Tiêu cùng Ngọc Già Lam bên kia đã chạy tới chiến đài ở trên quảng trường, vị Tu La hoàng tộc già kia cùng một vị Bán Thần từng người đều đứng ở một bên đối chiến đài, nếu như có ngoài ý muốn gì, bọn họ cũng có thể kịp thời ra tay ngăn cản.

- Cậu ra tay trước đi, nếu để cho tôi ra tay, chỉ sợ liền cơ hội xuất thủ cậu cũng sẽ không có.

Ngọc Già Lam nhìn Hoàng Tiêu lạnh nhạt nói.

- Cung kính không bằng tuân mệnh.

Trong mắt Hoàng Tiêu lóe lên vẻ tức giận, Ngọc Già Lam này thật sự có chút vô lễ.

Mặc dù trận yến hội đối chiến này đều không mở rộng với truyền thông, nhưng có rất nhiều cao tầng trong Liên Minh, cũng đang thông qua một ít con đường đặc thù, quan sát trận đối chiến này.

Nếu như là bình thường, loại trình độ đối chiến này, những đại nhân vật kia căn bản không có hứng thú liếc mắt một cái nhưng mà vì thân phận của người đối chiến bất đồng, lại khiến cho các đại nhân vật trong cao tầng Liên Minh nhìn không chuyển mắt.

Chương 823: Hoàng Tiêu

Trong một thời gian rất dài, tố chất thân thể của nhân loại đều kém xa Tu La tộc tít tắp, cũng bởi vì một ít vấn đề lịch sử, khiến cho nhân loại rất hy vọng có thể ở phương diện này vượt qua Tu La tộc.

Chỉ là thiên phú khác biệt cũng không phải là một thế hệ đã có thể san bằng được, mặc dù ở dưới tình huống nhân loại giống như đã mở hack tìm ra thế giới Tí Hộ Sở, số lượng cao thủ đã không kém gì Tu La tộc, nhưng mà tố chất trụ cột của dân chúng bình thường vẫn còn kém Tu La tộc khá xa.

Đặc biệt là trẻ nhỏ, thời thanh thiếu niên, nhân loại càng khó so sánh với Tu La tộc.

Tục ngữ nói thiếu khuyết cái gì sẽ khát vọng có được cái đó, nhân loại cũng giống như vậy, nhân loại trong thời buổi cạnh tranh vũ trụ đã không kém hơn Tu La tộc, nhưng mà càng thêm bức thiết hi vọng, có thể ở phương diện tố chất thân thể trẻ nhỏ cùng thanh thiếu niên vượt qua Tu La tộc.

Không chỉ là dân chúng bình thường, cao tầng trong Liên Minh càng thêm tích cực hướng về mục tiêu này tiến lên.

Nhân loại mười sáu tuổi trở xuống, chỉ sợ là trong khoảng thời gian ngắn sẽ không có cách nào chống lại Tu La tộc, hiện tại nhân loại có hi vọng có thể đánh bại Tu La tộc nhất, đại khái vẫn là ở độ tuổi hai mươi này.

Đương nhiên, đánh bại này là chỉ chiến thắng Tu La hoàng tộc, nếu như chỉ là một Tu La tộc bình thường, cũng đã có rất nhiều chiến sĩ nhân loại có thể làm được.

Hoàng Tiêu được Liên Minh ký thác kỳ vọng, mặc kệ là thiên tư, vận may cùng năng lực thực chiến, đều có thể nói là không thể bắt bẻ.

Xuất thân danh môn, thiên phú dị bẩm, lại có vận may vô cùng tốt, mặc kệ là ở không gian thứ nhất, thứ hai, thứ ba của Tí Hộ Sở, đều truyền tống đến bên trong Tí Hộ Sở nhân loại cỡ lớn, có thể an toàn nhanh chóng phát triển.

Đủ loại nhân tố tập trung vào một chỗ, sáng tạo ra Hoàng Tiêu hiện tại, được cao tầng Liên Minh chân tuyển ra, với tư cách ứng cử viên đả bại Tu La hoàng tộc Ngọc Già Lam.

Rất nhiều cao tầng trong Liên Minh đều rất mong chờ Hoàng Tiêu có thể đả bại Ngọc Già Lam, mặc dù chỉ là ví dụ, nhưng cũng đủ để khiến tộc quần nhân loại hào hứng.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là, Hoàng Tiêu lớn hơn Ngọc Già Lam một tuổi, nhưng mà điều này cũng ở trong phạm vi có thể tiếp nhận, không quan hệ tới đại cục.

Hoàng Tiêu không chỉ là vận khí tốt mà thôi, bản thân xác thực là một nhân tài, mặc dù ở bên trong trường hợp này, vẫn lộ ra vẻ khí định thần nhàn, cho dù bị Ngọc Già Lam khiêu khích, vẫn bảo trì tâm tính rất tốt, cũng không vì vậy mà nóng nảy tức giận.

Hàn Sâm đang chờ quyết đấu bắt đầu, hắn tự nhiên cũng rất hi vọng Hoàng Tiêu có thể thủ thắng, liên quan đến vinh dự của chủng tộc, mặc kệ là ai cũng không thể ngoại lệ, đây là thiên tính của chủng tộc.

- Muốn đánh cược một lần hay không.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến âm thanh của một người đàn ông, Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên đều có chút kinh ngạc quay đầu nhìn sang, phát hiện là Đường Chân Lưu cùng Lâm Phong đã đi tới, người nói chuyện là Đường Chân Lưu.

- Đánh cược cái gì?

Hàn Sâm cười hỏi.

- Chúng ta đánh bạc xem trận này ai thắng.

Đường Chân Lưu đoạt trước nói:

- Tôi cá là Hoàng Tiêu sẽ thắng.

- Đây là thứ cậu gọi là đánh cược à, phải gọi là lừa người chứ?

Hàn Sâm cười khổ nói.

Đường Chân Lưu nở nụ cười, không tiếp tục tiếp tục đề tài này nữa, nói sang chuyện khác:

- Lão Hàn, thương lượng chuyện này, gen sinh mệnh tinh hoa bán cho tôi một khối, hoặc là mang theo sủng vật siêu cấp thần huyết của cậu, giúp tôi giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết, giá tiền tùy cậu nói.

- Trên tay tôi giờ cũng có một viên gen sinh mệnh tinh hoa, bán cho cậu cũng không có vấn đề gì, nhưng mà Tí Hộ Sở tôi đang ở có hơi xa, phải cần có một khoảng thời gian mới có thể đi tới được.

Hàn Sâm không từ chối, gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất giữ lại ở trên tay hắn cũng vô dụng, sớm muộn gì cũng sẽ bán.

Hơn nữa đã có Tu La dịch xuất hiện, về sau nhất định sẽ có người khác săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không cần phải giữ lại.

- Thật sự? Hiện tại cậu ở vị trí nào?

Đường Chân Lưu lập tức vui mừng quá đỗi.

- Xem quyết đấu trước đi, sau đó chúng ta tìm một chỗ trò chuyện kỹ càng hơn.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua trên đài, đã thấy Hoàng Tiêu cùng Ngọc Già Lam đã bắt đầu đối quyết.

Bởi vì quy định không cho phép sử dụng ngoại lực phụ trợ, tất cả mọi người đều không sử dụng vũ khí cùng áo giáp, nhân loại cũng không thể sử dụng thú hồn, cho nên Hoàng Tiêu trực tiếp đánh qua một quyền.

Một quyền này đánh ra, liền Hàn Sâm đều hơi kinh ngạc, mặc dù chỉ là vừa mới tấn thăng Siêu Việt Giả, nhưng mà một quyền này của Hoàng Tiêu có lực lượng vô cùng trầm hậu, trên nắm tay bao vây lấy một đoàn ánh sáng màu vàng óng ánh, cả người đều giống như đã biến thành hoàng kim, giống như Phật Đà Kim Thân.

- Kim Phật Công của Hoàng gia, mặc dù tên tuổi không hiện, nhưng tuyệt đối sẽ không kém hơn Siêu Hợp Kim Thể, chẳng những có thể dùng để cho thân thể vô cùng cường hãn, đồng thời cũng có được lực phá hoại kinh khủng, hơn nữa tính cách của Hoàng Tiêu rất trầm ổn, những Siêu Việt Giả mới tấn thăng, có thể thắng được y cũng không có mấy người.

Đường Chân Lưu giải thích nói.

Bành!

Quả đấm của Hoàng Tiêu cùng Ngọc Già Lam chạm ở cùng một chỗ, Ngọc Già Lam kia hoàn toàn không có ý tứ né tránh, trực tiếp cùng Hoàng Tiêu chính diện chọi cứng một quyền.

Ánh mắt mọi người đều nhìn chằm chằm vào hai người, muốn xem kết quả của một kích này, nhưng mà đại đa số người trong Liên Minh đều cho rằng Hoàng Tiêu có lẽ có thể chiếm được một chút lợi thế.

Dù sao thì tố chất thân thể của Hoàng Tiêu cũng đã vượt qua 300, mặc dù cũng chỉ là vừa mới vượt qua 300, nhưng mà so với Ngọc Già Lam có tố chất thân thể chỉ tầm 260, cũng là có ưu thế.

Thế nhưng mà kết quả lại có chút làm người ta giật mình, một quyền này của Ngọc Già Lam vậy mà cân sức ngang tài với Hoàng Tiêu, ai cũng không thể chiếm được lợi, hai phe ai cũng cũng không lui lại, cứ như vậy đứng ở tại chỗ một lần nữa phát quyền.

Không có ai từng nghĩ tới, quyết đấu vừa mới bắt đầu đã kịch liệt như vậy, Ngọc Già Lam cùng Hoàng Tiêu đứng ở tại chỗ, bốn nắm đấm mau chóng đánh ra, không ngừng giao kích trên không trung, dẫn phát ra tiếng không khí xé rách cùng tiếng xương cốt va đập kinh khủng.

- Lần này phiền toái rồi, xem ra tình báo của chúng ta đã xảy ra chút vấn đề, tố chất thân thể của Ngọc Già Lam mạnh hơn dự tính của chúng ta rất nhiều, lại có thể chính diện chống lại Hoàng Tiêu mà không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, tố chất thân thể như vậy cũng đã vượt qua 300, muốn ở trên tố chất thân thể áp chế y là không thể nào.

Đường Chân Lưu cau mày nói.

Hàn Sâm nhìn khẽ nhíu mày, lực lượng cơ thể của Tu La hoàng tộc xác thực là mạnh mẽ không hề tầm thường, Hoàng Tiêu là vì luyện Kim Phật Công, thân thể mới có thể mạnh mẽ như thế, bằng không Thiên Nhân bình thường, thân thể khẳng định không mạnh bằng y.

Ngọc Già Lam này thoạt nhìn cũng không hề chuyên môn tu luyện qua võ học cường hóa thân thể, lại ở bên trên cường độ thân thể chống lại Hoàng Tiêu, đây cũng là việc mà nhân loại rất khó có thể làm được.

Mọi người xem đối chiến, trong lòng đều đang yên lặng cổ vũ cho Hoàng Tiêu, hi vọng y có thể đả bại Ngọc Già Lam.

- Thân thể của Tu La tộc, thật là khiến người ta hâm mộ. Nếu như nhân loại có được thân thể như vậy, cũng sẽ không một mực không có tiến triển lớn ở trong thế giới Tí Hộ Sở.

Một ông già đang thông qua hình ảnh giả lập quan sát quyết đấu hâm mộ tự nói.

- Lão sư, ngài thấy Hoàng Tiêu có thể thắng được không?

Một người đàn ông trung niên cung kính nhìn ông lão kia hỏi.

- Khó.

Ông lão khẽ thở dài một tiếng.

Người đàn ông trung niên vô cùng hiểu rõ tính cách của ông lão, thấy ông nói như vậy, thì đã biết rõ Hoàng Tiêu tám chín phần mười là không có hy vọng gì.

Nhưng mà người đàn ông trung niên vẫn còn có chút không hiểu hỏi:

- Đã tố chất thân thể kém không xa, Hoàng Tiêu có lẽ vẫn có một ít cơ hội mới đúng chứ?

- Con không được quên, bản thân chiến đấu cũng là thiên phú của Tu La tộc.

Ông lão kia mở miệng chậm rãi nói ra.

Chương 824: Tu La Biến

Nắm đấm không ngừng va chạm ở trên không trung, kim mang lập loè ở trên nắm tay của Hoàng Tiêu, giống như từng nhát búa tạ hoàng kim đánh ra, uy lực vô cùng lớn.

Tu La tộc cũng không có nhiều biến hóa giống như Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của nhân loại, bọn họ là tu hành lực lượng thuần túy, chỉ là dùng quyền bằng xương thịt chọi cứng với kim mang của Hoàng Tiêu, lại đánh kim mang kia vỡ vụn ra, sự khủng bố của lực lượng đã có thể thấy được một chút.

- May mắn lên trên chính là Hoàng Tiêu, nếu như là tôi, chỉ sợ nắm đấm đều đã bị Ngọc Già Lam kia đập nát rồi.

Đường Chân Lưu chắt lưỡi nói.

- Không nên tự coi nhẹ mình, chờ sau khi cậu tấn chức Siêu Việt Giả, tuyệt đối sẽ không kém hơn Ngọc Già Lam.

Lâm Phong bình tĩnh nói.

- Hoàng Tiêu có thể thắng không?

Kỷ Yên Nhiên có chút lo lắng hỏi.

- Trên lý luận mà nói, lực phòng ngự cùng lực bền bỉ của Kim Phật Công của Hoàng Tiêu đều vô cùng lợi hại, tiếp tục như vậy nữa, có lẽ tỷ lệ thắng sẽ rất lớn, nhưng mà. . .

Đường Chân Lưu chỉ nói phân nửa, lời còn lại vẫn còn chưa dứt, chỉ là nhíu mày.

- Chỉ là cái gì?

Hàn Sâm tiếp lời hỏi.

- Nói về Tu La tộc thì cũng không chính xác.

Đường Chân Lưu lắc đầu nói ra, hiển nhiên là có chuyện không tiện nói ra.

Lâm Phong ở bên cạnh tiếp lời nói một câu:

- Chỉ sợ Hoàng Tiêu sẽ bị thua thiệt.

Trong lòng Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên đều cả kinh, Hàn Sâm nghi ngờ hỏi:

- Lời này nói như thế nào? Hiện tại không phải là thế cân bằng hay sao?

Lâm Phong đang định giải thích, lại đột nhiên nghe được một tiếng nổ vang, Ngọc Già Lam cùng Hoàng Tiêu từng quyền đối chọi, đều bị lực lượng phản chấn rút lui hai bước.

Ngọc Già Lam nhìn Hoàng Tiêu nói ra:

- Tố chất thân thể cũng không tệ, trong nhân loại đã được coi như là đỉnh cấp rồi, nhưng so với Tu La tộc chúng tôi, còn kém rất nhiều.

Hoàng Tiêu lạnh giọng nói ra:

- Cũng chưa thấy tố chất thân thể của cậu mạnh hơn tôi ở chỗ nào.

- Thật sao? Vậy để cho cậu kiến thức một chút, Tu La tộc đến cùng là mạnh ở nơi nào.

Ánh sáng màu tím trong mắt Ngọc Già Lam lóe lên, thân thể mạnh mẽ co rụt lại, sau đó đột nhiên bành trướng, toàn thân cơ bắp đều lớn hơn một vòng, nguyên bản thân thể thon dài cường tráng, nhưng hiện tại có thể dùng hùng tráng để hình dung, toàn thân cao thấp tràn đầy lực lượng mang tính chất bạo tạc, giống như tùy tiện một khối cơ bắp trên người đều có thể đánh nát sắt đá.

- Tu La Biến!

Sắc mặt của Hoàng Tiêu khẽ hơi trầm xuống một cái.

- Tu La Biến!

Cơ hồ là đồng thời, sắc mặt của nhân loại xem cuộc chiến ở phía dưới đều biến đổi, không ít người đều nhẹ phát ra âm thanh.

Mà người của Tu La sứ đoàn lại lộ vẻ đắc ý, hiển nhiên là cảm thấy rất hài lòng đối với phản ứng của nhân loại, đồng thời cũng tự hào với biểu hiện của Ngọc Già Lam.

- Tu La Biến là gì?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn cũng chưa từng nghe nói tới cái tên này, nhưng mà nhìn thấy Ngọc Già Lam biến thân, lại để cho Hàn Sâm nhớ tới lúc trước Linh biến thân, mặc dù nhìn cũng không giống nhau cho lắm, tựa hồ không chỗ nào tương thông, nhưng mà Hàn Sâm vẫn không rõ lắm.

Trong mắt Đường Chân Lưu có vẻ lo lắng:

- Tu La Biến kỳ thật chính là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Tu La tộc, nhưng mà khác với nhân loại, bọn họ không tu khí tức chỉ tu khí lực, thời điểm sử dụng Tu La Biến có thể để cho khí lực của bọn họ tăng cường trên phạm vi lớn. Vốn cho rằng Ngọc Già Lam đã sử dụng Tu La Biến để chiến đấu, hiện tại xem ra y vẫn luôn chỉ dùng thân thể thuần túy để chiến đấu, cho tới hiện tại mới sử dụng Tu La Biến, Hoàng Tiêu sắp không ổn rồi."

Lúc đang nói chuyện, Ngọc Già Lam đã bước ra một bước, tốc độ so với vừa rồi không biết là nhanh hơn bao nhiêu lần, cơ bắp trên người bộc phát ra lực lượng cùng tốc độ khó có thể tưởng tượng, lập tức đã đến trước mặt Hoàng Tiêu, một quyền đánh về phía lồng ngực Hoàng Tiêu.

Bành!

Hai nắm đấm của Hoàng Tiêu giao thoa ở trước người, cứ thế chặn lại một quyền này của Ngọc Già Lam, nhưng mà thân thể lại bị đánh lui ra phía sau 3-4m, hai chân tạo thành hai vệt sâu ở trên mặt đá cẩm thạch cứng rắn.

Tất cả nhân loại đều biến sắc, một quyền này của Ngọc Già Lam vậy mà mạnh tới như thế, chỉ sợ là Hoàng Tiêu đã lành ít dữ nhiều.

- Như thế nào? Hiện tại đã biết tôi mạnh hơn cậu ở chỗ nào hay chưa?

Ngọc Già Lam cũng không lập tức truy kích, chỉ lạnh nhạt nói, trong mắt hình như có ý khinh miệt.

Vẻ mặt của Hoàng Tiêu khẽ biến, nhưng lại lập tức lại khôi phục trấn định, bình tĩnh nhìn Ngọc Già Lam nói ra:

- Lực lượng mạnh cũng không có nghĩa là tất cả, cậu còn chưa đả bại tôi.

Trong lúc nói chuyện, khí vàng óng trên người Hoàng Tiêu ẩn đi, toàn thân cơ bắp cũng buông lỏng, trong ánh mắt chỉ có Ngọc Già Lam.

Ngọc Già Lam cười nhạt một tiếng, lại đấm ra một quyền về phía Hoàng Tiêu, chỉ là lúc này Hoàng Tiêu cũng không lại chính diện va chạm với Ngọc Già Lam nữa, thân hình như cành liễu chập chờn, lách mình tránh qua, tránh né một quyền này của Ngọc Già Lam, đồng thời một quyền đánh về phía bụng của y.

Ngọc Già Lam trở tay đánh lại, muốn cùng Hoàng Tiêu dùng tổn thương đổi tổn thương, nhưng mà thân hình Hoàng Tiêu nhưng lại lung lay, xảo diệu tránh né một quyền này của Ngọc Già Lam, một lần nữa theo một hướng khác tiến hành phản kích, người giống như cành liễu đung đưa trong gió.

- Hoàng Tiêu này thật giỏi, không hổ là tinh anh ở trong Liên Minh, có thể cương có thể nhu thu phóng tự nhiên, xác thực là một nhân tài.

Đường Chân Lưu khen.

Hàn Sâm cũng biết Hoàng Tiêu này xác thực bất phàm, mặc kệ là năng lực hay là tâm tính đều là số một, không kiêu không vội, xem xét thời thế, đối với nắm chắc thời cơ cùng phán đoán hai phe địch ta đều rất chính xác.

Có thể dùng lực thì dùng lực, không thể đối đầu liền mở ra lối riêng lấy xảo chế vụng, mặc dù đã rơi vào hạ phong, nhưng tâm cảnh vẫn còn hoàn hảo, chưa nói tới một chữ bại.

- Đứa nhỏ Hoàng Tiêu này là một mầm mống tốt.

Nhìn Hoàng Tiêu trong hình ảnh giả lập, ông lão kia cũng nhịn không được tán thưởng một câu.

- Lão sư, mặc dù sau khi Ngọc Già Lam kia sử dụng Tu La Biến thì lực lượng cùng tốc độ đều hơn Hoàng Tiêu, nhưng mà Hoàng Tiêu dùng xảo phá lực, ứng đối như thế có lẽ còn có một chút phần thắng chứ?

Người đàn ông trung niên vui vẻ nói.

Ông lão kia lại lắc đầu:

- Hoàng Tiêu xác thực rất ưu tú, nhưng mà chúng ta vẫn đánh giá quá thấp tiềm lực của Tu La hoàng tộc, trận này sợ là không có cơ hội gì rồi. Nhưng mà trong Liên Minh lại có thanh niên ưu tú như thế, tương lai vượt qua Tu La tộc cũng chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Chúng ta đã đợi nhiều năm như vậy, đợi thêm vài chục năm nữa cũng không sao.

- Lão sư, Hoàng Tiêu thật sự ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có hay sao?

Trung niên kia nghi ngờ nói, ở trong mắt y xem ra, Hoàng Tiêu cùng Ngọc Già Lam có qua có lại, như thế nào cũng có thể có một hai, ba phần mười cơ hội thắng mới đúng.

- Kết cục của trận chiến này đã định sẵn rồi.

Ông lão kia chỉ từ tốn nói một câu như vậy.

. . .

- Hoàng Tiêu, cố lên.

Trên quảng trường, Đường Chân Lưu đang cổ vũ cho Hoàng Tiêu.

Lâm Phong ở bên cạnh lại nói:

- Hoàng Tiêu sẽ phải thua.

- Làm sao lại như vậy?

Đường Chân Lưu lập tức ngẩn người, có chút không quá tin tưởng.

Hàn Sâm cũng chau mày, hắn cũng đã nhìn ra, Hoàng Tiêu có phiền toái.

Đúng vào lúc này, lại đột nhiên nhìn thấy Ngọc Già Lam lui về phía sau hai bước, nhìn Hoàng Tiêu nói:

- Cậu cũng chỉ biết né tránh thôi à?

- Đây là chiến thuật cùng kỹ xảo.

Hoàng Tiêu bình tĩnh đáp.

Trong mắt Ngọc Già Lam lóe lên một tia ý lạnh:

- Tôi sẽ để cho cậu biết, ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, những thủ đoạn vớ vẩn đó căn bản không có một chút tác dụng nào, chẳng qua chỉ là kẻ yếu dùng để tự an ủi mình mà thôi.

Nói xong, ánh sáng màu tím trong mắt Ngọc Già Lam ngưng tụ, mạch máu trên người căng phồng, từng đường gân dài hẹp màu tím nổi khắp phía trên cơ thể, thoạt nhìn có chút khủng bố dữ tợn, hoàn toàn đã không có bộ dáng tuấn mỹ vốn có, có vài phần giống như Tu La chân chính.

Chương 825: Đáng Chết

OÀ..ÀNH!

Thân thể của Ngọc Già Lam đã phá vỡ không gian, trực tiếp đột phá tốc độ âm thanh, lập tức đã đến trước mặt Hoàng Tiêu, một bàn tay chộp tới đầu Hoàng Tiêu.

Hoàng Tiêu muốn tránh né đã không còn kịp nữa rồi, không biết là Ngọc Già Lam sử dụng bí pháp gì, khiến cho tốc độ trong nháy mắt tăng lên tới trình độ vô cùng đáng sợ, nguyên bản Hoàng Tiêu còn có thể có qua có lại với Ngọc Già Lam, tốc độ đã hoàn toàn không theo kịp Ngọc Già Lam nữa.

Hoàng Tiêu cắn răng một cái, kim quang trên người đại phóng, trên nắm tay càng là kim mang sáng chói, trực tiếp đánh ra.

Một quyền này không phải đánh về phía tay của Ngọc Già Lam, mà trực tiếp đánh tới bộ ngực của y, dĩ nhiên là dùng giết để chặn giết, muốn cùng Ngọc Già Lam liều sinh tử.

- Hoàng Tiêu làm tốt lắm.

Bọn Hàn Sâm đều khâm phục huyết tính của Hoàng Tiêu.

Tốc độ cùng lực lượng của Hoàng Tiêu rõ ràng không bằng Ngọc Già Lam triệt để bạo phát, nếu y áp dụng thế thủ, như vậy thì sẽ thua không nghi ngờ, sợ rằng cơ hội phản kích cũng không có.

Hiển nhiên là Hoàng Tiêu vô cùng hiểu rõ việc này, cho nên y không áp dụng thủ thế ở dưới đòn công kích như vậy, ngược lại ở dưới tình huống biết rõ lực lượng cùng tốc độ không bằng Ngọc Già Lam, liền áp dụng chiến pháp mạng đổi mạng.

Đương nhiên, đó cũng không phải là ngốc nghếch chịu chết, Hoàng Tiêu mặc kệ là đối với tận dụng thời cơ, hay là đối với tự thân khống chế, đều đã đạt tới đỉnh cao, mới có thể cùng Ngọc Già Lam đồng thời đánh trúng lẫn nhau, mà y có Kim Phật Công hộ thể, cho dù lực lượng của Ngọc Già Lam mạnh hơn một chút, y cũng có cơ hội liều lưỡng bại câu thương.

Mặc dù tỷ lệ mình bị thương nặng thậm chí là tử vong cao hơn một chút, nhưng mà Hoàng Tiêu vẫn làm ra lựa chọn như vậy, không hề lộ ra vẻ sợ hãi, liền Hàn Sâm đều không thể không kính nể.

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào quả đấm của Hoàng Tiêu cùng Ngọc Già Lam, khẩn trương đợi kết quả xuất hiện, trong thời gian chớp mắt này, ở trong mắt mọi người lại dài dằng dặc giống như là một thế kỷ vậy.

Đặc biệt là những người lo lắng cho Hoàng Tiêu, tim đều đã nhảy lên tới cổ họng.

Nguyên bản nhân loại Bán Thần cùng Tu La hoàng tộc đang canh giữa ở bên cạnh đối chiến đài, dưới tình huống người của bên mình bị uy hiếp tới tính mạng, đều sẽ xuất thủ cứu trợ.

Nhưng mà hiện tại thắng bại chưa phân, mặc dù đã đến tình trạng vô cùng hung hiểm, bọn họ cũng chỉ có thể tiếp tục nhìn tất cả diễn ra, lại không thể ra tay ngăn cản, nếu có ai xuất thủ, vậy thì đồng nghĩa với việc thừa nhận mình đã thất bại.

Hoàng Tiêu cũng đã quyết tuyệt đến loại tình trạng này, hiện tại lao ra ngăn cản y, để cho y thua trận quyết đấu này, chỉ sợ so với giết y còn khiến y khó chịu hơn.

Bành!

Cơ hồ là đồng thời với quả đấm của Hoàng Tiêu đánh trúng lồng ngực Ngọc Già Lam, thủ chưởng của Ngọc Già Lam cũng vỗ lên trên đỉnh đầu Hoàng Tiêu.

- A!

Hoàng Tiêu kêu thảm một tiếng, thân thể lung la lung lay lui về phía sau, máu tươi bên trong thất khiếu tràn ra, nhận lấy đả kích cực kỳ nghiêm trọng.

Mà Ngọc Già Lam trúng một quyền của y, lại vẫn đứng thẳng như núi, một bước cũng không lui lại, từ trên cao miệt thị nhìn xuống Hoàng Tiêu té lăn ở trên mặt đất.

Nhân loại Bán Thần lập tức xông tới, che chở Hoàng Tiêu, hơn nữa gọi bác sĩ đã sớm chờ ở bên cạnh tới, tiến hành cấp cứu cho Hoàng Tiêu.

Tất cả mọi người đều lo lắng nhìn lên phía trên đài, hi vọng Hoàng Tiêu không có chuyện gì mới tốt.

Thắng thua tất nhiên quan trọng, nhưng mà mạng của Hoàng Tiêu quan trọng hơn, so với thắng thua, bọn họ càng hy vọng Hoàng Tiêu không có chuyện gì.

- Thật xin lỗi, ra tay tựa hồ hơi nặng một chút.

Ngọc Già Lam giống như đang nói xin lỗi, nhưng mà khóe miệng lại lộ ra một tia khinh miệt.

- Các hạ có hảo thủ đoạn, là chúng ta thua.

Nhân loại Bán Thần lạnh lùng liếc nhìn Ngọc Già Lam.

Lâm Phong đứng ở bên cạnh Hàn Sâm mắt lại lộ ra sát cơ, từng chữ từng chữ nói:

- Ngọc Già Lam này quả là đáng chết, nếu tương lai ở trên chiến trường gặp được, tôi nhất định sẽ giết y.

- Xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm nhìn về phía Lâm Phong, hắn hiểu rõ tính tình của Lâm Phong, nếu như chỉ là trong lúc đối chiến bị Tu La tộc đả thương, thậm chí là đánh chết Hoàng Tiêu, y tuyệt đối sẽ không nói loại lời này.

- Tên vương bát đản kia tuyệt đối là đáng chết.

Đường Chân Lưu cũng lộ ra vẻ giận dữ, cơ hồ muốn dùng ánh mắt giết chết Ngọc Già Lam.

- Đến cùng là tình huống như thế nào?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Chúng ta đi xem Hoàng Tiêu thế nào rồi, vừa đi vừa nói.

Lâm Phong nói xong liền đi tới căn phòng nơi Hoàng Tiêu đã được đưa đi trị liệu.

Đường Chân Lưu vừa đi vừa hận hận nói ra:

- Tên hỗn đản Ngọc Già Lam kia đang ăn gian.

- Có ý gì?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn không rõ Đường Chân Lưu có ý gì, hắn vẫn một mực xem đối chiến, nhìn hết sức rõ ràng, Ngọc Già Lam cũng không làm trái với quy tắc, cũng không có sử dụng ra loại vũ khí gì, thực sự là không nhìn ra y ăn gian như thế nào.

- Lão Hàn, cậu không đi lên chiến trường, đối với Tu La tộc không hiểu rõ lắm, Tu La tộc có một loại bí pháp gọi là chú huyết, có thể thông qua việc

tiêm vào dòng máu của Tu La cao cấp hơn, từ đó tạm thời cường hóa sức mạnh của bản thân. Tôi cùng lão Lâm đã thấy loại bí pháp này rất nhiều lần, tuyệt đối sẽ không sai, Ngọc Già Lam kia tuyệt đối đã sớm sử dụng bí pháp chú huyết.

Đường Chân Lưu hận hận giải thích rõ.

Khuôn mặt Lâm Phong âm trầm, y là một người rất ít khi tức giận, nhưng mà hiện tại cũng đã động sát cơ, rét căm căm nói:

- Y sử dụng chú huyết thì cũng thôi đi, mỗi người đều dựa vào thủ đoạn, y thắng Hoàng Tiêu không có gì đáng trách, nhưng mà y lại luôn giấu giếm không tuôn ra lực lượng chú huyết, để cho Hoàng Tiêu có hi vọng hư ảo, lúc Hoàng Tiêu liều mạng đánh nhau, mới đột nhiên tuôn ra lực lượng chú huyết, y có chủ tâm xếp đặt muốn giết chết Hoàng Tiêu. Nếu không, ngay từ đầu y đã sử dụng lực lượng chú huyết, Hoàng Tiêu đã sớm thất bại rồi, hơn nữa y cũng đã có vài lần cơ hội có thể làm như thế, cũng sẽ không đi đến một bước này, cũng sẽ không hình thành cục diện như vậy, để cho Bán Thần đều không có cơ hội nhúng tay ngăn cản.

- Đáng chết.

Hàn Sâm nghe xong lời giải thích của bọn họ, lập tức cũng hiểu được, trong lòng cũng đã bùng cháy sát ý.

Hắn cũng nhìn thấy ở thời khắc cuối cùng, Ngọc Già Lam tuôn ra lực lượng không hề tầm thường, hắn còn tưởng rằng đó là Ngọc Già Lam dốc sức liều mạng đánh ra, không nghĩ tới lại có chuyện như vậy.

Lúc bốn người đi vào trong phòng điều trị, các bác sĩ còn ở trong phòng phẫu thuật cứu trị, có một vài người bạn của Hoàng Tiêu đang lo lắng chờ ở bên ngoài.

Lâm Phong nhìn thấy một vị bác sĩ quen, liền tiến lên phía trước lôi kéo đến chỗ không người bên cạnh hỏi:

- Bác sĩ Trần, Hoàng Tiêu thế nào rồi?

Bác sĩ Trần cười khổ nói:

- Nếu như là bị thương ở chỗ khác, dùng kỹ thuật chữa bệnh hiện tại, đổi một bộ phận nội tạng cũng không phải là việc gì khó, nhưng mà Hoàng Tiêu lại bị thương ở bộ phận quan trọng nhất của nhân loại là đại não, chỉ có thể làm trị liệu, hiện tại còn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm.

Dừng lại một chút, bác sĩ Trần lại nói:

- Một chưởng này đánh quá độc ác, đầu lâu đã vỡ vụn, đầu óc bị hao tổn vô cùng nghiêm trọng, cho dù có thể vượt qua thời kỳ nguy hiểm bảo trụ mạng sống, dưới tình huống thần kinh đã bị hao tổn, cũng sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống sau này của cậu ấy.

- Nghiêm trọng đến mức nào?

Đường Chân Lưu cắn răng hỏi.

- Nặng có thể sẽ bị tê liệt, nhẹ, sẽ có một chút chướng ngại tới hành động, ví dụ như có đôi khi sẽ cảm thấy tay giống như không bị khống chế, năng lực hành vi sẽ xuất hiện độ sai lệch nhất định vân vân. . .

Bác sĩ Trần nói.

Bốn người bọn Hàn Sâm nghe xong, lập tức sầm mặt lại, đối với Hoàng Tiêu mà nói, chuyện này thực sự quá chí mạng, coi như là tình huống tốt nhất, năng lực võ đạo của y cũng đã hoàn toàn bị hủy, về sau còn muốn vào Tí Hộ Sở tranh đấu nữa, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Chương 826: Đánh Bại Tôi Thì Có Thể Gặp Được Kim Tệ

Lúc bốn người trở lại quảng trường, sắc mặt đều không dễ nhìn, mặc dù bọn họ đều không có giao tình gì với Hoàng Tiêu, nhưng khi nhìn thấy Hoàng

Tiêu như vậy, trong lòng lại khó chịu giống như là có cái gì đó ngăn chặn lại.

- Phiền toái mời mấy người tuân thủ ước định, gọi Kim Tệ lên đánh với tôi một trận, để cho tôi xem đệ nhất cao thủ trong số những người trẻ tuổi của nhân loại đến cùng là có trình độ nào.

Lúc bọn Hàn Sâm trở lại, lại nghe được Ngọc Già Lam đang nói chuyện với quan viên tiếp đãi sứ đoàn.

- CMN, nếu như tôi tấn chức Siêu Việt Giả, nhất định sẽ chơi chết y.

Đường Chân Lưu tức giận nói ra, hiện tại y chỉ hận mình chưa tấn chức Siêu Việt Giả, bằng vào thân thể hiện tại, cho dù y muốn liều mạng, cũng không nhúc nhích được một sợi tóc của Ngọc Già Lam.

Tu La Biến cộng thêm bí pháp lập tức bộc phát kia, Ngọc Già Lam đã đủ để chống lại Siêu Việt Giả vừa mới bước vào Thiên Nhân, thậm chí là chiếm cứ ưu thế, huống chi y còn sử dụng bí thuật chú huyết, lực lượng ẩn giấu trong thân thể, coi như là cấp bậc Siêu Việt Giả giống như Hoàng Tiêu cũng rất khó chống lại được.

Lâm Phong không nói gì, thậm chí có thể nói là bình tĩnh, nhưng nếu ai hiểu y đều biết, y càng như thế lại càng đại biểu cho y đang tức giận.

Hàn Sâm đột nhiên đứng dậy đi đến trên đài, hắn cũng rất tức giận, mặc dù Hoàng Tiêu cùng hắn không có có quan hệ gì, nhưng mà hắn chính là nhìn Ngọc Già Lam rất khó chịu, hơn nữa Ngọc Già Lam vẫn còn chỉ mặt gọi tên muốn chiến một trận cùng với Kim Tệ.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cười lạnh:

- Không phải là mày muốn chiến một trận với Kim Tệ hay sao? Vậy thì như mày mong muốn.

- Hàn Sâm, anh làm gì thế?

Nhìn thấy Hàn Sâm muốn đi tới đối chiến đài bên kia, Kỷ Yên Nhiên lo lắng giữ chặt lấy hắn.

- Lão Hàn, đừng xúc động, hiện tại chúng ta đi lên cũng vô dụng, chờ sau này tấn chức Siêu Việt Giả rồi lại tìm cơ hội chơi chết y.

Đường Chân Lưu cũng nói.

- Một tênTu La hoàng tộc mà thôi, không cần phải đợi lâu như vậy.

Hàn Sâm nói với Đường Chân Lưu một câu, sau đó vỗ vỗ vào gò má của Kỷ Yên Nhiên:

- Ngoan nghe lời ở chỗ này nhìn anh tiêu diệt tên hỗn đản kia.

Nói xong, Hàn Sâm đã đi về phía đối chiến đài.

Đường Chân Lưu còn muốn khuyên bảo, Kỷ Yên Nhiên cũng lộ ra vẻ lo lắng.

- Hắn đã muốn đi, liền nhất định có nắm chắc.

Lâm Phong lại bình tĩnh nói một câu, ngăn cản bọn họ nói gì thêm.

Hàn Sâm chạy tới bên cạnh đối chiến đài, mà Ngọc Già Lam đang ở chỗ này quấn lấy những nhân viên tiếp đãi kia đòi tìm Kim Tệ tới chiến một trận với y.

- Ngọc Già Lam đúng không? Anh nhất định phải cùng Kim Tệ chiến một trận à?

Hàn Sâm quay lên đối chiến đài, nhìn Ngọc Già Lam nói ra.

Ánh mắt của mọi người lập tức đều bị Hàn Sâm hấp dẫn, không biết đến cùng hắn muốn làm gì.

- Ngoại trừ Kim Tệ, còn có ai khác ở đây đáng giá để tôi ra tay sao?

Ngọc Già Lam cao ngạo nói.

Trên thực tế ngoại trừ Hoàng Tiêu, Liên Minh còn có những người khác, chỉ là căn bản Ngọc Già Lam không tiếp nhận đối chiến với những người

kia.

- Được, anh muốn đối chiến với Kim Tệ cũng có thể, nhưng anh phải đánh bại tôi trước mới được.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

- Cậu? Cậu là ai? Nhân loại các cậu thích dựa vào nhiều người xa luân chiến à? Đánh bại một tên lại tới một tên khác, tôi sẽ phải đánh tới khi nào?

Ngọc Già Lam khinh miệt nhìn Hàn Sâm nói.

- Tôi là bại tướng dưới tay Kim Tệ, chỉ chống được một nửa quyền dưới tay Kim Tệ đã bị đánh bại, chỉ cần anh có thể đánh bại tôi, tôi lập tức đi tìm Kim Tệ tới, anh xem như vậy có được không?

Hàn Sâm nhìn Ngọc Già Lam nói ra.

- Một nửa quyền, hừ, lời hắn nói có tin được không?

Ngọc Già Lam không để ý tới Hàn Sâm, hướng quan viên tiếp đãi ở bên cạnh hỏi.

- Đương nhiên, anh ấy là vị hôn phu của tôi, lời anh ấy nói, chính là lời tôi muốn nói.

Kỷ Yên Nhiên dũng cảm đứng ra, nghiêm túc nói.

- Con gái của Kỷ nguyên thủ, đã như vậy, tôi sẽ tin mấy người một lần.

Ngọc Già Lam nhìn Kỷ Yên Nhiên, sau đó mới đưa ánh mắt quay lại trên người Hàn Sâm, lạnh nhạt nói:

- Nếu như lần này sau khi thắng cậu, tôi vẫn không thấy được Kim Tệ, như vậy hôm nay quyết đấu sẽ dừng ở đây, tôi không có hứng thú gì với kẻ yếu.

Vẻ mặt của Hàn Sâm bất động, hời hợt nói:

- Nhân loại chúng tôi là lễ nghi chi bang, đến mà không trả lễ thì không hay, trước kia anh để cho chúng tôi xuất thủ trước, lúc này đây tôi cũng để cho anh ra tay trước.

- Tốt! Cậu đã có thể tiếp một nửa quyền của Kim Tệ, vậy cậu thử nhìn một chút xem có thể đỡ được một quyền của tôi hay không.

Ngọc Già Lam cũng không nói nhảm, trực tiếp đánh tới một quyền.

Một quyền này của y đánh ra, trực tiếp liền sử dụng Tu La Biến cùng bí kỹ mang tính bạo phát kinh khủng kia, âm thầm rót vào lực lượng chú huyết, đã dốc hết toàn lực, muốn một quyền giải quyết Hàn Sâm.

Ván này là Hàn Sâm chủ động muốn lên quyết đấu, y không có khả năng ngay cả một quyền cũng không dám tiếp, đã trực tiếp nhận thua như vậy.

Nếu như Bán Thần nhân loại ở thời điểm này nhúng tay vào, việc này đối với nhân loại mà nói chính là sỉ nhục lớn lao.

Về sau Tu La tộc thậm chí có thể dùng tự rước lấy nhục để hình dung trận chiến này, chính nhân loại lên khiêu chiến, nhưng lại ngay cả một quyền cũng không tiếp được đã bị hù cho nhận thua, làm sao cũng không thể nào nói nổi.

Cho nên lúc này trong lòng Bán Thần kia hết sức xoắn xuýt, xuất thủ cứu giúp cũng không được, không ra tay thì lại sợ Hàn Sâm bị một quyền này đánh chết tươi, lâm vào trạng thái khó xử.

- Hàn Sâm vẫn còn là một Tiến Hóa Giả đi? Hắn không có vấn đề gì chứ?

Trung niên kia nhìn hình ảnh cau mày nói.

- Trừ phi tố chất thân thể của hắn cách Thiên Nhân không xa, nếu không cho dù hắn là người nhà họ La, đã luyện thành Phi Thiên Kinh của La gia, chỉ sợ vẫn không phải là đối thủ của Ngọc Già Lam. Phi Thiên Kinh là ác chi sát đạo, có ý tứ tất phải chết, nhưng mà ở dưới lực lượng tuyệt đối nghiền ép, chỉ sợ là hắn sẽ chết trước Ngọc Già Lam.

Vẻ mặt của ông lão kia có chút ngưng trọng, ông cũng hi vọng Hàn Sâm có thể thắng, đối với hành vi của Ngọc Già Lam có chút chán ghét.

Thế nhưng mà dưới tình huống thực lực cách xa như thế, Hàn Sâm muốn thắng cũng không dễ dàng, liền ông lão kia đối với Hàn Sâm cũng không coi trọng lắm.

Mà ở trên một tinh cầu khác, La Hải Đường đã ở thông qua hình ảnh giả lập xem trận quyết đấu này, La Lỵ đang ở bên cạnh pha trà cho ông ta.

Mặc dù La Ẩn chưa tìm được Hàn Sâm, nhưng mà La Hải Đường thủy chung cho rằng Hàn Sâm có được huyết mạch của La gia, không có khả năng ngăn cản được hấp dẫn của Phi Thiên Kinh.

- Đến đi, để cho ta nhìn xem Phi Thiên Kinh của con đã luyện đến trình độ nào.

Ánh mắt của La Hải Đường sáng quắc nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm trong hình ảnh giả lập, chờ mong hắn sử dụng ra lực lượng của Phi Thiên Kinh.

Kỷ Ngôn Vũ cùng Kỷ Nhược Chân cũng đều đang xem một màn này, tâm tình hơi có chút thấp thỏm không yên, mặc dù bọn họ có lòng tin đối với người nhà họ La cùng Phi Thiên Kinh, nhưng mà Ngọc Già Lam sử dụng bí pháp chú huyết, thực lực đã vượt qua dự liệu của bọn họ quá nhiều.

Ninh gia, Tần gia, Vương gia, cùng với Đông Lâm cùng Triệu gia, rất nhiều người đều đang xem trận quyết đấu này, bọn họ muốn biết Hàn Sâm này đến cùng đã đi tới một bước nào, có phải là giống như La Hải Đường năm đó, có thể dùng sức một mình chấn nhiếp thiên hạ.

Lúc này bọn Kỷ Yên Nhiên cùng Đường Chân Lưu lại vô cùng khẩn trương, mặc dù cũng biết Hàn Sâm rất mạnh, nhưng vẫn vô cùng lo lắng, dù sao thực lực của Ngọc Già Lam hiện tại đã vượt ra khỏi cực hạn mà Tiến Hóa Giả có thể ứng phó.

Dưới sự chú ý của muôn người, Hàn Sâm nhìn về phía một quyền này của Ngọc Già Lam không tránh không né, tương tự đánh tới một quyền.

Mục tiêu của hắn cũng không phải là quả đấm của Ngọc Già Lam, mà là đầu của y, giống như Hoàng Tiêu, Hàn Sâm cũng lựa chọn lấy giết chóc ngăn giết chóc lấy mạng đổi mạng.

Chương 827: Tu La Tộc Không Gì Hơn Cái Này

Có không ít người đều đã nghĩ đến Hàn Sâm có khả năng sẽ lấy mạng đổi mạng, dù sao thì Phi Thiên Kinh vốn chỉ có công kích mà không có thuật phòng thủ.

Mà Phi Thiên Kinh là đánh tất trúng, cùng với lực phá hoại mạnh mẽ, hơn nữa là tính công kích đối với nhược điểm, chém giết dị sinh vật có hình thể to lớn có lẽ có chút khó khăn.

Nhưng mà dùng để đả kích nhân loại hoặc là Tu La, chỉ cần không phải là kém hơn quá nhiều, nếu như công kích được chỗ yếu, cũng có thể sinh ra lực phá hoại rất lớn.

Huống chi bản thân Phi Thiên Kinh liền có một chút hiệu quả khắc chế đối với Tu La, đây là một bí mật không tính là bí mật, không ít người đều biết điều này.

Đáng tiếc Hàn Sâm căn bản chưa từng luyện qua Phi Thiên Kinh, cho nên một quyền này của hắn đánh ra, khiến cho rất nhiều người đều kinh ngạc tới mức cằm đều sắp rớt xuống, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

- Đại Lôi Âm Quyền? Như thế nào không phải là Phi Thiên Lực?

Gương mặt ông lão kia lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Hắn sẽ không phải không biết Phi Thiên Kinh đấy chứ?

Trung niên kia cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Thế nào lại là Đại Lôi Âm Quyền?

Kỷ Ngôn Vũ cũng nghẹn ngào kêu lên, thật sự rất khó tin tưởng, con trai của Lam đại tiểu thư vậy mà không sử dụng ra Phi Thiên Kinh, dùng dĩ nhiên là Đại Lôi Âm Quyền.

Cảm thấy khó mà tin nổi nhất tự nhiên chính là La Hải Đường, sau khi nhìn thấy Hàn Sâm sử dụng không phải là Phi Thiên Kinh, nguyên bản La Hải Đường đang bình tĩnh, lập tức đứng lên, nhìn chòng chọc vào hình ảnh giả lập, từng chữ từng chữ nói:

- Vì sao nó không dùng Phi Thiên Kinh ? Chẳng lẽ Tiểu Lam quyết tuyệt như vậy, tình nguyện để con nó đi tìm chết, cũng không để cho nó học Phi Thiên Kinh?

Theo La Hải Đường, trừ phi La Lam ngăn cản, nếu không thì Hàn Sâm không có đạo lý gì không học Phi Thiên Kinh, hơn nữa nếu không có Phi Thiên Kinh, thì làm sao có thể chống lại Ngọc Già Lam kia? Một quyền này của hắn đánh tới, quả thực giống như là đi chịu chết vậy.

Không chỉ có La Hải Đường cho rằng như vậy, rất nhiều người nhìn thấy Hàn Sâm không sử dụng Phi Thiên Kinh, chỉ dùng ra Đại Lôi Âm Quyền, sắc mặt đều trở nên có chút khó coi, cảm thấy tình cảnh hiện tại của Hàn Sâm vô cùng không ổn.

Đại Lôi Âm Quyền càng lợi hại, thì cũng chỉ là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thông thường mà thôi, như thế nào cũng không thể làm cho một Tiến Hóa Giả chống lại Ngọc Già Lam được.

La Lỵ cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, cô thật sự là nghĩ mãi mà vẫn không rõ, vì sao La Lam đều đã đến loại tình trạng này, vẫn không chịu để cho Hàn Sâm tu luyện Phi Thiên Kinh.

Nguyên bản cô cho rằng Hàn Sâm đã dám đi ra khiêu chiến Ngọc Già Lam, vậy hắn nhất định đã luyện Phi Thiên Kinh rồi, ai ngờ đánh ra tới lại là Đại Lôi Âm Quyền.

Mặc kệ mọi người nghĩ như thế nào, Hàn Sâm lại vẫn kiên định định đánh ra Đại Lôi Âm Quyền tới Ngọc Già Lam.

Trong mắt Ngọc Già Lam lóe lên một tia khinh thường, Tu La tộc đối với võ học của nhân loại cũng đã nghiên cứu kỹ, Đại Lôi Âm Quyền thì y cũng đã gặp ở trên chiến trường, đó cũng không phải là tuyệt học gì rất ghê gớm, đừng nói là dùng lực lượng sấm sét phá hủy thân thể y, chỉ sợ là liền khiến cho y tê liệt đều không làm được.

Ngọc Già Lam vốn là mang theo dự định lập uy để đi vào trong Liên Minh, nếu không lúc trước cũng sẽ không dùng kế muốn giết Hoàng Tiêu, hiện tại Hàn Sâm lại tự mình đưa tới cửa, Ngọc Già Lam càng thêm không có một chút ý tứ lưu tình nào, toàn lực đánh tới Hàn Sâm.

Một quyền vô cùng cường đại, một quyền vô cùng tấn mãnh.

Vị cao thủ Tu La hoàng tộc kia, chỉ là mỉm cười ở bên cạnh quan sát, y đương nhiên là đã nhìn ra, lực lượng một quyền này của Hàn Sâm còn kém hơn Ngọc Già Lam rất nhiều, cũng chậm hơn rất nhiều, trước khi hắn đánh trúng Ngọc Già Lam, sẽ bị đánh nổ lồng ngực trước.

Cho dù hắn miễn cưỡng có thể đánh trúng Ngọc Già Lam, lực lượng như vậy cũng không đủ làm cho Ngọc Già Lam trọng thương, trái lại hắn trúng một quyền này của Ngọc Già Lam, trên cơ bản hắn là đã phải chết không thể nghi ngờ.

Mà Bán Thần nhân loại kia còn đang do dự có nên ra tay cứu Hàn Sâm hay không, chuyện này thật sự là một quyết định khó khắn.

Cuối cùng vị Bán Thần nhân loại này vẫn lựa chọn ra tay, quan tâm làm gì tới chuyện bại, y cũng không thể lại nhìn một thanh niên nhân loại bị Tu La tộc hủy diệt ở ngay trước mặt mình được.

Nhưng lúc y đang định xuất thủ, lại đột nhiên ngừng lại, y nhìn thấy một màn kỳ dị.

Lúc Hàn Sâm cùng Ngọc Già Lam sắp đánh trúng lẫn nhau, Ngọc Già Lam đột nhiên ngây ra một lúc, lần ngây ra này vô cùng đột nhiên, hơn nữa thời

gian rất ngắn, chỉ khoảng một phần ba giây, nhưng mà ở trong thời gian ngắn người này, quyền của Hàn Sâm nhanh chóng mạnh mẽ bộc phát, trong chốc lát đã trực tiếp đánh vào đầu Ngọc Già Lam.

Trong mắt Hàn Sâm là một mảnh ánh sáng màu xanh da trời yêu dị, Lôi Âm trên người vang vọng, nhưng mà trên nắm tay lại tịch diệt im ắng, hung hăng đánh lên trên trán Ngọc Già Lam.

- Dừng tay!

Tu La hoàng tộc kia nhìn thấy Hàn Sâm đột nhiên biến hóa một quyền này, sắc mặt đã đại biến, điên cuồng ra tay muốn ngăn cản Hàn Sâm, nhưng mà mặc dù là y, cũng đã không còn kịp nữa rồi.

OÀ..ÀNH!

Quả đấm của Hàn Sâm cùng đầu lâu của Ngọc Già Lam chạm vào nhau, lúc va chạm hoàn toàn không có một âm thanh phát ra, nhưng mà Ngọc Già Lam kia lại trừng mắt, bên trong ánh mắt nhanh chóng sung huyết, cơ hồ là sắp nổ ra.

Thất khiếu chảy máu, hơn nữa còn có từng tia lôi điện màu bạc từ bên trong thất khiếu nhảy nhót, đầu óc của Ngọc Già Lam đều bị Lôi Âm đánh thành bột nhão, khí huyết trong thân thể cũng bị Lôi Âm chấn cho tán loạn không chịu nổi, cả người giống như là như tượng gỗ đứng ở chỗ đó.

Tu La Thân của Ngọc Già Lam rất mạnh, nhưng mà giống như nhân loại, thân thể có vài bộ vị còn tương đối yếu ớt, ví dụ như đại não, Hàn Sâm trực tiếp đem một đòn Đại Lôi Âm Quyền dùng âm kình của Đại Âm Dương Từ Lực Pháo đánh vào bên trong đầu của y, lực lượng kinh khủng nổ tung ra trực tiếp đánh nát đầu óc của y.

Ăn miếng trả miếng, lấy máu trả máu.

Ngọc Già Lam hủy Hoàng Tiêu, Hàn Sâm cũng muốn y phải trả một cái giá lớn tương tự, hiệu quả còn tốt hơn Hàn Sâm nghĩ.

Lực lượng cùng tốc độ của Ngọc Già Lam rất mạnh, một bộ phận rất lớn đến từ bí thuật chú huyết, nhưng mà bí thuật chú huyết chỉ có thể cường hóa lượng cùng tốc độ, không thể cường hóa đầu óc của y.

Cao thủ Tu La hoàng tộc kia tức giận quát lên một tiếng, thấy không kịp ngăn cản Hàn Sâm, vậy mà một quyền đánh tới phía sau lưng Hàn Sâm.

Đây là một quyền tương đương với Bán Thần nhân loại, lại là đánh lén ở sau lưng, trong lòng tất cả mọi người đều cả kinh, không thể tưởng được loại thân phận như tên cao thủ Tu La hoàng tộc kia, vậy mà lại làm ra việc này, muốn kêu Hàn Sâm coi chừng cũng đã không kịp nữa rồi.

Bán Thần nhân loại cũng giận dữ, bay tới muốn cứu Hàn Sâm, nhưng mà cao thủ tranh đấu, chỉ tranh một đường, ai cũng không nghĩ ra tên cao thủ Tu La hoàng tộc kia vậy mà sẽ vô sỉ như vậy, Bán Thần nhân loại đã không tới cứu Hàn Sâm kịp.

Thế nhưng mà lúc này Hàn Sâm đang đưa lưng về phía cao thủ Tu La hoàng tộc kia, lại giống như là trên lưng mọc ra con mắt, mạnh mẽ bước về phía trước một bước, đồng thời bàn tay bắt lấy Ngọc Già Lam giống như là con rối ở trước mặt mình, trực tiếp xoay ngược lại một cái, lập tức để cho Ngọc Già Lam chắn ở trước mặt của hắn.

PHỐC!

Một quyền của cao thủ Tu La hoàng tộc cơ hồ sắp đánh lên trên người của Ngọc Già Lam, cứ thế mà cường hành thu lại sức mạnh kinh khủng như bài sơn đảo hải kia, chính mình bị lực lượng này cắn trả, không nhịn được há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Tất cả nhân loại đều vui mừng không thôi, quả thực không thể tin được, Hàn Sâm chẳng những một quyền đánh bại Ngọc Già Lam, còn có thể cơ biến đến mức này, cứ thế làm cho cao thủ Tu La hoàng tộc kia thu hồi một quyền tất sát, quả thực giống như là mấy giây mộng ảo.

- Tu La tộc. . . không gì hơn cái này. . .

Hàn Sâm giống như ném rác rưởi ném Ngọc Già Lam đã có ánh mắt trống rỗng giống như là người sống thực vật ra, mặc kệ y té xuống đất run rẩy, nhìn cao thủ Tu La hoàng tộc kia miệt thị nói.

Chương 828: Không Bỏ Qua Thì Như Thế Nào

- Tao giết mày.

Cao thủ Tu La hoàng tộc kia thẹn quá hoá giận, muốn xuất thủ một lần nữa đuổi giết Hàn Sâm.

- Xin các hạ tự trọng.

Bán Thần nhân loại cũng đã như núi lớn bảo vệ ở phía trước người Hàn Sâm, vẻ mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cao thủ Tu La hoàng tộc kia lạnh lùng nói.

- Mấy người cũng dám giết đại biểu của sứ đoàn Tu La hoàng tộc, Tu La tộc chúng ta sẽ không bỏ qua như vậy. . .

Ở đây dù sao cũng là Liên Minh nhân loại, cao thủ nhân loại đông đảo, cao thủ Tu La hoàng tộc thấy tình thế không thể làm gì, một đám lửa giận trong lòng lại không có cách nào phát tiết, mở miệng tức giận chỉ trích.

- Các hạ đừng quên, là mấy người đến Liên Minh cầu nghị hòa, Liên Minh chúng tôi chưa bao giờ nói qua sẽ ngừng chiến, tộc của mấy người không bỏ qua thì như thế nào?

Khí thế trên người Bán Thần nhân loại kia tỏa ra, bá khí vô song lạnh giọng nói ra.

Tu La tộc nhất thời đều cứng lại, sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi, nhưng lại một câu cũng nói không nên lời.

- Hàn Sâm, theo ta trở về tiếp tục yến hội chúc mừng.

Bán Thần nhân loại lôi kéo tay của Hàn Sâm, đi về phía đại sảnh, căn bản không để ý tới những Tu La tộc đó, cũng mặc kệ sắc mặt của bọn họ khó chịu như thế nào.

- Đi, chúng ta đi chúc mừng, hôm nay quả là thống khoái, không ai được chuồng mất đấy.

Đường Chân Lưu quát to một tiếng, lôi kéo Lâm Phong chạy tới đại sảnh.

Cả đám người trẻ tuổi nhân loại cũng đều cười lớn theo vào bên trong đại sảnh, chỉ có Tu La tộc kia tức giận phẩy tay áo bỏ đi, thề tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ.

- Đúng vậy, cũng không tệ, đứa nhỏ này, so La Hải Đường năm đó còn ghê gớm hơn, vậy mà không luyện Phi Thiên Kinh của La gia, một đòn Đại Lôi Âm Quyền đã đánh chết Ngọc Già Lam. . . tốt. . . ha ha. . . thật sự là quá tốt. . . ta chỉ muốn biết. . . La Hải Đường kia hiện tại có biểu tình gì. . . người của La gia không học Phi Thiên Kinh. . . ha ha. . . tốt. . . thật sự là quá tốt. . . tốt không gì bằng. . .

Ông lão kia cười ngật ngưỡng, cơ hồ liền nước mắt đều sắp chảy ra.

Trung niên kia nhìn trợn mắt há hốc mồm, y đi theo ông lão này gần bốn mươi năm, đừng nói là điên cuồng bực này, trước kia ngay cả hơi chút mỉm cười đều chưa từng thấy qua.

- Đứa nhỏ này thực sự là vô cùng tốt, Tiểu Trọng, tìm một cơ hội để cho ta đi gặp đứa nhỏ này.

Ông lão kia hồi lâu mới dừng lại không cười nữa, trên mặt lại vẫn mang theo vẻ vui vẻ nói.

- Vâng, lão sư.

Trong lòng Văn Trọng càng ngạc nhiên, vị lão sư này của y những năm này đã rất hiếm khi gặp người, liền rất nhiều hào quý trong Liên Minh đến bái kiến đều đẩy ra khỏi cửa, hôm nay lại chủ động đi gặp người trẻ tuổi này,

hơn nữa nghe ý tứ của lão sư, vậy mà không phải là gọi Hàn Sâm kia tới đây, mà là muốn tự mình đi gặp hắn.

Mà La Hải Đường lúc này, ánh mắt lại phức tạp ngồi ở chỗ kia, nhìn chằm chằm vào hình ảnh giả lập đã dừng lại, vẻ mặt biến ảo bất định, sau nửa ngày liền con mắt đều không nháy một cái.

La Lỵ đứng bình tĩnh ở bên cạnh, liền một câu cũng không dám nói, thậm chí ngay cả hô hấp đều tận lực thả nhẹ, sợ quấy rầy La Hải Đường.

La Lỵ đã nhiều năm qua chưa từng thấy La Hải Đường ngẩn người như vậy, lần trước cô thấy La Hải Đường ngẩn người như thế, ngày hôm sau La Hải Đường liền giết vào Tí Hộ Sở Dị Linh, giết bốn ngày bốn đêm, giết tới máu chảy thành sông, rốt cục đoạt được Tí Hộ Sở Dị Linh kia.

- Vì sao không luyện Phi Thiên Kinh ?

Hồi lâu sau, La Hải Đường mới nhổ ra một câu như vậy, nhưng ánh mắt lại vô cùng tối tăm phiền muộn.

- Lão Hàn, làm quá tốt, trước kia tôi chưa từng thật sự khâm phục cậu, nhưng mà lúc này, tôi thật sự đã phục, rót, một chén này tôi mời cậu, tôi cạn trước.

Đường Chân Lưu căn bản không quan tâm tới lễ nghi gì, trực tiếp bưng lên hai cái ly thủy tinh, trực tiếp rót rượu đỏ bên trong vào cùng một chén, bưng một ly đầy đến trước mặt Hàn Sâm, sau đó uống một hơi cạn sạch, hét lớn:

- Thoải mái, từ sau khi đi ra khỏi chiến trường chưa có hôm nào thoải mái giống như hôm nay.

Nếu là ở trên yến hội ngày xưa, hành vi phóng đãng giống như của Đường Chân Lưu, chỉ sợ sớm đã bị người ném ra ngoài, nhưng mà hôm nay những đại nhân vật ở bên trong kia đã mặc kệ y, cho phép y đi vào làm loạn.

Một đám người trẻ tuổi cũng đều vô cùng hưng phấn, vây Hàn Sâm vào giữa mời rượu, rất có ý tứ không rót hắn gục xuống thì tuyệt không dừng

tay.

Kỷ Yên Nhiên ở bên cạnh nhìn Hàn Sâm giống như là chúng tinh củng nguyệt bị mọi người vây ở bên trong, trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Hơn phân nửa là vì Hàn Sâm không bị thương, còn có một phần nhỏ là vì mình có được bạn trai ưu tú như vậy, ai không thích người đàn ông của mình là nhân vật anh hùng chứ.

Mặc dù Kỷ Yên Nhiên ở phương diện này nhìn rất nhạt, nhưng cũng có chút chờ đợi của thiếu nữ, lúc này lại có một chút vui sướng do mộng tưởng trở thành sự thật.

Hàn Sâm vốn không phải là người am hiểu uống rượu, bị rót đã sắp không chịu được, chỉ cảm thấy đầu nặng gốc nhẹ, trong dạ dày khó chịu muốn chết.

Thật vất vả mới giết ra khỏi trùng vây, chuẩn bị tìm một chỗ tránh một chút, nhưng mà ai ngờ Lâm Phong chẳng biết lúc nào đã đứng ở trước mặt hắn, trong tay còn giơ lên một chén rượu, cười tủm tỉm nói:

- Chén này, tôi mời cậu.

Hàn Sâm nhìn Lâm Phong ở phía trước mặt trong ba giây, sau đó oa một tiếng nôn ra đầy người Lâm Phong.

Đường Chân Lưu theo tới ở đằng sau đều nhìn tới ngây người, y từ trước tới nay chưa từng thấy qua Lâm Phong chật vật như vậy, mặc dù là trong nháy mắt sinh tử ở trên chiến trường, Lâm Phong cũng chưa từng chật vật giống như hôm nay.

Người truy cầu hoàn mỹ giống như Lâm Phong, liền bạn gái của y đến nhà đều bị quy định nhất định phải đổi giày cởi áo khoác, hơn nữa tuyệt đối không thể đụng vào đồ dùng tư nhân của y.

Lâm Phong đã từng có một cô bạn gái, cũng chỉ là bởi vì không cẩn thận ngồi ở bên trên áo sơ mi y đang đặt ở trên giường, mà bị Lâm Phong trực tiếp chia tay vứt bỏ, liền nhìn đều không nhìn thêm một cái.

Hiện tại Lâm Phong lại bị Hàn Sâm nôn ra đầy người, chuyện này quả thực để cho Đường Chân Lưu không có cách nào tưởng tượng tiếp theo sẽ phát sinh cái gì.

- Lão Lâm sẽ không dốc sức liều mạng với lão Hàn chứ? Bọn họ đánh nhau thì mình nên giúp ai đây? Được rồi, hai tên đều là đồ biến thái, thần tiên đánh nhau sao mình có thể quản được.

Đường Chân Lưu vừa nghĩ trong lòng vừa liếc trộm bên kia, đồng thời trong lòng âm thầm hô hào:

- Đánh. . . mau đánh a. . . đánh hắn. . .

Mắt thấy rốt cục Lâm Phong đã chuyển động, vươn bàn tay tới phía Hàn Sâm, Đường Chân Lưu lập tức càng thêm kích động:

- Sắp đánh rồi. . . sắp đánh rồi. . .

Thế nhưng mà một màn kế tiếp, lại để cho Đường Chân Lưu thấy choáng váng, tròng mắt đều sắp trợn lồi ra.

Lâm Phong thò tay cũng không hề đánh Hàn Sâm, chỉ là bỏ áo khoác bị làm bẩn ở một bên, ngược lại còn đỡ Hàn Sâm lung la lung lay sắp té ngã, vịn Hàn Sâm đi tới phòng trọ bên kia.

- CMN, nhất định là mắt mình bị hoa rồi? Kia tuyệt đối không thể nào là Lâm Phong, lần trước mình uống rượu say ở nhà y, tên hỗn đản kia trực tiếp đem mình ném ra ngoài cửa ngủ cả đêm. . . tiểu tử Hàn Sâm kia nôn ra đầy người y. . . y còn đỡ hắn đi vào phòng. . . đó tuyệt đối không phải là lão Lâm. . .

Đường Chân Lưu lấy tay không ngừng dụi mắt, nhưng thấy thế nào thì người kia vẫn là Lâm Phong.

Mặc dù không có tường thuật trực tiếp, người bình thường đều không xem được trận chiến này, nhưng mà tin tức Hàn Sâm chiến một trận với Ngọc Già Lam vẫn truyền ra ngoài, đưa tới oanh động rất lớn ở trong Liên Minh.

Chuyện Hàn Sâm đấm một nhát miểu sát Tu La hoàng tộc Ngọc Già Lam, còn ép cao thủ Tu La hoàng tộc thổ huyết bị truyền ra vô cùng kì diệu, cái tên Hàn Sâm này cũng lần thứ nhất được toàn bộ Liên Minh biết rõ.

Chương 829: Công Bố Bí Mật Siêu Cấp Thần Gen

Tất cả tạp chí lớn đều đưa tin về chuyện này, hai mươi tuổi ra tay đánh bại Tu La hoàng tộc, chuyện này đối với nhân loại mà nói, không hề nghi ngờ là một việc vô cùng phấn chấn lòng người.

Huống chi Hàn Sâm còn có thân phận là con rể tương lai của nguyên thủ, càng làm cho sự tò mò của dân chúng trong Liên Minh bắt đầu cháy rừng rực, hận không thể đem chi tiết Hàn Sâm đi WC, đều khai quật hết ra.

Xuất thân gia đình bình thường, cha chết sớm, do mẹ một tay nuôi lớn lên, học chính là chương trình giáo dục phổ thông bắt buộc, thông qua chính mình nỗ lực phấn đấu cuối cùng thi đậu trường quân đội danh tiếng, lại cùng con gái nguyên thủ ở trong trường học mến nhau, từng bước một đi đến đỉnh phong nhân sinh, quả thực chính là phiên bản hiện đại của kịch bản tiểu tử nghèo phấn đấu.

Bọn Lâm Phong lại đi thăm Hoàng Tiêu, bởi vì chuyên môn mời cường giả cấp Bán Thần am hiểu trị liệu đến trị liệu cho Hoàng Tiêu, cho nên mạng của Hoàng Tiêu đã được bảo vệ, thương thế khôi phục cũng rất nhanh, miệng vết thương cũng đã không thấy nữa.

Liên Minh có thể làm được cũng đã làm, đem hậu quả xấu do thương thế của Hoàng Tiêu giảm đến mức nhẹ nhất, nhưng mà dù sao cũng là đại não bị thương nghiêm trọng, có bộ phận đã bị hư hao, mặc kệ là khoa học kỹ thuật hiện đại hay là lực lượng đặc thù của nhân loại, cũng không có cách nào làm cho đại não của Hoàng Tiêu hoàn hảo như lúc ban đầu, thân thể vẫn lưu lại một vài vấn đề.

Tương đối mà nói, đã giảm bớt di chứng đến mức thấp nhất, thân thể của Hoàng Tiêu không có vấn đề gì lớn, chỉ là năng lực hành vi xuất hiện một chút sai lệch, có đôi khi y muốn đi lấy đồ vật, bàn tay sẽ có chút không bị khống chế chếch đi vị trí.

Chuyện này đối với một người luyện võ mà nói, không thể nghi ngờ là một trận tai nạn.

- Không cần lo lắng cho tôi, mặc dù thân thể của tôi xuất hiện một chút độ lệch, nhưng mà đại não của tôi vẫn thanh tỉnh, cho dù không thể dùng thân thể chiến đấu, dùng đại não chịu qua tổn thương này cũng có thể đánh ra một thế giới khác.

Hoàng Tiêu lại vẫn rất lạc quan, cũng không bị vấn đề của thân thể kích thích, trong ánh mắt vẫn tràn đầy kiên định.

. . .

Một trận chiến này của Hàn Sâm, ngoại trừ khiến cho mình dương danh, cũng đồng thời để cho rất nhiều người thấy được tố chất thân thể chân thật của hắn, đây tuyệt đối là tố chất thân thể đã vượt qua 200, Tiến Hóa Giả ít có khả năng đạt tới tố chất thân thể này, trừ phi là hắn đã hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, đã nhận được siêu cấp thần gen.

Người bình thường cũng đang thảo luận linh tinh về Hàn Sâm, nhưng mà cao tầng chân chính, lại đang mưu tính muốn như thế nào mới có thể từ chỗ Hàn Sâm đào ra bí mật hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa.

Máy truyền tin của Hàn Sâm cơ hồ là không có ngừng vang lên, Hàn Sâm trực tiếp tắt nguồn máy truyền tin.

Máy truyền tin của hắn không vang nữa, Kỷ gia bên kia lại một mực nhận được khắp nơi gọi tới hỏi thăm.

Kỷ Nhược Chân có thể leo lên nguyên thủ, tự nhiên là không thể nào là sức của một mình Kỷ gia, áp lực đến từ các bên, cũng không phải là một câu đơn giản của Kỷ Nhược Chân có thể thoái thác được.

Kỷ Nhược Chân không thể không trò chuyện với Hàn Sâm, hỏi rõ tình huống hiện tại của Hàn Sâm, mặc kệ là Hàn Sâm có phải thật sự đã hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa hay không, đều phải có một câu trả lời thỏa đáng đối với rất nhiều thế lực trong Liên Minh, nếu không chuyện này tuyệt đối không xong.

Hàn Sâm cũng rất thẳng thắn, trực tiếp nói với Kỷ Nhược Chân:

- Xác thực là con đã lấy được siêu cấp thần gen.

Lúc Hàn Sâm xuất chiến, cũng đã cân nhắc qua tất cả hậu quả, cho nên đối với việc Kỷ Nhược Chân hỏi thăm cũng không hề cảm thấy ngoài ý muốn.

Kỷ Nhược Chân thấy Hàn Sâm thẳng thắn thừa nhận như vậy, cũng im lặng.

Một hồi lâu, Kỷ Nhược Chân mới mở miệng nói:

- Vậy con có thể nói cho ta biết được không.

Hàn Sâm cười nói:

- Kỳ thật cũng không có gì không thể nói, muốn đạt được siêu cấp thần gen kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần có thể tìm được sinh vật siêu cấp thần huyết đẻ ra trứng hoặc là trứng, nếu như trứng chưa ấp ra thành phôi thai, là có thể trực tiếp ăn vào đạt được siêu cấp thần gen, siêu cấp thần gen của con là lấy được như vậy.

- Thậm chí còn có việc này?

Kỷ Nhược Chân nghe xong hết sức kinh ngạc, không thể tưởng được đáp án vậy mà lại đơn giản như vậy.

- Con dùng tính mạng ra đảm bảo, việc này tuyệt đối không hề sai.

Hàn Sâm nói.

- Được, đây là một phát hiện quan trọng, có ý nghĩa rất trọng đại đối với nhân loại sau này.

Kỷ Nhược Chân nói ra:

- Con yên tâm, chuyện này do Kỷ gia xử lý, lợi ích do phát hiện chuyện này sẽ không để cho con thất vọng.

Hàn Sâm nguyên bản cũng không hề tính toán dựa vào chuyện này đạt được chỗ tốt gì, trên thực tế phải lấy được trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết, so với giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết còn khó hơn nhiều.

Sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở không khó có thể tìm được, nhưng muốn tìm được trứng của bọn nó, vậy thì khó hơn nhiều rồi, những người kia muốn tìm thì để cho bọn họ đi tìm đi.

Cho dù thực sự có người có vận khí tốt có thể tìm được, còn có thể giết chết sinh vật siêu cấp thần huyết bảo vệ trứng, tỷ lệ kia cũng chỉ là nhỏ nhoi bên trong nhỏ nhoi mà thôi, dựa vào chuyện này muốn để cho siêu cấp thần gen toàn mãn căn bản là không có khả năng.

Về lại trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm chuẩn bị rời khỏi Sát Na Tí Hộ Sở, tìm một Tí Hộ Sở nhân loại, hoàn thành ước định giao dịch với Đường Chân Lưu, bán một khối gen sinh mệnh tinh hoa cho y.

Sau khi ra khỏi dãy núi, Hàn Sâm đã tìm được một Tí Hộ Sở nhân loại ở gần đó, hoàn thành giao dịch cùng với Đường gia, thuận lợi lấy được một chỗ quặng mỏ kim loại hiếm Đường gia chuyển cho hắn.

Mặc dù không phải là thép Z, nhưng cũng là một loại tài liệu quan trọng của hợp kim Z, giá trị rất cao, hơn nữa theo hợp kim Z phát triển không ngừng, loại kim loại này còn đang không ngừng tăng tỉ giá đồng bạc.

Lúc này trong văn phòng của Thiên Sứ Gen, Triệu Thất đang trò chuyện cùng một người, mà người trong hình ảnh giả lập, chính là cao thủ Tu La hoàng tộc của Tu La sứ đoàn kia.

- Triệu tiên sinh, vì hoàn thành hiệp nghị giữa chúng ta, chúng tôi đã hy sinh một thành viên của hoàng tộc, ông có phải nên cho chúng tôi một cái công đạo hay không?

Cao thủ Tu La hoàng tộc nhìn Triệu Thất nói.

Triệu Thất lạnh nhạt nói:

- Chuyện nghị hòa căn bản chính là vì lợi ích của hai bên chúng ta, lại không phải cho một mình Triệu Thất tôi. Hơn nữa Ngọc Già Lam chết đi, là chính bản thân y cuồng vọng tự đại, có quan hệ gì tới tôi?

- Triệu tiên sinh, đồng bào của chúng tôi tuyệt đối không thể chết vô ích, xin ngài suy nghĩ kỹ càng, nếu như ngài không thể cho chúng tôi một câu trả lời vừa lòng, như vậy chúng tôi đành phải ngừng việc tiếp tục hợp tác cùng quý vị.

Thái độ của cao thủ Tu La hoàng tộc rất cường ngạnh nói.

Triệu Thất lập tức nhíu mày, trong mắt lóe lên một đạo lệ quang, nhưng chỉ lóe lên tức thì, sau đó mỉm cười nói:

- Tướng quân Sa Hằng, vậy ông muốn thế nào?

- Tôi mặc kệ ông dùng phương pháp gì, người giết đồng bào của tôi phải trả giá thật nhiều, Hàn Sâm phải chết.

Khắp khuôn mặt Sa Hằng đều là sát ý.

- Được, không có vấn đề, chuyện này không phải là việc gì khó, cho tôi thời gian một tháng, tôi cam đoan Hàn Sâm sẽ biến mất ở trên thế giới này. Tướng quân Sa Hằng, một nhóm hàng gần đây, kính xin ngài đúng hạn giao dịch vào ngày mai.

Triệu Thất nói ra.

- Tôi chờ tin tức tốt của Triệu tiên sinh, trong lúc này, sự hợp tác của chúng ta tạm thời đình chỉ.

Sa Hằng nói.

- Được.

Triệu Thất cười đồng ý.

Sau khi cắt đứt thông tin, nụ cười trên mặt Triệu Thất biến mất, trực tiếp gọi Triệu Liên đi qua, lớn tiếng nói:

- Mang người của chúng ta đi tới Đông Long Tinh, đoạt hàng về, tất cả Tu La tộc một tên cũng không để lại, toàn bộ giết chết.

Triệu Liên lập tức cả kinh:

- Chủ tịch, nếu làm như vậy, chúng ta sẽ triệt để trở mặt với bên kia, hàng sau này phải làm sao bây giờ?

- Tu La tộc cũng không phải chỉ có nhà bọn họ là hoàng tộc, bọn họ không cho, tự nhiên sẽ có người khác muốn cho.

Triệu Thất cười lạnh nói.

Chương 830: Tiểu Ngân Ngân Tầm Bảo

Hàn Sâm đi ở trong dãy núi, một mực đang tìm kiếm tung tích của sinh vật siêu cấp thần huyết, chỉ là mặc dù sinh vật siêu cấp thần huyết không thể tính toán là ít, nhưng cũng không phải là lúc nào muốn gặp là có thể nhìn thấy, huống chi Hàn Sâm muốn tìm chỉ là siêu cấp thần huyết đời thứ hai, độ khó liền cao hơn.

- Lúc nào có thể đánh xuống Tí Hộ Sở của Quỷ Huyết Đế, giết sạch những sinh vật siêu cấp thần huyết đó, bên trong nhất định có không ít siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

Hàn Sâm có chút tham lam nghĩ.

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng mà dùng thực lực của hắn hiện tại, căn bản không có biện pháp chống lại phần đông sinh vật siêu cấp thần huyết của

Quỷ Huyết Đế, cũng chỉ có thể tưởng tượng mà thôi.

Mắt thấy thế núi trước mặt đã dần dần biến mất, đã sắp đi ra ngoài sơn mạch rồi, Hàn Sâm ngay cả một con siêu cấp thần huyết đời thứ hai đều không tìm được, trong lòng không khỏi có chút uể oải.

- Còn không đến 40 điểm siêu cấp thần gen, phải tới lúc nào mới có thể viên mãn được đây?

Hàn Sâm hy vọng có thể mau mau tấn chức thành Siêu Việt Giả, lực lượng hiện tại vẫn còn quá yếu, không có cách nào cùng cao thủ chân chính trong Liên Minh chống lại.

Mà ngay cả giết Ngọc Già Lam, đều phải hao tổn tâm cơ, sử dụng lực lượng của Quỷ Nhãn Tri Chu, khiến cho Ngọc Già Lam sinh ra mất phương hướng trong nháy mắt, mới có thể đánh nổ đầu óc của y, nếu không thắng bại thật đúng là rất khó nói.

Nhưng mà sau khi tấn chức Siêu Việt Giả, muốn giết người có loại trình độ như Ngọc Già Lam, quả thực chính là dễ như trở bàn tay.

Đi ra khỏi sơn mạch, Hàn Sâm nhìn thấy phía trước là một bãi cỏ, không tính là thảo nguyên, chỉ là một khu vực dốc thoải, mọc đầy các loại cỏ cây thấp bé.

Ở trên mặt cỏ kia, Hàn Sâm thấy được một con dị sinh vật đang bắt giết đàn dị sinh vật, bầy dị sinh vật kia giống như là cừu non vậy, số lượng nhiều vô số.

Mà một con dị sinh vật đang săn giết bọn nó là một con quái thú mọc ra sáu cái chân và hai cánh tay, cũng nói không rõ là thứ gì.

Xem khí tức sinh mệnh của nó, hẳn là một con sinh vật thần huyết.

Hàn Sâm hiện tại đối với việc săn giết sinh vật thần huyết đã không có hứng thú quá lớn, liền chuẩn bị bay lên phía trên đi qua đám sinh vật này, miễn khỏi tốn thời gian cùng tinh lực.

Thế nhưng mà lúc Hàn Sâm đang chuẩn bị bay qua, Tiểu Ngân Ngân nằm trên bờ vai, lại đột nhiên từ trên bờ vai của hắn nhảy xuống, chạy tới chỗ con quái thú kia.

Tiểu Ngân Ngân nhào tới trực tiếp dùng lôi điện đánh chết con quái thú kia, Hàn Sâm nhìn thấy thế cảm thấy hết sức kỳ quái.

Tiểu Ngân Ngân rất ít khi chủ động giết chóc dị sinh vật, lần này không biết làm sao lại đột nhiên ra tay, hơn nữa những dị sinh vật giống như là dê kia cũng rất kỳ quái.

Xem khí tức sinh mệnh của bọn nó, cũng chỉ là sinh vật cấp nguyên thủy, trong đó mạnh nhất chỉ là sinh vật cấp biến dị, nhưng chúng vậy mà không bị Tiểu Ngân Ngân dọa chạy.

Sau khi Tiểu Ngân Ngân đánh chết con quái thú kia, cũng không công kích đám dị sinh vật giống như cừu non, chỉ là đứng ở xa xa vòng quanh chúng nhìn, cũng không biết đến cùng là Tiểu Ngân Ngân đang nhìn cái gì.

Hàn Sâm cảm thấy hết sức kỳ quái, cũng ngồi xổm ở bên cạnh Tiểu Ngân Ngân cùng một chỗ nhìn xem.

Lần quan sát này thật đúng là lại để cho hắn nhìn ra một chút manh mối, dị sinh vật bình thường sẽ rất ít khi ăn thực vật, hoặc là nói cách khác thì chúng nó căn bản rất ít khi ăn uống.

Chỉ có một vài dị sinh vật muốn sinh hạ hậu đại, mới ăn một ít thực vật, đó cũng là sinh vật siêu cấp thần huyết chiếm đa số.

Thế nhưng mà những con cừu non chỉ có cấp biến dị thậm chí là cấp nguyên thủy này, vậy mà cả đám đều đang cúi đầu ăn cỏ, quả thật là khiến người ta cảm thấy có chút kỳ quái.

Nhưng mà trừ việc đó ra, Hàn Sâm cũng không phát hiện ra thứ gì đặc biệt nữa, cừu non vẫn là cừu non cấp thấp.

- Tiểu Ngân Ngân, chúng ta đi thôi.

Hàn Sâm chuẩn bị gọi Tiểu Ngân Ngân rời đi, nhưng mà ai ngờ nó lại không chịu đi, ngược lại còn gục ở chỗ này, híp mắt nhìn những con cừu non đó ăn cỏ.

Hàn Sâm không có cách nào, chỉ có thể ở bên cạnh cùng nhìn, đồng thời trong lòng cũng hết sức hiếu kỳ, không biết đến cùng Tiểu Ngân Ngân phát hiện ra cái gì.

Lần xem xét này đã hơn nửa ngày, những con cừu non đó chỉ là ở chỗ này ăn cỏ, chỗ nào cũng không đi.

Mãi cho đến lúc mặt trời sắp xuống núi, những con cừu non đó mới bắt đầu chuyển động, dưới sự dẫn dắt của một con dê đầu đàn, hướng về bên trong sơn mạch ở bên cạnh, chính là dãy núi mà Hàn Sâm mới tới kia.

Tiểu Ngân Ngân đi theo đám cừu non kia, Hàn Sâm đi theo Tiểu Ngân Ngân. Tiến vào bên trong sơn mạch không bao xa, đám kia cừu non kia liền tiến vào một sơn cốc, bên trong là đường chết, thoạt nhìn hẳn là chỗ bình thường chúng nó nghỉ lại.

Tiểu Ngân Ngân nằm rạp ở trên mặt đất dùng mũi ngửi khắp nơi, bộ dáng kia trông rất giống như là một con chó xù, Hàn Sâm nhìn thấy rất muốn cười.

Nhưng mà Hàn Sâm biết nhất định là Tiểu Ngân Ngân đã phát hiện ra vật gì tốt, nếu không sẽ không có biểu hiện như vậy.

- Chẳng lẽ trong sơn cốc này có bảo bối gì?

Suy nghĩ của Hàn Sâm xoay chuyển, nhìn thấy Tiểu Ngân Ngân đã đi vào trong sơn cốc, hắn liền vội vàng đi theo.

Tiểu Ngân Ngân ngửi đông ngửi tây, hình như là đang tìm kiếm cái gì đó, những con dị sinh vật tựa như cừu non kia cũng không có tính công kích gì, Tiểu Ngân Ngân cùng Hàn Sâm ngang nhiên đi qua, chúng liền né tránh sang một bên, lại cũng không hề trốn xa, chỉ là đứng ở bên cạnh nhìn Hàn Sâm cùng Tiểu Ngân Ngân.

- May mà những con vật này sống ở loại địa phương này, xung quanh không có nhân loại nào, nếu không chúng đã sớm bị giết sạch.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ đến.

Tiểu Ngân Ngân rất nhanh đã chạy tới chỗ tận cùng nhất bên trong sơn cốc, ở trên vách đá ngửi ngửi, cuối cùng vậy mà dùng móng vuốt bắt đầu đào vách núi kia.

- Đang làm gì đó?

Hàn Sâm có chút kỳ quái tới gần vách núi, cẩn thận nhìn tới chỗ Tiểu Ngân Ngân đang đào.

Chỉ thấy chỗ Tiểu Ngân Ngân đào giống như có một khe hở trên vách núi, chỉ là một đường rất nhỏ, đại khái là khe hở có thể cắm vào một tờ giấy trắng.

Nhưng có thể thấy bên trong khe hở kia còn có chất lỏng thẩm thấu ra, cỏ cây ở gần vách núi đằng kia tựa hồ được chất lỏng này tưới mát, sinh trưởng đặc biệt tươi tốt.

Rất nhanh, Tiểu Ngân Ngân đã đem vách núi đào ra một lỗ lớn sâu tới 2m, bên trong lập tức trống trải, xuất hiện một cái hang động, không gian bên trong tương đối lớn, có rất nhiều thạch nhũ.

Bởi vì hoàn cảnh trong động vô cùng ướt át, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng nước chảy, bên trong hết sức ẩm ướt, có thể nhìn thấy giọt nước bên trên thạch nhũ chậm rãi nhỏ xuống, phía dưới cũng đã tạo thành ao nước.

Nước từ trong khe hở trên vách núi chảy ra, chắc là nước ở trong đầm nước này, nhưng thoạt nhìn cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Tiểu Ngân Ngân đi tới bên đầm nước, vòng quanh ao nước vừa đi vừa nhìn, tựa hồ là đang tìm cái gì đó.

Hàn Sâm vội vàng đi tới, nhưng mà còn chưa đi tới gần ao nước, Tiểu Ngân Ngân lại đột nhiên nhe răng kêu lên với hắn.

- Nhỏ mọn như vậy à, cho dù thực sự là có thứ tốt, tao sẽ đoạt của mày hay sao?

Hàn Sâm ngoài miệng nói như vậy, nhưng mà trong lòng nguyên bản lại đang chuẩn nếu có chỗ tốt, trước hết kiếm một chút đã.

Nhưng mà bị Tiểu Ngân Ngân kêu lên như vậy, Hàn Sâm cũng không tiện đi qua, liền đứng ở nơi không quá xa nhìn Tiểu Ngân Ngân, xem đến cùng là nó có thể tìm ra thứ gì.

Chỉ là một chốc lát sau, Hàn Sâm liền phát hiện Tiểu Ngân Ngân không để hắn tới, cũng không phải bởi vì sợ hắn cướp bảo bối, mà là trong đầm nước kia hình như có đồ vật gì đó.

Hàn Sâm ban đầu còn không chú ý tới, nhưng mà Tiểu Ngân Ngân lại dừng lại nhìn chằm chằm vào một chỗ trong đầm nước, Hàn Sâm liền nhìn ra nơi đó khác thường.

Chương 831: Con Cá Trong Suốt

Ở trong đầm nước, vị trí mà Tiểu Ngân Hồ đang nhìn có một con cá.

Con cá kia không lớn, chỉ dài khoảng hơn 10 cm, toàn thân trong suốt, ngay cả xương cá cũng trong suốt, chỉ có một mạch máu hơi đỏ, nếu như không nhìn kỹ, rất khó phát hiện ra nó đang nằm dưới đáy nước.

Bởi vì bị mặt nước ngăn cách, nên Hàn Sâm khó có thể cảm ứng được khí tức sinh mạng của nó.

Triệu hồi ra mặt nạ Quỷ Nhãn, Hàn Sâm lập tức nhìn thấy khí tức sinh mệnh trên người con cá trong suốt kia đang rừng rực thiêu đốt, khí thế kia không yếu hơn bất kỳ sinh vật siêu cấp thần huyết nào.

- Con cá này là một sinh vật siêu cấp thần huyết?

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, còn thoáng nghi hoặc một chút.

Khi tức sinh mệnh trong cơ thể con cá rất hỗn loạn, hẳn là sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất, hơn nữa nó cũng không có thuộc tính sấm sét, tại sao Tiểu Ngân Hồ lại có chứng thú với nó như vậy?

Hơn nữa Tiểu Ngân Hồ chỉ ghé xuống mặt nước rồi nhìn như vậy, nó cũng không có ý muốn động thủ, nhìn trong chốc lát, lại dạo quanh đầm nước một vòng, giống như là đang suy tư điều gì đó.

- Tiểu tử này rốt cuộc muốn làm gì?

Hàn Sâm kỳ quái nhìn Tiểu Ngân Hồ.

Nếu như nó nếu muốn giết con cá kia, vọt thẳng lên là được, đầm nước này cũng không sâu, tối đa cũng chỉ ba thước thôi, nó đánh xuống một tia chớp là có thể xuyên qua mặt nước, căn bản không cần chiến đấu dưới nước, cũng không cần phải kiêng kị gì.

Huống chi mình cũng ở nơi này nữa, nếu nó thực sự muốn động thủ, làm sao Hàn Sâm có thể ngồi nhìn.

Thế nhưng Tiểu Ngân Hồ vẫn không động thủ, ngược lại chỉ nằm xuống bên đầm nước, chăm chú nhìn con cá trong suốt kia trong nước, giống như là đang đợi cái gì.

Tuy Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng chỉ có thể chờ ở bên cạnh, hắn chỉ vừa muốn tới gần đầm nước, Tiểu Ngân Hồ đã lập tức trừng mắt nhìn hắn, không để hắn tới.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm nhìn thấy cừu non vốn đi ra bên ngoài không biết từ lúc nào đã trở về, đám cừu non này hoàn toàn không sợ người, không bao lâu sau đã đi tới bên cạnh Hàn Sâm.

Nhìn thấy đầm nước kia, đám cừu kêu lên be be, sau đó lại đi về phía đầm nước kia, có vẻ là muốn uống nước.

Hàn Sâm nghĩ rằng Tiểu Ngân Hồ sẽ ngăn cản bọn nó, nhưng Tiểu Ngân Hồ vẫn nằm ở chỗ kia vậy không thèm nhúc nhích, chỉ nhìn cừu non đi tới cạnh đầm nước, cúi đầu uống nước trong đầm.

Hàn Sâm còn nghĩ rằng con cá kia có lẽ sẽ xông lên, nhưng con cá kia vẫn chỉ bơi qua bơi lại dưới đáy đầm, hoàn toàn không có ý tứ muốn làm khó.

Cừu non uống không ít nước, sau đó mới ngẩng đầu lên, quay người chuẩn bị rời đi.

Thế nhưng Hàn Sâm lại thấy được một màn phi thường kinh khủng, chỉ thấy trên miệng cừu non kia, máu thịt giống như bị hư thối dần dần rơi xuống, nhìn cực kỳ khủng bố dọa người.

Thế nhưng con cừu kia lại giống như không phát hiện ra, cũng không biết đau đớn, tiếp tục đi ra ngoài.

Theo bước chân của nó, máu thịt trên đầu nó rơi xuống ngày càng nhiều, sau đó cả người cũng giống như bị hư thối vậy, da thịt rơi xuống từng tảng, rất nhanh đã lộ ra xương trắng âm u.

Con cừu non kia lại hoàn toàn không có cảm giác, vẫn đi đi lại lại, nhưng nó vẫn chưa ra khỏi sơn động, cả người đã chỉ còn lại có một bộ xương trắng, ngay cả nội tạng cũng thối nát rơi xuống trên đất.

Dù vậy, con cừu kia vẫn còn sống, một khung xương trắng cứ đi ra ngoài như vậy, trông vô cùng quỷ dị không thể diễn tả được.

Hàn Sâm nhìn cảnh này chỉ thấy sau lưng đổ mồ hôi lạnh, giờ hắn mới hiểu được vì sao Tiểu Ngân Hồ lại không để hắn tới gần đầm nước, nước trong đầm này kinh khủng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Mà con cá trong suốt kia lại có thể sống sót trong nước, bản thân nó chính là một kỳ tích.

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu của đám cừu non, Hàn Sâm đi đến cửa động nhìn ra ngoài, chỉ thấy những con cừu non khác đều trốn tránh khung xương dê kia, nhưng khung xương dê kia lại hoàn toàn không có có cảm giác gì, vẫn nghĩ mình là một phần của bầy cừu, muốn muốn trở về bầy cừu.

Vừa đi tới phía trước, chỉ nghe răng rắc một tiếng, khung xương dê kia đã dần vỡ vụn, rất nhanh cả khung xương đã hóa thành một đống bụi rơi vào

trên mặt đất.

- Bên trong đầm nước này rốt cuộc có thứ gì?

Hàn Sâm vô cùng sợ hãi, đến khi bước lại nhìn đầm nước kia, trong lòng đã ngập tràn kính sợ.

Cẩn thận ngửi, cũng không ngửi thấy được hương vị đặc biệt gì, không giống a- xít sun-phu-rit bình thường có mùi rất gay mũi.

Thoạt nhìn nước trong đầm này đều từ trên thạch nhũ chảy xuống, tích lũy qua bao tháng ngày mới tạo thành đầm nước này.

Nhìn theo thạch nhũ đi lên, phía trên có rất nhiều khe hở nhỏ, những giọt nước đó từ trong khe hở thấm vào, nhưng lượng nước cũng rất ít, mười mấy cây thạch nhũ kia, vài phút mới có thể nhỏ giọt xuống một giọt nước, thế mà có thể nhỏ xuống tạo thành một đầm nước, không biết phải tích qua bao nhiêu năm.

- Tiểu Ngân Ngân, mày cứ chờ như vậy, con cá kia cũng sẽ không tự mình nhảy ra, không bằng nghĩ biện pháp bắt lấy nó?

Hàn Sâm nói với Tiểu Ngân Hồ vẫn đang ghé bên đầm nước nhìn con cá trong suốt kia.

Tiểu Ngân Hồ xoay đầu lại nhìn Hàn Sâm, giống như đang đợi hắn nói biện pháp.

- Mày dùng lôi điện đánh nó, trực tiếp đánh chết nó trong đầm nước, sau đó lại vớt lên không được sao?

Hàn Sâm suy nghĩ môt lát rồi nói.

Tiểu ngân hồ tỏ vẻ khinh bỉ liếc Hàn Sâm, sau đó phun ra một tia lôi điện màu bạc xuống đầm nước, chỉ thấy lôi điện kia bắn trên mặt nước, sau đó lập tức bị hấp thu, tan vào trong nước biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, lôi điện của Tiểu Ngân Hồ không thể đánh xuyên mặt nước.

- Nước này rốt cuộc là cái quỷ gì? Thế mà lại có hiệu quả như vậy?

Hàn Sâm vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau đó lại nói thêm:

- Không sao, lôi điện bị nước hấp thu hết, tao cũng không tin thứ này mà nó cũng có thể hấp thu.

Hàn Sâm nói xong đã triệu hoán ra nỏ Khổng Tước, sau đó rút mũi tên thép Z nguyên thạch lắp vào khung nỏ, chuẩn bị bắn chết con cá trong đầm nước.

Hai mắt Tiểu Ngân Hồ sáng lên, nó đứng lên hơi lui về phía sau, giống như là chờ Hàn Sâm bắn chết con cá trong suốt kia.

Hàn Sâm nhích lại gần bờ đầm, nhắm thẳng vào con cá kia, dự đoán quỹ tích nó di động, trực tiếp bắn một mũi tên xuống.

Thế nhưng mũi tên vừa vào nước, Hàn Sâm liền biết mũi tên này đã bắn lệch, nước có góc độ chiết xạ, nước trong đầm nước này so với đầm nước thông thường có góc độ chiết xạ càng lớn, khiến vị trí thực của con cá trong suốt và nơi hắn nhìn thấy hơi chênh lệch, một tên này lướt qua con cá trong suốt rồi cắm vào tảng đá dưới đáy đầm, khiến cho Hàn Sâm vô cùng đau lòng.

Nước này đáng sợ như thế, muốn lấy lại mũi tên thép Z nguyên thạch ra, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng gì.

Nhưng hiện tại không phải lúc đau lòng, Hàn Sâm lại lấy ra một mũi tên thép Z nguyên thạch khác, lại nhắm thẳng vào con cá trong suốt, đoán ra quỹ tích hành động của nó, hơn nữa còn tính toán tới góc độ chiết xạ, sau đó mới nhắm thẳng vào nó rồi bắn tên ra.

BA~!

Tên nỏ bắn vào nước, đơn giản ngoài ý muốn, lại có thể trực tiếp bắn thủng thân thể con cá trong suốt, con cá trong suốt căn bản không có năng lực gì chống cự, chỉ run run thân thể hai lần, sau đó lật bụng lên, cứ như vậy bị bắn chết.

Hàn Sâm lập tức ngẩn người, hắn không ngờ con cá trong suốt lại chết như vậy, nó chết như thế cũng quá dễ dàng đi, ngay cả một chút giãy dụa cũng không có, cứ như vậy bị một mũi tên bắn chết.

Chương 832: Tam Sinh Hóa Cốt Ngư

- Không đúng. . .

Hàn Sâm nhìn con cá trong suốt đang phơi bụng lên chết kia, cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Nếu như con cá trong suốt kia thật sự bị hắn giết chết, phải có tiếng thông báo săn giết thành công, nhưng hiện tại hắn chẳng nghe được gì cả.

- Chẳng lẽ con cá trong suốt kia đang giả chết?

Hàn Sâm nhìn trái nhìn phải, lại chỉ thấy mũi tên thép Z nguyên thạch kia xuyên qua thân thể nó, nhìn thế nào cũng không thể sống được.

Nếu nó giả chết, vậy sinh mệnh lực của con cá trong suốt này sẽ mạnh đến mức nào chứ?

Hàn Sâm chậm rãi đi đến bên đầm nước, lần này Tiểu Ngân Hồ không ngăn cản hắn nữa, Hàn Sâm triệu hoán ra Xích Diễm Bạo Long đột, chuẩn bị mò xuống đầm nước kia.

Con cá kia tuy đã chết rồi, nhưng mũi tên Z thép quá nặng, thi thể của nó không thể nổi lên, chỉ có thể nghĩ biện pháp vớt nó từ trong nước ra.

Thế nhưng Hàn Sâm vừa chạm mũi nhọn của Xích Diễm Bạo Long đột vào trong nước, lập tức có sương mù bay ra, giống như một hòn than lửa rơi vào nước, Xích Diễm Bạo Long đột là binh khí mạnh như vậy, đầu nhọn vừa chạm vào nước lại giống như bị hòa tan, dọa Hàn Sâm vội vàng nhấc lên.

Cũng may mới bị đã hòa tan một chút ở mũi nhọn, không đến mười cm, bộ phận chạm vào nước đều bị hòa tan, nếu như Hàn Sâm thả xuống thêm chút nữa, chỉ sợ thanh binh khí thú hồn này sẽ lập tức bị hủy đi.

- Đây là có chuyện gì? Xích Diễm Bạo Long đột chắc chắn không kém gì mũi tên thép Z nguyên thạch, tại sao mũi tên thép Z nguyên thạch không có vấn đề gì, còn Xích Diễm Bạo Long chỉ vừa chạm vào nước đã bị hòa tan, chẳng lẽ nước này có hiệu quả khắc chế thú hồn?

Tâm niệm Hàn Sâm thoáng động, tiếp tục triệu hoán ra một thanh binh khí thần huyết để thử một chút, quả nhiên vừa chạm vào nước đã xong đời.

Còn mũi tên thép Z nguyên thạch sau khi bắn vào, lại không có vấn đề gì quá lớn, tuy cũng đang dần dần bị ăn mòn, nhưng tốc độ ăn mòn chậm hơn thú hồn rất nhiều.

- Đầm nước thật cổ quái.

Trong lòng Hàn Sâm không ngừng sợ hãi, nhưng cũng đã có ý tưởng.

Một lần nữa triệu hồi ra mũi tên thép Z nguyên thạch, ở phía sau dùng dây thừng buộc lại, nhắm đúng kia vị trí con cá trong suốt kia, sau đó lại bắn mũi tên xuống, hắn muốn sau khi mũi tên này bắn trúng con cá trong suốt kia, lại kéo dây thừng để bắt nó lên.

Chỉ cần kéo một lần là được rồi, cho dù dây thừng bị đứt, con cá trong suốt cũng sẽ bị lôi ra khỏi mặt nước, đến lúc đó thì dễ dàng rồi.

Thế nhưng khi Hàn Sâm bắn thêm một mũi tên này xuống, chỉ thấy con cá trong suốt kia vốn đã chết đi lại đột nhiên chuyển động, thân thể khẽ uốn éo, tránh được mũi tên thép Z nguyên thạch.

Mà mũi tên thép Z nguyên thạch cắm trên người nó kia, bởi vì thời gian bị ăn mòn hơi dài, hơn nữa con cá trong suốt lại dùng lực, chỉ chớp mắt đã ép được mũi tên từ trong thân thể nó ra ngoài.

Con cá trong suốt bơi lượn vài vòng trong nước, vết thương trên người do mũi tên bắn cũng dần khép lại, một chút dấu vết cũng không để lại.

- Quả nhiên không chết, sinh mệnh lực của con cá này đúng là rất mạnh mẽ.

Tuy Hàn Sâm vẫn còn mũi tên thép Z nguyên thạch, nhưng lúc này cũng không dám bắn tiếp xuống nữa.

Con cá trong suốt đã chịu thiệt thòi từ mũi tên thép Z nguyên thạch, hiện tại thấy mũi tên là trốn, tốc độ của nó bơi ở trong nước rất nhanh, có muốn bắn cũng không trúng nổi.

Hàn Sâm đoán mũi tên thứ nhất của mình dễ dàng bắn trúng nó như vậy, là bởi vì nó khinh thường mũi tên thép Z nguyên thạch, cho nên mới không thèm trốn đi.

Hiện tại nó đã biết mũi tên thép Z nguyên thạch có thể khiến nó bị thương, thế nên nó sẽ không bất động ở một chỗ để Hàn Sâm bắn loạn nữa.

Tiểu Ngân Ngân nghiêng đầu nhìn Hàn Sâm, trong đôi mắt của nó dường như có một tia cười nhạo, khiến khuôn mặt già của Hàn Sâm không khỏi đỏ lên.

- Sớm biết là như vậy, mũi tên đầu tiên mình đã buộc dây thừng rồi.

Hàn Sâm không thể làm gì khác hơn là đi quanh đầm nước vài vòng, nhưng vẫn không nghĩ ra được biện pháp gì tốt để đối phó với con cá trong suốt kia.

Hàn Sâm cũng biết, con cá trong suốt này khẳng định là không tầm thường, nếu không Tiểu Ngân Hồ đã không mong chờ ngồi trông ở chỗ này như thế, nhưng hắn lại không nghĩ ra biện pháp gì.

Hàn Sâm thật sự muốn dùng đá lấp luôn đầm nước, để nước bên trong tràn ra ngoài, nhưng mới chỉ ném một tảng đá xuống, con cá kia ở trong nước quẩy mạnh đuôi một phát, giống như đánh bóng chày đập tảng đá kia trở về, bên trên còn có rất nhiều nước, suýt chút nữa đã bắn vào người Hàn Sâm.

Cũng may Hàn Sâm né nhanh, bằng không thì quỷ mới biết sẽ có hậu quả gì.

- Đậu xanh, tao không tin không làm thịt được mày.

Hàn Sâm đã nổi giận, lập tức gọi Sát Na Nữ Đế ra, để xem cô có biện pháp gì không.

Sau khi Sát Na Nữ Đế được triệu hoán ra, nghe Hàn Sâm kể lại mọi chuyện xong, cô bắt đầu tỉ mỉ quan sát con cá trong suốt kia, trên khuôn mặt lãnh diễm dần dần lộ ra một tia kinh sợ.

- Sao thế? Có phát hiện gì sao?

Hàn Sâm nhìn vẻ mặt Sát Na Nữ Đế có chút không đúng, vội vã hỏi thăm.

Sát Na Nữ Đế không trả lời ngay, giống như cô đang nhớ lại điều gì, sau đó mới sửa sang lại mạch suy nghĩ, nhìn con cá trong suốt kia trong đầm nước rồi nói:

- Khi tôi ở trên không gian thứ ba Tí Hộ Sở từng nhìn thấy trong Tí Hộ Sở của một vị Đại Đế, thấy y có nuôi một con cá.

Hàn Sâm không nói gì chỉ nhìn Sát Na Nữ Đế, nhưng trong lòng lại vô cùng hiếu kỳ, hắn tò mò không phải là con cá mà Sát Na Nữ Đế nói tới, mà là bản thân Sát Na Nữ Đế.

Lúc trước Sát Na Nữ Đế đã nói với hắn, cô đã từng tấn thăng đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, còn từng giết con của một Đại Đế, hiện tại cô còn nói đã từng nhìn thấy trong Tí Hộ Sở của Đại Đế có một con cá.

Nếu như chỉ là Dị Linh tấn thăng theo kiểu bình thường lên, làm sao có thể gặp như vậy, chỉ sợ việc giết con của một vị Đại Đế đã không có khả năng sống sót tiếp rồi, thế nhưng cô lại chỉ bị đánh xuống Tí Hộ Sở thứ hai mà thôi.

- Người này không đơn giản.

Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Sát Na Nữ Đế không biết trong lòng Hàn Sâm đang suy nghĩ gì, nói tiếp:

- Con cá kia cao ba thước ba, toàn thân óng ánh, giống như thủy tinh phỉ thúy, chỉ có trên sống lưng là có ba đường tơ máu, tên là Tam Sinh Hóa Cốt Ngư. Tuy tên là Ngư, nhưng thật ra là dị sinh vật, còn là Thánh Linh trong nước, có thể sinh ra da thịt giúp người sống lại, chỉ cần là người còn chưa chết, dù có bị thương, chỉ cần ăn một con là có thể giúp thân thể khôi phục như lúc đầu.

Dừng một chút, Sát Na Nữ Đế lại nói tiếp:

- Mà Tam Sinh Hóa Cốt Ngư chỉ sinh trong Hóa Cốt Trì, nước bên trong có thể trừ tà, nếu như vật sống đụng phải, dù là chỉ là một giọt, cũng sẽ lập tức hóa thành một đống bạch cốt. Nếu thú hồn đụng phải, vậy thì lập tức tan ra như nước, trong thiên hạ không có gì không thể phá.

- Cô nói đây là Hóa Cốt Trì, con cá kia là Tam Sinh Hóa Cốt Ngư?

Hàn Sâm ngạc nhiên hỏi.

- Nhìn qua thì có điểm giống, nhưng nếu là Hóa Cốt Trì chân chính thì phải lợi hại hơn nhiều, với thể chất như chúng ta nếu đứng bên cạnh Hóa Cốt Trì này, chỉ cần là hơi nước từ Hóa Cốt Trì bốc lên, cũng có thể biến chúng ta thành bạch cốt.

Sát Na Nữ Đế vừa liếc nhìn con cá trong suốt kia:

- Hơn nữa con cá trong suốt này có vẻ cũng không cùng một kiểu với Tam Sinh Hóa Cốt Ngư, khí tức sinh mệnh không tinh khiết, không thánh khiết giống như Tam Sinh Hóa Cốt Ngư.

Chương 833: Tiểu Yêu Tinh Phát Huy

- Vậy rốt cuộc đây có phải là Hóa Cốt Trì và Tam Sinh Hóa Cốt Ngư hay không?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Không biết, cho dù không phải, cũng có thể là tương tự, có khả năng là cùng loại với Tam Sinh Hóa Cốt Ngư.

Sát Na Nữ Đế nói.

- Có biện pháp nào bắt nó ra không?

Trong lòng Hàn Sâm có chút ngứa ngáy, mặc kệ con cá này có phải thật sự là Tam Sinh Hóa Cốt Ngư hay không, nó tuyệt đối là đồ tốt.

Hơn nữa cũng khi bắt được nó, mới biết được nó rốt cuộc là sinh vật siêu cấp thần huyết hay là Tam Sinh Hóa Cốt Ngư.

- Tôi chưa từng nghe nói có biện pháp nào có thể bắt Tam Sinh Hóa Cốt Ngư, chủ yếu là nước trong Hóa Cốt Trì này trong thiên hạ không có người nào có thể phá.

Sát Na Nữ Đế lắc đầu nói.

Bảo vật trước mắt, lại khó có thể lấy tới tay, khi Hàn Sâm đang chau mày suy nghĩ, lại đột nhiên cảm giác trong túi áo mình khẽ động, sò biển từ trong đó bay ra, rơi vào tảng đá bên cạnh đầm nước.

Tiểu yêu tinh từ bên trong bay ra, bàn tay nhỏ bé duỗi ra, dùng ngón trỏ lắc lắc với Sát Na Nữ Đế, dáng vẻ kia giống như đang nói:

- Cô không được.

Hiển nhiên nó thập phần khó chịu vì Sát Na Nữ Đế nói nước trong Hóa Cốt Trì kia trong thiên hạ không có người phá được, bay thẳng đến bên cạnh Hóa Cốt Trì, phun ra một ngụm hàn khí xuống Hóa Cốt Trì.

Lập tức chỉ thấy nước trong Hóa Cốt Trì bắt đầu kết băng, hơn nữa còn nhanh chóng lan tràn ra.

Tiểu yêu tinh phun ra từng ngụm hàn khí, Hóa Cốt Trì lại nhanh chóng bị đống lại, con cá trong suốt kia lập tức hoảng hồn, bơi loạn trong nước,

nhưng nó không thể rời khỏi Hóa Cốt Trì, nên cũng không có biện pháp gì.

Nước ao bị đông lại, nhiệt độ của nước cũng nhanh chóng giảm xuống, tốc độ bơi của con cá trong suốt kia cũng dần chậm lại, cuối cùng cả Hóa Cốt Trì đã bị đông thành một khối băng, con cá trong suốt kia bị đông cứng trong khối băng, không có một chút năng lực phản kháng nào.

Tiểu yêu tinh đắc ý quay đầu lại nhìn Hàn Sâm, sau đó lại nâng nắm tay nhỏ đấm tới mặt băng, đánh một quyền trên mặt băng, nhất thời khiến khối băng Hóa Cốt Trì vỡ vụn, từng khối hàn băng bị đánh bay lên, con cá trong suốt bị đông trong đó cũng bay lên theo băng vụn.

Tiểu yêu tinh giống như tia chớp, hai tay ôm lấy con cá trong suốt, đưa con cá trong suốt đã bị đông lạnh thành kem cây đến trước mặt Hàn Sâm, giống như tranh công bay múa quanh Hàn Sâm, gương mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

Hàn Sâm lập tức vui mừng, nhìn kỹ con cá trong suốt kia, phát hiện trên người nó rất sạch sẽ, ngay cả một chút vụn băng cũng không có, chỉ là nó bị đông cứng rồi, giống như cây kem vậy, hắn đưa tay trực tiếp nhận lấy.

- Tiểu yêu tinh thật lợi hại, không uổng công bình thường tao thương mày như vậy.

Lấy được con cá trong suốt, trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui mừng, lập tứ khen ngợi tiểu yêu tinh hai câu.

Tiểu yêu tinh dương dương đắc ý bay tới đỉnh đầu Hàn Sâm, làm mặt quỷ với Sát Na Nữ Đế, giống như đang cười nhạo cô bất lực.

Sát Na Nữ Đế chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không thèm để ý tới tiểu yêu tinh.

- Mày muốn cái này?

Hàn Sâm đặt con cá trong suốt bị đông thành băng trước mặt Tiểu Ngân Hồ, Tiểu Ngân Hồ gật gật đầu, há mồm trực tiếp nuốt luôn con cá trong suốt kia.

Hàn Sâm lập tức nhìn thấy bộ lông màu bạc trên người Tiểu Ngân Hồ bắt đầu biến thành ngân tinh, linh động đẹp mắt khó có thể diễn tả, mà những cọng lông cũ lại tự động tróc ra, ngân tinh bắt đầu mọc ra nhiều hơn.

Chỉ là một con cá trong suốt, lại có thể khiến lông bạc của Tiểu Ngân Hồ biến hóa lớn như vậy, chuyện này đã vượt quá dự liệu của Hàn Sâm.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến một việc, Tiểu Ngân Hồ mặc dù là hệ lôi điện, nhưng nó lại có năng lực chữa trị, trước kia Hàn Sâm đều để nó thè lưỡi ra liếm miệng vết thương mà cứu mạng đấy, có hiệu quả phi thường tốt.

Về sau Hàn Sâm có thể mô phỏng ra thánh quang của Thánh Tê, mới không cần dựa vào Tiểu Ngân Hồ nữa.

Mà con cá trong suốt kia có lẽ giống như Tam Sinh Hóa Cốt Ngư, có tác dụng chữa thương rất mạnh, có lẽ cũng bởi vì như thế, Tiểu Ngân Hồ mới muốn ăn con cá trong suốt kia như vậy.

Sau khi Tiểu Ngân Hồ hoàn thành tiến hóa, nó lại nhảy tới trong ngực Hàn Sâm, đầu nhỏ dụi dụi trên người hắn vài cái, bộ dáng vô cùng cao hứng thỏa mãn.

Hàn Sâm vuốt ve đầu Tiểu Ngân Hồ, trong lòng lại có chút nghi hoặc, lực lượng lôi điện dường như không có năng lực chưa thương mới đúng, ở phương diện này hiển nhiên Tiểu Ngân Hồ lại có thiên phú.

- Không biết Tiểu Ngân Hồ có xuất thân như thế nào? Lúc trước phát hiện ra nó mới mới chỉ là một quả trứng, ở quanh đó đều là rắn, thật sự không có đầu mối gì để suy đoán.

Hàn Sâm cũng không nghĩ nhiều nữa, Tiểu Ngân Hồ có xuất thân gì cũng không quan trọng.

Chuyện duy nhất khiến Hàn Sâm lo lắng là, dù sao Tiểu Ngân Hồ cũng là dị sinh vật, nếu như nó muốn đi vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, vậy cũng chỉ có thể đột phá, đến lúc đó chỉ sợ rất khó có thể cùng Hàn Sâm tiến lên cùng một Tí Hộ Sở.

- Hi vọng đến lúc đó khoảng cách sẽ không quá xa.

Hàn Sâm chỉ có thể kỳ vọng như vậy.

. . .

La Ẩn vẫn luôn đang tìm kiếm tung tích Hàn Sâm, nhưng mãi mà không thể tìm được, lần này lại nhận được tin tức, sau khi chạy tới một tòa Tí Hộ Sở, vẫn không tìm được Hàn Sâm, chỉ có thể tiếp tục đợi tin tức.

Y khá hiếu kỳ về Hàn Sâm, ở trong mắt y, Phi Thiên Kinh chính là loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật lợi hại nhất, không biết vì sao Hàn Sâm có huyết mạch La gia lại không muốn học.

Có đôi khi La Ẩn nghĩ, nếu như y thực sự có huyết mạch La gia sẽ tốt biết bao, y nhất định sẽ không để La Hải Đường thất vọng, nhất định sẽ cố gắng luyện tập Phi Thiên Kinh.

Đáng tiếc y cũng không thật có huyết mạch La gia, chỉ là trong huyết mạch có một chút nhân tố tương tự với huyết mạch La gia, cho nên mới được La Hải Đường thu dưỡng, hơn nữa truyền thụ cho Phi Thiên Kinh.

- Nhất định phải để Hàn Sâm hiểu rõ, hắn không luyện Phi Thiên Kinh là tổn thất lớn cỡ nào.

Trong lòng La Ẩn thầm nghĩ như vậy.

Khi La Ẩn đang nghĩ như vậy, lại đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ cửa thành đi vào Tí Hộ Sở.

Dáng người thon dài cường tráng, đường cong gương mặt hết sức cương nghị, nhưng làn da lại trắng noãn hơi hồng, đủ để khiến các cô gái trong thiên hạ đều phải đố kỵ.

Trên bờ vai của hắn còn có một tiểu hồ ly màu bạc lười biếng nằm, đằng sau có một con sư tử màu vàng có kích cỡ tương đương với voi lớn đi theo, trên lưng có treo rất nhiều thứ.

- Hàn Sâm!

Hai mắt của La Ẩn lập tức sáng lên, tuy y chưa từng gặp qua Hàn Sâm, nhưng y đã nhìn không biết bao nhiêu lần ảnh của Hàn Sâm, rất quen thuộc với hình dáng Hàn Sâm, thậm chí còn vượt qua chính bản thân Hàn Sâm.

Không có chút do dự, La Ẩn trực tiếp đi qua, hiện tại trong lòng y chỉ có một ý nghĩ, y muốn cho Hàn Sâm hiểu rõ Phi Thiên Kinh là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật lợi hại đến mức nào.

Hàn Sâm nhìn thấy La Ẩn đi thẳng tới trước mặt mình, nhịn không được nao nao, hắn tự nhiên nhận ra La Ẩn, chỉ là La Ẩn không biết bọn hắn đã từng gặp mặt mà thôi.

- Có chuyện gì?

Hàn Sâm nhìn La Ẩn đứng trước mặt mình rồi hỏi.

- Cậu là Hàn Sâm?

La Ẩn là người sợ phiền toái, cho nên ý nghĩ của y rất đơn giản, hỏi rõ về Hàn Sâm, sau đó cho Hàn Sâm biết Phi Thiên Kinh lợi hại.

- Là tôi, có chuyện gì?

Hàn Sâm mỉm cười hỏi lại lần nữa.

Không nói thêm gì nữa, La Ẩn trực tiếp phất tay chém về phía Hàn Sâm, một lực lượng vô hình chém về phía hắn, giống như số mệnh gặp nhau.

Chương 834: Cánh Tay Phá Phi Thiên

Hàn Sâm bình tĩnh nhìn La Ẩn, hắn triển khai Động Huyền Khí, trước kia hắn hoàn toàn không thấy rõ được quỹ tích của lực lượng vô hình kia, nhưng lúc này tất cả lại hiện ra rõ ràng trong đầu hắn.

Một tay vươn ra, trên tay mang theo lực lượng sấm sét, một quyền đánh về khoảng không trước mặt, tựa hồ hoàn toàn không có bất cứ liên hệ nào với lực lượng mà La Ẩn chém ra.

Bành!

Lôi điện đánh vào hư không, lực lượng vô hình kỳ dị giống như thủy tinh bị đánh vỡ vụn thành mảnh nhỏ, trực tiếp biến mất trước mặt Hàn Sâm.

Con ngươi La Ẩn mạnh mẽ co rụt lại, y không có cách nào tưởng tượng, Hàn Sâm lại có thể đỡ được Phi Thiên Chi Lực, y không tin kết quả lại như vậy.

- Không có khả năng!

La Ẩn không thể chấp nhận kết quả này, cũng không tin Phi Thiên Chi Lực lại dễ dàng bị đón đỡ như thế, một lần nữa phất tay chém về phía Hàn Sâm.

Thế nhưng Hàn Sâm chỉ tùy ý đấm ra một quyền, tiếp tục đánh nát lực vô hình kia ở trước mặt mình.

Trong mắt La Ẩn đã tràn đầy tơ máu, y như giống như một người điên liên tục đánh tới Hàn Sâm, nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng, tất cả lực vô hình mà y đánh ra ở trước mặt Hàn Sâm đều sẽ bị đánh nát, không có một kích nào có thể đánh trúng Hàn Sâm.

Được xưng là công kích mạnh nhất thiên hạ, Phi Thiên Chi Lực là kích tất trúng, vậy mà lại hoàn toàn không thể đánh trúng Hàn Sâm, dù La Ẩn đánh ra bao nhiêu lần, nhưng ngay cả một chéo áo của Hàn Sâm cũng không chạm tới được.

La Ẩn cảm thấy lúc này dường như Hàn Sâm đã nhìn thấu số mệnh, có thể biết được quá khứ rồi biết trước tương lai vậy, cho dù là số mệnh ở trước mặt hắn cũng trở nên mềm yếu vô lực, bị hắn khống chế trong lòng bàn tay.

- Không thể nào. . . chuyện này không thể nào. . .

Mặc dù Hàn Sâm chỉ ngăn lại công kích của La Ẩn mà không phản kích, nhưng La Ẩn lại liên tiếp lui về phía sau, bộ dáng giống như gặp phải ma

vậy.

Tín ngưỡng của y gần như đã sụp đổ, y hoàn toàn không thể tưởng tượng được lại có người có thể ngăn Phi Thiên Chi Lực lại, y chưa bao giờ gặp phải loại chuyện này, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có chuyện này.

Trong lòng La Ẩn, Phi Thiên Kinh chính là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mạnh nhất thiên hạ, không ai có thể ngăn cản được.

Thế nhưng chỉ trong mười mấy giây ngắn ngủi này, thế giới quan mà La Ẩn xây dựng nhiều năm như vậy đã lập tức sụp xuống, Phi Thiên Chi Lực bị cản lại, hoàn toàn không có một chút tác dụng nào.

- Người của La gia?

Hàn Sâm hỏi La Ẩn.

La Ẩn muốn trả lời, nhưng giờ khắc này y lại không mở nổi miệng, có chút xấu hổ khi tự nhận mình là người La gia, bởi vì hiện tại y có cảm giác mình đã làm mất mặt vì ba chữ người La gia.

- Trở về đi, tôi không phải họ La.

Hàn Sâm nói xong tiếp tục kéo theo Kim Mao Hống đi qua La Ẩn.

Đôi môi La Ẩn giật giật, nhưng cuối cùng cũng không thể nói ra, chỉ có chút thất hồn lạc phách đi về phía Truyền Tống Trận.

La Ẩn trở lại Liên Minh, không kịp chờ đợi lập tức đi gặp La Hải Đường, y muốn nói chuyện về Hàn Sâm cho La Hải Đường, đồng thời cũng hi vọng La Hải Đường có thể xây dựng lại niềm tin cho y, để cho y có thể một lần nữa xây dựng lại niềm tin Phi Thiên Kinh là vô địch.

- La Ẩn, cậu vội vàng như vậy làm gì?

La Lỵ thấy La Ẩn có vẻ thất hồn lạc phách chạy tới, nhịn không được hỏi một câu, cô chưa bao giờ thấy La Ẩn có vẻ mặt như thế.

- Em gặp được Hàn Sâm.

La Ẩn nói.

- Kết quả như thế nào?

Hai mắt La Lỵ lập tức phát sáng, cô cũng rất muốn biết kết quả.

Tuy cô đã xem trận chiến giữa Hàn Sâm và Ngọc Già Lam, biết Hàn Sâm rất mạnh, La Ẩn có lẽ không phải là đối thủ của hắn, nhưng chí ít có một điểm mà La Ẩn là có thể làm được chính là dùng Phi Thiên Chi Lực công kích, Hàn Sâm tuyệt đối sẽ không đỡ được, không cần La Ẩn thắng, kết quả này cũng đủ rồi.

Ánh mắt La Ẩn phức tạp nói:

- Đã thất bại.

- Đã thất bại là có ý gì?

La Lỵ nghe thế lập tức nhíu mày, nếu như nói La Ẩn bị Hàn Sâm đánh bại, chuyện này cũng không có gì đáng để cô ngạc nhiên, nhưng La Ẩn lại nói đã thất bại, La Lỵ liền có chút không hiểu.

- Em chém ra 123 lần Phi Thiên Chi Lực, tất cả đều bị hắn cản lại, ngay cả góc áo của hắn cũng không đụng tới được.

Đôi mắt to trong suốt thanh tịnh ngày thường của La Ẩn, lúc này lại tràn đầy vẻ mờ mịt, cho tới hiện tại y vẫn không thể tin, chuyện như vậy lại thật sự xảy ra.

- Cái gì? Cậu nói cái gì?

Thân thể La Lỵ lập tức chấn động, nhìn La Ẩn với vẻ không thể tin được, so với La Ẩn, cô càng không thể chấp nhận kết quả này.

- Thật sự một kích đều không trúng.

Đôi môi La Ẩn run rẩy, niềm tin y xây dựng hơn hai mươi năm, hôm nay đã bị đánh nát.

La Lỵ ngơ ngác nhìn La Ẩn, cô biết La Ẩn là một người không biết nói khoác, càng không khả năng nói dối chuyện như thế, nhưng La Ẩn càng chân thật, thì sự thậy này càng khiến La Lỵ không thể chấp nhận.

Đôi môi La Lỵ cũng run run, cô đột nhiên phát hiện mình cũng không biết phải nói gì, trong đầu vô cùng hỗn loạn, chỉ ngơ ngác nhìn La Ẩn.

- Hắn. . . thật sự đã ngăn được Phi Thiên Chi Lực?

Một lúc lâu sau, La Lỵ mới chật vật hỏi một câu, một câu này bao hàm quá nhiều cảm xúc phức tạp.

Vẻ mặt La Ẩn đầy cay đắng, không nói gì chỉ nhẹ gật đầu.

- Vào đi, nói cho ta biết hắn làm thế nào ngăn được Phi Thiên Chi Lực.

Đột nhiên giọng La Hải Đường truyền đến, hiển nhiên đối thoại của bọn họ đã bị La Hải Đường đã nghe được.

Vẻ mặt La Hải Đường có chút nghiêm túc, y nghĩ tới La Ẩn sẽ bại, nhưng lại không thể ngờ được La Ẩn dùng Phi Thiên Chi Lực lại bị Hàn Sâm ngăn trở.

La Ẩn vội đi vào vườn, nếu là bình thường, không có phân phó của La Hải Đường, La Lỵ tuyệt đối không dám đi theo vào, nhưng hiện tại, La Lỵ thật sự rất muốn biết, rốt cuộc chuyện này là thế nào, Hàn Sâm kia đã làm gì, cho nên La Lỵ mới quyết đi theo La Ẩn vào.

- Kể lại chi tiết khi con và hắn đối chiến đi, không được bỏ sót bất luận điều gì.

La Hải Đường nói.

La Ẩn lập tức kể lại từng chữ mình trải qua sau khi nhìn thấy Hàn Sâm, từng động tác của y và Hàn Sâm, tất cả đều cặn kẽ nói cho La Hải Đường nghe.

La Hải Đường càng nghe thì chân mày càng nhíu chặt, còn La Lỵ đã há to miệng từ lâu, cô có cảm giác mình đang nghe chuyện thần thoại truyền

thuyết.

Tiện tay đánh nát 123 đạo Phi Thiên Chi Lực của La Ẩn, đối với một người tin tưởng vững chắc Phi Thiên Chi Lực là vô địch như La Lỵ mà nói, đó đúng là chuyện thần thoại, không thể nào là thật.

Chờ La Ẩn nói xong, ngay cả La Hải Đường cũng trầm mặc, người tu luyện Phi Thiên Kinh cũng sẽ bị đánh bại, nhưng bị người cùng giai hoàn toàn ngăn lại tất cả công kích, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, không chỉ là La Lỵ và La Ẩn không thể tin tưởng, ngay chính La Hải Đường cũng không thể tin tưởng.

Thần sắc La Hải Đường lộ ra một tia nghi kị, ông rất muốn thử xem, rốt cuộc Hàn Sâm làm như thế nào ngăn lại Phi Thiên Chi Lực.

- Rốt cuộc Tiểu Lam đã dạy Hàn Sâm thứ gì?

La Hải Đường cho rằng tất cả là do La Lam dạy, nhưng ông lại không biết chuyện này căn bản không liên quan gì tới La Lam.

Hàn Sâm tự nhiên không biết hắn ngăn cản được Phi Thiên Chi Lực đã ảnh hưởng lớn thế nào đối với La gia, nhưng trong lòng Hàn Sâm cũng vui mừng, có thể ngăn lại Phi Thiên Chi Lực, chứng minh lúc trước hắn tu hành không uổng phí, con đường tu hành của hắn cũng chính xác.

Chương 835: Sủng Vật Đối Chiến

Trở lại Liên Minh, Hàn Sâm vốn định lên Internet tra một chút xem gần đây có tin tức người nào gặp được sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, sau đó lại trở về Tí Hộ Sở đi săn giết siêu sinh vật siêu cấp thần huyết, mau chóng kiếm đủ siêu cấp thần gen.

Nhưng không đợi hắn tra xong tư liệu, đột nhiên lại nhận được một tin nhắn, là Hoàng Phủ Bình Tình đã lâu không thấy gửi tới, hẹn hắn cùng đi cộng đồng giả lập chọn thú hồn.

Hàn Sâm nhìn thời gian còn sớm, tối hôm nay có thể nghỉ ngơi một ngày, nên trả lời hẹ gặp trên cộng đồng giả lập, sau đó lại dùng máy truyền tin của mình để lên Internet.

Tuy thú hồn không thể giao dịch trong Liên Minh, nhưng lại có thể sử dụng, cũng có thể quay chụp các loại trạng thái thú hồn, đưa tư liệu lên cộng đồng giả lập, nếu như ở cùng người bán hàng trong một tòa Tí Hộ Sở, hoặc là khoảng cách không xa, có thể lên cộng đồng giả lập xem tài liệu về thú hồn được, sau đó lại liên hệ với người bán vào Tí Hộ Sở để giao dịch.

- Tiểu học đệ, hiện tại cậu đã thành đại anh hùng đại danh nhân rồi, muốn gặp mặt cậu một lúc cũng thật khó.

Ở trong cộng đồng giả lập, Hoàng Phủ Bình Tình nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức trêu ghẹo nói.

Hàn Sâm cười nói:

- Đúng vậy, về sau nếu muốn gặp tôi, có lẽ học tỷ còn phải xếp hàng hẹn trước mua vé vào cửa đấy.

- Cậu nghĩ cậu là động vật trong vườn thú à?

Hoàng Phủ Bình Tình tức giận trắng mắt liếc hắn.

- Tôi đây quý hiếm hơn động vật ở vườn bách thú nhiều.

Hàn Sâm cười cười tiếp tục nói:

- Học tỷ muốn mua thú hồn gì?

- Cũng không có mục tiêu đặc biệt gì, chỉ đi xem, nếu có thần huyết thú hồn thích hợp thì mua mấy cái.

Hoàng Phủ Bình Tình giơ tay khoác lên cánh tay của hắn rồi đi tới khu giao dịch.

- Đủ trâu bò!

Hàn Sâm giơ ngón tay cái lên, Hoàng Phủ Bình Tình đi mua thần huyết thú hồn lại giống như đang đi càn quét siêu thị vậy.

Hoàng Phủ Bình Tình giận dữ nói:

- Cũng không phải tôi mua cho mình, là thương đội chúng tôi muốn mua, tôi chỉ phụ trách dùng tiền mua hàng, đồ đạc cũng không thuộc về tôi.

- Có thể trải nghiệm khoái cảm vung tiền như rác, lại không cần tiêu tiền của mình, không có chuyện gì tốt đẹp hơn chuyện này rồi, ở thương đội có còn thiếu loại người này không?

Hàn Sâm nói ra.

- Tiêu tiền thì không thiếu, chỉ thiếu người cùng dạo phố thôi.

Hoàng Phủ Bình Tình cười tủm tỉm lôi kéo Hàn Sâm đi vào cửa hàng giả lập.

Trong cửa hàng có tài liệu cặn kẽ về những thú hồn bán ra, Hoàng Phủ Bình Tình trực tiếp tìm thú hồn thần huyết, ấn mở tư liệu để xem, bên trong có hình ảnh và số liệu về thú hồn.

Vị trí hiện tại của Hoàng Phủ Bình Tình là một Tí Hộ Sở lớn của nhân loại, người trong Tí Hộ Sở này bán ra thú hồn thần huyết cũng không ít.

Hoàng Phủ Bình Tình vừa chọn lựa vừa hỏi ý của Hàn Sâm, nhưng ý kiến mà Hàn Sâm có thể đưa ra thật sự ít đến đáng thương, nếu so sánh ra thì Hoàng Phủ Bình Tình ở phương diện này chuyên nghiệp hơn hắn nhiều.

- Có hứng thú đấu một trận sủng vật hay không?

Sau khi Hoàng Phủ Bình Tình đi dạo xong khu giao dịch, Hoàng Phủ Bình Tình đột nhiên nói với Hàn Sâm.

- Đây mới là mục đích chính mà học tỷ muốn hẹn tôi ra đúng không?

Hàn Sâm cười hỏi.

- Tiểu học đệ, nam nhân phải học được cách giả bộ hồ đồ thì mới dỗ được các cô gái.

Hoàng Phủ Bình Tình giống như nói giỡn, nhưng cũng thừa nhận cô ta đúng là tìm Hàn Sâm có chuyện.

- Tôi đây đã sớm quá tuổi cần dỗ con gái rồi.

Hàn Sâm nhún vai.

- Cậu sai rồi, đây là kỹ năng mà đàn ông cần học tập cả đời đấy.

Hoàng Phủ Bình Tình nói ra.

- Khụ khụ, chúng ta vẫn nói tới chuyện sủng vật đối chiến đi.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói, hắn ở phương diện này đúng là cần nghiêm túc học tập.

- Những năm gần đây, nhân loại dần bắt đầu nuôi nấng thú hồn sủng vật, đặc biệt là ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở và thứ hai, khi nhân loại ngày càng có khả năng khống chế hai không gian Tí Hộ Sở này, có thể lấy được máu thịt dị sinh vật cũng ngày càng nhiều, cho nên cũng bắt đầu dư thừa năng lực để bồi dưỡng thú hồn sủng vật.

Nói đến đây, Hoàng Phủ Bình Tình dừng lại một chút, rồi vừa cười vừa nói:

- Thật ra nguyên nhân chủ yếu là bị cậu kích thích, một con sủng vật thiên sứ kia của cậu đã kích thích không ít người, cũng khiến cho tất cả thế lực lớn đều tăng cường nuôi nấng sủng vật. Chỉ là hiện tại mọi người có thể thu được thú hồn sủng vật, tối đa cũng chỉ là thần huyết trong trạng thái bạo tẩu thôi, hơn nữa số lượng rất ít ỏi, cho dù là một số thế lực lớn, chủ yếu là nuôi nấng sủng vật thần huyết thôi.

- Sủng vật đối chiến là như thế nào?

Hàn Sâm không muốn nói nhiều về tiểu thiên sứ.

- Hiên tại, tập đoàn Đông Lâm là một nhà mạnh nhất trong việc bồi dưỡng thú hồn sủng vật, một hai năm trở lại đây, trên thị trường có người mua vào một lượng lớn thú hồn sủng vật, khiến giá cả thú hồn sủng vật cũng không ngừng tăng lên, hơn nữa vẫn còn tiếp tục tăng lên nữa, mà kẻ đằng sau màn thao túng chính là tập đoàn Đông Lâm.

Hoàng Phủ Bình Tình nói với Hàn Sâm:

- Gần đây bọn họ muốn tổ chức một cuộc thi sủng vật đối chiến trong Liên Minh, tiền thưởng cho vị trí quán quân phi thường phong phú, chủ yếu nhất là có thể đạt được một số dược vật đã không bán của tập đoàn Đông Lâm, trong những dược vật đó có một loại tôi rất cần.

- Chị muốn tôi giúp chị thắng những dược vật kia?

Hàn Sâm hỏi Hoàng Phủ Bình Tình.

- Nếu dùng sủng vật thiên sứ kia của cậu, muốn lấy được vị trí quán quân có lẽ không có người nào có thể ngăn cản đi?

Hoàng Phủ Bình Tình cười híp mắt nhìn Hàn Sâm, nháy mắt quyến rũ nói:

- Đương nhiên, học tỷ tôi cũng sẽ không để cậu làm không công, tiểu học đệ muốn cái gì cứ việc nói, học tỷ đều có thể thỏa mãn cậu.

Hàn Sâm cười khổ nói:

- Học tỷ, tôi thật sự rất muốn giúp chị, nhưng chị phải biết chứ, làm sao tập đoàn Đông Lâm có thể sẽ để tôi tới dự thi? Đây không phải là tặng không tiền cho tôi sao? Bọn họ lại không ngốc.

- Vậy thì cậu sai rồi, tập đoàn Đông Lâm đã đánh tiếng, bọn họ rất hi vọng cậu có thể dự thi, nếu không thì sao tôi lại tới tìm cậu chứ.

Hoàng Phủ Bình Tình lập tức nói.

Hàn Sâm nghe vậy lập tức ngẩn người, cảm giác trong chuyện này nhất định có gì đó rất kỳ quặc, người của Đông Lâm lại không phải người ngu,

làm sao y có thể không công để Hàn Sâm lấy được vị trí quán quân, lấy đi phần thưởng được, đây không phải là muốn đưa tiền cho hắn sao?

- Chuyện này có âm mưu gì?

Hàn Sâm thấy chuyện này không thích hợp, bên phía Đông Lâm kia nhất định là có tính toán gì đó.

- Đây là trận đấu được tổ chức trong Liên Minh, cho Tề gia bọn họ mấy lá gan, bọn họ cũng không dám làm gì cậu, cậu còn sợ người ta ăn thịt cậu phải không?

Hoàng Phủ Bình Tình nói xong lại đưa ra một phần tư liệu:

- Trước tiên cậu cứ xem vị trí quán quân có thể lấy được chỗ tốt gì đi.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua phần tư liệu kia, lọt vào Top 10 có không ít ban thưởng, đặc biệt là quán quân, có thể thu được một số lượng dược vật hàng không bán mà tập đoàn Đông Lâm sản xuất hoặc là dược phẩm có hạn tiêu thụ, rất nhiều loại dù có tiền cũng không nhất định có thể mua được, tổng giá trị hết rất kinh người.

- Nếu như cậu lấy được vị trí quán quân, tôi hi vọng cậu có thể bán Hóa Thú Đan cho tôi, giá tiền tùy cậu định.

Hoàng Phủ Bình Tình ở bên cạnh nói.

- Cho tôi chút thời gian suy nghĩ, ngày mai tôi sẽ cho chị một câu trả lời.

Sau khi Hàn Sâm nhìn thấy phần thưởng khi lấy được quán quân, lập tức chấn động, phần thưởng này thật sự có chút quá kinh người.

Nếu như những loại thuốc này mang ra ngoài, tuyệt đối sẽ có rất nhiều người dùng giá cao tranh mua, trong đó có vài loại dược phẩm chính Hàn Sâm cũng muốn đi Tề gia mua một ít, chỉ là vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp.

Dù sao những dược phẩm đó, chỉ dựa vào tiền cũng không thể mua được, cần phải có cơ hội thích hợp.

- Người ở Đông Lâm đang giở trò quỷ gì chứ? Rõ ràng là muốn tặng đồ cho mình mà?

Sau khi chia tay Hoàng Phủ Bình Tình, Hàn Sâm thầm suy nghĩ về trận đấu sủng vật này.

Chương 836: Cô Em Vợ

Sau khi Hàn Sâm trở về lại bắt đầu nghe ngóng từ người mình quen, kết quả là mọi người đều nghe nói có chuyện này, nhưng không có ai biết tập đoàn Đông Lâm muốn làm gì.

- Chẳng lẽ tập đoàn Đông Lâm thật sự muốn lấy lòng mình?

Hàn Sâm thật không dám tin tưởng.

- Dù là nhìn từ phương diện nào, nếu như đây không phải là một cái bẫy, vậy thì đây là thiện ý mà Đông Lâm muốn biểu đạt với anh, nếu không phải thế thì họ đã không cho phép anh tham gia trận đấu sủng vật như vậy.

Kỷ Yên Nhiên suy nghĩ một chút rồi nói.

- Em có cảm thấy chuyện này có khả năng là âm mưu hay không?

Hàn Sâm hỏi Kỷ Yên Nhiên.

- Không biết, nhưng trận đấu này tổ chức trong Liên Minh mà, cũng không phải tại Đông Lâm, nếu có âm mưu, Tề gia bọn họ có thể làm gì chứ?

Kỷ Yên Nhiên cũng không hiểu được.

Nếu như nói là có âm mưu, nhưng mà tổ chức ở trong Liên Minh, bọn họ thật sự dám ra tay với Hàn Sâm hay sao? Chỉ cần đầu của bọn họ không bị hỏng, khẳng định không có khả năng làm việc này.

Dù bọn họ không nhìn thân phận con rể của tổng thống trong mắt, nhưng nếu dám chọc giận vị kia của La gia, cho dù tập đoàn Đông Lâm là quái vật khổng lồ, cũng có khả năng bị nhổ tận gốc trong vòng một đêm.

- Anh muốn đi không?

Kỷ Yên Nhiên hỏi Hàn Sâm.

- Đi, đương nhiên muốn đi, chỗ tốt như vậy vì sao lại không đi, dù sao trận đấu cũng tổ chức ở giữa tinh hệ, cũng không phải ở Đông Lâm bọn họ, có gì phải sợ.

Hàn Sâm cười nói.

- Anh vẫn phải chú ý cẩn thận, vị kia ở Đông Lâm thật sự không đơn giản.

Kỷ Yên Nhiên dặn dò.

- Được.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, nhưng trong lòng vẫn đang nghĩ sau khi lấy được phần thường kia thì chia thế nào, Gen Tạo Hóa Đan trong đó khẳng định là phải giữ lại dùng, những viên trước kia mình lấy được đã bị đám Tiểu Ngân Ngân ăn hết sạch rồi, thừa dịp lần này bổ sung lại một chút.

Hàn Sâm xin ngày nghỉ để đi tới trung ương tinh hệ, vừa vặn đi gặp mặt cha mẹ vợ tương lai của hắn, Kỷ Nhược Chân giữ hắn lại để ăn một bữa cơm, sau khi ăn cơm xong, khi ngồi uống nước nói chuyện trời đất, cũng nói tới trận đấu sủng vật này.

Kỷ Nhược Chân cũng đoán Đông Lâm hẳn là không có ác ý, nếu không bên đó đã không chọn tổ chức trận đấu ở chỗ này, ở đây không phải nơi mà tập đoàn Đông Lâm có thể khống chế.

- Có lẽ Tề gia có chuyện gì muốn chờ con giúp.

Kỷ Nhược Chân nói một câu, nhưng rất nhanh đã nói tiếp:

- Nhưng đây chỉ là một khả năng, khi con tham gia tranh tài, vẫn phải cẩn thận nhiều.

Hàn Sâm cung kính đáp một tiếng, Kỷ Nhược Chân còn nói thêm:

- Ngày mai sẽ khai mạc trận đấu, đây là lần đầu tiên con đến tinh hệ trung ương, vừa vặn Kỷ Tình cũng ở đây, để nó dẫn con đi dạo một chút.

- Là Kỷ Tình đã chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết kia?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc.

- Nó đã sớm nói muốn gặp con, nhưng vì các con đều ở trong quân đội, vẫn luôn không có cơ hội, lần này vừa đúng dịp.

Kỷ Nhược Chân dừng một chút rồi nói thêm:

- Nhưng nha đầu kia luôn kiêu ngạo, nếu nó mạo phạm gì tới con, mong con nể tình ta đừng chấp với nó.

Hàn Sâm tự nhiên là luôn miệng đồng ý, đừng nói Kỷ Nhược Chân nói thế, cho dù Kỷ Nhược Chân không nói, hắn cũng không có tâm tình so đo với một tiểu cô nương.

Nhưng đợi tới khi Hàn Sâm nhìn thấy Kỷ Tình, luc đó mới biết mình đã nghĩ sai rồi, Kỷ Tình không nhỏ chút nào, so với Kỷ Yên Nhiên còn có vẻ thành thục hơn, mắt ngọc mày ngài rất xinh đẹp.

- Tiểu Tình, cẩn thận chiêu đãi Hàn Sâm, lần đầu tiên hắn đến tinh hệ trung ương, dẫn hắn đi xung quanh dạo một chút đi.

Kỷ Nhược Chân mỉm cười dặn Kỷ Tình.

- Thúc thúc yên tâm, con nhất định sẽ cẩn thận chiêu đãi hắn.

Kỷ Tình mỉm cười vô hại nói.

- Anh rể, chúng ta đi thôi.

Kỷ Tình đi đến trước mặt Hàn Sâm, cười khanh khách nói.

Hàn Sâm đi theo Kỷ Tình ra ngoài, Kỷ Tình lên một chiếc phi thuyền tư nhân, trực tiếp ngồi ở vị trí lái, đợi Hàn Sâm ngồi lên.

- Tiểu Tình, chính em lái sao?

Hàn Sâm cho rằng Kỷ Tình là bảo bối của Kỷ gia, kiểu gì cũng phải có mấy người bảo tiêu tiền hô hậu ủng, chuyện lái phi thuyền này, khẳng định phải do bảo tiêu làm mới đúng.

- Nếu không thì sao?

Kỷ Tình vừa bắt đầu khởi động phi thuyền, vừa quay sang hỏi Hàn Sâm.

- Anh còn tưởng rằng sẽ có bảo tiêu lái xe cơ.

Hàn Sâm nói ra.

- Nơi này là tinh hệ trung ương, khắp nơi đều có trí tuệ nhân tạo giám sát, mạng tinh hệ nội bộ chuẩn đến từng li, thời gian không vượt qua 10 giây, không ai dám ở chỗ này làm xằng bậy, cần gì bảo tiêu.

Kỷ Tình nhếch miệng, tay đã khởi động phi thuyền bay ra ngoài.

- Có muốn đi nơi nào hay không?

Kỷ Tình vừa lái phi thuyền, vừa hỏi Hàn Sâm.

- Lần đầu tiên tới, hoàn toàn không biết gì về nơi này, em xem rồi an bài đi, tùy tiện đi một chút sau đó đưa anh trở về là được.

Hàn Sâm nói.

- Như vậy không được đâu, chú đã dặn em phải cẩn thận chiêu đãi anh đấy. Như vậy đi, em dẫn anh tới một chỗ chơi vui.

Kỷ Tình thần bí cười cười, sau đó lập tức tăng tốc, để phi thuyền bắn tới một chỗ.

Hàn Sâm nhìn thấy nụ cười kia của Kỷ Tình, hắn cảm thấy buổi tối hôm nay chỉ sợ mình sẽ gặp phiền toái, cô em vợ này của hắn có âm mưu gì đó.

Nhưng Hàn Sâm cũng không để ý, chỉ tùy ý nhìn cảnh sắc ở bên ngoài, tinh hệ trung ương phồn hoa hơn những tinh hệ khác rất nhiều, đối với một người lần đầu tiên tới nơi này như Hàn Sâm, tất cả đều vô cùng đặc biệt, có rất nhiều khoa học kỹ thuật mới mà hắn chưa từng gặp qua.

Hàn Sâm chỉ vào những vật mà hắn không biết kia, hiếu kỳ hỏi Kỷ Tình là cái gì, Kỷ Tình cũng tận tình trả lời, nhưng trong lòng cô vẫn có chút không thoải mái.

Kỷ Tình vẫn cho rằng, cô mới là người thứ nhất chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết đạt được gen sinh mệnh tinh hoa, Hàn Sâm rõ ràng là đạt được sau cô, nhưng hiện tại mọi người nhắc tới gen sinh mệnh tinh hoa và sinh vật siêu cấp thần huyết, đầu tiên sẽ nhớ tới Hàn Sâm, ngược lại lại quên đi người đầu tiên chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết là Kỷ Tình cô, chuyện này thực sự khiến cô có chút không cam lòng.

Hơn nữa Kỷ Tình ở Kỷ gia nghe nhiều người Kỷ gia ca ngợi Hàn Sâm, điều này khiến cô có chút không phục. Cho nên Kỷ Tình vẫn luôn muốn gặp Hàn Sâm một lần, muốn biết rốt cuộc Hàn Sâm là một người ưu tú như thế nào.

Nếu như Hàn Sâm thật sự ưu tú như mọi người nói, Kỷ Tình sẽ dễ chịu một chút, nhưng biểu hiện của Hàn Sâm lại giống như là một đưa trẻ nhìn thấy cái gì cũng tò mò, căn bản không có một chút khí thế của cao thủ, điều này khiến Kỷ Tình cảm thấy không đáng, danh dự của mình lại bị một người như vậy đoạt đi.

Nhưng Kỷ Tình cũng hiểu được không thể đánh giá một người như vậy, cho nên cô đã sớm chuẩn bị xong, cô muốn thử xem vị anh rể này có thực lực thế nào.

Đương nhiên, Kỷ Tình cũng không muốn mình và Hàn Sâm đánh nhau, cô vẫn chỉ là một người chưa tiến hóa, hơn nữa cô cũng biết Hàn Sâm đã đánh bại Ngọc Già Lam. Nhưng Kỷ Tình thủy chung cho rằng, chỉ là cấp bậc của mình thấp hơn Hàn Sâm mà thôi, nếu như cô tấn chức thành Tiến Hóa Giả,

nhất định sẽ mạnh hơn Hàn Sâm, đánh bại Ngọc Già Lam cũng không phải chuyện gì lớn.

Nhưng hiện tại nha, Kỷ Tình đã chuẩn bị xong chỉ chờ Hàn Sâm.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Kỷ Tình không khỏi lộ ra một đường cong kỳ dị, đôi mắt nheo lại thành hình trăng lưỡi liềm lóe lên một tia sáng.

Rất nhanh phi thuyền đã dừng trước một tòa kiến trúc.

Chương 837: Vô Gian Quán Thần

Hàn Sâm và Kỷ Tình ngồi xuống một cái bàn trước mặt, một đường đi tới, có không ít người đều chào hỏi Kỷ Tình, có vẻ đều rất quen thuộc với Kỷ Tình.

Mà từ bên này nhìn sang, ở giữa quán có một sàn đấu, trên đó có hai người đang quyết đấu, nhưng bọn họ không phải đang đánh nhau, mà chỉ đang chơi Hắc Bạch Quyền.

Kỷ Tình chính là cao thủ Hắc Bạch Quyền, luyện tập loại hư và thật này, kỳ thật chính là luyện tập một loại đánh cờ tâm lý, không phải lực lượng mạnh là có thể thắng.

Tâm linh cường đại mới thật sự là cường đại, nếu không cho dù có được lực lượng cường đại, cũng chỉ là một kẻ yếu mang theo súng đạn mà thôi, không tính là cường giả chân chính.

Kỷ Tình là cao thủ trong trò này, cho nên cô mới mang theo Hàn Sâm tới nơi này, muốn nhìn tố chất tâm lý của Hàn Sâm thế nào.

- Tình tỷ, đã lâu rồi chị không tới đây chơi, sao hôm nay lại dẫn theo người này tới, bạn trai mới à? Đổi nhanh thế?

Một thanh niên mặc quần áo vô cùng nổi bật, dường như rất quen thân với Kỷ Tình, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh rồi lỗ mãng nói với Kỷ Tình.

- Đồ Bân, đừng loạn cắn người, đây là anh rể Hàn Sâm của tôi, chắc cậu đã từng nghe nói rồi? Đánh bại đại anh hùng Ngọc Già Lam của Tu La hoàng tộc, khác với đám tiểu tử ngồi ăn rồi chờ chết các cậu.

Kỷ Tình mím môi nói ra, sắc mặt tuy rất trịnh trọng, nhưng trong ánh mắt đều là ý mừng.

Đồ Bân này chính là công tử nhà bộ trưởng tài vụ, tuy bộ dáng có vẻ hơi du côn, nhưng cũng không thật sự là lưu manh, bản thân y cũng là một thanh niên tương đối có danh tiếng trong hội này, trình độ Hắc Bạch Quyền không hề kém Kỷ Tình.

Chỉ có điều quan hệ giữa Đồ Bân và Kỷ Tình cũng không tốt đẹp gì, mặc dù không có ân oán lớn, nhưng văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị, bọn họ đều là người thường xuyên đến đây lăn lộn, khó tránh khỏi sẽ đấu với nhau mấy trận, hai người đều có thắng thua, không ai phục ai.

Không thể nói có cừu oán, nhưng có thể tính là đối đầu, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đây, ra khỏi cánh cửa kia, hai người không có thù không oán, nên làm cái gì thì làm cái đó.

- Ơ uy, tôi đây đúng là có mắt như mù rồi, hóa ra là Hàn đại anh hùng, thất kính thất kính.

Đồ Bân lập tức lên tiếng, không biết là lời thật lòng hay chỉ là đang châm chọc.

- Không có việc gì thì đi một bên chơi, đừng ở chỗ này nhảy nhót nữa.

Kỷ Tình nói một câu với Đồ Bân.

- Nếu Tình tỷ chỉ tới một mình, tôi đây sẽ nhanh chóng rời đi, nhưng hôm nay Hàn đại anh hùng tới nơi này, nếu tôi không thỉnh giáo một chút, thì đây không phải là bỏ lỡ một cơ hội tốt sao?

Đồ Bân cười như không cười nhìn Hàn Sâm:

- Hàn đại anh hùng, sao nào? Đi lên chơi hai ván đi? Chỉ điểm tiểu đệ tôi một chút.

- Hay là thôi đi, tôi không chơi cái này rất lâu rồi.

Hàn Sâm thuận miệng nói ra.

Đồ Bân còn muốn nói điều gì, đột nhiên ở ngoài cửa ra vào bên kia truyền đến tiếng ồn ào, bên kia vô cùng loạn, hình như là đã xảy ra chuyện gì.

- Lại ồn ào chuyện gì thế nhỉ?

Lời nói của Đồ Bân bị cắt đứt, có chút khó chịu quát một tiếng, nhưng không có người nào để ý đến y.

Có thể tới nơi này, tuy đều là người trẻ tuổi, nhưng không có người nào không có chút bối cảnh, tuy bối cảnh của Đồ Bân không tệ, nhưng người tới nơi này, còn có nhiều người có bối cảnh thâm hậu hơn y.

Hàn Sâm và Kỷ Tình cũng nhìn sang bên kia, rất nhiều người đều đi qua bên kia, giống như đang gọi tên người nào đó.

Có quá nhiều người, Hàn Sâm không nhìn rõ lắm là chuyện gì xảy ra, đành phải mở ra Động Huyền Khí, trực tiếp nhìn một xem chỗ đó rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Vừa nhìn qua tình cảnh đó đã khiến Hàn Sâm nao nao, tình cảnh này là do một người tạo nên, hơn nữa Hàn Sâm rất quen thuộc với người này, là Y Đông Mộc của Y gia, tiểu tử này thế mà cũng tới đây, hơn nữa nhìn có vẻ rất được hoan nghênh.

- Thật là không có thiên lý, đẹp trai ở đâu cũng được hoan nghênh như vậy.

Trong lòng Hàn Sâm có chút không cam lòng, tốt xấu gì hắn cũng là anh hùng dân tộc, vậy mà tới nơi này lại không có mấy người biết hắn, tiểu bạch kiểm Y Đông Mộc kia đã lại được hoan nghênh như vậy.

Nhưng Hàn Sâm suy nghĩ một chút, lại cảm thấy không đúng, vuốt gương mặt của mình thầm nghĩ:

- Không đúng, mình cũng là một đại soái ca, luận về độ đẹp trai thì mình không thể kém hơn tiểu bạch kiểm Y Đông Mộc kia, tại sao mình không có

đãi ngộ này? Chẳng lẽ là người trẻ tuổi hiện tại đều ưa thích kiểu tiểu bạch kiểm kia sao, không thích kiểu mỹ nam tử chân chính như mình?

Hàn Sâm đang buồn bã hối tiếc, lại thấy Kỷ Tình và Đồ Bân cũng đều đứng lên, dáng vẻ cũng có chút kích động, nhìn Y Đông Mộc đi về phía sàn đấu kia.

- Tiểu Tình, nhìn cái gì thế?

Hàn Sâm có chút không giải thích được hỏi Kỷ Tình.

- Đương nhiên là nhìn Y Đông Mộc, còn có thể xem ai chứ?

Kỷ Tình nhìn Y Đông Mộc ngồi xuống trước bàn bên cạnh sàn đấu, cô cũng không đứng nữa, ngồi xuống nói.

- Y thì có gì đáng xem?

Hàn Sâm không hiểu hỏi.

Tuy Hàn Mộc thừa nhận Y Đông Mộc đúng là khá đẹp trai, người khác có lẽ không đẹp trai như y, nhưng cũng không cần phải khoa trương như vậy chứ. Dù gì Kỷ Tình cũng là đại tiểu thư Kỷ gia, cũng không đến mức là fan não tàn của Y Đông Mộc chứ?

Kỷ Tình há to miệng không nói ra lời, Đồ Bân ngồi một bên lại không vui, nói thẳng:

- Tôi nói này Hàn đại anh hùng, tuy anh đã đánh bại Tu La giữ lại mặt mũi cho Liên Minh chúng ta, nhưng anh nói lời này thì tôi không thích nghe. Y Đông Mộc chính là quán thần ở đây, đánh khắp tinh hệ trung ương vô địch thủ, trong hội này của chúng ta, Y thần cũng chưa từng bị thua. Tuy thân thủ anh lợi hại, nhưng so Hắc Bạch Quyền, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Y thần. Có thể thắng Y thần, cũng chỉ có Tệ thần mà thôi.

Kỷ Tình vốn cũng muốn nói lời này, nhưng nghe xong Đồ Bân nói, hai mắt cô lại sáng lên.

Nếu là cao thủ bình thường ở đây, chưa chắc đã có thể thắng Hàn Sâm, nếu để cho Hàn Sâm đi lên đấu một trận với Y Đông Mộc, khẳng định có thể ép Hàn Sâm bày ra thực lực chân chính, như vậy cũng có thể nhìn rõ trình độ của Hàn Sâm.

Đương nhiên, Kỷ Tình không nghĩ rằng Hàn Sâm có thể thắng Y Đông Mộc, chỉ là muốn thử xem Hàn Sâm có thể đạt tới trình độ nào.

Nghĩ tới đây, đôi mắt xinh đẹp của Kỷ Tình lập tức nheo lại, bĩu môi một cái nói:

- Đồ Bân, tôi cũng không thích nghe lời nói này của cậu, anh rể của tôi ngay cả Tu La hoàng tộc cũng có thể thắng, còn không thắng được một Y Đông Mộc sao?

Trong miệng Kỷ Tình nói như vậy, nhưng trong lòng lại âm thầm sám hối:

- Thật xin lỗi Y thần, tôi cũng là hết cách rồi, nếu không nói như vậy, thì không có cách nào ép Hàn Sâm ra tay, trên thực tế tôi vẫn ủng hộ anh.

Đồ Bân nghe xong lời này, lập tức nổi giận, Y Đông Mộc ở Vô Gian Quán thật sự là tồn tại giống như Thần, huống chi Đồ Bân còn là bạn của Y Đông Mộc.

Đồ Bân trực tiếp liền đứng lên, vỗ tay lớn tiếng nói:

- Mọi người yên lặng một chút, đều yên lặng một chút.

Tất cả mọi người lập tức nhìn lại bên này, không biết lại xảy ra chuyện gì, một số người tương đối quen Đồ Bân lên tiếng hỏi:

- Nho nhã tử, cậu muốn làm trò quỷ gì?

Đồ Bân nhảy lên mặt ghế, một ngón tay chỉ vào Kỷ Tình nói:

- Kỷ Tình Kỷ đại tiểu thư của chúng ta, cũng chính là Tình tỷ của chúng ta, cô ấy vừa mới nói, anh rể của cô ấy, chính là vị Hàn Sâm này, là người đã đánh bại Tu La hoàng tộc Ngọc Già Lam, đấu Hắc Bạch Quyền, hắn có thể thắng Y thần.

- Híttt!

Trong phòng lập tức có tiếng hít khí, hiển nhiên không có mấy người tin tưởng Hàn Sâm.

Chương 838: Anh Rể Thật Lợi Hại

Vẻ mặt Hàn Sâm không đổi nhìn đám người Đồ Bân, kỳ thật hắn cảm thấy những người trẻ tuổi này thật thú vị, trưởng bối của những thanh niên này phần lớn đều là cao tầng trong Liên Minh, chưa hẳn đã đứng cùng một chiến tuyến đấy, nhưng ở chỗ này, chỉ cần người có thực lực là có thể được tất cả mọi người tôn kính, giống như Y Đông Mộc.

Từ điểm này mà nói, chỗ này thật ra là một nơi rất đơn thuần.

- Hàn đại anh hùng, có dám đấu một trận với Y thần của chúng tôi hay không?

Đồ Bân vô cùng tin tưởng Y Đông Mộc, trực tiếp thay Y Đông Mộc mời Hàn Sâm chiến một trận.

Trong lòng Kỷ Tình mừng thầm, quỷ kế nho nhỏ đã thực hiện được, vừa vặn nhìn xem thực lực của Hàn Sâm đạt đến trình độ nào.

Không ít người đều đang ồn ào, muốn Hàn Sâm đấu với Y Đông Mộc, Hàn Sâm đã đánh bại Ngọc Già Lam, đương nhiên giành lấy mặt mũi cho Liên Minh, khi đối mặt với Tu La tộc, nhân loại đều sẽ đoàn kết một lòng, coi Hàn Sâm là anh hùng.

Thế nhưng sau khi trở về nội bộ, tuy Hàn Sâm vẫn là anh hùng dân tộc, nhưng đám người đã bắt đầu phân chia trận doanh, người không có quan hệ gì với Hàn Sâm, thậm chí là đối lập với Hàn Sâm hoặc là Kỷ gia, dĩ nhiên sẽ không thể tiếp tục đối đãi hắn là anh hùng được.

Khi mọi người đang ồn ào, Y Đông Mộc lại đột nhiên đứng lên đi tới bên này, mọi người không khỏi đều yên tĩnh trở lại.

Tính cách Y Đông Mộc vốn có chút ít hướng nội, hơn nữa y lại luyệt đạo ám sát, bình thường luôn lạnh lùng xa cách khiến người khác khó có thể thân cận, người ở nơi này đều biết y, nhưng là có thể nói chuyện cùng y lại không có mấy người.

Mọi người thấy Y Đông Mộc đi về phía Hàn Sâm, đều cho rằng Y Đông Mộc cũng muốn khiêu chiến Hàn Sâm, trong lòng đều có chút kích động.

Mặc dù người ở đây đều cảm thấy Y Đông Mộc là người mạnh nhất trong thế hệ này, nhưng dù sao Hàn Sâm cũng đánh bại người của Tu La hoàng tộc, tuyệt đối không thể coi thường, cho nên rất nhiều người đều cảm thấy đây sẽ là một trận long tranh hổ đấu.

Kỷ Tình cũng vô cùng hưng phấn, trong lòng bàn tay đều là đổ mồ hôi, có thể thấy Y Đông Mộc chủ động khiêu chiến người khác, đã là chuyện rất khó thấy trong hai năm gần đây.

Ngoại trừ Tệ thần, không còn người nào khác có đãi ngộ như vậy.

Thấy Y Đông Mộc đã tới trước mặt Hàn Sâm, những người ở xa một chút đều đứng lên, muốn nhìn xem Y Đông Mộc sẽ làm gì.

Đôi mắt to tròn của Kỷ Tình nhìn chằm chằm vào Y Đông Mộc, trong lòng thầm cô vũ cho Y Đông Mộc:

- Y thần, cố gắng lên, đánh bại hắn, không cần nể mặt tôi đâu.

Thấy Y Đông Mộc đã nhìn vào mắt Hàn Sâm, Kỷ Tình cho rằng lập tức sẽ có một trận đại chiến, nhưng ai ngờ Y Đông Mộc lại quay người lại, ngồi xuống bên cạnh Hàn Sâm, lạnh nhạt nói:

- Đến đây lúc nào?

- Hôm nay vừa tới.

Hàn Sâm đáp.

- Có thời gian không?

Y Đông Mộc lại hỏi.

- Có.

Hàn Sâm gật đầu nói.

- Vậy đi tới chỗ của tôi đi, gần đây tôi mới luyện mấy chiêu, tới giúp tôi xem có vấn đề gì không.

Y Đông Mộc nói xong lại đứng lên.

- Tiểu Tình, em ở nơi này chơi nhé, anh có việc đi trước đây.

Hàn Sâm cười cười với Kỷ Tình, sau đó lập tức cùng Y Đông Mộc rời khỏi Vô Gian Quán.

Hắn thật sự không có hứng thú chơi với đám Kỷ Tình, thế nên trực tiếp chọn cùng rời đi với Y Đông Mộc, so với đám bạn nhỏ này, Hàn Sâm vẫn thích người như Y Đông Mộc hơn, có chuyện gì thì nói thẳng, tuyệt đối không nói nhảm.

Nhưng khi nhìn Hàn Sâm và Y Đông Mộc sóng vai đi ra ngoài, Kỷ Tình đã ngây người. Không chỉ Kỷ Tình, đám thiếu niên ở Vô Gian Quán đều kinh hãi đến mức cái cằm cũng sắp rơi trên mặt đất rồi.

Người có thể để Y Đông Mộc mở miệng mời, đây tuyệt đối là người đầu tiên, càng quan trọng hơn là, Y Đông Mộc nói y mới luyện mấy chiêu, muốn Hàn Sâm giúp y nhìn xem có vấn đề hay không.

Đây là khái niệm gì? Trong mắt bọn họ đó chính là chuyện mà Y Đông Mộc cũng không nắm chắc, lại muốn thỉnh giáo Hàn Sâm, như thế thật sự quá đáng sợ.

Hơn nửa ngày sau Kỷ Tình mới tỉnh táo lại, cô vốn muốn nhờ vào Y thần để thử thực lực Hàn Sâm một chút, nhưng hiện tại cô lại bắt đầu ngơ ngác rồi, ngay cả Y thần cũng muốn mời Hàn Sâm chỉ điểm, chuyện này thực sự khiến đầu óc của cô có chút không chạy kịp được.

- Anh rể đợi em. . . em đi cùng với.

Đên khi Kỷ Tình bình thường trở lại, đột nhiên ý thức được một vấn đề, nếu cô theo chân Hàn Sâm cùng đi, đó không phải là có thể đi tới nhà Y thần hay sao?

Kỷ Tình nhanh chân chạy theo, không thèm quan tâm tới hình tượng danh môn thục nữ gì đó nữa.

Đồ Bân thấy Kỷ Tình đuổi theo, y cũng vội đuổi theo, y cũng biết việc mình vừa làm là sai, y là bạn của Y Đông Mộc, Hàn Sâm cũng là bạn của Y Đông Mộc, y quậy như vậy chính là nước lớn trôi miếu long vương, người một nhà mà không nhận ra nhau, chuyện này khiến y hơi ngượng ngùng.

- Sâm ca, xin lỗi, tôi không biết anh cũng là bạn của Y thần.

Đồ Bân đuổi kịp rồi ngượng ngùng gãi đầu nói.

- Không có gì, lão Y có thể có người bạn như cậu cũng là phúc phận.

Hàn Sâm cười nói.

Mấy người cùng lên phi thuyền của Y Đông Mộc, sau đó Y Đông Mộc dẫn họ về nơi y huấn luyện.

Y Đông Mộc vốn là người không biết nói chuyện, cho nên y cũng không nói thêm gì, sau khi đến nơi huấn luyện lại để Hàn Sâm đối luyện cùng y, loại chuyện này trước kia y cùng với Hàn Sâm đã làm vô số lần, cũng không cần nói nhảm nhiều.

Giống như trước kia, Y Đông Mộc ra chiêu, Hàn Sâm ngăn cản sau đó lại nói ra chỗ thiếu hụt trong một chiêu này.

Kỷ Tình và Đồ Bân đứng một bên nhìn cảnh này mà choáng váng, Hàn Sâm quả thực không khác gì một huấn luyện viên.

Kỷ Tình nghĩ đến lúc trước mình còn muốn để Y Đông Mộc kiểm tra trình độ Hàn Sâm, cả khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Kỳ thật bọn họ đã nghĩ nhiều rồi, Y Đông Mộc chỉ coi Hàn Sâm thành một chiếc gương của mình mà thôi, một người thường có thể nhìn thấy khuyết

điểm của người khác, nhưng lại rất khó thấy được khuyết điểm của chính mình, cho nên nếu như trong cả đời một người có thể tìm được một tấm gương thuộc về mình, đây tuyệt đối là một chuyện phi thường may mắn.

Chỉ có điều nếu trình độ không đủ, tự nhiên ngay cả tư cách làm tấm gương cũng không có. Giống như Bá Nha Tử Kỳ, có nhiều chuyện phải là người cùng một cấp bậc mới có thể hiểu nhau, mới có thể biết chỗ nào có thiếu hụt.

Kỷ Tình và Đồ Bân còn lâu mới đạt tới loại cảnh giới này, họ cũng không hiểu những chuyện này, bọn họ chỉ nghĩ rằng Hàn Sâm thật sự quá lợi hại rồi, lại có thể chỉ điểm cho Y Đông Mộc, mà Y Đông Mộc còn rất chăm chú nghe hắn chỉ điểm, giống như là học sinh tiểu học đang nghe giảng vậy, bọn họ nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, hoàn toàn không thể tin tưởng, người kia chính là Y Đông Mộc bình thường luôn lãnh khốc cao ngạo.

- Anh rể thật sự lợi hại như vậy sao?

Ánh mắt Kỷ Tình phức tạp nhìn Hàn Sâm, cô không dám còn một chút khinh thường nào với Hàn Sâm nữa.

Sau khi nhìn thêm một lúc, Kỷ Tình càng có cảm giác Hàn Sâm thật sự lợi hại, Y Đông Mộc luyện thuật ám sát, ý tứ chính là đánh cờ tâm lý, thế mà Hàn Sâm lại có thể dùng thuật ám sát đối kháng cùng Y Đông Mộc mà không rơi vào thế hạ phong, chuyện này hoàn toàn khiến Kỷ Tình biết rõ Hàn Sâm đáng sợ.

- Anh rể thật lợi hại!

Trong lòng Kỷ Tình thầm sợ hãi thán phục.

Chương 839: Bạch Lộc

Sau khi từ chỗ Y Đông Mộc trở về, thái độ của Kỷ Tình đối với Hàn Sâm rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

- Anh rể, có thời gian anh cũng giúp chỉ điểm cho em một chút nha.

Kỷ Tình cảm thấy ngay cả Y Đông Mộc cũng phải nhờ Hàn Sâm chỉ ra sai lầm, khẳng định là trình độ của Hàn Sâm rất cao, nếu cô thỉnh giáo Hàn Sâm khẳng định cũng có thể tiến bộ không ít.

- Sau này có thời gian đi, trận đấu sủng vật sắp diễn ra rồi, anh muốn chuẩn bị một chút.

Tuy nói Kỷ Tình là đại mỹ nữ, nhưng Hàn Sâm cũng không quá muốn đối luyện với cô ta.

Tấm gương trên thế giới này kỳ thật cũng không khó tìm, khó tìm nhất kỳ thật là lòng của mình, trên thế giới này tìm được người có thể nghe lọt người khác kể ra khuyết điểm của chính mình thực sự rất ít, có thể nói là phượng mao lân giác.

Kỷ Tình không phải Y Đông Mộc, cô ta chưa chắc đã có thể chịu nghe Hàn Sâm nói thật, nếu cô ta nghe không vào, cái gọi là chỉ điểm chẳng những không thể giúp Kỷ Tình tiến bộ, ngược lại còn có khả năng khiến trong lòng Kỷ Tình sẽ sinh ra khoảng cách với Hàn Sâm, có thể nói là làm ơn mắc oán.

Nếu không phải Y Đông Mộc tự mình yêu cầu, hơn nữa Hàn Sâm vô cùng hiểu Y Đông Mộc, biết rõ y chịu được lời nói thật của mình, mặc dù là bạn tốt, Hàn Sâm cũng sẽ tuyệt đối không nói như vậy.

Ở thời đại viễn cổ có một vị quốc quân, là Lý Thế Dân đã lập ra Đường triều thịnh thế, y đã từng nói Ngụy Trưng có can đảm nói thẳng, là một chiếc gương của y.

Thế nhưng kết quả thì sao? Sau khi Ngụy Trưng chết còn bị Lý Thế Dân đào thi thể ra để chà đạp.

Cho nên lời nói thật không phải người nào cũng có thể nghe, kể cả Hàn Sâm cũng vậy, cho nên nếu như không phải người đặc biệt, hắn cũng không muốn nói quá nhiều lời nói thật làm gì.

Kỷ Tình lại không đồng ý nói:

- Có gì cần chuẩn bị chứ, anh có sủng vật siêu cấp thần huyết trong tay, trận đấu sủng vật lần này không phải là tất thắng không thể nghi ngờ sao?

- Anh cảm thấy Tề gia Đông Lâm không đơn thuần chỉ muốn nịnh nọt anh, nhất định có chuyện gì đó. Anh vẫn nên chuẩn bị môt chút, để tránh bọn họ gây chuyện gì đó.

Hàn Sâm tranh thủ thời gian từ biệt Kỷ Tình, về tới phòng của mình, chuẩn bị sáng sớm ngày mai đi vào Tí Hộ Sở, chờ đến lúc gần thi đấu mới trở về, để tránh bị cô em vợ này dây dưa.

Một lần nữa tiến vào Tí Hộ Sở, Hàn Sâm vuốt vuốt hồ lô trong tay, ánh mắt lại dò xét bốn phía, hắn gần đây thường xuyên tra một chút tư liệu, biết ở gần đây có một con sinh vật siêu cấp thần huyết, nên hắn muốn trước khi trận đấu sủng vật diễn ra thì thử đi xem một chút.

Dạo quanh bốn phía một lát, từ xa đã nhìn thấy một con hươu đực màu trắng đang tản bộ trên thảo nguyên, trong lòng vô cùng vui vẻ, trên tư liệu mà hắn nhìn qua, chính là đầu bạch lộc này.

Vừa tới gần bạch lộc, vừa dùng Động Huyền Khí để quan sát khí tức trong người bạch lộc kia, sau khi quan sát xong, Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, đây thực sự là một con siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

- Vận khí hôm nay thật sự quá tốt rồi, một con siêu cấp thần huyết đời thứ hai lạc đàn, lần này phát rồi.

Hàn Sâm mừng như điên, trực tiếp triệu hồi ra tiểu thiên sứ và Sát Na Nữ Đế, sau đó lại triệu hồi ra Xích Diễm Bạo Long đột, đồng thời vọt tới bạch lộc kia.

Bạch lộc phát hiện ra đám Hàn Sâm nên lập tức xoay người chạy, tốc độ chạy trốn rất nhanh, quả thực giống như một đạo tia chớp màu trắng. Nhưng Hàn Sâm đã để Sát Na Nữ Đế ngăn nó lại, Sát Na Nữ Đế đã dùng tới thuấn di, gần như là trực tiếp vọt tới bên cạnh bạch lộc, một quyền đánh vào trên người nó, lập tức khiến bạch lộc ngã trên mặt đất.

Tiểu thiên sứ cũng vọt tới trước mặt bạch lộc, vung một kiếm chém lên người, chém lên sống lưng bạch lộc ra một vết máu, máu tươi lập tức bắn ra, vẩy lên bộ lông màu trắng của nó biến thành màu đỏ.

Hàn Sâm vọt tới trước mặt bạch lộc, muốn chém một kiếm trên cổ của bạch lộc, nhưng bạch lộc ngã trên mặt đất, trong mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu, không có một chút hung ác nào, chỉ có vẻ sợ run và ý cầu khẩn.

- Đây thật là sinh vật siêu cấp thần huyết?

Hàn Sâm lại dùng Động Huyền Khí quan sát bạch lộc, đúng là siêu cấp thần huyết đời thứ hai không sai:

- Tiểu tử này một chút năng lực phản kháng cũng không có?

Hàn Sâm nhịn không được khẽ nhíu mày, nếu là sinh vật siêu cấp thần huyết hung ác, hắn đã trực tiếp giết, nhưng bạch lộc này từ đầu tới đuôi đều giống như cừu non đợi làm thịt, khiến Hàn Sâm khôn nỡ hạ thủ rồi.

- Sát Na. . . cô nói có nên giết hay không?

Hàn Sâm không nỡ, muốn để Sát Na Nữ Đế giải quyết nó, làm bộ như không phải là ý tứ của mình.

Mặc dù có chút lừa mình dối người, nhưng đối mặt với sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy, hắn quả thật không nỡ ra tay, nhưng lại không muốn buông tha sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy.

Đây chính là siêu cấp thần gen đấy, quan hệ đến đại sự Hàn Sâm tiến hóa.

Sát Na Nữ Đế nhìn bạch lộc kia rồi nói:

- Nếu như có thể, hi vọng cậu có thể tha cho nó, để nó ở lại Sát Na Tí Hộ Sở đi.

- Vì sao?

Hàn Sâm nhíu mày nhìn về phía Sát Na Nữ Đế, nghĩ rằng cô cũng giống như mình không ra tay được.

Sinh vật siêu cấp thần huyết căn bản không có sức chiến đấu, chỉ biết chạy mà để lại Tí Hộ Sở thì có tác dụng gì? Ngay cả trông cửa cũng không được.

Sát Na Nữ Đế nhìn con bạch lộc kia rồi nói:

- Nếu như tôi không nhìn lầm, con bạch lộc này có lực lượng số mệnh, mặc dù không có tác dụng gì, nhưng những nơi nó ở, hoặc là người tới gần nó, đều có thể nhiễm vận may của nó.

- Cái gì? Lại còn có việc này, sao cô không nói sớm.

Hàn Sâm lập tức nở một nụ cười chạy tới trước mặt bạch lộc, ngồi xổm xuống sử dụng thánh quang chữa trị vết thương cho nó.

- Vừa rồi đều là hiểu lầm thôi, mày chớ để ở trong lòng, tao là người theo chủ nghĩa bảo vệ động vật nhỏ đấy, lát nữa mày đi theo tao trở về, tao cam đoan sẽ coi mày như bảo bối.

Hàn Sâm vừa trị liệu vết thương trên người bạch lộc, vừa cố gắng tươi cười nói chuyện với bạch lộc, cũng không quan tâm nó có thể nghe hiểu hay không.

Hàn Sâm tự nhiên hiểu rất rõ chỗ tốt của số mệnh, không nói những thứ khác, chỉ cần số mệnh tốt một chút, tỷ lệ thu được thú hồn cũng cao hơn nhiều, đây chính là chuyện lớn cực kỳ trọng yếu.

Giống như Vương Vũ Hàng có số mệnh cực thấp như vậy, luôn không may mắn, có biểu tượng số mệnh cao là bạch lộc trấn trong Tí Hộ Sở, đối với Hàn Sâm tự nhiên là tốt vô cùng.

Nhưng muốn bắt được sinh vật có số mệnh như vậy cũng không dễ dàng, ngay cả Sát Na Nữ Đế có tốc độ như vậy cũng không đuổi kịp nó, vẫn phải sử dụng thuấn di mới có thể cản nó lại, người bình thường hoặc sinh vật siêu cấp thần huyết muốn muốn đuổi kịp nó căn bản không khả năng.

Chữa khỏi vết thương trên người bạch lộc, bạch lộc kia vô cùng ngoan ngoãn, cũng không tiếp tục chạy trốn, chỉ đứng ở một bên.

- Được rồi, chúng ta về Sát Na Tí Hộ Sở trước đi.

Hàn Sâm không tiếp tục đi tìm sinh vật siêu cấp thần huyết nữa, mang theo bạch lộc cùng đi Sát Na Tí Hộ Sở.

Hắn sợ mình mà không đi về, trên đường đi con bạch lộc này lại chạy mất.

Hơn nữa trận đấu sủng vật đã tới gần, Hàn Sâm cũng không thể đi quá xa.

Trở lại Sát Na Tí Hộ Sở, Hàn Sâm sắp xếp xong cho bạch lộc, cũng may nó cũng không có ý muốn chạy trốn, cũng bớt đi rất nhiều phiền toái cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm xem thời gian cũng không còn nhiều lắm, lập tức thu thập một chút đồ đạc, truyền tống về Liên Minh, chuẩn bị đi tham gia trận đấu sủng vật.

- Mình muốn xem thử xem, rốt cuộc Tề gia muốn giở trò gì.

Hàn Sâm nhìn thú hồn của mình, nhịn không được nhếch miệng.

Chương 840: Tính Toán Của Tề Gia

Sân đấu của trận đấu sủng vật ít nhất cũng có thể dung nạp mấy trăm ngàn người, nhưng hôm nay khắp nơi đều là người, ngay cả một chỗ đặt chân cũng khó kiếm.

Cũng may Hàn Sâm được coi như tuyển thủ được mời đến dự thi, không cần tham gia giải đấu vòng loại, có thể trực tiếp tiến vào Top 100, vậy thì cũng giảm bớt được rất nhiều thời gian.

Nhưng giải thi đấu sủng vật lần này, dĩ nhiên là do Tề Tu Văn chủ trì, nên có chút vượt quá ý liệu của Hàn Sâm.

Tề gia cũng không có nhiều người, Siêu Việt Giả cũng không có mấy người, lại để Tề Tu Văn chủ trì, đội hình như vậy, chỉ sợ thật sự không có

khả năng làm gì hắn.

- Chẳng lẽ Tề gia thật sự có chuyện gì cầu mình, cho nên mới cố ý lấy lòng?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhưng vẫn cảm thấy có chút không đúng.

Nếu như Tề gia thật sự có chuyện cầu hắn, như vậy cứ trực tiếp tới tìm hắn là được, cần gì phải tạo ra trận chiến lớn như vậy?

Đến khi Hàn Sâm xuất hiện, hắn trực tiếp triệu hồi ra Thánh Chiến Thiên Sứ, ra lệnh cho nó tiến vào trường đấu.

Người xem nhìn thấy Hàn Sâm cùng Thánh Chiến Thiên Sứ, lập tức hoan hô và than thở, trên thực tế rất nhiều người đều tới đây để xem Thánh Chiến Thiên Sứ.

Mặc dù là người xem không biết lai lịch Thánh Chiến Thiên Sứ, nhưng nhìn thấy sủng vật hình người hoa mỹ như vậy, tất cả đều là vô cùng ngạc nhiên.

Thánh Chiến Thiên Sứ rất nhẹ nhàng đánh bại đối thủ, không chút bất ngỡ đã nghiền ép đối thủ. Nhưng dưới sự khống chế của Hàn Sâm, Thánh Chiến Thiên Sứ cũng không phá hủy thú hồn sủng vật của đối phương.

Dù sao đây chỉ là một cuộc tranh tài, vốn không thù không oán, tự nhiên cũng không cần hạ sát thủ.

- Lão Hàn, sủng vật này của cậu thật sự lợi hại.

Lúc Hàn Sâm nghỉ ngơi, nhiều người biết hắn đều chạy sang đây chào hắn, nhiều người cũng muốn nhìn Thánh Chiến Thiên Sứ một chút.

- Quả nhiên có chút không đúng.

Hàn Sâm càng phát hiện ra chuyện này không đúng.

- Chẳng lẽ Tề gia lấy danh tiếng Thánh Chiến Thiên Sứ để quảng cáo hấp dẫn người khác? Nhưng mà làm thế này đối với bọn họ có ích lợi gì? Tiền vé vào cửa? Hay muốn bán thú hồn sủng vật? Những tiền lời này, so ra vẫn kém tiền thưởng mà bọn họ bỏ ra.

Hàn Sâm thầm suy nghĩ, nhưng trong lúc nhất thời vẫn không nghĩ ra.

Đột nhiên, trong lòng Hàn Sâm hơi động, đứng dậy rời khỏi phòng nghỉ, đi ra bên ngoài xem trận đấu đang diễn ra, cẩn thận quan sát những thú hồn sủng vật dự thi khác.

Từng con sủng vật tiếp theo đi ra, qua một hồi lâu, Hàn Sâm nhìn thấy một sủng vật tê tê khoác trên người trọng giáp màu đen, hai mắt lập tức sáng ngời.

- Hóa ra là có chuyện như vậy, Tề gia thật đúng là giỏi tính toán, vậy mà lại muốn dùng sinh vật siêu cấp thần huyết của mình để quảng cáo, bọn họ tính toán thật hay.

Trong lòng Hàn Sâm thầm cười lạnh.

Nhưng Hàn Sâm cũng có chút kinh dị, hắn phát hiện ra mục đích của Tề gia, thú hồn sủng vật như con tê tê kia có chiến lực vô cùng kinh người, tuy nó cũng chưa triển lộ ra toàn bộ thực lực, nhưng đã có thể đánh bại sủng vật thần huyết.

Người bình thường có thể sẽ cảm thấy nó là sủng vật thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, trên thực tế lại có chút kỳ quái chính là, khí tức sinh mạng của nó so với một số sủng vật thần huyết trong trạng thái bạo tẩu còn mạnh hơn.

Tuy còn không đạt được trình độ của sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng thực lực đã phi thường đáng sợ, mạnh hơn sủng vật thần huyết trong trạng thái bạo tẩu bình thường.

Thú hồn sủng vật này xuất hiện, để Hàn Sâm hiểu được rất nhiều chuyện.

Đông Lâm vốn dựa vào dược vật gen để lập nghiệp, Gen Tạo Hóa Đan của bọn họ ngay cả Tiểu Ngân Hồ cũng thích ăn, tựa hồ có trợ giúp không nhỏ để nó tiến hóa.

Hiện tại xem ra tập đoàn Đông Lâm hẳn là đã nghiên cứu ra dược vật có thể làm cho thú hồn sủng vật trở nên cường đại, lại nuôi được một sủng vật như

vậy, còn tổ chức một trận đấu như thế, chỉ sợ là muốn để con thú hồn sủng vật kia đấu một trận cuối cùng với tiểu thiên sứ.

Nếu như một sủng vật thần huyết có thể chống lại sủng vật siêu cấp thần huyết đến trình độ nhất định, không cần thắng, chỉ cần thua không quá khó coi, có thể có một chút năng lực đối kháng, như vậy đã hơn cuộc đấu tiểu thiên sứ luôn nghiền ép những sủng vật thần huyết khác rồi.

Như thế một hồi, tập đoàn Đông Lâm lại công bố ra bọn họ đã nghiên cứu ra đan dược sủng vật, khi đó đã đạt tới hiệu quả quảng cáo, đủ để giúp loại đan dược mới này của tập đoàn Đông Lâm dành cho sủng vật trong vòng một đêm nổi tiếng khắp Liên Minh.

Tin tưởng cái loại đan dược để nuôi sủng vật này cần phải dùng thời gian rất dài mới có hiệu quả, không thể mạnh như quảng cáo được, muốn mở rộng ra, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Huống chi tập đoàn Đông Lâm khẳng định muốn bán với giá cao, không có gì có thể quảng cáo tốt hơn khi chiến đấu với một sủng vật siêu cấp thần huyết duy nhất rồi.

- Thật sự là tính toán giỏi.

Hàn Sâm thầm hừ lạnh.

Tuy tập đoàn Đông Lâm đã bỏ ra một cái giá lớn để làm phần thưởng cho quán quân, coi như là tiền quảng cáo cho Hàn Sâm, nhưng dám trực tiếp lợi dụng hắn và tiểu thiên sứ như vậy, vẫn khiến Hàn Sâm rất không dễ chịu.

- Nghĩ rằng bỏ ra một chút như vậy đã muốn dùng tiểu thiên sứ của mình làm quảng cáo, như thế không khỏi cũng quá ngây thơ rồi.

Hàn Sâm cảm thấy cần phải cho Tề gia một cơ hội.

Hàn Sâm tìm số của Tề Tu Văn trực tiếp gọi tới.

Tề Tu Văn đang xem trận đấu, đột nhiên máy truyền tin vang lên, vừa nhìn đã thấy là số của Hàn Sâm, y không khỏi khẽ nhíu mày, sau đó cũng nhấn chấp nhận cuộc gọi.

- Sở trưởng Hàn, tìm tôi có chuyện gì không?

Mặc dù Tề Tu Văn là thủ hạ của Hàn Sâm, nhưng y vốn chẳng thèm để Hàn Sâm vào mắt.

- Tập đoàn Đông Lâm muốn dùng sủng vật của tôi để quảng cáo, ít nhất cũng nên hỏi giá trị sủng vật của tôi là bao nhiêu chứ.

Hàn Sâm lười nói nhảm, trực tiếp nói ra trọng điểm.

- Sao hắn lại biết rồi?

Tề Tu Văn lập tức biến sắc, nhưng y vẫn gượng cười nói:

- Sở trưởng Hàn nói đùa rồi, tập đoàn Đông Lâm chúng tôi tổ chức trận đấu sủng vật, mặc dù là quảng cáo một chút cho tập đoàn Đông Lâm, nhưng cũng đã có tiền thưởng phong phú, đây cũng coi như là hành vi buôn bán rất bình thường mà?

- Hiện tại tôi đang cho các người cơ hội trả tiền quảng cáo, hiện tại các người không muốn trả, về sau cũng đừng trách tôi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Tề Tu Văn gượng cười nói:

- Sở trưởng Hàn, nếu anh có cần gì, không ngại nói cho tôi biết, nếu như tôi có năng lực nhất định sẽ cố hết sức giúp anh.

Hàn Sâm thấy Tề Tu Văn không có có thành ý gì, nên nói ra:

- Tôi không cần cậu giúp tôi, ngược lại là tôi đang giúp cậu, cậu suy nghĩ kỹ càng rồi hãy tới tìm tôi.

Nói xong, Hàn Sâm trực tiếp cúp máy.

Vẻ mặt Tề Tu Văn lo lắng, trước tiên bấm số của cha y, kể lại cuộc nói chuyện khi nãy với Hàn Sâm cho cha y nghe.

- Cha, Hàn Sâm đã biết mục đích của chúng ta, chúng ta làm gì bây giờ? Phải trả phí cho hắn sao?

Sau khi nói xong, Tề Tu Văn hỏi.

- Không cần để ý đến hắn, hiện tại mới bắt đầu tuyên truyền sủng vật đan, không cần sự phối hợp của hắn, chỉ cần trong trận đấu giữa Giáp Thứ Thú và sủng vật siêu cấp thần huyết có biểu hiện tốt, là chúng ta cũng đã thành công rồi.

Trong máy truyền tin truyền đến giọng nói lạnh nhạt.

- Thế nhưng nếu không trả tiền cho hắn, nhỡ may hắn không tham gia thi đấu thì sao?

Tề Tu Văn lại nói.

- Chúng ta đã bắt đầu tuyên truyền, hiện tại hắn không thi đấu, sẽ chỉ khiến người khác cho rằng hắn sợ chúng ta dùng sủng vật đan nuôi nấng ra sủng vật thần huyết, sau đó lại có Giáp Thứ Thú cường thế đoạt giải quán quân, hiệu quả cũng giống nhau. Nếu hắn đã tham chiến, vậy thì mọi chuyện không do hắn định đoạt.

Giọng nói của người kia giống như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, mỗi một câu đều rất hờ hững, nhưng có vẻ vô cùng tự tin.

Chương 841: Sủng Vật Đan

Máy truyền tin của Hàn Sâm không ngừng vang lên, giống như sắp bị gọi đến mức cháy máy rồi, đều là một số bạn tốt đánh tới.

Hàn Sâm nhận tiếp máy truyền tin, tất cả đều gọi đến nói cho hắn biết tập đoàn Đông Lâm sản xuất một loại sủng vật đan, nhìn thấy sủng vật đan kia, tất cả mọi người đều hiểu rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, đều gọi tới nhắc nhở Hàn Sâm phải chú ý.

Hàn Sâm cảm ơn ý của bọn họ, nói cho bọn họ biết là hắn cũng đã biết rồi, hắn đang nghĩ biện pháp giải quyết.

- Hàn Sâm, nếu như cậu muốn lui khỏi trận đấu, ước định lúc trước của chúng ta có thể không tính nữa.

Cuối cùng là cuộc gọi của Hoàng Phủ Bình Tình, Hoàng Phủ Bình Tình lập tức nói với Hàn Sâm.

- Không có tác dụng gì đâu, hiện tại nếu tôi rời khỏi trận đấu, Đông Lâm có thể tuyên truyền là tôi sợ bọn họ, mục đích bọn họ muốn tuyên truyền cũng đạt được.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Hiện tại tập đoàn Đông Lâm đã bắt đầu tuyên truyền, rõ ràng là không chịu thương lượng cùng hắn rồi, nếu không tuyên truyền về sủng vật đan hẳn là phải đợi trận đấu với tiểu thiên sứ xong mới bắt đầu.

- Tôi đã có biện pháp, hiện tại chỉ còn cách trận chung kết vài cuộc tranh tài, trước đó cậu còn gặp được vài con sủng vật thần huyết, cậu chỉ cần hơi chút yếu thế mấy trận này, để chúng nó cũng kiên trì lâu một chút, như vậy con thú hồn sủng vật kia của tập đoàn Đông Lâm cho dù có biểu hiện khá hơn, cũng không dễ thấy như vậy.

Hoàng Phủ Bình Tình nói ra.

Hàn Sâm vẫn lắc đầu:

- Làm vậy cũng không có tác dụng gì, hiện tại các đại nhân vật trong Liên Minh đều nhìn chằm chằm vào cuộc so tài này, ánh mắt của bọn hắn độc lắm, làm vậy được không bù mất, sẽ chỉ khiến sủng vật đan của Đông Lâm càng thêm nổi danh.

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Trong khoảng thời gian ngắn, Hoàng Phủ Bình Tình cũng nghĩ không ra biện pháp gì khác, trong lòng có chút tự trách, nếu như không phải cô mời Hàn Sâm, có lẽ Hàn Sâm đã không tham gia.

Hàn Sâm chỉ cười, tỏ vẻ không sao cả nói:

- Không cần phiền toái như vậy, cứ giống như bình thường tiếp tục trận đấu là được rồi.

- Tiếp tục trận đấu?

Hoàng Phủ Bình Tình không hiểu ý của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không giải thích nhiều:

- Đúng, tiếp tục trận đấu, giống như trước đây, không cần đối sách gì. Tốt rồi, cứ như vậy đi, tôi còn muốn gọi cho Yên Nhiên, báo cho cô ấy an tâm.

Cúp máy thông tin, Hàn Sâm lại bấm số của Kỷ Yên Nhiên, trò chuyện với cô một lúc mới dập máy.

Trận đấu sủng vật vẫn đang tiến hành, Hàn Sâm tiếp tục trở về xem trận đấu, trận đấu của con Giáp Thứ Thú kia đã hấp dẫn rất nhiều người chú ý, tất cả mọi người đều muốn biết, sủng vật đan mà tập đoàn Đông Lâm nghiên cứu ra có phải thật sự hữu hiệu hay không.

Đến phiên Giáp Thứ Thú xuất hiện, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người của nó, mà đối thủ của nó lại là một đầu gấu thần huyết.

Kết quả con gấu kia hoàn toàn không phải đối thủ của Giáp Thứ Thú, Giáp Thứ Thú lần lượt va chạm, thân thể của gấu thú rất nhanh đã chịu rất nhiều vết thương, còn gấu thú lại hoàn toàn không uy hiếp được Giáp Thứ Thú, ngay cả giáp xác của nó cũng không thể phá vỡ được, chiến đấu hoàn toàn nghiêng về một bên.

Cuối cùng không tới nửa canh giờ, chủ nhân gấu thú đã lựa chọn đầu hàng, không muốn hủy đi sủng vật thần huyết mà mình thật vất vả mới nuôi nấng ra.

Sau trận đấu này, không ít người đều đánh giá tương đối cao về Giáp Thứ Thú, nếu thật sự là dùng sủng vật đan nuôi nấng ra mới lợi hại như vậy, sủng vật đan của Đông Lâm xác thực là đồ tốt.

Đương nhiên, biểu hiện như vậy còn chưa đủ để đả động những đại nhân vật đó, các đại nhân vật kia chỉ muốn xem cuộc chiến cuối cùng giữa Giáp Thứ Thú cùng tiểu thiên sứ, nếu như vẫn không thể chống đỡ được sủng vật siêu cấp thần huyết, ai muốn dùng nhiều tiền để mua sủng vật đan ấy chứ?

Dù sao dùng giá tiền rất lớn mua sắm sủng vật đan, chủ yếu vẫn là vì có thể khi săn giết siêu sinh vật siêu cấp thần huyết có được trợ giúp, nếu không giúp được gì, vậy cũng không khác gì sủng vật thần huyết bình thường cả, đương nhiên sẽ không có người nào chịu bỏ ra một số tiền lớn để mua.

Hàn Sâm đã xem qua trận đấu của Giáp Thứ Thú, cũng phải thầm gật đầu, tâm kế của vị ở Đông Lâm kia thực sự vô cùng giỏi.

Y lựa chọn nuôi nấng ra Giáp Thứ Thú, chính là một lựa chọn vô cùng tốt, bởi vì lực phòng ngự của Giáp Thứ Thú rất mạnh, dùng nó để chống lại sinh vật siêu cấp thần huyết, ngăn cản được một hai kích thì vẫn có thể.

Hiện tại lại được sủng vật đan cường hóa, giáp của nó lại càng mạnh mẽ hơn, cho dù là tiểu thiên sứ, muốn tùy tiện dùng kiếm để chém tới giáp xác của nó cũng không có khả năng chém rách.

Chỉ cần có thể đỡ được mấy kiếm, đã đủ khiến người ta điên cuồng, dù sao nhân loại có thể đỡ được mấy lần toàn lực công kích của sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không nhiều.

Sủng vật thần huyết như vậy tương lai khi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng sẽ có tác dụng lớn.

Vị kia của Đông Lâm nhất định đã nghiên cứu qua thực lực của tiểu thiên sứ, nên y mới có thể đưa ra quyết định như vậy, đợi Hàn Sâm tham gia rồi, lúc này có muốn tiến cũng không được lùi cũng không xong, như vậy y đã kiếm bộn rồi.

Nhưng Hàn Sâm lại chỉ hơi bĩu môi, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

Hắn đã chủ động ngả bài với Đông Lâm, dĩ nhiên là đã có chuẩn bị, suy nghĩ của Tề gia tuy rất tốt, nhưng nếu bọn họ đã không trả tiền, Hàn Sâm sẽ không để cho bọn họ chiếm được tiện nghi.

Đến lượt tiểu thiên sứ xuất hiện, đối thủ cũng một con sủng vật thần huyết, rất nhiều người đều đang chú ý tới cuộc tranh tài này, bọn họ muốn biết Hàn Sâm sẽ ứng đối như thế nào.

Hiện tại tất cả mọi người đã biết ý định của Đông Lâm, muốn lợi dụng sủng vật siêu cấp thần huyết của Hàn Sâm với tư cách là đá thử vàng, để đạt tới hiệu quả tuyên truyền sủng vật đan.

Rất nhiều người đều muốn biết Hàn Sâm có thể vì vậy mà lui thi đấu hay không, kết quả tiểu thiên sứ vẫn xuất hiện như thường, hơn nữa vừa bắt đầu nó đã trực tiếp dùng ưu thế áp đảo đả thương con sủng vật thần huyết kia.

Tề Tu Văn thấy biểu hiện của Thánh Chiến Thiên Sứ, trong nội tâm nhẹ thở ra một hơi, y thật sự sợ Hàn Sâm sẽ để Thánh Chiến Thiên Sứ nhẹ tay, như vậy đến khi chiến đấu cùng Giáp Thứ Thú, sẽ không thể hiện được ưu thế của Giáp Thứ Thú.

Thật ra thì Tề Tu Văn đã quá lo lắng, so với cha y, Tề Tu Văn vẫn còn ngay thơ lắm.

Nếu như Hàn Sâm thật sự làm như vậy, sẽ chỉ càng nâng cao thanh danh sủng vật đan của bọn họ lên.

Xem xong biểu hiện của Thánh Chiến Thiên Sứ, sắc mặt rất nhiều người đều trở nên cổ quái, rất nhiều người đều biết Tề gia và Hàn Sâm có xích mích, cũng không muốn trả tiền quảng cáo cho Hàn Sâm.

Hơn nữa trên thực tế, Tề gia chưa bao giờ có ý định này, từ khi bắt đầu bọn họ đã muốn hiệu quả như vậy, chỉ có như thế mới có thể chân thật bày ra chỗ cường đại của sủng vật đan, hiệu quả hơn việc mời Hàn Sâm phối hợp làm quảng cáo nhiều.

Hiện tại Hàn Sâm vẫn để Thánh Chiến Thiên Sứ tham gia, cũng không biết hắn đến cùng là có tính toán gì.

Biểu hiện của Giáp Thứ Thú qua mấy trận đấu phía sau đã rõ ràng, nó vẫn đánh bại một sủng vật thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, khiến cho không ít người giật mình.

Tuy không có ưu thế lớn giống thánh chiến thiên sứ, có thể nói là thắng hiểm, nhưng cũng đã rất ổn rồi.

Hiện tại nghi ngờ duy nhất của mọi người chính là, khi Giáp Thứ Thú đối mặt với sủng vật siêu cấp thần huyết có hữu dụng hay không.

Tiểu thiên sứ một đường nghiền ép giết đến trận cuối, rất nhanh đã đến trận chung kết với Giáp Thứ Thú rồi, trận trận chung kết này được vô số người chú ý, không biết có bao nhiêu người đều đang trông đợi một trận chiến này.

Nếu Giáp Thứ Thú có thể biểu hiện ra một chút khả năng, như vậy sủng vật đan sẽ thịnh hành ở Liên Minh là chuyện ván đã đóng thuyền, tuyệt đối có thể bán đi với giá trên trời.

Mắt thấy thời gian trận đấu đã đến, tất cả mọi người đều chờ đợi Thánh Chiến Thiên Sứ cùng Giáp Thứ Thú xuất hiện.

Chương 842: Thú Hồn Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương

Trong phòng nghỉ, vẻ mặt Hàn Sâm rất nhẹ nhõm, vị kia của Đông Lâm giỏi tính toán, Giáp Thứ Thú cũng thực sự rất lợi hại, sai lầm duy nhất của bọn họ chính là đã chọn sai đối tượng.

Nếu như bọn họ thành thành thật thật thương lượng, Hàn Sâm cũng không ngại diễn cùng bọn họ một tuồng kịch, để cho sủng vật đan của bọn họ bán được giá tốt, mình cũng kiếm chút tiền quảng cáo, mọi người đều thu được chỗ tốt.

Nhưng vị kia của Đông Lâm đã tính toán như vậy, muốn dùng hắn làm đá kê chân, giẫm lên tiểu thiên sứ để thượng vị, vậy thì cũng không trách được Hàn Sâm vô tình.

Sau khi triệu hoán ra tiểu thiên sứ, Hàn Sâm cũng không vội vàng để nó xuất chiến, ngược lại tiếp tục triệu hoán ra một thú hồn nữa.

Một bóng người màu xanh như ẩn như hiện xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, giống như một u linh.

Thú hồn giống như u linh kia trực tiếp đi về phía tiểu thiên sứ, quỷ dị sáp nhập vào trong thân thể tiểu thiên sứ, bám vào trên người nó.

Thân thể tiểu thiên sứ cũng không có thay đổi quá lớn, chỉ có đôi mắt biến thành màu xanh, bên trong dường như còn có thanh diễm quỷ dị đang thiêu đốt.

Thú hồn này là thú hồn Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương Hàn Sâm đoạt được lần trước, là loại thú hồn hình người phụ thể sủng vật.

Tương tự như siêu cấp sủng vật trang giáp trước kia Hàn Sâm đoạt được, đều là thú hồn chỉ có sủng vật mới có thể sử dụng, hơn nữa Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương có hạn chế rất lớn, chỉ có thú hồn sủng vật hình người mới có thể sử dụng.

Sau khi Hàn Sâm đạt được, đã đút tinh thể màu đen cho nó, để nó tiến hóa thành thú hồn siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, vẫn chưa hoàn thành tiến hóa.

Cũng không biết là số Tề gia không may, hay là do số mệnh của bạch lộc mang lại may mắn cho Hàn Sâm, ngày hôm qua thú hồn Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương đã tiến hóa thành công rồi.

Hôm nay phụ thể trên người của tiểu thiên sứ, lập tức khiến tiểu thiên sứ nhận được Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương gia trì, các phương diện tố chất đều tăng lên trên diện rộng.

- Tề Tu Văn à Tề Tu Văn, các người đã không muốn thương lượng, vậy phải có giác ngộ thừa nhận hậu quả.

Hàn Sâm lẩm bẩm một câu, rồi ra lệnh cho tiểu thiên sứ rời khỏi phòng nghỉ, đi về sàn đấu dành cho sủng vật.

Thú Giáp Thứ đã lên tới sàn đấu, nhưng thân ảnh Thánh Chiến Thiên Sứ còn chưa xuất hiện, rất nhiều người đều đang sôi nổi nghị luận.

- Hàn Sâm sẽ không bỏ chiến chứ?

- Chắc là không đâu, lúc này bỏ chiến chẳng phải là lại để cho Tề gia chiếm được tiện nghi sao?

- Nhưng nếu không bỏ chiến, lại để cho con Giáp Thứ Thú kia ngăn được mấy kiếm, lúc đó được cũng không bù nổi mất.

- Hi vọng hắn không bỏ chiến, nếu sủng vật đan kia thật sự có hiệu quả, về sau muốn săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết cũng có hy vọng rồi.

. . .

Khi mọi người đang sôi nổi nghị luận, một thiên sứ hoa mỹ xuất hiện trên cửa sàn đấu, lập tức khiến vô số người ầm ĩ hoan hô.

- Rốt cuộc là Hàn Sâm muốn làm gì chứ? Nhìn biểu hiện của Giáp Thứ Thú, chỉ sợ Thánh Chiến Thiên Sứ rất khó có thể dùng một kiếm giải quyết nó, xuất chiến như vậy chỉ làm lợi cho Tề gia thôi.

Thần Thiên Tử ngồi trên quan chiến đài nói với Ninh Nguyệt đang ngồi một bên.

- Tề gia sẽ không chiếm được tiện nghi.

Ninh Nguyệt lạnh nhạt nói.

- Vì sao? Nhìn từ số liệu so tài phân tích, Giáp Thứ Thú ngăn lại mấy kiếm hẳn là không có vấn đề gì?

Thần Thiên Tử không hiểu hỏi.

Ninh Nguyệt cười cười:

- Số liệu vốn không sai, nhưng có lẽ anh nên nhìn vào lòng người. Trên thế giới này có rất nhiều thứ chúng ta không biết, nếu như chỉ nhìn số liệu, rất

nhiều người sẽ cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, nhưng thường thường kết quả lại không phải như thế. Nhưng nếu anh nhìn lòng người, như vậy mặc dù anh chẳng biết gì cả, thì anh vẫn có thể biết được kết quả.

- Tôi lại không có kiên nhẫn được như cậu.

Thần Thiên Tử cười khổ lắc đầu.

- Từ từ sẽ đến, không cần phải gấp gáp, chúng ta còn trẻ, hơn nữa chúng ta rất may mắn, chúng ta sinh ra trong thời đại tốt nhất, có rất nhiều cơ hội bày trước mặt chúng ta, chuyện chúng ta cần phải làm chỉ là bắt lấy những cơ hội này mà thôi. . . khụ khụ. . .

Ninh Nguyệt nói đến đây lại không nhịn được ho hai tiếng.

- Cậu không sao chứ?

Thần Thiên Tử hơi sợ Ninh Nguyệt, nhưng cốt nhục thâm tình khiến cho y hơi bận tâm về Ninh Nguyệt.

- Không có việc gì, đã thành thói quen, xem so tài đi, có lẽ trò hay sắp bắt đầu rồi, không nên bỏ qua.

Ninh Nguyệt khẽ lắc đầu, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Thánh Chiến Thiên Sứ trên trận.

Tề Tu Văn nhìn thấy Thánh Chiến Thiên Sứ xuất hiện, mặt lộ vẻ vui mừng, tuy Thánh Chiến Thiên Sứ không xuất trận, Tề gia cũng có thể thu lợi, nhưng lại không thể gây ra rung động như việc đánh một trận cùng Thánh Chiến Thiên Sứ.

Khi tiếng chuông báo trận so tài bắt đầu vang lên, nhìn Thánh Chiến Thiên Sứ dùng kiếm chém về phía Giáp Thứ Thú, Tề Tu Văn kích động nắm thật chặt hai đấm, trong lòng điên cuồng hò hét:

- Chém xuống đi, thời đại của Tề gia sắp tới rồi.

Mấy trăm ngàn người trên quan đài, và vô số người đang xem qua màn hình 3D, đều chăm chú nhìn vào Thánh Chiến Thiên Sứ, muốn cẩn thận không bỏ lỡ một chi tiết nào của cuộc chiến kinh thiên này.

Ngay sau đó, đại kiếm trong suốt của Thánh Chiến Thiên Sứ đã trực tiếp chém lên trên lưng của Giáp Thứ Thú, những giáp thứ đó như kim loại màu đen, nhìn có vẻ vô cùng cứng rắn, trên thực tế đúng là nó cứng rắn khó tin, ngay cả móng vuốt sắc bén của sinh vật thần huyết cũng khó có thể tổn thương nó.

Thế nhưng dưới đại kiếm của Thánh Chiến Thiên Sứ, lớp giáp xác cứng rắng kia của Giáp Thứ Thú lại giống như đậu hủ bị trực tiếp mở ra, một con Giáp Thứ Thú thật tốt, chỉ trong nháy mắt lại bị chém thành hai nửa, máu tươi chảy đầy đất, dưới một vầng sáng lại nhanh chóng phân tán biến mất.

Nụ cười trên mặt Tề Tu Văn cứng đờ, đầu óc lập tức trống rỗng.

Mà ở Đông Lâm xa xôi, một người đàn ông trung niên nhìn thấy cảnh này, cánh tay vốn đang nhàn nhã uống trà lập tức run một cái, chén trà trực tiếp rơi trên mặt đất, nước trà đổ đầy đất.

Người đàn ông trung niên này dường như không thấy những thứ này, hai mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, nghẹn ngào kêu lên:

- Không có khả năng. . . chuyện này sao có thể. . .

Rất nhiều đại nhân vật của Liên Minh đều ngây ra, sau đó trên mặt đều lộ ra vẻ thất vọng.

Bọn họ thất vọng tự nhiên là vì vật mà Tề gia hao tổn tâm cơ làm ra, đứng trước mặt sủng vật siêu cấp thần huyết lại không chịu được một kích như thế, vốn cho rằng sủng vật đan có thể hữu dụng, thoạt nhìn cũng không phải hữu dụng như vậy, khiến kỳ vọng có thể giúp bọn họ có thể trảm sát sinh vật siêu cấp thần huyết lại nguội lạnh.

Còn suy nghĩ tự nhiên là lần này có vẻ Tề gia đã làm một chuyện phi thường ngu xuẩn, chẳng những bỏ ra một số tiền thưởng giá trên trời như vậy, còn hao tổn sủng vật thần huyết phải vất vả lắm mới nuôi nấng ra được, hiệu quả quảng cáo trong tưởng tượng chẳng những không đạt được, ngược lại còn phản hiệu quả.

Mặc dù hiện tại tất cả mọi người đều biết sủng vật đan thực sự có thể khiến thú hồn sủng vật trở nên mạnh mẽ, nhưng dù trở nên mạnh mẽ đến đâu, cũng chỉ là sủng vật thần huyết, đều bị sinh vật siêu cấp thần huyết chém một đao mất mạng, dù có trở nên mạnh mẽ thì có ích lợi gì chứ?

Trên quan chiến đài, sau một lúc yên tĩnh vắng lặng, tiếng hoan hô rung trời lại lập tức vang lên.

- Siêu cấp thần sủng quá trâu bò, mạnh hơn sủng vật thần huyết quá nhiều.

- Không hổ là sủng vật siêu cấp thần huyết duy nhất, quá đẹp trai, toàn bộ đều chỉ một kiếm giải quyết vấn đề.

- Vốn còn có chút chờ mong Giáp Thứ Thú, xem ra là tôi đã nghĩ nhiều rồi, trực tiếp bị một kiếm chém.

- Ha ha, Tề gia tự làm tự chịu, Tề gia không phải rất trâu bò sao? Không phải nói sủng vật đan rất mạnh sao? Chọc giận Hàn Sâm, lúc trước người ta căn bản không có giết sủng vật, hiện tại trực tiếp một kiếm chém. . .

Sắc mặt Tề Tu Văn tái nhợt đưa ban thưởng tới, cuối cùng y cũng không biết trận đấu sủng vật này chấm dứt như thế nào, cả người đều có chút choáng.

Y chỉ biết lần này thật sự làm hỏng chuyện rồi, vốn có thể làm cho sủng vật đan của Tề gia trực tiếp nổi danh, thế mà lại bị một kiếm này đánh vào địa ngục.

Tuy sủng vật đan vẫn có thể khiến Tề gia phát triển, nhưng so với mong đợi thì nhất định sẽ chậm hơn rất nhiều.

Chương 843: Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ

- Ha ha, thật sự là buồn cười chết tôi rồi, Tề gia cần gì chứ, sủng vật đan của bọn họ quả thật là có chút hiệu quả, nếu thành thật mời cậu phối hợp làm quảng cáo, hiệu quả sẽ tốt hơn hiện tại rất nhiều, cũng không thiệt thòi thảm như vậy.

Hoàng Phủ Bình Tình đến giao dịch hóa thú đan với Hàn Sâm, trên gương mặt xinh đẹp của cô tràn đầy nụ cười vui vẻ:

- Bởi vậy, giá sủng vật đan đưa ra thị trường chỉ sợ cũng sẽ thấp hơn rất nhiều.

Hàn Sâm nhún vai, bất đắc dĩ nói:

- Tôi là người rất dễ nói chuyện, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ không muốn nói chuyện với tôi, tôi có thể làm gì được chứ?

- PHỐC, lời này của cậu nếu để cho vị kia ở Đông Lâm nghe được, chỉ sợ y sẽ vì tức quá mà thổ huyết đấy.

Hoàng Phủ Bình Tình cười nói.

- Thôi được rồi, lấy chỗ tốt là được, cần gì nói những lời nhàm chán đó khiến người ta tức giận.

Hàn Sâm lại không có tâm tư kia, so đo miệng lưỡi đối với hắn cũng không có chỗ tốt thực chất.

Hàn Sâm cũng không có thời gian chờ lâu, trở về chào từ biệt cha mẹ vợ rồi vội trở về căn cứ.

Ngoại trừ hóa thú đan bán cho Hoàng Phủ Bình Tình, Hàn Sâm còn thu được mấy loại đan dược hàng không bán của Đông Lâm, sau khi trở lại căn cứ, hắn lập tức tiến vào Tí Hộ Sở, muốn đưa cho đám Tiểu Ngân Hồ nhìn một chút, xem có trợ giúp gì cho chúng hay không.

Thế nhưng khi Hàn Sâm hào hứng cầm đan dược đi vào Tí Hộ Sở, lại phát hiện trong này không có ai, cũng không biết đám bọn họ đã đi nơi nào rồi.

Hàn Sâm gọi hai tiếng những vẫn không có ai trả lời hắn, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng dùng Động Huyền Khí để nhìn quanh Tí Hộ Sở, phát hiện bọn họ đều ở bên kia quảng trường, cũng không xảy ra chuyện gì khác.

- Mọi người làm gì thế?

Hàn Sâm chạy đến trên quảng trường, nhìn thấy Sát Na Nữ Đế và đám Tiểu Ngân Hồ đều ở trong sân rộng vây thành một vòng tròn, hình như là đang nhìn thứ gì đó.

- Chỗ này mọc ra một cây non.

Cuối cùng Sát Na Nữ Đế cũng tỉnh táo lại, xoay người nhìn Hàn Sâm, vẻ mặt có chút kỳ dị nói.

- Mọc một cây non thì có gì kỳ quái đâu, đáng để các cô đều vây ở chỗ này à?

Hàn Sâm tức giận vừa đi vừa nói chuyện:

- Mấy người tốt xấu gì cũng là sinh vật siêu cấp thần huyết, như thế nào lại không có kiến thức như vậy, một gốc cây đã khiến các cô vây xem đến ngây người, còn không bằng tên nhà quê.

Hàn Sâm nói xong đã đi tới bên cạnh Tiểu Ngân Hồ, nhìn theo ánh mắt của nó, quả nhiên thấy được có một gốc cây nhỏ mọc từ khe hở phiến đá trên quảng trường ra.

Chỉ vừa nhìn thoáng qua, Hàn Sâm đã ngây dại tại chỗ, vẻ mặt của hắn lúc này còn quê mùa hơn cả đám Tiểu Ngân Hồ.

- Chuyện này. . . chuyện này. . . chuyện này. . . cây này sao lại mọc ra được?

Hàn Sâm chỉ vào cây non kia hỏi, chỉ là giọng nói của hắn cũng cà lăm rồi.

Cây non kia cao hơn hai thước, cành lá vô cùng tươi tốt, có vẻ giống là tùng đón khách, nhưng vì nó quá nhỏ, nên càng giống một bồn cây cảnh hơn.

Cả cây xanh biếc óng ánh, giống như một tác phẩm điêu khắc từ phỉ thúy thượng hạng, một chiếc lá đều xinh đẹp không thể hình dung.

Chuyện này còn chưa tính là gì, thứ khiến Hàn Sâm phải trợn mắt há mồm để nhìn chính là trên cây nhỏ này lại kết được sáu quả.

Cây kết quả thì có gì kỳ quái đâu? Cây kết ra trái cây không phải chuyện rất bình thường sao?

Nhưng đã có ai từng thấy trên cây mọc ra bảo rương chưa? Sáu trái cây kia chính là sáu cái hoàng kim bảo rương mini, toàn thân kim quang lập lòe, bên ngoài bảo rương có khắc rất nhiều ký hiệu thần bí mang phong cách cổ xưa.

Cả cây nhìn vô cùng xinh đẹp, sinh cơ không ngừng tỏa ra, một luồng tiên linh khí từ dưới mặt đất bắt đầu cuốn lên, biến thành mây mù giăng mắc trên cành lá, nhìn vô cùng thần kỳ.

Cây phỉ thúy hoàng kim rương, mặc kệ là ai nhìn thấy cũng có cảm giác cổ quái.

Hơn nữa Hàn Sâm đã nhìn rõ ràng, bụi cây phỉ thúy hoàng kim này tuyệt đối không phải hàng mỹ nghệ, mà là vật sống, là thực vật sống.

Những hoàng kim bảo rương mini đó chính là trái cây mọc ra từ trên cây, thậm chí Hàn Sâm có thể cảm thụ được sinh cơ bừng bừng trước mặt.

Sát Na Nữ Đế lắc đầu:

- Chúng tôi cũng không biết, sáng sớm hôm nay đi ra, đã thấy cây non này ở đây, cũng không biết nó mọc ở đây từ lúc nào.

- Đúng rồi, khi chúng tôi nhìn thấy cây non này, tiểu bạch đang nằm bên cạnh nó.

Sát Na Nữ Đế đột nhiên nhớ ra cái gì đó, chỉ vào bạch lộc rồi nói.

Hàn Sâm nghe thế lập tức ôm lấy bạch lộc rồi hung hăng hôn một cái lên đầu nó:

- Tiểu bạch giỏi quá, không hổ là sinh vật số mệnh, mày mới đến vài ngày mà đã khiến một cây bảo bối mọc ra như vậy, tao yêu mày chết mất.

Bạch lộc rất dịu dàng ngoan ngoãn đứng ở đó, cũng không có phản ứng đặc biệt gì.

Nhưng Tiểu Ngân Hồ lại rất tức giận, nó nhảy tới trên đầu Hàn Sâm vò loạn một hồi khiến mái tóc của Hàn Sâm rối loạn, hiển nhiên nó rất không vui vì Hàn Sâm thân mật mới bạch lộc như vậy.

Hàn Sâm ôm lấy Tiểu Ngân Hồ vào trong ngực, tiếp tục quan sát Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ, sinh cơ trên cây bừng bừng có thể so với một con sinh vật siêu cấp thần huyết, tuyệt đối là bảo bối không thể nghi ngờ.

Nói không chừng đây có thể là linh vật như Tiên Nhân Bổng hoặc là giống cây đào, nếu như chờ Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ lớn lên, nói không chừng sáu hoàng kim bảo rương kia còn hữu dụng hơn cả đào tiên.

- Hoàng kim bảo rương có thể ăn được hay không nhỉ? Có phải những quả hoàng kim bảo rương này có thể mở ra? Bên trong biết đâu lại có kỳ trân dị

bảo gì đó.

Trong đầu Hàn Sâm thầm mờ mộng.

Nhưng nhìn một lúc lâu, hắn vẫn không nhìn ra Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ này có lai lịch gì, đành quay sang hỏi Sát Na Nữ Đế:

- Cô có biết lai lịch của cây non này không?

- Lai lịch của cây này thì tôi không biết, nhưng khẳng định không phải vật phàm, đợi tới khi những quả hoàng kim bảo rương này chín, nhất định sẽ là vật nghịch thiên.

Sát Na Nữ Đế nhìn sáu quả hoàng kim bảo rương rồi nói.

- Chuyện này còn cần cô nói chắc, tôi cũng biết đây nhất định sẽ là đồ tốt.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng phiền muộn, Sát Na Nữ Đế nói cũng như không nói vậy.

Sát Na Nữ Đế lại lắc đầu nói:

- Ý của tôi là, một vật nghịch thiên như vậy, giống như Không Thanh Đằng kia, nhất định sẽ thu hút nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết rất cường đại tới, chúng ta có thể bảo vệ được nó hay không cũng là một vấn đề. Không nói những thứ khác, chỉ riêng thực lực của Quỷ Huyết Đế, chúng ta đã khó có thể chống lại, nếu như y mang theo tất cả sinh vật siêu cấp thần huyết đến đoạt, chỉ sợ chúng ta rất khó chống đỡ được.

Hàn Sâm lập tức ngẩn người, hắn chỉ lo vui mừng, căn bản không có nghĩ tới chuyện này.

Nghe Sát Na Nữ Đế nói như thế, Hàn Sâm mới phát hiện ra chuyện này rất có khả năng.

- Đây cũng là một vấn đề lớn, nhưng cây này đã mọc trong Tí Hộ Sở của chúng ta, vậy thì nó của họ Hàn đấy, tuyệt đối không thể cho người khác đoạt đi.

Hàn Sâm tham lam nói.

- Chỉ dựa vào thực lực hiện tại của chúng ta, chỉ sợ rất khó giữ được.

Sát Na Nữ Đế lại dội cho Hàn Sâm một gáo nước lạnh.

- Yên tâm, tôi sẽ nghĩ biện pháp, chỉ là không biết lúc nào quả hoàng kim bảo rương có thể chín?

Hàn Sâm vừa quan sát hoàng kim bảo rương vừa hỏi.

- Dựa vào sinh cơ của nó, đại khái khoảng hai ba tháng nữa.

Sát Na Nữ Đế suy nghĩ một chút rồi nói.

- Hai ba tháng sao?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, mặc dù hắn nói nhẹ nhõm như thế, nhưng muốn bảo vệ được quả trên Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ này, tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhưng Hàn Sâm lại rất chờ mong những quả hoàng kim bảo rương này, không biết bên trong sẽ xuất hiện loại kỳ trân gì.

Chương 844: Thiên Sứ Gen Dịch

Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ còn cần một khoảng thời gian ngắn mới có thể thành thục, hiện tại cũng không phải vội, Hàn Sâm lấy ra vài loại đan dược mà mình thắng được, mỗi một loại đều lấy ra một viên, xếp thành một hàng đặt trước mặt đám Tiểu Ngân Hồ, xem bọn nó có hứng thú hay không.

Tiểu yêu tinh nhìn thấy đan dược, lập tức bay về một loại, nhưng còn chưa kịp bay đến bên cạnh đan dược, viên đan dược kia đã bị Tiểu Ngân Hồ trực tiếp nuốt xuống.

Tiểu yêu tinh bất đắc dĩ lựa chọn một loại đan dược khác nuốt xuống.

Hàn Sâm rất kinh ngạc, đan dược mà tiểu yêu tinh chọn lúc đầu và Tiểu Ngân Hồ nuốt kia lại chính là sủng vật đan của Tề gia.

Hàn Sâm lại lấy một viên sủng vật đan ra, quả nhiên Tiểu Ngân Hồ và tiểu yêu tinh đều muốn ăn, lần này phần thưởng của Hàn Sâm có được một lọ 100 hạt sủng vật đan.

Ngoại trừ Sát Na Nữ Đế là Dị Linh nên không có hứng thú quá lớn gì với sủng vật đan, ngay cả tiểu thiên sứ cũng rất thích sủng vật đan.

Đại Hắc Tiểu Hắc và tiểu bạch cũng phi thường yêu thích sủng vật đan, nhưng hắn chỉ có 100 hạt, bọn chúng ngáp một miếng là hết, nên cũng không nhìn ra hiệu quả đặc biệt gì.

- Xem ra sủng vật đan còn hữu dụng hơn mình tưởng, nếu bỏ qua tâm tư của Tề gia, tập đoàn Đông Lâm thực sự rất lợi hại, không biết sủng vật đan dùng nguyên liệu gì để chế luyện, lai có thể có tác dụng đối với sủng vật cùng dị sinh vật trong Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm biết tuy hắn đã đè ép khiến sủng vật đan hạ nhiệt xuống, nhưng sủng vật đan lưu hành trên thị trường cũng chỉ là vấn đề thời gian, cho dù hiện tại bởi vì giai đoạn tuyên truyền xuất hiện một vài vấn đề, giá bán có khả năng không cao, nhưng sau này nhất định sẽ chậm rãi thăng lên.

- Xem ra mình phải trữ một ít sủng vật đan mới được.

Hàn Sâm âm thầm tính toán phải làm như thế nào mới có thể dùng giá thấp để mua sắm sủng vật đan, thừa dịp hiện tại giá cả không cao, để cho đám Tiểu Ngân Hồ ăn cũng rất có lợi.

Hàn Sâm nghĩ là làm, lập tức chuẩn bị về Liên Minh nghĩ biện pháp, dùng đủ đường để mua chút sủng vật đan trở về.

Nhưng Hàn Sâm vừa trở về Liên Minh, đlại nghe được một tin tức rất bùng nổ.

Thiên Sứ Gen ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, đã lấy được gen sinh mệnh tinh hoa.

Đồng thời Thiên Sứ Gen đẩy ra Thiên Sứ Gen dịch cao cấp, nhân loại có thể chất đạt tới 100 có thể sử dụng, sau đó có thể khiến thể chất tạm thời tăng lên, có thể duy trì trong hai giờ, sau hai giờ sẽ tiến vào thời kỳ suy yếu, nhưng cũng không có quá nguy hại lớn, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian ngắn là có thể khôi phục.

Với khoa học kỹ thuật hiện tại của Liên Minh, chỉ cần ngâm trong phục nguyên dịch mấy ngày là có thể khôi phục như lúc đầu.

Hơn nữa cường giả đã mở ra khóa gen sử dụng, hiệu quả còn tốt hơn, thể chất có thể tiếp cận tới Thiên Nhân, có thể làm cho lực lượng phóng ra ngoài, thời gian duy trì hiệu lực cũng sẽ lâu hơn.

Thiên Sứ Gen chính là dựa vào Thiên Sứ Gen dịch để săn giết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, hơn nữa bày ra gen sinh mệnh tinh hoa, đồng thời bày ra hiệu quả của Thiên Sứ Gen dịch.

Trước mắt hiệu quả của Thiên Sứ Gen dịch đối với Tiến Hóa Giả là tốt nhất, đối với Siêu Việt Giả tuy cũng có một chút tác dụng cường hóa, nhưng hiệu quả thực tế cũng không quá mạnh, còn không đạt đến trình độ biến chất.

Thiên Sứ Gen dịch xuất hiện đã khiến toàn bộ Liên Minh chấn kinh rồi, đây tuyệt đối là phát minh để nhân loại tiến vào một thời đại mới, Thiên Sứ Gen dựa vào chuyện bán ra Thiên Sứ Gen dịch, gần như chỉ cần dùng thời gian rất ngắn đã trở thành cơ sở của Liên Minh, Triệu gia ở Liên Minh như mặt trời ban trưa, tất cả mọi người đều đang bàn luận về Thiên Sứ Gen cùng Thiên Sứ Gen dịch, lực ảnh hưởng đối với Liên Minh không cách nào tưởng tượng.

Bởi vì mặt hàng cao cấp này có sản lượng thấp, hơn nữa giá cả phi thường đắt đỏ, Thiên Sứ Gen còn tung ra vài loại thích hợp với dân chúng bình thường, có thể để cho Tiến Hóa Giả bình thường sử dụng, có thể trong thời gian ngắn tăng cường thể chất của bọn hắn, nhưng hiệu quả lại kém hơn không ít.

Mấy loại Thiên Sứ Gen dịch cấp thấp này, mới là sản phẩm chủ yếu của Thiên Sứ Gen.

Đồng thời Thiên Sứ Gen cũng công bố thành phần chủ yếu của Thiên Sứ Gen dịch là máu Tu La tộc, hơn nữa còn phải là nguyên dịch, thông qua kỹ thuật nhân bản gen tạo ra máu Tu La sẽ không có có công hiệu tương đồng.

Chuyện này đã gián tiếp tuyên bố với nhân loại rằng muốn nghị hòa cùng Tu La tộc đã hoàn toàn không có khả năng, vì Thiên Sứ Gen dịch tiếp tục được sản xuất, trận chiến này nhất định phải đánh tiếp.

Tuy cũng có người phản đối sử dụng Thiên Sứ Gen dịch, nhưng những âm thanh này chỉ cực kỳ bé nhỏ, lúc này đã không thể ngăn cản Thiên Sứ Gen dịch quật khởi, hơn nữa đối với cả Liên Minh, thậm chí là toàn bộ vũ trụ đều tạo thành ảnh hưởng cùng thay khó có thể đoán.

Hàn Sâm tuy hận không thể giết chết người của Triệu gia, nhưng hắn cũng không thể không bội phục, Triệu Thất đúng là một nhân vật lợi hại, Thiên Sứ Gen dịch đúng là sản phẩm vượt thời đại.

Kỷ gia tuy đã sớm lấy được Thiên Sứ Gen dịch, nhưng dù sao Kỷ gia cũng không phải chủ lực làm gen sinh vật, cũng không có khả năng nghiên cứu ra phương pháp luyện chế Thiên Sứ Gen dịch.

Kỳ thật điều này cũng không trách được Kỷ gia, Tề gia cũng là chuyên môn nghiên cứu về gen sinh vật, sau khi nhà họ Tề lấy được Thiên Sứ Gen dịch cũng không nghiên cứu ra kết quả.

Hiện tại tổn thương nguyên khí nặng nhất chính là Tề gia, vốn dĩ sau khi sủng vật đan đưa ra thị trường, bọn họ cho rằng có thể nổi danh toàn Liên Minh, ai ngờ tuyên truyền thất bại, sau đó Triệu gia lại tung ra Thiên Sứ Gen dịch.

Có Thiên Sứ Gen dịch có khả năng khiến lực lượng lập tức tăng lên trên diện rộng, ai lại muốn tốn thời gian dài và tiền tài để nuôi sủng vật nhìn cũng không có tác dụng quá lớn chứ?

Tề gia vốn trữ một lượng lớn sủng vật đan, chuẩn bị muốn làm một vố lớn, đột nhiên bị tình hình này làm cho choáng váng, sủng vật đan khó có thể tiêu thụ ra ngoài, khiến Tề gia hùng tâm bừng bừng, tài chính bắt đầu gặp khó khăn, quay vòng vốn đã trở thành vấn đề.

Hàn Sâm cũng không quá để ý tới Thiên Sứ Gen dịch, dù sao Thiên Sứ Gen dịch cao cấp cần sử dụng máu Tu La hoàng tộc, năng lực sản xuất rất có hạn.

Hơn nữa Thiên Sứ Gen dịch cao cấp tạo ra cao thủ nhân loại, thể chất tạp mà không thuần, thật sự đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không phải một hai người là có thể hoàn thành, cho dù là nhiều người, cũng cần phải trả giá không nhỏ, mới có thể săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Thứ có thể giúp nhân loại tiến hóa đúng là rất cường đại.

Nhưng Hàn Sâm lại càng có hứng thú với sủng vật đan hơn, trừ phi Triệu gia có thể tiến thêm một bước, giảm đi tác dụng phụ của Thiên Sứ Gen dịch, hoặc là kéo dài tác dụng của Thiên Sứ Gen dịch, nếu không thì không phải kế lâu dài.

Hơn nữa máu của Tu La hoàng tộc vốn thiếu thốn, trước khi không có nhân lực tạo thành máu Tu La hoàng tộc, lực ảnh hưởng của Thiên Sứ Gen dịch đúng là vẫn còn có hạn.

Sủng vật đan lại khác, tuy trong thời gian ngắn nhìn không ra hiệu quả quá lớn, nhưng có thể ảnh hưởng lâu dài tới sự phát triển của nhân loại.

Hàn Sâm hiểu lúc này Tề gia đang rơi vào khốn cảnh, định thừa dịp hiện tại Tề gia muốn bán tháo sủng vật đan đổi lấy tiền bạc, hắn bắt đầu tích trữ sủng vật đan.

Dù sao sau này sủng vật đan sẽ không thiếu người muốn dùng, hơn nữa đợi khi đám người chính thức nhận thức được sủng vật đan lợi hại, giá trị của sủng vật đan nhất định sẽ lần nữa tăng cao.

Chương 845: Quỷ Huyết Tí Hộ Sở

Hàn Sâm không tiện tự mình ra mặt, hắn muốn mời Kỷ Nhược Chân ra mặt giúp hắn mua sắm sủng vật đan, hơn nữa còn nói về tương lai của sủng vật

đan cho Kỷ Nhược Chân.

Kỷ Nhược Chân rất đồng ý với cách nghĩ của Hàn Sâm, mở một hội nghị gia tộc, hy vọng có thể lợi dụng cơ hội lần này, mua được một lượng lớn sủng vật đan mà hiện tại Tề gia đang bán tháo.

Chỉ là hiện tại phần lớn người đều bị Thiên Sứ Gen dịch làm cho choáng váng đầu óc, tâm tư đều đặt trên Thiên Sứ Gen dịch, căn bản không nghe lọt lời của Kỷ Nhược Chân, cuối cùng cũng không thể thuyết phục Kỷ gia bỏ vốn.

Kỷ Nhược Chân chỉ có thể dùng tới cải của nhà mình, tận dụng mọi khả năng kiếm ra một món tiền vốn, hơn nữa Hàn Sâm cũng đập nồi bán sắt, gần như là dốc hết tất cả số tiền mà hắn gom góp được để mua sủng vật đan mà Tề gia bán tháo.

Bởi vì Tề gia đặt trọng tâm lên sủng vật đan, dự đoán thị trường sẽ thiếu nghiêm trọng nên đã sản xuất một lượng lớn sủng vật đan và chuẩn bị tài liệu, dẫn đến tài chính thiếu thốn, vì muốn mau chóng thu vốn trở lại, nên muốn bán tháo sủng vật đan, lúc này Kỷ Nhược Chân lại mua vào số lượng lớn, Tề gia ngược lại còn muốn cảm kích y.

Dù sao lúc này phần lớn tài chính đều chảy về phía Thiên Sứ Gen dịch, có thể xuất ra nhiều tài chính như vậy để trợ giúp Tề gia, cũng coi như là giúp đỡ Tề gia có thể thoáng thở được một hơi.

Hàn Sâm chỉ phụ trách xuất tiền, chuyện vận chuyển vẫn phải nhờ Kỷ Nhược Chân hoàn thành, còn hắn lại ở trong Tí Hộ Sở tìm kiếm cách tăng cường thực lực, muốn giữ lại Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ nhà mình.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác nếu mình chỉ phòng thủ thì khẳng định là không được, không bằng chủ động xuất kích, làm suy yếu thực lực của Quỷ Huyết Đế, như vậy mới có thể lấy được quyền chủ động.

- Cách nghĩ mặc dù không tệ, nhưng cậu làm cách gì để dẫn dụ những sinh vật siêu cấp thân từ trong Quỷ Huyết Tí Hộ Sở đi ra?

Tuy Sát Na Nữ Đế cảm thấy phương pháp này của Hàn Sâm có thể thực hiện được, nhưng những sinh vật siêu cấp thần huyết đều ở bên trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm lại không thể cắm đầu tự tử lao vào được, nếu không dẫn dụ chúng ra được cũng không có gì tác dụng.

- Muốn dẫn dụ chúng ra cũng không khó, chỉ là phải chạy nhanh một chút mới được.

Hàn Sâm cười nói, trong đầu hiện lên bóng dáng của Vương Vũ Hàng.

Muốn dẫn sinh vật siêu cấp thần huyết ra, vậy cũng chỉ có thể dựa vào Vương Vũ Hàng mà thôi, Hàn Sâm khẳng định không được rồi.

Cũng may Vương Vũ Hàng đã bị Triệu gia bắt đến bên này, nếu không lại đi tìm y cũng thật sự không dễ dàng, sau khi Hàn Sâm tìm được Vương Vũ Hàng, hỏi y có dám đi giết sinh vật siêu cấp thần huyết hay không.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết là cái lông gì, tới một con tôi giết một con, đến một đôi tôi giết cả hai.

Vương Vũ Hàng hung hăng nói.

Hàn Sâm kinh ngạc dò xét Vương Vũ Hàng, một lúc lâu sau mới mở miệng nói ra:

- Chú nhỏ, không đúng, từ bao giờ chú lại trâu bò như vậy rồi?

- Hắc hắc, tôi đây cũng không gạt cậu, nhìn xem tôi lấy được vật gì tố này.

Vẻ mặt Vương Vũ Hàng thần bí thận trọng lấy ra một chiếc hộp kim loại từ túi đeo lưng, sau khi mở ra chỉ thấy bên trong là hai ống dịch màu tím.

- Thiên Sứ Gen dịch?

Hàn Sâm tự nhiên nhận ra thứ này.

- Hắc hắc, Thiên Sứ Gen dịch cao cấp, có thể trực tiếp khiến cho lực lượng phóng ra ngoài.

Vương Vũ Hàng hưng phấn nói.

- Sao mà chú lấy được?

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, hiện tại vật này vô cùng đắt hàng trong Liên Minh, người người đều mơ tưởng, nhưng máu Tu La hoàng tộc có hạn, lượng hàng bán ra vô cùng ít, Vương Vũ Hàng lại không phải là đại nhân vật gì, thế mà lại có thể lấy được hai ống, thật sự là ngoài dự đoán.

- Đương nhiên là dùng tiền mua, nếu không thì cậu cho rằng Triệu gia sẽ không công đưa cho tôi à?

Vương Vũ Hàng cất Thiên Sứ Gen dịch đi, vỗ ngực nói ra:

- Cậu nói chỗ kia là ở nơi nào, đi, chú nhỏ dẫn cậu đi giết quái.

- Vậy thì nhờ cả vào chú nhỏ rồi.

Hàn Sâm híp mắt nở nụ cười, hiện tại Vương Vũ Hàng không sợ trời không sợ đất, vừa vặn dẫn y đi tới Quỷ Huyết Tí Hộ Sở.

Nếu là bình thường, Vương Vũ Hàng có dám đi hay không cũng là một vấn đề, dù sao sinh vật siêu cấp thần huyết ở đó thực sự có quá nhiều, với vận xui của y, nói không chừng có thể trực tiếp dẫn một con đi ra.

Hiện tại đã có Thiên Sứ Gen dịch, không chỉ tăng thêm lòng dũng cảm, đến thời điểm mấu chốt xác thực cũng có thể bảo vệ mạng của y.

Hai người một đường đi thẳng tới Quỷ Huyết Tí Hộ Sở ở phía bắc, Vương Vũ Hàng vô cùng khí phách hiên ngang, dáng vẻ chú nhỏ đây có Thiên Sứ Gen dịch thì ta đây không sợ của người nào cả.

Hàn Sâm hiện tại chỉ hy vọng y đừng lố quá, đến khi thật sự đối đầu với sinh vật siêu cấp thần huyết chỉ sợ sẽ gặp nhiều thua thiệt.

Quỷ Huyết Tí Hộ Sở là một tòa lâu đài cổ, nhỏ hơn Hàn Sâm nghĩ rất nhiều, quỷ khí âm trầm, còn lâu mới có khí thế tiên gia như Sát Na Tí Hộ Sở.

- Tôi còn tưởng rằng cậu nói đến địa phương đáng sợ nào, hóa ra là ở bên trong chỗ này à, đợi chú nhỏ của cậu, một mình tôi cũng có thể xử được.

Vương Vũ Hàng cầm ra ống tiêm muốn cắm vào cánh tay mình.

Y thấy Tí Hộ Sở này không lớn, còn tưởng rằng bên trong không có nhân vật gì đặc biệt lợi hại.

Hàn Sâm vội vàng kéo tay của y, cười híp mắt nói:

- Chú nhỏ, chú muốn xông vào đó thì tôi cũng không ngăn cản, nhưng chúng ta quan sát rõ ràng trước, đợi lát nữa lại giết vào cũng không muộn mà?

- Nể mặt mũi của cậu, lại để cho đám ranh con kia sống lâu hai phút.

Lúc này Vương Vũ Hàng mới thu lại ống tiêm.

Thế nhưng hai người quan sát một lúc, sắc mặt Vương Vũ Hàng đã lúc xanh lúc trắng, khí thế anh hùng lúc trước sớm đã chạy đi nơi nào rồi.

Chỉ thấy trên Quỷ Huyết Tí Hộ Sở, thỉnh thoảng lại có dị sinh vật giống như Cự Long bay ngang trời, lại có quái điểu kinh khủng dò xét bốn phía, còn có thể nhìn thấy dị sinh vật như Nhân Mã tuần tra bên ngoài.

Trong thời gian nửa tiếng, sinh vật siêu cấp thần huyết mà bọn hắn nhìn thấy ít nhất cũng có năm con, mà đây vẫn chỉ là mặt ngoài, ở trong Tí Hộ Sở kia, không biết còn có bao nhiêu sinh vật siêu cấp thần huyết mà bọn hắn không thấy được.

- Chú nhỏ, tôi thấy thời cơ sắp đến rồi, chú có muốn vào đó làm thịt bọn nó hay không?

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Vương Vũ Hàng sắc mặt đã trắng bệch đứng ở một bên.

Vương Vũ Hàng nghe vậy thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, cắn răng nói:

- CMN, cậu muốn gài bẫy tôi à? Nhiều dị sinh vật kinh khủng như vậy, không phải cậu muốn để tôi đi theo cậu xông đi vào chịu chết chứ?

- Xông vào khẳng định là không được, nhưng chúng ta có thể dẫn một hai con đi ra giết mà, dùng bản lãnh của chú nhỏ, chuyện này không phải dễ như trở bàn tay sao?

Hàn Sâm cười nói.

Vương Vũ Hàng lập tức biến thành gương mặt khổ qua:

- Tôi gọi cậu là chú được không? Cậu cũng biết tôi luôn xui xẻo mà, tôi mà qua đó, còn không dẫn cả đám sinh vật siêu cấp thần huyết đấy ra ấy à? Đến lúc đó chỉ sợ chết như thế nào cũng không biết.

- Không phải là chú có Thiên Sứ Gen dịch cao cấp sao, chú cần gì phải sợ.

Hàn Sâm nói ra.

- Tôi phải dốc cả vốn gốc mới mua được đấy, là dùng để giết sinh vật siêu cấp thần huyết, không thể chỉ dùng để chạy trối chết đâu.

Vương Vũ Hàng nói ra.

- Chú nhỏ, chú xem thế này có được hay không, chú đi dẫn những con sinh vật siêu cấp thần huyết đó đi ra, nếu như giết được, gen sinh mệnh tinh hoa sẽ chia cho chú sáu thành, tôi chỉ cần bốn thành, nếu có thú hồn thì để cho chú lấy trước.

Hàn Sâm lập tức bỏ ra một cái giá lớn để dẫn dụ, hiện tại có thể giết chết những sinh vật siêu cấp thần huyết đó là quan trọng nhất, những thứ khác Hàn Sâm cũng so đo không được nhiều như vậy.

Hơn nữa sinh vật siêu cấp thần huyết nhất định là đời thứ nhất chiếm đa số, đưa gen sinh mệnh tinh hoa của đời thứ nhất cho Vương Vũ Hàng là được.

- Thật ư?

Hai mắt Vương Vũ Hàng lập tức sáng lên.

- Tôi đã từng lừa gạt chú nhỏ chưa?

Hàn Sâm vẻ mặt đầy chính khí nói.

- Không được, gen sinh mệnh tinh hoa kia tôi muốn bảy thành, nếu xuất hiện thú hồn thì tôi lấy trước.

Vương Vũ Hàng cắn răng nói ra.

- Được.

Hàn Sâm lập tức đáp ứng.

Chương 846: Dẫn Dụ Sinh Vật Siêu Cấp Thần Huyết

- Người chết vì tài, chim chết vì thức ăn, liều mạng.

Vương Vũ Hàng cắn răng tự động viên.

- Chú nhỏ, lời này của chú là điềm xấu, phải nói là vật lộn đọ sức xe đạp biến mô-tô, trượt một dãy mua nhà lấy lão bà.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Vương Vũ Hàng lập tức nói ra:

- Đúng đúng đúng, mua nhà lấy lão bà, phi phi phi, lúc trước lời mình nói không tính.

Hàn Sâm thấy Vương Vũ Hàng chuẩn bị muốn xông ra, lại vội vàng kéo hắn:

- Đừng gấp, chúng ta quan sát rõ tình hình trước đã, tìm cơ hội tốt, chú chạy qua đó bắn một mũi tên, bắn xong lập tức bỏ chạy, đừng có thực sự chạy

qua đó.

- Tôi biết, tôi cũng không phả người ngốc, việc này tôi có kinh nghiệm hơn cả cậu.

Vương Vũ Hàng liếc Hàn Sâm một cái, sau đó rời khỏi rừng cây chui ra ngoài, tiến lên theo hình chữ Z, chạy đến tầm bắn cung tiễn, Vương Vũ Hàng lập tức giơ cao cung tên bắn tới con Nhân Mã ở phía xa đang tuần tra kia.

Mũi tên vừa rời tay, Vương Vũ Hàng không thèm nhìn có bắn trúng hay không, lập tức xoay người chạy, tốc độ chạy còn nhanh hơn thỏ.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, mũi tên kia của Vương Vũ Hàng căn bản không hề bắn trúng, cự ly này cách Nhân Mã còn rất xa.

BA~!

Khi Hàn Sâm cho rằng Vương Vũ Hàng thất bại, chỉ thấy mũi tên kia rơi trên mặt đất, lập tức chỉ thấy mặt đất bắt đầu chuyển động, một cự nhân nham thạch từ dưới đất bò dậy, gầm lên giận dữ, sau đó đuổi theo Vương Vũ Hàng.

Mà Nhân Mã ở bên cạnh cũng bị kinh động, nắm trường mâu trong tay, cũng lập tức xông lên.

Quái điểu tuần tra trên bầu trời cũng từ không trung bay đến, đôi mắt âm độc nhìn chòng chọc vào Vương Vũ Hàng đang chạy như điên kia.

- Quá trâu bò!

Hàn Sâm không khỏi cảm thán một tiếng, chỉ tùy tiện bắn một mũi tên, hơn nữa còn lệch đến tận Nam Cực rồi, thế mà vẫn dụ được ba con sinh vật siêu cấp thần huyết đuổi theo, chuyện này thật sự không có người nào làm được.

Mắt thấy Vương Vũ Hàng sắp bị đuổi kịp, Hàn Sâm vội vàng chạy theo, yên lặng đi theo y.

Hàn Sâm không dám ra tay ngay ở đây, khoảng cách từ chỗ này tới Quỷ Huyết Tí Hộ Sở thật sự quá gần, đến lúc chiến đấu, bọn hắn còn chưa giết chết được một con sinh vật siêu cấp thần huyết nào, sinh vật siêu cấp thần huyết bên trong Quỷ Huyết Tí Hộ Sở đã tới chi viện, đến lúc đó chỉ sợ muốn chạy cũng không dễ dàng.

- Đoàn trưởng, nhanh tới cứu tôi.

Vương Vũ Hàng nhìn thấy con quái điểu trên không trung đang nhào xuống, lập tức kêu lớn.

Hàn Sâm tự nhiên không để ý tới y, cũng không nói một câu, tránh bị những sinh vật siêu cấp thần huyết kia phát hiện, tuyệt đối không thể khai chiến ở chỗ này, nhất định phải chạy càng xa một chút mới được.

Tốc độ của Vương Vũ Hàng dù sao cũng không thể nhanh hơn sinh vật siêu cấp thần huyết, rất nhanh đã bị đuổi kịp, từng đao phong từ trên người quái điểu điên cuồng chém ra.

Cự nhân nham thạch kia đấm một quyền xuống đất, mặt đất lập tức bị đấm ra một hố to.

Nhân Mã vung vẩy trường mâu trong tay, liệt diễm hóa thành đạn bắn tới Vương Vũ Hàng, Vương Vũ Hàng lập tức rơi vào nguy hiểm.

- Đoàn trưởng nhanh cứu tôi. . . tôi sắp không được rồi. . . CMN. . . Hàn Sâm. . . tiểu tử cậu lừa tôi phải không. . . A. . .

Vương Vũ Hàng lập tức vô cùng thê thảm.

Một phong nhận lướt qua cánh tay của y, lập tức cắt ra một miệng máu, máu tươi ào ào xông ra.

Áo giáp trên người cũng bị ngọn lửa đốt, y bị bỏng nên oa oa kêu lớn, mắt thấy bị ba con sinh vật siêu cấp thần huyết vây công, tính mạng đã ngàn cân treo sợi tóc.

Hàn Sâm vẫn không để ý đến y, người này đúng thật sự là keo kiệt, đến lúc này rồi mà vẫn không chịu sử dụng Thiên Sứ Gen dịch, đây là điển hình của

kiểu người muốn tiền không muốn mạng.

Khoảng cách từ chỗ này tới Quỷ Huyết Tí Hộ Sở vẫn quá gần, nếu hiện tại Hàn Sâm xuất thủ chính là phải từ bỏ săn giết, dù sao hắn thấy Vương Vũ Hàng vẫn còn dư lực, nên không quan tâm đến y, mặc kệ y gọi hô thế nào cũng quyết không ra, chỉ yên lặng đi theo.

Vương Vũ Hàng thấy Hàn Sâm căn bản không đi ra, chính mình cũng đã rơi vào tình cảnh nguy hiểm, sơ ý một chút sẽ lập tức treo luôn, chỉ có thể đau lòng lấy ra một cái ống tiêm, đâm vào trên người mình, Thiên Sứ Gen dịch lập tức rót bắn vào.

Chỉ thấy Vương Vũ Hàng đang chạy trốn kia, đồng tử dần dần biến thành huyết sắc, đỉnh đầu cũng xuất hiện một sừng nhọn huyết sắc nho nhỏ, tốc độ và tính linh hoạt đều tăng lên cực lớn.

Bị ba con sinh vật siêu cấp thần huyết đuổi theo, tuy có vẻ hơi chật vật, nhưng lại không tiếp tục bị thương, một đường nhanh chóng chạy vào trong núi.

- Sớm làm thế không phải là được rồi sao, keo kiệt như vậy không phải là tự tìm tội ư.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm khinh bỉ Vương Vũ Hàng.

Thân pháp của Vương Vũ Hàng cũng khá lợi hại, tuy không giống Dịch Thiên Thuật có thể bố cục, nhưng thân pháp của y lại rất linh hoạt, quả thực giống như là một con cá chạch vậy, rất khó có thể đoán được quỹ tích hành động của y.

Hàn Sâm nhìn trong chốc lát, cũng không khỏi thầm tán thưởng, hắn dùng Động Huyền Khí quan sát, đều rất khó dự đoán hành vi của y, chứng tỏ thân pháp của y rất kì quái.

Rất nhiều lần Hàn Sâm muốn dự đoán hành vi của y, nhưng đều xuất hiện sai lầm, người này giống như căn bản không thèm cân nhắc qua bước tiếp theo phải đi như thế nào, tất cả thân pháp đều là kết quả của việc tạm thời

ứng biến, rất nhiều hành động đều nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng kết quả này lại khá tốt đẹp.

Thân pháp này của hắn và Dịch Thiên Thuật hoàn toàn là hai thái cực, Dịch Thiên Thuật chính là tính trước làm sau, còn thân pháp của Vương Vũ Hàng lại là hành động trước rồi nói sau, đi tới đâu tính tới đó, xe đến trước núi ắt có đường.

Thân pháp không để ý đến hậu quả, vậy mà Vương Vũ Hàng vẫn có một con đường sống, chuyện này khiến Hàn Sâm có chút hoài nghi, người này đến cùng là vận khí tốt hay vận khí xấu đây.

- Hàn Sâm, nếu cậu còn không ra, tôi thật sự sắp bị giết chết rồi. . .

Vương Vũ Hàng vừa trốn vừa gọi, y đã chạy hơn một giờ rồi, huyết sắc trong mắt bắt đầu nhạt dần, sừng nhọn trên cũng bắt đầu co rút lại.

Nhìn dáng vẻ của y, hiệu lực của Thiên Sứ Gen dịch đã bắt đầu yếu bớt, có lẽ sẽ không chống đỡ được quá lâu.

Thấy Vương Vũ Hàng đã vọt vào giữa một sơn cốc, trong mắt Hàn Sâm lóe lên hàn quang, bọn họ mỗi người xông thẳng tới một con sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm lại tự mình xông về con Nhân Mã cầm trường mâu kia.

Sát Na Nữ Đế chống lại cự nhân nham thạch, Hàn Sâm chỉ để cô ấy dùng tốc độ đấu với cự nhân nham thạch, còn tự mình cuốn lấy Nhân Mã kia.

Hàn Sâm chủ yếu dựa vào tiểu thiên sứ, nó có Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương phụ thể, thực lực mạnh hơn sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường, tin tưởng dùng thực lực của nó mới có thể chém giết con quái điểu cưỡi gió kia.

Tiểu thiên sứ quả nhiên không phụ kỳ vọng của Hàn Sâm, cũng chỉ chém ra mấy kiếm đã chém cho quái điểu cưỡi gió kia mấy vết thương trên lưng, khiến cho lớp lông vũ và máu tươi bay loạn, thoạt nhìn có lẽ có thể chém giết con quái điểu này trong khoảng thời gian ngắn.

Quái điểu ra kêu to một tiếng kinh thiên, giống như là muốn phát tín hiệu cầu cứu về Quỷ Huyết Tí Hộ Sở.

Trong mắt Hàn Sâm sát ý lan tràn, Xích Diễm Bạo Long đột trong tay hung hăng va chạm với trường mâu của Nhân Mã, hai cổ hỏa diễm đồng thời nổ bung, Hàn Sâm lập tức bị đụng phải lui về sau mấy bước, lực lượng không thể sánhg bằng Nhân Mã kia.

Thế nhưng Tiểu Ngân Hồ trên bờ vai Hàn Sâm lại đột nhiên hé miệng, phun ra một quả cầu lôi điện màu bạc, trực tiếp bắn tới con Nhân Mã kia.

OÀ..ÀNH!

Nhân Mã và Hàn Sâm liều mạng va chạm, tuy Hàn Sâm bị đẩy lui, nhưng lực lượng của nó cũng đã dùng hết, không còn lực để né tránh, lập tức bị Tiểu Ngân Hồ đánh trúng.

Chương 847: Tiểu Hồ Gia

Rống!

Nhân Mã bị điện giật toàn thân cứng ngắc, lông tóc trên đầu Nhân Mã bị điện giật dựng đứng lên, Hàn Sâm không chút lưu tình nào chém tới đầu Nhân Mã kia.

Bành!

Nhân Mã bị chém trúng đầu khiến máu tương không ngừng chảy ra, nó hét lớn một tiếng muốn phản kích, nhưng Tiểu Ngân Hồ lại phun ra quả cầu lôi điện màu bạc, tiếp tục khiến toàn thân Nhân Mã tê liệt.

Lúc này lực công kích từ quả cầu lôi điện màu bạc mà Tiểu Ngân Hồ nhổ ra lại không quá mạnh, nhưng lại có năng lực tê liệt rất mạnh, bị quả cầu lôi điện của nó phun trúng, con Nhân Mã kia không thể động đậy, lại bị Hàn Sâm hung hăng đánh một kích trên trán.

Sát! Sát! Sát!

Hàn Sâm phối hợp với Tiểu Ngân Hồ, căn bản không cần phòng bị Nhân Mã phản kích, Xích Diễm Bạo Long đột điên cuồng đánh tới, coi Nhân Mã trở thành đống cát bình thường để chém ngang chẻ dọc, liên tục không ngừng công kích, đánh Nhân Mã phải kêu rên liên hồi, máu tươi bắn tung tóe.

Chỉ là thân thể của con Nhân Mã này có sức chịu đựng khá mạnh, Hàn Sâm đánh nó cả mười kích, cũng chỉ có thể khiến nó máu me đầm đìa, mãi mà nó vẫn không chết đi.

Từ phía Quỷ Huyết Tí Hộ Sở, đã có mấy luồng khí tức kinh khủng chạy về phía bên này.

- Chú nhỏ, chú đi trước đi, tụ hợp bên kia Hắc Lĩnh Sơn.

Hàn Sâm rống lớn một tiếng với Vương Vũ Hàng, sợ lát nữa thân thể y lâm vào kỳ suy yếu, đến lúc đó có muốn chạy cũng chạy không thoát.

Vương Vũ Hàng nghe thấy thế lập tức quay đầu bỏ chạy, Xích Diễm Bạo Long đột trong tay Hàn Sâm không ngừng điên cuồng chém tới Nhân Mã.

Máu tươi phun ra không ngừng rơi xuống mặt đất.

Tiểu thiên sứ chém một kiếm khiến quái điểu lập tức biến thành hai nửa, một tia sáng từ trên không trung lóe lên rồi rơi xuống sau lưng Nhân Mã, đầu của Nhân Mã cũng lập tức bị chém xuống.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Phong Lăng Ưng, không thu được thú hồn, không thể ăn máu thịt, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên tăng từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Hỏa Diễm Bán Nhân Mã, không thu được thú hồn, không thể ăn máu thịt, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên tăng từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Liên tục hai tiếng thông báo đồng thời vang lên trong đầu Hàn Sâm, Hàn Sâm sớm đã biết chúng đều là đời thứ nhất nên cũng không cảm thấy ngoài

ý muốn, trực tiếp chạy nhanh tới, bắt lấy hai khỏa gen sinh mệnh tinh hoa rồi lập tức xoay người rời đi.

Luồng khí thế khủng bố từ bên kia đã sắp tới, Hàn Sâm không dám chần chừ tiếp tục ở lại để giết cự nhân nham thạch kia, trực tiếp dốc toàn lực để trốn đi, trong nháy mắt đã biến mất ở trong dãy núi.

Mấy luồng khí tức kinh khủng kia hạ xuống nơi hai con sinh vật siêu cấp thần huyết bị giết, sau đó chúng gầm lên những tiếng kinh thiên, nhưng lúc này cũng không thể đuổi kịp được Hàn Sâm.

Hàn Sâm dạo qua một vòng, đi tới bên kia Hắc Lĩnh Sơn tụ hợp với Vương Vũ Hàng.

- Thế nào, có thu được thú hồn không?

Vương Vũ Hàng vội vàng xông tới hỏi, y đã muốn một có một thú hồn siêu cấp thần huyết từ rất lâu rồi.

- Chỉ có hai khối gen sinh mệnh tinh hoa, đều đưa cho chú hết.

Hàn Sâm đưa hai khối gen sinh mệnh tinh hoa cho Vương Vũ Hàng.

Vương Vũ Hàng vừa vui vừa buồn, tuy lấy được hai khối gen sinh mệnh tinh hoa có giá trị không nhỏ, nhưng lại không có thú hồn.

- Chú nhỏ không cần thương tâm, đợi chú khỏe lại, chúng ta lại đi giết một lần nữa, lần sau có lẽ sẽ thu được thú hồn. Chú nhỏ à, chú cần nghỉ ngơi bao lâu mới có thể phục hồi lại?

Hàn Sâm nhìn Vương Vũ Hàng đang vô cùng yếu ớt rồi hỏi.

- Ít nhất phải năm sáu ngày sau mới được.

Vương Vũ Hàng nhìn thân thể của mình, không khỏi nở nụ cười khổ, sau khi dược lực của Thiên Sứ Gen dịch đã hết, ngay cả đứng y cũng không đứng vững, thật sự yếu ớt vô cùng.

Hơn nữa lúc đầu y không nỡ dùng Thiên Sứ Gen dịch, trên người cũng bị thương.

Hàn Sâm đang chuẩn bị dùng thánh quang trị liệu cho Vương Vũ Hàng, xem có thể giúp y sớm khôi phục một chút hay không, ai ngờ Tiểu Ngân Hồ lại đột nhiên há miệng phun ra một lưới lôi điện màu bạc tới Vương Vũ Hàng.

Aaaa!

Vương Vũ Hàng lập tức bị điện giật nảy dựng lên, y gào lên một tiếng kinh thiên địa khiếp quỷ thần, khiến Hàn Sâm vô cùng hoảng sợ.

Bên cạnh Hàn Sâm, Tiểu Ngân Hồ chưa từng chủ động công kích nhân loại, tại sao nó lại đột nhiên xuống tay với Vương Vũ Hàng, chẳng lẽ là vận xui của Vương Vũ Hàng đã nghịch thiên tới mức độ này?

Nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện chuyện này có chút lạ, sau khi Vương Vũ Hàng bị một lưới điện màu bạc đánh trúng phải gào lên thảm thiết, vết thương trên người lại khôi phục với tốc độ mà mắt trần có thể thấy, Hàn Sâm nhìn cảnh này mà vô cùng kinh ngạc.

Từ khi ăn hết con Tam Sinh Hóa Cốt Ngư trong suốt kia, lôi điện của Tiểu Ngân Hồ dường như đã biến hóa, có một số khác biệt so với trước kia, nhưng thật không ngờ trong lôi điện lại có hiệu quả trị liệu, thật sự rất kỳ quái.

Tiểu Ngân Hồ nhổ liền mấy ngụm lôi điện màu bạc tới Vương Vũ Hàng, khiến vết thương trên người y nhanh chóng khép lại, nhưng nhìn y bị điện giật phải kêu thảm thiết không ngớt, Hàn Sâm cũng nhịn không được nữa rùng mình một cái, quyết định về sau mình vẫn nên dùng thánh quang để chữa trị thì hơn, không cần phiền toái Tiểu Ngân Ngân như vậy.

Bịch!

Đến khi Tiểu Ngân Hồ ngừng phun lôi điện, Vương Vũ Hàng đã ngã rầm trên mặt đất, sau đó y lại nhảy dựng muốn xông lên dốc sức liều mạng với Tiểu Ngân Hồ, trong miệng còn kêu to:

- Tiểu súc sinh, tao liều mạng với mày.

Nhìn bộ dáng kia của y, trong mắt hiện ra lệ quang, vẻ mặt vô cùng đau khổ, giống như vợ bé vừa bị vũ nhục vậy, cũng không biết lôi điện kia đánh lên người gây ra đau nhức thế nào.

Nhưng nhìn bộ dạng của y, Hàn Sâm càng hạ quyết tâm, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không để cho Tiểu Ngân ngân giúp mình trị liệu.

Vương Vũ Hàng mới vọt tới một nửa, trên người Tiểu Ngân Hồ lại lập loè lôi điện, trực tiếp lại phun ra một lưới điện, bắn trúng Vương Vũ Hàng khiến y bị điện giật cháy đen cả người.

Hiển nhiên lưới lôi điện này khác với khi nãy, lần là lôi điện thuần túy mang tính hủy diệt, chứ không có một chút năng lực trị liệu nào.

Vương Vũ Hàng bị điện giật cháy đen, y ngây người tại chỗ, đỉnh đầu bốc khói, sau đó chỉ thấy Tiểu Ngân Hồ lại phun ra một lưới lôi điện, Vương Vũ Hàng oa oa kêu to, nhưng vết thương trên người lại nhanh chóng khép lại, làn da cũng khôi phục co dãn.

Vết thương vừa mới khép lại được, Tiểu Ngân Hồ lại phun ra một lưới điện, Vương Vũ Hàng lập tức trở thành người da đen Châu Phi, sau đó nó lại dùng lôi điện trị hết cho y.

Hàn Sâm nhìn cảnh này mà thương thay cho Vương Vũ Hàng, hắn thề đời này nhất định phải đối tốt với Tiểu Ngân Ngân, tuyệt đối sẽ không thể chọc giận nó, càng không thể ra tay với nó.

- Tiểu hồ gia, tao sai rồi, mày tha cho tao đi.

Vương Vũ Hàng không ngừng kêu rên, thật vất vả mới tìm được khoảng cách thích hợp, bịch một tiếng quỳ xuống xin Tiểu Ngân Hồ, sớm đã lệ rơi đầy mặt.

Tiểu ngân hồ cao ngạo giơ lên đầu, ưu nhã quay người nhảy tới trên vai Hàn Sâm, lúc này mới buông tha cho Vương Vũ Hàng, tha thứ vì Vương

Vũ Hàng bất kính với nó.

Vương Vũ Hàng âm thầm thề, nhất định phải tìm một cơ hội thu thập Tiểu Ngân Hồ, hung hăng chà đạp nó, khiến nó sống không bằng chết, nhưng trên mặt cũng không dám lộ ra nửa phần, mỗi lần Tiểu Ngân Hồ nhìn về phía y, y đều nở một nụ cười rạng rỡ.

Nhưng năng lực trị liệu của Tiểu Ngân Hồ có vẻ khác với bình thường, bị Tiểu Ngân Hồ phun lưới điện một hồi như vậy, thân thể Vương Vũ Hàng cũng không còn suy yếu nữa rồi, lại trở nên sinh long hoạt hổ, toàn thân đều tràn đầy lực lượng.

Chương 848: Chơi Hơi Lớn Rồi

Đám Hàn Sâm đợi cả đêm, ngày hôm sau lại tới gần Quỷ Huyết Tí Hộ Sở, nhưng lần này bọn hắn tới một phía khác, tìm cơ hội lại đi dụ dỗ mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết ra.

Bởi vì trên người Vương Vũ Hàng chỉ con một ống Thiên Sứ Gen dịch, sau lần này sẽ không thể dùng phương pháp này nữa rồi, cho nên Hàn Sâm rất cẩn thận, hy vọng có thể dẫn dụ ra một hai con sinh vật siêu cấp thần huyết khủng bố nhất để giết chết, cho nên vẫn luôn không để cho Vương Vũ Hàng ra tay, đứng từ xa quan sát hơn nửa ngày.

- Chú nhỏ, có biện pháp nào dẫn con sinh vật kia tới hay không?

Hàn Sâm nấp đằng sau một tảng đá, chỉ vào một con sinh vật siêu cấp thần huyết ngồi trên tường thành Quỷ Huyết Tí Hộ Sở rồi nói.

Hàn Sâm dùng mặt nạ Quỷ Nhãn quan sát rất lâu, khí tức sinh mệnh trên người con sinh vật siêu cấp thần huyết kia mạnh nhất, chắc có lẽ là siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

Bởi vì khoảng cách quá xa, hắn lại không dám tiến tới quá gần, cho nên không thể dùng Động Huyền Khí trực tiếp phân biệt cách vận hành khí tức

trong người bọn chúng.

- Tại sao phải là con kia? Cự nhân nham thạch ở bên ngoài không được sao?

Ánh mắt Vương Vũ Hàng nhì tới con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, có chút không hiểu hỏi.

Con sinh vật siêu cấp thần huyết kia là một Viên Hầu, cao hơn ba mét, toàn thân lông bạc, cơ bắp trên người nổi lên giống như kim loại, cả người nó tràn đầy lực lượng.

Nhưng trên người nó lại không hề xuất hiện vẻ ngốc nghếch, tất cả cử động của nó vừa nhanh vừa độc, đôi mắt bạc lấp loé không yên, lỗ tai tương đối kỳ quái, có hình dạng giống như ốc sên.

- Tôi thấy nó giống như loại tương đối dễ xuất ra thú hồn.

Hàn Sâm cười nói.

- Cái này cậu cũng có thể nhìn ra được?

Vương Vũ Hàng mở to hai mắt nhìn, nhưng y nhìn trái nhìn phải cũng không nhìn ra con Viên Hầu màu bạc kia sao lại dễ xuất ra thú hồn, nghi ngờ hỏi.

- Có biện pháp nào không?

Hàn Sâm lại hỏi một câu.

- Có lẽ không có vấn đề gì.

Vương Vũ Hàng quan sát thoáng tình huống bốn phía xung quanh, khẽ gật đầu nói.

- Vậy thì giao cho chú.

Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Hồ ẩn tới một chỗ, chuẩn bị tùy thời tiếp ứng Vương Vũ Hàng.

Lần này Vương Vũ Hàng không dám đến gần để bắn tên, chỉ bước tới trước tảng đá, hô một tiếng với Quỷ Huyết Tí Hộ Sở bên kia:

- Này, hầu tử chết tiệt, nhìn bên này.

Một tiếng hô này lập tức thu hút không ít lực chú ý, con Viên Hầu màu bạc kia cũng nhìn về phía bên này.

Sau đó Vương Vũ Hàng hung hăng giơ ngón giữa lên với nó, chỉ một giây sau, đã có mấy hét điên cuồng vang vọng trời xanh.

Viên Hầu màu bạc ngửa mặt lên trời gào thét, ngoại trừ nó, còn có cự nhân nham thạch và đầu Cự Long kia, còn có mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết đều gầm thét lao đến.

- Má ơi! Đùa hơi lớn rồi.

Vương Vũ Hàng vô cùng sợ hãi lập tức xoay người chạy, lần này y cũng không dám tiết kiệm nữa, trực tiếp lấy ra ống Thiên Sứ Gen dịch kia tiêm vào người.

Hàn Sâm nhìn gần mười con sinh vật siêu cấp thần huyết đồng thời đuổi theo Vương Vũ Hàng, hai mắt đều trừng lớn, nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy, đừng nói là giết, có thể chạy thoát hay không cũng là một vấn đề.

Hàn Sâm vội vàng đi theo, nhưng mười con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đều một mực đuổi theo Vương Vũ Hàng, ở cùng một chỗ, cho dù Hàn Sâm muốn cứu Vương Vũ Hàng cũng không có cơ hội.

Vương Vũ Hàng cũng biết lần này đã chơi hơi lớn rồi, thừa dịp tác dụng của Thiên Sứ Gen dịch chưa hết, y liều mạng chạy, nhưng muốn thoát khỏi đám sinh vật siêu cấp thần huyết kia cũng không có khả năng.

Trong tình cảnh nguy hiểm này, Vương Vũ Hàng lại không hô gì nữa, y biết lúc này có kêu cũng vô dụng, Hàn Sâm nhất định đang liều mạng nghĩ biện pháp, y gọi bậy chỉ có thể khiến Hàn Sâm phân tâm.

Hàn Sâm chạy theo một hồi, biết nếu tiếp tục đuổi theo cũng vô dụng, không có cơ hội nữa, hắn có liều mạng cũng không thể chống lại đám sinh vật siêu cấp thần huyết này, hiện tại chỉ có thể cân nhắc làm thế nào để cứu Vương Vũ Hàng thôi.

Nhưng Hàn Sâm nhìn những sinh vật siêu cấp thần huyết đang liều mạng đuổi theo Vương Vũ Hàng, trong đầu đột nhiên lóe sáng.

- Nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết đi ra như vậy, hiện tại bên trong Quỷ Huyết Tí Hộ Sở kia, hẳn là thời điểm vắng vẻ nhất, mình có nên đi vào nhìn thử xem có thể lấy được Linh Hồn Chi Thạch hay không? Nếu như có thể lấy được Linh Hồn Chi Thạch của Quỷ Huyết Đế, như vậy tất cả vấn đề đều được giải quyết. Cho dù Quỷ Huyết Đế tự bạo thì đám sinh vật siêu cấp thần huyết kia cũng sẽ tan rã, có thể một thu thập bọn chúng một chút.

Suy nghĩ này trong đầu Hàn Sâm vừa lóe lên đã không thể kiềm chế lại.

Cắn răng một cái, Hàn Sâm gọi Sát Na Nữ Đế ra:

- Cô đi theo chú nhỏ, để y kéo đám sinh vật siêu cấp thần huyết đó đi xa một chút, nếu có nguy hiểm thì xuất thủ cứu y, nếu có khả năng thì cố gắng giữ chân đám sinh vật siêu cấp thần huyết kia một chút.

- Cậu muốn đi vào Quỷ Huyết Tí Hộ Sở?

Sát Na Nữ Đế lập tức hiểu được ý định của Hàn Sâm.

- Một cơ hội tốt như vậy tôi không muốn bỏ qua.

Ánh mắt Hàn Sâm kiên định.

- Cậu cẩn thận, trong Quỷ Huyết Tí Hộ Sở vẫn còn ít nhất năm con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Sát Na Nữ Đế thầm tính toán một cái, sau đó nói với Hàn Sâm.

- Năm con thì vẫn có cơ hội, tôi chỉ muốn xông vào Thần Điện Dị Linh lấy được Linh Hồn Chi Thạch thôi, không cần thật sự giết chúng.

Hàn Sâm khẽ gật đầu.

Sát Na Nữ Đế không nói gì nữa, lách mình đuổi theo Vương Vũ Hàng.

Ngoại trừ Sát Na Nữ Đế có khả năng thuấn di có thể cứu Vương Vũ Hàng, dù là tiểu thiên sứ đi cũng không thể giải trừ nguy cơ của y, cho nên tuy Hàn Sâm cũng cần Sát Na Nữ Đế, nhưng vẫn đành để cô ta rời đi.

Hơn nữa đợi những con sinh vật siêu cấp thần huyết đó quay trở lại cứu Tí Hộ Sở, Sát Na Nữ Đế cũng có thể lợi dụng tốc độ chế tạo một chút phiền toái cho chúng nó, khiến chúng nó không thể nhanh chóng trở về.

Hàn Sâm cũng quay người trực tiếp chạy tới Quỷ Huyết Tí Hộ Sở, nhưng hắn cũng không lập tức nhảy vào Tí Hộ Sở, hắn một mực dùng tinh thần liên hệ với Sát Na Nữ Đế, chờ Vương Vũ Hàng dụ những sinh vật siêu cấp thần huyết kia chạy càng xa một chút.

Những sinh vật siêu cấp thần huyết đó có lẽ không thể nào rời khỏi Tí Hộ Sở quá xa, nhưng vận xui trên người Vương Vũ Hàng thật sự quá cường đại, lại có thể hấp dẫn bọn chúng không ngừng đuổi theo, vừa chạy đã chạy gần hai giờ.

Trên người Vương Vũ Hàng đã chồng chất vết thương, hiệu quả của Thiên Sứ Gen dịch đã sắp biến mất, một mình y có thể dẫn theo gần mười con sinh vật siêu cấp thần huyết trốn đến hiện tại mà vẫn chưa bị giết chết, đây đã coi như kỳ tích rồi.

- Xong rồi xong rồi, thật sự bị tiểu tử Hàn Sâm kia hại chết.

Vương Vũ Hàng đã vô cùng tuyệt vọng rồi, nhìn một đám sinh vật khủng bố vọt lên, y chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Thế nhưng Vương Vũ Hàng lại cảm thấy thân thể bị một luồng lực xách lên, bị mang theo nhanh chóng di động, cứ thế mà tránh né công kích của những sinh vật siêu cấp thần huyết đó, nhanh chóng kéo dãn khoảng cách cùng chúng nó.

Vương Vũ Hàng lập tức vừa mừng vừa sợ, ngửa đầu xem xét, đã thấy là Sát Na Nữ Đế lãnh diễm vô cùng cầm cổ áo y đang di chuyển nhanh chóng.

- Tiếp tục dẫn chúng tới.

Sát Na Nữ Đế lạnh nhạt nói.

Vương Vũ Hàng lập tức tỉnh táo, bị Sát Na Nữ Đế dẫn theo, quay lại hô tô với đám sinh vật siêu cấp thần huyết đằng sau:

- Chúng mày đều là đồ con rùa, có bản lĩnh đến chơi tao đi, lão tử ở chỗ này chờ bọn mày, ai không đến người đó là chắt trai. . .

Trước Quỷ Huyết Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cũng bắt đầu nhẹ chân nhẹ tay lẻn tới gần, sau đó giống như một mũi tên nhanh chóng bắn tới, trực tiếp xoay người nhảy vào bên trong Tí Hộ Sở.

Chương 849: Nhảy Vào

Hàn Sâm xoay người nhảy vào bên trong Tí Hộ Sở, còn chưa xuống tới nơi, liền thấy một cái roi dài màu hồng ngang trời đánh tới, nghiêng người tránh ra, lập tức lại có mấy bóng roi màu đỏ quất tới.

Chỉ thấy đó là một con sinh vật siêu cấp thần huyết giống như là sư tử, nhưng mà đầu lại mọc đầy lông màu đỏ dài như con rắn, những cái roi màu đỏ kia chính là từ đầu sư tử.

Thân pháp của Hàn Sâm biến ảo, dùng Phi Thiên Thuật né tránh từng bóng roi, giống như quái điểu ở trên trời bay đảo, tiếp tục hướng tới phía trước chạy như điên, những sợi roi màu đỏ kia vậy mà không trói được hắn.

Thế nhưng mà mới vừa phá tan bóng roi, nham thạch trên mặt đất trước mặt lại đột nhiên bay lên, hóa thành một bức tường đá chắn ở trước mặt Hàn Sâm, muốn mạnh mẽ ngăn trở đường đi của Hàn Sâm.

Bành!

Hàn Sâm không hề thay đổi phương hướng, triệu hồi Xích Diễm Bạo Long Đột ra, hung hăng đập bể tường đá, từ chỗ đó chui qua.

Thế nhưng mà bức tường đá phía sau lại điên cuồng bay lên, hoàn toàn không để cho Hàn Sâm có đường thoát, chính là muốn mạnh mẽ ngăn đường đi của hắn lại.

Mà ở phía sau, dị sinh vật giống như sư tử màu đỏ kia đã vọt tới trước tường đá, từng bóng roi màu đỏ xuyên qua lỗ lớn mà Hàn Sâm đập ra kia, hướng về Hàn Sâm điên cuồng cuốn tới.

Hàn Sâm cắn răng một cái, Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay hóa thành Độc Long, chui vào từng mặt vách đá phía trước.

Ầm ầm!

Từng bức tường đá bị Hàn Sâm mạnh mẽ phá vỡ, nhưng khi Hàn Sâm chui qua một vách đá phía sau, lại đột nhiên cảm thấy phía trước trống trơn, người đã chui vào một cái miệng đang há lớn đến cực hạn chờ đợi ở ngay phía sau tường đá.

Răng nanh trên cái miệng rộng kia mọc so le, tràn ngập mùi máu tanh, giống như là miệng của chó giữ cửa địa ngục, lưỡi máu ở trong đó quấy, cảm giác được Hàn Sâm đã tiến vào trong miệng rộng, lập tức hai hàm cao thấp mạnh mẽ dùng lực, muốn cắn giết Hàn Sâm ở bên trong.

Tốc độ cắn quá nhanh, Hàn Sâm đã không còn kịp thoát thân, nhưng mà Hàn Sâm phản ứng cực nhanh, cầm Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay dựng lên, giống như là một cây cương châm dựng ở trong miệng quái vật.

Quái vật cắn một cái xuống, máu tươi trên quai hàm cao thấp lập tức ứa ra, đau tới nỗi nó phát ra âm thanh quái khiếu thống khổ, miệng lại không thể khép lại.

Thừa cơ hội này, Hàn Sâm giống như chim én chui ra khỏi miệng của nó, nhưng mà con sư tử màu đỏ kia cũng đã nhào tới, lông đỏ đầu đầy giống như rắn chuyển động, chặn lại đường đi của Hàn Sâm.

Quái vật miệng rộng cũng đã phun Xích Diễm Bạo Long Đột ra, hét lớn một tiếng, tảng đá ở trên mặt đất đột nhiên mọc lên từng chiếc gai đá, muốn xỏ xuyên qua thân thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm bay lên trời, thân hình giống như chim xoay quanh, tránh né gai đá và từng bóng roi màu đỏ.

Một giây sau, chỉ nghe không trung phát ra một tiếng kêu lạ giống như tiếng trẻ con khóc, chỉ thấy một con dơi màu đen con to hơn người trưởng thành ngang trời lướt đến, mang theo móng vuốt màu đen nhọn hoắt, hung hăng chộp tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm triệu hồi Xích Diễm Bạo Long Đột trở lại trong tay, giơ ngang ra đón đỡ, chặn lại ba cái móng vuốt màu đen nhọn hoắt kia.

Coong!

Trên mặt kim loại cứng rắn của Xích Diễm Bạo Long Đột, cứ thế đã bị chém ra ba vết cào, Hàn Sâm cũng từ trên không trung bị đập xuống dưới, sắc bén mạnh mẽ tới mức khó có thể tưởng tượng.

Thạch quái miệng rộng trên đất cùng với con sư tử màu đỏ, còn có con dị sinh vật tựa như con dơi màu đen ở trên bầu trời, đồng thời vây quanh Hàn Sâm, Hàn Sâm sử dụng Phi Thiên Thuật tới cực hạn, né tránh thế công của bọn nó, lợi dụng bố cục dụ dỗ chúng nó đi tới phương vị mình cần, mạnh mẽ từ trong khe hở giữa ba con sinh vật siêu cấp thần huyết xuyên qua, tiếp tục phóng tới phương hướng Thần Điện Dị Linh.

Hiện tại Hàn Sâm không cần chiến đấu, chỉ cần nhảy vào trong Thần Điện Dị Linh lấy được viên Linh Hồn Chi Thạch kia.

Lực lượng của ba con sinh vật siêu cấp thần huyết kia mặc dù mạnh mẽ, mỗi một con đều mạnh hơn Hàn Sâm, nhưng mà dưới sự thi triển của Phi Thiên Thuật bố cục lập thể, chúng vẫn không ngăn được bước chân của Hàn Sâm phóng tới Thần Điện Dị Linh.

Dùng thành tựu của Hàn Sâm hiện tại đối với thân pháp Động Huyền cùng Phi Thiên Thuật, chỉ cần nơi có không gian đầy đủ, hắn muốn đi bất kỳ địa

phương nào, chỉ sợ không có sinh vật siêu cấp thần huyết nào có thể ngăn hắn lại.

Khác với thân pháp của Vương Vũ Hàng, thân pháp của Vương Vũ Hàng tràn đầy sự không chắc chắn, ngay cả chính y cũng không biết bước tiếp theo sẽ phóng tới nơi nào, y khó có thể cố định một mục tiêu, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Thân pháp Động Huyền cùng Phi Thiên Thuật lại hoàn toàn khác biệt, đây là đã có mục đích trước rồi mới chế định ra thân pháp, tuyệt đối không có bất kỳ một động tác nào không có ý nghĩa vô dụng, tất cả đều ở trong khống chế của Hàn Sâm.

Thế nhưng mà một giây sau, Hàn Sâm lại nhíu mày, một cô gái mọc ra hai cánh dơi, dáng người lại cực kỳ nóng bỏng uyển chuyển tay cầm một đôi loan đao tựa như răng sói chặn đường đi của Hàn Sâm lại.

Trên người của cô gái kia không có một sợi vải, càng không có áo giáp, sau lưng lại mọc ra một cái đuôi giống như là đuôi khỉ, trên người cũng mọc ra rất nhiều cọng lông màu đỏ ngầu, nhìn cực kỳ quỷ dị.

Thân ảnh lóe lên, đôi loan đao trong tay cô gái kia đã phong bế đường đi của Hàn Sâm, thân hình nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, cứ thế chặn Hàn Sâm lại.

Hàn Sâm đã vận dụng Phi Thiên Thuật đến cực hạn, nhưng vẫn không thoát khỏi được nữ yêu giống như quỷ mỵ kia, thân thể nữ yêu kia cực kỳ linh hoạt, giống như là mị ảnh ở trên không trung không ngừng dây dưa Hàn Sâm, cơ hồ là bám sát vào thân thể Hàn Sâm triền đấu.

Một thanh loan đao giống như mang theo mùi máu xẹt qua trước mặt Hàn Sâm, một giây sau, một thanh loan đao khác đã hung hăng chọc vào trên bụng Hàn Sâm.

Cho dù Hàn Sâm đã triệu hoán ra áo giáp Ma Nghĩ Vương, nhưng vẫn bị đâm xuyên qua áo giáp, để lại một vết máu ở trên bụng.

Cũng may là áo giáp ngăn cản được một chút, để cho Hàn Sâm kịp thời hóp bụng lui về phía sau, nếu không một đao kia đã cắt đứt ruột của hắn rồi, hiện tại cũng chỉ là phá vỡ da thịt mà thôi.

Ba con sinh vật siêu cấp thần huyết khác cũng đều xông tới, tim Hàn Sâm đập loạn, bên trong song thận tuôn ra tinh khí cuồn cuộn không dứt, thân thể đều rung động khanh khách, giống như là không chịu nổi gánh nặng.

Dưới lực lượng toàn thân điên cuồng vận chuyển, Hàn Sâm mỗi khi bước ra một bước, đều lưu lại tàn ảnh, thân pháp nhanh tới cực điểm, dưới sự vây công của bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết vẫn có thể thong dong trấn định tiến lên, mặc dù tốc độ đi tới đã trở nên rất chậm chạp, không thể không lần lượt lách qua công kích của sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng mà bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết kia lại vẫn không ngăn được hắn.

Chỉ là như vậy, Hàn Sâm muốn vọt tới vị trí Thần Điện Dị Linh, sợ là cũng phải một hai giờ sau, khi đó đám sinh vật siêu cấp thần huyết đuổi theo Vương Vũ Hàng đi ra đã giết trở về rồi.

Hàn Sâm dùng ý niệm liên hệ với Sát Na Nữ Đế, quả nhiên là những sinh vật siêu cấp thần huyết đó đã bị Quỷ Huyết Đế cưỡng chế triệu hoán, buông tha việc đuổi theo Vương Vũ Hàng, đang mau chóng trở về Tí Hộ Sở bên này.

Sát Na Nữ Đế ở phía sau công kích mấy lần, ý đồ kéo dài bước chân của bọn nó, nhưng tác dụng cũng không lớn, thời gian có thể trì hoãn hết sức có hạn.

- Một giờ. . . phải ở trong vòng một giờ nhảy vào trong Thần Điện Dị Linh. . . nếu như cướp đoạt Linh Hồn Chi Thạch thất bại. . . khi đó rút đi thì sẽ còn có sinh cơ, nếu như trễ hơn thì chỉ có một con đường chết.

Ánh mắt của Hàn Sâm ngưng tụ, nhìn chòng chọc vào kiến trúc vô cùng cao lớn hùng vĩ giống như là giáo đường ở trong chỗ sâu kia.

Chương 850: Quỷ Huyết

Sư tử lông đỏ, thạch thú miệng rộng, con dơi màu đen cùng Loan Đao Nữ Yêu, ở dưới Động Huyền Khí, mọi cử động của bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết đều ở bên trong dự đoán của Hàn Sâm.

Mỗi một lần bọn nó công kích, mỗi lần xoay người, thậm chí là từng cái ngẩng đầu nhấc chân đều ở trong khống chế của Hàn Sâm, giống như là dựa theo con đường Hàn Sâm đã thiết kế sẵn để tiến về phía trước, loại cảm giác này khiến cho Hàn Sâm thoải mái cơ hồ muốn rên rỉ thành tiếng.

Sau khi Động Huyền Khí đại thành, đây là lần thứ nhất Hàn Sâm toàn lực sử dụng, phối hợp sử dụng với Phi Thiên Thuật, Hàn Sâm ở trong Động Huyền Khí quả thực giống như là thần linh có thể đùa bỡn vận mạng.

Bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh mẽ vẫn khó có thể vây khốn được Hàn Sâm, mặc dù coi như là Hàn Sâm đã lâm vào trong vây công trùng trùng điệp điệp, nhưng mà ánh mắt của Hàn Sâm vẫn trong sáng như nước, từng bước một dựa theo kế hoạch của mình bước ra, đồng thời còn dùng Động Huyền Khí quan sát bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết này.

Trong bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết này, có ba con trong cơ thể đều là một mảnh hỗn độn, chỉ có trong cơ thể nữ yêu sử dụng đôi loan đao kia có khí tức lưu chuyển, nói cách khác, chỉ có nó là siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

Trong ánh mắt của Hàn Sâm không có chút sát ý nào, chỉ tiếp tục xuyên thẳng qua từng mảnh gai đá và tường đá, xuyên qua từng sợi lông đỏ và móng vuốt màu đen.

Mà loan đao của nữ yêu song đao kia cũng không ngừng lưu lại ở trên người Hàn Sâm từng vết thương không sâu không cạn.

Đột nhiên Hàn Sâm lóe lên, roi của sư tử lông đỏ vậy mà quấn lấy Loan Đao Nữ Yêu đang xông tới Hàn Sâm, con dơi màu đen đang lao xuống, móng vuốt nhọn hoắt đột nhiên xuất hiện ở bức tường trước mặt Hàn Sâm.

Bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết trong lúc không để ý đã bị Hàn Sâm dụ dỗ đến phía đối diện, vậy mà biến thành cục diện công kích lẫn nhau.

- Ngay lúc này! Tiểu Ngân Ngân, phun chết nó.

Hàn Sâm hét lớn một tiếng, đồng thời triệu hoán ra tiểu thiên sứ.

OÀ..ÀNH!

Tiểu Ngân Ngân vẫn một mực nằm trên bờ vai Hàn Sâm rốt cục chuyển động, há miệng phun ra một mảnh lôi điện tới Loan Đao Nữ Yêu đang bị lông đỏ quấn lấy, lập tức giật Loan Đao Nữ Yêu phát ra tiếng kêu rên, thân thể tê dại khó có thể nhúc nhích.

Ngọn lửa màu xanh trong mắt tiểu thiên sứ chập chờn, đại kiếm trong suốt trong tay hung hăng chém về phía cái cổ vô cùng tái nhợt kia của Loan Đao Nữ Yêu.

Coong!

Hàn Sâm mưu đồ lâu như vậy, cho rằng nhất định có thể chém giết Loan Đao Nữ Yêu, nhưng mà một kiếm này của tiểu thiên sứ chém xuống, lại đột nhiên nhìn thấy ngoài thân của Loan Đao Nữ Yêu hiện ra một tầng quang thuẫn.

Đại kiếm của tiểu thiên sứ chém ở phía trên, mặc dù chém quang thuẫn kia thành mảnh nhỏ, nhưng mà lực đạo cũng bị tiết ra hơn phân nửa, Loan Đao Nữ Yêu cũng thừa dịp quang thuẫn ngăn cản được một chút thời gian này, từ trong tê liệt khôi phục lại, song đao giao nhau ở trước mặt, chặn một kiếm hung ác này của tiểu thiên sứ bổ xuống.

Lông mày Hàn Sâm nhăn lại, lại chỉ thấy ở bên trong kiến trúc u ám đằng kia, leo ra một con giáp xác trùng toàn thân hiện ra thánh quang, lúc này đôi mắt nhỏ của nó đang nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Con giáp xác trùng kia giống như con bọ rùa, chỉ là giáp xác trên người như ngọc, tản ra thánh quang kỳ dị, bên trên còn có rất nhiều đồ án thần bí, hết sức quái dị.

Lôi quang trên người Tiểu Ngân Ngân mãnh liệt, phát ra từng đạo quang điện, muốn phá vỡ sự vây công của bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết

này, nhưng mà hồ quang điện còn chưa đập lên trên người của những sinh vật siêu cấp thần huyết đó, đã bị khiên ánh sáng đột nhiên hiện ra cản lại, căn bản không thể làm chúng bị thương mảy may.

Xèo. . .xèo. . . Xèo. . .xèo. . .

Giáp xác trùng thánh quang phát ra từng tiếng kêu quái lạ, thánh quang trên người lập loè, dưới sự gia trì của nó, trên người của bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đều mơ hồ hiện ra vầng sáng, có quang thuẫn kỳ dị bảo vệ bên ngoài.

Mặc dù là lực công kích cường hoành của tiểu thiên sứ, sau khi phá vỡ quang thuẫn, đã không có cách nào giết chóc những sinh vật siêu cấp thần huyết đó nữa.

- Thật là không may, tại sao lại có sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy.

Trong lòng Hàn Sâm có chút im lặng, nếu không có sinh vật siêu cấp thần huyết thần kỳ như vậy ở đây, hắn đã thành công đánh chết con Loan Đao Nữ Yêu kia rồi.

Thấy chuyện không thể làm, Hàn Sâm phi thân giết ra khỏi vòng chiến, liền phóng tới phía Thần Điện Dị Linh, Loan Đao Nữ Yêu giết không được thì cũng thôi đi, đoạt được Linh Hồn Chi Thạch mới là chuyện quan trọng nhất.

Tiểu thiên sứ cùng Tiểu Ngân Ngân kéo lại mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, tạo cơ hội cho Hàn Sâm phóng tới Thần Điện Dị Linh, nhưng mà Hàn Sâm mới xông lên được hai bước, đã thấy một bóng đen hiện lên, Hàn Sâm hơi nghiêng đầu, chỉ cảm thấy trên cổ mát lạnh.

Duỗi tay sờ lên cổ, trên tay lập tức dính đầy máu tươi, áo giáp trên cổ đã bị cắt vỡ một đường, trên da có một vết máu, nếu không phải Hàn Sâm kịp thời làm ra phản ứng, chỉ sợ lúc này đầu đã chào tạm biệt thân thể rồi.

- Cũng dám xông tới Tí Hộ Sở của bản đế, lá gan của mày cũng không nhỏ.

Cách đó không xa, Quỷ Huyết Đế mặc hắc bào, hai mắt dài nhỏ màu máu đỏ đang nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, khắp khuôn mặt đều là vẻ âm lãnh.

- Lá gan của tao gần đây đúng là không nhỏ.

Hàn Sâm nói một câu, người vẫn bước ra một bước, tiếp tục vọt tới phía Thần Điện Dị Linh.

Màu máu trong mắt Quỷ Huyết Đế lóe lên, thân thể khẽ động, dĩ nhiên cũng đã biến mất.

PHỐC!

Mặc dù Hàn Sâm đã đề phòng mọi cách, nhưng mà vẫn không biết Quỷ Huyết Đế mò tới phía sau hắn như thế nào, móng tay tựa như dao găm vung về phía sau lưng hắn.

Khoảng cách gần như thế, dưới sự tránh né toàn lực của Hàn Sâm, vẫn bị Quỷ Huyết Đế phá vỡ áo giáp, để lại một vết thương dài cả thước ở trên lưng.

- Y tiếp cận mình như thế nào vậy?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, hắn rất nghi hoặc, vì sao Động Huyền Khí không phát hiện ra quỹ tích di động của Quỷ Huyết Đế, thật giống như là Quỷ Huyết Đế thuấn di đến sau lưng của hắn vậy.

Thế nhưng mà Hàn Sâm biết chuyện này là không thể nào, cho dù mạnh như Sát Na Nữ Đế cũng không thể tùy tiện sử dụng thuấn di, Quỷ Huyết Đế này tuyệt sẽ không mạnh hơn Sát Na Nữ Đế, làm sao có thể tùy tiện dùng ra thuấn di như vậy, trước đó còn không có một chút dấu hiệu nào.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm thấy có chút không đúng rồi, thân thể hình như đã trở nên hơi trì độn, mà Quỷ Huyết Đế kia lại đứng ở bên cạnh nhìn Hàn Sâm cười lạnh, cũng không đi lên công kích một lần nữa.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, vội vàng sờ lên miệng vết thương của mình, đã thấy mới vừa rồi còn là dòng máu tươi, lúc này vậy mà đã biến thành màu đen sền sệt, lập tức biết ngay là không ổn rồi.

Năng lực tự lành vết thương của hắn rất mạnh, hơn nữa còn có thể sử dụng thánh quang tự chữa trị, chỉ là bị thương cũng không coi vào đâu, nhưng mà hiện tại trong máu của hắn lại tựa hồ như đã trúng độc của Quỷ Huyết Đế.

- Mày đã trúng quỷ huyết của tao, không quá một phút đồng hồ, dòng máu của màu sẽ ngưng tụ thành đá, đó chính là tử kỳ của mày.

Quỷ Huyết Đế cười lạnh nói:

- Nếu như mày chịu mang theo những sinh vật siêu cấp thần huyết đó thần phục tao, tao có thể tha cho mày một mạng.

- Thật đúng là chỉ cần thần phục thì có thể không chết?

Hàn Sâm lộ ra vẻ mặt kinh hãi, tựa hồ vô cùng sợ hãi nhìn Quỷ Huyết Đế nói.

- Tự nhiên.

Quỷ Huyết Đế rét căm căm nói.

- Được, tôi đồng ý thần phục với ngài, mau mau cởi bỏ quỷ huyết độc trên người tôi đi.

Hàn Sâm tựa như sợ hãi kêu lên.

- Nhận linh hồn lạc ấn của tao trước đi.

Quỷ Huyết Đế thò tay móc ra một cây quyền trượng.

Hàn Sâm cắn răng một cái, quỳ một gối xuống trước mặt Quỷ Huyết Đế, mặc kệ cho Quỷ Huyết Đế dùng quyền trượng bảo thạch kia in dấu lên trên trán của hắn.

Chương 851: Liên Tiếp Chém Giết

Người tinh thông thuật ám sát cũng không phải chỉ có Y Đông Mộc, Hàn Sâm cũng là một hảo thủ tinh thông ám sát.

Trong tích tắc quyền trượng kia sắp rơi lên trên trán Hàn Sâm, Hàn Sâm nghiêng đầu tránh né lạc ấn, bàn tay không có dấu hiệu nào, giống như rắn độc đánh về phía lồng ngực Quỷ Huyết Đế.

Quỷ Huyết Đế khinh thường cười lạnh một tiếng, giống như đã sớm chuẩn bị, móng tay giống như dao găm của y lập tức kẹp lấy cổ tay của Hàn Sâm, móng tay sắc bén cắt vào bên trong áo giáp, trực tiếp cắt vào da thịt trên cổ tay Hàn Sâm, khiến cho máu tươi lập tức nhuộm đỏ cả áo giáp.

- Trong cơ thể của mày đã trúng quỷ huyết độc của tao, dòng máu lưu chuyển sao có thể tránh được sự khống chế của tao? Muốn ám sát bản đế, quả thực chính là tự tìm đường chết.

Bàn tay của Quỷ Huyết Đế dùng sức, liền muốn trực tiếp chặt đứt cổ tay của Hàn Sâm.

- Thật sao?

Trong mắt Hàn Sâm lóe lên vẻ trêu tức, bàn tay lật một cái, chỉ thấy một tiểu mỹ nhân nhỏ bé từ trong tay hắn chui ra, phun ra một luồng sương trắng tới chỗ Quỷ Huyết Đế ở gần trong gang tấc.

Trong chốc lát, Quỷ Huyết Đế đã trực tiếp bị đông cứng trở thành khối băng.

- Giết!

Hàn Sâm cách không triệu hoán tiểu thiên sứ đến, tiểu thiên sứ chém xuống một kiếm, lập tức chém Quỷ Huyết Đế đang bị đông lại thành hai nửa.

Quỷ Huyết Đế hóa thành từng điểm sáng bay ra, trở về Linh Hồn Chi Thạch.

Quỷ Huyết Đế vừa chết, lực lượng quỷ huyết ở trong cơ thể lập tức bị tán loạn, bị Hàn Sâm mô phỏng thánh quang khu trừ, hắn lập tức điên cuồng xông về phía Thần Điện Dị Linh kia.

Loan Đao Nữ Yêu thét lên chói tai lao đến, vầng sáng màu xanh nhạt yêu dị trong mắt Hàn Sâm lóe lên, khiến cho Loan Đao Nữ Yêu kia lập tức ngơ ngẩn ở trong một tích tắc.

Trong thời gian ngẩn người như vậy, Lôi Âm trên người Hàn Sâm đều vang lên, một quyền đánh lên phía trên khiên ánh sáng ngoài thân Loan Đao Nữ Yêu, nhưng mà lực lượng Lôi Âm lại thẩm thấu đi vào, Lôi Âm chi lực cuồng bạo hóa thành một vòng mặt trời màu bạc trực tiếp đánh vào trong cơ thể Loan Đao Nữ Yêu.

Aaaa!

Lôi điện trên người Loan Đao Nữ Yêu tán loạn, thân thể rung động lắc lư khí huyết chạy loạn, thân bất do kỷ ngã về phía sau.

Sát cơ trong mắt tiểu thiên sứ bùng cháy mạnh, hai cánh chấn động, thân thể xé rách không khí, đại kiếm trong suốt trong tay hung hăng vung lên chém tới, một kiếm chém vỡ quang thuẫn, kiếm tiếp theo chém bay đầu của Loan Đao Nữ Yêu lên giữa không trung, máu tươi phun vung ra mọi nơi.

“Săn giết Tàn Nhẫn Nữ Yêu, không đạt được thú hồn, thịt có thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm triệu hồi ra Linh Miêu Ưng, để cho nó đi tới ăn thịt của Tàn Nhẫn Nữ Yêu, mình thì không hề dừng lại xông về phía Thần Điện Dị Linh.

Bây giờ bên trong Tí Hộ Sở đã biến thành cục diện ba chọi bốn, bọn tiểu thiên sứ đơn giản kéo lại bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm một ngựa xông vào bên trong Thần Điện Dị Linh.

Bên trong thần điện có một bức tượng thần giống như Tu La Dạ Xoa, ở giữa trán có một viên Linh Hồn Chi Thạch màu máu sậm, Hàn Sâm nhìn tới Linh Hồn Chi Thạch kia, lại cảm thấy có chút không đúng.

Bên trong viên Linh Hồn Chi Thạch kia hoàn toàn không có sinh cơ, cũng không có linh hồn đang thai nghén, giống như là một vật chết.

Bay người lên trên tượng thần, một tay tháo xuống Linh Hồn Chi Thạch, quả nhiên không nhìn thấy Quỷ Huyết Đế xuất hiện, lập tức bóp nát viên Linh Hồn Chi Thạch kia, cũng không có cảm nhận được khí tức của Quỷ Huyết Đế bị diệt sát.

- Đáng chết, đây cũng không phải là Thần Điện Dị Linh.

Hàn Sâm thầm kêu không ổn, nếu như đây không phải là Thần Điện Dị Linh chân chính, như vậy ở trong Tí Hộ Sở lớn như vậy, muốn tìm ra Thần Điện Dị Linh mà Quỷ Huyết Đế cố ý ẩn núp, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Hàn Sâm chạy ra khỏi đại điện, mở Động Huyền Khí ra dọc theo đại lộ ở bên trong Tí Hộ Sở nhanh chóng di chuyển, nhưng mà từng giây từng phút trôi qua, căn bản không hề phát hiện ra khí tức cùng Linh Hồn Chi Thạch của Quỷ Huyết Đế.

- Đáng chết!

Trong lòng Hàn Sâm thầm mắng một tiếng, nhưng tính toán thời gian, nếu như hắn không đi, những sinh vật siêu cấp thần huyết đó chỉ sợ là sẽ chạy về, tối đa hắn cũng chỉ còn thời gian uống cạn một chén trà để có thể tìm ra Thần Điện Dị Linh.

Nhưng mà Hàn Sâm không tiếp tục đi tìm nữa, Quỷ Huyết Đế đã xếp đặt thiết kế như vậy, nhất định là đã giấu Thần Điện Dị Linh chân chính rất kỹ, khẳng định không phải thời gian ngắn liền có thể tìm được.

Hắn lãng phí thời gian cuối cùng, không bằng thừa dịp này lại giết thêm mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Sư tử lông đỏ đang cùng Tiểu Ngân Ngân đại chiến, con dơi màu đen thì đã quấn lấy tiểu thiên sứ, tiểu yêu tinh cùng thạch quái miệng rộng chiến đấu, thực lực của bọn tiểu thiên sứ mặc dù mạnh hơn một chút, nhưng mà có con giáp xác trùng thánh quang kia một mực gia trì quang thuẫn cho chúng nó, trong lúc nhất thời bọn tiểu thiên sứ cũng không chiếm được lợi thế gì.

Nhìn thoáng qua Linh Miêu Ưng đã ăn thịt Tàn Nhẫn Nữ Yêu hơn phân nửa, Hàn Sâm triệu hoán Tử Vong Tang Chung ra trực tiếp đặt vào bên trên máu tươi của Tàn Nhẫn Nữ Yêu chảy ra.

Chỉ thấy chuông kim loại màu xanh nhạt rơi vào trong vũng máu, lập tức máu tươi liền dũng mãnh lao tới cái chuông nhỏ kia, giống như là bị máy hút bụi hút vào, trong nháy mắt đã bị hút sạch sẽ.

Nguyên bản chuông kim loại có màu xanh nhạt, trong chốc lát biến thành màu máu, trên thân chuông càng là có ký hiệu máu tươi chớp động, hình như mơ hồ có tiếng chuông truyền ra.

Không có thời gian nhìn kỹ, Hàn Sâm triệu hồi ra Xích Diễm Bạo Long Đột liền xông về phía con giáp xác trùng thánh quang kia, không giải quyết nó đi, muốn giết bất cứ một con sinh vật siêu cấp thần huyết nào ở đây cũng đều quá khó khăn.

Huống chi Hàn Sâm đã rõ ràng cảm ứng được, giáp xác trùng thánh quang chính là một con siêu cấp thần huyết đời thứ hai, trong cơ thể có khí tức đang lưu chuyển.

Giáp xác trùng thánh quang nhìn thấy Hàn Sâm xông lại, lập tức xoay người chạy, bốn cái móng vuốt nhanh chóng bò bò.

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, hiện tại hắn đúng là ở trong thời kì suy yếu, khí thế trên người đã rất yếu, giáp xác trùng thánh quang lại là sinh vật siêu cấp thần huyết, không nên sợ hãi hắn mới đúng.

Nhưng mà hiện tại con giáp xác trùng thánh quang kia vậy mà chạy trốn hắn, chuyện này khiến cho Hàn Sâm hơi động.

- Con giáp xác trùng thánh quang này một mực gia trì quang thuẫn cho những sinh vật siêu cấp thần huyết khác, nhưng mà chính nó lại không hề tham chiến, chẳng lẽ là sức mạnh của bản thân nó kỳ thật rất yếu? Cũng không có năng lực chiến đấu quá mạnh mẽ?

Hàn Sâm nghĩ tới đây, lập tức cảm thấy vui vẻ, bước nhanh hơn lao tới chỗ con giáp xác trùng thánh quang.

Giáp xác trùng thánh quang chạy nhanh hơn, tốc độ kia tuyệt đối là sinh vật siêu cấp thần huyết cấp, trong khoảng thời gian ngắn Hàn Sâm vậy mà không đuổi kịp.

Giáp xác trùng thánh quang vừa chạy còn vừa quay đầu nhìn Hàn Sâm giống như đang cười nhạo.

Hàn Sâm thừa dịp lúc nó quay đầu lại nhìn, triệu hoán ra mặt nạ Quỷ Nhãn, ánh sáng màu lam yêu dị trong mắt tỏa sáng, lập tức khiến cho ánh mắt của con giáp xác trùng thánh quang kia lộ ra vẻ mờ mịt, thân hình ngừng lại, liền thánh quang trên người cũng mờ đi.

- Chết!

Hàn Sâm mạnh mẽ tiêu hao sinh mệnh lực, lại là một đòn Đại Lôi Âm Quyền đánh xuống thân thể con giáp xác trùng thánh quang.

Lôi Âm trầm muộn nổ vang, một vòng mặt trời lôi điện màu bạc đánh vào bên trong thân thể con giáp xác trùng thánh quang, lập tức làm nó phát ra tiếng kêu xèo xèo thảm thiết, từng tia lôi điện từ trong khe hở giáp xác của nó chui ra.

- Tiểu thiên sứ!

Hàn Sâm thấy nó còn chưa chết, liền gọi tiểu thiên sứ về, hai tay tiểu thiên sứ cầm kiếm, hung hăng đâm xuống phía dưới, trực tiếp đâm vào trong khe hở giáp xác của con giáp xác trùng thánh quang, lập tức đâm xuyên qua nó.

“Săn giết Thánh Quang Thuẫn Giáp Trùng, không đạt được thú hồn, thịt có thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

- Lại không đạt được thú hồn, vận may hôm nay làm sao lại đen đủi như vậy?

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến lúc trước có ước định với Vương Vũ Hàng, lần này nếu có thú hồn thì phải để cho anh ta lựa chọn trước, lập tức hiểu ra:

- CMN, không có gì làm lại nói muốn cho chú nhỏ lựa chọn thú hồn trước, mang vận xúi của ổng, có thể ra thú hồn mới là chuyện lạ.

Chương 852: Dị Tượng Ở Tử Sơn

Toàn thân Hàn Sâm hư nhược lợi hại, đã không còn có Thánh Quang Thuẫn Giáp Trùng trợ giúp, ba con sinh vật siêu cấp thần huyết còn lại lập tức đã rơi vào hạ phong.

Hàn Sâm muốn cho tiểu thiên sứ lại đi trảm giết bọn nó, nhưng mà xa xa đã mơ hồ truyền đến tiếng gào thét kinh khủng, mà ở trong Tí Hộ Sở, khí tức của Quỷ Huyết Đế một lần nữa ngưng tụ, thoạt nhìn đã trọng sinh ra rồi.

Không do dự nữa, Hàn Sâm vọt thẳng ra ngoài Tí Hộ Sở, dưới sự yểm hộ của bọn tiểu thiên sứ rời đi, đồng thời còn mang thi thể của Thánh Quang Thuẫn Giáp Trùng, còn có gen sinh mệnh tinh hoa của Tàn Nhẫn Nữ Yêu.

Lực lượng của Quỷ Huyết Đế rất quỷ dị, Hàn Sâm cũng chỉ dựa vào quỷ kế mới ám sát thành công, nếu như mặt đối mặt chiến một trận, cũng không dám cam đoan mình còn có thể giết được y nữa, hơn nữa hiện tại Hàn Sâm đã hư nhược rất nhiều, chỉ có thể rời đi luôn.

Thoát đi khỏi Tí Hộ Sở cùng bọn Sát Na Nữ Đế tụ hợp, ở trên áo giáp của Vương Vũ Hàng đầy máu nhưng cũng không thèm đoái hoài tới thương thế của mình, xông lên lộ ra vẻ trông mong hỏi:

- Giết mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết? Có được thú hồn hay không?

- Giết hai con, đều không có thú hồn.

Hàn Sâm lắc đầu.

Nghe nói không có thú hồn, Vương Vũ Hàng lập tức thất vọng, bất đắc dĩ nói:

- Xem ra là không có cơ hội, tôi lại không có tiền mua Thiên Sứ Gen dịch cao cấp nữa.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức hơi động:

- chú nhỏ, nơi này có hai viên gen sinh mệnh tinh hoa, gần một viên là thuộc về chú, chú xem như vậy có được hay không, tôi dùng một lọ Thiên Sứ Gen dịch cao cấp đổi với chú một bộ phận kia, hai viên gen sinh mệnh tinh hoa này tôi sẽ lấy đi.

- Được được.

Vương Vũ Hàng cơ hồ không thèm do dự, lập tức đồng ý ngay.

Anh ta đã cầm hai viên gen sinh mệnh tinh hoa, đương nhiên đổi Thiên Sứ Gen dịch mới có lợi nhất.

Hơn nữa đã có Thiên Sứ Gen dịch, bọn họ lại có thể tiếp tục dụ sinh vật siêu cấp thần huyết ra để giết, không cần tốn nhiều thời giờ như vậy để trở về.

Hàn Sâm đưa một lọ Thiên Sứ Gen dịch mình vẫn giấu đi cho Vương Vũ Hàng, đổi được hai viên gen sinh mệnh tinh hoa đời thứ hai, đều lưu lại trong tay mình.

Thi thể của con Thánh Quang Thuẫn Giáp Trùng kia, Hàn Sâm phân biệt đút cho Linh Miêu Ưng cùng Tử Vong Tang Chung, hi vọng chúng nó có thể sớm tiến hóa.

Cũng may hai con sủng vật này đều không phụ kỳ vọng, sau khi ăn xong máu cùng thịt của Thánh Quang Thuẫn Giáp Trùng, rốt cục tiến vào trong trạng thái lột xác, lột xác tiến về trạng thái chiến đấu.

Chỉ là không biết chúng có thể hoàn thành lột xác trước khi trái cây Hoàng Kim Bảo Rương chín hay không, như vậy thì Hàn Sâm mới có nắm chắc bảo trụ trái cây Hoàng Kim Bảo Rương.

Tìm một nơi an toàn, Hàn Sâm lặng lẽ luyện hóa hai khối gen sinh mệnh tinh hoa, tổng cộng đã lấy được 15 điểm siêu cấp thần gen, khiến cho siêu

cấp thần gen của hắn đã đạt đến 78 điểm.

Mà Vương Vũ Hàng thì được Tiểu Ngân Ngân dùng lôi điện trị hết thương thế, tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt. Hàn Sâm không dám để cho Tiểu Ngân Ngân trị liệu cho mình, tranh thủ thời gian dùng thánh quang chữa trị thương thế trên người.

Sau khi vượt qua thời kỳ suy yếu, hai người liền thương lượng lại, nhìn xem có thể lại giết thêm mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết hay không.

Thế nhưng mà lúc này đây mặc kệ là Vương Vũ Hàng ở bên ngoài câu dẫn như thế nào, những sinh vật siêu cấp thần huyết kia vẫn không đi ra, bọn họ lại không dám đi qua, đành phải thôi, cả hai đành rời khỏi Quỷ Huyết Tí Hộ Sở.

- Quỷ Huyết Đế bên kia cũng chỉ còn lại mười ba mười bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết, như thế nào thì y cũng không thể mang đi toàn bộ, cho dù đến đoạt trái cây Hoàng Kim Bảo Rương, cũng cần phải lưu mấy con giữ nhà, mình vẫn có cơ hội giữ vững.

Sau khi trở lại Sát Na Tí Hộ Sở, trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán.

- Đoàn trưởng, Tí Hộ Sở này của cậu cũng được đấy, đây là Tí Hộ Sở đẳng cấp gì?

Vương Vũ Hàng lộ ra vẻ hưng phấn đánh giá Sát Na Tí Hộ Sở, đối với nơi này đều tràn ngập tò mò.

- Tí Hộ Sở Đế cấp, là nơi đầu tiên trong nhân loại, rất ngưu bức đúng không?

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút đắc ý.

- Đáng tiếc ở đây không có ai, Tí Hộ Sở dù tốt cũng vô dụng.

Vương Vũ Hàng không thể chịu được dáng vẻ đắc ý kia của Hàn Sâm, bĩu môi một cái nói.

- Chú thấy tôi còn cần người à?

Hàn Sâm lại ào ào cười, hướng về bọn Tiểu Ngân Ngân bên kia nhìn lại.

Vương Vũ Hàng nhìn bọn Đại Tiểu Hắc cùng Tiểu Ngân Ngân, lập tức gương mặt lộ ra vẻ phiền muộn:

- Tại sao đám sinh vật siêu cấp thần huyết này đều đi theo cậu vậy? Luận tướng mạo tôi còn đẹp trai hơn cậu, luận gia thế tôi cũng hơn cậu, luận văn vẻ tôi cũng hơn cậu, tại sao không có sinh vật siêu cấp thần huyết nào đi theo tôi vậy?

- Bởi vì tôi may mắn hơn chú.

Hàn Sâm cười hắc hắc nói.

Vương Vũ Hàng há to miệng, cả buổi không nói ra lời, cuối cùng hận hận cắn răng một cái, quay người chạy tới xem Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ.

- Trong Hoàng Kim Bảo Rương này đến cùng có thể kết xuất ra cái gì?

Vương Vũ Hàng nhìn Hoàng Kim Bảo Rương chảy nước miếng, hận không thể lập tức mở ra nhìn xem bên trong có bảo vật gì.

- Ai biết được, còn chừng hai tháng nữa mới có thể thành thục, đến lúc đó sẽ biết.

Hàn Sâm nhìn Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ đã cao tới ba thước nói ra.

- Thứ này thật sự có thể hấp dẫn sinh vật siêu cấp thần huyết tới?

Vương Vũ Hàng vẫn còn có chút không tin hỏi.

- Tình huống bên phía Không Thanh Đằng kia chú cũng đã thấy rồi mà, gốc Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ này không hề kém hơn Không Thanh Đằng.

Hàn Sâm nói ra.

- Vậy thì hơi rắc rối rồi, không biết sẽ hấp dẫn bao nhiêu sinh vật siêu cấp thần huyết tới, đám bên phía Quỷ Huyết Đế kia đã rất khó đối phó rồi.

Vương Vũ Hàng cau mày nói.

Hàn Sâm tự nhiên cũng biết là rất phiền toái, nếu như Linh Miêu Ưng cùng Tử Vong Tang Chung có thể kịp thời lột xác thành công, cậy còn có hi vọng thủ thắng, nếu không Hàn Sâm liền dự định lúc thành thục có thể đoạt quả nào hay quả ấy.

Hai người ở ngay trong Sát Na Tí Hộ Sở trở lại Liên Minh làm một ít chuẩn bị, để tiện ứng phó với việc tranh đoạt trái cây Hoàng Kim Bảo Rương sắp tới.

Không qua mấy ngày, Tử Sơn phía dưới Sát Na Tí Hộ Sở, không biết nguyên nhân gì, thậm chí có nước suối giống như máu tươi từ trên vách núi tuôn ra, hơn nữa không chỉ một chỗ, xa xa nhìn lại giống như là cả tòa Tử Sơn đều đang chảy máu.

Hàn Sâm đến trước vách núi quan sát, chỉ thấy nước suối như máu đỏ trong cái khe trên vách núi dạt dào chảy ra, tản ra một mùi máu tanh nồng đậm, không khác gì máu tươi chân chính.

- Đoàn trưởng, núi tuôn suối máu, đây chính là điềm không may đó.

Vương Vũ Hàng nhìn dòng suối máu kia nói ra.

- Chú nhỏ, nếu sợ điềm không may gì đó, tôi cũng sẽ không để chú lưu lại hỗ trợ.

Mặc dù trong miệng Hàn Sâm nói như vậy, nhưng vẫn dùng Động Huyền Khí quét qua mấy chỗ tuôn ra suối máu trên Tử Sơn.

Kết quả lại chẳng phát hiện được gì, bên trong suối máu kia cũng không có sinh cơ, mà xâm nhập vào trong đó, cũng không cảm giác được khí tức sinh mệnh, hình như không có sinh vật nào cả.

Mấy chỗ suối máu kia chảy trọn vẹn bảy ngày mới dừng, mà số lượng suối máu cũng đúng lúc là bảy cái, khiến cho trong lòng Hàn Sâm càng thêm cảm thấy bất an.

Suối máu mới dừng lại, ngày hôm sau chỉ thấy mây đen bên trên bầu trời tràn ngập, bao phủ chu vi vài trăm dặm xung quanh Tử Sơn kể cả Sát Na Tí Hộ Sở lại, liên tục có lôi điện đánh xuống, một đạo đón lấy một đạo, vang lên suốt một ngày một đêm, phá huỷ toàn bộ thực vật trong chu vi vài trăm dặm, khắp nơi đều là một mảnh than cốc, bốn phía đều là khói lửa khét lẹt, duy chỉ có bên trên Tử Sơn là không bị sét đánh.

Nhưng mà sau khi lôi điện đánh xuống một ngày một đêm, mưa to liền bắt đầu rơi xuống, nước mưa kia vậy mà cũng có màu máu, chu vi vài trăm dặm có loại cảnh tượng máu chảy thành sông quỷ dị, trong đất trời là một mảnh huyết sát chi khí.

Chương 853: Hồ Lô Động

- Trời sinh dị tượng tất có yêu nghiệt, bên trong Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ không phải là dựng dục ra vật kỳ quái gì đấy chứ?

Vương Vũ Hàng nhìn mưa máu đầy trời kia, nhịn không được lầm bầm nói.

Bây giờ trong lòng Hàn Sâm cũng lén lút thầm nói, những dị tượng này thực sự quá khủng bố, thật sự là cát hung khó liệu.

- Mình có nên mang chú nhỏ tới nơi này hay không nhỉ?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm hối hận, nhưng mà nghĩ lại, cho dù Vương Vũ Hàng không may thế nào đi nữa, cũng không thể làm ra cảnh tượng lớn như vậy chứ? Hơn phân nửa vẫn là do cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ kia rồi.

Đợi tới ngày hôm sau, mưa máu đã ngừng lại, mây đen tán đi, cảnh tượng máu chảy thành sông đêm qua đã sớm không thấy, dòng chảy mãnh liệt như dòng sông máu kia giống như đã bị núi lớn hút khô rồi, cũng không nhìn thấy một tia dấu vết, chỉ là ở trên ngọn núi lớn bị mưa máu xối trôi đi không ít, đều mọc ra rất nhiều cỏ cây mới, giống như trong vòng một đêm mọc ra

vậy, bao trùm thổ địa cùng núi lớn trước đó bị lôi điện đốt trụi lên một tầng màu xanh lá.

Lúc Hàn Sâm cùng Vương Vũ Hàng lại đi xem Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ, không khỏi đều há to miệng, trải qua trận mưa máu kia đổ vào một ngày, Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ vậy mà từ ba thước đã cao lên đến ba trượng, bảy trái Hoàng Kim Bảo Rương kia cũng lớn tới kích cỡ tương đương với hộp giầy, lóe ra thần quang màu vàng chói lọi.

Ở giữa đám xanh biếc cùng vàng óng ánh đằng kia, đều có một cỗ tiên khí màu tím lượn lờ, thoạt nhìn không giống như là gỗ thường, mà giống như là tiên căn trên bầu trời.

- Sát Na, cô thật sự không biết Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ này là thế nào ư?

Hàn Sâm thật sự không tin, linh vật quỷ dị như vậy lại tùy tiện mọc ra ở chỗ này.

Sát Na Nữ Đế lắc đầu nói:

- Tí Hộ Sở đã có sẵn ở đây từ trước, cũng không phải là tôi lựa chọn, cho dù bản thân núi này có gì đó cổ quái, cũng không phải là tôi có thể hiểu được.

Hàn Sâm chằm chằm vào Sát Na Nữ Đế một lúc lâu, thấy vẻ mặt của cô ta không giống giả bộ, cau mày nói:

- Hôm nay trái cây Hoàng Kim Bảo Rương còn chưa thành thục đã sinh ra nhiều dị tượng như vậy, không biết đến cùng là phúc hay là họa, cô cảm thấy chúng ta có nên tiếp tục thủ hay không?

- Họa phúc khó liệu.

Sát Na Nữ Đế một lần nữa lắc đầu, giống như cũng không nhìn thấu lợi hại ở trong đó.

Lại mấy ngày nữa, dị tượng diễn ra không ngừng, trong đêm có âm thanh quỷ khóc từ bên trên Tử Sơn truyền ra, giống như là đang hướng lên trời gào thét.

Lúc ban ngày lại thấy mặt trời, còn có bông tuyết bay xuống Tử Sơn, bao phủ chu vi mấy trăm dặm giống như là thế giới băng tuyết, một mảnh bao phủ trong làn áo bạc đẹp không tả nổi.

Thế nhưng mà lúc đêm xuống, tuyết rơi khắp núi kia lại trong vòng một đêm đã bị hòa tan, đợi đến lúc mặt trời mọc lại, ở trên mấy trăm ngọn núi lớn đều nở đầy hoa tươi đủ mọi màu sắc.

Cảnh tượng này cũng chỉ trong một ngày, tất cả hoa tươi đều lại khô bại, trên ngọn núi lớn khắp nơi lại là một mảnh tro tàn.

Trong lòng Hàn Sâm càng thêm bất an, mà Vương Vũ Hàng đã tránh về trong Liên Minh, kết quả vẫn là các loại dị tượng cùng chuyện lạ liên tục xuất hiện, cũng không vì vậy mà ngừng lại.

Tiểu Bạch vốn có một cặp sừng hươu tuyết trắng, nhưng mà một ngày này lại bỗng nhiên hóa thành màu máu.

- Thụy thú hiện máu, đây là điềm đại hung, đây là đang cảnh báo mình à?

Hàn Sâm thấy thế hãi hùng khiếp vía, loại khí vận thú giống như Tiểu Bạch, vậy mà cũng xuất hiện dị trạng bực này, tuyệt đối không phải là điềm lành.

Hàn Sâm trở về trong Liên Minh, muốn từ trong sách cổ tra một chút dấu hiệu của những dị tượng này, nhưng mà trong Tí Hộ Sở cũng không có nhân loại cổ đại, cũng không có giải thích đối với những dị tượng này.

Nhưng mà theo Hàn Sâm nhìn thấy một ít dấu hiệu tương tự, thấy máu hiện ra như thế này, tất là điềm đại hung không thể nghi ngờ.

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm đều có chút nghi thần nghi quỷ, lên Internet tra xét xem có phong thuỷ thuật hay không, muốn biết giải thích đối với dị tượng này là như thế nào.

Nhưng mà hiện tại đã sớm không có phong thuỷ thuật gì cả, diễn đàn đều là một ít nghiên cứu về dị tượng, Hàn Sâm đưa vài loại dị tượng lên trên Internet, hy vọng có thể có người nhìn ra một ít mánh khóe.

Chỉ mà những người trả lời lại, hoặc nói là Hàn Sâm có ý nghĩ hão huyền, trên thế giới này làm gì có dị tượng như vậy, hoặc là nghe ngóng xem Hàn Sâm ở nơi nào nhìn thấy những dị tượng này.

Còn có một vài người giải dị tượng, trên cơ bản cũng không nói ra vấn đề gì.

- Tử Sơn rơi lệ, Thiên Địa đẫm máu, Dạ Quỷ bi thiên, thụy thú xối huyết, dùng cổ pháp suy diễn, đây là điềm đại tà xuất thế, nếu thật có dị tượng như vậy, dù chỉ là một loại trong đó, thiên hạ tất đại loạn. Nhưng mà những thứ đó cũng chỉ là truyền thuyết ở thời đại viễn cổ mà thôi, chưa bao giờ thấy qua những dấu hiệu này ngoài thực tế.

Có một người tên là Dạ Ngữ Quan Tinh trả lời một câu, nhưng lại để cho Hàn Sâm nhìn thấy mà cả kinh.

Bởi vì bên trong bài đăng của y chỉ nói là ngọn núi đổ máu, trời giáng mưa máu, đêm có tiếng quỷ khóc, cũng không nói gì là Tử Sơn, cũng không nói tới chuyện sừng trắng trên đầu Tiểu Bạch biến thành màu máu, Dạ Ngữ Quan Tinh này lại có thể nói trúng như vậy, mặc dù là nói không hoàn chỉnh, chỉ là một phần trong đó, nhưng thực sự vẫn khiến cho Hàn Sâm có chút kinh nghi bất định.

Hàn Sâm vội vàng thêm Dạ Ngữ Quan Tinh vào làm bạn, còn nhắn lại hỏi thăm y xem đến cùng những dị tượng này đại biểu cho ý gì.

Dạ Ngữ Quan Tinh chỉ nói cho hắn biết, y ở trong một vài bản sách cổ thiếu sót xem qua vài câu ghi lại, cũng chỉ biết đây là điềm đại tà xuất thế, những thứ khác cũng không hiểu rõ cho lắm.

Hàn Sâm hàn huyên vài câu với y cũng không bắt được trọng điểm, thoạt nhìn thì xác thực là y cũng chỉ biết những thứ kia, cho nên đành phải thôi.

Nếu dựa theo Dạ Ngữ Quan Tinh từng nói, bất kỳ một loại dị tượng nào trong đó xuất hiện, sẽ hiện ra một vị đại tà đương thời, như vậy Tử Sơn bên này lần lượt hiện ra, hơn nữa còn có thêm nhiều hiện tượng nữa, mỗi ngày đều biến đổi phương thức, vậy thứ xuất thế này chẳng phải sẽ là vô tiền khoáng hậu tà trung chi tà?

Nhưng Hàn Sâm cũng không quá tin tưởng, cũng chỉ là một cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ mà thôi, làm sao lại tà dị như vậy.

Liền loại vật cổ quái như Không Thanh Thánh Đằng kia hắn đều đã được kiến thức qua, một cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ lại có gì đáng sợ.

Hàn Sâm nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng mà trong lòng vẫn rất bất an, liền đi ra ngoài dạo qua một vòng, lúc này mới phát hiện ra chu vi vài trăm dặm xung quanh đã không nhìn thấy bất kỳ một con dị sinh vật nào.

Nguyên bản ở gần đó có mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không biết đã đi nơi nào rồi, khiến cho Hàn Sâm càng thêm hãi hùng khiếp vía.

Sau khi trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm do dự mãi, cuối cùng vẫn mang theo bọn Đại Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch rời khỏi Sát Na Tí Hộ Sở, một mực đi ra bên ngoài núi.

Hắn tình nguyện về sau lại trở lại cướp đoạt, cũng không muốn ở lại nơi đó mạo hiểm, hiện tại tình huống xung quanh Tử Sơn quả thật quá kinh khủng, một khi xảy ra bất trắc gì thì cái mạng nhỏ của bọn họ đều sẽ phải giao lại ở đó.

Trước khi không làm rõ được tình huống, Hàn Sâm cũng không muốn tử thủ ở đó.

Đoàn người thú đi ra xa hơn bốn trăm dặm, mới nhìn thấy được bóng dáng của dị sinh vật khác, lúc này Hàn Sâm mới thở dài một hơi, ở phụ cận tìm một chỗ xây dựng doanh trại tạm thời, từ rất xa quan sát động tĩnh ở Tử Sơn bên kia.

Lại qua hơn mười ngày nữa, Tử Sơn bên kia dâng lên ánh sáng dị sắc, ở vài trăm dặm bên ngoài, giữa ban ngày cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa mơ hồ có một luồng mùi thơm lạ lùng bay tới, cũng không biết có phải là trái cây Hoàng Kim Bảo Rương kia sắp chín rồi hay không.

Lúc mùi thơm lạ lùng càng ngày càng đậm, Hàn Sâm chỉ cảm thấy hồ lô trong tay tựa hồ bỗng nhiên nhúc nhích, trong lòng lập tức cả kinh, vội vàng

nhìn về phía hồ lô trong tay, thấy nó vẫn bị Hàn Sâm nắm ở trong tay như vậy, hình như cũng không có dị động gì.

Nhưng mà ở trong hồ lô kia, chấn động cùng loại với tiếng tim đập lại càng lúc càng nhanh, càng ngày càng rõ ràng, giống như thứ Hàn Sâm đang cầm không phải là một cái hồ lô, mà là một trái tim đang mạnh mẽ đập.

Chương 854: Hoàng Kim Bảo Rương Thành Thục

- Xuất hiện rồi sao?

Hàn Sâm vuốt ve hồ lô, vẻ mặt biến ảo bất định, ở loại thời điểm quỷ dị này mà hồ lô lại có phản ứng, thật sự là họa phúc khó liệu.

Nếu như trong hồ lô này nhảy ra một con sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không biết nó sẽ là địch hay là bạn.

Nhưng mà Hàn Sâm đợi trong chốc lát, hồ lô kia chỉ là không ngừng phát ra chấn động giống như tiếng tim đập, cũng không có dấu hiệu muốn vỡ tan.

Hào quang ở Tử Sơn bên kia càng ngày càng sáng, đã đến ngày Sát Na suy tính, hào quang đã nhuộm nửa bầu trời thành màu vàng, thoạt nhìn cực kỳ tráng lệ.

- Xem dị tượng kia, trái cây đã sắp thành thục rồi, có muốn đi nhìn một cái hay không?

Sau khi Sát Na Nữ Đế nhìn ánh sáng màu vàng kia một hồi, nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm đang muốn nói chuyện, lại thấy ở bên trên bầu trời có một con Tiên Hạc bay qua, bay về phía Sát Na Tí Hộ Sở.

- Đương nhiên phải đi, nếu như là yêu tà thì cũng thôi đi, vạn nhất là đồ tốt, chẳng phải sẽ làm lợi cho những tên khốn kiếp kia hay sao.

Hàn Sâm suy nghĩ, nói với bọn Vương Vũ Hàng:

- Tôi đi xem tình huống trước, nếu như có cơ hội liền thông báo cho mấy người đi qua tiếp viện, nếu như không có cơ hội, một mình cũng dễ lui về.

- Cậu cẩn thận một chút, tôi luôn cảm thấy trong lòng có chút không yên.

Vương Vũ Hàng nghiêm mặt nói.

- Tôi chỉ là đi sang nhìn một chút, sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Hàn Sâm mang theo Sát Na Nữ Đế đi về phương hướng Tử Sơn.

Ngoại trừ Tiểu Ngân Ngân cùng tiểu yêu tinh là Hàn Sâm mang theo, những sinh vật siêu cấp thần huyết khác đều tạm thời ở lại chỗ này, cùng đợi tín hiệu của Hàn Sâm.

Sát Na Nữ Đế ở phía trước dẫn đường, tốc độ đi cũng không nhanh, hết sức dè chừng, trên đường đi chỉ thấy khắp núi đồi nở đầy hoa, ở dưới ánh sáng màu vàng đằng kia chiếu rọi, thoạt nhìn toàn bộ đều giống như nhuộm thành màu vàng, cũng không nhìn rõ nguyên bản có màu gì.

Hàn Sâm cảm thấy được từng luồng khí thế khủng bố đang từ các phương hướng bất đồng tới gần Tử Sơn, chỉ là tốc độ cũng không quá nhanh, giống như là đang kiêng kị thứ gì đó, hắn lại giảm tốc độ đi lại.

Ánh sáng màu vàng dần biến mất, khí tức bên trên Tử Sơn cũng yếu bớt, theo ánh sáng màu vàng thu liễm, rất nhiều khí thế khủng bố đều đang gia tốc tới gần Tử Sơn.

Hàn Sâm không biết lúc này đến cùng có bao nhiêu sinh vật khủng bố tới đây rồi, nhưng mà lúc ánh sáng màu vàng kia thịnh nhất, chỉ sợ bên ngoài vài ngàn dặm cũng có thể nhìn rõ ràng, nếu thật sự là có kỳ trân nghịch thiên xuất thế, chỉ sợ sẽ có thể hấp dẫn tới sinh vật khủng bố, còn nhiều hơn Không Thanh Đằng lần trước nữa.

Lúc này khí thế khủng bố ở bốn phía càng ngày càng nhiều, sinh vật siêu cấp thần huyết đều có trí tuệ rất mạnh, lẫn nhau đều cố ý giữ vững khoảng cách nhất định, trước khi nhìn thấy trái cây kỳ trân kia, không ai muốn ra tay, để cho sinh vật khủng bố khác chiếm được món lợi.

Những sinh vật khủng bố kia tiến lên, Hàn Sâm cũng tiến lên theo, chúng dừng lại, Hàn Sâm cũng không dám đi tiếp, cứ đi nửa ngày như thế, rốt cục đã đi tới chân Tử Sơn, ánh sáng màu vàng đầy trời kia cũng đã biến mất không thấy đâu nữa, chỉ có mùi thơm lạ lùng từ trên đỉnh núi bay xuống xông vào mũi, hóa thành từng luồng mùi thơm mắt thường cũng có thể thấy được, bao phủ toàn bộ Tử Sơn ở trong mây mù, giống như là cảnh tượng ở trên trời.

Thân hình của rất nhiều sinh vật khủng bố đã mơ hồ có thể thấy được, chỉ là vẫn không có ai dám trèo lên Tử Sơn, đều ở bên ngoài núi xem tình hình thế nào.

- Quỷ Huyết Đế!

Hàn Sâm nhìn thấy Tử Sơn bên kia có mấy luồng sinh cơ kinh khủng đang tới gần Tử Sơn, nấp sang một bên xem xét, liền nhìn thấy Quỷ Huyết Đế và một đám sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Viên Hầu màu bạc, Cự Long, nham thạch cự nhân…sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết đi theo bên cạnh Quỷ Huyết Đế, sau khi trải qua lần tổn thất ở chỗ Không Thanh Đằng cùng với bị Hàn Sâm săn giết, số lượng sinh vật siêu cấp thần huyết mà Quỷ Huyết Đế có thể mang ra ngoài rõ ràng đã giảm đi rất nhiều.

Thác mùi hương ở trên núi dần dần khô héo, mùi thơm kỳ lạ cũng dần dần yếu bớt, càng ngày càng nhiều dị sinh vật tới gần Tử Sơn, đã có thể thấy rõ ràng thân hình của bọn chúng.

Khoảng cách gần Hàn Sâm nhất chính là một con trâu đực màu đen, thân thể hùng tráng giống như là kim loại đen cao tới mười trượng, trong mũi phun trào ra khói lửa, đôi mắt giống như là thiêu đốt lên nham thạch nóng chảy, bốn vó đều có ngọn lửa màu vàng đang thiêu đốt, chỗ đi qua, lưu lại nhiều ngọn lửa màu vàng giống như hoa sen đua nở.

Nhưng thời gian những ngọn lửa vàng đó tồn tại không quá dài, cũng chỉ mấy phút liền tự động dập tắt, cũng không có dẫn phát ra đại hỏa.

Xa hơn chút nữa, có một con rắn lớn năm màu tới lui tuần tra, miệng phun khói màu, những nơi đi qua tất cả cỏ cây đều héo rũ, khói kia tuyệt đối là kịch độc kinh khủng.

Kể cả Quỷ Huyết Đế ở bên trong, mặc dù những sinh vật khủng bố này đang tới gần Tử Sơn, nhưng mà cũng chỉ là đến chân núi mà thôi, tựa hồ trong lòng đều có kiêng kị, đều không dám đạp vào Tử Sơn.

Hàn Sâm đại khái đếm lại một lần, kể cả bọn Quỷ Huyết Đế ở bên trong, sinh vật siêu cấp thần huyết ở gần Tử Sơn đã không dưới hai mươi con, tuy nói đại đa số đều là độc hành mà đến, nhưng mà số lượng này đã hết sức kinh người.

Hàn Sâm âm thầm may mắn mình không nóng đầu trấn thủ Sát Na Tí Hộ Sở, nếu không thì chút nhân thủ kia của hắn, đừng nói Linh Miêu Ưng và Tử Vong Tang Chung còn chưa hoàn thành lột xác, cho dù lột xác hoàn thành cũng không ngăn được.

- Bây giờ cũng không có biện pháp gì khác, chỉ có thể đi một bước tính một bước, nếu như Hoàng Kim Bảo Rương thật sự là kỳ trân, đoạt được bao nhiêu hay bấy nhiêu vậy.

Hàn Sâm đã bỏ đi ý định độc chiếm Hoàng Kim Bảo Rương.

Lúc Hàn Sâm đang âm thầm suy tư, lại nghe thấy trên Tử Sơn mơ hồ truyền ra tiếng nhạc, cũng nghe không hiểu là nhạc khí gì, hư vô cực kì huyền diệu, lượn lờ mông lung như tiên nhạc trên thiên giới.

Tiếng nhạc cùng một chỗ, Hàn Sâm chỉ cảm thấy trong đầu một trận mơ hồ, vậy mà không tự chủ được đi về phía Tử Sơn kia.

Nhưng cũng chỉ là trong tích tắc, Hàn Sâm đã lập tức giật mình tỉnh lại, trong lòng lập tức cả kinh, chuyển mắt nhìn tới, đã thấy Sát Na Nữ Đế đang đi về phía Tử Sơn.

Không chỉ là cô ta, sinh vật siêu cấp thần huyết ở gần Tử Sơn đều giống như mất hồn, cả đám đều đặt chân lên Tử Sơn, đi lên trên núi.

Hàn Sâm vội vàng thu Sát Na Nữ Đế vào trong Hồn Hải, nhìn rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết đạp vào Tử Sơn, mà ngay cả Quỷ Huyết Đế cũng không ngoại lệ.

Nhưng đạp vào trong Tử Sơn chưa được vài bước, Quỷ Huyết Đế đã tỉnh táo lại, có chút kinh dị ngăn cản sinh vật siêu cấp thần huyết do y mang tới.

Chỉ là những sinh vật siêu cấp thần huyết đó vậy mà không hề nghe theo mệnh lệnh của y, vẫn đi lên trên Tử Sơn.

Cũng có mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết giống như là Quỷ Huyết Đế đều tỉnh táo lại, sinh vật siêu cấp thần huyết Quỷ Huyết Đế mang tới, cũng chỉ có con Viên Hầu màu bạc kia tỉnh táo lại, những con khác đều đi thẳng lên trên đỉnh núi mây mù.

Ánh mắt của Quỷ Huyết Đế cực kỳ phức tạp, tựa hồ đang suy nghĩ tiến hay lùi, mặc dù trên núi có thiên địa linh vật phát ra sinh cơ, nhưng lại quỷ dị như vậy, liền y cũng không biết có nên đi về phía trước hay không.

Lúc Quỷ Huyết Đế đang do dự, tiếng nhạc kia lại đột nhiên ngừng lại, mây mù trên đỉnh núi cũng theo đó phát ra, một luồng tinh khí bàng bạc phun ra ngoài, sáu luồng sáng màu vàng xông lên trời.

- Trái cây Hoàng Kim Bảo Rương thành thục à?

Trong lòng Hàn Sâm chấn động, cũng không biết có nên gọi bọn Vương Vũ Hàng đến hay không, tình huống nơi này vẫn rất quỷ dị.

Chương 855: Tranh Đoạt

Rống!

Đám sinh vật khủng bố đều tỉnh lại, cũng không biết là con sinh vật siêu cấp thần huyết nào phát ra một tiếng rít lên, liền phóng lên trên đỉnh núi.

Rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết đều làm như thế, cả đám đều điên cuồng phóng tới chỗ ánh sáng màu vàng xông trời kia, hiển nhiên là muốn cướp đoạt trái cây Hoàng Kim Bảo Rương.

Sinh mạng tinh khí giống như sóng biển phun trào chảy xuống, khiến cho chỗ có sinh vật đều vì thế mà rung, thân thể giống như là được tưới nhuần, tản mát ra sức sống thanh xuân.

Quỷ Huyết Đế cắn răng một cái, cũng phóng lên trên đỉnh núi Sát Na Tí Hộ Sở, thoạt nhìn vẫn không nỡ bỏ thiên địa kỳ trân này.

Trong lòng Hàn Sâm do dự, trong lòng của hắn mơ hồ có chút bất an, luôn cảm thấy hình như có chuyện gì đó sắp xảy ra, chần chờ hồi lâu, cũng không phát ra tín hiệu gọi bọn Vương Vũ Hàng chạy tới.

Triệu hoán Sát Na Nữ Đế đi ra, Hàn Sâm nhìn cô ta hỏi:

- Cô xem tình huống bên kia như thế nào?

Sát Na Nữ Đế đánh giá đỉnh núi, nhìn sinh mệnh tinh khí giống như nước thủy triều kia nói ra:

- Sinh mệnh tinh khí bộc phát như vậy, tựa hồ thật sự là thiên địa kỳ trân ra đời.

- Chúng ta cũng đi lên xem một chút đi.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, trong lòng dĩ nhiên đã có quyết định, không phát tín hiệu cho bọn Vương Vũ Hàng, chỉ là sờ lên đầu Tiểu Ngân Ngân, để cho Sát Na Nữ Đế ở phía trước dẫn đường, cũng đi tới chỗ ánh sáng màu vàng chiếu lên trời kia.

Xuyên qua đỉnh núi đầy mây mù hương khí, rốt cục lại đi tới Sát Na Tí Hộ Sở quen thuộc, Tí Hộ Sở này cũng không có gì thay đổi, nhưng mà ở bên trong Tí Hộ Sở, cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ kia đã cao tới trăm trượng,

toàn thân lượn lờ tiên khí, bên ngoài cây lượn lờ tiên khí, trên cây kết ra sáu cái Hoàng Kim Bảo Rương đang phát ra ánh sáng màu vàng xông lên trời.

Hàn Sâm nhìn thấy sáu cái Hoàng Kim Bảo Rương kia nhịn không được nao nao, lúc trước sáu cái Hoàng Kim Bảo Rương đều giống hệt như nhau, nhưng mà hiện tại lại có rất nhiều biến hóa, sáu trái cây Hoàng Kim Bảo Rương hiện tại có lớn có nhỏ, có dài có ngắn, có vuông có dẹp, từng cái Hoàng Kim Bảo Rương đều có hình dạng lớn nhỏ không giống nhau.

Nhưng mà từng cái Hoàng Kim Bảo Rương đều tản ra sinh mệnh tinh khí kinh khủng, bảo quang linh khí sáng chói khiến người ta cơ hồ không mở mắt ra được.

Con Tiên Hạc kia phát ra một tiếng hét dài, từ đầu cành ngang trời xẹt qua, mổ xuống một cái Hoàng Kim Bảo Rương ở phía trên nhất, ngậm lên miệng liền muốn bay vút đi.

Lập tức có một con ác thú có bốn cánh sau lưng cùng con Cự Long kia ngang trời bay tới, ngăn cản đường đi của Tiên Hạc, trên không trung tranh đoạt cái Hoàng Kim Bảo Rương kia.

Thấy Tiên Hạc mổ xuống Hoàng Kim Bảo Rương cũng không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, đông đảo sinh vật khủng bố không thể kìm được, nhao nhao xông về mục tiêu của mình.

Quỷ Huyết Đế mang theo bọn Viên Hầu màu bạc tiến lên, trực tiếp hái xuống một cái Hoàng Kim Bảo Rương chỉ lớn cỡ khối rubik, sau đó liền hướng tới một cái Hoàng Kim Bảo Rương khác ở bên cạnh.

Cũng chỉ là trong tích tắc, sáu cái Hoàng Kim Bảo Rương đều đã có chủ nhân, vị trí Hàn Sâm có chút xa, muốn xông tới nhưng đã chậm.

Mà đây cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi, cho dù lấy được Hoàng Kim Bảo Rương, dưới nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết nhìn chằm chằm như vậy, cũng khó có thể lập tức đào thoát.

Bên trong Tí Hộ Sở lập tức rơi vào một mảnh hỗn chiến, tất cả các sinh vật khủng bố đều đang cướp đoạt Hoàng Kim Bảo Rương.

Tiếng gầm của Cự Thú bên tai không dứt, các loại lực lượng kinh khủng ở trong Tí Hộ Sở bạo phát ra.

Chiến hỏa ngập trời, khói độc kinh khủng, mảng lớn lôi điện, từng loại lực lượng kinh khủng nổ tung ở bên trong Tí Hộ Sở, nếu không phải là Sát Na Tí Hộ Sở vô cùng cứng rắn, cơ hồ là không có cách nào bị phá hủy, chỉ sợ sớm đã hóa thành một vùng phế tích rồi.

- Muốn đi ra ngoài cướp đoạt Hoàng Kim Bảo Rương không?

Sát Na Nữ Đế hỏi.

- Chờ một chút.

Hàn Sâm không hề vội vã ra tay, nhìn chằm chằm vào Quỷ Huyết Đế, y đã cướp được hai cái Hoàng Kim Bảo Rương, nhưng vẫn không hề cảm thấy thỏa mãn, vẫn dẫn theo sinh vật siêu cấp thần huyết giết về phía một cái Hoàng Kim Bảo Rương khác.

Hàn Sâm trước kia đã chiến đấu qua một lần với Quỷ Huyết Đế, nhưng mà lại không biết lực lượng của y rốt cuộc là gì, lúc này có cơ hội, vừa vặn ở bên cạnh xem cho rõ ràng.

Sau khi xem trong chốc lát, khuôn mặt Hàn Sâm lộ ra vẻ hiểu ra, dĩ nhiên đã nhìn ra lần trước Quỷ Huyết Đế làm như thế nào để tiếp cận hắn.

Chỉ thấy thân hình Quỷ Huyết Đế lóe lên, liền hư không tiêu thất, thời điểm xuất hiện trở lại, đã ở bên cạnh một con sinh vật siêu cấp thần huyết đoạt được một cái Hoàng Kim Bảo Rương, một quyền đánh lên trên người con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, đánh nó văng ra xa hơn mười thước, đồng thời cũng đoạt Hoàng Kim Bảo Rương lại.

Loại tình huống quỷ dị này Hàn Sâm đã xem rất nhiều lần, rốt cục hắn đã có thể xác định, Quỷ Huyết Đế thực sự không phải là có được năng lực thuấn di, y chỉ là có thể xuyên qua cái bóng mà thôi.

Quỷ Huyết Đế chỉ cần đứng ở trong bóng là có thể cùng cái bóng kia hòa làm một thể, sau đó di động ở trong bóng, giống như là di chuyển ở trong

một thế giới khác, căn bản không có cách nào công kích tới, cũng khó có thể bị cảm giác được.

- Thì ra là thế.

Sau khi thấy rõ lực lượng của Quỷ Huyết Đế, Hàn Sâm lập tức nhẹ nhõm hơn.

Mặc dù lực lượng bóng của Quỷ Huyết Đế rất mạnh rất quỷ dị, nhưng cũng không phải là vô địch, y chỉ có thể đi vào cái bóng có kích thước nhất định, cũng không dám tiến vào bên trong cái bóng quá nhỏ bé, hơn nữa phải là lúc cái bóng tương liên, y mới có thể di động qua được.

Chỉ cần bóng của mình không cùng bóng của y trùng lại với nhau, Quỷ Huyết Đế muốn trốn vào trong đó, cũng chỉ có thể tự đi tới.

Nhưng mà trong Tí Hộ Sở có rất nhiều cung điện, có mảng lớn bóng râm tồn tại, rất thuận tiện cho Quỷ Huyết Đế, khiến cho y có thể đi lại khắp bốn phía mà không gặp trở ngại, đã đoạt được ba cái Hoàng Kim Bảo Rương.

Bởi vì đoạt được ba cái Hoàng Kim Bảo Rương, Quỷ Huyết Đế cũng bắt đầu bị các sinh vật siêu cấp thần huyết khác vây công, chỉ là có những sinh vật siêu cấp thần huyết như bọn Viên Hầu màu bạc bảo vệ y, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có sinh vật siêu cấp thần huyết nào có thể làm gì được y.

- Chỗ tốt không thể để cho y chiếm toàn bộ.

Hàn Sâm nhìn thấy bộ dáng lòng tham không đáy của Quỷ Huyết Đế, ngược lại còn lộ ra vẻ vui mừng.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không hề chuẩn bị trực tiếp xuống tay với Quỷ Huyết Đế, ánh mắt ngược lại nhắm vào con Viên Hầu màu bạc kia.

Viên Hầu màu bạc có lực lượng lớn vô cùng, thân thể cứng như sắt, ra tay như gió, mặc dù không có lực lượng đặc thù, mhưng mà mạnh mẽ không có cách nào tưởng tượng nổi, trực tiếp dùng móng vuốt là có thể xé rách thân thể của sinh vật siêu cấp thần huyết.

Mà sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường lại khó có thể làm nó bị thương, mặc kệ cho phong hỏa lôi điện đánh lên trên người nó, cũng chỉ khiến bộ lông màu bạc của nó có một chút cháy đen, hét thảm một tiếng mà thôi, khó có thể chân chính làm nó bị thương.

- Trước tiên diệt nó, Quỷ Huyết Đế liền mất đi một cánh tay quan trọng.

Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào con Viên Hầu màu bạc đi theo bên cạnh Quỷ Huyết Đế tung hoành giết chóc bạo lực kia.

Hàn Sâm muốn giết nó, còn có một nguyên nhân quan trọng, con Viên Hầu màu bạc kia là một con siêu cấp thần huyết đời thứ hai, giết nó tự nhiên sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng mà thân thể của con Viên Hầu màu bạc kia quá mạnh mẽ, Hàn Sâm đang một mực quan sát, phải như thế nào mới có thể giết nó, nhất định phải nhất kích tất sát.

Rất nhanh, Hàn Sâm liền phát hiện chỗ khác thường, mặc dù thoạt nhìn thì con Viên Hầu màu bạc kia giống như là tung hoành vô địch không sợ hãi, một cặp móng có thể mạnh mẽ xé xác Cự Long.

Thế nhưng mà Hàn Sâm phát hiện ra nó rất chú ý che chở lỗ tai của mình, bình thường lúc gặp phải công kích tương đối mạnh, nó đều sẽ cố ý tránh đi lỗ tai.

Đôi lỗ tai này có hình dạng như ốc sên, giống như lông của nó đều phát ra ánh bạc sáng loáng, kích cỡ cũng tương đương với một quả trứng gà.

Chương 856: Bảo Rương Khai Mở

Khắp nơi trên quảng trường đều là máu của sinh vật siêu cấp thần huyết, cơ hồ đã bao phủ quảng trường lại, Hàn Sâm nhìn có chút đau lòng, chuông nhỏ màu xanh da trời đã đang trong quá trình lột xác, những dòng máu này cũng chỉ có thể lãng phí.

Một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên, con Tiên Hạc kia phun máu ra tung tóe, bị Cự Long cắn nát đầu, trái cây Hoàng Kim Bảo Rương lập tức rớt xuống, bị một con sâu lớn giống như là con rết bắt lấy.

Đây là con sinh vật siêu cấp thần huyết thứ nhất bị giết, thân thể có máu tươi văng tung tóe dần dần tiêu tán, chỉ còn sót lại một viên gen sinh mệnh tinh hoa.

Con Cự Long kia một ngụm nuốt gen sinh mệnh tinh hoa của Tiên Hạc xuống, lập tức lại giết về phía con rết khổng lồ kia.

Hàn Sâm nhìn một lúc lâu, rốt cục tìm được một cơ hội, triệu hồi tiểu thiên sứ cùng Sát Na Nữ Đế ra, để cho hai người cùng một chỗ vây giết con Viên Hầu màu bạc.

Coong!

Viên Hầu màu bạc lấy cánh tay chặn đại kiếm của tiểu thiên sứ, tiểu thiên sứ được lực lượng của Cương Thiết Kỵ Sỹ Vương phụ thể gia trì, vậy mà cũng chỉ có thể lưu lại một vết máu nông trên cánh tay cường tráng của Viên Hầu màu bạc, mạnh mẽ không có cách nào tưởng tượng.

Nhưng mà Sát Na Nữ Đế lại thuấn di đến bên cạnh Viên Hầu màu bạc, trực tiếp một quyền đánh lên bên trên tai trái của nó.

Răng rắc!

Giống như là âm thanh vỏ ốc sên bị nổ nát, tai trái của Viên Hầu màu bạc bị Sát Na Nữ Đế đánh nát.

Viên Hầu màu bạc lập tức phát ra một tiếng rú thảm, theo bản năng thò tay phải đi che tai trái của mình.

Hàn Sâm lập tức cầm lấy Xích Diễm Bạo Long Đột hung hăng đâm vào tai phải của nó, giống như là rắn độc xoay tròn chui vào.

Rống!!!!

Viên Hầu màu bạc phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên, một tay nắm lấy Xích Diễm Bạo Long Đột, trực tiếp ném Hàn Sâm bay ra ngoài, sức mạnh lớn không có cách nào tưởng tượng.

Thế nhưng mà sau khi hai lỗ tai của nó bị thương, thất khổng đều chảy ra máu tươi, hào quang màu bạc trên người vậy mà mau chóng xói mòn, thân thể tựa hồ yếu đi rất nhiều.

Tiểu thiên sứ lại chém xuống một kiếm, Viên Hầu màu bạc lại dùng cánh tay đi ngăn cản, thế nhưng lại bị chém xuống một đoạn cánh tay, sau khi lỗ tai bị phá hủy, nó vậy mà cũng yếu đi không ít.

Quỷ Huyết Đế nhìn thấy ba người bọn Hàn Sâm vây công Viên Hầu màu bạc, hơn nữa còn đả thương nặng nó, lại thấy Hàn Sâm bay qua bay lại, lập tức giận dữ, cũng bất chấp việc đi đoạt Hoàng Kim Bảo Rương của người khác, liền giết tới chỗ Hàn Sâm bên này.

Đồng thời còn phát ra mệnh lệnh, khiến cho những con sinh vật siêu cấp thần huyết dưới tay y đều hướng về Hàn Sâm vây tới.

Cự Long đến từ trên trời, bóng mờ lập tức bao phủ cả người Hàn Sâm, thân thể Quỷ Huyết Đế lóe lên, lập tức sáp nhập vào trong bóng râm, thời điểm xuất hiện lại đã ở sau lưng Hàn Sâm.

Thế nhưng mà một trảo này của Quỷ Huyết Đế lại rơi vào khoảng không, thân hình Hàn Sâm chớp động, vậy mà tránh khỏi một trảo này của y.

- Cùng một chiêu thuật, mày cho rằng lần này vẫn còn hữu dụng đối với tao sao?

Hàn Sâm trở tay tung một đòn Xích Diễm Bạo Long Đột đập tới Quỷ Huyết Đế.

Nếu như hắn đã biết Quỷ Huyết Đế dùng bóng mờ để che dấu, ẩn trốn, dùng Động Huyền Khí dự phán cùng cảm ứng vị trí y xuất hiện cũng không phải việc khó.

Quỷ Huyết Đế đương nhiên là không tin Hàn Sâm có thể chống lại y, liên tục trốn vào trong bóng mờ săn giết Hàn Sâm, chỉ là mấy lần đều bị Hàn Sâm phát hiện, thế mới biết là Hàn Sâm thật sự có thể biết rõ vị trí y từ trong bóng mờ hiện ra, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Rống!!!

Viên Hầu màu bạc bên kia lại hét thảm lên một tiếng, cái đầu đã bị tiểu thiên sứ chém xuống.

"Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Ngân Huyết Mi Hầu, đạt được thú hồn Ngân Huyết Mi Hầu, thịt có thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen."

Âm thanh nhắc nhở săn giết vang lên, trong lòng Hàn Sâm lập tức mừng như điên, rốt cục lại đạt được một cái thú hồn siêu cấp thần huyết.

Quỷ Huyết Đế vô cùng tức giận, muốn lao tới chỗ Hàn Sâm, lại bị một con sinh vật siêu cấp thần huyết giết tới ngăn lại, vài con sinh vật siêu cấp thần huyết khác nhào tới, muốn cướp đoạt ba cái Hoàng Kim Bảo Rương trên người Quỷ Huyết Đế.

Trong Sát Na Tí Hộ Sở hỗn loạn tưng bừng, Tiểu Ngân Ngân lại thừa dịp loạn đánh về phía thi thể Ngân Huyết Mi Hầu, cắn nuốt thịt của nó.

Hàn Sâm mau chóng lui tới chỗ không có bóng râm, miễn cho Quỷ Huyết Đế một lần nữa tiến vào trong bóng râm công kích hắn, mặc dù Hàn Sâm có thể né tránh, nhưng vẫn có chút phiền phức, vạn nhất có sai lầm gì đó thì sẽ bị trọng thương.

Quỷ Huyết Đế lại cực kỳ hận Hàn Sâm, vậy mà trực tiếp bay lên đuổi theo, đồng thời trong miệng phát ra tiếng rít lên.

Cự Long nghe được tiếng rít của Quỷ Huyết Đế, lập tức bay đến trên không trên đầu Hàn Sâm, mảng lớn bóng râm bao phủ thân thể Hàn Sâm.

Quỷ Huyết Đế lập tức trốn vào trong bóng râm, đánh tới Hàn Sâm bên này.

Khóe miệng Hàn Sâm lộ ra một tia cười lạnh, lần này vậy mà không thèm né tránh, trực tiếp ngang trời đấm ra một quyền, chỉ thấy lôi điện màu bạc trên nắm tay hóa thành một vầng mặt trời màu bạc, chiếu sáng bốn phía như tuyết.

PHỐC!

Quỷ Huyết Đế còn chưa thể trốn vào trong bóng của Hàn Sâm, lập tức miệng phun máu tươi, từ trong bóng của Cự Long bắn ra ngoài.

Sát Na Nữ Đế một lần nữa sử dụng lực lượng thuấn di, một quyền đánh lên trên đầu Quỷ Huyết Đế, lập tức đánh lún đầu Quỷ Huyết Đế vào bên trong gạch đá, đồng thời duỗi tay nắm lấy ba cái Hoàng Kim Bảo Rương kia, bay lui sang một bên.

Khắp khuôn mặt Quỷ Huyết Đế đều là máu tươi, thoạt nhìn đã bị thương rất nặng, nhưng mà vẫn bò lên, nổi giận gầm lên một tiếng, cùng những sinh vật siêu cấp thần huyết khác đánh về phía Sát Na Nữ Đế, muốn đoạt lại ba cái Hoàng Kim Bảo Rương kia.

- Đi mau.

Hàn Sâm lập tức ra lệnh cho Sát Na Nữ Đế đào tẩu, có thể đoạt được ba trái cây Hoàng Kim Bảo Rương đã coi như là thu hoạch rất lớn, bảo vệ trước rồi nói sau.

Dùng tốc độ của Sát Na Nữ Đế, đào tẩu sẽ không thành vấn đề.

Thế nhưng mà vượt ra ngoài ý liệu của Hàn Sâm, nhìn những sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Quỷ Huyết Đế đánh về phía cô ta, Sát Na Nữ Đế cũng không hề nghe theo mệnh lệnh của Hàn Sâm lập tức đào tẩu.

Chỉ thấy trên khuôn mặt lãnh diễm kia của Sát Na Nữ Đế hiện ra một tia miệt thị, giống như hết sức khinh thường đám sinh vật siêu cấp thần huyết đang đánh về phía cô ta.

Bàn tay như ngọc trắng nhẹ giơ lên, Sát Na Nữ Đế vậy mà mở ba cái Hoàng Kim Bảo Rương trong tay ra, chỉ thấy ở trong Hoàng Kim Bảo Rương có

vầng sáng lưu chuyển, khí tức vô cùng kinh khủng từ trong đó tuôn ra.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, sắc mặt trở nên có chút khó coi, biết chuyện có chút không ổn rồi.

Hoàng Kim Bảo Rương đã bị hái xuống đã lâu, nhưng lại không có dị sinh vật nào có thể mở chúng nó ra, những Hoàng Kim Bảo Rương này cực kỳ cứng rắn, cho dù bị sinh vật siêu cấp thần huyết nuốt vào cũng vô dụng.

Hàn Sâm vừa rồi đã tận mắt nhìn thấy một con sinh vật siêu cấp thần huyết nuốt Hoàng Kim Bảo Rương vào, sau khi bị vạch tìm tòi ở trong thân thể, cái Hoàng Kim Bảo Rương kia vẫn còn hoàn hảo không chút tổn hại nào.

Ăn không được mà cũng không ai có thể mở Hoàng Kim Bảo Rương ra, hiện tại lại bị Sát Na Nữ Đế tiện tay mở ra, lập tức để cho Hàn Sâm ý thức được cái gì.

Lúc trước Hàn Sâm cũng đã có hoài nghi, Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ sống ở bên trong Sát Na Tí Hộ Sở, thật sự rất khó tin tưởng là không có quan hệ gì với Sát Na Nữ Đế.

Thế nhưng mà cho tới nay biểu hiện của Sát Na Nữ Đế đều rất không tồi, cũng đã thần phục chịu Hàn Sâm khống chế, sinh tử ở trong một ý niệm của Hàn Sâm, cho nên Hàn Sâm cũng không nghĩ quá nhiều.

Bây giờ nhìn lại cũng rất không được bình thường, Sát Na Nữ Đế tuyệt đối biết rõ lai lịch của Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ, chỉ là cô ta vẫn giấu diếm không nói, cho tới hiện tại mới đột nhiên ra tay, nhất định là có mưu đồ.

Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào Sát Na Nữ Đế cùng ba cái Hoàng Kim Bảo Rương mà cô ta đã mở ra, muốn nhìn rõ ràng xem rốt cuộc là bên trong có thứ gì.

Chương 857: Lục Bảo Xuất Thế

Ánh sáng màu vàng trong ba cái Hoàng Kim Bảo Rương tỏa rộng, tất cả đều có một vật từ trong đó bay ra, liền treo ở trước mặt Sát Na Nữ Đế.

Ba vật kia theo thứ tự là một thanh đoản kiếm màu tím, một cái chùy nhỏ màu tím cùng một cái lá chắn nhỏ màu tím.

Đoản kiếm dài hai xích, tấm chắn lớn hơn nắp nồi một chút, đầu chùy của cái chùy nhỏ kia hiện lên hình trụ, chỉ to cỡ nắm tay, chuôi chùy đằng sau to cỡ một ngón tay cũng chỉ dài nửa xích.

Ba thứ đồ kia thoạt nhìn đều hơi nhỏ, không biết là làm được cái gì, sau khi chúng từ trong Hoàng Kim Bảo Rương bay ra ngoài, Hoàng Kim Bảo Rương lập tức vỡ vụn, hóa thành từng điểm ánh sáng màu vàng bay ra biến mất.

Nhìn thấy ba vật màu tím kia, đông đảo sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Quỷ Huyết Đế lập tức nhào tới, muốn cướp đoạt bảo bối kia.

Xung lên trước nhất là con trâu đực màu đen kia, thân hình kim loại dài mười trượng mang theo uy thế hủy thiên diệt địa điên cuồng xông tới.

Chợt thấy Sát Na Nữ Đế duỗi tay nắm lấy chùy nhỏ màu tím, mạnh mẽ gõ một cái lên đỉnh đầu con trâu đực màu đen kia.

Kích cỡ của chùy nhỏ cùng trâu đực màu đen hoàn toàn là một trời một vực, giống như con muỗi so với con voi, nhưng mà một phát gõ này, trâu đực màu đen lại lập tức ngừng lại.

Giống như là xe lửa đang có tốc độ 300 m/s trong giây lát ngừng lại, con trâu đực màu đen kia lập tức bị định ngay tại chỗ, sau đó liền thấy một tia máu tươi từ trên đỉnh đầu chỗ Sát Na Nữ Đế gõ trúng chảy xuống.

Răng rắc! Răng rắc!

Trên người con trâu đực màu đen truyền đến tiếng nổ vang liên tục, xương cốt toàn thân giống như là bị đập bể, thân thể cao mười trượng giống như là bùn nhão co quắp ở trên mặt đất, bộ dáng kia tuyệt đối là không sống nổi, đã chết không thể chết hơn.

Tất cả mọi người đều ứa ra mồ hôi lạnh, rất nhiều sinh vật khủng bố đang phóng tới chỗ Sát Na Nữ Đế đều dừng bước, hiển nhiên đều kinh sợ ghê gớm.

Đây chính là một con sinh vật siêu cấp thần huyết đó, hơn nữa còn là một con siêu cấp thần huyết đời thứ hai, lại bị một búa nện chết đi như vậy, quả thực là không có cách nào tưởng tượng.

Mà ngay cả Quỷ Huyết Đế cùng Hàn Sâm đều lộ ra vẻ kinh hãi, mở to hai mắt nhìn tới Sát Na Nữ Đế cùng ba thanh vũ khí màu tím kia.

Chúng bất động, không có nghĩa là Sát Na Nữ Đế bất động, trong lúc thân ảnh chớp động, Sát Na Nữ Đế đã giết đến trước mặt con rết khổng lồ có được Hoàng Kim Bảo Rương.

Thanh kiếm nhỏ màu tím chém xuống, ánh sáng tím hóa thành kiếm quang, giống như là cắt đậu hủ, trực tiếp chém con rết to lớn kia thành hai nửa, quả thực giống như giết gà làm thịt chó vậy.

Cái Hoàng Kim Bảo Rương thứ tư cũng đã rơi vào trong tay Sát Na Nữ Đế, tâm niệm Hàn Sâm vừa động, liền muốn thu Sát Na Nữ Đế vào bên trong Hồn Hải, hắn đã nhìn ra sự việc sắp hỏng bét rồi, chỉ sợ là Sát Na Nữ Đế muốn làm phản.

Thế nhưng mà ai biết Sát Na Nữ Đế vậy mà không động đậy gì, chỉ thấy hào quang trên tấm chắn màu tím trong tay cô ta tỏa sáng, hóa thành một cái lồng ánh sáng màu tím bao phủ Sát Na Nữ Đế lại, dĩ nhiên khiến cho Hàn Sâm không có cách nào khống chế cô ta nữa, lực lượng khế ước bị ngăn cách ra.

Sát Na Nữ Đế quỷ dị cười cười nhìn Hàn Sâm, sau đó cũng không quan tâm tới Hàn Sâm nữa, mở cái Hoàng Kim Bảo Rương thứ tư ra, cái Hoàng Kim Bảo Rương này khá lớn, chỉ thấy ánh sáng màu tím trong đó tỏa ra, một cái áo giáp màu tím bay ra, trực tiếp mặc lên trên người của Sát Na Nữ Đế.

Sát Na Nữ Đế giống như Cổ Ma Thần ánh mắt chớp động, một tay nắm lấy thanh kiếm nhỏ một tay nắm lấy chùy nhỏ, đánh tới một con sinh vật siêu cấp thần huyết đoạt được Hoàng Kim Bảo Rương khác.

Đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, không có cách nào ngăn cản, mặc kệ là sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh cỡ nào, ở trước mặt Sát Na Nữ Đế đều không chịu nổi một kích, mà công kích của bọn nó dưới sự phòng hộ của tấm chắn cùng áo giáp, căn bản không có tác dụng đối với Sát Na Nữ Đế.

Hàn Sâm xoay người chạy, Sát Na Nữ Đế cười cười khiến cho Hàn Sâm sởn hết cả gai ốc, nào còn có tâm tư đi đoạt bảo, hiện tại hắn thầm nghĩ chạy càng xa càng tốt.

Sát Na Nữ Đế vậy mà có thể dựa vào những vũ khí cùng tấm chắn ở trong Hoàng Kim Bảo Rương kia ngăn cản lực lượng khế ước, khiến cho Hàn Sâm không có cách nào tiếp tục khống chế cô ta, cường đại đến trình độ khủng bố như vậy, giết sinh vật siêu cấp thần huyết đều giống như giết gà, Hàn Sâm càng không phải là đối thủ của cô ta.

Hàn Sâm coi cô ta như nữ bộc để sai bảo lâu như vậy, nhất định là Sát Na Nữ Đế đã ghi hận trong lòng, đợi tới lúc cô ta đoạt được tất cả Hoàng Kim Bảo Rương, chỉ sợ sẽ quay đầu đối phó hắn, đến lúc đó chỉ sợ là mình chết như thế nào cũng không biết.

Trong lòng Hàn Sâm có chút đắng chát, nhưng mà không ai ngờ Dị Linh đã thần phục lại vẫn có thể chống cự lực lượng khế ước, trước kia căn bản chưa từng xảy ra việc này, mà ngay cả ở trong Tí Hộ Sở Bán Thần cũng chưa từng nghe nói qua, việc Dị Linh đã thần phục lại làm phản, Hàn Sâm dù thông minh thế nào đi nữa cũng không nghĩ ra những thứ này.

Không chỉ là Hàn Sâm đang lẩn trốn, tất cả các sinh vật siêu cấp thần huyết, kể cả Quỷ Huyết Đế đều đang trốn chạy.

Hàn Sâm chạy ra khỏi Tử Sơn không bao xa, liền nghe phía sau liên tục truyền đến tiếng kêu thảm thiết của sinh vật siêu cấp thần huyết, chỉ sợ là tất cả Hoàng Kim Bảo Rương đều đã rơi vào trong tay Sát Na Nữ Đế, hơn nữa cô ta vẫn còn đang đại khai sát giới.

Sát Na Nữ Đế vốn là đỉnh cấp ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, hiện tại cô ta lại có áo giáo cùng vũ khí khủng bố như vậy, coi như là sinh vật siêu cấp thần huyết, ở trước mặt cô ta cũng rất khó trốn đi được.

Aaaa!

Một tiếng hét thảm vang vọng bầu trời, thân thể Hàn Sâm chấn động, âm thanh kia rõ ràng là đến từ Quỷ Huyết Đế, chỉ sợ là đã bị giết chết.

Hàn Sâm càng thêm liều mạng chạy trốn, Quỷ Huyết Đế còn có cơ hội phục sinh, hắn lại không có năng lực như vậy, chỉ có thể mau chóng chạy trốn.

Sau khi Quỷ Huyết Đế tử vong, sau lưng xuất hiện yên tĩnh trong một khoảng thời gian ngắn, loại yên tĩnh này lại khiến Hàn Sâm rất là không an tâm, quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhưng lại bị hù thiếu chút nữa từ trên không trung rơi xuống.

Chỉ thấy Sát Na Nữ Đế không một tiếng động đứng ở đằng sau hắn, đôi mắt đẹp lạnh lẽo như huyền băng muôn đời, đang lạnh như băng nhìn hắn.

Lúc này trên người Sát Na Nữ Đế ngoại trừ áo giáp màu tím, lại nhiều thêm một đôi cánh kim loại màu tím cùng vương miện màu tím trên đỉnh đầu, cả người giống như là Ma Đế thời cổ đại, trên người tản ra khí thế vô cùng khủng bố, hóa thành khí diễm màu tím thiêu đốt bên ngoài thân thể.

Nhưng mà mặc dù gần trong gang tấc, Hàn Sâm vậy mà không cảm giác thấy khí tức kia tồn tại, chỉ là dùng mắt nhìn tới, mới giật mình phát hiện ra khí thế khủng bố kia tồn tại.

- Khụ khụ, Nữ Đế đại nhân, thật sự là chúc mừng cô, lấy được sáu cái bảo bối này, thật đáng mừng.

Hàn Sâm vừa nói trong lòng vừa xuất hiện trăm ngàn ý nghĩ, hy vọng có thể nghĩ ra một phương pháp để thoát thân.

Thế nhưng mà mặc cho Hàn Sâm nghĩ vỡ đầu, cũng không nghĩ ra được làm sao có thể ở trước mặt Sát Na Nữ Đế chạy trốn, những vũ khí áo giáp sinh ra trong Hoàng Kim Bảo Rương kia thật sự là lợi hại khó có thể tưởng tượng, khiến cho Hàn Sâm không nghĩ ra một chút đối sách nào.

Chương 858: Hạt Giống Gen

Tim Hàn Sâm đập rộn lên, lực lượng trong hai thận tuôn ra, một nửa thân thể chớp động tia chớp, một nửa thân thể ngân vang tiếng chuông, hóa thành một vầng mặt trời màu bạc, hung hăng đánh lên trên bụng Sát Na Nữ Đế.

Tiểu Ngân Ngân toàn lực phun ra lôi điện màu bạc, nổ tung ở trước mặt Sát Na Nữ Đế.

Thế nhưng mà lực lượng kinh khủng như vậy, ở trên người Sát Na Nữ Đế lại giống như là gió xuân thoảng qua, căn bản không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với cô ta.

Tiên khí ở phía trên áo giáp lượn lờ, vương miện rủ xuống một luồng ánh sáng màu tím, dùng âm kình đánh ra Đại Lôi Âm Quyền, căn bản không thấu vào bên trong áo giáp của Sát Na Nữ Đế nổi.

Lôi điện màu bạc đã bị tan ra ở trong vầng sáng màu tím, không thể làm Sát Na Nữ Đế bị thương một sợi lông mi.

- Cậu có thủ đoạn gì tôi còn không rõ ràng sao? Chớ ở trước mặt tôi tốn thời gian nữa, chuyện đó sẽ chỉ làm cho cậu chết nhanh hơn. bổn đế còn không muốn giết chết cậu nhanh như vậy, cậu cũng không cần khiêu chiến sự chịu đựng của tôi.

Sát Na Nữ Đế một tay tóm lấy Hàn Sâm, một tay tóm lấy Tiểu Ngân Ngân, hai cánh chấn động, trực tiếp phá không mà đi, chỉ là áp lực phá không kia đã làm cho Hàn Sâm cùng Tiểu Ngân Ngân cảm thấy toàn thân bị chèn ép tới mức bộ xương đều sắp vỡ vụn ra.

Bành! Bành!

Sau một lát, Hàn Sâm cùng Tiểu Ngân Ngân bị ném ngã trên mặt đất, đau đớn kêu lên thảm thiết.

Hàn Sâm cố nén toàn thân đau đớn dò xét xung quanh, đã thấy Sát Na Nữ Đế lại mang bọn họ về Sát Na Tí Hộ Sở, hơn nữa đang ở phía dưới cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ kia.

Tiểu Ngân Ngân từ lúc sinh ra đến hiện tại, chưa bao gờ bị thua thiệt như vậy, hung tính nổi lên, liền muốn lại tiếp tục công kích Sát Na Nữ Đế, nhưng lại bị Hàn Sâm một phát bắt được, ngăn trở hành động của nó.

Bọn họ hiện tại căn bản không phải là đối thủ của Sát Na Nữ Đế, tùy tiện ra tay chỉ sẽ gây ra sát ý của cô ta, đã cô ta còn không có ý hạ sát thủ, có lẽ là còn có một chút hi vọng sống, không cần vội vã dốc sức liều mạng.

Hàn Sâm nhìn Sát Na Nữ Đế đứng ở dưới gốc cây, chỉ thấy ánh mắt cô ta dừng ở Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ, đứng ở nơi đó bất động không nói, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Hàn Sâm sờ lên hồ lô ở trong túi áo, chấn động bên trong nó càng thêm kịch liệt, cũng không biết có phải là sắp xuất thế hay không.

Trong lòng đang suy nghĩ, đột nhiên thấy Sát Na Nữ Đế quay người nhìn qua, lập tức khiến cho Hàn Sâm cùng Tiểu Ngân Ngân giật nảy mình, đều lui về phía sau vài bước.

- Cậu không cần sợ hãi, tôi không sẽ lập tức giết cậu. Dám sai bảo bổn đế, bổn đế sao có thể đơn giản để cậu chết đi như vậy.

Sát Na Nữ Đế giống như cười mà không phải cười nhìn Hàn Sâm nói ra.

- Khụ khụ, đó là cô có lòng tốt giúp đỡ tôi, ngoại trừ nhờ cô giúp một tay ra, tôi cũng không làm gì cô, chúng ta huề nhau đi? Về sau mọi người đều đi con đường của mình, ai cũng không thiếu nợ ai.

Hàn Sâm thấy khuôn mặt của Sát Na Nữ Đế lạnh xuống, vội vàng lại mở miệng nói:

- Nếu cô cảm thấy không công bằng, cùng lắm thì tôi sẽ giúp cô làm vài việc?

- Huề nhau?

Sát Na Nữ Đế tựa hồ có hơi hận cắn răng nói:

- Không giết cậu, đã là vĩnh viễn không công bằng, cũng dám bức bách bổn đế lập khế ước, cậu đáng chết.

- Đừng kích động như thế, trên người cô có những bảo vật kia, không phải là khế ước không có tác dụng với cô hay sao?

Hàn Sâm chớp mắt, tiếp tục nói:

- Tôi hôm nay xem như được mở rộng tầm mắt, Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ vậy mà lại sinh ra bảo bối lợi hại như vậy, cô từ đâu tìm thấy thần vật bực này?

- Thần vật?

Sát Na Nữ Đế lộ ra một nụ cười nhạo, nhìn về phía cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ kia nói ra:

- Thật sự là một tên vô tri, đây cũng không phải là thần vật gì, mà là hạt giống gen tôi mang xuống từ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nếu không cậu cho rằng bên trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở sao có thể có thứ mạnh mẽ như thế này được?

Hàn Sâm nghe vậy lập tức ngẩn người, hạt giống gen thì Hàn Sâm đã nghe nói, lúc Kỷ Yên Nhiên cùng An Ny đã nói cho hắn biết chuyện ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đã từng đề cập qua về hạt giống gen.

Chỉ là vật kia căn bản là không có khả năng xuất hiện ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cho nên Hàn Sâm không nghĩ tới phương diện kia, chỉ cho rằng Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ là thiên địa linh vật trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Bây giờ tỉ mỉ nghĩ lại, Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ quả nhiên không khác lời bọn Kỷ Yên Nhiên nói, sau khi hạt giống gen được gieo xuống, có thể kết xuất rất nhiều vật thần kỳ, có áo giáp vũ khí, đủ loại kỳ trân, thậm chí còn có dị sinh vật còn sống.

Ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, hạt giống gen là một loại tài nguyên rất quan trọng, hạt giống gen càng cao cấp, càng có thể kết xuất áo giáp cùng vũ khí mạnh mẽ.

Chỉ có điều hạt giống gen trồng ra vật phẩm khác nhau quá nhiều, lúc ấy Kỷ Yên Nhiên và An Ny chỉ đại khái nói một chút, Hàn Sâm cũng không quá để ý tới, tuyệt đối không thể tưởng được cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ này vậy mà lại là hạt giống gen của không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

- Thì ra là vũ khí thuộc về không gian thứ ba Tí Hộ Sở, khó trách lại lợi hại như vậy.

Hàn Sâm nhìn trang bị trên người Sát Na Nữ Đế tán thán nói.

Sát Na Nữ Đế cười lạnh nói:

- Lục Luân Chân Bảo Thụ có thể mọc ra, vẫn là may mắn có cậu, nếu không hạt giống gen căn bản không thể sinh trưởng ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

- Chuyện đó và tôi có quan hệ gì?

Hàn Sâm hơi ngẩn ra.

Sát Na Nữ Đế nở nụ cười:

- Nếu không có cậu mang Khí Vận Chi Thú về, để cho hạt giống gen được khí vận của nó che chở mọc rễ nảy mần, thì sao có thể sinh trưởng? Nguyên bản tôi đã tuyệt vọng, không thể ngờ được vậy mà cậu lại cho tôi hi vọng.

Hàn Sâm hận không thể tự cho mình hai cái bạt tai, đang yên lành không có việc gì đi bắt Tiểu Bạch về làm cái gì, quả thực là không đi tìm chết sẽ không chết, hiện tại thì ngon rồi, chỗ tốt đều đã rơi vào trong tay Sát Na Nữ Đế, hơn nữa liền cái mạng nhỏ của mình cũng rơi vào trong tay cô ta.

Thấy Hàn Sâm lộ ra vẻ hối hận, Sát Na Nữ Đế liền lộ ra một tia vui vẻ.

- Tôi vậy cũng là giúp cô đi? Làm sao cô nhẫn tâm giết tôi như vậy?

Hàn Sâm vừa nói chuyện vừa nghĩ kế thoát thân.

- Cậu yên tâm, tôi sẽ không giết cậu, nhưng mà có thể sống hay không, vậy phải xem mạng của cậu rồi.

Khuôn mặt của Sát Na Nữ Đế lộ ra dáng tươi cười thần bí.

- Có ý gì?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Nhìn xem cậu có bản lãnh sống sót ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở hay không đi.

Sát Na Nữ Đế lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm còn định hỏi thêm cái gì, đã thấy cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ cao tới trăm trượng kia, vậy mà vẫn còn tiếp tục sinh trưởng, mặc dù không có trái cây Hoàng Kim Bảo Rương, nhưng mà cành lá phỉ thúy lại sinh trưởng về phía trong hư không, tựa hồ cắt hư không ra từng vết rách, giống như là chui ra thổ nhưỡng vậy.

- Lục Luân Chân Bảo Thụ vốn cũng không thuộc về không gian thứ hai Tí Hộ Sở, mặc dù mượn Khí Vận Chi Thú che chở, có thể sinh trưởng kết quả, nhưng cuối cùng cũng khó có thể sinh trưởng ở đây, lượng lực sinh mệnh của nó đã đột phá cực hạn mà không gian thứ hai Tí Hộ Sở có thể thừa nhận, nó lập tức sẽ phá không mà đi, đi thẳng vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Ánh mắt của Sát Na Nữ Đế có chút kích động nhìn chằm chằm vào phỉ thúy đại thụ đang sinh trưởng về phía hư không kia nói ra.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy toàn bộ Tử Sơn đều đang lay động, đang từ từ đi lên, theo Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ sinh trưởng đột ngột từ mặt đất mọc lên, tựa hồ đang bay về hướng khe hở hư không.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, hiện tại hắn còn chưa tấn chức thành Siêu Việt Giả, thân thể như vậy nếu tiến vào trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, mặc dù không đến mức lập tức phải chết, nhưng mà tỷ lệ sống sót thật sự

cũng không lớn, tùy tiện một sinh vật bình thường ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều mạnh hơn Hàn Sâm hiện tại.

Theo Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ sinh trưởng, hồ lô mà Hàn Sâm đang nắm trong tay, tựa hồ cũng trở nên càng thêm hưng phấn, Hàn Sâm thậm chí còn có thể cảm ứng được nó đang vui sướng.

Đúng, chính là vui sướng, không biết vì sao, Hàn Sâm lại có cảm giác như vậy.

Chương 859: Hồ Lô Phát Uy

Mặt đất chấn động, toàn bộ Sát Na Tí Hộ Sở tính cả Tử Sơn cùng một chỗ từ mặt đất bay lên, đã bay lên cao mấy trăm mét, ở phía dưới Tử Sơn, lộ ra rất nhiều rễ cây cực lớn giống như phỉ thúy.

Máu thịt cùng gen sinh mệnh tinh hoa của những sinh vật siêu cấp thần huyết kia đều bị Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ hấp thu.

Cành lá hướng về hư không mở rộng, xé rách hư không ra từng vết nứt không gian, giống như là mạng nhện giăng khắp nơi, tựa như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị nghiền nát sụp đổ xuống.

Một luồng khí tức sinh mệnh bàng bạc tinh khiết từ trong những khe hở kia chảy xuôi mà ra, sau khi bị Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ hấp thu, thân cây càng thêm óng ánh xanh biếc.

Mặc dù Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ ở dưới khí vận của Tiểu Bạch che chở có thể sinh trưởng ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, nhưng mà sinh cơ cùng chất dinh dưỡng ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở kém xa không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ có thể nói là ở trạng thái dinh dưỡng không đầy đủ, hôm nay nhận được khí tức sinh mệnh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở tẩm bổ, lập tức lần thứ hai phát dục, một lần nữa sinh trưởng lột xác.

Trong mắt Sát Na Nữ Đế lóe lên một tia mừng như điên:

- Rốt cục có thể lại đi lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở, rốt cục vẫn đợi được một ngày này, những tên khốn kiếp kia chờ đó cho ta, ta đã trở về.

Mắt thấy Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ mang theo Tí Hộ Sở cùng Tử Sơn càng lên càng cao, con mắt của Hàn Sâm lại đột nhiên trừng lớn, giống như nhìn thấy gì chuyện gì khó có thể tin nổi.

Chỉ thấy hồ lô trong tay Hàn Sâm nổi lên ánh sáng màu vàng óng, chấn động mãnh liệt bên trong đã không có cách nào tưởng tượng, mà ở trên nắp hồ lô có một điểm ánh sáng màu đen đang khuếch tán.

Không, chuẩn xác mà nói, đó hẳn là không có ánh sáng, giống như lỗ đen màu đen, không gian bốn phía tựa như đều bị bóp méo, ánh sáng và màu sắc đều bị hút vào trong điểm đen này.

- Đây là sắp xuất thế rồi ư? Lại ở ngay lúc này xuất thế, thật sự là quá không đúng lúc rồi.

Hàn Sâm âm thầm kêu khổ, hiện tại xuất thế, nếu như là đồ tốt, chẳng phải sẽ bị Sát Na Nữ Đế đoạt đi hay sao?

Ngẩng đầu nhìn tới chỗ Sát Na Nữ Đế, đã thấy Sát Na Nữ Đế đang nhìn hồ lô trong tay Hàn Sâm, nhíu mày hỏi:

- Cậu đang làm gì đó?

Cô ta đi theo Hàn Sâm đã nhiều ngày rồi, đối với đồ vật của Hàn Sâm vẫn tương đối hiểu rõ, chỉ là bình thường vẫn không hề chú ý tới cái hồ lô nhỏ bị Hàn Sâm cầm trong tay vuốt vuốt này, nguyên bản chỉ cho là một món đồ chơi gì đó.

Thế nhưng mà lúc này một cái lỗ đen bên trên hồ lô, vậy mà lại có lực lượng không gian, khiến cho Sát Na Nữ Đế khẽ nhíu mày.

- Không làm gì cả. . .

Hàn Sâm trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói như thế nào, cái hồ lô này hắn vuốt vuốt không biết bao nhiêu lâu rồi, nếu như thật sự có thứ tốt gì đó đi ra, bị Sát Na Nữ Đế cướp đi, trong lòng thật sự là có chút không cam lòng.

Hàn Sâm mới vừa nói xong, chuẩn bị muốn cất hồ lô đi, lại thấy lỗ đen phía trên hồ lô kia mạnh mẽ khuếch trương, phun ra một tia sáng màu đen tới cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ kia.

Chỉ thấy Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ kia bị tia sáng màu đen này cuốn một cái, khí tức sinh mệnh trên thân cây vậy mà chảy tới bên trong hồ lô, giống như sông dài cuồn cuộn chảy vào biển cả.

Thế nhưng mà cái hồ lô này chỉ lớn bằng bàn tay, lại không biết tinh khí kinh khủng kia chảy vào trong đó như thế nào, mà khí tức sinh mệnh trên thân Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ liền lộ ra vẻ suy yếu, lá cây lóe sáng màu phỉ thúy kia, bởi vì khí tức sinh mệnh trôi qua một lượng lớn, chợt bắt đầu dần dần ảm đạm xuống.

- Đây là có chuyện gì?

Tay Hàn Sâm cầm hồ lô, kinh ngạc há miệng cả buổi không khép lại.

- Cậu muốn chết!

Sát Na Nữ Đế nhìn thấy khí tức sinh mệnh của Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ bị đoạt đi, thân cây đang dần dần mất đi lực lượng, không thể tiếp tục xé rách hư không, tưởng rằng Hàn Sâm đang làm trò quỷ, lách mình một kiếm chém tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm đang muốn trốn tránh, nhưng mà ai ngờ ở trong lỗ đen phía trên hồ lô lại có một tia sáng màu đen phun ra, cuốn lấy thanh kiếm nhỏ màu tím mà Sát Na Nữ Đế mới chém tới kia.

Ông!

Thanh kiếm nhỏ màu tím kia vậy mà tránh thoát khỏi bàn tay Sát Na Nữ Đế, ở trong ánh mắt khó có thể tin của Sát Na Nữ Đế, bay tới hồ lô.

Mặc dù thanh kiếm nhỏ màu tím chỉ là đoản kiếm, tối đa cũng không dài đến hai thước, hồ lô kia chỉ lớn bằng bàn tay, thế nhưng đoản kiếm vậy mà lại bị hút vào trong lỗ đen, tựa hồ bị hút vào bên trong hồ lô.

- Đó là thứ gì?

Sát Na Nữ Đế nhìn chòng chọc vào hồ lô, cô ta thật sự là không thể tin được, một trong Lục Luân Chân Bảo lại bị hồ lô kia hút đi mất.

Hạt giống Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ chính là hạt giống gen do Đại Đế bồi dưỡng ra, bên trong có bao nhiêu loại siêu cấp thần gen, mặc dù nói ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở sinh trưởng hết sức không tốt, sinh ra Lục Luân Chân Bảo không thể so sánh với vũ khí siêu cấp thần huyết chân chính, nhưng cũng không phải là vũ khí bình thường có thể so sánh.

Bên trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở càng khó có thể tìm được lực lượng có thể chống lại, vậy mà hồ lô kia có thể hút đi một trong Lục Luân Chân Bảo, thật sự là khiến cho cô ta kinh nghi bất định.

Lúc này Hàn Sâm lại mừng như điên, cái hồ lô này còn có tác dụng mạnh mẽ như thế, cả vũ khí kinh khủng kia đều trực tiếp bị hút vào, Hàn Sâm cảm thấy lần này có thể xoay chuyển tình thế rồi.

- Bảo bối hồ lô của ta, hút cô ta.

Hàn Sâm cũng không biết có tác dụng hay không, cầm hồ lô chỉ vào Sát Na Nữ Đế kêu to.

Hồ lô vậy mà thực sự phun ra một tia sáng màu đen tới Sát Na Nữ Đế, Sát Na Nữ Đế muốn né tránh, nhưng lại cảm thấy trên người truyền đến một luồng lực hút to lớn, vậy mà khiến cho cô ta khó có thể nhúc nhích, sắc mặt lập tức đại biến.

Ông!

Chùy nhỏ màu tím vốn đang được Sát Na Nữ Đế nắm trong tay, sau đó là tấm chắn trong tay kia.

Dưới lực hút mạnh mẽ của lỗ đen của hồ lô, từng món Lục Luân Chân Bảo bị hút về phía hồ lô, trực tiếp bị nuốt vào bên trong.

- Ta hút ta hút ta lại hút. . .

Hàn Sâm cực kỳ hưng phấn, vốn cho là lần này đã lành ít dữ nhiều, nhưng mà ai ngờ phong hồi lộ chuyển, cái hồ lô này vậy mà còn có được lực lượng kinh khủng như vậy.

Sát Na Nữ Đế muốn đào thoát khỏi lực hút của hồ lô, chính cô ta có thể di động, nhưng mà Lục Luân Chân Bảo trên người lại giống như là bị nam châm hút vào, mặc cho Sát Na Nữ Đế di động đến vị trí nào, Lục Luân Chân Bảo trên người đều hướng về hồ lô bên kia bay đi.

- Hút cho ta!

Hàn Sâm giơ hồ lô lên vừa đuổi theo Sát Na Nữ Đế vừa kêu to.

Ánh sáng màu đen phun ra, vương miện trên đỉnh đầu Sát Na Nữ Đế lại bị hút vào bên trong hồ lô, những hào quang tỏa ra đó căn bản không có tác dụng gì đối với hồ lô.

Trên mặt Sát Na Nữ Đế đã tràn đầy vẻ kinh hãi, thật sự là không nghĩ ra hồ lô kia rốt cuộc là thứ gì, vậy mà lại có lực lượng đáng sợ như vậy.

- Làm sao có thể. . . bên trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở làm sao lại có đồ vật kinh khủng như vậy. . .

Trong mắt Sát Na Nữ Đế đã lộ ra vẻ bối rối, vẻ cao ngạo đã sớm không còn.

- Hút chết cô ta cho ta!

Hàn Sâm giơ hồ lô lên chỉ vào Sát Na Nữ Đế kêu to, trong mắt đầy vẻ hưng phấn.

Đôi cánh sau lưng Sát Na Nữ Đế cứ thế bị kéo xuống từ trên người, bị hút vào bên trong hồ lô.

Chuyện này vẫn còn chưa kết thúc, áo giáp màu tím trên người Sát Na Nữ Đế, món Lục Luân Chân Bảo cuối cùng này cứ thế mà từ trên người Sát Na Nữ Đế bị hút đi, hóa thành một luồng ánh sáng màu tím chui vào bên trong hồ lô, lộ ra thân thể cao gầy chỉ mặc nội y.

- Tiểu Sát Na, mới vừa rồi cô nói cái gì ấy nhỉ?

Tay Hàn Sâm nắm lấy hồ lô, con mắt nhìn chằm chằm vào Sát Na Nữ Đế chậm rãi nói ra.

- Đó rốt cuộc là cái gì?

Trên mặt Sát Na Nữ Đế đã là một mảnh tro tàn, không thể tin được nhìn chằm chằm vào hồ lô, cô ta có nằm mơ cũng chẳng ngờ tới, thiên tân vạn khổ trồng ra Lục Luân Chân Bảo, hiện tại lại làm giá y cho người.

Mà đã mất đi Lục Luân Chân Bảo che chở, cô ta căn bản không có khả năng đối kháng với lực lượng khế ước của Hàn Sâm.

Chương 860: Đánh Khóc

- Tới đây nào.

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, Sát Na Nữ Đế mới vừa rồi còn cao cao tại thượng lập tức thân bất do kỷ đi tới phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm đưa tay đè Sát Na Nữ Đế xuống đất, bàn tay hung hăng đánh lên trên cái mông đẹp vểnh lên kia, một chưởng này đập xuống, phát ra tiếng vang bành bạch, đôi mắt đẹp của Sát Na Nữ Đế lập tức trừng lớn, thân thể run rẩy khuôn mặt lộ ra vẻ khó có thể tin.

Cũng không phải bởi vì thân thể thống khổ, mặc kệ là ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở hay là không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cô ta đều chưa bao giờ chịu qua loại khuất nhục này.

Thế nhưng mà Hàn Sâm sao còn có thể quan tâm tới cô ta, bàn tay một cái tiếp một cái, hung hăng đánh lên trên mông đẹp của Sát Na Nữ Đế, nội y đều bị đập nát rồi, bờ mông đều bị đánh sưng đỏ lên.

Nguyên một đám vết đỏ giống như bàn tay lập tức nổi lên, mặc dù là đế thể như của Sát Na, cũng không thể ngăn cản toàn bộ lực lượng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vô cùng tức giận, Sát Na Nữ Đế thiếu chút nữa đã giết chết hắn và Tiểu Ngân Ngân, cơn tức này mặc kệ như thế nào cũng không nuốt rôi nổi, nhưng mà một đao giết đi, thật sự không hả giận.

Sát Na Nữ Đế cao cao tại thượng, dưới tác dụng của lực lượng khế ước, nhưng ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, nhẫn nhịn lấy khuất nhục như vậy, trong mắt vậy mà nổi lên lệ quang.

Hàn Sâm lại không thèm quan tâm, tiếp tục hung hăng đánh cô ta, đánh vang lên bành bạch.

- Tôi thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cậu!

Mặc dù Sát Na Nữ Đế có rất nhiều chuyện chưa dứt, nhưng mà thật sự khó có thể chịu được phần khuất nhục này, liền muốn tự bạo.

- Muốn chết? Không dễ dàng như vậy đâu? Câu nói kia nói như thế nào? Tôi sẽ không để cho cô chết dễ dàng.

Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, tâm niệm vừa động, lực lượng khế ước khiến cho Sát Na Nữ Đế liền năng lực tự bạo cũng không còn.

BA~! BA~! BA~!

Từng bàn tay rơi xuống mông đẹp của Sát Na Nữ Đế, đánh cho Sát Na Nữ Đế muốn sống không được muốn chết không xong, nghĩ tới tao ngộ của mình, nhất thời không chịu được nữa, vậy mà oa một tiếng khóc lên.

Sát Na Nữ Đế cao ngạo y hệt như nữ vương, lại bị đánh khóc.

Bên kia, tiểu hồ lô vẫn còn đang điên cuồng hấp thu khí tức sinh mệnh của Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ, chỉ thấy cành lá tựa như phỉ thúy kia dần dần đã

mất đi vẻ sáng bóng, bắt đầu khô héo, không thể xông lên hư không nữa, chậm rãi rơi xuống phía dưới.

Mà ánh sáng màu vàng trên hồ lô lại bắn ra bốn phía, càng thêm sáng óng ánh long lanh, sáng làm cho người ta hoa cả mắt.

OÀ..ÀNH!

Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ triệt để héo rũ, Tử Sơn cùng Tí Hộ Sở rơi xuống đất, khiến cho cả vùng đều giống như run rẩy một cái.

Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ đã giống như là cây khô, rốt cuộc hồ lô không hút thêm được cái gì nữa, lỗ đen trên đỉnh lập tức chậm rãi thu liễm, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa, bản thân hồ lô cũng dần dần mờ đi, lại khôi phục bộ dáng vàng óng ánh như trước.

Hàn Sâm không tiếp tục tiếp tục đánh Sát Na Nữ Đế nữa, bưng lấy hồ lô hôn lấy hôn để, vừa vuốt ve vừa nịnh nọt nói:

- Bảo bối hồ lô, vừa rồi mày hút vào Lục Luân Chân Bảo, nhổ ra cho tao chơi đùa một chút đi.

Thế nhưng mà hồ lô kia lại một điểm phản ứng đều không có, cũng không biết có phải là nghe không hiểu Hàn Sâm đang nói cái gì hay không.

Trong lòng Hàn Sâm càng thêm gấp gáp, bảo bối như Lục Luân Chân Bảo, tùy tiện lấy được một món, hắn có thể tung hoành vô địch ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cho dù ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cũng là bảo bối rất lợi hại.

Nhưng mà hiện tại Hàn Sâm biết rõ bảo bối đang ở trong hồ lô, nhưng lại không lấy ra nổi, trong lòng đương nhiên vô cùng nóng nảy.

- Hồ lô à hồ lô, tao nuôi dưỡng mày nhiều năm như vậy, xem mày như con ruột vậy, dù sao thì mày cũng phải có ơn tất báo chứ? Phần lớn mày lưu lại, liền nhả hai món cho tao. . . nếu không. . . một món cũng được a. . .

Hàn Sâm khuyên bảo mãi, nhưng mà hồ lô kia lại không có một chút phản ứng nào.

Hàn Sâm không khỏi có chút nhụt chí, nhìn Sát Na Nữ Đế vẫn còn nức nở ở bên cạnh, mở miệng nói:

- Tiểu Na Na, cô biết lai lịch của cái hồ lô này không?

Sát Na Nữ Đế cắn răng không nói, trong mắt còn hiện ra lệ quang, từ lúc cô ta xuất thế đến nay, còn chưa bao giờ chịu qua khuất nhục như vậy, trong lòng đã cực kỳ hận Hàn Sâm, đừng nói là cô ta không rõ ràng lắm, cho dù biết cũng sẽ không nói cho Hàn Sâm.

- Xem ra vừa rồi dạy dỗ còn chưa đủ.

Hàn Sâm làm mặt lạnh, tâm niệm vừa động, Sát Na Nữ Đế lập tức không bị khống chế lại đi tới phía Hàn Sâm.

Sát Na Nữ Đế nhìn bộ dáng xoa tay xoa chân của Hàn Sâm, lập tức vừa sợ vừa giận, biết mình đã bị Hàn Sâm quản chế, muốn chết cũng không được, nếu tiếp tục đối kháng với Hàn Sâm, chỉ có thể tự rước lấy nhục, cố nén xúc động muốn chặt Hàn Sâm thành tám khối, cắn răng nói:

- Vật ấy nhất định không phải là vật ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

- Vậy nó là cái gì?

Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

- Trước kia chưa thấy qua, nó cũng chưa thai nghén ra, tôi cũng khó có thể phân biệt, suy đoán có thể là một loại hạt giống gen cao cấp nào đó.

Sát Na Nữ Đế cố nén khuất nhục trong lòng nói ra.

- Hạt giống gen à?

Hàn Sâm vuốt vuốt hồ lô trong tay, bên trong vẫn có chấn động cùng loại với tiếng tim đập.

Hắn tin tưởng Sát Na Nữ Đế không biết lai lịch của hồ lô, nếu không cô ta sẽ không thảm như thế.

Nhưng mà hồ lô này hấp thu cả khí tức sinh mệnh của cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ, lại vẫn chưa thai nghén ra, cũng không biết đến cùng là thai nghén vật gì ở bên trong, xem tình huống này, phỏng đoán của Sát Na Nữ Đế cũng không giả, thứ này tuyệt đối không thuộc về không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

- Xem ra chỉ có thể đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, mới có thể dựng dục hồ lô ra thôi.

Hàn Sâm thu hồi hồ lô, cũng thu hồi Sát Na Nữ Đế về trong Hồn Hải.

Hàn Sâm không muốn đơn giản giết chết Sát Na Nữ Đế, một là không giải hận, thứ hai là Sát Na Nữ Đế cũng coi như là tài sản của mình, giết như vậy cũng là chính mình bị tổn thất.

Còn nữa chính là chỉ sợ Sát Na Nữ Đế này có lai lịch không nhỏ, có lẽ về sau tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở sẽ có tác dụng lớn.

Đương nhiên, sau khi trải qua chuyện lần này, Hàn Sâm đối với Sát Na Nữ Đế tuyệt đối sẽ không có nửa phần chủ quan, nhất định phải nhìn chằm chằm vào cô ta, khiến cho cô ta tới kiếp sau nữa đều chỉ có thể làm nô bộc mà thôi.

Rời khỏi Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đi tìm bọn Vương Vũ Hàng trở về, Sát Na Tí Hộ Sở vẫn cần phải giữ vững đấy.

Tí Hộ Sở này đã trải qua chiến đấu khủng bố như vậy, lại không có tổn thương quá lớn, lai lịch chỉ sợ sẽ không giống bình thường, đương nhiên Hàn Sâm sẽ không buông tha cho.

- Đoàn trưởng, đến cùng là bên này đã xảy ra chuyện gì?

Vương Vũ Hàng nhịn không được hỏi, mặc dù là ở ngoài mấy trăm dặm, cũng có thể cảm nhận được chiến đấu kinh khủng kia, cùng với cảnh tượng khủng bố Tử Sơn phá không bay lên.

Cuối cùng lúc Tử Sơn rơi xuống, cũng khiến cho mặt đất trong chu vi mấy ngàn dặm chấn động.

- Cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ kia là thứ yêu tà, thiếu chút nữa diệt sạch sinh vật siêu cấp thần huyết ở gần đây, may mà tôi có pháp lực vô biên, cuối cùng trảm yêu trừ ma, giết chết cây Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ kia.

Hàn Sâm chỉ vào Phỉ Thúy Hoàng Kim Thụ đã biến thành cây khô nói ra.

Vương Vũ Hàng đương nhiên không tin mấy lời vô ích kia của Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm đã không nói, y cũng không hỏi lại.

Một lần nữa vào trong Tí Hộ Sở, để cho Đại Tiểu Hắc trông coi Tí Hộ Sở, Hàn Sâm lại truyền tống về Liên Minh, hắn có ý định đi thăm dò một chút tư liệu có quan hệ tới hạt giống gen, nhìn xem có thể tra ra manh mối của hồ lô hay không.

Chương 861: Huấn Luyện

Sau khi Hàn Sâm từ chỗ Kỷ Yên Nhiên bên kia lấy được tư liệu về hạt giống gen, cẩn thận nhìn một hồi lâu, mới biết được từ hạt giống gen rất khó tra ra cái gì.

Bản thân hạt giống gen có thể hấp thu gen khác nhau, hấp thu gen khác biệt, cuối cùng trồng ra được thứ không giống nhau.

Có loại có thể trồng ra vũ khí, có loại có thể trồng ra dị sinh vật, thậm chí còn có một ít loại có thể trồng ra Dị Linh và thú hồn, các loại vật rất thần kỳ, cuối cùng có thể trồng ra cái gì, chủ yếu vẫn phải xem xem hạt giống gen hấp thu gen dạng gì.

Mặc dù là nhân loại, Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đều nắm giữ một ít phương pháp đào tạo hạt giống gen, rót vào một loại gen nhất định thì có thể để cho hạt giống gen kết xuất một thứ cố định nào đó.

Bất quá bởi vì phương pháp của từng Tí Hộ Sở khác nhau, phương pháp đào tạo cũng không giống nhau, trồng ra đồ vật cũng không giống nhau.

Nhân loại hiện nay nắm giữ tư liệu cũng không phải rất nhiều, Hàn Sâm không thể từ bên trong tìm được tư liệu về hồ lô, cả tư liệu về Lục Luân Chân Bảo Thụ kia cũng không có bất kỳ ghi chép nào.

- Xem ra chỉ có thể lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở mới có thể cởi bỏ bí ẩn này rồi.

Sau khi Hàn Sâm xóa bỏ tư liệu đi, nguyên bản chuẩn bị đi vào Tí Hộ Sở, lại đột nhiên nhận được mệnh lệnh của cấp trên, bảo hắn đi tham gia học tập huấn luyện cái gì đó.

Hàn Sâm hơi nghi hoặc đi tìm Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên nói đây là Liên Minh tổ chức huấn luyện về văn hóa Tinh Tộc, kể cả cô, thành viên của Vĩnh Thán Nữ Thần đều cần phải tham gia.

Nếu như đều phải tham gia, Hàn Sâm cũng chỉ có thể đi, dù sao hiện tại hắn còn chưa mạnh đến tình trạng có thể chống lại toàn bộ Liên Minh, nghị viện ra lệnh vẫn cần phải chấp hành đấy.

Chỉ có điều chuyện này khiến cho kế hoạch chuẩn bị đi đánh Quỷ Huyết Tí Hộ Sở của Hàn Sâm chậm trễ hơn một chút, lúc này Quỷ Huyết Đế đã bị tổn thất nặng nề, lực lượng còn lại đã không lớn mạnh bằng lúc trước, Hàn Sâm cảm thấy vô cùng có cơ hội đánh hạ Quỷ Huyết Tí Hộ Sở, có thể thừa cơ bổ sung siêu cấp thần gen của mình, hy vọng có thể đạt tới viên mãn.

Chỉ là Linh Miêu Ưng cùng Tử Vong Tang Chung còn chưa hoàn thành lột xác, cũng không gấp được, đi tham gia huấn luyện cũng không có chỗ xấu nào cả.

Chờ cho bọn Hàn Sâm đi đến căn cứ huấn luyện ở Ma Tạp Tinh, thế mới biết nhận được mệnh lệnh huấn luyện cũng không chỉ là một cái chiến hạm thám hiểm của bọn họ.

Rất nhiều nhân viên công tác có liên quan tới di tích Tinh Tộc, đều nhận được mệnh lệnh tới đây huấn luyện, nhân viên tới nơi này huấn luyện nhiều đến mấy vạn người.

- Hàn Sâm, cậu là Hàn Sâm à?

Hàn Sâm vừa tới căn cứ, đã có người nhận ra hắn.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút mừng thầm, trong lòng thầm nghĩ:

- Mình quả nhiên là rất nổi nha.

- Khụ khụ, đúng vậy, tôi chính là Hàn Sâm. . .

Hàn Sâm nhìn đối phương là một đám sĩ quan khoảng hai mươi tuổi, trong lòng hết sức cao hứng, đang định hỏi đối phương có muốn kí tên hay không.

Nhưng lại nghe bọn họ hưng phấn nói:

- Thật là anh, thật sự là quá tốt, vợ anh chính là đệ nhất công chúa Kỷ Yên Nhiên của Liên Minh đi, chúng tôi đều rất thích cô ấy. . .

- Làm cái quỷ gì, có thể nói tiếng người hay không thế?

Hàn Sâm lập tức trán đầy gân xanh, bất đắc dĩ nói:

- Cô ấy cũng sẽ tham gia huấn luyện lần này, sau đó mấy người có thể nhìn thấy cô ấy rồi.

- Oa, vậy thật thật tốt quá.

Một đám binh sĩ hưng phấn thảo luận, một nữ sỹ quan trong đó cầm giấy vở đưa đến trước mặt Hàn Sâm, có chút xấu hổ nói:

- Có thể làm phiền anh ký tên giúp tôi được không?

Hàn Sâm thấy nữ sĩ quan này mặc dù không tính là rất đẹp, nhưng cũng hết sức thanh tú, lập tức cảm thấy được an ủi, nghĩ thầm:

- Quả nhiên vẫn là phụ nữ tương đối tinh mắt hơn.

- Đương nhiên.

Mặt mũi Hàn Sâm tràn đầy nụ cười tiếp nhận giấy bút, đang chuẩn bị kí tên ở phía trên.

Nữ sĩ quan lại nói tiếp một câu:

- Cảm ơn, có thể ký tên là vị hôn phu của Kỷ Yên Nhiên được không?

Hàn Sâm thiếu chút nữa đã phun một ngụm máu ra ngoài, trong lòng có một vạn câu chửi bậy lướt qua, hận không thể nắm lấy cổ áo của cô ta hỏi:

- Cô em, cô tới đập biển hiệu à? Đến cùng là EQ thấp cỡ nào, cô mới có thể mở miệng yêu cầu kí tên như vậy? Nhất định là cô cố ý đúng không?

Nhưng khi nhìn tới bộ dáng ngại ngùng xấu hổ nữ sĩ quan kia, Hàn Sâm chỉ có thể buồn bực trong lòng, mau chóng vung vẩy bút trong tay, ký xuống mấy chữ "Vị hôn phu của Kỷ Yên Nhiên".

- A a! Tôi được vị hôn phu của Kỷ Yên Nhiên kí tên này!

Nữ sĩ quan kia cảm ơn Hàn Sâm xong, ôm vở được kí tên gương mặt lộ ra vẻ hạnh phúc, Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

PHỐC!

Hàn Sâm nghe được bên cạnh truyền đến tiếng cười có chút quen thuộc, đảo mắt nhìn sang, lại thấy một thân ảnh có chút quen thuộc lại có chút xa lạ đứng ở cách đó không xa đang cười với hắn.

- Manh Manh?

Hàn Sâm hơi có chút ngạc nhiên đi qua, thật không ngờ ở chỗ này lại gặp được Vương Manh Manh đã lâu không gặp.

Vương Manh Manh cao lớn hơn một chút so với trước kia, thoạt nhìn cũng hơi chút thành thục, chỉ là khuôn mặt vẫn còn bộ dạng trẻ con như cũ.

- Sư huynh, với tư cách là vị hôn phu của Liên Minh đệ nhất công chúa, có phải là cảm thấy áp lực rất lớn hay không?

Vương Manh Manh dí dỏm nháy đôi mắt to hỏi.

- Ài, trước đây anh cho rằng có lẽ là anh còn nổi tiếng hơn cô ấy mới đúng.

Hàn Sâm bất đắc dĩ giang tay ra nói.

Vương Manh Manh cười nói:

- Đó cũng là chuyện không có cách nào, nguyên thủ là đối tượng mà truyền thông của cả Liên Minh thích đưa tin nhất, hơn nữa còn có một cô con gái xinh đẹp như vậy, tự nhiên càng bị truyền thông tâng bốc, danh tiếng của đệ nhất công chúa đã sớm truyền khắp toàn bộ Liên Minh. Mà ngay cả tin tức anh đả bại Ngọc Già Lam, có rất nhiều tiêu đề đều là dùng vị hôn phu của đệ nhất công chúa để đưa tin.

Hàn Sâm đối với chuyện này cũng không có cảm giác gì, không sao cả nhún vai hỏi:

- Anh nhớ em là thành viên của hoàng gia chiến giáp đội mà, như thế nào cũng tới tham gia huấn luyện văn hóa Tinh Tộc thế?

- Em cũng không rõ lắm, hoàng gia chiến giáp đội của chúng em có một nhóm người nhận được mệnh lệnh huấn luyện, em đoán là có thể sẽ có quan hệ với hành động liên hợp về Tinh Tộc đi.

Vương Manh Manh suy nghĩ rồi nói ra.

- Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi, ký túc xá của em ở bên nào?

Hàn Sâm cùng Vương Manh Manh vừa đi vừa trò chuyện.

Ở trong một gian phòng làm việc trong căn cứ huấn luyện, một ông lão đang xem hình ảnh giám sát, bên trong đúng là hình ảnh của hai người Hàn Sâm cùng Vương Manh Manh.

- Lão sư, muốn tìm Hàn Sâm tới không?

Văn Trọng nhìn ông lão kia hỏi.

Ông lão kia khẽ lắc đầu:

- Không cần, đừng để cho hắn biết thân phận của ta, ta âm thầm đi xem hắn một chút.

- Như vậy không tốt lắm đâu?

Văn Trọng hơi kinh hãi.

- Không có gì không tốt cả, như vậy không phải sẽ càng thêm thú vị sao?

Ông lão kia vừa cười vừa nói, ánh mắt nhìn hình ảnh của Hàn Sâm:

- Hơn nữa như vậy cũng càng dễ dàng nhìn rõ hắn.

- Lão sư, ngài thật sự muốn thu hắn làm đệ tử à?

Văn Trọng do dự một chút, nhưng vẫn hỏi lên.

- Chuyện đó cũng không nhất định, phải gặp qua mới biết được.

Ông lão kia nói.

- Như vậy không tốt lắm đâu, dù sao hắn cũng là người của La gia.

Vẻ mặt của Văn Trọng có chút phức tạp.

- Vậy không phải là càng thêm thú vị sao? Trác Đông Lai ta thu một đệ tử là người của La gia, chuyện này tương đối thú vị đấy.

Ông lão kia nheo mắt lại, nụ cười kia quả thực là không có cách nào suy xét.

Chương 862: Hoàng Gia Công Chúa Đoàn

Kỳ thật khóa huấn luyện văn hóa Tinh Tộc cơ bản là giống nhau, trước kia Hàn Sâm đã học qua một lần, lần này nói càng sâu hơn một chút, dính đến văn hóa của Tinh Tộc cũng tương đối toàn diện.

Sau khi chấm dứt huấn luyện, Hàn Sâm cùng các chiến hữu như bọn ban trưởng béo tìm một nhà hàng để tụ tập.

Mặc dù vẫn ở trong cùng một trụ sở, nhưng mà bởi vì mọi người đều cần tiến vào Tí Hộ Sở, địa điểm công tác cùng ký túc xá lại không giống nhau, cho nên bình thường cơ hội gặp mặt cũng không nhiều, thật vất vả có dịp người đến đông đủ như vậy, vừa vặn ở cùng một chỗ uống thật sảng khoái.

Mỗi người nói một chút chuyện lý thú mà chính mình gặp phải, trước đây không lâu ban trưởng béo thiếu chút nữa đã chết ở bên trong Tí Hộ Sở, coi như là tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng mà ban trưởng béo vẫn giấu giếm, giờ kể lại khiến cho một đám người nghe vui vẻ, thỉnh thoảng trêu ghẹo ban trưởng béo.

- Tiểu Hàn, cậu có kiến thức nhiều, cũng kể một chút cho mọi người chúng tôi đi.

Ban trưởng béo vừa dẫn đầu, vài người khác cũng ồn ào theo.

Hàn Sâm cùng bọn ban trưởng béo uống rượu với nhau, tự nhiên không có nhiều câu thúc như vậy, liền trực tiếp đem chuyện mình gặp phải có thể nói giảng cho bọn họ nghe, bọn họ nghe xong liên tục hỏi, giống như là đang nghe chuyện cổ tích vậy.

Kỳ thật Hàn Sâm cũng muốn thêm mắm thêm muối thổi da trâu một chút, nhưng mà nói ra mới phát hiện, cho dù hắn không thêm mắm thêm muối thì nghe đã rất giống như là đang khoác lác rồi.

- Đầu năm nay thực sự là cái gì cũng dám thổi, còn có thể có loại bảo vật dời núi phá không, cậu làm như đó là không gian thứ ba Tí Hộ Sở vậy?

Mấy người bọn Hàn Sâm đang nói chuyện vui vẻ, bên cạnh lại truyền tới một âm thanh không đúng lúc, rõ ràng là tràn đầy ý tứ giễu cợt.

Hàn Sâm giảng thuật bị cắt đứt, mấy người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đó cũng là một bàn có mấy người đàn ông, bởi vì sau khi rời khỏi căn cứ huấn luyện liền không cho phép mặc quân trang, cũng không biết bọn họ có phải là quân nhân hay không.

- Anh bạn, chúng tôi trò chuyện của chúng tôi, không đắc tội với mấy người đi?

Ban trưởng béo đứng dậy nhìn người đàn ông nói chuyện trong đó nói.

- Nơi này là nơi công cộng, chẳng lẽ cũng chỉ cho mấy người khoác lác, không cho phép tôi nói chuyện hay sao?

Người đàn ông kia bĩu môi một cái nói.

Ban trưởng béo đang định nói thêm cái gì, Lý Tiến ở bên cạnh lại nhận ra những người kia, lôi kéo ban trưởng béo nói:

- Ban trưởng, bọn họ là người của hoàng gia chiến giáp đội, tôi lúc huấn luyện đã gặp bọn họ.

Ban trưởng béo cau mày nói:

- Đã đều là chiến hữu huấn luyện ở cùng một chỗ, vậy thì thôi đi, hi vọng mấy người nói chuyện chú ý một chút.

Ban trưởng béo nói xong ngồi xuống, nhưng mà người đàn ông kia lại nhướng mày nói:

- Thật xin lỗi, hoàng gia chiến giáp đội chúng tôi cũng không có chiến hữu có thể thổi trâu bay lên trời như mấy người.

- Tôi nói này anh bạn, hơi quá rồi đi?

Ban trưởng béo cùng bọn Hàn Sâm đều cau mày.

- Không phục à? Không sao, vị Hàn đại anh hùng kia không phải liền dị sinh vật khủng bố như vậy đều có thể giải quyết hay sao, có lẽ vô cùng biết đánh đấm, tôi cũng không trâu bò được như vậy, không thể dời núi phá

không, chỉ là một Siêu Việt Giả vừa mới tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở không tới bao lâu, thật có bản lĩnh thì cùng tôi đánh một trận đi.

Người đàn ông có chút ngạo mạn nói ra.

Nghe được người nọ gọi mình là Hàn đại anh hùng, Hàn Sâm đã biết những ngững người này biết hắn, rõ ràng là cố ý gây chuyện.

- Có xấu hổ hay không? Anh là một Siêu Việt Giả muốn cùng Tiến Hóa Giả đánh?

Ban trưởng béo lập tức cả giận nói.

Người nọ lại lộ ra vẻ đùa cợt:

- Mặc dù tôi là Siêu Việt Giả, nhưng mà so với những dị sinh vật trong miệng Hàn đại anh hùng đó còn yếu hơn nhiều lắm, Hàn đại anh hùng có thể giải quyết những dị sinh vật kinh khủng kia, đánh với một Siêu Việt Giả như tôi thì có gì khó?

Mấy người bọn ban trưởng béo đều có chút tức giận, nhưng mà lại nói không ra lời phản bác ra, bọn họ cũng cho rằng Hàn Sâm đang khoác lác với bọn họ, mấy người của hoàng gia chiến giáp đội này lại đem chuyện bọn họ khoác lác ra châm biếm bọn họ, làm cho bọn họ giận mà không nói ra lời, rõ ràng là cố ý gây sự.

- Được, là đấu võ hay là đối chiến chiến giáp?

Hàn Sâm lại đứng lên đi tới trước mặt người kia nói ra.

Đã người ta đến cửa bắt nạt rồi, Hàn Sâm tự nhiên cũng không có ý tứ muốn nhịn.

Một Siêu Việt Giả vừa mới tấn thăng, Hàn Sâm xem khí tức của y, chỉ tương đương với sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cũng chẳng có gì ghê gớm.

- Ha ha, cậu muốn cùng người của hoàng gia chiến giáp đội chúng tôi chơi chiến giáp?

Người đàn ông kia giống như là đã nghe được chuyện buồn cười nhất ở trên đời, nhịn không được phá lên cười.

Mấy người của hoàng gia chiến giáp đội ở bên cạnh y, hoặc cười to hoặc mỉm cười, cũng đều có chút đùa cợt nhìn sang Hàn Sâm.

Hoàng gia chiến giáp đội, đây chính là quân đội chiến giáp tinh nhuệ nhất trong Liên Minh, có thể tiến vào hoàng gia chiến giáp đội, trên cơ bản đều là tinh anh trong quân đội điều khiển chiến giáp.

Sau khi tiến vào hoàng gia chiến giáp đội vẫn còn bị huấn luyện nghiêm khắc, kỹ thuật chiến giáp của y tuyệt đối không phải quân đội chiến giáp bình thường có thể so sánh được, huống chi Hàn Sâm căn bản cũng không phải là quân đội chiến giáp.

- Hoàng gia chiến giáp đội thì tôi cũng đã được nghe nói, có rất nhiều chiến giáp sư lợi hại.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Nghe Hàn Sâm nói như vậy, trên mặt những người đàn ông kia đều lộ ra vẻ đắc ý, hoàng gia chiến giáp đội đúng là tinh duệ trong tinh duệ, bọn họ cũng tự hào với chuyện này.

Bọn ban trưởng béo lại biết Hàn Sâm cũng không phải là loại người biết lấy lòng người khác, đều chờ đợi xem kế tiếp Hàn Sâm sẽ nói như thế nào.

- Nhưng mà dường như tôi nghe nói những chiến giáp sư lợi hại đó đều là nữ binh, nam binh của hoàng gia chiến giáp đội nha, nghe nói cũng không có gì đặc biệt.

Hàn lâm lại nói tiếp một câu.

Bọn ban trưởng béo, Khâu Thành lập tức đều cười ra tiếng, Lý Tiến cũng nghiêm trang nói:

- Đúng vậy, hình như tôi cũng được nghe nói, hoàng gia chiến giáp đội còn có một biệt hiệu là hoàng gia công chúa đoàn, lúc trước tôi còn tưởng rằng

bên trong đều là con gái chứ, không nghĩ tới vẫn còn có đàn ông. . . chậc chậc. . .

Hàn Sâm cùng Lý Tiến nói những lời này cũng không phải là bắn tên không đích, thật sự là có chuyện như thế.

Bởi vì bản thân đoàn trưởng của hoàng gia chiến giáp đội chính là một người phụ nữ, hơn nữa trong quân đội có rất nhiều thành viên đều là nữ, liền giống như Ngọc Thiên Tầm lúc trước từng hợp tác với Hàn Sâm đóng quảng cáo Ngân Sát TS, còn có Vương Manh Manh hiện tại, đều là một thành viên của hoàng gia chiến giáp đội.

Nguyên nhân chủ yếu chính là hoàng gia chiến giáp đội ngoại trừ là một quân đoàn chiến giáp tinh nhuệ, còn kiêm thêm một ít nhiệm vụ biểu diễn.

Ví dụ như ngày quốc khánh của Liên Minh, lễ mừng năm mới, điển lễ duyệt binh vân vân, mỗi lần hoàng gia chiến giáp đội có mặt đều là có tiết mục, vì để có hiệu quả thị giác, cho nên bản thân hoàng gia chiến giáp đội đều có truyền thống chiêu mộ đội viên nữ, hơn nữa cũng có rất nhiều đoàn trưởng là nữ.

Cho nên hoàng gia chiến giáp đội lại còn có biệt danh là hoàng gia công chúa đoàn, cũng không phải là có ác ý gì, chủ yếu là nói nơi đó của bọn họ có nhiều mỹ nữ.

- Mấy người nói cái gì?

Nhưng mà hiện tại bị Hàn Sâm cùng Lý Tiến nói như thế, sắc mặt của những nam thành viên hoàng gia chiến giáp đội kia lập tức trở nên rất khó coi, đều đứng bật dậy, nguyên một đám lòng đầy căm phẫn.

Bình thường thì bọn họ cũng bị người ta cười nhạo như vậy, đối với chuyện này vẫn rất để ý, hiện tại bị Hàn Sâm bọn họ nói như vậy tự nhiên nhẫn không được.

- Được, vậy so chiến giáp đi.

Người đàn ông gây sự lúc trước, hung tợn trừng mắt nhìn Hàn Sâm nói ra.

Chương 863: Ngân Sát TS Quá Hạn

Trong phòng nghỉ của khách sạn có thiết bị giả lập 3D, mọi người đi tới phòng nghỉ, muốn tới sân đối chiến giả lập chiến một trận.

- Tiểu Hàn, cậu không có vấn đề gì chứ?

Hàn Sâm ngồi vào bên trong máy giả lập 3D, ban trưởng béo có chút lo lắng hỏi.

Cười nhạo thì cười nhạo, nhưng những người đó đều là hoàng gia chiến giáp đội, kỹ thuật điều khiển chiến giáp tuyệt đối là nhất lưu, hơn nữa người nọ lại là Siêu Việt Giả, tố chất thân thể của y mạnh hơn Tiến Hóa Giả bình thường rất nhiều, việc này cũng mang lại lợi thế rất lớn.

- Không thành vấn đề, lúc tôi ở trong trường quân đội đều bỏ nhiều công sức tập luyện điều khiển chiến giáp, tôi còn đóng qua quảng cáo chiến giáp đấy.

Hàn Sâm cười một cái nói.

Lúc này bọn ban trưởng béo mới nhớ ra, Hàn Sâm còn là một trong những người đại diện quảng cáo cho chiến giáp siêu cấp sinh vật từ lúc đầu, chỉ có điều những năm này phát triển lên nhiều, series Ngân Sát đã đổi mới mấy đời, người đại điện cũng đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng mà luận trình độ oanh động, vẫn là lấy đời Ngân Sát TS do Hàn Sâm làm đại diện nổi danh nhất, mặc kệ là quảng cáo kia, hay là Ngân Sát TS, đều đã trở thành kinh điển vĩnh hằng.

Quảng cáo là quảng cáo, dù sao cũng không phải là kỹ xảo điều khiển chân chính trên chiến trường, Hàn Sâm chỉ là lúc ở trong trường học học qua điều khiển chiến giáp, làm sao có thể cùng chiến giáp sư chuyên nghiệp của hoàng gia chiến giáp đội chống lại được?

Bây giờ nói cái gì thì cũng đã trễ rồi, chỉ có thể cầu nguyện trình độ điều khiển chiến giáp của Hàn Sâm thật sự không tồi, nếu như bị thua, tóm lại là sẽ rất mất mặt.

Những người của hoàng gia chiến giáp đội kia tựa hồ đã nắm chắc thắng lợi trong tay, vậy mà lại để cho phục vụ viên của nhà hàng, đem hình ảnh đối chiến trực tiếp chiếu lên trên màn hình lớn ở trong nhà ăn.

Tới nơi này ăn cơm, có không ít đều là quân nhân lần này tham gia tập huấn, sau khi thấy được hình ảnh, đều vô cùng hứng thú nhìn xem.

- Oa! Hoàng gia Thánh Kỵ Sĩ, đây không phải là đại cao thủ từng ở chiến giáp khu Tiến Hóa Giả bài danh thứ bảy hay sao? Đã có một khoảng thời gian không thấy y xuất hiện.

- Thật sự là hoàng gia Thánh Kỵ Sĩ, đó là Lý Trình Hiến của hoàng gia chiến giáp đội, hiện tại đã tấn chức thành Siêu Việt Giả, đương nhiên là cậu không thấy được y ở khu Tiến Hóa Giả rồi.

- Lợi hại, đối thủ của y là ai thế?

- Hình như là một cái ID xa lạ, hình như chưa từng nghe nói.

- Vậy hẳn là ID của du khách đi?

. . .

Hàn Sâm chỉ dùng thân phận của du khách tiến vào bên trong, cũng không đăng nhập ID ở sân đối chiến, trên đầu ID chính là một chuỗi chữ số của du khách.

Sau đó được Lý Trình Hiến mời, trực tiếp tiến vào trong phòng đối chiến y lập ra, tiến vào giai đoạn đếm ngược chờ đối chiến.

Lúc này một ông lão đang ngồi ở một góc nhà hàng, hứng thú nhìn lên màn hình ở trong đại sảnh, đợi đối chiến bắt đầu.

Ông lão này dĩ nhiên chính là Trác Đông Lai, ông ta vốn muốn tìm một cơ hội trò chuyện với Hàn Sâm, thật không ngờ vậy mà Hàn Sâm lại cùng bọn

Lý Trình Hiến phát sinh xung đột, còn hẹn nhau đối chiến chiến giáp, khiến cho ông ta cảm thấy thú vị.

- Người xuất thân từ hoàng gia chiến giáp đội, tiêu chuẩn điều khiển chiến giáp đều là nhất lưu, kinh nghiệm thực chiến cũng rất đầy đủ, mấy năm gần đây Hàn Sâm không có cơ hội gì để tiếp xúc với chiến giáp đi? Hắn định làm gì đây?

Trác Đông Lai uống một ngụm rượu nhỏ, con mắt hơi híp lại.

Hàn Sâm quả thật là đã rất lâu rồi không hề chạm qua chiến giáp, đối với các loại chiến giáp hiện tại cũng không hiểu rõ lắm, vì vậy liền lựa chọn một chiếc Ngân Sát TS mà hắn hiểu rõ nhất làm chiến giáp của mình, nhưng mà đối với hiện tại mà nói, đây đã coi như là chiến giáp quá hạn rồi.

Nhìn thấy Hàn Sâm vậy mà chọn Ngân Sát TS, khóe miệng Lý Trình Hiến lập tức lộ ra một tia cười lạnh khinh thường, Ngân Sát TS chỉ là loại chiến giáp dân dụng, chẳng những quá hạn, hơn nữa động lực còn vô cùng kém cỏi, hệ thống vũ khí cũng chỉ là cấp bậc dân dụng mà thôi, bản thân vũ khí bên trong có rất ít, bên ngoài lại không có mấy thứ, cũng không thích hợp cho việc đối chiến chiến giáp.

Hàn Sâm lựa chọn chiếc chiến giáp này, rõ ràng chính là lựa chọn của một người ngoại đạo.

Nhưng mà Lý Trình Hiến cũng không định khách khí với Hàn Sâm, y vốn là có ý định cẩn thận dạy bảo Hàn Sâm, hơn nữa những lời vừa rồi Hàn Sâm châm biếm nam binh sĩ của hoàng gia chiến giáp đội, Lý Trình Hiến không chút do dự chọn một chiếc chiến giáp Chiến Tranh Vương tân tiến nhất, tương tự đều là chiến giáp sinh vật siêu cấp.

Nhưng mà Chiến Tranh Vương so với Ngân Sát TS đã sau năm đời, là phiên bản mới nhất hiện tại, mặc dù Chiến Tranh Vương ở bên trên sân đối chiến cũng chỉ là loại dân dụng, phối trí kém hơn bản quân dụng không ít, vũ khí cũng ít hơn một chút, nhưng đây đã là lựa chọn tiếp cận chiến giáp quân dụng nhất.

Cơ hồ mỗi người đàn ông đều có một giấc mơ máy móc sắt thép, từ xe đua ở thời đại viễn cổ về sau là phi thuyền, lại cho tới hiện tại là chiến giáp sinh vật siêu cấp, mặc dù không phải người đàn ông nào cũng đặc biệt thích thú đối với thứ này, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ có một ít tưởng tượng về máy móc sắt thép.

Trận đấu chiến giáp coi như là một trong những tiết mục mà toàn dân đều thích xem, đặc biệt là loại quân đoàn mang theo cao quý cùng sắc thái tinh anh giống như là hoàng gia chiến giáp đội, càng được rất nhiều người yêu thích.

Cho dù là một quân nhân chưa từng phục vụ qua quân đội chiến giáp, nhưng mà người có chút hiểu rõ đối với chiến giáp thì tuyệt đối có không ít.

Lúc này nhìn thấy Lý Trình Hiến chọn Chiến Tranh Vương, mà đối thủ của y vậy mà chọn Ngân Sát TS, đều cảm thấy đây chỉ là một lần đối chiến luyện tập, cũng không phải là một trận đấu rất nghiêm túc.

Nhưng mà có tên tuổi của hoàng gia Thánh Kỵ Sĩ ở đó, vẫn có rất nhiều người quan sát màn hình lớn, coi như là một tiết mục giải trí lúc dùng cơm cũng không tệ.

Đếm ngược rất nhanh đã chấm dứt, Chiến Tranh Vương cùng Ngân Sát TS trực tiếp xuất hiện ở trong sân đấu, cảnh tượng đối chiến kinh điển, không có bất kỳ chướng ngại vật nào, trực tiếp có thể đánh giáp lá cà.

Ngân Sát TS của Hàn Sâm chỉ trang bị một thanh kiếm điện từ cùng một khẩu súng laser cỡ nhỏ, trừ ra không còn vũ khí nào khác.

Mà ở trên người Chiến Tranh Vương lại bên có rất nhiều vũ khí, quả thực giống như là một pháo đài di động.

Lý Trình Hiến nhìn Ngân Sát TS của Hàn Sâm, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, hai tay mau chóng múa động, Chiến Tranh Vương giống như sống lại vậy, mười mấy loại súng đạn trên người lập tức nhắm ngay vào Hàn Sâm, phát ra hỏa lực bạo liệt, muốn trực tiếp đánh nổ Ngân Sát TS, để cho Hàn Sâm không có cơ hội tới gần y.

- CMN, đồng thời điều khiển mười ba loại vũ khí, năng lực điều khiển như vậy quá mạnh mẽ, không hổ là hoàng gia Thánh Kỵ Sĩ, phát nổ.

- Năng lực điều khiển này thật sự quá bạo lực rồi, tốc độ điều khiển cùng hiệu quả điều khiển đều mạnh không cách nào tưởng tượng.

- Hoàng gia chiến giáp đội quả nhiên không phải chỉ có hư danh.

- Đối thủ kia thảm rồi, tuyển một chiếc Ngân Sát TS, căn bản chưa đến gần đã bị đánh nổ rồi.

. . .

Trong lúc mọi người nói chuyện, đã thấy chiếc Ngân Sát TS kia rốt cục chuyển động, dưới tình huống không có bất kỳ vật che chắn nào, Ngân Sát TS nhanh chóng di động.

Ngân Sát TS di động, khiến cho mọi người ngơ ngác nhìn, mặc dù chỉ là di động rất bình thường, nhưng lại cho bọn họ một loại cảm giác giống như Ngân Sát TS sống lại.

Ở trong một nháy mắt kia, bọn họ đều sinh ra ảo giác, giống như là một người sống đang di động, chứ không phải một chiếc máy móc lạnh như băng không có sự sống.

Ở trong một tích tắc kia, Ngân Sát TS giống như được rót vào linh hồn, động tác tinh tế tỉ mỉ mà có linh tính, gây ra một loại cảm giác nói không ra lời.

- Đối trùng đại hồi di. . . CMN. . . tên đang điều khiển Ngân Sát TS kia là ai thế. . . kỹ thuật điều khiển này muốn nghịch thiên. . .

Lúc mọi người đang kinh ngạc, đã thấy Ngân Sát TS nhanh chóng trái phải lướt ngang, quỹ tích hết sức quỷ dị, hỏa lực cuồng bạo kia vậy mà không có cách nào tập trung vào Ngân Sát TS, xạ kích toàn bộ bắn lên trên đất trống.

Ngân Sát TS ở trên sân, giống như đã hóa thân thành một U Linh màu bạc.

Chương 864: Điều Khiển Cấp Thủy Tổ

Còn may chiến giáp đối chiến không chỉ đơn thuần là so nhanh chóng, nếu không cho dù Hàn Sâm có bản lĩnh lớn bằng trời, cũng không có cách nào để cho Ngân Sát TS đuổi theo Chiến Tranh Vương.

Hơn nữa Ngân Sát TS cũng không phải là hoàn toàn không có lợi, động lực của Chiến Tranh Vương mạnh mẽ, vũ khí mang theo cũng nhiều, tính phòng ngự có thể đủ mạnh, thể tích liền không thể tránh khỏi phải lớn hơn, thể tích quá nặng quá khổng lồ, khiến cho Chiến Tranh Vương di động hơi trì độn.

Mà Ngân Sát TS thì nhẹ nhàng linh hoạt hơn rất nhiều, di động càng thêm linh hoạt.

Ở dưới đệ bát thức mạnh mẽ, tất cả quỹ tích công kích của Chiến Tranh Vương đều hiện ra rõ ràng ở trong óc Hàn Sâm, thậm chí là mỗi một cử động của Chiến Tranh Vương đều ở trong dự tính của Hàn Sâm.

Lợi dụng bố cục tính toán thuật của Dịch Thiên Thuật, dụ dỗ hỏa lực của Chiến Tranh Vương, từ đó có thể tránh né dưới hiệu suất cao, Hàn Sâm điều khiển Ngân Sát TS, điên cuồng lao tới chỗ Chiến Tranh Vương.

- Đây là biểu diễn trong lúc tập luyện à?

- Quá giả đi, hỏa lực của Chiến Tranh Vương ở dưới tình huống không bị ngăn cản lại đánh không trúng Ngân Sát TS?

- Ha ha, lần hoàng gia Thánh Kỵ Sĩ biểu diễn này tôi cho mười điểm, thang điểm một trăm, lần biểu diễn này thật sự quá kém cỏi, Ngân Sát TS cũng đã đi ra, y còn nổ súng tới chỗ đó, quá giả.

- Ngân Sát TS ra bao nhiêu tiền, tôi đặt Chiến Tranh Vương gấp đôi có được hay không? Cầu xin cậu đừng diễn.

- Tuy nói là biểu diễn, nhưng mà người điều khiển Ngân Sát TS xác thực rất lợi hại, loại kỹ xảo điều khiển đối trùng đại hồi di có độ khó cao này thậm chí còn có thể liên tục sử dụng, cơ hồ là không hề ngừng lại, mặc kệ là tốc độ tay hay là tố chất thân thể đều tương đối đáng sợ.

- Lần biểu diễn này thật là thú vị, không biết người điều khiển Ngân Sát TS rốt cuộc là ai.

- Biểu diễn cái gì, đây là đối chiến thực sự. Vừa rồi chính tôi ở bên trong sảnh hoa hồng thấy tận mắt, Lý Trình Hiến cùng Hàn Sâm xảy ra xung đột, muốn dùng thi đấu chiến giáp để phân thắng bại.

- CMN, thật hay giả vậy?

- Tôi lừa mấy người làm gì, vừa rồi nói rất hung, sảnh hoa hồng bên kia có rất nhiều người đều thấy được.

- Không phải là biểu diễn. . . vậy đúng là trâu bò. . . Là Hàn Sâm điều khiển Ngân Sát TS? Kỹ thuật điều khiển chiến giáp của hắn ghê gớm như vậy? Hình như hắn không phải là chiến giáp sư mà?

- Mấy người không biết sao? Ngân Sát TS lúc trước đưa ra thị trường, video quảng cáo Ngân Sát TS chính là do Hàn Sâm đóng, khi đó hắn vẫn còn học ở trường quân đội.

- Tôi nhớ ra rồi, là có chuyện như vậy, khi đó Đế Cương mới vừa nghiên cứu ra chiến giáp sinh vật siêu cấp, lúc Ngân Sát TS đưa ra thị trường đã dẫn phát oanh động cực lớn. Nhưng khi đó nhân vật nam chính chỉ lộ ra mặt, đại bộ phận đều là điều khiển chiến giáp, còn có nhân vật nữ chính là Ngọc Thiên Tầm quá mức mê người, nên cũng không chú ý nhân vật nam chính là ai.

- Người điều khiển Ngân Sát TS thuỷ tổ a, khó trách lợi hại như vậy.

. . .

Khoảng cách sân thi đấu tương đối ngắn, rất dễ dàng rút ngắn khoảng cách đánh giáp lá cà, Hàn Sâm điều khiển Ngân Sát TS, rất nhanh đã tiếp cận Chiến Tranh Vương.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không vọt thẳng cận chiến với Chiến Tranh Vương, động lực cùng tấm chắn khác biệt khiến cho Ngân Sát TS không thể chính diện chống lại Chiến Tranh Vương.

Cho nên Hàn Sâm điều khiển Ngân Sát TS, chỉ là không ngừng vây quanh Chiến Tranh Vương chớp động, nhưng hắn cũng không phải chỉ hướng về

cùng một phương hướng để né tránh, mà là lợi dụng đối trùng đại hồi di, một mực không ngừng để cho Ngân Sát TS di động ở bên cạnh Chiến Tranh Vương, đồng thời kiếm điện từ trong tay trong lúc di động không ngừng chém ra, súng laser cũng một mực tìm cơ hội xạ kích.

Mà Chiến Tranh Vương lại đổi tới đổi lui, vậy mà cũng không công kích trúng Ngân Sát TS, nhìn giống như là đang bị choáng váng.

- Đây thật không phải là biểu diễn chứ? Thấy thế nào đều có điểm giả? Vì sao Chiến Tranh Vương không phản kích?

Có người hoài nghi nói ra.

- Chiến Tranh Vương không phải là không muốn phản kích, mà là y không có năng lực phản kích.

Một lão binh xuất thân chiến giáp binh nhìn Ngân Sát TS, khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

- Hứa ca, có ý gì? Làm sao Chiến Tranh Vương lại không có năng lực phản kích?

Người ở xung quanh đều nhìn về phía lão binh này.

Lão binh nhìn lên hình ảnh giải thích nói:

- Vũ khí bên trong và bên ngoài của Chiến Tranh Vương rất nhiều, thoạt nhìn thì hỏa lực rất hung mãnh, nhưng mà vì vũ khí quá nhiều, lại hạn chế góc độ hỏa lực lẫn nhau, muốn chuyển đổi góc độ, liền cần một chút thời gian ngắn ngủi để điều chỉnh vị trí vũ khí.

- Mọi người xem vị trí di động của Ngân Sát TS, mỗi một lần hắn di động đều là vào góc chết công kích của Chiến Tranh Vương, chờ sau khi Chiến Tranh Vương điều chỉnh vị trí vũ khí, hắn cũng đã di động đến góc chết khác, khiến cho hỏa lực của Chiến Tranh Vương vĩnh viễn không tập trung vào Ngân Sát TS được, căn bản không có họng pháo nào có thể nhắm vào hắn để nã pháo, mọi người nói xem Chiến Tranh Vương phải phản kích như thế nào?

Nghe lão binh kia giải thích như vậy, mọi người vội vàng quan sát, lúc này quả nhiên đã nhìn ra chút manh mối, súng đạn trên người Chiến Tranh Vương trong lúc thay đổi góc độ, Ngân Sát TS cũng đã dời đi, khiến cho Chiến Tranh Vương căn bản không có cơ hội tập trung vào nó.

- Kỹ thuật điều khiển này thật sự quá trâu bò rồi, quả thực giống như là vĩnh viễn trốn ở trong điểm mù thị giác của địch nhân vậy, quá thần kỳ.

- Không hổ là vị hôn phu của đệ nhất công chúa.

- Thì ra không phải là Ngân Sát TS quá hạn, mà phải xem ai là người điều khiển nó, lúc trước Đế Cương vậy mà lại mời Hàn Sâm vẫn còn ở trong trường quân đội đóng video, quả nhiên có đạo lý, lý giải của Hàn Sâm đối với Ngân Sát TS đã sâu tận xương tủy, không hổ là cấp thuỷ tổ.

- Đúng rồi, đã ghi hình ảnh lại hay chưa?

- Đợi lát nữa đi nói với nhà hàng xin một phần ghi chép là được rồi.

- Điều khiển Ngân Sát TS cấp thuỷ tổ, quả thật đáng để xem xét.

Mọi người đều xem tới cao hứng, Lý Trình Hiến lại khó chịu muốn chết, y hoàn toàn không tập trung vào Ngân Sát TS được, đối phương giống như là có thể biết trước tư tưởng của y vậy, mặc kệ cho y muốn sử dụng ra sách lược gì, Ngân Sát TS đều giống như đã dự đoán trước, trước một bước làm ra phản ứng, khiến cho y căn bản không có cơ hội áp dụng kế hoạch của mình.

Loại cảm giác giống như là bị người xem thấu linh hồn khiến cho Lý Trình Hiến sợ hãi từ trong nội tâm, mặc dù là cách hình ảnh giả lập, y giống như vẫn có thể nhìn thấy Hàn Sâm đang cười tà với, khiến cho toàn thân y đều đang nổi da gà.

Bây giờ Lý Trình Hiến đã không còn kỳ vọng có thể thắng nữa, y chỉ hy vọng có thể nhanh một chút thua trận đối chiến, mau chóng chấm dứt cơn ác mộng này.

Tốt nhất là Ngân Sát TS có thể một kiếm chém nổ Chiến Tranh Vương, nhưng mà hết lần này tới lần khác vũ khí của Ngân Sát TS lại rất yếu nhược, đều là vũ khí loại nhẹ, mà lá chắn phòng thủ của Chiến Tranh Vương lại quá dầy.

Chuyện này sẽ đưa đến việc Ngân Sát TS từng kiếm một chém lên trên người Chiến Tranh Vương, từng phát súng bắn vào giáp xác, cũng không có hiệu quả quá tốt, trong thời gian ngắn lại không thể phá hủy Chiến Tranh Vương.

Chiến đấu như vậy, quả thực giống như là lăng trì vậy, khiến cho Lý Trình Hiến cảm thấy rất thống khổ.

Nếu như không phải là tôn nghiêm của hoàng gia chiến giáp đội khiến cho y không có cách nào lựa chọn đầu hàng, y đã tình nguyện trực tiếp buông tha trận đối chiến này.

Mà Hàn Sâm đã chơi có chút thoải mái, rất lâu rồi không đụng tới chiến giáp, ngẫu nhiên chơi lại một lần cảm thấy hết sức vui vẻ, trong lúc di động cao tốc, kiếm điện từ bổ ngang chém thẳng, phối hợp với súng laser liên tục không ngừng oanh kích, loại vũ khí nóng cùng tiếng kim loại va đập này, quả thực chính là hòa âm của đàn ông, làm cho thân thể người ta run rẩy, dòng máu trong người tựa hồ cũng sôi trào lên.

Chương 865: Bán Thần Mở Miệng

Con mắt của Trác Đông Lai lóe sáng nhìn hình ảnh đối chiến, trong lòng thậm chí còn mơ hồ có chút hưng phấn, nghĩ tới những năm tháng nhiệt huyết sôi trào của mình lúc tuổi trẻ kia.

- Quả nhiên không phải là con đường của La gia, hắn tuyệt đối chưa từng luyện qua Phi Thiên Kinh, đúng là rất thú vị, người đệ tử này mình nhất định phải thu.

Khuôn mặt của Trác Đông Lai lộ ra dáng tươi cười mang theo hưng phấn.

Không có một người nhà họ La nào tu luyện Phi Thiên Kinh, lại ở cái tuổi này có được trình độ như vậy, thật sự là một chuyện khiến cho người ta có chút không thể tin nổi.

Võ đạo đến cấp độ nhất định, đã có thể đoán hoàn toàn đúng chiêu thức cùng lực lượng, mặc dù chỉ là từ bên trong việc Hàn Sâm điều khiển chiến giáp, Trác Đông Lai đã có thể nhìn thấy rất nhiều thứ.

- Nếu để cho một người không tu luyện Phi Thiên Kinh lại có thể tiêu sái đến một bước kia, vậy thì thật sự là rất thú vị rồi.

Trác Đông Lai suy nghĩ, lại hủy bỏ ý nghĩ của mình:

- Không. . . hắn vốn không phải là người nhà họ La, người ta họ Hàn, ha ha, thật sự rất chờ mong.

OÀ..ÀNH!

Chiến Tranh Vương không biết đã nhận lấy mấy trăm kiếm mấy trăm phát súng oanh kích, rốt cục đã bị đánh giải thể, đã xong trận lăng trì đồ sát này.

Lý Trình Hiến không nói được lời nào mang theo người của hoàng gia chiến giáp đội xoay người rời đi, thân làm một hoàng gia chiến giáp sư, lại bị người ta dùng Ngân Sát TS chà đạp như vậy, Lý Trình Hiến căn bản không có mặt mũi nói thêm cái gì nữa.

Mà trận đối chiến này bị người đưa lên Internet, mang theo tiêu đề “Thuỷ tổ Ngân Sát TS hành hạ hoàng gia Chiến Tranh Vương đến chết”, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Mà sau khi xem hình ảnh đối chiến, thì càng nhiều người bị chấn động hơn, rất nhiều người yêu thích chiến giáp thậm chí còn muốn thử một chút xem chính mình điều khiển Ngân Sát TS có thể đạt tới loại trình độ đó hay không.

Kết quả lại vô cùng bi kịch, hình ảnh sau khi được đưa lên mấy ngày nay, vô số người điều khiển Ngân Sát TS bị người trực tiếp đánh bạo, từng người đều thua thảm, căn bản không thể chơi giống như trong hình ảnh vậy.

Rất nhiều người nghi vấn hình ảnh đối chiến là dàn dựng, là tập luyện xong biểu diễn, nhưng mà cân nhắc đến hai bên đối chiến là Hàn Sâm cùng thành viên của hoàng gia chiến giáp đội, lại cảm thấy rất không có khả năng.

Dù sao kết quả là như vậy, đối với thành viên của hoàng gia chiến giáp đội mà nói, thật sự là một loại sỉ nhục.

Rất nhiều người cũng không nhịn được tán thưởng:

- Có một loại điều khiển gọi là cấp thuỷ tổ, người bên ngoài không thể học được, người ta đã dung nhập vào thực chất bên trong rồi.

Hàn Sâm cùng ban trưởng béo tiếp tục uống rượu chúc mừng, bọn ban trưởng béo cũng rất cao hứng, cuối cùng đều uống gục, Hàn Sâm cũng không xê xích gì nhiều, có chút lung la lung lay đi tới toilet.

Bên trong phòng rửa tay, lại có một ông lão đi tới, Hàn Sâm uống đã say tới mắt lờ đờ, tự nhiên không nhìn rõ ràng ông lão kia có bộ dáng gì, thậm chí là không hề nhìn xem.

Nơi này là ở trong Liên Minh, không giống như ở bên trong Tí Hộ Sở, cần cảnh giác mọi thứ.

Trong nháy mắt ông lão cùng Hàn Sâm giao thoa mà qua, Hàn Sâm cảm thấy đôi mắt của ông lão kia hình như đặc biệt sáng, nhịn không được dùng đôi mắt say lờ đờ mông lung kia nhìn một cái.

Chỉ là lần nhìn này, Hàn Sâm lập tức sững ở chỗ đó, đồng tử co rút lại, hai mắt trở nên có chút trống rỗng vô thần.

- Tiểu tử, tiếp nhận vô lượng tâm tình khảo nghiệm của ta đi, nếu như cậu có thể thông qua, vậy thì mới có tư cách làm đệ tử của Trác Đông Lai ta.

Trác Đông Lai đắc ý nghĩ.

Thân là một Bán Thần, Trác Đông Lai am hiểu nhất chính là lực lượng tinh thần cùng lực lượng ảo cảnh, trong lúc tranh phong với Bán Thần, đều có thể khiến tâm thần của đối thủ thất thủ, có khả năng rơi vào trong ảo giác.

Huống chi Hàn Sâm chỉ là một Tiến Hóa Giả, Trác Đông Lai dùng vô lượng tâm tình kiểm tra tín niệm cùng tâm trí của hắn, nếu như có thể bảo trì tín niệm không lay chuyển được, như vậy mới xem như có tư chất trở thành cường giả chân chính, nếu như tín niệm bị ảo cảnh dao động, liền chứng minh cho tới tận lúc này, Hàn Sâm còn không đủ điều kiện trở thành cường giả chính thức.

Bất cứ loại võ học hoặc là lực lượng nào cũng có thể tập luyện được, nhưng mà nếu như tín niệm của một người không kiên định, đó chính là chướng ngại lớn nhất trên con đường thành công.

Trác Đông Lai đi đến trước mặt Hàn Sâm, duỗi tay đỡ lấy Hàn Sâm, chuẩn bị đỡ hắn sang bên cạnh ngồi xuống, coi như là Siêu Việt Giả, nếu rơi vào bên trong vô lượng tâm tình, ít nhất cũng cần một giờ mới có thể thoát ra ngoài.

- Tiểu tử, chịu một chút trắc trở đi, đợi lát nữa đi ra, còn sợ cậu không cúi đầu nghe theo lão nhân gia ta sao.

Trác Đông Lai thầm nghĩ đợi lát nữa phải biểu hiện ra phong phạm của cao nhân tiền bối ở trước mặt Hàn Sâm như thế nào, nghĩ tới chỗ đắc ý, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười đắc ý.

Thế nhưng mà Trác Đông Lai mới bắt lấy bả vai Hàn Sâm, lại nghe thấy Hàn Sâm đột nhiên ợ ra một hơi rượu, sau đó oa một tiếng, trực tiếp phun ra đầy đầu đầy mặt Trác Đông Lai.

Nếu như là ở lúc bình thường, Hàn Sâm căn bản không có khả năng phun lên trên người Trác Đông Lai một chút nào, nhưng mà Trác Đông Lai đối với vô lượng tâm tình của mình quá có tự tin rồi, căn bản một điểm phòng bị đều không có, còn đang nghĩ đợi lát nữa cần phải khoác lác như thế nào ở trước mặt Hàn Sâm, tâm tư căn bản không đặt ở chỗ này.

Hàn Sâm vốn đã uống có chút khó chịu, bị Trác Đông Lai dùng vô lượng tâm tình tập kích, lập tức đầu váng mắt hoa trong dạ dày khó chịu muốn chết, nhịn một chút cũng không được, liền phun ra một ngụm.

Hai người nhìn nhau ngây người hai giây, Hàn Sâm vội vàng nói:

- Xin. . . xin. . . xin lỗi. . .

- Không sao!

Trác Đông Lai cúi đầu xoay người rời đi, sợ bị Hàn Sâm nhìn rõ ràng hình dạng của ông ta.

Bây giờ ông ta đâu còn nửa phần phong phạm của cao nhân, nếu như hiện tại ông ta nói cho Hàn Sâm, ta là cường giả cấp Bán Thần, ta muốn thu cậu làm đệ tử của ta, truyền thụ cho cậu sở học suốt đời, ông ta cảm thấy nhất định Hàn Sâm sẽ cho rằng ông ta là một tên điên.

- Thật đáng chết, tại sao hắn không rơi vào trong vô lượng ảo cảnh, gặp quỷ rồi?

Trong lòng Trác Đông Lai buồn bực suy nghĩ muốn thổ huyết.

- Còn may là gặp được người tốt, nếu không thì phiền toái rồi, trên thế giới này người tốt còn rất nhiều a.

Hàn Sâm cảm khái trong lòng, lung la lung lay tiếp tục đi vào trong toilet.

Sau khi Trác Đông Lai trở về, ngay đêm đó đã đi ra khỏi Ma Tạp Tinh, mặc dù ông ta rất muốn cùng Hàn Sâm gặp lại một lần, nhưng mà ông ta sợ Hàn Sâm nhận ra, như vậy thì thật sự quá lúng túng rồi.

Cho nên Trác Đông Lai càng nghĩ, vẫn quyết định chờ thêm một thời gian ngắn nữa, trở về đổi lại kiểu tóc, cũng cạo sạch râu ria, đợi qua một thời gian ngắn Hàn Sâm quên chuyện này đi rồi lại tới tìm hắn.

Hàn Sâm khi đó đã quá say, như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, mình một lần phun trúng một Bán Thần.

Huấn luyện kéo dài nửa tháng, sau khi chấm dứt huấn luyện, cấp trên cũng không hạ mệnh lệnh thăm dò di tích nào cả, trên thực tế Vĩnh Thán Nữ Thần cũng đã rất lâu rồi không có nhiệm vụ gì.

Hàn Sâm rốt cục lại có cơ hội tiến vào Tí Hộ Sở, nhìn thấy Vương Vũ Hàng vẫn còn ở trong Sát Na Tí Hộ Sở, liền mang theo y cùng đi tới Quỷ Huyết

Tí Hộ Sở bên kia nhìn một chút, thử xem có cơ hội đánh hạ Quỷ Huyết Tí Hộ Sở hay không.

Vừa rồi Quỷ Huyết Đế tổn thất nặng nề, đoán chừng những sinh vật siêu cấp thần huyết mang tới không có một con nào sống sót trở về, trong Tí Hộ Sở của y nhiều lắm cũng chỉ còn sáu bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết, hiện tại Hàn Sâm hoàn toàn có lực đánh một trận.

Nhưng mà Hàn Sâm có lòng tin như vậy, nơi phát ra chủ yếu nhất chính là thú hồn Ngân Huyết Mi Hầu hắn vừa mới lấy được lúc trước.

Chương 866: Công Chiến Quỷ Huyết Tí Hộ Sở

Ngân Huyết Mi Hầu: Thú hồn dung hợp biến thân.

Hàn Sâm rốt cuộc đã có được thú hồn biến thân đã lâu không thấy, có Ngân Huyết Mi Hầu gia trì, Hàn Sâm đã có thể chính diện chống lại sinh vật siêu cấp thần huyết, thậm chí còn mạnh hơn đại đa số sinh vật siêu cấp thần huyết.

Mặc dù hiện tại không thể lại để cho Sát Na Nữ Đế hỗ trợ, miễn cho cô ta lại có âm mưu gì, hoặc là trực tiếp tự bạo bỏ mình, nhưng mà có Ngân Huyết Mi Hầu biến thân, giúp cho thực lực tổng hợp của Hàn Sâm không bị hạ xuống.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân khác là Tử Vong Tang Chung và Linh Miêu Ưng rốt cục đã lột xác thành công, đã trở thành sủng vật siêu cấp thần huyết ở trạng thái chiến đấu.

Có được ba con sủng vật siêu cấp thần huyết là Thánh Chiến Thiên Sứ, Tử Vong Tang Chung cùng Linh Miêu Ưng, lại có Tiểu Ngân Ngân và tiểu yêu tinh, hơn nữa Vương Vũ Hàng cùng Hàn Sâm, đánh hạ Quỷ Huyết Tí Hộ Sở cũng không phải là không có khả năng.

Đại Tiểu Hắc và Tiểu Bạch bị lưu lại trông coi Sát Na Tí Hộ Sở, không gia nhập vào đội ngũ tham chiến.

Lần này Hàn Sâm trực tiếp mang theo Vương Vũ Hàng giết vào bên trong Quỷ Huyết Tí Hộ Sở, căn bản không có ý định dẫn chúng đi ra.

Linh Miêu Ưng bay ở trên không trung, triệu hoán ra mảng lớn cơn lũ chuột tuôn hướng tới Quỷ Huyết Tí Hộ Sở, đám chuột này đều có được thực lực tiếp cận cấp thần huyết, phạm vi lớn nhảy vào bên trong Tí Hộ Sở, đảm đương nhiệm vụ tìm tòi địch nhân và thăm dò địa hình.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Hàn Sâm, trong Tí Hộ Sở Huyết Quỷ tổng cộng cũng chỉ còn sót lại sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết, sau khi Hàn Sâm mang theo Vương Vũ Hàng giết vào, căn bản cũng không có ý đi đoạt Linh Hồn Chi Thạch trước, quyết tâm muốn giết sạch đám sinh vật siêu cấp thần huyết này.

Tiểu Ngân Ngân cùng tiểu yêu tinh đều được Hàn Sâm thả ra, tiểu thiên sứ cùng Linh Miêu Ưng cũng từng con đánh về phía một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm thấy một con sinh vật siêu cấp thần huyết giống như hổ giống như sói bổ nhào qua, trong mắt lóe lên ánh bạc, thân thể lập tức hóa thành một con Viên Hầu màu bạc cao hơn ba mét, trong tay nắm Xích Diễm Bạo Long Đột, bổ một phát vào đầu con sinh vật siêu cấp thần huyết bay nhào đến kia.

OÀ..ÀNH!

Sinh vật siêu cấp thần huyết trực tiếp bị Hàn Sâm nện nằm rạp xuống mặt đất, máu tươi trên đầu tuôn ra, xương đầu lâu đều bị Hàn Sâm bổ ra mấy vết thương, mơ hồ có thể thấy được mạch máu và óc ở trong đó.

Loại cảm giác lực lượng tăng vọt này khiến cho Hàn Sâm hưng phấn cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời gào thét, Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay điên cuồng múa may, trực tiếp hất bay con sinh vật siêu cấp thần huyết kia lên, trên không trung liên tục đập, đánh cho con sinh vật siêu cấp thần huyết kia không có lực phản kích.

Một con sinh vật siêu cấp thần huyết khác bay tới chỗ Hàn Sâm, Hàn Sâm chỉ một ngón tay ra, chuông nhỏ màu xanh da trời lập tức hóa thành một cái chuông lớn hướng về sinh vật siêu cấp thần huyết kia chụp tới, con sinh vật siêu cấp thần huyết kia tự chui đầu vào lưới, tiến vào bên trong chuông lớn.

Chỉ thấy ở trong chuông lớn có nhiều tiếng chuông vang lên chấn cho khí huyết của người ta bất ổn, con sinh vật siêu cấp thần huyết kia từ đầu đến cuối đều không thể lao ra.

Tiếng chuông của Tử Vong Tang Chung không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với Hàn Sâm, ngược lại làm cho khí huyết của con sinh vật siêu cấp thần huyết kia bất ổn, Hàn Sâm trực tiếp lao tới tóm lấy miệng vết thương của nó, hai cái tay vượn màu bạc cứng như sắt thép mạnh mẽ kéo ra, cứ thế xé con sinh vật siêu cấp thần huyết kia thành hai nửa.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Hổ Lang Khuyển, không đạt được thú hồn, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Bên trong bóng của Hàn Sâm đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, rõ ràng là Quỷ Huyết Đế, một cặp móng đâm về phía sống lưng Hàn Sâm, Hàn Sâm trở tay đấm tới một đòn Đại Lôi Âm Quyền, một vòng mặt trời lôi điện màu bạc nổ tung ở trên không trung, cùng móng vuốt của Quỷ Huyết Đế đụng vào nhau, cứ thế đánh lui Quỷ Huyết Đế.

Hàn Sâm cực kỳ hưng phấn, căn bản không cho Quỷ Huyết Đế bất cứ cơ hội nào, từng đòn Đại Lôi Âm Quyền cuồng bạo liên hoàn đánh ra, giống như là một vòng mặt trời liên tục quay tròn trên không trung nổ tung, chiếu sáng toàn bộ Tí Hộ Sở, bóng bốn phía đều bị làm mờ nhạt đi, Quỷ Huyết Đế căn bản không thể thi triển ảnh độn nổi.

Dưới thể chất cường đại của Ngân Huyết Viên Hầu gia trì, Hàn Sâm không cảm giác thấy suy yếu, từng đòn Đại Lôi Âm Quyền đánh ra, giống như chỉ sử dụng quyền pháp bình thường vậy, nhưng mà uy lực kia lại mạnh mẽ không có cách nào tưởng tượng được, đánh Quỷ Huyết Đế liên tiếp lui về phía sau, lôi điện trên người nhảy nhót, khí tức hỗn loạn, đã hoàn toàn không phải là đối thủ của Hàn Sâm.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm một quyền đánh lên trên mặt của Quỷ Huyết Đế, đánh bay Quỷ Huyết Đế lên, sau đó lại là một quyền đánh lên trên bụng y, trực tiếp đánh bay Quỷ Huyết Đế ra xa mấy trăm mét, đâm vào phía trên tòa thành, khiến vách tường thành sụp một mảng lớn.

Mà máu tươi trong miệng Quỷ Huyết Đế điên cuồng phun ra, trên người là một mảnh cháy đen, còn có lôi điện đang toán loạn ở trên thân thể, bò mấy cái mới đứng lên được, thân thể vẫn còn run rẩy vì điện giật.

Hàn Sâm cũng không quan tâm tới y nữa, thấy Tiểu Ngân Ngân đã đánh choáng đối thủ của nó rồi, lách mình đến trước mặt sinh vật siêu cấp thần huyết kia, hai đấm liên hoàn đánh ra Đại Lôi Âm Quyền.

Từng nhát mặt trời lôi điện đánh vào trong thân thể con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, bụng của con sinh vật siêu cấp thần huyết kia lập tức bị đánh nổ tung ra, lôi điện cùng máu tươi phun ra ngoài, một con sinh vật siêu cấp thần huyết cứ như vậy đã bị đánh giết.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Mãnh Cơ Thú, không đạt được thú hồn, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm đã thoải mái không cách nào miêu tả, thân hình Ngân Huyết Mi Hầu cuồng bạo kia mau chóng di động, Quỷ Huyết Đế chẳng những bị hắn áp chế, còn có thể bất chợt công kích những sinh vật siêu cấp thần huyết khác.

Hàn Sâm đã rất lâu rồi không chiến đấu sảng khoái như vậy, Vương Vũ Hàng ở bên cạnh đều xem tới ngây người, ban đầu còn cần y dụ dỗ sinh vật siêu cấp thần huyết một chút, về sau căn bản chính là Hàn Sâm đuổi theo sinh vật siêu cấp thần huyết để chém giết.

- Biến thái, thật sự là quá biến thái rồi. . .

Vương Vũ Hàng nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, căn bản không có chuyện gì để làm nữa.

Sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết trong Quỷ Huyết Tí Hộ Sở đều bị đánh chết, trong đó có hai con là sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai, nhưng mà thậm chí ngay cả một cái thú hồn đều không có, cũng không biết có phải là bởi vì có Vương Vũ Hàng đi theo hay không.

Cuối cùng Quỷ Huyết Đế ở trong tiếng gầm gừ không cam lòng bị tiểu thiên sứ chém đầu xuống, một lần nữa trở về Linh Hồn Chi Thạch.

- Đi tìm Thần Điện Dị Linh.

Hàn Sâm sai bảo Linh Miêu Ưng nói.

Linh Miêu Ưng phát ra một tiếng quái khiếu giống như trẻ con, mảng lớn đàn chuột xông về bốn phía trong Tí Hộ Sở, cũng chỉ là mười mấy phút đã tìm được Thần Điện Dị Linh bị che dấu.

Tòa Thần Điện Dị Linh này giấu ở trong một tòa cung điện ở trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đuổi tới cung điện, chỉ thấy bên trong Linh Hồn Chi Thạch có sinh cơ kỳ quái đang thai nghén, Hàn Sâm trực tiếp lấy Linh Hồn Chi Thạch xuống.

Chỉ thấy hào quang trên Linh Hồn Chi Thạch tỏa sáng, màu đen cùng màu máu đan vào nhau, trực tiếp nổ tung ở trong tay Hàn Sâm, hóa thành từng mảnh vỡ văng ra.

- Vậy mà lại thất bại.

Hàn Sâm khẽ cười khổ, đây là lần thứ nhất hắn thu phục Dị Linh thất bại.

Nhưng mà có thể đánh hạ Quỷ Huyết Tí Hộ Sở, lại có hai viên gen sinh mệnh tinh hoa đời thứ hai, cũng đã để cho Hàn Sâm rất hài lòng.

Cuối cùng hai viên gen sinh mệnh tinh hoa đời thứ hai này giúp cho Hàn Sâm gia tăng lên 14 điểm siêu cấp thần gen, khiến cho siêu cấp thần gen của hắn đã đạt đến 92 điểm, khoảng cách siêu cấp thần gen toàn mãn chỉ còn lại một bước ngắn.

Mà một viên gen sinh mệnh tinh hoa đời thứ nhất hệ lôi điện trong đó thì đút cho Tiểu Ngân Ngân, nhưng đáng tiếc là không có gen sinh mệnh tinh

hoa thủy hệ, để cho tiểu yêu tinh rất thất vọng.

Chương 867: Tu La Tân Hoàng

Sau khi thu phục Quỷ Huyết Tí Hộ Sở, Hàn Sâm phát hiện ra mình phát triển thật sự là có chút vượt quá quy hoạch rồi, cho dù hắn chiếm cứ Tí Hộ Sở Đế cấp, nhưng mà bên này lại không có ai, hơn nữa gần đây đều là sinh vật cao cấp, đẳng cấp chỉnh thể của dị sinh vật rất cao, cũng không thích hợp nhân loại bình thường di cư tới, chuyện này khiến cho Hàn Sâm có chút buồn rầu.

Trông coi hai Tí Hộ Sở Đế cấp, nhưng mà Hàn Sâm phát hiện ra mình lại ngay cả một cắc tiền đều không kiếm được.

Mặc dù cũng không phải là Hàn Sâm rất cần tiền, nhưng mà trong tay có tài nguyên tốt như vậy lại không kiếm được tiền, chuyện này khiến cho hắn không cam tâm.

Hàn Sâm nói phiền muộn của mình cho Vương Vũ Hàng nghe, sau khi Vương Vũ Hàng nghe xong lập tức khinh bỉ nhìn Hàn Sâm:

- Vậy mà cậu lại lo lắng vì việc này? Chẳng lẽ cậu không biết, hiện tại sau khi có Thiên Sứ Gen dịch, khí thế của nhân loại vô cùng mạnh mẽ, nếu như cậu có thể cung cấp sự bảo hộ, để cho Tí Hộ Sở không đến mức bị dị sinh vật tấn công tới, dùng vị trí của Tí Hộ Sở Đế cấp này, cùng tài nguyên dị sinh vật ở xung quanh, tuyệt đối có thể bán được giá tiền rất lớn. . . không không không. . . cậu không cần bán, chỉ cần cho thuê, tin tưởng sẽ có thể cho thuê với giá tiền rất lớn.

- Chuyện này cũng có thể cân nhắc, kéo Đại Hắc cùng Tiểu Hắc qua làm bảo vệ là được rồi, dù sao gần đây cũng không có Tí Hộ Sở Đế cấp nữa, có chúng giữ nhà có lẽ đã đủ rồi.

Trong lòng Hàn Sâm tính toán phải như thế nào mới kiếm được một số lớn.

Vương Vũ Hàng cho Hàn Sâm một ít đề nghị cùng mưu đồ, Hàn Sâm liên tục gật đầu, cảm thấy phương án này có thể thực hiện được.

Sau khi trở lại Liên Minh, Hàn Sâm tìm chuyên gia trù tính, làm một phần quảng cáo cho thuê.

Quảng cáo này lập tức chấn kinh toàn bộ Liên Minh, Tí Hộ Sở Dị Linh siêu cấp lại bị Hàn Sâm đánh xuống rồi, đây quả thực là chuyện khiến cho người ta không có cách nào tin nổi.

Phải biết đánh chiếm một Tí Hộ Sở Đế cấp cũng không phải đơn giản chỉ là giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy, coi như là Thiên Sứ Gen Triệu gia hôm nay dữ dội nhất, cũng còn đang vì có thể săn giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết mà mừng rỡ vạn phần, Hàn Sâm lại đã đánh xuống một Tí Hộ Sở Đế cấp rồi, chênh lệch này thật sự là quá lớn.

Sau khi quảng cáo được đưa lên, lập tức có rất nhiều người hỏi thăm tình huống ở Tí Hộ Sở, hơn nữa hỏi thăm giá cả thuê ở Tí Hộ Sở.

Sau khi hỏi rõ vị trí, đã có không ít thế lực lớn phái người đi vào trong đó xem tình huống.

Kết quả khiến cho bọn họ rất giật mình, nếu như Tí Hộ Sở này thật sự có thể cam đoan an toàn, chỗ đó có khả năng thu hoạch tài nguyên thật sự là quá phong phú, khắp nơi đều là dị sinh vật cao cấp.

Duy nhất cần băn khoăn chính là vấn đề an toàn, mà Hàn Sâm hứa hẹn sẽ có sinh vật siêu cấp thần huyết bảo vệ, lập tức chuyện này làm cho rất nhiều thế lực lớn động tâm, nhao nhao hướng về Hàn Sâm bên này báo giá.

Báo giá mạnh nhất chính là Thiên Sứ Gen, nhưng mà cuối cùng Hàn Sâm vẫn lựa chọn tập đoàn Đông Lâm, lại lấy được một nhóm lớn sủng vật đan, trong hợp đồng cũng thể hiện rõ ràng quy định, về sau tiền thuê hàng năm đều phải dùng sủng vật đan để trả, liền lượng tiền thuê đều là trực tiếp dùng sủng vật đan để tính toán.

Hàn Sâm đem lượng lớn sủng vật đan về Sát Na Tí Hộ Sở, hơn nữa lại để cho Đại Hắc cùng Tiểu Hắc đi tới Quỷ Huyết Tí Hộ Sở làm thú thủ hộ, bảo

vệ an toàn của Quỷ Huyết Tí Hộ Sở.

Đã có nhóm lớn sủng vật đan không gián đoạn tới tay, Hàn Sâm cũng không keo kiệt đút sủng vật đan cho Tiểu Ngân Ngân cùng thú hồn của mình, ngay cả Miêu Quân cùng Kim Mao Hống đều có thể tùy tiện ăn sủng vật đan.

Sủng vật đan cũng rất có lợi đối với sự tiến hóa của sinh vật siêu cấp thần huyết, Tiểu Ngân Ngân, tiểu yêu tinh cùng Đại Tiểu Hắc, Tiểu Bạch đều rất thích ăn, tiêu hao cũng rất nhanh.

Nhưng mà nhìn biến hóa trên người đám bọn nó, dù Hàn Sâm cho chúng nó ăn lượng lớn sủng vật đan cũng không cảm thấy đau lòng.

Hàn Sâm tính toán đại khái một chút, số lượng sủng vật đan Thiên Sứ Gen trả hàng năm, đã đủ để nuôi nấng chúng.

Bởi vì lúc tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở không có cách nào mang theo bọn Tiểu Ngân Ngân cùng đi, Hàn Sâm chỉ có thể tận lực nuôi nấng chúng, hi vọng chúng nó có thể giống như Thánh Tê, Không Linh Nữ Yêu, được tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, như vậy về sau sẽ còn cơ hội gặp lại bọn chúng.

Hàn Sâm cũng đã sắp tấn chức rồi, cho nên Hàn Sâm quyết định đi tới chỗ mẹ mình.

Lúc trước hắn đã hỏi qua mẹ mình, La Lam đã nói qua, bà ta sẽ không mạo hiểm tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nếu như bà ta muốn đi, cũng đã sớm đi, căn bản sẽ không chờ tới hiện tại.

Sở dĩ bà ta không đi, chính là sợ vận may của mình không tốt, nếu như vừa thăng cấp lên đã chết mất, sẽ không có người chăm sóc Hàn Sâm và Hàn Nghiên.

Hôm nay Hàn Sâm đã có thể tự lập, nhưng mà bà ta còn muốn chăm sóc Tiểu Nghiên, cho nên những năm gần đây cũng không mạo hiểm đi lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm chuẩn bị đi đến chỗ mẹ, lưu lại thú hồn siêu cấp thần huyết cùng gen sinh mệnh tinh hoa của mình cho bà, mặc kệ bà sử dụng cũng được, hay là chờ sau này lúc Hàn Nghiên tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở lại giao cho cô bé cũng thế, tóm lại là những thú hồn này Hàn Sâm cũng không tính bán ra.

Trên đường tiến về Lam Tinh Tí Hộ Sở, có lẽ có thể thu được siêu cấp thần gen đại viên mãn, đồng thời cũng có thể giúp cho Tiểu Ngân Ngân bổ sung một ít gen sinh mệnh tinh hoa hệ lôi điện.

Về phần tiểu yêu tinh, có cơ hội có thể giúp nó bổ sung một chút, không có cơ hội thì cũng không cần gấp, có Thủy Tinh Cung tồn tại, về sau còn sợ không săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết thủy hệ hay sao?

Dùng thực lực hiện tại của Hàn Sâm, mặc dù có một hai trăm ngàn dặm đường phải đi, nhưng mà đã cơ hồ là không có nguy hiểm gì, cho nên Hàn Sâm coi như đi du lịch một chuyến, mang theo Linh cùng đông đảo mỹ nữ Dị Linh của mình tiến về Lam Tinh Tí Hộ Sở.

Đi hơn một tháng, trên đường cơ bản đều không có nguy hiểm gì, trên đường đi có mỹ nữ làm bạn, thưởng thức kỳ cảnh ở bên trong Tí Hộ Sở, thuận tiện còn giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết hệ lôi điện đút cho Tiểu Ngân Ngân.

Chỉ là con đường đã đi qua, cũng không đụng phải siêu cấp thần huyết đời thứ hai, khiến cho Hàn Sâm có một chút thất vọng.

Đi vào một Tí Hộ Sở nhân loại, Hàn Sâm liền trở về Liên Minh một chuyến, lại nghe được một tin tức quan trọng.

Tu La tộc đã lập ra tân hoàng, Tu La tân hoàng là nữ hoàng Ngọc Tu La, giống như Ngọc Già Lam, đều là Tu La hoàng tộc Ngọc thị nhất mạch.

- Không nghĩ tới là nữ hoàng Ngọc Tu La đăng cơ, việc này đối với nhân loại chúng ta mà nói, có lẽ là kết quả xấu nhất rồi.

Kỷ Yên Nhiên thở dài nói.

- Vì sao?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Kỷ Yên Nhiên suy nghĩ rồi nói ra:

- Ngọc thị nhất mạch chú trọng khoa học kỹ thuật nhất, hơn nữa quan niệm chủng tộc ở bên trong Tu La tộc xem như là một phe tương đối khai sáng, bọn họ một mực nghiên cứu làm sao có thể để cho Tu La tộc sinh tồn ở trong Tí Hộ Sở, hơn nữa thu hoạch được gen, cùng với sử dụng thú hồn. Trước kia cũng đã đưa ra vấn đề lợi dụng gen người, chỉ là quan niệm chủng tộc của Tu La tộc rất nặng, không chỉ có hoàng tộc, mà ngay cả Tu La bình thường đều phản đối đề án dung hợp gen người này. Bây giờ nữ hoàng Ngọc Tu La trị vì, vậy cũng không biết sẽ có cải biến hay không. . .

- Tu La tộc thật sự có thể làm được một bước kia sao?

Hàn Sâm cau mày nói.

- Rất khó nói, kỳ thật Thiên Sứ Gen dịch đã chứng minh được, gen người cùng gen của Tu La tộc có thể dung hợp lại với nhau.

Kỷ Yên Nhiên nói ra.

- Nếu quả như thật sự đi tới một bước kia, vậy thật đúng là một đại phiền toái.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

Loại đại sự này đã không phải là tiểu nhân vật như Hàn Sâm có thể khống chế, nếu như Tu La tộc có thể thật sự ở dưới sự thống trị của tân hoàng đi lên con đường kia, đối với nhân loại mà nói nhất định là một đả kích không nhỏ.

Nhưng mà hiện tại tất cả đều còn rất khó nói, ít nhất ở trước mắt đến xem, nhân loại vẫn còn hơi chiếm một chút ưu thế.

Chương 868: Rừng Quả Kỳ Dị

Ở trong Tí Hộ Sở lại đi thêm vài ngày, một lần nữa đã đi ra khỏi phạm vi nhân loại khống chế, một mảnh rừng quả xuất hiện ở trước mặt của Hàn Sâm cùng Linh, từng cây ăn quả kia ít nhất đều cao ba mươi, bốn mươi mét, thân cây cần mấy người mới ôm hết.

Trên tàng cây kết đầy trái cây màu đen lớn chừng quả đấm, bình thường cũng không ngửi thấy mùi vị gì, Hàn Sâm tiện tay hái xuống một khỏa, vỏ vô cùng dày, chỉ có một chút chất lỏng màu đen ở bên trong, hương vị vô cùng gay mũi khó ngửi.

Mọi người đang tiến lên ở trong rừng quả, đi được vài trăm dặm, vẫn còn ở trong rừng quả, cũng không biết đến cùng là rừng trái cây kia lớn cỡ nào.

Có Tiểu Ngân Ngân ở đây, cũng không có dị sinh vật nào tới quấy rối bọn họ, Hàn Sâm thấy Linh tựa hồ có hơi mệt mỏi, liền ngay ở trong rừng quả dựng lều trại, chuẩn bị ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm.

Hàn Sâm và bọn Linh cùng một chỗ ở bên ngoài lều làm đồ nướng, mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, lúc ánh trăng rải xuống rừng quả, bọn họ lại ngạc nhiên phát hiện ra, những trái cây đó ban ngày thoạt nhìn là màu đen, lúc này lại tràn ra ánh sáng màu phấn hồng trong suốt, hơn nữa từng tầng mở ra, biến thành nhiều đóa dạ quang hoa màu phấn hồng xinh đẹp.

Nguyên bản những chất lỏng gay mũi khó ngửi ở bên trong đó cũng đã biến mất không thấy đâu nữa, khắp nơi đều là mùi thơm dễ chịu, khiến cho người ta cảm giác hết sức vui vẻ thoải mái.

- Đẹp quá.

Linh nhìn biển hoa dạ quang màu phấn hồng mênh mông, lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

- Những quả kia thật là rất đẹp.

Hàn Sâm cũng hết sức ngoài ý muốn, không nghĩ tới những trái cây màu đen kia vậy mà không phải là trái cây chân chính, mà là những đóa hoa kỳ quái khép lại.

Sát Na Nữ Đế đứng ở sau lưng bóp bả vai cho Hàn Sâm, lại không nhịn được khẽ nhíu mày, nhìn những đóa hoa dạ quang đó, tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì đó.

Không bao lâu sau, liền thấy khắp nơi trên bầu trời đều là đom đóm đang bay múa, không biết đến cùng chúng là dị sinh vật dạng gì, vậy mà giống như ong mật thu lại bầu mật của những đóa hoa đó.

Hơn nữa có chút cổ quái chính là những con đom đóm kia tựa hồ cũng không sợ khí tức Tiểu Ngân Ngân, nhưng cũng không hề công kích bọn Hàn Sâm, chỉ là ở bốn phía thu hái mật hoa cùng phấn hoa trong mỗi đóa hoa mà thôi.

Linh xòe bàn tay ra, để cho một con đom đóm rơi vào trong lòng bàn tay của cô, con đom đóm vậy mà hết sức thuận theo, ngay ở trong bàn tay ngọc của Linh bò quanh vài vòng, sau đó mới lại vỗ cánh bay lên.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí nhìn kỹ những con đom đóm kia, kích thước cũng không quá lớn, cũng tương tự như đom đóm thông thường, nhưng mà hình dáng lại có chút giống như là bọ rùa, cả người đều tản ra ánh sáng óng ánh, cũng không giống như đom đóm có bộ phận phát sáng riêng biệt.

Những con đom đóm này đều có khí tức sinh mệnh, nói cách khác chúng đều là dị sinh vật chân chính, cũng không phải là vật triệu hoán.

Nhưng mà khí tức sinh mệnh ở trên người chúng nó không tính là rất mạnh, đại bộ phận cũng chỉ tương đương với sinh vật nguyên thủy, ngẫu nhiên có mấy con có thể so sánh với sinh vật biến dị, nhưng cũng chỉ là số rất ít.

Hơn nữa cơ hồ chúng không có tính công kích gì, bay qua bên cạnh bọn Hàn Sâm, cho dù chạm vào thân thể bọn họ, cũng không có một con đom đóm nào phát ra công kích với bọn họ.

Từng bầy đom đóm sau khi hái được mật hoa liền bay lên không trung, bởi vì số lượng quá nhiều, cơ hồ giống như là một dòng ngân hà ở phía trên rừng quả chảy xuôi, cảnh tượng đẹp kinh người.

Mặc dù biển hoa dạ quang cùng bầy đom đóm đều hết sức xinh đẹp, nhưng mà nhìn lâu cũng có chút ngán, mang theo Linh trở lại bên trong lều trại nghỉ ngơi, một giấc ngủ qua đi, lúc ban ngày đã thấy những con đom đóm kia đều biến mất không thấy đâu nữa, đóa hoa cũng một lần nữa cuộn lại, hóa thành từng trái cây màu đen.

- Cũng không biết đây rốt cuộc là loại thực vật gì, cũng có chút thần kỳ.

Hàn Sâm cũng chỉ tùy tiện cảm thán một câu, liền lại dẫn bọn Linh tiếp tục lên đường.

Chỉ là mảnh rừng quả này hết sức rộng lớn, bọn họ đi một ngày, vậy mà vẫn chưa ra khỏi rừng quả, đến buổi tối, những trái cây kia một lần nữa hóa thành đóa hoa dạ quang, đom đóm cũng một lần nữa bay tới hút mật.

- Kỳ quái, những con đom đóm này đến cùng là từ đâu bay tới đây? Số lượng lại nhiều như vậy, cho dù ban ngày đều trở lại tổ để nghỉ ngơi, vậy thì cũng phải có tổ tồn tại chứ. Chúng ta đi tới cũng đã hơn ngàn dặm, lại không hề thấy nơi nào giống như tổ côn trùng, vậy lúc ban ngày chúng đã đi nơi nào?

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

- Có lẽ là trốn ở bên trong đóa hoa cũng không chừng.

Linh nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ nói.

- Chuyện đó làm sao có thể.

Hàn Sâm lắc đầu, cảm thấy ý nghĩ của Linh quá hão huyền rồi, đom đóm làm sao lại trốn ở bên trong đóa hoa, hơn nữa lúc trước hắn cũng bẻ ra qua một trái cây tựa như đóa hoa kia, bên trong chỉ là một đám chất lỏng gay mũi.

- Dù sao buổi tối hôm nay chúng ta cũng phải chạy đi, hay cứ đi đến hừng đông đi, nhìn xem những con đom đóm kia đến cùng là đi nơi nào.

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói thêm.

Linh tựa hồ cũng cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện này, nhẹ gật đầu, dáng vẻ rất là hưng phấn.

Hai người tiếp tục tiến lên, một đường đi qua, khắp nơi đều là đóa hoa dạ quang cùng đom đóm, chỉ là nhìn hồi lâu, cũng không thấy được có cái gì đặc biệt cả.

Chờ đến lúc trời sắp sáng, Hàn Sâm và Linh đều tập trung tinh thần, nhìn chằm chằm vào những con đom đóm đó, xem bọn nó bay đi chỗ nào.

Thế nhưng mà vượt ra ngoài ý liệu của Hàn Sâm, chờ cho mặt trời đi ra, những con đom đóm đó vậy mà từng con lại bay vào bên trong những đóa hoa kia.

Cánh hoa của những đóa hoa kia co rút lại, rất nhanh đã tạo thành một trái cây màu đen lớn chừng quả đấm, bao bọc từng con đom đóm ở bên trong.

- Những con đom đóm này vậy mà thật sự trốn ở bên trong đóa hoa!

Hàn Sâm há to miệng nhìn.

Hàn Sâm một lần nữa chém ra mấy trái cây màu đen, kết quả bên trong nhìn qua cũng chỉ là một bãi chất lỏng trong suốt gay mũi, cũng không nhìn thấy những con đom đóm kia.

Thế nhưng mà lúc trước Hàn Sâm đã rõ ràng tận mắt nhìn thấy một con đom đóm bay vào bên trong quả.

- Kỳ quái, chẳng lẽ là những chất lỏng gay mũi kia chính là bọn đom đóm trong đêm? Cho dù là thế, bản thân chúng liền sinh trưởng ở bên trong đóa hoa, như vậy mật hoa mà chúng đào được trong đêm kia lại đi nơi nào rồi?

Trong lòng Hàn Sâm càng thêm nghi hoặc.

Nhưng mà những chuyện này đối với bọn họ cũng không có có ảnh hưởng gì, cho nên Hàn Sâm cũng không quá quan tâm, mang theo bọn Linh tiếp tục chạy đi.

Mới đi đến giữa trưa, đột nhiên nhìn thấy trong rừng quả trước mặt có một cây đặc biệt to lớn xuất hiện, từ xa nhìn lại giống như là một tòa núi nhỏ, bên trên cũng treo đầy trái cây màu đen, chỉ là những trái cây kia lại lớn hơn rất nhiều, từng quả đều có đường kính khoảng một mét.

- Đây cũng không thể là thiên địa kỳ trân đấy chứ? Nào có kỳ trân gì mọc ra nhiều trái cây như vậy?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, nhưng mà vẫn hướng về đại thụ bên kia đi tới, muốn nhìn kỹ hơn một chút.

- Đừng qua đấy. . .

Bọn Hàn Sâm sắp đi đến trước gốc cây quả thụ khổng lồ kia, lại đột nhiên nghe thấy có người ở cách đó không xa hô lớn một tiếng.

Quay đầu nhìn sang, lại thấy trong rừng quả cách đó không xa, vậy mà có một cô gái nhân loại đang nóng nảy phất tay với bọn họ.

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, không thể tưởng được ở đây còn có nhân loại, vội vàng thúc dục Kim Mao Hống, đi tới chỗ cô gái nhân loại bên kia.

- Cô gái, gọi chúng tôi tới có chuyện gì không?

Đi đến gần chỗ cô gái kia, Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ cô ta, một cô gái có chút đoan trang, nhìn không ra tuổi tác, nhiều lắm là cũng chỉ là ba bốn mươi tuổi, dùng tuổi thọ của nhân loại hôm nay, đây là độ tuổi rất trẻ, thoạt nhìn không có gì khác với tiểu cô nương chừng hai mươi tuổi.

- Bên kia không thể đi, sẽ chết người đấy.

Trên mặt cô gái kia lộ ra vẻ kinh sợ nói.

Chương 869: Dạ Quỷ Lâm

- Chết người?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn cô gái kia.

- Mấy người đi theo tôi.

Cô gái kia vẫy vẫy tay với Hàn Sâm cùng Linh, quay người liền đi tới một phía khác trong rừng quả.

Hàn Sâm và Linh liếc mắt nhìn nhau, liền giục Kim Mao Hống đi theo, đi không bao xa ở trong rừng quả, liền thấy phía trước xuất hiện một mảnh đất trống, nơi đó còn có mấy lều vải nhân loại đang nằm, còn bày biện ra không ít dụng cụ thường ngày, có thể nhìn thấy có mấy người đang phơi đồ ở trong doanh địa.

Hàn Sâm cùng Linh đến, lập tức hấp dẫn sự chú ý của những người đó, đều nhao nhao đứng lên, còn có người từ trong lều vải đi ra.

Trong doanh địa này thậm chí còn có mười mấy nhân loại, nhưng mà xem tình huống của những lều vải đó, tựa hồ như bọn họ đã dừng lại ở nơi đây trong thời gian không ngắn.

- May mắn mấy người gặp tôi, bằng không thì liền chết cũng không biết chết như thế nào.

Sau khi trở lại nơi trú quân, cô gái kia mới trầm tĩnh lại, mở miệng nói với Hàn Sâm và Linh:

- Ở đây đã xem như an toàn, mấy người ngay ở chỗ này dựng lều ở lại đi.

Hàn Sâm nhìn cô gái kia hỏi:

- Đại tỷ, ở đây đến cùng đã xảy ra chuyện gì thế?

- Mấy người sẽ không phải không biết nơi này chính là Dạ Quỷ Lâm đấy chứ?

Trong doanh địa cả đám đều lộ ra vẻ cổ quái nhìn bọn Hàn Sâm, cô gái kia có chút kinh ngạc nói.

Hàn Sâm lắc đầu:

- Tôi từ xa phương mà đến, chỉ là đi ngang qua cánh rừng quả này, cũng không biết đây là nơi nào.

- Vậy thì cậu thật đúng là đáng thương, người đi lạc vào trong Dạ Quỷ Lâm, cho tới hiện tại còn không có ai có thể sống sót đi ra.

Cô gái kia than thở nói ra.

- Không đi ra được?

Hàn Sâm không khỏi hơi kinh ngạc, nhưng trong lòng lại không thể nào tin tưởng, một rừng cây mà thôi, không thể nào không đi ra được.

Cho dù không đi ra được, chẳng lẽ còn không thể bay ra ngoài hay sao? Rừng quả mê huyễn dù thế nào đi nữa, cũng không thể vây khốn người có thể phi hành đi.

- Xem ra cậu thật sự là không biết tình huống nơi này, nhìn hai người đều trẻ tuổi như vậy, lại đi nhầm vào trong Dạ Quỷ Lâm này, thật sự là quá đáng tiếc.

Có người tiếc hận nói.

- Phiền toái các vị nói cho tôi một chút, tình huống ở đây đến cùng là thế nào.

Hàn Sâm từ trên lưng của Kim Mao Hống lấy ra một ít rượu cùng đồ ăn mang tới phân cho bọn họ.

Những người kia nhìn thấy rượu và đồ ăn, con mắt đều có chút trợn trừng, vậy mà cũng không khách khí, nhận lấy đồ liền trực tiếp ăn uống, giống

như là đã mấy trăm năm chưa từng ăn cơm vậy.

- Anh bạn, có thuốc lá không?

Một người đàn ông trung niên tiến đến bên cạnh Hàn Sâm hỏi.

- Có.

Hàn Sâm từ trên người lấy ra một bao, trực tiếp ném cho người đàn ông trung niên kia, người đàn ông trung niên kia lập tức mừng rỡ.

- Những vật này cậu vẫn nên thu lại từ từ ăn đi, cuộc sống sau này còn dài mà.

Cô gái gặp lúc trước thấy Hàn Sâm hào phóng như vậy, không khỏi cười khổ nói.

Hàn Sâm hiểu ý của cô ta, nhưng hắn cũng không cho rằng mình sẽ bị vây ở chỗ này, chỉ hơi cười cười, nhờ những người kia nói cho hắn biết Dạ Quỷ Lâm đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Những người kia vốn cũng không có ác ý gì, hơn nữa Hàn Sâm còn tốt bụng phân ra đồ ăn cùng rượu cho bọn họ, lập tức liền trở nên nhiệt tình, mồm năm miệng mười nói chuyện ở Dạ Quỷ Lâm cho Hàn Sâm.

Bọn họ cũng giống như Hàn Sâm, đều là người đi nhầm vào trong Dạ Quỷ Lâm, bản thân bọn họ đều là người đến từ địa phương khác nhau, ở thời gian bất đồng đi nhầm vào Dạ Quỷ Lâm, cuối cùng đều mất phương hướng tới đây, không ai rời khỏi được.

Ngoại trừ Hàn Sâm và Linh ra, một người mất phương hướng trong Dạ Quỷ Lâm trễ nhất ở đây, chính là cô gái mang bọn Hàn Sâm tới nơi này, cô ta tên là Lưu Phương, vào hai năm trước đã mất phương hướng trong Dạ Quỷ Lâm.

Lưu Phương là một nhà thực vật học, bản thân đang công tác trong Liên Minh cũng có quan hệ tới thứ này, cô biết rõ Dạ Quỷ Lâm chỗ này, cảm thấy rất hứng thú đối với thực vật kỳ dị trong Dạ Quỷ Lâm.

Nguyên bản cô tới nơi này, chỉ là muốn ở chỗ biên giới nghiên cứu một chút Dạ Quỷ Thụ, nhưng mà chỉ mới đi vào hơn mười thước trong Dạ Quỷ Lâm thu được một chút mẫu vật, liền mất phương hướng ở trong đó, không đi ra nổi, cuối cùng đánh bậy đánh bạ tới nơi trú quân này.

Tình huống của những người khác trên cơ bản đều giống nhau, có người chuyên môn đến bên trong thám hiểm, cũng có người đi nhầm, người không bị chết ở bên trong Dạ Quỷ Lâm, cơ bản đều đã tụ tập ở đây.

- Ở đây đến cùng là có nguy hiểm gì? Những con đom đóm bên trong đóa hoa kia, hẳn là không có tính công kích gì đi?

Hàn Sâm thấy bọn họ không nói gì đến chính đề, nhịn không được mở miệng hỏi.

Lưu Phương cười khổ nói:

- Dạ Quỷ Trùng xác thực không có tính công kích, nguy hiểm chân chính cũng không phải tới từ những con Dạ Quỷ Trùng đó, mà là bản thân những Dạ Quỷ Thụ này.

- Những cây này?

Hàn Sâm nhìn Dạ Quỷ Thụ bốn phía, cũng không nhìn ra những cây này có nguy hiểm gì.

- Chúng tôi hoài nghi bản thân những cây này kỳ thật chính là một loại dị sinh vật, mà những con Dạ Quỷ Trùng kia chẳng qua chỉ là một bộ phận thân thể của chúng mà thôi.

Lưu Phương dừng một chút lại tiếp tục nói:

- Mấy người mới tới nơi này còn không cảm thấy được, ở chỗ này thời gian dài, nếu như một mực ở trong rừng cây, thân thể sẽ dần dần già yếu, tối đa không hơn ba tháng sẽ bị già chết ở chỗ này.

- Còn có chuyện như thế?

Hàn Sâm lập tức nhíu mày.

- Cũng là mấy người may mắn, được Tiểu Phương mang đến nơi đây, nếu như mấy người đến gần cây Dạ Quỷ Thụ Vương kia trong phạm vi ngàn mét, không hơn ba canh giờ sẽ trực tiếp già yếu mà chết.

Người đàn ông trung niên tên Vương Kiến nói ra.

- Vậy thì thật phải cảm ơn cô.

Hàn Sâm cũng là thật tâm cảm ơn Lưu Phương, lực lượng của hắn ở bên trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã gần như là vô địch, chân thật đánh nhau thì không sợ, nhưng mà đụng phải loại chuyện quỷ dị này, cũng không nhất định có thể chịu đựng được.

Nếu như trước đó không biết là sẽ gặp nguy hiểm, nói không chừng trong lúc vô tình sẽ trúng chiêu.

- Không có gì.

Lưu Phương cười khổ nói:

- Lúc trước hai người bạn đi cùng với tôi, cũng là bởi vì đến gần Dạ Quỷ Thụ Vương, chỉ ở nơi đó trong hơn một giờ đã già yếu như là ông già hơn hai trăm tuổi, cuối cùng cũng không sống được bao lâu chết già ở đây. Mấy người nhớ lấy, tuyệt đối không nên tiếp cận phạm vi ngàn mét quanh Dạ Quỷ Thụ Vương, nếu không sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với thân thể.

- Nếu như không có việc cầ thiết, cũng không được rời khỏi nơi trú quân vào trong rừng cây, những Dạ Quỷ Thụ thông thường đó, tương tự cũng sẽ có ảnh hưởng đối với chúng ta, chỉ là ảnh hưởng tương đối nhỏ, một chốc lát cũng không cảm giác được.

Vương Kiến còn nói thêm.

- Chẳng lẽ không thể từ phía trên bay ra ngoài sao?

Hàn Sâm hỏi.

- Không bay ra được, mảnh Dạ Quỷ Lâm này giống như là không có cuối cùng, mặc kệ cậu từ trong rừng đi ra, hay là bay ở trên bầu trời, như thế nào

đều không ra được, căn bản không có cuối cùng.

Vương Kiến cười khổ nói:

- Lúc trước tôi chính là ỷ vào chuyện mình có thú hồn cánh mới tiến vào đấy, nếu như có thể bay ra ngoài, tôi cũng sẽ không bị vây ở chỗ này.

Hàn Sâm không nhịn được nhíu mày:

- Mọi người đã từng chém đứt những Dạ Quỷ Thụ này chưa?

Lưu Phương lập tức nói:

- Chém không được, chém ngã những Dạ Quỷ Thụ này, chúng sẽ tản mát ra một loại khí thể cổ quái, sẽ làm cho chúng ta già yếu rất nhanh, hơn nữa ngoại trừ nơi trú quân này, địa phương khác trong Dạ Quỷ Lâm, cho dù cậu diệt trừ cả gốc Dạ Quỷ Thụ, chỉ qua vài ngày vẫn sẽ mọc ra lại.

Chương 870: Linh Dị Động

- Chẳng lẽ thật sự là không có một chút biện pháp nào?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Những người này bị nhốt lâu như vậy, thậm chí có người đã bị vây mấy chục năm, nếu như bọn họ thật sự không có một chút manh mối nào, Hàn Sâm đoán chừng mình cũng rất khó tìm ra vấn đề ở đâu.

Vương Kiến trầm ngâm nói:

- Cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào, chúng tôi bị nhốt lâu như vậy, cũng phát hiện ra một loại khả năng, nhưng mà khả năng này cũng gần như là không có.

- Lời này nói như thế nào?

Hàn Sâm không hiểu hỏi.

Vương Kiến chỉ tới phương hướng Dạ Quỷ Thụ Vương nói ra:

- Vào lúc ban đêm, Dạ Quỷ Trùng sẽ đem mật hoa thu được tới chô Dạ Quỷ Thụ Vương, dùng để nuôi nấng những quái vật bên trong Dạ Quỷ Thụ kia. Chúng tôi đã quan sát rất lâu, những quái vật đó hình như là có được năng lực khống chế Dạ Quỷ Thụ cùng Dạ Quỷ Trùng, có lẽ giết những quái vật kia sẽ có thể chạy ra Dạ Quỷ Lâm cũng không chưng. Nhưng mà bản thân những quái vật kia vô cùng mạnh, hơn nữa chúng tôi căn bản không dám tới gần Dạ Quỷ Thụ Vương, nếu không thì sẽ già yếu mà chết, cho nên biện pháp này có cũng tương đương không có.

- Vậy rốt cuộc là những quái vật gì?

Hàn Sâm nghe đến đó, cũng rất tò mò hỏi.

- Dạ Quỷ Thụ Vương khác với Dạ Quỷ Thụ thông thường, trong trái cây của nó dựng dục cũng không phải là Dạ Quỷ Trùng, mà là một loại dị sinh vật cùng loại với Quỷ Bức. Bên trong từng trái cây đều có một con, lúc ban đêm sẽ ra ngoài ăn mật hoa do Dạ Quỷ Trùng đưa tới, thân hình cực nhanh, chúng tôi liền quỹ tích di động của nó đều thấy không rõ.

Lưu Phương nói.

Hàn Sâm lại cùng bọn họ trò chuyện trong chốc lát, quyết định đợi buổi tối liền đi xem những quái vật mà Dạ Quỷ Thụ Vương dựng dục ra kia đến cùng là lợi hại đến đâu.

Đến buổi tối, Hàn Sâm vốn chuẩn bị muốn để Linh ở lại nơi trú quân bên này, tự mình đi nhìn xem cây Dạ Quỷ Thụ Vương kia, nhưng mà Linh lại không nói lời nào theo ở sau lưng Hàn Sâm, mặc kệ Hàn Sâm nói như thế nào đều không có tác dụng.

Hàn Sâm đành phải mang theo cô cùng đi, dù sao Hàn Sâm cũng chỉ là muốn ở rất xa nhìn xem tình huống, cũng không có vấn đề quá lớn.

Nhiều đóa hoa dạ quang tách ra, khắp nơi đều là Dạ Quỷ Trùng bay múa, mặc dù là trong đêm, nhưng tầm nhìn vẫn rất tốt, Hàn Sâm mang theo Linh hướng tới vị trí Dạ Quỷ Thụ Vương mà đi.

Người trong doanh địa đã thấy quá nhiều người vừa mới bị vây ở chỗ này, biết ngăn cản bọn họ đi cũng vô dụng, đều không nói gì thêm, chỉ có Lưu Phương một lần nữa khuyên bảo Hàn Sâm, tuyệt đối không nên đến gần Dạ Quỷ Thụ Vương trong phạm vi ngàn mét.

Hàn Sâm đồng ý, mang theo Linh đi tới chỗ Dạ Quỷ Thụ Vương, dọc theo phương hướng Dạ Quỷ Trùng bay đi, không bao lâu đã đi tới gần Dạ Quỷ Thụ Vương.

Bên trên Dạ Quỷ Thụ Vương tựa như núi nhỏ kia có nhiều đóa hoa dạ quang to lớn tách ra, ở vị trí tâm hoa có từng con con dơi màu đen treo ngược ở trong đó.

Vô số Dạ Quỷ Trùng đưa mật hoa tới bên trong đóa hoa dạ quang to lớn, mật hoa tích súc đến một trình độ nhất định, sẽ theo đóa hoa chảy về phía những con dơi màu đen kia, bị con dơi màu đen hút vào trong miệng.

Sau khi nghe qua bọn Lưu Phương giảng thuật, Hàn Sâm một mực đặc biệt chú ý tới khí tức sinh mệnh của mình, nhưng lại cảm thấy rất kỳ quái, hắn cũng không cảm giác được khí tức sinh mệnh của mình bị xói mòn.

Nếu giống như lời của bọn Lưu Phương, Dạ Quỷ Thụ thông thường cũng sẽ hấp thu sinh mệnh lực, dù là hấp thu lượng yếu ớt như thế nào đi nữa, Động Huyền Khí của Hàn Sâm cũng có thể cảm ứng được mới đúng.

Thế nhưng mà hắn cũng không hề cảm ứng được khí tức sinh mệnh bị xói mòn, điều này làm cho Hàn Sâm không nhịn được nhíu mày.

Nhìn khoảng cách giữa mình và Dạ Quỷ Thụ Vương, đại khái là hơn 1000m một chút, Hàn Sâm hơi do dự một chút, để cho Linh đứng ở tại chỗ chờ hắn, mình thì hướng về phạm vi bên trong ngàn mét kia đi đến.

Thế nhưng mà Linh lại nhắm mắt theo đuôi đi tới, Hàn Sâm cũng có chút bất đắc dĩ, mặc dù hiện tại Linh đã cởi mở hơn rất nhiều, nhưng mà việc cô

đã quyết định, vẫn không có ai có thể cải biến tâm ý của cô được.

Có Linh ở bên cạnh, Hàn Sâm không dám xâm nhập quá sâu, thận trọng đi lên phía trước, tính toán khoảng cách giữa mình và Dạ Quỷ Thụ, hình như là đã tiếp cận phạm vi ngàn mét.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm giác bên trong thân thể của mình, khí tức sinh mệnh giống như không bị khống chế tràn ra bên ngoài thân thể, Hàn Sâm lôi kéo Linh liên tiếp lui về phía sau, lui hơn mười mét, loại tình huống khí tức sinh mệnh xói mòn kia mới hòa hoãn xuống, không chảy ra ngoài thân thể nữa.

- Quả nhiên có chút tà môn.

Hàn Sâm âm thầm kinh ngạc, dùng lực lượng của hắn, vậy mà lại không khống chế nổi khí tức sinh mệnh của mình, chuyện này quả thật có chút khó có thể tưởng tượng.

Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên nhìn thấy Linh vậy mà đi tới phía Dạ Quỷ Thụ Vương, lập tức quá sợ hãi:

- Linh, cô làm gì thế? Mau mau trở về.

Thế nhưng mà Linh cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi vào phạm vi ngàn mét gần Dạ Quỷ Thụ Vương, Hàn Sâm đang định xông tới lôi Linh ra.

Nhưng lại nhìn thấy mái tóc dài màu đen của Linh, vậy mà chuyển sang màu tím, trên đầu cũng chậm rãi chui ra hai cái sừng cong màu tím, đang chuyển biến thành Tu La thân.

Hàn Sâm hoảng sợ nhìn sang Linh, không biết đây rốt cuộc là tình huống như thế nào, vì sao Linh lại tự động đi về phía Dạ Quỷ Thụ Vương, tại sao phải chuyển đổi thành Tu La thân.

- Linh, cô đang làm gì đó? Mau trở lại cho tôi.

Hàn Sâm lớn tiếng kêu lên với Linh.

Thế nhưng mà Linh lại hoàn toàn không để ý đến Hàn Sâm, thẳng tắp đi tới chỗ Dạ Quỷ Thụ Vương, tóc dài đã hóa thành tóc tím rủ xuống đất, một đôi sừng cong màu tím tản ra ánh sáng tím mịt mờ.

Hàn Sâm vội vàng triệu hồi ra mặt nạ Quỷ Nhãn, nhìn khí tức sinh mệnh trên người Linh, đã thấy khí tức sinh mệnh trên người Linh giống như là ngọn lửa đang thiêu đốt, cũng không có tản mát ra bên ngoài cơ thể, cũng không có dấu hiệu xói mòn.

- Chuyện gì thế này?

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, Linh vậy mà không bị hút đi khí tức sinh mệnh, chuyện này liền hắn cũng không làm được.

Hàn Sâm dừng bước, đã Linh tạm thời không gặp phải nguy hiểm gì, hắn cũng không xông vào mạnh mẽ lôi Linh ra, muốn xem một chút xem Linh muốn làm gì.

Thực lực của Linh khiến cho Hàn Sâm rất kinh ngạc, hắn đã lâu chưa thấy qua trạng thái biến thân Tu La của Linh, lúc này quan sát trạng thái Tu La của Linh, khí tức sinh mệnh vậy mà không kém gì sinh vật siêu cấp thần huyết, mạnh hơn thời điểm cô ở hình dạng nhân loại rất nhiều.

Tựa hồ đã phát hiện ra chuyện không đúng, những con dơi bên trong đóa hoa trên Dạ Quỷ Thụ Vương hú lên quái dị, từ trong đóa hoa bay ra, dữ tợn đánh về phía Linh.

Số lượng những con dơi đó rất nhiều, chí ít cũng có 200~300 con, xem khí tức sinh mệnh của bọn nó, vậy mà mỗi một con đều tiếp cận sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng lại hơi có chút yếu hơn.

Nếu quả như thật sự so sánh, cũng có chút giống những Tiến Hóa Giả sử dụng Thiên Sứ Gen dịch kia, là chủng loại mở ra khóa gen kia.

Nhiều con dơi khổng lồ như vậy đánh về phía Linh, khiến cho lòng Hàn Sâm có chút lo lắng, nhưng mà một giây sau, lo lắng của Hàn Sâm trở thành kinh hãi.

Mắt thấy những con dơi kinh khủng kia đã sắp bổ nhào lên trên người Linh, trong miệng lộ ra răng nanh trắng ơn ởn, nhưng lại thấy bàn tay như ngọc trắng của Linh khẽ nâng, lập tức bắt được một con dơi khổng lồ ở trước mặt, hai tay dùng sức, trực tiếp xé con dơi kia thành hai nửa, máu tươi đen ngòm chảy đầy đất.

Hàn Sâm chưa bao giờ thấy qua bộ dáng Linh ở trạng thái Tu La toàn lực chiến đấu, hôm nay nhìn thấy liền trợn mắt há hốc mồm, nhiều con dơi lớn như vậy từng con bị Linh dùng tay không trực tiếp xé rách, căn bản không có một con dơi nào có thể chống lại cô.

Cảnh tượng giống như là dùng bản năng dã tính để chiến đấu này, tỏa ra một loại cảm giác run sợ sởn hết cả gai ốc.

Chương 871: Quan Tài Màu Đen

Bên dưới cây Dạ Quỷ Thụ Vương đã biến thành một mảnh tu la địa ngục, Linh thẳng tắp đi tới chỗ Dạ Quỷ Thụ Vương, những nơi đi qua khắp nơi đều là thi thể dơi khổng lồ, lúc Linh đi đến trước Dạ Quỷ Thụ Vương, đã không nhìn thấy một con dơi còn sống, tàn thi cùng máu đen chảy đầy đất.

Dạ Quỷ Trùng ở trên bầu trời bay loạn tứ tán, cũng không dám tới gần Linh bên này, Dạ Quỷ Thụ Vương kia tựa hồ cũng hơi run rẩy, phát ra tiếng lá cây soẹt soẹt rè rè.

Mặt Linh không thay đổi đi đến trước Dạ Quỷ Thụ Vương, đưa bàn tay vuốt ve thân cây, trong con mắt màu tím lộ ra tâm tình mê mang cùng nghi hoặc đan xen rất phức tạp.

Bành!

Hàn Sâm đang nghi ngờ đến cùng là Linh đang làm gì, lại nhìn thấy Linh dùng một quyền đánh lên trên thân cây Dạ Quỷ Thụ Vương, lập tức đánh nứt vỏ cây ra, mảnh gỗ vụn vẩy ra tứ tán.

Không có bất kỳ dừng lại nào, một nắm đấm khác của Linh cũng đánh tới, hai tay không ngừng đánh ra, đánh Dạ Quỷ Thụ Vương mảnh gỗ vụn cùng vỏ cây bay tán loạn, không bao lâu đã đánh ra một hốc cây có đường kính vượt qua một mét.

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện ra, bên trong Dạ Quỷ Thụ Vương trống rỗng, Linh chỉ là đánh bay một tầng vỏ cây cùng tầng gỗ thật mỏng ở phía ngoài, hốc cây đã hiển lộ ra.

Mắt thấy Linh chui vào trong hốc cây, Hàn Sâm muốn thử xông tới, nhưng mà mới vừa bước vào trong phạm vi ngàn mét, đã lập tức cảm thấy khí tức sinh mệnh toàn thân đều bị hút ra ngoài.

Mà ngay cả Tiểu Ngân Ngân trên bả vai hắn cũng giống như thế, Tiểu Ngân Ngân kinh hô một tiếng, trực tiếp từ trên bờ vai Hàn Sâm nhảy xuống, lao ra khỏi phạm vi Dạ Quỷ Thụ Vương.

Hàn Sâm đi về phía trước vài bước, phát hiện ra khí tức sinh mệnh xói mòn càng thêm lợi hại, chỉ có thể bất đắc dĩ lui trở ra, thật sự đi tiếp nữa, chỉ sợ hắn sẽ già yếu mà chết giống như bọn Lưu Phương đã nói.

Thế nhưng mà Linh đã tiến vào trong hốc cây, Hàn Sâm ở bên ngoài căn bản không nhìn thấy tình huống bên trong, Động Huyền Khí không thấy được khoảng cách xa như vậy, mặt nạ Quỷ Nhãn cũng bị ngăn cách, căn bản nhìn không thấy khí tức sinh mệnh ở trong hốc cây.

Hàn Sâm lo lắng không biết rốt cuộc là trong hốc cây có xảy ra chuyện gì hay không, chỉ là ngẫu nhiên có thể nghe được bên trong hốc cây truyền ra âm thanh gỗ bị vỡ vụn.

Cả cây Dạ Quỷ Thụ Vương giống như núi đều đang run rẩy, những đóa hoa kia đều đang suy bại, từng đám cánh hoa dạ quang héo tàn, khắp nơi trên bầu trời đều là cánh hoa đang tung bay, cả bầu trời đều bị bao phủ bởi cánh hoa.

Không chỉ là Dạ Quỷ Thụ Vương, cánh hoa trong toàn bộ Dạ Quỷ Lâm đều đang héo tàn, gió thổi qua, cánh hoa màu hồng phấn tung bay đầy trời, cảnh tượng kia vừa quỷ dị lại vừa mỹ lệ.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Lưu Phương cùng Vương Kiến lộ ra vẻ mặt kinh hãi chạy tới, Dạ Quỷ Lâm xảy ra động tĩnh lớn như vậy, đã sớm kinh động đến bọn họ, bọn họ suy đoán là Hàn Sâm bên này xảy ra chuyện gì, hai người liền cùng một chỗ chạy tới, xem có xảy ra chuyện gì.

Hàn Sâm lắc đầu, chỉ là nhìn chằm chằm vào hốc cây trên thân Dạ Quỷ Thụ Vương kia.

Đột nhiên, vị trí nơi trú quân truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết thê lương, làm cho Lưu Phương cùng Vương Kiến lại càng thêm hoảng sợ.

- Không xong, nơi trú quân bên kia hình như đã xảy ra chuyện.

Lưu Phương quay người lại chạy trở lại nơi trú quân bên kia.

Mặc dù Hàn Sâm rất muốn xông vào trong hốc cây nhìn xem là tình huống như thế nào, nhưng mà hắn không thể, hơi do dự một chút, liền theo Lưu Phương chạy tới nơi trú quân bên kia, muốn nhìn xem đã xảy ra chuyện gì.

Ba người còn chưa kịp chạy đến nơi trú quân, liền thấy có hai người lộ ra vẻ mặt kinh hãi đang chạy trốn, trên người còn có rất nhiều vết máu, nhưng cũng rõ ràng có thể nhìn ra, những vết máu đó cũng không phải là của bọn họ,không biết là máu tươi của người nào vẩy lên trên người bọn họ.

- Xảy ra chuyện gì?

Vương Kiến giữ chặt một người lại hỏi.

- Quỷ. . . quỷ. . . có quỷ. . .

Hai người kia giống như là bị hù phát điên rồi vậy, kêu vài tiếng liền tiếp tục chạy ra bên ngoài.

Hàn Sâm không nói lời nào, nhanh chóng phóng tới nơi trú quân, đã thấy nơi trú quân đã là một vùng phế tích, khắp nơi đều là đất vàng, chỗ đất trống duy nhất không có Dạ Quỷ Thụ sinh trưởng đã vỡ ra một lỗ hổng lớn, giống như là một hố đất lớn, trong hố đất có một thứ hình chữ nhật đen như

mực, dài hai ba mét, thoạt nhìn hẳn là bằng gỗ chế thành, một đầu rộng một đầu hẹp, bên trên hình tròn dưới đáy hình vuông, hình dạng vô cùng quỷ dị.

- Đây là. . . quan tài à?

Hàn Sâm nhìn đồ vật hình chữ nhật kia, thấy thế nào cũng giống như là quan tài nhân loại dùng hạ táng ở thời đại viễn cổ.

Mà ở thời đại này, từ mấy ngàn năm trước đã không còn có những thứ này nữa, chỉ có ngẫu nhiên ở các tác phẩm khoa học phổ cập hoặc là ở bên trong điện ảnh và kịch truyền hình thời đại viễn cổ, mới có thể nhìn thấy loại đồ vật quan tài này.

Loại sản phẩm mang tư tưởng phong kiến mê tín của nhân loại ở thời đại viễn cổ, ở bên trong Liên Minh cũng chỉ có ở trong viện bảo tàng mới có thể nhìn thấy thực thể. Nhưng mà ở bên trong Tí Hộ Sở này, vậy mà lại có một bộ quan tài gỗ đen như mực, thật sự là khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Chưa từng nghe nói qua dị sinh vật và Dị Linh còn biết sử dụng loại vật như quan tài này, đó căn bản là chuyện không thể nào.

Cho dù Dị Linh chết, đó cũng là Linh Hồn Chi Thạch tự hủy, không để lại bất cứ thứ gì, dùng quan tài có ích lợi gì?

Dị sinh vật lại càng không khả năng sẽ có loại vật như quan tài này, dù dị sinh vật thông minh như thế nào đi nữa, cũng không có loại tư tưởng mê tín này, càng không có loại chuyện dùng quan tài chôn cất.

Sống trong tự nhiên, quy về tự nhiên, sau khi dị sinh vật chết liền phản bản quy nguyên, một thân huyết nhục hoặc là chôn ở trong đất, hoặc là bị dị sinh vật khác ăn, căn bản sẽ không có loại chuyện này.

- Chẳng lẽ là có nhân loại mang theo một bộ quan tài đi vào chôn ở chỗ này?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kinh nghi bất định.

Mà Lưu Phương cùng Vương Kiến lại giống như là có chút sợ tới choáng váng, bọn họ qua nhiều năm như vậy, đều ngủ ở bên trên một bộ quan tài.

Không hề nghi ngờ, sở dĩ vùng này không có Dạ Quỷ Thụ sinh trưởng, nhất định là có liên quan gì đó tới cái quan tài này.

Đáng sợ hơn là, những người trong doanh địa kia, lúc này đều là thất khổng chảy máu ngã ở gần quan tài màu đen kia, thân thể co ro, giống như rút nhỏ đi rất nhiều, cơ bắp đều khô lại rồi.

Mà ở trên mặt đất đều đã chảy đầy máu tươi, xem tình huống kia, không biết làm sao mà máu của bọn họ, toàn bộ đều từ trong thân thể chảy ra, chỉ sợ ngay cả một giọt cũng không lưu lại.

Mà nhìn trên người bọn họ, lại không có một chút vết thương nào, máu tươi giống như là sống sờ sờ từ trong thất khổng chảy ra.

Lưu Phương cùng Vương Kiến đều có chút hoảng sợ nhìn tới chiếc quan tài đen như mực kia, nắp quan tài không ngừng run rẩy động đậy, phát ra tiếng vang thình thịch, giống như là có đồ vật gì đó muốn từ bên trong lao ra ngoài.

Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào đồ vật giống như cỗ quan tài kia, nhưng mà mặc dù đã sử dụng mặt nạ Quỷ Nhãn, vẫn không cách nào nhìn thấy bên trong có khí tức sinh mệnh lưu chuyển.

Chỉ là linh thức khiến cho Hàn Sâm mơ hồ cảm thấy có chút bất an, nhưng mà cũng chỉ là bất an mà thôi.

Bành!

Sau một tiếng vang thật lớn, nắp quan tài cứ thế bị đẩy ra một cái khe hở, bên trên có rất nhiều đinh quan tài bay vụt ra, từng cái đều dài cỡ nửa xích, hết sức thô ráp, đinh kim loại hiện tại căn bản không có biện pháp so sánh với, lại có một loại dã tính cùng khí tức tử vong không rõ, màu đen kịt đỏ sậm quỷ dị không nói lên lời.

Bành!

Nắp quan tài lại bị lực lượng đẩy ra một chút, lộ ra một khe hở có thể dung nạp quả đấm của một người vươn ra, nhưng mà bên trong vẫn là một mảnh đen như mực, dùng thị lực của Hàn Sâm cũng không nhìn thấy bên trong có đồ vật gì cả.

BA~!

Đột nhiên, một bàn tay tái nhợt từ trong quan tài giống như lỗ đen kia đưa ra ngoài, vịn lấy biên giới nắp quan tài.

Chương 872: Mệnh Vận Chi Tử

Lưu Phương cùng Vương Kiến đều đã sợ tới choáng váng, thét lên chói tai xoay người chạy.

Hàn Sâm chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bàn tay kia, trên thế giới này làm gì có quỷ, các loại sinh vật quỷ dị hắn đều đã gặp qua không ít, cũng chẳng có gì ghê gớm cả.

Huống chi hắn ở trên cái tay kia, đã thấy được khí tức sinh mệnh giống như ngọn lửa cháy bừng bừng, nếu thật sự là quỷ, làm sao có thể có khí tức sinh mệnh được?

BA~!

Bàn tay tái nhợt kia cầm lấy nắp quan tài mạnh mẽ nhấc lên, lập tức đã hất nắp quan tài bay ra ngoài, một bóng người từ bên trong đứng lên.

Nói y là người, không bằng nói là khô lâu thì đúng hơn một chút, cao khoảng hai mét, ở trong những nhân loại hiện đại, loại độ cao này cũng chỉ có thể coi là trung bình.

Nhưng bởi vì y vô cùng gầy, thoạt nhìn gầy trơ cả xương, quả thực giống như là bộ xương khô được da bọc lấy.

Làn da xanh trắng dọa người, nhìn không thấy một tia huyết sắc, con mắt màu đen kịt, không có một chút tròng trắng nào, thân thể còng xuống, mái tóc dài có chút khô cằn, trực tiếp rũ xuống mặt đất.

Sau khi từ trong quan tài đứng dậy, người quỷ dị kia dùng ánh mắt đen nhánh dò xét xung quanh, cuối cùng như ngừng lại trên người Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng chấn động, y không phải là sợ hãi người quỷ dị này, dị sinh vật kinh khủng hơn gấp trăm lần người này hắn đều đã gặp, hiện tại không có gì phải sợ.

Sở dĩ Hàn Sâm cảm thấy khiếp sợ, đó là bởi vì hắn nhìn thấy trên lưng của quái nhân này có một hình xăm, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ phía sau lưng y.

Làn da xanh trắng của y rất dọa người, da khô giống như là than chì, nhưng mà hình xăm kia lại đỏ như lửa, giống như là máu tươi vẽ lên, máu đỏ kia giống như đều sắp nhỏ ra rồi.

Một đồ án quỷ dị giống như mèo không phải mèo giống như cáo mà không phải cáo bao trùm toàn bộ sau lưng y, con thú kia đầu đuôi tương liên, giống như đang ngủ, chỉ lộ ra một con mắt hẹp dài tựa mở tựa khép, cơ hồ giống như là vật sống đang ngó chừng người ta.

Cái đồ án này Hàn Sâm không thể quen thuộc hơn nữa, đây là Cửu Mệnh Huyết Miêu, trên tấm thẻ của những người thuộc Huyết Mệnh Giáo kia, Hàn Sâm đã thấy rất nhiều lần, trên lưng của Linh cũng có một hình xăm như vậy, trong tay Hàn Sâm còn có một sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu.

- Chẳng lẽ người này có quan hệ gì với Linh?

Hàn Sâm khiếp sợ nhìn quái nhân trong quan tài kia.

Quái nhân cũng đang nhìn Hàn Sâm, trong ánh mắt đen kịt của y không nhìn thấy một chút cảm xúc nào, cứ như vậy cùng Hàn Sâm nhìn nhau khoảng chừng ba giây, sau đó quái nhân kia đột nhiên nhếch miệng cười cười, lộ ra một hàm răng trắng hếu, rất chỉnh tề rất trắng, cũng có thể tính là

dễ nhìn, nhưng lại gây ra một loại cảm giác quỷ dị không nói lên lời, khiến cho lưng Hàn Sâm phát lạnh, tóc gáy đều bắt đầu dựng ngược lên.

OÀ..ÀNH!

Quái nhân bước ra một bước, thân thể giống như là thuấn di đi ra ngoài quan tài, dẫm nát mặt đất bị máu nhuộm đỏ, sau đó chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Dòng máu của những người chết trong nơi trú quân đó chảy ra, giống như là sống lại, dâng lên chân của quái nhân, từng tia chui vào bên trong chân y, tuôn vào huyết quản của y, dọc theo mạch máu chảy vào trái tim.

Hàn Sâm dùng mắt thường có thể nhìn thấy, trong mạch máu khô quắt kia, huyết dịch chảy vào, từng mạch máu có màu xanh có màu máu, giống như là rất nhiều con rắn độc dài nhỏ đang uốn lượn, trải khắp dưới da trên cơ thịt toàn thân, thoạt nhìn quỷ dị khó có thể hình dung.

Mỗi khi quái nhân kia đi một bước, máu ở xung quanh đều bị hấp dẫn tới, chui vào trong thân thể của hắn, ngoại trừ mạch máu dần dần hình thành, liền thân thể khô quắt kia cũng đã bắt đầu đầy đà, thoạt nhìn càng lúc càng giống như là một người sống rồi.

- Mày là ai?

Mắt thấy quái nhân kia đang từng bước một đi tới, đã sắp đi đến trước mặt mình, Hàn Sâm nhìn y lạnh giọng hỏi.

- Khanh khách. . . người à. . . khanh khách. . . tao không phải là người. . .

Trong miệng quái nhân kia phát ra tiếng cười quỷ dị, ngữ điệu nói chuyện rất cổ quái, khiến cho người nghe xong vô cùng khó chịu.

- Không phải người, như vậy mày là ai?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Tao là ai. . . khanh khách. . . vậy mà mày hỏi tao là ai. . . khanh khách. . .

Quái nhân kia cười rất càn rỡ, trải qua chốc lát này, máu thịt trên người y đã đầy đặn, mái tóc dài khô cằn, lúc này cũng giống như là hút nước mực, trở nên đen nhánh tỏa sáng, sáng bóng tràn đầy sức sống.

Ngoại trừ hai mắt đen kịt vô cùng quỷ dị ra, hiện tại quái nhân lại có dáng vẻ vô cùng đẹp, nếu như không phải cặp mắt kia tà dị dọa người, nói là mỹ nam tử cũng không đủ, chỉ có điều vẻ đẹp lại có chút tà khí.

- Có gì đáng cười sao?

Hàn Sâm lạnh lùng hỏi.

- Thân là Huyết Mệnh Giáo đồ, thậm chí mày còn không biết Mệnh Vận Chi Tử, Huyết Mệnh Giáo đã lưu lạc đến mức này rồi sao.

Lần này quái nhân kia cuối cùng đã không cười nữa, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm trầm giọng nói ra.

- Mày là người của Huyết Mệnh Giáo?

Trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh, nếu như quái nhân này là người của Huyết Mệnh Giáo, như vậy trên người của Linh cũng có hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu, cô cũng là người của Huyết Mệnh Giáo sao?

Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút, Linh nhất định là có quan hệ gì với Huyết Mệnh Giáo, nếu không làm sao cô lại có hình xăm như vậy, hơn nữa vậy mà tiến vào bên trong hốc cây kia, sau khi cô đi vào, quái nhân này lại đột nhiên xuất hiện, điều này hiển nhiên là không bình thường.

- Thân là một phần tử của Huyết Mệnh Giáo, thậm chí ngay cả Mệnh Vận Chi Tử cũng không biết, thật sự là vô tri tới cực điểm, nhưng mà cũng giống nhau, biết hay không biết đều giống nhau, nhìn khí huyết của mày có chút cường tráng, liền hiến tế cho bản Thánh Tử đi.

Mệnh Vận Chi Tử nói xong, thân thể chợt bộc phát ra lực lượng không có cách nào tưởng tượng, trong chốc lát một bàn tay đã bắt được cổ của Hàn Sâm.

Móng tay vừa nhọn lại sắc giống như là dao găm như vậy, cơ hồ sắp đụng tới làn da trên cổ Hàn Sâm, Hàn Sâm lại giống như độc xà thổ tín bước ra, nhích người cứ thế mà tránh né một trảo này.

Quái nhân kia tựa hồ hơi có chút kinh ngạc:

- Dịch Thiên Thuật, thân là Huyết Mệnh Giáo đồ, mày học được Dịch Thiên Thuật từ nơi nào?

- Tao không phải là Huyết Mệnh Giáo đồ gì đó, không có nửa phần quan hệ với mày. Nếu mày là người của Huyết Mệnh Giáo, tại sao lại ở trong cái quan tài này?

Hàn Sâm nhíu mày nhìn Mệnh Vận Chi Tử, hắn muốn từ trong miệng Mệnh Vận Chi Tử moi ra thêm một ít lời.

- Khanh khách, mày cho rằng không thừa nhận là có thể giấu diếm được bản Thánh Tử sao? Không có tác dụng đâu, trên người mày có hương vị của Huyết Mệnh Giáo, vĩnh viễn cũng không gột rửa được, mày sống là người của Huyết Mệnh Giáo, chết là quỷ của Huyết Mệnh Giáo, muốn phản bội Huyết Mệnh Giáo, vậy sẽ phải trả cái giá bằng máu và tính mạng, hiện tại dâng máu và mạng của mày cho bản Thánh Tử đi.

Thân hình của Mệnh Vận Chi Tử cử động một lần nữa, tốc độ cùng lực lượng nhanh đến cực hạn, trực tiếp xé rách không gian giết tới trước mặt Hàn Sâm.

Coong!

Hàn Sâm triệu hoán ra Xích Diễm Bạo Long Đột, cùng Mệnh Vận Chi Tử liều mạng một đòn, móng tay của y đâm lên phía trên Xích Diễm Bạo Long Đột, vậy mà bạo phát ra âm thanh sắt thép va chạm.

Lực lượng mạnh mẽ làm cho Xích Diễm Bạo Long Đột bắn về phía sau một chút, Hàn Sâm cũng lùi lại liền hai bước mới đứng vững thân hình được, lực lượng của Mệnh Vận Chi Tử này vậy mà không hề kém hơn sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng hiển nhiên là Mệnh Vận Chi Tử cũng hết sức giật mình, nhìn Hàn Sâm tự lẩm bẩm:

- Không biết đã ngủ say bao nhiêu năm tháng, lại đã có nhân loại săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, đã lấy được siêu cấp thần gen cùng thú hồn hay sao?

- Như vậy cũng tốt, máu tươi của mày sẽ càng thêm mỹ vị.

Mệnh Vận Chi Tử đột nhiên lộ ra một nụ cười tà dị, duỗi ra đầu lưỡi màu máu đỏ giống như rắn độc liếm môi một cái, tham lam và tà ác không nói ra được.

Chương 873: Thánh Vật Của Huyết Mệnh Giáo

Coong! Đ-A-N-G. . .G! Đ-A-N-G. . .G!

Thân hình của Mệnh Vận Chi Tử giống như quỷ mị, bàn tay theo từng góc độ quỷ dị đánh úp về phía Hàn Sâm, mặc dù đều bị Hàn Sâm cản lại, nhưng mà dù Mệnh Vận Chi Tử tay không, mỗi một lần ra tay lại đều có thể đẩy lui Hàn Sâm đang cầm Xích Diễm Bạo Long Đột, lực lượng cùng tốc độ đều vô cùng đáng sợ, không hề kém hơn sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quan sát khí tức sinh mệnh của y, lại phát hiện khí tức sinh mệnh ở trong cơ thể y hỗn loạn không chịu nổi, căn bản không có phương hướng lưu động cố định nào, tất cả khí tức sinh mệnh cùng lực lượng đều giống như là từ trong máu nứt ra vậy.

Mặc dù là Động Huyền Khí, cũng không có cách nào mô phỏng ra lực lượng như vậy.

- Rất không tồi, lại có thể ngăn cản được nhiều đòn của bản Thánh Tử như vậy, nhất định là máu của mày sẽ mỹ vị vô cùng, hiện tại bản Thánh Tử

càng thêm mong đợi.

Vẻ tham lam trên mặt Mệnh Vận Chi Tử càng ngày càng đậm, giống như là một con rắn độc nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, thỉnh thoảng lè lưỡi liếm láp bờ môi khô khốc, tựa hồ có nước miếng đang lưu động ở trong đó.

Mệnh Vận Chi Tử ra tay càng ngày càng quỷ dị, quả thực không giống thân thể của nhân loại, đầu lâu thậm chí có thể quay 360 độ, quỷ mị tới cực điểm.

Xùy~~ !

Móng tay xẹt qua cổ Hàn Sâm, vạch ra một vết máu, một chút máu tươi vẩy ra, Mệnh Vận Chi Tử lập tức tham lam duỗi cổ ra, uốn éo một góc độ quỷ dị, cứ thế nuốt mấy giọt máu tươi kia vào trong miệng, vô cùng tham lam trở về chỗ cũ, lộ ra nụ cười quái dị vui thích nói:

- Thật sự là quá mỹ vị rồi!

Hàn Sâm quả thực là không có cách nào hình dung đó là dáng cười như thế nào, chính là giống như một con sói đói, đột nhiên thấy được một miếng thịt ngon, trong nụ cười kia tựa hồ cũng mang theo nước miếng tham lam.

OÀ..ÀNH!

Mệnh Vận Chi Tử một lần nữa xé rách không gian, phá vỡ tốc độ âm thanh, móng tay sắc bén thẳng đến trái tim Hàn Sâm.

Hàn Sâm dùng thân pháp Động Huyền né tránh công kích của Mệnh Vận Chi Tử, nhìn y hỏi:

- Tao cũng không phải là người của Huyết Mệnh Giáo, vì sao mày lại cho rằng tao phải?

- Khanh khách. . . tao đã nói rồi, mày có chối như thế nào cũng vô dụng, mùi trên người mày vĩnh viễn không rửa sạch được.

Mệnh Vận Chi Tử giống như là một con ác quỷ, thân thể vặn vẹo ở trên không trung, làm ra tư thế mà nhân loại tuyệt đối không thể nào làm được,

một tay chụp vào cổ của Hàn Sâm.

Hàn Sâm tránh ra, đồng thời đưa tay chộp một cái, móc sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu từ trong quần áo ra, nhìn Mệnh Vận Chi Tử hỏi:

- Hương vị theo lời mày nói, có phải là tới từ nó hay không?

Mệnh Vận Chi Tử nhìn thấy sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu, lập tức thoáng cái dừng lại ở nơi đó, đôi mắt đen kịt nhìn chòng chọc vào sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trên ngực Hàn Sâm, thân thể hơi run rẩy.

- Thánh vật. . . là thánh vật. . . khanh khách. . . Huyết Thần bảo hộ bản Thánh Tử. . . vậy mà để cho tao tìm được thánh vật. . . khanh khách. . .

Mệnh Vận Chi Tử phát ra âm thanh quỷ dị giống như cười giống như khóc, âm thanh kia khiến cho người nghe xong hàm răng đều có chút rung động.

Hàn Sâm nhìn bộ dạng của Mệnh Vận Chi Tử, nghe lời nói của y, lập tức hiểu được, trong Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nhắc tới thánh vật của Huyết Mệnh Giáo, lại chính là sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu mà hắn một mực mang theo ở trên người.

- Vì sao thái gia gia lại có thánh vật của Huyết Mệnh Giáo? Ông ấy và Huyết Mệnh Giáo lại có quan hệ gì?

Đã biết lai lịch của sợi dây chuyền, nghi ngờ trong lòng Hàn Sâm lại càng nhiều.

Hàn Sâm vừa mới muốn hỏi lại cái gì, Mệnh Vận Chi Tử đã như một con rắn độc, hưng phấn vồ tới sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trên ngực Hàn Sâm.

- Đây là thánh vật của Huyết Mệnh Giáo sao? Đến cùng nó có lợi ích gì? Tại sao mày lại ở chỗ này?

Hàn Sâm vừa trốn tránh vừa hỏi, hy vọng có thể từ chỗ Mệnh Vận Chi Tử đạt được một ít đáp án.

Thế nhưng mà Mệnh Vận Chi Tử lại hoàn toàn không để ý tới vấn đề của Hàn Sâm, ánh mắt của y cũng chỉ còn lại sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu, cả người đều bởi vì hưng phấn mà bày ra một loại đỏ ửng quỷ dị, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực lượng cũng càng ngày càng mạnh.

Ở trong cơ thể của y, Hàn Sâm tựa hồ thấy máu của y đều bắt đầu cháy lên rừng rực, tuôn ra lực lượng kinh khủng không có cách nào tưởng tượng, khiến cho y trở nên càng nhanh càng mạnh hơn, đồng thời càng thêm điên cuồng, giống như một con ác quỷ từ trong địa ngục leo ra.

Móng tay giống như tia chớp xẹt qua gò má Hàn Sâm, một luồng máu tươi lập tức bay ra, bị Mệnh Vận Chi Tử giống như tên điên nuốt vào trong miệng, lộ ra nét mặt cực kỳ hưng phấn.

- Trả lời vấn đề của tao đi.

Hàn Sâm lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Mệnh Vận Chi Tử đang điên cuồng, một người đàn ông rất đáng sợ rất mạnh mẽ, không kém hơn bất kỳ sinh vật siêu cấp thần huyết nào.

Nhưng mà chuyện này theo Hàn Sâm cũng không coi vào đâu, hắn chỉ là muốn từ chỗ Mệnh Vận Chi Tử đạt được thứ mà mình muốn biết, mới có thể dây dưa với y đến hiện tại.

- Vận mệnh của mày chính là hiến tế cho tao, trừ ra không cần biết rõ bất cứ chuyện gì.

Mệnh Vận Chi Tử lại tà mị tiếp tục lao tới Hàn Sâm, trong mắt giống như đều viết đầy tham lam cùng sát ý.

Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, không né tránh công kích của Mệnh Vận Chi Tử nữa, một quyền đánh tới Mệnh Vận Chi Tử.

Bành!

Một vòng mặt trời lôi điện nổ tung ở giữa Mệnh Vận Chi Tử và Hàn Sâm, tuôn ra lôi điện cùng âm thanh sét đánh kinh khủng.

Lực lượng âm hệ của Đại Lôi Âm Quyền vậy mà không thể hỗn loạn khí tức của Mệnh Vận Chi Tử, bởi vì khí tức của y vốn đã hỗn loạn, cũng không chịu ảnh hưởng gì.

Nhưng mà lực lượng sấm sét kinh khủng kia lại khiến cho thân thể của Mệnh Vận Chi Tử sinh ra tê liệt, trong nháy mắt trở nên chậm chạp hơn.

Rống!

Thân thể Hàn Sâm mạnh mẽ phồng lớn, hóa thành một con hung viên màu bạc cao hơn ba mét, cánh tay màu bạc cường tráng ở trong nháy mắt Mệnh Vận Chi Tử bị tê liệt kia, lập tức bắt được đầu y, trực tiếp xách lên.

Thình thịch! Thình thịch!

Hàn Sâm hóa thân thành hung thú, một tay cầm lấy đầu Mệnh Vận Chi Tử, hung hăng đập xuống đất, sau đó lại nhấc lên một lần nữa nện xuống mặt đất bên kia.

Liên tục đập phá khoảng mười lần, đập mặt đất chia năm xẻ bảy, hiện ra một cái hố to.

Sau đó Hàn Sâm nhấn đầu của Mệnh Vận Chi Tử vào trong mặt đất đã nứt ra kia, tiếp đó một quyền đánh xuống đầu y.

OÀ..ÀNH!

Lực lượng cuồng bạo trực tiếp đập mặt đất ra một cái hố sâu, Mệnh Vận Chi Tử nằm ở trong hố sâu, đầu lâu cũng đã bị Hàn Sâm đập vỡ ra, thân thể tứ chi đều bị bẻ vặn vẹo không còn hình dáng.

Một tay kéo Mệnh Vận Chi Tử từ trong hố ra, lại hung hăng nện một quyền ở trên mặt y, lập tức đánh nát cái mũi của Mệnh Vận Chi Tử, xương mặt cũng răng rắc vỡ vụn, cả người giống như viên đạn bay ra ngoài, đụng gãy không biết bao nhiêu cây Dạ Quỷ Thụ, cuối cùng cắm ở bên trên thân một cây Dạ Quỷ Thụ.

- Bây giờ có thể trả lời vấn đề của tao rồi chứ? Mệnh Vận Chi Tử.

Hàn Sâm xé rách không khí, đứng ở trước mặt Mệnh Vận Chi Tử, nhìn thân thể Mệnh Vận Chi Tử đã vặn vẹo không còn hình dáng, hoàn toàn không có khí thế lúc trước nữa, lạnh giọng nói ra.

- Không có khả năng. . . chuyện này là không có khả năng. . . nhân loại ở bên trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở làm sao có được lực lượng như vậy. . .

Xương mặt cùng xương đầu lâu của Mệnh Vận Chi Tử đã vỡ tan nhiều chỗ, vậy mà còn chưa chết, chỉ là thân thể vặn vẹo kia hoàn toàn không thể động đậy nữa rồi, vẻ mặt kinh hãi nhìn Hàn Sâm.

- Tao hỏi mày. . . bên trong Huyết Mệnh Giáo của bọn mày, có người tên là Hàn Kính Chi hay không?

Hàn Sâm nhìn Mệnh Vận Chi Tử mặt mũi đang tràn đầy kinh hãi hỏi.

Mệnh Vận Chi Tử vừa muốn nói điều gì, đột nhiên giống như là nhìn thấy chuyện gì đó cực kỳ kinh khủng, đồng tử mạnh mẽ co rút lại, nhìn chòng chọc tới phía trước.

- Không có khả năng. . . chuyện này không có khả năng. . .

Mệnh Vận Chi Tử cơ hồ giống như là gặp quỷ, thân thể đều không khống chế nổi run rẩy, sợ hãi đều sắp co quắp ở trên mặt đất rồi.

Chương 874: Huyết Cốt Tiểu Đao

Hàn Sâm theo hướng ánh mắt của Mệnh Vận Chi Tử quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Linh không biết từ lúc nào đã từ bên trong Dạ Quỷ Thụ Vương đi ra, đang đi tới bên này.

Linh đã khôi phục trạng thái nhân loại, chỉ là ở trong tay lại nhiều hơn một thanh Tiểu Đao màu đỏ.

Tiểu đao kia cả chuôi cũng chỉ dài một thước, toàn thân huyết hồng óng ánh, nhìn giống như là một đoạn bạch cốt nhuộm đỏ bằng máu tươi.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, không biết tại sao Mệnh Vận Chi Tử nhìn thấy Linh lại sợ hãi như vậy.

- Không có khả năng. . . điều này không có khả năng. . .

Mệnh Vận Chi Tử giống như bị điên thét lên chói tai, giống như là sợ hãi tới cực điểm.

Hàn Sâm nhìn về phía Mệnh Vận Chi Tử, vừa muốn kêu y câm miệng, lại đột nhiên nhìn thấy ánh sáng màu máu lóe lên, thanh Huyết Cốt Tiểu Đao kia đã đâm vào bên trong trái tim của Mệnh Vận Chi Tử.

Thân thể của Mệnh Vận Chi Tử lập tức run rẩy, giống như máu trong người đều tuôn về phía trái tim vậy, trong nháy mắt đã biến thành một cái thây khô, trạng thái tử vong giống những người kia như đúc.

Hàn Sâm nhìn thấy thế lông mày nhíu lại, chuyện này hiển nhiên là có chút kỳ quái, không biết Linh từ nơi nào lấy ra một thanh cốt đao như vậy, còn đột nhiên giết chết Mệnh Vận Chi Tử.

Linh đi đến trước mặt Mệnh Vận Chi Tử, thò tay rút tiểu cốt đao từ bên trong trái tim Mệnh Vận Chi Tử ra.

- Vì sao lại giết y?

Hàn Sâm nhìn Linh nhíu mày hỏi.

- Đáng chết.

Linh trả lời một câu, ánh mắt trang sáng không nhiễm một tia tạp chất nào.

- Tôi hỏi cô, tại sao phải giết y?

Hàn Sâm hỏi lần nữa.

Thế nhưng mà Linh lại nhìn Hàn Sâm không nói gì, chỉ là cùng Hàn Sâm nhìn nhau như vậy, ánh mắt giống như lúc trước.

Hàn Sâm bất đắc dĩ chuyển hướng ánh mắt tới cốt đao trong tay cô ta, hỏi

- Đao này là từ đâu tới?

- Hốc cây.

Linh đáp.

- Cô đi vào trong hốc cây chính là vì lấy cây đao này?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc hỏi.

Linh khẽ gật đầu khẳng định đáp án.

- Làm sao cô biết bên trong hốc cây kia có một thanh cốt đao như vậy?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Linh trước đó hẳn là chưa từng tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở mới đúng, làm sao cô lại biết trong hốc cây của Dạ Quỷ Thụ Vương có một cây đao như vậy?

- Nó đang kêu gọi tôi.

Linh giương huyết sắc cốt đao trong tay lên.

Hàn Sâm thò tay ra lấy cốt đao trong tay Linh:

- Cho tôi xem thử xem.

Thế nhưng mà Linh lại rút tay về, lắc đầu nói:

- Không thể đụng vào.

- Vì sao không thể đụng vào?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi, Linh càng ngày càng kì quái.

- Sẽ chết.

Linh rất chân thành nói.

Hàn Sâm ngây ra một lúc, không biết ý tứ chân chính của Linh là gì, là đụng phải cây đao này sẽ chết, hay là nói mình đụng phải đao của cô ta, cô ta sẽ giết chết mình.

Nhìn ánh mắt của Linh trong sáng như nước suối, mặc dù trong lòng Hàn Sâm có nghi ngờ, nếu như nói Linh sẽ giết hắn, hắn lại không thể nào tin tưởng.

Không hỏi Linh nữa, Hàn Sâm ôm thi thể của Mệnh Vận Chi Tử đi ra, muốn nhìn một chút xem có thể từ trên người y tìm ra một vài vật hữu dụng hay không.

Đáng tiếc là y phục trên người Mệnh Vận Chi Tử đã hư thối không chịu nổi, trải qua một trận giày vò vừa rồi, đã sớm trở thành từng miếng vải, bên trong căn bản không có thứ gì.

Nhưng mà lúc Hàn Sâm nhìn ra phía sau lưng y lại hơi ngẩn người, đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu đỏ tươi trên lưng Mệnh Vận Chi Tử vậy mà không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm lật tới lật lui nhìn rất nhiều lượt, đều kiểm tra rõ ràng mỗi một góc thi thể, quả nhiên ngay cả một chút bóng dáng hình xăm đều không thấy đâu nữa.

- Cô biết y là ai không?

Hàn Sâm đứng dậy nhìn về phía Linh đang đứng ở bên cạnh.

Linh khẽ lắc đầu, Hàn Sâm thấy cũng không hỏi ra được kết quả gì, dứt khoát không hỏi nữa, đi đến cỗ quan tài của Mệnh Vận Chi Tử.

Quan tài giống như dùng gỗ của Dạ Quỷ Thụ chế tạo ra, bên trong không có thứ gì, chỉ là một cái quan tài trống không.

Tìm không ra kết quả, Hàn Sâm lại đi qua chỗ Dạ Quỷ Thụ Vương bên kia, khiến cho Hàn Sâm kinh ngạc chính là, xung quanh Dạ Quỷ Thụ Vương vậy mà không còn bị trôi đi khí tức sinh mệnh nữa.

Hàn Sâm một đường đi đến phía trước Dạ Quỷ Thụ Vương, nhìn hốc cây mà Linh đánh ra kia, bên trong uốn lượn khúc chiết nhìn không thấy cuối cùng, liếc nhìn sang Linh ở bên cạnh, thấy cô đang yên lặng đứng ở bên cạnh, không giống với bình thường, Hàn Sâm cắn răng, chui vào bên trong hốc cây.

Hốc cây cũng chỉ là hốc cây mà thôi, mặc dù không gian bên trong rất lớn, thế nhưng mà cũng không có thứ gì đặc biệt, Hàn Sâm dạo qua một vòng ở bên trong, kết quả cũng không tìm được cái gì cả.

- Kỳ quái.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn về phía Linh ở bên cạnh, cũng muốn hỏi cô xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại không hỏi ra chuyện gì quan trọng cả.

Không tra được cái gì, Hàn Sâm đành phải cưỡi Kim Mao Hống tìm bọn Lưu Phương cùng Vương Kiến Cương, may là bọn họ chỉ bị kinh hãi một chút, cũng không bị thương gì, Hàn Sâm mang theo bọn họ đi ra ngoài Dạ Quỷ Lâm.

Nhắc tới cũng kỳ quái, mặc dù Dạ Quỷ Trùng cùng Dạ Quỷ Thụ đều còn tồn tại, nhưng mà bọn họ lại dễ dàng đi ra bên ngoài Dạ Quỷ Lâm, mảnh Dạ Quỷ Lâm này cũng chỉ lớn vài trăm dặm mà thôi, cũng không lớn giống như trong tưởng tượng vậy.

Có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, lại từ trong Dạ Quỷ Lâm thoát hiểm ra, Lưu Phương cùng Vương Kiến Cương đều cảm thấy rất may mắn, nhưng trong lòng Hàn Sâm lại có thêm rất nhiều nghi hoặc.

Thanh Huyết Cốt Tiểu Đao kia của Linh đã không thấy, không biết cô thu đi nơi nào rồi, Hàn Sâm chú ý thật lâu, cũng không thấy cô giấu nó ở chỗ nào.

- Đã sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu chính là thánh vật của Huyết Mệnh Giáo, như vậy mình đã có thể luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh

rồi ư?

Hàn Sâm nghĩ tới chỗ này, cũng bắt đầu có chút hưng phấn.

Mặc dù hắn đã luyện Động Huyền Kinh, nhưng mà kỹ nhiều cũng không có gì xấu, huống chi Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là công pháp có thể tạo phúc cho hậu đại, luyện một chút cũng không có chỗ nào hỏng.

Hàn Sâm thử dựa theo phương pháp bêm trong Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh tu luyện, cầm sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, cũng chỉ là thời gian nửa tháng, đã sơ bộ đạt đến trạng thái nhập môn, chỉ là muốn luyện thành đệ nhất trọng mở ra khóa gen vẫn cần rất nhiều thời gian.

Vừa tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, vừa đi tới Lam Tinh Tí Hộ Sở, lại đi thêm bảy tám ngày, ở một con sông lớn, Hàn Sâm rốt cục gặp được một con siêu cấp thần huyết đời thứ hai.

Đó là một quái vật giống như thuồng luồng giống như rắn, lúc Hàn Sâm bay qua con sông kia, nó vậy mà từ trong nước sông lao ra muốn nuốt lấy Hàn Sâm.

Kết quả lại bị Hàn Sâm cùng Tiểu Ngân Ngân dừng lại đánh cho một trận tơi bời, trực tiếp bị Hàn Sâm ở dưới trạng thái biến thân Ngân Huyết Mi Hầu đập bể xương sọ.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Giang Hà Giao, không đạt được thú hồn, thịt có thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên thu được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm đã luyện hóa được gen sinh mệnh tinh hoa của Giang Hà Giao, cuối cùng đã lấy được 6 điểm siêu cấp thần gen, khoảng cách đại viên mãn chỉ còn lại có hai điểm siêu cấp thần gen mà thôi.

Thịt của con Giang Hà Giao bị tiểu yêu tinh ăn hơn phân nửa, còn lại một bộ phận lại để cho Tiểu Ngân Ngân ăn hết.

- Không gian thứ ba Tí Hộ Sở, không bao lâu nữa liền vượt qua rồi, hi vọng đến lúc đó vận may không quá kém.

Trong lòng Hàn Sâm có chút lo sợ bất an, Liên Hoa Ấn trên trán vẫn khiến cho Hàn Sâm có chút để ý.

Trên đường có đi qua một Tí Hộ Sở nhân loại, Hàn Sâm trở lại Liên Minh bổ sung một ít vật tư, sau đó lại nghe ngóng tình huống của sinh vật siêu cấp thần huyết ở xung quanh.

Lại để cho Hàn Sâm có chút vui mừng chính là, gần đó có một ngọn núi lớn nhiều năm bị lôi điện đánh, nghe đồn chỗ đó có sinh vật siêu cấp thần huyết hệ lôi điện qua lại, cũng có thể săn giết cho Tiểu Ngân Ngân tẩm bổ một chút.

Chương 875: Tích Lôi Sơn

Hàn Sâm nguyên bản định lập tức xuất phát tiến về Tích Lôi Sơn trước, nhưng mà còn chưa đi ra khỏi Tí Hộ Sở, đã có người tìm tới tận cửa rồi.

- Hàn tiên sinh, Thiên Sứ Gen chúng tôi muốn mời ngài trợ giúp đi giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết, không biết ngài có thời gian hay không? Phương diện giá tiền cũng dễ thương lượng.

Một quản lý phân khu của Thiên Sứ Gen tên là Triệu Học Bân đi tới trước mặt Hàn Sâm, tươi cười nói.

- Da mặt của Triệu gia cũng thật là dày, trước kia tìm người tới giết mình, hiện tại lại đến tìm mình hỗ trợ.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cười lạnh, ngoài miệng lại nói:

- Vậy phải xem mấy người muốn giết sinh vật siêu cấp thần huyết dạng gì, lại chuẩn bị trả giá giá tiền như thế nào.

- Chỉ cần Hàn tiên sinh chịu hỗ trợ, phương diện giá tiền chúng tôi nhất định sẽ để cho Hàn tiên sinh thoả mãn.

Triệu Học Bân dừng lại một chút còn nói thêm:

- Chúng tôi muốn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, là một con Lôi Ngưu bên trên Tích Lôi Sơn gần đây.

Hàn Sâm nao nao, không thể tưởng được vậy mà lại trùng hợp như vậy, Triệu gia vậy mà cũng muốn có ý đồ với Tích Lôi Sơn.

- Có thể, tôi muốn 100 lọ Thiên Sứ Gen dịch cao cấp.

Hàn Sâm nói thẳng.

- Hàn tiên sinh, cái giá tiền này không khỏi cũng quá cao một chút đi? Có lẽ là ngài rất rõ ràng, Thiên Sứ Gen dịch cao cấp cần dùng máu của Tu La hoàng tộc làm tài liệu mới có thể chế tác thành công. Trước mắt quan hệ giữa chúng tôi cùng Tu La tộc rất căng thẳng, máu của Tu La hoàng tộc rất khó lấy được, 100 lọ thì thật sự là quá nhiều. Hơn nữa, chúng tôi cũng không phải là để cho một mình Hàn tiên sinh ngài đi mạo hiểm, tự chúng tôi cũng có một đội ngũ, chỉ hi vọng là Hàn tiên sinh có thể trợ giúp bọn tôi chém giết con Lôi Ngưu kia mà thôi.

Triệu Học Bân lập tức khó khăn nói.

- Không phải là anh mới vừa nói là phương diện giá tiền nhất định sẽ làm cho tôi hài lòng hay sao? 100 lọ Thiên Sứ Gen dịch chính là giới hạn thấp nhấ của tôi, nếu như giao không nổi, vậy thì mời người khác đi.

Hàn Sâm nói thẳng.

Hôm nay Thiên Sứ Gen dịch cao cấp xác thực là sản xuất được rất ít, có tiền cũng chưa chắc đã mua được, 100 lọ có thể tính là giá trên trời, chỉ sợ đây đã sánh được lượng tiêu thụ trong một tháng của Triệu gia rồi.

- Chuyện này. . . Hàn tiên sinh, số lượng này thật sự là quá lớn, tôi cũng không làm chủ được, có thể xin ngài chờ một chút hay không, tôi trở lại Liên Minh hướng cấp trên báo cáo một chút.

Triệu Học Bân làm như bất đắc dĩ nói.

- Sau một tiếng nữa tôi sẽ rời khỏi Tí Hộ Sở này.

Hàn Sâm nói ra.

Triệu Học Bân gật đầu nói:

- Tôi rất nhanh sẽ trở về, phiền Hàn tiên sinh chờ một lát.

Hàn Sâm vốn cho là mình chặt đẹp như thế sẽ dọa lùi người của Thiên Sứ Gen, nhưng mà ai biết sau khi Triệu Học Bân trở về, vậy mà lộ ra sắc mặt vui mừng nói:

- Hàn tiên sinh, công ty đã đồng ý báo giá của ngài, tôi cũng đã mang Thiên Sứ Gen dịch đến, ngài xem hiện tại có thể ký hợp đồng được chưa?

Hàn Sâm hơi có chút ngoài ý muốn, sau khi tiếp nhận hợp đồng nhìn một lần, không phát hiện ra vấn đề gì, sau đó lại nhìn cái rương có trên trăm lọ Thiên Sứ Gen dịch kia một chút, đều có đánh dấu phòng hàng giả của Thiên Sứ Gen, nếu như hàng không đúng xuất xứ, hoàn toàn có thể cầm hàng đi kiện Thiên Sứ Gen, để cho bọn họ bồi thường hơn vài lần cũng không phải là việc khó.

- Có thể.

Hàn Sâm cũng không do dự, trực tiếp ký hợp đồng với Triệu Học Bân, cầm đi 100 lọ Thiên Sứ Gen dịch.

Sau khi Hàn Sâm đi, một người đàn ông trung niên nói với Triệu Học Bân:

- Quản lý Triệu, 100 lọ Thiên Sứ Gen dịch cao cấp cũng quá đắt đi.

Triệu Học Bân lắc đầu nói:

- Không đắt, người của chúng ta không giết được con Lôi Ngưu kia, chỉ có thể nhờ hắn ra tay, trả một cái giá lớn hơn nữa cũng không thể tính là đắt. Dù sao cho đến hiện tại, có được sủng vật siêu cấp thần huyết cũng chỉ có một mình hắn mà thôi, chúng ta không có lựa chọn nào khác.

- Đây chính là 100 lọ Thiên Sứ Gen dịch cao cấp đó, chúng ta hoàn toàn có thể để cho chính mình sử dụng, cùng đi vây giết con Lôi Ngưu kia, tôi cũng không tin là không giết được.

Lưu Quý cau mày nói.

Triệu Học Bân cười cười:

- Lực lượng sấm sét của Lôi Ngưu là sát thương trong phạm vi lớn, liền coi như chúng ta có thể giết được, tổn thất cũng sẽ vô cùng lớn. Nếu như chỉ là tổn thất Thiên Sứ Gen dịch thì cũng thôi đi, tổn thất nhân thủ là không thể tiếp nhận, đi mạo hiểm như vậy, còn muốn trả một cái giá thật lớn, còn không bằng mời Hàn Sâm ra tay, Thiên Sứ Gen dịch mà thôi, đồ đạc tự chúng ta sản xuất ra được, về sau vẫn có thể lại sản xuất ra đấy.

Lưu Quý gật gật đầu, không nói thêm gì nữa, trên thực tế cao tầng trong công ty quyết định cũng không phải y có thể thay đổi được.

- Đi chuẩn bị nhân thủ đi, chúng ta đi cùng với Hàn Sâm, nếu hắn có thể giết được Lôi Ngưu tự nhiên là tốt nhất, giết không được cũng không sao, Thiên Sứ Gen dịch hắn phải trả về. Nếu như hắn bị trọng thương , vậy thì không thể tốt hơn rồi.

Triệu Học Bân nói xong, trong mắt lóe lên một tia sát cơ.

Hàn Sâm đưa Thiên Sứ Gen dịch về Liên Minh, giao cho Kỷ Yên Nhiên đảm bảo, thứ này đã đến tay của hắn, tự nhiên không có khả năng trả lại, trăm lọ Thiên Sứ Gen dịch này chắc chắn hắn phải có được.

Về phần con Lôi Ngưu kia, còn phải xem tình huống, hắn cũng không cho rằng Thiên Sứ Gen sẽ thành thật cùng hắn giao dịch như vậy, đến lúc đó nói không chừng còn có thể gấp đôi tiền hàng.

Đối với chuyện hạ âm thủ với người của Thiên Sứ Gen, trong lòng Hàn Sâm không có một chút gánh nặng nào.

Dựa theo thời gian ước định, Hàn Sâm mang theo Linh đi đến địa điểm ước định để tụ hợp.

- Hàn tiên sinh, lần này chúng ta đi săn giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết, ngài nhất định phải mang theo vị tiểu muội muội xinh đẹp này cùng đi sao?

Triệu Học Bân nhìn thấy Linh, do dự một chút rồi hỏi.

- Giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết mà thôi, không có quan hệ gì.

Hàn Sâm đưa thay sờ sờ đầu Linh.

Bọn Triệu Học Bân cùng Lưu Quý nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, mặc dù trong lòng có chút khó chịu, cho rằng Hàn Sâm quá cuồng vọng, nhưng cho nên không nói thêm gì nữa.

Triệu Học Bân tổng cộng dẫn theo tám người cùng Hàn Sâm tiến về Tích Lôi Sơn.

Linh ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Hàn Sâm, tựa hồ như là chuyện xảy ra ở Dạ Quỷ Lâm vừa rồi không có có ảnh hưởng gì với cô, vẫn giống như trước kia, làm cái đuôi nhỏ đi theo bên cạnh Hàn Sâm.

Mưa dầm liên tục, đường núi có chút không dễ đi lắm, nhưng mà đối với những cao thủ bọn Hàn Sâm thì tự nhiên là không coi vào đâu cả.

Hàn Sâm cưỡi Kim Mao Hống, triệu hồi ra Linh Miêu Ưng bay ở trên đỉnh đầu bọn họ, đôi cánh rộng lớn chặn mưa phùn lại, miễn cho Linh ngồi ở trước mặt Hàn Sâm bị ướt.

Trời đất ở vùng núi này u ám, trong đó có tiếng sấm cuồn cuộn, thỉnh thoảng có thể thấy từng tia sét xẹt ngang qua bầu trời, có chút tiếng sấm giống như là nổ tung ở trên đỉnh đầu bọn họ vậy.

Gần đây Tiểu Ngân Ngân rất lười biếng, lúc này lộ ra vẻ rất hưng phấn, nhảy tới đỉnh đầu Kim Mao Hống, đứng ở phía trên nhìn tới hướng Tích Lôi Sơn ở xa xa, giống như là đang tìm kiếm cái gì đó.

Ầm ầm!

Một tiếng sấm nổ tung trong bầu trời bao la trên đỉnh đầu bọn Hàn Sâm, tia chớp giống như mạng nhện ở trong mây đen trên bầu trời lan tràn ra, chiếu sáng vùng núi nguyên bản âm u lên như tuyết.

Hàn Sâm mượn ánh sáng này, xa xa nhìn thấy một ngọn núi đen sì đứng thẳng ở phía trước, so với ngọn núi bên cạnh còn nổi bật hơn một nửa, mơ hồ tương liên cùng mây đen đầy trời.

Từng tia chớp giống như rắn bạc không ngừng lập loè ở xung quanh ngọn núi, giống như là cột thu lôi hấp dẫn sấm sét.

- Hàn tiên sinh, chỗ đó chính là Tích Lôi Sơn, Lôi Ngưu ở trên núi ở đằng kia.

Triệu Học Bân chỉ vào ngọn núi kia nói ra.

Chương 876: Tại Sao Không Đánh Cậu?

Mới chỉ mất nửa ngày, cả đám bọn Hàn Sâm đã chạy tới chân núi Tích Lôi Sơn.

Nhìn ở chỗ gần, Tích Lôi Sơn lộ ra khí thế càng thêm mạnh mẽ, trên đỉnh núi thỉnh thoảng có lôi điện từ trong mây đen đánh xuống, từng luồng đánh lên trên đỉnh núi, tựa hồ có thể nhìn thấy trên đỉnh núi có lôi điện đang tản ra cảnh tượng kỳ dị.

- Kỳ quái, trên đường chúng ta đi tới, tại sao không gặp được bất cứ dị sinh vật nào? Chuyện hình như có gì đó là lạ.

Lưu Quý nhíu mày nói ra.

- Xác thực là có chút không đúng, mấy lần trước chúng ta đến, dị sinh vật trong vùng núi này rất nhiều, đoạn đường này đi tới ngay cả một con đều

không tới gần chúng ta công kích, thật sự là có chút kỳ quái.

Triệu Học Bân cũng hơi nghi hoặc một chút.

Hàn Sâm thầm nghĩ ở trong lòng:

- Có Tiểu Ngân Ngân ở đây, những dị sinh vật bình thường kia dám tới mới là thật sự là kì quái.

- Không có dị sinh vật khác tới quấy rối không phải là rất tốt sao, cũng dễ dàng buông tay buông chân chém giết con Lôi Ngưu kia.

Hàn Sâm nói xong, đã cưỡi Kim Mao Hống bước tới Tích Lôi Sơn.

- Như vậy liền xin nhờ Hàn tiên sinh ngài.

Triệu Học Bân trên đường đi đều vô cùng khách khí đối với Hàn Sâm, nói xong lại quay người hướng bọn Lưu Quý lớn tiếng nói:

- Mọi người coi chừng, bước lên Tích Lôi Sơn, con Lôi Ngưu kia có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, tuyệt đối không được lơ là.

- Vâng.

Mọi người lớn tiếng đồng ý, thả chậm tốc độ đạp vào Tích Lôi Sơn.

Ầm ầm!

Lôi điện ở xung quanh Tích Lôi Sơn xác thực là rất nhiều, tiếng sấm trên bầu trời cơ hồ là chưa từng đứt đoạn, lôi điện tựa như mạng nhện trong mây đen từng luồng nhấp nhoáng, thỉnh thoảng đánh lên trên núi đá, làm cho hoa lửa ở trên đỉnh núi vẩy ra, giống như pháo hoa nổ tung.

Hàn Sâm đi tuốt ở phía trước, nhưng tốc độ cũng thả chậm hơn rất nhiều, hoàn cảnh nơi này quá ác liệt, con Lôi Ngưu ở chỗ này chiếm hết ưu thế, mặc dù Hàn Sâm cũng không sợ, nhưng cẩn thận thì chèo thuyền đi được vạn năm, cẩn thận một chút sẽ không có sai lầm lớn.

Về phần Tiểu Ngân Ngân đứng ở trên đỉnh đầu Kim Mao Hống, vô cùng hưng phấn đi tới đi lui, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi kia.

Cả đám dần dần đi lên trên núi, đi hơn một giờ, đã bò tới giữa sườn núi, nhưng mà vẫn không nhìn thấy con Lôi Ngưu trong miệng bọn Triệu Học Bân kia đâu.

- Quản lý Triệu, con Lôi Ngưu kia không phải là đã rời đi rồi đấy chứ?

Hàn Sâm nhìn Triệu Học Bân ở phía sau nói ra.

Triệu Học Bân cũng hơi nghi hoặc một chút:

- Trước kia lúc chúng tôi đến, ở dưới chân núi đã nhìn thấy nó, nó sẽ trực tiếp từ trên núi lao xuống, cho dù nó ở trên đỉnh núi, hiện tại cũng nên xông xuống rồi. Hôm nay lại hoàn toàn không có một chút động tĩnh nào, quả nhiên là có chút không đúng.

- Không phải là con Lôi Ngưu kia đã đi ra khỏi Tích Lôi Sơn đấy chứ?

Lưu Quý có chút lo lắng nói.

- Đi lên xem trước một chút rồi nói sau, mọi người không nên khinh thường.

Triệu Học Bân nhíu mày nói.

Bọn họ có ý định với con Lôi Ngưu này đã rất lâu rồi, chỉ là bởi vì hoàn cảnh nơi này vô cùng ác liệt, hơn nữa Lôi Ngưu có thể phun ra lôi điện trong phạm vi rất lớn, cho dù bọn họ có nhiều người cũng không có tác dụng quá lớn, cho nên mới không thể không bỏ ra giá cao mời Hàn Sâm tới.

Nếu như con Lôi Ngưu kia thật sự đã rời đi, vậy thì thật sự là vừa mất phu nhân lại thiệt binh, căn cứ bên trong hợp đồng quy định, nếu như bọn họ không tìm thấy Lôi Ngưu, Hàn Sâm không cần làm cái gì, còn có thể lấy được một nửa Thiên Sứ Gen dịch.

Đoàn người lo lắng thấp thỏm đi lên đỉnh núi, lôi điện trên bầu trời càng ngày càng dày đặc, qua giữa sườn núi đi không được bao xa, đột nhiên một

tia sét từ trên trời giáng xuống, liền đánh vào chỗ cách Hàn Sâm không đến ba mét, lôi điện đánh lên trên mặt đá, hóa thành một mảnh điện hoa vẩy ra tứ tán.

Mà nham thạch kia lại giống như là đã trải qua lôi điện tẩy lễ trăm ngàn năm, đã bị đánh bóng đen bóng loáng, ngoại trừ một đám đốm lửa bắn ra, cũng không làm cho nham thạch bị tổn thương quá lớn.

Càng đi lên phía trên, lôi điện đánh xuống cũng càng nhiều lần, mới đi được vài chục phút, đột nhiên một tia sét rơi xuống, thoáng cái đánh trúng một người đàn ông trung niên tên là Phùng Lâm, trực tiếp bổ y từ trên tọa kỵ xuống, đầu đều bị đánh cho cháy đen, suýt nữa đã bị đánh ngất đi.

Cũng may là tia sét này không phải là rất mạnh, người nọ rất nhanh đã bò lên, nhưng mà thực sự đã làm cho mọi người giật nảy mình.

Tất cả mọi người đều ngưng thần đề phòng, từng người triệu hoán ra các loại đồ đạc như áo giáp cùng tấm chắn, muốn chống cự sấm sét tập kích.

Mà càng ngày càng nhiều lôi điện đánh xuống, để cho bọn Triệu Học Bân nếm nhiều đau khổ, trên cơ bản mọi người đều bị sét đánh qua, có mấy người còn không chỉ bị đánh một lần.

Chỉ có Hàn Sâm bên này lại không có một tia sét nào đánh xuống, mục tiêu lớn như Kim Mao Hống, lại giống như bị những lôi điện kia không thèm để ý đến vậy.

Hàn Sâm biết đây là công lao của Tiểu Ngân Ngân, có tiểu tổ tông chơi sấm sét này ở đây, lôi điện bình thường sao có thể thể đánh đến trên đầu bọn họ.

Hàn Sâm tâm niệm vừa động, ôm Tiểu Ngân Ngân vào trong ngực nhỏ giọng nói:

- Tiểu Ngân Ngân, mày có thể dẫn đám lôi điện kia tới chỗ bọn họ hay không?

Tiểu Ngân Ngân nghiêng cái đầu nhỏ nhìn Hàn Sâm, tựa hồ đang muốn hỏi Hàn Sâm có ý gì, nhưng đôi mắt hồ dài nhỏ kia lại lộ ra một tia giảo hoạt.

Không đợi Hàn Sâm nói tiếp, Tiểu Ngân Ngân liền lại từ trong ngực Hàn Sâm nhảy ra ngoài, đứng tới trên đầu Kim Mao Hống, nhìn lên mây đen cùng lôi điện trên không trung, trong mắt tựa hồ có lôi điện màu bạc đang nhấp nháy.

OÀ..ÀNH!

Một tia điện từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh vào đỉnh đầu Lưu Quý, đánh mũ giáp của y phát ra tia lửa văng khắp nơi, trực tiếp đánh bay y từ bên trên tọa kỵ xuống, thân thể không ngừng run rẩy.

Mọi người vội vàng ngừng lại, đi kiểm tra tình huống của Lưu Quý, may là không có vấn đề gì lớn, bọn họ đều là cường giả đã mở ra khóa gen, chút sét cường độ ấy đánh trúng vẫn có thể tiếp tục chống đỡ được.

- Quản lý Triệu, lại đi lên tiếp, lôi điện sẽ càng ngày càng dày đặc, cũng càng ngày càng khủng bố, còn đi tiếp như vậy, chỉ sợ chưa đi đến đỉnh núi, chúng ta đã bị đánh thương tích đầy mình, đến lúc đó coi như là tìm được Lôi Ngưu, chỉ sợ cũng không có năng lực chém giết được nó.

Lưu Quý thở ra một hơi, mặt đen lên nói ra.

Triệu Học Bân nhìn lôi điện ở trên bầu trời thỉnh thoảng đánh xuống, gương mặt cũng lộ ra vẻ u sầu, nếu như cứ trở về như vậy, vậy thì đồng nghĩa với tặng không cho Hàn Sâm một nửa Thiên Sứ Gen dịch cao cấp.

Thế nhưng mà lại tiếp tục đi lên, lôi điện lại quá mãnh liệt, giống như Lưu Quý nói, bọn họ sẽ bị đánh cho tàn phế trước khi kịp làm gì.

Do dự một hồi lâu, Triệu Học Bân mới cắn răng nói:

- Chỗ này đã cách đỉnh núi không xa lắm, lại đi lên trên xem một chút, nếu như có thể đến nơi có thể nhìn thấy đỉnh núi, còn không nhìn thấy con Lôi Ngưu kia, chúng ta liền trực tiếp xuống núi.

Triệu Học Bân cũng đã nói như vậy, bọn Lưu Quý cũng chỉ có thể lên tọa kỵ tiếp tục đi lên.

Thế nhưng mà từ sau lần này, càng ngày càng nhiều lôi điện từ trên bầu trời rơi xuống, hơn nữa đều đánh cực chuẩn xác, tám chín phần mười đều bổ lên trên người bọn họ, đánh cho bọn họ kêu rên liên hồi, đều bị tổn thương ở trình độ bất đồng.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, mặc dù hiện tại vẫn không thấy rõ lắm, nhưng đã có thể cảm nhận được một luồng khí tức sinh mệnh mạnh mẽ ở phía trên. Hắn có thể khẳng định, bên trên đó nhất định có đồ vật gì đó, chỉ là không biết có phải là con Lôi Ngưu theo lời bọn Triệu Học Bân nói hay không.

Nhưng mà mặc kệ là cái gì, bọn Triệu Học Bân căn bản sẽ không có cơ hội đi lên.

Lôi điện màu bạc trong mắt Tiểu Ngân Ngân chớp động, tựa hồ cùng lôi điện trên bầu trời rơi xuống hô ứng lẫn nhau, mỗi lần lôi điện trên bầu trời đánh xuống, trong mắt Tiểu Ngân Ngân cũng sẽ hiện lên một tia chớp, sau đó chợt nghe bên phía bọn Triệu Học Bân vang lên một tiếng hét thảm.

- Kỳ quái, vì sao lôi điện vẫn luôn không đánh tới cậu?

Bọn Triệu Học Bân đã sớm phát hiện ra chuyện khác thường, sau khi Lưu Quý lại bị sét đánh một lần nữa, cũng không nhịn được nữa đứng lên chỉ vào Hàn Sâm kêu lên.

Chương 877: Chúng Dám Đánh Tôi Sao

- Có lẽ bởi vì tôi chưa làm qua chuyện gì táng tận thiên lương nên không bị sét đánh đi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Cậu. . .

Lưu Quý vừa tức vừa bực mình, chỉ vào Hàn Sâm nói:

- Nhất định là cậu đã động tay động chân gì đó rồi.

- Được rồi, tôi thừa nhận, là tôi quen biết với lôi điện, là tôi để cho nó đánh mấy người, không phải là nhân phẩm của mấy người không tốt, như vậy thì mấy người đã hài lòng chưa?

Hàn Sâm nhún vai, đùa cợt nói.

Lưu Quý lập tức bị nghẹn nói không ra lời, mặt đỏ lên, lôi điện này là từ trên trời bổ xuống đấy, cũng không phải là Hàn Sâm đánh ra, muốn chỉ trích Hàn Sâm thì cũng không tìm thấy sơ hở gì.

- Hàn tiên sinh, Lưu Quý không phải là có ý như thế. Nếu như cậu có biện pháp dự phòng sấm sét gì, nói ra để cho chúng tôi cũng có thể miễn khỏi nỗi khổ bị lôi điện đánh, chúng ta cũng có thể mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, đối với cậu và chúng tôi đều có chỗ tốt.

Triệu Học Bân ho nhẹ hai tiếng nói ra.

- Tôi rất muốn chia xẻ với anh, nhưng đáng tiếc liền chính tôi cũng không rõ ràng lắm, vì sao lôi điện lại không đánh tôi.

Hàn Sâm giang tay ra nói.

Lưu Học Bân khẽ nhíu mày, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm gì, nếu nói là Hàn Sâm đang làm trò quỷ, hình như khả năng cũng không lớn.

Nếu như nói là bởi vì Hàn Sâm có nhân phẩm tốt, cho nên sẽ không bị lôi điện đánh, điều này cũng thật sự là không thể nào tin nổi.

- Nhất định là trên người của cậu có thú hồn phòng ngự sấm sét gì đó.

Lưu Quý lại chỉ vào Hàn Sâm kêu lên.

- Anh muốn nghĩ như vậy thì tôi cũng không có cách nào.

Hàn Sâm giống như bất đắc dĩ nói.

- Nếu như cậu không có, có dám đi cùng với chúng tôi hay không?

Lưu Quý cho là mình đã bắt được chân tướng, lớn tiếng nói.

Bọn Triệu Học Bân nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm không thèm quan tâm nói ra:

- Tôi không có vấn đề gì.

Mọi người thu hồi tọa kỵ, bọn Lưu Quý vây ở bên cạnh Hàn Sâm, cơ hồ là cùng Hàn Sâm còn có Linh dính vào với nhau, nếu như trên người Hàn Sâm có thú hồn tránh sét gì đó, khoảng cách như vậy cũng có thể bảo vệ đám bọn họ rồi.

Thế nhưng mà mới đi chưa được hai bước, chợt nghe một tiếng sét bổ xuống răng rắc, trực tiếp đánh Lưu Quý ở bên cạnh Hàn Sâm đến mức đầu bốc lên khói đen rồi, quay đầu liền ngã xuống đất, còn hung ác hơn lần bị lôi điện đánh vừa rồi.

Tiểu Ngân Ngân bị Linh ôm vào trong ngực, trong con mắt hồ ly hẹp dài lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Bọn Triệu Học Bân đều lộ ra vẻ khác thường nhìn Hàn Sâm, Lưu Quý thật vất vả mới bớt đau, lại đi thêm vài bước, lại nghe thấy một tiếng tiếng sấm, lại có một người bị đánh trúng mũ bảo hiểm trên đỉnh đầu bắn ra tia điện.

Càng đi lên trên núi, lôi điện cũng càng thêm lợi hại, còn cách đỉnh núi khoảng hai, ba ngàn mét nữa, lôi điện đã khiến cho những cường giả mở ra khóa gen bọn họ đều có chút ăn không tiêu.

- Tôi cũng không tin chuyện quái quỷ này.

Lưu Quý cắn răng tiếp tục đi lên phía trước, không tin lôi điện chỉ đánh bọn họ mà không đánh Hàn Sâm.

Thế nhưng mà lôi điện ba ba ba bổ xuống, bên trong bọn họ đã có nhiều người bị đánh trọng thương, nhưng mà Hàn Sâm và Linh lại không có chút chuyện gì.

Nếu như nói trên người Hàn Sâm thực sự có bảo vật tránh sét gì đó, như vậy Linh ở bên cạnh hắn cũng có thể sẽ bị đánh trúng mới đúng, nhưng mà những lôi điện kia lại chỉ bổ bọn họ, Hàn Sâm và Linh liền đụng cũng không đụng, thật sự là rất quái đản.

- Nhất định là cậu đang làm trò quỷ. . . Aaaa. . .

Lưu Quý thẹn quá thành giận chỉ vào Hàn Sâm kêu to, nhưng mà lời vừa mới nói xong, một tia sét thô như cánh tay liền cuồng bạo đánh xuống, trực tiếp đánh trúng mũ bảo hiểm của Lưu Quý, mặt mũi càng là một mảnh cháy đen, trực tiếp ngã ngất đi, thoạt nhìn hít vào nhiều thở ra ít, mắt thấy đã sắp không sống được nữa.

- Đều đã nói cho ông biết, nhân phẩm không tốt đừng có nói bậy, rất dễ bị sét đánh.

Hàn Sâm nhìn Lưu Quý đang té ngã trên mặt đất, lạnh nhạt nói ra.

-Hàn tiên sinh, lôi điện không bổ cậu chỉ bổ chúng tôi, cậu phải cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng đi chứ? Đừng nói cái gì mà nhân phẩm tốt, tôi và cậu đều biết, chuyện đó là không có khả năng.

Triệu Học Bân cũng có chút giận, cắn răng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói ra.

Những cường giả Thiên Sứ Gen khác đều nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm, khắp khuôn mặt đều là vẻ giận dữ.

- Như thế nào, mấy người muốn động thủ với tôi sao? Tôi rất hoan nghênh mấy người làm như vậy.

Hàn Sâm lạnh lùng liếc nhìn bọn họ.

Khí thế của bọn Triệu Học Bân lập tức cứng lại, không khỏi lui lại hai bước. Mặc dù bọn họ đều có Thiên Sứ Gen dịch, nhưng mà dọc theo con đường này, hoặc nhiều hoặc ít đã bị sét đánh bị thương không nhẹ, ở loại địa phương này, muốn chống lại Hàn Sâm có được sủng vật siêu cấp thần huyết chỉ sợ là có chút khó khăn.

Không đến thời khắc cuối cùng, Triệu Học Bân cũng không muốn vận dụng những Thiên Sứ Gen dịch đó.

Sắc mặt của Triệu Học Bân thay đổi mấy lần, mới miễn cưỡng rặn ra nụ cười nói:

- Hàn tiên sinh, chúng tôi không phải có ý tứ kia, chỉ là tất cả mọi chuyện không khỏi cũng quá trùng hợp rồi, nếu như chúng ta đã là đồng bọn hợp tác, có lẽ là nên chân thành đối đãi đi?

- Mấy người muốn biết vì sao lôi điện không bổ tôi không?

Hàn Sâm khẽ cười nói.

- Kính xin Hàn tiên sinh chỉ giáo.

Triệu Học Bân thấy Hàn Sâm có ý muốn nói, không khỏi vui vẻ, liền vội cung kính hỏi.

Hàn Sâm cũng không trả lời hắn, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy một tia sét từ trên bầu trời đánh xuống dưới, mà Hàn Sâm đột nhiên một quyền hướng đánh lên trời, lôi điện ở quả đấm của hắn y hệt như mặt trời bay lên, đánh cho lôi điện rơi xuống từ trên không trung oanh nát bấy, trực tiếp tiêu tán vô tung.

Mà lôi điện y hệt mặt trời kia nổ tung, phát ra lôi đình sấm sét kinh khủng, khiến bọn Triệu Học Bân chấn té xuống đất, nguyên một đám sắc mặt tái nhợt như tuyết, khí huyết trong thân thể tán loạn, liền ói ra một ngụm máu tươi, hoảng sợ nhìn Hàn Sâm giống như là một vị thần đứng ở nơi đó, căn bản không sợ thần uy sấm sét đất trời.

- Chúng dám đến đánh tôi sao?

Hàn Sâm nói xong liền không để ý tới bọn Triệu Học Bân nữa, tiếp tục đi về phía đỉnh núi.

Bọn Triệu Học Bân sau nửa ngày đều chưa lấy lại được tinh thần, ánh mắt phức tạp vô cùng nhìn Hàn Sâm mang theo Linh cùng đi lên trên đỉnh núi, không ai có tâm tư sử dụng Thiên Sứ Gen dịch nữa rồi.

Một quyền kia vậy mà cường hãn đến như vậy, liền lôi điện trên trời đánh xuống đều có thể nổ nát, lực lượng như vậy, đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ, liền coi như bọn họ sử dụng Thiên Sứ Gen dịch cũng có chỗ không bằng, chuyện này hoàn toàn khác chuyện Hàn Sâm chỉ có được sủng vật siêu cấp thần huyết ở trong tưởng tượng của bọn họ.

Ở loại địa phương khắp nơi đều là sấm sét này, cùng Hàn Sâm có được lực lượng sấm sét là địch, bọn họ dùng mông nghĩ cũng biết, liền coi như bọn họ sử dụng Thiên Sứ Gen dịch, kết cục cũng sẽ rất thê thảm.

- Tại sao Đại Lôi Âm Quyền có uy lực khủng bố như vậy? Chỉ sợ ngay cả người mới lên Siêu Việt Giả cũng không bằng hắn.

Phùng Lâm lộ ra vẻ sợ hãi nói.

- Hàn Sâm có thể chiến thắng Tu La hoàng tộc Ngọc Già Lam, quả nhiên không phải là may mắn, Đại Lôi Âm Quyền này thật sự là quá bá đạo đáng sợ.

Ánh mắt của Triệu Học Bân phức tạp nói.

- Chúng ta làm sao bây giờ, còn muốn đi lên không?

Trong lòng Phùng Lâm đã sinh ra thoái ý, mấy người khác đều như thế.

Bọn họ tự hỏi là không có thần uy giống như Hàn Sâm, thật sự không dám đi lên tiếp.

Triệu Học Bân thở dài một tiếng:

- Thôi vậy, chúng ta đi xuống trước đợi, nếu như Lôi Ngưu ở trên đỉnh núi, cho dù Hàn Sâm có thể giết Lôi Ngưu cũng không gạt được chúng ta.

Mọi người nghe Triệu Học Bân nói không cần lên núi, lập tức vui mừng quá đỗi, cõng Lưu Quý đan trọng thương hôn mê lên liền chạy xuống dưới núi.

Có Tiểu Ngân Ngân che chở, Hàn Sâm cùng Linh cũng rất dễ dàng tiếp cận đỉnh núi, chỉ là lúc cách đỉnh núi còn một đoạn, liền thấy ở trên đỉnh núi có

cái gì đó.

- Là sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng lại không chỉ có một con.

Hàn Sâm nhìn rõ ràng tình huống trên đỉnh núi, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 878: Lôi Thú Giằng Co

Trên đỉnh núi lôi điện điên cuồng bay múa, một bông hoa lôi điện màu bạc nở ra, trong cánh hoa có từng đạo tia chớp màu vàng óng nhảy lên, giống như là nhụy hoa màu vàng.

Mà ở hai bên bông hoa lôi điện kia, đều có một con sinh vật siêu cấp thần huyết đang nhìn chằm chằm, hoặc nói là đang giằng co ở cách bông hoa lôi điện không xa.

Bên phải bông hoa lôi điện là một con trâu đực toàn thân đen nhánh, cao tới ba trượng, trên đỉnh đầu con trâu đực kia mọc ra một đôi sừng màu xanh, lôi điện trên sừng dâng lên một mảnh màu trắng rừng rực, thỉnh thoảng dẫn từng luồng lôi điện từ trên bầu trời đánh xuống đỉnh núi.

Bên trái thì là một con Tam Vĩ Hồ Ly toàn thân trắng như tuyết, ba cái đuôi tuyết trắng của con hồ ly kia đang đung đưa bất định trong gió, bên trên có lôi điện sáng như tuyết quấn quanh, theo cái đuôi đong đưa, thỉnh thoảng nhảy lên, chạm với lôi điện trên bầu trời.

Hai sinh vật siêu cấp thần huyết đều là lôi thuộc tính cách bông hoa lôi điện giằng co, thoạt nhìn đều mơ tưởng độc bá bông hoa lôi điện kia, nhưng lại kiêng kị đối phương, không ai dám nhúc nhích, cứ như vậy nhìn chòng chọc vào đối phương cùng bông hoa lôi điện.

- Lần này phát tài rồi, không chỉ có hai sinh vật siêu cấp thần huyết lôi hệ đời thứ hai, còn có một đóa lôi điện linh vật, Tiểu Ngân Ngân lần này đã kiếm lời rồi.

Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng tình huống, lập tức vui mừng quá đỗi.

Mà Tiểu Ngân Ngân đã hưng phấn từ trong ngực Linh nhảy ra ngoài, lao tới muốn đánh về phía bông hoa lôi điện kia, bộ dáng ưu nhã bình thường đã sớm không thấy, nước miếng đều sắp chảy xuống rồi.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại bắt lại da lông trên lưng nó, kéo nó trở về, mặc kệ nó giãy dụa như thế nào, trực tiếp ôm trở về trong ngực.

Hàn Sâm cũng biết bông hoa lôi điện kia khẳng định là đồ tốt, nhưng mà hai con sinh vật siêu cấp thần huyết kia cũng không phải là kẻ yếu, khí tức sinh mệnh trong thân thể rất mạnh, Tiểu Ngân Ngân bổ nhào qua như vậy, chỉ sẽ làm cho bọn nó liên thủ công kích.

Mặc dù Hàn Sâm có lòng tin có thể chém giết hai con sinh vật siêu cấp thần huyết này, nhưng nếu làm ra động tĩnh thì khẳng định không thể gạt bọn Triệu Học Bân được, Hàn Sâm cũng không muốn sau khi giết Lôi Ngưu xong sẽ phải đưa gen sinh mệnh tinh hoa cho bọn họ.

Nếu như đời thứ nhất thì cũng thôi đi, gen sinh mệnh tinh hoa đời thứ hai, Hàn Sâm nhất định phải thu lấy.

- Tiểu Ngân Ngân, đừng nên vội vàng, thoạt nhìn bông hoa lôi điện vẫn chưa hoàn toàn thành thục, nếu không con Lôi Ngưu cùng Tam Vĩ Điện Hồ kia đã sớm lên cướp rồi, chúng ta nhìn kỹ trước rồi hẵng nói.

Hàn Sâm trấn an Tiểu Ngân Ngân còn đang giãy dụa ở trong ngực.

Tiểu Ngân Ngân nghe Hàn Sâm nói như vậy, rốt cục yên tĩnh trở lại, nhưng đôi mắt lại vẫn nhìn chòng chọc vào bông hoa lôi điện kia, cả nửa ngày cũng không hề chớp mắt.

Lôi điện màu vàng trong nhụy hoa không ngừng nhảy lên, mây đen trên bầu trời thỉnh thoảng có lôi điện oanh kích xuống, trực tiếp đánh vào trong nhụy hoa.

Thế nhưng mà lôi điện kia rơi vào trong nhụy hoa, không chỉ là không nhúc nhích được bông hoa lôi điện nửa phần, còn làm cho nhụy hoa lập lòe kim quang, đóa hoa kia giống như là có thể cắn nuốt lôi điện vậy.

Mà ở vị trí trung tâm nhụy hoa có một trái cây lôi điện màu vàng đang thai nghén, hiện tại mới chỉ lớn chừng quả trứng gà, óng ánh sáng long lanh xinh đẹp không nói ra được, lôi điện màu vàng bên trong biến ảo giống như là thế giới lôi đình do vũ trụ hỗn độn sinh ra.

- Không biết trái cây kia còn bao lâu nữa mới có thể thành thục?

Hàn Sâm nhìn trái cây kia thầm nghĩ, mặc dù hắn không nhìn ra trái cây lôi điện kia đã thành thục hay chưa, nhưng chỉ nhìn biểu hiện của Tam Vĩ Điện Hồ cùng Lôi Ngưu đã biết rõ, trái cây này khẳng định còn chưa thành thục, bằng không thì không có khả năng chúng vẫn còn giằng co ở đó, đã sớm nhào tới tranh đoạt rồi.

Do dự một chút, Hàn Sâm triệu hoán ra Linh Miêu Ưng cùng Tử Vong Tang Chung, hơn nữa còn tiểu yêu tinh, lưu ba bọn nó lại đây, sau đó mang theo Tiểu Ngân Ngân cùng Linh đi xuống dưới núi.

Mặc dù Tiểu Ngân Ngân vô cùng không muốn, giãy dụa muốn lưu lại, nhưng mà Hàn Sâm vẫn mạnh mẽ mang nó xuống núi, miễn cho bọn Triệu Học Bân hoài nghi.

Nếu như Hàn Sâm giết hết bọn nó, mặc dù có thể đạt được những thứ kia, nhưng mà Thiên Sứ Gen dịch khẳng định phải trả lại, trừ phi hắn không trở lại Liên Minh nữa, nếu không đây là chuyện nhất định.

Nhưng mà hắn chỉ cần xuống núi, nói cho bọn Triệu Học Bân là không nhìn thấy Lôi Ngưu, là có thể đạt được một nửa số lượng Thiên Sứ Gen dịch, mà bọn tiểu yêu tinh ở lại chỗ này, không khó để kiếm món hời trong tay hai con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, sao có thể không làm.

Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Ngân cùng đi xuống Tích Lôi Sơn, lúc ở trên lưng chừng núi liền gặp bọn Triệu Học Bân, trực tiếp nói cho bọn họ biết, không nhìn thấy Lôi Ngưu ở trên đỉnh núi.

- Lôi Ngưu thật sự không ở trên đỉnh núi?

Có người không tin hỏi.

- Không tin mấy người có thể tự mình lên nhìn.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Triệu Học Bân lập tức cảm thấy có chút tiến thối lưỡng nan, bọn họ không dám đi lên, nhưng mà nếu trở về như vậy, vừa không giết chết được sinh vật siêu cấp thần huyết, lại phải trả cho Hàn Sâm 50 lọ Thiên Sứ Gen dịch cao cấp, đều thiệt thòi đến nhà bà ngoại rồi.

Về phần bay lên đỉnh núi thì càng thêm không có khả năng, bọn họ dám bay lên, lập tức liền có lôi điện đánh xuống, chết như thế nào cũng không biết.

- Mấy người mau mau đi tìm con Lôi Ngưu gì đó đi, dựa theo ước định, nếu như đến 7 giờ mà còn không tìm được, tôi có quyền đơn phương chấm dứt hợp đồng, hơn nữa mấy người cũng phải trả cho tôi một nửa Thiên Sứ Gen dịch với tư cách đền bù tổn thất.

Hàn Sâm nói xong liền dẫn theo Linh đi xuống dưới núi.

- Xin Hàn tiên sinh đợi một chút, chúng tôi lên núi nhìn một chút.

Triệu Học Bân gọi Hàn Sâm lại cắn răng nói ra.

Nếu y trở về như vậy, căn bản không có biện pháp bàn giao cho cao tầng của Thiên Sứ Gen, chỉ có thể kiên trì lên núi thử một lần.

- Tùy tiện, tôi ở chỗ này chờ mấy người.

Hàn Sâm tìm một tảng đá ngồi xuống, hắn căn bản không sợ bọn Triệu Học Bân lên núi nhìn.

Cho dù không có Tiểu Ngân Ngân cản trở, trên núi còn có hai con sinh vật siêu cấp thần huyết hệ lôi điện chiêu lôi dẫn điện, lại có linh vật hệ lôi điện sinh trưởng, người bình thường căn bản không đến gần đỉnh núi được.

Mà ngay cả bọn tiểu yêu tinh, cũng là bởi vì được Tiểu Ngân Ngân nhổ một bãi nước miếng lôi điện màu bạc che chở, mới có thể bình yên ở lại trên đỉnh núi, không đến mức bị lôi điện khủng bố tập kích.

Trừ phi trái cây lôi điện thành thục, dẫn phát Lôi Ngưu cùng Tam Vĩ Điện Hồ đại chiến, nếu không bọn Triệu Học Bân căn bản không thể nào nhìn thấy Lôi Ngưu được.

Triệu Học Bân dẫn theo mấy người trên người chỉ có vết thương nhẹ đi lên trên núi, đã đến khu vực lôi điện xuất hiện nhiều lần, liền trực tiếp tiêm vào Thiên Sứ Gen dịch, khiến cho tố chất thân thể cùng lực lượng tăng lên trên diện rộng, lúc này mới mạnh mẽ phóng về phía đỉnh núi.

Lúc này bọn Triệu Học Bân cũng không dám chầm chậm đi lên trên núi, nguyên một đám dùng hết khí lực toàn thân hướng về đỉnh núi chạy như điên, hy vọng có thể tốc chiến tốc thắng, mau mau tiếp cận đỉnh núi, chỉ cần liếc mắt nhìn tình huống trên đỉnh núi là được rồi.

Lúc mới bắt đầu cũng còn may, ở dưới tác dụng của Thiên Sứ Gen dịch, bọn họ còn có thể chống đỡ sấm sét oanh kích, nhưng mà lúc cách đỉnh núi chỉ có hơn một ngàn mét, lôi điện liền trở nên lợi hại.

OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm híp mắt ngồi ở giữa sườn núi, nghe được bên trên truyền đến từng tiếng lôi điện nổ vang, lôi điện trên núi giống như là mưa to từ trong mây đen điên cuồng đánh xuống, kinh khủng không có cách nào tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm đối với người của Thiên Sứ Gen tự nhiên là không có lòng thương hại gì, ngồi ở trên tảng đá vuốt ve Tiểu Ngân Ngân có chút xao động ở trong ngực, con mắt có chút híp thành một cái khe nhỏ.

Không bao lâu sau, chỉ thấy mấy người bọn Triệu Học Bân áo giáp bị cháy đen, mặt mũi đầy tro bui từ trên núi trốn xuống dưới, tóc đều bị điện đốt cháy sạch rồi, trên người có rất nhiều nơi da tróc thịt bong, thoạt nhìn tình huống vô cùng không tốt.

Chương 879: Giết Lôi Ngưu

- Hàn tiên sinh, Lôi Ngưu thì ở trên đỉnh núi, chúng tôi nhìn thấy nó.

Triệu Học Bân lộ ra vẻ mặt hưng phấn chạy tới nói với Hàn Sâm.

Vài người khác cũng đều lộ ra vẻ kích động:

- Hàn tiên sinh, hiện tại Lôi Ngưu đang ở trên đỉnh núi, xin ngài ra tay tru sát nó.

- Mấy người thật sự nhìn thấy Lôi Ngưu rồi?

Hàn Sâm giống như cười mà không phải cười nhìn bọn Triệu Học Bân.

- Chắc chắn 100%, Hàn tiên sinh, xin ngà mau ra tay đi, miễn cho con Lôi Ngưu kia chạy.

Triệu Học Bân vội vàng nói.

Hàn Sâm nhún vai, hắn rất rõ ràng, khẳng định là bọn Triệu Học Bân không nhìn thấy Lôi Ngưu, đừng nói bọn họ không có bổn sự kia, cho dù có bổn sự kia, bọn họ cũng không đi tới chỗ đó, nếu không thì bọn họ cũng không nói là nhìn thấy Lôi Ngưu, nhất định sẽ nhìn thấy Tam Vĩ Điện Hồ cùng bông hoa lôi điện.

Bọn họ nói như vậy, chẳng qua chỉ là đang lừa gạt Hàn Sâm mà thôi.

Hàn Sâm cười cười:

- Quản lý Triệu, tâm tình của mấy người tôi có thể hiểu được, nhưng cho dù tôi lại đồng ý đi một chuyến, bên trên thật sự không có Lôi Ngưu, đi cũng là đi không.

- Hàn tiên sinh, chúng tôi thật sự nhìn thấy Lôi Ngưu rồi.

Triệu Học Bân lại vẫn một mực chắc chắn là bọn họ đã thấy được Lôi Ngưu.

Bây giờ cuối cùng Hàn Sâm cũng đã hiểu rõ tính toán của bọn họ, hiện tại bọn họ một mực chắc chắn là Lôi Ngưu đang ở phía trên, nếu Hàn Sâm đi

lên bên trên giết Lôi Ngưu, bọn họ dĩ nhiên đã đạt được mục đích.

Nếu như bên trên không có Lôi Ngưu, mà bọn họ lại một mực chắc chắn Hàn Sâm không đi giết, như vậy thì có thể nói Hàn Sâm trái với hợp đồng, không cần trả 50 lọ Thiên Sứ Gen dịch.

Thực sự đem ra kiện, hai bên đều không có chứng cớ, đó chính là chuyện cãi cọ, liền coi như bọn họ không đòi được Thiên Sứ Gen dịch trở về, cũng có thể làm xấu thanh danh của Hàn Sâm.

- Mấy người xác định ở phía trên thấy được Lôi Ngưu?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Triệu Học Bân hỏi.

- Thật sự ở phía trên, chúng tôi tuyệt đối không nhìn lầm.

Triệu Học Bân rất khẳng định trả lời.

- Mấy người xác định đó là Lôi Ngưu?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Đúng vậy.

Triệu Học Bân trả lời không có nửa phần do dự.

- Không nhìn thấy thứ gì khác?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Không có.

Triệu Học Bân cho rằng Hàn Sâm đang thăm dò y, cho nên đành cắn răng nói.

- Đã như vậy, tôi đi giúp mấy người giết Lôi Ngưu đi.

Hàn Sâm nói xong liền đứng dậy một lần nữa đi lên trên đỉnh núi, Linh cũng ôm Tiểu Ngân Ngân đi theo ở phía sau.

Hàn Sâm một lần nữa đi lên đỉnh núi, Tam Vĩ Điện Hồ cùng Lôi Ngưu vẫn còn đang giằng co, sau khi Hàn Sâm nhìn thoáng qua, trực tiếp gọi tiểu thiên sứ ra, sau đó nói với Tiểu Ngân Ngân:

- Cùng một chỗ giải quyết con Lôi Ngưu kia trước.

Nói xong, trên nửa thân thể Hàn Sâm lập loè lôi quang một nửa khác thì thần âm rung động lắc lư, trực tiếp đánh ra một quyền về phía con Lôi Ngưu kia.

Tiểu thiên sứ cũng bay lên trời, ngọn lửa màu xanh trong mắt thiêu đốt, đại kiếm trong tay vung lên chém về phía đầu trâu.

Tử Vong Tang Chung mạnh mẽ bắt đầu bay vòng vòng, phủ xuống đầu Lôi Ngưu.

Linh Miêu Ưng cũng hét to một tiếng, vọt tới Lôi Ngưu.

Tiểu Ngân Ngân càng hưng phấn, lôi điện màu bạc trên người nổ tung, thân thể trực tiếp hóa thành lôi điện chi hồ, hung mãnh nhào tới Lôi Ngưu.

Con Lôi Ngưu kia phát hiện ra nhiều lực lượng kinh khủng như vậy đột nhiên hướng về phía nó, lập tức quá sợ hãi, liền muốn phát ra tiếng kêu.

Bành!

Đầu tiên là Đại Lôi Âm Quyền nổ tung, lôi âm kinh khủng che dấu tiếng kêu của Lôi Ngưu, đồng thời cũng chấn khí huyết của Lôi Ngưu hỗn loạn không chịu nổi, trong lúc nhất thời cũng không kêu ra tiếng nữa rồi.

Kiếm của tiểu thiên sứ cũng điên cuồng chém xuống, lập tức chém ra một vết thương thật dài trên cổ của Lôi Ngưu, máu tươi lập tức chảy ra.

Con Lôi Ngưu kia bị đau, há mồm muốn phát ra tiếng kêu thảm, nhưng mà Xích Diễm Bạo Long Đột trong tay Hàn Sâm đã hung hăng đâm vào trong miệng của nó, quang nhận màu xanh hình lưỡi dao mãnh liệt xoay tròn chui vào bên trong cổ họng của nó, nhất thời làm cho nó không phát ra được âm thanh nào cả.

Tiểu Ngân Ngân cùng Linh Miêu Ưng hung hăng chộp lên trên người Lôi Ngưu, lập tức cào cho nó da tróc thịt bong, mặc dù Lôi Ngưu hết sức dẫn phát lôi điện, nhưng mà ở dưới nhiều lực lượng kinh khủng như vậy oanh kích, căn bản không phải là đối thủ, trong giây lát đã bị trọng thương.

Mà trong nháy mắt này, Tử Vong Tang Chung đã xoay tròn chụp xuống đầu nó, mặc dù tốc độ rất chậm, nhưng mà Lôi Ngưu ở phía dưới sự vây công của bọn Hàn Sâm căn bản không có cơ hội chạy trối chết, lập tức bị Tử Vong Tang Chung chụp lên.

Thùng thùng!

Tử Vong Tang Chung vang lên liền mấy tiếng, trong lúc này Lôi Ngưu đã bị trọng thương sao còn có thể chịu nổi, đã sớm thất khổng chảy máu, thân thể cũng nứt ra.

Cùng lúc với Tử Vong Tang Chung, tiểu thiên sứ lập tức xông tới, trực tiếp một kiếm chém xuống đầu của Lôi Ngưu.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Lôi Chi Ma Ngưu, không đạt được thú hồn, thịt có thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Tam Vĩ Điện Hồ ở bên kia cũng đã xem tới ngây người, vốn cho là chỉ có hai chúng nó tranh giành trái cây bên trong bông hoa lôi điện kia, lại không nghĩ tới bỗng nhiên có nhiều nhân vật khủng giết tới như vậy, liên thủ lập tức đã giết chết Lôi Ngưu.

Sinh vật siêu cấp thần huyết đều có được trí tuệ cực cao, nhìn thấy loại tình huống này, Tam Vĩ Điện Hồ ở đâu còn dám tiếp tục lưu lại ở chỗ này chờ ăn trái cây lôi điện, lập tức vung chân hướng về dưới núi chạy xuống.

Hàn Sâm ra lệnh cho tiểu thiên sứ đuổi theo, cũng không giết nó, chính là đuổi con Tam Vĩ Điện Hồ kia chạy về phía bọn Triệu Học Bân.

Hàn Sâm cũng mang theo Linh đuổi theo, để Tiểu Ngân Ngân, Linh Miêu Ưng cùng Tử Vong Tang Chung lưu lại trên núi thủ hộ bông hoa lôi điện cùng thi thể Lôi Ngưu.

Bọn Triệu Học Bân nghe được trên núi truyền đến âm thanh chiến đấu kinh khủng, lập tức vui mừng quá đỗi:

- Hàn Sâm quả nhiên là đang lừa gạt chúng ta, Lôi Ngưu ở trên đỉnh núi, cũng may là chúng ta đã sớm có đối sách, cùng bọn tao đấu, mày còn chưa đủ kinh nghiệm.

- Hi vọng Hàn Sâm cùng con Lôi Ngưu kia đấu lưỡng bại câu thương, chúng ta cũng tiện thừa cơ tiêu diệt hắn.

Phùng Lâm hưng phấn nói.

Lúc mọi người đang hưng phấn, lại đột nhiên nhìn thấy một lôi ảnh tuyết trắng từ trên núi vọt xuống, lập tức quá sợ hãi, tưởng rằng Lôi Ngưu từ trên núi xông xuống.

Thế nhưng mà nhìn kỹ, lại phát hiện cũng không phải là Lôi Ngưu, mà là một con hồ ly mọc ra ba cái đuôi lôi điện.

- Không tốt, mau lui xuống.

Sắc mặt của Triệu Học Bân đại biến, lập tức mang theo mọi người chạy xuống núi.

Thế nhưng mà mặc dù bọn họ đã sử dụng Thiên Sứ Gen dịch, tốc độ cũng không so được với Tam Vĩ Điện Hồ, chạy không bao xa đã bị Tam Vĩ Điện Hồ đuổi theo, ba cái đuôi lôi điện vẫy một cái, một cái đuôi quấn lấy một người, lập tức đều giật cho biến thành tro bụi.

Tiểu thiên sứ cùng Hàn Sâm thừa cơ hội này đuổi theo, ngăn cản Tam Vĩ Điện Hồ, bọn Triệu Học Bân lại vừa kinh vừa sợ, sợ hãi bị chiến đấu ảnh hưởng đến, tiếp chạy xuống dưới núi trốn.

Tam Vĩ Điện Hồ dưới sự đuổi giết của Hàn Sâm cùng tiểu thiên sứ, cũng muốn trốn xuống dưới núi, rất nhanh cả đám đã đi xuống Tích Lôi Sơn.

Mặc dù Tam Vĩ Điện Hồ rất lợi hại, nhưng mà dưới sự liên thủ của Hàn Sâm với tiểu thiên sứ, nó vẫn không phải là đối thủ, bị giết tới máu tươi chảy ròng, bị săn giết chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Tựa hồ là biết mình không tránh khỏi độc thủ, Tam Vĩ Điện Hồ cũng không chạy ra ngoài núi nữa, ngược lại quay lại xông về Tích Lôi Sơn.

- Con vật này bị choáng váng à? Tại sao nó lại xông về Tích Lôi Sơn?

Hàn Sâm nao nao.

- Hàn tiên sinh, mau giết nó.

Triệu Học Bân nhìn thấy Tam Vĩ Điện Hồ trốn về trên núi, lập tức kêu lên.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói:

- Đương nhiên là tôi sẽ giết nó, nhưng chuyện này cũng không có quan hệ với mấy người, mấy người nhìn thấy là Lôi Ngưu, muốn giết cũng là Lôi Ngưu, tôi cũng không nhìn thấy Lôi Ngưu bên trong ước định. Một con điện hồ này, là con mồi của tôi.

Dứt lời, cũng không quan tâm tới bọn Triệu Học Bân đang lộ ra sắc mặt tái xanh, lại dẫn tiểu thiên sứ cùng Linh đuổi theo con Tam Vĩ Điện Hồ kia lên Tích Lôi Sơn.

Chương 880: Nuốt Lôi Quả

Chờ Hàn Sâm đuổi theo Tam Vĩ Điện Hồ trở lại đỉnh núi, lại không thấy thi thể của Lôi Ngưu đâu nữa, liền gen sinh mệnh tinh hoa đều không hề để lại, chỉ có Tiểu Ngân Ngân ở bên kia vẫn còn thèm thuồng liếm láp miệng.

Sau khi Tam Vĩ Điện Hồ chạy lên trên đỉnh núi, kêu khóc một tiếng, mau chóng vọt tới trước mặt Tiểu Ngân Ngân, chân trước quỳ rạp trên mặt đất, giống như là đang khẩn cầu Tiểu Ngân Ngân.

Tiểu Ngân Ngân nhìn Tam Vĩ Điện Hồ trên người dính không ít máu trên da lông, lập tức nhảy lên trên đỉnh đầu của nó, kêu vài tiếng đối với Hàn Sâm đang đuổi theo, giống như đang nói rằng:

- Thằng này về sau Tiểu Ngân Ngân tôi sẽ bảo kê rồi.

- Đậu xanh, mày đã ăn sạch Lôi Ngưu rồi, liền gen sinh mệnh tinh hoa cũng không lưu cho tao, hiện tại lại còn muốn thu tiểu đệ?

Hàn Sâm lộ ra vẻ phiền muộn.

Tiểu Ngân Ngân phun ra lôi điện màu bạc đối với Tam Vĩ Điện Hồ ở phía dưới mình, lập tức chữa khỏi vết thương trên người Tam Vĩ Điện Hồ, Tiểu Ngân Ngân nhìn Tam Vĩ Điện Hồ ở dưới người mình đang run lẩy bẩy, tựa hồ là hết sức đắc ý, thoáng cái nhảy tới trong ngực Hàn Sâm, dùng đầu cọ cọ lồng ngực Hàn Sâm, tựa hồ là đang thỉnh cầu Hàn Sâm tha cho Tam Vĩ Điện Hồ.

Tam Vĩ Điện Hồ cũng là linh khí mười phần, lập tức quỳ ở trước mặt Hàn Sâm, giống như là đang biểu thị thần phục.

- Được rồi, dù sao vốn cũng có ý định cho mày ăn, mày nói lưu lại thì lưu lại đi.

Hàn Sâm chỉ vào Tam Vĩ Điện Hồ nói:

- Về sau mày gọi là Tam Vĩ đi, theo tao tới.

Tam Vĩ Điện Hồ thật là ngoan ngoãn, vội vàng đứng lên đi theo Hàn Sâm.

Hàn Sâm thu hồi đông đảo thú hồn, ôm Tiểu Ngân Ngân, cùng Linh cưỡi Tam Vĩ Điện Hồ hướng dưới núi mà đi.

Bọn Triệu Học Bân đang buồn bực, lại nhìn thấy con Tam Vĩ Điện Hồ kia vậy mà lại vọt xuống dưới, lập tức giật nảy mình, đang muốn chạy trốn.

Thế nhưng mà nhìn kỹ lại, lại phát hiện Hàn Sâm cùng Linh vậy mà cưỡi trên lưng của Tam Vĩ Điện Hồ, con Tam Vĩ Điện Hồ kia vậy mà nghe theo Hàn Sâm điều khiển chạy tới bên này, không khỏi đều nhìn tới ngây người.

- Lôi Ngưu thì tôi không nhìn thấy, Tam Vĩ Điện Hồ cũng thu được một con, chuyện này còn phải đa tạ mấy người để cho tôi lên núi một lần nữa, nếu không thì nào có cơ duyên như vậy.

Hàn Sâm ngồi ở trên lưng Tam Vĩ Điện Hồ, nhìn bọn Triệu Học Bân cười tủm tỉm nói.

Bọn Triệu Học Bân vừa sợ vừa giận, ánh mắt phức tạp khó có thể nói ra, chính bọn họ không giết chết được Lôi Ngưu, ngược lại còn để cho Hàn Sâm lấy được chỗ tốt lớn như vậy.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết. . . Đây chính là sinh vật siêu cấp thần huyết đó. . . tại sao lại thần phục với một nhân loại. . .

Mặc dù trong lòng Triệu Học Bân phẫn nộ, nhưng mà đối với chuyện Hàn Sâm có thể thu phục được sinh vật siêu cấp thần huyết lại cảm thấy khiếp sợ không gì sánh nổi.

- Hôm nay đã có con Tam Vĩ Điện Hồ này, có lực lượng sấm sét của nó che chở, cũng có thể mang mấy người lên núi đi xem đến cùng có Lôi Ngưu hay không, quản lý Triệu có muốn đi hay không?

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn đám người bọn Triệu Học Bân nói.

- Khụ khụ, vậy thì phiền toái Hàn tiên sinh rồi.

Triệu Học Bân vẫn chưa từ bỏ ý định, cắn răng nói.

- Vậy thì đi thôi.

Hàn Sâm cưỡi điện hồ, mang theo bọn Triệu Học Bân đi lên đỉnh núi, lần này cũng không để cho bọn Triệu Học Bân chịu đau khổ nữa, trực tiếp dẫn bọn họ đi tới đỉnh núi.

Đỉnh núi chỉ còn lại một bông hoa lôi điện, tự nhiên là không có khả năng có tung tích của Lôi Ngưu, trong lòng bọn Triệu Học Bân hết sức thất vọng, nhưng nhìn thấy bông hoa lôi điện kia lại nổi lên tham niệm.

- Lần này chúng tôi tới đây, không thể tìm được Lôi Ngưu, bông hoa kia thoạt nhìn không phải là vật phàm, có thể hái trở về cũng coi như là một câu trả lời thỏa đáng, ý của Hàn tiên sinh như thế nào?

Triệu Học Bân nói với Hàn Sâm.

- Đây là vật vô chủ, ai hái được dĩ nhiên chính là của người đó, chư vị cứ tự nhiên.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Trong lòng Triệu Học Bân vui vẻ, nhưng lại cảm thấy có gì đó là lạ, Hàn Sâm như thế nào lại dễ nói chuyện như thế, bảo vật ngay ở phía trước, lại để cho hắn cam lòng buông tha như vậy sao.

Do dự một chút, Triệu Học Bân lại để cho Phùng Lâm đi hái bông hoa lôi điện kia, y cũng không dám đi qua.

Mặc dù Phùng Lâm cũng rất sợ hãi, nhưng lại không thể không nghe theo mệnh lệnh của Triệu Học Bân, chỉ có thể đi tới chỗ bông hoa lôi điện, bàn tay mới vừa đụng phải bông hoa lôi điện, lập tức liền thấy lôi điện màu vàng bên trên bông hoa lôi điện phun ra ngoài, trực tiếp đánh Phùng Lâm thành tro bụi.

Bọn Triệu Học Bân sợ tới ngây người, hồi lâu sau, Triệu Học Bân mới cười rạng rỡ nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Hàn tiên sinh, cậu thu phục chiếm được con Tam Vĩ Điện Hồ này có thể khống chế lôi điện, có thể nhờ nó giúp chúng tôi ngắt lấy bông hoa lôi điện kia không?

- Quản lý Triệu, ông cảm thấy chuyện này có thể sao?

Hàn Sâm cũng không tức giận, chỉ là nhìn Triệu Học Bân lạnh nhạt nói.

Triệu Học Bân ho nhẹ nói:

- Hàn tiên sinh, ước định của chúng ta là giết Lôi Ngưu, nhưng mà hiện tại Lôi Ngưu không ở nơi này, vậy thì đổi thành ngắt lấy bông hoa lôi điện, cậu thấy thế nào?

- Không được tốt lắm, hợp đồng chính là hợp đồng, tôi chỉ giúp mấy người giết Lôi Ngưu, chuyện khác không tính.

Hàn Sâm đối với sự vô sỉ của Triệu gia đã sớm tập mãi thành thói quen, cũng không hề tức giận.

Triệu Học Bân còn muốn nói thêm điều gì, Hàn Sâm lại cưỡi Tam Vĩ Điện Hồ quay người trực tiếp rời đi.

Mấy người bọn Triệu Học Bân lập tức cả kinh, lúc này mới nhớ ra bọn họ có thể an nhiên ở đây, không bị lôi điện đánh chết, đều là vì có Tam Vĩ Điện Hồ che chở, hiện tại đắc tội với Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm không động thủ, chỉ cần để cho Tam Vĩ Điện Hồ không bảo vệ bọn họ nữa, e rằng bọn họ sẽ bị lôi điện đánh chết.

Nghĩ tới đây, Triệu Học Bân lập tức ngậm miệng lại, không dám nói thêm cái gì nữa.

Tiễn bọn Triệu Học Bân xuống núi, Hàn Sâm quay người lại đi lên trên núi, chờ trái cây lôi điện thành thục.

Bọn Triệu Học Bân biết rõ Hàn Sâm trở về hái bông hoa lôi điện, nhưng lại cũng không thể làm gì được, chỉ có thể quay lại Tí Hộ Sở.

Đỉnh Tích Lôi Sơn, cũng chỉ là qua một ngày, trái cây ở trung tâm bông hoa lôi điện đã to lên cỡ nắm tay.

Lôi điện bên trên bầu trời không ngừng bổ lên phía trên trái cây kia, mỗi lần bổ xuống, mùi thơm ngát trên trái cây liền nồng đậm thêm một phần, trong thời gian một ngày một đêm, không biết có bao nhiêu luồng lôi điện bổ lên trên trái cây kia, khiến cho kim quang bên trong trái cây lưu chuyển, giống như là một viên lôi cầu tùy thời đều có thể sẽ nổ tung.

Lúc một tia sét cuối cùng bên trên bầu trời rơi xuống, mây đen trên không trung đột nhiên tán đi, gió tan mưa tạnh, trên bầu trời liền một đám mây đều không thấy đâu, chỉ có trái cây lôi điện màu vàng này dưới ánh mặt trời tản ra hào quang thần bí nguy hiểm.

Tiểu Ngân Ngân từ trong ngực Hàn Sâm nhảy ra ngoài, lần này cũng không vội vã tiến lên ăn tươi trái cây lôi điện, mà là chậm rãi đi đến bên cạnh trái

cây kia, vòng vo vài vòng quanh trái cây, tựa hồ như là đang do dự cái gì đó.

Sau khi vòng vo mấy vòng, Tiểu Ngân Ngân quay đầu nhìn tới Hàn Sâm, lại nhìn sang trái cây lôi điện một chút, cuối cùng cắn răng một cái, há mồm nuốt trái cây lôi điện xuống.

OÀ..ÀNH!

Lôi điện màu vàng ở trong thân thể Tiểu Ngân Ngân nổ tung, khiến thân thể của nó cháy đen, giống như trở thành một khối gỗ bị đốt trọi.

Hàn Sâm lại càng hoảng sợ, cơ hồ là muốn xông tới, may là hắn dùng Động Huyền Khí có thể cảm giác được, khí tức sinh mệnh trên người Tiểu Ngân Ngân chẳng những không hề yếu bớt, ngược lại trở nên càng thêm mãnh liệt, lúc này mới cố nén bước chân không tiến lên.

Chương 881: Tiểu Ngân Ngân Phi Thăng

Bên trong thân thể Tiểu Ngân Hồ giống như lò than vậy, một quả cầu kim sắc lôi điện giống như cánh hoa nở rộ, mỗi một kim sắc lôi điện đánh ra, thân thể Tiểu Ngân Hồ lại càng cháy đen.

Không bao lâu sau, thân thể Tiểu Ngân Hồ đã giống như than củi bị nung đỏ, bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ ra.

Đột nhiên, trên bầu trời đột nhiên ngưng tụ một đám mây đen chứa đầy lôi điện, một đợt lôi điện màu đen từ trên đám mây giáng xuống, trực tiếp đánh vào thân thể Tiểu Ngân Hồ lúc này vốn đã như than củi nung đỏ.

Răng rắc!

Trên thân Tiểu Ngân Hồ lập tức xuất hiện một vết nứt.

Răng rắc!

Lại là một đợt lôi điện màu đen từ trong hư không đánh xuống, một đợt tiếp một đợt, sau khi liên tiếp chín đợt lôi điện đánh xuống, đám mây chứa đầy lôi điện màu đen kia mới biến mất, ẩn vào trong hư không.

OÀ..ÀNH!

Lại có một đám mây lôi điện màu trắng xuất hiện, một đợt lôi điện lại đánh xuống thân thể đã sắp vỡ vụn của Tiểu Ngân Hồ.

Vẫn đánh liên tục chín đợt lôi điện màu trắng, đám mây lôi điện màu trắng kia cũng lùi về hư không.

Thế nhưng kế tiếp lại tiếp tục xuất hiện sáu loại lôi vân xanh, đỏ, tím, lam, vàng, bạc, mỗi một loại lôi vân đều đánh xuống chín đợt lôi điện, sau mỗi một đợt lôi điện đánh xuống, sinh cơ trên người Tiểu Ngân Hồ sẽ mạnh thêm một phần.

Đến tận khi đợt lôi điện màu bạc cuối cùng đánh xuống, thân thể Tiểu Ngân Hồ trực tiếp bị đánh nát, da thịt cháy đen vỡ vụn ra, giống như thủy tinh công nghiệp bị đánh nát vậy, từ khung xương của nó rụng xuống.

Chỉ còn lại có một khung xương hồ ly màu bạc, mà trên bộ xương kia lại điện mang lập loè lôi quang, giống như được ngưng tụ từ lôi điện vậy.

OÀ..ÀNH!

Trong hư không lại đánh xuống một tia sét, cái lôi quang này giống như một cột sáng nối liền trời với đất, kéo khung xương lôi điện màu bạc vào trong đó.

Rống!

Tiểu Ngân Hồ vẫn luôn không có động tĩnh, lúc này lại phát ra một tiếng rống kinh thiên, trong cột sáng thánh khiết kia, thân thể nó dần mọc ra da thịt mới.

Tiếng gầm rú tê tâm liệt phế kinh động thiên địa, khi nãy da thịt toàn thân nó bị nghiền nát, Tiểu Ngân Hồ cũng không kêu một tiếng, nhưng nỗi đau khi máu thịt tái sinh khiến nó nhịn không được phải ngửa mặt lên trời liên tục gào thét.

Lôi điện màu bạc trên người nó càng ngày càng mạnh, hóa thành một con hồ lôi màu bạc, thừa nhận lực lượng kinh khủng kia của cột sáng lôi điện.

Lôi điện màu bạc dần đỏ như lửa, theo tiếng gầm của Tiểu Ngân Hồ, thế mà lại có thể chống lại cột sáng lôi điện kia, lần lượt đánh tới cột sáng thông thiên đang trấn áp nó.

OÀ..ÀNH!

Lôi đình giữa thiên địa không ngừng đánh xuống, khắp nơi đều là lôi điện màu bạc nổ tung, ngay cả Hàn Sâm và Tam Vĩ Điện Hồ cũng không thể không rời khỏi Tích Lôi Sơn, đứng từ xa nhìn Tiểu Ngân Hồ chống lại cột sáng thông thiên.

OÀ..ÀNH!

Cũng không biết có biết bao nhiêu lôi điện kinh khủng đánh xuống, Tích Lôi Sơn cũng không chịu nổi lực lượng kinh khủng kia bắt đầu sụp xuống một nửa.

Trên một vùng phế tích kia, Tiểu Ngân Hồ lại ngửa mặt lên trời gào thét, lôi điện màu bạc trên người bùng lên, đánh tới cột sáng thông thiên trực tiếp nổ nát, lôi điện màu bạc không bị áp chế nữa, vọt thẳng tới chín tầng mây hòa vào trong hư không.

OÀ..ÀNH!

Hư không bị lôi điện màu bạc xé rách ra một đường, bên trong lỗ hổng kia, Hàn Sâm thấy được rất nhiều cảnh tượng kỳ dị.

Có rất nhiều cung điện như Tiên Cung, có thật nhiều thực vật kỳ dị, thậm chí còn thấy trên một cây đại thụ kết ra từng thiên sứ thánh khiết.

Từ trong vết rách hư không bắn xuống một luồng uy áp, lập tức ép Hàn Sâm nằm rạp trên mặt đất, với lực lượng của hắn vẫn không ngăn cản nổi uy áp kinh khủng kia.

NGAO!

Tiểu Ngân Hồ nhìn về phía Hàn Sâm, kêu lên một tiếng, giống như đang kêu gọi Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn về phía Tiểu Ngân Hồ, thấy Tiểu Ngân Hồ đang nhìn hắn, trong ánh mắt của nó tràn đầy tình cảm phức tạp.

Hàn Sâm cho rằng Tiểu Ngân Hồ cũng giống như Thánh Tê và Không Linh Nữ Yêu, triệu hồi ra cánh cửa dẫn tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, bị dẫn vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở của Dị Linh.

Thế nhưng hiện tại cũng không có chuyện như vậy, Tiểu Ngân Hồ cũng không bị triệu hoán đến Dị Linh, mà trực tiếp xé rách hư không, đánh xuyên qua thông đạo giữa hai Tí Hộ Sở, muốn mạnh mẽ tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

NGAO!

Tiểu Ngân Hồ nhìn lên vết nứt không gian trên bầu trời đã bắt đầu co rút lại, lại nhìn về phía Hàn Sâm, nó kêu lên một tiếng tràn đầy quyến luyến.

- Tiểu Ngân Ngân, đi đi, chẳng bao lâu nữa tao cũng sẽ đi tìm mày, rất nhanh, rất nhanh thôi.

Hàn Sâm cố chịu đựng luồng uy áp kia muốn đứng lên, nhưng lại không đứng dậy được, chỉ có thể ngưng tụ tất cả lực lượng, dùng Đại Lôi Âm Lực điên cuồng hét lên.

Nếu không làm như thế, dưới luồng uy áp này, ngay cả một tiếng hắn cũng không phát ra được.

Tiểu Ngân Hồ đã lột xác, nếu nó tiếp tục ở lại không gian thứ hai Tí Hộ Sở, thân thể sẽ bị ô nhiễm, kết cục tuyệt đối sẽ vô cùng thê thảm, nhất định phải

rời đi trước khi vết nứt không gian khép kín, nếu không chẳng khác gì tự tìm đường chết cả.

Tuy Hàn Sâm rất muốn Tiểu Ngân Hồ lưu lại cùng hắn tấn chức, nhưng đó là chuyện không thể nào.

NGAO!

Tiểu Ngân Hồ lại kêu một tiếng đáp lại Hàn Sâm, lúc này mới quay đầu, đạp không bay về phía vết rách hư không.

- Không lâu sau tao sẽ tới tìm mày, ở trên đó chờ tao.

Hàn Sâm nhìn thấy vết nứt không gian sắp khép kín lại, nhưng Tiểu Ngân Hồ vẫn đứng trong hư không quay đầu lại nhìn hắn, một lần nữa hét lớn.

Tiểu Ngân Hồ gật đầu với Hàn Sâm, lúc này mới xoay người, hóa thành một tia lôi điện màu bạc nhảy vào bên trong vết nứt không gian.

OÀ..ÀNH!

Hư không khép kín, lôi điện đầy trời tán đi, uy áp cũng biến mất, Hàn Sâm vẫn nằm rạp trên mặt đất chưa đứng lên, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trong lồng ngực có cảm giác không nói thành lời được.

Từ khi Tiểu Ngân Hồ ra đời, phần lớn thời gian đều ở cùng với hắn, hôm nay nó lại đi như vật, tuy Hàn Sâm đã nói là sẽ đi tìm nó.

Thế nhưng không gian thứ ba Tí Hộ Sở vô cùng rộng lớn, phạm vi nhân loại có thể sống lại cực kỳ có hạn, nếu như vận khí không tốt, khoảng cách giữa nó và hắn cách quá xa nhau thì thật sự không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại lần nữa.

- Xì, có gì phải lo lắng chứ, chỉ cần ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở giết hết tất cả, cho dù Tiểu Ngân Ngân ở chân trời góc biển, mình vẫn có thể tìm nó trở về.

Hàn Sâm hung hăng tự mắng một câu, từ dưới đất bò dậy, ngẩng đầu nhìn tới nơi Tiểu Ngân Hồ biến mất rồi kêu to:

- Tiểu Ngân Ngần, chờ tao, lão tử nhất định sẽ nuôi mày.

Giữ vững tinh thần trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm truyền tống về Liên Minh, dựa theo hợp đồng trả một nửa Thiên Sứ Gen dịch cho Triệu Học Bân, đối với người Triệu gia của Thiên Sứ Gen, Hàn Sâm một chút cũng không khách khí.

Trước khi tiếp tục lên đường, Hàn Sâm đã gọi điện thông báo cho La Lam, nói cho bà biết tính toán của mình.

Hàn Sâm muốn đem phần lớn thú hồn, còn có sinh vật siêu cấp thần huyết mà mình thu phục được để lại cho La Lam, tốt nhất có thể mời La Lam trở về tọa trấn Sát Na Tí Hộ Sở, như vậy hắn mới có thể an tâm đi tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

- Nếu là con tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhất định phải nhớ kỹ, đừng để Dị Linh biết con có quan hệ với La gia

Sau khi La Lam nghe xong, cũng không kích động gì, chỉ tỉnh táo dặn Hàn Sâm một câu như vậy.

Chương 882: Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh Thành

Dịch: Chương trước tác giả gọi nhầm La Hải Đường là tằng ngoại tổ phụ (ông cố ngoại), từ chương này đính chính lại, La Hải Đường là ông ngoại của Hàn Sâm.

- Vì sao?

Hàn Sâm không hiểu hỏi.

- Năm đó ông ngoại con ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở từng giết chóc quá nhiều, gần như đã trở thành công địch của Dị Linh, nếu như con không

muốn bị Dị Linh vây công, tốt nhất vẫn không nên để cho bọn họ biết con và La gia có quan hệ. Nhưng con không luyện Phi Thiên Kinh, nên vấn đề cũng không lớn.

La Lam cười nói.

- Vậy thì hỏng bét.

Hàn Sâm nghe xong lời này, trong lòng lập tức lộp bộp một chút, tự hắn chắc chắn sẽ không nói, nhưng Triệu gia một mực coi hắn là cái đinh trong mắt, đã sớm muốn giết hắn cho thống khoái, sợ rằng chỉ cần xác định hắn vừa tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhất định sẽ truyền ra thân phận của hắn cho Dị Linh bên kia.

Hàn Sâm nói chuyện này với La Lam, nhưng La Lam chỉ cười nói:

- Không gian thứ ba Tí Hộ Sở vô cùng rộng lớn, nhân loại chỉ có rất ít, những kẻ có năng lực chạy khắp nơi cũng rất ít, trừ phi con đặc biệt không may, ở cùng một khu vực với người của Triệu gia, nếu không cũng không cần quá lo lắng.

- Hơn nữa sau khi tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đại khái con có thể mai danh ẩn tích, mặc dù bọn họ biết rõ con đang ở không gian thứ ba nhưng cũng sẽ không biết con đang ở đâu, chỉ dựa vào một cái tên, không có ai có thể tìm ra con.

La Lam cũng không quá lo lắng vấn đề này.

- Nói vậy cũng đúng.

Lúc này Hàn Sâm mới yên lòng lại.

La Lam lại nói:

- Con cũng không cần đến chỗ mẹ, cứ làm chuyện của mình đi, mẹ sẽ tự tới Sát Na Tí Hộ Sở.

- Mẹ, hay là để con đón đi, tự mẹ tới như vậy quá nguy hiểm.

Hàn Sâm vội vàng nói.

- Con cũng quá coi thường mẹ rồi, cứ an tâm làm chuyện của mình đi.

La Lam cười nói.

Tuy Hàn Sâm liên tục nói La Lam chờ hắn, nhưng La Lam lại kiên trì muốn tự mình đi tới, không phải do Hàn Sâm không đồng ý, mà là bà đã tự lên đường rồi.

Hàn Sâm cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể tiếp tục đi tới chỗ mẹ hắn, hắn đi nhanh một chút, sớm gặp được bà, như vậy cũng có thể bớt đi một chút nguy hiểm cho bà.

Mặc dù biết La Lam rất mạnh, nhưng Hàn Sâm vẫn rất lo lắng.

Trên đường Hàn Sâm không có tâm tình săn giết dị sinh vật, chỉ liều mạng chạy đi, gặp được một con sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ nhất, trừ phi là có ích với đám tiểu yêu tinh, nếu không Hàn Sâm cũng lười ra tay.

Đi suốt một tháng, cuối cùng Hàn Sâm gặp được một con Lang Vương trên thảo nguyên, đó là một con sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai, vô cùng giảo hoạt, gần như sắp tiêu diệt toàn bộ đàn sói mới chém giết được con Lang Vương đó.

Mặc dù không thu được thú hồn, nhưng cuối cùng siêu cấp thần gen của Hàn Sâm cũng đạt đến trạng thái toàn mãn.

Đi hơn ba tháng, rốt cục Hàn Sâm cũng gặp được La Lam, hai người lại dùng thời gian ba, bốn tháng về tới Sát Na Tí Hộ Sở, Hàn Sâm giao tất cả mọi thứ trong Sát Na Tí Hộ Sở cho La Lam, còn mình lại chuyên tâm chuẩn bị tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Hơn nửa năm qua, mặc dù Hàn Sâm một mực đi trên đường, nhưng hắn cũng không ngừng tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, thân thể đã dần dần có biến hóa cực lớn, khoảng cách luyện thành cảnh giới thứ nhất đã không còn xa nữa.

Hàn Sâm định luyện thành cảnh giới thứ nhất sẽ tấn thăng thành Siêu Việt Giả, thuận tiện cũng muốn giúp tiểu yêu tinh tấn chức, tiểu tử này ngoại trừ Hàn Sâm ra, ai tới nó cũng không để ý, cho dù là Hàn Sâm, có đôi khi nó cũng vờ như không thấy. Hàn Sâm cảm thấy để nó ở Sát Na Tí Hộ Sở, nó sẽ là một tai họa, cho nên hắn mới muốn mang nó cùng đi tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, miễn cho sau này xảy ra tai họa gì.

Tam Vĩ Điện Hồ, Tiểu Hắc và Đại Hắc cùng Tiểu Bạch đều rất nghe lời, cho dù Hàn Sâm không ở đây, chúng cũng sẽ nghe theo mệnh lệnh của La Lam, hơn nữa Hàn Sâm chuẩn bị để lại thú hồn siêu cấp thần huyết, về sau muốn giữ vững Sát Na Tí Hộ Sở cũng không phải việc khó gì.

Đi không gian thứ ba Tí Hộ Sở, ngoại trừ tiểu thiên sứ, Hàn Sâm định mang theo áo giáp Ma Nghĩ Vương, Miêu Quân và Kim Mao Hống, những thú hồn khác hắn đều để lại cho La Lam.

Nếu như không phải sợ người khác nhận ra áo giáp Ma Nghĩ Vương chính là áo giáp mà Tệ thần mặc, cả áo giáp này Hàn Sâm cũng lười mang, sau khi từ không gian thứ nhất Tí Hộ Sở đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở, hắn đã biết những thú hồn này cho dù có mang đi, tác dụng của nó cũng rất có hạn.

Dù là thú hồn dung hợp biến thân Ngân Huyết Mi Hầu, tác dụng đối với hắn cũng không quá lớn nữa, Ngân Huyết Mi Hầu cũng có thể chất hơn ba trăm, sau khi hắn tấn chức Siêu Việt Giả, thể chất trên lý luận có thể trực tiếp đạt tới 600 điểm, mạnh hơn khi dùng Ngân Huyết Mi Hầu biến thân rất nhiều.

Hiện tại thân thể Hàn Sâm không chênh lệch nhiều so với Ngân Huyết Mi Hầu, đã đạt đến cường độ Thiên Nhân, chỉ là thể chất Đế Linh cũng không phát huy tác dụng, chỉ sợ phải đợi tới sau khi tấn chức thành Siêu Việt Giả, mới có thể hiện ra thuộc tính đặc biệt.

Hàn Sâm vừa tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, vừa cưỡi Thủy Tinh Cung xuống đáy biển, tìm kiếm sinh vật siêu cấp thần huyết thủy hệ để săn giết trợ giúp tiểu yêu tinh lột xác.

Hàn Sâm cũng đi tìm con hải mã màu xanh nhạt kia, nhưng trong biển cả rộng lớn này lại không tìm được tung tích của nó.

Về sau ở trong sơn mạch dưới đáy biển gặp được nó, nhưng khi đó bên cạnh nó còn có hai con tiểu hải mã, tuy lúc này Hàn Sâm đã có năng lực một kích giết chết bọn nó, nhưng cuối cùng hắn vẫn không có ra tay.

Có thể sinh ra siêu sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai cũng không dễ dàng, chúng đã bắt đầu tiến hóa, hiện tại Hàn Sâm không còn nhu cầu, có giết chóc nhiều cũng vô ích.

Huống chi con hải mã màu xanh da trời là hỏa hệ, cũng không có tác dụng gì đối với tiểu yêu tinh.

Thời gian chớp mắt đã hơn một năm, tiểu yêu tinh vẫn chưa lột xác, còn Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của Hàn Sâm đã đột phá cảnh giới thứ nhất, mở ra khóa gen thứ nhất.

Nhưng vượt quá ý liệu của Hàn Sâm, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có vẻ cũng không cường đại như hắn tưởng tượng, ngoại trừ có thể cường hóa thể chất, cũng không có tác dụng khác quá lớn, còn kém Động Huyền Kinh rất xa, thậm chí chênh lệch với Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật rất nhiều.

- Chẳng lẽ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh này cũng chỉ hữu dụng đối với gen di truyền?

Hàn Sâm lại nhìn kỹ nội dung phía sau Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, cảm thấy không nên chỉ như vậy mới đúng.

Hàn Sâm có cảm giác mình thân thể mình cũng có thay đổi nào đó, chỉ là cảm giác thay đổi này rất khó nói rõ có lợi gì, trong khoảng thời gian ngắn Hàn Sâm cũng không nghĩ ra tình huống như thế nào.

Lại qua nửa tháng, sau khi được Hàn Sâm trợ giúp săn giết một quái thú thủy hệ dưới đại hải, tiểu yêu tinh ăn máu thịt và gen sinh mệnh tinh hoa, cuối cùng nó cũng bắt đầu lột xác.

Nước biển bốn phía xung quanh đều vì tiểu yêu tinh lột xác tản ra băng khí mà bị đông lại, Thủy Tinh Cung cũng bị đông lạnh dưới tầng băng, một cánh cửa Tí Hộ Sở mở ra trong hư không, một vị Dị Linh đi ra, ánh mắt nhìn về phía tiểu yêu tinh đã hoàn thành lột xác.

Tiểu yêu tinh không giống Tiểu Ngân Hồ không muốn xa rời Hàn Sâm như vậy, trực tiếp vui sướng bay về phía Dị Linh kia.

- Đúng là đồ không có lương tâm.

Hàn Sâm ở trong Thủy Tinh Cung nhìn mà phiền muộn vô cùng, cảm giác hảo tâm của mình đều cho chó ăn rồi.

Bởi vì Hàn Sâm ở trong Thủy Tinh Cung, Dị Linh từ không gian thứ ba Tí Hộ Sở kia phủ xuống cũng không nhìn hắn, mang theo tiểu yêu tinh trực tiếp quay trở về bên trong Tí Hộ Sở.

Trước khi đi vào cửa lớn, tiểu yêu tinh còn quay lại nhìn xuống Thủy Tinh Cung, còn làm một mặt quỷ với Hàn Sâm.

- Đi đi, tránh việc ở lại chỗ này gây phiền toái.

Hàn Sâm than nhẹ một tiếng, tuy nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn còn có chút không nỡ.

Hiện tại Hàn Sâm lo lắng nhất chính hồ lô kia, thứ này lại không thể theo hắn cùng rời đi Tí Hộ Sở, lại khó có thể ấp trứng mà ra, trong khoảng thời gian này Hàn Sâm cũng nghĩ không ít biện pháp, cho nó ăn máu sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng hồ lô kia không hấp thu, cũng không biết rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể ấp trứng ra.

Chương 883: Tấn Chức Siêu Việt Giả

- Nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể để mày ở lại không gia Tí Hộ Sở thứ hai.

Hàn Sâm vuốt ve hồ lô trong tay, vẫn có chút không cam lòng.

Hắn biết rõ hồ lô này nhất định là thiên đại bảo vật, bên trong còn có sáu bảo khố, cứ để lại ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở như vậy thật sự quá lãng phí.

- Tiểu Ngân Hồ đã có thể phá vỡ không gian trực tiếp tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, như vậy có phải là mình cũng có thể lợi dụng phương pháp này để tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở hay không? Như vậy mình có thể trực tiếp mang hồ lô vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Trong đầu Hàn Sâm thầm tính toán.

Nhưng Hàn Sâm biết rõ lợi dụng phương pháp này, cần có cơ duyên nhất định, cũng không phải tùy tiện là có thể xé rách hư không.

Giống như Tiểu Ngân Hồ, nếu như không phải ở Tích Lôi Sơn, lại ăn được khỏa trái cây lôi điện, cho dù lực lượng của nó đạt tới trình độ cực cao, cũng không thể xé rách không gian.

Dù sao dù là Bán Thần, cũng chưa từng nghe nói có ai có thể xé rách không gian tiến vào tầng cao hơn, với hiểu biết của Hàn Sâm, thực sự có thể phá toái hư không, cũng chỉ có Động Huyền Tử là chủ nhân Động Huyền kinh mà thôi.

Tiểu Ngân Hồ cũng chỉ lợi dụng cơ duyên đặc thù, mới có thể xé rách không gian tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm cũng không vội vã lập tức tấn chức lên Siêu Việt Giả, bốn năm nghĩa vụ quân sự của hắn đã sắp xong, hắn định đợi tới khi hoàn thành nghĩa vụ quân sự sẽ tấn thăng thành Siêu Việt Giả.

Tuy Kỷ Yên Nhiên đã ám chỉ mấy lần, hi vọng sau khi Hàn Sâm hoàn thành nghĩa vụ quân sự có thể chính thức kết hôn, nhưng đều bị Hàn Sâm hồ lộng cho qua.

Hắn sợ hãi sau khi mình tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở lại không thể sống sót đi ra, không nói đến Triệu gia chắc chắn sẽ không buông tha hắn, tám chín phần sẽ đem chuyện hắn có huyết mạch với La gia truyền ra trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Cho dù không có chuyện này, ấn ký hoa sen màu máu trên trán cũng khiến Hàn Sâm vô cùng bất an.

Kỷ gia hi vọng sau khi Hàn Sâm hoàn thành nghĩa vụ quân sự, có thể trực tiếp chuyển thành sĩ quan, tiếp tục ở lại trong quân đội, dùng thực lực Kỷ gia, hoàn toàn có thể giúp Hàn Sâm tấn chức trong quân.

Nhưng Hàn Sâm vẫn uyển chuyển cự tuyệt, hắn đang chuẩn bị trước tiên phục viên sẽ về nhà, ở trong nhà một thời gian ngắn, ở bên mẹ và Tiểu Nghiên, sau đó trực tiếp tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đến lúc đó xem tình huống rồi tính tiếp.

Một ngày, Hàn Sâm đột nhiên cảm giác Hồn Hải chấn động, thú hồn Thủy Triết Long kia lại kêu thảm rồi chết đi, tiêu tán trong Hồn Hải.

- Cuối cùng y vẫn thoát khỏi.

Vẻ mặt Hàn Sâm có chút phức tạp, nhưng cũng không có quá nhiều kinh ngạc, Ninh Nguyệt không phải người bình thường, mấy năm qua này, thân thể y bị Thủy Triết Long phụ, nhưng Hàn Sâm lại không thể đạt được một chút tin tức hữu dụng nào của Ninh gia, phần tâm tính này của y thực sự không gì sánh kịp, y có thể thoát khỏi Thủy Triết Long chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Trên thực tế Hàn Sâm nghĩ y sẽ sớm thoát được hơn, lúc này y mới thoát khỏi trói buộc đã chậm hơn so với dự đoán của Hàn Sâm rồi.

Trong khoảng thời gian này ở trong Liên Minh cũng không có động tĩnh gì lớn, Triệu gia tuy đắc thế, nhưng bởi vì sản lượng gen dịch cao cấp vẫn không thể tăng lên, ngược lại càng ngày càng thấp, khiến Triệu gia không thể tiến thêm một bước, tạm thời cũng chỉ đến đây là chấm dứt rồi.

Lúc này, sủng vật đan của tập đoàn Đông Lâm lại cho thấy hiệu quả tốt đẹp, hiện tại đang nhanh chóng tăng giá, dần dần có xu hướng có thể ngang bằng với Thiên Sứ Gen dịch của Triệu gia.

Lúc trước Hàn Sâm và Kỷ Nhược Chân thu mua được rất nhiều sủng vật đan, trong thời gian ngắn ngủi không đến một năm này, giá trị đã tăng lên mười mấy lần, hơn nữa vẫn còn tiếp tục tăng lên.

Bây giờ muốn mua được một lượng sủng vật đan lớn đã rất khó khăn, tập đoàn Đông Lâm sản xuất ra căn bản không đủ để cung cấp cho toàn bộ Liên Minh.

Lúc trước người Kỷ gia không đầu tư vào sủng vật đan, lúc này đều hối hận muốn chết.

Sau khi xuất ngũ, Hàn Sâm về tới Lạc Gia Tinh, ở lại nhà cũ một thời gian ngắn, quên đi tất cả, cùng mẹ và Tiểu Nghiên trải qua mấy ngày cuộc sống bình thường, họp mặt với nhóm bạn Trương Đan Phong.

Giải quyết dứt mấy việc, đồng thời cũng xem một chút tư liệu về không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở không thể nghi ngờ là một cánh cửa mới, cho dù mạnh như La Lam, bà cũng không có tự tin trăm phần trăm có thể sống sót, cho nên hắn mới chần chừ không tấn chức thành Siêu Việt Giả.

Tuy Hàn Sâm có niềm tin là mình có thể sống sót, nhưng cũng không thể loại trừ tình huống vận khí cực kém, nhỡ may trực tiếp truyền tống đến một Tí Hộ Sở cao cấp của Dị Linh, Dị Linh ở đó lại nhìn hắn không vừa mắt, trực tiếp một quyền xử hắn, đó cũng là chuyện mà trời cao đã định sẵn không có biện pháp thay đổi.

Khó có thời gian thoải mái như vậy, mỗi ngày Hàn Sâm đều hết ăn rồi ngủ, cũng không cần dốc sức liều mạng tu luyện hoặc đi săn giết dị sinh vật, cuộc sống gia đình trôi qua vô cùng thoải mái.

Bình thường cùng Tiểu Nghiên luyện tập thực chiến một chút, hôm nay Tiểu Nghiên đã là một thiếu nữ xinh đẹp, thêm hai ba năm nữa cô bé cũng sẽ đi vào Tí Hộ Sở rồi.

Dùng thực lực hiện tại của Hàn Sâm, dù sau này cô bé truyền tống đến Tí Hộ Sở nào, đều có thể được chiếu cố, điểm này Hàn Sâm cũng không lo lắng.

Huống chi nhìn Tiểu Nghiên, dường như Hàn Sâm thấy được chính mình lúc trước, năng lực độc lập sinh tồn của cô bé vô cùng mạnh, không hổ là con của mẹ nuôi, cho dù không có những chiếu cố đó, có lẽ cô bé cũng có thể tự mình sinh tồn ở trong Tí Hộ Sở.

Nhưng dù sao Tiểu Nghiên cũng là con gái, không giống như Hàn Sâm, có người chiếu cố tự nhiên là tốt nhất, Hàn Sâm cũng không nỡ để cô bé chịu khổ.

Hàn Sâm ngẫu nhiên tiến vào Tí Hộ Sở, cũng chỉ nhìn nhìn tình huống hồ lô, nhưng nó vẫn như cũ, căn bản không có đó dấu hiệu muốn nở ra.

Ở trong nhà chờ đợi một tháng, Hàn Sâm lại tiến vào Tí Hộ Sở, đi về ao tiến hóa trong Sát Na Tí Hộ Sở.

Đứng bên cạnh ao tiến hóa, Hàn Sâm cởi quần áo, trong tay cầm hồ lô kia, thả người nhảy vào trong ao tiến hóa.

Tuy không biết ao tiến hóa có tác dụng gì với hồ lô hay không, nhưng thử một lần cũng không sao.

Hàn Sâm thực sự rất muốn cùng mang theo hồ lô lên, nếu không sáu bảo khố ở bên trong thật sự không có duyên với hắn rồi, không biết phải phủ đầy bụi ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở tới khi nào.

Ao tiến hóa giống như một vực sâu không đáy, lại giống như một lỗ đen hấp thu tất cả.

Thân thể Hàn Sâm ở bên trong không ngừng trầm xuống, giống như là bị hút vào trong hư vô vô hạn, chỉ cảm thấy thân thể giống như đang hòa tan

trong nước, da thịt toàn thân đều đang tan ra.

Thế nhưng Hàn Sâm không cảm thấy đau đớn gì, nhìn không được cũng không nghe thấy, chỉ là một loại cảm giác thuần túy, giống như thân thể đang tan ra trong hư vô.

Cảm giác kia giống như là đã vượt qua thông đạo luân hồi, một lần nữa lấy được tính mạng.

“Tiến hóa thành công, đạt tới cấp độ Siêu Việt Giả, có được 100 năm thọ nguyên, Siêu Thần Thể tiến hóa đến Siêu Cấp Đế Linh.”

Hàn Sâm: Siêu thần thể Siêu Cấp Đế Linh.

Cấp độ: Siêu Việt Giả.

Thọ nguyên: 400.

Nhu cầu tiến hóa lần nữa: Gen.

Gen có được: 0.

Hàn Sâm từ ao tiến hóa đi ra, lập tức nghe được tiếng thông báo tấn chức thành công.

Thế nhưng không đợi Hàn Sâm cẩn thận thưởng thức thân thể mình tấn thăng làm Siêu Việt Giả, đột nhiên cảm giác trong tay trái truyền đến một luồng lực lượng kì dị chấn động.

Chỉ thấy hồ lô một mực bị Hàn Sâm cầm trong tay trái, lúc này lại kịch liệt run rẩy lên.

Chương 884: Không Gian Thứ Ba

Hồ lô trong tay Hàn Sâm chấn động không ngừng, một tia sáng đen từ miệng hồ lô bay lên, giống như lỗ đen khiến không gian bốn phía đều vặn

vẹo biến hình.

- Chẳng lẽ là đồ vật bên trong hồ lô sắp ra đời, ao tiến hóa này thật sự có hiệu quả?

Hàn Sâm nhìn hồ lô trong tay mình mà vui mừng quá đỗi.

Khi Hàn Sâm đang suy nghĩ, lại đột nhiên nhìn thấy từ trong hồ lô phun ra một tia sáng, tia sáng kia giống như một lưỡi dao sắc bén, lập tức cắt không gian trước mắt tạo ra một vết rách.

Không gian bị cắt kia lập tức truyền ra một luồng hấp lực mạnh đến mức không cách nào tưởng tượng được, không đợi Hàn Sâm kịp phản ứng, cả người và hồ lô đã bị hút vào trong vết nứt không gian.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể giống như là bị nhét vào trong máy giặt quần áo, khung xương cũng sắp bị ép mềm ra, Hàn Sâm khó chịu đến mức muốn thổ huyết, nhưng hết lần này tới lần khác lại không phun ra được.

Muốn kêu thảm tiếng cũng không kêu thành tiếng được, Hàn Sâm cảm giác thân thể của mình sắp bị vò thành một cục rồi.

Thời gian có vẻ rất ngắn, nhưng lại giống như rất dài, loại cảm giác khó chịu này cho dù chỉ chịu thêm một giây đồng hồ, đối với Hàn Sâm mà nói cũng dài dằng dặc như một thế kỷ vậy.

Bành!

Cuối cùng Hàn Sâm đã thoát khỏi cảm giác thống khổ kia, ngã trên mặt đất, hét thảm một tiếng.

- Ôi!

Hàn Sâm cảm giác toàn thân đều đau, muốn khẽ động một chút nhưng lại phát hiện xương cốt của mình đã vỡ vụn rất nhiều, vết thương chồng chất, ngay cả nội tạng cũng vỡ tan rất nhiều chỗ.

Chỉ hơi dùng sức động nhẹ một chút, đã lập tức cảm giác được toàn thân giống như bị vô số lưỡi đao cắt qua.

Cũng may sức lực của Hàn Sâm kinh người, nếu là Siêu Việt Giả bình thường vừa tấn thăng, chỉ sợ đã sớm chết từ lâu rồi.

Hàn Sâm muốn vận chuyển Động Huyền Kinh, mô phỏng thánh quang của Thánh Tê để trị liệu cho thân thể của mình, nhưng hắn lại nhanh chóng phát hiện, kinh mạch của mình dưới lực ép kinh khủng kia, đã sớm rối loạn thành một đoàn, khí tức căn bản khó có thể vận chuyển.

- Xong rồi, xong rồi, chẳng lẽ Hàn Sâm mình lại chết ở đây như vậy?

Hàn Sâm cảm giác nội tạng của mình đang chảy máu, xương cốt vỡ vụn nhiều chỗ, khắp nơi trên người đều là miệng vết thương, nếu không thể nhanh chóng trị liệu, chỉ sợ không đến một ngày, hắn sẽ phải từ giã cõi đời.

Nhưng hiện tại khí tức của hắn hỗn loạn như vậy, kinh mạch lại không thông, căn bản không thể sử dụng lực lượng để chữa trị cho mình, chỉ có thể trơ mắt chờ chết.

- Hồ lô ơi hồ lô, mày hại chết tao rồi.

Hàn liếc mắt nhìn nhìn hồ lô rơi vào bên cạnh đầu hắn, trong lòng buồn bực muốn thổ huyết.

Thế nhưng Hàn Sâm rất nhanh đã phát hiện, thân thể của hắn mặc dù nhiều chỗ chảy máu, nhưng những huyết dịch đó lại ngưng tụ không tan, chỉ ngưng tụ tại miệng vết thương mà không chảy ra, cũng không có khô đi.

Mà máu trong nội tạng bị thương tràn ra, cũng không đọng lại trong thân thể, tuy kinh mạch của hắn không thông, nhưng những huyết dịch đó lại dùng phương thức quỷ dị nào đó lưu chuyển trong thân thể, cũng không hoàn toàn cần dựa vào trái tim cùng mạch máu.

- Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh!

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, vội vàng vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, trong lòng âm thầm cầu nguyện:

- Nhất định phải hữu dụng đấy!

Vượt qua tưởng tượng của Hàn Sâm, hắn lại không tốn sức chút nào đã dùng được Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, khí tức hỗn loạn cùng kinh mạch trong cơ thể giống như không có một chút ảnh hưởng nào tới Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Lực lượng kỳ dị trực tiếp từ dòng máu Hàn Sâm tán ra, tràn đến mỗi một tế bào toàn thân, chậm rãi chữa trị những vết thương trên thân thể Hàn Sâm.

Nội tạng, xương cốt, mỗi một tế bào trong người Hàn Sâm đều đang thong thả khôi phục.

Hàn Sâm phát hiện mình thậm chí không cần điều khiển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, chính nó đã từ trong máu phát ra khí tức sinh mệnh, theo thời gian dần trôi qua chữa trị khí quan bị thương.

- Không hổ là thần công trấn giáo của Huyết Mệnh Giáo, quả nhiên vẫn có chút môn đạo.

Hàn Sâm mừng như điên, tuy tốc độ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chữa trị thân thể rất chậm, không thể so sánh với thánh quang, nhưng vẫn đủ để cứu hắn mạng lúc này, chỉ là trong chốc lát, thân thể Hàn Sâm khó có thể hoàn toàn được chữa trị, nằm ở chỗ này khó nhúc nhích.

Lúc này Hàn Sâm mới có tâm tư tìm hiểu vị trí hoàn cảnh của mình, đầu hắn khó nhúc nhích, cả người nằm ngửa ở chỗ này, phạm vi mà mắt hắn có thể nhìn tới cũng có hạn.

Không khí nơi này rất tinh khiết, không hề nghi ngờ, có thể để Hàn Sâm cảm giác như vậy, chứng tỏ chỗ này không còn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở rồi, nếu không dùng thân thể Siêu Việt Giả của hắn, chỉ có thể cảm giác không khí vô cùng không sạch sẽ, tuyệt đối không có khả năng có cảm giác tinh khiết như vậy.

- Mình đã đi đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở rồi à?

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, đồng thời nỗ lực mở to mắt nhìn lên trên.

Lọt vào trong mắt một mảnh màu xanh lá, ánh mặt trời xuyên thấu qua tán lá màu xanh kia, lốm đa lốm đốm chiếu xuống trên mặt của Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm cảm thấy hơi chói mắt.

Hàn Sâm nhìn rõ ràng, đây là một cái cây, không tính là quá cao to, cao chừng bốn, năm mét, lá cây hình bầu dục, tán cây lỡn cỡ một chiếc ô lớn, ngẫu nhiên mới có ánh mặt trời xuyên thấu qua.

Mà trong tán lá cây rậm rạp đó, Hàn Sâm thấy được rất nhiều thứ như Thập Tự Giá treo trên đó.

Hàn Sâm còn đang suy nghĩ là ai lại treo nhiều Thập Tự Giá trên tàng cây như vậy, nhưng sau một hồi nhìn kỹ lại phát hiện đó cũng không phải là Thập Tự Giá, mà là đoản kiếm.

Mỗi môt cây đoản kiếm đều tương tự nhau, dài khoảng hai thước, mũi kiếm rộng khoảng hai ngón tay, thoạt nhìn giống như hình chữ thập, toàn thân màu đen, cứ dính trên tán lá như vậy, ít nhất cũng có hai ba mươi thanh.

- Ai lại nhàm chán như vậy, lại treo nhiều thanh kiếm trên cây như thế?

Trong lòng Hàn Sâm tuy nghĩ như vậy, nhưng lại có chút mừng rỡ, có người làm chuyện nhàm chán như vậy, chứng tỏ ở đây nhất định có người.

Nghĩ lại, làm chuyện kỳ quái như thế nói không chừng chính là Dị Linh, như vậy hắn bị phát hiện sẽ hỏng bét.

Đáng tiếc đầu của Hàn Sâm tạm thời không thể di động, không có cách nào nhìn rõ tình huống bốn phía, chỉ có thể nhìn qua cành lá và những đoản kiếm màu mực treo ở trên cây.

Nhưng sau khi nhìn nhìn xem, Hàn Sâm lại phát hiện không được bình thường, những đoản kiếm màu mực đó không giống như có người treo lên trên cây, những đoản kiếm kia nói tiếp với nhánh cây, giống như trái cây trên cành cây, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

- Hạt giống gen. . . đây là hạt giống gen trồng ra cây. . . chỗ này quả nhiên là không gian thứ ba Tí Hộ Sở. . .

Hàn Sâm lập tức hiểu được, hắn đang ở dưới một gốc cây gen, ở trên kết ra đoản kiếm màu mực chính là gen võ trang.

Hàn Sâm không biết nên vui hay nên buồn, ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Dị Linh, dị sinh vật và nhân loại đều gieo trồng hạt giống gen, hiện tại hắn đang ở dưới cây gen, không biết phát hiện hắn sẽ là người nào.

Nếu chẳng may chủ nhân của cây gen là một đầu dị sinh vật hung mãnh, mà hiện tại hắn ngay cả động cũng không động được, chỉ sợ sẽ lành ít dữ nhiều, khả năng biến thành thức ăn rất lớn.

Hàn Sâm vội vàng nhìn về phía Hồn Hải của mình, định triệu hoán áo giáp Ma Nghĩ Vương ra, tốt xấu gì cũng có thể phòng bị một hai.

Thế nhưng vừa nhìn thoáng qua Hồn Hải, Hàn Sâm lại ngây người.

Chương 885: Tinh Thể Màu Đen Dị Biến

Tinh thể màu đen trong Hồn Hải, lúc này giống như lỗ đen, xuyên thấu qua Hồn Hải trực tiếp hấp thu khí tức sinh mệnh bốn phía xung quanh vào trong đó.

Hàn Sâm vô cùng hoảng sợ, từ khi hắn đạt được tinh thể màu đen, chưa từng nhìn thấy tinh thể màu đen có động tĩnh gì, lúc này tinh thể màu đen lại chủ động hấp thu khí tức sinh mệnh, thực quá mức kinh khủng.

Dùng tốc độ hấp thu khí tức sinh mệnh hiện tại của tinh thể màu đen, nếu như nó hấp thu khí tức sinh mệnh của Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm đã tấn chức thành Siêu Việt Giả, sợ rằng không đến một phút đồng hồ đã bị hút thành thây khô.

Khi còn là Tiến Hóa Giả thì càng không cần phải nói, dùng để nhét kẻ răng cũng không đủ, trực tiếp một giây liền biến thành thây khô.

Hiện tại Hàn Sâm hơi sợ, lúc trước hắn ăn tinh thể màu đen này, nếu như tinh thể màu đen có hứng thú với hắn, chỉ sợ cây cỏ trên mộ phần hắn đã cao mấy thước rồi.

Tinh thể màu đen cuồn cuộn không ngừng hấp thu khí tức sinh mệnh từ bên ngoài, cũng không biết những khí tức sinh mệnh này đến từ đâu, vậy mà có thể để tinh thể màu đen hấp thu thời gian lâu như vậy.

Mặc dù Hàn Sâm có chút sợ hãi tinh thể màu đen hấp thu khí tức sinh mệnh của mình, nhưng hiện tại có sợ cũng vô dụng, hắn cũng không có cách nào

lấy tinh thể màu đen ra.

Mở to mắt đánh giá bốn phía, nhìn xem khí tức sinh mệnh mà tinh thể màu đen hấp thu từ đâu tới, chỉ là khí tức sinh mệnh trong không khí tuyệt đối sẽ không thể khổng lồ như vậy.

Đáng tiếc đầu Hàn Sâm không thể động đậy, nơi mà ánh mắt có thể nhìn thấy chỉ có cây kiếm mà thôi, nhưng lúc này thời điểm nhìn tới Kiếm Thụ kia, Hàn Sâm lại càng hoảng sợ.

Mới khi nãy lá cây còn xanh biếc, lúc này lại đã hơi khô héo, ngay cả những đoản kiếm màu mực ở phía trên, lúc này cũng khô héo giống như kiếm mẻ bị vùi trong đất rất lâu rồi, hoàn toàn không còn ánh sáng lộng lẫy và sát khí lúc trước.

- Tinh thể màu đen hấp thu khí tức sinh mệnh của Kiếm Thụ này!

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, không biết tinh thể màu đen rốt cuộc vì sao lại làm được.

Nhưng đối với Hàn Sâm, đây lại là một tin tức tốt, ít nhất nói rõ tinh thể màu đen có lẽ không có hứng thú gì với nhân loại, người ta muốn hấp thu là thực vật do hạt giống gen trồng ra.

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ Hàn Sâm dùng để tự an ủi mình, trên thực tế trong lòng Hàn Sâm vẫn vô cùng lo lắng, hiện tại tinh thể màu đen đúng là không có hứng thú với hắn, nhưng ai dám đảm bảo sau này tinh thể màu đen sẽ không nảy sinh hứng thú với hắn?

Nói không chừng tinh thể màu đen chỉ ghét bỏ khí tức sinh mệnh của hắn quá yếu, cho nên mới lười hấp thu, chờ nuôi cho mập rồi làm thịt cũng không muộn.

Răng rắc!

Kiếm Thụ càng ngày càng khô héo, thân cây bắt đầu mục nát, lá khô bay xuống, một thanh đoản kiếm không còn hình dáng gì cũng rơi xuống, lướt

qua gò má của Hàn Sâm rồi đâm xuống dưới đất, dọa Hàn Sâm hoảng sợ một trận.

Nhìn thấy đoản kiếm trên cây đã không còn hình dáng gì, giống như lúc nào cũng có thể rơi xuống, Hàn Sâm muốn triệu hoán tiểu thiên sứ ra, để nó ôm mình rời xa Kiếm Thụ một chút, đừng để những thanh kiếm kia rớt xuống rồi đâm vào hắn.

Thế nhưng hắn vừa kêu một tiếng, tiểu thiên sứ lại không đáp, hắn đành nhìn vào Hồn Hải, chỉ thấy không biết từ lúc nào tiểu thiên sứ đã biến thành một kén ánh sáng, nó cũng đang tiến nhập vào trạng thái tiến hóa.

- Kỳ quái, sao nó lại tiến hóa rồi, vừa rồi mình cũng không đút tinh thể màu đen cho nó mà?

Trong lòng Hàn Sâm tràn đầy nghi hoặc, nhưng dù sao đây cũng là một chuyện tốt, tiểu thiên sứ có thể tiến hóa thành công, Hàn Sâm ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Tiểu thiên sứ không triệu hoán ra được rồi, Hàn Sâm lại nhìn thú hồn mà mình còn có thể dùng được, cũng chỉ còn có Miêu Quân và Kim Mao Hống thôi.

Trong những Dị Linh đi theo hắn, Hàn Sâm chỉ dẫn theo Sát Na Nữ Đế tới, nhưng Sát Na Nữ Đế hận Hàn Sâm muốn chết, hiện tại tự nhiên không có khả năng thả cô ta đi ra.

Trong lúc Hàn Sâm đang suy tư, tinh thể màu đen kia đã ngừng hấp thu khí tức sinh mệnh, Hàn Sâm nghi ngờ nhìn thoáng qua tinh thể màu đen, phát hiện xung quanh tinh thể màu đen kia có mấy giọt chất lỏng như nước mắt bao quanh.

Vô sắc vô vị, trong suốt như thủy tinh, bên trong thậm chí còn có khí tức sinh mệnh bàng bạc.

- Kì quái, chẳng lẽ là tinh thể màu đen ăn không hết, nên phun ra sinh mệnh khí mà nó đã hấp thu?

Trog lòng Hàn Sâm vô cùng nghi hoặc.

Đáng tiếc những khí tức sinh mệnh đó ngưng tụ thành giọt nước lơ lửng trong Hồn Hải, Hàn Sâm không hấp thu được, nếu hắn có thể hấp thu, hắn rất muốn hấp thu giọt nước kia bồi bổ cho thân thể.

Không biết đây là tình huống như thế nào, tâm niệm Hàn Sâm vừa động, muốn để Miêu Quân đi ra hấp thu giọt nước kia, nhìn xem có lợi với nó hay không.

Nhưng Miêu Quân chỉ tiến lên liếm liếm, sau đó cũng không dám ăn nữa, khí tức sinh mệnh bên trong quá đặc, nó chỉ thè lưỡi ra liếm một có chút cũng đã không chịu được, muốn nuốt cả giọt nước xuống, chỉ sợ thân thể sẽ nổ tan xác.

Hàn Sâm lại để Kim Mao Hống cũng đi thử xem, Kim Mao Hống cũng chỉ thè lưỡi ra liếm một chút, sinh cơ trong thân thể lập tức tăng lên, dường như muốn phá vỡ thân thể tràn ra vậy.

- Thứ này đúng là đồ tốt, đáng tiếc Kim Mao Hống và Miêu Quân đều là thú hồn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, chúng nó quá yếu, chịu không được khí tức sinh mệnh mạnh mẽ như vậy. Chỉ là không biết thứ này đối với chúng có ích lợi gì.

Hàn Sâm nhìn Kim Mao Hống và Miêu Quân, thấy chúng nó đều gục tại chỗ thở gấp, giống như đang cực lực tiêu hóa những khí tức sinh mệnh kia.

Nhìn không ra kết quả gì, Hàn Sâm lại mở to mắt, nhìn về phía cây kiếm kia, lúc này Kiếm Thụ đã hoàn toàn héo rũ, lá trên cây gần như đã rơi sạch, những đoản kiếm màu mực đó cũng đã rụng hết xuống mặt đất, khí tức sinh mệnh hoàn toàn đoạn tuyệt, bị tinh thể màu đen hút khô rồi.

- Khó trách tinh thể màu đen không hấp thu nữa, hóa ra là đã hút khô rồi.

Lúc này Hàn Sâm mới chợt hiểu ra.

Hàn Sâm chính nhìn cây Kiếm Thụ kia đã diệt tuyệt sinh cơ, lại đột nhiên nghe được xa xa có người ở tiếng nói.

- Lan Khê tỷ, Mặc Ngọc Kiếm Thụ trồng ba năm đã sắp thành rồi, tổng cộng ba mươi tư thanh Mặc Ngọc Kiếm, lúc này khẳng định có thể bán được giá tốt, đổi lấy không ít máu thịt sinh vật nguyên thủy.

Giọng nói một người đàn ông tràn đầy vui vẻ truyền vào trong tai Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghe được tiếng nói chuyện lập tức biến sắc:

- Hỏng rồi, cây này quả nhiên là do người ta trồng, không biết chủ nhân của cây này là nhân loại hay là Dị Linh, nếu là Dị Linh thì tám chín phần là cái mạng nhỏ của mình sẽ không còn.

Lúc này Hàn Sâm rất muốn đứng lên bỏ chạy, nhưng hiện tại hắn không thể động đậy, muốn chạy cũng không chạy thoát. Cho dù để Kim Mao Hống đi ra cõng hắn chạy, dùng tốc độ của Kim Mao Hống, ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng không bằng dị sinh vật bình thường, làm sao có thể chạy đi được.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ hy vọng chủ nhân của Mặc Ngọc Kiếm Thụ là nhân loại, như vậy hắn còn có cơ hội sống sót, về Liên Minh bồi thường cho bọn họ.

- Ừ, lúc này đổi lấy máu thịt, mới có thể giúp chúng ta gia tăng không ít gen nguyên thủy.

Ngay sau đó lại là giọng một người phụ nữ truyền vào trong tai Hàn Sâm, mặc dù cô ấy đã cố gắng khắc chế, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự hưng phấn và vui sướng của cô.

- A Di Đà Phật, hy vọng bọn họ nhìn thấy Kiếm Thụ này sẽ không quá tức giận.

Hàn Sâm cảm giác có chút không tốt lắm, tuy nghe tiếng nói chuyện có thể là nhân loại, nhưng cây này tựa hồ rất quan trọng với người ta, hắn cũng chỉ có thể khẩn cầu chư thiên thần Phật phù hộ mình.

Chương 886: Thiếu Nợ

Khúc Lan Khê và Sở Minh vừa đi vừa vui vẻ nói chuyện với nhau, nhưng khi bọn họ bước vào vườn trái cây, khi nhìn thấy cây Mặc Ngọc Kiếm kia, hai người đều sợ ngây người.

Bọn họ tốn thời gian ba năm mới trồng được cây Mặc Ngọc Kiếm, không tới vài ngày nữa là có thể thu hoạch ba mươi bốn thanh Mặc Ngọc Kiếm từ cây gen nguyên thủy võ trang, thế mà giờ nó lại biến thành một gốc cây khô.

Trên cây vốn có cành lá rậm rạp, lúc này chỉ còn lại mấy chiếc lá khô, Mặc Ngọc Kiếm cũng chẳng còn cái nào, khắp nơi trên mặt đất đều là lá khô héo rụng xuống và đoạn kiếm sắt rỉ.

- Tại sao lại như vậy?

Sở Minh nhanh chóng chạy tới trước cây Mặc Ngọc Kiếm, giống như nổi điên vơ lấy từng chiếc lá khô trên mặt đất, lại nhặt lên một thanh kiếm đã bị gẫy thành hai đoạn rỉ sắt, vẻ mặt không thể tin kêu lên.

Sắc mặt Khúc Lan Khê cũng vô cùng tái nhợt, thời gian ba năm, không biết đã tốn bao nhiêu tâm huyết, thật vất vả mới trồng ra được cây Mặc Ngọc Kiếm, vậy mà nó lại héo rũ suy bại trong vòng một đêm, ngay cả mấy chuôi Mặc Ngọc Kiếm kia cũng không thu hoạch được, cô cũng bị đả kích nặng nề, trong lòng dường như đang ào ào chảy máu.

- Sao ở đây lại có người? Nhìn có vẻ còn bị trọng thương.

Khúc Lan Khê chạy đến trước cây, lại nhìn thấy Hàn Sâm nằm dưới tàng cây.

- Người?

Sở Minh bởi vì cây Mặc Ngọc Kiếm bị héo chết mà không biết tại sao, lúc này lập tức nhìn về phía Khúc Lan Khê chỉ, quả nhiên thấy một người đang

nằm ở đó.

Sở Minh lập tức cắn răng chạy tới, lay lay Hàn Sâm đang trên đất, tức giận quát:

- Có phải là mày phá hủy cây Mặc Ngọc Kiếm của chúng tao, phải mày hay không?

PHỐC!

Hàn Sâm bị y lay như vậy, lập tức khiến nội thương nặng thêm, muốn há miệng nói gì đó, nhưng lại hộc ra một ngụm máu tươi.

- Mày nói, có phải là mày làm hay không? Có phải là mày hủy đi cây Mặc Ngọc Kiếm của chúng tao hay không?

Sở Minh vẫn đang lay lay Hàn Sâm rồi kêu to, hiển nhiên Mặc Ngọc Kiếm Thụ héo chết, đã đả kích y rất lớn.

- Cậu điên rồi à, không thấy hắn đang bị trọng thương sao? Cậu muốn lấy mạng của hắn hả?

Khúc Lan Khê vội vàng đi lên kéo Sở Minh ra, kiểm tra vết thương trên người Hàn Sâm một chút.

- Lan Khê tỷ, người này tự nhiên xuất hiện trong vườn trái cây của chúng ta, cây Mặc Ngọc Kiếm lại bị hủy như vậy, việc này nhất định có liên quan đến hắn. . .

Sở Minh chỉ vào Hàn Sâm rồi tức giận nói.

- Trước tiên cậu đừng gấp, hỏi rõ rồi nói sau. Hắn cũng là nhân loại, là đồng bào của chúng ta, tôi nghĩ hắn sẽ không cố ý hại chúng ta.

Khúc Lan Khê vừa kiểm tra vết thương trên người Hàn Sâm vừa nói.

- Thế nhưng mà. . .

Sở Minh há miệng, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

Khúc Lan Khê lắc đầu:

- Đợi hỏi rõ rồi tính, hắn bị thương quá nặng, trước tiên mang hắn về trị thương.

Nói xong Khúc Lan Khê triệu hoán ra một con rùa đen to bằng cái thớt, ra hiệu cho Sở Minh cùng tới, đặt Hàn Sâm lên trên lưng của con rùa đen, mang theo Hàn Sâm rời khỏi vườn trái cây.

Tuy Sở Minh vẫn không thể tiếp nhận sự thật cây Mặc Ngọc Kiếm bị hủy, phi thường tức giận đối với Hàn Sâm có thể là hung thủ, nhưng y vẫn nghe lời Khúc Lan Khê, ôm Hàn Sâm đặt lên trên lưng con rùa đen, mang theo hắn cùng đi về một căn nhà gỗ cách vườn trái cây không xa.

Khúc Lan Khê tìm thuốc trị thương trong nhà gỗ xoa cho Hàn Sâm, nhưng cũng chỉ là đơn giản xử lý.

- Thương thế của hắn thật sự quá nặng, nhất định phải mời người trị liệu mới được.

Khúc Lan Khê cau mày nói.

- Trị liệu? Người này có khả năng hủy cây Mặc Ngọc Kiếm của chúng ta, chúng ta còn phải trị liệu cho hắn? Huống chi tiền của chúng ta đều đặt trên cây Mặc Ngọc Kiếm, chúng ta chịu khổ ba năm, vốn cho là có thể dựa vào cây Mặc Ngọc Kiếm đổi lấy chỗ tốt, nhưng hiện tại cái gì cũng hết rồi, lấy tiền đâu ra để trị liệu cho hắn?

Sở Minh thở phì phò chỉ vào Hàn Sâm.

Trong lòng Khúc Lan Khê cũng có chút mâu thuẫn, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì.

- Cảm ơn, không cần, tôi không sao đâu, nghỉ ngơi vài ngày sẽ tốt thôi.

Sau một lúc nghỉ ngơi, thân thể Hàn Sâm đã tốt hơn nhiều, miễn cưỡng có thể nói chuyện.

- Tốt rồi, cuối cùng mày cũng nói chuyện rồi, có phải mày phá cây Mặc Ngọc Kiếm hay không, mày có rắp tâm gì?

Sở Minh thấy Hàn Sâm nói chuyện, lập tức nhảy đến đến trước mặt hắn dồn dập hỏi.

- Cậu đừng lại làm hắn bị thương.

Khúc Lan Khê vội vàng kéo Sở Minh lại, sau đó nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Cậu là ai, tại sao lại bị thương rồi nằm ở trong vườn trái cây của chúng tôi?

Hàn Sâm gắng sức nói:

- Tôi là Tam Mộc, bị dị sinh vật tập kích, trốn đến nơi này, Kiếm Thụ kia là bị dị sinh vật kia phá hủy mới héo rũ như thế, đây đều là lỗi của tôi, tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm, bồi thường tổn thất cho hai người.”

- Bồi thường? Vậy thì không lừa cậu, cứ theo giá thị trường, một Mặc Ngọc Kiếm đổi lấy máu thịt của một đầu sinh vật nguyên thủy, tổng cộng ba mươi bốn Mặc Ngọc Kiếm, cậu trả cho chúng tôi máu thịt của ba mươi tư con sinh vật nguyên thủy, việc này cứ tính như vậy.

Sở Minh lập tức nói.

- Đợi vết thương của tôi khỏi, nhất định sẽ mau chóng bồi thường cho hai người.

Hàn Sâm dừng một chút rồi nói thêm:

- Không biết ở gần đây có Tí Hộ Sở hay không, có thể dùng để truyền tống về Liên Minh hay không?

Tuy Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có thể chữa trị thương thế của hắn, nhưng tốc độ chữa trị thật sự quá chậm, nếu như có thể trở lại Liên Minh để trị liệu, tốc độ khôi phục sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Sở Minh nghe nói Hàn Sâm chịu đền bù tổn thất, sắc mặt đã tốt hơn nhiều:

- Đừng có nằm mơ, sao Dị Linh có thể để cho nhân loại chúng ta truyền tống ra ngoài.

Khúc Lan Khê đứng một bên như có điều suy nghĩ hỏi Hàn Sâm:

- Tam Mộc, cậu từ Tí Hộ Sở nào tới? Gặp phải dị sinh vật ở đâu?

- Còn có thể là ở đâu chứ, nhất định là ở Kim Cức Tùng Lâm bên kia, nếu không ở gần đây lấy đâu ra dị sinh vật chạy loạn.

Sở Minh lầm bầm một câu.

Trong lòng Hàn Sâm không khỏi cảm thán, Sở Minh quả thực chính là đồng đội heo điển hình, nhưng như thế cũng đã giúp hắn một đại ân.

- Đúng là như thế, tôi vừa mới tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở không bao lâu, còn chưa quá quen thuộc với nơi này. . . khụ khụ. . .

Hàn Sâm nói đến đây lại ho khan hai tiếng, khóe miệng lập tức tràn ra máu tươi.

- Này, cậu tuyệt đối đừng chết, nếu không thì lấy tới ai bồi Mặc Ngọc Kiếm Thụ cho chúng tôi.

Sở Minh lập tức luống cuống.

Nhưng Sở Minh nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không đúng, trừng mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói:

- Cậu vừa mới tiến tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở không bao lâu, cậu lấy đâu ra máu thịt sinh vật nguyên thủy để bồi thường cho chúng tôi?

- Về Liên Minh bồi thường hai người được không?

Hàn Sâm nói.

- Chúng ta căn bản không ra được, cậu nói những lời này có ích lợi gì?

Sở Minh lập tức cảm giác đại sự không ổn:

- Xong rồi, xong rồi, tiểu tử này căn bản không có năng lực bồi thường cho chúng ta.

Khúc Lan Khê cũng thở dài một tiếng:

- Trước tiên cứ chữa khỏi vết thương cho hắn rồi nói sau.

- Không được, tiểu tử chết tiệt kia, còn cây Mặc Ngọc Kiếm của chúng ta. . .

Sở Minh nghĩ tới ba năm vất vả, tức giận không chỗ phát tiết.

Khúc Lan Khê vội vàng ngăn cản y:

- Bây giờ đánh chết hắn cũng vô dụng, chờ hắn lành vết thương, lại để cho hắn giúp đỡ làm chút chuyện chậm rãi trả nợ.

- Hại người yên tâm, tôi nhất định sẽ bồi thường cho hai người.

Hàn Sâm cũng có chút bất đắc dĩ, hắn không trách Sở Minh, nghe bọn họ nói chuyện đã biết rõ, Sở Minh và Khúc Lan Khê ở chỗ này sống nhất định rất vất vả.

Mặc kệ là ai trồng hi vọng ba năm, cứ như vậy bị người khác làm hỏng đều sẽ chịu không nổi, cho nên Hàn Sâm có thể lý giải sự phẫn nộ của Sở Minh.

Nhưng Hàn Sâm rất có lòng tin, chỉ cần hắn có thể khỏe lại, cũng không khó trả lại món nợ này, chỉ là ân tình này cũng không dễ dàng trả như vậy.

Chương 887: Long Huyết Cổ Thụ

Nghỉ ngơi vài ngày trong nhà gỗ, tuy thương thế còn chưa khỏi hết, nhưng xuống giường đi vòng một chút cũng không có vấn đề gì rồi.

Lần này Hàn Sâm bị thương quá nặng, hơn nữa không có thiết bị chữa bệnh hoặc là năng lực trợ giúp trị liệu, chỉ dựa vào một chút thuốc trị thương và

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chữa trị, có lẽ muốn khỏi hẳn, không có một hai tháng thì không thể nào.

Mấy ngày nay Hàn Sâm từ trong miệng Khúc Lan Khê và Sở Minh đã biết được tình hình ở đây.

Khu vực này là một phần của Kim Cức Tí Hộ Sở, đó là một tòa Tí Hộ Sở quý tộc, bởi vì phía sau là Kim Cức Tùng Lâm không giới hạn nên được lấy tên như thế.

Chỗ mà Hàn Sâm đang ở, là bên cạnh Kim Cức Tùng Lâm, thuộc về Thanh Minh Tí Hộ Sở do kỵ sĩ quản lý địa bàn thống trị.

Khúc Lan Khê và Sở Minh là hai nhân loại trong Thanh Minh Tí Hộ Sở, Khúc Lan Khê tới lâu hơn một chút, đại khái khoảng bảy, tám năm, Sở Minh đến muộn hơn mới có thời gian năm, sáu năm.

Hai người đã ký kết khế ước với chủ nhân Thanh Minh Tí Hộ Sở, Dị Linh cấp kỵ sĩ- kỵ sĩ Thanh Minh, trở thành một thành viên của Thanh Minh Tí Hộ Sở, cần làm việc cho Thanh Minh Tí Hộ Sở mới có thể đổi được cơ hội sinh tồn và tài nguyên.

Tuy nhân loại ở đây có địa vị rất thấp kém, còn không bằng dị sinh vật bình thường, dù sao nhân loại vừa tấn chức lên, khí lực đều không bằng sinh vật bình thường, khí lực cũng không lớn bằng dị sinh vật.

So với Dị Linh lại càng không được rồi, trong Thanh Minh Tí Hộ Sở cũng không thiếu Dị Linh cấp phục vụ, mặc dù thực lực một số Dị Linh cấp phục vụ không mạnh bằng hai người Khúc Lan Khê, nhưng chỉ cần Linh Hồn Chi Thạch của Dị Linh vẫn còn ở trong Tí Hộ Sở, khi bọn họ đi ra ngoài tác chiến, có thể hoàn toàn không sợ tử vong, dũng mãnh thiện chiến hơn nhân loại khá nhiều.

Cho nên về tổng thể thì địa vị nhân loại ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều ở dưới đáy, đặc biệt là nhân loại vừa mới gia nhập không gian thứ ba Tí Hộ Sở, trên cơ bản đều chỉ có thể làm cu li, làm một số chuyện đến khi hết thời gian làm cu li.

Gieo trồng hạt giống gen chính là một việc trong số đó, Khúc Lan Khê và Sở Minh được phân phối đến một vườn trái cây gieo trồng hạt giống gen, hàng năm đều cần giao nộp số lượng cống phẩm nhất định cho kỵ sĩ Thanh Minh, mới có thể miễn bị trách phạt.

Tuy lúc mới bắt đầu rất vất vả, nhưng cũng may hàng năm kỵ sĩ Thanh Minh chỉ cần bọn họ giao nộp đầy đủ cống phẩm, sau đó sẽ mặc kệ bọn họ thu hoạch thực tế thế nào.

Vài năm đầu còn không có kinh nghiệm gì, trôi qua rất là vất vả, giao cống phẩm không đủ, còn phải chịu không ít đau khổ da thịt. Nhưng sau khi thích ứng được, mấy năm này cũng có không ít dự trữ, để bọn họ có thể cầm lấy đi trao đổi vật tư mà mình cần.

Ba năm trước, bọn họ dùng hàng dự trữ trong tay mua một hạt giống gen nguyên thủy Mặc Ngọc Kiếm, ba năm qua đã hao tốn rất nhiều tâm huyết, đại bộ phận hàng dự trữ đều đầu tư lên trên đó, cuối cùng đợi tới mùa thu hoạch lớn, chớp mắt đã kết ra được ba mươi tư Mặc Ngọc Kiếm, mắt thấy chỉ mấy ngày nữa sẽ có thể thu hoạch, không nghĩ tới lại bị Hàn Sâm hủy đi.

Gieo trồng hạt giống gen cũng không phải là việc đơn giản, đẳng cấp hạt giống gen là một điều kiện tiên quyết, nhưng trong quá trình gieo trồng, cũng cần phải bỏ ra một lượng tài nguyên lớn, nếu không khó có thể khiến hạt giống gen kết ra trái cây.

Giống như gieo trồng cây Mặc Ngọc Kiếm, mỗi ngày bọn họ đều phải đổ một thùng máu Hắc Lân Thú vào cây Mặc Ngọc Kiếm, như thế mới có thể cam đoan cây Mặc Ngọc Kiếm khỏe mạnh phát triển.

Hơn nữa trong thời điểm kết quả, còn phải phải chôn thi thể mấy con Hắc Lân Thú ở dưới gốc cây, cung cấp đầy đủ gen và dinh dưỡng cho cây Mặc Ngọc Kiếm, như thế mới có thể kết ra Mặc Ngọc Kiếm.

Mặc dù Hắc Lân Thú chỉ là dị sinh vật bình thường, nhưng mỗi ngày cần đổ một thùng máu Hắc Lân Thú, đối với hai người Khúc Lan Khê mà nói, đây vẫn là gánh nặng không nhỏ.

Dù sao dị sinh vật bên trong khu vực Thanh Minh Tí Hộ Sở, dường như đều thần phục kỵ sĩ Thanh Minh, không thể tùy tiện giết lung tung, bọn họ chỉ có thể dùng hàng dự trữ của mình trao đổi lấy máu thịt Hắc Lân Thú.

Nếu như muốn săn giết dị sinh vật, chỉ có thể đi tới bên trong Kim Cức Tùng Lâm, nhưng đó là địa bàn của dị sinh vật, các loại dị sinh vật hoành hành ở bên trong, với thực lực của đám Khúc Lan Khê, muốn săn giết Hắc Lân Thú còn được, nhưng gặp phải sinh vật nguyên thủy thì gặp nguy hiểm rồi, huống chi bên trong còn có sinh vật biến dị.

Vốn cho là trồng ra cây Mặc Ngọc Kiếm sẽ là một mùa thu hoạch lớn, thoáng cái đã kết được ba mươi tư Mặc Ngọc Kiếm, thời gian sau này có thể nhẹ nhõm rất nhiều, không nghĩ tới lại gặp phải kết quả như vậy, cũng khó trách Sở Minh cả ngày lời nói lạnh nhạt với Hàn Sâm, cũng không cho hắn sắc mặt tốt đẹp gì, cây kia có thể nói là hi vọng trong suốt ba năm này của bọn họ.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng áy náy, nhưng gây ra chuyện này cũng không phải ý muốn của hắn, hắn cũng không ngờ tinh thể màu đen lại hút khô khí tức sinh mệnh của cây Mặc Ngọc Kiếm.

Hàn Sâm từ trên giường bước xuống, đi ra sân nhỏ trước nhà gỗ để phơi nắng, hoạt động gân cốt một chút.

Sân nhỏ chỉ dùng cành cây để vây lại, nghe Lan Khê nói, nhà gỗ và sân nhỏ này đều là do một lão Dị Linh lưu lại, vường trái cây trước kia là do lão Dị Linh phụ trách quản lý, về sau lão Dị Linh đi chiến đấu rồi chết đi, kỵ sĩ Thanh Minh mới giao cho Khúc Lan Khê.

Khúc Lan Khê và Sở Minh đều làm việc trong vườn trái cây, tuy cây Mặc Ngọc Kiếm bị hủy rồi, những cây khác vẫn cần chăm sóc như cũ, nhưng thành quả sản xuất ra trên cơ bản cũng chỉ đủ cho bọn họ nộp lên cống phẩm hàng năm mà thôi, tiền lời còn thừa lại rất ít.

Hàn Sâm đánh giá căn nhà này, không phát hiện ra các loại đồ đạc như ghế, trước nhà gỗ có một gốc cây già xiêu vẹo, rễ cây lớn từ dưới đất xông ra, cũng có thể ngồi lên đó một chút.

Hàn Sâm đi đến bên cạnh cây già kia, ngồi ở rễ cây rồi khẽ dựa vào thân cây, thoải mái hưởng thụ ánh mặt trời chiếu xuống, mấy ngày nay vẫn luôn ở trong nhà gỗ, hắn sắp mốc meo rồi.

Nhìn quanh gốc cây già xiêu vẹo này, thân cây khá lớn, chất gỗ không tệ, hiện ra màu đỏ sậm.

Chỉ tiếc gốc cây già này đã không còn lá xanh, nhìn rất giống một cây khô đã chết.

Hàn Sâm vừa phơi nắng, vừa tranh thủ thử mở ra Động Huyền Khí, nếu như có thể mở ra Động Huyền Khí, mô phỏng ra thánh quang ra, thương thế của hắn có thể nhanh chóng tốt lên.

Đáng tiếc Hàn Sâm thử mấy lần, kinh mạch trong cơ thể vẫn rất rối loạn, không có cách nào vận chuyển Động Huyền Kinh bình thường.

Mặc dù không có có thể mở ra Động Huyền Khí, nhưng năng lực nhận biết của Hàn Sâm đã khôi phục một ít, khi hắn dựa vào thân gốc cây già này, tuy nó sắp chết héo, nhưng bên trong vẫn còn sót lại một chút sinh cơ yếu ớt, cũng chưa hề hoàn toàn chết đi.

Chỉ là sinh cơ kia quá yếu ớt, chết khô cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng Hàn Sâm vẫn cảm giác được khí tức sinh mệnh của gốc cây già này có chút đặc biệt, dường như không phải là phàm vật.

- Chẳng lẽ gốc cây già này cũng là một loại hạt giống gen nảy ra?

Hàn Sâm vuốt rễ cây già tự lẩm bẩm.

- Đây là Long Huyết Cổ Thụ, nghe nói là hạt giống gen cấp biến dị trồng ra, lão Dị Linh trước kia chính là vì gốc cây Long Huyết Cổ Thụ này, mới mạo hiểm tiến vào Kim Cức Tùng Lâm săn giết dị sinh vật, cung cấp gen dinh dưỡng cho Long Huyết Cổ Thụ, cuối cùng đã bị chết trong Kim Cức Tùng Lâm, Long Huyết Cổ Thụ này không tới vài ngày nữa cũng sẽ bị khô chết thôi.

Khúc Lan Khê từ bên ngoài trở về, nghe được Hàn Sâm lẩm bẩm, liền thuận miệng nói ra.

Chương 888: Giọt Nước Thần Kỳ

- Cây này là một gốc cây gen biến dị?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn gốc cây già.

- Đúng vậy, nghe nói nếu như có thể gieo trồng thành công, sẽ kết ra Long Huyết Quả, bên trong quả sẽ dựng dục ra Long Huyết Xà, đây chính là thú hồn sủng vật cấp biến dị, tùy tiện ra một con đều có thể bán với giá trên trời.

Khúc Lan Khê nói ra.

- Dù cây này chỉ kết ra được một Long Huyết Quả, chúng ta cũng không cần lo lắng cuộc sống sau này.

Khúc Lan Khê dừng một chút rồi lại tự giễu nói:

- Nhưng cho dù Long Huyết Thụ không chết héo cũng vô dụng, muốn nuôi được Long Huyết Thụ, ít nhất phải dùng máu sinh vật cấp nguyên thủy đổ vào mỗi ngày, hơn nữa không phải là máu của sinh vật nguyên thủy nào cũng có thể, tốt nhất là máu của Huyết Lân Mãng cấp nguyên thủy, như thế mới có thể cam đoan Long Huyết Thụ kết quả. Nhưng tiếc là trong Thanh Minh Tí Hộ Sở cũng không có nuôi Huyết Lân Mãng, cho dù muốn mua máu của nó cũng không mua được, lão Dị Linh kia chính là vì muốn săn giết Huyết Lân Mãng, mới bị chết ở bên trong Kim Cức Tùng Lâm.

- Vậy thì thật sự đáng tiếc.

Hàn Sâm tiếc hận nói.

- Không có gì đáng tiếc, cho dù có máu Huyết Lân Mãng bán ra, chúng ta cũng không mua được, căn bản không khả năng trồng được cây này.

Khúc Lan Khê vô cùng thoải mái nói.

Hàn Sâm cười cười, ánh mắt rơi vào trên người của Khúc Lan Khê.

Rất có khí chất một nữ cường nhân, tuy không tính là xinh đẹp, không phải người vừa liếc nhìn đã khiến người khác kinh diễm. Nhưng trên người cô lại có vẻ lịch sự tao nhã, ngũ quan rất tinh xảo, làm cho người nhìn rất thoải mái.

Mặc dù sống trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, nhưng cô vẫn rất sạch sẽ, quần áo trên người đã sớm giặt đến trắng bệch, nhưng vẫn không khiến người ta cảm thấy keo kiệt, tựa như ở trên người cô ấy đều là đương nhiên, cũng không ảnh hưởng tới khí chất của cô.

Cô không phải là một mỹ nữ gây ấn tượng ngay từ lần đầu tiên, nhưng nếu nhìn cô lần thứ hai, càng xem sẽ càng khiến người ta cảm thấy thoải mái, càng xem càng bị khí chất của cô hấp dẫn.

- Sở Minh đâu?

Hàn Sâm nhìn sau lưng Khúc Lan Khê, lại không nhìn thấy Sở Minh.

- Đi vào Tí Hộ Sở đổi lương thực rồi, sau một lát sẽ trở về.

Khúc Lan Khê nói xong lại đánh giá Hàn Sâm:

- Thương thế của cậu lành lại rất nhanh đấy.

- Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà tôi luyện có được lực lượng trị liệu rất mạnh.

Hàn Sâm biết nghi hoặc của Khúc Lan Khê, nên giải thích một câu.

Thương thế của hắn đúng là khỏi quá nhanh, xương cốt trên người bị gãy vụn nhiều chỗ, thế mà mới chỉ qua mấy ngày đã có thể xuống đất rồi, nếu như nói không có nguyên nhân đặc biệt gì, người khác thật sự rất khó có thể tin tưởng.

- Năng lực trị liệu? Cậu có thể trị liệu cho người khác sao?

Khúc Lan Khê có chút kinh ngạc hỏi Hàn Sâm.

- Nếu như tôi có thể khôi phục thì ngoại thương bình thường có lẽ không có vấn đề gì, nhưng cũng phải nhìn người bị thương là ai, nếu như bị thương là sinh vật siêu cấp thần huyết, da thịt của chúng quá mạnh mẽ, năng lực trị liệu của tôi không đủ để ảnh hưởng tới da thịt của nó.

Hàn Sâm nói ra.

- Có thể trị liệu cho cùng giai đã rất hiếm thấy, chờ sau khi thương thế của cậu lành lại, có thể đi thú tràng để tìm công việc, năng lực trị liệu ở bên kia rất được hoan nghênh, cũng có thể kiếm được thù lao không tệ.

Khúc Lan Khê thay Hàn Sâm tính toán một chút.

Hàn Sâm cũng có chút hứng thú với chuyện này:

- Thú tràng là nơi nào?

- Chính là đấu thú trường, ở đó đều là một số dị sinh vật do Dị Linh bắt trở về nhưng không thể thuần phục, nên bắt chúng để biểu diễn đấu thú, cung cấp giải trí mà thôi.

Khúc Lan Khê có vẻ không có cảm tình gì với đấu thú tràng, giải thích hai câu rồi không nói thêm nữa, đi vào nhà gỗ thu dọn đồ đạc.

Hàn Sâm vẫn ngồi dưới gốc Long Huyết Thụ, đang suy nghĩ xem sau này mình phải làm như thế nào.

Hắn vốn cho rằng bằng thực lực của hắn, đi săn giết một ít sinh vật nguyên thủy có lẽ không có vấn đề gì, nhưng hiện tại hắn mới biết được, dị sinh vật bên trong khu vực Tí Hộ Sở đều có chủ nhân, hắn không thể tùy tiện giết.

Đi Kim Cức Tùng Lâm lại quá nguy hiểm, gặp sinh vật biến dị chưa chắc đã có thể giữ được tính mạng.

Lúc đầu hắn cảm thấy trả nợ cho hai người Khúc Lan Khê cũng không khó lắm, nhưng hiện tại xem ra cũng không nhẹ nhàng như trong tưởng tượng.

- Tinh thể màu đen ơi tinh thể màu đen, mày nói mày không có việc gì lại hút đi sinh khí trên cây Mặc Ngọc Kiếm của người ta làm gì? Lúc trước mày đều quên mình vì người mà, sao vừa đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã biến thành hại người ích mình thế?

Trong lòng Hàn Sâm có chút phiền muộn.

Hàn Sâm đang cảm thán, lại đột nhiên cảm giác tinh thể màu đen bên trong Hồn Hải hơi chấn động một chút, một trong ba giọt nước lơ lửng ở bên cạnh nó lại bay ra Hồn Hải, nhỏ xuống rễ gốc cây già xiêu vẹo.

Hàn Sâm cả kinh, khi hắn đang nghi hoặc tinh thể màu đen muốn làm gì, lại phát hiện gốc cây già sắp chết héo sau khi hấp thu giọt nước kia, gốc cây vốn chỉ còn sót lại một chút sinh cơ yếu ớt, lúc này lại đang chậm rãi tăng lên, sinh cơ cả cây dường như cũng theo đó mà sống lại.

Hàn Sâm quá vui mừng:

- Chẳng lẽ những giọt nước này có thể làm cho cây khô sống lại?”

Chỉ là sinh cơ của gốc cây già khôi phục cũng không nhanh, vẫn còn đang thong thả hấp thu một giọt nước sinh cơ kia.

Khi Hàn Sâm đang quan sát gốc cây kia, Sở Minh lại khiêng một bao đồ đạc từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Hàn Sâm tựa vào gốc cây già, nhắm mắt lại giống như rất thoải mái phơi nắng, lập tức nổi giận:

- Thật sự là gặp vận đen tám đời rồi, thế nào lại gặp phải người như cậu, hủy đi câu Mặc Ngọc Kiếm của chúng tôi không nói, hiện tại còn phải cho cậu ăn uống. . . tôi cảnh cáo cậu. . .cậu nhanh chóng khỏe lại cho tôi, sau đó dốc sức liều mạng làm việc trả nợ, nếu không đừng trách tôi khách khí với cậu. . .

- Được rồi, đừng ầm ĩ nữa, đều tới dùng cơm đi.

Khúc Lan Khê đã làm xong ăn đồ, gọi Hàn Sâm và Sở Minh tới.

Tuy Sở Minh thỉnh thoảng nói Hàn Sâm hai câu, nhưng Hàn Sâm có thể hiểu được tâm tình của y nên cũng không tức giận, chỉ đang suy nghĩ không

biết gốc cây già kia có thể được cứu sống hay không.

Nếu quả thật có thể cứu sống, đây chính là một cây gen biến dị đấy, kết ra Long Huyết Quả có thể bán đi với giá tiền rất lớn, đến lúc đó chuyện gì cũng giải quyết được.

Đương nhiên, đây không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là giọt nước mà tinh thể màu đen sinh ra, năng lực thực sự quá cường đại. Nếu như nó còn có thể tiếp tục sinh ra loại giọt nước này, sẽ trợ giúp Hàn Sâm rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng được.

Chỉ có điều Hàn Sâm không biết tinh thể màu đen cần điều kiện gì mới có thể sinh ra giọt nước, trước mắt chỉ biết nó hấp thu toàn bộ sinh cơ của cây Mặc Ngọc Kiếm, sau đó sinh ra ba giọt nước.

- Ba giọt nước, cây Mặc Ngọc Kiếm cũng trồng ba năm, đây là trùng hợp sao?

Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Đã ăn xong cơm trưa, Khúc Lan Khê và Sở Minh lại đi vào trong vườn làm việc, còn Hàn Sâm tới ngồi bên cạnh gốc cây già quan sát sinh cơ của nó.

Tuy rất chậm chạp, nhưng Hàn Sâm có thể rõ ràng cảm giác được, sinh cơ trong cơ thể gốc cây già đúng là sống lại, chỉ là đến lúc nào mới có thể biến cây khô thành đại thụ tươi tốt thì rất khó nói.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, đến sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Sâm vẫn đang nằm ở giường ngủ, đột nhiên nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng kêu ngạc nhiên của Sở Minh.

- Lan Khê tỷ. . . chị mau ra đây xem. . . Long Huyết Thụ. . . Long Huyết Thụ nảy mầm. . .

Chương 889: Tưới Nước

- Sở Minh, mới sáng sớm ra đã nói đùa gì thế, còn không mau đi rửa mặt chuẩn bị làm việc.

Khúc Lan Khê vừa nói vừa đi từ trong nhà gỗ ra, nhìn về phía Long Huyết Thụ, sau đó cô cũng lập tức giật mình mở to hai mắt, miệng nhỏ nhắn há lớn cả buổi không khép lại.

- Long Huyết Thụ. . . sao lại nảy mầm. . .

Một lúc lâu sau Khúc Lan Khê mới phản ứng lại, kích động chạy tới trước Long Huyết Thụ, nhìn Long Huyết Thụ vốn đã chết héo, trên một cành già vậy mà lại mọc chồi.

Tuy chỉ có mấy cái chồi trên cành, nhưng chuyện này có ý nghĩa rất lớn, mấy cái chồi này chứng minh Long Huyết Cổ Thụ không chết héo, nó còn sống.

Miễn là còn sống, vậy thì tiếp tục trồng nó, nhất định sẽ có cơ hội trồng ra Long Huyết Quả.

Hàn Sâm cũng từ trong nhà đi ra, nhìn thấy gốc cây già kia quả nhiên đã mọc được mầm non, sinh cơ bên trong đã sống lại, thật sự là cây khô gặp mùa xuân.

Khúc Lan Khê và Sở Minh hưng phấn thảo luận, Long Huyết Cổ Thụ sống lại nên bọn họ rất hưng phấn.

Hàn Sâm đi đến trước cây, lấy tay chạm vào thân cây Long Huyết Cổ Thụ, cảm thụ được sinh cơ bên trong, nhịn không được khẽ nhíu mày.

Long Huyết Cổ Thụ đã sống lại rồi, có thể mọc được nhiều chồi hơn, nhưng nó đã hấp thu xong một giọt nước kia rồi, chỉ mới nảy mần như thế cũng không đủ khiến nó kết qủa được.

Giống như hạt giống gen bình thường mấy tháng là có thể kết ra một mùa trái cây, gen nguyên thủy trong vòng mười năm có thể kết quả một lần.

Đây là hạt giống gen biến dị, đây chính là trăm năm trở lên mới có thể kết quả được, Long Huyết Cổ Thụ này đã sống lại, nhưng năm đó vị lão Dị

Linh kia giống như cũng đã trồng mười năm, khoảng cách tới khi Long Huyết Cổ Thụ kết quả, ít nhất còn phải đợi mấy chục năm nữa.

Hiện tại cho dù nó sống lại, nếu như không thể nuôi dưỡng nó đến lúc kết quả, hiện tại sống lại cũng vô dụng, không bao lâu sau vẫn sẽ chết héo.

Không quá hai ngày, Long Huyết Cổ Thụ đã hoàn toàn sống lại, trên cành cây đã mọc đầy mầm non, dường như muốn bắt đầu sinh trưởng một lần nữa.

Thế nhưng lại qua hai ngày, Khúc Lan Khê và Sở Minh lại phát hiện, những mầm non Long Huyết Cổ Thụ vừa mọc ra lại bắt đầu héo rũ, dần dần có chồi rớt xuống.

- Hỏng bét, Long Huyết Cổ Thụ tại sao lại muốn chết rồi?

Sở Minh quá sợ hãi.

Khúc Lan Khê cười khổ nói:

- Tuy không biết Long Huyết Cổ Thụ vì sao sống lại, nhưng không có dinh dưỡng cung cấp cho nó, nó vẫn sẽ chết đi một lần nữa. Trừ phi chúng ta có thể tìm được máu tươi Huyết Lân Mãng tưới cho nó, nếu không cây này vẫn sẽ chết héo.

Sở Minh nghe nói như thế, lập tức như quả cầu da xì hơi, buồn bực nói:

- Đây không phải là mừng hụt một trận sao? Chúng ta chạy đi đâu tìm máu Huyết Lân Mãng bây giờ? Lão Dị Linh kia cũng là một Dị Linh cấp kỵ sĩ, so với kỵ sĩ Thanh Minh cũng chẳng kém bao nhiêu, lại có thân bất tử, kết quả vẫn chết trong Kim Cức Tùng Lâm kia, chúng ta đi vào bên trong săn giết Huyết Lân Mãng, đó chính là thập tử vô sinh.

Khúc Lan Khê hiển nhiên cũng nản chí:

- Tôi nghe nói bên trong Kim Cức Tùng Lâm có môt khu vực thần bí, ngay cả chỉ của kỵ sĩ Thanh Minh, vị Dị Linh quý tộc kia cũng không dám xâm nhập trong đó. Lão Dị Linh nhiều năm ra vào Kim Cức Tùng Lâm như vậy, cũng chỉ dám ở khu vực biên giới, kết quả vẫn xảy ra chuyện.

Sở Minh gật gật đầu:

- Tôi cũng từng nghe Dị Linh nói qua, trong Kim Cức Tùng Lâm có một vật thần bí, dù là Dị Linh đi vào cũng rất khó có thể sống sót, mặc dù Linh Hồn Chi Thạch ở trong Tí Hộ Sở, cũng không tránh khỏi tự bạo.

Hai người đều thở dài buồn bã, đi vào trong Kim Cức Tùng Lâm săn giết Huyết Lân Mãng hiển nhiên là hành vi không quá lý trí, hơn nữa bọn họ cũng không có thực lực như vậy.

Thế nhưng mắt thấy một cây gen biến dị vừa sống lại ở trong sân, giờ lại phải trơ mắt nhìn nó chết héo, hi vọng vừa mới dâng lên lại sắp mất đi, khiến trong lòng bọn họ hết sức khó chịu.

Hàn Sâm đột nhiên mở miệng nói ra:

- Tôi có hiểu một số phương pháp trồng cây, có thể thử trồng Long Huyết Thụ này.

Sở Minh lập tức bĩu môi nói:

- Đi đi đi, chớ có quấy rối, một chim non như cậu vừa tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, biết gì về cây gen, cậu cho rằng chỗ này là ở trong Liên Minh à? Đào cái hố tưới chút nước là có thể sống?

Khúc Lan Khê lại nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Cậu thật sự biết trồng cây?

Hàn Sâm nói:

- Trước kia tôi có đi theo một vị giáo sư có nghiên cứu một số thực vật trong Tí Hộ Sở, nhưng đó là ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, không biết có tác dụng với cây gen ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở hay không, nhưng dù sao hai người đã không có biện pháp gì, nếu không cứ để cho tôi thử xem, tạm thời cứ coi là chữa ngựa chết thành ngựa sống đi.

- Cậu nói tới vị giáo sư nào?

Khúc Lan Khê lại hỏi.

- Tôn Minh Hoa, giáo sư Tôn.

Hàn Sâm trực tiếp đáp, lúc ấy hắn bảo về Tôn Minh Hoa, đúng là có đi theo ông học được không ít thứ, nhưng cũng chỉ là một số phương pháp phân biệt rõ thực vật, trồng cây thì khẳng định là chưa từng học qua.

Sở dĩ Hàn Sâm muốn thử một chút, tự nhiên là muốn dựa vào tinh thể thần bí tiết ra giọt nước sinh cơ.

- Giáo sư Tôn Minh Hoa đúng là một thầy giáo già đáng tôn kính, đáng tiếc ông chỉ làm giáo sư cố vấn, không ngờ cậu lại là học sinh của ông.

Khúc Lan Khê hơi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm vội vàng khoát tay:

- Tôi không phải học trò của Giáo sư Tôn, chỉ là đi theo ông ấy học một chút mà thôi.

Khúc Lan Khê cũng không dây dưa chuyện này nữa, chỉ vào Long Huyết Cổ Thụ nói:

- Vậy cậu thử xem Long Huyết Cổ Thụ này, nếu như không có máu Huyết Lân Mãng, có phương pháp gì có thể nuôi sống nó không? Nếu như có thể, cho dù không kết quả cũng không có vấn đề gì, chỉ cần có thể giúp nó sống là được.

- Lan Khê tỷ, chị thật sự tin tưởng hắn à? Sao có thể có chuyện không cần máu của sinh vật mà có thể sinh trưởng được, đó căn bản là chuyện không thể nào.

Sở Minh nói ra.

- Dù sao chúng ta cũng không có biện pháp khác, cứ để Tam Mộc thử một chút cũng không sao.

Khúc Lan Khê nói ra.

Hàn Sâm làm bộ đi đến trước Long Huyết Cổ Thụ, vòng quanh nó đánh giá một vòng, sau đó mới nói với Khúc Lan Khê:

- Tôi có thể thử một lần, nhưng nếu tôi thật sự nuôi trồng được Long Huyết Cổ Thụ, món nợ tôi hủy cây Mặc Ngọc Kiếm của hai người có thể xóa bỏ không?

- Nếu cậu thật sự có thể trồng được cây này, khoản nợ kia cũng không cần nói, sau này nếu có thể bán được một giá tốt, cũng có một phần của cậu.

Khúc Lan Khê nói ra.

- Vậy thì tốt, tôi sẽ cố sức thử một lần, hy vọng có thể có chút hiệu quả.

Hàn Sâm nói xong đã mang thùng rời đi.

- Cậu đi đâu đấy?

Sở Minh vội vàng gọi Hàn Sâm lại.

- Tôi đi tới con sông gần đây lấy chút nước, lập tức trở về.

Hàn Sâm đáp.

- Cậu múc nước làm gì? Không phải là cậu muốn dùng nước sông để tưới cho Long Huyết Cổ Thụ chứ?

Sở Minh mở to hai mắt nói.

- Đúng vậy, nếu đã không có máu Huyết Lân Thú, vậy cũng chỉ đành dùng nước thôi.

Hàn Sâm cười nói.

Sở Minh lập tức thở phì phò nói:

- Cậu thế này không phải là đang làm loạn sao? Đây là cây gen biến dị, cũng không phải cây thường ở trong Liên Minh, cậu tưới nước có tác dụng chó gì.

- Không tưới nước, hai người có máu dị sinh vật sao?

Hàn Sâm hỏi ngược lại.

Sở Minh lập tức nói không thành lời, đừng nói là máu Huyết Lân Thú, chính là máu sinh vật bình thường, bọn họ cũng không có.

Một chút dự trữ của bọn họ đều dùng vào cây Mặc Ngọc Kiếm rồi, hiện tại có thể tính là nghèo rớt mồng tơi, trước khi vườn trái cây kết quả, bọn họ không có gì để đi mua máu sinh vật nữa rồi.

- Lan Khê tỷ, chị cứ để hắn làm càn rỡ à? Tưới nước Long Huyết Thụ, thế mà hắn cũng nghĩ ra được, như thế nếu có thể sống được, sau này Sở Minh tôi sẽ gọi hắn là ông nội.

Nhìn Hàn Sâm mang theo thùng nước đi ra bờ sông, Sở Minh buồn bực nói.

- Cứ để hắn thử xem cũng không có hại gì.

Khúc Lan Khê mỉm cười nói.

Chương 890: Hấp Thu Thực Vật Gen

Hàn Sâm mang theo thùng đi tới bờ sông, hắn đi ra bờ sông múc nước cũng không hoàn toàn làm bộ, hắn thực sự cần làm chút thí nghiệm.

Tuy hắn còn có hai giọt nước, nhưng Long Huyết Cổ Thụ kia cứ hai ngày lại hấp thu một giọt nước, hai giọt còn lại cũng không biết có thể sử dụng bao nhiêu ngày.

Cho nên Hàn Sâm muốn phòng ngừa chu đáo, định sẽ tìm vài cọng thực vật gen thử nhìn một chút, để xem tinh thể màu đen có thể hấp thu khí tức sinh mệnh của bọn nó rồi ngưng tụ ra giọt nước hay không.

Những thực vật gen đó trong phạm vi Tí Hộ Sở đều có chủ, Hàn Sâm tự nhiên không có khả năng lấy chúng để thí nghiệm.

Cũng may Hàn Sâm đã từng nghe Khúc Lan Khê nói qua, sông Ngọc Lân này là từ trong Kim Cức Tùng Lâm chảy ra đấy, thỉnh thoảng sẽ chảy ra một số hạt giống gen mọc bên bờ sông.

Nhưng trên cơ bản đều là một số hạt giống gen bình thường, thực vật gen mọc ra cũng không được bồi dưỡng gì, cho nên bình thường đều không có gì khả năng kết quả, cũng không có tác dụng gì, người bên ngoài cũng lười cấy ghép chúng.

Hàn Sâm đi tới bờ sông Ngọc Lân múc nước, trên thực tế là hắn đang muốn ra tay với đám thực vật gen dại ở bờ sông.

Mang theo thùng nước đi dọc bờ sông, vết thương trên người Hàn Sâm còn chưa khỏi hẳn, cũng không thích hợp làm chuyện quá mệt nhọc, hắn cũng không phải rất vội, triệu hồi ra Miêu Quân, lại để cho Miêu Quân dùng trạng thái chiến đấu chở đi hắn đi dọc bờ sông Ngọc Lân.

Vừa đi không bao lâu, đã nhìn thấy một con sông sáng loáng như ngọc, chỉ thấy sông Ngọc Lân kia rộng ba bốn trượng, nước chảy cũng không quá nhanh, hai bên bờ sông có không ít thực vật, xanh mơn mởn một mảnh, còn có cả một chút hoa dại.

Thực vật mặc dù nhiều, nhưng phần lớn đều là thực vật bình thường mà thôi, thực sự không phải là thực vật gen.

Tuy Hàn Sâm không biết cây nào mới là thực vật gen, nhưng năng lực nhận biết sinh cơ của hắn vẫn còn một chút, cho dù không biết cũng rất dễ dàng phân biệt ra được.

Cho dù là thực vật gen bình thường cấp thấp nhất, lại mọc hoang, nhưng khí tức sinh mệnh vẫn mạnh hơn thực vật bình thường rất nhiều.

Hàn Sâm từ trên lưng Miêu Quân đi xuống, chậm rãi đi dọc theo bờ sông, Miêu Quân khôi phục trạng thái sủng vật, cũng chậm rãi đi theo bên cạnh Hàn Sâm.

- Miêu Quân ơi Miêu Quân, sớm biết tình huống trên này sẽ gian nan như vậy, tao đã mang theo Thái Âm Thái Dương và Hải Thần đến rồi, tuy nhiên sức chiến đấu của họ ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở không ổn, nhưng vẫn có thể giúp đỡ làm chút chuyện, xoa bóp mát xa cho tao, tâm sự với tao cũng là chuyện tốt.

Hàn Sâm vừa đi vừa nói với Miêu Quân, hiện tại có thể nghe hắn nói cũng chỉ có Miêu Quân thôi.

- Meow!

Miêu Quân kêu một tiếng với Hàn Sâm, giống như là đang đồng ý với lời Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm hơi hơi ngẩn ra, không biết có phải là ảo giác hay không, hắn cảm thấy Miêu Quân giống như có linh tính hơn so với trước kia rất nhiều, trước kia Miêu Quân sẽ không đáp lại hắn.

Nhưng ngẫm lại lại cảm thấy không có khả năng, dù sao Miêu Quân chỉ sủng vật ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, thực lực và linh trí đều có hạn.

Sở dĩ Hàn Sâm mang theo nó, cũng không phải vì nó lợi hại nhiều linh tính, chủ yếu là bởi vì mang theo nó bên người lâu rồi, đã trở thành thói quen.

Đi không bao xa, Hàn Sâm đã phát hiện ra một gốc thực vật có khí tức sinh mệnh đặc biệt tràn đầy, vội vàng đi tới ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn xem.

Nhìn giống như một gốc rau dại mọc bên cạnh bờ sông, bảy tám chiếc lá cây hình răng cưa dài cả thước, ở giữa mọc ra ba thân non lớn bằng ngón cái, trên thân có ba đóa hoa nhỏ màu trắng, tỏa ra mùi hoa dại thơm ngát.

- Nhìn khí tức này, hẳn là thực vật gen bình thường.

Hàn Sâm đưa tay đặt lên một chiếc lá, đồng thời nhìn tinh thể màu đen bên trong Hồn Hải:

- Hắc Tinh ơi Hắc Tinh, lại hiển lộ lộ ra thần uy của mày đi, lần này có thể trải qua một cuộc sống tốt đẹp hay không thì phải nhìn mày rồi.

Khi Hàn Sâm đang âm thầm cầu nguyện, tinh thể màu đen kia đã bắt đầu chuyển động, một lần nữa biến thành lỗ đen, nhanh chóng hấp thu lấy khí tức sinh mệnh của bụi thực vật gen kia.

Chỉ trong nháy mắt, cây thực vật gen kia đã héo rũ giống như cỏ khô, có vẻ như đã bị nắng chiếu vào mấy ngày vậy.

- Thật sự xong rồi!

Hàn Sâm lập tức vui mừng, nhìn chằm chằm tinh thể màu đen kia biến hóa.

Chờ tinh thể màu đen khôi phục lại bình thường, quả nhiên thấy bên ngoài nó lại xuất hiện một giọt nước, nhưng giọt nước này nhỏ hơn ba giọt lúc trước một chút, đại khái chỉ lớn bằng một phần ba ba giọt lúc trước, khí tức sinh mệnh bên trong cũng chỉ bằng một phần ba.

Nhưng như thế đã đủ khiến Hàn Sâm phi thường thỏa mãn, sao có thể so đo nhiều vấn đề.

Hàn Sâm hưng phấn đi dọc theo bờ sông tiếp tục tìm thực vật gen, bởi vì những thực vật gen này căn bản không có dị sinh vật và Dị Linh nào cần.

Hàn Sâm đi hai ba dặm, tổng cộng tìm được năm cây thực vật gen, dùng tinh thể màu đen hấp thu khí tức sinh mệnh của bọn nó, biến thành năm giọt nước.

Năm giọt nước này lớn nhỏ không đều nhau, một giọt lớn nhất, cũng chỉ bằng một nửa ba giọt nước lúc trước do cây Mặc Ngọc Kiếm xuất ra.

Mà trong năm giọt nước đó, một giọt lớn nhất lớn hơn gấp đôi một giọt nhỏ nhất.

- Kì quái, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Cùng là thực vật gen bình thường, khí tức sinh mệnh cũng tương đương, sao chúng lại khác nhau nhiều như vậy?

Trong lòng Hàn Sâm tran đầy nghi hoặc, nhưng trong lúc nhất thời cũng khó có thể suy nghĩ cẩn thận.

Nhìn sắc trời còn sớm, Hàn Sâm lại tiếp tục đi lên phía trước, muốn tìm thêm vài cây thực vật gen.

Đi thêm 2~3m, lại nhìn thấy bên bờ sông ở ngay cạnh mặt sông có một cây thủy đằng màu nâu tím, chiều dài khoảng một mét, mọc bên cạnh nước sông, khi gió thổi qua nước sông, nước chảy khiến nó bắt nó bao phủ lại, một bộ phận cũng rung theo.

Một cây thủy đằng không chút thu hút, nhưng Hàn Sâm lại có thể cảm thụ được khí tức sinh mệnh đặc thù trên người của nó, mạnh hơn năm cây thực vật gen mà hắn vừa hấp thu kia rất nhiều, hơn nữa bên trong khí tức sinh mệnh còn mơ hồ lộ ra một tia chấn động đặc thù.

- Chẳng lẽ là hạt giống gen cấp nguyên thủy mọc ra?

Trong lòng Hàn Sâm mừng thầm, khi đang chuẩn bị đi tới thủy đằng kia, Miêu Quân đi theo bên chân hắn lại đột nhiên biến thành trạng thái chiến đấu, quay tới mặt nước kêu lên, hình như nó đang cảnh cáo cái gì đó.

Hàn Sâm lập tức dừng bước, đứng im tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào một chỗ bên cạnh thủy đằng.

Thương tích của hắn quá nặng, năng lực cảm ứng đã giảm xuống rất nhiều, nhưng nếu cẩn thận nhìn, rất nhanh sẽ phát hiện ở trong nước bên cạnh cây thủy đằng kia có một luồng khí tức sinh mệnh phi thường đáng sợ, mạnh mẽ hơn bất kỳ một con sinh vật siêu cấp thần huyết nào mà Hàn Sâm gặp ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Dùng mắt cẩn thận nhìn xem, chỉ thấy mặt nước bên cạnh cây thủy đằng kia đục ngầu, trong nước loáng thoáng có một bóng dáng, lớn chừng quả đấm, nếu như nếu không nhìn kỹ, còn tưởng rằng đó là bóng dáng của lá tử đằng trong nước.

Thế nhưng cẩn thận nhìn như vậy, lại có thể thấy được đó là một vật còn sống, xem hình dạng cái bóng kia, có vẻ giống như là một con Thiềm Thừ lớn ẩn núp trong nước bùn.

Chỉ là khí tức sinh mệnh trên người nó tản ra khiến Hàn Sâm không dám có một chút khinh thường nào.

Chương 891: Uy Lực Một Thùng Nước

Hàn Sâm chậm rãi lui về sau, nếu như thân thể của hắn không bị thương, tự nhiên sẽ đi lên giết chết con Thiềm Thừ kia rồi ăn thịt, thuận tiện đoạt lấy cây thủy đằng kia.

Nhưng hiện tại hắn chỉ có thể tạm thời tránh lui, đợi tới khi thương thế lành lại rồi tới thu thập Thiềm Thừ này.

Dường như Thiềm Thừ không phát hiện Hàn Sâm, hoặc là nó lười để ý đến hắn, Hàn Sâm lui khỏi bờ sông, cũng không tiếp tục chạy xuống nữa, múc một thùng nước, cưỡi Miêu Quân quay trở về nhà gỗ.

Sở Minh nhìn thấy Hàn Sâm cưỡi Miêu Quân trở về, có chút kinh ngạc nói:

- Cậu còn có thú hồn sủng vật? Đẳng cấp gì?

- Sủng vật thần huyết ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm đáp.

- Sủng vật thần huyết ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở? Cậu mang đến đây thì làm được gì? Cưỡi nó còn không nhanh bằng tự mình chạy nữa.

Sở Minh bĩu môi một cái rồi nói.

- Hiện tại trên người tôi có thương tích, cưỡi nó cũng vừa vặn.

Hàn Sâm từ trên lưng Miêu Quân nhảy xuống, lại lấy thùng nước mà Miêu Quân đang ngậm, đổ nước vào gốc Long Huyết Thụ.

Sau đó Hàn Sâm dùng tay sờ lên Long Huyết Thụ, tâm niệm vừa động, lập tức có một giọt nước nhỏ rơi xuống gốc Long Huyết Cổ Thụ, rất nhanh đã bị rễ cây Long Huyết Cổ Thụ hấp thu.

Làm xong tất cả, Hàn Sâm đặt thùng sang một bên, xoay người đi vào trong phòng nghỉ ngơi.

- Như vậy là xong rồi?

Sở Minh ngây ra một lúc, vội vàng gọi Hàn Sâm lại.

- Đúng vậy, đã làm xong.

Hàn Sâm gật đầu nói.

- Cậu chỉ tưới chút nước, vậy là đã làm xong?

Sở Minh gần như không thể tin vào tai của mình, cẩn thận hỏi lại một lần.

- Nếu không thì sao?

Hàn Sâm cười hỏi ngược lại.

Sở Minh vỗ ót một cái, buồn bực nói:

- Tôi đã sớm biết, không nên ôm hy vọng với cậu, cậu chỉ tưới chút nước thì có tác dụng quỷ gì?

- Đại khái, có lẽ có thể có tác dụng gì đó đi.

Hàn Sâm nói xong lập tức quay người đi vào trong phòng.

Sở Minh thật sự tức không nhịn nổi, quay sang nói với Khúc Lan Khê:

- Tiểu tử này rõ ràng là đang gạt chúng ta, hắn nuôi cây thế này à? Chỉ tưới chút nước, đứa nhỏ ba tuổi cũng làm được.

- Được rồi, vết thương trên người hắn còn rất nặng, không thể làm việc quá mệt nhọc.

Khúc Lan Khê cũng không thất vọng, cô vốn cũng không ôm hi vọng với Hàn Sâm.

Chỉ có Sở Minh đang vô cùng tức giận, nhưng cũng không có biện pháp gì, y cũng không thể giết Hàn Sâm được, giết chết Hàn Sâm đối với y cũng không có lợi lộc gì.

Sau khi Hàn Sâm tưới xong, cũng không để ý tới cây Long Huyết Cổ Thụ kia nữa, tính toán đợi ngày mai lại đi xem cây Long Huyết Cổ Thụ kia có thể hấp thu bao nhiêu khí tức sinh mệnh trong giọt nước.

Nếu như một ngày Long Huyết Cổ Thụ có thể hấp thu một giọt nước, thế thì hắn phải cần mau chóng tìm thêm thực vật gen.

Hàn Sâm nằm trên giường tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, để thương thế của mình mau mau tốt, Miêu Quân ở bên cạnh vây quanh hồ lô mà Hàn Sâm đặt ở bên giường, giống như nó rất là hiếu kỳ với hồ lô kia.

Từ khi Hàn Sâm mang đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, hồ lô kia lại biến thành bộ dáng lúc trước, ngoại trừ có chút nhịp tim đập, căn bản không có thay đổi quá lớn.

Khi Hàn Sâm không có chuyện gì làm, phương pháp gì cũng thử, muốn để cho hồ lô phun ra một bảo khố cho hắn, nhưng hồ lô lại hoàn toàn không có phản ứng gì.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, đợi sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Sâm lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Sở Minh.

- Chuyện này. . . điều này sao có thể. . .

Sở Minh lại ngây ngốc đứng ở trong sân nhìn Long Huyết Cổ Thụ.

- Lại xảy ra chuyện gì?

Khúc Lan Khê từ trong nhà đi tới, nhìn thoáng qua Long Huyết Cổ Thụ, cũng lập tức ngơ ngác đứng im tại chỗ.

Lần này ngạc nhiên mà bọn họ phải chịu, hiển nhiên còn lớn hơn việc Long Huyết Cổ Thụ nảy mần.

Hàn Sâm mới vừa đi ra nhà gỗ, Sở Minh đã nhanh chóng xông lại, bắt lấy quần áo của Hàn Sâm, trừng mắt hỏi:

- Cậu. . . cậu. . .cậu. . . làm sao cậu làm được?

- Cái gì mà làm sao làm được?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Cậu làm thế nào lại có thể khiến Long Huyết Cổ Thụ biến thành như thế?

Sở Minh chỉ vào Long Huyết Cổ Thụ trong sân.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn sang Long Huyết Cổ Thụ, cũng không khỏi chấn động, chỉ thấy lúc này sinh cơ trên Long Huyết Cổ Thụ dạt dào, trên cành cây rậm rạp lá cây màu đỏ thẫm, từ xa nhìn giống như là lá cây Phong.

Mới chỉ qua một đêm, Long Huyết Cổ Thụ đã giống như qua mấy tháng, cành lá đã rậm rạp đến trình độ này.

- Vậy mà lại phát triển nhanh như thế?

Hàn Sâm cũng rất kinh ngạc, hắn cũng không ngờ rằng sau khi Long Huyết Cổ Thụ hấp thu giọt nước lại phát triển nhanh chóng trong một đêm như vậy.

Nếu như hắn biết, chắc chắn sẽ không dùng tất cả giọt nước nhỏ vào như thế, thế này thực sự quá ly kỳ, rất dễ khiến người khác hoài nghi.

- Tam Mộc, cậu đã làm gì? Tại sao Long Huyết Cổ Thụ lại phát triển nhanh như vậy?

Khúc Lan Khê cũng mặt ngạc nhiên quay sang hỏi Hàn Sâm.

Trong vòng một đêm, Long Huyết Cổ Thụ đã cành lá rậm rạp, chuyện này thật sự có chút khó tin, quả thực giống như đang nằm mơ.

- Tôi đã làm cái gì, không phải hai người đều thấy rồi sao? Tôi chỉ là đi bờ sông múc một thùng nước tưới cho Long Huyết Cổ Thụ, chẳng hề làm gì khác.

Hàn Sâm dang hai tay ra nói, đồng thời trong lòng thầm thề, lần sau không thể dùng tất cả giọt nước như vậy.

- Chỉ là tưới một thùng nước sông, làm sao có thể khiến Long Huyết Cổ Thụ phát triển đến mức này trong vòng một đêm. Cậu nói mau, rốt cuộc cậu đã làm gì?

Sở Minh hỏi.

- Tôi thật sự cũng chỉ tưới một thùng nước.

Hàn Sâm cười khổ nói.

Tuy Sở Minh và Khúc Lan Khê không tin, nhưng sự thật bày ở trước mặt, Hàn Sâm làm cái gì bọn họ đều biết đến.

Hơn nữa Hàn Sâm bị trọng thương chưa lành, hắn cũng không có gì tiền, căn bản không lấy được máu sinh vật, cho dù lấy máu sinh vật tưới vào Long Huyết Thụ, Sở Minh và Khúc Lan Khê cũng không thể không phát hiện ra được.

Nghĩ tới nghĩ lui, mặc dù có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng đúng là Hàn Sâm cũng chỉ tưới một thùng nước sông đã làm cho Long Huyết Cổ Thụ bắt đầu sinh trưởng lần nữa, hơn nữa tốc độ sinh trưởng nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

- Sớm biết Long Huyết Cổ Thụ tưới nước sông là được như vậy, mấy năm trước chúng ta sớm đã múc nước sông đến tưới cho nó rồi.

Sở Minh có chút hối hận nói ra.

- Tam Mộc, cậu thật sự biết trồng cây?

Khúc Lan Khê nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới, có chút nghi ngờ hỏi.

- Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi đi theo giáo sư Tôn học qua một ít, chỉ là không nghĩ tới thật sự có tác dụng.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Hai người đang nói chuyện, Sở Minh lại chạy tới lấy thùng nước rồi chạy ra ngoài cửa.

- Anh đi đâu thế?

Hàn Sâm vội vàng gọi Sở Minh lại.

- Tôi đi ra bờ sông múc nước tưới cho Long Huyết Thụ, để cho nó mau mau phát triển.

Sở Minh hưng phấn nói.

Trên đầu Hàn Sâm chảy xuống ba đường hắc tuyến, vừa cười vừa nói:

- Nuôi cây cũng không phải dập lửa, không phải tưới càng nhiều nước thì càng tốt, số lượng vừa phải là quan trọng nhất, nếu như tưới quá nhiều, ngược lại sẽ phản tác dụng, nói không chừng sẽ hủy đi Long Huyết Cổ Thụ.

Sở Minh nghe Hàn Sâm xong, vội vàng để thùng nước xuống, chạy đến trước mặt Hàn Sâm nói ra:

- Cậu nói xem phải làm như thế nào, tôi đều nghe theo cậu.

Chương 892: Khôi Phục Thương Thế

Ngày nào Hàn Sâm cũng đi ra bờ sông múc nước, nhưng chủ yếu là đi tìm thực vật gen mọc hoang bên bờ sông.

Lúc đầu ở gần còn có thể tìm được vài cọng, nhưng không tới vài ngày, chỗ gần đã tìm hết rồi, Hàn Sâm chỉ có thể cưỡi Kim Mao Hống chạy đến hạ du cách đó hơn mười dặm để tìm.

Mặc dù như thế, thực vật gen có thể tìm được cũng càng ngày càng ít.

Trong vùng 30 – 40 dặm này, Hàn Sâm đã tìm được bốn mươi mốt gốc thực vật gen, ngoại trừ thủy đằng màu tím có Thiềm Thừ để ý kia, những thứ khác đều là thực vật gen bình thường, sau khi hấp thu sinh ra bốn mươi mốt giọt nước lớn nhỏ khác nhau.

Về phần gốc thủy đằng kia, Hàn Sâm vẫn luôn không tìm được cơ hội ra tay, mỗi lần hắn đi đến bên kia đều sẽ quan sát tình hình, nhưng con Thiềm Thừ kia vẫn luôn ở đó, có mấy lần Hàn Sâm còn nhìn thấy nó từ trong nước bò lên.

Đó là một con cóc lớn màu vàng, trên người mọc hạt mụn giống như đồng tiền. Sau khi từ trong nước bò lên bờ thì nhìn có vẻ lớn không ít, to cỡ quả bóng đá vậy.

Có một lần Hàn Sâm nhìn thấy con cóc lớn đồng tiền kia, hạt mụn như đồng tiền trên người nó vỡ tan ra, chảy ra máu độc màu vàng, chảy đến chỗ thủy đằng liền bị thủy đằng hấp thu.

Không được mấy ngày, Hàn Sâm đã thấy thủy đằng kia vậy mà nở ra hoa nhỏ màu tím nhạt, lập tức khiến Hàn Sâm lắp bắp kinh hãi.

Thủy đằng nở hoa, chứng tỏ nó có tỷ lệ sinh ra trái cây gen, đây không đơn giản là một loại thực vật gen thông thường hoang dại.

- Không biết thủy đằng mất bao lâu mới kết quả, lại phải bao lâu mới thành thục, hi vọng mình có thể hoàn toàn khôi phục trước khi trái cây trên thủy đằng kia thành thục.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ.

Có lẽ bởi vì Hàn Sâm chỉ dựa vào nước sông đã có thể khiến Long Huyết Cổ Thụ sống lại, thái độ của Sở Minh đối với Hàn Sâm rõ ràng đã thay đổi

180 độ, có thể nói là Hàn Sâm nói gì y nghe nấy.

Hàn Sâm đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, không dám một lần nhỏ nhiều giọt nước sinh cơ vào nữa, hiệu quả kia thực sự quá kinh người.

Long Huyết Cổ Thụ dùng một đêm để hấp thu hết toàn bộ sinh cơ trong giọt nước, giống như trong vòng một đêm phát triển qua mấy tháng vậy, kiểu phát triển này quá khủng bố, làm thêm mấy lần như thế nữa, người khác không muốn nghi ngờ Hàn Sâm cũng rất khó.

Hàn Sâm căn cứ vào độ lớn của giọt nước, chia bọn nó làm hơn mười phần, mỗi ngày dùng một phần hòa vào một thùng nước sông tưới cho Long Huyết Cổ Thụ, khiến Long Huyết Cổ Thụ phát triển rất tốt.

Không đến vài ngày, Hàn Sâm đã có kinh nghiệm, đại khái đã nắm rõ quan hệ giữa lượng giọt nước cùng với sự phát triển của Long Huyết Cổ Thụ.

Căn cứ vào quan sát cùng suy tính của Hàn Sâm, cây Mặc Ngọc Kiếm sinh ra ba giọt nước, mỗi một giọt đều đại biểu khí tức sinh mệnh trong một năm.

Nếu như Long Huyết Cổ Thụ trực tiếp hấp thu một giọt, nó có thể hoàn thành sinh trưởng một năm trong một đêm.

Mà sau này Hàn Sâm hấp thu những thực vật gen bình thường hoang dại đó, tạo thành giọt nước lớn nhỏ khác nhau, đại biểu thời gian từ một tháng đến mấy tháng.

Lúc này, cũng không phải nói những thực vật kia đã sinh trưởng mấy tháng, mà là từ khi chúng nảy mần đến thời kỳ thành thục, thời kì sinh trưởng dài bao nhiêu, như vậy sinh cơ của chúng có thể ngưng tụ ra bấy nhiêu giọt nước.

Tựa như Mặc Ngọc Kiếm Thụ, cây Mặc Ngọc Kiếm ba năm mới có thể thành thục kết quả, như vậy nó cũng chỉ có thể ngưng tụ ra ba giọt nước một năm, về sau cho dù nó tiếp tục sinh trưởng, mọc được mười bảy mười tám năm mới bị tinh thể màu đen hấp thu, thì vẫn chỉ tạo được ba giọt nước một năm.

Giọt nước mà tinh thể màu đen tạo ra, tựa hồ là một loại khí tức sinh mệnh bổn nguyên, không có quan hệ trực tiếp tới chuyện một gốc thực vật gen sống bao nhiêu năm.

Đương nhiên, nếu như hạt giống gen mới vừa nảy mần, cũng không sống đến thời kỳ thành thục, như vậy thì dù tinh thể màu đen hấp thu nó, cũng chỉ có thể tạo ra giọt nước có rất ít sinh cơ.

Tất cả những chuyện này mặc dù chỉ là suy đoán của Hàn Sâm, nhưng trải qua mấy lần thí nghiệm, có lẽ thực tế cũng không sai khác nhiều lắm.

Phát hiện này khiến Hàn Sâm mừng như điên, những bọt nước này đại biểu khí tức sinh mệnh cũng không phân đẳng cấp.

Cho dù là giọt nước tạo ra từ khí tức sinh mệnh trên thực vật gen bình thường, vẫn có thể khiến Long Huyết Thụ là thực vật gen biến dị sinh trưởng rất nhanh.

Đây chính là năng lực phi thường kinh khủng biến thái, lợi dụng năng lực này của giọt nước, Hàn Sâm hoàn toàn có thể hấp thu khí tức sinh mệnh của thực vật bình thường, sau đó dùng giọt nước do những khí tức kia tạo thành để bồi dưỡng những thực vật gen biến dị cần mấy trăm năm mới có thể thành thục, thậm chí đi bồi dưỡng những thần huyết thực vật gen cần mấy ngàn năm mới thành thục kết quả, không cần phải chờ đợi thời gian quá dài.

Không hề nghi ngờ, đây là lực lượng nghịch thiên, Hàn Sâm nghĩ tới chỗ này, kích động đến mức thân thể cũng run lẩy bẩy.

Hàn Sâm hiểu rất rõ, loại năng lực này tuyệt đối không thể để cho bất luận kẻ nào phát hiện, một khi truyền đi, e rằng cho dù là cường giả Đại Đế đều sẽ bắt Hàn Sâm tới để nuôi cấy hạt giống.

Hơn nữa giọt nước kia có vẻ cũng có hiệu quả với thú hồn sủng vật và thú hồn tọa kỵ, sau khi Miêu Quân và Kim Mao Hống liếm qua giọt nước kia, dường như cũng đang chậm rãi thay đổi, chỉ là bọn nó dùng một lượng rất nhỏ, tốc độ biến hóa cũng rất chậm chạp, tạm thời khó có thể biết rõ công hiệu đến cùng thế nào.

Về phần áo giáp thú hồn Ma Nghĩ Vương, lại không thể dùng giọt nước, Hàn Sâm cũng không biết nguyên nhân vì sao.

Hàn Sâm cũng muốn thử ăn một giọt nước, nhìn xem khí tức sinh mệnh bên trong có trợ giúp gì đối với tổn thương của mình hay không, nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã buông tha suy nghĩ này.

Ngón tay hắn chỉ vừa đụng phải giọt nước, thế mà lại lập tức có dấu hiệu già yếu, thật sự rất dọa người, hắn không dám đụng vào những giọt nước kia lần nữa.

Thời gian chớp mắt đã qua nửa tháng, ngón tay đụng phải giọt nước vẫn không khôi phục, rõ ràng có vẻ nhăn nheo hơn ngón tay bên cạnh, tuy không quá rõ ràng, nhưng cũng rất dọa người.

Hàn Sâm cẩn thận khống chế lượng giọt nước, để Long Huyết Cổ Thụ từng ngày chậm rãi phát triển.

Tuy Khúc Lan Khê và Sở Minh nghi ngờ chuyện làm sao Long Huyết Cổ Thụ chỉ cần tưới nước mà có thể phát triển, nhưng dù bọn họ theo dõi Hàn Sâm đi tới bờ sông, nhìn Hàn Sâm múc nước trở về, cũng vẫn không có phát hiện ra vấn đề gì.

Trừ việc Hàn Sâm tưới nước ra, hắn cũng không làm gì khác ảnh hưởng tới Long Huyết Cổ Thụ.

Thậm chí cho dù là Sở Minh tranh việc đi múc nước trở về, dựa theo chỉ thị của Hàn Sâm đổ vào Long Huyết Cổ Thụ, Long Huyết Cổ Thụ cũng vẫn khỏe mạnh sinh trưởng.

Cũng không lâu sau, Khúc Lan Khê và Sở Minh đều buông tha chuyện này, cho rằng Long Huyết Cổ Thụ chỉ cần tưới nước sông là có thể sống, nếu không tất cả chuyện này không có biện pháp giải thích.

Không cần Hàn Sâm dạy bọn họ, bọn họ cũng tự giác giữ bí mật chuyện Long Huyết Cổ Thụ, Long Huyết Cổ Thụ này vốn cũng không phải là thuộc về bọn họ, nếu như bị Dị Linh phát hiện có một cây cổ thụ biến dị sinh

trưởng ở chỗ này, khó tránh việc Dị Linh sẽ trực tiếp cướp đi Long Huyết Cổ Thụ.

Thậm chí có thể sẽ để cho bọn họ phụ trách bồi dưỡng Long Huyết Cổ Thụ, kết xuất ra trái cây lại thuộc về Dị Linh, đây là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra, cho nên hai người Khúc Lan Khê cũng trăm phương ngàn kế giữ bí mật, không cần Hàn Sâm nói thêm cái gì.

Cứ như vậy qua hơn một tháng, cuối cùng Hàn Sâm cũng đả thông được kinh mạch, mở ra Động Huyền Khí, trực tiếp mô phỏng thánh quang chữa trị thân thể của mình, không tới mấy ngày, thân thể đã hoàn toàn khôi phục.

- Đã đến lúc bắt lấy con Kim Tệ Thiềm Thừ kia rồi.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng hưng phấn, trước tiên hắn định bắt lấy Kim Tệ Thiềm Thừ.

Chương 893: Lực Lượng Kim Tệ

Ở chung lâu như vậy, Khúc Lan Khê và Sở Minh đã không còn đề phòng Hàn Sâm, chờ bọn họ đi tới vườn trái cây, Hàn Sâm lại mang theo thùng nước đi ra bờ sông.

Một lần nữa đi tới bên cạnh thủy đằng, quả nhiên thủy đằng và Kim Tệ Thiềm Thừ đều còn ở kia, mà trên thủy đằng kia đã kết ra ba quả vàng óng ánh giống như đồng tiền, hoa văn cũng tương tự như đồng tiền.

Mặc dù còn chưa đến lúc chín, nhưng có lẽ khoảng cách tới lúc chín cũng không xa.

Hàn Sâm chuẩn bị sau khi tiêu diệt Kim Tệ Thiềm Thừ, lại dùng giọt nước sinh cơ để giúp quả trên thủy đằng kia sinh trưởng, đến lúc đó có thể nhất cử lưỡng tiện.

Một thời gian dài không động thủ, cảm giác xương cốt giống như đã gỉ sét, Hàn Sâm hoạt động thân thể một chút, sau đó mô phỏng lực lượng sấm sét

của Tiểu Ngân Hồ, vọt thẳng đến một nơi cách Kim Tệ Thiềm Thừ kia 10m, chỉ một ngón tay tới Kim Tệ Thiềm Thừ đang nửa nằm sấp trên mặt nước.

Lập tức chỉ thấy một tia lôi điện màu bạc từ ngón tay bắn ra, đánh vào trên người của Kim Tệ Thiềm Thừ.

OÀ..ÀNH!

Kim Tệ Thiềm Thừ lập tức bị điện giật đến cứng đờ, sau đó tức giận từ trên trong sông bò lên, há miệng phun ra một đồng tiền tròn với Hàn Sâm, hóa thành một tia sáng bay đi.

Hàn Sâm sớm biết một tia chớp này không thể gây thương tổn tới nó, chủ yếu là bởi vì Hàn Sâm cũng không dùng tới toàn lực, hắn sợ phá hỏng cây thủy đằng kia và mấy quả trên cây, tia lôi điện này chỉ đánh tới để dụ Kim Tệ Thiềm Thừ từ trong nước ra mà thôi.

Nhìn đồng tiền kia bay tới, Hàn Sâm đập tới một quyền, lôi điện trên nắm tay tách ra, trực tiếp đánh bay đồng tiền kia trên không trung.

Kim Tệ Thiềm Thừ nhìn đồng tiền mình phun ra bị đánh bay như thế, lập tức nổi giận hú lên một tiếng quái dị như bò rống, trên thân thể hiện ra ngân quang, chớp mắt đã biến thành một Thiềm Thừ màu bạc, toàn thân giống như được đúc từ bạch ngân.

Hàn Sâm cảm nhận được khí tức sinh mệnh trên người Thiềm Thừ màu bạc tăng lên trên diện rộng, lập tức biến sắc:

- Con này đã mở ra đạo khóa gen thứ hai?

Bò…...ò!

Thiềm Thừ màu bạc lại rống lên một tiếng, há miệng tiếp tục phun ra một đồng xu, nhưng lúc này đồng tiền cũng biến thành màu bạc.

Hai mắt Hàn Sâm nhìn chằm chămg vào đồng tiền màu bạc kia, biết rõ một kích này không phải chuyện đùa, đây chính là lực lượng của khóa gen thứ hai, Hàn Sâm còn chưa mở ra đạo khóa gen thứ hai.

Trong thân thể một nửa lôi điện màu bạc lập loè một nửa tiếng chuông vang vọng, Hàn Sâm ngưng tụ ra Đại Lôi Âm Quyền mạnh nhất của mình, hung hăng đánh tới đồng tiền màu bạc kia.

Lôi điện màu bạc như mặt trời từ trên nắm tay bắn ra, hung hăng đánh vào mặt đồng tiền màu bạc.

Đồng tiền màu bạc và lôi điện đụng vào nhau, lôi điện lại bị đụng nát, hung hăng đánh vào nắm tay Hàn Sâm.

Bành!

Hàn Sâm phải lui lại vài bước, mà đồng tiền màu bạc cũng bị Hàn Sâm đánh tới mức phải biến hình, giống như viên đạn bắn đi.

Cánh tay của Hàn Sâm run lên, không ngừng run rẩy, thầm kêu một tiếng:

- Lực lượng đạo khóa gen thứ hai quả nhiên mạnh mẽ, mặc dù mình chưa mở ra đạo khóa gen thứ hai, nhưng tố chất thân thể của mình còn mạnh hơn người bình thường đã mở ra đạo khóa gen thứ hai, muốn giết con Thiềm Thừ này cũng không khó lắm.

Hàn Sâm thật không ngờ mình ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở gặp phải con dị sinh vật đầu tiên, nó đã mở ra đạo khóa gen thứ hai, phải tập trung toàn bộ tinh thần để xông tới giết nó.

Bò…...ò!

Nhưng lại thấy con Thiềm Thừ tiếp tục kêu to một tiếng, màu bạc trên người chớp mắt đã biến thành màu vàng, lúc này nó giống như một con Thiềm Thừ được điêu khắc từ hoàng kim, trên người kim quang đại phóng, thoạt nhìn vừa ghê tởm lại xa hoa, thật sự rất khó có thể hình dung.

- CMN, đạo khóa gen thứ ba!

Hàn Sâm không nói hai lời lập tức xoay người bỏ chạy.

Trực tiếp mô phỏng khí tức Quang Chi Thần Tử, tốc độ giống như bay chạy đi, căn bản không thèm quay đầu lại.

Bằng vào tố chất thân thể cường đại, Hàn Sâm có lòng tin có thể đánh ngã cường nhân đã mở ra hai đạo khóa gen, nhưng nhân vật khủng bố mở ra ba đạo khóa gen, Hàn Sâm không cần suy nghĩ, cứ chạy trước rồi tính.

Khi hắn ở trong Liên Minh đã xem qua tài liệu, trong tình huống bình thường, sinh vật có thể mở ra ba đạo khóa gen, dù là nhân loại, dị sinh vật hay Dị Linh, tố chất thân thể phổ biến đều đạt 600 trở lên.

Tố chất thân thể ít nhất không chênh lệch so với Hàn Sâm, nhưng có khả năng rất cao, cấp độ lực lượng lại cao hơn Hàn Sâm cả hai cấp, như thế hắn căn bản không có biện pháp đánh, chỉ có thể tạm thời lui trước.

Không hề nghi ngờ, Thiềm Thừ này ít nhất cũng là một con sinh vật nguyên thủy, sinh vật bình thường cao nhất chỉ có thể mở ra hai đạo khóa gen, mức cao nhất của sinh vật nguyên thủy là mở ra bốn đạo khóa gen, Thiềm Thừ đã mở ra ba đạo, chứng minh ít nhất nó cũng là sinh vật nguyên thủy, thậm chí có khả năng cao hơn.

Sinh vật nguyên thủy mở ra ba đạo khóa gen, cho dù chống lại sinh vật biến dị mới chỉ mở ra một đạo khóa gen cũng có sức đánh một trận, huống chi là Hàn Sâm.

Tất cả dị sinh vật lúc vừa xuất thế, dù là có cấp bậc gì, cũng chỉ là mở ra một đạo khóa gen, còn chuyện sau này chúng có thể mở ra bao nhiêu đạo khóa gen, lại có quan hệ tới cấp bậc và tố chất thân thể của chúng nó, nhưng cũng không có tuyệt đối, còn phải xem sự cố gắng và cơ duyên của chúng.

Đã từng có nhân loại gặp phải sinh vật nguyên thủy đã mở ra năm đạo khóa gen, có thể săn giết một số sinh vật biến dị chỉ mở ra một đạo khóa gen, nhưng đây là trường hợp đặc biệt trong trường hợp đặc biệt, trong mười vạn sinh vật nguyên thủy cũng chưa chắc có thể xuất hiện một trường hợp đặc biệt như vậy, bình thường sinh vật nguyên thủy cao nhất cũng chỉ có thể mở ra bốn đạo khóa gen, như thế đã vô cùng hiếm thấy rồi.

Hàn Sâm không biết con Thiềm Thừ này đã mở ra mấy đạo khóa gen, nhưng khí tức sinh mệnh của nó hẳn là sinh vật nguyên thủy, nhưng nếu nó mở ra bốn đạo khóa gen, còn Hàn Sâm chỉ mở ra một đạo khóa gen, hắn căn bản không có khả năng chiến thắng nó.

Hàn Sâm còn chưa chạy được xa, chợt nghe con Thiềm Thừ kia rống lớn một tiếng, một kim tệ phá không bắn tới Hàn Sâm, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm không dám đỡ một kim tệ này, trực tiếp triển khai thân pháp Động Huyền, tránh né kim tệ kia đánh tới.

Thế nhưng kim tệ kia lại giống như có sinh mệnh, trên không trung khẽ lượn một vòng, sau đó lại đánh tới thân thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm chấn động, khoảng cách thật sự quá gần, muốn trốn cũng không còn kịp rồi, chỉ đành ngưng tụ ra Đại Lôi Âm Quyền, hung hăng đánh về phía miếng kim tệ kia.

Bành!

Đại Lôi Âm Quyền dù sao cũng chỉ là lực lượng đạo khóa gen thứ nhất, sau khi va chạm với kim tệ thì lôi điện lập tức bị đánh nát, miếng kim tệ kia trực tiếp đụng tới quả đấm của Hàn Sâm.

Hàn Sâm dùng hết khí lực, muốn đánh bay kim tệ kia ra ngoài, nhưng khi nắm đấm cùng kim tệ chạm vào nhau, cũng không có va chạm kịch liệt như Hàn Sâm tưởng tượng, miếng kim tệ kia vậy mà lại dính lên trên nắm tay Hàn Sâm.

Một giây sau, Hàn Sâm chỉ cảm thấy trọng lực trên người giống như thoáng cái đã tăng cường không biết bao nhiêu lần, thân thể giống như bị một tòa núi lớn ép ngã rầm trên mặt đất.

- Không xong, lực lượng của Thiềm Thừ này có chút quỷ dị!

Hàn Sâm cố gắng chịu đựng muốn đứng lên, tuy dựa vào lực lượng cường đại có thể run rẩy đứng lên, nhưng thân thể lại nặng nề không có cách nào tưởng tượng được, ngay cả đi đường cũng khó khăn, dùng tốc độ như vậy muốn chạy trốn căn bản không thể nào.

Bò…...ò!

Thiềm Thừ rống lên rồi lại phun ra một miếng kim tệ tới Hàn Sâm, bay qua hư không bắn về phía thân thể đã vô cùng trầm trọng của hắn.

Chương 894: Đàn Ông Ba Giây

Hàn Sâm muốn né tránh, nhưng mà thân thể vô cùng nặng nề, muốn đi đường cũng rất khó khăn, càng không cần nói tới chuyện né tránh miếng kim tệ kia.

Hàn Sâm hóa chưởng thành đao, mô phỏng lưỡi dao của Cương Thiết Kỵ Sĩ Vương, hung hăng chém tới kim tệ kia.

Lưỡi dao ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở là một loại vũ khí rất tốt, nhưng đối với kim tệ lại không có hiệu quả gì, miếng kim tệ kia đánh nát lưỡi dao, một lần đánh vào người Hàn Sâm.

Bịch!

Trên người giống như lại có thêm một tòa núi lớn áp xuống, Hàn Sâm không đứng thẳng được phải quỳ một chân xuống đất mới có thể chịu được trọng lực đáng sợ kia.

Bị lực lượng kim tệ ép xuống, xương cốt toàn thân Hàn Sâm đều vang lên lạch cạch, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ vụn.

Bò…...ò!

Thiềm Thừ màu vàng không lưu tình chút nào, lại phun ra một miếng kim tệ đánh tới Hàn Sâm, mà lúc này Hàn Sâm hoàn toàn không có năng lực phản kích, lại bị kim tệ dính lên trên mặt, cả người lập tức ngã trên mặt đất, lực lượng kinh khủng đè thân thể của hắn xuống mặt đất thành một hố to, hai tay hai chân chống đỡ thân thể cũng lún sâu xuống.

- Chênh lệch giữa hai đạo khóa gen vẫn quá lớn, nếu như mình có thể mở ra đạo khóa gen thứ hai, còn có cơ hội chống lại con Thiềm Thừ này, nhưng hiện tại thảm rồi. Lực lượng Thiềm Thừ quá quái dị, nếu như đao thật súng

thật, mình còn có cơ hội đào tẩu, nhưng lực lượng kim tệ này lại rất kỳ quái, không cẩn thận một chút, hiện tại muốn chạy cũng chạy không thoát.

Hàn Sâm ngưng tụ lực lượng toàn thân, trái tim điên cuồng nhảy lên, tinh lực trong hai quả thận cuồn cuộn không dứt tuôn ra, muốn đứng lên.

Kim tệ của Thiềm Thừ mặc dù không có lực sát thương, nhưng hắn bị mấy miếng kim tệ ép xuống, chỉ là áp lực kinh khủng này đã có thể đè chết hắn rồi.

- Aaaa!

Hàn Sâm rít lên một tiếng, lực lượng trên người điên cuồng bộc phát, nhưng vẫn khó có thể đứng thẳng lên, đôi tay đều đang run rẩy, giống như sắp không chịu nổi gánh nặng.

Từ khi hắn trúng miếng kim tệ đầu tiên, hắn đã rơi vào hoàn cảnh rất xấu.

BA~!

Lại thêm một miếng kim tệ dán lên trên người Hàn Sâm, lập tức Hàn Sâm không chịu nổi, thân thể trực tiếp bị ép sâu xuống mặt đất, muốn đứng lên cũng không nổi rồi.

Thiềm Thừ nhìn Hàn Sâm lún vào mặt đất, trong mắt lại lộ ra vẻ châm chọc, lại muốn phun ra kim tệ đánh tới Hàn Sâm.

Tuy nhiên nó lại đột nhiên cảm giác được biến hóa của Hàn Sâm bên kia, có một cỗ khí thế khủng bố không thể hình dung giống như núi lửa phun ra phóng lên trời, khiến Thiềm Thừ màu vàng cảm thấy khiếp sợ, đôi mắt của nó nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm đang lún sâu dưới mặt đất.

Ở bên trong hố đất kia, Hàn Sâm bị kim tệ đè ép, dường như có một luồng lực lượng kinh khủng tràn ra, hóa thành hào quang mãnh liệt.

Hàn Sâm cũng không rõ ràng lắm là xảy ra chuyện gì, hắn đã dùng hết tất cả lực lượng, đang nỗ lực chống đỡ lục ép của kim tệ, lực lượng của thân thể đã tiêu hao hết rồi, thế nhưng vẫn không đứng dậy nổi.

Lúc này lại đột nhiên có một luồng lực lượng kinh khủng từ trong thân thể hắn tran ra.

Vầng sáng màu trắng từ trong tế bào lộ ra, khiến cho da thịt toàn thân Hàn Sâm giống như được nhuộm thành màu trắng óng ánh, mái tóc dưới lực lượng kinh khủng kia cũng biến thành màu trắng, hơn nữa còn đang nhanh chóng dải ra, một đầu tóc trắng dài chạm mặt đất.

Con ngươi màu đen cũng biến thành màu trắng, mà ngay cả áo giáp trên người đều không ngăn cản nổi vầng sáng màu trắng kia, biến thành ánh sáng long lanh màu trắng.

Cả người Hàn Sâm đều tản ra thánh quang rừng rực, thân thể cũng trở nên càng thêm thon dài hùng tráng, khí chất cả người đều hoàn toàn cải biến, giống như một vị thần tóc dài màu trắng, đem tới cảm giác thần thánh vô cùng, mỗi một tấc trên thân thể đều hoàn mỹ không thể tưởng tượng, tràn đầy lực lượng.

Chỉ gương mặt đẹp mắt như thần mặt trời kia cũng đủ để khiến nam nữ trong thiên hạ đều phải tự ti mặc cảm.

Bành!

Thánh quang trên người Hàn Sâm rừng rực, một cánh tay hiện ra thánh quang giơ lên, sau đó cả người hắn cũng từ trong hố đất đứng lên.

Từng miếng kim tệ ép trên người hắn rụng xuống, đinh đinh đương đương rơi đầy đất, Hàn Sâm giống như một vị thần nhìn chằm chằm vào con Thiềm Thừ màu vàng kia, lực lượng kinh khủng vô tận trong thân thể gào thét lao ra.

Mà con Thiềm Thừ màu vàng kia vốn đang hung hăng càn quấy, lúc này lại có vẻ vô cùng sợ hãi, nó chậm rãi lui về phía sau, thoạt nhìn giống như rất sợ muốn chạy trốn.

OÀ..ÀNH!

Thân thể hoàn mỹ như thần, mang theo vầng sáng màu trắng rừng rực, trong nháy mắt đã phá vỡ không khí, xé rách không gian, tựa như thuấn di xuất hiện ở trước mặt của Thiềm Thừ màu vàng kia, một quyền đánh lên trên người Thiềm Thừ màu vàng.

Thiềm Thừ vừa sợ vừa giận, lại phun ra một miếng kim tệ bắn tới Hàn Sâm, sau đó nó lập tức quay người liều mạng nhảy dựng, muốn nhảy vào sông Ngọc Lân để trốn.

Bành!

Quả đấm của Hàn Sâm trực tiếp đánh lên kim tệ, đánh tới kim tệ bắn ngược lại đánh lên trên người của Thiềm Thừ, lập tức chỉ thấy thân thể Thiềm Thừ màu vàng kia bị đánh vỡ ra, bọc mủ đồng tiền trên người vỡ ra, máu độc màu vàng chảy xuôi.

Thiềm Thừ màu vàng kêu thảm một tiếng, thân thể bị đánh lún vào trong một tang đá, thân thể cũng đã bị đập bể.

“Săn giết sinh vật nguyên thủy Kim Tiễn Thiềm Thừ, không đạt được thú hồn, có thể ăn thịt, ăn thịt có thể ngẫu nhiên gia tăng từ 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.”

Hàn Sâm nghe được tiếng thông báo săn giết thành công vốn đang vô cùng hưng phấn, nhưng đúng lúc này lại đột nhiên cảm giác trong thân thể bị vét sạch, sức mạnh vô cùng to lớn biến mất giống như thủy triều rút lui, trong nháy mắt đều đã trở về trong tế bào.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã té lăn trên đất, cảm giác tương phản khiến hắn khó chịu đến mức muốn thổ huyết.

“Siêu thần thể đã tiêu hao. . . không thể chèo chống trạng thái Siêu Cấp Đế Linh. . . siêu thần thể đã tiêu hao. . . không thể chèo chống trạng thái Siêu Cấp Đế Linh. . .

Trong đầu Hàn Sâm không ngừng vang lên tiếng thông báo như cảnh cáo, khiến cho Hàn Sâm vừa vui vừa buồn.

Vui vì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh so với trạng thái Đế Linh lúc trước đã có công dụng thực chất, hơn nữa nhìn có vẻ phi thường cường đại, nhưng hắn chỉ giữ vững trong ba giây đồng hồ ngắn ngủn đã không chịu nổi, thế này cũng quá nhanh rồi.

- Móa nó, cái gì mà trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, quả thực chính là đàn ông ba giây, mày không thể để cho tao kéo dài hơn một ít sao?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực suy nghĩ.

Nhưng hắn hưng phấn nhiều hơn, trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, hắn dùng một quyền đuổi giết Kim Tiễn Thiềm Thừ đã mở ra ba đạo khóa gen, thực lực này phi thường đáng sợ.

Dựa vào nghiên cứu trong Liên Minh, nếu như khóa gen mở ra kém nhau hai đạo, sẽ rất khó chống đỡ lực lượng của đối phương, mà chênh lệch đạt tới ba đạo khóa gen sẽ là nghiền ép.

Hàn Sâm trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, chỉ dựa vào một đạo khóa gen đã giết được Kim Tiễn Thiềm Thừ có ba đạo khóa gen, độ gia trì như vậy là phi thường kinh khủng.

Điều đáng tiếc duy nhất là tố chất thân thể vẫn chưa đủ, tố chất thân thể khoảng 600 chỉ có thể kiên trì hai ba giây ngắn ngủn, trạng thái Siêu Cấp Đế Linh yêu cầu tố chất thân thể thực sự quá biến thái.

Nhưng ngẫm lại cũng thấy bình thường trở lại, dù sao trạng thái có thể dính líu quan hệ với Đế Linh, đó chính là vượt qua thần cấp, hiện tại ngay cả một điểm gen Hàn Sâm còn không có, không đủ sức cũng là chuyện bình thường.

Nếu như không phải bởi vì Hàn Sâm là siêu cấp thần gen đầy đủ tấn thăng thành Siêu Việt Giả, chỉ sợ ngay cả một giây hắn cũng không chống đỡ nổi.

Chương 895: Ăn Thịt

Hàn Sâm kéo theo thân thể mệt mỏi đi tới thu lấy thi thể của Kim Tiễn Thiềm Thừ, bỏ vào trong túi mà mình đã chuẩn bị xong, sau đó đi đến trước cây thủy đằng kia, nhỏ một giọt nước sinh cơ xuống gốc của nó, sau khi nhìn nó hấp thu hết lại quan sát trong chốc lát, lúc này mới cưỡi Kim Mao Hống quay lại nhà gỗ.

Về tới trong sân, Khúc Lan Khê và Sở Minh vẫn chưa về, Hàn Sâm nhanh tay lột da rửa sạch Kim Tiễn Thiềm Thừ, dọn dẹp sạch sẽ rồi nấu một nồi nước.

Hắn chuẩn bị đợi Khúc Lan Khê và Sở Minh trở về sẽ cùng một chỗ ăn, dù sao người ta cứu được hắn còn chiếu cố hắn lâu như vậy, hồi báo một chút cũng là việc nên làm.

Sinh vật nguyên thủy mà thôi, muốn săn giết về sau cũng có nhiều cơ hội, cũng không cần phải keo kiệt.

Hàn Sâm cũng không có kỹ thuật chế biến thức ăn đặc biệt gì, ngoại trừ đồ nướng chính là nấu và hầm cách thủy, nhưng càng là kỹ xảo nguyên thủy lại càng thuần khiết, dùng lửa nhỏ hầm cả buổi, trong nồi đã tràn đầy mùi thịt.

Đợi đến khi mặt trời sắp xuống núi, Khúc Lan Khê và Sở Minh mới đồng thời trở về, thoạt nhìn tâm tình rất không tệ.

- Trở về rồi, hôm nay tôi giết được một con dị sinh vật, nấu một nồi nước, đến nếm thử đi.

Hàn Sâm vội vàng bưng súp đi ra.

- Cậu giết dị sinh vật? Giết ở đâu?

Khúc Lan Khê kinh ngạc nhìn Hàn Sâm đang bưng nồi súp.

- Ở bên bờ sông Ngọc Lân thôi.

Hàn Sâm đang chuẩn bị nói tiếp, lại bị Sở Minh đang đi tới đánh gãy.

- Để xem là cái gì nào, sao lại là con cóc?

Sở Minh nhìn nhìn Kim Tiễn Thiềm Thừ, nhếch miệng, buông cái túi trên lưng ra, từ bên trong móc ra một khối thịt nạc đồng nặng hai, ba cân, đắc ý nói:

- Ăn con cóc làm gì, thấy không, thịt sinh vật nguyên thủy chính tông, thịt Huyết Linh Dương, hôm nay vận khí chúng tôi không tệ, đổi được cái này, cải thiện bữa ăn, mau đổ con cóc của cậu đi, đem thịt này hầm cách thủy đi."

Hai người Sở Minh đã tới đây mấy năm, cũng không dám đi săn giết sinh vật nguyên thủy, đương nhiên không cho rằng Hàn Sâm là nhân vật mới tới có thể săn giết sinh vật nguyên thủy, chỉ cho rằng Kim Tiễn Thiềm Thừ là sinh vật bình thường, tự nhiên không có hứng thú gì với món súp đó.

- Nồi canh này. . .

Hàn Sâm chỉ nồi canh của mình, muốn giải thích cho bọn hắn đây cũng là sinh vật nguyên thủy, hơn nữa còn là một con đầy đủ, so với một miếng thịt kia của bọn họ còn chứa nhiều gen nguyên thủy hơn nhiều.

Thế nhưng hắn mới nói ba chữ, Sở Minh đã đậy lại nồi nước trong tay hắn:

- Được rồi, mau đi đi, không thiếu một chén của cậu đâu, còn nồi này cậu cứ giữ lại ngày mai ăn đi, khó có dịp chúng ta cải thiện được một lần thức ăn, nhanh chóng hầm đi.

Khúc Lan Khê cũng nói:

- Mọi người có thể sống cùng nhau ở một nơi như thế này này đã là duyên phận khó được, cậu tới lâu như vậy rồi, chúng ta cũng chưa ăn thật ngon một bữa, trong phòng còn có một chút rượu lúc đầu mang tới, giữ mãi không nỡ uống, hôm nay hầm miếng thịt này, rượu cũng mở ra, coi như là bữa tối chào mừng cậu đến đi.

- Được, rôi sẽ đem đi hầm cách thủy.

Trong lòng Hàn Sâm có chút cảm động, cũng không nói cái gì nữa, bưng một nồi đun nước trở về, đổ canh Kim Tiễn Thiềm Thừ vào một cái bát

nhỏ, một lần nữa lấy nước khác để hầm cách thủy khối thịt huyết linh dương kia.

Một nồi thịt đã hầm chín, Khúc Lan Khê lấy chai rượu của cô ra, ba người vây quanh cái nồi ăn thịt uống rượu, hai ba cân thịt vốn rất ít, sau khi hầm cách thủy lại càng ít, thịt mỗi người có thể ăn được hết sức có hạn, trên cơ bản đều chỉ uống canh, một chút như vậy, căn bản không có khả năng gia tăng gen nguyên thủy.

- Tam Mộc huynh đệ, thịt này ăn ngon chứ? Thịt cấp nguyên thủy đấy, một chữ thôi, thơm.

Sở Minh uống canh xong, vô cùng cao hứng cao giọng nói.

- Đúng là rất thơm.

Hàn Sâm gật đầu, ở một nơi như thế này có thể cùng hai đồng bào uống rượu ăn cơm với nhau, đây cũng là một chuyện đáng khiến người ta cao hứng, thịt cũng rất ngon.

- Đúng rồi, Tam Mộc, vết thương trên người cậu cũng tốt rồi, cậu có muốn đi thú tràng bên kia tìm một công việc hay không? Bằng không thì khi đến lúc giao cống phẩm, cậu sẽ phải không ổn. Nếu cây Mặc Ngọc Kiếm của chúng ta không bị hủy, còn có thể giúp cậu một chút, nhưng hiện tại không có năng lực đó rồi.

Suy nghĩ của Sở Minh nhanh chóng thay đổi.

Khúc Lan Khê cũng nói:

- Đúng vậy, Tam Mộc có năng lực trị liệu, đi thú tràng bên kia tìm một công việc cũng không tệ. Cây Long Huyết Cổ Thụ này chỉ sợ không có hơn mười năm thì không thể kết quả, hiện tại không trông cậy vào nó được.

- Ngày mai tôi sẽ đi tới thú tràng xem một chút, hi vọng sẽ có công việc phù hợp.

Hàn Sâm gật đầu nói.

Sau khi gặp Kim Tiễn Thiềm Thừ, Hàn Sâm cũng không dám xem thường sinh vật nguyên thủy ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, hơn nữa Kim Cức Tùng Lâm quá nguy hiểm, trước khi chưa thăm dò được tình huống rõ ràng, hắn cũng không muốn tùy tiện tiến đến.

Hơn nữa tình huống Thanh Minh Tí Hộ Sở cùng Kim Cức Tí Hộ Sở, hắn cũng cần sớm thăm dò rõ ràng, nhìn xem có thể nghĩ biện pháp truyền tống về Liên Minh hay không, báo bình an cho mẹ và Yên Nhiên.

Hàn Sâm hỏi thăm hai người Khúc Lan Khê tình huống cặn kẽ về đấu thú trường cùng Thanh Minh Tí Hộ Sở, chuẩn bị ngày mai tiến vào Tí Hộ Sở đi xem một chút.

Thịt không nhiều lắm, nhưng đều ăn rất no, rượu cũng không nhiều lắm, nhưng uống tận hứng.

Rạng sáng ngày thứ hai, Hàn Sâm đã bị một tiếng huyên náo đánh thức, rời giường đến ngoài phòng xem xét, lại nhìn thấy trong sân không chỉ có Khúc Lan Khê và Sở Minh, còn có một người mặc áo giáp kỵ sĩ, ngồi trên lưng một con Kiếm Xỉ Hổ.

Người kia có một đôi mắt đen, nhìn đã biết không phải là nhân loại, hẳn là một Dị Linh không thể nghi ngờ.

Ngoại trừ người kia, còn có hơn mười dị sinh vật đều ở bên ngoài sân, lúc này đều nhìn chằm chằm vào Khúc Lan Khê cùng Sở Minh đứng trong sân.

Dị Linh kia nhìn Long Huyết Cổ Thụ, lạnh nhạt nói:

- Hai người tiếp tục chăm sóc Long Huyết Cổ Thụ, tương lai có thể kết quả nhất định không thể thiếu chỗ tốt của hai người, nếu như cây này chết đi, cũng sẽ không tha cho hai người.

- Vâng, Thanh Minh đại nhân.

Sắc mặt Khúc Lan Khê và Sở Minh đều khó coi, tuy nhiên cũng chỉ có thể cúi đầu xác nhận, không dám phản bác lời nói của Dị Linh kia.

- Hóa ra y chính là kỵ sĩ Thanh Minh.

Hàn Sâm nhìn theo Dị Linh kia rời đi, cũng không có quá nhiều phẫn nộ.

Một Dị Linh cấp kỵ sĩ mà thôi, muốn có thực lực vượt qua y cũng không khó khăn, Long Huyết Cổ Thụ khi nào thành thục đều nằm trong lòng bàn tay Hàn Sâm, tự nhiên không thể thật sự để cho y đoạt đi.

- Thật là xui xẻo, thế mà vẫn bị kỵ sĩ Thanh Minh biết Long Huyết Cổ Thụ, chúng ta đều khổ rồi, nếu chẳng may Long Huyết Cổ Thụ xảy ra vấn đề gì, chúng ta cũng sẽ không may.

Sở Minh vẻ mặt đau khổ nói.

Khúc Lan Khê cũng thở dài một tiếng, tuy cô đã sớm nghĩ đến, chuyện tình Long Huyết Cổ Thụ chỉ sợ không dễ dàng giấu diếm được kỵ sĩ Thanh Minh, nhưng không ngờ nhanh như vậy đã bị phát hiện rồi.

- Dù sao Long Huyết Cổ Thụ còn cần hơn mười năm mới có thể kết quả, hai người cũng không cần phát sầu nữa, tôi đi nấu lại nội canh Thiềm Thừ, đến ăn chút đi.

Hàn Sâm bưng nồi đi ra.

- Lúc này nào còn có tâm tư ăn cái gì, chỉ tức giận cũng no rồi, tôi không ăn, đi vườn trái cây trước.

Sở Minh khoát khoát tay lập tức rời khỏi sân nhỏ.

- Khúc Khê Tỷ, chị ăn chút đi.

Hàn Sâm muốn múc một bát cho Khúc Lan Khê.

- Cậu mới tới không bao lâu, còn chưa đạt được gen đúng không? Trụ cột gen của tôi đã đầy, thịt này cậu tự ăn đi, được chút gen, sau này đi làm việc cũng dễ hơn chút ít.

Khúc Lan Khê đẩy chén thịt tới trước mặt Hàn Sâm.

Chương 896: Trái Cây Đồng Tiền

Hàn Sâm vừa định giải thích, nhưng Khúc Lan Khê đã quay người bước ra ngoài sân nhỏ, đuổi theo Sở Minh cùng đi tới vườn trái cây.

Hàn Sâm chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, lại tự mình múc thêm một chén thịt nữa bắt đầu ăn.

"Ăn thịt Kim Tiễn Thiềm Thừ, thu được 1 điểm gen nguyên thủy."

Ăn xong một nồi canh thịt, tổng cộng giúp Hàn Sâm tăng được 3 điểm gen nguyên thủy, Hàn Sâm cũng ăn no rồi.

- Được rồi, cứ để ở chỗ này đi, để buổi trưa bọn họ trở về rồi ăn.

Hàn Sâm đậy nắp nồi lại, sau đó lại đi tới ngoài bờ sông Ngọc Lân.

Hắn muốn xem thủy đằng và ba trái cây kia phát triển đến đâu rồi, hắn nhỏ một giọt nước xuống, có thể giúp khí tức sinh mệnh của thủy đằng kia gia tăng thêm hai ba tháng, không biết có thể giúp trái cây thành thục hay không.

Khi đến chỗ thủy đằng, chỉ thấy ba quả đồng tiền trên cây thủy đằng kia đã lớn cỡ trứng gà, tản ra mùi thơm lạ lùng, cả ba quả đều giống như được đúc bằng đồng.

Cuống trái cây nối với thủy đằng đã hơi khô héo, có vẻ hẳn là đã thành thục, Hàn Sâm đưa tay hái một quả xuống.

Cầm trong tay cũng khá nặng, thật sự rất giống như được đúc thành từ đồng thau, nếu muốn ăn chỉ sợ không ăn nổi, cũng không biết rốt cuộc có chỗ lợi gì.

Hàn Sâm nhìn một lúc, cũng nhìn không ra trái cây đồng tiền này có thể làm gì.

Nhưng khẳng định là đồ tốt không sai, thủy đằng này và cây Mặc Ngọc Kiếm đều là thực vật gen cấp nguyên thủy, trái cây kết ra nhất định sẽ có tác dụng.

Hàn Sâm hái xuống cả ba quả đồng tiền, tạm thời không biết tác dụng, trước hết cứ nhét vào trong túi áo, chờ sau này sẽ chậm rãi nghiên cứu.

Hàn Sâm vốn còn muốn hấp thu khí tức sinh mệnh của thủy đằng, nhưng ai ngờ sau khi hái xuống ba quả kia, thủy đằng lại lập tức héo rũ.

Hàn Sâm cũng không phải người có lòng tham không đáy, đã thu hoạch được ba quả này, cũng không cần quá tham lam, hắn bèn quay người đi tới Thanh Minh Tí Hộ Sở.

Khoảng cách từ vườn trái cây tới Thanh Minh Tí Hộ Sở khoảng hơn mười dặm đường, trên đường Hàn Sâm đi tới, thấy được không ít dị sinh vật, nhưng chúng đều có chủ nhân, không có chủ nhân phân phó sẽ không công kích người bên ngoài.

Một lâu đài màu xanh xuất hiện trong tầm mắt Hàn Sâm, Hàn Sâm đi vào trong đó, nhìn qua phần lớn đều là dị sinh vật, ngẫu nhiên có thể thấy một hai Dị Linh đi qua, nhìn khí tức sinh mệnh của bọn họ, có lẽ chỉ là Dị Linh cấp phục vụ.

Khác với Tí Hộ Sở nhân loại, ở đây không nhiều cửa hàng như vậy, chỉ có một phiên chợ dùng để trao đổi vật phẩm, rất nhiều dị sinh vật ngồi xổm trên chợ, trước mặt bày biện rất nhiều thứ.

Hàn Sâm nhìn cảnh này thấy rất mới lạ, trước kia thật sự rất khó tưởng tượng, dị sinh vật lại giống như người biết giao dịch.

Ở đây trên cơ bản đều là dị sinh vật, ngay cả một Dị Linh cũng không nhìn thấy, nhưng sau lưng đám dị sinh vật này khẳng định đều có chủ nhân là Dị Linh.

Hàn Sâm rất hứng thú với những vật này, vừa đi vừa nhìn phiên chợ kia, trong đó phần lớn đều là một số hạt giống gen và trái cây gen, còn có một số máu thịt của dị sinh vật.

Hàn Sâm nhìn thấy một cự thú còn cao hơn gấp đôi một con voi đứng ở nơi đó, trước mặt không bày hàng hóa gì. Một con dị sinh vật khác cầm hạt giống gen đi qua bày ở trước mặt nó, cự thú lại khẽ rạch thân thể của mình, để máu của nó chảy đầy một thùng, sau đó đổi về hạt giống gen.

- Đúng là được mở rộng tầm mắt rồi, dị sinh vật còn có thể đi bán máu.

Hàn Sâm âm thầm cảm thán.

Hàn Sâm đi tới phía trước, đột nhiên cảm giác có thứ gì đó đang kéo hắn, xoay người nhìn lại, một hầu tử có lông toàn thân đỏ ngầu, đang dùng tay kéo hắn.

- Làm gì?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Xèo. . .xèo!

Hầu tử lông đỏ kêu hai tiếng, dùng móng vuốt chỉ chỉ túi Hàn Sâm, rồi lại chỉ chỉ tới những vật kia trước mặt mình.

- Mày muốn đổi cái này?

Trong túi áo Hàn Sâm chứa ba quả đồng tiền, hắn lấy ra một quả hỏi hầu tử lông đỏ kia.

Hầu tử lông đỏ lập tức liên tục gật đầu, móng vuốt cầm lấy một vật đưa đến trước mặt Hàn Sâm, một móng vuốt khác muốn lấy trái cây đồng tiền trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại rụt tay lại, lắc đầu nói ra:

- Muốn dùng cái kia đổi thì không được.

Hầu tử lông đỏ vội vàng vứt thứ đó đi, lại lấy một vật đưa đến trước mặt Hàn Sâm, chỉ vào đồ vật bên trong móng vuốt rồi kêu lên:

- Xèo. . .xèo!

- Cái này cũng không được.

Hàn Sâm không biết trái cây đồng tiền có tác dụng gì, nhưng chỉ nhìn khí tức sinh mệnh, một hai thứ của hầu tử lông đỏ kia không thể đổi lấy trái cây đồng tiền kia.

Hầu tử lông đỏ lại đưa tới hai thứ khác tới trước hắn, Hàn Sâm đều lắc đầu, cuối cùng Hàn Sâm dứt khoát ngồi xổm xuống, nhìn những vật bày trước mặt hầu tử lông đỏ kia.

Hầu tử lông đỏ lập tức an tĩnh lại, cũng ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn Hàn Sâm chọn lựa những vật kia, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào trái cây đồng tiền trong tay Hàn Sâm, khóe miệng đã sắp nhỏ ra nước miếng rồi.

Sở dĩ Hàn Sâm ngồi xổm xuống để chọn, đó là bởi vì hắn dùng Động Huyền Khí đảo qua mấy thứ trước mặt hầu tử lông đỏ, phát hiện bên trong đống đồ, có một luồng khí tức sinh mệnh phi thường đặc biệt, có vẻ không giống đồ bình thường.

Lật qua lật lại vài cái, Hàn Sâm nhặt ra một hạt giống gen từ bên trong, thứ này giống như hạt gạo đen thùi lùi không chút thu hút, hơn nữa bên trên nhiều nếp gấp, nhìn có vẻ đã khô héo.

Khí tức sinh mệnh trong hạt giống gen này không kém trái cây đồng tiền, hơn nữa rõ ràng là nó đã khô rồi, như vậy mà vẫn có khí tức sinh mệnh như thế, nếu như là ở trạng thái bình thường, nói không chừng đây lại là một hạt giống gen biến dị cũng không chừng.

Hàn Sâm cầm trong tay quan sát một lát, lại cầm lên mấy quả khác, đặt chung một chỗ với hạt giống gen kia, nói với hầu tử lông đỏ kia:

- Một quả đổi lấy những vật này của mày nha?

Trên tay Hàn Sâm có giọt nước sinh cơ, hắn muốn trồng một số thực vật gen cao cấp, nhưng Thanh Minh Tí Hộ Sở dù sao chỉ là Tí Hộ Sở cấp kỵ sĩ, hắn ở đây quan sát lâu như vậy, cũng không tìm thấy một hạt giống gen biến dị nào, đúng lúc này lại gặp được một hạt.

Hầu tử hầu đỏ không chút do dự, trực tiếp đưa hạt giống gen và trái cây cho Hàn Sâm, sau đó lập tức lấy quả đồng tiền trong tay Hàn Sâm, trực tiếp bỏ vào trong miệng nhai nuốt.

Sau khi quả kia bị nhai nát, lập tức có một chất lỏng thơm ngát chảy ra, hầu tử lông đỏ lập tức nuốt chất lỏng xuống, sau đó phun ra chất xơ.

Sau khi Hàn Sâm xem xong, thu hồi lấy hạt giống và trái cây rồi quay người chuẩn bị rời đi, hầu tử lông đỏ kia lại kéo hắn lại, vừa chỉ chỉ túi của hắn, sau đó lại chỉ chỉ đồ đạc trên đất.

- Không đổi.

Hàn Sâm nói một câu lập tức xoay người rời đi, mấy thứ của hầu tử không còn thứ gì có thể hấp dẫn hắn.

Thế nhưng hầu tử lông đỏ vô cùng gấp gáp, thò tay móc vào trong túi áo của Hàn Sâm, muốn đoạt lấy hai quả đồng tiền trong túi áo hắn.

Chương 897: Gen Dị Linh

Vẻ mặt Hàn Sâm không chút thay đổi, ngón giữa tay phải và ngón cái khẽ bóp, vận chuyển Động Huyền Kinh trong cơ thể, lập tức trong hai ngón tay hóa ra một miếng kim tệ, bắn tới hầu tử lông đỏ kia..

BA~ !

Kim tệ trực tiếp dán trên ót hầu tử lông đỏ, chỉ thấy thân thể hầu tử lông đỏ trầm xuống, lập tức bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, hai tay phải đỡ lấy thân thể mới không có bị ép nằm rạp trên mặt đất.

Hầu tử lông đỏ muốn kêu lên nhưng miệng vừa mới mở ra, Hàn Sâm đã đánh ra một mai kim tệ trực tiếp bắn tới miệng của nó, lập tức bịt lại miệng của hầu tử lông đỏ kia, đầu của hầu tử lông đỏ trầm xuống, trực tiếp cắm mặt xuống đất, nhìn rất giống như đang dập đầu.

Hàn Sâm liếc nhìn nó, rồi cũng không để ý tới nữa, quay người đi về một phía khác.

Hàn Sâm mô phỏng lực lượng kim tệ của Kim Tiễn Thiềm Thừ, tuy Hàn Sâm mới chỉ mở ra đạo khóa gen thứ nhất, không thể mô phỏng hoàn mỹ, kém hơn Kim Tiễn Thiềm Thừ rất nhiều, nhưng dùng để trấn áp con hầu tử lông đỏ kia cũng đủ rồi, uy lực còn cường đại hơn cả Đại Lôi Âm Quyền.

Không đánh mà thắng giải quyết xong con hầu tử lông đỏ kia, Hàn Sâm đi tới một chỗ chợ khác, muốn nhìn thử xem còn có thể tìm được vật hữu dụng gì khác hay không.

Mới vừa đi không được bao xa, đã thấy một Dị Linh ngăn cản bước đi của Hàn Sâm.

- Chẳng lẽ là chủ nhân của con khỉ kia đến tìm phiền toái?

Hàn Sâm nhíu mày nhìn về phía Dị Linh kia, trong lòng có đề phòng.

Dị Linh là một người đàn ông, hai tai lại giống như vây cá, trên ót có một mắt màu đỏ.

- Xưng hô với cậu như thế nào?

Nằm ngoài dự liệu của Hàn Sâm, Dị Linh kia vô cùng khách khí thi lễ một cái.

- Tôi là Tam Mộc, anh có chuyện gì không?

Hàn Sâm hỏi.

- Vừa rồi thấy cậu giáo huấn hầu tử lông đỏ kia có sử dụng lực lượng, có vẻ là một loại năng lực trấn áp, tôi có một chuyện muốn nhờ, hi vọng cậu có thể sử dụng lực lượng này giúp tôi một chuyện, tôi có thể dùng gen Dị Linh để làm thù lao, không biết ý cậu thế nào?

Dị Linh rất khách khí nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm vốn cho rằng Dị Linh này tới tìm phiền toái, không ngờ lại là có chuyện như vậy, đúng là có chút ngoài ý muốn.

- Không biết tôi có thể giúp được gì?

Hàn Sâm hỏi.

- Tôi muốn thuần phục một con Tật Phong Lang, nhưng con Tật Phong Lang kia quá dữ dằn, vẫn luôn không chịu thần phục, tôi hi vọng cậu có thể trấn áp nó một chút, để tôi có thể dễ dàng thuần phục nó.

Dị Linh nói ra.

- Chuyện này cũng không có gì, nhưng anh là Dị Linh đẳng cấp gì, có thể trả bao nhiêu gen Dị Linh?

Hàn Sâm rất hứng thú hỏi.

- Tôi tên Ngọc Viêm, là một kỵ sĩ, có được gen Dị Linh hỏa hệ, tôi sẽ trả cho cậu mười điểm gen Dị Linh hỏa hệ.

Dị Linh nói ra.

- Được, nhưng phải nói rõ ràng trước, nếu như tự anh không thể thuần phục được con sinh vật kia, chuyện này sẽ không có quan hệ gì tới tôi, thù lao tôi vẫn sẽ cầm.

Hàn Sâm nói với Ngọc Viêm.

- Đương nhiên, tôi có thể trả gen Dị Linh cho cậu trước.

Ngọc Viêm nói xong đã chỉ tay một cái, một ngọn lửa màu vàng bốc lên trong lòng bàn tay của y, bị Ngọc Viêm bắn ra, bay đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm đưa tay nhận lấy, một đoàn kim sắc hỏa diễm lập tức rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, hóa thành một dòng nước ấm tràn vào tứ chi bách hài.

“Gen kỵ sĩ hỏa hệ +1.”

Ngọc Viêm liên tục cho Hàn Sâm mười điểm hỏa gen, Hàn Sâm thu toàn bộ vào.

Những hỏa gen kia không thể giúp Hàn Sâm biến thành cường đại, nhưng sức chống cự hỏa hệ sau này của Hàn Sâm sẽ mạnh hơn người bình thường, hơn nữa khi hắn sử dụng sức mạnh hệ hỏa hệ, hiệu suất cũng sẽ rất cao.

Đối với người bình thường mà nói, nếu như không tu luyện lực lượng hỏa hệ thuộc tính, hỏa gen cũng không có tác dụng quá lớn, nhưng Hàn Sâm có thể mô phỏng đủ loại lực lượng thuộc tính, gen Dị Linh cũng sẽ không ngại nhiều.

Thanh toán xong gen Dị Linh, Ngọc Viêm mang theo Hàn Sâm rời khỏi phiên chợ, đi tới một tòa trang viên gần Thanh Minh Tí Hộ Sở, quy mô của trang viên này cũng không nhỏ, khắp nơi đều là sinh vật đang đi lại, không thiếu sinh vật nguyên thủy, có vẻ Ngọc Viêm này hẳn là một Dị Linh có chút thân phận.

Ở trong một lồng sắt, Hàn Sâm thấy được Tật Phong Lang mà Ngọc Viêm nói, có chút giống như sói, toàn thân màu xanh, trên người thỉnh thoảng bắn ra từng đạo đao phong đánh loạn vào lồng sắt kia.

Hàn Sâm đánh ra một miếng kim tệ lên trên người của Tật Phong Lang, Tật Phong Lang bị nhốt trong lồng không trốn tránh được, trực tiếp bị kim tệ dán trên người, thân hình nó lập tức trầm xuống, nhưng nó cũng không bị đè sấp xuống, ngược lại còn ngừng không gào thét với Hàn Sâm, muốn từ trong lồng lao ra đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm liên tục đánh tới bảy miếng kim tệ, mới làm cho thân thể con Tật Phong Lang kia trở nên nặng nề, muốn hành động cũng gian nan, cũng khó có thể nóng nảy như vậy.

- Quả nhiên dùng đạo khóa gen thứ nhất Động Huyền Kinh mô phỏng lực lượng kim tệ, hiệu quả kém hơn lực lượng kim tệ chân chính rất nhiều, nếu như là kim tệ của con Thiềm Thừ kia, trấn áp một con sinh vật nguyên thủy như vậy, chỉ sợ chỉ cần hai miếng kim tệ là có thể đạt tới hiệu quả hiện giờ, xem ra mình vẫn phải tranh thủ mở ra vài đạo khóa gen mới được.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Ngọc Viêm rất vui, mở lồng sắt ra, muốn đi tới lưu lại ấn ký của mình trên trán Tật Phong Lang kia.

Thế nhưng mặc dù bị trấn áp, con Tật Phong Lang kia vẫn không chịu khuất phục, không chịu tiếp nhận lạc ấn của Ngọc Viêm.

Trong tay Ngọc Viêm cầm theo một cái roi, phất tay một cái, trên roi lập tức bốc lên ngọn lửa cháy hừng hực, một roi quất vào trên người của Tật Phong Lang, lập tức để lại trên người nó một vết roi cháy đen.

Không đánh được vài cái, Tật Phong Lang đã bị đánh tới mức da tróc thịt bong, trên người bị cây roi đánh tới cháy đen nhìn thấy mà giật mình.

Thế nhưng tính tình Tật Phong Lang thật sự rất táo bạo, gắng gượng chịu đựng không ngã xuống, điên cuồng gào thét với Ngọc Viêm cùng Hàn Sâm, mặc dù không thể phản kháng, tuy nhiên lại không có dấu hiệu muốn phục tùng.

Ngọc Viêm cứ quất roi xuống, Tật Phong Lang lại không thể động đậy, đến khi toàn thân bị cháy đen, cuối cùng nó không chịu được ngã trên mặt đất, đã gần chết, mắt thấy đã không được, nhưng vẫn không chịu khuất phục, nằm trên mặt đất kêu gào lên với hai người.

Ngọc Viêm đánh đến mức mệt mỏi, lúc này cũng đã có chút tức giận:

- Con Tật Phong Lang này thật sự quá ngang tàng rồi, xem ra không có cơ hội thần phục nó, không hổ là dị sinh vật từ trong Kim Cức Tùng Lâm đi ra.

- Nó từ trong Kim Cức Tùng Lâm đi ra?

Hàn Sâm hơi kinh ngạc nhìn Tật Phong Lang.

- Đúng vậy, chúng tôi phát hiện nó ở biên giới Kim Cức Tùng Lâm, sinh vật nguyên thủy có thể mở ra bốn đạo khóa gen cũng không có mấy con, tôi hao tốn cái giá rất lớn, tử thương hơn mười con sinh vật nguyên thủy mới bắt sống nó trở về, tuy nhiên vẫn không thể thuần phục nó, xem ra là không có cơ hội gì, chỉ có thể giết lấy thịt, thực sự có chút đáng tiếc.

Ngọc Viêm nhìn Tật Phong Lang đã sắp không được, nhưng vẫn đang thấp giọng gào thét với bọn hăọ.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, nhìn Tật Phong Lang kia rồi hỏi:

- Không biết anh có định bán Tật Phong Lang này không?

- Nếu đã phục tùng không được, đương nhiên cũng có thể bán, nhưng phải xem cậu có thể ra giá bao nhiêu rồi.

Ngọc Viêm vừa cười vừa nói.

- Dùng cái này đổi thì thế nào?

Hàn Sâm lấy ra một quả đồng tiền.

Chương 898: Tật Phong Lang

- Đây là Đồng Kim Quả, thứ này sinh trưởng sâu trong Kim Cức Tùng Lâm, ở bên ngoài cũng rất khó gặp đến, cậu lấy từ đâu ra thế?

Ngọc Viêm có chút kinh ngạc nhìn trái cây trong tay Hàn Sâm.

- Tôi hái được trên một cây dại mọc ở bên sông Ngọc Lân. Hàn Sâm nói .

- Vậy thì số cậu đúng là quá tốt rồi, nhất định là hạt giống Đồng Kim Quả từ sông Ngọc Lân trôi ra, không biết bị thứ gì ảnh hưởng, vậy mà có thể mọc rể nảy mầm rồi kết quả.

Ngọc Viêm gật đầu nói.

- Dùng thứ này đổi Tật Phong Lang có được không?

Hàn Sâm hỏi lần nữa.

- Cũng được, nếu tôi có thể thuần phục được nó, đương nhiên không phải một gốc cây Đồng Kim Quả là có thể đổi, nhưng hiện tại đã không thuần phục được, bán thịt nó lại không bán được một Đồng Kim Quả, giá này cũng coi như khá công bình, cậu mang nó đi đi.

Ngọc Viêm rất sảng khoái đồng ý, cầm Đồng Kim Quả rồi để Hàn Sâm mang Tật Phong Lang đi.

Hàn Sâm giải trừ trấn áp của lực lượng kim tệ đối với Tật Phong Lang, tổn thương của nó đã rất nặng, không có kim tệ trấn áp cũng không thể động đậy rồi, bị Hàn Sâm dùng Kim Mao Hống kéo về nhà gỗ.

Hàn Sâm định thử xem có thể thuần phục Tật Phong Lang hay không, nếu tiểu tử này từ trong Kim Cức Tùng Lâm đi ra, như vậy nó nhất định rất quen thuộc Kim Cức Tùng Lâm, biết rõ làm sao có thể đi qua nơi có nguy hiểm.

Nếu như có thể thuần phục được nó, đi theo nó tiến rừng trong Kim Cức Tùng Lâm sẽ an toàn hơn rất nhiều, nếu không hắn sẽ không có chỗ săn bắn, thực lực tiến triển quá chậm chạp.

Giữa trưa Khúc Lan Khê và Sở Minh trở lại chưa thấy Hàn Sâm, khi chuẩn bị nấu cơm lại thấy được trong nồi còn có rất nhiều thịt và canh.

- Xem ra là Tam Mộc để lại cho chúng ta lưu, vậy thì chớ khách khí.

Sở Minh nấu lại nồi canh thịt kia, sau đó múc ra hai chén, bưng cho Khúc Lan Khê một chén, mình cũng uống một chén.

- Gen cơ sở chúng ta đều đã đầy, ăn thứ này cũng hoàn toàn lãng phí, vẫn nên để lại cho Tam Mộc đi.

Khúc Lan Khê nói ra.

- Một nồi thịt mà thôi, sau này chúng ta có thịt ăn lại nhớ tới hắn là được.

Sở Minh đã gắp một miếng thịt nhét vào trong miệng, lập tức nha nuốt.

Tuy bộ dáng Kim Tiễn Thiềm Thừ xấu, nhưng sau khi lột da đi, thịt bên trong còn ngon hơn thịt ếch xanh nhiều, ăn vào vô cùng mỹ vị.

Thế nhưng vừa chỉ ăn một ngụm, Sở Minh đã ngẩn người, giật mình nhìn chén canh thịt cả kinh kêu lên:

- Có quỷ rồi. . . thịt này không đúng. . .

- Thịt này làm sao vậy?

Khúc Lan Khê nghi ngờ hỏi.

- Chuyện này. . . chuyện này. . . đây là thịt cấp nguyên thủy. . . tôi mới chỉ ăn một miếng, đã gia tăng được một điểm gen nguyên thủy. . .

Sở Minh chỉ vào bát thịt kêu lên.

- Không thể nào?

Khúc Lan Khê không thể tin được, cho rằng Sở Minh đang chọc ghẹo mình, nhưng khi cô nếm thử một miếng, cũng lập tức ngẩn người.

-Không lừa chị chứ, thật sự là thịt sinh vật nguyên thủy, tiểu tử Tam Mộc kia vậy mà có thể săn giết một con sinh vật cấp nguyên thủy, sao lại có thể như thế nhỉ?

Sở Minh có chút không dám tin tưởng, liền uống vài ngụm canh, lại ăn thêm chút ít thịt, quả nhiên lại tăng lên một điểm gen nguyên thủy.

Một chén thịt và canh đều bị hắn ăn xong, y cũng giống như Hàn Sâm, cũng tăng lên ba điểm gen nguyên thủy.

Khúc Lan Khê cũng nghi ngờ, Hàn Sâm lại có thể giết sinh vật nguyên thủy, chuyện này thực sự quá ly kỳ.

- Đợi hắn trở về nhất định phải hỏi tiểu tử kia một chút, rốt cuộc là hắn bắt được Kim Tiễn Thiềm Thừ này từ đâu, nói không chừng chúng ta còn có thể bắt thêm mấy con trở về. . .

Sở Minh hưng phấn nói.

Hai người một mực đợi đến xế chiều, mới nhìn thấy Hàn Sâm cưỡi Miêu Quân trở về, Kim Mao Hống lại chở đi Tật Phong Lang bị trọng thương theo ở phía sau.

- Tam Mộc, con Kim Tiễn Thiềm Thừ kia là từ đâu. . . CMN. . . Tật Phong Lang. . .

Sở Minh còn chưa nói xong, đã thấy Kim Mao Hống đi đằng sau chở Tật Phong Lang, lập tức kinh ngạc há to miệng.

- Tật Phong Lang?

Khúc Lan Khê cũng cả kinh, vội vàng nhìn tới sau lưng Hàn Sâm, thấy Tật Phong Lang trên lưng Kim Mao Hống cũng lập tức ngây dại.

Lúc trước Ngọc Viêm bắt sống Tật Phong Lang trở về, y đã hung hăng khoe khoang một hồi, sinh vật nguyên thủy mở ra bốn đạo khóa gen, đây chính là tồn tại phi thường hiếm thấy, Thanh Minh Tí Hộ Sở có thể nói là không người nào không biết không người nào không hiểu.

Chỉ là từ đó về sau, cũng không ai thấy qua con Tật Phong Lang này, tất cả mọi người đều biết rõ, nhất định là Ngọc Viêm không thể thuần phục Tật Phong Lang, nếu không y đã sớm mang ra khoe.

- Tam Mộc. . . Tật Phong Lang này cậu lấy ở đâu ra thế. . . đúng rồi. . . cậu săn giết con Kim Tiễn Thiềm Thừ kia từ nơi nào?

Trong khoảng thời gian ngắn Sở Minh có chút nói năng lộn xộn, trong lòng của y có quá nhiều nghi hoặc.

- Lần trước không phải đã nói cho hai người rồi sao? Kim Tiễn Thiềm Thừ là săn giết ở bờ sông Ngọc Lân, Tật Phong Lang này chỉ dùng một Đồng Kim Quả đổi lấy từ chỗ kỵ sĩ Ngọc Viêm.

Hàn Sâm từ trên lưng Miêu Quân nhảy xuống, đi qua tháo Tật Phong Lang trên lưng Kim Mao Hống xuống dưới, đặt ở trong sân.

Tật Phong Lang đã hấp hối, ngay cả kêu rên cũng không phát ra được, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng hung ác nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, cũng không bởi vì sinh mạng suy yếu mà lộ ra nửa phần yếu ớt.

- Đợi một chút. . . Đồng Kim Quả là chuyện gì? Còn nữa, làm sao cậu có thể giết Kim Tiễn Thiềm Thừ cấp nguyên thủy?

Sở Minh càng thêm nghi hoặc.

- Là như vậy, tôi gặp cái con Kim Tiễn Thiềm Thừ kia bị thương, bên cạnh nó vừa vặn có một gốc thủy đằng kỳ quái, ở trên cây còn kết được ba quả. . .

Hàn Sâm kể lại chuyện này một lần, phần lớn đều là nói thật, chỉ là nói Kim Tiễn Thiềm Thừ thành nó vốn bị trọng thương.

- CMN, vận may của cậu đúng là tốt đến nghịch thiên, nhưng cậu thật ngốc, sao lại lấy Đồng Kim Quả đi đổi lấy hạt giống với Tật Phong Lang này? Đồng Kim Quả rất có tác dụng để dị sinh vật tiến hóa, còn đáng giá hơn cả hạt giống gen đồng cấp, Tật Phong Lang tuy cũng đáng tiền, nhưng có thể thuần phục mới đáng giá, chẳng qua chỉ mua thịt, một Đồng Kim Quả có thể đổi lấy thịt hai con cấp nguyên thủy. . .

Vẻ mặt Sở Minh hận sắt không thể thành thép, ánh mắt nhìn Hàn Sâm giống như đang nhìn một đứa con phá của.

- Tôi muốn thử xem có thể thuần phục con Tật Phong Lang này hay không.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Làm sao có thể, chúng ta là nhân loại, sẽ rất khó làm cho dị sinh vật thần phục, Tật Phong Lang này ngay cả kỵ sĩ Ngọc Viêm cũng không thuần phục được, huống chi là chúng ta.

Sở Minh lắc đầu nói.

- Cũng chưa chắc là không có khả năng, thử một chút mới biết được.

Hàn Sâm mỉm cười nói.

Hắn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã nuôi không ít dị sinh vật, cũng không cảm thấy nhân loại thuần phục dị sinh vật sẽ rất khó khăn.

Khúc Lan Khê nghe hai người nói chuyện, cũng không nói gì thêm, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm, cô vốn cảm thấy Tam Mộc có chút không tầm thường, thật không ngờ Hàn Sâm lại làm một chuyện lại khiến cô càng thêm giật mình.

Săn giết Kim Tiễn Thiềm Thừ, hái được Đồng Kim Quả, nếu như nói đây chỉ là vận khí, Khúc Lan Khê sẽ không chịu tin tưởng.

Hơn nữa Long Huyết Cổ Thụ kia cũng là từ sau khi Hàn Sâm đến mới khôi phục lại sinh cơ đấy.

Ánh mắt Khúc Lan Khê nhìn Hàn Sâm càng ngày càng phức tạp, chỉ là Hàn Sâm đã không chịu nói, cô cũng không tiện hỏi cái gì.

Tuy thời gian chung đụng không lâu, nhưng Khúc Lan Khê có thể cảm giác được, Hàn Sâm không phải là một người xấu, nhưng biểu hiện của Hàn Sâm lại cũng có chút nằm ngoài dự liệu của cô, khiến cho cô cảm thấy khiếp sợ.

- Trong Liên Minh có đại gia tộc họ Hàn sao?

Khúc Lan Khê nhíu mày suy tư.

Chương 899: Huyết Tùng

Khi Hàn Sâm vừa tới sợ gặp chuyện không may, nên chỉ nói tên hắn là Tam Mộc, nhưng sống chung bấy lâu rồi, hắn cũng hiểu rõ tình huống của bên này, biết rõ cho dù có báo tên thật là Hàn Sâm cũng không còn người biết hắn, nên hắn cũng không có để ý nhiều như vậy, có một lần khi nói chuyện trời đất đã nói mình họ Hàn.

Đáng tiếc Khúc Lan Khê và Sở Minh bị vây ở chỗ này quá lâu, chưa từng nghe nói qua tên Hàn Sâm, cho dù có nói rõ, bọn họ cũng chưa nghe nói,

còn tưởng rằng Hàn Sâm báo một họ giả để lừa bọn họ.

Khúc Lan Khê suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra được, ở Liên Minh có Hàn gia nào, có thể bồi dưỡng ra được nhân vật lợi hại như thế.

Nhưng Khúc Lan Khê cũng không có quá để ý chuyện này, họ gì cũng được, chỉ cần biết rằng con người hắn đáng để kết giao là đủ rồi.

- Tam Mộc, cậu thật sự muốn thuần phục Tật Phong Lang này à?

Sở Minh nhìn Hàn Sâm ngồi xổm ở bên cạnh Tật Phong Lang, cảm thấy Hàn Sâm thật sự có chút suy nghĩ hão huyền, vậy mà còn muốn thuần phục Tật Phong Lang.

- Nó là sinh vật từ trong Kim Cức Tùng Lâm chạy ra, nếu như có thể phục tùng nó, chúng ta có thể đi theo nó tiến vào Kim Cức Tùng Lâm để săn bắn, không cần phải lo lắng đi nhầm vào mấy nơi đầy nguy hiểm, kiểu gì cũng phải thử một lần.

Hàn Sâm gật đầu nói.

- Nói thế cũng không sai, nhưng nhân loại muốn thuần phục dị sinh vật vốn khó hơn Dị Linh trăm lần nghìn lần, con dị sinh vật này ngay cả kỵ sĩ Ngọc Viêm cũng không thuần phục được, làm sao cậu có thể thu phục nó chứ?

Sở Minh hỏi.

- Thử một chút xem sao, cũng không có biện pháp khác tốt hơn.

Hàn Sâm ngồi xổm bên cạnh Tật Phong Lang, duỗi tay sờ đầu nó, nhưng Tật Phong Lang lại há to miệng, muốn cắn Hàn Sâm.

Chỉ có điều thương tích nó quá nặng, muốn nâng lên đầu cũng đã khó, tự nhiên không cắn được Hàn Sâm, chỉ có thể gầm nhẹ cảnh cáo thôi.

Hàn Sâm cũng không để ý đến nó, cứ vuốt ve đầu của nó, một lúc lâu sau trên tay hắn mới nổi lên thánh quang, dùng thánh quang trị liệu vết thương trên người nó.

Khúc Lan Khê và Sở Minh đều ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm sử dụng lực lượng trị liệu, nhân loại có thể sử dụng loại lực lượng này tương đối ít, hơn nữa phần lớn là phái nữ chọn tu luyện loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này, Hàn Sâm là một đại nam nhân lại cũng tu luyện lực lượng trị liệu, đúng là tương đối ít thấy.

Nhưng bởi vì Hàn Sâm chỉ dùng đạo khóa gen thứ nhất mở ra để mô phỏng lực lượng của Thánh Tê, ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở có vẻ hơi không có tác dụng gì lớn, trị liệu cho sinh vật nguyên thủy như Tật Phong Lang này, hiệu quả đều kém hơn trước kia rất nhiều.

Cũng may hiệu quả vẫn tạm được, chỉ khoảng mười mấy phút, vết thương trên người Tật Phong Lang đã tốt hơn một chút.

Tật Phong Lang vừa khôi phục được một chút khí lực, lập tức nghiêng đầu há miệng muốn cắn tay của Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm sớm đã có phòng bị, tránh được Tật Phong Lang, một miếng kim tệ lập tức đập lên gáy của nó, ép đầu nó xuống mặt đất.

Con Tật Phong Lang này thật sự rất hung ác, căn bản không hề cảm kích Hàn Sâm đã trị liệu cho nó, nó há miệng phun ra một đạo phong nhận tới Hàn Sâm, lướt qua cổ Hàn Sâm.

Chỉ là lúc này thương thế của nó quá nặng, lại bị kim tệ trấn áp, lực lượng cực kì nhỏ, Hàn Sâm khẽ phất tay đã đánh nát đao phong đó.

Tiếp tục đánh ra kim tệ trấn áp toàn thân nó, để nó không có khí lực phun ra đao phong, Hàn Sâm vừa trị liệu thương thế của nó, vừa đánh ra kim tệ trấn áp, khiến nó không có năng lực cắn loạn.

Trị liệu hơn một giờ, Hàn Sâm đã hơi mệt, tổn thương trên người Tật Phong Lang cũng tốt hơn, trên người nó đã bị hai ba mươi miếng kim tệ trấn áp, căn bản không thể động đậy.

Liên tiếp vài ngày, Hàn Sâm vừa trị liệu thương thế cho nó, vừa tìm cách thân cận với nó, nhưng Tật Phong Lang thật sự rất nóng nảy, chỉ luôn nhìn Hàn Sâm rồi gầm gừ, nếu như không phải nó bị trấn áp không thể động đậy, nó nhất định đã sớm nhào lên cắn chết Hàn Sâm.

Hàn Sâm biết rõ việc này gấp không được, mỗi ngày sẽ tới bên nó một lúc như vậy, hắn cũng không vội.

Ở một chỗ bí mật bên bờ sông Ngọc Lân, Hàn Sâm gieo xuống hạt giống biến dị khô héo, nhỏ một giọt nước, đợi ngày hôm sau lại đi xem phát hiện nó đã biến thành mầm non.

Hàn Sâm thử nhỏ nhiều giọt nước hơn, kết quả phát hiện một lần hạt giống này tối đa chỉ có thể hấp thu một năm phần giọt nước, có nhỏ nhiều hơn nữa nó cũng không thể sinh trưởng nhanh hơn.

Sau khi hạt giống này nảy mầm, trông giống như một cây Tiểu Tùng, nhưng nó mãi mà chưa trưởng thành, luôn chỉ cao khoảng 1 thước, toàn thân đỏ tươi như máu.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều cho nó một phần năm giọt nước, nó cũng không có cao thêm, chỉ là huyết sắc trên cây càng ngày càng đậm, cũng không biết đây rốt cuộc là giống gì.

Nhưng như vậy cũng tốt, nếu như nó mọc thành một đại thụ, cho dù là một nơi vắng vẻ như vậy, cũng rất dễ dàng bị người phát hiện.

Giống như Long Huyết Cổ Thụ, mặc dù trồng trong sân của nhà mình, vẫn bị người phát hiện. Một cây Tiểu Tùng nhỏ như vậy, sẽ rất khó bị người phát hiện, rất hợp với ý Hàn Sâm.

Nhưng Hàn Sâm lại bắt đầu hơi lúng túng rồi, thực vật gen biến dị ít nhất phải trên trăm năm mới có thể thành thục kết quả, hiện tại tất cả giọt nước mà hắn có cộng lại cũng chỉ tương đương với hai, ba mươi năm sinh cơ, không đủ để cây Tiểu Tùng này trực tiếp nở hoa kết trái.

Thực vật gen hoang dại trong vòng hơn mười dặm xung quanh đã bị Hàn Sâm hấp thu sạch sẻ, trừ phi lại đi xuống hạ du xa hơn, bằng không thì chỉ có thể đi tới thượng du gần Kim Cức Tùng Lâm để tìm thực vật gen.

- Chỉ cần không vào Kim Cức Tùng Lâm có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

Hàn Sâm do dự một chút, vẫn quyết định muốn đi thượng du tìm kiếm thực vật gen hoang dại.

Từ thượng du lại đi hơn mười dặm đường chính là Kim Cức Tùng Lâm, Hàn Sâm không dám vào Kim Cức Tùng Lâm, nhưng bên bờ sông hơn mười dặm này có rất nhiều thực vật gen hoang dại, Hàn Sâm vừa tìm được hơn ba mươi gốc, sau khi hấp thu cũng ngưng tụ ra giọt nước chứa gần hai mươi năm sinh cơ.

Hấp thu xong những thực vật gen này, muốn tìm thực vật gen cũng có chút khó khăn, cũng chỉ có thể đi tiếp hơn mười dặm đường, hơn nữa càng cách Kim Cức Tùng Lâm xa, thực vật gen có thể tìm được cũng càng ít đi.

- Xem ra vẫn phải sớm thuần phục được Tật Phong Lang, tiến vào trong Kim Cức Tùng Lâm săn bắn mới là chính đạo.

Hàn Sâm có chút buồn rầu.

Con Tật Phong Lang kia thật sự rất khó dây dưa, chính là một tiểu tử mềm không được cứng không xong, dù Hàn Sâm dùng phương pháp gì, nó đều kháng cự lại, căn bản không có dấu hiệu bị thuần phục.

- Phải làm gì mới có thể thuần phục nó nhỉ?

Hàn Sâm vừa nghĩ vừa đi về nhà gỗ, mới vừa đi tới bên cạnh Tật Phong Lang, Tật Phong Lang đã phun ra một đạo đao phong đánh tới hắn.

Hàn Sâm dùng một quyền đánh nát đao phong, mắt thấy kim tệ trên người Tật Phong Lang đã có mấy miếng rách rồi, khiến Tật Phong Lang có thể hơi chuyển động, hắn lại lập tức bổ sung mấy viên.

- Trước kia nghe nói có người cùng ăn cùng ngủ với dị sinh vật, lại để cho dị sinh vật cho rằng y là đồng loại, chẳng lẽ mình cũng phải dùng phương pháp này sao?

Nhìn xem bộ dáng hung hãn kia của Tật Phong Lang, dám nhe răng nhếch miệng nhìn hắn không ngừng gầm gừ, Hàn Sâm lập tức buông tha ý nghĩ này.

Nhưng nghĩ đến chuyện này, hai mắt Hàn Sâm lại sáng lên, nghĩ tới một biện pháp, nhìn Tật Phong Lang rồi tự lẩm bẩm:

- Có lẽ dùng cái kia sẽ có hiệu quả đây.

Chương 900: Tật Phong Lang Thuần Phục

Biện pháp mà Hàn Sâm nghĩ đến rất đơn giản, trước kia người ta vẫn dùng, chính là bắt chước hành vi của dị sinh vật, sau đó trong thời gian dài lây dính mùi của đối phương, sẽ làm cho đối phương tưởng lầm là đồng loại.

Loại phương pháp này đối với Tật Phong Lang hung hãn hiển nhiên là không quá thích hợp, nhưng mà muốn để cho nó tưởng lầm là đồng loại, cũng không nhất thiết là phải cùng ăn cùng ngủ, Hàn Sâm còn có một loại phương pháp đặc biệt.

Loại phương pháp này người khác không dùng được, chỉ có Hàn Sâm có thể dùng, hắn dùng Động Huyền Kinh mô phỏng khí tức lưu chuyển của Tật Phong Lang, khiến cho khí tức của mình trở nên giống như Tật Phong Lang, sau đó mới tới gần Tật Phong Lang, vậy mà thật sự có chút ít hiệu quả, địch ý của Tật Phong Lang đối với Hàn Sâm giảm đi rất nhiều.

Hàn Sâm lập tức vui mừng quá đỗi, tận lực mỗi ngày đều bảo trì khí tức như vậy để tiếp cận Tật Phong Lang, mặc dù Tật Phong Lang vẫn rất cảnh giác với hắn, nhưng mà lòng cảnh giác lại càng ngày càng giảm bớt.

Cũng chỉ là hơn một tháng, Tật Phong Lang đã không còn thù địch Hàn Sâm nữa, cho dù Hàn Sâm không cần dùng kim tệ trấn áp nó, nó cũng không tiếp tục công kích Hàn Sâm nữa.

Lúc Hàn Sâm không mô phỏng khí tức của nó, Tật Phong Lang cũng không tiếp tục có ý định công kích hắn nữa.

Nhưng chuyện này cũng chỉ giới hạn ở Hàn Sâm mà thôi, tính tình của nó thật sự là quá hung quá ác, ngay cả Khúc Lan Khê cùng Sở Minh mỗi ngày đều gặp mặt, nếu tới gần nó, đều bị nó công kích không lưu tình một chút nào, ép Hàn Sâm chỉ có thể tạo một cái phòng nhỏ ở bờ Ngọc Lân Hà, chuyên môn nuôi con Tật Phong Lang này.

Hàn Sâm vừa tu luyện Động Huyền Kinh vừa thuần dưỡng Tật Phong Lang, hy vọng có thể sớm một chút mang theo nó đi vào trong Kinh Cức Tùng Lâm săn bắn.

Trước đó hắn lấy được giọt nước sinh mệnh, trong thời gian hơn một tháng này đã sắp tiêu hao hết, nhất định phải đi tìm một chút gen thực vật để hấp thu, nếu không sự phát triển của cây Huyết Tùng kia sẽ phải dừng lại.

Cũng may công phu không phụ lòng người, đã qua gần hai tháng, trên cơ bản Tật Phong Lang đã có thể nghe theo mệnh lệnh của Hàn Sâm, không có mệnh lệnh của Hàn Sâm, bình thường Tật Phong Lang sẽ không chủ động công kích người khác.

- Vậy mà cậu thật sự thuần phục được Tật Phong Lang?

Sở Minh nhìn Tật Phong Lang ở bên cạnh Hàn Sâm, gương mặt lộ ra vẻ không thể tin.

- May mắn thành công.

Trong lòng Hàn Sâm cũng có chút đắc ý, trong thiên hạ có thể phục tùng con Tật Phong Lang này cũng chỉ có hắn.

- Rốt cuộc cậu làm sao mà làm được?

Khúc Lan Khê cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên nhìn Tật Phong Lang, đây chính là sinh vật nguyên thủy mở ra bốn đạo khóa gen, mạnh hơn bọn họ rất nhiều, cho dù là kỵ sĩ Thanh Minh cũng chỉ mới mở ra bốn đạo khóa gen mà thôi.

Ngọc Viêm kỵ sĩ đã dùng hết mọi phương pháp cũng không thể làm cho nó phục tùng, không nghĩ tới ngăn ngắn không đến hai tháng, lại bị Hàn Sâm thuần phục.

- Việc này phải nhìn thiên phú đấy.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói, hắn cũng không thể nói cho bọn Sở Minh, hắn có thể mô phỏng ra khí tức sinh mệnh của Tật Phong Lang, cho nên mới có thể phục tùng nó.

- Ngày mai tôi chuẩn bị mang theo Tiểu Phong Phong đi vào Kinh Cức Tùng Lâm xem thử, có thể phải qua vài ngày mới có thể trở về, hai người không cần lo lắng.

Hàn Sâm đã đợi lâu như vậy, hận không thể lập tức đi tới Kinh Cức Tùng Lâm bên kia.

Giọt nước sinh mệnh cũng đã sắp dùng hết rồi, trong những ngày này thì Huyết Tùng bên kia đều là mỗi ngày dùng một giọt nhỏ để kéo dài sự sống, đã không thể nhanh chóng trưởng thành như trước nữa.

- Mặc dù cậu đã có Tiểu Phong, nhưng mà dù sao thì thực lực bản thân vẫn còn quá yếu, hiện tại đi Kinh Cức Tùng Lâm có phải là có chút quá mạo hiểm hay không?

Sở Minh nói.

- Mặc dù mạo hiểm một chút, nhưng mà không có con đường khác có thể lựa chọn, dưới sự thống trị của Dị Linh, chúng ta căn bản không có cơ hội nào khác, không mạo hiểm thì sẽ vĩnh viễn không có cơ hội.

Hàn Sâm nói.

- Tôi cùng đi với cậu.

Khúc Lan Khê ở bên cạnh đột nhiên nói ra.

- Khê tỷ!

Sở Minh cùng Hàn Sâm đều giật mình.

- Lan Khê tỷ, để cho tôi đi dò đường trước đi, sau khi xác định được khu vực an toàn, lần sau chúng ta lại cùng đi.

Hàn Sâm vội vàng nói.

Khúc Lan Khê nói ra:

- Đây không phải là để cho một mình cậu đi mạo hiểm hay sao? Đến lúc đó chúng tôi sao có mặt mũi ngồi mát ăn bát vàng?

- Vậy chúng ta cùng đi đi.

Sở Minh cắn răng nói.

Khúc Lan Khê khẽ lắc đầu:

- Cậu lưu lại chăm sóc vườn trái cây, đây là căn cơ của chúng ta, vạn nhất ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm không có thu hoạch, trở về vẫn còn có đường sống, bằng không liền cống phẩm cũng không giao ra được thì phiền toái rồi.

Sở Minh còn muốn nói tiếp cái gì, lại bị Khúc Lan Khê đánh gãy:

- Hơn nữa năng lực của tôi ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm cũng sẽ có chút ít tác dụng, có thể cung cấp một ít trợ giúp, cậu cũng không cần cãi nữa, tôi nhất định phải đi.

Sở Minh há to miệng, lại không thể nói ra cái gì, xem ra y cũng đồng ý với lời của Khúc Lan Khê, không có cách nào phản bác.

Hàn Sâm cũng có chút tò mò Khúc Lan Khê có năng lực dạng gì, hắn đến lâu như vậy, chỉ biết là Sở Minh có lực lượng hỏa hệ, lại chưa từng thấy qua Khúc Lan Khê có loại lực lượng khác.

Nhưng mà mặc kệ Khúc Lan Khê có lực lượng dạng gì, cô ta cũng chỉ mới mở ra một đạo khóa gen, Hàn Sâm cảm thấy cô cũng không giúp đỡ được cái gì, muốn mở miệng khuyên cô ta không nên đi, nhưng mà thái độ của Khúc Lan Khê lại hết sức kiên quyết, để cho Hàn Sâm không từ chối được.

Nhân loại muốn mở ra khóa gen còn khó khăn hơn dị sinh vật khá nhiều, nhân loại vừa mới tấn chức Siêu Việt Giả chỉ có tố chất thân thể 300, tố

chất thân thể như vậy, trừ phi là thiên phú dị bẩm, nếu không căn bản không thể mở ra đạo khóa gen thứ hai.

Căn cứ theo nghiên cứu của Liên Minh đối với không gian thứ ba Tí Hộ Sở, ngoại trừ số ít kỳ tài ra, tố chất thân thể của nhân loại mỗi khi gia tăng 300, mới có thể mở ra một đạo khóa gen.

Nói cách khác lúc tố chất thân thể của nhân loại đạt tới 600, mới có thể mở ra đạo khóa gen thứ hai.

Nhưng mà tố chất thân thể muốn đạt tới 600, đối với Siêu Việt Giả bình thường thì tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Gen bình thường có thể gia tăng tố chất thân thể đại khái là 100, gen nguyên thủy có thể gia tăng tố chất thân thể lên 200.

Nói cách khác, Siêu Việt Giả phải có gen bình thường cùng gen nguyên thủy toàn mãn, mới có thể đạt tới tố chất thân thể 600, mở ra đạo khóa gen thứ hai.

Nếu như vận may tốt một chút, có thể đạt được một ít gen biến dị và gen thần huyết, như vậy độ khó mở ra sẽ giảm mạnh.

Gen biến dị có thể gia tăng tố chất thân thể lên 400, gen thần huyết là khoảng 800, còn siêu cấp thần gen, trước mắt nhân loại còn chưa biết.

Khúc Lan Khê cùng Sở Minh cũng chỉ là có gen bình thường toàn mãn, số lượng gen nguyên thủy có được không nhiều lắm, muốn mở ra đạo khóa gen thứ hai, hiển nhiên là rất không có khả năng.

Về điểm này, ưu thế của Hàn Sâm lớn hơn nhiều, Động Huyền Kinh của hắn đã ẩn ẩn sắp đột phá đệ nhị trọng rồi, có lẽ không bao lâu nữa sẽ có thể mở ra đạo khóa gen thứ hai.

- Cậu yên tâm, tôi mặc dù mới chỉ mở ra một đạo khóa gen, nhưng tôi sẽ không kéo chân của cậu lại đâu, lực lượng của tôi sẽ hữu dụng đối với cậu.

Khúc Lan Khê tự tin nói.

- Cô có lực lượng dạng gì?

Loại chuyện này không phải là đùa giỡn, có nguy hiểm tới sinh mạng, Hàn Sâm phải hỏi rõ.

- Mùi, lực lượng của tôi là mùi.

Khúc Lan Khê rất bình tĩnh nói.

- Mùi? Đó là hình thức lực lượng gì?

Hàn Sâm hơi ngây ra một lúc, năng lực phương diện này, hắn thật đúng là không hiểu gì cả.

Chương 901: Nhím Lửa

- Tôi có thể che lấp mùi trên người chúng ta, khiến cho khứu giác bén nhạy của dị sinh vật cũng không phát hiện ra được, không phát hiện ra hành tung của chúng ta, hơn nữa tôi còn có thể nhìn rõ mùi lưu lại trong không khí, phân biệt ra có sinh vật gì từng qua lại ở xung quanh. . .

Khúc Lan Khê nói đại khái năng lực của mình ra.

Hàn Sâm nghe xong thì rất kinh ngạc, mặc dù loại năng lực này của Khúc Lan Khê không có sức chiến đấu mạnh mẽ rõ ràng, nhưng đúng là một loại năng lực vô cùng lợi hại và hữu dụng.

Năng lực của Khúc Lan Khê xác thực rất có ích cho lần đi vào Kinh Cức Tùng Lâm này, Hàn Sâm cũng không có lý do gì để từ chối nữa, vì vậy liền đồng ý để Khúc Lan Khê cùng một chỗ tiến vào Kinh Cức Tùng Lâm.

Chuyện có thể tiêu trừ mùi rất quan trọng, nếu không rất dễ bị dị sinh vật phát hiện, cho dù muốn chạy cũng không thể.

Chuẩn bị một ngày, sáng sớm hôm sau Hàn Sâm liền mang theo Khúc Lan Khê cùng một chỗ đi vào trong Kinh Cức Tùng Lâm, mặc dù đã chuẩn bị

rất nhiều, nhưng mà cho dù là Hàn Sâm, trong lòng kỳ thật cũng có chút thấp thỏm, dù sao hắn ở chỗ này vẫn chưa có lực lượng khống chế hết thảy, mà bên trong Kinh Cức Tùng Lâm lại có quá nhiều điều thần bí.

Nếu như không phải có được Tật Phong Lang, Hàn Sâm căn bản sẽ không bước vào Kinh Cức Tùng Lâm nửa bước.

Hai người tiến vào Kinh Cức Tùng Lâm mới được mấy trăm mét, Hàn Sâm liền phát hiện ra một gốc thực vật gen mọc hoang, thừa dịp Khúc Lan Khê không chú ý liền tiện tay hấp thu gốc thực vật gen kia.

Có Tật Phong Lang dẫn đường ở phía trước, đi mấy dặm đường, Hàn Sâm đã hấp thu được hơn mười gốc thực vật gen mọc hoang, thu hoạch vô cùng phong phú.

Hiện tại bọn họ vẫn chỉ đang ở khu vực biên giới của Kinh Cức Tùng Lâm, bốn phía còn có một chút cây cối hoa cỏ, cách một đoạn mới thấy một mảng nhỏ khóm Kinh Cức (bụi gai).

Chờ tới lúc chân chính xâm nhập vào trong Kinh Cức Tùng Lâm, khi đó khắp nơi đều là từng khóm Kinh Cức, chỉ sợ là sẽ có càng nhiều dị sinh vật hơn, tương đối mà nói, chỗ này vẫn thuộc về khu vực an toàn.

Đột nhiên Tiểu Phong Phong ngừng lại, nhe răng nhếch miệng nhìn tới phía trước phát ra âm thanh ô ô cảnh cáo.

Hàn Sâm vội vàng trấn an Tiểu Phong Phong, dùng Động Huyền Khí quét tới phía trước, nhưng mà phạm vi Động Huyền Khí của hắn có hạn, ở trong phạm vi bao phủ cũng không phát hiện ra thứ gì.

Trong hai mắt của Khúc Lan Khê nổi lên màu bạc, nhìn quanh bốn phía, sau đó nhìn sang bên cạnh nói với Hàn Sâm:

- Xung quanh có khoảng tám loại mùi lưu lại, chí ít có hai loại dị sinh vật không cùng loại hoạt động ở chỗ này trước đó mấy giờ.

- Có thể phân biệt ra được là dị sinh vật nào hay không?

Hàn Sâm hỏi.

- Hai loại mùi này tôi chưa từng gặp qua, không thể xác định là dị sinh vật gì.

Khúc Lan Khê đáp.

Tiểu Phong Phong lại hướng về phía trước làm ra tư thái cảnh cáo, cọng lông trên người đều dựng lên, Hàn Sâm biết hắn là dị sinh vật kia đã đến gần bên này, vội vàng mang theo Khúc Lan Khê cùng Tiểu Phong Phong trốn ra đằng sau một khóm Kinh Cức.

Có Khúc Lan Khê ở bên cạnh hắn sử dụng sức mạnh che đậy mùi, trừ phi là dị sinh vật trực tiếp phát hiện ra bọn họ, nếu không thì sẽ không biết sự hiện hữu của bọn họ.

Không bao lâu, liền thấy bụi cỏ phía trước run run một trận, sau đó liền thấy một con nhím toàn thân đỏ thẫm, giống như do kim loại đúc thành, trên người mọc đầy gai nhọn hoắt từ bên trong chui ra.

- Mới đi vào đã gặp phải một con dị sinh vật nguyên thủy, không biết nó đã mở ra mấy đạo khóa gen rồi.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí nhìn quét con nhím kia, phát hiện khí tức sinh mệnh của nó cũng không hề yếu hơn Tiểu Phong Phong.

Con nhím kia đi đến dưới một cây đại thụ, dùng mũi đi ủi bùn đất bên cạnh rễ cây, không bao lâu đã đào ra một cái hố, ở dưới bùn đất kia có chút ít đồ giống như là nấm thực khuẩn, con nhím lập tức há miệng nhai.

- Cô ở chỗ này chờ, chúng tôi đi tiêu diệt nó.

Trong lòng Hàn Sâm có chút hưng phấn, có thể nhìn thấy một con sinh vật nguyên thủy lạc đàn như vậy, chuyện này cũng hợp với tâm ý hắn.

- Cẩn thận.

Trong lòng Khúc Lan Khê có chút khẩn trương, dặn dò Hàn Sâm một câu.

Hàn Sâm lại để cho Tiểu Phong Phong chờ ở bên cạnh, tự mình một người lặng lẽ vòng ra đằng sau con nhím, chậm rãi đi tới gần nó, cũng may trước

kia hắn luyện trụ cột vẫn còn, dùng phương thức ám sát thu liễm khí tức toàn thân, tới gần con nhím ở khoảng cách gần ba mét, con nhím kia vẫn còn đang ăn uống, không hề phát hiện ra Hàn Sâm đã đến gần mình.

Cho tới tận lúc đến gần con nhím trong phạm vi 2m, Hàn Sâm đột nhiên bạo phát, trong ngón tay bắn ra một đồng kim tệ, đánh lén lên trên người của con nhím kia.

Con nhím lập tức giận dữ, quay lại gào thét một tiếng với Hàn Sâm, gai nhọn trên người đều dựng lên, trong đó một cây vậy mà mạnh mẽ rời thân thể bắn về phía Hàn Sâm, còn mãnh liệt hơn cả tên nỏ, cơ hồ chỉ trong chốc lát đã bắn tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm toàn lực thi triển thân pháp Động Huyền, hiểm hiểm tránh né gai nhọn, cái gai nhím dài hơn một thước kia cơ hồ là sượt qua mặt hắn bắn đi.

Bành!

Gai nhím kia trực tiếp đâm xuyên qua một gốc đại thụ hai người ôm, lực lượng vẫn chưa dứt, tiếp tục bắn đi ra hơn mười mét mới rơi xuống mặt đất.

Thực vật ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cường độ không phải là không gian thứ hai Tí Hộ Sở có thể so sánh, lực lượng của gai nhím như đã vô cùng khủng bố.

Một đòn không trúng, con nhím đã giống như là một chiếc chiến xa kim loại điên cuồng xông tới chỗ Hàn Sâm, nhìn thân thể đầy gai nhọn kim loại này của nó, nếu như bị đụng trúng, chỉ sợ ngay lập tức sẽ trở thành tổ ong vò vẽ.

Thân hình Hàn Sâm mau chóng chạy, lợi dụng phương thức di chuyển cùng bố cục, cộng thêm hoàn cảnh địa hình bốn phía quần nhau với con nhím.

Tiểu Phong Phong từ bên cạnh giết ra, lực lượng phong hệ trong miệng ngưng tụ, hóa thành pháo khí, trực tiếp phun tới con nhím kia.

Bành!

Pháo không khí là lực lượng phong hệ phải mở ra đạo khóa gen thứ tư mới có thể phát ra, không khí áp súc tới cực độ hung hăng đánh lên trên người con nhím, giống như là một quả bom nổ tung lên, lập tức khiến con nhím hình thể to lớn kia nổ té xuống đất, gai nhọn trên người con nhím đều bị nổ gãy đi một mảng nhỏ, da thịt cũng bị nổ tung, máu tươi giống như nước suối tuôn ra.

Con nhím cũng là một nhân vật hung ác, vậy mà không để ý tới vết thương trên người, quay đầu phát ra một tiếng tru với Tiểu Phong Phong, gai nhím trên người đều dựng lên, bốc cháy lên ngọn lửa màu đỏ, sau đó gai nhím bốc lửa giống như là mưa tên, điên cuồng bắn tới Tiểu Phong Phong.

Tiểu Phong Phong lớn tiếng gào thét, ngoài thân tạo thành một cơn gió lốc, cứ thế cuốn gai nhím bốc cháy giống như mưa kia thất linh bát lạc, không có một cây nào có thể đâm lên trên người nó.

Hàn Sâm thừa cơ liên tục bắn ra kim tệ lên trên người con nhím, con nhím bị Tiểu Phong Phong hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, căn bản không có cơ hội né tránh kim tệ, trên người bị dán rất nhiều kim tệ, thân thể liền trở nên hơi chậm một chút.

Tiểu Phong Phong lại há miệng, ngưng tụ ra một phát pháo không khí, hung hăng đánh về phóa con nhím, con nhím kia bị kim tệ trấn áp, thân hình trở nên trì độn, sao còn có thể tránh được, lập tức lại bị đánh té xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm.

Hàn Sâm liên thủ với Tiểu Phong Phong, rất nhanh đã trấn áp con nhím không thể động đậy, sau đó lại bị Tiểu Phong Phong hung hăng đánh thêm mấy pháo, mắt thấy đã không sống được nữa, Hàn Sâm dùng Đại Lôi Âm Quyền đánh vào đầu nó, trực tiếp giết con nhím đã bị trọng thương đi.

“Săn giết sinh vật cấp nguyên thủy Hỏa Diễm Hào Thú, đạt được thú hồn Hỏa Diễm Hào Thú, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.”

Chương 902: Thú Hồn Mũi Tên

Hỏa Diễm Hào Thú: Thú hồn mũi tên.

Hàn Sâm nhìn loại hình của thú hồn Hỏa Diễm Hào Thú, trong lòng lập tức vui vẻ, hắn am hiểu dùng nhất chính là dùng cung tên, không thể tưởng được ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở thú hồn đầu tiên lấy được lại chính là thú hồn loại mũi tên.

Đáng tiếc là hiện tại hắn không có cung, nhưng mà vấn đề cung cũng tương đối dễ dàng giải quyết, chỉ cần có thể trở lại Liên Minh, kiếm một cây cung hợp kim liền có thể sử dụng rồi.

Khúc Lan Khê nhìn thấy vậy trong lòng rất kinh ngạc, một sinh vật nguyên thủy mở ra ba đạo khóa gen, lại bị giải quyết dễ dàng như vậy đã, Hàn Sâm cùng Tật Phong Lang phối hợp có thể nói là hoàn mỹ, thật sự rất khó có thể tin tưởng, Tật Phong Lang chỉ mới được thuần dưỡng chưa đến hai tháng.

Kỳ thật Hàn Sâm sớm đã có thói quen phối hợp với Tiểu Ngân Ngân, đối với chuyện liên hợp tác chiến cùng với dị sinh vật như thế nào, kinh nghiệm bản thân của Hàn Sâm vô cùng phong phú. Hơn nữa bản thân hắn tinh thông Động Huyền Kinh bố cục cùng dự phán, cho nên hắn phối hợp với Tật Phong Lang rất tốt, ở phương diện thuần dưỡng kỳ thật còn hơi kém một chút, Tiểu Phong Phong không thể dễ sai khiến giống như Tiểu Ngân Ngân, còn có rất nhiều chỗ cần phải huấn luyện.

- Chúng ta quay về ư?

Khúc Lan Khê nhìn thi thể của Hỏa Diễm Hào Thú hỏi, dưới cái nhìn của cô, có thể săn được một con dị sinh vật cấp nguyên thủy đã là một lần thu hoạch không nhỏ rồi.

- Lại tiến vào bên trong xem một chút đi.

Hàn Sâm tự nhiên không có khả năng như vậy liền trực tiếp trở về, Hỏa Diễm Hào Thú quá lớn, hơn nữa chỉ có một con, mang về thì mỗi người cũng không gia tăng thêm được bao nhiêu gen nguyên thủy.

Tiểu Phong Phong tuyệt không khách khí, trực tiếp nhào tới gặm ăn thi thể Hỏa Diễm Hào Thú, Hàn Sâm quát to một tiếng để cho Tiểu Phong Phong

lui ra, sau đó cắt lấy một miếng thịt để vào trong túi, thịt còn lại mới để cho nó đi gặm ăn.

Mặc dù đại bộ phận thịt vẫn để cho nó ăn, nhưng mà với tư cách người cầm đầu thì quyền uy lại không thể bỏ xuống, nếu không về sau Tiểu Phong Phong sẽ càng ngày càng không nghe lời, thậm chí sẽ khiêu chiến quyền uy của hắn, thú tính chính là như thế.

Khúc Lan Khê nhìn thấy tuyệt đại bộ phận thịt đều bị Tiểu Phong Phong ăn, mặc dù cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng mà cô cũng biết, nếu như muốn tiếp tục đi lên phía trước, khẳng định không có khả năng mang theo con mồi lớn như vậy.

Nhìn Tiểu Phong Phong ăn như ngấu nghiến, Hàn Sâm nói với Khúc Lan Khê:

- Diệt trừ mùi máu tươi ở nơi này đi, miễn đưa tới những dị sinh vật khác.

Khác với hai không gian Tí Hộ Sở trước đây, không gian thứ ba Tí Hộ Sở có rất nhiều dị sinh vật có tập tính ăn uống, đặc tính tiến hóa của bọn chúng rõ ràng hơn, đặc biệt là quá trình mở ra khóa gen, cơ hồ mỗi một con dị sinh vật đều phải trải qua.

- Đã tiêu trừ.

Khúc Lan Khê đáp.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, lực lượng của Khúc Lan Khê quả thật có rất nhiều tác dụng, nếu không bọn họ sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái ở trong rừng, lần này mang Khúc Lan Khê theo là quyết định quá đúng rồi.

Chờ Tiểu Phong Phong ăn xong, hai người tiếp tục lên đường, đi một đoạn đường, lúc Hàn Sâm chuẩn bị đi tới phía trước, Tiểu Phong Phong lại ngồi ở chỗ kia kêu lên hai tiếng, không chịu đi về phía trước nữa.

- Chẳng lẽ phía trước có nguy hiểm gì?

Hàn Sâm thử hướng một phương hướng khác bước đi, lúc này Tiểu Phong Phong mới đứng dậy theo sau, thoạt nhìn nó vô cùng sợ hãi phương hướng

lúc trước.

Hàn Sâm mang Tiểu Phong Phong đi tới đây, mục đích chủ yếu nhất vẫn là chuyện này, hắn rất hài lòng đối với biểu hiện của Tiểu Phong Phong.

- Chờ một chút, mùi nơi này rất loạn, tôi thấy có mùi của rất nhiều loại sinh vật khác nhau, khu vực này có rất nhiều dị sinh vật qua lại.

Đi không bao lâu, Khúc Lan Khê lại ngừng lại.

- Có thể phân biệt ra được là sinh vật gì không?

Hàn Sâm hỏi.

- Có một bộ phận mùi là của Thụ Giải lưu lại, tôi ở trong Tí Hộ Sở đã từng thấy, số lượng Thụ Giải rất nhiều, từ khối lượng mùi lưu lại thì có ít nhất 10 con, ngoài ra còn có mùi của Thiết Xác Trùng, số lượng cũng rất nhiều, không dưới 20 con.

Sau khi Khúc Lan Khê cẩn thận phân biệt còn nói thêm:

- Trong đó có mười bốn con Thiết Xác Trùng là sinh vật bình thường, còn có bảy con là sinh vật nguyên thủy, Thụ Giải đều là cấp nguyên thủy.

- Như vậy cũng có thể phân biệt ra được?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Khúc Lan Khê.

- Sinh vật không cùng đẳng cấp, mùi sẽ có chút ít khác biệt, nhưng nhất định phải có đối chiếu mới có thể phân biệt ra được, nếu như là một loại dị sinh vật tôi chưa từng gặp qua, cho dù ngửi được khí tức của nó cũng không phân biệt ra được cấp bậc của nó.

Khúc Lan Khê giải thích.

Hai người thả chậm tốc độ đi lên phía trước, đi không bao xa, liền thấy bên trên cổ thụ trước mặt có một con cua lớn cỡ cái đĩa, toàn thân bọc giáp xác màu xanh da trời, mọc ra càng cua cực lớn cùng móng vuốt sắc bén, đang

bò lên trên tán cây, càng cua kẹp lấy một quả trái cây nhét vào trong miệng, nhai ngoàm ngoàm thịt quả bay tứ tung.

- Toàn thân giáp xác của Thụ Giải đều rất cứng rắn, chỉ có miệng là nhược điểm.

Khúc Lan Khê nói ra.

Hàn Sâm gật gật đầu, cũng không để cho Tiểu Phong Phong tiến lên giết chóc, ngược lại triệu hoán ra mũi tên Hỏa Diễm Hào Thú, một mũi tên kim loại dài thiêu đốt ngọn lửa đã rơi vào trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm dùng mũi tên dài như cây lao nắm ở trong tay, nhìn chòng chọc vào con Thụ Giải kia, chờ nó từ trên cây leo xuống, lúc leo đước một nửa, đột nhiên cầm mũi tên Hỏa Diễm Hào Thú trong tay ném về phía Thụ Giải.

Chỉ thấy một luồng lửa xẹt qua không khí, thẳng tắp bắn tới Thụ Giải, con Thụ Giải kia lập tức phát hiện ra mũi tên lửa, duỗi càng cua ra giống như thiểm điện kẹp lấy mũi tên, tốc độ vừa nhanh vừa chuẩn, chỉ lát nữa là sẽ kẹp trúng mũi tên lửa.

Thế nhưng mà ai ngờ mũi tên lửa kia lại xoay tròn ở trên không trung quỷ dị lệch đi, bất ngờ né qua càng của Thụ Giải, trực tiếp đâm vào trong miệng nó, giống như mũi khoan điên cuồng chui vào bên trong.

C-K-Í-T..T. . .T!

Thụ Giải kêu thảm một tiếng từ trên cây ngã xuống, vùng vẫy vài cái liền bất động.

“Săn giết sinh vật cấp nguyên thủy Thụ Giải, không đạt được thú hồn, có thể ăn thịt dùng, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.”

Hàn Sâm đi tới ôm Thụ Giải trở về, Khúc Lan Khê lại nhìn có chút ngây người, có chút không dám tin nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Cậu thật sự chỉ là Siêu Việt Giả vừa mới tấn chức? Lực lượng này của cậu không khỏi cũng quá mạnh đi?

- Tố chất thân thể của tôi mạnh hơn người bình thường một chút.

Hàn Sâm cười cười, cũng không giải thích nhiều, liền mang theo Tiểu Phong Phong tiếp tục đi lên phía trước.

Thụ Giải ở nơi này rất nhiều, mới đi hai dặm đường, Hàn Sâm đã săn giết bảy tám con Thụ Giải, đều bỏ vào trong ba lô rồi tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng mà có chuyện vô cùng kỳ, đoạn đường này đi tới, vậy mà không còn nhìn thấy thực vật gen mọc hoang nữa.

- Chẳng lẽ là thực vật gen hoang dại đều đã bị dị sinh vật ăn?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực.

- Không đúng.

Khúc Lan Khê đột nhiên cau mày nói ra.

- Có gì không đúng?

Hàn Sâm bị dọa sợ một hồi, còn tưởng rằng Khúc Lan Khê phát hiện ra hắn đang len lén hấp thu thực vật gen hoang dại.

- Tôi ngửi được mùi của không ít Thiết Xác Trùng còn sót lại, nhưng mà trên đường chúng ta đi tới đây, ngay cả một con Thiết Xác Trùng đều không thấy đâu, chuyện này nhất định là có gì đó cổ quái.

Vẻ mặt của Khúc Lan Khê lộ ra vẻ nghiêm túc nói.

- Những con Thiết Xác Trùng kia đi qua nơi này vào lúc nào?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Ngày hôm qua còn có rất nhiều Thiết Xác Trùng hoạt động ở chỗ này.

Khúc Lan Khê nhìn kỹ bốn phía một chút rồi nói ra.

Chương 903: Sơn Cốc Quỷ Dị

Hàn Sâm cùng Khúc Lan Khê tiếp tục đi lên phía trước, đi được hơn mười dặm đường, ngay cả một con Thiết Xác Trùng đều không thấy đâu, Thụ Giải thì lại săn giết được không ít, Hàn Sâm cũng đã lấy được ba cái thú hồn Thụ Giải, là thú hồn áo giáp cấp nguyên thủy.

Về sau nhìn thấy Thụ Giải nữa đều trực tiếp đi vòng qua, thật sự là túi đã chứa không nổi nữa, thu hoạch hết sức phong phú.

Trên đường còn gặp phải một đám Huyết Lân Mãng, Hàn Sâm trực tiếp tránh ra xa, số lượng nhiều lắm, thật sự muốn đánh thì sẽ hết sức nguy hiểm.

- Kỳ quái, ngay cả một con Thiết Xác Trùng đều không thấy đâu cả.

Trong lòng Hàn Sâm cũng thầm nói, theo đạo lý mà nói, trong Kinh Cức Tùng Lâm nhiều nhất chính là Thiết Xác Trùng, có thể nói là khắp nơi đều có.

Nhưng mà bọn họ cùng nhau đi tới cũng đã được hai ba mươi dặm rồi, mặc dù vẫn là khu vực biên giới của Kinh Cức Tùng Lâm, nhưng mà không có lý do gì ngay cả một con Thiết Xác Trùng đều không thấy đâu.

- Thiết Xác Trùng?

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, lại nghe được Tiểu Phong Phong điên cuồng kêu lên tới một phương hướng, sau khi Hàn Sâm cùng Khúc Lan Khê xuyên qua khu rừng, phát hiện ra rất nhiều Thiết Xác Trùng.

Từng con giáp xác trùng màu đen chỉ lớn nhỏ cỡ nắm tay, ở trên mặt đất mau chóng nhúc nhích, quả thực giống như là một con sông côn trùng màu đen, mảng lớn Thiết Xác Trùng đều đang bò về một phương hướng, quả thực giống như là một cuộc đại di dân vậy.

- Những con Thiết Xác Trùng này đang làm gì vậy?

Hàn Sâm nhìn về phía Khúc Lan Khê hỏi.

Khúc Lan Khê khẽ lắc đầu:

- Tôi chỉ biết bên trong Kinh Cức Tùng Lâm có rất nhiều Thiết Xác Trùng, mặc dù chúng ở chung với nhau, nhưng mà cũng chưa từng nghe nói chúng có hành vi kỳ quái như vậy.

- Qua xem một chút đi.

Hàn Sâm cảm thấy vô cùng hứng thú với hành động kỳ dị của những dị sinh vật này, nói không chừng sẽ có bảo bối gì xuất hiện, lúc Hàn Sâm ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã gặp phải nhiều lần.

Đi theo Thiết Xác Trùng trùng vào bên trong, chưa tới mấy dặm đường, liền thấy phía trước có một cái sơn cốc, bên ngoài hẹp bên trong rộng rãi giống như là một cái hồ lô.

Những con Thiết Xác Trùng giống như thủy triều kia đang từ bốn phương tám hướng tụ tập vào bên trong thung lũng nọ, lần lượt tràn vào trong sơn cốc.

Bởi vì khắp nơi xung quanh sơn cốc đều là Thiết Xác Trùng, bọn họ không có cách nào đi về phía trước nữa, ở chỗ này cũng không thấy rõ tình huống ở trong cốc là như thế nào.

- Cô và Tiểu Phong Phong chờ ở chỗ này, tôi từ vách núi bên kia bò lên xem tình huống một chút.

Hàn Sâm chỉ tới một bên khác của sơn cốc nói.

- Cậu cẩn thận một chút.

Khúc Lan Khê dặn dò.

Hàn Sâm một mình quay người lặng lẽ vòng qua vách núi, chờ khi tới chỗ không có Thiết Xác Trùng mới thi triển Phi Thiên Thuật, dán vào vách núi bay lên, rất nhanh đã bay lên trên, sau đó lặng lẽ vòng ra bên cạnh sơn cốc

kín đáo đi tới, muốn nhìn một chút xem những con Thiết Xác Trùng này đến cùng là đang giở trò quỷ gì.

- Không biết bên trong thung lũng kia có phải có trái cây gen cao cấp nào đó thành thục hay không.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ đến, người cũng đã chui xuống vách núi bên cạnh, thò đầu hướng vào bên trong sơn cốc xem xét, hắn lập tức hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trong sơn cốc sinh trưởng một lùm thực vật tựa như hoa hồng, từng đám đóa hoa màu đỏ nở ra vô cùng diễm lệ, những con Thiết Xác Trùng đó đều đang hướng về thảm thực vật kia.

Thế nhưng mà ở bên ngoài đám thực vật lại có một vết rách lớn, không biết có bao nhiêu con Thiết Xác Trùng đã bỏ mạng ở đó, quả thực giống như là một con sông côn trùng.

Đàn Thiết Xác Trùng vẫn còn đang tiếp tục bò vào, giống như không biết tử vong là gì, nếu có Thiết Xác Trùng rơi vào bên trong vết rách lớn kia, cũng không biết là bị lực lượng gì làm tổn thương, ở trên thân thể Thiết Xác Trùng bắt đầu chảy ra dịch nhờn, chỉ có thể bò thêm vài bước liền trực tiếp bị chết oan chết uổng, nước trong thân thể chảy ra trở thành một bộ phận của dòng sông thi thể côn trùng kia.

- Cũng không biết loại thực vật kia rốt cuộc là thực vật có đẳng cấp gì, vậy mà lực hấp dẫn chí mạng đối với mấy con Thiết Xác Trùng như vậy, khiến chúng nó biết phía trước là tử vong, nhưng vẫn không sợ chết tiến lên.

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, quan sát tỉ mỉ loại thực vật tựa như hoa hồng kia.

Thế nhưng mà lần xem xét tình cờ này, vậy mà nhìn thấy bên trong đám hoa hồng kia còn có một bóng người, chỉ là bị hoa hồng rậm rạp che chắn, thấy không rõ lắm rốt cuộc là ai.

Hàn Sâm nghi hoặc, thay đổi một vị trí, muốn nhìn rõ ràng bên trong rốt cuộc là ai, ở đó làm gì.

Bởi vì hoa hồng nơi đó thật sự là quá rậm rạp, Hàn Sâm nhìn thật lâu vẫn không nhìn rõ bên trong rốt cuộc là ai, chỉ loáng thoáng nhìn thấy bên trong có một bóng người đang ngồi xếp bằng ở giữa.

Nhưng mà quanh quẩn lâu như vậy, Hàn Sâm cũng đã nhìn rõ ràng một việc, hấp dẫn những con Thiết Xác Trùng kia đi tìm chết, có lẽ cũng không phải là đám hoa hồng nọ.

Ở bốn phía bụi hoa hồng, Hàn Sâm thấy được rất nhiều nến hương nhỏ đang nhen nhóm, những nến hương kia thiêu đốt phát ra mùi thơm, tựa hồ mới là thứ hấp dẫn những con Thiết Xác Trùng đó.

Mà phía ngoài khe lớn, nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra dấu vết của nhân công, hẳn là kiệt tác của người tạo ra trong một hai ngày gần đây.

Về phần tại sao Thiết Xác Trùng lại chết ở bên trong, chỉ sợ hơn phân nửa là kết quả cố ý.

- nhân loại hay là Dị Linh? Hay là dị sinh vật hình người nào đó?

Trong lòng Hàn Sâm giống như là bị con mèo nhỏ cào, muốn nhìn rõ ràng bóng người trong bụi hoa hồng rốt cuộc là ai.

Thế nhưng mà khoảng cách quả thật quá xa, Hàn Sâm căn bản không thấy rõ lắm, Động Huyền Khí cùng đệ bát thức đều không đủ dùng để chèo chống khoảng cách xa như vậy.

- Có lẽ mình nên sớm luyện Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đến đệ nhị trọng.

Trong lòng Hàn Sâm phiền muộn.

Nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm liền nhíu mày, bởi vì hắn phát hiện ra những nến hương kia cũng sắp đốt xong rồi, nếu thật sự là người ở bên trong bụi hoa hồng mượn nến hương dụ dỗ Thiết Xác Trùng đi tìm cái chết, như vậy y nhất định sẽ đi ra thay thế nến hương mới đúng.

Hàn Sâm nghĩ đến đây, liền ở một bên kiên nhẫn chờ đợi, chờ sau khi nến hương kia đốt xong, nhìn xem bên trong rốt cuộc là ai đi ra.

Nến hương còn lại không nhiều, nhưng mà vẫn đốt hơn một giờ mới dần dần tắt, mắt thấy nến hương đều sắp đốt xong rồi, bóng người ngồi ở trong bụi hoa hồng vẫn không hề nhúc nhích, tựa hồ cũng không hề có ý định đi ra.

Đợi tới lúc nến hương đã đốt xong, vẫn không thấy động tĩnh gì, mà sau khi những mùi hương đó dần dần tiêu tán, Thiết Xác Trùng bắt đầu khôi phục lại thần trí, theo thời gian dần dẫn không xông vào trong sơn cốc nữa, có vài con Thiết Xác Trùng đã bắt đầu bò ra bên ngoài sơn cốc.

- Xem ra y hẳn sẽ không đi ra.

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, bóng người kia không đi ra, hắn cũng không dám đi tới gần bụi hoa hồng.

Có thể có thủ đoạn như vậy, ở trong loại địa phương như Kinh Cức Tùng Lâm hấp dẫn lượng lớn Thiết Xác Trùng đi vào chịu chết, nhất định là nhân vật lợi hại có mưu đồ lớn, Hàn Sâm không dám tới quá gần, khiến cho y phát hiện ra sự hiện hữu của mình.

Thiết Xác Trùng trong sơn cốc đã sắp đi sạch sẽ, bóng người vẫn không có động tĩnh gì, Hàn Sâm cho rằng mình đã không còn cơ hội gì, lúc này đang chuẩn bị rời đi cùng Khúc Lan Khê tụ hợp, lại đột nhiên nghe được bên trong bụi hoa hồng bên kia có động tĩnh.

Hàn Sâm vội vàng ép người xuống nhìn tới phương hướng bụi hoa hồng bên trong sơn cốc, chỉ thấy một người từ trong bụi hoa hồng đứng lên, sau khi nhìn rõ ràng bộ dáng người kia, Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt há to miệng nhìn, một hồi lâu vẫn không phục hồi lại tinh thần.

Chương 904: Trùng Đấu

Trong bụi hoa hồng cành lá xanh biếc cùng đóa hoa kiều diễm ướt át, một cô gái tóc vàng mắt màu tím đứng lên.

Khác với nữ nhân loại, trên trán cô gái tóc vàng mắt tím này có một khối bảo thạch màu xanh, giống như là một sợi dây chuyền, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp, nhưng mà nhìn kỹ, nó là sinh trưởng ở trong da thịt đấy.

Dị Linh, một nữ Dị Linh xinh đẹp.

Ngũ quan lập thể tinh xảo, chỉ là có chút lạnh lùng, nhưng mà cho dù là như thế, vẫn có thể khiến người ta cảm thấy cô ta rất diễm lệ.

Nếu chỉ là như thế, Hàn Sâm cũng sẽ không kinh ngạc, nhưng lúc này Hàn Sâm lại nhìn thiếu chút nữa liền tròng mắt đều trợn lồi ra rồi.

Cô gái mới từ trong bụi hoa hồng đứng lên này, vậy mà trên người không có một sợi vải, nhô đằng trước cong đằng sau, đường cong khoa trương nhìn không sót một thứ gì, đôi chân trắng dài càng là làm người quáng mắt, làn da trắng nõn gần như có thể nặn ra nước.

Hàn Sâm nhìn thấy thế máu mũi đều sắp chảy ra rồi, bộ ngực cao vút và bộ mông đẹp màu mỡ, hơn nữa vòng eo tinh tế hết sức nhỏ kia, quả thực chính là hình thái chỉ có thể xuất hiện trong truyện manga, nữ nhân loại dường như rất ít có khả năng có được hình thể khoa trương như vậy.

Nhưng mà mặc dù khoa trương, lại cực kỳ hài hòa, cũng không có cảm giác không khỏe, chỉ là vừa nhìn liền khiến lòng người nóng nảy xao động.

Nữ Dị Linh từ trong bụi hoa hồng đi ra, thần thái vô cùng cao ngạo lạnh lùng, trong tích tắc đi ra ngoại bụi hoa, những bụi hoa hồng đó giống như là sống lại, túm tụm ở bên cạnh cô ta, ngưng tụ thành một bộ áo giáp hoa hồng bọc thân thể nóng bỏng kia lại.

Nữ Dị Linh kia giống như là nữ vương kiêu ngạo ở trong hoa viên, đi tới bên cạnh cái khe lớn, thò tay từ bên trên cành hoa trên người bẻ một cành, cắm trên mặt đất nhóm lửa.

Lúc này Hàn Sâm mới biết được, những thứ nhìn giống như nến hương đó, kỳ thực chính là cành hoa hồng.

Rất nhanh, trên mặt đất đã được cắm một loạt cành hoa đã nhóm lửa, trong sơn cốc tràn ngập một mùi thơm kỳ quái, Hàn Sâm vốn cho là những con Thiết Xác Trùng kia chẳng mấy chốc sẽ bị hấp dẫn trở về, thế nhưng mà cũng không xảy ra chuyện như vậy.

Hàn Sâm cảm thấy có chút kỳ quái, như thế nào lần này lại không hấp dẫn đàn Thiết Xác Trùng tới, chẳng lẽ là mùi thơm trên cành hoa thiêu đốt đã mất hiệu lực?

Nữ Dị Linh cũng không sốt ruột, chỉ là nhìn cành hoa thiêu đốt, sau đó lại ngẩn đầu nhìn ra cửa sơn cốc.

Không bao lâu sau, đột nhiên nghe được ở cửa sơn cốc truyền đến âm thanh xèo xèo quái dị, chỉ thấy một tia sáng màu đen nhanh chóng phóng tới, rất nhanh sẽ đã đến phía trước cành hoa đang thiêu đốt.

Hàn Sâm đứng ở xa xa nhìn, tia sáng màu đen kia chính là một con Thiết Xác Trùng, nhưng mà hình thể của nó nhỏ hơn Thiết Xác Trùng bình thường một chút, thế nhưng màu sắc lại đen nhánh, giống như do huyền thiết đúc thành.

Hơn nữa trên lưng của con Thiết Xác Trùng này lại mọc ra một đôi cánh màu đen, tốc độ bay cực nhanh, hoàn toàn không phải những con Thiết Xác Trùng bình thường chỉ biết bò kia có thể so sánh.

Thiết Xác Trùng đã rơi vào bên cạnh cành hoa đang thiêu đốt, há miệng ra cắn lấy cành hoa, răng rắc răng rắc đấy, thoạt nhìn ăn vô cùng đã ghiền.

Nữ Dị Linh cũng đã lui sang một bên, lạnh lùng nhìn con Thiết Xác Trùng kia đang gặm ăn cành hoa, thoạt nhìn cũng không có ý định muốn động thủ.

- Có vẻ như Dị Linh này muốn thu phục con Thiết Xác Trùng kia, chỉ là tại sao cô ta lại không động thủ? Chẳng lẽ là cành hoa kia có độc, cô ta muốn chờ độc tính phát tác?

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy kỳ quái.

Hiện tại nhìn lại, hình như đây là cơ hội ra tay rất tốt, nhưng mà nữ Dị Linh kia lại không ý định ra tay, chỉ là lạnh lùng nhìn con Thiết Xác Trùng gặm ăn cành hoa.

Lúc Hàn Sâm đang kỳ quái, lại đột nhiên nghe được ở cửa sơn cốc truyền đến động tĩnh khác thường, không bao lâu sau liền thấy một con rết lớn toàn thân đỏ ngầu bò tới, thân thể vậy mà bắn ra, vượt qua cái khe lớn, đã đi đến bên cạnh cành hoa đang thiêu đốt, há miệng liền cắn về phía cành hoa.

Lúc trước Dị Linh cắm xuống rất nhiều cành hoa, Thiết Xác Trùng và con rết đỏ thẫm dài hơn một mét kia đều cùng ăn, cũng không phát sinh xung đột.

Thế nhưng mà không bao lâu sau, lại có mấy con côn trùng có hình thù kỳ quái bò tới, có đỏ có xanh, có đen, hình dáng đều rất quái dị, Hàn Sâm cũng không hình dung ra nổi hình dáng của bọn chúng.

Những con côn trùng kia đều nhào đầu về phía trước ăn cành hoa, lúc mới bắt đầu cành hoa còn rất nhiều, giữa bọn chúng còn không có xung đột, nhưng mà theo cành hoa giảm bớt, lúc cần tranh đoạt, những con côn trùng đó lại bắt đầu phát sinh xung đột.

Trên người con rết màu đỏ thẫm kia bốc cháy lên ngọn lửa màu đỏ ngầu, bắt đầu cắn nhau với một con dị sinh vật thoạt nhìn giống như là con nhện, nhưng lại có giáp xác màu xanh lá.

Tuy con rết lớn màu đỏ thẫm có thể phun ra lửa, nhưng con nhện giáp xác màu xanh kia cũng không có nửa phần ý tứ thối nhượng, ánh sáng màu xanh trên người lập loè, cùng con rết lớn đỏ thẫm triền đấu.

Chỉ là trong chốc lát, chỗ đó đã là lôi điện đan xen ánh lửa ngút trời, những con côn trùng kỳ quái đều cắn xé nhau, đều đang lấy mạng đổi mạng, không ai có ý định lùi bước, thoạt nhìn cả đám đều rất hưng phấn.

Mà nữ Dị Linh thì đứng ở xa xa nhìn những con côn trùng đó híz-khà-zzz cắn xé, trong mắt không buồn không vui, cũng không có biến hóa quá lớn.

- Những cành hoa kia là thuốc kích thích à?

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, những con côn trùng đó bộc phát ra lực lượng vô cùng khủng bố, chỉ sợ đều là lực lượng mà sinh vật biến dị mới có.

Nhiều côn trùng cấp biến dị như vậy, lại bị nữ Dị Linh kia đùa bỡn trong lòng bàn tay, làm cho trong ánh mắt của Hàn Sâm nhìn về phía cô ta không khỏi nhiều hơn mấy phần cảnh giác.

Côn trùng biến dị hiển nhiên đều có chút không khống chế được rồi, cắn nhau khắp nơi đều là chi đứt thân gãy, cũng không phân rõ ai là ai, nhìn thấy côn trùng liền cắn, đã hỗn loạn tùng phèo.

Từng con côn trùng bị cắn chết nuốt vào, thoạt nhìn cực kỳ thảm thiết.

Rất nhanh đã nhìn thấy từng con côn trùng biến dị chết đi, cuối cùng vậy mà chỉ còn lại con Thiết Xác Trùng kia, mà lúc này móng vuốt của Thiết Xác Trùng đều đã bị cắn đứt vài cái, nhưng mà vẫn còn đang liều mạng ăn thi thể của những con côn trùng khác.

Theo Thiết Xác Trùng nuốt thi thể những con côn trùng khác, thân thể của nó vậy mà cũng đã phát sinh biến hóa không hiểu, mấy cái móng vuốt vậy mà lần nữa sinh ra, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được sinh trưởng.

Mà giáp xác màu đen của nó nguyên bản giống như là huyền thiết, lúc này cũng xuất hiện rất nhiều điểm lấm tấm có màu sắc rực rỡ, đáng sợ hơn là trên người nó vậy mà bốc cháy lên ngọn lửa đỏ thẫm giống như của con rết, còn có màu xanh biếc giống như là con nhện lục giáp kia.

Hiện tại trên người của con Thiết Giáp Trùng này, Hàn Sâm thấy được lực lượng vốn chỉ thuộc về những con côn trùng khác.

Răng rắc!

Trùng xác của con Thiết Xác Trùng vỡ ra, giống như là lột da vậy, có cái gì đó từ phía dưới trùng xác của con Thiết Xác Trùng nhúc nhích, dần dần chui ra, Thiết Xác Trùng chỉ còn lại một cái xác trống rỗng.

Thiết Xác Trùng tân sinh toàn thân trắng như tuyết, giống như là ngọc thạch, đôi mắt lại đỏ thẫm như son, bốn cánh mỏng như cánh ve gần như là trong suốt.

Xèo. . .xèo!

Thiết Xác Trùng tân sinh phát ra tiếng kêu bén nhọn.

- Cuối cùng lột xác lại là Thiết Xác Trùng?

Dị Linh khẽ nhíu mày, giống như kết quả này có chút nằm ngoài dự liệu của cô ta, Thiết Xác Trùng ở trong vùng rừng rậm này, chính là một loại côn trùng biến dị yếu nhất, không nghĩ tới nó lại sống sót đến cuối cùng.

Dị Linh cũng không do dự nữa, nhìn con Thiết Xác Trùng lột xác thành bạch ngọc, không biết từ nơi nào lấy ra một cái hộp bằng dây leo, mở cái hộp ra đưa tới chỗ Thiết Xác Trùng, ở trong hộp dây leo lập tức có một con côn trùng leo ra ngoài.

Chương 905: Tiến Hóa

Con côn trùng trong hộp dây leo bò ra kia mập phì như một con tằm, toàn thân xanh bóng hiện lên trạng thái bán trong suốt, trong sự quỷ dị lộ ra ba phần huyễn lệ.

- Đây đã là con biến dị bạo tẩu thứ mười, nuốt thêm con Thiết Xác Trùng bạo tẩu này, có lẽ Lam Tinh Trùng sẽ có cơ hội lột xác thành sinh vật thần huyết, có thể lột xác được hay không liền xem tạo hóa của nó vậy.

Dị Linh tự lẩm bẩm, con Lam Tinh Trùng kia đã bò qua chỗ con Thiết Xác Trùng vừa hoàn thành tiến hóa kia.

Trên mặt đất chỗ Lam Tinh Trùng bò qua, bùn đất và nham thạch đều bị ăn mòn ra một đường màu đen, thoạt nhìn thì toàn thân con sâu này đều có kịch độc đáng sợ.

Hàn Sâm nghe thấy Dị Linh tự nói, trong lòng cảm thấy có chút kinh ngạc:

- Dị Linh này làm ra nhiều chuyện như vậy, chính là muốn bồi dưỡng một con sinh vật biến dị tiến hóa thành sinh vật thần huyết, đây đúng là một loại thủ đoạn lợi hại. Trước dùng mấy con côn trùng biến dị tiến hóa thành biến dị bạo tẩu, sau đó mới đút cho Lam Tinh Trùng, xúc tiến Lam Tinh Trùng tiến hóa, thật có khả năng thành công cũng không chừng.

Con Lam Tinh Trùng kia bò tới bên cạnh Thiết Xác Trùng vừa mới lột xác, bởi vì con Thiết Xác Trùng kia mới vừa vặn lột xác thành sinh vật biến dị bạo tẩu, lực lượng trong cơ thể tiêu hao trong lúc lột xác hết sức lớn, thoạt nhìn vô cùng suy yếu, gục ở chỗ đó run rẩy, rất là sợ hãi Lam Tinh Trùng.

Mà Lam Tinh Trùng lại diễu võ dương oai trực tiếp bò tới trước mặt của Thiết Xác Trùng, nó đã ăn tươi không ít côn trùng biến dị bạo tẩu, đã sớm quen thuộc, bò tới trước mặt Thiết Xác Trùng, hé miệng muốn cắn nuốt Thiết Xác Trùng đang run lẩy bẩy.

Thế nhưng mà trong tích tắc Lam Tinh Trùng chuẩn bị thôn phệ Thiết Xác Trùng, con Thiết Xác Trùng kia đột nhiên há to miệng, thân thể nho nhỏ nhưng miệng lại há lớn đến mức dọa người, bên trong tràn đầy răng nhọn so le giống như răng cưa, thoạt nhìn giống như miệng ác ma vậy.

Răng rắc!

Chỉ nghe thấy một tiếng vang thanh thúy, con Lam Tinh Trùng kia vậy mà lập tức bị Thiết Xác Trùng cắn vào trong mồm, trực tiếp răng rắc răng rắc nhai, Thiết Xác Trùng lúc trước còn run lẩy bẩy, lúc này lại giống như là một con ác quỷ tham lam.

Con Lam Tinh Trùng toàn thân kịch độc kia, đối với Thiết Xác Trùng lại không có bất kỳ năng lực tổn thương nào, trực tiếp bị nhai nát nuốt xuống, trong một tích tắc khiến cho Hàn Sâm cùng Dị Linh kia đều ngẩn người.

Không ai từng nghĩ tới vậy mà lại có biến cố như vậy, chờ cho Dị Linh kia phản ứng lại kịp, cái gì cũng đều trễ rồi.

Dị Linh trong cơn giận dữ vung tay lên một cái, một sợi roi hoa hồng liền quất tới trên người con Thiết Xác Trùng kia, con Thiết Xác Trùng kia không tránh né, cứ thế mà dùng giáp xác ngăn cản roi hoa hồng quất tới.

Theo Hàn Sâm thấy thì sợi roi hoa hồng của Dị Linh kia quất tới hết sức lợi hại, tuyệt đối là lực lượng cấp biến dị, mạnh hơn Tiểu Phong Phong mở ra bốn đạo khóa gen nhiều lần.

Thế nhưng mà lúc cành hoa kia quất lên trên người Thiết Xác Trùng, lại không thể làm nó bị thương nửa phần.

Mà phía trên giáp xác bạch ngọc của Thiết Xác Trùng lại vỡ tan, trong cái khe kia lộ ra màu xanh nhạt, dĩ nhiên là chuẩn bị tiến hóa một lần nữa.

- Đáng chết, lại sắp tiến hóa thành sinh vật thần huyết rồi!

Sắc mặt của Dị Linh kia đại biến, vội vàng dùng cành hoa từng nhát quất về phía giáp xác bạch ngọc, đánh xuống mấy lần, đã quất nát giáp xác bạch ngọc.

Ở bên trong giáp xác bạch ngọc đằng kia, một con Thiết Xác Trùng toàn thân bích lục, giống như phỉ thúy điêu khắc thành leo ra, toàn thân thiêu đốt lên ngọn lửa xanh biếc.

Dị Linh không có chút do dự nào quất một roi xuống, cô ta mạnh mẽ đập nát xác bạch ngọc, chính là thừa dịp con Thiết Xác Trùng này vừa mới hoàn thành lột xác, trước khi thân thể cấp thần huyết vẫn chưa phát triển hoàn toàn, đánh nó trọng thương.

Bằng không đợi sau khi thân thể thần huyết của nó hoàn toàn lột xác, sợ là Dị Linh kia cũng không phải là đối thủ của nó rồi.

BA~! BA~!

Cành hoa giống như rắn độc quất lên trên người Thiết Xác Trùng, quất Thiết Xác Trùng bay lên, phát ra tiếng kêu thảm thiết xèo. . .xèo.

Thế nhưng mà cành hoa lây dính ngọn lửa màu xanh biếc trên người Thiết Xác Trùng cũng bắt đầu cháy lên rừng rực, lại thiêu đốt vô cùng quỷ dị, ngọn lửa màu xanh biếc kia cũng không giống như là lửa bình thường, giống như có thể ăn mòn sắt thép vậy, cành hoa bị đốt trong giây lát đã bị ăn mòn không còn hình dáng, từng sợi mềm nhũn đứt gãy, biến thành một bãi chất lỏng khó ngửi.

Dị Linh lập tức cắt đứt cành hoa, không cho ngọn lửa màu xanh biếc kia lan lên trên người mình, đồng thời vầng sáng trong mắt lóe lên, dây hoa hồng đầy gai nhọn hoắt đâm vào trong làn da của cô ta, giống như là vật sống hấp thu máu tươi của Dị Linh.

Sau khi hấp thu máu tươi của Dị Linh, hoa bên trên cành hoa hồng lập tức nở ra, tản mát ra hương hoa mãnh liệt, mùi hương kia cơ hồ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.

Thiết giáp trùng ngửi được mùi thơm hoa hồng, vậy mà giống như là bị thôi miên, bò tới chỗ hoa hồng.

Dị Linh thấy hương hoa có tác dụng, sát cơ trong mắt bùng cháy mạnh, triệu hoán ra một thanh dao găm màu máu, chờ con Thiết Xác Trùng bích lục kia bò tới gần, thân hình lập tức lóe lên, dao găm giống như tia chớp màu đỏ ngòm, trực tiếp cắm vào chính giữa miệng Thiết Xác Trùng.

OÀ..ÀNH!

Thiết Xác Trùng đau đớn giật mình tỉnh lại, bị cắm một cây chủy thủ vào trong miệng, máu tươi chảy đầm đìa, ngọn lửa màu xanh biếc trên người

phóng lên trời, thiêu đốt chu vi vài mét xung quanh thành chất lỏng, giống như nổi điên vỗ cánh vọt tới Dị Linh kia.

Thân hình Dị Linh mau chóng lui về phía sau, từng cành hoa điên cuồng vung lên ngăn cản Thiết Xác Trùng công kích, muốn vây Thiết Xác Trùng vào bên trong dây leo.

Thế nhưng mà con Thiết Xác Trùng kia đã tiến hóa thành sinh vật thần huyết, mặc dù còn chưa phải là trạng thái hoàn toàn, nhưng ở dưới sự phẫn nộ phát ra lực lượng quá khủng bố.

Cành hoa quất lên trên người Thiết Xác Trùng trực tiếp bị bắn ra, căn bản không đả thương được Thiết Xác Trùng nửa phần, trái lại sau khi lây dính ngọn lửa màu xanh biếc liền trực tiếp bị đốt thành nước thối.

Những cành hoa muốn trói Thiết Xác Trùng lại tức thì bị trực tiếp đốt đứt, căn bản không ngăn cản nổi Thiết Xác Trùng đang tức giận, mắt thấy Thiết Xác Trùng đã đuổi kịp Dị Linh, lao tới trái tim Dị Linh.

Mặc dù sắc mặt của Dị Linh đại biến, nhưng mà cũng không kinh hoảng, triệu hồi ra một tấm chắn, chặn con Thiết Xác Trùng kia lại.

Răng rắc!

Tấm chắn kim loại trầm trọng cứ thế bị Thiết Xác Trùng đụng nát, Dị Linh cũng bị đụng bay ra ngoài, thân thể đâm lên trên vách núi đá, đụng sập vách núi ra một cái hố to.

- Quá mạnh mẽ! Sinh vật thần huyết ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đúng là mạnh tới đáng sợ, một con sinh vật thần huyết vừa mới lột xác xong đã mạnh đến loại trình độ này, đây còn không phải là tự nhiên lột xác mà thành, có thể tính là một đứa bé sinh non.

Hàn Sâm nhìn con Thiết Xác Trùng kia, trong lòng lại nổi lên tham niệm.

Mặc dù Thiết Xác Trùng lợi hại, nhưng mà trong miệng nó còn cắm thanh dao găm màu máu kia của Dị Linh, ngọn lửa màu xanh biếc trên người

Thiết Xác Trùng vậy mà không thể đốt cháy thanh dao găm màu máu kia, thoạt nhìn chắc chắn không phải phàm vật.

Mà trong miệng con Thiết Xác Trùng kia không ngừng chảy ra máu tươi, nhìn như vô cùng uy mãnh, nhưng mà Hàn Sâm có thể cảm giác được rõ ràng, khí tức sinh mệnh của nó đang nhanh chóng biến mất.

Thiết Xác Trùng nổi giận truy kích Dị Linh, Dị Linh kia cũng không chịu rút đi như vậy, cô ta cũng biết Thiết Xác Trùng đã bị trọng thương, kiên trì thêm chút nữa, nói không chừng sẽ có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Thừa dịp Dị Linh cùng Thiết Xác Trùng đánh nhau, Hàn Sâm đã lặng yên đi vào trong sơn cốc, muốn tìm cơ hội giải quyết con Thiết Xác Trùng kia, đây chính là sinh vật thần huyết đó, dùng thực lực hiện tại của Hàn Sâm, không biết phải bao lâu mới có năng lực săn giết sinh vật thần huyết, đây chính là một cơ hội trời cho.

Chương 906: Săn Giết Thiết Xác Trùng Vương

Dị Linh cùng Thiết Xác Trùng quần nhau, dây hoa hồng bay múa tứ tán như long xà, thỉnh thoảng lấy ra các loại vật kỳ dị, nhưng mà con Thiết Xác Trùng kia lại giống như là nhất lực phá vạn pháp, phàm là vật bị ngọn lửa màu xanh biếc của nó nhiễm lên, mặc kệ là cành hoa hay là rất nhiều gen võ trang đều bị đốt thành nước bẩn.

Hàn Sâm trốn ở gần đó nhìn con Thiết Xác Trùng kia phát uy, thực sự là xem tới hãi hùng khiếp vía.

Cũng may là sau khi đi tới gần, Hàn Sâm triển khai Động Huyền Khí, giúp hắn nhìn càng thêm rõ ràng tình huống thật của con Thiết Xác Trùng.

Mặc dù thoạt nhìn thì Thiết Xác Trùng vô cùng dữ dằn, nhưng mà thanh dao găm màu máu cắm vào trong miệng nó kia vẫn phun không ra đốt

không cháy, cũng không biết con dao găm màu máu kia đến cùng là bảo vật dạng gì, lại có thể chịu nổi ngọn lửa màu xanh biếc thiêu đốt, khiến cho nội tạng của nó bị thương rất nặng.

Bành!

Thủ đoạn của Dị Linh có ngàn vạn, nhưng cuối cùng vẫn không bằng con Thiết Xác Trùng đã là thân thể thần huyết kia, bị Thiết Xác Trùng đụng gãy một thanh kiếm gen võ trang ở trong tay, ngọn lửa màu xanh biếc đốt lên thân thể cô ta.

Dị Linh cũng khó có thể ngăn cản ngọn lửa màu xanh biếc này, lập tức cành hoa trên người bắt đầu cháy lên rừng rực, ép cô ta không thể không tán đi áo giáp bằng cành hoa, đường cong khoa trương kia lập tức lại bạo lộ ra bên ngoài.

C-K-Í-T..T. . .T!

Thiết Xác Trùng một lần nữa phát ra một tiếng thét lên tức giận, vỗ cánh bay nhào tới chỗ Dị Linh.

Dị Linh cắn răng triệu hồi ra một thanh đao chém về phía Thiết Xác Trùng, nhưng mà chém ở trên đầu Thiết Xác Trùng, lại không thể chém đứt được Thiết Giáp Trùng, thanh đao lại bị gãy ngay lập tức, Thiết Xác Trùng vẫn không ngừng phóng tới Dị Linh.

Gen võ trang của Dị Linh có vẻ đã tiêu hao gần hết, rốt cuộc không bỏ ra nổi gen võ trang mới để ngăn cản Thiết Xác Trùng, lập tức bị Thiết Xác Trùng húc lên trên người.

Dị Linh bị đụng bắn ra ngoài, đâm vào trên vách đá, va đập khiến vách núi chia năm xẻ bảy, trước ngực bốc cháy lên một đám ngọn lửa màu xanh biếc.

Mặc dù Dị Linh đã mau chóng huy động cánh tay đập tắt ngọn lửa màu xanh biếc trên người, nhưng mà con Thiết Xác Trùng kia đã thét lên chói tai vọt tới trước ngực của cô ta, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Dị Linh đã hoàn toàn không có sức để ngăn cản, mắt thấy sẽ bị Thiết Xác Trùng húc nát xương ngực và trái tim.

Mặc dù Dị Linh sẽ không thật sự chết đi, nhưng mà đối mặt với vận mệnh bị phá hủy, vẫn nhịn không được lộ ra vẻ kinh hãi, tuy nhiên cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị giết chết.

Lúc Dị Linh đang tuyệt vọng, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh một người đàn ông màu trắng rừng rực phá không mà đến, tuấn mỹ giống như là thần đột nhiên xuất hiện ở đằng sau Thiết Xác Trùng.

Dị Linh lập tức mở to hai mắt nhìn, không thể tin tưởng nhìn người đàn ông giống như là thần toàn thân tản ra thánh quang kia, không biết rốt cuộc hắn đến từ đâu, vì sao lại xuất hiện ở nơi này.

OÀ..ÀNH!

Chỉ thấy nắm đấm của người đàn ông giống như thần kia bộc phát ra ánh sáng lôi điện kinh khủng, giống như một vầng mặt trời đánh lên trên người Thiết Xác Trùng đang đánh về phía Dị Linh.

Vầng mặt trời lôi điện kia vậy mà quỷ dị đánh vào trong thân thể xinh xắn của Thiết Xác Trùng, phát ra một tiếng sét đánh, cứ thế đánh con Thiết Xác Trùng kia từ trên không trung rơi xuống mặt đất.

Răng rắc!

Trong tích tắc con Thiết Xác Trùng kia rơi xuống mặt đất, tay trái của Hàn Sâm đã đánh ra một quyền lên chuôi con dao găm màu máu kia, hung hăng nện dao găm màu máu vào trong thân thể Thiết Xác Trùng.

Nguyên bản lưỡi đao còn có hai thốn ở bên ngoài, lập tức cùng với chuôi đao bị Hàn Sâm đánh sâu vào bên trong thân thể.

Dao găm màu máu cực kỳ sắc bén, vậy mà từ đằng sau thân thể Thiết Xác Trùng xuyên thấu bay ra, trực tiếp xuyên thấu tim Thiết Xác Trùng.

“Săn giết sinh vật thần huyết Thiết Xác Trùng Vương, đạt được thú hồn Thiết Xác Trùng Vương, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được

0 đến 10 điểm thần gen .”

Hàn Sâm mừng như điên, đưa tay chộp một cái, lôi thi thể Thiết Xác Trùng Vương và cả dao găm màu máu chọc vào trong thân thể nó qua, hóa thành một tia sáng màu trắng rừng rực phá không mà đi, trong nháy mắt đã bay qua vách núi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Từ lúc Hàn Sâm xuất hiện đến khi giết chết Thiết Xác Trùng Vương, lại đoạt lấy thi thể Thiết Xác Trùng Vương cùng dao găm màu máu trốn đi xa, toàn bộ quá trình diễn ra liên tục ở trong nháy mắt, cũng chỉ mới hai ba giây mà thôi.

Chờ Dị Linh kia kịp phản ứng lại, Hàn Sâm đã bay qua vách núi, Dị Linh đã không nhìn thấy hắn đâu nữa.

Cơ hồ là ngay lúc mới bay qua vách núi, trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của Hàn Sâm đã đạt đến cực hạn, khôi phục lại chân thân của mình.

Không dám có một chút dừng lại nào, Hàn Sâm toàn lực chạy ra bên ngoài sơn cốc.

Sau khi tìm được Khúc Lan Khê cùng Tiểu Phong Phong trốn trong rừng, lập tức dẫn theo bọn họ cùng một chỗ chạy ra bên ngoài Kinh Cức Tùng Lâm, sợ bị Dị Linh kia đuổi theo.

Thời hạn sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của hắn rất ngắn, hơn nữa cũng chưa chắc có thể giết được Dị Linh kia, cho dù có thể giết được, cũng không có tác dụng gì, Dị Linh kia vẫn có thể phục sinh, chỉ khiến cho cừu hận của Dị Linh kia đối với hắn càng thêm sâu sắc.

Nếu như ở thời điểm chém giết Dị Linh bại lộ chân thân của mình, để cho Dị Linh kia nhớ kỹ hình dạng, vậy thì sẽ vô cùng phiền phức.

Cho nên Hàn Sâm cũng không có lựa chọn công kích Dị Linh, chỉ là sau khi đuổi giết Thiết Xác Trùng Vương xong liền xoay người rời đi, không để cho Dị Linh kia nhìn thấy hình dáng của hắn.

Hàn Sâm có thể đuổi giết Thiết Xác Trùng Vương, không chỉ là bởi vì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh mạnh mẽ, nguyên nhân chủ yếu vẫn là sinh cơ của Thiết Xác Trùng đã gần như sụp đổ, hắn chỉ là bắt được cơ hội kia, cho Thiết Xác Trùng Vương một đòn chí mạng cuối cùng mà thôi.

Công thần lớn nhất trong việc giết chết Thiết Xác Trùng Vương, vẫn phải tính cho con dao găm màu máu này, nếu không có dao găm màu máu, cho dù trạng thái Siêu Cấp Đế Linh cũng khó có thể giết chết Thiết Xác Trùng Vương.

Dù sao tố chất bản thân của Hàn Sâm còn kém Thiết Xác Trùng Vương quá xa, khó có thể phát huy ra uy lực thực sự của trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

Không hề dừng lại lâu, Hàn Sâm mang theo Khúc Lan Khê một mực trốn ra bên ngoài Kinh Cức Tùng Lâm, thu hoạch lần này đã rất lớn, không nên tiếp tục dừng lại ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm, càng sớm trở về càng tốt.

Hơn nữa tuyệt đối không thể để cho Dị Linh kia nhìn thấy hình dáng của hắn, nếu không ở trong khu vực Dị Linh thống trị, muốn sống sót tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì.

Chỉ là Hàn Sâm lại không biết, hắn đã nghĩ nhiều rồi, Dị Linh kia căn bản không hề đuổi theo ra.

Nhìn thấy Hàn Sâm biến mất ở trên vách núi đá, Dị Linh chỉ lộ ra ánh mắt phức tạp đứng sững ở chỗ đó, nhìn tới phía Hàn Sâm biến mất, khuôn mặt lộ ra vẻ cổ quái.

- Dị Linh kia là ai?

Thần sắc của nữ Dị Linh có chút cổ quái, nhưng mà cũng không hề tức giận.

Tựa hồ như là nữ Dị Linh không hề tức giận với việc Hàn Sâm giết Thiết Xác Trùng Vương, cướp đi thi thể Thiết Xác Trùng Vương cùng dao găm màu máu, trên mặt ngược lại còn lộ ra vẻ phức tạp không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Hàn Sâm đương nhiên không biết những chuyện này, chỉ là dẫn theo Khúc Lan Khê một đường ngựa không ngừng vó chạy trở về, cũng may con đường này không có nguy hiểm gì, thuận lợi chạy về tới Thanh Minh Tí Hộ Sở.

Thế nhưng mà sau khi trở lại nhà gỗ, lại không nhìn thấy thân ảnh của Sở Minh, trong sân cũng là một mảnh hỗn độn, cây Long Huyết Cổ Thụ kia bởi gì mấy ngày nay không có được sinh mệnh thủy châu đổ vào, lúc này lá xanh khắp cây đã khô héo đi, thoạt nhìn tựa hồ đã trở thành một cây khô.

Khúc Lan Khê ở xunh quanh cũng không tìm thấy Sở Minh, sau khi nghe ngóng xong sắc mặt liền trở nên rất khó coi.

Bởi vì Long Huyết Cổ Thụ một lần nữa héo rũ, Thanh Minh kỵ sĩ giận lây sang Sở Minh, treo Sở Minh lên trên trước cửa thành Thanh Minh Tí Hộ Sở đánh cho 300 roi, đánh cho Sở Minh chỉ còn lại nửa cái mạng, hôm nay vẫn còn bị treo ở trước cửa thành thị chúng.

Chương 907: Giết Vào Tí Hộ Sở

Lúc Hàn Sâm cùng Khúc Lan Khê chạy tới trước Thanh Minh Tí Hộ Sở, xa xa liền thấy Sở Minh bị treo ở trước cửa thành, trên người tràn đầy vết máu nhìn mà sợ hãi, máu tươi ở trên người y cũng đã đông lại thành máu đen, người đã hấp hối, tùy thời đều có thể chết đi.

Trong đáy lòng Hàn Sâm phẫn nộ vô cùng, nhân loại ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở có địa vị thấp, không khá hơn nô lệ chút nào, nếu phạm phải sai lầm đều sẽ bị dùng cực hình.

Huống chi Sở Minh bị xử phạt, đều là vì Hàn Sâm cứu sống Long Huyết Cổ Thụ, mới có khiến cho Sở Minh chịu cái tai bay vạ gió này.

Khúc Lan Khê cũng cực kỳ tức giận, liền muốn lao ra cứu Sở Minh xuống.

Hàn Sâm kéo Khúc Lan Khê lại, kéo Khúc Lan Khê tới chỗ không có người.

- Không nên vọng động, như vậy chẳng những không cứu được Sở Minh, liền chính cô cũng sẽ bị liên lụy.

Hàn Sâm giữ lấy Khúc Lan Khê nói.

- Tôi không thể nhìn Sở Minh bị hành hạ tới chết như vậy.

Khúc Lan Khê cắn răng nói ra.

- Tôi biết, tôi cũng sẽ không để cho Sở Minh chết.

Ánh mắt của Hàn Sâm sáng quắc nói:

- Nhưng mà hiện tại không phải là thời điểm để động thủ, mấy người cùng Thanh Minh kỵ sĩ ký kết khế ước, cho dù hiện tại cứu được Sở Minh, cũng sẽ không có bất kỳ tác dụng nào, chỉ cần Thanh Minh kỵ sĩ muốn, y tùy thời có thể lấy mạng của hai người, ngay cả trốn đều trốn không thoát.

- Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Khúc Lan Khê đã không có chủ ý, nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Giết vào Thần Điện Dị Linh, cướp lấy Linh Hồn Chi Thạch, chỉ có như thế mới có thể để cho hai người triệt để thoát khỏi sự khống chế của Thanh Minh kỵ sĩ.

Hàn Sâm chậm rãi nói ra, trong mắt tràn đầy sát ý.

- Giết vào Thần Điện Dị Linh. . . chúng ta. . . được không?

Thân thể Khúc Lan Khê run lên, không thể tin tưởng nhìn Hàn Sâm.

Thanh Minh kỵ sĩ là cường giả đã mở ra bốn đạo khóa gen, hơn nữa có đông đảo Dị Linh cùng dị sinh vật phụ thuộc, nếu bọn họ muốn giết vào trong Thần Điện Dị Linh, độ khó đã không có cách nào tưởng tượng.

- Không có gì là không được, một Tí Hộ Sở kỵ sĩ mà thôi.

Hàn Sâm hừ lạnh nói:

- Nếu như không phải bởi vì có Kinh Cức Tí Hộ Sở kia, muốn đánh hạ Tí Hộ Sở này sẽ dễ như trở bàn tay.

- Cậu nói phải làm thế nào, tôi đều nghe theo cậu.

Khúc Lan Khê nhìn Hàn Sâm, mặc dù không thể tin được sẽ dễ dàng giống như Hàn Sâm nói, nhưng mà chuyện cho tới hiện tại, như thế nào cũng phải liều mạng một phen.

- Sinh cơ của Sở Minh vẫn còn, một lát vẫn không có nguy hiểm tới tính mạng, cô không cần lo lắng, chúng ta trở về làm chút chuẩn bị, sau khi giết chết Thanh Minh kỵ sĩ lấy được Linh Hồn Chi Thạch, chúng ta phải lập tức trốn vào trong Kinh Cức Tùng Lâm.

Hàn Sâm nhìn Sở Minh đang bị treo ở trước cửa thành nói ra.

Đang lúc nói chuyện này, lại thấy một Dị Linh cầm roi từ bên trong Tí Hộ Sở đi ra, đi thẳng đến trước mặt Sở Minh bị treo ở giữa không trung, một roi liền hung hăng quất lên trên thân thể Sở Minh.

BA~!

Một roi quất trúng, lập tức đánh cho Sở Minh da tróc thịt bong, máu me trên người đầm đìa, mặc dù đang hấp hối, Sở Minh vẫn phát ra tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Dị Linh kia cũng không nói chuyện, trước hết quất lên trên người Sở Minh, roi cùng da thịt ma sát phát ra tiếng vang rợn người, tiếng gào thảm của Sở Minh lại càng ngày càng nhỏ.

Khúc Lan Khê nhìn thấy thế răng đều sắp cắn chảy máu ra rồi, trong mắt Hàn Sâm cũng lập loè hàn quang, lúc này hắn mới rõ ràng cảm giác được, nhân loại ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở gian nan cỡ nào.

Dị Linh hiển nhiên cũng không muốn đánh chết Sở Minh, nếu không cũng sẽ không treo y ở chỗ này thị chúng, mặc dù roi quất rất hung ác, nhưng rất có chừng mực, không đến mức lập tức đánh chết Sở Minh.

- Chúng ta đi.

Hàn Sâm cưỡng ép lôi kéo Khúc Lan Khê rời đi, để cho Khúc Lan Khê quay lại thu dọn đồ đạc.

Trở lại nhà gỗ, Hàn Sâm nhìn Long Huyết Cổ Thụ đã héo rũ, sinh cơ trong đó vẫn còn, chỉ là đã trở nên vô cùng bạc nhược yếu kém.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp lấy ra con dao găm màu máu kia, đào Long Huyết Cổ Thụ từ dưới đất ra, mặc dù không biết có thể cấy ghép thành công hay không, nhưng hắn tuyệt đối không thể để lại chỗ này.

Long Huyết Cổ Thụ chỉ chưa tới mười năm là có thể kết quả, chỉ là vấn đề mười mấy giọt sinh mệnh thủy châu, nhưng mà hiện tại Hàn Sâm không có thời gian, chỉ có thể thử dời nó đi.

Móc Long Huyết Cổ Thụ từ dưới đất ra, bởi vì không có biện pháp đào quá lớn, làm gãy rất nhiều rễ cây, sinh cơ của Long Huyết Cổ Thụ bị suy yếu một lần nữa.

Hàn Sâm dùng bao vải bọc rễ cây lại, nhỏ vào một giọt sinh mệnh thủy châu, sau đó đặt Long Huyết Cổ Thụ lên trên lưng Kim Mao Hống.

Còn có cây Tiểu Huyết Tùng mà Hàn Sâm trồng ở bờ sông Ngọc Lân kia, Hàn Sâm cũng đào lên, muốn cùng một chỗ dời đi, nếu không thì không biết còn có cơ hội trở lại hay không.

Một tên Thanh Minh kỵ sĩ thì hắn không sợ, muốn lật tung toàn bộ Thanh Minh Tí Hộ Sở cũng không phải là việc gì khó, nhưng mà Kinh Cức Tí Hộ Sở cấp quý tộc lại là tồn tại trước mắt Hàn Sâm không có cách nào địch nổi, chỉ có thể trốn vào bên trong Kinh Cức Tùng Lâm.

Sau khi thấy sự lợi hại của nữ Dị Linh kia, Hàn Sâm biết mình hiện tại chỉ có ở dưới trạng thái Siêu Cấp Đế Linh mới có thể cùng Dị Linh cấp quý tộc

chiến một trận.

Thế nhưng mà trạng thái Siêu Cấp Đế Linh chỉ có thể sử dụng trong thời gian quá ngắn, nếu như Kinh Cức Tí Hộ Sở phái ra mấy con sinh vật biến dị cùng Dị Linh đi tới, cho dù Hàn Sâm có thể đào tẩu, nhưng Khúc Lan Khê cùng Sở Minh chắc chắn sẽ phải chết.

Cho nên khẳng định không thể chiếm Thanh Minh Tí Hộ Sở, chỉ có thể đoạt xong liền đi.

Sau khi Hàn Sâm cùng Khúc Lan Khê chuẩn bị kỹ càng, Hàn Sâm liền nói với Khúc Lan Khê:

- Cô ở ngay cửa ra vào Tí Hộ Sở chờ, chờ sau khi tôi hành động, hấp dẫn những dị sinh vật cùng Dị Linh kia tiến vào Tí Hộ Sở, cô liền thừa dịp loạn cứu Sở Minh ra, mang theo y chạy tới Kinh Cức Tùng Lâm.

- Chúng ta có thể thành công không?

Khúc Lan Khê có chút lo lắng nhìn Hàn Sâm, mặc dù là một người vô cùng có chủ kiến, lúc này trong lòng cũng không khỏi có chút khẩn trương, đây dù sao cũng là muốn đánh hạ một Tí Hộ Sở Dị Linh, Hàn Sâm lại chỉ có một người, mặc dù xác thực hắn mạnh hơn Siêu Việt Giả bình thường, nhưng mà đối mặt với nhiều sinh vật cấp nguyên thủy và Dị Linh quý tộc như vậy, giết vào Thần Điện Dị Linh tuyệt đối không đơn giản giống như lời hắn nói.

- Tin tưởng tôi.

Hàn Sâm nhìn ra Khúc Lan Khê bất an, vỗ vỗ lên đầu của cô.

Khúc Lan Khê là một cô gái thành thục, nếu như không phải gặp chuyện quá lớn, sẽ rất khó có biểu hiện bất an như vậy.

Bị Hàn Sâm vỗ vỗ đầu, cảm thấy mình giống như là một đứa trẻ được người lớn an ủi, khuôn mặt nhỏ của Khúc Lan Khê không khỏi đỏ lên:

- Chúng tôi ở trong Kinh Cức Tùng Lâm chờ cậu.

- Được, chẳng mấy chốc tôi sẽ đến.

Hàn Sâm kiên định nói.

Hai người một lần nữa đi tới bên ngoài Thanh Minh Tí Hộ Sở, Hàn Sâm dặn dò Khúc Lan Khê xong, để cho cô ta ở lại bên ngoài, mình thì đi vào bên trong Tí Hộ Sở.

- Nhất định phải sống trở về.

Khúc Lan Khê kéo Hàn Sâm lại, cắn môi nói ra.

- Nhất định sẽ.

Hàn Sâm mỉm cười với Khúc Lan Khê, bước đi tiến vào bên trong Tí Hộ Sở.

Dùng thực lực hiện tại của Hàn Sâm, nếu như không sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, năng lực chiến đấu chỉ sợ cũng chỉ tương đương với Thanh Minh kỵ sĩ, thậm chí còn có chỗ không bằng, dù sao hắn mới chỉ mở ra một đạo khóa gen, mà Thanh Minh kỵ sĩ đã mở ra bốn đạo khóa gen.

Hơn nữa đông đảo dị sinh vật cấp nguyên thủy cùng Dị Linh quý tộc, Hàn Sâm cơ hồ không có khả năng đánh hạ Thanh Minh Tí Hộ Sở.

Thế nhưng mà Hàn Sâm đã có được dao găm màu máu cùng thú hồn Thiết Xác Trùng Vương, khiến cho điều không có khả năng đó đã trở thành có khả năng.

Chương 908: Đánh Đâu Thắng Đó

Sau khi Hàn Sâm tiến vào Tí Hộ Sở, liền một mực đi về hướng Thần Điện Dị Linh.

Thần Điện Dị Linh phòng thủ vô cùng nghiêm mật, ở trên quảng trường bên ngoài Thần Điện Dị Linh có hơn mười con sinh vật cấp nguyên thủy chiếm

giữ, mà cửa ra vào Thần Điện cũng có hai Dị Linh cấp kỵ sĩ trông coi.

Hơn nữa còn Thanh Minh kỵ sĩ bên trong Thần Điện Dị Linh, hoặc là bên trong còn có dị sinh vật cùng Dị Linh khác, nếu một người mở ra một đạo khóa gen muốn giết vào trong đó, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Hàn Sâm một mực đi thẳng tới Thần Điện Dị Linh, vừa mới đến gần quảng trường phía ngoài, lập tức có một con Hắc Hổ nhào tới trước mặt Hàn Sâm, rống lớn một tiếng với hắn, giống như là đang cảnh cáo, cũng là đang uy hiếp.

Hàn Sâm nhìn con Hắc Hổ cao hơn người một cái đầu kia, lại mỉm cười, trong nháy mắt kế tiếp, ánh sáng màu xanh trên người lập loè, một thân áo giáp hệt ngôi sao màu xanh che ở trên thân thể, đồng thời trong tay xuất hiện một con dao găm màu máu.

Hàn Sâm bước ra một bước, giống như ánh sáng cùng con Hắc Hổ khổng lồ kia giao thoa qua, dao găm màu máu xẹt qua cổ nó.

Lập tức chỉ thấy một cái đầu hổ bay lên giữa không trung, máu tươi giống như nước suối từ chỗ bị chém điên cuồng bắn ra, thân thể khổng lồ của con Hắc Hổ kia ầm ầm ngã xuống đất.

“Săn giết sinh vật cấp nguyên thủy Hắc Thiết Hổ, không đạt được thú hồn, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm gen nguyên thủy.”

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, dao găm màu máu còn sắc bén hơn hắn nghĩ, không biết đây rốt cuộc là gen võ trang đẳng cấp gì.

Dị Linh và dị sinh vật ở bốn phía đều ngây ra một lúc, không ai từng nghĩ sẽ có người dám ra tay giết chóc ở bên trong Tí Hộ Sở, huống chi còn giết dị sinh vật bảo vệ Thần Điện Dị Linh.

Dị sinh vật xung quanh đều hơi giật mình nhìn Hàn Sâm đang xông vào quảng trường, mà những dị sinh vật bảo vệ Thần Điện Dị Linh khác thì lại nhao nhao phát ra tiếng gầm, trên người dâng lên lực lượng kinh khủng, hóa thành phong hỏa lôi điện điên cuồng lao tới chỗ Hàn Sâm.

Lửa như Cự Long, gió như Kiếm Nhận Phong Bạo, lôi điện từ trên trời giáng xuống, trong lúc nhất thời các loại lực lượng kinh khủng đều chụp xuống đầu Hàn Sâm.

OÀ..ÀNH!

Bên trong một mảnh sấm chớp khói lửa kia, liền mặt đất nham thạch trên quảng trường đều bị lực lượng kinh khủng đánh ra một cái hố to, bụi đất cùng đá vụn văng ra tứ tán.

Dị sinh vật và Dị Linh đều hơi choáng váng nhìn một màn này, thần sắc không có thay đổi gì, theo chúng, đó chỉ là một nhân loại ngu xuẩn không biết sống chết, khẳng định đã bị trực tiếp đánh chết, không có gì khiến cho chúng phải kinh ngạc.

Liền những dị sinh vật bảo vệ Thần Điện Dị Linh kia cũng đều cho rằng Hàn Sâm đã bị chúng giết chết, lộ ra vẻ hơi khinh miệt.

Hai Dị Linh kỵ sĩ trông coi cửa lớn có chút nhếch miệng, khuôn mặt lộ ra vẻ mỉm cười.

Theo bọn họ nghĩ, một màn này xem như là một lần biểu diễn thú vị lại buồn cười, thậm chí có nhân loại dám phóng tới Tí Hộ Sở Dị Linh, chuyện này lúc trước chưa bao giờ xảy ra ở bên trong Thanh Minh Tí Hộ Sở, rất là mới lạ.

Thế nhưng mà một giây sau, ở bên trong bụi đất vẩy ra đằng kia lại có một bóng người màu xanh biếc giết ra, trong giây lát đã đến gần những dị sinh vật chỗ đó.

Nhóm dị sinh vật kịp phản ứng lại lập tức giận dữ, nhao nhao mở ra lực lượng khóa gen, phát ra các loại công kích kinh khủng, muốn đưa Hàn Sâm vào chỗ chết.

Bên trong một mảnh phong hỏa lôi điện kinh khủng kia, Hàn Sâm lại giống như thần minh nhanh chóng lao tới, không có chút ý tứ tránh né nào.

Mà những lực lượng kinh khủng đó đánh lên trên thân thể Hàn Sâm, lại giống như pháo hoa nổ tung ra, căn bản không có cách nào lưu lại vết thương bên trên khôi giáp của hắn.

Răng rắc!

Một vệt ánh sáng màu máu hiện lên, lại là đầu lâu của một con sinh vật nguyên thủy bị chém xuống.

Hàn Sâm giống như một vị sát thần nhảy vào bên trong đám dị sinh vật, ánh sáng màu máu lấp lánh, từng con dị sinh vật vô cùng mạnh mẽ lại giống như là gà đất chó sành bỏ mạng, như hổ nhập bầy dê, căn bản không ai có thể ngăn cản được bước chân của hắn.

Dị sinh vật và Dị Linh ở bốn phía đã sớm biến sắc, không thể tin tưởng nhìn một màn này, hai Dị Linh kỵ sĩ trông coi cửa lớn của Thần Điện Dị Linh kia, nụ cười đã sớm cứng lại ở trên mặt, thay vào đó là vẻ sợ hãi thật sâu.

Từng con sinh vật cấp nguyên thủy mạnh mẽ, ở trước mặt người kia đều bị một đòn giết chết, căn bản không có sức đánh trả, thật sự quá đáng sợ.

- Có người. . . có người muốn công kích Thần Điện. . .

Rốt cục Dị Linh trông coi Thần Điện kịp phản ứng lại, phát ra tiếng rống sợ hãi.

Kỳ thật không cần bọn họ kêu to, ở thời điểm con dị sinh vật thứ nhất bị giết, Thanh Minh kỵ sĩ đã cảm giác được, khẽ nhíu mày đứng dậy, muốn đi ra xem một chút xem đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng mà Thanh Minh kỵ sĩ mới đi chưa tới vài bước, lại cảm ứng được một con dị sinh vật khác có lạc ấn của mình đã bị giết, chân mày nhíu sâu hơn, khuôn mặt hơi lộ ra vẻ kinh dị.

Kế tiếp sắc mặt của Thanh Minh kỵ sĩ đã hoàn toàn thay đổi, y mới đi thêm được vài bước, lại cảm giác được có dị sinh vật lưu lại lạc ấn của mình bị giết chết.

- Điều này sao có thể? Chẳng lẽ có nhân vật mạnh mẽ nào đó đi tới Tí Hộ Sở?

Thanh Minh kỵ sĩ thật sự không có cách nào tưởng tượng, đến cùng là nhân vật hạng nào, lại có thể ở trong thời gian ngắn giết đi nhiều sinh vật cấp nguyên thủy của y như vậy.

Lực lượng như vậy, sợ là chỉ có Dị Linh quý tộc hoặc là sinh vật biến dị mới có thể có được, nếu thật sự là tồn tại như vậy giết tới đây, y căn bản không có khả năng thủ được.

Thế nhưng mà nơi này là nơi phụ thuộc của Kinh Cức Tí Hộ Sở, cho dù có Dị Linh muốn đoạt nơi đây, cũng chỉ sẽ đi đánh Kinh Cức Tí Hộ Sở, làm sao lại đến đánh Thanh Minh Tí Hộ Sở của y chứ?

Thanh Minh kỵ sĩ bước nhanh hơn, muốn xông ra nhìn một chút, xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng mà còn không đợi cho y đi đến trước cửa chính, cánh cửa kia lại ầm ầm mở rộng, hai thân ảnh phi vào, rơi vào bên trong đại điện.

Con ngươi của Thanh Minh kỵ sĩ lập tức mạnh mẽ co rụt lại, chỉ thấy hai người kia đúng là hai Dị Linh kỵ sĩ bảo vệ Thần Điện Dị Linh, thực lực cũng chỉ kém hơn y một chút mà thôi.

Thế nhưng mà lúc này hai Dị Linh kỵ sĩ lại bị cắt đứt yết hầu mà chết, thoạt nhìn là một đòn bị mất mạng, đang hóa thành ánh sáng tiêu tán.

Cửa lớn đã mở ra, có một bóng người đi vào, Thanh Minh kỵ sĩ lập tức ngưng mắt nhìn lại, lập tức liền cả kinh, lộ ra vẻ khó tin:

- Nhân loại?

Khí tức của nhân loại khác với Dị Linh, cho dù mặc áo giáp, Thanh Minh kỵ sĩ cũng có thể phân biệt ra, tuyệt đối là một nhân loại không hề sai.

- Nhân loại làm sao có thể giết đến Tí Hộ Sở của mình?

Trong lúc nhất thời đầu óc của Thanh Minh Kỵ sỹ có chút không xoay chuyển được.

Nhân loại ở khu vực này cực ít, cho dù ở trong Kinh Cức Tí Hộ Sở, nhân loại cũng sẽ không vượt qua năm người, hiện tại lại có nhân loại giết vào trong Thần Điện Dị Linh của y, đây quả thực là chuyện không dám tưởng tượng.

- Mày là ai? Lại dám xông vào Thần Điện Dị Linh của tao.

Thanh Minh kỵ sĩ nắm trường thương trong tay, chỉ vào Hàn Sâm lớn tiếng quát hỏi.

- Người giết mày.

Hàn Sâm lạnh lùng đáp một câu, toàn lực triển khai Phi Thiên Thuật, người và dao găm hợp hai thành một, hóa thành một tia cầu vồng lao thẳng tới Thanh Minh kỵ sĩ.

- Muốn chết!

Thanh Minh kỵ sĩ thấy tốc độ cùng lực lượng của Hàn Sâm cũng không thể xem như rất mạnh, trường thương trong tay như rồng đánh ra, mang theo mũi thương khủng bố màu xanh, đâm thẳng tới Hàn Sâm.

Chương 909: Thu Phục Thanh Minh

Trong tích tắc mũi thương khủng bố màu xanh cùng dao găm màu máu tiếp xúc, mũi thương vậy mà đã bị dao găm màu máu bổ ra.

Hàn Sâm cầm dao găm cả người giống như một tia chớp, lập tức cùng một chỗ bổ ra cả mũi thương và thân thương, thẳng đến trái tim của Thanh Minh kỵ sĩ.

Sắc mặt của Thanh Minh kỵ sĩ đại biến, lập tức hiểu ra những dị sinh vật cùng hai Dị Linh quý tộc kia chết như thế nào rồi, con dao găm màu máu trong tay tên nhân loại này thật sự rất sắc bén.

Thanh Minh kỵ sĩ không hổ là cường giả mở ra bốn đạo khóa gen, ở trong chớp mắt kia đã kịp thời làm ra phản ứng, thân hình mau chóng nghiêng người né tránh, đồng thời một quyền đánh xuống đỉnh đầu Hàn Sâm.

Trên nắm tay kia có hào quang màu xanh tỏa ra, giống như một vòng ánh sáng tử vong ở Minh Giới, hung hăng đánh vào đỉnh đầu Hàn Sâm.

Trong lòng Thanh Minh kỵ sĩ âm thầm cười lạnh:

- Cho dù chủy thủ của mày sắc bén đến đâu thì cũng vô dụng, thân thể của mày không chịu nổi Thanh Minh Tử Quang của tao, cuối cùng vẫn phải chết.

Bành!

Thế nhưng mà Thanh Minh Tử Quang đánh vào đỉnh đầu Hàn Sâm, lại giống như là thủy tinh đâm vào sắt thép, trực tiếp nổ ra nát bấy, hoàn toàn không thể đánh vào bên trong thân thể Hàn Sâm, ngay cả mũ bảo hiểm giống như vách tường tinh thể kia đều không thể xé rách.

- Không có khả năng!

Thanh Minh mở to hai mắt ra nhìn, nhưng mà còn không đợi y kinh hãi lên tiếng, con dao găm màu máu kia đã xẹt qua cổ y, cái đầu mang theo vẻ mặt không thể tin nổi kia bay lên giữa không trung.

Một đòn chém chết Thanh Minh kỵ sĩ, Hàn Sâm căn bản không ngừng lại, vọt thẳng về phía bức tượng giống như Minh Thần ở vách tường đại điện phía sau, lấy Linh Hồn Chi Thạch của Thanh Minh trên trán tượng thần xuống.

Bên ngoài Thần Điện, dị sinh vật và Dị Linh kịp phản ứng giống như thủy triều lao đến, vây chặt Thần Điện Dị Linh đến một giọt nước không lọt, dị sinh vật mạnh mẽ cùng Dị Linh cũng đã vọt vào bên trong thần điện.

Nhưng mà bọn chúng lại nhìn thấy Hàn Sâm đã lấy Linh Hồn Chi Thạch của Thanh Minh kỵ sĩ xuống.

OÀ..ÀNH!

Ở bên trong Linh Hồn Chi Thạch giống hệt đá quý màu xanh đằng kia, một luồng khí tức kinh khủng đang biến hóa, bộc phát ra ánh sáng màu xanh sáng chói.

Thanh Minh kỵ sĩ đã cùng Linh Hồn Chi Thạch hòa làm một thể từ đó đi ra, cúi đầu quỳ một gối xuống trước mặt Hàn Sâm, tay phải ôm ngực, ở dưới cái nhìn chăm chú của một đám dị sinh vật cùng Dị Linh phát ra tuyên ngôn thần phục:

- Thanh Minh kỵ sĩ nguyện ý hướng tới chủ nhân dâng lên trung trinh cuối cùng, đi theo chủ nhân tới tận vĩnh hằng.

Đám dị sinh vật cùng Dị Linh đều đã ngốc ở chỗ đó, chủ nhân của Thanh Minh Tí Hộ Sở, đối tượng mà bọn chúng một mực thần phục, vậy mà hướng về một nhân loại thề thuần phục, đây quả thực là chuyện không có cách nào tưởng tượng nổi.

Thế nhưng mà sự thật lại bày ở trước mặt bọn họ, không thể nghi ngờ.

Đám dị sinh vật cùng Dị Linh ký kết khế ước với Thanh Minh kỵ sĩ, lúc này cũng đã cảm ứng được khế ước lạc ấn vỡ vụn, mang ý nghĩa bọn họ lại một lần nữa lấy được tự do, đồng thời cũng có ý nghĩa Thanh Minh kỵ sĩ đã thật sự thần phục, nếu không thì khế ước lạc ấn tuyệt đối sẽ không vỡ vụn.

Lúc này Khúc Lan Khê đang mang theo Kim Mao Hống cùng Sở Minh chạy tới gần Kinh Cức Tùng Lâm, cảm ứng được khế ước lạc ấn biến mất, thân thể lập tức run lên, trong mắt ướt át, nước mắt không thể kiềm được chảy ra.

- Hắn thật sự đã thành công. . .

Khúc Lan Khê lau nước mắt đi, khắp khuôn mặt đều là vẻ vui mừng, không chỉ cao hứng vì Hàn Sâm đã thành công, mà còn vì bản thân rốt cục cũng

lấy lại được tự do.

. . .

Trong Thần Điện Dị Linh, Hàn Sâm mang theo Thanh Minh kỵ sĩ đi ra ngoài đại điện, những nơi đi qua, Dị Linh cùng dị sinh vật đều tự động nhường ra một con đường, không ai dám ngăn cản đường đi của hắn.

Đại điện còn rất nhiều thi thể của dị sinh vật, liền Thanh Minh kỵ sĩ cũng đã thần phục, mặc kệ là dị sinh vật hay là Dị Linh đều đã mất đi người tâm phúc, không có ai không sợ chết đi tới công kích Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không dám dừng lại lâu, trực tiếp chạy ra khỏi Thanh Minh Tí Hộ Sở, cỡi Tiểu Phong Phong chờ ở bên ngoài Tí Hộ Sở, mau chóng đuổi theo tới phương hướng Kinh Cức Tùng Lâm.

Cơ hồ là đồng thời với lúc Hàn Sâm thu phục được Thanh Minh kỵ sĩ, đã có Dị Linh âm thầm truyền tin tức về Kinh Cức Tí Hộ Sở.

- Thanh Minh Tí Hộ Sở bị một nhân loại công phá, Thanh Minh kỵ sĩ đã hướng nhân loại kia thề thuần phục.

Bên trong Thần Điện Dị Linh ở Kinh Cức Tí Hộ Sở, một nữ Dị Linh vô cùng lãnh diễm lập tức nhíu mày, mặt mũi tràn đầy sương lạnh.

Nếu như Hàn Sâm ở nơi này, nhất định sẽ vô cùng giật mình, bởi vì vị chủ nhân của Kinh Cức Tí Hộ Sở này, Kinh Cức Bá Tước đại nhân, lại chính là nữ Dị Linh mà Hàn Sâm nhìn thấy ở trong sơn cốc, ý đồ lợi dụng trùng loại tiến hóa ra sinh vật thần huyết kia.

- Cái gì?

Một đám Dị Linh cùng dị sinh vật ở phía dưới đều lộ ra vẻ tức giận, đặc biệt là những Dị Linh kia, giống như là nhận lấy một sự vũ nhục lớn lao.

Mặc dù chỉ là một Dị Linh cấp kỵ sĩ không có tác dụng quá lớn, nhưng mà y lại thần phục một nhân loại, việc này với Dị Linh mà nói, tuyệt đối là một sự sỉ nhục cực lớn.

- Đúng là đáng chết, vậy mà thần phục một tên nhân loại, bá tước đại nhân, xin để cho tôi đi giết tên nhân loại và kẻ phản đồ Thanh Minh kia.

Một Dị Linh tuấn mỹ như người trong thần thoại đứng ra nói.

- Bá tước đại nhân, xin để cho tôi đi.

Lập tức lại có thêm mấy Dị Linh khác đều đứng dậy, nhao nhao biểu thị muốn đi tới Thanh Minh Tí Hộ Sở giết nhân loại cùng tên phản đồ Thanh Minh.

- Nhân loại đã mang theo phản đồ Thanh Minh trốn về phía Kinh Cức Tùng Lâm rồi.

Kinh Cức Bá Tước sau khi hơi im lặng, đã nhận được tin tức mới, lại tiếp tục nói.

Đáng tiếc Dị Linh mà Kinh Cức Bá Tước an bài ở Thanh Minh Tí Hộ Sở cũng không nhìn thấy tình cảnh Hàn Sâm nhảy vào trong Thần Điện Dị Linh, nếu không nhìn thấy con dao găm màu máu kia, lúc này Kinh Cức Bá Tước sẽ không thể bình tĩnh như thế nữa.

- Bá tước đại nhân, tôi nguyện ý đi vào trong Kinh Cức Tùng Lâm trảm giết bọn họ.

Dị Linh tuấn mỹ lúc trước kia lại nói một lần nữa.

Mà mấy Dị Linh khác lúc này lại có chút do dự, bên trong Kinh Cức Tùng Lâm có điều thần bí, nếu như xâm nhập vào trong đó, cho dù bọn họ để Linh Hồn Chi Thạch lại bên trong Tí Hộ Sở, cũng không thể cam đoan tính mạng của bọn họ sẽ được an toàn.

- Cũng được.

Kinh Cức Bá Tước khẽ gật đầu.

- Tạ bá tước đại nhân.

Dị Linh tuấn mỹ kia quay người liền chuẩn bị rời khỏi đại điện đi tới Kinh Cức Tùng Lâm.

- Mang theo Ô Linh Quy cùng đi, nó có thể giúp cậu tìm được bọn họ ở trong Kinh Cức Tùng Lâm.

Kinh Cức Bá Tước lại gọi lại Dị Linh tuấn mỹ kia, nói một câu.

Tuấn mỹ Dị Linh nghe vậy liền mừng lớn:

- Đa tạ bá tước đại nhân.

Y cũng biết khứu giác của Ô Linh Quy linh mẫn nhất, có Ô Linh Quy dẫn đường, mặc dù ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm bí ẩn, muốn tìm được bọn họ cũng không phải là việc khó.

Dị Linh tuấn mỹ mang theo Ô Linh Quy xuất phát đi tới Thanh Minh Tí Hộ Sở trước, y phải để cho Ô Linh Quy ngửi được mùi của người kia trước, mới có thể dựa theo mùi tìm được nhân loại nọ.

Hàn Sâm cưỡi Tiểu Phong Phong, rất nhanh đã tìm được bọn Khúc Lan Khê ở biên giới của Kinh Cức Tùng Lâm, mang theo bọn họ cùng một chỗ tiến vào bên trong Kinh Cức Tùng Lâm.

Sau khi tiến vào bên trong Kinh Cức Tùng Lâm không bao lâu, Hàn Sâm để cho Khúc Lan Khê che đậy mùi của bọn họ, một đường đi thẳng đến chỗ sâu trong Kinh Cức Tùng Lâm.

Mặc dù không dám thật sự tiến vào trong chỗ sâu của Kinh Cức Tùng Lâm, nhưng mà ở khu vực biên giới tìm một chỗ bí mật để ẩn thân hẳn là không có vấn đề gì, dù sao thì Kinh Cức Tùng Lâm thật sự quá rộng lớn rồi.

Không dám đi tới sơn cốc lần trước nữa, hướng một phương hướng khác đi hơn mười dặm, còn chưa tìm được chỗ có thể đặt chân, lại phát hiện một gốc đại thụ có sinh cơ bàng bạc, khí tức sinh mệnh của nó rất mạnh, vậy mà không kém hơn con Thiết Xác Trùng Vương mới tiến hóa thành sinh vật thần huyết kia.

Chương 910: Đại Thụ Bên Trong Kinh Cức

Xa xa nhìn tới cây đại thụ trơ trọi kia, Hàn Sâm không nhịn được khẽ nhíu mày, mặc dù ở trên đại thụ có sinh cơ bàng bạc, nhưng mà ở xung quanh đây, Hàn Sâm ngay cả một chút sinh cơ cũng không cảm giác được.

Phụ cận hoàn toàn không có tung tích của dị sinh vật, đây là chuyện rất khó có thể tin.

Nếu giống như thực vật gen thì cũng thôi đi, khí tức sinh mệnh của cây đại thụ này bàng bạc như thế, ở xa hơn mười dặm đều có thể rõ ràng cảm giác thấy khí tức sinh mệnh của nó, làm sao lại không có dị sinh vật tới gần được?

- Không cần đi về phía trước nữa, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một chút đi, trị liệu tổn thương cho Sở Minh đã.

Hàn Sâm cảm thấy chuyện này có gì đó là lạ, bảo Kim Mao Hống ngừng lại, khiêng Sở Minh đang bị trọng thương xuống, sử dụng thánh quang trị vết thương trên người y.

Cũng may là mặc dù Sở Minh tổn thương nặng, nhưng mà cũng không bị thương chí mạng, dưới sự trị liệu của thánh quang, hơn một giờ sau vết thương trên người y trên cơ bản đã tốt lên rất nhiều rồi.

- Lan Khê tỷ, tại sao chị cứu tôi ra? Chúng ta đều có khế ước với Thanh Minh kỵ sĩ, chị làm như vậy sẽ chết đó.

Sau khi Sở Minh tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong Kinh Cức Tùng Lâm, lập tức hiểu ra đã xảy ra chuyện gì, y lo lắng nhìn Khúc Lan Khê nói.

- Cậu nói y à?

Hàn Sâm gọi Thanh Minh kỵ sĩ ra, vừa cười vừa nói.

- Y y y. . .

Sở Minh nhìn thấy Thanh Minh kỵ sĩ lại càng thêm hoảng sợ, liền lui lại mấy bước, sau khi kịp phản ứng lại liền lập tức mở to hai mắt ra nhìn, không thể tin tưởng nhìn tới Hàn Sâm cùng Thanh Minh kỵ sĩ kêu lên:

- Đây là thế nào vậy?

- Còn thế nào gì nữa, Thanh Minh kỵ sĩ đã thề hiệu trung với tôi.

Hàn Sâm nói ra.

- Điều này sao có thể?

Nhìn thấy Thanh Minh kỵ sĩ không nói một lời khoanh tay đứng ở bên cạnh Hàn Sâm, Sở Minh cơ hồ cho rằng mình đang nằm mơ, hung hăng nhéo bắp đùi của mình một cái, vừa nhéo vừa nói:

- Không có khả năng, nhất định là mình đang nằm mơ, nhất định là mình đã sắp chết cho nên mới xuất hiện ảo giác, kỳ thật lúc này mình vẫn còn bị treo ở bên ngoài cửa thành. . . Ai ôi!!!. . .

Trên đùi truyền tới đau đớn khiến cho Sở Minh biết đây cũng không phải là ảo giác, lập tức liền cảm thấy choáng váng.

Hàn Sâm cùng Khúc Lan Khê nói lại mọi chuyện một lần, Sở Minh vất vả lắm mới tiếp nhận hiện thực này.

Ba người tạm thời ở chỗ này nghỉ ngơi, lấy Thụ Giải đã săn giết trước đây ra, xử lý thịt bên trong nướng lên ăn.

Sở Minh lại là một hồi hô to gọi nhỏ, sau khi ba người ăn xong liền trải một tấm vải ra để nghỉ ngơi, có Tiểu Phong Phong phụ trách cảnh giới, cũng không cần lo lắng sẽ bị dị sinh vật đánh lén.

Ngủ đến nửa đêm, đột nhiên nghe thấy âm thanh cuồng khiếu của Tiểu Phong Phong, ba người bọn Hàn Sâm giật mình tỉnh lại, vội vàng cảnh giác nhìn ra bốn phía, nhưng lại chẳng phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Dù sao Tiểu Phong Phong cũng chỉ là một con dị sinh vật, không có khả năng nói cho bọn họ biết đã xảy ra chuyện gì, ba người nhìn một lúc lâu cũng không phát hiện ra chỗ nào dị thường, Tiểu Phong Phong cũng không kêu nữa.

Sợ có chuyện gì phát sinh, ba người bọn Hàn Sâm thay phiên nhau gác đêm, để hai người khác nghỉ ngơi.

Thế nhưng mà một đêm trôi qua vô sự, Tiểu Phong Phong cũng không lại kêu bậy nữa, chờ sáng sớm ngày hôm sau, ba người sửa sang lại đồ đạc thương lượng xem phải đi bên nào.

- Nếu cây đại thụ kia là thực vật gen cao cấp, chúng ta như thế nào cũng nên đi qua xem một cái. Không có dị sinh vật ở xung quanh không phải là rất tốt sao, không có ai đoạt với chúng ta, nói không chừng còn có thể kiếm được chỗ tốt gì đó.

Sở Minh nhìn cây gen đại thụ ở cách xa hai dặm như hạc giữa bầy gà kia, chảy nước miếng ra nói.

- Tam Mộc nói cũng không sai, bên trong Kinh Cức Tùng Lâm có quá nhiều thứ thần bí, ở chỗ này ngay cả một con dị sinh vật đều không nhìn thấy, xác thực rất không bình thường.

Khúc Lan Khê nói ra.

- Sợ cái gì, ở đây vẫn chỉ là khu vực biên giới của Kinh Cức Tùng Lâm, chúng ta. . . A. . . chuyện gì thế này. . .

Sở Minh nói xong liền nhìn ra bốn phía, nhưng mà ngay lập tức lại kêu lên sợ hãi.

- Chuyện gì?

Hàn Sâm cũng nhìn ra bốn phía, rất nhanh hắn cũng phát hiện ra chỗ không đúng, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

- Kinh Cức Tùng Lâm, như thế nào đều là Kinh Cức Tùng Lâm, mấy người không phải đã nói chúng ta mới đi vào hơn mười dặm bên trong Kinh Cức

Tùng Lâm thôi sao?

Sở Minh nhìn từng khóm Kinh Cức cực lớn phía xa tạo thành từng mảnh giống như là từng dãy núi liên tục hỏi.

- Lúc chúng tôi tới cũng không phải là như thế này.

Sắc mặt của Khúc Lan Khê cũng đại biến, vội vàng nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy con đường ngày hôm qua bọn họ đi tới, đã nhìn không thấy rừng rậm đâu nữa, khắp nơi đều là Kinh Cức Tùng mọc đầy gai nhọn hoắt, hơn nữa còn có rất nhiều khóm Kinh Cức lớn vô cùng, những thứ này ở biên giới Kinh Cức Tùng Lâm căn bản không có khả năng nhìn thấy được.

Khúc Lan Khê muốn chạy tới nhìn cho rõ ràng một chút, nhưng lại bị Hàn Sâm kéo lại.

- Tình huống hiện tại không rõ, chúng ta tốt nhất đừng tách ra.

Ánh mắt của Hàn Sâm dò xét xung quanh, phát hiện ngoại trừ nơi này là một rừng cây cùng bụi cỏ, bốn phía đã đều là Kinh Cức Tùng Lâm cực lớn như hồng hoang quái thú, thấy thế nào thì bọn họ cũng đã đi vào trong chỗ sâu trong Kinh Cức Tùng Lâm.

Nhưng mà ngày hôm qua bọn họ rõ ràng chỉ mới đi được khoảng ba mươi dặm mà thôi, hẳn là ở biên giới Kinh Cức Tùng Lâm không hề sai, căn bản còn không nhìn thấy Kinh Cức Tùng to lớn này.

- Có phải là cây đại thụ kia giở trò quỷ hay không?

Sở Minh đột nhiên chỉ tới phương hướng cây gen đại thụ kia kêu lên.

- Điều này sao có thể, đây chẳng qua là một gốc cây thực vật gen mà thôi, nó còn có thể mang theo chúng ta phi thiên độn địa hay sao?

Khúc Lan Khê nói ra.

Hàn Sâm nghe xong Khúc Lan Khê nói thì trong lòng lại hơi động:

- Tôi cảm thấy Sở Minh nói có đạo lý, hiện tại nhìn lại, rất có thể vấn đề xuất hiện ở trên cây gen đại thụ kia, nếu không thì làm sao chỉ có vùng này còn bảo trì bộ dáng vốn có, hoàn cảnh bốn phía lại thay đổi hết?

- Ý của cậu là, chúng ta bị cây gen đại thụ kia dẫn tới chỗ sâu ở trong Kinh Cức Tùng Lâm?

Khúc Lan Khê biến sắc nói.

- Hiện tại còn chưa có biện pháp xác định, cũng có khả năng là Kinh Cức Tùng Lâm khuếch trương ra bên ngoài.

Hàn Sâm nhìn tới phương hướng cây đại thụ kia nói ra:

- Chúng ta đi tới chỗ cây đại thụ bên kia nhìn một chút, cũng có thể sẽ đạt được đáp án.

- Nếu thật sự là vấn đề của cây đại thụ, chúng ta đi qua không phải sẽ nguy hiểm sao?

Sở Minh nói.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu:

- Nếu như ở đây thật sự là chỗ sâu ở trong Kinh Cức Tùng Lâm, chúng ta đi ra sẽ gặp phải các loại dị sinh vật mạnh mẽ, như vậy sẽ chết thảm hơn, ở phụ cận cây to này, ít nhất không có những dị sinh vật khác.

Ba người bàn bạc một hồi, vẫn quyết định đi đến cây lớn bên kia xem một chút.

Hàn Sâm mang theo Tiểu Phong Phong đi tuốt ở đằng trước, ở đây thì thực lực của hắn mạnh nhất, sau khi hắn ăn xong thịt của con Thiết Xác Trùng Vương kia, gia tăng lên 7 điểm thần gen, tố chất thân thể lại tăng cường lên không ít.

Về phần tại sao chỉ gia tăng 7 điểm thần gen, Hàn Sâm cảm thấy có thể là do bản thân Thiết Xác Trùng Vương có chỗ thiếu hụt, dù sao nó là sinh vật thần huyết hậu thiên tiến hóa, lại chưa hoàn toàn lột xác, bị nữ Dị Linh kia

mạnh mẽ đánh nát giáp xác, cho nên có khả năng là chưa tiến hóa hoàn toàn, thần gen bị thiếu hụt một chút.

Ba người dè dặt đi tới chỗ đại thụ, trên đường đi hoàn toàn không gặp được dị sinh vật nào, Tiểu Phong Phong tựa hồ vô cùng không muốn đi lên phía trước, nhưng vẫn bị Hàn Sâm kéo lên đi tới.

- Chỗ cây đại thụ kia hình như có người!

Lúc cách đại thụ chỉ còn có mấy trăm mét, Sở Minh đột nhiên chỉ tới phía đại thụ kêu lên.

Chương 911: Cửa Gỗ

Hàn Sâm sớm đã nhìn thấy dưới gốc cây có một người, hơn nữa còn là một người chết, thị lực của hắn mạnh hơn Sở Minh nhiều lắm, lúc Sở Minh còn chưa nhìn thấy, Hàn Sâm đã nhìn rành mạch cả rồi.

Người nọ ăn mặc quần áo của Liên Minh, là người trong Liên Minh không hề sai, chỉ là trang phục trên người y thoạt nhìn thì kiểu dáng có chút cũ kỹ, không giống như là sản phẩm của những năm gần đây.

Hàn Sâm đại khái suy đoán một chút, loại kiểu dáng trang phục này, ít nhất cũng là kiểu dáng lưu hành năm, sáu mươi năm trước.

Một nhân loại Siêu Việt Giả bị chết ở đây, chỉ là Hàn Sâm lại không nhìn ra y chết như thế nào, ở trên người y cũng không nhìn thấy vết thương, quần áo cũng rất hoàn chỉnh.

Kỳ quái hơn chính là, người này thoạt nhìn đã chết rất lâu rồi, trên quần áo cũng đã tích đầy bụi đất, nhưng mà mặt mũi của y vẫn còn có thể thấy rõ, chỉ hơi có chút khô héo, nhưng không có dấu hiệu hư thối.

- Đây hẳn là là một nhân loại đã chết đi rất lâu rồi.

Hàn Sâm nói phát hiện của mình cho Khúc Lan Khê cùng Sở Minh.

Sau khi ba người đến gần một chút, Khúc Lan Khê cùng Sở Minh quả nhiên thấy được thi thể của người kia, quần áo còn rất nguyên vẹn, khuôn mặt bảo trì vô cùng tốt.

Có thể thấy được đây là một người đàn ông trung niên, còn giữ một đám ria mép, trên mặt không có vẻ gì là thống khổ, thoạt nhìn thì có vẻ chết đi rất an tường.

Người đàn ông kia dựa lưng vào đại thụ chết đi, cây đại thụ kia sinh cơ bàng bạc, sinh cơ bên trong mạnh hơn Hàn Sâm nghĩ rất nhiều, hơn nữa bên trong mơ hồ có một loại sóng sinh mệnh kỳ lạ, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy có chút kinh ngạc.

Thế nhưng mà ở bốn phía đại thụ lại không phát hiện ra thứ gì khả nghi, ngay cả một con dị sinh vật cũng không có, ngoại trừ tử thi của nhân loại này ra, liền một con kiến cũng không thấy đâu.

- Tôi xem một chút xem trên người y có đồ đạc gì không.

Sở Minh đi tới chỗ thi thể sờ soạng, bên cạnh người này không có các loại đồ đạc như là ba lô, trên người cũng chỉ có mấy cái túi quần áo.

Sở Minh sờ soạng mấy cái túi, thật đúng là để cho y móc ra được một vài thứ.

Có ví tiền cũng có một chút đồ vụn vặt, nhưng mà phần lớn đều là một ít đồ vật dùng hằng ngày, cũng không có chỗ nào thần kỳ.

- Nói không chừng trong ví tiền sẽ có đồ vật gì đó có thể chứng minh thân phận của y.

Sở Minh không kịp chờ đợi liền mở ví tiền ra, bên trong là một ít thẻ, còn có một ít tiền giấy, trừ ra thì chẳng còn cái gì cả.

Không có các loại đồ đạc có thể chứng minh thân phận như là danh thiếp, cũng không có thẻ làm việc, những cái thẻ đó bị Sở Minh móc ra, lần lượt từng cái một cầm trong tay xem.

Đều là một ít thẻ trí tuệ nhân tạo, ở chỗ này cũng không nhìn ra được manh mối.

Hàn Sâm nhìn thấy một tấm thẻ trong số đó, con ngươi co rút lại một chút, nhìn trên thẻ có dấu hiệu Cửu Mệnh Huyết Miêu, xem ra người này tám chín phần mười là thành viên của Huyết Mệnh Giáo.

Sở Minh và Khúc Lan Khê không nhận ra, thấy không có thu hoạch gì, Sở Minh lại sờ lên trên thân thể người nọ, muốn nhìn một chút xem còn có thứ gì ẩn giấu hay không.

- Đừng sờ nữa, người ta cũng đã chết đi lâu như vậy rồi, coi như là tiền bối của chúng ta, tôn trọng tối thiểu vẫn là nên có, đào hố chôn y đi, xem như nhập thổ vi an.

Khúc Lan Khê nói.

Tay Sở Minh vẫn không dừng lại, vừa sờ vừa nói:

- Ở đây thì nhập thổ vi an gì? Chết ở loại địa phương này, cho dù xuống đất, cũng chỉ có thể coi là chết ở nơi đất khách quê người, tìm thử xem có đồ vật chứng minh thân phận của y hay không, về sau mang thi thể y trở về Liên Minh an táng mới là đúng lý.

Sở Minh ngoài miệng thì nói như vậy, trên thực tế là muốn sờ xem có thể tìm được vật gì tốt hay không, tốt xấu gì người này cũng là một Siêu Việt Giả, nói không chừng trên người sẽ mang theo gen võ trang gì đó.

Nếu có gen võ trang cao cấp lưu lại, vậy thì sẽ phát đạt rồi, dù sao cũng là đồ vật của người chết, ngu sao không cầm.

Sở Minh ở phía trước không sờ được thứ gì, vừa muốn dời thi thể đi xem đằng sau y có thứ gì không, nói không chừng có túi hậu các thứ.

Dùng sức đẩy thi thể ra, lập tức có một đồ vật lăn ra ngoài, hấp dẫn ánh mắt của bọn Hàn Sâm.

Sở Minh ôm thi thể không có biện pháp đi nhặt vật kia lên, Hàn Sâm lại xoay người nhặt lên, chỉ thấy đó là một cái đồng hồ bỏ túi kiểu cổ.

Từ không biết bao nhiêu năm trước, đã không còn những thứ này nữa, đều là trí tuệ nhân tạo loại nhỏ, loại đồng hồ bỏ túi cơ giới hoá tinh khiết này, cũng chỉ có thể thấy ở trong tiệm đồ cổ hoặc là cửa hàng mỹ nghệ mà thôi.

Hàn Sâm mở nắp cái đồng hồ bỏ túi kia ra, đồng hồ bỏ túi đã ngừng chạy, giống như ngừng lại ở thời điểm chín giờ, bề ngoài của loại đồ cổ này, liền ngày tháng năm đều không có, cũng không biết rốt cuộc là dừng lại từ ngày nào.

Nhưng mà chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, ở trong Tí Hộ Sở, cho dù loại đồng hồ cơ này cũng không có cách nào vận chuyển bình thường được.

Thế nhưng mà lúc ánh mắt của Hàn Sâm dời đi, lại thấy cái nắp bên trong của đồng hồ bỏ túi, cả người lập tức ngây dại.

Ở bên trong cái nắp có một bức ảnh nho nhỏ, trên tấm ảnh là hai người, một người đàn ông trung niên ôm một đứa bé trai khoảng tám tuổi, người đàn ông trung niên kia chắc là người chết này.

Mà đứa bé trai trong ảnh kia, Hàn Sâm trước kia đã từng thấy qua rồi.

Đứa bé trai trong tấm ảnh cũng không phải là Hàn Sâm, mà là cha của Hàn Sâm, ở bên trong album ảnh trong nhà, có không ít ảnh chụp khi còn bé của cha, Hàn Sâm đã xem qua không ít lần, chắc chắn sẽ không nhận lầm.

Bé trai ở trong tấm ảnh, tuyệt đối chính là cha của Hàn Sâm, mà ngay cả bộ quần áo trên người ông, Hàn Sâm đều đã nhìn thấy ở trong một tấm ảnh chụp trước kia.

Vật phẩm trang sức trên quần áo đều giống nhau, không có khả năng có chuyện trùng hợp như vậy, có hai đứa bé trai có hình dáng giống nhau, còn ăn mặc quần áo giống nhau như đúc, hơn nữa để cùng kiểu tóc.

Nhưng mà nếu nói đứa bé trai trong tấm ảnh là cha của Hàn Sâm, như vậy thì người đàn ông trong tấm ảnh này là ai? Vì sao y lại giữ một tấm hình như vậy?

Rõ ràng người đàn ông trung niên này cũng không phải là ông nội của Hàn Sâm, cũng không phải thái gia gia Hàn Kính Chi của hắn, hình và video của bọn họ thì Hàn Sâm đều đã xem qua, khác người đàn ông này rất nhiều, không có khả năng nhận lầm người.

Trong lòng Hàn Sâm có trăm ngàn ý nghĩ, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra nguyên cớ.

- Ồ, Tam Mộc, đứa bé trai ở trên tấm ảnh này có chút giống cậu đấy.

Sở Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua đứa bé trai ở trên tấm ảnh, nói đùa.

- Xem ra cái đồng hồ bỏ túi này hữu duyên với tôi, tôi sẽ không khách khí nhận lấy.

Hàn Sâm lại mượn cơ hội trực tiếp nhét cái đồng hồ bỏ túi kia vào trong túi của mình, hắn muốn chờ sau khi trở lại Liên Minh sẽ hỏi mẹ, có lẽ mẹ biết người đàn ông trung niên này là ai.

- Một cái đồng hồ bỏ túi mà thôi, cho dù đồ cổ, ở địa phương quỷ quái này cũng không có tác dụng gì, vội vã đoạt như vậy làm gì?

Sở Minh nhếch miệng, lại lật thi thể lên một cái, cũng không còn vật gì có giá trị nữa.

Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn đỡ thi thể của người kia trở về vị trí cũ, thế nhưng mà nhìn thoáng qua vị trí mà người đàn ông kia dựa lưng vào vừa rồi, lại phát hiện có chút thích hợp.

Lưng của người đàn ông kia tựa vào vùng thân cây kia, thoạt nhìn màu sắc của vỏ cây cùng màu sắc vùng bên cạnh hơi có chút bất đồng, vừa rồi lực chú ý của bọn họ đều bị thi thể hấp dẫn, cho nên không hề chú ý xem.

Lúc này Hàn Sâm nhìn kỹ, lại phát hiện màu sắc vỏ cây chỗ này tương đối đậm hơn một chút, hình dạng giống như một cánh cửa, bên trên còn có một chỗ tựa như sẹo cây nổi lên, thoạt nhìn vô cùng giống cái chốt cửa.

Người đàn ông trung niên này là tựa lên một cái cửa gỗ chết đi.

Chương 912: Tí Hộ Sở Dưới Mặt Đất

- Bên trong cây này đang giấu cái gì? Có quan hệ gì với người người đàn ông này hay không? Y ngồi ở chỗ này chết đi, giống như là muốn để cho người ta có thể phát hiện ra cánh cửa gỗ này tồn tại, hẳn không có chủ tâm hại người chứ?

Hàn Sâm nhìn cánh cửa trên thân cây kia, trong lòng hiện lên trăm ngàn ý nghĩ.

Bởi vì tấm hình kia, Hàn Sâm đặc biệt hiếu kỳ đối với người đàn ông trung niên này, sau khi hơi suy nghĩ, liền đưa tay thử đẩy cái cửa gỗ kia một cái.

Đẩy xong vẫn không chút sứt mẻ, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nắm cái sẹo cây tựa như tay nắm đấm cửa kia kéo một phát ra bên ngoài, cửa gỗ vậy mà trực tiếp mở ra, cứ như vậy dễ dàng đã bị kéo ra.

- Sao trên cây lại có một cánh cửa, chẳng lẽ bên trong có bảo tàng?

Sở Minh hưng phấn xông tới.

Khúc Lan Khê cũng kinh ngạc đi tới, hướng bên trong cửa kia xem xét, nhưng lại càng khiếp sợ không thôi.

Vốn cho rằng đó chỉ là một cái hốc cây, bên trong tối đa cũng chỉ là một cái phòng chứa đồ mà thôi, nhưng sau khi nhìn vào trong cửa, lại làm cho bọn họ sợ ngây cả người.

Chỉ thấy trong cánh cửa trên thân cây là một cái hang động lớn, hơn nữa một mực kéo dài xuống dưới mặt đất tạo thành một không gian cực lớn, ở trong không gian dưới cây đằng kia, thậm chí có từng tòa cung điện hùng vĩ đang đứng sừng sững.

Thanh Minh Tí Hộ Sở so sánh với chỗ này thì quả thực không bằng cả xóm nghèo, quả thực giống như là vương quốc dưới mặt đất trong thần thoại truyền thuyết.

- Tí Hộ Sở. . . dưới cây đại thụ này là một Tí Hộ Sở cực lớn vô cùng hùng vĩ. . .

Sở Minh rốt cục không nhịn được hét ầm lên, chuyện này thực sự quá rung động.

Gương mặt của Hàn Sâm cũng rất rung động, quy mô của Tí Hộ Sở trong hốc cây đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn, mặc dù là Sát Na Tí Hộ Sở cũng có vẻ không bằng.

Theo hốc cây nhìn xuống, có thể thấy bên trong Tí Hộ Sở có thật nhiều chỗ bị sụp xuống rách nát, thậm chí có thể nhìn thấy rất nhiều xương cốt của dị sinh vật cực lớn.

Khắp nơi đều là bụi bặm, không biết đã bị năm tháng chôn vùi bao lâu rồi, không nhìn ra một điểm sinh cơ.

- Bên trong không có Dị Linh hay dị sinh vật đấy chứ?

Khúc Lan Khê lo lắng nói, Tí Hộ Sở khổng lồ như vậy, nếu như bên trong có Dị Linh cùng dị sinh vật, vậy thì sẽ vô cùng mạnh mẽ, chỉ sợ bọn họ căn bản không thể địch nổi.

- Hẳn là không có.

Hàn Sâm lại có chút hưng phấn, Tí Hộ Sở khổng lồ như vậy, cho dù có chút Truyền Tống Trận bị hủy đi, cũng không thể không còn một cái Truyền Tống Trận nào, bọn họ hoàn toàn có thể lợi dụng Truyền Tống Trận bên trong Tí Hộ Sở trở lại Liên Minh, không cần phải lo lắng bị vây khốn ở đây nữa.

- Hai người ở chỗ này chờ, tôi vào trước xem, nếu như không có nguy hiểm sẽ gọi hai người xuống.

Hàn Sâm nói xong đã phi thân nhảy xuống, đồng thời vận dụng Động Huyền Khí đến cực hạn, cảm ứng xem bên trong có khí tức sinh mệnh tồn tại hay không.

Đã rơi vào ngoài cửa lớn Tí Hộ Sở, mặc dù là một Tí Hộ Sở vô cùng lụi bại, nhưng vẫn làm cho người ta rung động, chỉ là cửa lớn của Tí Hộ Sở đã cao tới trăm mét, đứng ở trước mặt của nó, sẽ cho nhân loại cảm giác mình nhỏ bé giống như là kiến hôi.

Từ nơi này ngửa mặt nhìn lên bầu trời, chỉ thấy phía trên là rễ cây giống như mạng nhện, bao phủ toàn bộ phía trên Tí Hộ Sở, cùng nham thạch đan xen vào nhau, tản ra ánh huỳnh quang mịt mờ, chiếu sáng toàn bộ không gian rộng lớn ở dưới mặt đất giống như ban ngày.

Hàn Sâm bay lên trời, đáp lên trên tường thành, lập tức một lần nữa bị cảnh tượng trước mắt làm cho rung động, lúc ở phía trên chỉ có thể nhìn đại khái, nhưng hiện tại có thể thấy rõ ràng, dãy cung điện giống như như là người khổng lồ ở trong Tí Hộ Sở kia, khắp nơi đều là xương cốt của dị sinh vật.

Xương cốt dị sinh vật dài đến trăm mét trở lên chỗ nào cũng có, rất nhiều đầu lâu đều đã tách ra khỏi thân thể, thoạt nhìn là bị người chém đầu mà chết.

Mặc dù chỉ còn lại có xương cốt nhưng vẫn tản ra uy áp kinh khủng, để người ta biết chúng khi còn sống chúng khủng bố tới cỡ nào.

- Rốt cuộc là ai giết nhiều dị sinh vật mạnh mẽ như vậy? Chẳng lẽ là người đàn ông bên ngoài hốc cây kia?

Hàn Sâm càng đi vào bên trong càng khiếp sợ.

Toàn bộ ở bên trong Tí Hộ Sở đều là thây ngang khắp đồng, khắp nơi đều là thi thể dị sinh vật đã mục nát chỉ còn lại xương trắng, còn có thể nhìn thấy từng vết kiếm cực lớn ở phía trên mặt đất và kiến trúc, giống như là đã từng bị một thanh kiếm khổng lồ tung hoành chém xuống.

Nếu thật sự là người đàn ông bên ngoài hốc cây kia làm ra, thật sự là không có cách nào tưởng tượng được lúc ấy y đã mạnh mẽ đến loại trình độ nào,

lại có thể có chiến tích huy hoàng như vậy.

Hàn Sâm thận trọng bay một vòng vòng quanh Tí Hộ Sở, hoàn toàn không hề cảm ứng được tung tích của dị sinh vật, nơi này chính là một mảnh tử vực, ngoại trừ thi thể thì không còn gì lưu lại nữa.

Cuối cùng đi vào bên trong Thần Điện Dị Linh to lớn, một bức tượng thần giống như là thần tích đứng vững ở bên trong thần điện, chỉ là trên trán đã rỗng tuếch, sớm đã không có Linh Hồn Chi Thạch.

Tra xét Truyền Tống Trận ở trong thần điện, vẫn còn hoàn hảo, lập tức để cho Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, đi ra ngoài dẫn bọn Khúc Lan Khê cùng Sở Minh vào.

Sau khi Tiểu Phong Phong đi vào, nhìn thấy xương cốt của những con thú khổng lồ kia, thân thể lạnh run, thoạt nhìn nó rất sợ hãi uy áp trên những xương cốt kia tản ra.

Khúc Lan Khê và Sở Minh cũng giống như Hàn Sâm, đã sớm bị chấn động không nói nổi một lời nào.

- Quá kinh khủng, rốt cuộc là ai giết nhiều dị sinh vật như vậy, tàn phá tòa thành thành cái dạng này, không phải chính là người đàn ông ở bên ngoài hốc cây kia đấy chứ?

Sở Minh lộ ra vẻ khiếp sợ nói ra.

Không ai có thể trả lời y, Khúc Lan Khê phục hồi lại tinh thần, vội vàng nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Truyền Tống Trận nơi này còn có thể dùng?

Sở Minh cũng khẩn trương nhìn về phía Hàn Sâm, sợ ở trong miệng Hàn Sâm nghe được ba chữ không thể dùng kia.

Bọn họ đã quá lâu chưa trở lại Liên Minh, chỉ sợ thân nhân bạn bè đều cho rằng bọn họ đã chết ở bên trong Tí Hộ Sở, bọn họ đã sớm không kịp chờ đợi muốn trở lại Liên Minh gặp mặt với thân nhân bạn bè của mình.

- Có thể sử dụng.

Hàn Sâm khẳng định đáp.

Khúc Lan Khê cùng Sở Minh đã kích động khó có thể nói lên lời, con mắt đều có chút ẩm ướt, Sở Minh càng hưng phấn nhảy dựng lên kêu to.

Vốn cho là lần này trốn đi, không biết còn có cơ hội trở lại Liên Minh hay không, không ngờ nhanh như vậy đã có thể trở về.

Hàn Sâm cũng vô cùng vui vẻ, ba người không kịp chờ đợi đều đi vào trong Thần Điện Dị Linh, sử dụng Truyền Tống Trận trở lại Liên Minh.

Hàn Sâm mở to mắt nhìn thấy mình đã về tới nhà, trong lòng vô cùng vui sướng, bản thân Hàn Sâm đã mua một cái trang bị truyền tống tư nhân gia dụng, cho nên lần này trở về, trực tiếp liền về đến nhà.

Sau khi gặp mẹ, Hàn Sâm liền gọi cho Kỷ Yên Nhiên trước, Kỷ Yên Nhiên ở bên kia đã im lặng thật lâu, đợi lúc cô nói chuyện lại, Hàn Sâm còn có thể nghe được trong âm thanh của cô mang theo tiếng nức nở.

Mặc dù Kỷ Yên Nhiên biết Hàn Sâm rất mạnh, nhưng mà tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở thật sự quá nguy hiểm, có thể còn sống sót hay không thì phải xem vận may.

Cùng Kỷ Yên Nhiên hàn huyên thật lâu, sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Hàn Sâm mới gọi cho từng người bạn của mình, nói cho bọn họ biết tin tức mình đã an toàn trở thành Siêu Việt Giả.

Ở trong nhà chờ đợi vài ngày, Hàn Sâm mới một lần nữa trở lại Tí Hộ Sở.

Sở Minh cùng Khúc Lan Khê vẫn chưa về, bọn họ rời xa người nhà bạn bè quá lâu, cho nên không thể nhanh như vậy đã trở lại, có thể sẽ ở lại trong nhà một đoạn thời gian.

Hàn Sâm ở trong Thần Điện Dị Linh thử tiến vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, muốn thử một chút xem mình ở dưới trạng thái toàn thịnh, có thể bảo trì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh bao lâu.

Nhưng sau khi hắn tiến vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, đột nhiên cảm giác trên người tựa hồ có một luồng lực lượng kì dị tuôn ra, tuôn về phía vị trí nguyên bản khảm nạm Linh Hồn Chi Thạch ở trên trán tượng thần kia.

Chương 913: Thái Thượng Hoàng

Hàn Sâm trơ mắt nhìn lực lượng kỳ quái trên người mình phát tán dũng mãnh tràn vào cái lỗ khảm ở trên trán tượng thần, vậy mà tạo thành một khối Linh Hồn Chi Thạch tản ra ánh sáng màu trắng rừng rực, lập tức cả người đều ngây dại.

"Linh Hồn Chi Thạch đã liên thông với Linh Cơ, có lập tức tiến vào hay không?"

Tượng thần kia vậy mà phát ra thần âm kỳ dị.

- Linh Cơ là địa phương nào?

Hàn Sâm chỉ hơi động ý niệm, đột nhiên liền thấy Linh Hồn Chi Thạch vừa mới hình thành trên trán tượng thần bắn ra một vệt sáng tới chỗ hắn, lập tức hút hắn vào bên trong Linh Hồn Chi Thạch.

Hàn Sâm cảm giác giống hệt như sử dụng trang bị truyền tống, sau khi thời không vặn vẹo một lát, Hàn Sâm phát hiện ra mình đã xuất hiện ở phía trên một hòn đảo.

Hòn đảo này vô cùng nhỏ, chỉ lớn cỡ một sân đấu bóng rổ mà thôi, hoàn toàn là do ngọc thạch óng ánh tạo thành, hơn nữa còn trôi nổi ở trong hư không, bốn phía đều là tinh không vô hạn.

Sao đầy trời tô điểm, nhưng mà cẩn thận nhìn lại, những ngôi sao đó kỳ thật cũng không phải là ngôi sao chân chính, mà giống như chỗ Hàn Sâm đang đứng, đều là từng hòn đảo ngọc thạch, ở trong hư không tản ra ánh sáng mịt mờ, không biết đến cùng là có bao nhiêu toà.

- Ở đây đến cùng là địa phương nào?

Hàn Sâm kinh ngạc phát hiện bản thân vẫn bảo trì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, không có chút dấu hiệu cật lực nào, giống như có thể vĩnh viễn tiếp tục giữ vững vậy.

Chuyện này khiến cho Hàn Sâm vô cùng giật mình, thân thể của hắn thì chính hắn tinh tường, tối đa cũng chỉ có thể bảo trì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh tầm ba bốn giây mà thôi, hiện tại hắn quan sát bốn phía trong chốc lát như vậy, ít nhất cũng đã mười mấy giây, thân thể một điểm gánh nặng đều không có.

Hàn Sâm biết nhất định là cái gọi là Linh Cơ kia có vấn đề, nếu không thì hắn không có khả năng bảo trì trạng thái như vậy, đảo mắt dò xét hòn đảo ngọc thạch, lại phát hiện tượng thần đã ở phía trên hòn đảo.

- Đây là địa phương nào?

Hàn Sâm nhìn tượng thần nhíu mày hỏi.

- Linh Cơ.

Bờ môi của tượng thần bất động, nhưng lại phát ra thần âm hư vô, rõ ràng truyền vào trong tai Hàn Sâm.

- Tôi còn có thể trở về không?

Hàn Sâm lập tức hỏi vấn đề quan trọng nhất này.

- Tùy thời có thể rời đi, có muốn rời đi không?

Tượng thần một lần nữa đáp.

- Tạm thời không đi.

Hàn Sâm nghe nói có thể tùy thời rời đi liền an tâm lại, đánh giá đông đảo hòn đảo tinh ngọc giống như ngôi sao ở trong hư không hỏi:

- Tôi có thể làm gì ở chỗ này?

- Khiêu chiến hoặc là bị khiêu chiến, chém giết Dị Linh khác, đạt được gen Dị Linh.

tượng thần đáp.

- Ở chỗ này có thật sự tử vong hay không?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Sẽ không, bị giết sẽ mất đi một điểm bổn mạng gen, bản thể trở về Linh Hồn Chi Thạch.

Tượng thần đáp.

- Bổn mạng gen là gì, tôi có khi nào?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Trước mắt ngươi có được 1 điểm bổn mạng gen, ở trong đệ nhất Linh Cơ không có thứ hạng, có thể khiêu chiến bất kỳ một Dị Linh nào ở trong đệ nhất Linh Cơ, nếu đạt được thứ hạng, không thể khiêu chiến với Dị Linh có thứ hạng thấp hơn mình.

Tượng thần trả lời rất máy móc.

- Cái gì là đệ nhất Linh Cơ? Còn có những Linh Cơ khác sao?

Hàn Sâm tiếp tục truy vấn.

- Dị Linh mở ra một đạo khóa gen liền có thể tiến vào đệ nhất Linh Cơ, mở ra hai đạo khóa gen thì có thể tiến vào đệ nhị Linh Cơ, theo thứ tự mà suy ra.

Hàn Sâm còn muốn hỏi tiếp, lại đột nhiên nhìn thấy một hòn đảo lơ lửng bồng bềnh đi qua bên này, trên hòn đảo lơ lửng kia có một Dị Linh giống như người khổng lồ đang đứng.

- Lại có tân sinh Dị Linh tiến vào Linh Cơ, xem ra vận may của mình thực sự là không tồi, tiểu tử tới khiêu chiến tôi đi.

Người khổng lồ kia oang oang kêu lên với Hàn Sâm.

- Làm sao anh biết tôi mới vừa tiến vào Linh Cơ?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

- Bên trên Linh Thần của cậu liền thứ hạng đều không có, đương nhiên là một đứa con nít miệng còn hôi sữa mới tiến vào. Tới tới tới, cùng tôi chiến một hồi, coi như phí dạy học, nhanh tới khiêu chiến tôi.

Người khổng lồ kia chỉ vào tượng thần bên cạnh Hàn Sâm nói ra.

Y đã có được thứ hạng, không thể chủ động khiêu chiến Hàn Sâm, chỉ có thể đợi cho Hàn Sâm khiêu chiến y.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua tượng thần ở trên hòn đảo, phát hiện ra Linh Hồn Chi Thạch ở trên tượng thần có một chuỗi chữ số, cẩn thận nhìn thì chính là hơn 9000 vạn, nếu như con số đại biểu cho thứ hạng, thì thứ hạng của người này ở vị trí gần ức, thật sự là thấp tới đáng thương.

- Được, tôi liền khiêu chiến anh đi.

Nếu ở đây đều là Dị Linh chỉ mở ra một đạo khóa gen, Hàn Sâm tự nhiên không có lý do gì để sợ hãi, thuận theo ý của người khổng lồ kia.

- Vậy thì tới đi.

Người khổng lồ kia nghe vậy lập tức mừng như điên, liền bước ra một bước, bay tới hướng về Hàn Sâm đánh tới một quyền, trên nắm tay bốc cháy lên ngọn lửa màu đỏ, giống như một đoàn thiên thạch thiêu đốt đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm ngưng tụ sức mạnh, một đòn Đại Lôi Âm Quyền đánh tới người khổng lồ kia, trực tiếp đánh người khổng lồ kia thành mảnh vỡ ở trên không trung, hóa thành ánh sáng trở về trong Linh Hồn Chi Thạch của y.

Mà đồng thời, theo thân thể kia bị phân giải, một tia sáng màu hồng bay vào trong thân thể Hàn Sâm.

“Gen hỏa kỵ sĩ +1, đạt được thứ hạng.”

Hàn Sâm nhìn thoáng qua gen hỏa kỵ sĩ của mình, quả nhiên đã biến thành 11 điểm.

Lại nhìn lên trên đầu tượng thần của mình, quả nhiên đã xuất hiện một vài con số, giống như con số trên tượng thần của người khổng lồ vừa rồi, mà con số trên đầu tượng thần của người khổng lồ kia đã biến mất không thấy đâu nữa.

- Chuyện này thú vị đây, nếu như vậy, mình có thể ở chỗ này cướp đoạt số lượng lớn gen Dị Linh rồi.

Trong lòng Hàn Sâm không khỏi trở nên hưng phấn.

Lực lượng của hắn hiện tại chính là trạng thái biến thân siêu cấp Dị Linh, nhưng mà bản thân cũng không có thuộc tính, tất cả các thuộc tính lực lượng đều có thể sử dụng, nhưng mà không có bất kỳ thuộc tính nào có thể đạt được thuộc tính thiên phú gia trì.

Nếu như có thể ở trong Linh Cơ cướp đoạt số lượng lớn gen Dị Linh, vậy sẽ có thể giúp cho hắn đạt được các loại thuộc tính khác nhau gia trì, để cho kháng tính đối với lực lượng các hệ gia tăng lên mảng lớn, lúc sử dụng lực lượng các hệ cũng sẽ càng mạnh hơn.

- Ngài là Đế Tôn đại nhân?

Dị Linh khổng lồ kia sau khi phục sinh, kinh hãi nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Xem như thế đi.

Hàn Sâm thuận miệng đáp, hắn cũng không phải là Đế Linh chân chính, chỉ là có được trạng thái Đế Linh, có thể tạm thời biến hóa thành Đế Linh mà thôi.

- Viêm Cự bái kiến Đế Tôn đại nhân, không biết đại nhân có thể nói cho tôi biết niên hiệu của ngài được không?

Người khổng lồ kia lập tức quỳ rạp xuống trước mặt Hàn Sâm, vẻ mặt lộ ra sùng bái ngẩng đầu nhìn Hàn Sâm, giống như nếu Hàn Sâm chịu nói cho y biết niên hiệu, sẽ là một việc để cho y cảm thấy cực kỳ vinh quang.

- Niên hiệu của ta là Thái Thượng Hoàng.

Hàn Sâm thuận miệng bịa một cái tên.

Hắn không phải là Đế Linh thật sự, tự nhiên không có niên hiệu gì, thuận miệng liền bịa ra một cái tên như thế.

Hắn là trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, cho dù những Đế Linh kia ở trước mặt hắn cũng xem như là con trai của hắn thôi, cho nên mới thuận miệng nói một cái niên hiệu Thái Thượng Hoàng.

- Thì ra là Thái Thượng Hoàng đại nhân, Viêm Cự có thể tận mắt nhìn thấy một vị Đế Tôn quật khởi, đây là vô thượng quang vinh, nhất định sẽ truyền bá niên hiệu của Đế Tôn đại nhân ra tứ phương, mong đợi ngày đại nhân trở thành Đại Đế. . .

Viêm Cự lộ ra vẻ mặt sùng kính nói.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm buồn cười:

- Ca cũng đã là Thái Thượng Hoàng rồi, còn làm Đại Đế cái gì nữa.

Chương 914: Dị Linh Chất Phác

Hàn Sâm thật sự bị Viêm Cự làm phiền không chịu nổi, không để ý đến y nữa trực tiếp để cho tượng thần cưỡi Linh Cơ Đảo hướng về những Linh Cơ Đảo khác, chuẩn bị đi khiêu chiến những thứ Dị Linh khác, cướp đoạt thêm một ít gen Dị Linh.

Nhưng mà ở trên rất nhiều Linh Cơ Đảo không có Dị Linh, Hàn Sâm đã bay một hồi lâu, mới gặp một Dị Linh, thế nhưng mà nhìn thoáng qua tượng

thần của y, vậy mà không có thứ hạng, Hàn Sâm căn bản không thể khiêu chiến hắn.

Viêm Cự một mực đi theo hắn lại xông lên kêu to:

- Thái Thượng Hoàng Đế Tôn đại nhân ở đây, còn không mau mau dâng lên gen của ngươi.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nghĩ thầm kêu gọi như ông thì có tác dụng chó gì, người ta không tiếp nhận khiêu chiến, căn bản không lên được Linh Cơ Đảo của người ta, làm sao có thể hù được họ.

Thế nhưng mà chuyện phát sinh kế tiếp lại khiến cho Hàn Sâm há to miệng, Dị Linh kia nghe nói Hàn Sâm là Đế Tôn, lập tức liền cúi đầu bái, cũng giống như Viêm Cự kia, đều lộ ra vẻ mặt sùng bái đối với Hàn Sâm.

Không đợi Hàn Sâm kịp phản ứng, Dị Linh kia vậy mà chủ động khiêu chiến Hàn Sâm, hơn nữa chính mình đi đến trước mặt Hàn Sâm, vươn cổ ra chờ chết, khiến cho Hàn Sâm có chút ngượng ngùng hạ thủ.

- Xin Thái Thượng Hoàng đại nhân nhất định phải nhận lấy gen của tôi.

Dị Linh kia kiên định lạ thường, trong mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt, giống như có thể hiến gen của mình cho Hàn Sâm là vô thượng vinh quang của y.

- Đã như vậy, tôi sẽ thành toàn cho anh đi.

Hàn Sâm cũng không khách khí, trực tiếp đấm một nhát chết tươi Dị Linh này, một đám linh quang màu xanh nhạt bay vào trong thân thể Siêu Cấp Đế Linh của Hàn Sâm.

“Gen thủy thị giả +1, thứ hạng không thay đổi.”

Dị Linh tựa hồ đối với Đế Linh có một loại sùng bái gần như cuồng nhiệt, đoạn đường này Hàn Sâm giết đi qua, trên cơ bản đều là Viêm Cự đi lên rống một tiếng Đế Tôn đại nhân giá lâm, những Dị Linh kia liền ngoan ngoãn tiến lên tự động dâng ra gen Dị Linh, còn giống như là đã lấy được thiên đại vinh quang.

- Không biết bọn họ biết mình là một nhân loại thì sẽ có biểu lộ gì?

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Ở trong Linh Cơ một đường giết tới, các loại gen Dị Linh của Hàn Sâm đều đang nhanh chóng tăng lên, chẳng khác gì để cho hắn lấy được thiên phú thật tốt ở trên các hệ lực lượng.

- Thoải mái. . . thật sự quá sung sướng. . .

Hàn Sâm mắt thấy các loại hệ gen Dị Linh khá thường gặp đều nhanh chóng gia tăng, cơ hồ là hận không thể cứ một mực tiếp tục giết lên, một mực nâng tất cả gen Dị Linh của mình tới trị số cực đại.

Nhân loại ở trong Tí Hộ Sở đạt được gen Dị Linh khó khăn như vậy, Hàn Sâm lại chỉ cần đứng ở chố đó, đã có vô số Dị Linh tranh cướp giành giật hiến gen Dị Linh cho hắn, chuyện tốt như vậy quả thực nằm mơ đều không thấy được.

Nếu không phải là Hàn Sâm giết Dị Linh đều giết tới mức nhũng tay, thật sự sẽ không cam lòng rời khỏi Linh Cơ.

Thông qua tượng thần rời khỏi Linh Cơ, Hàn Sâm về lại bên trong Thần Điện Dị Linh, trạng thái siêu cấp Dị Linh trên người lập tức bị giải trừ, toàn thân đau nhức vô cùng.

Hắn ở trong Linh Cơ có thể vô hạn bảo trì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, nhưng mà ở trong Tí Hộ Sở vẫn chỉ có thể kiên trì ba giây.

Sau khi trạng thái Siêu Cấp Đế Linh giải trừ, Linh Hồn Chi Thạch bên trên tượng thần cũng lập tức tiêu tán theo.

Nhưng mà Hàn Sâm nhìn thoáng qua số lượng gen Dị Linh của mình, lại cười tới mức không ngậm được miệng, chảy cả nước miếng.

Hàn Sâm thí nghiệm mấy lần, hắn nhất định phải ở trước tượng thần trong Thần Điện Dị Linh tiến vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, mới có thể ngưng tụ ra Linh Hồn Chi Thạch.

Nếu như hắn biến thân ở bên ngoài, cũng sẽ không có Linh Hồn Chi Thạch xuất hiện, hơn nữa chỉ cần trạng thái Siêu Cấp Đế Linh giải trừ, mặc kệ hắn ở chỗ nào, Linh Hồn Chi Thạch đều sẽ trực tiếp tiêu tán.

Đã có nơi tốt như Linh Cơ này, Hàn Sâm thực là cái gì cũng không muốn làm, sau khi nghỉ ngơi đủ rồi liền biến thân tiến vào bên trong Linh Cơ, tìm kiếm Dị Linh để săn bắt gen Dị Linh, các loại gen Dị Linh đều đang nhanh chóng tăng trưởng, đồng thời cũng khiến cho niên hiệu Thái Thượng Hoàng truyền bá ra ở bên trong Linh Cơ.

Rất nhanh toàn bộ khu vực đệ nhất Linh Cơ đều biết có một vị Đế Tôn niên hiệu là Thái Thượng Hoàng, thậm chí đã truyền đến bên trong Tí Hộ Sở, truyền ra trong giới Dị Linh.

Nhưng mà rất nhiều Đế Linh, nghe thấy niên hiệu Thái Thượng Hoàng này đều âm thầm nhíu mày.

Đế Linh đều là trời ban niên hiệu, Thái Thượng Hoàng này nghe như thế nào cũng không giống như là trời ban niên hiệu, nếu như không phải là niên hiệu trời ban, chuyện đó chỉ có một khả năng.

Dị Linh có thể thông qua phương pháp đặc thù sinh ra đời sau, nếu như là hai Đế Linh kết hợp, vậy nhất định sẽ sinh ra hậu đại, như vậy thì Đế Linh sẽ không có thiên phú niên hiệu, niên hiệu đối với Đế Linh có tiên thiên niên hiệu sẽ không quý trọng như vậy nữa.

Rất nhiều Đế Linh đều cho rằng Thái Thượng Hoàng nhất định là một Đế Linh hậu thiên đản sinh, cho nên mới ẩu tả làm bậy như thế.

Đương nhiên, nếu như không phải là hậu thiên Đế Linh, cũng sẽ không tiến vào loại địa phương như đệ nhất Linh Cơ kia, Đế Linh tiên thiên lúc sinh ra đời thì khởi điểm cũng đã rất cao, căn bản không cần tiến vào đệ nhất Linh Cơ.

Tất cả Đế Linh đều muốn biết rốt cuộc là Đế Linh nào sinh ra hậu đại, lại dám lớn lối như vậy, nếu như có thể gặp được hắn, nhất định phải hung hăng dạy dỗ hắn một trận.

Đáng tiếc phần lớn Đế Linh đều đã mở ra rất nhiều đạo khóa gen, tự nhiên không có khả năng đi đệ nhất Linh Cơ để tìm Hàn Sâm.

Nhưng mà mọi thứ luôn luôn có ngoại lệ, ở bên trong đệ nhất Linh Cơ thật sự là có những Đế Linh khác, những Đế Linh kia mới thật sự là hậu đại của tiên thiên Đế Linh, sau khi nghe nói về Thái Thượng Hoàng Hàn Sâm này, nguyên một đám đều vô cùng phẫn nộ, đều xoa tay, chuẩn bị muốn tiêu diệt Hàn Sâm.

Hàn Sâm ở bên trong đệ nhất Linh Cơ tung hoành vô địch, có thể nói là đường làm quan rộng mở, khiến cho vạn linh đều phải cúi đầu, lần lượt đi ra để cho hắn giết.

Có bọn Dị Linh như Viêm Cự tiền hô hậu ủng ở bên cạnh hắn, làm cho Hàn Sâm không khỏi có chút lâng lâng.

- Vẫn là đám huynh đệ Dị Linh chất phác a.

Trong lòng Hàn Sâm vô hạn cảm khái.

Lúc tìm kiếm mục tiêu mới, lại nhìn thấy phía trước có một tòa Linh Cơ Đảo bay tới bên này.

Những ngày này, trường hợp như vậy Hàn Sâm đã gặp vô số lần, cho rằng lại có Dị Linh đưa tới cửa để cho hắn giết, cũng không hề nhúc nhích, bày ra bộ dáng Thái Thượng Hoàng, ngồi ở trước tượng thần chờ thu hoạch gen Dị Linh mà đối phương đưa tới.

Viêm Cự giống như thường ngày, nhìn thấy Linh Cơ Đảo đang đến gần, liền tiến lên thét to một tiếng:

- Thái Thượng Hoàng đại nhân đang ơ chỗ này, còn không mau mau dâng lên gen. . .

Chữ gen kia còn không chưa kêu đi ra, cả người Viêm Cự đã cứng tại chỗ, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi, bịch một tiếng quỳ xuống:

- Viêm Cự bái kiến Lôi Ma Đế đại nhân!

Chỉ thấy trên Linh Cơ Đảo này có một tượng thần cao tới trăm trượng, giống như viễn cổ ma thần, ở dưới tượng thần đằng kia có một Dị Linh có vẻ mặt lạnh lùng đang đứng, trên người tản ra uy áp kinh khủng, trong mắt thỉnh thoảng có sấm sét màu tím nhảy lên.

Những Dị Linh nguyên bản đi theo bên cạnh Hàn Sâm đều lập tức quỳ bái Dị Linh kia, gương mặt lộ ra vẻ kinh sợ.

Hàn Sâm biết mình đã gặp được nhân vật hung ác, ánh mắt hướng tượng thần của Lôi Ma Đế kia xem xét, chỉ thấy bên trên có một con số bảy, nói rõ thứ hạng của y ở bên trong đệ nhất Linh Cơ này là thứ bảy, Dị Linh ở đây có thể mạnh hơn y cũng không có mấy người.

Chương 915: Một Quyền Diệt Lôi Ma

Lai lịch của Lôi Ma Đế cực kỳ bất phàm, là con trai của một vị Đại Đế, mấy tháng trước đã giết vào đệ nhất Linh Cơ, một thân lực lượng lôi hệ kinh khủng tung hoành vô địch, một đường chiến đấu đến nay không một lần bại, đánh ra danh tiếng Lôi Ma Đế, khiến cho vạn linh thần phục.

Vị Đại Đế kia đã từng buông ra lời khoe khoang, lôi hệ trong thiên hạ quy hết về Lôi Ma Thân, nói chính là tên Lôi Ma này.

Lời này thực sự không phải nói ngoa, vị Đại Đế kia vốn là chí tôn trong lôi hệ, mặc dù không thể cùng Đại Đế kết hợp sinh con, nhưng cũng là kết hợp cùng một công chúa Dị Linh có được lôi hệ thuộc tính đặc biệt sinh ra kẻ này.

Lúc Lôi Ma mới sinh ra đã có Ma Ngục Lôi Đình Thân, vượt qua rất nhiều lực lượng lôi hệ khác, cho nên vị Đại Đế kia mới tuyên bố khoác lác thiên hạ lôi hệ quy hết về Lôi Ma Thân.

Sự thật cũng đã chứng minh vị Đại Đế kia tuyệt đối không phải là nói ngoa, Lôi Ma Đế giết vào đệ nhất Linh Cơ cũng mới chỉ mấy tháng, lại chiến bại vô số cường giả Dị Linh, một thân lôi lực hủy diệt đất trời không ai có thể chính diện tranh tài.

- Mày chính là tên dám can đảm nói xằng mình là Thái Thượng Hoàng?

Lôi Ma Đế giống như là viễn cổ ma thần, miệng chim tai sói, khuôn mặt lạnh lùng tới cực điểm, liền chỉ thuận miệng một lời, đã giống như lôi đình cuồn cuộn bắt đầu khởi động, những ai có tu vị hơi kém một chút, đều bị tiếng sấm kia nổ cho đầu gần muốn nổ tung.

- Tao chính là Thái Thượng Hoàng của nhà mày, mày là người phương nào?

Hàn Sâm nhìn Lôi Ma Đế nhàn nhạt hỏi.

- Đúng là không biết sống chết, có gan thì đánh với tao một trận, trong vòng ba quyền nhất định sẽ khiến mày tan thành mây khói.

Sấm chớp trong mắt Lôi Ma Đế nhảy lên, tràn đầy sát cơ.

Nếu không phải là thứ hạng của y rất cao, không thể khiêu chiến Hàn Sâm, y đã sớm giết đến tận Linh Cơ Đảo của Hàn Sâm rồi.

Những Dị Linh khác đã sớm run như cầy sấy, sợ đắc tội vị Lôi Ma Đế này, nghe nói y tàn bạo thành tính, mới vừa sinh ra đời không bao lâu, đã lấy lôi đình hủy diệt hơn một ngàn dị sinh vật, hết sức thị sát khát máu.

Mặc dù ở trong Linh Cơ không cần sợ y, nhưng mà nếu như bị y nhớ kỹ, ở trong Tí Hộ Sở gặp được, nhất định sẽ là kết cục thần hồn câu diệt.

Có vị Đại Đế kia là chỗ dựa cho Lôi Ma Đế, người ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở có thể làm cho Lôi Ma Đế thối lui cũng không có nhiều.

Hàn Sâm tự nhiên không sợ, trực tiếp khiêu chiến vị Lôi Ma Đế này, đều là người mở ra một đạo khóa gen, cho dù y là hậu duệ của Đế Linh cũng vô dụng, nên giết thì sẽ giết, chỉ tiếc là ở trong Linh Cơ không thể chân chính giết chết Dị Linh.

Mắt thấy Hàn Sâm đã phát ra khiêu chiến, hào quang bảo vệ Linh Cơ Đảo đã vô dụng đối với hắn, Lôi Ma Đế giống như lôi đình xé rách không gian, trực tiếp đến trước mặt Hàn Sâm, âm thanh ngạo mạn lạnh lùng nói:

- Mày ra tay trước đi, nếu để tao ra tay, mày sẽ không có bất cứ cơ hội nào.

- Được.

Vẻ mặt của Hàn Sâm bất động, hào quang thánh khiết trên người lưu chuyển, trực tiếp đánh một quyền về phía Lôi Ma Đế, người giống như Thần không mang một theo chút khói lửa nhân gian.

Lôi Ma Đế nhìn thấy Hàn Sâm đánh ra một quyền thẳng tắp đến, không có bất kỳ kỹ xảo gì, giống như là một quyền tiện tay, căn bản không cần gắng sức, cho rằng đang khinh thị y, lập tức lộ ra vẻ giận dữ.

Lôi Ma Đế dù gì cũng là một đường chém giết đi lên, lấy được vị trí thứ bảy, đánh bại vô số cao thủ.

Mà Hàn Sâm khó khăn lắm mới xếp vào thứ hạng mười vạn, căn bản chưa từng trải qua tẩy lễ chân chính của cường giả, một đường đều là những Dị Linh nhỏ yếu tự động đưa đến trước mặt mặc hắn sinh sát.

Một người như vậy, vậy mà cả gan dám miệt thị tôn nghiêm của y, tiện tay một quyền đã muốn cùng y tranh phong, tự nhiên khiến lòng Lôi Ma Đế rất tức giận.

- Nếu như dùng một quyền đã giết chết mày, vậy quá nhẹ nhàng cho mày rồi, cũng không lộ ra sự lợi hại của bổn đế, để cho mày nếm thử sự khủng bố của Ma Ngục Chi Lôi.

Trong mắt Lôi Ma Đế lóe lên một tia âm độc, sấm sét màu tím trên người ngưng tụ, vậy mà hóa thành một lôi điện Ma Thần đứng ở giữa thiên địa, giống như toàn bộ không gian đều run rẩy ở dưới chân lôi điện Ma Thần kia.

Chỉ là trên người lôi điện Ma Thần kia có từng sợi lôi điện nhảy nhót, xé rách không gian bốn phía ra từng đạo vết nứt không gian.

Những Dị Linh khác đã sớm bị dọa sợ không có cách nào nói lên lời, thần uy như thế cũng chỉ mới mở ra đạo khóa gen thứ nhất mà thôi, nếu như tương lai Lôi Ma Đế có thể mở ra chín đạo khóa gen, nói không chừng sẽ là một vị Đại Đế.

Hàn Sâm lại không coi lôi điện Ma Thần kia ra gì, vẫn một quyền đánh tới như trước, mang theo thánh quang rừng rực màu trắng đánh lên trên khuôn mặt lôi điện Ma Thần kinh khủng kia.

Những Dị Linh như bọn Viêm Cự thấy một quyền này của Hàn Sâm đánh còn không lợi hại bằng một quyền ngày đó đánh y, đều cho rằng Hàn Sâm sợ Lôi Ma Đế và Đại Đế sau lưng y, không dám thật sự đối địch với y, nếu không cũng sẽ không đánh ra một quyền tiện tay như vậy.

OÀ..ÀNH!

Thế nhưng mà một giây sau, lúc quả đấm của Hàn Sâm đánh lên trên khuôn mặt của lôi điện Ma Thần, tất cả các Dị Linh đều bị chấn động.

Một quyền nhìn như tiện tay, lại có thần uy vô thượng, dưới một quyền này, Lôi Ma Đế cùng lôi điện Ma Thần đều bị đánh bại, hóa thành ngàn vạn lôi điện nổ tung tứ tán bay ra, Lôi Ma Đế bị một quyền tiện tay đánh nổ tung, liền kêu thảm thiết đều không phát ra nổi.

Trong không gian Linh Cơ đã hoàn toàn tĩnh mịch, mặc kệ là ai cũng không nghĩ ra, Lôi Ma Đế được xưng là ngàn vạn lôi hệ tập trung vào, lại bị tiện tay diệt sát như vậy, quả thực giống như là nghiền ép một con kiến.

“Gen lôi đế +1, thứ hạng tăng lên đến vị trí thứ bảy, đạt được thứ hạng thập đại Dị Linh trong đệ nhất Linh Cơ, bổn mạng gen Dị Linh +1.”

Một đám sấm sét màu tím dũng mãnh tràn vào bên trong thân thể Hàn Sâm, để cho hắn cảm thấy trong thân thể Siêu Cấp Đế Linh nhiều hơn một tia lực lượng lôi điện, mặc dù không đến mức giúp cho hắn có thể điều khiển lôi điện, nhưng lại khiến cho kháng tính đối với lôi hệ tăng lên trên diện rộng, nếu như sử dụng lực lượng sấm sét, uy lực cũng sẽ tăng lên rất nhiều.

Nếu như có thể tập hợp đủ trăm điểm gen lôi đế, thiên phú của Hàn Sâm ở bên trên lực lượng sấm sét cũng sẽ không kém hơn Lôi Ma Đế.

Đương nhiên, làm Hàn Sâm vui vẻ nhất vẫn là đã lấy được một điểm bổn mạng gen Dị Linh, để cho hắn rõ ràng cảm giác Siêu Cấp Đế Linh Thân của mình hình như lại mạnh hơn một chút.

OÀ..ÀNH!

Mọi người còn đang kinh ngạc vì chuyện Hàn Sâm dùng một quyền đấm chết Lôi Ma Đế, Lôi Ma Đế đã gầm thét từ trong Linh Hồn Chi Thạch trọng sinh ra, sắc mặt âm trầm một lần nữa phát khởi khiêu chiến với Hàn Sâm, một lần nữa ngưng tụ ra chân thân lôi điện Ma Thần, điên cuồng giết tới Hàn Sâm.

Y bị Hàn Sâm đấm phát chết luôn, thứ hạng hoán đổi với Hàn Sâm, dĩ nhiên đã có được quyền chủ động khiêu chiến Hàn Sâm, không cần phải chờ Hàn Sâm đi khiêu chiến y nữa.

Lôi Ma Đế thua không phục, vừa rồi y muốn dùng lôi điện Ma Thần chân thân ngăn cản một quyền của Hàn Sâm, dùng Ma Ngục Chi Lôi ngăn cản lực lượng của Hàn Sâm, đồng thời phản chấn thân thể của hắn, trực tiếp giật chết hắn.

Thế nhưng mà ai ngờ Hàn Sâm nhìn như là một quyền tiện tay, thật không ngờ lại quá quỷ dị, trực tiếp xuyên thấu qua lôi điện Ma Thần chân thân của y, đánh vào bên trong thân thể, trực tiếp đánh nổ y, lôi điện Ma Thần chân thân cũng theo đó mà sụp đổ.

Cho nên trong lòng Lôi Ma Đế vô cùng không phục, y cho rằng căn bản cũng không phải là Hàn Sâm phá vỡ lôi điện Ma Thần chân thân, chẳng qua là y chủ quan mà thôi.

Lần này vừa lên tới, Lôi Ma Đế liền chủ động xuất kích, trên khuôn mặt của lôi điện Ma Thần ngưng tụ ra lôi điện diệt thế kinh khủng, hóa thành kinh thế ma lôi chi quyền, hung hăng đánh tới chỗ Hàn Sâm.

Chỉ thấy một chùm tia sáng sấm sét màu tím rộng lớn đánh xuống, trực tiếp đánh xuyên qua hư không, trong nháy mắt đã đánh đến trước mặt Hàn Sâm, lực lượng kinh khủng kia giống như có thể trực tiếp đánh Linh Cơ Đảo thành mảnh vụn.

Chương 916: Quân Vương Hàng Ngàn Vạn, Duy Ngã Thái Thượng Hoàng

Hàn Sâm giống như Thần đứng ở trên Linh Cơ Đảo, khuôn mặt đẹp trai bình tĩnh như nước, tóc dài màu trắng rừng rực theo gió phất phới, vẫn là một quyền tiện tay như trước đánh tới chùm tia sáng sấm sét màu tím kinh khủng kia.

Trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của hắn, bản thân đã áp đảo ở phía trên Đế Linh cùng giai, tương tự là thân thể mở ra đạo khóa gen thứ nhất, nhưng lực lượng còn kinh khủng hơn Đế Linh bình thường, đương nhiên sẽ không sợ Lôi Ma Đế kia.

- Chết!

Lôi Ma Đế hét lớn một tiếng, lôi điện Ma Thần chân thân bộc phát ra thần uy vô cùng to lớn, khiến cho chùm tia sáng sấm sét màu tím kia lại mạnh mẽ thêm vài phần, muốn dùng một quyền đánh giết Hàn Sâm, để tẩy đi sỉ nhục mới vừa rồi y bị Hàn Sâm dùng một quyền diệt sát.

Tất cả các Dị Linh đều kinh hãi nhìn chùm tia sáng lôi điện cùng quả đấm của Hàn Sâm chạm vào nhau, bộc phát ra âm thanh lôi điện vỡ vụn kinh khủng.

Siêu Cấp Đế Linh Thân tuấn mỹ giống như là Thần, cứ thế đánh bể chùm tia sáng sấm sét màu tím, quả đấm mang theo chùm sáng màu trắng rừng

rực, giống như có thể phá diệt tất cả lực lượng ở trên thế gian, một lần nữa đánh nổ lôi điện Ma Thần chân thân và cả Lôi Ma Đế.

Tất cả Dị Linh đều ngơ ngác nhìn Hàn Sâm được thánh quang màu trắng rừng rực bao phủ toàn thân, giống như đang nhìn thần minh, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt sùng bái.

Nếu như nói một lần đánh giết Lôi Ma Đế là trùng hợp may mắn, như vậy lần thứ hai thì không có khả năng lại là trùng hợp may mắn được, chỉ có thể nói rõ lực lượng của Hàn Sâm đã kinh khủng tới mức không có cách nào tưởng tượng.

Cùng giai thì Đế Linh là vương, nhưng ở trước mặt Hàn Sâm thậm chí ngay cả một quyền cũng không đỡ nổi, trở nên không chịu được một đòn như thế, đây là tư chất lực lượng kinh khủng bực nào, đơn giản khiến cho người ta không có cách nào tin nổi.

Dị Linh vốn là chủng tộc sùng bái cường giả, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm đã sớm tràn đầy cuồng nhiệt và sùng bái.

“Gen lôi đế +1, thứ hạng không thay đổi.”

Hàn Sâm lại đạt được một điểm gen lôi đế, khiến cho thiên phú lôi hệ của hắn lại tăng lên một phần.

Hiện tại Hàn Sâm lại hy vọng Lôi Ma Đế tới khiêu chiến hắn thêm mấy lần nữa, đưa thêm một chút gen lôi đế, nếu như có thể lấy được, về sau lúc hắn sử dụng lực lượng lôi hệ, chỉ sợ còn đáng sợ hơn sinh vật siêu cấp thần huyết lôi hệ cùng giai.

Chỉ là tên Lôi Ma Đế phục sinh sống lại chỉ đứng ở chỗ đó, nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm, răng đều sắp cắn nát rồi, nhưng lại không phóng tới Hàn Sâm một lần nữa.

Trong lòng Lôi Ma Đế có một vạn cái không phục, hận không thể lập tức dùng lôi điện đánh Hàn Sâm thành tro, nhưng mà oai một quyền vừa rồi của Hàn Sâm cũng đã đánh vỡ tim và mật của y, một quyền nổ nát lôi điện chân thân do Ma Ngục Chi Lôi tạo thành, nếu như không phải biết rõ ở trong đệ

nhất Linh Cơ tuyệt đối không thể có cường giả mở ra nhiều đạo khóa gen, Lôi Ma Đế căn bản không tin tưởng Hàn Sâm mới chỉ mở ra một đạo khóa gen.

- Trong số những Đế Tôn, ta là Hoàng bên trong Hoàng. Quân vương hàng ngàn vạn, duy ngã Thái Thượng Hoàng.

Hàn Sâm cố ý khiêu khích Lôi Ma Đế, để cho y đưa thêm một chút gen lôi đế nữa, liền giống như cười mà không phải cười nhìn Lôi Ma Đế nói ra.

Lôi Ma Đế sao có thể chịu được vũ nhục bực này, y phát ra tiếng rống giận kinh thiên, một lần nữa ngưng tụ ra lôi điện Ma Thần chân thân giết tới phía Hàn Sâm, nhưng vẫn bị Hàn Sâm dùng một quyền đánh nổ lôi điện Ma Thần chân thân, một lần nữa bị diệt sát bằng một quyền.

Những Dị Linh khác đã sớm nhìn tới mức thân thể không ngừng run rẩy, Đế Linh khủng bố như Lôi Ma Đế, lại bị nghiền ép đến mức này, ba chữ Thái Thượng Hoàng đã giống như thần minh, khắc ở bên trong linh hồn của bọn họ, cơ hồ đã trở thành đại danh từ khủng bố và mạnh mẽ.

Lôi Ma Đế một lần nữa phục sinh, căn bản không chờ Hàn Sâm nói chuyện, ánh sáng ở phía trên tượng thần phóng ra, tính cả Linh Cơ Đảo cùng nhau biến mất không thấy đâu nữa, dĩ nhiên là đã rời khỏi Linh Cơ.

Một trận chiến này dùng tốc độ khó mà tin nổi truyền bá ra trong giới Dị Linh, bốn câu nói kia cũng đồng thời lưu truyền ra, Dị Linh bình thường đều chỉ khiếp sợ sự mạnh mẽ và bá khí của Thái Thượng Hoàng, mà những Đế Linh kia, Hàn Sâm nói thế đã chọc tức không ít người.

Đế Linh mạnh mẽ đều hận không thể trấn áp tên Thái Thượng Hoàng gì đó ba ngàn năm, trọn đời trấn áp ở trong luyện ngục, để cho hắn muốn sống không được muốn chết không xong.

Thậm chí có Đại Đế còn bắn tiếng, nếu như để cho y biết Thái Thượng Hoàng là ai, nhất định sẽ trực tiếp đánh nát Linh Hồn Chi Thạch của hắn, đánh cho trọn đời không được siêu sinh.

Thả ra lời nói ác độc như vậy, dĩ nhiên chính là vị Đại Đế cha của Lôi Ma Đế kia, Đế Linh mạnh mẽ giống như y đều đang tìm kiếm tung tích của Thái Thượng Hoàng.

Thế nhưng mà những Đế Linh khá mạnh kia, thậm chí là Đại Đế đều tự mình ra tay muốn tra ra lai lịch của Thái Thượng Hoàng, nhưng hoàn toàn không tra ra được bất kỳ manh mối nào. Bọn họ đều tưởng rằng đó là hậu đại của Dị Linh cấp Đại Đế nào đó dựng dục, thậm chí là hậu đại do hai Đại Đế dựng dục ra, căn bản không thể tưởng được Thái Thượng Hoàng vậy mà lại là một nhân loại, tự nhiên là không thể nào tra ra nổi, chẳng qua là âm thầm ngờ vực lẫn nhau vô căn cứ.

Ở trong Tí Hộ Sở không tra được, những Đế Linh mạnh mẽ có thể tiến vào trong đệ nhất Linh Cơ, liền chuẩn bị muốn ở trong đệ nhất Linh Cơ thu thập Hàn Sâm, đều nhao nhao hướng về chỗ Hàn Sâm mà đi, chuẩn bị muốn tiêu diệt hắn.

Đây cũng là ý muốn của Hàn Sâm, gen Dị Linh thông thường có thể gia trì lực lượng thiên phú quá ít, gen Đế Linh lại có hiệu quả hết sức rõ ràng, Đế Linh tự đưa tới cửa hắn còn cầu không được.

Lúc Hàn Sâm nói bốn câu kia, vốn là chứa tâm tư khiêu khích Đế Linh trong thiên hạ, để cho những Đế Linh kia ngứa mắt, tự đưa gen Đế Linh tới cửa.

Về phần những Đế Linh mạnh mẽ đó đe dọa, Hàn Sâm căn bản không để ở trong lòng.

Bọn họ ở bên trong Tí Hộ Sở căn bản không tìm thấy Hàn Sâm, ở bên trong Linh Cơ lại chỉ có Dị Linh mở ra đạo khóa gen thứ nhất mới có thể gặp được hắn, hắn thật sự không có gì phải sợ.

- Nếu như không phải vì muốn lừa gạt thêm chút gen Dị Linh, cho dù ở bên trong Linh Cơ công bố mình là nhân loại cũng không có vấn đề gì, chỉ là sau này chỉ sợ cũng không thể sử dụng trạng thái siêu cấp Dị Linh ở trong Tí Hộ Sở, nếu bị Dị Linh phát hiện, không biết sẽ bị bao nhiêu Dị Linh đuổi giết, có mấy trăm cái mạng nhỏ cũng không đủ dùng.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ lợi và hại.

Ngoại trừ nữ Dị Linh ở bên trong thung lũng kia, ở bên trong Tí Hộ Sở vẫn chưa có ai thấy qua trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của hắn, cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Mặc dù nữ Dị Linh kia đã thấy qua trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của Hàn Sâm, nhưng mà mặc kệ cô ta phỏng đoán như thế nào đi nữa, cũng không thể liên tưởng đến Hàn Sâm là một nhân loại, cho nên cũng không cần phải lo lắng.

Hàn Sâm nghĩ thầm đệ nhất Linh Cơ lớn như vậy, chỉ sợ nữ Dị Linh kia chưa chắc đã có thể nhìn thấy hắn.

Điểm này thì Hàn Sâm đã nghĩ lầm rồi, Kinh Cức nữ bá tước không chỉ là ở đệ nhất Linh Cơ thấy được hắn, còn liếc mắt một cái đã nhận ra hắn chính là Dị Linh tuấn mỹ ngày đó giết chết Thiết Xác Trùng Vương ở bên trong sơn cốc kia.

- Trong số Đế Tôn, ta là Hoàng trong Hoàng, quân vương hàng ngàn vạn, duy ngã Thái Thượng Hoàng.

Kinh Cức nữ bá tước lúc này con mắt đang mê ly nhớ kỹ bốn câu Hàn Sâm thuận miệng nói trước kia, đôi má mang theo vài phần đỏ ửng, giống như là có chút si ngốc tự lẩm bẩm:

- Thì ra hắn là Đế Linh mạnh mẽ như vậy, khó trách lại có khí chất như thế, nếu như có thể lại gặp hắn một lần nữa thì tốt rồi. Ngày đó cũng không biết tại sao hắn cứu mình, sau đó lại vội vàng rời đi như vậy, liền một câu nói cũng không nói.

Sau khi biết rõ Hàn Sâm là Đế Linh, hành vi Hàn Sâm cướp đoạt Thiết Xác Trùng Vương và dao găm màu máu, Kinh Cức nữ bá tước lại tự bổ não, nhưng quả thật mọi chuyện không hề giống như cô ta nghĩ.

Chương 917: Tí Hộ Sở Di Động

Hàn Sâm an trí thi thể của người đàn ông kia ở bên trong Tí Hộ Sở, Long Huyết Thụ cùng Huyết Tùng cũng đều trồng ở bên trong Tí Hộ Sở.

Chỉ là sinh mệnh thủy châu trong tay Hàn Sâm cũng không có nhiều, không dám sử dụng một lượng lớn, chỉ có thể dùng từng phần nhỏ kéo mạng của bọn nó lại, để cho chúng nó chậm rãi sinh trưởng.

Đồ ăn chỉ có những con Thụ Giải và một ít thịt quả phơi khô mà Hàn Sâm mang tới, không có khả năng chèo chống trong thời gian quá dài, phải tìm được nguồn thịt dị sinh vật, nếu không thì tố chất thân thể sẽ không có cách nào tăng lên.

Thế nhưng mà trong phạm vi khu vực cây to này, những cỏ cây sinh trưởng đó, căn bản liền trái cây đều không kết ra nổi, chớ nói chi là dị sinh vật, ngay cả một con cũng không thấy đâu.

Sau khi Hàn Sâm yên lặng quan sát mấy lần, phát hiện ra Tí Hộ Sở này tựa hồ như đang di động ở dưới mặt đất, cơ hồ là mỗi sáng sớm sang đây xem, đều sẽ phát hiện ra bọn họ đã đến một vị trí khác rồi.

Có vài vị trí là ở trong chỗ sâu của Kinh Cức Tùng Lâm, có đôi khi lại ở tương đối gần khu vực biên giới, Hàn Sâm còn chưa nghiên cứu ra quy luật di động.

Lúc trước bọn họ tiến vào, chính là lúc Tí Hộ Sở đã di động đến khu vực biên giới Kinh Cức Tùng Lâm, bọn họ đi vào trong phạm vi, mới bị mang theo di động cùng một chỗ.

Quan sát trong vài ngày, đại khái đã biết quy luật thời gian di động, bình thường đều là sau lúc nửa đêm sẽ di động, nếu như muốn rời đi, chỉ cần trước nửa đêm chạy về Tí Hộ Sở thì sẽ không có vấn đề.

Về phần phạm vi di động, chuyện này cũng tương đối dễ dàng phân biệt, vùng này cũng không có khóm Kinh Cức sinh trưởng, cùng khóm Kinh Cức phân biệt rõ ràng, rất dễ dàng để biết rõ bọn họ đã tiến vào trong phạm vi của Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm vừa tu luyện, vừa tiến vào bên trong Linh Cơ thu hoạch gen Dị Linh, mỗi ngày còn muốn xem thử xem Tí Hộ Sở đã đi tới vị trí nào, có cơ hội săn bắn hay không.

Có lẽ ở bên trong Tí Hộ Sở có quá nhiều dị sinh vật cao cấp bị giết, tản ra khí tức xấu, cho nên sẽ không có dị sinh vật tới gần nơi này, chỉ cần bọn họ hoạt động ở gần Tí Hộ Sở, thì cũng không có nguy hiểm gì quá lớn.

Ngày hôm nay Tí Hộ Sở đã di động đến khu vực tiếp cận biên giới của Kinh Cức Tùng Lâm, Hàn Sâm thừa dịp ngày mới vừa sang, cùng với Khúc Lan Khê đi ra, ở gần đó tìm được một ít Thiết Xác Trùng, săn giết không ít Thiết Xác Trùng cấp bình thường và cấp nguyên thủy.

Hàn Sâm còn tìm được một ít thực vật gen mọc hoang, sau khi hấp thu chúng, đã ngưng tụ ra mười mấy giọt sinh mệnh thủy châu.

Nhưng mà bọn họ không dám đi quá xa, chỉ là dự trữ một chút thịt, chuẩn bị ở trong Tí Hộ Sở một thời gian ngắn.

Cách mỗi mấy ngày, Tí Hộ Sở sẽ có một lần cơ hội tới gần biên giới của Kinh Cức Tùng Lâm, cũng để cho bọn họ không cần quá lo lắng tới vấn đề thức ăn, có cơ hội có thể săn giết một ít dị sinh vật, bổ sung không ít gen bình thường và gen nguyên thủy, tố chất thân thể cũng đang thong thả tăng trưởng.

Hàn Sâm thử khống chế Tí Hộ Sở di động, nhưng mà hắn ở bên ngoài Linh Cơ, thời gian có thể biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh quá ngắn, căn bản không kịp lục lọi cái gì, xằng bậy ngược lại có khả năng trở nên bết bát hơn, cho nên tạm thời Hàn Sâm cũng không có cưỡng ép cải biến quỹ tích di động của Tí Hộ Sở.

Ngoại trừ những thời giờ này, Hàn Sâm đều dùng phần lớn thời giờ ở trong Linh Cơ, vơ vét lượng lớn gen Dị Linh.

Dị Linh cấp thị giả, cấp kỵ sĩ và cấp quý tộc thì không cần phải nói, sau khi nhìn thấy Hàn Sâm đều tự động dâng lên gen Dị Linh, khiến cho gen Dị Linh của Hàn Sâm tăng trưởng phi tốc.

Từ sau khi Hàn Sâm dùng ba quyền giết Lôi Ma Đế ba lần, liền rất nhiều Dị Linh hoàng tộc nhìn thấy hắn, đều sẽ chủ động dâng gen Dị Linh lên.

Chỉ có một vài Dị Linh có quan hệ với Lôi Ma Đế, nhìn thấy Hàn Sâm mới trốn tránh, hoặc là thờ ơ lạnh nhạt, không chịu cho hắn gen Dị Linh.

Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì với bọn họ, thứ hạng của hắn rất cao, trừ khi người ta chủ động khiêu chiến hắn, nếu không hắn cũng chỉ có thể chủ động công kích sáu vị Dị Linh xếp hạng ở trước hắn.

May là tuyệt đại đa số Dị Linh đều chủ động dâng gen Dị Linh lên cho hắn, khiến cho các loại gen Dị Linh thường gặp như là phong, hỏa, lôi, điện cấp thị giả và cấp kỵ sĩ đều đạt đến trị số cực đại, gen Dị Linh quý tộc cũng đã sắp đầy, chỉ có cấp hoàng tộc vẫn còn kém rất nhiều.

Hiện tại những Dị Linh đó muốn dâng lên gen Dị Linh, Hàn Sâm còn phải chọn lọc, không phải ai muốn hiến là có thể hiến đấy, trên cơ bản thì gen Dị Linh cấp thị giả cùng cấp kỵ sĩ đều từ chối, trừ phi là thuộc tính vô cùng đặc biệt.

Nhưng mà Hàn Sâm phát hiện ra Dị Linh hoàng tộc khiêu chiến mình gần đây đã trở nên nhiều hơn, mặc dù đều không phải là đối thủ của mình, nhưng hình như đều muốn liều mạng chiến một trận, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy có một tia khác thường.

Ở một chỗ cách Hàn Sâm tương đối xa, vài toà Linh Cơ Đảo đang lơ lửng ở cùng một chỗ, ở trong số lượng Linh Cơ Đảo đông đảo xung quanh cũng không tính là dễ làm cho người khác chú ý.

Nhưng mà lúc này ở trên một tòa Linh Cơ Đảo trong số đó có mấy Dị Linh đang tụ tập, nếu như bị Dị Linh khác nhìn thấy, sẽ bị hù tới mức toàn thân run rẩy.

Ở trên Linh Cơ Đảo đang có hai nam hai nữ bốn vị Dị Linh đang thương nghị, đều là tồn tại có xếp hạng trong mười người đứng đầu Linh Cơ, mỗi người đều là cường giả cấp Đế Linh.

Đặc biệt là một nữ Dị Linh mọc ra một đôi tai mèo ở trong đó, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành như vẽ, dáng người vô cùng nóng bỏng, khôi giáp dày cộm nặng nề cũng không che giấu được đường cong kinh người của cô, trên khuôn mặt trắng nõn là một nụ cười làm cho người ta cảm thấy như gió xuân.

Nếu có Dị Linh khác ở chỗ này, nhất định có thể nhận ra, cô ta chính là Ngự Nữ Đế xếp hàng thứ hai trong đệ nhất Linh Cơ.

Ba vị Đế Linh khác theo thứ tự là xếp thứ chín Chân Ngô Đế, xếp thứ sáu Đại Nhật Thần Đế cùng xếp thứ tư Bách Hoa Nữ Đế.

- Lực lượng của Thái Thượng Hoàng quá mạnh mẽ, những Dị Linh hoàng tộc kia ngay cả một quyền đều không thể ngăn được, nhìn không ra quá nhiều tin tức, suy đoán hẳn là dùng lực lượng làm chủ, ở phương diện này, hắn mạnh hơn chúng ta rất nhiều.

Chân Ngô Đế nói.

Đại Nhật Thần Đế bĩu môi nói ra:

- Chuyện này còn cần phải xem à? Hắn có thể đấm một quyền giết chết tên phế vật Lôi Ma Đế kia, đã nói rõ lực lượng của hắn khẳng định là vô cùng mạnh mẽ.

Bách Hoa Nữ Đế cười nói:

- Nếu như Thái Thượng Hoàng chỉ có sức mạnh to lớn, vậy thì cũng dễ xử lý rồi, do Chân Ngô ra tay, nhất định có thể chiến thắng hắn.

- Tôi thấy không có vấn đề, lực lượng của Chân Ngô tuyệt đối có thể khắc chế hắn.

Sau khi Đại Nhật Thần Đế nói xong, lại buồn bực nói:

- Mấy người có thể đừng gọi Thái Thượng Hoàng Thái Thượng Hoàng hay không, nghe không được tự nhiên.

- Đều đã gọi như vậy, trong lúc nhất thời cũng gọi thuận miệng rồi.

Bách Hoa Nữ Đế che miệng cười nói.

Chân Ngô Đế nhìn về phía Ngự Nữ Đế một mực không nói gì:

- Ngự, cô cảm thấy thế nào?

Ngự Nữ Đế mỉm cười:

- Có thể thử một lần, lực lượng hắn biểu hiện ra trước mắt, thánh quang màu trắng rừng rực kia hẳn là kết quả của một loại lực lượng thuần túy phát ra, Chân Ngô Kính của anh đúng là khắc tinh của lực lượng này, nhưng mà tôi luôn cảm thấy người này không đơn giản, anh phải cẩn thận mới được.

- Tôi đi nhìn thử một chút đi, nếu có thể thắng hắn thì là tốt nhất, nếu như không thể thắng, cũng có thể bức ra một ít bản lĩnh thật sự của hắn.

Chân Ngô Đế nói ra.

- Nhất định có thể thắng, Chân Ngô Kính của anh chính là khắc tinh của hắn, trận chiến này tất thắng không thể nghi ngờ, chúng tôi chờ anh trở về ăn mừng.

Đại Nhật Thần Đế lại khẳng định nói.

- Được, tôi cũng nên đi rồi.

Chân Ngô Đế nói xong liền đứng dậy về lại Linh Cơ Đảo của mình, cưỡi Linh Cơ Đảo hướng về phía Linh Cơ Đảo của Hàn Sâm.

Chương 918: Trừ Vạn Pháp

- A! Là Chân Ngô Đế, y cũng tới khiêu chiến Thái Thượng Hoàng à?

- Lại có trò hay để xem rồi, không biết giữa Chân Ngô Đế và Thái Thượng Hoàng, ai sẽ mạnh hơn.

- Chuyện đó còn phải nói nữa sao? Đương nhiên là Thái Thượng Hoàng rồi, liền Lôi Ma Đế xếp hạng thứ bảy đều chịu không nổi một quyền của Thái Thượng Hoàng, huống chi là Chân Ngô Đế xếp hạng thứ chín.

- Vậy cũng chưa chắc, truyền thuyết thì lực lượng của Chân Ngô Đế vô cùng đặc biệt, rất có khắc chế đối với lực lượng bá đạo, lực lượng của Thái Thượng Hoàng bá đạo như vậy, nói không chừng vừa vặn bị Chân Ngô Đế khắc.

- Nói cũng hơi có đạo lý.

. . .

Nhìn thấy Chân Ngô Đế cưỡi Linh Cơ Đảo đi đến, một đám Dị Linh nghị luận ầm ĩ, đang thảo luận chuyện Chân Ngô Đế khiêu chiến Thái Thượng Hoàng, đến cùng ai sẽ lợi hại hơn.

Mọi người nhao nhao nhường ra một con đường, lại để cho Chân Ngô Đế có thể đi thẳng tới trước mặt Hàn Sâm.

- Tôi là Chân Ngô Đế, muốn cùng anh phân cao thấp, anh có dám ứng chiến không?

Mặc dù Chân Ngô Đế có thể trực tiếp ra tay khiêu chiến Hàn Sâm, nhưng mà y cũng không làm như vậy, vẫn đứng ở trên Linh Cơ Đảo của mình lên tiếng chào trước.

- Có gì không dám, phóng ngựa tới đi.

Hàn Sâm nhìn thấy Chân Ngô Đế, trong lòng lập tức mừng rỡ, thầm nghĩ:

- Rốt cục lại có người đến tiễn đưa gen Đế Linh.

Một điểm gen Đế Linh có hiệu quả mạnh hơn rất nhiều gen Dị Linh thông thường, một trăm điểm gen Dị Linh thị giả cũng không bằng mấy điểm gen Đế Linh.

Chân Ngô Đế nghe thấy Hàn Sâm trả lời, liền trực tiếp phi thân leo lên Linh Cơ Đảo của Hàn Sâm, chắp tay nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Tôi và anh đều là Đế Tôn, nếu loạn chiến giống như người bình thường khó tránh khỏi có chút bất nhã, hay là tôi và anh văn chiến đi?

- Văn chiến là như thế nào?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, có chút nghi hoặc nhìn tới Chân Ngô Đế.

- Văn chiến chính là anh đứng đấy bất động để cho tôi đánh một quyền, không thể ngăn cản không thể né tránh, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ, sau đó tôi lại đứng đấy bất động cho anh đánh một quyền, cứ như thế luân chuyển, ai bị đánh chết trước thì thua.

Chân Ngô Đế nói.

- Tại sao không phải là tôi đánh trước một quyền?

Hàn Sâm nhìn Chân Ngô Đế nói ra.

- Cũng có thể.

Chân Ngô Đế mỉm cười.

Hàn Sâm lập tức hơi kinh ngạc dò xét Chân Ngô Đế, đối phương dám nói như thế, nhất định có pháp môn gì đó lợi hại, nếu không thì không có khả năng đưa ra chiến pháp như vậy.

Hình dáng của Chân Ngô Đế này có chút giống như là thư sinh yếu đuối, nhìn từ bên ngoài thì cơ hồ không có gì khác nhân loại, cũng không nhìn ra đến cùng y có cái gì để dựa vào.

Nhưng mà đương nhiên là Hàn Sâm sẽ không sợ y, nói thẳng:

- Được, vậy cứ như vậy đi, tôi đánh trước một quyền.

- Xin mời.

Chân Ngô Đế tiêu sái đứng chắp tay, thật sự muốn sinh sinh chịu đựng một quyền của Hàn Sâm.

- Ha ha, tiểu tử kia bị lừa rồi, Chân Ngô Kính Lực của Chân Ngô Đế có thể phản chấn nhiều loại lực lượng, một quyền này của hắn đánh tới, nếu có lực lượng càng mạnh, hắn sẽ phải thừa nhận tổn thương càng lớn, nếu như hắn toàn lực đánh xuống một quyền, chỉ sợ sẽ bị chính mình đánh nổ.

Đại Nhật Thần Đế hưng phấn nói.

- Hắn quá ngang ngược kiêu ngạo, cho rằng đánh bại một tên Lôi Ma Đế là có thể muốn làm gì thì làm ở bên trong đệ nhất Linh Cơ, lần này phải chịu khổ sở rồi.

Bách Hoa Nữ Đế cũng che miệng nở nụ cười.

Những Dị Linh vây xem đó thấy Chân Ngô Đế bình tĩnh thong dong như thế, đều bị khí độ của y làm cho kinh hãi, trong lòng biết Chân Ngô Đế nhất định là có đại uy năng, nếu không tuyệt đối sẽ không dám khoa trương nói ra lời như thế.

Cả đám đều trợn to mắt nhìn Hàn Sâm, chờ một quyền này của hắn đánh về phía Chân Ngô Đế, nhìn xem Chân Ngô Đế sẽ ứng đối ra sao.

Hàn Sâm cũng không để ý nhiều như vậy, thánh quang màu trắng rừng rực trên người chập chờn, trực tiếp một quyền đánh tới Chân Ngô Đế, giống như mấy ngày trước đây đánh giết Lôi Ma Đế kia, thoạt nhìn chỉ là một quyền tiện tay, tựa hồ cũng không ẩn chứa lực lượng quá mạnh mẽ.

Nhưng mà Chân Ngô Đế lại không dám thất lễ, mắt thấy quả đấm hiện ra thánh quang màu trắng rừng rực kia đánh tới, trên người lập tức nổi lên từng tầng ánh sáng màu bạc thật mỏng, tạo thành hình một cái dù ở bên ngoài thân thể hắn.

Ánh sáng màu bạc kia giống như là một mặt gương, vậy mà phản chiếu ra bóng dáng của Hàn Sâm, Hàn Sâm đánh một quyền về phía Chân Ngô Đế, trong gương kia cũng có một Hàn Sâm đánh tới một quyền.

OÀ..ÀNH!

Quả đấm của Hàn Sâm trực tiếp đánh lên phía trên quang kính màu bạc.

- Lực lượng rất mạnh, hắn bị lừa rồi. . .

Đại Nhật Thần Đế quá đỗi vui mừng, nhưng mà một giây sau, nụ cười của y lại cứng lại ở trên mặt.

Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế cũng đều biến sắc, chỉ thấy quả đấm của Hàn Sâm đánh lên phía trên quang kính, trực tiếp đánh nổ quang kính và cả Chân Ngô Đế, Chân Ngô Đế cứ như vậy trực tiếp bị đánh chết rồi.

Một đám ánh sáng màu bạc kỳ dị từ trong linh hồn Chân Ngô Đế bay ra, rơi vào bên trong thân thể Hàn Sâm.

"Gen không gian Đế Linh +1, thứ hạng không thay đổi."

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, không thể tưởng được Chân Ngô Đế này dĩ nhiên lại là hệ không gian, đây chính là thuộc tính vô cùng hiếm thấy, Hàn Sâm đi vào đệ nhất Linh Cơ lâu như vậy, không biết đã chém bao nhiêu Dị Linh, gen không gian này vẫn là điểm đầu tiên, thực sự là quá hiếm thấy rồi.

Nguyên bản Hàn Sâm còn trông chờ Chân Ngô Đế không phục, lại đưa cho hắn một ít điểm gen không gian nữa, ai ngờ Chân Ngô Đế lại không nói một lời xoay người rời đi, để cho hi vọng của Hàn Sâm rơi vào khoảng không.

Đừng nói giỡn, mỗi một điểm gen Đế Linh đều vô cùng trân quý, huống chi là gen không gian hiếm thấy, Chân Ngô Đế muốn tăng thêm một điểm gen không gian đều vô cùng khó khăn, hiện tại bị Hàn Sâm dùng một quyền đánh bại, Chân Ngô Kính hoàn toàn không có có tác dụng, sao còn dám tiếp tục khiêu chiến Hàn Sâm, chuyện này không khác gì ném tiền qua cửa sổ vậy.

Sau khi Hàn Sâm biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh, mặc dù lực lượng không có thuộc tính đặc thù, nhưng lại có thể trừ vạn pháp, điểm này Hàn Sâm cũng chỉ là suy đoán.

Lúc trước Kim Tiễn Thiềm Thừ dùng lực lượng kim tệ trấn áp hắn, sau khi hắn biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh, lực lượng trấn áp của kim tệ lập tức

mất đi hiệu lực, trực tiếp từ trên người hắn rơi xuống, hiển nhiên là lực lượng đã bị phá, cho nên Hàn Sâm mới có phỏng đoán như vậy.

Hiện tại lực lượng của Chân Ngô Đế đối với Hàn Sâm không có một chút tác dụng nào, càng làm cho Hàn Sâm khẳng định suy đoán của mình.

- Cái gì vậy? Chân Ngô Đế thong dong bình tĩnh như vậy, tôi còn tưởng rằng y thực sự có đòn sát thủ gì, không nghĩ tới vẫn bị một quyền đánh chết, đây là tới đùa à?

- Chuyện này có chút lúng túng.

- Không phải Chân Ngô Đế không có đòn sát thủ, mà Thái Thượng Hoàng thật sự quá mạnh mẽ, Chân Ngô Đế chuẩn bị đòn sát thủ, ở phía dưới một quyền của Thái Thượng Hoàng trực tiếp sụp đổ, căn bản là không có một chút tác dụng nào.

- Quân vương hàng ngàn vạn, duy ngã Thái Thượng Hoàng, Thái Thượng Hoàng thật sự là tồn tại muôn đời không có một, tiện tay tru sát Đế Linh cùng giai, việc này quả thực mới nghe thấy lần đầu.

- Thái Thượng Hoàng tuyệt đối là một vị Đại Đế.

- Nào chỉ là Đại Đế, tôi thấy về sau Thái Thượng Hoàng sẽ có thực lực trùng kích không gian thứ tư của Tí Hộ Sở, trở thành Bán Thần.

- Đây mới thật sự là cùng giai vô địch! Liền Đế Linh đều bị nghiền thành cặn bã.

. . .

Đám Dị Linh hưng phấn bàn tán, Đại Nhật Thần Đế, Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế lại cau mày lên.

- Chân Ngô, đến cùng là xảy ra chuyện gì? Vì sao Chân Ngô Kính của anh không bắn ngược lực lượng của hắn trở về?

Nhìn thấy Chân Ngô Đế trở về, Đại Nhật Thần Đế lập tức tiến lên hỏi.

Chương 919: Một Quyền Một Cái Hôn

Chân Ngô Đế khổ sở lắc đầu:

- Không biết, Chân Ngô Kính trực tiếp bị đánh bể, không có chút tác dụng nào.

- Chính anh cũng không biết tình huống như thế nào, vậy làm sao lại không thử một lần nữa?

Đại Nhật Thần Đế vội la lên.

Chân Ngô Đế mắt trắng không còn chút máu:

- Anh cho rằng gen Đế Linh của tôi lấy được rất dễ dàng à? Mỗi một điểm đều là máu và nước mắt, mất đi một điểm này, cũng không biết lúc nào tôi mới có thể kiếm trở về, sao có thể hoang phí như vậy, tôi cũng không phải là tên ngu ngốc Lôi Ma Đế kia.

Đại Nhật Thần Đế biết mình vội vàng xao động đã nói lỡ, cũng không nói thêm gì nữa.

- Có hai loại khả năng, một là lực lượng bắn ngược của Chân Ngô Kính không có hiệu quả đối với hắn, còn một loại khả năng khác chính là lực lượng của hắn thật sự là quá mạnh, vượt ra khỏi chịu đựng cực hạn của Chân Ngô Kính. Giống như là một sợi gân, nếu anh kéo càng dài, lực lượng bắn trở về cũng sẽ càng lớn, nhưng mà nếu kéo sợi gân đứt mất, tự nhiên không có khả năng bắn ngược lực lượng trở lại.

Ngự Nữ Đế suy nghĩ rồi nói.

- Tôi cho là Chân Ngô Kính không có hiệu quả gì đối với hắn, đều là Đế Linh mở ra đệ nhất khóa gen, lực lượng của hắn không có khả năng đạt tới loại trình độ đó.

Đại Nhật Thần Đế nói ra.

- Nếu như là loại tình huống thứ nhất, cũng hết sức phiền toái, Chân Ngô Kính Lực không có hiệu quả gì đối với hắn, như vậy Bách Hoa Ấn của Bách Hoa cũng sẽ không có hiệu quả đối với hắn, nếu chỉ có vậy, muốn đả bại hắn sẽ càng thêm khó khăn rồi.

Ngự Nữ Đế nói ra.

Bách Hoa Nữ Đế nghe thấy vậy lập tức tự tin nói:

- Lực lượng của Bách Hoa Ấn của tôi không cùng loại với Chân Ngô Kính, người kia có thể chống cự được Chân Ngô Kính bắn ngược, chưa chắc đã có thể chống đỡ được Bách Hoa Ấn của tôi, lần này để cho tôi đi khiêu chiến hắn đi.

- Mặc dù là nói nói như vậy, nhưng mà vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, gen Đế Linh cũng là mọi người rất vất vả mới có được, không nên tùy tiện ném đi như vậy. Hơn nữa cho dù hắn không ngăn cản nổi Bách Hoa Ấn, dùng tốc độ cùng lực lượng của cô, chỉ sợ cũng khó dùng Bách Hoa Ấn đánh trúng hắn.

Ngự Nữ Đế nói.

- Tôi tự có biện pháp.

Bách Hoa Nữ Đế nói xong liền bay trở về Linh Cơ Đảo của mình, hướng về Linh Cơ Đảo của Hàn Sâm mà đi.

Ngự Nữ Đế muốn ngăn cản, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, kêu lên hai tiếng, Bách Hoa Nữ Đế đều chỉ nói là cô ta yên tâm đi, nhưng không hề có ý định quay đầu.

- Cô cứ để cho cô ta đi đi, lực lượng của Bách Hoa Ấn, chưa nghe nói có Dị Linh cùng giai nào có khả năng phá. Bách Hoa đã đi, nói rõ nhất định cô ta có nắm chắc.

Đại Nhật Thần Đế đúng là có lòng tin mười phần đối với Bách Hoa Nữ Đế, nói xong cũng liền đuổi tới, tới trợ uy cho Bách Hoa Nữ Đế.

Gần đây Đại Nhật Thần Đế đang theo đuổi Bách Hoa Nữ Đế, chỉ là chưa lọt vào trong mắt xanh của Bách Hoa Nữ Đế, lúc này vừa vặn giúp đỡ Bách Hoa Nữ Đế nói chuyện, chiếm được vài phần hảo cảm.

Ngự Nữ Đế thấy Bách Hoa Nữ Đế đã đến trước mặt Hàn Sâm, cũng không nói thêm gì nữa.

- Bách Hoa Nữ Đế. . . là Bách Hoa Nữ Đế xếp hạng thứ tư. . .

- Không nghĩ tới ngay cả cô ta cũng tới khiêu chiến Thái Thượng Hoàng, xem ra danh tiếng của Thái Thượng Hoàng đã không ai không biết không người không hiểu rồi.

- Bách Hoa Nữ Đế xinh đẹp như vậy, không biết Thái Thượng Hoàng có thể hạ quyết tâm lạt thủ tồi hoa hay không.

- Tôi thấy hẳn là có.

Bách Hoa Nữ Đế đã đến trước mặt Hàn Sâm, nhẹ nhàng nói ra:

- Thái Thượng Hoàng, vừa rồi anh chiến một hồi với Chân Ngô Đế, tôi biết lực lượng của anh vô địch, nhưng mà anh cũng chỉ là xuất thủ trước chiếm được lợi thế, nếu như đổi lại là tôi, anh có dám thừa nhận một quyền của tôi trước không?

Hàn Sâm dò xét Bách Hoa Nữ Đế, chỉ thấy thân hình của cô tương đối xinh xắn lanh lợi, dáng vẻ nhìn rất đẹp, trên người tỏa ra mùi hoa thơm dễ chịu, hơn nữa trên người còn tô điểm thêm đóa hoa, hiển nhiên là một bông hoa trong các tiên tử, phong tình vạn chủng vô cùng mê người.

- Đừng nói là một quyền, cho dù mười quyền cũng có thể đấy.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

- Nếu anh đã có khí phách anh hùng như thế, vậy thì tốt, để tôi đánh trước mười quyền đi.

Ánh mắt của Bách Hoa Nữ Đế lộ ra vẻ giảo hoạt, vậy mà thuận miệng tiếp nhận Hàn Sâm.

Một đám Dị Linh đều nghe tới trợn mắt há hốc mồm, đều là cường giả cấp bậc Đế Linh, nếu như Thái Thượng Hoàng thật sự để cho Bách Hoa Nữ Đế đánh mười quyền, cho dù mạnh mẽ như thế nào đi nữa, chỉ sợ cũng không có lực tái chiến.

- Đương nhiên là có thể, nhưng mà tôi cho cô đánh trước mười quyền, nếu như cô vẫn không thắng được, vậy cũng nên có chút bàn giao, không thể để cho tôi uổng phí khổ sở chịu mười quyền của cô chứ?

Vẻ mặt của Hàn Sâm lại bất động, vẫn cười tủm tỉm nói ra.

- Anh là nhân vật bực này, để cho một cô gái như tôi đánh mười quyền, sao còn muốn bàn giao cái gì nữa, nếu như tôi không thắng được, đến phiên anh đánh tôi một quyền là được.

Bách Hoa Nữ Đế nhưng lại dịu dàng từ chối, không chịu hứa hẹn cái gì.

Hàn Sâm nheo mắt lại cười nói:

- Vậy tự nhiên tôi phải chịu mười quyền à, chuyện này không được. Như vậy đi, tôi cho cô đánh trước mười quyền, nếu như tôi bị cô đánh chết, cái gì cũng không nói nữa rồi, đó là tôi đáng đời. Nếu như cô thua, một quyền một nụ hôn, cô đánh tôi mười quyền, đưa tôi mười nụ hôn, cô thấy thế nào?

Lời vừa nói ra, dung nhan xinh đẹp của Bách Hoa Nữ Đế cũng đã hơi đỏ lên, những Dị Linh khác đều hoan hô ầm lên.

- Không được.

Mặt Đại Nhật Thần Đế lại biến sắc, liền vội vàng kêu lên.

Hàn Sâm vừa rồi liền thấy Đại Nhật Thần Đế đuổi theo Bách Hoa Nữ Đế cùng đi tới, liền nhìn ra một ít manh mối.

Hắn nói lời như vậy, cũng không phải là thật sự muốn đùa giỡn Bách Hoa Nữ Đế, chủ yếu vẫn là muốn kích thích Đại Nhật Thần Đế đánh với hắn một trận, bằng không đợi sau khi hắn chiến thắng Bách Hoa Nữ Đế, thứ hạng cũng đã cao hơn Đại Nhật Thần Đế rồi, nếu như Đại Nhật Thần Đế

không chủ động khiêu chiến hắn, hắn cũng không có biện pháp gì với Đại Nhật Thần Đế.

Bách Hoa Nữ Đế cắn môi một cái, cố tự trấn định lại, trên mặt vẫn giữ dáng tươi cười nói ra:

- Anh đường đường là Đế Linh tôn sư, nói lời khinh bạc như vậy, không biết là vũ nhục thân phận Đế Tôn sao?

- Không biết có cái gì vũ nhục, mỹ nữ mỗi người đều yêu thích, Đế Tôn tự nhiên cũng không ngoại lệ, nếu như cô chịu đồng ý một quyền một nụ hôn, đừng nói là mười quyền, cho dù đánh trước một trăm quyền cũng được, nếu không đồng ý, tôi làm một thân sĩ, vẫn có thể cho cô đánh trước, nhưng mà chỉ có thể đánh một quyền mà thôi.

Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Mắt Bách Hoa Nữ Đế lập tức sáng lên:

- Lời này là thật chứ? Thật sự để cho tôi đánh trước một trăm quyền sao?

- Thái Thượng Hoàng tôi đã nói, đó chính là miệng vàng lời ngọc, chỉ cần cô đồng ý một quyền một nụ hôn, tôi liền cho cô đánh trước một trăm quyền.

Lúc Hàn Sâm nói chuyện con mắt liền liếc qua Đại Nhật Thần Đế ở bên cạnh, chỉ thấy Đại Nhật Thần Đế đã sắp giống như là kiến bò trên chảo nóng, hận không thể lập tức xông lên ngăn cản Bách Hoa Nữ Đế ứng chiến.

Bách Hoa Nữ Đế lại cắn răng một cái, nói thẳng:

- Được, vậy thì một lời đã định, một quyền một nụ hôn, anh phải để cho tôi đánh trước một trăm quyền, nếu như trong trăm quyền anh bị đánh bại, đó chính là anh thua.

- Đến đây đi.

Hàn Sâm trực tiếp lựa chọn khiêu chiến Bách Hoa Nữ Đế.

Mọi người thấy Hàn Sâm thật sự muốn cho Bách Hoa Nữ Đế đánh trước một trăm quyền, gương mặt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Đều là cường giả cấp Đế Linh, lại để cho Bách Hoa Nữ Đế đánh một trăm quyền, bọn họ thật sự không có cách nào tưởng tượng, Thái Thượng Hoàng làm sao có thể không bị đánh chết được?

Mặc dù Đại Nhật Thần Đế vô cùng lo lắng, sợ Bách Hoa Nữ Đế thất thủ ăn phải lỗ vốn, nhưng mà Thái Thượng Hoàng lại để cho Bách Hoa Nữ Đế đánh trước một trăm quyền, đây cũng thật sự quá cuồng vọng, khiến cho Đại Nhật Thần Đế trong lúc nhất thời không tiện mở miệng ngăn cản Bách Hoa Nữ Đế.

- 100 quyền, chỉ là Bách Hoa Ấn cũng đủ để đè chết hắn, thật sự không biết sống chết.

Đại Nhật Thần Đế hung tợn nghĩ.

Chương 920: Tới Đi

Bách Hoa Nữ Đế từng bước một đi đến chỗ Hàn Sâm, đã sắp đi đến trước mặt Hàn Sâm, vẫn thấy hắn không hề tính toán muốn ra tay, quả nhiên là muốn chịu đựng công kích của cô.

- Hừ, hiện tại cho anh hung hăng càn quấy, chờ một lát sẽ cho anh khóc.

Bách Hoa Nữ Đế nhìn khuôn mặt tuấn mỹ giống như là thần minh kia của Hàn Sâm, răng trắng nhỏ nghiến khanh khách, lật tay ngưng tụ ra một đóa hoa ánh sáng, đánh tới trên người Hàn Sâm.

Một đám Dị Linh đều nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, nhìn xem đến cùng là hắn sẽ né tránh hay không, kết quả là nhìn thấy Hàn Sâm đứng ở nơi đó không tránh không né, thánh quang màu trắng trên người rừng rực chập chờn, bất động như là núi cao, cứ thế mà nhận lấy một đóa hoa ánh sáng.

Thế nhưng mà đóa hoa ánh sáng kia cũng không nổ tung ở trên người Hàn Sâm, hóa thành một đóa hoa quang ấn, trực tiếp trấn áp ở trên người Hàn Sâm.

- Đã nói trước là trăm quyền đấy, anh đừng nên lộn xộn.

Bách Hoa Nữ Đế sợ Hàn Sâm đổi ý, đôi bàn tay như ngọc trắng sinh hoa nhanh chóng múa lên, đánh ra từng đóa Bách Hoa Ấn tới Hàn Sâm.

Trên người Hàn Sâm lập tức nở đầy đóa hoa ánh sáng, nhiều đóa Bách Hoa khắc ở trên người Hàn Sâm nở ra, cơ hồ chôn vùi Hàn Sâm ở bên trong đóa hoa kiều diễm.

Lúc Bách Hoa Ấn đánh ra tựa hồ vô cùng nhẹ nhàng xinh đẹp, nhưng mà sau khi rơi lên trên người Hàn Sâm nở ra, lại giống như một ngọn núi cao vậy, bộc phát ra khí tức vô cùng kinh khủng, giống như từng núi lớn trấn áp ở trên thân thể Hàn Sâm.

Đừng nói là Hàn Sâm, ngay cả những Dị Linh đang xem cuộc chiến đó, chỉ cảm thụ được khí tức kinh khủng vô biên kia, đã cảm thấy mình sắp bị ép không thở nổi.

Liên tục đánh ra ba bốn mươi đòn Bách Hoa Ấn, trên mặt Bách Hoa Nữ Đế đã tràn đầy gió xuân tươi cười đắc ý:

- Thái Thượng Hoàng, tôi mới chỉ đánh tới 37 quyền, anh còn muốn tiếp tục cho tôi đánh tiếp không?

Mặt Hàn Sâm lộ ra vẻ ngưng trọng, cơ bắp toàn thân kéo căng, tựa hồ như là đang cố gắng chống cự lại áp lực kinh khủng kia.

Nghe Bách Hoa Nữ Đế nói như vậy, Hàn Sâm bĩu môi nói ra:

- Có bao nhiêu bổn sự sử dụng hết ra, một chút thủ đoạn này còn không làm gì được tôi.

- Được, tôi liền xem anh có thể mạnh miệng đến khi nào.

Bách Hoa Nữ Đế thấy bộ dáng cật lực kia của Hàn Sâm, nhếch miệng, trực tiếp một lần nữa đánh ra từng đòn Bách Hoa Ấn tới Hàn Sâm.

Đóa hoa nở ra trên người Hàn Sâm ngày càng nhiều, khí tức kia cũng càng ngày càng khủng bố, toàn bộ người của Hàn Sâm cũng đã bị chôn ở bên trong đóa hoa, liền một chút cũng không nhìn thấy đâu nữa.

Chỉ có thể nhìn thấy thân thể kia tính cả đóa hoa đang nở ra ở trên người đều run rẩy, giống như đã sắp không chịu nổi áp lực kinh khủng kia, tùy thời đều sẽ bị đè ép nằm rạp xuống mặt đất vậy.

- Thái Thượng Hoàng quả thực rất lợi hại, bị trúng nhiều Bách Hoa Ấn như vậy vẫn còn không bị đè sấp xuống, thật sự lợi hại. Nhưng mà hắn cũng quá khoa trương đi, lại muốn để cho Bách Hoa Nữ Đế đánh hắn 100 quyền, chỉ sợ là không chịu nổi.

Có Dị Linh nhận biết sự lợi hại của Bách Hoa Ấn thở dài nói.

- Đây gọi là chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, Thái Thượng Hoàng cũng là một người hiểu tình thú, nhưng đáng tiếc thoạt nhìn thì Bách Hoa Nữ Đế không có một chút ý tứ lưu tình nào.

Dị Linh bên cạnh cười nói.

- Bách Hoa Ấn kia đến cùng là lợi hại ở chỗ nào? Nếu mấy người biết, nói nghe một chút đi.

Rất nhiều Dị Linh không biết sự lợi hại của Bách Hoa Ấn nói ra.

Dị Linh nói ra trước hết nhất kia lập tức tinh thần tỉnh táo:

- Bách Hoa Ấn mà mấy người cũng không biết à? Năm đó Bách Hoa Nữ Đế dùng mười ấn trấn áp Liệt Hỏa Đế Quân, leo lên vị trí thứ tư, đó là việc lớn cỡ nào, bên trong toàn bộ đệ nhất Linh Cơ không ai không biết không người không hiểu. Sau khi Liệt Hỏa Đế Quân bị đánh bại, từng nói một câu ca ngợi Bách Hoa Ấn, cũng là bởi vì câu nói đó, Bách Hoa Nữ Đế cùng Bách Hoa Ấn mới chính thức được Dị Linh biết.

- Nói cái gì, ông đừng có thừa nước đục thả câu, nói nhanh một chút đi.

Rất nhiều Dị Linh đều vội vã la lên.

- Một bông hoa một ngọn núi, một ấn mười năm. Ý tứ này nói là trúng mười Bách Hoa Ấn của cô ta, vậy thì giống như là bị mười ngọn núi đè nặng, muốn phá Bách Hoa Ấn của cô ta không có trăm năm thì không thể.

Dị Linh lúc trước kia đắc ý nói xong câu chuyện lý thú năm đó.

- Một bông hoa một ngọn núi, một ấn mười năm. Chuyện này có phải là quá khoa trương hay không, Bách Hoa Nữ Đế cũng chỉ mới mở ra một đạo khóa gen mà thôi, làm sao có uy lực lớn như vậy?

Đám Dị Lsinh không quá tin tưởng.

- Khoa trương thì khẳng định là khoa trương một chút, nhưng mà cũng nói rõ Bách Hoa Ấn rất lợi hại, liền Đế Linh đều chỉ có thể thừa nhận mười ấn, hiện tại Thái Thượng Hoàng đã chịu ít nhất 50 Bách Hoa Ấn trở lên, vẫn chưa bị đè sấp xuống, đã là vô cùng hiếm có.

. . .

Thân thể Hàn Sâm run rẩy càng thêm lợi hại, Bách Hoa Nữ Đế thấy Hàn Sâm giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị đè sấp xuống, liền nhanh chóng tiếp tục đánh ra Bách Hoa Ấn, muốn mau mau áp đảo hắn, để lấy được trận thắng lợi này.

Nhưng lại vẫn luôn giống như chỉ kém một chút nữa vậy, mỗi lần một quyền đánh lên, tình huống của Hàn Sâm thật giống như lại không xong một chút, nhưng mà từng quyền từng quyền đánh lên, nhiều đóa Bách Hoa Ấn nở ra, lại từ đầu đến cuối không thể trấn áp hắn xuống, hắn vẫn lung la lung lay như cũ, giống như chỉ cần gió thổi qua sẽ ngã vậy.

- Lại thêm một quyền, lại thêm một quyền thì hắn sẽ gục rồi.

Trong lòng Đại Nhật Thần Đế dè chừng, không ngừng âm thầm hò hét, đều kém chút đã trực tiếp kêu lên.

- Không đúng!

Ngự Nữ Đế lại nhíu mày, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ khác lạ, nhưng mà cô ta cũng đã không kịp thông tri Bách Hoa Nữ Đế đang chiến đấu nữa rồi.

Bách Hoa Nữ Đế một lòng chỉ muốn đè Hàn Sâm nằm sấp xuống, mau chóng đánh ra Bách Hoa Ấn, căn bản không đếm xem tổng cộng cô ta đã đánh ra bao nhiêu đòn Bách Hoa Ấn.

Sở dĩ không đếm là vì số lượng quá nhiều, cô ta căn bản là không cần quan tâm nhiều như vậy, cho nên không tính nhẩm trong lòng.

Thế nhưng mà ai ngờ Hàn Sâm vẫn một mực không ngã, những Dị Linh xem cuộc chiến đó mỗi lần nhìn thấy một đóa Bách Hoa Ấn đánh lên trên người Hàn Sâm, đều sẽ cảm thấy lúc này đây nhất định Hàn Sâm sẽ bị ép cho nằm rạp xuống mặt đất, nhưng mà nhiều lần như vậy, Hàn Sâm vẫn lung la lung lay đứng ở chỗ đó, thân thể kịch liệt run rẩy.

- Ngừng.

Lúc Bách Hoa Nữ Đế chuẩn bị lại đánh ra một đòn Bách Hoa Ấn, lại đột nhiên nghe được Hàn Sâm hô một tiếng, liền thu tay lại không đánh ra đòn Bách Hoa Ấn trong tay.

- Như thế nào? Muốn đầu hàng nhận thua à?

Bách Hoa Nữ Đế đắc ý nhìn Hàn Sâm nói ra, cho rằng Hàn Sâm không chịu nổi muốn nhận thua.

Hàn Sâm lập tức có chút dở khóc dở cười, nghĩ thầm đây thật sự là Đế Linh hay sao? Thậm chí ngay cả chính mình đánh ra bao nhiêu quyền cũng không biết, cô ta đã đánh xong toàn bộ quyền, vậy mà hỏi hắn có phải là muốn đầu hàng nhận thua hay không.

- Tôi nhận thua cái gì chứ, cô đã đánh xong một trăm quyền rồi.

Hàn Sâm nói.

- Đánh xong?!

Bách Hoa Nữ Đế vốn khẽ giật mình, sau đó trong lòng lặng yên đếm lại một lần, lập tức biến sắc, cô ta chỉ là hơi chút suy nghĩ, dĩ nhiên là biết mình đã đánh ra đủ 100 quyền.

Một trăm đạo Bách Hoa Ấn của cô ta, vậy mà không thể đè Hàn Sâm sấp xuống, cô ta quả thật có chút không dám tin tưởng.

Mặc dù Bách Hoa Nữ Đế mới mở ra một đạo khóa gen, không có khả năng có uy lực một bông hoa một ngọn núi gì đó, nhưng mà lực trấn áp của trăm Bách Hoa Ấn, như thế nào cũng có thể so được với một ngọn núi nhỏ rồi, Thái Thượng Hoàng vậy mà không bị đè sấp xuống, không có cách nào tưởng tượng lực lượng của Thái Thượng Hoàng đến cùng là mạnh mẽ đến mức nào.

Nhưng mà kinh hãi trên mặt Bách Hoa Nữ Đế cũng chỉ thoáng một cái đã biến mất, cười tủm tỉm nói với Hàn Sâm:

- Được rồi, 100 quyền của tôi đã đánh xong, hiện tại đến lượt anh đánh tôi rồi, anh tới đi.

Bách Hoa Nữ Đế thản nhiên cười nói đứng ở nơi đó, cười vô cùng xinh đẹp mê người, nhưng lại không có chút ý tứ nào muốn bài trừ những Bách Hoa Ấn kia.

Chương 921: Thiếu Nợ

Bách Hoa Nữ Đế vốn cho rằng Hàn Sâm sẽ không chịu được một trăm Bách Hoa Ấn của mình, nhưng mà hiện tại hắn vẫn không hề bị đè sập, vậy cũng không quan trọng.

- Mình không tin, hắn đã chịu một trăm Bách Hoa Ấn trấn áp, còn có thể sử dụng ra khí lực gì để đánh mình? Chỉ sợ hiện tại toàn bộ lực lượng của hắn đều dùng để chống đỡ Bách Hoa Ấn, nếu phân ra lực lượng, chỉ sợ hắn chưa đánh trúng mình, Bách Hoa Ấn đã đè chết hắn rồi.

Trong lòng Bách Hoa Nữ Đế đang vui mừng tính toán, nghĩ đến chỗ đắc ý, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười hoạt bát đắc ý, càng tăng thêm vài phần xinh đẹp.

Mặc dù Bách Hoa Nữ Đế là Đế Linh, nhưng mà dù sao thì cũng mới sinh ra trong thời gian không quá dài, mới mở ra một đạo khóa gen, kỳ thật cũng chỉ tương tự như thiếu nữ nhân loại, chỉ là lực lượng mạnh hơn thiếu nữ nhân loại rất nhiều thôi.

- Vậy tôi tới đây.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu, cơ thể hơi run lên, Bách Hoa Ấn trên người lập tức trực tiếp bị đánh bay ra, hóa thành cánh hoa tứ tán bay múa đầy trời, giống như là căn bản không có nửa điểm tác dụng vậy.

Bách Hoa Nữ Đế lập tức giống như là đã bị hóa đá, trợn to mắt nhìn Hàn Sâm cùng cánh hoa bay đầy trời, sau nửa ngày đều chưa tỉnh táo lại.

- Quả nhiên, lực lượng của Bách Hoa Ấn căn bản vô dụng đối với hắn.

Ngự Nữ Đế cười khổ nói.

Sắc mặt của Đại Nhật Thần Đế cũng đại biến, trong lòng thầm vội vàng:

- Bách Hoa Ấn vô dụng đối với Hàn Sâm, Bách Hoa Nữ Đế không phải là nhất định sẽ thua, vụ cá cược vừa rồi kia. . .

Nghĩ tới đây, Đại Nhật Thần Đế đã không dám nghĩ tới nữa.

- Anh. . . hèn hạ. . .

Bách Hoa Nữ Đế đã hiểu ra, biết vừa rồi lúc cô ta đánh ra Bách Hoa Ấn, vì sao Hàn Sâm lại giả ra bộ dáng chống đỡ không nổi, đó là sợ cô ta đánh không hết 100 quyền, có thể lấy cớ chưa đánh xong 100 quyền không thực hiện cá cược.

Mặc dù xác thực hiện tại Bách Hoa Nữ có loại suy nghĩ này, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, cô ta đều đã đánh xong trăm quyền, muốn trốn nợ cũng không thể nào.

- Tôi hèn hạ ở chỗ nào? Tôi đã tuân thủ ước định chịu đựng 100 quyền của cô, một quyền cũng không thiếu.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

- Dù sao thì anh chính là hèn hạ.

Bách Hoa Nữ Đế tức giận nói, nhưng lại nói không ra lời phản bác.

- Hiện tại đến phiên tôi, tôi sắp ra tay, cô chuẩn bị cho tốt, miễn cho sau này thua lại quỵt nợ.

Hàn Sâm chậm rãi giơ nắm đấm lên, thánh quang màu trắng trên nắm tay rừng rực chập chờn, giống như ngưng tụ ra vô cùng lực lượng.

Đôi mắt đẹp của Bách Hoa Nữ Đế hơi đảo, lộ ra vẻ nhẹ nhàng đáng yêu, làm bộ đáng thương nói:

- Vậy anh phải nhẹ một chút, tôi sợ đau.

Nói xong, Bách Hoa Nữ Đế nhắm đôi mắt đẹp lại, lông mày cau lại, thoạt nhìn như tây tử phủng tâm, bên trong điềm đạm đáng yêu lại lộ ra ba phần mềm mại, giống như là Hải Đường kiều nộn rơi lệ, làm người ta nhìn tới không nhịn được sinh lòng thương tiếc.

Dưới lông mi thật dài màu đen, tựa hồ ẩn ẩn có từng điểm óng ánh, thật sự là làm cho vừa yêu vừa thương, người có ý chí sắt đá cũng sợ là không đành lòng lạt thủ tồi hoa, tổn thương đóa mỹ nhân hoa điềm đạm đáng yêu này.

Bành!

Thế nhưng Hàn Sâm lại trực tiếp một quyền đánh tới, lập tức đánh nổ thân thể của Bách Hoa Nữ Đế, hóa thành cánh hoa máu đầy trời rơi rụng khắp nơi.

Đồng thời một mảnh cánh hoa màu phấn hồng sáp nhập vào trong thân thể Hàn Sâm, khiến cho gen Dị Linh của Hàn Sâm lại tăng lên một điểm.

“Gen mộc đế +1, thứ hạng tấn thăng đến vị trí thứ tư.”

Mà những Dị Linh khác đã sớm đã choáng váng, hoàn toàn không thể tưởng được Thái Thượng Hoàng ngay cả một chút do dự đều không có, liền trực tiếp đánh chết Bách Hoa Nữ Đế, quả nhiên là tâm ngoan thủ lạt.

- Thái Thượng Hoàng, tôi không để yên cho anh, thề không đội chung trời với anh.

Bách Hoa Nữ Đế từ trong Linh Hồn Chi Thạch phục sinh, cắn cặp môi đỏ mọng trừng mắt lườm Hàn Sâm căm hận nói.

Cô ta đã giả ra bộ dáng yêu thế như vậy rồi, Hàn Sâm lại vẫn dùng một quyền đánh nổ cô ta, khiến cho Bách Hoa Nữ Đế hận thấu Hàn Sâm.

- Vẫn chưa xong, một quyền một nụ hôn, cô vẫn còn thiếu nợ tôi một trăm nụ hôn, sao có thể xong được?

Hàn Sâm lại không hề để tâm, nhìn Bách Hoa Nữ Đế lạnh nhạt nói.

Bách Hoa Nữ Đế chỉ lo tức giận, lại quên mất chuyện này, lúc này lại có chút khó xử, hối hận không nên trở ra, vừa rồi nếu như trực tiếp rời khỏi đệ nhất Linh Cơ thì tốt rồi, hiện tại phải đối mặt với lời chất vấn của Hàn Sâm, nhưng lại không tiện rời đi như thế.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bách Hoa Nữ Đế lúc xanh lúc đỏ, trong lúc nhất thời đi cũng không xong ở lại cũng không tiện, không biết nên xử lý như thế nào, cô ta cũng không có ý tứ trực tiếp rời đi, nhưng mà bảo cô ở trước mặt nhiều Dị Linh như vậy, hướng Hàn Sâm dâng lên 100 nụ hôn, vậy thì càng thêm không được.

Vừa rồi lúc cô ta đồng ý, căn bản không hề nghĩ tới bản thân sẽ thất bại, nếu không căn bản sẽ không có khả năng đồng ý đánh cược như vậy, nhưng mà hiện tại hối hận đã quá muộn.

Hàn Sâm lập tức thấy Đại Nhật Thần Đế lộ ra vẻ giận dữ, nhưng mà cũng không lao tới, bị một nữ Đế Linh khác ngăn cản. Ý niệm khẽ động, Hàn Sâm bay thẳng tới bên cạnh Bách Hoa Nữ Đế, thò tay liền trực tiếp nắm lấy vòng eo hết sức nhỏ nhắn kia của Bách Hoa Nữ Đế, lập tức kéo cơ thể thơm tho của cô vào trong ngực, trực tiếp ôm lấy.

Hàn Sâm đã sớm nhìn ra những Đế Linh này nhất định là liên hợp lại tính toán hắn, đương nhiên không thể buông tha cho bọn họ dễ dàng như vậy.

Bách Hoa Nữ Đế vừa thẹn vừa sợ, thò tay muốn đẩy Hàn Sâm ra, nhưng mà lực lượng của cô đánh lên trên người Hàn Sâm căn bản là vô dụng, mà cánh tay của Hàn Sâm lại giống như là chốt chặn vững chắc khóa chặt cô ta ở trong ngực, khiến cho hương thể đầy đặn kia hoàn toàn dán ở trên người Hàn Sâm.

- Thiếu nợ nụ hôn là thiên kinh địa nghĩa, tôi sẽ không khách khí nữa đâu.

Hàn Sâm nói xong liền cúi đầu xuống, lập tức hôn lên cặp môi thơm mập mạp trắng trẻo kia của Bách Hoa Nữ Đế.

Bách Hoa Nữ Đế đã không có sức chống cự nữa, nhũn ra ở trong cánh tay hùng tráng giống như sắt thép của Hàn Sâm.

- Tao giết mày!

Đại Nhật Thần Đế sao có thể còn nhịn được, tránh khỏi Ngự Nữ Đế ngăn cản, hóa thành một vòng mặt trời kinh khủng, hướng về Hàn Sâm trấn áp xuống.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm một tay nắm lấy hông của Bách Hoa Nữ Đế, một tay hóa thành nắm đấm nghịch thiên đánh ra, cứ thế trực tiếp đánh nổ vòng mặt trời khủng bố do Đại Nhật Thần Đế biến thành, hóa thành ánh sáng đầy trời bay ra.

“Gen hỏa đế +1, thứ hạng không thay đổi.”

- Hôm nay lấy cái hôn này trước đi, 99 cái hôn kia cho cô nợ, về sau nếu có thời điểm gặp nhau thì sẽ chậm rãi thu hồi.

Mục đích của Hàn Sâm đã đạt tới, mỉm cười với Bách Hoa Nữ Đế, liền xoay người về tới Linh Cơ Đảo của mình, quay trở về Tí Hộ Sở.

Thái Thượng Hoàng dùng một quyền đánh bại Chân Ngô Đế, chịu đựng trăm quyền của Bách Hoa Nữ Đế, đấm một nhát chết tươi Đại Nhật Thần Đế, trong vòng một ngày chém liên tục tam đế, cơ hồ lập tức truyền ra ở trong đám Dị Linh.

Rất nhiều Dị Linh xem qua một trận chiến này, đều coi Hàn Sâm thành tuyệt thế tôn sư ở bên trong Dị Linh, cho là chỉ cần hắn có thể thuận lợi mở ra chín đạo khóa gen, nhất định có thể trở thành một phương Đại Đế, thậm chí có có thể mở ra đạo khóa gen thứ mười trong truyền thuyết.

Danh tiếng của Thái Thượng Hoàng ở bên trong Đế Linh đã như mặt trời ban trưa, được coi là Dị Linh mạnh nhất từ trước đến nay, mỗi người đều muốn biết Thái Thượng Hoàng rốt cuộc là do Đế Linh nào sinh ra, thế nhưng mà lại không ai có thể tra ra manh mối gì, chỉ là có các tin đồn nhảm, rất nhiều Dị Linh đều suy đoán Thái Thượng Hoàng là con của Đại Đế nào đó, thực sự là nói không ra nửa điểm chứng cớ.

Hàn Sâm không tiếp tục tiến vào trong Linh Cơ nữa, đang buồn rầu xem phải làm như thế nào mới có thể đi săn giết một ít sinh vật biến dị.

gen Dị Linh tuy tốt, nhưng mà gen Dị Linh chỉ tăng cường thiên phú các hệ mà thôi, đối với tố chất thân thể lại không có bất kỳ tăng cường nào.

Nếu như muốn trở nên mạnh mẽ, vẫn phải tăng tố chất thân thể của mình lên mới được.

Dù sao mặc kệ là ở trong Liên Minh hay là ở trong Tí Hộ Sở, trạng thái Siêu Cấp Đế Linh đều chỉ có thể duy trì trong ba giây mà thôi.

Chương 922: Thiên Phú Kinh Khủng

Dị sinh vật mạnh mẽ ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm có rất nhiều, vấn đề là Hàn Sâm căn bản đánh không lại, không nói đến trạng thái Siêu Cấp Đế

Linh chỉ có thể duy trì ba giây, cho dù có thể luôn mở ra, nhưng dưới tình huống chỉ mở ra một đạo khóa gen, nếu như muốn giết những dị sinh vật có được năm sáu đạo khóa gen đó cũng rất khó khăn.

- Vẫn nên mau chóng mở ra đạo khóa gen thứ hai trước đi, sau đó nâng gen cơ sở cùng gen nguyên thủy đạt tới viên mãn, vậy tố chất thân thể sẽ có thể mở ra đạo khóa gen thứ ba.

Hàn Sâm âm thầm tính toán trong lòng.

Bành!

Hàn Sâm đang ngồi ở trên quảng trường của Tí Hộ Sở suy nghĩ, đột nhiên một ngọn lửa ngưng tụ thành lưỡi đao bay đến, chém ở trên thềm đá bên cạnh Hàn Sâm, phát ra tiếng nổ tung kinh khủng.

- Thế nào, lần này sau khi tôi trở về mới học được Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S Hỏa Diễm Đao, rất đẹp mắt phải không?

Sở Minh cười tủm tỉm đi tới, giống như khoe khoang nói, trên bàn tay còn ngưng tụ ra ngọn lửa đang thiêu đốt.

- Không tệ.

Hàn Sâm gật đầu.

- Cậu tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thuộc tính gì? Thi triển vài chiêu để tôi chiêm ngưỡng thử đi.

Sở Minh tò mò nhìn Hàn Sâm.

- Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của tôi không có thuộc tính đặc biệt, thuộc tính kỹ xảo nào cũng có thể dùng ra một chút.

Hàn Sâm cười nói.

- Thật hay giả vậy?

Sở Minh có chút không tin.

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Sở Minh không nói gì, Sở Minh chớp mắt, nói với Hàn Sâm:

- Vậy cậu học thử Hỏa Diễm Đao cho tôi xem đi.

- Chuyện này rất đơn giản, anh nói cho tôi biết tư liệu của Hỏa Diễm Đao đi.

Hàn Sâm cười nói.

Sở Minh nói tư liệu Hỏa Diễm Đao mà mình đã học cho Hàn Sâm, sau đó nói:

- Tư liệu nói cho cậu biết cũng vô ích, tôi không có dịch gen chuyên chúc cho Hỏa Diễm Đao.

- Không cần dịch gen.

Hàn Sâm nói xong dựa theo phương pháp vận chuyển của Hỏa Diễm Đao thử một chút, lập tức cảm thấy khí tức của mình hóa thành lực lượng hỏa diễm tuôn hướng về bàn tay.

Hàn Sâm vung tay lên, lập tức một luồng Hỏa Diễm Đao dài đến hơn một mét rời tay chém bay ra ngoài, chém ở bên trên một khúc xương khổng lồ ở cách xa hơn mười mét, phát ra bạo tạc nổ tung kinh khủng, chấn cho khung xương cực lớn kia đều sụp đổ xuống, phát ra tiếng ầm ầm một hồi lâu.

- Chuyện này sao có thể?

Tròng mắt của Sở Minh đều sắp trợn lồi ra rồi.

Chính Hàn Sâm cũng ngây ra một lúc, hắn biết mình sử dụng Hỏa Diễm Đao nhất định là mạnh hơn Sở Minh, bởi vì gen hỏa thị giả, gen hỏa kỵ sĩ cùng gen hỏa quý tộc của hắn đều đã toàn mãn, gen hỏa hoàng tộc cũng có không ít, hơn nữa còn có một điểm gen hỏa đế lấy được từ Đại Nhật Thần Đế.

Chỉ tu luyện lực lượng hỏa hệ, mặc kệ là tốc độ tu luyện hay là tốc độ phóng thích cùng uy lực thực tế đều mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

gen Dị Linh chẳng khác nào là thiên phú ở một phương diện nào đó, gen Dị Linh càng nhiều, liền đại biểu cho lực lượng thiên phú ở trên hệ này càng cao, luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của hệ này đều rất dễ dàng.

Đặc biệt là luyện tập các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có chứa thuộc tính, nếu như có được số lượng lớn gen Dị Linh cùng hệ, thậm chí không cần dịch gen cũng có thể luyện thành.

Điều này nhân loại đã sớm có nghiên cứu vô cùng thấu triệt, chỉ có điều người bình thường muốn đạt được gen Dị Linh, cũng chỉ có thể thay Dị Linh làm việc mới có thể đạt được một chút gen Dị Linh, không có biện pháp nhanh chóng đạt được gen Dị Linh giống như Hàn Sâm, tăng cường thiên phú của mình.

Chỉ là Hàn Sâm thật không ngờ uy lực lúc mình sử dụng ra Hỏa Diễm Đao, vậy mà còn mạnh hơn người chuyên tu sức mạnh hỏa hệ như Sở Minh nhiều như vậy.

Nếu như nói Hàn Sâm phát ra Hỏa Diễm Đao kia là Đại Khảm Đao, vậy Hỏa Diễm Đao mà Sở Minh phát ra kia, nhiều lắm cũng chỉ có thể tính toán là một con dao găm nhỏ.

Cùng là ở dưới tình huống mở ra đạo khóa gen thứ nhất, Sở Minh tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hỏa hệ, cũng chính là Luyện Khí Thuật, đối với Hỏa Diễm Đao có gia trì không nhỏ, thế nhưng chênh lệch lại khổng lồ như vậy, hiệu quả của gen Dị Linh còn tốt hơn Hàn Sâm tưởng tượng.

- Cậu cũng luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hỏa hệ à. . . không đúng. . . trước kia cậu đã luyện qua Hỏa Diễm Đao đi. . . vẫn không đúng. . . cậu đã mở ra đạo khóa gen thứ hai rồi?

Sở Minh nói hồi lâu, cũng chưa nói rõ ràng được, y căn bản không tin Hàn Sâm chỉ là vừa học Hỏa Diễm Đao một chút, đã có thể phát huy ra uy lực khủng bố như vậy.

Hàn Sâm nhún vai:

- Đúng vậy.

- Tôi biết ngay mà, nhất định là cậu đã mở ra đạo khóa gen thứ hai, nếu không làm sao có thể lợi hại như vậy, xem ra tôi cũng phải nỗ lực cố gắng hơn, sớm chút mở ra đạo khóa gen thứ hai.

Sở Minh thở dài ra một hơi, đả kích vừa rồi Hàn Sâm mang cho y quá lớn, hiện tại nghe nói Hàn Sâm mở ra đạo khóa gen thứ hai, đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Hàn Sâm tự nhiên vẫn còn chưa mở ra đạo khóa gen thứ hai, nhưng mà bởi như vậy, cũng cho hắn một lời nhắc nhở, gen Dị Linh hắn có được, mạnh nhất chính là lôi gen, ngoại trừ gen hoàng tộc cùng gen Đế Linh thì đều đã toàn mãn, lại còn có được ba điểm gen lôi đế, thiên phú bên trên lôi hệ có thể nói là rất mạnh mẽ.

Nếu như đi luyện một ít Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật lôi hệ của Siêu Việt Giả, nhất định là có thể phát huy ra uy lực to lớn.

Dù sao thì Đại Lôi Âm Quyền chỉ là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Tiến Hóa Giả, hơn nữa cần lực lượng Lôi Âm hai hệ kết hợp, gen Dị Linh âm hệ rất hiếm thấy, cho đến hiện tại Hàn Sâm cũng chỉ lấy được gen âm hệ rất ít ỏi, liền cấp thị giả đều chưa đầy, uy lực có thể phát huy ra cũng rất có hạn.

- Đợi sau khi mình mở ra đạo khóa gen thứ hai, phải đi tìm một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật lôi hệ luyện một chút mới được.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Chăm chú tu luyện Động Huyền Kinh, vốn Động Huyền Kinh của Hàn Sâm cũng đã sắp đột phá đệ nhị trọng, chăm chú tu hành như vậy, không qua mấy ngày, lúc Hàn Sâm đang tu luyện Động Huyền Kinh, chỉ cảm thấy bên trong tế bào toàn thân tựa hồ có gông xiềng nào đó vỡ tan, cả người lập tức nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Rốt cục đã mở ra đạo khóa gen thứ hai rồi.

Hàn Sâm hưng phấn trong lòng, lập tức dùng Động Huyền Kinh mở ra đạo khóa gen thứ hai.

Sau khi mở ra đạo khóa gen thứ hai, phạm vi của Động Huyền Khí lập tức lớn ra không chỉ gấp mười lần, hơn nữa năng lực cảm ứng bên trong Động Huyền Khí cũng được tăng cường thêm một bước.

Đáng sợ hơn là nguyên bản Động Huyền Khí chỉ có thể dùng để cảm ứng, tựa hồ đối với khí tức sinh mệnh bên trong khí tràng đã có một chút năng lực ảnh hưởng nhất định.

Ở trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm không có đối tượng để thí nghiệm, cho nên tạm thời không biết đến cùng là loại ảnh hưởng này có chỗ lợi gì.

Hàn Sâm đương nhiên rất muốn biết rõ hiệu quả của loại ảnh hưởng này, nhưng mà những ngày gần đây Tí Hộ Sở đều không di động đến vị trí gần biên giới Kinh Cức Tùng Lâm, Hàn Sâm cũng không dám đi ra ngoài tìm dị sinh vật làm thí nghiệm.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm liền chui ra khỏi cửa gỗ, nhìn xem Tí Hộ Sở có di động đến khu vực biên giới của Kinh Cức Tùng Lâm hay không, nhưng khi nhìn đến lại vẫn là từng khóm Kinh Cức vô cùng to lớn, bốn phía đều là một đám Kinh Cức giống như là sơn mạch chập trùng.

Thoạt nhìn thì chẳng những không tới gần khu vực biên giới, ngược lại càng xâm nhập sâu vào bên trong Kinh Cức Tùng Lâm.

Con ngươi của Hàn Sâm đột nhiên mạnh mẽ co rụt lại, ở trong Kinh Cức Tùng Lâm chập trùng đằng kia, tựa hồ nhìn thấy thứ gì đó.

Ở trong chỗ sâu của Kinh Cức Tùng Lâm giống như thế này, cơ hồ không thể nào thấy được những thực vật khác ngoại trừ khóm Kinh Cức, nhưng mà Hàn Sâm lại ở trong khóm Kinh Cức thấy được một mảnh bãi cỏ, ở chính giữa bãi cỏ còn có một cây dây leo to lớn mọc lên, bên trên dây leo có một trái cây màu vàng, chỉ cần nhìn đã biết không phải là thứ bình thường.

Chương 923: Đoạt Thức Ăn Trong Miệng Ác Long

Dây leo dài đến hơn 10m, bên cạnh còn có một con Ác Long giống như trong thần thoại Tây Phương đang ngủ say, thoạt nhìn chính là đang bảo vệ dây leo cùng trái cây phía trên.

Hàn Sâm cảm thấy dây leo cùng trái cây bên trên tản ra sinh cơ bàng bạc, nhưng mà đồng thời cũng cảm ứng được khí thế khủng bố trên thân con Ác Long kia, chỉ sợ không phải đơn giản chỉ là một sinh vật biến dị, hẳn là một sinh vật thần huyết.

- Dao găm quá nhỏ, muốn giết chết con Ác Long cực lớn dài 30~40m này thì rất không có khả năng, chỉ sợ là dao găm cắm ở trên người sẽ chẳng khác nào gãi ngứa cho nó.

Hàn Sâm suy nghĩ trong chớp mắt, ánh mắt đã rơi vào bên trên cây dây leo cùng trái cây kia:

- Nhưng mà muốn đoạt bụi cây dây leo cùng trái cây kia cũng không khó lắm.

Chỉ là thoạt nhìn thì mặc dù trái cây kia có ánh sáng màu vàng đang chảy xuôi, nhưng mà khoảng cách thành thục tựa hồ còn cần một đoạn thời gian nữa.

Tí Hộ Sở chỉ dừng lại ở chỗ này một ngày, Hàn Sâm khẳng định không có khả năng chờ nó chín, cho nên hắn cũng không định chờ đợi hái quả.

Tính toán của hắn chính là trực tiếp dùng tinh thể màu đen hấp thu cây dây leo tính cả trái cây chưa thành thục kia, chỉ cần có sinh mệnh thủy châu, không sợ về sau không lấy được trái cây gen thành thục.

Hạ quyết tâm, Hàn Sâm lập tức trở về bên trong Tí Hộ Sở, tìm Sở Minh tới, để cho y nghĩ biện pháp thông báo cho Khúc Lan Khê tiến vào trong Tí Hộ Sở một chuyến.

Hàn Sâm cần Khúc Lan Khê trợ giúp hắn xóa bỏ mùi cơ thể, hắn phải thừa dịp con Ác Long kia vẫn còn đang ngủ say, vụng trộm đi qua hấp thu dây leo kia.

Sở Minh rời khỏi Tí Hộ Sở không tới bao lâu, Khúc Lan Khê đã truyền tống đi vào, sử dụng lực lượng của cô ta, tiêu trừ mùi trên người Hàn Sâm.

- Thời gian của cậu chỉ có chừng một phút, tôi chỉ mở ra một đạo khóa gen, lực lượng hết sức có hạn, tôi không ở bên cạnh cậu, sau một phút thì mùi sẽ phát ra một lần nữa.

Khúc Lan Khê nói.

- Một phút đã đủ rồi, cô về bên trong Tí Hộ Sở trước đi, lát nữa con Ác Long kia sẽ đuổi tới đấy.

Hàn Sâm nói xong cũng đã bước ra khỏi phạm vi Tí Hộ Sở, hướng về dây leo bên cạnh con Ác Long kia âm thầm đi tới.

Mặc dù Khúc Lan Khê rất muốn ở chỗ này trợ giúp Hàn Sâm một tay, nhưng mà lại biết mình đã không thể giúp gì được nữa, đành phải quay trở lại Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm mở ra Động Huyền Khí, vừa quan sát phản ứng của con Ác Long, vừa lặng lẽ đi tới cây dây leo kia.

Hiện tại Hàn Sâm có thể rõ ràng cảm ứng được khí tức sinh mệnh chảy xuôi trong khí tràng, thậm chí có thể làm được việc hơi cải biến quỹ tích của khí tức sinh mệnh.

Thế nhưng mà biên độ của loại cải biến này rất nhỏ, không có khả năng ức chế hoặc khống chế khí tức sinh mệnh kinh khủng như nước thủy triều ở trên thân Ác Long, nói cách khác là không có khả năng tạo thành ảnh hưởng thực chất tới Ác Long.

Trong lòng Hàn Sâm đột nhiên hơi động, mặc dù không thể ảnh hưởng lớn đối với khí tức sinh mệnh, nhưng lại đủ để lau đi khí tức sinh mệnh tràn ra ngoài của bản thân, nói cách khác, hắn hoàn toàn có thể khiến cho con Ác Long kia không cảm ứng được khí tức sinh mệnh của hắn.

Nghĩ đến đây, Hàn Sâm lập tức mừng như điên, vội vàng thử một chút, quả nhiên là có thể tiêu trừ khí tức sinh mệnh chấn động, vừa không ảnh hưởng

tới khí tức sinh mệnh của bản thể, vừa có thể khiến cho người khác không cảm giác thấy khí tức sinh mệnh của hắn chấn động.

Nguyên bản Hàn Sâm còn sợ là sẽ đánh thức Ác Long, khiến cho Ác Long cảm ứng được khí tức sinh mệnh của hắn, nhưng giờ lại không cần lo lắng nữa, khí tức sinh mệnh và mùi đều đã bị tiêu trừ, trừ phi Ác Long dùng con mắt nhìn hắn, nếu không cơ hồ rất khó phát giác được sự tồn tại của Hàn Sâm.

- Đây quả thực là năng lực hoàn mỹ nhất mà thích khách theo đuổi.

Hàn Sâm cảm thán trong lòng, người cũng đã lặng lẽ đến bên cạnh gốc dây leo kia.

Không đi hái quả, sinh cơ trên trái cây quá bàng bạc, nếu hắn kéo xuống sẽ lập tức kinh động tới Ác Long, khi đó muốn hấp thu dây leo sẽ rất phiền phức.

Nếu như che đậy chấn động sinh cơ trên trái cây, chẳng khác nào trái cây biến mất ở trong cảm ứng của Ác Long, cũng sẽ kinh động tới Ác Long.

Cho nên trong lòng Hàn Sâm hung ác, trực tiếp khởi động tinh thể màu đen, để cho nó hóa thành lỗ đen, một tay đặt lên trên dây leo, lập tức điên cuồng hút khí tức sinh mệnh của dây leo kia vào bên trong tinh thể màu đen.

Dây leo đã mất đi khí tức sinh mệnh, lập tức lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng già yếu khô héo.

Ác Long cảm giác được khác thường, từ trong trạng thái ngủ say tỉnh lại, mở ra con mắt cực lớn giống như bánh xe, nhìn về phía dây leo cùng trái cây bên cạnh.

Lần xem xét này, Ác Long lập tức mở to hai mắt ra nhìn, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

- Này, tiểu nhị, ngủ có ngon không?

Hàn Sâm đặt một tay lên trên dây leo, điên cuồng hấp thu khí tức sinh mệnh trên dây leo và trái cây, một tay giơ lên lên tiếng chào Ác Long, trên mặt

cũng tràn đầy vẻ tươi cười, giống như là đang hỏi thăm bạn bè cũ vậy.

Ác Long bị hành động này của Hàn Sâm mê hoặc, sau khi lặng đi hai giây mới kịp thời phản ứng lại, phát ra một tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa, sau đó há mồm phun ra ngọn lửa giống như là nham thạch nóng chảy tới Hàn Sâm, muốn trực tiếp đốt cháy tên khốn kiếp dám cả gan ăn cắp thực vật gen của nó.

Hàn Sâm nhìn thấy ngọn lửa giống như là nham thạch nóng chảy kia vọt tới, mắt thấy khí tức sinh mệnh bên trên dây leo vẫn còn có hơn phân nửa chưa hút xong, cũng không khỏi không nhịn đau xoay người chạy.

Đến cùng vẫn là mạng nhỏ quan trọng hơn, ngọn lửa như là nham thạch nóng chảy kia thực sự quá kinh khủng, không biết con Ác Long này đã mở ra mấy đạo khóa gen.

Trên lý luận mà nói, sinh vật thần huyết cao nhất có thể mở ra tám đạo khóa gen, nhưng mà bình thường sinh vật thần huyết có thể thật sự mở ra tám đạo khóa gen cũng vô cùng hiếm thấy, mà ngay cả sinh vật thần huyết mở ra bảy đạo khóa gen cũng không dễ dàng nhìn thấy được.

Mặc dù Hàn Sâm chạy nhanh, nhưng mà phạm vi của ngọn lửa giống như nham thạch nóng chảy kia thật sự là quá lớn, vẫn đốt tới người Hàn Sâm, nhưng mà tổn thương tạo thành cũng không nặng giống như Hàn Sâm nghĩ.

Chỉ là làm Hàn Sâm cảm thấy thân thể giống như là bị lửa đốt, thân thể nóng tới khó chịu, nhưng lại chỉ bị phỏng nhẹ.

Có hiệu quả như vậy, thứ nhất là bởi vì có áo giáp Thiết Xác Trùng Vương cấp thần huyết bảo vệ, thứ hai chính là bởi vì gen hỏa Dị Linh của Hàn Sâm có rất nhiều, sức chống cự đối với thuộc tính hỏa hệ vô cùng không tệ.

Ngọn lửa giống như nham thạch nóng chảy của Ác Long thoạt nhìn rất khủng bố, nhưng mà bởi vì diện tích bao phủ rất lớn, lực lượng hỏa diễm đã bị phân tán, vậy mà chỉ làm cho Hàn Sâm bị thương nhẹ.

Hàn Sâm mau chóng chạy ra khỏi phạm vi ngọn lửa giống như nham thạch nóng chảy kia, về tới bên trong phạm vi Tí Hộ Sở.

Ác Long tức giận phun ra một hỏa cầu, cứ thế khiến mặt đất nổ ra một cái hố to sâu hơn mười mét, nham thạch, bùn đất cùng thực vật đều trực tiếp bị hóa thành nham thạch nóng chảy, uy lực kinh khủng không cách nào tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm nhìn thấy thế thì âm thầm tắc luỡi, may là đòn thứ nhất Ác Long không dùng loại hỏa cầu này, nếu không hắn sẽ không thể nhẹ nhàng thoát thân như vậy.

Ác Long ở bên ngoài gào thét không ngừng đối với Hàn Sâm, nhưng hình như cũng không dám đi vào trong phạm vi Tí Hộ Sở, khiến cho Hàn Sâm âm thầm thở dài một hơi.

Nhìn thoáng qua Hồn Hải của mình, Hàn Sâm lập tức vui mừng quá đỗi, mặc dù chỉ mới hấp thu một phần nhỏ khí tức sinh mệnh, nhưng mà sinh mệnh thủy châu do tinh thể màu đen dựng dục ra đã có bảy tám trăm giọt rồi.

Mỗi một giọt đều là sinh mệnh thủy châu đủ một năm, thu hoạch này to lớn không có cách nào tưởng tượng.

- Đã có những sinh mệnh thủy châu này, hoàn toàn có thể giúp cho Long Huyết Cổ Thụ và Huyết Tùng kết quả rồi.

Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, phất phất tay với Ác Long đang gào thét liên tục ở bên ngoài, cảm thấy mỹ mãn trở về Tí Hộ Sở.

Chương 924: Uy Danh Lan Xa

Cách một thời gian ngắn, Hàn Sâm lại vụng trộm trở lại xem vài lần, con Ác Long kia vẫn trông coi ở bên cạnh dây leo, tức giận gào thét, căn bản không có cơ hội tiếp tục vụng trộm đi qua, để cho Hàn Sâm cảm thấy hơi tiếc nuối.

Nhìn Ác Long phụt ra ngọn lửa khủng bố, như thế nào cũng là tồn tại đã mở ra năm sáu đạo khóa gen, không phải tồn tại Hàn Sâm có thể chống lại.

Sau khi đến nửa đêm, Tí Hộ Sở một lần nữa di động, cũng không nhìn thấy con Ác Long và dây leo trái cây kia nữa rồi.

- Đáng tiếc, thực lực vẫn còn quá kém.

Hàn Sâm nhìn bảy tám trăm giọt sinh mệnh thủy châu ở bên trong Hồn Hải, có chút lòng tham không đáy nghĩ đến.

- Long Huyết Cổ Thụ còn kém mười mấy giọt sinh mệnh thủy châu nữa là có thể kết quả, Tiểu Huyết Tùng vẫn còn kém nhiều. Nhưng mà Khúc Lan Khê và Sở Minh đều biết Long Huyết Cổ Thụ, nếu nhanh như vậy đã kết quả, nhất định sẽ để cho bọn họ hoài nghi, hay là nuôi cây Tiểu Huyết Tùng kia trước đi.

Hàn Sâm dùng sinh mệnh thủy châu ở trên cây Tiểu Huyết Tùng kia.

Mỗi ngày Tiểu Huyết Tùng chỉ có thể hấp thu một giọt sinh mệnh thủy châu, cũng không biết nó cần mấy trăm năm mới có thể thành thục, ít nhất cũng phải trên 100 ngày mới nhìn thấy được kết quả.

Hàn Sâm cũng không nóng nảy, dù sao sinh mệnh thủy châu đã đầy đủ, Tiểu Huyết Tùng kết quả chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Động Huyền Khí mới mở ra đạo khóa gen thứ hai, có lẽ còn có rất nhiều diệu dụng khác, chỉ là trong thời gian ngắn Hàn Sâm không thể nghiên cứu thấu triệt.

Trở lại Liên Minh, Hàn Sâm liền đăng nhập vào trong Thánh Đường, chuẩn bị mua một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp Siêu Việt Giả thích hợp với mình.

Mặc dù Hàn Sâm có thể mô phỏng ra khí tức lưu chuyển của dị sinh vật và Dị Linh, nhưng mà vẫn luôn cảm giác sử dụng có chút vấn đề, hơn nữa khí tức lưu chuyển chỉ có một thuộc tính, cũng không có ai sáng lập ra Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật lợi hại do nhiều thuộc tính hợp lại.

Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cùng loại với Đại Lôi Âm Quyền, ở trong số những dị sinh vật và Dị Linh đều rất khó tìm thấy.

So tố chất thân thể cùng thiên phú, dị sinh vật và Dị Linh đều mạnh hơn nhân loại, nhưng mà nếu xét tới năng lực nghiên cứu và sáng tạo, dị sinh vật cùng Dị Linh lại không bằng nhân loại.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào chuyên khu Siêu Việt Giả của Thánh Đường, cẩn thận nhìn mỗi một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, hy vọng có thể tìm ra một hai loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thích hợp cho bản thân mình tu luyện.

Không thể không nói, sức sáng tạo của nhân loại đặc biệt mạnh mẽ, Hàn Sâm thấy được không ít tân võ học hết sức lợi hại, trong số tân võ học cấp độ S, càng không thiếu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật loại kết hợp.

Cuối cùng Hàn Sâm chọn một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tên là Thủy Lôi Thuật, đây là một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà võ học gia của nhân loại mới sáng tạo ra, nghe tên cũng biết là tân võ học do thủy thuộc tính cùng lôi thuộc tính kết hợp lại.

Yêu cầu đối với người tu luyện rất cao, cần có thiên phú hai loại thuỷ lôi và Luyện Khí Thuật ủng hộ, chính thức đề cử Siêu Việt Giả tu luyện Thái Âm Huyền Lôi Công rồi mới luyện Thủy Lôi Thuật, như thế mới có khả năng luyện thành.

Nhưng mà Hàn Sâm có lượng lớn gen Dị Linh lôi hệ và gen Dị Linh thủy hệ, cũng không cần phải đi luyện Thái Âm Huyền Lôi Công gì đó kia.

Tên Thủy Lôi Thuật nghe tựa hồ rất tục rất kém cỏi, nhưng mà hiệu quả thực tế lại vô cùng tốt.

Sau khi luyện thành có thể thông qua nước để kíp nổ lôi điện, chỉ cần ở trong thân thể địch nhân có nước tồn tại, là có thể lợi dụng nước trong thân thể đối phương để kíp nổ lôi điện, hình thành lực lượng lôi điện có tính chất bạo tạc mạnh mẽ ở trong cơ thể đối thủ, là một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật kết hợp vô cùng âm độc.

Hàn Sâm từ trước cho tới nay đều ưa thích sử dụng âm kình trong Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, đối với loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật âm độc này đặc biệt ưa thích, cho nên sau khi xem qua giới thiệu liền không chút do dự lựa chọn mua.

Quá trình tu luyện cũng vô cùng thuận lợi, bởi vì có thủy lôi hai loại gen Dị Linh tăng cường thiên phú, Hàn Sâm rất nhẹ nhàng liền nhập môn bộ Thủy Lôi Thuật, chỉ trong thời gian nửa tháng đã có thể vận dụng tự nhiên Thủy Lôi Thuật, chỉ là còn thiếu thực chiến mà thôi.

Những ngày này Hàn Sâm một mực tu luyện Thủy Lôi Thuật, cũng không tiến vào Linh Cơ, rất nhiều Đế Linh ở trong đệ nhất Linh Cơ đều chờ đợi Hàn Sâm, muốn cho hắn một bài học, lại không ngờ được Hàn Sâm đã mở ra đạo khóa gen thứ hai, cho dù lại tiến vào bên trong, cũng sẽ tiến vào đệ nhị Linh Cơ.

- Tam Mộc, cậu có nghe nói không, Dị Linh bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở xuất hiện một Đế Linh vạn năm khó thấy, theo truyền thuyết là một nhân vật khủng bố có khả năng mở ra đạo khóa gen thứ mười.

Sở Minh thần thần bí bí nói với Hàn Sâm.

- Cậu nói Đế Linh kia tên gì?

Hàn Sâm nao nao, cảm giác hình như chuyện này hơi quen tai.

- Nghe nói Đế Linh kia tự xưng là Thái Thượng Hoàng.

Sở Minh nói ra.

Hàn Sâm lập tức tỉnh táo lại, đây không phải là niên hiệu mà hắn nói ra ở bên trong Linh Cơ hay sao? Như thế nào mà cái tên Thái Thượng Hoàng đều rơi vào tai nhân loại bên này rồi.

- Về Thái Thượng Hoàng kia, cậu còn nghe nói gì nữa?

Hàn Sâm lộ ra vẻ mặt cổ quái hỏi.

- Tôi nghe nói là Thái Thượng Hoàng này rất trâu bò, uy vọng bên trong đám Dị Linh rất cao, theo Siêu Việt Giả nhân loại ở trong Tí Hộ Sở Dị Linh từng nói, Dị Linh quả thực coi hắn thành thần tượng để sùng bái, nam hận không thể đều bái hắn làm thầy, nữ hận không thể lấy thân báo đáp. . .

Sở Minh nói tới mức nước miếng tung bay.

Hàn Sâm nghe vậy trong lòng vô cùng sảng khoái, cười ha hả nói:

- Ừ, nói tiếp đi, bọn họ còn nói gì nữa?

Vốn Hàn Sâm trông cậy vào Sở Minh sẽ nói chút lời khen ngợi, ai ngờ lời nói của Sở Minh lại xoay chuyển:

- Nhưng mà Thái Thượng Hoàng kia thật sự là một dị loại, ở trong số những Dị Linh có rất nhiều địch nhân, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, những Đế Linh mạnh mẽ kia, thậm chí là những Đại Đế đều đang truy tìm tung tích của hắn, muốn dồn hắn vào chỗ chết.

Hàn Sâm nghe xong âm thầm kinh hãi, thề tuyệt đối sẽ không bạo lộ chuyện chính mình là Thái Thượng Hoàng ở trong Tí Hộ Sở.

Sở Minh lại nói tiếp:

- Tôi thấy Thái Thượng Hoàng kia quả là đáng chết, thật sự là quá kiêu ngạo rồi, nghĩ tới Sở Minh tôi anh tuấn tiêu sái như vậy đều không có Dị Linh nào lấy thân báo đáp, có lẽ là hắn có vận may tốt, sinh ra đã là Đế Linh, nếu thay đổi tôi là Đế Linh, cam đoan còn được hoan nghênh gấp trăm lần.

Nói đến đây, Sở Minh lại thần bí nhỏ giọng nói với Hàn Sâm:

- Căn cứ theo phỏng đoán tin cậy của tôi, Thái Thượng Hoàng kia căn bản là không có tiểu jj, nếu không có nhiều nữ Dị Linh ưa thích hắn như vậy, lại không nghe nói hắn và bất cứ nữ Dị Linh huỳnh huỵch, tôi cho cậu biết, loại Dị Linh này không phải thái giám thì chính là gay. . .

- Sở Minh, cả ngày nói những thứ vô dụng này làm gì, chăm chỉ tu luyện mới là chính đạo, tới tới tới, tôi cùng cậu luyện Hỏa Diễm Đao một chút. . .

Hàn Sâm lộ ra một nụ cười xán lạn, nhưng mà nụ cười kia lại lộ ra một luồng hương vị âm trầm.

- A!

Bên trong Tí Hộ Sở truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết, khiến cho người nghe cảm thấy thương tâm rơi lệ, quả thực chính là cực kỳ bi thảm khiến người cảm thán.

Những ngày này, Tí Hộ Sở vẫn luôn không chuyển dời đến khu vực biên giới của Kinh Cức Tùng Lâm, một ít thịt sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thủy mà bọn Hàn Sâm tồn trữ cũng đã ăn xong rồi, nhưng vẫn không được tiến hành bổ sung.

Mỗi ngày vào lúc sáng sớm, chuyện Hàn Sâm làm đầu tiên chính là ra xem Tí Hộ Sở đã đến địa phương nào rồi, nhưng mà mỗi lần đều thất vọng mà về.

Buổi sáng hôm nay, Hàn Sâm đang nhìn Kinh Cức Tùng Lâm giống như là sơn mạch mà âm thầm phát sầu, lại đột nhiên nhìn thấy bên trong Kinh Cức Tùng Lâm kia có một thân ảnh đi tới Tí Hộ Sở bên này, trong lòng lập tức cả kinh.

Hắn ở trong Kinh Cức Tùng Lâm đã gặp không ít dị sinh vật, nhưng mà dám tới gần nơi này, lại là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chương 925: Sinh Vật Siêu Cấp Thần Huyết?

Khóm Kinh Cức ở xung quanh lắc lư vài cái, thân ảnh kia đã từ bên trong chui ra.

Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng vật kia, tóc gáy đều bắt đầu dựng ngược lên, một luồng khí tức đáng sợ giống như là một ngọn lửa địa ngục cuốn tới,

cách xa hơn 10m, Hàn Sâm cũng có thể cảm nhận được khí tức khủng bố kia.

Một con khủng long kim loại toàn thân màu xanh nhạt từ trong Kinh Cức Tùng Lâm chui ra, khí tức kinh khủng kia đúng là từ trên người nó phát ra.

Mặc dù con khủng long màu xanh da trời này cũng không lớn lắn, chỉ cao tương đương với Hàn Sâm, nhưng mà khí tức trên người nó phát ra lại làm cho Hàn Sâm rõ ràng cảm giác được, nó mạnh mẽ hơn hắn không biết bao nhiêu lần.

Trên trán Hàn Sâm đã đầy mồ hôi lạnh, muốn lui về phía sau, nhưng mà con khủng long kia đã nhìn thấy hắn, cũng chui ra khỏi Kinh Cức Tùng Lâm, đi vào trong phạm vi Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm lập tức kinh hãi cả người chảy mồ hôi lạnh, quay đầu xoay người chạy, dùng hết toàn lực muốn lui về bên trong cửa gỗ .

Trước kia mặc dù cũng đã gặp phải dị sinh vật rất mạnh mẽ, nhưng không có một con nào có can đảm bước vào trong phạm vi Tí Hộ Sở, con khủng long kim loại màu xanh nhạt này căn bản không có chút do dự nào, trực tiếp liền đạp vào, chỉ là điểm này đã có thể biết rõ nó rất kinh khủng.

Thế nhưng mà Hàn Sâm mới vừa vặn cất bước, lại nghe một tiếng ầm vang, chân sau của con khủng long kim loại màu xanh nhạt kia phát lực, nhảy lên trực tiếp đạp đến trước mặt Hàn Sâm, đạp mặt đất ra hai cái dấu chân khủng long rất sâu, tốc độ nhanh không cách nào tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm đẩy Động Huyền Kinh lên tới cực hạn, trái tim điên cuồng nhảy lên, tinh khí ở trong song thận bắt đầu khởi động, bước ra một bước như độc xà thổ tín, Phi Thiên Thuật cũng được Hàn Sâm vận dụng đến cực hạn, muốn bay lên trời, thoát khỏi con khủng long kim loại màu xanh da trời này.

Thế nhưng mà thân hình của Hàn Sâm mới động, khủng long kim loại đã mở rộng hàm răng mọc đầy răng nanh giống như răng cưa khẽ cắn, Hàn Sâm vậy mà không thể hoàn toàn né tránh, chỉ cảm thấy trên lưng có một cỗ lực lượng đáng sợ truyền đến, cứ thế kéo thân thể của hắn xuống.

Nhưng mà con khủng long kia chỉ cắn lấy áo giáp trên lưng Hàn Sâm, vậy mà không có cắn mạnh, chỉ là kéo Hàn Sâm xuống.

Hàn Sâm mới đứng dậy lại lóe lên, lần này lựa chọn rút lui về phía sau, nhưng mà hai chân của con khủng long kim loại màu xanh da trời kia lại phát lực, lập tức đã đến sau lưng Hàn Sâm, miệng rộng khẽ cắn, lại cắn lên áo giáp trên lưng Hàn Sâm, kéo Hàn Sâm trở lại.

Thế nhưng mà nó vẫn không có làm Hàn Sâm bị thương, chỉ là kéo Hàn Sâm về mà thôi.

- CMN, nó đang chơi trò mèo vờn chuột à? Chờ ngoạm một cú sẽ đớp chết mình luôn?

Hàn Sâm bộc phát ra lực lượng toàn thân, lần lượt có ý đồ lao ra, nhưng lại lần lượt bị con khủng long kim loại màu xanh da trời cắn kéo trở về.

Hàn Sâm một mực ẩn nhẫn không sử dụng ra trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, hắn chỉ có ba giây, cho nên phải một lần thành công, không thể thất bại.

Hiện tại con khủng long kim loại màu xanh da trời vẫn còn muốn chơi, Hàn Sâm cũng lần lượt thử thăm dò cực hạn của nó, muốn hiểu rõ thực lực của nó, tìm đúng cơ hội phát động trạng thái Siêu Cấp Đế Linh một lần lao ra.

Hàn Sâm không biết rốt cuộc nó là sinh vật thần huyết hay là sinh vật siêu cấp thần huyết, mặc kệ là loại nào, lực lượng của nó cũng không phải Hàn Sâm có thể địch nổi.

Hàn Sâm lần lượt bị kéo về, con khủng long kim loại màu xanh da trời kia hình như hơi không kiên nhẫn nữa rồi, dùng móng vuốt đè Hàn Sâm xuống, khiến cho hắn không có biện pháp nào tiếp tục đào tẩu nữa.

- Đã chơi chán rồi sao? Xem ra là muốn ăn tươi mình rồi.

Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào khủng long kim loại màu xanh da trời, tùy thời chuẩn bị phát động trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

Nhưng lại thấy con khủng long kim loại màu xanh da trời kia duỗi móng vuốt ra, ở bên trong móng vuốt của nó có một viên trái cây màu xanh lớn

chừng quả trứng gà.

Khủng long màu xanh da trời vươn móng vuốt đến trước mặt Hàn Sâm, tựa hồ là muốn đem trái cây màu xanh cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm đều đã có chút choáng váng rồi, không làm rõ được đây là tình huống gì, có chút hơi giật mình nhìn khủng long màu xanh da trời cùng trái cây màu xanh trong móng vuốt trước mặt nó.

Nhìn thấy Hàn Sâm không có phản ứng gì, khủng long màu xanh da trời càng đưa móng vuốt tới trước mặt Hàn Sâm tỏ ra mời, còn kêu một tiếng với Hàn Sâm, ý tứ kia giống như là muốn mời Hàn Sâm ăn trái cây.

- Cái này. . . cho tao à?

Hàn Sâm chỉ chỉ vào trái cây màu xanh bên trong móng vuốt của con khủng long màu xanh da trời, lại chỉ vào mình nói.

Khủng long màu xanh da trời kêu một tiếng, chân trước ngắn nhỏ lại đưa tới trước mặt Hàn Sâm, ý tứ đã rất rõ ràng, nó vậy mà thật sự muốn đưa trái cây cho Hàn Sâm ăn.

- Đây là tình huống gì thế này? Mèo vờn chuột bản thăng cấp? Thấy mình quá gầy, muốn nuôi mình mập mạp rồi mới làm thịt?

Ánh mắt của Hàn Sâm phức tạp nhìn con khủng long màu xanh da trời kia.

Khủng long màu xanh da trời thấy Hàn Sâm bất động, móng vuốt lại đẩy lên trên người Hàn Sâm.

- Cái này. . . cám ơn. . .

Hàn Sâm thò tay từ trong móng vuốt của con khủng long màu xanh da trời kia nhận lấy trái cây màu xanh.

Con khủng long màu xanh da trời thấy hắn cầm trái cây màu xanh, lập tức cao hứng kêu lên một tiếng, đầu đưa đến trước mặt Hàn Sâm, thè lưỡi ra liếm lên trên mặt hắn một cái.

Hàn Sâm bị liếm mặt mũi tràn đầy nước miếng, con khủng long màu xanh da trời kia lại cao hứng vô cùng, liếm đến mấy lần, còn ở trên mặt đất lộn mấy vòng tựa như chơi rất vui.

- Sẽ không phải vận may nghịch thiên chứ, gặp một con sinh vật siêu cấp thần huyết vừa sinh ra?

Hàn Sâm vừa lau nước miếng trên mặt, vừa lộ ra vẻ cổ quái nhìn khủng long màu xanh da trời đang có chút hưng phấn.

Hắn cũng đã gặp rất nhiều dị sinh vật không đả thương người, cũng sẽ không cảm thấy quá kỳ quái, nhưng mà nếu như nó thật sự là sinh vật siêu cấp thần huyết, vậy thì thú vị rồi.

Hàn Sâm đánh giá con khủng long màu xanh da trời, hình dáng của nó rất giống Bạo Long, nhưng mà làn da toàn thân đều tản ra ánh kim loại màu xanh nhạt, mặc dù thân thể cũng không lớn, nhưng mà khí tức trên thân lại kinh khủng không có cách nào tưởng tượng.

- Thoạt nhìn thật sự có điểm giống như sinh vật siêu cấp thần huyết, tám chín phần mười là không sai rồi, nếu như là dị sinh vật bình thường, chỉ sợ cũng không dám đi vào trong phạm vi Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm thử thăm dò hướng tới phương hướng cửa gỗ đi vài bước, khủng long màu xanh da trời lại cắn một cái ở trên áo giáp, lại kéo hắn trở về.

Hàn Sâm xem như là đã nhìn ra, con khủng long màu xanh da trời này tựa hồ cũng không quá muốn tiếp cận cửa gỗ , tựa hồ có chỗ kiêng kỵ.

- Chúng ta đi bên kia chơi?

Hàn Sâm múa tay múa chân khuyên can mãi, nhưng khủng long màu xanh da trời thủy chung không chịu thả hắn rời đi, cũng không muốn đến gần cửa gỗ, chỉ là ở khu vực này chơi đùa với Hàn Sâm.

Hàn Sâm thử thêm nhiều phương pháp cũng không có tác dụng, nhưng mà xác thực là con khủng long màu xanh da trời cũng không có ý muốn thương

tổn hắn, Hàn Sâm đành phải ngồi xuống, suy nghĩ mình nên làm cái gì bây giờ.

Lúc này cửa gỗ lại đột nhiên mở ra, Khúc Lan Khê từ bên trong đi ra, cô ta thấy Hàn Sâm một mực chưa trở lại Tí Hộ Sở, định đi ra tìm Hàn Sâm trở về ăn cái gì đó.

Khủng long màu xanh da trời nhìn thấy Khúc Lan Khê, lập tức lộ ra bộ mặt hung ác, mở cái miệng rộng gào thét một tiếng, đôi chân sau nhún xuống, giống như là muốn bộc phát ra lực lượng kinh khủng nhảy về chỗ Khúc Lan Khê.

Hàn Sâm lập tức đứng lên ôm lấy cổ của con khủng long màu xanh da trời, đồng thời lớn tiếng nói với Khúc Lan Khê:

- Mau trở về, đừng đi ra.

Khúc Lan Khê phản ứng cực nhanh, lập tức lui trở về trong hốc cây, nhưng mà lực lượng của con khủng long màu xanh da trời thật sự là quá mạnh, nhảy lên một cái, khiến Hàn Sâm đang dùng sức ôm cổ nó bay lên theo, nhảy tới trước cửa trên thân cây còn chưa đóng lại, cắn một cái về phía Khúc Lan Khê ở trong cửa.

Chương 926: Xương Cốt

Hai tay Hàn Sâm ôm cổ của con khủng long màu xanh da trời, bộc phát ra lực lượng toàn thân, miễn cưỡng làm chậm lại tốc độ cắn của con khủng long màu xanh da trời, để cho Khúc Lan Khê lui lại vào trong Tí Hộ Sở.

Thế nhưng mà con khủng long màu xanh da trời dùng sức quá mạnh, cũng nhảy theo vào bên trong cửa gỗ, rơi vào Tí Hộ Sở ở dưới mặt đất.

OÀ..ÀNH!

Hai chân của con khủng long kim loại màu xanh da trời rơi lên trên phiến đá, phiến đá mà đao kiếm đều khó làm thương tổn bị nó giẫm cho chia năm

xẻ bảy, hướng về phía Khúc Lan Khê mới rơi vào một bên khác phát ra tiếng gào rú, lại muốn xông tới cắn cô ta.

- Ngừng ngừng ngừng!

Hàn Sâm dùng sức lôi kéo cổ của con khủng long màu xanh da trời lại, đồng thời trong miệng kêu to.

Hắn cũng không dám thật sự đánh với con khủng long này, đã nhìn thấy tốc độ và lực lượng của nó, Hàn Sâm biết nếu như triệt để chọc giận nó, hắn còn có thể dựa vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh để đào tẩu, nhưng Khúc Lan Khê cùng Sở Minh chết là cái chắc.

Cũng không biết khủng long màu xanh da trời có phải nghe hiểu Hàn Sâm hay không, hay bị Hàn Sâm lôi cổ lại không vọt thẳng đi qua nữa, tóm lại là nó không tiếp tục nhào về phía Khúc Lan Khê.

Thế nhưng mà đôi mắt giống như ngọc thạch của nó lại nhìn chòng chọc vào Khúc Lan Khê, răng nanh tựa như răng cưa kim loại chạm vào nhau, phát ra âm thanh ô ô trầm thấp, giống như tràn đầy địch ý, tùy thời đều sẽ bổ nhào qua vậy.

- Buông lỏng một chút, đó là người nhà, đừng cắn.

Hàn Sâm vừa vuốt ve cổ của khủng long màu xanh da trời, vừa ra hiệu cho Khúc Lan Khê lui ra xa một chút.

Rống!

Khúc Lan Khê thận trọng lui lại nửa bước, khủng long màu xanh da trời thấy cô ta chuyển động, lập tức kêu một tiếng đối với cô ta.

Nhưng mà cũng không tiến lên cắn Khúc Lan Khê nữa, Hàn Sâm vội vàng lôi cổ của nó lại trấn an nó, cũng may là con khủng long màu xanh da trời không thật sự tiến lên, chỉ là hướng Khúc Lan Khê điên cuồng hét lên vài tiếng, lại dần dần qua bị Hàn Sâm trấn an xuống.

Khúc Lan Khê một mực không dám động nữa, chờ cho con khủng long màu xanh da trời triệt để an tĩnh lại, mới ở dưới sự ra hiệu của Hàn Sâm, chậm

rãi lui về phía sau.

Khủng long màu xanh da trời ô ô khẽ kêu lên hai tiếng, con mắt nhìn chằm chằm vào Khúc Lan Khê, cũng không có quá mức xúc động, Khúc Lan Khê từng bước một thối lui đến xa xa, sau khi đã rời khỏi tầm mắt của khủng long màu xanh da trời, mới nhanh chóng lui vào bên trong Thần Điện Dị Linh, nếu thực có chuyện gì phát sinh, có thể trực tiếp truyền tống về trong Liên Minh.

Hiện tại Hàn Sâm cảm thấy vô cùng may mắn là hai ngày này Sở Minh đã trở lại Liên Minh, nếu y ở nơi này, chỉ sợ là mọi chuyện sẽ càng thêm không xong.

Sau khi con khủng long màu xanh da trời đi vào, cũng không sợ hãi giống như lúc trước nữa rồi, sau khi không nhìn thấy Khúc Lan Khê nữa, liền có chút tò mò ở trong Tí Hộ Sở chạy tới chạy lui, đánh giá những bộ xương cốt dị sinh vật to lớn kia.

Hàn Sâm âm thầm thở dài một hơi, thừa dịp khủng long màu xanh da trời đang đi loạn bốn phía, tìm một cơ hội tiến vào trong Thần Điện Dị Linh, bảo Khúc Lan Khê truyền tống trở về Liên Minh trước, hơn nữa thông báo cho Sở Minh, không có thông báo của hắn, tuyệt đối không nên đi vào.

Mặc dù Hàn Sâm không có thời gian giải thích quá nhiều, nhưng mà Khúc Lan Khê vẫn nghe lời hắn, trực tiếp truyền tống về trong Liên Minh.

Khúc Lan Khê vừa mới truyền tống ra ngoài, khủng long màu xanh da trời đã ngó dáo dác đi đến, cắn áo giáp Hàn Sâm, kéo hắn đi ra ngoài.

Chỉ số thông minh của con khủng long màu xanh da trời này tựa hồ cũng không quá cao, còn kém hơn Tiểu Ngân Ngân rất nhiều, Hàn Sâm nói trên cơ bản nó đều nghe không hiểu, nó cũng không phải rất biết biểu đạt ý của mình.

Hàn Sâm không biết nó muốn làm gì, chỉ có thể đi theo nó ra bên ngoài, bị nó một mực lôi kéo đi tới bên cạnh một bộ xương cốt của dị sinh vật.

Bởi vì xương cốt của dị sinh vật ở nơi này thật sự là nhiều lắm, hơn nữa đã chết quá lâu, chỉ còn sót lại một chút uy áp mà thôi, Hàn Sâm không có hứng thú gì đối với chúng, đại khái nhìn một lần liền sẽ không tiếp tục để ý tới những bộ xương cốt này nữa.

Lúc này con khủng long màu xanh da trời kéo Hàn Sâm qua, Hàn Sâm mới quan sát tỉ mỉ bộ xương cốt này.

Đông đảo xương cốt dị sinh vật bên trong Tí Hộ Sở, bộ này xem như là tương đối nhỏ, lớn cỡ một chiếc xe hơi, xương cốt hiện ra màu sắc đen nhánh, thoạt nhìn đã rất suy tàn, cũng không hề thu hút.

Xem bộ dáng của nó, bộ dáng có điểm giống như là Kiếm Xỉ Hổ, Hàn Sâm dò xét trong chốc lát, cũng không nhìn ra có cái gì khác thường, chỉ là một bộ xương cốt có khí tức sắp tan rã hết mà thôi.

Khủng long màu xanh da trời vòng quanh Hàn Sâm, đẩy Hàn Sâm tới vị trí đầu lâu của khung xương, chính nó cũng không dám ngang nhiên xông qua, tựa hồ có chút kiêng kị cái gì đó.

- Muốn tao mở ra cái đầu lâu này ra à?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn con khủng long màu xanh da trời.

Khủng long màu xanh da trời hiển nhiên nghe không hiểu Hàn Sâm đang nói cái gì, chỉ là đẩy Hàn Sâm tới vị trí đầu lâu của bộ xương, chỉ vài lần đã đẩy Hàn Sâm tới bên cạnh xương đầu lâu.

Mà con khủng long màu xanh da trời kia lại lui lại mấy bước, thoạt nhìn đúng là vô cùng kiêng kị.

- Chẳng lẽ bên trong có đồ vật gì nguy hiểm?

Trong lòng Hàn Sâm cũng có chút sợ hãi rồi, toàn lực mở ra Động Huyền Khí, quét tới bên trong xương đầu lâu kia.

Thế nhưng mà Hàn Sâm cũng không cảm ứng được bên trong có khí tức sinh mệnh nào tồn tại, căn bản chỉ là một cái đầu lâu mà thôi.

Khủng long màu xanh da trời thấy Hàn Sâm đứng ở chỗ đó bất động, tựa hồ là rất nóng lòng rống lên hai tiếng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, mặc dù không cảm ứng được nguy hiểm gì, nhưng mà bên trong Tí Hộ Sở quỷ dị như vậy, thật sự là khó nói vô cùng, ai biết bên trong sẽ có thứ quái quỷ gì hay không, Hàn Sâm có chút không quá muốn đi mạo hiểm.

Muốn lui sang một bên, nhưng mà hắn mới rời đi vài bước, con khủng long màu xanh da trời kia lại dùng đầu đẩy hắn, đẩy hắn trở lại bên cạnh xương đầu lâu kia.

Trong lòng Hàn Sâm phiền muộn, nhưng mà nghĩ lại tới tới lui lui cũng đã lề mề lâu như vậy, nếu bên trong thực sự có thứ gì, có lẽ đã sớm đi ra rồi.

Các vị trí hốc mắt cùng miệng trên cái đầu lâu kia đều là những cái lỗ, nếu bên trong thực sự có đồ vật gì đó thì không có khả năng bị vây khốn mới đúng.

Nhìn lại con khủng long màu xanh da trời, đang ở cách đó không xa liên tục kêu to với Hàn Sâm, tựa hồ là đang thúc giục hắn nhanh lên, Hàn Sâm cắn răng một cái, liền đi đến gần xương đầu lâu, nhìn vào bên trong.

Bên trong quả nhiên không có tồn tại nào nguy hiểm tới tính mạng, nhưng mà lại có một vật nằm ở bên trong.

Hàn Sâm nhìn kỹ một chút, đó tựa hồ là một đoạn xương cốt, lớn cỡ một khúc xương cánh tay của nhân loại, màu sắc cũng khác với xương cốt của con dị sinh vật này, là màu hơi ngà gần giống như xương cốt nhân loại.

Do dự một chút, Hàn Sâm vẫn đưa tay vào, cẩn thận từng li từng tí móc đoạn xương cốt kia ra ngoài.

Sau khi xương cốt vào tay, Hàn Sâm lập tức biết rõ đây tuyệt đối không phải là xương cốt của nhân loại, bởi vì trọng lượng quá nặng, còn nặng hơn cả sắt thép, một đoạn xương cốt dài chừng một xích, lại nặng hơn một ngàn cân, ban đầu Hàn Sâm chưa dùng nhiều sức, còn không thể cầm nó lên.

Dùng sức lấy xương cốt ra, xương cốt màu ngà sữa có chút hơi vàng, dưới ánh huỳnh quang bên trong Tí Hộ Sở chiếu rọi xuống, tản ra ánh sáng lộng lẫy giống như là ngọc thạch.

Hàn Sâm nhìn đoạn xương cốt này nhiều lần, cũng không nhìn ra đến cùng là thuộc về sinh vật gì, ngoại trừ nặng nề ra, cũng không phát hiện ra chỗ đặc biệt nào khác.

Khủng long màu xanh da trời nhìn xương cốt ở trong tay Hàn Sâm lại lộ ra vẻ vừa thương vừa sợ, tựa hồ như muốn nhào lên, nhưng lại giống như đang kiêng kị sợ hãi cái gì đó.

Hiện tại Hàn Sâm có thể xác định, khủng long màu xanh da trời quả nhiên để ý tới khúc xương này, nhưng mà Hàn Sâm ở bên trong Tí Hộ Sở dạo qua một vòng, đều nhìn xương cốt của những dị sinh vật kia một lần, lại không hề phát hiện ra xương cốt nào tương tự như khúc xương kia.

- Kỳ quái, tại sao lại có một khúc xương đơn độc như thế? Đoạn xương cốt này từ đâu ra?

Trong lòng Hàn Sâm hết sức nghi hoặc.

Chương 927: Đầu Óc Không Bình Thường

Khủng long màu xanh da trời đối với đoạn xương cốt này lộ ra vẻ vừa thương vừa sợ, đi theo cách vài mét ở đằng sau Hàn Sâm, tựa hồ muốn tới gần nhưng lại có chút không dám.

Hàn Sâm nghiên cứu một hồi lâu, cũng không nghiên cứu ra đến cùng đoạn xương cốt này có lai lịch ra sao, thấy bộ dáng kia của khủng long màu xanh da trời, tiện tay ném tới:

- Không phải là mày muốn cái này sao? Cầm đi.

Khủng long màu xanh da trời NGAO một tiếng lập tức lùi ra hơn 10m, trốn ở đằng sau một tòa cung điện, ngó dáo dác tới đoạn xương ở trên mặt đất.

Hàn Sâm có chút bó tay rồi, nghĩ thầm:

- Chỉ số thông minh của con vật này quả nhiên có chút thấp, còn bảo lưu lấy lượng lớn bản năng của động vật, không biết dùng đầu óc để suy nghĩ.

Nhưng mà Hàn Sâm lại nghĩ lại một chút:

- Đầu óc đần ngốc như thế, cũng dễ bị lừa, quá thông minh thì lừa không nổi, loại không có lương tâm giống như tiểu yêu tinh kia, cũng là bởi vì quá thông minh.

Nghĩ như vậy, lại nhìn về phía khủng long màu xanh da trời, Hàn Sâm liền cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

Hiện tại thực lực của Hàn Sâm vẫn còn hơi yếu, nếu như có thể lừa con khủng long màu xanh da trời này tới tay, về sau đi săn giết dị sinh vật sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng mà Hàn Sâm cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao nó không có một chút địch ý nào đối với mình, nhưng lại căm thù Khúc Lan Khê như vậy, tốt xấu gì thì Khúc Lan Khê cũng là một cô gái xinh đẹp, có lẽ lại càng dễ thân cận hơn mới đúng chứ.

- Chẳng lẽ. . . chẳng lẽ mình chính là mỹ nam hiếm thấy trên thế gian, liền dị sinh vật đều không ngăn cản nổi sức hút của mình?

Hàn Sâm lấy ra cái gương nhỏ để sử dụng Trùng Giáp Kỵ Sĩ soi lên cái mặt mo của mình, càng xem càng cảm thấy quả nhiên là như vậy không thể sai được.

Khủng long màu xanh da trời thò đầu ra, đến gần bên này một chút, nhưng vẫn cách khúc xương kia rất xa, bộ dáng vẫn có chút sợ.

- Này. . . gọi mày là gì đây. . . Vượng Tài. . . đúng. . . liền Vượng Tài đi. . .

Hàn Sâm cười rạng rỡ tiêu sái đến bên cạnh khúc xương kia, nhặt khúc xương lên, vừa xoay xoay vừa nói:

- Vượng Tài, không cần sợ, đây chỉ là một cục xương, không có nguy hiểm gì, tới tới tới, mau tới đây, mày không đến, tao sẽ gặm khúc xương thơm ngào ngạt này đấy.

Hàn Sâm giả bộ muốn cắn khúc xương kia, nhưng con khủng long màu xanh da trời lại không nhúc nhích một chút nào, mắt to chằm chằm vào miệng Hàn Sâm, tựa hồ như đang chờ Hàn Sâm cắn tới vậy.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức buồn bực, mặc dù chỉ số thông minh của nó không được, nhưng mà lại rất nhát gan, muốn lừa dối nó tựa hồ cũng không dễ dàng như vậy.

Nhìn khúc xương trong tay, thật sự muốn gặm, Hàn Sâm thật đúng là không thể gặm được. Bên trên khúc xương này vừa không có thịt, nhìn tới lại vô cùng cứng rắn, Hàn Sâm gặm nó làm gì?

Nhưng mà thấy đôi mắt trông mong của khủng long màu xanh da trời đang chăm chú nhìn, Hàn Sâm kiên trì đưa đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái lên trên khúc xương, cũng không dám thật sự cắn.

- Thật là thơm, ăn quá ngon rồi, Vượng Tài, mày thấy chưa, một chút việc cũng không có.

Hàn Sâm vừa cười lớn vừa nói với khủng long màu xanh da trời.

Khủng long màu xanh da trời nhìn thấy Hàn Sâm thè lưỡi ra liếm khúc xương một cái, tựa hồ đã yên tâm hơn không ít, nhìn chằm chằm vào khúc xương kia đi tới, nhưng mà vẫn rất thận trọng.

Trải qua Hàn Sâm hướng dẫn từng bước, rốt cục khủng long màu xanh da trời đã đến gần đoạn xương cốt kia, mặc dù vẫn có chút sợ, nhưng mà cuối

cùng vẫn không chịu được hấp dẫn, thè lưỡi ra liếm một cái ở phía trên.

Rất nhanh, khủng long màu xanh da trời đã tiêu trừ tâm lý sợ hãi, liếm mấy lần lên trên khúc xương.

- Đúng, như vậy là được rồi.

Hàn Sâm nhìn tới mặt mày hớn hở, đang tính toán phải lợi dụng khúc xương này như thế nào để lừa dối con khủng long màu xanh da trời, để cho nó lưu lại làm việc cho mình, đã thấy con khủng long màu xanh da trời kia há miệng ra, răng rắc một tiếng, một ngụm cắn khúc xương kia xuống.

- Hey hey, mày đừng ăn hết chứ! Chừa chút cho tao đi.

Hàn Sâm lập tức nóng nảy, nếu con khủng long màu xanh da trời một ngụm đã nuốt xuống, hắn còn lấy cái gì để hấp dẫn nó, cũng nên lưu một ít để dụ dỗ nó dần dần mới được.

Khủng long màu xanh da trời lại không quan tâm tới những chuyện đó, cắn khúc xương răng rắc răng rắc mãnh liệt nhai, không qua bao lâu đã nuốt xuống toàn bộ, ngay cả một mảnh xương vụn đều không lưu lại cho Hàn Sâm.

Lúc Hàn Sâm đang phiền muộn, chỉ thấy con khủng long màu xanh da trời kia ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, trong miệng phụt ra ánh lửa màu xanh nhạt, ánh lửa kia giống như suối phun, bao phủ khủng long màu xanh da trời ở bên trong.

Cũng chỉ là trong chốc lát, ánh lửa màu lam đã bao phủ toàn bộ con khủng long màu xanh da trời ở bên trong, ánh sáng mãnh liệt khiến người nhìn vào chói mắt tới mức không mở ra được.

Hàn Sâm có thể cảm giác được khí thế khủng bố ở bên trong ánh lửa màu lam kia, triển khai Động Huyền Khí quét qua ánh lửa màu lam, nhưng chỉ cảm thấy một mảnh hỗn độn, ngoại trừ khí tức sinh mệnh kinh khủng ra thì cái gì cũng không cảm thấy được.

Cũng may là thời gian ánh lửa màu lam kéo dài không lâu, sau đó đã bắt đầu chậm rãi co rút lại, Hàn Sâm dùng mắt trực tiếp nhìn sang, đã thấy ánh lửa màu lam càng ngày càng nhỏ, thân thể con khủng long màu xanh da trời ở bên trong giống như co rút lại theo, ánh lửa cũng đã co rút lại chỉ còn cao cỡ nửa thước, Hàn Sâm vẫn không nhìn thấy thân thể của con khủng long màu xanh da trời đâu.

- Kỳ quái, chẳng lẽ là ăn hết một cục xương, thân thể bị thu nhỏ lại rồi à?

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy kỳ quái, con mắt nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm vào ánh lửa màu lam, muốn xem con khủng long màu xanh da trời đến cùng đã biến thành bộ dáng gì.

Ánh lửa càng thu càng nhỏ, cũng chỉ còn cao khoảng hai mươi centimet, thế nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh của khủng long màu xanh da trời đâu, sau khi lại co rút thêm mấy centimet nữa, Hàn Sâm rốt cục thấy được ở bên trong ánh lửa đằng kia, có một quả cầu kim loại màu xanh da trời lớn chừng quả đấm.

Nhưng mà nói là quả cầu thì cũng có chút không chính xác, càng giống như là một quả trứng.

Ánh lửa màu lam hoàn toàn thu lại, quả trứng kim loại màu xanh da trời lẳng lặng nằm yên ở trên mặt đất không có tiếng động.

- Chẳng lẽ là đang tiến hóa rồi à?

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, hắn không biết đến cùng là con khủng long màu xanh da trời kia có phải là sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, nếu như có thể tiến hóa, hơn phân nửa không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết, dù sao vẫn chưa từng nghe nói sinh vật siêu cấp thần huyết còn có thể tiến hóa đấy.

- Vượng Tài. . . Vượng Tài. . . mày có ở bên trong không?

Hàn Sâm ngồi xổm bên cạnh quả trứng kim loại màu xanh da trời kêu lên vài tiếng, quả trứng kim loại màu xanh da trời này lại không có một chút phản ứng nào.

Hàn Sâm thò tay cầm quả trứng lên, cảm ứng bên trong một chút, chỉ cảm thấy sinh khí bên trong bàng bạc, nhưng chỉ là một mảnh hỗn độn, ngay cả tiếng tim đập đều không có, chính là một đoàn sinh cơ hỗn độn.

- Đây rốt cuộc là tiến hóa hay là trọng sinh đây?

Hàn Sâm cũng không rõ ràng lắm, nhưng mà hiện tại hắn cũng đã có thể xác định, trong thời gian ngắn sẽ không có một con khủng long nhảy ra ngoài.

Bên trong là một mảnh hỗn độn, căn bản không có một tính mạng hoàn chỉnh, trừ phi nó có thể từ trong lòng đỏ trứng nhảy ra, nếu không đây căn bản chỉ là một quả trứng chưa ấp nở.

- Có nên đập ra nướng lên ăn hay không đây?

Hàn Sâm nhìn quả trứng kim loại màu xanh da trời, không có ý tốt liếm liếm đầu lưỡi.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng chỉ suy nghĩ một chút mà thôi, cho dù con vật này không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng bản thân cũng đã mạnh mẽ đến mức đáng sợ, lần này nếu như có thể tiến hóa thành công, tám chín phần mười sẽ có thể trở thành sinh vật siêu cấp thần huyết rồi, ăn tươi như vậy thì thật là đáng tiếc.

- Được rồi, trước giữ lại đi, vạn nhất có thể ấp ra một con sinh vật siêu cấp thần huyết, vậy thì thật sự là đã kiếm bộn rồi.

Hàn Sâm vuốt ve quả trứng kim loại màu xanh da trời:

- Vượng Tài, mày cần phải sớm đi ra một chút, tao còn trông cậy vào mày giúp tao đi giết tiểu quái đấy.

Thu quả trứng kim loại màu xanh da trời vào trong túi đeo bên người, Hàn Sâm truyền tống về lại Liên Minh, thông báo cho Khúc Lan Khê và Sở Minh, nói cho bọn họ biết con khủng long màu xanh da trời đã đi rồi.

Lúc này hai người mới một lần nữa tiến vào Tí Hộ Sở, nhưng mà bọn họ ở trong Tí Hộ Sở cũng không có chuyện gì làm, chỉ là mỗi ngày nhìn ra, xem

thử Tí Hộ Sở đã tới biên giới Kinh Cức Tùng Lâm hay chưa, nếu chưa thì lại trở về Liên Minh, dù sao ở lại chỗ này cũng vô dụng.

Hàn Sâm cũng giống như vậy, nhưng mà hắn không trở về Liên Minh, mà là tiến vào trong đệ nhị Linh Cơ.

Chương 928: Đệ Nhị Linh Cơ

Sau khi mở ra đạo khóa gen thứ hai, Hàn Sâm rõ ràng cảm giác được trạng thái siêu cấp Dị Linh lại trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng mà chuyện này đối với Hàn Sâm mà nói thì vừa là một niềm hạnh phúc lại vừa là một loại gánh nặng.

Trạng thái siêu cấp Dị Linh trở nên mạnh mẽ là chuyện tốt, nhưng mà tố chất thân thể của Hàn Sâm không hề trở nên mạnh, thời gian có thể duy trì ngược lại có thể sẽ trở nên ngắn hơn.

Nhưng mà không thể bởi vì sợ bệnh mà không ăn cơm, cho nên Hàn Sâm vẫn điên cuồng tu luyện Động Huyền Kinh, đồng thời cũng đang nghĩ biện pháp bổ sung gen của mình.

Chỉ có điều ở loại địa phương này, Hàn Sâm không có quá nhiều lựa chọn, chỉ có thể đợi cho Tí Hộ Sở tới gần khu vực biên giới của Kinh Cức Tùng Lâm, thời gian khác chỉ có thể dùng để săn bắt gen Dị Linh, tăng cường thiên phú các hệ của mình.

Hàn Sâm muốn lấy được nhất vẫn là những loại gen Dị Linh không gian và thời gian, nhưng mà hết lần này tới lần khác hai loại gen này đều rất hiếm thấy, thời gian hệ cho đến hiện tại Hàn Sâm vẫn không có được một điểm, không gian hệ cũng chỉ là từ chỗ Chân Ngô Đế đạt được một chút kia.

Ở bên trong bốn cấp bậc thị giả, kỵ sĩ, quý tộc và hoàng tộc, Hàn Sâm còn chưa bao giờ gặp được thuộc tính không gian và thời gian tồn tại.

- Chẳng lẽ chỉ có Đế Linh mới có hai loại thuộc tính này thôi sao?

Hàn Sâm tiến vào trong đệ nhị Linh Cơ, cưỡi Linh Cơ Đảo, hướng về một tòa Linh Cơ Đảo ở cách mình gần nhất bay đi.

Hàn Sâm ở trong đệ nhị Linh Cơ còn chưa có thứ hạng, đi vào Linh Cơ Đảo trước kia, trực tiếp phát ra khiêu chiến, cũng không nhìn Dị Linh kia có thứ hạng gì.

Dù sao chuyện này với hắn cũng không có ý nghĩa gì, bên trong cùng giai, cho dù gặp phải Đế Linh, Hàn Sâm cũng có thể chiếm cứ ưu thế tiên thiên, cho nên ở bên trong Linh Cơ căn bản không cần cố kỵ gì cả, trực tiếp giết tới là được.

- Ngài là Thái Thượng Hoàng?

Dị Linh kia nhìn thấy Hàn Sâm giết đến tận đảo, vốn chuẩn bị ra tay ứng chiến, nhưng sau khi nhìn rõ ràng bộ dáng của Hàn Sâm, lập tức sững sờ ở đó, sau đó chỉ vào hắn kinh hãi kêu lên.

- Tôi là Thái Thượng Hoàng, anh nhận ra tôi?

Hàn Sâm đành phải ngừng lại, nhìn Dị Linh kia nói ra.

- Biết một chút, hiện tại ở bên trong Dị Linh, có ai không biết Thái Thượng Hoàng đại nhân ngài, tôi kính ngưỡng ngài giống như nước sông cuồn cuộn liên miên bất tuyệt, nếu như. . .

Dị Linh kia căn bản là không có tâm tư đánh với Hàn Sâm một trận, trực tiếp chủ động dâng lên gen Dị Linh.

Nhưng mà gen của y là hỏa gen cấp quý tộc, Hàn Sâm đều đã đầy, căn bản không có tác dụng gì, dứt khoát không giết y.

Không bị Hàn Sâm cướp gen đi, Dị Linh ngược lại còn tỏ ra vẻ thất vọng, rất là không cam lòng, chuyện này khiến cho Hàn Sâm có chút dở khóc dở cười.

Rất nhanh tin tức Thái Thượng Hoàng tiến vào đệ nhị Linh Cơ truyền ra trong giới Dị Linh, không ít Dị Linh đều đi tới chủ động dâng gen Dị Linh

lên, Hàn Sâm lựa chọn nhặt nhạnh, tiến thêm một bước hoàn thiện gen Dị Linh của mình.

Nếu để cho nhân loại biết có loại chuyện tốt này, chỉ sợ cả đám đều sẽ hâm mộ muốn phát điên.

Nếu như nhân loại cùng Dị Linh ký kết khế ước thì còn may ra, những nhân loại không cùng Dị Linh ký kết khế ước, muốn có được gen Dị Linh thì càng thêm khó khăn.

Ngoại trừ ngẫu nhiên có giao dịch với Dị Linh, cơ hồ là không có con đường nào có thể đạt được gen Dị Linh.

Hơn nữa bình thường thì Dị Linh cao cấp sẽ không đem gen của mình cho nhân loại không ký kết khế ước với mình, đặc biệt là Đế Linh, căn bản sẽ không đưa gen Đế Linh của mình cho bất kỳ nhân loại nào.

Tình huống mà có vô số Dị Linh khóc gọi muốn đưa gen Dị Linh tới giống như Hàn Sâm, những người khác có nằm mơ cũng chẳng ngờ được.

Rất nhanh tin tức Thái Thượng Hoàng ở đệ nhị Linh Cơ đã truyền đến trong tai mấy vị Đế Linh bọn Ngự Nữ Đế.

- Tốc độ thật nhanh, lúc này mới qua bao lâu, hắn đã mở ra đạo khóa gen thứ hai rồi?

Chân Ngô Đế cau mày nói.

- Thiên phú của Thái Thượng Hoàng này quả thật cực kỳ biến thái, nhất định là hậu nhân của Đại Đế, hoàn mỹ kế thừa gen ưu tú của Đại Đế.

Bách Hoa Nữ Đế nói.

- Xem ra muốn ở bên trong Linh Cơ chiến thắng hắn, chỉ có thể mời vị kia xuất thủ, vừa vặn hắn cũng đã ở trong đệ nhị Linh Cơ rồi.

Ngự Nữ Đế trầm ngâm nói.

- Cô nói là Thần Hoàng Đế?

Mắt Đại Nhật Thần Đế lập tức sáng lên, nhìn Ngự Nữ Đế hỏi.

Ngự Nữ Đế khẽ gật đầu:

- Mặc dù Thần Hoàng Đế không phải là hậu duệ của Đại Đế, nhưng mà lại do hai vị Đế Linh sinh ra, hoàn mỹ kế thừa gen ưu tú của hai vị Đế Linh, hơn nữa có được Thần Hoàng Thể, trên cơ bản thì lực lượng không có hiệu quả đối với Thần Hoàng Đế, đúng là khắc tinh của Thái Thượng Hoàng kia, trước mắt hắn đang ở bên trong đệ nhị Linh Cơ, có y ra tay, nhất định sẽ có thể đả bại Thái Thượng Hoàng."

- Thế nhưng mà tôi nghe nói tính cách của Thần Hoàng Đế hết sức cổ quái, luôn độc lai độc vãng, rất ít kết giao với Dị Linh, có người có thể thuyết phục được y sao?

Bách Hoa Nữ Đế có chút lo lắng nói.

- Tôi có một chút giao tình với Thần Hoàng Đế, có lẽ có thể thuyết phục y ra tay.

Ngự Nữ Đế lại tràn đầy tin tưởng nói ra.

- Vậy thì thật là tốt quá, nếu Thần Hoàng Đế chịu ra tay, lần này Thái Thượng Hoàng sẽ chết chắc, nhưng đáng tiếc không biết Linh Hồn Chi Thạch của hắn ở nơi nào, nếu không hủy Linh Hồn Chi Thạch của hắn, cũng không hết được mối hận trong lòng tôi.

Đại Nhật Thần Đế cắn răng nghiến lợi nói.

Y đối với Hàn Sâm là cực hận, chiếm một điểm gen Đế Linh của y còn chưa nói, chủ yếu nhất là Hàn Sâm vậy mà còn cưỡng hôn Bách Hoa Nữ Đế mà y đang theo đuổi, mặc kệ như thế nào thì Đại Nhật Thần Đế cũng không nuốt trôi một hơi này.

- Cho dù có tìm được chỉ sợ cũng không có cơ hội phá huỷ Linh Hồn Chi Thạch của hắn, có thiên phú như vậy, xuất thân của hắn nhất định không phải là chuyện đùa, tám chín phần mười là hậu nhân của Đại Đế, ai có bổn sự như vậy, ở trước mặt Đại Đế hủy Linh Hồn Chi Thạch của hắn?

Bách Hoa Nữ Đế nói ra.

- Hừ, vậy cũng chưa chắc, cả gan dám tự xưng là Thái Thượng Hoàng, hắn đã đắc tội tất cả Đế Linh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nếu như thân phận của hắn không có ai biết thì cũng thôi đi, nếu như bị người phát hiện, e là cho dù có Đại Đế với tư cách làm chỗ dựa, cũng chưa chắc đã có thể bảo vệ được hắn.

Đại Nhật Thần Đế hừ lạnh nói.

- Nói thì nói như vậy, lại có mấy người sẽ thật sự mạo hiểm đắc tội với một vị Đại Đế đi giết Thái Thượng Hoàng, hơn nữa bản thân Thái Thượng Hoàng lại có thiên tư tuyệt thế, tương lai có thể trở thành một phương Đại Đế, nếu như thất bại, chẳng khác nào đắc tội với hai vị Đại Đế, Dị Linh nguyện ý làm việc này chỉ sợ là cũng không nhiều lắm.

Bách Hoa Nữ Đế nói.

- Làm sao cô lại tận sức nói chuyện giúp tên khốn kiếp kia thế?

Đại Nhật Thần Đế có chút tức giận trừng mắt nhìn Bách Hoa Nữ Đế.

Bách Hoa Nữ Đế lập tức ngây ra một lúc, lập tức giận tái mặt mà nói:

- Tôi chỉ là luận sự, đều muốn đối phó hắn, tự nhiên cần phải nhận rõ sự thật, không phải là nói chuyện giúp hắn.

- Được rồi, bớt ồn ào chút đi, tôi có ý định mở ra đạo khóa gen thứ hai trước, lại đi mời Thần Hoàng Đế, mấy người có tính toán gì không?

Ngự Nữ Đế ngăn cản hai người cãi lộn.

- Tự nhiên là phải đi tới đệ nhị Linh Cơ, tôi muốn tận mắt nhìn hắn bị chém.

Đại Nhật Thần Đế ngoan độc nói ra.

- Tôi cũng giống vậy.

Bách Hoa Nữ Đế cũng nghiến răng nghiến lợi.

Chân Ngô Đế lắc đầu:

- Tôi gần đây khó có thể mở ra đạo khóa gen thứ hai, tạm thời không thể đi qua.

- Đã như vậy, chúng ta trước hết từng người trở về tu hành, chờ sau khi tiến vào đệ nhị Linh Cơ, lại đi mời Thần Hoàng Đế.

Ngự Nữ Đế nói xong liền đứng dậy chuẩn bị rời đi, trước khi đi quay người nói với Bách Hoa Nữ Đế:

- Bách Hoa, cô đi với tôi đi, tôi cũng vừa vặn đi tới chỗ cô lấy chút Bách Hoa dịch.

Chương 929: Hôm Nay Không Có Tâm Tình

Ngự Nữ Đế cùng Bách Hoa Nữ Đế cùng rời đi, lúc đi đến nửa đường, Ngự Nữ Đế nhìn Bách Hoa Nữ Đế hỏi:

- Cô cảm thấy hứng thú với tên Thái Thượng Hoàng kia?

Sắc mặt của Bách Hoa Nữ Đế trở nên đỏ hồng, nhưng mà lại nói:

- Có hứng thú với hắn cũng không phải chuyện gì xấu mà?

Ngự Nữ Đế mỉm cười:

- Xác thực là không có gì xấu, nhưng mà cho đến hiện tại, không có ai biết rõ lai lịch của hắn, cô không nên ôm kỳ vọng quá lớn.

- Tôi nào có ôm kỳ vọng gì, chẳng qua là cảm thấy thiên phú của hắn rất mạnh mẽ, có chút hứng thú với hắn mà thôi.

Bách Hoa Nữ Đế lập tức nói ra.

- Như thế thì tốt.

Ngự Nữ Đế cười cười, liền không nói thêm gì nữa.

Cuộc sống của Hàn Sâm trôi qua vô cùng nhẹ nhàng, ở bên trong đệ nhị Linh Cơ lại bổ toàn được không ít gen Dị Linh, cơ hồ là không cần xuất lực gì, trên cơ bản đều là Dị Linh chủ động dâng gen lên.

Nhưng mà Hàn Sâm lại rõ ràng cảm giác được Dị Linh hoàng tộc xuất hiện ở xung quanh hắn trở nên ít hơn, Đế Linh càng là không thấy một ai, hắn liên tục ở bên trong đệ nhị Linh Cơ vài ngày, nhưng liền một điểm gen Đế Linh đều không lấy được tới tay, hiển nhiên là đang cố ý tránh né hắn, không có Đế Linh nào tự đưa tới cửa.

- Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, như thế nào mới có thể lấy được một ít gen Đế Linh đây?

Hàn Sâm có chút phát sầu, nhìn thứ hạng của mình, vẫn còn chỉ hơn mười vạn, trong lòng không khỏi hơi động.

- Mấy người không tự mình đưa tới, vậy ca liền tự mình đánh lên đi.

Trong lòng Hàn Sâm có chủ ý, liền quát lui Dị Linh đang ở bên cạnh hắn, tự mình một người cưỡi Linh Cơ Đảo mau chóng rời đi.

Sau khi không ai có thể biết rõ hành tung của Hàn Sâm, Hàn Sâm tìm Dị Linh có thứ hạng cao hơn hắn khiêu chiến, trực tiếp cướp lấy gen Dị Linh.

Dùng Động Huyền Khí che giấu khí tức sinh mệnh của mình, người bên ngoài căn bản không thể cảm ứng được hắn, chờ lúc nhìn thấy Hàn Sâm thì đã chậm rồi.

Ban đầu Hàn Sâm khiêu chiến rất nhanh, trên cơ bản là nhìn thấy thứ hạng cao hơn hắn liền tiến lên khiêu chiến, nhanh chóng tăng thứ hạng của mình lên, nhưng mà chờ sau khi thứ hạng của hắn tiếp cận Đế Linh, Hàn Sâm liền không khiêu chiến nữa.

- Hơn 100 vị trước mặt đều là Đế Linh nhỉ? Mình liền từng tên một giết đến tận cùng đi, như vậy sẽ có thể đạt được hơn 100 điểm gen Đế Linh rồi.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Lúc trước hắn cũng đã từ trong miệng những Dị Linh khác dò la, hơn một trăm tên đứng trước đều là Đế Linh, Hàn Sâm không có ý định vượt cấp khiêu chiến, cứ từng tên một khiêu chiến đi lên, những Dị Linh có đẳng cấp cao hơn hắn lại không thể từ chối lời khiêu chiến của hắn, khẳng định có thể đạt được gen Đế Linh.

Hàn Sâm tìm kiếm khắp nơi, rốt cục lại để cho hắn đã tìm được tên Bạo Phong Đế Quân có thứ hạng 127, không nói hai lời trực tiếp phát ra khiêu chiến.

Mặc dù Bạo Phong Đế Quân lợi hại, nhưng mà cũng chỉ là mở ra hai đạo khóa gen, căn bản không phải là đối thủ của Hàn Sâm, cũng chỉ là trong mấy quyền liền bị Hàn Sâm oanh chết, lấy được một điểm gen phong đế.

Cũng không lâu lắm, Hàn Sâm lại tìm được hai vị Đế Linh xếp hạng hơn một trăm hai mươi, lần lượt đánh giết từng tên, lại có thêm hai điểm gen Đế Linh tới tay, hai điểm này đều là hỏa gen.

Ở giữa mặc dù vẫn còn cách hai người nữa, nhưng mà chuyện này cũng không có biện pháp gì, dù sao muốn tìm được Đế Linh vừa vặn có mặt thì vẫn có chút khó khăn, Hàn Sâm đã hết sức tìm kiếm Dị Linh có thứ hạng gần nhất, lúc gặp được Đế Linh có thứ hạng trong vòng 100, hắn đều cố ý tránh qua, không đi khiêu chiến bọn họ.

Hàn Sâm mới vừa vặn khiêu chiến xong hai Đế Linh kia, lại đột nhiên nhìn thấy có mấy toà Linh Cơ Đảo đang hướng bên này của hắn mà tới.

Nhìn kỹ, vậy mà có mấy gương mặt đều rất quen thuộc, Bách Hoa Nữ Đế cùng Đại Nhật Thần Đế đều ở đó, còn có một Nữ Đế lúc Hàn Sâm ở trong đệ nhất Linh Cơ từng gặp.

Duy nhất chưa từng gặp qua, là một người đàn ông tóc vàng có một đôi mắt xếch, trên người người đàn ông kia đều có một luồng khí chất quý tộc cao

ngạo, tựa hồ như là thiên hạ này đều không lọt vào trong mắt y, không ai đáng giá để y nghiêm túc nhìn lên một cái.

Mặc dù là hướng về Hàn Sâm bên này mà đến, người đàn ông kia lại từ đầu đến cuối không thèm nhìn Hàn Sâm, một mực nói chuyện với một vị Nữ Đế đi cùng y.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua tượng thần của y, chỉ thấy con số phía trên dĩ nhiên là 1, nói cách khác người đàn ông tóc vàng mắt xếch này là Dị Linh đứng đầu ở trong đệ nhị Linh Cơ.

- Thái Thượng Hoàng, mày có dám đánh một trận cùng với Thần Hoàng Đế không?

Mấy Đế Linh đi tới gần Hàn Sâm, Đại Nhật Thần Đế quát lạnh với Hàn Sâm.

- Vị này hẳn là Thần Hoàng Đế?

Hàn Sâm đánh giá người đàn ông tóc vàng, biết mà còn cố hỏi.

- Đúng vậy, tao chính là Thần Hoàng, không cần nói nhảm nhiều, đánh với tao một trận.

Thần Hoàng Đế cuối cùng chuyển ánh mắt tới trên người Hàn Sâm, nhưng lại lộ ra vẻ hơi khinh miệt.

Y cũng không phải là nhằm vào Hàn Sâm, lúc y đối mặt với tuyệt đại đa số Dị Linh đều luôn cao ngạo như vậy.

- Trời ơi, Thần Hoàng Đế lại muốn đánh với Thái Thượng Hoàng một trận, lúc này có trò hay để xem rồi.

- Thần Hoàng Đế Thể bất hủ bất diệt, vạn pháp đều không thể xuyên thủng, không biết lực lượng bá đạo kia của Thái Thượng Hoàng có thể phá vỡ Thần Hoàng Đế Thể hay không.

- Thái Thượng Hoàng phải chăng là có thể chân chính vô địch trong cùng giai, phải xem một trận chiến này rồi.

Thần Hoàng Đế căn bản không hề thu liễm khí tức trên người, âm thanh giống như phượng ngâm cửu tiêu, không biết đã truyền đi bao xa, lập tức kinh động Dị Linh ở khu vực xung quanh đến.

Xem tình huống là Thần Hoàng Đế muốn đánh với Hàn Sâm một trận, cả đám đều trở nên hưng phấn, cưỡi Linh Cơ Đảo đi tới vây xem.

Hàn Sâm nheo mắt lại, sau khi đánh giá Thần Hoàng Đế ở trước mắt, lại giống như là không nghe được lời y nói, liền quay người hướng về một tòa Linh Cơ Đảo vừa mới bay tới.

Ở trên Linh Cơ Đảo kia là một vị có thứ hạng 119 Thiểm Lôi Đế, nhìn thấy Hàn Sâm lao đến, muốn chạy trốn đã không còn kịp nữa rồi, trong lòng lập tức hối hận muốn chết.

Vốn chỉ là muốn đến xem náo nhiệt, ai biết vậy mà Hàn Sâm không để ý tới Thần Hoàng Đế khiêu chiến, đánh tới phía y, người đã trực tiếp rơi lên trên Linh Cơ Đảo của y.

- Thái Thượng Hoàng, có phải anh sợ Thần Hoàng Đế hay không, không dám đánh với y một trận?

Bách Hoa Nữ Đế sau khi có chút ngơ ngác liền quát lên với Hàn Sâm.

- Cô trông mong chạy tới, là tới trả nợ à?

Hàn Sâm lại cười tủm tỉm nhìn Bách Hoa Nữ Đế nói ra.

Mặt của Bách Hoa Nữ Đế lập tức đỏ lên, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

- Quân vương hàng ngàn vạn, duy ngã Thái Thượng Hoàng. Thái Thượng Hoàng, mày đã dám nói như vậy, như thế nào thấy Thần Hoàng Đế liền trở nên sợ sệt như thế, liền ứng chiến cũng không dám, nếu như mày thật sự sợ, chỉ cần mở miệng thừa nhận không bằng Thần Hoàng Đế, lại quỳ lạy nhận thua, bọn tao sẽ không làm khó mày nữa.

Đại Nhật Thần Đế nói ra.

- Chỉ là một tên Thần Hoàng Đế, tiện tay giết đi cũng không tốn chút sức nào, nhưng mà hôm nay tao không có tâm tình, chờ tao có tâm tình rồi nói sau.

Hàn Sâm nói xong, người lại thẳng hướng Thiểm Lôi Đế.

Thiểm Lôi Đế tự nhiên không phải đối thủ của Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm cũng không sử dụng ra toàn lực, sau khi cùng Thiểm Lôi Đế quần nhau trong chốc lát, mới tựa hồ miễn cưỡng đánh chết y.

Sau khi lấy được một điểm gen lôi đế, Hàn Sâm cưỡi Linh Cơ Đảo xoay người rời đi, căn bản không để ý tới sự khiêu khích của bọn Thần Hoàng Đế.

- Thật vô sỉ, không dám cùng Thần Hoàng Đế chiến một trận, lại còn nói đường hoàng như vậy, chạy còn nhanh hơn thỏ nữa.

Đám Dị Linh vây xem đã sớm nhìn tới ngây người.

Chương 930: Bổn Mạng Chiến

Hàn Sâm vẫn phòng thủ mà không chiến đối với Thần Hoàng Đế, chỉ đi tìm những Đế Linh thứ hạng thấp đó, cướp đoạt gen Đế Linh của bọn họ.

Trong lúc nhất thời tất cả Dị Linh đều cho rằng Thái Thượng Hoàng sợ Thần Hoàng Đế, cho rằng Thần Hoàng Đế đúng là khắc tinh của Thái Thượng Hoàng, Thái Thượng Hoàng căn bản không dám đánh với y một trận.

Đại Nhật Thần Đế càng là châm ngòi thổi gió, nói Thái Thượng Hoàng là tên khốn kiếp hèn hạ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, sợ đánh với cường giả chân chính một trận, chỉ biết bắt nạt những Dị Linh yếu ớt.

Dị Linh sùng bái cường giả nhất, hành động như của Hàn Sâm vậy, xác thực là làm cho rất nhiều Dị Linh thất vọng, muốn hướng tới hắn dâng lên

gen Dị Linh liền trở nên ít đi, nhìn thấy hắn cũng không nhiệt tình giống như lúc trước vậy, cả đám đều đứng ở xa mà nhìn.

Hàn Sâm lại không quan tâm tới những chuyện đó, vẫn tiến hành kế hoạch săn giết của hắn, tìm kiếm từng tên Đế Linh có thứ hạng cao hơn hắn để giết.

Bắt đầu xác thực là đã giết được mấy tên, nhưng rất nhanh Hàn Sâm liền phát hiện ra, hắn ở bên trong đệ nhị Linh Cơ vậy mà không tìm thấy Dị Linh có thứ hạng cao hơn hắn, cũng không phải là trốn tránh hắn, mà căn bản là không hề tiến vào trong Linh Cơ.

- Thái Thượng Hoàng, anh không cần tìm nữa, trừ phi anh đánh với Thần Hoàng Đế một trận, nếu không thì anh sẽ không có khả năng tìm thấy những Dị Linh khác có thứ hạng cao hơn, cũng sẽ không có Dị Linh có thứ hạng thấp hơn đến dâng gen Dị Linh.

Đám Dị Linh bọn Thần Hoàng Đế đã tìm được Hàn Sâm, Ngự Nữ Đế mở miệng nói ra.

Bách Hoa Nữ Đế nhìn Hàn Sâm, trong mắt hơi có chút thất vọng, nguyên bản Hàn Sâm có tư thái cường thế như vậy, Bách Hoa Nữ Đế còn có chút thưởng thức, lại không ngờ được vậy mà hắn lại không dám nhận lời khiêu chiến của Thần Hoàng Đế, chuyện này khiến cho Bách Hoa Nữ Đế có chút xem thường hắn.

- Xem ra kế hoạch săn giết Đế Linh của mình sẽ không thể nào tiếp tục tiến hành rồi.

Hàn Sâm nhẹ nhàng thở dài, vốn còn tưởng rằng có thể đạt được thêm một ít gen Đế Linh, không nghĩ tới bọn Đế Linh vậy mà toàn bộ tránh chiến, hiện tại ngoại trừ Thần Hoàng Đế ra, hắn căn bản không có bất cứ Dị Linh nào để khiêu chiến.

- Hèn hạ, có gan thì tới khiêu chiến, bắt nạt những người yếu kia thì có gì là giỏi, hổ thẹn cái tên Đế Linh tôn sư.

Đại Nhật Thần Đế hừ lạnh nói.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Đại Nhật Thần Đế:

- Vậy được rồi, như mày mong muốn, tao liền khiêu chiến mày, đến đây đi.

- Hèn hạ, có gan thì mày khiêu chiến Thần Hoàng Đế đi.

Đại Nhật Thần Đế lại kêu lên.

Hàn Sâm mỉm cười:

- Nói như vậy, mày chính là kẻ yếu trong miệng mày rồi, thì ra là thế, vậy thì tao sai rồi, vốn cho rằng dù sao thì mày cũng miễn cưỡng có thể xem như là một nhân vật, không nghĩ tới liền bản t hân mày đều cho rằng mình là một kẻ vô năng yếu ớt, cũng là tao xem trọng mày rồi.

- Mày!

Sắc mặt của Đại Nhật Thần Đế lập tức tái xanh, một câu cũng nói không nên lời rồi.

Hàn Sâm lại cũng không liếc nhìn hắn nữa, nhìn Thần Hoàng Đế đang đứng ngạo nghễ ở trên Linh Cơ Đảo nói ra:

- Thần Hoàng Đế, mày thực sự muốn đánh với tao một trận à?

- Mày còn chưa có tư cách làm đối thủ của tao, tao chỉ là không quen nhìn hành vi hèn hạ bực này của mày, muốn dạy dỗ mày một chút mà thôi.

Thần Hoàng Đế lạnh nhạt nói, căn bản không để Hàn Sâm vào trong mắt.

- Được, nói rất hay.

Hàn Sâm vỗ tay phá lên cười.

Đám Dị Linh bọn Bách Hoa Nữ Đế đều âm thầm nhíu mày, Thần Hoàng Đế miệt thị hắn như vậy, vậy mà hắn còn cười ra tiếng, còn nói Thần Hoàng Đế mắng hay, đây có phải là bị điên rồi hay không.

Tiếng cười vừa dứt, Hàn Sâm nhìn Thần Hoàng Đế chậm rãi nói:

- Mày có lòng tin có thể dạy dỗ tao như vậy, vậy mày có dám bổn mạng chiến với tao hay không, chiến đến một điểm bổn mạng gen cuối cùng mới thôi?

Lời của Hàn Sâm vừa nói ra, tất cả bọn Ngự Nữ Đế, Bách Hoa Nữ Đế đều kinh hãi, nếu như là bổn mạng chiến, đó chính là đối chiến vĩnh viễn không chấm dứt, không phải bị giết một lần là có thể chấm dứt, một mực chiến đến bổn mạng gen của một phương về 0 mới thôi.

Đương nhiên, cũng có khả năng gen của một bên có quá nhiều, còn gen bên kia đã đạt tới trị số cực đại một trăm điểm, không có cách nào lại tiếp tục gia tăng, bổn mạng chiến cũng sẽ chấm dứt.

Bổn mạng gen là không có hạn mức cao nhất, nhưng mà bổn mạng gen của người khác, đối với Hàn Sâm mà nói chính là gen Dị Linh, cho nên một loại thuộc tính gen đạt tới một trăm điểm, liền không có cách nào tăng thêm nữa.

Trừ phi Hàn Sâm giống như nhân loại bình thường, cùng Thần Hoàng Đế ký kết khế ước, trở thành phụ thuộc của Thần Hoàng Đế, như vậy chẳng những hắn có thể đạt được đại lượng bổn mạng gen của Thần Hoàng Đế, bài trừ hạn mức cao nhất của gen Dị Linh, hơn nữa mỗi khi đạt được 100 điểm thì có thể mở ra một đạo khóa gen, cao nhất có thể cùng giống như Thần Hoàng Đế, đều mở ra hai đạo khóa gen.

Nhưng mà làm như vậy không có bất kỳ ý nghĩa nào, Hàn Sâm đương nhiên không có khả năng ký kết khế ước trở thành phụ thuộc của Thần Hoàng Đế, cho nên hắn chỉ cần hạn mức cao nhất là đã đủ rồi.

- Vừa hợp ý của tao.

Thần Hoàng Đế không chút suy nghĩ, liền trực tiếp đồng ý, y chưa bao giờ để Hàn Sâm vào trong mắt, tự nhiên cũng không cho rằng Hàn Sâm có thể chiến thắng y, Hàn Sâm đưa ra bổn mạng chiến, cũng hợp với tâm ý của y.

- Ha ha, thật sự là không biết sống chết, mày cho rằng đưa ra bổn mạng chiến là có thể dọa lùi Thần Hoàng Đế sao? Thật sự là quá ngây thơ rồi!

Hôm nay bọn tao muốn xem xem, bổn mạng gen của mày có thể còn lại bao nhiêu.

Đại Nhật Thần Đế vừa hưng phấn lại có chút oán độc nói ra.

Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế đều không nói gì, bổn mạng chiến có quan hệ quá lớn, không phải dâng ra một điểm gen là có thể giải quyết được, bọn họ cũng chỉ là mở ra đạo khóa gen thứ hai mà thôi, bổn mạng gen mà bản thân có cũng không nhiều, mất đi đại lượng đối với bọn họ mà nói cũng là một gánh nặng rất lớn.

Hàn Sâm vậy mà lại đưa ra bổn mạng chiến, thật sự là vượt quá dự liêu của bọn họ.

Kỳ thật là bọn họ không biết, Hàn Sâm chỉ có hai điểm bổn mạng gen, hắn vẫn một mực không có cơ hội đạt được bổn mạng gen, cho nên cho dù bổn mạng chiến, tối đa hắn cũng chỉ mất đi hai điểm bổn mạng gen mà thôi.

Không phải là Hàn Sâm không muốn gia tăng bổn mạng gen của mình, mà là cho đến hiện tại hắn còn không biết phải làm như thế nào mới có thể gia tăng bổn mạng gen của mình lên.

Bọn Ngự Nữ Đế tự nhiên không thể biết được, Đế Linh mạnh mẽ như Hàn Sâm, vậy mà chỉ có hai điểm bổn mạng gen, chuyện này đối với Đế Linh mà nói là vô cùng khó mà tin nổi.

Hàn Sâm trực tiếp hướng về Thần Hoàng Đế phát ra bổn mạng chiến, Thần Hoàng Đế cũng không chút do dự tiếp nhận.

Trận chiến lớn như vậy, lập tức hấp dẫn Dị Linh vây xem bốn phía.

- Thái Thượng Hoàng lại muốn bổn mạng chiến với Thần Hoàng Đế, hắn bị điên rồi sao?

- Thần Hoàng Đế Thể của Thần Hoàng Đế là khắc tinh của hắn, chỉ sợ lúc này Thái Thượng Hoàng sẽ bị Thần Hoàng Đế đánh cho sạt nghiệp.

- Không biết bổn mạng gen của Thái Thượng Hoàng là thuộc tính gì, hi vọng Thần Hoàng Đế không nương tay, trực tiếp giết tên đê tiện kia một

trăm lần, đoạt bổn mạng gen của hắn.

- Không biết, vẫn chưa có người nào chiến thắng qua Thái Thượng Hoàng, không ai biết rốt cuộc hắn là thuộc tính gì, có lẽ nhất định là thuộc tính vô cùng hiếm thấy, nếu không làm sao lại lợi hại như vậy.

- Gấp cái gì, lập tức sẽ biết thôi.

Bởi vì mấy lần trước Hàn Sâm đều từ chối không chiến, khiến cho đám Dị Linh cho rằng Thái Thượng Hoàng căn bản không phải là đối thủ của Thần Hoàng Đế, đều cảm thấy lần này nhất định là Thái Thượng Hoàng sẽ bị Thần Hoàng Đế cướp đoạt lượng lớn gen.

Dưới sự chăm chú của rất nhiều Dị Linh, Hàn Sâm chậm rãi đi lên Linh Cơ Đảo của Thần Hoàng Đế, nhìn Thần Hoàng Đế nói ra:

- Nhìn thấy mày, đột nhiên tao cảm thấy rất mệt.

- Hiện tại hối hận đã không còn kịp nữa rồi.

Thần Hoàng Đế hừ lạnh nói.

- Tao không phải là hối hận, chỉ là nghĩ tới chuyện phải giết mày trăm lần, thật sự là vô cùng mệt mỏi, không bằng như vậy đi, tao giết mày một lần, còn lại chín mươi chín lần kia, mày tự tử đi nhé?

Hàn Sâm nhìn Thần Hoàng Đế, vô cùng nghiêm túc nói ra.

Chương 931: Thần Hoàng Thể

- Cuồng vọng!

Nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, các Dị Linh khác đều sợ ngây người, Đại Nhật Thần Đế lại trực tiếp mắng to.

Nhưng Thần Hoàng Đế vẫn bình tĩnh khiến người khác tức lộn ruột, cũng không bởi vì lời Hàn Sâm nói mà tâm tình chập chờn, lạnh nhạt nhìn Hàn Sâm rồi nói:

- Lời này của mày rất hợp ý tao, tao sẽ giết mày một lần, còn chín mươi chín lần còn lại, mày cứ tự sát đi, cũng miễn cho tao phải tốn thời gian.

- Được, vậy cứ vui vẻ quyết định như vậy.

Hàn Sâm nở nụ cười, thánh quang màu trắng trên người càng phát ra thánh khiết.

Ánh mắt Thần Hoàng Đế ngưng tụ, trên người dâng lên ngọn lửa màu vàng, giống như có một quang ảnh Phượng Hoàng màu vàng bay quanh người y, khí tức kinh khủng xông thẳng tới trời cao, khiến cả người Thần Hoàng Đế đều chìm trong ngọn lửa màu vàng óng kia, cả người y đều biến thành hư ảo, giống như là do kim sắc hỏa diễm cấu thành vậy.

- Thần Hoàng Đế Thể, vạn pháp bất xâm, bất hủ bất diệt, thật sự khiến người ta hâm mộ.

Đại Nhật Thần Đế nhìn chằm chằm vào Thần Hoàng Đế, nói với vẻ đố kỵ.

Dị Linh khác vây xem cũng đều mở to hai mắt nhìn, có thể tận mắt thấy đệ nhị Linh Cơ tối cường giả Thần Hoàng Đế Thể, đối với bọn họ mà nói cũng là một chuyện rất đáng để khoe khoang.

Thần Hoàng Đế dựa vào Thần Hoàng Thể tung hoành đệ nhất Linh Cơ và đệ nhị Linh Cơ trong mấy năm qua, chưa bao giờ bại, khi còn ở đệ nhất Linh Cơ cũng giành được vị trí thứ nhất, sự khủng bố của nó có thể nghĩ.

Hàn Sâm nhìn Thần Hoàng Đế, không khách khí trực tiếp đánh tới một quyền, trên nắm tay thánh quang màu trắng rừng rực chập chờn như lửa.

Thần Hoàng Đế hừ lạnh một tiếng, cũng ngưng quyền đánh tới Hàn Sâm oanh ra, quang ảnh Phượng Hoàng trên người hót lên một tiếng kinh thiên, kim sắc hỏa diễm hóa thành một con chim phượng hoàng, vỗ cánh bắn về phía Hàn Sâm.

OÀ..ÀNH!

Nắm đấm của Hàn Sâm trực tiếp đánh vào trên người chim phượng hoàng do ngọn lửa kia biến thành, khiến ngọn lửa kia nổ tung, nắm đấm vẫn không hề dừng lại xuyên qua thân thể chim phượng hoàng, một quyền đánh vào trên người của Thần Hoàng Đế.

Một người một chim gần như là đồng thời bị quả đấm của Hàn Sâm đánh trúng, hóa thành kim diễm tứ tán trên bầu trời.

Thế nhưng ở giây tiếp theo, những kim diễm đó lại ngưng tụ ở chỗ cũ, biến thành thân thể Thần Hoàng Đế, thoạt nhìn có vẻ lông tóc không hề tổn thương, ngay cả khí tức sinh mệnh trên người cũng không hao tổn nửa phần, giống như căn bản chưa từng bị một quyền kinh khủng kia của Hàn Sâm đánh trúng.

- Thần Hoàng Đế quả nhiên lợi hại, không thẹn với danh tiếng bất hủ bất diệt. Nhưng lực lượng của Thái Thượng Hoàng cũng thật cường hãn, lại có thể đánh nát hoàng viêm.

Ngự Nữ Đế tán thán nói.

Đại Nhật Thần Đế cũng là đại hỉ:

- Lực lượng của Thái Thượng Hoàng không có hiệu quả với Thần Hoàng Đế, từ đây Thần Hoàng Đế đã ở thế bất bại, lần này Thái Thượng Hoàng chết chắc rồi.

Trong lòng Bách Hoa Nữ Đế lại có chút phức tạp, hy vọng Hàn Sâm bị đánh bại, nhưng ở sâu trong nội tâm lại có chút hi vọng Hàn Sâm không bị đả bại, ngay cả chính cô ta cũng không biết trong lòng mình rốt cuộc muốn như thế nào.

Hàn Sâm liên tục đấm ra, lần lượt đánh nát thân thể Thần Hoàng Đế, nhưng tất cả đều không có bất kỳ tác dụng gì, sau khi thân thể Thần Hoàng Đế bị đánh nát, biến thành kim diễm lại lập tức ngưng tụ lại, một lần nữa hóa thành Thần Hoàng Đế.

Dù dùng lực lượng mạnh tới cỡ nào, ở trước mặt Thần Hoàng Đế cũng chỉ là hư vô, trực tiếp xuyên qua thân thể của y, cũng không tạo được bất cứ thương tổn gì tới bản thể của y.

Thần Hoàng Đế đứng ở đó, căn bản không trốn tránh công kích của Hàn Sâm, chỉ khinh miệt nhìn Hàn Sâm, mặc kệ quyền đầu của Hàn Sâm đánh vào thân thể giống như hỏa diễm kia.

- Không có tác dụng đâu, mày không thể gây thương tổn tới Thần Hoàng Đế Thể của tao, đừng tốn thời gian nữa, tự sát đi.

Thần Hoàng Đế lạnh lùng nhìn về Hàn Sâm rồi nói.

Hàn Sâm không tiếp tục đánh nữa, cười tủm tỉm nhìn Thần Hoàng Đế nói ra:

- Đúng là có chút môn đạo, đây là lực lượng hỏa hệ đúng không?

- Không nên so sánh Thần Hoàng Đế Thể của tao với những hỏa phàm đó, đó là Hoàng Chi Viêm của tao, là chân hỏa chí thuần chân thật nhất trong thiên hạ, không có người nào có thể tổn thương tới Đế thể của tao.

Thần Hoàng Đế cao ngạo nói.

Những Dị Linh vây xem đó đã sớm đầy mặt sùng bái, khiếp sợ vì Thần Hoàng Đế Thể cường đại.

Hàn Sâm cười nói:

- Nói rất hay giống như rất lợi hại vậy, nhưng kiểu gì cũng là hỏa mà thôi, chỉ cần là hỏa, thì đều sợ nước.

- Đáng tiếc mày không phải là thủy hệ.

Thần Hoàng Đế cố ý châm chọc nói.

Trên thực tế cho dù là lực lượng thủy hệ, bình thường cũng không có tác dụng gì với Thần Hoàng Đế, hoàng hỏa của y xác thực không phải phàm hỏa, cũng không phải lực lượng thủy hệ bình thường có thể khắc chế.

Đại Nhật Thần Đế đứng ở một bên cũng giễu cợt nói:

- Thái Thượng Hoàng, mày nói nói nhảm nhiều như vậy làm gì, đừng nói lực lượng thủy hệ khắc chế không được Thần Hoàng, cho dù có thể, cũng không có quan hệ gì với mày? Đừng kéo dài thời gian nữa.

Hàn Sâm không để ý tới Đại Nhật Thần Đế, tự tiếu phi tiếu nhìn Thần Hoàng Đế nói ra:

- Ai nói cho mày biết tao không phải thủy hệ?

Nói xong, Hàn Sâm xòe bàn tay ra, thánh quang màu trắng rừng rực trên bàn tay kia lại biến thành băng sương màu trắng, hơn nữa còn nhanh lan tràn tới toàn thân của hắn, khiến cho thân thể của hắn tràn ngập trong băng sương hàn khí.

- Sao hắn có được lực lượng thủy hệ. . . hắn không phải lực lượng thuần túy sao?

Tất cả mọi người thấy cảnh này đều cả kinh, bọn họ vẫn luôn cho rằng Thái Thượng Hoàng chỉ có lực lượng thuần túy, hiện tại đột nhiên nhìn thấy hắn sử dụng lực lượng băng sương, tất cả đều vô cùng khiếp sợ.

- Sao hắn có thể là lực lượng thủy hệ, chẳng lẽ hắn vẫn luôn ẩn dấu thực lực, căn bản không có sử dụng lực lượng chân chính, chỉ dựa vào thân thể đã đánh bại chúng ta?

Đại Nhật Thần Đế đã sớm trợn mắt há hốc mồm.

- Không đúng, tuy hắn sử dụng lực lượng băng sương, nhưng lực lượng băng sương này cũng không mạnh bằng lực lượng vốn có của hắn, hình như còn hơi yếu nữa.

Ngự Nữ Đế lại nhẹ giọng nói ra.

- Cô nói là, lực lượng băng sương này không phải bổn nguyên lực lượng của hắn?

Bách Hoa Nữ Đế kinh ngạc hỏi.

Cũng không đợi Ngự Nữ Đế trả lời, Thần Hoàng Đế lại nhìn Hàn Sâm khinh thường nói:

- Đừng nói lực lượng băng sương kia không thuộc về mày, mày khó có thể phát huy ra uy lực chân chính của nó, cho dù có thể, như vậy lực lượng thủy hệ cũng không thể gây thương tổn tới Thần Hoàng Đế Thể của tao.

- Thật sao? Vậy mày thử một quyền này của tao đi.

Băng sương trên người Hàn Sâm bùng lên, đánh một quyền thẳng tới Thần Hoàng Đế.

Băng sương này hắn mô phỏng từ tiểu yêu tinh, bởi vì chỉ là lực lượng của đạo khóa gen thứ nhất mở ra, nên khiến người ta cảm thấy lực lượng băng sương yếu hơn lực lượng vốn có của hắn.

Nhưng Hàn Sâm biết rõ lực lượng băng sương của tiểu yêu tinh không giống bình thường, không phải lực lượng thủy hệ bình thường có thể so sánh, hơn nữa hắn cũng không tính chỉ dùng lực lượng của tiểu yêu tinh.

Gần như là khi phát động lực lượng băng sương, Hàn Sâm đồng thời mô phỏng ra lực lượng lôi điện màu bạc của Tiểu Ngân Ngân, băng sương và lôi điện màu bạc dung hợp lại cùng nhau, đúng là Thủy Lôi Thuật mà gần đây Hàn Sâm vừa mới luyện thành.

Trên nắm tay Hàn Sâm giống như có mây đen bao phủ, trực tiếp đánh về phía thân thể Thần Hoàng Đế.

Tốc độ cùng lực lượng của Thần Hoàng Đế kỳ thật không bằng Hàn Sâm, hoàng viêm của y cũng không thể thương tổn được Hàn Sâm, nếu không cũng sẽ không bị quyền của Hàn Sâm đánh nát.

Nhưng y không thương tổn được Hàn Sâm, thánh quang màu trắng rừng rực của Hàn Sâm cũng không thể trực tiếp phá hủy Thần Hoàng Đế Thể của y, Thần Hoàng Đế có thể kiêu ngạo như vậy, chỗ dựa rất lớn cũng chỉ là Thần Hoàng Đế Thể có đặc tính bất hủ bất diệt.

OÀ..ÀNH!

Quả đấm của Hàn Sâm hung hăng đánh vào thân thể Thần Hoàng Đế giống như hỏa diễm kia.

Chương 932: Hành Hạ Thần Hoàng Thể Đến Chết

Mây đen đánh vào ngọn lửa, lập tức khói bụi tràn ra, dường như ngay cả tế bào cũng bị hàn khí kia đông kết lại, khiến thân thể như ngọn lửa kia tựa như đông lại giữa không trung, biến thành một con chim phượng hoàng từ băng điêu.

OÀ..ÀNH!

Thần Hoàng Đế bị đông lạnh thành khối băng, chỉ cảm thấy mỗi một tế bào bị đông kết giống như là một quả thuỷ lôi, phản ứng dây chuyền muốn nổ tung lên, dưới tác dụng của lôi quang ẩn trong hàn băng, thân thể trực tiếp bị nổ thành bột phấn.

Trong nháy mắt kim diễm toàn diệt, hoàng ảnh tán loạn, Thần Hoàng Đế hóa thành lưu quang trở về Linh Hồn Chi Thạch.

Trong Linh Cơ hoàn toàn yên tĩnh, Thần Hoàng Đế được xưng bất hủ bất diệt, vậy mà đơn giản bị đánh nát như thế, tất cả Dị Linh đều có cảm giác như họ đang nằm mơ.

Đại Nhật Thần Đế trợn mắt há hốc mồm, gần như không dám tin vào hai mắt của mình.

Bách Hoa Nữ Đế cũng giật mình, miệng nhỏ há ra, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ.

Sắc mặt Ngự Nữ Đế không ngừng thay đổi, cô ta thật sự không ngờ tới, Thái Thượng Hoàng lại có thể nhẹ nhõm giết Thần Hoàng Đế như thế, đây

chính là bổn mạng chiến, bại một lần này, giống như đã đem tất cả gen mà mình vất vả có được vô duyên vô cớ tặng cho Thái Thượng Hoàng.

Hơn nữa là cô thuyết phục Thần Hoàng Đế ra tay, chính vì thế, trong lòng cô làm sao có thể yên tĩnh.

"Gen hỏa đế +1, bài danh tấn thăng đến vị thứ nhất, đạt được vị trí Dị Linh thứ nhất đệ nhị Linh Cơ, bổn mạng gen Dị Linh +10."

Hàn Sâm có chút mừng rỡ, nhưng lấy được vị trí thứ nhất cũng chỉ có được mười điểm bổn mạng gen Dị Linh khiến hắn có chút buồn bực, bổn mạng gen gia tăng vô cùng chậm chạp.

Xem ra muốn dựa vào Linh Cơ để gia tăng bổn mạng gen là không thực tế, phải tìm phương pháp khác để gia tăng bổn mạng gen mới được.

Thần Hoàng Đế từ Linh Hồn Chi Thạch phục sinh ra, y không cam lòng thất bại, phẫn nộ gầm thét xông thẳng tới Hàn Sâm, trên người hiện lên kim diễm vô cùng chói mắt, giống như Phượng Hoàng nổi giận hót vang.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm lại đánh ra một chiêu Thủy Lôi Thuật, dưới băng điện lôi quang kia, Thần Hoàng Đế Thể lại lần nữa trực tiếp bị giết thành cặn bã.

- Mày đã không có dũng khí tự sát, vậy thì để cho tao tới giúp mày vậy.

Thân hình Hàn Sâm như điện, trực tiếp xuất hiện trước tượng thần Thần Hoàng Đế.

Thần Hoàng Đế mới vừa phục sinh đi ra, liền bị Hàn Sâm đánh một quyền khiến thân thể vỡ nát.

Không cho Thần Hoàng Đế bất cứ cơ hội nào, chỉ cần y vừa phục sinh đi ra, Hàn Sâm sẽ trực tiếp đánh tới một quyền, băng quang lôi ảnh không ngừng nổ tung, khiến người nhìn chấn động, gần như không có cách nào suy nghĩ.

Băng quang bắn lên chín tầng mây, tiếng sấm kinh thiên, Thần Hoàng Đế không ngừng bị diệt sát, không có một chút lực hoàn thủ nào.

Tất cả Dị Linh đều trơ mắt nhìn Thần Hoàng Đế liên tục bị giết, giống như gà đất chó sành không chịu nổi một kích, mặc kệ Hàn Sâm sinh sát.

Dị Linh vây xem không có một vạn cũng có tám ngàn, nhưng không có một tiếng động, toàn bộ không gian chỉ có tiếng lôi quang băng điện nổ vang quanh quẩn, giống như thần âm diệt thế, khiến người ta phải kinh hãi run rẩy.

- Đây chính là đệ nhất Đế Linh của đệ nhị Linh Cơ đấy, lại bị đuổi giết như vậy, Thái Thượng Hoàng thật sự quá nghịch thiên!

Trong đầu tất cả Dị Linh đều xuất hiện một ý nghĩ như vậy.

Những Dị Linh lúc trước đã từng vì Hàn Sâm không dám chiến mà khinh thị hắn, lúc này đã sớm trợn mắt há mồm, hoàn toàn không nói thành lời.

Không có ai ngờ được Thái Thượng Hoàng đấu một trận cùng Thần Hoàng Đế lại có kết quả như vậy.

- Chẳng lẽ nói, ngay từ đầu Thái Thượng Hoàng tránh không chiến cũng không phải bởi vì sợ Thần Hoàng Đế, mà là không muốn lấy được danh tiếng đệ nhất, tránh cho bản thân sau này không được những Đế Linh khác khiêu chiến?

Rốt cục, một Dị Linh nghĩ tới điều này liền hô lớn lên.

- Thì ra là thế, lúc mới bắt đầu Thái Thượng Hoàng đại nhân vẫn luôn khiêu chiến vượt cấp, khi gặp được Đế Linh mới khiêu chiến từng người một, trước kia đều không chú ý, hóa ra hắn bắt nạt kẻ yếu, đều là một vị Đế Linh đại nhân.

- Thái Thượng Hoàng đại nhân cường đại như vậy lại có tài trí mưu lược kiệt xuất, làm sao có thể sợ chiến, trước kia tôi quá ngây thơ rồi.

- Quả nhiên, Thái Thượng Hoàng đại nhân là vô địch, tôi đã nói rồi, làm sao hắn có thể sợ Thần Hoàng Đế.

. . .

Dị Linh luôn sùng bái cường giả không thể nghi ngờ, sau khi Hàn Sâm cuồng đánh Thần Hoàng Đế một trận, rất nhiều Dị Linh đều một lần nữa sùng bái hắn, hơn nữa còn càng thêm cuồng nhiệt hơn trước kia.

Hàn Sâm điên cuồng đuổi giết Thần Hoàng Đế, từng chút gen hỏa đế bị Hàn Sâm đoạt lấy, đến tận khi đã không thể tăng thêm nữa, Hàn Sâm mới hài lòng thu tay lại.

Đáng tiếc hắn không có ký kết khế ước với Dị Linh nào, cùng một loại gen Dị Linh, cao nhất có thể thu được 100 điểm.

Nhưng như thế Hàn Sâm đã vô cùng thỏa mãn, gen hỏa đế khó lấy nhất đã đầy, hắn chỉ cần bổ sung hỏa gen hoàng tộc, gen hỏa hệ sẽ hoàn mỹ, Hàn Sâm tu luyện hỏa hệ Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật sẽ nhanh hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần.

Trải qua trận này, Thái Thượng Hoàng đã trở thành tồn tại vô địch và cường đại đối với Dị Linh.

Tuy rất nhiều Đế Linh đều hận hắn không thể ăn sống nuốt tươi hắn, nhưng những Dị Linh cấp thấp kia lại vô cùng sùng bái hắn, nguyện ý dâng lên gen Dị Linh cho hắn, trong đó không thiếu Dị Linh cấp hoàng tộc.

Thấy gen Dị Linh của mình gia tăng rất nhanh, nhưng Hàn Sâm lại không cao hứng nổi.

Gen Dị Linh tăng lên chỉ là là một loại thiên phú khác, nhưng lại không có tác dụng gì đến tố chất thân thể, chỗ tốt lớn nhất chính là có thể mở ra khóa gen.

Giống như hiện tại gen Dị Linh hệ hỏa của Hàn Sâm đã sắp đầy, nếu như Hàn Sâm tu luyện Luyện Khí Thuật hỏa hệ, như vậy bởi vì thiên phú hỏa hệ của hắn cực cao, sẽ dễ mở ra khóa gen hơn người khác.

Người bình thường cần có tố chất thân thể đạt tới chín trăm điểm mới có thể mở ra khóa gen thứ ba, nếu như Hàn Sâm tu luyện Luyện Khí Thuật hỏa hệ, như vậy khi hắn có tố chất thân thể 600 điểm cũng có thể mở ra đạo khóa gen thứ ba.

Hơn nữa hắn sử dụng bất luận kỹ năng gì thuộc hỏa hệ, tốc độ phóng ra đều sẽ nhanh hơn so với người bình thường rất nhiều, hơn uy lực càng mạnh hơn nữa.

Thế nhưng mà những thứ này đối với Hàn Sâm lúc này lại không có tác dụng gì quá lớn.

Hắn ở bên trong Linh Cơ mạnh, đó là bởi vì hắn có Siêu Cấp Đế Linh Thể, căn cứ vào quan sát trong khoảng thời gian này của Hàn Sâm, Siêu Cấp Đế Linh Thể còn mạnh hơn thân thể Đế Linh một bậc.

Nhưng một bậc này cũng không phải mạnh tuyệt đối, cũng không thể nói Siêu Cấp Đế Linh Thể mạnh hơn bất luận Đế Linh Thể nào.

Đế Linh chỉ mở ra đạo khóa gen thứ nhất cùng đạo khóa gen thứ hai, tố chất thân thể đúng là không bằng Siêu Cấp Đế Linh Thể.

Đế Linh chỉ mới mở ra đạo khóa gen thứ nhất, tố chất thân thể chỉ tương đương với con Thiết Xác Trùng Vương vừa lột xác thành thần huyết kia.

Nói cách khác những Đế Linh này cũng sẽ trưởng thành đấy, tố chất thân thể của bọn họ cũng trở nên mạnh mẽ khi lực lượng của bọn họ tăng lên.

Sau khi một lần nữa nhận được mười điểm bổn mạng gen, Hàn Sâm càng xác nhận quan điểm này, trạng thái mạnh yếu của Siêu Cấp Đế Linh tỉ lệ thuận với gen bổn mạng.

Bởi vì Siêu Cấp Đế Linh Thể mạnh hơn Đế Linh Thể, cho nên hắn có thể nhẹ nhàng đánh bại những Đế Linh chỉ có vài điểm gen bổn mạng kia, nhưng nếu đi tiếp nữa, khi bổn mạng gen của hắn không thể gia tăng, chỉ sợ loại ưu thế này sẽ từ từ mất đi.

Vấn đề bổn mạng gen còn có thể từ từ suy nghĩ biện pháp, nhưng hiện tại hắn bị vây ở chỗ này, không săn giết được dị sinh vật, khó có thể gia tăng gen, tố chất thân thể không thể tăng trưởng, đây là điểm yếu chí mạng.

Trạng thái Siêu cấp Đế Linh chỉ có thể tiếp tục ba giây, ở Tí Hộ Sở chỉ có thể sử dụng với tư cách át chủ bài, không có khả năng tùy tiện dùng, Hàn

Sâm vẫn phải nghĩ biện pháp khiến cho thân thể của mình cường đại lên.

- Tam Mộc, chúng ta đã đến biên giới Kim Cức Tùng Lâm rồi.

Sở Minh hưng phấn từ bên ngoài trở về, hét lớn với Hàn Sâm.

Chương 933: Khi Gặp Lại Sẽ Mời Cậu Uống Rượu

Hàn Sâm nghe xong cũng rất vui mừng, rất nhiều ngày không thấy khu vực biên giới, thịt của bọn hắn đã sớm ăn hết sạch rồi, cuối cùng cũng tìm được cơ hội bổ sung.

Gọi Khúc Lan Khê và Tiểu Phong Phong, nhanh chóng chạy ra khỏi Tí Hộ Sở, muốn đi săn giết một số dị sinh vật kiếm chút thịt trở về, lần sau lại đến khu vực biên giới không biết phải mất bao lâu.

Ở đây không biết là chỗ nào trong Kim Cức Tùng Lâm, Kim Cức ở quanh đây đã rất ít, cách vài mét mới có thể nhìn thấy một bụi Kim Cức, xa xa là một mảnh thảo nguyên rộng lớn.

Đám người Hàn Sâm đã tìm được Thiết Xác Trùng, vừa mới giết được mấy con, đột nhiên nhìn thấy một đội nhân mã đi về phía bên này, nhìn kỹ lại phát hiện đội ngũ kia là nhân loại.

- Nhân loại. . . nơi này có nhân loại. . .

Sở Minh ngạc nhiên muốn nhảy dựng lên.

Khúc Lan Khê cùng Hàn Sâm cũng rất vui, ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở rất khó gặp được nhân loại, nên cảm thấy đặc biệt thân thiết.

Sau khi ba người tiến lên nghe ngóng, ở đây thậm chí có một tòa Tí Hộ Sở quý tộc nhân loại, ba người đều mừng rỡ, được đoàn người kia chỉ điểm, ba người đi thêm hai ba mươi dặm, quả nhiên nhìn thấy trên thảo nguyên có

một tòa Tí Hộ Sở quý tộc, ở cửa ra vào có rất nhiều nhân loại đang ra ra vào vào.

- Cuối cùng. . . cuối cùng cũng trở lại địa bàn của mình. . .

Sở Minh kích động đến mức nước mắt đầy mặt.

Hàn Sâm và Khúc Lan Khê mặc dù không khoa trương như y, nhưng cũng phi thường cao hứng.

Tiến vào bên trong Tí Hộ Sở, nghe ngóng tình huống xung quanh. Chỗ này rất thích hợp để nhân loại ở lại, ở gần đây mặc dù có Tí Hộ Sở của Dị Linh, nhưng một tòa mạnh nhất cũng chỉ là Tí Hộ Sở quý tộc, trong Tí Hộ Sở nhân loại này có đủ cường giả để có thể chống lại, tính an toàn cơ bản không cần quá lo lắng.

Những người có năng lực ở gần đây, trên cơ bản đều tụ tập ở chỗ này.

- Cuối cùng chúng ta cũng có thể an tâm ở lại rồi, không cần trải qua cuộc sống đầy lo lắng hãi hùng nữa.

Sở Minh hưng phấn nói.

Nhưng Hàn Sâm lại trầm ngâm nói:

- Nếu hai người đã thích chỗ này, vậy thì ở lại đây đi, tôi vẫn còn muốn trở về.

- Vì sao? Tại sao phải quay trở lại địa phương quỷ quái kia, nói không chừng sẽ chết bất đắc kỳ tử, bình thường muốn săn giết dị sinh vật cũng rất khó khăn.

Sở Minh trợn to mắt nhìn Hàn Sâm.

- Tôi luôn thích mạo hiểm như vậy.

Hàn Sâm không thể giải thích rõ.

Hắn cần ở Tí Hộ Sở đó để gieo trồng thực vật gen, cũng cần ở trong Tí Hộ Sở đó tiến vào Linh Cơ, những chuyện này đều rất quan trọng với hắn, quan trọng hơn một hoàn cảnh an ổn.

Hơn nữa ở trong Kim Cức Tùng Lâm, tuy bình thường cơ hội săn giết sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thủy rất ít, nhưng hắn lại có nhiều cơ hội tiếp xúc với những dị sinh vật cao cấp, hơn nữa trong Kim Cức Tùng Lâm có rất nhiều thực vật gen hoang dại, những thứ này đối với Hàn Sâm mà nói đều là tài nguyên và bảo tàng trân quý.

Mà ở nơi đó, ở dưới mặt đất của Tí Hộ Sở có một khu vực an toàn, hiển nhiên là vô cùng trân quý, cho nên Hàn Sâm sẽ không buông tha chỗ đó.

- Ở chỗ này không phải cũng có thể mạo hiểm sao?

Sở Minh không hiểu hỏi.

Hàn Sâm rất muốn giải thích, nhưng có một số việc hắn không thể nói, cho nên trong hắn cũng không biết nên giải thích thế nào.

- Sở Minh, Tam Mộc có tính toán của riêng mình, không cần làm khó hắn nữa. Cho dù không ở cùng một chỗ, chúng ta vẫn là bạn, như vậy là đủ rồi.

Khúc Lan Khê ngăn Sở Minh vốn còn đang muốn nói thêm nữa.

Hàn Sâm cảm ơn nhìn về phía Khúc Lan Khê:

- Chúng ta cùng nhau trải qua sinh tử, không có thứ gì trân quý hơn chuyện này.

Tuy Sở Minh vẫn rất muốn Hàn Sâm lưu lại, không hiểu vì sao Hàn Sâm nhất định phải trở lại địa phương quỷ quái kia, chỗ đó đơn giản không phải chỗ cho người ở, nhưng y cũng chỉ lầm bầm vài câu, không tiếp tục ép buộc Hàn Sâm lưu lại.

Khúc Lan Khê vẫn không nói gì thêm, chờ đến khi hai người đừng riêng, mới nhẹ nhàng nói:

- Cậu là Hàn Sâm, vị hôn phu của Kỷ Yên Nhiên đúng không?

- Cô đã sớm biết?

Hàn Sâm khẽ cười khổ, hắn cũng biết tên giả này không gạt được người.

Khúc Lan Khê hé miệng cười cười:

- Ở trong Liên Minh, họ Hàn là Siêu Việt Giả xuất sắc như vậy cũng không có nhiều, còn trẻ như vậy chỉ sợ chỉ có một mình cậu, cậu lấy tên Tam Mộc kia, ngay cả đứa nhỏ ba tuổi cũng nhìn ra.

Hàn Sâm bất đắc dĩ xòa tay ra:

- Cũng không phải là tôi cố ý muốn dấu diếm mọi người, chỉ là vì kẻ thù của tôi quá nhiều, cho nên mới phải giả danh, nhưng về sau phát hiện căn bản không có người biết tôi, cho nên cũng không cố ý sử dụng tên giả nữa, ngay cả họ cũng không có đổi.

Khúc Lan Khê đưa tay đến trước mặt Hàn Sâm:

- Hi vọng chúng ta có cơ hội gặp lại, đến lúc đó tôi mời cậu uống rượu.

- Không phải cô không uống rượu sao?

Hàn Sâm nắm lấy tay Khúc Lan Khê, có chút kinh ngạc nói.

- Ở địa phương này, nếu có cơ hội gặp lại, như vậy duyên phận cũng đáng để phá lệ say một lần.

Khúc Lan Khê nhìn Hàn Sâm rồi nghiêm túc nói:

- Cho nên, tuyệt đối không nên chết, tôi chờ cậu uống rượu.

- Rượu của cô, tôi uống chắc rồi.

Hàn Sâm cười nói.

Lúc rời đi, Hàn Sâm lặng lẽ để Thụ Giải và thú hồn Thiết Xác Trùng, còn có đồng kim quả kia cho Sở Minh, để cho bọn họ có thể ở chỗ này phát triển nhẹ nhàng hơn một ít.

Hàn Sâm không đưa cho Khúc Lan Khê, bởi vì hắn biết rõ tính tình Khúc Lan Khê ngoài mềm trong cứng, cho dù cho cô ấy, cô ấy nhất định sẽ không nhận, về sau lại để cho Sở Minh đưa cho cô ấy là được.

Rời khỏi Tí Hộ Sở nhân loại này, không để Khúc Lan Khê và Sở Minh tiễn hắn, Hàn Sâm luôn không chịu được trường hợp như vậy.

Không phải bởi vì sầu não, mà là bởi vì như vậy sẽ khiến hắn không được tự nhiên, có đôi khi Hàn Sâm cảm giác mình có chút máu lạnh, đối với ly biệt trên cơ bản đều không quá sầu não, trái lại khám phá những chuyện mới càng khiến hắn hưng phấn hơn.

Trên đường săn giết mấy cơn Thiết Xác Trùng, đến khi Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở dưới mặt đất đã là buổi tối.

- Quả nhiên một người vẫn cô đơn.

Hàn Sâm gọi Miêu Quân cùng Kim Mao Hống ra, vừa nướng thịt Thiết Xác Trùng vừa nói chuyện với chúng.

Miêu Quân và Kim Mao Hống ngẫu nhiên sẽ đáp lại hai tiếng, không biết có phải vì Hàn Sâm luôn dùng sinh cơ thủy châu nuôi nấng bọn nó hay không, dường như chúng có thêm một chút linh tính so với trước kia.

- Quả nhiên không có ai ở bên, có đôi khi vẫn sẽ rất nhàm chán, là lúc mang Linh tới rồi.

Hàn Sâm tự lẩm bẩm.

Lúc trước hắn vẫn luôn không để Linh tới, là vì có Khúc Lan Khê và Sở Minh ở đây, nếu như bọn họ nhìn thấy một cô gái nhỏ đột nhiên xuất hiện trong Tí Hộ Sở, nhất định sẽ nghi ngờ, Hàn Sâm cũng không muốn để cho người khác biết Linh tồn tại.

Hiện tại trong Tí Hộ Sở đã không có người khác, Hàn Sâm muốn mang Linh tới, chỉ là hắn không biết Linh có thể giống như ở Tí Hộ Sở thứ nhất và Tí Hộ Sở thứ hai hay không, hắn ở đâu, Linh có thể trực tiếp truyền tống tới đó.

- Đợi ngày mai tìm Linh trở về thử một lần sẽ biết.

Hàn Sâm thò tay lấy ra chiếc đồng hồ, lại nhìn ảnh chụp bên trong một chút.

Hắn đã hỏi mẹ, nhưng mẹ cũng không biết người đàn ông này là ai, cha hắn khi còn bé có rất nhiều ảnh chụp, nhưng lại chưa từng gặp qua người đàn ông này, Hàn gia cũng không có thân thích như vậy.

- Người đàn ông này rốt cuộc là ai? Những dị đó sinh vật bên trong Tí Hộ Sở dưới mặt đất chính là do y giết sao? Nếu như là y, cường giả như vậy quan hệ gì với nhà mình?

Mỗi lần Hàn Sâm nghĩ đến đây, đều có cảm giác đau đầu, cha hắn ngoài ý muốn bỏ mình hiện tại nhìn lại vẫn không rõ nguyên nhân, tuyệt đối không phải chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Chương 934: Tôi Muốn Gen Của Cô

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm để mẹ đưa Linh từ Sát Na Tí Hộ Sở ra, sau đó Hàn Sâm đi vào Tí Hộ Sở dưới lòng đất trước, một lát sau lại để cho Linh cũng thử truyền tống, xem có thể đến bên này hay không.

Quả nhiên, Linh vẫn giống như trước kia, từ trong Truyền Tống Trận trước mặt hắn đi ra, khiến Hàn Sâm hết sức vui mừng.

Có lẽ ở chỗ này, tuy cô không thể nói chuyện, nhưng Hàn Sâm vãn cảm thấy bớt cô đơn hơn rồi.

Sau khi Tí Hộ Sở di động, lại đi sâu vào trong Kim Cức Tùng lâm, Hàn Sâm đi lòng vòng bốn phía, nhìn thấy một nhóm Dực Xà khủng bố, trong đó có một con toàn thân tản ra khí tức vô cùng khủng bố, Hàn Sâm lập tức quay người trở về, không dám kinh động tới Dực Xà Vương đáng sợ kia.

Không có cơ hội săn giết dị sinh vật, nhưng hiện tại không có những người khác, Hàn Sâm có thể thoải mái dùng giọt nước nuôi Long Huyết Cổ Thụ.

Mỗi ngày nhỏ xuống một giọt nước chứa sinh cơ một năm, Long Huyết Cổ Thụ từ từ lớn lên, không tới mấy ngày đã ra hoa, lại nuôi thêm mấy ngày, có lẽ không tới vài ngày là có thể kết ra trái cây.

- Sủng vật thú hồn biến dị Long Huyết Xà, đối với mình hiện tại đúng là có chút trợ giúp, cũng không biết có thể kết ra mấy Long Huyết Quả, nếu cả một cây đều là Long Huyết Quả, vậy thì thật sự phát đạt rồi.

Mỗi lần khi Hàn Sâm tưới nước đều nhìn hoa đỏ trên cây mà cười điên dại.

Bình thường khi không có việc gì, Hàn Sâm sẽ tiến vào Linh Cơ để cướp đoạt gen, hiện nay hắn có danh vọng cực cao đối với Dị Linh, có không ít hoàng tộc Dị Linh đều muốn dâng lên gen, khiến gen Dị Linh các hệ của hắn đều tăng lên không ít.

Chỉ là những Đế Linh đó lại không chịu khiêu chiến hắn, khiến Hàn Sâm không thể thu được một điểm gen Đế Linh nào.

- Xem ra sau này có lẽ nên ít xuất hiện, bằng không căn bản không lấy được gen Đế Linh.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng phiền muộn, quyết định lần sau khi tiến vào đệ tam Linh Cơ, nhất định phải khiêm tốn một chút, thật sự không được, làm bộ thua một lần cũng không thành vấn đề.

Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không ổn, hắn đã giết Đế Linh khác để lấy gen Đế Linh, nếu Dị Linh giết hắn đi, lấy được chính là Siêu Cấp Gen Đế Linh, chỉ sợ bên chỗ Dị Linh sẽ nổ tung.

Tuy không có người nào biết Thái Thượng Hoàng chính là Hàn Sâm, nhưng việc này vẫn không nên làm loạn, nếu không may bại lộ cũng không phải chuyện đùa giỡn, có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

Không lấy được gen Đế Linh, khi gen Dị Linh các hệ dần dần hoàn thiện, nhiệt tình của Hàn Sâm đối với Linh Cơ cũng không còn cao nữa, mỗi ngày

chỉ bỏ ra một hai giờ để tiến vào Linh Cơ, nhìn xem có thể gặp được gen Dị Linh mà mình cần hay không.

Nhưng ngoại trừ hai loại gen hoàng tộc và gen Đế Linh, các hệ gen đẳng cấp thông thường khác đã đầy rồi.

Hàn Sâm thật sự không có chuyện gì, đành triệu hoán Sát Na Nữ Đế ra.

Từ khi tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đây là lần đầu tiên hắn gọi Sát Na Nữ Đế ra.

Bởi vì cô ta một mực muốn chết muốn sống, triệu hoán ra cũng không có tác dụng gì, lại sợ cô có thủ đoạn phản bội, cho nên bấy lâu nay hắn mới không triệu hoán cô ra.

Hiện tại Hàn Sâm triệu hoán cô ta đi ra, chủ yếu là muốn xem cô có biện pháp nào để khống chế Tí Hộ Sở dưới mặt đất này không, nếu như có thể khống chế, Hàn Sâm không cần mỗi lần đều đau khổ chờ Tí Hộ Sở ngẫu nhiên đi đên biên giới Kim Cức Tùng Lâm.

Sát Na Nữ Đế vừa đi ra, cô đã nổi giận đánh về phía Hàn Sâm, cô thật sự khó có thể chịu được loại khuất nhục này, trước kia có hi vọng nên cô nhịn, nhưng hiện tại ngay cả một tia hi vọng cũng không nhìn thấy, hiện tại Sát Na Nữ Đế chỉ một lòng cầu chết.

Thế nhưng cô còn chưa kịp vọt tới trước mặt Hàn Sâm, cô đã tự mình ngừng lại, vẻ mặt kinh hãi đánh giá Tí Hộ Sở dưới mặt đất này.

- Tí Hộ Sở Đế cấp, tại sao cậu lại ở chỗ này?

Sát Na Nữ Đế dò xét khắp nơi, sau khi phát hiện đống xương cốt đó, càng thêm kinh hãi.

- Đây là Tí Hộ Sở mà tôi đánh hạ được, cũng không tệ lắm phải không?

Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Sát Na Nữ Đế lập tức khinh thường nhếch miệng:

- Chỗ đống xương kia, khi chúng còn sống, chỉ cần một đầu ngón tay là có thể tiêu diệt cậu.

- Sau này cô nhìn rồi sẽ biết nhìn, nhưng hiện tại tòa Tí Hộ Sở này thật sự thuộc về tôi đấy.

Hàn Sâm đánh giá thân thể Sát Na Nữ Đế, thoáng kinh ngạc nói:

- Thân thể của cô có vẻ đã mạnh hơn không ít.

Sát Na Nữ Đế có vẻ bị tòa Tí Hộ Sở này dọa sợ, tạm thời không tiếp tục liều mạng cùng Hàn Sâm, cô vừa nhìn Tí Hộ Sở vừa nói:

- Đế Linh tiến vào Tí Hộ Sở đều có thể lột xác, tuy thể chất tăng cường không nhiều, nhưng chỉ cần tôi có thể đạt được gen bổn mạng, sớm muộn gì cũng có thể mạnh như Tiên Thiên Đế Linh ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cho dù là hiện tại, tôi cũng không kém đám Đế Linh vừa sinh ra bao nhiêu.

- Thật lợi hại.

Hàn Sâm kinh ngạc đánh giá Sát Na, mặc dù hiện tại Sát Na chỉ tương đương với vừa một Đế Linh vừa mở ra một đạo khóa gen, nhưng thực lực chắc chắn sẽ không kém hơn Thiết Xác Trùng Vương.

Nếu Hàn Sâm mở ra trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, muốn thu thập Sát Na Nữ Đế cũng không thành vấn đề, nhưng thuần túy dùng lực lượng của mình, chỉ sợ còn không phải là đối thủ của cô.

- Dị Linh ở Tí Hộ Sở này đâu?

Sát Na Nữ Đế nói xong đã bước về phía Thần Điện Dị Linh.

- Nếu có Dị Linh ở chỗ này, cô cho rằng tôi dám đi vào sao?

Hàn Sâm đi theo sau Sát Na Nữ Đế, cùng tiến vào Thần Điện Dị Linh.

Tiến vào bên trong Thần Điện Dị Linh, Sát Na Nữ Đế nhìn thấy Dị Linh Thần hoàn hảo, lập tức lộ ra vẻ mừng như điên.

Thế nhưng sau khivui mừng qua đi, vẻ mặt Sát Na Nữ Đế lại trở nên phức tạp, nửa ngày sau cũng không nói gì.

- Có phải cô muốn đặt Linh Hồn Chi Thạch của mình lên đó?

Hàn Sâm tháy dáng vẻ này của Sát Na Nữ Đế, bèn nheo mắt lại hỏi.

- Cậu dám để cho tôi để lên sao?

Sát Na Nữ Đế hừ lạnh nói, từ lần trước trở đi, Hàn Sâm đã coi cô thành tù phạm mà nhốt, căn bản không cho cô bất cứ cơ hội nào.

- Có gì mà không dám, nhưng phải xem đối với tôi có lợi ích gì.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Hai mắt Sát Na Nữ Đế sáng lên, nhưng ngay sau đó lại ảm đạm xuống, chỉ lạnh nhạt nói:

- Tôi đặt Linh Hồn Chi Thạch lên, sẽ có thể giúp cậu khống chế tòa Tí Hộ Sở này, nếu không tòa Tí Hộ Sở này sẽ luôn tự động di động theo tuyến đường đã thiết lập sẵn, cậu vĩnh viễn không có khả năng chính thức đạt được tòa Tí Hộ Sở này.

- Tôi cảm thấy được du lịch như vậy cũng rất tốt, đừng nói với tôi những thứ vô dụng kia, nói chút lợi ích thực tế đi.

Hàn Sâm đã cắt đứt Sát Na Nữ Đế.

Tuy Hàn Sâm rất muốn để Sát Na Nữ Đế giúp hắn khống chế tòa Tí Hộ Sở này, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra.

- Trừ đó ra tôi chỉ có hai bàn tay trắng, cậu nên rõ ràng hơn tôi.

Sát Na Nữ Đế hừ lạnh nói.

- Gen Đế Linh, tôi muốn gen Đế Linh của cô.

Hàn Sâm nhìn Sát Na Nữ Đế rồi bình tĩnh nói.

Gen Dị Linh của Sát Na Nữ Đế rất có thể là hệ không gian hiếm thấy, Hàn Sâm đã quan sát hồi lâu, chỉ là Sát Na Nữ Đế một lòng muốn chết, căn bản không khả năng cho hắn, cho tới hôm nay, Hàn Sâm mới nói ra.

- Không có khả năng.

Sát Na Nữ Đế lập tức biến sắc, trực tiếp cự tuyệt Hàn Sâm.

Chương 935: Gen Của Sát Na

- Cô muốn tiếp tục bị vây ở Hồn Hải, hay khống chế tòa Tí Hộ Sở này tiến vào Linh Cơ?

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Sát Na Nữ Đế rồi nói.

Sắc mặt Sát Na Nữ Đế lập tức trở nên cổ quái, nhân loại biết đại khái Dị Linh có một chỗ như Linh Cơ, nhưng biết rõ đến tên Linh Cơ lại không có mấy người.

Hơn nữa lời Hàn Sâm nói cũng đánh trúng điểm yếu của Sát Na Nữ Đế, cô không muốn không chết không sống bị nhốt trong Hồn Hải như vậy, nếu như có thể khống chế tòa Tí Hộ Sở này, lại có thể tiến vào Linh Cơ, cô còn có thể tiếp tục tìm kiếm cơ hội thoát khốn.

Hàn Sâm đương nhiên biết rõ suy nghĩ của Sát Na Nữ Đế, đây cũng là kết quả mà hắn muốn, nếu như Sát Na Nữ Đế không có hi vọng, làm sao cô ta có thể dâng lên gen Đế Linh của mình.

Gen Đế Linh vốn khó có được, gen Đế Linh của Sát Na có thể là hệ không gian hiếm thấy, Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có theo Sát Na Nữ Đế mới có cơ hội thu hoạch.

Nếu không cho dù ở trong Linh Cơ gặp được Đế Linh hệ không gian, tối đa cũng chỉ có thể cướp đoạt một điểm, người ta cũng không chơi cùng hắn, dù sao không có mấy Dị Linh sẽ ngốc như Thần Hoàng đám bổn mạng chiến.

Vẻ mặt Sát Na Nữ Đế không ngừng thay đổi, một lúc lâu sau mới cắn răng nói với Hàn Sâm:

- Khi tôi bị đánh xuống không gian thứ hai Tí Hộ Sở, gen Đế Linh cũng đã bị tước đoạt rồi, hiện tại tôi cũng chỉ có một chút mà thôi, cho dù tôi đồng ý cho cậu, cũng không có năng lực như vậy.

- Cô phải làm gì mới có thể đạt được gen bổn mạng?

Chuyện này cũng là chuyện mà Hàn Sâm muốn biết đấy, hắn cũng muốn gia tăng bổn mạng gen cho Siêu Cấp Đế Linh.

- Nuốt gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật siêu cấp thần huyết cùng hệ, hoặc là một số trái cây thực vật gen cùng hệ, có một số loại cũng có thể gia tăng bổn mạng gen.

Sát Na Nữ Đế đáp.

- Được, hiện tại chúng ta có thể bàn tới vấn đề hợp tác.

Hàn Sâm cười híp mắt nói với Sát Na Nữ Đế:

- Nhưng trước đó, trước hết cô cho tôi một điểm gen.

- Tôi thật sự chỉ có một chút. . .

Sát Na Nữ Đế vội vàng nói.

- Cho hoặc là trở về Hồn Hải, cô chọn đi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói với Sát Na Nữ Đế, lời Sát Na Nữ Đế nói, hắn căn bản không tin tưởng.

Cho dù cô ta thực sự bị người khắc đoạt gen Đế Linh, nhưng cô ta ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng không ít, Hàn Sâm không tin ngay cả một điểm bổn mạng gen cũng không có nghĩ biện pháp thu tới tay.

Lục Luân Bảo Thụ mà cô ta cũng có thể trồng ra, muốn nói cô ta không có một chút chuẩn bị nào, đánh chết Hàn Sâm cũng không tin.

Sát Na Nữ Đế còn muốn nói điều gì, nhưng Hàn Sâm đưa tay muốn thu cô ta vào Hồn Hải, Sát Na Nữ Đế vội vàng nói:

-"Tôi có thể cho cậu một điểm gen, nhưng ít nhất cậu phải nói cho tôi biết, cậu muốn hợp tác thế nào?

- Trước cho tôi rồi nói sau.

Hàn Sâm bình tĩnh nhìn Sát Na Nữ Đế.

Sát Na Nữ Đế thật sự không muốn tiếp tục bị vây trong Hồn Hải, cắn răng bắn ra một tia sáng bắn tới thân thể Hàn Sâm.

"Gen thời gian Đế Linh 1."

Hàn Sâm khẽ ngẩn người, hắn vốn cho rằng Sát Na Nữ Đế có thể thuấn di, gen của cô ta hẳn là hệ không gian, nhưng thật không ngờ không phải thế, mà là một loại gen cũng rất hiếm thấy, thậm chí nói là càng hiếm thấy hơn

- Hiện tại cậu đã hài lòng chưa, rốt cuộc cậu muốn thế nào?

Sát Na Nữ Đế cắn đôi môi đỏ mọng, nói với Hàn Sâm nói.

- Không cần gấp, chúng ta có thể chậm rãi thương lượng.

Hàn Sâm nhìn Sát Na Nữ Đế, lộ ra một nụ cười mê người.

Hàn Sâm và Sát Na Nữ Đế nói chuyện thật lâu, cuối cùng đã đạt thành hiệp nghị, hắn có thể cho Sát Na Nữ Đế tạm thời khống chế Tí Hộ Sở, nhưng Sát Na Nữ Đế phải nghe theo chỉ huy của hắn, hơn nữa nếu Sát Na Nữ Đế đã lấy được bổn mạng gen, nhất định phải giao một nửa cho Hàn Sâm, đến khi gen thời gian của Hàn Sâm đầy.

Đồng thời Sát Na Nữ Đế cũng có thể tiến vào Linh Cơ, nhưng khi Hàn Sâm cần tới cô ta, thì cô ta phải nghe theo mệnh lệnh trợ giúp Hàn Sâm săn bắn dị sinh vật.

Hai người tạm thời đã đạt thành hiệp nghị, Sát Na Nữ Đế đã có hi vọng, tạm thời cũng không có ý định đi tìm cái chết.

Chính là bởi vì đã có hi vọng, nên trên một số chuyện cô ta cũng phải nhường hơn, đã không có ý định quyết tuyệt, mới có thể tạm thời nghe theo mệnh lệnh Hàn Sâm, không đến mức muốn cùng Hàn Sâm đồng quy vu tận.

- Gen thời gian Đế Linh, thật sự quá hiếm thấy, Sát Na Nữ Đế quả nhiên không phải Dị Linh thông thường.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm mừng rỡ.

- Đúng rồi, cô đã nói cô giết con của Đại Đế, nếu cô tiến vào Linh Cơ, có thể bị người của Đại Đế kia phát hiện hay không?

Hàn Sâm hỏi.

- Bộ dáng hiện tại của tôi đã khác trước kia, chỉ cần cẩn thận một chút, bọn họ không sẽ phát hiện ta, nếu không cậu cho rằng tôi sẽ quay lại không gian thứ ba Tí Hộ Sở để chịu chết sao?

Sát Na Nữ Đế bĩu môi nói ra.

- Vậy là tốt rồi.

Hàn Sâm gật gật đầu không nói gì nữa.

Sát Na Nữ Đế đi đến trước tượng thần, nhìn chằm chằm vào trán của tượng thần, lập tức chỉ thấy một viên đá từ trên người cô ta bay lên, lao tới lỗ trên tượng thần kia, rất nhanh đã thành một khối như Linh Hồn Chi Thạch.

Chỉ thấy Linh Hồn Chi Thạch kia bắn ra một tia sáng đen tới trên người Sát Na Nữ Đế, Sát Na Nữ Đế lập tức biến mất không thấy gì nữa, có lẽ đã tiến vào trong Linh Cơ.

Hàn Sâm không lộ ra trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của mình trước mặt Sát Na Nữ Đế, hắn không muốn cô ta biết mình chính là Thái Thượng Hoàng, miễn để cô ta lại nghĩ ra ý định quỷ quái gì.

Dù sao cô ta vào trong Linh Cơ có thể trao đổi cùng những Dị Linh khác, cho nên Hàn Sâm không thể để cho cô ta biết rõ, để tránh xảy ra vấn đề.

Hơn nữa nếu sau này cô ta lại gây ra chuyện gì, Hàn Sâm cũng có thể dùng trạng thái siêu cấp Dị Linh đánh cho cô ta trở tay không kịp, triệt để trấn áp.

Sát Na Nữ Đế một lần nữa tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, một lần nữa tiến vào Linh Cơ, có lẽ sẽ đi cướp đoạt rất nhiều gen, có lẽ sẽ không thể nhanh chóng đi ra được.

Hàn Sâm không ở chỗ này đợi cô ta, trở lại quảng trường, đi tưới nước cho Long Huyết Cổ Thụ.

Hàn Sâm vốn cho rằng mỗi một đóa huyết sắc hoa nhỏ đều kết ra một trái cây, nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện mình đã suy nghĩ nhiều rồi.

Sau khi những huyết sắc hoa nhỏ đó suy tàn, phần lớn đều không có kết ra quả, trên cây Long Huyết chỉ kết được bốn quả long huyết lớn cỡ quả bồ đào.

- Sao lại chỉ có bốn quả này?

Hàn Sâm có chút thất vọng.

Nhưng có thể có được bốn sủng vật thú hồn cấp biến dị cũng không tệ rồi, dù sao trong thực vật gen kết ra thú hồn sủng vật, trừ phi khi quả trên cây còn chưa chín đã hái xuống, nếu là chín bình thường đều sẽ trực tiếp có thú hồn sủng vật ở trạng thái chiến đấu, không cần phải cực khổ nuôi nấng.

Nói cách khác, Hàn Sâm chỉ chờ tới lúc trái cây chín, liền có bốn con sủng vật cấp biến dị.

Những ngày này Hàn Sâm cũng không đi săn bắn, vừa đợi Sát Na Nữ Đế trở về, vừa nuôi trồng Long Huyết Cổ Thụ, chờ đợi bốn con Long Huyết Xà biến dị xuất thế.

- Không biết Long Huyết Xà có thể mở ra mấy đạo khóa gen.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm chờ mong.

Trên lý luận mà nói, sủng vật biến dị có thể mở ra sáu đạo khóa gen, nếu như là đời sau do dị sinh vật sinh ra, như vậy khi vừa sinh ra đều chỉ mở ra

một đạo khóa gen, theo thời gian mới dần dần trở nên mạnh mẽ, mở ra càng nhiều khóa gen.

Thực vật gen trồng ra thú hồn sủng vật lại không giống như thế, lúc mới sinh ra sẽ mở ra mấy đạo khóa gen, tư chất càng cao, khóa gen mở ra cũng càng nhiều.

Hơn nữa số gen mở ra là cố định, sẽ không giống dị sinh vật bình thường có thể tiếp tục mở ra, trời sinh mở ra được mấy đạo thì chỉ có thể được bằng đó, không thể tiếp tục tăng lên.

Chương 936: Nữ Thần May Mắn Tiểu Linh Linh

Sát Na Nữ Đế vào bên trong Linh Cơ mãi vẫn chưa đi ra, Hàn Sâm có thể cảm giác được cô ta đang làm gì trong Linh Cơ, nên cũng không cần lo lắng..

Mỗi ngày một giọt sinh cơ thủy châu, chỉ mấy ngày sau, bốn quả màu đỏ kia đã lớn cỡ chiếc xe nhỏ, bên ngoài quả đều là lông mịn huyết sắc, nhìn vô cùng cổ quái.

Bành!

Một quả đã chín, tự động rơi từ trên cây xuống, Hàn Sâm vội vàng xé mạnh lớp vỏ bên ngoài kia, lập tức chỉ thấy một đoàn huyết quang từ bên trong bay vút lên, trực tiếp bắn vào Hồn Hải của hắn.

“Đạt được thú hồn sủng vật biến dị Long Huyết Xà.”

Hàn Sâm vội vàng nhìn vào Hồn Hải, quả nhiên thấy được một con rắn nhỏ toàn thân màu máu đỏ.

Nếu nói là rắn, so ra càng giống thạch sùng hơn, dưới bụng rắn có bốn chân nhỏ, nhưng toàn thân mọc đầy lân phiến máu đỏ lại không quá giống thạch sùng.

Hơn nữa tại trong miệng của nó có răng độc và lưỡi rắn, càng không giống thạch sùng.

Hàn Sâm không có hứng thú quá lớn với bề ngoài của nó, trực tiếp nhìn giới thiệu về Long Huyết Xà.

Biến dị Long Huyết Xà: Sủng vật thú hồn đã mở hai đạo khóa gen.

Hàn Sâm lập tức buồn bực, sủng vật biến dị cao nhất có thể mở ra sáu đạo khóa gen, thú hồn này mới chỉ mở được hai đạo, hiển nhiên tư chất khá kém.

- Cũng may còn ba quả nữa.

Hàn Sâm chỉ có thể ký thác hi vọng vào ba quả còn lại, cho dù không thể xuất hiện cực phẩm đã mở ra sáu đạo khóa gen, chỉ cần Long Huyết Xà đã mởi năm đạo khóa gen, Hàn Sâm cũng thỏa mãn rồi.

Bành!

Lại là một Long Huyết Quả rơi xuống, Hàn Sâm vội vàng chạy tới, vừa lột vỏ vừa thầm cầu khẩn trong miệng:

- Thượng đế phù hộ, chỉ cần đã mở ra năm đạo khóa gen là được.

Vỏ Long Huyết Quả bị xé mạnh, lại có một tia sáng màu máu bắn vào Hồn Hải của Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng không thèm nhìn bộ dạng nó ra sao nữa, trực tiếp nhìn phần giới thiêu của nó.

Biến dị Long Huyết Xà: Sủng vật thú hồn đã mở một đạo khóa gen.

- Đậu xanh.

Hàn Sâm có cảm giác muốn lật bàn rồi, con này còn kém hơn cả con đầu tiên kia, chỉ mới mở ra một đạo khóa gen, thú hồn sủng vật biến dị thấp

kém nhất.

Mặc dù nói tố chất thân thể của sinh vật biến dị cũng rất cao, cho dù chỉ mở ra một đạo khóa gen, cũng có thể giết chết rất nhiều sinh vật nguyên thủy đã mở ra hai ba đạo khóa gen.

Thế nhưng Hàn Sâm chuẩn bị đi giết sinh vật biến dị đấy, muốn loại tàn phẩm này có tác dụng gì chứ.

- Xem ra không bái đúng thần rồi, Thượng Đế gì đó không có tác dụng gì, lần này mình phải tắm rửa thay quần áo bái Thái Thượng Lão Quân.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nhủ.

Thấy viên Long Huyết Quả thứ ba đã rơi xuống, Hàn Sâm cũng không vội lột vỏ, lại để cho Linh bưng một chậu nước trong tới, trước tiên rửa tay sạch sẽ, sau đó lại triệu hoán áo giáp Thiết Xác Trùng Vương ngưu nhất của mình ra.

Sau khi làm xong tất cả, Hàn Sâm mới đi tới Long Huyết Quả vừa rơi xuống kia, vừa lột vỏ vừa lẩm bẩm:

- Thái Thượng Lão Quân, mong ngài phù hộ con mở được cực phẩm Long Huyết Xà, sau này con nhất định sẽ thắp hương cho ngài.

Vỏ của Long Huyết Quả lại bị Hàn Sâm xé mạnh, lại một tia sáng màu máu bắn vào Hồn Hải.

“Đạt được thú hồn sủng vật biến dị Long Huyết Xà.”

Nghe được tiếng thông báo, Hàn Sâm lập tức nhìn về phía giới thiệu Long Huyết Xà này, vừa liếc xong đã lập tức đen mặt rồi, tức giận nói:

- Còn có thể xui hơn nữa không vậy? Lại đến một con mới mở được một đạo khóa gen?

Nhìn ba con Long Huyết Xà bên trong Hồn Hải kia, Hàn Sâm đã có xúc động muốn đập đầu vô tường, đây quả thực là ba con bùn đất mà.

Một quả cuối cùng cũng đã rớt xuống, Hàn Sâm cũng không dám đi lột vỏ nữa, hắn đã lột tới mức tâm lý sinh ra bóng đen rồi.

- Linh, cô giúp tôi lột vỏ Long Huyết Quả này đi.

Hàn Sâm thật sự không muốn tự mình lột vỏ nữa, nghĩ muốn để Linh đi thử một chút, có lẽ vận may của cô ấy tốt hơn, có thể thu được một Long Huyết Xà tốt hơn cũng không chùng.

Linh vô cùng khéo léo đi đến bên cạnh Long Huyết Quả, bàn tay nhỏ bé trắng nõn vươn ra, xé mạnh lớp vỏ ngoài của Long Huyết Quả, chỉ một lát sau đã thấy một tia sáng màu tím từ bên trong bắn ra, trực tiếp chui vào trán của Linh.

Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt nhìn, khó tin chỉ vào Linh rồi kêu lên:

- Cô cô cô. . . không phải cô không thể sử dụng thú hồn sao?

Trước kia Linh không ăn thịt dị sinh vật, sẽ không gia tăng gen, cũng không thể sử dụng thú hồn, bởi vì cô cũng giống như Tu La tộc, đều không có Hồn Hải.

Thế nhưng con Long Huyết Xà kia lại bay vào bên trong trán của cô, rõ ràng nó đã tiến vào trong Hồn Hải, nói cách khác hiện tại Linh có Hồn Hải rồi, chuyện này thực sự quá kì quái.

Hàn Sâm tin chắc rằng trước kia Linh không có Hồn Hải, nếu không cô ấy không có khả năng không thu được thú hồn, trước kia Hàn Sâm đã sớm thử qua, không có biện pháp chuyển thú hồn cho cô.

Linh nghiêng đầu trừng mắt nhìn Hàn Sâm, nhưng không lên tiếng, giống như không biết nên nói như thế nào.

Hàn Sâm không chờ cô nói chuyện, trực tiếp chuyển một thú hồn Long Huyết Xà cho cô, kết quả lại trực tiếp tựu chuyển được, lúc này Hàn Sâm càng thêm khẳng định, hiện tại Linh đã có được Hồn Hải, có thể sử dụng thú hồn rồi.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Linh, nhưng đáng tiếc Linh biết nói chuyện, nhưng năng lực biểu đạt rất kém, cô không biết nên nói như thế nào, hoặc là chính cô cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Dù sao Linh cứ đứng ở đó nhìn Hàn Sâm, không có ý muốn nói chuyện hay giải thích.

Hàn Sâm lại để Linh chuyển hai thú hồn Long Huyết Xà kia cho mình, Linh cũng rất nghe lời chuyển trở về, hiển nhiên Hồn Hải của cô rất hoàn hảo.

- Chẳng lẽ là vì trước kia Linh còn quá nhỏ, Hồn Hải chưa phát triển, cho nên mới không thể sử dụng thú hồn?

Hàn Sâm âm thầm phỏng đoán.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có nguyên nhân này là có khả năng tương đối cao, nhưng khi Hàn Sâm gặp Linh lần đầu, cô ấy cũng có vẻ mười mấy tuổi.

Lúc này đều đã qua bảy tám năm, theo lý nên sớm phát triển rồi, tại sao đến hiện tại mới có thể sử dụng Hồn Hải?

- Nhân loại mười sáu tuổi mới có thể tiến vào Tí Hộ Sở, chưa từng nghe người ta nói không thể sử dụng Hồn Hải. Trước khi nhân loại đủ mười sáu tuổi không thể tiến vào Tí Hộ Sở, nói cách khác nhân loại trước mười sáu tuổi cũng chưa hoàn toàn phát triển, nếu như Linh không phải nhân loại, vậy có lẽ kỳ phát triển của cô ấy chậm hơn nhân loại bình thường, cho nên khi 16 tuổi Hồn Hải vẫn chưa phát triển được?

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến khả năng này.

Tuy không có biện pháp chứng minh suy đoán của mình là đúng, nhưng nhìn Linh vẫn có dáng vẻ như mới mười ba mười bốn tuổi, Hàn Sâm cảm thấy khả năng này rất cao.

Nhưng dù là như thế nào, Linh có thể sử dụng thú hồn đều là một chuyện rất đáng mừng.

Hàn Sâm lại hỏi cô nếu ăn thịt dị sinh vật có thể tăng điểm gen hay không, nhưng Linh chỉ là lắc đầu, điều này khiến Hàn Sâm lại cảm thấy mơ hồ.

Trong lúc nhất thời không nghĩ ra, Hàn Sâm dứt khoát không nghĩ nữa, nhìn nhìn phần giới thiệu về Long Huyết Xà mà Linh mở ra kia, hi vọng cô có thể mở ra một con có tư chất tốt một chút.

Biến dị Long Huyết Xà: Sủng vật thú hồn mở ra sáu đạo khóa gen.

Hàn Sâm lập tức há to miệng, thật lâu mới điên cuồng cười một tiếng, tiến lên ôm lấy Linh, xoay tại chỗ mấy vòng, cuối cùng còn hung hăng hôn một cái lên gương mặt trắng noãn của Linh:

- Tiểu Linh Linh khả ái của tôi, cô đúng là nữ thần may mắn của tôi, vậy mà trực tiếp thu được Long Huyết Xà đã mở ra sáu đạo khóa gen.

Chương 937: Kỵ Sĩ Thụ

Sủng vật Long Huyết Xà mãn cấp, mỗi một đạo khóa gen mở ra, huyết mạch sẽ bộc phát ra lực lượng kinh khủng, khiến cho thân thể của nó lớn thêm một phần, dù là cường độ hay lực lượng và tốc độ đều tăng lên trên diện rộng.

Long Huyết Xà chỉ mở ra một đạo khóa gen mặc dù cũng mạnh hơn Hàn Sâm rất nhiều, nhưng Long Huyết Xà đã mở ra sáu đạo khóa gen lại có thể dễ dàng xử lý Long Huyết Xà mới mở ra hai đạo khóa gen, lực lượng và tốc độ đều mạnh hơn nhiều lắm, căn bản không cùng một đẳng cấp.

Sinh vật bình thường có tố chất thân thể từ 300 đến 600, sinh vật nguyên thủy là 600 đến 1200, sinh vật biến dị là 1200 đến 1800, sinh vật thần huyết là 1800 đến 2400, tố chất thân thể của sinh vật siêu cấp thần huyết, trước mắt nhân loại còn chưa thể tính toán chính xác.

Nhưng trước đây những nhân loại gặp được sinh vật siêu cấp thần huyết, tố chất thân thể đoán chừng có lẽ đều đạt 3000 trở lên, mạnh hơn so với sinh vật thần huyết rất nhiều.

Nếu như muốn so sánh với nhau, thì sinh vật siêu cấp thần huyết vừa ra đời và đời sau Đế Linh vừa mới ra đời, có lẽ chúng sẽ nằm trong phạm vi đó.

Giống như Đế Linh trong đệ nhất và đệ nhị Linh Cơ, tố chất thân thể của bọn họ đại khái ngang ngang với sinh vật thần huyết.

Dị sinh vật cùng giai, tố chất thân thể thường thường cường đại hơn nhân loại và Dị Linh, nếu như chỉ dựa vào tố chất thân thể, nhân loại rất khó chống lại dị sinh vật cùng giai.

Nhưng dị sinh vật muốn mở ra khóa gen càng khó khăn hơn nhân loại, dù sao cách vận hành khí tức của đại đa số dị sinh vật đều không tinh diệu bằng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của nhân loại.

Một con Long Huyết Xà đã mở ra sau đạo khóa gen thật sự rất khó có được, tố chất thân thể của nó có lẽ khoảng 1500, sau khi mở ra sáu đạo khóa gen, tố chất thân thể trực tiếp đột phá hơn 2000, không thua kém đại bộ phận sinh vật thần huyết là bao, thậm chí còn có thể săn giết sinh vật thần huyết.

Sinh vật thần huyết giống như Thiết Xác Trùng Vương kia, Long Huyết Xà đã mở ra cả sáu đạo khóa gen có thể săn giết dễ dàng.

Về phần ba con Long Huyết Xà khác, cho dù là con Long Huyết Xà đã mở ra hai đạo khóa gen, sau khi mở ra khóa gen cũng không thể chống lại sinh vật thần huyết, hơn nữa sinh vật thần huyết chỉ cần tùy tiện mở ra một đạo khóa gen đã có thể dễ dàng giết nó, cơ bản không có tác dụng quá lớn.

Cho dù đối với sinh vật biến dị cũng không có lực áp chế quá lớn, nhưng đối với người bình thường mà nói, nó đã là sủng vật lợi hại rồi.

- Long Huyết Xà không tiện đưa cho đám Khúc Lan Khê, thật sự không có biện pháp giải thích vì sao nhanh như vậy đã trồng ra được, chỉ có thể tìm cơ hội bán ba con Long Huyết Xà kia đi.

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Nghĩ đến chuyện bán Long Huyết Xà, Hàn Sâm lại nhịn không được nhíu mày, Sát Na Nữ Đế tiến vào Linh Cơ nhiều ngày như vậy rồi, đến hiện tại

còn chưa đi ra, Hàn Sâm chờ đến mức không còn kiên nhẫn, liền trực tiếp gọi cô ta ra.

Sát Na Nữ Đế hiển nhiên còn đắm chìm trong cảm giác điên cuồng thu hoạch gen, nên có chút bất mãn vì Hàn Sâm cường hành triệu hoán cô ta ra.

- Về sau cô còn có nhiều thời gian cướp đoạt gen Dị Linh, hiện tại khống chế vị trí di động của Tí Hộ Sở đã, rời đến một vị trí tương đối an toàn trong Kim Cức Tùng Lâm đi.

Hàn Sâm nói với Sát Na Nữ Đế.

- Tuy tôi có thể khống chế Tí Hộ Sở di động, nhưng tôi không biết chỗ nào mới là vị trí an toàn, cho nên cậu phải chỉ định một phương hướng đi.

Sát Na Nữ Đế nói ra.

Hàn Sâm cũng không biết hướng nào mới là an toàn, nhưng chỉ cần di động về một phương hướng, kiểu gì cũng có thể đến một vị trí an toàn, cho nên Hàn Sâm tùy ý chỉ một hướng.

Sát Na Nữ Đế dựa theo hướng mà Hàn Sâm chỉ rồi khống chế Tí Hộ Sở di động, nhưng mỗi ngày Tí Hộ Sở này chỉ có thể di chuyển một lần, hơn nữa khoảng cách cũng là có hạn, sau lần thứ nhất di động, Tí Hộ Sở vẫn ở sâu trong Kim Cức Tùng Lâm.

Đã đến ngày hôm sau lại di chuyển lần nữa, thế nhưng vẫn ở sâu trong rừng, ngày thứ ba và ngày thứ tư đều như thế.

- Đó là cái gì?

Mãi mà không ra khỏi Kim Cức Tùng Lâm, Hàn Sâm lại thấy ở trong Kim Cức Tùng Lâm có một đại thụ kỳ dị.

Cách Tí Hộ Sở không đến 500m, một đại thu cao ba mươi, bốn mươi mét, cây cối như vậy cũng không tính là quá kỳ lạ quý hiếm, Hàn Sâm đã gặp rất nhiều cổ thụ hơn trăm mét.

Thế nhưng trên gốc cây này lại có rất nhiều trái cây hình người.

Cẩn thận nhìn, tuy những trái cây hình người kia khá giống nhân loại, nhưng vẫn có một chút khác biệt, tất cả bọn đều mặc áo giáp, nhìn không thấy da thịt bên trong, giống như kỵ sĩ thời Trung Cổ ở Châu Âu, đỉnh mũ gắn vào nhánh cây, nhìn vô cùng quỷ dị lại rất thần kỳ, khiến người khác khó có thể tưởng tượng.

- Những người kia có sinh mạng không?

Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn áo giáp kỵ sĩ trên cây, đếm lướt qua, cây to này tổng cộng mọc ra sáu áo giáp kỵ sĩ.

- Đó là cây gen thần huyết Kỵ Sĩ, kết ra Kỵ Sĩ Trung Thành, là dị sinh vật thần huyết.

Sát Na Nữ Đế nhìn thoáng qua cây kỵ sĩ, hơi kinh ngạc nói.

- Những kỵ sỹ đó là dị sinh vật thần huyết?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, lại hỏi:

- Hiện tại bọn chúng hẳn là không có năng lực hoàn thủ? Có thể thừa dịp bọn chúng chưa phát triển giết đi không?

Sát Na Nữ Đế dùng ánh mắt như nhìn một kẻ ngốc để nhìn Hàn Sâm:

- Cậu giết bọn họ làm cái gì? Máu thịt của Kỵ Sĩ Trung Thành không thể ăn, hơn nữa nếu Kỵ Sĩ Trung Thành thành thục, bọn họ sẽ trung thành với sinh mạng đầu tiên mình nhìn thấy, trọn đời không phản bội.

- Lại có chuyện tốt như vậy, bọn họ còn bao lâu nữa mới có thể thành thục?

Hàn Sâm lập tức vui mừng hỏi.

Sát Na Nữ Đế nhìn kỵ sĩ mọc ra trên cây rồi nói:

- Cây gen thần huyết bình thường cần mấy ngàn năm mới có thể thành thục, nhìn bộ dáng những kỵ sĩ kia, chỉ sợ còn cần hơn một ngàn năm mới có thể thành thục.

- Thế này thì quá lâu rồi.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhưng rất nhanh đã cao hứng trở lại:

- Tuy nhiên cũng không có việc gì, trước tiên cấy ghép cây kỵ sĩ này đã, cô để Tí Hộ Sở ở chỗ này, chúng ta đi đào cây.

- Cây gen thần huyết, cậu cảm thấy tùy tiện cấy ghép là có thể sống được à?

Sát Na Nữ Đế nhếch miệng, nói với vẻ cười nhạo.

- Cô chỉ cần nghe theo là được rồi.

Hàn Sâm lại không giải thích gì, mang theo bốn con Long Huyết Xà và Tiểu Phong Phong cùng đi tới cây kỵ sĩ kia.

Sát Na Nữ Đế đành phải theo sau, nhưng vừa mới đi không được bao xa, sắc mặt Sát Na Nữ Đế lại đột nhiên thay đổi:

- Đừng đi tới nữa, chỗ này có chút không đúng.

- Có gì không đúng?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Sát Na Nữ Đế.

- Cậu nhìn trên mặt đất.

Sát Na Nữ Đế chỉ mặt đất trước mặt, khoảng cách từ chỗ bọn hắn đến cây kỵ sĩ cũng chỉ khoảng hai ba trăm thước thôi.

Hàn Sâm cúi đầu nhìn nhìn, dưới mặt đất là một vùng đất vàng, Hàn Sâm không có nhìn ra chỗ đặc biệt gì, nghi ngờ nhìn về phía Sát Na Nữ Đế hỏi

- Cái này thì có gì đặc biệt sao?

- Cậu không thấy đất này rất kỳ quái sao? Ngay cả một chút sinh cơ cũng không có, sinh cơ còn mỏng hơn sinh cơ trên sa mạc, mặt đất như vậy, làm sao có thể mọc ra cây gen thần huyết?

Sát Na Nữ Đế nghiêm túc nói.

Hàn Sâm nghe Sát Na Nữ Đế nói xong, lập tức dùng Động Huyền Khí quét qua, quả nhiên giống như cô ta nói, trong lòng đất ở chỗ này thậm chí ngay cả một tia sinh cơ cũng không có.

Chương 938: Kỵ Sĩ Phản Nghịch

- Đúng là có chút kỳ quái.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, một vùng đất xung quanh đều không có sinh cơ, chỉ có một cây kỵ sĩ kia tản ra sinh cơ bừng bừng.

- Cây kỵ sĩ hấp thu sinh cơ dưới lòng đất ư?

Hàn Sâm quay đầu hỏi Sát Na Nữ Đế.

- Thực vật gen nào cũng sẽ hấp thu sinh cơ dưới lòng đất, nhưng nếu như sinh cơ không đủ để cung cấp nuôi dưỡng gen hạt giống sinh trưởng, gen hạt giống cũng sẽ không nẩy mầm, càng sẽ không hấp thu sinh cơ dưới lòng đất đến mức không còn sót lại một tia như vậy.

Sát Na Nữ Đế chằm chằm vào kỵ sĩ cây nói ra.

- Nói như vậy, cây kỵ sĩ kia có vấn đề?

Hàn Sâm nhìn đến trên cây kỵ sĩ, đánh giá đại thụ sinh ra sáu kỵ sĩ kia.

Sát Na Nữ Đế nói ra:

- Không chỉ có vấn đề, mà là có vấn đề rất lớn, dưới lòng đất hoàn toàn không có có sinh cơ, cây kỵ sĩ kia lại tươi tốt như thế, đây là vấn đề thật lớn.

Hàn Sâm gật gật đầu, ánh mắt lại không rời khỏi cây kỵ sĩ, sau khi quan sát một hồi, sắc mặt Hàn Sâm đã bắt đầu thay đổi.

- Những trái cây kỵ sĩ kia có chút vấn đề.

Hàn Sâm nhíu mày nói.

- Cậu phát hiện điều gì?

Sát Na Nữ Đế hỏi.

Hàn Sâm nhìn sáu trái cây kỵ sĩ trên cây kia rồi nói:

- Cây kỵ sĩ này tuy có sinh cơ bừng bừng, nhưng sinh cơ trên trái cây kỵ sĩ lại hơi yếu. Vừa rồi cô nói những trái cây kỵ sĩ này còn cần ngàn năm mới có thể thành thục, cho nên tôi không quá để ý, hiện tại nhìn lại, sinh cơ của những trái cây kỵ sĩ này đúng là quá yếu, hơn nữa. . .

Nói đến đây, Hàn Sâm dừng một chút, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào cây kỵ sĩ.

- Hơn nữa cái gì?

Sát Na Nữ Đế nhíu mày hỏi, cô rất không thích khi Hàn Sâm nói nửa chừng như vậy.

- Hơn nữa cây kỵ sĩ này không phải chỉ có sáu trái kỵ sĩ này, mà là có bảy trái, một trái kỵ sĩ nằm ở mặt sau, lúc đầu chúng ta mới tới nên không nhìn thấy, cũng không chú ý tới sự hiện hữu của y.

Hàn Sâm nói ra.

- Còn có một trái kỵ sĩ?

Sắc mặt Sát Na Nữ Đế cũng thoáng đổi, dường như lập tức nghĩ tới điều gì, bay lên vây quanh phía khác của cây kỵ sĩ.

Hàn Sâm mang theo Long Huyết Xà và Tiểu Phong Phong cũng đi qua đó, bọn hắn đều không đến gần cây kỵ sĩ kia, vẫn duy trì một khoảng cách với cây kỵ sỹ kia.

Quả nhiên, trên cành cây kỵ sĩ kia vẫn còn có một trái kỵ sĩ nữa.

Khác với sáu trái kỵ sĩ kia, trái kỵ sĩ này giống như mọc ở cây thân trên vậy, nhìn từ xa giống như là một phù điêu kỵ sĩ trên thân cây.

Hơn nữa sáu trái kỵ sĩ khác đều mặc áo giáp như sắt thép, trái kỵ sĩ này lại có màu đồng thau, có phong cách cổ xưa thần bí.

Trên người của trái kỵ sĩ này, Hàn Sâm cảm nhận được sinh cơ vô cùng cường đại, sáu trái kỵ sĩ ở phía kia không thể so sánh được, cho dù gộp sinh cơ của cả sáu trái kỵ sĩ ở chung một chỗ, cũng không bằng được trái Thanh Đồng Kỵ Sĩ này.

Nhìn thấy rõ ràng Thanh Đồng Kỵ Sĩ này, sắc mặt Sát Na Nữ Đế thoáng vẻ kinh ngạc:

- Kỵ Sĩ Phản Nghịch! Cây kỵ sĩ này vậy mà lại kết ra Kỵ Sĩ Phản Nghịch!

- Đó là gì? Có gì khác với Kỵ Sĩ Trung Thành sao?

Hàn Sâm nghi hoặc hỏi Sát Na Nữ Đế.

- Đương nhiên là khác rồi, cây Kỵ Sĩ Trung Thành chỉ có thể kết ra Kỵ Sĩ Trung Thành, không có khả năng kết ra Kỵ Sĩ Phản Nghịch, bởi vì vì chúng nó căn bản không cùng một giống, giống như trên cây táo không có khả năng nở ra quả đào ấy, gốc cây Kỵ Sĩ Trung Thành này lại có thể kết ra Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Sát Na Nữ Đế nói ra.

Hàn Sâm cũng không hiểu rõ lắm về thực vật gen, nghe vậy thì cau mày nói:

- Hiện tại đã kết ra, vậy nhất định có đạo lý của nó. Hiện tại tôi chỉ muốn biết, Kỵ Sĩ Phản Nghịch có trung thành với người mà lần đầu tiên y nhìn thấy không?

Vẻ mặt Sát Na Nữ Đế cổ quái nói:

- Làm sao có thể, Kỵ Sĩ Phản Nghịch chỉ biết giết người, nếu như cậu là người đầu tiên mà y nhìn thấy, như vậy y nhất định sẽ dùng mọi biện pháp

để đuổi giết cậu, đến khi có thể giết chết được cậu mới thôi.

Dừng một chút, Sát Na Nữ Đế lại nói tiếp:

- Trước kia tôi từng nhìn thấy một vị Đại Đế có một gốc cây Kỵ Sĩ Phản Nghịch, nhưng cây kia còn chưa kết trái, theo lời vị Đại Đế từng nói kia, cây Kỵ Sĩ Phản Nghịch cần 9000 năm mới có thể kết quả, lại cần thêm ngàn năm thì trái cây mới có thể thành thục, hơn nữa trên cây chỉ biết kết ra một Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

- Nói như vậy, thế này thì có gì tốt? Nếu không thì thừa dịp hiện tại y còn chưa thành thục, giết y đi có thể đạt được thú hồn hay không?

Hàn Sâm nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia rồi hỏi.

Sát Na Nữ Đế không trả lời, nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch trên thân cây rồi tiếp tục nói:

- Cậu có biết vị Đại Đế kia vì muốn trồng cây Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra mà đã làm không?”

- Làm gì? Không phải là giết một kỵ sĩ chân chính rồi vùi dưới tàng cây chứ?

Hàn Sâm nói ra.

Sát Na Nữ Đế bĩu môi một cái rồi nói:

- Kỵ sĩ tính là gì, một vạn kỵ sĩ Dị Linh cũng không chống đỡ được một đầu ngón tay của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, Kỵ Sĩ Phản Nghịch có cơ hội thành sinh vật siêu cấp thần huyết, tuy tỷ lệ rất nhỏ, dù cuối cùng phần lớn Kỵ Sĩ Phản Nghịch chỉ có thể đạt tới trình độ thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, nhưng cho dù cơ hội hiếm có, đó cũng là cơ hội.

- Cho nên, vị Đại Đế kia vì muốn trồng ra cây Kỵ Sĩ Phản Nghịch, rốt cuộc y đã làm cái gì?

Hàn Sâm có chút tò mò hỏi.

Sát Na Nữ Đế nghiêm nét mặt nói:

- Vị Đại Đế kia vốn muốn trồng một mảnh cây Kỵ Sĩ Trung Thành, hơn vạn cây Kỵ Sĩ Trung Thành, kết quả sau khi cây Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia mọc thì toàn bộ hơn vạn cây Kỵ Sĩ Trung Thành đều mất đi sinh cơ mà chết.

- Nói như vậy là đúng rồi, khó trách trong lòng đất nơi này không có một chút sinh cơ nào có.

Hàn Sâm gật đầu nói.

- Cũng không phải, Kỵ Sĩ Phản Nghịch không có khả năng sinh trưởng trên cây Kỵ Sĩ Trung Thành, hơn nữa theo lời vị Đại Đế kia nói, không có hơn một vạn cây Kỵ Sĩ Trung Thành hiến tế sinh cơ, căn bản không khả năng trồng được cây Kỵ Sĩ Phản Nghịch, cậu cảm thấy ở chỗ này có khả năng có hơn vạn cây Kỵ Sĩ Trung Thành sao?

Sát Na Nữ Đế nói.

Hàn Sâm đánh giá bốn phía:

- Chỗ này vẫn là sâu trong Kim Cức Tùng Lâm, ngoại trừ một khu vực nhỏ như vậy ra, khắp nơi đều là Kim Cức Tùng, tự nhiên không có khả năng có nhiều cây kỵ sĩ như vậy.

- Cho dù có, Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng không thể mọc cùng Kỵ Sĩ Trung Thành trên một thân cây, trừ phi. . .

Sát Na Nữ Đế lộ ra vẻ trầm tư.

- Trừ phi cái gì?

Hàn Sâm vọi hỏi, hiểu biết của hắn về thực vật gen thật sự quá ít, hoàn toàn nghĩ không ra môn đạo trong đó.

- Trừ phi đã từng có một vị Kỵ Sĩ Phản Nghịch chết ở dưới gốc cây Kỵ Sĩ Trung Thành này, hơn nữa vừa vặn gốc cây Kỵ Sĩ Trung Thành này đang ở thời kỳ kết trái, một trái Kỵ Sĩ Trung Thành đã hấp thu Kỵ Sĩ Phản Nghịch, do đó đã xảy ra biến dị, đã trở thành Kỵ Sĩ Phản Nghịch mới.

Sau một hồi Sát Na Nữ Đế suy tư mới chậm rãi nói.

- Nói nhiều như vậy, tôi chỉ muốn biết những thứ này có quan hệ gì cùng chúng ta, chúng ta có thể thu được chỗ tốt gì trên người của y?

Hàn Sâm nhịn không được hỏi, hắn không có hứng thú gì với chuyện Kỵ Sĩ Phản Nghịch xuất hiện như thế nào.

- Nếu thật là như vậy, có lẽ có cơ hội thu phục chiếm được Kỵ Sĩ Phản Nghịch này.

Sát Na Nữ Đế trầm ngâm nói.

Chương 939: Mở Mắt

- Thu phục thế nào mới được?

Hai mắt Hàn Sâm lập tức sáng ngời.

Sát Na Nữ Đế lại lắc đầu nói:

- Mặc dù có cơ hội, nhưng cũng tương đương với không có cơ hội. Nhìn dáng vẻ Kỵ Sĩ Phản Nghịch, chỉ sợ mới chỉ kết không được bao lâu, phải chờ thêm hơn một ngàn năm mới có cơ hội thành thục, cậu cũng không có khả năng chờ ở chỗ này hơn một ngàn năm đi?

- Ngàn năm cũng không phải là rất lâu, có thể trước tiên cấy ghép nó vào trong Tí Hộ Sở, để nó chậm rãi phát triển là được.

Hàn Sâm lại không thèm để ý tới vấn đề này.

Hàn Sâm có thể dùng sinh cơ thủy châu, thời gian ngàn năm dưới tác dụng của giọt nước, cũng chỉ cần thời gian ba năm thôi, một chút thời gian này Hàn Sâm vẫn có thể chờ đợi nổi.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch ít nhất cũng là một thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, vận khí tốt, có khả năng sẽ là sinh vật siêu cấp thần huyết, đừng nói ba năm, lại đợi thêm ba năm nữa cũng tuyệt đối đáng gia.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ muốn biết, cuối cùng có thể thu phục Kỵ Sĩ Phản Nghịch hay không, nếu như không thể thu phục, ngược lại bị y truy giết, vậy sẽ toi mạng rồi.

- Cấy ghép hay gì đó nghĩ cũng không cần nghĩ, thực vật gen thần huyết có điều kiện sinh trưởng rất hà khắc, chuyển sang nơi khác sẽ không trồng được, huống chi là cấy ghép.

Sát Na Nữ Đế nói.

- Chuyện này thì cô không cần quan tâm, cô chỉ cần nói cho tôi biết, phải làm như thế nào mới có thể thu phục Kỵ Sĩ Phản Nghịch này là đủ rồi.

Hàn Sâm cũng không giải thích, nói thẳng.

- Muốn thu phục được y cũng không khó, tuy y là Kỵ Sĩ Phản Nghịch, nhưng bởi vì là do cây Kỵ Sĩ Trung Thành sinh ra, bản thân vẫn kế thừa một chút gen Kỵ Sĩ Trung Thành, cho nên nếu như y cũng giống như Kỵ Sĩ Trung Thành, trung thành với người mà y nhìn thấy lần đầu, nhưng mà. . .

Hàn Sâm ghét nhất chính là nghe được hai chữ nhưng mà này, hắn không nhịn được nói:

- Có chuyện thì trực tiếp nói đi, đừng ấp a ấp úng.

- Nhưng dù sao y cũng là Kỵ Sĩ Phản Nghịch, độ trung thành sẽ giảm dần theo thời gian, tối đa cũng chỉ được trăm năm, Kỵ Sĩ Phản Nghịch vẫn sẽ làm phản, đến lúc đó y nhất định sẽ giết chủ, hơn nữa là không chết không ngừng, đây là một con dao 2 lưỡi, có thể đả thương người khác, nhưng cũng có thể tổn thương chính mình.

Sát Na Nữ Đế nói.

- Thời gian trăm năm thôi, cũng không phải vấn đề lớn gì.

Hàn Sâm trầm ngâm nói.

Đối với Hàn Sâm thì thời gian một trăm năm thực sự không thành vấn đề, căn bản không cần đến thời gian trăm năm, hắn có thể đã đạt tới trình độ như sinh vật siêu cấp thần huyết, cho dù Kỵ Sĩ Phản Nghịch là sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không cần sợ.

Trái lại trong khoảng thời gian ban đầu mà Kỵ Sĩ Phản Nghịch thuần phục này, sẽ trợ giúp Hàn Sâm thật lớn, có thể để hắn nhanh chóng săn giết được sinh vật cao cấp, hiện tại Hàn Sâm chỉ hy vọng Kỵ Sĩ Phản Nghịch càng lợi hại càng tốt.

Biết rõ về Kỵ Sĩ Phản Nghịch này, Hàn Sâm lập tức chỉ huy bốn con Long Huyết Xà tới đào cây, muốn mang cây kỵ sĩ cấy ghép vào Tí Hộ Sở.

Tuy Sát Na Nữ Đế không nói gì nữa, không trong mắt lại tràn đầy vẻ đùa cợt đắc ý.

Nếu như là một vị Đại Đế muốn cấy ghép cây kỵ sĩ này, thì còn có một chút khả năng, nhưng Hàn Sâm chỉ là một kẻ vừa mới tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thế mà đã vọng tưởng cấy ghép được cây Kỵ Sĩ Phản Nghịch, quả thực chính là một chuyện cười lớn.

Nhưng Hàn Sâm nhất định muốn làm như thế, cô cũng lười nói thêm cái gì, dù sao cũng không có quan hệ gì tới cô, Sát Na Nữ Đế chỉ chờ xem kịch vui.

- Không có chuyện gì thì tôi trở về đây.

Sát Na Nữ Đế không có sức ở lại chỗ này xem Hàn Sâm làm chuyện điên rồ, cô chuẩn bị đi vào Linh Cơ tiếp tục cướp chút gen.

Hàn Sâm khoát khoát tay để cô ta đi, dù sao cô ta ở lại chỗ này cũng không có tác dụng gì.

Bùn đất bốn phía xung quanh cây kỵ sĩ phi thường cứng rắn, nhưng tố chất thân thể của Long Huyết Xà mạnh hơn sinh vật biến dị bình thường một chút, đặc biệt là con Long Huyết Xà đã mở ra sáu đạo khóa gen kia, sức

mạnh sau khi khóa gen mở ra sẽ tăng lên rất nhiều, muốn đào đất chỗ này cũng rất nhẹ nhõm.

Không bao lâu sau đã đào được tới rễ cây dưới bùn đất, rễ cây dài hẹp lớn cỡ thùng nước trải rộng.

Rễ cây thật sự quá dài, không có khả năng đều đào hết trở về, Hàn Sâm để Long Huyết Xà cắn đứt rễ cây.

Thế nhưng rễ cây kỵ sĩ thật sự quá mữa cứng rắn, những ba con Long Huyết Xà khác không thể cắn được, nanh vuốt của chúng chỉ có thể lưu lại một vết xước nhẹ ngoài mặt rễ.

Chỉ có con Long Huyết Xà đã mở ra sáu đạo khóa gen kia mới có thể cắn đứt rễ cây.

Thế nhưng một nhánh rễ cây vừa bị cắn đứt kia, cây kỵ sĩ kia lại đột nhiên rung lắc kịch liệt, chỉ thấy cành lá trên thân cây không ngừng lay động, sáu trái Kỵ Sĩ Trung Thành kia giống như là sáu con quỷ thắt cổ, vì cành lá lay động mà chúng không ngừng đung đưa.

OÀ..ÀNH!

Một trái Kỵ Sĩ Trung Thành đột nhiên đứt khỏi nhánh cây, rơi xuống mặt đất, ngay sau đó năm trái Kỵ Sĩ Trung Thành khác cũng rơi xuống, cả một đám giống như tác phẩm nghệ thuật mặc khôi giáp được bày trong viện bảo tàng cứ đứng ở nơi đó.

Hàn Sâm lập tức lui về phía sau mấy bước, để cho Long Huyết Xà và Tiểu Phong Phong bảo hộ trước mặt mình, nhìn sáu Kỵ Sĩ Trung Thành kia, đồng thời triệu hoán ra khôi giáp của mình.

- Xảy ra chuyện gì? Không phải phải rất lâu nữa bọn họ mới chín sao? Hơn nữa sinh cơ của bọn họ bị Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia cướp đi rất nhiều, cho dù đến thời gian chín muồi, chỉ sợ cũng khó có thể chín được, vậy tại sao chúng lại rơi xuống?

Hàn Sâm rút ra dao găm máu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những Kỵ Sĩ Trung Thành đó.

Trong lúc đó, Kỵ Sĩ Trung Thành đột nhiên lại mở mắt, nhìn chằm chằm vào Long Huyết Xà cùng Hàn Sâm trước mặt.

- Đúng rồi, đây là Kỵ Sĩ Trung Thành, người mà bọn họ nhìn thấy lần đầu tiên là mình, sẽ phải trung thành với mình nhỉ? Không đúng, thứ đầu tiên mà bọn họ nhìn thấy không phải là Long Huyết Xà chứ?

Hàn Sâm đang hối hận vì không đứng ở trước mặt, lại đột nhiên thấy một Kỵ Sĩ Trung Thành xé rách không gian, đánh tới một con Long Huyết Xà trước mặt.

Năm Kỵ Sĩ Trung Thành khác cũng giống như thế, cả đám đều vung quyền đánh thẳng hướng Long Huyết Xà, xem lực lượng của bọn họ, tuy sinh cơ không thể so với sinh vật thần huyết, nhưng lại không kém hơn sinh vật biến dị.

- CMN, không phải là Sát Na đang nói dối mình chứ? Sao thứ này lại không thuần phục, ngược lại còn công kích sinh vật mà y nhìn thấy lần đầu tiên?

Hàn Sâm lập tức ra lệnh cho Long Huyết Xà và Tiểu Phong Phong cùng phản kích.

OÀ..ÀNH!

Dưới chân của Kỵ Sĩ Trung Thành xuất hiện một quầng sáng, khiến cho lực lượng của bọn họ tăng nhiều, một quyền đánh lên trên người của Long Huyết Xà, lập tức đánh bay Long Huyết Xà đã mở ra một đạo khóa gen phải lui lại vài mét.

Hàn Sâm thấy dưới chân của sáu Kỵ Sĩ Trung Thành đều lần lượt xuất hiện vầng sáng, trong đó có ba Kỵ Sĩ Trung Thành ở dưới chân chỉ mở ra một vòng sáng.

Còn có hai tên mở ra hai vòng sáng, một tên mạnh nhất đã mở ra ba vầng sáng.

Mở ra vầng sáng càng nhiều, sinh cơ trên người Kỵ Sĩ Trung Thành càng cường đại, Hàn Sâm biết đại khái số lượng vầng sáng này đại biểu cho số lượng khóa gen mà bọn họ mở ra.

Tuy những vầng sáng này cũng không có hiệu quả chủ động công kích, nhưng lại có thể gia tăng sức mạnh thân thể cho những Kỵ Sĩ Trung Thành đó.

Thế nhưng Hàn Sâm cũng không quá để ý, mặc dù bọn họ là sinh vật thần huyết, nhưng vì chưa trưởng thành, hơn nữa dinh dưỡng lại không đầy đủ, tố chất thân thể không thể so với Long Huyết Xà, Hàn Sâm đánh giá một chút, mình cộng với Long Huyết Xà và Tiểu Phong Phong có thể ứng phó được.

- Cũng may Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia chưa rơi xuống, nếu không đúng là có chút nguy hiểm.

Hàn Sâm nghĩ đến đây lại nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch trên cây kia, chỉ là vừa nhìn, trong lòng hắn đã lập tức cả kinh.

Chỉ thấy Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia không biết từ lúc nào đã mở mắt ra, lúc này đang lạnh lùng theo dõi hắn.

Chương 940: Phi Phàm

Hàn Sâm bị giật mình không phải chuyện đùa, nhưng nhìn kỹ thì Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng chỉ nhìn hắn mà thôi, cũng không giống như Kỵ Sĩ Trung Thành rung từ trên cây xuống.

- Cả nửa người đều dính vào trong cây, trước khi chưa chín, kiểu gì cũng không thể giống như Kỵ Sĩ Trung Thành nhỉ?

Hàn Sâm nhìn thoáng qua thân thể Kỵ Sĩ Phản Nghịch bị dính trong thân cây, trái tim vừa nhấc lên cao lại lập tức trở về vị trí cũ.

Không để ý tới Kỵ Sĩ Phản Nghịch đang nhìn mình chằm chằm, Hàn Sâm cầm dao găm trong tay, thân hình lóe lên, giết tới một Kỵ Sĩ Trung Thành.

Bốn con Long Huyết Xà đấu đấu với từng Kỵ Sĩ Trung Thành, đao phong trên người Tiểu Phong Phong giống như gió bão lao ra, cũng kéo chân một Kỵ Sĩ Trung Thành.

Cùng là mở ra một đạo khóa gen, Kỵ Sĩ Trung Thành chỉ tương đương với Long Huyết Xà, chỉ có Kỵ Sĩ Trung Thành đã mở ra ba đạo khóa gen là lợi hại hơn một chút, nhưng y lại bị Long Huyết Xà đã mở ra sáu đạo khóa gen cuốn lấy, cũng đã rơi vào hạ phong, căn bản không phải đối thủ của Long Huyết Xà, áo giáp như sắt thép kia bị móng vuốt của Long Huyết Xà trực tiếp xé rách, máu tươi lập tức tuôn ra.

Tiểu Phong Phong chống lại một Kỵ Sĩ Trung Thành đã mở ra một đạo khóa gen, tuy tố chất thân thể kém hơn Kỵ Sĩ Trung Thành, nhưng bởi vì nó đã mở ra bốn đạo khóa gen, lợi dụng lực lượng phong hệ cường đại, tốc độ và lực lượng phong hệ bộc phát ra cũng không kém Kỵ Sĩ Trung Thành, nên cũng đánh ngang tay với Kỵ Sĩ Trung Thành, hơn nữa còn chiếm được một chút thượng phong.

Hàn Sâm ỷ vào có áo giáp thần huyết và dao găm máu, tuy tố chất thân thể không bằng Kỵ Sĩ Trung Thành, nhưng cũng đánh tới mức phong thanh khỏi thủy, dao găm máu để lại trên khải giáp của Kỵ Sĩ Trung Thành vài lỗ lớn.

Răng rắc!

Long Huyết Xà đã mở ra sáu đạo khóa gen, thân thể lớn như khủng long vậy, nó tìm được một cơ hội, răng xà hung hăng cắn tới cổ của Kỵ Sĩ Trung Thành, vậy mà có thể trực tiếp cắn đứt cổ của y, đầu cũng bị nó cắn xuống, trực tiếp nuốt vào trong bụng.

“Săn giết sinh vật thần huyết Kỵ Sĩ Trung Thành, không thu được thú hồn, không thể ăn thịt.”

- Thực lực của đám kỵ sĩ này kém như thế, vậy mà lại là sinh vật thần huyết, xem ra sinh cơ của bọn chúng bị Kỵ Sĩ Phản Nghịch hút đi quá

nhiều, cho nên mới yếu như vậy.

Hàn Sâm thầm vui.

Yếu hơn một chút là chuyện tốt, dù sao cũng không thể ăn thịt được, nếu như có thể đạt được thú hồn, dù sao cũng là thú hồn thần huyết, cũng không quan hệ tới độ mạnh yếu thân thể.

Rống!

Long Huyết Xà gầm lên giận dữ, lại đánh về phía một Kỵ Sĩ Trung Thành khác.

Đã có Long Huyết Xà mở ra sáu đạo khóa gen, Kỵ Sĩ Trung Thành hoàn toàn không phải đối thủ của đám Hàn Sâm, dưới hung uy của Long Huyết Xà, từng tên Kỵ Sĩ Trung Thành liên tiếp bị chém giết.

Chỉ một lát sau, đã có bốn tên Kỵ Sĩ Trung Thành bị con Long Huyết Xà kia cắn mất đầu, bất quá để cho Hàn Sâm có chút buồn bực là thậm chí ngay cả một thú hồn cũng không thu được.

Chỉ còn lại hai tên Kỵ Sĩ Trung Thành vẫn còn đang khổ chiến, Hàn Sâm đã không cần ra tay nữa, Hàn Sâm nhìn thoáng qua người Kỵ Sĩ Phản Nghịch trên cây, chỉ thấy trong mắt y tràn đầy sát khí lạnh như băng, vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình.

Dù sao y cũng không xuống được, Hàn Sâm tự nhiên cũng không sợ y, mắt thấy Long Huyết Xà đã giải quyết nốt hai Kỵ Sĩ Trung Thành còn lại, nhưng vẫn không đạt được thú hồn.

- Xem ra vận khí hôm nay quá kém, thậm chí ngay cả một thú hồn cũng không thu được.

Hàn Sâm có chút buồn bực, nhưng hắn cũng không để ở trong lòng, một lần nữa ra lệnh cho Long Huyết Xà đi đào cây.

Ba con Long Huyết Xà phụ trách đào đất, con Long Huyết Xà mở ra sáu đạo khóa gen kia chuyên môn đi cắn đứt rễ cây, rất nhanh đã có mấy nhánh rễ cây lớn bị cắn đứt.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch trên cây gầm lên đau đớn, thân thể trên thân cây vặn vẹo giãy dụa, nhưng thân thể của hắn còn chưa thành thục, y gắn chặt vào thân cây, có lẽ không có khả năng xé rách thân cây để đi xuống.

- Không cần kêu nữa, tôi chỉ là muốn dời cây đi, không phải muốn giết anh.

Hàn Sâm nói với Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia.

Thế nhưng Kỵ Sĩ Phản Nghịch vẫn nhìn chòng chọc vào hắn, giống như không hiểu hắn đang nói cái gì, hoặc là căn bản không tin tưởng hắn, trong mắt hắn lộ sát ý lạnh như băng.

- Nhanh đào nhanh đào, đừng kéo dài quá lâu.

Hàn Sâm không ngừng thúc giục Long Huyết Xà, để tránh đêm dài lắm mộng, chút nữa lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng Hàn Sâm vẫn có cảm giác không đúng, Sát Na Nữ Đế nói Kỵ Sĩ Phản Nghịch sẽ trung thành với người mà hắn nhìn thấy lần đầu tiên, hiện tại Kỵ Sĩ Phản Nghịch đã mở to mắt nhìn thấy hắn, đáng lẽ ra phải trung thành với hắn mới đúng, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy ý tứ thuần phục trong mắt y, trái lại chỉ toàn sát cơ.

- Không được, vẫn nên gọi Sát Na ra để hỏi một câu đi.

Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, lập tức triệu hoán Sát Na Nữ Đế tới trước mặt mình.

- Tôi mới vừa tiến vào Linh Cơ, cậu lại muốn làm gì?

Sát Na Nữ Đế hơi tức giận nói.

- Những lời cô nói hình như không đúng rồi?

Hàn Sâm kể lại mọi chuyện vừa xảy ra một lần.

Sau khi Sát Na Nữ Đế nghe xong lại nhìn nhìn thi thể Kỵ Sĩ Trung Thành trên đất, lại nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch trên cây một chút, cau mày nói:

- Đúng là có chút không đúng, thoạt nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch chẳng những không bị gen cây Kỵ Sĩ Trung Thành đồng hóa, trái lại gen của y lại đồng hóa những Kỵ Sĩ Trung Thành kia.

- Nói như vậy, tôi không có cơ hội thuần phục được y?

Hàn Sâm vội vàng để Long Huyết Xà ngừng lại, nếu như không thể thuần phục được, cấy ghép cũng vô dụng.

- Đúng là như vậy.

Sát Na Nữ Đế gật đầu nói.

- Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Vị Đại Đế kia gieo trồng Kỵ Sĩ Phản Nghịch, cũng nên có biện pháp thu phục y chứ?

Hàn Sâm nghĩ tới lời Sát Na Nữ Đế mới vừa nói.

- Đại Đế có phương pháp của Đại Đế, loại phương pháp này người bình thường biết cũng vô dụng.

Sát Na Nữ Đế bĩu môi một cái rồi nói.

- Cô không nói thì làm sao biết tôi không thể làm được?

Hàn Sâm nhìn nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch đang thống khổ giãy dụa, lại tiếp tục hỏi.

- Rất đơn giản, chỉ cần thực lực của cậu có thể áp đảo Kỵ Sĩ Phản Nghịch, có thể làm hắn tạm thời thần phục, trừ phi lực lượng của y có thể vượt qua cậu, nếu không sẽ vĩnh viễn không phản bội, cậu có thể áp đảo được y? Đừng nói y có có thể trở thành sinh vật siêu cấp thần huyết, cho dù y chỉ là thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, cậu cũng hoàn toàn không thể địch nổi được.

Sát Na Nữ Đế nói ra.

- Trước mắt xác thực rất khó làm được, chẳng lẽ trừ điều kiện này thì không có biện pháp khác sao?

Hàn Sâm cau mày nói.

- Không có bất kỳ biện pháp nào khác, một Kỵ Sĩ Phản Nghịch có thể dùng gen của mình đồng hóa cả cây kỵ sĩ, chỉ sợ Kỵ Sĩ Phản Nghịch chết ở dưới cây kỵ sĩ dưới kia không tầm thường, cậu không nên làm loạn. . .

Sát Na Nữ Đế lời còn chưa nói hết, đột nhiên nghe được một tiếng gào rú, sau đó lại nghe thấy một tiếng thân cây bị xé nứt, chỉ thấy Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia đã xé rách thân thể khỏi thân cây, từ trên cây rơi xuống.

Ánh mắt của hắn lạnh lẽo như huyền băng vạn năm nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm, phía áo giáp màu vàng xanh nhạt máu me đầm đìa, sau áo giáp còn có thật nhiều chỗ không trọn vẹn, thoạt nhìn vẫn chưa hoàn thành sinh trưởng.

Chương 941: Quang Huy Kinh Khủng

Rống!

Kỵ Sĩ Phản Nghịch rú lên một tiếng, quang huy phía trên áo giáp đồng thau như dao, trực tiếp xé rách không gian, bộc phát ra lực lượng không có gì sánh kịp, lập tức bay đến trước mặt Hàn Sâm, đánh một quyền vào bụng Hàn Sâm.

Tốc độ của Kỵ Sĩ Phản Nghịch thật sự quá nhanh, Hàn Sâm căn bản không kịp trốn tránh, trực tiếp bị đánh trúng bụng dưới, cả người như đạn pháo bị đánh bay ra ngoai, bay ra sau hơn mười thước, đụng gãy mấy cây đại thụ mới ngã xuống đất, mặt đất cũng bị lún thành một hố to.

Phần bụng dưới áo giáp thần huyết có một chỗ bị lõm xuống, bốn phía xuất hiện vết rách chằng chịt.

PHỐC!

Hàn Sâm há mồm phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết trong thân thể sôi trào lên.

- Đáng chết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trong một nháy mắt kia, thân thể của mình dường như trở nên chậm hơn rất nhiều, vốn mình có thể tránh thoát một quyền kia, nhưng cuối cùng lại không tránh thoát được.

Hàn Sâm thầm kinh hãi, mà Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia lại lần nữa gào thét xông tới.

Hàn Sâm lập tức ra lệnh cho bốn con Long Huyết Xà vây lại, ngăn chặn Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Bành!

Quả đấm của Kỵ Sĩ Phản Nghịch đánh vào một con Long Huyết Xà biến dị, chỉ một quyền kia đã đánh nát con Long Huyết Xà, thú hồn lập tức vỡ vụn, trực tiếp tiêu tán, một thú hồn Long Huyết Xà cứ như vậy không còn.

Mà Kỵ Sĩ Phản Nghịch lại chuyển động, thân hình như kinh hồng xoay tròn, trong lúc đánh chết Long Huyết Xà, nó lại tránh né vòng vây công của ba con Long Huyết Xà khác.

Trong đó một con Long Huyết Xà đã há miệng ghé sát đến miệng của y, mà trong một nháy mắt kia, Kỵ Sĩ Phản Nghịch lại đánh tiếp một quyền vào đầu con Long Huyết Xà kia, trực tiếp đánh nát đầu con Long Huyết Xà này.

Chỉ trong chốc lát, Kỵ Sĩ Phản Nghịch đánh Hàn Sâm bị thương, lại liên tiếp giết hai thú hồn sủng vật biến dị, cường đại đến mức khiến người ta khó có thể tin.

- Sát Na, cô còn đứng đó nhìn cái gì, tôi mà chết thì cô cũng không sống nổi đâu.

Nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch xông tớ kia, Hàn Sâm vừa lui về phía sau vừa quát Sát Na Nữ Đế.

Sát Na Nữ Đế có chút do dự, nếu là lúc trước, cô tình nguyện cùng chết, cũng sẽ không xuất thủ trợ giúp Hàn Sâm.

Nhưng hiện tại cô đã có một tia hi vọng, nên không có cách nào để mặc Hàn Sâm bị giết chết được.

Sát Na Nữ Đế cắn răng một cái, thân hình lóe lên, giết tới Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Đáng tiếc Sát Na Nữ Đế cũng không hơn Hàn Sâm, đều vừa tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở. Sau đó sinh ra tiến hóa, mặc dù nói là thân thể Đế Linh, nhưng cường độ thân thể vẫn yếu hơn Đế Linh chân chính rất nhiều, chỉ có thể coi là kỳ ấu sinh mà thôi.

Như vậy ngoại trừ tốc độ, tố chất thân thể của Sát Na Nữ Đế còn kém hơn cả Long Huyết Xà đã mở ra sáu đạo khóa gen, ngay cả khóa gen cũng chỉ mới mở ra một đạo mà thôi.

Nhưng tốc độ của Sát Na Nữ Đế cực nhanh, dù sao cũng là Đế Linh nắm giữ thuộc tính thời gian, dựa vào tốc độ của mình mà giằng co với Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Hàn Sâm cũng khống chế hai con Long Huyết Xà xông tới, Tiểu Phong Phong ở phía xa không ngừng bắn đao phong tới Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch lấy một địch bốn, nhưng vẫn không rơi vào thế hạ phong, thân hình chớp động, lại giết thêm một con Long Huyết Xà, hiện tại chỉ còn con Long Huyết Xà mở ra sáu đạo khóa gen còn sống.

- Đáng chết, vầng sáng của y có năng lực suy yếu.

Sát Na Nữ Đế hiểm hiểm tránh qua, sau khi tránh né một quyền của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, sắc mặt khó coi nói.

Mái tóc dài trên đầu cô bị quyền phong của Kỵ Sĩ Phản Nghịch cắt đứt một đoạn, nếu như không phải tốc độ của cô rất nhanh, chỉ sợ ngay cả đầu cũng bị cắt bỏ rồi.

- Tôi cũng nhìn thấy, vấn đề là hiện tại phải làm như thế nào mới có thể giải quyết y?

Hàn Sâm sớm đã nhìn thấy hai vầng sáng màu vàng xanh nhạt dưới chân Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Vừa rồi hắn không né tránh một kích của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, chính là do quầng sáng kia, khiến thân thể của hắn trở nên chậm chạp.

Nhưng hiện tại nhìn lại, vầng sáng của Kỵ Sĩ Phản Nghịch không chỉ đơn giản là khiến tốc độ giảm xuống như vậy, đồng thời cũng làm suy yếu các năng lực khác của thân thể.

Bành!

Kỵ Sĩ Phản Nghịch lại đánh ra một quyền vào thân con Long Huyết Xà còn lại, cứ thế đánh bay con Long Huyết Xà cao lớn kia ra ngoài đến mấy mét, khiến Long Huyết Xà phải hú lên quái dị, lập tức phun rmáu tươi a.

Nhưng hiển nhiên lực lượng của Kỵ Sĩ Phản Nghịch còn chưa đủ để dùng một quyền đánh chết Long Huyết Xà mở ra sáu đạo khóa gen, tố chất thân thể của Long Huyết Xà có thể so với sinh vật thần huyết.

Điều này khiến Hàn Sâm yên tâm không ít, thoạt nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng bởi vì từ trên cây rơi xuống quá sớm, thân thể còn chưa hoàn toàn phát triển, thực lực cũng chưa đạt tới trình độ kinh khủng của thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, thậm chí có thể nói là rất yếu.

Hàn Sâm cắn răng một cái, cầm lấy dao găm máu vọt tới, đồng thời vận chuyển Động Huyền Khí và thân pháp Động Huyền đến cực hạn.

Lúc đầu không biết tác dụng vầng sáng quanh Kỵ Sĩ Phản Nghịch, nên Hàn Sâm mới bị tổn thất nặng, hắn đứng ở bên cạnh quan sát lâu như vậy, đại khái cũng biết hiệu quả vầng sáng quanh người Kỵ Sĩ Phản Nghịch, tính cả hiệu quả suy yếu của vầng sáng, hơn nữa còn có Sát Na Nữ Đế và Long Huyết Xà kiềm chế, Hàn Sâm không ngừng di chuyển, thế mà một người một Đế Linh cộng với một dị sinh vật đại chiến với Kỵ Sĩ Phản Nghịch vẫn rơi vào thế hạ phong.

Tiểu Phong Phong đứng từ xa phun ra đao phong, chỉ có thể coi là một nửa cánh tay mà thôi.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch không chỉ có tố chất thân thể và vầng sáng lợi hại, quyền pháp của y cũng rất quỷ dị, mỗi một quyền đánh ra đều mang theo ánh sáng màu đồng, lực phá hoại của ánh sáng màu đồng kia rất mạnh, ngay cả dao găm máu trảm lên trên đó, cũng chỉ truyền ra tiếng sắt thép va chạm, không thể chém vỡ ánh sáng màu đồng.

Hai mắt Hàn Sâm sáng ngời, vừa nhanh chóng di động, vừa quan sát nhất cử nhất động của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, muốn tìm ra sơ hở của y.

Nếu như là đối chiến bình thường, trừ phi hắn khởi động Siêu Cấp Đế Linh Thể, nếu không không có khả năng áp chế Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Bành!

Sát Na Nữ Đế giống như thuấn di xuất hiện sau lưng Kỵ Sĩ Phản Nghịch, một quyền đánh về phía áo giáp sau lưng còn chưa hoàn toàn trưởng thành của y, muốn đánh phá thân thể y.

Thế nhưng ánh sáng màu đồng trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch lại hiện lên, cứ thế chặn một quyền này của Sát Na Nữ Đế, thân thể Kỵ Sĩ Phản Nghịch bị đánh ra ngoài vài mét, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, nhưng cuối cùng vẫn giữ vững được thân thể.

Tay ngọc của Sát Na Nữ Đế cũng máu me đầm đìa, trên nắm tay bị ánh sáng màu đồng kia xoắn ra rất nhiều huyết ngấn.

Long Huyết Xà nổi giận gầm lên một tiếng, thừa dịp Kỵ Sĩ Phản Nghịch chưa ổn định, cắn một cái hướng về phía đầu của y.

Trong mắt Kỵ Sĩ Phản Nghịch lóe sát cơ, thân thể lướt ngang ba thước, tránh né được Long Huyết Xà, trở tay đánh một quyền vào đầu của Long Huyết Xà, đánh cho Long Huyết Xà khổng lồ trực tiếp ngã xuống đất.

- Chính là lúc này.

Hàn Sâm giống như U Linh xuất hiện ở sau lưng Kỵ Sĩ Phản Nghịch, tương tự cũng đánh một quyền tới sau lưng Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Hàn Sâm thu liễm khí tức toàn thân, dùng ám sát thuật đánh lén, Kỵ Sĩ Phản Nghịch phát hiện ra được hắn đã không còn kịp rồi, nhưng trên người của y lại hiên lên vầng sáng màu đồng, chống lại quả đấm của Hàn Sâm giống như đối phó với Sát Na Nữ Đế như vậy.

Hàn Sâm biết rõ vầng sáng màu đồng rất lợi hại, nhưng hắn lại không có ý lùi bước, dao găm tại trong tay phải nắm chặt nhưng không đâm ra, trong tay trái nổi lên băng sương và lôi điện đan vào nhau, hung hăng đánh vào tới vầng sáng.

Chương 942: Thú Hồn Kỵ Sĩ Phản Nghịch

Nắm đấm và vầng sáng đụng vào nhau, vầng sáng kinh khủng lập tức khiến hộ giáp trên nắm tay xoắn ra từng vết rách, khiến nắm tay bị cắt ra, lộ ra xương trắng âm u.

Mà Hàn Sâm đánh ra Thủy Lôi Thuật cũng xuyên thấu qua vầng sáng, trực tiếp đánh vào trên lưng máu me đầm đìa của Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia.

OÀ..ÀNH!

Trong nháy mắt khi Thủy Lôi Thuật và máu Kỵ Sĩ Phản Nghịch tiếp xúc, giống như có một dòng điện truyền khắp toàn thân Kỵ Sĩ Phản Nghịch, khiến cho dòng máu của y hóa thành băng lôi.

Đáng tiếc không phải dưới trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, lực lượng như vậy lại không thể khiến thân thể Kỵ Sĩ Phản Nghịch nổ tung, nhưng vẫn có thể khiến thân thể của y đóng băng và rơi vào trạng thái tê liệt, tuy thời gian quá ngắn, nhưng đây cũng là điều Hàn Sâm muốn.

Long Huyết Xà và Sát Na Nữ Đế một trái một phải xông thẳng tới Kỵ Sĩ Phản Nghịch, thân thể Kỵ Sĩ Phản Nghịch đang bị đóng băng và tê liệt,

không kịp né tránh công kích của bọn hắn, chỉ có thể dùng sức phát ra vầng sáng, đánh một quyền muốn đỡ lại công kích của bọn hắn.

Va chạm tạo ra sóng xung kích vô cùng đáng sợ, Kỵ Sĩ Phản Nghịch lấy một địch hai lại không rơi vào thế hạ phong, thân thể cũng chỉ bị đánh lui về phía sau mấy bước, có vẻ hơi chút lảo đảo mà thôi.

Thừa dịp Kỵ Sĩ Phản Nghịch mất đi quyền khống chế thân thể, hai tay Hàn Sâm liên tục đánh ra từng miếng kim tệ bắn lên trên người của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, kim tệ kia không có lực phá hoạ gì, nhưng nó lại giống như từng khối núi đá lớn ép lên trên người của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, nhất thời khiến Kỵ Sĩ Phản Nghịch chậm chạp hơn rất nhiều.

Đến khi Kỵ Sĩ Phản Nghịch có thể khống chế được thân thể của mình, một lần nữa thả ra vầng sáng, Hàn Sâm đã bắn lên trên người y hơn mười miếng kim tệ.

Hiện tại Hàn Sâm đã mở ra hai đạo khóa gen, lực lượng trấn áp của kim tệ đã mạnh hơn trước kia khá nhiều rồi, tốc độ của Kỵ Sĩ Phản Nghịch rõ ràng đã hạ thấp.

Long Huyết Xà và Sát Na Nữ Đế bắt lấy cơ hội này, điên cuồng tấn công tới Kỵ Sĩ Phản Nghịch, trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch có hơn mười miếng kim tệ trấn áp, rất khó né tránh được công kích của bọn hắn, chỉ có thể chính diện liều mạng.

Tuy Kỵ Sĩ Phản Nghịch sẽ không thua về lực lượng khi va chạm chính diện, nhưng Hàn Sâm lại thừa dịp y liều chết chiến đấu với Long Huyết Xà và Sát Na Nữ Đế bắn ra kim tệ, khiến y khó lòng phòng bị, kim tệ trên người y ngày càng nhiều, lực ép cũng càng lúc càng lớn.

Dựa vào lực trấn áp của kim tệ, đám người Hàn Sâm cũng dần chiếm thượng phong, thấy thân thể Kỵ Sĩ Phản Nghịch càng ngày càng nặng nề, nhưng y vẫn điên cuồng chém giết cùng đám Hàn Sâm, không nói tới sức mạnh, vầng sáng của y vẫn vô cùng khủng bố.

Nhưng lúc này Kỵ Sĩ Phản Nghịch chỉ là một con cọp không có răng, khó có thể hình thành uy hiếp tới đám Hàn Sâm.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch đã bị không biết bao nhiêu miếng kim tệ trấn áp, toàn thân cao thấp đều có, mỗi một bước y đi cũng như cùng gánh theo cả một tòa núi cao vậy.

Ầm ầm!

Cuối cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch vẫn không chịu nổi lực lượng kinh khủng kia, bị ép phải quỳ một chân xuống đất, thân thể khó có thể nhúc nhích, y điên cuồng gào thét, nhưng thân thể lại không đứng dậy nổi.

Hàn Sâm, Long Huyết Xà và Sát Na Nữ Đế cùng nhau tiến lên, điên cuồng đánh tới trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch, chỉ mấy vài phút sau, cuối cùng cũng đã giết được y.

"Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Kỵ Sĩ Phản Nghịch, thu được thú hồn Kỵ Sĩ Phản Nghịch, không thể ăn thịt, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa."

Hàn Sâm lập tức mừng như điên, Kỵ Sĩ Phản Nghịch này thật sự là sinh vật siêu cấp thần huyết, hơn nữa còn thu được thú hồn, quả thực là mình được nữ thần may mắn chiếu cố.

Ngoài ra, Hàn Sâm còn thầm hoảng sợ, may mắn là Kỵ Sĩ Phản Nghịch xuất thế sớm, dựa theo lời Sát Na Nữ Đế từng nói, trái cây Kỵ Sĩ Phản Nghịch có lẽ mới vừa kết ra không bao lâu, thân thể của y còn chưa phát triển toàn bộ, nếu như đợi thêm mấy trăm năm hoặc hơn một ngàn năm, chỉ sợ mấy người bọn họ đều sẽ bị Kỵ Sĩ Phản Nghịch giết chết.

Thân thể Kỵ Sĩ Phản Nghịch hóa thành tia sáng tiêu tán, chỉ còn lại một khối gen sinh mệnh tinh hoa tản ra ánh sáng màu vàng xanh nhạt.

Hàn Sâm mừng rỡ thu gen sinh mệnh tinh hoa lại, đây là khối gen sinh mệnh tinh hoa thứ nhất mà hắn đạt được ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, vốn cho là phải rất lâu sau mới có thể đạt được, không ngờ so với trong tưởng tượng lại sớm hơn nhiều như vậy.

Sau khi Kỵ Sĩ Phản Nghịch tử vong, cây kỵ sĩ kia cũng héo rũ theo, khiến Hàn Sâm có chút buồn bực, vốn còn muốn cấy ghép, nhưng hiện tại chỉ có

thể thôi.

Nhưng làn này lại thu được thú hồn Kỵ Sĩ Phản Nghịch, Hàn Sâm đã phi thường thỏa mãn, huống chi còn có một khối gen sinh mệnh tinh hoa.

Hưng phấn trở lại Tí Hộ Sở dưới mặt đất, Hàn Sâm vội vàng triệu hồi ra thú hồn Kỵ Sĩ Phản Nghịch vừa mới lấy được để quan sát.

Chỉ thấy một Kỵ Sĩ Phản Nghịch áo giáp đồng thau xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, chỉ là trên người y đã không có vầng sáng, nhưng áo giáp đồng thau trên người lại hoàn chỉnh.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch: Thú hồn sủng vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm vừa vui vừa buồn, siêu cấp thần huyết đương nhiên là cực tốt, nhưng muốn nuôi y đến trạng thái chiến đấu cần rất nhiều tinh lực, không thể trực tiếp tiến vào trạng thái chiến đấu được.

Nếu có người biết Hàn Sâm có được sủng vật siêu cấp thần huyết còn phiền toái, chỉ sợ mỗi người một ngụm nước miếng cũng có thể khiến hắn chết đuối.

Thừa dịp Sát Na Nữ Đế đi vào trong Linh Cơ, Hàn Sâm tìm chút thời gian, luyện hóa khối gen sinh mệnh tinh hoa của Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia.

Hắn mô phỏng ra cách vận hành khí tức của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, quả nhiên đã thành công luyện hóa được gen sinh mệnh tinh hoa, cuối cùng thu được 5 điểm siêu cấp thần gen.

Không biết bởi vì Kỵ Sĩ Phản Nghịch còn chưa hoàn toàn phát triển, hay là bởi vì y là một siêu cấp thần huyết đời thứ nhất, một khối gen sinh mệnh tinh hoa cũng chỉ có năm điểm.

Tí Hộ Sở lại di động hai lần, cuối cũng cũng đi tới khu vực biên giới của Kim Cức Tùng Lâm, sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thủy ở bốn phía dần dần nhiều hơn.

Hàn Sâm mang theo Long Huyết Xà và Tiểu Phong Phong săn giết rất nhiều, gen bình thường cùng gen nguyên thủy tăng lên rất nhanh, không lâu

sau đã đầy.

Bởi vì không biết bên ngoài Kim Cức Tùng Lâm có Tí Hộ Sở hay không, Hàn Sâm cũng không muốn Tí Hộ Sở dưới mặt đất bị người khác phát hiện, cho nên không tiếp tục lại để Sát Na dịch chuyển Tí Hộ Sở nữa, để Tí Hộ Sở dừng trong Kim Cức Tùng Lâm, hắn mang theo Long Huyết Xà và Tiểu Phong Phong rời khỏi Kim Cức Tùng Lâm.

Chỗ này không gần Thanh Minh Tí Hộ Sở, cũng không ở gần Tí Hộ Sở nhân loại mà hai người Khúc Lan Khê ở lại, bốn phía quanh đó chỉ có một ít dị sinh vật cấp thấp.

Đi trong đồi núi hơn mười dặm, cuối cùng Hàn Sâm cũng thấy một tòa Tí Hộ Sở, có vẻ là một tòa Tí Hộ Sở cấp kỵ sĩ, giống như là một tòa thành nhỏ cổ đại tọa lạc phía trên đồi núi.

Hàn Sâm đứng từ xa đã thấy có nhân loại đứng trên tường thành, hơn nữa nhân số rất nhiều, trong lòng không khỏi vui mừng, nơi này vậy mà lại là một tòa Tí Hộ Sở nhân loại.

Nếu như là Tí Hộ Sở của Dị Linh, sẽ có rất nhiều dị sinh vật trong thành, mà ngay cả một con dị sinh vật hắn cũng không nhìn thấy.

- Hình như có chút không đúng, tại sao những người này đều ở trong thành, không có ai đi ra?

Hàn Sâm nhìn trong chốc lát, trong lòng lại nói thầm.

Nếu như là tình huống bình thường, hắn có lẽ đã sớm gặp được nhân loại mới đúng, nhưng một đường hắn đi tới đây, hắn lại không đụng phải bất kỳ ai, giống như tất cả mọi người đều tụ tập ở trong thành nhỏ, chuyện này rõ ràng không bình thường.

Hàn Sâm mang theo nghi hoặc, nhanh chóng đi đến thành nhỏ.

Chương 943: Bỏ Thành

- Cậu còn đi loạn ở bên ngoài làm gì? Còn không nhanh trở về!

Hàn Sâm vừa mới đến gần thành nhỏ, trên cửa thành đã có người hô to với hắn.

Hàn Sâm không hiểu rõ tình huống như thế nào, sau khi vào thành, hắn phát hiện tất cả mọi người đều buồn rười rượi, giống như là xảy ra chuyện gì bất hạnh vậy.

Đây là một tòa thành nhỏ, Tí Hộ Sở cấp kỵ sĩ, cũng không có nhiều nhân loại, tổng cộng cũng chỉ có hai mươi, ba mươi người, ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, một thành nhỏ như vậy, có thể tụ tập được hai mươi, ba mươi người đã xem như rất giỏi rồi.

- Đại ca, ở đây xảy ra chuyện gì thế?

Hàn Sâm giữ lấy một người đàn ông trung niên hỏi.

- Trước kia tại sao chưa gặp cậu ở đây, cậu là người mới tới?

Người đàn ông trung niên kia hỏi Hàn Sâm.

- Vừa mới tới.

Hàn Sâm đáp.

- Vậy vận khí của cậu thật đúng là…, vốn có thể ngẫu nhiên truyền tống tới Tí Hộ Sở nhân loại là chuyện tốt, nhưng Tí Hộ Sở này của chúng ta chỉ sợ là không giữ được.

Người đàn ông trung niên thở dài nói.

- Sao lại không giữ được?

Hàn Sâm vội vàng hỏi.

Người đàn ông trung niên bất đắc dĩ nói:

- Vốn dĩ ở gần bên này chỉ có một tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh như vậy, hơn hai mươi năm trước chúng ta đã đánh hạ, theo thời gian mới có những người này. Nhưng vài ngày trước, bên trong dãy núi ở phương bắc có một con dị sinh vật xuyên qua sơn mạch đến nơi này, phát hiện Tí Hộ Sở này của chúng ta, mà con dị sinh vật kia lại thuộc về một tòa Tí Hộ Sở của Dị Linh quý tộc bên trong dãy núi, hiện tại chủ nhân của toà Tí Hộ Sở quý tộc Dị Linh kia đã quyết định muốn đánh chúng ta, mấy ngày nữa sẽ đến đây.

- Những chuyện này sao mọi người lại biết được?

Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

Dựa theo đạo lý mà nói, bọn họ không thể biết này tòa Tí Hộ Sở quý tộc tồn tại mới đúng.

- Bên trong Tí Hộ Sở Dị Linh kia có đồng bào nhân loại của chúng ta, là y liều chết báo cho chúng ta biết, để chúng ta sớm nghĩ biện pháp ứng đối. Nhưng chúng ta chỉ có chút nhân thủ như vậy thôi, nào có đối sách gì, hiện tại mọi người đang thương nghị, là bỏ thành đi xa, hay huyết chiến đến cùng với Dị Linh kia.

Người đàn ông trung niên nói ra.

Rốt cuộc Hàn Sâm đã hiểu rõ xảy ra chuyện gì, ở đây chỉ có hai mươi, ba mươi người, hơn nữa cũng không có nhân loại rất mạnh, muốn chống lại một tòa Tí Hộ Sở quý tộc hiển nhiên là chuyện không quá thực tế.

Khi hắn đang suy tư, đột nhiên nghe được trên quảng trường của thành nhỏ vang lên tiếng chuông.

- Đi thôi, Hoàng lão đang triệu tập mọi người đi qua.

Người đàn ông trung niên nói xong đã đi tới quảng trường.

Người bên trong thành cũng nhanh chóng đi đến quảng trường, Hàn Sâm cũng cùng đi theo tới quảng trường.

Nếu như là lúc bình thường, một người mới đến, nhất định sẽ có không ít người hỏi thăm hắn, nhưng hiện tại lại không có người nào có tâm tình này,

trên mặt người nào cũng đầy vẻ sầu lo, nhìn rất trầm trọng.

Gõ chuông là một ông lão râu tóc bạc trắng, có lẽ đây chính là Hoàng lão trong miệng người đàn ông trung niên.

Hoàng lão thấy mọi người đều tới, ánh mắt nhìn quanh một lần, phát hiện Hàn Sâm rất lạ, nhưng cũng không nói thêm gì, hiện tại không phải lúc chiêu đãi nhân vật mới.

- Hai ngày này mọi người có lẽ đều đã suy nghĩ xong, cũng không có quá nhiều thời gian, hiện tại chúng ta bỏ phiếu quyết định, rốt cuộc là đi hay là đánh.

Hoàng lão nhìn mọi người rồi nói:

- Đồng ý đi thì giơ tay.

Hai, ba mươi người quay sang nhìn lẫn nhau, cuối cùng phần lớn người đều giơ tay lên.

- Đi cũng tốt, vậy cứ quyết định như vậy đi, mọi người trở lại dọn dẹp một chút đồ đạc, ngày mai chúng ta sẽ rời đi.

Hoàng lão khổ sở nói.

Hoàng lão vừa nói xong rồi, thế nhưng không có ai rời đi, mọi người đều biết rời đi là lựa chọn tốt nhất, nếu tử thủ thì chỉ có một con đường chết.

Thế nhưng rời khỏi Tí Hộ Sở này, bọn họ căn bản không biết nên đi phương nào, cũng không biết tương lai đang chờ đợi họ là gì.

Mấy người người tuổi tương đối lớn, đã ở chỗ này hơn mười năm hai mươi mấy năm, có không ít người đều là chủ lực lúc trước cùng đánh hạ Tí Hộ Sở này, hiện tại bảo bọn họ bỏ thành rời đi, trong lòng dĩ nhiên có sự khó chịu và bàng hoàng.

- Đều trở về đi.

Trên mặt của Hoàng lão cũng đầy vẻ bất đắc dĩ, nếu có thể không đi thì cũng không có ai muốn đi, ở chỗ này hai mươi ba mươi năm, chỗ này có thể tính là ngôi nhà thứ hai của bọn họ, nhưng không đi thì phải chết, sự thật sao mà tàn khốc, không có bất kỳ chỗ trống nào.

Trừ phi bọn họ chịu thần phục Dị Linh, trở thành nô bộc của Dị Linh, nhưng lại phải xem Dị Linh kia có muốn bọn họ hay không, nếu Dị Linh kia chướng mắt bọn họ, cho dù bọn họ nguyện ý thần phục, cuối cùng vẫn chỉ có một con đường chết.

So với việc giao vận mệnh của mình vào tay dị tộc, bọn họ tình nguyện chọn rời khỏi nơi này, tối thiểu vận mệnh vẫn ở trong tay mình, cũng không cần làm nô bộ của dị tộc.

Thế nhưng trong nội tâm hiểu rõ là một chuyện, bỏ nhà bỏ cửa rời đi, trong lòng khó chịu và bất an lại là một chuyện khác.

Hàn Sâm vẫn luôn quan sát những người này, những người này mặc dù không thể nói là mạnh bao nhiêu, nhưng cũng có mấy người rất khá, tuy chỉ có hai mươi, ba mươi người, nhưng thực lực cũng coi như không tệ.

- Các vị ở đây có thể không nghe tôi nói mấy câu?

Hàn Sâm nghĩ một chút rồi đi lên nói.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Hàn Sâm, khi nãy Hoàng lão đã chú ý tới người mới này, nghe vậy gật đầu nói:

- Có cái gì muốn nói thì cứ nói đi, ở chỗ này chúng ta là người một nhà, không cần kiêng kị gì.

- Tôi cảm thấy chúng ta nên chiến.

Hàn Sâm đảo qua mọi người, ánh mắt sáng ngời nói.

Hoàng lão cười khổ một tiếng:

- Người trẻ tuổi, tâm tình của cậu, chúng tôi có thể lý giải, nhưng Tí Hộ Sở Dị Linh kia là một Dị Linh quý tộc, thủ hạ chính là sinh vật biến dị và Dị

Linh quý tộc, cộng lại cũng không dưới mười lăm người, cho dù y chỉ đem một nửa tới, chúng ta cũng không thể địch nổi, nếu là tử chiến, sợ là chúng ta không có ai có thể sống sót.

- Cậu cho rằng có thể chiến thì chúng tôi còn nguyện ý đi sao?

Có người đau khổ nói.

Hàn Sâm đang chuẩn bị nói cái gì, một thanh niên đứng ở bên cạnh Hoàng lão, vừa rồi phụ trách phát giấy và bút cho mọi người lại đột nhiên chỉ vào Hàn Sâm kinh ngạc kêu lên:

- Cậu là Hàn Sâm?

- Tôi là Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ gật đầu.

- Tiểu Dư, cậu biết người trẻ tuổi này à?

Hoàng lão nhìn thanh niên kia rồi hỏi.

- Hàn Sâm, hắn là Hàn Sâm đó, con rể của Kỷ nguyên thủ, là người đánh bại Tu La hoàng tộc.

Tiểu Dư có chút hưng phấn nói.

Tiểu Dư vừa nói như thế, có người tuổi không quá lớn đã nhận ra Hàn Sâm, người hơi nhiều tuổi, vốn cũng không chú ý nhiều, nhưng cũng đã từng nghe qua tên Hàn Sâm, đều có chút kinh ngạc nhìn hắn.

- Nếu như các vị muốn chiến, tôi nguyện ý giúp các vị giúp một tay, thủ lấy tòa Tí Hộ Sở này, đợi đánh thắng một trận, chúng ta lại phản công trở về, đánh xuống một ít tòa Tí Hộ Sở quý tộc.

Hàn Sâm nói.

- Tiểu Hàn, chúng tôi cũng rất muốn làm như vậy, nhưng thực lực không bằng thì sao có thể đánh một trận? Đừng nói là đánh xuống tòa Tí Hộ Sở

quý tộc kia, lấy thực lực của chúng ta, ngay cả tòa Tí Hộ Sở này cũng không giữ được.

Hoàng lão lắc đầu nói với Hàn Sâm.

- Không biết tăng thêm nó, các vị còn thấy thực lực của chúng ta không đủ để giữ vững Tí Hộ Sở này hay không?

Hàn Sâm triệu hoán Long Huyết Xà ra.

Chương 944: Thủ Thành

- Đây là. . .

Đám người Hoàng lão nhìn thấy Long Huyết Xà, bọn họ chưa từng gặp qua Long Huyết Xà, chỉ có thể nhìn ra đây là một sủng vật thú hồn.

Hàn Sâm cũng không giải thích, trực tiếp để Long Huyết Xà mở ra khóa gen.

Một đạo khóa gen mở ra, thân thể Long Huyết Xà lập tức phồng lên gấp đôi, lớn cỡ một con cọp lớn.

Hai đạo khóa gen mở ra, thân thể Long Huyết Xà đã tương đương với một con trâu đực nhỏ.

Ba đạo khóa gen mở ra, Long Huyết Xà đã thành voi lớn.

Bốn đạo khóa gen mở ra, Long Huyết Xà cao lớn như là voi ma mút.

Năm đạo khóa gen mở ra, Long Huyết Xà giống như một đầu khủng long thật lớn.

- Sủng vật thú hồn mở ra năm đạo khóa gen!

Bọn người Hoàng lão thoáng động dung, tồn tại có thể mở ra năm đạo khóa gen, nhất định là sủng vật biến dị.

Long Huyết Xà hí lên một tiếng, thân thể lập tức lớn thêm một vòng, toàn thân lóe sáng huyết lân, răng rắn và móng vuốt đều tản ra huyết quang khiến người ta sợ hãi, giống như một Hung Giao Viễn Cổ đang nhìn xuống chúng nhân.

- Sáu đạo khóa gen! Sủng vật biến dị cấp cao nhất!

Có người nhịn không được kêu lên sợ hãi.

- Hoàng lão, cộng thêm Long Huyết Xà biến dị, không biết chúng ta có thể đánh một trận với Tí Hộ Sở quý tộc kia hay không?

Hàn Sâm hỏi Hoàng lão.

- Có lẽ có cơ hội.

Thần sắc Hoàng lão có chút kích động.

Tuy trong Tí Hộ Sở quý tộc Dị Linh kia cũng không thiếu sinh vật biến dị, nhưng có thể mở ra sáu đạo khóa gen chỉ sợ một con cũng không có.

Sinh vật biến dị tối đa chỉ có thể mở ra sáu đạo khóa gen, nhưng không có nghĩa là tất cả sinh vật biến dị đều có thể mở ra sáu đạo khóa gen, sinh vật biến dị có thể mở ra sáu đạo khóa gen có thể nói là vạn dặm không có một.

Không chỉ Hoàng lão, những người khác cũng đều kích động.

- Sinh vật biến dị đã mở ra sáu đạo khóa gen, ít nhất có thể chống lại ba con sinh vật biến dị trở lên, hơn nữa còn có chúng ta, có lẽ thật sự có hy vọng đánh lui Dị Linh kia.

- CMN, quyết chiến với bọn chúng tới cùng.

- Có thể chiến một trận, Hoàng lão, chúng ta không đi, kệ CMN là Dị Linh gì.

- . . .

Ngoại một số người tương đối bảo thủ, phần lớn người sau khi nhìn thấy Long Huyết Xà, đều hận không thể lập tức đánh nhau một trận cùng những Dị Linh kia.

Hoàng lão giơ tay ra hiệu mọi người im lặng, nhìn Hàn Sâm, trịnh trọng nói:

- Tiểu Hàn, tôi hỏi cậu mấy vấn đề, cậu hãy suy nghĩ kỹ càng rồi trả lời tôi, việc này liên quan đên sự sống còn của mọi người, mong cậu nhất định phải thận trọng trả lời.

- Ngài cứ hỏi, chỉ cần tôi có thể trả lời, nhất định sẽ thành thật trả lời. Hàn Sâm nói ra.

- Cậu từ Tí Hộ Sở khác tới?

Hoàng lão hỏi.

- Đúng thế.

Hàn Sâm gật đầu nói.

Hoàng lão gật gật đầu, lại tiếp tục hỏi:

- Nếu như chúng ta thủ vững được nơi này rồi, xong rồi cậu sẽ rời đi?

Hoàng lão nói một câu như vậy, mọi người nhất thời đều hiểu ý của Hoàng lão.

Cứ coi như bọn họ có thể ngăn cản Tí Hộ Sở Dị Linh tiến công lần này, nhưng nếu Hàn Sâm mang theo Long Huyết Xà rời đi, bọn họ vẫn mất đi chỗ dựa, đến lúc đó vẫn không phải đối thủ Tí Hộ Sở Dị Linh, vẫn sẽ bị đánh hạ.

Nếu như đã định sẵn là sẽ thất bại, vậy lần này cũng không cần phải dốc sức liều mạng rồi, không bằng từ lúc đầu lập tức rời đi, cũng có thể tránh đi hi sinh không cần thiết.

Mọi người đều nhìn về Hàn Sâm, rất nhiều người đều hi vọng hắn có thể trả lời là sẽ ở lại.

- Tôi sẽ rời đi.

Hàn Sâm trầm ngâm một lát, nhưng vẫn thật thà đáp.

Trên mặt mọi người lập tức đều lộ ra vẻ thất vọng, hi vọng vừa mới mọc lên, lại vì câu trả lời này của Hàn Sâm mà hoàn toàn dập tắt, lộ ra vẻ ảm đạm.

- Cảm tạ cậu đã nói rõ cho chúng tôi biết, mọi người vẫn nên dựa theo kế hoạch ban đầu trở về chuẩn bị đi.

Hoàng lão cũng không có trách Hàn Sâm.

Dùng thân phận của Hàn Sâm, hơn nữa còn có một Long Huyết Xà đã mở ra sáu đạo khóa gen, đối với hắn ở lại một khu vực ít khi nhìn thấy sinh vật biến dị quả thật có chút quá cằn cỗi, cho nên Hoàng lão cũng không muốn cưỡng cầu Hàn Sâm lưu lại.

- Chờ một chút, tôi chỉ nói là tôi sẽ rời đi, nhưng tôi rời đi như thế nào, vậy chỉ có hai khả năng, một là tòa Tí Hộ Sở quý tộc này đã bị đánh xuống, nếu như không bị đánh xuống, cho dù tôi rời đi, cũng sẽ để Long Huyết Xà lại.

Hàn Sâm lập tức nói tiếp.

Trong mắt mọi người lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, Hoàng lão càng không dám tin tưởng nhìn Hàn Sâm:

- Chuyện này là thật?

- Nếu Hoàng lão không tin, tôi có thể tạm thời chuyển Long Huyết Xà cho ngài.

Hàn Sâm cũng không sợ Hoàng lão sẽ cướp mất Long Huyết Xà.

Trên thực tế ở gần đây căn bản không có chỗ để đi, ngoại trừ sơn mạch phương bắc, ba mặt khác đều là Kim Cức Tùng Lâm, cho dù cho Hoàng lão

Long Huyết Xà, ông ấy cũng không có chỗ để đi.

Mà nếu bọn họ bỏ thành, cuối cùng cũng chỉ có thể đi vào bên trong Kim Cức Tùng Lâm, với thực lực của bọn họ, hơn nữa còn không có một nơi an toàn như Tí Hộ Sở dưới mặt đất, trong một địa phương kinh khủng như Kim Cức Tùng Lâm, chỉ sợ cuối cùng ngay cả một người cũng không sống nổi.

Hàn Sâm cũng vì biết rõ kết quả này, cho nên trong tình huống mình đủ khả năng, mới muốn giúp bọn họ một chút, để cho bọn họ có thể tiếp tục sống ở nơi này, không cần đi chịu chết.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng muốn mượn lần chiến đấu này, săn giết một ít sinh vật biến dị bổ sung gen biến dị của mình, nếu không chỉ dựa vào chính hắn và Long Huyết Xà, muốn chống lại một tòa Tí Hộ Sở quý tộc thì vẫn rất khó khăn.

Thực lực của những người này tuy không được tính là mạnh, nhưng có mấy người có thực lực không kém gì sinh vật biến dị, cũng là một trợ lực rất không tệ.

Nếu như có thể mượn cơ hội này đánh được một tòa Tí Hộ Sở quý tộc, đối với Hàn Sâm cũng là một chuyện tốt.

- Tiểu Hàn, cậu là con rể của Kỷ nguyên thủ, chúng tôi tin lời của cậu.

Hoàng lão không phải vì già mà hồ đồ, tự nhiên không muốn Long Huyết Xà của Hàn Sâm.

Bởi vì Hàn Sâm đã hứa hẹn, rất nhiều người đều xoa tay, chuẩn bị đấu một trận với Tí Hộ Sở Dị Linh.

- Đúng rồi, Tí Hộ Sở bên trong sơn mạch phương bắc rốt cuộc là toà nào? Dị Linh trong Tí Hộ Sở là vị nào?

Hàn Sâm vẫn chưa nghe bọn họ nhắc tới tên Tí Hộ Sở, cho nên tìm cơ hội hỏi một câu.

- Đó là Kim Cức Tí Hộ Sở, chủ nhân Tí Hộ Sở là Kinh Cức Bá Tước, một vị quý tộc Dị Linh, nghe nói thiên phú siêu tuyệt, không phải Dị Linh bình thường.

Hoàng lão nói ra.

Hàn Sâm hơi sững sờ:

- Hóa ra nơi này cũng nằm trong phạm vi Kim Cức Tí Hộ Sở.

Sau khi xác định muốn lưu lại thủ thành, Hàn Sâm lại nói với Hoàng lão về quyền chỉ huy, hắn chỉ huy chiến dịch lớn thì khẳng định là không được, nhưng dùng năng lực bố cục của hắn, chỉ huy hai, ba mươi người này lại vừa vặn.

Hàn Sâm hoàn toàn có thể lợi dụng năng lực bố cục, để những người này phát huy tác dụng đến mức lớn nhất, để bảo đảm có thể trước mắt giữ vững tòa Tí Hộ Sở này.

Lúc đầu những người kia còn có chút không tin về năng lực chỉ huy của Hàn Sâm, dù sao Hàn Sâm còn quá trẻ tuổi. Nhưng sau mấy lần diễn luyện, tất cả mọi người đều vui lòng phục tùng Hàn Sâm, cam tâm tình nguyện nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Đã qua hai ba ngày, đại quân Dị Linh vẫn chưa đến, Hàn Sâm định đi vào bên trong sơn mạch tìm hiểu tình huống về Kim Cức Tí Hộ Sở một chút.

Chương 945: Bắt Đầu Săn Giết

Được một người tương đối quen thuộc dẫn đường, Hàn Sâm đi vào bên trong dãy núi, đi về phía Kim Cức Tí Hộ Sở.

Vùng này thế núi rất cao, khắp nơi đều là ngọn núi giống như lợi kiếm, vừa không có thực vật, cũng không có sinh vật, cho nên rất khó nhìn thấy dấu hiệu dị sinh vật hoạt động ở đây.

Người kia cũng không đi xuyên qua sơn mạch, sau khi mang Hàn Sâm đi vào, chỉ về hướng để đi đến Kim Cức Tí Hộ Sở, sau đó chỉ có một mình Hàn Sâm đi qua.

Nghe mọi người trong Tí Hộ Sở nói, bên trong Kim Cức Tí Hộ Sở có người liều chết đến thông tri cho bọn họ, cho nên bọn họ mới có thể sớm nhận được tin tức, Hàn Sâm cũng muốn gặp người báo tin kia một lần.

Vượt qua khu vực sơn mạch hơn một trăm dặm giống như rừng kiếm, từ xa có thể nhìn thấy trên ngọn núi hùng vĩ ở phía xa có một tòa Tí Hộ Sở màu đen như địa ngục.

Mặc dù đứng ở đây đã có thể nhìn thấy, nhưng khoảng cách thực tế còn cách rất xa, ở gần sơn mạch này đã có thể nhìn thấy dấu hiệu dị sinh vật hoạt động.

Dựa vào người kia tới báo tin, hắn ở trong sơn cốc cách rừng kiếm một chỗ không xa tìm kiếm.

Hàn Sâm tìm quanh đó, quả nhiên nhìn thấy một sơn cốc giống như miệng cá, ở cửa sơn cốc còn có thể nhìn thấy một nhà gỗ có chút đơn sơ.

Hàn Sâm im lặng đi tới gần nhà gỗ, ẩn núp đến khi mặt trời gần xuống núi, mới nhìn thấy một người từ trong sơn cốc đi ra, đi tới nhà gỗ.

Người kia là một người đàn ông giống như cột điện, sau khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng hình dạng người kia, không khỏi kinh ngạc kêu lên:

- Lam Huyết Chi Hổ Thiết Y?

Lúc trước Hàn Sâm và Thiết Y tranh đoạt chức vị cảnh vệ viên, cuối cùng hắn đã đánh bại Thiết Y, mới trở thành cảnh vệ viên của Kỷ Yên Nhiên, giúp Hàn Sâm trong quá trình thực hiện nghĩa vụ quân sự có thời gian dài có thể tiến vào Tí Hộ Sở.

- Ai?

Thiết Y rất cảnh giác, cách hơn mười thước vẫn đã nghe được tiếng Hàn Sâm nói nhỏ, hai mắt nhìn chòng chọc vào bụi cỏ nơi Hàn Sâm ẩn thân.

- Đã lâu không gặp, không nghĩ tới người đi Tí Hộ Sở báo tin lại là anh.

Hàn Sâm từ trong bụi cỏ đi ra, nhìn Thiết Y cười nói.

- Hàn Sâm! Tại sao cậu lại ở chỗ này?

Thiết Y trợn to mắt nhìn Hàn Sâm, giống như vô cùng kinh ngạc.

- Tôi muốn nhìn một chút, Kim Cức Tí Hộ Sở lúc nào mới đánh tới.

Hàn Sâm cười nói.

- Vào bên trong nói chuyện đi.

Thiết Y nhìn ra ngoài sơn cốc, sau đó đẩy cửa tiến vào nhà gỗ.

Hàn Sâm đi theo vào, Thiết Y trực tiếp đóng cửa lại, ngồi luôn xuống nền nhà gỗ, ngay cả một cái ghế cũng không có.

Hàn Sâm liếc nhìn nhà gỗ, trừ đi một chút công cụ ra thì không có thứ gì, đừng nói là ghế rồi, ngay cả giường và chăn mền cũng không có, có vẻ cuộc sống trong thời gian qua của Thiết Y cũng không dễ chịu.

- Người trong Tí Hộ Sở đều rút lui rồi chưa?

Thiết Y không muốn nói nhảm, trực tiếp hỏi Hàn Sâm.

- Chúng tôi chuẩn bị chiến một trận với Kinh Cức Bá Tước.

Hàn Sâm nói ra.

- Mọi người điên rồi? Bọn họ chỉ có mấy người, đừng nói là Kinh Cức Bá Tước tự mình dẫn người tới, cho dù là tùy tiện phái quý tộc Dị Linh mang theo mấy con sinh vật biến dị đi qua, bọn họ cũng không thể ngăn cản.

Thiết Y nhíu mày nói ra.

- Chúng tôi có biện pháp đối phó, có thể biết được sinh vật biến dị gì cùng với quý tộc Dị Linh nào đi qua không?

Hàn Sâm hỏi.

Thiết Y lắc đầu nói:

- Tôi chỉ phụ trách gieo trồng gen đằng bên trong khu thung lũng này, có thể biết được tin tức này đã là gặp vận may lớn, những chuyện khác tôi cũng không tra được, nhưng bình thường Kinh Cức Bá Tước tự mình xuất thủ, ít nhất sẽ mang theo tám chín sinh vật cấp biến dị

Hàn Sâm gật gật đầu:

- Biết lúc nào bọn họ xuất phát không?

Thiết Y lần nữa lắc đầu:

- Không biết, lần trước tôi tới báo tin đã nói rất rõ ràng, cậu có hỏi lại tôi cũng vô dụng, tôi vẫn nói câu kia, mọi người tốt nhất là mau mau chạy đi, thế lực Kinh Cức Bá Tước không phải mọi người có thể đối kháng.

Hàn Sâm cười một cái nói:

- Chúng tôi cũng muốn lui, nhưng ba mặt đều là Kim Cức, chúng tôi căn bản không có đường lui, cũng chỉ có thể chiến một trận.

- Tiến vào trong Kim Cức Tùng Lâm may ra còn một con đường sống, còn nếu tử thủ trừ phi đầu hàng, nếu không cũng không có cơ hội lao động chân tay.

Thiết Y chân thành nói.

- Vậy thì chưa hẳn, chúng tôi có lòng tin có thể đánh lui Kinh Cức Bá Tước.

Hàn Sâm nhìn Thiết Y nói:

- Anh tạm thời trước cứ ở lại đây, chờ chúng tôi phản công Kim Cức Tí Hộ Sở thành công, lại nghĩ biện pháp cứu anh.

Vẻ mặt Thiết Y cổ quái nhìn Hàn Sâm:

- Rốt cuộc là cậu quá ngây thơ hay là có ý định gì khác?

- Tôi chỉ là muốn giữ vững tòa Tí Hộ Sở này mà thôi.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói:

- Anh có thể kể cho tôi biết năng lực những sinh vật biến dị và quý tộc Dị Linh bên trong Kim Cức Tí Hộ Sở không.

- Tôi cũng không biết nhiều. . .

Thiết Y kể lại những điều mà mình biết cho Hàn Sâm nghe, sau khi Hàn Sâm nghiêm túc nghe xong, lại hỏi Thiết Y mấy vấn đề, lúc này mới thừa dịp ban đêm quay trở về Tí Hộ Sở.

Nhìn Hàn Sâm biến mất trong màn đêm, vẻ mặt Thiết Y phi thường phức tạp, một lúc lâu sau mới than nhẹ một tiếng rồi quay trở về nhà gỗ.

Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở không bao lâu, lại bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị kế hoạch thủ thành, sau khi nghe Thiết Y kể rõ, lúc này Hàn Sâm mới phát hiện thực lực Kim Cức Tí Hộ Sở còn mạnh hơn hắn tưởng rất nhiều..

Nếu như Kinh Cức Bá Tước mang theo mười cường giả cấp biến dị đến, dù bọn họ có Long Huyết Xà, nhưng muốn thủ vững được cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

- Xem tới vẫn nên chủ động xuất kích mới được, so với việc chờ Kinh Cức Bá Tước đến công thành, không bằng đi đón bọn chúng ở nửa đường.

Hàn Sâm suy tư một hồi, trước tiên dùng Truyền Tống Trận trở về Liên Minh một chuyến.

Hàn Sâm hiện tại cần một cây cung, một cây cung tốt, ít nhất cường độ phải có thể bắn chết sinh vật biến dị mới được, lực lượng hiện tại của Hàn Sâm đã đủ rồi, chỉ là thiếu một cây cung xịn.

Gen cơ sở cùng gen nguyên thủy của hắn cũng đã đầy, còn có 7 điểm thần gen cùng 5 điểm siêu cấp thần gen, tố chất thân thể hơn một ngàn điểm, cũng không kém hơn sinh vật biến dị bao nhiêu.

Chỉ cần có một cây cường cung, lại phối hợp thêm mũi tên Hảo Diễm Hào Thú và đinh ốc tiễn pháp, tìm đúng nhược điểm, không khó bắn chết sinh vật biến dị.

Cường cung có thể dùng trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở để bắn chết sinh vật biến dị, trong Liên Minh đương nhiên cũng có, chủ yếu là phải cần lực lượng quá lớn, Siêu Việt Giả có lực lượng hơi yếu căn bản không kéo nổi một cây cung mạnh như vậy.

Hàn Sâm có lực lượng hơn một nghìn, trong thời gian ngắn cũng chỉ có thể kéo ra một hai lần, lực lượng yêu cầu thật sự quá mạnh mẽ.

Cây cung là Hàn Sâm mượn từ chỗ An Ny nhưng cũng chỉ có cung thôi, trước mắt mũi tên thép Z trong Liên Minh còn chưa đạt được trình độ xé rách thân thể sinh vật biến dị trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cho dù là mũi tên thép Z nguyên thạch, cũng không bằng mũi tên Hảo Diễm Hào Thú Hàn Sâm.

Hàn Sâm mang theo cung và mũi tên, một lần nữa lẻn về phía Kim Cức Tí Hộ Sở, vốn còn muốn gặp Thiết Y, ai ngờ hắn còn chưa ra khỏi khu vực rừng kiếm kia, đã nhìn thấy một đội nhân mã đi về phía bên này.

Hàn Sâm thu liễm khí tức ẩn trong bóng tối, lặng yên nhìn đội nhân mã kia, trong đó có rất sinh vật biến dị cường đại, đây nhất định là đội nhân mã của Kim Cức Tí Hộ Sở.

Nhưng khi nhìn đến Dị Linh cầm đầu, Hàn Sâm lại thoáng kinh ngạc, đó lại là nữ Dị Linh mà hắn đã gặp qua.

Chương 946: Xạ Thủ Tàng Hình

- Hóa ra cô ta chính là Kinh Cức Bá Tước, thế này thật đúng là trùng hợp, nói như vậy, đến lúc đó mình không được dùng dùng dao găm huyết sắc rồi, nếu không lại bị cô ta nhận ra, như thế sẽ có chút phiền phức.

Hàn Sâm may mắn mình mang theo cung tiễn tới.

Động Huyền Khí đã sớm được triển khai, từ khi hắn mở ra đạo khóa gen thứ hai, phạm vi hoạt động của Động Huyền Khí tăng lên rất nhiều lần, trực tiếp bao phủ toàn bộ đội ngũ của Kinh Cức Bá Tước.

Đội ngũ Kinh Cức Bá Tước rất đông, Hàn Sâm quan sát sinh cơ, ngoại trừ chính cô ta, còn có một Dị Linh cấp quý tộc, sinh vật biến dị bên người tổng cộng có bảy con.

Sinh vật nguyên thủy cũng có 200~300 con, đội ngũ như vậy, cho dù là có được Long Huyết Xà trợ lực, nếu như bọn họ giết tơi Tí Hộ Sở, cho dù có thể đánh thắng, cũng sẽ là thắng thảm.

- May mắn lúc này mình đi tới Kim Cức Tí Hộ Sở trước một chuyến, nếu không thật sự đã hại đám người Hoàng lão rồi.

Hàn Sâm thầm cảm thấy may mắn, ánh mắt lại không rời khỏi những dị đó sinh vật.

Hắn đang tìm kiếm cơ hội săn giết những sinh vật biến dị đó, giết Dị Linh không có tác dụng gì, bọn họ có thể phục sinh, chỉ có giết những sinh vật biến dị kia mới có thể chính thức làm suy yếu thực lực của Kim Cức Tí Hộ Sở.

Kinh Cức Bá Tước mang tới bảy con sinh vật biến dị, Hàn Sâm quan sát một lát, đã chọn được một mục tiêu.

Đó là một Kim Sí Ưng bay bên cạnh Kinh Cức Bá Tước, trong mắt nó có lôi điện màu vàng lập loè, hiện lên vẻ lãnh khốc và tàn bạo, trên lông vũ cũng có lôi điện, dưới ánh mặt trời lấp loé không yên.

Một sinh vật biến dị hệ lôi điện, nhìn liền biết sức tấn công của nó hết sức khủng bố, nhưng mọi sự chỉ là tương đối, có được lực phá hoại cường đại, thì cường độ thân thể nó trong số những sinh vật biến dị sẽ khá yếu.

Đặc biệt là vùng lông tơ trước ngực, không cứng rắn giống như cánh hay trên sống lưng, là nơi đột phá rất tốt.

Hàn Sâm ẩn thân trong chỗ tối, trong tay nắm trường cung mượn của An Ny, triệu hoán ra mũi tên Hảo Diễm Hào Thú đặt ở phía trên, chậm rãi kéo dây cung.

Cảm giác vô cùng nặng, cường độ của cây cung ngay cả Hàn Sâm đều có cảm giác phải cố hết sức, lực eo bộc phát ra rất cường đại, ngưng tụ khí lực toàn thân mới có thể khéo căng dây cung ra.

Mũi tên chậm rãi ngắm tới Kim Lôi Ưng, khi Kim Lôi Ưng khẽ đập hai cánh, trong mắt Hàn Sâm lóe lên một tia sáng lạnh, đồng thời mũi tên Hỏa Diễm Hào Thú trong tay cũng được bắn ra ngoài.

Không một tiếng động, mũi tên giống như một U Linh đốt lên hỏa diễm xẹt qua bầu trời, lập tức xuất bắn trúng lồng ngực của con Kim Lôi Ưng kia, trực tiếp xuyên qua ngực của nó, máu tươi lập tức phun ra.

Kim Lôi Ưng hét thảm một tiếng, lôi điện màu vàng trên người tuôn ra, nhưng cũng chỉ là hồi quang phản chiếu trong tích tắc, từ không trung rơi xuống, vùng vẫy vài cái rồi không còn động tĩnh.

Lúc này Kinh Cức Bá Tước và một đám Dị Linh cùng dị sinh vật mới phản ứng lại, trên gương mặt xinh đẹp của Kinh Cức Bá Tước hiên lên vẻ tái nhợt, Kim Lôi Ưng ngay bên cạnh cô ta, lại bị người bắn chết, đây tuyệt đối là chuyện không thể tha thứ.

Hét lên một tiếng, tất cả dị sinh vật và Dị Linh đều nhanh như tên bắn vây giết đến hướng người bắn mũi tên, Kinh Cức Bá Tước hạ tử lệnh, dù như

thế nào cũng phải giết người đánh lén này.

Thế nhưng chờ đến khi bọn chúng bao vây chỗ kia, lại không phát hiện ra bất cứ bóng dáng kẻ nào, không ngửi được mùi địch nhân, cũng không cảm giác được khí tức sinh mạng khác, giống như ở đây căn bản không có người khác vậy.

"Săn giết sinh vật biến dị Kim Lôi Ưng, không thu được thú hồn, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen biến dị."

Trong nháy mắt khi Hàn Sâm bắn mũi tên kia ra, không thèm nhìn kết quả, người đã nhanh chóng di chuyển vị trí, nhanh chóng di động trong ngọn núi như rừng kiếm này.

Hắn căn bản không sợ bị phát hiện ra tung tích, Động Huyền Khí đã xóa đi khí tức sinh mệnh trên người hắn, cũng ẩn dấu chấn động trên mũi tên Hảo Diễm Hào Thú, trong phạm vi Động Huyền Khí, trừ phi dùng mắt nhìn thấy mũi tên của hắn, nếu không cho dù tên bắn đến trước người, cũng không thể phát hiện mũi tên này tồn tại.

Trong Động Huyền Khí, Hàn Sâm bắn tên ra chính là tên bắn lén âm tàn nhất, căn bản khó có thể cảm giác được chấn động của mũi tên, nếu không phải như thế hắn cũng không thể trực tiếp bắn trúng bộ vị yếu ớt trên thân thể Kim Lôi Ưng, trực tiếp bắn chết nó.

Hàn Sâm cảm thấy tiếc là hắn không có cách nào lấy được thi thể Kim Lôi Ưng.

Chờ đám Kinh Cức Bá Tước phát hiện Kim Lôi Ưng bị bắn chết, lại tìm ra vị trí Hàn Sâm đứng để bắn ra mũi tên, Hàn Sâm đã sớm chuyển dời đến chỗ nó.

Còn hắn lại mô phỏng năng lực của Khúc Lan Khê, cũng trợ giúp hắn xóa đi mùi trên người, mặc dù không thể vận dụng xảo diệu như Khúc Lan Khê, nhưng xóa đi mùi của người khác, che đậy mùi của mình cũng đủ rồi.

Cho dù là những sinh vật biến dị cực kỳ nhạy cảm với mùi, cũng không có cách nào tìm được vị trí của Hàn Sâm.

Mà những dị sinh vật có năng lực nhận biết cường đại đó, cũng bởi vì Động Huyền Khí, nên cũng không cảm giác được vị trí của Hàn Sâm.

Hàn Sâm giống như một U Linh mà nhân loại không thấy được, nhanh chóng di chuyển trong rừng kiếm, đồng thời một lần nữa giơ trường cung trong tay lên, lắp mũi tên Hảo Diễm Hào Thú vừa gọi về lên dây cung.

- Không thấy? Làm sao có thể không thấy ai?

Kinh Cức Bá Tước nhìn trong vòng vây của bọn họ không có bóng dáng địch nhân, lập tức nhíu mày.

Rống!

Khi Kinh Cức Bá Tước đang suy tư, lại đột nhiên nghe được bên cạnh mình truyền đến một tiếng hét thảm, chỉ thấy một mũi tên hỏa diễm đâm xuyên qua ánh mắt của Kim Trảo Lang là sinh vật biến dị, mũi tên kia trực tiếp bắn thủng mắt trái Kim Trảo Lang, đâm sâu trong đầu vào Kim Trảo Lang.

Kim Trảo Lang ngã xuống đất rú thảm không ngừng, hỏa diễm tiễn cũng lập tức biến mất, máu tươi từ mắt trái tuôn ra chảy đầy đất.

Tuy Kim Trảo Lang còn chưa chết, nhưng cũng cách cái chết không xa.

Kinh Cức Bá Tước lộ ra vẻ cuồng nộ, thân hình lóe lên, nhảy lên ngựa phóng tới chỗ vừa bắn ra mũi tên.

Không có ai, vẫn không có người, không thấy bóng dáng người nào, cũng không cảm giác được khí tức địch nhân, giống như một mũi tên kia chính là do U Linh bắn ra.

- Ai? Rốt cuộc là ai? Đi ra chiến một trận với Kim Cức tôi một trận.

Kinh Cức Bá Tước gào lên tiếng nói.

Rống!

Trả lời cô ta là một tiếng rống thảm thiết, một cự thú nguyên thủy trực tiếp bị bắn chết tại chỗ.

Toàn bộ đội ngũ Kim Cức Tí Hộ Sở lập tức rối loạn, tất cả mọi người đều đang tìm kiếm vị trí địch nhân, nhưng căn bản không tìm thấy được.

Dị sinh vật và Dị Linh đều hốt hoảng nhìn bốn phía, giống như khắp nơi đều có địch nhân ẩn núp, tùy thời đều bắn ra một mũi tên lấy mạng của bọn họ.

Răng rắc!

Lại có một mũi tên bắn trúng mắt phải Kim Trảo Lang sắp chết, lần này trực tiếp bắn chết Kim Trảo Lang đang kêu rên trên mặt đất, vẫn là mũi tên hỏa diễm kia.

Mấy con sinh vật biến dị tức giận đánh về phía vị trí mũi tên, nhưng vẫn chẳng phát hiện bất cứ thứ gì.

Tất cả dị sinh vật và Dị Linh đều cảm thấy lạnh cả người, hoàn toàn không thấy được bóng dáng địch nhân, mũi tên vô thanh vô tức đoạt đi sinh mạng, bọn họ cảm giác mình giống như là bị tử thần theo dõi vậy, chẳng biết lúc nào cái mạng nhỏ của mình sẽ bị câu đi.

“Săn giết sinh vật biến dị Kim Trảo Lang, thu được thú hồn Kim Trảo Lang, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng từ 0 đến 10 điểm gen biến dị.”

Khi Kim Trảo Lang chết đi, một tiếng thông báo đã vang lên trong đầu Hàn Sâm.

Chương 947: Dị Sinh Vật Công Thành

- Tạo thành một vòng, tiếp tục đi lên phía trước.

Trong lòng Kinh Cức Bá Tước phẫn nộ, nhưng mà không tìm thấy địch nhân, cơn lửa giận này cũng không có chỗ nào phát tiết, chỉ có thể cố tỉnh táo lại ra lệnh.

Mặc dù mũi tên của Hàn Sâm không có một tiếng động nào, nhưng lại có thể bị nhìn thấy, cũng không phải là mũi tên vô hình chân chính.

Kinh Cức Bá Tước để cho những sinh vật biến dị cùng Dị Linh từng người trông coi một cái phương hướng, cho dù Hàn Sâm lại bắn ra mũi tên, cũng sẽ bị những sinh vật biến dị kia nhìn thấy.

Mũi tên của hắn có thể bắn chết sinh vật biến dị, chủ yếu là đánh lén vào nhược điểm của bọn nó, nếu sớm bị nhìn thấy, dùng năng lực phản ứng và lực lượng của những sinh vật biến dị đó, hoàn toàn có thể ngăn cản mũi tên, thậm chí trực tiếp đập vỡ cũng không phải là việc khó.

Tìm không thấy cơ hội bắn tên một lần nữa, Hàn Sâm chỉ có thể lặng lẽ rút đi, có thể bắn chết hai con sinh vật biến dị đã là chiến tích rất tốt, làm suy yếu lực lượng của Kinh Cức Bá Tước không ít.

Hiện tại chỉ còn lại có năm con sinh vật biến dị, kể cả Kinh Cức Bá Tước là hai Dị Linh quý tộc, dùng nhân thủ ở trong Tí Hộ Sở cộng thêm Long Huyết Xà, có lẽ đã có lực đánh một trận rồi.

Bởi vì sợ Hàn Sâm đánh lén, tốc độ tiến lên của đám người Kinh Cức Bá Tước chậm hơn rất nhiều, lúc Hàn Sâm chạy về Tí Hộ Sở, bọn họ vẫn chưa ra khỏi khu vực rừng núi kia.

Hàn Sâm không chỉ giết hai cái sinh vật biến dị, còn nhìn thấy thực lực của đám sinh vật biến dị cùng Dị Linh quý tộc lần này tới, sau khi trở về liền điều chỉnh lại bố trí.

- Năm con sinh vật biến dị và hai Dị Linh quý tộc, thêm 200~300 sinh vật nguyên thủy, nhân thủ của chúng ta vẫn hơi thiếu một chút, nhưng mà cũng có cơ hội chiến thắng.

Hoàng lão trầm ngâm nói.

- Chúng ta chỉ là thủ thành, vẫn chiếm được một ít ưu thế, chỉ cần thành trì không bị công phá, những sinh vật nguyên thủy đó không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với chúng ta, chỉ sợ thành trì sẽ bị công phá. . .

Có người nói.

- Nhân thủ vẫn hơi quá ít rồi, tòa thành này mặc dù nhỏ, nhưng mà phải giữ vững vị trí bốn phía tường thành, mấy người chúng ta vẫn có chút không đủ.

Một người đàn ông nhíu mày nói ra.

- Chuyện cho tới hiện tại cũng chỉ có thể liều mạng một lần.

Có người xoa tay.

Sau khi bàn bạc xong, Hàn Sâm lại ở trong thành nhìn xung quanh một lần, cuối cùng đã leo lên đỉnh Thần Điện Dị Linh, nơi này là trung tâm của thành nhỏ, từ nơi này có thể thấy rõ ràng tường thành bốn bề, xem như bao quát toàn bộ thành nhỏ.

- Đến rồi. . . Dị Linh đến rồi. . .

Một người cưỡi tọa kỵ chạy như điên vào trong thành, lớn tiếng kêu.

Trong lòng tất cả mọi người đều cả kinh, nhìn về phía Hàn Sâm đang đứng ở trên nóc Thần Điện Dị Linh.

- Dựa theo kế hoạch lúc trước, mọi người ai về chỗ nấy.

Hàn Sâm nói xong liền triệu hoán ra Long Huyết Xà, để cho nó ở cửa bắc, Tiểu Phong Phong thì lưu lại ở trên tường thành.

Hàn Sâm thì đứng ở trên đỉnh Thần Điện Dị Linh, cũng không hề có ý định rời đi.

Nhìn đám người có chút khẩn trương, Hàn Sâm cũng không thèm để ý, dò xét thú hồn Kim Trảo Lang mà mình vừa mới lấy được.

Kim Trảo Lang biến dị: Thú hồn vũ khí.

Hàn Sâm triệu hoán ra xem xét, lại một con dao găm răng sói cấp biến dị, mặc dù không sắc bằng dao găm màu máu, nhưng cũng là một con dao găm cực tốt.

- Ta chính là Kinh Cức Bá Tước của Kinh Cức Tí Hộ Sở, từ nay về sau Tí Hộ Sở này quy về sở hữu của bản Bá tước, tất cả nhân loại mấy người tuyên thệ thần phục với bản Bá tước, đều sẽ miễn cho khỏi chết.

Tâm tình của Kinh Cức Bá Tước vô cùng không tốt, cũng không có tâm tình nói thêm cái gì, sau khi đến trước thành, liền trực tiếp lạnh như băng nói ra.

- Tôi chính là một tên binh lính nhỏ trong thành, chuyên môn tới để thu phục yêu nữ như cô, chỉ cần cô tuyên thệ thần phục với tôi, có thể để cho cô làm nô tài.

Trên tường thành một người tên là Trần Lôi lớn tiếng trả lời.

Nhân loại thủ thành lập tức cười vang một hồi, khiến cho không khí khẩn trương vừa rồi hòa hoãn hơn không ít.

- Muốn chết.

Tâm tình của Kinh Cức Bá Tước vốn vô cùng không tốt, nghe được lời ấy, lập tức giận dữ, ra lệnh một tiếng, những dị sinh vật đó lập tức như lang như hổ đánh tới phía thành nhỏ.

Hàn Sâm lập tức có chút buồn bực rồi, nguyên bản hắn còn bố trí rất nhiều phương án, ai ngờ vị Kinh Cức Bá Tước này căn bản không có ý định vây thành, trực tiếp điên cuồng tấn công chính diện, cũng khiến cho rất nhiều bố trí của hắn đều mất đi tác dụng.

- Xem ra mình đã đánh giá cao chỉ số thông minh của Kinh Cức Bá Tước rồi.

Hàn Sâm âm thầm cười khổ, lập tức điều động người về phía cửa bắc, chính hắn cũng từ trên nóc Thần Điện Dị Linh nhảy xuống, leo lên tường thành

phía cửa bắc.

Nhưng mà Kinh Cức Bá Tước tấn công mạnh như vậy, cũng khiến cho áp lực thủ thành của bọn Hàn Sâm đại giảm, vấn đề nhân thủ không đủ cũng đã được giải quyết.

Chỉ là trông coi tường thành phương bắc, hai, ba mươi người cũng đã đủ rồi.

Trong lúc nhất thời trước thành hung thú kêu gào, ngọn lửa nổ tung, lưỡi đao gió gào thét, lôi điện chớp động, cùng với tiếng nhân loại hét hò đan xen vào nhau, khiến cho người ta không nhịn được cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Tường thành bị từng lưỡi dao gió chém ra vết sẹo sâu, ngọn lửa nổ tung ở trên tường thành, khiến cho đá vụn bụi đất cùng tia lửa cùng một chỗ hòa vào nhau, một con dị sinh vật giống như là báo săn vừa mới bò lên trên tường thành, đã bị một nhân loại dùng thương đâm vào trong mắt, máu tươi cùng tiếng hét thảm đồng thời tung tóe vỡ ra.

Rống!

Ngọn lửa màu đỏ trên người một con mãnh hổ thiêu đốt, sau khi mở ra từng đạo khóa gen, thân thể giống như ngọn lửa cơ hồ cao bằng tường thành, hung mãnh tấn công đến, khí thế kinh khủng kia khiến cho nhân loại thủ thành đều cả kinh, không nhịn được hai chân đều có chút nhũn ra.

OÀ..ÀNH!

Một cái bóng màu đỏ ngòm khổng lồ từ trong thành nhảy ra, hung hăng đánh lên trên người con hỏa diễm cự hổ có khí thế ngập trời kia, cứ thế húc con hỏa diễm cự hổ kia bay ra xa hơn mười thước.

Long Huyết Xà ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ, đuôi rắn quét qua, lập tức đập bảy tám con sinh vật nguyên thủy xương cốt đứt gãy.

Cự điêu màu đen ngang trời bay qua, mảng lớn lưỡi dao gió từ trên không trung chém xuống, một con cự thú tựa như Thái Thản phóng tới cửa thành,

trong tay ôm ngang một cây cột đá màu đen còn lớn hơn cột đá cẩm thạch của cung điện, hung hăng đập lên trên cửa thành, đập cửa thành mảnh gỗ vụn văng khắp nơi, toàn bộ thành nhỏ đều chấn động một cái.

Hàn Sâm một mực vẫn không hề ra tay, chỉ đứng ở cửa thành lớn tiếng chỉ huy mọi người cùng Long Huyết Xà ngăn cản thế công của đại quân Dị Linh, mặc dù trước đó có hai con dị sinh vật bị hắn giết chết, nhưng mà đại quân Dị Linh bộc phát ra sức chiến đấu vẫn mạnh mẽ vượt quá dự tính của bọn họ.

Chỉ là sinh vật biến dị mở ra năm đạo khóa gen đã có hai con, con hỏa diễm Mãnh Hổ kia đều giống như Long Huyết Xà, đều là biến dị đỉnh cấp mở ra sáu đạo khóa gen.

Nhân loại lập tức rơi vào bên trong khổ chiến, so với dự tính còn gian nan hơn.

Hàn Sâm lại không vui không buồn nhìn toàn bộ chiến trường, không ngừng ra lệnh, trong Động Huyền Khí, tất cả mọi cử động của nhân loại cùng dị sinh vật và Dị Linh ở trong đầu hắn dọc theo rất nhiều quỹ tích, đại não của Hàn Sâm đang không ngừng vận chuyển, tính toán tất cả mọi khả năng thắng lợi.

Thế nhưng mà mặc kệ là tính toán như thế nào đi nữa, đánh nhau chính diện đều không đủ để thủ thắng.

- Đã chính diện không đủ để chiến một trận, vậy cũng chỉ có thể bắt giặc bắt vua trước.

Ánh mắt của Hàn Sâm rơi lên trên người Kinh Cức Bá Tước cũng không xuất chiến ở hậu phương kia.

Mà lúc này Kinh Cức Bá Tước cũng đang quan sát Hàn Sâm, sức chiến đấu của nhân loại ở bên trong tòa thành nhỏ này mạnh mẽ có chút nằm ngoài dự liệu của cô ta, mà Hàn Sâm làm người chỉ huy, tự nhiên cũng đưa tới sự chú ý của cô ta.

Chương 948: Mũi Tên Của Người Chết

- Bá tước đại nhân, có muốn tôi đi giải quyết tên nhân loại kia không?

Dị Linh quý tộc Long Ma đứng ở bên cạnh Kinh Cức Bá Tước khom người nói.

Cặp môi đỏ mọng lãnh diễm của Kinh Cức Bá Tước hơi động một chút:

- Làm gọn gàng một chút, mau chóng đánh xuống Tí Hộ Sở này, ta không có thời gian chậm trễ ở chỗ này.

- Vâng.

Long Ma lên tiếng, bước ra một bước, toàn thân đã bị áo giáp màu đen bao trùm, mười ngón phía trên hai tay mọc ra móng vuốt màu đen giống như là dao găm, tốc độ cực nhanh mau chóng lao về phía cửa thành.

Trong mắt của y hoàn toàn lạnh lẽo, nhưng lại tràn đầy khát máu cuồng nhiệt, trong mắt tựa hồ ngoại trừ Hàn Sâm ra không còn có thứ gì khác.

Hàn Sâm nhìn Long Ma đang chạy nhanh đến kia, lại khẽ nhíu mày, từ sinh cơ trên người Long Ma tản ra mà xem, Hàn Sâm đã có thể xác định, tên này là một tồn tại không hề kém hơn Long Huyết Xà.

Thế lực của Kinh Cức Bá Tước mạnh mẽ, vượt qua dự đoán rất nhiều.

- Hoàng lão, ở đây giao cho ngài chỉ huy.

Hàn Sâm nói xong đã thả người nhảy xuống dưới cửa thành, nhảy vào trong đám dị sinh vật, chạy tới đón Dị Linh Long Ma.

Chuyện cho tới hiện tại, Hàn Sâm chỉ có thể ám sát Kinh Cức Bá Tước, mới có hi vọng đánh lui đại quân dị sinh vật, nếu không cũng chỉ có thể triệu hoán Sát Na Nữ Đế đến giúp đỡ mà thôi.

Hàn Sâm còn không hy vọng Sát Na Nữ Đế bạo lộ ở trong tầm mắt của người khác, cho nên chỉ có thể tự mình ra trận.

Bọn Hoàng lão đều bị Hàn Sâm làm cho hoảng sợ, một mình Hàn Sâm vậy mà lại nhảy vào trong bầy thú, đã bị phần đông dị sinh vật vây công, làm sao còn mạng để sống?

Mặc dù bọn họ cũng đã nhìn ra, lần công thành này sinh vật biến dị mạnh mẽ hơn dự đoán của bọn họ rất nhiều, chỉ sợ là rất khó để thủ được Tí Hộ Sở, hành động giống như tự sát này của Hàn Sâm, theo bọn họ nghĩ hẳn là một loại hành vi chuộc tội đối với phán đoán sai lầm của bản thân.

Đáng tiếc là Hàn Sâm cũng không hề có ý nghĩ như vậy, mặc dù thế lực của Kinh Cức Bá Tước còn mạnh mẽ hơn hắn nghĩ nhiều, nhưng mà vẫn còn ở trong phạm vi có thể khống chế, cho nên Hàn Sâm cũng không có bất kỳ lo lắng nào.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng không bị lâm vào trong vòng vây, dưới tác dụng mạnh mẽ của Động Huyền Khí, tất cả mọi cử động của dị sinh vật đều ở trong tính toán của hắn, từ lúc hắn thả người nhảy xuống cửa thành mà bắt đầu, hắn đã biết rõ mỗi một bước mình phải đi như thế nào rồi.

Ở bên trong đàn dị sinh vật đằng kia, thân hình Hàn Sâm giống như kim đồng hồ quay ngược chiều, giống như một con báo săn tràn ngập dã tính, nhanh chóng di động trong đám dị sinh vật.

Không do dự, không có dừng lại, rất có loại thong dong cùng tiêu sái như ở trong vạn bụi hoa không dính một phiến lá vào người, nhưng lại nhiều hơn một luồng hương vị cuồng dã.

Mặc dù số lượng của dị sinh vật rất nhiều, nhưng lại không có một con nào có thể ngăn cản bước chân của hắn, Hàn Sâm đang nhanh chóng tiếp cận tên Dị Linh quý tộc Long Ma đang chạy nhanh đến kia.

- Không biết tự lượng sức mình.

Trong mắt Long Ma lóe lên sát cơ làm cho người ta sợ hãi, khí thế trên người lại một lần nữa tăng vọt, phía trên áo giáp màu đen kia vậy mà sinh

ra vảy màu đen, phía trên mũ bảo hiểm cũng mơ hồ sinh ra một đôi sừng nhọn.

Tốc độ lại một lần nữa tăng vọt, phía trên móng vuốt màu đen kia đã loé lên ánh sáng màu đen làm cho người ta sợ hãi, giống như nanh vuốt của rồng, mang đến một loại cảm giác vô cùng cứng rắn.

Hàn Sâm cảm thấy Long Ma mạnh mẽ, nhưng cũng không có nửa phần sợ hãi, kể cả sức mạnh lẫn tốc độ, Hàn Sâm đều kém hơn Long Ma rất nhiều, mà ngay cả số lượng khóa gen mở ra cũng kém hơn vài đạo, nhưng mà chuyện này vẫn không đủ để làm hắn lùi bước, hắn vẫn xông về phía Long Ma.

Dùng tốc độ của hai người, cơ hồ là trong nháy mắt đã gặp nhau ở bên trong chiến trường, thân ảnh màu đen của Long Ma cùng Hàn Sâm giao thoa qua, quả đấm của Hàn Sâm thậm chí đều còn chưa đánh ra, trên lồng ngực đã bị cắt ra mấy vết thương sâu tới tận xương.

PHỐC!

Máu tươi trong miệng Hàn Sâm phun ra, trong lồng ngực máu tươi chảy như suối, trực tiếp ngã lăn ở trên mặt đất, sinh cơ đã hoàn toàn đoạn tuyệt, dĩ nhiên là một người chết.

- Thực là một nhân loại ngu xuẩn, liền thực lực chênh lệch đều không thấy rõ, vậy mà mưu toan lấy trứng chọi đá.

Ngay lúc thấy Hàn Sâm ngã lăn ở trên mặt đất, trên khuôn mặt lãnh diễm của Kinh Cức Bá Tước hiện lên một tia khinh miệt, liền không tiếp tục nhìn thêm nữa, mở ra cặp môi đỏ mọng lạnh giọng quát:

- Toàn bộ đều giết, một tên cũng không để lại.

- Vâng.

Long Ma lên tiếng, thân hình mau chóng phóng tới Tí Hộ Sở, trong mắt tràn đầy sát cơ rừng rực.

Về phần Hàn Sâm, đó đã là một người chết, tự nhiên không nằm trong phạm vi lo lắng của y nữa, y rất có tự tin đối với lực lượng của mình, hơn nữa cũng có thể cảm ứng được sinh cơ trên người Hàn Sâm đã đoạn tuyệt, nhân loại không biết tự lượng sức mình như vậy, cũng không có gì đáng chú ý.

Một con sinh vật nguyên thủy đánh về phía thi thể Hàn Sâm, muốn nuốt thi thể của hắn vào.

Người thủ thành ở trên tường thành nhìn thấy Hàn Sâm vậy mà vừa đối mặt đã bị giết chết, tức thì vừa khiếp sợ lại có chút bi ai tuyệt vọng, vốn cho là có thể giữ vững Tí Hộ Sở, không nghĩ tới lại là một kết quả như vậy.

- Không đúng. . . mọi người đừng buông tha. . . chúng ta còn có cơ hội. . .

Trong mắt Hoàng lão lại lóe lên một tia dị sắc, lớn tiếng cổ vũ mọi người tiếp tục chiến đấu.

Bởi vì ông ta phát hiện ra Long Huyết Xà vẫn còn đang chiến đấu, Dị Linh không biết, nhưng ông ta lại rất rõ ràng đó là thú hồn sủng vật của Hàn Sâm, nếu như Hàn Sâm thật sự bị giết rồi, như vậy Long Huyết Xà cũng sẽ tan thành mây khói.

Nhưng mà hiện tại Long Huyết Xà vẫn còn sinh long hoạt hổ cùng Hỏa Diễm Mãnh Hổ giết chóc, không có chút dấu hiệu tiêu tán nào, vậy có nghĩa là Hàn Sâm vẫn còn chưa chết.

Mặc dù Hoàng lão không biết đến cùng là Hàn Sâm muốn làm gì, nhưng mà ông rất khẳng định, Hàn Sâm tuyệt đối không phải là một người ngu, hắn không có đạo lý nào đi chịu chết như vậy, nhất định là có mưu đồ gì đó.

Nhìn thấy nhân loại vẫn còn đang dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, trong mắt Kinh Cức Bá Tước tràn đầy vẻ đùa cợt:

- Thật sự là bọn ngu xuẩn. . .

Một câu nói này của cô ta còn chưa nói hết, lại đột nhiên phát hiện ra một bóng tên đã không một tiếng động bắn tới trước mặt cô ta, mặt cô ta thậm

chí đã có thể rõ ràng cảm giác được khí tức nóng rực kia, đầu sợi lông đều bị đốt có chút quăn xoắn lại rồi.

Thân mũi tên mang theo ngọn lửa kia, Kinh Cức Bá Tước không thể quen thuộc hơn nữa, chính là mũi tên bắn chết Kim Lôi Ưng cùng Kim Trảo Lang kia.

Kinh Cức Bá Tước phản ứng cực nhanh, trên tay bộc phát ra lực lượng kinh khủng, một cành hồng theo tay mà ra, mạnh mẽ cuốn về phía mũi tên lửa đang bắn tới trước mặt mình kia.

Thế nhưng mà trong nháy mắt dây hoa hồng sắp quấn lấy mũi tên, mũi tên lửa kia lại giống như là có sinh mệnh, mạnh mẽ chếch đi vài tấc ở trên không trung, vừa vặn tránh qua, tránh né dây hoa hồng của cô ta, nguyên bản mũi tên bắn về phía mặt cô ta, lập tức đâm vào bên trong cổ họng của cô ta.

Khuôn mặt của Kinh Cức Bá Tước lộ ra vẻ không thể tin nổi, há cái miệng nhỏ nhắn ra, nhưng bởi vì cổ họng bị đâm xuyên qua mà không thể nói ra thành lời, chỉ là con mắt nhìn chòng chọc vào bên trong chiến trường, máu tươi trong miệng phún ra.

Tên khốn nguyên bản vốn đã là người chết kia, lúc này đang chân đạp lên thi thể một con sinh vật nguyên thủy, nắm trường cung trong tay, đang mỉm cười với cô ta, trong nụ cười kia tràn đầy ý vị đùa cợt, khiến cho Kinh Cức Bá Tước hận không thể một quyền đánh gương mặt đó thành tám khối, sau đó lại giẫm thành thịt nát, cuối cùng đốt thành tro bụi, mới có thể giải được mối hận trong lòng.

Đáng tiếc hiện tại Kinh Cức Bá Tước cái gì cũng không thể làm được, ở bên trong cơn phẫn nộ, thân thể hóa thành ánh sáng tiêu tán.

Toàn bộ chiến trường đều giống như bị ngừng lại trong vài giây, sau khi đông đảo dị sinh vật ngẩn ra trong chốc lát, đột nhiên giống như nước thủy triều thối lui.

Chương 949: Đồng Giá Trao Đổi

Sắc mặt của Long Ma tái xanh rống giận lên một tiếng, muốn cho những dị sinh vật kia tiếp tục công kích Tí Hộ Sở, nhưng căn bản không có dị sinh vật nào nghe theo mệnh lệnh của y, dù sao những dị sinh vật đó đều ký kết khế ước với Kinh Cức Bá Tước, liền Long Ma cũng là phụ thuộc của Kinh Cức Bá Tước, tự nhiên không có quyền hạn như vậy.

Đám người thủ thành đã sớm hoan hô, dưới sự dẫn đầu của Hoàng lão vọt ra, đuổi giết những dị sinh vật đang chạy tứ tán kia.

- Tao giết mày.

Long Ma cũng hận Hàn Sâm thấu xương, nếu như không phải là sơ sẩy của y, cũng sẽ không để cho Hàn Sâm có cơ hội đánh lén Kinh Cức Bá Tước, hiện tại Long Ma hận không thể chém Hàn Sâm trăm ngàn đao.

Mắt thấy Long Ma giống như quỷ mỵ đánh tới, Hàn Sâm chỉ là tâm niệm vừa động, Long Huyết Xà lập tức xuất hiện ở trước mặt hắn, chặn lại công kích của Long Ma.

- Tao nhất định sẽ giết mày.

Long Ma lập tức biết mình sẽ không có khả năng giết chết Hàn Sâm rồi, hận hận quay người rời đi.

Hàn Sâm cũng không đuổi theo y, Linh Hồn Chi Thạch của y không ở nơi này, giết y cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, Hàn Sâm mang theo Long Huyết Xà đuổi về phía những con sinh vật biến dị chạy tứ tán kia.

“Săn giết sinh vật biến dị Cự Trụ Thái Thản, đạt được thú hồn Cự Trụ Thái Thản, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm gen biến dị.”

Dưới sự phối hợp của Hàn Sâm cùng Long Huyết Xà, cự thú ầm ầm ngã xuống đất, đây đã là con sinh vật biến dị thứ ba mà Hàn Sâm cùng Long

Huyết Xà giết chết, rốt cục lại đạt được một cái thú hồn biến dị.

Hàn Sâm đã đuổi không kịp những con sinh vật biến dị khác, chỉ đành quay đầu, giết những con sinh vật nguyên thủy chưa kịp đào tẩu kia thêm một chút.

Trận thủ thành chiến này, phe nhân loại đã thu được toàn thắng, không ít người đều đã lấy được thú hồn cấp nguyên thủy, lại còn lấy được lượng lớn thịt dị sinh vật.

Chuyện duy nhất khiến cho Hàn Sâm có chút buồn bực là hình thể của những sinh vật biến dị này đều quá khổng lồ, căn bản không phải một người có thể ăn hết được, liền dứt khoát chia cho mọi người cùng nhau mở tiệc ăn mừng.

Trong đại hội ăn mừng, Hàn Sâm triệu hoán Miêu Quân cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra cùng chia xẻ thịt biến dị, nhưng mà Kỵ Sĩ Phản Nghịch đối với thịt cấp biến dị căn bản là khinh thường không thèm chú ý.

- Lại là một tên kén ăn.

Hàn Sâm đành phải thu hồi y vào trong Hồn Hải.

Trong buổi tiệc chúc mừng, Hàn Sâm nhận lấy đối đãi giống như anh hùng, sắp bị rót rượu cho gục xuống.

Mà ở bên trong Kinh Cức Tí Hộ Sở, trên khuôn mặt xinh đẹp của Kinh Cức Bá Tước lại tràn đầy vẻ phẫn nộ:

- Tên khốn kiếp hèn hạ kia, ta nhất định phải giết hắn.

Dị sinh vật cùng Dị Linh ở trong Kinh Cức Tí Hộ Sở đều đang lạnh run, sợ chọc giận tới Kinh Cức Bá Tước đang trong cơn tức giận.

- Vậy mà thật sự thủ được.

Trong sơn cốc, ánh mắt của Thiết Y vô cùng phức tạp, nghe được tin tức Kinh Cức Bá Tước chiến bại, Thiết Y ban đầu cơ hồ là không thể tin được.

Cho tới tận lúc nhìn thấy những dị sinh vật kia chật vật trốn trở về, Thiết Y mới dám khẳng định, Kinh Cức Bá Tước vậy mà thật sự bị Hàn Sâm đánh bại.

Hơn nữa nhìn những dị sinh vật trở về đó, thậm chí có năm con sinh vật biến dị đều không thể trở về, hiển nhiên là đã bị chết ở trên chiến trường rồi.

- Rốt cuộc hắn làm sao mà làm được?

Thiết Y hận không thể cũng tham dự vào chiến đấu như vậy, nhưng mà đang có khế ước ở trong người, y không trốn đi đâu được.

Hàn Sâm về lại Liên Minh, tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục trong thời gian ngắn, hơn nữa hẹn Kỷ Yên Nhiên gặp mặt ở trong cộng đồng giả lập, kể về cuộc chiến đắc ý này của mình.

Mặc dù Kỷ Yên Nhiên thật sự cao hứng với thắng lợi của Hàn Sâm, nhưng mà lại càng thêm lo lắng cho an toàn của hắn, một lần nữa dặn dò về sau hắn đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa.

Trò chuyện trong chốc lát, Kỷ Yên Nhiên còn phải đi về làm việc, sau khi rời khỏi cộng đồng giả lập, Hàn Sâm gọi lại An Ny đi theo bên cạnh Kỷ Yên Nhiên, cũng đang chuẩn bị phải rời đi.

- An Ny, cây cung của cô có thể cho tôi mượn dùng thêm một thời gian ngắn nữa được không?

Hàn Sâm đã đặt chế tạo một cây cung tương tự, nhưng mà bởi vì công nghệ chế tạo rất phức tạp, ít nhất phải ba tháng sau hắn mới có thể lấy được.

Loại cung do vật liệu tổng hợp chế tạo thành này, có rất nhiều chỗ đều cần thủ công hoàn thành, cũng không có cách nào tiến hành sản xuất cơ giới hoá đại quy mô.

- Cho cậu mượn cung cũng được, nhưng mà cần phải trao đổi đồng giá.

An Ny nhìn Hàn Sâm, im lặng một lát rồi nói ra.

- Trao đổi đồng giá như thế nào?

Hàn Sâm hoài nghi nhìn An Ny.

- Tôi muốn đi tham gia một buổi gặp mặt của các Siêu Việt Giả, cậu cùng đi với tôi.

An Ny nói ra.

- Cô còn tham gia gặp mặt?

Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt, giật mình nhìn An Ny.

Ấn tượng mà An Ny cho hắn tới nay đều là một người giống như người máy, mỗi ngày hai mươi bốn giờ đi theo bên cạnh Kỷ Yên Nhiên, Hàn Sâm cơ hồ chưa từng thấy qua cô ta ăn uống ngủ nghỉ là bộ dáng gì đấy, Hàn Sâm vẫn một mực hoài nghi cô ta là một người máy mô phỏng chân thật.

Nếu không làm sao cô ta có thể suốt ngày đi theo Kỷ Yên Nhiên, hơn nữa liền Tí Hộ Sở cũng không thấy cô ta đi.

Hiện tại vậy mà An Ny nói cô ta muốn đi tham gia gặp mặt, đương nhiên làm Hàn Sâm giật mình không nhỏ.

- Có đi không?

An Ny trừng mắt nhìn Hàn Sâm, lạnh như băng nói ra.

- Đi, đương nhiên là đi, đó là một cuộc gặp mặt như thế nào?

Hàn Sâm liền vội vàng hỏi, hắn còn muốn mượn cây cung của An Ny để đi săn bắn.

- Chỉ là gặp mặt bạn bè ở trong Tí Hộ Sở lúc trước.

An Ny nói ra.

- Bạn bè? Cô còn có bạn bè?

Hàn Sâm càng thêm kinh hãi rồi, hắn thật sự là khó có thể tưởng tượng, An Ny có bạn bè sẽ là cảnh tượng dạng gì.

- Trả lại cung cho tôi.

An Ny có chút tức giận, làm mặt lạnh mà nói.

- Đi đi đi, cô nói đi nơi nào tôi liền đi nơi đó, cuộc gặp gỡ kia là ở đâu?

Hàn Sâm vội vàng nói.

- Á Đặc Lan đế tinh, ngày mai tôi sẽ để cho người đi đón cậu.

An Ny nói xong liền khỏi cộng đồng giả lập.

- Á Đặc Lan đế tinh, đó không phải là tinh cầu tư nhân của Lan Đặc gia hay sao?

Hàn Sâm nghe vậy cảm thấy nao nao.

Lan Đặc gia giống như Thiên Sứ Gen, được xưng là một trong tứ đại cơ sở của Liên Minh, nhưng mà lại khác với Thiên Sứ Gen Triệu gia, Lan Đặc gia cũng không phải là dựa vào thực nghiệp để lập nghiệp, cũng không có sản phẩm giống như là dịch gen.

Đồ đạc mà Lan Đặc gia sản xuất chỉ có một dạng duy nhất, đó chính là "Tiền ".

Ngân hàng lớn nhất trong Liên Minh, cũng là ngân hàng có lịch sử dài lâu nhất, mà ngay cả tiền Liên Minh đều là Lan Đặc gia cùng ngân hàng của những nhà khác cùng Liên Minh kết hợp phát hành.

Đương nhiên, đó cũng không phải là sản nghiệp của Lan Đặc gia, ở trong Liên Minh là một cơ cấu chuyên môn gọi là "Tả Toàn Liên Trữ", cùng mạch máu kinh tế của Liên Minh cùng một nhịp thở, rồi lại là một bộ môn cực kỳ độc lập.

Mà ngay cả nguyên thủ Liên Minh như Kỷ Nhược Chân, đối với Tả Toàn Liên Trữ cũng không có quyền hạn trực tiếp, nếu như muốn áp dụng quyết

nghị gì đối với Tả Toàn Liên Trữ, còn cần thông qua nghị viện bỏ phiếu biểu quyết.

Thế nhưng mà Lan Đặc gia vốn là đứng đầu ngành ngân hàng, ngân hàng cùng các đại sản nghiệp đều có liên quan chặt chẽ không thể tách rời, cơ hồ là không có gia tộc nào có thể tránh khỏi có quan hệ với Lan Đặc gia.

Cho nên lực ảnh hưởng của Lan Đặc gia ở trong Liên Minh và nghị viện, đều là tồn tại không thể coi thường, muốn dao động địa vị của Lan Đặc gia, trước mắt thì không ai có thể làm được.

Mặc dù Kỷ gia cùng Lan Đặc gia cũng có lui tới, nhưng mà An Ny vậy mà nói muốn đi Lan Đặc gia tham gia gặp mặt, để cho Hàn Sâm có chút giật mình.

Chương 950: Đặc Biệt Sưu Tầm

Sáng sớm hôm sau, có phi thuyền tới đón Hàn Sâm đi tới bến cảng, nhưng mà hiển nhiên là An Ny thực sự không phải dạng có tác phong phú hào, cũng không có phi thuyền tinh tế của mình, chỉ là đến cảng leo lên phi thuyền công cộng, sau đó đến Đặc Lý Tư Tinh cùng An Ny tụ hợp, hai người mới lại cưỡi phi thuyền công cộng cùng một chỗ tiến về Á Đặc Lan đế tinh.

- Chẳng lẽ là cô tới ra mắt công tử của Lan Đặc gia, do cô chướng mắt đối phương, muốn để cho tôi giả mạo làm bạn trai của cô để cho công tử Lan Đặc gia hết hy vọng?

Hàn Sâm nhìn An Ny đang ngồi ở phía đối diện mình, tràn đầy phấn khởi nói.

An Ny trừng mắt nhìn Hàn Sâm nói:

- Nếu như công tử của Lan Đặc gia để ý tới tôi, cậu dám làm hỏng chuyện tốt của tôi, tôi liền lập tức làm thịt cậu. Hơn nữa cậu có điểm nào có thể

vượt được công tử Lan Đặc gia người ta? Dựa vào cái gì làm người ta hết hy vọng?

- Không phải như vậy à? Vậy thật sự quá chán rồi.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói:

- Như vậy tại sao cô phải yêu cầu tôi đi cùng cô, có chuyện gì vẫn nên nói cho tôi biết trước một tiếng, miễn cho đến lúc đó không kịp ứng phó.

An Ny do dự một chút, mới mở miệng nói ra:

- Kỳ thật cũng không có chuyện gì, bọn họ biết tôi đang làm việc ở chỗ Kỷ hạm trưởng, cho nên hy vọng có thể mời Kỷ hạm trưởng cùng đi tham gia tụ hội, chỉ là Kỷ hạm trưởng hiện tại không có thời gian, cho nên chỉ có thể cho cậu thay thế cô ấy đi, tốt xấu gì thì cậu cũng là hôn phu của cô ấy.

- Thì ra tôi chỉ là một vật thay thế, quá thương tâm.

Hàn Sâm ra vẻ thương tâm nói, sau khi nói xong lại hỏi:

- Những người bạn này của cô đều là quen biết ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở à?

- Không phải, là ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Vẻ mặt của An Ny hơi ảm đạm:

- Tọa độ của tôi ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở là cấm khu.

Hàn Sâm lập tức ngẩn người, cái gọi là cấm khu, bình thường là chỉ Tí Hộ Sở nguyên bản bị nhân loại chiếm cứ, về sau lại bị Dị Linh cướp đi.

Lúc đó nhân loại truyền tống ra ngoài, không có khả năng lại truyền tống vào trong Tí Hộ Sở, nếu không thì sẽ trở thành nô lệ của Dị Linh, thậm chí có khả năng bị mất mạng.

Nhân loại ở cấm khu, trừ phi là thần phục với Dị Linh, bằng không thì về sau cũng đừng nghĩ tới việc đi vào Tí Hộ Sở nữa.

- Khó trách cô vẫn luôn đi theo bảo vệ Yên Nhiên, không thấy cô tiến vào Tí Hộ Sở, thì ra là có chuyện như thế.

Hàn Sâm nhìn An Ny nói ra:

- Tí Hộ Sở kia của cô gọi là gì, chờ sau này có cơ hội, tôi giúp cô đánh xuống, đến lúc đó cô lại có thể tiến vào.

- Cuồng Thú Tí Hộ Sở, chiếm cứ nơi đó là Dị Linh Đại Đế Thú Thần.

An Ny từ tốn nói một câu.

Hàn Sâm lập tức nở một nụ cười khổ, Dị Linh cấp Đại Đế, xác thực hiện tại không phải hắn có thể địch nổi.

- Hiện tại khẳng định là không được, nhưng mà cho tôi thêm một chút thời gian, về sau sẽ có cơ hội.

Hàn Sâm nói.

An Ny không nói gì nữa, chỉ coi như Hàn Sâm đang nói lời an ủi, dùng thực lực của nhân loại ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, muốn đánh xuống một Tí Hộ Sở Đại Đế thống ngự, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Phi thuyền đi tới Á Đặc Lan đế tinh, người của Lan Đặc gia đã sớm chờ đợi ngay ở đó tiếp đãi, ra khỏi phi thuyền liền dẫn Hàn Sâm cùng An Ny đi tới trang viên của Lan Đặc gia.

Hàn Sâm ở trên đường đã nghe An Ny nói, lúc cô ta ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cùng một ít người bạn ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở thành lập qua một cái quân đoàn.

Lúc đó cô ta là phó quân đoàn trưởng, mà quân đoàn trưởng chính là một vị công tử của Lan Đặc gia, vị công tử của Lan Đặc gia kia tên là Lưu Manh.

- Lan Đặc Lưu Manh. . . tên như thế nào có chút lạ quái nhỉ. . .

Lúc ấy Hàn Sâm còn truy vấn An Ny.

An Ny hung hăng lườm hắn, nói cho Hàn Sâm biết người ta tên là Lưu Manh, mặc dù y là công tử của Lan Đặc gia, nhưng mà lại theo họ mẹ, chuyện này ở Lan Đặc gia đã rất đặc biệt rồi.

Đi vào trong trang viên, Hàn Sâm rất nhanh đã gặp được vị Lan Đặc gia Lưu Manh này, khác với Hàn Sâm nghĩ, không có con mắt màu xanh nước biển thường gặp ở người Lan Đặc gia, cũng không có mái tóc dài màu xanh lam mang tiêu chí biểu trưng kia.

Tướng mạo của Lưu Manh không khác đại đa số người trong Liên Minh là mấy, con ngươi màu đen cùng mái tóc màu đen, nhưng mà ngũ quan của y vô cùng chỉnh tề, cũng kế thừa gen trội của Lan Đặc gia, thoạt nhìn vô cùng tuấn mỹ.

- Cậu chính là Hàn Sâm đi, ngưỡng mộ đại danh, sớm đã hy vọng có thể gặp cậu một lần, hôm nay rốt cục đã đạt được ước muốn.

Lưu Manh tự mình dẫn theo khách đến ngoài cửa, nho nhã lễ độ lại không mất đi thân thiết cùng nhiệt tình.

Cũng không có ngạo khí công tử nhà giàu giống như Hàn Sâm nghĩ, cũng không lưu manh giống như tên của y, thoạt nhìn là một vị thân sĩ tuổi trẻ vô cùng có tu dưỡng.

Sau khi Hàn Sâm cùng An Ny đi vào trong phòng khách, đã có không ít khách nhân ở trong đại sảnh, nhìn thấy An Ny tiến đến đều nhao nhao đi lên chào hỏi, thoạt nhìn cũng đều là thành viên trong quân đoàn kia của An Ny.

Nhưng mà bọn họ nghe nói Kỷ Yên Nhiên không tới, đều có chút thất vọng, may là bọn họ cũng có chút hứng thú đối với Hàn Sâm, cũng không có làm cho không khí quá mức xấu hổ, cả đám trao đổi cũng vui sướng.

Chỉ là bản thân An Ny là một người trầm mặc ít nói, cũng không am hiểu nói chuyện, chỉ có lúc người khác hỏi cô, cô mới đơn giản trả lời mấy chữ.

- Mấy người có nghe nói không, gần đây ở trong giới Dị Linh xuất hiện một nhân vật hết sức khủng bố, vô địch bên trong cùng giai, liền rất nhiều Đế Linh đều bị hắn đơn giản trấn áp.

- Anh nói là Thái Thượng Hoàng đi? Đương nhiên là có nghe nói qua, ở Tí Hộ Sở chỗ tôi, chính là một phần của cha Lôi Ma Đế, nghe nói Lôi Ma Đế bị Thái Thượng Hoàng kia dùng một quyền đập chết, thực là không có cách nào tưởng tượng, đó là nhân vật khủng bố hạng gì.

- Xuất hiện một Dị Linh như vậy, đối với nhân loại chúng ta mà nói chính là uy hiếp rất lớn.

- Hết cách rồi, Dị Linh trời sinh khởi điểm đã cao hơn chúng ta, không so sánh được.

Lúc mọi người uống rượu đàm luận, không biết như thế nào lại nói tới chủ đề Thái Thượng Hoàng.

- Hàn Sâm, cậu thấy Thái Thượng Hoàng này như thế nào?

Lưu Manh nhìn Hàn Sâm hỏi, tựa hồ rất cảm thấy rất hứng thú đối với Hàn Sâm.

- Nghe nói rất lợi hại.

Hàn Sâm thuận miệng nói, để cho hắn bình luận chính mình, hắn thật sự là không biết bình luận như thế nào.

Nguyên bản mọi người còn hi vọng tên con rể nhà nguyên thủ Hàn Sâm này có giải thích gì cao minh, lại không nghĩ vậy mà Hàn Sâm nói một câu như vậy đã xong rồi, cũng làm cho tất cả mọi người ngây ra một lúc.

- Hàn Sâm hẳn là vừa mới tấn chức lên Siêu Việt Giả đi, không biết mấy chuyện này cũng là bình thường.

Lưu Manh nhận lấy chủ đề, khẽ cười nói:

- Mặc dù thiên tài tuyệt thế trong số các Dị Linh nhiều, nhưng mà trong Liên Minh chúng ta cũng có rất nhiều thiên tài, hôm nay Triệu gia nghiên cứu ra Thiên Sứ Gen dịch, tập đoàn Đông Lâm lại nghiên cứu ra sủng vật đan, đều có ảnh hưởng rất lớn đối với sự phát triển của Liên Minh chúng ta trong tương lai. . .

Mọi người nguyên bản còn có chút hứng thú đối với Hàn Sâm, nhưng mà thấy hắn nói hươu nói vượn, rất nhanh sẽ không có nhiệt tình.

Hàn Sâm người lại cảm thấy nhẹ nhõm, mặc dù hắn không trầm mặc ít nói giống như An Ny, nhưng cũng không phải là người am hiểu ngôn ngữ, không ai hỏi hắn cái gì thì hắn cũng dễ dàng tập trung vào ăn uống.

An Ny bị mấy cô gái kéo đi nói mấy chuyện con gái, Hàn Sâm ở bên cạnh đầu bếp chờ y nấu nướng, quản gia của Lưu Manh đã đi tới, ưu nhã cung kính nói với Hàn Sâm:

- Hàn tiên sinh, chủ nhân nhà tôi mời ngài đi qua, ngài ấy có một chút sưu tầm, hy vọng ngài có thể xem qua.

- Những người khác không đi sao?

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn thoáng qua bốn phía, không nhìn thấy Lưu Manh vốn vẫn là tiêu điểm của mọi người, mà những người khác cũng đều đang từng người nói chuyện với nhau, không ai rời khỏi phòng khách cả.

- Chủ nhân nhà tôi nói, sưu tầm đặc biệt chỉ muốn chia xẻ với người đặc biệt.

Quản gia cung kính nói.

Chương 951: Lần Thứ Nhất Trân Quý

Hàn Sâm đi theo quản gia vào trong hoa viên ở phía sau trang viên, chỉ thấy ở trong hoa viên đằng kia có một hồ nước giống như là phỉ thúy, một con đường bằng đá dài nối thẳng tới một đình đá ở giữa hồ, Lưu Manh đang ngồi ở trong đình đá đó, lúc này đang nhìn Hàn Sâm mỉm cười.

- Lưu công tử, chẳng lẽ cậu muốn cho tôi xem sưu tầm đặc biệt, chính là hồ cá này sao?

Sau khi quản gia hơi hành lễ với Lưu Manh xong lui xuống, Hàn Sâm một mình đi vào trong thạch đình, liền thấy trong thạch đình rỗng tuếch, ngoại trừ những con cá bơi trong hồ kia, cũng không có gì khác nữa cả.

Lưu Manh nhìn Hàn Sâm chăm chú nói:

- Sưu tầm đặc biệt mà tôi muốn cho cậu xem, ở ngay trước mắt cậu.

- Cậu sẽ không phải là đang nói chính cậu đấy chứ?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Lưu Manh.

Lưu Manh lại hết sức nghiêm túc:

- Đúng vậy, từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, vẫn một mực cố gắng tu hành đến nay, nhưng lại chưa bao giờ tự tay giết qua một người một vật nào, chưa bao giờ chính thức động thủ với người khác, với tôi mà nói, đây chính là sưu tầm vô cùng trân quý, tôi muốn đem lần thứ nhất này chia xẻ với cậu.

Hàn Sâm lập tức nở nụ cười khổ:

- Chỉ sợ là cậu đã tìm lộn người rồi, sưu tầm trân quý như vậy, hi vọng cậu vẫn nên thận trọng một chút, tìm một người đủ tư cách chia xẻ với cậu đi.

Lưu Manh lại vẫn bình tĩnh nói:

- Thân là một thành viên của Lan Đặc gia, tôi từ nhỏ đã nhận lấy chăm sóc cùng bảo hộ tốt nhất, mặc dù là ở bên trong Tí Hộ Sở, tôi cũng có thể cái gì đều không cần làm, có thể lấy được bất kỳ thứ gì mà tôi muốn.

- Đây là chuyện tốt.

Hàn Sâm nói ra.

Lan Đặc gia có quan hệ cùng các đại gia tộc trong toàn bộ Liên Minh, Lưu Manh có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy cũng là chuyện rất bình thường,

theo Hàn Sâm, chuyện này cũng không có gì không tốt cả.

Lưu Manh gật đầu:

- Đây là chuyện tốt, nhưng với tôi mà nói, cũng là một chuyện vô cùng buồn bực. Dù tôi cố gắng thế nào đi nữa, mặc kệ tôi có thành tựu ra sao, ở trước mặt vinh quang của Lan Đặc gia, đều lộ ra vẻ không có ý nghĩa như cũ.

Hàn Sâm nhìn Lưu Manh không nói gì, hắn không có gia thế như vậy, tự nhiên không có cách nào cảm động lây đối với tâm tình của Lưu Manh.

- Tôi rất có hứng thú đối với tu hành, hơn nữa cũng đang cố gắng tu hành, nhưng mà với tư cách là người thừa kế của Lan Đặc gia, tôi căn bản không có cơ hội tìm được một người có thể nghiêm túc chiến một trận với tôi.

Lưu Manh tiếp tục nói.

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Cậu đang nói nhảm à? Ai lại tự nhiên không có việc gì lại thật sự đánh nhau với cậu, vạn nhất làm gì tới cậu, Lan Đặc gia có thể tha cho người ta sao?

- Cho đến tận lúc tôi xem trận chiến giữa cậu và Ngọc Già Lam, tôi đã quyết định rồi, cậu chính là đối thủ trong số mệnh của tôi, tôi nhất định phải đại chiến một trận nghiêm túc cùng với cậu.

Lưu Manh hưng phấn nhìn Hàn Sâm nói ra, con mắt đen láy như ngọc thạch kia tựa hồ cũng đang phát ra ánh sáng, chăm chú nhìn Hàn Sâm.

PHỐC!

Hàn Sâm thiếu chút nữa đã phun một ngụm máu ra ngoài, đây thật sự là tai họa trời giáng.

Bản thân không có việc gì làm, lại bị người thừa kế của Lan Đặc gia nhắm vào, còn coi hắn là đối thủ trong số mệnh, Hàn Sâm đều không biết mình phải tìm ai để đòi lại công đạo đây.

Hàn Sâm thật muốn nói với Lưu Manh:

- Đến cùng là cậu coi trọng tôi ở điểm nào nhất, tôi hiện tại sửa vẫn còn kịp sao?

Tựa hồ nhìn ra Hàn Sâm buồn bực trong lòng, Lưu Manh mỉm cười từ bên hông rút ra một thanh đoản kiếm liền vỏ, đặt ở trên mặt bàn trước mặt Hàn Sâm nói ra:

- Tôi biết nói như vậy sẽ để cho cậu cảm thấy khó xử, đây là một điểm nhỏ sưu tầm của tôi, nếu như cậu có thể đánh thắng tôi, nó sẽ là của cậu.

- Khụ khụ, tôi thấy hay là thôi đi, trình độ của tôi thật sự là quá bình thường, nếu không tôi đề cử cho cậu một người chính thức lợi hại. . .

Hàn Sâm vừa nói vừa nghĩ thầm:

- Cho dù cậu cho tôi 100 triệu, tôi cũng không thể nhàn rỗi không có chuyện gì chơi với người thừa kế của Lan Đặc gia, tôi cũng không phải người rỗi rãnh như cậu, không có việc gì tìm người đánh mình chơi.

Lưu Manh cũng không bởi vì Hàn Sâm nói như vậy mà tức giận, chỉ là đẩy thanh đoản kiếm tới trước mặt Hàn Sâm, tiếp tục nói:

- Cậu xem cây đoản kiếm này trước một chút rồi nói sau, đây không phải là kiếm hợp kim hiện đại, mà là kiếm khí thời đại viễn cổ của nhân loại chúng ta, là một thanh danh kiếm, tên của nó là Thái A.

Hàn Sâm đối với danh kiếm thời đại viễn cổ không biết gì hết, nhưng hắn biết rõ thời điểm đó công nghệ tinh luyện kim loại vô cùng lạc hậu, hơn nữa thời đó nhân loại còn ở vào giai đoạn tinh cầu nguyên thủy, tài nguyên kim loại bên trong tinh cầu cũng vô cùng có hạn, đừng nói là thép Z, ngay cả những kim loại phụ trợ bên trong thép Z đều không có vài loại, căn bản không có khả năng tạo ra binh khí gì tốt cả.

Bất quá Hàn Sâm cũng không từ chối Lưu Manh, đành phải cầm thanh kiếm kia lên, chậm rãi rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, chỉ mới rút ra được một đoạn ngắn, một luồng sát khí nặng nề lập tức từ trên thân kiếm hiện ra,

khiến cho tóc gáy của Hàn Sâm đều bị dựng lên, để cho lòng của hắn kinh hãi.

Hàn Sâm không khỏi quan sát tỉ mỉ thanh Thái A Kiếm này, thân kiếm dài không quá hai thước, nhưng lại còn rộng hơn kiếm bình thường một chút, giống như được đồng thau tạo thành, nhưng mà ở trong thân kiếm lại lộ ra một màu đỏ thắm giống như là mặt trời sáng sớm.

Đó thực sự không phải là màu máu, càng giống như là màu đỏ của mặt trời ở thời điểm âm dương giao hội kia.

Một thanh đồng thau cổ kiếm phong cách cổ điển, hiện ra sát khí khiến cho người ra khiếp sợ, nhưng mà ở bên trong sát cơ kia, lại có một luồng uy thế khó tả.

Nhưng cho dù kiếm này có chút khác biệt, dù sao vẫn là kết quả của thời đại viễn cổ, loại kim loại đồng thau này căn bản là không thích hợp để chế tạo binh khí, tùy tiện một thanh kiếm thép Z, cho dù là kiếm có hàm lượng thép Z không đến 1%, đều có thể đơn giản cắt đứt kiếm đồng thau.

- Kiếm này đúc ở một quốc gia thời đại viễn cổ tên là Sở quốc, là hai vị đại sư đúc kiếm vô cùng trứ danh đương thời liên thủ chế tạo, sau đó vị hoàng đế thứ nhất ở thời đại viễn cổ đoạt được, đứng đầu thập đại danh kiếm viễn cổ.

Lưu Manh giải thích nói.

Hàn Sâm không tính là người yêu kiếm, đối với dạng danh kiếm trông thì ngon mà không dùng được này cũng không có hứng thú gì, ở trong tư duy của Hàn Sâm, thực dụng mới là thứ quan trọng nhất, loại vật này có lẽ đặt ở trong viện bảo tàng mới phải.

- Cậu nhất định là cho rằng thanh kiếm này chỉ là tác phẩm nghệ thuật trông thì ngon mà không dùng được phải không?

Lưu Manh thấy biểu lộ của Hàn Sâm, đã biết rõ hắn đang suy nghĩ cái gì, khẽ cười nói.

- Thứ cho tôi nói thẳng, công nghệ chế tạo ở thời đại viễn cổ có lẽ là rất lạc hậu đi? Chuôi kiếm này thoạt nhìn cũng rất thô ráp, có lẽ nó có vẻ đẹp nghệ thuật, nhưng đáng tiếc tôi lại là một tục nhân không hiểu nghệ thuật.

Hàn Sâm nói.

Lưu Manh không lập tức nói chuyện, từ bên hông rút ra một con dao găm, trực tiếp đâm về phía Hàn Sâm đang đứng ở trước mặt mình.

Hàn Sâm lập tức chấn động, hắn thật không ngờ Lưu Manh vậy mà lại ở chỗ này ra tay với hắn, khoảng cách giữa hai người thật sự là quá gần, hơn nữa Lưu Manh ra tay cũng rất nhanh, khiến cho Hàn Sâm đã không còn kịp trốn tránh.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng nhận ra tài liệu làm con dao gắm kia, dĩ nhiên là do thép Z nguyên thạch chế tạo mà thành.

Hàn Sâm đã không kịp suy nghĩ nhiều, trực tiếp giơ Thái A Kiếm đang nắm trong tay lên ngăn cản, đồng thời thân hình di động, muốn mượn thời gian Thái A Kiếm bị cắt đứt kia để né tránh một nhát đâm này.

Răng rắc!

Quả thật là có thứ đã bị cắt đứt rồi, nhưng mà đó cũng không phải là Thái A Kiếm, mà là con dao găm thép Z nguyên thạch trong tay Lưu Manh kia.

Hàn Sâm nhìn Thái A Kiếm trong tay, lại nhìn lại con dao găm thép Z nguyên thạch bị cắt đứt trong tay Lưu Manh, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, không thể tin tưởng nhìn Thái A Kiếm.

- Thái A Kiếm vốn dài năm xích, ở thời đại viễn cổ đã coi như là đại kiếm, chỉ là về sau thanh kiếm này bị cắt thành hai nửa, đây chỉ là một nửa kiếm gãy trong đó, một nửa khác ở trong tay Tần gia, vị lão gia Tần gia kia đã từng nhiều lần muốn ra giá cao đổi về thanh kiếm gãy này, nhưng vẫn bị tôi từ chối.

Lưu Manh bình tĩnh nói.

Chương 952: Chúng Thần Chi Tử

Hàn Sâm kinh ngạc mở ra Động Huyền Khí cẩn thận quan sát kỹ Thái A Kiếm, một thanh kiếm có thể chém sắt như chém bùn hay không, độ sắc bén kỳ thật chỉ là điều kiện thứ yếu.

Điều kiện chủ yếu nhất tổng cộng có ba thứ, lực lượng, độ cứng cùng tính bền dẻo, nếu như ở dưới tình huống lực lượng không khác biệt nhiều lắm, có thể cắt đứt một thanh kiếm khác, chỉ có thể nói rõ độ cứng cùng tính bền dẻo đều cao hơn thanh kiếm khác.

Thế nhưng mà thanh Thái A Kiếm này là kiếm chế tạo ở thời đại viễn cổ, nghĩ như thế nào thì tài liệu cũng không thể so sánh với độ cứng cùng tính bền dẻo cao của hợp kim thép Z hiện tại, nhưng mà sự thật vừa bày ra ở trước mắt, khiến cho Hàn Sâm không thể không tin tưởng.

Mặc dù chỉ là kiếm gãy dài hai thước, nhưng mà sau khi Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí cẩn thận quan sát kỹ, phát hiện ra bên trong thanh kiếm này thậm chí còn có một tia sinh cơ như có như không.

Chuyện này không khỏi khiến cho Hàn Sâm càng thêm giật mình, ở trong Tí Hộ Sở, vũ khí có sinh cơ thì hắn đã thấy rất nhiều, đều là thú hồn biến thành, có sinh cơ cũng là bình thường.

Thế nhưng mà thanh Thái A Kiếm này lại là sản phẩm ở trong Liên Minh, chế tạo bằng kim loại lạnh như băng, làm sao có sinh cơ được?

- Tôi đã điều tra tư liệu về Thái A Kiếm, nhưng mà cậu cũng biết đấy, ở thời đại viễn cổ có rất ít tài liệu văn tự và tư liệu hình ảnh chân thật lưu truyền tới ngày nay, phần lớn đều là một ít truyền thuyết không có cách nào khảo chứng, thanh Thái A Kiếm này có rất nhiều truyền thuyết, phổ biến nhất trong đó là một loại thuyết pháp, thanh Thái A Kiếm này là do thiên ngoại huyền thiết tạo thành, thiên ngoại huyền thiết theo lời trước kia kỳ thật chính là thiên thạch rơi xuống tinh cầu.

Lưu Manh giải thích nói.

- Thanh kiếm này làm sao lại bị gãy thế?

Hàn Sâm lại hỏi.

Có độ cứng cùng tính bền dẻo như thế, thật sự rất khó tưởng tượng, rốt cuộc là ở dưới tình huống dạng gì, một thanh kiếm như vậy bị đứt rời.

- Việc này chỉ sợ là cậu phải hỏi Tần lão gia tử, mặc dù Lan Đặc gia chúng tôi nhận được thanh kiếm gãy này, nhưng lại biết không nhiều về nó, Tần gia vẫn rất để bụng với thanh kiếm gãy này, bọn họ hẳn biết một chút gì đó đi.

Lưu Manh nói ra.

- Thắng cậu, nó là của tôi?

Hàn Sâm có chút động tâm, một thanh kiếm như vậy, chỉ cần lực lượng của hắn đầy đủ là có thể phát huy ra lực phá hoại mạnh mẽ, chỉ sợ tác dụng còn lớn hơn con dao găm máu kia.

Lưu Manh lấy ra một phần hợp đồng:

- Nếu như cậu không tin tôi. . .chúng ta có thể ký kết hợp đồng.

- Được.

Lúc trước Hàn Sâm không muốn đánh, đó là bởi vì không có chỗ gì tốt, cũng không phải là hắn sợ Lan Đặc gia, hiện tại có thanh Thái A Kiếm này làm tiền đặt cược, tự nhiên Hàn Sâm cũng muốn thử một lần.

Hắn biết rõ Lưu Manh là một Siêu Việt Giả, nhưng mà cũng không biết tố chất thân thể của y cao bao nhiêu, cũng không biết y đã mở ra bao nhiêu đạo khóa gen.

Nghe An Ny nói, Lưu Manh cũng là hai năm gần đây mới tấn thăng thành Siêu Việt Giả, có lẽ tố chất thân thể cùng khóa gen cũng không phải rất cao, thắng sẽ lấy được kiếm, thua cũng không mất cái gì, Hàn Sâm trực tiếp cùng Lưu Manh ký hợp đồng.

- Đến đây đi.

Sau khi ký xong hợp đồng, vẻ mặt của Lưu Manh hưng phấn nhìn Hàn Sâm nói ra.

- Ở chỗ này sao?

Hàn Sâm nhìn cái đình đá nho nhỏ này.

- Có vấn đề gì không?

Lưu Manh nghi ngờ hỏi.

- Trong trang viên phải có sân huấn luyện chứ? Chúng ta vẫn nên đi tới sân huấn luyện đi, đợi lát nữa lỡ như sẩy tay hủy đình đi sẽ không tốt.

Hàn Sâm nói ra.

Ánh mắt của Lưu Manh sáng lên:

- Được, vậy thì đi tới sân huấn luyện.

Y nghe ý tứ lời này của Hàn Sâm, cảm thấy Hàn Sâm đã thật sự muốn buông tay chiến một trận với y, khiến cho lòng y hết sức cao hứng.

Sở dĩ Lưu Manh muốn chiến một trận với Hàn Sâm, cũng không phải là y thật sự không tìm thấy người khác mạnh hơn Hàn Sâm, những Siêu Việt Giả mở ra nhiều đạo khóa gen cũng có số lượng cũng không ít.

Nhưng mà thực lực của bản thân Hàn Sâm mạnh thì chỉ là một trong các điều kiện, Hàn Sâm đánh bại Ngọc Già Lam mới là nguyên nhân chủ yếu mà Lưu Manh muốn khiêu chiến hắn.

Đánh thắng một đồng bào, theo Lưu Manh thì cũng không thể xem như là chuyện đáng để khoe khoang, có thể đánh bại Tu La hoàng tộc mới là thành tựu đáng để y hưng phấn.

Chỉ là dùng thân phận của y, Lan Đặc gia căn bản là không có khả năng cho phép y chiến một trận cùng với Tu La hoàng tộc, cho nên Lưu Manh mới có

thể lùi lại mà cầu chuyện khác, muốn đả bại Hàn Sâm đã từng thắng Tu La hoàng tộc.

Hàn Sâm đi theo Lưu Manh ra ngoài hoa viên, đi tới phương hướng sân huấn luyện, lại vừa vặn đụng phải An Ny đang tìm hắn khắp nơi.

- Mấy người đi đâu thế?

An Ny nhìn hai người hỏi.

- Lưu Manh muốn luận bàn với tôi một chút, chúng tôi đang muốn đi tới sân huấn luyện.

Việc này cũng không có gì cần giấu giếm, Hàn Sâm nói thẳng.

- Cậu muốn luận bàn với y?

An Ny giật mình nhìn Hàn Sâm.

- Có vấn đề gì không?

Hàn Sâm nhìn thấy biểu lộ của An Ny, tựa hồ hơi có vẻ không thích hợp.

- Lưu Manh, anh cũng đừng cùng hắn náo loạn, tôi đã đồng ý với Kỷ tiểu thư rồi, phải mang hắn an toàn trở về.

An Ny quay qua nói với Lưu Manh.

Lưu Manh mỉm cười lấy hợp đồng ra:

- Đây không phải là đang đùa giỡn, hợp đồng đều đã ký rồi.

Dừng một chút, Lưu Manh lại nói tiếp:

- Hàn Sâm, tôi đi tới sân huấn luyện chờ cậu. . .cậu nói rõ ràng với An Ny trước đi.

Sau khi Lưu Manh đi, An Ny mới có chút nóng nảy nhìn sang Hàn Sâm nói:

- Làm sao cậu lại đồng ý luận bàn với anh ta? Tôi không phải là đã nói qua với cậu, anh ta là người thừa kế duy nhất của Lan Đặc gia rồi hay sao?

Hàn Sâm mỉm cười nói:

- Không nghiêm trọng như vậy chứ? Chỉ là luận bàn, điểm đến là dừng, tôi không làm anh ta bị thương là được, điểm nắm chắc ấy tôi vẫn có.

An Ny tức giận nói:

- Tổn thương anh ta? Cậu có biết Lưu Manh có một ngoại hiệu là gì không?

- Làm sao tôi biết được, trước kia tôi cũng không biết anh ta.

Hàn Sâm giang hai tay ra nói.

An Ny giận dữ nói:

- Ngoại hiệu của anh ta là Chúng Thần Chi Tử, mặc dù cơ hồ anh ta không tự thân động thủ săn giết dị sinh vật, nhưng mà anh ta từng theo rất nhiều Bán Thần trong Liên Minh tu hành, được những Bán Thần đó tự mình chỉ điểm, bình thường đối luyện cùng anh ta đều là cao thủ tiếng tăm lừng lẫy, cậu tuyệt đối không nên cho là anh ta chưa từng giết qua dị sinh vật, liền thật sự không có năng lực thực chiến. Rất nhiều Bán Thần đều đã nói qua, Lưu Manh là thiên phú kỳ tài, mà ngay cả Bán Thần của Lâm gia đều đã từng nói qua, thiên phú tu hành của Lưu Manh còn ở phía trên Lâm Phong. Kỷ lão gia tử cũng đã từng dạy Lưu Manh, tương tự đều khen anh ta không dứt miệng.

- Nghe có vẻ rất lợi hại đó.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

An Ny nói ra:

- Không phải là có vẻ, mà thật sự là rất lợi hại. Chính tôi lúc ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, quân đoàn chúng tôi đi ra ngoài săn bắn, mặc dù Lưu Manh bị người của Lan Đặc gia theo bên cạnh, cấm anh ta ra tay tham dự chém giết dị sinh vật, nhưng mà anh ta chỉ dựa vào chỉ huy cùng chỉ

điểm sự thiếu hụt trong võ học của chúng tôi, đã để cho chúng tôi mấy lần lấy yếu thắng mạnh, cũng giúp cho rất nhiều người chúng tôi tăng tiến tu vi võ học, tôi cũng chịu ơn của anh ta rất nhiều.

Hàn Sâm nhìn An Ny từ trên xuống dưới, một hồi lâu mới cười nói:

- Tôi an tâm rồi.

Nói xong, vỗ vỗ bả vai An Ny, đi về phía phương hướng sân huấn luyện.

- Cậu có ý gì?

An Ny nhất thời chưa kịp phản ứng, chờ sau khi kịp phản ứng lại, lập tức liền chán nản.

Đây rõ ràng là Hàn Sâm đang nói cô ta không được, cho nên Lưu Manh từng chỉ điểm qua cô cũng quá bình thường, cho nên mới nói là đã yên tâm.

Mặc dù biết là Hàn Sâm đang nói đùa, An Ny vẫn có chút tức giận, do dự một chút vẫn đuổi theo đi qua, đi theo Hàn Sâm cùng một chỗ tiến vào bên trong sân huấn luyện.

Lưu Manh đã sớm đứng ở bên trong sân huấn luyện, nhìn thấy Hàn Sâm tiến đến, ưu nhã làm một cái thủ thế ra vẻ mời.

Hàn Sâm nhìn nhìn An Ny ở bên cạnh, cho cô ta một cái ánh mắt an tâm, lúc này mới đi vào trong sân huấn luyện.

Chương 953: Đổ Ước

Bên cạnh sân huấn luyện có đặt một cái máy đo lực lượng, Lưu Manh hung ác đánh một quyền lên trên máy đo lực lượng, con số ở bên trên màn hình máy đo lực lượng mau chóng nhảy lên, cuối cùng ngừng lại ở con số 1203.

- Tố chất thân thể của tôi đại khái là như thế, một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật lợi hại nhất đã mở ra ba đạo khóa gen, nếu như cậu còn chưa đạt tới

loại trình độ này, tôi có thể chỉ mở ra một đạo khóa gen, hoặc là khống chế lực lượng của mình ở trong một phạm vi nhất định.

Lưu Manh nói ra.

- Không cần, đùng hết toàn lực ra là được rồi, nếu không thắng cũng không có ý nghĩa gì.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua máy đo lực lượng nói ra.

Ánh mắt của Lưu Manh sáng lên:

- Nói rất hay, đây chính là hợp với tâm ý của tôi, nếu như cậu am hiểu binh khí thì có thể tùy ý sử dụng.

- Quả đấm của tôi cũng không kém hơn binh khí.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

- Được, vậy tôi liền không khách khí nữa.

Trên người Lưu Manh đột nhiên bốc cháy lên ngọn lửa màu đỏ hừng hực, giống như một người bằng lửa xé rách không gian, một quyền đã đánh đến trước mặt cửa Hàn Sâm.

Ngọn lửa cùng không khí ma sát phát ra tiếng vang loẹt xoẹt, nắm đấm mang theo lửa đỏ của Lưu Manh cơ hồ đã sắp đánh tới đầu Hàn Sâm.

Bành!

Hàn Sâm cũng đấm ra một quyền, cùng nắm đấm của Lưu Manh đụng vào nhau, lôi điện màu bạc quấn quanh ở trên nắm tay đụng vào ngọn lửa, bắn ra mảng lớn lôi điện cùng tia lửa.

Hai người đồng thời lui về phía sau một bước, một giây sau, thân hình lại đã đồng thời ngừng lại, cơ bắp trên người phồng ra, bộc phát ra lực lượng đáng sợ, một lần nữa vung quyền đánh về phía đối phương.

Nắm đấm trong không khí giống như là tia chớp cùng liệt hỏa không ngừng giao kích, đều nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, cơ hồ là khó có thể nhìn thấy quỹ tích cánh tay cùng nắm đấm của bọn họ đánh ra, chỉ thấy lôi điện cùng hỏa diễm ở giữa hai người không ngừng nổ tung, ai cũng không lui lại nửa bước.

An Ny lộ ra vẻ mặt nghiêm túc nhìn chiến đấu ở trong sân huấn luyện, nếu như Hàn Sâm làm Lưu Manh bị thương thì cố nhiên là không được, chính Hàn Sâm bị thương cũng tương tự không phải là chuyện gì tốt, khiến cho cô ta có chút bận tâm.

Mà lúc này ở trong một phòng trong trang viên, một ông lão có con mắt như hải dương cùng mái tóc dài màu xanh lam ưu nhã, đang nhìn hình ảnh phía trên màn hính 3D phía trước, trong đó rõ ràng là hình ảnh quyết đấu giữa Hàn Sâm cùng Lưu Manh.

Mà ở bên cạnh ông lão tóc lam có một ông lão tóc đen khác đang ngồi, ông lão tóc đen kia cũng rất hứng thú nhìn hai người đang đối chiến.

Nếu như Hàn Sâm còn có ký ức, hắn sẽ phát hiện ra ông lão tóc đen này chính là người lúc trước bị hắn nôn ra đầy người ở cửa phòng vệ sinh kia.

- Bạn cũ, ông cảm thấy trận quyết đấu này ai sẽ giành được thắng lợi cuối cùng đây?

Con mắt của ông lão tóc lam nhìn hình ảnh đối chiến, lại hướng Trác Đông Lai ở bên cạnh hỏi.

- Cháu của ông có thiên phú thậm chí còn xuất sắc hơn so với ông năm đó, lại được nhiều Bán Thần danh gia chỉ điểm dạy bảo như vậy, tự nhiên là cường giả đệ nhất đẳng ở cái tuổi này, chẳng qua nếu như để cho tôi chọn, tôi sẽ chọn Hàn Sâm thắng.

Trác Đông Lai rất nhẹ nhàng nói.

Mắt ông lão tóc lam hiện lên một tia sáng không dễ dàng phát giác, vẫn mỉm cười nói ra:

- Đây là tại sao vậy chứ? Chẳng lẽ là ông cảm thấy Hàn Sâm được giáo dục huấn luyện tốt hơn cháu của tôi hay sao? Có phải là bởi vì hắn là hậu đại của La tiên sinh? Theo tôi được biết, mặc dù Hàn Sâm là hậu đại của La tiên sinh, nhưng mà hắn cũng chưa từng đi theo La tiên sinh tu hành qua dù chỉ là một ngày, cũng không tu luyện Phi Thiên Kinh.

Trác Đông Lai biết rõ tính tình của ông lão tóc lam này, mặc dù Cách Lâm Lan Đặc nhìn có vẻ giống như là một lão thân sĩ ưu nhã, nhưng mà Trác Đông Lai quen ông ta rất nhiều năm rồi lại rất biết rõ, Cách Lâm rất tranh cường háo thắng và cố chấp.

Mặc dù Cách Lâm rất ít tranh đấu cùng người khác, nhưng mà chuyện đó cũng không có nghĩa là ông ta không thích tranh đấu, chỉ là Cách Sâm cao ngạo cố chấp cho rằng, dòng giống của Lan Đặc gia cao quý, người bình thường căn bản không có tư cách để cho người Lan Đặc gia cùng tranh đấu.

Nếu như người mà Lưu Manh mời chiến không phải là Hàn Sâm có được huyết mạch của La gia, mà là những người khác, Cách Lâm tuyệt đối sẽ trực tiếp ngăn cản trận quyết đấu này, bởi vì theo Cách Lâm, chuyện đó là vô cùng mất thân phận.

Trác Đông Lai mỉm cười nói:

- Tôi nói là Hàn Sâm sẽ thắng, cũng không phải là bởi vì hắn mang họ La, không có bất cứ quan hệ nào với chuyện hắn có được huyết mạch La gia cùng Phi Thiên Kinh, tôi chỉ đơn thuần cho rằng, Hàn Sâm ở trong thế hệ của hắn chính là người ưu tú nhất.

- Còn ưu tú hơn so với cháu của tôi sao?

Cách Lâm quay đầu lại, nhìn Trác Đông Lai nghiêm túc hỏi.

Ở trước mặt lão bằng hữu Trác Đông Lai của mình, Cách Lâm cũng không cố ý che dấu, y đối với Trác Đông Lai nói như vậy rất không cao hứng, còn đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ “cháu của tôi “.

Trác Đông Lai lập tức nở nụ cười:

- Đúng vậy đó ông bạn cũ, còn ưu tú hơn cháu của ông.

Bạn cũ lâu năm, Trác Đông Lai nói chuyện ở trước mặt Cách Lâm cũng không có gì kiêng kị, huống chi trong lòng của Trác Đông Lai còn có tính toán riêng của mình.

Ông ta đang chuẩn bị muốn thu Hàn Sâm làm học sinh, đương nhiên sẽ không thừa nhận học sinh của mình kém hơn cháu trai của Cách Lâm, hai người bọn họ từ lúc còn trẻ đã bắt đầu đấu chọi, đương nhiên sẽ không tỏ ra yếu thế trong loại chuyện thế này.

Cách Lâm đã có chút tức giận, nhưng vẫn bảo trì ưu nhã:

- Được rồi, nếu như ông đã cho rằng như vậy, không bằng chúng ta đánh cược một trận đi?

- Đánh cược như thế nào?

Trác Đông Lai nheo mắt lại.

- Nếu như Hàn Sâm thua, vậy mời ông đồng ý với chuyện tôi nhờ trước kia, thu Lưu Manh làm học sinh, truyền thụ Tử Phủ Tiên Kinh cho nó.

Con mắt của Cách Lâm lóe sáng nhìn Trác Đông Lai nói ra.

Trác Đông Lai lập tức nhíu mày:

- Bạn cũ, tôi nhớ là tôi đã từng nói qua cho ông, không phải là tôi không chịu thu nó, mà là thể chất của Lưu Manh không thích hợp tu luyện Tử Phủ Tiên Kinh.

- Chưa thử qua làm sao ông biết không thích hợp? Lưu Manh là thiên tài xuất sắc nhất của Lan Đặc gia chúng tôi, tôi cho rằng nó là có thể.

Cách Lâm dừng lại một chút còn nói thêm:

- Ông đã có lòng tin như vậy đối với Hàn Sâm, cho rằng hắn nhất định có thể thắng, đồng ý với tôi thì có quan hệ gì đâu? Hay là nói, kỳ thật ông cũng

không phải là coi trọng Hàn Sâm như vậy, chỉ là muốn cùng tôi đấu khí, cho nên mới nói hắn sẽ thắng?

Cũng giống như Trác Đông Lai hiểu rõ Cách Lâm, Cách Lâm tương tự cũng hiểu rõ Trác Đông Lai, những lời này đối với người khác có lẽ sẽ không có tác dụng gì, nhưng mà dùng tính tình của Trác Đông Lai, Cách Lâm không tin y sẽ chấp nhận yếu thế ở trước mặt mình.

- Đương nhiên là Hàn Sâm sẽ thắng.

Không khác với sở liệu của Cách Lâm, quả nhiên là Trác Đông Lai không chịu yếu thế.

- Đã như vậy, ông còn có gì cần lo lắng nữa? Quyết định như vậy đi.

Cách Lâm cười tủm tỉm nói.

- Chậm đã, ông trước đừng quyết định như vậy chứ. Hàn Sâm thua, tôi có thể thu Lưu Manh làm học sinh truyền cho nó Tử Phủ Tiên Kinh, nhưng mà nếu như Lưu Manh thua? Bạn cũ, ông định trả giá thứ gì đây?

Trác Đông Lai nheo mắt lại nhìn Cách Lâm nói ra.

- Những thứ kia của tôi, ông có thể tùy ý chọn lựa, không phải ông cũng sớm đã thèm thuồng chúng lâu rồi sao?

Cách Lâm cười nói.

Trác Đông Lai lại khoát khoát tay nói ra:

- Những thứ đó mặc dù tốt, nhưng giá trị lại không có cách nào đánh đồng với Tử Phủ Tiên Kinh của tôi.

- Vậy ông nói xem là muốn cái gì?

Cách Lâm nhìn Trác Đông Lai hỏi.

- Thiên Sứ Chi Luân.

Trác Đông Lai chậm rãi nhổ ra bốn chữ.

Sắc mặt của Cách Lâm lập tức đại biến, nhìn chằm chằm vào Trác Đông Lai hồi lâu không nói gì.

Chương 954: Áo Đinh Chi Nhãn

Hồi lâu, Cách Lâm mới gượng cười nói:

- Bạn cũ, ông cũng đã là Bán Thần rồi, muốn vật kia để làm gì chứ?

- Tôi không thể dùng, chẳng lẽ còn không thể cấp cho học sinh của tôi dùng sao?

Trác Đông Lai cười tủm tỉm nói.

- Ông thu học sinh?

Cách Lâm chấn động, nhìn Trác Đông Lai hỏi.

- Tạm thời vẫn chưa, nhưng về sau nhất định sẽ có.

Trác Đông Lai nhìn Cách Lâm nói ra:

- Ông còn muốn theo trận đấu của bọn chúng đánh bạc với tôi nữa hay không?

Ánh mắt của Cách Lâm nhìn về phía hình ảnh của Hàn Sâm cùng Lưu Manh, mặc dù hai người còn chưa toàn lực đối chiến, nhưng mà dùng ánh mắt của Cách Lâm, vẫn có thể nhìn ra, tố chất thân thể của Hàn Sâm có lẽ còn kém hơn Lưu Manh một chút, nhưng mà cũng kém không nhiều lắm.

Dùng chuyện này để suy luận, Hàn Sâm mở ra khóa gen tối đa cũng chỉ giống như Lưu Manh, không có khả năng nhiều hơn Lưu Manh.

- Được, vậy cứ ước định như vậy đi, Hàn Sâm thua, ông thu Lưu Manh làm học sinh, dạy nó Tử Phủ Tiên Kinh, nếu như Lưu Manh thua, tôi cho ông Thiên Sứ Chi Luân.

Cách Lâm không do dự nữa, một lời đồng ý luôn.

Tố chất thân thể cùng khóa gen đều không thua, thậm chí còn thoáng chiếm được thượng phong, dưới tình huống như thế, Cách Lâm không tin cháu của mình sẽ thua bất cứ kẻ nào.

Nếu như là Hàn Sâm lớn lên ở La gia, học được Phi Thiên Kinh của La gia, Cách Lâm còn sẽ có chút kiêng kị và băn khoăn, hiện tại tự nhiên là không có gì cần phải cố kỵ đấy.

- Được, vậy thì một lời đã định.

Trác Đông Lai nheo mắt lại cười nói.

Bành!

Hai đấm của Hàn Sâm cùng Lưu Manh tương đối, đều lùi về phía sau mấy bước, không tiếp tục ra tay tiến công nữa.

- Như vậy tôi an tâm rồi, hiện tại chúng ta có thể chính thức bắt đầu rồi.

Trong ánh mắt đen kịt của Lưu Manh tràn đầy vẻ hưng phấn.

Lúc trước đối chiến chỉ là thăm dò mà thôi, hiện tại y đã có thể xác định, lực lượng của Hàn Sâm gần giống như y, đại khái là y có thể yên tâm buông tay đánh một trận, không có bất kỳ cố kỵ gì.

Vẻ mặt của Hàn Sâm cũng hơi có chút ngưng trọng, Lưu Manh xác thực không phải là một người dễ đối phó, không chỉ là có tố chất thân thể cùng mở ra khóa gen cao hơn hắn một chút, mà ngay cả kỹ pháp cùng năng lực phản ứng cũng không yếu hơn hắn.

Ngọn lửa trên người Lưu Manh đột nhiên dập tắt, đồng thời toàn thân tản mát ra một luồng khí tức kinh khủng, giống như là ác quỷ mở ra gông xiềng vậy, trên trán vậy mà xuất hiện một con mắt nằm dọc.

Con mắt dọc kia chỉ là một cái khe, mà theo khe hở mở ra, lại nhìn thấy bên trong là một màu đen kịt, giống như là một con đường đi thông địa ngục vậy.

Mà theo con mắt này mở ra, nguyên bản thân thể cao lớn cường tráng của Lưu Manh, trong giây lát lại biến lớn thêm một vòng, cơ bắp toàn thân đều cao cao nổi lên, bên trong tựa hồ ẩn chứa lực lượng mang tính chất bạo tạc, ở trên người y cơ hồ không nhìn thấy một chút mỡ thừa, cả người giống như là một cỗ máy bằng sắt thép có động năng kinh khủng.

- Áo Đinh Chi Nhãn! Lưu Manh đã luyện thành Áo Đinh Chi Nhãn rồi? (Dịch: Áo Đinh = Odin)

Sau khi Trác Đông Lai nhìn thấy Lưu Manh mở ra khóa gen, cũng chấn động, hiển nhiên vô cùng nằm ngoài sự dự liệu của ông ta.

Trác Đông Lai lộ ra vẻ giật mình để cho Cách Lâm rất hưng phấn, rồi lại cố ý khắc chế sự hưng phấn của mình, Cách Lâm lộ ra dáng tươi cười ưu nhã của một lão thân sĩ:

- Bạn cũ, ông không nghĩ tới sao, Lưu Manh đã luyện thành Áo Đinh Chi Nhãn rồi.

Trác Đông Lai có chút nghi hoặc nhìn Cách Lâm nói:

- Không phải ông đã nói chỉ có huyết mạch Lan Đặc gia thuần chính mới có thể luyện thành Áo Đinh Chi Nhãn hay sao? Lưu Manh là một con lai, vì sao cũng đã luyện thành Áo Đinh Chi Nhãn?

Cách Lâm hơi có chút đắc ý nhún vai:

- Tôi đã sớm nói, Lưu Manh là một thiên tài, là thiên tài mạnh nhất của Lan Đặc gia chúng tôi từ trước tới nay, ngay cả tôi cũng có chút không dám tin tưởng, nhưng mà xác thực nó đã luyện thành Áo Đinh Chi Nhãn. Cho nên không nên dùng ánh mắt của ông đi cân nhắc hắn, nó có thể ngoài dự đoán của mọi người luyện thành Áo Đinh Chi Nhãn, chưa hẳn đã không luyện được Tử Phủ Tiên Kinh của ông.

Trác Đông Lai im lặng không nói gì, sự mạnh mẽ của Áo Đinh Chi Nhãn, ông ta đã sớm thấy qua vô số lần trên người của Cách Lâm, chỉ là thế nào cũng không nghĩ ra, Lưu Manh cũng không phải là huyết mạch thuần khiết Lan Đặc gia, vậy mà cũng luyện thành Áo Đinh Chi Nhãn, chuyện này chưa bao giờ xảy ra ở trong lịch sử Lan Đặc gia.

Nếu như nói vừa rồi Trác Đông Lai vẫn có trăm phần trăm tin tưởng đối với Hàn Sâm, hiện tại ông ta cũng không dám xác định Hàn Sâm nhất định có thể chiến thắng Lưu Manh nữa rồi.

- Bạn cũ, ông suy nghĩ một chút đi, Lưu Manh không chỉ là có được huyết mạch của Lan Đặc gia, trong thân thể nó còn chảy xuôi huyết mạch giống như dân tộc của ông, nếu như nó có thể luyện thành Tử Phủ Tiên Kinh của ông, dùng Áo Đinh Chi Nhãn cùng ảo diệu của Tử Phủ Tiên Kinh, chúng ta có thể tạo ra được một nhân vật đáng sợ cỡ nào.

Toàn bộ mặt mũi Cách Lâm đều là hưng phấn tựa hồ như đang tỏa sáng.

Trác Đông Lai lại cười khổ nói:

- Cho dù luyện thành thì đã sao? Ông sẽ để cho nó chân chính tham chiến sao?

Cách Lâm nhún vai nói:

- Bạn cũ, không nên nói tới chủ đề mất hứng như vậy chứ.

Trong sân huấn luyện, khí thế trên người Lưu Manh một lần nữa tăng vọt, trong con mắt dựng thẳng đen nhánh kia, vậy mà sinh ra một con ngươi màu trắng, thoạt nhìn vừa quỷ dị vừa thần bí.

- Tôi thấy cậu mới mở ra hai đạo khóa gen, tôi liền dùng hai đạo khóa gen đánh với cậu một trận đi.

Ba con mắt của Lưu Manh đồng thời nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói.

- Được.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, dùng Động Huyền Kinh mở ra hai đạo khóa gen, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Lưu Manh.

Mặt An Ny có chút khẩn trương, tình huống cô ta lo lắng nhất vẫn đã xảy ra, tình huống hiện tại thấy thế nào cũng đều đã không phải đơn giản là luận bàn một chút rồi.

Mặc kệ là có ai trong hai người bị thương, kết quả cuối cùng đều có thể sẽ rất phiền toái, chuyện này khiến cho An Ny hận không thể lập tức xông lên ngăn cản bọn họ lại, nhưng mà An Ny mới vừa đứng lên, lại thấy quản gia kia không biết từ khi nào đã đứng ở bên cạnh cô ta.

- Tiểu thư An Ny, mời an tâm xem tranh tài, không nên quấy rầy thiếu gia và Hàn tiên sinh.

Quản gia cung kính nói.

An Ny không thể làm gì, chỉ có thể lại ngồi xuống, quan sát hai người đối quyết.

Mặc dù người quản gia này khiêm tốn cung kính, nhưng mà An Ny có thể cảm giác được, thực lực của y vô cùng khủng bố, ít nhất thì An Ny tuyệt đối không phải là đối thủ của y.

Quả đấm của Hàn Sâm giống như là trọng pháo đánh ra, mang theo lực lôi âm nổ tung ở trên không trung, thân ảnh cũng quỷ mị vọt đến bên cạnh Lưu Manh.

Dịch Thiên Thuật cùng Đại Lôi Âm Quyền đều được Hàn Sâm phát huy tới cực hạn, hắn biết Lưu Manh cũng không phải là một người dễ dàng bị đánh bại, cho nên đã dốc hết toàn lực.

Thân thể cường tráng y hệt như cỗ máy sắt thép kia của Lưu Manh cũng không trốn tránh công kích của Hàn Sâm, duỗi cánh tay hở bắp thịt cường tráng ra, trực tiếp chặn Đại Lôi Âm Quyền của Hàn Sâm lại.

OÀ..ÀNH!

Lôi điện cùng tiếng chuông đồng thời nổ vỡ ra, vậy mà không thể làm cho thân thể Lưu Manh sinh ra bất kỳ dao động nào, lôi điện màu bạc chớp động ở bên trên cơ thể của y, giống như là hào quang bao phủ ở trên người, vậy mà không đả thương được da thịt của y nửa phần.

Mà lực lượng tiếng chuông kia cũng không thể làm cho khí huyết của y hỗn loạn, giống như không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với Lưu Manh.

Hàn Sâm cũng không hề trông cậy vào đòn đánh như vậy có thể đánh bại Lưu Manh, triển khai Dịch Thiên Thuật, phát huy ra bố cục thần kỳ kia, dùng thiên địa làm bàn cờ, dùng thân mình làm quân cờ mà dịch chuyển, muốn kéo Lưu Manh vào trong bố cục của hắn.

Theo từng bước dịch chuyển của Hàn Sâm, từng đòn Đại Lôi Âm Quyền đánh về phía Lưu Manh, nhưng mà Lưu Manh lại giống như là thần minh đứng thẳng bất động, con ngươi màu trắng bên trong mắt dọc tản ra ánh sáng âm u thần bí, hai tay chỉ nhẹ nhàng huy động, đã ngăn được tất cả thế công của Hàn Sâm.

Chương 955: Khát Vọng Của Cách Lâm

Hàn Sâm có một loại ảo giác, giống như Lưu Manh đã nhìn thấu tất cả hành động và tâm tư của hắn.

Hàn Sâm chỉ cần ra tay, Lưu Manh lập tức đánh vào chỗ hắn định tấn công, khiến cho hắn không thể không thay đổi bố cục cùng kế hoạch của mình.

Nếu là một hai lần thì cũng thôi đi, nhưng mà mỗi một lần Lưu Manh ra tay đều là như thế, để Hàn Sâm hơi kinh ngạc rồi.

- Chẳng lẽ Lưu Manh cũng là cao thủ tinh thông Dịch Thiên Thuật?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, lại cảm thấy không giống lắm.

Lưu Manh ra tay căn bản không có quá trình, mà là trực chỉ kết quả, đó cũng không phải là biểu hiện mà người tu hành Dịch Thiên Thuật phải có.

Lưu Manh biểu hiện càng giống là mở hack vậy, đã biết trước kết quả, cái này có chút tương tự như là Phi Thiên Kinh của La gia.

Chỉ có điều Phi Thiên Kinh là một đòn tất trúng, mà Lưu Manh giống như là đã xem thấu vận mệnh, mỗi lần đều có thể đánh trúng một ít điểm mấu chốt nhất mà vận mệnh chuyển hướng, từ đó nhiễu loạn kết quả.

Vì chứng minh ý nghĩ trong lòng là đúng, Hàn Sâm bộc phát ra lực lượng toàn thân, phát ra thế tiến công giống như mưa to gió lớn đối với Lưu Manh, trong sân luyện tập là một mảnh lôi đình sét đánh âm thanh.

Thế nhưng mà ở bên trong mưa to gió lớn đằng kia, Lưu Manh lại bất động giống như thần minh, dùng chiêu thức đơn giản nhất ngăn được tất cả thế công của Hàn Sâm.

Quả thực là giống như một mặt tường đồng vách sắt, không có bất kỳ sơ hở nào, để cho người ta không nhìn thấy bất cứ khả năng nào công phá nó, khiến người ta tuyệt vọng thở dài.

An Ny khẩn trương tới mức trong lòng bàn tay đã đều là mồ hôi, Hàn Sâm mới vừa tiến vào trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở không được bao lâu đã có được tố chất thân thể mạnh mẽ như vậy, chuyện này quả thật làm cho cô ta kinh ngạc.

Thế nhưng mà khí thế khủng bố giống như là thần minh không thể lay động kia của Lưu Manh lại càng làm cho cô ta kinh hãi, cảm giác mà Lưu Manh cho cô ta, giống như là mặc kệ đối thủ mạnh như thế nào, ở trước mặt y cũng không có tác dụng.

Loại lực áp bách cùng lực thống trị này khiến cho người ta hít thở không thông và tuyệt vọng, căn bản nhìn không tới một tia khả năng thắng lợi.

An Ny tự hỏi, nếu như đổi thành cô ta là đối thủ của Lưu Manh, chỉ sợ hiện tại niềm tin đã sụp đổ, căn bản không có biện pháp tiếp tục chiến đấu nữa.

Thất bại không đáng sợ, thế nhưng mà một người không ngừng thất bại, loại đả kích này, mặc kệ là người kiên nghị như thế nào đi nữa, chỉ sợ tâm hồn đều sẽ xuất hiện sơ hở.

Mà cùng Lưu Manh chiến đấu, chính là không ngừng thừa nhận đả kích thất bại, mặc kệ chiêu thuật gì ở trước mặt y đều không thể hoàn chỉnh thi triển ra, chỉ có thể lần lượt thừa nhận ngăn cản cùng đả kích.

- Nó mạnh hơn ông lúc còn trẻ rất nhiều.

Sau khi xem trong chốc lát, Trác Đông Lai cảm thán nói.

Cách Lâm lộ ra vẻ tự hào:

- Tôi sớm đã nói qua, nó là thiên tài mạnh nhất từ trước tới nay của Lan Đặc gia chúng tôi, trong đời này, không ai có thể mạnh hơn nó, cho dù là huyết mạch La gia cũng giống như vậy.

Trác Đông Lai lại khẽ lắc đầu, nhưng lại không nói gì thêm, ông ta có một câu muốn nói, nhưng lại không thể nói ra miệng.

Mặc dù ông ta là bạn cũ lâu năm của Cách Lâm, nói chuyện không cần quá nhiều cố kỵ, nhưng mà duy chỉ có một câu nói kia, ông ta lại không thể nói ở trước mặt của Cách Lâm.

Năm đó lúc Cách Lâm còn trẻ, cũng là người có thiên tư tuyệt thế giống như là thần minh ở trong Liên Minh, mặc dù không giống Lưu Manh có được danh xưng chúng Thần Chi Tử, nhưng cũng được cho là thiên tài tuyệt thế được thần chiếu cố, năm đó Cách Lâm so với Lưu Manh hiện tại còn được nhiều người chăm chú nhìn hơn.

Trên thực tế từ sau Cách Lâm, Lan Đặc gia đã cố ý thu liễm, thậm chí là cố ý nuôi dưỡng một ít đối thủ cho Lan Đặc gia ở trong Liên Minh.

Thế của Lan Đặc gia khi đó đã mạnh đến trình độ khiến cho Liên Minh cũng kiêng kỵ, nếu như tiếp tục nữa, đối với Lan Đặc gia cũng không phải là một chuyện tốt.

Lan Đặc gia cùng Cách Lâm mạnh mẽ như vậy, lại đã từng phải chịu đả kích trọng đại, Cách Lâm cũng tương tự đã luyện thành Áo Đinh Chi Nhãn, khiêu chiến La Hải Đường lúc ấy đã được xưng là Đại La Sát Thần.

Kết quả là bị La Hải Đường vô tình đánh bại, mặc dù không có người nhìn thấy trận chiến ấy rốt cuộc là tình huống như thế nào, nhưng mà từ sau trận chiến ấy, Cách Lâm liền dần dần biến mất ở trong tầm mắt của Liên Minh, dần dần thối lui đến phía sau màn.

Với tư cách là bạn cũ của Cách Lâm, Trác Đông Lai là số ít người biết rõ diễn biến trong trận chiến ấy.

Trận chiến ấy Cách Lâm bại rất thảm, trở thành đau xót lớn nhất trong lòng Cách Lâm, mặc dù là Trác Đông Lai, ở trước mặt Cách Lâm cũng sẽ tận lực lảng tránh chuyện này.

Trác Đông Lai nhìn ra, Cách Lâm rất hi vọng Lưu Manh có thể thắng được người có được huyết mạch La gia là Hàn Sâm, nhưng đáng tiếc là Hàn Sâm cũng không hề luyện qua Phi Thiên Kinh, cũng không phải do La Hải Đường dạy dỗ, cho dù Lưu Manh thắng, cũng không thể rửa sạch sỉ nhục thảm bại lúc trước của Cách Lâm.

- Lão Trác, tôi cảm thấy Lưu Manh sẽ có cơ hội đả bại Phi Thiên Kinh của La gia.

Vẻ mặt của Cách Lâm nghiêm túc lại có chút hưng phấn nói với Trác Đông Lai.

Trác Đông Lai mỉm cười:

- Đương nhiên là có cơ hội, nó còn rất trẻ, có rất nhiều cơ hội.

Cách Lâm lắc đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Trác Đông Lai nói ra:

- Không, ý của tôi là, nó có được tiềm chất đả bại Phi Thiên Kinh, nếu như nó có thể luyện thành Tử Phủ Tiên Kinh của ông, cũng rất có cơ hội làm được tới loại trình độ đó.

- Ông yên tâm, nếu như nó có thể đả bại Hàn Sâm, tôi sẽ dựa theo ước định thu nó làm học sinh dạy nó Tử Phủ Tiên Kinh, tuyệt đối sẽ không có nửa điểm tư tàng.

Trác Đông Lai nghiêm túc nói.

- Cảm ơn ông, lão Trác.

Cách Lâm có chút cảm động nói.

- Đợi có kết quả rồi nói sau.

Trác Đông Lai thầm cười khổ.

Mặc dù xác thực là Lưu Manh rất ưu tú, so Cách Lâm năm đó còn ưu tú hơn, có càng nhiều khả năng, nhưng mà Trác Đông Lai cũng không cho rằng y nhất định có thể thắng Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm không hề luyện qua Phi Thiên Kinh, nhưng mà Trác Đông Lai cũng không cho rằng hắn sẽ kém hơn bất cứ kẻ nào, kể cả người ở bên trong nhà họ La.

- Tôi phải phản kích rồi.

Sau khi ngăn được một quyền của Hàn Sâm, Lưu Manh vốn vẫn luôn phòng thủ rốt cục chuyển động, ngọn lửa trên nắm tay bốc lên, như là hỏa long đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhấc tay ngăn lại nắm đấm của Lưu Manh, lôi điện cùng hỏa diễm nổ tung, mà một giây sau, một nắm đấm khác của Lưu Manh lại đánh tới, trong đó băng khí như tuyết, nhiệt độ trong toàn bộ sân huấn luyện đều lập tức hạ xuống dưới điểm đóng băng.

Thế công cuồng bạo cơ hồ không có bất kỳ ngừng nghỉ, phong, hỏa, lôi, điện các loại lực lượng bất đồng, ở trên người của Lưu Manh bắn ra, nhìn không ra có bất kỳ miễn cưỡng nào, trôi chảy không có cách nào tưởng tượng.

Lưu Manh giống như là một cỗ máy kinh khủng, toàn thân cao thấp bộ phận nào cũng đều đủ để chí mạng, trong mỗi một cử động đều mang theo các loại lực lượng công kích không đồng nhất, ở thời điểm thích hợp nhất sử

dụng lực lượng thích hợp nhất, Lưu Manh vận dụng lực lượng cùng cơ năng của thân thể tới cực hạn.

Thế công kia hoàn mỹ giống như là đã được thiết lập, thậm chí làm cho người ta hoài nghi đó không phải là nhân loại, mà là một cỗ máy có trí tuệ.

An Ny đã khẩn trương đứng lên, cô ta ở cùng Lưu Manh trong một quân đoàn cũng có mấy năm, thế nhưng mà chưa từng thấy Lưu Manh chính thức ra tay, cũng chưa bao giờ thấy qua Lưu Manh khủng bố như vậy.

Quyền cùng quyền va chạm, cước cùng cước giao phong, toàn bộ sân huấn luyện không ngừng bộc phát ra tiếng nổ tung kinh khủng, giống như ngay cả không khí đều bị xé nát vậy.

Thế nhưng mà lúc này Cách Lâm lại nhíu mày, ông ta phát hiện ra giống như vừa rồi, lúc Lưu Manh tiến công, Hàn Sâm đều chỉ áp dụng thủ thế tuyệt đối, hơn nữa mãi cho tới hiện tại, Lưu Manh cũng không thể công phá thủ thế của Hàn Sâm.

Chương 956: Một Chiêu Lợi Hại Nhất

Áo Đinh Chi Nhãn có thể khám phá ra chỗ yếu hại, cũng không phải là đòn tất trúng giống như Phi Thiên Kinh, Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh suy diễn quỹ tích của y, tương tự cũng có thể ngăn lại tất cả công kích của Lưu Manh.

Chỉ là muốn thắng lại không hề đơn giản như vậy, mặc kệ là tố chất thân thể hay là kỹ xảo, Lưu Manh đều không kém hơn hắn, quan trọng nhất là hắn cũng không phá được thủ thế của Lưu Manh.

Hai người đối chiến đơn giản chính là một hồi công phòng chiến như sách giáo khoa, người công từng tầng xếp lên, người thủ như tường đồng vách

sắt, Lưu Manh điên cuồng tấn công gần 30 phút, vẫn không thể đánh vỡ thủ thế của Hàn Sâm.

- Nghe nói hắn theo nha đầu của Hoàng Phủ gia học một chút Dịch Thiên Thuật da lông, đây thoạt nhìn cũng không đơn giản chỉ là da lông.

Cách Lâm cau mày nói.

Hiển nhiên ông ta không ngờ tới, Hàn Sâm lại có thể ngăn lại tất cả thế công của Lưu Manh, phải biết sở học của Lưu Manh vô cùng tạp nham, võ học của các nhà đều có đọc lướt qua, hơn nữa là trải qua Bán Thần tự mình dạy bảo, ở dưới tác dụng của Áo Đinh Chi Nhãn, có thể vận dụng tự nhiên, hoàn mỹ kết hợp võ học các nhà tấn công không hề có sơ hở.

Mặc kệ là đi nhầm đường tà đạo, hay là nghiêm cẩn chính đạo, Lưu Manh đều có thể dùng ra không hề có sơ hở.

30 phút sau, Hàn Sâm rốt cục nghĩ tới điều gì đó, phản thủ làm công, phát khởi phản công về phía Lưu Manh, chỉ là hiển nhiên ý nghĩ của hắn cũng không chính xác, vẫn không thể bài trừ Áo Đinh Chi Nhãn của Lưu Manh.

Những người tham gia tụ hội đó hồi lâu không thấy ba người bọn Lưu Manh, đều cảm thấy có chút kỳ quái, sau khi hỏi bồi bàn mà không có được đáp án, liền đi ra nhìn bốn phía một cái.

Có người phát hiện ra đèn bên trong sân huấn luyện đang sáng, hơn nữa đặc biệt còn có hào quang đang nhấp nháy giống như pháo hoa, có chút tò mò đi đến xem thử, kinh ngạc thấy được Hàn Sâm cùng Lưu Manh đang quyết đấu với nhau.

Rất nhanh, bọn họ đã bị đối quyết giữa Hàn Sâm cùng Lưu Manh hấp dẫn.

Hai người một công một thủ, biểu hiện ra sức chiến đấu đều mạnh mẽ vượt quá bình thường, thế công của Lưu Manh thay đổi thất thường, mỗi lần đều làm người ta không tưởng được nổi, nhưng mà thế công như vậy cũng không thể đánh vỡ phòng thủ của Hàn Sâm.

Quyền pháp của Hàn Sâm rất đơn giản, chỉ có một bộ Đại Lôi Âm Quyền, nhưng mà lại là một bộ quyền pháp biến hóa vô cùng, sau khi trải qua tầng tầng lớp lớp đẩy mạnh, tạo thành biến hóa khó có thể tưởng tượng.

Nhưng mà biến hóa như thế cũng không đánh tan được thủ thế của Lưu Manh.

Hai người đã không biết trao đổi công thủ bao nhiêu lần, nhưng mà ai cũng không thể đột phá phòng thủ của đối phương.

Từ bắt đầu cuồng bạo, đến phía sau biến hóa thủ thắng, lại đến cuối cùng thế công của hai người rõ ràng đã trở nên hơi chậm chạp một chút.

Dưới thế công cường độ cao, trải qua khổ chiến trong thời gian dài, thể lực của hai người đều đã hạ thấp rõ ràng, nhưng vẫn không có ai có thể đột phá phòng thủ của đối phương.

Người xem cuộc chiến từ lúc bắt đầu hưng phấn, đã hơi có chút mệt mỏi, lại đến đằng sau cũng đã có người bắt đầu ngủ gà ngủ gật, nhưng hai người lại vẫn không thể phân ra thắng bại.

Mà ngay cả An Ny đều hi vọng bọn họ mau chóng phân ra thắng bại, cũng đã đánh bốn, năm tiếng, nhưng ngay cả một chút tiến triển đều không có, cái mông của cô đều đã ngồi tê rần rồi.

- Đã chuẩn bị xong phòng cho tất cả mọi người, khách nhân cần nghỉ ngơi xin mời đi theo tôi.

Quản gia đi tới nói với mọi người.

- Đã làm phiền ông.

Sớm đã có người nhìn không nổi nữa rồi, Hàn Sâm cùng Lưu Manh giống như đánh như thế nào cũng đánh không ra kết quả vậy, tựa hồ như có thể một mực đánh tiếp, đã sớm xem phát chán.

Phần lớn người đều đã đi theo quản gia về phòng nghỉ ngơi, cho dù có mấy người kiên trì, lại xem thêm hơn một giờ nữa, cũng đều không chịu nổi, ngoại trừ An Ny, tất cả đều về phòng nghỉ ngơi.

Cho dù là đối quyết đặc sắc thế nào đi nữa, giống như là một hồi đấu bóng rổ, cả cuộc tranh tài liền một quả đều không ném vào rổ, hai bên ngay cả một điểm đều không kiếm được, tranh tài như vậy thì buồn tẻ không thú vị cỡ nào.

Mà thời gian Hàn Sâm cùng Lưu Manh quyết đấu, cũng đã không biết là bao nhiêu trận đấu bóng rổ rồi, kết quả vẫn không có ai có thể công phá nổi phòng thủ của đối phương, cho dù là công kích hình thành uy hiếp cho đối phương đều khó mà nhìn thấy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hàn Sâm cùng Lưu Manh đã sớm mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc, động tác đều chậm lại, lực lượng cũng trở nên nhỏ đi rất nhiều.

Lôi điện trên nắm tay Hàn Sâm chỉ còn sót lại một chút điện hoa nhỏ, Lưu Manh cũng dứt khoát đã không sử dụng các loại lực lượng thuộc tính nữa, thuần túy dùng nắm đấm đập lên.

Thình thịch!

Cơ bắp cùng bắp thịt va chạm, nắm đấm cùng nắm đấm chạm nhau, mồ hôi run rẩy văng tung tóe.

Thời gian đã đến nửa đêm, hai người vẫn còn tiếp tục chiến đấu, nhưng mà vì thể lực đã tiêu hao cực độ, di chuyển của bọn họ cũng đã trở nên có chút bất ổn, động tác cũng bắt đầu biến hình, không có cách nào tiếp tục bảo trì tinh chuẩn.

Thế nhưng mà ở dưới ý niệm mạnh mẽ, vẫn có thể làm ra bản năng nguyên thủy nhất, chặn lại công kích của đối phương.

Trên thực tế thế công của hai người sớm đã không con lăng lệ ác liệt như lúc trước, rất dễ dàng đã bị cản lại.

- Thái A Kiếm là của tôi!

Hàn Sâm nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình mạnh mẽ bổ nhào qua.

Thân thể Lưu Manh cũng gần như đã đến cực hạn, bộ pháp có chút lảo đảo, liền khóa gen đều đã không có khí lực mở ra tiếp, đã sớm thối lui ra khỏi trạng thái Áo Đinh Chi Nhãn.

Muốn né tránh cú bổ nhào này của Hàn Sâm, lại lảo đảo một cái không thể né tránh, bị Hàn trực tiếp đẩy ngã xuống mặt đất.

Hàn Sâm cưỡi trên người Lưu Manh, đối với khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kia nện quyền xuống, Lưu Manh lập tức bị nện cho mặt mũi bầm dập.

- Người thắng là tôi.

Lưu Manh dốc sức liều mạng bộc phát ra lực lượng cuối cùng, hất tung Hàn Sâm xuống mặt đất, nhào tới lại cho Hàn Sâm hai quyền.

Vốn là công thủ chiến giống như sách giáo khoa, lại đột nhiên thay đổi, trở thành hai tên lưu manh đầu đường ẩu đả lẫn nhau.

- Hai người đủ rồi chứ?

Nhìn hai người đang triền đấu, An Ny hiện tại đã không nhìn nổi nữa, trực tiếp quay người đi tới sân huấn luyện.

Cô ta biết không cần thiết phải nhìn nữa, dùng thể lực hiện tại của hai người, đã không có khả năng làm bị thương đối phương.

Hơn nữa có quản gia của Lan Đặc gia ở đây, cũng sẽ không để cho bọn họ làm bị thương đối phương.

- Bạn cũ, thoạt nhìn đánh cuộc của chúng ta không có cách nào phân rõ kết quả rồi.

Trác Đông Lai nhún vai bất đắc dĩ nói.

- Không hổ là huyết mạch của La gia, lại có thể cùng cháu tôi chiến đến loại trình độ này, hắn đủ để tự hào.

Trong miệng Cách Lâm thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại âm thầm lau mồ hôi lạnh một cái, Hàn Sâm không hề tu luyện qua Phi Thiên Kinh đã có

thể cùng Lưu Manh chiến tới mức này, thật sự là khiến cho ông ta không ngờ tới.

- Tôi đi nghỉ ngơi đây, loại đánh nhau trẻ con này, tôi cũng không có hứng thú gì nữa.

Trác Đông Lai đứng dậy nói.

- Chờ tôi một chút.

Cách Lâm cũng đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Bên trong sân huấn luyện, hai người đều ở trong tình trạng kiệt sức nằm ở trên đất, giống như là mới từ trong nước bò ra ngoài.

- Kỳ thật tôi còn có một chiêu chưa sử dụng ra, nếu không nhất định là có thể thắng cậu.

- Tôi còn có một chiêu lợi hại hơn so với một chiêu kia của cậu, thua nhất định là cậu.

- Tôi còn có một chiêu cuối cùng càng lợi hại hơn, thua chính là cậu.

- Tôi có một chiêu cuối cùng càng lợi hại hơn nhất, đánh ngã cậu quả thực rất dễ dàng.

Mặc dù đã ngã ở trên mặt đất, thân thể đã mệt tới khó có thể nhúc nhích, hai người vẫn còn dùng miệng tiếp tục chiến đấu, ai cũng không chịu thua người kia.

Chương 957: Dị Biến

Ngày hôm sau lúc Hàn Sâm cùng An Ny rời khỏi Á Đặc Lan đế tinh, không nhìn thấy Lưu Manh xuất hiện, hình như là bởi vì tổn thương trên mặt còn chưa lành, ảnh hưởng tới dung nhan cùng lễ nghi, cho nên chỉ là để cho quản gia đến tiễn đưa bọn họ.

Lúc leo lên trên phi thuyền, quản gia đem hai hộp quà tinh mỹ phân biệt đưa cho Hàn Sâm cùng An Ny, nói là lễ vật Lưu Manh đưa cho bọn họ.

Sau khi lên trên phi thuyền ngồi xuống, An Ny mở hộp ra nhìn thoáng qua, đã thấy bên trong là một món đồ trang sức vô cùng xinh đẹp, là tác phẩm của đại sư trứ danh trong Liên Minh.

Hàn Sâm cũng đem cái hộp mở ra, nhìn thấy đồ vật bên trong lại ngẩn người, dĩ nhiên là thanh Thái A Kiếm gãy.

- Tại sao lại là một thanh kiếm đồng thau?

An Ny hơi có vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cô cũng không biết Thái A Kiếm, còn tưởng rằng là một tác phẩm nghệ thuật, trên thực tế ở trong Liên Minh có thể biết tới Thái A Kiếm cũng không có mấy người.

- Đây là tặng thưởng quyết đấu của chúng tôi.

Hàn Sâm cười nói.

- Nói như vậy cuối cùng là cậu thắng?

Mặc dù An Ny đối với kết quả đối quyết như vậy cũng không phải quan tâm lắm, nhưng vẫn hỏi một câu.

- Không có thắng.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu.

Lưu Manh cho đến tận lúc cuối cùng cũng không mở ra đạo khóa gen thứ ba, hắn cũng không sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, đây cũng không phải là chiến đấu sinh tử chân chính, hai bên cuối cùng đều không thể công phá thủ thế của đối phương, rất khó phân ra thắng bại.

Nhưng mà Lưu Manh thu hoạch gen tương đối nhiều, chắc là đã có không ít gen biến dị và thần gen, nếu như Hàn Sâm có nhiều gen biến dị cùng thần gen như vậy, tố chất thân thể sẽ mạnh hơn y rất nhiều, có lẽ có thể thử trực tiếp dùng lực phá pháp, cậy mạnh phá vỡ Áo Đinh Chi Nhãn.

Đương nhiên, nếu như là chính thức bất chấp hậu quả vật lộn sống mái, cũng không phải là thật sự không thể phá Áo Đinh Chi Nhãn, nhưng mà hai người cũng không phải là địch nhân thật sự, cũng không cần phải đi đến một bước kia, cũng không cần phải thử nguy hiểm như vậy.

An Ny không tiếp tục hỏi thêm cái gì nữa, cô ta chỉ cho rằng đó là một tác phẩm nghệ thuật bằng đồng thau hoặc là đồ cổ, cũng không biết giá trị thực sự của Thái A Kiếm.

Hàn Sâm cầm lấy Thái A Kiếm, thấy phía dưới còn có một phong thư, bên trên phong thư chẳng ghi gì cả, sau khi Hàn Sâm mở ra, liền thấy bên trong là một tờ giấy trắng, tương tự là cũng không có cái gì cả, không thể nín được cười cười.

- Làm sao mà một chữ cũng không ghi vậy?

An Ny kinh ngạc hỏi.

- Ai biết được.

Hàn Sâm đem bì thư cùng tờ giấy vò thành một cục, lòng bàn tay hiện lên một đám lửa, trực tiếp đốt bọn nó thành hư vô, sau đó nâng cằm lên, như có điều suy nghĩ nhìn ra vũ trụ huyễn lệ ở bên ngoài ngoài cửa sổ.

Sau khi về đến nhà về, Hàn Sâm mới cẩn thận lấy Thái A Kiếm ra vuốt vuốt, vỏ kiếm hiển nhiên là về sau phối trí, bên trong là thép Z nguyên thạch, bên ngoài dùng một loại da động vật gì đó chế tạo thành, vảy màu xanh bày biện ra màu sắc giống như đồng thau, cũng rất xứng với Thái A Kiếm.

Rút Thái A Kiếm ra, trong đồng thau lộ ra một vòng đỏ thẫm, một thanh kiếm cổ điển đơn giản thậm chí còn có thể nói là có chút thô ráp, vị trí mũi kiếm lại bị cắt chéo, giống như là bị lưỡi dao sắc bén gì đó cắt đứt.

Từ bên trong Thái A Kiếm, Hàn Sâm vẫn có thể cảm ứng được sinh cơ như có như không kia.

Tiện tay múa lên vài cái, rất thuận tay, nhưng mà bởi vì thiếu đi một đoạn, trọng tâm thanh kiếm đã xảy ra một chút biến hóa, vẫn có một chút cảm giác không thoải mái.

- Một nửa kiếm gãy kia ở trong tay Tần gia, chỉ sợ là không có cơ hội gì lấy được, nhưng mà cho dù lấy được chỉ sợ cũng không có tác dụng gì, kim loại cứng như vậy, còn cứng hơn cả thép Z nguyên thạch, trong Liên Minh cũng không có cách nào nối lại thanh kiếm hoàn mỹ. Nếu như có thể lấy được một nửa khác, cũng có thể chế tác thành một thanh kiếm khác, như vậy Song Phi Kiếm Pháp của mình lại có thể dùng.

Một tay Hàn Sâm nắm lấy Thái A Kiếm, một tay nắm lấy dao găm máu, múa một lần Song Phi Kiếm Pháp, cảm giác cũng không tệ lắm.

Không trực tiếp tiến vào trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đăng nhập lên Internet đi vào cộng đồng Thánh Đường, ý định mua một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hỏa hệ.

Gen Dị Linh hỏa hệ của hắn đã đại viên mãn, thiên phú bên trên hỏa hệ đã rất nghịch thiên, nếu như không lợi dụng thì thật sự là quá lãng phí.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã tập trung vào một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hỏa hệ cấp độ S tên là Bất Tử Điểu, không có gì do dự liền trực tiếp mua ra.

Có chút tương tự như là Thần Hoàng Đế Thể của Thần Hoàng Đế, Bất Tử Điểu cũng là một môn kỹ pháp hỏa hệ hộ thân, căn cứ yêu cầu trong chú giải của Thánh Đường, cần phải tu luyện Đại Niết Thần Công, hơn nữa ít nhất cần mở ra một đạo khóa gen, mới có tư cách tu luyện Bất Tử Điểu.

Nhưng mà Hàn Sâm tự nhiên không cần phải phiền toái như vậy, thiên phú của hỏa hệ của hắn hiện tại đã nghịch thiên, sau đó lại mô phỏng Thần Hoàng Đế Thể của Thần Hoàng Đế, dùng để làm sở tu luyện Bất Tử Điểu, có lẽ sẽ không có khó khăn.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Hàn Sâm, Hàn Sâm rất dễ dàng liền luyện được Bất Tử Điểu, tiến độ hết sức thuận lợi, có lẽ không bao lâu sẽ có thể luyện thành, hơn nữa dùng cho thực chiến.

Tiến vào Tí Hộ Sở, Hàn Sâm lưng cõng cung mượn của An Ny một lần nữa tiến về Kim Cức Tí Hộ Sở, mặc dù hiện tại Kim Cức Tí Hộ Sở không tấn công Tí Hộ Sở nhân loại nữa, nhưng tóm lại vẫn là một mối họa.

Hàn Sâm có ý định đi săn trộm dị sinh vật ở trong Kim Cức Tí Hộ Sở, tận lực suy yếu thực lực của Kim Cức Tí Hộ Sở.

Xuyên qua khu vực Kiếm Lâm Sơn Phong, Hàn Sâm lén lén lút lút hướng về Ngư Khẩu Cốc tiến tới, nguyên bản đang định đi gặp Thiết Y một lần, hỏi thăm tình huống của Kim Cức Tí Hộ Sở hiện tại một chút.

Thế nhưng mà còn chưa tới Ngư Khẩu Cốc, ở xa xa đã nhìn thấy khắp nơi trong sơn mạch đều là thi thể dị sinh vật, còn có rất nhiều dị sinh vật cùng Dị Linh đang chiến đấu.

- Ở đây đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, nhìn dị sinh vật khắp đồi núi, vội vàng thu liễm khí tức, hướng về chiến trường lặng lẽ đi tới.

Rống!

Một con dị sinh vật khủng bố tựa như Kim Sí Đại Bằng từ trên bầu trời bay qua, lập tức chỉ thấy lưỡi dao gió giống như mưa to gió lớn rơi xuống, mảng lớn dị sinh vật ở trên mặt đất bị cắt nát thân thể, máu tươi ròng ròng thành sông.

- Thiết Y!

Hàn Sâm đi tới gần Ngư Khẩu Cốc, thấy được Thiết Y đang liều mạng chiến đấu cùng một con dị sinh vật, trên người máu me đầm đìa, đã có nhiều chỗ bị thương.

Rút Thái A Kiếm ra, trực tiếp chém lên trên người con dị sinh vật cấp nguyên thủy này, lập tức chém đầu lâu của nó xuống.

- Thiết Y, ở đây đang xảy ra chuyện gì thế?

Hàn Sâm đỡ Thiết Y bị thương rất nặng hỏi.

- Thánh Diễm Đế chiến bại, Ngục Lôi Đại Đế chiếm cứ Cửu Dục Sơn Mạch, đại quân đang thanh trừng toàn bộ Cửu Dục Sơn Mạch, Lôi Ma Đế con trai của Ngục Lôi Đại Đế tự mình công tới, chỉ sợ là Kim Cức Tí Hộ Sở không đảm bảo được rồi.

Thiết Y nói.

- Lôi Ma Đế?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn ở bên trong Linh Cơ đã từng chém giết qua Lôi Ma Đế, biết y là con trai của Đại Đế, thật không ngờ vị Đại Đế kia vậy mà dẹp xong phiến khu vực này.

- Tôi cùng với Kinh Cức Bá Tước kia có khế ước, không thể đào thoát, cậu đi nhanh đi, trở về Tí Hộ Sở, mang theo bọn họ trốn vào bên trong Kinh Cức Tùng Lâm, còn có một chút hi vọng sống sót.

Thiết Y nói.

- Anh tạm thời trốn ở chỗ này, tôi đi xem có cơ hội đoạt được Linh Hồn Chi Thạch của Kinh Cức Bá Tước hay không, cũng có thể giúp anh thoát khốn.

Hàn Sâm mang Thiết Y rời khỏi chiến trường, để cho y ẩn núp ở trên một ngọn núi.

- Đừng đi, quá nguy hiểm, Lôi Ma Đế kia không phải là Kinh Cức Bá Tước có thể so sánh, chỉ sợ hiện tại Kim Cức Tí Hộ Sở đã loạn rồi.

Thiết Y nói.

- Tôi đi xem rồi trở về.

Hàn Sâm nói một câu, liền nhanh chóng lặng lẽ đi về phía Kim Cức Tí Hộ Sở.

Dùng Động Huyền Khí che giấu khí tức sinh mệnh của mình, ở trên chiến trường hỗn loạn, trên cơ bản cũng không có dị sinh vật nào chú ý tới, hắn thuận tay giải quyết mấy con dị sinh vật thấy hắn, cũng không gặp được nguy hiểm quá lớn đã vọt vào bên trong Kim Cức Tí Hộ Sở.

Chương 958: Thánh Linh Chi Bình

Bên trong Kim Cức Tí Hộ Sở khắp nơi đều là tử thi, trong đó còn có sinh vật biến dị mà Hàn Sâm đã từng thấy ở bên cạnh Kinh Cức Bá Tước, thoạt nhìn thì tình huống đã vô cùng không ổn.

- Hỏng bét, thoạt nhìn chỉ sợ Kim Cức Tí Hộ Sở đã thật sự bị đánh hạ.

Hàn Sâm leo lên trên một lầu tháp trong Tí Hộ Sở, hướng về phương hướng Thần Điện Dị Linh nhìn lại.

Quả nhiên, toàn bộ dị sinh vật bên trong Kim Cức Tí Hộ Sở đều đã bị giết sạch, Lôi Ma Đế mang theo rất nhiều dị sinh vật đã đứng ở phía trước Thần Điện Dị Linh.

Mà Kinh Cức Bá Tước kia cũng đứng ở cửa ra vào Thần Điện Dị Linh, sắc mặt tái xanh nhìn Lôi Ma Đế cùng đàn dị sinh vật như lang như hổ kia.

- Kinh Cức, Thánh Diễm Đế đã bị thua chạy, Cửu Dục Sơn Mạch đã là thiên hạ của Lôi Ma Đế ta, giao ra Linh Hồn Chi Thạch thần phục với bổn đế, sẽ bảo đảm cô không chết.

Lôi Ma Đế tựa như từ trên cao nhìn xuống nhìn Kinh Cức Bá Tước nói.

- Bằng vào mày cũng muốn.

Kinh Cức Bá Tước cắn răng hừ lạnh, cũng không có ý định thần phục.

Lôi Ma Đế nghe thấy vậy cười to nói:

- Kinh Cức, cô chẳng qua chỉ là tiểu thiếp của Thánh Diễm Đế mà thôi, bổn đế lại là con trai của Đại Đế, có chỗ nào không xứng với cô, không bằng cô cũng làm tiểu thiếp cho tôi đi.

- Mày đáng chết.

Kinh Cức Bá Tước lập tức giận dữ, không biết từ nơi nào lấy ra một cái bình thủy tinh, khẽ đổ nước trong bình thủy tinh xuống mặt đất, lập tức chỉ thấy một cây hoa hồng màu tím từ dưới đất mọc lên, trong thời gian cực ngắn đã bao trùm toàn bộ Thần Điện Dị Linh.

Một mảnh dây hoa hồng dài hẹp càng giống như là những con rắn cuốn về phía Lôi Ma Đế cùng bầy dị sinh vật.

Hàn Sâm nhìn thấy thế vô cùng kinh ngạc, bên trong dị sinh vật thủ hạ của Lôi Ma Đế, không thiếu tồn tại cấp thần huyết, lại bị dây hoa hồng kia trói lại đâm cho cả người đều là vết thương, mà những dị sinh vật cấp biến dị trở xuống trực tiếp bị dây hoa hồng xé rách, trong lúc nhất thời bên trong Tí Hộ Sở đã máu chảy thành sông.

Rất nhiều dị sinh vật kinh khủng bị dây hoa hồng kia ngăn lại, không thể đánh vào bên trong Tí Hộ Sở.

- Cái bình thủy tinh kia là bảo bối gì, lại có uy lực thần kỳ như thế?

Hàn Sâm rất ngạc nhiên, hắn trước kia đã từng thấy dây hoa hồng của Kinh Cức Bá Tước, tuyệt nhiên không thể có uy lực như vậy, rõ ràng là bởi vì nước ở trong bình thủy tinh, mới đột nhiên trở nên mạnh mẽ như thế.

Lôi quang trên người Lôi Ma Đế phóng ra, sau khi đánh bay một sợi dây hoa hồng, có chút kinh ngạc nói:

- Thánh Diễm Đế đã vậy còn quá yêu quý cô, đều cho cô Thánh Linh Chi Bình?

- Chịu chết đi.

Kinh Cức Bá Tước bưng lấy bình thủy tinh, tâm niệm chuyển động, từng sợi dây hoa hồng giống như là Cự Long bay tới phía Lôi Ma Đế.

Lôi Ma Đế triệu hồi ra một thanh lôi điện cự chùy do lôi điện ngưng tụ mà thành, bộc phát ra lôi điện kinh khủng, đập một mảnh dây hoa hồng dài hẹp ra, đồng thời cười to nói:

- Đáng tiếc là thực lực của cô quá kém, cho dù có Thánh Linh Chi Bình trong tay, cũng khó có thể phát huy ra uy lực thực sự của nó, cũng vừa làm lợi cho bổn đế, gen bí bảo cấp Đế Linh, bổn đế chắc chắn phải có được.

Lôi quang trên người Lôi Ma Đế nổ tung, thanh lôi điện cự chùy trong tay cũng không biết là bảo vật gì, sau khi bị Lôi Ma Đế dùng lôi điện kích phát, bộc phát ra lôi lực kinh khủng, nện ở bên trên dây hoa hồng, lập tức đập dây hoa hồng cháy đen.

Dị sinh vật thành đàn đi theo Lôi Ma Đế phát ra thế công không sợ chết tới dây hoa hồng, mặc dù dây hoa hồng tạm thời còn có thể ngăn cản, nhưng thoạt nhìn cũng khó có thể chịu đựng lâu dài.

Rất nhanh đã có không ít sợi dây hoa hồng bị Lôi Ma Đế phá huỷ, hoặc là bị sinh vật thần huyết cắn đứt, Kinh Cức Bá Tước chỉ có thể lại từ bên trong bình thủy tinh rót nước ra, khiến cho có càng nhiều dây hoa hồng hơn nữa mọc ra.

Thế nhưng mà nước ở trong bình thủy tinh kia cũng hết sức có hạn, sau khi Kinh Cức Bá Tước đổ mấy lần, nước ở trong bình thủy tinh đã còn chưa đầy nửa bình, mà những dây hoa hồng kia vẫn đang bị phá hủy như cũ.

Trên mặt Kinh Cức Bá Tước đã lộ ra vẻ tuyệt vọng, chính như Lôi Ma Đế từng nói, mặc dù cô có được gen bí bảo cấp Đế Linh này, nhưng mà bởi vì thực lực bản thân quá kém, chỉ có thể phát huy ra một chút uy năng của Thánh Linh Chi Bình, căn bản là không ngăn cản được Lôi Ma Đế cùng nhiều sinh vật thần huyết như vậy.

Hơn nữa cây lôi chùy trong tay Lôi Ma Đế kia cũng không phải là vật thường, uy lực lớn đến kinh người, mỗi lần đều có thể đánh có vài sợi dây hoa hồng thành than cốc.

Hàn Sâm nhìn thấy thế rất là động tâm, Thánh Linh Chi Bình trong tay Kinh Cức Bá Tước không hề nghi ngờ chính là một dị bảo cực phẩm, dù là lôi chùy trong tay Lôi Ma Đế, cũng là gen võ trang vô cùng cao cấp.

Cho dù kém hơn Thánh Linh Chi Bình một chút, chỉ sợ cũng là một món gen võ trang cực phẩm cấp thần huyết.

Hai món bảo bối này Hàn Sâm nhìn vô cùng nóng mắt, nhưng mà có nhiều nhân vật mạnh mẽ khủng bố như vậy, Hàn Sâm căn bản không có lực đánh một trận, trừ phi hắn biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh.

Thế nhưng mà Siêu Cấp Đế Linh cũng chỉ có ba giây, chuyện có thể làm trong ba giây thật sự là quá ít.

Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại, vừa quan sát tình huống trên chiến trường, vừa lặng lẽ tới gần Lôi Ma Đế.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cho dù hắn tìm cơ hội đoạt được Thánh Linh Chi Bình, chỉ sợ cũng chạy không thoát khỏi truy kích của Lôi Ma Đế cùng nhiều dị sinh vật khủng bố như vậy.

Hiện tại kế duy nhất có thể thành, chính là tìm cơ hội ở trong ba giây phía dưới trạng thái Siêu Cấp Đế Linh tiêu diệt Lôi Ma Đế, mặc dù không thể thật sự giết y đi, nhưng có thể làm cho hắn phải trở về Linh Hồn Chi Thạch, đại quân dị sinh vật cũng sẽ tự sụp đổ.

Nếu như vận may đầy đủ tốt, Lôi Ma Đế chưa kịp thu hồi lôi chùy kia lại, như vậy lôi chùy cũng sẽ bị lưu lại.

Khác với thú hồn, gen võ trang nếu rơi xuống, có thể bị bất cứ kẻ nào cướp đi.

Đương nhiên, Hàn Sâm không có ý định lập tức động thủ, Kinh Cức Bá Tước cũng là một sự uy hiếp, cho nên Hàn Sâm vừa tới gần Lôi Ma Đế, vừa kiên nhẫn chờ đợi, hắn phải đợi nước trong Thánh Linh Chi Bình của Kinh Cức Bá Tước sử dụng hết, đợi cô ta bị trọng thương rồi mới lại ra tay, khi đó cũng là lúc mà sự cảnh giác của Lôi Ma Đế xuống mức thấp nhất, cũng là thời cơ tốt nhất để Hàn Sâm xuất thủ.

- Có thể phát tài hay không liền xem lúc này rồi.

Hàn Sâm che đậy khí tức sinh mệnh của mình, mượn công trình kiến trúc che chắn, chậm rãi đến gần Lôi Ma Đế.

Từng có kinh nghiệm một lần giao thủ với Lôi Ma Đế, Hàn Sâm đối với thực lực của Lôi Ma Đế rõ như lòng bàn tay, nhưng mà trong tay y có thêm cây lôi chùy này, đối với Hàn Sâm lại là một uy hiếp cực lớn.

Muốn trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt y, cũng chỉ có thể đi con đường đánh lén, nếu không thì Hàn Sâm căn bản không gánh được nhiều sinh vật thần huyết như vậy vây công.

Kinh Cức Bá Tước càng ngày càng không ổn, có Thánh Linh Chi Bình, nhưng bởi vì thực lực bản thân quá yếu, không có cách nào phát huy ra uy lực thực sự, mắt thấy dây hoa hồng bị phá hủy mảng lớn, Thánh Linh Chi Bình trong tay cô ta đã cạn, trong bình liền một giọt nước cũng không còn nữa.

Số lượng dây hoa hồng bao trùm lấy Thần Điện Dị Linh đã không còn nhiều lắm, rất nhiều nơi đều đã xuất hiện chỗ trống.

Rống!

Một con rắn lớn năm màu xông qua dây hoa hồng ngăn cản, lập tức quấn lấy Kinh Cức Bá Tước, năng lực của Kinh Cức Bá Tước căn bản không đủ để đối kháng với sinh vật cấp thần huyết, liền trốn tránh đều không làm được.

- Thánh Linh Chi Bình là của ta.

Trong mắt Lôi Ma Đế tràn đầy vẻ cuồng nhiệt, thò tay liền chộp tới Thánh Linh Chi Bình trong tay Kinh Cức Bá Tước.

Kinh Cức Bá Tước dĩ nhiên đã tuyệt vọng, lộ ra vẻ quyết tuyệt, định tự bạo Linh Hồn Chi Thạch.

Trong nháy mắt Kinh Cức Bá Tước muốn tự sát, lại đột nhiên mở to hai mắt ra nhìn, ở sau lưng Lôi Ma Đế, một luồng thánh quang màu trắng rừng rực bay lên, giống như núi lửa bộc phát.

Chương 959: Hoàn Mỹ

Trong tầm mắt của Kinh Cức Bá Tước xuất hiện một Dị Linh tuấn mỹ toàn thân tản ra thánh quang màu trắng rừng rực, lập tức con ngươi co rút lại, lộ ra vẻ khó tin, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ trong lúc nhất thời sững lại ở chỗ đó.

Lôi Ma Đế vốn cho rằng Kinh Cức Bá Tước đang lừa y, căn bản y không hề cảm giác được sau lưng có thứ gì, ngay cả một chút khí tức đều không cảm giác được.

Nhưng sau khi hắn nhìn thấy cảnh tượng chiếu rọi ra trong con mắt của Kinh Cức Bá Tước, lập tức quá sợ hãi, thánh quang màu trắng rừng rực kinh khủng cùng khuôn mặt tuấn mỹ không sứt mẻ giống như là thần minh kia, y thật sự đã quá quen thuộc.

Không biết ở bên trong bao nhiêu giấc mộng, Lôi Ma Đế đều khát vọng muốn giẫm khuôn mặt này thành thịt nát, nhưng lúc nhìn thấy gương mặt này, Lôi Ma Đế chỉ có hoảng sợ.

Lôi Ma Đế ra sức muốn xoay người lại, muốn vung vẩy lôi chùy công kích thân ảnh ở sau lưng kia, nhưng mà tất cả đều đã quá muộn, Lôi Ma Đế chỉ kịp quay đầu nhìn người đàn ông tản ra thánh quang giống như Thần kia.

OÀ..ÀNH!

Quả đấm mang theo thánh quang màu trắng rừng rực khủng bố đánh lên trên đầu Lôi Ma Đế, lập tức nổ nát đầu Lôi Ma Đế đang kinh hãi cùng không cam lòng đầy mặt, căn bản không cho Lôi Ma Đế bất cứ cơ hội phản kháng nào.

Lôi chùy mà y dựa vào nhất, căn bản cũng không thể đánh ra, người đã hóa thành ánh sáng bay ra.

Đàn dị sinh vật ở bên trong Tí Hộ Sở đều ngừng lại, sau khi ngây ra một lúc, lập tức chạy trốn tứ tán.

- Thái Thượng Hoàng!

Kinh Cức Bá Tước ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm kêu thành tiếng, nhưng mà ở trong mắt cô ta, Hàn Sâm là Đế Linh vô địch Thái Thượng Hoàng làm cho cô ta sùng bái động tâm, mà không phải là địch nhân nhân loại làm cho cô ta thống hận.

Nhưng Hàn Sâm lại không dừng lại, một tay nắm lấy cây lôi chùy rớt xuống kia, nhảy qua đỉnh đầu Kinh Cức Bá Tước, vọt thẳng vào bên trong Thần Điện Dị Linh.

Hàn Sâm không hề đoạt Thánh Linh Chi Bình trước, sau khi tiến vào Thần Điện Dị Linh, mau chóng lách mình đến trước tượng thần Dị Linh, lấy Linh Hồn Chi Thạch của Kinh Cức Bá Tước xuống.

Kinh Cức Bá Tước nhìn Linh Hồn Chi Thạch của mình bị Hàn Sâm lấy xuống, cũng không có quá nhiều ý niệm phản kháng, thậm chí còn có chút mừng rỡ là Linh Hồn Chi Thạch của mình bị Hàn Sâm lấy đi.

- Kinh Cức nguyện ý hướng tới chủ nhân dâng lên trung trinh cuối cùng, đi theo chủ nhân cho đến vĩnh hằng.

Kinh Cức cúi đầu quỳ một gối xuống ở trước mặt Hàn Sâm, hướng Hàn Sâm phát ra lời thề thần phục, nhưng khi Kinh Cức ngẩng đầu cùng Linh Hồn Chi Thạch hòa làm một thể, lại khó có thể tin phát hiện ra, đứng ở trước mặt cô vậy mà không phải là Thái Thượng Hoàng, mà chính là nhân loại mà cô ta hết sức thống hận kia.

- Điều này sao có thể. . . Thái Thượng Hoàng. . . Thái Thượng Hoàng chẳng lẽ là nhân loại?

Kinh Cức trong lúc nhất thời kinh hãi ngây dại, thân thể đã không bị khống chế cùng Linh Hồn Chi Thạch hòa làm một thể, hóa thành một tia sáng màu hoa hồng bay vào trong Hồn Hải của Hàn Sâm.

Hàn Sâm duỗi tay ra nắm lấy Thánh Linh Chi Bình đang rớt xuống, trong lòng vô cùng hưng phấn thầm kêu:

- Hoàn mỹ.

Không hề dừng lại một chút nào, Hàn Sâm vọt thẳng ra khỏi Tí Hộ Sở, hướng về chỗ Thiết Y đang ẩn thân mà đi, không thể tiếp tục ở lại nơi này.

Mặc dù Lôi Ma Đế bị chém, những dị sinh vật đó cũng bởi vì mất đi sự khống chế mà tạm thời thối lui, nhưng mà Lôi Ma Đế nhất định sẽ quay trở lại, thậm chí có khả năng mang đến nhiều cường giả đáng sợ hơn nữa, đó không phải là thứ Hàn Sâm có thể ngăn cản, biện pháp duy nhất cũng chỉ có rút đi, đi càng xa càng tốt.

Lúc tìm được Thiết Y, gương mặt của Thiết Y vừa sợ hãi lại vui mừng, Kinh Cức bị Hàn Sâm thu phục, khế ước trên người của y đã giải trừ.

- Cậu làm như thế nào vậy?

Thiết Y lộ ra vẻ không thể tin nổi nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Đây không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta rời khỏi nơi này trước.

Hàn Sâm mang theo Thiết Y xuyên qua khu vực Kiếm Lân Sơn Mạch, về tới Tí Hộ Sở nhân loại.

Nói rõ mọi chuyện cho bọn Hoàng lão, mọi người lập tức đều lộ ra vẻ lo lắng.

Ngục Lôi Đại Đế đánh hạ Cửu Dục Sơn Mạch, bọn họ ở đây cũng đã không an toàn, Lôi Ma Đế nhất định sẽ phát hiện ra chỗ này, so với Kinh Cức Bá Tước, thủ hạ của Lôi Ma Đế mạnh hơn nhiều lắm, căn bản không phải bọn họ có thể chống lại, lưu lại chỉ có một con đường chết.

- Không có biện pháp khác, chỉ có thể lui vào bên trong Kinh Cức Tùng Lâm.

Hoàng lão bất đắc dĩ nói.

Tất cả mọi người đều bàn luận ầm ĩ, đi là khẳng định phải đi, nhưng mà lui vào bên trong Kinh Cức Tùng Lâm, có bao nhiêu người có thể sống sót, thật

sự là một ẩn số, sợ hãi đối với vận mạng không biết khiến cho trong lòng bọn họ đều cảm thấy bất an.

- Tôi ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm có một Tí Hộ Sở, có lẽ có thể cho mọi người an toàn dung thân.

Hàn Sâm đột nhiên nói ra.

- Cậu nói cậu có một Tí Hộ Sở ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm?

Bọn Hoàng lão có chút không dám tin tưởng nhìn Hàn Sâm, loại địa phương như Kinh Cức Tùng Lâm, mà ngay cả Dị Linh cao cấp cũng không dám đơn giản tiến vào, Hàn Sâm ở bên trong lại có một Tí Hộ Sở, loại chuyện này thật sự là khiến cho người ta không thể tin được rồi.

- Tôi có thể mang mấy người đi, nhưng có mấy lời phải nói rõ ràng trước, nơi đó là Tí Hộ Sở của tôi, tại đó tất cả đều do tôi quyết định, không có dân chủ cũng không có chuyện thương lượng, nếu như vậy mà mấy người vẫn muốn đi, có thể theo tôi cùng đi, không muốn đi tôi cũng sẽ không miễn cưỡng.

Hàn Sâm nói ra.

- Tiểu Hàn, cậu có một Tí Hộ Sở an toàn ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm thật sao?

Hoàng lão hỏi lại lần nữa, tất cả mọi người đều nhìn Hàn Sâm.

Hiện tại bọn họ đã không quan tâm đến cùng là ai sẽ định đoạt, hiện tại có thể có mạng sống mới là quan trọng nhất.

- Tin tưởng tôi, hơn nữa muốn đi, hiện tại liền trở về thu dọn đồ đạc đi, thời gian không còn nhiều lắm, chúng ta lập tức xuất phát, tới chỗ thì mấy người tự nhiên biết rõ thật giả.

Hàn Sâm không tiếp tục giải thích thêm cái gì, thời gian cũng không cho phép hắn giải thích nhiều, đại quân của Ngục Lôi Đại Đế lúc nào cũng có thể lao tới.

Mặc dù vẫn có chút không thể tin được, nhưng mà bọn họ đã không có đường lui nào khác, chỉ có thể theo Hàn Sâm đi thử thời vận.

Một đoàn người trải qua nửa ngày sửa sang, dưới sự dẫn dắt của Hàn Sâm hướng về bên trong Kinh Cức Tùng Lâm xuất phát, lúc Thiết Y cùng bọn Hoàng lão nhìn thấy Tí Hộ Sở dưới mặt đất, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Lôi Ma Đế từ trong Linh Hồn Chi Thạch phục sinh ra, lôi điện trên người bộc phát ra, đánh đồ đạc bốn phía nát bấy.

- Thái Thượng Hoàng, tao muốn giết mày.

Răng Lôi Ma Đế đều sắp cắn nát rồi, không chỉ không thể cướp được Thánh Linh Chi Bình, liền gen võ trang thần huyết cực phẩm Lôi Thần Chùy của y cũng bị Thái Thượng Hoàng cướp đi, cơn tức này y làm như thế nào cũng không nuối trôi.

Một lần nữa triệu tập đại quân thẳng hướng Kim Cức Tí Hộ Sở, nhưng sớm đã người đi nhà trống, đừng nói là không thấy Thái Thượng Hoàng, liền Kinh Cức Bá Tước cùng Linh Hồn Chi Thạch của cô ta cũng đã không thấy nữa rồi, hiển nhiên đã bị Thái Thượng Hoàng mang đi.

- Thái Thượng Hoàng. . . tao nhất định phải giết mày. . .

Lôi Ma Đế dưới sự phẫn nộ, một quyền đánh sập Thần Điện Dị Linh, ra lệnh cho đại quân dị sinh vật tìm tòi xung quanh, nhưng lại hoàn toàn không phát hiện ra tung tích của Thái Thượng Hoàng.

Cũng không lâu lắm, Tí Hộ Sở nhân loại kia cũng bị đại quân dị sinh vật của Lôi Ma Đế tìm được, tương tự là người đi nhà trống không lưu lại bất cứ thứ gì.

Mà ở trong một cung điện ở Tí Hộ Sở dưới mặt đất, Hàn Sâm ngồi ở trên mặt ghế làm bằng đá, ở trước mặt hắn không xa, Kinh Cức Bá Tước đang lộ ra vẻ mặt phức tạp nhìn hắn, cả buổi đều không nháy mắt một cái.

Chương 960: Lai Lịch Chân Chính

- Nhìn đủ chưa?

Hàn Sâm từ tốn nói một câu.

Kinh Cức Bá Tước lúc này mới hồi phục lại tinh thần, thần sắc vẫn còn phức tạp nhìn Hàn Sâm cắn răng hỏi:

- Anh là Thái Thượng Hoàng?

Vấn đề này, liền chính Kinh Cức Bá Tước cũng cảm thấy hết sức vớ vẩn và không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà cô ta xác thực đã thấy được chính là Thái Thượng Hoàng cứu cô ta, lấy xuống Linh Hồn Chi Thạch của cô ta cũng là Thái Thượng Hoàng, nhưng mà thế nào chỉ trong chớp mắt lại biến thành Hàn Sâm.

Trừ phi bọn họ là một người, nếu không Kinh Cức thật sự nghĩ không ra, còn có lời giải thích nào khác.

- Tôi có phải là Thái Thượng Hoàng không thì có quan hệ gì không?

Hàn Sâm nhìn Kinh Cức Bá Tước mỉm cười nói.

- Có, đương nhiên là có quan hệ.

Kinh Cức Bá Tước nhìn chằm chặp vào Hàn Sâm, ánh mắt kia giống như là muốn ăn tươi Hàn Sâm vậy.

- Phải.

Hàn Sâm đã không cần phải nói dối Kinh Cức Bá Tước, căn bản cô ta đã nhìn thấy, chỉ là trong đáy lòng của cô ta không muốn thừa nhận sự thật này mà thôi.

- Điều này sao có thể. . . Thái Thượng Hoàng tại sao có thể là một nhân loại. . . anh. . .

Bộ dạng của Kinh Cức Bá Tước thoạt nhìn thì bị đả kích rất lớn, trong lúc nhất thời nói năng có chút lộn xộn.

- Mặc kệ tôi là ai, hiện tại tôi cũng đã là chủ nhân của cô, cô có tính toán gì hay không?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Tôi. . .

Kinh Cức Bá Tước há to miệng, lại không thể nói thêm gì nữa.

Nếu như chỉ là nhân loại làm cho cô ta hận nghiến răng nghiến lợi này, cô ta tình nguyện tự bạo Linh Hồn Chi Thạch, cũng sẽ không thần phục với Hàn Sâm, vì hắn làm bất cứ chuyện gì.

Thế nhưng mà người mà cô ta thống hận nhất này, lại còn là Thái Thượng Hoàng mà cô ta một mực sùng bái ái mộ kia, vậy thì lại khiến cho tâm tình của cô ta trở nên vô cùng phức tạp, trong lúc nhất thời khó có thể nói ra lời.

- Nếu như cô vẫn còn chưa nghĩ tốt, không cần vội vã trả lời tôi, cô có rất nhiều thời gian có thể từ từ suy nghĩ, hiện tại trả lời tôi mấy vấn đề đi?

Hàn Sâm cười tủm tỉm lấy ra Thánh Linh Chi Bình:

- Nói cho tôi biết, cái Thánh Linh Chi Bình này phải dùng như thế nào?

Hàn Sâm nghiên cứu thật lâu, đều không hiểu rõ phương pháp sử dụng Thánh Linh Chi Bình, không thể không triệu hoán Kinh Cức Bá Tước ra, từ trong miệng cô ta hỏi ra phương pháp sử dụng.

- Tại sao tôi phải nói cho anh biết.

Kinh Cức Bá Tước cắn môi nói.

- Với cái giá không cần phải miễn cưỡng công tác cho tôi, cô thấy như vậy như thế nào?

Trên mặt Hàn Sâm lộ ra nụ cười, cũng không bởi vì Kinh Cức Bá Tước từ chối mà tức giận.

- Tôi cho anh biết sử dụng như thế nào, anh sẽ thả tôi?

Kinh Cức Bá Tước nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Đó đương nhiên là chuyện không thể nào, cô đã biết bí mật của tôi, tôi làm sao có thể thả cô đi được. Nhưng cô nói cho tôi biết phải làm như thế nào mới có thể sử dụng Thánh Linh Chi Bình, cô có thể từ chối một chuyện không thích làm, tôi cũng sẽ không miễn cưỡng cô, cô thấy như thế nào?

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Nói cho anh biết cũng vô ích, Thánh Linh Chi Bình này là gen võ trang chuyên chúc của Dị Linh, chỉ có Thánh Linh mới có thể sử dụng nó.

Kinh Cức Bá Tước nhìn Hàn Sâm nói ra.

Cô ta còn muốn chứng thật một chút, đến cùng thì Hàn Sâm có phải là Thái Thượng Hoàng hay không.

- Dị Linh phải làm như thế nào mới có thể sử dụng được?

Hàn Sâm tiếp tục truy hỏi, trong lòng thầm nghĩ:

- Khó trách mình đã thử các loại phương pháp, cũng không thể làm cho Thánh Linh Chi Bình có phản ứng, thì ra chỉ có Dị Linh mới có thể sử dụng, may mà mình có biến thân Siêu Cấp Đế Linh, có lẽ có thể sử dụng nó.

- Dị Linh chỉ cần rót lực lượng của mình vào bên trong Thánh Linh Chi Bình, có thể sinh ra Thánh Linh Chi Thủy, Thánh Linh Chi Thủy có thể làm cho lực lượng của Dị Linh thánh hóa.

Kinh Cức Bá Tước nói.

- Thánh hóa?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Kinh Cức Bá Tước, không rõ ý tứ của cái từ này.

- Nói đơn giản chính là có ý tứ cường hóa, nhưng lại có chút khác biệt, tự anh thử một lần chẳng phải là sẽ biết sao.

Kinh Cức Bá Tước nói ra.

- Hy vọng cô không gạt tôi.

Hàn Sâm trực tiếp tiến vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, tay nắm lấy Thánh Linh Chi Bình, rót thánh quang màu trắng rừng rực của mình vào trong đó.

Kinh Cức Bá Tước nhìn tận mắt thấy Hàn Sâm biến thân thành Thái Thượng Hoàng giống như là thần minh, một tia hi vọng cuối cùng của Kinh Cức Bá Tước liền bị đánh tan, ánh mắt phức tạp nhìn gương mặt đẹp trai kia của Hàn Sâm, toàn thân khí tức không khác gì nam Dị Linh, trong lòng đã mâu thuẫn tới cực điểm.

- Anh rốt cuộc là nhân loại hay là Dị Linh?

Kinh Cức Bá Tước nhịn không được cắn răng hỏi.

Hàn Sâm căn bản không có thời gian trả lời cô ta, bởi vì ba giây đã hết, mà thánh quang màu trắng rừng rực của hắn chỉ ngưng tụ ra một tầng Thánh Linh Chi Thủy mỏng manh ở trong Thánh Linh Chi Bình, theo Hàn Sâm khôi phục thân thể của nhân loại, Thánh Linh Chi Thủy ở bên trong Thánh Linh Chi Bình cũng biến mất không thấy đâu nữa.

- Quả nhiên là bảo bối mà chỉ có Dị Linh mới có thể sử dụng, nhưng mà thời gian ngưng tụ Thánh Linh Chi Thủy cũng không khỏi quá chậm đi.

Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực.

Hàn Sâm thu hồi Thánh Linh Chi Bình, bỏ vào túi tùy thân, chờ sau này có thời gian lại nghiên cứu.

- Cô là tiểu thiếp của Thánh Diễm Đế?

Hàn Sâm nhìn Kinh Cức Bá Tước từ trên xuống dưới, một Đế Linh vậy mà sẽ thu một Dị Linh quý tộc làm tiểu thiếp, loại chuyện này thật đúng là hiếm thấy.

Mặc dù quả thật là Kinh Cức Bá Tước có chút tư sắc, nhưng mỹ nữ trong số các Dị Linh có rất nhiều, so sánh với bên ngoài mà nói, Dị Linh chú trọng thực lực hơn, rất khó tưởng tượng một Đế Linh vậy mà lại lấy một Dị Linh quý tộc làm tiểu thiếp.

- Tôi không phải.

Kinh Cức Bá Tước thốt ra.

Mặc dù đã biết Thái Thượng Hoàng là nhân loại mà cô ta vô cùng phẫn hận kia biến thành, nhưng mà trong lòng cô vẫn không muốn để cho Thái Thượng Hoàng hiểu lầm cái gì, là một loại hành vi vô thức.

- Vậy là quan hệ gì? Nếu như không phải có quan hệ đặc biệt, làm sao Thánh Diễm Đế có thể đem Thánh Linh Chi Bình trân quý như vậy cho cô?

Hàn Sâm lại tiếp tục hỏi.

Kinh Cức Bá Tước cắn môi do dự thật lâu, mới nhỏ giọng nói:

- Tôi là con gái của Thánh Diễm Đế.

- Cái gì?

Hàn Sâm không thể tin tưởng nhìn Kinh Cức Bá Tước, chuyện này còn rung động hơn chuyện hắn nghe nói Kinh Cức là tiểu thiếp của Thánh Diễm Đế nhiều, làm sao Đế Linh có thể sinh ra con gái cấp quý tộc được?

- Mẹ của tôi là một Dị Linh quý tộc, dưới tình huống ngoài ý muốn cùng Thánh Diễm Đế kết hợp sinh ra tôi, chỉ là tôi hoàn toàn không có lực lượng cùng cấp độ làm con gái của y, giống như mẹ tôi chỉ là một Dị Linh quý tộc nho nhỏ, Thánh Diễm Đế cũng không thừa nhận đứa con gái là tôi đây, cũng không lưu tôi ở bên cạnh y, vật duy nhất mà y lưu cho tôi chính là cái Thánh Linh Chi Bình kia.

Mặt Kinh Cức Bá Tước không thay đổi nói ra.

- Thực là một câu chuyện bi thương.

Hàn Sâm có thể hiểu được tình cảnh của Kinh Cức Bá Tước.

Dị Linh sùng bái cường giả, bọn họ kết hợp sinh hạ hậu đại, cũng dùng chuyện sinh ra hậu đại mạnh hơn làm vẻ vang, con gái của một Đế Linh lại là một Dị Linh quý tộc, Thánh Diễm Đế không thừa nhận người con gái này cũng có thể hiểu được, nếu không thì nhất định y sẽ biến thành trò cười trong giới Dị Linh, bị người cho rằng gen của Thánh Diễm Đế quá yếu.

- Cẩn thận làm việc cho tôi, một ngày nào đó tôi giúp cô thành tựu thân thể Đế Linh cũng chưa hẳn là việc không thể.

Hàn Sâm nói xong liền thu Kinh Cức Bá Tước vào trong Hồn Hải.

Kinh Cức Bá Tước biết rõ bí mật của Thái Thượng Hoàng, Hàn Sâm không thể để cho cô ta tùy ý đi lại giống như Sát Na Nữ Đế, chỉ có thể giữ ở trong Hồn Hải trước.

Cầm Lôi Thần Chùy giành được từ chỗ Lôi Ma Đế trong tay, Hàn Sâm tùy tiện múa hai cái, lập tức chỉ thấy lôi đình trong chùy sụp đổ bắn ra, ẩn chứa sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ.

- Cây Lôi Thần Chùy này tuyệt đối là gen võ trang cấp thần huyết, lại phối hợp thêm lôi điện chi lực của Tiểu Ngân Ngân, có thể bộc phát ra sức chiến đấu vô cùng kinh người.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, lại đột nhiên cảm thấy trong ngực mình bỗng nhúc nhích.

Sắc mặt Hàn Sâm biến đổi, vội vàng sờ soạng vào bên trong, quả nhiên cái Thánh Linh Chi Bình kia không thấy đâu nữa, mà tiểu hồ lô còn lại trong túi áo, lúc này lại kịch liệt run rẩy lên.

Chương 961: Ba Ba

Hàn Sâm móc tiểu hồ lô từ trong túi ra nâng ở trong lòng bàn tay, chỉ thấy nguyên bản hồ lô có màu vàng xán lạn, lúc này vầng sáng lại mất hết, ảm đạm giống như là gạch mộc làm bằng bùn đất vậy, bên trên lại còn hiện ra đầy vết rách li ti.

Tiếng tim đập bên trong tựa như càng ngày càng mãnh liệt, giống như có sinh mạng sắp phá hồ lô mà ra.

- Chẳng lẽ là đồ vật bên trong chuẩn bị xuất thế rồi?

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Vui tự nhiên là hồ lô rốt cục đã có kết quả, kinh hãi là không biết nếu nó phá hồ lô mà ra thì đến cùng là phúc hay là họa.

Theo hồ lô rung rung, xác ngoài giống như bùn đất giống bóc ra từng mảnh rơi xuống, vết rách phía trên cũng ngày càng nhiều.

- Nuốt Thánh Linh Chi Bình đi, mày nhất định phải lợi hại một chút đấy, như thế nào cũng phải nở ra một bảo bối tốt a. Tốt nhất là đao kiếm các loại gen võ trang siêu cấp, yêu cầu của tao cũng không cao, một kiếm có thể đánh chết một Đại Đế là được rồi. Bằng không cho ra một cái áo giáp cũng được, lên trời xuống đất xuống biển, trong thiên hạ không ai có thể phá, không cần mày cho tao siêu năng lực quá mạnh mẽ, tao chỉ có một chút tâm nguyện nho nhỏ như vậy thôi, Thái Thượng Lão Quân, Ngọc Hoàng đại đế, Như Lai phật tổ, Thượng Đế, Thánh A La, Athena, Asakawa Ran, các vị đại thần ở trên, mấy người thỏa mãn nguyện vọng hèn mọn của con đi. . .

Hàn Sâm khẩn trương nhìn chằm chằm vào hồ lô, đều bái Chư Thiên thần Phật một lần.

Hắn ở bên trên hồ lô này đã đầu tư rất lớn, vật gì tốt đều không quên nó, liền Lục Luân Chân Bảo cùng Thánh Linh Chi Bình đều bị nó nuốt, nếu như không thể ra đồ tốt, Hàn Sâm không giận điên lên mới là lạ.

Mắt thấy xác ngoài của hồ lô bong ra từng mảng càng ngày càng nhiều, vết rách cũng càng lúc càng lớn, trái tim Hàn Sâm đều đã nhảy lên đến cổ họng rồi.

Răng rắc!

Rốt cục, xác ngoài của hồ lô đã phá tan ra rồi, bùn vỡ đầy đất, một vật từ bên trong rơi đi ra, đã trực tiếp rơi vào trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm vội vàng cẩn thận nhìn xem đó là bảo bối gì, nhưng mà sau khi nhìn xem lại sợ tới ngây người.

Hắn thấy từ bên trong hồ lô kia rơi ra ngoài, lại là một cô bé lớn chừng ngón cái, trắng nõn mập mạp giống như là búp bê, đôi mắt to đen lúng liếng vô cùng xinh đẹp, mới vừa sinh ra đã có một mái tóc dài đen nhánh, trong bàn tay nhỏ mập núc ních của cô bé còn nắm một cái hồ lô nho nhỏ.

Lúc Hàn Sâm trợn mắt hốc mồm nhìn đứa bé này, cô bé đã lớn dần lên, chỉ trong giây lát đã lớn bằng những đứa bé bình thường, là bộ dáng của đứa trẻ lớn mấy tháng.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn nà mập mạp ôm lấy cánh tay của Hàn Sâm, thuận theo cánh tay bò vào trong ngực Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bóng loáng dùng sức dụi dụi lên mặt Hàn Sâm, vừa dụi còn vừa dùng giọng nói trẻ con ngây thơ không ngừng gọi:

- Ba ba. . . ba ba. . .

Hàn Sâm thiếu chút nữa phun một ngụm máu tươi ra ngoài, nuôi lâu như vậy, hy sinh nhiều thứ tốt như vậy, vậy mà nở ra một đứa bé như thế, đều sắp thiệt thòi đến nhà bà ngoại rồi.

- Lục Luân Chân Bảo của tôi. . . Thánh Linh Chi Bình của tôi. . .

Hàn Sâm cảm thấy cuộc sống của mình đã hoàn toàn u ám.

Đứa bé kia lại dùng cánh tay mập mạp giống như củ sen ôm lấy cổ của Hàn Sâm, nghiêng đầu nhìn Hàn Sâm đang lộ ra vẻ uể oải, giống như vô cùng hiểu biết duỗi ra một cái tay nhỏ, vuốt đầu Hàn Sâm, chu mỏ an ủi:

- Ba ba. . . đừng khóc. . . Bảo Bảo. . . nghe lời. . .

Hàn Sâm hung hăng liếc sang đứa bé, để nó lên bàn, lúc này thực hận không thể đổi trả hàng lại, đổi lại Lục Luân Chân Bảo cùng Thánh Linh Chi Bình.

Thế nhưng mà bị Hàn Sâm trừng mắt như vậy, bé gái lập tức làm ra vẻ đáng thương cúi đầu xuống, bên trong đôi mắt to xinh đẹp đã nổi lên nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn cũng nổi lên đường cong oan ức.

- Đừng khóc! Đừng khóc!

Hàn Sâm lập tức rất đau đầu, mặc dù hắn đau lòng bảo bối của mình, nhưng mà còn chưa luân lạc tới tình trạng muốn bắt nạt một đứa bé.

- Ba ba. . . ôm một cái. . .

Nước mắt trong hốc mắt bé gái đảo quanh, nó duỗi hai tay ra làm bộ đáng thương nhìn tới Hàn Sâm.

- Haiz!

Hàn Sâm thở dài một tiếng, bế bé gái từ trên mặt bàn lên.

Bé gái lập tức cao hứng trở lại, ôm cổ của Hàn Sâm vừa dụi vừa bập bẹ:

- Ba ba. . . Bảo Bảo. . .

- Bé con rốt cuộc là gì thế?

Hàn Sâm ôm bé gái, dùng Động Huyền Khí cẩn thận quan sát kỹ cô bé, giống như lúc trước hắn nhìn qua, sinh cơ vậy mà giống như đứa bé của nhân loại, cũng không có biểu hiện gì mạnh mẽ.

Hơn nữa từ trên người của cô bé, không cảm giác được khí tức của dị sinh vật hoặc là Dị Linh, nếu như không phải là Hàn Sâm tận mắt nhìn cô bé từ trong hồ lô đi ra, thì đã thật sự cho rằng cô bé là một đứa bé nhân loại bình thường.

- Chẳng lẽ hạt giống gen còn có thể mọc ra nhân loại? Nhưng mà mình muốn một đứa bé nhân loại để làm gì? Mình cũng không phải là đang chơi

trò chơi nuôi dưỡng!

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng buồn bực.

Thế nhưng mà đột nhiên lại cảm thấy không đúng, ôm đứa bé kia nhìn kỹ một chút.

- Kỳ quái, tại sao lại không có rồi, vừa rồi rõ ràng là nhìn thấy.

Hàn Sâm lại nhìn lại, vẫn không phát hiện ra.

- Kì quái, mình rõ ràng thấy lúc cô bé vừa đi ra, trong tay còn nắm chặt một cái hồ lô nhỏ, như thế nào lại không thấy đâu nữa?

Trong lòng Hàn Sâm nghi hoặc.

Vừa cẩn thận tìm kiếm, hồ lô mà cô bé nắm trong tay không tìm được, lại phát hiện trên mặt đất trong cung điện, vậy mà mọc lên một cái chồi.

Cái chồi kia vậy mà từ trong tảng đá chui ra, mở rộng ra hai mảnh lá non.

- Chẳng lẽ là cái hồ lô nhỏ kia nảy mầm?

Hàn Sâm ngồi xổm xuống cẩn thận nghiên cứu, sau khi nhìn qua, Hàn Sâm liền phát hiện đây cũng không phải là tiểu hồ lô nẩy mầm gì cả.

Thứ này hắn đã thấy rồi, lá non giống như phỉ thúy, mặc dù còn rất non nớt, nhưng mà đây rõ ràng chính là Lục Luân Chân Bảo Thụ.

Lại nhìn kỹ một chút, ở dưới cây Lục Luân Chân Bảo Thụ non đằng kia, Hàn Sâm còn nhìn thấy hơi có chút ướt át, giống như là một giọt nước ở trên mặt đất.

- Đây là. . . nước mắt của nó. . .

Hàn Sâm nhìn thoáng qua bé gái trong ngực, thấy trong hốc mắt của nó còn ngậm lấy nước mắt, vừa rồi khẳng định là nước mắt đã nhỏ ra rơi xuống đó, nếu không ở bên trong chỗ này căn bản không thể có nước.

Hàn Sâm đối với năng lực khống chế dịch thể của mình rất mạnh, không thể nào là mồ hôi chảy mà không biết, tự nhiên một giọt nước này không thể nào là của hắn, chỉ có thể là của cô bé.

Tâm niệm của Hàn Sâm hơi động, tươi cười nói:

- Bảo Bảo đừng khóc, ba ba thương con.

Nói xong, Hàn Sâm duỗi ra ngón tay lau đi một giọt nước mắt ở khóe mắt cô bé, vẩy xuống mặt đất, giọt nước mắt kia đã lập tức rơi vào tảng đá trên mặt đất.

Sau đó một màn làm cho Hàn Sâm trợn mắt hốc mồm liền đã xảy ra, ở chỗ giọt nước mắt kia rơi xuống, sau khi nước mắt thấm vào trong đá, lập tức liền thấy tảng đá chỗ mặt đất kia vỡ ra, vậy mà lại chui ra một cái chồi.

Xanh biếc trong suốt giống như phỉ thúy, không phải là cây Lục Luân Chân Bảo Thụ kia thì là cái gì?

- CMN, một giọt nước mắt là một cây Lục Luân Chân Bảo Thụ, lần này thật sự phát tài rồi!

Hàn Sâm hưng phấn cơ hồ đã muốn nhảy dựng lên.

Ôm cô bé hung hăng hôn một cái lên trên gương mặt mập mạp trắng trẻo: – Con thật sự là con gái ruột của ta.

Thế nhưng mà Hàn Sâm vẫn không tìm được cái hồ lô nhỏ mà cô bé nắm chặt trong tay lúc trước kia, cơ hồ lật tung toàn bộ cung điện lên đều không tìm được bóng dáng của hồ lô nhỏ.

Chương 962: Vườn Cây

Hàn Sâm hơi lúng túng một chút, một đứa bé như vậy, đặt ở bên trong Tí Hộ Sở thì thật sự quá bắt mắt.

Bị những người khác nhìn thấy, nhất định sẽ vô cùng giật mình, nhân loại chưa tới mười sáu tuổi, tiến vào Tí Hộ Sở không khác gì là muốn đi tìm chết, chớ đừng nói chi là tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Thế nhưng mà cô bé này lại không có một chút khí tức của dị sinh vật cùng Dị Linh, rất dễ dàng bị cho rằng là một đứa bé nhân loại.

Nếu Hàn Sâm mang theo cô bé ra ngoài, rất khó không bị người khác chú ý, đến lúc đó giải thích sẽ rất phiền toái, hơn nữa giải thích cũng không rõ ràng được.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ có thể cảm thấy may mắn, chính mình trước đây đã hạ đạt mệnh lệnh, để cho bọn Hoàng lão hoạt động ở khu vực phía đông Tí Hộ Sở, không thể đến Thần Điện Dị Linh bên này, tạm thời sẽ không có vấn đề gì.

- Đặt tên gì cho con mới tốt đây?

Hàn Sâm đặt cô bé ở đối diện với mình, ngồi xếp bằng ở dưới đất suy nghĩ.

Cô bé ngồi ở dưới đất, nghiêng đầu nhìn Hàn Sâm, mắt to tròn đầy hiếu kỳ, bàn tay nhỏ bé mập mạp vươn tới chỗ Hàn Sâm, thấy Hàn Sâm đang suy tư bất động, liền chính mình bò qua, tựa ở trong ngực Hàn Sâm, tìm một tư thế thoải mái, cứ như vậy nhắm mắt lại ngủ.

Hàn Sâm đối với chuyện đặt tên thật sự là không có thiên phú gì, hiện tại đột nhiên lại bảo hắn đặt tên cho một cô bé thì lại càng làm khó hắn.

Nhưng mà cô bé này thấy thế nào đều là một bé gái nhân loại, cũng không thể tùy tiện đặt đại một cái tên.

Nếu là con trai thì cũng thôi đi, gọi đại một cái tên dễ nuôi là được.

Tục ngữ nói nghèo nuôi con trai giàu nuôi con gái, bé gái từ nhỏ đã được nuôi ăn ngon uống sướng, trưởng thành mới sẽ không tùy tiện bị đàn ông khác bắt cóc.

Hiện tại cô bé này chính là bảo khố của Hàn Sâm, một giọt nước mắt là một cây Lục Luân Chân Bảo Thụ, đây quả thực là còn lợi hại hơn cả cây tiền.

Vì không để cho cô bé bị người khác dụ chạy, cho nên Hàn Sâm quyết định phải nuôi dưỡng cẩn thận, không thể tùy tiện giống như nuôi dị sinh vật bình thường được.

Đáng tiếc là Hàn Sâm thật sự không am hiểu đặt tên, nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra cái tên gì hay.

- Được rồi, nhũ danh trước hết gọi là Bảo Nhi đi, đại danh về sau sẽ dần dần nghĩ.

Hàn Sâm đặt Bảo Nhi đang ngủ ở trên giường trong cung điện, chính mình truyền tống về nhà trong Liên Minh, chuẩn bị lên Internet cho mua mấy bộ quần áo cho Bảo Nhi, sau đó mua một ít đồ ăn ngon nữa.

Thế nhưng mà Hàn Sâm bên này mới vừa vặn đi ra ngoài trang bị truyền tống, đã nghe thấy ở trong trang bị truyền tống phía sau truyền ra tiếng bi bô gọi ba ba, chỉ thấy Bảo Nhi vậy mà đang từ bên trong trang bị truyền tống bò ra bên ngoài.

- Con. . . con. . . sao con lại ra đây làm gì. . .

Hàn Sâm kinh động không phải chuyện đùa, hắn chưa từng thấy qua có dị sinh vật nào còn có thể từ bên trong Tí Hộ Sở đi ra ngoài.

- Ba ba. . . ôm một cái. . .

Bảo Nhi ngồi ở cửa ra vào trang bị truyền tống, hướng về Hàn Sâm giang đôi tay nhỏ bé ra.

Hàn Sâm bế Bảo Nhi lên, quả nhiên là cảm giác thịt núc ních thật sự, cũng không phải là ảo giác, vậy mà cô bé thật sự từ bên trong Tí Hộ Sở truyền tống đi ra, hơn nữa còn truyền tốn đến tọa độ của Hàn Sâm.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi lại thử truyền tống vào trong Tí Hộ Sở, kết quả là thuận lợi truyền tống đi vào, liền cùng nhau truyền tống đi ra, cũng vẫn thuận lợi truyền tống đi ra.

Bảo Nhi dĩ nhiên cũng giống như là nhân loại thật sự, có thể tự do ra vào Tí Hộ Sở.

Hơn nữa nơi này là trong nhà Hàn Sâm, nếu bị người ngoài nhìn thấy, thực sự là quá kinh thế hãi tục, nào có đứa bé còn nhỏ như vậy đã có thể truyền tống vào trong Tí Hộ Sở chứ?

Nếu như bị người của hiệp hội bảo hộ nhi đồng nhìn thấy, nhất định sẽ dùng tội có ý định xấu mưu hại nhi đồng bắt nhốt vào trong cục cảnh sát.

Vụng trộm đưa Bảo Nhi đến gian phòng của mình, làm cho cô bé vài món điểm tâm ngọt mà bình thường Tiểu Nghiên thích ăn, cô bé lập tức ăn quên cả trời đất, dính đầy bơ lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Hàn Sâm lại lên trên Internet mua cho cô bé chút ít quần áo cùng vật dụng hàng ngày, lúc này mới lại dẫn Bảo Nhi cùng mang theo đồ đạc tiến vào trong Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm rất nhanh đã phát hiện ra, mặc dù ở các phương diện thì Bảo Nhi đều rất giống như là nhân loại, nhưng mà cơ năng thân thể của cô bé hiển nhiên có chút không giống với nhân loại.

Ít nhất là Hàn Sâm chưa từng thấy qua Bảo Nhi cả ngày tùy tiện đại tiểu tiện giống như là trẻ con nhân loại, hơn nữa cũng không dễ dàng khóc giống như trẻ con bình thường.

Ngoại trừ hai giọt nước mắt lúc đầu kia, Hàn Sâm liền không hề thấy cô bé khóc qua nữa.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì Hàn Sâm không tận lực trêu chọc cô bé khóc.

Chỉ là bồi dưỡng hai cây Lục Luân Chân Bảo Thụ kia, đã khiến Hàn Sâm hao tổn tâm cơ, trồng nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì, căn bản không chăm sóc được.

Hai gốc Lục Luân Chân Bảo Thụ này không giống gốc mà Sát Na Nữ Đế trồng kia, trong vòng một đêm đã có thể lớn lên, hai cây này muốn lớn lên kết quả, chỉ sợ không có mấy vạn năm thì nghĩ cũng không cần nghĩ.

Chỉ là sinh mệnh thủy châu cần để cung cấp cho hai cây này, cũng đã trở thành vấn đề rất lớn, nhiều hơn nữa thì Hàn Sâm cũng không trồng nổi.

Hàn Sâm đã hỏi qua Sát Na Nữ Đế, làm sao cô ta trồng Lục Luân Chân Bảo Thụ nhanh như vậy đã có thể trưởng thành kết quả, Sát Na Nữ Đế cũng không giấu diếm hắn, trên thực tế cây Lục Luân Chân Bảo Thụ kia lúc ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã trưởng thành rồi, bởi vì bị đánh rớt trở lại không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, không có cách nào tiếp tục sinh trưởng, mới có thể phản bản quy nguyên, nếu gặp được cơ hội là có thể sinh trưởng rất nhanh, không giống với hạt giống gen thông thường.

- Xem ra còn cần phải chuẩn bị nhiều sinh mệnh thủy châu hơn một chút mới được.

Hiện tại Hàn Sâm cần bồi dưỡng Huyết Tùng cùng hai cây Lục Luân Chân Bảo Thụ, mặc dù sinh mệnh thủy châu có không ít, nhưng cũng cần phải phòng ngừa chu đáo.

Giao Lục Luân Chân Bảo Thụ cùng Bảo Nhi cho Linh chăm sóc, để lại rất nhiều sinh mệnh thủy châu cho cô, bảo cô mỗi ngày nhỏ lên một giọt, bảo đảm cho Lục Luân Chân Bảo Thụ phát triển.

May là Bảo Nhi ngoan ngoãn lưu lại bên trong Tí Hộ Sở, nếu không mang theo một đứa bé đi ra, Hàn Sâm đều không biết mình phải làm như thế nào mới có thể săn bắn.

Hàn Sâm một mình lặng lẽ từ trong Kinh Cức Tùng Lâm đi ra, lặng lẽ đi về phía vị trí Tí Hộ Sở nhân loại trước kia, phát hiện ra chỗ đó đã bị Dị Linh cùng dị sinh vật chiếm cứ.

Hàn Sâm quan sát một hồi lâu, trấn giữ ở trong Tí Hộ Sở này là một Dị Linh hoàng tộc, hơn nữa còn có hai dị sinh vật cấp thần huyết ở bên trong.

Lôi Ma Đế lại ở trong Tí Hộ Sở nho nhỏ này, bố trí lực lượng mạnh như vậy, cũng có chút vượt quá ý liệu của Hàn Sâm, khiến cho kế hoạch chuẩn bị đánh lén Tí Hộ Sở để săn giết dị sinh vật của hắn bốc hơi.

Săn giết dị sinh vật không được, Hàn Sâm cũng không hề thất vọng, sau khi hắn vòng qua Tí Hộ Sở này, trực tiếp xuyên qua khu vực Kiếm Lâm Sơn Phong, hướng về Kim Cức Tí Hộ Sở mà đi.

Đương nhiên Hàn Sâm không ngốc đến nỗi đi đánh Kim Cức Tí Hộ Sở, hiện tại thực lực của Kim Cức Tí Hộ Sở không giống với lúc trước, đừng nói là một mình Hàn Sâm, lại đến mấy tên Hàn Sâm cũng không hạ được.

Mục tiêu chân chính của Hàn Sâm là vườn cây gen của Kim Cức Tí Hộ Sở, trong này trồng trọt rất nhiều thực vật gen cao cấp, hơn nữa lại không ở trong Kim Cức Tí Hộ Sở, mặc dù sẽ có trông coi, nhưng mà Hàn Sâm lại có biện pháp đi vào.

Len lén tới gần vườn cây gen, Hàn Sâm nhìn vào bên trong vườn cây kia, chỉ thấy cây cối nhiều vô số kể, số lượng thứ tốt bên trong cũng không ít.

- Kinh Cức, cô nói có biện pháp lén tiến vào bên trong vườn, rốt cuộc là biện pháp gì?

Hàn Sâm gọi Kinh Cức Bá Tước ra, thèm nhỏ nước dãi nhìn vườn cây gen hỏi.

Chương 963: Càn Quét

- Muốn đi vào vườn cây rất đơn giản, ở phía đông có một cây Cổ Thương Thụ, ngay ở bên cạnh vườn cây, bộ rễ phía dưới của nó rất dày đặc, đã tạo thành một lỗ rỗng, từ bên ngoài vườn cây có thể chui vào trong hang do rễ của nó tạo thành, từ đó tiến vào bên trong vườn cây, như thế sẽ không xúc động tới cấm chế.

Kinh Cức Bá Tước dừng lại một chút, lại tiếp tục nói:

- Nhưng mà anh tiến vào cũng không có tác dụng gì, một cây thực vật gen gần thành thục nhất ở đó cũng cần hai mươi ba mươi năm sau mới có thể kết quả, giờ tiến vào cũng không lấy được chỗ tốt gì.

Hàn Sâm cũng không giải thích, lại để cho Kinh Cức Bá Tước chỉ đường, rất mau đã tìm đến gốc Cổ Thương Thụ kia.

Quả nhiên ở bên ngoài vườn cây có thể nhìn thấy một đám rễ cây vừa thô vừa to nổi bật ở trên mặt đất, Hàn Sâm theo rễ cây đào sâu xuống vài mét, liền thấy khắp nơi bên trong đều là rễ cây tua tủa, khiến cho dưới mặt đất trống rỗng, theo chỗ rỗng này chui vào, thuận lợi thông qua thổ hệ lực lượng phong tỏa ở vườn cây, không hề xúc động tới người trông vườn, đơn giản đã tiến vào bên trong.

Từ dưới đất đào lỗ chui ra, hiện tại vẫn là ban đêm, căn bản là không có ai ở trong vườn cây.

Hàn Sâm nhìn cả vườn thực vật gen, đã sớm mừng như điên, thò tay chộp tới một gốc Đao Đằng, tinh thể màu đen lập tức phát động, trực tiếp hút khô cây Đao Đằng và Đao Quả nọ.

- Ta hút. . . ta hút. . . ta lại hút. . .

Hàn Sâm không hề dừng lại, chỗ nào nhìn tới, tất cả thực vật gen đều bị hút khô, tinh thể màu đen sinh ra sinh mệnh thủy châu ngày càng nhiều, không bao lâu đã đột phá ngàn giọt.

Kinh Cức Bá Tước nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, không biết rốt cuộc Hàn Sâm làm thế nào khiến cho những thực vật gen này héo rũ, cô ta cũng có chút không hiểu, nếu chỉ là phá hư, đối với Hàn Sâm tựa hồ cũng không có lợi ích gì.

Nhưng mà chỉ là một lát sau, Hàn Sâm đã hút khô hơn phân nửa thực vật gen bên trong vườn cây rồi, sinh mệnh thủy châu ngưng tụ ra đã hơn vạn giọt.

- Chờ một chút.

Lúc Hàn Sâm đang muốn chụp vào một cây thực vật gen, Kinh Cức Bá Tước lại đột nhiên thấp giọng ngăn hắn lại.

- Làm sao thế?

Hàn Sâm dừng lại nhìn về phía Kinh Cức Bá Tước.

- Vài cây thực vật gen này không phải trước kia tôi gieo xuống.

Kinh Cức Bá Tước đánh giá thực vật gen trong tay Hàn Sâm nói ra.

- Quan tâm nó là ai trồng làm gì, hút trước rồi nói sau.

Hàn Sâm vừa nói vừa muốn động thủ, dù sao mục tiêu của hắn chỉ là sinh mệnh thủy châu, sao cần quan tâm nhiều như vậy.

- Anh cứ chờ một chút, hình như gốc thực vật gen này không phải là vật phàm.

Kinh Cức Bá Tước còn nói thêm.

- Không phải là vật phàm?

Hàn Sâm nhíu mày dò xét gốc thực vật gen mà tay mình đang đặt lên, bộ dáng có chút giống như là hoa lan, lá cây giãn ra thành từng mảnh hình kiếm, ở trên nở ra mấy bông hoa lan màu tím giống như hồ điệp.

- Nếu như tôi không nhìn lầm, đây chính là thực vật gen cấp thần huyết Tử Điệp Tiên Lan. Tôi chưa từng trồng qua thực vật thần huyết, có lẽ là sau khi Lôi Ma Đế chiếm cứ vườn cây, không biết từ nơi nào di dời tới, xem bộ dáng này thì đã sắp chín rồi, có lẽ còn kém mười ngày nửa tháng là có thể thành thục, thật sự là đáng tiếc.

Kinh Cức Bá Tước nói ra.

- Thực vật gen thần huyết, vậy thì có lẽ càng nên hút.

Hàn Sâm mừng húm, vốn cho là có thể hút chút ít thực vật gen biến dị đã là rất có lời, không nghĩ tới vẫn còn có thực vật gen thần huyết.

Nhưng mà Hàn Sâm nghĩ lại, lại nhìn Kinh Cức Bá Tước hỏi:

- Bụi cây Tử Điệp Tiên Lan này có tác dụng gì đặc biệt không?

- Nếu như là nhân loại các anh ăn vào, có thể trực tiếp gia tăng thần gen. Nếu như là Dị Linh, Dị Linh hoàng tộc trở xuống cũng có thể ăn để gia tăng bổn mạng gen.

Kinh Cức Bá Tước đếm hoa lan hồ điệp màu tím phía trên:

- Tổng cộng là bảy đóa, ít nhất có thể gia tăng bảy điểm gen.

- Còn có loại chuyện tốt này?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Tử Điệp Tiên Lan, lập tức bỏ đi ý nghĩ hấp thu nó.

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, dao găm máu đã bị hắn cầm ở trong tay, đào vài cái ở bốn phía Tử Điệp Tiên Lan, lập tức đã đào cả cây Tử Điệp Tiên Lan lên.

Kinh Cức Bá Tước cau mày nói:

- Tử Điệp Tiên Lan di dời tới đã đại thương tới nguyên khí, không biết bị người ta dùng thủ đoạn gì mới có thể sống sót ở chỗ này, anh còn móc ra như vậy, sao nó còn có thể sống được nữa chứ?

- Tôi muốn nó sống, nó nhất định sẽ sống.

Hàn Sâm trực tiếp đào lên, lại nhỏ một giọt sinh mệnh thủy châu vào bên trong rễ của nó, lúc này mới nhét cả cây cùng vào trong túi đã chuẩn bị sẵn.

Kinh Cức Bá Tước thấy Hàn Sâm thô bạo đối đãi với Tử Điệp Tiên Lan như vậy, căn bản không tin tưởng hắn có thể di dời không có chút tổn hại nào.

Nhưng mà đó là chuyện của Hàn Sâm, cô ta không nói thêm gì nữa.

Vài cọng thực vật ở nơi này đều là thực vật gen thần huyết, chỉ khác là vài cọng kia còn rất non nớt, khoảng cách tới lúc kết quả không biết còn mấy trăm mấy ngàn năm nữa, Hàn Sâm cũng không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp đều đều đào móc ra nhét vào trong túi.

Ngoại trừ bốn cây thực vật gen thần huyết này ra, toàn bộ thực vật gen khác đều bị Hàn Sâm càn quét, toàn bộ đều hút khô khí tức sinh mệnh, vườn cây rất nhanh đã biến thành một mảnh không khí trầm lặng, không tiếp tục có sức sống như ngày thường.

- Đây là?

Lúc Hàn Sâm sắp hút khô toàn bộ vườn cây, lại nhìn thấy dưới đại thụ có một cây thực vật gen tựa như là cây nấm.

Cây nấm lớn cỡ đầu người, bộ dáng rất là bắt mắt, đầu nấm hồng hồng, rễ cây màu trắng, một luồng mùi thơm ngát như có như không phát ra.

Lần này không cần Kinh Cức Bá Tước nhắc nhở, Hàn Sâm cũng đã cảm ứng được khí tức sinh mệnh bàng bạc ở trên người nó tán phát ra, còn kinh khủng hơn cả vài cọng thực vật gen thần huyết kia.

- Cô có nhận ra đây là loại thực vật gen nào không?

Hàn Sâm chỉ vào cây nấm kia hỏi Kinh Cức Bá Tước.

Kinh Cức Bá Tước xem trong chốc lát, lập tức biến sắc:

- Thứ này. . . đây chẳng lẽ là Phi Thăng Cô. . .

- Phi Thăng Cô?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn đối với thực vật gen dốt đặc cán mai, tự nhiên không biết Phi Thăng Cô là gì.

Kinh Cức Bá Tước ngồi xổm xuống xem xét tỉ mỉ cây nấm này, vẻ mặt dần dần trở nên kích động, một hồi lâu sau mới mở miệng nói ra:

- Quả nhiên là Phi Thăng Cô, không biết là ai lại trồng Phi Thăng Cô ở đây.

- Cô nói rõ ràng đi, Phi Thăng Cô rốt cuộc là thứ gì?

Hàn Sâm có chút không kiên nhẫn hỏi.

Mặc dù hắn đã dùng Động Huyền Khí che giấu chấn động bên trong, không bị người khác phát hiện, nhưng mà người thủ vườn nhìn tới bên này, vẫn có thể nhìn thấy mảng lớn dị sinh vật tử vong, đến lúc đó thì sẽ phiền toái rồi.

- Đây là một gốc thực vật gen siêu cấp, nhưng còn rất non nớt, nếu như nó có thể trưởng thành, ăn vào có thể trực tiếp để cho Dị Linh hoàng tộc có một chút tỷ lệ tấn thăng thành Đế Linh.

Kinh Cức Bá Tước có chút kích động nói ra.

- Còn có thứ tốt như vậy?

Hàn Sâm lập tức rất vui mừng, không nói hai lời, trực tiếp vung vẩy dao găm máu đào cây Phi Thăng Cô kia lên.

Kinh Cức Bá Tước muốn ngăn cản đã không kịp nữa rồi, muốn ngăn cản cũng đã vô dụng, cho dù không móc ra, về sau cũng nhất định sẽ bị người bảo vệ nghiêm mật, cũng không thể nào để cho bọn họ có cơ hội tiến đến nữa.

Hàn Sâm âm thầm nhỏ một giọt sinh mệnh thủy châu cho Phi Thăng Cô, cũng nhét nó vào trong túi, Kinh Cức Bá Tước nhìn thấy thế thì vô cùng đau lòng.

Toàn bộ vườn cây đã bị quét sạch, ngoại trừ Phi Thăng Cô cùng bốn cây thực vật gen thần huyết ra, những thứ khác đều bị Hàn Sâm hấp thu hết, vậy mà đã lấy được hơn hai vạn giọt sinh mệnh thủy châu, thu hoạch phong phú không có cách nào tưởng tượng.

- Không biết lúc Lôi Ma Đế nhìn thấy bộ dáng vườn cây hiện tại, sẽ có biểu lộ như thế nào.

Hàn Sâm chui ra ngoài vườn cây, trong lòng âm thầm lặng lẽ cười, thân hình rất nhanh đã biến mất ở trong dãy núi.

Chương 964: Di Vật

- Thái Thượng Hoàng chết tiệt, nhất định là hắn, tao muốn giết hắn. . .

Ngày hôm sau lúc vườn cây mở ra, toàn bộ khu vực Kinh Cức đều tựa hồ có thể nghe được tiếng gầm gừ phẫn nộ đến cực hạn kia của Lôi Ma Đế.

Hàn Sâm đã sớm vụng trộm trở về bên trong Tí Hộ Sở dưới mặt đất, đem các loại thực vật gen như Phi Thăng Cô và Tử Điệp Tiên Lan trồng ở trong hậu hoa viên tự mình tạo ra.

- Ba ba. . . ba ba. . .

Bảo Nhi phát hiện ra Hàn Sâm trở về, liền hưng phấn vừa kêu vừa bò tới, tốc độ kia có thể so với tốc độ xe, mang theo một đường bụi mù, mau chóng chui vào trong ngực Hàn Sâm, ôm cổ của Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn mập phì dán ở trên mặt Hàn Sâm, cái miệng nhỏ nhắn còn hôn một cái lên phía trên.

- Bảo Nhi ở nhà có ngoan không?

tâm tình của Hàn Sâm rất tốt, ôm lấy khuôn mặt núng nính thịt của Bảo Nhi hỏi.

- Bảo Nhi. . . nghe lời. . .

Bảo Nhi nghiêm túc nói ra.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi trở lại trong cung điện, nhưng lại lập tức ngây dại, chỉ thấy Linh đang quét dọn vệ sinh, ở trong cung điện không khác gì phế tích, khắp nơi đều là rác rưởi bị phá hư.

Rất nhiều đồ đạc mà Hàn Sâm mang vào từ Liên Minh, hiện tại đã trở thành một đống phế vật, giống như là một ít nệm hơi giường lớn hết sức thoải mái, lúc này đã bị xé thành mảnh nhỏ.

Nhìn cung điện giống như phế tích, Hàn Sâm trợn mắt hốc mồm hỏi:

- Linh, ở đây xảy ra chuyện gì thế?

Linh nhìn thoáng qua Bảo Nhi trong ngực Hàn Sâm, chỉ là rất đơn giản nói cô bé.

Hàn Sâm nhìn về phía Bảo Nhi, Bảo Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn lại hôn một cái lên mặt Hàn Sâm, giả bộ ngây thơ nói:

- Ba ba. . . Bảo Nhi. . . ngoan. . .

Hàn Sâm âm thầm cười khổ, hắn mới đi ra ngoài không đến hai ngày, Bảo Nhi đã biến cung điện này thành phế tích, nếu như là đi ra thêm vài ngày, có lẽ Bảo Nhi sẽ hủy toàn bộ Tí Hộ Sở đi mất.

- Không cần thu dọn nữa, đều vứt đi, chúng ta trở lại Liên Minh mua đồ mới về.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn bên trong cung điện, thật sự không có gì có giá trị để thu về, liền mang theo Bảo Nhi cùng Linh trở về Liên Minh, đi tới cửa hàng gần đó để mua mới.

Mặc dù ở bên trên Internet cũng có thể mua, nhưng mà muốn thể nghiệm cảm nhận các loại sản phẩm bất đồng, đi tới cửa hàng thì tương đối dễ dàng hơn.

Bảo Nhi lộ ra vẻ rất hưng phấn, đối với tất cả đều tràn ngập tò mò, Linh chỉ an tĩnh đi theo bên cạnh Hàn Sâm, giống như là không có hứng thú đối với mọi thứ vậy.

- Tiên sinh, bên trong siêu thị có phòng chuyên chăm sóc trẻ em, ngài có cần phục vụ không?

Nhân viên công tác của siêu thị nhìn thấy Hàn Sâm mang theo Bảo Nhi, liền chủ động đi qua hỏi.

- Cảm ơn, không cần.

Mặc dù phòng chăm sóc trẻ em đều là miễn phí, hơn nữa còn có chuyên gia chăm sóc, nhưng mà Hàn Sâm cũng không dám để Bảo Nhi ở nơi đó, ai biết cô bé có phá hủy luôn phòng chăm sóc kia hay không, những đứa bé khác ở trong phòng chăm sóc sẽ gặp nguy hiểm.

Ôm Bảo Nhi và Linh đi đến khu vực nệm hơi, nệm hơi thoải mái lại thuận tiện mang theo, là một trong những lựa chọn tốt nhất ở bên trong Tí Hộ Sở.

- Tiên sinh, loại nệm hơi này sử dụng vật liệu Khoa Ni Khắc công nghệ cao mới nhất để chế tác, co dãn tốt lại thoải mái, không có kích thích với làn da của trẻ em, ngài có thể cùng bé thử một chút xem.

Nhân viên bán hàng nói ra.

- Chuyện này. . . không cần đâu. . . lỡ như làm hư nệm. . .

Hàn Sâm nghĩ đến kết cục nệm hơi của mình, sao dám đặt Bảo Nhi lên.

- Không sao đâu tiên sinh, loại nệm hơi này là phục vụ chung thân, ngài không cần lo lắng, cho dù ngài không mua, bị hư cũng là chúng tôi phụ trách. . .

Nhân viên bán hàng một lần nữa nhẹ nhàng mời Hàn Sâm cùng Bảo Nhi dùng thử.

Hàn Sâm nghĩ thầm mình ở chỗ này, cũng không có vấn đề đi, liền đặt Bảo Nhi ở bên trên nệm hơi.

- Bảo Nhi, cái giường này thoải mái không?

Hàn Sâm nhìn Bảo Nhi đang ngồi ở trên nệm hơi hỏi.

Bảo Nhi hưng phấn lắc lư hai bờ mông, bàn tay nhỏ bé vỗ xuống nệm hơi.

Bành!

Nệm hơi lập tức nổ tung, Hàn Sâm tay mắt lanh lẹ, lập tức nhấc Bảo Nhi lên, ôm cô bé vào trong ngực.

- Thực xin lỗi. . . xin lỗi tiên sinh. . . con gái ngài có bị thương hay không. . .

Nhân viên bán hàng có chút bối rối đi lên xin lỗi, rất nhanh liền quản lý đều đã tới.

- Xin lỗi với tiên sinh, nếu như con gái ngài bị thương, chúng tôi sẽ phụ trách tất cả tiền thuốc men. . .

Quản lý cũng liên tục khom người xin lỗi.

- Không có việc gì, giường là do chúng tôi làm hư, cái giường này bao nhiêu tiền, coi như tôi mua đi.

Hàn Sâm biết rõ chuyện này không có quan hệ gì tới bọn họ, vừa cười vừa nói.

Nhưng quản lý lại lập tức biểu thị không cần Hàn Sâm chịu trách nhiệm, Hàn Sâm không bảo bọn họ bồi thường đã là tha thứ rất lớn, cuối cùng họ còn tặng mấy tấm thẻ chương trình rút thưởng của siêu thị cho Hàn Sâm.

Mặc dù Hàn Sâm cảm giác có chút ngượng ngùng, nhưng cũng rất khó giải thích rõ ràng, đành phải thu lấy thẻ rút thưởng.

Nguyên bản Hàn Sâm cũng không tính thật sự đi rút thưởng, nhưng lúc đi qua khu rút thưởng, Bảo Nhi lại bị rất nhiều video game giả cổ ở nơi đó làm cho mất phương hướng rồi, con mắt đều đã tỏa sáng.

- Hàn Sâm!

Vừa đi vào khu trò chơi, Hàn Sâm đã nghe được có người gọi tên mình, quay đầu nhìn lại, lại là chú hai Hàn Lôi của mình.

Hàn Sâm hiện tại đối với người của Hàn gia cũng không thể nói là có cừu hận gì, nhưng cũng không có hảo cảm gì, liền giống như là người dưng vậy.

Nếu như nói trước kia Hàn Sâm vô cùng không thoải mái đối với bọn họ, nhưng hiện tại liền tư cách để cho Hàn Sâm khó chịu thì bọn họ cũng không có.

Hơn nữa chuyện của Hàn gia cũng không đơn giản như vậy, lúc trước mặc dù cha hắn quản lý mọi chuyện của công ty, nhưng mà công ty cũng được chú hai và cô cô đứng tên, cha hắn ngoại trừ chức vị ra, vậy mà không có cổ phần của công ty.

Chuyện này trước đó chú hai cùng bác gái vậy mà hoàn toàn không biết, sau khi cha chết thì bọn họ mới biết mình là người đứng tên công ty, như thế mới có thể thuận lợi bán công ty cho tập đoàn Tinh Vũ.

Bản thân chuyện này liền rất cổ quái, cha của Hàn Sâm còn nói qua, là bọn họ thiếu nợ Hàn gia, cho nên hiện tại Hàn Sâm đã không có quá nhiều cừu hận cùng phẫn nộ đối với bọn chú hai cùng bác gái, chỉ coi bọn họ là người qua đường.

- Hàn Sâm, cháu cũng tới mua đồ à?

Hàn Lôi nhìn thấy Hàn Sâm, có vẻ hơi xấu hổ, lúc trước bọn họ đối xử với mẹ con Hàn Sâm như vậy, nhưng mà hiện tại Hàn Sâm đã vang danh vũ trụ, không chỉ chiến thắng qua Tu La hoàng tộc, còn là con rể tương lai của nguyên thủ, thân phận địa vị đã xa xa không phải bọn họ có thể sánh bằng.

Hiện tại Hàn Lôi cũng đã có chút hối hận, nếu như lúc trước đối xử tốt một chút với mẹ con Hàn Sâm, hiện tại Hàn Sâm tùy tiện kéo bọn họ một cái, cũng sẽ để bọn họ sống khá giả hơn rất nhiều.

- Đã mua xong rồi, lúc này đang chuẩn bị đi về, không quấy rầy mấy người nữa.

Hàn Sâm nói một câu, liền ôm Bảo Nhi chuẩn bị rời đi.

Mặc dù Hàn Sâm đã không so đo chuyện trước kia, nhưng mà cũng sẽ không coi bọn họ là thân nhân, cũng không muốn cùng bọn họ có bất kỳ quan hệ nào.

Hàn Lôi lại gọi Hàn Sâm lại:

- Công ty trước kia còn có một chút đồ đạc của anh hai lưu lại, hiện tại đang ở chỗ của chú, nếu như cháu muốn lấy, có thể đi tới chỗ chú lấy.

- Cái gì cơ?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Hàn Lôi.

- Là một chút đồ dùng tư nhân của anh hai khi còn sống lưu ở trong công ty, chú đã xem đại khái rồi, có chút quần áo và máy truyền tin các loại.

Hàn Lôi nói ra.

- Vậy thì chờ lúc chú rãnh rỗi thì tôi sẽ đi lấy.

Hàn Sâm cũng lười hỏi thêm vì cái gì những vật kia lúc trước không đưa cho mẹ con bọn họ, hiện tại mới nói những thứ này.

- Hiện tại đang rảnh. . . hiện tại đang rảnh rỗi. . . chú cùng cháu đi lấy. . .

Mặt mày Hàn Lôi lập tức hớn hở.

Chương 965: Cổ Thần Điện

Từ nhà chú hai Hàn Lôi trở về, Hàn Sâm mang về một cái rương vật phẩm vụn vặt, Hàn Sâm cũng không lấy không những vật này, vẫn cho Hàn Lôi một khoản tiền.

Một mặt là Hàn Lôi đang mọi cách ám chỉ mình đang nợ rất nhiều tiền bên ngoài, một phương diện cũng là chính Hàn Sâm muốn cho ông ta.

Cũng không phải là Hàn Sâm hào phóng, là Hàn Sâm nghĩ đến nếu như bọn họ còn có đồ vật gì của cha, về sau còn có thể trả lại hắn, cho dù là bán cho hắn cũng được.

Về đến nhà, lấy ra từng món đồ, có hai cái áo khoác, còn có một chút văn bản tài liệu, còn có một chút dụng cụ tùy thân, có máy truyền tin, có đồng hồ trí não.

Hàn Sâm đều xem xét kỹ, nhưng không có có vật gì có giá trị, máy truyền tin cũng là loại rất già cỗi rồi, bên trong trừ một ít thông tin công việc cùng ghi chép, liền không có những thứ khác.

Bộ trí não mini kia là sản phẩm của ba, bốn mươi năm trước, không phải là hàng cao cấp, cũng không đáng giá bao nhiêu tiền.

Hàn Sâm mở ra xem xét, vậy mà lại cài đặt mật mã, không có cách nào xem xét nội dung bên trong trí não.

Hàn Sâm liên hệ với Lý Luân, hắn là chuyên gia ở phương diện này, phải có biện pháp bài trừ mật mã mới đúng.

- Loại chuyện nhỏ nhặt này để cho tôi làm đi, tối đa chỉ 10 giây, tôi liền phá giải xong.

Lý Luân nói như đinh đóng cột.

Lý Luân lại để cho Hàn Sâm đem đồng hồ đeo tay trí não kết nối với trí não gia dụng có thể công tác, muốn thông qua Internet trực tiếp phá giải mật mã, nhưng mà mới qua ba giây, cái trí não mini kia lại đột nhiên nổ tung, linh kiện bên trong đều đã trực tiếp bị đốt.

- CMN! Chuyện gì thế này?

Lý Luân lập tức trợn tròn mắt.

- Không có việc gì, một thứ đồ cổ mà thôi, cũng không đáng giá bao nhiêu tiền.

Nhìn trí não bị hủy diệt kia, trong lòng Hàn Sâm có chút hoài nghi, nhưng mà vẫn vừa cười vừa nói.

- Không không không, thứ này tuyệt đối có vấn đề, một cái đồng hồ trí não 852 đời cũ, chỉ là bài trừ mật mã mà thôi, làm sao có thể gây ra chuyện chip bị thiêu hủy, cậu mở trí não thiêu hủy ra, cho tôi xem thử linh kiện bên trong đi.

Lý Luân lại nói.

Hàn Sâm mở trí não đã bị thiêu hủy ra, kỳ thật đã tan vỡ hết, bên trong cũng không còn lại thứ gì, cháy đen một đoàn.

- Quả nhiên là có vấn đề, có người ở bên trong đặt trang bị tự hủy, nếu xúc động tới mật mã sẽ tự hủy. Hàn Sâm, thứ này của cậu không đơn giản, tôi xin lỗi.

Lý Luân xấu hổ nói ra.

- Không có gì, cũng không phải thứ gì quan trọng.

Hàn Sâm không hề trách Lý Luân, chuyện này không có quan hệ gì tới kỹ thuật của y, đổi là ai cũng không nghĩ ra.

Nhưng điều này khiến cho Hàn Sâm càng thêm hoài nghi đối với chuyện của cha mình, chỉ là không có cách nào nói ra miệng.

- Cái chip kia có phải là chưa hoàn toàn thiêu hủy hay không? Thoạt nhìn có lẽ vẫn còn sót lại một chút, tôi có lẽ sẽ nghĩ một chút biện pháp, thu hoạch một ít tư liệu từ bên trong.

Lý Luân muốn lấy công chuộc tội, nhìn vào bên trong trí não nói ra:

- Cậu trước hết đừng động tới nó, tôi hiện tại chạy đi qua chỗ cậu, có lẽ còn có cơ hội phục hồi ra một chút đồ vật.

Hàn Sâm đối với phương diện này cũng không hiểu nhiều, chỉ là lúc ở trong trường học được một chút kiến thức căn bản, chip bên trong đã thiêu hủy

hơn phân nửa, chỉ còn lại có một góc bị đốt đen thùi lùi, sợ là không có khả năng phục hồi tài liệu bên trong.

Nhưng mà Lý Luân đã nói là có khả năng, vậy liền để cho y thử một lần đi.

Không quá hai ngày, Lý Luân đã lên phi thuyền đi tới Lạc Gia Tinh, cầm công cụ lấy con chip bị thiêu hủy kia ra, sau đó liền bắt đầu công tác phức tạp.

Hàn Sâm không hiểu nhiều những thứ này, chỉ có thể ở bên cạnh nhìn Lý Luân tiến hành trình tự làm việc phức tạp, Lý Luân không ngủ không nghỉ, liên tiếp làm việc trong vài ngày, cuối cùng vậy mà thật sự để cho y từ bên trong lấy ra một tí tư liệu.

Chỉ là bởi vì tổn hại quá lợi hại, tư liệu chỉ còn lại một ít nội dung văn tự, nhưng lại không nối liền, trong đó một câu duy nhất tương đối hoàn chỉnh, sau khi Hàn Sâm xem xong lại không nhịn được khẽ nhíu mày.

- Muốn vào Cổ Thần Điện. . . Tu Huyết. . . Thần Kinh. . .

Câu này cũng có rất nhiều thiếu thốn, nhưng so sánh với những thứ khác thì tốt hơn rất nhiều, ít nhất để cho Hàn Sâm có thể sinh ra một ít liên tưởng.

- Muốn vào Cổ Thần Điện, tu luyện Huyết Mạch Mạng Thần Kinh trước. Là ý tứ này sao? Cổ Thần Điện là nơi nào?

Trong lòng Hàn Sâm có rất nhiều nghi hoặc, nhưng lại khó có thể làm sáng tỏ được.

- Thực xin lỗi, tôi có thể làm được chỉ có nhiêu đây.

Lý Luân đối với chuyện mình làm hư hại trí não, lại không thể lấy lại tư liệu gì có giá trị liền cảm thấy thật có lỗi.

- Đã đủ tốt rồi, chuyện này đối với tôi rất hữu dụng.

Hàn Sâm lại không thèm để ý, cười an ủi Lý Luân.

Mặc dù không biết là nguyên nhân gì khiến cho chiếc đồng hồ trí não đeo tay này được giữ lại, nhưng mà hiển nhiên là nội dung bên trong không định để cho người khác nhìn thấy, hiện tại Hàn Sâm có thể nhìn thấy một câu như vậy, đã là thu hoạch ngoài ý liệu rồi.

Sau khi tiễn Lý Luân, Hàn Sâm lên bên trên Internet tra xét tư liệu về Cổ Thần Điện, nhưng tra được đều là một ít thần thoại cổ đại của nhân loại, hơn nữa cũng không hề xác nhận có một chỗ là Cổ Thần Điện như vậy.

Nhưng mà thật bất ngờ, mặc dù ở nhân loại bên này không tra được tư liệu liên quan với Cổ Thần Điện, nhưng lại để cho Hàn Sâm tra được xuất xứ của ba chữ Cổ Thần Điện.

Tu La đại thần mà Tu La tộc cung phụng, chính là một tượng đá sừng sững bên ngoài Thần Điện, ngôi thần điện kia được Tu La tộc gọi là Cổ Thần Điện, hơn nữa còn là cấm địa của Tu La tộc, chỉ có trước khi Tu La Hoàng chết, mới có thể tự mình đi vào trong Cổ Thần Điện.

Chỗ đó tương đương với phần mộ của Tu La Hoàng, nhưng cũng chỉ có Tu La Hoàng còn sống mới có tư cách đi vào, nếu như Tu La Hoàng chết ở bên ngoài Cổ Thần Điện, vậy y đã mất đi tư cách tiến vào trong Cổ Thần Điện, bởi vì không có Tu La tộc khác có tư cách mang y vào bên trong Cổ Thần Điện, chỉ có thể an táng ở bên ngoài.

Trên Internet cũng chỉ có những tư liệu không rõ ràng này mà thôi, căn bản liền Cổ Thần Điện ở vị trí nào cũng không biết, chỉ là có một chút tin tức từ trong nội bộ Tu La tộc chảy ra, truyền thuyết Cổ Thần Điện là một tòa cung điện bằng đá, cửa ra vào có tượng đá của Tu La đại thần, trừ ra không có miêu tả nào khác nữa.

Hàn Sâm không biết là Cổ Thần Điện theo lời tư liệu trong trí não cùng Cổ Thần Điện của Tu La tộc có phải là cùng một thứ hay không, dù sao tiếng Tu La phiên dịch thành tiếng Liên Minh, vẫn sẽ có một số khác biệt, có lẽ chỉ là phiên dịch trở thành tên Cổ Thần Điện, kỳ thật Thần Điện kia của Tu La tộc không có liên quan gì với Cổ Thần Điện bên trong trí não cả.

- Nhưng nếu Cổ Thần Điện kia chính là Cổ Thần Điện của Tu La tộc, như vậy chuyện là như thế nào đây? Chẳng lẽ cha mình có quan hệ tới Tu La tộc

sao?

Vẻ mặt của Hàn Sâm biến ảo bất định.

Hắn có thể khẳng định mình thuần túy là nhân loại, không có quan hệ gì tới Tu La tộc, nhưng mà nếu đổi một góc độ khác để suy nghĩ, Hàn Sâm lại không thể khẳng định như vậy nữa rồi.

Nếu như thái gia gia của mình thật sự là Hàn Kính Chi kia, nếu như thiếu nữ Linh vốn có hai loại hình dạng nhân loại cùng Tu La kia cùng nhà bọn họ hoặc là Huyết Mệnh Giáo thật sự có liên quan gì, chuyện này sẽ rất khó nói rõ ràng.

- Trước kia đến cùng là Hàn gia đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm cầm con chip đã triệt để bị hủy diệt kia, chôn những chuyện này ở sâu trong đáy lòng.

Lực lượng của hắn còn chưa đủ để xâm nhập hiểu rõ bí mật này, hắn chỉ có thể tiếp tục tiến lên, đợi càng nhiều manh mối hơn nữa hiển hiện, đồng thời tăng cường lực lượng, để cho mình có được vốn liếng khám phá bí mật, miễn cho sau khi rơi vào trong cục, không có năng lực tự cứu.

Chương 966: Bạch Hùng Bị Thương

Trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm gọi Sát Na Nữ Đế trở về, để cho cô ta mang theo Long Huyết Xà đi ra ngoài săn giết sinh vật biến dị.

Mặc dù Sát Na Nữ Đế có chút không muốn, nhưng cũng biết mình cần phải làm chút chuyện cho Hàn Sâm, nếu không làm sao Hàn Sâm có thể tha cho cô ta được.

Chờ sau khi Sát Na Nữ Đế rời đi, Hàn Sâm liền thông qua tượng thần tiến vào bên trong Linh Cơ, tiếp tục nghiệp lớn cướp đoạt gen của hắn.

Nhưng mà ở trong đệ nhị Linh Cơ, thật sự là không có ai là đối thủ của hắn, hơn nữa hắn cũng đã đứng ở vị trí thứ nhất, không có quyền chủ động khiêu chiến Dị Linh khác.

Chỉ có thể đợi Dị Linh bình thường dâng lên gen Dị Linh cho hắn, nhưng như vậy tối đa cũng chỉ có thể đạt được gen Dị Linh hoàng tộc, không có khả năng có Đế Linh hướng hắn biểu thị thần phục.

- Thái Thượng Hoàng đại nhân, rốt cục lại gặp được ngài.

Lúc Hàn Sâm đang chờ Dị Linh tự động đưa gen lên, lại thấy một tên Dị Linh vóc người cao lớn, hưng phấn chạy tới trước mặt hắn cúi người bái.

- Là Cự Viêm hả.

Hàn Sâm nhìn rõ ràng người nọ, chính là Dị Linh đầu tiên mà hắn gặp phải ở trong đệ nhất Linh Cơ, không biết lúc nào, y cũng đã tấn thăng đến đệ nhị Linh Cơ.

- Thái Thượng Hoàng đại nhân, ngài đã nghe chưa? Huyền Không Đảo Liệt Không Đế nói đại nhân ngài chẳng qua chỉ là một tên cuồng đồ vô tri, nếu như gặp phải y, lật tay là có thể tiêu diệt ngài, còn buông lời cuồng ngôn, thách ngài đi tới Huyền Không Đảo đánh với y một trận. . .

Thoạt nhìn dáng vẻ tên Cự Viêm này thô kệch, nhưng lại tò mò lắm chuyện như đàn bà vậy.

- Y có tự tin như vậy, để y vào trong Linh Cơ tìm tôi là được rồi, tôi ở chỗ này chờ y.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Cự Viêm kinh ngạc nói:

- Đại nhân, ngài không biết Liệt Không Đế kia là Đế Linh ở đệ tam Linh Cơ sao?

- Người không đáng nhắc tới, chưa bao giờ chú ý qua.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Mặt mũi Cự Viêm lập tức tràn đầy vẻ sùng bái:

- Đế Uy của đại nhân vô biên, liền Đế Linh như Liệt Không Đế đều không để vào trong mắt, nhưng mà Liệt Không Đế luôn ở đó kêu gào, nếu như đại nhân không ứng chiến, lại làm cho người bên ngoài không biết rõ tình hình nghĩ lầm đại nhân ngài sợ Liệt Không Đế kia.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động:

- Liệt Không Đế kia là Đế Linh có thuộc tính gì?

- Nghe nói là Đế Linh không gian hệ, tay không thể xé rách hư không, cũng có thể một tay đánh xuyên qua không gian, Đế Uy xác thực là vô biên quảng đại, nếu không phải là có đại nhân ngài ở, Liệt Không Đế kia sẽ coi như là vô địch chi đế, chiến khắp bát hoang, cùng giai không có ai là đối thủ của y.

Cự Viêm nói.

- Đợi sau khi tôi tấn chức tới đệ tam Linh Cơ, tiện tay giết y là được.

Hàn Sâm lại phất phất tay, tựa hồ rất tùy ý nói ra.

Hắn cũng muốn đi diệt tên Liệt Không Đế gì đó kia đi, kiếm chút điểm gen Đế Linh không gian hệ, nhưng mà trừ phi là ở trong Linh Cơ, hắn chỉ có ba giây trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, căn bản không có khả năng ứng chiến.

Hàn Sâm đang còn muốn lại nói tiếp với Cự Viêm, lại đột nhiên cảm thấy Thần Điện Dị Linh chấn động, lập tức từ bên trong Linh Cơ đi ra, là Linh đang gõ vào tượng thần.

Nhìn thấy Hàn Sâm đi ra, Linh chỉ ra bên ngoài Thần Điện, nói một câu:

- Có người.

Hàn Sâm đi ra bên ngoài thần điện, đã thấy là bọn Hoàng lão đang lo lắng ở khu vực phía đông bên kia la gọi hắn.

- Hoàng lão, xảy ra chuyện gì thế?

Hàn Sâm đi ra ngoài Thần Điện Dị Linh, đi vào khu vực phía đông, đi tới trước mặt Hoàng lão hỏi.

- Mấy người bọn Trần Trường Liên đi ra ngoài săn giết Thiết Xác Trùng, bị nhốt ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm. . .

Hoàng lão vội vàng đem tình huống nói lại một lần.

- Tôi không phải là đã nói chỉ có thể săn bắn ở gần đây, không thể tiến vào chỗ sâu bên trong Kinh Cức Tùng Lâm hay sao? Tại sao bọn họ lại chạy tới chỗ xa như vậy?

Hàn Sâm cau mày nói.

- Bọn họ cũng chỉ là nhất thời hồ đồ, Tiểu Hàn, cậu xem có biện pháp gì có thể cứu bọn họ hay không?

Hoàng lão vội hô lên.

Hàn Sâm nhìn về phía Siêu Việt Giả may mắn trốn về kia hỏi:

- Anh cẩn thận nói lại tình huống cho tôi nghe, rốt cuộc là bọn họ bị vây như thế nào.

- Tôi cùng năm sáu người bọn Trần Trường Liên cùng đi săn giết Thiết Xác Trùng, vốn là ở gần đây không hề đi xa, nhưng mà lúc buổi trưa, liền thấy được một con dị sinh vật bị trọng thương, liền muốn thừa cơ giết nó, mặc dù con dị sinh vật kia bị thương nhưng vẫn chạy rất nhanh, chúng tôi liền một mực truy đuổi ở phía sau nó, trong lúc không để ý đã chạy vào trong chỗ sâu của Kinh Cức Tùng Lâm. . .

Nói đến đây, khuôn mặt Siêu Việt Giả kia vẫn còn lộ ra vẻ sợ hãi:

- Ai ngờ lúc chúng tôi chạy tới phía trước, dây Kinh Cức bốn phía đột nhiên cuốn ra quấn lấy bọn Trần Trường Liên, tôi vốn chạy ở phía sau cùng, phản ứng cũng nhanh hơn, mới không bị dây Kinh Cức quấn lấy, đứng ở xa xem xét, nhìn thấy quấn lấy bọn Trần Trường Liên là một cây Kinh Cức có chút kỳ quái, có chút khác với Kinh Cức bên cạnh, sau khi bọn Trần Trường Liên bị cuốn đi, mũi gai nhọn liền cắm đầy người bọn họ, bọn họ cũng không hề giãy dụa, tựa hồ là bị hôn mê rồi. . .

Sau khi Hàn Sâm chăm chú nghe xong, trầm ngâm một lát liền nói ra:

- Đi, anh dẫn tôi tới đó thử xem.

- Chúng tôi cùng đi với cậu.

Hoàng lão vội vàng nói.

- Không cần, chỗ sâu trong Kinh Cức Tùng Lâm có quá nhiều quỷ bí, nhiều người ngược lại có khả năng sẽ xảy ra chuyện, tôi đi nhìn kỹ trước rồi hẵng nói.

Hàn Sâm không để cho bọn họ đi theo, cưỡi Tiểu Phong Phong, cùng người nọ đi tới chỗ bọn Trần Trường Liên gặp nạn.

Thế nhưng mà mới đi được nửa đường, người nọ lại đột nhiên chỉ tới phía trước kêu lên:

- Chính là con dị sinh vật kia, chúng tôi chính là vì truy đuổi nó, bọn Trần Trường Liên mới bị dây Kinh Cức vây khốn lại.

Hàn Sâm hướng phương hướng anh ta chỉ nhìn sang, quả nhiên thấy một con dị sinh vật đang nằm ở trong khóm Kinh Cức.

Con dị sinh vật kia có da lông trắng như tuyết, nhìn giống như là một con gấu, nhưng mà hình thể lại nhỏ hơn rất nhiều, tựa hồ còn chưa trưởng thành, da lông trên người dính rất nhiều máu, đặc biệt là phần bụng, vẫn còn có máu tươi đang nhỏ giọt, bộ dạng giống như là bị thương rất nặng.

Nhìn thấy bọn Hàn Sâm, con tiểu bạch hùng kia lập tức xoay người chạy, để lại trên mặt đất một chuỗi vết máu, thân hình cũng có chút lay động.

- Phương hướng nó chạy, có phải là chỗ bọn Trần Trường Liên bị nhốt hay không?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Đúng, chính là chỗ đó.

Lý Ngọc Thiên đáp.

- Đi, chúng ta đuổi theo mau.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu, liền thúc giục Tiểu Phong Phong đuổi về phía con tiểu bạch hùng thoạt nhìn bị thương đang đào tẩu kia.

Người bên ngoài có lẽ sẽ cảm thấy con tiểu bạch hùng kia bị trọng thương, nhưng mà Hàn Sâm lại có thể nhìn thấy sinh cơ của nó, sinh cơ trong cơ thể nó cực kỳ tràn đầy, căn bản không có dấu hiệu suy yếu, sao có thể bị trọng thương được.

Chỉ sợ căn bản là con tiểu bạch hùng này đang tận lực muốn dẫn bọn họ tới chỗ Kinh Cức Tùng Lâm bên kia, chỉ là không biết mục đích nó làm như vậy là vì cái gì, nói như vậy, tám chín phần mười là vì săn giết và đồ ăn.

Đuổi theo con tiểu bạch hùng kia đi vào bên trong, Hàn Sâm vừa đi vừa nói với Lý Ngọc Thiên:

- Anh xem kỹ một chút, đến gần chỗ Kinh Cức kia thì nói trước một tiếng.

Lý Ngọc Thiên liên tục đồng ý, nhưng mà lúc đang chạy tới trước, lại đột nhiên có khóm Kinh Cức từ bốn phía cuốn ra một mảnh dây Kinh Cức dài hẹp như là quái xà, trực tiếp cuốn tới trên người bọn Hàn Sâm.

Sát cơ trong mắt Hàn Sâm chợt lóe lên, tay phải nắm chặt chuôi Thái A Kiếm, trực tiếp rút kiếm ra, kiếm khí mang theo một ngọn lửa màu đen, trực tiếp chặt đứt vài sợi dây Kinh Cức cuốn về phía bọn họ.

Rống!

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, đất cát bốn phía run run, từng sợi Kinh Cức tựa như quái mãng từ dưới đất chui ra, mặt đất vỡ ra, một thân ảnh khổng lồ xốc bùn đất lên vọt ra.

Chương 967: Năng Lực Khống Trùng

- Trời ơi, đây là quái vật gì?

Lý Ngọc Thiên kinh hãi liên tiếp lui về phía sau.

Ở trước mặt bọn họ, một con côn trùng cực lớn giống hệt như xe buýt từ dưới đất chui lên, trên lưng của nó mọc đầy xúc tu giống như là dây Kinh Cức, lúc này sau khi bị chém đứt mấy sợi, nó bị đau nên cuồng tính đại phát, cao tốc lao đến chỗ bọn Hàn Sâm, dây Kinh Cức trên lưng điên cuồng bay múa cuốn qua.

Mà con tiểu bạch hùng bị thương đào tẩu kia, lúc này lại đứng ở trên đỉnh đầu con côn trùng khổng lồ, hưng phấn phát ra tiếng gầm gừ với bọn Hàn Sâm, ở đâu có nửa điểm bị thương, thoạt nhìn vô cùng đắc ý.

Những vết máu dính trên da lông nó, căn bản cũng không phải là của chính nó, chỉ sợ hơn phân nửa đều là của những sinh vật khác, thậm chí có thể là của bọn Trần Trường Liên.

Hàn Sâm nhìn con tiểu bạch hùng cùng con Kinh Cức quái trùng kia, trong lòng hết sức kinh ngạc, chúng cũng không phải là cùng một tộc đàn, lại có thể liên thủ dụ dỗ bắt giết con mồi, trí tuệ này quả thực là không thấp.

- Anh đi trước đi.

Hàn Sâm nói với Lý Ngọc Thiên một câu, trực tiếp nắm lấy Thái A Kiếm nhảy lên một cái, lao thẳng tới tiểu bạch hùng đứng ở trên đỉnh đầu Kinh Cức quái trùng.

Trên người tiểu bạch hùng lóe lên vầng sáng, lập tức vô số xúc tu Kinh Cức ở trên lưng Kinh Cức quái trùng dưới chân nó liền cuốn tới Hàn Sâm ở trên không trung.

Vẻ mặt của Hàn Sâm bất động, phát động Bất Tử Điểu mới luyện thành, toàn thân bị ngọn lửa màu đen bao phủ, trên thân Thái A Kiếm cũng bốc cháy lên ngọn lửa đen hừng hực, chém ra ngọn lửa đen kiếm khí cao tới vài trượng.

Kiếm khí lấp lánh, cứ thế chặt đứt toàn bộ xúc tu đang cuốn về phía hắn, mang theo kiếm khí cao cả trượng, bổ về phía đầu tiểu bạch hùng.

Tiểu bạch hùng mới vừa rồi còn dương dương đắc ý lập tức chấn động, nghiêng người từ trên đỉnh đầu Kinh Cức quái trùng nhảy xuống, mau chóng né một kiếm này của Hàn Sâm.

Thế nhưng mà Kinh Cức quái trùng lại không có may mắn như thế, bị ngọn lửa đen kiếm khí cao vài trượng kia trực tiếp chém trúng thân thể, trực tiếp chém thân thể khổng lồ thành hai nửa, hơn nữa ngọn lửa đen vẫn còn nhanh chóng thiêu đốt ở bên trên thi thể của nó, chỉ là trong nháy mắt đã đốt toàn bộ thân thể Kinh Cức quái trùng thành tro bụi.

“Săn giết sinh vật biến dị Kinh Cức Trùng, không đạt được thú hồn, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm gen biến dị.”

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, uy lực của Thái A Kiếm phối hợp thêm ngọn lửa Bất Tử Điểu còn lớn hơn hắn nghĩ một chút, vậy mà một kiếm đã đánh chết một con sinh vật biến dị.

Nhưng mà Hàn Sâm đã hơi có chút hối hận, Bất Tử Hỏa phối hợp thêm gen Dị Linh hỏa hệ đại viên mãn của hắn xác thực rất lợi hại, Nhưng mà lửa Bất Tử Điểu thật sự thật là bá đạo, máu thịt đều bị đốt thành tro bụi rồi, căn bản chỉ còn lại cặn than cốc.

Tiểu bạch hùng tựa hồ bị hù dọa không nhẹ, vung chân chạy vào trong Kinh Cức Tùng Lâm, sớm đã không có nửa phần đắc ý như lúc trước nữa.

- Bọn Trần Trường Liên chỉ sợ là đã dữ nhiều lành ít, anh về trước nói cho Hoàng lão chuyện ở nơi đây, tôi truy qua đó nhìn một chút.

Sau khi Hàn Sâm nói với Lý Ngọc Thiên đang trợn mắt hốc mồm xong cũng truy đuổi về phía tiểu bạch hùng.

Tiểu bạch hùng vừa chạy, trên người cũng vừa tản ra từng vòng vầng sáng kỳ dị, rất nhiều côn trùng bên trong Kinh Cức Tùng Lâm đều bay ra, nhao nhao đánh về phía Hàn Sâm.

- Năng lực của con vật này vậy mà có thể khống chế côn trùng? Đây là loại hệ gì thế?

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, Thái A Kiếm trong tay vung vẩy ra từng đạo kiếm khí lửa đen, chém giết toàn bộ côn trùng đang phóng tới hắn, tiếp tục đuổi theo tiểu bạch hùng.

Phần lớn những con con trùng này đều là cấp nguyên thủy, hơn nữa trên cơ bản đều chỉ mở ra một đạo khóa gen, căn bản không ngăn cản nổi Bất Tử Hỏa, chỉ cần bị kiếm khí lướt qua, liền lập tức bị đốt thành tro bụi.

Tốc độ của Hàn Sâm nhanh hơn tiểu bạch hùng kia một chút, dần dần kéo gần lại khoảng cách giữa bọn họ.

Tiểu bạch hùng vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, khắp khuôn mặt đều là vẻ kinh hãi, càng ra sức chạy thục mạng.

Hàn Sâm nhìn thấy thế có chút ngạc nhiên, mặc dù lực chiến đấu của hắn rất mạnh, nhưng mà khí tức sinh mệnh của con tiểu bạch hùng kia cũng không yếu, khí tức sinh mệnh còn mạnh mẽ hơn con Kinh Cức Trùng kia, ít nhất cũng là một con sinh vật biến dị, hơn nữa thoạt nhìn cũng đã mở ra không ít khóa gen.

Thế nhưng mà nó lại hoàn toàn không có chiến ý, chỉ là cắm đầu chạy trốn.

- Chẳng lẽ thiên phú chiến đấu của nó rất yếu, năng lực khóa gen của nó chính là khống chế những con trùng này?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy đoán.

Nhưng mặc kệ là như thế nào, Hàn Sâm đều muốn giết chết con tiểu bạch hùng này, nếu như có thể đạt được thú hồn, nói không chừng sẽ là loại hình vô cùng hiếm thấy.

Mắt thấy đã đuổi kịp tiểu bạch hùng, Hàn Sâm vung một kiếm tới, tiểu bạch hùng hoàn toàn không có tâm tư chiến đấu, chỉ là muốn trốn chạy trối chết, bị kiếm khí lửa đen lướt qua bờ mông, trên mông liền bốc cháy lên ngọn lửa màu đen.

Tiểu bạch hùng kêu thảm một tiếng, té lăn lộn ở trên mặt đất, đôi bàn chân gấu liên tục vỗ lên trên mông, cuối cùng dập tắt ngọn lửa đen đi.

Hàn Sâm lại muốn chém một kiếm xuống đầu nó, tiểu bạch hùng lăn sang một bên, chật vật tránh né kiếm khí lửa đen, sau đó xoay người quỳ xuống mặt đất, liên dập đầu với hướng Hàn Sâm, đang hướng Hàn Sâm cầu xin tha thứ.

- CMN, con tiểu bạch hùng này vậy mà không có cốt khí như vậy, thật sự là dị sinh vật hiếm thấy.

Hàn Sâm tạm thời dừng tay nhìn tiểu bạch hùng, tiểu bạch hùng không ngừng dập đầu, thoạt nhìn là vô cùng sợ hãi.

Bộ dáng kia muốn có bao nhiêu hèn mọn thì có bấy nhiêu, hoàn toàn không giống như là một con sinh vật biến dị hung hãn.

Thế nhưng mà Hàn Sâm đột nhiên nghe được khóm Kinh Cức ở cách đó không xa lắc lư, rất nhanh đã nhìn thấy một con bò cạp hai đuôi toàn thân đen kịt từ bên trong bò ra.

Con bò cạp này lớn như một chiếc xe tăng hạng nặng vậy, trên người đen nhánh tỏa sáng, hai cái đuôi bò cạp vậy mà dài đến hơn mười thước, mũi nhọn lợi hại giống như cây kim.

Hơn nữa trên người của con bò cạp kia còn hiện ra ánh sáng màu xanh lục, nhìn tới hẳn là dị sinh vật có lực lượng kịch độc, nếu bị nó đâm trúng, cho dù thân thể có được năng lực kháng độc cũng chưa chắc đã chịu nổi.

Tiểu bạch hùng mới vừa rồi còn giống như là cháu trai, nhìn thấy con bò cạp độc hai đuôi này, lập tức kiền thay đổi vẻ mặt, tựa như là gặp được cứu tinh, cũng không dập đầu, thân thể mập mạp đứng lên, mau chóng vọt tới bên cạnh bò cạp độc hai đuôi, bò lên trên lưng của bò cạp độc, phách lối gào thét với Hàn Sâm.

- Nó coi như là cực phẩm bên trong dị sinh vật rồi.

Trong lúc Hàn Sâm suy tư, con bò cạp độc hai đuôi kia đã mau chóng bò tới, một cái đuôi bò cạp giống như là mị ảnh, đâm thẳng tới lồng ngực Hàn Sâm.

Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm tách ra ngọn lửa màu đen, hung hăng chém lên phía trên đuôi bò cạp, nhưng mà kiếm khí lửa đen kia lại không thể làm đuôi bò cạp bị thương, bị đuôi bò cạp đánh cho xơ xác, mà cái đuôi bò cạp kia lại cực nhanh đâm về phía Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, phát động thân pháp Động Huyền, hiểm hiểm tránh né đuôi bò cạp công kích.

Hai cái đuôi của con bò cạp độc liên hoàn đâm ra, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, Hàn Sâm triển khai thân pháp liên tiếp trốn tránh, trong lúc nhất thời vậy mà không tìm thấy cơ hội phản kích.

Tiểu bạch hùng ở trên lưng của con bò cạp độc còn vừa kêu vừa nhảy, không ngừng gào thét đối với Hàn Sâm, thoạt nhìn hết sức hung hăng càn quấy cuồng vọng, giống như lập tức liền có thể giết chết Hàn Sâm vậy.

- Con hàng cực phẩm này có chút cổ quái, con bò cạp độc hai đuôi này hẳn là cấp thần huyết, nếu không thì giáp xác không có khả năng cứng rắn như vậy, ngay cả Bất Tử Hỏa của mình đều không gây thương tổn cho nó được, tiểu bạch hùng chỉ là một con sinh vật biến dị, tại sao có thể khống chế con bò cạp độc hai đuôi cấp thần huyết này được?

Hàn Sâm âm thầm buồn bực.

Chương 968: Tiểu Bạch Hùng Phách Lối

Tố chất thân thể của Hàn Sâm vừa mới phá ngàn, còn kém hơn sinh vật biến dị một chút, chống lại sinh vật thần huyết chí ít có tố chất thân thể 1800 thậm chí là trên 2000, hiển nhiên không phải là đối thủ.

Hàn Sâm chỉ có thể lợi dụng thân pháp Động Huyền không ngừng né tránh, hơn nữa tình thế cũng trở nên vô cùng nguy cấp.

Tố chất thân thể kém chừng gấp đôi, Hàn Sâm cơ hồ khó có thể uy hiếp được con bò cạp độc hai đuôi, nếu như không phải thân pháp bố cục thuật của hắn rất lợi hại, chỉ sợ đã sớm bị đuôi bò cạp đâm xuyên qua.

Hơn nữa con bò cạp độc hai đuôi này đã mở ra ít nhất sáu đạo khóa gen trở lên, về mặt năng lực cũng nghiền áp Hàn Sâm, trên cơ bản không có khả năng chiến thắng.

Chỉ có thể nói may mắn là năng lực của con bò cạp độc hai đuôi này là kèm theo độc tố, nếu như có thể có năng lực sát thương trên diện rộng, Hàn Sâm sớm chỉ có thể chật vật chạy trối chết.

Ngao ngao!

Tiểu bạch hùng đứng ở trên lưng của bò cạp hai đuôi, hung ác kêu gào với Hàn Sâm, giống như đang nói:

- Đến nha, có bản lĩnh thì đừng chạy, đến đánh với bản hùng một trận.

Nhìn bộ dáng phách lối của tiểu bạch hùng, Hàn Sâm lại không thèm để ý, mắt thấy một cái đuôi bò cạp từ bên người sượt qua, một cái đuôi bò cạp khác sắp đâm trúng hắn, bên trong thân thể đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức đáng sợ.

Thánh quang màu trắng rừng rực ở trên người Hàn Sâm bốc cháy lên, nhuộm áo giáp, tóc, con mắt trên người hắn thành màu trắng rừng rực, thân thể cũng trở nên càng cường tráng thon dài hơn, một luồng lực lượng mang tính chất kinh khủng bạo tạc ở trong thân thể bắt đầu khởi động, tựa như lúc nào cũng sẽ phát ra giống như là núi lửa.

OÀ..ÀNH!

Lực lượng trong bắp thịt của Hàn Sâm bạo tạc nổ tung, thân hình trong chốc lát đã xé rách không gian, tránh qua đuôi bò cạp công kích, lăng không bắn về phía con tiểu bạch hùng kia.

Tiểu bạch hùng chấn động, lập tức đã không có hung hăng càn quấy cùng bá khí như vừa rồi nữa, hốt hoảng muốn chạy trốn.

Thế nhưng mà Hàn Sâm sao có thể để cho nó cơ hội như vậy, nắm đấm thiêu đốt lên thánh quang màu trắng rừng rực, trực tiếp đánh lên trên người tiểu bạch hùng, lập tức đánh tiểu bạch hùng phun ra máu tươi, thân thể ngã rầm xuống mặt đất, vùng vẫy hai cái đều không thể bò lên.

Hàn Sâm đưa tay chộp một cái, nhấc tiểu bạch hùng giống như chó chết lên, phi thân tránh né hai đuôi bò cạp công kích, bay lên trên bầu trời.

Ba giây trạng thái Siêu Cấp Đế Linh chấm dứt, Hàn Sâm cũng đã bắt được tiểu bạch hùng chỉ còn lại có nửa cái mạng, trực tiếp từ trên bầu trời bay đi.

Mặc dù con bò cạp độc hai đuôi kia lợi hại, nhưng không có năng lực bay lượn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm bay lên bầu trời, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu nữa.

- Không phải mày rất hung hăng càn quấy hay sao? Phách lối một chút nữa cho tao xem thử coi?

Hàn Sâm trực tiếp đem tiểu bạch hùng chỉ còn lại nửa cái mạng về Tí Hộ Sở, vứt nó xuống mặt đất, cười híp mắt nhìn tiểu bạch hùng nói ra.

- Ngao ngao. . .

Tiểu bạch hùng kêu lên hai tiếng đối với Hàn Sâm, chỉ là lúc này thoạt nhìn không giống như là cầu xin tha thứ, ngược lại giống như là đang uy hiếp Hàn Sâm.

- Tốt, coi như mày có cốt khí, vậy để cho tao thử xem xương cốt của mày có phải thật sự cứng như vậy hay không.

Hàn Sâm rút Thái A Kiếm ra, liền muốn làm thịt tiểu bạch hùng.

Nhưng lại đột nhiên nhìn thấy tiểu bạch hùng duỗi móng vuốt ra, cào ra vài vết máu ở trên người mình, cào rách da thịt, máu tươi lập tức tuôn ra.

Hàn Sâm ngây ra một lúc, không biết nó lại đang giở trò quỷ gì.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã biết đến cùng là tiểu bạch hùng muốn làm gì rồi, chỉ thấy ở bốn phía Kinh Cức Tùng Lâm lay động, các loại côn trùng giống như là thuỷ triều xuyên qua khóm Kinh Cức lao tới khu vực này.

Nguyên bản những dị sinh vật côn trùng kia không dám xân nhập vào phạm vi Tí Hộ Sở, ngửi được mùi máu của tiểu bạch hùng, giống như là ăn thuốc kích thích vậy, nguyên một đám liều mạng xông tới bên này.

Mà nhân loại ở phụ cận, lúc này đều kinh hãi chạy trở về, vô cùng kinh hãi cơn lũ côn trùng đang ập tới kia.

- Đều trở lại Tí Hộ Sở mau!

Hàn Sâm hét lớn một tiếng, để cho bọn họ về Tí Hộ Sở trước, mình lại tóm lấy tiểu bạch hùng lui về phía sau.

Số lượng côn trùng thật sự là nhiều lắm, trong đó thậm chí có không ít con có khí tức vô cùng mạnh mẽ, ít nhất là tồn tại cấp biến dị, nếu chỉ là mấy con, Hàn Sâm muốn giết cũng không khó.

Nhưng càng ngày lại có càng nhiều côn trùng khủng bố xông lại, nguyên một đám phía sau lao lên trước, giống như đều là con trai của tiểu bạch hùng vậy.

- Ngao ngao. . .

Tiểu bạch hùng đắc ý kêu to với Hàn Sâm, giống như là đang gây hấn, hoặc như là đang uy hiếp Hàn Sâm mau thả nó ra.

- Mày cứ mơ tiếp đi, hôm nay mày nhất định phải chết, nhiều côn trùng hơn nữa cũng vô dụng.

Hàn Sâm tóm lấy tiểu bạch hùng tiếp tục lui về phía sau.

Tiểu bạch hùng trong cơn giận dữ, lại cào ra mấy vết thương nữa ở trên người mình, càng nhiều máu tươi chảy ra, khiến cho những con côn trùng kia càng thêm điên cuồng.

Bốn phía là một mảnh đen kịt, khắp nơi đều là côn trùng, liền cả ở trên không trung cũng đều là các loại côn trùng biết bay, không bao lâu đã che khuất cả bầu trời, cảnh tượng kia khiến cho người ta vô cùng sợ hãi.

Hàn Sâm đã lui tới bên cạnh cửa vào Tí Hộ Sở dưới mặt đất, hắn cũng có thể lui xuống Tí Hộ Sở dưới mặt đất, nhưng mà chỉ sợ những con côn trùng kia tiếp tục đuổi tới, đến lúc đó nói không chừng sẽ phá hủy luôn cái cây này, không biết sẽ có hậu quả gì không.

Cho dù là cây không bị hủy, nhiều côn trùng kinh khủng như vậy nhảy vào bên trong Tí Hộ Sở, chỉ sợ đám Hoàng lão ngoại trừ truyền tống trở về Liên Minh, cũng không có khả năng sống sót nữa.

Hàn Sâm cắn răng một cái, nắm tiểu bạch hùng lên, trực tiếp chạy ra bên ngoài Kinh Cức Tùng Lâm, lập tức côn trùng rợp trời truy đuổi về phía Hàn Sâm, hoặc là nói là truy đuổi về phía tiểu bạch hùng thì đúng hơn.

- Ngao ngao. . .

Tiểu bạch hùng phách lối kêu to, giống như là yên tâm đã có chỗ dựa, chắc chắn rằng Hàn Sâm không dám giết nó vậy.

Hàn Sâm thật sự không dám tổn thương nó, hiển nhiên máu thịt của nó đối với những dị sinh vật loại côn trùng có lực hấp dẫn chí mạng, nếu hắn tổn thương tiểu bạch hùng hơn nữa, những con côn trùng đó sẽ càng thêm điên cuồng.

Hàn Sâm đã thấy con bò cạp độc hai đuôi cùng mấy con dị sinh vật có sinh cơ vô cùng mạnh mẽ khác nhào đầu về phía trước, càng thêm giật mình đối với lực hấp dẫn của máu thịt của con tiểu bạch hùng này.

Hắn cũng có thể trực tiếp giết chết tiểu bạch hùng, ném thi thể của nó ở nơi này, có lẽ côn trùng sẽ không truy đuổi hắn nữa.

Như vậy có lẽ sẽ có thể giải quyết được vấn đề, nhưng mà đối với Hàn Sâm thì lại không chỗ gì hay, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, Hàn Sâm cũng không muốn sử dụng thủ đoạn như vậy.

Thế nhưng mà nếu không làm như vậy, Hàn Sâm lại nhìn thấy càng ngày càng nhiều côn trùng ập tới, trong đó có tồn tại cấp thần huyết, cách hắn càng ngày càng gần, đã sắp đuổi tới nơi rồi.

Lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ có nên giết chết tiểu bạch hùng rồi vứt xác hay không, lại đột nhiên nghe được một âm thanh quen thuộc.

- Ba ba. . . ba ba. . .

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy Bảo Nhi trong mồm ngậm bình sữa, hai tay hai chân mập mạp trắng nõn mau chóng di động, mang theo bụi đất nhanh như chớp, rất nhanh đã bò tới trước mặt Hàn Sâm.

- Sao con lại tới đây?

Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi, không biết sao cô bé lại bò qua.

- Ba ba. . . Bảo Nhi muốn uống sữa. . .

Bảo Nhi quơ quơ bình sữa trong tay, bên trong đã trống không rồi.

- Ngao ngao!

Tiểu bạch hùng hiển nhiên không rõ ràng được tình huống, nhìn thấy côn trùng đã xông tới, nó càng phách lối kêu to.

Bành!

Bị làm phiền, bàn chân nhỏ trắng nõn của Bảo Nhi hung hăng đá vào mặt tiểu bạch hùng đang la hoảng, lập tức đạp cho tiểu bạch hùng nằm rạp ở trên mặt đất, máu tươi trên mặt bay tán loạn, máu tươi trong miệng chảy ra như điên, mặt đều đã bị đạp biến hình, răng cũng đã rơi ra vài cái.

Ngửi được mùi máu tươi mãnh liệt của tiểu bạch hùng, côn trùng càng thêm hung tàn cuồng bạo tuôn qua, trong lúc nhất thời toàn bộ khu vực đều bị những con côn trùng đó che khuất, tiếng trùng kêu lớn ông ông.

YAA.A.A..!

Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn mang theo Bảo Nhi đào tẩu, Bảo Nhi lại bởi vì bị tiếng côn trùng kêu ong ong kia đánh gãy kế hoạch đòi sữa của cô bé mà phẫn nộ, hung hăng lườm tới những côn trùng kia, trong tay không biết từ nơi nào lấy ra một cái tiểu hồ lô, chỉ tới đám côn trùng rợp trời kia bi bô hét lên.

Chương 969: Thu Thu Thu

Bàn tay nhỏ bé mập mạp của Bảo Nhi cầm lấy tiểu hồ lô, chỉ tới những con côn trùng đó một cái, lập tức chỉ thấy miệng hồ lô nhấp nhoáng một điểm ánh sáng màu đen giống như là lỗ đen.

Không gian xung quanh miệng hồ lô giống như bị sụp xuống, tất cả mọi thứ ở xunh quanh đều hướng tới điểm sáng giống như lỗ đen kia bay đi.

Trong lúc Hàn Sâm trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy đám côn trùng giống như nước thủy triều rợp trời kia, tựa như là bị máy bơm hút tới, hút vào trong miệng hồ lô.

Tiểu hồ lô chỉ lớn cỡ bàn tay của Bảo Nhi, một cái hồ lô nho nhỏ, trong như ngay cả một con côn trùng hơi lớn một chút đều chứa không nổi.

Thế nhưng mà đám côn trùng giống như thủy triều kia lại quỷ dị bị hút vào bên trong lỗ đen, mà ngay cả con bò cạp độc hai đuôi cực lớn giống như là

xe tăng kia, cũng trực tiếp bị hút vào bên trong tiểu hồ lô.

Hàn Sâm xem tới choáng váng, mảng lớn côn trùng trong nháy mắt đã bị hút sạch sẽ, liền những dị sinh vật côn trùng cấp thần huyết cũng không thể may mắn thoát khỏi, đều bị hút vào bên trong tiểu hồ lô.

Cái tiểu hồ lô kia giống như là không gian giới chỉ, mặc kệ là có bao nhiêu côn trùng bị hút vào, đều giống như là không thấy đáy vậy.

BA~!

Côn trùng đầy trời đều đã bị hút sạch sẽ, Bảo Nhi vỗ hồ lô trong tay một cái, hồ lô kia vậy mà không biết rõ làm sao lại không thấy nữa.

Bảo Nhi ôm bình sữa trong tay kia, làm bộ đáng thương nhìn Hàn Sâm:

- Ba ba, Bảo Nhi muốn uống sữa.

- Heyyyyy. . ., lập tức liền uống, còn phải uống loại đắt tiền nhất đấy, loại sữa hữu cơ thiên nhiên tinh khiết màu xanh lá không ô nhiễm.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi, cao hứng tới mức miệng đều không khép lại được.

Có tiểu tổ tông Bảo Nhi này ở đây, về sau nếu ai dám tới nơi này quấy rối, trực tiếp một hồ lô phóng ra, đảm bảo sẽ hút cho chính mẹ nó cũng không nhận ra luôn.

Mang theo Bảo Nhi trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm tự mình rót một lọ sữa bò cho Bảo Nhi, Bảo Nhi lập tức cao hứng ôm bình sữa hút.

- Bảo Nhi à, cái hồ lô vừa rồi con cầm trong tay kia đâu?

Hàn Sâm cười rạng rỡ hỏi Bảo Nhi đang uống sữa.

Bảo Nhi nghiêng đầu, không hiểu nhìn Hàn Sâm, tựa hồ không rõ Hàn Sâm đang nói cái gì.

- Chính là cái hồ lô kia, khẽ hút, đã hút rất nhiều côn trùng vào kia. . .

Hàn Sâm nói xong còn liên tục khoa tay múa chân, còn cầm giấy bút, vẽ hình dạng một cái tiểu hồ lô.

Bảo Nhi lập tức lộ ra vẻ chợt hiểu, ôm bình sữa nói:

- Đó là của Bảo Nhi đấy.

Hàn Sâm vội vàng nói:

- Ba ba biết đó là của Bảo Nhi, ba ba cũng biết Bảo Nhi ngoan nhất, đem cái hồ lô kia cho ba ba chơi một chút được không?

- Bảo Nhi ngoan nhất, cho ba ba.

Bàn tay Bảo Nhi vỗ, cái tiểu hồ lô kia lập tức xuất hiện trong bàn tay của cô bé, trực tiếp đưa cho Hàn Sâm.

- Con gái ngoan, thật không uổng công ba ba thương con.

Hàn Sâm nhận lấy tiểu hồ lô, lập tức lòng vô cùng vui mừng, vội vàng mô phỏng khí tức lưu chuyển của Bảo Nhi, cầm tiểu hồ lô hướng tới tiểu bạch hùng đang nằm sấp trong góc run lẩy bẩy chiếu một cái, đồng thời còn hét lớn một tiếng:

- Thu.

Tiểu bạch hùng bị dọa hoảng sợ một hồi, trực tiếp tiểu ra đầy đất, co quắp ở trên mặt đất không đứng dậy nổi, nhưng mà cái tiểu hồ lô kia lại một chút phản ứng cũng không có, miệng hồ lô cũng không có lỗ đen sáng lên.

- Thu! Thu! Thu!

Hàn Sâm liền gọi ba tiếng, không ngừng vận chuyển khí tức lưu chuyển, nhưng căn bản là vô dụng, tiểu hồ lô một chút phản ứng đều không có.

Tiểu bạch hùng lại bị hù cho té cứt té đái, Hàn Sâm kêu lên một tiếng, thân thể của nó liền lập tức mạnh mẽ run rẩy, kêu liền ba tiếng, hồ lô không có tác dụng gì, tiểu bạch hùng lại bị hù dọa cho hai mắt trợn lên, trực tiếp bị dọa ngất.

Quả thực giống như là lúc xử bắn bóp cò liền ba phát đều bị kẹt, tử tù không bị dọa chết tươi đã không tệ rồi.

- Kỳ quái, làm sao lại không sử dụng được thế?

Trong lòng Hàn Sâm phiền muộn, lại nặn ra khuôn mặt tươi cười, đưa hồ lô tới trước mặt Bảo Nhi:

- Bảo Nhi, cái hồ lô này phải làm như thế nào mới có thể thu đồ được?

Bảo Nhi ôm bình sữa, vừa uống sữa vừa nghi hoặc nhìn Hàn Sâm, hiển nhiên là nghe không hiểu ý tứ của Hàn Sâm nói cái gì, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Hàn Sâm đã hao hết tâm cơ, khoa tay múa chân các loại, nhưng mà Bảo Nhi quá nhỏ, căn bản nghe không hiểu hắn có ý gì, vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn.

- Hồ lô. . . bên trong. . . những con côn trùng đó. . . có thể phóng ra hay không?

Hàn Sâm thấy Bảo Nhi nghe không hiểu, liền lại có ý định với những con côn trùng bên trong kia.

Những con côn trùng ở bên trong, còn có vài con cấp thần huyết, phóng ra từng con để giết, cũng có thể lấy được không ít thần gen, số lượng gen biến dị cũng có không ít.

Thế nhưng mà Bảo Nhi vẫn nghe không hiểu, Hàn Sâm liền vỗ vỗ vào hồ lô trong tay, lại đưa tới trước mặt Bảo Nhi lắc lắc:

- Côn trùng bên trong. . . côn trùng. . .

Bảo Nhi lộ ra vẻ chợt hiểu, cao hứng nở nụ cười, thò tay ra lấy hồ lô.

Hàn Sâm lập tức mừng lớn, cho rằng Bảo Nhi nghe hiểu, nhưng mà ai biết bàn tay nhỏ bé mập mạp của Bảo Nhi vỗ hồ lô, hồ lô kia lập tức biến mất vô tung.

- Ai mau tới cứu tôi, có trường học dạy trẻ con tập nói không không?

Hàn Sâm bất đắc dĩ một tay bụm lấy ót, buồn bực cả buổi nói không ra lời.

Đã nói không thông với Bảo Nhi, Hàn Sâm đưa ánh mắt về phía tiểu bạch hùng đang nằm co quắp ở trên mặt đất, chuẩn bị làm thịt tên hèn hạ vô sỉ này ăn.

Thế nhưng mà Hàn Sâm mới vừa đi tới bên cạnh tiểu bạch hùng, tiểu bạch hùng đang hôn mê lập tức bò dậy, cuống quít dập đầu với Hàn Sâm, vừa rồi dĩ nhiên là nó đang giả chết.

- Hiện tại mới cầu xin tha thứ, đã chậm rồi.

Hàn Sâm đang muốn động thủ, Bảo Nhi lại hưng phấn vỗ tay, tựa hồ bị bộ dạng kinh sợ của tiểu bạch hùng làm cho tức cười.

Tiểu bạch hùng thấy Bảo Nhi cao hứng, lập tức con ngươi đảo một vòng, cũng không dập đầu với Hàn Sâm nữa, chuyển hướng về phía Bảo Nhi, vừa lộn nhào, vừa trồng chuối một tay, còn biểu diễn tuyệt chiêu đặc biệt dùng đầu lưỡi trồng cây chuối nhảy lên, Bảo Nhi nhìn thấy khanh khách cười không ngừng, bàn tay nhỏ vỗ vào nhau bành bạch, bộ dáng rất là cao hứng.

- Trí tuệ của con hàng này quả nhiên rất cao.

Hàn Sâm kinh ngạc trong lòng.

Tiểu bạch hùng thấy Bảo Nhi cao hứng như thế, càng thêm ra sức, còn hấp tấp leo đến bên cạnh Bảo Nhi, thè đầu lưỡi ra muốn liếm bàn chân nhỏ của Bảo Nhi một cái để lấy lòng.

Thế nhưng mà ai ngờ Bảo Nhi sợ người nó quá bẩn, sao chịu để nó đụng vào, tát một cái, mặt béo của tiểu bạch hùng lập tức vặn vẹo không còn hình dáng, thân thể quay không biết bao nhiêu vòng 360 độ ở trên không trung, hung hăng đâm lên trên vách tường cung điện, giống như là bị dán ở bên trên, sau nửa ngày mới trợt ngã xuống mặt đất, tứ chi không ngừng run rẩy.

PHỐC!

Hàn Sâm liền cười ra tiếng, nó muốn nịnh bợ Bảo Nhi để giữ mạng sống, chỉ sợ về sau sẽ bị ăn đau khổ.

Tạm thời Hàn Sâm không giết nó, máu tươi của tiểu bạch hùng có thể hấp dẫn dị sinh vật côn trùng, Hàn Sâm có ý định nuôi nó, bình thường làm món đồ chơi cho Bảo Nhi, sau đó không có việc gì rút lấy chút máu, lấy ra đi làm bẫy rập hấp dẫn dị sinh vật côn trùng chui đầu vào lưới.

Vì vậy tiểu bạch hùng xem như đã nhặt lại được một cái mạng, nhưng đây cũng là lúc vận mạng bi thảm của nó bắt đầu.

Hàn Sâm để cho tiểu bạch hùng tắm rửa sạch sẽ rồi chơi với Bảo Nhi, miễn cho Bảo Nhi nhàm chán chạy loạn.

Sau đó Hàn Sâm liền thỉnh thoảng nghe thấy ở bên trong Tí Hộ Sở truyền đến tiếng gấu kêu thê thảm, ngẫu nhiên còn kèm theo tiếng vang ầm ầm.

Bọn Hoàng lão ở khu vực phía đông nghe xong tiếng kêu thảm kia, sắc mặt đều có chút cổ quái, còn tưởng rằng Hàn Sâm có ham mê đặc thù gì, ưa thích hành hạ gấu.

Vết thương trên người tiểu bạch hùng chồng chất qua ngày, cơ hồ là khí lực di động cũng không có, cho rằng bị trọng thương là có thể nghỉ ngơi một chút, nhưng nó mau chóng phát hiện ra, bản thân thật sự quá ngây thơ rồi.

Vết thương trên người nó, đến lúc buổi tối, được Hàn Sâm dùng thánh quang trị hết, ngày hôm sau vẫn phải phải đi theo Bảo Nhi chơi đùa.

Ngoại trừ phải nịnh nọt Bảo Nhi, bị Bảo Nhi chà đạp, thỉnh thoảng Hàn Sâm còn lấy của nó một ít máu, để cho tiểu bạch hùng đã bắt đầu hoài nghi hùng sinh của mình, cảm thấy tương lai của mình hoàn toàn u ám.

Chương 970: Một Phần Ngàn Vạn

Trải qua những ngày nuôi dưỡng này, Tử Điệp Tiên Lan đã thành thục, bảy đóa hoa màu tím giống như hồ điệp nở ra, tán phát ra từng luồng mùi thơm lạ lùng.

Sau khi Hàn Sâm để cho Kinh Cức Bá Tước xem, xác định là Tử Điệp Tiên Lan đã thành thục, lúc này mới hái một đóa bỏ vào trong mồm, lập tức cảm thấy một luồng chất lỏng có hương vị ngọt ngào chảy vào trong bụng, giống như nước suối mát khuếch tán ra chảy vào toàn thân.

"Ăn thần gen Tử Điệp Tiên Lan, thần gen +1."

Hàn Sâm lập tức vui mừng quá đỗi, đều hái bảy đóa Tử Điệp Tiên Lan xuống, nuốt vào từng đóa, tổng cộng gia tăng lên bảy điểm thần gen.

Ánh mắt của Kinh Cức Bá Tước lại kinh ngạc nhìn những gốc thực vật gen trong hoa viên, thực vật gen từ trong vườn cây đào tới đều đã sống rồi, hơn nữa sinh trưởng vô cùng khả quan.

Mà ngay cả cây Phi Thăng Cô kia, cũng càng thêm màu mỡ hơn, khiến cho Kinh Cức Bá Tước thật sự là có chút khó mà tin được.

- Anh làm thế nào để bọn nó sống được vậy?

Kinh Cức Bá Tước không nhịn được hỏi.

- Trí tuệ của nhân loại cô không hiểu được đâu, tôi hỏi cô, tỷ lệ làm cho một Dị Linh hoàng tộc tấn thăng thành Đế Linh của cây Phi Thăng Cô kia cao bao nhiêu?

Hàn Sâm chỉ vào Phi Thăng Cô hỏi Kinh Cức Bá Tước.

- Một phần ngàn vạn.

Kinh Cức Bá Tước đáp.

- Tỷ lệ thấp như vậy, đây không phải là không khác gì không có tỷ lệ hay sao?

Hàn Sâm cau mày nói.

- Anh cho rằng trở thành Đế Linh dễ dàng như vậy sao? Ngay cả Đế Linh đều không nhất định có thể sinh ra Đế Linh, có tỷ lệ một phần ngàn vạn đã không tệ rồi.

Kinh Cức Bá Tước lạnh nhạt nói.

- Cô không nói thì tôi cũng quên mất, mặc dù cô chỉ là một Dị Linh quý tộc, nhưng mà bên trong thân thể của cô có gen di truyền của Đế Linh? Nếu như cô ăn Phi Thăng Cô, cơ hội tấn chức thành Đế Linh có thể lớn hơn một chút hay không?

Hàn Sâm nhìn Kinh Cức Bá Tước hỏi.

- Anh có chịu cho tôi không?

Kinh Cức Bá Tước có chút không dám tin tưởng nhìn Hàn Sâm.

- Nếu như tỷ lệ tấn thăng của cô cao, không có đạo lý gì không để cho cô, dù sao tôi giữ lại cũng không có tác dụng gì.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Dù sao đút cho Dị Linh nào cũng đều giống nhau, tự nhiên là phải chọn ai có tỷ lệ tấn chức cao một ít, Kinh Cức Bá Tước cũng là một lựa chọn tốt.

- Tỷ lệ cao thấp tôi cũng không biết.

Kinh Cức Bá Tước thở dài nói.

- Vậy thì chờ xem đi, khoảng cách thành thục còn thời gian rất dài.

Hàn Sâm vẫn rất hài lòng đối với Kinh Cức Bá Tước, ít nhất thì Kinh Cức Bá Tước cũng không lừa gạt hắn.

Sát Na Nữ Đế mang theo Long Huyết Xà đi ra ngoài săn bắn rốt cục cũng đã trở về, mang về cho Hàn Sâm sáu con côn trùng cấp biến dị, bỏ đi hai con quá lớn, bốn con côn trùng cấp biến dị còn lại, tổng cộng giúp cho Hàn Sâm gia tăng lên 35 điểm gen biến dị.

Hàn Sâm lại để cho Sát Na Nữ Đế ở lại bên trong Tí Hộ Sở, mình thì mang theo Long Huyết Xà đi ra ngoài săn bắn, mặc dù hồ lô của Bảo Nhi lợi hại, nhưng mà dị sinh vật thu vào sẽ không còn, cũng không biết đến cùng là đi

nơi nào, cho nên Hàn Sâm không mang theo cô bé cùng đi, miễn cho đến lúc đó chính mình vất vả dẫn tới côn trùng đều bị cô bé hút hết.

Tiểu bạch hùng tự nhiên cũng ở lại bên trong Tí Hộ Sở cùng với Bảo Nhi, hiện tại tiểu bạch hùng chính là đồ chơi chuyên dụng của Bảo Nhi.

Hàn Sâm mang theo mấy ống máu của tiểu bạch hùng, chuẩn bị tìm một chỗ hấp dẫn một chút côn trùng tới để giết.

Bởi vì bọn Hoàng lão đều ở, cho nên Hàn Sâm một mực không để cho Tí Hộ Sở tiếp tục di động, một mực đứng ở biên giới Kinh Cức Tùng Lâm, khu vực này cũng coi như là đã tương đối quen thuộc rồi.

Không có đi vào trong chỗ sâu của Kinh Cức Tùng Lâm, Hàn Sâm một đường hướng phía tây mà đi.

Côn trùng ở xung quanh lần trước đều bị Bảo Nhi thu gần hết rồi, đương nhiệm côn trùng ở khu vực này đã rất khó nhìn thấy, săn bắn đều cần phải đi ra xa hơn vài chục dặm nữa mới được.

Hàn Sâm cưỡi Long Huyết Xà đi suốt bốn, năm mươi dặm đường, mới dần dần nhìn thấy nhiều dị sinh vật côn trùng hơn.

Cẩn thận quan sát thật lâu, tìm kiếm trong thời gian dài, rốt cục lại để cho hắn tìm được một cái sào huyệt Thản Khác Nghĩ (Kiến Xe Tăng), vội vàng ngừng lại ở gần tổ kiến.

Sau khi quan sát kỹ địa hình, Hàn Sâm lấy ra một cái lọ kim loại kín nắp, từ bên trong đổ ra một giọt chất lỏng đỏ thẫm lên trên thi thể một con Thiết Xác Trùng, sau đó liền mang theo Long Huyết Xà nấp vào bên trong một mảnh Kinh Cức.

Không bao lâu sau, liền thấy có Thản Khác Nghĩ từ trong sào huyệt bò ra.

Mặc dù cái tên Thản Khác Nghĩ rất bá khí, nhưng trên thực tế lại không lớn lắm, một con kiến màu đỏ tím chỉ lớn chừng nắm đấm, thoạt nhìn giáp xác vô cùng cứng rắn, sau khi từ trong sào huyệt bò ra, liền bò tới chỗ thi thể Thiết Xác Trùng đã nhỏ máu tiểu bạch hùng lên kia.

Bởi vì số lượng máu của tiểu bạch hùng vô cùng ít, không có hiệu quả khủng bố như ngày đó, chỉ có khả năng hấp dẫn dị sinh vật ở một khu vực nhỏ, con Thản Khác Nghĩ kia mới vừa vặn bò tới trước thi thể Thiết Xác Trùng, Hàn Sâm liền trực tiếp bắn một mũi tên tới.

BA~!

Mũi tên Hỏa Diễm Hào Thú đâm xuyên qua eo nhỏ của Thản Khác Nghĩ, lập tức bắn chết Thản Khác Nghĩ.

"Săn giết sinh vật biến dị Thản Khác Nghĩ, không đạt được thú hồn, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm gen biến dị."

Mắt thấy từng con Thản Khác Nghĩ từ trong động leo ra, Hàn Sâm mừng rỡ trong lòng.

Hắn lựa chọn Thản Khác Nghĩ, cũng không phải nói là Thản Khác Nghĩ mạnh cỡ nào, thú hồn cũng không lạ kỳ, chỉ là thú hồn áo giáp, tác dụng đối với Hàn Sâm cũng không lớn.

Sở dĩ lựa chọn săn giết Thản Khác Nghĩ, nguyên nhân chủ yếu là mặc dù Thản Khác Nghĩ sống theo bầy, nhưng mà bình thường thì thành viên cũng không quá nhiều, bầy Thản Khác Nghĩ lớn nhất cũng chỉ là hơn một trăm con, đều là sinh vật biến dị.

Hơn nữa thể hình cũng tương đối nhỏ, dụ những con Thản Khác Nghĩ này ra để giết, có thể mau chóng tăng gen biến dị của Hàn Sâm.

Trí tuệ của Thản Khác Nghĩ quá thấp, bị máu tươi của tiểu bạch hùng dụ dỗ, cũng không quan tâm phía trước có đồng loại của mình tử vong hay không, vẫn có từng con từ trong huyệt động leo ra, bò tới chỗ thi thể con Thiết Xác Trùng.

Hàn Sâm bắn chết từng con, tâm tình vô cùng vui sướng.

Đã có máu của tiểu bạch hùng, săn giết dị sinh vật côn trùng liền dễ dàng hơn, sau khi những thứ này ngửi mùi máu của tiểu bạch hùng, trí tuệ sẽ giảm mạnh, không để ý chết sống xông lên.

Chỉ số thông minh của Thản Khác Nghĩ thấp, mở ra khóa gen bình thường đều chỉ có hai ba đạo, lại có nhược điểm ở phần eo, giết hết sức dễ dàng,

Không bao lâu đã giết được hai mươi con, còn lấy được một cái thú hồn của Thản Khác Nghĩ, mà mùi của giọt máu kia đã phát huy ra không sai biệt lắm, không còn có Thản Khác Nghĩ từ trong sào huyệt leo ra nữa.

Hàn Sâm lượm thi thể của hai mươi con Thản Khác Nghĩ kia về, lột lớp vỏ ra, lập tức lộ ra da thịt mềm mại giống như là hoa quả đông lạnh, từng miếng bắt đầu gác ở trên lửa nướng, lập tức bay ra mùi thơm nức mũi.

- Đúng là đồ tốt a.

Hàn Sâm cắn một cái, lập tức miệng đầy mùi thơm ngát, dầu đều theo khóe miệng tràn ra ngoài, ngọt ngào mỹ vị không nói ra được.

“Ăn thịt sinh vật biến dị Thản Khác Nghĩ, gen biến dị +1.”

- Quả nhiên, da thịt mềm mại như vậy, căn bản không cần gia vị gì, một chút xíu muối là đủ rồi, thật sự là cực phẩm.

Hàn Sâm một ngụm một khối, nhai tới mức miệng chảy đầy mỡ, lại đột nhiên cảm giác có chút không đúng, giương mắt nhìn lên, không biết lúc nào ở trong khóm Kinh Cức đối diện đống lửa ở cách đó không xa có hai con mắt đỏ ngầu, lúc này đang không chớp mắt theo dõi hắn.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh, làm ra tư thái cảnh giác, dùng năng lực cảm ứng của hắn đối với nguy hiểm cùng khí tức, vậy mà không phát hiện ra trong khóm Kinh Cức phía đối diện có sinh vật, có thể thấy đối phương tuyệt đối là một tồn tại không dễ trêu.

Chương 971: Hồng Tình Thố

Soẹt soẹt rè rè! Soẹt soẹt rè rè!

Khóm Kinh Cức run rẩy vài cái, một thân ảnh màu trắng từ trong khóm Kinh Cức chui ra.

Hàn Sâm ngẩn ra, vốn cho là con mắt đỏ như máu lớn như vậy, sẽ là một con mãnh thú cỡ lớn, nhưng mà nhìn kỹ, lại một con thỏ màu trắng.

Mặc dù con thỏ này không nhỏ, cũng cao cỡ nửa người, nhưng mà hình tượng lại không khiến cho người ta cảm thấy đáng sợ cho lắm, toàn thân trắng như tuyết, giống như là một con búp bê bằng bông lớn.

Hàn Sâm đã gặp quá nhiều dị sinh vật xinh đẹp, cũng không bởi vì ngoại hình của nó đáng yêu mà giảm cảnh giác xuống, vẫn cảnh giác đánh giá con thỏ tuyết trắng lớn mắt đỏ kia.

Khí tức không yếu, căn cứ theo kinh nghiệm Hàn Sâm phán đoán hẳn là một con sinh vật biến dị, chỉ là không biết đã mở ra mấy đạo khóa gen.

Tố chất thân thể của Hàn Sâm tương đương với tố chất thân thể của sinh vật biến dị, nếu là sinh vật biến dị mở ra sáu đạo khóa gen giống như Long Huyết Xà, trừ phi sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, nếu không thì Hàn Sâm không phải là đối thủ, cho nên Hàn Sâm vẫn rất cẩn thận, không dám có chút chủ quan nào.

Chân sau của con Hồng Tình Thố phát lực, nhảy vài cái đã đến phía trước Hàn Sâm, Hàn Sâm mau chóng lui về phía sau, đã chuẩn bị triệu hồi ra Long Huyết Xà để tác chiến.

Thế nhưng mà con Hồng Tình Thố lại dùng chân trước bưng lấy xiên thịt mà Hàn Sâm còn đang nướng ở trên lửa, duỗi ra hai cái răng thỏ lớn trắng hếu, cắn một miếng, nhét thịt nướng ở phía trên vào trong miệng, phình má nhai.

Hàn Sâm xem tới trợn cả mắt lên rồi, nghĩ thầm:

- Mày là một con thỏ mà không ăn củ cải trắng lại đi ăn thịt, hơn nữa còn cướp xiên thịt nướng của tao. Nếu mày là sinh vật siêu cấp thần huyết thì tao còn nhịn, một con sinh vật biến dị cũng dám bắt nạt Hàn ca ca của mày

à? Hàn ca ca của mày không phát uy, mày cũng không biết Mã vương gia có ba con mắt!

Mắt thấy thịt nướng của mình bị con Hồng Tình Thố nhai tới mức miệng chảy đầy mỡ, trong lòng Hàn Sâm có chút giận, trực tiếp một quyền đánh tới con Hồng Tình Thố, trên nắm tay là Bất Tử Hỏa hóa thành một con chim lửa, trong chốc lát đã đến trước mặt con Hồng Tình Thố.

Bành!

Bên ngoài thân thể con Hồng Tình Thố hiện kên một cái lồng trong suốt, giống như là một quả cầu thủy tinh chân không, bao bọc toàn thân con Hồng Tình Thố vào bên trong.

Bất Tử Hỏa đánh lên bên trên cái lồng thủy tinh kia, lập tức nổ tung ra, hóa thành tia lửa văng khắp nơi, nhưng lại không thể đánh nát lồng thủy tinh.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh, mặc dù tố chất thân thể của hắn chỉ tương đương với sinh vật biến dị, nhưng mà bởi vì thiên phú hỏa hệ rất mạnh, một đòn này không hề yếu hơn phần lớn sinh vật biến dị, vậy mà không thể đánh nát cái lồng thủy tinh của con Hồng Tình Thố.

Nhưng mà đảo mắt nhìn tới, con Hồng Tình Thố cũng không để ý đến hắn, duỗi móng vuốt ra nắm lấy toàn bộ năm sáu xâu thịt nướng bên trên vỉ nướng, răng cửa lớn gặm lên que sắt bắn ra tia lửa, khiến cho Hàn Sâm càng thêm không thể nhẫn nhịn rồi.

- Tiên sư mày!

Trong lòng Hàn Sâm nảy sinh ác độc, trái tim điên cuồng đập loạn, ngọn lửa đen trên người chập chờn, hai nắm đấm cuồng bạo đánh ra, từng đòn Bất Tử Hỏa kinh khủng đánh lên trên lồng thủy tinh.

Chỉ thấy chim lửa đầy trời vọt tới cái lồng thủy tinh, sau một hồi tiếng nổ mạnh ầm ầm kinh khủng, mặt đất chỗ kia đều bị nổ ra một cái hố to đường kính mười mấy thước, Nhưng mà lồng thủy tinh lại một chút chuyện cũng không có.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh:

- Lợi hại như vậy, chẳng lẽ giống như là Long Huyết Xà, đều là biến dị cực phẩm mở ra sáu đạo khóa gen?

Con Hồng Tình Thố chăm chú ăn thịt nướng, căn bản không thèm để ý tới Hàn Sâm, Hàn Sâm không khỏi lại quan sát con Hồng Tình Thố cùng lồng thủy tinh của nó tỉ mỉ, rất nhanh đã phát hiện ra có điểm gì đó là lạ.

Nhìn kỹ, sẽ phát hiện cái lồng thủy tinh kia cũng không đơn giản, thoạt nhìn giống như là trong suốt không màu, nhưng mà từ bên cạnh nhìn tới, lại sẽ phát hiện cái lồng lưu ly còn tản ra từng tầng ánh sáng màu đỏ.

Giống như là từng vòng vầng sáng vậy, cẩn thận đếm, vòng sáng kia nhiều đến bảy đạo, nếu như suy đoán không sai, đây là một con dị sinh vật đã mở ra bảy đạo khóa gen.

- Sinh vật thần huyết?

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy kinh dị, nhưng mà hắn cảm ứng khí tức của con Hồng Tình Thố, so với sinh vật thần huyết thì yếu hơn rất nhiều.

Hàn Sâm do dự một chút, vẫn là dần dần rút lui, dị sinh vật mở ra bảy đạo khóa gen, trước khi Hàn Sâm không thăm dò rõ ràng thực lực của nó, cũng không dám tùy tiện xuất thủ.

Chỉ là một cái lồng thủy tinh đã lợi hại như vậy, lại không thấy rõ thực lực sâu cạn của nó, thực sự quá nguy hiểm.

Con Hồng Tình Thố đang chăm chú ăn thịt nướng, cũng không quan tâm tới Hàn Sâm, Hàn Sâm lui xa về phía sau, oán hận nhìn thoáng qua con Hồng Tình Thố, chỉ có thể tự nhận là không may.

Quy tắc của Tí Hộ Sở vốn chính là mạnh được yếu thua, hắn săn giết dị sinh vật để ăn thịt, con Hồng Tình Thố có thực lực mạnh hơn hắn, đoạt thịt nướng của hắn cũng không có gì đáng trách.

Hàn Sâm chỉ có thể buông tha, lại đi tìm con mồi khác.

Đi không bao xa, Hàn Sâm nhìn thấy phía trước có một cái hẻm núi lớn, uốn lượn đi ra ngoài không biết bao xa, hướng bên trong xem xét, Hàn Sâm lập tức cả kinh, trong hẻm núi có không ít thân ảnh màu trắng, đều là từng con Hồng Tình Thố giống y hệt như tuyết cầu.

- Như thế nào lại có nhiều như vậy?

Hàn Sâm bị dọa sợ một hồi, nếu như từng con Hồng Tình Thố đều là tồn tại cấp thần huyết, một đám kia không biết có bao nhiêu con, ít nhất cũng có trên trăm, lực chiến đấu quả thực rất kinh khủng.

Thế nhưng mà rất nhanh sắc mặt của Hàn Sâm lại trở nên ngạc nhiên, bởi vì hắn phát hiện ra những con Hồng Tình Thố đó căn bản không phải là sinh vật thần huyết, dùng Động Huyền Khí nhìn xem, sinh cơ của những con Hồng Tình Thố đó yếu tới đáng thương.

Sinh cơ của bọn nó yếu ớt đại khái xem như là tầng dưới chót nhất ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở rồi, ở bên trong sinh vật bình thường cũng hẳn là một loại rất yếu nhược.

Căn cứ theo phỏng đoán của Hàn Sâm, chỉ sợ tố chất thân thể của những con Hồng Tình Thố này chỉ vừa mới đạt tới 300 Thiên Nhân, ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở thì đó là nhân vật nghịch thiên, nhưng mà ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đó chính là cặn bã mà ai cũng có thể bắt nạt được.

- Không thể nào! Cho dù lúc trước mình gặp phải con Hồng Tình Thố kia là Thố Vương, cũng không thể chênh lệch nhiều như vậy chứ? Trong tộc đàn sinh vật bình thường còn có khả năng sinh ra sinh vật thần huyết Vương hay sao?

Hàn Sâm lặng lẽ đi vào trong hạp cốc.

Bởi vì trong lòng có nghi ngờ, cho nên Hàn Sâm cũng không đi kinh động tới những con Hồng Tình Thố đó, chỉ là vừa đi vào bên trong hẻm núi vừa quan sát những con Hồng Tình Thố kia.

Hình thể của những chúng nhỏ hơn con mà Hàn Sâm nhìn thấy lúc trước kia không ít, xem hành động của bọn nó, tựa hồ cũng không giống như là đang ẩn tàng sinh cơ, giống như chỉ là từng con sinh vật bình thường.

Hàn Sâm đi sâu vào trong hẻm núi hơn mười dặm, nhìn thấy con Hồng Tình Thố ít nhất cũng đã có hơn một ngàn con, nhưng mà ngay cả một con có khí tức sinh mệnh có thể đạt tới trình độ cấp nguyên thủy cũng không có.

Hàn Sâm thật sự không tin có nhiều con thỏ như vậy đều là sinh vật thần huyết hoặc là sinh vật biến dị đang ẩn tàng khí tức sinh mệnh, tìm một cơ hội, tìm một con Hồng Tình Thố lạc đàn, ra tay toàn lực đánh lén săn giết.

Kết quả không có bất kỳ nghi ngờ gì, con Hồng Tình Thố kia vậy mà cũng biến ra một cái lồng thủy tinh, nhưng mà lồng thủy tinh căn bản là không chịu nổi một đòn, trực tiếp bị Hàn Sâm đánh nổ nát cả con thỏ lẫn lồng thủy tinh, thiêu thành tro tàn.

“Săn giết sinh vật bình thường Hồng Tình Thố, không đạt được thú hồn, thịt có thể ăn, ăn thịt có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm gen bình thường.”

Chương 972: Hổ Nha Phong Biến Dị

- Quả nhiên chỉ là sinh vật bình thường.

Lông mày của Hàn Sâm lại nhíu chặt hơn.

Trên đường hắn đi tới, gặp phải Hồng Tình Thố đều là sinh vật bình thường, nói rõ là gen của chủng tộc này quá bình thường, coi như là Thố Vương, có thể tiến hóa đến cấp nguyên thủy đã vô cùng không tệ rồi, nhưng mà con Hồng Tình Thố kia mà Hàn Sâm gặp được trước nhất kia lại mở ra bảy đạo khóa gen, chênh lệch với Hồng Tình Thố thông thường không khỏi cũng quá lớn đi.

Bởi vì chỉ là sinh vật bình thường đã vô dụng với Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng không muốn giết chóc vô vị, liền dứt khoát bỏ qua cho Hồng Tình Thố tiếp tục đi sâu vào trong hẻm núi.

Hồn Tình Thố ở trong vùng này xác thực có rất nhiều, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy một ít dị sinh vật chủng loại khác, nhưng lại không có thứ Hàn Sâm cần.

Đi vào bên trong hơn mấy chục dặm, mới dần dần không nhìn thấy Hồng Tình Thố nữa, mặc dù trong lòng Hàn Sâm có nghi ngờ, nhưng mà nghĩ quá nhiều cũng vô dụng, con Hồng Tình Thố kia xác thực là đã mở ra bảy đạo khóa gen, một kích toàn lực đều không dao động được lồng thủy tinh của nó, nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Sau khi đi qua hẻm núi, Hàn Sâm rốt cục lại phát hiện ra một loại sinh vật biến dị thích hợp để hắn săn bắn.

Ở một chỗ trên vách núi đá, nửa vách núi đều bị một tổ ong khổng lồ bao trùm, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng con ong độc mình vàng đầu hổ lớn như bồ câu bay ra bay vào.

Loại ong độc này Hàn Sâm có biết, xem như là một loại dị sinh vật tương đối thường gặp ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm, tên là Hổ Nha Phong, lực lớn vô cùng độc tính cực mạnh, bình thường Hổ Nha Phong là cấp nguyên thủy, nhưng mà trong đám bọn chúng, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một ít Hổ Nha Phong cấp biến dị.

Mục tiêu của Hàn Sâm chính là những con Hổ Nha Phong cấp biến dị đó, tố chất thân thể của chúng tương đối kém, trên người có mấy chỗ tương đối yếu ớt, thích hợp để cho Hàn Sâm săn giết nhất.

Lần nữa giở trò cũ, Hàn Sâm đem thi thể con Hồng Tình Thố mình mới săn được kia đặt ở một vị trí đã chọn lựa tốt, nhỏ một giọt máu tươi của tiểu bạch hùng lên, sau đó đứng núp ở đằng sau vách núi xa xa.

Quả nhiên, rất nhanh đã thấy trong tổ ong bên trên vách núi kia có rất nhiều Hổ Nha Phong bay ra ngoài, bay tới chỗ thi thể con Hồng Tình Thố, số lượng chí ít cũng có 200~300 con.

Hàn Sâm đứng ở phía xa kéo cung tên ra, ánh mắt nhìn chòng chọc vào mấy con Hổ Nha Phong thoạt nhìn có chút không bình thường ở trong bầy ong kia.

Muốn ở khoảng cách xa như vậy bắn trúng Hổ Nha Phong, cũng không phải là chuyện dễ dàng, tốc độ di chuyển của Hổ Nha Phong rất nhanh, lại có thị lực toàn diện.

Người bên ngoài nhìn thấy tốc độ rất nhanh, ở phía dưới động thái thị giác của bọn chúng sẽ trở nên rất chậm, chỉ cần chúng có thể nhìn thấy mũi tên, hơn nữa cùng với tốc độ thân thể, liền không ai có thể bắn trúng chúng.

Hàn Sâm một mực chờ đợi chúng nó tới góc độ không nhìn thấy mũi tên, hơn nữa dùng năng lực che đậy của Động Huyền Khí, cũng có thể để cho Hổ Nha Phong không cảm giác thấy mũi tên bay đến.

Rốt cục, Hàn Sâm tìm được một cơ hội, tên trong tay rời dây cung mà ra, hóa thành một tia sáng không một tiếng động bắn về phía một con Hổ Nha Phong trong đó.

“Săn giết sinh vật biến dị Hổ Nha Phong, đạt được thú hồn Hổ Nha Phong biến dị, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm gen biến dị.”

Hàn Sâm lập tức mừng như điên, vận may rốt cục lại tới nữa rồi, săn giết con Hổ Nha Phong thứ nhất đã lấy được thú hồn.

Vội vàng nhìn thoáng qua thú hồn Hổ Nha Phong, khiến cho Hàn Sâm cực kỳ vui vẻ, thú hồn Hổ Nha Phong này lại là thú hồn dạng mũi tên.

- Rốt cục có thể đổi mũi tên rồi.

Hàn Sâm sớm cũng đã cảm thấy mũi tên Hỏa Tiễn Hào Trư cấp nguyên thủy có chút không quá đủ lực, lại không thể tưởng được trong lúc vô tình kiếm được một mũi tên thú hồn biến dị như vậy.

Triệu hoán mũi tên Hổ Nha ra, chỉ thấy một mũi tên dài toàn thân thuần trắng, giống như dùng răng chế tạo thành, mũi nhọn của mũi tên còn có

móc câu, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn đáng sợ.

- Mũi tên tốt.

Hàn Sâm tán thưởng một câu, cầm mũi tên trong tay không ngừng vuốt vuốt.

Ánh mắt nhìn về phía những con Hổ Nha Phong đó, bởi vì trí tuệ không cao, hơn nữa bị mùi máu của tiểu bạch hùng dụ dỗ, những con Hổ Nha Phong khác căn bản không hề quan tâm tới vấn đề đồng bạn bị giết chết.

Hàn Sâm khoác mũi tên Hổ Nha lên trên cung, nhắm ngay một con Hổ Nha Phong biến dị đã rơi lên trên thi thể của con Hồng Tình Thố, bắn tới một mũi tên.

Chỉ thấy hung quang lóe lên, mũi tên Hổ Nha đâm xuyên qua thân thể con Hổ Nha Phong biến dị kia, lợi hại tới mức khiến tâm người ta băng giá.

Thu Hổ Nha Phong trở về, Hàn Sâm một lần nữa bắn ra, mỗi một mũi tên đều có thể săn giết một con Hổ Nha Phong biến dị, chờ lúc thi thể con Hồng Tình Thố kia mất đi tính hấp dẫn, Hàn Sâm đã săn giết được sáu con Hổ Nha Phong.

Bởi vì khoảng cách quá xa, Hàn Sâm lại che giấu sóng sinh mệnh, những con Hổ Nha Phong khác căn bản không chú ý tới chuyện đồng bạn bị săn giết, nhao nhao bay trở về tổ ong.

Hàn Sâm chạy tới nhặt thi thể Hổ Nha Phong biến dị vào trong túi, lại nhỏ một giọt máu của tiểu bạch hùng lên trên thi thể con Hồng Tình Thố, một lần nữa dẫn dụ bầy ong ra.

Thêm mấy lần như thế, Hàn Sâm tổng cộng đã săn giết mười sáu con Hổ Nha Phong biến dị, vậy mà lại đạt được một mũi tên Hổ Nha biến dị nữa.

- Thoải mái!

Mắt thấy trong đám ong đã khó có thể nhìn thấy sinh vật biến dị nữa, Hàn Sâm lại đã lấy được hai mũi tên Hổ Nha biến dị, liền không lãng phí máu tiểu bạch hùng nữa.

Mỗi lần Hàn Sâm rút máu của tiểu bạch hùng, nó đều kêu gào giống như là mổ heo vậy, để cho lúc Hàn Sâm rút máu, không thể không để cho Bảo Nhi ngồi ở bên cạnh.

Tiểu bạch hùng cực kỳ sợ Bảo Nhi, có Bảo Nhi ở bên cạnh, đừng nói là kêu, nó liền không dám thở mạnh một cái.

Xách theo một túi Hổ Nha Phong, Hàn Sâm cách xa vách núi, đến bờ sông xử lý thi thể Hổ Nha Phong một chút, một lần nữa nhóm lửa, bắt đầu nướng Hổ Nha Phong.

Khác với Thản Khác Nghĩ, Hổ Nha Phong màu mỡ này nướng lên, chính là ngoài cứng trong mềm, thịt vô cùng mềm, nhưng mà bởi vì có một luồng hương vị dã tính, nhất định phải thêm gia vị.

Hàn Sâm rắc tiêu ớt muối cùng bột thì là mình mang tới lên, cắn một cái, cảm giác tiêu non tê dại mang theo vị cay thoải mái kia, cơ hồ khiến cho Hàn Sâm thoải mái đến tận xương tủy.

“Ăn thịt Hổ Nha Phong biến dị, gen biến dị +1.”

- Thoải mái! Nếu như có thêm vài chai bia nữa thì sẽ tốt hơn.

Hàn Sâm từng miếng một, Hổ Nha Phong béo vô cùng, một con lớn chừng con bồ câu, hơn nữa còn không có xương, bên trong tất cả đều là da thịt mềm mại, tăng thêm da nướng cháy xốp giòn, quả nhiên là mỹ vị không thể tin, đầu lưỡi đều sắp nuốt vào rồi.

Hàn Sâm đang ăn thoải mái, lại đột nhiên nhìn thấy bóng trắng lóe lên, một con Hồng Tình Thố tuyết trắng lớn từ chỗ không xa chui ra, ngồi xổm bên cạnh đống lửa, duỗi ra chân trước tóm lấy một chuỗi thịt Hổ Nha Phong mà Hàn Sâm vẫn còn đang nướng trên lửa.

- Đậu xanh, lại là mày à!

Hàn Sâm thấy răng cửa lớn của con Hồng Tình Thố mau chóng cao thấp gặm cắn, mau chóng nuốt thịt Hổ Nha Phong nướng cay vào, thình lình đúng là con Hồng Tình Thố Vương kia.

- CM nhà mày, lại tới đây cướp đồ của tao, con thỏ nóng nảy còn biết cắn người, mày đúng là khinh người quá đáng.

Hàn Sâm giận dữ, nhưng mà nghĩ lại, Bất Tử Hỏa của mình không đáng tan được lồng thủy tinh của nó, Hàn Sâm thò tay vừa muốn triệu hoán Long Huyết Xà ra, nhưng lại do dự một chút, vẫn chưa triệu hoán ra.

Long Huyết Xà có thể đánh thắng được con Hồng Tình Thố Vương này hay không cũng khó mà nói, vạn nhất Long Huyết Xà bị đánh chết, vậy thì cái được không bù đủ cái mất rồi.

Nhìn con Hồng Tình Thố Vương đang nhanh chóng ăn thịt, miệng đều phình cả lên rồi, còn vừa ăn vừa bị cay thổi phù phù, Hàn Sâm chớp mắt đã có chủ ý.

Chương 973: Không Thể Tin Nổi

Hàn Sâm lại ngồi xuống cạnh đống lửa, từ trong túi lấy ra một con Hổ Nha Phong cắm vào xiên, đặt ở bên trên đống lửa tiếp tục nướng.

Hắn tổng cộng săn mười sáu con Hổ Nha Phong, vừa rồi đã nướng bốn con, kết quả mới ăn hết một con, Hồng Tình Thố Vương đã chạy tới, hiện tại nó đã ăn xong một con, bên trong hai cái móng vuốt đều cầm lấy một con khác đang điên cuồng gặm.

Hàn Sâm sử dụng ra tất cả kỹ năng của mình, nướng con Hổ Nha Phong này tới mức thơm ngon vô cùng.

Có câu là có công mài sắt, có ngày nên kim, Hàn Sâm đã qua nhiều năm một mực vẫn giết giết nướng nướng như vậy, cho dù bản thân không có thiên phú nấu nướng gì, nhưng mà kỹ thuật làm đồ nướng lại đã sớm lô hỏa thuần thanh, công phu cũng đã tương đối.

Toàn lực làm như vậy, hơn nữa vị cực cay, mùi thơm tê nồng nặc kia, coi như là ẩm thực gia của nhân loại cũng sẽ bị chảy nước miếng, huống chi là

con Hồng Tình Thố Vương dế nhũi chưa từng thấy qua các mặt của xã hội này.

Sau khi con Hồng Tình Thố Vương ăn xong hai con Hổ Nha Phong kia, Hàn Sâm bên này cũng đã nướng tới bóng nhoáng bắn mùi thơm ra bốn phía, đôi con mắt màu đỏ của con Hồng Tình Thố lập tức nhìn chằm chằm vào con Hổ Nha Phong kia, nước miếng đều sắp chảy cả xuống rồi.

Nhưng mà khiến cho Hàn Sâm cảm thấy có chút ngoài ý muốn là con Hồng Tình Thố Vương này vậy mà không lao lên cướp đoạt, chỉ là ở đó nhìn chằm chằm vào còn Hổ Nha Phong nướng siêu cay kia.

Hàn Sâm vốn cho là có lẽ chẳng mấy chốc nữa con Hồng Tình Thố Vương sẽ không nhịn được đi lên cướp đoạt, nhưng mà đợi một hồi lâu, Hồng Tình Thố Vương lại không có động tĩnh gì.

- Nó làm sao vậy?

Hàn Sâm suy nghĩ, tựa hồ đã hiểu ra cái gì, cầm xiên nướng trong tay cắm lên trên mặt đất, sau đó ngồi thẳng người lên.

Mắt thấy Hàn Sâm buông Hổ Nha Phong xuống, Hồng Tình Thố Vương lập tức nhảy tới bên cạnh, móng vuốt lập tức bắt lấy, cũng không sợ bị phỏng, liền nhét vào trong mồm.

- Ăn đi ăn đi, ăn nhiều một chút, dám đoạt thức ăn của tao, đây là mày đang tự tìm đường chết.

Hàn Sâm nhìn con Hồng Tình Thố Vương ở đó đang điên cuồng gặm Hổ Nha Phong siêu cay, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một tia đắc ý.

Hắn vừa rồi lúc rắc thêm gia vị, liền đem túi độc lúc mình xử lý Hổ Nha Phong lấy được kia nhỏ lên vài giọt độc tố.

Bởi vì nọc độc của Hổ Nha Phong có hiệu quả tê dại, ăn vào sẽ làm cho vị giác trở nên trì độn, lại thêm vị cay kia che dấu, con Hồng Tình Thố kia cũng đã hưởng qua mỹ vị Hổ Nha Phong siêu cay, căn bản không hề phát giác ra bên trong con Hổ Nha Phong nướng này đã bị bôi lên kịch độc.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không trông cậy vào nọc độc của Hổ Nha Phong biến dị thật sự có thể hạ độc được sinh vật thần huyết, chỉ cần làm cho con Hồng Tình Thố Vương kia sinh ra một ít hiệu quả tê liệt, để Hàn Sâm có cơ hội xuất thủ thừa cơ đánh lén thì đã đủ rồi.

Hàn Sâm đã chuẩn bị kỹ càng, nhìn chòng chọc vào con Hồng Tình Thố Vương, chờ xuất hiện phản ứng trúng độc sau khi ăn xong Hổ Nha Phong siêu cay, để tiện nắm lấy cơ hội ra tay.

Thế nhưng mà ai ngờ con Hồng Tình Thố Vương kia chỉ gặm mấy cái, miệng lại đột nhiên sùi bọt mép, lập tức ngã rầm xuống mặt đất, co quắp chỉ lát nữa là sẽ không chịu được nữa.

Hàn Sâm lập tức ngẩn người, sức chống cự của con Hồng Tình Thố này đối với độc tố hình như là vô cùng kém, vậy mà mới chỉ ăn một chút như vậy, đã bị độc ngã rồi, hơn nữa chỉ mới qua vài giây, mắt thấy đã sắp không chịu nổi nữa.

- Con vật này thật sự là sinh vật thần huyết sao?

Trong lòng Hàn Sâm kinh dị, lao đến bên cạnh Hồng Tình Thố Vương, hiện tại nó đang híp mắt toàn thân run rẩy, khí tức sinh mệnh đang nhanh chóng suy yếu.

Hàn Sâm thò tay sờ một chút ở bên ngoài da lông nó, lúc này con Hồng Tình Thố Vương cũng đã không thể sử dụng ra lồng thủy tinh nữa, ngón tay của Hàn Sâm trực tiếp chạm lên trên da lông, lập tức rạch da của nó ra một vết máu, máu tươi trực tiếp chảy ra.

Lần này Hàn Sâm lại càng thêm giật mình, cường độ thân thể của con Hồng Tình Thố Vương này còn yếu ớt hơn hắn nghĩ rất nhiều, thậm chí có thể nói là yếu vượt quá tưởng tượng của Hàn Sâm.

Yếu, thật sự là quá yếu, yếu tới mức không có cách nào tưởng tượng.

Con Hồng Tình Thố Vương này bị Hàn Sâm cho rằng là cấp thần huyết, tố chất thân thể vậy mà chỉ mạnh hơn những con Hồng Tình Thố thông

thường kia một chút, nhưng tố chất thân thể vẫn ở trong phạm vi sinh vật bình thường.

- Điều này sao có thể? Dị sinh vật mở ra bảy đạo khóa gen, làm sao có thể có thân thể yếu như vậy? Nó dùng thân thể của sinh vật bình thường mở ra bảy đạo khóa gen sao? Hay là nó vốn là sinh vật thần huyết có tố chất thân thể yếu như vậy?

Hàn Sâm trợn mắt hốc mồm nhìn con Hồng Tình Thố Vương.

Hồng Tình Thố Vương đã hấp hối, mắt thấy đã không cứu được nữa, Hàn Sâm suy nghĩ một chút, đánh ra một đạo thánh quang lên trên người con Hồng Tình Thố Vương, dùng thánh quang trị liệu vết thương trên người nó, tinh lọc độc tố trong người nó.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, nó đều khó có khả năng là sinh vật thần huyết, không thể có sinh vật thần huyết có tố chất thân thể yếu như vậy, hơn nữa những con Hồng Tình Thố khác đều là sinh vật bình thường, không có đạo lý nào nó lại là sinh vật thần huyết.

Như vậy khả năng duy nhất chính là con Hồng Tình Thố Vương này dùng thân thể của sinh vật bình thường mở ra bảy đạo khóa gen.

Mặc dù giải thích này khiến cho người ta không có cách nào tin nổi, nhưng lại là giải thích có khả năng nhất.

Nếu như nó thật sự là sinh vật bình thường, giết nó thì một chút tác dụng cũng không có, liền thú hồn cũng là thú hồn bình thường, thịt cũng chỉ có thể gia tăng gen bình thường, những thứ này Hàn Sâm đều không cần.

Hàn Sâm càng muốn biết rõ ràng, vì sao mà một con Hồng Tình Thố cấp bình thường lại có thể mở ra bảy đạo khóa gen.

Chuyện này thực sự quá không thể tưởng tượng nổi, coi như là nhân loại có thiên phú tuyệt hảo, nếu như tố chất thân thể chỉ có 300, như vậy thì thiên phú của y dù tốt như thế nào đi nữa, có thể mở ra đạo khóa gen thứ hai đã vô cùng giỏi rồi, đã có thể tính là thiên tài tuyệt thế.

Theo truyền thuyết thì nếu nhân loại có tố chất thân thể 300 mà có thể mở ra ba đạo khóa gen đã là quỷ tài muôn đời khó gặp, đó cũng là cần lượng lớn thời gian cùng cơ duyên đặc thù với tư cách chỗ dựa, cho dù là như thế, cũng chỉ là nhân vật trong truyền thuyết mới có mà thôi.

Giống như Hàn Sâm, tư chất cùng thiên phú của hắn cũng đã cực cao, nếu như hắn chịu tốn hao thêm thời gian mấy năm, coi như là chỉ có tố chất thân thể 300, cũng có thể mở ra đạo khóa gen thứ hai.

Nếu như có được chút ít cơ duyên gì đó, đạt được một ít gen chí bảo, có khả năng dùng tố chất thân thể 300 mở ra đạo khóa gen thứ ba, chuyện này cũng gần như là cực hạn rồi.

Thế nhưng mà chuyện này cần phải có thời gian cùng cơ duyên, Hàn Sâm cũng không có hứng thú gì đối với chuyện này, gia tăng tố chất thân thể của mình, trong thời gian ngắn nhất mở ra khóa gen, đây mới là chính đồ vương đạo.

Nhưng con Hồng Tình Thố Vương này, vậy mà dùng tố chất thân thể của sinh vật bình thường mở ra bảy đạo khóa gen, chỉ sợ là Hàn Sâm nói ra đều không có ai tin tưởng, chuyện này thực sự quá khó tin.

- Con Hồng Tình Thố Vương này nhất định đã nhận được cơ duyên to lớn gì đó, mới có thể đạt được thành tựu kinh khủng như vậy, đến cùng thì cơ duyên kia là cái gì đây? Nếu như còn có cơ hội, có phải là mình cũng có thể từ bên trong lấy được một chút chỗ tốt hay không?

Hàn Sâm vừa suy tư vừa dùng thánh quang trị hết tổn thương do độc cho con Hồng Tình Thố Vương.

Hiện tại Hàn Sâm thầm nghĩ đã biết rõ ràng, con Hồng Tình Thố Vương này rốt cuộc là thế nào.

Dưới thánh quang của Hàn Sâm tẩy lễ, Hồng Tình Thố Vương dần dần chuyển biến tốt đẹp, độc tố trong người được tinh lọc từng chút một, con mắt cũng đã mở ra.

Hiển nhiên là loại dị sinh vật như Hồng Tình Thố này cũng không có tính công kích quá mạnh mẽ, Hồng Tình Thố Vương nhìn thấy Hàn Sâm ở bên cạnh nó, lấy tay đặt lên trên người nó, cũng không có biểu hiện phản kháng gì, chỉ là an tĩnh nằm ở chỗ này, tiếp tục tiếp nhận thánh quang của Hàn Sâm tẩy lễ trị liệu.

Chương 974: Ổ Thỏ

Rất nhanh, độc tố trên người Hồng Tình Thố Vương đã được loại bỏ sạch sẽ, sau khi Hàn Sâm buông nó ra, Hồng Tình Thố Vương liền lập tức nhảy nhót ở bên cạnh đi dạo, cũng không hề sợ người.

Thịt nướng dính độc đã được Hàn Sâm xử lý sạch, một lần nữa nướng thêm mấy con, chia cho Hồng Tình Thố Vương ăn.

Trí tuệ của con vật này hiển nhiên không quá cao, không hề hấp thụ bài học trúng độc lần trước, lại thật sự dám ăn.

Nhưng mà nó cũng không có tính công kích gì, chỉ cần là đồ vật Hàn Sâm cầm ở trong tay, nó cũng không dám tới cướp đoạt, không có nguy hại gì.

Sau khi ăn no, Hồng Tình Thố Vương liền nhảy loi choi rời đi, Hàn Sâm âm thầm đuổi theo, muốn nhìn một chút xem nó có chỗ nào không giống bịnh thường.

Hàn Sâm bí mật quan sát thật lâu, mặc kệ là chỉ số thông minh hay là thể xác của Hồng Tình Thố Vương, đều chỉ ở tiêu chuẩn của sinh vật bình thường, căn bản không có chỗ nào thần kỳ, nhưng mà bảy đạo khóa gen được mở ra kia quả thực là có chút dọa người.

Một đường ẩn tàng khí tức đi theo con Hồng Tình Thố Vương, con vật này ngây ngốc căn bản là không phân biệt được, một mực đi về lại bên trong khe núi lớn, nhảy nhót ở bên trong hẻm núi trong chốc lát, liền chui vào một hang động trong đó, thoạt nhìn hẳn là ổ thỏ.

Cũng may là hình thể của Hồng Tình Thố Vương không nhỏ, lối vào cái ổ thỏ này cũng lớn hơn ổ thỏ bình thường rất nhiều, Hàn Sâm miễn cưỡng cũng có thể chui vào.

Đẩy khóm Kinh Cức ở cửa ổ ra, Hàn Sâm bò vào trong hang thỏ, ban đầu còn có một chút bùn đất, bò sâu vào bên trong trong chốc lát, bốn phía đều là tảng đá, huyệt động cũng dần dần mở rộng hơn.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã phát hiện ra phía trước đột nhiên trống trải, dĩ nhiên là một không gian lớn, hướng bên trong đánh giá vài lần, phát hiện ra đây là một hang động tự nhiên.

Hồng Tình Thố Vương đang nhảy ở bên trong nham động, Hàn Sâm vội vàng chui vào bên trong nham động, đi theo Hồng Tình Thố Vương, đánh giá hang động.

Tình huống bên trong nham động hết sức phức tạp, bốn phía thông suốt không biết đến cùng là thông hướng nào, ở trong nham động, Hàn Sâm nhìn thấy không ít những con Hồng Tình Thố khác, nhưng mà chúng đều rất bình thường, là Hồng Tình Thố bình thường chỉ mở ra một đạo khóa gen.

Hồng Tình Thố Vương quẹo trái quẹo phải ở trong nham động, quẹo tới nỗi Hàn Sâm đều sắp lạc đường rồi, không bao lâu liền thấy một con sông ngầm dưới lòng đất đang chảy qua ở trong nham động.

Có không ít Hồng Tình Thố đều đang uống nước ở bên cạnh bờ sông ngầm, Hàn Sâm nhìn thấy Hồng Tình Thố Vương đi tới bên cạnh bờ sông ngầm, còn tưởng rằng nó cũng đi uống nước.

Thế nhưng mà ai biết được Hồng Tình Thố Vương vậy mà ra sức nhảy lên, nhảy vào bên trong nước sông cuồn cuộn chảy.

Ngoài thân có lồng thủy tinh hiện ra, cứ như vậy nổi ở trên mặt nước, theo nước sông cuồn cuộn trôi đi.

Hàn Sâm vội vàng sử dụng Phi Thiên Thuật đuổi theo, bay sát dòng sông ngầm dưới lòng đất, đuổi theo Hồng Tình Thố Vương về phía hạ du.

- Con Hồng Tình Thố Vương này quả nhiên là có chút cổ quái, đến cùng là nó muốn đi đâu vậy?

Hàn Sâm vừa dò xét địa hình trước mặt vừa âm thầm suy tư.

Nước trong sông ngầm dưới lòng đất chảy rất xiết, hai bên bờ đá đều bị nước chảy mài mòn vô cùng bóng loáng, không có địa điểm nào có thể đặt chân, hơn nữa bởi vì huyệt động có rất nhiều nhánh, sông ngầm dưới lòng đất rất nhanh đã tách ra chảy về phía từng nham động khác nhau.

Hàn Sâm phát hiện ra con Hồng Tình Thố Vương kia cũng không chỉ đơn thuần là thuận theo dòng nước chảy, nó tựa hồ có lựa chọn tiến vào những nhánh sông khác nhau, có đôi khi còn không ngừng nhấp nhô lồng thủy tinh ở trên mặt nước, tiến vào một ít nhánh sông nguyên bản không có khả năng đi vào.

Cứ một mực đi theo sông ngầm dưới lòng đất trong một hai giờ như vậy, Hàn Sâm đã triệt để không phân rõ được phương hướng nữa rồi, lại nghe được ở phía trước truyền đến tiếng nước ầm ầm.

Mà thân hình của con Hồng Tình Thố Vương kia ở phía trước đột nhiên không thấy đâu nữa, giống như là hư không biến mất.

Rất nhanh Hàn Sâm đã biết rõ vì sao mà con Hồng Tình Thố Vương biến mất, phía trước là một cái thác nước ngầm lớn cao hơn 100m, Hồng Tình Thố Vương đã theo thác nước vọt xuống dưới.

Hàn Sâm lơ lửng giữa không trung nhìn con Hồng Tình Thố Vương hạ xuống, đúng lúc này, lại đột nhiên nghe được một tiếng vạch phá mặt nước, một con quái vật toàn thân mọc đầy vảy bạc, giống như là giao long từ trong đầm nước phía dưới thác nước kia nhô người ra, giương nanh múa vuốt cắn về phía con Hồng Tình Thố Vương đang rơi xuống từ trên thác nước, tốc độ còn nhanh hơn cả Hồng Tình Thố Vương.

Mắt thấy Hồng Tình Thố Vương sắp bị con Ngân Long Giao Long kia nuốt vào trong miệng, lại thấy hai chân của con Thố Vương kia đạp một cái lên trên vách núi đá, vậy mà nhảy tới đỉnh đầu con Ngân Long Giao Long.

Ngân Long Giao Long xoay người truy đuổi theo Thố Vương, lại nghe một trận tiếng xiềng xích leng keng, ở bên trên thân Ngân Long Giao Long vậy mà có vài sợi dây xích sắt màu đen to bằng cánh tay, lúc này đang có một sợi bị kéo ra thẳng tắp, kéo thân thể của nó lại, khiến nó miệng rồng không thể đuổi theo Hồng Tình Thố Vương được.

OÀ..ÀNH!

Thân thể to lớn của con Ngân Long Giao Long rơi xuống, đập cho đầm nước phía dưới dâng lên sóng nước cao vài chục trượng, con Hồng Tình Thố Vương kia cũng rơi vào trong đầm nước, chỉ là bởi vì có xiềng xích nhốt lại, mặc dù con Ngân Long Giao Long kia đuổi theo, nhưng lại không với tới Hồng Tình Thố Vương được, há mồm cắn vài cái đều không thể đụng tới con Hồng Tình Thố Vương.

Hồng Tình Thố Vương híp mắt nằm ở trong lồng thủy tinh, thoạt nhìn hết sức bình tĩnh, tiếp tục theo dòng nước chảy trôi đi.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, hắn có thể rõ ràng cảm giác được con Ngân Long Giao Long kia rất mạnh mẽ, khí tức sinh mệnh tràn đầy không có cách nào tưởng tượng, chỉ sợ đây là một con dị sinh vật cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí có thể là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng mà một con dị sinh vật mạnh mẽ như thế này, vậy mà không biết lại bị ai khóa ở trong đầm nước bên dưới thác nước, thật sự là khiến người ta vô cùng ngạc nhiên.

- Là ai khóa nó ở đây? Là nhân loại hay là Dị Linh?

Hàn Sâm thấy xiềng xích kia không giống như là đồ vật do nhân loại chế tạo ra, hẳn là một loại gen bí bảo nào đó, cũng không có cách nào nói rõ đây là kiệt tác của ai.

Nhìn con Ngân Long Giao Long đang phẫn nộ gào thét quẫy ở dưới mặt nước, Hàn Sâm lập tức lao thẳng xuống dưới, truy đuổi về phía con Hồng Tình Thố Vương kia, dòng chảy ở đây rất phức tạp, hắn sợ nếu không truy tìm, lúc nữa sẽ không tìm được.

Nơi này vậy mà đang khóa một con dị sinh vật mạnh mẽ như vậy, cũng may nó tựa hồ chỉ là sinh vật lực lượng thuần túy, không thể bộc phát lực lượng ra bên ngoài thân, nếu không thì Hàn Sâm cùng Hồng Tình Thố Vương có một ngàn cái mạng cũng không đủ cho nó giết.

Xuống sâu thêm chút nữa, nước chảy cũng dần dần chậm lại, xuôi dòng trôi nổi như thế không bao lâu, Thố Vương vậy mà đã nhảy lên bờ đá bên cạnh dòng sông.

Dọc theo vách đá chật hẹp đi lên, chỉ chốc lát sau đã chui vào trong một hang đá.

Hàn Sâm vội vàng bay đi, cũng chui vào bên trong hang đá theo.

Hang đá chỉ sâu có vài mét, sau khi chui vào, lập tức khiến cho Hàn Sâm nhìn có chút ngây người.

Chỉ thấy bên trong là một gian phòng đá không lớn, rõ ràng cho thấy là có người tận lực mở ra, của vào gian phòng đá trong hang động là một cái khe thiên nhiên.

Hẳn là sau khi tạo thành phòng đá một thời gian, có khả năng là địa chất nơi này xảy ra cải biến gì đó, khiến cho căn phòng đá nứt ra một cái khe hở, vừa vặn cùng hang đá phía ngoài liên thông lại.

Căn phòng đá khá lớn, tương đương với một đại sảnh rộng 50~60 mét vuông, ở trong phòng đá mọc ra một cây thực vật giống như là cây mai, cũng không cao, chỉ dài đến đỉnh căn phòng đá, tầm cỡ khoảng ba bốn mét.

Chỉ có điều bên trên cây này mọc ra không phải hoa mai khoe màu đua sắc, mà là từng quả đỏ tía như là cây dương mai, cả đám đều lớn cỡ quả trứng gà, thoạt nhìn hết sức mê người, mơ hồ còn có mùi thơm ngát nhàn nhạt tràn ra.

Chương 975: Căn Phòng Đá Thần Bí

Hồng Tình Thố Vương nhảy lên một cái, cắn một viên trái cây, trực tiếp từ trên cây cắn xuống, nhai vài cái liền nuốt vào trong bụng, sau đó liền thấy khí tức sinh mệnh trên người Hồng Tình Thố Vương đột nhiên điên cuồng bộc phát, lăn qua lăn lại ở trên mặt đất, tựa hồ như là vô cùng khó chịu.

Nhưng mà thời gian cũng không quá lâu, Hồng Tình Thố Vương đã dần yên tĩnh trở lại, thoạt nhìn có chút suy yếu, nhưng mà khí tức sinh mệnh trên người ngược lại mạnh hơn một chút, mặc dù mạnh lên không nhiều lắm, nhưng mà xác thực là mạnh hơn lúc trước rồi.

- Đây là loại thực vật gen gì? Là ai trồng ở địa phương này?

Hàn Sâm cảm thấy kinh ngạc, nhìn Hồng Tình Thố Vương gục ở chỗ đó nghỉ ngơi, ánh mắt cũng dò xét xung quanh.

Ngoại trừ bụi cây thực vật gen này ra, trong căn phòng đá cũng không có vật gì khác, ở một bên khác có một cánh cửa đá, đang đóng, cũng không biết bên kia là cửa vào chân chính, hay là sẽ có một căn phòng đá khác.

Hàn Sâm không hề đi qua đẩy thử cửa đá, ánh mắt lại đã rơi lên trên cây gen kia, sinh cơ của cây gen này rất mạnh, Hàn Sâm không cần dùng Động Huyền Khí cũng có thể cảm giác được.

Không hề nghi ngờ, đây là một gốc gen vô cùng cao cấp, cụ thể cao cấp tới trình độ nào thì không có cách nào phán đoán, nhưng mà nếu như nó là nguyên nhân khiến cho Hồng Tình Thố Vương mở ra bảy đạo khóa gen, như vậy thì có chút kinh khủng, thậm chí có thể là thực vật gen siêu cấp.

Hàn Sâm thò tay hái một viên trái cây, trực tiếp bỏ vào trong miệng nhai vài cái, lập tức chỉ cảm thấy một dòng nước hoa quả chảy vào trong bụng.

Liền thân thể của Hồng Tình Thố Vương đều có thể chống đỡ lực lượng của trái cây kia, không có đạo lý gì mình lại không chịu được, cho nên Hàn Sâm vô cùng bình tĩnh, cũng không có quá nhiều lo lắng, hắn chỉ muốn nhìn thử một chút, trái cây có hiệu quả với mình hay không.

Một dòng nước ấm chảy ra toàn thân, bỗng nhiên ngay lúc đó làm cho toàn thân Hàn Sâm khó chịu giống như là bị dao găm cắt, khiến cho hắn đau đến mức trực tiếp ngồi xổm ở trên mặt đất, mồ hôi lớn chừng hạt đậu từ trên trán từng giọt rơi xuống.

Sự đau đớn mãnh liệt này khiến cho Hàn Sâm có chút không tưởng tượng được, thậm chí ngay cả hắn cũng không nhịn được rên rỉ thành tiếng.

Nhưng mà đau đớn đến nhanh đi cũng nhanh, rất nhanh đã chậm rãi biến mất, nhưng mà thân thể lại hư nhược lợi hại, hơn nữa còn có chút không quá thoải mái.

“Siêu Cấp Đế Linh bổn mạng gen +1.”

Hàn Sâm lập tức ngẩn người, tiếp đó vui mừng quá đỗi, trái cây kia vậy mà thực sự có thể tăng cường bổn mạng gen, nhìn đám trái cây khắp cây kia, không có 100 cũng có tám chín mươi quả, quả thực là thu hoạch cực lớn.

Hiện tại Hàn Sâm cảm thấy vô cùng may mắn là thân thể của Hồng Tình Thố Vương quá yếu, không chịu được giày vò, ăn một viên thì phải rất lâu mới có thể tiêu hóa, nếu không đám trái cây trên cây này chỉ sợ sớm đã bị nó đã ăn hết.

Nhưng mà cho dù là như thế, Hàn Sâm nhìn lên trên cây thấy có rất nhiều nơi đều rõ ràng là có dấu vết trái cây bị ăn đi, không biết đã có bao nhiêu trái cây bị nó ăn đi rồi.

Hàn Sâm khẽ cắn răng, dùng thánh quang tẩy lễ thân thể của mình, khiến cho thân thể khôi phục, một lần nữa hái một viên trái cây ăn vào.

Giống như lần thứ nhất, vẫn là đau đớn như vậy, mặc kệ là thân thể cường tráng cỡ nào, loại đau đớn này đều khó có thể chịu được, giống như là thân

thể cường tráng như một tay quyền anh chuyên nghiệp cũng chịu không được đau bụng vậy, không quan hệ tới tố chất thân thể cao thấp.

“Siêu Cấp Đế Linh bổn mạng gen +1.”

Nhưng mà đau đớn lại có hồi báo, một lần nữa có nhắc nhở gia tăng bổn mạng gen, khiến cho Hàn Sâm hưng phấn cũng bất chấp toàn thân mồ hôi lạnh rồi.

Vừa chữa trị thân thể của mình vừa ăn những trái cây đó, Hàn Sâm thấy bổn mạng gen của mình gia tăng từng chút một, đau đớn nhưng cũng vui sướng.

Trên ngọn cây này vẫn còn lại hơn 100 viên trái cây, mỗi lần ăn một viên là có thể tăng thêm một điểm bổn mạng gen, lúc bổn mạng gen của Hàn Sâm đạt tới 100 điểm, đã nghe được trong đầu vang lên một âm thanh khác thường.

“Gen Siêu Cấp Đế Linh đạt tới 100 điểm, Siêu Cấp Đế Linh mở ra đạo khóa gen thứ nhất.”

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, lúc này mới đột nhiên rõ ràng, bản thân hắn mở ra khóa gen mặc dù có thể ảnh hưởng tới trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, nhưng mà trạng thái Siêu Cấp Đế Linh cũng có một bộ khóa gen của mình.

Mặc dù trong lòng rất muốn biết hiệu quả sau khi trạng thái Siêu Cấp Đế Linh mở ra đạo khóa gen thứ nhất là gì, nhưng mà Hàn Sâm vẫn cố nín lại, hiện tại còn không biết nơi này đến cùng là chỗ nào, cũng không biết có nguy hiểm hay không, loại năng lực của trạng thái Siêu Cấp Đế Linh này, tự nhiên không thể uổng phí mất.

Hàn Sâm thò tay hái xuống những trái cây còn lại, cuối cùng bổn mạng gen của Hàn Sâm đạt đến 118 điểm, mặc dù khoảng cách mở ra đạo khóa gen thứ hai của Siêu Cấp Đế Linh còn có chút xa, nhưng cũng làm cho Hàn Sâm rất thỏa mãn.

- Xin lỗi thỏ huynh đệ, đã ăn hết trái cây của mày rồi.

Hàn Sâm nhìn con Hồng Tình Thố Vương đang nằm sấp ở bên cạnh nghỉ ngơi, hơi cảm thấy có lỗi.

Nhưng mà hơi suy nghĩ, Hồng Tình Thố Vương cũng không có tính công kích gì, mở ra nhiều khóa gen như vậy cũng không có tác dụng gì, nhiều lắm là làm cho lồng thủy tinh mạnh hơn một chút, chịu đánh giỏi hơn một chút.

- Khụ khụ, như vậy đi, tao ăn trái cây của mày, sau đó lại mang mày về, chỗ của tao có thịt nướng có sủng vật đan, mày muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu. . .

Hàn Sâm tính toán mang Hồng Tình Thố Vương trở về.

Mặc dù không có tác dụng lớn gì, nhưng mà tốt xấu gì thì cũng đã ăn hết trái cây của người ta, đem nó về nuôi, miễn cho sau này nó gặp phải những nhân loại khác giết ăn thịt.

Bộ dáng của nó vừa đần vừa ngây ngốc như vậy, nhân loại muốn giết nó thật sự là không hề khó khăn gì.

- Coi như là tìm thêm bạn cho Bảo Nhi, bộ dáng của Hồng Tình Thố đáng yêu như thế, tin tưởng Bảo Nhi sẽ thích.

Nhưng mà nghĩ đến tình huống bi thảm của tiểu bạch hùng, Hàn Sâm lập tức bỏ ý nghĩ này đi.

Không giống như là tiểu bạch hùng, tốt xấu gì thì con Hồng Tình Thố Vương này cũng đã lập được công lao, biến thành đồ chơi của Bảo Nhi, liền Hàn Sâm cũng có chút không đành lòng.

Tạm thời không cần quan tâm tới Hồng Tình Thố Vương, Hàn Sâm đi tới trước cánh cửa trong căn phòng đá kia.

Trong căn phòng đá này đã có một cây thực vật gen quý giá như vậy, nếu như còn có căn phòng đá khác, nói không chừng còn có thêm càng nhiều bảo bối.

Lòng người luôn tham lam và tò mò, nếu để cho Hàn Sâm cứ trở về như vậy, trong lòng của hắn như thế nào cũng không bỏ xuống được.

Cắn răng, Hàn Sâm thò tay ra đẩy, muốn thử đẩy cửa đá ra.

Ai biết vậy mà cửa đá ngoài ý liệu lập tức mở ra, hết sức nhẹ nhõm, cũng không có các loại cơ quan khóa lại.

Ở bên trong cửa đá là một căn phòng đá lớn hơn một chút, nhưng nói đây là căn phòng đá, không bằng nói là đại điện thì chính xác hơn một chút.

Trên bốn vách trong điện đá điêu khắc rất nhiều đồ án kỳ dị, có ký hiệu kỳ quái, có đường thẳng cùng đường cong, có rất nhiều điểm cùng ký hiệu giao nhau.

Khác với những đồ án tôn giáo thần bí đó, những điêu khắc này ngược lại có điểm giống như là bản đồ thiên thể kỳ quái.

Trong toàn bộ đại điện trừ những thứ đó ra, cũng chỉ có ở vị trí vách tường phía sau có đặt một cái đỉnh đồng bốn chân, đỉnh đồng vô cùng lớn, độ cao vượt qua 10m, bên trên đều là những đồ án thần bí kia.

Hàn Sâm phi thân lên, lơ lửng ở giữa không trung nhìn vào bên trong cái đỉnh đồng kia, lần nhìn tới này, trên người trực tiếp nổi da gà, mồ hôi lạnh liên tục chảy ra, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Chương 976: Người Đàn Ông Ở Trong Đỉnh Đồng

Chỉ thấy ở bên trong đỉnh đồng đều là đất màu máu, mới nhìn vào còn tưởng rằng là một cái ao máu, mơ hồ tản ra mùi máu tanh kinh khủng, mà ở bên trong đất màu máu kia, vậy mà đang chôn một người.

Thân thể người này đều bị chôn ở trong đất máu, chỉ có đầu cùng mái tóc màu đen lộ ở bên ngoài, gương mặt đối diện với Hàn Sâm, sắc mặt tái nhợt giống như là quét vôi, đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Con mắt kia chỉ có tròng trắng không có con ngươi, giống như ác quỷ mắt trắng, cứ trừng mắt như vậy, khiến cho người ta không rét mà run.

Chỉ nhìn tới cái đầu này, cũng không phân biệt ra được rốt cuộc đó là nhân loại hay là Dị Linh, trên người không hề có sinh cơ, tự nhiên cũng không thể nào phán đoán, tên không biết là người chết hay là Dị Linh chết này, không biết vì sao lại bị người ta chôn ở trong đất máu bên trong đỉnh đồng.

Hàn Sâm nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt chết tiệt của người này thật sự là quá dọa người, dọa hắn phát hoảng một hồi.

Tỉnh táo lại, quan sát tỉ mỉ người chết này, là một người đàn ông có ngũ quan vô cùng cân xứng, bên trên hai lỗ tai đều đeo một cái vòng thanh ngọc, bởi vì chỉ có đầu lộ ra bên ngoài, có thể nhìn thấy cũng chỉ có những thứ này.

- Đây rốt cuộc là ai thế? Tại sao lại bị chôn ở chỗ này như vậy, thật sự rất cổ quái.

Hàn Sâm không có hứng thú gì đối với người chết này, bay qua đỉnh đồng, thấy ở phía sau có một bình phong, sau khi lướt qua bình phong có một hành lang gấp khúc đi thông tới một điện đá khác.

Bên trong điện đá không có cửa, liếc qua là có thể thấy được rõ ràng, đặt rất nhiều pho tượng đá, đều là các loại tượng đá của một ít quỷ thần yêu quái thần thần bí bí, Hàn Sâm xem trong chốc lát, cũng không nhìn ra những quỷ thần này là cái gì, dù sao hắn cũng không biết dù chỉ là một người.

Đằng sau tượng đá còn có một cái bàn đá, bên trên đặt một cái hộp ngọc màu xám tro, Hàn Sâm thận trọng đi đến trước bàn, nhìn thấy cái hộp ngọc kia đã bị mở ra, nắp chỉ tùy tiện đặt ở phía trên, cũng không hề đậy kín, còn có rất nhiều khe hở lớn.

Xuyên qua khe hở, có thể nhìn thấy bên trong tựa hồ như là có một thứ giống như xương cốt.

Hàn Sâm đứng ở xa xa, thò tay khẽ hút lấy cái nắp, lập tức đã hút nắp hộp ngọc vào trong tay, cũng không có nguy hiểm gì xảy ra.

Chỉ thấy bên trong hộp ngọc xác thực có để một thứ giống như xương đầu cá, nhưng mà có chút vượt ngoài ý liệu của Hàn Sâm, thứ giống bộ xương kia, lại là một khối rubic do xương đầu cá chế thành.

Sáu mặt khối rubic không có màu sắc, chỉ là bên trên những ô vuông nhỏ đó đều khắc họa một ít đồ án, thoạt nhìn thì đồ án bừa bộn không có bất kỳ quy luật nào, cũng nhìn không ra là vẽ cái gì, có lẽ nguyên nhân là vì khối rubic đã bị làm rối loạn.

Trong lòng Hàn Sâm lặng yên đếm lại một lần, bên trên khối rubic nho nhỏ này có 100 tầng, nói cách khác, đây là một khối rubic trăm giai.

Chế tác một khối rubic trăm giai nhỏ như vậy, hiển nhiên cần kỹ thuật cực kỳ tinh xảo, không biết là người nào tạo ra.

Nguyên lý của khối rubic kỳ thật đều giống nhau, giống như khối rubic cấp thấp, khối rubic đẳng cấp cao cũng có thể giải được, chỉ là tương đối phiền toái một chút mà thôi.

Thế nhưng mà, khối rubic này bởi vì không có màu sắc, đồ án trong từng ô vuông nhỏ bị làm nhiễu, căn bản không biết những ô vuông đó ở trên mặt nào, cho nên muốn phục hồi như cũ, sẽ khó hơn khối rubic bình thường rất nhiều.

Cái này tương đương với sáu mặt một vạn tấm trộn lẫn lại với nhau, muốn tách bọn chúng ra rồi chỉnh mặt khối rubic trở lại như cũ, đối với nhân loại mà nói cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng cũng chỉ là đối với nhân loại mà thôi, Hàn Sâm thò tay cầm khối rubic tới, sau khi kiểm tra xem có nguy hiểm gì hay không, liền trực tiếp thu vào trong túi áo.

Hắn có ý định sau khi trở về lấy ra-đa quét, lại để cho trí não xem xét, dùng khả năng tính toán của trí não, muốn giải khối rubic này cũng không phải là chuyện gì khó, không cần mình phải ở đây mò mẫm suy nghĩ.

Chuyện duy nhất cần lo lắng chính là, khối rubic bằng xương này là đồ ở trong Tí Hộ Sở, không mang về Liên Minh được.

Cầm khối rubic bằng xương, Hàn Sâm lại dạo qua một vòng ở bên trong điện đá, không còn phát hiện ra những vật gì khác, còn lại đều là những đồ án điêu khắc cùng tượng đá kỳ quái mà rồi.

Trở lại điện đá phía trước, Hàn Sâm vừa mới đi qua bình phong, lập tức bị dọa sợ, liên tiếp lui về phía sau vài bước.

Chỉ thấy người đàn ông mới vừa rồi còn bị chôn ở trong đất máu bên trong đỉnh đồng, vậy mà không biết lúc nào đã từ trong đất máu đi ra, lúc này đang đứng ở trước tấm bình phong, cặp mắt trắng hếu kia đang nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

- Mày là người hay là Dị Linh?

Hàn Sâm trấn định lại, lập tức rút con dao găm máu ra, chỉ vào người đàn ông kia quát lên.

Quần áo mặc trên thân người đàn ông kia, hiển nhiên khác với quần áo và trang sức trong Liên Minh hiện tại, trên quần áo kia có rất nhiều tấm kim loại màu đen, giống như là vẩy cá nối liền ở cùng một chỗ, chặt chẽ cứng rắn lại không mất đi sự vừa vặn cùng mềm mại, thoạt nhìn hết sức quái dị.

Người đàn ông kia không hề trả lời, thân thể khẽ động, bàn tay tái nhợt như tuyết vồ tới cổ của Hàn Sâm, cơ hồ giống như là thuấn di xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm biến sắc, Bất Tử Hỏa ở phía trên dao găm máu trong tay bùng lên, hung hăng chém ở trên bàn tay kia.

Coong!

Một tiếng sắt thép va chạm, ngọn lửa đen tán loạn, lưỡi dao găm máu chém lên trên mu bàn tay, thậm chí ngay cả một vết xước đều không thể để lại, trái lại có một luồng lực lượng mạnh mẽ đánh úp lại, thân thể Hàn Sâm không bị khống chế ngã ra phía sau, hung hăng đâm lên trên vách đá trong điện.

Người đàn ông mắt màu trắng kia một lần nữa đánh về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm vội vàng gọi Long Huyết Xà ra, chặn người đàn ông mắt màu trắng lại.

Bành!

Tay của người đàn ông mắt màu trắng chộp lên trên thân Long Huyết Xà, vậy mà cứ thế đã móc vảy rắn ra một lỗ máu, làm Long Huyết Xà đau hét thảm lên một tiếng.

Cũng may là thân thể Long Huyết Xà mở ra sáu đạo khóa gen vô cùng lớn, một cái lỗ máu kia cũng không thể làm nó chính thức trọng thương.

Nhưng mà người đàn ông mắt màu trắng kia hiển nhiên cũng không phải là vật chết không có trí tuệ, y căn bản không hề có ý tứ muốn cùng Long Huyết Xà chiến đấu, thân hình lóe lên, vòng qua Long Huyết Xà, bàn tay lại chộp tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm vội vàng triển khai thân pháp Động Huyền, đồng thời từng luồng kiếm khí Bất Tử Hỏa chém ra, ngọn lửa đen giăng khắp nơi ở trên không trung, chém lên trên người người đàn ông mắt màu trắng kia.

Nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng, đừng nói là áo giáp vẩy cá kia, coi như là chém lên trên tay cùng trên mặt y, cũng không đả thương được y mảy may.

Mà thân hình của người đàn ông mắt màu trắng vọt đến bên cạnh Hàn Sâm, Hàn Sâm đã sớm dùng thân pháp Động Huyền dự phán né tránh, nhưng vẫn chậm một chút, cánh tay bị ngón tay của y sượt qua một cái, lập tức bị cắt ra một đường, máu tươi lập tức rỉ ra.

- Mày rốt cuộc là ai?

Hàn Sâm vừa trốn tránh vừa hỏi thêm một lần nữa.

Mặc dù có Long Huyết Xà giúp đỡ, nhưng Hàn Sâm vẫn cảm thấy được áp lực cực lớn, tuy chỉ có sức mạnh thân thể, nhưng mà người đàn ông này rất quỷ dị, thân thể mạnh tới đáng sợ, Hàn Sâm biến thân thành trạng thái Siêu Cấp Đế Linh cũng chưa chắc có thể mạnh hơn thân thể của y.

Hàn Sâm đang muốn rời khỏi điện đá, trốn về bên hang động, địa hình nơi đó rất phức tạp, có lẽ có cơ hội thoát khỏi người đàn ông quỷ dị này.

Nhưng mà tốc độ của người đàn ông quỷ dị này cực nhanh, Hàn Sâm biến ảo thân pháp mấy lần, đều không thể như ý nguyện, người đàn ông kia tựa hồ muốn ngăn cản hắn rời khỏi điện đá.

Thân hình của Hàn Sâm mau chóng lui về phía sau, trên lồng ngực lại bị rạch ra một đường, mà trên ngón giữa của người đàn ông kia đang có máu tươi nhỏ ra, hiển nhiên là máu tươi kia thuộc về Hàn Sâm.

Chương 977: Huyết Chiến Dưới Sông Ngầm

OÀ..ÀNH!

Thân thể khổng lồ của Long Huyết Xà bị người đàn ông kia dùng một quyền đánh bay ra xa mấy mét, làm cho điện đá chấn động run lên một cái, khiến cho Hàn Sâm âm thầm kinh hãi.

Hàn Sâm càng thêm không dám cùng người đàn ông kia giao phong chính diện, mắt thấy tay của đàn ông kia chộp tới, dao găm máu trong tay liên tiếp chém ra kiếm khí lửa đen, đồng thời thân pháp liên tục biến ảo, sử dụng ra các loại động tác dụ dỗ, muốn né tránh một trảo này của người đàn ông.

Thế nhưng mà một trảo này của người đàn ông kia giống như là một loại kỹ pháp cực kỳ huyền ảo, thân pháp Động Huyền của Hàn Sâm vậy mà làm

như thế nào cũng không thoát khỏi được một trảo này.

Giống như là bàn tay kia đã chiếm lấy toàn bộ thiên địa, mặc kệ Hàn Sâm chạy tới chỗ nào, đều vẫn ở trong phạm vi bao phủ của bàn tay y.

Hàn Sâm cắn răng một cái, dao găm máu trong tay hung hăng chém về phía bàn tay kia, lại thấy người đàn ông kia dùng một tay nắm lấy dao găm máu, dùng sức bẻ một cái, dao găm máu có thể so với binh khí cấp thần huyết lập tức gãy vỡ.

Áo giáp thần huyết trên người Hàn Sâm cũng không ngăn được tay của người đàn ông này, bàn tay của y quả thực còn kinh khủng hơn cả thần binh lợi khí.

Cho dù dùng kỹ pháp đối chiến, thân pháp Động Huyền của Hàn Sâm vậy mà cũng không trốn thoát khỏi tay của người đàn ông kia, nếu như không phải có Long Huyết Xà ở bên cạnh kiềm chế, đầu của Hàn Sâm đã sớm đã bị người đàn ông này bẻ xuống rồi.

Long Huyết Xà một lần nữa bị người đàn ông kia đánh bay, Hàn Sâm lập tức lại rơi vào trong nguy cơ, bàn tay của người đàn ông kia bắt tới, mặc kệ thân pháp của Hàn Sâm biến ảo như thế nào, nhưng vẫn không thể trốn thoát.

Rơi vào đường cùng, Hàn Sâm chỉ đành rút Thái A Kiếm ra, thứ này là người khác đưa cho hắn, Hàn Sâm sợ giống như dao găm máu đều bị bẻ gãy đi, cho nên vừa rồi vẫn không rút ra sử dụng.

Lúc này cũng không lo lắng được nhiều như vậy nữa, hung hăng chém một kiếm ở trên bàn tay tái nhợt của người đàn ông kia.

Coong!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh đánh úp lại, cả người lẫn kiếm đều bị chấn bay ra ngoài, nhưng mà người đàn ông kia cũng phát ra một tiếng kêu đau, chỉ thấy lòng bàn tay của y vậy mà xuất hiện một vết thương, máu tươi màu tím đang từ bên trong chảy ra.

- Thái A Kiếm có thể làm y bị thương?

Hàn Sâm lập tức vừa mừng vừa sợ, sau khi đứng dậy, lại phát hiện ra người đàn ông kia không tiếp tục tấn công tới, cặp mắt trắng dã đáng sợ kia đang nhìn chằm chằm vào Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm, tựa hồ hơi có chút sợ hãi.

Hàn Sâm thấy thế mừng lớn, nắm Thái A Kiếm bước chậm rãi hướng về bên trong nhà đá, nếu như có thể mượn Thái A Kiếm để rút lui an toàn, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn được nữa.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lui về sau, người đàn ông kia cũng đi lên phía trước, thủy chung bảo trì khoảng cách nhất định với Hàn Sâm, mặc dù bởi vì có chút sợ hãi Thái A Kiếm nên không tiếp tục nhào lên nữa, nhưng cũng không chịu thả cho Hàn Sâm rời đi.

Hàn Sâm thối lui đến bên trong căn phòng đá trồng bụi cây gen kia, cũng đã không thấy con Hồng Tình Thố Vương kia đâu nữa, có lẽ là đã đi rồi.

- Tao. . . Đế. . . Thụ. . . Mày. . . Chết. . .

Người đàn ông kia nhìn thấy cây gen, vẻ mặt đại biến, giống như là đã phẫn nộ tới cực điểm, vậy mà lại mở miệng nói chuyện, chỉ là nói vô cùng không liền mạch.

Người đàn ông kia cũng không để ý tới Thái A Kiếm nữa rồi, trực tiếp đánh về phía Hàn Sâm, sát khí kinh khủng kia cho dù là kẻ ngốc cũng có thể cảm giác được.

- Không phải một mình tôi trộm ăn trái cây của ông, con thỏ kia ăn nhiều hơn tôi. . .

Hàn Sâm quát to một tiếng xoay người chạy, để cho Long Huyết Xà chặn ở đằng sau.

Hàn Sâm mới vừa chui ra ngoài khe đá, chợt nghe thấy Long Huyết Xà phát ra một tiếng gầm rú thê thảm, thân thể đập lên trên vách tường ở trong căn phòng đá, thoạt nhìn đã bị tổn thương không nhẹ.

Hiện tại Hàn Sâm đã không lo được nhiều như vậy nữa, liều mạng chui ra ngoài hang đá, gọi Long Huyết Xà trở về, triển khai Phi Thiên Thuật đi ngược sông mà lên, nhắm con đường cũ mà trở về.

Thế nhưng mà Hàn Sâm chưa kịp bay ra xa, lại thấy thân ảnh hùng tráng của người đàn ông kia đạp sông mà đến, tốc độ càng lúc càng nhanh, lập tức sắp đuổi kịp rồi.

- Đáng chết.

Hàn Sâm thấp giọng nguyền rủa một câu, cũng chỉ có thể tiếp tục bay về phía trước.

OÀ..ÀNH!

Người đàn ông kia giẫm mạnh ở trên mặt nước, lực lượng tựa như sóng xung kích, khiến cho nước sông tạo thành một cơn sóng nước hình tròn, người cũng đã phóng lên trời, một tay vồ tới Hàn Sâm, trong chớp mắt đã đến trước mặt Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm mất đi cơ hội đào tẩu.

- CMM!

Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm điên cuồng chém về phía người đàn ông kia.

Thế nhưng mà lúc này người đàn ông kia đã có chuẩn bị, căn bản không đụng tới Thái A Kiếm, thân hình ở trên không trung quỷ dị vặn vẹo, bàn tay giống như rắn khẽ quấn, tránh né Thái A Kiếm, một chưởng vỗ lên trên ngực Hàn Sâm.

Máu tươi trong miệng Hàn Sâm lập tức điên cuồng phun ra, người bị bắn bay ra ngoài, bay ra hơn mười thước đụng vào bên trong sông ngầm dưới lòng đất, đập nổi lên sóng nước cao vài thước.

Áo giáp ngực đã vỡ vụn, máu tươi tràn ra ở trong nước, nhưng mà Hàn Sâm cũng không hề từ trong nước đi ra.

Lúc trước hắn ở dưới đáy biển đã luyện qua thủy kỹ, có thể ở trong nước trong thời gian dài, Hàn Sâm cố nén vết thương trên người cùng khí huyết

sôi trào ở trong lồng ngực, theo đáy sông đi ngược dòng nước, muốn mượn đường thuỷ chạy trốn.

Con sông ngầm dưới lòng đất này rất sâu, chừng hơn mười mét, Hàn Sâm tiềm ẩn dưới đáy nước liều mạng đi về phía trước, nhưng mà mới bơi không được bao xa, liền thấy trong nước phía trước đột nhiên xuất hiện một gương mặt trắng bệch, còn có một mái tóc dài màu đen tản ra ở trong nước, quả thực giống như là ác quỷ vậy, không phải người đàn ông kia thì là ai.

- Đậu xanh, liền kỹ năng bơi đều tốt hơn mình à?

Hàn Sâm phiền muộn, mắt thấy tay người đàn ông kia lại vồ tới phía hắn, cũng bị kích phát hung tính, dứt khoát cũng không chạy trốn nữa, Thái A Kiếm vạch nước đâm về tay của người đàn ông kia.

Trong mắt người đàn ông kia hiện lên một tia khinh miệt cùng lạnh lẽo, thân hình ở trong nước vậy mà không bị ảnh hưởng một chút nào, thân hình biến ảo một chút đã tránh qua, tránh né Thái A Kiếm, bàn tay tái nhợt chỉ lát nữa là sẽ đâm vào trong lồng ngực Hàn Sâm.

Thánh quang màu trắng rừng rực bộc phát, tóc đen lập tức hóa thành tóc dài màu trắng rừng rực, trong ánh mắt càng có thánh diễm màu trắng rừng rực thiêu đốt, trong lúc sắp xảy ra tai nạn kia, Hàn Sâm rốt cục đã biến thành Siêu Cấp Đế Linh.

Lực lượng cùng tốc độ được tăng cường trên phạm vi lớn, một luồng lực lượng vô cùng dũng mãnh tràn vào trong thân thể Hàn Sâm, khiến cho hắn cảm thấy giống như có lực lượng không dùng hết vậy.

Hàn Sâm cũng không tránh né tay của người đàn ông kia, Thái A Kiếm trong tay điên cuồng gia tốc, tương tự cũng đâm về phía lồng ngực của người đàn ông.

Bành!

Tay của người đàn ông kia cắm vào ngực Hàn Sâm, ngón tay thon dài như dao đều đã cắm vào một nửa, mà Thái A Kiếm của Hàn Sâm cũng cắm vào

trái tim của người đàn ông kia, máu tươi đồng thời từ trong lồng ngực hai người tuôn ra.

Người đàn ông kia ở dưới nước phát ra một tiếng rú thảm, thân hình bay ngược về phía sau, muốn thoát khỏi Thái A Kiếm.

Hàn Sâm sao có thể để cho y như ý được, chân giẫm mạnh lên trên tảng đá dưới đáy sông, như một con giao long phá vỡ nước sông, mang theo sóng nước màu trắng cao mười mấy thước, Thái A Kiếm một lần nữa đâm về phía lồng ngực của người đàn ông kia.

Hai tay người đàn ông kia hợp thành chữ thập, cứ thế kẹp lấy Thái A Kiếm.

- Giết!

Lực lượng kinh khủng trên người Hàn Sâm triệt để bộc phát, từng vòng từng vòng thánh quang màu trắng rừng rực ở trên thân thể bắt đầu khởi động, đạo khóa gen thứ nhất của Siêu Cấp Đế Linh mở ra, lực lượng kinh khủng bộc phát ra, cứ thế gạt ra hai tay của người đàn ông kia, Thái A Kiếm một lần nữa cắm vào bên trong ngực y.

Lồng ngực của người đàn ông kia một lần nữa bị đâm xuyên, phát ra tiếng kêu thê lương, một chưởng vỗ lên trên người Hàn Sâm, chấn Hàn Sâm lui lại mấy bước, Thái A Kiếm cũng từ trong thân thể rút ra.

Chương 978: Bạch Giao

Máu tím và máu đỏ ở trong nước sông đan xen vào nhau, mặc dù mắt của Hàn Sâm không nhìn thấy ở bên trong nước sông, nhưng mà Động Huyền Khí vẫn có thể để cho hắn tập trung vào vị trí của người đàn ông kia.

Cơ hồ là không có chút do dự nào, Hàn Sâm lại đâm tới một kiếm, thánh quang trên người dữ dằn như lửa, đã dễ dàng phá vỡ nước sông.

Hàn Sâm biết thời gian trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của mình có hạn, nếu như không thể mau chóng giết chết người người đàn ông kia, hoặc làm

trọng thương y, xui xẻo kế tiếp chính là mình rồi.

Nhưng mà hai chân của người đàn ông kia lại dùng sức, giống như là núi lửa phun trào nhảy ra khỏi mặt nước, Hàn Sâm theo sát lao ra, đã thấy người đàn ông kia đang đứng ở ngoài trăm mét trên mặt sông.

- Tao sẽ tới tìm mày. . . không chết không thôi. . .

Người đàn ông kia nói xong liền dọc theo dòng sông bay trốn đi.

Hàn Sâm không đuổi theo y, quay người liền hướng bên kia chạy đi, trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của hắn cực kỳ có hạn, hiện tại đuổi theo, chỉ sợ là đã đuổi không kịp người đàn ông kia, trạng thái Siêu Cấp Đế Linh cũng đã sắp hết, đến lúc đó ngược lại sẽ trở thành thịt cá.

Muốn giết người đàn ông kia, chỉ sợ không phải là trong chốc lát đã có thể giết chết được, trạng thái Siêu Cấp Đế Linh không kiên trì được lâu như vậy.

Hàn Sâm toàn lực bay đi, vốn cho là trạng thái Siêu Cấp Đế Linh đã xong, nhưng mà đã bay vài giây rồi mà vẫn còn có thể bảo trì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

Trọn vẹn qua 10 giây, trạng thái Siêu Cấp Đế Linh mới không chống đỡ nổi khôi phục lại chân thân, lúc này Hàn Sâm đã sắp tới gần thác nước lớn ở dưới mặt đất kia rồi.

- Xem ra là sau khi Siêu Cấp Đế Linh mở ra đạo khóa gen thứ nhất, thời gian duy trì trạng thái đã tăng cường, có thể kiên trì trong thời gian khoảng 10 giây, đã mạnh hơn trước kia không ít.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút vui mừng.

Nhưng mà hiện tại lại còn không phải thời điểm cao hứng, Hàn Sâm tiếp tục bay về phía trước, muốn mau mau rời khỏi huyệt động dưới mặt đất này.

Mặc dù là ở dưới trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, cũng chỉ có thể dựa vào Thái A Kiếm mới làm người đàn ông kia bị thương được, nhưng mà hai lần đâm

thủng trái tim y, đều không thể giết chết y, cũng đã chứng minh sự đáng sợ của người đàn ông kia.

Hàn Sâm cũng không muốn tiếp tục mạo hiểm đánh với người đàn ông kia một trận nữa, chỉ hy vọng mau mau trở về Tí Hộ Sở, không bao giờ đến địa phương quỷ quái này nữa.

Người đàn ông kia có lợi hại hơn nữa, chỉ cần đem Tí Hộ Sở dưới mặt đất chuyển vào trong chỗ sâu trong Kinh Cức Tùng Lâm, Hàn Sâm không tin y còn có thể tìm.

Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác sợ điều gì sẽ gặp phải điều đó, Hàn Sâm còn không chưa kịp bay đến thác nước bên kia, đã thấy người đàn ông kia lại đạp nước đuổi theo.

- Thiếu chút nữa bị mày gạt rồi, dùng thân thể của mày, quả nhiên là không có cách nào kiên trì loại trạng thái kia trong thời gian dài.

Người đàn ông kia hiện tại đã nói chuyện trôi chảy hơn rất nhiều, trong âm thanh mang theo một loại cảm giác như kim loại ma sát, khiến cho người nghe xong trong lòng hết sức không thoải mái, nhưng rốt cục đã có thể nói đầy đủ rồi.

- Ông muốn thử lại lần nữa không?

Hàn Sâm ngừng lại, lơ lửng ở giữa không trung, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia.

Vết thương do kiếm trên ngực người đàn ông kia đã đóng vảy lại, tốc độ khôi phục nhanh đến đáng sợ. Hàn Sâm biết rõ hiện tại chạy trốn tiếp chỉ sợ là không còn kịp nữa rồi, không bằng hù y một chút, có lẽ còn có chút tác dụng.

- Loại thủ đoạn này cũng dám dùng ở trước mặt Quỷ Dạ Xoa tao, không biết sống chết.

Người đàn ông kia hừ lạnh một tiếng, thân hình quỷ mị lóe lên, cũng đã vọt tới trước mặt Hàn Sâm, căn bản không có chút do dự nào.

- Xui xẻo.

Hàn Sâm kêu rên trong lòng, nhưng mà hiện tại cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể xoay người chạy, đồng thời triệu hoán Long Huyết Xà ra ngăn cản.

Vừa rồi Long Huyết Xà cũng đã bị trọng thương, lúc này lại bị người đàn ông tự xưng là Quỷ Dạ Xoa đánh trúng, lập tức máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra, ngã vào bên trong dòng sông ngầm dưới lòng đất, nổi lên mảng lớn bọt nước.

Hàn Sâm vội vàng thu Long Huyết Xà về, miễn cho nó thật sự bị đánh chết, mình biết đi đâu để tìm một con sủng vật biến dị mở ra sáu đạo khóa gen đây.

Nhưng mà nhìn thấy tên Quỷ Dạ Xoa kia lại đuổi theo, lòng Hàn Sâm buồn bực không thôi:

- Đúng là không may, hết lần này tới lần khác ở dưới mặt đất, nếu như có vật che chắn, mình có thể bay lên trời mà đi, không cần bị đuổi chật vật như vậy.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Hàn Sâm cảm thấy tốc độ của Quỷ Dạ Xoa càng lúc càng nhanh, nhanh hơn lúc y vừa đi ra rất nhiều, thoạt nhìn càng thêm linh hoạt rồi.

Quỷ Dạ Xoa ngang trời đánh tới, trong lòng Hàn Sâm âm thầm kêu khổ, hắn khó có thể lại biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh, không có năng lực chống lại Quỷ Dạ Xoa, chỗ dựa duy nhất cũng chỉ có một thanh Thái A Kiếm này rồi.

Hàn Sâm đâm ra một kiếm, nhưng mà vì tốc độ cùng kỹ xảo đều không bằng Quỷ Dạ Xoa, bị tay của Quỷ Dạ Xoa vòng qua Thái A Kiếm, thiếu chút nữa đã tóm lấy cổ của hắn.

Lực lượng trên người Hàn Sâm mạnh mẽ bộc phát, hướng phía dưới rơi vào trong nước, còn không đợi Hàn Sâm đứng vững, lại đột nhiên nhìn thấy mặt

nước ở cách đó không xa nổ tung ra, một con Ngân Long Giao Long há miệng như bồn máu cắn tới phía hắn.

- Thật là xui xẻo, trước có sói sau có hổ, như thế nào mình lại quên mất nó rồi.

Hàn Sâm liếc mắt xem xét, phát hiện ra mình đã đi đến cạnh đầm nước ở dưới thác nước, lúc này đứng ở trên mặt nước, vừa vặn đã trở thành con mồi của con Ngân Long Giao Long kia.

Quỷ Dạ Xoa nhìn thấy Ngân Long Giao Long liền ngây ra một lúc, Hàn Sâm cũng không dám ngẩn ra, cắn răng thân thể đảo một cái, lập tức lướt qua đỉnh đầu con Ngân Long Giao Long kia, đâm lên trên người của con Ngân Long Giao Long.

Thò tay ôm lấy thân thể của con Ngân Long Giao Long, đang chuẩn bị muốn nghênh đón thế tiến công giống như mưa to gió lớn, nhưng mà ai ngờ con Ngân Long Giao Long này vậy mà không tiếp tục để ý đến hắn, nhìn chòng chọc vào Quỷ Dạ Xoa đang đạp ở bên trên nước sông kia, phát ra từng tiếng gầm giống như rồng ngâm.

- Không ngờ mày vẫn còn chưa chết.

Quỷ Dạ Xoa nhìn Ngân Long Giao Long khinh miệt nói một câu.

Ngân Long Giao Long tựa hồ có thể nghe hiểu lời của Quỷ Dạ Xoa, nghe thấy vậy càng thêm nổi giận, thân hình mạnh mẽ đập mặt nước, kích thích ra sóng nước cao mấy trượng, giật xiềng xích kia vang lên rầm rầm.

Thế nhưng mà mặc dù khí lực của nó rất lớn, coi như là một tòa núi nhỏ, chỉ sợ cũng sẽ bị nó đụng nát, nhưng mà sợi xiềng xích thô to xuyên qua thân thể nó, khiến cho nó không có biện pháp, khó có thể tránh thoát.

Hàn Sâm áp sát lên trên người con Ngân Long Giao Long, hai tay ôm thật chặt thân thể nó, quả thực còn kích thích hơn kỵ sỹ đấu bò gấp một vạn lần, mấy lần đều thiếu chút nữa bị quật bay ra ngoài.

- Bạch Giao, bổn tọa cũng lười giết mày, chỉ cần mạng của tiểu tử kia, đừng cản đường tao.

Quỷ Dạ Xoa nói xong, liền tung người lên chộp tới Hàn Sâm ở trên lưng Ngân Long Giao Long.

Ngân Long Giao Long điên cuồng hét lên một tiếng, thân thể như rồng ngẩng lên, lập tức hất Hàn Sâm lộn xuống, rơi vào trong đầm nước, mà nó thì lại cắn một cái về phía Quỷ Dạ Xoa.

Hàn Sâm ở trong nước chảy hỗn loạn thật vất vả mới ổn định lại thân hình được, chật vật từ trong nước bị Ngân Long Giao Long quấy thành loạn lưu ló đầu ra ngoài, tránh né thân thể cuồng vũ kia của Ngân Long Giao Long, lại thấy Quỷ Dạ Xoa đánh một quyền lên trên đỉnh đầu Ngân Long Giao Long, Ngân Long Giao Long lập tức rơi vào trong nước, khiến cho đầm nước vẩy ra tứ tán.

Ngân Long Giao Long nổi giận gầm lên một tiếng, một lần nữa vạch nước lao ra đại chiến cùng Quỷ Dạ Xoa, nhưng mà mặc dù thân thể của nó mạnh mẽ, thoạt nhìn còn mạnh hơn Quỷ Dạ Xoa, nhưng mà vì bị khóa lại, căn bản khó có thể làm Quỷ Dạ Xoa bị thương.

Hàn Sâm ngâm ở trong nước không dám đi ra ngoài, ở bên trong phạm vi này, Quỷ Dạ Xoa xông lại còn có Ngân Long Giao Long ngăn cản, nếu như hắn lao ra, không còn ai có thể giúp hắn ngăn cản Quỷ Dạ Xoa nữa rồi.

Nhìn thấy Ngân Long Giao Long kéo xiềng xích vang lên ken két, lại không với tới Quỷ Dạ Xoa, trong lòng Hàn Sâm hơi động, tiềm nhập vào trong đầm nước, bơi xuống phía dưới.

Chương 979: Bạch Giao Thoát Khốn

Đầm nước bị Bạch Giao quấy khắp nơi đều là loạn lưu, dùng tố chất thân thể của Hàn Sâm, cũng chỉ có thể từ vị trí biên giới lặn xuống đầm nước, đi theo xiềng xích khóa thân thể Bạch Giao lại.

Đầm nước còn sâu hơn Hàn Sâm dự đoán nhiều, lặn xuống hơn 100m vẫn không tháy đáy đầm, nhưng lại thấy được chỗ cuối của xiềng xích trên người Bạch Giao.

Một đầu khác của xiềng xích gắn lên trên vách đá, bởi vì cắm vào trong vách đá, cũng không biết rốt cuộc là nối tới đâu, khiến cho Hàn Sâm hơi có chút thất vọng.

Vốn cho là sẽ có các loại đồ đạc giống như khóa, nói không chừng có thể nghĩ biện pháp mở ra, nhưng mà hiện tại xem ra, một đầu khác của xiềng xích chắc còn ở trong vách đá không biết sâu bao nhiêu, nói không chừng ở phía sau vách đá còn có càn khôn khác.

Hàn Sâm dùng Thái A Kiếm theo xiềng xích đào vào trong vách đá, nhưng mà một kiếm đâm tới, vậy mà chỉ đào ra một mảng đá vụn nhỏ, đá nơi này cứng rắn nằm ngoài dự đoán.

Hàn Sâm đào vài cái, liền phát hiện ra không có hy vọng gì, càng đào vào bên trong, nham thạch lại càng cứng rắn, khí lực của Hàn Sâm chưa đủ, Thái A Kiếm chém ở trên mặt đá, chỉ có thể chém ra một vết nông.

Trong lòng thất vọng, Hàn Sâm buông tha cho việc đào vách đá, lại nhìn sang xiềng xích ở bên cạnh một cái, thử chém ở trên mặt xích, xiềng xích kia cũng vô cùng cứng rắn, Thái A Kiếm chỉ để lại một vết chém nông ở phía trên.

Nhưng vết chém nông này lại để cho ánh mắt của Hàn Sâm sáng lên, vách đá không đào nổi, đó là bởi vì quá dầy, cái xích sắt này cũng chỉ lớn bằng cánh tay, mặc dù rất cứng, mỗi lần chỉ có thể chém ra một vết lõm nông, nhưng mà chém thêm mấy kiếm, cũng sẽ có cơ hội chặt đứt được.

Hàn Sâm nói làm liền làm, ngưng tụ khí lực toàn thân, từng kiếm chém lên trên xích sắt màu đen to bằng cánh tay, mặc dù mỗi một lần đều chỉ có thể

chém ra một vết nông, nhưng mà chém nhiều lần, vết chém kia càng lúc càng lớn.

Tựa hồ cảm ứng được có người đang chém xiềng xích, con Bạch Giao kia cũng đang liều mạng lôi kéo xiềng xích, muốn thoát khốn, thoạt nhìn là cực kỳ hận Quỷ Dạ Xoa kia.

- Sẽ không phải là Quỷ Dạ Xoa xích nó ở đây chứ?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Mặc dù thực lực hiện tại của Quỷ Dạ Xoa thoạt nhìn không bằng Bạch Giao, nhưng mà hình như y đã trải qua chuyện gì đó, thân thể dường như có chút không đúng, hơn nữa còn có thể rõ ràng cảm giác được, lực lượng trên người y đang dần thức tỉnh.

- Mình phải nhanh hơn một chút nữa, vạn nhất lực lượng của Quỷ Dạ Xoa dần dần trở nên mạnh mẽ, sau đó Bạch Giao không phải là đối thủ của y thì sẽ phiền toái.

Hàn Sâm liều mạng vung vẩy Thái A Kiếm, từng kiếm điên cuồng chém lên trên sợi dây xích.

Răng rắc!

Không biết là đã chém mấy ngàn kiếm, rốt cục đã chém ra một mắt xích, lập tức chỉ thấy băng một tiếng, dây xích sắt cứ thế bị Bạch Giao kéo gãy ra.

Hàn Sâm vội vàng lại bơi về phía một sợi dây xích sắt khác, phía dưới này tổng cộng có sáu sợi dây xích sắt, chỉ sợ là cần chặt đứt toàn bộ, mới có thể thả Bạch Giao ra ngoài.

Dù sao Bạch Giao hận Quỷ Dạ Xoa như vậy, nhất định sẽ đi lên đại chiến một trận với y, Hàn Sâm liền dễ dàng thừa cơ đào tẩu, cũng không cần lo lắng nó sẽ đối phó với mình.

Bạch Giao hiển nhiên đã cảm ứng được một sợi xiềng xích đã bị chém đứt, càng thêm hưng phấn hung mãnh lôi kéo xiềng xích, quấy nước thành một

trận loạn lưu.

- Không nên gấp gáp, lập tức sẽ thả mày đi ra ngoài.

Hàn Sâm từng kiếm một chém ở bên trên xích sắt, sử dụng khí lực toàn thân ra, muốn mau chóng chặt đứt xiềng xích.

Thời gian không phụ người khổ tâm, lại trải qua cố gắng một lúc lâu, rốt cục lại để cho Hàn Sâm chặt đứt một sợi xích sắt nữa.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Thái A Kiếm, thậm chí ngay cả lưỡi kiếm đều không bị cong, vẫn sắc bén như cũ, cũng không có bất kỳ vết mẻ nào.

- Thật sự là kiếm tốt, chém lên xiềng xích cứng như vậy đều không bị cong mẻ, kiếm này rốt cuộc là như thế nào bị đứt rời ra vậy?

Trong lòng Hàn Sâm vừa tán thưởng lại vừa hiếu kỳ.

Lại một sợi xiềng xích bị chém đứt, lúc Hàn Sâm chém đứt sợi xiềng xích thứ tư, Bạch Giao hình như đã hưng phấn tới cực điểm, lực lượng cuồng bạo cứ thế kéo hai sợi xiềng xích còn lại ra, kéo xiềng xích căng rộng ra một chút, nhưng dây xích vẫn không có dấu hiệu bị đứt rời.

Cho đến tận lúc Hàn Sâm chém xuống hai sợi xiềng xích cuối cùng, liền nghe thấy một tiếng rồng ngâm kinh thiên vang lên, thân thể Giao Long màu bạc kia của Bạch Giao đã vọt ra khỏi mặt nước, giống như là rồng ra biển cả, mang theo vô tận uy áp mà đi.

Hàn Sâm vội vàng bơi lên trên mặt nước, chờ lúc hắn nổi lên mặt nước, chỉ thấy toàn bộ hang động đều đang rung động, khắp nơi đều là đất đá đang rơi xuống.

Bạch Giao cùng Quỷ Dạ Xoa đang ở cách đó không xa điên cuồng đại chiến, chỉ là chấn động sinh ra do va chạm, đã khiến cho hang động này sắp không chịu nổi.

- Quỷ Dạ Xoa kia quả nhiên lại trở nên mạnh mẽ hơn rồi, thân thể của y còn đang khôi phục.

Hàn Sâm mắt thấy Quỷ Dạ Xoa bị Bạch Giao áp chế, lại không dám dừng lại ở nơi này.

Cuối cùng mặc kệ là Quỷ Dạ Xoa chiến thắng hay là Bạch Giao chiến thắng, đều không có quan hệ gì tới hắn, lực lượng của Bạch Giao cực kỳ kinh khủng, lực lượng của Quỷ Dạ Xoa kia cũng càng ngày càng mạnh, mặc kệ là ai thắng, Hàn Sâm đều sẽ không may.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng sợ bị chôn sống ở chỗ này, căn bản không có tâm tư muốn kiếm lợi, sau khi Hàn Sâm lao ra khỏi mặt nước, liền trực tiếp theo thác nước bay lên, muốn theo đường cũ đào tẩu.

Trong nham động phía sau thỉnh thoảng truyền đến tiếng nổ mạnh kinh khủng, quanh quẩn ở trong huyệt động, chấn màng tai người ta đau nhức, Hàn Sâm bay trong chốc lát, phát hiện ra mình vậy mà đã lạc đường.

Lúc hắn đến đã đi qua rất nhiều huyệt động lối rẽ, hiện tại lại đi trở về, phát hiện khắp nơi đều là hang động tương tự nhau, đã không phân biệt rõ rốt cuộc mình từ đâu mà tới.

- Chỉ cần theo nước chảy đi lên thì có lẽ là sẽ không sai đi?

Hàn Sâm cũng không quan tâm nhiều như vậy, liền theo nước chảy đi ngược lên trên.

Thế nhưng mà càng chạy càng cảm thấy không đúng, con đường dường như không giống với lúc hắn đi đến

Ban đầu còn có thể nghe thấy tiếng Bạch Giao cùng Quỷ Dạ Xoa đại chiến phía sau, sau khi đi xa, âm thanh kia liền dần dần không nghe được nữa, nhưng mà Hàn Sâm đã bay thật lâu, bốn phía vẫn là sông ngầm dưới lòng đất, cũng không hề phát hiện ra thân ảnh của những con Hồng Tình Thố kia đâu.

- Mặc dù không thể đi ra ngoài, nhưng cho dù Quỷ Dạ Xoa kia lại đuổi theo, vậy cũng sẽ không tìm thấy mình được.

Hàn Sâm thu liễm khí thức sinh mệnh, tiếp tục đi lên phía trước, hy vọng có thể tìm được con đường rời khỏi nơi này.

Đi rất lâu, thuỷ vực trong mạch nước ngầm lại càng lúc càng rộng rộng rãi, khiến cho Hàn Sâm càng thêm cảm thấy có chút không đúng rồi, nhưng mà hiện tại quay đầu lại là chuyện không có khả năng, chỉ có thể kiên trì tiếp tục đi lên phía trước.

Lại đi thêm hơn mười dặm, nguyên bản hang động dưới mặt đất vốn đã vô cùng khoáng đạt, lại một lần nữa trở nên càng thêm trống trải, liếc mắt nhìn qua, một mảnh nước sông giống như là biển cả trông không thấy điểm cuối cùng.

Chỗ tầm mắt Hàn Sâm nhìn tới toàn bộ đều là nước cùng bóng tối xa xa, trừ ra cái gì cũng không nhìn thấy, quả thực giống như là một mảnh biển cả ở dưới lòng đất.

OÀ..ÀNH!

Ở trong biển rộng đằng kia, một con động vật biển to lớn nhảy ra ngoài mặt nước, sau khi hạ xuống đã gây ra từng đợt từng đợt sóng biển, đánh thẳng vào vách đá bóng loáng chỗ Hàn Sâm đang đứng.

Hàn Sâm cũng đã nhìn tới ngây người, chỉ thấy ở trong biển rộng đằng kia, thỉnh thoảng có động vật biển to lớn từ trong nước biển xuất hiện, ở trước mặt chúng, Hàn Sâm cảm thấy mình nhỏ bé giống như một con kiến.

Chương 980: Ngay Cả Cá Mập Cũng Không Tha

Không dám đi tiếp về phía trước nữa, Hàn Sâm trốn ở hang đá bên cạnh nhìn vào bên trong, chỉ thấy từng con động vật biển đó đang chơi đùa ở trên biển, thỉnh thoảng lao ra khỏi mặt nước, là một con Ngân Long Giao Long, giống y hệt như con mà Hàn Sâm chém đứt xiềng xích thả ra kia.

- Tại sao có nhiều Bạch Giao như vậy?

Hàn Sâm nhìn đều đã có chút trợn tròn mắt, cẩn thận đếm, những con Bạch Giao xuất hiện đó có đến bốn con, thỉnh thoảng ở trên biển vươn cổ, dây dưa, chơi đùa, tựa hồ chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ thêm vài lần, phát hiện ra khí tức sinh mệnh của bọn nó cũng không mạnh mẽ giống như Bạch Giao, hơn nữa nhìn kỹ, chúng vẫn còn có chút khác biệt với Bạch Giao.

Bạch Giao và Giao Long độc nhất vô nhị, bốn trảo thân rắn không có cánh, nhưng mà bốn con Bạch Giao này, bên người của bọn nó lại có thể nhìn thấy hai cánh màu bạc hơi mờ giống như là vây cá, bình thường thu lại ở bên người, lúc triển khai ra có thể bay lượn ở trên không trung.

- Đây rốt cuộc là thứ quái gì?

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy càng thêm cổ quái, xem trong chốc lát, đột nhiên lại nhìn thấy mặt biển quay cuồng một trận, lại một con động vật biển to lớn chạy ra khỏi mặt biển.

Sau khi Hàn Sâm nhìn thấy càng thêm giật mình, chỉ thấy đó là một con cá mập trắng lớn mọc ra hai cánh màu bạc, hình thể còn lớn hơn bốn con Bạch Giao kỳ quái kia gấp đôi, ở trên biển chỉ nhẹ nhàng đong đưa cái đuôi cũng đủ để nhấc lên sóng gió động trời.

Sau khi Ngân Sa hai cánh xuất hiện, bốn con Bạch Giao giống như là trẻ con vây quanh bên cạnh nó chơi đùa, Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

Cẩn thận đi nhìn tới, phát hiện ra hai cánh trên người bốn con Bạch Giao kia, hình dáng rất giống của Ngân Sa, hơn nữa hàm răng của bọn nó cũng không giống như là răng rồng, càng giống hàm răng cá mập hơn.

Bụng cũng lớn hơn Bạch Giao một chút, nhìn lên phía trên giống như là Phi Long trong thần thoại Tây Phương.

- CMN! Bốn con Bạch Giao cổ quái này, không phải là do con Bạch Giao to lớn kia cùng Ngân Sa sinh ra được đấy chứ?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy đoán, lại càng nghĩ càng cảm thấy không thể sai.

Con đại Bạch Giao kia bị khóa ở trong chỗ tối tăm không thấy ánh mặt trời không biết đã có mấy trăm mấy ngàn năm, nhất định là đã sớm nín nhịn phát điên, thật vất vả mới gặp được một con cái, đâu thèm quan tâm nó có phải là đồng loại hay không, nhất định là đã vội vã leo lên.

Hơn nữa bên trong thuỷ vực dưới đất này, có thể đến đầm nước kia, lại có thể có hình thể tương đương với Bạch Giao, chỉ sợ là cũng chỉ có con Ngân Sa này thôi.

- Người ta nói giao bản tính dâm quả nhiên đúng như vậy, thực là cái gì cũng dám lê, liền cá mập đều không buông tha, còn để lại hậu đại.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm oán thầm.

Lúc Hàn Sâm đang miên man suy nghĩ, mặt nước bên cạnh đột nhiên nổi lên một mảnh bọt nước, chỉ thấy một con Bạch Giao sau lưng mọc ra hai cánh, toàn thân màu trắng từ trong nước bò ra.

Chỉ có điều hình thể của con này nhỏ hơn bốn con Bạch Giao kia rất nhiều, chỉ cao bằng một người, từ trong nước chui ra, đôi mắt đang tò mò nhìn Hàn Sâm trốn ở phía sau vách đá.

Hàn Sâm lập tức hoảng sợ, không nghĩ tới vẫn còn có một con Bạch Giao, hơn nữa nhìn thân hình cùng hình dạng của nó, hẳn là một con còn ở trong ấu sinh kỳ, vẫn chưa hoàn toàn lớn lên.

Cũng có lẽ bởi vì chưa từng gặp qua những sinh vật khác, tiểu bạch giao không biết rốt cuộc Hàn Sâm là thứ gì, chỉ là tò mò đánh giá Hàn Sâm, cũng không có ý đồ muốn phát động công kích.

- Đi sang một bên chơi.

Hàn Sâm phất phất tay với tiểu bạch giao, muốn đuổi nó đi, đồng thời thân thể dần dần lui về phía sau, chuẩn bị nhanh chóng rời đi.

Hắn hiện tại không có biện pháp nào tưởng tượng nếu mình bị bốn con Bạch Giao cùng một con Ngân Sa vây công thì sẽ sống như thế nào, mặc dù khí tức sinh mệnh của bọn nó so yếu hơn Đại Bạch Giao một chút, nhưng mà như thế nào thì cũng có thể đạt tới tiêu chuẩn của sinh vật thần huyết, đây cũng không phải là chuyện đùa giỡn.

Nhưng khi nhìn thấy Hàn Sâm phất tay, tiểu bạch giao tựa hồ như là đã hiểu nhầm, cho rằng Hàn Sâm đang cùng nó chơi đùa, lập tức có chút cao hứng từ trong nước leo lên, tiến tới bên cạnh Hàn Sâm, há miệng liền muốn kêu.

Hàn Sâm lập tức phát hoảng, vội vàng xông lên ôm lấy đầu tiểu bạch giao, che miệng của nó lại, không để cho nó kêu thành tiếng.

Nếu như kêu thành tiếng, Hàn Sâm cảm thấy cái mạng nhỏ của mình chắc hẳn là sẽ phải bỏ lại nơi đây rồi.

Tiểu bạch giao chưa thấy qua các mặt của xã hội, cho rằng Hàn Sâm đang cùng nó chơi, cũng không cho rằng là đang công kích nó, cho nên cũng không nổi giận, chỉ là dùng đỉnh đầu dụi dụi vào Hàn Sâm hai cái.

- Xuỵt. . . đừng kêu. . .

Hàn Sâm đã liên hệ nhiều với dị sinh vật, biết rõ dị sinh vật cũng không phải mỗi một con đều ưa thích giết chóc, dị sinh vật có trí tuệ càng cao, giết chóc cũng càng có tính mục đích.

Hàn Sâm nhìn ra con tiểu bạch giao này không có ý làm thương tổn người, cho nên mới dám làm như thế.

Vừa ra hiệu cho tiểu bạch giao, vừa chậm rãi thả miệng của nó ra, nhưng mà Động Huyền Khí cũng đã được mở ra, che giấu chấn động, nếu không chỉ sợ sớm đã bị bốn con Bạch Giao cùng Ngân Sa bên kia phát hiện ra.

Tiểu bạch giao không biết có nghe hiểu lời Hàn Sâm hay không, vẫn tạm thời không kêu lên, không tiếp tục há mồm phát ra âm thanh nữa, chỉ là

dùng mũi ngửi loạn lên trên người Hàn Sâm, gương mặt lộ ra vẻ trẻ con hiếu kỳ.

Hàn Sâm giơ hai tay lên, thân thể dần dần qua lui về phía sau, sợ làm cho tiểu bạch giao sợ hãi, càng sợ kinh động đến năm con vật khủng bố bên kia.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lui về sau, tiểu bạch giao liền đi lên phía trước theo, không bao lâu, một người một giao đã thối lui vào bên trong huyệt động, nhìn không thấy biển cả trong lòng đất cùng năm con sinh vật khủng bố kia nữa rồi.

Hàn Sâm lúc này mới vừa thoát hiểm cảnh nhưng lại nổi lên tham niệm:

- Con tiểu bạch giao này tuyệt đối là dị sinh vật cao cấp, nếu như có thể lừa gạt nó trở về, đây sẽ là một sự trợ lực rất to lớn.

Hàn Sâm thầm nghĩ, liền từ trong túi lấy ra một lọ sủng vật đan, đổ ra một hạt đặt ở trong lòng bàn tay, ra hiệu cho tiểu bạch giao.

Tiểu bạch giao ngửi được mùi vị, lập tức lộ ra bộ dạng cảm thấy rất hứng thú, há mồm liền cắn tới tay của Hàn Sâm.

Hàn Sâm không dám để cho nó trực tiếp ăn ở trên tay mình, sợ nó cắn tay của mình xuống, trực tiếp ném sủng vật đan vào trong miệng tiểu bạch giao.

Tiểu bạch giao chỉ là thè lưỡi ra liếm một chút, viên sủng vật đan kia đã bị nó thè lưỡi ra liếm không còn, sau đó vẫn còn thèm thuồng há mồm muốn kêu.

Hàn Sâm vội vàng lại che miệng của nó lại, sau đó lại đổ ra một viên sủng vật đan nữa, vứt xuống bên trong huyệt động.

Tiểu bạch giao lập tức cao hứng chạy tới, liếm viên sủng vật đan kia.

Hàn Sâm cứ như vậy một mực hướng xa xa ném sủng vật đan, một đường dẫn dụ tiểu bạch giao cách xa biển cả trong lòng đất.

- Tiểu bạch giao có thể dụ đi ra, nhưng mà phải làm như thế nào mới có thể đi ra ngoài được đây?

Hàn Sâm nhìn tới miệng hang ở khắp bốn phía mà phát sầu.

Vốn cho là theo nước chảy thì có thể trở về, nhưng mà ai biết theo nước chảy lại đến một mặt biển ở dưới mặt đất, hiện tại liền hắn cũng không biết phải đi ra như thế nào.

- Hết cách rồi, chỉ có thể đi nhìn một chút.

Hàn Sâm cắn răng đi vào một đường rẽ.

Tiểu bạch giao hết sức tò mò đi theo sau, còn thỉnh thoảng dụi vào trong ngực Hàn Sâm, muốn ăn sủng vật đan.

Chỉ là lần này Hàn Sâm đi ra chỉ mang theo hai bình sủng vật đan, không nghĩ tới gặp được việc này, cho nên sủng vật đan ở trên người, đoạn đường vừa rồi đi tới đã đút cho tiểu bạch giao hết rồi.

Hàn Sâm lại đi thêm một đoạn đường, tiểu bạch giao nhìn tới phía trước, tựa hồ không muốn đi tiếp về phía trước nữa rồi, hơn nữa đã không còn sủng vật đan hấp dẫn nữa, tiểu bạch giao quay đầu liền chuẩn bị đi về.

- Đừng đi a!

Hàn Sâm lập tức nóng nảy, hai bình sủng vật đan đều bỏ ra rồi, nếu như để tiểu bạch giao rời đi như vậy, chẳng phải là đã lỗ lớn rồi.

Thế nhưng mà tiểu bạch giao cũng không để ý tới Hàn Sâm, quay người liền đi tới phương hướng mặt biển dưới mặt đất bên kia.

Hàn Sâm mở ra một lọ máu tiểu bạch hùng, một lần nữa hấp dẫn tiểu bạch giao:

- Mày xem cái này. . . cái này ăn càng ngon. . .

Tiểu bạch giao quay đầu lại hít hà, tựa hồ cũng không có hứng thú gì đối với máu của tiểu bạch hùng, quay người lại tiếp tục đi.

Hàn Sâm cắn răng một cái, lấy ra một giọt sinh mệnh thủy châu:

- Đừng đi, mày xem cái này.

Tiểu bạch giao ngửi được hương vị, có chút cao hứng chạy tới, thè lưỡi ra liếm giọt nước kia.

- Ngoan, đây mới là Bảo Bảo tốt, ngoan ngoãn đi theo tao đi.

Hàn Sâm ôm đầu tiểu bạch giao, muốn tiếp tục mang nó đi.

Nhưng lại đột nhiên nghe thấy trong sông bên cạnh xôn xao một tiếng, một con Ngân Long Giao Long to lớn chui ra nửa người, đôi mắt giống như đèn lồng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm đang ôm lấy đầu tiểu bạch giao.

Bốn mắt nhìn nhau, thân thể Hàn Sâm lập tức cứng đờ.

Chương 981: Giá Y Thần Công

Trên thân Ngân Lân Giao Long có rất nhiều chỗ bị thương, có vẻ trận chiến với Quỷ Dạ Xoa kia vô cùng thảm thiết.

Cho dù nó bị thương, nhưng với thực lực hiện tại của Hàn Sâm vẫn khó có thể mở ra trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, chỉ sợ không phải là đối thủ của nó.

- Khụ khụ, đứa nhóc này thật đáng yêu. . .

Hàn Sâm vỗ vỗ đầu tiểu bạch giao, ánh mắt lại nhìn Ngân Lân Giao Long, cố gắng nở một nụ cười xấu hổ lại không thất lễ.

Gừ!

Ngân Lân Giao Long há to miệng, gầm lên một tiếng với Hàn Sâm.

Hơi thở kinh khủng của Giao Long thổi tới trên người Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm không thể đứng vững, phải lui về phía sau mấy bước đâm vào trên vách đá, lúc đó mới xem như giữ vững được thân thể.

Còn có rất nhiều bùn đất trong miệng Giao Long phun tới người Hàn Sâm, mang theo mùi cá tanh mãnh liệt, khiến người khác ngửi thấy mà buồn nôn.

Hàn Sâm vốn tưởng rằng lần này phải liều mạng rồi, nhưng ai ngờ Ngân Lân Giao Long chỉ là rống một tiếng với hắn, cũng không công kích hắn, không biết có phải là bởi vì nó nhớ kỹ công lao hắn chém đứt xiềng xích hay không.

Tiểu giao long vui sướng bay về phía Ngân Lân Giao Long, nhảy tới sau lưng Ngân Lân Giao Long, ngâm lên từng tiếng non nớt.

- Chúc mừng cả nhà đoàn tụ, tao nghĩ tao cũng nên đi rồi. . .

Hàn Sâm muốn thừa dịp Ngân Lân Giao Long và tiểu giao long đang trêu đùa với nhau sẽ lặng lẽ rời khỏi.

Nhưng lại có một hơi thở kinh khủng của rồng thổi tới, khiến Hàn Sâm đâm vào trên vách đá, trên người hắn lại bắn đầy bùn đất.

Nhưng Ngân Lân Giao Long cũng chỉ kêu một tiếng với hắn, sau khi trừng mắt liếc hắn một cái, nó chở theo tiểu giao long, bơi xuống biển dưới mặt đất.

Tiểu giao long trên lưng của Ngân Lân Giao Long, còn quay đầu y y nha nha với Hàn Sâm vài tiếng.

- Quả nhiên làm người không thể quá tham lam.

Hàn Sâm bất đắc dĩ lau bùn đất tanh hôi trên mặt xuống, đồng thời trong lòng cũng âm thầm cảm thấy may mắn, cũng may Ngân Lân Giao Long kia không có sát tâm với hắn, nếu không thì đúng là vô cùng phiền toái.

- Bạch Giao đã trở lại, Quỷ Dạ Xoa hẳn là đã thất bại rồi? Không biết y chết hay chưa?

Hàn Sâm thầm khẩn cầu Quỷ Dạ Xoa bị Bạch Giao ăn, như vậy hắn sẽ thật sự an toàn.

Hắn lại lượn vài vòng dọc con sông dưới mặt đất, muốn tìm được đường đi ra ngoài, nhưng chỗ này thật sự quá to lớn rồi, hơn nữa sông ngầm dưới lòng đất có quá nhiều nhánh, Hàn Sâm đi tới đi lui, mà vẫn không tìm được đường ra.

Khi hắn đang phát sầu, lại nhìn thấy trong nham động cách đó không xa, vậy mà xuất hiện một thân ảnh màu trắng, nhìn kỹ lại phát hiện là con Hồng Tình Thố Vương kia.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy vui mừng, hắn vội vàng đuổi theo.

Con Hồng Tình Thố Vương này nhất định không phải lần đầu tiên đi vào đây rồi, đi theo nó, hắn liền có thể đi ra ngoài.

Hồng Tình Thố Vương nhảy nhảy tiến về phía trước, Hàn Sâm đi theo phía sau, lúc đến là đi theo nước chảy xuống, lúc rời đi Hồng Tình Thố Vương lại đi dọc theo hang động lên chỗ cao.

Đi hơn nửa ngày, Hàn Sâm phát hiện trong nham động lại xuất hiện thân ảnh của Hồng Tình Thố khác, hắn vô cùng mừng rỡ, biết mình sắp rời khỏi hang động dưới đất này rồi.

Quả nhiên, không bao lâu sau Hồng Tình Thố Vương đã nhảy ra khỏi sơn động, ra tới bên ngoài vẫn là trong hẻm núi lớn, nhưng lại không phải hang thỏ lúc trước Hàn Sâm đi vào.

Vừa ra khỏi sơn động, cảnh tượng đập vào mắt lại khiến Hàn Sâm nhíu mày, chỉ thấy bên trong hẻm núi này khắp nơi đều là thi thể Hồng Tình Thố.

Trên đầu mỗi thi thể đều có một lỗ máu, giống như là bị người khác trực tiếp bị khoét ra, moi lấy óc ở bên trong ăn hết, bên trong trống không chẳng có gì còn lại, cảnh tượng phi thường đáng sợ.

- Quỷ Dạ Xoa còn chưa chết?

Trên thi thể những con thỏ đó, Hàn Sâm cảm ứng được khí tức của Quỷ Dạ Xoa, nhịn không được thoáng có chút thất vọng, đồng thời cũng lập tức cảnh giác, thu liễm khí tức, dán vào vách núi đá quan sát bốn phía.

Cũng may ở gần đây không cảm ứng được khí tức Quỷ Dạ Xoa, có lẽ y đã đi ra.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Hồng Tình Thố Vương giữa đống thi thể, dáng vẻ của nó phi thường bất lực và thê lương, hắn đi qua bế Hồng Tình Thố Vương lên.

- Theo tao trở về đi, ít nhất ở chỗ của tao thì không cần lo lắng bị người ta săn giết.

Hàn Sâm ôm Hồng Tình Thố Vương đi ra khỏi hẽm núi.

Tuy Hồng Tình Thố Vương này chẳng có tác dụng gì, nhưng mang về làm sủng vật để nuôi cũng không tệ, tránh bị Quỷ Dạ Xoa hoặc là người khác giết đi.

Một đường thận trọng trở về, cũng may cũng không đụng phải Quỷ Dạ Xoa, Hàn Sâm thuận lợi trở lại Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

Bởi vì trong lòng con cố kỵ với Dạ Quỷ Xoa, Hàn Sâm không dám rời khỏi Kim Cức Tùng Lâm nữa, trong thời gian này hắn sẽ chuyên tâm tu luyện Động Huyền Kinh, tranh thủ sớm mở ra đạo khóa gen thứ ba và thứ tư.

Hiện tại tố chất thân thể của hắn đã đủ để mở ra đạo khóa gen thứ tư, tốc độ tố chất thân thể tăng lên, đã vượt qua tốc độ mở ra khóa gen.

Cầm theo khối rubic xương cốt đi vào Truyền Tống Trận, thế mà lại thật sự có thể mang khối rubic xương ra khỏi Tí Hộ Sở, điều này khiến Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Dùng dụng cụ quét qua khối rubic xương, sau đó lại để trí tuệ nhân tạo tiến hành tính toán so sánh, mặc dù so sánh với khối rubic thông thường thì khó hơn một chút, nhưng cũng không làm khó được trí tuệ nhân tạo, có lẽ chẳng mấy chốc sẽ có kết quả.

Quả nhiên, cũng không lâu sau, khối rubic kia đã được trí tuệ nhân tạo phục hồi như cũ, chỉ thấy sáu mặt của khối rubic có một bức họa và rất nhiều văn tự cổ đại.

Sáu mặt của khối rubic, mỗi một mặt đều vẽ một người phụ nữ lõa thể với các tư thế khác nhau, trên người phụ nữa lõa thể còn có hai loại tơ đỏ và xanh, nhìn giống như động mạch và tĩnh mạch trong cơ thể người.

Thế nhưng cẩn thận quan sát kỹ, sẽ phát hiện ra hai sợi tơ này không giống, có rất nhiều chỗ khác với mạch máu.

Hàn Sâm không hiểu hai sợi xanh đỏ này đại biểu cho cái gì, còn những chữ cổ đó, nhỏ đến mức dùng thị lực của Hàn Sâm cũng không nhìn rõ, chỉ có thể phóng đại lên để xem.

Trên đó đều là cổ văn, văn tự giống như Động Huyền Kinh, cũng may Hàn Sâm vẫn luôn học cổ văn, đã học được không ít, có thể hiểu được ý tứ phía trên.

Xem hết sáu mặt của khối rubic, vẻ mặt Hàn Sâm rất cổ quái, trên khối rubic này có ghi lại một môn Luyện Khí Thuật cổ đại, chỉ là môn Luyện Khí Thuật này phi thường cổ quái, tên là Giá Y Thần Công.

Cái môn Luyện Khí Thuật này thoạt nhìn vô cùng lợi hại, cũng có thể mở ra mười đạo khóa gen, nhưng khác với Động Huyền Kinh, Giá Y Thần Công sau khi mở ra khóa gen chỉ có một loại công pháp, mà Động Huyền Kinh sau khi mở ra mười đạo khóa gen, còn có công pháp cấp bậc cao hơn, mặc dù trong cấp bậc này, hai loại Luyện Khí Thuật có thể tính là tương đương nhau, nhưng rõ ràng Động Huyền Kinh có cảnh giới cao hơn rất nhiều.

Dù sao Giá Y Thần Công cực hạn chỉ là đột phá mười đạo khóa gen, mà Động Huyền Kinh ở phía sau còn có cảnh giới, hạn mức cao nhất chênh lệch rất lớn.

Nhưng đối với Siêu Việt Giả mà nói, Giá Y Thần Công đã là công pháp cực phẩm, dù sao đương thời Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật được xưng có thể mở ra mười đạo khóa gen tổng cộng cũng chỉ có năm bộ.

Đương nhiên, trong năm bộ này cũng không bao gồm Động Huyền Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của Hàn Sâm, hiện tại lại thêm một bộ Giá Y Thần Công.

Chỉ là Giá Y Thần Công này có chút kỳ lạ, bởi vì căn cứ vào văn tự ghi lại, môn công pháp này chỉ có phụ nữ mới có thể luyện, hơn nữa còn phải là người còn là xử nữ mới có thể luyện.

Kỳ quái hơn chính là, trên một đoạn cuối cùng Giá Y Thần Công có ghi lại, nếu như cô gái tu luyện Giá Y Thần Công nguyện ý tự hủy căn cơ, có thể lợi dụng thập trọng Giá Y Thần Công trợ giúp một người đàn ông đả thông sinh tử huyền quan.

Chương 982: Đạo Sư

Cái gọi là sinh tử huyền quan, Hàn Sâm cũng đã từng thấy trên Động Huyền Kinh, nhưng không biết rốt cuộc đó là khái niệm gì.

Hàn Sâm tự suy đoán, đả thông sinh tử huyền quan phải để tấn chức Bán Thần, mới có thể tu luyện phần công pháp kế tiếp của Động Huyền Kinh.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Hàn Sâm, cũng không nhất định chuẩn xác.

Động Huyền Kinh đã nói rất rõ ràng, đột phá sinh tử huyền quan là một việc vô cùng nguy hiểm, cho dù là người có tu vị cao thâm, đột phá sinh tử huyền quan cũng là chuyện cửu tử nhất sinh.

Động Huyền Tử đã lấy chính mình làm ví dụ giải thích qua, hắn sáng tạo Động Huyền Kinh, khi đả thông sinh tử huyền quan, xác xuất thành công cao hơn bất kỳ loại công pháp lợi hại đương thời, nhưng cũng chỉ có một nửa xác xuất thành công mà thôi, có thể thành công hay không vẫn phải dựa vào một chút vận khí nữa.

Mà căn cứ vào một đoạn ghi chép trên Giá Y Thần Công, nếu như cô gái nào đã luyện thành thập trọng Giá Y Thần Công, chỉ cần cô ấy chịu dùng thập trọng Giá Y Thần Công làm đại giá để trợ giúp một đàn ông cũng có cảnh giới thập trọng, thì có thể trăm phần trăm có thể trợ giúp người đàn ông kia đột phá sinh tử huyền quan.

Phải biết là trong thời đại của Động Huyền Tử, cao thủ có thể đột phá sinh tử huyền quan có thể đếm được trên đầu ngón tay, được xưng là Chân Tiên rồi.

Về phần sau đó Động Huyền Tử phá toái hư không, thời đại kia cũng chỉ có một mình y mà thôi.

Giá Y Thần Công lại nói có thể trăm phần trăm giúp một cao thủ đột phá sinh tử huyền quan, điều này hiển nhiên là chuyện phi thường đáng sợ.

- Mặc dù là một môn Luyện Khí Thuật thần kỳ, nhưng với mình lại có vẻ không có tác dụng gì.

Hàn Sâm ghi nhớ Giá Y Thần Công, sau đó hoàn toàn xóa bỏ tư liệu.

Mà xương cốt khối rubic kia cũng bị Hàn Sâm mang vào trong Tí Hộ Sở dấu đi, thứ này rất tốt, nhưng lại không thể để cho người khác nhìn thấy.

Hàn Sâm: Siêu thần thể Siêu Cấp Đế Linh.

Cấp độ: Siêu Việt Giả

Thọ nguyên: 400.

Thần thể tiến hóa yêu cầu: Gen.

Có được gen: Gen Trụ cột 100, gen nguyên thủy 100, gen biến dị 74, thần gen 14 điểm, siêu cấp thần gen 5 điểm.

Gen bổn mạng Siêu Cấp Đế Linh: 118

Hiện tại tố chất thân thể của Hàn Sâm cũng coi như là không tệ, tạm thời đặt toàn bộ tâm tư để tu luyện Động Huyền Kinh, mau chóng mở ra khóa gen.

Hơn nữa không rời xa Tí Hộ Sở, cũng không sợ gặp phải Quỷ Dạ Xoa.

Ngày hôm nay Hàn Sâm đang tu luyện Động Huyền Kinh, lại đột nhiên nhận được cuôc gọi của Tần Huyên.

- Tần đội, đã lâu không gặp, sao hôm nay sao lại nhớ đến tôi thế?

Nhìn hình ảnh giả lập của Tần Huyên, Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Hàn Sâm, nửa chuôi Thái A Kiếm của Lan Đặc gia có phải đang ở chỗ cậu hay không?

Vẻ mặt Tần Huyên rất ngưng trọng, không có dáng vẻ đùa giỡn.

- Là ở chỗ tôi, Lưu Manh đưa cho tôi, có vấn đề gì sao?

Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

Không phải kinh ngạc Tần Huyên biết rõ chuyện này, mà kinh ngạc vì mức độ Tần gia coi trọng Thái A Kiếm.

- Nếu như cậu muốn bán ra, có thể cân nhắc tới Tần gia chúng tôi không, giá tiền không phải vấn đề.

Tần Huyên trịnh trọng nói.

- Có thể nói cho tôi biết Thái A Kiếm có ý nghĩa đặc biệt gì không?

Hàn Sâm biết rõ Thái A Kiếm bất phàm, lại có thể làm Quỷ Dạ Xoa bị thương, chỉ như thế cũng đã chứng tỏ Thái A Kiếm bất thường.

Tần Huyên do dự một chút mới mở miệng nói:

- Thái A Kiếm đối với Tần gia chúng tôi quả thật rất có ý nghĩa, quan hệ đến một bí mật của Tần gia, tôi không thể nói chi tiết cho cậu biết, nhưng tôi có thể cam đoan, người ngoài lấy được Thái A Kiếm, ngoại trừ là một vũ khí tương đối cứng rắn sắc bén ra, nó cũng không có chỗ tốt gì khác.

Hàn Sâm gật gật đầu:

- Được rồi, nếu như tôi muốn bán ra, nhất định sẽ tìm cô đầu tiên.

Tuy Hàn Sâm cũng không ngại cho Tần Huyên một nhân tình, trả Thái A Kiếm cho Tần gia, nhưng hiện tại Thái A Kiếm là vũ khí chủ lực của hắn,

hắn còn phải dựa vào Thái A Kiếm để chém giết dị sinh vật, trước khi có vũ khí nào tương đương hoặc lợi hại hơn, hắn không thể đưa Thái A Kiếm cho Tần gia được.

- Vậy là tốt rồi.

Nghe được Hàn Sâm hứa hẹn, Tần Huyên thở phào nhẹ nhỏm, sau đó lại nói sang chuyện khác:

- Nói xong chính sự rồi, hiện tại nói tới việc tư, tôi đang làm một lớp huấn luyện trong tổ hành động đặc biệt, mời cậu tới làm giáo viên giảng dạy, có thời gian không?

- Tôi sao? Thôi đi, tôi không biết giảng bài.

Hàn Sâm kinh ngạc nói.

- Cũng không phải để cậu giảng về hoá học vật lý gì đó, cậu có thể tới giảng tiễn thuật gì đó đều được, giảng bài trên Internet thôi, mỗi ngày một giờ, chỉ trong thời gian một tháng, nếu như trong lúc đó cậu có việc, tôi cũng có thể sắp xếp cho cậu mấy lớp, kiểu gì cậu cũng nên dạy một chút đi.

Tần Huyên vừa cười vừa nói.

- Khi nào thì bắt đầu giảng bài?

Hàn Sâm hỏi.

- Ngày kia sẽ chuẩn bị khai giảng, có rất nhiều thành viên của tổ hành động đặc biệt báo danh tham gia, hiện tại đã có mấy vạn người chưa tiến hóa và Tiến Hóa Giả báo danh rồi.

Tần Huyên nói.

- Vậy tôi giảng một chút về tiễn thuật, ở phương diện này tôi đúng là có chút tâm đắc.

Hàn Sâm ngẫm lại chính mình gần đây tu luyện Động Huyền Kinh, cũng không muốn đi ra ngoài săn bắn, mỗi ngày rút ra một giờ có lẽ rất nhẹ

nhàng, cứ coi như là thời gian nghỉ ngơi giữa giờ trong lúc luyện công.

Hơn nữa hiện tại Hàn Sâm còn là một thành viên của tổ hành động đặc biệt, chỉ bởi vì hắn ở một địa phương không có cơ hội làm việc, không công lại được hưởng một phần tiền lương và phúc lợi, huấn luyện nhân vật mới một chút cũng là chuyện nên làm.

- Vậy thì cứ quyết định như thế nhé, cụ thể là lúc nào cậu có thời gian, tôi sẽ căn cứ vào thời gian của cậu để sắp xếp giờ học.

Tần Huyên rất vui, hỏi thăm thời gian của Hàn Sâm.

Sau khi bàn bạc xong, hai người lại hàn huyên trò chuyện về tình hình gần đây.

Tần Huyên tạm thời không có ý định tấn chức thành Siêu Việt Giả, bởi vì từ khi xác định có siêu cấp thần gen tồn tại, rất nhiều người có thiên phú tương đối khá, đều hy vọng có thể đạt được siêu cấp thần gen sau đó lại tấn thăng, Tần Huyên tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Trước đây không lâu đã có người lấy được trứng sinh vật siêu cấp thần huyết, xác định lời nói của Hàn Sâm, đã lấy được siêu cấp thần gen.

Nhưng trứng sinh vật siêu cấp thần huyết thật sự quá ít, thực sự muốn dựa vào ăn trứng để tấn chức, không biết một hai trăm năm sau có thể xuất hiện được một người có siêu cấp thần gen đầy đủ hay không.

Người trong Liên Minh đều cho rằng Hàn Sâm hẳn là dùng siêu cấp thần gen đầy để tấn thăng lên Siêu Việt Giả, hơn nữa hoài nghi Hàn Sâm còn có những phương pháp khác để gia tăng siêu cấp thần gen, nhưng vì ngại thân phận của Hàn Sâm, nên cũng không có động tác gì.

Dù sao Đại La Sát Thần cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, thật sự muốn động tới Hàn Sâm, nói không chừng Đại La Sát Thần sẽ dám ở trong Liên Minh trực tiếp giết đến cửa.

Hơn nữa Hàn Sâm lại là con rể của Kỷ Nhược Chân, trước khi không có chứng cớ xác thực, cũng không có người nào dám động hắn.

Huống chi muốn ở trong Tí Hộ Sở động tới Hàn Sâm, gần như là chuyện không thể nào, ở trong hiện thực lại càng không có điều kiện như vậy.

- Hàn Sâm làm giáo viên?

Trong một tòa biệt thự, một người đàn ông đang nhìn một phần danh sách, đến khi nhìn thấy tên Hàn Sâm, lập tức kêu lên một tiếng kinh ngạc.

- Hàn Sâm nào?

Bên cạnh người này có một chàng trai tóc đỏ đang chơi trò chơi quay đầu hỏi.

- Còn có thể là Hàn Sâm nào?

Người đàn ông nói.

- Hắn dạy cái gì?

Chàng trai tóc đỏ hỏi.

- Tiễn thuật.

Người đàn ông đáp.

- Vốn dĩ không có ý định đi, hiện tại phải mau mau đến xem mới được.

Chàng trai tóc đỏ khẽ nhướn mi rồi nói.

Chương 983: Mời Hàn Đạo Sư

Trong bữa cơm tối, Hàn Sâm nói chuyện mình muốn đi huấn luyện nhân viênt mới với Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên nghe xong khẽ cau mày nói:

- Anh muốn đi làm chuyện này, chỉ sợ sẽ có chút phiền toái.

- Phiền toái gì?

Hàn Sâm nao nao, Tần Huyên cũng chưa nói cho hắn biết sẽ có phiền toái gì.

Kỷ Yên Nhiên nhướng mày cười nói:

- Cũng không tính là phiền toái, dù sao có thể làm giáo viên, đều rất có ích đối với danh vọng và tư lịch của anh trong tổ hành động đặc biệt. Đã có danh hiệu giáo viên, về sau có cơ hội tiến vào giai cấp trung tâm tổ hành động đặc biệt. Nhưng trước kia huấn luyện như vậy, giáo viên bình thường đa số đều xuất thân từ Chiến Thần Võ Đạo Quán, hơn nữa phần lớn là một số thành viên lâu năm trong tổ hành động đặc biệt, nếu anh đi, khó tránh khỏi sẽ có chút không hợp nhau.

Hàn Sâm nghe Kỷ Yên Nhiên nói cũng hiểu cô ấy đã nói rất khách khí, trên thực tế khẳng định không đơn giản là không hợp nhau như vậy, chỉ sợ sẽ chịu xa lánh.

Nhưng Hàn Sâm cũng không sẽ vì thế mà buông tha chuyện đi làm giáo viên, dù sao hiện tại hắn cũng chỉ có một chức vụ là đội trưởng tiểu phân đội của tổ hành động đặc biệt, có thể có cơ hội phát triển đương nhiên là tốt nhất, ngồi ở vị trí cao cũng không phải là chuyện xấu, trái lại sẽ có rất nhiều lợi ích, không có đạo lý gì mà không đi cướp lấy.

Huống chi đây là việc mà Tần Huyên nhờ hắn, có lẽ Tần Huyên cũng cân nhắc vì hắn, muốn cho hắn phát triển lên, hắn cũng không thể cô phụ ý tốt của người ta.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều dựa theo kế hoạch của mình tu luyện Động Huyền Kinh, có thời gian sẽ chơi cùng Bảo Nhi và Linh, thời gian nhàn nhã như thế này đối với Hàn Sâm mà nói vô cùng khó có được.

- Ba ba. . . Bảo Nhi muốn uống sữa. . .

Bảo Nhi một tay ôm Thố Vương, giống như là ôm một búp bê vải vậy, tay kia cầm bình sữa, nhanh chóng bò tới trước mặt Hàn Sâm, giơ bình sữa lên rồi dùng giọng nói non nớt nói.

Vẻ mặt Thỏ Vương rất bất đắc dĩ, trước kia Thố Vương còn muốn phản kháng, trước mặt Bảo Nhi phóng ra lồng thủy tinh, kết quả bị Bảo Nhi trực tiếp ôm vỡ lồng thủy tinh, sau đó ôm nó vào trong lòng.

Lồng thủy tinh bảy tầng khóa gen, dưới cánh tay nhỏ bé của Bảo Nhi chỉ giống như giấy mà thôi.

Nhưng cũng có lẽ là bởi vì Thố Vương rất yên tĩnh và dịu dàng ngoan ngoãn, Bảo Nhi chỉ thích ôm nó, còn thích ghé vào người nó ngủ, không giày vò Thố Vương giống như giày vò tiểu bạch hùng.

Tiểu bạch hùng kia không bị Bảo Nhi thu thập lại thấy ngứa ngáy toàn thân, vậy mà vô cùng đố kỵ Hồng Tình Thố Vương được Bảo Nhi sủng ái, làm Bảo Nhi ít chơi đùa với nó, nên nó luôn vô ý cố tình ghen ghét với Hồng Tình Thố Vương, luôn muốn cuốn lấy Bảo Nhi, vì thế lại chịu không ít đau khổ.

Có một lần tiểu bạch hùng còn muốn thừa dịp Bảo Nhi và những người khác đều không có ở đây, tiêu diệt Hồng Tình Thố Vương luôn tranh giành tình cảm với nó, kết quả lại không thể đánh nát lồng thủy tinh của Thố Vương, Thố Vương nằm bên trong nhàn nhã đi ngủ, khiến cho tiểu bạch hùng tức giận đến mức muốn phát điên.

Sau khi pha sữa cho Bảo Nhi xong, lại cho một đám sủng vật ăn, lúc này Hàn Sâm mới đi xem vườn cây gen của mình.

Ngoại trừ cây Tử Điệp Tiên Lan sau khi bị hái trái đã héo rũ kia, vườn thực vật gen của hắn đều phát triển rất tốt.

- Không biết cây Đế Thụ kia có thể kết quả lần nữa hay không, nếu như có thể, mình phải nghĩ biện pháp mang nó trở về, mình có sinh mệnh thủy châu, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn có thể nhanh chóng gia tăng bổn mạng gen.

Hàn Sâm ngẫm lại đều cảm thấy suy nghĩ này quá điên cuồng.

Nhưng Hàn Sâm cũng hiểu vô cùng rõ ràng, thực vật gen càng cao cấp, khả năng chỉ kết quả một lần lại càng cao, còn có một số loài tuy có thể kết quả nhiều lần, nhưng thời gian kết quả sẽ rất dài.

Nhưng Hàn Sâm vẫn luôn nhớ mãi không quên cây Đế Thụ kia, đang suy nghĩ đến lúc có cơ hội, nhất định phải đi xem đi, nhìn xem có thể cấy ghép hay không.

Chỉ là trước đó, Hàn Sâm nhất định phải có đủ thực lực bảo vệ tính mạng mới được, không ai biết Quỷ Dạ Xoa có phải vẫn ở chỗ đó hay không.

Lại đi xem đám người Hoàng lão ở đông khu, bọn họ ở chỗ này cũng không tệ lắm, săn giết một số sinh vật bình thường cùng sinh vật nguyên thủy ở gần đó cũng dễ dàng, không có nguy hiểm quá lớn.

Dạo qua một vòng, nhìn thời gian cũng gần tới giờ, Hàn Sâm rời khỏi Tí Hộ Sở về trong nhà, lên Internet, đăng nhập vào diễn đàn tổ hành động đặc biệt, chỉ có thành viên tổ hành động đặc biệt mới có thể nghiệm chứng thân phận tiến vào đây.

Bởi vì có rất nhiều học sinh, cho nên sân bãi giả lập để học đều ở cùng một chỗ, khi Hàn Sâm tiến vào sân bãi giả lập, bên trên có một giáo viên đang giảng bài.

Hàn Sâm tìm một vị trí ở phía sau ngồi xuống nghe giảng bài, kinh nghiệm thực chiến của hắn rất phong phú, nhưng dù sao tinh lực một người luôn có hạn, phạm vi mà hắn biết cũng chỉ là một phương diện, có thể nghe kinh nghiệm cùng lý luận của một số người khác cũng không phải chuyện xấu, cũng có thể học thêm chút, mở mang tầm mắt và suy nghĩ của mình.

Một vị giáo viên đang nói về quyền pháp, trong đó có rất nhiều suy nghĩ mới lạ mà Hàn Sâm chưa biết, khiến hắn rất thích thú nghe.

Vị giáo viên này gọi là Nam Cung Hán, là một lão Siêu Việt Giả, trong tổ cũng là người lâu năm, đến nay đã mở ra bốn đạo khóa gen, trình độ này

đối với nhân loại cũng được coi như là trung đẳng rồi, dù sao nhân loại có thể mở ra bảy tám đạo khóa gen cũng không nhiều lắm.

Nam Cung Hán là lão nhân của tổ hành động đặc biệt, xuất thân từ Chiến Thần Võ Đạo Quán.

Dựa theo quy củ trong tổ mặc định những năm qua, đều do đám người xuất thân từ Chiến Thần Võ Đạo Quán làm giáo viên, một bộ phận nhỏ khác là những người có kinh nghiệm lâu năm vô cùng có danh vọng trong tổ.

Năm nay Hàn Sâm có thể trở thành giáo viên, khiến rất nhiều giáo viên xuất thân từ Chiến Thần Võ Đạo Quán cảm thấy thoáng không thoải mái.

Thứ nhất là vì Hàn Sâm còn rất trẻ, thứ hai là hắn ở trong tổ chỉ là một đội trưởng tiểu phân đội, vẫn là thuộc về danh nghĩa không có thành viên, hơn nữa hắn cũng không xuất thân từ Chiến Thần Võ Đạo Quán, thân phận như vậy có thể trở thành giáo viên, khiến bọn họ đều không dễ chịu, cho rằng Tần gia muốn vươn tay đến chuyện huấn luyện, làm suy yếu quyền lực của Chiến Thần Vĩ Đạo Quán.

Nam Cung Hán cũng nghĩ như thế, vừa rồi y cũng thấy Hàn Sâm đi vào, nhưng lại giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục giảng lớp của hắn.

- Quyền pháp chi đạo tuy thiên biến vạn hóa, nhưng về căn bản không nằm ngoài ba điểm, một là nhanh, hai là độc, ba là vận dụng kỹ xảo. Mục đích học tập quyền pháp, chính là giúp quyền của mọi người nhanh hơn, ác hơn người khác, cách ra quyền cũng có thể giúp cho mọi người sớm quen thuộc đối mặt với tất cả các loại tình huống, sau đó tìm ra phương pháp ứng đối. Nhưng tất cả vẫn là vận dụng, nếu như không thể vận dụng chính xác, như vậy dù quyền pháp của mọi người có luyện đến thế nào cũng vô dụng.

Nam Cung Hán dừng một chút, ánh mắt quét qua giữa sân, cuối cùng rơi vào trên người Hàn Sâm rồi nói:

- Cho nên mới nói, thực chiến mới là căn bản quyền pháp, hiện tại tôi sẽ biểu diễn cho mọi người thấy một chút quyền pháp thực chiến, xin mời Hàn đạo sư lên đài phối hợp với tôi biểu diễn.

Hàn Sâm khẽ ngơ ngác, ánh mắt các học viên khác cũng đều quay về sau nhìn Hàn Sâm, còn có người vỗ tay.

Chương 984: Công Thủ Diễn Luyện

Hàn Sâm thoáng ngơ ngác, thật không ngờ Nam Cung Hán lại muốn hắn lên đài phối hợp biểu diễn, nhưng thấy các học viên đều nhìn mình, Hàn Sâm lại đứng dậy đi tới.

- Thầy Nam Cung, tôi phải phối hợp như thế nào?

Hàn Sâm đi lên trên đài, hỏi Nam Cung Hán.

Nam Cung Hán cười nói:

- Thầy Hàn không cần khẩn trương, chúng ta biểu diễn mấy kỹ xảo trụ cột, cậu cứ phản ứng tự nhiên là được.

- Được rồi.

Hàn Sâm gật đầu đồng ý.

- Sau đây tôi và thầy Hàn sẽ biểu diễn cho mọi người xem, yếu điểm của thủ thế ở chỗ tùy cơ ứng biến lớn mật thận trọng, dùng sở học bình thường của mình để linh hoạt vận dụng, đồng thời phải chú ý là, nhất định phải nhắm ngay vào trọng tâm của đối thủ, coi như là Bán Thần có sức mạnh vô thượng, khi phát lực cũng sẽ có quá trình chuyển dời trọng tâm này, chỉ cần có thể bắt lấy trọng tâm, là có thể đoán được công kích của đối thủ, từ đó có thể hóa giải thế công của đối thủ. . .

Nói xong, Nam Cung Hán đưa tay đánh một quyền về phía Hàn Sâm đang đứng trước mặt.

Tần Huyên và những giáo viên khác đều nhìn thấy một màn này, từ lúc Nam Cung Hán gọi Hàn Sâm đi lên, Tần Huyên đã cảm thấy có chút không đúng rồi, nhưng đang trên lớp học, cô cũng không kịp ngăn cản.

Nhìn thấy Nam Cung Hán đánh một quyền về phía Hàn Sâm, sắc mặt Tần Huyên đã có chút khó coi.

Tần Huyên biết rõ một số giáo viên xuất thân từ Chiến Thần Võ Đạo Quán nhất định sẽ có chút ý kiến với Hàn Sâm, nhưng tổ hành động đặc biệt dù sao cũng là do Tần gia định đoạt, hơn nữa thân phận của Hàn Sâm, vốn chỉ cho là bọn họ có lẽ nhiều lắm chỉ nói vài câu là xong, chắc sẽ không thật sự gây sự với Hàn Sâm.

Nhưng hiện tại nhìn lại hoàn toàn không phải như vậy, Nam Cung Hán là giáo viên xuất thân từ Chiến Thần Võ Đạo Quán này mặc dù không trở mặt với Hàn Sâm, nhưng lại lợi dụng phương thức này tận lực làm thấp đi thân phận của Hàn Sâm.

Y muốn biểu diễn mà không gọi trợ giáo, ngược lại muốn Hàn Sâm là giáo viên lên làm trợ thủ cho y, chỉ dựa vào một điểm này cũng đã thấy y có ý định bất chính.

Hơn nữa Nam Cung Hán lại để Hàn Sâm cùng y biểu diễn thực chiến công thủ, nói là biểu diễn thủ thế, nói cũng là thủ thế, nhưng y lại đánh một quyền tới.

Nếu như một quyền này của y đánh tới mà Hàn Sâm không đỡ được, hoặc là có sơ hở gì, như vậy Nam Cung Hán có thể vạch ra chỗ sai lầm của Hàn Sâm, kể từ đó, các học viên sẽ có một loại cảm giác, Hàn Sâm còn trẻ như vậy đã làm giáo viên, thực lực dù sao vẫn không bằng giáo viên có tuổi như Nam Cung Hán, địa vị của hắn trong suy nghĩ của học sinh sẽ hạ thấp, thậm chí sẽ sinh ra tâm lý coi thường.

Nhìn mặt ngoài, Nam Cung Hán giống như rất ôn hòa, đối với Hàn Sâm cũng không có địch ý, nhưng tâm tư ẩn chứ bên trong lại vô cùng âm tàn đấy.

Hàn Sâm không biết Nam Cung Hán, không hiểu về y, nhưng Tần Huyên lại hiểu rất rõ về Nam Cung Hán, một quyền này của y đánh về phía Hàn Sâm, cũng không đơn giản chỉ là biểu diễn, căn bản đã vượt khỏi phạm vi biểu diễn.

Nam Cung Hán tấn chức Siêu Việt Giả vài thập niên, lợi hại nhất chính là một tay Ảo Ảnh Thần Quyền, lại phối hợp thêm Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật quang thuộc tính, đánh ra quyền pháp thật thật giả giả hư hư thật thật, cho dù là đối thủ chân chính cùng giai đều khó mà phân phân biệt rõ ràng, huống chi là Hàn Sâm hoàn toàn không biết gì cả, chỉ cho là là phải phối hợp y biểu diễn, trên tâm lý căn bản không có bất kỳ phòng bị.

Thoạt nhìn hình như là một quyền rất thông thường đánh tới, nếu Hàn Sâm thực cho là như vậy, tựu mười phần sai rồi, lúc ngăn lại liền sẽ phát hiện, cái kia kỳ thật chỉ là một ảo ảnh, đồng thời nắm đấm chân chính của Nam Cung Hán sẽ đánh trúng hắn.

Cho dù Hàn Sâm có phòng bị, Nam Cung Hán cũng mở ra nhiều hơn hắn hai đạo khóa gen, tố chất thân thể chỉ sợ cao hơn Hàn Sâm mới vừa tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở không bao lâu, Hàn Sâm cũng rất khó ngăn lại huyễn ảnh thần quyền của y.

- Thực xem người Tần gia đều là không khí sao?

Tần Huyên nhìn Nam Cung Hán đánh ra Ảo Ảnh Thần Quyền, trong nội tâm hiện lên rất nhiều ý niệm, sắc mặt phi thường lúng túng, đã có chút tức giận.

Yrong nội tâm Tần Huyên âm thầm quyết định, lần này vô luận như thế nào cũng phải tới cái giết gà dọa khỉ, để cho những gia hỏa xuất thân Chiến Thần Võ Đạo Quán thành thật một chút, để cho bọn họ biết rõ ai mới là chủ nhân chân chính của tổ hành động đặc biệt.

Hàn Sâm không biết ở trong đó có nhiều môn đạo như vậy, bất quá hắn có thể cảm giác được Nam Cung Hán có một tia địch ý với hắn.

Ở trong Tí Hộ Sở bước qua nhiều lằn ranh sinh tử như thế, đừng nói là nhân loại, coi như là dị sinh vật có địch ý hay không, Hàn Sâm cũng có thể cảm

giác được, cho dù Nam Cung Hán ẩn núp thế nào cũng không gạt được hắn.

Nhìn Nam Cung Hán đánh tới một quyền, Hàn Sâm nheo mắt lại, vung tay cản nắm đấm của Nam Cung Hán của lại.

Nam Cung Hán nhìn Hàn Sâm ra tay ngăn cản nắm đấm của mình, lập tức hưng phấn ánh mắt của đều phát sáng lên, tốc độ ra quyền nhanh hơn một chút.

Hàn Sâm đón đỡ chỉ là ảo ảnh do y chế tạo, tự nhiên không thể ngăn cản nắm đấm của y, y chỉ cần đánh xuống một quyền này, hình tượng Hàn Sâm đạo sư sẽ sụp đổ hơn phân nửa.

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm nghênh hướng nắm đấm ảo ảnh của Nam Cung Hán, trong nội tâm âm thầm kêu khổ, biết sự tình sắp hỏng rồi.

Mấy giáo viên có xuất thân Chiến Thần Võ Đạo Quán khác đều là lộ ra nụ cười kỳ dị, cả đám đều chờ xem trò vui.

- Người trẻ tuổi, tâm tư vẫn còn quá hấp tấp, tầm mắt vẫn rất hạn hẹp.

Có một lão giáo viên bình luận.

Mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, thế nhưng một đám đạo sư đều nghe ra, y là đang nói Hàn Sâm.

Bành!

Nghe thấy trên giảng đài truyền ra thanh âm nắm đấm giao kích, mọi người liền nhìn qua, lại phát hiện nắm đấm Hàn Sâm của vậy mà chặn nắm đấm của Nam Cung Hán lại.

- Ồ, Nam Cung Hán không sử dụng Ảo Ảnh Thần Quyền sao? Chẳng lẽ là mình nghĩ nhiều, trách lầm y sao?

Tần Huyên nghi hoặc nhìn Hàn Sâm và Nam Cung Hán, trên mặt những giáo viên khác đều là vẻ nghi ngờ.

Hàn Sâm ngăn cản quyền thứ nhất của Nam Cung Hán, nếu dựa theo lẽ thường, một quyền kia hẳn là ảo ảnh mới đúng, nhưng Hàn Sâm ngăn lại một quyền kia lại là quyền thật, cũng không phải ảo ảnh.

Trừ phi Nam Cung Hán không sử dụng Ảo Ảnh Thần Quyền, nếu không nhất định không thể có kết quả này.

Mấy giáo viên khác đều nghi ngờ nhìn nhau, vốn cho rằng Nam Cung Hán sẽ sử dụng Ảo Ảnh Thần Quyền để Hàn Sâm xấu mặt, nhưng lúc này nhìn cũng không phải như vậy.

Mọi người đều ôm nghi hoặc tiếp tục xem tiếp, vẻ mặt Nam Cung Hán cũng có chút không đúng, nhưng vẫn tiếp tục vung quyền đánh tới Hàn Sâm.

Rất nhanh sau đó, một đám giáo viên cùng mấy người xuất thân từ Chiến Thần Võ Đạo Quán đã phải cau mày, chỉ thấy Nam Cung Hán đánh tới từng quyền từng quyền, mỗi một quyền đều thật sự, giống như không có bất kỳ hoa xảo, cứ như vậy toàn bộ bị chặn lại, không hề có dấu hiệu sử dụng Ảo Ảnh Thần Quyền.

- Nam Cung Hán kia đang làm gì thế, tại sao dạy học có thể tùy tiện như vậy, ngay cả một chút bản lĩnh thật sự cũng không lấy ra, dang giấu diếm sao?

Có một giáo viên cũng xuất thân từ Chiến Thần Võ Đạo Quán, sắc mặt khó coi nói ra.

Tất cả mọi người đều cho rằng là do Nam Cung Hán sợ thân phận của Hàn Sâm, cho nên mới không dám thật sự làm khó hắn, mà ngay cả Tần Huyên cũng nghĩ như vậy.

Thế nhưng lúc này trong nội tâm Nam Cung Hán đã vô cùng kinh hãi, có trời mới biết y đang trải qua chuyện gì.

Chương 985: Đồ Phản Bội

Nam Cung Hán cũng được coi là lão nhân trong Tí Hộ Sở, từ không gian thứ nhất Tí Hộ Sở đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, không biết đã trải qua bao nhiêu cuộc chiến, Ảo Ảnh Thần Quyền tuyệt đối không phải chỉ là hư danh.

Thế nhưng Nam Cung Hán sống qua từng ấy năm tới nay, chưa bao giờ y gặp việc lạ như vậy, lúc này trong lòng đã kinh hãi tới cực điểm.

Lúc mới bắt đầu, Nam Cung Hán dùng một đòn Ảo Ảnh Thần Quyền đánh về phía Hàn Sâm, chuẩn bị đợi đến khi Hàn Sâm sắp ngăn cản một quyền này, sẽ lưu lại ảo ảnh, nắm đấm thật sẽ vượt qua nắm đấm của hắn, đánh về phía thân thể của Hàn Sâm.

Không cần đánh nặng, chỉ là nhẹ nhàng đánh trúng trên người Hà Sâm thì hình tượng của Hàn Sâm sẽ bị tan vỡ rất nhiều, hơn nữa sau đó y lại giải thích, không khó khiến hình tượng Hàn Sâm biến thành một tên giáo viên vô tri không có tên tuổi.

Nhưng đợi Nam Cung Hán muốn lưu lại ảo ảnh rồi đánh ra quyền thật, lại phát hiện cánh tay của y giống như không thể khống chế vậy, trực tiếp va chạm với Hàn Sâm, cũng không có khả năng dời đi.

Lần thứ nhất, Nam Cung Hán còn tưởng rằng do mình quá kích động sử dụng Ảo Ảnh Thần Quyền nên thất thủ, nhưng từng quyền từng quyền kế tiếp đánh tới, y cố ý tăng cường Ảo Ảnh Thần Quyền, lại vẫn giống như quyền thứ nhất, nắm đấm không tự chủ được cùng ảo ảnh đánh tới Hàn Sâm, giống như trên nắm tay Hàn Sâm có gắn một nam châm cường lực vậy.

Nam Cung Hán không tin quỷ liên tục tăng lực lượng lên, thậm chí y còn lặng yên mở ra từng đạo khóa gen, muốn đánh ra Ảo Ảnh Thần Quyền mạnh hơn, thoát khỏi vòng lẩn quẩn như vậy.

Thế nhưng rất nhanh Nam Cung Hán lại phát hiện, tất cả đều là phí công vô ích, dù Ảo Ảnh Thần Quyền mạnh thế nào, trước mặt Hàn Sâm đều giống như một giọt nước mưa rơi xuống biển cả, dường như y biến thành một tượng gỗ vậy, quyền đầu mãi vẫn không tự chủ được đánh thẳng tới va

chạm với quyền của Hàn Sâm, hoàn toàn không phát huy ra uy lực của Ảo Ảnh Thần Quyền.

Học sinh bên dưới nhìn thấy thế công của Nam Cung Hán hung mãnh như tia chớp, Hàn Sâm lại phòng thủ đặc sắc, tất cả đều không khỏi lớn tiếng hô hay, Siêu Việt Giả công thủ chiến như vậy, bọn họ xem mà hai mắt tỏa sáng.

Thế nhưng những tên giáo viên thuộc Chiến Thần Võ Đạo Quán kia, lúc này trong lòng bọn họ đều thầm mắng Nam Cung Hán là đồ nhát gan, y sợ thân phận của Hàn Sâm và áp lực của Tần gia, đi quỳ gối dưới chân Hàn Sâm, chẳng những không dám sử dụng Ảo Ảnh Thần Quyền để Hàn Sâm mất mặt, còn cố ý phối hợp với Hàn Sâm biểu diễn, giúp Hàn Sâm diễn ra thủ thế hoàn mỹ như vậy.

Cho dù là Tần Huyên, cũng cho rằng là Nam Cung Hán đang phối hợp Hàn Sâm, nếu không công thủ như thế nào lại trôi chảy như vậy.

Bọn họ nào biết rằng hiện tại trong lòng Nam Cung Hán đang vô cùng buồn khổ, hiện tại trên đầu Nam Cung Hán không ngừng đổ mồ hôi, trong lòng đã kinh hãi tới cực điểm, hoàn toàn không biết nên làm gì.

Khi nãy y muốn ngừng công kích, nhưng lại phát hiện nắm tay của mình không thể không chế tiếp tục công kích về phía Hàn Sâm, giống như con rối bình thường đang đối luyện cùng Hàn Sâm.

Ánh mắt của Nam Cung Hán nhìn về phía Hàn Sâm, giống như gặp phải quỷ vậy.

Hàn Sâm lại chơi vui đến mức quên cả trời đất, hắn bắt chước cách vận hành khi tức của Bảo Nhi, vốn chỉ muốn hút lấy nắm đấm của Nam Cung Hán, nhưng ai ngờ cách vận hành khí tức của Bảo Nhi còn lợi hại hơn Hàn Sâm tưởng tượng rất nhiều, Hàn Sâm dùng hết toàn lực, thậm chí ngay cả Nam Cung Hán đã mở ra bốn đạo khóa gen cũng khó mà chống lại hấp lực trên nắm tay hắn, nắm đấm không thể khống chế đánh về phía Hàn Sâm.

Nam Cung Hán không phải Siêu Việt Giả có sở trường dùng lực lượng, y am hiểu quang ảnh cùng tốc độ, lực lượng thì yếu hơn một chút, nhưng dù

sao cũng là Siêu Việt Giả mở ra bốn đạo khóa gen, có thể đùa bỡn đến mức như vậy, có thể thấy hấp lực cường đại đến mức nào.

Tuy hấp lực này không có năng lực tổn thương gì, nhưng khiến Hàn Sâm rất hưng phấn, đã có được hấp lực như vậy, trong khi thực chiến, hắn hoàn toàn có thể khiến động tác cùng chiêu thuật của người khác sai lệch.

Cao thủ va chạm sai một ly đi nghìn dặm, trong lúc mấu chốt mà bị như vậy, tuyệt đối sẽ có hiệu quả thần kỳ, lấy yếu thắng mạnh cũng không phải mộng.

Trước kia Hàn Sâm cũng mô phỏng qua hấp lực của hồ lô, nhưng khi đó còn không mạnh như vậy, hiện tại sau khi Bảo Nhi xuất thế, Hàn Sâm mô phỏng cách vận hành khí tức của Bảo Nhi, hiệu quả còn cường đại hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

- Cảm ơn thầy Hàn phối hợp, đây chính là thế công mà tôi nói, giống như thầy Hàn vậy. . .

Đợi tới khi Nam Cung Hán có thể thu hồi lại nắm đấm, trong nội tâm đã sớm nhìn Hàn Sâm như nhìn quỷ, nhưng lúc này đang ở trên giảng đường, y không thể không chống đỡ, nếu lúc này lộ ra vẻ hoảng sợ, sẽ chỉ làm mình càng thêm mất mặt.

Mắt thấy Hàn Sâm giơ tay chào rồi đi xuống, trong lòng Nam Cung Hán còn có một tia cảm kích, cảm kích Hàn Sâm không khiến y phải mất mặt trước mọi người, dùng năng lực kinh khủng kia của Hàn Sâm, hắn tuyệt đối có năng lực như vậy.

Giờ học vẫn tiếp tục, Nam Cung Hán thật vất vả mới giảng xong, ngay cả chính y đều không biết mình nói cái gì, quả quá trình đều thất hồn lạc phách.

Thế nhưng đợi Nam Cung Hán xuống, nghênh đón y lại là khinh miệt và xem thường đến từ các giáo viên khác có xuất thân từ Chiến Thần Võ Đạo Quán, đều cho rằng y không có cốt khí, y không để ý mặt mũi khuất phục trước Hàn Sâm.

Nam Cung Hán muốn giải thích, nhưng y há to miệng, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào.

Y nói mình căn bản không phối hợp với Hàn Sâm, là nắm tay của y không thể khống chế, chỉ sợ những người kia căn bản sẽ không tin tưởng y, chỉ cho rằng y đang kiếm cớ cho mình.

Võ học gia truyền của Hàn Sâm dù lợi hại thế nào, dù sao hắn chỉ là một Siêu Việt Giả vừa mới tấn chức không bao lâu, làm sao có thể mạnh hơn Nam Cung Hán đã mở ra bốn đạo khóa gen.

Mạnh thì thôi đi, lại còn có thể khống chế hành động của Nam Cung Hán, Nam Cung Hán biết dù mình nói ra, cũng không có người tin tưởng, ngược lại chỉ càng nghĩ rằng y nhát gan sợ phiền phức thôi.

- Thầy Nam Cung, buổi giảng của thầy phi thường đặc sắc, thầy khổ cực rồi.

Hàn Sâm và Tần Huyên cùng đi tới, Hàn Sâm đi đến trước mặt Nam Cung Hán, hai tay nắm lấy tay Nam Cung Hán, vẻ mặt chân thành nói ra.

Nam Cung Hán lập tức có cảm giác khóc không ra nước mắt, vốn dĩ các giáo viên cùng phe với y, lúc này ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Nam Cung Hán giống như là đang nhìn một tên Hán gian vậy.

- Thầy Nam Cung giảng rất phấn khích, người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm, hi vọng sau này thầy Nam Cung có thể giảng thêm mấy lớp.

Tần Huyên cũng nhanh chóng nói một câu.

Những giáo viên xuất thân từ Chiến Thần Võ Đạo Quán kia, ánh mắt của họ nhìn về phía Nam Cung Hán càng thêm kì quái, thậm chí còn có một chút tức giận, đều cho rằng Nam Cung Hán đã phản bội bọn họ, đứng về phía Tần gia cùng Hàn Sâm.

- Tôi thật không có!

Trong lòng Nam Cung Hán hò hét, nhưng lại kêu không ra khỏi miệng, trong lúc nhất thời y khó chịu đến mức muốn thổ huyết.

- Thầy Nam Cung, hợp tác vui vẻ, đợi lát nữa tôi giảng bài, hi vọng cũng có thể làm phiền thầy đến phối hợp diễn luyện.

Hàn Sâm lại cười híp mắt nói với Nam Cung Hán một câu, khiến sắc mặt Nam Cung Hán càng thêm khó coi, cả người đều có chút đứng ngồi không yên, hận không thể lập tức rời khỏi địa phương chết tiệt này.

Chương 986: Bí Mật Tần Thị

Dạy tiễn thuật đối với Hàn Sâm mà nói cũng không phải việc khó, hắn rất chân thành giảng lại một chút kiến thức về tiễn thuật của mình cho đám học sinh ở dưới nghe.

- Thầy Hàn, nghe nói anh có một môn đinh ốc tiễn pháp rất lợi hại, dạy cho chúng tôi đi.

Có người nghe Hàn Sâm dạy mấy điều tâm đắc, cũng không có kỹ xảo ngầu nào, nên không nhịn được mở miệng nói.

Người nọ vừa lên tiếng, lập tức có rất nhiều người hưởng ứng, đều hi vọng Hàn Sâm có thể truyền thụ đinh ốc tiễn thuật.

Hàn Sâm mỉm cười:

- Có câu nói rất tục, nhưng lại rất có đạo lý, cơm phải ăn từng miếng, đánh tốt trụ cột càng hữu dụng hơn kỹ xảo ngầu.

- Thầy Hàn, chúng tôi ở trường quân đội cũng đã học qua cơ sở tiễn thuật.

Người kia vẫn không phục nói.

- Đó là trụ cột mà cậu học được ở chỗ khác, không phải học được của tôi.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói:

- Được rồi, sau đây chúng ta nói tới dây cung.

Hàn Sâm cũng không giải thích quá nhiều, mũi tên đinh ốc cần dùng đinh ốc kình làm làm cơ sở, không phải trong thời gian ngắn ngủn là có thể dạy được, nhưng Hàn Sâm đều dạy mấy điều tâm đắc, đã bao hàm vận dụng trong thực chiến, cùng chính là một chút kinh nghiệm lĩnh ngộ của hắn.

Nghe giống như đều là đạo lý lớn rất hời hợt, tựa hồ rất buồn tẻ, rất nhiều học sinh nghe đều có chút không bình tĩnh, nhưng đây cũng là kinh nghiệm giúp tăng tỷ lệ sinh tồn trong Tí Hộ Sở của bọn họ c lên.

Chỉ là năng lực lĩnh ngộ của mỗi người không giống nhau, có người không muốn nghe, Hàn Sâm tự nhiên cũng không thể miễn cưỡng bọn họ.

Chuyện xưa thần bí và kỹ xảo ngầu tự nhiên luôn có thể hấp dẫn người, nhưng Hàn Sâm lại chỉ thật tâm muốn truyền thụ một chút kỹ xảo thực dụng, hơn nữa thời gian giảng bài có hạn, hắn cũng không muốn làm những chuyện vô vị đó tốn thời gian.

Người tuổi trẻ hiện tại đã sớm nghe nhiều lý luận và đạo lý lớn, rất không kiên nhẫn đối với lời khuyên và lời cảnh báo, cũng rất phiền chán người khác nói cho bọn họ biết nên làm như thế nào, tự cảm thấy bọn họ đã học quá nhiều, không cần phải nghe những thứ này nữa.

Có rất nhiều người trẻ tuổi đều lộ ra biểu tình thất vọng, vốn cho rằng Hàn Sâm có thể nói ra thứ đặc biệt gì, không nghĩ tới lại là mấy điều vụn vặt dong dài này.

Chỉ có một số người chuyên chú lắng nghe, khiêm tốn hoặc lực lĩnh ngộ tương đối cao, mới hết sức chăm chú nghe Hàn Sâm nói cái gì, cố gắng ghi nhớ từng lời mà Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm thừa nhận mình không phải là giảo viên chuyên nghiệp, cho nên nói cũng không tốt, nhưng hắn đã cố gắng hết mình, không thẹn với lương tâm là được rồi.

Một bài giảng xong, khi Hàn Sâm đang chuẩn bị rời đi, lại thấy hai học sinh đi tới, một người tóc đen và một người tóc đỏ.

- Thầy Hàn, tôi có thể thỉnh giáo anh mấy vấn đề không?

Người tóc đen cung kính hỏi.

- Đương nhiên.

Hàn Sâm gật đầu nói.

- Tôi muốn hỏi là trong khi cận chiến, anh sẽ chọn dùng cung tiễn sao?

Người tóc đen hỏi.

Hàn Sâm nao nao, hắn vốn cho rằng người này sẽ hỏi hắn về đinh ốc tiễn pháp, nhưng không nghĩ tới lại là câu hỏi như vậy.

- Vấn đề này hỏi rất hay, chờ hai người học xong tiết học, nếu như còn có hứng thú, liên hệ tới tài khoản này tìm tôi, đừng ảnh hưởng tới giờ giảng kế tiếp của các giáo viên khác.

Hàn Sâm cho bọn họ số tài khoản của mình.

Không phải Hàn Sâm qua loa bọn họ, mà là câu hỏi này bao hàm vô cùng rộng, không phải mấy câu là có thể nói rõ được, một lát còn có giờ giảng của người khác, nếu như bọn họ thật sự muốn nghe, Hàn Sâm cũng không để ý rút chút thời gian giảng cho bọn họ một chút.

- Cảm ơn thầy Hàn.

Hai người cảm ơn xong lại trở về đi học.

- Giảng không tệ.

Hàn Sâm trở về phòng nghỉ, Tần Huyên đi lên cười nói.

- Hiển nhiên đại đa số học sinh đều không thích những lời tôi giảng.

Hàn Sâm nhún vai nói.

- Các học viên còn rất trẻ, họ còn chưa hiểu được những điều mà cậu nói càng có thể bảo vệ tính mạng hơn những kỹ xảo ngầu kia.

Tần Huyên cười cười rồi nói thêm:

- Vừa rồi tôi thấy hai người Á Sắt gia kia muốn nói chuyện với cậu, bọn họ không làm khó cậu chứ?

- Chỉ thỉnh giáo mấy vấn đề về tiễn thuật thôi.

Hàn Sâm có chút kinh ngạc hỏi:

- Bọn họ có gì đặc biệt sao?

- Hai người này là hai cái "gai" trong tổ hành động đặc biệt chúng ta, hơn nữa nhà bọn họ có chút bối cảnh, khiến người khác rất đau đầu, bọn họ không xằng bậy là tốt rồi.

Tần Huyên cười nói.

- Đúng rồi, chuyện lần trước nói với cậu, cậu suy tính thế nào rồi?

Tần Huyên lại hỏi.

- Cô nói Thái A Kiếm à? Hiện tại tôi ở Tí Hộ Sở còn cần dùng nó, chỉ sợ phải chờ đến khi tôi tìm được vũ khí vừa tay mới được.

Hàn Sâm nói ra.

- Vậy cũng chỉ đành như vậy.

Tần Huyên gật đầu nói.

Hàn Sâm biết rõ Tần Huyên cũng không phải một người làm cho người khác khổ sở, cô vội vã hỏi Thái A Kiếm nhu vậy, hiển nhiên là bởi vì Thái A Kiếm rất quan trọng đối với cô ấy hoặc là toàn bộ Tần gia.

- Tần đội, có thể tiết lộ một chút hay không, vì sao Thái A Kiếm lại quan trọng như vậy? Đương nhiên, nếu như quan hệ trọng đại thì không cần phải nói.

Hàn Sâm nói ra.

Tần Huyên trầm ngâm một chút rồi mở miệng nói:

- Cũng không phải là không thể nói cho cậu biết, nhưng sau khi nghe xong cậu đừng truyền ra bên ngoài.

- Tuyệt đối sẽ không để lộ.

Hàn Sâm nói ra.

Tần Huyên suy tư một lát mới mở miệng:

- Lần trước cậu hỏi tôi quan hệ về thái thúc gia Tần Hoài Chân, chuyện này cũng có chút quan hệ với ông ấy.

- Có quan hệ với Tần Hoài Chân?

Hàn Sâm lập tức dựng thẳng lỗ tai, hắn vẫn muốn biết rõ người đàn ông mình phát hiện trong Tí Hộ Sở kia rốt cuộc có phải là Tần Hoài Chân hay không, vì sao y lại muốn mình coi chừng Hàn Kính Chi, vì sao trên người của y lại có bảo vật trấn giáo Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của Huyết Mệnh Giáo, tất cả những điều này Hàn Sâm đều rất muốn biết rõ ràng, nhưng một chút manh mối hắn cũng không có.

Hiện tại nghe nói Thái A Kiếm vậy lại có quan hệ với Tần Hoài Chân, tim Hàn Sâm lập tức đập rộn lên, hận không thể để Tần Huyên mau mau nói tiếp.

Tần Huyên tiếp tục nói:

- Tần thị ở thời kỳ Viễn Cổ chia làm hai chi, một chi có nguồn gốc từ tại Chu triều Cơ thị, một chi lại có nguồn gốc từ Tần triều Doanh thị, một chi của tôi chính là xuất từ Doanh thị, tương truyền là thuộc dòng giống vị hoàng đế đời thứ nhất, cũng không biết là thật hay giả. Mà Thái A Kiếm chính là phối kiếm vị hoàng đế thứ nhất của Doanh thị, mà Tần gia chúng tôi cũng có một quyển Luyện Khí Thuật, cần cùng Thái A Kiếm này để phối hợp mới có thể tu hành.

- Luyện Khí Thuật gì cần cùng một thanh kiếm mới có thể phối hợp tu luyện?

Hàn Sâm tò mò hỏi.

- Cái này thì tôi không thể nói cho cậu biết.

Tần Huyên cười cười nói tiếp:

- Trước kia Thái A Kiếm là ở Tần gia chúng tôi, nhưng khi đó còn chưa phát hiện Tí Hộ Sở, Luyện Khí Thuật và cổ võ còn chưa được coi trọng như hiện tại, tuy bởi vì quan hệ truyền thừa nên tất cả mọi người sẽ luyện, nhưng không có bức thiết như hiên tại, hiệu quả cũng không hề tốt đẹp gì, không có người nào thật sự ôm một thanh kiếm để luyện công pháp kia. Chỉ có thái thúc gia Tần Hoài Chân của tôi kia, phi thường si mê phương diện này, từ nhỏ mang theo Thái A Kiếm luyện môn Luyện Khí Thuật kia, vừa luyện đã luyện vài thập niên.

- Y có luyện thành không?

Hàn Sâm càng thêm tò mò.

- Có lẽ đã luyện thành đi, về sau khoa điều tra đặc công tạo thành tiểu đội 7 tiến vào Tí Hộ Sở điều tra, thái thúc công mang theo Thái A Kiếm tiến vào Tí Hộ Sở, về sau lúc thái thúc công trở lại, chỉ mang về nửa đoạn kiếm gãy phía trước, nửa sau lại chẳng biết đi đâu. Khi đó thái thúc công còn nói qua, bảo chúng tôi nếu có cơ hội, tìm về nửa phần kiếm gãy, nghĩ biện pháp chữa trị Thái A Kiếm, lại luyện môn Luyện Khí Thuật kia.

Chương 987: Cảnh Giới Thứ Ba Động Huyền Kinh

Hàn Sâm mặc dù biết Thái A Kiếm có quan hệ cùng Tần Hoài Chân, nhưng cũng không có quá nhiều trợ giúp để giải nỗi băn khoăn trong lòng hắn, hắn chỉ biết lúc trước Thái A Kiếm bị mang vào Tí Hộ Sở.

Về phần vì sao Thái A Kiếm rơi vào tay Lan Đặc gia, Tần gia cũng đã từng hỏi Lan Đặc gia, Lan Đặc gia cũng không giấu diếm bọn họ, nói cho bọn họ biết chuôi kiếm này mua được từ một nhà thám hiểm vũ trụ.

Về phần nhà thám hiểm vũ trụ kia, sau một lần ra ngoài thám hiểm cũng không trở về nữa, Tần gia căn bản không có cơ hội đi nghe ngóng về Thái A Kiếm.

Đến khi giờ dạy học đã xong, hai người của Á Sắt gia kia lại thật sự tìm đến Hàn Sâm, thỉnh giáo Hàn Sâm rất nhiều vấn đề về tiễn thuật.

Hàn Sâm thấy bọn họ thật sự có hứng thú với tiễn thuật, chứ không phải chỉ vì học tiễn kỹ ngầu lòi, nên hắn cũng dùng tâm để giải đáp vấn đề cho bọn họ, còn nói thêm một chút tâm đắc.

Khải Uy và Long đều dụng tâm học tập lời giảng giải của Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm rất vui mừng.

Từ đó về sau, mỗi ngày sau khi Khải Uy và Long nghe xong tiết học đều sẽ tới thỉnh giáo một số vấn đề trong quá trình nghe giảng bài mà bọn họ thắc mắc, Hàn Sâm cố gắng giải đáp cho bọn họ, nhưng trong lòng cũng có chút ưa thích hai người trẻ tuổi này rồi.

Có thể có người nghiêm túc nghe hắn giảng bài, khiến Hàn Sâm có cảm giác không uổng công mình đến làm giáo viên một lần.

Thời gian một tháng rất nhanh trôi qua, trong một tháng này, Hàn Sâm không chỉ là giảng bài một tháng, Động Huyền Kinh của hắn rốt cục cũng mở ra đạo khóa gen thứ ba.

Bởi vì tố chất thân thể đã vượt qua tiêu chuẩn mở ra đạo khóa gen thứ ba rất nhiều, tốc độ hắn mở ra khóa gen rất nhanh, không giống người khác, tố

chất thân thể vừa mới đạt tiêu chuẩn, một hai năm mới có thể mở ra một đạo khóa gen.

Khi mở ra đạo khóa gen thứ ba, không chỉ có thể cường hóa tố chất cả người hắn, hơn nữa Động Huyền Khí cũng mở rộng thêm một bước, đồng thời còn biến hóa về chất.

Mở ra đạo khóa gen thứ hai chỉ có thể khiến cho Động Huyền Khí che đậy sinh cơ và chấn động, nhưng sau khi mở ra đạo khóa gen thứ ba, chỉ cần ở trong phạm vi Động Huyền Khí, Hàn Sâm liền có thể che đậy thất cảm của đối phương.

Trừ phi đối với phương có thể vượt qua thất cảm đạt đến đệ bát thức, nếu không chỉ cần Hàn Sâm nguyện ý, đối phương lọt vào trong Động Huyền Khí của hắn sẽ không khác gì kẻ điếc và mù lòa.

Năng lực này khiến Hàn Sâm vô cùng vui mừng, không hề nghi ngờ, đây là năng lực phi thường đáng sợ, còn hữu dụng những lực lượng phong hỏa lôi điện có lực phá hoại trực tiếp kia.

Hàn Sâm thậm chí còn có chút chờ mong, nếu như Động Huyền Khí lại tiến thêm một bước, không biết ngay cả đệ bát thức thứ cũng có thể che đậy hay không.

Sau khi mở ra đạo khóa gen thứ ba, Hàn Sâm phái Sát Na Nữ Đế ra ngoài, để cho cô ta đi giúp hắn săn bắn sinh vật biến dị, còn Hàn Sâm lại tiến vào đệ tam Linh Cơ.

Lúc này Hàn Sâm đã có kinh nghiệm, hoàn toàn không kiêu căng, hơn nữa Động Huyền Khí đã có năng lực che đậy thất cảm, hắn dùng để che giấu thân thể của mình, khiến cho Dị Linh căn bản không thấy sự hiện hữu của hắn, không biết Thái Thượng Hoàng đi tới đệ tam Linh Cơ.

Động Huyền Khí che đậy thất cảm, cũng không chỉ đơn thuần là che đậy thất cảm của người nào đó, mà là trong phạm vi Động Huyền Khí liền có thể che đậy thất cảm của mọi người.

Nói cách khác, chính là người ở bên ngoài Động Huyền Khí, khi bọn họ nhìn vào trong Động Huyền Khí, cũng không nhìn được rõ ở bên trong Động Huyền, ánh mắt của họ không nhìn xuyên vào Động Huyền Khí được.

Hàn Sâm giống như một tấm gương phản quang vậy, người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng màu đen, nhưng lại không thấy rõ là ai.

Mượn Động Huyền Khí yểm hộ, Hàn Sâm bắt đầu kế hoạch cướp đoạt gen của mình ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Lần này Hàn Sâm đủ kiên nhẫn, bắt đầu từ hoàng tộc Dị Linh, dần săn giết đi lên, tuyệt đối không vượt cấp, để gen Dị Linh hoàng tộc của mình tăng thật nhanh.

Những Dị Linh bị Hàn Sâm đánh bại chiếm gen Dị Linh, lại không biết Hàn Sâm là ai, căn bản không có ai nhìn thấy bộ dáng của hắn, chỉ cảm thấy giống như trời tối, sau đó không thấy gì cả, bản thân đã bị giết chết trở về Linh Hồn Chi Thạch.

Hàn Sâm giết chóc một đường, cuối cùng vẫn khó có thể khống chế bài danh không ngừng nâng cao, cuối cùng vẫn đến lúc giết Đế Linh.

- Mọi người có nghe nói không? Trong đệ tam Linh Cơ có một Đế Linh rất đáng sợ, có lực lượng không gian, bị kéo vào không gian kinh khủng kia của hắn, một chút năng lực phản kháng cũng không có, trực tiếp bị giết chết.

- Nghe nói, thật sự quá kinh khủng, không biết là Đế Linh do vị Đại Đế nào sinh hạ.

- Có phải là Thái Thượng Hoàng hay không?

- Chắc không phải đâu, lực lượng của Thái Thượng Hoàng không phải là một loại thánh quang màu trắng rừng rực sao? Không nghe nói hắn có năng lực không gian như vậy?

- Nghe nói đã có Đế Linh bị chém giết, tất cả đều không có sức đánh trả, Dị Linh chúng ta lại xuất hiện thêm một vị cường giả kinh khủng.

- Không biết Thái Thượng Hoàng và Dị Linh kia thì ai mạnh hơn nhỉ?

- Tôi thấy là vị Đế Linh kinh khủng này, năng lực không gian như vậy quá kinh khủng.

- Liệt Không Đế đã truyền lời ra, nếu là Đế Linh kia dám đi tìm y, thì y nhất định sẽ diệt sát Đế Linh kia.

- Lời này đúng là Liệt Không Đế có thể nói, y vốn là Đế Linh không gian, có được năng lực xé rách không gian, muốn phá không gian tối tăm kia căn bản chỉ cần búng tay một cái mà thôi.

- Nói cũng đúng, Đế Linh kia chỉ sợ không dám đi tìm Liệt Không Đế, dù sao năng lực của Liệt Không Đế vừa vặn khắc chế hắn.

Một đám Dị Linh không ngừng nghị luận, Hàn Sâm lại cưỡi Linh Cơ Đảo bay qua bên cạnh bọn họ, không có ai có thể nhìn thấy hắn.

- Liệt Không Đế kia nếu là Dị Linh không gian, có cơ hội cũng phải giết một lần, kiếm chút điểm gen Đế Linh không gian, tốt nhất là bổn mạng chiến, giết y vô tận luân hồi luôn.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ đến.

Nhưng đương nhiên Hàn Sâm sẽ không chủ động đi tìm y, trước kia Hàn Sâm ở đệ nhị Linh Cơ, Liệt Không Đế này còn rêu rao muốn tiêu diệt Thái Thượng Hoàng, thoạt nhìn là một Đế Linh rất phách lối.

- Trước chịu đựng y một chút, có lẽ sẽ có cơ hội bổn mạng chiến.

Hàn Sâm cưỡi Linh Cơ Đảo đi xa, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu để mình cướp đoạt.

Hắn chỉ giết Đế Linh có bài danh cao hơn mình một chút, sau khi giết được Đế Linh đó, hắn cướp đoạt hơn hai mươi điểm gen Đế Linh, nhưng tất cả đều là hệ phong hỏa lôi điện thôi.

Khi Đế Linh bị Hàn Sâm đánh bại ngày càng nhiều, Liệt Không Đế kia kêu gào càng lợi hại, nói Hàn Sâm là kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ người mạnh, luôn dấu đầu lộ đuôi chỉ biết đánh lén, nếu dám đánh với y một trận, y nhất định sẽ diệt đi Hàn Sâm.

Hàn Sâm tự nhiên không để ý tới y, nhưng khi Hàn Sâm lại đánh bại một tên Đế Linh rồi chuẩn bị rời đi, Đế Linh kia lại phục sinh đi ra, nghiêm nghị quát với Hàn Sâm:

- Mày giết tao thì tài ba gì, có giỏi thì đánh với Liệt Không Đế một trận.

- Liệt Không Đế cũng chẳng là gì? Muốn giết hắn thì trong nháy mắt là đủ.

Hàn Sâm dừng lại, giọng nói lạnh nhạt từ bên trong vùng tăm tối truyền ra.

- Khoác lác thì ai không biết nói, có gan mày đi đi, Liệt Không Đế đã sớm chờ mày rồi, thế mà mày một cái rắm cũng không dám thả ra.

Đế Linh kia lại kêu lên.

- Mày có thể nói cho Liệt Không Đế, bổn mạng chiến phía dưới Thần Tiêu, nếu y dám, tao ở Thần Tiêu chờ y, nếu không dám bổn mạng chiến, vậy thì đừng kêu loạn.

Hàn Sâm nói xong trực tiếp quay người đi.

Chuyện này của Hàn Sâm lập tức truyền khắp đệ tam Linh Cơ, rất nhiều người đều chạy tới Thần Tiêu, hy vọng có thể nhìn thấy một trận chiến giữa Hàn Sâm và Liệt Không Đế.

Chương 988: Thây Khô Thiên Sứ

- Bổn mạng chiến dưới Thần Tiêu, bọn mày nói Liệt Không Đế có dám ứng chiến hay không?

- Chuyện này còn cần phải nói sao, Liệt Không Đế nhất định sẽ ứng chiến.

- Đúng, Liệt Không Đế có gì phải sợ, năng lực xé rách không gian của y tuyệt đối có thể khắc chế không gian tối tăm của Hắc Ám Đế Linh.

- Vậy thì lần này có trò hay để xem rồi, chúng ta nhanh đến Thần Tiêu.

- Cùng đi, khó được có cơ hội như vậy.

. . .

Rất nhiều Dị Linh đều chạy tới Thần Tiêu, mà phía trên Thần Đảo, vẻ mặt Liệt Không Đế lạnh lùng:

- Muốn bổn mạng chiến với tao, đúng là không biết sống chết.

- Liệt Không, trận chiến này vô ích.

Một nữ Dị Linh rất xinh đẹp đứng một bên nhíu mày nói.

- Đương nhiên là hữu ích, nếu như không thể trấn áp thiên hạ, thì làm cách nào để có thể phô trương danh tiếng của Hãm Không Thần Đảo?

Liệt Không Đế lạnh giọng nói.

- Lực lượng của Đế Linh kia không rõ, nếu chỉ là một trận chiến bình thường thì cũng thôi đi, bổn mạng chiến thực sự quá mức hung hiểm, gen bổn mạng không gian vốn khó được, nếu chẳng may. . .

Dị Linh xinh đẹp kia lo lắng nói.

- Không có chẳng may gì cả, tôi có lực xé rách hư không, trong thiên hạ này có người nào địch lại được? Quan tâm hắn là lực lượng khỉ gió gì, chắc chắn đều bại dưới tay tôi.

Liệt Không Đế ngạo nghễ nói.

Dị Linh xinh đẹp kia còn muốn nói điều gì đó nhưng Liệt Không Đế lại bắt đầu không kiên nhẫn phất tay nói:

- Bà chỉ là Dị Linh hoàng tộc, không hiểu rõ thần uy của Đế Linh, không cần nói gì nữa, trận chiến này tôi nhất định sẽ giết hắn trăm lần.

Dị Linh xinh đẹp kia lộ ra vẻ đau khổ, bà dùng thân Dị Linh hoàng tộc kết hợp cùng Đại Đế sinh hạ Liệt Không Đế, nhưng ngay cả Liệt Không Đế cũng xem thường xuất thân Dị Linh hoàng tộc của bà, khiến bà vô cùng bi ai.

Hàn Sâm tự định ra ước hẹn bổn mạng chiến dưới Thần Tiêu, nhưng hắn lại không trực tiếp đi Thần Tiêu, hắn vẫn dạo quanh một vòng, giết hai Đế Linh, sau đó rời khỏi Linh Cơ.

Sau khi Liệt Không Đế chạy tới Thần Tiêu, một đám Dị Linh đều vô cùng hưng phấn, nhưng bọn họ đợi trái đợi phải, đợi hai ngày cũng không thấy Hàn Sâm đi qua.

- Đế Linh kia sợ rồi sao, hắn căn bản không dám đến ứng chiến.

- Đó là đương nhiên, Liệt Không Đế có được năng lực xé rách không gian, chính là khắc tinh của hắn, hắn làm sao dám.

- Không dám ứng chiến còn dám lớn lối như vậy, mặt mũi Đế Linh đều bị hắn ném mất.

- Có lẽ là có chuyện gì nên chậm trễ.

- Thật sự là đồ thỏ đế nhát gan.

. . .

Hàn Sâm tự nhiên không phải không dám đi, lúc này hắn đang ở khu đông Tí Hộ Sở dưới mặt đất bên kia, nhìn thi thể một dị sinh vật do một người tên là Hứa Du săn trở về.

Đây là một con trùng nhiều sừng lớn cỡ con bê con, chỉ là một sinh vật nguyên thủy, trong Kim Cức Tùng Lâm cũng không tính là kỳ lạ quý hiếm gì, nhưng loại trùng có nhiều sừng lại có chút đặc biệt.

Trên đỉnh đầu con trùng nhiều sừng có một lỗ máu lớn chừng nắm đấm, tuỷ não bên trong đã bị móc rỗng, tình cảnh chết đi vô cùng đáng sợ.

- Anh nói phía bắc có rất nhiều nhiều thi thể trùng sừng như vậy?

Vẻ mặt Hàn Sâm có chút ngưng trọng hỏi Hứa Du.

- Đúng, có rất nhiều, nằm trên cả một đường, ngoại trừ trùng nhiều sừng, còn có một số thi thể dị sinh vật khác.

Hứa Du cẩn thận nói về tình huống bên kia một lần.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong thi thể con trùng nhiều sừng kia thì trầm mặc không nói, vết thương trên đầu trùng nhiều sừng, Hàn Sâm cảm ứng được khí tức của Quỷ Dạ Xoa.

Không hề nghi ngờ, đây là kiệt tác Quỷ Dạ Xoa, dựa theo lời đám Hứa Du, Quỷ Dạ Xoa kia hẳn là từ phía bắc tiến nhập vào Kim Cức Tùng Lâm, chỉ không biết y đi nơi nào.

- Tiểu Hàn, chúng ta có thể mang thi thể những dị sinh vật đó về không?

Hoàng lão hỏi Hàn Sâm, gương mặt những người khác cũng đầy vẻ chờ mong.

Những thi thể dị sinh vật đó có rất nhiều, ngoài bị đào tuỷ não ra, da thịt vẫn hoàn hảo, phần lớn đều là sinh vật nguyên thủy, thậm chí còn có thi thể sinh vật biến dị ở bên trong, nếu như có thể chở về, có trợ giúp rất lớn với bọn họ.

- Mọi người cứ chờ một chút, tôi đi trước thử nhìn một chút, nếu như không có vấn đề gì, mọi người đi chuyển thi thể cũng không muộn.

Hàn Sâm lo Quỷ Dạ Xoa sẽ trở về, nên để bọn họ ở lại Tí Hộ Sở, chính mình qua bên kia nhìn một cái trước.

Quả nhiên, ở bên kia thấy được rất nhiều thi thể dị sinh vật, nằm rải rác đến tận sâu trong Kim Cức Tùng Lâm, sau khi Hàn Sâm ẩn giấu, lặng lẽ ẩn vào bên trong.

Đi hơn mười dặm, vẫn có thể nhìn thấy một ít thi thể dị sinh vật nối dài đến chỗ càng sâu, có vẻ Quỷ Dạ Xoa không có dấu hiệu quay đầu lại.

Hàn Sâm chở theo một chút thi thể trở về, rồi để cho đám người Hoàng lão tổ chức nhân thủ đi ra để chở thi thể còn lại về, sau khi chở về Tí Hộ Sở lập tức xử lý những thi thể kia, tránh bị hư.

Đám người Hoàng lão đều rất hưng phấn, nhưng Hàn Sâm lại có chút lo lắng, không biết Quỷ Dạ Xoa đi vào Kinh Cức Tùng Lâm làm gì, cũng không biết y đi nơi nào, nếu chẳng may Hàn Sâm di chuyển Tí Hộ Sở dưới mặt đất gặp phải y, vậy thì đúng là không tốt lắm.

Hàn Sâm càng nghĩ, trở lại trong thần điện Dị Linh, ôm Bảo Nhi cùng rời khỏi Tí Hộ Sở, đi theo những thi thể dị sinh vật đó vào sâu trong Kim Cức Tùng Lâm, hắn muốn thử xem một chút, Quỷ Dạ Xoa đã đi nơi nào.

Một đường đi vào sâu trong Kim Cức Tùng Lâm, thi thể dị sinh vật dần dần ít đi, nhưng Hàn Sâm vẫn có thể cảm giác được một chút khí tức mà Quỷ Dạ Xoa lưu lại, vẫn kéo dài vào trong tận sâu Kim Cức Tùng Lâm.

Quỷ Dạ Xoa cũng không tận lực thu liễm khí tức của y, thậm chí còn có thể nói là không thèm che dấu, cho nên Hàn Sâm lần theo dấu vết hết sức nhẹ nhõm.

Sau khi xâm nhập vào Kim Cức Tùng Lâm, Hàn Sâm bắt đầu che đậy lại khí tức của mình và Bảo Nhi, trên đường đi cũng bắt đầu cẩn thận hơn.

Kim Cức Tùng Lâm vô cùng thần bí, trong này có rất nhiều nhân vật đáng sợ, trước kia Hàn Sâm đã từng thấy quá nhiều, cho nên hắn cũng không dám làm loạn ở nơi này.

Đột nhiên, đồng tử Hàn Sâm co rụt lại, hắn nhìn thấy bên trong Kim Cức Tùng Lâm trước mặt, trên những bụi gai to lớn đó, vậy mà có treo rất nhiều thi thể.

Nhìn kỹ những thi thể này, đã sớm bị hong gió biến thành thây khô, chỉ là bộ dáng những thi thể này khiến Hàn Sâm phải giật mình.

Thi thể và nhân loại có vẻ tương tự, chỉ là sau lưng của bọn họ có thêm một đôi cánh, có màu đen, cũng có màu xám và màu trắng, nhưng vì chết quá lâu, rất nhiều lông vũ trên cánh đã rơi xuống, còn có mấy chỗ da thịt cũng đã bị thối, lộ ra xương cốt bên trong cánh.

Những thi thể giống như thiên sứ kia bị treo trên một cây bụi gai, ở vị trí trái tim của bọn họ đều bị cắm một cây Huyết Thứ màu đỏ sậm, nhìn giống như máu tươi đông lại sau khi trải qua một thời gian dài vậy.

Hàn Sâm đếm, tổng cộng có mười ba thi thể thiên sứ bị Huyết Thứ ghim trên bụi gai, không biết bọn họ đã chết bao lâu, hiện tại nhìn lại chỉ còn là một cổ thây khô, hoàn toàn không có vẻ xinh đẹp cùng thánh khiết, hốc mắt đen ngòm khiến người ta cảm giác không rét mà run.

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện, những thi thể thiên sứ này đều bị người đào mất đôi mắt, trong hốc mắt không có thứ gì.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quét qua bốn phía, ở đây còn có khí tức của Quỷ Dạ Xoa, hơn nữa còn nồng đậm hơn một ít, hiển nhiên Quỷ Dạ Xoa cũng từng dừng lại ở đây, rất có thể là cũng giống như Hàn Sâm dò xét qua những thây khô thiên sứ không có mắt đó.

Chương 989: Tế Tử Chi Địa

- Dị sinh vật hay là Dị Linh?

Hàn Sâm nhìn thây khô thiên sứ không có mắt bị ghim trên tàng cây, trong lòng có chút không chắc chắn.

Hắn triệu hoán Kinh Cức Bá Tước ra, Hàn Sâm chỉ vào thiên sứ thây khô rồi hỏi:

- Kim Cức, biết đó là thứ gì không?

Kinh Cức Bá Tước nhìn lướt qua thây khô, khẽ lắc đầu nói:

- Không biết, thoạt nhìn giống như là thi thể của dị sinh vật nào đó.

- Nhưng nhất định là dị sinh vật sao?

Hàn Sâm lại hỏi một câu.

- Là dị sinh vật.

Kinh Cức Bá Tước khẳng định.

Hàn Sâm nhíu mày đánh giá thây khô thiên sứ, nếu như đây là dị sinh vật, ai sẽ lãng phí như vậy, không ăn huyết nhục của bọn họ, ghim bọn họ trên cành cây gai như vậy?

Kinh Cức Bá Tước cũng không thể nhìn ra nhiều thứ hơn, Hàn Sâm đành thu cô vào Hồn Hải, sau đó lại gọi Sát Na Nữ Đế về tới.

Sát Na Nữ Đế rõ ràng rất không vui, cô đi ra ngoài giúp đỡ Hàn Sâm săn bắn, mới vừa trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm lại gọi cô trở về, coi cô đường đường là Nữ Đế thành cu li để sai vặt, khiến cô vô cùng khó chịu.

Thế nhưng Sát Na Nữ Đế vừa mới há miệng muốn nói điều gì, lại đúng lúc nghiêng mắt nhìn tới thây khô thiên sứ không có mắt, lập tức thất thanh nói:

- Tế tử, đây là ai thiết kế tế tử?

- Tế tử là cái gì?

Hàn Sâm nhìn hỏi Sát Na Nữ Đế.

Vẻ mặt Sát Na Nữ Đế vô cùng ngưng trọng, không trả lời Hàn Sâm, lớn tiếng lại hỏi một lần:

- Tôi hỏi cậu, nơi này là ai bày xuống tế tử?

- Tôi không biết, chỉ là tình cờ đi tới đây.

Hàn Sâm kể lại chuyện vì sao mình tới nơi này.

Sau khi Sát Na Nữ Đế nghe xong, cô lại nhìn xem những thiên sứ thây khô kia, thần sắc biến ảo không ngừng, bước nhanh đi đến cây bụi gai kia, chém ra một tia tiên quang màu tím, đào ra một cái hố ở phía dưới mặt đất.

Coong!

Dưới mặt đất truyền đến kim loại va chạm, giống như có kim loại ẩn dưới bùn đất vậy.

Sát Na Nữ Đế lại chém ra một tia tiên quang màu tím, khiến bùn đất bắn lên, chỉ thấy một khu vực quanh bụi gai, bùn đất chỉ dày nửa xích, phía dưới là một tầng đất màu đỏ sậm.

Nhìn cũng không giống kim loại, có vẻ giống như bùn đất rời rạc, sau đó bị rót vào chất keo màu đỏ sậm, sau khi cứng lại tạo thành một lớp đất rắn màu đỏ sậm.

Mà trên lớp đất màu đỏ sậm kia, còn có rất nhiều đá quý màu đen, nhìn giống như là từng mắt quỷ tà ác vậy, được xếp trật tự ngay ngắn trên tầng đất rắn.

- Quả nhiên là tế tử.

Sắc mặt Sát Na Nữ Đế có chút khó coi nói.

- Rốt cuộc tế tử là cái gì, cô nói rõ xem nào.

Hàn Sâm cau mày nói.

Sát Na Nữ Đế liếc Hàn Sâm:

- Tế tử chính là tế điển cho người chết, nhưng đây là tế điển chuyên thuộc về Dị Linh.

- Tế bái Dị Linh?

Hàn Sâm có chút không tin nhìn Sát Na Nữ Đế, nếu là như vậy, tại sao Kinh Cức Bá Tước lại không nhìn ra, cô ta cũng là một Dị Linh, lại không biết đây là Dị Linh tế điển?

Sát Na Nữ Đế còn nói thêm:

- Đương nhiên, Dị Linh bình thường có Linh Hồn Chi Thạch sẽ không tử vong, tự nhiên cũng không cần tế điển, Dị Linh có năng lực tế tử hơn nữa cần tế tử chỉ có một loại, đó chính là Dị Linh tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở thất bại, Linh Hồn Chi Thạch của bọn họ và thân thể đã hòa làm một thể, nhận lấy vết thương chí mạng, có thể chết đi toàn thây, mới cần tế tử.

- Nói tiếp đi.

Hàn Sâm vẫn chưa nghe rõ lắm.

- Tế tử nói là tế bái, không bằng nói là một loại nghi thức phục sinh, Dị Linh có thân thể cùng Linh Hồn Chi Thạch hòa làm một thể, nếu như thân thể của y không bị phá hư hoàn toàn, cho dù chết rồi cũng có thể thông qua loại tế tử này để kích hoạt Linh Hồn Chi Thạch ngưng tụ trong thân thể của y một lần nữa, từ đó đạt tới mục đích khởi tử hoàn sinh.

Sát Na Nữ Đế chỉ vào những thiên sứ không có mắt đó nói:

- Những dị sinh vật này chính là tồn tại với tư cách tế phẩm, sức sống của bọn họ bị rút khô, chảy vào trong thân thể Dị Linh, cung cấp nguồn suối sinh mạng để Dị Linh phục sinh. Mà Dị Linh muốn phục sinh càng cường đại, như vậy cần phải có sinh mệnh lực càng mạnh, mười ba dị sinh vật này, nếu như tôi không nhìn lầm, hẳn là sinh vật siêu cấp thần huyết Phong Thiên Sứ.

Hàn Sâm lập tức chấn động:

- Mười ba sinh vật siêu cấp thần huyết? Như vậy Dị Linh ở đây muốn phục sinh chẳng lẽ là Đế Linh?

- Chỉ sợ còn kinh khủng hơn Đế Linh, đây chính là sinh vật siêu cấp thần huyết, bất kỳ một con nào cũng không kém hơn Đế Linh, có ai lại nhàm chán như vậy, dùng mười ba sinh vật siêu cấp thần huyết để đổi một Đế Linh? Chỉ công bồi dưỡng được mười ba sinh vật siêu cấp thần huyết này đã không biết phải hao phí bao nhiêu tâm huyết, căn bản không phải Đế

Linh bình thường có thể làm được, chỉ sợ người muốn phục sinh là một vị Đại Đế.

Sát Na Nữ Đế nhíu mày nói.

- Cô nói bồi dưỡng?

Hàn Sâm chú ý tới cách Sát Na Nữ Đế dùng từ, cô nói bồi dưỡng chứ không phải săn giết.

Sát Na Nữ Đế khẽ hừ một tiếng:

- Nếu không thì cậu cho rằng muốn tìm mười ba sinh vật siêu cấp thần huyết cùng loại dễ dàng như vậy sao? Những Phong Thiên Sứ này đều là từ thiên sứ cổ thụ trồng ra, mà có thể trồng ra loại dị sinh vật đẳng cấp này, hơn nữa còn là mười ba con cùng một loại, thủ đoạn của tên kia đã thông thiên, chỉ sợ bản thân y cũng là một vị Đại Đế.

Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, một vị Đại Đế muốn phục sinh một vị Đại Đế tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở thất bại, việc này nghe rất huyền bí.

- Máu thịt của những Phong Thiên Sứ này còn có thể ăn không?

Hàn Sâm nhìn da thịt của Phong Thiên Sứ rồi hỏi.

Sát Na Nữ Đế trừng mắt liếc hắn một cái:

- Bọn họ bị ghim chỗ này ép khô lực lượng Llnh hồn và sinh mệnh lực, đau khổ kêu rên ngàn năm mới chết, huyết nhục đều đã thành tro, không có một tia sinh cơ và linh lực nào, cậu nói có thể ăn được hay không?

Hàn Sâm nhún vai, hắn cũng chỉ thuận miệng hỏi như vậy, cho dù tham ăn, chính hắn khẳng định cũng sẽ không ăn, nhiều lắm là cầm lấy đi nuôi Kỵ Sĩ Phản Nghịch mà thôi.

Trong khoảng thời gian này Hàn Sâm vẫn không ngừng đút cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch sủng vật đan và sinh mệnh thủy châu, Kỵ Sĩ Phản Nghịch vẫn luôn

phát triển, nhưng không biết đến lúc nào mới có thể trưởng thành đạt tới trạng thái chiến đấu.

Nếu như mười ba Phong Thiên Sứ này hữu dụng, có lẽ có thể giúp cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch trực tiếp lột xác thành trạng thái chiến đấu.

- Vị Đại Đế này đến cùng có phục sinh hay không?

Hàn Sâm lại hỏi một câu.

Sát Na Nữ Đế lắc đầu, ánh mắt nhìn vào sâu trong Kim Cức Tùng Lâm:

- Không biết, chỗ này chỉ là nơi tế tử, tế tử chính thức, phải ở chỗ đặt thi thể Dị Linh, có lẽ ở bên trong.

Hàn Sâm nhìn phương hướng Sát Na Nữ Đế chỉ, chỗ đó đúng là phương hướng mà Quỷ Dạ Xoa đi, lập tức âm thầm nhíu mày:

- Quỷ Dạ Xoa cũng đi bên kia, y đi đến nơi tế tử làm gì?

- Cậu nói tên từ đỉnh đồng thau cũng đi đến nơi tế tử?

Sát Na Nữ Đế nghe xong Hàn Sâm tự lẩm bẩm lại lập tức biến sắc.

- Hẳn là đi về bên đó không có sai.

Hàn Sâm gật đầu nói.

- Đi, chúng ta cũng đi qua.

Sát Na Nữ Đế nói xong đã dẫn đầu đi vào bên trong, thoạt nhìn có chút cấp bách.

- Chúng ta đi qua có ích lợi gì chứ?

Hàn Sâm không nhúc nhích, lệnh cho Sát Na Nữ Đế ngừng lại, chỗ này quỷ dị không hiểu, Sát Na Nữ Đế không nói rõ ràng, hắn làm sao có thể mang theo Bảo Nhi cùng mạo hiểm được.

Chương 990: Đại Đế Linh Châu

Cả người Sát Na Nữ Đế bị giữ chặt trên mặt đất, đành phải giải thích nói:

- Nếu như tử tế chưa thành công, Đại Đế không phục sinh, nhưng sinh cơ và linh lực ngưng tụ trên người y vẫn còn, nếu không có người lấy đi, thời gian dài sẽ hình thành nên Linh Châu cùng loại với Linh Hồn Chi Thạch. Linh Châu chỉ là bán thành phẩm của Linh Hồn Chi Thạch, không có năng lực phục sinh của Linh Hồn Chi Thạch, nhưng nếu như bị Dị Linh khác hấp thu, có thể tăng cường bổn mạng gen, ngay cả Đế Linh cũng không ngoại lệ.

- Làm sao cô biết Linh Châu vẫn còn? Nói không chừng đã sớm bị vị Đại Đế thiết hạ tế tử này lấy đi rồi.

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Tôi hoài nghi Quỷ Dạ Xoa cậu nói kia, chính là người đã thiết kế tế tử Đại Đế, có lẽ sau khi y thiết kế tế tử lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên mới chưa trở về lấy đi Linh Châu, hiện tại đã thoát khốn nên mới tới lấy.

Sát Na Nữ Đế nói ra.

- Vậy thì càng hỏng bét, chẳng lẽ cô cho rằng chúng ta có thể địch lại được một vị Đại Đế?

Hàn Sâm càng thêm không dám đi rồi.

Ở trong nham động dưới mặt đất kia, sinh vật khủng bố như Bạch Giao cũng không thể giết Quỷ Dạ Xoa, mặc dù Hàn Sâm đã mở ra ba đạo khóa gen, nhưng cũng không dám nói bừa có thể đánh bại Quỷ Dạ Xoa.

Nếu như không phải có Bảo Nhi, lại mở ra đạo khóa gen thứ ba, có thể che đậy thất cảm, hắn căn bản không dám đi theo tung tích của Quỷ Dạ Xoa.

Sát Na Nữ Đế có chút nóng nảy, nhưng vẫn phải cố kìm nén lại để giải thích:

- Theo như lời miêu tả lúc trước của cậu, tôi đoán Quỷ Dạ Xoa kia từ đỉnh đồng thau đi ra, thực lực còn chưa khôi phục, y chiến một trận cùng với Bạch Giao, chỉ sợ cũng bị thương không nhẹ, chúng ta hiện tại đi qua, có lẽ còn có cơ hội.

- Đó cũng chỉ là suy đoán của cô, cô đùng quên, Linh Hồn Chi Thạch của cô đã hòa làm một thể với thân thể, nếu như cô chết ở chỗ này, sẽ không thể nào phục sinh đấy, đây không phải chuyện giỡn.

Hàn Sâm nhắc nhở Sát Na Nữ Đế.

- Tôi sẽ không lấy mạng của mình để đùa giỡn, không phải cậu nói trên đường đi đều có thi thể dị sinh vật sao? Hiển nhiên là sinh mệnh lực của y quá yếu, đang hấp thu tinh túy của những dị sinh vật kia để bổ sung thân thể mình, nếu như không phải thân thể tổn thương rất nghiêm trọng, có lẽ một vị Đại Đế cũng sẽ không sử dụng tuỷ não của những dị sinh vật cấp thấp đó. Hơn nữa nếu như Quỷ Dạ Xoa kia tới đây vì Linh Châu, có lẽ hiện tại y đang hấp thu Linh Châu, mà trong lúc hấp thu Linh Châu, chính là lúc y yếu ớt nhất, chỉ cần có thể tìm được y, có thể đánh trọng thương thậm chí là giết chết y, chúng ta có thể mang Long Châu còn lại đi.

Hàn Sâm ngẫm lại cũng đúng, Sát Na Nữ Đế không có khả năng lấy mạng của mình ra nói giỡn, hơn nữa nếu thật sự có thể gia tăng bổn mạng gen, Hàn Sâm cũng rất muốn.

- Được, vậy thì đi xem đi.

Hàn Sâm vỗ vỗ Bảo Nhi trong ngực, có Bảo Nhi ở đây, hắn vẫn có chút chắc chắn.

Có lẽ Quỷ Dạ Xoa kia cũng chưa khôi phục, nếu không cũng không thể không giết không được đầu Bạch Giao kia.

Sát Na Nữ Đế khôi phục tự do, lập tức đi dâu vào trong Kim Cức Tùng Lâm, Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi theo phía sau.

Bảo Nhi ôm bình sữa, mắt to mò dò xét, dường như bé tò mò với tất cả, cũng không có một chút cảm giác sợ hãi nào.

Tuy Sát Na Nữ Đế thực vội, nhưng cô ta đi ở phía trước lại rất cẩn thận, hiển nhiên là trong lòng còn có cố kỵ. Dọc theo con đường này cơ bản không gặp được dị sinh vật gì, cả một vùng như lâm vào chết chóc, ngoại trừ mấy bụi Kim Cức thì không nhìn thấy thứ gì khác.

Đi khoảng mười dặm đường, Nữ Đế đột nhiên ngừng lại trước một bụi gai, nhìn phía trước rồi thấp giọng nói:

- Chính là chỗ đó, nơi tế tử thì ở phía trước.

Hàn Sâm đứng cạnh Nữ Đế nhìn theo hướng tay mà cô ta chỉ, chỉ thấy phía trước bụi gai rậm rạp chằng chịt quấn quít lấy nhau, dây leo cuốn lấy nhau không có khe hở, từ xa nhìn lại, phía trước giống như là một tòa lâu đài cổ do bụi gai dệt thành, hết sức quỷ dị.

Hàn Sâm cùng Sát Na Nữ Đế nhìn lâu đài cổ kia, trong khi đang do dự có nên đi vào hay không, lại đột nhiên nghe được bên trong bụi gai kia truyền đến một tiếng thú rống.

Tiếng rống kia như sư như hổ, mang theo từng đợt sóng âm kinh khủng từ bên trong bụi gai truyền đến, Hàn Sâm và Sát Na Nữ Đế bị sóng âm kia đánh trúng, chỉ cảm thấy khí huyết trong lồng ngực sôi trào, hận không thể phun ra một ngụm máu tươi.

- Không được, trong này có sinh vật siêu cấp thần huyết.

Sát Na Nữ Đế biến sắc, lau đi máu tươi ở khóe miệng rồi nói.

Hàn Sâm không kịp lau vết máu trên khóe miệng, vội vàng thăm dò tình huống của Bảo Nhi, chỉ thấy Bảo Nhi đang mở to mắt nhìn theo hướng sóng âm truyền tới, gương mặt hiếu kỳ, cũng không có dấu hiệu bị thương.

- Chúng ta đi.

Hàn Sâm không do dự, muốn trực tiếp rút đi.

Bên trong có sinh vật siêu cấp thần huyết tồn tại, vậy thì bọn hắn không thể nhúng chàm rồi, không cần phải tiến vào mạo hiểm.

Thế nhưng không đợi Hàn Sâm rút đi, lại đột nhiên chứng kiến trong pháo đài cổ có một thân ảnh vọt ra, Hàn Sâm vội vàng dùng Động Huyền Khí che giấu khí tức mấy người, đồng thời ẩn vào một bụi gai.

Chỉ thấy thân ảnh từ trong pháo đài cổ lao tới, rõ ràng là một con đại ngô công dài mấy chục mét, giáp xác trên người nhiều chỗ bị vỡ vụn, thoạt nhìn tổn thương không nhẹ, sau khi chạy ra khỏi lâu đài cổ, lập tức trốn vào bên trong rừng gai.

Con đại ngô công kia vừa đi không được bao lâu, lại thấy một thân ảnh từ trong pháo đài cổ vọt ra, đúng là Quỷ Dạ Xoa.

Hiện tại Quỷ Dạ Xoa cũng chẳng tốt hơn là bao, tóc tai bù xù, trên người có rất nhiều vết thương, trên lớp vẩy cá tựa như áo giáp kia cũng bị hỏng nhiều, rách rưới treo trên thân thể.

Còn có cả một cánh tay đều bị gãy, không biết bị cái gì chém ra một nửa, chỉ còn lại có một chút da thịt trên bờ vai, đung đưa tới lui bên người.

- Long Đế hết tiệt, vậy mà lại dám thiết kế hại tao, tao với mày không xong đâu.

Quỷ Dạ Xoa quát một câu rồi một tay ôm lấy cánh tay sắp đứt rời kia phi thân mà đi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, thậm chí ngay cả Quỷ Dạ Xoa còn bị tổn thất nặng, nghe một câu cuối cùng kia của y, tựa hồ là bị người khác tính kế, sự thật hơi khác so với suy đoán của Sát Na Nữ Đế.

Hàn Sâm nhìn về phía Sát Na Nữ Đế, Sát Na Nữ Đế cũng đang nhíu mày suy tư, sau một lát mới ngẩng đầu nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Trước kia tôi còn ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nghe nói có một vị Long Đế, nếu như trong pháo đài cổ này chính là của vị Long Đế kia, vậy thì thật sự rất đáng sợ.

- Nói một chút xem.

Hàn Sâm hiện tại cũng không vội, Quỷ Dạ Xoa kia cũng đã thất bại mà về, hắn đối với Linh Châu kia cũng không quá muốn có.

Sát Na Nữ Đế nói ra:

- Khi đó Long Đế ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở là một g Đại Đế có thể đếm được trên đầu ngón tay, có được Long lực hiếm thấy, có thể phá vạn vật vạn pháp, thân thể cùng long khí vô địch, Đế lâm thiên hạ, vạn linh thần phục, nếu như ngay cả y đều không thể thành công tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, mà rơi vào đã kết cục chết đi, khả năng tôi có thể tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở cũng càng thêm mong manh.

- Cô còn muốn đi không?

Hàn Sâm nhìn nhìn lâu đài cổ rồi lại hỏi.

- Ngay cả Quỷ Dạ Xoa đều bị tổn thất nặng, với thực lực hiện tại của chúng ta, tự nhiên không thể tiếp tục tiến vào.

Sát Na Nữ Đế lắc đầu nói ra.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn cũng nghĩ như vậy, không cần phải mạo hiểm, huống chi hắn còn có Bảo Nhi.

Thế nhưng không đợi Hàn Sâm quay người rời đi, Bảo Nhi lại đột nhiên từ trong trong lòng ngực của hắn nhảy ra ngoài, dùng cả tay chân bò tới lâu đài cổ, như là tên lửa nhanh như chớp bò vào.

Chương 991: Thu Long Châu

- Bảo Nhi trở về.

Hàn Sâm thấy Bảo Nhi bò tới lối vào lâu đài cổ, còn xoay đầu lại, ngậm bình sữa gọi hắn, đành phải cắn răng chạy tới, muốn bế Bảo Nhi đi ra.

Thế nhưng Hàn Sâm mới đi tới bên cạnh Bảo Nhi, Bảo Nhi lại dùng cả tay chân bò vào bên trong, tốc độ nhanh kinh người.

- Cậu điên rồi, chớ vào đó.

Sát Na Nữ Đế ở bên ngoài kêu to, nếu Hàn Sâm chết ở bên trong, cô cũng sẽ bị hủy diệt.

Hàn Sâm tâm niệm vừa động, thu hồi Sát Na Nữ Đế vào Hồn Hải, đuổi theo Bảo Nhi vào bên trong.

Nếu là đứa trẻ bình thường, cho dù Hàn Sâm liều mạng cũng phải cản cô bé lại, nhưng đưa nhỏ này lại khác, hơn nữa bình thường cô bé luôn nghe lời, lúc này lại đột nhiên muốn mang hắn đi vào, nói không chừng thật sự sẽ có chỗ tốt gì đó.

Bảo Nhi bò ở phía trước, Hàn Sâm đi theo ở phía sau, trong pháo đài cổ có rất nhiều đường rẽ, Bảo Nhi ngậm núm vú cao su một đường bò vào bên trong, cũng không biết cô bé có biết đường hay không.

Bảo Nhi bò rất nhanh, nhưng khi Hàn Sâm đi ở phía sau cách quá xa, bé sẽ dừng lại duỗi bàn tay nhỏ bé mập mạp trắng nõn phất tay với Hàn Sâm, trong miệng còn y y nha nha kêu:

- Ba ba. . .

Hàn Sâm đành phải tiếp tục cùng Bảo Nhi đi vào bên trong, nhìn đại ngô công và Quỷ Dạ Xoa bị trọng thương, Hàn Sâm cho rằng trong pháo đài cổ nhất định vô cùng nguy hiểm, nhưng đoạn đường đi theo Bảo Nhi tới, vậy mà một chút nguy hiểm cũng không gặp phải.

Bụi gai tự nhiên đan vào nhau tạo thành lâu đài cổ, cũng không biết rộng bao nhiêu, Hàn Sâm đoán ít nhất cũng đi hơn mười dặm rồi, đi qua không biết bao nhiêu thông đạo, nhưng phía trước vẫn là bụi gai giăng khắp nơi.

Đột nhiên, Bảo Nhi ngừng lại, mắt to nhìn phía trước, đưa ngón tay nhỏ chỉ về phía trước, Hàn Sâm vội vàng đi lên, ôm Bảo Nhi từ dưới đất lên, đồng

thời nhìn về phía trước, chỉ thấy trong thông đạo ở bụi gai phía trước có thi thể một con dị sinh vật chặn ngang thông đạo.

Con dị sinh vật kia là một cự hổ màu vàng, thân thể nằm trong đường hầm, chỉ có thể nhìn thấy nửa người sau của nó, phía sau nhìn không thấy vết thương, phía dưới lại có rất nhiều máu tươi, cũng không biết là chết như thế nào.

- Ở bên ngoài nghe được một tiếng hổ gầm kia, chẳng lẽ là do nó gầm?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, triệu hoán Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch thấy được thi thể dị sinh vật kia, hai mắt lập tức sáng lên, đi đến bên cạnh thi thể kia, trực tiếp gặm cắn da thịt của thi thể.

Hàn Sâm rất vui vẻ, Kỵ Sĩ Phản Nghịch chịu ăn rồi, nói không chừng đây chính là thi thể của một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Tốc độ ăn uống của Kỵ Sĩ Phản Nghịch có thể so với tiểu thiên sứ lúc trước, rất nhanh đã gặm được một nữa da thịt, lúc này Hàn Sâm mới nhìn rõ phía trước của cự hổ.

Cự hổ không có đầu, máu tươi trên cổ bắt đầu chảy đầy đất, không biết đầu nó đã bị cái gì trảm xuống.

Quan sát bốn phía một chút, vậy mà không nhìn thấy đầu của nó, hơn nữa trong cơ thể của nó cũng không thấy gen sinh mệnh tinh hoa.

Mắt thấy Kỵ Sĩ Phản Nghịch đã gặm hết cả máu thịt của cự hổ, ngay cả xương cốt cũng không có buông tha, trực tiếp cắn đứt nuốt xuống, Hàn Sâm cũng không biết thân thể kia của y sao có thể chứa được cả một con dị sinh vật.

Thu Kỵ Sĩ Phản Nghịch vào Hồn Hải, ngón tay nhỏ của Bảo Nhi chỉ tới phía trước:

- Ba ba. . . đi. . .

Hàn Sâm hơi chút do dự, con dị thú này chết rất kỳ quặc, chỉ sợ phía trước sẽ có hung hiểm, không biết có nên tiếp tục đi tới hay không

Thế nhưng Bảo Nhi lại vô cùng nóng nảy thúc giục hắn, Hàn Sâm cắn răng một cái, tiếp tục đi vào bên trong.

Mỗi lần đi tới đường rẽ, Bảo Nhi lại duỗi ra ngón tay nhỏ chỉ chỉ, Hàn Sâm cùng nhau đi tới, đều không có gặp phải nguy hiểm gì.

Lại đi hơn mười dặm, phía trước đột nhiên xuất hiện một không gian tương đối lớn, Hàn Sâm quan sát bốn phía, ở nơi này có một tế đàn từ bụi gai dệt thành, trên tế đàn có một người đàn ông đang nằm.

Người đàn ông kia mặc áo giáp màu đen, trên đầu có một đôi Long Giác, mái tóc dài màu xanh lam rối tung trên tế đài, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt có ánh sáng, giống như y chỉ ngủ mà thôi.

Mà trên trán của người đàn ông kia lơ lững một viên dạ minh châu lớn chừng nắm đấm hơi mờ, tản ra ánh sáng óng ánh lanh.

Nhìn kỹ bên trong dạ minh châu dường như có một Long Linh màu vàng đang bay lượn, thỉnh thoảng còn có tiếng long ngâm từ bên trong truyền ra.

- Chẳng lẽ đây chính là Linh Châu?

Hàn Sâm nhìn dạ minh châu trên trán người đàn ông kia, trong nội tâm cuồng hỉ, nhưng hắn cũng không dám động lung tung.

Người đàn ông kia nhìn thế nào cũng không giống như là một người chết, chỉ giống như đang ngủ thôi, vạn nhất y thật sự là người sống, Hàn Sâm tùy tiện đi đoạt Long Châu, chỉ sợ là tám chín phần sẽ chết ở chỗ này.

Tâm niệm vừa động, hắn lại triệu hoán Sát Na Nữ Đế ra.

Sát Na Nữ Đế vô cùng tức giận, nhưng khi nhìn đến người đàn ông kia cùng dạ minh châu thì cô ta lại chấn động, nghẹn ngào kêu lên:

- Linh Châu, quả nhiên là Linh Châu của Long Đế.

- Cô xem Linh Châu này thể cầm không?

Hàn Sâm cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi.

Sát Na Nữ Đế đánh giá Long Đế trên tế đài, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Không lấy được, vị này chính là Long Đế không thể nghi ngờ, xem bộ dáng của y, tuy không thể chân chính khởi tử hoàn sinh, nhưng sinh cơ bên trong thân thể đã sống lại, Linh Châu cũng đã tiếp cận thành công, chỉ giống như thiếu một điểm gì đó, mới không thể hóa thành Linh Hồn Chi Thạch phục sinh.

Dạo một vòng quanh tế đàn, Sát Na Nữ Đế lại nói tiếp:

- Nếu như chúng ta muốn cầm viên Linh Châu này, thân thể Long Đế cùng Linh Châu đã có liên hệ, chỉ sợ sẽ bị Linh Châu điều khiển, hóa thành Linh Thi trảm giết chúng ta. Dùng thực lực của chúng ta hiện tại, mặc dù chỉ là một thi thể của Đại Đế, cũng đủ để nghiền ép chúng ta, không có bất kỳ cơ hội nào.

- Nói như vậy, chúng ta chỉ có thể nhìn Linh Châu mà không thể cầm?

Hàn Sâm cau mày nói.

Sát Na Nữ Đế cười khổ nói:

- Tôi cũng không ngờ tới Long Đế lại làm được đến tình trạng này, kỳ thật chuyện y phục sinh đã thành công hơn phân nửa, chỉ là không biết vì sao cuối cùng vẫn không thể thành công, mà giống như mắc kẹt ở đây. Cậu xem bên trong Linh Châu kia đã sinh Long Linh, kia chính là linh hồn Long Đế, đáng lẽ có thể làm đến một bước này, Long Đế có thể phục sinh rồi mới đúng, nhưng là hết lần này tới lần khác không có phục sinh, đúng là có chút cổ quái.

- Lúc trước tôi nói Linh Châu, là cái loại còn chưa sinh ra linh hồn, loại này có thể đơn giản lấy đi, không sẽ có liên hệ cùng thân thể, hiện tại gặp phải loại tình huống này lại có chút khó làm.

Sát Na Nữ Đế suy tư một lát, cũng không thể nghĩ ra chủ ý gì, có chút bất đắc dĩ nói.

Hàn Sâm đang muốn nói cái gì, lại đột nhiên nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi không biết từ lúc nào đã xuất hiện một hồ lô mini, chỉ thấy cô bé đưa miệng hồ lô về phía Long Châu.

Long Châu kia lập tức vèo một tiếng, bị hút vào trong hồ lô.

Sát Na Nữ Đế lập tức ngay ngốc tại chỗ đó, trợn to mắt nhìn Bảo Nhi, giống như là gặp phải ma.

Hàn Sâm thấy Long Châu bị Bảo Nhi lấy đi, sinh cơ trong thi thể Long Đế kia lập tức biến mất, gương mặt hồng hào đỏ thắm nhanh chóng khô quắt lại, trong chốc lát đã biến tành thây khô, không cảm giác được một tia sinh cơ.

Leng keng!

Khi thân thể Long Đế khô héo co rút lại, một đồ vật từ thi thể của y rơi xuống. . .

Chương 992: Long Huyết Ban Chỉ

Hàn Sâm nhìn tới món đồ kia, chỉ thấy đó là một ban chỉ màu đỏ phỉ thúy, vốn được đeo trên ngón tay Long Đế, bởi vì ngón tay của y khô héo co rút lại, ban chỉ hồng phỉ này mới tuột xuống.

Hàn Sâm không có hứng thú gì đối với châu báu đồ trang sức, huống chi lại là đồ vật của người chết, chỉ dùng Động Huyền Khí quét một chút, không phát hiện ra khí tức đặc thù, giống như chỉ là một đồ trang sức bình thường, cũng không có để ý.

Sát Na Nữ Đế nhìn thấy ban chỉ hồng phỉ kia, trong lòng lại mạnh mẽ nhảy dựng, nhưng trên mặt lại cố ý giả bộ không thèm để ý đến.

Hàn Sâm không nhận ra chiếc nhẫn kia, nhưng Sát Na Nữ Đế chỉ liếc qua đã nhận ra được.

Không phải Sát Na Nữ Đế có kiến thức rộng rãi, mà là do ban chỉ huyết phỉ này thật sự quá có danh tiếng.

Lúc trước cô ta ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Long Đế cũng đã danh chấn thiên hạ, có vô số thủ hạ là cường giả, bí bảo càng có nhiều không kể xiết.

Nhưng nói đến một kiện bí bảo lợi hại nhất, không thể nghi ngờ gì phải kể đến long huyết ban chỉ này rồi, là chí bảo mà Long Đế luôn mang theo không rời người.

Truyền thuyết long huyết ban chỉ là do Long Đế dùng một sừng của sinh vật siêu cấp thần huyết luyện thành, hơn nữa mỗi ngày dùng máu tươi của mình nhỏ vào, được y đeo không biết bao nhiêu năm.

Rất nhiều người đều thấy long huyết ban chỉ trên tay Long Đế, thế nhưng không có ai biết long huyết ban chỉ có tác dụng gì.

Khi Long Đế chiến đấu với người khác, chưa từng sử dụng qua long huyết ban chỉ, nhưng lại coi nó là trọng bảo, mặc dù là thê thiếp của y cũng không thể đụng chạm.

Nghe nói có một lần, một vị phi tử mà Long Đế sủng ái nhất, lúc nửa đêm vô tình sờ đụng long huyết ban chỉ một cái, Long Đế lập tức bừng tỉnh lại rồi vô cùng giận dữ, trực tiếp đánh nát Linh Hồn Chi Thạch của phi tử kia, ngay cả cơ hội sống lại cũng không có.

Đã từng có người nói rằng, bên trong long huyết ban chỉ dựng dục linh hồn thứ hai của Long Đế, bên trong có tất cả trí nhớ cùng truyền thừa Long Đế, là một đường lui mà Long Đế chuẩn bị cho mình.

Nếu tương lai y tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở thất bại, cho dù Linh Hồn Chi Thạch bị hủy, ỷ vào long huyết ban chỉ cũng có thể phục sinh hậu thế, không đến mức trực tiếp bị hồn phi phách tán.

Tuy đây chỉ là một truyền thuyết, không biết là thật hay giả, nhưng long huyết ban chỉ là bí bảo trân quý nhất của Long Đế, điểm này thì không có sai.

Sát Na Nữ Đế muốn chiếm lấy long huyết ban chỉ, nhưng Hàn Sâm ở bên cạnh, nếu cô ta cầm lấy ban chỉ kia, nhất định sẽ khiến Hàn Sâm chú ý, cho dù Hàn Sâm không biết thứ kia là đồ tốt, thấy cô ta đi lấy, cũng nhất định sẽ muốn.

- Như thế nào mới có thể lấy được long huyết ban chỉ? Phải nghĩ biện pháp hấp dẫn sự chú ý của hắn mới được.

Sát Na Nữ Đế dò xét bốn phía, khổ sở suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể hấp dẫn lực chú ý của Hàn Sâm, để cô ta có cơ hội lấy đi long huyết ban chỉ.

Hàn Sâm đang dò xét thi thể Long Đế, hy vọng có thể tìm ra thứ tốt, nhưng trên thân Long Đế vốn không có nhiều thứ, Hàn Sâm đang do dự muốn lột khôi giáp của y ra hay không, nhưng tay vừa hạ xuống, lại phát hiện áo giáp kia vậy mà đã trở nên mục nát không chịu nổi, cũng không biết là nguyên nhân gì.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quét rất nhiều lượt, cũng không có phát hiện trên thi thể Long Đế có vật gì đặc biệt.

Sát Na Nữ Đế nhìn một chút rồi hai mắt đột nhiên sáng lên, cố nén vui sướng trong lòng nói với Hàn Sâm:

- Khôi giáp của hắn là đồ tốt, cậu nhìn kỹ một chút.

- Áo giáp này đã mục nát không chịu nổi, sờ tới đã hỏng, có thể là vật gì tốt?

Hàn Sâm không tin hỏi Sát Na Nữ Đế.

Sát Na Nữ Đế nói ra:

- Áo giáp sở dĩ bị mục nát, đó là bởi vì áo giáp này chính là Long Lân trên người Long Đế biến thành, tự nhiên cũng sẽ mục nát cùng thân thể.

- Mặc dù là Long Lân, hiện tại mục nát còn có tác dụng gì?

Hàn Sâm nhìn áo giáp cau mày nói.

Sát Na Nữ Đế vừa cười vừa nói:

- Cậu không hiểu được, giống như Long Lân sẽ mục nát theo thân thể Long Đế, nhưng có một chiếc vảy rồng sẽ không mục.

- Vảy rồng gì?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Cậu chưa từng nghe nói sao? Rồng có nghịch lân, chạm vào phát là chết. Một mảnh Long Lân kia ngược lại là thuận, khác với Long Lân thông thường, coi như là Long Đế chết đi, nghịch lân cũng sẽ không mục nát, ngược lại sẽ bởi vì hấp thu sinh cơ trên người Long Đế mà càng trở nên trân quý.

Sát Na Nữ Đế nói ra.

- Còn có thứ tốt như vậy? Nghịch lân ở nơi nào?

Hai mắt Hàn Sâm lập tức sáng lên.

- Tôi làm sao biết, Long Đế hẳn là biến nó thành cái gì đó, hoặc là một bộ phận áo giáp, cậu cẩn thận tìm một chút mới có thể tìm được.

Sát Na Nữ Đế nói ra.

- Được, tôi tìm xem xem.

Hàn Sâm nói xong bắt đầu sờ soạng trên người Long Đế, muốn tìm được một mảnh nghịch lân biến thành bảo bối kia.

Sát Na Nữ Đế thấy Hàn Sâm lục lọi trên thi thể Long Đế, trong mắt xẹt qua vẻ vui mừng, đồng thời âm thầm cười lạnh:

- Thật đúng là tiện nghi cho cậu rồi, nếu như không phải vì muốn lấy được long huyết ban chỉ, tôi làm sao có thể nói cho cậu biết long chi nghịch lân tồn tại.

Sát Na Nữ Đế tự nhiên không lừa gạt Hàn Sâm, nếu Hàn Sâm tìm không thấy nghịch lân, nhất định sẽ hoài nghi động cơ của cô ta, cho nên Sát Na Nữ Đế nói thật, Hàn Sâm nhất định có thể tìm được nghịch lân.

Nhưng Sát Na Nữ Đế cũng không hoàn toàn nói thật, cô ta biết rõ vị trí đại khái của nghịch lân, chỉ có điều cô ta sẽ không nói cho Hàn Sâm, nếu không Hàn Sâm thoáng cái đã tìm được, cô ta làm gì còn cơ hội vụng trộm lấy đi long huyết ban chỉ.

Thấy Hàn Sâm đang cẩn thận tìm tòi thi thể Long Đế, không có có tâm tư để ý đến cô ta, Sát Na Nữ Đế giả bộ như đi bốn phía quanh, con mắt liếc về long huyết ban chỉ trên mặt đất.

Long huyết ban chỉ nằm trên mặt đất bên cạnh tế đàn, Sát Na Nữ Đế làm bộ dò xét quanh tế đàn, thời gian dần qua đã đến gần long huyết ban chỉ.

- Long huyết ban chỉ là của mình, nếu quả thật như lời đồn trong truyền thuyết, bên trong có linh hồn Long Đế thứ hai, nói không chừng mình có thể mượn nhờ linh hồn thứ hai kia để thoát thân, thoát khỏi khống chế của tên hỗn đản kia.

Sát Na Nữ Đế thầm nghĩ đến.

Mắt thấy Hàn Sâm đang tìm tòi tỉ mỉ thi thể Long Đế, Sát Na Nữ Đế xác định Hàn Sâm không có chú ý tới cô ta, cố gắng khống chế nhịp tim đập của mình, không cho Hàn Sâm có cơ hội phát hiện ra vẻ khác thường của cô ta, lúc này mới xoay người giống như rất tùy ý xem xét tế đàn, chuẩn bị thừa dịp nhặt lên long huyết ban chỉ.

- Mình lấy được rồi. . .

Khi bàn tay sắp bắt được long huyết ban chỉ, mà Hàn Sâm vẫn không có chú ý tới cô ta, Sát Na Nữ Đế trong nội tâm đang điên cuồng hò hét, bắt đầu

mặc sức tưởng tượng mình mượn nhờ long huyết ban chỉ thoát ly khỏi khống chế của Hàn Sâm, sau đó lại hung hăng giáo huấn tên hỗn đản kia.

Đầu ngón tay của Sát Na Nữ Đế đã gần chạm tới long huyết ban chỉ rồi, tuy nhiên lại đột nhiên có một bàn tay nhỏ bé mập mạp đưa ra ngoài, cầm lên long huyết ban chỉ trước cô ta, khiến Sát Na Nữ Đế thoáng cái đã hóa đá tại chỗ.

- YAA.A.A..!

Chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi rung rung long huyết ban chỉ, gương mặt vô cùng hiếu kỳ.

Chương 993: Nghịch Lân

Trái tim Sát Na Nữ Đế theo ban chỉ trong tay Bảo Nhi mà đung đưa tới lui, nhìn thấy Bảo Nhi cầm ban chỉ đập lên mặt đất, Sát Na Nữ Đế đau lòng đến mức trái tim đều sắp muốn co quắp, hận không thể lập tức xông lên đoạt lấy long huyết ban chỉ từ trong tay Bảo Nhi.

Thế nhưng Sát Na Nữ Đế cũng không dám động, cô ta chỉ cần biểu hiện ra một chút hứng thú với long huyết ban chỉ, Hàn Sâm khẳng định sẽ đoạt tới.

Bảo Nhi loay hoay ban chỉ trong bàn tay nhỏ, Sát Na Nữ Đế hiện tại chỉ hy vọng Bảo Nhi nhanh chóng mất đi hứng thú với ban chỉ, nhanh chóng vứt bỏ nó.

Bảo Nhi cầm ban chỉ, bàn tay nhỏ bé khua khua, thoạt nhìn như bất cứ lúc nào cũng sẽ vứt bỏ vậy, nhưng bé lại một cầm chặt không vứt, khiến cho trái tim Sát Na Nữ Đế lên cao rồi lại xuống thấp.

- Bảo Nhi, đó là đồ vật của người chết, rất bẩn, nhanh vứt đi.

Hàn Sâm thấy Bảo Nhi cầm ban chỉ đùa chơi, sợ hãi bé bỏ vào miệng rồi thè lưỡi ra liếm của đồ vật người chết kia.

Tuy Bảo Nhi rất mạnh, nhưng mà ở phương diện nào đó, bé vẫn chỉ là một đứa con nít, đồ vật chưa thấy qua đều muốn thè lưỡi ra liếm thử xem có thể ăn được hay không.

Sát Na Nữ Đế nghe thấy lời Hàn Sâm nói, cô ta lại vui mừng quá đỗi, hận không thể gật đầu giúp đỡ Hàn Sâm nói:

- Nhanh vứt bỏ nó.

Thế nhưng Sát Na Nữ Đế không dám nói ra khỏi miệng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bảo Nhi và ban chỉ trong tay bé.

Bảo Nhi có vẻ nghe hiểu được lời Hàn Sâm nói, bé ngồi ở chỗ kia, mắt to nhìn ban chỉ trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ chăm chú suy tính, một tay cầm ban chỉ, một tay vuốt cằm của mình, tựa hồ đang nghĩ xem nên vứt bỏ hay không?

Đột nhiên, Bảo Nhi giơ tay lên, có vẻ như muốn ném ban chỉ ra bên ngoài.

Sát Na Nữ Đế lập tức quá đỗi vui mừng, trái tim lại nhấc đến cổ họng rồi, trong nội tâm điên cuồng hò hét:

- Vứt. . . nhanh vứt đi. . .

Thế nhưng Bảo Nhi chỉ duỗi tay ra, bé vẫn không ném ban chỉ ra bên ngoài, hình như không bỏ được, bé lại thu tay lại, tiếp tục nhìn ban chỉ, nâng cằm lên vẻ mặt thận trọng suy tính.

Tâm tình Sát Na Nữ Đế lập tức trầm xuống, nếu cô ta vẫn không lấy được long huyết ban chỉ, Hàn Sâm lại sắp phải tìm được nghịch lân, đến lúc đó sẽ không có cơ hội.

Đột nhiên, Bảo Nhi giống như là đã suy xét kỹ, duỗi bàn tay nhỏ bé ra, muốn ném ban chỉ ra bên ngoài.

Sát Na Nữ Đế rất vui vẻ, nhưng Bảo Nhi lại thu về, lại suy nghĩ, Sát Na Nữ Đế chỉ cảm giác cô ta sắp bị bệnh tim rồi, trong lòng gần như muốn gầm thét lấy:

- Nhóc nhanh ném đi!!!

Cuối cùng, Bảo Nhi có vẻ đã hạ quyết tâm, gương mặt đầy vẻ kiên nghị, từ dưới đất bò dậy, bàn tay nhỏ bé đưa ra sau lưng, giống như là muốn dùng sức ném long huyết ban chỉ ra ra, hơn nữa phương hướng ném chính là tới Sát Na Nữ Đế.

- Đúng, chính là như vậy, Bảo Bảo, nhanh lên ném ra, con giỏi nhất. . . nào. . . nhanh nào. . .

Sát Na Nữ Đế vui đến mức muốn kêu thành tiếng rồi, cánh tay cũng hơi mở ra, muốn đi đón long huyết ban chỉ mà Bảo Nhi ném ra.

Bảo Nhi ra sức vung tay, quả thực giống như là một tuyển thủ bóng chày chuyên nghiệp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ chăm chú.

Mắt thấy cánh tay của Bảo Nhi hung hăng vung tới, tay Sát Na Nữ Đế đã vươn ra rồi, chuẩn bị tiếp lấy long huyết ban chỉ, nhưng cô ta lại không nhìn thấy long huyết ban chỉ từ trong lòng bàn tay Bảo Nhi bay ra ngoài, không khỏi ngây cả người.

Bảo Nhi nắm long huyết ban chỉ trong tay, híp mắt lại nhìn Sát Na Nữ Đế, hơi nhếch khóe môi lên, lộ ra một nụ cười như tiểu ác ma, sau đó nắm chiếc nhẫn, dụng cả tay chân, thật nhanh bò tới Hàn Sâm.

Bò tới chân Hàn Sâm chân, trực tiếp bò lên trên lưng của Hàn Sâm, ghé khuôn mặt nhỏ nhắn đến trước mặt hắn, ban chỉ trong tay cũng đưa cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiện tay nhận lấy ban chỉ, hắn nhìn về phía Sát Na Nữ Đế, nheo mắt lại mỉm cười với cô ta.

Sát Na Nữ Đế nhìn một lớn một nhỏ đứng đó cười híp mắt, quả thực giống như hai ác ma, lập tức hiểu được mình đã bị đùa bỡn.

Hàn Sâm khẳng định đã sớm chú ý tới ban chỉ, chỉ là nhìn không biết có phải là thứ tốt hay không, mới mượn cơ hội thăm dò cô ta, hiện tại cô ta đã rõ ràng nói cho Hàn Sâm, long huyết ban chỉ là đồ tốt.

- Hỗn đản, đều là thứ khốn kiếp, có một tên cha hỗn đản, sẽ có một đứa con gái hỗn đản.

Sát Na Nữ Đế tức hổn hển vừa thẹn vừa giận, cô ta cũng bị giận điên lên, chính mình lại bị một đứa con nít đùa bỡn, đúng là vô cùng nhục nhã.

Hàn Sâm thu ban chỉ lại, tuy không biết có làm được cái gì không, nhưng khẳng định là đồ tốt không thể nghi ngờ, nếu không Sát Na Nữ Đế đã không để ý như vậy, còn muốn trộm lấy.

Hàn Sâm không để ý tới Sát Na Nữ Đế nữa, thò tay tiếp tục tìm tòi trên người của Long Đế, lật lên từng miến áo giáp mục nát, tìm một lúc lâu, rốt cục dưới cổ Long Đế, thấy được một thứ to cỡ lòng bàn tay, giống như là vẩy cá hoặc là vỏ sò, trong nội tâm lập tức vui vẻ.

- Long ca, anh đã chết bao nhiêu năm rồi, thứ này giữ lại cũng không có tác dụng gì dùng, để cho tôi mượn dùng một lát, tiểu đệ nhất định đem bảo bối của anh phát dương quang đại, để cho thế nhân biết đến uy danh của anh. . .

Hàn Sâm vừa lẩm bẩm, vừa lấy miếng nghịch lân kia xuống.

Có lẽ là thi thể đã khô héo, nghịch lân trực tiếp bị lấy xuống, không có một chút khó khăn nào.

Cầm trong lòng bàn tay, giống như một mảnh băng phiến, nghịch lân kia màu trắng có trạng thái bán trong suốt, thoạt nhìn óng ánh thập phần xinh đẹp.

- Sát Na, đây là nghịch lân à?

Hàn Sâm quay sang hỏi Sát Na Nữ Đế .

- Ừ.

Sát Na Nữ Đế lạnh lùng đáp một câu, mặt như huyền băng vạn năm không có một chút biểu lộ.

- Cô lại nhìn quanh xem ở đây còn có đồ tốt gì không?

Hàn Sâm lại hỏi Sát Na Nữ Đế.

Khóe mắt Sát Na Nữ Đế co quắp vài cái, hận không thể dùng một cái tát quất chết Hàn Sâm, nếu như không phải là vì muốn lấy được long huyết ban chỉ, nghịch lân kia cô ta nhất định sẽ không nói cho Hàn Sâm, Hàn Sâm không phát hiện được, về sau nói không chừng cô ta còn có cơ hội cầm.

- Không có.

Sát Na Nữ Đế cố nén hận ý trong lòng, lạnh lùng nói một câu.

Cũng đúng là không có vật gì, Long Đế vì tấn chức thất bại mà chết, bị đặt ở chỗ này tế tử, cũng không phải an táng, còn sẽ có vật bồi táng gì.

Có thể tìm được một long huyết ban chỉ đã là rất may, đó là bởi vì Long Đế một mực mang theo nó không rời, nếu không cái gì cũng không thể tìm tới.

- Nếu đã không có, vậy thì đi thôi.

Hàn Sâm không lưu luyến nữa, ôm lấy Bảo Nhi đi ra ngoài, đồng thời thu lại Sát Na Nữ Đế đang phẫn nộ và vô cùng ủy khuất vào Hồn Hải.

Có Bảo Nhi chỉ đường, bọn hắn rất thuận lợi ra khỏi lâu đài cổ, về tới Tí Hộ Sở, Hàn Sâm nghỉ ngơi một chút, sau đó lấy nghịch lân cùng long huyết ban chỉ ra vuốt vuốt.

- Sát Na Nữ Đế muốn ban chỉ này như vậy, nó có tác dụng gì nhỉ?

Hàn Sâm nghiên cứu một lúc lâu, lại không nhìn ra có cái gì đặc biệt.

- Dù sao là đồ tốt, trước đeo vào rồi nói sau, đúng lúc mình đang thiếu một cái ban chỉ kéo cung, chính là nó.

Hàn Sâm tự nói rồi lấy long huyết ban chỉ đeo lên ngón tay của mình.

Vừa mới đeo lên, long huyết ban chỉ bỗng nhiên xuất hiện huyết quang, bên trong truyền đến một tiếng long ngâm.

Chương 994: Đoạt Bổn Nguyên

Một con huyết long từ long huyết ban chỉ bắn tới, trực tiếp bắn về phía mi tâm của Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu không ổn, nhưng tia sáng kia thật sự quá nhanh, ý niệm của hắn mới mới mọc lên, tia sáng kia đã bắn vào mi tâm của hắn đi vào bên trong linh thức.

- Long Đế ta cuối cũng đã trở về. . . ồ. . .

Một tiếng cười điên cuồng vang vọng trong linh thức của Hàn Sâm, nhưng y mới nói được nửa, lại phát ra một tiếng kinh ngạc.

Hàn Sâm tập trung linh thức, lại thấy bên trong thức hải của mình có một đóa Hồng Liên bọc một vật lại, vật kia đang nhanh chóng phá vỡ trói buộc của sen hồng, nhưng thủy chung vẫn không vọt ra được.

- Tà Liên Nữ Đế, không ngờ là người của cô ta, còn bị cô ta gieo xuống Tà Liên Lạc Ấn?

Long Đế ở bên trong Hồng Liên phát ra tiếng long ngâm:

- Nếu Tà Liên Nữ Đế tự mình tới đây, có lẽ mình sẽ nhượng cho cô ta ba phần, nhưng chỉ là một cái Tà Liên Lạc Ấn sao có thể ngăn Long Đế trọng sinh, xem Long Đế ta phá Tà Liên để trọng sinh hậu thế đây.

- Long Đế, tôi khuyên ông tốt nhất đừng phá Hồng Liên, vẫn nên ngoan ngoãn trở lại long huyết ban chỉ đi.

Hàn Sâm dùng linh thức nhìn Long Đế bị Hồng Liên bao quanh, lại không có một chút e ngại nào.

Long Đế bắn vào bên trong linh thức của hắn, cũng chỉ là một linh thức Đế Linh mà thôi, nếu lực lượng nhục thể của y vẫn còn, một trăm Hàn Sâm cộng lại một chỗ, cũng không nhất định địch được một đầu ngón tay của Long Đế.

Nhưng chỉ còn lại có linh thức Đế Linh mà thôi, Hàn Sâm cũng thấy không có có gì đặc biệt hơn người.

Siêu thần thể của Hàn Sâm chính là Siêu Cấp Đế Linh, linh thức của hắn cũng là Siêu Cấp Đế Linh, chỉ là một linh thức Đế Linh, tự nhiên không cần sợ hãi.

- Mày nghĩ bổn đế sợ Tà Liên kia sao? Thật đúng là vô tri ngu xuẩn, xem bổn đế phá Tà Liên rồi đoạt thân thể mày như thế nào đi.

Long Đế lạnh giọng ngâm nga, chỉ thấy Huyết Long ở trong Hồng Liên kia lập tức phóng đại huyết quang, long thân vọt thẳng tới Hồng Liên.

Cánh hoa Hồng Liên lập tức bị long trảo xé rách ra, sau mấy lần va chạm, Hồng Liên kia đã có vẻ khó có thể chịu đựng, sắp bị xé rách.

Đột nhiên, hồng liên tà quang đại phóng, hóa thành từng mảnh từng mảnh hoa sen khép lại, từng tầng một cánh hoa, bao kín chân thân Long Đế lại.

- Chân huyết mạng, đế thân long. . . phá. . .

Chỉ nghe tiếng long ngâm mạnh mẽ, huyết quang càng ngày càng mạnh mẽ, Hồng Liên kia lại bị huyết quang đốt cháy.

- Ha ha. . . Tà Liên Nữ Đế thì như thế nào. . . long chi lực của bổn đế có thể phá vạn pháp. . . Tà Liên cũng không làm khó dễ ông đây được. . .

Long Đế hung hăng càn quấy thét dài lên, Hồng Liên kia đã bị long lực thuần túy đốt cháy thành tro.

Nhìn Hồng Liên bị hủy, Hàn Sâm không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cho tới nay hắn luôn không động tới ấn ký mà nữ đế lưu lại bên trong linh thức của hắn, chính là vì sợ xúc động Hồng Liên, làm Nữ Đế kia phát hiện ra chỗ ở của hắn.

Hiện tại Hàn Sâm còn chưa có năng lực chống lại Đế Linh chân chính, cho nên hắn vẫn luôn ẩn dấu tung tích, hôm nay Long Đế dùng sức mạnh xóa đi ấn ký Hồng Liên kia, đã giúp Hàn Sâm loại bỏ được một tảng đá lớn trong lòng.

Trong nội cung xa xôi, Tà Liên Nữ Đế nhíu mày:

- Long lực phá liên, thế mà Long Đế kia còn chưa chết, còn dám đụng đến người của mình, đúng là không biết sống chết, đừng để tao tìm được, nếu không cho dù là Cổ Ma Đại Đế trở về không gian thứ ba Tí Hộ Sở, tao cũng phải đánh mày vào vô tận luân hồi.

Long Đế phá liên mà ra, hưng phấn càn rỡ cười lớn:

- Có thể dâng thân thể để bổn đế sử dụng chính là vận mệnh của mày, đợi bổn đế quân lâm thiên hạ. . .

Lời của Long Đế còn chưa nói hết, lại đột nhiên nhìn thấy trước mặt xuất hiện một linh thức chân thân như thần đứng giữa không trung, thánh quang màu trắng trên người rừng rực, tản ra khí tức vô cùng kinh khủng, ngay cả y là chân thân Huyết Long, khi đối mắt với uy áp kinh khủng kia của đối phương, cũng giống như ánh sáng của một ngôi sao so với mặt trăng vậy.

- Không có khả năng. . . sao có thể. . . linh thức của mày làm sao có thể mạnh như thế. . .

Long Đế hoảng sợ hét lên, trước linh thức kinh khủng kia, Huyết Long chân thân của y nào có nửa phần uy thế của Chân Long, quả thực giống như cá chạch vậy, lúc nào cũng có thể sẽ bị linh thức như thần kia bóp chết.

- Tôi đã sớm nói, bảo ông từ nơi nào tới thì về nơi đó, nhưng do ông không nghe, vậy thì không trách được tôi.

Tâm niệm Hàn Sâm thoáng động, Siêu Cấp Đế Linh biến thành chân thân linh thức, trực tiếp chộp tới chân thân Huyết Long.

Long Đế gầm lên một tiếng kinh thiên, muốn thoát khỏi linh thức của Hàn Sâm để bỏ chạy.

Thế nhưng dưới lòng bàn tay của Siêu Cấp Đế Linh, Long Đế lập tức bị vỗ xuống, chân thân Huyết Long lập tức bị đập đến mức long huyết bắn ra bốn phía.

Đó cũng không phải là long huyết thật sự, mà là lực lượng bản nguyên của Long Đế, sau khi long huyết bắn ra, hóa thành long lực bị hút vào bên trong thân thể Siêu Cấp Đế Linh.

"Gen bổn mạng Siêu Cấp Đế Linh +1."

Hàn Sâm nghe được tiếng thông báo này, lập tức cảm thấy vui mừng, một cái tát lại một cái tát đập tới Long Đế Huyết Long, khiến long huyết của Long Đế bắn ra bốn phía, tiếng gen bổn mạng Siêu Cấp Đế Linh tăng không ngừng vang lên bên tai.

Long Đế đã kinh hãi tới cực điểm, lực lượng linh hồn của y mạnh mẽ, bên trong Đế Linh coi như đứng đầu, nhưng lúc này đứng trước linh hồn chân thân của đối phương, vậy mà lại không có lực hoàn thủ.

Huyết Long chân thân quả thực đã biến thành nhuyễn xà, ngay cả một quyền của đối phương cũng không đỡ nổi, bị đập đến mức long lực bổn nguyên tứ tán, ngay cả muốn chạy trốn đều khó có khả năng.

- Long cực tại huyết, Chân Long huyết độn!

Long Đế biết rõ tiếp tục như vậy nữa, long huyết chân thân của y sẽ bị rút hết, đến khi tiêu tán ở thế gian, không bao giờ có khả năng phục sinh nữa, y nào còn quan tâm được mất, huyết quang trên người tràn ra, Huyết Long chân thân trong chớp mắt đó như muốn nổ tung, huyết quang phát ra đầy trời.

Mà khi huyết quang bắn ra đầy trời kia, một đám Chân Long muốn chạy ra khỏi thức hải của Hàn Sâm.

- Chỗ này là nơi mà ông nói đến là đến, nói đi là đi sao.

Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, bàn tay giơ ra, lập tức bắt lấy mấy tia Chân Long vào trong tay.

- Aaaaa!

Long Đế hét thảm một tiếng, một chút Huyết Long chân thân còn sót lại liều mạng vặn vẹo trong lòng bàn tay Hàn Sâm, nhưng lại giống như một

con rắn nhỏ, căn bản không có cách nào thoát khỏi tay của Hàn Sâm.

Long Đế bắn ra huyết quang đầy trời bị thân Siêu Cấp Đế Linh hấp thu toàn bộ, gen bổn mạng Siêu Cấp Đế Linh lại tăng lên rất nhiều.

Bàn tay của Hàn Sâm vừa bóp, long huyết trên người Long Đế lập tức co lại rất nhiều.

“Gen bổn mạng Siêu Cấp Đế Linh +1.”

Long huyết bị Siêu Cấp Đế Linh hấp thu, một lần nữa tiếp tục tăng gen bổn mạng lên.

Hàn Sâm lại bóp mấy cái, Long Đế Huyết Long chân thân đã sắp bị bóp vỡ, chỉ còn lại có một tia long lực bổn nguyên như có như không, đang phát ra từng tiếng kêu thê lương thảm thiết.

- Đừng. . . đừng. . . tôi có thể đưa tới lợi ích khổng lồ cho cậu. . . cầu xin cậu tha cho tôi một con đường sống. . . đừng diệt sinh cơ của tôi. . .

Long Đế lớn tiếng đau khổ cầu khẩn, lúc này y đã sớm sợ vỡ mật.

- Tôi muốn nghe thử xem, ông có thể cho tôi chỗ tốt gì, nếu không thể làm tôi động tâm, lập tức khiến ông hồn phi phách tán.

Hàn Sâm lạnh mặt nói.

Long Đế nào dám có nửa phần chần chờ:

- Năm đó tôi là một trong tám ma tướng của Cổ Ma Đại Đế, năm đó khi Đại Đế phá không tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, để lại chí bảo Cổ Ma Chiến Y cho tôi. . .tôi có thể đưa chí bảo của Đại Đế kia cho cậu, chỉ cầu cậu lưu cho tôi một mạng, đừng giết tôi.

Chương 995: Cổ Ma Đế Thụ

Long Đế tạm thời bị Hàn Sâm trấn áp trong long huyết ban chỉ, dựa vào lời y từng nói, năm đó Cổ Ma Đại Đế phá không tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, nhân loại còn chưa biết Tí Hộ Sở là cái gì.

Vị Đại Đế kia phá không tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, bản thân y có vài món chí bảo cũng trở thành vô ích, sẽ không mang đến không gian thứ tư Tí Hộ Sở, nên y phân cho đám người Long Đế.

Long Đế được phân cho Cổ Ma Chiến Y, lúc trước Long Đế tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, chính là mặc Cổ Ma Chiến Y mới không chết tại chỗ, nhưng y cũng bị thương nặng khó khôi phục, chết đi chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng vì có một thời gian ngắn như vậy, Long Đế mới an bài tế tử cho mình, hi vọng về sau có thể khởi tử hoàn sinh.

Long huyết ban chỉ cũng là một trong những đường lui mà y lưu lại, nhưng đáng tiếc dù là tế tử hay long huyết ban chỉ, cuối cùng đều không thể thành công.

Về phần Cổ Ma Chiến Y kia, khi Long Đế phá không để tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, cũng đã bị tổn hại nghiêm trọng, bị Long Đế giấu ở một chỗ bí mật, hy vọng có thể chữa trị cho nó.

Hàn Sâm đeo long huyết ban chỉ trên ngón tay, sau đó dùng Động Huyền Khí che đậy, lúc này mới triệu hoán Sát Na Nữ Đế ra, hỏi cô ta có biết Dị Linh tên Cổ Ma Đại Đế này không.

Tuy Sát Na Nữ Đế không muốn để ý tới Hàn Sâm, nhưng cũng không dám thật sự làm gì, kể lại chuyện về Cổ Ma Đại Đế cho Hàn Sâm.

Chỉ là Sát Na Nữ Đế cũng không biết nhiều, khi cô ta tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Cổ Ma Đại Đế đã sớm đã tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở từ mấy vạn năm trước, cô ta cũng chỉ là thỉnh thoảng nghe qua một chút lời đồn về Cổ Ma Đại Đế mà thôi.

Ngay cả chuyện Long Đế là một trong tám ma tướng của Cổ Ma Đại Đế mà cô ta cũng không biết, những chuyện cô ta biết vô cùng có hạn, chỉ biết năm

đó Cổ Ma Đại Đế chính là tồn tại vô địch, ngoài ra cũng không có tin tức cặn kẽ, tự nhiên cũng không biết năm đó Cổ Ma Đại Đế có chí bảo gì.

Thu Sát Na Nữ Đế về Hồn Hải, Hàn Sâm mới giải trừ che đậy long huyết ban chỉ, sờ lên ban chỉ hỏi:

- Long Đế, tôi hỏi ông, ông có biết Dị Linh nào là Quỷ Dạ Xoa không?

- Y cũng là một trong tám ma tướng, nhưng y và tôi có chút mâu thuẫn, hơn nữa sau khi Đại Đế tấn chức, y vẫn muốn đoạt Cổ Ma Chiến Y, nhưng đáng tiếc y không phải là đối thủ của tôi. . .

Long Đế bị trấn áp trong long huyết ban chỉ vội vàng nói.

- Ông cũng đã biết Quỷ Dạ Xoa đi qua khu vực tế tử của ông?

Hàn Sâm còn nói thêm.

- Y lại còn đi nơi tế tử, tên hỗn đản kia nhất định là muốn cướp Cổ Ma Chiến Y, nhưng đáng tiếc y không biết Cổ Ma Chiến Y căn bản không ở bên cạnh tôi, hơn nữa tôi cũng đã thiết hạ bẫy rập, y không đi thì cũng thôi, nếu đi nhất định sẽ gặp nhiều thua thiệt.

Long Đế nói ra.

Thần sắc Hàn Sâm bất động, nghĩ một chút rồi lại hỏi:

- Ông nói Cổ Ma Đại Đế lưu lại Cổ Ma Chiến Y cho ông, như vậy Cổ Ma Đại Đế có lưu lại bảo vật gì cho Quỷ Dạ Xoa hay không?

- Có, Đại Đế lưu lại một hạt Cổ Ma Đế Chủng cho y, Cổ Ma Đế Chủng kia trồng mười vạn năm có thể nẩy mầm kết quả, nếu có thể trồng ra Cổ Ma Đế Thụ, một quả Cổ Ma Đế có thể gia tăng vài điểm gen Đế Linh, nếu những Dị Linh cấp thấp đó ăn được một quả, là có thể tăng lên rất nhiều gen bổn mạng, thậm chí có thể trực tiếp mở ra khóa gen. Nhưng thời gian mười vạn năm, há có thể dễ dàng trồng ra như vậy. . .

Long Đế nói ra.

- Hóa ra cây kia tên đầy đủ là Cổ Ma Đế Thụ, khó trách Quỷ Dạ Xoa lại dốc sức liều mạng như vậy, dĩ nhiên là trồng mười vạn năm mới kết xuất ra trái cây. . .

Hàn Sâm lập tức hiểu được.

Nhưng Long Đế nói dù là Đế Linh ăn được một quả, cũng có thể gia tăng vài điểm gen bổn mạng, hắn ăn một viên, cũng chỉ tăng thêm được một điểm gen bổn mạng mà thôi, thoạt nhìn gen bổn mạng Siêu Cấp Đế Linh quả nhiên khó tăng hơn gen bổn mạng Đế Linh.

- Sau này phải nghĩ biện pháp ghép Cổ Ma Đế Thụ kia trở về, dùng sinh mệnh thủy châu bồi dưỡng, nói không chừng còn có thể lại kết ra trái cây.

Hàn Sâm thầm tính toán.

Tạm thời trấn áp Long Đế trong ban chỉ, Hàn Sâm chưa có ý định đi lấy Cổ Ma Chiến Y kia.

Một là không biết rõ lời Long Đế nói thật hay giả, cho dù là thật sự, Long Đế nói y đặt Cổ Ma Chiến Y ở trong ma tuyền sâu trong Kim Cức Tùng Lâm, trước kia Long Đế có bổn sự để đi vào, hiện tại Hàn Sâm vẫm chưa có bản lãnh đi loạn, ở sâu trong Kim Cức Tùng Lâm không biết có bao nhiêu sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng, hiện tại Hàn Sâm không thể địch lại.

Cho dù là sử dụng Tí Hộ Sở dưới mặt đất di động qua đó, vạn nhất gặp phải mấy sinh vật siêu cấp thần huyết không sợ hơi thở của những hài cốt này, đám bọn hắn sẽ xong đời.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua gen bổn mạng của mình, đạt đến 163 điểm, long lực của Long Đế giúp hắn tăng lên 45 điểm gen bổn mạng.

Tạm thời trước tiên buông việc này ra, Hàn Sâm nhớ tới ước hẹn với Liệt Không Đế ở Thần Tiêu, hắn trực tiếp tiến vào đệ tam Linh Cơ.

- Hi vọng Liệt Không Đế kia vẫn còn kiên nhẫn chờ mình.

Hàn Sâm cưỡi Linh Cơ Đảo bay tới Thần Tiêu.

Thần Tiêu là một biển mây bên trong Linh Cơ, lúc này đã có rất nhiều Dị Linh tụ tập ở chỗ này, chờ trận chiến giữa Liệt Không Đế cùng Đế Linh không biết tên kia.

Thế nhưng Liệt Không Đế đã chờ hai ba ngày rồi mà vẫn không thấy tên Đế Linh kia tới, tất cả mọi người đều tưởng rằng Đế Linh kia sợ Liệt Không Đế, cho nên không dám ứng chiến.

Đã hai ba ngày rồi mà Hàn Sâm còn chưa tới, Liệt Không Đế đã vô cùng hung hăng càn quấy, gần như coi trời bằng vung.

- Vốn cho rằng cuối cùng cũng có Đế Linh có can đảm đánh với bổn đế một trận, không nghĩ lại gặp phải một tên tiểu nhân, thật là khiến người ta thất vọng.

Trước mặt rất nhiều Dị Lin ở đệ tam Linh Cơ, Liệt Không Đế tỏ vẻ thất vọng, trong lời nói lộ vẻ khinh miệt.

- Liệt Không, mày thực muốn bổn mạng chiến với tao sao?

Đột nhiên một giọng nói từ trên một tòa Linh Cơ Đảo truyền đến, mọi người ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy trên Linh Cơ Đảo kia có một Dị Linh như tuấn mỹ giống như thần minh vậy.

- Thái Thượng Hoàng. . . đó là Thái Thượng Hoàng. . . hắn nói Liệt Không Đế muốn bổn mạng chiến cùng hắn là có ý gì? Chẳng lẽ Đế Linh không biết tên kia lại chính là Thái Thượng Hoàng?

- Tôi đã nói ở đâu tự nhiên xuất hiện một Đế Linh cường hãn như vậy, hóa ra là Thái Thượng Hoàng đại nhân.

- Lần này có trò hay để nhìn, lúc trước Thái Thượng Hoàng vẫn còn ở đệ nhị Linh Cơ, không phải Liệt Không đã nói Thái Thượng Hoàng chỉ là đồ phế vật, y lật tay là có thể tiêu diệt Thái Thượng Hoàng sao? Lúc này có thể thù mới hận cũ cùng tính một lượt rồi.

. . .

Dị Linh tấn chức từ đệ nhị Linh Cơ đi lên, lập tức nhận ra Hàn Sâm, hưng phấn thảo luận.

- Mày chính là Đế Linh đã ước chiến?

Liệt Không Đế lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

- Không sai.

Hàn Sâm nhàn nhạt đáp.

- Mày chính là Thái Thượng Hoàng?

Liệt Không Đế lại hỏi.

- Không sai.

Hàn Sâm khẽ gật đầu.

- Rất tốt, đỡ để bổn đế phải từng bước thu thập, hôm nay nhất định trảm mày trăm mạng.

Liệt Không Đế coi trời bằng vung ngạo nghễ nói ra.

Hàn Sâm cũng không muốn nói nhảm, trực tiếp khiêu chiến Liệt Không Đế, Liệt Không Đế là Dị Linh xếp hàng thứ nhất ở đệ tam Linh Cơ, chỉ có Hàn Sâm có thể khiêu chiến y, y lại không có biện pháp khiêu chiến Hàn Sâm.

Liệt Không Đế không chút nghĩ ngợi, trực tiếp đồng ý khiêu chiến, lập tức hào quang phía trên tượng thần tỏa sáng.

- Bổn mạng chiến. . . thật sự là bổn mạng chiến. . .

Rất nhiều Dị Linh đều hưng phấn kêu lên, Dị Linh mặc dù hiếu chiến, nhưng không phải sinh tử đại địch, bình thường cũng sẽ không khởi xướng bổn mạng chiến, huống chi là hai vị Đế Linh bổn mạng chiến, có thể nói là cảnh tượng mười năm khó gặp.

Chương 996: Vô Địch Cùng Giai

Thánh quang màu trắng rừng rực, Hàn Sâm từng bước đi tới Thần Tiêu, vừa đi vừa khe khẽ thở dài:

- Trận chiến này chỉ sợ là trận chiến cuối cùng của mình ở đệ tam Linh Cơ rồi, sau trận chiến này, hẳn không có Đế Linh nào dám đánh với mình một trận nữa, đến tặng gen Đế Linh cho mình.

Vẻ sầu khổ thở dài này của hắn trong mắt những Dị Linh đang quan chiến lại biến thành biểu hiện hắn e sợ chiến đấu.

Liệt Không Đế đạp trên biển mây, khinh miệt nhìn Hàn Sâm cười lạnh nói:

- Hiện tại mới biết sợ, hào khí khi nãy đâu rồi?

Hàn Sâm chỉ cười:

- Nhiều lời vô ích, không phải là mày muốn lật tay đã diệt tao sao? Vậy thì đến đi.

Liệt Không Đế hừ lạnh một tiếng, hóa chưởng thành đao đánh tới Hàn Sâm, chỉ thấy hư không giống như bị xé nứt vậy, như vết rách lan tràn bên trên vỏ trứng.

Không gian bốn phía Hàn Sâm bị vỡ ra giống như mạng nhện, tạo ra từng vết nứt không gian bất quy tắc.

- Không hổ là Đế Linh hệ không gian, chỉ đánh ra một phát đã có thể khiến hư không xuất hiện vết rách, tuy không phải chân chính xé rách hư không, chỉ là làm hư không xuất hiện vết rạn rất nhỏ, nhưng cũng đủ khiến người ta giật mình.

Trong lòng Hàn Sâm tán thưởng, đồng thời càng thêm khát vọng với gen không gian.

Cảm thán thì cảm thán, Hàn Sâm cũng không có nửa phần ý lùi bước, hắn cũng muốn thử xem lực lượng sau khi chính mình biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh có thể chống lại lực lượng không gian hay không.

Nếu không thể chống lại sức mạnh không gian và thời gian, thì lực lượng kia của hắn cũng không thể được tính là "vạn pháp bất xâm" chân chính.

Thân thể kéo đến cực hạn, bắp thịt trên cánh tay cao cao nổi lên, thánh quang màu trắng từ trong cơ thể bắn ra càng thêm rừng rực.

Mắt thấy vết rách trong không gian lan tràn tới mình, giống như là mạng nhện giăng mắc khắp nơi, dường như muốn xé nát thân thể của hắn giống như vùng không gian này.

Cánh tay của Hàn Sâm kéo đến cực hạn, mạnh mẽ chém tới Liệt Không Đế, dù đối mặt với vết nứt không gian hắn cũng không thèm để ý chút nào.

- Muốn chết.

Thấy Hàn Sâm không thèm để ý đến những vết nứt không gian kia, Liệt Không Đế cười lạnh một tiếng.

Cấp độ lực lượng của y tuy vẫn còn tương đối thấp, khó có thể thực sự xé rách hư không, nhưng chỉ cần những vết nứt không gian đó, nó đã là một thanh thần binh lợi khí rồi, thân thể Hàn Sâm xuyên qua những vết nứt không gian kia, thân thể nhất định sẽ bị chặt đứt.

Tất cả Dị Linh đều nhìn theo Hàn Sâm xuyên qua vết nứt không gian giống như mạng nhện kia, trong lòng đều cảm thấy hành động này củaThái Thượng Hoàng có chút không ổn.

Máu tươi bắn ra bốn phía, trong nháy mắt khi Hàn Sâm xuyên qua vết rách không gian, thánh thể cường đại bị cắt ra từng đạo vết máu, máu tươi lập tức từ trên người của hắn bắn ra, như là đóa hoa màu đỏ nở đầy trời.

Ngay cả trên nắm tay Hàn Sâm cũng xuất hiện miệng vết thương hình lưới, máu tươi nhuộm đỏ áo bào màu trắng.

- Quả nhiên, mặc dù là thân thể Đế Linh cũng khó có thể xuyên qua vết nứt không gian, chuyện này vốn chẳng khác gì thân thể xuyên qua hai không gian, một bộ phận máu thịt chui vào vết nứt không gian, thân thể bị không gian cắt ra.

- Lực lượng không gian quá cường đại, thế gian này còn có lực lượng nào có thể chống lại lực lượng kinh khủng như vậy?

- Liệt Không Đế quả nhiên không hổ là tồn tại vô địch cùng giai.

- Ngay cả Thái Thượng Hoàng đều không phải đối thủ của y, e rằng chỉ có Đế Linh hệ thời gian mới có thể địch lại Liệt Không Đế.

Một đám Dị Linh đều âm thầm sợ hãi thán phục, Liệt Không Đế cũng tỏ vẻ khinh miệt:

- Mưu toan xuyên qua vết nứt không gian, quả nhiên không biết sống chết.

Trên người Hàn Sâm xuất hiện đầy vết máu giống như mạng nhện, Liệt Không Đế nghĩ thân thể của hắn đã bị không gian cắt thành khối vụn, chỉ là tốc độ quá nhanh, còn chưa bị phân giải ra, một giây sau Hàn Sâm sẽ trở thành một đống thịt vụn rơi xuống Vân Hải.

Thế nhưng khi nắm đấm của Hàn Sâm trong mắt hắn càng lúc càng lớn, thân thể Hàn Sâm vẫn không bị cắt thành khối thịt.

Sắc mặt Liệt Không Đế lập tức biến đổi, cảm giác chuyện này có chút không đúng, vội vàng giơ nắm đấm lên muốn đánh ra lựu lượng xé trời, nhưng lúc này đã hơi chậm rồi.

Quả đấm của Hàn Sâm mang theo thánh quang khủng bố đã điên cuồng đánh tới, Liệt Không Đế chỉ kịp giơ cánh tay đỡ.

Cơ bắp và cơ bắp va chạm, xương cốt và đầu khớp xương va chạm.

Trong ánh mắt khó tin của đám Dị Linh, trên thân thể hùng tráng của Hàn Sâm bộc phát ra lực lượng kinh khủng, nắm đấm của hắn mang theo thánh quang vô cùng, cứ thế đã đánh gãy cánh tay của Liệt Không Đế, một quyền đánh thẳng vào khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc và không thể tin kia

OÀ..ÀNH!

Cơ bắp và xương cốt đánh ra lực lượng cường đại, Thánh Quan màu trắng rừng rực hình thành sóng xung kích, trực tiếp đánh tới đầu Liệt Không Đế, cả người y cũng bị lực lượng sóng xung kích kia đánh bay ra ngoài, giống như viên đạn phá hư không, hung hăng đâm vào phía trên tượng thần của y, máu tươi như cánh hoa bắn xuống.

“Gen Đế Linh không gian +1.”

Trên Thần Tiêu hoàn toàn rơi vào yên tĩnh, quả thực không có Dị Linh nào dám tin vào hai mắt của mình.

Bọn họ thật sự khó mà tin được, Liệt Không Đế cường đại như vậy, ngay cả hư không đều có thể xé rách, lại bị một quyền của Hàn Sâm đánh bại, sức mạnh kia phải khủng bố tới cỡ nào, gần như không có cách nào tưởng tượng được.

Tất cả mọi người đều yên lặng nhìn Hàn Sâm cùng tượng thần nhuốm máu kia.

- Tao giết mày!

Liệt Không Đế phục sinh ra, gầm thét xông tới Hàn Sâm, đánh ra từng quyền tới Hàn Sâm.

Hư không bị đánh xuất hiện từng vết rách, giống như toàn bộ thiên địa đều bị xé nứt vậy, Hàn Sâm vẫn đứng trong thế giới bị nghiền nát vặn vẹo.

- Nếu như mày thật sự có thể xé rách hư không, tao còn kiêng kị ba phần, nhưng đáng tiếc lực lượng này đừng nói là xé rách hư không, ngay cả vết rạn cũng không tính, cũng dám được xưng là Liệt Không?

Hàn Sâm khinh miệt nhìn vết nứt không gian đầy trời, không chút do dự lại đấm ra một quyền.

Vô số vết rạn cắt qua trên người Hàn Sâm, nhưng cũng chỉ có thể cắt đứt da của hắn, tạo ra từng vết máu nhẹ nhàng mà thôi.

Bắp thịt cứng cỏi của hắn đều khó mà cắt đứt, chứ đừng nói tới chuyện cắt thân thể Siêu Cấp Đế Linh của hắn.

Liệt Không Đế phẫn nộ gào thét, không cam lòng đánh ra từng quền xé không, khiến cho toàn bộ không gian đều giống như xuất hiện vô số vết rạn, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Thế nhưng đối với thân thể Siêu Cấp Đế Linh của Hàn Sâm lại hoàn toàn vô dụng, cũng chỉ để lại trên người của hắn một chút máu tươi, khiến trên bầu trời xuất hiện từng luồng máu tươi màu đỏ diễm lệ.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm lại đấm một quyền trên đầu Liệt Không Đế, làm đầu của y nổ nát, không cần phải suy nghĩ nhiều.

Lực lượng của Liệt Không Đế tuy rất lợi hại, nhưng lực lượng của y lại không thể chống lại Hàn Sâm.

Hàn Sâm dứt khoát trực tiếp đứng trước tượng thần của Liệt Không Đế, chỉ còn chờ Liệt Không Đế phục sinh đi ra, sẽ trực tiếp đánh ra một quyền diệt sát, Liệt Không Đế hoàn toàn không có sức phản kháng, một lần lại một lần bị giết, chỉ có tiếng gào phẫn nộ cùng không cam lòng vang vọng Thần Tiêu.

Tất cả Dị Linh đều an tĩnh nhìn Liệt Không Đế lần lượt bị giết, hàn ý lan tràn trong lòng.

Liệt Không Đế Mạnh mẽ như vậy, lại bị Thái Thượng Hoàng dễ dàng diệt sát như thế, đây mới thật sự là lật tay diệt sát một con kiến.

- Vô Địch cùng giai!

Trong đầu tất cả Dị Linh đều xuất hiện một suy nghĩ như vậy.

Chương 997: Tu La Cổ Văn

Lần lượt đuổi giết Liệt Không Đế, thấy gen Đế Linh không gian của mình từng chút tăng lên, Hàn Sâm vô cùng vui sướng.

Giết đến mức Liệt Không Đế cũng đã chết lặng, y cũng không còn gầm gừ gào thét nữa, thất hồn lạc phách phục sinh đi ra, sau đó lại bị đánh trở về Linh Hồn Chi Thạch.

- Ôi má ơi, Thái Thượng Hoàng thật sự là quá đáng sợ, đây mới thật sự là vô địch trong những người cùng giai, thậm chí ngay cả lực lượng không gian cũng không tổn thương được đế thể của hắn, hắn rốt cuộc có thuộc tính gì?

- Nhìn giống như là lực lượng của thân thể rồi? Lực lượng cơ thể thật sự cường đại như vậy sao?

- Trừ phi mở ra khóa gen cao hơn hắn, nếu không e rằng cho dù là Đại Đế cũng không có người nào là đối thủ của Thái Thượng Hoàng.

- Thái Thượng Hoàng tuyệt đối lại là một Đại Đế.

- Khi Thái Thượng Hoàng du ngoạn sơn thuỷ, chỉ sợ sẽ là lúc không gian thứ ba Tí Hộ Sở thay đổi.

- Thái Thượng Hoàng đại nhân vô địch!

. . .

Đám Dị Linh vốn đang an tĩnh cuối cùng cũng bạo phát, ánh mắt của cả một đám nhìn về phía Hàn Sâm vô cùng cuồng nhiệt, có thể nhìn thấy một vị Đế Linh vô địch ra đời như vậy, đối với rất nhiều Dị Linh mà nói đều là một loại vinh quang.

OÀ..ÀNH!

Lần thứ chín mươi chín giết Liệt Không Đế, gen Đế Linh không gian của Hàn Sâm rốt cục đạt đến 100 điểm, cũng không còn cách nào tiếp tục gia tăng.

- Thiên hạ có ngàn vạn Đế Linh, chẳng lẽ lại không có người nào có thể thưởng cho ta một lần bại sao?

Hàn Sâm thở dài một tiếng, giống như vô cùng thất vọng rồi bay đi, cưỡi Linh Cơ Đảo rời đi thật xa.

- Lời này. . . cũng chỉ có Thái Thượng Hoàng mới đủ tư cách nói. . .

Đám Dị Linh nhìn theo bóng người Hàn Sâm đi rồi thở dài một tiếng, cũng không thấy Hàn Sâm nói lời này là cuồng vọng, mà ngược lại chỉ cảm thấy đúng là nên như vậy.

Hàn Sâm đến cũng không phải thật sự muốn bại, hắn chỉ muốn dùng cách này để kích thích những Đế Linh kia, làm cho những Đế Linh kia tức giận lại tới khiêu chiến hắn, nhưng kết quả lại làm cho hắn có chút thất vọng.

Đám Dị Linh có vẻ rất tán đồng với hắn về câu nói đó, căn bản không có Đế Linh nào tới khiêu chiến hắn.

- Những Dị Linh này cũng quá không có cốt khí đi, nếu đổi thành nhân loại chúng ta, cho dù biết rõ không địch lại, cũng sẽ đi tìm cái chết. . .

Hàn Sâm vô cùng bực tức.

- Thật là đáng sợ, thậm chí cường đại như Liệt Không Đế là Đế Linh không gian đều không làm gì được Thái Thượng Hoàng, cũng may lúc trước không bổn mạng chiến cùng hắn.

Sau khi Bách Hoa Nữ Đế nghe được tin tức này thì chắt lưỡi nói.

- Thực sự ra vô địch trong những người cùng giai, nếu như không vẫn lạc nửa đường, Thái Thượng Hoàng nhất định có thể trở thành một Đại Đế, coi như là tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở cũng rất có thể.

Ngự Nữ Đế nói ra.

- Đế Linh quật khởi như thế, sao những Đại Đế kia có thể ngồi nhìn hắn phát triển, chỉ sợ sớm đã điều tra tung tích của Thái Thượng Hoàng, nếu điều tra ra, nhất định sẽ trăm phương ngàn kế đẩy hắn vào chỗ chết.

Bách Hoa Nữ Đế có chút lo lắng nói.

- Có thể có lực lượng như thế, bối cảnh của hắn chỉ sợ cũng không tầm thường, cho dù những Đại Đế kia có điều tra ra, cũng chưa chắc có thể làm gì hắn.

Ngự Nữ Đế nói ra.

- Thật muốn biết cha mẹ của hắn rốt cuộc là ai, hẳn là hai vị Đại Đế tôn sư? Có thể gặp bọn họ một lần thì tốt rồi.

Bách Hoa Nữ Đế mơ ước nói.

- Sao? Muốn để bọn họ thu cô thành con dâu à?

Ngự Nữ Đế cười tủm tỉm nói ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bách Hoa Nữ Đế giương lên:

- Nếu có thể gả cho Đế Linh như vậy, đó cũng là lựa chọn phi thường không tồi, ít nhất có thể sinh ra đời sau ưu tú.

. . .

Sát Na Nữ Đế hoàn thành nhiệm vụ mà Hàn Sâm giao phó, săn giết một ít sinh vật biến dị trở về, lần nữa tiến vào Linh Cơ, đã nghe nói chuyện Thái Thượng Hoàng diệt sát Liệt Không Đế.

- Trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở lại có Dị Linh kinh khủng như vậy, ngay cả Đế Linh không gian cũng có thể đơn giản diệt sát, Đế Linh này rốt cuộc là có lai lịch gì?

Trong lòng Sát Na Nữ Đế vô cùng kinh hãi, mặc dù là cô ta cũng không dám nói có thể đơn giản chiến thắng Đế Linh không gian cùng giai.

Cẩn thận nghe xong sự tích về Thái Thượng Hoàng, trong nội tâm Sát Na Nữ Đế âm thầm suy tư:

- Đế Linh khủng bố như thế, có lẽ là Đại Đế tôn sư, nếu như có cơ hội, có thể kết thành đồng minh với hắn, tương lai báo thù sẽ càng thêm có hi vọng rồi. Nhưng tiếc là mình mới chỉ mở ra một đạo khóa gen, ở bên trong Linh Cơ căn bản không thấy được hắn.

Nghĩ tới đây, Sát Na Nữ Đế lại nghĩ tới Hàn Sâm ghê tởm:

- Đều do tên hỗn đản kia, nếu như không phải do hắn, mình hoàn toàn có thể tự do đi tìm cơ hội gia tăng bổn mạng gen, sao có thể lại chậm chạp khó có thể mở ra khóa gen như vậy, chờ đến khi mình thoát khốn, nhất định phải hung hăng chà đạp hắn, giết hắn là tiện nghi hắn, mình nhất định phải để hắn nếm thử tư vị bị nô dịch. . .

Sát Na Nữ Đế tự nhiên không biết Thái Thượng Hoàng mà cô ta muốn kết minh, và người mà cô ta hận nghiến răng nghiến lợi lại là cùng một người.

Lúc này Hàn Sâm đang vô cùng nhàn nhã ăn thịt sinh vật biến dị do Linh nướng, trong tay vẫn còn vuốt vuốt một mảnh nghịch lân kia.

Có Sát Na Nữ Đế mang theo Long Huyết Xà đi ra ngoài săn bắn, trên cơ bản Hàn Sâm đã không cần hao tâm tổn trí vì gen biến dị, chỉ cần ở lại Tí Hộ Sở chờ ăn, qua một đoạn thời gian nữa, có thể thuận lợi bổ sung đầy gen biến dị.

Nghịch lân trong tay khiến Hàn Sâm hao tốn rất nhiều tâm tư.

Trên chiếc vảy rồng này có khắc rất nhiều chữ nhỏ, Hàn Sâm không biết dù chỉ một chữ, hắn đã gọi cả Long Đế ra hỏi, Long Đế chỉ nói là ghi chép bí pháp của y.

Đối với lời này Hàn Sâm tự nhiên là không có chút tin tưởng, nào có ai khắc bí pháp của mình ra, còn khắc vào là nghịch lân quan trọng nhất.

Chẳng lẽ là sợ mình không nhớ được bí pháp của mình? Lời giải thích này đương nhiên không hợp lý, nhưng Hàn Sâm hỏi mấy lượt, Long Đế phiên dịch bí pháp này ra, Hàn Sâm cũng thấy không có vấn đề gì, bởi vì hắn căn bản không biết những chữ này, cho dù Long Đế phiên dịch giả cho hắn nghe, hắn cũng nghe không hiểu.

Nhưng Hàn Sâm vẫn có cảm giác là Long Đế không nói thật, hắn cầm nghịch lân hỏi qua Kinh Cức Bá Tước và Sát Na Nữ Đế, hai người đó cũng không nhận ra văn tự phía trên, đây cũng không phải là văn tự của Dị Linh.

Hàn Sâm tâm huyết dâng trào, lên Internet tìm kiếm một hồi, vậy mà lại phát hiện văn tự tương tự như ở trên nghịch lân.

Khiến Hàn Sâm giật mình, văn tự giống như nghịch lân kia lại là Tu La cổ văn.

Lúc đi học Hàn Sâm cũng học qua một chút Tu La văn, nhưng đó là Tu La văn hiện đại, khá giống với văn tự của nhân loại, Tu La văn đã thay đổi qua nhiều thời đại khác nhau, hơn nữa Tu La tộc so với nhân loại còn có lịch sử lâu hơn nhiều lắm, quá trình thay đổi của Tu La văn tự càng thêm phức tạp.

Tu La cổ văn cùng Tu La văn hiện đại đã có sai biệt rất lớn, Hàn Sâm cẩn thận so sánh, đã xác định trên nghịch lân đúng là Tu La cổ văn, hơn nữa là Tu La cổ văn thời đầu, thậm chí có thể nói đến thời đại thần thoại của Tu La tộc

Điều này khiến Hàn Sâm phi thường giật mình, Tu La tộc không thể tiến vào Tí Hộ Sở, như vậy vì sao trên nghịch lân Long Đế lại có khắc Tu La cổ văn?

Hàn Sâm thử dùng trí tuệ nhân tạo để phiên dịch văn tự trên nghịch lân, nhưng bởi vì nhân loại nghiên cứu về Tu La cổ văn hết sức có hạn, nên tư liệu mà trí tuệ nhân tạo cho ra cũng rất có hạn, không cách nào hoàn toàn đối chiếu ra, phân tích và phiên dịch, sau khi phiên dịch ra có rất nhiều chỗ sai lầm, quả thực không có cách nào hiểu được ý nghĩa một câu hoàn chỉnh.

Nhưng Hàn Sâm cũng có thể xác định, đây tuyệt đối không phải là Long Đế bí pháp, bởi vì tên văn tự này là Atula, đây là từ đơn phiên dịch đơn giản, tuyệt đối sẽ không có lỗi.

Chương 998: Phi Thiên Kinh?

- Tại sao trên nghịch lân lại khắc văn tự của Tu La tộc? Thứ này và Tu La tộc có quan hệ gì nhỉ?

Sau khi Hàn Sâm phiên dịch ra những văn tự này, cũng đã tra hỏi Long Đế, nhưng y lại liều chết không thừa nhận, cho dù Hàn Sâm uy hiếp trực tiếp giết y, Long Đế cũng không chịu lộ ra nửa chữ, Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì với y.

- Giống như thiên mà không phải là thiên, chính là Atula. . .

Hàn Sâm cầm nghịch lân trong tay vuốt vuốt, Linh đi tới đưa cho hắn một miếng thịt nướng biến dị, nhìn nhìn Hàn Sâm vuốt vuốt nghịch lân trong tay rồi lẩm bẩm.

- Cô nói cái gì?

Hàn Sâm run lên, lớn tiếng hỏi Linh.

Linh chỉ vào văn tự trên nghịch lân rồi thì thầm từng chữ:

- Giống như thiên mà không phải là thiên, chính là Atula. . .

- Cô biết những chữ này?

Thân thể Hàn Sâm hơi run rẩy, dùng định lực của hắn, vậy mà lại không có cách nào khống chế tâm tình cùng thân thể của mình, có thể thấy được nội tâm của hắn đang vô cùng kích động.

Sở dĩ hắn kích động như thế, cũng không đơn thuần vì Linh biết văn tự trên nghịch lân.

Linh có thân thế là Tu La hoàng tộc, chuyện cô biết Tu La cổ văn, Hàn Sâm cũng chỉ hơi kinh ngạc, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không kích động như thế, càng sẽ không khống chế nổi thân thể của mình.

Thế nhưng khi Linh đọc lên câu này, lại là đoạn đầu của Phi Thiên Kinh, Phi Thiên Kinh của La gia, Hàn Sâm tự nhiên đã xem qua rất nhiều lần, câu đầu tiên của đoạn đầu chính là một câu này.

Linh khẽ gật đầu, cô có biết văn tự phía trên.

- Đọc cho tôi nghe đi, trên đó ghi cái gì.

Hàn Sâm vội vàng đưa nghịch lân cho Linh.

Linh nhận lấy nghịch lân, sau khi nhìn một chút, rồi trực tiếp đọc lại văn tự phía trên:

- Giống như thiên mà không phải là thiên, chính là Atula. . .

Hàn Sâm nghe cô đọc, hoàn toàn ngây người, văn tự khắc trên nghịch lân này căn bản chính là Phi Thiên Kinh của La gia, mặc dù có chút khác biệt, nhưng là hơn 90% đều giống nhau, đây tuyệt đối chính là Phi Thiên Kinh.

Lúc này trong nội tâm Hàn Sâm đã sớm cuồn cuộn sóng trào, gần như khó có thể kiềm chế tiếng rên rỉ, chỉ cảm thấy đầu mình giống như sắp nổ tung vậy.

Phi Thiên Kinh của La gia lại dùng Tu la cổ văn khắc lên nghịch lân của Long Đế, Hàn Sâm cảm giác đầu óc mình khó có thể vận chuyển rồi, bởi vì hắn thật sự nghĩ không thông, trong chuyện này rốt cuộc là có liên hệ như thế nào, nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, nghĩ đến mức đau đầu.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Hàn Sâm nắm tóc, chỉ cảm thấy nỗi nghi ngờ trong lòng khiến đầu óc hắn trống rỗng.

Sau khi Linh đọc xong văn tự trên nghịch lân, thoáng nghĩ một lát, đột nhiên tay ngọc nhẹ vẫy, một luồng lực lượng vô hình từ tay cô bắn ra, bắn ra xa mấy mét, chém lên cột đá đại điện một vết xước, giống như bị đao kiếm chém ra.

- Phi Thiên chi lực?

Hàn Sâm trợn mắt hốc mồm nhìn Linh.

Hàn Sâm nhìn thấy Phi Thiên chi lực không ít lần, tự nhiên cũng biết được, đây không thể nghi ngờ là Phi Thiên chi lực.

- Linh, trước kia cô có luyện qua công pháp này sao?

Hàn Sâm cầm lấy cánh tay của Linh, kích động hỏi.

Linh khẽ lắc đầu, Hàn Sâm lại vẫn không tin hỏi lại:

- Cô thật không có luyện qua công pháp phía trên này? Hoặc là nói là tương tự, ví dụ như Phi Thiên Kinh?

Linh vẫn lắc đầu một cái, lo sợ giống như là đã làm sai chuyện gì vậy:

- Tôi chỉ là tùy tiện thử một chút, không phải tôi cố ý muốn luyện đâu. . .

- Không không không, cô không sai, cô đã có thể luyện, vậy là tốt rồi, cô cứ luyện đi.

Hàn Sâm phát hiện ra mình thất thố đã hù dọa Linh, vội vàng buông lỏng tay đang nắm tay Linh kia, nhét nghịch lân vào trong tay cô, lại an ủi cô vài câu.

Hàn Sâm không luyện Phi Thiên Kinh, đó là bởi vì mẹ hắn không muốn hắn và La gia có liên lụy, nhưng hiện tại Linh cũng đã luyện, hơn nữa chỉ nhìn một lần đã luyện thành, cho dù hiện tại không luyện cũng đã muộn, dứt khoát để cô tiếp tục luyện tiếp, cũng có thể tăng năng lực tự vệ của cô lên.

Thế nhưng Hàn Sâm vẫn nghĩ mãi mà không rõ, Phi Thiên Kinh và Tu La tộc còn có Long Đế có quan hệ gì với nhau, hơn nữa vì sao Linh cũng có thể luyện được Phi Thiên chi lực.

Từ chỗ mẹ hắn có nghe nói qua, hình như chỉ có huyết mạch La gia mới có thể chân chính luyện thành Phi Thiên Kinh, nhưng Linh tùy tiện nhìn một lần, lại có thể sử dụng ra Phi Thiên chi lực, hơn nữa tuyệt đối không kém La Ẩn, điều này khiến Hàn Sâm vô cùng nghi hoặc.

Nhìn Linh có vẻ rất hứng thú với Phi Thiên Kinh, thần sắc Hàn Sâm giống như tâm tình của hắn, đều vô cùng phức tạp.

Sắc mặt Hàn Sâm âm trầm rời đi đại điện, tại tìm một chỗ không người chính giữa Tí Hộ Sở, đóng chặt cửa lại, sau đó lại gọi Long Đế trong Long huyết ban chỉ đi ra.

Trong cung điện lập tức liên tục vang lên tiếng rú thảm, nếu như tiếng kêu thảm thiết thê lương kia bị người khác nghe được, dù là Ác Ma sợ rằng cũng phải chảy xuống nước mắt thương hại.

Thế nhưng dù Hàn Sâm dùng thủ đoạn gì, dùng đến cả cực hình, cho dù là dùng chuyện hồn phi phách tán để uy hiếp, đều không thể khiến Long Đế mở miệng nói một chữ.

Về Atula Kinh trên nghịch lân, thì ra là Phi Thiên Kinh, Long Đế không chịu lộ ra nữa chữ, cho dù là Hàn Sâm hủy huyết long chân thân của y cũng ư vậy.

- Trong này rốt cuộc có liên hệ gì? Long Đế vì mạng sống, ngay cả tôn nghiêm của mình cũng có thể không để ý, quỳ xuống cầu xin tha thứ y cũng làm được, vì sao lại vì bộ Phi Thiên Kinh này lại tình nguyện chết cũng không lộ ra nửa chữ, đây rốt cuộc là vì cái gì?

Trong lòng Hàn Sâm nghi hoặc trùng trùng điệp điệp, lại không thể làm gì.

Nhìn Long Đế hấp hối lại không nói được lời nào, Hàn Sâm đành đưa y về bên trong long huyết ban chỉ.

Hàn Sâm không tính là người rộng rãi, hắn rất muốn biết bí mật trong đó, tuy nhiên lại không tìm thấy đầu mối, chỉ có thể tạm thời để chuyện này ở trong lòng.

Hàn Sâm muốn tìm mẹ hỏi một câu, nhưng gần đây mẹ hắn không thích hắn có liên quan gì tới La gia, hơn nữa mẹ hắn không muốn nói, Hàn Sâm biết mình dù hỏi thế nào cũng không hỏi ra.

Nghĩ một hồi, Hàn Sâm vẫn không hỏi mẹ, nếu như La Lam biết hắn cảm thấy hứng thú về chuyện có liên quan đến La gia, chỉ sợ sẽ không cao hứng.

Mỗi ngày Hàn Sâm ăn thịt sinh vật biến dị mà Sát Na Nữ Đế săn giết trở về, chẳng mấy chốc gen biến dị đã đầy.

Hàn Sâm tới máy kiểm tra lực lượng thử một chút, lực lượng đã dễ dàng đột phá một ngàn rưỡi, đủ để mở ra đạo khóa gen thứ năm rồi.

Chỉ là tốc độ Luyện Khí Thuật của hắn tăng lên, rõ ràng không kịp tốc độ phát triển, muốn luyện thành cảnh giới thứ tư của Động Huyền Kinh, chỉ sợ còn cần hai ba tháng mới được.

Hơn nữa càng về sau, mở ra khóa gen cũng càng khó khăn, cho dù thân thể có tố chất đủ mạnh, bảy đạo khóa gen sau này cũng rất khó mở ra, còn phải xem thiên phú và vận khí.

Cường giả có thể mở ra chín đạo khóa gen, kể cả sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh cũng rất hiếm thấy, nhân loại lại thì càng ít.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ hy vọng có thể tận lực mở ra một số khóa gen, làm chuẩn bị để chém giết sinh vật thần huyết, nếu không cho dù tố chất thân thể không kém, khóa gen mở ra quá ít, muốn săn giết sinh vật thần huyết cũng rất khó khăn.

Sáng sớm hôm nay rời giường, Hàn Sâm nhận được một chiếc hộp do trí tuệ nhân tạo đưa tới, người nhận là hắn không sai, nhưng ngoài chiếc hộp kia không có tên người gửi kiện, cũng không có địa chỉ cùng phương thức liên lạc.

- Kỳ quái, thứ này do ai gửi tới?

Hàn Sâm thò tay mở ra chiếc hộp, hắn cũng không lo lắng sẽ có vật phẩm gì nguy hiểm, kỹ thuật ra-đa quét hình của Liên Minh không phải chuyện đùa, ai gửi cho hắn một quả boom hoặc là độc dược căn bản không có khả năng được đưa tới, mà ngay cả vật phẩm có phóng xạ đều có thể trực tiếp bị ra-đa quét hình ra.

Chương 999: Đồ Vật Của Hạt Tử

Hàn Sâm mở ba lô ra, bên trong là một cái hộp bình thường, mở hộp ra, có thể nhìn thấy bên trong có một phong thư.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, thông tin hiện tại phát triển như vậy, vẫn còn có người gửi một phong thư qua bưu điện cho hắn, chuyện này quả thật là có chút không được bình thường cho lắm.

Mặt trước phong thư lại không có chữ viết, nhìn không ra là ai gửi tới, cầm lấy phong thư nhìn mặt sau một cái, vẫn trống trơn.

Mở phong thư ra, bên trong chỉ có một trang thư, lấy mở ra xem, chỉ thấy bên trên viết một hàng chữ.

- Có một món đồ ba ngày sau sẽ được đưa đến, sau khi thu được lập tức đem vào bên trong Tí Hộ Sở cất giữ, đừng cho bất kỳ kẻ nào nhìn thấy món đồ kia – Hạt Tử.

Hàn Sâm đọc một hàng chữ kia lên, không khỏi khẽ nhíu mày.

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm không nghĩ ra Hạt Tử là ai, nhưng mà nét chữ này hắn nhìn có chút quen mắt, hơi suy nghĩ một chút, nhớ ra đã từng thấy những chữ viết này ở nơi nào, cũng biết Hạt Tử này là ai.

Lúc trước hắn ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, xác thực đụng phải một quái nhân tự xưng là Hạt Tử, hơn nữa Hạt Tử kia còn đưa cho hắn một quyển sách cùng loại với Thiên Chân Vô Tà Lưu, sau khi Hàn Sâm xem đã được rất nhiều lợi ích.

Thế nhưng mà hắn cũng chỉ mới gặp qua Hạt Tử một lần mà thôi, căn bản không nói qua mấy câu, như thế nào mà Hạt Tử lại viết thư cho hắn, còn muốn để hắn đảm bảo thứ gì đó.

- Chuyện này thật là kì quái, tại sao lại có người kỳ quái như thế?

Hàn Sâm cũng không hiểu là xảy ra chuyện gì, lại cảm thấy đây không giống như là một trò đùa dai, chỉ có thể đợi ba ngày sau đó thử xem, đến cùng có người gửi đồ tới hay không, vật kia là cái gì.

Thời gian ba ngày nói dài cũng không dài bảo ngắn cũng không ngắn, đến buổi trưa ngày thứ ba, quả nhiên có một đồ vật xuất hiện trong hộp gửi trong nhà, nhưng mà kỳ quái là thứ này không phải là do trí não đưa tới, Hàn Sâm xem lại camera giám sát, phát hiện mang đồ tới là một người sống sờ sờ, nhưng mà trên người bịt kín mít, căn bản không thấy rõ là ai, liền nam hay là nữ đều không thấy rõ được.

Sau khi người nọ mang thứ đó bỏ vào bên trong hộp liền trực tiếp rời đi, từ đầu tới đuôi không có bất kỳ một động tác dư thừa nào.

Hàn Sâm mang đồ vật bên trong hộp vào trong nhà, bởi vì thứ đồ này chưa được ra-đa chính quy quét hình, Hàn Sâm thật không dám tùy tiện mở ra xem, trực tiếp mang vào bên trong Tí Hộ Sở, lúc này mới gọi Sát Na Nữ Đế về, để cho cô ta đi mở hộp ra, tránh bên trong có đồ vật gì nguy hiểm.

Bốn phía cái hộp bị Sát Na Nữ Đế mở ra, cũng không có chuyện nguy hiểm gì xảy ra, chỉ thấy ở bên trong cái hộp kia có một cái lư đồng ba chân màu đỏ tím.

Hàn Sâm cầm lấy cái lư đồng kia nhìn kỹ một chút, chiều cao gần hai mươi centimet, đường kính cũng có hơn mười centimet,bên trên còn có một cái nắp, đậy lư động cực kỳ chặt chẽ, nhìn không thấy ở bên trong có đồ vật gì hay không.

Nhưng mà ở bên ngoài lư đồng, Hàn Sâm lại thấy được một đồ án quen thuộc, giống như mèo không phải mèo như cáo không phải cáo, chính là đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu.

- Đồ vật của Huyết Mệnh Giáo? Hạt Tử kia là người của Huyết Mệnh Giáo à? Y đưa cái lư đồng ba chân này đến cho mình là có ý gì đây?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, lấy tay bưng lấy lư đồng lắc lư vài cái, muốn nghe một chút xem bên trong có cái gì.

Nhưng lại để cho Hàn Sâm có chút thất vọng rồi, bên trong không có tiếng vang gì, giống như là không có vật gì vậy.

Hàn Sâm mở cái nắp của lư đồng ba chân ra, ánh mắt rơi vào bên trong lư đồng ba chân, lại cảm thấy kinh hãi, bên trong lư đồng có một thứ gì đó.

Hàn Sâm nhìn kỹ, chỉ thấy bên trong lư đồng kia để một hạt châu đỏ thẫm như máu, lớn cỡ quả bóng bàn, cứ như vậy tùy ý đặt ở bên trong lư đồng, nhưng mà vừa rồi Hàn Sâm lay động lư đồng, hạt châu này lại không hề phát ra một chút âm thanh nào, Hàn Sâm cũng không nghe được tiếng nó di động.

- Kỳ quái, sao lại có thể như thế nhỉ?

Hàn Sâm rất có lòng tin đối với năng lực cảm giác của bản thân, nếu hạt châu này ở bên trong lư đồng chuyển động, hắn không có khả năng không cảm giác được.

Hàn Sâm lại đậy cái nắp lên thử lay động một cái, vẫn không nghe được bất kỳ âm thanh nào, cũng không cảm giác thấy hạt châu kia ở bên trong.

Thế nhưng mà mở nắp ra, hạt châu màu đỏ ngòm vẫn đang chuyển động ở bên trong, còn tản mát ra một chút mùi thuốc.

- Đây rốt cuộc là thứ gì thế?

Hàn Sâm lấy hạt châu màu đỏ ngòm từ trong lư đồng ra, cầm vào tay thấy ấm áp, có cảm nhận như ngọc thạch, nhưng mà nhẹ hơn ngọc thạch. rất nhiều.

Xem trái xem phải, cũng nhìn không ra rốt cuộc đây là thứ gì, chỉ phán đoán có thể là một viên thuốc, nhưng cũng không thể khẳng định, bởi vì cảm giác càng giống như là ngọc thạch hơn, có vẻ như ăn vào sẽ rất khó tan ra.

Hàn Sâm đương nhiên sẽ không ăn loại đồ vật không rõ lai lịch này, chỉ là trước tiên đem huyết châu thả lại vào trong lư đồng, sau đó đặt lư đồng lại vào trong hộp, tìm một chỗ bí ẩn ở trong Tí Hộ Sở, giấu thứ này đi.

Hắn cũng không cần hoàn toàn phối hợp với Hạt Tử, loại đồ không rõ lai lịch này, nếu như hắn để lại bên trong Liên Minh, vạn nhất dính líu quan hệ

tới các loại hung án, hắn rất khó nói ra rõ ràng.

Sau khi cất giấu kỹ lưỡng, Hàn Sâm mới về lại trong Liên Minh, lên trên Internet dựa theo hình dáng của lư đồng ba chân kia mà tìm tòi.

Cũng đã tìm tòi ra rất nhiều lư đồng ba chân, nhưng lại không có một lư đồng nào giống cái kia, Hàn Sâm cũng không tìm ra tin tức hoặc là vụ án nào có liên quan tới lư đồng kia, bên trên Internet hoàn toàn không có tin tức về nó.

Nếu không thì dùng kỹ thuật tra tìm hiện tại, chỉ cần nhập vào đặc điểm cùng ngoại hình của nó, có thể rất chính xác tìm thấy được độ vật tương tự. Nhưng mà hiện tại lại không tìm thấy đồ vật giống nó, nhiều lắm thì chỉ có một thứ giống tám chín thành mà thôi.

Về phần viên huyết châu này, tương tự cũng không lục ra được tài liệu cụ thể nào, Hàn Sâm chỉ có thể buông tha cho ý định tìm đầu mối từ trên mạng.

Không làm rõ ràng được là cái gì, cũng không được Hạt Tử gửi thư tiếp, giống như chuyện này cứ đi qua như vậy, Hàn Sâm cũng chỉ đành tạm thời không nghĩ tới chuyện này nữa.

- Tiểu Hàn, chúng tôi ở trong Kinh Cức Tùng Lâm phát hiện ra một con sinh vật thần huyết bị thương, muốn đến xem không?

Hôm nay lúc Hàn Sâm đi tới khu vực phía đông, Hoàng lão lại lộ ra vẻ hưng phấn đến tìm hắn.

- Sinh vật thần huyết gì?

Hàn Sâm lập tức hứng thú, đạo khóa gen thứ tư của hắn cũng sắp mở ra rồi, đang nghĩ ngợi xem có nên tìm cơ hội đi săn giết sinh vật thần huyết hay không.

- Là một con rắn lớn màu đen, chúng tôi ở xa trông thấy nó, trên người nó thoạt nhìn bị thương rất nặng, nhưng mà lúc có một con ếch biến dị lớn tới

gần nó, lại bị nó một ngụm nuốt xuống, bằng vào phán đoán của chúng tôi thì đó là một con sinh vật thần huyết, không dám đi qua.

Hoàng lão nói mọi chuyện cho Hàn Sâm nghe.

- Đi, mang tôi đi nhìn xem.

Hàn Sâm đi theo bọn Hoàng lão cùng rời khỏi Tí Hộ Sở, đi theo phía tây hơn mười dặm đường, quả nhiên thấy một con rắn lớn màu đen đang quấn quanh một tảng đá lớn.

Toàn thân con rắn lớn kia đen như mực, thân thể to như thùng nước, nhìn như thế nào cũng dài tới mấy chục mét, vảy rắn trên người lại có nhiều chỗ bị thương, rất nhiều nơi đều da tróc thịt bong, giống như là bị móng vuốt cào rách ra.

- Quả nhiên là một con sinh vật thần huyết.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quét qua, khí thức sinh mệnh đúng là ở trình độ sinh vật thần huyết, chỉ là nó bị thương rất nặng, khí tức lộ ra hơi yếu.

Chương 1000: Viên Hầu

- Tiểu Hàn, thế nào, đó là sinh vật thần huyết phải không?

Hoàng lão khẩn trương nhìn Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm gật gật đầu:

- Là sinh vật thần huyết.

Nói xong, Hàn Sâm lấy cung trên lưng xuống, triệu hồi ra mũi tên Hổ Nha Phong biến dị, nhắm đúng vị trí chỗ hiểm của con rắn lớn.

- Hoàng lão, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Hàn Sâm ra lệnh, chỉ huy bọn Hoàng lão bố trí trận thức ra.

Một mũi tên bắn ra, mũi tên Hổ Nha Phong biến dị lập tức bắn vào trong vết thương của con rắn lớn màu đen kia, lập tức cả nhánh mũi tên đều chìm vào trong.

Hắc lân đại xà hét thảm một tiếng, lập tức hung tính đại phát, liền lao đến chỗ bọn Hàn Sâm bên này.

Chỉ thấy con hắc lân đại xà kia há mồm phun một cái, lập tức chỉ thấy từng luồng khói đen bốc lên lửa độc phun ra xa mười mấy trượng, thanh thế làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

- Không ổn, con rắn này chẳng những biết phun lửa, còn có thể phun khói độc, mọi người mau lui lại.

Hàn Sâm vừa ra lệnh cho bọn Hoàng lão lui lại, vừa triệu hoán ra Long Huyết Xà, chặn con hắc lân đại xà kia lại.

Hai con hung thú lập tức uốn éo đánh nhau, tố chất thân thể của hắc lân đại xà tương đối đáng sợ, dưới tình huống bị trọng thương, lực lượng thuần túy vẫn chiếm cứ thượng phong, Long Huyết Xà bị thân rắn tráng kiện của con hắc lân đại xà cuốn lấy, xương cốt trên người lập tức phát ra tiếng vang khanh khách, giống như là bất cứ lúc nào cũng sẽ bị xoắn đứt vậy.

Long Huyết Xà không tự chủ được hét thảm một tiếng, nhưng mà mới hé miệng, lập tức trong miệng hắc lân đại xà phun ra khói đen lửa độc, trực tiếp phun vào trong miệng của Long Huyết Xà.

Tiếng kêu thảm thiết của Long Huyết Xà két một tiếng dừng lại, lập tức trở nên mềm nhũn giống như là uống rượu say, tựa hồ như là thống khổ muốn giãy dụa, nhưng như thế nào cũng không lấy sức nổi.

Hàn Sâm trực tiếp thu hồi Long Huyết Xà vào trong Hồn Hải, nếu không thu hồi nữa, xương cốt của nó sẽ bị hắc lân đại xà xoắn đứt rồi.

Vèo!

Lại là một mũi tên Hổ Nha Phong biến dị bắn ra ngoài, một lần nữa bắn vào bên trong một vết thương khác trên người hắc lân đại xà.

Hắc lân đại xà bị đau trở nên càng thêm điên cuồng, hướng về Hàn Sâm liều mạng cắn tới, trong miệng điên cuồng phun ra lửa độc khói độc.

Bốn phía lập tức trở thành một biển lửa, khói đen mang theo kịch độc tràn ngập bốn phía.

Ánh mắt của Hàn Sâm trầm tĩnh, thân hình mau chóng di động ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm, mượn khóm Kinh Cức che chắn để quần nhau với con hắc lân đại xà kia.

Áo giáp thần huyết trên người cũng đủ để ngăn chặn lửa độc cùng khói độc lan tràn ra bốn phía, chỉ cần Hàn Sâm không hô hấp, khói độc của hắc lân đại xà sẽ không làm gì được hắn cả.

Hàn Sâm vừa mượn khóm Kinh Cức yểm hộ, dùng thân pháp Động Huyền trốn tránh đòn tấn công của hắc lân đại xà, vừa không ngừng nhắm vào nó bắn ra mũi tên Hổ Nha Phong biến dị, lần lượt bắn vào bên trong miệng vết thương của nó.

Nếu như không phải là gần đây tố chất thân thể của Hàn Sâm đã gia tăng lên rất nhiều, đã có thể liên tục kéo cung, thì thật đúng là không có biện pháp gì du đấu cùng con hắc lân đại xà này.

Nhưng mà tố chất thân thể của sinh vật thần huyết thật sự rất đáng sợ, Hàn Sâm bắn trúng nhiều mũi tên như vậy, nó lại vẫn điên cuồng tấn công Hàn Sâm, đây là ở dưới tình huống nó đã bị trọng thương rồi, nếu không sẽ chỉ càng thêm hung mãnh hơn.

Chỉ là thân thể của hắc lân đại xà có thể chống đỡ được, máu của nó lại không chịu nổi, theo trong vết thương chảy ra rất nhiều máu, dần dần khiến cho thân thể của nó trở nên có chút lung lay sắp đổ.

Hàn Sâm tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nhanh chóng di chuyển xung quanh hắc lân đại xà, từng mũi tên nhanh như điện bắn vào

bên trong vết thương trên người nó, khiến cho con hắc lân đại xà kia tổn thương càng ngày càng nặng.

Rốt cục, sau khi trải qua hơn một giờ du kích chiến, rốt cục thì hắc lân đại xà đã không chịu nổi nữa ầm ầm ngã xuống, làm bay lên bụi đất đầy trời, trên người đã bị bắn ít nhất 200 mũi tên.

"Săn giết sinh vật thần huyết Ô Lân Mãng, không đạt được thú hồn, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm thần gen."

Hàn Sâm âm thầm thở dài ra một hơi, dùng thực lực mở ra ba đạo khóa gen của hắn, đánh chết con Ô Lân Mãng này vẫn có chút miễn cưỡng, may là nó sớm đã bị thương.

Hàn Sâm gọi bọn Hoàng lão ở xa xa trở về, đang chuẩn bị đem thi thể con rắn lớn kia về, lại đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh từ trong khóm Kinh Cức không xa chui ra, nhảy mấy cái đã tới trước thi thể con rắn lớn, vác con rắn lớn lên trên lưng, liền hướng chỗ sâu ở trong Kinh Cức Tùng Lâm chạy đi.

Hàn Sâm cùng bọn Hoàng lão đều nhìn tới ngây người, đó là một con Viên Hầu toàn thân đầy lông xanh, hình thể cao hơn nhân loại bình thường một chút, nhưng cũng chỉ tầm hơn hai mét mà thôi.

Thế nhưng mà nó vác theo thi thể to lớn của Ô Lân Mãng, lại chạy cực nhanh, cũng không quá ảnh hưởng tới tốc độ của nó.

- CMN, đoạt thức ăn trong miệng cọp à, mày thật là to gan.

Hàn Sâm lập tức giận dữ, kéo cung ra, một mũi tên hướng con Viên Hầu màu xanh da trời kia bắn tới.

Thế nhưng mà Viên Hầu màu xanh da trời căn bản không quay đầu nhìn, khiêng thi thể con rắn lớn nhẹ nhàng giơ lên, lập tức che ở trên thân thể nó, mũi tên cũng bắn vào trong máu thịt của con rắn lớn.

Xèo. . .xèo!

Viên Hầu màu xanh da trời lúc này mới quay đầu lại, giống như cười nhạo kêu hai tiếng với Hàn Sâm, sau đó khiêng thi thể con rắn lớn bước nhanh mà đi.

- CMM.

Hàn Sâm giận dữ, thân hình lóe lên đuổi theo, đồng thời hô một tiếng với bọn Hoàng lão, để cho bọn họ đi về trước.

Viên Hầu màu xanh da trời hướng vào bên trong Kinh Cức Tùng Lâm mà chạy, Hàn Sâm không dám để cho bọn Hoàng lão cùng đi theo mạo hiểm, hơn nữa Hàn Sâm cũng đã quét qua khí tức của Viên Hầu, khí tức không hề yếu hơn Ô Lân Mãng, cũng hẳn là một sinh vật thần huyết.

Hơn nữa nhìn móng vuốt của con Viên Hầu màu xanh da trời này, phát hiện vô cùng ăn khớp với vết thương trên người con rắn lớn, rất có thể là những tổn thương trên người con rắn lớn kia, chính là do con Viên Hầu màu xanh da trời này làm ra.

Hàn Sâm mới đuổi theo không bao xa, chỉ thấy ánh sáng màu lam trên người con Viên Hầu màu xanh da trời kia lóe lên, tốc độ trở nên nhanh hơn, khiêng một con mãng xà lớn như vậy, rõ ràng chạy còn nhanh hơn cả hắn.

Hàn Sâm nhìn thấy thế trong lòng hơi kinh hãi, con Viên Hầu màu xanh da trời kia cũng không phải đơn thuần là chỉ chạy nhanh hơn, thoạt nhìn càng giống như là thân thể của nó được gia tốc, có loại cảm giác mở bánh răng gia tốc.

- Đây là gia tốc lực lượng đơn thuần, hay là thời gian gia tốc?

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng có chút kinh hãi.

Ánh sáng màu lam trên người Viên Hầu màu xanh da trời liên tục bộc phát, động tác càng lúc càng nhanh, bỏ rơi Hàn Sâm càng ngày càng xa, nhưng lại thỉnh thoảng quay đầu cười quái dị với Hàn Sâm, giống như là đang đùa cợt và mỉa mai.

Thế nhưng mà Hàn Sâm căn bản không đuổi kịp nó, ngược lại càng ngày càng bị bỏ xa, rất nhanh đã không thấy tăm hơi thân ảnh của con Viên Hầu màu xanh da trời kia nữa, Hàn Sâm chỉ có thể bất đắc dĩ ngừng lại.

Mặc dù là có chút không cam lòng, nhưng mà xác thực là Hàn Sâm đuổi không kịp nó, tức giận cũng vô dụng, chỉ có thể hai tay trống không quay trở về Tí Hộ Sở.

Vốn chỉ là săn bắn không thành công mà thôi, loại chuyện này là khó tránh khỏi ở trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cũng không thèm để ở trong lòng.

Thế nhưng mà vài ngày sau, bọn Hoàng lão lại hướng Hàn Sâm báo cáo, con Viên Hầu màu xanh da trời kia thường xuyên qua lại ở khu vực xung quanh, còn cướp đoạt con mồi của bọn họ, còn làm bị thương mấy người.

Hàn Sâm lập tức nhíu mày, dùng thực lực của con Viên Hầu màu xanh da trời, muốn giết người của bọn họ không hề khó khăn, nhưng nó chỉ cướp đoạt con mồi đả thương người, thoạt nhìn là cố ý muốn gây sự với bọn họ.

- Đoạn thời gian này mọi người đều không được rời khỏi Tí Hộ Sở, tôi đi ra xem một chút.

Hàn Sâm trở lại Thần Điện Dị Linh, mang theo Bảo Nhi cùng đi ra ngoài Tí Hộ Sở.

Hắn sợ mình không đuổi kịp con Viên Hầu kia, nhưng mà Bảo Nhi thì khác, nếu như con tiện hầu tử kia chọc giận Bảo Nhi, một hồ lô liền sẽ hút nó vào.

Chương 1001: Chiến Hầu Vương

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi ra ngoài Tí Hộ Sở, lượn một vòng xung quanh Kinh Cức Tùng Lâm, tiện tay săn giết mấy con côn trùng cấp nguyên thủy.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm liền thấy con Viên Hầu màu xanh da trời kia lén lén lút lút tiến lại gần, ở trong khóm Kinh Cức vụng trộm nhìn tới chỗ Hàn Sâm bên này.

Có thể là biết rõ Hàn Sâm không giống với những người khác, Viên Hầu màu xanh da trời vậy mà cũng không lập tức lao lên đả thương người đoạt con mồi.

Hàn Sâm giả bộ không phát hiện ra nó, tiếp tục ở bên cạnh hoạt động, tốc độ của con Viên Hầu màu xanh da trời này quá nhanh, khoảng cách xa như vậy, nó vác theo một con Ô Lân Mãng, Hàn Sâm đều đuổi không kịp, càng không khả năng đuổi theo Viên Hầu màu xanh da trời tay không.

Hàn Sâm cố ý đưa lưng về phía con Viên Hầu màu xanh da trời kia, ôm Bảo Nhi ở trong Kinh Cức Tùng Lâm tìm kiếm con mồi, Viên Hầu màu xanh da trời một mực lặng lẽ đi theo đằng sau Hàn Sâm, thoạt nhìn là đang tìm cơ hội.

Hàn Sâm đi vào bên trong một khu vực tương đối rậm rạp trong Kinh Cức Tùng Lâm, nhìn thấy ở phía trước có một con bò cạp lớn toàn thân đen nhánh, nhận ra đó là Độc Châm Hạt Tử cấp nguyên thủy, vội vàng tháo cung tên xuống, bắn một mũi tên tới Độc Châm Hạt Tử.

Độc Châm Hạt Tử không hề phát hiện ra Hàn Sâm, bị một mũi tên không một tiếng động bắn thủng giáp xác, trực tiếp đi đời nhà ma.

Đột nhiên nhìn thấy trong khóm Kinh Cức bên cạnh có một thân ảnh màu lam lóe lên, con Viên Hầu màu xanh da trời kia đã đi ra chụp một cái, lập tức bắt được Độc Châm Hạt Tử vào trong tay, đắc ý kêu lên hai tiếng với Hàn Sâm, quay người đã muốn chạy.

Dùng bản lĩnh của Viên Hầu màu xanh da trời, nếu nó muốn giết Độc Châm Hạt Tử thì chỉ là tiện tay mà thôi, không cần đoạt của Hàn Sâm đấy, nó làm thế này chính là muốn gây sự với Hàn Sâm.

Mắt thấy Viên Hầu màu xanh da trời đào tẩu, Hàn Sâm lập tức dùng Động Huyền Kinh mở ra tầng khóa gen thứ ba, bao phủ Viên Hầu màu xanh da trời ở bên trong Động Huyền Khí, phong bế thất cảm của nó.

- Tao xem mày có thể chạy đi nơi nào?

Hàn Sâm kéo cung bắn tên, bắn một mũi tên tới con Viên Hầu màu xanh da trời.

Đột nhiên mất đi thất cảm, con Viên Hầu màu xanh da trời kia hiển nhiên càng thêm hoảng sợ, có vẻ hơi bối rối, không đợi nó kịp phản ứng, mũi tên Hổ Nha Phong biến dị cũng đã bắn tới người con Viên Hầu màu xanh da trời.

Đầu mũi tên bén nhọn giống như răng nanh bắn tới khu vực mềm mại nhất trên bụng Viên Hầu màu xanh da trời, đầu mũi tên lập tức kịch liệt xoay tròn, mang theo lực lượng đinh ốc kinh khủng cắm vào bên trong da thịt.

Thế nhưng mà khiến cho Hàn Sâm giật mình là một mũi tên đinh ốc mạnh như vậy, vậy mà chỉ bắn đứt mấy cọng lông trên người con Viên Hầu màu xanh da trời, căn bản không thể xuyên thấu qua da thịt của nó.

Viên Hầu màu xanh da trời bị đau hét thảm một tiếng, quay người liền mau chóng chạy trốn, không biết có phải là nó vốn hết sức quen thuộc đối với vùng này hay không, mặc dù là bị phong bế thất cảm, nhưng vẫn nhanh chóng chạy trốn, cũng không hề đụng vào khóm Kinh Cức.

Hàn Sâm nhanh chóng đuổi theo, vừa một lần nữa kéo cung tên ra, nhắm ngay tới cái mông của Viên Hầu màu xanh da trời.

Mũi tên ra im ắng, dưới sự che đậy của Động Huyền Khí, mũi tên nhọn không một tiếng động xẹt qua không gian, không lệch chút nào cắm vào trong mông con Viên Hầu màu xanh da trời.

Rống!

Viên Hầu màu xanh da trời lập tức kêu thảm bụm lấy bờ mông, từng giọt máu tươi rơi xuống, Viên Hầu màu xanh da trời vừa bụm lấy bờ mông vừa đào tẩu, bộ dáng kia thoạt nhìn hết sức buồn cười.

- Khanh khách. . .

Bảo Nhi tựa hồ nhìn vô cùng vui vẻ, vừa vỗ bàn tay nhỏ bé vừa cười khanh khách.

Trong lòng Hàn Sâm cũng vui vẻ, vừa định đuổi kịp một lần nữa cho nó thêm hai mũi tên, lại thấy trên người con Viên Hầu màu xanh da trời kia nổi lên ánh sáng màu lam thần kỳ, sau đó thân hình lại được gia tốc, giống như là mở ra hack gia tốc, hai chân nhanh chóng chạy, nhanh chóng kéo giãn ra khoảng cách với Hàn Sâm.

Hàn Sâm toàn lực đuổi theo, nhưng căn bản không theo kịp tốc độ của nó, Bảo Nhi tựa hồ cũng không có ý định lấy ra hồ lô thu nó lại, khiến cho Hàn Sâm có chút buồn bực.

Hàn Sâm kéo cung bắn tên, tốc độ mũi tên bay ra ngoài, vậy mà không thể đuổi kịp Viên Hầu màu xanh da trời, rất nhanh con Viên Hầu màu xanh da trời kia đã biến mất ở trong tầm mắt của Hàn Sâm không còn thấy bóng dáng.

- Chạy thật nhanh.

Hàn Sâm cũng không hề từ bỏ đuổi theo, mặc dù Viên Hầu màu xanh da trời chạy mất, nhưng mà trong không khí còn lưu lại mùi máu của nó, Hàn Sâm lần theo mùi máu tươi một đường truy đuổi theo.

Viên Hầu màu xanh da trời đang hướng chỗ sâu bên trong Kinh Cức Tùng Lâm mà đi, Hàn Sâm do dự một chút vẫn thận trọng đuổi theo, chỗ này vẫn không tính là thâm nhập quá sâu vào trong Kinh Cức Tùng Lâm, cẩn thận một chút có lẽ sẽ không có vấn đề gì lớn.

Một mực lần theo mùi máu tươi truy đuổi theo, bởi vì Hàn Sâm có thể che đậy khí tức cùng chấn động của mình, mặc dù gặp phải một ít dị sinh vật, nhưng cũng không làm kinh động tới bọn chúng.

Đuổi theo được bốn, năm mươi dặm, mùi máu tươi kia đã dần dần trở nên phai nhạt, có lẽ là vết thương bên trên mông con Viên Hầu màu xanh da trời đã kết vảy, tố chất thân thể của sinh vật thần huyết xác thực rất mạnh mẽ.

Thế nhưng mà cứ như vậy buông tha cho, Hàn Sâm lại có chút không cam lòng, Viên Hầu màu xanh da trời mang thù như vậy, lúc trước một mũi tên của Hàn Sâm không bắn trúng nó, nó đã cả ngày đã chạy tới quấy rối. Lần này bắn trúng mông của nó, nó còn không bám chết lấy gây sự sao.

- Ba ba, khỉ.

Bảo Nhi lại đột nhiên dùng ngón tay nhỏ mập mạp chỉ tới phía trước kêu lên.

Hàn Sâm hướng theo ngón tay của Bảo Nhi nhìn lại, đã thấy một bầy khỉ màu xanh da trời đang nhảy nhót ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm, đang đung đưa tới lui ở trên đám dây leo.

Không biết lúc nào, bốn phía bên trong Kinh Cức Tùng Lâm đều có rất nhiều khỉ màu xanh da trời bao vây Hàn Sâm cùng Bảo Nhi lại.

- Xèo. . .xèo. . . Xèo. . .xèo. . .

Con Viên Hầu màu xanh da trời kia xuất hiện ở phía trước, hung ác vừa kêu vừa nhảy đối với Hàn Sâm, lập tức chỉ thấy những con khỉ màu xanh da trời từ bốn phương tám hướng lao tới, thét lên chói tai đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm thoáng quét qua, những con khỉ màu xanh da trời này có cấp nguyên thủy và cấp biến dị, số lượng ít nhất cũng có hơn một ngàn con, con Viên Hầu màu xanh da trời kia hẳn là vua của bọn nó.

Nhìn đám khỉ màu xanh da trời từ bốn phương tám hướng xông lại, Hàn Sâm lại tuyệt không sốt ruột, Bảo Nhi càng hưng phấn vỗ bàn tay nhỏ bé, tựa hồ như là đang nhìn đám khỉ đùa giỡn vậy, thoạt nhìn thật sự rất cao hứng.

Tâm niệm vừa động, Động Huyền Khí đã mở ra, che đậy tất cả thất cảm bốn phía lại, đàn khỉ màu xanh da trời lập tức trở nên vừa điếc vừa mù, liền mùi cũng ngửi không được, bộ dáng nguyên bản hung thần ác sát đã lập tức biến thành con ruồi không có đầu, đều dừng lại ở nguyên chỗ quay loạn, không biết nên đánh về phía nào.

Hàn Sâm kéo cung bắn tên, lại là một mũi tên bắn về phía con khỉ Vương kia, lúc này vị trí Hàn Sâm nhắm bắn chính là lỗ tai của nó.

Mũi tên không một tiếng động chui vào, nhưng mà mới làm con Hầu Vương bị thương một chút, còn Hầu Vương kia đã kịp phản ứng lại, móng

vuốt mau chóng bắt được đầu mũi tên còn chưa kịp hoàn toàn cắm vào bên trong, móng vuốt dùng lực, lại trực tiếp bẻ gảy mũi tên Hổ Nha biến dị.

Hàn Sâm lập tức có chút đau lòng, nhưng mà bây giờ đã không còn kịp đau lòng nữa, hắn rút Thái A Kiếm ra liền nhào tới chỗ Hầu Vương.

Mặc dù con Hầu Vương kia không nhìn thấy không nghe được, nhưng lại tựa hồ đoán được vậy, quay người cứ tiếp tục chạy, liền những con khỉ con cháu kia của nó cũng không thèm để ý.

Hàn Sâm tức giận, con Hầu Vương này thật sự là quá gian xảo, thân thể mạnh mẽ như vậy, lực lượng lại lớn như thế, vậy mà không dám cùng hắn chính diện chiến đấu.

Đáng giận hơn là, Hàn Sâm vẫn không đuổi kịp nó.

Nhưng mà Hàn Sâm nghĩ lại, đây chính là địa bàn của bầy khỉ này, nó chạy thì còn có thể chạy tới chỗ nào được nữa? Hang ổ có lẽ là ở gần đây thôi.

- Tao cũng không tin.

Hàn Sâm cắn răng đuổi theo, Bảo Nhi nằm trên lưng Hàn Sâm, bàn tay nhỏ bé ôm cổ Hàn Sâm, trong miệng ngậm bình sữa, vẻ mặt lại tỏ ra hưng phấn.

Chương 1002: Thác Nước Dưới Thần Sơn

Hàn Sâm cắn răng dốc sức liều mạng đuổi theo ở phía sau, mặc dù vẫn không đuổi kịp, tốc độ của Hầu Vương quả thực giống như mở hack vậy, chỉ chốc lát đã bỏ chạy không còn hình bóng.

Cũng có một vài con khỉ màu xanh da trời hung ác lao về phía Hàn Sâm, tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, không tiếp tục truy đuổi theo Hầu Vương

nữa, sau khi không che giấu thất cảm của bầy khỉ nữa, liền lặng lẽ chạy đi trốn ở một bên.

Những con khỉ màu xanh da trời kia sau khi khôi phục thất cảm không tìm thấy Hàn Sâm nữa, rất nhanh đã tản ra, trên cơ bản tất cả khỉ màu xanh da trời đều chạy tới một phương hướng.

- Tao không tin lúc này đây còn không tìm thấy mày.

Hàn Sâm lén lút đi theo những con khỉ màu xanh da trời nọ.

Đi hơn mười dặm, nhìn thấy phía trước xuất hiện một ngọn núi lớn, những con khỉ màu xanh da trời đều chạy lên trên núi.

Hàn Sâm ở xa xa nhìn tới, đã thấy ngọn núi lớn kia cao vút trong mây, một thác nước y hệt như là Ngân Long từ trên núi chảy xuống, hết sức tráng lệ.

- Xem ra hang ổ của Hầu Vương là ở trên ngọn núi đó, cuối cùng cũng đã tìm được tới nơi rồi, tao xem mày còn chạy đi đâu.

Trong lòng Hàn Sâm đắc ý, nghĩ thầm:

- Lần này cho dù không giết được mày, nhưng mà đã biết nơi ở của mày ở chỗ này, về sau mày còn dám đi tới Tí Hộ Sở của tao quấy rối, tao liền tới nơi này giết hầu tử hầu tôn của mày, xem ai có thể chơi đùa ai.

Hướng phương hướng núi lớn đi qua, càng đi về phía trước, càng thấy được ngọn núi này hùng vĩ đáng sợ, đứng ở dưới chân núi chỉ thấy bầu trời có mây trắng cuồn cuộn, lại nhìn không thấy đỉnh núi ở nơi nào.

Thác nước màu bạc kia từ trong mây chảy ầm ầm xuống, giống như một con Ngân Long từ đám mây thò đầu lao xuống, đúng là kỳ quan khó gặp.

- Kỳ quái, nước của cái thác nước này từ đâu tới nhỉ?

Hàn Sâm nhìn xung quanh, phát hiện ra đây là một ngọn núi đơn độc, cũng không tương liên cùng những sơn mạch khác, cũng không tựa lưng vào cao nguyên.

Một ngọn núi lớn cô độc đứng ở chỗ này, nhưng mà trên ngọn núi lại có thác nước chảy xuống, đây không phải là quá kỳ quái hay sao?

- Chẳng lẽ đầu nguồn của dòng nước này đến từ chính thiên không?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cười, cảm giác mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Mắt thấy những con khỉ kia bò lên trên ngọn núi lớn, vậy mà nhao nhao đi về phía thác nước, leo qua vách núi cheo leo, từng con đi vào trong thác nước.

Hàn Sâm nhìn thấy thế rất ngạc nhiên, bầy khỉ lớn như vậy, vậy mà không bao lâu sau đã toàn bộ không thấy bóng dáng, giống như cứ như vậy biến mất ở trong hư không vậy.

Quan sát thác nước một chút, Hàn Sâm do dự một chút rồi leo lên trên núi lớn, giống như những con khỉ màu xanh da trời đó, dọc theo vách núi đi tới thác nước bên kia.

Dù sao bầy khỉ này cũng không phải là đối thủ của hắn, coi như là con khỉ Vương kia nổi lên hung tính, Hàn Sâm cũng có tự tin có thể tự bảo vệ mình, huống chi còn có Bảo Nhi ở đây.

Bây giờ Hàn Sâm chỉ muốn xem một chút xem, những con khỉ này đến cùng là làm cái quỷ gì ở phía sau thác nước.

Sau khi Hàn Sâm đến gần thác nước, mới phát hiện ra ở phía sau thác nước này có động thiên khác, ở bên trong thác nước có một động đá giấu ở phía sau thác nước, những con khỉ kia đều đã chui vào bên trong động đá.

Hàn Sâm mở ra Động Huyền Khí nhìn quét vào trong động, nhưng lại chẳng quét được cái gì cả, không phát hiện ra tung tích của bọn khỉ kia, cũng không biết là động đá này đến cùng là sâu cỡ nào.

Bảo Nhi cũng lộ ra vẻ tò mò nhìn vào trong động đá, ngón tay nhỏ chỉ vào trong động đá lộ ra vẻ mặt nghi ngờ hỏi:

- Ba ba, bọn khỉ đâu rồi?

- Trong này, đợi lát nữa sẽ thấy.

Hàn Sâm đi vào bên trong sơn động, một mực dùng Động Huyền Khí quét vào bên trong, sợ mình bị những con khỉ kia lừa.

Thế nhưng mà cũng không đã xảy ra chuyện gì, động đá này một mực nghiêng nghiêng hướng xuống phía dưới, cũng không biết là sâu bao nhiêu, Hàn Sâm đã đi ít nhất hai, ba ngàn mét rồi, nhưng vẫn không nhìn thấy tung tích bọn khỉ kia.

Trong sơn động càng ngày càng đen, dùng thị lực của Hàn Sâm, vậy mà cũng cảm thấy trước mắt là một vùng tăm tối, cơ hồ liền khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi trong ngực cũng không nhìn thấy rõ được.

Mặc dù Động Huyền Khí cũng đã mở ra, nhưng mà xung quanh căn bản không có khỉ hay những sinh vật khác, mở ra cũng không cảm thấy được cái gì.

Hàn Sâm dùng tay vịn vách đá đi tới phía trước, trong lòng thầm nghĩ:

- Những con khỉ kia chạy đến loại địa phương quỷ quái này làm gì thế? Chẳng lẽ là ở đây cất giấu bảo bối gì hay sao?

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm lại lên tinh thần thêm vài phần, tiếp tục vịn vách đá đi vào bên trong.

Động đá này cũng không có đường rẽ, chính là một cái động đá một mực nghiêng nghiêng xuống phía dưới, Hàn Sâm cũng không cần lo lắng mình sẽ lạc đường, nếu không hắn đã sớm xoay người rời đi rồi.

Đi suốt hơn mười dặm, Hàn Sâm âm thầm hoài nghi có phải bây giờ mình đã chạy xuống dưới mặt đất hay không, nếu không núi này cũng quá lớn đi, đi hơn mười dặm đều chưa xuyên qua lòng núi để đi ra ngoài.

Thế nhưng mà ở phía trước lại đột nhiên thấy được một tia sáng, mơ hồ đã có lối ra, khiến cho trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ, ôm chặt Bảo Nhi, đẩy nhanh tốc độ hướng chỗ ánh sáng kia mà đi.

Đi không bao lâu, ánh sáng kia càng lúc càng lớn, quả nhiên là một cái cửa ra, Hàn Sâm đẩy nhanh tốc độ hơn, đi tới trước lối ra, hướng ra bên ngoài xem xét, phát hiện bên ngoài là một cái hẻm núi.

Còn có thể nhìn thấy những con khỉ màu xanh da trời kia đang chơi đùa ở bên trong hẻm núi, trong hẻm núi có rất nhiều cây ăn quả, Hàn Sâm nhìn tới đều thấy trái cây treo đầy đầu cành.

- Những thứ này đều là thực vật gen?

Hàn Sâm nhìn đám cây ăn quả ở khắp hẻm núi, trong lòng vừa mừng vừa sợ, một mảng lớn vườn trái cây như vậy, vậy mà toàn bộ đều là thực vật gen, Hàn Sâm từ trên thân chúng có thể cảm giác được sinh cơ bừng bừng, hoàn toàn khác với thực vật bình thường.

Hơn nữa bên trong nhiều thực vật gen như vậy, có thật nhiều trái cây cũng đã chín, những con khỉ màu xanh da trời đó đều đang hái trái cây ở phía trên để ăn.

- Phát tài, lần này thật sự là phát tài rồi, nhiều thực vật gen như vậy, sinh cơ mạnh mẽ như thế, nhất định đều là đồ tốt, lần này thật sự là đã kiếm bộn rồi.

Hàn Sâm hận không thể lập tức nhào tới, chiếm tất cả trái cây làm của riêng.

Đôi mắt to của Bảo Nhi đã phát sáng, giãy dụa muốn nhào tới hái trái cây ăn.

- Đừng gấp đừng nóng vội, còn không biết những trái này là thứ gì, cũng không biết có thể ăn được hay không.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi, không để cho cô bé tiến lên, ánh mắt rơi lên trên người những con khỉ màu xanh da trời kia, xem bọn nó đang ăn trái cây gì, âm thầm nhớ kỹ trong lòng.

Thực vật gen tự nhiên là không thể ăn bậy, hơn nữa thực vật gen nơi này cũng có chút cổ quái, khiến cho Hàn Sâm ít nhiều có chút không quá yên

tâm.

Sở dĩ nói thực vật gen ở đây cổ quái, đó là bởi vì thực vật gen nơi này vậy mà toàn bộ đều kết xuất ra trái cây, ngoại trừ trái cây ra không còn có thứ gì khác.

Một mảnh rừng quả như vậy, có rất nhiều chủng loại thực vật gen, chỉ là Hàn Sâm có thể nhìn qua liền chưa tới trăm loại thực vật gen.

Thế nhưng mà những cây thực vật gen này không có một gốc cây kết xuất đao kiếm binh khí, cũng không có một gốc cây nào kết xuất dị sinh vật hoặc là thú hồn, càng không có kết xuất ra Dị Linh hoặc là các loại bí bảo thực vật gen.

Chỗ mắt nhìn thấy toàn bộ đều là trái cây, hơn nữa nhìn những con khỉ màu xanh da trời đó ăn uống, cũng không có chọn lựa gì, các loại quả trên cây chúng đều hái xuống ăn, thoạt nhìn tựa hồ như là không có trái cây gì là không thể ăn.

Hàn Sâm nhịn được, Bảo Nhi lại nhịn không được, tránh thoát Hàn Sâm ôm ấp, dùng cả tay chân mau chóng bò tới một thân cây lớn, nhanh như chớp bò đến gốc một cây ăn quả, trong miệng kêu ê a đã bò lên, thò tay hái được một trái cây lớn màu đỏ, trực tiếp nhét vào trong miệng.

Chương 1003: Hẻm Núi Thần Bí

Bảo Nhi ngồi ở trên chạc cây, hai tay ôm trái cây lớn màu đỏ, cắn một cái, lập tức chỉ thấy chất lỏng mang theo hương vị ngọt ngào theo khóe miệng của Bảo Nhi tràn ra ngoài, một mùi thơm lập tức xông vào mũi.

Cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Nhi cộp cộp cắn không ngừng, một quả màu đỏ lớn chừng quả đấm, mấy ngụm đã bị cô bé nuốt vào bụng, còn chưa đã thèm thè đầu lưỡi liếm môi một cái, nhìn tới đám quả màu đỏ trên cây, mắt to đều bắn ra ánh sáng tham lam.

Ôm nhánh cây trèo lên trên, bàn tay nhỏ bé không ngừng bay múa, hái được một đống trái cây ôm vào trong ngực, cầm lấy một quả liền nhét vào trong miệng nhỏ nhắn, vừa ăn còn vừa mơ hồ gọi Hàn Sâm:

- Ba ba. . . mau tới ăn quả quả. . .

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Cũng may là con còn chưa quên lão cha này, nhưng mà cha con cũng không may mắn như con được, con có thể ăn, ba ba còn phải đối phó với những con khỉ kia.

Lúc này Hàn Sâm đã đi tới gốc cây Bảo Nhi đang ngồi, chỉ là hắn cũng không có tâm tình đi hái trái cây ăn, đàn khỉ màu xanh da trời đã xông tới, ít nhất cũng có hơn một ngàn con, đều đang trừng tròng mắt nhìn Bảo Nhi ngồi ở trên chạc cây há miệng lớn gặm trái cây.

Con Hầu Vương màu xanh da trời kia từ trong bầy khỉ đi ra, tức giận chỉ vào Bảo Nhi ở trên cây, nhảy nhót kêu to xèo. . .xèo, sau đó liền thấy đàn khỉ giống như thủy triều hung ác đánh tới, bốn phương tám hướng đều là khỉ hung mãnh duỗi dài nanh vuốt.

Mà con khỉ Vương kia, trên người cũng có ánh sáng màu lam tỏa ra, giống như là mở hack, lăng không đánh về phía Bảo Nhi vẫn còn đang gặm trái cây.

Hàn Sâm thò tay bế Bảo Nhi từ trên cây xuống, đồng thời mở ra Động Huyền Khí, khiến cho những con khỉ kia đều biến thành vừa điếc vừa mù, nhưng mà con khỉ Vương kia tựa hồ như có thể ở bên trong Động Huyền Khí nhìn thấy Hàn Sâm vậy, hung mãnh đánh tới Hàn Sâm, móng vuốt giống như là từng cái móc kim loại, muốn cào lên trên người Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, lực lượng trên người bộc phát, vận chuyển Trường Sinh Chú cùng Bão Ngọc Nguyên Dương Công, thân hình đột nhiên tăng thêm tốc độ, tránh né một trảo này của Hầu Vương.

Hầu Vương bạo phát ra lực lượng vượt xa tưởng tượng của Hàn Sâm, nếu như không sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, Hàn Sâm căn bản không

dám chính diện va chạm với nó.

Luận tốc độ, Hàn Sâm không theo kịp Hầu Vương, nhưng mà dựa vào những cây ăn quả đó che chắn, Hàn Sâm vừa bố cục vừa trốn tránh, Hầu Vương sợ làm bị thương cây ăn quả, trong lúc nhất thời cũng không đả thương Hàn Sâm được.

Bảo Nhi vẫn ôm một đống trái cây ăn, nhưng mà cô bé ăn cực nhanh, một đống trái cây rất nhanh đã bị cô bé ăn sạch sẽ, bụng nhỏ căng lên như cái trống, thoạt nhìn tựa hồ như xoay người đều có chút khó khăn, nằm ở trong ngực Hàn Sâm, bàn tay nhỏ bé mập mạp xoa bụng, lộ ra vẻ hạnh phúc thỏa mãn.

Hàn Sâm thì không có hạnh phúc như vậy, bị Hầu Vương đuổi chạy loạn khắp hẻm núi.

Chạy một đoạn vào trong hẻm núi, Hàn Sâm đột nhiên phát hiện ra phía trước xuất hiện một vật, đó là một bầu rượu bằng ngọc, thoạt nhìn óng ánh sáng long lanh hết sức đẹp đẽ.

Thế nhưng mà lúc này bầu rượu ngọc này lại có một nửa chôn dưới đất, chỉ có một đoạn ngắn miệng bình cùng nắp bình, còn có nửa thân bình lộ ra ở bên ngoài.

Mà bầu rượu ngọc thậm chí còn cao mười mấy mét, thoạt nhìn hết sức kỳ dị, cũng không biết là hạng người gì mới có thể dùng hũ rượu như thế này để uống rượu.

- Ở đây thậm chí còn có dụng cụ, chẳng lẽ ở trong hẻm núi có nhân loại hoặc là Dị Linh?

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, nếu như thật sự có người nào đó, chỉ sợ cũng là Dị Linh chiếm đa số, hắn cũng chưa từng thấy qua nhân loại dùng hũ rượu lớn như vậy.

Đi quanh bầu rượu một vòng, trốn tránh Hầu Vương công kích, sau đó lại bị bức ép đi về phía trước một đoạn, lại thấy được một cái bát đá khổng lồ nằm úp ngược ở trên mặt đất, cũng không nhỏ hơn bình ngọc là bao.

Hàn Sâm kinh ngạc trong lòng, một đường chạy tới, chỉ thấy bên trong hẻm núi này bình ngọc chén ngọc khay ngọc gì đó, bát đá đàn đá các thứ, rất nhiều vật kỳ dị đều nửa chôn ở dưới đất, thoạt nhìn hết sức cổ quái.

Thậm chí còn có một cái lư đồng cực lớn cao ba, bốn mươi mét nằm ở bên trong đám cỏ dại, bên trên có đầy rỉ đồng màu xanh, bốn phía còn có một vài loại đồ đạc như là đỉnh đồng và đồng tước.

Vật kỳ quái chỗ này đều có một điểm giống nhau, đó chính là lớn, thứ này lớn hơn thứ kia, coi như là chén rượu nhỏ nhất, đường kính cũng tới vài mét, căn bản không phải là đồ để cho nhân loại sử dụng.

Những vật này không biết là đã ở trong hẻm núi bao lâu rồi, đều bị chôn một nửa ở trong đất, bên trên cũng đã chất đầy tro bụi.

Các loại dụng cụ bằng ngọc thạch thì còn tốt, những vật làm bằng đồng kia đã hơn phân nửa đều là vết rỉ loang lổ, giống như là đã trải qua vô tận năm tháng mài mòn, tựa như đều sắp mục nát rồi vậy.

Thế nhưng mà Hàn Sâm một mực chạy tới mặt sau cùng hẻm núi, cũng không thấy có thân ảnh của nhân loại hay là Dị Linh, hẻm núi này bốn phía đều là vách núi, không có đường đi ra ngoài, chỉ có một con đường bằng đá lúc đến kia.

Mắt thấy Hầu Vương lại ép tới, mình cũng đã không có đường để đi nữa, tốc độ của con vật này thật sự là quá nhanh, ánh sáng màu lam trên người lập loè, quả thực giống như là mở ra bánh răng gia tốc, căn bản không phải là Hàn Sâm có thể sánh ngang.

Thân hình Hàn Sâm lóe lên, liền lăng không bay lên, không muốn tiếp tục dây dưa cùng con Hầu Vương kia nữa, muốn bay lên trên bầu trời mà đi, để cho Hầu Vương không có cách nào dây dưa với hắn nữa.

Hầu Vương nhảy lên một cái, muốn công kích Hàn Sâm ở trên không trung, Hàn Sâm lại vẽ ra một đường vòng cung ở trên không trung, tránh né nó nhảy lên tấn công, đắc ý hướng về Hầu Vương cười nhạo một tiếng:

- Con khỉ chết tiệt, ca ca biết bay, mày có biết không?

Thế nhưng mà sau khi Hầu Vương rơi xuống mặt đất, cũng không có biểu lộ phẫn nộ tức giận, trái lại lộ ra vẻ tựa như cười nhạo nhìn Hàn Sâm đang càng bay càng cao.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy có chút không đúng, nhưng mà cũng không phát hiện ra bốn phía có cái gì khác thường, ở trong Động Huyền Khí, cũng không phát hiện ra ở trên không trung có dị sinh vật nào tấn công tới hắn.

- Aaa!

Mắt thấy đã sắp bay ra khỏi hẻm núi, Hàn Sâm lại đột nhiên cảm thấy giống như mình mới đâm vào một bức tường sắt, người đều sắp bị va nát, xương cốt cũng không biết đã gãy đi mấy cây, lập tức ôm Bảo Nhi ngã rơi xuống mặt đất.

Hàn Sâm cố gắng ổn định lại thân hình ở trên không trung, lại tránh thoát tấn công của Hầu Vương một lần nữa, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lại chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Đừng nói là tường sắt, liền sương mù đều không có một tia, trên bầu trời chẳng có cái gì cả, Động Huyền Khí của hắn cũng không cảm giác được nơi đó có cái gì.

Hàn Sâm không tin quỷ quái một lần nữa bay lên, chỉ là lần này Hàn Sâm chú ý hơn một chút, chỉ là tới gần sờ soạng một cái, lại lập tức cảm giác được chỗ đó tựa hồ có một bức tường vô hình tồn tại, hơn nữa từ trên tường truyền đến một luồng lực cực lớn, lập tức bắn Hàn Sâm ra.

- Gặp quỷ rồi, là lực lượng nào đang phong tỏa bầu trời bên trên hẻm núi này?

Hàn Sâm kinh ngạc, lại từ những vị trí khác thử một chút, kết quả đều giống nhau, lực lượng vô hình bao phủ cả hẻm núi này, mặc kệ hắn từ nơi nào đều không bay ra được.

Con Hầu Vương kia thỉnh thoảng nhảy lên công kích hắn, Hàn Sâm chỉ có thể bay về hang động lúc đến, một mực bị Hầu Vương truy kích, thể lực của

hắn không có khả năng một mực tiếp tục giữ vững, lui trước ra ngoài rồi nói sau.

Nhưng lúc Hàn Sâm thối lui đến trước vách núi, lại kinh hãi phát hiện ra, cái hang động lúc hắn đến kia vậy mà không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm một quyền đánh lên vị trí nguyên bản là hang động, lại chỉ cảm thấy một luồng lực cực lớn bắn trở về, vách núi không hề bị hắn nổ nát, chính hắn lại bị phản chấn cho khí huyết sôi trào, nhịn không được phun ra một ngụm máu.

- CMN, đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì?

Trong lòng Hàn Sâm hoảng sợ.

Chương 1004: Trái Cây

Hầu Vương màu xanh da trời lại đánh tới, Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nghĩ thầm tiếp tục như thế cũng không phải là biện pháp, mắt thấy Hầu Vương đã nhào tới trước mắt, Hàn Sâm cũng không tiếp tục né tránh, trên người dâng lên thánh quang màu trắng rừng rực kinh khủng, biến thành trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm một quyền đánh lên trên móng vuốt Hầu Vương, lập tức đánh bay Hầu Vương ra ngoài, nhưng mà con Hầu Vương kia lăn một vòng ở trên không trung, lúc rơi xuống mặt đất vậy mà không hề bị thương, chỉ là móng vuốt bị nắm đấm của Hàn Sâm đánh trúng sưng đỏ một mảnh, nhưng cũng không phải là đại thương gì.

Trong lòng Hàn Sâm hơi kinh hãi, mặc dù trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của hắn mới mở ra một đạo khóa gen, nhưng mà tố chất thân thể cùng lực lượng cũng đã vượt qua sinh vật thần huyết thông thường, Hầu Vương không biết

là đã mở ra mấy đạo khóa gen, phía dưới một quyền toàn lực của hắn vậy mà chỉ bị thương móng vuốt mà thôi.

Hàn Sâm phi thân muốn đuổi tới, thời gian hắn biến thân Siêu Cấp Đế Linh có hạn, phải ở trong thời gian này giải quyết Hầu Vương, nhưng mà con Hầu Vương kia lại xoay người chạy, ánh sáng màu lam trên người bộc phát, Hàn Sâm ở dưới trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, lại vẫn không đuổi kịp nó.

- Con vật này đến cùng đã mở ra mấy đạo khóa gen?

Hàn Sâm trực tiếp buông tha việc đuổi theo Hầu Vương, thối lui ra khỏi trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

Tốc độ của Hầu Vương như vậy, Hàn Sâm căn bản không đuổi kịp, lãng phí thời gian trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, còn không bằng bảo tồn thực lực.

Hầu Vương ăn hết một lần thiệt thòi, đối với Hàn Sâm đã hết sức sợ hãi, vậy mà không dám một lần nữa xông lại công kích Hàn Sâm, chỉ là đứng ở xa xa nhìn Hàn Sâm.

Bầy khỉ cũng bị Hầu Vương gọi tới, mặc dù Hàn Sâm không có mở ra Động Huyền Khí, những con khỉ màu xanh da trời đó cũng không tiếp tục công kích hắn nữa, chỉ là ở xa xa giám thị Hàn Sâm cùng Bảo Nhi.

Hàn Sâm âm thầm thở dài một hơi, may mắn là con Hầu Vương này nhát gan, không dám liều mạng cùng hắn, nếu không dùng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của hắn chỉ có 10 giây, thật đúng là không thể làm gì Hầu Vương.

Hàn Sâm đi lòng vòng ở trong hẻm núi, ngoại trừ cây ăn quả thì cũng chỉ có những loại dụng cụ cực lớn không biết đã nằm ở trong hẻm núi này bao nhiêu năm kia, bên trên những dụng cụ kia cũng không có khí tức đặc biệt gì, chỉ là lộ ra phong cách cổ xưa tinh xảo, nhưng lại không giống như là bảo vật gen do thực vật gen kết xuất, rõ ràng có thể thấy được dấu vết của nhân công.

Giày vò lâu như vậy, Hàn Sâm cũng có chút đói bụng, tiện tay hái một quả trái cây đỏ thẫm mà vừa rồi Bảo Nhi ăn kia, đưa lên miệng cắn một cái, chỉ cảm thấy miệng sinh hương, chất lỏng có hương vị ngọt ngào chảy vào

trong bụng, khiến cho thể xác và tinh thần của hắn vô cùng khoan khoái dễ chịu.

- Khó trách Bảo Nhi tham ăn như vậy, quả nhiên là ăn rất ngon, những loại quả không có hạt đắt giá mà Liên Minh bồi dưỡng ra kia, so với loại quả này cũng còn kém hơn rất nhiều.

Hàn Sâm cũng không khách khí, hai ba miếng đã nuốt toàn bộ quả kia vào trong bụng.

“Gen bổn mạng Siêu Cấp Đế Linh +1.”

Đột nhiên một âm thanh vang lên trong đầu Hàn Sâm, lập tức làm cho Hàn Sâm sợ ngây người, một quả trái cây đỏ thẫm này vậy mà gia tăng lên một điểm gen bổn mạng.

Phải biết là Quỷ Dạ Xoa thật vất vả mới trồng ra một cây Cổ Ma Đế Thụ kia, một viên Cổ Ma Đế Quả chỉ có thể gia tăng lên một điểm gen bổn mạng mà thôi.

- Chẳng lẽ cây này vậy mà vượt qua cả Cổ Ma Đế Thụ?

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ nhìn tới cây ăn quả này, lập tức lại hái một quả trái cây đỏ thẫm khác để ăn.

“Gen bổn mạng Siêu Cấp Đế Linh +1.”

Hàn Sâm ăn xong trái cây, lập tức lại nghe thấy âm thanh gen bổn mạng gia tăng, liền vui mừng như điên.

- Trái cây nơi này, sẽ không phải là đều có thể tăng cường gen bổn mạng đấy chứ?

Hàn Sâm lại hái một trái cây màu vàng khác, trước đó hắn đã thấy những con khỉ màu xanh da trời đó nếm qua, cũng không cần lo lắng sẽ có vấn đề gì.

Ăn hết một quả trái cây màu vàng, Hàn Sâm một lần nữa nghe được âm thanh gen bổn mạng gia tăng, lập tức vui mừng thiếu chút nữa đã nhảy

dựng lên.

- Lần này thật sự phát đạt rồi, nếu ăn hết cây ăn quả ở trong hẻm núi này, không biết sẽ có thể tăng thêm bao nhiêu gen bổn mạng? Chỉ sợ là ăn hết non nửa, cũng đủ để cho gen bổn mạng của mình đột phá chân trời.

Trong lòng Hàn Sâm đã cực kỳ hưng phấn, điên cuồng hái quả để ăn.

Đáng tiếc là hắn không phải sinh vật siêu cấp thần huyết, bụng chứa cùng năng lực tiêu hóa đều có hạn, ăn hết mười trái cây liền thật sự ăn không nổi nữa.

Nhưng mà làm cho Hàn Sâm thất vọng là, trái cây màu đỏ kia chỉ ăn ba quả liền không gia tăng gen bổn mạng nữa, những thứ trái cây khác cũng thế, cùng một loại trái cây, sau khi ăn ba quả xong liền không thể gia tăng gen bổn mạng được nữa.

- Chuyện này cũng không sao cả, trái cây ở trong hẻm núi này có nhiều như vậy, mỗi một loại ăn ba quả, tùy tiện cũng có thể gia tăng mấy trăm điểm gen bổn mạng rồi.

Hàn Sâm không thất vọng quá nhiều, chỗ tốt như vậy đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Chỉ là sau khi Hàn Sâm ăn no, lúc đi tìm đường ra, lại phát hiện trong hẻm núi này căn bản không có đường ra, bốn phía trong hẻm núi đều là vách núi, lại bị lực lượng cổ quái bao phủ, Hàn Sâm phát hiện ra căn bản mình không ra được, đã bị vây ở bên trong hẻm núi này.

Hầu Vương cùng bầy vượn không dám tới trêu chọc Hàn Sâm cùng Bảo Nhi, nhưng lại khắp nơi đề phòng hai người bọn họ, Hàn Sâm muốn từ trên người lũ khỉ tìm ra đường, lại phát hiện ra hình như chúng cũng đang tìm đường ra.

Hơn nữa sau khi những con khỉ kia ăn xong trái cây, thân thể cũng đều đã xảy ra cải biến, đều giống như trưởng thành hơn một chút, hình thể tiếp cận với con Hầu Vương kia mà.

Phát hiện này để cho sắc mặt của Hàn Sâm có chút lúng túng, nếu như những con khỉ kia cũng không phải nguyên bản là ở bên trong hẻm núi này, mà là con Hầu Vương kia không biết rõ như thế nào đó phát hiện ra chỗ này, cũng là gần đây mới dẫn bầy khỉ vào, như vậy ý định muốn từ trên người chúng tìm đường ra của Hàn Sâm liền triệt để tan vỡ.

Mà mấy ngày sau những con khỉ đó đều biến hóa, cũng để cho Hàn Sâm có chút bất đắc dĩ, tựa hồ càng thêm xác nhận suy đoán của hắn.

Bọn khỉ đều trở nên mạnh mẽ hơn, mặc dù vẫn không mạnh bằng con khỉ Vương kia, nhưng mà rõ ràng là chúng đều mở ra vài đạo khóa gen, thực lực đều gia tăng trên phạm vi lớn.

Mà Hàn Sâm cũng đã ăn rất nhiều trái cây, gen bổn mạng gia tăng lên rất nhiều, cũng nhẹ nhõm mở ra đạo khóa gen thứ hai và thứ ba của Siêu Cấp Đế Linh.

Siêu Cấp Đế Linh mở ra khóa gen, lực lượng không có biến hóa quá nhiều, chỉ là cường độ một mực tăng lên, hơn nữa thời gian duy trì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh cũng theo đó mà gia tăng.

Hàn Sâm đều gọi Kỵ Sĩ Phản Nghịch, Miêu Quân cùng Kim Mao Hống ra, để cho chúng nó cũng ăn một ít trái cây, có thể rõ ràng cảm giác được sau khi bọn nó ăn xong trái cây đều đã có một ít biến hóa.

Hàn Sâm nghĩ hết mọi biện pháp, hy vọng có thể xông ra ngoài hẻm núi, nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng, cả cái hẻm núi đều giống như đã bị một loại sức mạnh thần bí nào đó che chắn lại, hắn liền cắt một vết ở trên tảng đá đều không làm được.

Đáng sợ hơn là sau thời gian lâu dài, Hàn Sâm phát hiện ra thời gian ở hẻm núi này hình như có chút vấn đề, bởi vì những cây ăn quả kia hình như hoàng toàn không thay đổi.

Tất cả cây ăn quả đó đều không tiếp tục sinh trưởng, những trái cây khi cũng sẽ không bởi vì chín quá mức mà rụng xuống, trái cây chưa chín cũng một mực bảo trì trạng thái còn xanh, một mỗi ngày trôi qua hoàn toàn không có bất kỳ cải biến gì.

- Quá kỳ quái, hẻm núi này quá kỳ quái!

Trong lòng Hàn Sâm kinh nghi, nhưng cũng không làm được gì, trừ khi hang động kia xuất hiện một lần nữa, nếu không hắn căn bản không ra được.

Hơn nữa Hàn Sâm phát hiện ra vậy mà mình không liên lạc được với Sát Na Nữ Đế ở Tí Hộ Sở dưới mặt đất, giống như liên hệ giữa hắn và Sát Na Nữ Đế đã bị lực lượng thần bí của hẻm núi này che giấu đi vậy.

Chương 1005: Ba Năm

Bị vây ở trong hẻm núi, Hàn Sâm thật sự không có chuyện gì để làm, mỗi ngày ngoại trừ trêu chọc Bảo Nhi, tâm sự cùng Kinh Cức Bá Tước, cơ hồ tất cả thời gian đều dùng để tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh rồi.

Cũng có lẽ là bởi vì ăn quá nhiều trái cây, mặc dù tố chất thân thể của hắn không hề gia tăng, nhưng mà tốc độ tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh lại tựa hồ như nhanh hơn rất nhiều, không có vài ngày đã mở ra được một đạo khóa gen.

Chỉ là để cho Hàn Sâm cảm thấy kỳ quái chính là, tiến độ hắn tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh rất nhanh, nhưng mà tu luyện Động Huyền Kinh lại không có hiệu quả như vậy, tiến độ vẫn rất chậm chạp.

Cho nên Hàn Sâm đành phải tạm thời ngừng tu luyện Động Huyền Kinh, đổi thành toàn lực tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Hàn Sâm ngoại trừ tiếp tục tu luyện ra, bây giờ không có chuyện gì khác có thể làm.

Dưới sự nhàm chán cùng cực, Hàn Sâm móc những khí cụ to lớn đó ra lau sạch sẽ, muốn nhìn một chút xem có thể từ phía trên tìm ra một chút manh mối hay không.

Nhưng mà phía trên phần lớn khí cụ liền một dấu hiệu cũng không có, chớ đừng nói chi là các loại văn tự đầu mối.

Vẫn là dưới tình huống ngẫu nhiên, Hàn Sâm phát hiện ra một khối bia đá gãy, toàn bộ tấm bia đá kia vốn là bị chôn ở dưới bùn đất bên trong hẻm núi.

Có một con khỉ vào lúc đào hầm đi tiểu, đào lộ ra một góc tấm bia đá kia, trong lúc vô tình Hàn Sâm nhìn thấy, mới đào nó lên.

Tấm bia đá rộng vài chục thước, cao không đến có 2m, bên trên có cổ vận thần bí dập dờn, sau khi Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ, phát hiện bên trên chỉ có một chữ "Khấu" tàn khuyết, mà chữ này lại là cổ văn của nhân loại.

May mắn là Hàn Sâm vì tu luyện Động Huyền Kinh, ở phương diện cổ văn đã bỏ ra rất nhiều công phu, nếu không thật đúng là cũng không nhận ra chữ cổ này.

- Trên tấm bia đá này vậy mà có khắc cổ văn của nhân loại, chẳng lẽ những vật này đều do nhân loại chế tạo ra? Điều đó không có khả năng đi?

Hàn Sâm khiếp sợ khó có thể nói thành lời.

Mà ở trên chữ "Khấu" kia, Hàn Sâm còn nhìn thấy một vết máu, giống như là máu tươi vẩy ở phía trên mà hình thành, bên trên tản ra vẻ bi thương khó tả.

Tấm bia đá không biết là bị cái gì chặt đứt, chỗ đứt gãy rất trơn nhẵn, giống như là bị lưỡi dao sắc bén chém đứt, cũng không biết là đại năng hạng gì mới có thể chặt đứt tấm bia đá này, dùng lực lượng của Hàn Sâm, liền lưu lại một dấu vết ở bên trên tấm bia đá này đều khó có khả năng.

Trừ chuyện đó ra, Hàn Sâm không còn có phát hiện nào khác, ngoại trừ tấm bia đá đứt gãy này, trong hẻm núi không còn dụng cụ nào khác mà bên trên có văn tự, hơn nữa cũng không tìm được những bộ phận khác của tàn bia.

Hàn Sâm cùng một bầy khỉ bị vây ở bên trong hẻm núi quỷ dị này, căn bản không phân rõ thời gian, hẻm núi không có mặt trăng mặt trời, cũng không

có đêm ngày, căn bản không biết đã trải qua bao lâu.

Tu vi của Hàn Sâm tăng trưởng rất nhanh, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh một lần lại một lần đột phá, dưới tình huống tố chất thân thể của hắn chỉ có 1500, đều đã luyện thành đệ lục trọng, đã mở ra sáu đạo khóa gen.

Mà hắn ăn nhiều trái cây như vậy, gen bổn mạng cũng gia tăng trên phạm vi lớn, sau khi một mực gia tăng tới 900 điểm, liền khó có thể tiếp tục gia tăng nữa.

Mặc kệ là hắn ăn loại trái cây khác, hay là ăn càng nhiều cùng một loại trái cây cũng giống nhau, ngay cả một điểm gen bổn mạng cũng không tăng thêm nữa, tựa hồ như đã đến bình cảnh.

Mà ngay cả Dị Linh cấp quý tộc như Kinh Cức Bá Tước, sau khi ăn nhiều những trái cây đó, vậy mà cũng mở ra chín đạo khóa gen, chuyện này thực sự là vô cùng không thể tưởng tượng nổi.

Những con khỉ màu xanh nhạt đó cũng đều mở ra rất nhiều khóa gen, trở nên vô cùng khủng bố.

Nhưng bởi vì ở chung trong thời gian dài, Hàn Sâm đã sớm thân quen với chúng, cũng không phát sinh tranh đấu lần nữa.

Mặc dù ở chỗ này khó có thể phân biệt ngày đêm, nhưng mà Hàn Sâm ước chừng thời gian, mỗi qua khoảng hai mươi tư tiếng, sẽ hoa hạ một đạo dấu vết.

Mặc dù không có khả năng chính xác giống như đồng hồ, nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều.

Dựa theo suy đoán của Hàn Sâm, thời gian nhoáng cái đã qua ba năm, hắn và Bảo Nhi bị vây ở chỗ này trọn vẹn ba năm, mà Hàn Sâm ở trong ba năm này, đã luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đến đệ cửu trọng.

Giống như trạng thái Siêu Cấp Đế Linh kia, tương tự là mở ra chín đạo khóa gen, sau đó tiếp tục không còn tiến triển gì nữa.

Nhưng mà tiến độ như vậy đã đủ để cho Hàn Sâm vui mừng, dù sao tố chất thân thể của hắn cũng không gia tăng, vẫn là 1500 như lúc đầu, thần gen huyết và siêu cấp thần gen cũng không gia tăng, dùng tố chất thân thể như vậy, vậy mà có thể mở ra chín đạo khóa gen, thành tựu như vậy, ở trong nhân loại quả thực có thể nói là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Đáng tiếc là bởi vì thân thể của hắn quá yếu, đừng nói là mở ra chín đạo khóa gen, coi như là sau khi mở ra đạo khóa gen thứ bảy, Hàn Sâm cũng không chống đỡ được bao nhiêu thời gian.

Ngược lại là trạng thái Siêu Cấp Đế Linh cũng không bị độ mạnh yếu của thân thể hắn ảnh hưởng, mỗi khi mở ra một đạo khóa gen, thời gian duy trì liền gia tăng thêm một chút, hôm nay sau khi đã mở ra chín đạo khóa gen, Hàn Sâm đã có thể ở trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh liên tục bảo trì trong thời gian một tiếng.

Chỉ là sau một giờ, Hàn Sâm lại cần phải nghỉ ngơi ít nhất một tuần lễ, thân thể mới có thể hoàn toàn khôi phục, mới có thể một lần nữa mở ra trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

Thời gian ba năm đi qua, Bảo Nhi lại không hề lớn thêm một chút nào, vẫn còn là bộ dáng của một đứa con nít, cũng không biết là cô bé không có cách nào lớn lên, hay là chu kỳ sinh trưởng khác với nhân loại.

Ngày hôm nay, Hàn Sâm vẫn giống như mọi ngày, đi một vòng vòng quanh hẻm núi, đây là thói quen mà Hàn Sâm bảo trì trong ba năm qua, hắn cách mỗi khoảng 24h sẽ đi một vòng, nhìn xem hẻm núi sẽ có biến hóa mới gì hay không.

Thế nhưng mà ba năm đã qua đi, Hàn Sâm cũng thất vọng đủ ba năm, hẻm núi này không có bất kỳ biến hóa nào, ngoại trừ những trái cây bị bọn họ sắp ăn hết sạch ra, cả hẻm núi giống như là một cái ao nước tù đọng, liền thời gian đều không lưu lại bất cứ dấu vết gì ở trong thung lũng này.

Nếu như lại không ra được nữa, Hàn Sâm đoán chừng hắn và những con khỉ kia sẽ phải tự giết lẫn nhau.

Nhưng mà hôm nay lúc Hàn Sâm đi tới chỗ lúc trước hắn tiến vào trong hẻm núi, lại đột nhiên ngẩn người ra.

Một giây sau, nước mắt của Hàn Sâm đều sắp chảy xuống, trên vách núi đá một mực bằng phẳng trong ba năm qua, vậy mà xuất hiện một hang núi, giống như đúc hang động trong trí nhớ của hắn, liền vị trí cũng giống nhau, chính là hang động lúc hắn đi vào kia.

- Ba năm. . . ba năm rồi. . . rốt cục để cho chúng ta đợi được. . . Bảo Nhi. . .mMau tới đây. . . chúng ta tự do rồi. . .

Hàn Sâm giống như là nổi điên la to, mau chóng chạy tới chỗ Bảo Nhi, ôm lấy Bảo Nhi hướng sơn động bên kia chạy, sợ hang núi kia lại đột nhiên biến mất.

Hàn Sâm vừa thu hồi bọn Kinh Cức Bá Tước vào trong Hồn Hải, vừa hướng về phía đàn khỉ bốn phía kêu to:

- Có đường ra. . . đi mau. . .

Hắn cũng không quan tâm xem những con khỉ kia có nghe hiểu hay không, dù sao cũng là vừa chạy vừa kêu to, dưới chân lại không ngừng chút nào, bằng tốc độ nhanh nhất xông vào trong sơn động, sau đó một mực dốc sức liều mạng chạy tới phía trước.

Ầm ầm!

Khi Hàn Sâm nghe được tiếng thác nước ầm ầm kia, lúc nhìn thấy ánh sáng phía trước, kích động tới mức nước mắt tuôn đầy mặt.

Mặc dù ở nơi này ba năm, để cho thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, nhưng mà dù sao hắn cũng là một con người a, ở trong hẻm núi cơ hồ giống như là ngồi tù, bây giờ có loại cảm giác như là tử tù lại một lần nữa lấy lại tự do, trong tế bào toàn thân cao thấp đều tựa hồ như có lực lượng tự do đang lao nhanh, khiến cho hắn thoải mái cơ hồ muốn rên rỉ thành tiếng.

Không chút do dự lao ra ngoài thác nước, ôm Bảo Nhi bay lên không trung, phiền muộn tích súc đã lâu từ trong lồng ngực bộc phát ra, hóa thành một

tiếng thét dài thẳng vào vân tiêu.

- Hàn Sâm ta đã trở về. . . ha ha. . .

Chương 1006: Đội Ngũ Đào Mệnh

Trong núi lớn mênh mông, một đội nhân mã đang tập tễnh đi, đội nhân mã này nữ có nam có trẻ có già có, tổng cộng ước chừng có hơn hai trăm người, chỉ là trên người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều mang chút ít tổn thương, trên người rất nhiều người đều quấn kín băng, thậm chí còn có không ít người đứt tay đứt chân, thoạt nhìn hết sức thê thảm.

- Tam thúc, chúng ta còn có đường sống không?

Một cô gái trẻ tuổi cưỡi Độc Giác Thú, có chút mê mang nhìn sang ông lão bên cạnh hỏi.

- Nhất định sẽ có.

Ông lão kiên định trả lời, nhưng mà trong lòng thì lại âm thầm thở dài.

Nguyên bản bọn họ đều là Siêu Việt Giả ở Phong Thần Tí Hộ Sở, được một vị cường giả nhân loại mở ra tám đạo khóa gen che chở, thực lực của Phong Thần Tí Hộ Sở cũng có thể nói là mạnh mẽ, trong Tí Hộ Sở thì cao thủ nhân loại cũng đông đảo, cùng vài Tí Hộ Sở hoàng tộc xung quanh tranh đấu nhiều năm, vẫn đứng vững không ngã, thậm chí còn có một lần chiếm cứ thượng phong.

Thế nhưng mà tất cả những thứ đó, sau khi một vị cường giả Dị Linh kinh khủng đi vào liền bị lập tức phá hủy, mọi cường giả nhân loại đều bị chém giết, nguyên bản Phong Thần Tí Hộ Sở vốn đã tụ tập hơn ngàn nhân loại liền máu chảy thành sông, cuối cùng cũng chỉ còn hơn hai trăm người này trốn thoát, còn đều bị tổn thương ở trình độ khác nhau.

Dù vậy, đây cũng là vị cường giả nhân loại mở ra tám đạo khóa gen kia cưỡng ép tiêu hao tiềm năng, cùng mấy vị cường giả nhân loại khác ở cùng

một chỗ kéo lại Dị Linh kinh khủng kia, mới tranh thủ một chút thời gian sống sót cho bọn họ, để cho bọn họ có thể trốn vào Quỷ Kiếp Sơn Mạch.

Thế nhưng mà trốn vào trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch cũng không có nghĩa là sẽ an toàn, bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch có vô số dị sinh vật kinh khủng, liền đại quân Dị Linh cũng không dám đơn giản tiến vào, đám tàn binh bại tướng bọn họ tiến vào trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch, tỷ lệ có thể sống sót vô cùng xa vời.

Quan trọng nhất là, căn bản bọn họ không biết nơi đó có khu vực an toàn để sống yên phận hay không, cho dù để cho bọn họ may mắn xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch, có khả năng nhất đang chờ đợi bọn họ, vẫn là khu vực do Dị Linh thống trị, bọn họ vẫn khó có thể đào thoát khỏi vận mệnh tử vong hoặc là bị nô dịch.

Nhưng mà bọn họ đã không có đường lui khác, chỉ có thể hướng về nơi không biết vận mệnh kia tiếp tục tiến lên, dù biết rõ phía trước cơ hồ là một khu vực chết chóc cũng chỉ có thể đi tiếp.

Lâm Vi Vi không hỏi tiếp nữa, kỳ thật trong lòng cô ta cũng đã hết sức rõ ràng, bọn họ đang đi trên một con đường cửu tử nhất sinh, hơn hai trăm người này cuối cùng không biết có còn có mấy người sống để xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch.

Mới chỉ đi được hai ngày, cũng đã có mấy người bị dị sinh vật đánh lén mà chết, đây vẫn chỉ là biên giới của Quỷ Kiếp Sơn Mạch, nếu như chân chính xâm nhập vào bên trong, gặp được dị sinh vật kinh khủng chính thức, bị toàn diệt thì cũng không phải là chuyện lạ.

- Mọi người coi chừng, bên trái có động tĩnh.

Có người quát nhẹ một tiếng, mọi người lập tức đều cảnh giác nhìn về phía dãy núi bên trái, quả nhiên nghe thấy bên kia có âm thanh truyền đến.

- Chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Ông lão được Lâm Vi Vi gọi là tam thúc kia tên là Lâm Hạ, vừa nhìn chằm chằm vào chỗ chân núi có âm thanh truyền đến càng ngày càng rõ ràng kia,

vừa nhắc nhở phân phó mọi người chuẩn bị chiến đấu.

Thế nhưng mà chuyện này cũng không mang đến cho bọn họ quá nhiều cảm giác an toàn, rất nhiều người đều khẩn trương tới mức trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, con mắt nhìn chòng chọc vào chỗ góc cua ở ngọn núi kia.

Chỉ thấy một thân ảnh từ chỗ góc cua đi ra, trong lòng tất cả mọi người đều run lên, cơ hồ là có người không khống chế nổi muốn phát động công kích đối với thân ảnh kia.

Thế nhưng mà nhìn kỹ lại, thân ảnh từ góc cua chân núi đi ra, lại là một thanh niên thoạt nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi, da mịn thịt mềm, làn da vừa trắng vừa mịn, quả thực là còn mịn màng hơn làn da con gái.

Nếu như không phải là khuôn mặt của người trẻ tuổi kia vô cùng cương nghị, mặc kệ là dáng người hay là khuôn mặt đều góc cạnh rõ ràng, có một loại dương cương chi khí thuộc về đàn ông, làn da kia rất dễ dàng làm cho người ta hoài nghi hắn là một cô gái.

Mọi người thấy đó là một nhân loại, trong lòng đều thở phào một hơi, thậm chí còn có người tức giận mắng một câu:

- Đây là chuyện gì thế, cậu không cẩn thận đi theo đội ngũ, chạy lung tung làm cái gì? Không biết là cậu sẽ dọa người ta chết khiếp hay sao?

- Không đúng, đó không phải là người của chúng ta, tôi chưa từng thấy hắn, hơn nữa làm sao có thể có nhân loại ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở mang theo một đứa con nít?

Lâm Hạ lại hét lớn một tiếng, để cho lòng của mọi người vừa mới an tĩnh xuống lại bắt đầu kéo căng trở lại.

Mọi người một lần nữa quan sát tỉ mỉ người nọ, quả nhiên là thấy người trẻ tuổi kia không phải là người mà bọn họ quen biết, hơn nữa ở trong ngực người trẻ tuổi này, đang ôm một đứa bé thoạt nhìn chỉ lớn mấy tháng tuổi, đứa bé kia đang nhắm mắt ngủ rất ngon lành, còn đặt ngón tay cái vào trong miệng mút, nhưng mà phát hiện này lại làm cho trong lòng của tất cả mọi người đều sợ hãi.

Nhân loại trước khi chưa tròn mười sáu tuổi, nếu tiến vào trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở thì trong khoảng thời gian ngắn sẽ chết oan chết uổng, huống chi là còn ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, một đứa bé nhân loại làm sao có thể sống sót được.

- Giết hắn đi.

Lập tức có người quát to lên một tiếng, rất nhiều người sử dụng cung tên đều kéo cung ra, chuẩn bị xạ kích người đàn ông cùng đứa bé kia.

- Không cần bắn, là người một nhà.

Người đàn ông kia một tay ôm đứa bé đang ngủ say, một tay giơ lên quơ, trong miệng vẫn còn kêu to.

- Đừng hòng lừa gạt chúng tôi, chuẩn bị công kích.

Nhưng không có ai tin tưởng người đàn ông kia, nhao nhao kéo cung tên ra.

Ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch này, bọn họ đã sớm trở thành chim sợ cành cong, hơn nữa sự tồn tại quỷ dị của đứa bé kia, để cho bọn họ hoàn toàn không thể tin được lời nói của người đàn ông kia.

- Đừng động thủ, đây không phải là địch nhân, là người một nhà.

Lâm Vi Vi sau khi nhìn rõ ràng diện mạo của người đàn ông kia, vội vàng phi thân nhảy xuống Độc Giác Thú, cản lại những người đang chuẩn bị xạ kích.

- Vi Vi, làm sao cô có thể xác định đó là người một nhà, chúng tôi căn bản không biết hắn, hơn nữa còn đứa bé ở trong lồng ngực hắn. . .

Có người hoài nghi nhìn Lâm Vi Vi.

- Người kia tôi biết, là bạn của của tôi, cho dù mấy người không biết hắn, tên của hắn chắc mấy người cũng đã nghe nói qua rồi.

Lâm Vi Vi nói ra.

- Vi Vi, đây cũng không phải là chuyện đùa giỡn, cháu thật sự biết người kia?

Lâm Hạ trịnh trọng hỏi, cung tên cùng binh khí trong tay mọi người vẫn nhắm tới người đàn ông kia, cũng không có ai buông ra.

- Con rể của Kỷ Nguyên thủ – Hàn Sâm, cho dù mấy người chưa từng gặp qua, cũng hẳn là đã nghe nói qua rồi chứ?

Lâm Vi Vi vội vàng nói.

Lâm Vi Vi là dì nhỏ của Lâm Phong, trước kia ở trên giao lưu hội của bốn nhà Lâm, Kỷ, Tuyết, Vương đã gặp mặt, hơn nữa còn trò chuyện với nhau rất vui, tự nhiên liếc qua đã nhận ra Hàn Sâm.

- Hắn là Hàn Sâm?

Bọn Lâm Hạ nao nao.

- Không tin thì chính mấy người hỏi đi.

Lâm Vi Vi nói ra.

Không đợi Lâm Hạ hỏi, Hàn Sâm ở chân núi đã lớn tiếng nói:

- Tôi là Hàn Sâm, Vi Vi tỷ, Lâm Phong khỏe chứ.

Bọn Lâm Hạ thấy Hàn Sâm nói như vậy, lập tức buông lỏng hơn rất nhiều, cho dù Hàn Sâm nghe lén đối thoại của bọn họ, biết rõ Lâm Vi Vi tên gì, cũng không thể biết sự tồn tại của Lâm Phong được, dù sao Lâm Phong vẫn còn ở trong không gian thứ hai của Tí Hộ Sở, căn bản chưa đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

- Có lẽ là khỏe, còn cậu, tại sao lại ở trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch này? Còn đứa bé trong ngực cậu là thế nào?

Lâm Vi Vi đi lên nghênh đón Hàn Sâm.

Những người khác vẫn vô cùng đề phòng đối với Hàn Sâm, cô ta đi qua nghênh đón Hàn Sâm cũng là vì để cho người khác an tâm, vấn đề này cũng chẳng khác gì là để cho Hàn Sâm giải thích một chút, cũng là vì để cho mọi người an tâm.

- Đừng nói nữa, lúc săn bắn bị một đám dị sinh vật truy đuổi vào, đây không phải là đứa trẻ, là một loại sủng vật hình người, còn chưa lột xác tới trạng thái chiến đấu, tôi nuôi chơi.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Hàn Sâm còn muốn nói thêm điều gì, lại đột nhiên nghe được một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ phía trước nhất của đội ngũ truyền tới, chỉ thấy có một Siêu Việt Giả toàn thân bốc hỏa, trong nháy mắt đã bị đốt thành một đoàn than đen.

Chương 1007: Ba Ngày?

Chỉ thấy một con cự thú toàn thân thiêu đốt lên ngọn lửa từ trong núi rừng vọt ra, trong miệng phụt ra ngọn lửa, đốt một Siêu Việt Giả nhân loại mà lực chú ý đang đặt toàn bộ ở trên người Hàn Sâm thành than đen.

Hàn Sâm nhíu mày, liền chuẩn bị ra tay diệt con cự thú kia đi, cũng thuận tiện chứng minh sự trong sạch của mình.

Thế nhưng mà Hàn Sâm còn chưa kịp động, Lâm Vi Vi đã lôi kéo hắn đi ra phía sau:

- Cậu cẩn thận một chút, đừng để bị thương tổn tới.

- Tôi có thể giúp một tay.

Hàn Sâm nói.

- Bảo vệ tốt chính cậu là hỗ trợ lớn nhất rồi.

Lâm Vi Vi nói xong cũng đã xông về con cự thú kia.

Hàn Sâm rất muốn nói cho Lâm Vi Vi:

- Tôi có thể mà, tôi rất mạnh đấy, tôi có thể đánh chết nó, đều tránh ra để cho tôi tới.

Thế nhưng mà còn chưa đợi Hàn Sâm mở miệng, bọn Lâm Hạ đã cùng nhau tiến lên, không bao lâu sau, con cự thú kia đã bị bọn họ giết chết rồi.

Thực lực của Lâm Hạ có chút không tầm thường, là một Siêu Việt Giả mở ra bảy đạo khóa gen, một thân phong hệ lực lượng vô cùng khủng bố bá đạo.

Giải quyết con cự thú cấp biến dị, trên mặt của mọi người cũng không có quá nhiều vui sướng, lại một đồng bạn nữa đã chết đi, đối với tất cả mọi người mà nói đều là một sự đả kích, để cho bọn họ không cảm thấy vui sướng của việc săn giết.

Hàn Sâm cùng bọn Lâm Hạ hàn huyên vài câu, sau khi bọn Lâm Hạ đã xác nhận thân phận của Hàn Sâm, liền tiếp nhận hắn vào trong đội ngũ.

- Vi Vi tỷ, hôm nay lịch Liên Minh là ngày bao nhiêu? Tôi bị những con dị sinh vật đó đuổi tới chỗ quỷ quái này, đã vòng vo rất nhiều ngày ở chỗ này mà vẫn chưa thể đi ra ngoài, cũng không biết bây giờ là ngày nào rồi.

Hàn Sâm hỏi.

Sau khi Hàn Sâm từ bên trong hang núi kia đi ra, phát hiện ra mình đã không ở bên trong Kinh Cức Tùng Lâm nữa, chạy tới một nơi hoàn toàn không quen thuộc, mà những con khỉ kia lại không thấy từ trong sơn động đi ra, chờ lúc Hàn Sâm quay đầu nhìn lại, lại phát hiện ra đỉnh núi kia đã biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm ở bốn phía tìm thật lâu, cũng không tìm thấy đỉnh núi kia nữa, chỉ có thể tìm đường ra, mới đi được nửa ngày, đã gặp được bọn Lâm Vi Vi.

Nhưng mà thoạt nhìn tình huống của bọn Lâm Vi Vi cũng không hề tốt đẹp gì, trong lúc nói chuyện với nhau đã biết Tí Hộ Sở của bọn họ bị Dị Linh

tiêu diệt, bây giờ bọn họ cũng là đang chạy trốn, chuẩn bị xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch tìm kiếm một địa điểm mới để đặt chân.

Hàn Sâm cũng hỏi qua Lâm Vi Vi là có biết Kinh Cức Tùng Lâm hay không, bọn Lâm Vi Vi cũng không biết, gần đây cũng không có chỗ như thế.

- Hôm nay là ngày 7.

Lâm Vi Vi thuận miệng đáp, người ở bên trong Tí Hộ Sở, không biết ngày tháng trong Liên Minh cũng rất bình thường.

- Ngày 7 năm nào?

Hàn Sâm lại hỏi tiếp.

- Đương nhiên là ngày 7 tháng 3 năm 25, bằng không thì là ngày nào?

Lâm Vi Vi liếc qua Hàn Sâm, cảm thấy hắn hỏi lời này rất kỳ quái.

- Chị xác định là năm 25?

Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt ra nhìn.

Mặc dù trong hẻm núi không có ngày đêm, Hàn Sâm tính thời gian có thể sẽ có chênh lệch một chút, coi như là chênh lệch nửa năm một năm, Hàn Sâm cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng mà Lâm Vi Vi nói là ngày 7 tháng 3 năm 25, lại khiến cho Hàn Sâm càng thêm hoảng sợ, hắn nhớ ngày mình tiến vào hang động là ngày 4 tháng 3 năm 25, theo thời gian hắn tính toán thì dù thế nào đi nữa, cũng không thể chỉ mới tiến vào ba ngày chứ.

- Tôi còn chưa già tới mức năm tháng nào cũng không nhớ được.

Lâm Vi Vi cũng không đa tưởng, chỉ là nói dỗi một câu.

Trong lòng Hàn Sâm khiếp sợ khó có thể tưởng tượng, thời gian hắn ở trong hẻm núi lâu như vậy, vậy mà chỉ mới qua ba ngày, hẻm núi kia còn thần bí

khó lường hơn hắn tưởng tượng.

- Không sai, bên trong thung lũng kia có sức mạnh thời gian, những cây ăn quả đó không hề sinh trưởng, thời gian giống như bị dừng lại, còn có con khỉ Vương kia, lực lượng của nó có thể làm cho thời gian gia tốc, bên trong thung lũng kia nhất định là có sức mạnh của thời gian. . .

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Bây giờ Hàn Sâm càng thêm hiếu kỳ, hẻm núi kia rốt cuộc là tác phẩm của ai, vậy mà có thể cải biến thời gian, đây thật sự là năng lực cực kỳ kinh khủng, coi như là Bán Thần, Hàn Sâm cũng chưa từng nghe qua có ai có năng lực khủng bố như vậy, có thể khiến thời gian trong một hẻm núi vặn vẹo.

Hàn Sâm đi theo bọn Lâm Hạ lên đường, Lâm Hạ cũng đã hỏi Hàn Sâm một vài vấn đề, nhưng đáng tiếc là Hàn Sâm cũng chỉ biết rằng hắn từ Kinh Cức Tùng Lâm bên kia tới đây, không biết rõ làm sao để đi ra ngoài, khiến cho bọn Lâm Hạ rất là thất vọng.

- Chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể tiếp tục đi tới thôi, xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch trước đã, hy vọng có thể tìm được một địa phương thích hợp cho chúng ta sinh tồn.

Lâm Vi Vi bất đắc dĩ nói.

Mặc dù lực lượng của Dị Linh rất mạnh mẽ, nhưng mà sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không yếu, ở khu vực có rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết qua lại, cũng sẽ chia cắt khu vực sinh tồn của Tí Hộ Sở Dị Linh ra thành từng khối riêng biệt đấy.

Nếu như sau khi xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch là một khu vực không có Dị Linh cao cấp, những người bọn họ vẫn có cơ hội đánh hạ một Tí Hộ Sở Dị Linh.

Hàn Sâm đi theo đám bọn họ, mặc dù bây giờ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cùng Siêu Cấp Đế Linh của hắn đều đã mở ra chín đạo khóa gen, nhưng mà bởi vì tố chất thân thể không tốt, khó có thể phát huy ra toàn bộ

uy lực, một thứ thì chỉ có thể kiên trì một giờ, tốc chiến tốc thắng thì coi như cũng được, chiến đấu trong thời gian dài, khẳng định là không chống được những sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh chính thức đáng sợ kia.

Trên đường lúc gặp phải dị sinh vật, Hàn Sâm cũng muốn bỏ ra một phần lực, nhưng mà Lâm Vi Vi vẫn luôn chăm sóc hắn, khiến cho hắn căn bản không có cơ hội xuất thủ.

Hơn nữa ở trên đường cũng không gặp được dị sinh vật nào mạnh mẽ quá đáng, tối đa cũng chỉ là sinh vật biến dị, bọn Lâm Hạ ra tay cũng đủ để giải quyết.

Lâm Vi Vi biết rõ Hàn Sâm vừa tấn chức thành Siêu Việt Giả không bao lâu, cho rằng thực lực của hắn tương đối yếu nhược một chút, hơn nữa Hàn Sâm là bạn của Lâm Phong, cho nên mới sẽ chăm sóc hắn như vậy.

Nhưng mà sau khi bọn họ xâm nhập vào trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch, dị sinh vật gặp phải đã bắt đầu trở nên mạnh hơn.

Ngày thứ tư sau khi tiến vào Quỷ Kiếp Sơn Mạch, đội ngũ đột nhiên ngừng lại, phía trước xuất hiện một mảng núi rừng lớn màu xanh, kéo dài liên miên không biết có bao xa, nơi mắt thường nhìn thấy chỉ có dãy núi chập trùng, khắp nơi đều là một loại cây xanh giống như là Bạch Dương.

Nếu như chỉ là một loại cây bình thường thì cũng thôi đi, nhưng mà trên những cây này lại có lôi điện màu xanh không ngừng nhảy lên, chỉ cần chạm tới cây xanh, lập tức sẽ bị điện giật, coi như là Siêu Việt Giả có tố chất thân thể trên 1000, bị điện giật cũng sẽ bị tổn thương không nhẹ.

Bọn Lâm Hạ đều có chút do dự xem có nên tiếp tục đi tới phía trước hay không, kỳ thật mảnh rừng cây điện này cũng không phải là vô cùng dày đặc, nhưng mà khoảng cách ở giữa mỗi cây cũng chỉ có mấy mét, hơn nữa phạm vi bao phủ của cành lá cũng rất lớn, vạn nhất ở trong rừng cây xảy ra biến cố gì, ngay lập tức sẽ để cho bọn họ lâm vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Chỉ là bây giờ bọn họ đã không còn đường lui, chỉ có thể kiên trì xông vào rừng cây điện xanh này một lần.

Bọn họ dè dặt đi vào trong rừng cây, cũng không dám ngồi ở trên tọa kỵ nữa, dìu dắt nhau đi tới phía trước, tránh khỏi việc bởi vì thể tích quá lớn mà đụng phải những cây có điện xanh đó.

Một trận gió thổi qua, lá cây ở trên đỉnh đầu xào xạc kêu lên, lôi điện màu xanh ở bên trên lá cây nhảy nhót, phát ra tiếng vang đùng đùng không dứt.

Vài cọng lá cây từ phía trên rơi xuống, có một Siêu Việt Giả bị thương đi đứng không tiện nên không thể tránh được, chỉ có thể dùng cánh tay ngăn cản một chút, lập tức chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên, người nọ bị điện giật đến mức đầu bốc khói.

May là chỉ có một phiến lá cây, lôi điện ẩn chứa cũng tương đối ít, không tới mức giật chết người.

Chương 1008: Lựa Chọn Sinh Tử

- Không đi nữa, đi tiếp nữa cũng sẽ chết, còn không bằng trở về.

Nhìn Siêu Việt Giả kia đang sùi bọt mép, còn có cây lôi điện màu xanh ở khắp núi, có người trong lòng đột nhiên sụp đổ, có chút cuồng loạn kêu lên.

- Trở về? Trở về đâu?

Lâm Hạ nhìn người nọ, nhíu mày hỏi.

- Về Phong Thần Tí Hộ Sở.

Bgười nọ kêu lên.

Lâm Vi Vi lập tức tức giận nói:

- Anh điên rồi, hiện giờ nơi đó đã bị Dị Linh chiếm cứ, bây giờ đi về không phải là chịu chết hay sao?

- Cũng không nhất định là đi chịu chết, lấy thực lực của chúng ta, chỉ cần chúng ta đồng ý ký kết khế ước, chắc có lẽ Dị Linh sẽ không giết chúng ta.

Người nọ cắn răng nói.

Rất nhiều người nghe xong lời này, đều đem ánh mắt nhìn về phía Lâm Hạ, trong lòng bọn họ cũng có ý tưởng như vậy, chỉ là không có ai nói ra ngoài miệng.

Trên đường đi tới, tình cảnh của bọn họ càng ngày càng hung hiểm, ai cũng không nắm chắc là còn có thể tiếp tục sống, nhìn rừng cây lôi điện màu xanh không có giới hạn, bây giờ bọn họ không có dũng khí đi tiếp nữa.

Nếu như ở phía trước có một địa phương an toàn đang chờ bọn họ, có lẽ bọn họ còn có thể lấy dũng khí vật lộn đọ sức, nhưng mà cho dù xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch, chờ đợi bọn họ vẫn là vận mệnh không rõ, chuyện này khiến cho bọn họ rất khó kiên định tín niệm đi về phía trước.

Lâm Vi Vi cũng đã trầm mặc lại, cũng không phải là cô ta chưa từng nghĩ tới việc đầu hàng, dù sao việc này ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng được xem như là hành vi rất phổ biến, chỉ là vận may của bọn họ tốt hơn những Siêu Việt Giả khác, lúc tấn chức vừa vặn ngẫu nhiên tới một Tí Hộ Sở do nhân loại chiếm cứ, mới có thể một mực bảo trì tự do.

- Ý của mấy người như thế nào?

Ánh mắt của Lâm Hạ đảo qua mặt mọi người, rất nhiều người đều cúi đầu xuống, xem ý của bọn họ, đại đa số người cũng không muốn đi tiếp nữa rồi.

- Tam thúc, nếu ở phía trước có Tí Hộ Sở nhân loại, cho dù tôi liều cái mạng này cũng sẽ cùng mọi người đi tới, nhưng mà chúng ta cũng không biết ở bên kia Quỷ Kiếp Sơn Mạch là tình huống như thế nào, có lẽ chỗ đó sẽ có Dị Linh càng đáng sợ hơn cũng không chừng.

Một người đàn ông trung niên uể oải nói.

- Tam thúc, một chút người như chúng ta ở đây, có thể xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch sao? Chúng ta còn chưa chính thức đi vào trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch đã chết đi mấy người rồi, bây giờ lại có rừng lôi điện khủng bố như vậy, nếu như bên trong có hung thú gì đó, chúng ta muốn chống cự chỉ sợ đều không thể được. . .

Có người dẫn đầu, rất nhanh mọi người đều đã tranh nhau bán tán, phần lớn người cũng đã mất đi dũng khí tiếp tục tiến lên, mặc dù không nói thẳng là phải đi về đầu hàng, nhưng mà ý tứ ở trong lời nói của bọn họ đại khái chính là như vậy.

- Mạng là của mình, mạng của mỗi người thì tự mình đều có thể làm chủ, người đồng ý tiếp tục đi lên phía trước liền tiếp tục đi, người muốn trở về liền có thể trở về.

Lâm Hạ suy nghĩ một lát, ánh mắt đảo qua mặt mọi người một cái, sau đó mới lên tiếng:

- Ai muốn trở về thì đứng tại chỗ, muốn tiếp tục đi thì tới bên cạnh tôi.

- Tam thúc, ông không quay về sao?

Có mấy người giật mình nhìn Lâm Hạ hỏi, thoạt nhìn thì Lâm Hạ ở trong lòng bọn họ vẫn hết sức có trọng lượng.

- Không trở về, bọn Khâu lão ca họ đã quên mình tranh thủ cho tôi trốn đi, nếu như tôi trở về, như thế nào có thể nhìn mặt bọn họ.

Lâm Hạ thở dài nói.

Vẻ mặt của mọi người đều trở nên phức tạp, bọn họ cũng không muốn trở thành nô bộc của chính cừu nhân mình, nhưng mà bọn họ thật sự không nhìn thấy đường sống ở phía trước, cho nên trong lúc nhất thời đều có chút khó xử.

- Mấy người không cần khó xử, dù sao tính mạng đều quý báu, mỗi người đều chỉ có một cái mạng, sống sót mới có thêm càng nhiều khả năng, vậy do bản tâm lựa chọn đi.

Lâm Hạ cười một cái nói.

- Tam thúc, tôi đi với thúc, cho dù chết, tôi cũng sẽ không làm nô bộc cho Dị Linh.

Lâm Vi Vi bước đến bên cạnh Lâm Hạ.

Hàn Sâm không nói chuyện, đi theo Lâm Vi Vi tới bên cạnh Lâm Hạ, Lâm Vi Vi lại giữ hắn lại:

- Hàn Sâm, cậu đi theo bọn họ trở về đi, cậu mới vừa tấn chức Siêu Việt Giả không lâu, Yên Nhiên vẫn đang ở nhà chờ cậu, con đường này quá hung hiểm, không thích hợp cho cậu đi.

Hàn Sâm cười cười, vẫn đi tới bên cạnh Lâm Hạ:

- Nguy hiểm cũng phải đi tới, nếu trở về, những Dị Linh kia chưa chắc đã để cho tôi sử dụng Truyền Tống Trận trở lại Liên Minh đi? Tôi cũng không muốn cả đời không về được Liên Minh.

Những lời này của Hàn Sâm tựa hồ xúc động thần kinh của một ít người, khiến cho trong mấy Siêu Việt Giả vốn chưa quyết định cũng dã đi ra, đi tới bên cạnh Lâm Hạ.

Những người còn lại rốt cuộc không còn ai đi tới nữa, cũng có mấy người do dự, nhưng liếc nhìn rừng cây lôi điện màu xanh khủng bố không thấy bờ đâu, cuối cùng vẫn quyết định không đi ra nữa.

Hàn Sâm cũng không nói gì, mặc dù thực lực bây giờ của hắn mạnh, nhưng còn chưa mạnh mẽ đến tình trạng vô địch, cũng không dám hứa chắc có thể

mang theo bọn họ đi ra khỏi Quỷ Kiếp Sơn Mạch đến một khu vực an toàn, cho nên chỉ có thể không nói lời nào.

- Cứ như vậy đi, mọi người chia vật tư ra làm hai phần, riêng phần mình chuẩn bị lên đường, hi vọng tất cả mọi người đều có thể sống sót gặp lại nhau.

Lâm Hạ phất phất tay, giống như là có chút cô đơn.

- Cậu rất tốt.

Lâm Vi Vi vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm, Hàn Sâm vậy mà chịu đi theo bọn họ cùng tiến lên phía trước, điều này làm cho Lâm Vi Vi có chút kính trọng đối với hắn.

Nếu như nói trước kia Lâm Vi Vi là bởi vì quan hệ giữa hắn và Lâm Phong, mới có thể có chút ấn tượng tốt đối với hắn, nhưng bây giờ là bản thân có một chút hảo cảm đối với Hàn Sâm.

Dù sao ngay cả những Siêu Việt Giả bọn họ đã tấn chức nhiều năm, làm ra quyết định như vậy đều rất chật vật, huống chi Hàn Sâm mới tấn chức Siêu Việt Giả không được bao lâu.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nhún vai, hắn rất muốn nói cho Lâm Vi Vi, dùng bản lãnh của hắn, liền coi như bọn họ chết hết, hắn cũng nhất định có thể còn sống lao ra.

Nhưng mà lời này quá hại người, Hàn Sâm tự nhiên không thể nói ra miệng.

Mắt thấy những người khác đã thu thập đồ đạc theo đường cũ trở về, bọn Hàn Sâm đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, trên mặt mấy người bọn Lâm Vi Vi cũng không khỏi lộ ra vẻ phức tạp, bọn họ cũng không dám khẳng định lựa chọn của mình là chính xác.

- Đi thôi, chúng ta cũng nên lên đường.

Lâm Hạ hít sâu một hơi, quát lớn.

Nói xong, Lâm Hạ liền đi nhanh về phía trước, y biết mình là chỗ dựa của nhóm người này, nếu như ngay cả y cũng không có tín niệm kiên định, đội ngũ này cuối cùng chỉ sợ là một người cũng không thể sống sót đi ra.

Bọn Lâm Vi Vi liếc mắt nhìn nhau, đều đi theo sau lưng Lâm Hạ, hướng về chỗ sâu ở trong rừng cây lôi điện màu xanh.

Ánh mắt của Hàn Sâm dừng ở trong chỗ sâu của rừng cây lôi điện màu xanh, dùng Động Huyền Khí quét tất cả động tĩnh bốn phía, nếu như có nguy hiểm gì, hắn cũng tiện sớm báo động trước.

- Hàn Sâm, cậu tính lúc nào sẽ chính thức kết hôn với Yên Nhiên?

Lâm Vi Vi thấy không khí có chút nặng nề, tất cả mọi người đều chỉ im lìm không một tiếng động đi lên phía trước, liền mở miệng hỏi Hàn Sâm một câu.

- Sau khi chuyện lần này chấm dứt, trở lại Liên Minh sẽ kết hôn.

Hàn Sâm đáp.

Lâm Vi Vi còn muốn nói thêm cái gì nữa, vẻ mặt của Hàn Sâm đột nhiên cứng lại:

- Mọi người coi chừng, có bầy dị sinh vật sắp tới gần rồi.

Tất cả mọi người đều cả kinh, nhưng mà lúc bọn họ nhìn ra xung quanh, lại ngay cả bóng dáng một con dị sinh vật đều không phát hiện ra, chớ đừng nói chi là đàn dị sinh vật.

Chương 1009: Đàn Sói

Nhìn ánh mắt của bọn Lâm Vi Vi có chút nghi hoặc, Hàn Sâm cũng không giải thích cái gì, hơn nữa cũng không cần giải thích.

Rất nhanh, sắc mặt của Lâm Hạ liền thay đổi, quát lớn:

- Hàn Sâm nói không sai, có thứ gì đó đang đi tới, số lượng rất nhiều, mọi người coi chừng.

Nói xong, Lâm Hạ còn liếc Hàn Sâm một cái thật sâu, đến bây giờ y mới nghe được một ít tiếng chân nhẹ nhàng, vậy mà Hàn Sâm cảm giác được động tĩnh còn sớm hơn y mười mấy giây, thực lực của Hàn Sâm khiến cho y hơi kinh ngạc, phải biết y chính là cường giả mở ra bảy đạo khóa gen, Hàn Sâm có thể làm đến bước này, cho dù hắn là Siêu Việt Giả chuyên tu lực lượng âm thanh, tu vi như thế này cũng rất không bình thường rồi.

Mấy người bọn Lâm Vi Vi đều có chút kinh dị nhìn Hàn Sâm, hiển nhiên là hơi kinh ngạc đối với chuyện hắn có thể cảm ứng được địch tập kích sớm hơn Lâm Hạ một bước.

Nhưng mà tình cảnh hiện tại lại không cho phép bọn họ suy nghĩ nhiều, rất nhanh phần lớn người đều nghe được tiếng bước chân kia, tiếng chân rất nhiều, rất dày đặc, tất cả mọi người đều trở nên khẩn trương, triệu hoán ra thú hồn của bọn họ, nắm chặt vũ khí, trong lòng bàn tay của mọi người đều là đổ mồ hôi.

Bọn họ không biết ở trong rừng cây lôi điện có vật gì đang tới, cũng không biết mình có phải là đối thủ của những vật kia hay không, trong lòng của tất cả mọi người đều bất an thấp thỏm không yên.

Rất nhanh, mấy người liền thấy ở trong rừng cây có một ít thân ảnh màu xanh đang mơ hồ tiếp cận bên này, thân ảnh kia rất nhiều, bốn phương tám hướng khắp nơi đều có, từng đôi mắt phát ra ánh sáng màu lục âm trầm, hung ác nhìn chằm chằm bọn họ.

Trên người những hình bóng màu xanh đó, bọn họ còn nhìn thấy lôi điện đang nhảy nhót.

- Ba ba. . . mèo. . . Bảo Nhi muốn mèo. . .

Bảo Nhi nhìn thấy những thân ảnh kia, hai mắt lại mở to ra nhìn, giống như phát hiện ra một món đồ chơi thú vị, bàn tay nhỏ bé cao hứng vỗ lên.

- Bảo Nhi, đó không phải là mèo, đó là sói.

Hàn Sâm nhìn đám sói trên người lóe ra ánh sáng lôi điện kia, cười khổ nói một câu.

Cũng có lẽ là bởi vì trên người những con sói lớn này có lôi điện lập loè, thoạt nhìn hết sức xinh đẹp, giống như là pháo hoa, cho nên Bảo Nhi mới cao hứng như vậy.

Những người khác cũng không có tâm tình giống như Hàn Sâm cùng Bảo Nhi, đều chật vật nuốt một ngụm nước bọt, đàn sói điện màu xanh, số ít còn có hai, ba đầu, chỉ là thấy khí thế trên người bọn nó, giống như đều là dị sinh vật bình thường.

Thế nhưng mà lúc này bốn phương tám hướng ở trong rừng cây, khắp nơi đều là sói điện như thế, bây giờ muốn chạy cũng đã không kịp nữa rồi, mà ở trong rừng cây dạng này chiến đấu với một đám sói điện, bọn họ cũng đã không có lợi thế gì, vạn nhất đụng phải những cây lôi điện đó, không cần sói điện cắn bọn họ, chỉ sợ cũng sẽ chỉ còn lại nửa cái mạng mà thôi.

Rống!

Lôi điện màu xanh trên thân một con sói điện lập loè, hóa thành một tia hồ quang điện hung hăng đánh về phía một người trong bọn họ, người nọ phản kích cũng mau, trên người bốc cháy lên liệt diễm, hóa thành một nắm đấm lửa, mạnh mẽ đụng vào hồ quang điện.

Bành!

Lửa cùng điện va chạm nổ tung ở trên không trung, thân hình con sói điện kia hơi lui về phía sau một chút, Siêu Việt Giả nhân loại kia lại liên tục lui về bốn năm bước mới đứng vững thân hình lại được, nắm đấm vẫn còn hơi run rẩy.

Trong lòng tất cả mọi người đều cả kinh, liền sắc mặt của Lâm Hạ cũng hơi thay đổi.

Người nọ tên là Trần Hổ, mặc dù ở trong số mấy người ở đây cũng không được xem là như một người mạnh nhất, nhưng cũng đã mở ra năm đạo khóa gen, tố chất thân thể vượt qua 1500, ở trong nhân loại cũng đã coi như là có

chiến lực đứng đầu, bây giờ dưới một đòn này lại rơi xuống hạ phong, như vậy con sói xanh này, rất có thể là một con sinh vật biến dị.

Xem hình dạng của nó, cùng những con sói điện khác cũng không có chỗ nào xuất chúng, vậy chẳng phải là nói những con sói điện này đều là sinh vật biến dị?

Mặc dù mấy người này đều có chút ít bản lãnh, nếu không cũng không dám lựa chọn đi con đường này, nhưng mà đối mặt với 200~300 con sinh vật biến dị, trong lòng bọn họ cũng không thể không rung động.

NGAO!

Bảy tám con sói điện ở phía trước nhất phát ra một tiếng gào thét, lôi điện trên người cũng đồng thời nhộn nhạo, mãnh liệt đánh tới chỗ bọn Hàn Sâm, điện quang giăng khắp nơi ở trên không trung, cơ hồ đã hóa thành lưới điện.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ:

- Rốt cục đã đến lượt mình xuất thủ, cuối cùng cũng có thể trổ tài, tránh cho Vi Vi tỷ luôn coi mình như là kẻ yếu nhược để bảo vệ, những người khác nhìn mình với ánh mắt kỳ là, thật giống như mình là một tên mặt trắng vậy, Hàn Sâm này làm sao có thể là một tên mặt trắng được, thật là không có ánh mắt.

Hàn Sâm xắn tay áo, đang chuẩn bị làm một vố lớn, đã thấy Lâm Hạ kia gào to một tiếng, rút ra một thanh trường đao như máu, trong chốc lát giống như là gió cuốn tới, chỉ là trong chớp mắt, bảy tám con sói điện kia đã bị y chém nát điện mang, có hai con trực tiếp bị chém thành hai đoạn, mấy con khác đều bị chém bị thương.

Một đao nhanh như cầu vồng, nhanh đến tiêu sái, cực kỳ tàn nhẫn.

Gào gào!

Đàn điện sói lập tức cứng lại, đám sói điện đều có chút khiếp đảm lui về phía sau, sói điện bị thương cũng phát ra tiếng kêu thống khổ.

Lâm Hạ thấy đàn sói điện lui lại, trong lòng lập tức vui vẻ, mặc dù dùng thực lực của y không sợ những con sói điện này, nhưng mà dù sao song quyền nan địch tứ thủ, nếu đàn sói điện quả thật nảy sinh ác độc nhào lên, cho dù y có thể chém giết một bộ phận, bọn Lâm Vi Vi chưa hẳn đã có thể sống sót.

Cho nên một đao toàn lực này của y đã chấn nhiếp đàn sói điện, khiến cho chúng nó không dám hành động thiếu suy nghĩ, như thế thì những người bọn họ mới có khả năng toàn thân trở ra.

Bây giờ xem ra hiệu quả của một đao này cũng rất không tồi, đàn sói điện rõ ràng đã bị giật mình, mặc dù vẫn không chịu thối lui, nhưng cũng không dám tiếp tục nhào lên, hiển nhiên là trong lòng đã có sợ hãi.

Lâm Hạ đang chuẩn bị thừa dịp trong lòng những con sói điện đó còn có sợ hãi mang theo bọn Hàn Sâm lao ra, nhưng lại đột nhiên nghe được ở trong núi rừng truyền đến một tiếng sói tru, giống như tiếng sấm sét vạch phá bầu trời, chấn cho những cây lôi điện màu xanh đó đều chập chờn theo, phát ra âm thanh điện giật đùng đùng không dứt, bốn phía điện quang lóe sáng, bị chiếu sáng như tuyết.

Ánh mắt của mọi người nhìn tới phương hướng sói tru truyền tới, chỉ thấy một con sói lớn toàn thân hiện lên màu xanh nhạt xuất hiện ở bên trên một tảng đá lớn, ngửa đầu lên trời thét dài, lôi điện màu xanh da trời trên người giống như là rắn điện trườn ở bên ngoài thân thể nó, tựa như có vài con giao long điện đang vây quanh nó bay múa.

Sắc mặt của mọi người đều trở nên hết sức khó coi, trong mắt Lâm Hạ cũng hiện lên một tia bi ai.

Nếu chỉ là 200~300 con sinh vật biến dị, có lẽ là y còn có thể mang theo bọn Hàn Sâm mở một đường máu toàn thân trở ra, nhưng mà có con Lang Vương này xuất hiện, lại khiến lòng Lâm Hạ đã có chút nguội lạnh.

- Sinh vật thần huyết.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn cũng không sợ sinh vật thần huyết, nhưng mà loại Vương của một chủng tộc này, lại khiến cho Hàn Sâm có chút kiêng kỵ.

Rất nhiều dị sinh vật Vương đều có trí tuệ rất cao, nếu như là một lần giết không chết, đó sẽ là phiền toái vô cùng vô tận.

Lúc trước Hàn Sâm gặp phải Hồ Vương, mới chỉ là thần huyết ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, cũng đã có được trí tuệ có thể so với nhân loại, hơn nữa còn có thể khống chế toàn bộ chủng tộc, hết sức khó chơi.

Những con sói điện đó đã nghe được tiếng thét của Lang Vương, nguyên bản trong lòng còn có một ít sợ hãi cũng đã trở thành hung lệ, điện quang trên người nổ bắn ra, không sợ chết vọt lên.

- Mọi người đi mau, để tôi hấp dẫn lực chú ý của đàn sói.

Lâm Hạ hét lớn một tiếng, huyết đao trong tay điên cuồng chém ra, một mình giết vào trong bầy sói, xông về phía con Lang Vương kia.

Chương 1010: Đàn Sói Choáng Váng

Trong lòng Hàn Sâm sinh ra kính ý đối với Lâm Hạ, thực lực của Lang Vương kia chỉ sợ là không kém gì y, điều này chính y cũng tinh tường, y tiến lên như vậy mặc dù có ý tứ bắt giặc bắt vua trước, nhưng hơn phân nửa chính là có đi không về, chủ yếu là vì hấp dẫn lực chú ý của đàn sói.

Biết rõ là cửu tử nhất sinh, lại vẫn không do dự làm như vậy, Lâm Hạ xác thực là đáng giá bội phục, Hàn Sâm tự hỏi nếu như mình là Lâm Hạ, cũng chưa chắc đã có thể làm được tới loại trình độ này.

Trong mắt Lang Vương kia lại hiện lên một tia khinh miệt rất có vẻ nhân tính hóa, một lần nữa thét dài lên một tiếng, nguyên bản đàn sói điện đang muốn xông tới hộ vệ Lang Vương, sau khi nghe được tiếng thét dài, tiếp tục nhào tới chỗ mấy người bọn Hàn Sâm.

Mà con Lang Vương kia đứng ở trên một khối đá khổng lồ cao cao, từ trên cao nhìn xuống Lâm Hạ đang xông tới, lôi điện màu xanh da trời trên người càng ngày càng khủng bố, giống như là muốn một mình chiến một trận với Lâm Hạ.

Trong lòng Lâm Hạ âm thầm kêu khổ, y biết cho dù mình có thể giết chết Lang Vương, cũng không phải là chuyện nhất thời nửa khắc là có thể làm được, lao thẳng đến chỗ Lang Vương như vậy, chủ yếu vẫn là để hấp dẫn sự chú ý của đàn sói, tranh thủ thời gian chạy trối chết cho bọn Hàn Sâm.

Không nghĩ tới con Lang Vương kia lại có trí tuệ như thế, liếc mắt đã khám phá tâm tư của y, căn bản không có ý định để cho đàn sói trở lại bảo vệ nó, mà chính nó cũng hết sức hiếu chiến, muốn phân cao thấp với Lâm Hạ.

Lâm Hạ muốn trở lại trùng kích đàn sói, nhưng đáng tiếc là con Lang Vương kia lại không cho y cơ hội này, từ trên tảng đá lớn nhảy lên, từng luồng điện màu xanh nhạt ở trên người đánh tới Lâm Hạ, để cho Lâm Hạ hoàn toàn không có dư lực đi phân tâm.

Mắt thấy có mấy con sói điện biến dị từ bốn phương tám hướng hung mãnh xông lại, bọn Trần Hổ đều hoàn toàn biến sắc, biết rõ lần này chỉ sợ là đã dữ nhiều lành ít.

- Giết một con đủ vốn, giết hai con là đã có lợi.

Lâm Vi Vi rút trường kiếm ra, khẽ quát một tiếng, giết tới chỗ đàn sói.

Mấy người bọn Trần Hổ cũng đều cắn răng một cái, đều nổi lên tâm tư liều mạng, nhao nhao lấy ra vũ khí xông về đàn sói.

- Đừng cậy mạnh như vậy có được không? Để cho tôi một cơ hội biểu hiện đi.

Hàn Sâm có chút bất đắc dĩ nhún vai, dùng Động Huyền Kinh mở ra đạo khóa gen thứ tư, lập tức Động Huyền Khí đã bao phủ khu vực xung quanh lại, trực tiếp xóa đi thất giác của những con sói điện kia.

Hàn Sâm ở bên trong hẻm núi ba năm, trên cơ bản đều đang không ngừng tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, bởi vì tốc độ tu luyện Động Huyền Kinh quá chậm, cho nên cũng không luyện thường, chỉ là sau này khi Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh luyện đến cửu trọng, không còn có tiến triển nữa, Hàn Sâm mới tu luyện Động Huyền Kinh, cũng chỉ mới tăng lên một trọng, mở ra đạo khóa gen thứ tư.

Nhưng mà để cho Hàn Sâm có chút thất vọng là đạo khóa gen thứ tư cũng không có năng lực phong tỏa thứ bát thức, chỉ là phạm vi của Động Huyền Khí trở nên càng lớn, hơn nữa phong tỏa đối với thất cảm càng mạnh mẽ hơn.

Lúc này Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí phong tỏa thất cảm của những con sói điện đó, lập tức khiến chúng nó thành con ruồi mất đầu, có chút ngạc nhiên ngừng lại, trong lúc nhất thời có chút không biết làm sao.

Chỉ là có chút đáng tiếc, không thể phong tỏa thất giác của con Lang Vương kia, hiển nhiên nó đã chạm tới lực lượng bát thức, giống như con Hầu Vương kia vậy, Động Huyền Khí chỉ mới mở ra bốn đạo khóa gen khó có thể phong tỏa ngăn cản nó.

Mấy người bọn Lâm Vi Vi vốn ôm tâm thái tất phải chết nhảy vào trong đàn sói, nhưng lại đột nhiên phát hiện ra những con sói điện nguyên bản hung ác, vậy mà ngẩn người ra, hoặc là ở tại chỗ xoay loạn.

Vốn cho là âm mưu của đàn sói điện, nhưng mà lúc bọn họ giết qua, vậy mà lại dễ dàng chém trúng chỗ yếu của sói điện, những con sói điện đó thậm chí ngay cả phản kháng cũng không có, khiến cho bọn họ đều lắp bắp kinh hãi.

Mặc dù không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, những con sói điện lại trở nên ngốc như vậy, giống như căn bản là không nhìn thấy bọn họ, cũng không cảm giác thấy đau đớn trên người, cho đến lúc bị bọn họ chém chết, cơ hồ cũng không hề phản kích.

Thậm chí là có vài con sói điện còn phun ra lôi điện lung tung, chẳng những không làm bị thương bọn họ, ngược lại còn tổn thương không ít sói điện ở xung quanh.

Hàn Sâm cũng đi theo đám bọn họ cùng tiến lên giết sói điện, nhưng gen biến dị của hắn đã đầy, giết những con sói điện này cũng không có tác dụng gì.

Bên trong thất giác cũng bao gồm xúc giác, lực lượng của bản thân những con sói điện biến dị này cũng không đủ mạnh, sau khi bị che đậy thất giác, đừng nói là thị lực cùng thính lực, mà ngay cả cảm giác đau cũng không có, chúng căn bản không biết mình đang bị chém giết.

Trong nháy mắt, đã có hai ba mươi con sói điện bị mấy người bọn Hàn Sâm chém giết, những con sói điện đó cơ hồ là đứng ở đó xếp hàng cho bọn họ giết, không hề có lực đánh trả.

Mặc dù không biết đến cùng là xảy ra chuyện gì, Lâm Hạ cùng Lang Vương đại chiến thấy một màn như vậy thì trong lòng cũng mừng như điên.

Trí tuệ của Lang Vương xác thực là không giống như bình thường, rất nhanh đã nhận ra đàn sói khác thường, lập tức phát ra một tiếng hét dài, muốn quát lui những con sói điện đó.

Thế nhưng mà ở dưới sự che đậy của Động Huyền Khí của Hàn Sâm, những con sói điện kia căn bản không nghe được âm thanh của nó, vẫn ngốc ở đó xoay loạn, căn bản không có dấu hiệu rút lui.

Mắt thấy những con sói điện đó bị tàn sát, Lang Vương đột nhiên xoay người chạy, lôi điện trên người nhảy lên, khiến cho tốc độ của nó nhanh tới cực điểm, chỉ thấy lôi điện bay ngang qua bầu trời, thoáng qua đã bỏ chạy không còn cái bóng.

Lâm Hạ quay đầu lại cùng bọn Hàn Sâm chém giết sói điện, rất nhanh đã giết chết hơn 100 con sói điện, những con sói điện ở cách xa khu vực trung tâm của Động Huyền Khí cũng đã chạy ra ngoài.

- Những con sói điện này là tới đùa à? Quá ngu rồi?

Trần Hổ mừng rỡ kêu lên.

Vài người khác cũng đều lộ ra vẻ mừng rỡ, mặc dù không biết đây là tình huống như thế nào, nhưng mà giết chóc như vậy xác thực rất thoải mái, đặc biệt là ở trong hoàn cảnh hung hiểm này, một hồi giết chóc thống khoái đầm đìa như vậy, khiến cho huyết tính của bọn họ đều đã bị kích phát.

Mặc dù trước kia bọn họ đều từng tham dự qua việc săn bắn sinh vật thần huyết, nhưng mà vây công thận trọng như vậy, thống khoái kém hơn nhiều so với lấy ít thắng nhiều.

- Tam thúc, những con sói điện này rốt cuộc là thế nào? Làm sao lại giống như là bị choáng váng vậy.

Lâm Vi Vi nhìn về phía Lâm Hạ hỏi, tưởng rằng đó là thủ đoạn của Lâm Hạ.

Lâm Hạ khẽ lắc đầu, y cũng không biết đến cùng là những con sói điện này đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng hết sức kỳ quái.

Nhưng mà ánh mắt của Lâm Hạ lại nhìn về phía Hàn Sâm, thực lực của bọn Lâm Vi Vi thì y đều hiểu rất rõ, một người duy nhất ở đây y không biết là Hàn Sâm, hơn nữa biểu hiện của Hàn Sâm lúc trước khi phát hiện ra đàn sói điện sớm hơn một bước so với y, tự nhiên là để cho Lâm Hạ có chút nghi ngờ.

- Hàn Sâm, là cậu làm à?

Lâm Hạ hỏi.

Hàn Sâm khẽ gật đầu:

- Lực lượng của tôi có thể tạm thời che đậy lục giác của bọn nó.

Hàn Sâm không dám nói hắn có thể phong tỏa thất giác, vậy thì có chút quá dọa người rồi.

Lâm Vi Vi nguyên bản còn muốn nói, Hàn Sâm mới vừa tấn chức Siêu Việt Giả, làm sao có thể sẽ là hắn, nhưng mà lời còn chưa nói ra, chợt nghe thấy Hàn Sâm trả lời như vậy, lập tức kinh ngạc há rộng cái miệng nhỏ nhắn ra, giật mình nhìn Hàn Sâm.

Bọn Trần Hổ cũng đều kinh ngạc nhìn tới Hàn Sâm, ánh mắt nhìn tới Hàn Sâm cũng lập tức đã trở nên không giống với lúc trước nữa.

- Không hổ là người khiến Kỷ Nguyên thủ cũng phải gả con gái cho, cậu đã cứu mạng mọi người rồi.

Lâm Hạ vỗ vỗ bả vai Hàn Sâm, lộ ra vẻ tán thưởng.

- Hàn ca, rất ngầu.

Giọng Trần Hổ rất nặng, hướng về Hàn Sâm giơ ngón tay cái lên nói ra.

Lâm Vi Vi giống như là không biết Hàn Sâm, nhìn hắn từ trên xuống dưới.

- Tiểu Sâm Sâm, cậu rất không thành thật a, có bản lĩnh như vậy làm sao lại không nói sớm.

Lâm Vi Vi đã từng được gọi là tiểu ma nữ, lúc này giống như cười mà không phải cười nhìn Hàn Sâm, khiến cho da đầu Hàn Sâm đều có chút tê dại, nhưng mà Lâm Vi Vi cũng không có ý tứ thực sự tức giận.

Chương 1011: Đến Lượt Tôi

Rừng cây lôi điện màu xanh hiển nhiên cũng không phải là một nơi thích hợp nói chuyện linh tinh, bọn họ mới nói chưa được vài câu, lại đột nhiên nghe được phương xa truyền đến tiếng sói tru tức giận.

Sau một tiếng sói tru này, khắp nơi trong rừng cây lôi điện đều nhao nhao truyền đến tiếng sói tru kinh khủng, liên tiếp chợt xa chợt gần, giống như kèn đưa tin, khiến cho bọn Trần Hổ không nhịn được trên người đều nổi lên da gà, có loại cảm giác đại chiến sắp buông xuống rợn cả tóc gáy.

Ở xa xa trong rừng cây lôi điện, có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh sói điện lóe lên, chỉ là chúng đều đứng ở xa xa nhìn tới, căn bản không tới gần bọn Hàn Sâm.

- Những lũ sói con này kêu la cái gì thế, có bản lĩnh trực tiếp tới làm một vố lớn.

Trần Hổ bị tiếng sói tru làm cho tâm phiền ý loạn, nhịn không được kêu một tiếng.

- Chúng ta vẫn mau lao ra khỏi mảnh rừng cây lôi điện này đi, luôn có chút cảm giác không tốt lắm.

Lâm Vi Vi nói.

- Sợ cái gì, có Hàn tiểu ca ở đây, nếu như lũ sói con đó dám ra, đều sẽ biến chúng thành chim ngốc, sau đó làm thịt toàn bộ.

Trần Hổ lơ đễnh nói.

- Chúng ta vẫn mau mau đi tới đi thôi, năng lực đó của tôi chỉ mới mở ra bốn đạo khóa gen, miễn cưỡng có thể trấn được sinh vật biến dị thông thường, đối phó với sinh vật thần huyết, tác dụng liền nhỏ đi rất nhiều, có rất nhiều sinh vật thần huyết cũng không bị tôi phong tỏa, vạn nhất lát nữa có thêm mấy con sói điện cấp thần huyết tới nữa, vậy thì thật sự là hỏng bét rồi.

Hàn Sâm nói ra.

- Làm sao có thể, Lang Vương không phải chỉ có một con kia thôi sao, nếu không thì như nào sẽ là Lang Vương được.

Trần Hổ vừa cười vừa nói.

Thế nhưng mà không bao lâu sau, Trần Hổ liền có chút không cười được nữa, bọn họ mới đi chưa được bao xa, chỉ thấy bóng sói ở xa xa ngày càng nhiều, nhóm lớn sói điện ở trong rừng cây phía xa đi ra, tùy tiện liếc nhìn sang, liền có thể nhìn thấy một đám mấy chục con sói điện.

Có con sói điện nằm sấp ở trong rừng cây lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bọn họ, có con thì lại ở phía sau chậm rãi đi theo đám bọn họ, ở phía trước còn có một ít sói điện phát ra từng tiếng sói tru, hô ứng cùng tiếng sói tru xa xa.

- Có gì đó không đúng, sói điện càng ngày càng nhiều, xung quanh đây ít nhất đã tụ tập hơn ngàn con sói điện rồi.

Vẻ mặt của Lâm Hạ trở nên ngưng trọng lên.

Mặc dù còn không nhìn thấy Lang Vương cấp thần huyết, nhưng mà số lượng sói điện không khỏi cũng quá nhiều đi.

Trần Hổ nuốt một ngụm nước bọt không nói gì, mấy người bọn Lâm Vi Vi cũng đều có chút bất an, nhiều sói điện xuất hiện ở xung quanh như vậy, hiển nhiên không phải là dấu hiệu tốt lành gì.

Hàn Sâm cũng khẽ nhíu mày, mặc dù về mặt sức mạnh thì Động Huyền Khí của hắn so ra kém Lâm Hạ đã mở ra bảy đạo khóa gen, nhưng xét năng lực nhận biết thì còn mạnh hơn Lâm Hạ không ít, hắn có thể rõ ràng cảm giác được, sói điện ở xung quanh còn nhiều hơn tưởng tượng của bọn Lâm Hạ, cho đến bây giờ đã vượt qua 2300 con sói điện, nhưng vẫn đang có sói điện từ đằng xa chạy đến, số lượng sói điện còn đang không ngừng tăng lên.

Mặc dù là trong số những con sói điện này còn chưa phát hiện ra cấp thần huyết, nhưng mà đội hình này đã vô cùng dọa người.

- Sói là động vật vô cùng mang thù, xem ra, chúng đã quyết tâm không ăn chúng ta thì không thể, mọi người nhất định phải cẩn thận.

Lâm Hạ vừa dứt lời, đột nhiên nghe được một tiếng sói tru truyền đến, con Lang Vương cấp thần huyết kia từ phía đông của bầy sói đi ra.

Bọn Trần Hổ trông thấy Lang Vương, trong lòng đều giật mình, nhưng mà còn chưa chờ bọn họ tỉnh táo lại, đã thấy từ các hướng khác trong rừng cây lôi điện có bốn con Lang Vương lôi điện màu xanh da trời bộ dáng tương tự đi ra, năm con Lang Vương cấp thần huyết mang theo đàn sói, vây bọn Hàn Sâm lại ở giữa.

- Cái miệng này của tôi a!

Trần Hổ hận không thể tự tát mình một cái, vừa mới nói xong là không có khả năng có nhiều Lang Vương thần huyết như vậy, bây giờ lập tức có năm

con Lang Vương chạy ra ngoài.

Bọn Lâm Hạ đều hoàn toàn biến sắc, cho dù Hàn Sâm có thể phong tỏa những con sói điện biến dị đó, nhưng mà năm con Lang Vương thần huyết này cũng không phải bọn họ có thể địch nổi.

- NGAO!

Năm con Lang Vương ngửa mặt lên trời tru lên, đàn sói điện ở bốn phương tám hướng lập tức bắt đầu chuyển động, nguyên một đám nhe răng điên cuồng tru lên, bay nhào đến chỗ bọn Hàn Sâm, lôi điện trên người nhảy nhót, giống như một cơn thủy triều lôi điện dâng vọt tới.

Hàn Sâm vội vàng triển khai Động Huyền Khí, che giấu thất giác của sói điện, những con sói điện đó lập tức biến thành con ruồi không đầu xoay loạn.

- Lũ sói con thật khờ, mới vừa rồi ăn đau khổ còn chưa đủ sao? Bây giờ lại đi tìm cái chết.

Trần Hổ vì hòa tan sợ hãi trong lòng, ra vẻ hào phóng nói.

Nhưng lại chỉ thấy những con sói điện bị bị Hàn Sâm che giấu thất giác đó, cũng không giống như lần trước ngơ ngác đứng tại chỗ, mặc dù vẫn giống như là con ruồi không đầu, nhưng tốc độ của bọn nó không giảm ngược lại càng tăng lên.

Bành!

Một con sói xanh hung hăng đâm lên trên một cây lôi điện, lập tức đụng cho thân cây lôi điện run mạnh, lá cây ào ào rung động, có rất nhiều lá cây đều rụng xuống, tung bay ở trên không trung.

- Không ổn!

Lâm Hạ nghẹn ngào kêu lên.

Chỉ thấy tất cả sói điện điên cuồng chạy tới, lung tung xông tới, lập tức có rất nhiều con đều đâm vào cây lôi điện bốn phía, lập tức chỉ thấy lá cây lôi

điện bay múa đầy trời, lá cây rơi xuống quả thực giống như mưa vậy.

Mà những cây lôi điện bị đụng đó cũng có lôi điện xuất hiện, khắp nơi trong rừng cây đều là cảnh tượng lôi điện bay múa.

Bọn Trần Hổ đã sớm giật mình mặt không còn chút máu, nhao nhao rút ra binh khí điên cuồng múa lên, chém những lá cây lôi điện đó ra, sợ bị lá cây dính vào.

Lá cây lôi điện bị chém trúng nổ ra, sinh ra từng luồng lôi quang điện hoa, thoạt nhìn hết sức kinh người.

Thế nhưng mà số lượng lá cây lôi điện quá nhiều, giống như là trời mưa, căn bản không có khả năng đỡ được, chỉ cần bị một mảnh lá cây dính lên trên thân thể, thân thể sẽ bị điện giật, liền sẽ không còn năng lực phản kích, bị mảng lớn lá cây rơi lên trên thân, cuối cùng chỉ có thể chết oan chết uổng.

- Lũ sói con này quá xảo quyệt rồi.

Lâm Vi Vi chém ra một mảnh lá cây, có chút tuyệt vọng kêu lên.

Hàn Sâm khẽ cười khổ:

- Tôi đã xem thường trí tuệ của bọn nó rồi, những thứ này cũng không phải là đồ đần chỉ biết liều mạng, tương tự sai lầm, làm sao có thể xuất hiện hai lần ở trên người bọn chúng.

Huyết đao trong tay Lâm Hạ tung hoành, chém ra mảng lớn lá cây, nếu như không phải có y ở đây, chỉ bằng vào bọn Lâm Vi Vi, căn bản là không có khả năng ngăn cản được nhiều lá cây lôi điện như vậy.

Thế nhưng mà cho dù Lâm Hạ mạnh mẽ cỡ nào đi nữa, số lượng đông đảo sói điện vẫn không ngừng đâm vào cây lôi điện, khiến cho cây lôi điện rơi xuống càng nhiều lá cây hơn, mà có vài con sói điện còn đánh bậy đánh bạ lao tới bọn họ, Lâm Hạ cũng đã có chút lo được cái này thì mất cái khác.

- Xem ra rốt cục đã đến lượt mình phát uy.

Trong mắt Hàn Sâm lóe lên một vệt ánh sáng màu máu, trên da dâng lên màu đỏ khác thường, giống như máu tươi sắp từ trong thân thể chảy ra.

Đôi con ngươi nguyên bản có màu đen, lúc này lại biến thành màu huyết hồng, hơn nữa nhìn kỹ vào, sẽ phát hiện đồng tử của hắn hiện lên hình một cái vòng, một vòng ôm một vòng khác, càng là vòng sâu bên trong, màu máu sẽ càng thêm dày đặc.

Bây giờ con ngươi của Hàn Sâm tổng cộng có bảy vòng, cũng đại biểu cho hắn dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra bảy đạo khóa gen, đây đã là mức cực hạn mà thân thể Hàn Sâm đủ khả năng thừa nhận.

Dù sao tố chất thân thể của hắn mới chỉ có hơn 1500 điểm, mở ra đạo khóa gen thứ tám, căn bản là không chống đỡ được trong thời gian dài, thân thể sẽ phải chịu tổn thương nghiêm trọng.

Sau khi mở ra bảy đạo khóa gen, Hàn Sâm vận chuyển Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật Bất Tử Điểu, lập tức trên người bốc cháy lên huyết diễm hừng hực.

Khác với Bất Tử Hỏa màu đen thông thường, lúc này Bất Tử Hỏa được Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh gia trì, biến thành ngọn lửa màu đỏ lòm, thoạt nhìn vừa quỷ dị lại vừa mỹ lệ, gây ra một loại cảm giác sợ hãi khó có thể hình dung.

Chương 1012: Giết Lang Vương

Lôi điện đầy trời tán loạn, lá cây rơi xuống như mưa, bọn Lâm Vi Vi cũng đã có chút tuyệt vọng, lại đột nhiên nhìn thấy bên cạnh có một đám lửa màu đỏ sậm như huyết diễm bay lên.

Lâm Vi Vi đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy cả người Hàn Sâm bị ngọn lửa màu đỏ ngòm bao phủ, giống như một Hỏa Thần, một tay hướng lên trời nâng lên một cái, lập tức liền thấy ngàn vạn con chim lửa từ trong lòng bàn tay của hắn bay múa ra, trong chốc lát đã biến thành bầy chim lửa màu máu, xoay

quanh bay múa ở trên đỉnh đầu bọn họ, giống như một đám mây máu che bầu trời bao la ở trên đỉnh đầu bọn họ.

Huyết Diễm Hỏa Điểu cùng lá cây đang bay xuống đụng vào nhau, lá cây mang theo sấm sét kia vậy mà bắt đầu cháy lên rừng rực, ở bên trong một mảnh lôi quang nổ đùng đùng, lá cây đã bị thiêu thành tro tàn.

Mà những lá cây bốc cháy lên huyết diễm đó cũng không hề bị dập tắt, ngược lại lại ngưng tụ ra một con Huyết Diễm Hỏa Điểu mới, một lần nữa bay múa tỏa ra bốn phía.

Sau khi từng đám lá cây bị thiêu đốt, liền tạo ra từng con huyết điểu mới, càng ngày càng nhiều huyết điểu bay ra xung quanh, đều nhem lửa cây lôi điện bốn phía cùng những con sói điện kia.

Bốn phía lập tức biến thành một mảnh biển lửa màu máu, những ngọn lửa đó giống là đã có được sinh mạng, chỉ cần sau khi bị huyết diễm thiêu đốt, liền sẽ sinh ra chim lửa mới.

Mà những con chim lửa bị lôi điện của sói điện đánh nát, cũng không vì vậy mà bị dập tắt, những đốm lửa vỡ vụn đó hóa thành một con chim lửa cỡ nhỏ tiếp tục phóng tới sói điện.

Trong lúc nhất thời chỉ thấy huyết diễm ngập trời, tiếng kêu thảm thiết của sói điện vang lên liên miên, giống như là nhân gian luyện ngục, không biết đã có bao nhiêu sói điện bị trực tiếp đốt chết cháy.

Ngoại trừ khu vực bọn Hàn Sâm đứng, bốn phía sớm đã là một mảnh biển lửa màu máu.

Bọn Lâm Vi Vi cùng Trần Hổ đều há to miệng nhìn tới Hàn Sâm trên người đang bị ngọn lửa màu máu bao phủ, sau nửa ngày cũng không nói được một câu.

- Bất Tử Điểu à? Thoạt nhìn thì rất giống nhưng lại có chút không giống, Bất Tử Điểu hẳn không có uy lực lớn như vậy chứ?

Lâm Hạ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn những con huyết điểu kia.

NGAO!

Năm con Lang Vương một lần nữa ngửa mặt lên trời thét dài, đàn sói điện lập tức rút đi, nhưng mà đã có trên trăm con sói điện bị đốt thành than đen, liền cây lôi điện ở xung quanh đều đã bị thiêu hủy hơn mười cây.

Nhưng mà bọn Lang Vương hiển nhiên cũng không bởi vậy mà buông tha cho, đàn sói không tiếp tục đi lên nữa, năm con Lang Vương kia lại theo các phương hướng khác nhau đi tới, điện giao màu xanh nhạt xoay quanh ở trên người, mang theo uy áp vô tận cùng khí thế kinh khủng, thoạt nhìn thì chúng có ý định đích thân ra tay.

Hàn Sâm căn bản không chờ đợi chúng nó đi tới, người đã bay lên trời, hóa thành một ngọn lửa tựa như phượng hoàng, vọt tới một con Lang Vương trong đó.

NGAO!

Con Lang Vương kia hét lớn một tiếng, bảy con điện giao màu xanh xoay quanh người mạnh mẽ lao ra, nghênh đón Hàn Sâm ở trong huyết diễm giống như là phượng hoàng đang bay vụt đến.

Bảy luồng điện giao màu xanh này đại biểu cho con Lang Vương kia đã mở ra bảy đạo khóa gen, cũng tương đương với Hàn Sâm, chỉ là tố chất thân thể của nó hiển nhiên cao hơn Hàn Sâm không ít, sử dụng lực lượng như vậy rất thành thạo.

Bành!

Bảy con điện giao cùng huyết diễm phượng hoàng kia đụng vào nhau, lôi quang nổ tung huyết diễm bay loạn, bảy đạo điện giao lại bị chấn nát, huyết diễm ngoài thân Hàn Sâm cũng vẩy ra tứ tán, hiện ra chân thân.

Vẻ mặt của Hàn Sâm không thay đổi, vẫn bay tới Lang Vương, trong một chớp mắt giao thoa với Lang Vương mà qua, rút Thái A Kiếm bên hông ra.

Mặt mũi Lang Vương cũng tràn đầy vẻ hung ác, lộ ra răng sói dày đặc, bên trên còn có lôi điện màu xanh nhạt lập loè, cắn một về phía cổ họng Hàn

Sâm.

Lang Vương cùng Hàn Sâm giao thoa mà qua, trên cổ họng Hàn Sâm cũng không có dấu răng lưu lại, mà trên cổ họng con Lang Vương kia lại nhiều hơn một vết kiếm.

Bịch!

Lang Vương té ngã ở trên mặt đất không ngừng run rẩy, máu tươi trên cổ tuôn ra, thoạt nhìn đã sắp không sống nổi nữa.

Bọn Lâm Vi Vi cùng Trần Hổ cũng đã sớm nhìn tới ngây người, sinh vật thần huyết mở ra bảy đạo khóa gen, lại bị Hàn Sâm một kiếm chém mất mạng, chuyện này thực sự quá đáng sợ, đơn giản khiến cho người ta không có cách nào tin nổi.

Lâm Vi Vi trợn to mắt nhìn tới Hàn Sâm, thật sự khó có thể tưởng tượng, Hàn Sâm là một người mới tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở chừng một năm.

- Xem ra lời đồn là thật, hắn hẳn là siêu cấp thần gen toàn mãn tấn thăng Siêu Việt Giả, nhưng mà siêu cấp thần gen toàn mãn thật sự mạnh như vậy sao? Hắn mới chỉ tấn chức Siêu Việt Giả chừng một năm mà thôi.

Ánh mắt của Lâm Vi Vi phức tạp nhìn Hàn Sâm.

“Săn giết sinh vật thần huyết Lôi Giao Lang, không đạt được thú hồn, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen.”

Hàn Sâm nghe được âm thanh Lang Vương bị săn giết, lại không chút do dự tiếp tục đánh về phía một con Lang Vương khác, trên người một lần nữa bốc cháy lên Bất Tử Hỏa.

Lực lượng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh rất đơn giản, mặc kệ là mở ra đạo khóa gen thứ nhất hay là mở ra đạo khóa gen thứ bảy, lực lượng mà nó giao phó cho Hàn Sâm đều giống nhau, một là tăng tố chất thân thể lên trên diện rộng, hai là cho Hàn Sâm kèm theo huyết chi lực lượng, mặc kệ là Hàn

Sâm sử dụng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thuộc tính gì, đều có thể bổ sung huyết chi lực lượng.

Chỉ có điều mở ra khóa gen càng nhiều, thân thể tăng lên cũng càng lớn, huyết chi lực lượng kèm theo cũng càng mạnh.

Nếu không có Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh tăng tố chất thân thể của Hàn Sâm lên trên diện rộng, chỉ bằng vào tố chất thân thể 1500 của hắn bây giờ, cho dù có Thái A Kiếm, lực lượng cũng không đủ để có thể một đòn chém giết Lang Vương có tố chất thân thể ít nhất khoảng 2000.

Hàn Sâm một đòn chém giết một con Lang Vương, không chỉ là làm cho bọn Trần Hổ cảm thấy rung động, đồng thời cũng dọa sợ bốn con Lang Vương còn lại, chúng căn bản không có chút nghĩ ngợi nào, quay đầu bỏ chạy, tốc độ nhanh tới kinh người.

Hàn Sâm chỉ đuổi kịp một con Lang Vương trong đó, Thái A Kiếm một lần nữa điên cuồng đâm ra, lôi giao trên người con Lang Vương kia bắt đầu khởi động, muốn ngăn cản bước chân của Hàn Sâm một chút, nhưng mà lại hoàn toàn không có tác dụng.

Bất Tử Hỏa đã trực tiếp phá vỡ bảy con lôi giao, Hàn Sâm đã lập tức giết đến trước người Lang Vương, Lang Vương liều chết phản kích, nhưng vẫn bị Thái A Kiếm giống như là một vệt cầu vồng màu xanh đâm xuyên cổ họng, trực tiếp mất mạng tại chỗ.

“Săn giết sinh vật thần huyết Lôi Giao Lang, đạt được thú hồn Lôi Giao Lang, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen.”

Kể cả Lang Vương ở bên trong, đàn sói ở bốn phía đều chạy trốn, tựa hồ đã bị Hàn Sâm hù dọa, hai kiếm giết hai con Lang Vương, những con sói điện đó đều bị làm cho sợ vỡ mật, nguyên một đám cụp đuôi mau chóng chạy thục mạng.

Bị dọa sợ không chỉ có đàn sói điện, còn có bọn Lâm Hạ, không nói tới những người bọn Trần Hổ, mà ngay cả Lâm Hạ cũng lộ ra vẻ giật mình nhìn Hàn Sâm.

Y nhìn ra Hàn Sâm giống như y đã mở ra bảy đạo khóa gen, nhưng mà nhiều lắm thì y chỉ có thể chiến ngang tay với Lang Vương, cuối cùng hươu chết về tay ai thì vẫn rất khó nói.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng chỉ mới mở ra bảy đạo khóa gen, lại có thể một kiếm một con, lập tức giết hai con Lang Vương, chuyện này thực sự là làm cho Lâm Hạ cảm thấy có chút khó tin.

- Ông trời ơi, tôi không phải là đang nằm mơ đấy chứ? Hàn tiểu ca đã vậy còn quá mạnh? Liền Lang Vương cũng nói giết liền giết, Vi Vi tỷ, không phải là chị đã nói là Hàn tiểu ca mới vừa tấn chức Siêu Việt Giả không bao lâu sao?

Trần Hổ khoa trương kêu lên.

- Hắn đúng là vừa tấn chức không bao lâu. . . được rồi. . .

Lâm Vi Vi thật sự nói không rõ ràng, chỉ có thể cười khổ một tiếng không nói thêm gì nữa.

Thế nhưng mà trên mặt Hàn Sâm lại cũng không có vẻ cao hứng, ngược lại gương mặt tỏ ra ngưng trọng, bởi vì hắn phát hiện ra những con sói điện đó vậy mà không chạy.

Chương 1013: Lang Vương Chân Chính

Nguyên bản những con sói điện cùng Lang Vương chật vật chạy trối chết kia, lúc này lại đột nhiên không chạy nữa, nguyên một đám lạnh run nằm rạp ở trên mặt đất, liền Lang Vương cũng không ngoại lệ, tựa hồ là đang bị thứ gì làm cho sợ hãi vậy.

- Những con sói điện này lại đang giở trò quỷ gì vậy?

Bọn Trần Hổ cũng phát hiện ra việc khác thường, nghi hoặc nhìn tới những con sói điện kia.

- Không ổn, mau lui lại.

Lâm Hạ giống như là ý thức được cái gì, lớn tiếng kêu lên.

- Không còn kịp nữa rồi.

Hàn Sâm lại lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào trong rừng cây lôi điện, nhìn tới phương hướng đầu những con sói điện đó hướng tới.

- Cái gì mà không kịp?

Trần Hổ hơi giật mình hỏi.

- Lang Vương.

Lâm Vi Vi khổ sở nói một câu, cô ta cũng đã hiểu rõ.

- Lang Vương có cái gì mà đáng sợ, vừa rồi không phải là Hàn tiểu ca đã giết hai con Lang Vương rồi sao?

Trần Hổ không phải người ưa thích suy tính, trong lúc nhất thời đầu óc vẫn chưa tỉnh ra.

- Tôi nói là Lang Vương chân chính, anh đã từng nghe nói qua trong một bầy sói có khả năng có năm con Lang Vương chưa? Vừa rồi không phải là anh cũng đã nói, nếu như không phải là một con, còn gọi gì là Lang Vương.

Lâm Vi Vi cũng chằm chằm vào phương hướng Hàn Sâm đang nhìn, miệng giải thích nói.

- Chuyện này đúng là chưa từng nghe nói, hình như một đàn sói thì có lẽ chỉ có một Lang Vương thôi mới đúng, như vậy. . .

Trần Hổ tự lẩm bẩm một câu, sắc mặt của y cũng thay đổi theo.

Nếu như nói năm con Lang Vương kia cũng không phải là Lang Vương thật sự, chúng cũng chỉ là một phần tử của đàn sói, như vậy Lang Vương chân chính sẽ là nhân vật mạnh mẽ như thế nào đây? Có khả năng là sinh vật siêu cấp thần huyết hay không?

Trong tích tắc nghĩ tới những vấn đề này, sắc mặt của Trần Hổ cũng đã trở nên rất khó coi.

Chỉ thấy thân ảnh của một con sói lớn từ phương hướng đàn sói nằm phục kia đi ra, khác những con Lôi Giao Lang đó, trên người nó là bộ lông màu tím thần bí, cũng không có lôi điện lập loè khoa trương bên trên, chỉ là rất bình thường chậm rãi đi tới, giống như là một con sói lớn bình thường.

Thế nhưng mà những con sói điện kia lại nhao nhao tránh ra, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, để cho người ta biết con sói lớn màu tím thần bí này mạnh mẽ và tôn quý.

Hàn Sâm ngưng mắt nhìn về phía co sói lớn thần bí màu tím kia, ở trong mắt nó có thể nhìn thấy một vòng sấm sét màu tím quỷ dị đang thai nghén lập loè, tựa hồ như là ẩn chứa uy năng vô thượng.

Cho dù là Hàn Sâm, lúc đối mặt với con sói lớn thần bí màu tím này cũng cảm thấy có áp lực khó có thể nói ra.

Mà bọn Trần Hổ, kể cả Lâm Hạ ở bên trong, lúc này trên người đã bị mồ hôi làm ướt đẫm, chỉ là con sói lớn màu tím thần bí kia từng bước một đi tới sinh ra khí thế, cũng đã khiến cho chiến ý trong lòng bọn họ không còn, hận không thể lập tức xoay người bỏ chạy.

Thế nhưng mà hai chân lại giống như không nghe sai khiến, hoặc là nói căn bản là bọn họ không dám trốn, trong lòng bọn họ mơ hồ có một loại cảm giác, chỉ cần bọn họ vừa quay người trốn, ngay sau đó sẽ là tử vong buông xuống.

Tất cả mọi người đều giống như là đã hoá đá không có cách nào nhúc nhích, mặc dù là Lâm Hạ đã mở ra bảy đạo khóa gen, thân thể lúc này cũng đã sợ run.

Con sói lớn thần bí màu tím này mang đến cho họ một cảm giác, hoàn toàn không thua gì Dị Linh khủng bố đại khai sát giới ở Phong Thần Tí Hộ Sở lúc trước kia, nhìn thấy con sói lớn màu tím thần bí này, Lâm Hạ giống như lại nhớ tới giây phút máu tanh ở Phong Thần Tí Hộ Sở, thân thể không tự chủ được hơi run rẩy.

- Đã xong. . . Lang Vương chân chính lại là một nhân vật khủng bố như vậy. . .

Trong lòng Lâm Hạ âm thầm than thở một tiếng, thở dài vì số mạng của bọn họ.

Con sói lớn màu tím đi không nhanh, cứ từng bước một đi tới như vậy, không bao lâu đã chạy tới trước mặt bọn Hàn Sâm, tới lúc cách Hàn Sâm chỉ chưa đến ba mét liền ngừng lại, đôi mắt sói màu tím thần bí nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Ánh mắt của Hàn Sâm lạnh lẽo, cũng không có một chút nhượng bộ nào, cùng con sói lớn màu tím thần bí kia đối mặt, một người một sói đối mắt, tựa như trong không khí có lôi điện giao kích.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết Lang Vương, xem ra chỉ có thể sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

Hàn Sâm hơi có chút bất đắc dĩ, ở loại địa phương nguy hiểm này, hắn cũng không muốn sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, dù sao sau khi sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, hắn sẽ có một thời gian ngắn suy yếu, đây là chuyện khó mà tránh khỏi.

Rừng cây lôi điện chỉ là một bộ phận của Quỷ Kiếp Sơn Mạch, cho dù chém giết con Lang Vương này, cũng không thể bảo chứng được con đường tiếp theo sẽ không đụng phải những sinh vật siêu cấp thần huyết khác, cho nên có thể không cần dùng nếu trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, Hàn Sâm thật sự không muốn dùng.

Nhưng mà bây giờ xem ra lại khó có thể tránh khỏi rồi, nếu như là người bên ngoài thì cũng thôi đi, Lâm Vi Vi vô cùng quan tâm hắn, lại là dì nhỏ của Lâm Phong, Lâm Hạ cũng là một người đáng tôn kính, Hàn Sâm ở dưới

tình huống bản thân có năng lực, thật sự không có biện pháp vứt bỏ bọn họ một mình đào tẩu.

- Ba ba. . . mèo. . .

Bảo Nhi vẫn một mực nằm ở trên lưng Hàn Sâm, cánh tay ôm lấy cổ Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn từ trên bờ vai Hàn Sâm vươn ra, vẻ mặt hưng phấn nhìn con sói lớn màu tím kia kêu lên.

- Đó không phải là mèo. . . là sói. . .

Hàn Sâm khẽ cười khổ, hình như ở trong mắt Bảo Nhi, những động vật có cọng lông nhún nhún này đều là mèo.

- Mèo. . . Bảo Nhi muốn. . . mèo. . .

Bảo Nhi chỉ vào con sói lớn màu tím thần bí kia tiếp tục nói, nhóc con này rõ ràng cũng là hội viên thâm niên của hiệp hội nhìn bề ngoài, đối với sự vật xinh đẹp khả ái đều mơ tưởng chiếm làm của riêng.

Lang Vương hình như bị thái độ của Bảo Nhi chọc giận, bộ lông màu tím trên người bắt đầu dựng lên, miệng sói hơi ngoác ra, lộ ra răng sói um tùm, trên người lập tức bị sấm sét màu tím thần bí bao phủ, mang theo khí tức kinh khủng vô biên, nhìn chòng chọc vào Bảo Nhi, thoạt nhìn là do Bảo Nhi coi nó là mèo, chuyện này khiến cho Lang Vương hết sức phẫn nộ.

Tất cả mọi người đều giật mình, mặc dù biết rõ là không địch lại, nhưng mà nhân loại trời sinh đều muốn sống, bọn Lâm Hạ đều nắm chắc binh khí, chuẩn bị muốn liều mạng chiến một trận.

Ánh mắt của Hàn Sâm cũng sáng quắc nhìn chằm chằm vào Lang Vương, tùy thời chuẩn bị đi vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

Sấm sét màu tím trên người Lang Vương càng ngày càng khủng bố, giống như là sương khói bao phủ toàn thân nó, trong lúc điện quang lưu chuyển này, gây ra một loại cảm giác đáng sợ có thể phá hủy thế giới.

Lang Vương giống như là đang chuẩn bị muốn phát động công kích, đi về phía trước một bước, khí thế trên người lại một lần nữa tăng lên, sấm sét

màu tím dựng dục trên người giống như là bất cứ lúc nào cũng sẽ bộc phát tựa như núi lửa, khiến cho bọn Lâm Vi Vi không thể tự kiềm chế lùi lại mấy bước, sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch.

NGAO!

Mắt thấy Lang Vương muốn phát động công kích, lúc thiếu chút nữa Hàn Sâm đã mở ra trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, lại đột nhiên nghe được ở phương xa truyền đến một tiếng hét dài.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc này, liền đàn sói xa xa cũng đã nín thở, không dám phát ra một chút âm thanh nào, tiếng hú kia lộ ra vẻ đặc biệt đột ngột.

Tiếng kêu gào có chút giống như là sói tru, lại tựa hồ có chút hơi khác, nhưng không nói ra được khác nhau ở nơi nào.

Kỳ quái là, sau một tiếng hét dài kia, Lang Vương nguyên bản đã làm ra tư thái công kích, đột nhiên liền thu liễm lôi điện trên người, hung hăng lườm Bảo Nhi, vậy mà lại quay người rời đi.

Tất cả sói điện đều rút theo Lang Vương, trong nháy mắt đã lui sạch sẽ, không nhìn thấy một con sói điện nào nữa, hết thảy vừa rồi cơ hồ giống như là một giấc mơ.

Chương 1014: Cao Thủ Nhân Loại

Thật là một con sói điện cũng không thấy nữa, mấy người bọn Hàn Sâm kéo thi thể hai con Lôi Giao Lang về, lại mang theo thi thể của mấy con sói điện biến dị lên đường.

Trên đường đi cẩn thận từng chút một hướng ra ngoài bìa rừng lôi điện mà đi, vậy mà không còn đụng phải trở ngại nào nữa, đi bốn ngày mới đi ra khỏi khu vực rừng cây lôi điện.

Mấy ngày nay lúc ăn thịt sói, bọn Lâm Hạ, Lâm Vi Vi cùng Trần Hổ đều không ăn thịt Lang Vương, chỉ ăn đi một ít thịt sói điện biến dị.

Hàn Sâm gọi bọn họ cùng tới ăn, Trần Hổ lại lắc đầu nói ra:

- Lôi Giao Lang là cậu săn giết, mạng của chúng tôi cũng là cậu cứu, tại sao có thể lại đòi chia thịt?

Hàn Sâm không quan tâm tới thịt của hai con sói thần huyết như vậy, bây giờ hắn đã có được năng lực săn giết sinh vật thần huyết, về sau sẽ còn nhiều cơ hội. Hơn nữa nhiều thịt sói như vậy, một mình hắn ăn, chỉ sợ phải ăn một tháng mới có thể ăn xong, nhưng mà bọn Lâm Hạ cũng không chịu ăn, liền Lâm Vi Vi cũng từ chối, Hàn Sâm g liền không nói thêm lời nào nữa.

Sau khi đi ra rừng cây lôi điện, vẫn còn ở bên trong khu vực dãy núi kia, nhưng mà thế núi đã trở nên dốc đứng lên, có một cái hẻm núi lớn hiện ra ở trước mặt bọn họ, trong hẻm núi còn có nước sông chảy qua.

Bọn Lâm Hạ đang bàn xem sau đó phải đi hướng nào, lại đột nhiên nhìn thấy dưới hạ du con sông có một con rùa đen to lớn đi ngược dòng nước, ở trên lưng của con rùa đen đằng kia còn có một người đang đứng.

- Tiểu Hàn, có thể nhìn rõ ràng là nhân loại hay là Dị Linh không?

Lâm Hạ nhìn về phía Hàn Sâm hỏi, bọn họ đều đã biết thực lực của Hàn Sâm kinh người, bây giờ cũng nghe Hàn Sâm như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Hàn Sâm cũng đã chú ý tới con rùa khổng lồ cùng người đàn ông kia, con rùa khổng lồ kia không cần nghi ngờ chính là một con sinh vật thần huyết, mà người đàn ông kia là một nhân loại, hơn nữa khí tức sinh mệnh còn mạnh hơn con rùa khổng lồ kia một chút.

Hàn Sâm có chút kì quái, mặc dù chính hắn đã từng nuôi qua không ít dị sinh vật, nhưng khi nhìn thấy những nhân loại khác lại có thể khống chế dị sinh vật, vẫn khiến cho hắn cảm thấy có chút khác thường.

- Là nhân loại.

Hàn Sâm nhìn người đàn ông kia gật đầu nói.

- Bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch vậy mà lại còn có nhân loại, chẳng lẽ nơi này có Tí Hộ Sở nhân loại?

Trần Hổ lập tức mừng rỡ, nếu như có Tí Hộ Sở nhân loại, vậy thì thật sự là quá tốt.

Mặc dù bọn họ an toàn xuyên qua rừng cây lôi điện, nhưng mà ngay cả chính bọn họ cũng không biết là làm sao mà qua được, cũng không biết vì sao cuối cùng Lang Vương không công kích bọn họ.

Về sau có thể đi ra Quỷ Kiếp Sơn Mạch hay không, trong lòng bọn họ vẫn không hề chắc chắn, dù sao vận may tốt như vậy, rất khó có lần thứ hai.

Người đàn ông trên lưng con rùa khổng lồ kia cũng đã nhìn thấy bọn họ, cưỡi con rùa khổng lồ đi tới bên này, rất xa liền cao giọng chào hỏi:

- Tam thúc, Vi Vi, đã lâu không gặp.

- Tam thúc, Vi Vi tỷ, hai người quen người nọ à?

Trần Hổ nhìn người ở phía xa kia hỏi.

Lâm Vi Vi nhìn kỹ một chút, gật đầu nói:

- Là Bảo Kim Khoáng Nghiệp Lưu Ngọc Huyền, nghe nói y tiến vào trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở mới năm sáu năm đã mở ra tám đạo khóa gen, là đỉnh cấp thiên tài vô cùng hiếm thấy của nhân loại, chỉ là vẫn luôn không nghe nói tới chuyện hắn ở trong Tí Hộ Sở nào, không nghĩ tới là ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch này.

Rất nhanh, Lưu Ngọc Huyền đã cưỡi rùa khổng lồ đi tới gần bọn họ, bắt chuyện với Lâm Hạ còn có Lâm Vi Vi, đối với những người khác lại không thèm để ý tới.

- Vi Vi, làm sao cô lại tới nơi này? Bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch vô cùng hung hiểm, coi như là cao thủ đứng đầu của nhân loại ở chỗ này cũng khó có thể sống sót.

Lưu Ngọc Huyền nhìn Lâm Vi Vi nói ra.

Biểu hiện của Lưu Ngọc Huyền rất rõ ràng, thoạt nhìn rất hứng thú đối với Lâm Vi Vi, ai cũng nhìn ra.

Lâm Vi Vi đem nguyên nhân bọn họ tiến vào Quỷ Kiếp Sơn Mạch nói đại khái một lần, sau đó hỏi Lưu Ngọc Huyền:

- Anh ở nơi này, chẳng lẽ nơi này có Tí Hộ Sở nhân loại?

Lưu Ngọc Huyền lắc đầu nói ra:

- Loại khu vực hiểm ác này, có vô số dị sinh vật mạnh mẽ, sao nhân loại có thể thành lập Tí Hộ Sở nổi, tôi ngẫu nhiên đến một Tí Hộ Sở Dị Linh Đế cấp, cùng Dị Linh ký kết khế ước, mới có thể sinh tồn ở chỗ này.

- Lưu lão đệ, cậu đã rất quen thuộc đối với nơi này, có thể chỉ một con đường sáng cho chúng tôi hay không, chúng tôi phải làm như thế nào mới có thể đi ra khỏi Quỷ Kiếp Sơn Mạch?

Lâm Hạ liền vội vàng hỏi.

Mọi người cũng không bởi vì chuyện Lưu Ngọc Huyền dấn thân vào cửa của Dị Linh mà khinh thị y, dù sao nhân loại bây giờ ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở vẫn không có quyền nói chuyện, có thể sống sót cũng đã không tệ rồi, dấn thân vào môn hạ của Dị Linh cũng là chuyện rất bình thường, dù sao tất cả mọi người đều cần mạng sống.

Lưu Ngọc Huyền lắc đầu nói ra:

- Ở nơi này nào có khả năng đi ra ngoài được, mọi người có thể đi đến nơi đây, vậy mà không bị con Lang Vương kia ăn tươi đã là vạn hạnh rồi, lại tiến vào bên trong nữa, còn có mấy sinh vật siêu cấp thần huyết thực lực không kém hơn Lang Vương chiếm cứ các nơi, mặc kệ là đi hướng nào cũng đều chỉ có một con đường chết.

Dừng lại một chút, Lưu Ngọc Huyền còn nói thêm:

- Vi Vi, không bằng mấy người đi theo tôi tới Tí Hộ Sở Đế Linh kia đi? Tôi ở trong Tí Hộ Sở Đế Linh kia cũng coi như có chút quyền lực, có tôi ở đó, có thể cam đoan mọi người ở trong Tí Hộ Sở không bị Dị Linh hoặc là dị sinh vật bắt nạt.

Lâm Vi Vi nhíu mày nhìn về phía Lâm Hạ cùng Hàn Sâm, dựa theo lời Lưu Ngọc Huyền nói như vậy, khả năng để bọn họ xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch cực kỳ bé nhỏ.

Nhưng mà bọn họ chính là vì không muốn bị Dị Linh nô dịch, cho nên mới mạo hiểm xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch, bây giờ cùng Lưu Ngọc Huyền đi đầu hàng Đế Linh, có chút xung đột với ước nguyện ban đầu của bọn họ.

Lưu Ngọc Huyền nói với Lâm Hạ:

- Tam thúc, hung hiểm bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch có lẽ mọi người cũng đã từng nghe nói qua, trên đường có lẽ mọi người cũng đã gặp phải một ít, nói thật, đi tiếp thật sự là không có đường sống, đó không phải là khu vực mà nhân loại có thể xuyên qua, dù là vị Đế Linh đại nhân kia, cũng không dám đơn giản tiến vào địa bàn của những sinh vật siêu cấp thần huyết đó. Chính tôi ở bên trong Tí Hộ Sở Đế Linh kia cũng coi như là có chút địa vị, mọi người đi theo tôi đi, tuyệt đối sẽ không để cho mọi người thua thiệt.

Lâm Hạ hơi trầm ngâm một chút, nhìn về phía Hàn Sâm bên cạnh nói:

- Tiểu Hàn, cậu thấy thế nào?

Lưu Ngọc Huyền thấy Lâm Hạ vậy mà hỏi ý kiến Hàn Sâm, không khỏi cẩn thận nhìn Hàn Sâm vài lần, nguyên bản y cho rằng Hàn Sâm chỉ là một thanh niên râu ria, lúc trước căn bản không nhìn kỹ hắn.

- Vị này chính là?

Lưu Ngọc Huyền không nhìn ra lai lịch của Hàn Sâm, liền hướng Lâm Hạ hỏi một câu.

Lâm Hạ giới thiệu nói:

- Vị này chính là con rể của Kỷ Nguyên thủ – Hàn Sâm, cùng chúng tôi bị vây ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch này.

- Thì ra là con rể của Kỷ Nguyên thủ, đã từng nghe nói qua, không nghĩ tới là một người còn trẻ tuổi như vậy, thật sự là tuổi trẻ tài cao, thất kính.

Lưu Ngọc Huyền chào hỏi, nhưng mà trong giọng nói lại nghe ra, y cũng không chút nào để ý tới cái thân phận này của Hàn Sâm.

- Tôi vẫn muốn đi ra ngoài Quỷ Kiếp Sơn Mạch.

Sau khi Hàn Sâm bắt chuyện qua loa với Lưu Ngọc Huyền, trả lời vấn đề lúc trước của Lâm Hạ.

Hàn Sâm tự nhiên là không có khả năng dấn thân vào làm môn hạ của Đế Linh, để cho hắn bắt mấy Đế Linh về làm nô bộc thì còn tạm được.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng biết rõ thực lực bây giờ của mình quá bất ổn định, khó có thể tác chiến trong thời gian dài, vẫn còn không có khả năng đánh hạ một Tí Hộ Sở Đế Linh.

Lưu Ngọc Huyền nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, lại có chút khinh miệt bĩu môi cười cười:

- Hàn tiên sinh chỉ sợ là mới tấn chức Siêu Việt Giả không lâu, còn không biết dị sinh vật ở nơi này lợi hại, nếu như không có thế lực mạnh mẽ che chở, đừng nói là Siêu Việt Giả vừa mới tấn thăng, coi như là người đã mở ra tám đạo khóa gen như tôi, ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch này cũng là nửa bước khó đi.

Chương 1015: Quỷ Kế Của Lưu Ngọc Huyền

- Tam thúc, Vi Vi, mấy người tốt hơn là theo tôi cùng đi tới Tí Hộ Sở đi.

Lưu Ngọc Huyền lại nói với Lâm Vi Vi, ở trong chỗ sâu trong con mắt hiện lên một tia lửa nóng.

Lưu Ngọc Huyền nói không hề sai, y ở trong Tí Hộ Sở Đế Linh này xác thực là có chút địa vị, mà y có thể ở trong vài năm ngắn ngủn mở ra tám đạo khóa gen, thành chiến lực cấp cao nhất trong số Siêu Việt Giả nhân loại, cũng không phải là bởi vì thiên phú của y đủ mạnh, mà là vì được Đế Linh kia thưởng thức, hơn nữa hắn còn bày mưu tính kế cho vị Đế Linh kia, lập được vài công lao, trong vài năm đã lấy được ban thưởng 800 điểm gen Dị Linh, mới có thể mở ra tám đạo khóa gen.

Đương nhiên, y lấy được gen cũng không phải là gen Đế Linh, cùng y ký kết khế ước cũng không phải là vị Đế Linh kia, mà là một Dị Linh hoàng tộc mạnh mẽ là thủ hạ của vị Đế Linh kia, Dị Linh hoàng tộc kia đã mở ra tám đạo khóa gen, Lưu Ngọc Huyền cùng y ký kết khế ước, cao nhất cũng chỉ có thể lợi dụng gen của vị Dị Linh hoàng tộc kia mở ra tám đạo khóa gen.

Về phần Đế Linh, một nhân vật mạnh mẽ đã đến loại trình độ đó, căn bản sẽ không tùy tiện ký kết khế ước với nhân loại, càng sẽ không cho nhân loại gen Đế Linh, bình thường đều là để cho Dị Linh thủ hạ ký kết khế ước với nhân loại.

- Lưu lão đệ, không có con đường nào có thể đi ra ngoài tương đối an toàn một chút hay sao?

Lâm Hạ suy nghĩ một chút, lại nhìn Lưu Ngọc Huyền hỏi.

Lâm Hạ không muốn làm trái với ước nguyện ban đầu của mình, hơn nữa nghe giọng của Hàn Sâm, hắn cũng là có ý muốn đi ra Quỷ Kiếp Sơn Mạch, liền không còn do dự nữa.

- Thật sự là không có, dị sinh vật mạnh mẽ ở nơi này chỗ nào cũng có, làm gì có con đường nào an toàn. Tam thúc, thật sự đừng lấy mạng đi mạo hiểm, những người trẻ tuổi kia không biết nặng nhẹ, Tam thúc ngài còn không hiểu sao?

Lưu Ngọc Huyền nói xong liếc mắt nhìn Hàn Sâm.

Lưu Ngọc Huyền cực lực muốn kéo bọn họ gia nhập vào Tí Hộ Sở như vậy, hơn phân nửa là vì Lâm Vi Vi, y đã sớm thèm thuồng sắc đẹp của Lâm Vi Vi, ở trong Tí Hộ Sở đằng kia, y cũng coi như là người có chút địa vị, đến lúc đó chỉ cần hơi dùng một chút thủ đoạn, còn sợ không chiếm được Lâm Vi Vi sao?

Dù sao có y ở trong Tí Hộ Sở, bọn Lâm Vi Vi cũng không thể thông qua Truyền Tống Trận trở lại Liên Minh, cũng không sợ cô ta trở lại Lâm gia cáo trạng.

Ở trong Liên Minh thì y không có tư cách đấu với Lâm gia, Lâm Vi Vi cũng chướng mắt y, nhưng mà ở chỗ này thì không giống, muốn đem Lâm Vi Vi đùa bỡn trong lòng bàn tay thì thật sự quá dễ dàng, đương nhiên là Lưu Ngọc Huyền sẽ không buông tha cho cơ hội ngàn năm một thuở như vậy.

Trong lòng Lưu Ngọc Huyền đã tính toán tốt rồi, chỉ cần lừa bọn Lâm Vi Vi về Tí Hộ Sở, để cho bọn họ ký kết khế ước với một Dị Linh hoàng tộc mà mình quen biết, đến lúc đó tất cả còn không phải là để cho y định đoạt sao.

Lâm Vi Vi tự nhiên là phải đùa bỡn cho đủ, còn bọn Lâm Hạ, nếu như thức thời, y sẽ không để ý thu thêm vài tiểu đệ, chăm sóc bọn họ một chút, để cho bọn họ có thể sống yên phận ở trong Tí Hộ Sở Đế Linh, y cũng có thể có thêm mấy người có thể sai sử.

Nếu như bọn họ không thức thời, trực tiếp giết là được, dù sao cũng không thể nào để cho bọn họ trở lại Liên Minh được.

- Con đường tương đối an toàn một chút ở đâu?

Lâm Vi Vi cũng truy vấn, cách nghĩ của cô ta và Lâm Hạ giống nhau, cũng không muốn đi đầu hàng Dị Linh.

- Mọi người cần gì phải làm thế chứ!

Lưu Ngọc Huyền thấy bọn họ vậy mà tựa hồ cố ý phải đi, cũng hơi có chút ngoài ý muốn, ra vẻ lo lắng giận dữ nói:

- Quỷ Kiếp Sơn Mạch thật sự là quá nguy hiểm, nhân loại chúng ta căn bản không có năng lực xuyên qua, nếu mấy người cố ý muốn đi, sẽ chỉ không công mất mạng. Chính tôi ở trong Tí Hộ Sở Đế Linh kia coi như là cũng có chút địa vị, nghĩ biện pháp cho mấy người sử dụng Truyền Tống Trận trở lại Liên Minh vẫn có chút nắm chắc, nếu mọi người thật sự không muốn đầu hàng Dị Linh, cùng lắm thì trở lại Liên Minh không tiến vào Tí Hộ Sở nữa là được, còn tốt hơn là đi nộp mạng.

Lưu Ngọc Huyền cũng không phải người ngu, cũng không trở mặt với bọn Lâm Hạ, ngược lại còn tận tình khuyên bảo, tựa hồ là suy nghĩ cho bọn họ.

Nhưng mà trong lòng Lưu Ngọc Huyền lại hừ lạnh:

- Sau khi đi tới Tí Hộ Sở, sao có thể còn cho phép các người thoải mái.

Sở dĩ Lưu Ngọc Huyền không trực tiếp động thủ ở chỗ này, cũng không phải là y còn nhớ tới tình nghĩa nhân loại đồng bào, thật sự là bởi vì y cần gen Dị Linh mới mở ra tám đạo khóa gen, bởi vì không phải bản thân mình tu luyện đạt được, mặc kệ là uy lực hay là phương diện vận dụng, cũng không lợi hại bằng chính mình tu luyện.

Mặc dù Lâm Hạ chỉ mới mở ra bảy đạo khóa gen, nhưng mà y lại là tự mình tu luyện mở ra bảy đạo khóa gen, nếu như Lâm Hạ thật sự dốc sức liều mạng với y, Lưu Ngọc Huyền cũng sợ có vạn nhất.

Cho nên Lưu Ngọc Huyền cũng không có ý định động thủ, chỉ là dùng ngôn ngữ lừa gạt bọn họ, muốn lừa gạt bọn họ đi vào Tí Hộ Sở trước, để cho bọn họ cùng Dị Linh ký kết khế ước, đến lúc đó y muốn thế nào cũng không cần phí nhiều sức, muốn Lâm Hạ chết cũng chỉ là chuyện một câu nói.

Nghe Lưu Ngọc Huyền nói như vậy, mấy người bọn Trần Hổ đều có chút động tâm.

Dù sao mặc dù là Lưu Ngọc Huyền đang ở trong Tí Hộ Sở Đế Linh, nhưng lại có thể tùy ý trở lại Liên Minh, đủ thấy là quả thật y có năng lực như vậy.

Bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch hung hiểm dị thường, nếu như có thể không cần mạo hiểm, trở về Liên Minh cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Chỉ cần trở lại Liên Minh, liền coi như là bọn họ cùng Dị Linh ký kết khế ước, Dị Linh cũng không có cách nào dùng khế ước để ước thúc bọn họ ở trong Liên Minh, không ở cùng một thời không, lực lượng khế ước căn bản không có cách nào truyền đạt, bọn họ hoàn toàn có thể bình yên sinh hoạt ở trong Liên Minh, chỉ là sau này không thể tiến vào trong Tí Hộ Sở mà thôi.

Mặc dù đã mất đi cơ hội tấn chức của mình, nhưng mà vẫn còn tốt hơn là mất mạng.

Mấy người bọn Trần Hổ cảm thấy rất hứng thú đối với phương án mà Lưu Ngọc Huyền nói, nhao nhao tiến lên hỏi thăm tình huống cụ thể, Lưu Ngọc Huyền tự nhiên là miệng đầy lời lẽ đồng ý.

- Mọi người thấy con Ô Giáp Quy thần huyết này chưa? Đây là tọa kỵ mà Đế Linh kia ban cho tôi sử dụng, nếu như tôi không có một chút địa vị nào ở trong Tí Hộ Sở kia, có thể nô dịch sinh vật thần huyết làm tọa kỵ sao?

Lời nói này của Lưu Ngọc Huyền vô cùng làm cho người ta tin phục.

Bọn Trần Hổ hết sức động tâm, nhưng mà Trần Hổ lại vẫn nhìn về phía Hàn Sâm hỏi:

- Hàn ca, cùng đi tới Tí Hộ Sở chứ? Còn hơn là đi nộp mạng.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Tôi nhất định phải đi ra Quỷ Kiếp Sơn Mạch.

- Tôi cũng thế, nếu bây giờ đầu hàng Dị Linh, thì tại sao lúc trước chúng ta cần phải dốc sức liều mạng trốn đi?

Lâm Vi Vi kiên định nói.

Trần Hổ do dự một chút, cắn răng một cái nói:

- Mấy người đã đều đi, tôi lưu lại cũng không có ý nghĩa gì, tôi cùng đi với mấy người, cùng lắm chỉ là một cái mạng, không có gì quan trọng cả.

Vài người khác tựa hồ cũng đều có nguyên nhân, mặc dù có chút động tâm, nhưng vẫn là biểu thị ra ý định cùng đi với bọn Hàn Sâm.

Lâm Hạ nhìn Lưu Ngọc Huyền nói ra:

- Lưu lão đệ, ý tốt của cậu thì chúng tôi xin nhận, nhưng mà vẫn làm phiền cậu giúp tôi chỉ điểm một con đường tương đối dễ đi đi. Phần ân tình này của cậu chúng tôi sẽ khắc trong tâm khảm, nếu như có thể không chết, sau khi trở lại Liên Minh sẽ có hậu báo.

Lưu Ngọc Huyền không nghĩ tới dưới sự dẫn đầu của Hàn Sâm, bọn họ đều lựa chọn muốn cùng đi với Hàn Sâm, không khỏi lại nhìn thêm Hàn Sâm vài lần, biết mình đã có chút đánh giá thấp lực ảnh hưởng của Hàn Sâm ở trong lòng bọn họ rồi.

Nhưng mà dù sao thì Lưu Ngọc Huyền vẫn là người giỏi dùng tâm kế, tuy không đạt tới mục đích của mình, chỉ là trong lòng có chút tức giận, trên mặt lại vẫn lộ ra dáng tươi cười, hào khí ngàn vạn nói:

- Chư vị có hùng tâm tráng chí này, thật là làm cho Ngọc Huyền khâm phục, vậy thì Ngọc Huyền sẽ xả thân tiễn đưa các vị một đoạn đường, có tôi đưa tiễn, không dám nói có thể dẫn mọi người ra khỏi Quỷ Kiếp Sơn Mạch, nhưng mà trong vòng ba trăm dặm, chỉ cần có tôi ở bên cạnh, sẽ không cho dị sinh vật động tới mọi người một chút nào, cũng giúp cho tỷ lệ mọi người có thể đi ra khỏi Quỷ Kiếp Sơn Mạch lớn hơn một chút.

Chương 1016: Huyết Dực Thú Vương

Hàn Sâm lộ ra vẻ bình tĩnh nhìn Lưu Ngọc Huyền, Hàn Sâm tinh thông đạo ám sát, cực kỳ mẫn cảm đối với sát cơ địch ý, sau khi luyện thành Động Huyền Kinh cùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra đệ bát thức, cảm giác càng thêm nhạy cảm.

Mặc dù Lưu Ngọc Huyền che giấu rất tốt, Hàn Sâm lại vẫn cảm thấy được địch ý, thậm chí có thể nói là sát ý.

Chỉ là Hàn Sâm lại không nói gì thêm, đi theo Lưu Ngọc Huyền tiếp tục tiến lên, cho dù là Lưu Ngọc Huyền rắp tâm hại người, con đường y đi, đối với chính y mà nói nhất định là sẽ an toàn, chỉ cần biết điểm này là đủ rồi.

Mọi người theo Lưu Ngọc Huyền dọc theo hẻm núi lớn tiến về phía trước, trên đường thật sự là không gặp phải nguy hiểm gì, mặc dù trong rừng núi thỉnh thoảng cũng có dị sinh vật qua lại, nhưng khi nhìn thấy Lưu Ngọc Huyền cùng con rùa khổng lồ kia, đều xa xa bỏ chạy, cũng không có dị sinh vật nào công kích bọn họ.

- Có tôi ở đây, mọi người cứ yên tâm, trong vòng ba trăm dặm, tuyệt đối không có ai có thể đụng tới một cọng tóc gáy của mọi người.

Nhìn dị sinh vật ở phía xa đang rời đi, Lưu Ngọc Huyền hơi ra vẻ đắc ý.

- Có thể ở chỗ này gặp được anh thì thật sự là quá tốt.

Vương Vũ cảm thán nói.

- Chuyện này cũng không coi vào đâu, đợi lát nữa chúng ta còn phải đi qua địa bàn của một con sinh vật siêu cấp thần huyết, con sinh vật siêu cấp thần huyết kia một mực giao hảo cùng với Đế Linh, có tôi dẫn đường, cam đoan mọi người có thể an toàn đi qua.

Lưu Ngọc Huyền khẽ cười nói.

Nghe Lưu Ngọc Huyền nói như vậy, Lâm Vi Vi cùng Lâm Hạ cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc, cảm kích nói:

- Lần này thật sự là may mắn nhờ có cậu.

- Đều là nhân loại, huống chi tôi cũng có chút bạn tốt, đây cũng là chuyện tôi nên làm.

Lưu Ngọc Huyền cười khanh khách nói.

Ngoài miệng Lưu Ngọc Huyền nói thế nhưng trong lòng lại âm thầm cười lạnh:

- Xác thực là sinh vật siêu cấp thần huyết kia có chút giao tình với Đế Linh, tôi cũng thường xuyên đi tới nơi ở của sinh vật siêu cấp thần huyết đó, còn tốn không ít tâm huyết, nịnh nọt con của con sinh vật siêu cấp thần huyết này, đến lúc đó chỉ cần cùng Thú Vương chi tử kia chào hỏi, tiêu diệt đám vướng bận chúng mày, là có thể thoải mái mang Lâm Vi Vi về rồi.

- Thằng ranh Hàn Sâm kia, không thể để cho hắn đơn giản chết đi, nếu không phải là hắn, mình cũng không cần phải phiền toái như vậy, lần này đi gặp tiểu tổ tông kia, không tránh khỏi lại phải chảy nhiều máu rồi.

Nghĩ đến sở thích đặc thù của Thú Vương chi tử kia, Lưu Ngọc Huyền cũng có chút đau đầu, thân thể rùng mình một cái, đồng thời quay sang liếc nhìn Hàn Sâm.

Thế nhưng mà cái nhìn này, lại khiến cho trong lòng Lưu Ngọc Huyền hơi kinh hãi, Hàn Sâm đang tủm tỉm cười nhìn y, ánh mắt kia vô cùng kỳ quái, khiến cho Lưu Ngọc có loại cảm giác bị nhìn thấu tim phổi, giống như mình ở trước mặt Hàn Sâm không hề mặc quần áo vậy.

- Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra cái gì?

Trong lòng Lưu Ngọc Huyền chấn động.

Nhưng mà nghĩ lại, lại cảm thấy không có khả năng, âm thầm tự giễu:

- Mình nghĩ quá nhiều rồi, hắn là một Siêu Việt Giả vừa mới tấn chức thì có thể biết cái gì, huống chi đây là ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch, liền Lâm Hạ đối với nơi này đều cũng hoàn toàn không biết gì cả, chỉ có thể dựa vào mình, huống chi là hắn.

Nghĩ tới đây, Lưu Ngọc Huyền nở nụ cười, nói với Hàn Sâm:

- Hàn lão đệ, cậu không cần khẩn trương, có tôi ở đây, trong vòng ba trăm dặm này không có nguy hiểm gì hết.

- Cảm ơn.

Hàn Sâm khẽ cười nói.

- Bán mày đi mày còn cám ơn tao, đúng là kẻ đần, cho dù thật sự mày là siêu cấp thần gen toàn mãn tấn thăng Siêu Việt Giả thì có thể như thế nào đây? Còn không phải đều là ngu ngốc bị tao đùa bỡn trong lòng bàn tay hay sao.

Trong lòng Lưu Ngọc Huyền âm thầm hừ lạnh.

Đi hơn mười dặm đường, quả nhiên giống như là Lưu Ngọc Huyền đã nói, trên vách núi đá ở hai bờ sông xuất hiện rất nhiều huyệt động, trong huyệt động kia có một loại thú nhỏ mọc ra hai cánh tụ tập, nhìn thấy Lưu Ngọc Huyền mang theo bọn Hàn Sâm xuôi dòng đi xuống, rất nhiều con thú nhỏ từ trong huyệt động bay ra, thành đàn bay múa xoay quanh ở phía trên hẻm núi, liếc nhìn sang, ít nhất cũng có mấy ngàn con.

Bọn Trần Hổ nhìn thấy nhiều dị sinh vật như vậy, đều trở nên hơi khẩn trương.

- Không cần khẩn trương.

Lưu Ngọc Huyền nói xong, liền phát ra một tiếng thét kỳ quái đối với đàn thú đang xoay quanh ở giữa bầu trời.

Sau khi kêu vài tiếng liên tục, những con thú nhỏ đó đều nhao nhao lui về trong huyệt động, chỉ là ở trên vách núi đá nhìn bọn họ, cũng không có ý tứ xông tới.

- Thật sự có bản lãnh.

Vương Vũ tán thán nói.

- Chuyện này không coi vào đâu, mọi người chờ một chút nữa, tôi gọi con của sinh vật siêu cấp thần huyết kia tới đón tiếp chúng ta, để cho nó hộ tống chúng ta xuyên qua hẻm núi này, sẽ không có những dị sinh vật khác dám trêu chọc chúng ta ở trong khu vực này nữa.

Lưu Ngọc Huyền rất có vẻ đắc ý.

Y vì luyện chiêu thú ngữ này, đã bỏ ra không ít công phu, nhưng đến bây giờ vẫn chỉ có thể làm một chút trao đổi đơn giản, nhưng mà nếu như đổi thành người bình thường, căn bản là không thể nào làm được tới loại trình độ này của y.

Xác thực là Lưu Ngọc Huyền cũng coi như là một nhân tài, nhân loại có thể lăn lộn tốt như vậy ở trong Tí Hộ Sở Dị Linh cũng không nhiều lắm, hơn nữa có tâm tư tỉ mỉ, lại am hiểu học tập cùng quan sát, coi như là một nhân vật hiếm có.

Lưu Ngọc Huyền một lần nữa rít gào lên, muốn đem con của sinh vật siêu cấp thần huyết kia gọi tới, việc này hắn làm khá quen rồi, cũng là chuyện quen việc dễ làm.

Nhưng mà khác với lúc bình thường, trong lúc Lưu Ngọc Huyền không ngừng thét lên, còn ẩn hàm ý tứ đưa lên tế phẩm cho con của sinh vật siêu cấp thần huyết kia, liền số lượng đều nói rất rõ ràng, ngoại trừ Lâm Vi Vi ra, bảy người bọn Hàn Sâm cùng Lâm Hạ đều bị Lưu Ngọc Huyền tính là tế phẩm.

Lưu Ngọc Huyền bắt nạt bọn họ không hiểu thú ngữ, ở ngay trước mặt bọn họ kêu ra, cũng không sợ bọn họ nghe ra mánh khóe, coi như là hữu dũng hữu mưu rồi.

Sau khi Lưu Ngọc Huyền kêu lên không bao lâu, đã nghe được bên trong hẻm núi dưới hạ du truyền đến một thét vang tương tự, không bao lâu sau đã thấy có một thú ảnh màu đỏ từ hạ du bay tới.

Toàn thân con thú kia có màu huyết hồng, đôi cánh màu máu dài đến hai mươi ba mét, thân thể hùng tráng giống như hổ, đỉnh đầu còn mọc ra một đôi sừng giống như là sừng dê, rất khác với đám thú nhỏ ở trên vách núi.

Bọn Trần Hổ nhìn thấy thế liền ngạc nhiên, Trần Hổ tán thán nói:

- Lưu tiên sinh thật sự có bản lãnh.

Hàn Sâm nheo mắt lại đánh giá con thú màu máu từ đằng xa bay tới, chỉ là thị lực của hắn tốt hơn, xa xa nhìn thấy ở trên lưng của con thú đằng kia,

còn có một con Tiểu Huyết Thú đang đứng, nhưng mà hình thể lại nhỏ hơn rất nhiều, chỉ lớn cỡ con chó xồm.

Sau khi Lưu Ngọc Huyền nhìn thấy con huyết thú hùng tráng kia, sắc mặt lại hơi biến đổi một chút.

Bởi vì đó chính là sinh vật siêu cấp thần huyết Huyết Dực Thú Vương ở chỗ này, trên lưng nó chính là con Thú Vương chi tử kia, nguyên bản Lưu Ngọc Huyền chỉ là muốn gọi Huyết Dực Thú Vương con tới, trước kia cũng đều là như vậy.

Y đã đến không ít lần, nhưng lại rất hiếm thấy Huyết Dực Thú Vương, đều chỉ thấy được Huyết Dực Thú Vương con, y còn tương đối quen thuộc với Huyết Dực Thú Vương con, có thể thương lượng một chút.

Thế nhưng mà Huyết Dực Thú Vương đã đích thân đến, Lưu Ngọc Huyền cũng không dám ở trước mặt Thú Vương nói thêm cái gì, sau đó nếu như Thú Vương cũng ăn Lâm Vi Vi đi, y cũng không thể ngăn cản.

- Sớm biết như vậy thì không nên nói là đưa lên tế phẩm, chờ cho Thú Vương chi tử triệu hoán rồi mới đi tới, nói cho nó chuyện tế phẩm cũng không muộn, nhưng bây giờ thì có chút phiền phức rồi.

Lưu Ngọc Huyền cho rằng con Thú Vương kia là nghe được hắn nói có tế phẩm, cho nên mới cùng một chỗ đi tới.

Nhưng mà bây giờ cũng không phải là Lưu Ngọc Huyền có thể làm gì được nữa, chỉ có thể cầu nguyện con Thú Vương kia sẽ không ăn luôn Lâm Vi Vi.

Nếu như Thú Vương thật sự muốn ăn Lâm Vi Vi, Lưu Ngọc Huyền cũng không có ý định bảo vệ Lâm Vi Vi, ở trong mắt y, Lâm Vi Vi cũng chỉ là một đồ chơi xinh đẹp mà thôi, có thể lấy tới tay thì là tốt nhất, nhưng không đáng mạo hiểm vì cô ta.

Chương 1017: Thiện Ý Khó Tin

Mắt thấy Huyết Dực Thú Vương đã bay đến, Lưu Ngọc Huyền không dám chậm trễ một chút nào, liền vội vàng tiến lên làm đại lễ thần phục, cả người nằm sấp ở trên mặt đất, cúi đầu xuống với Huyết Dực Thú Vương, phát ra âm thanh gầm nhẹ tựa như thần phục, mơ hồ còn có ý định dâng lên tế phẩm.

Nguyên bản Lưu Ngọc Huyền thầm nghĩ chỉ triệu hoán Thú Vương chi tử tới, y rất quen thuộc với Thú Vương chi tử, liền không cần phải phiền phức như thế, cũng có thể bảo trì hình tượng của mình.

Thế nhưng mà không nghĩ tới Huyết Dực Thú Vương cũng đi tới, y tuyệt không dám lạnh nhạt, so sánh mà nói, mạng nhỏ tự nhiên quan trọng hơn hình tượng, vạn nhất chọc giận Thú Vương, con Thú Vương kia cũng chưa chắc đã cho Đế Linh mặt mũi, trực tiếp ăn y luôn cũng không chừng.

Về phần bọn Hàn Sâm, ở trong mắt Lưu Ngọc Huyền đã đều là người chết, chính là thấy được trò hề của y cũng không có quan hệ gì.

Bọn Trần Hổ thấy Lưu Ngọc Huyền vậy mà hành đại lễ, trong lòng cũng có chút cảm động, cho rằng Lưu Ngọc Huyền là vì để cho bọn họ an toàn thông qua nơi đây, mới hành đại lễ đối với dị sinh vật này, đều cảm thấy oan ức cho y.

OÀ..ÀNH!

Huyết Dực Thú Vương rơi vào trước mặt Lưu Ngọc Huyền, Lưu Ngọc Huyền vội vàng bái phục một lần nữa.

Thế nhưng mà Huyết Dực Thú Vương lại không có để ý đến y, đi về phía bọn Hàn Sâm, Thú Vương chi tử cũng từ trên lưng của Thú Vương nhảy xuống, cùng đi qua.

Lưu Ngọc Huyền đang do dự xem có nên nhắc nhở Thú Vương một tiếng hay không, tế phẩm chỉ có bảy, Lâm Vi Vi cũng không phải là tế phẩm, nhưng mà cảm thụ được khí thế khủng bố tản ra trên người Thú Vương, Lưu Ngọc Huyền vẫn ngậm miệng lại, cũng không nói lời nào, chỉ hơi ngẩng đầu, nhìn Thú Vương cùng Thú Vương chi tử đi về phía bọn Hàn Sâm, chờ xem bọn Hàn Sâm bị Thú Vương ăn tươi.

Hàn Sâm nheo mắt lại nhìn Thú Vương cùng Thú Vương chi tử đang chậm rãi đi tới, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, tùy thời chuẩn bị bắt Lưu Ngọc Huyền vào trong tay làm khiên đỡ.

- Ăn đi ăn đi, chỉ cần lưu Lâm Vi Vi lại cho tao là được rồi, như thế nào cũng phải để cho tao chơi vài ngày.

Trong lòng Lưu Ngọc Huyền âm thầm suy nghĩ.

Thế nhưng mà một màn kế tiếp, lại khiến cho Lưu Ngọc Huyền lập tức mở to hai mắt ra nhìn.

Chỉ thấy Thú Vương đi tới trước mặt Hàn Sâm, vậy mà có chút gật đầu ra hiệu với Hàn Sâm, đồng thời phát ra một tiếng kêu hữu hảo.

Bọn Hàn Sâm có lẽ nghe không rõ, nhưng mà Lưu Ngọc Huyền đã học xong một bộ phận thú ngữ lại hiểu rõ, đây là Thú Vương đang hướng Hàn Sâm lấy lòng, là coi Hàn Sâm thành người một nhà.

- Chuyện này sao có thể. . .

Trong lòng Lưu Ngọc Huyền vô cùng chấn động, khó có thể tưởng tượng đến cùng là xảy ra chuyện gì, Thú Vương kinh khủng kia, liền Đế Linh đều sợ nó ba phần, bây giờ lại chủ động lấy lòng một nhân loại như Hàn Sâm, chuyện này thực sự là khiến cho y không thể tin nổi, tưởng rằng bản thân xuất hiện ảo giác.

Mặc dù bọn Hàn Sâm không hiểu thú ngữ, nhưng mà cũng nhìn ra con Huyết Dực Thú Vương kia cũng không có ác ý, Trần Hổ có chút nóng nảy hỏi Lưu Ngọc hổ:

- Lưu tiên sinh, Thú Vương này là có ý gì? Anh phiên dịch cho chúng tôi đi.

Lưu Ngọc Huyền vẫn còn đang khiếp sợ, căn bản không nghe được lời của Trần Hổ, tự nhiên cũng không thể trả lời y.

Thế nhưng mà chuyện phát sinh kế tiếp, lại càng để cho Lưu Ngọc Huyền cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Con Thú Vương chi tử kia, tung chân chạy tới trước mặt Hàn Sâm, vậy mà nhảy một cái vào trong ngực Hàn Sâm, đồng thời đem một quả trái cây huyết hồng đang ngậm trong miệng to cỡ nắm tay, giống như là tinh ngọc nhổ vào trong tay Hàn Sâm.

Thấy một màn như vậy, Lưu Ngọc Huyền cảm thấy đầu óc của mình đều sắp nổ tung rồi.

- Không có khả năng. . . chuyện này sao có thể. . . nhất định là ảo giác. . . Huyết Thú Vương làm sao có thể đem Huyết Quả cho một nhân loại. . . một nhân loại. . . chỉ là một nhân loại. . .

Con mắt của Lưu Ngọc Huyền trừng lớn, tròng mắt đều sắp trợn lồi ra rồi, nhìn chằm chằm vào trái cây màu đỏ ngòm trong tay Hàn Sâm kia.

Phải biết là vị Đế Linh kia trăm phương ngàn kế nịnh nọt Huyết Dực Thú Vương, thường cách một đoạn thời gian, sẽ sai Lưu Ngọc Huyền đưa tới một chút bảo vật, chính là hy vọng có thể từ chỗ Huyết Dực Thú Vương lấy được một viên Huyết Quả.

Thế nhưng mà y đã đến nhiều lần như vậy, cũng chỉ mới gặp qua Huyết Dực Thú Vương một lần mà thôi, lúc khác liền mặt của Huyết Dực Thú Vương cũng không nhìn thấy, chớ đừng nói là lấy được Huyết Quả.

Dù vậy, Đế Linh kia cũng không có ý tứ tức giận, vẫn là thường cách một đoạn thời gian đều đưa bảo vật tới, hi vọng trong thời gian dài có thể đả động được Huyết Dực Thú Vương.

Thế nhưng mà Đế Linh hao tổn tâm cơ muốn có được Huyết Quả như vậy, bây giờ lại ngay ở trong tay Hàn Sâm, hơn nữa còn là chính Huyết Dực Thú Vương mang theo Thú Vương chi tử đưa tới, chuyện này làm cho Lưu Ngọc Huyền cơ hồ là không có cách nào suy nghĩ, cảm giác đầu óc đều có chút không dùng được rồi.

Thú Vương chi tử ở trong ngực Hàn Sâm, còn lè lưỡi vô cùng hữu hảo liếm liếm gò má của Hàn Sâm, lộ ra vẻ vô cùng thân mật, cái đuôi cũng không ngừng vẫy, Lưu Ngọc Huyền nhìn thấy thế cảm thấy méo mặt.

Y nhớ rất rõ ràng, mỗi lần y tới, Thú Vương chi tử kia nhất định phải hút máu của y, sau khi hút xong liền trực tiếp vênh váo đắc ý rời đi, giống như là chủ tử cao cao tại thượng, nơi nào lại giống như bây giờ, quả thực giống như là một con chó xù.

Hàn Sâm duỗi tay sờ xoạng đầu Thú Vương chi tử một chút, cầm lấy Huyết Quả trong tay hỏi:

- Đây là đưa cho tao à?

Được Hàn Sâm vuốt ve đầu, vẻ mặt của Thú Vương chi tử lộ ra vẻ hưởng thụ, dùng thú âm non nớt kêu lên hai tiếng, liền nhân tính hóa gật đầu hai cái.

Lưu Ngọc Huyền thấy một màn như vậy, phổi đều sắp muốn nổ tung rồi, lúc trước y vừa bắt đầu đến, nói ngôn ngữ của nhân loại, Thú Vương chi tử căn bản là ra vẻ nghe không hiểu, cho nên y mới hao hết tâm lực đi học thú ngữ, không biết đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, mới có thể đơn giản trao đổi với Thú Vương chi tử.

Thế nhưng mà cho tới bây giờ Lưu Ngọc Huyền mới biết được, Thú Vương chi tử có thể nghe hiểu ngôn ngữ nhân loại.

- Đáng chết. . . khốn kiếp. . .

Trong lòng Lưu Ngọc Huyền hận tới nghiến răng, nhưng mà trên mặt cũng không dám lộ ra nửa phần, hơn nữa cũng không dám từ dưới đất đứng lên, vẫn phủ phục ở chỗ đó.

Y không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào, tất cả đều vượt ra khỏi dự liệu của y, Huyết Dực Thú Vương cùng Thú Vương chi tử vậy mà lại lấy lòng một nhân loại trẻ tuổi, chuyện này khiến cho y nghĩ như thế nào cũng không hiểu đến cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Bảo Nhi nhìn thấy Thú Vương chi tử lại hết sức hưng phấn, bò qua ôm lấy Thú Vương chi tử, khuôn mặt nhỏ nhắn còn dụi dụi lên mặt của Thú Vương chi tử, còn hôn lên vài cái.

Thú Vương chi tử không hề tức giận, còn lè lưỡi liếm liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi, bộ dáng đáng yêu giống như tiểu thiên sứ theo chủ nghĩa hòa bình.

Hàn Sâm cũng vô cùng kinh ngạc, nguyên bản hắn cũng đã chuẩn bị tác chiến, nhưng lại thật không ngờ vậy mà Huyết Dực Thú Vương cùng Thú Vương chi tử hoàn toàn không có địch ý.

Hơn nữa ở trong viên Huyết Quả mà Thú Vương chi tử đưa tới này, sinh cơ bừng bừng khó có thể đánh giá, vậy mà không hề kém hơn Cổ Ma Đế Quả cùng trái cây bên trong hẻm núi thời gian mà trước kia hắn ăn, thậm chí còn hơn mấy loại trước.

Rống!

Huyết Dực Thú Vương hét lớn một tiếng, vô số thú con từ hai bên vách núi bay ra ngoài, giống như là hoan nghênh canh giữ ở hai bên, lưu lại một con đường cho bọn Hàn Sâm đi qua.

Dưới sự hộ tống vô số con thú nhỏ cùng Huyết Dực Thú Vương, bọn Hàn Sâm an toàn không trở ngại thông qua vài trăm dặm hẻm núi.

Ra khỏi hẻm núi, đã không phải là địa bàn của Huyết Dực Thú Vương, chúng không thể tùy tiện xâm nhập lãnh địa của những người khác, chỉ có thể ngừng chân nhìn bọn Hàn Sâm rời đi, Thú Vương chi tử còn nhảy lên phía trên một tảng đá lớn, không ngừng kêu vài tiếng đối với Hàn Sâm cùng Bảo Nhi ở xa xa, vẫy vẫy móng vuốt nhỏ.

Chương 1018: Huyết Quả

- Lưu tiên sinh, thật sự là đa tạ anh rồi, lần này chúng tôi xem như là đã được mở rộng tầm mắt.

Trần Hổ nói với Lưu Ngọc Huyền.

Y cho rằng Huyết Dực Thú Vương thân mật với bọn họ như thế, nguyên nhân là vì Lưu Ngọc Huyền.

Lưu Ngọc Huyền miễn cưỡng vừa cười vừa nói:

- Không có gì, nhấc tay mà thôi.

- Lưu lão đệ, đa tạ cậu chiếu cố, chờ sau khi chúng tôi trở lại Liên Minh chắc chắn sẽ thâm tạ, con đường sau đó nên đi như thế nào, mong rằng cậu chỉ cho một chút . ..

Lâm Hạ nhìn Lưu Ngọc Huyền nói ra.

Lâm Hạ tự nhiên là đã nhìn ra rất nhiều cử động của Huyết Dực Thú Vương tựa hồ cũng không phải hoàn toàn là bởi vì Lưu Ngọc Huyền, trong đó có chút kỳ quặc. Chỉ là Lâm Hạ không nhìn ra là Lưu Ngọc Huyền rắp tâm hại người, cho rằng Lưu Ngọc Huyền cũng đã bỏ công ra, còn vì bọn họ hành đại lễ với Huyết Dực Thú Vương kia, xác thực là đáng để cho bọn họ cảm kích.

- Đều là người một nhà, đây là chuyện tôi phải làm, tam thúc quá khách khí rồi.

Trên mặt Lưu Ngọc Long lộ ra nụ cười nói:

- Một đoạn đường phía trước này tôi cũng đã đi qua mấy lần, lại mang mọi người đi thêm một chút nữa đi, cũng có thể miễn cho mọi người một chút phiền toái.

- Vậy thì thật sự rất cảm ơn.

Mấy người bọn Trần Hổ vui vẻ nói.

Lưu Ngọc Huyền khách khí hai câu, quay sang Hàn Sâm hỏi:

- Hàn lão đệ, trước kia cậu đã gặp qua Huyết Dực Thú Vương à?

- Không.

Hàn Sâm lắc đầu nói.

Lưu Ngọc Huyền thấy biểu lộ của Hàn Sâm không giống như là giả bộ, cũng cảm thấy một nhân loại như hắn cũng không thể gặp qua Huyết Dực Thú Vương được.

- Thằng này đến cùng là có vận may cứt chó gì, vì sao mà Huyết Dực Thú Vương lại hữu hảo đối với hắn như vậy, lại còn tặng cho hắn Huyết Quả nữa?

Lưu Ngọc Huyền âm thầm suy nghĩ, nhưng mà lại không nghĩ ra nguyên nhân.

Ý nghĩ của Lưu Ngọc Huyền xoay chuyển, dứt khoát không nghĩ nữa, cười nói với Hàn Sâm:

- Hàn lão đệ, viên Huyết Quả này là lễ vật mà Thú Vương đưa cho mọi người, bây giờ liền phân cho mọi người nếm thử đi.

Lưu Ngọc Huyền là người thông minh, chính hắn không đòi hỏi Huyết Quả, lại nói là lễ vật mà Thú Vương đưa cho mọi người, đó chính là mỗi người đều có thể đạt được chỗ tốt, hơn nữa cũng coi như là hợp tình hợp lý, cho dù có người trong lòng có chút ít ý tưởng gì, chắc có lẽ sẽ không ngại chỗ tốt quá nhiều.

Chỉ cần Hàn Sâm chịu phân chia Huyết Quả, tự nhiên là không thể thiếu một phần của y, hơn nữa công lao của y cũng không ít, như thế nào cũng không thể thiếu một phần. Đây chính là Huyết Quả mà ngay cả Đế Linh đều trông mà thèm, chỉ cần được chia cho một ít, đối với y đã là lợi ích khổng lồ.

Nếu như Hàn Sâm không chịu chia, như vậy Hàn Sâm ở trong đội ngũ này sẽ mất nhân tâm, thậm chí có khả năng bởi vậy mà phát sinh mâu thuẫn cùng xung đột, đến lúc đó có lẽ y có thể thúc đẩy, cuối cùng làm ngư ông đắc lợi.

- Trái cây kia à, tôi cho Bảo Nhi ăn rồi.

Hàn Sâm chỉ vào Bảo Nhi đang ngồi ở trên bả vai mình.

Lưu Ngọc Huyền liếc mắt nhìn qua, sắc mặt lại đại biến, vừa rồi sự chú ý của y đều ở trên người Hàn Sâm, không hề chú ý tới Bảo Nhi đang làm gì, bị Hàn Sâm chỉ tới, ánh mắt của y mới ngước lên lên, lúc này mới phát hiện ra Bảo Nhi vậy mà đang bưng lấy viên Huyết Quả kia gặm, đã gặm xuống được hơn phân nửa, lúc y nhìn sang, Bảo Nhi vừa vặn đem một khối nhỏ cuối cùng nhét vào trong miệng, khiến quai hàm chống phình ra, cái miệng nhỏ nhắn dính đầy nước trái cây không ngừng ngọ nguậy.

- Tại sao cậu có thể đem Huyết Quả cho nó?

Tâm cơ thâm trầm như Lưu Ngọc Huyền, lúc này cũng không nhịn được nữa trực tiếp kêu lên.

Đó chính là Huyết Quả đó, liền Đế Linh đều khát vọng lấy được, Hàn Sâm lại đưa nó cho một sủng vật không có tác dụng gì ăn, quả thực là khiến cho Lưu Ngọc Huyền tức giận tới mức lồng ngực đều sắp nổ tung rồi.

- Không được sao?

Hàn Sâm hơi nhếch khóe môi lên thành một đường vòng cung, nhìn Lưu Ngọc Huyền mỉm cười nói.

Mặc dù Huyết Quả trân quý, nhưng mà vừa rồi Hàn Sâm đã nếm thử một chút, giống như trái cây bên trong hẻm núi thời gian, đối với hắn đã không có hiệu quả, ăn hết cũng vô dụng.

Hơn nữa Bảo Nhi muốn ăn, cho dù hữu dụng đối với hắn, Hàn Sâm cũng sẽ không keo kiệt một quả trái cây.

- Để cho cô bé ăn đi, chúng tôi không cần.

Trần Hổ nói.

- Thú Vương đã cho Hàn Sâm, hắn cho ai tự nhiên là quyền của hắn.

Lâm Vi Vi cau mày nói.

Cô ta tự nhiên là cũng đã nhìn ra ra, lúc ấy Thú Vương đối với bọn họ như vậy, tựa hồ cũng không phải là bởi vì Lưu Ngọc Huyền, nếu không thì tại sao Thú Vương chi tử không đem trái cây cho Lưu Ngọc Huyền, ngược lại lại cho Hàn Sâm.

Bây giờ Lưu Ngọc Huyền thất thố, khiến cho Lâm Vi Vi càng chắc chắn điều này.

Vài người khác cũng đều biểu thị là bọn họ không cần, khiến cho trong lòng Lưu Ngọc Huyền rất là thất vọng, không nghĩ ra những người này vì sao có chỗ tốt mà không muốn, bảo vệ Hàn Sâm như vậy.

Thấy ánh mắt của Lâm Vi Vi nhìn mình, trong lòng Lưu Ngọc Huyền có hơi kinh hãi, lập tức hiểu được mình đã thất thố, vội vàng chất lên khuôn mặt vẻ tươi cười nói ra:

- Trái cây đối với nhân thể có không ít chỗ tốt, cho một sủng vật ăn thì thật là đáng tiếc, coi như là chính Hàn lão đệ ăn cũng được, như vậy thì quá lãng phí.

- Không sao cả, mặc dù Bảo Nhi là một sủng vật, nhưng mà tôi coi cô bé như con gái để nuôi.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Được, không nói những chuyện này nữa, chúng ta mau mau lên đường thôi, miễn cho lại gặp phải sự cố gì.

Lưu Ngọc Huyền cười nói một câu, tiếp tục ở phía trước dẫn đường cho bọn Hàn Sâm.

Lưu Ngọc Huyền tươi cười đầy mặt, nhưng trong lòng đã sinh ra ý oán độc:

- Má nó, lão tử làm sao có thể cho các người sống sót đi ra ngoài, tên khốn kiếp Hàn Sâm này phải chết.

Lưu Ngọc Huyền đã nhìn Hàn Sâm không vừa mắt, hận Hàn Sâm làm hỏng mất chuyện tốt của y. Thứ hai cũng không muốn để cho người khác biết chuyện y khúm núm đối với sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh, cho

nên trong lòng đã âm thầm hạ quyết tâm, mặc kệ là như thế nào cũng không thể để cho Hàn Sâm bọn họ còn sống trở lại Liên Minh.

Chính y ở trong Liên Minh cũng không chịu nói cho người khác biết y ở Tí Hộ Sở nào, huống chi bọn Hàn Sâm đã nhìn thấy bộ dạng y bái phục đối với Huyết Dực Thú Vương.

Trên thực tế thì Lưu Ngọc Huyền đã suy nghĩ quá nhiều, trong lòng bọn Lâm Hạ vẫn luôn còn có cảm kích đối với y, không có nửa phần khinh thị.

Lưu Ngọc Huyền mang theo bọn Hàn Sâm đi về trước, y dẫn đường tự nhiên không phải là một con đường tương đối an toàn, mà là một con đường chết.

Y chuẩn bị muốn dẫn bọn họ Hàn Sâm đi tới chỗ, là chỗ của một sinh vật siêu cấp thần huyết vô cùng kinh khủng, mặc dù là vị Đế Linh kia, cũng không dám tiến vào khu vực mà sinh vật siêu cấp thần huyết khủng bố kia chiếm cứ.

So với Huyết Dực Thú Vương, con sinh vật siêu cấp thần huyết kia quả thực chính là một con quỷ khát máu, đừng nói là nhân loại, coi như là dị sinh vật cùng Dị Linh tiến vào khu vực của nó, cũng sẽ bị trực tiếp vô tình săn giết, ngay cả cục xương cũng sẽ không lưu lại.

Bây giờ Lưu Ngọc Huyền mang bọn họ tới, lúc sắp tới ranh giới, Lưu Ngọc Huyền liền ngừng lại, chỉ vào dãy núi trước mặt nói ra:

- Tôi chỉ có thể tiễn mọi người tới đây, càng đi về phía trước, tôi cũng không thể ra sức nữa, nhưng mà chỉ cần xuyên qua khu vực núi này là có thể đi ra ngoài Quỷ Kiếp Sơn Mạch rồi, mọi người cẩn thận một chút, có thể không kinh động tới Vương của khu vực này, coi như là an toàn.

Lưu Ngọc Huyền tự nhiên đang nói hươu nói vượn, dãy núi này chính là chỗ ở của một con sinh vật siêu cấp thần huyết hung ác, hơn nữa sau khi xuyên qua vùng núi này, cũng không thể đi ra khỏi Quỷ Kiếp Sơn Mạch, ngay cả chính y cũng không biết đằng sau mảnh rừng núi này còn có cái gì, sở dĩ nói như vậy, chỉ là vì để cho bọn Hàn Sâm kiên định tín niệm xông vào nhận lấy cái chết mà thôi.

- Lưu tiên sinh, mời anh chờ một chút.

Sau khi bọn Trần Hổ cảm ơn xong, Lưu Ngọc Huyền đang chuẩn bị quay người rời đi, chỗ này tới quá gần vùng núi kia, y sợ sẽ gặp phải nguy hiểm, nhưng lại đột nhiên bị Hàn Sâm gọi lại.

Chương 1019: Cuồng Vọng

- Hàn lão đệ còn có chuyện gì sao?

Lưu Ngọc Huyền quay đầu lại hỏi.

- Xác thực là còn có một việc muốn mời Lưu tiên sinh hỗ trợ.

Hàn Sâm nhìn Lưu Ngọc Huyền nói.

- Hàn lão đệ không cần phải khách khí, có chuyện gì cứ việc nói, chỉ cần Lưu mỗ có thể giúp một tay thì nhất định sẽ không chối từ.

Ý tứ lời này của Lưu Ngọc Huyền là nói, có thể giúp thì giúp, không thể giúp thì đành xin lỗi

Đương nhiên, có thể giúp hay không thì phải xem Lưu Ngọc Huyền tính như thế nào.

- Chuyện này, nhất định là Lưu tiên sinh có thể giúp đỡ nổi, chính là mời Lưu tiên sinh lại đưa chúng tôi thêm một đoạn đường.

Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Lưu Ngọc Huyền nói.

Lưu Ngọc Huyền nghe thấy vậy liền biến sắc, sau đó lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ:

- Hàn lão đệ, không phải tôi không chịu tiễn đưa mọi người, thật sự là tôi không thể nào hiểu rõ con đường phía trước, tôi cũng không tính muốn đi mạo hiểm, là Hàn lão đệ cố ý phải đi, tôi mới liều chết dẫn cậu tới đây. Nếu

như Hàn lão đệ đã hối hận, cũng không muốn mạo hiểm, đại khái có thể theo tôi trở lại Tí Hộ Sở Đế Linh, tôi cam đoan cậu có thể an cư lạc nghiệp ở trong Tí Hộ Sở Dị Linh.

Lời này của Lưu Ngọc Huyền là ngầm châm biếm Hàn Sâm khoác lác, giờ gặp chuyện mới sợ hãi.

- Tôi sẽ tiếp tục đi lên phía trước, nhưng mà Lưu tiên sinh cũng phải cùng đi với tôi.

Hàn Sâm nhìn Lưu Ngọc Huyền nói ra.

Lưu Ngọc Huyền lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ:

- Tam thúc, Vi Vi, mấy người nghe xem hắn đang nói gì vậy, mấy người muốn đi mạo hiểm, tôi là một người ngoài, giúp mấy người đến mức này đã coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi? Vì mấy người, tôi đều không tiếc quỳ xuống với dị sinh vật kia, mấy người còn muốn tôi làm thế nào nữa? Không phải là để cho tôi đem mạng tặng cho mấy người, mấy người mới hài lòng chứ?

Lâm Hạ nghi hoặc nhìn Hàn Sâm, khó khăn nói:

- Lưu lão đệ trước đừng có gấp, tôi nghĩ không phải Tiểu Hàn có ý tứ này, hắn nhất định là có nguyên nhân của hắn, cậu nghe hắn nói trước đã.

- Tam thúc, tôi chính là có ý tứ đó, y nhất định phải cùng chúng ta tiếp tục đi tới.

Hàn Sâm nhìn Lưu Ngọc Huyền nói thẳng, không có bất kỳ dây dưa dài dòng nào.

- Cậu thật sự quá cuồng vọng, tôi đã giúp dẫn mấy người đi đó là có ý tốt, cậu cho rằng cậu là ai, có thể ra lệnh cho Lưu mỗ sao?

Lưu Ngọc Huyền mắng to Hàn Sâm, đồng thời còn hướng bọn Lâm Hạ nói ra:

- Tam thúc, Vi Vi, mấy người phân xử thử xem, hắn nói lời này có phải là lời mà con người nên nói hay không, con mẹ nó chứ chính là mắt bị mù, mới liều chết trợ giúp loại người này, còn không bằng súc sinh, súc sinh còn biết cảm ơn, nhưng mà hắn thì sao?

Không đợi bọn Lâm Hạ nói chuyện, Hàn Sâm lạnh nhạt nói:

- Hàn Sâm tôi đã cuồng vọng mấy thập niên, bây giờ anh mới biết thì đã quá trễ, hôm nay anh nhất định phải đi, không đi cũng phải đi.

- Tam thúc, Vi Vi, mấy người thấy chưa, đây là chính bản thân hắn muốn chết, không oán được Lưu Ngọc Huyền tôi.

Lưu Ngọc Huyền vẫn rất tỉnh táo, đứng ở phía đạo đức chí cao, hết sức cô lập Hàn Sâm, y lo lắng nhất vẫn là Lâm Hạ đứng ở phía Hàn Sâm, nếu chỉ là một mình Hàn Sâm, y cũng không thèm để ở trong lòng.

Mặc hắn thiên phú mạnh như thế nào, lại là siêu cấp thần gen toàn mãn tấn thăng Siêu Việt Giả, ngắn ngủn thời gian một năm lại có thể làm gì? Cùng lắm thì mở ra hai ba đạo khóa gen, đây đã vô cùng giỏi rồi.

Mặc dù dùng gen Dị Linh mở ra khóa gen cùng bản thân phù hợp kém một chút, nhưng y có tám đạo khóa gen, cũng không phải là hai ba đạo khóa gen có thể địch nổi, huống chi bên cạnh y còn có rùa khổng lồ thần huyết.

Liệt hỏa trên người Lưu Ngọc Huyền tuôn ra, giống như là Hỏa Thần nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, khinh miệt nói:

- Họ Hàn, không phải là mày rất hung hăng càn quấy, rất ngông cuồng sao? Đến, nhìn xem mày có bản lãnh gì để cho tao đi với mày.

Lâm Hạ, Trần Hổ cùng Lâm Vi Vi đang muốn nói cái gì, nhưng mà Hàn Sâm căn bản không cho bọn họ có cơ hội nói chuyện, trực tiếp một quyền đánh tới Lưu Ngọc Huyền.

Việc Lưu Ngọc Huyền đều ở dưới sự giám thị của hắn, những động tác nhỏ kia cùng sát cơ trong lòng y, sao có thể tránh được ánh mắt của Hàn Sâm.

Về phần giảng đạo lý, Hàn Sâm cho tới bây giờ cũng không phải là một người ưa thích giảng đạo lý, chỉ dùng bản tâm mà đi, mặc kệ là mày gian trá cách nào, tao cũng chỉ một quyền đánh tới.

Huyết diễm trên nắm tay Hàn Sâm thiêu đốt, một quyền đã đánh tới trước mặt Lưu Ngọc Huyền, Lưu Ngọc Huyền thấy sức mạnh của Hàn Sâm cũng là hệ hỏa, càng thêm khinh thường, hỏa diễm trên người hóa thành một con hỏa xà to lớn, trực tiếp vọt tới Hàn Sâm.

Con hỏa xà kia dài mấy chục mét, mà Hàn Sâm chỉ mang theo một đoàn huyết diễm ở trên nắm tay, thoạt nhìn hoàn toàn kém xa, hơn nữa thoạt nhìn thì hỏa diễm của Lưu Ngọc Huyền hết sức mãnh liệt bá đạo, huyết diễm của Hàn Sâm chỉ là một ngọn lửa nho nhỏ ở trên nắm tay.

Nhưng khi hai loại ngọn lửa đụng vào nhau, Lưu Ngọc Huyền lại đột nhiên mở to hai mắt ra nhìn.

OÀ..ÀNH!

Nắm đấm của Hàn Sâm đánh lên phía trên con hỏa xà kia, huyết diễm lập tức giống như là gặp xăng, lập tức nhuộm toàn bộ hỏa xà thành màu máu, hóa xà kia vậy mà cuốn ngược trở lại trên người Lưu Ngọc Huyền, lập tức bắt lửa thân thể Lưu Ngọc Huyền, đốt Lưu Ngọc Huyền thành người lửa.

Lưu Ngọc Huyền lập tức lăn lộn ở trên mặt đất kêu lên thảm thiết, đồng thời ra lệnh cho con rùa khổng lồ kia tấn công Hàn Sâm.

Cái đầu của con rùa khổng lồ đưa ra ngoài, há miệng liền phun ra một mũi tên nước đánh về phía Hàn Sâm.

Ánh mắt Hàn Sâm lạnh lẽo, thân hình không lùi mà tiến tới, né tránh mũi tên nước, đồng thời áp sát tới đầu của con rùa khổng lồ này, Thái A Kiếm nhanh như ra khỏi vỏ.

Răng rắc!

Đầu lâu của con rùa khổng lồ trực tiếp bị Hàn Sâm một kiếm chém xuống, máu tươi phun khắp nơi.

“Săn giết sinh vật thần huyết Ô Giáp Quy, đạt được thú hồn Ô Giáp Quy, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen.”

Bọn Lâm Hạ nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, Lưu Ngọc Huyền lăn lộn ở trên mặt đất, lăn qua lăn lại kêu thảm thiết, liều mạng muốn tiêu diệt huyết diễm trên người, nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng, huyết diễm kia vậy mà như thế nào cũng dập không tắt, đốt y da tróc thịt bong.

Hàn Sâm đi lên xách Lưu Ngọc Huyền lên, huyết diễm trên người y lúc này mới dập tắt, nhưng mà Lưu Ngọc Huyền cũng đã bị đốt chỉ còn lại nửa cái mạng.

Trong lòng Lưu Ngọc Huyền đã cực kỳ kinh hãi, lực lượng mở ra tám đạo khóa gen, ở trước mặt Hàn Sâm lại không chịu nổi một kích như vậy, quả thực là làm cho y không thể tin nổi.

Nhưng mà Lưu Ngọc Huyền quả nhiên cũng là một nhân vật, cố nén vết thương đau nhức trên người, trong lòng vô cùng tỉnh táo, giả ra vẻ mặt oan ức, phẫn nộ cùng không cam lòng, lớn tiếng khóc thảm nói:

- Tam thúc, Vi Vi, Trần Hổ, tôi có lòng tốt cứu mọi người, không nghĩ tới lại rơi vào kết quả như vậy, quả nhiên là mắt ông trời bị mù rồi?

Giọng nói kia quả thực giống như là lưng đeo oan khuất ngập trời, khiến cho người nghe thấy thương tâm rơi lệ, cho dù tháng sáu cũng có tuyết rơi rồi.

- Tiểu Hàn, có phải là có hiểu lầm gì đó hay không?

Lâm Hạ nghe xong cũng có chút không đành lòng, trên đường đi đúng là Lưu Ngọc Huyền đã giúp bọn họ, Hàn Sâm làm như vậy tựa hồ là có chút quá mức.

Nhưng mà quãng đường đi cùng nhau này, Lâm Hạ vẫn luôn rất tín nhiệm đối với Hàn Sâm, luôn cảm thấy Hàn Sâm làm như vậy nhất định là có nguyên nhân của hắn.

- Tam thúc, chút nữa tôi sẽ cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng, bây giờ mời mọi người ở lại chỗ này, cũng không cần nói cái gì.

Hàn Sâm dẫn theo Lưu Ngọc Huyền liền hướng về vùng núi phía trước mà đi.

Lưu Ngọc Huyền một mực mắng to Hàn Sâm không có lương tâm, là kẻ vong ân phụ nghĩa, muốn để cho bọn Lâm Hạ ra tay giúp đỡ, nhưng mà lúc cách vùng núi kia càng ngày càng gần, âm thanh của Lưu Ngọc Huyền lại dần dần thấp xuống.

Bởi vì y sợ hãi, sợ hãi làm kinh động đến sinh vật siêu cấp thần huyết ở bên trong, vậy thì mạng của y sẽ thật sự là không còn rồi.

Thế nhưng mà Lưu Ngọc Huyền đồng thời cũng vô cùng rõ ràng, nhất định là Hàn Sâm đã khám phá ra ý nghĩ của y, có lẽ là Hàn Sâm cũng đoán được trong vùng núi này khẳng định là có tuyệt đại hung hiểm, muốn nhờ vào đó áp chế y, để y nói ra chân tướng.

Lưu Ngọc Huyền không tin Hàn Sâm thật sự dám đi vào, y cho rằng Hàn Sâm là đang đe dọa y, cho nên Lưu Ngọc Huyền một mực cắn răng không chịu nói, chờ giây phút chính Hàn Sâm lùi bước.

Chỉ cần Hàn Sâm không có cách nào bàn giao cho bọn Lâm Hạ, y có thể châm ngòi quan hệ giữa bọn họ, có lẽ có thể dựa vào bọn Lâm Hạ giữ lại được một cái mạng.

Chương 1020: Đây Nhất Định Là Mơ

Mắt thấy Hàn Sâm cách vùng núi kia càng ngày càng gần, nhưng mà tốc độ lại không hề có một chút dấu hiệu thả chậm nào, vẫn còn đang nhanh chóng đi tới vùng núi kia, cũng không có ý tứ muốn buộc y lên tiếng, thậm chí

ngay cả một câu cũng không nói với Lưu Ngọc Huyền, trong lòng Lưu Ngọc Huyền đã có chút luống cuống.

Thế nhưng mà Lưu Ngọc Huyền cũng không phải là người bình thường, vẫn cắn răng không chịu mở miệng, mắt thấy khoảng cách tới vùng núi càng ngày càng gần, lòng của y cũng càng ngày càng loạn, lại vẫn không chịu mở miệng, cho rằng Hàn Sâm chỉ là đang dọa y, căn bản không có khả năng thật sự tiến vào trong vùng núi kia.

Bọn Lâm Hạ cùng Lâm Vi Vi đều ở xa xa nhìn tới, không biết đến cùng là Hàn Sâm muốn làm cái gì.

Lưu Ngọc Huyền rất nhanh đã mở to hai mắt ra nhìn, bởi vì Hàn Sâm cũng không dừng lại ở bên ngoài vùng núi, mà là vọt thẳng vào bên trong vùng núi, vẫn còn đang nhanh chóng chạy về phía trước, không hề có dấu hiệu giảm tốc độ, lập tức tâm linh liền sụp đổ.

- Thằng điên. . . mày là thằng điên. . . mau đi ra. . . mau đi ra ngoài. . . sẽ chết. . .

Tâm linh của Lưu Ngọc Huyền đã sụp đổ, rốt cục kêu lên.

Rốt cục Hàn Sâm cũng ngừng lại, nhưng không có ý định rời khỏi vùng núi, vẫn dẫn theo Lưu Ngọc Huyền, giống như cười mà không phải cười nhìn y nói:

- Tại sao lại phải chết? Không phải là anh đã nói rằng nơi này là con đường tương đối an toàn hay sao, chúng ta mới vừa tiến đến thôi mà, làm sao sẽ chết được?

- Đi ra ngoài. . . lập tức đi ra ngoài. . . thật sự sẽ chết. . .

Lưu Ngọc Huyền đã hoàn toàn sụp đổ, y thật sự không muốn chết, sợ con sinh vật siêu cấp thần huyết kia bị bọn họ kinh động, chỉ cần con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đi ra, bọn họ sẽ thật sự xong đời.

- Cho tôi một lý do đi ra.

Hàn Sâm chẳng những không đi ra ngoài, ngược lại còn chuẩn bị đi sâu vào bên trong vùng núi.

- Thằng điên. . . mày là thằng điên. . . nơi này là đường chết. . . đi lên phía trước chắc chắn sẽ phải chết. . . mau đi ra ngoài. . .

Lưu Ngọc Huyền đã hỏng mất hét lớn.

Lúc này bọn Lâm Hạ đã hoàn toàn hiểu rõ là đã xảy ra chuyện gì, Lưu Ngọc Huyền lại dẫn bọn họ tới một con đường chết, nếu như không phải là có Hàn Sâm, bọn họ đã đi vào rồi, nhưng lại còn mang ơn với Lưu Ngọc Huyền, có lẽ đến chết cũng vẫn sẽ coi Lưu Ngọc Huyền là ân nhân, chỉ nghĩ rằng vận may của mình không tốt, mới không thể né tránh con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Hàn Sâm nhấc Lưu Ngọc Huyền lên, trực tiếp đi ra khỏi vùng núi, về tới gần bọn Lâm Hạ, ném Lưu Ngọc Huyền xuống mặt đất.

- Khốn kiếp, tại sao mày phải hại bọn tao?

Trần Hổ tức giận bắt lấy Lưu Ngọc Huyền hỏi.

- Mau. . . đi nhanh một chút. . .

Lưu Ngọc Huyền sợ hãi đã kinh động đến con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, nhiều lần thúc giục bọn họ mau chóng rời đi.

- Chỗ này không phải là chỗ nói chuyện, chúng ta lui trở về trước rồi hãy nói.

Hàn Sâm nói ra.

Lâm Hạ cũng gật đầu nói:

- Trần Hổ, đừng kêu nữa, chúng ta rời khỏi nơi này trước.

Mọi người đang chuẩn bị muốn động thân, lại đột nhiên nghe được trong vùng núi truyền đến một tiếng thét kỳ dị, sau đó chợt nghe được âm thanh ầm ầm từ trong vùng núi truyền đến.

- Đã xong. . . giờ đã xong rồi. . . chúng ta đều phải chết. . . đều là mày. . . đều là mày hại bọn tao. . .

Nghe được tiếng vang đó, sắc mặt của Lưu Ngọc Huyền lập tức xám ngoét, đã có chút điên cuồng, liều mạng chỉ vào Hàn Sâm thét lên.

Hàn Sâm nhíu mày, trong lòng cũng không sợ, hắn đã dám vào đi vào vùng núi, thì đã có chuẩn bị tâm lý.

Tiếng ầm ầm kia tới cực nhanh, căn bản không để cho bọn họ có thời gian trốn chạy, liền thấy một dải lụa màu trắng từ trong vùng núi vọt ra.

Đó dĩ nhiên là một con bạch xà giống như là giao long, đỉnh đầu còn mọc ra một cái sừng, vảy trên người giống như là kim cương sáng chói, đôi mắt giống như làm bằng Băng Tinh Thạch, mang theo âm lãnh cùng tàn khốc, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp, nhưng mà khí thế hủy thiên diệt địa kia cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng khủng bố.

Ở dưới uy áp của con bạch xà kinh khủng đằng kia, hai chân của bọn Lâm Hạ cũng không có cách nào nhúc nhích, một luồng lực lượng kì dị giống như đã làm đọng thân thể của bọn họ lại, khiến cho bọn họ liền chạy trốn cũng khó có thể làm được.

Con bạch xà này còn kinh khủng hơn Huyết Dực Thú Vương, ít nhất lúc đối mặt với Huyết Dực Thú Vương, bọn họ còn có thể sinh ra ý niệm trốn chạy, ở trước mặt con bạch xà này, bọn họ ngay cả ý niệm chạy trối chết cũng không có.

Coi như là Lâm Hạ đã mở ra bảy đạo khóa gen, lúc này cũng chỉ cảm thấy thân thể sợ run, lại hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích, trơ mắt ra nhìn con bạch xà tà ác kia bò đến trước mặt bọn họ.

Bạch xà âm lãnh nhìn bọn họ chằm chằm, cái đầu rắn cực lớn tà ác kia duỗi xuống dưới, răng nọc đáng sợ, lưỡi rắn tà ác phun ra nuốt vào, đều khiến cho trong lòng mọi người phát lạnh, thậm chí đã có chút tuyệt vọng mất hết can đảm.

Lưu Ngọc Huyền càng là đã giống như bị điên, co quắp ngồi ở chỗ kia, nhìn chằm chằm vào bạch xà, giống như bị ngốc tự lẩm bẩm:

- Đã xong. . . đã xong. . . tất cả đều đã xong. . .

Thế nhưng mà một giây sau, lại thấy đầu của con bạch xà kia nhắm ngay vào Hàn Sâm, thoáng cái lao đến, cho nên mọi người đều cho rằng Hàn Sâm đã chết chắc rồi.

Nhưng mà đầu rắn lại đột nhiên dừng ở trước mặt Hàn Sâm chưa đủ một xích(0,33m), lưỡi rắn huyết hồng mà tà ác trong lúc phun ra nuốt vào, đã chạm tới thân thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, cũng không phải là hắn không thể động giống như bọn Lâm Hạ, Hàn Sâm hoàn toàn có thể nhúc nhích, hắn sở dĩ không hề động, là vì trên người của con bạch xà đằng kia, hắn căn bản không cảm giác được ác ý.

Nguyên bản lúc trông thấy bạch xà, Hàn Sâm đã chuẩn bị ra tay, nhưng mà lúc bạch xà cách hắn càng gần, hắn càng thêm xác định, con bạch xà xinh đẹp này nhìn có vẻ tà ác, kinh khủng, vậy mà hoàn toàn không có một tia địch ý nào.

Bên trong ánh mắt kinh hãi của bọn Lâm Hạ, con bạch xà kia vậy mà há miệng ra, chỉ thấy trong miệng của nó vậy mà ngậm một đồ vật màu tuyết trắng giống như cây nấm, bạch xà cúi đầu đem cây nấm tuyết trắng kia nhổ vào trong tay Hàn Sâm, đồng thời thân thể cúi xuống, đem đầu rời khỏi trước mặt Hàn Sâm.

- Đây là cho tao?

Hàn Sâm hơi kinh ngạc cầm cây nấm tuyết trắng kia, trên mặt cũng đầy vẻ cổ quái.

Cây nấm này lớn chừng cái chậu rửa mặt, sinh cơ bên trong như nước thủy triều, tràn ra mùi thơm lạ lùng mang theo sinh khí kinh khủng, chỉ là ngửi một hơi, cũng đã cảm thấy toàn thân thoải mái, giống như ăn được quả nhân sâm, lỗ chân lông toàn thân đều vui thích mở ra, tựa hồ như đang thoải mái.

Sinh vật siêu cấp thần huyết không tới giết hắn đã là chuyện cực may mắn, nhưng mà bây giờ lại đưa tới chí bảo kỳ trân như vậy, thật sự là khiến cho Hàn Sâm cũng khó có thể lý giải được.

Hơn nữa trước đó Huyết Dực Thú Vương đưa lên Huyết Quả, lại để cho Hàn Sâm cũng đã có chút lâng lâng rồi, thầm nghĩ trong lòng:

- Chẳng lẽ là nữ thần may mắn thấy dáng dấp của mình tuấn tú, ý định chọn mình làm con rể? Cho nên mới cho mình nhiều vận may như vậy, liền những sinh vật siêu cấp thần huyết này đều yêu quý mình như thân nhân.

Lúc này Lưu Ngọc Huyền lại đã sớm thấy choáng váng, không thể tin tưởng nhìn cây nấm lớn màu tuyết trắng trong tay Hàn Sâm, giống như gặp ma trợn to mắt tự lẩm bẩm:

- Không có khả năng. . . chuyện này là không có khả năng. . . Long Tiên Chi. . . không có khả năng. . .

Bọn Lâm Hạ cũng đều lộ ra vẻ cổ quái nhìn Hàn Sâm, lúc này bọn họ đều đã hiểu, mặc kệ là bạch xà bây giờ, hay là Huyết Dực Thú Vương trước kia, người mà bọn chúng chính thức tặng quà hơn nữa chú ý tới, từ đầu tới đuôi đều là Hàn Sâm.

Đột nhiên, bạch xà cắn lấy Hàn Sâm, trong lòng tất cả mọi người đều cả kinh, cho rằng bạch xà muốn làm khó dễ, nhưng mà ai biết bạch xà chỉ khẽ cắn lấy quần áo Hàn Sâm, đặt Hàn Sâm ở trên lưng của nó, sau đó quay về phía vùng núi bên kia, thoạt nhìn là muốn cho Hàn Sâm cưỡi nó, hộ tống Hàn Sâm xuyên qua vùng núi này.

Nhìn Hàn Sâm đang cưỡi trên lưng bạch xà tà ác, Lưu Ngọc Huyền đã hoàn toàn sụp đổ, si ngốc tự nói:

- Mơ. . . đây nhất định là một giấc mơ. . .mình nhất định là đang nằm mơ. . . mình phải nhanh tỉnh lại. . . mình phải tỉnh lại. . . đây nhất định là một giấc mơ. . .

Chương 1021: Tiểu Tình Nhân Đời Trước

Hàn Sâm lại để cho bọn Lâm Hạ mang theo thi thể Ô Giáp Quy cùng Lưu Ngọc Huyền, đi theo đằng sau bạch xà tiến vào trong vùng núi.

Bảo Nhi từ trong ngực Hàn Sâm nhảy xuống, bò tới đỉnh đầu Đại Bạch Xà đang ngẩng cao, ôm một sừng giống như kim cương kia của nó, vô cùng hưng phấn nha ê a vừa kêu vừa nhảy, khiến bọn Lâm Hạ nhìn tới hãi hùng khiếp vía.

Lại dám giẫm loạn ở trên đầu sinh vật khủng bố giết người không chớp mắt như vậy, vạn nhất chọc giận Đại Bạch Xà, hậu quả quả thực không có cách nào tưởng tượng.

Thế nhưng mà Đại Bạch Xà bị Lưu Ngọc Huyền hình dung là máu lạnh, tàn bạo, tà ác tới cực điểm kia lại hoàn toàn không hề có ý tức giận, mặc kệ cho Bảo Nhi ở trên đỉnh đầu nó vừa kêu vừa nhảy, vẫn dịu dàng ngoan ngoãn tiếp tục tiến lên.

Dùng tốc độ của Đại Bạch Xà, nguyên bản bọn Lâm Hạ còn theo không kịp, nhưng mà rõ ràng là Đại Bạch Xà đã chậm tốc độ lại, chỉ chậm rãi bò về phía vùng núi, để cho bọn Lâm Hạ có thể theo kịp.

Dưới sự hộ tống của Đại Bạch Xà, đoàn người vô kinh vô hiểm xuyên qua vùng núi này, thẳng đến bên ngoài vùng núi, Đại Bạch Xà mới để Hàn Sâm cùng Bảo Nhi xuống, bò trở về bên trong vùng núi.

- Hàn ca, đến cùng là cậu sử dụng ma pháp gì thế, vậy mà để cho sinh vật siêu cấp thần huyết đối đãi với cậu như thế, chẳng lẽ kiếp trước cậu là sinh vật siêu cấp thần huyết Vương chuyển thế à?

Chờ sau khi con Đại Bạch Xà kia đi, Trần Hổ mới lộ ra vẻ ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm hỏi.

Mấy người bọn Lâm Hạ cũng đều lộ ra vẻ không thể tin nổi nhìn Hàn Sâm, tất cả mọi chuyện vừa rồi đối với bọn họ thật sự là quá rung động, chưa từng nghe nói qua, nhân loại vậy mà được sinh vật siêu cấp thần huyết đãi ngộ như vậy.

- Nếu tôi nói là bây giờ tôi cũng không hiểu ra sao, hoàn toàn không rõ là chuyện gì xảy ra, thì chắc là mọi người nhất định không tin tưởng nhỉ?

Hàn Sâm cười khổ nói.

Lâm Vi Vi lại cười một cái nói:

- Tin tưởng, bản thân sinh vật siêu cấp thần huyết luôn khó có thể cân nhắc, có lẽ là trên người của cậu có cái gì có thể hấp dẫn sinh vật siêu cấp thần huyết, liền chính cậu cũng không chú ý tới mà thôi.

- Đúng vậy, chuyện này rất có thể.

Lâm Hạ cũng gật đầu nói.

Bọn họ nói như thế, cũng cho Hàn Sâm một lời nhắc nhở, trên người hắn quả thật là có vài thứ không tầm thường, nhưng mà đại đa số đồ vật đều có từ lúc trước, nếu có công hiệu như vậy, có lẽ là đã sớm có.

Gần đây lấy được, thì chỉ có long huyết ban chỉ, chẳng qua nếu như thứ này có tác dụng, lúc trước ở bên trong hẻm núi thời gian thì bọn khỉ cũng đã không công kích hắn, hơn nữa sau khi đi vào Quỷ Kiếp Sơn Mạch, ban đầu Lang Vương cũng đã từng công kích bọn họ, rất không có khả năng là long huyết ban chỉ.

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng khó có thể suy nghĩ rõ ràng, dứt khoát liền không suy nghĩ thêm nữa.

- Hàn Sâm, chúng ta phải xử trí tên súc sinh này như thế nào đây? Muốn giết y hay không?

Vương Vũ có chút phẫn hận chỉ vào Lưu Ngọc Huyền nói, thằng này lại dám lừa gạt bọn họ đi vào đường chết, tất cả mọi người đều hận tới nghiến răng.

Hôm nay sau khi thông qua được vùng núi này, càng thêm xác định là Lưu Ngọc Huyền đã nói dối, đây căn bản cũng không hề xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch, liếc mắt nhìn tới, vẫn là núi lớn liên miên bất tuyệt, căn bản không biết còn bao xa nữa mới có thể đi ra ngoài, hoàn toàn khác với Lưu Ngọc Huyền nói.

- Không nên, ban đầu xác thực là tôi đã giúp mọi người, tôi chỉ là nhìn Hàn Sâm không vừa mắt, mới một mực sai lầm. . .

Lưu Ngọc Huyền liền vội xin tha, nhưng mà nói chuyện lại tránh nặng tìm nhẹ.

- Tiểu Hàn, cậu xem nên xử trí y như thế nào?

Lâm Hạ nhìn thoáng qua Lưu Ngọc Huyền, cũng không có sắc mặt tốt gì.

- Loại người này giữ lại làm gì, đương nhiên là giết.

Lâm Vi Vi cắn răng nói, cô ta cũng đã đoán được Lưu Ngọc Huyền có tâm tư gì, may mắn là mình chưa cùng y đi tới Tí Hộ Sở Dị Linh, nếu không thì kết cục có thể nghĩ.

- Cứ mang theo y đi lên phía trước xem đã, nếu như có dị sinh vật nào muốn đuổi giết chúng ta, ném y sang hấp dẫn lực chú ý cũng có thể tranh thủ thêm một chút thời gian.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói, cũng không có ý tứ tức giận.

Theo Hàn Sâm, Lưu Ngọc Huyền đã chết chắc, nhưng mà có thể để cho y phát huy một chút tác dụng trước khi chết, đạt tới lợi ích tối đa, đây mới là suy tính của Hàn Sâm.

Mọi người nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, đều không có ý kiến gì, áp giải Lưu Ngọc Huyền cùng lên đường.

Lúc nghỉ ngơi, Hàn Sâm đem con làm thịt Ô Giáp Quy kia, làm thịt nướng để cho mọi người cùng ăn.

Mọi người lúc này cũng không từ chối nữa, con rùa kia quá lớn, một mình Hàn Sâm khẳng định là ăn không hết, bọn Lâm Hạ cũng không kiên trì thêm nữa, cùng một chỗ chia sẻ thịt nướng của rùa khổng lồ.

Bảo Nhi cũng ăn tới mức miệng đầy chảy mỡ, hết sức hưng phấn, thoạt nhìn cô bé đối với chuyện ăn thịt cũng vô cùng yêu thích, tuyệt đối không kiêng ăn.

Cả đám đang ăn vui sướng, đột nhiên phát hiện có rất nhiều dị sinh vật từ bốn phía chạy như bay tới, có một bầy bạch lộc, con bạch lộc thần huyết cầm đầu kia, đặt một cây linh thảo ở trước mặt Hàn Sâm, sau đó mang theo bầy lộc rời đi.

Không bao lâu sau, lại có một con dị thú thần huyết mang theo một con mồi đã bị nó cắn chết tới, cũng đưa đến trước mặt Hàn Sâm, nhẹ gật đầu với Hàn Sâm, sau đó mới quay người rời đi.

Hàn Sâm cắt một chút thịt của con mồi kia nướng lên ăn, phát hiện dĩ nhiên là một con dị sinh vật cấp thần huyết.

Bọn Lâm Hạ cũng đã hơi choáng váng rồi, Lưu Ngọc Huyền càng là nghĩ mãi mà vẫn không rõ, vì sao loại chỗ hung hiểm như Quỷ Kiếp Sơn Mạch này, liền Dị Linh cũng không dám đơn giản tiến vào, nhiều dị sinh vật đáng sợ như vậy, vậy mà đều giống như là đang nịnh nọt Hàn Sâm, quả thực giống như là coi hắn là cha ruột vậy.

Mỗi một chỗ mà bọn Hàn Sâm đến, đều có dị sinh vật vùng này đi tới đón tiếp hộ tống, trên đường đi vô kinh vô hiểm, Hàn Sâm còn được rất nhiều dị sinh vật tặng lễ vật, bọn Lâm Hạ đều vô cùng ngạc nhiên, tuyệt đối không ngờ rằng lại là kết quả như vậy.

- Tiểu Sâm Sâm, tôi thấy đời trước của cậu nhất định là bồ nhí của đám dị sinh vật này, cho nên bọn nó mới sẽ chiếu cố tiểu tình nhân đời trước như vậy.

Lâm Vi Vi cười hì hì nói.

- Nhiều dị sinh vật như vậy, cho dù đời trước tôi muốn làm bồ nhí, cũng không làm nổi đi?

Hàn Sâm cười khổ nói.

- Vậy thì đời trước cậu là gái hồng lâu của các dị sinh vật, là vạn người mê bên trong các loại thú?

Lâm Vi Vi tiếp tục trêu ghẹo nói.

- Đúng, đời trước của Hàn tiểu ca nhất định là gái hồng lâu vạn người mê.

Trần Hổ cũng phụ họa nói.

Hàn Sâm buồn bực nói:

- Mây người nói như vậy là không đúng, vì sao mà đời trước tôi không phải là vua của bọn nó?

- Vương hả. . .

Lâm Vi Vi cao thấp đánh giá Hàn Sâm một vòng, sau đó lắc đầu nói:

- Không giống, tôi thấy cậu giống như là gái hồng lâu.

- Đúng, gái hồng lâu.

Trần Hổ lại khẳng định lại một lần.

Hàn Sâm không thể làm gì, nhưng mà hắn cũng không tin vào chuyện cái gì mà đời trước luân hồi các loại, ở đây nhất định là có nguyên nhân gì đó, chỉ là chính bản thân hắn nghĩ mãi mà không rõ mà thôi.

Mọi người một đường cười cười nói nói, thỉnh thoảng có dị sinh vật đi tới bảo vệ bọn họ, bây giờ bọn họ nhìn tới dị sinh vật, đã hoàn toàn không còn cảm giác sợ hãi nữa, ở trước mặt Hàn Sâm, dù dị sinh vật hung ác thế nào đi nữa, cũng đều biến thành động vật nhỏ hòa ái dịu dàng ngoan ngoãn.

Bọn Hàn Sâm ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch đi hơn một tháng, tốc độ tiến lên rất nhanh, trên đường đi đã được rất nhiều dị sinh vật chăm sóc, quả thực còn hạnh phúc hơn lúc ở trong Tí Hộ Sở nhân loại.

Hàn Sâm ăn hết hai con Lôi Giao Lang, hơn nữa một bộ phận thịt của con rùa khổng lồ cùng thịt mà dị sinh vật đưa tới, hơn một tháng này, thần gen của hắn đã gia tăng lên không ít, đạt đến 56 điểm.

Chương 1022: Hoàng Kim Phi Trùng

Bên trong lễ vật mà những dị sinh vật đó đưa tới, có Long Tiên Chi của bạch xà cùng Huyết Quả mà Bảo Nhi đã ăn tươi là trân quý nhất, phần lớn lễ vật khác đều là do sinh vật thần huyết đưa tới, tự nhiên không sánh bằng hai con sinh vật siêu cấp thần huyết tặng.

Cho tới lúc sắp rời khỏi Quỷ Kiếp Sơn Mạch, bọn họ mới lại gặp phải một con sinh vật siêu cấp thần huyết, con sinh vật siêu cấp thần huyết kia là một con khỉ đột khổng lồ, không biết nó từ đâu lấy được một cái ly rượu nhỏ bằng ngọc vô cùng nhỏ, đưa cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy ly rượu nhỏ kia hẳn là bảo vật gen, không giống như là đồ nhân loại gia công mà thành, nghiên cứu trong chốc lát, cũng không nghiên cứu ra đến cùng là có lợi ích gì.

Khỉ Đột Khổng Lồ một tay một người, đều đặt bọn họ lên trên vai của mình, mau chóng mang theo bọn Hàn Sâm chạy như điên, chạy bốn ngày bốn đêm, cũng không biết đến cùng là đã đi được bao xa, rốt cục bọn Hàn Sâm đã nhìn thấy phía trước không còn dãy núi nào nữa, xuất hiện một mảnh đại thảo nguyên xanh biếc, xa xa còn có thể nhình thấy đàn dị thú giống như ngựa đang ăn cỏ.

- Chúng ta đã đi ra ngoài Quỷ Kiếp Sơn Mạch rồi!

Tất cả mọi người đều mừng rỡ vạn phần.

Con Khỉ Đột Khổng Lồ kia đặt bọn họ xuống, rống lớn một tiếng đối với Hàn Sâm, sau đó mới xoay người về lại bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch.

Kể cả Hàn Sâm ở bên trong, lúc tất cả mọi người quay người nhìn về phía Quỷ Kiếp Sơn Mạch, đều cảm thấy giống như là một giấc mơ vậy, đều có chút không chân thật.

Tất cả đã trải qua ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch, đối với bọn họ mà nói đều quá mức không thể tưởng tượng nổi, dù là Hàn Sâm cũng cho là như vậy.

- Aaaa!

Lúc tất cả mọi người đều đang cảm khái, lại đột nhiên nghe được một tiếng hét thảm bên cạnh, chỉ thấy Lưu Ngọc Huyền đang bị trói, lập tức kêu thảm lăn lộn ở trên mặt đất.

Chỉ thấy trên người y quỷ dị xuất hiện từng vết thương, giống như là có người lấy đao cắt từng đao lên trên thân thể của y vậy, rất nhanh trên người y đã máu me đầm đìa, nhưng mà bên cạnh y lại không thấy người nào, giống như là có một ác ma vô hình muốn đem y thiên đao vạn trảm, làm người nhìn tới không rét mà run.

Lưu Ngọc Huyền kêu gào càng ngày càng thê lương, rất nhanh đã không con hình người nữa, máu thịt bị từng miếng cắt đứt xuống, rất nhanh đã thấy xương cốt bên trong rồi.

Thế nhưng mà những tổn thương này lại cũng không chí mạng, từng đao từng đao cắt xuống, Lưu Ngọc Huyền vẫn không chết đi.

- Giết tôi. . . giết tôi. . . cầu xin mọi người. . . giết tôi. . . trước kia đều là tôi không đúng. . . tôi là súc sinh. . . tôi muốn đoạt được Vi Vi. . . còn muốn hại mọi người. . . cầu xin mấy người giết tôi. . .

Mặt Lưu Ngọc Huyền cũng đã vặn vẹo tới mức không còn hình dáng, toàn thân bị máu tươi của mình làm ướt đẫm, trước đây y còn muốn sống, nhưng

mà lúc này lại đang cầu được chết, tình cảnh thiên đao vạn cạo kia, căn bản không phải nhân loại có thể chịu được.

Mọi người đã đại khái biết được đã xảy ra chuyện gì, nhất định là Dị Linh cùng y ký kết khế ước kia, phát hiện ra y đã đi ra khỏi Quỷ Kiếp Sơn Mạch, cho nên mới dùng loại phương pháp này tra tấn y, muốn lấy mạng của y.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, Lâm Hạ lại một kiếm đâm vào trái tim Lưu Ngọc Huyền, chấm dứt tính mạng của y, Lưu Ngọc Huyền mở to hai mắt nhìn, nhưng lại lộ ra vẻ giải thoát, rất nhanh đã ngã lăn xuống mặt đất.

- Chết là hết, tóm lại đều là đồng tộc, cho y thoải mái một chút đi.

Lâm Hạ nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn cũng không hề có ý định muốn tra tấn Lưu Ngọc Huyền, cái chết của Lưu Ngọc Huyền đã rất khốc liệt rồi.

Bọn Trần Hổ thấy hình dáng Lưu Ngọc Huyền chết đi, trong lòng lại vừa sợ hãi vừa cảm thấy may mắn, còn may là lúc trước bọn họ không lựa chọn trở về đầu hàng Dị Linh, mà lại theo chân Hàn Sâm cùng xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch, nếu không tương lai rất có thể cũng sẽ có kết quả bi thảm tương tự.

Hàn Sâm trực tiếp một mồi lửa đốt thi thể Lưu Ngọc Huyền thành tro bụi, coi như là giúp cho y miễn bị dị sinh vật nuốt.

Mọi người cũng không biết nên đi hướng nào, phía trước là đại thảo nguyên hoàn toàn trống trải, liếc nhìn không thấy bờ, bọn họ chỉ có thể tiếp tục đi lên phía trước.

Những con dị sinh vật giống như ngựa kia tựa hồ rất sợ người lạ, nhìn thấy bọn họ từ rất xa đã chạy mất, mấy người đi lên hơn mười dặm, nhìn qua vẫn là đại thảo nguyên mênh mông.

Bỗng nhiên, bốn phía truyền đến âm thanh ông ông, chỉ thấy xa xa có một mảnh hào quang màu vàng chảy xuôi mà đến, nhìn kỹ, lại là côn trùng màu

vàng bay múa đến, một con chỉ lớn cỡ nắm tay, toàn thân có màu vàng óng ánh, giống như là vàng ròng đúc thành.

Số lượng côn trùng màu vàng rất nhiều, rất nhanh đã che khuất bầu trời, giống như là màn trời bao phủ tới, ở giữa thiên địa là một mảnh ánh vàng lập loè, chiếu sáng tới chói cả mắt.

- Lại là dị sinh vật tới tặng quà à, không biết lần này sẽ là vật tốt gì đây?

Trần Hổ có chút hưng phấn nhìn đám côn trùng màu vàng đầy trời kia nói ra.

Mặc dù không phải là y đạt được lễ vật, nhưng mà Trần Hổ vẫn vô cùng hưng phấn.

Hàn Sâm lại biến sắc:

- Không ổn, những thứ này không phải là tới tặng quà đâu, mọi người coi chừng, chuẩn bị sẵn sàng tác chiến.

- Không thể nào?

Trần Hổ còn có chút không tin.

Thế nhưng mà đám côn trùng màu vàng kia cũng đã bay tới, giống như là mưa to rơi xuống, trực tiếp cắn về phía bọn Hàn Sâm.

Lúc này mọi người mới đều biến sắc, nhao nhao mở ra khóa gen, triệu hồi ra thú hồn để tác chiến.

Ngọn lửa màu đỏ ngòm trên người Hàn Sâm bùng lên, hóa thành một con chim lửa màu máu đốt mảng lớn côn trùng màu vàng thành tro bụi.

Thế nhưng mà những con côn trùng màu vàng này lại có chút quỷ dị, sau khi Bất Tử Hỏa của Hàn Sâm đốt cháy chúng, vậy mà không thể hình thành Bất Tử Hỏa mới.

Hơn nữa sau khi chúng chết cháy, Hàn Sâm cũng không nghe được âm thanh săn giết dị sinh vật.

Càng thêm đáng sợ hơn là, hắn mở ra Động Huyền Khí, cũng không thể khiến cho những con côn trùng màu vàng này mất phương hướng, từng con côn trùng màu vàng đều đang liều mạng phóng tới bọn họ.

Lúc này bọn Lâm Hạ đều biến sắc, cũng liều mạng phóng xuất ra lực lượng của mình chém giết côn trùng, nhưng mà đám côn trùng này thật sự là quá nhiều.

Bọn họ căn bản không có khả năng chém giết sạch sẽ được, không cẩn thận bị côn trùng bay lên trên người, côn trùng kia liền há miệng, bên trong mọc đầy răng nanh giống như răng cưa, cắn một cái xuống, liền áo giáp cấp biến dị đều không ngăn cản nổi, cả áo giáp mang lẫn máu thịt đều bị cắn thủng, bị kéo xuống một đám máu thịt.

Bọn Trần Hổ lập tức phát ra một tiếng kêu thảm, nhiều người trên thân cũng đã bị côn trùng màu vàng cắn bị thương, thoạt nhìn máu me đầm đìa vô cùng khủng bố.

Hàn Sâm đã hết sức phóng ra Bất Tử Hỏa, nhưng cũng khó có thể bận tâm đến tất cả mọi người, tất cả mọi người đều rơi vào bên trong khổ chiến.

Hàn Sâm chuyển thú hồn Ô Giáp Quy mới lấy được cho Lâm Vi Vi:

- Vi Vi tỷ, chị mặc bộ áo giáp này vào.

Thú hồn Ô Giáp Quy là áo giáp cấp thần huyết, sau khi Lâm Vi Vi mặc vào, lập tức an toàn hơn rất nhiều, côn trùng màu vàng bổ nhào lên trên người cô ta, cũng không thể trực tiếp cắn thủng áo giáp, chỉ là để lại từng vết răng bên trên áo giáp.

Thế nhưng mà như thế cũng không thể giải quyết được vấn đề, côn trùng màu vàng ngập trời xông lại, giống như là bão cát không có giới hạn, Hàn Sâm triển khai Động Huyền Khí, trong phạm vi có khả năng bao phủ, toàn bộ đều là loại côn trùng màu vàng, căn bản không biết phải làm như thế nào mới có thể lao ra.

- Aaaaa!

Bọn Trần Hổ gào thảm càng ngày càng lợi hại, đã có người sắp không chịu nổi nữa, trên đùi Vương Vũ bị mấy con côn trùng màu vàng dính lên, không tới mấy giây, chân cũng đã lộ ra xương cốt màu trắng rồi, máu thịt bị những con côn trùng đó cắn nuốt, cả người đứng không vững ngã xuống đất.

Lập tức chỉ thấy mảng lớn côn trùng tuôn tới chỗ Vương Vũ mới ngã xuống đất, chỉ sợ là chỉ cần vài giây, đã có thể gặm y liền xương cốt đều không còn.

Chương 1023: Gặp Lại

Huyết diễm trên người Hàn Sâm tuôn ra, thiêu đám côn trùng phóng tới Vương Vũ thành tro tàn, Vương Vũ miễn cưỡng đứng lên, nhưng mà trên đùi tổn thương quá nghiêm trọng, sức chiến đấu đã giảm sút nhiều.

Bên kia Trần Hổ cũng kêu thảm lên một tiếng, bụm mặt ngã xuống mặt đất, Hàn Sâm lại đánh tới một luồng huyết diễm, cứu Trần Hổ một chút.

Chỉ là dù sao thì năng lực của một mình Hàn Sâm cũng có hạn, trong lúc nhất thời được cái này mất cái kia, căn bản không cứu được nhiều người như vậy.

- Bảo Nhi, thu những con trùng này.

Hàn Sâm kêu lên với Bảo Nhi, nhưng mà Bảo Nhi lại không hề động, nằm ở trên lưng Hàn Sâm, mắt to nhìn tới một phương hướng, tựa hồ như đang nhìn cái gì đó.

Hàn Sâm thấy Bảo Nhi bất động, trong lòng cũng sốt ruột, chính hắn có thể đào tẩu, giết ra ngoài cũng không khó, nhưng mà tiếp tục như vậy, bọn Trần Hổ sẽ phải mất mạng.

Coi như là Lâm Vi Vi đang mặc áo giáp thần huyết, lúc này trên mặt khải giáp cũng đã bị cắn ra rất nhiều vết rách, cũng không biết cái áo giáp này còn có thể kiên trì được bao lâu nữa.

Bảo Nhi vẫn nhìn tới phương xa như cũ, giống như là đang ngẩn người vậy, một mực không có ý tứ triệu hồi ra cái hồ lô kia của cô bé.

Trong lòng Hàn Sâm đang sốt ruột, lại đột nhiên nghe được một tiếng thét dài kỳ dị vang động núi sông giống như nổ tung trên không trung, chấn cho mấy người bọn họ suýt nữa đã ngã xuống đất, những con côn trùng màu vàng kia cũng dừng lại một chút.

Hàn Sâm nghe thấy tiếng thét dài này có chút quen tai, hơi suy tư cũng đã nghĩ ra, âm thanh này có vẻ hơi giống tiếng sói tru, nhưng mà lại có vẻ không phải là một kiểu.

Lúc trước bọn họ mới vừa vào Quỷ Kiếp Sơn Mạch, đã nghe được một tiếng hét dài tương tự, sau đó con cự lang màu tím thần bí kia mới đột nhiên rút đi.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ tới, chính là từ sau lúc đó, trên đường đi bọn họ mới đột nhiên được nhiều dị sinh vật che chở như vậy, mà ngay cả sinh vật siêu cấp thần huyết cũng coi Hàn Sâm như thân nhân, lại còn hộ tống bọn họ, còn đưa lễ vật trân quý cho Hàn Sâm, tất cả mọi chuyện đều xảy ra sau một tiếng hét dài kia.

Bây giờ tiếng thét dài kia lại vang lên, Hàn Sâm không biết là sẽ có chuyện kỳ quái như thế nào sắp xảy ra tiếp.

Nhưng mà để cho Hàn Sâm hơi thất vọng là, tiếng thét dài qua đi, những con côn trùng màu vàng kia cũng không hề thối lui, chỉ hơi ngây ra một lúc, lại giống như là sóng biển ngập trời lao đến chỗ bọn họ.

Thế nhưng mà một giây sau, đã thấy một luồng ánh sáng màu bạc nổ tung bên trên không trung, giống như toàn bộ bầu trời đều được chiếu sáng như tuyết, âm thanh khủng bố kia trực tiếp chấn bọn Lâm Vi Vi ngã xuống đất.

Lúc bọn họ đều đã tuyệt vọng, lại nhìn thấy sau khi ánh sáng màu bạc kia nổ tung, hóa thành một luồng lôi điện màu bạc từ trên bầu trời rơi xuống, giống như là có vô số thác nước màu bạc từ trên trời chảy xuống.

Mảng lớn lôi điện màu bạc đánh lên trên người những con côn trùng màu vàng đó, lập tức giống như là mạng nhện tràn ngập ra, vô số con côn trùng màu vàng bị hóa thành hư vô ở dưới lôi điện màu bạc.

Bọn Lâm Vi Vi đều nhìn đến ngẩn ngơ, trừ một mảng nhỏ khu vực chỗ bọn họ đang đứng ra, bốn phía khắp nơi đều là lôi điện màu bạc kinh khủng rơi xuống, tinh lọc đám côn trùng màu vàng, ngay cả đám một chút cặn bã đều không để lại.

Mặc kệ là có bao nhiêu côn trùng màu vàng nhảy vào bên trong biển lôi điện màu bạc đều giống nhau, toàn bộ đều trực tiếp bị tinh lọc, làm người ta nhìn trợn mắt há hốc mồm.

- Không thể nào. . .

Hàn Sâm há to miệng, sau nửa ngày vẫn không thể khép lại, trong đầu sinh ra một ý niệm không có cách nào ức chế, con mắt càng trừng càng lớn, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hỉ cùng không thể tin được.

Ở bên trong mảnh sấm sét màu bạc kia, chỉ thấy phương hướng Bảo Nhi nhìn tới, vậy mà xuất hiện một thân ảnh nho nhỏ, thân ảnh kia ở dưới sấm sét chiếu rọi lộ ra đặc biệt sáng như tuyết, chậm rãi từng bước một ở trong sấm sét đi tới.

Đây là một con tiểu hồ ly màu bạc loại nhỏ, chỉ lớn hơn con mèo một chút, ở bên trong lôi điện màu bạc từng bước một đi tới, ưu nhã thong dong không nói ra được, giống như là bước chậm ở trong hoa viên.

Từng luồng lôi điện rơi xuống, nhưng không có một tia nào rơi lên trên người nó, hơn nữa lôi điện kia giống như là nhường ra một con đường cho nó, khiến nó có thể trực tiếp đi thẳng tới vị trí của Hàn Sâm.

- Không thể nào. . .

Hàn Sâm đã kích động tới mức nói không rõ ràng nữa rồi, con mắt không thể khống chế đỏ lên.

Bây giờ rốt cuộc Hàn Sâm đã hiểu rõ, vì sao mà Lang Vương lại đột nhiên rút đi, vì sao ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch có nhiều dị sinh vật hữu hảo đối với hắn như vậy.

Tất cả mọi thứ, đều là vì có người đang âm thầm bảo vệ hắn, để cho hắn bình yên vượt qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch.

- Tiểu Ngân Ngân!

Hàn Sâm rốt cục không nhịn được nữa kêu lên, nhanh chóng vọt tới chỗ con tiểu hồ ly màu bạc ở bên trong sấm sét đi tới kia, hưng phấn đã khó có thể nói thành lời, chỉ có thể gọi ra ba chữ kia mà thôi.

Tất cả lôi điện đều nhường ra một con đường cho Hàn Sâm, Hàn Sâm một hơi vọt tới trước mặt con tiểu hồ ly màu bạc kia, lập tức bế nó lên, hung hăng hôn một cái lên trên trán nó, sau đó ôm chặt vào trong ngực, bàn tay xoa đầu của nó.

Tiểu Ngân Ngân lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hình tượng ưu nhã lập tức biến mất không còn tăm tích, duỗi đầu lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm liếm bàn tay Hàn Sâm, thân mật dùng cái đầu nhỏ dụi dụi ở trước ngực Hàn Sâm.

Bảo Nhi đang nằm ở trên lưng Hàn Sâm lại nheo mắt lại, vẻ mặt thận trọng nhìn chằm chằm vào Tiểu Ngân Ngân, trong mắt lóe lên một tia địch ý, hiển nhiên là hết sức bất mãn chuyện Hàn Sâm yêu quý Tiểu Ngân Ngân.

Đám côn trùng màu vàng tiêu tán vô tung, lôi điện trên bầu trời cũng ngừng lại, Tiểu Ngân Ngân trong ngực Hàn Sâm nhìn Bảo Nhi đang nằm sấp ở trên bờ vai, ánh mắt của một người một hồ chạm vào nhau ở trên không trung, tựa hồ bắn ra tia lửa vậy.

Nhưng lại chỉ liếc mắt một cái, một người một hồ lại lập tức quay đầu đi, ai cũng không muốn tiếp tục nhìn đối phương nữa.

Hàn Sâm không chú ý tới những chuyện này, nếu không nhất định sẽ vô cùng ngoài ý muốn, lúc trước hắn muốn vứt bỏ hồ lô, chính Tiểu Ngân Ngân nhặt hồ lô về.

Lại không nghĩ là bây giờ một người một hồ gặp mặt, tựa hồ nhìn cũng không quá thuận mắt lẫn nhau.

Hàn Sâm ôm Tiểu Ngân Ngân còn định nói điều gì, lại đột nhiên nghe được một tiếng nổ mạnh ầm vang, chỉ thấy mặt đất ở cách đó không xa vỡ ra, một con côn trùng lớn toàn thân vàng óng ánh từ bên trong vết rách dưới đất bò ra.

Con côn trùng màu vàng kia có hình dạng cực kỳ cổ quái, nửa người dưới giống như là rắn, nửa người trên lại có rất nhiều móng vuốt giống như là con rết, đầu lại giống như là bò cạp, trên lưng còn mọc ra chín cái đuôi giống như là đuôi bò cạp vậy.

Thoạt nhìn vừa quỷ dị lại vừa tà ác, hơn nữa khí tức kinh khủng kia, giống như là Tà Thần từ trong Địa Ngục trốn thoát ra.

Ở trong một mảnh kim quang, con côn trùng màu vàng kia ngửa mặt lên trời gào thét, khí tức kinh khủng lập tức giống như là sóng xung kích bắn tới, bọn Trần Hổ đã bị thương lập tức đều bị hất tung xuống mặt đất, bay ra thật xa mới đứng vững thân thể lại được, toàn thân cao thấp đều là đất bùn.

Sau khi tiếng rít lên qua đi, chỉ thấy đuôi bò cạp sau lưng con côn trùng màu vàng lay động, gai nhọn đều nhắm ngay vào Hàn Sâm cùng Tiểu Ngân Ngân ở trong ngực hắn.

OÀ..ÀNH!

Chỉ thấy chín luồng ánh sáng màu vàng từ bên trong gai đuôi bắn nhanh ra, giống như là chín tia laser kinh khủng bắn về phía Hàn Sâm, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, lực lượng kia giống như ngay cả không gian đều bị đâm xuyên qua vậy, khiến cho hư không sinh ra vặn vẹo kỳ dị.

Tiểu Ngân Ngân từ trong ngực Hàn Sâm nhảy ra, rơi xuống phía trước Hàn Sâm, lôi điện màu bạc trên người ngưng tụ, lập tức hóa thành một con lôi điện cự hồ màu bạc, bốn chân bá thiên tuyệt địa, một chân chỉ hư không phía xa.

Mắt thấy chín luồng ánh sáng màu vàng sắp bắn lên trên người lôi điện chi hồ, Tiểu Ngân Ngân ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, lôi điện màu bạc kinh khủng lập tức tuôn trào ra.

Chương 1024: Đánh Tí Hộ Sở

Lôi điện màu bạc từ trên người Tiểu Ngân Ngân xì ra, cùng chín luồng ánh sáng màu vàng đan xen vào nhau.

OÀ..ÀNH!

Ánh sáng màu vàng lập loè lôi điện nổ tung trên đại thảo nguyên, cứ thế mà đã bị nổ ra một cái hố cực lớn hơn ngàn mét, ngoại trừ Hàn Sâm cùng Bảo Nhi, những người khác đều bị sóng xung kích va chạm sinh ra hất bay ra ngoài, bay ra thật xa mới ổn định thân hình lại được.

Tiểu Ngân Ngân biến thành lôi điện cự hồ bốn chân bá thiên đạp địa, lôi điện trên người cuồn cuộn giống như là Diệt Thế Thiên Lang, cứ thế mà trấn áp con côn trùng màu vàng kia, con côn trùng màu vàng kia liều mạng phóng thích ra ánh sáng màu vàng với ý đồ phá vỡ lôi điện, nhưng mà lôi điện kia lại nhanh chóng đánh tan ánh sáng màu vàng.

Từng luồng lôi điện màu bạc đánh lên trên người của con côn trùng màu vàng, khiến cho con côn trùng màu vàng kia phát ra từng tiếng rú thảm, thân thể vặn vẹo ở bên trong sấm sét, bị sấm đánh cho da tróc thịt bong giáp xác vỡ tan, hoàn toàn không có cách nào chống lại Tiểu Ngân Ngân.

Bọn Lâm Hạ xem đã sớm ngây người, mà ngay cả Hàn Sâm cũng trợn mắt há hốc mồm, thời gian Tiểu Ngân Ngân tiến vào trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng không thể xem là dài, lại ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch lăn lộn rất tốt, có thể khiến cho nhiều sinh vật khủng bố như vậy đều bán cho nó mấy phần mặt mũi, thực lực này xác thực không phải là giả dối.

Nhưng mà Hàn Sâm lại có chút hơi đánh giá thấp, Tiểu Ngân Ngân có thể khiến cho sinh vật siêu cấp thần huyết ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch

xuất lực cho nó, thực lực bản thân nó cũng chỉ là một bộ phận nguyên nhân.

Nói tới sức mạnh mạnh mẽ, Tiểu Ngân Ngân cho đến bây giờ cũng chỉ là vừa mở ra chín đạo khóa gen mà thôi, đây vẫn là bởi vì bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch có rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết trợ giúp, để cho nó ăn bao nhiêu bảo vật gen, mới có thể nhanh như vậy mở ra chín đạo khóa gen.

Mà Tiểu Ngân Ngân ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch có thể có địa vị như hôm nay, hơn phân nửa là phải quy công cho năng lực trị liệu của nó.

Ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch tồn tại rất nhiều tranh đấu khủng bố, trên cơ bản là đại bộ phận dị sinh vật chịu qua tổn thương, đều đã nhận được Tiểu Ngân Ngân trị liệu, hơn nữa thực lực bản thân của Tiểu Ngân Ngân cũng mạnh mẽ, mới có thể được tôn trọng như vậy ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch.

Nếu không chỉ bằng vào lực, Tiểu Ngân Ngân chưa chắc đã là đối thủ của con bạch xà kia.

Nhưng mà so sánh với Hàn Sâm, lực lượng cùng lực lượng khóa gen của Tiểu Ngân Ngân đều đã đạt tới trình độ của cường giả đỉnh cấp, không giống Hàn Sâm mặc dù đã mở ra rất nhiều khóa gen, tố chất thân thể lại có chút theo không kịp, không có cách nào chính diện chống lại cường giả chân chính.

OÀ..ÀNH!

Con côn trùng màu vàng kêu thảm một tiếng, liền lập tức chui xuống dưới mặt đất, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa, mà ở trên mặt đất còn lưu lại rất nhiều vết máu màu vàng, hiển nhiên là bị Tiểu Ngân Ngân làm cho trọng thương đào tẩu.

Tiểu Ngân Ngân thu lôi điện chân thân lại, khôi phục bộ dáng ngân hồ xinh xắn, ưu nhã đi trở về bên cạnh Hàn Sâm, thân mật dùng cái đầu nhỏ dụi vào bắp chân Hàn Sâm.

Hàn Sâm ôm lấy Tiểu Ngân Ngân, vuốt vuốt đầu của nó:

- Làm tốt lắm.

Bảo Nhi ở trên lưng Hàn Sâm hếch cái miệng nhỏ nhắn lên, hung hăng mút núm vú cao su hai cái, giống như rất là không cam lòng đối với Tiểu Ngân Ngân được yêu quý như thế.

Bọn Hàn Sâm tiếp tục lên đường, trên đường bọn Lâm Hạ đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Tiểu Ngân Ngân, cũng không dám cách nó quá gần, bởi vì lúc Tiểu Ngân Ngân tức giận lên thật sự quá kinh khủng.

Ngay tiếp đó ánh mắt nhìn tới Hàn Sâm cũng hơi khác thường, dị sinh vật kinh khủng như vậy, vậy mà Hàn Sâm mang theo trên người giống như là sủng vật, không có chút cảm giác không ổn nào.

Bọn họ thật sự là rất khó tưởng tượng, nếu như con ngân hồ này hung tính đại phát, kết quả sẽ đáng sợ cỡ nào.

Nhưng hiển nhiên là bọn họ đã nghĩ nhiều rồi, Hàn Sâm từ khi Tiểu Ngân Ngân sinh ra vẫn luôn nuôi nó, dùng trí tuệ của Tiểu Ngân Ngân, cho dù thật sự nổi điên cũng không thể làm tổn thương tới Hàn Sâm.

Bởi vì đã có Tiểu Ngân Ngân ở bên người, dị sinh vật thông thường căn bản không dám tới gần bọn họ, đoạn đường này đi tương đối an toàn, nhưng cũng ít đi rất nhiều cơ hội săn bắn.

Con côn trùng màu vàng kia sau khi bị Tiểu Ngân Ngân trọng thương, liền chui xuống dưới mặt đất không dám đi ra nữa.

Đi hơn nửa tháng, bọn Hàn Sâm đột nhiên nhìn thấy ở phía trước có thân ảnh của nhân loại, nhưng lại không chỉ là một người, có ba nhân loại đang hái thảo quả ở trên thảo nguyên.

Bọn Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, đã có nhiều nhân loại như vậy, bên này sẽ có Tí Hộ Sở nhân loại, chuyện này với bọn họ thì chính là vui sướng lớn nhất.

Ba người kia nhìn thấy bọn Hàn Sâm cũng có chút ít vui mừng, chào đón cùng bọn Hàn Sâm nói chuyện với nhau.

- Thì ra nơi này không phải là Tí Hộ Sở nhân loại.

Sau khi nói chuyện với nhau trong chốc lát, Trần Hổ rất là thất vọng nói ra.

Một người đàn ông có tuổi tác tương đối lớn trong ba người tên Triệu Hâm nói ra:

- Tí Hộ Sở nhân loại ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở quá ít, chỗ Tí Hộ Sở bây giờ của chúng tôi, là một Tí Hộ Sở Dị Linh quý tộc, tên là Kiếm Lô, là một phần của Tí Hộ Sở cấp hoàng tộc Kiếm Cung.

Lâm Hạ liền vội vàng hỏi:

- Mấy người có biết gần đây có Tí Hộ Sở nhân loại nào không?

Triệu Hâm cười khổ nói:

- Gần đây đều là khu vực bị Dị Linh thống trị, không hề nghe nói chỗ nào có Tí Hộ Sở nhân loại, mấy người từ đâu tới, mau mau trở về đi, miễn khỏi bị Dị Linh phát hiện, đến lúc đó muốn đi thì cũng đã muộn.

Lâm Hạ cùng Lâm Vi Vi liếc mắt nhìn nhau, đều có chút thất vọng, mặc dù bọn họ đã đi ra khỏi Quỷ Kiếp Sơn Mạch, nhưng vẫn không có biện pháp tìm được một nơi có thể ở.

Hàn Sâm mở miệng hỏi Triệu Hâm:

- Anh có biết ở gần đây có một chỗ tên là Kinh Cức Tùng Lâm không?

Hàn Sâm trước hết cần xác định vị trí của mình, mới có thể để cho Sát Na Nữ Đế mang theo Tí Hộ Sở dưới mặt đất di động qua.

Nhưng rất đáng tiếc là ba người bọn Triệu Hâm liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều lắc đầu, biểu thị cho tới bây giờ bọn họ đều chưa từng nghe nói qua có một chỗ như vậy, để cho Hàn Sâm hơi có chút thất vọng.

Hàn Sâm cũng chỉ hơi hơi có chút thất vọng, sau đó lập tức lại hỏi:

- Vậy mấy người có biết gần đây có Tí Hộ Sở Đế cấp hay không?

Nghe thấy Hàn Sâm hỏi như vậy, ánh mắt của bọn Trần Hổ lập tức sáng ngời, nếu như gần đây không có Tí Hộ Sở Đế cấp, dùng thực lực của Hàn Sâm, thêm con tiểu ngân hồ kinh khủng kia nữa, cho dù đánh hạ một Tí Hộ Sở hoàng tộc cũng là chuyện rất dễ dàng.

Triệu Hâm lắc đầu nói ra:

- Chúng tôi cũng chưa từng đi xa, chỉ biết là nơi này là một phần của Tí Hộ Sở hoàng tộc Kiếm Cung, những chuyện khác cũng không biết, cũng chưa từng nghe nói.

- Hàn ca, làm đi.

Mấy người bọn Trần Hổ đều ma quyền sát chưởng kêu lên.

Bọn họ đã quá lâu chưa trở về Liên Minh, bây giờ hận không thể lập tức trở về Liên Minh để đoàn tụ cùng thân nhân của mình.

- Tam thúc, Vi Vi, mấy người thấy như thế nào?

Hàn Sâm nhìn về phía Lâm Hạ cùng Lâm Vi Vi.

- Đánh đi, nếu như quả thật không được, chúng ta liền truyền tống trở về Liên Minh không đi vào nữa, dù sao cũng tốt hơn là lang thang ở chỗ này giống như bèo không rễ.

Lâm Hạ suy nghĩ một lát, ánh mắt cũng kiên định lên.

- Đánh đi, bỏ lỡ cơ hội này, không biết phía trước sẽ là tình huống gì, giống như tam thúc nói, nếu như gần đây thực sự có Tí Hộ Sở Đế cấp, cùng lắm chúng ta trở lại Liên Minh là được.

Lâm Vi Vi cũng cắn răng nói ra.

Triệu Hâm kinh hãi nhìn bọn họ hỏi:

- Mấy người muốn làm gì?

- Đánh hạ Kiếm Lô Tí Hộ Sở này.

Hàn Sâm trực tiếp đáp, trong mắt là một mảnh sáng ngời.

- Không ổn không ổn, liền coi như mấy người có thể đánh hạ Kiếm Lô Tí Hộ Sở, nhưng mà đây là một phần của Tí Hộ Sở hoàng cấp Kiếm Cung, nếu như có người của Kiếm Cung đến. . .

Triệu Hâm vội vàng khoát tay nói ra.

- Vậy liền đánh hạ Kiếm Cung luôn.

Hàn Sâm bình tĩnh nói, nhưng mà trong âm thanh lại có một cỗ bá đạo không thể nghi ngờ.

Chương 1025: Kiếm Thánh Đế Quân

- Triệu ca, anh thấy bọn họ có thể thành công không?

Ba người bọn Triệu Hâm núp ở trong bụi cỏ phía xa, xa xa nhìn xem bọn Hàn Sâm đang đi tới một tòa thành cổ trên thảo nguyên, một người tuổi còn trẻ trong đó có chút lo lắng hỏi.

- Bọn họ quá khoác lác, muốn đánh xuống Tí Hộ Sở quý tộc này cũng không có vấn đề, có thể chống đỡ Kiếm Cung hay không thì còn không biết.

Triệu Hâm dừng một chút còn nói thêm:

- Nhưng mà chỉ cần bọn họ có thể giết chết Dị Linh quý tộc Kiếm Lô, chúng ta sẽ được tự do, cùng lắm trở lại Liên Minh là được rồi, cũng tốt hơn ở chỗ này chịu khổ.

- Hi vọng là bọn họ có thể thành công đi.

Người trẻ tuổi kia nhìn tới bọn Hàn Sâm ở xa xa nói ra.

Trong lòng ba người đều đang yên lặng cầu nguyện, nếu như không phải là trong người bọn họ có khế ước, bị Dị Linh phát hiện ra bọn họ làm phản, chỉ sợ sẽ trực tiếp lấy mạng của bọn họ, nếu không bọn họ đã cùng một chỗ xông vào góp một phần sức.

Mắt thấy cả đám bọn Hàn Sâm đã xông vào bên trong thành cổ, bên trong tòa thành cổ lập tức vang lên từng tiếng nổ mạnh kinh khủng cùng tiếng kêu thảm thiết, ba người đều khẩn trương tới mức trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Thế nhưng mà mới một lát sau, bên trong tòa thành cổ lại đột nhiên yên tĩnh trở lại.

- Triệu ca, làm sao mà bên trong không có âm thanh nữa? Bọn họ sẽ không chết hết đấy chứ?

Người trẻ tuổi lo lắng hỏi.

- Chắc có lẽ là không đâu?

Giọng của Triệu Hâm cũng không chắc chắn, bọn họ mới vừa đi vào một lát, thoạt nhìn thì tám chín phần mười là bị vây ở bên trong, nếu không làm sao có thể lại nhanh như vậy liền không có âm thanh.

Bọn họ tự nhiên là không hề nghĩ tới, bọn Hàn Sâm đã đánh xuống Tí Hộ Sở này rồi.

Đột nhiên, bọn họ thấy có người từ bên trong tòa thành cổ đi ra, nhìn kỹ, là một kiếm sĩ mặc trọng giáp, đúng là Dị Linh quý tộc trong Kiếm Lô Tí Hộ Sở, trong lòng đều đã mát lạnh.

- Đã xong, bọn họ đều đã xong.

Triệu Hâm bất đắc dĩ nói nhỏ một tiếng, nguyên vốn cho rằng bọn họ nói lớn như vậy, dù sao cũng sẽ có chút bản lãnh, nhưng mà ai biết được nhanh như vậy đã xong đời rồi, ngay cả một Tí Hộ Sở quý tộc đều không hạ được.

Hai người đàn ông trẻ tuổi hơn cũng âm thầm cười khổ, nguyên vốn cho rằng có cơ hội trở về Liên Minh, lại không nghĩ tới là một kết quả như vậy.

Thế nhưng mà một giây sau, ánh mắt của ba người đều trừng lớn, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin.

Chỉ thấy lại có một bóng người từ bên trong cửa thành đi ra, Dị Linh quý tộc Kiếm Lô ra tới lúc trước vậy mà giống như là người hầu lui đến bên cạnh người đó.

Bọn Triệu Hâm nhìn kỹ, người nọ dĩ nhiên là thanh niên trước đó nói với bọn họ, ngay cả Kiếm Cung cũng sẽ đánh xuống.

- Bọn họ đã đánh hạ Kiếm Lô? Còn làm cho Dị Linh quý tộc Kiếm Lô kia nhận chủ rồi?

Mặt mũi Triệu Hâm tràn đầy vẻ khó tin, hoàn toàn không thể tin được vậy mà sẽ là kết quả như thế.

- Làm sao có thể nhanh như vậy?

Người trẻ tuổi kia cũng lộ ra vẻ kinh ngạc cùng không thể tin được.

Cho đến tận lúc bọn Hàn Sâm ngoắc tay gọi bọn họ đi qua, lúc này bọn họ vẫn còn có chút bán tín bán nghi, chờ sau khi bọn họ có chút khiếp sợ đi vào trong thành cổ, mới xác định được là bọn Hàn Sâm thật sự đã đánh hạ Kiếm Lô Tí Hộ Sở.

Chỉ thấy khắp nơi bên trong tòa thành cổ đều là thi thể dị sinh vật, trong đó có không ít tồn tại cấp biến dị, nhưng mà bây giờ đều đã biến thành một cỗ thi thể, nằm ngổn ngang lộn xộn ở trong Tí Hộ Sở.

- Mấy người rốt cuộc là ai?

Trong lòng Triệu Hâm rung động, kinh ngạc nhìn bọn Hàn Sâm hỏi, có thể có được thực lực như vậy, tùy tiện đã có thể lấy xuống Kiếm Lô, bọn họ tuyệt đối không phải là người bình thường.

- Con rể của Kỷ Nguyên thủ mà anh cũng không nhận ra sao?

Trần Hổ đang quét dọn chiến trường ở bên cạnh vừa cười vừa nói.

- Cậu chính là Hàn Sâm?

Một người đàn ông trẻ tuổi nhất trong đó chỉ vào Hàn Sâm kêu lên, giống như là đột nhiên nhớ tới cái gì tựa vậy.

Mà Triệu Hâm bởi vì tiến vào trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở quá lâu, những năm gần đây căn bản không hề trở lại Liên Minh, cho nên không biết tới Hàn Sâm.

Bọn Hàn Sâm chiếm cứ Kiếm Lô Tí Hộ Sở, rốt cục có thể lợi dụng Truyền Tống Trận trở lại Liên Minh, Triệu Hâm đã nhiều năm chưa từng trở về Liên Minh, lúc này đã kích động tới mức lệ nóng doanh tròng, cơ hồ là run rẩy đi vào trong Truyền Tống Trận.

Nguyên bản bọn Lâm Hạ còn muốn phân tổ bảo vệ Tí Hộ Sở, miễn khỏi Kiếm Cung đột kích, Hàn Sâm lại bảo bọn họ an tâm trở về Liên Minh, có Tiểu Ngân Ngân cùng Bảo Nhi ở đó, coi như là Dị Linh hoàng tộc của Kiếm Cung tới, cũng không thể đánh hạ Kiếm Lô.

Sau khi Hàn Sâm dặn dò Tiểu Ngân Ngân cùng Bảo Nhi, lúc này mới đi trở về Liên Minh, hắn cũng phải đi về báo tin bình an cho người nhà cùng bạn bè, thời gian hắn ở bên trong Tí Hộ Sở cũng không ngắn, sợ mẹ và Yên Nhiên lo lắng.

Ở trong một tòa thành trì khổng lồ trên đại thảo nguyên, đông đảo hoàng tộc Dị Linh đang tụ hội, người cầm đầu mặc mũ giáp màu xanh, giống như Đế Hoàng ngồi bên trên, có nhiều hứng thú nhìn đám Dị Linh phía dưới.

Lúc một đám Dị Linh đang cao hứng bừng bừng, lại thấy một Dị Linh ăn mặc như kiếm sĩ đi tới, bước nhanh đi đến bên cạnh một Dị Linh hoàng tộc, nhỏ giọng ở bên tai Dị Linh hoàng tộc kia nói vài câu, Dị Linh hoàng tộc kia lập tức biến sắc.

- Kiếm Quỷ con ta, có chuyện gì mà bối rối như vậy?

Kiếm Thánh Đế Quân nhìn Dị Linh hoàng tộc kia nhàn nhạt hỏi một câu.

Mặc dù Kiếm Quỷ chỉ là một Dị Linh hoàng tộc, cũng không có khả năng hoàn toàn kế thừa huyết mạch của y thành tựu Đế Linh thân, nhưng đã là hậu đại ưu tú nhất của Kiếm Thánh Đế Quân, cũng là một hậu đại có cơ hội tấn chức thành Đế Linh nhất, cho nên kỳ vọng của Kiếm Thánh Đế Quân đối với Kiếm Quỷ rất cao, tự nhiên cũng rất để bụng chuyện của y.

- Phụ thân, không có việc lớn gì, có một đám nhân loại không biết sống chết, không biết từ nơi nào xông ra, vậy mà đánh hạ Kiếm Lô Tí Hộ Sở là thuộc hạ của con, con phái người đi diệt bọn họ là được.

Kiếm Quỷ mặt lạnh dặn dò kiếm sĩ kia vài câu, kiếm sĩ lập tức mau chóng rời đi.

- Vậy là tốt rồi.

Kiếm Thánh Đế Quân khẽ gật đầu, cũng không đem việc này để ở trong lòng.

Vùng này đều là thiên hạ của Dị Linh, cho dù có thể có lực lượng chống lại bọn họ, cũng chỉ có sinh vật siêu cấp thần huyết mà thôi, nhân loại ở trong mắt bọn họ không có chút uy hiếp đáng kể nào.

Yến hội vẫn tiếp tục, tâm tình của Kiếm Thánh Đế Quân cũng không tệ, vừa mới từ trong Sa Mạc Phượng Hoàng lấy được một món gen chí bảo Đại Đế còn sót lại, cho nên mới gọi hạ thần cùng con trai của mình đến chúc mừng.

Đã có một vài món gen chí bảo, tương lai coi như tấn chức Đại Đế cũng chưa chắc không có khả năng, ít nhất cũng là một hy vọng vô cùng lớn.

Thứ gọi là Đại Đế, kỳ thật cũng chỉ tương đương với sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu, cũng chỉ cao hơn Đế Linh nửa cấp độ, cũng không phải thật sự là siêu thoát ở phía trên Đế Linh.

Dị Linh mạnh mẽ có thể chính thức mở ra mười đạo khóa gen, phần lớn đều đã tấn chức đi tới không gian thứ tư của Tí Hộ Sở.

Mà Kiếm Thánh Đế Quân đoạt được gen chí bảo, chính là do một vị Đại Đế tấn chức tới không gian thứ tư của Tí Hộ Sở lưu lại, có trợ giúp thật lớn đối với loại Đế Linh yếu nhược giống như Kiếm Thánh Đế Quân, khiến cho thực lực của y tăng lên rất nhiều, tấn chức Đại Đế ở trong tầm tay.

Cho dù đối với việc mở ra đạo khóa gen thứ mười cũng có trợ giúp vô cùng lớn, cho Kiếm Thánh Đế Quân nguyên bản không có hy vọng một tia hy vọng.

Yến hội đã đến thời điểm sôi nổi, lại thấy kiếm sĩ lúc trước kia vội vã đi tới bên cạnh Kiếm Quỷ vương tử, một lần nữa nói vài câu, sắc mặt của Kiếm Quỷ vương tử lập tức tái xanh, chợt thoáng một cái đã đứng lên.

Chương 1026: Tiểu Ngân Ngân

Hàn Sâm từ Liên Minh trở lại Tí Hộ Sở, Bảo Nhi liền bay nhào vào trong ngực Hàn Sâm, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên gò má của Hàn Sâm, thân thiết kêu lên:

- Ba ba. . . Bảo Nhi nhớ ba ba. . .

- Bảo Nhi ngoan, ba ba cũng nhớ con.

Hàn Sâm hôn lên gương mặt Bảo Nhi một cái, ánh mắt dò xét mọi nơi, cũng không nhìn thấy thân ảnh của Tiểu Ngân Ngân.

Mở ra Động Huyền Khí nhìn, phát hiện ra Tiểu Ngân Ngân đang nằm trên cửa thành cổ, con mắt tựa hồ đang dừng ở phương xa.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi tới trước cửa thành, vừa cười vừa nói:

- Tiểu Ngân Ngân, tao đã trở về, ở đây không có nhân vật mạnh mẽ nào, không cần thủ ở đó.

Tiểu Ngân Ngân xoay đầu lại nhìn Hàn Sâm, sau đó lại quay đầu nhìn về phía phương xa, Hàn Sâm từ trên mặt của Tiểu Ngân Ngân, vậy mà thấy

được một tia phức tạp cực kỳ nhân tính hóa, có lo lắng, không nỡ bỏ, rất khó nói được rõ ràng, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy có chút lo lắng.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhìn về phía ánh mắt Tiểu Ngân Ngân đang ngưng mắt nhìn, phát hiện ra phương hướng nó nhìn, chính là phương hướng Quỷ Kiếp Sơn Mạch.

Hàn Sâm nhảy lên rơi xuống bên cạnh Tiểu Ngân Ngân, vuốt ve đầu Tiểu Ngân Ngân nói:

- Nhanh như vậy đã nhớ đám bạn nhỏ của mày rồi sao?

Hàn Sâm cho rằng Tiểu Ngân Ngân là đang nhớ những dị sinh vật bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch kia, những dị sinh vật đó tốt với Tiểu Ngân Ngân như vậy, cũng khó trách Tiểu Ngân Ngân sẽ nhớ chúng nó.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe được một tiếng thét dài giống như quỷ mị từ phương xa truyền đến, như gào như khóc, khiến cho người nghe có chút tim đập nhanh, mà tiếng thét kia, tựa hồ chính là ở phương hướng Quỷ Kiếp Sơn Mạch truyền tới.

Tiểu Ngân Ngân lập tức gắt gao nhìn về phía tiếng thét dài truyền tới, hồi lâu sau mới xoay đầu lại, trơ mắt nhìn Hàn Sâm, đi đến bên cạnh Hàn Sâm, dùng đầu dụi vào bắp chân Hàn Sâm, bộ dáng giống như là vô cùng không nỡ.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, ý thức được chuyện tựa hồ có chút không đúng, ngồi xổm xuống bưng lấy gương mặt của Tiểu Ngân Ngân hỏi:

- Tiểu Ngân Ngân, xảy ra chuyện gì thế?

Tiểu Ngân Ngân nhẹ nhàng kêu một tiếng, duỗi đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm lấy vài cái lên gò má của Hàn Sâm, nhưng sau đó liền xoay người nhảy xuống cửa thành, đi đến phương hướng Quỷ Kiếp Sơn Mạch, đi được không bao xa, lại quay đầu nhìn Hàn Sâm, nhưng sau đó lại xoay người đi, đi không bao xa, lại quay đầu nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức nhảy lên muốn đuổi theo Tiểu Ngân Ngân, nhưng mà Tiểu Ngân Ngân lại hét to một tiếng với hắn, giống như là đang ngăn trở hắn đuổi theo, sau đó lại hướng hắn lắc đầu.

- Tiểu Ngân Ngân, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Hàn Sâm cực kỳ khó chịu, không để ý tới Tiểu Ngân Ngân ngăn cản, để Bảo Nhi ở lại Tí Hộ Sở, chính mình vừa đuổi theo Tiểu Ngân Ngân vừa lớn tiếng hỏi.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến một ít chuyện, ban đầu lúc Tiểu Ngân Ngân ở trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch, vì sao không trực tiếp đi ra gặp hắn, đây không giống như là phong cách của Tiểu Ngân Ngân, nó vẫn luôn dính lấy Hàn Sâm đấy, không có đạo lý gì chờ tới tận lúc Hàn Sâm đi ra ngoài Quỷ Kiếp Sơn Mạch mới hiện thân.

NGAO!

Tiểu Ngân Ngân một lần nữa hét to một tiếng đối với Hàn Sâm, ngăn cản Hàn Sâm đi tới.

- Tiểu Ngân Ngân, có phải là có ai đó đang uy hiếp mày hay không? Để mày không thể không trở về? Có phải là chủ nhân của tiếng hú kia hay không?

Hàn Sâm lại càng nhanh chóng xông tới chỗ Tiểu Ngân Ngân.

Mặc dù Tiểu Ngân Ngân không phải là nhân loại, nhưng mà từ lúc nó mới sinh ra, Hàn Sâm vẫn nuôi nó, hơn nữa Tiểu Ngân Ngân cũng đã cứu Hàn Sâm mấy lần, Hàn Sâm đã sớm coi nó thành là thân nhân.

Nếu như nó muốn trở lại Quỷ Kiếp Sơn Mạch sống cùng những dị sinh vật đó thì cũng thôi đi, cho dù trong lòng Hàn Sâm không muốn, cũng sẽ không bắt buộc Tiểu Ngân Ngân làm chuyện nó không thích.

Nhưng nếu là có thứ gì đó bắt buộc Tiểu Ngân Ngân, Hàn Sâm lại mặc kệ như thế nào cũng không thể trơ mắt ra nhìn nó trở về.

Tiểu Ngân Ngân bởi vì bị Hàn Sâm kêu gọi, có vẻ hơi do dự, nhưng mà lúc này, lại một tiếng thét dài như gào như khóc truyền đến, Tiểu Ngân Ngân lập tức cắn răng một cái, kêu lên một tiếng đối với Hàn Sâm, sau đó xoay người rời đi, lôi điện trên người bộc phát, đẩy nhanh tốc độ phóng tới phương hướng tiếng kêu gào truyền tới.

Tốc độ của Tiểu Ngân Ngân thật sự là rất nhanh, không phải là Hàn Sâm có thể sánh ngang, Hàn Sâm càng đuổi càng xa, mắt thấy Tiểu Ngân Ngân đã sắp biến mất ở trong tầm mắt của hắn.

Hàn Sâm cắn răng một cái, mạnh mẽ mở ra đạo khóa gen thứ tám, khiến cho tốc độ của mình tăng lên thêm một bước, điên cuồng đuổi tới chỗ Tiểu Ngân Ngân.

Nhưng mà Hàn Sâm vẫn dần dần bị Tiểu Ngân Ngân kéo dài khoảng cách, tuy nhiên Hàn Sâm vẫn một mực chạy về phía Quỷ Kiếp Sơn Mạch, hắn biết nhất định là Tiểu Ngân Ngân sẽ đi về bên kia.

Tiểu Ngân Ngân biết rõ Hàn Sâm đang đuổi theo, sau khi lại nghe được một tiếng hét dài, liền ngừng lại.

Hàn Sâm mau chóng đuổi theo, thấy Tiểu Ngân Ngân ngừng lại, lập tức mừng như điên, nhưng lúc hắn đang muốn xông tới, trên người Tiểu Ngân Ngân bắn ra lôi điện, một tia chớp trực tiếp đánh lên trên người Hàn Sâm, đánh Hàn Sâm té xuống đất.

Tiểu Ngân Ngân thét lên vài tiếng đối với Hàn Sâm, giống như là đang đuổi Hàn Sâm trở về, bảo hắn đừng đuổi theo nữa.

Hàn Sâm ở trên mặt đất đứng lên, lại không hề có ý tứ tức giận, vẫn đi về phía Tiểu Ngân Ngân, vừa đi vừa nói chuyện:

- Nếu là tự mày muốn trở về, tao sẽ không ngăn cản mày, còn không thì coi như là Thiên Vương lão tử cũng đừng mơ tưởng mang mày từ bên cạnh tao đi.”

OÀ..ÀNH!

Tiểu Ngân Ngân lại phóng ra một tia chớp đập tới, một lần nữa đánh Hàn Sâm té xuống đất, lại hướng Hàn Sâm kêu lên một tiếng, nhưng mà ánh mắt lại có chút lay động.

Hàn Sâm không quan tâm, sau khi đứng lên lại phóng tới chỗ Tiểu Ngân Ngân.

Lôi điện trên người Tiểu Ngân Ngân nhảy lên, nhưng mà đúng là vẫn không thể bổ ra luồng lôi điện thứ ba, gầm nhẹ một tiếng, sải chân phóng tới chỗ Hàn Sâm, nhảy vào trong ngực Hàn Sâm.

- Tiểu Ngân Ngân, tao sẽ không để cho mày rời khỏi tao đâu.

Hàn Sâm hung hăng vuốt vuốt đầu Tiểu Ngân Ngân.

Tiểu Ngân Ngân dùng lưỡi liếm gò má Hàn Sâm, ô ô thấp giọng kêu hai tiếng.

Đột nhiên, Tiểu Ngân Ngân lại từ trong ngực Hàn Sâm nhảy xuống, con mắt nhìn chằm chằm vào một phương hướng, lông bạc toàn thân đều dựng đứng lên.

Hàn Sâm cũng cảm thấy có một luồng khí tức kinh khủng đang áp sát, ngưng mắt nhìn lại, lại chỉ thấy ở bên trên thảo nguyên, có một thân ảnh màu đen giống như quỷ mỵ đang chậm rãi đi tới.

Thân ảnh kia đi rất chậm, nhưng mà mỗi lần đi một bước, đều khiến cho Hàn Sâm cảm thấy thế giới của mình giống như là bị áp súc một tảng lớn, giống như thế giới mà mình dung thân càng ngày càng nhỏ, mà thân ảnh giống như quỷ mị kia lại tựa hồ như càng lúc càng lớn, giống như muốn chiếm cứ toàn bộ thế giới của Hàn Sâm.

Hàn Sâm biết rõ là thân ảnh kia cũng không có thay đổi gì lớn, chỉ là bởi vì khí thế của nó quá mạnh, cho nên mới làm cho Hàn Sâm có loại ảo giác này.

Bây giờ rốt cuộc thì Hàn Sâm đã hiểu rõ, Tiểu Ngân Ngân vì sao lúc ở trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch không tới gặp hắn luôn, lúc trước Hàn Sâm còn tưởng

rằng Tiểu Ngân Ngân muốn cho hắn một sự ngạc nhiên, bây giờ xem ra cũng không có chuyện như vậy.

Tiểu Ngân Ngân không phải là không muốn ra, mà là bị thân ảnh quỷ mị kia ngăn lại, không thể gặp mặt Hàn Sâm, cho đến tận lúc Hàn Sâm gặp phải khó khăn ở trên thảo nguyên, Tiểu Ngân Ngân mới không nhịn được nữa hiện thân tới cứu.

Hàn Sâm nhìn chằm chặp vào thân ảnh giống như quỷ mị kia, chỉ là khí thế kinh khủng kia, cũng đã để cho Hàn Sâm khắc sâu sự mạnh mẽ của nó, mặc dù là con Đại Bạch Xà kia, chỉ sợ là cũng không có khí thế kinh khủng như vậy.

Chương 1027: Mày Đáng Chết

Theo thân ảnh kia đi tới, rõ ràng là tinh không vạn dặm trên đại thảo nguyên, lại khiến cho Hàn Sâm có một loại ảo giác trong thiên địa đã bị hắc khí bao phủ, ngoại trừ thân ảnh quỷ mị kia ra, Hàn Sâm giống như không cảm giác được sự tồn tại của những thứ khác.

Đó là một con dị sinh vật có bộ dáng hồ ly, nhưng mà khác với Tiểu Ngân Ngân, thân hình kia thoạt nhìn cực kỳ hung lệ, hơn nữa thân thể của nó thoạt nhìn giống như là một hồ ảnh màu đen biết đi.

Chín cái bóng đuôi hồ ly, vung múa với vận luật kỳ dị ở trên không trung, khiến người ta không thấy rõ quỹ tích của bọn chúng, giống như ngay cả không gian đều bị chín bóng đuôi kia bóp méo, nhìn thế nào cũng không thấy chân thực.

Một con Cửu Vĩ Hồ giống như quỷ ảnh, cứ như vậy từng bước một giống như là viễn cổ ma thần đi tới, mạnh như Hàn Sâm cũng chỉ cảm thấy thân thể bị áp bách, gần như sắp không có cách nào đứng vững vậy.

Ánh mắt của Cửu Vĩ Quỷ Hồ vô cùng quỷ dị, giống như là ở giữa một cái bóng mọc ra hai cái lỗ, không có tròng mắt cũng không có con ngươi, giống

như là hai cái lỗ trống rỗng.

Thế nhưng mà cặp mắt kia nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, lại khiến cho Hàn Sâm cảm thấy được sát ý vô biên, sát ý kia đã mãnh liệt đã đến mức giống như là thực chất, giống như đã biến thành dây thừng, trói buộc Hàn Sâm đều sắp không thở nổi.

Cho dù Hàn Sâm chưa từng luyện qua đệ bát thức, bây giờ cũng có thể biết rất rõ ràng, con Cửu Vĩ Hồ quỷ mị này muốn giết hắn, sát ý kia trần trụi căn bản không có bất kỳ che dấu nào.

Hàn Sâm nhìn con Cửu Vĩ Hồ này, quả thực giống như là đang nhìn một con quỷ, đột nhiên nhớ tới cái tên Quỷ Kiếp Sơn Mạch.

- Chẳng lẽ sở dĩ Quỷ Kiếp Sơn Mạch được gọi như thế, là bởi vì con Cửu Vĩ Hồ quỷ mị này, chẳng lẽ nó mới là chủ nhân của Quỷ Kiếp Sơn Mạch?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động.

NGAO!

Tiểu Ngân Ngân kêu hai tiếng đối với Quỷ Hồ kia, tựa hồ là là đang hướng Quỷ Hồ cầu xin tha thứ, thỉnh cầu Quỷ Hồ buông tha cho Hàn Sâm.

Thế nhưng mà con Quỷ Hồ kia lại hoàn toàn không để ý tới, sát cơ trong con mắt quỷ dị kia bùng cháy mạnh, giống như là đã phẫn nộ tới cực điểm đối với chuyện Hàn Sâm bắt cóc Tiểu Ngân Ngân, nhất định phải diệt sát Hàn Sâm.

Mắt thấy Cửu Vĩ Quỷ Hồ không nghe thỉnh cầu của mình, vẫn từng bước một đi về phía Hàn Sâm, thấy nó đã sắp đi đến trước mặt Hàn Sâm, cơ thể Tiểu Ngân Ngân hơi run rẩy, nhưng lông bạc toàn thân lại dựng lên, cắn răng, điên cuồng thét lên một hồi đối với Quỷ Hồ tựa như đang cảnh cáo.

Cửu Vĩ Quỷ Hồ giống như bị hành động này của Tiểu Ngân Ngân kích thích, phát ra một tiếng hồ kêu quỷ dị giống như khóc, sau đó sát ý trong mắt lóe lên, chín cái bóng đuôi lay động, thân hình còn nhanh hơn, giống như một đạo quỷ ảnh xông về phía Hàn Sâm.

Tiểu Ngân Ngân quá sợ hãi, lôi điện màu bạc trên người điên cuồng đánh tới phía con Quỷ Hồ kia, nhưng mà từng đạo lôi điện lại trực tiếp xuyên qua thân thể con Quỷ Hồ y hệt như cái bóng kia, đem thảo nguyên đánh ra nguyên một đám hố sâu, nhưng lại hoàn toàn không đả thương được Quỷ Hồ nửa phần.

Lôi điện màu bạc trên người Tiểu Ngân Ngân càng ngày càng mạnh, nhưng lại không hề có một chút tác dụng nào, tất cả lôi điện đều xuyên qua người Quỷ Hồ, giống như thân thể của nó thật sự chỉ là hình bóng hư vô, dù cho lực lượng có mạnh mẽ hơn nữa cũng không thể chạm được vào nó.

Huyết diễm trên người Hàn Sâm bộc phát, toàn bộ thân thể đều hóa thành Bất Tử Hỏa, trực tiếp đánh tới phía Quỷ Hồ.

Thế nhưng mà giống như lôi điện của Tiểu Ngân Ngân, huyết diễm căn bản không chạm được vào Quỷ Hồ, mà thân hình của Quỷ Hồ cũng đã vọt tới thân thể Hàn Sâm.

Lập tức, thân thể của Hàn Sâm giống như đã bị quỷ mị bám vào, toàn thân tản ra hắc khí, hai mắt hoàn toàn biến thành màu đen, giống như là bị cái bóng bôi đen.

Hai tay của Hàn Sâm, vậy mà không bị khống chế chụp về phía cổ của mình.

- Mày đáng chết. . . ha ha ha ha. . .

Hàn Sâm vừa bóp cổ của mình, trong miệng còn vừa phát ra tiếng cười quỷ dị, vừa cười vừa ho khan.

Xương cốt trên cổ Hàn Sâm đều bị bóp phát ra tiếng kêu khanh khách, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị đứt rời vậy.

Cho dù Hàn Sâm đã thân kinh bách chiến, thế nhưng cũng chưa từng thấy qua lực lượng quỷ dị khủng bố như vậy, đây cũng là một loại linh hồn xâm lấn giống như Long Đế, hơn nữa thân thể của hắn đã bị Quỷ Hồ hoàn toàn khống chế, căn bản không thể phản kháng.

Tiểu Ngân Ngân phát ra từng tiếng kêu lo lắng, nhưng chỉ có thể đi loạn xung quanh Hàn Sâm, ngay cả một chút biện pháp cũng không có.

Quỷ Hồ phụ thể ở trên người Hàn Sâm, cho dù nó đánh ra lôi điện, đánh cũng là thân thể Hàn Sâm, không thể đả thương được Quỷ Hồ.

Hốc mắt của Tiểu Ngân Ngân sắp đỏ lên rồi, vậy mà bịch một tiếng quỳ ở chỗ đó, vừa kêu vừa không ngừng quỳ lạy đối với Cửu Vĩ Quỷ Hồ, giống như đang cầu xin Cửu Vĩ Quỷ Hồ tha cho Hàn Sâm một cái mạng.

- Trước kia là mày cầu xin tao như thế nào? Tao đã nói cho mày rồi. . . tao bảo vệ hắn an toàn đi qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch. . . mày phải giữ lời hứa cả đời làm nô bộc của tao. . . nhưng mà mày lại trái với lời hứa hẹn. . . bây giờ lại cầu xin tao thì đã chậm rồi. . . hắn phải chết. . .

Trong miệng Hàn Sâm phát ra âm thanh quái dị vừa cao vừa nhọn.

Tiểu Ngân Ngân đã rất gấp, hai mắt đều đỏ lên rồi, chỉ là cuống quít dập đầu.

- Tiểu Ngân. . . Ngân. . . không được cầu nó. . . nó tính là cái. . . gì. . . cũng muốn để mày làm nô bộc. . . nó đều không có tư cách làm đầy tớ của mày. . .

Bỗng nhiên ngay lúc đó, Hàn Sâm vậy mà tựa hồ đã khôi phục lại một chút quyền khống chế đối với thân thể của mình, đứt quãng nói ra.

Trong lòng Quỷ Hồ kinh hãi, không thể tưởng được một nhân loại đã bị mình phụ thể khống chế, lại vẫn có thể nói chuyện, chuyện này thực sự hơi để cho nó giật mình.

Dùng năng lực của Quỷ Hồ, coi như là phụ thể ở trên người sinh vật siêu cấp thần huyết, sinh vật siêu cấp thần huyết muốn phản kháng cũng không phải là chuyện dễ dàng, huống chi chỉ là một nhân loại có thân thể yếu đuối như thế.

Ở trong mắt Quỷ Hồ, tố chất thân thể của Hàn Sâm chỉ tầm 1700-1800, tự nhiên là vô cùng yế ớt, căn bản không được coi là cái gì.

Nhân loại như vậy, lại có thể nói chuyện trong lúc nó khống chế, để cho Quỷ Hồ hơi kinh ngạc, nhưng mà cũng chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi, Quỷ Hồ lập tức tăng cường lực lượng, muốn trực tiếp giết chết Hàn Sâm.

Thế nhưng mà sau khi Quỷ Hồ một lần nữa tăng cường lực lượng, lại phát hiện ra lực lượng của mình chẳng những không thể xâm nhập vào thân thể Hàn Sâm, ngược lại còn giống như là bị một luồng lực lượng đáng sợ đẩy ra.

Chỉ thấy trên người Hàn Sâm có thánh quang màu trắng rừng rực chảy xuôi, giống như là thiêu đốt tinh lọc khói đen kia vậy, càng ngày càng nhiều thánh quang màu trắng rừng rực nhiễm lên thân thể Hàn Sâm, khiến cho nơi bị hắc khí bao trùm trên thân thể càng ngày càng ít.

- Không có khả năng. . . chuyện này không có khả năng. . .

Quỷ Hồ kinh hãi thét lên, nhưng mà một giây sau lại đột nhiên dừng lại, bởi vì nó đã không có cách nào khống chế miệng lưỡi của Hàn Sâm nữa.

Thánh quang màu trắng rừng rực nhuộm trắng con ngươi của Hàn Sâm, mái tóc màu đen cũng bị nhuộm thành màu trắng rừng rực, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy nhanh chóng sinh trưởng, một mực rũ xuống tới mặt đất.

Toàn thân cao thấp giống như được thánh quang gột rửa, giống như Thần hàng lâm, thánh quang trên người nhộn nhạo vô cùng mạnh mẽ.

Thân thể Siêu Cấp Đế Linh mở ra chín đạo khóa gen, thánh khiết khó có thể tưởng tượng nổi, đặc tính “vạn pháp bất xâm” của nó cũng càng ngày càng mạnh.

Một luồng hắc khí cứ thế mà bị thánh quang ép ra ngoài từ trong thể nội của Hàn Sâm, trên không trung một lần nữa biến thành bộ dáng Cửu Vĩ Quỷ Hồ, vẻ mặt bất ngờ nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm giống như là Thần.

- Ngay cả tao đều không muốn để cho nó rơi lệ, mày cũng dám để cho Tiểu Ngân Ngân rơi lệ, mày đáng chết!

Thần quang trong mắt Hàn Sâm tỏa ra, thánh thể ầm ầm phá vỡ không gian, một quyền đánh tới Cửu Vĩ Quỷ Hồ, thánh quang màu trắng rừng rực kinh khủng ở trên nắm tay tỏa ra.

Chương 1028: Giết Cửu Vĩ Quỷ Hồ

Cửu Vĩ Quỷ Hồ phát ra một tiếng thét lên giống như tiếng khóc, đầu ngẩng cao, bộ dáng kia giống như đang nói:

- Tao có quỷ thể vô song, thiên hạ không ai có thể tổn thương nổi, mày tưởng là mày ngon vậy sao.

Thế nhưng mà một giây sau, quả đấm của Hàn Sâm đã đánh lên trên mặt của nó, lập tức đập mặt của nó vặn vẹo biến hình, thân thể bị nện bay lên, máu tươi từ trong miệng điên cuồng bắn ra.

Khắp khuôn mặt vặn vẹo của Cửu Vĩ Quỷ Hồ đều là vẻ khó tin, giống như là không thể tin được vậy mà nắm đấm của Hàn Sâm có thể đánh trúng nó vậy.

Hàn Sâm lại không có một chút do dự nào, lửa giận trong lòng đã giống như là núi lửa phun trào không thể cứu vãn, thánh thể phá vỡ hư không, trực tiếp đi tới trước mặt Cửu Vĩ Quỷ Hồ, hai nắm đấm cuồng bạo đánh ra.

Thình thịch!

Hai đấm của Hàn Sâm điên cuồng đánh lên trên người của Cửu Vĩ Quỷ Hồ, đánh cho mặt cùng thân thể của Cửu Vĩ Quỷ Hồ liên tục vặn vẹo biến hình, máu tươi giống như là hoa máu nở ra.

Cửu Vĩ Quỷ Hồ đã kinh hãi tới cực điểm, muốn hóa thành cái bóng bay trốn đi, nhưng mà bóng mới hình thành, thánh thể kinh khủng kia của Hàn Sâm đã ngăn ở trước mặt nó, nắm đấm lại đánh tới.

Âm thanh quyền đánh cuồng bạo nối thành một mảnh, Cửu Vĩ Quỷ Hồ phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, đầu lâu, mặt hồ, thân thể đều bị đánh cho

vặn vẹo biến hình.

- Chết chết chết!

Hàn Sâm đã gần như là điên cuồng, đánh ra hai đấm đã hoàn toàn nhìn không ra quỹ tích, chỉ thấy vô số thánh quang màu trắng rừng rực nổ tung ở trên người Cửu Vĩ Quỷ Hồ.

Xoẹt!

Một một cái đuôi của Quỷ Hồ, cứ thế mà bị Hàn Sâm xé rách xuống, mang theo máu tươi giống như là rác rưởi bị ném xuống đất.

Cửu Vĩ Quỷ Hồ phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, lực lượng toàn thân bộc phát ra, hóa thành vô số quỷ ảnh trảo, muốn ngăn trở Hàn Sâm, để cho mình có thể ảnh độn đào tẩu.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại dùng một quyền cứ thế đánh quỷ ảnh trảo nổ nát, thánh thể phá vỡ hư không, giống như là thuấn di xuất hiện ở trước người Cửu Vĩ Quỷ Hồ, còn nhanh hơn cả ảnh độn của nó.

Xoẹt!

Một tay của Hàn Sâm nắm lấy cổ của Cửu Vĩ Quỷ Hồ, cứ thế xé xuống một cái đuôi khác của nó.

Cửu Vĩ Quỷ Hồ đã sợ vỡ mật, nó chiếm cứ Quỷ Kiếp Sơn Mạch nhiều năm như vậy, gặp phải vô số cường giả, không biết đã trải qua bao nhiêu trận đại chiến, đều dựa vào Quỷ Hồ Thân quỷ dị chiếm hết thượng phong, chưa từng thảm thiết giống như hôm nay.

Hàn Sâm giống như Diệt Thế Đại Ma Vương vậy, lực lượng kinh khủng kia hoàn toàn không có cách nào địch nổi, hơn nữa Quỷ Hồ Thân của nó vậy mà không hề có một chút tác dụng nào đối với Hàn Sâm, khiến cho Cửu Vĩ Quỷ Hồ sợ vỡ mật, không thể sinh ra nửa phần ý niệm chiến đấu, chỉ liều mạng chạy thục mạng.

Máu tươi bắn tung tóe, Hàn Sâm một lần lại một lần đuổi theo Cửu Vĩ Quỷ Hồ đang chật vật chạy thục mạng, lần lượt kéo xuống đuôi của nó, ở trên

đường đều là máu tươi của Cửu Vĩ Quỷ Hồ chảy ra cùng đuôi đứt.

Cái đuôi giống như quỷ ảnh kia, sau khi bị kéo xuống, lập tức biến thành một cái đuôi đầy cọng lông nhún nhún, thoạt nhìn máu thịt cũng tương đối khá.

Hàn Sâm điên cuồng đuổi theo ba trăm dặm, giết Cửu Vĩ Quỷ Hồ tới máu tươi điên cuồng chảy ra, quỷ khí tán loạn ở trong thiên địa, từng cái đuôi cũng bị Hàn Sâm kéo đứt, tiếng hồ kêu thê lương giống như quỷ hú quanh quẩn tứ phương.

Khi Hàn Sâm kéo xuống một cái đuôi cuối cùng của Cửu Vĩ Quỷ Hồ, Cửu Vĩ Quỷ Hồ lập tức từ quỷ ảnh biến thành một con hồ ly màu đen thông thường, lực lượng cùng sinh cơ trên người đều giảm bớt trên phạm vi lớn.

Tay Hàn Sâm lấy kiếm ra, rút Thái A Kiếm ra khỏi vỏ, trực tiếp chém đầu lâu Cửu Vĩ Quỷ Hồ xuống, một cái đầu hồ ly máu me dầm dề bay lên giữa không trung.

Cửu Vĩ Quỷ Hồ mà Hàn Sâm một mực đánh không chết, cũng theo đó mà bị mất mạng tại chỗ, không còn có nửa phần sinh cơ.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Cửu Vĩ Quỷ Hồ, không đạt được thú hồn, thịt có thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Sau khi chém giết Cửu Vĩ Quỷ Hồ, Hàn Sâm lập tức từ trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh thoát ra, mồ hôi đã ướt đẫm toàn thân, mệt lả té xuống mặt đất, đầu ngón tay cũng không muốn động một cái rồi, tựa hồ ngay cả khí lực để thở đều không có nữa.

Xương cốt toàn thân đều đã mệt rã rời, da thịt cũng giống như là đang bị dao găm cắt, sinh cơ và kình khí trên người đều đã tiêu hao nghiêm trọng, suy yếu tới cực điểm.

Một giờ Siêu Cấp Đế Linh, Hàn Sâm gần như sắp đạt đến thời gian cực hạn, mới miễn cưỡng chém giết con Cửu Vĩ Quỷ Hồ này, nếu hắn không phát

hiện ra bí mật của đuôi hồ, ở trong vòng một tiếng không thể giết được nó, như vậy kế tiếp chính là đến phiên Hàn Sâm đối mặt với tử vong.

Hơn nữa Hàn Sâm có thể chém giết Cửu Vĩ Quỷ Hồ, có một bộ phận nguyên nhân rất lớn là do Cửu Vĩ Quỷ Hồ quá mức khinh thường hắn, trực tiếp phụ thể ở trên người hắn, nếu không hắn cũng không thể dễ dàng từ lúc bắt đầu đã có thể tiếp cận đánh trọng thương Cửu Vĩ Quỷ Hồ như vậy.

Nếu như Cửu Vĩ Quỷ Hồ lúc bắt đầu đã quyết tâm đối chiến, chỉ sợ là trong vòng một giờ thì Hàn Sâm không có khả năng chém giết nó.

Thật sự là thân thể của Hàn Sâm quá có tính lừa gạt, chỉ có tố chất thân thể của sinh vật thần huyết cấp thấp, Cửu Vĩ Quỷ Hồ hoàn toàn không ngờ tới, hắn lại có thể bộc phát ra được lực lượng mạnh mẽ như vậy, lại có thể làm Quỷ Hồ Thân của nó bị thương.

Hơn nữa bản thân Cửu Vĩ Quỷ Hồ liền là sinh vật siêu cấp thần huyết có thân thể mạnh mẽ, là chúa tể một phương thống ngự Quỷ Kiếp Sơn Mạch không biết đã qua bao nhiêu năm tháng, dĩ nhiên lại chết thảm ở trong tay Hàn Sâm như vậy, cũng để cho Hàn Sâm càng thêm ý thức rõ ràng được sự khủng bố của trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

- Thế nhưng mà CMN như thế này cũng quá chịu tội rồi.

Hàn Sâm hơi nhúc nhích thân thể một chút, đã cảm giác giống như là vạn đao cắt lên thân thể, không khỏi oán trách một câu.

Mà Tiểu Ngân Ngân ở bên cạnh đang mở to hai mắt há to miệng nhìn Hàn Sâm, sau nửa ngày miệng cũng không khép lại.

Mặc dù đều là sinh vật siêu cấp thần huyết mở ra chín đạo khóa gen, nhưng mà Cửu Vĩ Quỷ Hồ đã tiến hóa nhiều năm, không biết đã ăn bao nhiêu thứ tốt, một thân khí tức không phải là Tiểu Ngân Ngân có thể so sánh, hơn nữa Quỷ Hồ Thân của nó vô cùng quỷ dị, sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường mở ra chín đạo khóa gen cũng không thể địch nổi nó, cho nên nó mới có thể làm mưa làm gió ở trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch, Tiểu Ngân Ngân ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch cũng một mực bị nó áp bách, bị sai sử giống như nô bộc.

Tuyệt đối không thể tưởng được, Cửu Vĩ Quỷ Hồ lại bị Hàn Sâm giết đi như vậy.

Hàn Sâm sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, gọi Kinh Cức Bá Tước ra, lại để cho Kinh Cức Bá Tước mang thi thể Cửu Vĩ Quỷ Hồ và hắn về Tí Hộ Sở.

Sau khi trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm nghỉ ngơi một ngày một đêm, thân thể mới xem như là tốt hơn một chút, nhưng mà tay chân vẫn giống như nhũn ra, sinh cơ trong cơ thể vô cùng bạc nhược yếu kém.

Coi như là Tiểu Ngân Ngân sử dụng lực lượng trị liệu, cũng khó có thể trợ giúp hắn khôi phục.

Tự Hàn Sâm cũng dùng thánh quang trị liệu, kết quả cũng giống như vậy, loại tiêu hao này khó có thể thông qua trị liệu mà khôi phục, chỉ có thể đợi thân thể của mình khôi phục nguyên khí.

Tiểu Ngân Ngân không biết từ nơi nào lấy cây Long Tiên Chi kia ra, lại để cho Hàn Sâm ăn một chút, Hàn Sâm lập tức cảm thấy được thân thể khôi phục lên rất nhiều, không khỏi vui mừng quá đỗi.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không nỡ tiếp tục ăn, thứ này ở thời điểm mấu chốt có thể dùng để nhanh chóng khôi phục và bảo vệ tính mạng, lúc này ăn đi thì có chút lãng phí, Hàn Sâm thận trọng cất Long Tiên Chi đi.

Chờ Hàn Sâm đi xử lý xong thi thể Cửu Vĩ Quỷ Hồ, vừa móc gen sinh mệnh tinh hoa của Cửu Vĩ Quỷ Hồ ra, Tiểu Ngân Ngân liền vây quanh viên gen sinh mệnh tinh hoa kia loạn chuyển, đôi mắt trông mong nhìn vào.

Hàn Sâm cười khổ một tiếng, đem gen sinh mệnh tinh hoa của Cửu Vĩ Quỷ Hồ cho Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Ngân Ngân lập tức vui mừng kêu lên một tiếng, ngậm gen sinh mệnh tinh hoa liền chạy mất.

Còn dư lại thịt Cửu Vĩ Quỷ Hồ, Hàn Sâm nếm thử một chút, căn bản không có biện pháp ăn, đành phải gọi Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch lập tức nuốt toàn bộ thịt của Cửu Vĩ Quỷ Hồ xuống, sau đó liền trở về Hồn Hải của Hàn Sâm, trên thân tuôn ra linh hồn chi quang kỳ quái, biến thành một cái kén ánh sáng màu đồng thau, vậy mà tiến vào trạng thái lột xác.

Chương 1029: Kiếm Quỷ Đột Kích

Hàn Sâm vốn muốn sau khi con Cửu Vĩ Quỷ Hồ kia bị giết chết rồi, mình có thể mang theo Tiểu Ngân Ngân đi xét nhà, Cửu Vĩ Quỷ Hồ chiếm cứ Quỷ Kiếp Sơn Mạch nhiều năm như vậy, phải có không ít thứ tốt.

Thế nhưng mà ai biết Tiểu Ngân Ngân ngậm gen sinh mệnh tinh hoa của Cửu Vĩ Quỷ Hồ không biết đã đi nơi nào, đợi vài ngày cũng không nhìn thấy nó trở về.

Bản thân Hàn Sâm vẫn còn đang suy yếu, một mình hắn cũng không dám đi tới Quỷ Kiếp Sơn Mạch, hơn nữa cũng không biết hang ổ của Cửu Vĩ Quỷ Hồ ở chỗ nào, chỉ có thể ở bên trong Tí Hộ Sở tĩnh dưỡng.

Thân thể của Hàn Sâm tốt trở lại, không đợi được Tiểu Ngân Ngân trở về, lại đợi được một đám Dị Linh cùng dị sinh vật khí thế hung hăng.

Một Dị Linh cầm đầu mặc Huyền Giáp cả người, vác trên lưng một thanh huyền thiết đại kiếm, thân thể vô cùng hùng tráng, cưỡi trên lưng một con sư tử kim loại màu đen, càng lộ ra khí thế bất phàm.

Ở bên cạnh y còn có dị sinh vật cùng mấy Dị Linh rất mạnh mẽ.

Nếu như Tiểu Ngân Ngân ở nơi này, nhất định có thể nhận ra, mấy Dị Linh này trong lúc Hàn Sâm trở lại Liên Minh đã từng tới đây, còn muốn xông vào Kiếm Lô Tí Hộ Sở, kết quả là bị Tiểu Ngân Ngân triệu hồi một tia chớp trực tiếp đánh chết.

Phần lớn đám người bọn Lâm Hạ cùng Lâm Vi Vi đều đã trở lại bên trong Tí Hộ Sở, phát hiện ra đội ngũ kia đang hướng về Tí Hộ Sở mà đến, vội

vàng tìm Hàn Sâm tới.

Hàn Sâm mang theo Bảo Nhi đi tới thành lầu trên cửa thành, dùng Động Huyền Khí quét một vòng, đại khái đã biết thực lực của những Dị Linh cùng dị sinh vật này.

Khiến cho Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ là ở trên bờ vai Dị Linh cầm đầu kia, thậm chí còn có một con sinh vật thần huyết lớn cỡ con chim bồ câu.

Hắn giết Dị Linh cũng vô dụng, giết sinh vật thần huyết lại có thể bổ sung thần gen, sinh vật thần huyết nhỏ như vậy thì không dễ tìm, một bữa là đã có thể giải quyết xong.

Mặc dù còn có mấy con sinh vật thần huyết khác, nhưng mà thể hình đều quá lớn, một con trong đó chính là con sư tử kim loại màu đen mà Dị Linh đang cưỡi kia, không biết phải ăn bao lâu mới xong, hơn nữa nhìn tới tựa hồ ăn cũng không ngon lắm.

- Nhân loại hèn mọn, cũng dám chiếm Tí Hộ Sở của bộ hạ của Kiếm Quỷ vương tử tao, quả nhiên là không biết sống chết, chính mình lăn ra đây thần phục bản vương tử, có lẽ là bản vương tử có thể cho đám bọn mày một con đường sống.

Trước cửa thành, Kiếm Quỷ vương tử lạnh giọng nói.

- Làm sao bây giờ? Vậy mà Kiếm Quỷ vương tử tự mình đánh tới, chúng ta có nên lui về Liên Minh không?

Triệu Hâm cũng đi lên đầu tường, nghe được lời nói của Kiếm Quỷ vương tử, lập tức kinh hãi nói.

- Không cần lo lắng, một Dị Linh hoàng tộc mà thôi, cũng không có chuyện gì lớn.

Hàn Sâm trấn an Triệu Hâm một câu, sau đó liền cao giọng quát Kiếm Quỷ vương tử:

- Kiếm Quỷ vương tử, muốn để cho bọn tao thần phục cũng không khó, tao và mày đánh một trận, nếu như mày có thể thắng tao. . . toàn bộ đám bọn

tao sẽ thần phục mày.

- Được, tao liền cho mày một cơ hội.

Kiếm Quỷ vương tử khinh thường nói.

Y cũng không phải thật sự muốn bọn Hàn Sâm thần phục, chỉ là lúc trước y bị mất mặt ở trên yến hội của cha y, lần này tự mình đi tới, sao có thể dễ dàng tha cho bọn Hàn Sâm, giết bọn họ đi đều không hết giận, lời ấy của Hàn Sâm cũng hợp với tâm ý của Kiếm Quỷ vương tử.

Kiếm Quỷ vương tử căn bản không đem nhân loại để ở trong lòng, vùng này cũng không có cường giả nhân loại nào, trên cơ bản có thể nhìn thấy nhân loại đều là nô bộc của Dị Linh, cho nên Kiếm Quỷ vương tử cũng không đem mấy nhân loại này coi là chuyện gì đáng kể.

Không chỉ là ở vùng này, toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở phần lớn đều là như thế, nhân loại có thể chính thức dương danh ở bên trong Dị Linh thật sự là ít càng thêm ít.

Thực muốn nói đến, cũng chỉ có La Hải Đường năm đó được tính là một người, chỉ có điều thời đại của La Hải Đường đã qua rất nhiều năm, trong số các Dị Linh cũng có rất ít người nhắc lại.

Hàn Sâm rút Thái A Kiếm ra, từ trên đầu thành nhảy xuống, đã rơi xuống bãi đất trống trước cửa thành, dùng Thái A Kiếm chỉ vào Kiếm Quỷ vương tử nói:

- Đến đây đi, để cho tao xem đến cùng là Dị Linh hoàng tộc có bản lãnh gì.

Kiếm Quỷ vương tử chưa từng bị nhân loại đối xử như thế bao giờ, lập tức giận dữ, rút huyền thiết đại kiếm trên lưng ra, một kiếm liền chém tới Hàn Sâm.

Huyền thiết đại kiếm này của y rõ ràng là một loại bảo vật gen, mặc dù không có thần quang, nhưng mà bên trong mũi kiếm lại mơ hồ lộ ra một luồng khí tức vô kiên bất tồi.

Coong!

Hàn Sâm dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra bảy đạo khóa gen, Thái A Kiếm trong tay vung lên chặn một kiếm này của Kiếm Quỷ vương tử.

Thái A Kiếm cứng rắn vô sự, nhưng mà Hàn Sâm lại cảm thấy có một luồng lực lượng mạnh mẽ vọt tới, thân thể không bị khống chế rút lui hơn mười thước, kéo ra hai vết chân sâu ở trên mặt đất.

- Nhân loại hèn mọn cũng muốn tranh phong cùng bản vương tử, quả thực là tự tìm đường chết.

Kiếm Quỷ vương tử lại một kiếm giết tới, thanh huyền thiết đại kiếm này ở trong tay y giống như là không có gì, chém ra vừa nhanh vừa độc, lực lượng cũng tăng thêm vài phần.

Hàn Sâm biết lực lượng của mình kém hơn Kiếm Quỷ vương tử rất nhiều, Kiếm Quỷ vương tử này tựa hồ cũng đi theo tiến hóa chi đạo, khó có thể chính diện địch nổi.

Hàn Sâm không hề có ý định mở ra trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, đối phó với một Dị Linh hoàng tộc đều phải sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, vậy hắn cũng quá vô dụng rồi.

Triển khai Phi Thiên Thuật phối hợp Song Phi Kiếm Pháp do Hàn Sâm tự nghĩ ra, Hàn Sâm giống như là phượng hoàng vây quanh Kiếm Quỷ vương tử không ngừng công kích, một đòn xong liền đi tuyệt không dừng lại.

Kiếm pháp của Kiếm Quỷ vương tử đi là con đường bá đạo, nhưng mà từng kiếm một chém ra, Hàn Sâm giống như là một con chim linh hoạt, tránh né tất cả công kích của Kiếm Quỷ vương tử, không tiếp tục chính diện va chạm với y, chỉ là theo các loại góc độ quỷ dị đánh lén, khiến cho Kiếm Quỷ vương tử khó lòng phòng bị, thậm chí có thể nói là có chút chán ghét.

Kiếm Quỷ vương tử cảm thấy giống như mình đang đối chiến với không khí vậy, chém liên tục hơn 100 kiếm, mỗi lần đều có thể bức lui Hàn Sâm, nhưng vẫn không đụng tới Hàn Sâm được, liền kiếm của hắn cũng không đụng tới.

Hàn Sâm lại vô cùng kiên nhẫn, một lần nữa thể ngộ Phi Thiên Thuật cùng Song Phi Kiếm Pháp, muốn đẩy công phu mà mình am hiểu lên trên một tầng nữa.

Khó có thể gặp được một đối thủ không kém quá nhiều như vậy, Kiếm Quỷ vương tử hắn là đã mở ra tám đạo khóa gen, ở bên trong Dị Linh hoàng tộc cũng coi như là đỉnh cấp, kiếm pháp lại vô cùng đặc biệt, coi như là một cao thủ đỉnh cấp, Hàn Sâm vừa vặn bắt y làm người bồi luyện, khiến cho kiếm pháp của mình càng tiến thêm một bước.

- Vi Vi, thân pháp của tiểu Hàn tựa hồ có bóng dáng của Dịch Thiên Thuật cùng Kinh Thiên Thất Chiết.

Lâm Hạ dù sao cũng là một ông lão có kiến thức rộng rãi, Phi Thiên thân pháp của Hàn Sâm vừa sử dụng ra, liền nhìn ra một ít mánh khóe, chỉ là lại không dám khẳng định.

Lâm Vi Vi gật đầu nói ra:

- Nghe nói hắn từ chỗ Hoàng Phủ Tĩnh học được một chút da lông của Dịch Thiên Thuật, chỉ là không biết tại sao hắn lại biết Kinh Thiên Thất Chiết của Trần gia.

Lâm Hạ vừa nhìn vừa gật đầu nói:

- Thiên phú võ học của Tiểu Hàn xác thực bất phàm, tố chất thân thể của hắn kém hơn Kiếm Quỷ vương tử kia rất nhiều, khóa gen cũng kém hơn Kiếm Quỷ vương tử một đạo, lại có thể cùng Kiếm Quỷ vương tử quần nhau mà không rơi vào hạ phong, ở bên trong Siêu Việt Giả cũng được tính là đỉnh cấp rồi.

- Con ngân hồ kia chạy đi đâu rồi? Tại sao không nhìn thấy nó?

Lâm Vi Vi lại có chút bận tâm, vạn nhất Kiếm Quỷ vương tử không tuân thủ ước định, để cho những dị sinh vật cùng Dị Linh kia cùng tiến lên, trong số những người bọn, cũng chỉ có Lâm Hạ là có thể chiến một trận, những người khác không có bổn sự như vậy.

- Con ngân hồ kia không ở đây, vạn nhất Kiếm Quỷ vương tử không tuân thủ ước định, để cho thủ hạ trực tiếp công thành, chỉ sợ mấy người chúng ta không ngăn được.

Trần Hổ cũng vô cùng lo lắng vấn đề này.

Âm thanh của Trần Hổ vừa mới phát ra, Kiếm Quỷ vương tử bên kia đánh Hàn Sâm lâu mà không có kết quả đã hơi không kiên nhẫn nữa rồi, phát ra một tiếng hét dài, lập tức những dị sinh vật cùng Dị Linh kia liền phát ra tiếng gầm kinh thiên, lao đến Kiếm Lô Tí Hộ Sở.

Chương 1030: Trảm Kiếm Quỷ

Nguyên bản Hàn Sâm còn tính luyện thêm một chút, ai ngờ Kiếm Quỷ vương tử vậy mà lại trực tiếp như thế, trực tiếp để cho thủ hạ dị sinh vật cùng Dị Linh phát khởi tấn công.

Sát cơ trong mắt Hàn Sâm lóe lên, mạnh mẽ mở ra đạo khóa gen thứ tám, kình lực rót vào bên trong Thái A Kiếm, Thái A Kiếm lập tức biến thành màu đỏ tía, giống như máu tươi đều sắp từ trên thân kiếm nhỏ xuống rồi.

Lúc trước thần gen của hắn đã gia tăng lên không ít, bây giờ mở ra đạo khóa gen thứ tám, cũng có thể miễn cưỡng chèo chống một hồi.

Kiếm ra như gió, Thái A Kiếm lập tức chém tới trước mặt Kiếm Quỷ vương tử.

Kiếm thế của Hàn Sâm đột nhiên trở nên nhanh, trong lòng Kiếm Quỷ vương tử cả kinh, nhưng cũng không cam chịu thua kém, huyền thiết đại kiếm trực tiếp chém tới.

Coong!

Một nửa Thái A Kiếm gãy, vậy mà cứ thế đã cắt đứt thanh huyền thiết đại kiếm của Kiếm Quỷ vương tử, kiếm thế vẫn không ngừng lại chém về phía lồng ngực của Kiếm Quỷ vương tử.

Thái A Kiếm vô cùng cứng rắn, chỉ cần lực lượng đủ mạnh, liền có thể làm được chuyện chém sắt như chém bùn, nhưng nếu như lực lượng không đủ, chỉ là độ sắc bén, có lẽ là Thái A Kiếm liền kiếm thép Z bình thường cũng không bằng.

Lực lượng mạnh, thì Thái A Kiếm mạnh, lực lượng yếu, có Thái A Kiếm cũng vô dụng.

Bản thân Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh liền là công pháp tăng cường tố chất thân thể, lại có thể kèm theo huyết chi lực lượng ở bên trên Thái A Kiếm, mới có được uy lực như vậy.

Kiếm Quỷ vương tử hoàn toàn thật không ngờ sẽ là kết quả như vậy, muốn tránh cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Thế nhưng mà con sinh vật thần huyết lớn cỡ con bồ câu trên bờ vai Kiếm Quỷ vương tử kia, toàn thân mọc đầy lông vũ màu xanh sẫm, màu xanh trên thân nó lóe lên, mỏ chim mang theo ánh sáng màu xanh hung ác mổ xuống.

- Tới hay lắm!

Trong lòng Hàn Sâm mừng thầm, hắn muốn giết cũng không phải là Kiếm Quỷ vương tử, mà là con sinh vật thần huyết này, mắt thấy tia sáng màu xanh sắp đụng phải Thái A Kiếm, Hàn Sâm đột nhiên vẩy thân kiếm lên.

Máu tươi như mưa bay tán loạn, một cái đầu chim lập tức bị Hàn Sâm chém xuống.

“Săn giết sinh vật thần huyết Lục Mang Chuẩn, không đạt được thú hồn, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen.”

Trong lòng Kiếm Quỷ vương tử giận dữ, lại triệu hồi ra một thanh trường kiếm, mang theo một đạo cầu vồng đâm về phía Hàn Sâm.

Trên người Hàn Sâm ửng hồng ẩn hiện, thân thể trong lúc lắc lư, lại không thể né tránh một kiếm này, trường kiếm lập tức đâm vào trong ngực hắn.

Chỉ là ánh mắt của Hàn Sâm lại băng lãnh, giống đây tất cả mọi việc đều ở trong tính toán của hắn, thân hình không lùi mà tiến tới, mặc kệ cho mũi kiếm sắc bén xuyên qua ngực của mình, người đã đến trước mặt Kiếm Quỷ vương tử.

Kiếm Quỷ vương tử quá sợ hãi, muốn vung kiếm chém tới thân thể Hàn Sâm, nhưng mà Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm lại nhanh hơn y, một kiếm đã gọt đầu của y xuống.

Những dị sinh vật cùng Dị Linh đi theo Kiếm Quỷ vương tử mà đến lập tức chạy tứ tán, Kiếm Quỷ vương tử mang theo không cam lòng trở về trong Linh Hồn Chi Thạch.

Bọn Lâm Hạ truy sát ra ngoài, giết không ít dị sinh vật, mỗi một người đều vui sướng hớn hở, từ lúc tiến vào trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đến nay, bọn họ còn chưa từng bao giờ sảng khoái như vậy.

Trước đây lúc đối mặt với Dị Linh đều nơm nớp lo sợ, cho dù săn giết sinh vật thần huyết cùng Dị Linh hoàng tộc, cũng là nhiều cao thủ liên thủ lại, bố trí đủ loại mưu kế, mới có thể vây giết nổi.

Sao có thể giống như lúc này, Dị Linh hoàng tộc mang theo đông đảo dị sinh vật cùng Dị Linh đột kích, lại bị mấy người bọn họ giết cho đại bại quay về.

. . .

Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, giờ đã là đêm khuya, một người người đàn ông giơ một bó đuốc chậm rãi đi tới, đi tới trước một căn nhà đá, gõ ba cái ở bên

trên cửa đá.

Cửa đá kia cọt kẹt một tiếng, đã nứt ra một đường nhỏ, người đàn ông lập tức đi vào, cửa đá lập tức thận trọng khép lại.

- thất ca, làm sao lúc này anh lại đến đây?

Trong nhà đá, một người đàn ông trung niên mặt đầy râu, có chút kinh ngạc nhìn người đàn ông đang giơ bó đuốc kia hỏi.

Người được gọi là thất ca cắm cây đuốc trong tay lên trên tường, trên mặt mơ hồ lộ ra vẻ kích động, lại dùng âm thanh cực lực nhẫn nại nói:

- Quân Hào, cậu cũng biết là hôm nay Kiếm Thánh Đế Quân rất giận dữ, hung hăng mắng Kiếm Quỷ vương tử máu chó xối đầu.

- A? Không phải Kiếm Quỷ vương tử là đứa con trai mà Kiếm Thánh Đế Quân yêu quý nhất hay sao?

Tần Quân Hào có chút giật mình nói.

- Kiếm Quỷ vương tử đúng là đứa con trai mà Kiếm Thánh Đế Quân yêu quý nhất, nhưng mà đứa con trai được yêu quý nhất này của y, đi đoạt lại Tí Hộ Sở của thuộc hạ mình, lại bị giết đại bại quay về.

thất ca hơi có chút kích động nói ra.

- Là Dị Linh nào mạnh mẽ như thế? Có thể giết Kiếm Quỷ vương tử? Đó chính là Dị Linh hoàng tộc mở ra tám đạo khóa gen đấy!

Tần Quân Hào hỏi.

- Không phải Dị Linh, là nhân loại chúng ta, là đồng bào của chúng ta.

thất ca có chút không khống chế nổi tăng cao âm lượng một chút, trên gương mặt nho nhã kia cũng khó dấu ánh sáng màu đỏ hưng phấn.

- Là nhân loại chúng ta? Điều này sao có thể?

Tần Quân Hào mở to hai mắt ra nhìn, không thể tin được nhìn tới thất ca.

thất ca sửa sang lại tâm tình của mình một chút, tận lực để cho tâm tình của mình bình phục lại, thấp giọng, mặc dù vẫn còn hơi có chút kích động nói ra:

- Tuyệt đối sẽ không lầm, là chính miệng Kiếm Quỷ vương tử nói, tôi ở bên cạnh nghe rất rành mạch.

- Vậy thì sẽ không sai rồi, đã bao nhiêu năm rồi? Rốt cục đã có tin tức của nhân loại chúng ta, hơn nữa còn là tin tức tốt như vậy, thật sự là quá tốt, nếu như có thể gặp bọn họ một chút thì càng tốt hơn.

Tần Quân Hào cũng có chút hưng phấn nói.

- Lần này tôi đi ra, chính là hy vọng cậu có thể đi tới gặp bọn họ.

Vẻ mặt của thất ca đột nhiên trở nên trịnh trọng.

- Sao tôi đi gặp bọn họ được?

Tần Quân Hào hơi ngẩn ra, y ở trong Kiếm Thánh Tí Hộ Sở căn bản là ra không được.

- Những người kia không biết Kiếm Thánh Đế Quân, chúng ta nhất định phải mau chóng thông báo cho bọn họ rút đi, nếu không tính mạng của bọn họ sẽ khó mà bảo toàn.

thất ca dừng lại một chút còn nói thêm:

- Gần đây Kiếm Thánh Đế Quân còn muốn đi tới Sa Mạc Phượng Hoàng một chuyến, chờ sau khi y trở về sẽ đích thân đi tới Kiếm Lô Tí Hộ Sở, chúng ta phải ở trước thời gian Kiếm Thánh Đế Quân trở lại đi tới thông báo cho bọn họ.

- Tôi cũng muốn đi, nhưng mà tôi không ra được.

Tần Quân Hào lộ ra vẻ đau khổ nói.

- Tôi có một biện pháp có thể cho cậu tạm thời rời khỏi Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, nhưng mà cậu đi chuyến này, nếu như không kịp, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm tới tính mạng.

Vẻ mặt của thất ca có chút ngưng trọng.

- Không sao, nếu như có thể dùng cái mạng này của tôi đổi lấy nhiều tính mạng như vậy, coi như là đáng giá.

Tần Quân Hào lạnh nhạt nói.

thất ca gật đầu, đem kế hoạch của mình nói cho Tần Quân Hào, sau khi nói xong than nhẹ một tiếng:

- Lần này Kiếm Thánh Đế Quân lại đi tới Sa Mạc Phượng Hoàng , tôi nhất định phải đi cùng y, cũng không biết còn có thể sống sót trở về hay không, nếu như cậu có thể sống sót đi tới Kiếm Lô Tí Hộ Sở trở lại Liên Minh, giúp tôi nói cho thất tẩu của cậu nói một tiếng, cuộc đời tôi nợ cô ấy sợ là không trả được rồi.

Tần Quân Hào nghe vậy liền chấn động:

- Chẳng lẽ Kiếm Thánh Đế Quân muốn vào Đại Đế Thần Sơn kia?

- Nếu như không lấy được món đồ kia, y như thế nào cũng không dám đi vào, nhưng mà bây giờ Kiếm Thánh Đế Quân không đi vào thì không được rồi.

thất ca cười khổ nói.

Tần Quân Hào vội vàng nói:

- thất ca, vậy anh đi theo tôi tới Kiếm Lô đi, có lẽ chúng ta liều mạng đều có thể trở lại Liên Minh, chỉ cần trở về Liên Minh, Kiếm Thánh Đế Quân cũng không làm gì được chúng ta.

thất ca lại lắc đầu cười khổ nói:

- Một mình cậu đi thì còn có một tia hi vọng, nếu tôi đi cùng với cậu, chúng ta chắc chắn sẽ phải chết.

Tần Quân Hào còn muốn nói thêm điều gì, thất ca lại khoát tay ngăn y lại:

- Sau khi cậu tìm được bọn họ, bảo bọn họ lập tức truyền tống trở về Liên Minh, bằng không đợi Kiếm Thánh Đế Quân tự thân đi tới, bọn họ liền cơ hội truyền tống về Liên Minh cũng không còn nữa.

Nói xong, thất ca trầm ngâm một chút, lại lấy ra một tấm bản đồ vẽ tay kín đáo đưa cho Tần Quân Hào:

- Tấm bản đồ này là những năm gần đây tôi đi theo Kiếm Thánh Đế Quân vào nam ra bắc, bằng vào trí nhớ vẽ xuống, trong đó cũng bao gồm một bộ phận bên ngoài Thần Sơn, cậu cũng mang đi đi, nếu nhân loại chúng ta có một ngày thật sự có thể tranh phong cùng với Dị Linh cùng dị sinh vật ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, có lẽ bản đồ này sẽ có chút ít tác dụng.

thất ca vậy mà giống như là đang bàn giao hậu sự vậy, phó thác rất nhiều chuyện cho Tần Quân Hào.

Chương 1031: Lão Ba Là Hàng Hiếm

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi trong trung tâm, ở trong Tí Hộ Sở một thời gian dài, khó có lúc được hưởng thụ tiện lợi của văn minh hiện đại.

Bảo Nhi cầm một cây kem, vui vẻ liếm láp, có vẻ vô cùng hưởng thụ, Hàn Sâm cũng cầm một cây, hai cha con đều vô cùng vui vẻ.

- Cô giáo Khúc? Lan Khê tỷ?

Hàn Sâm đang ôm Bảo Nhi đi dạo tới khu bán đồ dùng trong phòng cho trẻ em, thế mà lại gặp được hai người quen. . .

Một cô gái phi thường có khí chất, không nhìn ra được số tuổi, nhưng khí chất rất thục nữ, đúng là Khúc Vãn Ca, trước kia là giáo viên của Hàn Nghiên ở học viện Thánh Hoa.

Một người khác so sánh với Khúc Vãn Ca cũng không kém, hai người đứng chung một chỗ, rõ ràng là một đôi hoa tỷ muội, chính là Khúc Lan Khê khi Hàn Sâm vừa mới tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã kết bạn.

- Hàn Sâm. . .

Hai người đều kinh ngạc nhìn Hàn Sâm rồi kêu lên.

Sau này Hàn Sâm đã nói cho Khúc Lan Khê tên thật của mình, chỉ là khiến hắn có chút ngoài ý muốn, Khúc Lan Khê lại ở cùng Khúc Vãn Ca, thoạt nhìn còn có vẻ rất quen.

- Quan hệ của hai người cũng không tệ nhỉ?

Hàn Sâm đánh giá hai người, có chút không dám xác định.

- Đâu chỉ không tệ, Lan Khê là chị ruột của tôi, không nghĩ tới cậu cũng quen.

Khúc Vãn Ca vừa cười vừa nói.

- Sao có thể không biết được, khi tôi mới vừa tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Lan Khê tỷ đã giúp tôi không ít, không ngờ hai người lại là chị em.

Hàn Sâm cười nói.

Đôi má Khúc Lan Khê lập tức thoáng đỏ lên:

- Đừng nghe hắn nói mò, đều là có Hàn Sâm trợ giúp, chị và Sở Minh mới có thể thoát khỏi khống chế của Dị Linh, trở lại Tí Hộ Sở nhân loại.

Khúc Vãn Ca lập tức trợn to mắt nhìn Hàn Sâm:

- Không đúng, không phải chị đã nói ngươi giúp đỡ chị tên là Tam Mộc sao?

- Sâm không phải là Tam Mộc sao.

Hàn Sâm cười nói.

- Thì ra là thế, chúng tôi phải cẩn thận cám ơn cậu rồi, buổi tối hôm nay đến nhà của chúng tôi ăn cơm đi, cha mẹ tôi đã sớm muốn cám ơn ân nhân Tam Mộc đã cứu chị tôi trở về rồi, bọn họ nhìn thấy cậu nhất định sẽ rất vui.

Khúc Văn Ca vừa cười vừa nói.

- Không phải thế chứ?

Hàn Sâm không biết Khúc Văn Ca có phải là đang khách khí hay không, cho nên hắn cũng không dám lập tức đồng ý.

- Nên làm mà, tôi cũng muốn mời cậu ăn bữa cơm, chỉ là cậu vẫn luôn không có thời gian, nếu như hôm nay không bận rộn, chúng ta cùng đi ăn bữa cơm đi.

Khúc Lan Khê cũng nói.

- Vậy được, tôi đây sẽ không khách khí.

Hàn Sâm và Khúc Lan Khê cũng coi như là cùng chung hoạn nạn, từng có giao tình sinh tử, không có nhiều khách sáo như vậy.

- Đây là con gái cậu sao? Lớn lên thật đáng yêu.

Khúc Vãn Ca nhìn Bảo Nhi trong ngực Hàn Sâm.

- Bảo Nhi là thú hồn sủng vật hình người, nhưng tôi coi bé như con gái nuôi.

Hàn Sâm nói, không nói như vậy, thật sự khó mà giải thích thân phận của Bảo Nhi.

Nếu như để người ta biết Bảo Nhi là dị sinh vật, lại có thể truyền tống ra Liên Minh, chỉ sợ sẽ nhân loại sẽ vô cùng khủng hoảng.

Dù sao nếu như những dị sinh vật cường đại đó trong Tí Hộ Sở có thể tiến vào Liên Minh, thế giới loài người sẽ tràn đầy nguy cơ.

Hàn Sâm sợ Bảo Nhi bị chính phủ Liên Minh cưỡng chế mang đi làm thí nghiệm, cho nên thân phận của Bảo Nhi, Hàn Sâm không thể để cho bất luận kẻ nào biết rõ, chỉ nói bé là sủng vật thú hồn.

- Thế thì thật là hiếm thấy.

Khúc Vãn Ca và Khúc Lan Khê đều kinh ngạc nhìn về phía Bảo Nhi.

Bảo Nhi lại duỗi ra bàn tay nhỏ bé mập mạp, cong mắt lại rồi non nớt nói:

- Dì xinh đẹp. . . Bảo Nhi. . . ôm một cái. . .

Khúc Vãn Ca và Khúc Lan Khê thấy Bảo Nhi đáng yêu như thế, đều vô cùng ưa thích, cũng sẽ không để ý thân phận thú hồn sủng vật của bé, cả hai người đều tranh nhau muốn ôm Bảo Nhi, còn mua cho Bảo Nhi không ít thứ.

Hàn Sâm biết Bảo Nhi không phải đứa bé đơn thuần, tuy Bảo Nhi còn giữ dáng vẻ trẻ con, nhưng có đôi khi bé cũng rất xấu bụng đấy.

Lúc trước ngay cả Sát Na Nữ Đế đều bị bé đùa giỡn xoay mòng mòng, nhắc tới đơn thuần, chỉ sợ Sát Na Nữ Đế đều sẽ không đồng ý.

Quả nhiên, dưới miệng nhỏ của Bảo Nhi, hai người phụ nữ đều không ngừng mua thật nhiều đồ cho Bảo Nhi, trong đó có rất nhiều đồ ăn mà Hàn Sâm không cho phép bé ăn.

Cũng không phải Hàn Sâm sợ dùng tiền, chủ yếu là có ăn những thực phẩm rác rưởi đó cũng không có tác dụng gì với Bảo Nhi, chỉ thuần túy là lãng phí tiền.

Được rồi, Hàn Sâm chính là sợ dùng tiền, cái bụng kia của Bảo Nhi chính là một cái động không đáy, bao nhiêu đồ ăn cũng không thấy động tĩnh, cho nên sau khi Hàn Sâm mua mấy lần, đã lập tức buông tha ý nghĩ kia, hạn chế số lượng ăn uống của Bảo Nhi.

Khúc Vãn Ca và Khúc Lan Khê lại sa vào niềm vui khi đút cho Bảo Nhi ăn.

- Bình thường cậu ngược đãi Bảo Nhi đến mức nào vậy? Đều không cho bé ăn cơm no à? Nhìn cậu để Bảo Nhi đói thành bộ dáng gì này?

Khúc Vãn Ca một bên cho Bảo Nhi ăn, một bên trừng mắt liếc Hàn Sâm, tinh thần trọng nghĩa của lão sư lập tức tăng cao.

Hàn Sâm nhún vai không giải thích, nghĩ thầm:

- Cứ để cô nuôi thêm mấy ngày, cô sẽ biết sự lợi hại của nó.

Mua xong đồ đạc, Khúc Vãn Ca lái máy phi hành chở Hàn Sâm và Bảo Nhi cùng tới nhà bọn họ.

Cha mẹ của Khúc Vãn Ca và Khúc Lan Khê đều nhiệt tình chiêu đãi Hàn Sâm, bọn họ vô cùng cảm kích Hàn Sâm đã mang Khúc Lan Khê về Tí Hộ Sở nhân loại, lại để Khúc Lan Khê có thể trở về gặp bọn họ, bọn họ vốn đã tuyệt vọng rồi, cho rằng cuộc đời này sẽ không được gặp lại Khúc Lan Khê nữa.

Hàn Sâm và hai vị lão nhân ngồi trong phòng khách nói chuyện, Khúc Lan Khê ôm Bảo Nhi đi tới phòng của mình chơi.

- Bảo Nhi, nhìn cái quần này có đẹp không?

Khúc Lan Khê đặt Bảo Nhi lên giường, cầm một cái váy ướm thử lên trên người.

- Không đẹp, nhìn quá già rồi.

Bảo Nhi híp mắt nói ra.

Khúc Lan Khê lập tức ngẩn người, tuy Bảo Nhi vẫn có dáng vẻ là đứa bé đáng yêu, trong miệng nhỏ còn ngậm núm vú cao su, nhưng lời nói cũng không thiên chân khả ái như khi ở trước mặt Hàn Sâm.

- Tuổi của dì đã lớn như vậy, lại thích mặc quần áo già như thế, như thế dì sẽ không gả ra được đâu.

Bảo Nhi ngồi trên giường miệng ngậm núm vú cao su, hếch miệng nhỏ nhắn nghiêm trang nói.

Khúc Lan Khê lập tức cảm thấy phiền muộn, cô đã luân lạc tới mức bị một đưa bé sủng vật ghét bỏ.

Bảo Nhi nghiêng đầu, mắt to cao thấp đánh giá Khúc Lan Khê, bàn tay nhỏ bé mập mạp sờ cằm, nói:

- Như vậy đi, con xem dì cũng rất khó gả đi, con có một lão ba, nếu dì không chê, vậy tạm thời cho dì mượn làm lão công đấy, nhưng dì phải mua đồ ăn ngon cho con mới được nha.

Khúc Lan Khê trợn to mắt nhìn Bảo Nhi.

Vẻ mặt Bảo Nhi thành thật, duỗi ra bàn tay nhỏ bé vừa đêm ngón tay vừa nói:

- Cha con là hàng hiếm đấy. . . ít nhất phải đổi 100. . . không. . . 200 cây kem. . .

. . .

Khi Hàn Sâm mang theo Bảo Nhi rời đi, ánh mắt của Khúc Lan Khê và Khúc Vãn Ca nhìn hắn đều là lạ, hơn nữa không nói chuyện với hắn nữa, hai người như vậy khiến Hàn Sâm có chút buồn bực, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Còn Bảo Nhi trước khi đi, Khúc Lan Khê và Khúc Văn Ca đều cho bé rất nhiều lễ vật, trong đó rất nhiều đều là đồ ăn, khiến Bảo Nhi rất vui vẻ.

- Bảo Nhi, có phải con đã đắc tội với hai dì ấy không?

Trên đường trở về, Hàn Sâm hỏi Bảo Nhi.

- Bảo Nhi rất ngoan mà. . .

Bảo Nhi vừa nhét quả đông lạnh vào trong miệng nhỏ, vừa phồng mồm trợn má nói ra.

Hàn Sâm nghĩ không ra nguyên cớ gì, cũng không nghĩ nhiều, trong nhà nghỉ ngơi hai ngày, Hàn Sâm còn chưa đi vào Tí Hộ Sở, lại đột nhiên nhận được tin tức của Lâm Vi Vi, nói là có nhân loại đến Kiếm Lô Tí Hộ Sở, hơn nữa còn mang đến tin tức vô cùng trọng yếu, bảo hắn mau chóng đến cộng đồng giả lập gặp người nọ một lần.

Chương 1032: Phượng Hoàng Thần Sơn

Sở dĩ muốn gặp mặt trên cộng đồng giả lập, là vì trong người Tần Quân Hào có khế ước Dị Linh, y một mình trốn đến Kiếm Lô Tí Hộ Sở, ở lại trong Tí Hộ Sở lúc nào cũng có thể sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, có thể sẽ bị khế ước phản phệ.

Hàn Sâm đăng nhập lên cộng đồng giả lập, nhìn thấy Lâm Vi Vi, Lâm Hạ, Trần Hổ, Triệu Hâm, còn có một người đàn ông trung niên cao lớn hùng tráng, Hàn Sâm không biết, có lẽ đây chính là Tần Quân Hào rồi.

Lâm Vi Vi giới thiệu Tần Quân Hào cho Hàn Sâm, Tần Quân Hào cũng không có khách khí, trực tiếp kể tình huống hiện tại cho Hàn Sâm nghe.

- Vốn dĩ tôi và thất ca nghĩ đến mọi người còn không biết có Đế Linh tồn tại, không thể tưởng được hiện tại trong Liên Minh không chỉ biết có Đế Linh tồn tại, mà còn có người đang săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở Tí Hộ Sở cấp thấp, xác định cấp bậc dị sinh vật phía trên sinh vật thần huyết, khiến tôi và thất ca có chút lo lắng.

Sau khi Tần Quân Hào nói xong lại thở dài nói.

- Tin tức này của Tần lão ca rất hữu ích đối với chúng tôi, mặc dù chúng tôi biết có Đế Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng cũng không biết ở đây cũng có Đế Linh tồn tại, nếu như không phải anh liều chết tới báo tin, chúng tôi không có chuẩn bị gì, chỉ sợ sẽ bị Đế Linh kia đánh đến mức trở tay không kịp, đây là một đại ân.

Hàn Sâm nghiêm mặt nói cảm ơn.

Tần Quân Hào khoát khoát tay:

- Không cần khách sáo chuyện đó, lời cần nói tôi cũng nói rồi, mọi người mau chóng sớm tính toán, nếu như có thể đi thì mau đi, không thể đi thì ở lại Liên Minh đi, Kiếm Lô Tí Hộ Sở đó không thể ở nữa.

Hàn Sâm trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tần lão ca, ở trong Thánh Kiếm Tí Hộ Sở, ngoại trừ Kiếm Thánh Đế Quân ra, còn có Đế Linh khác hoặc là sinh vật siêu cấp thần huyết không?

Tần Quân Hào nghĩ nghĩ rôi nói:

- Đế Linh khác thì không có rồi, nhưng có hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, nghe nói một con trong đó bởi vì Kiếm Thánh Đế Quân đã cứu mạng của nó, cho nên nó mới có thể cam nguyện thần phục Kiếm Thánh Đế Quân, còn có một con hình như là có ước định gì đó với Kiếm Thánh Đế Quân, cho nên mới phải ở lại Tí Hộ Sở, giúp đỡ trấn thủ Thánh Kiếm Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm nghe nói ở trong Thánh Kiếm Cung kia có hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, lập tức có chút buồn bực

Kiếm Thánh Đế Quân kia muốn đi Sa Mạc Phượng Hoàng gì đó, nếu như bên trong không có sinh vật siêu cấp thần huyết, hắn có thể vọt thẳng vào chiếm lấy Linh Hồn Chi Thạch của Kiếm Thánh Đế Quân kia.

Nhưng bây giờ có hai con sinh vật siêu cấp thần huyết trông coi Linh Hồn Chi Thạch, Hàn Sâm cũng không có tâm tư kia, nếu chỉ có một con, hắn dùng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh còn có thể thử một lần, hai con thì quá mạo hiểm.

Dù sao ngoại trừ sinh vật siêu cấp thần huyết, trong Tí Hộ Sở Đế Linh khẳng định còn có rất nhiều sinh vật thần huyết cường đại cùng Dị Linh hoàng tộc, thời gian tiến vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh quá có hạn, khả năng đánh hạ được không lớn.

Tí Hộ Sở kia thật lớn, nếu như Kiếm Thánh Đế Quân cố ý ẩn núp, chỉ sợ trong thời gian một tiếng, ngay cả Dị Linh Thần Điện hắn cũng không nhất định có thể tìm được.

- Tần lão ca, có thể nói rõ chi tiết tình huống về Sa Mạc Phượng Hoàng cùng Thần Sơn là như thế nào hay không?

Nếu đã không thể đi tới Tí Hộ Sở Đế Linh, Hàn Sâm lại đánh chủ ý tới Kiếm Thánh Đế Quân.

- Tôi biết cũng không nhiều lắm, những điều tôi biết sẽ nói hết với cậu.

Tần Quân Hào cặn kẽ nói về Sa Mạc Phượng Hoàng và Thần Sơn cho đám Hàn Sâm nghe.

Hiện tại Sa Mạc Phượng Hoàng là địa bàn của dị sinh vật, nhưng mười vạn năm trước, chỗ đó đã có một vị Đại Đế tồn tại, chiếm lĩnh mấy trăm ngàn dặm Đại Sa Mạc Phượng Hoàng.

Vị Đại Đế kia chính là dùng "Phượng Hoàng" làm danh hiệu, đã từng là tuyệt thế ngang ngược danh chấn không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Nhưng về sau Phượng Hoàng Đại Đế hình như đã tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, mà hắn lại không có đời sau, tòa Phượng Hoàng Tí Hộ Sở kia cũng tự động đóng lại biến thành một tòa Thần Sơn.

Đã từng có rất nhiều cường giả đi vào trong Sa Mạc Phượng Hoàng tìm kiếm qua tung tích Thần Sơn, hy vọng có thể tìm kiếm được chí bảo mà Phượng Hoàng Đại Đế lưu lại.

Tuy trên cơ bản đều tay không mà về, ngay cả vị trí Thần Sơn cũng không tìm tới.

Thánh Kiếm Tí Hộ Sở chính là gần kề Đại Sa Mạc Phượng Hoàng, Kiếm Thánh Đế Quân luôn rất quan tâm tới bảo khố của Phượng Hoàng Đại Đế, nhưng y cũng không tìm thấy tung tích của Thần Sơn.

Đến khi thất ca tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thế mà lại ngẫu nhiên đến Thánh Kiếm Tí Hộ Sở.

Khi đó Kiếm Thánh Đế Quân vừa mới đại bại, tâm tình vô cùng không tốt, vốn là muốn trực tiếp giết thất ca, căn bản không cho y cơ hội sống sót.

Thế nhưng thất ca lại dựa vào một thân sở học của mình, đả động Kiếm Thánh Đế Quân, về sau bởi vì trợ giúp Kiếm Thánh Đế Quân tìm được vị trí Thần Sơn, càng được Kiếm Thánh Đế Quân thưởng thức.

- thất ca đúng là nhân vật phi phàm, lại có thể tìm được Thần Sơn mà ngay cả Đế Linh cũng không tìm được, quả nhiên là một kỳ nhân.

Trần Hổ sợ hãi thán phục.

Đám người Hàn Sâm cũng rất ngạc nhiên, đều cảm thấy thất ca đúng thực không giống bình thường.

Tần Quân Hào lại thấy giống như mình được khen thưởng vậy, đắc ý nói:

- Không phải tôi thay thất ca khoác lác đâu, nếu như chỉ luận vũ lực, thất ca ở trong Liên Minh chưa được xếp hạng, nhưng thất ca là giáo sư địa chất học, hơn nữa y còn có bí thuật phong thuỷ tổ truyền, bí thuật kia ở Tí Hộ Sở cũng có tác dụng, chỉ cần là chuyện mà thất ca muốn tính, vậy thì tuyệt đối sẽ chính xác, ngay cả Đế Linh cũng phải ngoan ngoãn nghe y đấy. Nếu không phải thất ca không muốn xuất lực cho Đế Linh, muốn dẫn Kiếm Thánh Đế Quân dẫn tới Thần Sơn cũng không phải việc gì khó, cũng sẽ không để Kiếm Thánh Đế Quân trông coi Thần Sơn nhiều năm như vậy.

- thất ca đúng là một kỳ nhân.

Hàn Sâm không khỏi túc nhiên cảm thấn.

- Có kỳ nhân cũng vô dụng, không có thực lực thì nói gì cũng vô dụng.

Tần Quân Hào lại bất đắc dĩ lắc đầu:

- Trước đây không lâu Kiếm Thánh Đế Quân ở bên ngoài Thần Sơn đã tìm được một kiện chí bảo của Phượng Hoàng Đại Đế, dựa vào món chí bảo đó, Kiếm Thánh Đế Quân đã đã tìm được phương pháp tiến vào Phượng Hoàng Thần Sơn, lần này Kiếm Thánh Đế Quân mang theo thất ca tiến vào Thần

Sơn, thất ca nói dù thế nào cũng sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản Kiếm Thánh Đế Quân lấy được bảo vật, chỉ sợ lần này tám chín phần là không về được.

Tần Quân Hào nói đến đây lại thở dài một tiếng, hốc mắt đều có chút đỏ lên:

- Thật sự là ông trời không có mắt, thất ca là người tốt như vậy, không nên táng thân ở một địa phương như thế. Những năm này nếu không có thất ca chiếu cố tôi. . .tôi đã sớm không biết chết bao nhiêu lần rồi, lần này có thể an toàn trở lại Liên Minh, cũng đều nhờ thất ca thiết kế, nếu không dù tôi có mười cái mạng cũng không thể đến Kiếm Lô Tí Hộ Sở.

- Tần lão ca, thất ca không phải có để lại một tấm bản đồ sao? Trên bản đồ kia có vị trí Phượng Hoàng Thần Sơn không?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, liền vội vàng hỏi.

- Có.

Tần Quân Hào gật đầu nói.

- Có thể cho tôi một phần địa đồ hay không.

Hàn Sâm lập tức hỏi.

- Đương nhiên có thể, nhưng cậu muốn nó làm gì?

Tần Quân Hào nghi ngờ hỏi.

- Đi Phượng Hoàng Thần Sơn nhìn một chút, nếu như có cơ hội, có lẽ có thể giúp thất ca một tay.

Hàn Sâm nheo mắt lại nói ra.

Tần Quân Hào lập tức kinh hãi:

- Vậy thì tuyệt đối không được, không chỉ ở trong Phượng Hoàng Thần Sơn nguy cơ trùng trùng, mà Kiếm Thánh Đế Quân kia, nhân loại chúng ta cũng tuyệt đối không thể địch nổi, cậu đi như thế chẳng phải là chịu chết sao?

Tôi biết cậu tốt bụng muốn cứu thất ca, nhưng làm như vậy không thể được, thất ca và Kiếm Thánh Đế Quân có khế ước trong người, cho dù cứu được cũng vô dụng.

- Chỉ cần người còn sống, tóm lại sẽ có biện pháp.

Hàn Sâm cũng không giải thích nhiều, chỉ là hỏi Tần Quân Hào lấy một phần địa đồ.

Chương 1033: Có Bảo Bối

Trong sa mạc mênh mông rộng lớn, Hàn Sâm cầm lấy một tấm bản đồ đang không ngừng so sánh tìm kiếm.

Địa đồ mà thất ca lưu lại rất chi tiết, hơn nữa ở trên còn ghi chú một số phương pháp phân biệt phương vị trong sa mạc, một đường đi tới chỗ này cũng không gặp phải phiền toái gì.

Chỉ là vì Tiểu Ngân Ngân vẫn chưa trở về, Hàn Sâm chỉ có thể tự mình mang theo Bảo Nhi tới Đại Sa Mạc Phượng Hoàng thử vận khí.

Ngoại trừ chuyện muốn cứu thất ca ra, Hàn Sâm tự nhiên cũng rất có hứng thú với những bảo bối của Phượng Hoàng Đại Đế.

Kiếm Thánh Đế Quân chỉ một người đi tới, cho dù dẫn theo mấy Dị Linh hoàng tộc cùng sinh vật thần huyết, chỉ cần không có sinh vật siêu cấp thần huyết, thì không thể uy hiếp tới tính mạng Hàn Sâm được.

So sánh ra, Hàn Sâm càng sợ Phượng Hoàng Thần Sơn hơn, dù sao cũng từng là Tí Hộ Sở của Đại Đế, không ai biết bên trong có thứ gì quỷ dị không.

Dưới nhiệt độ nóng bỏng trong sa mạc rộng lớn, Hàn Sâm tiếp tục đi về phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi ghé vào vai Hàn Sâm, le lưỡi thở phì phò, dường như bé cũng rất khó chịu với thời tiết nóng cháy này.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy trên sa mạc trước mặt xuất hiện rất nhiều thi thể bò cạp, tất cả đám bò cạp đó đều có màu vàng đất, màu sắc tương tự như hạt cát, mỗi con đều lớn cỡ chiếc xe hơi nhỏ.

Chỉ là hiện tại trên người những con bò cạp khổng lồ đó lại có thêm một vết kiếm, liếc mắt nhìn qua, ít nhất cũng có 200~300 bò cạp khổng lồ bị một kiếm chém giết.

Hàn Sâm xuất ra địa đồ so sánh một chút, chỉ thấy những con bò cạp khổng lồ này rất giống Sa Nham Hạt Tử được đánh dấu trên bản đồ, có lẽ là cùng một loại dị sinh vật.

- Nhiều sinh vật thần huyết như vậy đều bị một kiếm chém giết, có lẽ đám Kiếm Thánh Đế Quân đã đi qua.

Hàn Sâm tiến lên nhìn miệng vết thương trên người Sa Nham Hạt Tử, đại khái đoán được chúng vừa mới chết không quá một ngày.

Tuy những con bò cạp này đều là sinh vật thần huyết, nhưng Hàn Sâm cũng không có nửa điểm hứng thú với chúng, bởi vì căn cứ vào chú giải của thất ca trên bản đồ, máu thịt của những con Sa Nham Hạt Tử này đều không thể ăn được.

Không chỉ là Sa Nham Hạt Tử, toàn bộ dị sinh vật ở Đại Sa Mạc Phượng Hoàng đều rất kỳ lạ, ở đây gần như rất khó tìm được dị sinh vật có thể ăn thịt, mà ngay cả tỷ lệ giết ra thú hồn cũng rất thấp, hoặc phải nói là phi thường thấp.

Đương nhiên, điểm này cũng là thất ca tự mình kiểm chứng, bởi vì không có những nhân loại khác từng tới Đại Sa Mạc Phượng Hoàng, cho nên y cũng chỉ có thể dùng tỷ lệ săn giết của mình để làm chuẩn.

Dùng lời mà thất ca từng nói, dị sinh vật trong Đại Sa Mạc Phượng Hoàng chết dưới tay y cũng phải hơn một ngàn con, tuy nhiên lại chỉ thu được một thú hồn.

Hàn Sâm vượt qua đống thi thể Sa Nham Hạt Tử tiếp tục đi lên phía trước, đã có những thi thể này, chứng minh Hàn Sâm cũng không đi nhầm đường.

Dựa theo địa đồ đi tiếp ba bốn ngày, Hàn Sâm quanh co vòng vèo tiến lên trong sa mạc, con đường thất ca đánh dấu rất quái dị, cũng không phải thẳng tắp tiến lên, mà chỉ quanh co lòng vòng.

Lúc mới bắt đầu Hàn Sâm còn nghi ngờ đi như vậy thật sự có thể tìm được Phượng Hoàng Thần Sơn sao? Sau khi nhìn thấy thi thể những con Sa Nham Hạt Tử đó, nghi ngờ trong lòng Hàn Sâm mới loại bỏ đi rất nhiều.

Cuối cùng Hàn Sâm đã nhìn thấy một ngọn núi lớn cao vút trong mây xuất hiện trong mắt mình.

Ngọn núi này xuất hiện rất đột ngột, trước đó Hàn Sâm đi lâu như vậy, vẫn luôn không nhìn tới bóng dáng ngọn núi, phía trước đều là một mảnh đại sa mạc.

Thế nhưng sau khi đi đến nơi đây, lại đột nhiên thấy được đỉnh núi, giống như nó đột nhiên xuất hiện vậy, hơn nữa khoảng cách từ đấy đến ngọn núi rất gần, Hàn Sâm chỉ có thể nhìn lên ngọn núi, ngay cả đỉnh núi đều không nhìn tới.

Ngọn núi này vô cùng lớn, lớn tới mức không thể tưởng tượng nổi, nhìn sang ngang, có tới vài trăm dặm, căn bản không nhìn thấy bờ.

Đá trên núi bên đều hiện lên ánh kim loại, giống như là đồng thau, nhưng lại có thể nhìn thấy rất nhiều thực vật xanh biếc mọc trên chân núi, quỷ dị không nói lên lời.

Theo lời thất ca từng nói, Phượng Hoàng Tí Hộ Sở tự phong bế tạo thành Phượng Hoàng Thần Sơn, núi này chỉ là một phong ấn, Tí Hộ Sở chân chính ở trong dãy núi.

Thế nhưng mặc dù là Dị Linh Đế cấp, cũng không dám ra tay loạn trên Thần Sơn, nếu không nhất định sẽ có chuyện, phải tìm được cửa vào chân chính, mới có thể an toàn tiến vào Phượng Hoàng Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quét một vòng, nhưng không cảm ứng được khí tức của Đế Linh và nhân loại, không biết bọn họ đi vào trong núi từ đâu.

Địa đồ của thất ca cũng dừng ở đây, bởi vì y cũng chưa từng tiến vào Phượng Hoàng Tí Hộ Sở, không biết tình huống bên trong như thế nào, cũng không có quá nhiều tài liệu và tin tức nữa.

Hàn Sâm chỉ có thể đi lên Phượng Hoàng Thần Sơn, cẩn thận tìm tòi xung quanh, hy vọng có thể tìm được nơi mà đám thất ca tiến vào núi.

Núi này thật đúng là rất lớn, Hàn Sâm không dám bay loạn ở trên núi, chỉ có thể chậm rãi đi lên, vừa đi vừa quan sát bốn phía.

Thế núi không tính là quá dốc đứng, nhưng khoảng cách quá dài, Hàn Sâm đi cả buổi, vẫn chỉ dừng lại ở chân núi, cũng không biết núi này lớn đến bao nhiêu.

Trên núi không nhìn thấy dị sinh vật, khắp nơi đều là vô số thực vật, nhưng cũng chỉ là thực vật bình thường, cũng không phải thực vật gen.

Hàn Sâm biết mình đi loạn như vậy cũng không phải một biện pháp, nếu đi quanh núi một vòng, không biết phải đi bao lâu.

- Hay là cứ đi lên đỉnh núi nhìn một cái đi, từ trên cao nhìn xuống có lẽ sẽ phát gì hiện ra được điều gì.

Hàn Sâm định trực tiếp bò lên đỉnh núi.

Bởi vì Hàn Sâm không dám quá đi nhanh, một mực cẩn thận trèo lên trên, bò lên hơn một ngày, cuối cùng mới bò tới đỉnh núi.

Thế nhưng đợi tới khi hắn bò lên đỉnh núi mới phát hiện, cái gọi là đỉnh núi cũng chỉ là một đỉnh núi, sau ngọn núi này còn có ngọn núi cao hơn, hắn cách đỉnh núi chân chính không biết còn bao xa nữa.

Hàn Sâm tiếp tục trèo lên trên, nhưng một ngọn núi này lại hợp với một ngọn núi cao hơn, giống như thế núi này vĩnh viễn không có điểm cuối cùng vậy, phía sau luôn luôn có ngọn núi cao hơn xuất hiện, hơn nữa thế núi cũng càng ngày càng dốc đứng.

Hàn Sâm quay đầu lại nhìn xuống dưới núi, ngay cả đám mây cũng đã trở nên vô cùng nhỏ bé.

- Núi này không phải sẽ thông đến Thiên Cung đấy chứ?

Tròng lòng Hàn Sâm thầm cảm thán, chỉ là hắn cũng biết, Tí Hộ Sở không có Thiên Cung đâu.

Khi Hàn Sâm đang muốn tiếp tục trèo lên trên, Bảo Nhi lại đột nhiên từ trong ngực Hàn Sâm nhảy xuống, thật nhanh bò qua ngọn núi hơi nghiêng bên cạnh, trong đôi mắt to của bé lóe lên tia sáng.

- Bảo Nhi, con đi đâu vậy?

Hàn Sâm vội vàng đuổi theo.

Bảo Nhi có vẻ bị cái gì đó hấp dẫn, miệng chảy dãi ròng ròng không nói gì, bàn tay nhỏ bé mập mạp nhanh chóng bò, nhanh như chớp bò qua một vách núi, biến mất trong tầm mắt Hàn Sâm.

Hàn Sâm đuổi theo Bảo Nhi cùng đi qua chỗ đó, phát hiện Bảo Nhi đang bò lên trên một thân cây.

Cây kia cũng vô cùng lớn, giống như một gốc cây tùng, Bảo Nhi nhanh chóng bò lên, leo lên trên đỉnh cây sau dùng sức nhảy lên, sau đó cứ biến mất trong mắt Hàn Sâm.

- Bảo Nhi?

Hàn Sâm rất kỳ quái, vội vàng gọi Bảo Nhi hai câu. Chỗ đó chỉ có một cây tùng dựa vào vách núi mà thôi, cũng không có những vật khác tồn tại, sao chỉ chớp mắt Bảo Nhi đã không thấy tăm hơi.

- Ba ba. . . mau tới đây. . . có bảo bối. . .

Giọng nói của Bảo Nhi lại quỷ dị từ trên cây tùng truyền tới, nhưng Hàn Sâm vẫn không thấy Bảo Nhi ở nơi nào, chỉ đành tò mò đi tới.

Chương 1034: Thu Bảo

Hàn Sâm cũng trèo lên trên cây tùng, leo đến ngọn cây rồi, nhưng vẫn không có nhìn thấy thân ảnh của Bảo Nhi.

- Bảo Nhi, con đang ở đâu?

Hàn Sâm lại gọi một tiếng.

- Ở chỗ này. . .

Bảo Nhi từ trên vách núi đá thò đầu nhỏ ra, khiến Hàn Sâm hoảng sợ một hồi.

Đầu Bảo Nhi giống như mọc từ trong vách núi, treo trước mặt hắn cách không quá hai thước, Hàn Sâm đưa tay sờ sang bên kia, bàn tay không chút trở ngại lọt vào trong vách núi.

Vách núi vốn có vẻ rất cứng rắn, vậy mà căn bản không tồn tại.

- Ba ba. . . tới. . .

Bảo Nhi lại rụt đầu nhỏ trở về, ở bên trong kêu lên.

Hàn Sâm cắn răng một cái, vọt thẳng vào trong vách đá, sau đó ngạc nhiên phát hiện, trong này dĩ nhiên là một nham động lớn, ánh mặt trời phía ngoài từ trên miệng nham động chiếu xuống, nhìn ra bên ngoài, có thể thấy rõ ràng hoàn cảnh bốn phía và cây tùng kia.

Thế nhưng đứng ở bên ngoài, lại không nhìn thấy hang động, chuyện này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Trong nham động thoạt nhìn cũng không có gì, chỉ giống như một hang động thiên nhiên, khắp nơi đều là thạch nhũ.

Lúc này Bảo Nhi đang ngồi trên một tảng đá trong sơn động, một tay cầm lấy một cây nấm màu tím lớn cỡ nắm đấm nhét vào trong cái miệng nhỏ nhắn.

Hàn Sâm đi qua xem xét, thấy bên cạnh tảng đá kia có rất nhiều cây nấm màu tím, thoạt nhìn vô cùng tươi non mọng nước.

Nếu như là ở trong Liên Minh, Hàn Sâm chắc chắn sẽ không ăn những cây nấm này, bởi vì cây nấm càng đẹp sẽ càng độc, ăn cây nấm như vậy chính là muốn chết.

Nhưng ở trong Tí Hộ Sở lại khác, Bảo Nhi vui vẻ ăn như vậy, có lẽ không có độc gì.

Hàn Sâm đưa tay hái được một cái cây nấm, cắn một ngụm nhỏ, chỉ cảm thấy hương thơm thanh ngọt, vô cùng ngon miệng.

Nhai vài cái, Hàn Sâm nuốt cây nấm xuống, một cây nấm lớn cỡ nắm đấm chỉ ăn mấy miếng đã hết rồi, hắn chỉ cảm thấy trong bụng hình như có một luồng khí lạnh tràn ra toàn thân, giống như mạch máu toàn thân đều rơi vào trong nước đá vậy, cảm giác vô cùng cổ quái.

“Thần gen +1.”

Trong đầu Hàn Sâm đột ngột vang lên một tiếng thông báo, Hàn Sâm nghe được lập tức ngẩn người, tiếp theo đó là cuồng hỉ, cây nấm ở nơi này lại có thể gia tăng thần gen, tất cả đều là thực vật thần gen.

Hàn Sâm cũng không khách khí, giống như Bảo Nhi, một tay một cái, há to miệng không ngừng gặm nấm, rất nhanh đã nghe thấy tiếng thần gen tăng lên.

Nhưng sau khi Hàn Sâm ăn hết năm cây nấm, tiếp tục ăn nữa thì thần gen cũng không tăng thêm, sau khi lại ăn thêm mấy cây, Hàn Sâm quyết định từ bỏ.

Bảo Nhi vẫn không ngừng nhét cây nấm vào trong miệng, một hồi lâu mới ôm bụng nhỏ rồi ợ một cái, có vẻ lúc này bé đã ăn no rồi.

Thừa dịp Bảo Nhi ngồi ở chỗ kia xoa xoa bụng nhỏ, Hàn Sâm tranh thủ quan sát trong hang động, hang động này còn có thể đi tiếp, nhưng không phải đi xuống, bên trong hang động thoạt nhìn có vẻ là đi lên.

- Không biết từ nơi này có thể tiến vào Phượng Hoàng Tí Hộ Sở hay không?

Trong lòng Hàn Sâm thầm hỏi.

Nếu như lối vào Phượng Hoàng Thần Sơn đều giống như chỗ này, căn bản nhìn không thấy cửa vào, như vậy vô luận hắn tìm như thế nào, chỉ sợ cũng không tìm thấy cửa vào chân chính.

Nếu như một kiểm tra từng chút một, muốn kiểm tra cả Phượng Hoàng Thần Sơn, hơn mười năm không biết có thể kiểm tra hết một lần hay không.

Nhưng từ sau khi tiến vào bên trong hang núi này, Hàn Sâm cảm giác Động Huyền Khí của mình không biết vì sao, dường như đã mất hiệu lực, hoặc là nói đã bị áp chế rồi.

Thân thể hắn chỉ có thể cảm ứng trong vòng một mét bên ngoài, nếu xa hơn lại không cảm ứng được gì, vừa rồi hắn nhìn thấy những cây nấm đó, không lập tức phát hiện những cây nấm đó là thực vật gen, cũng là bởi vì Động Huyền Khí bị áp chế.

- Bảo Nhi, chúng ta đi vào bên trong nhìn xem.

Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi đi dọc theo hang động vào bên trong.

Quả nhiên, hang động này đúng là đi lê, hơn nữa cũng không có quá nhiều lối rẽ, Hàn Sâm đi dọc theo hang động mấy giờ, tuy trong quá trình cũng có lệch đường, nhưng cuối cùng vẫn tập trung cùng một chỗ, vẫn đi lên trên, không có lối rẽ thông tới địa phương khác.

Ngoại trừ những cây nấm màu tím ở bên ngoài lối vào, đi một khoảng cách, đều sẽ thấy một số cây nấm màu tím tương tự.

Chỉ là Bảo Nhi đã ăn no rồi, lúc này bé không có hứng thú gì với mấy cây nấm màu tím nữa rồi, Hàn Sâm lại ăn một cây, kết quả vẫn không tăng thần gen nữa.

Triệu hoán Miêu Quân cùng Kim Mao Hống ra, để chúng nó cũng ăn một chút cây nấm, mấy ngày nay, Hàn Sâm cho chúng ăn không ít sinh mệnh thủy châu, có vẻ chúng đã có chút khác biệt, nhưng vẫn không có biến hóa về chất.

Đi tiếp hơn nửa ngày, phía trước lại xuất hiện ánh sáng, Hàn Sâm nhịn không được cười khổ, hắn đi lâu như vậy, vậy mà lại từ trong hang động đi ra, khiến tính toán từ hang động tiến vào Phượng Hoàng Tí Hộ Sở hoàn toàn thấy bại.

Ôm Bảo Nhi đi ra cửa động, hai mắt Hàn Sâm lại tỏa sáng, chỉ thấy bốn phía xung quang vô cùng thông thoáng, cũng không nhìn thấy ngọn núi cao hơn, vậy mà hắn đã đi tới đỉnh núi Phượng Hoàng Thần Sơn rồi.

Đứng trên đỉnh núi nhìn qunh, chỉ thấy phía dưới thế núi tầng tầng lớp lớp, giống như một đóa hoa sen nổi bật giữa tầng mây, mỗi một cánh hoa chính là một ngọn núi, từng tầng một cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu, khó trách hắn bò lên lâu như vậy mà vẫn không nhìn tới ngọn núi chân chính.

Trên đỉnh núi này, còn có một cây đại thụ, Hàn Sâm tự nhiên nhận không ra đây là giống gì, đại thụ cao trăm trượng, thân cây nguy nga như núi nhỏ, chỉ là cây này đã chết héo, vỏ cây khô nứt giống như than đen, còn có thể nhìn thấy trên thân cây có rất nhiều lỗ rỗng, cũng không biết là bị con gì gặm cắn.

Càng thêm kỳ dị là, cây khô này lại chỉ có một nửa, một đoạn phía trên giống như đã bị binh khí kinh khủng chém đi, có thể rõ ràng thấy được thiếu mất một đoạn, những cành khô cũng dọc theo chỗ kia thiếu mất một bộ phận.

- Đại thụ như núi nhỏ, không biết là binh khí nào lại có thể chém mất một đoạn nhỉ.

Hàn Sâm đi đến trước cây khô, nhìn nhìn vào trong hốc cây.

Hắn vừa nhìn vào đã lập tức giật mình phát hiện, trong thân cây to lớn này, vậy mà đều là trống không, hình thành một khoảng không hình tròn trống rỗng, so với một sân bóng rổ thì hơi nhỏ hơn một chút, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Hàn Sâm đánh giá hốc cây, con mắt lập tức trừng lớn, có một lông vũ màu vàng ở trong hốc cây, cũng không phải thị lực Hàn Sâm rất tốt, mà là cọng

lông vũ màu vàng kia thật sự quá bắt mắt, Hàn Sâm muốn không nhìn thấy cũng khó khăn.

Một cọng lông vũ màu vàng gần hai mét, toàn thân màu vàng óng ánh, tản ra kim quang, Hàn Sâm đưa tay sờ xuống, chỉ cảm thấy trên tay nóng rực, ngay cả hắn là người có gen Dị Linh hệ hỏa đầy mà cũng có cảm giác phỏng tay.

Mà lông vũ kia có vẻ cứng rắn như là kim loại, không có một chút mềm mại nào của lông vũ, Hàn Sâm duỗi tay nắm chặt lấy cọng lông, muốn cầm lấy cọng lông này.

Thế nhưng hắn dùng sức cầm lên mà vẫn không thể nhấc cộng lông lên, chỉ khiến nó hơi nhấc lên một chút, sức nặng của cọng lông này quá đáng sợ.

Chương 1035: Phượng Lạc Thần Sơn, Đế Vẫn Hoàng Tuyền

Trong nội tâm Hàn Sâm cả kinh, vừa rồi mặc dù hắn chỉ tiện tay nhấc lên như vậy, nhưng dù là đồ vật nặng ngàn cân, cũng sẽ bị hắn cầm lên, thế mà cọng lông vũ kia lại chỉ hơi động một chút, sức nặng thật quá đáng sợ.

Một lần nữa dùng sức, lúc này Hàn Sâm mới nhấc cọng lông vũ lên được, chỉ là lúc bắt đầu vô cùng nặng, nặng hơn các loại kim loại không biết gấp bao nhiêu lần.

- Rốt cuộc đây là từ kim loại đúc thành, hay là lông vũ trên thân chim rơi xuống nhỉ? Nếu thật là lông vũ thì trên thân cpm chim kia phải gánh lấy sức nặng kinh khủng, gần như chẳng khác gì phải gánh vác cả một tòa núi lớn, nếu nó có thể bay được, vậy thì cũng quá kinh khủng rồi.

Hàn Sâm cầm chặt lấy lông vũ màu vàng vung khẽ vài cái, phát hiện rất thuận tay.

Lông vũ có chút giống như một thanh đại kiếm hình thù kỳ lạ, hơn nữa phần lông vũ cũng vô cùng sắc bén.

Hàn Sâm lấy một khối thép Z nguyên thạch ra, dùng kiếm lông vũ màu vàng trong tay chém xuống dưới, khối thép Z nguyên thạch kia giống như đậu hủ trực tiếp bị cắt đứt, khiến Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Phải biết dù là dạng thần binh lợi nhận gì, cho dù là Thái A Kiếm, muốn chém được sắt thép, chỗ dựa vào chủ yếu là lực lượng, độ cứng và tính dẻo dai, tác dụng sắc bén mặc dù cũng có, nhưng lại không phải tính quyết định.

Thái A Kiếm ở trong tay Hàn Sâm có thể chém giết sinh vật thần huyết ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thậm chí là có thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng nếu đưa Thái A Kiếm cho một người chưa tiến hóa, lực lượng của y không đạt tới trình độ nhất định, thế thì ngay cả sinh vật thần huyết ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở cũng không chém giết được.

Thế nhưng mà độ sắc bén của lông vũ màu vàng này lại vô cùng doạ người, Hàn Sâm chỉ tiện tay chém, căn bản không quá dùng sức, thế mà lại có thể chém đứt được thép Z nguyên thạch.

Đương nhiên, cũng là bởi vì lông vũ màu vàng có sức nặng đáng sợ, khi nó chém xuống, bản thân nó đã mang theo lực lượng rất mạnh, nhưng cho dù như thế, độ sắc bén của nó cũng đã phi thường đáng sợ rồi.

Hàn Sâm nhìn kỹ rìa lông vũ, lập tức cảm thấy có chút quáng mắt, cho dù thấy không rõ rìa lông vũ kia mỏng bao nhiêu, nhưng rìa lông vũ giống như trực tiếp biến vào hư không vậy.

Hàn Sâm tùy ý vung vẩy vài cái, rìa lông vũ cắt vào hư không, không hề cảm giác được một chút trở lực nào, khó trách khi sử dụng nó lại có cảm giác thuận tay như vậy.

- Đồ tốt, thực sự là đồ tốt, bảo bối này mình phải giữ lại, nếu sau này đoạt được Phượng Hoàng Thần Sơn, sẽ gọi mày là Phượng Hoàng Thần Kiếm.

Hàn Sâm thuận miệng đặt một cái tên, dù sao hắn cũng không có thiên phú đặt tên, lấy tên gắn với nơi này là được.

Yêu thích không buông tay vuốt vuốt Phượng Hoàng Thần Kiếm, sau đó hắn rút Thái A Kiếm ra cầm trong tay trái, hai thanh kiếm một dài một ngắn, nhìn lại vô cùng xứng đôi, vừa vặn để Hàn Sâm dùng Song Phi Kiếm Pháp.

- Được một thanh thần kiếm như vậy, sau này trở về phải cẩn thận luyện lại Song Phi Kiếm Pháp mới được, nếu không sẽ phụ thần kiếm như Thái A và Phượng Hoàng.

Hàn Sâm vui mừng nói.

Đã thu hoạch được chuôi Phượng Hoàng Thần Kiếm này, cho dù không vào được Phượng Hoàng Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cũng biết chuyến đi này không uổng rồi.

Nhưng Hàn Sâm đến Phượng Hoàng Thần Sơn còn có một mục đích khác, chính là vì muốn cứu vị thất ca kia, chứ không thể chỉ đơn giản trở về như vậy.

Hàn Sâm đi ra hốc cây, dọc theo đỉnh núi nhìn xuống bốn phía, hy vọng có thể nhìn ra manh mối gì, tìm kiếm được cửa để tiến vào Phượng Hoàng Tí Hộ Sở.

Sau một hồi quan sát như vậy, Hàn Sâm đúng là đã nhìn ra địa phương khác thường, ở một chỗ hơi nghiêng của Phượng Hoàng Thần Sơn, Hàn Sâm nhìn mà cảm giác thấy thiếu một điểm gì đó.

Những ngọn núi bên cạnh ngọn Thần Sơn này chồng chất như cánh hoa sen vậy, xếp đặt phi thường tự động, nhưng ở vị trí bên cạnh, lại có vẻ thiếu một cánh hoa.

Khi Hàn Sâm ở dưới, căn bản không nhìn tới thấy vị trí cánh hoa thiếu hụt này, sau khi đi lên thì càng không nhìn ra rồi, Phượng Hoàng Thần Sơn rộng mấy trăm dặm này, chỉ sợ cũng chỉ khi đứng trên đỉnh núi mới có thể nhìn ra chút mánh khóe.

Hàn Sâm không hiểu phong thuỷ thuật gì đó, cũng không biết thủ đoạn của Phượng Hoàng Đại Đế, chỉ có thể đi đến đó thử thời vận, tất cả đều nghe ý trời, nếu thật sự vào không được, Hàn Sâm cũng không có cách nào, chỉ có thể tìm đường khác.

Dùng vải bọc Phượng Hoàng Thần Kiếm lại trên lưng, lúc này Hàn Sâm mới ôm Bảo Nhi trèo núi đi xuống, đi về phía một ngọn núi thiếu kia.

Thế núi trùng điệp, vị trí thiếu hụt kia hoàn hảo là ở giữa sườn núi, Hàn Sâm không dám bay ở nơi này, nên lúc này đã phí không ít công phu mới trèo xuống dưới.

Tại vị trí thiếu đó có một bệ đá, Hàn Sâm đi tới bệ đá kia, đánh giá vách núi tựa như đồng thau.

Chỉ thấy trên vách núi có rất nhiều gốc cây, gần như đã che khuất cả vách núi, Hàn Sâm thử lấy tay kéo gốc cây để sờ tới vách núi, hy vọng có thể giống như Bảo Nhi lúc trước, có thể tìm được một cửa để tiến vào chính giữa vách núi.

Thế nhưng hắn sờ soạng một hồi lâu, trên cánh tay đều là tảng đá cứng rắn, không có chạm đến địa phương có thể đi.

Hàn Sâm không muốn cứ thế từ bỏ, tiếp tục kiểm tra từng chút một, định kiểm tra vách núi này mấy lần, nhưng vuốt vuốt một hồi, Hàn Sâm lại mò thấy một số lỗ kỳ quái

Giật gốc cây ra để xem, chỉ thấy lỗ kia lớn bằng cánh tay Bảo Nhi, thoạt nhìn có vẻ có quy luật, dường như là một ít văn tự.

Trong nội tâm Hàn Sâm rất vui vẻ, vội vàng kéo những gốc cây bên cạnh ra, quả nhiên thấy trên vách núi đá khắc rất nhiều chữ viết cổ quái, Hàn Sâm lại không đọc được dù chỉ một chữ.

Vội vàng triệu hoán Kinh Cức Bá Tước ra, để cô ta nhìn xem những thứ này là có phải là văn tự Dị Linh hay không.

Kinh Cức Bá Tước nhìn một lúc lâu, mới kinh ngạc gật đầu nói:

- Đây đúng là văn tự Dị Linh, cần phải có truyền thừa Dị Linh mới có thể hiểu.

- Tren đó viết cái gì thế?

Hàn Sâm quá vui mừng, liền vội vàng hỏi.

Thần sắc Kinh Cức Bá Tước cổ quái nhìn chữ viết trên vách núi đá nói:

- Trên đó viết Phượng Lạc Thần Sơn, Đế Vẫn Hoàng Tuyền.

Hàn Sâm ngây người, hắn không hiểu ý nghĩa của câu này, không khỏi hỏi

- Đây là có ý gì?

Kinh Cức Bá Tước khẽ lắc đầu:

- Về mặt ý nghĩa của chữ thì tôi hiểu, nhưng ý nghĩa chân chính thì tôi lại không thể nói rõ ràng, cũng không biết trên đó viết Phượng cùng Đế là đại biểu cái gì.

- Phía dưới còn viết gì không?

Hàn Sâm biết đoán cũng không đoán ra được, tin tức bọn hắn biết quá ít, căn bản không thể nào suy đoán.

Kinh Cức Bá Tước cau mày nói:

- Những văn tự phía dưới này có chút cổ quái, hình như không có ý nghĩa cụ thể. . .

Kinh Cức Bá Tước nói xong, trong miệng đọc lên một âm tiết kỳ dị, Hàn Sâm hoàn toàn nghe không hiểu, hẳn là cách phát âm văn tự Dị Linh.

Sau khi Kinh Cức Bá Tước đọc xong, có chút khổ não nói ra:

- Chữ thì tôi có nhận ra, nhưng những chữ này đứng cùng nhau để tạo thành câu, tôi lại không rõ là có ý gì.

Hai người đang nói chuyện, lại đột nhiên cảm thấy bệ đá dưới chân mạnh mẽ run lên một cái, giống như động đất vậy.

Chương 1036: Vạn Điểu Triều Thánh

Bệ đá chậm rãi hạ thấp, cuối cùng lộ ra một cửa đá bị tảng đá che khuất.

- Chẳng lẽ đây chính là lối vào Phượng Hoàng Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm rất vui vẻ, nhưng vẫn hơi nghi hoặc một chút.

Nhìn những gốc cây trên núi đó, trước khi Hàn Sâm tới cũng không có người động đậy, nói cách khác Kiếm Thánh Đế Quân tiến vào Phượng Hoàng Tí Hộ Sở không phải từ chỗ này.

Hàn Sâm triệu hồi ra Dị Linh Kiếm Lô, để cho y đi đẩy cửa trước, những lúc như thế này, tác dụng của Dị Linh được thể hiện ra rồi, hoàn toàn có thể thay thế Hàn Sâm đi làm mấy chuyện thăm dò nguy hiểm.

Kiếm Lô đẩy cửa đá ra, cửa đá kia vậy mà thuận theo tay đẩy ra, cũng không có chuyện nguy hiểm gì xảy ra.

Phía sau cửa đá là một cầu thang đá, Hàn Sâm quan sát một hồi, thềm đá rất dài hơn nữa còn quanh co, không nhìn thấy bên trong có đồ vật gì.

Do dự một chút, Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi, đi theo sau Kiếm Lô bước lên thềm đá, Kiếm Lô ở phía trước dò đường, Hàn Sâm đi theo ở phía sau, đi qua thềm đá rất dài, sau đó đi tới trước một tòa cung điện.

Nằm ngoài ý liệu của Hàn Sâm, trên đường đi hoàn toàn không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, ngay cả cửa cung điện kia cũng đẩy là mở, không có điều gì dị thường.

Hàn Sâm đứng ở ngoài cửa nhìn vào trong cung điện, chỉ thấy trong cung điện kia có đặt rất nhiều đồ đồng, có đỉnh có lô, nhiều nhất chính là tượng đồng loài chim.

Hai bên cung điện có rất nhiều tượng đồng loài chim, có tượng Khổng Tước, có tượng Tiên Hạc, loại chim nhỏ như chim sẻ và chim ruồi cũng có, đủ loại thần thái của các loài chim khác nhau, thoạt nhìn trông rất sống động.

Trên vách tường đại điện cũng có điêu khắc rất nhiều đồ án loài chim, trên trần đại điện vẽ đầy đồ án Khổng Tước, còn trên sàn nhà nhưng lại do hơn trăm đồ án Tiên Hạc tạo thành.

Cả đại điện giống như một nhà bảo tàng về loài chim, nhìn mà hoa mắt, nhưng trong đại điện nhiều đồ án loài chim như vậy, ngay cả trên cột đá cũng là Thanh Loan quấn quanh, nhưng lại có không có đồ án Phượng Hoàng.

Hàn Sâm quan sát khắp cung điện, có thể khẳng định ở đây thực sự không có đồ án Phượng Hoàng.

- Chẳng lẽ là do Phượng Hoàng Đại Đế kia tự so mình với Phượng Hoàng, cho nên mới không có hình tượng Phượng Hoàng?

Hàn Sâm thầm suy đoán.

Ngoại trừ tượng đồng và đồ án trên vách tường, bên trong đại điện cũng không có bài trí khác, chỉ có một tọa đồng đặt sau đại điện.

- Xem ra tọa đồng kia là nơi Phượng Hoàng Đại Đế thường ngồi, nhưng y ngồi ở chỗ này làm gì? Tại đây chỉ có tượng đồng với bích hoạ, không thích hợp để nhận thần tử triều bái mà?

Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, để Kiếm Lô đi kiểm tra tọa đồng kia.

Tọa đồng giống như từ bách điểu biến thành, thoạt nhìn vô cùng tinh mỹ, Kiếm Lô kiểm tra tọa đồng, cũng không xảy ra chuyện nguy hiểm gì, lúc này Hàn Sâm mới ngồi xuống tọa đồng.

Sau khi Hàn Sâm ngồi xuống, lại quan sát bốn phía đại điện, chỉ cảm thấy trong đại điện toàn bộ tượng đồng cùng đồ án vạn điểu ở bên trong, giống như đều hướng về phía hắn triều bái vậy, rất có cảm giác vạn điểu triều thánh.

- Phượng Hoàng Đại Đế thật biết chơi.

Hàn Sâm cười thầm.

Thế nhưng mà nghĩ lại, lại cảm thấy không đúng, Phượng Hoàng Đại Đế chẳng lẽ phí khí lực lớn như vậy, kiến tạo ra một tòa cung điện kỳ dị như thế, chỉ để hưởng thụ cảm giác vạn điểu triều thánh sao?

Ở bên trong đại điện này, chỉ có ngồi ở trên tọa đồng này mới có thể cảm nhận được khí thế của vạn điểu triều thánh, lệch một phần cũng không có cảm giác như vậy, cho dù đứng ở bên cạnh tọa đồng tòa cũng vô dụng, muốn đạt tới hiệu quả như vậy không phải một chuyện dễ dàng.

Dùng thế lực lúc trước của Phượng Hoàng Đại Đế, hoàn toàn có thể trực tiếp khiến vạn điểu thật sự tới triều thánh, như vậy chẳng phải sẽ càng có cảm giác thành công hơn sao, cần gì phải làm những thứ giả dối này.

Hàn Sâm ngồi trên tọa đồng, tỉ mỉ quan sát những tượng đồng và bích hoạ, nhìn một chút, thần sắc Hàn Sâm đã trở nên nghiêm nghị.

Khí thế của vạn điểu triều thánh rất khó có được, sở dĩ ở đây có khí thế như vậy, là vì đám tượng đồng và bích hoạ trên tường, tất cả đều trông rất sống động, giống như vật còn sống vậy, không chỉ giống như một vật còn sống, trên thân chúng còn có thần tồn tại, nếu như không phải không có sinh cơ, Hàn Sâm đã cho rằng đám chim bên trong những bức họa này muốn vỗ cánh bay đi.

Trừ chuyện không có sinh cơ, Hàn Sâm thấy chim trong những tượng đồng này và trong bích hoạ, tất cả đều là loài chim sống sờ sờ.

Hơn nữa mỗi một loại đều có thần của chính nó, điểm này là khó có được nhất, mặc dù là hai loại chim nhìn rất tương tự, nhưng động tác và thần thái mà chúng biểu hiện ra lại có thể khiến người ta phân biệt được bọn nó.

- Đây chẳng lẽ là nơi để Phượng Hoàng Đại Đế ngộ đạo?

Hàn Sâm bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ngay cả hắn khi nhìn vạn điểu kia, trong nội tâm vậy lại có chút hiểu ra.

Hàn Sâm luyện qua Dịch Thiên Thuật cùng Kinh Thiên Thất Chiết, cả hai hợp hai làm một chính là Phi Thiên Thuật, Phi Thiên Thuật này tự nhiên không thể thoát khỏi quan hệ với loài chim được.

Hàn Sâm cứ nhìn như vậy, vậy mà từ ý cảnh một số loài chim ở nơi này, hắn nhìn mấy điểm tương tự với Phi Thiên Thuật.

Hơn nữa sau khi quan sát từng con chim bay, lý giải của Hàn Sâm về Phi Thiên Thuật lại càng sâu thêm, vốn dĩ có rất nhiều chi tiết không có để ý, thậm chí là trước kia thật không ngờ, lúc này lại đột nhiên hiểu ra, giống như là một cánh cửa mới mở ra trước mặt Hàn Sâm, giúp Hàn Sâm bước vào một thế giới mới.

- Hóa ra còn có thể như vậy.

Hàn Sâm càng xem càng cảm thấy mừng rỡ, trước kia có nhiều điểm hắn căn bản không nghĩ tới, lại bị khí thế những loài chim này dẫn dắt.

Hàn Sâm nhịn không được quan sát tỉ mỉ thần thái mỗi một loài chim, càng xem càng cảm thấy thần kỳ, rõ ràng chỉ là một tử vật, nhưng mỗi một lần nhìn, lại có cảm giác không giống nhau.

Hàn Sâm nhìn tới mức quên hết mọi thứ, nhịn không được đứng lên, muốn đến gần nhìn kỹ.

Trước khi Hàn Sâm ngồi trên tọa đồng, đứng ở những nơi khác sẽ không có cảm giác gì đặc biệt, lúc này sau khi đứng dậy, lại phát hiện từ nhìn góc độ khác nhau, thần thái của những con chim này lại khác nhau, thật sự giống như vật sống.

Chỗ này giống như một loại không gian ba chiều, lúc bắt đầu xem chỉ cảm thấy lộn xộn, nhìn không ra ý nghĩa gì.

Thế nhưng nếu đột phá được một điểm, cả bức họa lập tức sẽ mở ra trước mắt, như được giải tỏa vậy, lại nhìn từ vị trí khác nhau, sẽ có cảm thụ khác nhau.

Thiết kế trong đại điện hiển nhiên cao cấp hơn hình vẽ không gian ba chiều, nếu hiểu được một điểm trong này, sau đó đứng ở bất kỳ một chỗ nào ở đại điện lại đi xem mỗi một con chim, đều sẽ có phát hiện mới.

Trong mắt 1,000 người sẽ có một nghìn Hamlet, đây là nói con người cũng có nhiều mặt đấy, chỉ là góc độ thưởng thức khác nhau mà thôi.

Những con chim này cũng giống như vậy, giống như vật sống, mỗi một con chim đều có thần khí cùng tư thái khác nhau, góc độ khác nhau thậm chí là người xem khác nhau, đều có cảm thụ không giống nhau như vậy.

Hàn Sâm không biết người khác có cảm thụ là như thế nào, nhưng hắn lại có cảm giác như mình đã tiến vào một kho báu vậy, đồng thời cùng Phi Thiên Thuật ấn chứng với nhau, chỗ tốt lấy được vượt xa khả năng miêu tả của một quyển bí kíp.

Chương 1037: Ríu Rít

Trong lúc vô tình, khí tức Phi Thiên Thuật trong cơ thể Hàn Sâm tự động vận hành, khiến cả người Hàn Sâm bồng bềnh như tiên, giống như bước ra một bước là được leo lên bảo điện vân tiêu vậy.

Khi Hàn Sâm đang nhìn đến nhập thần, lại đột nhiên nghe được tiếng răng rắc răng rắc, trong lòng cả kinh, lập tức nhìn về phía tiếng động truyền tới, chỉ thấy trên một vách tường bên trái đại điện khẽ dịch ra, ở sau vách tường kia lại có một thạch thất.

Lúc này có một Dị Linh thân cao vượt qua ba mét, thân thể cực kỳ hùng tráng, nhưng cảm giác lại rất nhanh nhẹn đứng ở trong thạch thất.

Dị Linh kia tóc bạc xõa ra, ngoại trừ một đôi ngân đồng, trên trán còn mọc ra một con mắt nằm dọc, lúc này vẻ mặt tràn đầy hưng phấn lộ ra vẻ kích động.

- Mười vạn năm rồi. . . cuối cùng Tà Tình ta đã thoát khốn. . .

Dị Linh kia rống lên một tiếng như khóc, có vẻ hưng phấn tới cực điểm.

Còn Hàn Sâm vô cùng cảnh giác, hắn nhìn chằm chằm vào Dị Linh kia.

Từ sau khi tiến vào Phượng Hoàng Tí Hộ Sở, Động Huyền Khí của hắn đã bị áp chế lợi hại, căn bản không có cách nào cảm giác được Dị Linh trước mặt này là tồn tại gì.

Nếu quả thật như Dị Linh kia nói, mươi vạn năm trước y là Dị Linh bị nhốt bên trong Phượng Hoàng Tí Hộ Sở, chỉ sợ tuyệt đối không phải một kẻ đơn giản.

Nhưng cho dù y là Đế Linh, Hàn Sâm cũng không sợ, dưới tình huống 1 đấu 1, nếu như Hàn Sâm sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, cho dù là Đại Đế đến cũng chưa chắc không thể chiến một trận.

- Nhìn cái gì vậy, nhìn thấy bổn đế còn chưa tới chào, bây giờ Dị Linh đều không hiểu quy củ như vậy sao?

Dị Linh tự xưng là Tà Tình trừng mắt liếc Hàn Sâm, hừ lạnh nói.

- Dị Linh? Ông đang nói tôi sao?

Hàn Sâm hơi giật mình nhìn Tà Tình Đế, căn bản không kịp phản ứng.

Sẽ không phải ngộ nhận mình thành Dị Linh chứ? Huống chi y tự xưng là đế, vậy người này có lẽ là Đế Linh, Đế Linh làm sao có thể nhận lầm nhân loại thành Dị Linh?

Nhưng Hàn Sâm nghĩ đi nghĩ lại một chút, chuyện này cũng không phải là không thể, nếu như Tà Tình Đế thật sự bị nhốt ở chỗ này mười vạn năm, thời điểm đó, đừng nói là nhân loại phát hiện ra Tí Hộ Sở, ngay cả nhân loại còn không biết xảy ra chuyện gì, nói không chừng vẫn là người nguyên

thủy cởi truồng lông dài, Tà Tình Đế không biết có nhân loại cũng rất bình thường.

- Chẳng lẽ cậu là dị sinh vật?

Tà Tình Đế khẽ nhíu mày, có thể bởi vì bị nhốt quá lâu, thời gian dài như vậy chưa tiếp xúc qua Dị Linh và dị sinh vật, có chút không hiểu rõ được rồi.

- Không không không, tôi là Dị Linh, chỉ là hơi đặc biệt thôi.

Hàn Sâm nói xong rồi ôm quyền:

- Tam Mộc tham kiến Đại Đế.

- Tố chất thân thể của hoàng tộc Dị Linh lại kém như thế à, cậu có gì đặc biệt chứ? Cũng chỉ có ánh mắt không tệ mà thôi.

Tà Tình Đế liếc nhìn Hàn Sâm một cái, có vẻ vô cùng khinh thường Hàn Sâm, nhưng đối với thái độ của Hàn Sâm vẫn tính là thoả mãn, đặc biệt là Hàn Sâm gọi hắn là Đại Đế, khiến Tà Tình Đế phi thường hưởng thụ.

- Khi nãy là cậu mở ra cấm chế tù thất sao?

Tà Tình Đế lại hỏi Hàn Sâm.

- Hồi bẩm Đại Đế, thuộc hạ cũng không rõ lắm, tôi đang dạo qua một vòng đại điện, sau đó bức tường kia tự động chuyển động rồi.

Hàn Sâm chỉ vào nơi mà Tà Tình Đế ra bị nhốt kia.

Tà Tình Đế liếc qua đại điện, lại nhìn tới thạch thất vừa nhốt mình kia, lập tức cười lạnh tự nói:

- Tên gà tây hèn hạ kia đúng là giỏi tính toán, muốn lợi dụng ông đây giúp y thanh lý người tới xâm phạm Phượng Hoàng Tí Hộ Sở, nếu là mươi vạn năm trước, với tính tình của ông đây đúng là sẽ mắc mưu của y, hiện tại ông đây không ngây thơ như thế đâu.

Nói xong, Tà Tình Đế lại đưa mắt nhìn về phía Hàn Sâm:

- Cậu gọi là Tam Mộc đúng không, từ giờ trở đi, cậu hãy theo ông đây, chỉ cần cậu làm tốt chuyện mà bổn đế giao phó, sẽ không thể thiếu chỗ tốt của cậu, đợi bổn đế chiếm được chí bảo của con gà tây kia lưu lại, nhất định sẽ ban cho cậu một hai kiện.

- Đa tạ Đại Đế.

Hàn Sâm lại chắp tay nói.

Có thể không cần chém chém giết giết, Hàn Sâm cũng không muốn chém chém giết giết, huống chi nơi này là ở trong Phượng Hoàng Tí Hộ Sở, không ai biết sẽ có nguy hiểm gì, có thể bảo tồn thực lực đương nhiên là tốt nhất.

Hơn nữa giết một Đế Linh, đối với hắn cũng không có chỗ tốt gì, nếu tên Đế Linh này đã không có ý muốn giết hắn, Hàn Sâm tự nhiên cũng không muốn phải liều mạng.

- Đây là con của cậu?

Tà Tình Đế vừa liếc nhìn Bảo Nhi trong ngực Hàn Sâm rồi hỏi.

- Đúng, đây là con gái Bảo Nhi của tôi.

Hàn Sâm giới thiệu một chút.

Tà Tình Đế hừ lạnh nói:

- Thực lực yếu như vậy, sinh con cái gì chứ.

Trong lòng Hàn Sâm thầm phỉ nhổ, chẳng lẽ chỉ có người có thực lực mạnh mới có thể sinh con sao? Đây là logic quỷ gì?

Tà Tình Đế không tiếp tục để ý đến Hàn Sâm nữa, ánh mắt quét đại điện một vòng, sau đó trong mắt giữa trán kia lóe sáng, có lẽ là đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc lây sau, Tà Tình Đế đi đến một bên khác của đại điện, vừa đi còn vừa nói với Hàn Sâm:

- Đi bên này, trước tiên chúng ta đi tàng bảo khố của con gà tây kia nhìn một chút.

Hàn Sâm đại khái cũng biết gà tây trong lời nói của Tà Tình Đế chính là Phượng Hoàng Đại Đế, nhìn dáng vẻ y đã tính trước, Hàn Sâm còn tưởng rằng Tà Tình Đế biết rõ bên kia có đường ra.

Thế nhưng một giây sau, Hàn Sâm lập tức há to miệng, chỉ thấy Tà Tình Đế nâng nắm đấm lên, trên nắm tay bắn ra tia sáng màu bạc quỷ dị, trực tiếp đánh vào trên mặt vách đồng, khiến vách tường đồng vốn điêu khắc rất nhiều đồ án loài chim thần kỳ kia bị đánh ra một động nhỏ to bằng đầu người.

- A VÙ. . .! A VÙ. . .! A VÙ. . .!

Tà Tình Đế vừa kêu to vừa vung mạnh nắm đấm, trên quả đấm kia mang theo tia sáng màu bạc quỷ dị, trong chốc lát đã đánh xuyên qua vách tường đồng dày cả mét tạo thành một lỗ lớn có thể đi qua.

Hàn Sâm nhìn mà choáng váng, còn có kiểu thao tác này? Hơn nữa thật sự bị y đánh nát.

Lúc trước Hàn Sâm đã thử qua độ cứng của vách tường đồng này, dưới tình huống dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra bảy đạo khóa gen, hắn dùng Phượng Hoàng Thần Kiếm cũng chỉ có thể đâm sâu nửa tấc, so sánh với Tà Tình Đế đúng là chênh lệch không ít.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng sợ nơi này có cấm chế gì đó, cho nên cũng không dám không kiêng nể gì cả như Tà Tình Đế.

- Còn đứng ngốc ở đó làm gì? Còn không mau đuổi kịp.

Tà Tình Đế nhìn Hàn Sâm một cái, nhịn không được nhíu mày tự nói:

- Khó khăn lắm mới thu một tiểu đệ, thế mà lại là một tên ngu ngốc.

Hàn Sâm tự nhiên cũng nghe được lời Tà Tình Đế lẩm bẩm, nhưng hắn cũng không tính toán, vội vàng đi theo.

Sau khi ra khỏi đại điện chính là một con đường, nơi này là chính giữa thông đạo, hai bên cũng có thể đi, hơn nữa thông đạo đều có lối rẽ, cũng không biết con đường chính xác phải đi như thế nào.

Hàn Sâm vốn còn đang suy tư Tà Tình Đế sẽ đi bên nào, nhưng lập tức nghe được tiếng va chạm và tiếng vách tường đồng bị đánh nát.

Tà Tình Đế căn bản không hề có ý định đi qua thông đạo, nhìn dáng vẻ này chính là muốn một đường đánh xuyên qua rồi đi như vậy, đi thẳng tới tàng bảo khố của Phượng Hoàng Đại Đế.

Hàn Sâm đi phía sau Tà Tình Đế, nhìn Tà Tình Đế liên tục đánh nát từng vách tường đồng, Hàn Sâm vốn cho rằng cho dù là thân thể Đế Linh, đánh nát nhiều vách tường đồng cứng rắn như vậy cũng sẽ bị mệt, nhưng Tà Tình Đế lại không có vẻ gì là mệt mỏi, ngay cả mồ hôi cũng không có một giọt, vẫn mạnh mẽ đi lên phía trước.

- Ngài thực trâu bò!

Ngay cả Hàn Sâm cũng không khỏi tán thưởng trong lòng một câu.

Chương 1038: Hóa Đá

Tà Tình Đế liên tiếp đánh nát hơn mười vách tường đồng, nhưng nơi này quả thực giống như một đại mê cung vậy, tất cả thông đạo đều rộng ba mét, hai mặt đều là vách tường đồng dày một mét, Tà Tình Đế đánh xuyên qua hơn mười vách tường đồng, tạo ra một thông đạo giữa chốn mê cung này.

A VÙ. . .! A VÙ. . .!

Lại một vách tường đồng bị Tà Tình Đế đánh nát, trước mắt không còn xuất hiện thông đạo nữa, mà là một tòa cung điện, so với tòa cung điện lúc trước

có vẻ nhỏ hơn một chút, không có nhiều tượng đồng và bích hoạ như vậy, ở giữa cung điện có một đầm nước, trong đầm nước lại có một thân cây.

Cây kia nhìn rất quái lạ, thân cây cao hơn hai mét, cả cây chỉ có hai lá cây, ở những chỗ khác không cành không lá.

Ở hai mảnh lá cây kia có một trái cây xám trắng, lớn cỡ quả bóng đá, nhìn có vẻ xù xì, xấu xí.

- Thánh Ngọc Quả!

Sau khi nhìn thấy trái cây có vẻ xù xì kia, trong mắt Tà Tình Đế lại lóe lên một tia cuồng nhiệt, thân hình lóe lên đã đến trước mặt trái cây kia, đưa tay muốn bắt lấy trái cây kia, sau đó hái trái cây kia từ trên cây xuống.

Nhưng trái cây kia đột nhiên vỡ ra, từ trong trái cây bắn ra chất lỏng trong suốt.

Tà Tình Đế lập tức biến sắc, vầng sáng màu bạc trên người lập tức bùng lên, hai đấm nhanh chóng vung vẩy, khiến chất lỏng phun về phía y đều bị đánh bay ra ngoài.

Chất lỏng trong suốt rơi xuống mặt đất bằng đồng thau, lập tức xuyên qua mặt đất, trên mặt đất đều là lỗ nhỏ, mà lỗ nhỏ kia rất sâu, không biết chất lỏng kia xuyên thấu xuống dưới tới đâu.

Hàn Sâm rất rõ ràng độ cứng của lớp đồng thau kia, ngay cả mặt đất đồng thau mà giọt nước kia đều có thể ăn mòn sâu như thế, nếu như rơi vào trên thân người, hoàn toàn có thể đoán được sẽ xảy ra chuyện đáng sợ như thế nào.

Mà trên nắm tay Tà Tình Đế máu tươi loang lổ, có một số chỗ bị ăn mòn, tuy không phải rất sâu, nhưng đã đủ khiến người ta kinh ngạc.

Vầng sáng màu bạc của Tà Tình Đế lợi hại thế nào, thậm chí ngay cả vầng sáng màu bạc của y cũng bị xuyên qua, còn khiến tay y bị thương, chất lỏng kia thật sự quá kinh khủng.

Hàn Sâm thầm may mắn vì mình đứng rất xa, nếu không bị dính một giọt vào, hậu quả khó có thể tưởng tượng.

- Đế Thi Thủy, gà tây hèn hạ, vậy mà muốn hại ta như vậy, nếu không có phá tà chi lực mà ông đây luyện thành trong mười vạn năm qua, chỉ sợ hiện tại đã chết không có chỗ chôn, ngay cả cơ hội trở về Linh Hồn Chi Thạch cũng không có, thật đáng chết.

Tà Tình Đế vô cùng phẫn nộ, đập tới một quyền, trực tiếp đánh gãy cây kia.

Thế nhưng khi cây kia bị đánh gãy, chỉ thấy ở trong thân cây phun ra một lớp bụi màu xám, trực tiếp bao phủ trên người của Tà Tình Đế, thân thể Tà Tình Đế lập tức biến thành tượng đá màu xám tro, đứng ở đó không thể động đậy, quỷ dị không nói lên lời.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, hiện tại hắn đã có thể xác định, Phượng Hoàng Đại Đế bày ra những thủ đoạn này, rõ ràng là nhằm vào Tà Tình Đế đấy.

Phượng Hoàng Đại Đế hiểu rất rõ đoạn cùng tính tình của Tà Tình Đế, nếu là người bình thường, căn bản sẽ không đi đập gãy cây kia, cũng không có năng lực như vậy.

Tà Tình Đế lại có năng lực như vậy và y cũng làm như thế, rất rõ ràng Đế Thi Thủy lúc đầu chỉ là một mồi nhử mà thôi, Phượng Hoàng Đại Đế khẳng định đã sớm tính tới Đế Thi Thủy không làm gì được Tà Tình Đế, cho nên mới bày kế trong thân cây kia.

Hàn Sâm không biết sương mù xám bên trong thân cây kia là lực lượng nào, thế mà lại có thể khiến Đế Linh trực tiếp hóa đá, có lẽ không phải là phàm vật.

Hàn Sâm vừa định cẩn thận nhìn bên trong thân cây kia rốt cuộc là cái gì, lại đột nhiên nghe được tiếng chửi bậy của Tà Tình Đế:

- Gà tây hèn hạ, lại dấu Thạch Trung Ngọc bên trong thân cây, mày nghĩ là tao không thể đánh nát Thạch Trung Ngọc sao? Nhưng mày đã tính toán sai rồi, cho là Thạch Trung Ngọc cũng không thể hoàn toàn hóa đá tao. . . gà

tây hèn hạ, mày chờ đấy, tao nhất định sẽ đào thi thể của mày ra quất roi ba ngàn năm. . .

Hàn Sâm nhìn Tà Tình Đế biến thành tượng đá, tuy y còn có thể nói chuyện, bờ môi biến thành đá kia còn khẽ nhúc nhích được, nhưng cũng chỉ giới hạn tại miệng và con mắt, thân thể của hắn đã cứng lại như đá, hoàn toàn không nhúc nhích được.

- Nhìn cái gì? Còn không mau tới giúp ông đây.

Tà Tình Đế kêu lên với Hàn Sâm.

- Phải làm gì mới có thể giúp ngài?

Hàn Sâm nhìn Tà Tình Đế hỏi, lực lượng của vị huynh đệ này đúng là rất khủng bố, nhưng thật sự quá ngây thơ rồi, khó trách lại bị Phượng Hoàng Đại Đế nhốt ở chỗ này nhiều năm như vậy.

Nếu như Hàn Sâm xác định y không ra được, làm sao có thể giúp y chứ, cho dù bây giờ y không có địch với mình ý, cũng không có nghĩa là về sau không phải là địch nhân, dù sao không cùng tổ tiên với mình chắc chắn sẽ nảy sinh dị tâm, bây giờ Hàn Sâm không có lý do cứu y.

Tà Tình Đế có chút buồn bực nói:

- Tên gà tây kia quá hèn hạ, biết rõ trong thiên hạ chỉ có phá tà chi lực của ông đây có thể đánh Thạch Trung Ngọc, y lại dấu Thạch Trung Ngọc trong cây, ông đây bị dính Thạch Trung Ngọc Phấn, thân thể đã hóa đá, nhưng y vẫn coi thường phá tà lực của ông, bây giờ chỉ có bên ngoài của ta bị hóa đá, cậu nhanh chém vỡ lớp da thịt hóa đá đi, ông đây sẽ có thể thoát khốn.

- Lực lượng của tôi rất thấp, không biết có thể đánh nát hay không?

Hàn Sâm nhìn Tà Tình Đế bị hóa đá rồi nói với vẻ khó xử.

Tà Tình Đế tiếp tục nói:

- Hiện tại cũng chỉ có thể thử một lần, ngoại trừ ngọn lửa của tên gà tây kia mới đủ để đốt cháy Thạch Trung Ngọc, cũng chỉ có thể dùng lực phá vỡ

thôi, lực lượng của cậu đúng là hơi yếu một chút, nhưng cũng không có cách nào khác.”

Vẻ mặt Hàn Sâm cổ quái nhìn Tà Tình Đế, thật sự không thể tin được đây lại là một vị Đế Linh, đúng là đơn thuần đến mức đáng sợ, không hiểu y dựa vào cái gì mà cho rằng Hàn Sâm nhất định sẽ cứu y?

Nhưng Hàn Sâm ngẫm lại mình ở bên trong Linh Cơ, những Dị Linh cấp thấp đó rõ ràng không bị hắn uy hiếp, vẫn tự động đưa lên gen Dị Linh, nên cũng có chút bình thường trở lại.

Nếu như đổi thành một Dị Linh chân chính, nếu đã đi theo Tà Tình Đế, tám chín phần sẽ thật sự dốc toàn lực cứu y.

Đáng tiếc Hàn Sâm cũng không phải là Dị Linh thật sự, mà là một nhân loại.

- Nhanh động thủ đi, ông đây không kiên trì được quá lâu, Thạch Trung Ngọc Phấn đã bắt đầu dung hợp với máu thịt của ông đây rồi, có bị đánh nát cũng sẽ không có nguy hại, ông đây và cậu cùng phát lực, có lẽ sẽ có cơ hội đánh nát nó.

Tà Tình Đế còn nói thêm.

Khi Hàn Sâm đang do dự có nên lập tức trở mặt cùng Tà Tình Đế hay không, lại đột nhiên nghe được ở trong cung điện vang lên tiếng răng rắc răng rắc vách tường đồng hơi nghiêng của, cung điện lại chậm rãi được nhô lên.

- Có người đến.

Hàn Sâm thầm cả kinh, nhìn xung, nhưng không phát hiện ra chỗ nào có thể núp.

Tà Tình Đế cũng phát hiện khác thường, lập tức ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Hàn Sâm đành phải nhìn chằm chằm vào vách tường đồng đang chậm rãi nhô lên, rất nhanh đã nhìn thấy ở phía sau vách tường đồng đang nhô lên

kia có hai người đang đứng, một Dị Linh và một nhân loại.

Hai người nhìn thấy Hàn Sâm cũng ngây ra một lúc, hiển nhiên là không ngờ ở chỗ này lại đụng tới những người khác.

- Mày là ai?

Dị Linh kia nhìn chằm chặp vào Hàn Sâm, khí thế khủng bố trên người dâng lên như là núi đao kiếm hải, tựa như chỉ cần khí thế kia đã có thể chém giết Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức đoán được thân phận của người này, thầm nghĩ trong lòng:

- Tên này là Kiếm Thánh Đế Quân, bên cạnh y có lẽ chính là thất ca?

Chương 1039: Tư Thái Vạn Điểu

- Tao hỏi mày là ai?

Kiếm Thánh Đế Quân hỏi Hàn Sâm.

- Tao là ai, mày có tư cách biết sao?

Hàn Sâm hơi suy nghĩ, híp mắt hỏi lại ngược một câu.

Trong mắt Kiếm Thánh Đế Quân lóe sát ý, cả người giống như một chuôi tuyệt thế kiếm ra khỏi vỏ, một ngón tay điểm ra, tia sáng trên đầu ngón tay lại hóa thành một thanh cổ kiếm hướng về trên người Hàn Sâm, chỉ nháy mắt đã đến mi tâm của Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ chuyển một phen, giống như một con chim én xẹt qua, nhẹ nhàng linh hoạt thoát khỏi cổ kiếm kia.

Sát cơ trong mắt Kiếm Thánh Đế Quân càng tăng lên, đầu ngón tay liên tục điểm ra, mỗi một chỉ của hắn đều điểm ra cổ kiếm khác nhau, ngón út là

kiếm khí nhỏ hẹp, ngón giữa là trọng kiếm lớn và nặng, ngón cái là kiếm ngắn mà rộng.

Kiếm trên năm ngón tay đều khác nhau, cũng có tất cả công dụng, hoặc đâm hoặc gọt hoặc bổ hoặc chém, các loại cổ kiếm khác nhau hóa thành kiếm trận giết tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi cũng không đánh trả lại, thân hình như chim di động, lướt qua mọi ngóc ngách trong kiếm trận kia, kiếm trận kia lợi hại như thế cũng không đả thương được Hàn Sâm một chút nào.

Kiếm Thánh Đế Quân có mười ngón cũng là có mười kiếm, mười kiếm đan vào thành kiếm trận tầng tầng lớp lớp, sát cơ cũng trùng trùng điệp điệp, nếu là người khác, cho dù là Đế Linh tôn sư cũng chưa chắc có thể hành động tự nhiên trong kiếm trận.

Thế nhưng Hàn Sâm lại chẳng chút chật vật, khi hắn tránh né cổ kiếm đánh tới, trong đầu lại nổi lên thần thái khác nhau của vạn điểu trong cung điện.

Những cổ kiếm kia đánh tới từ mọi phía, Hàn Sâm sẽ nghĩ tới thần thái cùng động tác của một con chim trong đó, sau đó lại vận dụng vào Phi Thiên Thuật để đối phó với địch, thế mà hắn có thể thoải mái tránh né kiếm trận của Kiếm Thánh Đế Quân.

Trong nội tâm Hàn Sâm không khỏi mừng thầm, hắn mới chỉ mở ra bảy đạo khóa gen, tố chất thân thể nằm trong khoảng 1700, nhưng so sánh với Đế Linh tự nhiên vẫn kém hơn không ít.

Hôm nay lại có thể dùng thân thể đã mở ra bảy đạo khóa gen hoàn toàn né tránh kiếm trận của Kiếm Thánh Đế Quân, có thể thấy vạn điểu triều thánh mà Phượng Hoàng Đại Đế lưu lại đúng là có chút thần kỳ.

Đương nhiên, đây cũng bởi vì Hàn Sâm có Phi Thiên Thuật làm cơ sở, nếu để cho một cường giả không am hiểu loại năng lực này đi học, cho dù y là Đế Linh, chỉ sợ cũng rất khó phát huy được diệu dụng như Hàn Sâm.

Ở trong Phượng Hoàng Tí Hộ Sở, năng lực của Kiếm Thánh Đế Quân cũng bị áp chế, trên cơ bản không khá hơn Hàn Sâm bao nhiêu, y cũng không

nhìn ra thực lực chân chính của Hàn Sâm.

Tà Tình Đế có được lực lượng đệ tam nhãn, cho nên mới có thể nhìn thấu tố chất thân thể của Hàn Sâm, nhưng Kiếm Thánh Đế Quân không có lực lượng như vậy, thậm chí y khó có thể phân biệt được khí tức trên thân Hàn Sâm, hơn nữa nhân loại ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở chỉ là một phần nhỏ, Kiếm Thánh Đế Quân cũng không biết Hàn Sâm là Dị Linh hay là nhân loại.

Lúc này Hàn Sâm còn ôm một đứa trẻ trong ngực, thế mà vẫn có thể tới lui tự nhiên bên trong kiếm trận của y, trong nội tâm y thầm rùng mình, đã coi Hàn Sâm thành một cao thủ đáng sợ.

Mà thất ca đứng một bên lại có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, tuy y cũng không cảm giác được khí tức trên thân Hàn Sâm, nhưng y am hiểu tướng thuật, xem thần thái và quần áo, trang sức trên người Hàn Sâm, y đã nhìn ra Hàn Sâm là một nhân loại, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Nhân loại ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở tuy không ít, nhưng nhiều lắm cũng chỉ có thể đối đầu với Dị Linh hoàng tộc, chưa từng nghe nói có nhân loại nào có thể đấu với Đế Linh.

Người trước mắt này tuổi còn rất trẻ, nhìn là biết hắn còn chưa tới ba mươi tuổi, lại có thể đấu với Kiếm Thánh Đế Quân như vậy, tuy tâm tư Kiếm Thánh Đế Quân muốn thử một chút, cũng không chính thức phát lực, nhưng như thế cũng đã khiến người khác phải kinh ngạc rồi.

Huống chi trong ngực của hắn còn ôm một đứa nhỏ, thế mà vẫn có thể tiêu sái thong dong trong kiếm trận như vậy, điều này khiến thất ca cũng phải âm thầm bội phục.

- Đã rất nhiều năm mình chưa trở lại Liên Minh, hiện tại thanh niên nhân loại đều lợi hại như thế sao?

Thất ca thầm trầm ngâm, nhưng nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng.

Y tính toán một chút, mặc dù nhân loại trong mấy thập niên gần đây đã phát triển rất nhiều, nhưng cũng không thể đạt tới mức người nào cũng có trình

độ như vậy, huống chi với tuổi của Hàn Sâm, có thể có trình độ như vậy quả thật rất kỳ lạ.

Kiếm Thánh Đế Quân không dò ra sâu cạn của Hàn Sâm, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, kiếm khí trên người lại mạnh lên, mười ngón không ngừng bắn ra mười chuôi cổ kiếm, một kiếm hóa mười kiếm, mười kiếm hóa trăm kiếm, trận pháp trăm kiếm vừa xuất hiện, Hàn Sâm lập tức khó có thể tiêu sái thong dong như khi nãy, lúc này lập tức rơi vào trong nguy cơ.

Mặc dù đã toàn lực sử dụng phương pháp vạn điểu kia phối hợp với Phi Thiên Thuật, cũng khó có thể dễ dàng né tránh kiếm trận.

Không tới ba phút, một thanh kiếm đã xẹt qua cánh tay Hàn Sâm, dễ dàng cắt qua áo giáp thần huyết, để lại trên cánh tay của Hàn Sâm một vết máu.

- Tao còn tưởng là nhân vật tài giỏi gì, hóa ra chỉ là một tên chỉ biết né tránh mà thôi.

Sát cơ trong mắt Kiếm Thánh Đế Quân bùng lên, kiếm khí trên người bộc phát, trăm chuôi cổ kiếm càng lăng lệ ác liệt, hóa thành sóng kiếm trùng trùng điệp điệp muốn chém giết Hàn Sâm.

Hàn Sâm biết rõ chỉ bằng bảy đạo khóa gen khẳng định khó có thể chống lại Đế Linh, huống hồ tố chất thân thể của hắn chỉ có một ngàn bảy, có thể chèo chống đến bây giờ đã là bởi vì có Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra bảy đạo khóa gen.

Dù có hỗ trợ cũng không có nghĩa là tố chất thân thể có thể tăng cường, cho nên cũng không thể dùng để mở ra tầng khóa gen cao hơn.

Ví dụ như Hàn Sâm dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra đạo khóa gen thứ tám, thân thể tố chất của hắn tùy tiện đều sẽ đạt tới 2000, thậm chí tiếp cận tới 3000.

Nhưng tố chất thân thể như vậy chỉ là vì hỗ trợ mà đoạt được, tố chất thân thể của hắn vẫn chỉ là một nghìn bảy, lực lượng kia có thể hỗ trợ để tăng lên, nhưng lại khó có thể chèo chống trong thời gian dài, nếu không sẽ hỏng mất.

Hàn Sâm càng tránh càng nhanh, nhưng kiếm trận kia lại càng ngày càng đáng sợ, mắt thấy Hàn Sâm đã khó có thể né tránh kiếm trận chém giết.

Đột nhiên, thân hình Hàn Sâm lóe lên, vọt đến tượng đá do Tà Tình Đế biến thành.

Kiếm Thánh Đế Quân không biết đó là một Đế Linh, chỉ cho là là một tượng đá bình thường, vốn cũng không để ý, kiếm trận trực tiếp bắn đến, lập tức khiến tượng đá do Tà Tình Đế biến thành nứt thành từng khúc.

- Đại Đế, nắm chắc cơ hội thoát khốn.

Hàn Sâm đứng sau lưng tượng đá hưng phấn kêu lên.

OÀ..ÀNH!

Chỉ thấy lớp vỏ ngoài tượng đá kia vỡ ra, một bóng người máu me đầm đìa từ trong đi ra, ánh sáng màu bạc từ trong máu thịt tuôn ra, mỗi một bước đi, da thịt trên người lại xuất hiện một phần, đi chưa được mấy bước, phần da thịt bị bong ra đã tái sinh xong.

- Rất tốt, cậu làm vô cùng tốt, hiểu được cách mượn lực cứu chủ, ghi cho cậu một đại công.

Tà Tình Đế điên cuồng cười lớn, vô cùng hài lòng với biểu hiện của Hàn Sâm.

- Tạ Đại Đế.

Hàn Sâm tỏ vẻ vô cùng vui mừng, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ:

- Nếu như không phải ông đây không nắm chắc trong một giờ ở trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh có thể tiêu diệt Kiếm Thánh Đế Quân, sao có thể thả ông đi ra.

Vẻ mặt Kiếm Thánh Đế Quân lại kinh hãi nhìn Tà Tình Đế dần dần khôi phục, y không thể tự chủ kinh hô thành tiếng:

- Tà Tình Đế!

Chương 1040: Khua Hổ Nuốt Sói

Hàn Sâm nao nao, không thể tưởng được Kiếm Thánh Đế Quân lại biết Tà Tình Đế, hắn còn mong Tà Tình Đế có thể làm thịt Kiếm Thánh Đế Quân.

- Tiểu tử cậu cũng nhận ra bổn đế.

Tà Tình Đế đánh giá Kiếm Thánh Đế Quân liếc, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Vừa rồi khi y bị hóa đá, nhìn thấy Kiếm Thánh Đế Quân tiến đến, nên lập tức thu liễm khí tức, sợ Kiếm Thánh Đế Quân sẽ thừa cơ giết y, lúc này đã thoát khốn nên y không cần cố kỵ như vậy.

Kiếm Thánh Đế Quân lộ ra một nụ cười có chút miễn cưỡng, khẽ cúi người chào Tà Tình Đế rồi nói:

- Khi ngài nổi khắp Linh Cơ, tôi cũng chỉ vừa mới sinh ra không bao lâu mà thôi, khi đó có nghe kể về uy danh cùng chiến tíc của ngài, tôi vẫn luôn kĩnh ngưỡng, không thể tưởng được hôm nay lại gặp được ngài ở chỗ này.

Ngoài miệng Kiếm Thánh Đế Quân thì nói như vậy, trong lòng lại thầm kêu không may, mươi vạn năm trước hung danh của Tà Tình Đế như sấm bên tai, y còn chưa phải Đế Linh.

Nhưng lúc ấy Tà Tình Đế còn chưa phải là Đại Đế, vừa rồi Hàn Sâm lại gọi Tà Tình Đế là Đại Đế, khiến Kiếm Thánh Đế Linh có chút sợ hãi.

Kiếm Thánh Đế Quân không biết Tà Tình Đế bị nhốt ở chỗ này mười vạn năm, nếu không y khẳng định có thể tính ra, kỳ thật Tà Tình Đế không thật sự tấn chức thành Đại Đế, danh tiếng Đại Đế này chỉ do Hàn Sâm kêu loạn mà thôi.

Tà Tình Đế khá hài lòng vì Kiếm Thánh Đế Quân biết niên hiệu của mình, nhưng Tà Tình Đế cũng không phải người vụng về, y không phòng bị Hàn Sâm quá nhiều, đó là bởi vì cấp bậc Hàn Sâm rất thấp, sẽ không tạo thành

uy hiếp gì với y, nhưng đối với Kiếm Thánh Đế Quân cùng giai lại không giống.

Chỉ thấy ngân đồng của Tà Tình Đế lóe lên, lạnh lùng đánh giá Kiếm Thánh Đế Quân hỏi:

- Cậu tìm được cái gì ở chỗ này rồi?

- Phượng Hoàng Tí Hộ Sở không hổ là chỗ ở của Phượng Hoàng Đại Đế, bên trong quá huyền bí, một kiện bảo vật cũng không tìm được, chỉ nhận được một chút tổn thương thôi, cũng may không có nguy hiểm đến tính mạng.

Kiếm Thánh Đế Quân vội vàng nói.

- Thật sao?

Tà Tình Đế có vẻ không tin nhìn Kiếm Thánh Đế Quân.

Không đợi Kiếm Thánh Đế Quân mở miệng, Hàn Sâm đã dành nói trước:

- Đại Đế, y có đạt được đồ vật gì hay không thì tôi không biết, nhưng tôi nghe nói y nhặt được một chí bảo khi lên Phượng Hoàng Thần Sơn, chính vì có món bảo bối đó, y mới có thể tiến vào Phượng Hoàng Tí Hộ Sở. Y còn từng bày yến tiệc trong Tí Hộ Sở của mình để chúc mừng đấy, chuyện này mọi người đều biết.

Nghe Hàn Sâm nói như vậy, sắc mặt Kiếm Thánh Đế Quân lập tức đại biến, vội vàng há miệng muốn giải thích.

Thế nhưng Tà Tình Đế căn bản không có cho y cơ hội nói chuyện, lạnh lùng nhìn y rồi nói ra:

- Mau giao chí bảo ra đây hoặc là chết, cho mày chọn một cái.

- Đại Đế. . . tôi. . .

Kiếm Thánh Đế Quân còn muốn giải thích, trên người Tà Tình Đế đã bắn ra tia sáng màu bạc, nắm đấm trực tiếp vung lên.

Sắc mặt Kiếm Thánh Đế Quân không ngừng thay đổi, cắn răng một cái biến thành kiếm quang muốn trốn đi, y thực sự không nỡ giao ra món chí bảo đó.

- Muốn đi, không dễ dàng như vậy đâu.

Tà Tình Đế hừ lạnh một tiếng, vầng sáng màu bạc trên người bùng lên, không gian bị phá vỡ trực tiếp đuổi theo, chỉ chớp mắt hai người đã biến mất ở phía ngoài thông đạo.

- Anh bạn, chúng ta là đồng bào?

Đợi tới lúc hai tên Đế Linh cùng rời đi, thất ca mới đi tới hỏi Hàn Sâm.

- Anh có biết trường kinh lưu thủy đình?

Hàn Sâm đột ngột hỏi một câu.

Trước khi Hàn Sâm đi tới đây đã hỏi qua Tần Quân Hào, nếu như hắn nhìn thấy thất ca, phải làm thế nào mới có thể xác nhận thân phận của thất ca, Tần Quân Hào nói cho hắn chỉ cần hỏi câu này, nếu như là thất ca, nhất định sẽ biết là do y nói cho Hàn Sâm đấy.

Thất ca nghe xong câu này, ngây ra một lúc, sau đó vui vẻ nói:

- Quân Hào đã an toàn đi đến Kiếm Lô Tí Hộ Sở?

- Lông tóc bị chút tổn thương, đã trở lại Liên Minh.

Hàn Sâm nhìn thất ca lại hỏi một câu:

- Anh là thất ca?

Thất ca khẽ gật đầu, lại có vẻ bất ngờ nói:

- Không nghĩ tới trong Kiếm Lô Tí Hộ Sở lại có nhân loại cường giả như vậy, đúng là tôi đã quá lo lắng, có cậu ở Kiếm Lô Tí Hộ Sở, cho dù là Kiếm Thánh Đế Quân tự thân đi, các cậu vậy cũng có thể an toàn lui về Liên Minh.

Hàn Sâm cười nói:

- Thất ca quá khen, tôi so với Đế Linh vẫn còn kém hơn rất nhiều, hơn nữa cũng không thể ngày đêm đều canh giữ ở trong Tí Hộ Sở, thất ca và Tần lão ca truyền tới tin tức cho chúng tôi, giống như đã cứu tính mạng của chúng tôi, lần này tôi tới thử xem có thể trợ giúp thất ca thoát khốn trở về hay không. Lúc này đúng là trời cao ban cơ hội tốt, Kiếm Thánh Đế Quân kia không biết tình huống hiện tại của anh, cũng sẽ không lợi dụng khế ước giết anh, hiện tại tôi sẽ mang anh trở lại Kiếm Lô Tí Hộ Sở, chỉ cần trở lại Liên Minh, anh sẽ an toàn.

Nhưng thất ca lại lắc đầu nói:

- Nếu như chỉ vì mạng già này của tôi, căn bản không đáng giá để cậu phải mạo hiểm, hơn nữa ở trong Phượng Hoàng Tí Hộ Sở có trọng bảo, nếu như nhân loại chúng ta có thể đoạt được, có lẽ có thể tạo nên một cao thủ không kém Đế Linh, tôi phải nghĩ biện pháp đoạt được trọng bảo trước hai Đế Linh kia.

- Thế nhưng mà cho dù anh lấy được, anh có khế ước của Kiếm Thánh Đế Quân kia trong người, lấy được thì có ích lợi gì đâu?

Hàn Sâm nói ra.

Thất ca mỉm cười:

- Trước kia tôi cũng buồn rầu vì chuyện này, vốn cũng chỉ muốn ngăn cản Kiếm Thánh Đế Quân lấy được vật ấy, nhưng bây giờ đã gặp cậu, vậy thì khác rồi, cậu có thể nguyện mạo hiểm cùng tôi đi vào trong Phượng Hoàng Tí Hộ Sở lấy món trọng bảo đó không?

- Đương nhiên là đồng ý rồi.

Hàn Sâm nghiêm nghị nói ra:

- Nhưng anh chỉ cần phải nói cho tôi biết vật kia ở nơi nào, tự tôi đi tìm là được rồi, thất ca cứ lập tức đi về Kiếm Lô Tí Hộ Sở rồi truyền tống về Liên

Minh, chờ sau này tôi chiếm được Linh Hồn Chi Thạch của Kiếm Thánh Đế Quân, lúc đó anh trở về cũng không muộn.

Thất ca lắc đầu cười khổ nói:

- Đáng tiếc là tôi cũng không biết món đồ kia ở chỗ nào.

Thấy Hàn Sâm kinh ngạc, thất ca giải thích nói:

- Kiếm Thánh Đế Quân đoạt được bảo vật kia là một tấm bản đồ Phượng Hoàng Áo Nghĩa, từ trên tấm bản đồ kia tôi có đoán ra có một trọng bảo giấu ở vị trí mắt phượng, nhưng từ sau khi tiến vào Phượng Hoàng Tí Hộ Sở, mới biết được tất cả trong Tí Hộ Sở này đều không ngừng biến hóa, vị trí mắt phượng cũng không phải cố định, mặc dù là tôi, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước, như thế mới có thể tiếp cận đến vị trí mắt phượng kia.

- Dù là trọng bảo gì, cũng không quan trọng bằng nhân mạng, miễn là còn sống thì còn có hi vọng.

Hàn Sâm khuyên nhủ.

Thất ca vẫn vô cùng kiên quyết:

- Thời gian không có nhiều, bây giờ chúng ta đi thôi, tránh để hai Đế Linh kia đoạt trước, nếu là bị bọn họ đoạt trước, bằng vào lực lượng của chúng ta chỉ sợ khó có thể đấu lại được bọn họ.

Thất ca nói xong đã lấy ra một la bàn cổ xưa từ trong túi áo, nâng la bàn một vòng, nhíu mày suy tư như đang tính toán cái gì.

- Đi theo tôi.

Một lát sau, thất ca đột nhiên đi đến vách tường mà Tà Tình Đế đánh xuyên qua kia, từ trong động đi ra ngoài, liên tục đi qua ba vách tường đồng, sau đó mới đi dọc theo vách tường đồng về một hướng khác.

Hàn Sâm chỉ đành ôm Bảo Nhi đi theo sau thất ca, mặc dù hắn có lòng muốn để thất ca trở về, không biết tại sao thất ca lại vô cùng kiên quyết,

không hề có ý định quay đầu lại.

Mỗi khi đến một nút giao, thất ca đều dùng la bàn tính toán phương vị, cho nên đi đường rất chậm, đi ba, bốn tiếng, con đường trước mắt đột nhiên đã đến cuối cùng rồi, một cánh cửa đồng cao tới vài chục trượng chặn lại, hai bên cánh cửa đều điêu khắc một con Phượng Hoàng đang bay.

Chương 1041: Đèn Đầu Phượng

Hàn Sâm muốn đi đến trước cửa đồng nhìn kỹ, thất ca lại đưa tay ngăn cản hắn:

- Lúc này nguy hiểm, không thể xông loạn.

- Có phải vị trí mắt phượng ở đây không?

Hàn Sâm không hiểu hỏi.

Thất ca nhìn hình chim phượng hoàng trên hai cánh cửa đồng:

- Tìm đường sống trong cõi chết, muốn nhập mắt phượng phải đi đường này, nhưng tử lộ cuối cùng vẫn là tử lộ, có thể dục hỏa trùng sinh dù sao cũng chỉ có những người mang đại vận.

Nói xong, thất ca chậm rãi đi đến trước cửa đồng, nhưng y không chạm vào cửa đồng, trên hai cánh cửa kia, vị trí móng vuốt của Phượng Hoàng có một vòng đập cửa.

Thất ca nhìn kỹ hai vòng gọi cửa kia một chút, sau đó nói với Hàn Sâm:

- Cậu nghe khẩu lệnh của tôi, chúng ta mỗi người nắm một vòng, cùng nhau đập ba cái, phải đập cùng nhau, không thể nhanh cũng không thể chậm.

Hàn Sâm gật đầu, đi tới trước vòng gọi cửa bên trái.

Cánh cửa đồng này rất lớn, hai cánh cửa cách nhau rất xa, một người dùng hai tay khẳng định không thể đồng thời đập hai vòng gọi cửa được, thất ca cũng vì bất đắc dĩ nên mới phải làm như thế.

Vẻ mặt thất ca nghiêm túc, liên tục dặn dò Hàn Sâm nhất định phải đồng thời đập xuống mới được, nhìn y có vẻ khẩn trương, trên trán đều đã đổ mồ hôi.

Hàn Sâm hoàn toàn không biết gì về hậu quả, nên cũng không có áp lực tâm lý lớn như vậy.

Thất ca ra lệnh một tiếng, cánh tay hai người đồng thời cầm lên vòng đập cửa, vô cùng có tiết tấu đồng thời khẽ đập ba cái lên trên cửa.

Hàn Sâm tinh thông phán đoán, rất dễ dàng phối hợp với thất ca, động tác hoàn toàn nhất trí với thất ca, không có một chút sai lầm nào.

- Lùi.

Thất ca kêu một tiếng, hai người cùng lui về phía sau hai mươi mấy mét, cả hai đều chằm chằm vào vào cánh cửa đồng kia.

Bảo Nhi ôm bình sữa, đôi mắt tròn xoe nhìn cửa đồng.

Không bao lâu sau, trên cửa đồng truyền ra hai tiếng Phượng ngâm, đôi Phượng Hoàng này vậy mà sống lại, từ trên cửa đồng kia bay ra, hóa thành Hỏa Phượng Hoàng bay múa.

Gen Dị Linh hệ hỏa của Hàn Sâm đã đầy, năng lực chống cự đối với lực lượng hệ hỏa rất mạnh, nhưng dù vậy, lúc này hắn đứng cách cửa đồng hai mươi mấy mét mà vẫn cảm thấy nóng rực khó chịu, đôi Hỏa Phượng Hoàng kia tản ra nhiệt lượng quá kinh người.

Đôi Phượng Hoàng không ngừng bay múa, cửa đồng cũng từ từ mở ra, lộ ra một đại điện đồng thau, hai bên trong đại điện có bày một loạt đèn, không biết đã cháy bao lâu rồi, nơi này đã trải qua mười vạn năm, thế mà đèn vẫn đang cháy sáng.

Sau khi hai cánh cửa đồng hoàn toàn mở ra, thất ca lập tức bước vào trước, đồng thời nói với Hàn Sâm:

- Mau mau tiến vào, đợi hai con Phượng Hoàng kia trở về vị trí cũ, cánh cửa này sẽ đóng lại đấy.

Hàn Sâm vội vàng vào theo, khi đi qua đôi Hỏa Phượng Hoàng kia, hắn có cảm giác tóc mình cũng sắp bị nướng khét.

Quả nhiên, bọn hắn mới đi vào đại điện không bao lâu, đôi Phượng Hoàng đã bay trở về trên hai cánh cửa đồng, cửa đồng kia cũng đóng lại.

Hàn Sâm quan sát bên trong đại điện, ngọn đèn hai bên có tất cả chín cái, nhìn tương tự như đầu Phượng Hoàng.

Ngoại trừ những đèn đầu Phượng này, ở trong cung điện không có vật gì khác, đằng sau có một cánh cửa trực tiếp thông tới một thông đạo tối om không chút ánh sáng, dùng thị lực của Hàn Sâm cũng không thể nhìn rõ tình huống bên trong rốt cuộc là như thế nào.

Thất ca lại chằm chằm vào mười tám chiếc đèn đầu Phượng kia rồi trầm tư, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm:

- Tả Phượng hữu Hoàng khai Luân Hồi, nhất trản đầu đăng phân âm dương (Dịch: trái Phượng phải Hoàng khai mở Luân Hồi, một chiếc đèn dầu phân âm dương). Không thể tưởng được bên trong Dị Linh vậy mà cũng có cao thủ Âm Dương Thuật.

- Thất ca, đây rốt cuộc là có ý gì?

Hàn Sâm nhịn không được tò mò hỏi.

Nếu là dùng đao thật súng thật để chiến đấu, dù Đại Đế có đến, Hàn Sâm cũng dám đánh một trận, nhưng mà những thứ môn đạo này, hắn lại không hiểu chút nào.

Thất ca trầm ngâm nói:

- Nếu tôi đoán không lầm, Phượng Hoàng Đại Đế kia căn bản cũng không phải là một người.

- Y là Dị Linh, đương nhiên không độc thân.

Hàn Sâm nói đùa.

Thất ca lắc đầu cười nói:

- Ý của tôi là, Phượng Hoàng Đại Đế hẳn không phải là một Dị Linh, mà là hai Dị Linh.

- Hai Dị Linh? Đều là Đại Đế?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc hỏi.

Thất ca gật gật đầu:

- Thật ra Phượng Hoàng không phải là chỉ một loại chim, Phượng là đực, Hoàng là mái, là hai loại chim, Phượng Hoàng Đại Đế này cũng có thể là hai Dị Linh một nam một nữ.

- Có lẽ Dị Linh khác với chúng ta, có tồn tại lưỡng tính cũng không chừng.

Hàn Sâm nói mò.

Không ngờ thất ca lại gật đầu đồng ý:

- Cậu nói thế cũng không sai, quả thật có khả năng như vậy, nhưng cho dù là loài lưỡng tính, bọn họ cũng có được hai loại lực lượng.

Nói xong, thất ca chỉ chỉ đèn đầu Phượng ở bên trái rồi nói:

- Lửa trong đèn này là sinh hỏa, thiêu đốt trên đầu Phượng, đại biểu tính dương.

Nói xong, thất ca lại chỉ chỉ đèn đầu Phượng bên phải rồi nói:

- Lửa trong đèn này là tử hỏa, đốt trên đầu, đại biểu tính âm.

Hàn Sâm đến gần cẩn thận quan sát, quả nhiên phát hiện hai loại lửa có chút khác biệt, nhưng Động Huyền Khí của hắn ở chỗ này bị áp chế rất lớn, không phân biệt được hai loại hỏa này có gì khác nhau.

- Hai loại hỏa có ý nghĩa gì khác nhau sao?

Hàn Sâm hỏi thất ca.

Thất ca giải thích nói:

- Nhóm lửa vi dương, là sinh hỏa, chỉ dẫn tới sinh lộ. Tử hỏa vi âm, đó chính là đèn dẫn hồn đi thông tới Hoàng Tuyền tử lộ.

Rồi y lại chỉ thông đạo đen kịt phía sau cung điện:

- Một con đường kia, trong Âm Dương bố cục chính là Hoàng Tuyền Âm Dương Lộ, nếu như là ở trong Liên Minh, loại bố cục này nhiều lắm cũng chỉ là một ít cơ quan, nhưng ở đây là Tí Hộ Sở, tôi cũng không đoán được bên trong đó có gì nguy hiểm, chỉ có thể tính ra, cần dùng đèn này để đi vào, mới có cơ hội sống sót đi qua Hoàng Tuyền Lộ, chỉ là. . .

- Chỉ là cái gì?

Hàn Sâm hỏi.

- Đèn đầu Phượng là hướng sinh, theo lý thì chúng ta nên mang đèn này tiến vào Hoàng Tuyền Lộ mới có một con đường sống, nhưng ở trên Hoàng Tuyền Lộ mang theo sinh đăng, như thế lại có chút không ổn.

Thất ca trầm ngâm một chút lại nói tiếp:

- Nếu như nói phải mang đèn đầu Hoàng đi Hoàng Tuyền Lộ mới có thể dẫn đường, nhưng đây lại là đường tử. . .

- Vậy rốt cuộc là mang sinh đăng hay tử đăng đi?

Hàn Sâm hỏi.

- Cả hai đều có khả năng, nhưng đều hung hiểm trùng trùng, tôi cũng khó có thể suy tính chính xác, Phượng Hoàng Đại Đế quả nhiên rất lợi hại.

Thất ca cười khổ nói.

- Đã nhìn không ra, vậy thì thử một lần đi.

Hàn Sâm nói xong đã cầm lấy một chiếc đèn đầu Phượng, sau đó nói với thất ca:

- Tôi đi vào trong trước, nếu như không có nguy hiểm gì, anh đi vào sau cũng không muộn.

Hàn Sâm không hiểu những thứ này, nhưng nhất lực phá vạn pháp, bố cục của Phượng Hoàng Đại Đế có lợi hại hơn, cũng chỉ là lực lượng mà thôi, Hàn Sâm thấy cũng không có gì đáng sợ, nhiều lắm là sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh cố gắng đi ra là được.

- Chờ một chút.

Thất ca gọi lại Hàn Sâm, nói với Hàn Sâm:

- Cậu viết một chữ, tôi giúp cậu xem thử, nhìn xem việc này là cát hay hung.

Hàn Sâm chỉ cười nói:

- Nếu mạng đã định, cho dù có biết được thiên cơ thì có ích lợi gì, nếu số phận có thể thay đổi, vậy càng không cần tính toán, dù là cát hung, đường này tôi đi chắc rồi, tính hay không đều không quan trọng.

Dứt lời, Hàn Sâm đã giơ đèn đầu Phượng lên rồi nhanh chân đi vào trong thông đạo đen kịt kia.

Chương 1042: Mắt Phượng

Thất ca có chút đau khổ, ánh mắt rơi vào vị trí chiếc đèn mà Hàn Sâm lựa chọn, trong nội tâm yên lặng tính toán, sắc mặt lập tức đại biến.

- Chiếc đèn thứ tư, đây chẳng phải là đèn tử trong sinh sao, vốn là đèn hướng sinh, như thế lại trở thành tử đăng, đường này đại hung thập tử vô sinh. . .

Thất ca biến sắc, bấm ngón tay suy tính, lập tức chạy hướng về phía dãy đèn đầu Hoàng bên kia, lấy chén đèn đầu Hoàng thứ bảy, nhanh chóng vọt vào trong thông đạo.

Hai người tiến vào thông đạo cũng chỉ cách nhau không quá 10 giây, nhưng khi thất ca cầm đèn đầu Hoàng tiến vào thông đạo, đã không nhìn thấy Hàn Sâm đâu nữa.

Ngọn đèn của đèn đầu Hoàng ở trong thông đạo bóng tối này cũng chỉ có thể soi sáng trong đường kính một mét mà thôi, khoảng cách xa hơn, ngọn đèn kia dường như bị bóng tối nuốt chửng vậy, không nhìn thấy chút ánh sáng nào.

Thất ca cầm đèn vội vàng đi về trước, hy vọng có thể đuổi theo Hàn Sâm, vừa đi vừa gọi tên Hàn Sâm, nhưng lại hoàn toàn không có ai trả lời, cũng không nghe được có bất kỳ tiếng vang nào.

Trái lại bốn phía lại vang lên mấy tiếng kỳ dị, giống như có vô số yêu ma quỷ quái ở trong bóng tối nhìn thất ca, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng quỷ khóc thê lương.

Thất ca cắn răng tiếp tục đi lên phía trước, y biết mình chọn đèn may mắn, hơn nửa chỉ có cầm đèn này, y mới có thể tìm được Hàn Sâm.

Đèn âm thứ bảy là đèn hồi hồn, người bước vào Hoàng Tuyền Lộ, ngọn đèn duy nhất có thể nhìn đường cũng chỉ có ngọn đèn này, nhưng người cầm đèn này đi vào Hoàng Tuyền Lộ, gần như đã chắc chắn phải chết.

Chết trên đường đốt đèn hồi hồn, đó không phải chỉ tương đương với dê lọt vào đàn hổ, mà con dê kia còn tự mình gác lên trên lửa, giống như sợ những con cọp kia sẽ không tới ăn nó vậy.

Nhưng bây giờ thất ca lại không nghĩ được nhiều hơn nữa rồi, thầm nghĩ mau chóng gọi Hàn Sâm trở về, đường này hắn vạn lần không thể đi.

Đi không bao xa, đột nhiên thấy lửa trên đèn đầu Hoàng vậy mà biến thành màu đen, sau đó trong thông đạo lập tức sáng lên, dường như trong thông đạo đều bốc cháy hắc diễm vậy, ở trong bóng tối còn có vô số hắc diễm ngưng tụ thành quái vật dữ tợn, đều đang nhìn chằm chặp vào thất ca.

Một giây sau, những quái vật do hắc diễm ngưng tụ đó, từng con giống như ác quỷ đánh tới.

Thất ca lập tức biến sắc, trên người ngưng tụ ra thần quang màu tím, nhưng ở trong thông đạo này, lực lượng của y bị áp chế rất mạnh, thần quang màu tím cũng không quá ba thước.

Một kiếm chém xuống một ác quỷ hắc diễm, thần quang màu tím lại bị hắc diễm kia áp chế, trường kiếm thú hồn cũng bị ác quỷ tóm lấy, bốn phía lập tức có vô số quái vật hắc diễm đánh tới.

Trong lòng thất ca vô cùng đau khổ, biết là lần này mình chết chắc rồi, chỉ hy vọng Hàn Sâm thấy được ngọn đèn của y có thể kịp thời quay đầu lại.

Vô số quái vật hắc diễm ở bốn phía đã đánh tới, trực tiếp cắn thủng thần quang màu tím của y, mắt thấy chúng muốn cắn xuống đầu y, cánh tay và thân thể, nhưng đột nhiên lại có một huyết diễm như núi lửa bộc phát phun ra, trực tiếp đốt cháy những quái vật kia khiến chúng phải kêu lên thảm thiết.

Thông đạo vốn bị hắc diễm bao phủ, lúc này lại bị huyết diễm thay thế, những quái vật hắc diễm nọ cũng bị huyết diễm đốt thành tro bụi.

Chỉ thấy một người ở phía trước cầm theo một chén đèn dầu đi tới, huyết diễm trên đèn giống như bó đuốc điên cuồng thiêu đốt, giống như một huyết điểu muốn giương cánh bay lên, chiếu sáng bốn phía.

- Hàn Sâm!

Thất ca trợn mắt hốc mồm nhìn người nọ, không phải Hàn Sâm thì là ai.

- Thất ca, không phải đã nói chờ tôi trở về sao? Sao tôi vừa mới tiến vào, anh cũng đã tiến vào theo rồi?

Hàn Sâm cười hỏi.

- Tôi. . .

Thất ca nói một chữ, lại khó có thể nói thêm nữa, chỉ vào đèn đầu Phượng trong tay Hàn Sâm rồi hỏi:

- Cậu tu luyện là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hệ hỏa sao? Không biết là loại nào?

Hàn Sâm khẽ gật đầu, sau đó đáp:

- Tôi tu luyện là Bất Tử Hỏa.

Thất ca bấm ngón tay tính toán, sau đó nói:

- Vậy thì khó trách, là tôi quá lo lắng rồi.

Hàn Sâm biết vì thất ca lo lắng cho hắn nên mới đi vào, không khỏi có chút cảm động:

- Thất ca, cám ơn.

Thất ca lắc đầu cười khổ:

- Tôi cũng không hề làm gì, trái lại còn để cậu cứu ngược lại. Nơi này không an toàn, chúng ta đi ra ngoài trước rồi nói sau.

Hàn Sâm gật đầu, dẫn đường ở phía trước, mang theo thất ca cùng tiến lên.

Đưới huyết diễm sáng chói kia, bốn phía xung quanh sáng ngời, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy một chút ở gần đó mà thôi, ở xa hơn vẫn là một vùng tăm tối.

Trong bóng tối kia không ngừng truyền đến đủ tiếng kêu quỷ dị, giống như có vô số yêu ma quỷ quái trong bóng tối đang nhòm ngó bọn hắn, nhưng lại

không có thứ gì dám tiến vào phạm vi huyết diễm chiếu sáng.

Hàn Sâm vừa đi vừa cười nói:

- Đèn đầu phượn này đúng là một bảo bối, có thể tăng cường sức mạnh hỏa hệ rất lớn, lúc trở về, mấy cái đèn đầu Phượng còn lại và đèn đầu Hoàng kia đều phải mang đi.

Thất ca cười khổ nói:

- Đèn này không phải sức mạnh hỏa hệ bình thường có thể khu động, phải là tử hỏa cùng đốt mới có thể khu động nó, cậu có Bất Tử Hỏa là tử hỏa, theo lý có lẽ sử dụng tử đăng mới có hiệu quả, thế mà ngay cả sinh đăng cậu cũng có thể khu động, đúng là có chút kỳ quái.

Hàn Sâm cười cười không nói, trên Bất Tử Điểu Chi Viêm còn kèm theo có Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, đó cũng không đơn giản là Bất Tử Hỏa, có lẽ chính vì thế nên hắn mới có thể nhóm lửa.

Hai người không ngừng đi về phía trước, cũng không biết đã đi bao lâu rồi, ở trong bóng tối này, dường như ngay cả thời gian trôi qua đều rất khó cảm nhận được.

Đi tới phía trước, phía trước xuất hiện một vầng sáng, hai người lập tức vui vẻ, nhanh chóng đi về phía ánh sáng kia, quả nhiên đã đi ra khỏi thông đạo.

Thế nhưng sau khi đi ra, hai người lại trợn tròn mắt.

Hình như bọn hắn đã đi ra khỏi Phượng Hoàng Tí Hộ Sở, giống như từ trong một hang núi đi ra, bầu trời trong xanh, một mặt trời màu vàng lơ lửng giữa không trung.

Thế nhưng ở khắp nơi trên đầu đều là màu đen, dù là núi đá bùn đất, hay là cây cối hoa cỏ, tất cả đều là màu đen.

Đây dĩ nhiên không phải màu sắc ban đầu của chúng, sở dĩ thoạt nhìn là màu đen, đó là bởi vì tất cả trên đất giống như đã bị đốt thành tro bụi vậy.

Nhưng lại vô cùng quỷ dị, những cây cối hoa cỏ đã hóa thành than kia đều còn giữ nguyên dạng, ngay cả vân lá cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, nhìn không giống như bị lửa thiêu thành.

Thật giống như. . . giống như tất cả đều mọi thứ bị hóa than trong nháy mắt, toàn bộ Thiên Địa giống như là một bức thủy mặc quỷ dị, ngoại trừ mặt trời trên cao, khắp nơi đều là một mảnh đen như mực.

- Thất ca, chỗ này là chỗ nào? Chúng ta không phải muốn đi tới mắt phượng sao? Tại sao lại giống như đã rời khỏi Phượng Hoàng Tí Hộ Sở rồi vậy?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Thất ca lấy la bàn ra, vừa quan sát bốn phía vừa bấm ngón tay tính toán, sau đó mừng lớn nói:

- Chúng ta không đi sai, cũng không phải đã đi ra khỏi Phượng Hoàng Tí Hộ Sở, mà nơi này chính là mắt phượng.

- Nơi này chính là mắt phượng?

Hàn Sâm giật mình mở to hai mắt nhìn.

Thật sự rất khó tưởng tượng, một vùng rộng lớn như vậy, lại còn ở bên trong Phượng Hoàng Tí Hộ Sở, quả thật quá huyền bí rồi, mặc dù Hàn Sâm kiến thức rộng rãi, lúc này cũng có chút ngoài ý muốn.

Chương 1043: Thế Giới Hóa Than

- Không sai, nơi này chính là mắt phượng.

Thất ca lên tiếng khẳng định.

- Như vậy, bảo vật mà anh nói đang ở đâu?

Hàn Sâm nhìn bốn phía xung quanh, có thể nhìn thấy rất nhiều sơn mạch bị hóa than liên miên chập chùng, nơi này thật sự vô cùng rộng lớn, nếu muốn tìm một món đồ, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng gì.

Thất ca nhìn la bàn trong tay, sau đó thu la bàn về, bất đắc dĩ nói:

- Chỗ này có chút kỳ quái, tôi cũng không tính ra được cái gì, chỉ có thể tìm thử xem.

Thất ca nói xong đã xoay người sờ tới một cọng cỏ non trên đất, trên tay lập tức dính rất nhiều than tro màu đen, sắc mặt y nghiêm túc nói:

- Tuy không biết tại sao trong Phượng Hoàng Tí Hộ Sở lại có một không gian kỳ dị như vậy, nhưng tôi có thể khẳng định, có một lực lượng nào đó đã biến tất cả mọi thứ ở đây thành than, nếu như loại lực lượng này vẫn tồn tại, chúng ta cũng đang ở trong tình thế vô cùng nguy hiểm.

- Chúng ta không cần tách ra nữa, cùng nhau tìm xem, như thế cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Hàn Sâm nói rồi liếc mắt dò xét bốn phía.

Thất ca khẽ gật đầu, y biết Hàn Sâm là sợ y đi một mình sẽ gặp phải nguy hiểm.

Hàn Sâm thật sự không am hiểu chuyện tìm đường, dứt khoát để thất ca dẫn đường.

Tuy thất ca không tính ra vị trí cụ thể của món bảo vật đó, nhưng tìm ra một con đường hợp lý thì vẫn rất dễ dàng.

Hai người vừa đi vừa nhìn, hy vọng có thể phát hiện ra chỗ khác thường, nhưng khắp nơi đều là sơn mạch hoá than, cả rừng cây và hoa cỏ cũng thế.

Một nhóm cổ thụ bảy tám người đều khó mà ôm hết hoá than, những đóa hoa xinh xắn vẫn đang nở rộ, vĩnh viễn cũng không héo tàn, thoạt nhìn có một loại cảm giác xinh đẹp khác thường.

Bảo Nhi cảm thấy những hoa than đó vô cùng xinh đẹp, bàn tay nhỏ bé duỗi ra cầm lấy, nhưng tay bé vừa đụng một cái, những hoa than đó lập tức biến thành tro bụi.

- Thật là đáng sợ, rốt cuộc là lực lượng gì, lại có thể biến nơi đây thành bộ dạng này?

Hàn Sâm nhịn không được sợ hãi than.

Thất ca cười nói:

- Không biết, tôi chỉ biết nếu như chúng ta gặp phải lực lượng đó, không cần lo lắng bị đốt thành thịt nướng, vì sẽ trực tiếp hoá thành than rồi, khẳng định không có dị sinh vật nào muốn ăn than.

Hàn Sâm không ngờ những lúc như thế này mà thất ca vẫn có tâm tình đùa giỡn, không khỏi có chút bội phục tính tình tiêu sái của y.

Hai người đang nói chuyện, lại đột nhiên nghe được trong rừng cây hoá than kia truyền đến mấy tiếng động nhỏ.

Hai người cảnh giác nhìn sang, rất nhanh đã nhìn thấy một dị sinh vật màu trắng như dê non từ trong rừng rậm đi ra, nó đang cúi đầu ăn hoa cỏ đã hóa than trên mặt đất.

Giữa thế giới hóa than màu đen đột nhiên xuất hiên một con dị sinh vật màu trắng tạo thành đối lập mãnh liệt, thoạt nhìn vô cùng bắt mắt.

- Dị sinh vật. . . ở đây lại có dị sinh vật. . .

Trong lòng Hàn Sâm thở phào một hơi.

Nơi này thật sự quá quỷ dị, khiến hắn cảm giác có chút không chân thực, thậm chí hoài nghi nơi này là một ảo cảnh, nhưng khi nhìn đến con dị sinh vật kia lại khiến hắn dễ chịu hơn một chút.

Nếu là ảo cảnh, hắn thật sự không biết có thể đi ra hay không, có thể tạo ra ảo cảnh như vậy, thủ đoạn thực sự quá khủng bố.

Nếu đã không phải ảo cảnh, ít nhất lực lượng của mình có thể hoàn toàn phát huy được, ai tới cũng không sợ.

Bảo Nhi nhìn thấy dê non kia, hai mắt lập tức sáng lên, nhảy từ trong ngực Hàn Sâm xuống, nhanh chóng bò tới con dê kia, sau đó nhảy lên, cưỡi lên trên lưng của dê non, tay nhỏ nắm lấy sừng dê, dáng vẻ vô cùng hưng phấn.

Cừu non kia lại vô cùng hoảng sợ, lập tức nhanh chân bỏ chạy, tốc độ của nó rất nhanh, chớp mắt đã chui vào trong rừng cây.

Hàn Sâm vội vàng đuổi theo, Động Huyền Khí của hắn ở chỗ này không có bao nhiêu tác dụng, nếu không nhanh chóng đuổi theo mà để mất dấu, muốn tìm Bảo Nhi trở về cũng có chút khó khăn.

Cừu non kia hiển nhiên cũng không phải dị sinh vật cao cấp, đại khái chỉ là một đầu sinh vật biến dị, Hàn Sâm cùng thất ca rất nhanh đã đuổi kịp nó, thấy nó hoảng sợ không ngừng chạy loạn, Hàn Sâm trực tiếp đặt một tay lên trên đầu của nó.

Bốn chân dê non lập tức mềm nhũn, trực tiếp nằm trên mặt đất, Bảo Nhi lại vui vẻ vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé cười không ngừng.

Thất ca đang muốn nói điều gì, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi, quay đầu nhìn xung quanh rừng cây.

- Hàn Sâm, nhanh thả con dê kia ra.

Thất ca thấp giọng nói ra.

- Làm sao vậy?

Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi, ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Chỉ thấy trong rừng cây có rất nhiều dê non màu trắng đang vây tới bên này, trong mắt tràn đầy địch ý, bốn phía khắp nơi đều có, ít nhất cũng có mấy trăm con.

Đáng sợ hơn là một con mà bọn hắn vừa nhìn thấy rõ ràng chỉ là một con dê nhỏ, những dê non vây ở bốn phía xung quanh, cả một đám đều lớn như trâu, sừng dê trên đầu uốn lượn như đao, nhìn thế nào cũng không giống như tiểu động vật hòa ái dễ gần.

Con dê nhỏ kia cũng đã có được tốc độ và lực lượng của sinh vật biến dị, những con dê trưởng thành này không biết còn khủng bố đến đâu, nếu như là sinh vật thần huyết, một đàn sinh vật thần huyết như vậy đã có sức chiến đấu phi thường kinh khủng rồi.

Thân thể tố chất của Hàn Sâm cũng chỉ có thể so sánh với sinh vật thần huyết mà thôi, khi không sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, chống lại một đám dê non như vậy, chỉ sợ cũng sẽ lành ít dữ nhiều.

- Đây là con của bọn mày à? Thật là đáng yêu.

Hàn Sâm gượng cười một tiếng, tay vuốt ve đầu của dê nhỏ, đỡ nó lên, muốn đưa nó về bầy dê, để tránh phát sinh xung đột với bầy dê.

Ở một chỗ nguy hiểm như vậy, không biết còn có bao nhiêu hung hiểm đang chờ hắn, có thể không sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh thì không cần sử dụng.

Nhưng động tác này của hắn đã chọc giận bầy dê, chỉ nghe thấy mấy trăm con dê đều gầm lên giận dữ:

- Be be. . .

Sau đó cả một đàn dê cao lớn màu trắng xông thẳng tới đám Hàn Sâm, bọn chúng đều cúi đầu, giống như xe tăng công kích vậy, sừng cong như đao nhắm thẳng vào Hàn Sâm cùng thất ca.

Hàn Sâm trực tiếp kéo lấy thất ca, thân hình bay lên trời, nhanh chóng bỏ chạy.

Chính hắn thì không sợ, hắn chỉ sợ thất ca bị thương, trước tiên đưa y đến một nơi an toàn rồi nói sau.

Đàn dê ở dưới gầm lên một tiếng rồi nhảy bật lên một cái, vậy mà bật cao tới mấy chục mét, sừng dê hung hăng đâm tới Hàn Sâm trên không trung.

Hàn Sâm như chim bay tới bay lui, tránh né sừng của đàn dê không ngừng nhảy lên đâm tới, mang theo thất ca bay về phía xa.

Thế nhưng những con dê đó lại rất kiên nhẫn đuổi theo, Hàn Sâm bay ở trên trời, dưới đất lại có một đàn dê trắng điên cuồng truy đuổi, thỉnh thoảng truyền ra tiếng dê gọi.

Lực chân của những con dê này vô cùng lợi hại, chỉ nhìn tốc độ, tuyệt đối có thể đạt tới tiêu chuẩn thần huyết.

Hàn Sâm vốn nghĩ rằng mình muốn cắt đuôi chúng cũng không khó lắm, nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện mình sai rồi, chỉ thấy sau khi những con dê đó bị bỏ lại, lông dê vốn màu trắng trên người dê non, lại nhanh chóng chuyển sang màu đen.

Không bao lâu sau, đàn dê vốn giống như mây trắng, lúc này lại biến thành màu đen như mực, thân thể những con dê đó giống như hóa thành than, từng con biến thành màu đen nhánh tỏa sáng.

Mà lực lượng và tốc độ của bọn nó, sau khi thân thể biến hóa cũng tăng lên rõ ràng, trong lúc Hàn Sâm đang vô cùng kinh ngạc, lại nghe thấy thấy một tiếng dê kêu như sấm nổ.

Sau đó chỉ thấy trong rừng rậm, một con dê hùng tráng màu đen chạy như điên tới, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, so với đám dê thông thường thì không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết!

Sắc mặt Hàn Sâm lập tức biến đổi.

Chương 1044: Thú Hồn Siêu Cấp Thần Huyết

Phi Thiên Thuật của Hàn Sâm cũng không bằng tốc độ chạy của con dê màu đen kia, khi nó chạy đến một tòa núi than, trực tiếp từ đỉnh núi nhảy lên một cái, cứ như vậy đạp không đuổi theo Hàn Sâm, tốc độ không kém gì múc chạy trên đất bằng.

- Thật sự là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Sắc mặt Hàn Sâm biến hóa, tâm niệm chuyển động, lập tức hạ xuống đỉnh một ngọn núi rồi để thất ca xuống, lớn tiếng nói:

- Thất ca đi trước đi.

Thất ca cắn răng nói:

- Lúc trước chúng ta từng đi ngang qua một ngọn núi như trâu nằm, nếu còn có thể gặp lại, tôi tới đó chờ cậu.

Dứt lời, thất ca lập tức xoay người nhanh chóng chạy đi, cũng không bịn rịn gì, y biết mình ở đây thêm một giây đồng hồ, Hàn Sâm sẽ nguy hiểm thêm một phần, nếu không phải Hàn Sâm bận tâm y, dùng thủ đoạn của Hàn Sâm chưa hẳn đã không thể trốn đi.

Nhìn thấy thất ca rời đi, Hàn Sâm quay người trực tiếp chạy về phía đàn dê kia, đồng thời một tay sờ tới hông, một tay sờ ra sau lưng.

Con dê đực màu đen kia thấy Hàn Sâm phóng tới bầy dê, lại từ không trung nhanh chóng chạy xuống, nhưng Hàn Sâm cũng đã vọt tới trước bầy dê.

Một con dê điên cuồng dùng sừng dê giống như loan đao trên đỉnh đầu đánh tới Hàn Sâm, thân hình Hàn Sâm chỉ hơi nghiêng đi, dĩ nhiên đã tránh được va chạm, đồng thời tay sờ tới hông rút kiếm ra, Thái A Kiếm hung hăng đâm tới bụng con dê đen kia.

Giống như chém lên thùng sắt vậy, Thái A Kiếm và bụng con dê màu đen kia va vào nhau vang lên tiếng kim loại, lớp lông dê màu đen và cái bụng cứ thế bị Thái A Kiếm chém ra, máu tươi lập tức trào ra ngoài.

Hàn Sâm vẫn chưa dừng lại, không thèm quan tâm tới chết sống của con dê màu đen kia, lập tức xông tới bầy dê ở sau lưng nó.

Lại có một đầu dê xông tới, tay kia của Hàn Sâm rút Phượng Hoàng Thần Kiếm trên lưng ra, bên trên còn dùng vải bọc, cũng không kịp kéo ra, trực tiếp chém xuống.

Răng rắc!

Vải bọc bên ngoài và con dê kia đồng thời bị Phượng Hoàng Thần Kiếm chém thành hai nửa, độ sắc bén và sức nặng của Phượng Hoàng Thần Kiếm kết hợp với sức mạnh khi dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra bảy đạo khóa gen, có thể thấy được độ khủng bố của một kích này.

“Săn giết sinh vật biến dị Ma Giác Dương trong trạng thái bạo tẩu, không thu được thú hồn, thịt không thể ăn.”

Tiếng thông báo chém giết thành công khiến Hàn Sâm thoáng ngơ ngẩn, con dê này vậy mà không phải là thần huyết, chỉ là một con biến dị trong trạng thái bạo tẩu.

Nhưng Hàn Sâm cũng không nghĩ nhiều, hai tay hai kiếm trực tiếp nhảy vào giữa bầy dê chém giết, dùng bầy dê làm lá chắn cho mình, vừa chém giết hắc dương, vừa để ý tới đầu Dương Vương kia.

Sau khi thất ca chạy đến đỉnh một ngọn núi, quay đầu lại nhìn về phía Hàn Sâm bên kia, chỉ thấy Hàn Sâm tung hoành trong đàn dê, hai kiếm vung lên liên tục, máu tươi chảy thành sông, bầy dê và dương Vương cũng không làm gì được hắn cả.

- Cũng không biết rốt cuộc Hàn Sâm có thân phận gì, tu vi của hắn quá đáng sợ, nếu nhân loại có nhiều người như vậy, cần gì phải lo lắng chuyện không thể đứng vững chân ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Thất ca cũng chỉ nhìn thoáng qua, sau đó lại lập tức quay người chạy như điên.

Hàn Sâm xung phong liều chết trong đàn dê, Phượng Hoàng Thần Kiếm vung lên rồi chém xuống, chém giết vô cùng nhẹ nhàng.

Có vẻ như lực lượng của những con Ma Giác Dương này chỉ thuần túy tăng cường thân thể, cũng không có năng lực phóng ra ngoài, như thế giúp Hàn Sâm tránh được rất nhiều phiền toái.

Mà con Ma Giác Dương Vương kia liên tục gào thét, nhưng nó lại bị bầy dê ngăn lại, nó rất khó có thể tới gần Hàn Sâm.

Ma Giác Dương Vương cũng không ngốc, nó đột nhiên gầm lên giận dữ, bầy dê nghe tiếng lập tức tản ra, nhanh chóng chạy thục mạng về bốn phía, Hàn Sâm lập tức mất đi yểm hộ, Ma Giác Dương Vương chạy như điên tới, một đầu đụng tới Hàn Sâm, tốc độ của nó nhanh tới mức ngay cả Hàn Sâm cũng không kịp trốn tránh.

Đôi sừng của nó đen nhánh giống như loan đao do thủy tinh điêu khắc thành, tản ra tia sáng khiến lòng người lạnh ngắt, dường như chỉ cần một kích là có thể đụng vỡ núi.

Hàn Sâm cầm Phượng Hoàng Thần Kiếm trong tay chém xuống, hung hăng va chạm với Ma Giác Dương Vương, đôi sừng dê đen lập tức va vào Phượng Hoàng Thần Kiếm.

Coong!

Sừng dê bị Phượng Hoàng Thần Kiếm chém ra một đạo bạch ngân, nhưng Hàn Sâm chỉ cảm thấy một luồng lực lượng kinh khủng từ trên thân Phượng Hoàng Thần Kiếm truyền đến, cả người và kiếm giống như viên đạn bay ra ngoài, va vào trong rừng cây.

Ầm ầm!

Một nhóm cây đại thụ hóa than bị Hàn Sâm đụng vào trực tiếp bị gẫy vụn, liên tục đụng nát mười gốc đại thụ hóa than, thân thể Hàn Sâm mới dừng lại

ngã xuống đất.

Khắp nơi đều là than đen, tro bụi mịt mù cuốn lên.

PHỐC!

Trong miệng Hàn Sâm phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết trong cơ thể bốc lên, áo giáp thần huyết trên người xuất hiện rất nhiều vết rạn.

Bảo Nhi nằm trong ngực Hàn Sâm, bàn tay nhỏ bé nắm chặt áo Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng nhìn dê Vương lại đánh tới Hàn Sâm.

Gần như không chút do dự, thánh quang màu trắng rừng rực từ trong mắt Hàn Sâm bắn ra, tóc nhanh chóng dài ra, biến thành màu trắng rủ xuống đất, cơ bắp trên người cũng nổi lên, cả người nhìn vô cùng hùng tráng.

Mắt thấy Ma Giác Dương Vương đã đánh tới trước người, Hàn Sâm cầm Phượng Hoàng Thần Kiếm trong tay lần nữa chém xuống.

Coong!

Kiếm và sừng dê lại va chạm vào nhau lần nữa, thân thể hùng tráng của Hàn Sâm vẫn phải lui về sau mấy bước, thân thể Ma Giác Dương Vương kia cũng bị mạnh mẽ áp chế.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, sừng dê va chạm với Phượng Hoàng Thần Kiếm cứ thế bị chém xuống một đoạn, Ma Giác Dương Vương lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Thánh quang trong mắt Hàn Sâm lóe lên, người và Phượng Hoàng Thần Kiếm hợp lại làm một, hóa thành một cầu vồng lần nữa đâm về phía Ma Giác Dương Vương.

Ma Giác Dương Vương nhảy lên một cái, sừng dê trên đầu một lần nữa hung ác đâm tới, va chạm với Phượng Hoàng Thần Kiếm.

Sau một hồi va chạm, một đoạn sừng dê lại bị trảm xuống, Ma Giác Dương Vương kia quá sợ hãi, lập tức quay người muốn chạy trốn.

Hàn Sâm sao có thể để nó chạy được, lập tức triển khai Phi Thiên Thuật, trong chớp mắt đã giết tới sau lưng Ma Giác Dương Vương, Phượng Hoàng Thần Kiếm lập tức chém ra một đạo trường ngấn trên người của Ma Giác Dương Vương.

Nhưng khiến Hàn Sâm giật mình là thân thể của Ma Giác Dương Vương này cũng cứng như sừng của nó, đều giống như tinh thể hóa than vậy, tuy cũng bị chém ra, nhưng lại không thấy được một giọt máu tươi.

Ma Giác Dương Vương bị đau phải kêu lên thảm thiết, thân thể càng điên cuồng muốn chạy trốn.

Hàn Sâm cầm hai cây kiếm đuổi giết, thân thể Ma Giác Dương Vương bị hai kiếm của hắn chém xuống khiến vết thương chồng chất, nhưng ngay cả một giọt máu tươi cũng không chảy ra.

Những Ma Giác Dương nghe tiếng dê Vương kêu lên thê lương thảm thiết, cả đám đều bị hù dọa bắt đầu chạy thục mạng, căn bản không dám đến gần bên này.

Răng rắc!

Hàn Sâm điên cuồng đuổi theo, cuối cùng cũng chém một kiếm trúng đầu của Ma Giác Dương Vương.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Ma Giác Dương Vương, thu được thú hồn Ma Giác Dương Vương, thịt không thể ăn, không thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa.”

Hàn Sâm nghe tiếng thông báo không khỏi nhẹ nhàng ngây ngốc, hắn đã gặp rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng không thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa cũng chỉ có một con này.

- Đàn Ma Giác Dương này quả nhiên cổ quái, nói về sinh vật siêu cấp thần huyết, con dê Vương kia cũng hơi yếu.

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, nhưng có thể thu được thú hồn siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm vẫn vô cùng vui sướng, trực tiếp nhìn về phía thú hồn Ma

Giác Dương Vương trong Hồn Hải. . .

Chương 1045: Nơi Niết Bàn

Siêu cấp thần huyết Ma Giác Dương: Thú hồn bị ô nhiễm, loại hình vũ khí.

Hàn Sâm ngẩn người, thú hồn Ma Giác Dương Vương lại có một chú thích đặc biệt khác, không biết là có ý gì.

Hắn triệu hoán thú hồn Ma Giác Dương Vương ra, đấy là một thanh loan đao ma giác, toàn thân giống như hắc tinh, rất giống sừng dê của con Ma Giác Dương Vương kia.

Hàn Sâm lại nhìn về phía thi thể Ma Giác Dương Vương, thấy thân thể của nó như đã hóa than vậy, vỡ thành từng khối, nhưng không phân giải biến mất, mà chỉ biến thành một bộ phận núi đá hóa than thôi.

Mà ngay cả sừng dê như hắc tinh kia, lúc này đã không còn sáng bóng nữa, trở thành một khối than đen.

Hàn Sâm đưa tay ra khẽ chạm vào, sừng dê vốn vô cùng cứng rắn, lúc này lại như giống như than củi bị Hàn Sâm tiện tay bóp nát.

Hắn cảm thấy vô cùng cổ quái, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân gì, Hàn Sâm chỉ cảm thấy trên người truyền đến cảm giác suy yếu mãnh liệt.

Lúc này hắn không dùng đến thời gian một tiếng, không quá suy yếu giống lần trước, tuy nhiên vẫn có cảm giác không còn chút sức lực nào.

Hàn Sâm đang chuẩn bị đi tìm thất ca, nhưng lại đột nhiên thấy có một bóng người chạy như điên tới phía hắn, nhìn kỹ lại dĩ nhiên là Tà Tình Đế.

- Sao tên này cũng tiến vào rồi?

Hàn Sâm thầm cả kinh.

Tà Tình Đế hiển nhiên cũng nhìn thấy hắn, chớp mắt đã chạy như điên tới, cũng có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Làm sao cậu cũng vào được nơi này thế?

- Tôi bắt được người bên cạnh Kiếm Thánh Đế Quân kia, để cho y dẫn đường cho tôi đi tìm ngài, ai ngờ lại bị y mang đến chỗ này, vừa rồi chúng tôi gặp một đám Ma Giác Dương, bị Ma Giác Dương đánh tới mức phải chia nhau chạy.

Hàn Sâm hỏi ngược lại:

- Đại Đế, ngài đã đuổi kịp Kiếm Thánh Đế Quân rồi ư?

- Hừ, để cho y may mắn trốn thoát rồi, nhưng kiện bảo bối mà y đoạt được kia đã bị ông đây đoạt trở về.

Tà Tình Đế nói xong đã lấy ra một kiện đồ vật.

Đó là một cuốn da, không biết được chế tạo từ da gì, toàn thân màu đen, mặt ngoài có vẽ một Phượng Hoàng màu vàng, nhìn rất khí thế, giống như muốn vỗ cánh bay lên, một luồng khí tức hoàng giả tự nhiên sinh ra, dường như có thể khiến vạn điểu trên thế gian đều phải cúng bái nó.

Hàn Sâm nhìn thấy bức Phượng Hoàng Áo Nghĩa này lại như bị sét đánh.

Thần thái vạn điểu trong đại điện kia lập tức hiện lên trong óc hắn, đủ loại tư thế Phi Thiên hiện lên trong đầu, cuối cùng tất cả đều xuất hiện trong tấm Phượng Hoàng Áo Nghĩa này.

Phượng Hoàng trên cuốn địa đồ này mặc dù khép hai cánh đứng im ở đó, nhưng trên người của nó lại phảng phất có được đủ loại ý cảnh của vạn điểu, tư thế của vạn điểu được bày ra, tạo thành một loại ý cảnh đặc biệt, quả thực có chút khó tin.

- Thì ra là thế. . . thì ra là thế. . . Phượng Hoàng Áo Nghĩa Đồ này mới là bí kỹ mà Phượng Hoàng Đại Đế am hiểu, là lĩnh ngộ suy diễn từ tư thế của vạn điểu phi thiên, hơn nữa dựa vào sức sáng tạo của y. . .

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui mừng.

Hắn nhìn thấy thần thái của vạn điểu trong đại điện, chỉ là mới lĩnh ngộ được một chút tư thế phi thiên, nhưng bây giờ nhìn Phượng Hoàng Áo Nghĩa Đồ, hắn lập tức hoàn toàn hiểu ra, đây mới là Phượng Hoàng bí kỹ hoàn chỉnh.

- Cậu xem hiểu không?

Tà Tình Đế hỏi Hàn Sâm.

- Không hiểu nhiều, nhưng người dẫn tôi tới kia có lẽ sẽ hiểu, nếu như Đại Đế gặp y, có thể bắt y hỏi một chút.

Hàn Sâm nói như vậy tự nhiên không phải hại thất ca, mà là sợ sau khi Tà Tình Đế gặp được thất ca, một lời không hợp sẽ giết thất ca, nói như vậy, ít nhất có thể tạm thời bảo vệ tính mạng cho thất ca.

Tà Tình Đế thu Phượng Hoàng Áo Nghĩa Đồ lại, ánh mắt dò xét xung quanh một lát, sau đó một tay kéo lấy Hàn Sâm, trực tiếp đạp không bay đi.

Hàn Sâm nhìn ra Tà Tình Đế không phải muốn đả thương hắn, cho nên cũng không phản kháng, mặc kệ Tà Tình Đế mang theo hắn đạp không bay đi.

Vầng sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế sáng chói, tốc độ phi hành nhanh kinh người, chỉ trong chốc lát đã vượt qua ngàn dặm, hạ xuống trước một hồ nước.

- Đại Đế, nơi này là?

Hàn Sâm nhìn hồ nước kia rồi hỏi với vẻ nghi ngờ hỏi, không biết Tà Tình Đế chạy xa như vậy đến nơi này làm gì.

- Chẳng lẽ y biết vị trí đặt bảo vật trong mắt phượng? Chẳng lẽ hồ này chính là nơi đặt bảo tàng?

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Tà Tình Đế lại không trả lời, trực tiếp ném Hàn Sâm vào giữa hồ, sau đó chính y cũng nhảy vào giữa hồ, ngâm mình ở trong hồ nước, giống như đang ngâm ôn tuyền.

Lúc đầu Hàn Sâm bị dọa sợ, còn tưởng rằng giữa hồ này có gì đó cổ quái, khi đang do dự có nên đào tẩu hay không, lại thấy Tà Tình Đế cũng nhảy xuống tới, lúc này mới an tâm rơi vào trong hồ.

Sau khi rơi vào trong hồ, Hàn Sâm lập tức cảm giác bụi bẩn trên người giống như bị rửa trôi đi vạy, Động Huyền Khí và linh thức vốn bị áp chế, vậy mà đã khôi phục rất nhiều, trong lòng lập tức mừng rỡ, biết rõ hồ này có lai lịch bất phàm.

Bảo Nhi vô cùng cao hứng bơi qua bơi lại trong hồ nước, nhìn có vẻ rất thích chơi nước.

- Đại Đế, hồ này hình như có chút thần kỳ.

Hàn Sâm tỏ vẻ vui mừng nhìn Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế đang ngâm trong hồ, bĩu môi nói:

- Đương nhiên là thần kỳ, đây chính là nước mắt hỏa hoàng Niết Bàn biến thành, ở một nơi bị hủy này, cũng chỉ có nơi này còn sót lại một tia Niết Bàn chi lực.

- Nước mắt hỏa hoàng?

Hàn Sâm không hiểu nhìn Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế vươn người rồi nói:

- Cậu nghĩ vì sao tên gà lửa kia lại tự xưng là Phượng Hoàng Đại Đế? Đó là bởi vì y đã trồng được một Ngô Đồng Thần Thụ, cây thần kia nở ra một đôi Hỏa Phượng Hoàng mở ra mười đạo khóa gen, về sau Hỏa Phượng Hoàng Niết Bàn trọng sinh, cho đến lúc đột phá để thăng cấp vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, kết quả là Phượng tử Hoàng sinh, nơi để Niết Bàn cũng trở thành nơi hủy diệt, lửa kia khi Hoàng phá không rời đi, đã lưu lại một giọt nước mắt vì Phượng đã chết đi, giọt nước mắt kia đã hóa thành hồ nước, chỉ

cần tắm trong nước mắt hỏa hoàng này, chúng ta sẽ không bị tử khí Niết Bàn vây khốn nữa, lực lượng cũng sẽ không bị áp chế, làm việc cũng thuận tiện rất nhiều.

Dừng một chút, Tà Tình Đế còn nói thêm:

- Bên phía bảo tàng kia ông đây đã đi qua, bên trong chẳng có cái gì cả, ông đoán gà lửa kia hẳn đã dấu bảo vật đi rồi, chờ chúng ta ngâm nước mắt hỏa hoàng xong, lại đi tìm kiếm, lấy tất cả chí bảo của tên gà lửa kia tới tay, không làm y tức chết sẽ không thôi.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến khi mình ở đỉnh Phượng Hoàng Thần Sơn có thấy một gốc đại thụ bị chém đứt, trong lòng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ gốc cây kia chính là Ngô Đồng Thần Thụ?

Hắn lại nghĩ tới mọt chuyện:

- Trên vách núi kia có viết Phượng Lạc Thần Sơn, Đế vẫn Hoàng Tuyền. Phượng Lạc Thần Sơn đại khái là chỉ Hỏa Phượng đã bị chết ở đây, vậy Đế vẫn Hoàng Tuyền là có ý gì? Chẳng lẽ nói Phượng Hoàng Đại Đế cũng không có khả năng tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, mà là đã chết ở địa phương nào đó?

- Chúng ta ở chỗ này bảy canh giờ, cũng đủ để chống cự tử khí Niết Bàn, nhìn cậu có vẻ đã bị thương khi gặp phải những con Ma Giác Dương kia, thân thể rất suy yếu, vừa vặn cũng có thể nhờ vào nước này để chữa thương.

Tà Tình Đế lại nói một câu.

Bảo Nhi không biết từ lúc nào bơi đã đến bên cạnh Tà Tình Đế, bé dám bò tớ trên đầu Tà Tình Đế, khiến Hàn Sâm hoảng sợ một hồi.

Thế nhưng Tà Tình Đế cũng không tức giận, ngồi trong hồ nhắm mắt dưỡng thần, mặc kệ Bảo Nhi bò lên trên đầu của y nắm tóc rồi niết mặt y, một chút phản ứng cũng không có, giống như một bức tượng thần.

Hàn Sâm thở dài một hơi, đang muốn gọi Bảo Nhi trở về, để tránh cho bé thật sự chọc giận Tà Tình Đế, nhưng lại đột nhiên cảm giác được dưới nước

giống như có đồ vật gì đó, đã dán vào ngang hông của hắn, lập tức dọa hắn nhảy dựng lên.

Chương 1046: Cá Béo

Hàn Sâm theo phản xạ có điều kiện cúi đầu xuống nhìn, chỉ thấy một con cá vàng khá mập đang bơi lượn bên cạnh mình.

Một con cá vàng lớn chừng bàn tay, cái đuôi rực rỡ như Hồ Điệp xòe ra, thân thể tròn tròn, đầu cũng vừa lớn vừa mập, toàn thân kim hồng, rất giống cá vàng thịt viên mà Hàn Sâm thấy trong Thủy Tộc.

Tiểu tử này đang cố gắng giãy giụa thân thể mập mạp, chiếc đuôi rực rỡ không ngừng quẫy, bơi về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không cảm giác được sinh cơ mạnh mẽ trên người nó, chỉ nghĩ là một con cá vàng bình thường, ngay cả bơi ở trong nước cũng phải cố hết sức.

Hàn Sâm khẽ lùi về sau một chút, cá vàng này cũng uốn éo bơi theo, Hàn Sâm lại lui một chút, cá vàng lại bơi theo.

Hàn Sâm thấy nó cũng không có tính công kích gì, nếu không vừa rồi khi nó bơi sát ở trên lưng, lúc đó đã công kích hắn.

Không lui lại nữa, Hàn Sâm xem nó muốn làm gì, chỉ thấy con cá vàng kia bơi đến bên người Hàn Sâm, sau đó lại bơi tiếp về phía sau lưng Hàn Sâm, vây quanh Phượng Hoàng Thần Kiếm trên lưng Hàn Sâm.

- Cá thịt viên này chắc không phải phàm vật nhỉ? Ở nơi Niết Bàn như thế này, hơn nữa ở trong hồ nước do nước mắt hỏa hoàng biến thành, có thể có phàm vật sao? Hơn nữa nó lại có vẻ hứng thú với Phượng Hoàng Thần Kiếm, kiếm này có khả năng chính là lông Phượng Hoàng, con cá này lại sinh sống trong nước mắt hỏa hoàng, cũng có thể xem như đồng tông rồi.

Hàn Sâm thầm suy tư.

Thịt viên chỉ bơi quanh Phượng Hoàng Thần Kiếm, thỉnh thoảng sẽ dùng đầu chạm thử vào lông vũ, sau đó lại bơi quanh Phượng Hoàng Thần Kiếm.

Hàn Sâm đưa tay sờ thử thân thể mũm mĩm của con cá thịt viên kia, thịt viên cũng không sợ người, cả người khẽ quẫy khỏi tay Hàn Sâm, nhìn có vẻ rất vui sướng.

Lấy tay nắm lấy thịt viên, Hàn Sâm vẫn không cảm giác sinh cơ cường đại trong thân thể của nó, cũng không cảm giác được lực lượng cường đại, giống như nó thật sự chỉ là một con cá vàng bình thường.

- Kỳ quái, chẳng lẽ là cá vàng bình thường? Sinh vật có thể sinh tồn ở loại địa phương này, thật sự chỉ là cá vàng bình thường sao?

Hàn Sâm không tin.

Khi Hàn Sâm đang suy tư, lại thấy Bảo Nhi bơi tới, bé bơi kiểu chó khá nhanh, giống như một cái ca nô mini vậy, lập tức bơi đến bên người Hàn Sâm, trợn to mắt nhìn thịt viên trong tay Hàn Sâm, bàn tay nhỏ bé duỗi ra sờ lên trên người thịt viên.

Thịt viên lập tức quẫy đuôi tránh né bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi, lắc mông bơi đến sau lưng Hàn Sâm, lại bơi vòng quanh Phượng Hoàng Thần Kiếm.

Bảo Nhi có chút tức giận, muốn thò tay bắt cá vàng kia, nhưng lại bị Hàn Sâm cản lại.

- Đi sang chỗ khác chơi.

Hàn Sâm nhéo nhéo gương mặt của Bảo Nhi, đẩy bé sang một bên.

Thịt viên kia có lẽ là dị chủng gì đó, Hàn Sâm không muốn nó bị Bảo Nhi giết chết, cho dù không giết chết, nhỡ đâu Bảo Nhi bắt nó thu vào trong hồ lô, Hàn Sâm cũng không thu được nửa điểm chỗ tốt.

Bảo Nhi không cam lòng nhìn cá vàng, sau đó mới tức giận bơi đi.

Một lần nữa nắm lấy thịt viên, Hàn Sâm cũng không muốn giết nó, dù sao trên người nó cũng không có chỗ nào đặc biết, không có vẻ gì là sinh vật

thần huyết cả, giết nó cũng không có tác dụng.

Thế nhưng nếu nói nó chỉ là một con cá vàng bình thường, Hàn Sâm lại không tin.

Cầm lấy thịt viên để quan sát, bàn tay hơi giơ lên, nhấc thân thể thịt viên hơi nhô ra khỏi mặt nước, thân thể thịt viên khẽ giãy, dưới mí mắt Hàn Sâm, lập tức từ một cá vàng biến thành một con chim toàn thân kim hồng, nó vẫn chỉ lớn bằng bàn tay, lông vũ một thân đỏ như lửa.

Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt nhìn, hắn đã gặp không ít dị sinh vật kỳ quái, nhưng sinh vật kỳ dị như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Tay Hàn Sâm lại trầm xuống, khiến chim con chìm vào trong nước, chỉ thấy chim con ở trong nước lộn một vòng, lại biến thành cá vàng thịt viên, quả nhiên vô cùng thần kỳ.

- Đúng là một tiểu tử cổ quái.

Hàn Sâm nhìn cá vàng thịt viên trong tay bơi lượn quanh Phượng Hoàng Thần Kiếm, thật sự nghĩ mãi mà không rõ đây rốt cuộc là thứ gì.

Hàn Sâm nhìn sang Tà Tình Đế ở bên kia, y đang nhắm mắt tu luyện, giống như là một pho tượng đá, dường như không chú ý tới tình huống ở bên này.

Do dự một chút, Hàn Sâm lại cầm lấy cá vàng thịt viên ra khỏi mặt nước, liếc mắt nhìn nó biến thành chim con mập mạp, chỉ thấy chim con vỗ vỗ cánh, nhưng giống như bởi vì thân thể quá béo, nên cũng không thể bay lên, nhảy nhảy hai cái, bò dọc theo cánh tay của Hàn Sâm, trực tiếp nhảy tới bên cạnh Phượng Hoàng Thần Kiếm, đứng trên bờ vai Hàn Sâm, dùng miệng chạm tới Phượng Hoàng Thần Kiếm vài cái, vẻ mặt mê mang.

- Mặc kệ, tiểu tử này khẳng định không phải phàm vật, trước tiên cứ bắt nó rồi nói sau.

Hàn Sâm tham lam nghĩ.

Chim con cũng không hề có ý rời đi, một mực đứng bên cạnh Phượng Hoàng Thần Kiếm, đến lúc đó Hàn Sâm đỡ phải cưỡng ép bắt nó đi.

Nhưng lúc này mới ngâm được nửa giờ, khoảng cách tới bảy canh giờ còn rất lâu, Hàn Sâm sợ Tà Tình Đế phát hiện khác thường, nhưng lại không có cách nào bắt nó rời khỏi Tí Hộ Sở trước.

Khi hắn đang buồn rầu, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng rít chói tai, giống như quạ đen kêu.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên thấy một con quạ bay trên trời, kêu cạc cạc với bọn hắn.

- Ồn ào quá. . .

Trên người Tà Tình Đế lóe lên vầng sáng màu bạc, con quạ đen kia lập tức bị đánh rơi xuống, chỉ thấy hắc vũ và máu tươi bắn ra, quạ đen kia trực tiếp bị đánh nát thành huyết vụ, Tà Tình Đế không thèm mở mắt ra nhìn lấy một cái, vẫn nhắm mắt ngâm mình ở trong hồ nước.

Hàn Sâm vốn cho là chuyện cứ như vậy đã xong, nhưng không lâu sau, chỉ thấy khắp nơi trên bầu trời ở bốn phương tám hướng đều là quạ đen kêu cạc cạc.

Quạ đen đầy trời như là một đám mây đen kéo tới, trên người những con quạ đen đó đều có hỏa diễm đang thiêu đốt, rất giống như đốt than vậy.

Hàn Sâm đã ngâm trong hồ nước một lát, Động Huyền Khí cũng khôi phục được một ít, đã có thể cảm ứng được sinh cơ của những con quạ đen cách hắn tương đối gần.

Những con quạ đen này phần lớn đều giống như Ma Giác Dương, đều là sinh vật biến dị, nhưng số lượng lại nhiều hơn Ma Giác Dương không biết bao nhiêu lần, trên bầu trời chỗ này ít nhất cũng có mấy ngàn con.

Tà Tình Đế thoáng mở to mắt, ánh mắt lộ ra vẻ chán ghét, trực tiếp từ trong hồ nhảy lên một cái, hóa thành một vầng sáng nhảy vào giữa đám quạ đen kia, trực tiếp đại khai sát giới.

Lập tức chỉ thấy hắc vũ cùng máu tươi không ngừng bắn ra trên bầu trời, quả thực giống trời mưa.

Chỉ là những giọt máu và lông vũ khi rơi xuống mặt hồ, lại giống như là bị một lực lượng vô hình đẩy ra, nửa điểm cũng không chạm được tới hồ nước.

Hàn Sâm cũng xông ra ngoài, mặc áo giáp rồi nảy vào giữa đàn quạ để chém giết, cùng Tà Tình Đế săn giết quạ đen.

Quả nhiên không nằm ngoài tính toán của Hàn Sâm, những con quạ đen này cũng là sinh vật biến dị, tên là Hỏa Ô, không thể ăn thịt, Hàn Sâm giết vài chục con, cũng không thu được một cái thú hồn.

Khi Hàn Sâm đang phiền muộn, đột nhiên nghe được trên bầu trời truyền đến vài tiếng quạ đen gọi, tiếng thét này khác với Hỏa Ô bình thường, Hàn Sâm đảo mắt nhìn lại, đã thấy ở phía chân trời kia đỏ lên giống như bị lửa đốt.

Chương 1047: Liều Mạng

- Cậu cứ trốn trong hồ, đợi ông đây gọi rồi hãy trở ra.

Tà Tình Đế đột nhiên quay sang nói với Hàn Sâm một câu, ánh mắt lại chằm chằm vào đám mây hồng phía chân trời kia.

Hàn Sâm nghe thế lập tức trở vào trong hồ, hắn cũng cảm thấy từ đám mây hồng kia trong truyền tới lực lượng kinh khủng, nghĩ thầm Tà Tình Đế này cũng không tệ, biết rõ năng lực của hắn chênh lệch, không để cho hắn đi chịu chết.

Kỳ thật Tà Tình Đế vốn quen độc lai độc vãng, căn bản chưa từng thu tiểu đệ, ngay cả dị sinh vật y cũng lười thu, chứ đừng nói là Dị Linh.

Chỉ là y bị nhốt ở Phượng Hoàng Tí Hộ Sở mười vạn năm, tính tình cũng có chút thay đổi, cho nên mới có lúc tâm huyết dâng trào, thu Hàn Sâm làm tiểu đệ như vậy, chỉ không ngờ rằng lại thu phải một tên tiểu đệ luôn rắp tâm hại người, Tà Tình Đế cũng đủ xui xẻo.

Sau khi Hàn Sâm rơi vào trong hồ, ánh mắt vẫn nhìn đám mây đỏ trên bầu trời kia, chỉ thấy đám mây đỏ kia càng ngày càng sáng, giống như một mặt trời đang nhanh chóng bay tới bên này.

Hơn nữa không chỉ có một đám, trong nháy mắt đã có bốn mặt trời sáng chói bay tới, những nơi chúng đi qua xích hỏa ngàn dặm, núi đá hóa than và cây cối ở gần cũng bị đốt cháy, không khí lập tức sôi trào, cũng chỉ có nước trong hồ là vẫn mát lạnh.

- Bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết?

Hàn Sâm lắp bắp kinh hãi, không biết Tà Tình Đế có thể ứng phó được hay không, tuy Tà Tình Đế cường đại, nhưng dù sao cũng không phải Đại Đế chân chính, Hàn Sâm cũng có chút lo lắng y không đối phó được.

Nếu như Tà Tình Đế bỏ của chạy lấy người, những con quạ đen đó lại vây công hắn, Hàn Sâm không biết mình có thể chạy hay không, dù sao bây giờ thân thể hắn còn chưa hoàn toàn khôi phục, muốn sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh có chút miễn cưỡng.

Hàn Sâm đang suy nghĩ có nên chạy trốn trước hay không, nhưng lại thấy vầng sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế kia tách ra, trực tiếp bắn về phía bốn đám lửa đỏ như mặt trời.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào bốn đám lửa đỏ đó, chỉ thấy bên trong từng đám lửa đỏ là một con quạ đen khổng lồ màu đen, mỗi một con đều giang rộng hai cánh ra dài hơn trăm thước, hỏa diễm trên người giống như là nham thạch nóng chảy, hai cánh chấn động, dường như cả hư không đều bị hỏa diễm của chúng đốt thủng, sinh ra vặn vẹo quỷ dị.

- Mấy con quạ này còn mạnh hơn đầu dê Vương kia một chút.

Hàn Sâm thầm thất kinh.

Tà Tình Đế lại có vẻ không thèm để ý, vọt thẳng về phía bốn con Hỏa Ô Vương kia, lập tức chỉ thấy bên trên bầu trời hỏa diễm thiêu đốt, từng tiếng quạ kêu chấn động thiên địa.

Hỏa diễm kinh khủng khiến núi đá bốn phía đều bị đốt thành màu đỏ, cả một vùng thiên địa đều giống như bị thiêu cháy, khắp nơi đều là ánh lửa kim hồng, Hàn Sâm cảm giác nơi này đã biến thành một lò nung đỏ rực vậy.

Thế nhưng hồ nước vẫn vô cùng mát lạnh, giống như không chịu một chút ảnh hưởng nào từ hỏa diễm.

Lúc này Hàn Sâm đã không thấy rõ được tình hinh chiến đấu trên bầu trời, chỉ có thể nhìn thấy một bầu trời lửa đỏ, thỉnh thoảng có mảnh đá bị nung đỏ văng tung tóe, khí tức kinh khủng tràn ngập khắp nơi, chỉ ngẫu nhiên mới có thể thấy một vầng sáng màu bạc chợt lóe lên giữa vùng trời đầy lửa đỏ kia.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ hi vọng Tà Tình Đế có thể đánh thắng, dù sao Tà Tình Đế vẫn có thể giao lưu được, nếu mấy con Hỏa Ô kia thắng, cho dù Hàn Sâm có miệng lưỡi linh hoạt cũng không có một chút tác dụng nào.

Trên bầu trời tràn ngập hỏa vân, dường như bầu trời đều nứt ra vậy, người ở bên dưới đều lo lắng bầu trời có thể sụp xuống hay không.

Khắp nơi trong không khí đều là khí tức nóng rực kinh khủng, dường như ngay cả kim thạch cũng có thể bị nướng cháy.

Cũng may gen Dị Linh hệ hỏa của Hàn Sâm đã đầy, hắn lại tu luyện Bất Tử Hỏa, nếu không phải thế ngay cả đầu cũng không thể lộ ở bên ngoài.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe được một tiếng quạ kêu thê lương thảm thiết, chỉ thấy một vòng hỏa diễm lớn từ trên bầu trời rơi xuống, quả thực giống như là mặt trời bị bắn rơi vậy, một con Hỏa Ô vương đã rơi xuống trên ngọn núi đã hóa than, trực tiếp khiến ngọn núi kia đổ sập.

Thân thể Hỏa Ô Vương rơi vào núi than, một nửa thân thể Hỏa Ô Vương đều chìm vào trong nham tương.

Hàn Sâm tập trung nhìn về phía Hỏa Ô Vương kia, lại phát hiện một cánh của nó đã biến mất, giống như bị xé xuống vậy, huyết dịch từ miệng vết thương đang chảy xuôi xuống nham thạch nóng chảy.

Trên người nó có nhiều chỗ bị thương, một vết thương sâu nhất là ở dưới cổ, huyết dịch như nham thạch nóng chảy tràn ra.

Hỏa Ô Vương vùng vẫy vài cái, mãi vẫn không thể đứng lên, chỉ khiến nham thạch nóng chảy tung tóe khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên không ngừng, nhìn có vẻ là sắp không được rồi.

Trong lòng Hàn Sâm khẽ động:

- Đây chính là sinh vật siêu cấp thần huyết, có nên đi lên bổ một đao hay không nhỉ? Nếu may mắn, nói không chừng lại có thể thu được một thú hồn siêu cấp thần huyết đây.

Hàn Sâm nóng lòng muốn thử, nhưng lại có chút sợ hãi, những con Hỏa Ô bình thường kia đều đã chạy trốn rất xa, sợ bị lực lượng của Hỏa Ô Vương đốt thành tro bụi, Hàn Sâm không biết lực lượng của mình có thể chống đỡ lực lượng hỏa diễm bốn phía hay không.

Dường như là bị tiếng kêu thê lương thảm thiết của đồng bạn kích thích, ba con Hỏa Ô Vương còn lại càng thêm điên cuồng, trên bầu trời từng đạo hỏa diễm biến thành vòi rồng cực lớn vũ động, giống như Hỏa Long xoay quanh giữa thiên địa, cuốn nham thạch đỏ bừng và cây cối ở bốn phía bay lên, tạo thành cảnh tượng Luyện Ngục giữa thiên địa.

Mắt thấy Hỏa Ô Vương kia đã sắp chết, hỏa diễm trên người càng ngày càng yếu, mà ngay cả nham thạch nóng chảy dưới thân nó, lúc này cũng bởi vì nhiệt độ không đủ mà bắt đầu cứng lại.

- Liều thì ăn nhiều, liều mạng.

Hàn Sâm cắn răng một cái, đặt Bảo Nhi ở trong hồ nước, dặn bé không được nhảy ra, chính hắn lại nhảy khỏi hồ nước xông ra ngoài, chạy về phía con Hỏa Ô Vương sắp chết kia.

Trên người Hàn Sâm mặc dù có mũi tên, nhưng muốn bắn chết sinh vật siêu cấp thần huyết khủng bố như vậy chỉ sợ không có khả năng, hơn nữa hắn cũng không có cung cường lực như vậy, đừng nói là không mang Phục Hợp

Cung, cho dù có mang theo, cũng khó có thể bắn chết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ muốn dựa vào Phượng Hoàng Thần Kiếm sắc bén để chém con Hỏa Ô Vương kia, thử xem có thể thu được thú hồn của nó hay không.

Vừa mới rời khỏi hồ nước, Hàn Sâm đã thấy thân thể giống như bị quăng vào nham thạch nóng chảy, trên người lập tức khỏi động Bất Tử Điểu Chi Viêm, lúc này mới thấy đỡ hơn nhiều, nhưng vẫn có cảm giác bị nướng rất khó chịu.

- Lực lượng hỏa diễm thực kinh khủng, ngay cả gen Dị Linh hệ hỏa đầy như mình mà vẫn có cảm giác khó chịu như thế, nếu đổi thành những người khác, cho dù là mở ra tám đạo khóa gen, chỉ sợ cũng sẽ bị chết cháy đi.

Hàn Sâm thầm cảm thán, dưới chân không ngừng lại chút nào, tránh né núi đá và đoạn cây sượt qua mặt, chạy về phái con Hỏa Ô Vương rơi xuống kia.

Kỳ thật nếu như chỉ có lực lượng của một con Hỏa Ô Vương, cũng sẽ không khủng bố như vậy, bốn con Hỏa Ô Vương đồng thời xuất hiện, mới có thể tạo ra khí thế kinh khủng như vậy.

Nhưng Hàn Sâm ỷ vào bản thân có Bất Tử Hỏa và gen Dị Linh hệ hỏa đã đầy, cũng có thể miễn cưỡng chịu đựng được hỏa diễm kinh khủng này, nhanh chóng phóng tới con Hỏa Ô Vương kia.

Chương 1048: Giết Kim Ô

Ngọn lửa trên người Hỏa Ô Vương gần như đã hoàn toàn dập tắt, chỉ có vài tia lửa từ lổ mũi còn ngẫu nhiên phun ra, nham thạch nóng chảy dưới thân cũng đã cứng lại, hơn nửa người Hỏa Ô Vương đều chôn trong đống than màu đen.

Hàn Sâm đánh bay mấy đám lửa đang bay loạn trên bầu trời, rút Phượng Hoàng Thần Kiếm ra, chém một kiếm xuống cổ Hỏa Ô Vương, một kiếm xuống mới chỉ chém được một nửa, Hỏa Ô Vương kia bị đau hừ một tiếng.

Hàn Sâm thấy nó đã không có năng lực phản kháng, lập tức điên cuồng chém xuống trên cổ của nó, chém liên tục hơn mười kiếm, mới chém được đầu con Hỏa Ô Vương kia xuống.

"Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Tam Trảo Kim Ô, không thu được thú hồn, không thể ăn thịt, không thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa."

Không thể ăn thịt cũng không thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa thì Hàn Sâm cũng nghĩ tới, nhưng vận khí lại quá kém, cũng không thu được thú hồn, khiến Hàn Sâm hơi thất vọng.

Thế nhưng ba con Tam Trảo Kim Ô ở bên kia lại bị Hàn Sâm chọc giận, chúng đồng thời kêu lên từng tiếng chói tai, lập tức bỏ qua Tà Tình Đế, khí thế kinh khủng đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm vô cùng buồn bực, thịt dê không ăn được lại còn chọc vào một đống lửa, nhưng cũng không có cách nào, đành phải triển khai Phi Thiên Thuật nhanh chóng đào tẩu.

Chỉ nghe trên không trung truyền đến một tiếng quát to, Tà Tình Đế phá không giết tới, cản lại hai con Tam Trảo Kim Ô, nhưng còn có một con không bị ngăn lại, vẫn phá không bay về phía Hàn Sâm.

Tốc độ của Tam Trảo Kim Ô cực nhanh, chỉ chớp mắt đã đến sau lưng Hàn Sâm, giơ vuốt chộp tới sau lưng Hàn Sâm, móng vuốt y hệt như Ô Kim, có vẻ vô cùng sắc bén, trên đó còn bao quanh hỏa diễm kinh khủng.

Móng vuốt còn chưa chộp tới, Hàn Sâm đã cảm giác được nóng rực kinh khủng, gần như muốn đốt cháy cả người Hàn Sâm.

Hàn Sâm nào còn dám liều mạng, cả người như chim yến lướt đi, may mắn tránh được một trảo của Kim Ô.

Kim Ô kêu lên một tiếng giận dữ, hai cánh đập mạnh, hỏa diễm bốn phía như vòi rồng mãnh liệt cuốn tới, lập tức bao phủ Hàn Sâm trong biển lửa.

Hàn Sâm toàn lực vận chuyển Bất Tử Hỏa và Phi Thiên Thuật, sau đó không tự chủ được dùng tới cả Phượng Hoàng bí kỹ, hóa thành một chim lửa huyết sắc bay lượn trong biển lửa.

Kim Ô lần lượt tấn công tới, muốn xé rách thân thể Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm đều vận dụng Phi Thiên Thuật để né tránh, mỗi lần đều có thể hiểm hiểm né tránh.

Phượng Hoàng bí kỹ không ngừng dung hợp cùng Phi Thiên Thuật, Hàn Sâm cảm giác mình trên bầu trời càng ngày càng tự tại, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, quả thực còn linh hoạt hơn cả loài chim.

Càng khiến Hàn Sâm cảm thấy không thể tưởng tượng được chính là sau khi hắn dung nhập Phượng Hoàng bí kỹ vào Phi Thiên Thuật, dần dần có cảm giác suy nghĩ của mình đã không theo kịp phản ứng thân thể.

Thường thường khi Tam Trảo Kim Ô đập xuống đến, thân thể của hắn đã phản ứng trước một bước, sau đó đầu óc của hắn mới phản ứng tới.

Kiểu này hoàn toàn khác phong cách trước kia của Hàn Sâm, trước kia Hàn Sâm sử dụng Phi Thiên Thuật là tính trước làm sau, trong đó bộ phận Dịch Thiên Thuật sẽ giúp Hàn Sâm theo bản năng tính toán kỹ lộ tuyến trước, sau đó mới làm ra phản ứng.

Thế nhưng sau khi dung hợp Phượng Hoàng bí thuật, căn bản Hàn Sâm không kịp suy tư, thân thể đã làm ra phản ứng trước, hơn nữa phản ứng này rất tự nhiên hợp lý, giống như là phản ứng nguyên thủy nhất, nhưng lại có trực giác vô cùng bén nhạy, giống như trực giác tránh né nguy hiểm của động vật.

Khi Phượng Hoàng bí kỹ càng ngày càng dung nhập vào Phi Thiên Thuật, cảm giác kỳ dị này càng ngày càng đậm, Hàn Sâm đã không kịp suy nghĩ gì nữa, cả người tiến vào một loại trạng thái kỳ dị, hoàn toàn tùy ý thân thể mình tự làm ra phản ứng, một lần lại một lần tránh qua công kích của Kim Ô.

Từ khi Hàn Sâm xếp đặt thiết kế lộ tuyến, vẫn mạo hiểm dị thường, mấy lần đều suýt thì bị Tam Trảo Kim Ô bắt được, nhưng bây giờ Hàn Sâm lại cảm giác càng ngày càng nhẹ nhàng, con Tam Trảo Kim Ô đã mở ra chín đạo khóa gen, vậy mà khó có thể khiến Hàn Sâm mới mở ra bảy đạo khóa gen bị thương, hơn nữa tố chất thân thể còn kém hơn nó rất nhiều.

Đây quả thực là chuyện khó có thể tưởng tượng được, khóa gen càng lên cao càng chênh lệch, mở ra tám đạo khóa gen so với mở ra chín đạo khóa gen đã có chênh lệch rất lớn, huống chi Hàn Sâm mới chỉ mở ra bảy đạo khóa gen, lại có thể quần nhau với Tam Trảo Kim Ô mà không bị thương chút nào, Phượng Hoàng bí kỹ cường đại khiến Hàn Sâm có cảm giác kinh hãi.

Nhưng ở trong đó cũng có công lao của gen Dị Linh hệ hỏa đầy và Bất Tử Hỏa, nếu là một người bình thường khác mới mở ra bảy đạo khóa gen hoặc là sinh vật thần huyết, chỉ sợ căn bản không thể sống sót dưới biển lửa Tam Trảo Kim Ô phóng thích ra, sớm đã bị nướng cháy rồi.

Hàn Sâm càng chiến càng hăng, chỉ cảm thấy thân thể giống như đã không còn chịu ảnh hưởng của trọng lực, có thể tự do bay lượn trong hư không, cảm giác thoải mái không nói thành lời.

Tam Trảo Kim Ô không bắt được Hàn Sâm, tức giận không ngừng kêu to, thân thể đen nhánh như khối sắt nung đỏ kia biến thành kim hồng sắc, biển lửa mà nó phun ra cũng biến thành màu sắc tương tự, Hàn Sâm chỉ cảm thấy nhiệt độ quanh người lập tức tăng cao, áo giáp thần huyết đã bắt đầu hòa tan, lập tức chấn động.

Cho dù thân pháp của hắn có lợi hại hơn nữa, cũng không thể tránh thoát biển lửa này, mắt thấy áo giáp trên người đã bắt đầu hòa tan, cảm giác nóng cháy truyền vào trong thân thể Hàn Sâm, khiến cho hắn có cảm giác bị rơi vào trong lò luyện.

Khi Hàn Sâm đang cắn răng chuẩn bị biến thân đến trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, lại đột nhiên thấy nhiệt độ nóng cháy trên người giống như bị quạt hút gió rút đi như vậy, nhanh chóng theo rời khỏi thân thể của hắn, nhất thời khiến thân thể hắn khôi phục lại nhiệt độ bình thường, tuy vẫn còn hơi nóng rực, nhưng lúc này đã khó có thể làm thân thể của hắn bị thương.

Hàn Sâm nghiêng đầu nhìn, con cá vàng kia biến thành chim con đậu ở trên vai của hắn, lúc này miệng nhỏ nhắn khẽ mở ra, hút hỏa khí trên người Hàn Sâm, hỏa khí bốn phía lập tức đều bị hút vào trong bụng của nó, khiến cho lông vũ của nó càng xinh đẹp.

- Quả nhiên không phải phàm vật.

Hàn Sâm cuồng hỉ, tăng tốc độ tránh né Kim Ô đang một lần nữa tấn công.

Đã có con chim nhỏ kia hấp thu hỏa khí, Hàn Sâm không sợ Tam Trảo Kim Ô phun ra biển lửa màu vàng, Tam Trảo Kim Ô kia liên tục gầm lên giận dữ, nhưng lại không thể làm gì hắn, Tam Trảo Kim Ô gần như có thể xưng là bá chủ không trung, thế mà ở trên không trung lại không bắt được Hàn Sâm.

Tuy Hàn Sâm cũng không có năng lực giết nó, nhưng có thể chiến đầu với một con sinh vật siêu cấp thần huyết mở ra chín đạo khóa gen tới mức này, Hàn Sâm cũng có thể tự kiêu ngạo rồi.

Đột nhiên nghe được phía xa bầu trời truyền ra một tiếng chim hót thê lương, chỉ thấy một dòng máu như nham thạch nóng chảy nhuộm bầu trời thành kim sắc, lại một con Tam Trảo Kim Ô bị Tà Tình Đế xé rách thần thể, lập tức chết luôn tại chỗ.

Một con Tam Trảo Kim Ô khác rít lên một tiếng, xông lên muốn dốc sức liều mạng cùng Tà Tình Đế, nhưng vòng sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế lại tràn ra, giống như là Ma thần Cuồng Bạo vung vẩy nắm đấm đánh tới con Tam Trảo Kim Ô kia, trong miệng phát ra tiếng gầm rung trời.

Chỉ thấy con Tam Trảo Kim Ô kia bị Tà Tình Đế đánh khiến thân thể vặn vẹo, thần thể vỡ tan, cuối cùng bị một quyền đánh bay ra ngoài hơn mười dặm, ầm ầm đập sập một ngọn núi đã hóa than.

Chương 1049: Thú Hồn Kim Ô

- Cậu làm rất tốt, đi nghỉ ngơi đi.

Tà Tình Đế phá không tới, áo giáp màu bạc trên người vô cùng tơi tả, mọi chỗ trên người đều đang chảy máu tươi, có thể thấy trận chiến đấu khi nãy thảm thiết đến mức nào, nhưng Tà Tình Đế lại không thèm quan tâm, vầng sáng màu bạc kinh khủng tiếp tục giết tới phía con Tam Trảo Kim Ô cuối cùng.

Hàn Sâm thở dài một hơi, thực lực của Tà Tình Đế thực sự quá khủng bố, nếu hắn dùng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh cũng có thể chiến một trận, nhưng trong vòng một tiếng khẳng định là không thể nào đánh bại Tà Tình Đế.

Đảo mắt nhìn, con Tam Trảo Kim Ô bị Tà Tình Đế đánh xuống ngọn núi than vẫn còn chưa chết, nhưng cũng đã hấp hối, gần chết rồi.

- Ôi ôi ôi! Ôi ôi ôi! Mình chính là tiểu may mắn.. . .

Hàn Sâm hưng phấn gần như muốn hát thành tiếng, mang theo Phượng Hoàng Thần Kiếm giết tới.

Con Tam Trảo Kim Ô kia đã không còn sức phản kháng, Hàn Sâm chém xuống hai mươi mấy kiếm, cuối cùng cũng chém được đầu của nó xuống.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Tam Trảo Kim Ô, thu được thú hồn Tam Trảo Kim Ô, không thể ăn thịt, không thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa.”

Hàn Sâm vui sướng nghe tiếng thông báo, giống như uống một bầu rượu vậy, chuyến đi này rất không tệ, vậy mà lại thu được thú hồn siêu cấp thần huyết.

Cho dù không tìm thấy bảo vật trong mắt phượng, chuyến đi này cũng đã đáng giá rồi.

Hàn Sâm trơ mắt nhìn Tam Trảo Kim Ô đang đại chiến Tà Tình Đế, nghĩ thầm:

- Đại huynh đệ này thực đúng là người tốt, nếu có thể lưu lại cho mình tới giết thì càng tốt hơn.

Đáng tiếc nguyện vọng đẹp đẽ của Hàn Sâm cũng không có khả năng thực hiện, sau một trận quyền đầu điên cuồng, con Tam Trảo Kim Ô kia bị đánh nát, thần thể như nham thạch nóng chảy bị chia năm xẻ bảy rơi khắp nơi.

- Đại Đế thần uy cái thế, pháp lực vô biên, thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn. . .

Hàn Sâm vội vàng đi lên vuốt mông ngựa, sau này có gặp sinh vật siêu cấp thần huyết, nói không chừng Tà Tình Đế còn có thể để cho hắn bổ thêm hai đao, thu được một thú hồn siêu cấp thần huyết vậy thì kiếm bộn rồi.

Hàn Sâm đang hăng say vuốt mong ngựa, lại thấy Tà Tình Đế ngã trên mặt đất, thân hình khẽ lảo đảo, không thể đứng vững ngã ngồi trên mặt đất.

Hàn Sâm lập tức nao nao, chỉ thấy Tà Tình Đế đầy người màu tươi, vết thương trên thân thể hùng tráng giăng khắp nơi, rất nhiều vết thương đều sâu tận xương, thương thế đã rất nặng.

Tà Tình Đế rất lợi hại, nhưng y quá ngang ngược, luôn điên cuồng tấn công, căn bản không trốn tránh công kích của địch nhân, tuy siêu thần thể của y thập phần cường hãn, nhưng lúc đầu lấy một địch bốn, y cũng phải bỏ ra cái giá cực lớn mới đánh bại được một con Tam Trảo Kim Ô.

Nếu không phải Hàn Sâm dẫn một con Tam Trảo Kim Ô đi, cuối cùng Tà Tình Đế có thể chém giết ba con Kim Ô còn lại hay không cũng là ẩn số chưa biết.

Nhìn Tà Tình Đế ngã trên mặt đất toàn thân chảy xuôi ngân huyết, suy nghĩ của Hàn Sâm nhanh chóng thay đổi, không thể nghi ngờ bây giờ là cơ hội tốt nhất để chém giết Tà Tình Đế, nhưng giết Tà Tình Đế thì có ích lợi gì, Linh Hồn Chi Thạch của y lại không ở nơi này.

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm đi tới bên người Tà Tình Đế, vừa xuất ra thánh quang muốn trị liệu cho Tà Tình Đế, vừa nói:

- Đại Đế, thương thế của ngài không sao chứ?

Tà Tình Đế nhíu mày nói ra:

- Lực lượng trị liệu này của cậu quá kém, không có tác dụng với đế thể, giúp ông đây đi tới hồ nước, ông mượn lực lượng của hồ nước là có thể chữa trị tổn thương do Tam Trảo Kim Ô lưu lại.

Hàn Sâm cũng hiểu năng lực trị liệu của hắn không có tác dụng gì, đây là lực lượng hắn mô phỏng Thánh Tê khi còn là Tiến Hóa Giả, đó là lực lượng ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, đương nhiên sẽ vô dụng đối với đế thể, Hàn Sâm cũng chỉ làm bộ một chút mà thôi.

Nghe Tà Tình Đế nói như vậy, Hàn Sâm lại nâng Tà Tình Đế dậy nhảy xuống hồ nước một lần nữa.

Hắn cũng hy vọng Tà Tình Đế có thể tốt hơn, dù sao hắn vẫn có thể trao đổi với Tà Tình Đế, nếu gặp phải Kiếm Thánh Đế Quân, hắn sẽ không cơ hội để thương lượng như vậy.

Có Tà Tình Đế ở đây, cho dù gặp phải Kiếm Thánh Đế Quân cũng không có chuyện gì, nhưng bây giờ Tà Tình Đế bị thương, nếu gặp phải sẽ có chút phiền phức rồi.

- Kiếm Thánh Đế Quân kia hẳn là không tiến vào nơi Niết Bàn, không nên lo lắng quá mức, đợi tổn thương của Tà Tình Đế đỡ một chút, cần gì phải sợ y.

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Thế nhưng còn không đợi Hàn Sâm phục hồi lại tinh thần, đã thấy một thân ảnh ngự kiếm bay đến, mục tiêu đúng là hồ nước này, trong chớp mắt đã đến trước hồ, đúng là Kiếm Thánh Đế Quân kia.

Hàn Sâm thật sự rất muốn vả cho mình hai bạt tai, thật sự là nghĩ cái gì sẽ tới cái đó, giống như bị chú nhỏ bám vào người vậy.

- Mày cũng thật to gan, lại dám xuất hiện tại trước mặt bổn đế.

Tà Tình Đế ngâm mình trong hồ nước, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Kiếm Thánh Đế Quân.

Kiếm Thánh Đế Quân lại mỉm cười:

- Tà Tình, tuy mày đến thế gian sớm hơn rất nhiều năm, cũng đã từng huy hoàng, nhưng cuối cùng còn không thể tấn chức tới Đại Đế, cũng chỉ giống như tao, chỉ là một Đế Linh mà thôi, đừng nói bản thân mày đang bị trọng thương, cho dù không bị thương, tao với mày toàn lực chiến một trận, cũng chẳng biết hươu chết về tay ai đâu, huống chi hiện tại mày cũng không còn sức tái chiến. Tự mày giao ra Phượng Hoàng Áo Nghĩa hay để tao giết mày rồi lấy?

- Mày dám uy hiếp tao?

Trong đôi mắt bạc của Tà Tình Đế hiện lên hung quang, lạnh lùng nhìn Kiếm Thánh Đế Quân.

- Hiện tại chỉ uy hiếp, nếu để tao phải động thủ, vậy sẽ không đơn giản chỉ là uy hiếp.

Kiếm Thánh Đế Quân đã sớm núp trong bóng tối hồi lâu, biết rõ Tà Tình Đế đã bị thụ trọng thương, căn bản không để y vào trong mắt.

- Xem ra bổn đế không xuất thế quá lâu, Dị Linh trên thế gian này đã quên bổn đế rồi .

Tà Tình Đế chậm rãi từ trong hồ đứng lên, tia nước trong veo từ trên thân thể hùng tráng của y chảy xuôi xuống, giống như Ma Thần vọt ra khỏi mặt nước.

Sắc mặt Kiếm Thánh Đế Quân thay đổi, tuy biết rõ Tà Tình Đế đã bị trọng thương, nhưng hung uy năm đó của Tà Tình Đế thật sự quá nổi danh, tuy không phải Đại Đế, nhưng lại giết chóc thiên hạ, không biết đã giết bao nhiêu sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh, dáng vẻ khí thế độc ác ngập trời không người không biết lúc đó không kém bất kỳ một vị Đại Đế nào.

Một ngoan nhân như vậy, mặc dù bị trọng thương, vẫn có thể khiến lòng người e ngại.

- Tà Tình Đế, tao nể danh tiếng của mày, không muốn chém giết mày, hủy đi danh tiếng mười vạn năm của mày. Phượng Hoàng Áo Nghĩa vốn là vật của tao, mày trả lại cho tao, từ nay về sau chúng ta ai đi đường nấy.

Kiếm Thánh Đế Quân lạnh giọng nói với Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế từng bước một đi lên bờ hồ, vết thương trên thân thể giăng khắp nơi, nhưng không khiến người ta cảm thấy xấu xí, trên thân thể hùng tráng của y, ngược lại xuất hiện một loại mị lực khác thường.

- Đồ vật trong thiên hạ này, đã rơi vào trong tay tao, vậy chính là của tao, cho dù là những Đại Đế kia đến, dám nói nữa chữ không, cũng một quyền đuổi giết, mày thì tính là thứ gì?

Tà Tình Đế vừa đi vừa chậm rãi nói, giọng nói tuy rất nhẹ, nhưng lại tràn đầy cảm giác bá đạo.

Ngân huyết từ vết thương trên người Tà Tình Đế chảy ra, theo cước bộ của y, giống như ngọn lửa bắt đầu cháy rừng rực, khiến cả người y đều bị bao phủ trong quang diễm màu bạc, cả mái tóc bạc cũng đứng dựng lên, khí thế mạnh mẽ khó có thể hình dung.

Chương 1050: Kiếm Thánh Khôi Lỗi

- Tà Tình Đế, nếu mày đã không biết tiến thoái như thế, vậy đừng trách bổn đế vô tình.

Kiếm Thánh Đế Quân lộ ra vẻ mặt giận dữ, không thể tưởng được Tà Tình Đế bị trọng thương vẫn dám cứng rắn như thế.

Chỉ thấy mười ngón Kiếm Thánh Đế Quân khẽ điểm, mười chuôi cổ kiếm lập tức bắn ra, mười hóa trăm, trăm hóa ngàn, ngàn hóa vạn, lập tức hơn vạn chuôi cổ kiếm lướt qua bầu trời, sát khí đầy trời cuốn lên.

Kiếm vốn là hung khí, sát khí từ vạn chuôi cổ kiếm tạo thành kiếm trận giống như thủy triều, từ trên trời ập xuống, cảnh tượng kia như diệt thế vậy.

Hàn Sâm thầm kinh hãi, phạm vi kiếm trận bao phủ bao gồm cả hồ nước, nhìn kiếm trận kinh khủng kia giết đến, Hàn Sâm một tay ôm lấy Bảo Nhi, chuẩn bị muốn trốn đi.

Tà Tình Đế bị trọng thương lại không có ý lùi bước, khinh thường cổ kiếm đầy trời, quang diễm màu bạc trên người điên cuồng chập chờn, giống như ánh nến trong gió.

Vạn kiếm chém xuống, lệ khí sát phạt vô biên hóa thành núi cao trấn áp xuống, nhất thời khiến quang diễm màu bạc trên người Tà Tình Đế thu lại cực hạn, gần như là muốn tắt vậy.

Thế nhưng Tà Tình Đế vẫn không chút sợ hãi, ánh mắt lạnh lùng chằm chằm vào cổ kiếm trận bao phủ thiên địa, giống như đang nhìn một đống phế liệu.

OÀ..ÀNH!

Vạn kiếm rơi xuống, ngay cả thiên địa cũng phải biến sắc, hư không bị xé nát ra từng mảnh, khu vực bao quanh hồ nước đều bị kiếm quang đan xen, gần như trở thành một thế giới đầy kiếm, tất cả mọi thứ không phải kiếm đều sẽ bị nghiền ép thành tro.

Mắt thấy cổ kiếm và kiếm quang phô thiên cái địa kia giết xuống, giống như sóng biển điên cuồng đánh về phía Tà Tình Đế, ngân quang trong mắt Tà Tình Đế đột nhiên lóe lên, vầng sáng màu bạc trên người đại phóng, một quyền oanh về phía chân trời.

OÀ..ÀNH!

Vòng sáng màu bạc lập tức đã đánh nát kiếm trận kinh khủng kia, kiếm quang và cổ kiếm kia dưới vầng sáng màu bạc thật sự giống như phế liệu vậy, trực tiếp bị ăn mòn.

Vòng sáng màu bạc hủy diệt kiếm trận, chớp mắt đã bắn đến trước mặt của Kiếm Thánh Đế Quân, một cơ hội tránh né Kiếm Thánh Đế Quân cũng không có, gương mặt y tràn đầy vẻ kinh hãi, thân thể cũng bị vầng sáng màu bạc kia ăn mòn.

Thiên địa lập tức khôi phục lại vẻ yên tĩnh, tất cả đều tan thành mây khói, Tà Tình Đế lạnh lùng nói một câu:

- Không ai có thể uy hiếp Tà Tình ta.

Nói xong, Tà Tình Đế bỗng nhiên trực ngã trên mặt đất, toàn thân miệng vết thương văng tung tóe, ngân huyết như như nước suối tuôn ra, sinh cơ trên người rất nhanh biến mất, hiện tại còn không bằng một phàm nhân.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi tới trước mặt Tà Tình Đế, phát hiện sinh mệnh lực của Tà Tình Đế tiêu hao rất đáng sợ, chỉ còn lại một tia sinh cơ.

Y đã bị trọng thương, lại đánh ra một kích cuối cùng kinh khủng như vậy, Đế Thể không trực tiếp sụp đổ đã coi như y mạng lớn rồi.

Nhưng Hàn Sâm lại hơi bội phục sự liều mạng của y, thật đúng là có vài phần khí thế thần cản sát thần phật ngăn giết phật.

Hàn Sâm đang chuẩn bị bắt chước lôi điện chi lực của Tiểu Ngân Ngân, dùng để trị liệu vết thương trên người y, ít nhất phải cầm máu cho y đã.

Nhưng lại đột nhiên nghe được một tiếng vang truyền đến, Hàn Sâm nhìn vừa nhìn đi, đồng tử lập tức mạnh mẽ co rụt lại, chỉ thấy Kiếm Thánh Đế Quân lại từ trong phế tích đi ra.

- Không có khả năng. . . mình rõ ràng đã nhìn thấy Kiếm Thánh Đế Quân bị một kích khủng bố cuối cùng của Tà Tình Đế kia đánh nát, không thể còn sống mới đúng.

Nhìn Kiếm Thánh Đế Quân đang từng bước một đi tới, khuôn mặt Hàn Sâm lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mà Tà Tình Đế ngã trên mặt đất, khi nhìn thấy Kiếm Thánh Đế Quân vậy mà không chết, gương mặt cũng tràn đầy vẻ không thể tin, nhưng đáng tiếc hắn hiện tại đã không thể động đậy rồi, chỉ có thể nằm dưới đất nói với vẻ khó tin:

- Không có khả năng. . . mày không có khả năng sống sót dưới một kích tuyệt sát của Tà Tình. . .

Kiếm Thánh Đế Quân vừa xóa đi vết máu tươi khóe miệng, vừa nhìn chằm chằm Tà Tình Đế trên mặt đất vừa lạnh lùng nói:

- Tà Tình Đế không hổ là Tà Tình Đế, phía dưới Đại Đế chỉ có mày mạnh nhất, một quyền phá kiếm trận muôn đời của tao, nếu tao không có bí bảo Đế Linh Kiếm Thánh Khôi Lỗi, thật đúng là đã bị mày giết đi.

Nói đến đây, trên mặt Kiếm Thánh Đế Quân lộ ra một nụ cười điên cuồng:

- Đáng tiếc. . . thật sự là đáng tiếc. . . mày vẫn không thể giết chết tao, tuy bị hủy đi chí bảo Kiếm Thánh Khôi Lỗi duy nhất, nhưng tao có thể chém giết Tà Tình Đế một lần, đây cũng coi như đáng giá, chỉ một Kiếm Thánh Khôi Lỗi thì tính là gì.

Kiếm Thánh Đế Quân nói xong, vẻ mặt điên cuồng đi tới Tà Tình Đế, một cước đạp xuống mặt Tà Tình Đế, cất tiếng cười điên cuồng.

Kiếm Thánh Đế Quân ngoài miệng nói không quan tâm, nhưng Kiếm Thánh Khôi Lỗi chính là bí bảo có thể bảo vệ tính mạng, y không biết đã phải hao tốn bao nhiêu tâm huyết mới trồng ra, bây giờ lại bị Tà Tình Đế trực tiếp phá huỷ, còn làm y bị thương không nhẹ.

Hơn nữa trước đó Tà Tình Đế lại chiếm Phượng Hoàng Áo Nghĩa của y, Kiếm Thánh Đế Quân đã sớm hận Tà Tình Đế thấu xương, một kiếm trực tiếp giết y đi đều cảm thấy không thể hết hận.

Tà Tình Đế lạnh lùng nhìn Kiếm Thánh Đế Quân, ngay cả mắt cũng không thèm chớp, trong ánh mắt dường như không thèm để Kiếm Thánh Đế Quân vào mắt.

Kiếm Thánh Đế Quân cực kỳ chán ghét loại ánh mắt này của Tà Tình Đế, trên chân lại tăng lên vài phần khí lực, hung hăng giẫm xuống gương mặt của Tà Tình Đế.

Đột nhiên một ánh sáng màu vàng óng lóe lên, Kiếm Thánh Đế Quân cảm thấy khí tức kỳ dị đánh úp lại, lập tức thu chân lui về phía sau, chỉ thấy trong tay Hàn Sâm nắm một đại kiếm giống như lông vũ hoàng kim, người đã đứng trước mặt của Tà Tình Đế.

- Chỉ là một tên nhân loại, vậy mà cũng dám ngăn trước mặt bổn đế, mày cho rằng mày có thể phục sinh giống như y sao?

Kiếm Thánh Đế Quân dĩ nhiên nhìn ra thân phận nhân loại của Hàn Sâm, nhưng y chỉ coi Hàn Sâm là nô bộc mà Tà Tình Đế thu, căn bản không có nghĩ đến, Tà Tình Đế căn bản không biết có nhân loại.

- Tao không thể phục sinh.

Hàn Sâm liếc nhìn Kiếm Thánh Đế Quân, rồi chỉ lạnh nhạt nói:

- Nhưng ở trước mặt tao, mày có thể giết y, nhưng lại không thể nhục nhã y.

Ánh mắt Tà Tình Đế nằm dưới đất hơi động, sắc mặt vẫn lạnh lùng, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

- Ha ha. . . là tao điên rồi hay thế giới này điên rồi, một tên nhân loại hèn mọn, cũng dám đứng trước mặt bổn đế thuyết giáo, còn không cho phép tao nhục nhã Đế Linh?

Kiếm Thánh Đế Quân đột nhiên thu lại vẻ tươi cười, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm:

- Mày nói ở trước mặt mày không cho phép bổn đế vũ nhục y sao? Bổn đế trước hết sẽ chặt đứt tứ chi của mày, sau đó lại lại để cho mày xem y bị tao nhục nhã đến chết như thế nào, nhưng mày không cần lo lắng, sau khi hành

hạ y xong, tao sẽ cho mày nếm thử vạn kiếm tróc thân, sẽ không để cho mày chịu bị nửa điểm nhục nhã.

Kiếm Thánh Đế Quân nói xong, ngón tay khẽ động, lập tức có vô số thanh cổ kiếm bắn ra, đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm cầm Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm trong tay trong tay chớp liên tục mấy cái, lập tức chém cổ kiếm ra, lạnh lùng nhìn Kiếm Thánh Đế Quân:

- Trình độ lực lượng này cũng đừng lấy ra để khỏi mất mặt xấu hổ, để cho tao thử Vạn Cổ Kiếm Trận vô dụng kia của mày đi.

Hàn Sâm biết mình và Kiếm Thánh Đế Quân sớm muộn đều phải có một trận chiến, nếu hắn muốn để nhân loại yên ổn ở lại Kiếm Lô Tí Hộ Sở, nhất định phải đánh hạ được Thánh Kiếm Tí Hộ Sở, so với đến lúc đó tái chiến, không bằng thừa cơ hội này thăm dò Kiếm Thánh Đế Quân trước một chút, đến lúc đó sẽ nắm chắc hơn.

- Mày đáng chết!

Kiếm Thánh Đế Quân giận dữ, chỉ một tên nhân loại hèn hạ vô cùng ở trong mắt y đều dám nhục mạ y như vậy, khiến sát cơ trong lòng y bùng lên, hận đến mức muốn cắn nát hàm răng.

Sát cơ kinh khủng lan tràn trong không khí, cổ kiếm một hóa mười, mười hóa trăm, trăm hóa ngàn, ngàn hóa vạn, tạo thành kiếm trận như núi, giết về phía Hàn Sâm, Kiếm Thánh Đế Quân muốn chém xuống Hàn Sâm.

Vẻ mặt Hàn Sâm vẫn vô cùng bình tĩnh, trên người tuôn ra lực lượng thần bí, một đôi cánh đen kịt xuất hiện sau lưng của hắn.

Chương 1051: Biến Thân Kim Ô

Theo cánh quạ ở sau lưng giương lên, thân thể Hàn Sâm cũng biến thành một con quạ màu đen, đúng là hình thái Tam Trảo Kim Ô.

Hàn Sâm vừa mới lấy được thú hồn Tam Trảo Kim Ô trước đó, là một thú hồn loại dung hợp biến thân, có thể để cho Hàn Sâm hóa thành Tam Trảo Kim Ô.

Trong nháy mắt lúc hóa thành Tam Trảo Kim Ô, vạn kiếm đã xoắn giết xuống, trong mắt Hàn Sâm tràn ngập màu máu, hai cánh chấn động, lập tức huyết diễm ngập trời, Kim Ô thân mang theo huyết diễm kinh khủng, giống như một con Phượng Hoàng từ trong ngọn lửa sống lại xông lên trời, vọt thẳng vào trong Vạn Cổ Kiếm Trận.

Răng rắc!

Những nơi hai cánh huyết diễm đi qua, cổ kiếm trực tiếp bị cánh Phượng Hoàng chặt đứt, thân hình Hàn Sâm giống như là Phượng Hoàng bay ở phía chân trời, rất nhiều cổ kiếm chém lên trên huyết diễm, giống như chém vào trong ngọn lửa hư vô, vậy mà không có tác dụng gì.

- Không có khả năng!

Nhìn huyết diễm Phượng Hoàng ở trong Vạn Cổ Kiếm Trận giống như ở chỗ không người, trong lúc hai cánh khép mở, từng thanh cổ kiếm trực tiếp bị phá hủy hòa tan thành nước đồng, trên mặt của Kiếm Thánh Đế Quân đã tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Y có thể tinh tường cảm giác được, đó là lực lượng đã mở ra chín đạo khóa gen, một nhân loại vậy mà mở ra được chín đạo khóa gen, thực sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của Hàn Sâm đã sớm mở ra chín đạo khóa gen, chỉ là bởi vì thể chất bản thân còn chưa đủ, mới không có biện pháp sử dụng.

Thế nhưng mà sau khi biến thành Kim Ô thân, thể chất đã đạt đến tiêu chuẩn siêu cấp thần huyết, đủ để nhẹ nhõm cho phép Hàn Sâm mở ra chín đạo khóa gen tác chiến.

Mà ở trạng thái Kim Ô thân, Hàn Sâm phát hiện ra mình sử dụng loại sức mạnh hệ hỏa là Bất Tử Hỏa cùng Phượng Hoàng bí kỹ đều được gia trì rất lớn, uy lực so với lúc hắn sử dụng ở hình người càng mạnh mẽ hơn vô số lần.

Đây là thiên phú gia trì, cũng không phải là lúc Hàn Sâm ở hình người không làm được, mà là vì bản thân Kim Ô là sinh vật siêu cấp thần huyết hỏa hệ, lại là chim giống như Phượng Hoàng, tự nhiên là thích hợp với hai loại bí kỹ này hơn.

Phượng tường phi thiên, ngạo thị thiên hạ.

Hàn Sâm giống như một con chim Phượng Hoàng phá tan hư không, vạn kiếm cũng không thể ngăn cản thân hình của hắn bay ngang qua bầu trời.

Sắc mặt của Kiếm Thánh Đế Quân đại biến, hai tay vung vẩy kiếm, kiếm quang ở trên cổ kiếm như lưỡi dao, hóa thành lưới kiếm, chồng chất quấn giết tới Hàn Sâm.

Thế nhưng mà thân ảnh giống như Phượng Hoàng kia lại lúc ẩn lúc hiện, giống như là du tẩu ở bên trong hư ảo cùng hiện thực, vậy mà không bị thương chút nào xuyên qua kiếm võng trùng trùng điệp điệp, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Kiếm Thánh Đế Quân.

Một trảo như phượng thò ra, huyết diễm lập tức tuôn ra, Kiếm Thánh Đế Quân muốn trốn tránh, lại phát hiện mình vậy mà trốn không thoát một trảo này, thật sự quá nhanh.

Phượng Hoàng là hoàng giả của bầu trời, tương tự đều là siêu cấp thần huyết mở ra chín đạo khóa gen, Kiếm Thánh Đế Quân có thể nhanh hơn Phượng Hoàng bí kỹ ở trên không trung mới thật sự là gặp quỷ.

Kiếm Thánh Đế Quân cắn răng một cái, rút một thanh trường kiếm màu đen ra, mang theo kiếm quang tựa như tấm lụa chém về phía ô trảo mang theo ngọn lửa kinh thiên kia.

Coong!

Trảo cùng kiếm giao kích ở trên không trung, Kiếm Thánh Đế Quân lập tức cả người lẫn kiếm đều bị chấn bay ra ngoài, phía trên trường kiếm màu đen cùng Kim Ô trảo va chạm vậy mà bốc cháy lên ngọn lửa màu đỏ ngòm, Kiếm Thánh Đế Quân vận chuyển lực lượng, vậy mà không diệt hết ngọn lửa ở trên thân kiếm, mắt thấy trường kiếm bị huyết diễm thiêu đốt thôn phệ từng chút một, huyết diễm càng lúc càng lớn, nhưng một chút biện pháp cũng không có.

Hàn Sâm gào to một tiếng, một lần nữa vỗ cánh bay tới chỗ Kiếm Thánh Đế Quân, huyết diễm ngang trời giết tới trước mặt Kiếm Thánh Đế Quân.

Kiếm Thánh Đế Quân vứt bỏ trường kiếm màu đen, lại triệu hoán ra hai thanh cổ kiếm mỗi tay một thanh.

Hàn Sâm biến thành huyết diễm Phượng Hoàng bay quanh Kiếm Thánh Đế Quân xung phong liều chết, lúc ẩn lúc hiện ở trên không trung, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, mà trường kiếm trên hai tay Kiếm Thánh Đế Quân điên cuồng múa lên, ngăn cản công kích đến từ bốn phương tám hướng của huyết diễm Phượng Hoàng.

Tiếng kiếm va chạm không ngừng vang lên bên tai, trên thân kiếm của Kiếm Thánh Đế Quân đã dính huyết diễm, trên người cũng bị cào ra từng vết thương, nhưng lại không có máu tươi chảy ra, huyết diễm không ngừng thiêu đốt lan tràn ở trên vết thương.

Mặt mũi Kiếm Thánh Đế Quân tràn đầy vẻ kinh hãi, y đã dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không ngăn được thân pháp giống như quỷ mị kia, vết thương huyết diễm trên người ngày càng nhiều.

Tốc độ thân thể của Hàn Sâm đã hoàn toàn vượt qua phản ứng tư tưởng của hắn, tất cả đều thuận theo phản ứng tự nhiên mà làm, tốc độ như vậy đã nhanh đến mức ngay cả Hàn Sâm cũng có cảm giác kỳ dị có điểm giống như là thuấn di.

Phượng Hoàng giống như hỏa ảnh, thỉnh thoảng xuất hiện ở bốn phương tám hướng xung quanh Kiếm Thánh Đế Quân, xé rách ra từng vết thương huyết diễm trên người Kiếm Thánh Đế Quân.

Không bao lâu sau, Kiếm Thánh Đế Quân đã vứt bỏ song kiếm bốc lửa trong tay, trên thân thể cũng là hỏa diễm hừng hực, có lẽ đã sắp bị đốt thành hỏa nhân rồi, y phát ra từng tiếng kêu thảm thiết.

- Tao nhất định sẽ giết mày.

Kiếm Thánh Đế Quân oán độc hét một tiếng, sau đó thân thể nổ tung ra, hóa thành từng chút ánh sáng bay đi, dĩ nhiên là tự bạo trở về Linh Hồn Chi Thạch.

Hàn Sâm vẫn chưa đã thèm đáp xuống mặt đất, trực tiếp khôi phục lại thân người, mặc dù Kiếm Thánh Đế Quân là ở dưới dưới tình huống bị thương đánh với hắn một trận, nhưng mà điều này cũng đủ để chứng minh sự mạnh mẽ của Kim Ô thân phối hợp với chín đạo khóa gen cùng Phượng Hoàng bí kỹ, cho dù lúc trước Kiếm Thánh Đế Quân không bị thương, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Tà Tình Đế nằm ở trên mặt đất, vẻ mặt có chút phức tạp nhìn Hàn Sâm, y bị nhốt quá lâu, còn không thể giải thích nhân loại là tồn tại dạng gì.

- Đại Đế, tôi dìu ngài vào hồ nước mắt chữa thương nhé?

Hàn Sâm đi đến bên cạnh Tà Tình Đế bị trọng thương, đỡ y đi vào trong hồ mắt nước.

Hiện tại giết Tà Tình Đế cũng vô dụng, hơn nữa Hàn Sâm cũng không muốn gây thù quá nhiều, coi như là Dị Linh, nếu như có thể chung sống hoà bình, Hàn Sâm cũng không muốn tiến hành chiến đấu không có ý nghĩa và chỗ tốt như thế.

- Nhân loại là gì?

Tà Tình Đế ngâm mình ở trong hồ nước, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm cũng đang ngâm mình ở trong hồ nước hỏi.

Hàn Sâm cũng không giấu diếm, đem chuyện về nhân loại nói cho Tà Tình Đế, chuyện này ở trong Dị Linh cũng không phải là bí mật gì, về sau Tà

Tình Đế chỉ cần tùy tiện tìm một Dị Linh hỏi một chút, là có thể biết rất kỹ càng.

Tà Tình Đế nghe xong hai mắt sáng lên:

- Truyền Tống Trận bên trong Tí Hộ Sở dĩ nhiên là truyền tống đến loại địa phương đó, vì sao ông đây lại không thể truyền tống qua?

- Tôi cũng không biết.

Hàn Sâm giang hai tay ra, vì sao mà Dị Linh cùng dị sinh vật không có cách nào từ Truyền Tống Trận ở trong Tí Hộ Sở của bọn họ truyền tống ra ngoài, cho đến hiện tại vẫn còn là một câu đố.

Tà Tình Đế tựa hồ cảm thấy rất hứng thú đối với thế giới nhân loại, lại hỏi Hàn Sâm thêm một vài vấn đề.

Hàn Sâm chỉ là nhặt những chuyện mà Dị Linh đều đã biết trả lời y, cũng không nhiều lời những chuyện khác.

- Đại Đế, tôi phải đi, sau khi chúng ta từ biệt, hi vọng lần sau gặp lại sẽ không phải là địch nhân.

Hàn Sâm ngâm mấy giờ, tác dụng của hồ nước mắt đối với hắn đã không còn, liền đứng dậy nói với Tà Tình Đế.

- Chờ một chút.

Tà Tình Đế lại đột nhiên mở miệng gọi Hàn Sâm lại.

Hàn Sâm quay người nhìn Tà Tình Đế, không biết y còn có chuyện gì.

- Tôi cùng cậu trở về đi, cậu cho tôi xem những đồ đạc của nhân loại mà cậu nói đó.

Tà Tình Đế nói.

- Chuyện này. . .

Hàn Sâm hơi do dự, mặc dù nói phần lớn đồ đạc của nhân loại cũng không thể sử dụng ở bên trong Tí Hộ Sở, nhưng mà hắn vẫn không muốn để cho Dị Linh nhìn thấy quá nhiều đồ vật của nhân loại.

Bảo Nhi có thể tiến vào thế giới nhân loại, không có ai dám khẳng định về sau Dị Linh sẽ không vào được.

- Mặc dù thực lực của cậu không tệ, nhưng nếu như không phải lúc trước tôi làm cho Kiếm Thánh Đế Quân bị thương, cậu cũng không thể dễ dàng giết y như thế. Huống chi bên trong Tí Hộ Sở của y sẽ phải có sinh vật siêu cấp thần huyết đi? Nghe lời cậu nói, nếu như y mang theo sinh vật siêu cấp thần huyết đi đánh Tí Hộ Sở của cậu, có lẽ một mình cậu cũng không thủ được đi?

Tà Tình Đế đột nhiên nheo mắt lại nói ra.

Chương 1052: Trở Về

Hàn Sâm do dự mãi, cuối cùng vẫn đồng ý với điều kiện của Tà Tình Đế, cùng y ước định gặp nhau ở cửa ra nơi Niết Bàn, lúc đó sẽ mang theo Tà Tình Đế cùng đi tới Kiếm Lô Tí Hộ Sở, đưa đồ vật của nhân loại cho hắn xem.

Mà Tà Tình Đế cũng đồng ý sẽ trợ giúp Hàn Sâm đánh hạ Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, coi như là tạm thời hợp tác.

Sau khi ước định cẩn thận mọi việc, Tà Tình Đế lưu lại ở trong hồ dưỡng thương, một mình Hàn Sâm đi tìm bảo tàng của Phượng Hoàng Đại Đế, nếu như hắn không tìm thấy, sau khi thương thế của Tà Tình Đế lành cũng sẽ đi tìm kiếm, ai có thể tìm được thì phải xem bản lĩnh của người đó.

Hàn Sâm trước đó đi lại ở loại địa phương này còn có chút bận tâm, nhưng mà hiện tại đã có thú hồn Kim Ô, cũng không có quá nhiều kiêng kỵ nữa.

Dùng thể chất hiện tại của hắn, thời gian có thể biến thân thành Tam Trảo Kim Ô cũng không tính ngắn, đủ để chèo chống phần lớn chiến đấu, hơn nữa chỉ cần giữ vững trong thời hạn, cũng sẽ không có gánh nặng gì đối với thân thể.

Đáng tiếc duy nhất chính là lúc sử dụng Kim Ô biến thân, phần lớn kỹ pháp của nhân loại sẽ không có cách nào sử dụng, cũng khó có thể khống chế binh khí, cường hành sử dụng binh khí, còn không lợi hại bằng trực tiếp sử dụng móng vuốt Kim Ô, bình thường chỉ có thể sử dụng những loại bí pháp như Phi Thiên Thuật cùng Phượng Hoàng bí kỹ.

Nhưng mà đây đã là rất mạnh mẽ rồi, lúc Hàn Sâm biến thân thành Kim Ô, tất cả các loại năng lực chung vào một chỗ, đã coi như là sinh vật siêu cấp thần huyết hỏa hệ đỉnh cấp, cho dù chống lại Tà Tình Đế cũng chưa chắc sẽ thất thủ.

Chỉ là Hàn Sâm có chút không rõ, vì sao thú hồn Kim Ô không bị ô nhiễm giống như thú hồn Ma Giác Dương Vương, là thú hồn tương đối bình thường.

Hàn Sâm suy đoán có thể là có quan hệ với chuyện bản thân Kim Ô là hỏa hệ, nhưng mà cũng không nhất định là nguyên nhân này.

Hàn Sâm bay nhanh ở bên trong nơi Niết Bàn, cũng gặp một ít dị sinh vật giống như là Ma Giác Dương, nhưng mà thịt của dị sinh vật nơi này cũng không có cách nào ăn, cho dù gặp được dị sinh vật cấp thần huyết, hắn cũng lười đi lên giết.

Chủ yếu nhất là Hàn Sâm sợ thất ca gặp nạn, muốn mau chóng tìm được y, một phương diện khác cũng hy vọng có thể tìm được bảo tàng của Phượng Hoàng Đại Đế.

Thế nhưng mà Hàn Sâm vòng vo vài ngày ở trong nơi Niết Bàn, đều không tìm được thất ca, bảo tàng Phượng Hoàng Đại Đế gì đó kia ngay cả bóng dáng đều không nhìn thấy.

Cuối cùng Hàn Sâm chỉ có thể trở lại ngọn Ngọa Ngưu Sơn theo lời thất ca lúc rời đi kia để thử thời vận, nói không chừng thất ca đã trở lại nơi đó chờ

hắn.

Lúc Hàn Sâm về tới Ngọa Ngưu Sơn, không nhìn thấy bóng người nào, lúc đang thất vọng, lại thấy một tảng đá đen ở trên sườn núi mở ra, một bóng người toàn thân bẩn thỉu từ trong động nham thạch phía sau chui ra.

- Thất ca!

Hàn Sâm nhìn thấy bóng người kia, lập tức vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, trực tiếp vọt tới.

- Tôi biết ngay mà, cậu nhất định có thể còn sống trở về.

Thất ca nói xong, từ trong lồng ngực lấy ra một món đồ kín đáo đưa cho Hàn Sâm:

- Đây là thứ tôi tìm được ở trong khu vực mắt phượng, chỉ có một vật này thôi chứ không còn thu hoạch gì nữa, hơn nữa cũng không biết là có tác dụng gì, cậu mang về trước, có lẽ về sau có thể cần dùng đến.

- Thất ca không cùng tôi trở về sao?

Hàn Sâm biến sắc, nhìn thất ca hỏi.

- Chúng ta cuối cùng vẫn cần phải chinh phục không gian thứ ba Tí Hộ Sở đấy, không thể bởi vì một chút ngăn trở liền lùi bước, tôi sẽ trở lại chỗ Kiếm Thánh Đế Quân bên kia, tiếp tục lấy được tín nhiệm của y, tận lực tìm hiểu tin tức, tôi cho cậu biết một chỗ, cậu ghi nhớ cho rõ ràng cẩn thận, tôi sẽ đem tin tức lấy được để ở trong đó. . .

Thất ca dặn dò Hàn Sâm mấy lần, bảo hắn ngàn vạn lần phải nhớ rõ ràng.

Hàn Sâm nhìn thất ca, không biết nên nói cái gì, người như vậy, Hàn Sâm là lần đầu tiên gặp được, cho dù chính hắn cũng không làm được như vậy, nhưng cũng không trở ngại việc hắn kính nể thất ca.

- Thất ca, anh yên tâm, rất nhanh tôi sẽ đánh hạ Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, khôi phục thân tự do cho anh.

Hàn Sâm trịnh trọng nói với thất ca.

- Tôi chờ cậu.

Thất ca khẽ gật đầu, cũng không có chút cười nhạo nào.

Mặc dù biết chuyện này rất khó khăn, nhưng mà ở trên người Hàn Sâm, thất ca thấy được hi vọng mà trước kia chưa từng thấy qua.

- Đi thôi, tôi mang cậu ra ngoài Phượng Hoàng Tí Hộ Sở trước.

Thất ca nói.

Hàn Sâm lại lắc đầu:

- Tôi còn muốn chờ một người, anh đi về trước đi.

- Đợi người? Còn có người cùng đi với cậu sao?

thất ca nao nao.

- Không phải người.

Hàn Sâm khẽ cười khổ, đem chuyện Tà Tình Đế hợp tác với hắn nói một lần.

Thất ca trầm ngâm nói:

- Xua hổ nuốt sói cũng là một biện pháp tốt, nhưng cậu nhất định phải cẩn thận, dù sao thân thể của nhân loại chúng ta quá yếu đuối, hơn nữa thực lực cũng không đạt tới trình độ có thể khống chế Dị Linh giống như Tà Tình Đế, không nên tổn thương chính mình.

- Tôi hiểu.

Hàn Sâm biết rõ thất ca có ý tốt nhắc nhở hắn, bảo hắn đừng đùa với lửa.

Hiện tại thực lực của Hàn Sâm tăng nhiều, hơn nữa có được trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, cũng không phải là không có năng lực chiến một trận với Tà

Tình Đế, đến cũng không sợ Tà Tình Đế có lòng lang dạ thú gì.

Nhưng mà thất ca là có ý tốt, Hàn Sâm cũng không giải thích, chỉ là nhớ kỹ lời của thất ca trong lòng, coi như là tự nhắc nhở mình.

Dù sao hiện tại hắn mượn trợ giúp đều là ngoại lực, tố chất thân thể vẫn có chút theo không kịp, vẫn còn không tính là cường giả chân chính, không có cách nào tác chiến lâu dài, xác thực nên cẩn thận một chút, không thể quá bành trướng.

Thất ca đi rồi, Hàn Sâm đợi chưa tới vài ngày, Tà Tình Đế liền đi tới lối ra, thoạt nhìn thì toàn bộ vết thương trên người cũng đã tốt hơn rồi.

- Đại Đế, có tìm được bảo tàng hay không?

Hàn Sâm nhìn Tà Tình Đế cười hỏi.

- Không tìm được cái gì cả, cũng không biết con gà lửa kia giấu thứ đó đi nơi nào rồi.

Tà Tình Đế nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới hỏi ngược lại:

- Cậu có tìm được thứ gì hay không?

Hàn Sâm khẽ lắc đầu:

- Tôi cũng không tìm được thứ gì cả, hơn nữa tôi lo lắng Tí Hộ Sở sẽ xảy ra chuyện, cho nên liền chuẩn bị trở về.

Hàn Sâm cũng không quan tâm Tà Tình Đế có tin hay không, không giải thích nhiều, hơn nữa hắn cũng không nói sai, xác thực là hắn không tìm được cái gì cả, chỉ là thất ca đã tìm được một món đồ, còn đưa thứ đó cho hắn mà thôi.

Đó là một khối thẻ kim loại, toàn thân vàng óng ánh, giống như là vàng ròng đúc thành, chỉ lớn cỡ sợi dây chuyền như vậy, hình dạng giống như là một mũi tên, bên trên có khắc một đôi Phượng Hoàng, đằng sau lại khắc một bức họa của một cô gái xinh đẹp.

Hàn Sâm chưa từng gặp qua Phượng Hoàng Đại Đế, không biết cô gái bên trong bức tranh này có phải là Phượng Hoàng Đại Đế hay không, hơn nữa tấm thẻ này hắn cũng đã nghiên cứu rất lâu, nhưng vẫn không phát hiện ra có chỗ lợi gì, chỉ có thể tạm thời cất giấu.

Trừ chuyện đó ra, thu hoạch của Hàn Sâm chính là con ngư điểu kỳ quái kia, ở trong nước nó sẽ biến thành cá, rời nước sẽ biến thành chim, hơn nữa tựa hồ cảm thấy rất hứng thú đối với lông vũ Phượng Hoàng, một mực ở bên cạnh lông vũ Phượng Hoàng, coi như là biến tướng đi theo Hàn Sâm rồi.

Tà Tình Đế cũng không hỏi nhiều, không biết là y đã tin tưởng Hàn Sâm, hay là cũng không phải quá để ý đối với chuyện này, còn nóng nảy hơn cả Hàn Sâm thúc giục hắn trở về Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm mang theo Tà Tình Đế về Kiếm Lô Tí Hộ Sở, hơn nữa dặn dò bọn Lâm Vi Vi, Lâm Hạ, tuyệt đối không được trêu chọc Tà Tình Đế.

Mặc dù Tà Tình Đế đã đồng ý sẽ không thương hại nhân loại ở trong Tí Hộ Sở, nhưng mà theo tính tình của y, thật sự muốn chọc y, chỉ sợ ngay cả Thiên Hoàng lão tử y cũng dám giết, sao có thể nhớ rõ những chuyện này.

Tà Tình Đế cũng rất hứng thú dò xét quần áo cùng phục sức trên người bọn Lâm Hạ, còn có nội một ít vật phẩm của nhân loại ở trong Tí Hộ Sở, hơn nữa còn thúc giục Hàn Sâm lấy thêm đồ vật nhân loại cho y xem.

Chương 1053: Cánh Cửa Đến Thế Giới Mới

Bố trí Tà Tình Đế ở bên trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm có chút nhức đầu trở lại Liên Minh.

Tà Tình Đế đặc biệt dặn dò qua Hàn Sâm, phải mang cho y nhiều sách một chút, Hàn Sâm không biết là nên mang loại sách gì cho y, hắn cũng không

thể tùy tiện sách gì đều đưa cho Tà Tình Đế, đó là đồng nghĩa với việc tiết lộ tình báo của nhân loại cho Dị Linh, việc này Hàn Sâm đương nhiên không có khả năng làm.

Nhưng mà đây cũng là một trong các điều kiện để cho Tà Tình Đế hợp tác với hắn, Hàn Sâm trông cậy vào y cùng đi đánh hạ Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, lại không thể không cấp cho y.

Lúc đang do dự, Hàn Sâm đột nhiên thấy được tiết mục đang phát bên trên màn hình 3D, ánh mắt lập tức sáng lên, trong lòng có chủ ý.

Trực tiếp kết nối với Internet, download xuống rất nhiều sách, lấy hẳn một rương lớn chuẩn bị đem vào trong Tí Hộ Sở cho Tà Tình Đế.

- Không được, đối xử với bạn bè dị tộc, chúng ta càng nên thân thiết nhiệt tình quan tâm mới phải.

Hàn Sâm buông rương hòm xuống, lại lên trên Internet đặt thêm một chút hàng gì đó, chờ các thứ đều được đưa tới, Hàn Sâm mới mang theo tất cả mọi thứ cùng một chỗ truyền tống vào trong Tí Hộ Sở.

Mới chỉ là một ngày mà thôi, Tà Tình Đế đã chờ hơi không kiên nhẫn rồi, thiếu chút nữa đã phá hủy Kiếm Lô Tí Hộ Sở, cũng không biết với tính tình này của y, mười vạn năm bị nhốt kia sinh hoạt như thế nào.

Còn may là Tà Tình Đế rất giữ lời hứa, không hề thương tổn đến người ở bên trong Tí Hộ Sở, nhưng mà bọn Lâm Hạ lại bị giật mình, rất nhiều người đều đã về Liên Minh, lúc Tà Tình Đế ở đó thì không dám đi vào Tí Hộ Sở nữa.

Chỉ có Bảo Nhi là tuyệt không sợ y, thường xuyên cưỡi trên đầu Tà Tình Đế, Tà Tình Đế đến cũng không làm gì cô bé cả.

- Đây là thứ gì?

Tà Tình Đế trợn to mắt nhìn Hàn Sâm chuyển tới mấy cái rương lớn, không biết bên trong là những vật gì.

- Ngài lập tức sẽ biết.

Hàn Sâm thần bí cười cười, vừa chuyển đồ vật ra bên ngoài vừa hướng Tà Tình Đế hỏi:

- Sách thì tôi đã mang tới cho ngài rồi, nhưng mà ngài có xem hiểu văn tự của nhân loại chúng tôi không?

- Văn tự của nhân loại các cậu quá đơn giản thô ráp, một chữ tương đương với một âm, chỉ có thể coi là một chi nhánh nhỏ văn tự trụ cột của Dị Linh chúng tôi, tùy tiện liếc mắt nhìn đã biết.

Tà Tình Đế bĩu môi một cái nói.

- Thì ra ngài có thể xem hiểu, tôi còn sợ là ngài xem không hiểu, cố ý lấy cho ngài một ít sách có tranh vẽ, thuận tiện để ngài bắt đầu học tập quan sát.

Hàn Sâm vừa nói, vừa đem đồ trong rương lớn đổ xuống bên cạnh Tà Tình Đế:

- Trong này đều là sách, ngài xem trước một chút đi, nếu không thích, lần sau tôi lấy thêm những thứ khác cho ngài.

- Được.

Tà Tình Đế cảm thấy suy nghĩ của Hàn Sâm còn rất chu đáo đấy, cảm thấy Hàn Sâm làm người cũng không tệ.

- Đại Đế, ngài xem sách trước đi, tôi chuẩn bị một chút đồ ăn của nhân loại cho ngài nếm thử, đúng rồi, ở đây còn một chút đồ ăn, ngài có thể vừa đọc sách vừa ăn. . .

Hàn Sâm vừa nói vừa mở một cái rương khác ra, lấy từng túi đồ ăn vặt cùng một chai nước uống bên trong ra cho Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế càng cảm thấy nhân loại thật sự không tệ, ít nhất là Hàn Sâm này rất tốt.

Hàn Sâm còn kiếm một cái ghế sô pha để cho Tà Tình Đế ngồi ở trên đó vừa ăn đồ ăn vặt vừa đọc sách, mà Hàn Sâm thì ở bên cạnh làm đồ ăn, mặc

dù tài nấu nướng của hắn quá bình thường, nhưng mà so với Dị Linh, đó chính là cấp thiên tài rồi.

Thế giới Tí Hộ Sở căn bản không truy cầu những thứ này, Dị Linh tối đa cũng chỉ ăn một ít trái cây gen mà thôi, chỉ là truy cầu bản thân tiến hóa, đối với mỹ vị không có giác ngộ nào cả.

- Không cần phiền toái như vậy, tôi không cần ăn cái gì, cậu lấy thêm chút sách nữa cho tôi.

Tà Tình Đế vừa liếc nhìn sách, vừa lơ đễnh nói với Hàn Sâm.

- Nhất định phải nếm thử một chút, đây là lễ tiết của nhân loại chúng tôi, Đại Đế chịu khó một chút, tùy tiện nếm thử là được rồi.

Hàn Sâm rất chân thành nói.

- Như thế à? Vậy thì được rồi.

Tà Tình Đế nhìn thoáng qua Bảo Nhi đang ngồi ở bên cạnh nhét đồ ăn vặt vào trong miệng, thò tay cũng cầm một cái túi, trực tiếp học theo bộ dạng của Bảo Nhi, xé cái túi ra.

Hàn Sâm vừa làm đồ ăn, vừa cười híp mắt nhìn Tà Tình Đế ăn đồ ăn vặt.

Một cánh cửa dẫn tới thế giới mới cứ như vậy mở ra.

Trong Liên Minh, những ngày này Hàn Sâm đều đang chuẩn bị cho việc đánh Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, không nhổ cái gai Kiếm Thánh Đế Quân đi, bọn họ cũng không có biện pháp an tâm sinh tồn ở chỗ này được.

Máy truyền tin đột nhiên vang lên, Hàn Sâm nhìn thoáng qua là dãy số của Yên Nhiên, vội vàng bắt máy.

- Bảo bối, chừng nào thì em về nhà ở vài ngày thế?

Hàn Sâm có chút u oán nhìn Kỷ Yên Nhiên ở trong màn hình giả lập nói.

Kỷ Yên Nhiên bất đắc dĩ nói:

- Gần đây chỉ sợ là không trở về được, trước mắt bọn em đang đàm phán với Tu La tộc, chuẩn bị liên hợp khai phá một khu di tích Tinh Tộc, có thể em sẽ dẫn một đội tiên phong của nhân loại đi qua.

- Cùng Tu La tộc hợp tác khai phát di tích Tinh Tộc?

Hàn Sâm hơi ngây ra một lúc, mặc dù hiện tại nhân loại cùng Tu La tộc ở vào thời kì tương đối hòa hoãn, tất cả các chiến tuyến đều không có chiến sự lớn phát sinh, nhưng mà quan hệ cũng không tốt đến loại trình độ đó, vậy mà liên hợp khai phá di tích Tinh Tộc.

Kỷ Yên Nhiên đã hiểu nghi hoặc của Hàn Sâm, giải thích nói:

- Bởi vì có vài chỗ ở trong di tích, cần phải mượn lực lượng của Tu La tộc mới có thể an toàn thông qua, cho nên mới không thể không hợp tác với Tu La tộc.

- Nghe có vẻ rất nguy hiểm, em vẫn chỉ là một Tiến Hóa Giả, tại sao phải chọn em với tư cách lĩnh đội?

Hàn Sâm cau mày nói.

- Đây là một trong các điều kiện của Tu La tộc.

Kỷ Yên Nhiên tự giễu cười cười:

- Theo bọn họ nghĩ, em là công chúa của nhân loại, bọn họ phái ra hoàng tộc cùng một vị hoàng tử tham gia lần hợp tác này, cho nên yêu cầu em nhất định phải cùng tham gia.

- Tham gia khai thác lần này đều là Tu La hoàng tộc?

Sắc mặt của Hàn Sâm lập tức thay đổi, hắn biết rõ điều này có ý nghĩa gì.

- Anh yên tâm, cùng đi với em đều là Siêu Việt Giả đạt trình độ cao nhất trong nhân loại, bọn họ sẽ đảm bảo cho sự an toàn của em, không có chuyện gì đâu.

Kỷ Yên Nhiên cười nói.

- Anh muốn đi.

Hàn Sâm nhìn Kỷ Yên Nhiên nghiêm túc nói ra.

Kỷ Yên Nhiên cười nói:

- Honey, thật sự là không có chuyện gì đâu, đi cùng với em đều là Siêu Việt Giả đỉnh cấp trong nhân loại mở ra tám đạo khóa gen, hơn nữa di tích Tinh Tộc kia có chút hạn chế, tối đa chỉ có thể đi vào mười sáu người, bên phía Tu La tộc có tám người, chúng ta bên này có tám người, người chọn lựa cũng đã xác định, không thể sửa lại.

- Anh không quan tâm nhiều như vậy, nếu như em đi, anh cũng nhất định phải đi, nếu không thì em cũng không cần đi.

Kỷ Yên Nhiên còn muốn nói thêm điều gì, Hàn Sâm lại trực tiếp ngắt liên lạc với Kỷ Yên Nhiên, sau đó bấm dãy số của Kỷ Nhược Chân.

- Vì sao lại để cho Yên Nhiên đi tới chỗ nguy hiểm như vậy, cô ấy là con ruột của ngài mà?

Sau khi cuộc gọi được nhận, Hàn Sâm có chút khó chịu nhìn Kỷ Nhược Chân nói.

- Chính là bởi vì nó là con gái của ta, cho nên nó chỉ có thể đi, lần khai phát di tích Tinh Tộc này rất quan trọng đối với Liên Minh chúng ta.

Kỷ Nhược Chân lộ ra vẻ rất bình tĩnh, nhưng bên trong mắt lại hiện lên một tia bất đắc dĩ.

- Cô ấy không chỉ là con gái của ngài, cô ấy còn là vợ của con.

Hàn Sâm nhìn Kỷ Nhược Chân nói ra:

- Cha để cho cô ấy đi cũng được, con cũng phải đi cùng.

- Chúng ta chỉ có thể đi tám người, đi cùng nó đều là Siêu Việt Giả đứng đầu trong nhân loại chúng ta, bọn họ sẽ bảo vệ tốt cho Yên Nhiên, nhiệm vụ chuyên nghiệp để cho người chuyên nghiệp đi làm đi.

Kỷ Nhược Chân cau mày nói.

- Để cho con đi, hoặc là ngay hiện tại con sẽ đi tới mang Yên Nhiên trở về.

Hàn Sâm kiên định nói, không có một tia thỏa hiệp nào.

Chương 1054: Tái Chiến Tu La

Trải qua bàn bạc, Tu La tộc đồng ý để cho Hàn Sâm thay thế một thành viên của nhân loại, nhưng lại có một điều kiện tiên quyết, nhất định là Hàn Sâm phải chiến thắng người lĩnh đội Tu La tộc, chứng minh thực lực của hắn, mới có thể tham dự nhiệm vụ lần này.

- Nhân loại chúng ta lựa chọn ai đi, còn cần phải đạt được sự đồng ý của Tu La tộc?

Hàn Sâm nghe xong Kỷ Nhược Chân nói cho hắn biết kết quả, không nhịn được cau mày nói.

- Dù sao cũng là liên hợp hành động, hai bên đều cần sự trợ giúp của đối phương, cũng cần phụ trách vì đội viên của mình, trước đó cũng đã định sẵn danh sách với Tu La tộc rồi, hôm nay đột nhiên muốn thay đổi danh sách, Tu La tộc đưa ra yêu cầu như vậy cũng coi như là chuyện bình thường.

Kỷ Nhược Chân nói.

- Được, con đồng ý với điều kiện này.

Hàn Sâm một lời đồng ý luôn.

Hắn đã biết tình huống liên quan tới hành động lần này, di tích Tinh Tộc kia không chỉ có hạn chế đối với nhân số tiến vào, hơn nữa còn có trang bị đặc thù hạn chế thực lực của người tiến vào.

Cho tới hiện tại, tối đa cũng chỉ có Siêu Việt Giả nhân loại là có thể tiến vào di tích, cường giả cấp Bán Thần không có cách nào thông qua tinh môn của

di tích.

Tu La tộc bên kia cũng tương tự, Tu La đấu sĩ tam cấp trở lên liền không có cách nào thông qua tinh môn, mà Tu La đấu sĩ tam cấp đại khái tương đương với Siêu Việt Giả đỉnh cấp của nhân loại, tố chất thân thể bình thường đều có thể vượt qua 2000.

Mà Siêu Việt Giả đỉnh cấp của nhân loại, tố chất thân thể đại khái là khoảng 1800, nếu chỉ so sánh tố chất thân thể, hắn là kém hơn Tu La một chút.

Nhưng nhân loại lại có thể mở ra khóa gen, thi triển các loại lực lượng đặc thù, chuyện này thì Tu La đấu sĩ không làm được, Tu La đấu sĩ chỉ có lực lượng thuần túy.

Hàn Sâm cưỡi phi thuyền tiến về nơi ở của hai đội thám hiểm ở trên Thản Tư Tinh, hắn đã biết đối thủ của mình là ai, Kỷ Nhược Chân cũng đã cho hắn tài liệu cặn kẽ về đối thủ.

Đối thủ của hắn tên là Ngọc Đà Sơn, là con thứ bảy của Tu La Nữ Hoàng hiện nay, Tu La đấu sĩ tam cấp, căn cứ theo kết quả khảo nghiệm lần gần đây nhất của y, lực lượng của y đã đạt đến 2143 điểm, không có tư liệu sau khi y sử dụng Tu La Biến

Bảy vị Tu La hoàng tộc tham dự thăm dò di tích lần này, cũng sẽ không kém hơn Ngọc Đà Sơn bao nhiêu, đều là cao thủ số một trong Tu La hoàng tộc.

Lúc Hàn Sâm ngồi phi thuyền tiến về Thản Tư Tinh, đoàn đại biểu của Tu La tộc ở trên Thản Tư Tinh lúc này đang ở trong phòng họp.

- Hoàng tử điện hạ, nếu không thì để cho Lâu Lan ra tay dạy dỗ tên nhân loại kia, ngài không cần tự mình ra tay.

Sự vụ trưởng đại biểu của Tu La đoàn có chút bận tâm nói với Ngọc Đà Sơn.

- Hắn đã từng đả bại tộc đệ Già Lam của ta, chuyện này đối với Ngọc thị hoàng tộc ta là một vết bẩn nghiêm trọng, phải do chính ta rửa sạch.

Ngọc Đà Sơn lại từ chối đề nghị của sự vụ trưởng.

- Sự vụ trưởng, ông không cần lo lắng, một Siêu Việt Giả nhân loại, hơn nữa mới tấn chức Siêu Việt Giả được một năm mà thôi, hoàng tử điện hạ muốn đánh bại hắn chỉ là tiện tay mà thôi.

Tu La hoàng tộc Lâu Lan lạnh nhạt nói.

- Đúng, căn bản không cần lo lắng, Siêu Việt Giả nhân loại chỉ là có nhiều thứ bịp bợm một chút, thực lực chân chính căn bản không bằng Tu La đấu sĩ tam cấp chúng ta, trận chiến này căn bản không có gì cần lo lắng, Hàn Sâm gì kia thua không thể nghi ngờ.

Một đám Tu La hoàng tộc đều rất khinh thường Hàn Sâm, không ai cho rằng Hàn Sâm sẽ là đối thủ của Ngọc Đà Sơn.

Sự vụ trưởng còn muốn nói thêm điều gì, Ngọc Đà Sơn lại khoát tay nói:

- Việc này không cần bàn lại nữa, lần này ta nhất định phải tự mình đánh bại Hàn Sâm.

Thấy Ngọc Đà Sơn đã quyết ý như thế, sự vụ trưởng cũng không nói thêm gì nữa, y cũng đã xem qua tư liệu của Hàn Sâm, cảm thấy sẽ không có vấn đề gì, dù sao thời gian Hàn Sâm tấn chức Siêu Việt Giả quá ngắn.

Bình thường chỉ có Siêu Việt Giả đứng đầu trong nhân loại mới có thể lợi dụng lực lượng đặc thù cùng thú hồn chống lại Tu La đấu sĩ tam cấp, dưới tình huống tố chất thân thể kém xa, huống chi Ngọc Đà Sơn vẫn còn là nhân vật đứng đầu bên trong Tu La đấu sĩ tam cấp.

Sau khi Hàn Sâm đi vào Thản Tư Tinh, liền trực tiếp được an bài đối chiến với Ngọc Đà Sơn, cũng không hề sắp xếp hắn vào ở trong căn cứ.

Nếu như Hàn Sâm quyết đấu thất bại, hắn sẽ không có tư cách tham dự lần hành động này, tự nhiên cũng sẽ không cần vào ở trong căn cứ, tất cả đều phải đợi sau khi quyết đấu lần này chấm dứt mới có những sắp xếp tiếp.

Ở bên trong một chỗ huấn luyện, nhân loại cùng đoàn đại biểu Tu La đều đến quan sát lần đối quyết này.

- Thật sự là xằng bậy, không thể bởi vì là con rể của nguyên thủ mà muốn làm bậy sao cũng được đi? Hắn mới tấn chức được bao lâu, cho dù hắn thật sự là siêu cấp thần gen toàn mãn tấn chức, một chút thời gian đó thì hắn có thể mở ra mấy đạo khóa gen?

Coi như là đội viên bên trong nhân loại cũng có âm thanh không hài hòa, một lão già cau mày lạnh nhạt nói.

- Triệu lão sư, lời này của ông có chút không đúng rồi, nếu như là lớn tuổi tấn chức thời gian lâu mới lợi hại, trong chúng ta có lẽ chỉ có Triệu lão sư ngài lợi hại nhất, ngài đã hơn một trăm tuổi rồi phải không?

Một trung niên cười tủm tỉm nói ra.

- Kỷ Hải Lam, cậu không cần trộm đổi khái niệm, trong số chúng ta tự nhiên là giáo sư Bạch có thực lực mạnh nhất, tôi cũng không phủ nhận trong số những người trẻ tuổi có rất nhiều cao thủ, nhưng mà cậu cảm thấy một Siêu Việt Giả, trong một năm tối đa có thể tăng thêm được bao nhiêu gen, có thể mở ra bao nhiêu đạo khóa gen? Trình độ không đủ đi cũng chỉ thêm phiền, chúng ta phải bảo đảm cho Kỷ tiểu thư đã đủ khổ cực, chẳng lẽ cậu còn muốn bảo vệ thêm một người?

Triệu Vĩnh Bác lạnh mặt nói.

Kỷ Hải Lam lại bật cười:

- Triệu lão sư ngài thật sự là không cần nghĩ nhiều như vậy đâu, Kỷ gia chúng tôi sẽ tự chú ý tới chính mình, ngài chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thăm dò của ngài là tốt rồi. Còn thực lực của Hàn Sâm như thế nào, quyết đấu xong sẽ tự có kết quả, nếu như thực lực của hắn không đủ, cửa ải của Tu La hoàng tử kia đều không vượt qua nổi, cho dù ngài muốn bảo hộ hắn cũng không có cơ hội đó đâu. Nếu như hắn có thể vượt qua cửa ải Tu La hoàng tử kia, nói thực cũng không biết là ai sẽ bảo hộ ai nữa đây.

Sắc mặt của Triệu Vĩnh Bác biến hóa còn muốn nói thêm điều gì, nhưng giáo sư Bạch ở bên cạnh lại đã cắt đứt đối thoại của bọn họ:

- Cũng không cần nói nữa, những chuyện này không phải là chuyện mà mấy người cần quan tâm, mấy người chỉ cần bảo trì trạng thái của mình để hoàn thành nhiệm vụ, những chuyện khác thì cấp trên đã có sắp xếp không cần nhiều lời.

So với nhân loại bên này, Tu La tộc bên kia lại có vẻ vô cùng sôi nổi, tố chất thân thể của Tu La hoàng tộc tăng lên rất nhanh, chỉ cần tư chất không quá kém, bình thường ba bốn mươi tuổi đều có thể đạt tới tiêu chuẩn Tu La đấu sĩ tam cấp, so sánh với Siêu Việt Giả đỉnh cấp trong nhân loại, đều xem như là người trẻ tuổi.

- Liên Thiện, cô đang làm gì đó?

Lâu Lan nhìn thấy một Tu La mỹ nữ bên cạnh đang mở máy truyền tin, nhịn không được nhíu mày hỏi.

- Còn có thể làm gì, tôi đang livestream trận quyết đấu này.

Liên Thiện lè lưỡi nói.

- Làm sao có thể livestream được? Mau tắt đi, bị sự vụ trưởng thấy được sẽ bị mắng đó.

Lâu Lan vội vàng thấp giọng nói.

- Có gì mà phải sợ, dù sao thì hoàng tử điện hạ cũng sẽ thắng chắc, lại để cho tộc nhân chúng ta thấy uy phong của Tu La tộc thì có gì là không tốt?

Liên Thiện lại không thèm để ý một chút nào, còn điều chỉnh vị trí máy truyền tin một chút, để có thể quay được toàn bộ sân huấn luyện rõ ràng hơn.

Lâu Lan cũng không có biện pháp gì với Liên Thiện, Liên Thiện cũng coi như là có xuất thân thế gia vọng tộc ở trong Tu La hoàng tộc, cô ta thuộc một họ bên trong mấy họ Tu La Hoàng, cho dù hiện tại Ngọc gia đang chấp chưởng Tu La hoàng vị, nhưng cũng khó có thể rung chuyển căn cơ của Liên thị, ở trên vài việc đều phải nhượng bộ mấy phần.

Hơn nữa Lâu Lan cũng biết chuyện này cũng không được coi là đại sự, để cho tộc nhân nhìn thấy Tu La tộc đánh bại nhân loại cũng không tệ.

Chương 1055: Tu La Quyền

- Liên Thiện vậy mà lại đang livestream rồi, đây là chỗ nào? Thoạt nhìn thì không giống như một nơi thuộc Tu La tộc chúng ta, những thiết bị kia hình như là của nhân loại.

- Thực là ở chỗ nhân loại, anh xem ở bên trong còn có nhân loại, Liên Thiện nữ thần của tôi như thế nào lại chạy tới chỗ nhân loại thế?

- Liên Thiện nữ thần nói vài lời đi, chỗ đó đến cùng là ở đâu thế?

- Thoạt nhìn là sân huấn luyện, chẳng lẽ là muốn truyền trực tiếp trận đấu tranh tài? Không phải là nhân loại sẽ đối quyết với Tu La tộc chúng ta đấy chứ?

- Wow. . . là hoàng tử Ngọc Đà Sơn, sao cậu ấy lại ra sân, đối thủ của cậu ấy là ai thế?

- Thật hay giả, hoàng tử Ngọc Đà Sơn cũng đi tới chỗ nhân loại bên kia?

- Thật sự là hoàng tử Ngọc Đà Sơn, anh ấy đang trên sàn đấu, đối thủ sẽ là ai đây?

- Lại có người ra sân rồi, quả nhiên là nhân loại, thoạt nhìn hình như quá trẻ tuổi đi.

- Làm cái quỷ gì thế, nhân loại phái một tên tiểu quỷ ra trận làm gì? Để cho hoàng tử của chúng ta hành hạ chơi à? Đánh khóc thì làm sao hiện tại? Tu La tộc chúng ta không biết dỗ trẻ con.

- Ha ha. . .

Tu La tộc nhìn thấy Hàn Sâm xuất hiện, đều cảm thấy là quá trẻ tuổi, thoạt nhìn vậy mà còn trẻ hơn Ngọc Đà Sơn. Nhân loại cùng Tu La tộc tranh đấu nhiều năm như vậy, bọn họ cũng tương đối hiểu rõ nhân loại.

Bởi vì nhân loại có Tí Hộ Sở, bình thường đều là tuổi tác càng lớn thì càng mạnh mẽ, nhân loại còn trẻ như vậy bình thường đều rất yếu, bọn họ cũng không cho rằng nhân loại như vậy có thể chống lại Ngọc Đà Sơn.

Mặc dù Liên Thiện không sợ, nhưng mà nếu bị sự vụ trưởng phát hiện thì cũng phiền phức, cô ta cũng sợ sự vụ trưởng nói nhiều, cho nên cũng chỉ livestream, bản thân lại không nói lời nào.

Sau khi Hàn Sâm đi tới sàn đấu, ánh mắt đánh giá đối thủ Ngọc Đà Sơn của mình, Ngọc Đà Sơn cùng chân dung trong tư liệu giống nhau như đúc, thân thể cường tráng rắn chắc, đôi mắt màu xanh tím lộ ra vẻ kiên nghị cùng quả quyết, vừa nhìn liền biết là một người làm việc quyết đoán không sợ gian nguy.

Trên đỉnh đầu có một cái sừng màu tím, đại biểu cho thân phận Tu La hoàng tộc của y, hơn nữa Ngọc Tu La làm nữ hoàng, y cũng thuận lý thành chương trở thành hoàng tử.

Khác với nhân loại, mặc dù thể chế của Tu La tộc là hoàng quyền, nhưng mà ngôi vị hoàng đế cũng không phải là cha truyền con nối, sau khi một Tu La Hoàng già yếu qua đời, sẽ có rất nhiều dòng họ Tu La hoàng tộc cạnh tranh Tu La hoàng vị, vị nào có năng lực cùng thực lực nhất thắng được, cuối cùng sẽ đạt được Tu La hoàng vị.

Tu La tộc có thể truyền thừa cho tới hiện tại, có quan hệ rất lớn tới loại chế độ này, tránh khỏi chuyện để người bình thường kế thừa Tu La hoàng vị, người có tài bên trong những Tu La Hoàng xuất hiện lớp lớp, Tu La tộc có thể có được địa vị như hôm nay ở trong vũ trụ cũng không phải là do may mắn.

Lúc Hàn Sâm đang đánh giá Ngọc Đà Sơn, Ngọc Đà Sơn cũng đang quan sát Hàn Sâm.

Tu La hoàng tộc luôn luôn cao ngạo, cũng một mực miệt thị nhân loại, nhưng mà không có nghĩa là Ngọc Đà Sơn sẽ khinh thị địch nhân của mình.

Ngọc Đà Sơn đánh giá Hàn Sâm cẩn thận, Tu La tộc không am hiểu các loại phương pháp thăm dò cổ quái kỳ lạ, bọn họ càng tin vào hai mắt cùng trực giác của mình.

Sau khi Ngọc Đà Sơn nhìn rõ ràng Hàn Sâm, trong lòng lập tức rùng mình, không còn có nửa phần ý nghĩ khinh thị.

Mặc dù y không nhìn ra thực lực của Hàn Sâm đến cùng là như thế nào, nhưng mà y từ trong ánh mắt của Hàn Sâm lại thấy được tự tin cùng bình tĩnh, có thể có được ánh mắt như vậy trước khi đại chiến, vậy cũng chỉ có hai loại khả năng.

Một là Hàn Sâm đặc biệt cuồng vọng, không biết trời cao đất rộng.

Còn có một loại khả năng nữa chính là hắn vô cùng tự tin đối với thực lực của bản thân, quả thật có được năng lực vô cùng đáng sợ.

Ngọc Đà Sơn không cho rằng nguyên thủ nhân loại sẽ chọn một người cuồng vọng vô tri làm con rể của mình, cho nên có thể biết được, nhất định là Hàn Sâm có được lực lượng mạnh mẽ.

Nhưng mà chuyện này cũng không thể làm cho tín niệm tất thắng của Ngọc Đà Sơn có bất kỳ dao động nào, đánh bại cường giả vốn chính là bản năng của cường giả, đối thủ càng mạnh, sẽ chỉ làm Ngọc Đà Sơn thêm hưng phấn.

- Tại hạ Hàn Sâm, bái kiến hoàng tử, đợi lát nữa kính xin hoàng tử hạ thủ lưu tình.

Hàn Sâm hơi ôm quyền, vô cùng khiêm tốn nói ra.

Dù sao Ngọc Đà Sơn ở xa tới là khách, hai tộc lại muốn hợp tác đi thăm dò di tích, cũng coi như là đồng bạn tạm thời, Hàn Sâm cũng không tiện nói lời ác độc.

Hiển nhiên là Tu La tộc cũng không hiểu được loại khiêm tốn và phong độ này của nhân loại, rất nhiều Tu La tộc đang xem trực tiếp nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, còn tưởng rằng Hàn Sâm đang sợ Ngọc Đà Sơn, đang tỏ ra yếu thế với Ngọc Đà Sơn.

- Nhân loại thật sự là kém cỏi, còn chưa đánh đã sợ.

- Sẽ không phải là đã bị hù tè ra quần rồi chứ?

- Ha ha, đó là bởi vì khí thế của hoàng tử điện hạ quá mạnh, tiểu tử kia không bị hù đến đái ra quần đã rất tốt rồi.

- Không nên xem thường nhân loại, bọn họ vô cùng gian trá giảo hoạt, có khả năng đây là quỷ kế của hắn, muốn để cho hoàng tử điện hạ khinh địch chủ quan.

. . .

Tu La tộc bàn tán ầm ĩ, phần lớn đều vô cùng xem thường Hàn Sâm.

- Nhân loại thật sự là dối trá, rõ ràng là địch nhân, lại còn giả ra bộ dáng kia.

Liên Thiện cũng có chút bĩu môi khinh thường.

Phong thổ và giáo dục tín ngưỡng của hai tộc rất khác nhau, để cho bọn họ hiểu được loại khiêm tốn cùng phong độ này của Hàn Sâm thì thật sự là một chuyện khó khăn, Hàn Sâm cũng không trông mong bọn họ có thể hiểu được.

- Tôi biết loại lễ nghi này của nhân loại các người, nhưng mà tôi có thể nói cho cậu biết, tôi sẽ đem hết toàn lực ra chiến một trận, đây cũng là lễ nghi của Tu La tộc chúng tôi, hi vọng cậu cũng giống vậy.

Ánh mắt của Ngọc Đà Sơn sáng quắc nhìn Hàn Sâm nói ra.

Hàn Sâm mỉm cười, cũng không nhiều lời, chỉ là duỗi một tay ra, làm một cái thủ thế nói:

- Hoàng tử, mời.

Ngọc Đà Sơn cũng dứt khoát, cơ bắp trên người giống như là sắt thép nhô lên, lực lượng tràn đầy tính chất bạo tạc, trực tiếp một quyền đánh tới chỗ Hàn Sâm.

Quyền kia xé rách không khí phát ra một loại âm thanh rung động lắc lư kỳ dị, trong chốc lát quả đấm cứng như sắt thép kia đã đánh đến trước mặt Hàn Sâm, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

- Kia là Tu La Quyền!

Rất nhiều Tu La tộc đang quan sát trực tiếp, chứng kiến một quyền này của Ngọc Đà Sơn cũng không khỏi kinh ngạc lên tiếng.

Tu La Quyền là một bộ phận trong giáo dục cơ sở của Tu La tộc, quyền pháp này cơ hồ mỗi một tên Tu La tộc đều biết, là một trong những quyền pháp trụ cột nhất.

Nhưng mà chính bởi vì nó là quyền pháp trụ cột, trải qua vô số Tu La tộc nghiệm chứng cùng thiên chuy bách luyện, cơ hồ có thể nói là quyền pháp đơn giản hữu hiệu nhất, mặc dù không có chỗ nào đặc biệt, nhưng cũng là quyền pháp ít sơ hở nhất.

Hơn nữa thoạt nhìn thì một quyền này của Ngọc Đà Sơn đơn giản, nhưng mà do y sử dụng, sức lực kinh khủng của quyền pháp vận dụng hoàn mỹ, gây ra một loại cảm giác kỳ dị nhân quyền hợp nhất không gì không phá.

Hàn Sâm cũng không né tránh, hóa chưởng thành quyền, trực tiếp nghênh hướng quả đấm của Ngọc Đà Sơn, Lôi Âm trên nắm tay Hàn Sâm sáng quắc, đúng là Đại Lôi Âm Quyền mà hắn tu luyện.

Hai quyền chạm nhau, máu thịt xương cốt của Ngọc Đà Sơn tựa hồ cũng mang theo lực rung động lắc lư mãnh liệt, vậy mà cứ thế đã đánh nát lôi điện trên nắm tay của Hàn Sâm, từng luồng lôi điện nhảy lên bên trên bắp thịt của Ngọc Đà Sơn, lại không thể làm y bị thương một chút nào.

OÀ..ÀNH!

Xương cùng xương chạm vào nhau, quyền cùng quyền giao kích, Hàn Sâm chỉ cảm thấy một luồng lực lượng mạnh mẽ đánh úp lại, thân thể không bị khống chế trượt ra xa mấy mét, ở trên mặt đất hợp kim kéo ra hai vết chân.

- Lực lượng của Tu La tộc quả nhiên đáng sợ, đơn giản so đấu lực lượng, mình vẫn còn kém không ít.

Trong lòng Hàn Sâm không buồn không vui, tĩnh táo tính toán cường độ lực lượng mà Ngọc Đà Sơn có.

Chương 1056: Khó Tin

- Ha ha, cùng Tu La tộc so đấu lực lượng, đầu óc của hắn bị hỏng à?

- Liền loại tố chất thân thể kia của nhân loại, cũng dám chính diện liều mạng với hoàng tử điện hạ, rốt cuộc là hắn ngu xuẩn cỡ nào, mới có thể làm ra được chuyện như vậy?

- Tôi đều có chút không đành lòng rồi, nhân tộc đại huynh đệ, tôi chỉ cho cậu một chiêu, cậu cần lợi dụng thân thể liên tục xoay tròn, xoay tròn hiểu hay không? Mặc dù cuối cùng cũng không có tác dụng quái gì, nhưng ít nhất mà có thể kiên trì thêm được một chút thời gian.

- Cậu nói không sai, xoay tròn thì có tác dụng chó gì, hẳn là lợi dụng lý luận Thác Á Mã, tận lực lợi dụng ưu thế địa hình, đánh du kích chiến với hoàng tử điện hạ, như vậy mới có thể kéo dài thêm một chút thời gian. . . cái gì. . . không có ưu thế địa hình? Địa hình của sân huấn luyện đều giống nhau? Nguyện Tu La đại thần phù hộ hắn.

Tu La tộc cảm thấy Hàn Sâm thực sự là hơi khôi hài, nhao nhao nghĩ kế giúp cho Hàn Sâm, thảo luận làm như thế nào mới có thể trợ giúp hắn kiên trì lâu hơn một chút.

Lâu Lan không nhịn được vừa cười vừa nói:

- Xác định không phải là người này đến đùa vui đấy chứ? So đấu lực lượng với Tu La tộc chúng ta?

Liên Thiện cũng cười nói:

- Một nhân loại vừa mới tấn chức Siêu Việt Giả, anh có thể trông cậy hắn làm được gì đây?

- Không nên xem thường hắn, nhân loại kia vô cùng đáng sợ.

Một Tu La hoàng tộc ở bên cạnh Lâu Lan, tuổi tác khá lớn, tóc đã có chút ít điểm bạc, ánh mắt nhìn tới hai người ở trên sân huấn luyện nói.

Lâu Lan cùng Liên Thiện đều hơi kinh ngạc nhìn tới Tu La hoàng tộc kia, Liên Thiện có chút xem thường nói:

- Cổ Na đại thúc, ông quá để mắt tới nhân loại kia rồi, rõ ràng là lực lượng của hắn kém hơn hoàng tử điện hạ rất nhiều mà.

Cổ Na lại khẽ lắc đầu, không nói thêm gì, ánh mắt thâm thúy lại nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, tựa hồ như vô cùng để ý Hàn Sâm.

Liên Thiện cùng Lâu Lan thấy Cổ Na không nói thêm gì, cũng không tiếp tục để ý tới hắn nữa.

Cổ Na là một Tu La tộc duy nhất trong Tu La đoàn đội lần này, không phải là Tu La hoàng tộc, tuổi tác đã có hơn hai trăm tuổi, đối với một Tu La sừng trắng mà nói, có thể trở thành Tu La đấu sĩ tam cấp thì có lẽ đã là cực hạn rồi, không có khả năng tấn thăng thêm nữa.

Cổ Na không phải là hoàng tộc, cũng không phải giai tầng kim giác quý tộc, chỉ là một chiến sĩ tinh anh trong quân đội, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, ở trong chiến đấu với nhân loại đã nhiều lần đạt được huân chương vinh dự.

Sở dĩ lựa chọn Cổ Na gia nhập lần hành động này, chính là nhìn trúng kinh nghiệm chiến đấu phong phú của ông ta, thực lực vẫn chỉ là thứ yếu.

Nhưng mà với tư cách là Tu La hoàng tộc cao cao tại thượng, bọn người trẻ tuổi như Lâu Lan cùng Liên Thiện thường không để ý tới Cổ Na một chút nào.

Phía trên sân huấn luyện, Ngọc Đà Sơn lại đấm một quyền về phía Hàn Sâm, quyền pháp vô cùng vững chắc, thoạt nhìn thì vô cùng bình thường, nhưng lại vừa nhanh vừa độc, trên nắm tay còn có lực lượng kinh khủng đang rung động lắc lư.

Vẻ mặt Hàn Sâm bất động, tương tự cũng đánh một quyền tới, còn không có ý tứ né tránh, vẫn lựa chọn cứng đối cứng.

Mà ngay cả những thành viên trong nhân loại đều có chút nhìn không được nữa rồi, biết rõ lực lượng không theo kịp, lại vẫn lựa chọn liều mạng, theo bọn họ nghĩ đây là hành vi vô cùng ngu xuẩn.

- Thoạt nhìn thì thắng bại đã không cần phải đoán nữa rồi?

Triệu Vĩnh Bác nheo mắt lại lạnh nhạt nói.

Kỷ Hải Lam nhíu mày không nói gì, mặc dù y cũng muốn phản bác lại Triệu Vĩnh Bác, nhưng mà biểu hiện hiện tại của Hàn Sâm quả thật có chút kỳ quái, liền y cũng cảm thấy có chút không phải, tự nhiên cũng không nghĩ ra được lời phản bác gì.

Chỉ có Bạch Dịch Sơn, ánh mắt vẫn sáng quắc nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Người khác không nhận ra một quyền này của Hàn Sâm, Bạch Dịch Sơn lại thấy rất rõ ràng, bởi vì một quyền này nà Hàn Sâm đang dùng, vốn chính là kiệt tác của Bạch Dịch Sơn, là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật Đại Âm Dương Từ Lực Pháo do ông ta sáng chế ra.

Môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà ông ta sáng lập ra này, bởi vì quá mức hung hiểm, đã bị liệt vào cấm thuật, liền không tiếp tục cung cấp cho nhân loại luyện tập, về sau muốn bỏ lệnh cấm chỉ sợ là rất không có khả năng rồi.

Bạch Dịch Sơn có thể ở bên trong chiến đấu với Tu La tộc, nhìn thấy Đại Âm Dương Từ Lực Pháo do chính mình tự tay sáng chế, với ông ta mà nói là sự vui mừng cùng an ủi lớn nhất.

Nhưng mà ngay cả Bạch Dịch Sơn xem cũng không hiểu, rốt cuộc là Hàn Sâm muốn lợi dụng Đại Âm Dương Từ Lực Pháo như thế nào để ngăn lại một quyền này của Ngọc Đà Sơn.

Mặc dù Đại Âm Dương Từ Lực Pháo có diệu dụng lấy nhu thắng cương, nhưng đó phải là dưới tình huống lực lượng giữa hai bên không xê xích nhiều, hiện tại tố chất thân thể của Hàn Sâm rõ ràng là kém hơn Ngọc Đà Sơn rất nhiều, cho dù dùng nhu kình hóa thành phần lớn lực trùng kích, chỉ sợ là âm kình cũng khó có thể xuyên thấu qua, vẫn sẽ phải thua thiệt.

Nhưng Bạch Dịch Sơn hết sức rõ ràng tính cách cùng thiên phú của Hàn Sâm, chuyện có hại chịu thiệt không nắm chắc thì hắn nhất định sẽ không làm, cho nên ánh mắt của Bạch Dịch Sơn lom lom nhìn tới, muốn nhìn một chút xem đến cùng là Hàn Sâm đã luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo do ông ta sáng chế đến trình độ nào.

Trong nháy mắt hai đấm sắp đụng nhau, Hàn Sâm đột nhiên hóa quyền thành chưởng, trực tiếp bắt được quả đấm của Ngọc Đà Sơn.

Biến hóa như thế ở trong mắt mọi người thì không hề có ý nghĩa gì, thậm chí có thể nói là muốn chết, lực nắm đấm đánh vào rõ ràng là mạnh hơn chưởng, Hàn Sâm chỉ là tạm thời biến hóa, lực lượng đã phân tán, sẽ chỉ khiến lực đạo của hắn trở nên yếu hơn.

Chân mày của Ngọc Đà Sơn cau lại, hết sức bất mãn đối với hành động này của Hàn Sâm, cho rằng Hàn Sâm là đang khinh thường y, lập tức lực lượng lại tăng thêm vài phần, muốn một lần hành động đánh tan Hàn Sâm, khiến cho hắn trả giá vì đã khinh thị mình thật nhiều.

Thế nhưng mà lúc quyền chưởng thật sự đụng vào nhau, trên mặt mọi người lại lộ ra vẻ kinh nghi.

Quyền cùng chưởng chạm vào nhau, lại không có một chút âm thanh nào truyền ra, giống như là lực lượng kinh khủng mà Ngọc Đà Sơn đánh ra căn

bản không hề tồn tại vậy, mà một giây sau sau, chỉ thấy bàn tay của Hàn Sâm cầm lấy quả đấm của Ngọc Đà Sơn kéo một cái về phía sau rồi hất lên.

Thân thể cao lớn hùng tráng kia của Ngọc Đà Sơn, hoàn toàn không bị khống chế, bị Hàn Sâm giống như là vung một con rối ném bay ra ngoài.

OÀ..ÀNH!

Thân thể Ngọc Đà Sơn đâm lên trên kính cường lực bao quanh sân huấn luyện, trực tiếp phá nát kính cường lực, cả người đều bay ra ngoài, nện lên hàng ghế trên khán đài bên ngoài, hàng ghế đều bị đập tan nát.

Tất cả mọi người đều há to miệng, giống như là gặp phải ma, không ai từng nghĩ tới vậy mà lại là kết quả như vậy, Ngọc Đà Sơn lại bị Hàn Sâm tiện tay ném ra bên ngoài sân huấn luyện, thoạt nhìn thì không tốn một chút sức nào, giống như chỉ là tiện tay quăng ra mà thôi.

Liên Thiện cũng trừng lớn đôi mắt đẹp, hoàn toàn không thể tin được vậy mà sẽ có loại chuyện này.

Trong khu vực xem livestream đã hoàn toàn yên tĩnh, Tu La tộc thật sự khó có thể tiếp nhận sự thật này, Tu La hoàng tử Ngọc Đà Sơn theo bọn họ nghĩ là vô cùng mạnh mẽ, lại bị một nhân loại trẻ tuổi hơn dùng một tay ném bay ra ngoài, để cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm nửa ngày đều chưa kịp phản ứng lại, trong hình ảnh giả lập livestream giống như là rơi vào khoảng không vậy, ngay cả một âm thanh một tin bình luận đều không có.

- Tốt!

Bạch Dịch Sơn kích động khen một tiếng, hai đấm nắm thật chặt, hung hăng dùng sức vung một chút, còn cao hứng hơn bản thân ông ta đánh thắng.

Bạch Dịch Sơn không chỉ cao hứng bởi vì Hàn Sâm thắng lợi, càng là vì Đại Âm Dương Từ Lực Pháo do chính mình sáng chế có thể tỏa ra hào quang rực rỡ trong lúc chiến đấu với Tu La tộc mà hưng phấn kích động.

Chương 1057: Buông Tha Thắng Lợi

Đương nhiên, đây đã không hoàn toàn là Đại Âm Dương Từ Lực Pháo mà Bạch Dịch Sơn dạy cho Hàn Sâm, Hàn Sâm đã dung hợp vào rất nhiều lĩnh ngộ của mình ở trong đó, phần quan trọng nhất chính là khí tức lưu chuyển học trộm được từ chỗ Bảo Nhi, khiến cho Đại Âm Dương Từ Lực Pháo có được lực hút mạnh mẽ, mà không phải đơn thuần chỉ dựa vào mượn lực.

Một quyền này của Ngọc Đà Sơn vốn vô cùng mãnh liệt, Hàn Sâm mượn lực khẽ hút hất lên, chẳng khác gì là lực lượng của hai người cả hắn và Ngọc Đà Sơn cũng chồng lên nhau, bản thân Ngọc Đà Sơn lại dùng sức quá mạnh, căn bản không kịp cùng không có lực lượng ngăn cản, trực tiếp bị ném ra ngoài.

Nhưng mà cuối cùng, cơ sở cùng nội tình của một kích này vẫn là Đại Âm Dương Từ Lực Pháo.

Thân thể của Tu La hoàng tộc xác thực rất mạnh mẽ, Ngọc Đà Sơn cũng không có vấn đề gì, trực tiếp liền nhảy lên một cái, lại vọt vào bên trong sân huấn luyện, nhưng mà đôi mắt của Ngọc Đà Sơn lại nhìn chằm chặp vào Hàn Sâm, lại không lập tức ra tay.

- Sân huấn luyện cũng không phải là võ đài, hẳn là không tính tới chuyện bị đánh bay ra ngoài chứ?

Ngọc Đà Sơn nhìn Hàn Sâm chậm rãi hỏi.

Ngọc Đà Sơn không phục, mặc kệ như thế nào cũng không phục, đòn ném kia của Hàn Sâm hoàn toàn là lợi dụng lực lượng của chính y, Ngọc Đà Sơn cho rằng mình chủ quan cùng sai lầm, mới có thể để cho mưu kế của Hàn Sâm thực hiện được, y cũng không cho rằng chiến một trận chân chính thì y sẽ thua Hàn Sâm.

Nhưng mà Ngọc Đà Sơn là Tu La hoàng tử, ở đây là y đại biểu cho mặt mũi của Tu La tộc, cho nên cho dù trong lòng Ngọc Đà Sơn có một vạn cái không phục, muốn lập tức đánh ngã Hàn Sâm xuống đất, nhưng mà Ngọc Đà Sơn vẫn không trực tiếp ra tay, hỏi trước Hàn Sâm một câu.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hàn Sâm, mà người chủ trì quyết đấu đều muốn mở miệng nói có chuyện đánh ra ngoài như thế, dù sao thì ai cũng nhìn ra, một chiêu kia của Hàn Sâm là mượn xảo lực, nếu như Ngọc Đà Sơn đã có phòng bị, chỉ sợ chuyện tốt như vậy sẽ khó có lần thứ hai.

- Đương nhiên là không.

Hàn Sâm lại vô cùng sảng khoái nói.

Tu La tộc nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, trong lòng đều thở dài một hơi, nếu như Ngọc Đà Sơn cứ như vậy đã thua, thật sự là một chuyện khiến cho người ta vô cùng buồn bực.

- Tên Hàn Sâm này cũng có mấy phần cốt khí.

Lâu Lan nói một câu.

- Hoàng tử điện hạ cần cẩn thận hơn mới được, không thể lại trúng quỷ kế của hắn, mặc dù bị ném ra cũng không tính là thua, nhưng mà tóm lại vẫn có tổn hại tới hình tượng.

Liên Thiện nói ra.

Ở trong livestream, Tu La tộc cũng đều thở dài một hơi, không ai muốn chứng kiến của hoàng tử của mình thua oan ức như vậy.

- Tên nhân loại này có chút cổ quái, hoàng tử điện hạ phải cẩn thận một chút mới được.

- Coi như hắn cũng có chút cốt khí.”

- Chỉ là một chút ít thủ đoạn mà thôi, chỉ cần hoàng tử điện hạ cẩn thận một chút, căn bản sẽ không bị hắn lừa, sẽ đả bại hắn dễ dàng.

- Hoàng tử điện hạ cố gắng lên!

. . .

Ở trong rất nhiều người đang xem livestream của Tu La tộc, lại có mấy nhân loại đang yên lặng xem, lúc Ngọc Đà Sơn bị Hàn Sâm ném bay ra ngoài, mấy nhân loại này đều hưng phấn nắm chặt nắm đấm.

Bọn họ là đại sứ đàm phán hoà bình của nhân loại trú đóng ở Tu La tộc, nhưng mà dưới bối cảnh hiện giờ, đàm phán cũng chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi, trên cơ bản không có khả năng có hòa bình chính thức.

Bọn Chu Bình ở Tu La tộc bên này đã nhiều năm, đã đàm phán không biết bao nhiêu lần, cũng không biết đã bị bao nhiêu khinh bỉ cùng châm chọc khiêu khích.

Dù sao nơi này là địa bàn của Tu La tộc, mà nhân loại cùng Tu La tộc lại có cừu hận từ xưa đến nay, Tu La tộc đương nhiên sẽ không có vẻ mặt ôn hoà đối với địch nhân của mình.

Chuyện duy nhất để cho bọn Chu Bình có thể cảm thấy vui mừng cùng thống khoái, chính là nhân loại lấy được thắng lợi ở trên chiến trường.

Nước yếu không ngoại giao, chỉ có lúc địch nhân sợ hãi, phẫn nộ, không cam lòng cùng bất đắc dĩ, mới có thể để cho bọn họ thấm thiết mà cảm giác được lực lượng đến từ đồng bào, mới có thể để cho bọn họ ở trên bàn đàm phán có thêm lực lượng.

Nhưng mà bởi vì có chút nguyên nhân nên hiện nay nhân loại cùng Tu La tộc trên cơ bản đã tạm thời ngưng chiến, làm cho thời gian bọn họ ở trong Tu La tộc trở nên có chút gian nan.

Mỹ nữ thì ai cũng yêu thích, đây là chuyện không phân biệt biên giới đấy, Chu Bình lúc không có chuyện gì làm cũng thích xem mỹ nữ Tu La tộc livestream, đặc biệt là một ít mỹ nữ Tu La tộc mạnh mẽ.

Liên Thiện không hề nghi ngờ chính là người nổi bật trong đó, xinh đẹp, mạnh mẽ, thân phận Tu La hoàng tộc tôn quý, mỗi một loại đều đủ để khiến

đàn ông động tâm.

Hôm nay lúc Liên Thiện mở ra livestream, Chu Bình cũng nhận được nhắc nhở, tiến đến xem xét, vậy mà phát hiện ra Liên Thiện đang trực tiếp quyết đấu giữa Ngọc Đà Sơn cùng một nhân loại trẻ tuổi.

Chu Bình tự nhiên nhận ra đó là Hàn Sâm, lập tức gọi những đồng sự của mình qua, quan sát Hàn Sâm cùng Ngọc Đà Sơn đối quyết.

Khi Ngọc Đà Sơn bị Hàn Sâm ném ra, những Tu La tộc đó đều yên tĩnh, khiến cho bọn Chu Bình đều hưng phấn khó có thể tự kiềm chế, hung hăng vung nắm đấm một cái.

- Làm tốt lắm!

Chu Bình càng hưng phấn kêu thành tiếng.

Mặc dù Hàn Sâm chưa từng gặp mặt bọn họ, nhưng mà giờ phút này, bọn Chu Bình lại cảm thấy giống như mình đã hòa thành một thể cùng với Hàn Sâm, thắng lợi của Hàn Sâm làm cho bọn họ cảm động lây.

Chỉ có lúc đang ở trong dị tộc, bốn phía khắp nơi đều là địch nhân, mới có thể khắc sâu cảm nhận được mùi vị đó.

- Vì sao Hàn Sâm lại vứt bỏ thắng lợi thế? Hắn đã thắng rồi mà.

Có một nhân viên ngoại giao tuổi còn trẻ không giải thích được nói, ở trong mắt cậu ta, Hàn Sâm hoàn toàn không cần phải tiếp tục chiến đấu nữa, buông tha cho thắng lợi đã tới tay.

- Nếu như hắn không tiếp tục chiến đấu, vậy cũng chỉ là thắng một trận tỷ thí mà thôi, không có bất kỳ ý nghĩa gì, bởi vì Tu La tộc cũng sẽ không cho rằng hoàng tử của bọn họ lại thua, sẽ chỉ làm cho bọn họ cảm thấy lòng đầy căm phẫn, mà không phải là đả kích của thất bại.

Một nhân viên đoàn ngoại giao có mái tóc hoa râm lộ ra ánh mắt sáng quắc nhìn hình ảnh nói ra:

- Nếu như Hàn Sâm không tiếp tục chiến đấu, tôi sẽ xem nhẹ cậu ta vài phần, cậu ra lựa chọn như vậy, làm cho tôi thật sự bội phục.

- Thế nhưng mà vạn nhất. . .

Nhân viên ngoại giao trẻ tuổi kia không nói tiếp, nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu ý của cậu ta.

Trên thực tế bọn họ cũng giống như nhân viên ngoại giao trẻ tuổi, đều lo lắng bỏ lỡ một cơ hội này, buông tha cho thắng lợi đã tới tay, Hàn Sâm sẽ bại bởi Ngọc Đà Sơn.

Hàn Sâm thật sự là quá trẻ tuổi, còn trẻ hơn cả Ngọc Đà Sơn, trong nhân loại có rất nhiều cao thủ có thể mạnh hơn Tu La đấu sĩ cao cấp, nhưng mà họ đều là nhân loại cao thủ đã tu luyện tiến hóa nhiều năm.

Ở trong cùng lứa tuổi trẻ, nhân loại rất khó hơn được Tu La tộc, huống chi Hàn Sâm còn trẻ hơn Ngọc Đà Sơn, khiến cho trong lòng bọn họ đều không có gì chắc chắn.

Nếu như lúc này Hàn Sâm buông tha cho thắng lợi đã tới tay, kế tiếp hắn còn có thể thắng không? Nhân viên ngoại giao trẻ tuổi cũng là bởi vì lo lắng điều này, cho nên mới cảm thấy bất an đối với chuyện Hàn Sâm buông tha cho thắng lợi đã tới tay.

Quan ngoại giao tóc hoa râm lại kiên định nói ra:

- Thực lực mạnh yếu chưa từng có chuyện may mắn, nếu như một lần may mắn thắng lợi sẽ chỉ làm người ta lùi bước không tiến, không dám một lần nữa tiếp tục hướng về thắng lợi mà phấn đấu, thắng lợi như vậy chẳng những không có ích, ngược lại còn là một loại độc dược, sẽ làm cho người ta đánh mất chí tiến thủ, chuyện này còn đáng sợ hơn việc thất bại.

Dừng một chút, quan ngoại giao kia mắt sáng ngời nhìn Hàn Sâm bên trong màn hình, khuôn mặt lộ ra vẻ hân thưởng:

- Mặc kệ là thắng hay bại, Hàn Sâm đều đáng để bội phục, hắn là một nhân loại ưu tú, nếu như trong nhân loại chúng ta có thể có thêm một vài người

như vậy, làm sao cần lo tới chuyện không diệt Tu La tộc được.

Chương 1058: Bạo Ngược

Bọn Chu Bình khẩn trương nhìn Hàn Sâm ở trên sân huấn luyện, mặc dù bọn họ cũng đồng ý với lời của quan ngoại giao lớn tuổi, nhưng mà bọn họ vẫn không hi vọng Hàn Sâm sẽ thua.

Ngọc Đà Sơn đi tới trước mặt Hàn Sâm, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói ra:

- Được, không thể tưởng được trong số những nhân loại lại có người có cốt khí như vậy.

- Nhân loại đều có cốt khí, chỉ là tu dưỡng cùng cốt khí của nhân loại chúng tôi, Tu La tộc các người xem không hiểu mà thôi.

Hàn Sâm lại cũng không tiếp nhận ca ngợi như vậy, như thế khác nào là đặt hắn ở mặt đối lập với nhân loại.

- Nhiều lời vô ích, ra tay đi.

Ngọc Đà Sơn ngưng thần tĩnh khí, thân thể trực tiếp bộc phát ra lực lượng kinh khủng, từng sợi gân xanh nổi lên, dòng máu màu xanh lục giống như muốn từ bên trong huyết quản của y lộ ra ngoài.

Cơ bắp toàn thân co rút lại, hóa thành giống như sắt thép, mật độ giống như được tăng cường trên phạm vi lớn, gương mặt nguyên bản đẹp trai, lúc này lại có vẻ hơi dữ tợn.

- Trực tiếp sử dụng ra Tu La Biến, thoạt nhìn thì Ngọc Đà Sơn đã thật sự xem Hàn Sâm thành đối thủ rồi.

Kỷ Hải Lam nhíu mày nói.

- Cần quyết đoán mà không quyết đoán, cuồng vọng tự đại vuột mất thời cơ tốt.

Triệu Vĩnh Bác lạnh lùng nói.

Kỷ Hải Lam trợn trắng mắt, bĩu môi một cái nói:

- Thiên Sứ Gen bọn ông quyết định rất nhanh, nhưng đáng tiếc các ông lại không có cơ hội tốt kia để có thể ngừng.

- Ông. . .

Sắc mặt của Triệu Vĩnh Bác lập tức trở nên khó nhìn.

- Được rồi, đều chớ ồn ào.

Bạch Dịch Sơn nhíu mày ngắt lời hai người cãi lộn.

Ở trong sân huấn luyện, Hàn Sâm nhìn Ngọc Đà Sơn đã sử dụng Tu La Biến, lại vẫn không có ý tứ muốn động thủ, chỉ là đứng ở nơi đó nhìn Ngọc Đà Sơn mỉm cười.

Sau khi Ngọc Đà Sơn sử dụng Tu La Biến, khí tức sinh mệnh đã được đề cao mạnh, tố chất thân thể cũng theo đó mà được tăng cường, thêm một bước kéo ra chênh lệch với Hàn Sâm.

Tuy nhiên theo Hàn Sâm, mặc dù khoảng cách như vậy cũng không nhỏ, thế nhưng cũng không thể coi là tuyệt đối có ưu thế, thuần túy dùng tố chất thân thể, còn không có cách nào nghiền ép hắn.

Mà năng lực chiến đấu của Ngọc Đà Sơn hiển nhiên còn không thể đạt tới tiêu chuẩn của Đế Linh trong không gian thứ ba của Tí Hộ Sở, hẳn là ở trong phạm vi Dị Linh hoàng tộc, coi như là Dị Linh hoàng tộc đỉnh cấp.

Mặc dù Hàn Sâm còn chưa đạt tới cấp Đế Linh, nhưng mà hắn đã từng có thể nghiệm cấp Đế Linh, tầm mắt và phương diện kỹ xảo cũng đã là cấp Đế Linh, chỉ là tố chất thân thể chưa đủ mà thôi.

Cho nên từ góc độ của Ngọc Đà Sơn đến xem, Hàn Sâm giống như là ở vào thế yếu, nhưng mà từ góc độ của Hàn Sâm, lại đang dùng thái độ bề trên để nhìn xuống Ngọc Đà Sơn.

Cảnh giới khác nhau, có đôi khi cho dù là lực lượng mạnh hơn thì cũng không có cách nào bù đắp.

Chỉ có thể nói là cơ duyên của Hàn Sâm quá tốt, người khác ở thời điểm thân thể có tư chất giống hắn, căn bản không thể mở ra chín đạo khóa gen, cũng sẽ không có thể nghiệm cùng tầm mắt như vậy.

Ngọc Đà Sơn thấy Hàn Sâm không động thủ, lại không nhịn được nữa rồi, hét lớn một tiếng, hóa chưởng thành đao, một đòn Tu La Trảm chém về phía Hàn Sâm.

Lúc này Ngọc Đà Sơn đã không tiếp tục dùng Tu La Quyền cơ sở nữa, mà đã sử dụng ra Tu La Trảm chính mình am hiểu nhất, y không muốn một lần nữa cho Hàn Sâm bất cứ cơ hội nào.

Chỉ thấy biên giới thủ chưởng của Ngọc Đà Sơn rung động lắc lư giống như là lưỡi đao, tản ra ánh kim loại quỷ dị, trực tiếp cắt đứt không khí, lập tức cắt tới trước mặt Hàn Sâm.

- Không hổ là hoàng tử điện hạ, lại luyện Tu La Trảm đến cảnh giới thiết cát, nếu như tên Hàn Sâm kia dám lấy tay ngăn cản, chỉ sợ liền xương cốt của hắn đều sẽ bị chặt đứt.

Đôi mắt đẹp của Liên Thiện sáng lên nói.

Tu La tộc đang xem trực tiếp, nhìn thấy đòn Tu La Trảm này đều trở nên hưng phấn, mà bọn Chu Bình lại có chút bận tâm.

Trong lúc nhân loại cùng Tu La tộc chiến đấu, không ít cao thủ nhân loại đều bị tổn thất nặng ở dưới Tu La Trảm.

Thoạt nhìn giống như chỉ là bàn tay chém tới, cũng không có lực lượng gì đặc biệt, nhưng mà không biết Tu La tộc luyện như thế nào, một chém này của bọn họ còn đáng sợ hơn cả thần binh lợi khí, một ít Tu La cao thủ lợi

hại, chém xuống liền binh khí thần huyết bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều có thể chặt đứt.

Nhìn thấy màu sắc của chưởng nhận của Ngọc Đà Sơn, biểu hiện hẳn đã luyện đến cảnh giới cực cao, trảm pháp như vậy, đã không phải là máu thịt của nhân loại có thể ngăn cản được rồi.

Tất cả mọi người đều cho rằng Hàn Sâm sẽ né tránh đòn Tu La Trảm này, sẽ không chính diện chống lại Ngọc Đà Sơn, nhưng mà Hàn Sâm cũng không hề trốn tránh, trực tiếp thò tay chộp tới bàn tay giống như lưỡi đao kia của Ngọc Đà Sơn.

- Muốn chết!

Lâu Lan lạnh giọng nói một câu, hiển nhiên cảm thấy Hàn Sâm quá cuồng vọng.

Những Tu La tộc đang xem trực tiếp kia, một ít tên có tố chất tương đối thấp đã bắt đầu mắng to lên.

Chưởng cùng chưởng chạm nhau, một tay của Hàn Sâm nắm lấy chưởng của Ngọc Đà Sơn, Tu La chưởng nhận đáng sợ lóe ra ánh kim loại kia thoạt nhìn cơ hồ đã cắt lên trên bàn tay Hàn Sâm.

Thế nhưng mà tay của Hàn Sâm lại giống như là rắn độc uốn éo một cái, lập tức chỉ thấy thân thể hùng tráng cao lớn kia của Ngọc Đà Sơn bị Hàn Sâm vung qua đỉnh đầu của mình, vung mạnh một nửa hình tròn, hung hăng đập lên trên sàn đấu bên kia.

OÀ..ÀNH!

Thân thể của Ngọc Đà Sơn đập mặt đất sân huấn luyện làm bằng vật liệu hợp kim ra một cái hố hình người, mặt mũi cùng thân thể đều vùi ở trong hố.

Yên tĩnh như chết, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Hàn Sâm đang đứng yên ở trong sân huấn luyện cùng Ngọc Đà Sơn đã bị nện lún vào trong hố, khiếp sợ khó có thể nói thành lời.

Liên Thiện càng trừng lớn đôi mắt đẹp, cặp môi đỏ mọng xinh xắn há ra, bàn tay trắng như ngọc che miệng, cơ hồ không thể tin được vậy mà sẽ có chuyện như vậy xảy ra ở trước mắt mình.

Ngọc Đà Sơn nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể cường tráng từ trong hố nhảy lên, hai tay hóa thành vô số bóng đao, giống như là cuồng phong bạo vũ hướng về thân thể Hàn Sâm bao phủ đi.

Nhưng vẻ mặt Hàn Sâm vẫn bất động, căn bản liền bước chân cũng không di động một cái, duỗi một tay ra chộp tới bóng đao giống như cuồng phong bạo vũ kia.

OÀ..ÀNH!

Ngọc Đà Sơn vậy mà lại bị Hàn Sâm bắt được cổ tay, một lần nữa xoay tròn trực tiếp bị đập lên trên mặt đất, sân huấn luyện tựa hồ cũng bị nện cho run rẩy một lát.

Rống!

Ngọc Đà Sơn một lần nữa lao tới, xương cốt trên người bộc phát ra lực lượng kinh khủng, cả người giống như man hoang dã thú phóng tới Hàn Sâm.

OÀ..ÀNH!

Không có bất kỳ lo lắng nào, Hàn Sâm lại bắt được cánh tay của Ngọc Đà Sơn, trực tiếp vung y lên đập xuống đất.

Thân thể mạnh mẽ như Tu La đấu sĩ tam cấp, cũng bị Hàn Sâm nện tới mặt mũi máu me đầm đìa, xương mũi cũng đã bị đập gãy.

Ngọc Đà Sơn lần lượt phóng tới Hàn Sâm, nhưng cũng lần lượt bị vung lên đập xuống đất, Hàn Sâm giống như một ngọn núi lớn không thể vượt qua, dù cho Ngọc Đà Sơn cố gắng thế nào cũng đều phí công, dao động không được ngọn núi cao kia một chút nào.

Trong mục livestream đã sớm lặng ngắt như tờ, tất cả Tu La tộc đều đã ngơ ngẩn, hoàn toàn không có cách nào tin tưởng, một nhân loại còn trẻ hơn Tu

La tộc, vậy mà lại hành hạ một Tu La hoàng tộc tôn quý nhất trong Tu La tộc, lập tức đem sự kiêu ngạo của tất cả Tu La tộc đánh cho nát bấy, khiến cho bọn họ không thể nào tiếp thu được sự thật trước mắt này.

OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH!

Ngọc Đà Sơn lần lượt không biết sống chết tiến công chọc giận Hàn Sâm, Hàn Sâm không chờ y một lần nữa đứng lên tiến công, một tay cầm lấy cánh tay của Ngọc Đà Sơn, vung lên liên tục nện sang hai bên.

Nguyên bản Ngọc Đà Sơn còn cố gắng gượng, sau khi liên tục bị điên cuồng đập vài chục cái liền đã mềm nhũn ra, giống như là một miếng vải rách.

Tất cả mọi người đều si ngốc nhìn hình ảnh vô cùng tàn bạo này, giống như là đã hóa đá, cơ hồ tưởng rằng mình đang nằm mơ vậy.

Chương 1059: Thiên Tài Mạnh Nhất

- Mau. . . mau tắt livestream. . .

Lâu Lan kịp phản ứng lại, kêu lên với Liên Thiện.

Liên Thiện được Lâu Lan nhắc nhở, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng tắt livestream đi, sắc mặt đã hoàn toàn trắng bệch.

Vốn là muốn đưa livestream hình ảnh Ngọc Đà Sơn đả bại cao thủ trẻ tuổi của nhân loại, ai biết được Ngọc Đà Sơn lại bị nhân loại bạo ngược, quả thực chính là vô cùng thê thảm, bị hành hạ không có giới hạn luôn.

Livestream bị tắt đi, lúc này những Tu La tộc đang quan sát kia mới hồi phục lại tinh thần, đều đang xì xào bàn tán, thảo luận xem livestream vừa rồi đến cùng là xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là thật hay giả.

Bọn họ thật sự là không thể tin tưởng, hoàng tử Ngọc Đà Sơn vậy mà lại bị một nhân loại còn trẻ hơn y hành hạ thành dạng kia, thậm chí hoài nghi đó là một đoạn video chơi ác phát lại, mà không phải là thu trực tiếp ở hiện trường.

Mà bọn Chu Bình đã kích động khó có thể bình tĩnh, bọn họ có thể cảm nhận được cảm giác tự hào của chủng tộc, hơn xa người bình thường đấy.

- Lần này tôi thua, lần sau tôi nhất định sẽ đả bại cậu.

Ngọc Đà Sơn được cứu hộ viên nâng từ dưới đất đặt lên cáng cứu thương, trên mặt đã tràn đầy máu tươi màu xanh sẫm của Tu La tộc, trước khi bị khiêng đi, vẫn nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói một câu.

- Lực lượng mạnh cũng không có nghĩa là tất cả, luyện tốt vũ kỹ của anh trước đi, không phải là anh thua bởi tôi, mà là bị thua bởi Đại Âm Dương Từ Lực Pháo.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu.

- Đại Âm Dương Từ Lực Pháo à? Tôi nhớ kỹ rồi.

Ngọc Đà Sơn tự mình lẩm bẩm, người đã được đưa xuống, mà Tu La tộc cũng bởi vậy mà nhớ kỹ môn võ kỹ nhân loại này, sau nhiều năm, Đại Âm Dương Từ Lực Pháo thậm chí đã trở thành võ kỹ nhân loại được nhiều Tu La tộc biết đến nhất.

Bạch Dịch Sơn nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, mặt đều đã cười tới nở hoa rồi, hận không thể đi lên ôm hắn hôn mấy cái.

- Triệu lão sư, lần hành động này còn phải mời ngài quan tâm tới Hàn Sâm nhiều hơn, cần phải bảo hộ hắn cho tốt nha.

Kỷ Hải Lam nhìn Triệu Vĩnh Bác đùa cợt nói.

- Hừ.

Sắc mặt của Triệu Vĩnh Bác tái xanh xoay người rời đi.

Trong lòng Kỷ Hải Lam thống khoái vô cùng, đi xuống sân đấu, dẫn Hàn Sâm tới giới thiệu cho mấy thành viên khác.

Đầu tiên Kỷ Hải Lam giới thiệu cho là Bạch Dịch Sơn, dù sao thì Bạch Dịch Sơn cũng là một Siêu Việt Giả mạnh nhất trong số bọn họ, hơn nữa lại là giáo sư trứ danh ở trong Thánh Đường, thân phận địa vị đều cao hơn những người khác rất nhiều.

Bạch Dịch Sơn lại cười ha hả nói ra:

- Hải Lam, cậu cũng không cần giới thiệu, tôi còn quen Hàn Sâm hơn cả cậu, nghiêm túc tính toán ra, Hàn Sâm còn là một nửa học trò của tôi.

Mọi người nghe thấy vậy đều là có chút kinh ngạc nhìn Bạch Dịch Sơn cùng Hàn Sâm, Kỷ Hải Lam giật mình nhìn về phía Hàn Sâm hỏi:

- Hàn Sâm, chuyện là như thế nào vậy?

Hàn Sâm gật đầu nói:

- Võ kỹ mà vừa rồi cháu dùng để đả bại Ngọc Đà Sơn, chính là học được từ chỗ giáo sư Bạch, cháu vẫn luôn coi giáo sư Bạch là lão sư của mình, chỉ tiếc là giáo sư Bạch không chịu thu người đệ tử này.

Bạch Dịch Sơn đã giúp Hàn Sâm rất nhiều chuyện, mặc dù lúc ban đầu lừa hắn học Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, nhưng mà về sau khi Hàn Sâm lựa chọn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cùng với một ít vấn đề gặp phải trong lúc tu luyện, Bạch Dịch Sơn vì trợ giúp hắn đã bỏ ra không ít tâm huyết, Hàn Sâm đúng là coi ông ta như sư phụ mình.

Bạch Dịch Sơn nghe xong lời này của Hàn Sâm, lại cười khổ nói:

- Tôi không thu nổi tên đồ đệ cậu, mỗi lần cậu tìm tôi đều không có chuyện gì tốt, thẻ Thánh Đường của của tôi cũng không biết đã bị cậu lừa gạt đi bao nhiêu tấm rồi.

Kỷ Lam Hải nghe thấy thế trong lòng liền cao hứng, lần này trên danh nghĩa là do Kỷ Yên Nhiên dẫn đội, trên thực tế Kỷ Yên Nhiên chỉ là treo tên lên, người chủ sự chân chính là Bạch Dịch Sơn.

Hàn Sâm thậm chí còn có quan hệ như vậy với Bạch Dịch Sơn, tự nhiên là để cho Kỷ Hải Lam hết sức cao hứng.

Sau khi giới thiệu xong Hàn Sâm, mọi người hàn huyên vài câu, về sau đã có người bắt đầu hướng Bạch Dịch Sơn nghe ngóng chuyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo.

Có thể giúp Hàn Sâm vốn có tố chất thân thể kém hơn Tu La hoàng tử nhiều như vậy, phản chiến đối phương, sự mạnh mẽ của môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này có thể nghĩ, khiến cho bọn họ cảm thấy khiếp sợ.

Nếu như đó là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Hàn Sâm, bọn họ tự nhiên không có ý tưởng gì, không có khả năng từ chỗ Hàn Sâm lấy tới tay được.

Thế nhưng mà không nghĩ tới Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Hàn Sâm dĩ nhiên lại xuất phát từ Bạch Dịch Sơn, mà Bạch Dịch Sơn lại là giáo sư của Thánh Đường, Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà ông ta nghiên cứu ra được, sẽ được Thánh Đường bán ra mới đúng, cùng lắm thì có chút hạn chế về mặt mua sắm, bọn họ vẫn có thể tìm cơ hội thu tới tay.

Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mạnh mẽ như vậy thì có ai mà không muốn đây? Nhưng tiếc là Bạch Dịch Sơn lại nói cho bọn họ biết, Đại Âm Dương Từ Lực Pháo đã bị liệt vào cấm kỹ, đã bị niêm phong cất vào kho tiêu hủy, Hàn Sâm học được Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, là trước khi nó bị liệt vào cấm kỹ.

Mọi người không khỏi cảm thấy một hồi thất vọng, đã bị liệt vào cấm kỹ, cho dù có thể lấy tới tư liệu cũng vô dụng, tất cả dịch gen đều sẽ bị tiêu hủy, trừ phi chính Bạch Dịch Sơn lại chế tạo ra, nếu không thì sẽ không có ai học được.

Có ít người đã bắt đầu âm thầm suy tư, suy nghĩ cách để Đại Âm Dương Từ Lực Pháo thoát khỏi mục cấm kỹ.

Mà Hàn Sâm muốn cũng chính là hiệu quả này, Bạch Dịch Sơn đã giúp hắn nhiều như vậy, nếu như có thể giúp ông ta một lần nữa khôi phục Đại Âm Dương Từ Lực Pháo bán ra, coi như là một chút tâm ý cùng cảm tạ đối với ông ta.

Đương nhiên, đã có tấm khiên Bạch Dịch Sơn này, hắn cũng không cần phải giải thích với người khác vì sao Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của hắn lại lợi hại như vậy.

Nếu có ai lại đến tìm Hàn Sâm để tìm hiểu vấn đề này, Hàn Sâm có thể nói cho y biết:

- Muốn biết vì sao lại lợi hại như vậy? Bỏ lệnh cấm Đại Âm Dương Từ Lực Pháo rồi tự mình luyện một chút chẳng phải sẽ biết sao.

Có Bạch Dịch Sơn chính miệng chứng minh lời của Hàn Sâm là đúng, tự nhiên không có ai lại đi hoài nghi ông ta, chỉ là đều đang âm thầm có ý định với Đại Âm Dương Từ Lực Pháo.

Đáng tiếc bọn họ không biết được, nếu như không có khí tức lưu chuyển của Bảo Nhi, cho dù bọn họ đã luyện thành Đại Âm Dương Từ Lực Pháo cũng không thể có được uy lực như vậy, đơn thuần tá lực đả lực cũng không thể lợi hại như thế, cũng có quá nhiều phương pháp có thể phá giải.

Bên trong võ kỹ của Tu La tộc có không ít kỹ pháp cận thân triền đấu, ở phương diện này đều rất lợi hại, nếu như tố chất thân thể không khác biệt nhiều lắm, Đại Âm Dương Từ Lực Pháo còn có thể phát huy ra một ít uy lực, lấy yếu thắng mạnh giống như Hàn Sâm thì trên căn bản là chuyện không thể nào.

Sau khi thương thế của Ngọc Đà Sơn lành lại, đám người bọn họ rốt cục đã xuất phát tiến về di tích Tinh Tộc.

Nhưng mà hình ảnh đối quyết giữa Hàn Sâm cùng Ngọc Đà Sơn, lại lặng yên truyền ra ở trong Liên Minh.

Ngày đó bọn Chu Bình ghi lại hình ảnh quyết đấu, mặc dù có một bộ phận ban đầu không ghi lại được, nhưng mà một bộ phận cao trào nhất kia lại ghi lại được toàn bộ.

Ban đầu bọn họ cũng không hề nghĩ đến chuyện muốn truyền bá, chỉ là quá mức hưng phấn đối với chuyện này, cho nên đang lúc liên lạc cùng với Liên Minh, truyền hình ảnh cho đồng nghiệp ở trong Liên Minh, hy vọng có thể

cùng chia xẻ phần kích động này với đồng nghiệp, bởi vậy mà đoạn hình ảnh kia lại từ chỗ Tu La tộc bên kia truyền đến nhân loại bên này.

Nhân loại bên này bởi vì điều lệ giữ bí mật, cũng không hề có hình ảnh lộ ra.

Không qua bao lâu, đoạn video này không biết bị ai đưa lên trên Internet, ở trong thời gian cực ngắn đã làm rung động toàn bộ dân chúng bình thường trong Liên Minh.

Mà nhân vật chính là Hàn Sâm cùng Ngọc Đà Sơn tự nhiên đều bị nhận ra, có rất nhiều người trong Liên Minh biết rõ Hàn Sâm, dù sao cũng là con rể của nguyên thủ, trong các diễn đàn linh tinh có không ít tin tức liên quan tới Hàn Sâm, muốn không biết Hàn Sâm thật sự là rất khó.

Chính là bởi vì biết rõ thân phận cùng tuổi tác của Hàn Sâm, mới càng thêm khiếp sợ đối với đoạn video này.

Không hề nghi ngờ, Hàn Sâm càng trẻ tuổi hơn Ngọc Đà Sơn, một nhân loại còn trẻ tuổi đánh bại đấu sĩ Tu La hoàng tộc tam cấp, chuyện này đối với nhân loại mà nói là vinh quang xưa nay chưa từng có.

Trong lúc nhất thời danh vọng của Hàn Sâm bên trong dân chúng bình thường thậm chí còn vượt qua một ít Bán Thần có thanh danh hiển hách, được rất nhiều người khen ngợi là “Thiên tài mạnh nhất từ trước tới nay ở trong Liên Minh”.

Chương 1060: Độc Giác Tiên Dị Biến

Mà lúc này thiên tài mạnh nhất từ trước tới nay trong Liên Minh đang ôm Kỷ Yên Nhiên nằm ngáy o o ở trên phi thuyền.

Ngày đó Kỷ Yên Nhiên đều không dám đi xem Hàn Sâm đối quyết, nếu có chuyện gì liên lụy đến Hàn Sâm, Kỷ Yên Nhiên cảm thấy tâm thần mình sẽ không yên, không có biện pháp gì thừa nhận nổi áp lực như vậy, một mực ở bên ngoài huấn luyện quán chờ Hàn Sâm, cho đến tận lúc Hàn Sâm đi ra tuyên bố tin tức thắng lợi, Kỷ Yên Nhiên mới có thể đặt tảng đá to lớn trong lòng xuống.

Đêm qua Hàn Sâm có chút quá mức mệt nhọc, mặc dù giờ đã là buổi sáng, nhưng vẫn còn đang ngủ rất say.

Ngồi trên phi thuyền đi trong vũ trụ cũng không phân rõ ngày đêm, sáng sớm cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại cảm thấy trên mặt hơi ngứa một chút, nhịn không được rung động đôi má mấy cái, nhưng mà cảm giác nhột kia chẳng những không giảm bớt, ngược lại liền mũi đều ngứa lên, khiến cho Hàn Sâm không nhịn được hắt hơi một cái, người cũng đã tỉnh lại.

Sau đó liền phát hiện một con Độc Giác Tiên lớn cỡ nắm tay, toàn thân màu xanh lá giống như là thủy tinh, không biết lúc nào đã bò lên trên mặt hắn, móng vuốt đều đã sắp móc vào bên trong mũi hắn.

Hàn Sâm nắm Độc Giác Tiên ở trong tay, tiện tay đặt ở trên giường mình.

Con Độc Giác Tiên này là lúc hắn vẫn còn đi lính, là thứ duy nhất trong một lần đi tới di tích Tinh Tộc, từ trong di tích mang ra ngoài.

Thời gian dài như vậy Hàn Sâm vẫn một mực nuôi nó, nhưng mà vẫn không có phát hiện ra chỗ đặc thù gì, nếu như nói nó có gì đặc biệt, đó chính là nó không ăn không uống nhưng vẫn không chết, đến giờ là đã qua mấy năm rồi, vẫn còn sống vô cùng khỏe mạnh.

Trên người nó cũng có một chuyện hơi đặc biệt một chút, mỗi lần Hàn Sâm rời nó trong một thời gian dài, lúc gặp lại nó liền phát hiện ra nó trở nên lười biếng, sáng bóng trên người cũng sẽ ảm đạm đi một ít.

Nhưng mà chỉ cần Hàn Sâm mang theo nó ở trên người vài ngày, nó lại sẽ khôi phục lại tinh thần.

Hàn Sâm cũng không rõ đây là có chuyện gì, nhưng mà hắn cảm giác được, cảm thấy con Độc Giác Tiên này không đơn giản, lần này đi thăm dò di tích Tinh Tộc, nghe nói là hết sức nguy hiểm, Hàn Sâm suy tính rất lâu, vẫn quyết định mang nó theo, hy vọng có thể đưa vào bên trong di tích Tinh Tộc, có lẽ sẽ có chỗ lợi gì đó chăng.

Kỷ Yên Nhiên còn đang ngủ, thoạt nhìn cũng vô cùng mệt mỏi, Hàn Sâm thận trọng rút cánh tay từ dưới cổ cô ra, không đánh thức cô, chuẩn bị muốn đi kiếm một chút đồ trở về ăn.

Nhưng lại đột nhiên phát hiện ra ánh sáng màu lục trên người Độc Giác Tiên tựa hồ hơi khác thường, Hàn Sâm nhìn kỹ, phát hiện những bánh răng y hệt như đồng hồ cơ giới đó ở trong thân thể Độc Giác Tiên, tựa hồ như là đang từ từ vận chuyển.

Phát hiện này khiến cho Hàn Sâm chấn động, hắn nuôi Độc Giác Tiên đã mấy năm rồi, nhưng mà từ trước tới nay chưa từng thấy qua dị biến như vậy.

Lúc Hàn Sâm đang có ý định nhìn biến hóa của Độc Giác Tiên kỹ một chút, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh thông báo từ trong loa phát thanh truyền tới.

- Phi thuyền đã đến tinh cầu APX-706, đang hạ cánh, mời tất cả các thành viên đến phòng họp tập hợp. . . mời tất cả các thành viên đến phòng họp tập hợp. . .

Kỷ Yên Nhiên bị loa phóng thanh đánh thức, duỗi lưng mệt mỏi, từ bên trong chăn chảy xuống lộ ra thân thể mịn màng vô cùng xinh đẹp, Hàn Sâm nhìn tới miệng chảy nước miếng, hận không thể kéo Kỷ Yên Nhiên trở về trong chăn.

Đáng tiếc hiện tại không phải lúc, chỉ có thể mặc quần áo chỉnh tề, cùng một chỗ tiến về phòng họp.

Độc Giác Tiên bị Hàn Sâm bỏ vào trong túi áo, tính toán đợi sau khi kết thúc cuộc họp, lại xem xét nó thật kỹ thử xem rốt cục là tình huống gì.

Đi vào trong phòng họp, Tu La tộc cùng các thành viên của Liên Minh đều đã ở đó, trên màn hình 3D đã hiện ra hình ảnh tinh cầu.

Có hơi khác so với di tích Tinh Tộc mà Hàn Sâm đi tới trước đây, đó là một tinh cầu đã hoàn toàn bị tinh thể hóa, nhưng mà thoạt nhìn thì tinh cầu này lại rất bình thường, bình thường đến mức khiến cho Hàn Sâm hoài nghi nơi này có phải là di tích Tinh Tộc hay không.

Ở mặt ngoài tinh cầu này, căn bản không có dấu vết của Tinh Tộc, trên tinh cầu mọc đầy thực vật màu xanh biếc, hơn nữa còn sinh trưởng vô cùng tươi tốt.

Thậm chí có thể dùng chữ cực lớn để hình dung chúng, không hề nghi ngờ, hàm lượng dưỡng khí trên viên tinh cầu này vô cùng cao, đây rất có thể là một tinh cầu thích hợp cho nhân loại ở.

Ở bên ngoài tinh cầu còn có tầng khí quyển tương tự như tinh cầu mà nhân loại ở.

Sau khi phi thuyền hơi rung rung, liền phá vỡ tầng khí quyển tiến vào trong tinh cầu, chậm rãi hạ xuống địa điểm dự định.

Người lãnh đạo của hai bên sau khi từng người dặn dò một ít chuyện cần thiết phải chú ý cho đội viên của mình, liền để cho bọn họ trở về chuẩn bị, sau ba tiếng nữa sẽ xuất phát.

Trên thực tế bởi vì Ngọc Đà Sơn bị tổn thương, bọn họ đã đến chậm hơn hai ngày so với dự tính, không có có thời gian thừa để trì hoãn nữa rồi.

Bởi vì trước kia đã làm lượng lớn công tác, đã sớm xác nhận đây là một tinh cầu thích hợp cho nhân loại cư ngụ, nhưng mà hai bên vẫn lái chiến giáp rời khỏi phi thuyền, hướng về mục tiêu xuất phát.

Ở bên trong chiến giáp, Hàn Sâm một tay thao tác chiến giáp, ánh mắt lại nhìn tới Độc Giác Tiên ở trong tay.

Từ sau khi hạ xuống hành tinh này, những đồ vật cùng loại với máy móc hoặc giống như là nội tạng trong thân thể Độc Giác Tiên đã bắt đầu chuyển

động, hơn nữa còn chuyển động càng lúc càng nhanh.

Hàn Sâm không biết chuyện này đại biểu cho cái gì, cho nên vẫn một mực chú ý tới Độc Giác Tiên.

Chỉ là trừ những phần bánh răng cùng linh kiện hình thành nội tạng đó chuyển động ra, cũng không có chuyện gì khác xảy ra, Hàn Sâm từ trên người nó cũng không cảm thấy khí tức sinh mệnh biến hóa, điều này làm cho Hàn Sâm hết sức nghi hoặc.

Rất nhanh bọn họ đã đi tới mục tiêu, hai bên đã sớm thành lập căn cứ tạm thời ở chỗ này, thành viên trong căn cứ báo cáo tình huống nơi này, hơn nữa mang theo bọn họ đi tới lối vào di tích.

Có chút vượt quá ý liệu của Hàn Sâm, ở lối vào hắn cũng không thấy dấu vết của đại lượng khoa học kỹ thuật Tinh Tộc.

Chỉ là ở trên một bãi đất trống đã được thanh trừ cây cối thực vật, thấy được một cái bàn quay tinh thể màu đen đường kính khoảng chừng hai mươi mét khảm nạm ở dưới mặt đất.

Tinh thể màu đen kia đen như mực, cô hồ đã không còn trong suốt, ánh mắt khó có thể xuyên thấu vào, nhưng mà ở bên trên tinh bàn kia, lại có thể nhìn thấy rất nhiều bánh răng cùng đường cong đan vào nhau tạo thành đồ án quỷ dị, đúng là loại đồ án Tinh Tộc thường gặp nhất.

Mà bên trên tinh bàn màu đen kia còn có rất nhiều lỗ khảm thẳng tắp, chia cắt toàn bộ tinh bàn ra giống như là bánh ngọt, chia làm hai mươi phần đều nhau.

Trong đó có bốn cái ngăn chứa bên trong có để một ít dấu hiệu, nhưng mà Hàn Sâm cũng không biết chúng nó đại biểu cho ý tứ gì, trước khi tới đây, tất cả đều được bảo mật, mặc dù bọn họ là những thành viên sắp tham dự kế hoạch này, cũng không được cho biết tình huống cặn kẽ.

Lúc Hàn Sâm nhìn thấy tinh bàn màu đen kia, trong lòng lại mạnh mẽ run lên, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

Đồ án bên trên tinh bàn màu đen, vậy mà giống y hệt như đồ án trên lưng Độc Giác Tiên, hắn nhìn Độc Giác Tiên nhiều năm như vậy, đối với những đồ án kia không thể quen thuộc hơn nữa, lúc này quét mắt qua một cái, những đồ án kia hoàn toàn ăn khớp với trí nhớ của Hàn Sâm, chỉ là bị phóng lớn hơn rất nhiều lần mà thôi.

- Giữa bọn chúng có quan hệ gì đây?

Hàn Sâm suy tư, bàn tay theo bản năng chạm vào Độc Giác Tiên ở trong túi áo.

Sau khi Hàn Sâm sờ được Độc Giác Tiên, lại đột nhiên biến sắc, bàn tay mau chóng rụt lại, chỉ thấy trên tay xuất hiện một vết thương, máu tươi đang từ bên trong chảy ra.

Chương 1061: Truyền Tống Sai Lầm

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhìn thoáng qua vết thương trên tay, chỉ thấy trong lòng bàn tay tựa hồ bị cái gì đó đâm một phát, xuất hiện một vết thương giống như điểm đỏ, máu tươi giống như hạt châu từ trong đó mạnh mẽ chảy ra.

Dùng Động Huyền Khí quét qua miệng vết thương, không phát hiện ra có gì khác thường, không hề trúng độc cũng không có bệnh lây nhiễm.

Tố chất thân thể của Hàn Sâm rất mạnh, chút vết thương này, trong nháy mắt đã tự động khép lại, cuối cùng không lưu lại bất cứ thứ gì, cũng không có cảm giác không khoẻ.

Lấy tay cẩn thận kéo túi ra, Hàn Sâm muốn nhìn Độc Giác Tiên một chút xem đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại tổn thương hắn.

Hắn nuôi lâu như vậy, Độc Giác Tiên chưa từng biểu hiện tính công kích, hơn nữa bình thường Độc Giác Tiên hành động đều rất từ từ, bộ dạng cũng không có quá nhiều sức lực.

Hiện tại Độc Giác Tiên lại có thể đâm rách da của hắn, chuyện này khiến cho Hàn Sâm có chút kinh ngạc.

Thế nhưng mà Hàn Sâm kéo ra túi nhìn vào bên trong, sắc mặt không khỏi biến đổi, trong túi áo vậy mà không có bóng dáng của Độc Giác Tiên, Độc Giác Tiên không biết đã biến đi nơi nào.

Hàn Sâm liền vội vươn tay vào bên trong sờ soạng, ánh mắt cũng tìm tòi xung quanh, nhưng lại hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của Độc Giác Tiên, Độc Giác Tiên vậy mà không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm có nghi ngờ trong lòng, nhưng mà hiện tại cũng không phải là thời điểm đi tìm xung quanh, tất cả nhân viên đều đã tập trung phía trước hắc tinh bàn, tướng quân Lôi Cách phụ trách lần hành động này đang giải thích cặn kẽ tình huống và kế hoạch.

Hắc tinh bàn chính là lối vào di tích Tinh Tộc, từng ô vuông đều chỉ có thể truyền tống một sinh mạng thể đi vào, hơn nữa còn có hạn chế đối với năng lượng sinh mệnh của sinh mạng thể, năng lượng sinh mệnh mạnh mẽ tới trình độ nhất định sẽ không thể tiến vào được.

Liên Minh cùng Tu La tộc đã làm thí nghiệm, chỉ có một người có thể lợi dụng một ô vuông để truyền tống đi vào, nếu không coi như là trên người mang thêm một con kiến, bàn quay cũng không có cách nào khởi động.

Cường giả cấp Bán Thần cũng khó có thể xuyên qua bàn quay, tối đa chỉ có tam cấp Tu La cùng Siêu Việt Giả là có thể tiến vào.

Bốn ô vuông có đồ án kia, chính là vị trí đã được sử dụng truyền tống qua. Từng ô vuông chỉ có thể sử dụng một lần, sau đó liền không thể truyền tống bất kỳ vật gì tiến vào nữa, nguyên bản người truyền tống vào, cũng có thể từ trong ô vuông đó truyền tống đi ra.

Nghiên cứu viên cũng từng sử dụng máy móc cỡ lớn đào móc xuống dưới bàn quay, nhưng mà đào sâu hơn vạn mét, lại chỉ có thể nhìn thấy tinh thể màu đen giống như là cây cột đi thông vào trong tinh cầu, căn bản không đào tới đáy được.

Hơn nữa trong quá trình đào móc còn xảy ra rất nhiều việc lạ, tổn thất không ít máy móc cùng binh sĩ, cuối cùng chỉ có thể buông tha cho việc đào móc.

Trong bốn lần thí nghiệm, cũng có người còn sống trở về, đối với sự tình trong di tích cũng có hiểu rõ sơ bộ, nhưng khu vực mà bọn họ thăm dò được lại vô cùng có hạn, cho nên tình báo có thể cung cấp rất ít.

Đội người bọn Hàn Sâm đi vào lần này, mục đích chính yếu nhất, chính là phải tận lực lấy được một loại hạch tinh thể màu tím, số lượng càng nhiều càng tốt.

Về phần tác dụng của hạch tinh thể màu tím, Liên Minh cùng Tu La tộc đều không hề nói rõ.

Chiến giáp cùng súng ống đều không được phân phối, không phải là không phân phối cho bọn họ, mà là sử dụng những vật phẩm kia, ở bên trong di tích sẽ lập tức bị công kích.

Kể cả Hàn Sâm ở bên trong tám Tu La tộc cùng tám nhân loại từng người đứng lên ô vuông khác nhau, nhân viên nghiên cứu rời bàn quay đi, chỉ thấy những đồ án kỳ dị bên trên bàn quay chuyển động, không gian lập tức sinh ra vặn vẹo, không bao lâu sau mười sáu người đã biến mất ở trong không gian vặn vẹo không thấy đâu nữa.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy vô cùng cổ quái, những đồ án bên trên bàn quay kia chuyển động, giống Độc Giác Tiên như đúc, nhưng mà hiện tại Độc Giác Tiên lại không thấy đâu nữa rồi, hắn một mực không tìm được.

Chỉ là trong nháy mắt, Hàn Sâm đã cảm thấy hai mắt tỏa sáng, mở to mắt ra phát hiện mình đã ở trong một vùng phế tích, khác với di tích Tinh Tộc mà hắn thấy trước kia, ở đây cũng không nhìn thấy kiến trúc tinh thể, giống

như là một vùng núi trải qua động đất, khắp nơi đều là núi đá sụp xuống cùng mặt đất vỡ ra.

Xa xa có thể nhìn thấy bên trong dãy núi có một ít kiến trúc sụp đổ, nhưng cũng không phải là kiến trúc tinh thể, mà là một loại kiến trúc cổ xưa bằng gạch xanh.

Hàn Sâm liền vội vàng xoay người lại nhìn, lần quay người lại này khiến cho sắc mặt hắn đại biến, bởi vì hắn không nhìn thấy bọn Kỷ Yên Nhiên đâu nữa, cũng không thấy những Tu La tộc kia.

- Chẳng lẽ là bọn họ không truyền tống vào? Chuyện đó không có khả năng, rõ ràng là cùng truyền tống vào, nhưng mà bọn họ đi đâu rồi? Không phải là nhân viên nghiên cứu đã nói bốn lần thí nghiệm trước, truyền tống đến đều là cùng một vị trí hay sao? Mặc dù chỉ có hai người đi ra, nhưng mà bọn họ đều thấy được vật phẩm cùng dấu hiệu do hai người khác lưu lại.

Hàn Sâm đứng ở chỗ này chờ trong chốc lát, rất nhanh đã xác định được, bọn Yên Nhiên cũng không truyền tống đến cùng một vị trí với hắn.

Hơn nữa sau khi Hàn Sâm đánh giá vùng này, rất nhanh đã xác định được, đây cũng không phải là vị trí truyền tống theo lời của nhân viên nghiên cứu, mặc dù cũng là phế tích của dãy núi, nhưng khi nhìn địa hình và thế núi phân bố ở xung quanh, hoàn toàn khác với miêu tả của bọn họ.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào đây?

Sắc mặt của Hàn Sâm có chút khó coi, hắn cũng không phải là sợ hãi ở một mình, mà là sợ mình không ở bên cạnh Yên Nhiên, cô sẽ gặp phải nguy hiểm.

Sau khi xác định được là không có khả năng có người truyền tống tới chỗ mình, Hàn Sâm cắn răng một cái, trực tiếp bay lên trời, muốn phân biệt thoáng thế núi cùng địa hình một chút, sau đó mau chóng tìm tới bọn Yên Nhiên.

Toàn lực triển khai Động Huyền Khí, ở trên không trung nhìn ra xung quanh, lại phát hiện ra khắp nơi đều là dãy núi giống như phế tích, kéo dài

ra ngoài không biết mấy vạn dặm, căn bản không nhìn thấy có người tồn tại.

Hơn nữa tất cả địa hình đều rất tương tự với nhau, rất khó nhìn ra ở đâu là khu vực theo lời của nhân viên nghiên cứu.

Hàn Sâm nhịn không được nhíu mày, bốn phương tám hướng khắp nơi đều là địa hình như vậy, hắn liền đi theo phương hướng nào để tìm cũng không biết.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư phải làm như thế nào mới có thể phán đoán vị trí, lại đột nhiên nghe được ở trong một đám phế tích kiến trúc cổ xưa bên trong dãy núi đằng kia, truyền tới một loại âm thanh vô cùng kỳ quái.

Loại âm thanh này giống như là âm thanh phát ra lúc dùng móng tay gõ vào vỏ quả trứng gà, nghe có chút lanh lảnh, nhưng lại có thêm một loại cảm giác trống rỗng không nói rõ được.

Hàn Sâm lập tức nhìn về phía khu vực thành cổ phế tích kia, không bao lâu sau, liền thấy một dòng nước màu xanh biếc từ bên trong tòa thành cổ kia chảy ra, đang vọt tới vị trí của hắn bên này.

Sau khi Hàn Sâm nhìn kỹ lại, lập tức liền biến sắc, đó nào có phải là dòng nước gì, mà là một đàn Độc Giác Tiên tinh thể màu xanh lá, rậm rạp chằng chịt dọc theo phế tích ngọn núi bò ra, số lượng nhiều tới mức không có cách nào tính toán.

- Đây là tình huống gì?

Hàn Sâm ngưng mắt quan sát tỉ mỉ những con Độc Giác Tiên đó, phát hiện ra rất giống với một con mà hắn nuôi lúc trước kia, nhưng mà thân hình rõ ràng nhỏ hơn nhiều, chỉ lớn cỡ chừng quả trứng gà.

Hơn nữa trên lưng của những con Độc Giác Tiên tinh thể màu xanh lá nọ, Hàn Sâm cũng không thấy loại đồ án kỳ dị kia.

Trong lòng Hàn Sâm còn đang kinh nghi, những con Độc Giác Tiên tinh thể kia cũng đã bò tới, nhưng mà cũng chỉ ở trước người hắn không xa tách ra,

giống như dòng nước, vây hắn vào giữa, lại không có bất kỳ một con Độc Giác Tiên nào tới gần hắn trong phạm vi 10m.

Hàn Sâm cảnh giác, không biết những con Độc Giác Tiên này muốn làm gì, nhưng mà một giây sau, Hàn Sâm liền thấy những con Độc Giác Tiên này tách ra thành một con đường, giống như là nhường ra một con đường, con đường này thẳng tắp đi thông vào bên trong phế tích tòa thành cổ kia.

Chương 1062: Hoàng Hôn

Hàn Sâm lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn những con Độc Giác Tiên đó mở miệng hỏi:

- Chúng mày nghe hiểu được lời tao nói không?

Cũng không có bất kỳ phản ứng gì, những con Độc Giác Tiên kia chỉ phủ phục ở đó, trong lòng Hàn Sâm đang chần chờ chưa quyết định, lại thấy một con Độc Giác Tiên bay lên, xèo xèo kêu hai tiếng với Hàn Sâm, sau đó thuận theo đám Độc Giác Tiên kia nhường ra một con đường, bay hướng về phương hướng thành cổ, giống như là đang dẫn đường cho Hàn Sâm.

Thấy Hàn Sâm vẫn đứng ở nơi đó bất động, con Độc Giác Tiên kia ở phía trước bay múa vòng quanh, phát ra tiếng kêu xèo xèo, giống như là đang thúc giục Hàn Sâm mau mau đi qua.

Hàn Sâm cắn răng một cái liền theo con Độc Giác Tiên kia đi tới.

Người cũng đã đến rồi, nếu như không vào trong thành cổ nhìn một cái, trong lòng Hàn Sâm cũng có chút không cam lòng, hơn nữa nếu như những con Độc Giác Tiên này muốn gây bất lợi cho hắn, cũng đã phát khởi công kích, tựa hồ không cần phải làm như thế này.

Thấy bộ dáng của bọn nó, tựa hồ không giống như là có địch ý.

Chỗ Hàn Sâm đi qua, Độc Giác Tiên ở phía sau liền tự động đi theo sau, giống như là thuỷ triều ở sau lưng Hàn Sâm hướng về phế tích thành cổ mà

đi.

Hàn Sâm đi thẳng đến phía trước phế tích, nhìn kỹ thành cổ đã bị sụp xuống hơn phân nửa kia, chỉ thấy bên trong đó có một tòa kiến trúc giống như là miếu thờ vẫn còn hoàn hảo không chút tổn hại, ở trong một vùng phế tích này lộ ra vẻ vô cùng đột ngột.

Con Độc Giác Tiên dẫn đường kia đã đi đến bậc thang dưới miếu thờ, xèo. . .xèo kêu vài tiếng với Hàn Sâm, giống như là đang ra hiệu cho Hàn Sâm tiến vào trong miếu thờ.

Đều đã đến nơi này, tự nhiên không có đạo lý không đi vào, cất bước cẩn thận bước lên bậc thang, chỉ là lúc này đây những con Độc Giác Tiên kia lại không đi theo nữa, đều tụ tập ở dưới bậc thang, vẫn là tư thế phủ phục như vậy, thoạt nhìn có chút cảm giác vui vẻ khó tả.

Đi tới trước miếu thờ, Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán ra áo giáp thú hồn mặc lên người, thò tay đẩy cửa đá kia ra, nhìn thấy ở bên trong cửa đá một mảnh lụi bại, giống như là một tòa thần miếu hoang phế đã lâu, khắp nơi đều là tro bụi dày đặc.

Chỉ là ở trong tòa kiến trúc tựa như thần miếu này cũng không có bệ thờ cùng tượng thần, chỉ bày biện một ít đỉnh đá, bên trong cũng không có cái gì, tảng đá tựa hồ cũng chỉ là đá bình thường, tính chất giống như là đá ở núi đá phía ngoài kia.

Lúc ánh mắt của Hàn Sâm rơi vào nơi hẻo lánh trong thần miếu, thân thể lại chấn động mạnh, chỉ thấy ở trong góc kia có một cái bình thủy tinh cao hai mét đứng thẳng.

Hàn Sâm coi như là người đã được chứng kiến di tích Tinh Tộc, liếc mắt một cái liền nhìn ra, bình thủy tinh kia thực sự không phải là tinh thể bình thường, mà là một loại vật liệu tinh thể đặc biệt, bên trên còn có đồ án kỳ quái như là pho tượng, bánh răng cùng các đường kẻ đan vào mà thành, giống như đồ án của một loại máy móc tinh vi.

Nếu như chỉ là như thế, còn chưa đủ khiến Hàn Sâm khiếp sợ, chuyện kỳ quái bên trong Tinh Tộc hắn sớm đã gặp quá nhiều, nhưng mà cái bình thủy

tinh này lại làm cho hắn khiếp sợ tới tột đỉnh.

Bình thủy tinh không màu trong suốt, tuy có đồ án, lại không ngăn được ánh mắt.

Hàn Sâm kinh hãi phát hiện ra, ở bên trong bình thủy tinh đằng kia còn có một cô gái.

Cô bé kia nằm cuộn lại ở bên trong bình thủy tinh, hai tay ôm đầu gối, mặt chôn ở bên trong cánh tay, nhìn không thấy mặt mũi cô ta, chỉ có thể nhìn thấy một mái tóc dài màu vàng kim nhạt lộ ra màu trắng rừng rực rối tung xõa ở trên thân thể.

Trên đầu không có sừng của Tu La tộc, lỗ tai cũng giống hệt như nhân loại, toàn thân trần trụi, lộ ra da thịt trắng nõn không tì vết.

Mái tóc dài vàng nhạt trắng lóa kia rối tung ở trên thân thể, che khuất phần lớn thân thể.

- Nhân loại à? Nhân loại làm sao lại bị vây ở chỗ này? Chẳng lẽ là nghiên cứu viên của Liên Minh tiến vào nơi này trước đó?

Hàn Sâm khiếp sợ nhìn cô bé ở trong bình kia, mặc dù không nhìn thấy mặt của cô bé kia, nhưng mà trực giác của hắn lại cho rằng đó là một cô bé, mà không phải một cô gái trưởng thành.

Hàn Sâm biết rõ bốn lần thí nghiệm trước, hai nhân loại cùng hai Tu La tiến vào, cuối cùng có một nhân loại cùng một Tu La trở về, nhưng mà nhân loại chưa trở về kia là nam hay là nữ là lớn hay nhỏ, Hàn Sâm lại hoàn toàn không biết gì cả.

Nếu như cô bé này thực sự là nhân viên nghiên cứu tiến vào trước kia, Hàn Sâm tự nhiên không có khả năng ngồi yên không quan tâm tới.

Cẩn thận đi đến phía trước bình thủy tinh, Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ cái bình kia, phát hiện cả cái bình đều bị bịt kín, ngay cả miệng bình đều bị bịt lại, giống như là tác phẩm điêu khắc toàn khối.

Hàn Sâm không có quá nhiều kinh ngạc, Tinh Tộc có rất nhiều khoa học kỹ thuật kỳ dị, muốn vây một người ở bên trong một cái bình tinh thể kín hẳn không phải là việc khó.

Không phát hiện ra nguy hiểm gì, Hàn Sâm há miệng khẽ gọi hai tiếng:

- Này. . . cô có nghe được tôi nói chuyện không?

Kêu vài tiếng, âm thanh cũng cất cao lên rất nhiều, nhưng mà cô bé ở trong bình lại hoàn toàn không có động tĩnh gì, giống như là không nghe được âm thanh của hắn.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, thò tay thận trọng sờ lên bình thủy tinh một cái, cũng không hề xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bình thủy tinh không hề có một chút phản ứng nào, giống như là một vật chết.

Trong lòng Hàn Sâm an tâm hơn một chút, thò tay gõ lên trên bình.

Cô bé ở trong bình giống như đã nghe được âm thanh, cơ thể bỗng hơi nhúc nhích, Hàn Sâm mừng như điên, lại liên tục gõ thêm vài cái.

Cô bé kia tựa hồ là từ trong lúc đang ngủ mơ bị đánh thức, ánh mắt mê ly ngẩng đầu lên, sau khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng dung mạo của cô ta, tựa như một thiếu nữ nhân loại mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, làn da mịn màng, đôi mắt còn có chút buồn ngủ cũng giống như tóc của cô ta, là hỗn hợp có màu trắng rừng rực kết hợp màu vàng kim nhạt.

Từ trên ngoại hình, không hề nghi ngờ chút nào đây chính là một cô bé nhân loại, không có bất kỳ đặc thù của Tu La tộc nào.

Hàn Sâm suy đoán rất có thể cô ta là nghiên cứu viên nhân loại tiến vào trước kia, còn tuổi của cô ta, thoạt nhìn còn rất trẻ, nhưng mà hiện tại nhân loại đều không thấy già, có nhiều người ba bốn mươi tuổi vẫn giống như thiếu nữ mười sáu mười bảy, Động Huyền Khí không có cách nào xuyên qua bình thủy tinh quét tới thân thể của cô ta, Hàn Sâm cũng khó có thể suy đoán tuổi tác chân thực của cô ta.

Cô gái kia nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức giống như là bị nước lạnh xối tỉnh lại vậy, ngay lập tức đã hoàn toàn tỉnh táo lại, đứng dậy cào lên trên vách bình, vừa lấy tay vuốt vách bình, đang vừa vui mừng vừa lo lắng nói cái gì đó.

Hàn Sâm chỉ có thể nghe được âm thanh cô bé kia gõ vách bình, lại không nghe được tiếng cô ta nói, nhưng mà xem nét mặt cùng khẩu hình của cô ta, tựa hồ là đang nói cứu tôi.

Hàn Sâm trầm ngâm một chút, từ trong túi áo của bộ quần áo chiến đấu lấy ra giấy bút, viết một hàng chữ lên phía trên, sau đó lại để cho cô bé kia nhìn thấy hàng chữ mà hắn mới viết.

- Cô là ai?

Hàn Sâm viết rất đơn giản, hắn muốn xác định thân phận của cô bé này, mặc dù nhìn đúng là nhân loại, nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của Hàn Sâm mà thôi.

Ở trong loại địa phương quỷ dị giống như di tích Tinh Tộc này, có một số việc Hàn Sâm không thể không phòng bị, hơn nữa tất cả mọi chuyện xảy ra nơi này đều rất quỷ dị.

Cô bé kia xem hiểu chữ mà Hàn Sâm viết, lộ ra vẻ mặt vui mừng, dùng cái miệng nhỏ nhắn hà ra từng hơi trên vách bình, sau đó dùng ngón tay viết lên phía trên:

- Hoàng Hôn, bộ đội đặc chủng Lam Huyết của Liên Minh, đại tá.

Lần này Hàn Sâm đã xác định được, đối phương hẳn là nghiên cứu viên nhân loại tiến vào lần trước không hề sai rồi, hẳn là trúng phải cơ quan của Tinh Tộc nên bị vây ở đây.

- Cô lui ra phía sau một chút, cẩn thận, tôi đánh nát cái bình này.

Hàn Sâm lại viết thêm một hàng chữ cho Hoàng Hôn xem.

Sau khi Hoàng Hôn xem xong, vội vàng ôm lấy thân thể lùi sang bên kia cái bình, núp ở trong góc bình.

Chương 1063: Khoảng Cách Gần Nhất

Trên nắm tay Hàn Sâm ngưng tụ ra Bất Tử Hỏa, trực tiếp mở ra bảy đạo khóa gen, một quyền hung hăng đánh lên phía trên bình thủy tinh.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại chỉ cảm thấy cánh tay giống như là bị đánh gãy vậy, không kiềm hãm được lui về phía sau mấy bước, cả cánh tay đều run lẩy bẩy, cái bình kia lại không chút sứt mẻ nào, Bất Tử Hỏa trực tiếp từ trên bình trượt ra, một chút dấu vết cũng không để lại.

Hàn Sâm bị kinh động không phải là chuyện đùa, một quyền này đã là lực lượng mạnh nhất ở dưới tình huống hắn không sử dụng Kim Ô biến thân cùng Siêu Cấp Đế Linh, coi như là một tảng đá ngàn cân cũng có thể bị đánh nát rồi, vậy mà bình thủy tinh không suy chuyển gì, ngay cả động một cái cũng không có, khiến cho lông mày của Hàn Sâm nhíu chặt.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút, liền rút Thái A Kiếm đeo ở bên hông ra, một kiếm chém về phía bình thủy tinh, lực lượng mạnh mẽ như vậy chém lên phía trên bình thủy tinh, lại chỉ để lại một vết xước trắng ở phía trên, giống như là vết trắng do móng tay gãi lên trên da.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh, sức nặng cùng độ cứng của bình thủy tinh đều vượt xa sự tưởng tượng của hắn, thậm chí ngay cả thần binh lợi khí như Thái A Kiếm, dưới một kích toàn lực của Hàn Sâm, cũng chỉ để lại một vết xước, thật sự là có chút dọa người.

Đáng tiếc là Phượng Hoàng Thần Kiếm không thể mang ra bên ngoài Tí Hộ Sở, tự nhiên cũng không thể lấy ra, nếu không dùng sự sắc bén của Phượng Hoàng Thần Kiếm, có lẽ hiệu quả sẽ càng tốt hơn Thái A Kiếm một chút.

Hàn Sâm lại thử thêm mấy loại sức mạnh, nhưng cũng không đánh tan được bình thủy tinh.

Nhìn Hoàng Hôn ở bên trong từ hi vọng đến thất vọng, lại từ thất vọng đến tuyệt vọng, Hàn Sâm cắn răng một cái, kêu gọi Ma Dương Đao ra, một tay nắm lấy Thái A Kiếm, một tay nắm lấy Ma Dương Đao, hai tay điên cuồng múa lên, từng kiếm từng đao chém lên trên bình, để lại từng vết xước trắng ở bên trên vách thủy tinh.

Nếu như không nhìn thấy thì cũng thôi đi, hiện tại Hàn Sâm sao có thể trơ mắt ra nhìn Hoàng Hôn bị vây chết ở chỗ này.

Mặc dù Thái A Kiếm cùng Ma Dương Đao không chém nát bình thủy tinh được, nhưng lại có thể lưu lại dấu vết ở phía trên, có câu gọi là nước chảy đá mòn, chém lên mấy ngàn mấy vạn kiếm, Hàn Sâm cũng không tin chém không vỡ cái bình này.

Nếu như thật sự không được, Hàn Sâm cũng chỉ có thể biến thân thành Kim Ô hoặc là Siêu Cấp Đế Linh thử một lần, mặc kệ như thế nào cũng không thể trơ mắt ra nhìn đồng bào của mình bị vây chết ở chỗ này.

Âm thanh đao kiếm va chạm với vách thủy tinh ở bên trong thần miếu hợp thành một đường, bên trên vách thủy tinh đã bị chém ra từng đường vết xước trắng, nhưng từ đầu đến cuối lại không hề có dấu hiệu tan vỡ.

- Cậu đi đi, không đánh tan được đâu.

Hoàng Hôn giống như đã chấp nhận từ bỏ rồi, lại viết mấy chữ lên trên vách thủy tinh.

Hàn Sâm cũng không để ý đến cô ta, trong miệng thở hồng hộc, hai tay không ngừng run rẩy, hổ khẩu cũng đã rách ra, máu tươi theo ngón tay chảy xuống.

Không biết hắn đã chém mấy ngàn kiếm mấy ngàn đao rồi, vết xước cũng đã để lại không ít, nhưng lại tựa hồ không có tác dụng quá lớn, nếu như tiếp tục nữa, chỉ sợ hai tay của hắn sẽ bị phế bỏ trước.

Biết rõ tiếp tục như vậy nữa cũng sẽ không có kết quả gì, lực lượng của hắn chưa đủ, chỉ có thần binh lợi khí thì cũng không phát huy ra toàn bộ uy lực được.

Cắn răng một cái, Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán ra thú hồn Tam Trảo Kim Ô, cùng Tam Trảo Kim Ô hòa làm một thể, biến thành một con Kim Ô màu đen, một cặp móng hiện ra màu vàng kim nhàn nhạt, đột nhiên bị màu máu nhuộm đỏ, một trảo chộp tới vách bình thủy tinh kia.

Bành!

Chín đạo khóa gen của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh phối hợp thêm siêu thần thể Tam Trảo Kim Ô, uy lực của một trảo này khủng bố vô biên, chộp lên phía trên bình thủy tinh kia, khiến cho bình thủy tinh hơi dao động một chút, bên trên tựa hồ nổi lên vết rạn li ti.

Hàn Sâm thấy tình hình có vẻ hứa hẹn, không nói hai lời, lại là một trảo chộp tới, móng vuốt màu máu đỏ kia một lần lại một lần va chạm lên vách thủy tinh, khiến cho bình thủy tinh lay động không ngừng, đường vân nhỏ phía trên càng ngày càng nhiều.

Hoàng Hôn cũng lộ ra vẻ tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng, đã kích động khó có thể tự kiềm chế, hai tay nắm chặt thành quả đấm, trợn to mắt nhìn những đường vân nhỏ bên trên bình thủy tinh dần dần mở rộng ra kia.

Độ cứng của bình thủy tinh khiến cho Hàn Sâm giật mình, hắn không ngừng đánh lên trên bình thủy tinh, nhưng đường vân nhỏ bên trên bình thủy tinh ngày càng nhiều, nhưng lại không hề có dấu hiệu bị vỡ tan.

Kim Ô trảo kia cứng rắn sắc bén giống như là thần binh lợi khí, cũng bởi vì liên tục va chạm ở cường độ cao, lúc này đã máu me đầm đìa, có dòng máu từ bên trên vuốt tràn ra.

Thành công đang ở trước mắt, làm sao Hàn Sâm có thể buông tha cho, một lần lại một lần đánh lên trên bình thủy tinh, máu tươi dính lên phía trên bình thủy tinh, cùng những đường vân nhỏ kia dính ở cùng một chỗ.

OÀ..ÀNH!

Rốt cục, dưới một trảo của Hàn Sâm, bình thủy tinh vốn đã tràn đầy vết rạn, giống như thủy tinh công nghiệp vỡ vụn ra thành từng hạt lớn cỡ hạt đậu, rơi xuống như mưa.

Hoàng Hôn đã ngạc nhiên khó có thể tin, ngơ ngác đứng ở nơi đó, vui sướng trên mặt dần dần khuếch tán ra, hai tay bụm mặt giống như đang nức nở.

- Cô không sao chứ?

Hàn Sâm giải trừ Kim Ô biến thân, trên hai tay đã tràn đầy máu tươi, Kim Ô thân bị tổn thương cũng giống như chính hắn bị thương.

Nhưng mà chút tổn thương ấy tự nhiên không coi là cái gì, Hàn Sâm cũng không thèm quan tâm, cởi áo khoác chiến đấu của mình ra đưa cho Hoàng Hôn, để cho cô ta có thể che khuất thân thể trước.

Đáng tiếc là đang ở bên ngoài Tí Hộ Sở, không có cách nào chuyển dời thú hồn, nếu không thì chuyển cho cô ta một cái thú hồn áo giáp là được rồi.

Hoàng Hôn nhận lấy áo khoác, mặc lên trên thân thể của mình, hình thể của cô ta nhỏ nhắn xinh xắn, áo khoác của Hàn Sâm phủ lên trên người cô ta, giống như là mặc váy, vừa vặn che khuất bờ mông, lộ ra cặp đùi đẹp tròn thon dài, thoạt nhìn thì hết sức đáng chú ý.

Thấy Hoàng Hôn đã mặc quần áo xong, Hàn Sâm liền hỏi cô ta:

- Làm sao cô lại bị vây ở chỗ này?

Hoàng Hôn không nói gì, một đôi mắt màu vàng óng vô cùng xinh đẹp nhìn Hàn Sâm, tựa hồ là hết sức hiếu kỳ.

Thấy Hoàng Hôn không trả lời, Hàn Sâm còn tưởng rằng cô ta đã chịu quá nhiều kinh hãi, đứng dậy nói ra:

- Chúng ta rời khỏi nơi này trước đi, cùng tôi đi vào còn có những đồng đội khác, trước đó chúng tôi bị phân tán, đi tìm bọn họ về trước đã.

Hàn Sâm đi vài bước, lại phát hiện Hoàng Hôn vẫn đứng tại chỗ không hề động, vẫn nhìn hắn như cũ, vẻ mặt có chút kỳ dị.

- Đi thôi, ngẩn ra đó làm gì?

Hàn Sâm quay người nhìn Hoàng Hôn cau mày nói.

Hoàng Hôn há to miệng, âm thanh rất là khàn khàn, cảm giác giống như là đã dùng rượu thuốc lá quá độ:

- Thời gian của tôi không có nhiều lắm, nhớ kỹ lời tôi nói, không nên quên bất cứ một chữ nào.

- Thời gian không nhiều lắm?

Hàn Sâm cau mày nói.

Hoàng Hôn không trả lời, chỉ là nhìn Hàn Sâm tự mình nói ra:

- Tôi là Hoàng Hôn, đại tá, thành viên của bộ đội đặc chủng Lam Huyết, sĩ quan phụ tá của Hàn Kính Chi, điều tra viên của tiểu tổ đặc công khoa điều tra số 7.

- Cái gì?

Hàn Sâm mở to hai mắt ra nhìn, giống như là gặp ma nhìn Hoàng Hôn, cơ hồ là không thể tin vào tai của mình, nhìn Hoàng Hôn, bờ môi đều đang run lẩy bẩy.

- Cô nói cô là sĩ quan phụ tá của Hàn Kính Chi? Điều tra viên của tiểu tổ đặc công khoa điều tra số 7?

Hàn Sâm chỉ vào Hoàng Hôn, kích động tới mức toàn thân đều đang phát run, trong lời nói đều đã run rẩy.

Hắn không biết có phải là Hoàng Hôn đang nói giỡn với hắn hay không, nhưng mà đây đã là khoảng cách gần nhất giữa hắn và Hàn Kính Chi cùng tiểu tổ số 7.

Chương 1064: Khinh Nhờn

- Cậu biết Hàn giáo quan cùng tiểu tổ số 7 vậy thì không thể tốt hơn rồi.

Hoàng Hôn khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục nói ra:

- Hiện tại cậu chỉ cần nghe tôi nói, ghi nhớ mỗi một chữ trong lời nói của tôi.

Dừng một chút, Hoàng Hôn mới nói tiếp:

- Tiểu tổ số 7 chúng tôi tiếp nhận mệnh lệnh truyền tống vào một không gian khác, ở trong không gian kia, chúng tôi gặp phải một chuyện.

- Chuyện gì?

Hàn Sâm liền vội vàng hỏi.

- Không biết.

Hoàng Hôn lắc đầu nói ra.

- Không biết? Làm sao cô có thể không biết? Chẳng lẽ cô không tiến vào Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Hoàng Hôn, không biết tại sao cô ta lại nói như vậy, nếu quả thật là giống như cô ta nói, cô ta là một thành viên của tiểu tổ số 7, làm sao có thể không biết chuyện gì xảy ra.

- Tí Hộ Sở theo lời cậu nói, là chỉ một không gian khác?

Hoàng Hôn suy nghĩ rồi hỏi.

- Mấy người không biết nơi đó là Tí Hộ Sở? Không có khả năng, nhân loại chúng ta truyền tống vào không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, mặc dù đều là ngẫu nhiên xuất hiện ở bên trong một căn phòng của một Tí Hộ Sở, nhưng mà bên trong căn phòng của từng Tí Hộ Sở đều có tin tức cơ bản của Tí Hộ Sở, như thế nào mấy người lại không biết chỗ đó chính là Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm cảm thấy là Hoàng Hôn này đang nói giỡn với mình, không nhịn được nhíu mày nói ra.

Vẻ mặt của Hoàng Hôn kỳ dị nhìn Hàn Sâm:

- Không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở? Chẳng lẽ là còn có. . . không gian tương tự nữa?

Hàn Sâm nhìn Hoàng Hôn, không biết là cô ta thật sự không biết, hay là đang cố ý nói giỡn với hắn.

- Cậu đem tình huống của không gian kia nói kỹ càng lại cho tôi biết, dùng ngôn ngữ đơn giản nhất, mau mau nói cho tôi biết, thời gian của tôi không còn nhiều lắm.

Hoàng Hôn có chút lo lắng nhìn Hàn Sâm nói ra.

Hàn Sâm thấy nét mặt của cô ta tựa hồ không giống đang nói đùa, liền đơn giản đem tình huống hiện tại của Tí Hộ Sở nói một lần.

Hoàng Hôn nghe rất chân thành, thỉnh thoảng còn hỏi thêm vài câu, Hàn Sâm cũng chỉ đại khái nói một lần cấu tạo cùng hiện trạng hiện tại của Tí Hộ Sở, chỉ cần mấy phút cũng đã nói xong rồi.

Sau khi Hoàng Hôn nghe xong, sắc mặt càng thêm cổ quái, trầm ngâm một lát liền nói ra:

- Nếu như cậu không lừa gạt tôi, như vậy tiểu tổ số 7 của chúng tôi, lúc trước tiến vào cũng không phải là thế giới Tí Hộ Sở.

- Không phải thế giới Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Hoàng Hôn, càng ngày càng cảm thấy cô ta giống như là một kẻ lừa đảo.

Rõ ràng là sau lần thăm dò kia của tiểu tổ số 7, nhân loại mới thật sự xác định sự tồn tại của không gian Tí Hộ Sở, sau vài năm mới chính thức mở ra Tí Hộ Sở để cho nhân loại phát triển.

Hoàng Hôn giống như xem thấu tâm tư Hàn Sâm, thò tay sửa sang tóc mình, lạnh nhạt nói:

- Nếu như thế giới Tí Hộ Sở đúng như lời cậu nói, xác thực là chúng tôi đi không phải là thế giới Tí Hộ Sở giống như lời cậu nói, hoặc nói là không phải bất kỳ một chỗ nào giống như Tí Hộ Sở theo lời cậu nói, lúc chúng tôi truyền tống vào, cũng không nhìn thấy cái gọi là Tí Hộ Sở kia, cũng chưa từng xuất hiện ở bên trong Tí Hộ Sở, hơn nữa chúng tôi truyền tống đi qua đó, đều là ở chung với nhau.

- Vậy mấy người xuất hiện ở đâu?

Hàn Sâm lập tức hỏi, mặc dù hắn có chút hoài nghi là Hoàng Hôn đang trêu đùa hắn, nhưng lại không nhịn được muốn biết.

Hoàng Hôn lộ ra vẻ mờ mịt, giống như là đang nói với Hàn Sâm, hoặc tựa như là đang tự lẩm bẩm:

- Chúng tôi tiến vào chỗ đó, nói như thế nào đây, giống như là chúng tôi đi vào thế giới của thần.

- Thế giới của thần?

Hàn Sâm nao nao, nhưng mà nghĩ lại, trong Tí Hộ Sở có rất nhiều thần kỳ, xác thực rất giống như là thế giới của thần, liền mở miệng nói ra:

- Tí Hộ Sở quả thật có rất nhiều chỗ thần kỳ, nói là thế giới của thần cũng không phải là sai.

Hoàng Hôn lại lắc đầu nói:

- Không, cậu không có hiểu rõ ý của tôi, thế giới của thần theo lời tôi nói là chỉ thế giới của thần chính thức, mà không phải là những siêu năng lực giống như lời cậu nói đó, giống như vừa rồi cậu hóa thân thành một con chim khổng lồ, đó chẳng qua là siêu năng lực, cũng không phải là thế giới của thần.

- Như vậy thế giới của thần theo như lời cô nói là dạng gì?

Hàn Sâm nhịn hoài nghi trong lòng hỏi.

- Không có cách nào hình dung.

Hoàng Hôn lắc đầu nói.

- Làm sao lại không có cách nào hình dung? Nơi đó có cảnh sắc gì có đồ vật gì, là hoàn cảnh dạng gì, có thể nói ra một chút chứ?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Hoàng Hôn nói.

- Nếu như có thể nói ra được những thứ đó, vậy cũng chỉ là thế giới thông thường mà thôi, tôi cũng sẽ không gọi nó là thế giới của thần.

Hoàng Hôn cười khổ nói.

- Được rồi, như vậy cô muốn nói cho tôi biết cái gì đây?

Hàn Sâm thật sự có chút im lặng, chỉ có thể thay đổi cách hỏi.

- Nếu như nhìn thấy Hàn Kính Chi, nhất định phải giết y đi.

Lời nói tiếp theo của Hoàng Hôn, lập tức khiến cho Hàn Sâm ngơ ngác, trợn mắt há hốc mồm sau nửa ngày vẫn không nói ra lời.

Hàn Sâm nhớ được lúc mình gặp được người đàn ông hư hư thực thực là Tần Hoài Chân kia, trước khi ông ta chết cũng nói một câu "Cẩn thận. . . Hàn Kính Chi. . .", hiện tại Hoàng Hôn còn nói muốn giết Hàn Kính Chi, khiến cho trong lòng Hàn Sâm càng khó có thể hiểu nổi.

Nếu nói là Hàn Kính Chi đã làm cái gì ở trong không gian kia, như vậy tại sao người Ninh gia lại nói Hàn Kính Chi đã cứu mạng tiền bối nhà bọn họ, là ân nhân của nhà bọn họ?

Hơn nữa Tần gia tựa hồ cũng hết sức kính trọng Hàn Kính Chi, nếu như lúc trước Hàn Kính Chi làm gì đối với Tần Hoài Chân, sau khi Tần Hoài Chân đi ra ngoài lại không nói cho người của Tần gia sao? Chuyện này tựa hồ có chút nói không thông rồi.

Tất cả những chuyện này đều khiến cho Hàn Sâm không nghĩ ra cũng nghĩ không thông, chỉ đành nhìn Hoàng Hôn hỏi:

- Tại sao phải giết Hàn Kính Chi?

Vẻ mặt của Hoàng Hôn hơi có chút khác thường, cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Hàn Sâm, ngược lại nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Cậu có tin thế giới này có thần không?

- Tôi không phải kẻ vô thần, nhưng cũng sẽ không cố ý truy cầu.

Hàn Sâm nói ra.

Thần sắc của Hoàng Hôn có chút cổ quái:

- Nếu như tôi nói là chúng tôi đã thật sự gặp được thần, cậu có tin hay không?

- Tôi chưa từng gặp qua, tự nhiên cũng không có cách nào trả lời cô. . . thần mà mấy người nhìn thấy là dạng gì?

Hàn Sâm mau chóng hỏi ngược lại.

- Nếu như có thể nói ra được, đó cũng không phải là thần rồi.

Hoàng Hôn cười khổ nói:

- Mặc kệ là cậu có tin hay không, cậu nhất định phải nhớ kỹ, mang tin tức về Tần gia, nói cho Tần Hoài Chân biết, nhất định phải giết chết Hàn Kính Chi.

- Cô có biết tôi là ai không?

Hàn Sâm lộ ra vẻ mặt khác thường nhìn Hoàng Hôn hỏi.

- Tay cậu cầm Thái A Kiếm, tự nhiên là người của Tần gia, chẳng lẽ không đúng sao?

Hoàng Hôn nghi hoặc nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại lắc đầu nói:

- Tôi không phải là người của Tần gia, Thái A Kiếm là người khác đưa cho tôi, tôi họ Hàn, thái gia gia của tôi cũng tên là Hàn Kính Chi, nhưng mà tôi không biết ông ta có phải là vị Hàn giáo quan trong miệng cô hay không.

Hoàng Hôn có chút giật mình nhìn Hàn Sâm, giống như chém đinh chặt sắt ngắt lời nói:

- Không có khả năng, Hàn Kính Chi không có hậu đại, y cũng không thể có hậu đại được, cho dù thái gia gia của cậu thực sự tên là Hàn Kính Chi, vậy cũng không có bất cứ quan hệ nào với y cả.

- Vì sao mà cô có thể khẳng định được như vậy, cho dù y biểu hiện ra không có, chẳng lẽ y lại không thể có con riêng hay sao?

Hàn Sâm cau mày nói.

- Tuyệt đối không có khả năng có.

Hoàng Hôn tựa hồ đối với chuyện này vô cùng khẳng định, không có chút do dự nào.

- Được rồi, vậy dù sao thì cô cũng nên nói cho tôi biết, tại sao phải giết chết Hàn Kính Chi chứ?

Hàn Sâm thấy chủ đề lại rơi vào một cái vòng lặp, đành phải lại trở lại nỗi nghi hoặc trước đó của mình.

- Bởi vì y khinh nhờn thần.

Mặt mũi Hoàng Hôn tràn đầy khổ sở nói ra.

Chương 1065: Đỉnh Đá

Hàn Sâm rốt cuộc đã hiểu rõ vì sao mà lúc mới bắt đầu Hoàng Hôn lại hỏi hắn có tin thần hay không, thì ra vậy mà lại là đáp án như vậy.

Thế nhưng mà Hàn Sâm vẫn không hiểu, cho dù là thần thực sự, Hàn Kính Chi cũng khinh nhờn thần, như vậy thì tại sao Hoàng Hôn lại muốn giết ông ta? Lại còn muốn để cho Tần Hoài Chân giết Hàn Kính Chi.

- Có lẽ là cậu sẽ không tin tưởng, nhưng mà chuyện đó cũng không quan trọng, cậu chỉ cần đem lời tôi nói chuyển cho Tần Hoài Chân, nhất định y sẽ rõ.

Hoàng Hôn kiên định nói.

Hàn Sâm cười khổ nói:

- Tôi nghĩ chắc là không cần thiết nữa, Tần Hoài Chân cũng sớm đã chết rồi, hơn nữa đã chết nhiều năm rồi.

- Cái gì? Tần Hoài Chân đã chết?

Hoàng Hôn mở to hai mắt ra nhìn, khuôn mặt giống như là không thể tin, trên mặt liền lập tức lộ ra vẻ phẫn nộ, bắt lấy cổ áo của Hàn Sâm kêu lên:

- Cậu cũng dám gạt tôi? Tần Hoài Chân làm sao có thể chết được? Cho dù người trong thiên hạ đều chết sạch nhưng y sẽ không chết, y rõ ràng đã ưng thuận rồi. . .

Nói đến đây, Hoàng Hôn giống như là ý thức được cái gì, lập tức im miệng không nói thêm gì nữa, chỉ là có chút tức giận nhìn Hàn Sâm.

- Cho dù cô lại khẳng định Tần Hoài Chân không chết, nhưng mà bằng vào tôi biết, y xác thực đã chết rồi.

Hàn Sâm đem chuyện mà Tần Huyên nói cho hắn biết lúc trước, nói cho Hoàng Hôn nghe.

- Không thể, Tần Hoài Chân sẽ không chết, y cũng không thể chết, y có thể trường sinh bất tử, lại làm sao có thể chết? Nhất định là cậu đang gạt tôi. . .

Hoàng Hôn trở nên vô cùng kích động, thậm chí là có chút cuồng loạn.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn từ trong lời nói của Hoàng Hôn tựa hồ nghe ra một chút gì đó, nhưng mà cũng không dám khẳng định.

Trong lòng hơi do dự một chút, Hàn Sâm lại nhìn Hoàng Hôn nói:

- Nếu như Tần Hoài Chân thật sự không chết, tôi còn biết tới một loại khả năng.

- Khả năng gì?

Hoàng Hôn lập tức hỏi, suy nghĩ của cô ta tựa hồ hơi có chút hỗn loạn.

Hàn Sâm im lặng một chút, liền đem chuyện mình ở trong Tí Hộ Sở gặp được người hư hư thực thực là Tần Hoài Chân kia nói một lần, hơn nữa còn cặn kẽ tả quần áo cùng tướng mạo của người đàn ông kia.

- Tần Hoài Chân. . . đó là Tần Hoài Chân không hề sai. . . tại sao y lại ở chỗ đó. . . y. . .

nói xong, Hoàng Hôn hình như đã nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch:

- Sai rồi. . . chúng tôi đều sai rồi. . . chúng tôi đều bị lừa. . .

- Cái gì sai rồi?

Hàn Sâm vội vàng hỏi, hắn cảm giác mình đã rất gần với chân tướng rồi.

Bộ dạng của Hoàng Hôn lại có chút thất lạc, trong miệng chỉ là tới tới lui lui tái diễn hai câu nói kia, cái gì mà sai rồi, cái gì mà bị gạt, Hàn Sâm cũng không nghe được nguyên cớ.

Lúc Hàn Sâm còn đang muốn hỏi lại, lại đột nhiên nhìn thấy bộ dạng của Hoàng Hôn hình như có chút kỳ quái, dung nhan mỹ mạo của cô ta, vậy mà trong lúc không để ý đã trở nên già đi rất nhiều.

Hơn nữa loại già nua này vẫn còn đang tiếp tục, Hàn Sâm có thể thấy rõ tóc của cô ta đang trở nên khô trắng, làn da mịn màng trên người cũng dần dần trở nên khô quắt, đã từ một thiếu nữ đẹp biến thành một lão thái bà.

- Trên người của cô!

Hàn Sâm chỉ vào Hoàng Hôn hét to một tiếng.

Hoàng Hôn bị Hàn Sâm làm cho bừng tỉnh, nhìn thoáng qua hai tay của mình, lập tức giống như là bị giật mình sững sờ ở chỗ đó, một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, tâm như tro tàn nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Tôi không có thời gian nữa rồi, tìm được Hàn Kính Chi, nói chuyện của tôi và Tần Hoài Chân cho y biết, nếu như y còn chưa chết thì. . . có lẽ. . . có lẽ. . .

Lời còn chưa nói hết, sinh cơ của Hoàng Hôn cơ hồ đã đoạn tuyệt, thanh xuân mỹ mạo trên người đều không còn, biến thành một bà già khô quắt té xuống.

Hàn Sâm duỗi tay đỡ lấy Hoàng Hôn, Hoàng Hôn ngã vào trong ngực Hàn Sâm, dùng bờ môi khô quắt kia rung động hơi thốt ra âm thanh mơ hồ khiến người không nghe rõ được:

- Sai. . . rồi. . .

Nói xong hai chữ, cô ta đã không còn khí tức, trên người cũng không có một chút vết thương nào, dĩ nhiên là ở trong chốc lát này đã bị chết già.

Đôi mắt kia chậm rãi nhắm lại, nhưng mà dựa vào bên trong nét mặt của cô ta, Hàn Sâm thấy được rất nhiều không cam lòng cùng hối hận.

- Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Đến cùng bọn họ truyền tống đến địa phương nào? Bọn họ gặp phải điều gì?

Trong lòng Hàn Sâm rung động, trong đầu trống rỗng.

Nhìn xem Hoàng Hôn chết đi ở trong ngực mình, trong lòng Hàn Sâm nói không nên lời là tư vị gì, rung động tới trong nháy mắt đã mất đi, khiến cho Hàn Sâm có một loại thương cảm không hiểu.

Hàn Sâm hơi do dự một chút, vẫn đào một cái hố ở bên trong miếu thờ này, mai táng Hoàng Hôn ở đây.

Hàn Sâm không thể mang cô ta về, bởi vì hắn căn bản không có biện pháp giải thích cho Liên Minh tại sao Hoàng Hôn lại ở chỗ này.

Thu thập đồ đạc xong, Hàn Sâm mang theo nghi hoặc chuẩn bị rời đi, hắn từ chỗ của Hoàng Hôn đã nghe được một ít chuyện muốn biết, nhưng mà nghi hoặc lại cũng càng nhiều hơn rồi.

Hàn Sâm đi ra ngoài miếu thờ, phát hiện những con Độc Giác Tiên màu xanh đó lại vẫn ở bên ngoài trông coi, hắn vừa định đi ra ngoài, nhưng những con Độc Giác Tiên màu xanh đó cũng lao qua, giốn như là bức tường ngăn chặn đường đi của hắn.

- Chúng mày còn muốn làm gì?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhưng mà nghĩ lại, đột nhiên lại hiểu ra được.

Hắn cho rằng Độc Giác Tiên màu xanh dẫn hắn tới nơi này là vì giải cứu Hoàng Hôn, nhưng mà Hoàng Hôn là một nhân loại, có quan hệ gì với chúng đâu? Có lẽ căn bản không phải chúng để cho Hàn Sâm tới giải cứu Hoàng Hôn, mà là có mục đích khác.

Mặc dù Hàn Sâm có thể gặp được Hoàng Hôn ở chỗ này, đó chỉ là một sự trùng hợp mà thôi, chuyện này không có quan hệ gì với mục đích của Độc Giác Tiên màu xanh.

Hàn Sâm đi sang bên cạnh, quả nhiên là những con Độc Giác Tiên màu xanh đó lại tụ chung lại một chỗ ngăn cản đường đi của hắn, hắn thay đổi phương hướng thì bọn nó cũng làm như thế.

Chờ Hàn Sâm đi vào bên trong miếu, những con Độc Giác Tiên đó liền không ngăn cản hắn nữa.

Hàn Sâm một lần nữa tiến vào trong thần miếu, cẩn thận tìm kiếm xem còn có vật gì khác hay không, những con Độc Giác Tiên màu xanh này để cho hắn đến nơi đây nhất định là có mục đích gì đó.

Vòng vo tầm vài vòng ở trong thần miếu, ngoại trừ bình thủy tinh nhốt Hoàng Hôn trước đó, trong thần miếu chỉ còn lại những đỉnh đá kia mà thôi.

Tổng cộng có ba đỉnh đá, từng cái đều cao hơn một mét, bên trong trừ một chút tro bụi thì trống không chẳng có cái gì cả.

- Chẳng lẽ những con Độc Giác Tiên kia muốn mình dời những chiếc đỉnh này ra ngoài?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, trừ chuyện đó ra thì hắn thật sự nghĩ không ra những khả năng khác.

Hàn Sâm đi tới trước một đỉnh đá, thò tay nâng ở phía dưới đỉnh đá, lực lượng trên người bộc phát, lập tức nâng đỉnh đá hơn một ngàn cân lên, sau đó nâng đỉnh đá đi ra ngoài.

Nhìn thấy Hàn Sâm nâng đỉnh đá đi ra, những con Độc Giác Tiên màu xanh lập tức phát ra tiếng kêu hưng phấn, sau đó mau chóng nhường ra một con đường, tựa hồ là đamg chỉ dẫn con đường cho Hàn Sâm, muốn để cho Hàn Sâm dời đỉnh đi qua.

Hàn Sâm liếc nhìn chúng, phát hiện ra vị trí mà chúng chỉ là một kiến trúc khác bên trong tòa thành cổ, nhưng mà kiến trúc kia đã sụp đổ hơn phân nửa, chỉ còn lại gần nửa gian phòng còn đứng ở đó, gạch ngói phía trên giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống vậy.

Nâng đỉnh đá đi nhanh về phía bên kia, hắn cũng muốn biết, những con Độc Giác Tiên màu xanh này đến cùng muốn làm gì.

Chương 1066: Độc Giác Tiên Màu Đen

Đi đến căn phòng còn một nửa kia, phát hiện ở trong căn phòng còn có một cái giếng, Hàn Sâm nhìn vào trong giếng xem xét, phía dưới có ánh nước động, thật sự là có nước.

Ngoại trừ cái giếng này, tất cả các thứ khác trong phòng đều đã nát gần hết, đã không còn vật gì có giá trị nữa rồi.

Những con Độc Giác Tiên đó tụ lại, bám chặt lấy đỉnh đá, cùng một chỗ lôi kéo đỉnh đá đi tới mặt bờ giếng giơ lên, Hàn Sâm đã buông đỉnh đá ra, nhìn đám Độc Giác Tiên kia, muốn biết chúng muốn làm gì.

Bịch!

Ai ngờ những con Độc Giác Tiên kia sau khi nhấc miệng giếng lên, vậy mà bịch một tiếng vứt đỉnh đá vào trong giếng, sau đó lại tản ra.

Hàn Sâm không hiểu ý tứ của chúng rốt cuộc là gì, phí nhiều sức lực như vậy, chỉ vì ném đỉnh đá vào trong giếng?

Những con Độc Giác Tiên đó lúc này lại nhường ra một con đường, ý tứ kia là muốn Hàn Sâm trở về thần miếu, có lẽ hẳn là muốn dời hai cái đỉnh đá còn ại kia ra ngoài.

Chúng tựa hồ có sợ hãi đối với thần miếu, không dám đi vào bên trong thần miếu.

Hàn Sâm cũng không thấy phiền, đi vào trong thần miếu, trực tiếp một tay một cái, đều mang hai cái đỉnh đá còn lại ra, lúc đi ra, dưới sự hộ tống của Độc Giác Tiên, một lần nữa đi tới bên cạnh giếng.

Hai cái đỉnh đá này cũng bị đám Độc Giác Tiên đồng tâm hiệp lực ném vào trong giếng, chờ cho ba cái đỉnh đá đều bị ném vào trong giếng, những con Độc Giác Tiên đó vây quanh miệng giếng thành một vòng tròn, đều cúi đầu hướng về phía miệng giếng cúng bái, quan cảnh kia thoạt nhìn vừa quỷ dị lại có chút buồn cười.

Thế nhưng mà, Hàn Sâm lại không cười được, trong miệng giếng kia vậy mà vang lên âm thanh cô đông cô đông, giống như là nước bên trong bị sôi lên vậy, còn có hơi nước màu trắng theo miệng giếng phun ra.

Hàn Sâm theo bản năng lui về phía sau vài bước, tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng nhìn tới cái giếng cổ kia, dùng Động Huyền Khí quét vào, nhưng

lại không cảm giác được khí tức sinh mệnh gì.

Lúc Hàn Sâm đang nghi ngờ, âm thanh ở trong giếng cổ đột nhiên không còn, trong lòng Hàn Sâm rùng mình, ánh mắt nhìn chòng chọc vào miệng giếng, liền thấy một vật từ trong giếng bay ra.

Chuẩn xác mà nói phải là lơ lửng bay lên, một viên tinh thể màu đen tương đương với bàn quay lúc đi vào di tích bay ra.

Nhìn kỹ, đó vậy mà cũng là một con Độc Giác Tiên, một con Độc Giác Tiên giống như tinh thể màu đen, so với Độc Giác Tiên bình thường thì lớn hơn một chút, tương đương với con mà Hàn Sâm nuôi trước kia, ở trên người nó còn có thể nhìn thấy những đồ án máy móc tựa như bánh răng đó, cũng rất tương tự với con kia của Hàn Sâm.

Con Độc Giác Tiên màu đen kia sau khi từ trong giếng trôi nổi đi ra, vậy mà trực tiếp bay tới chỗ Hàn Sâm bên này, khiến cho Hàn Sâm càng thêm hoảng sợ, cảnh giác lui về phía sau hai bước, đã làm tốt chuẩn bị xuất thủ.

Thế nhưng mà con Độc Giác Tiên màu đen kia lại ngừng lại ở trước mặt Hàn Sâm, giống như không hề có ý đồ công kích hắn.

Lúc Hàn Sâm đang cảm thấy quái dị, đột nhiên cảm giác lòng bàn tay có chút thấy đau, đưa tay lên xem xét, bên trong lòng bàn tay của hắn là một mảnh xanh biếc, vậy mà xuất hiện đồ án Độc Giác Tiên màu xanh sẫm, khu vực lòng bàn tay kia cũng giống như là đã hóa rắn, bộ dáng rất giống như là con Độc Giác Tiên mà Hàn Sâm nuôi trước kia.

- Thì ra con Độc Giác Tiên kia cũng không phải là đi lạc, mà là sáp nhập vào bên trong lòng bàn tay của mình?

Hàn Sâm có chút giật mình nhìn đồ án Độc Giác Tiên trong lòng bàn tay.

Đồ án theo lòng bàn tay sáng lên, bánh răng máy móc trên người con Độc Giác Tiên màu đen kia chuyển động, thân thể giống như hắc tinh vậy mà đã xảy ra biến hóa quỷ dị.

Nguyên bản chỉ là một con Độc Giác Tiên màu đen lớn bằng bàn tay, chỉ trong chốc lát lại giống như là ma pháp, lớn cỡ một cỗ xe vận tải hạng nặng, cứ như vậy rơi ầm ầm ở trước mặt Hàn Sâm.

Lúc Hàn Sâm còn đang ngạc nhiên nghi ngờ, đã thấy ánh sáng màu xanh lục ở trong lòng bàn tay lóe lên, miệng của con Độc Giác Tiên màu đen mở ra, thậm chí còn có đầu lưỡi phun ra.

Hàn Sâm nhìn kỹ, đâu phải là đầu lưỡi gì, đây là một trang bị cùng loại với đài điều khiển.

- Chẳng lẽ cái đồ vật này làm công tác giao thông trong Tinh Tộc?

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, ánh sáng màu xanh trong lòng bàn tay lập loè, tựa hồ là đang thúc giục hắn mau chóng đi qua.

Trong lòng Hàn Sâm đã hết sức tò mò, liền đi vào bên trong đài điều khiển tinh thể.

Sau khi Hàn Sâm ngồi xuống, đài điều khiển lập tức đóng cửa lại, sau đó về lại bên trong cơ thể Độc Giác Tiên màu đen, dưới bàn tay Hàn Sâm có một cái tay cầm, trên tay cầm có dấu hiệu của Độc Giác Tiên, tay Hàn Sâm nhấn một cái lên trên, lập tức cảm thấy toàn bộ đài điều khiển giống như đều phát sáng lên.

Sau đó Hàn Sâm thần kỳ phát hiện, suy nghĩ của mình lại đang hướng ra phía ngoài kéo dài, giống như toàn bộ con Độc Giác Tiên màu đen đều biến thành một bộ phận thân thể của mình vậy.

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, Độc Giác Tiên màu đen cũng dựa theo ý niệm của Hàn Sâm bắt đầu chuyển động, móng vuốt mau chóng nhúc nhích ở trên mặt đất, tốc độ nhanh kinh người.

Hàn Sâm tâm niệm lại hơi động, trên lưng Độc Giác Tiên màu đen liền mở ra cánh, vậy mà trực tiếp bay lên trời.

- Tư duy khống chế. . .

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Nhân loại ở phương diện này đã tập trung rất nhiều nghiên cứu, nhưng mà trước mắt cũng chỉ là hệ điều hành nửa tư duy, còn cần phải phối hợp trí não cùng thủ công mới có thể đạt tới thao tác hoàn mỹ.

Thế nhưng mà con Độc Giác Tiên màu đen tựa như máy móc này, lại có thể hoàn mỹ dựa vào tư duy để điều khiển, loại kỹ thuật này rõ ràng là tiến bộ hơn nhân loại rất nhiều.

- Thoạt nhìn đây cũng là đồ đạc cùng loại với phi thuyền của Tinh Tộc, cũng không biết có thể làm được cái gì, có hệ thống ra đa cùng hệ thống vũ khí hay không?

Hàn Sâm cảm giác mới lạ vô cùng, trong lúc tâm niệm chuyển động, đột nhiên cảm giác thị giác giống như đã lập tức được mở rộng, một hình ảnh địa hình 360 độ không góc chết xuất hiện ở trong tầm mắt của Hàn Sâm.

- Vậy mà thật sự có hệ thống ra đa!

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, thứ này còn hiện đại hơn nửa tư duy thao tác của nhân loại rất nhiều, trong lúc ý niệm chuyển động, địa đồ kia liền tùy ý co lại phóng to hoặc là biểu hiện ra chi tiết một chỗ ở trong mắt Hàn Sâm, vô cùng tỉ mĩ, hơn nữa phạm vi tương đối lớn.

Hàn Sâm lập tức quét nhìn khu vực này, rất nhanh đã phát hiện ở bên ngoài mấy ngàn dặm có dấu hiệu sinh mệnh, xem xét tỉ mủ, vậy mà chính là Bạch Dịch Sơn.

Nhưng mà cũng chỉ có một mình Bạch Dịch Sơn mà thôi, cũng không nhìn thấy những người khác, khiến cho trong lòng Hàn Sâm cả kinh, sợ Kỷ Yên Nhiên đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Sâm một lần nữa nhìn về phía những nơi khác, hắn lại thấy được dấu hiệu sinh mệnh, sau khi xem nguyên một đám, phát hiện có nhân loại cũng có Tu La, đều phân bố ở những địa điểm khác nhau, rất nhanh Hàn Sâm đã tìm được vị trí của Kỷ Yên Nhiên, trong lòng có chút nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Nhưng mà tình huống hiện tại của Kỷ Yên Nhiên cũng không lạc quan, đang bị nhiều tinh thể giống như là người máy đuổi theo, tình huống đã hết sức nguy cấp.

- Nhanh lên, ta muốn đi tới đó!

Trong lòng Hàn Sâm vội vàng nghĩ đến.

OÀ..ÀNH!

Độc Giác Tiên màu đen giương cánh ra, phía sau mông giống như là phun ra laser, trong chốc lát đã xé rách không gian, phá không bay tới vị trí của Kỷ Yên Nhiên.

Tốc độ khủng khiếp làm Hàn Sâm giật nảy mình, tốc độ này chỉ sợ còn nhanh hơn chiến giáp cùng phi thuyền tân tiến nhất của nhân loại, quả thực không có cách nào tưởng tượng, cơ hồ giống như là thuấn di cự ly xa vậy.

Chương 1067: Đại Thu Hoạch

Tình huống của Kỷ Yên Nhiên vô cùng không xong, sau khi truyền tống vào di tích mới phát hiện ra vậy mà không phải là mục tiêu trong dự định, hơn nữa đồng bạn đều không ở bên cạnh.

Kỷ Yên Nhiên thận trọng thăm dò xung quanh, hy vọng có thể tìm được bọn Hàn Sâm, nhưng mà người còn chưa tìm được, lại gặp phải một đám thủ vệ Tinh Tộc trước.

Bọn Bạch Dịch Sơn gặp thì còn có thể ứng phó, thực lực bản thân của Kỷ Yên Nhiên kém cỏi, mới chỉ là một Tiến Hóa Giả, ứng phó những người máy Tinh Tộc đó rất khó khăn, chỉ có thể nghĩ hết biện pháp chạy trốn.

Dù vậy, những người máy thủ vệ của Tinh Tộc kia cũng càng đuổi càng gần, hơn nữa còn bao vây cô ta lại.

Nhìn bốn phía phế tích xuất hiện mười người máy thủ vệ của Tinh Tộc, Kỷ Yên Nhiên cắn môi, lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Mắt thấy mấy người máy thủ vệ của Tinh Tộc đã giơ bàn tay lên, lòng bàn tay có ánh sáng sáng lên giống như là mặt trời nhỏ, tựa như lúc nào cũng sẽ phun ra chùm tia sáng kinh khủng.

Kỷ Yên Nhiên cơ hồ đã định nhắm mắt chờ chết, nhưng đột nhiên lại nghe được ầm một tiếng, một con quái vật khổng lồ từ trên không trung rơi xuống, lập tức đem mấy người máy thủ vệ của Tinh Tộc ép xuống phía dưới.

Những người máy đó có được xác ngoài tinh thể cứng rắn lại trực tiếp bị đập cho chia năm xẻ bảy, Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy thế liền cảm thấy nao nao.

Nhưng mà sau khi nhìn rõ ràng quái vật khổng lồ trước mặt, Kỷ Yên Nhiên lại càng thêm tuyệt vọng.

Mấy người máy thủ vệ thông thường của Tinh Tộc cô ta đã khó có thể ứng phó, huống chi là con Độc Giác Tiên màu đen cực lớn thoạt nhìn khủng bố dữ tợn này, hiển nhiên là vũ khí càng thêm đáng sợ của Tinh Tộc.

Thình thịch!

Mấy người máy thủ vệ của Tinh Tộc ở những vị trí khác vậy mà giơ bàn tay lên, từng chùm sáng giống như tia laser đánh lên trên người con Độc Giác Tiên màu đen kia.

Nhưng lại giống như là nước chảy lên phía trên sắt thép, những chùm tia sáng đó trực tiếp tán loạn, giáp xác tựa như hắc tinh lại không có một chút vết thương nào.

OÀ..ÀNH!

Trong hai mắt của con Độc Giác Tiên màu đen phun ra hai chùm tia sáng kinh khủng, giống như là lưỡi đao quét qua, lập tức thân thể của những

người máy thủ vệ Tinh Tộc đó đều bị chém đứt, trong nháy mát đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Kỷ Yên Nhiên không biết tại sao những đồ vật Tinh Tộc này lại tự giết lẫn nhau, nhưng mà chuyện này đối với cô cũng không có ý nghĩa gì, chết ở trong tay người máy thủ vệ Tinh Tộc, cùng chết ở trong tay Độc Giác Tiên màu đen cũng không hề khác gì nhau.

Mắt thấy móng vuốt của con Độc Giác Tiên màu đen kia khẽ động, cơ hồ giống như là thuấn di xuất hiện ở trước mặt cô, Kỷ Yên Nhiên đã bỏ đi ý định cầu sinh, nhắm mắt lại thầm than trong lòng:

- Lần này mình đã liên lụy hắn rồi, hi vọng hắn có thể còn sống đi ra ngoài.

Thế nhưng mà Kỷ Yên Nhiên nhắm mắt lại đợi trong chốc lát, cũng không có đợi được tử vong phủ xuống, nhịn không được mở đôi mắt đẹp ra nhìn.

Kỷ Yên Nhiên mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, chỉ cảm thấy giống như là đang nằm mơ, Hàn Sâm đang đứng ở trước mặt cô ta, còn cười tủm tỉm nhìn cô.

- Không phải là mình đang nằm mơ đấy chứ?

Kỷ Yên Nhiên không thể tin xòe bàn tay ra, sờ lên gò má của Hàn Sâm, sợ đây chỉ là ảo giác.

- Cô em xinh đẹp, đây là phi thuyền mới của anh, không ngại cùng đi lên hóng gió một lúc chứ?

Hàn Sâm cười tủm tỉm làm một thủ thế mời đối với Kỷ Yên Nhiên.

- Đây là của anh . . a. . .

Kỷ Yên Nhiên không thể tin tưởng nhìn Độc Giác Tiên màu đen khổng lồ sau lưng Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại trực tiếp ôm lấy Kỷ Yên Nhiên, trực tiếp trở về bên trong đài điều khiển, sau đó hai người cùng một chỗ được mang vào bên trong buồng lái.

OÀ..ÀNH!

Độc Giác Tiên màu đen phá không bay lên, bay thẳng mà đi, nhanh hơn mạnh hơn bất cứ loại phi thuyền nào.

Mắt thấy Hàn Sâm lái Độc Giác Tiên màu đen một đường càn quét đi qua, gặp phải thủ vệ của Tinh Tộc đều trực tiếp đánh nổ, Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nhìn Độc Giác Tiên màu đen như mộng như ảo hỏi:

- Đây rốt cuộc là cái gì thế?

- Ai biết được, anh tìm được ở bên trong di tích này, hẳn là đồ đạc tương tự chiến cơ của Tinh Tộc đi.

Hàn Sâm thuận miệng đáp, đột nhiên lại hưng phấn nói:

- Đó có phải là tinh hạch màu tím mà cấp trên của chúng ta muốn hay không?

Kỷ Yên Nhiên xuyên thấu qua màn hình mà Hàn Sâm mở ra nhìn sang, quả nhiên thấy ở trong đám đá vụn có một viên tinh hạch màu tím lớn chừng quả trứng gà.

- Đúng nó đấy.

Kỷ Yên Nhiên vui vẻ trong lòng.

Tâm niệm Hàn Sâm hơi động, trong một con mắt của Độc Giác Tiên màu đen thả ra một vệt sáng, trực tiếp chiếu lên phía trên tinh hạch màu tím kia, tinh hạch màu tím kia lập tức bị chùm tia sáng hút vào, xuất hiện ở bên cạnh Hàn Sâm.

- Bảo bối, ngồi vững, anh phải lái xe rồi.

Hàn Sâm hưng phấn kêu lên.

Chỉ thấy Độc Giác Tiên màu đen mau chóng nhúc nhích ở trong phế tích, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, phá hủy rất nhiều thủ vệ Tinh Tộc, ở bên trong di tích này cướp đoạt lượng lớn tinh hạch màu tím.

Hàn Sâm dùng Độc Giác Tiên màu đen quét qua bọn Bạch Dịch Sơn, tạm thời bọn họ đều không có nguy hiểm gì, những Tu La tộc đó cũng tương tự, đều còn đang chậm rãi tiến lên.

Ở loại địa phương này, bọn họ căn bản không dám đi quá nhanh, trên cơ bản đều là thận trọng từng bước.

Những Tu La tộc đó cũng giống như thế, bởi vì đã bị tách ra, tất cả mọi người lại càng thêm cẩn thận, gặp phải thủ vệ Tinh Tộc đều thận trọng ứng phó, không ai dám phô trương quá mức ở bên trong di tích.

Hàn Sâm lái Độc Giác Tiên màu đen lại không quan tâm tới những chuyện đó, ban đầu còn giết đi một ít Tinh Tộc thủ vệ, về sau Hàn Sâm cũng lười không giết nữa, trực tiếp quét hình ra vị trí của những tinh hạch màu tím, sau đó trực tiếp lái Độc Giác Tiên màu đen bay qua, cướp đoạt đi từng viên tinh hạch màu tím.

Trừ phi Độc Giác Tiên màu đen công kích chúng, nếu không những thủ vệ Tinh Tộc đó trên cơ bản sẽ không chủ động công kích Độc Giác Tiên màu đen.

Tạm thời Hàn Sâm cũng không tính gặp mặt bọn Bạch Dịch Sơn, con Độc Giác Tiên màu đen này hắn thật vất vả mới thu vào tay được, lại còn có liên hệ lớn lao cùng con Độc Giác Tiên dung nhập vào trong bàn tay hắn, Hàn Sâm không có khả năng nộp lên Liên Minh, cho nên cũng sẽ không thể để cho bọn Bạch Dịch Sơn nhìn thấy.

Bạch Dịch Sơn nhìn thấy thì Hàn Sâm cũng không sợ, nhưng mà những người khác thì không chắc, chỉ cần có ai hơi để lộ ra một chút tiếng gió, bị cao tầng trong Liên Minh biết thì chắc chắn sẽ bị mang đi, cho nên vẫn ít xuất hiện một chút thì tốt hơn.

Ít xuất hiện thì ít xuất hiện, thứ tốt lại không thể bỏ qua, Hàn Sâm không biết những tinh hạch màu tím này có tác dụng gì, nhưng mà lại có thể để cho Liên Minh cùng Tu La tộc không tiếc hợp tác, có lẽ là đồ cực tốt.

Nếu như là trước khi có được Độc Giác Tiên màu đen, Hàn Sâm tự nhiên là không có ý tưởng gì, sau khi ra ngoài cũng sẽ bị dụng cụ ra-đa quét hình,

muốn giấu cũng không giấu nổi, coi như là nuốt vào trong bụng cũng vô dụng, ra-đa quét hình một cái là có thể nhìn rõ ràng.

Nhưng giờ có con Độc Giác Tiên màu đen này rồi thì không giống với lúc trước, Hàn Sâm hoàn toàn có thể lợi dụng Độc Giác Tiên màu đen mang lượng lớn tinh hạch màu tím ra ngoài.

- Đây cũng không phải là mình có lòng tham, thủ vệ Tinh Tộc nơi này lợi hại như vậy, nếu như không có Độc Giác Tiên màu đen, coi như là mọi người liên thủ, chỉ sợ cũng khó có thể ở chỗ này lấy được lượng lớn tinh hạch màu tím. Dù sao nguyên bổn chính là đồ vật mà mọi người không có khả năng lấy được, mình lấy đi có lẽ không tính là tư tàng đi?

Trong lòng Hàn Sâm tìm cho mình một cái cớ, lái Độc Giác Tiên điên cuồng cướp đoạt tinh hạch màu tím.

- Đợi lúc mình lấy hết tinh hạch màu tím, trở về sẽ tiêu diệt những tên Tu La tộc kia.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Tuy nói là hai bên hợp tác với nhau, nhưng mà trên cơ bản vẫn là địch nhân, có thể tới nơi này đều là tinh anh trong Tu La tộc, có thể diệt một tên thì tương lai sẽ ít đi một đại địch.

Ở chỗ này diệt đi bọn Ngọc Đà Sơn, hoàn toàn có thể đổ cho phía Tinh Tộc, có Độc Giác Tiên ở đây, diệt bọn họ cũng không tính là chuyện phiền phức gì.

Chương 1068: Phát Tài

Nhưng mà Hàn Sâm có ý định phải thu thập tinh hạch màu tím trước, hắn không thể ở lại chỗ này trong thời gian dài, đến thời gian thì nhất định phải đi ra ngoài, nếu không sẽ khiến người ta hoài nghi, hiện tại chỉ có thể lấy chuyện thu thập tinh hạch màu tím làm mấu chốt.

Lái Độc Giác Tiên chạy ba bốn ngày, góp nhặt được trên 100 viên tinh hạch màu tím, lúc Hàn Sâm còn muốn tiếp tục, lại phát hiện phía trước có một cái hố to lớn, giống như là hố thiên thạch.

Nhưng mà cái hố kia còn lớn hơn rất nhiều, đường kính có hơn mười dặm, chờ sau khi Hàn Sâm dùng radar quét tới, phát hiện trong hầm kia là một mảnh kiến trúc tinh thể phế tích, chắc là bộ phận cốt lõi nhất của di tích Tinh Tộc này.

Chỉ là hiện tại ở đó trên cơ bản đã không có đồ tốt gì nữa rồi, tất cả đều đã bị nghiền nát, quả thực giống như là một cái hố to lấp đầy mảnh thủy tinh.

- Thoạt nhìn thì có vẻ giống như là bị cái gì đó kinh khủng nện xuống, trực tiếp nện hủy vùng này, hơn nữa lực lượng kinh khủng liên lụy tới toàn bộ dãy núi trong di tích, mới khiến cho di tích biến thành bộ dáng như hiện tại.

Kỷ Yên Nhiên nhìn hình ảnh trên màn hình nói.

- Có thể gây ra vụ nổ lớn khủng bố như vậy, rốt cuộc là thứ gì rơi xuống tạo thành được đây? Không phải là thiên thạch đánh trúng đấy chứ?

Hàn Sâm vô cùng tán đồng cách nói của Kỷ Yên Nhiên, chỉ là bạo tạc nổ tung như vậy cũng quá kinh khủng.

Phải biết là kiến trúc Tinh Tộc vô cùng kiên cố, coi như là dùng đạn hạt nhân cỡ nhỏ oanh kích, mức độ phá hư kiến trúc Tinh Tộc cũng sẽ không quá lớn.

Nhưng khi nhìn quy mô của phế tích này, cơ hồ giống như kiến trúc của cả một thành phố nhỏ Tinh Tộc bị phá hủy, còn đánh sơn mạch xung quanh thành dạng kia, uy lực kinh khủng không có cách nào tưởng tượng.

- Vật lớn như vậy rơi xuống, sẽ phải có dấu vết, tìm thử xem, chắc là có thể tìm được.

Kỷ Yên Nhiên có chút hưng phấn nói.

Hàn Sâm dùng radar quét toàn bộ phế tích Tinh Tộc, kết quả lại khiến cho hắn rất nghi hoặc, cũng không hề phát hiện ra đồ vật có thể tạo thành lực

phá hoại lớn như vậy, đồ vật bên trong hố sâu kia đều là của Tinh Tộc, cũng không phát hiện ra thứ gì khác.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng quét hình thấy một đống tinh hạch màu tím, chỗ đó nguyên bản phải là một cái kho tinh hạch, hiện tại kiến trúc Tinh Tộc đã bị phá hủy, những tinh hạch màu tím đó đã bị chôn ở phía dưới.

Hàn Sâm vội vàng khống chế Độc Giác Tiên dùng móng vuốt đào ra mảnh vỡ tinh thể, cần dùng mấy giờ mới có thể chui vào sâu hơn hai trăm mét bên trong mảnh vỡ tinh thể, thu hồi những tinh hạch màu tím kia lại.

- Phát đạt rồi, lần này thật sự phát đạt, ở đây có hơn một ngàn viên tinh hạch màu tím.

Hàn Sâm hưng phấn nhìn một đống tinh hạch màu tím, cười không ngậm mồm vào được.

Hàn Sâm lại đi bốn phía tìm tòi tiếp, mặc dù cũng tìm được thêm một ít tinh hạch màu tím, nhưng mà số lượng ít đến thương cảm, đã khó có thể để cho Hàn Sâm động tâm.

Chờ Hàn Sâm quay trở lại, phát hiện ra bọn Bạch Dịch Sơn cùng đám Tu La tộc đều không thấy, lúc này mới nhớ tới thời gian mười ngày mà bọn họ ước định đã qua, có lẽ bọn họ đều đã truyền tống trở về.

- Đáng tiếc, vốn còn muốn thu thập những tên Tu La tộc kia.

Hàn Sâm cũng không phải thật sự rất để ý, dù sao vẫn là tinh hạch màu tím quan trọng hơn, thu hoạch lần này của hắn lớn vô cùng, quan trọng hơn việc giết mấy tên Tu La hoàng tộc nhiều.

- Chúng ta mau đi ra ngoài đi, nếu như cách thời gian ước định quá lâu mới đi ra ngoài, khó tránh sẽ khiến người ta hoài nghi.

Kỷ Yên Nhiên lại nhìn đống tinh hạch màu tím kia một cái hỏi:

- Anh định xử lý những thứ này như thế nào?

Kỷ Yên Nhiên hiểu rất rõ Hàn Sâm rồi, biết rõ hắn bỏ ra nhiều công phu cùng tâm tư như vậy, khẳng định không có khả năng tùy tiện giao ra.

- Anh tự có biện pháp, em lấy mấy viên tinh hạch màu tím đi ra ngoài trước đi.

Hàn Sâm đưa Kỷ Yên Nhiên đến vị trí cô ta truyền tống đi vào, để cho cô truyền tống đi về trước.

Hàn Sâm thì lái Độc Giác Tiên, về tới chỗ mình truyền tống vào, lại đi xem xem những con Độc Giác Tiên màu xanh lá đó, sau đó mới trở lại vị trí truyền tống.

Độc Giác Tiên màu đen bị Hàn Sâm thu vào, biến thành một con Độc Giác Tiên màu đen nho nhỏ, kích cỡ tương đương một con Tiểu Ngọc Điêu, hoàn toàn không cảm thấy được có chỗ đặc thù nào, liền Động Huyền Khí của Hàn Sâm đều không quét ra cái gì cả.

Cẩn thận thu Độc Giác Tiên màu đen lại, lúc này Hàn Sâm mới truyền tống ra ngoài, quả nhiên phát hiện ra những người khác đều đã trở về.

Hàn Sâm đem mười một viên tinh thể màu tím đã chuẩn bị trước nộp lên, sau đó tiếp nhận dụng cụ ra-đa quét hình, quét hình trọng điểm là tinh hạch, cũng không phát hiện được Độc Giác Tiên.

Mặc dù nghiên cứu viên thao tác máy có thể nhìn thấy con Độc Giác Tiên màu đen, nhưng mà cũng không hề để ý, bên trên cũng không hề có sóng năng lượng tinh hạch, đương nhiên sẽ không lưu ý.

Đi ra ngoài máy quét, trong lòng Hàn Sâm thở dài một hơi, có thể an toàn vượt qua kiểm tra tự nhiên là không thể tốt hơn rồi.

- Hàn Sâm, cậu làm vô cùng tốt, cậu và Kỷ Yên Nhiên đều là quân nhân ưu tú nhất của Liên Minh chúng ta.

Lôi Cách tướng quân tự mình đón Hàn Sâm vào trong đội ngũ, vội vàng tán dương Hàn Sâm.

Sắc mặt của Tu La tộc bên kia lại hơi có chút khó coi, để cho Hàn Sâm có chút kì quái, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chờ lúc về tới phi thuyền, lúc Hàn Sâm cùng bọn Bạch Dịch Sơn nói chuyện trời đất mới biết được, lần này bọn Bạch Dịch Sơn cùng Tu La tộc mang tinh hạch màu tím ra ngoài đều rất ít.

Bởi vì truyền tống xuất hiện sai lầm, bọn họ vẫn chưa đi tới địa điểm dự tính, lúc trước cũng không có chuẩn bị, kết quả phần lớn người đều không tìm được bao nhiêu tinh hạch màu tím, trên cơ bản đều là một hai viên mà thôi.

Trước khi Kỷ Yên Nhiên cùng Hàn Sâm chưa đi ra, một người nhiều nhất cũng chỉ tìm được ba viên tinh hạch màu tím, chính là tên bạch giác Tu La đấu sĩ của Tu La tộc tên là Cổ Na kia.

Nguyên bản Tu La tộc còn hết sức cao hứng, nhưng mà ai biết sau khi Kỷ Yên Nhiên ra ngoài vậy mà mang theo tám viên tinh hạch màu tím, Hàn Sâm càng là khoa trương lấy ra mười một viên, lập tức khiến cho Tu La tộc bên kia ảm đạm phai mờ.

- Sớm biết như vậy đã không giao ra nhiều như vậy, vẫn có chút quá lộ liễu rồi.

Trong lòng Hàn Sâm thở dài, nhưng mà chỉ một chút đã cao hứng trở lại.

Chỉ là hơn mười viên tinh hạch màu tím đã khiến Tu La tộc đố kỵ như thế, đã có thể chắc chắn những viên tinh hạch màu tím này là vật vô cùng trân quý.

Hàn Sâm nghĩ tới hơn một ngàn viên tinh hạch màu tím bên trong con Độc Giác Tiên màu đen, cảm thấy trái tim đập liên hồi, máu đều giống như là sắp bốc cháy lên rồi.

- Không được, phải nghĩ biện pháp hỏi thăm một chút, những tinh hạch màu tím này đến cùng có lợi ích gì.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Nhưng mà không đợi Hàn Sâm đi nghe ngóng, Kỷ Yên Nhiên đã giúp hắn nghe ngóng xong, Kỷ Yên Nhiên biết rõ hắn tư tàng nhiều tinh hạch màu tím như vậy, liền nghĩ biện pháp hỏi thăm tác dụng của tinh hạch màu tím một chút.

Bởi vì tinh bàn truyền tống đã hoàn toàn mất đi hiệu lực, trên cơ bản không có khả năng lại có người tiến vào bên trong di tích Tinh Tộc kia nữa, hơn nữa Liên Minh cùng Tu La tộc cũng biết tác dụng của tinh hạch màu tím, Liên Minh cũng không khống chế nghiêm như vậy, để cho Kỷ Yên Nhiên hỏi thăm rõ ràng được tác dụng của tinh hạch màu tím.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong tin tức mà Kỷ Yên Nhiên nghe được, không khỏi há to miệng, giống như là ngây người đứng cười ngây ngô.

- Hơn một ngàn viên. . . mình có hơn một ngàn viên. . . phát tài. . . thật sự là phát tài rồi. . .

Chương 1069: Phát Tài

Hiện tại Hàn Sâm hận không thể lấy tất cả tinh hạch màu tím ra nằm sấp ở phía trên ngủ, so với kiếm tiền còn đã ghiền hơn.

Kỷ Yên Nhiên cùng Hàn Sâm cũng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, nói không rõ tên đặc biệt của tinh hạch màu tím, dùng tiếng phổ thông mà nói, những tinh hạch màu tím này chính là một chủng loại vũ khí phản vật chất, hoặc nói là một loại bom năng lượng thì đúng hơn.

Liên Minh cũng có vũ khí phản vật chất, nhưng mà hiển nhiên kém hơn tinh hạch màu tím rất nhiều, những tinh hạch màu tím này cần phương pháp đặc thù mới có thể dẫn phát năng lượng phản vật chất trong đó, nếu không cho dù đập nát tinh hạch màu tím cũng vô dụng.

Mà uy lực nổ tung của một viên tinh hạch màu tím có thể hủy diệt một chiếc chiến hạm siêu cấp cấp Hằng Tinh.

Đáng sợ hơn là, các loại ra-đa cùng vũ khí phòng ngự đã biết hiện nay, đều không thể tập trung dò ra tinh hạch màu tím được, đây là một loại sức mạnh đánh vỡ quy tắc cân đối.

Hiện nay Liên Minh cùng Tu La tộc đều đang nghiên cứu phương pháp sử dụng tinh hạch màu tím, hình như là đã có được tiến triển nhất định, nhưng mà còn không có cách nào hoàn toàn khống chế năng lượng bên trong, cũng không nghiên cứu ra máy phát xạ tương ứng.

Lúc nào bọn họ có thể nghiên cứu ra thì Hàn Sâm không biết, nhưng mà hiện tại Hàn Sâm đã có thể sử dụng, bởi vì Hàn Sâm phát hiện ra con Độc Giác Tiên màu đen của mình lại có thể nhét loại tinh hạch màu tím này vào, sau đó có thể kích phát ra năng lượng của nó, hình thành phản vật chất phun ra.

Trước đó Hàn Sâm điều khiển Độc Giác Tiên màu đen phun ra loại chùm tia sáng kia, chính là dùng tinh hạch màu tím với tư cách làm nhiên liệu cho vũ khí, tinh hạch màu tím chẳng khác nào là nguồn năng lượng cho Độc Giác Tiên.

Chỉ có điều Độc Giác Tiên có thể khống chế lợi dụng năng lượng phản vật chất đặc biệt trong tinh hạch màu tím, cũng không cần duy nhất một lần bạo tạc nổ tung ra, có thể căn cứ theo nhu cầu phóng ra tia năng lượng ở trình độ khác nhau.

Nếu như đem năng lượng của một viên tinh hạch màu tím duy nhất một lần phun ra, có thể trực tiếp phá hủy siêu cấp chiến hạm cấp Hằng Tinh, đó chính là chiến hạm cấp Hằng Tinh đó.

Hàn Sâm nghĩ tới đều cảm thấy run sợ, khó trách Liên Minh cùng Tu La tộc liền tốn hao một cái giá lớn như vậy để thu hoạch tinh hạch màu tím, nếu quả như thật sự bị bọn họ khống chế, liền nhiều hơn một loại vũ khí mang tính hủy diệt không có cách nào tiết chế, rất có thể sẽ có tác dụng mang tính chất quyết định đối với chiến cuộc.

Nghĩ tới chính mình có được hơn một ngàn quả bom đáng sợ này, Hàn Sâm cũng cảm thấy run sợ, mặc dù mang theo những thứ này xưng bá vũ trụ thì

không thực tế, nhưng mà vũ khí khủng bố như vậy, cũng đủ để chấn nhiếp một phương.

Hàn Sâm không có ý định xưng bá một phương, dù sao chinh phục vũ trụ cũng không đơn giản chỉ là tiêu diệt một chiếc chiến hạm, Hàn Sâm cũng không có hứng thú gì đối với việc thống trị người khác.

Nhưng mà sau khi có được Độc Giác Tiên màu đen, Hàn Sâm đã có được lực lượng chống lại bất kỳ thế lực nào ở trong Liên Minh, không cần lại lo lắng bị áp bách ở trong Liên Minh nữa.

Coi như là thế lực lớn như Thiên Sứ Gen, nếu thật sự bắt nạt đến trên đầu Hàn Sâm, liền đi qua đem quê quán của bọn họ chào hỏi thân mật một lần.

Duy nhất để cho Hàn Sâm thất vọng là sản phẩm khoa học kỹ thuật của Tinh Tộc cũng không có cách nào sử dụng ở trong Tí Hộ Sở, Độc Giác Tiên màu đen không có cách nào khởi động ở bên trong Tí Hộ Sở nội.

Sau khi có được Độc Giác Tiên màu đen, Hàn Sâm đi đường đều cảm thấy nhẹ bỗng, hận không thể lập tức gặp được mấy tên đui mù, để cho hắn thử uy lực của Độc Giác Tiên màu đen một lần.

Đáng tiếc cũng không có ai đến gây chuyện với hắn, Hàn Sâm có vũ khí tốt nhưng lại không có đất dụng võ.

Sau khi trở lại Liên Minh, mấy người bọn họ còn được trao tặng Tả Toàn Huân Chương, mặc dù có chút ít chênh lệch với kế hoạch, nhưng mà kết quả lại rất tốt, còn lấy được nhiều tinh hạch màu tím hơn Tu La tộc.

Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở, lúc nhìn thấy Tà Tình Đế, tròng mắt đều sắp trợn lồi ra rồi.

Một thân trang phục chính thức phối hợp với áo sơ mi trắng, trên mặt còn đeo kính râm thật to, trên chân là giày hàng hiệu, trên cổ lại đeo một cái dây xích lớn tựa như đầu lâu, ăn mặc như vậy, Tà Tình Đế vậy mà ngồi ở chỗ kia xắn tay áo vừa nướng thịt uống bia vừa xem manga.

- Huynh đệ, cậu vẫn tốt chứ!

Nhìn thấy Hàn Sâm tới, Tà Tình Đế còn vô cùng khoa trương làm một thủ thế đối với Hàn Sâm, Hàn Sâm căn bản không biết thủ thế kia có ý gì, chỉ là thoạt nhìn thì vô cùng tự kỷ.

Khóe mắt co quắp vài cái, Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng:

- Đến cùng Tà Tình Đế xem được thứ quỷ quái gì ở bên trong những cuốn manga kia vậy?

- Những vật này từ đâu tới?

Hàn Sâm ngồi xuống đối diện với Tà Tình Đế hỏi, hắn chưa từng mua cho Tà Tình Đế những thứ đồ chơi này.

-Tôi cũng chỉ tùy tiện nói một chút, bọn Lâm Hạ đưa cho tôi rất nhiều thứ, nhân loại các cậu đều rất không tồi, tôi thích.

Tà Tình Đế nói xong lại làm một cái thủ thế, thoạt nhìn hình như là có ý tứ ca ngợi, nhưng đáng tiếc là Hàn Sâm không hiểu.

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Ngài đòi hỏi bọn họ, bọn họ dám không đưa cho ngài?

- Tôi nói này huynh đệ, đến cùng có biện pháp nào để cho tôi đến thế giới nhân loại bên kia của các cậu nhìn xem không, tôi cũng muốn thử xem điều khiển phi thuyền, chiến giáp cùng bắn pháo là tư vị gì.

Tà Tình Đế lộ ra vẻ mặt hưng phấn nói.

- CMN, là ai nói cho Tà Tình Đế những thứ này? Mình rõ ràng cho y manga ngôn tình. . .

Hàn Sâm vội vàng nhìn thoáng qua sách manga trong lòng Tà Tình Đế, trên trán không khỏi nổi lên gân xanh.

Đó là một quyển Chiến Giáp Thế Kỷ Mới , bên trong chủ yếu là nói về chiến tranh chiến giáp, cũng không thiếu được đồ đạc như chiến hạm các

thứ, Hàn Sâm có thể khẳng định, những thứ này cũng không phải là hắn đưa cho Tà Tình Đế.

Có lẽ là lúc hắn không có ở đây, Tà Tình Đế đã xem xong những cuốn manga đó, sau đó sai người khác mang tới thêm cho y, kết quả là biến thành bộ dáng hiện tại.

Cũng may trên cơ bản chủ đề manga trong Liên Minh đều là tình yêu và hòa bình, nhân vật chính đều là phương chính nghĩa, cho dù tính cách của nhân vật chính có chút khác loại, cũng sẽ kiên trì tình yêu cùng chính nghĩa, cho nên bên trên tư tưởng cũng làm ra tác dụng tích cực, không để cho Tà Tình Đế bị ảnh hưởng không tốt.

Chỉ là nhìn cách ăn mặc khác loại này của Tà Tình Đế, Hàn Sâm liền không nhịn được khóe mắt hơi run rẩy, cũng không biết là y học theo manga nào lại ăn mặc như vậy.

- Đại Đế, khoản nợ nần của Kiếm Thánh Đế Quân lần trước kia, có phải chúng ta nên đi tính toán với y rồi hay không?

Hàn Sâm có ý định cổ động Tà Tình Đế cùng đi diệt Kiếm Thánh Tí Hộ Sở.

- Chơi nó! Người phạm Đế Uy của ta xa đâu cũng giết.

Tà Tình Đế lộ ra vẻ mặt thâm trầm bá đạo, còn hung hăng dựng một ngón giữa lên.

Trên trán Hàn Sâm liền đổ mồ hôi lạnh, không biết đến cùng Tà Tình Đế đã xem được những thứ quái quỷ gì.

- Còn nữa, về sau đừng gọi tôi là Đại Đế nữa, quá tục, về sau gọi tôi là Tình ca, tôi nhất định phải trở thành siêu cấp Đại Đế chân nam nhân.

Tà Tình Đế nói xong lấy tay đè lên vành mũ, biểu lộ ra hình tượng cao lãnh.

- Anh thích. . . là được rồi. . .

Khóe miệng của Hàn Sâm co giật, sau nửa ngày đều không nói ra lời.

Mặc dù hiện tại Tà Tình Đế trở nên có chút kỳ quái, nhưng mà cũng may là thực lực của y vẫn còn, hơn nữa cách nghĩ vẫn giống với Hàn Sâm, muốn tiêu diệt Kiếm Thánh Đế Quân nhằm báo mối thù ở bên trong Phượng Hoàng Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm thật đúng là sợ y nói cái gì lấy ơn báo oán nhân giả vô địch các thứ, đến lúc đó liền thật sự đau đầu.

- Sau này nhất định cần phải dặn dò bọn Lâm Vi Vi cẩn thận mới được, không thể tùy tiện lộn xộn loại manga gì cũng đưa cho Tà Tình Đế xem.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ đến.

Sau khi bàn bạc với Tà Tình Đế xong, Hàn Sâm cùng với Tà Tình Đế đều xuất phát tiến về Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, cũng không cần quá nhiều chuẩn bị, một mình Tà Tình Đế có thể đánh mấy người, còn thêm Hàn Sâm nữa, Kiếm Thánh Tí Hộ Sở tổng cộng cũng chỉ có hai sinh vật siêu cấp thần huyết cùng một Đế Linh, phần thắng cũng khá cao rồi.

Chương 1070: Đánh Kiếm Thánh Tí Hộ Sở

Ở trong Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, sắc mặt của Kiếm Thánh Đế Quân tái xanh, một đám Dị Linh phía dưới đều có chút sợ hãi.

Hàn Sâm cùng Tà Tình Đế căn bản không có bất kỳ che dấu nào, trực tiếp một đường giết tới, đã đánh hạ vài chục Tí Hộ Sở trực thuộc Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, trong đó bao gồm cả Kiếm Cung Tí Hộ Sở, con trai Kiếm Quỷ mà y yêu quý nhất tính cả Linh Hồn Chi Thạch đều bị Tà Tình Đế trực tiếp chém giết.

Hiện tại Kiếm Thánh Đế Quân rất muốn lập tức đào tẩu, nhưng mà Linh Hồn Chi Thạch của y đã dung hợp với Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, cho dù y đào

tẩu, chỉ cần Linh Hồn Chi Thạch vẫn còn ở bên trong Tí Hộ Sở, cho dù y chạy đến chân trời góc bể cũng vô dụng.

- Tà Tình Đế, mày ép tao như thế. . . sao tao có thể tha cho mày.

Vẻ mặt của Kiếm Thánh Đế Quân lộ ra vẻ kiên định, đứng dậy đi về phía tàng bảo khố của mình.

Xuyên qua cánh cửa nặng nề, Kiếm Thánh Đế Quân thận trọng mở một cái hộp kim loại ra, từ bên trong lấy ra một đồ vật, vẻ mặt hết sức phức tạp.

Trong lòng Hàn Sâm có chút phiền muộn, hắn vốn định lén lút giết tới Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, trực tiếp diệt Kiếm Thánh Tí Hộ Sở đi.

Thế nhưng mà Tà Tình Đế lại nói cái gì mà như thế này mới là đạo vương giả, nhất định phải đánh hạ tất cả Tí Hộ Sở dưới trướng Kiếm Thánh Đế Quân, cách gọi hoa mỹ chính là “Oai nghiêm của Đế”.

- Anh đánh thì đánh đi, cần gì phải trực tiếp đánh nát Linh Hồn Chi Thạch của người ta, anh cũng phải lưu cho tôi chút tiểu đệ chứ.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm oán thầm.

Dọc theo con đường này Tà Tình Đế vô cùng uy phong, nhưng hắn lại chẳng mò được cái gì cả, chỉ là ăn một chút thịt của sinh vật thần huyết, đó còn là vì chính Tà Tình Đế thèm ăn, cho nên mới để lại một ít thịt của sinh vật thần huyết, bằng không thì với lực lượng của y, có thể trực tiếp đánh sinh vật thần huyết thành sương máu luôn rồi.

Hàn Sâm thề nếu như lần sau không phải có tình huống đặc biệt nguy cấp, sẽ tuyệt đối không liên thủ với người này nữa, tên này chính là một tên bệnh thần kinh giai đoạn cuối.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì, thực lực của hắn không đủ để đánh hạ Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, chỉ có thể liên thủ với Tà Tình Đế.

Cũng may những chuyện này đều chỉ là chuyện nhỏ, tâm tình của Hàn Sâm vẫn rất không tệ, một đường giết qua như vậy, cũng có một loại thống khoái kiểu khác.

Bảo Nhi nằm trên bờ vai Hàn Sâm, trong tay cầm con cá vàng biến thành con chim nhỏ kia, hiện tại con chim nhỏ này đã trở thành món đồ chơi chuyên dụng của Bảo Nhi.

Hai người nghênh ngang đi tới trước Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, Tà Tình Đế trực tiếp đi tới trước cánh cổng đang đóng kín, dùng khí thế khí thôn sơn hà hét lớn một tiếng vào bên trong:

- Siêu cấp Đại Đế Tà Tình đang ở đây, bọn mày còn không mau mau đi ra đầu hàng, nếu như chậm trễ, vậy đừng trách bản siêu cấp Đại Đế đại biểu mặt trăng tiêu diệt các ngươi.

Hàn Sâm toát mồ hôi lạnh, khùng, thật sự là quá khùng, khùng không biên giới, nếu như nơi này có những người khác, Hàn Sâm nhất định sẽ phân rõ giới tuyến với Tà Tình Đế trước, giả bộ như không biết y.

Nhưng mà bản thân Tà Tình Đế hiển nhiên rất thích thú, sau khi nói xong còn vô cùng có khí thế vung tay lên:

- Bản siêu cấp Đại Đế cho chúng mày một phút đồng hồ để lăn ra đây đầu hàng, sau một phút đồng hồ thì chó gà không tha.

Hàn Sâm đã rủa tên khùng bị manga đầu độc này vài trăm lần, ánh mắt rơi vào bên trong Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, phạm vi của Kiếm Thánh Tí Hộ Sở vô cùng lớn, giống như một khu đô thị khổng lồ.

Nhưng mà lúc này lại lộ ra vẻ vô cùng yên tĩnh, ở bên ngoài Tí Hộ Sở không hề nhìn thấy dị sinh vật, cũng không nhìn thấy Dị Linh, liền trên tường thành đều không có bóng dáng của bọn chúng, rõ ràng hết sức không đúng.

Hàn Sâm đang chuẩn bị dùng Động Huyền Khí quét qua một chút xem ở bên trong Kiếm Thánh Tí Hộ Sở là tình huống như thế nào, lại đột nhiên nhìn thấy Kiếm Thánh Đế Quân đi lên trên tường thành.

Đồng thời một con dị sinh vật dài đến cả trăm mét cũng từ trong Tí Hộ Sở phía sau y đứng lên, ở sau lưng Kiếm Thánh Đế Quân nhìn chằm chằm vào Tà Tình Đế cùng Hàn Sâm.

Bên trên bầu trời có một con vật hình dáng giống như là Viên Hầu, lại mọc ra hai cái cánh dơi, giống như là ác quỷ dưới địa ngục lẩn quẩn trên thiên không, ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm bọn họ.

- Tà Tình Đế, chúng ta đều là Đế Linh, mày không cần làm mọi chuyện quá tuyệt tình.

Kiếm Thánh Đế Quân lộ ra sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào Tà Tình Đế nói.

Mặc dù biến thân Kim Ô của Hàn Sâm cũng rất mạnh, nhưng mà Kiếm Thánh Đế Quân còn có thể ứng phó, hơn nữa y còn có hai con sinh vật siêu cấp thần huyết trợ giúp, cũng có thể giải quyết.

Vấn đề là còn một tên Tà Tình Đế ở trạng thái toàn thịnh, cũng không phải Kiếm Thánh Đế Quân có thể giải quyết.

Tà Tình Đế hừ lạnh một tiếng:

- Mày chỉ có con đường thần phục là có thể đi, đừng nói nhảm, muốn chiến muốn hàng một lời mà quyết.

- Được, Tà Tình Đế, đây chính là mày tự chuốc lấy.

Kiếm Thánh Đế Quân cắn răng một cái, mười ngón liên tục chớp lên triệu hồi ra vạn thanh cổ kiếm, hóa thành kiếm trận kinh khủng xoắn giết tới Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế hừ lạnh một tiếng:

- Mày cho rằng chiêu thức giống nhau thì sẽ hữu dụng đối với siêu cấp Đại Đế sao?

Nói xong, Tà Tình Đế đấm ra một quyền, trực tiếp nện bay cổ kiếm trước mặt ra ngoài, cổ kiếm va chạm vào cổ kiếm phía sau, giống như là quân bài đômino, hơn phân nửa đều bị Tà Tình Đế trực tiếp đụng nát, kiếm trận đã bị tan rã ở dưới một quyền.

Rống!

Con cự thú cao trăm mét kia từ bên trong Tí Hộ Sở nhảy ra, há miệng to như chậu máu hướng về Tà Tình Đế cùng Hàn Sâm cắn tới.

Ở trong miệng con sinh vật khổng lồ kia, Hàn Sâm thấy được một cái vòng xoáy máu đỏ, giống như vực sâu màu máu, biết rõ lực lượng của con sinh vật siêu cấp thần huyết này nhất định vô cùng đặc biệt, nếu như bị nó nuốt xuống, chỉ sợ sẽ có chút không tốt lắm.

Hơn nữa lúc trước hắn cũng đã lấy được tin tình báo từ thất ca, đối với hai con sinh vật siêu cấp thần huyết bên cạnh Kiếm Thánh Đế Quân đều có chút hiểu rõ, biết vòng xoáy màu đỏ ngòm kia vô cùng quỷ dị, có thể thôn phệ tất cả.

- Được, cùng bản siêu cấp Đại Đế chiến thống khoái đi.

Tà Tình Đế lại hét lớn một tiếng, thân thể vọt thẳng lên, mang theo ánh sáng màu bạc kinh khủng bay lên, một quyền hướng về đỉnh đầu con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đánh tới.

Con sinh vật siêu cấp thần huyết giống như là ác quỷ bay lượn ở trên bầu trời kia hét lên một tiếng, hai cánh chấn động cơ hồ giống như là thuấn di xuất hiện ở đỉnh đầu Tà Tình Đế, trên móng vuốt mang theo quỷ khí um tùm chụp vào đầu y.

Nắm đấm của Tà Tình Đế vung lên, lập tức chặn lại đòn tấn công của con ác quỷ kia, đánh tan quỷ khí, trực tiếp đánh bay con ác quỷ kia ra xa hơn 10m, chỉ là con ác quỷ kia xoay quanh một cái ở trên không trung rồi lại lao xuống dưới.

Một con sinh vật siêu cấp thần huyết khác cũng cắn một cái về phía Tà Tình Đế, Tà Tình Đế lấy một địch hai vẫn không rơi vào thế hạ phong, hơn nữa thỉnh thoảng còn tìm cơ hội sửa sang tóc của mình một chút, sợ hình tượng của mình không đủ ngầu.

Hàn Sâm thấy thế trong lòng buồn bực, con hàng này quả thực chính là một tên siêu cấp bựa.

Nhưng mà Tà Tình Đế đã kéo hai con sinh vật siêu cấp thần huyết lại, Hàn Sâm trực tiếp vọt vào bên trong Tí Hộ Sở, mục tiêu hàng đầu của hắn vẫn là Linh Hồn Chi Thạch của Kiếm Thánh Đế Quân.

Kiếm Thánh Đế Quân thấy Hàn Sâm xông vào trong Tí Hộ Sở, mười ngón lập tức mau chóng múa lên, hóa ra vạn chuôi cổ kiếm xoắn giết tới chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm gọi thú hồn Tam Trảo Kim Ô ra, hóa thân thành một con quạ màu đen, huyết diễm trên người bùng lên, trực tiếp lao vào bên trong kiếm trận.

Những nơi huyết dực đi qua, cổ kiếm trực tiếp bị huyết dực chặt đứt, từng thanh cổ kiếm đứt gãy bị huyết diễm thiêu đốt, cả bầu trời bị ngọn lửa kinh khủng bảo phủ.

- Ở bên trong Phượng Hoàng Tí Hộ Sở là do bổn đế bị thương nặng, nếu không mày cho rằng có thể thắng được bổn đế sao?

Sát cơ trong mắt Kiếm Thánh Đế Quân bùng cháy mạnh, rút ra một thanh đại kiếm tạo hình kỳ lạ, phá không giết tới chỗ Hàn Sâm đã biến thành Kim Ô.

Chương 1071: Tượng Đồng

Kiếm quang bắn lên trời, huyết diễm giống như thủy triều quay cuồng, thiên địa ở trong Tí Hộ Sở lập tức biến sắc.

Hàn Sâm dùng Phượng Hoàng bí kỹ dung hợp với Phi Thiên Thuật đại chiến với Kiếm Thánh Đế Quân, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà khó có thể chiếm được thượng phong, Kiếm Thánh Đế Quân ở dưới trạng thái toàn thịnh, mượn uy lực của thanh đại kiếm này, vậy mà đấu ngang tay với Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút buồn bực, mặc dù Kim Ô biến thân phối hợp với Phi Thiên Thuật rất mạnh mẽ, nhưng lại khiến cho rất nhiều thủ

đoạn của hắn không có cách nào thi triển ra được, làm cho nhiều kỹ xảo của hắn mất đi tác dụng.

- Quả nhiên vẫn là biến thân hình người dễ dùng hơn, về sau nhất định phải nghĩ biện pháp kiếm được một cái thú hồn loại biến thân hình người mới được.

Hàn Sâm có chút không biết đủ nghĩ đến.

Nhưng mà dù vậy, Hàn Sâm vẫn chiếm một chút thượng phong, thân hình giống như Phượng Hoàng tung hoành, lúc ẩn lúc hiện, xuất hiện ở bốn phương tám hướng xung quanh Kiếm Thánh Đế Quân, lần lượt phát ra trảo kích mang theo hỏa diễm kinh khủng.

Một thanh đại kiếm hình thù kỳ lạ của Kiếm Thánh Đế Quân ngăn trái đỡ phải, mới miễn cưỡng ngăn được Kim Ô tiến công, dĩ nhiên đã không có năng lực phản kích.

Cổ kiếm bốn phía giống như thủy triều xoắn giết tới chỗ Hàn Sâm, nhưng lại bị hai cánh của Hàn Sâm vung lên cắt đứt, huyết diễm như máu thiêu đốt, toàn bộ bầu trời đều bị đốt thành màu máu.

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng không làm gì được Kiếm Thánh Đế Quân, Động Huyền Khí quét tới bên trong Tí Hộ Sở, lại phát hiện bên trong Tí Hộ Sở ngoại trừ Kiếm Thánh Đế Quân cùng hai con sinh vật siêu cấp thần huyết ra, ngay cả một con dị sinh vật hoặc một Dị Linh đều không có, nhân loại cũng hoàn toàn không thấy bóng dáng, căn bản không cảm ứng được chỗ thất ca.

- Kỳ quái, mọi người đi nơi nào rồi? Chẳng lẽ là Kiếm Thánh Đế Quân biết mình chắc chắn sẽ phải chết, cho nên đã thả dị sinh vật, Dị Linh cùng nhân loại đi rồi?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Tìm không thấy người, trong lúc nhất thời lại không làm gì được Kiếm Thánh Đế Quân, Hàn Sâm hơi suy nghĩ, dứt khoát không để ý tới Kiếm

Thánh Đế Quân nữa, hai cánh chấn động, thân hình từ tầng trời thấp của Tí Hộ Sở bay qua, đi tìm Thần Điện Dị Linh.

Tí Hộ Sở này mặc dù lớn, nhưng mà sau khi hóa thành Kim Ô, tốc độ của Hàn Sâm đã nhanh kinh người, dùng tốc độ như vậy, muốn tìm một lượt Tí Hộ Sở, tìm ra Thần Điện Dị Linh cũng không khó lắm.

Hai cánh của Hàn Sâm bùng lên huyết diễm, hóa thành lưỡi dao huyết diễm khổng lồ kinh khủng chém qua mọi chỗ, những nơi đi qua tất cả kiến trúc đều bị lột nóc, có thể để cho Hàn Sâm thấy rõ ràng ở bên trong kiến trúc có cái gì.

Kiếm Thánh Đế Quân vừa sợ vừa giận, ngự kiếm giống như dải lụa bay đuổi theo Hàn Sâm, nhưng đáng tiếc là tốc độ y ngự kiếm rõ ràng kém xa tốc độ bay của Hàn Sâm, căn bản không đuổi kịp Hàn Sâm.

Có lẽ là vận may của Hàn Sâm không tệ, mới bay ra hơn mười dặm, lúc cắt qua nóc một tòa cung điện, thình lình nhìn thấy ở bên trong cung điện kia có một tượng thần, trên trán có một viên Linh Hồn Chi Thạch hình kiếm, không hề nghi ngờ chính là Linh Hồn Chi Thạch của Kiếm Thánh Đế Quân.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, liền nhào tới chỗ viên Linh Hồn Chi Thạch kia.

Sắc mặt của Kiếm Thánh Đế Quân trắng bệch, lộ ra vẻ bi phẫn, cắn răng từ trên người lấy ra một vật, dữ tợn quát lên với Hàn Sâm:

- Mày không cho tao đường sống, vậy thì cùng chết đi.

Hàn Sâm sao chịu tin Kiếm Thánh Đế Quân, chút bản lĩnh ấy của y Hàn Sâm cũng không phải chưa từng thấy qua, cho dù y bộc phát thế nào đi nữa, cũng không mạnh hơn Hàn Sâm bao nhiêu, trước mặt chính là Linh Hồn Chi Thạch, Hàn Sâm không chịu buông tha cho.

Kiếm Thánh Đế Quân độc ác lên, trực tiếp bóp nát vật trong tay kia.

Đó là một vật tròn to bằng quả trứng ngỗng, toàn thân màu đen, cũng không biết là thứ gì, sau khi bị Kiếm Thánh Đế Quân bóp nát, bên trong lại không

có các loại đồ đạc giống như lòng đỏ trứng chảy ra.

Màu đen tựa như nước mực từ bên trong phun ra ngoài, lập tức nhuộm bốn phía đen kịt một màu, hơn nữa dùng tốc độ khó mà tin nổi khuếch tán ra bên ngoài.

- Linh Hồn Chi Thạch là của ta.

Đầu ngón tay của Hàn Sâm biến thành Kim Ô đã sắp bắt được Linh Hồn Chi Thạch, nhưng lại đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, tựa như đang ở trong đêm đen, có người đột nhiên tắt đèn điện đi vậy.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, cảm thấy chuyện có chút không thích hợp, dùng thị lực của hắn, cho dù ở trong đêm tối không trăng không sao, cũng có thể thấy vật như ban ngày, làm sao có thể không nhìn thấy gì được?

Hàn Sâm vừa định dùng Động Huyền Khí nhìn quét bốn phía, lại cảm giác có một luồng lực lượng kì dị lôi kéo thân thể hắn, sau đó chính là một hồi không gian vặn vẹo chấn động.

Chờ lúc Hàn Sâm khôi phục lại khống chế đối với thân thể, trước mắt đã lại sáng trở lại.

Hàn Sâm phát hiện ra mình vẫn đang ở trước tượng thần trong Thần Điện Dị Linh kia, vị trí cũng không hề thay đổi, Kiếm Thánh Đế Quân vẫn đứng ở cách đó không xa, tựa hồ tất cả đều không có gì cải biến.

Thế nhưng mà ngẩng đầu nhìn lên, Hàn Sâm lại ngây dại.

Hàn Sâm thấy được một khuôn mặt to lớn, so với cung điện còn lớn hơn không biết bao nhiêu lần, khuôn mặt kia đầy đà trang nhã, mang theo vẻ hơi tươi cười, giống như Phật Đà mỉm cười.

Nhưng mà gương mặt đó tuyệt đối không có quan hệ gì tới Phật Đà, bởi vì đó là một khuôn mặt nữ nhân, còn có một mái tóc dài rối tung, mặc dù khuôn mặt kia đang mỉm cười, nhưng mà lại cho Hàn Sâm một loại cảm giác rợn cả tóc gáy, giống như nụ cười kia là sự vui sướng lúc nhìn thấy một

loại thức ăn, tựa hồ gương mặt đó tùy thời đều sẽ mở miệng dính máu ra, một ngụm nuốt hắn vào vậy.

Nhưng mà đó cũng không phải là một vật còn sống, mà là một pho tượng, một pho tượng nữ nhân vô cùng lớn, toàn thân giống như là đồng thau đúc thành, Hàn Sâm chỉ có thể nhìn thấy gương mặt đó cùng một bộ phận nửa người trên.

Hàn Sâm không có tâm tư nghĩ nhiều như vậy, trước tiên dùng móng vuốt đào Linh Hồn Chi Thạch ở trước mặt ra, mặc kệ đến cùng ở đây đang xảy ra chuyện gì, trước tiên khống chế Kiếm Thánh Đế Quân rồi nói sau.

Kiếm Thánh Đế Quân thấy Linh Hồn Chi Thạch của mình bị đào ra, lộ ra vẻ cực kỳ phẫn nộ, dữ tợn nói:

- Vốn là muốn kéo Tà Tình tới chôn cùng một chỗ, nhưng lại để cho y tránh được một kiếp, nhưng mà kéo mày tới cũng giống vậy, tao ở trong luân hồi chờ mày.

Nói xong, kiếm quang trên thanh đại kiếm hình thù kỳ lạ trong tay Kiếm Thánh Đế Quân lập loè, trong tiếng ầm ầm nổ tung lên, tính cả thân thể của y đều nổ tung, biến thành một đoàn kiếm quang mãnh liệt.

Cùng với lúc Kiếm Thánh Đế Quân tự bạo, Linh Hồn Chi Thạch trong tay Hàn Sâm cũng răng rắc một tiếng vỡ vụn, vầng sáng phía trên đều không còn, giống như cát chảy theo kẽ tay Hàn Sâm rơi xuống.

Hàn Sâm âm thầm cười khổ, từ khi có được siêu thần thể Đế Linh, trên cơ bản đã không đụng phải tình huống Dị Linh tự bạo Linh Hồn Chi Thạch nữa rồi.

Thu hồi Kim Ô biến thân, khôi phục thân người, vỗ vỗ Bảo Nhi ở trên bờ vai, Hàn Sâm bay lên, muốn xem một chút xem đây rốt cuộc là chỗ nào, Kiếm Thánh Đế Quân không biết đã dùng phương pháp gì đưa hắn đến nơi này, nghe giọng điệu của Kiếm Thánh Đế Quân, đây tuyệt đối không phải là một vùng đất lành.

Hàn Sâm bay lên trên không trung, ánh mắt xem xét xung quanh, lập tức biến sắc.

Một khu vực rộng lớn ở trong Kiếm Thánh Tí Hộ Sở, cứ thế bị xé ra rồi, một khu vực hơn mười dặm trong Tí Hộ Sở, tính cả mảng lớn kiến trúc cung điện, lúc này đã rơi vào bên trong một bàn tay của bức tượng đồng kia, tượng đồng cực lớn đã không có cách nào tưởng tượng nổi.

Lúc này Hàn Sâm mới thấy rõ, tượng đồng tạc cô gái kia, toàn thân ăn mặc áo giáp, sau lưng là một đôi cánh ác ma bằng đồng, đâm vào trong một mảnh mây màu đen, ở gần tượng đồng còn có chút ánh sáng, nhưng xa xa chỉ có sương mù màu đen bao phủ, căn bản không nhìn thấy thứ gì khác.

Chương 1072: Ác Quỷ Vực

Hàn Sâm âm thầm kinh hãi, Động Huyền Khí của hắn xuyên vào bên trong khu vực sương mù màu đen kia, tối đa cũng chỉ vươn tới khoảng cách mười mấy thước đã không thể cảm ứng được thứ gì nữa, xem ra bản thân sương mù màu đen kia là vật phi phàm.

- Đây rốt cuộc là nơi quái quỷ gì?

Hàn Sâm đánh giá bốn phía một lần, phát hiện ra ở sau lưng tượng đồng, trong sương mù màu đen hình như mơ hồ có một tòa kiến trúc.

Trong sương mù màu đen không nhìn thấy thứ gì cả, thế nhưng không biết vì sao, tựa hồ có thể loáng thoáng nhìn thấy hình dáng kiến trúc kia, mà kiến trúc kia cách Hàn Sâm cũng không gần, nhìn tới ít nhất cũng cách xa hàng trăm dặm.

Hàn Sâm không dám lộn xộn, đánh giá bốn phía thật lâu, nhưng không hề phát hiện ra có vật gì khác lạ, khắp nơi đều là sương mù màu đen dày đặc, liền phía dưới tượng đồng đều là khói đen giống như biển.

- Đậu xanh, sớm biết như vậy mình liền chờ Tà Tình Đế giết tới chỗ Linh Hồn Chi Thạch, quả nhiên không thể làm chim đầu đàn.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút buồn bực, nhưng mà hắn vốn muốn sau khi lấy được Linh Hồn Chi Thạch liền để cho Kiếm Thánh Đế Quân thần phục, cho nên mới vội vã chạy vào đoạt Linh Hồn Chi Thạch, ai ngờ đã không thu phục được Kiếm Thánh Đế Quân, lại còn bị kéo tới địa phương quỷ quái này.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe được một tiếng quái khiếu đáng sợ, giống như là tiếng trẻ con khóc nỉ non từ bên trong sương mù màu đen truyền đến, làm cho Hàn Sâm cùng Bảo Nhi giật nảy mình.

Con tiểu hồng điểu kia sợ quá liền chui vào trong ngực Bảo Nhi, Bảo Nhi đem ôm nó vào trong ngực, dùng bàn tay nhỏ sờ đầu tiểu hồng điểu an ủi:

- Chim nhỏ đừng sợ, Bảo Nhi cũng không sợ.

Lời vừa mới dứt, Hàn Sâm đột nhiên nhìn thấy một bóng đen từ bên trong khói đen vọt ra, một con dị sinh vật giống như là hầu tử, nhưng lại mọc ra hai cánh, bay đánh tới phía Hàn Sâm, trên cặp móng vuốt quấn quanh khói đen, giống hệt như con sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong Kiếm Thánh Tí Hộ Sở kia.

Nhưng mà sau khi khoảng cách thu lại gần, Hàn Sâm có thể cảm ứng được khí tức trên thân nó, thoạt nhìn bộ dáng cũng không khác nhiều lắm, nhưng khí tức sinh mệnh lại yếu hơn rất nhiều, hẳn là một con sinh vật thần huyết.

Hàn Sâm rút Phượng Hoàng Thần Kiếm ra, trực tiếp chém tới, móng vuốt của con dị sinh vật kia cùng Phượng Hoàng Thần Kiếm của Hàn Sâm đụng vào nhau, lập tức bị chém đứt móng vuốt, máu tươi phun ra ngoài.

Thế nhưng nó lại giống như không biết đau đớn, há to miệng, lộ ra hai cái răng nanh giống như răng sói, liền cắn lên trên người Hàn Sâm.

Răng rắc!

Hàn Sâm lại chém xuống một kiếm nữa, lập tức chém đầu của nó xuống.

“Săn giết sinh vật thần huyết Quỷ Nha Lão, không đạt được thú hồn, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen.”

- Thật đúng là sinh vật thần huyết, con Quỷ Nha Lão này hẳn là đồng loại với con ở trong Kiếm Thánh Tí Hộ Sở kia, có lẽ là Kiếm Thánh Đế Quân đã tới đây, y đã có thể trở về, không có đạo lý gì mình lại không thể quay về.

Hàn Sâm tự an ủi trong lòng.

Hàn Sâm nhớ rõ thất ca đã nói với hắn, trong số hai con sinh vật siêu cấp thần huyết của Kiếm Thánh Đế Quân, có một con là bởi vì Kiếm Thánh Đế Quân đã cứu nó, vì báo ân nó mới trấn thủ Tí Hộ Sở cho Kiếm Thánh đế quân.

Lúc đó Hàn Sâm không hỏi là con nào, hiện tại nghĩ lại, rất có thể chính là Quỷ Nha Lão.

Hàn Sâm vừa suy nghĩ vừa dò xét tượng đồng, thoạt nhìn mặc dù giống như một cô gái nhân loại, nhưng mà nhìn kỹ, vẫn phát hiện ra có điểm khác nhau rất lớn.

Lỗ tai của cô ta hiện lên hình thoi, sau lưng có hai cánh, hơn nữa còn có một cái đuôi, mũi nhọn ở đuôi có hình tam giác giống như đầu mũi tên, có chút giống như là ác ma trong truyền thuyết.

Do dự một chút, Hàn Sâm thử liên hệ với Sát Na Nữ Đế, phát hiện ra vậy mà lại không liên lạc được, loại tình huống này chỉ xuất hiện một lần lúc ở bên trong sơn cốc thời gian, hiện tại lại xuất hiện, xem ra chỗ này xác thực không đơn giản.

Suy nghĩ một lát, Hàn Sâm vỗ một cái lên trên long huyết ban chỉ trên tay, lập tức kêu gọi Long Đế ở bên trong ra.

Hiện tại lực lượng của Long Đế rất yếu, long huyết chân thân đều chỉ còn sót lại một chút, hết sức yếu ớt, hóa thành một con tiểu long màu máu lơ lửng ở bên cạnh Hàn Sâm.

- Cậu lại gọi tôi ra ngoài làm gì? Ở bên ngoài lực lượng của tôi sẽ bị trôi đi. . .

Long Đế đang nói đột nhiên giật mình, y nhìn thấy bức tượng đồng khổng lồ kia, giống như là bị giật mình, lập tức sững tại chỗ.

Thế nhưng mà Long Đế rất nhanh đã phục hồi lại tinh thần, nghiêm nghị kêu lên với Hàn Sâm:

- Thôi tiêu rồi, sao cậu lại đến chỗ này, cậu không muốn sống nữa à?

- Đây là đâu thế?

Hàn Sâm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đến đều đã đến, hối hận cũng không có tác dụng gì, nếu Long Đế biết đây là chỗ nào, đối với Hàn Sâm tự nhiên là một tin tức tốt.

- Đi mau, lập tức rời khỏi ngay đi.

Long Đế lại kêu to lên với Hàn Sâm.

- Tôi cũng muốn đi, nhưng đáng tiếc là tôi không biết làm sao mới rời đi được.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Cậu không biết làm sao để rời đi?

Long Đế trừng lớn mắt rồng nhìn sang Hàn Sâm, lớn tiếng kêu lên:

- Làm sao cậu có thể không biết được? Cậu tới đây như thế nào?

Hàn Sâm đem chuyện mình bị Kiếm Thánh Đế Quân không biết dùng phương pháp gì đưa đến nơi đây nói lại một lần, Long Đế nghe xong sắc mặt liền biến đổi bất định.

Sau khi Hàn Sâm nói xong, Long Đế lập tức quát to một tiếng:

- Vậy thì hỏng bét rồi, tên khốn kia quá độc ác, y dùng Thông Quỷ Châu kéo bản thân và cậu vào trong Ác Quỷ Vực, đó chính là quyết tâm cùng chết với cậu, xong đời rồi, chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này.

- Ác Quỷ Vực? Ở đây có chỗ nào đặc biệt gì?

Hàn Sâm lại tỉnh táo tiếp tục hỏi.

- Chỗ đặc biệt gì?

Long Đế tức giận kêu lên:

- Nơi này chính là năm đó. . .

Chỉ mới nói được nửa câu, Long Đế lại đột nhiên ngậm miệng lại không nói nữa, giống như là mới nghĩ tới điều gì.

- Năm đó như thế nào?

Hàn Sâm truy hỏi.

- Không được tốt lắm, dù sao cậu cũng chỉ cần biết, nơi này có vô số dị sinh vật kinh khủng, trong đó không thiếu sinh vật siêu cấp thần huyết, hơn nữa không gian vô cùng hỗn loạn, khắp nơi đều là vết nứt không gian, là một hiểm địa hữu tử vô sinh.

Long Đế lạnh giọng nói ra.

Thấy Long Đế giấu diếm không nói, Hàn Sâm cũng không tức giận, cười tủm tỉm nói:

- Long Đế, chúng ta hiện tại đã coi như là bạn ngồi chung một chiếc thuyền, tôi sống thì ông cũng sẽ sống, tôi chết thì ông cũng không sống nổi, có lời gì không ngại nói thẳng ra đi, giúp tôi chẳng khác nào là giúp chính ông, đều đã đến loại tình trạng này, ông cần gì lại phải giấu giếm nữa, chẳng lẽ ông muốn mang một bụng bí mật này vào trong luân hồi hay sao?

Long Đế nghe Hàn Sâm nói xong, hình như hơi có thay đổi, do dự một lát rồi nói ra:

- Tôi cũng không sợ nói cho cậu biết, nơi này đã từng là Tí Hộ Sở của Cổ Ma Đại Đế, chỉ là bởi vì đã trải qua một trận đại chiến, khiến cho không gian nơi này bị xé rách vặn vẹo, biến thành một nơi tuyệt địa, đồng thời

cũng bởi vì một chút duyên cớ, khiến cho một ít dị sinh vật nơi này xảy ra biến hóa kỳ dị, rất nhiều dị sinh vật cấp thấp đều tấn thăng thành cao cấp, trong đó có không ít sinh vật thần huyết đều tấn thăng thành siêu cấp thần huyết, hơn nữa dị sinh vật nơi này đều vô cùng hiếu sát khát máu, coi như là tôi lúc toàn thịnh, cũng không dám xâm nhập vào nơi đây.

- Là ai đại chiến với Cổ Ma Đại Đế, lại có thể tạo thành hậu quả đáng sợ như vậy?

Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

Long Đế lại lắc đầu không nói, không trả lời câu hỏi của Hàn Sâm, ánh mắt quan sát xung quanh một chút, hơi xúc động nói:

- Nơi này chính là trước cửa Tí Hộ Sở, từ tượng ma nữ này đi lên, đi qua 99999 bậc thang đá là có thể đến Cổ Ma Tí Hộ Sở rồi, nhưng mà sau đại chiến, thềm đá đã bị hủy, hiện tại chỉ còn lại bức tượng ma nữ này thôi.

Chương 1073: Quỷ Nha Lão

- Thông Quỷ Châu là vật gì?

Hàn Sâm lại không có tâm tình nghe Long Đế nói những chuyện này, ngược lại hỏi tiếp.

- Nguyên bản bên trong Cổ Ma Tí Hộ Sở có trồng một thực vật gen, cây kia tên là Ma Giới Thụ, nếu như có thể chân chính kết quả, nghe nói là có thể dựng dục ra một mảnh không gian Ma Giới, nhưng mà chính Cổ Ma Đại Đế đại nhân cũng không có năng lực để cho Ma Giới chi thụ kia kết quả, chỉ là miễn cưỡng duy trì nó không chết.

Dừng lại một chút, Long Đế lại nói tiếp:

- Ở trong trận đại chiến kia, Ma Giới Thụ cũng bị hủy diệt, sau khi gỗ vụn lây dính một ít lực lượng kỳ dị, không biết trải qua bao nhiêu năm, cuối cùng biến thành Thông Quỷ Châu, sau khi bóp nát Thông Quỷ Châu, lực

lượng không gian ẩn chứa bên trong có thể mang người đến mảnh Ác Quỷ Vực này, nguyên bản chính là vị trí gần nơi Ma Giới Thụ sinh trưởng.

Hàn Sâm nghe xong hơi có chút thất vọng, Thông Quỷ Châu chỉ có thể vào mà không thể đi ra ngoài, liền không có tác dụng gì với hắn rồi.

Lúc Hàn Sâm còn đang định hỏi thêm, lại đột nhiên nghe được bốn phía truyền đến từng tiếng tiếng kêu lạ hệt như tiếng trẻ con khóc nỉ non, giống tiếng kêu của con Quỷ Nha Lão vừa rồi như đúc.

Sắc mặt của Long Đế biến hóa:

- Quỷ Nha Lão phát hiện ra chúng ta, đi mau, những con Quỷ Nha Lão đó ở chỗ này đã dị biến nhiều năm, ít nhất cũng đã là tồn tại cấp thần huyết, trong đó rất có thể đã có siêu cấp thần huyết, hơn nữa tộc đàn cực đông, không phải cậu có thể địch nổi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói:

- Đi hướng nào? Phương hướng Tí Hộ Sở có thể đi không?

- Đương nhiên là không thể đi, năm đó có sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng chiếm cứ trong đó, trải qua nhiều năm biến hóa như vậy, cũng không biết đã khủng bố đến trình độ nào, cậu đi vào tìm chết à?

Long Đế lập tức nói ra.

- Vậy tôi nên đi hướng nào đây?

Hàn Sâm lại hỏi.

Long Đế lập tức nghẹn lời, y cũng không biết nên đi theo hướng nào, không gian nơi này vặn vẹo, khắp nơi đều là vết nứt không gian, đi không cẩn thận thì thân thể sẽ bị vết nứt không gian cắt ra, đây không phải là nơi có thể tùy tiện đi loạn.

Hơn nữa ngoài không gian vặn vẹo, cho dù một mực đi về một phương hướng, cũng không thể đi ra ngoài được.

Long Đế còn chưa kịp nói thêm cái gì, đã thấy trong sương mù màu đen có từng con Quỷ Nha Lão lao ra, giống như Long Đế đã nói, những con Quỷ Nha Lão này đều là tồn tại cấp thần huyết, Hàn Sâm từ trong khí tức sinh mệnh của bọn nó cũng có thể cảm giác được.

Trong nháy mắt, đã có hơn mười con Quỷ Nha Lão từ trong khói đen vọt ra, kêu ré xông về phía Hàn Sâm bên này.

Long Đế lập tức chui vào bên trong long huyết ban chỉ, huyết long chân thân của của y đã suy yếu tới cực điểm, ngay cả một con Quỷ Nha Lão cấp thần huyết cũng không đối phó được.

Hàn Sâm trực tiếp rút Thái A Kiếm cùng Phượng Hoàng Thần Kiếm ra, lưng cõng Bảo Nhi trực tiếp giết tới.

Mũi kiếm cắt lên thân thể Quỷ Nha Lão, dòng máu màu xanh lục bắn ra khắp nơi, Hàn Sâm triển khai kiếm pháp, trong chốc lát đã liên tục chém chết bốn con Quỷ Nha Lão cấp thần huyết, nhưng mà những con Quỷ Nha Lão khác vẫn không sợ chết xông lại.

Mặc dù là đám Quỷ Nha Lão bị Hàn Sâm chặt đứt tứ chi cùng thân thể, chỉ cần không chém đầu của bọn nó xuống, Quỷ Nha Lão vẫn hung ác kéo lấy thân thể tàn phế nhào về phía trước.

Máu tươi nhuộm khắp nơi bên trong Tí Hộ Sở xanh lét, song kiếm của Hàn Sâm như cầu vồng, một đường điên cuồng giết qua, giết tới mức máu chảy thành sông, khắp nơi đều là tàn thi của Quỷ Nha Lão.

Ít nhất cũng đã giết hơn mười con rồi, nhưng vẫn có càng nhiều Quỷ Nha Lão hơn từ bên trong sương mù màu đen lao tới, số lượng ngày càng nhiều, chỉ là xoay quanh ở xung quanh đã vượt qua 50 con, hơn nữa còn có nhiều hơn đang lao tới.

Mà ngay cả trên người Hàn Sâm cũng đã dính rất nhiều máu màu xanh lục, một ít máu màu xanh lục văng lên trên gương mặt xinh đẹp trắng nõn của Bảo Nhi, Bảo Nhi một mực rất xinh đẹp đáng yêu, mắt to lập tức trợn tròn, trong ánh mắt tràn đầy sát ý.

Hô một tiếng, Bảo Nhi không biết lại từ đâu móc ra cái hồ lô nhỏ của cô bé, chỉ tới những con Quỷ Nha Lão kia.

Lập tức chỉ thấy bầy Quỷ Nha Lão kia thân bất do kỷ bay tới miệng cái hồ lô nhỏ kia, chúng liều mạng vỗ cánh muốn đào thoát khỏi lực hút kinh khủng.

Nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng gì, từng con lăn lộn xông tới miệng hồ lô, thân thể quỷ dị càng ngày càng nhỏ, cuối cùng đều bị hút vào bên trong hồ lô.

Trong nháy mắt, vài chục con Quỷ Nha Lão đều đã bị hút vào, Quỷ Nha Lão ở xa xa lập tức bị dọa xoay người bỏ chạy, lại chạy trốn trở về trong sương mù màu đen, ở trong sương mù màu đen đằng kia liên tục quái khiếu với bọn Hàn Sâm, nhưng không có con Quỷ Nha Lão nào dám xông lại nữa.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, thò tay lau vết máu trên mặt Bảo Nhi, hôn một cái lên trên khuôn mặt nhỏ:

- Bảo Nhi, làm tốt lắm, không uổng ba ba thương con như vậy.

- Bảo Nhi. . . lợi hại. . .

Bảo Nhi dương dương đắc ý ưỡn ngực nói.

- Lợi hại, Bảo Nhi lợi hại nhất.

Hàn Sâm sờ lên đầu Bảo Nhi, nhìn Quỷ Nha Lão bị mình chém giết ở xung quanh, chọn một con tương đối nhỏ, sau khi xử lý sạch sẽ, từ trong cung điện đổ nát bẻ đi một ít củi đem ra đốt lửa nướng thịt.

Giày vò lâu như vậy, thể lực của Hàn Sâm cũng đã tiêu hao lợi hại, trong bụng trống rỗng, hiện tại những con Quỷ Nha Lão đó không dám tới nữa, vừa vặn mượn cơ hội này ăn một chút gì đó rồi nghỉ ngơi một chút, sau khi khôi phục thể lực lại nghĩ biện pháp giết ra ngoài.

Bộ dạng của Quỷ Nha Lão hơi xấu xí một chút, nhưng mà thịt lại hết sức không tệ, không kém gì thịt bò, cảm giác hết sức có chất, đặt ở trên lửa nướng, lập tức dầu xì ra bốc lên mùi thơm.

Bảo Nhi lập tức bò tới, mở to hai mắt ngồi ở bên cạnh đống lửa nhìn, mắt to nhìn chằm chằm vào thịt nướng trên vỉ, cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng chép một cái.

- Chờ một chút nữa là chín rồi.

Ngón tay Hàn Sâm điểm tới, ngọn lửa kia theo khống chế của hắn, giống như là có sinh mạng quấn quanh miếng thịt nướng kia, nhiệt lượng vô cùng đều rót vào bên trong thịt nướng, nướng mỡ bên trong chảy ra, thấm ướt cả khối thịt nướng, khiến cho mùi thơm kia càng trở nên dày đặc.

Lấy ra mấy bình gia vị bằng hợp kim, rắc muối cùng hương liệu lên phía trên, mùi thơm kia lại càng thêm mê người rồi, Bảo Nhi không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

"Ăn thịt Quỷ Nha Lão, thần gen +1."

Sau khi Hàn Sâm ăn hết một khối thịt nướng, lập tức nghe được âm thanh thần gen gia tăng, Bảo Nhi ăn tới miệng chảy đầy mỡ, tiểu hồng điểu cũng ở bên cạnh từng miếng từng miếng mổ thịt nướng.

Sức ăn của Hàn Sâm có hạn, ăn hết mấy khối liền không nhét nổi nữa, sức ăn của Bảo Nhi cùng tiểu hồng điểu lại rất lớn, Hàn Sâm nướng năm con Quỷ Nha Lão, mới miễn cưỡng để hai người bọn họ ăn no.

Những con Quỷ Nha Lão kia chỉ dám ở phía xa không ngừng thét lên, nhưng lại không có con nào dám từ trong sương mù màu đen chui ra, hai người một chim ở địa phương quỷ dị này, vừa nghe tiếng kêu giống như lệ quỷ vừa nướng thịt ăn, cũng có một phen tư vị đặc biệt.

Hàn Sâm đã tổng cộng gia tăng lên 4 điểm thần gen, khiến cho thần gen của hắn vừa vặn đạt tới 70 điểm, khoảng cách toàn mãn cũng không xa.

- Nói không chừng nơi này còn là phúc địa của mình, lúc nữa giết thêm một chút sinh vật thần huyết, nói không chừng còn có thể chém giết mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết, kiếm chút ít siêu cấp thần gen.

Hàn Sâm vừa xỉa răng, trong lòng vừa nghĩ.

Đột nhiên, âm thanh lệ khiếu bên trong khói đen bốn phía trở nên thường xuyên hơn, hơn nữa giống như cách bọn họ càng gần, ở trong sương mù màu đen có thể mơ hồ nhìn thấy những con Quỷ Nha Lão đó đang bay lượn.

Đột nhiên, một con Quỷ Nha Lão toàn thân huyết hồng, hình thể lớn gấp đôi Quỷ Nha Lão bình thường từ trong khói đen vọt ra, trên người tản ra khí tức cực kỳ kinh khủng, đôi cánh màu máu giương ra, ánh mắt như máu lạnh lùng nhìn chòng chọc vào bọn Hàn Sâm.

Chương 1074: Kỵ Sĩ Phản Nghịch Hàng Lâm

- Sinh vật siêu cấp thần huyết!

Ánh mắt của Hàn Sâm ngưng tụ, bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên, huyết diễm trên người bốc lên, trực tiếp hóa thành một con quạ màu đen, trong lúc vỗ cánh toàn bộ người cũng đã hóa thành Kim Ô, xông tới chỗ con Quỷ Nha Lão huyết sắc.

Bành!

Huyết diễm bao phủ Kim Ô trảo cùng móng vuốt quỷ khí âm trầm của con Quỷ Nha Lão kia đụng vào nhau, huyết diễm bay ra, quỷ khí tràn ra bốn phía, móng vuốt cùng móng vuốt giao kích phát ra tiếng sắt thép va chạm, không khí bốn phía tựa như bị lực lượng kinh khủng kia đánh nát, hình thành từng vết nứt không gian vặn vẹo.

Hàn Sâm nhíu mày, không ngờ kết quả ngang tay, ai cũng không thể làm gì được ai.

Một ác quỷ cùng một con Kim Ô đại chiến ở trên bầu trời, kiến trúc ở trong Tí Hộ Sở đều bị nghiền nát, huyết diễm đốt khắp nơi, quỷ khí bao phủ ở bên trên, cơ hồ muốn đông cứng tất cả lại.

Máu tươi từ trên trời rải xuống, có máu tươi màu xanh của Quỷ Nha Lão, cũng có máu màu đỏ của Hàn Sâm, vết thương trên người một quỷ một chim chồng chất, thoạt nhìn thì ai cũng không thể chiếm được lợi thế.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kinh ngạc, thực lực của con Quỷ Nha Lão này còn mạnh hơn con mà hắn nhìn thấy ở Kiếm Thánh Tí Hộ Sở kia một chút, quỷ kia khí âm hàn vô cùng, cơ hồ khiến cho giọt nước đông thành băng, lại có một loại tính ăn mòn mãnh liệt, thế nhưng Kim Ô thân của Hàn Sâm cùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng có thể ngăn cản được.

Tuy nhiên Kim Ô biến thân không có khả năng một mực kéo dài nữa, qua một hồi lâu, thân thể của hắn sẽ không chịu nổi Kim Ô biến thân nữa, cuối cùng vẫn chỉ có thể chiến bại mà thôi.

Hàn Sâm cắn răng một cái, liền chuẩn bị tiến vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, giải quyết con Quỷ Nha Lão này, nhưng mà còn chưa đợi Hàn Sâm phát động trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, lại đột nhiên nghe được bên trong thú hồn của mình phát ra một tiếng vang kỳ dị.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, vội vàng nhìn vào trong Hồn Hải của mình, chỉ thấy Kỵ Sĩ Phản Nghịch trước đó tiến vào trạng thái lột xác, kén ánh sáng bên ngoài thân nghiền nát, vào lúc này đã phá kén mà ra biến thành trạng thái chiến đấu.

- Lột xác xong rồi, vừa đúng lúc.

Hàn Sâm vui vẻ trong lòng, lập tức gọi Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra.

Chỉ thấy Kỵ Sĩ Phản Nghịch mặc một thân áo giáp đồng, thân thể vô cùng hùng tráng, giống như là viễn cổ kỵ sĩ phá không mà ra, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm.

Quỷ Nha Lão nhìn thấy Kỵ Sĩ Phản Nghịch xuất hiện, lại không hề có một chút ý tứ lui về phía sau nào, phát ra một tiếng thét hệt tiếng trẻ con khóc, thân thể màu máu đỏ đều bị quỷ khí bao phủ, trực tiếp nhào tới chỗ Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch tỏ ra lạnh lùng, lãnh khốc vô tình giống như áo giáp đồng của y, mái tóc dài màu đen theo gió bay lên, thân thể được áo giáp đồng bao quanh lại đứng yên như núi, giống như đang lơ lửng ở giữa không trung, hoàn toàn không hề bị lay động.

Ở dưới chân của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, vầng sáng màu vàng xanh lập tức khuếch tán ra, giống như là sóng xung kích lan tràn ra phía ngoài.

Quầng sáng chiếu lên trên người Quỷ Nha Lão, tốc độ của Quỷ Nha Lão rõ ràng đã giảm xuống rất nhiều, mà ngay cả quỷ khí trên người nó đều giống như ngọn lửa sắp sử dụng hết dầu thoáng chốc đã rút nhỏ hơn rất nhiều, toàn bộ khí thế đều yếu đi đáng kể.

OÀ..ÀNH!

Cánh tay cường tráng của Kỵ Sĩ Phản Nghịch đánh ra, nắm đấm được áo giáp đồng bao quanh cùng móng vuốt của Quỷ Nha Lão đụng vào nhau, Quỷ Nha Lão lại bị một quyền đánh bay về phía sau hơn mười thước.

Một giây sau, Kỵ Sĩ Phản Nghịch trực tiếp phá vỡ không gian, giống như là thuấn di xuất hiện ở trước mặt Quỷ Nha Lão, quyền thế cuồng bạo giống như là bão tố oanh tạc lên.

Hoàn toàn không có ý đồ tránh né, Kỵ Sĩ Phản Nghịch mặc kệ trảo kích của Quỷ Nha Lão, nắm đấm cuồng bạo đánh lên trên người Quỷ Nha Lão.

Hàn Sâm xem tới ngây người, móng vuốt cùng hàm răng của Quỷ Nha Lão để lại rất nhiều vết thương trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch, nhưng mà Kỵ Sĩ Phản Nghịch lại giống như không có cảm giác đau, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, càng nhiều nắm đấm hơn đánh lên trên người Quỷ Nha Lão, đập cho xương cốt Quỷ Nha Lão kêu lên răng rắc.

Dưới sự oanh kích liên tục, da thịt cùng xương cốt trên người Quỷ Nha Lão đều bị Kỵ Sĩ Phản Nghịch xé rách đập gãy, máu màu xanh bắn ra khắp nơi.

Nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch hoàn mỹ vô khuyết mạnh mẽ kia, trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, đồng thời lại có chút buồn bực:

- Vì sao mà Kỵ Sĩ Phản Nghịch không phải là thú hồn dung hợp biến thân? Nếu như có thể có được thú hồn biến thân như vậy, mình có thể thi triển một thân sở học, cũng có thể sử dụng Thái A Kiếm cùng Phượng Hoàng Thần Kiếm, sao phải phiền não vì không diệt được Quỷ Nha Lão.

Rất nhanh Hàn Sâm đã nhìn ra vì sao mà Kỵ Sĩ Phản Nghịch không thèm tránh né rồi, bởi vì căn bản y không cần phải tránh né, dưới sự suy yếu của quầng sáng phản nghịch của y, lực lượng nanh vuốt của con Quỷ Nha Lão kia giảm đi nhiều, một trảo đổi một quyền, Kỵ Sĩ Phản Nghịch chịu chỉ là vết thương nhẹ, con Quỷ Nha Lão lại bị nện thành trọng thương, không đầy một lát Quỷ Nha Lão cũng đã không kiên trì nổi, xương cốt cả người không biết đã bị đánh gãy bao nhiêu cái.

Quỷ Nha Lão hú lên quái dị, liền muốn bay trở về trong sương mù màu đen, Hàn Sâm sao có thể buông tha cho nó, hai cánh trực tiếp chấn động, phát ra một tiếng kêu như tiếng quạ đen, bay thẳng tới chỗ Quỷ Nha Lão.

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện ra, tốc độ của Quỷ Nha Lão vậy mà cũng đã chậm đi không ít, vốn tốc độ có thể sánh ngang với Kim Ô thân của hắn, nhưng hiện tại đã chậm hơn hắn không ít.

Móng vuốt của Hàn Sâm chộp tới, lập tức xé rách da thịt của Quỷ Nha Lão, cào ra một vết thương lộ ra cả xương trắng, máu tươi giống như là nước suối tuôn ra.

- Mạnh, thậm chí ngay cả trình độ bền bỉ của thân thể đều bị suy yếu đi, Kỵ Sĩ Phản Nghịch thật sự quá mạnh mẽ.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, có Kỵ Sĩ Phản Nghịch mạnh mẽ như vậy tương trợ, về sau cho dù chống lại sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không cần phải sợ hãi nữa rồi.

Quỷ Nha Lão phát ra từng tiếng lệ khiếu, nhưng căn bản không có cơ hội lao ra, dưới sự liên thủ của Hàn Sâm và Kỵ Sĩ Phản Nghịch, vết thương trên người ngày càng nhiều.

Cuối cùng Hàn Sâm dùng một móng vuốt xé ngực của nó ra, lôi trái tim của nó ra.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Quỷ Nha Lão Vương, đạt được thú hồn Quỷ Nha Lão Vương, thịt có thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, vốn cho là có thể kiếm được thịt cùng gen sinh mệnh tinh hoa đã không tệ rồi, không nghĩ tới lại còn lấy được thú hồn, đây chính là thú hồn siêu cấp thần huyết đó.

- Tốt nhất là thú hồn loại phi hành, có được hai cánh, cho dù không ở dưới hình thái loài chim, mình cũng có thể phát huy ra chín thành rưỡi uy lực của Phượng Hoàng bí kỹ cùng Phi Thiên bí thuật.

Hàn Sâm âm thầm cầu nguyện trong lòng.

Mặc dù Kim Ô thân lợi hại, nhưng mà Hàn Sâm dùng vẫn còn có chút không quen, hắn càng hy vọng có thể chiến đấu ở dưới trạng thái thân người.

Hàn Sâm nhìn thú hồn Quỷ Nha Lão Vương bên trong Hồn Hải của mình, sau khi nhìn rõ ràng tư liệu của nó lại cảm thấy nao nao.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Quỷ Nha Lão Vương: Dạng huy chương.

- Dạng huy chương là thứ quỷ gì?

Hàn Sâm kinh ngạc, hắn chưa từng nghe nói tới loại thú hồn này, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, căn bản không biết nó có tác dụng gì.

Trực tiếp gọi thú hồn Quỷ Nha Lão Vương ra, chỉ thấy một cái huy chương quỷ đầu màu máu lớn chừng bàn tay xuất hiện ở trong lòng bàn tay Hàn Sâm, mơ hồ có quỷ khí quấn quanh trên đó.

Chương 1075: Kim Mao Hống Tiến Hóa

Hàn Sâm cầm huy chương Quỷ Nha Lão, trong lúc nhất thời có chút không hiểu nổi thứ này có lợi ích gì, trong đó hình như mơ hồ có sóng lực lượng chấn động mạnh mẽ, nhưng mà đồ vật này lại không thể dùng làm vũ khí, làm áo giáp thì càng không được rồi, nhiều lắm thì chỉ coi như một miếng hộ tâm.

Hàn Sâm vuốt vuốt hai cái, không hiểu rõ tác dụng, còn cần phải cẩn thận nghiên cứu, lại thấy con tiểu hồng điểu kia vậy mà bay nhào đến trước thi thể Quỷ Nha Lão Vương, mỏ chim nhanh chóng mổ lên phía trên, như một con chim gõ kiến, trong nháy mắt đã ăn xong một cánh tay, liền xương cốt đều không để lại.

Hàn Sâm vội vàng chạy tới bắt tiểu hồng điểu lại, nếu để cho nó ăn tiếp, chỉ sợ liền cả thịt lẫn gen sinh mệnh tinh hoa đều sẽ bị nó ăn sạch.

Dùng Phượng Hoàng Thần Kiếm cắt thịt Quỷ Nha Lão Vương ra, từ đó đào ra một viên gen sinh mệnh tinh hoa màu đen, trong lòng Hàn Sâm không khỏi có chút kích động, đã lâu như vậy rồi, rốt cục lại lấy được một viên gen sinh mệnh tinh hoa.

Thịt còn lại, Hàn Sâm nướng lên một tí, bản thân nếm thử, phát hiện ra căn bản là khó có thể nuốt nổi, quả nhiên giống như hắn nghĩ, thịt của sinh vật siêu cấp thần huyết, ngoại trừ số rất ít, bình thường nhân loại đều không có biện pháp nào ăn được.

Đành phải chia cho Bảo Nhi cùng tiểu hồng điểu, Bảo Nhi tựa hồ như là không có hứng thú gì đối với thịt của Quỷ Nha Lão Vương, giống như Hàn Sâm, đều cảm thấy khó có thể nuốt xuống, miễn cưỡng ăn một chút, liền trực tiếp phun ra.

Tiểu hồng điểu lại ăn nhanh chóng, trong nháy mắt đã lại gặm xong một cái bắp đùi.

Hàn Sâm cũng gọi Miêu Quân cùng Kim Mao Hống ra, đút cho chúng nó một ít thịt Quỷ Nha Lão.

Chúng đối với thứ này cũng không hề bài xích, hơn nữa còn vô cùng yêu thích, sức ăn của Miêu Quân tương đối nhỏ, ăn cũng tương đối chậm. Kim

Mao Hống lại ôm một tảng lớn xương thịt điên cuồng gặm.

Không bao lâu sau, thịt của Quỷ Nha Lão Vương đã bị chúng nó gặm hết, liền xương cốt đều không để lại, đại bộ phận đều bị tiểu hồng điểu ăn, Kim Mao Hống cũng ăn không ít, Miêu Quân ăn ít nhất.

Hàn Sâm đang muốn thu hồi Kim Mao Hống cùng Miêu Quân lại, lại đột nhiên nhìn thấy Kim Mao Hống tự động hóa thành một luồng ánh sáng màu vàng bay trở về Hồn Hải của Hàn Sâm, linh hồn chi quang màu vàng trên người tỏa ra, rất nhanh đã biến thành một kén ánh sáng.

- Kim Mao Hống vậy mà tiến hóa rồi?

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Hàn Sâm vẫn cảm thấy Kim Mao Hống có chút khác biệt, sau khi Tiểu Thiên Sứ ăn thịt của Kim Mao Hống, đã có được năng lực tiến hóa vô hạn, mà Kim Mao Hống chỉ còn lại thú hồn, mặc dù chỉ là thú hồn tọa kỵ, nhưng mà Hàn Sâm lại vẫn cảm thấy nó có chút khác thường.

Ví dụ như những thú hồn tọa kỵ khác không có khả năng ăn uống giống như là thú hồn sủng vật, thú hồn Kim Mao Hống lại có thể ăn uống, lại ví dụ như thú hồn tọa kỵ bình thường cũng sẽ không chủ động công kích, Kim Mao Hống có đôi khi sẽ chủ động công kích.

Thế nhưng mà thời gian lâu như vậy, Hàn Sâm cho nó ăn không ít thứ tốt, ngay cả sinh mệnh thủy châu đều cho nó không ít, trên người nó quả thật có một ít biến hóa kỳ dị, nhưng cũng không có cải biến gì nhiều.

Lúc này đây sau khi ăn xong thịt của Quỷ Nha Lão Vương, lại giống như là đã mở ra cấm chế nào đó trên người Kim Mao Hống, vậy mà khiến cho Kim Mao Hống tự động tiến hóa.

Hàn Sâm không biết kết quả sau khi nó tiến hóa là như thế nào, nhưng mà chỉ cần tiến hóa, đối với Hàn Sâm mà nói đã là chuyện vô cùng tốt.

Mặc kệ là sau khi tiến hóa sẽ có thực lực thế nào, những chuyện đó cũng không quá quan trọng, Kim Mao Hống cùng Miêu Quân, trên cơ bản đều

được Hàn Sâm coi thành sủng vật để nuôi.

Không biết Kim Mao Hống cần bao lâu mới có thể hoàn thành tiến hóa, Hàn Sâm tạm thời không quan tâm đến nó nữa, bắt đầu mô phỏng khí tức lưu chuyển của Quỷ Nha Lão Vương, định hấp thu viên gen sinh mệnh tinh hoa này.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm liền cảm giác có chút buồn bực rồi, Động Huyền Kinh của hắn mở ra khóa gen quá thấp, mô phỏng Quỷ Nha Lão Vương mở ra chín đạo khóa gen, nhiều lắm cũng chỉ có thể mô phỏng ra mấy thành mà thôi, tốc độ luyện hóa gen sinh mệnh tinh hoa vô cùng chậm.

Đã luyện hóa một giờ, vậy mà chỉ luyện hóa được một lớp da của viên gen sinh mệnh tinh hoa, ngay cả một điểm siêu cấp thần gen đều không gia tăng nổi.

Hàn Sâm đoán chừng muốn hoàn toàn luyện hóa viên gen sinh mệnh tinh hoa này, cho dù hắn một ngày hai mươi bốn tiến không ăn không uống không ngừng luyện hóa, đoán chừng cũng phải mất một tháng mới được.

- Có thể luyện hóa dù sao cũng hơn là không luyện hóa được.

Hàn Sâm cũng đã thấy rất đủ rồi.

Sau khi thu thập xong đồ đạc nghỉ ngơi và hồi phục xong, Hàn Sâm cõng Bảo Nhi, lại để cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch ở phía trước mở đường, cùng xông vào trong sương mù màu đen, chuẩn bị tìm một con đường từ trong Ác Quỷ Vực giết ra ngoài.

Đã có Kỵ Sĩ Phản Nghịch ở bên cạnh, sự tự tin của Hàn Sâm tăng nhiều, cho dù gặp lại sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không sợ, liên thủ với Kỵ Sĩ Phản Nghịch, chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường cũng không khó lắm.

Khói đen quá nồng, Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí cũng chỉ có thể cảm giác được phạm vi hơn mười thước, đột nhiên nhìn thấy một con Quỷ Nha Lão từ bên cạnh lao đến, Hàn Sâm tiện tay chém xuống một kiếm.

Quỷ Nha Lão cấp thần huyết đã hoàn toàn không phải là đối thủ của Hàn Sâm, càng không ngăn được sự sắc bén của Phượng Hoàng Thần Kiếm, hiện tại Hàn Sâm đối với việc chém giết Quỷ Nha Lão thần huyết đã không có cảm giác gì nữa.

Thế nhưng mà sau khi con Quỷ Nha Lão kia bị chém giết, Hàn Sâm lại cảm giác được tựa hồ như trong Hồn Hải của mình có đồ vật gì đó bỗng nhúc nhích, nhìn vào trong Hồn Hải, dĩ nhiên là Quỷ Nha Lão Vương đang xao động.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, gọi Quỷ Nha Lão Vương ra, chỉ thấy Quỷ Nha Lão Vương biến thành huy chương quỷ đầu vậy mà tự động bay lên trên thi thể Quỷ Nha Lão.

Trong thi thể con Quỷ Nha Lão kia tựa hồ có một luồng quỷ khí màu đen bay ra, bay thẳng vào trong miệng quỷ đầu, thoáng cái đã biến mất không thấy đâu nữa.

Huy chương Quỷ Nha Lão trở về trong tay Hàn Sâm, Hàn Sâm cầm lên nhìn thoáng qua, phát hiện phía trên huy chương quỷ đầu màu máu có thêm con số 1.

Lại đi xem tư liệu của huy chương Quỷ Nha Lão, thấy ở bên trên xảy ra một ít biến hóa.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Quỷ Nha Lão Vương: Dạng huy chương, quỷ khí +1, thu thập đủ một vạn điểm quỷ khí có thể ngẫu nhiên triệu hoán Quỷ Vương tới giao dịch.

- Triệu hoán Quỷ Vương gì? Quỷ Nha Lão Vương sao? Giao dịch kia lại có ý gì?

Hàn Sâm nhìn tư liệu có chút ngẩn người, không biết mô tả này rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng mà có một ít chuyện Hàn Sâm biết, khối huy chương này vẫn có tác dụng đấy, vừa rồi hắn đã giết một con Quỷ Nha Lão, huy chương liền có

thêm một chút quỷ khí, nếu tính như vậy, cần giết một vạn con Quỷ Nha Lão mới có thể triệu hoán Quỷ Vương gì đó kia.

- Dù sao cũng không có việc gì, vừa đi vừa giết chơi, có thể gom góp một vạn điểm quỷ khí cũng không chừng.

Hàn Sâm biết muốn chém giết một vạn con Quỷ Nha Lão thì thật sự là quá khó khăn, hắn cũng chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi.

Dù sao Quỷ Nha Lão nơi này đều là sinh vật thần huyết, cũng không phải là tùy tiện có thể giết, chúng chỉ cần giấu ở trong sương mù màu đen không đi ra, Hàn Sâm cũng hết cách với chúng nó, chỉ có thể đụng con nào giết con nấy mà thôi.

Hàn Sâm liền treo huy chương Quỷ Nha Lão Vương lên trên ngực mình, sau đó tiếp tục đi lên phía trước, trên đường gặp phải Quỷ Nha Lão, sau khi chém giết thì có một đám quỷ khí tự động bay vào trong miệng huy chương Quỷ Nha Lão Vương.

Đi trong khói đen bảy, tám tiếng, Hàn Sâm cũng đã chém giết hai mươi mấy con Quỷ Nha Lão, nhưng mà khiến cho Hàn Sâm cảm thấy kỳ quái là, thậm chí ngay cả một cái thú hồn cũng không thu được.

Hàn Sâm rất là hoài nghi, sau khi có huy chương Quỷ Nha Lão Vương này, quỷ khí của những con Quỷ Nha Lão bị hấp thu sẽ không có thú hồn nữa rồi.

Cũng may là thịt của Quỷ Nha Lão còn có thể ăn, nhưng mà Hàn Sâm cũng không ăn được nhiều như vậy, chỉ có tiểu hồng điểu ăn một phần nhỏ, phần lớn đều chìm vào trong sương mù màu đen giống như biển cả kia.

Đi tới phía trước, sắc mặt của Hàn Sâm đột nhiên biến đổi, chỉ thấy ở phía trước xuất hiện một bức tượng đồng khổng lồ, đúng là bức tượng ma nữ kia, bọn họ đi lâu như vậy, vậy mà lại trở về chỗ cũ.

Hơn nữa ở trên đỉnh đầu tượng ma nữ đằng kia có một thân ảnh màu đen đang ngồi, trên người tản ra khí thế khủng bố giống như là hỏa diễm ngập trời, còn mạnh mẽ hơn Quỷ Nha Lão Vương mà Hàn Sâm chém giết trước

đó rất nhiều, cho dù so sánh với khí tức của Tà Tình Đế thì tựa hồ cũng không kém hơn bao nhiêu.

Chương 1076: Tiếng Chuông Cổ Ma

Nói không rõ đó là một con dị sinh vật như thế nào, toàn thân nâu đen giống như kim loại tạo thành, giáp xác từng tầng một chất chồng ở trên sống lưng cứng như sắt thép, từ đỉnh đầu một mực kéo dài đến cuối đuôi, khiến cho đuôi của nó nhìn giống như là một cây thương thép đinh ốc.

Trên đỉnh đầu có một cái sừng uốn lượn, móng vuốt cũng giống như đuôi, giáp xác sắc bén từng tầng một chồng chất lên, giống như một thanh thương vảy ngược bén nhọn.

Nó cứ như vậy ngồi xổm trên đỉnh đầu tượng ma nữ, ánh mắt lóe lên tia máu tà ác nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch, thấy Hàn Sâm nhìn tới phía nó, nó liền nhếch miệng cười cười, lộ ra một hàng răng nanh sắc bén tựa như răng cưa, khiến cho người ta cảm thấy sởn cả gai ốc.

OÀ..ÀNH!

Dị sinh vật kia nhảy lên một cái, giống như là thuấn di xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, móng vuốt bén nhọn giống như nghịch lân thương trực tiếp đâm về phía trái tim Hàn Sâm.

Thân hình của Hàn Sâm lui về phía sau, Kỵ Sĩ Phản Nghịch lập tức nhào tới, vần sáng phản nghịch bao phủ lên trên người con dị sinh vật đằng kia, sau đó một quyền đánh lên.

Coong!

Một quyền của Kỵ Sĩ Phản Nghịch đánh lên trên người nó, áo giáp trên nắm tay lại bị giáp xác tựa như nghịch lân kia cắt ra mấy vết thương, máu tươi lập tức chảy ra.

Liên tục mấy quyền điên cuồng đánh lên, con dị sinh vật kia giống như là không cảm thấy một chút đau đớn nào, trái lại ở trên nắm tay Kỵ Sĩ Phản Nghịch lại máu me đầm đìa, những giáp xác trên người con sinh vật siêu cấp thần huyết kia sắc bén khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Hàn Sâm hóa thành Kim Ô, một trảo chộp lên trên người nó, con dị sinh vật kia lại không tránh không né, ánh mắt lộ ra sát cơ tà ác, móng vuốt đâm thẳng lên trên người Hàn Sâm.

Kim Ô trảo cứng rắn sắc bén cỡ nào, nhưng mà chộp lên phía trên giáp xác của con dị sinh vật kia, con dị sinh vật kia liền một chút phản kích cũng không có, trái lại Hàn Sâm cảm thấy móng vuốt đau đớn, chỉ thấy bên trên đã máu me đầm đìa, bị cắt đứt ra rất nhiều vết thương.

Hàn Sâm hoảng sợ, năng lực của con sinh vật siêu cấp thần huyết này tựa hồ là chuyên tu một thân giáp xác cổ quái này, ngay cả kim ô trảo cũng không có cách nào địch nổi.

Huyết diễm đốt lên phía trên, căn bản không đốt nổi giáp xác cứng như sắt thép kia.

Nó quả thực giống như là một con nhím toàn thân đều là vũ khí, muốn đụng cũng không thể đụng được.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy có chút thúc thủ vô sách, mặc dù các phương diện tốc độ cùng lực lượng của nó đều yếu hơn rất nhiều, nhưng mà chỉ dựa vào giáp xác đáng sợ kia, Hàn Sâm cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch đều khó có thể làm nó bị thương, đánh lên trên người nó ngược lại sẽ làm chính mình bị thương.

Nếu như là hình người, Hàn Sâm có thể sử dụng Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm, nhưng mà ở trạng thái hình người thì lực lượng của Hàn Sâm lại quá yếu, có thần binh lợi khí cũng khó có thể phát huy ra uy lực, hình thái Kim Ô lại không sử dụng được binh khí.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng không có binh khí, thú hồn không phải là Dị Linh, không có cách nào sử dụng vũ khí thú hồn, chỉ có thể dùng nắm đấm để chiến đấu.

Hàn Sâm thu lại Kim Ô thân, rơi vào trong lòng bàn tay của tượng ma nữ, nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng sinh vật siêu cấp thần huyết kia chiến đấu.

Bởi vì bị Kỵ Sĩ Phản Nghịch làm giảm sút tốc độ cùng lực lượng, Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng nó du đấu, nó cũng không thể làm gì Kỵ Sĩ Phản Nghịch, nhưng mà tiếp tục như thế cũng không phải là biện pháp.

Hàn Sâm ở xa nhíu mày nhìn con sinh vật siêu cấp thần huyết kia suy tư, Động Huyền Khí không ngừng quét tới nó, nhưng mà trong lúc nhất thời cũng khó có thể tìm ra được nhược điểm của nó.

Toàn thân nó giáp xác chất chồng tầng tầng, khoảng cách ở giữa cực kỳ nhỏ, hơn nữa những giáp xác đó đều có hình cung, binh khí căn bản không có biện pháp trực tiếp đâm vào bên trong tận cùng khe hở, muốn lợi dụng những khe hở kia để ám sát nó cũng không thực tế.

Trừ không có năng lực công kích từ xa, thân thể con sinh vật siêu cấp thần huyết này có thể nói là hoàn mỹ, quả thực chính là một cỗ máy chiến tranh khủng bố.

Nếu như không phải có Kỵ Sĩ Phản Nghịch làm giảm đi lực lượng cùng tốc độ của nó, chỉ cần bị nó va lên trên người, chỉ sợ không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng.

Hơn nữa móng vuốt cùng cái đuôi giống như là thương thép kia của nó, coi như là có tấm chắn cùng áo giáp cứng rắn, chỉ sợ cũng sẽ trực tiếp bị đâm xuyên.

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm không thể nghĩ ra được biện pháp gì, lúc đang suy nghĩ, lại đột nhiên nghe được tiếng chuông cổ xưa từ phương hướng Cổ Ma Tí Hộ Sở truyền đến.

Tiếng chuông cũng không hề chói tai, nhưng lại truyền ra cực xa, từng tiếng chậm rãi truyền đến, giống như có một lão hòa thượng đang chậm rãi đánh

chuông.

Con sinh vật siêu cấp thần huyết kia nghe được tiếng chuông, lại bỗng nhiên nhảy dựng lên, vậy mà hướng về phía Cổ Ma Tí Hộ Sở chạy như điên, vứt bỏ không để ý tới Kỵ Sĩ Phản Nghịch nữa.

Hàn Sâm không khỏi ngẩn ra, vội vàng gọi Long Đế từ bên trong Long huyết ban chỉ ra, nghe tiếng chuông nhìn về phía Cổ Ma Tí Hộ Sở hỏi

- Long Đế, tiếng chuông này là thế nào vậy?

Sau khi Long Đế bị gọi ra, nghe được tiếng chuông kia, mặt lập tức biến đổi, nghẹn ngào kêu lên:

- Không có khả năng! Điều này sao có thể? Làm sao Cổ Ma Chung còn có thể vang lên?

Hàn Sâm thấy Long Đế lộ ra vẻ không thể tin, giống như là bị kích thích rất lớn, nhíu mày hỏi:

- Ông rõ ràng ra một chút xem, Cổ Ma Chung kia đến cùng là như thế nào?

Ánh mắt của Long Đế vẫn nhìn chằm chặp tới phương hướng Cổ Ma Tí Hộ Sở, đột nhiên kêu lên với Hàn Sâm:

- Mau. . . mau đi tới Tí Hộ Sở. . .

- Rốt cục là như thế nào đây?

Dưới chân Hàn Sâm lại không hề động, hắn tự nhiên không có khả năng chỉ bằng vào một câu của Long Đếbất chấp tất cả chạy đến loại địa phương nguy hiểm kia.

Vừa rồi chỉ là một con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, Hàn Sâm đã không tìm được phương pháp ứng đối, ai biết ở trong đó còn có bao nhiêu nhân vật khủng bố tương tự thế, địa phương như vậy, sao có thể tùy tiện đi tới được.

Trước đó Long Đế cũng đã từng nói với Hàn Sâm rồi, bên trong có thứ vô cùng kinh khủng tồn tại, tuyệt đối không thể đi vào. Nhưng mà hiện tại y lại

đột nhiên gian đổi giọng, lại vội vã thúc giục hắn đi vào như vậy, Hàn Sâm phải làm rõ ràng nguyên nhân mới được.

Long Đế vội la lên:

- Không còn kịp rồi, đi vào nhanh một chút, nếu như chờ tiếng chuông kia dừng lại, chúng ta sẽ không đi vào được, cậu vừa đi tôi sẽ vừa giải thích cho cậu, đây có lẽ sẽ là cơ duyên lớn lao. Tôi và cậu hiện tại đang ngồi chung một cái thuyền, cậu chết tôi cũng không sống được, cậu phải tin tưởng tôi. . .tôi tuyệt đối sẽ không hại cậu.

Hàn Sâm vẫn còn đang suy nghĩ, hắn cũng không thể nào tin được Long Đế, dù sao Long Đế đã từng là cấp dưới của Cổ Ma Đại Đế, rất có thể y cùng với những sinh vật khủng bố bên trong đó quen biết nhau, nếu như Hàn Sâm tùy tiện xông vào, có lẽ Long Đế có thể lợi dụng những sinh vật khủng bố đó đối phó với hắn, khẳng định là Long Đế cũng chỉ muốn thoát khỏi sự khống chế của Hàn Sâm đối với y để lại lần nữa thu hoạch được tự do.

Long Đế thấy Hàn Sâm vẫn bất động, trong lòng khẩn trương, còn nói thêm:

- Cái chuông này chỉ tổng cộng vang lên bảy mươi hai lần, nếu như trong thời gian này mà chúng ta không xông qua được, liền không khả năng đi vào trong Cổ Ma Tí Hộ Sở rồi, nhanh lên đi.

- Ông nói rõ ràng ra, tôi tự nhiên sẽ phán đoán có nên đi vào hay không.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Long Đế khẩn trương, nhưng lại không có biện pháp nào, đang muốn giải thích, lại đột nhiên nghe được một tiếng vang, chỉ thấy ở trong sương mù màu đen có từng đàn Quỷ Nha Lão đang lao ra, giống như là từng đám mây đen lao đến, che khuất bầu trời không nhìn thấy biên giới.

Hàn Sâm biến sắc, rút song kiếm ra liền muốn chuẩn bị chiến đấu, nhưng mà ai biết những con Quỷ Nha Lão đó cũng không xông về phía Hàn Sâm

bên này, từng đàn bay về phía Cổ Ma Tí Hộ Sở, rất nhanh đã vượt qua tượng ma nữ.

- Cổ Ma Chung kia là năm đó Cổ Ma Đại Đế lão nhân gia sử dụng để khải linh, là một loại gen chí bảo tuyệt thế, hơn nữa sau khi chuông này vang lên, trong khoảng thời gian ngắn những dị sinh vật đó sẽ không sinh ra sát niệm, cậu tin tưởng tôi một lần đi, mau lên một chút, thật sự là không còn kịp nữa rồi tiểu tổ tông của tôi.

Long Đế nóng nảy hét lớn.

Chương 1077: Dị Sinh Vật Tập Trung

Hàn Sâm hơi suy nghĩ một chút, đứng dậy bay về phía Cổ Ma Tí Hộ Sở.

Hắn cũng không phải là hoàn toàn tin tưởng Long Đế, nhưng mà biểu hiện của những dị sinh vật đó quả thật có chút cổ quái, vậy mà không công kích bọn họ, tất cả đều đang chạy tới phía Cổ Ma Tí Hộ Sở.

Ngoại trừ Quỷ Nha Lão, Hàn Sâm còn thấy được rất nhiều loại dị sinh vật kỳ dị lao tới phía Tí Hộ Sở, tựa hồ là bị tiếng chuông kia hấp dẫn, đều giống như gặp ma.

Dù sao bị vây ở chỗ này cũng không ra được, chờ ở chỗ này vẫn sẽ đụng phải rất nhiều sinh vật khủng bố, còn không bằng đi vào tìm kiếm chút vận may.

Về phần Long Đế, hiện tại đã bị Hàn Sâm khống chế, Hàn Sâm cũng không sợ y có thể lật tung trời.

Hàn Sâm vừa bay về kiến trúc mông lung bên trong khói đen kia, vừa hỏi Long đế:

- Khải Linh theo lời ông nói là gì?

- Trừ phi là một ít cường giả trời sinh, tuyệt đại bộ phận Dị Linh cùng dị sinh vật đều giống với nhân loại các cậu, cần chính mình lĩnh ngộ học tập mới có thể mở ra khóa gen, khóa gen cấp thấp tự nhiên rất dễ dàng mở ra, nhưng mà đạo khóa gen thứ bảy trở lên đã không dễ dàng mở ra như vậy nữa.

Long Đế dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tiếng Cổ Ma Chung có thể gột rửa linh hồn, có lẽ là có thể đốn ngộ cũng khó nói, lúc trước khi mà Cổ Ma Đại Đế vẫn còn, mỗi lần Cổ Ma Chung vang lên, đều có không ít dị sinh vật cùng Dị Linh bởi vậy mà được lợi, mở ra khóa gen. Trên cơ bản thì bảy đạo khóa gen trở xuống, chỉ cần nghe xong bảy mươi hai tiếng chuông, tùy tiện đều có thể mở ra một vài đạo, còn bảy đạo trở lên, vậy phải xem ngộ tính cùng cơ duyên của mỗi người.

- Nói thì có vẻ giống như là vô cùng kì diệu, như thế nào mà tôi nghe nhiều tiếng như vậy, sao ngay cả một chút tác dụng cũng không có?

Hàn Sâm lại không tin nói.

- Tiểu tổ tông của tôi, tu vi của bản thân cậu đã cao như vậy, linh hồn mạnh mẽ như thế, khoảng cách Cổ Ma Chung lại xa xôi, có thể có hiệu quả mới là chuyện lạ đấy.

Long Đế buồn bực nói.

- Nếu đã không có tác dụng gì đối với tôi, tôi tới đó lại có thể làm gì?

Hàn Sâm lại hỏi, hắn vẫn không quá tin tưởng Long Đế.

Khuôn mặt Long Đế lộ ra một tia cuồng nhiệt:

- Trước kia lúc Cổ Ma Đại Đế vẫn còn, Cổ Ma Chung vang liền có ý nghĩa là Cổ Ma sẽ đích thân kiểm tra đo lường gen.

- Kiểm tra đo lường gen?

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút khó hiểu.

Nhân loại cũng có thiết bị kiểm tra gen, kiểm tra thử xem gen di truyền và rất nhiều thứ khác, nhưng lại chưa từng nghe nói qua chuyện Dị Linh cùng dị sinh vật còn phải kiểm tra đo lường gen, bọn họ kiểm tra đo lường gen thì có tác dụng quái gì.

Trong đầu Hàn Sâm đột nhiên hiện lên một hình ảnh, một đại thúc Dị Linh, vẻ mặt hèn mọn bỉ ổi dẫn một tiểu mỹ nữ Dị Linh vào trong phòng, nở nụ cười duỗi hai bàn tay tà ác chạm tới tiểu mỹ nữ Dị Linh:

- Tới đây, để cho bản Đại Đế kiểm tra gen của ngươi một chút.

- CMN, Cổ Ma Đại Đế bỉ ổi như vậy sao?

Nghĩ đến chỗ phẫn hận, Hàn Sâm không nhịn được xúc động phẫn nộ lên tiếng.

Long Đế nghe lại hơi nao nao, hoài nghi nhìn Hàn Sâm:

- Hèn mọn bỉ ổi? Cái gì hèn mọn bỉ ổi?

- Không có gì, ông nói tiếp đi, Cổ Ma Đại Đế kiểm tra đo lường gen làm gì?

Hàn Sâm vội vàng nói sang chuyện khác, tự nhiên không thể đem chuyện mình mới tưởng tượng nói cho Long Đế.

Long Đế nói ra:

- Tự nhiên là xác định chỗ thiếu trong gen của từng Dị Linh cùng dị sinh vật, nói cho bọn họ biết về sau nên hướng tới phương diện nào để bổ sung chỗ thiếu hụt của mình, càng có lợi giúp cho bọn họ mở ra khóa gen, bằng không thì còn có thể làm gì?

- Khụ khụ, không có gì, tôi cũng đoán là như vậy.

Hàn Sâm ho khan hai tiếng, sau khi che dấu bối rối của mình, lại hỏi tiếp:

- Nhưng mà hiện tại Cổ Ma Đại Đế đã không còn, tự nhiên cũng không thể có người tiếp tục kiểm tra đo lường gen, những dị sinh vật đó còn gấp gáp chạy tới như vậy để làm gì?

- Đây cũng chính là chỗ mà tôi cảm thấy kỳ quái, dựa theo đạo lý mà nói, Cổ Ma Chung là gen chí bảo, cho dù là ở bên trong trận đại chiến kia cũng không bị hủy diệt, tuy có thể đã bị cướp đi, nhưng mà Cổ Ma Chung vẫn còn ở đây, chuyện này đã có chút nằm ngoài sự dự liệu của tôi, hơn nữa Cổ Ma Chung lại vang lên. . .

Nói đến đây, Long Đế tựa hồ không biết nên nói như thế nào nữa, liền im lặng suy nghĩ.

Lúc này tiếng chuông đã vang lên bốn mươi năm mươi lần, Hàn Sâm nhìn về phía trước, phát hiện kiến trúc trước mặt đã hết sức rõ ràng, là một tòa cung điện khổng lồ xây dựng ở trên đỉnh núi.

Vốn hẳn nên có một bậc thềm đá trực tiếp đi thông tới ngoài cửa lớn của cung điện, nhưng mà lúc này bậc thềm đá kia cũng đã đứt rời, chỉ còn lại một đoạn hơn 10m lộ ra bên ngoài ngọn núi.

Mà bản thân cung điện kia cũng đã rách nát không chịu nổi, rất nhiều nơi đã bị sụp xuống hủy hoại, nhưng mà từ hình dáng của cung điện kia, vẫn có thể nhìn ra sự rộng lớn đồ sộ năm đó của nó.

Thỉnh thoảng có dị sinh vật từ bên cạnh Hàn Sâm bay qua, lại hoàn toàn không có một chút địch ý nào đối với hắn, đều vội vã bay vào bên trong Tí Hộ Sở.

Xa xa nhìn sang, chỉ thấy những cung điện kia cùng trên tường vây đều có các loại dị sinh vật khủng bố đang đứng đầy, chúng đều an tĩnh đứng ở chỗ đó, thậm chí ngay cả một chút âm thanh cũng không có, còn không hề nhúc nhích, con mắt đều nhìn vào bên trong khu cung điện kia.

- Cổ Ma Chung vẫn luôn là bí bảo chuyên dụng của Đại Đế lão nhân gia, phải có bí pháp đặc thù mới có thể sử dụng, cho dù là còn ở chỗ này, cũng không ai có thể gõ vang mới đúng, hiện tại vậy mà Cổ Ma Chung lại vang

lên, hơn nữa những dị sinh vật này đều chạy tới, trong này có vấn đề rất lớn rồi, có lẽ. . . có lẽ. . .

Long Đế giống như là đang nói với Hàn Sâm, lại giống như là đang tự nói.

- Có lẽ cái gì?

Hàn Sâm hơi không kiên nhẫn hỏi.

Long Đế vẫn trầm ngâm không nói gì, Hàn Sâm đã bay đến trên không trung của Tí Hộ Sở tàn phá, chỉ thấy ở trong Tí Hộ Sở to lớn này, khắp nơi đều là các loại dị sinh vật khủng bố, ít nhất cũng có hơn mười vạn loại.

Những dị sinh vật yếu ớt, bình thường đều chỉ có thể dừng lại ở trên tường vòng ngoài hoặc là ở trên nóc nhà, càng đi sâu vào bên trong quảng trường của Tí Hộ Sở, dị sinh vật nơi đó cũng càng mạnh mẽ khủng bố hơn.

Loại dị sinh vật giống như Quỷ Nha Lão, căn bản liền tư cách đi vào bên trong Tí Hộ Sở cũng không có, đều là loại phải đứng đầu tường.

Ở trên quảng trường đằng kia, Hàn Sâm thấy được sáu con dị sinh vật, khí tức trên thân từng con dị sinh vật đều vô cùng kinh khủng, con dị sinh vật toàn thân đầy giáp xác giống như nghịch lân mà Hàn Sâm gặp phải lúc trước, chính là một con ở trong số đó.

Trên quảng trường rộng lớn, cũng chỉ có sáu chúng nó chiếm cứ, những dị sinh vật khác đều chỉ có thể đứng xa xa ở bên ngoài, hoặc là ở phía trên cung điện tàn phá bên cạnh.

Năm con dị sinh vật khác cũng không hề kém hơn con dị sinh vật giáp xác kia, Hàn Sâm dò xét, trong đó bắt mắt nhất chính là một con quái vật đầu hổ thân người, phía dưới phần bụng lại có bốn cái chân thú, sau lưng còn có một đôi cánh chim màu đen.

Đại bộ phận thân thể của nó đều đen kịt như là huyền thiết, nhưng mà có một chút chỗ khớp nối, lại có từng đường huyết vân y hệt như nham thạch nóng chảy, bên trong hình như có năng lượng kỳ dị đang chảy xuôi.

Ở trong tay quái vật kia còn cầm một cây búa lớn hai lưỡi, bên trên có ánh sáng lạnh lập loè, chỉ là một cây búa mà đã lớn như một căn phòng.

Ở bên trái quái vật kia có một con chó hai đầu màu máu nằm ở đó, trên hai đầu chó, bên trên một cái đầu sinh ra một đôi sừng cong về phía trước, một cái khác lại sinh ra một sừng hướng về phía sau.

Trong lỗ mũi của đầu chó hai sừng phun ra khí tức giống như là hàn băng, mà trong lỗ mũi của cái đầu chó một sừng kia lại chảy xuôi hỏa diễm.

Chương 1078: Bảo Nhi Hố Cha

Phía bên phải của quái vật đầu hổ là một con rắn lớn có tám cái đầu, thân dài trăm trượng, sau lưng mọc ra bốn cánh, trên mỗi một đầu rắn đều sinh ra một cái sừng màu xanh biếc.

Một bên khác của con rắn lớn tám đầu này có một con dê màu trắng đang nằm ở đó, toàn thân con dê kia trắng như tuyết, thoạt nhìn lông rất mềm mượt, giống như là một đám mây lớn ở trên bầu trời, bộ dạng giống như là rất hiền lành, híp mắt tựa như đã ngủ rồi.

Mà ở phía bên kia của con chó hai đầu có một người đàn ông sinh ra đôi cánh ác ma đang ngồi xếp bằng ở chỗ kia.

Trên thân người đàn ông này mặc áo giáp màu tím đen, liền cánh ác ma đều bị bao phủ ở ở trong đó, căn bản không nhìn thấy tướng mạo của y, chỉ là Hàn Sâm có thể xác định được, y tuyệt đối không phải nhân loại.

Không chỉ là bởi vì khí tức của y khác biệt, cũng không phải bởi vì trên lưng y có một đôi cánh ác ma, mà bởi vì dưới xương sườn của y lại mọc ra một đôi cánh tay và bàn tay, cơ hồ không có chỗ nào khác với cánh tay bình thường ở phía trên cả.

Đây là một dị sinh vật hình người có bốn tay, trong bốn tay của y đều nắm lấy một thanh đại kiếm màu tím đen, thoạt nhìn cực kỳ khoa trương bá đạo.

Thêm con quái vật giáp xác nghịch lân sắt thép kia, trên quảng trường lớn như thế cũng chỉ có sáu bọn chúng, sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết hùng bá một phương, mặc dù trên quảng trường còn có rất nhiều đất trống, nhưng cũng không có dị sinh vật nào khác có can đảm đi lên trên quảng trường.

Hàn Sâm nhìn thấy ở trên đỉnh một tòa cung điện rất gần quảng trường, có một con Quỷ Nha Lão màu máu chiếm giữ ở đó, giống con Quỷ Nha Lão Vương siêu cấp thần huyết mà Hàn Sâm giết chết lúc trước như đúc, từ khí tức trên thân nó đến xem, đây cũng là một con sinh vật siêu cấp thần huyết không thể nghi ngờ.

Thế nhưng mà dù là vậy, nó cũng không dám tiến vào bên trong quảng trường, hiển nhiên trong lòng sợ hãi sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Hàn Sâm cũng không dám đi qua, liền hạ xuống ở bên trên đầu tường bên cạnh, tiếp tục đánh giá tình huống bên trên quảng trường.

Ở chính giữa quảng trường có một cái bệ đá, một bên bệ đá treo một cái chuông sắt màu đen, tiếng chuông chính là từ bên trên cái chuông sắt màu đen này truyền tới.

Hàn Sâm ngưng mắt dò xét cái chuông màu đen kia, thấy bên trên cũng không có hoa văn gì, thoạt nhìn vô cùng thô ráp, giống như là một cái chuông do kim loại tùy tiện chế tạo thành, nếu không phải là được treo ở chỗ này, Hàn Sâm căn bản sẽ không nghĩ đến, đây lại là gen chí bảo của một vị Đại Đế.

Nếu như ném vào trong một đống rác, Hàn Sâm cũng sẽ không thèm nhặt.

Càng ngày càng nhiều dị sinh vật hạ xuống bên trong Tí Hộ Sở, nhưng mà cũng chỉ dám hạ xuống mái hiên hoặc là trên đầu tường phía xa, không còn có dị sinh vật nào dám đạp vào quảng trường.

Lúc này tiếng chuông cũng đã ngừng, Hàn Sâm hướng ra phía ngoài nhìn một cái, phát hiện ra khói đen ở phía ngoài Tí Hộ Sở tựa hồ trở nên đậm

đặc hơn rất nhiều, mới vừa rồi còn có thể loáng thoáng nhìn thấy tượng ma nữ, nhưng hiện tại thì cái gì cũng không nhìn thấy nữa rồi.

- Long Đế, hiện tại như thế nào?

Hàn Sâm nhìn thoáng qua những con dị sinh vật đó, thấy chúng nó vẫn đứng tại chỗ bất động, tiếng chuông ngừng lại tựa hồ cũng không có quá nhiều ảnh hưởng tới chúng.

- Chớ có lên tiếng, chờ một chút.

Long Đế lại thấp giọng nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua bốn phía, phát hiện ra có rất nhiều dị sinh vật đều trừng mắt nhìn tới bọn họ.

Hàn Sâm vội vàng im lặng không nói thêm gì nữa, nếu như ở loại địa phương này bị dị sinh vật vây công, Hàn Sâm cảm thấy cho dù mình có chín cái mạng cũng không đủ dùng.

Lúc Hàn Sâm đang đợi, Bảo Nhi lại giống như là hơi không kiên nhẫn được nữa, từ trên bờ vai Hàn Sâm nhảy xuống, rơi lên trên lưng dị sinh vật thành đàn ở phía dưới, tựa như là hỏa tiễn bò tới phía trung ương quảng trường.

- Tiểu tổ tông của ta, con đây là muốn lấy mạng già của ta à!

Hàn Sâm kinh hãi trong lòng, cắn răng liền đuổi theo Bảo Nhi, muốn mau chóng cản cô bé lại.

- Đừng đi!

Long Đế quá sợ hãi, hồn đều sắp bị dọa thăng thiên.

Hàn Sâm đâu thèm để ý đến y, trực tiếp bắt lấy Long Đế đi lên phía trước, thân hình lại không hề dừng lại một chút nào, mau chóng xông về phía Bảo Nhi.

Thế nhưng mà tốc độ bò của Bảo Nhi thật sự là quá nhanh, Hàn Sâm còn chưa đuổi theo cô bé, cô bé đã bò qua người đông đảo dị sinh vật, giẫm lên

trên đầu những dị sinh vật đó, trực tiếp bò vào trong quảng trường.

Ánh mắt lạnh như băng của sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết lập tức bắn về phía Bảo Nhi, Hàn Sâm cảm thấy không khí đều giống như đã bị ngưng kết, trong lòng âm thầm kêu khổ:

- Bảo Nhi à Bảo Nhi, con muốn hố chết cha à.

Bảo Nhi tựa hồ như không hề có cảm giác đối với hào khí kinh khủng kia, vậy mà một đường bò tới bên cạnh con cừu trắng, trực tiếp nhào vào bên trong lông dê mềm mại, ở phía trên hưng phấn nhảy dựng lên, giống như là đang chơi giường lò xo vậy.

Thân thể Long Đế lạnh run, cũng không phải là y sợ hãi, tốt xấu gì y cũng là Long Đế lăn lộn xã hội nhiều năm, đây là y bị làm cho tức giận a, Bảo Nhi đúng là đang tự tìm đường chết mà.

Hàn Sâm nhìn thấy thế cũng đổ mồ hôi lạnh, lúc này cuối cùng hắn đã vọt tới bên cạnh Bảo Nhi, ôm Bảo Nhi vào trong lồng ngực mình.

- Các vị đại ca, xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, trở về tôi nhất định sẽ giáo dục nó thật tốt.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi cười rạng rỡ nói với những con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Thế nhưng mà ai biết Hàn Sâm vừa định lui về phía sau, Bảo Nhi lại từ trong ngực của hắn nhảy ra ngoài, lại rơi lên trên người của con cừu trắng, hưng phấn vừa kêu vừa nhảy:

- Ba ba. . . chơi vui. . .

Hàn Sâm chỉ cảm giác trái tim nhỏ đều sắp nhảy ra ngoài, bệnh tim đều sắp phát tác rồi, Bảo Nhi lần này chơi hơi lớn, lão cha hắn có chút không chịu nổi.

Về phần Long Đế, gương mặt hiện tại đã lộ ra vẻ tuyệt vọng, chỉ còn chờ sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết kia nổi giận, sau đó tiêu diệt mấy người bọn họ ở chỗ này.

Thế nhưng mà sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết kia sau khi nhìn chằm chằm vào Bảo Nhi trong chốc lát, đều quay đầu đi, cũng không để ý tới Bảo Nhi nữa, giống như đều không nhìn thấy vậy.

Mà ngay cả con cừu trắng bị Bảo Nhi nhảy lên trên người, cũng chỉ là liếc nhìn Bảo Nhi, sau đó lại gục ở chỗ đó bất động.

Hàn Sâm cùng Long Đế đều há to miệng cả buổi không khép lại được, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình nữa.

Long Đế càng cảm thấy đầu óc có chút không đủ dùng rồi, không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào, những con sinh vật siêu cấp thần huyết hung tàn thô bạo này, vậy mà một chút phản ứng cũng không có, cứ thế nhìn Bảo Nhi chơi đùa ở chỗ này, giống như là không thấy được vậy.

Long Đế trợn to mắt nhìn Bảo Nhi, thật sự không nghĩ ra tại sao tiểu ác ma này lại có đãi ngộ như vậy, cho dù y ở thời kỳ toàn thịnh đi tới nơi này, chỉ sợ cũng chỉ có kết quả bị vây công.

Hàn Sâm cũng có chút nhìn quen rồi, ở trên người Bảo Nhi, tựa hồ chuyện gì đều có thể sẽ phát sinh, lai lịch của cô bé thật sự có chút cổ quái, cơ hồ không có dị sinh vật nào sẽ chủ động công kích bé.

Đứng ở bên cạnh cừu trắng, Hàn Sâm cũng không dám nhảy lên trên người cừu trắng giống như Bảo Nhi, người ta có thể dễ dàng tha thứ cho Bảo Nhi, chưa chắc đã có thể bỏ qua cho hắn, có thể đứng ở trên quảng trường không bị công kích, Hàn Sâm đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi.

Bảo Nhi nằm bên trên lông cừu mềm mại thoải mái ngủ, Long Đế nhìn trợn cả mắt lên rồi.

- Đây thật sự là con gái của cậu à?

Con mắt của Long Đế trừng lớn nhìn Hàn Sâm, gương mặt hoài nghi, dùng âm thanh cực thấp nói ra, sợ bị sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết kia nghe thấy.

Hàn Sâm đang định trả lời, lại đột nhiên nhìn thấy hào quang trên bệ đá kia tỏa sáng, trong lúc nhất thời ánh sáng huy hoàng khiến con mắt không mở ra được, một luồng khí tức thần dị từ trên bệ đá tràn ngập ra.

Chương 1079: Đây Không Phải Con Đường Mình Muốn Đi

Ánh sáng dần dần thu liễm, Hàn Sâm ngưng mắt nhìn tới bệ đá kia, chỉ thấy một quang ảnh rực rỡ ngồi ở trên trên bệ đá, hình như có ma âm thì thào từ trong miệng quang ảnh kia truyền tới.

Hàn Sâm nhìn kỹ quang ảnh kia, nhưng mà như thế nào cũng không nhìn rõ được, chỉ có thể nhìn thấy một quang ảnh được thần quang rực rỡ bao phủ, xem hình dáng tựa hồ là một người cực kỳ hùng tráng tùy ý ngồi ở chỗ kia.

Ma âm kia Hàn Sâm nghe tựa như không chân thực, giống như là có thể nghe rõ một chút gì đó, cẩn thận nhớ lại thì không nhớ nổi mình đã nghe cái gì.

Sau khi quang ảnh rực rỡ đằng kia xuất hiện, tất cả dị sinh vật đều chăm chú lắng nghe, hoàn toàn khác với bộ dáng hung thần ác sát lúc bình thường của chúng nó, giống như là nguyên một đám học sinh tiểu học đang chăm chú nghe giảng vậy, bộ dáng kia có chút buồn cười, nhưng mà lại khiến cho người ta cảm thấy trang trọng không nói ra được.

Long Đế sớm đã bị kinh hãi nói không ra lời, chỉ là hai mắt trừng lớn nhìn tới quang ảnh kia, khuôn mặt không thể tin, còn đáng sợ hơn nhìn thấy quỷ.

Mặc dù Hàn Sâm rất muốn hỏi Long đế xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì, quang ảnh này rốt cuộc là thứ gì, nhưng khi nhìn thần thái của những dị sinh vật bốn phía kia một chút, nếu như lúc này quấy rầy tới bọn chúng, chỉ sợ hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Kềm chế hiếu kỳ trong lòng, Hàn Sâm ngồi ở chỗ đó lắng nghe, muốn nghe rõ ràng xem ma ngữ của quang ảnh kia rốt cuộc là gì.

Rất nhiều dị sinh vật, kể cả sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết, lúc này đều đang nghe say sưa như si như mê, xem ma ngữ của quang ảnh kia giống như là đại đạo chân giải, khiến cho Hàn Sâm không khỏi có chút tò mò.

Thế nhưng mà ma ngữ kia lại cực kỳ cổ quái, nếu như cẩn thận nghe, lại không phân biệt rõ là đang nói cái gì, nếu như bỏ mặc ma ngữ tùy ý lọt vào trong tai, cũng không dụng tâm suy nghĩ, tựa hồ lại có chỗ hiểu ra.

Nghe không rõ ràng, Hàn Sâm dứt khoát vừa dò xét quang ảnh kia vừa tùy tiện nghe một chút, nhưng mà kể từ đó lại khiến cho Hàn Sâm cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hắn nghe ma ngữ kia, lại cảm thấy có một tia lực lượng kỳ dị chảy vào trong thân thể, giống như ngầm kết hợp với ma ngữ kia, chậm rãi chảy xuôi ở trong cơ thể hắn góp gió thành bão, từ tia nước nhỏ lúc ban đầu dần dần tụ tập thành một dòng suối nhỏ, lúc sau dòng suối nhỏ đã trở thành sông lớn, cuối cùng giống như là nước sông lao nhanh gào thét, lưu chuyển trong kinh mạch Hàn Sâm.

Khí tức bản thân Hàn Sâm luyện tập, cùng vận chuyển với luồng lực lượng này, vậy mà đi lệch quỹ tích vốn có, tựa hồ như là đang dần dần hòa làm một thể với lực lượng kia.

OÀ..ÀNH!

Động Huyền Kinh đã có một thời gian ngắn không có đột phá, trong nháy mắt này lại mở ra một đạo khóa gen, để cho trong lòng Hàn Sâm vui mừng không thôi, quả thực là không có cách nào tưởng tượng.

Lực lượng kia vẫn không ngừng lại, tiếp tục dung nhập vào trong thân thể Hàn Sâm, khiến cho khí tức bản thân hắn cũng càng chuyển càng nhanh, lực lượng cũng không ngừng tăng cường, vậy mà hướng về một đạo khóa gen tiếp theo mà đánh tới.

Hàn Sâm chăm chú cảm giác, lực lượng này chia làm hai luồng, một luồng lực lượng tới từ thần quang rực rỡ tán phát ra từ trên người quang ảnh kia, nếu chỉ là thần quang rực rỡ kia, sẽ không xuyên vào trong thân thể, chỉ là di chuyển ở bên ngoài thân thể mà thôi.

Mà một luồng lực lượng khác đến từ chính ma ngữ, giống như là một loại Luyện Khí Thuật kỳ dị, buông lỏng thể xác và tinh thần tùy ý khí tức tự thân đi theo vận luật của ma ngữ lưu động, chẳng khác nào là đang tu luyện một môn Luyện Khí Thuật kỳ dị, tự nhiên có thể hấp thụ thần quang rực rỡ kia vào bên trong thân thể, hút thần quang rực rỡ càng nhiều, luồng lực lượng này sẽ càng lớn.

Lực lượng kỳ dị cùng lực lượng của Hàn Sâm đan xen vào nhau, lại một lần nữa đánh tới một đạo khóa gen khác của Hàn Sâm.

Hàn Sâm không biết quang ảnh kia đến cùng là nhân vật bậc nào, vậy mà có được lực lượng kinh khủng như vậy, có thể làm cho Động Huyền Kinh đã hồi lâu không hề nhúc nhích của hắn một lần nữa đột phá, đây quả thực là chuyện không có cách nào tưởng tượng.

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn ra xung quanh, chỉ thấy những dị sinh vật mở ra khóa gen tương đối ít ở bốn phía, thần quang trên người không ngừng bay lên, rõ ràng cho thấy là đang đột phá cực hạn của bản thân mở ra khóa gen.

Dị tượng thần quang đột phá liên tiếp xuất hiện, không biết là có bao nhiêu dị sinh vật đột phá gông xiềng bản thân, mở ra khóa gen.

Không cần gen quả cùng thịt, cũng không cần bản thân tu luyện, chỉ bằng sức một mình của quang ảnh kia, có thể làm cho nhiều dị sinh vật như vậy đột phá tự thân mở ra khóa gen, đây là lực lượng hùng vĩ bực nào, Hàn Sâm thật sự không có cách nào tưởng tượng nổi.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại cảm thấy có chút không đúng rồi, mặc dù lực lượng kia trợ giúp hắn mở ra khóa gen trước kia không mở ra được, nhưng lại khiến cho lực lượng của Động Huyền Kinh cải biến quỹ tích, thoát khỏi con đường nguyên bản mà Động Huyền Kinh nên đi.

Hơn nữa theo luồng lực lượng kia càng ngày càng dung nhập nhiều vào trong cơ thể Hàn Sâm, Hàn Sâm cảm thấy lực lượng của mình lại hơi bị phụ thuộc, lực lượng do ma ngữ khống chế kia đã mơ hồ trở thành chủ yếu.

- Không đúng! Việc này tuyệt đối không ổn!

Hàn Sâm cắn răng một cái, muốn ngăn chặn lực lượng kia dung nhập, chặt đứt liên hệ với ma ngữ kia, đình chỉ khí tức vận chuyển.

Nhưng lại đột nhiên phát hiện ra, hắn vậy mà khó có thể khiến cho lực lượng kia dừng lại, lực lượng kia đã mạnh mẽ đến trình độ kéo lấy khí tức của Hàn Sâm cùng chạy.

Răng rắc!

Lại một đạo khóa gen ở trên người Hàn Sâm bị mở ra, lực lượng này xác thực vô cùng mạnh mẽ, có được năng lực khó tin.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại không có một chút cao hứng nào, hắn có thể cảm giác được sức mạnh bản thân đang thay đổi, cũng có thể cảm giác được lực lượng mạnh mẽ có được sau khi mở ra khóa gen, nhưng mà hắn vẫn không cao hứng nổi.

Hàn Sâm không có đại trí tuệ gì cả, nhưng mà hắn lại là một người làm đến nơi đến chốn, hắn có thể tiếp nhận lực lượng ngoại lai, nhưng mà lực lượng kia phải để cho sức mạnh bản thân hắn làm chủ đạo mới được.

Tình huống hiện tại lại hoàn toàn khác biệt, lúc này sức mạnh bản thân Hàn Sâm đã bắt đầu phụ thuộc, mặc dù lực lượng ngoại lai kia đang dần dần dung hợp với lực lượng của hắn, trở thành một bộ phận lực lượng của hắn, nhưng mà Hàn Sâm có thể khẳng định, đó cũng không phải là thứ mà mình cần.

Chuyện này giống như là đang học tập công thức, lợi dụng công thức có thể tiến hành tính toán rất nhanh rất đơn giản, ma ngữ tâm pháp cùng lực lượng kia nói cho hắn là làm như vậy sẽ trở nên mạnh mẽ rất nhanh, quả thật cũng giúp cho hắn trở nên mạnh mẽ rất nhanh.

Nhưng mà nếu như không hiểu nguyên lý của những công thức này, lại sẽ khiến cho tư tưởng của mình bị những công thức này ảnh hưởng cứng nhắc, chuyện này rất bất lợi cho con đường sáng tạo.

Hàn Sâm hoàn toàn không biết mình phải làm như thế nào để trở nên mạnh mẽ, hắn thậm chí không biết sau khi Động Huyền Kinh mở ra khóa gen sẽ có lợi ích gì, chỉ biết là làm như vậy sẽ trở nên mạnh mẽ.

Mạnh mẽ như vậy chỉ là nhất thời, Hàn Sâm căn bản liền trụ cột đều không rõ ràng, sự mạnh mẽ của hắn giống như là lâu các ở trên không trung, không chịu được sóng to gió lớn, khó có thể chính thức dùng sở học của mình làm cơ sở khai thác ra hệ thống của bản thân.

Hiện tại hắn chỉ là đang đi theo một con đường mà người khác nói cho hắn biết, người khác chỉ nói cho hắn biết con đường này là đúng, chỉ cần đi tiếp là được rồi, nhất định có thể trở nên mạnh mẽ.

Có lẽ đi tiếp xác thực có thể trở nên mạnh mẽ, đổi thành người khác có lẽ sẽ cho rằng cứ đi tiếp là được rồi, chỉ cần có chỗ tốt là được.

Thế nhưng mà Hàn Sâm không cho rằng như vậy, thực chất bên trong hắn là một người vô cùng cố chấp, chuyện của mình thì hắn cần chính mình hiểu rõ, không phải mơ hồ dựa theo người khác chỉ đường để đi.

- Đây không phải là thứ mình muốn, tuyệt đối không phải.

Hàn Sâm hung hăng cắn răng một cái, lực lượng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh trên người vận chuyển, điên cuồng mở ra khóa gen, phối hợp với lực lượng Động Huyền Kinh cùng một chỗ chặn đánh lực lượng kỳ dị kia.

Chương 1080: Đối Kháng

Lực lượng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cùng Động Huyền Kinh đan xen vào nhau, đã dần dần chế trụ luồng lực lượng kì dị kia, Hàn Sâm muốn triệt để đẩy lực lượng kia ra bên ngoài thân thể.

Mặc dù dung hợp một ít lực lượng sẽ giúp cho sức mạnh Hàn Sâm trở nên càng thêm mạnh mẽ, nhưng mà Hàn Sâm cũng không muốn mạnh mẽ như vậy, hơn nữa cũng không thích loại mạnh mẽ khống này.

Mắt thấy đã sắp đẩy luồng lực lượng kia ra bên ngoài thân thể, nhưng mà quang ảnh ngồi trên trên bệ đá lại tựa hồ như là mở to mắt liếc nhìn Hàn Sâm, một cái liếc mắt này có một chút kinh ngạc.

Sau cái nhìn này, Hàn Sâm lại cảm thấy trong đầu giống như có tiếng sấm nổ vang lên, âm thanh ma ngữ nguyên bản như có như không kia, lúc này lại vô cùng rõ ràng, giống như là sét đánh nổ tung ở trong đầu hắn.

Thần quang rực rỡ kia càng mãnh liệt giống như là nước biển chảy vào bên trong thân thể hắn, lập tức phá vỡ khí tức Động Huyền Kinh cùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của hắn, theo ma ngữ giống như lôi đình kia lao nhanh bên trong thân thể Hàn Sâm.

Không chỉ là Luyện Khí Thuật cùng khí tức của Hàn Sâm, mà ngay cả gen của Hàn Sâm, tựa hồ cũng đang bị lực lượng kinh khủng kia cải biến.

OÀ..ÀNH!

Thân thể Hàn Sâm mãnh liệt biến hóa, biến thành Kim Ô thân, đồng thời dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra chín đạo khóa gen, muốn xông ra ngoài Cổ Ma Tí Hộ Sở, chặt đứt liên hệ giữa mình với lực lượng kinh khủng kia.

Thế nhưng mà Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh tăng thêm Kim Ô thân, Hàn Sâm vẫn bị áp chế không có cách nào nhúc nhích, lực lượng kia như núi như biển, trấn áp Kim Ô thân của Hàn Sâm hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích, hai cánh đều không thể vỗ một cái nào.

Mà thần quang rực rỡ kia vẫn đang không ngừng dũng mãnh tràn vào trong thân thể Hàn Sâm, dung nhập vào bên trong máu và xương tủy của hắn, muốn cùng thân thể của hắn hóa thành một thể, trở thành một bộ phận lực lượng của Hàn Sâm.

- Đáng chết!

Trong lòng Hàn Sâm gào thét, hắn không biết kết quả của loại dung hợp này là tốt hay xấu, nhưng mà hiển nhiên đây không phải là thứ mà hắn kỳ vọng.

Trong lúc tâm niệm chuyển động, khí tức bên trong thân thể Hàn Sâm giống như là núi lửa bộc phát, mái tóc màu đen lập tức hóa thành màu trắng rừng rực, hơn nữa còn đang điên cuồng sinh trưởng, một mực rủ xuống mặt đất.

Hai con người cũng biến thành màu trắng rừng rực, cả thân thể đều tỏa ra thánh quang hoa lệ màu trắng rừng rực.

Thánh quang màu trắng rừng rực cùng thần quang rực rỡ đan xen vào với nhau, lập tức đánh nát thần quang ở trong kinh mạch, nhưng mà trong lúc nhất thời cũng khó có thể khu trục thần quang rực rỡ kia ra ngoài thân thể.

Hàn Sâm không khỏi chấn động, hắn từ lúc có được thân thể Siêu Cấp Đế Linh, về sau lại mở ra chín đạo khóa gen, còn chưa bao giờ gặp phải lực lượng không bị lực lượng của hắn khắc chế.

Loại lực lượng này lại có thể chống lại thân thể Siêu Cấp Đế Linh của hắn, thật sự là kinh khủng khó có thể tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một khả năng, sinh vật bên trong quang ảnh kia, rất có thể là một nhân vật khủng bố mở ra mười đạo khóa gen, chỉ có như vậy mới có thể áp chế thân thể Siêu Cấp Đế Linh mở ra chín đạo khóa gen của hắn.

Hàn Sâm muốn lập tức quay người đào tẩu, nhưng mà ánh mắt của quang ảnh kia lại tựa hồ như là đang theo dõi hắn, âm thanh ma ngữ giống như là ma âm từ trên trời truyền tới vờn quanh trong đầu hắn, thần quang rực rỡ ở xung quanh hắn đậm đặc tới cực điểm, cơ hồ giống như là đã ngưng tụ trở thành chất lỏng, giống như nước biển bao phủ hắn vào bên trong.

Mặc dù là khoảng cách tới quang ảnh càng gần, thần quang rực rỡ càng mãnh liệt, trên quảng trường là chỗ cường liệt nhất, nhưng lại có thể nhìn ra rõ ràng, thần quang rực rỡ xung quanh sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, nồng độ kém xa trên người Hàn Sâm, hoặc nói là căn bản không có biện pháp so sánh, thật sự là kém nhiều lắm.

Thánh quang màu trắng rừng rực cùng thần quang rực rỡ không ngừng phá hủy lẫn nhau, rõ ràng là chất lượng của thánh quang màu trắng rừng rực của Hàn Sâm mạnh hơn một chút, nghiền ép đại bộ phận thần quang rực rỡ kia thành mảnh vỡ.

Thế nhưng mà mới phá hủy được một bộ phận, liền có càng nhiều thần quang rực rỡ dũng mãnh tràn vào trong đó, Hàn Sâm đã ứng phó mệt mỏi, không có cách nào hoàn toàn đánh tan những thần quang đó đẩy ra ngoài thân thể.

Hàn Sâm có một loại cảm giác, nếu như hiện tại hắn xoay người chạy, nhất định sẽ đưa tới một kích kinh khủng nhất của quang ảnh kia.

Giống như là gặp phải sói đói, nếu như ngươi giằng co với nó, sói đói còn không dám lập tức nhào lên, nếu như ngươi quay người đào tẩu, vậy thì đồng nghĩa với việc cho sói đói cơ hội, để cho nó phát ra công kích chí mạng nhất hung ác nhất.

Hàn Sâm không nắm chắc có thể thừa nhận được công kích kinh khủng nhất của quang ảnh, nhưng nếu tiếp tục đối kháng, Hàn Sâm cảm thấy mình cũng chỉ có một con đường chết.

Lực lượng của quang ảnh vô cùng mênh mông, giống như là không có cuối cùng, nhưng mà trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của hắn lại chỉ có thể kéo dài một giờ, sau một giờ, hắn sẽ lập tức sụp đổ, không còn có bất kỳ khả năng gì.

Toàn thân cao thấp Hàn Sâm đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt đẫm, hắn nhìn chằm chặp vào quang ảnh, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng đối kháng, mặc kệ là phóng tới quang ảnh hay là rút đi, hiện tại đã khó có thể làm được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thần quang ở trong cơ thể Hàn Sâm không ngừng bị đánh nát, những thần quang tán loạn đó đã sắp khiến kinh mạch trong cơ thể hắn bế tắc.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại không có cách nào, chỉ có thể cắn răng tiếp tục chống đỡ.

Dị sinh vật bốn phía tựa hồ cũng say đắm ở trong ma ngữ, có thể nhìn thấy chúng bởi vì hấp thu thần quang rực rỡ, nhận lấy cải tạo, lực lượng thân thể dần trở nên mạnh mẽ.

Thỉnh thoảng có dị sinh vật phá tan khóa gen, ở trong Tí Hộ Sở lụi bại thỉnh thoảng thoáng hiện ra ánh sán ngập trời.

Bảo Nhi còn đang ngủ ở trên người con cừu trắng, tiểu hồng điểu bị cô bé ôm vào trong ngực.

Lúc này Long Đế cũng giống như những dị sinh vật đó, tham lam hấp thu thần quang rực rỡ, huyết long chân thân của y thoạt nhìn đã khôi phục lại một chút, không lấp loé không yên giống như trước đây, huyết sắc thân thể dần dần ổn định lại.

Hàn Sâm phát hiện ra hiện tại không ai có thể trợ giúp hắn, cho dù triệu hoán Kỵ Sĩ Phản Nghịch đi ra cũng vô dụng, lực lượng của quang ảnh khủng bố như thế, cho dù Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng khó có thể tới gần quang ảnh.

Cắn răng tiếp tục kiên trì, nhưng mà Hàn Sâm lại biết thời gian của mình đã càng ngày càng ít, thời gian một tiếng quá ngắn, hiện tại đã qua hơn phân nửa, hắn phải sớm làm ra quyết đoán, nếu không cũng chỉ có thể chết ở chỗ này.

Lúc Hàn Sâm đang chuẩn bị triệu hồi ra Kỵ Sĩ Phản Nghịch để liều mạng, lại đột nhiên cảm thấy có một luồng uy áp kinh khủng từ trong sương mù màu đen chợt lóe lên, giống như là sát khí của một thanh tuyệt thế thần binh, nhưng mà Hàn Sâm lại không nhìn thấy bất kỳ vầng sáng nào, hơn nữa sát khí kia chỉ hơi thoáng hiện rồi lại biến mất, để cho Hàn Sâm cảm thấy đó tựa hồ chỉ là một lần ảo giác.

Thế nhưng mà sau khi luồng sát khí kia hiện lên, quang ảnh ngồi ở trên bãi đá đột nhiên lóe lên một cái rồi biến mất, ma ngữ lập tức tiêu tán vô tung, ánh sáng ở trên tảng đá cũng thu liễm lại.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy áp lực trên người diệt hết, trong giây lát không thu lại được khí lực của mình, lảo đảo một cái mất thăng bằng ngã xuống mặt

đất.

- Chúng ta đi mau, chờ đám kinh khủng kia tỉnh táo lại sẽ rất phiền toái.

Long Đế kêu lên với Hàn Sâm.

Hàn Sâm đành phải cắn răng ôm lấy Bảo Nhi chạy ra ngoài, vừa chạy vừa dùng thánh quang màu trắng rừng rực đánh nát thần quang rực rỡ vẫn còn lưu trong người, nhưng mà thần quang còn lưu lại ở trong cơ thể hắn thật sự là nhiều lắm, cơ hồ đã ngưng tụ thành tinh thể, Hàn Sâm đánh nát rất nhiều, còn chưa kịp đẩy ra bên ngoài thân thể, thời hạn thân Siêu Cấp Đế Linh đã đến.

Từ trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh đi ra, sắc mặt Hàn Sâm lập tức trở nên trắng bệch, thân thể của hắn không chỉ suy yếu, lượng lớn thần quang lắng đọng trong cơ thể cơ hồ đã toàn bộ hóa rắn, khiến cho tình trạng thân thể của hắn trở nên vô cùng không ổn.

Chương 1081: Hàn Sâm Bị Phế

Kỵ Sĩ Phản Nghịch cõng Hàn Sâm phi hành, thân thể Hàn Sâm vô cùng không ổn, ngay cả tự mình phi hành cũng không làm được.

Thân thể của hắn cũng không có bị thương, nhưng những thần quang trầm tích đó lại khiến một phần kinh mạch thậm chí là nội tạng, mạch máu, sợi cơ, khung xương của Hàn Sâm hóa rắn.

Những thần quang này đã mất đi ma ngữ dẫn đường, cũng không quá mạnh mẽ dung nhập vào trong thân thể Hàn Sâm, nhưng cũng không thể đẩy ra ngoài thân thể, dần dần dung hợp với thân thể Hàn Sâm, khiến cơ năng thân thể không ổn, khí tức cũng khó có thể lưu chuyển.

Tuy thân thể Hàn Sâm chưa đến mức tê liệt, nhưng lại có chút cứng ngắc, không thể linh hoạt tự nhiên giống lúc trước, đặc biệt là sau khi khí tức bế

tắc, cũng không có biện pháp mở ra khóa gen, hiện tại ngay cả một đạo khóa gen Hàn Sâm cũng không mở ra được.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch cõng Hàn Sâm bay trở về tượng ma nữ, Hàn Sâm nhíu mày, nhìn thoáng qua Long Đế hỏi:

- Hiện tại tôi đã bị trọng thương, tiếp tục ở lại chỗ này chỉ sợ chúng ta đều sẽ hữu tử vô sinh, ông có biện pháp nào có thể đi ra ngoài không?

Long Đế cắn răng nói ra:

- Trước kia đúng là tôi không có biện pháp gì, nhưng vừa rồi tôi có hấp thu một chút Cổ Ma Quang, Huyết Long chân thân khôi phục không ít, đã nghĩ ra được một biện pháp khả thi.

- Không phải ông là một trong tám ma tướng của Cổ Ma Đại Đế sao, tại sao Cổ Ma kia lại không biết ông?

Trong lòng Hàn Sâm có chút nghi hoặc, khi nãy Long Đế lại không phản để quay về với Cổ Ma Đại Đế, điều này thực có chút khác thường.

Long Đế trừng mắt liếc hắn một cái:

- Ai nói đó là Cổ Ma Đại Đế? Nếu đó là Cổ Ma Đại Đế, cậu cho rằng cậu còn mạng để nói bừa ở đây sao? Tôi đã sớm nói với cậu, Cổ Ma Đại Đế đã sớm tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở rồi, làm sao có thể còn ở nơi này.

- Không phải Cổ Ma Đại Đế? Vậy quang ảnh kia rốt cuộc là ai?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc hỏi.

Long Đế do dự một chút mới nói:

- Nếu như tôi đoán không lầm, đó hẳn là một cỗ Đại Thiên Ma do Cổ Ma Đại Đế lưu lại.

- Đại Thiên Ma?

Hàn Sâm không biết đó là vật gì.

Long Đế trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đại khái là phân thân Cổ Ma Đại Đế, nhưng phân thân lại dùng gen của chính y làm làm bản gốc, sau đó lợi dụng hạt giống gen trồng ra một thân thể. Tuy phân thân không có linh trí, nhưng lại có được lực lượng gần bằng Đại Đế. Không biết vì sao Đại Thiên Ma này lại ở lại với Cổ Ma Chung trong Tí Hộ Sở mà không bị hủy, có thể giống như trước đây, thay thế Đại Đế đánh chuông giảng đạo, dùng Cổ Ma Quang cải thiện gen vạn vật.

Nói đến đây, Long Đế nhìn Hàn Sâm:

- Cậu bị sao thế? Mặc dù Đại Thiên Ma chỉ là phân thân, nhưng Cổ Ma Quang của hắn lại không phải hàng giả, có thể trợ giúp cậu cải thiện gen bản thân, cường hóa thân thể của cậu, làm sao chẳng những cậu không có trở nên mạnh mẽ, ngược lại còn bị thương?

- Được rồi, không nói cái này, ông nói biện pháp rời đi kia rốt cuộc là gì?

Hàn Sâm chuyển chủ đề, hắn không muốn nói nhiều về chuyện này.

Dù Cổ Ma Quang kia tốt đến mức nào, cũng không phỉa là thứ mà Hàn Sâm mong muốn, đối với người khác có lẽ là mật đường, thế nhưng với hắn lại là độc dược thạch tín.

Long Đế không nói gì, mở miệng rồng, phun ra một vầng sáng, vầng sáng kia vậy mà tương tự thần quang mà Đại Thiên Ma tản ra.

Chỉ thấy Long Đế điều khiển mấy điểm vầng sáng bắn tới trước mắt Huyết Long chân thân của mình, mắt Huyết Long chân thân lập tức biến thành thần quang bắn ra, Long Đế lập tức nói ra:

- Theo tôi đi, tôi tích được một giọt Cổ Ma Quang này, dùng nó để khai nhãn, có thể xem thấu quỷ vụ ở Ác Quỷ Vực, chỉ cần mở ra những vết nứt không gian đó, là có thể đi ra khỏi Ác Quỷ Vực. Nhưng tôi chỉ có một giọt Cổ Ma Quang này, phải mau mau rời đi, nếu tiêu hao sạch mà còn không đi ra được, vậy thì thật sự hỏng bét.

Hàn Sâm cũng không nói nhảm nhiều, ra lệnh cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch đi theo Long Đế, Huyết Long chân thân của Long Đế vẫn rất yếu, tốc độ phi hành rất chậm, cuối cùng y cũng đã hạ xuống trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch, nằm trên đó sau đó chỉ đường cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch phi hành.

Bởi vì những dị sinh vật kia không có từ bên trong trong Cổ Ma Tí Hộ Sở đi ra, dọc đường mà bọn hắn đi cũng không gặp phải trở ngại gì.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch được Long Đế chỉ đường không ngừng phi hành trong hắc vụ, thấy quang mang trên mắt rồng càng ngày càng yếu, khi Hàn Sâm cho rằng sẽ không đi ra được, lại đột nhiên thấy trước mắt sáng ngời, bọn hắn đã chạy ra khỏi khu vực hắc vụ.

Ánh mặt trời có chút chói mắt, phía trước là một rừng rậm nguyên thủy, quay người nhìn thoáng qua phía sau, chỉ thấy vẫn là một khu vực bị khói đen bao phủ, giống như mây đen từ bên trên đè xuống vậy.

- May mắn, thực sự quá may mắn rồi.

Long Đế thở phào một cái, ánh sáng trên mắt của rồng đã hoàn toàn tiêu tán, nếu như y còn có thân thể, chỉ sợ lúc này sớm đã bị mồ hôi lạnh chảy ướt đầm đìa.

Hàn Sâm hơi nghi hoặc nhìn Long Đế:

- Nếu ông là một trong tám ma tướng của Cổ Ma Đại Đế, cũng sẽ quen biết những sinh vật siêu cấp thần huyết đó, Đại Thiên Ma cũng có thể có chút giao tình, tại sao ông còn có vẻ sợ hơn cả tôi thế?

Long Đế ho nhẹ một tiếng:

- Tôi làm sao lại sợ bọn họ, cậu nghĩ nhiều rồi, tôi đây không phải là sợ chúng thương tổn cậu sao.

Hàn Sâm liếc Long Đế một cái, ông ta đã không muốn nói, Hàn Sâm cũng không hỏi nhiều.

Quan sát hoàn cảnh bốn phía một chút, chọn một con đường tiếp tục đi lên phía trước, hy vọng có thể tìm được một tòa Tí Hộ Sở, xác định xem chỗ

này là nơi nào.

Dù sao Long Đế cũng đã từng là một trong tám ma tướng, rất quen thuộc với nơi này, mang theo Hàn Sâm rất nhanh đã tìm được một tòa Tí Hộ Sở.

Tòa Tí Hộ Sở kia không lớn, hẳn là một tòa Tí Hộ Sở của kỵ sĩ, nhưng có vẻ sớm đã không còn Dị Linh sinh hoạt ở chỗ này, đã rách nát từ lâu.

- Hi vọng Truyền Tống Trận vẫn hoàn hảo.

Hàn Sâm nói ra.

- Không hoàn hảo cũng không có chuyện gì, lại đi tìm một tòa khác là được, cách nơi này mấy vạn dặm cũng có một tòa Tí Hộ Sở, từ sau trận đại chiến đó phần lớn đều bỏ không, bình thường không ai dám tới nơi này.

Long Đế nói ra.

- Rốt cuộc trận đại chiến kia đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm nhìn Long Đế hỏi.

- Khụ khụ, nhanh đi vào xem Truyền Tống Trận có thể dùng hay không đi.

Long Đế hiển nhiên không muốn nói cùng chuyện có liên quan đến trận đại chiến kia, vừa rồi chỉ nói lướt qua như vậy mà thôi.

Hàn Sâm cũng không hỏi kỹ, nằm trên lưng Kỵ Sĩ Phản Nghịch đi thẳng vào bên trong Tí Hộ Sở.

Lúc này hắn đi đi lại lại cũng không có vấn đề gì, chỉ là khí tức khó có thể lưu chuyển, lực lượng cũng không thi triển được, nhưng cường độ thân thể vẫn còn ở đó.

Vận khí coi như không tệ, Truyền Tống Trận ở đây vẫn hoàn hảo, Hàn Sâm để Kỵ Sĩ Phản Nghịch lưu lại trông coi Tí Hộ Sở, tự mình truyền tống về Liên Minh.

Hiện tại khí tức của hắn bế tắc, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cùng Động Huyền Kinh cũng cũng không thể sử dụng, tự nhiên không có khả năng chữa trị thân thể của mình, chỉ có thể trở lại Liên Minh tìm kiếm phương pháp chữa trị.

Sau khi trở lại trong Liên Minh, Hàn Sâm lập tức đi tới bệnh viện kiểm tra thân thể của mình, kết quả lại vô cùng không ổn.

Nội tạng, mạch máu, sợi cơ nhục, khung xương. . . trong thân thể của hắn, tất cả đều có một bộ phận hóa rắn, ngay cả trong má của hắn cũng tràn ngập tinh thể hơi nhỏ như viên bi.

Căn cứ vào phân tích tổ chuyên gia có uy tín nhất, tình huống này của hắn căn bản không có khả năng thông qua giải phẫu để tách ra bộ phận hóa rắn.

Nếu như chỉ là một khí quan nào đó hóa rắn, dùng trình độ khoa học kỹ thuật hiện tại, nuôi trồng ra một khí quan mới rồi cấy ghép vào cũng không phải việc khó, nhưng hiện tại hơn 90% khí quan của Hàn Sâm đều có dấu hiệu tinh thể hóa, ngay cả đại não đều có một phần hóa rắn, thật sự muốn tách những tinh thể kia, so với việc đổi một người cũng không kém bao nhiêu rồi.

Chương 1082: Kết Hôn

Kỷ Nhược Chân đã mời mấy vị Bán Thần kiểm tra thương thế của Hàn Sâm, nhưng cũng không có tác dụng gì, những khí quan hóa rắn đó chính là một bộ phận thân thể của Hàn Sâm, lực lượng của Bán Thần tuy cường đại, nhưng cũng không thể phá hủy khí quan hóa rắn của Hàn Sâm, như vậy không phải trị liệu cho hắn, mà là đang giết chết hắn.

Đã qua mấy ngày, một người đàn ông trung niên vẻ mặt lạnh lùng, cùng đi với Bán Thần Kỷ Ngôn Vũ của Kỷ gia tới xem Hàn Sâm.

Kỷ Ngôn Vũ vô cùng khiêm tốn trước mặt người đàn ông trung niên kia, tuy từ đầu tới cuối đàn ông trung niên kia không nói gì, nhưng Hàn Sâm

vẫn là đoán được ông ta là ai.

Không hề nghi ngờ, vị này chính là Đại La Sát Thần La Hải Đườn của La gia.

La Hải Đường kiểm tra thân thể Hàn Sâm xong, im lặng nhìn Hàn Sâm nửa ngày, cuối cùng thở dài một tiếng rời đi, từ đó về sau cũng không gặp lại hắn nữa.

Rất nhanh tất cả thế lực lớn đều biết Hàn Sâm đã xảy ra chuyện, trên cơ bản đã không có hi vọng khôi phục, ngay cả La Hải Đường đều thúc thủ vô sách, chứng tỏ Hàn Sâm đã bị tuyên án tử hình.

Tuy người sẽ không chết, hơn nữa thân thể cũng không tồi, làm một người bình thường hẳn là không có vấn đề quá lớn, nhưng Hàn Sâm lại hoàn toàn không có cách nào sử dụng lực lượng, cũng không mở ra được khóa gen, giống như đã là hoàn toàn phế đi.

Rất nhiều người có giao tình với Hàn Sâm đều đến thăm hắn, có một số là thật tâm thật ý quan tâm hắn, có một số lại đến xem thử hắn có phải thật sự đã phế đi hay không.

Dù người bên cạnh đều cho là như vậy, Hàn Sâm lại không hề bận tâm, cũng không uể oải quá nhiều, bởi vì hắn không hề hoàn toàn tuyệt vọng.

Tuy hiện tại hắn không mở được khóa gen, nhưng hắn vẫn có thể hóa thân thành Siêu Cấp Đế Linh, trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, hắn vẫn có thể sử dụng thánh quang màu trắng để đánh nát những thần quang hóa rắn đó, chậm rãi đẩy chúng ra ngoài thân thể.

Chỉ là thần quang kia đã dung hợp với thân thể của hắn, thế nên dù là dưới trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, cũng không thể sử dụng thủ đoạn lôi đình trực tiếp hủy diệt thần quang, chỉ có thể từng chút một tách ra, mỗi lần chỉ có thể tách ra một phần rất nhỏ, muốn hoàn toàn bài trừ những thần quang đã biến thành tinh thể kia cần một thời gian rất dài.

Kỳ thật Hàn Sâm còn có một phương pháp khác nhanh hơn, hắn chỉ cần dựa theo quỹ tích vận chuyển của ma ngữ, có thể chậm rãi hấp thu những thần

quang hóa rắn đó, như vậy cũng có thể trị hết vết thương trên người, lại có thể tăng cường thực lực bản thân.

Nhưng Hàn Sâm không lựa chọn phương pháp này, hắn tình nguyện chậm rãi tách tất cả thần quang hóa rắn trong cơ thể ra ngoài, cũng sẽ không để lực lượng kia thay đổi thân thể của mình.

- Một đời thiên kiêu lại vẫn lạc như vậy, thật là đáng tiếc.

Người Triệu gia đến thăm Hàn Sâm, trong giọng nói tràn đầy ý tiếc hận ý, nhưng ai cũng có thể nhìn ra, trong mắt bọn họ lại chứa đầy vẻ hả hê.

Từ trước đến nay Triệu gia và Hàn Sâm là quan hệ thù địch, bọn hắn hả hê cũng là chuyện bình thương.

Nhưng còn có môt số người vốn thân cận với Hàn Sâm, sau khi xác định Hàn Sâm đã không có khả năng khôi phục, thái độ lập tức có chút mập mờ lên.

- Sư huynh.

Vương Manh Manh và Vương Vũ Hàng cùng tới thăm Hàn Sâm, hai mắt cô đỏ như mắt thỏ, nhìn là biết cô mới vừa khóc, nhưng ở trước mặt Hàn Sâm lại cố nén.

Tần Huyên, Dương Mạn Lệ, Đường Chân Lưu, Lâm Phong, Lâm Bắc Phong, Tô Tiểu Kiều, Lưu Manh, Hoàng Phủ Bình Tình cũng đều đến thăm, khiến Hàn Sâm cảm thấy ngoài ý muốn nhất là, Ninh Nguyệt cũng tới thăm hắn rồi.

Ninh Nguyệt đến cũng không nói gì, chỉ ngồi bên giường bệnh một lát, trước khi đi hắn mới nói với Hàn Sâm một câu:

- Nhanh trở về, không có đối thủ như cậu đây, thế giới này quá tịch mịch, đừng để tôi phải đợi quá lâu.

Hàn Sâm chỉ cười cười:

- Đối thủ thì thôi, cậu tới uống rượu nói chuyện phiếm với tôi thì tôi sẵn sàng phụng bồi.

Nữ Hoàng cũng tới thăm Hàn Sâm, cô than nhẹ một tiếng, thò tay hung hăng gõ một cái trên trán Hàn Sâm, cũng không nói lời nào, cứ như vậy đứng dậy rời đi.

Hàn Sâm sờ lên trán của mình, không biết Nữ Hoàng rốt cuộc có ý gì

Rất nhiều người đều đến thăm Hàn Sâm, ban đầu thì đông như trẩy hội, dần dần cũng bớt lại, Hàn Sâm vẫn vô cùng lạc quan, ít nhất còn có thật nhiều bằng hữu thật tâm quan tâm hắn, chuyện này khiến hắn rất vui.

Đối với tổn thương của Hàn Sâm, La Lam lại không chút lo lắng, thậm chí còn phi thường không tim không phổi nói với Hàn Sâm:

- Như vậy rất tốt, như thế con có thể ngoan ngoãn ở nhà, ở nhà sinh cho Hàn gia mấy đứa con trai con gái, mẹ cũng có thể trải nghiệm cảm giác làm bà nội, mẹ muốn ôm cháu trai lâu rồi.

Đối với chuyện này Hàn Sâm chỉ có thể cười khổ, hắn còn không luân lạc tới mức trở thành máy móc sinh con.

- Cả ngày em ở với anh như thế, em không cần làm việc sao?

Hàn Sâm ngồi trên ghế xích đu vừa ăn táo mà Kỷ Yên Nhiên gọt vừa hỏi Kỷ Yên Nhiên.

Từ khi thân thể của hắn xảy ra vấn đề, Kỷ Yên Nhiên lập tức chuyển đến Hàn gia, vẫn luôn chiếu cố sinh hoạt cho Hàn Sâm.

- Em giải ngũ.

Kỷ Yên Nhiên lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm chấn động:

- Giấc mộng của em không phải là làm hạm trưởng sao? Sao lại xuất ngũ thế? Em không cần lo lắng cho anh, anh còn chưa bết bát như vậy.

Kỷ Yên Nhiên không trả lời Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm nói:

- Em nhớ là anh còn thiếu em một lời cầu hôn đúng không?

- Đúng thế.

Hàn Sâm khẽ gật đầu.

- Hiện tại trả lại cho em đi.

Kỷ Yên Nhiên bình tĩnh nói.

- Thế nhưng mà hiện tại. . .

Hàn Sâm muốn nói hiện tại thân thể mình không tốt lắm, đợi thân thể của hắn tốt hơn một chút rồi trả cho cô một buổi cầu hôn đầy sáng tạo.

- Hiện tại anh cần phải có người ở bên cạnh, em không hy vọng người kia là kẻ nào khác, chỉ có thể là em.

Kỷ Yên Nhiên trừng mắt nói với Hàn Sâm.

- Thế nhưng mà anh. . .

Hàn Sâm rất cảm động, nhưng hắn không muốn vào Kỷ Yên Nhiên chịu ủy khuất.

- Không có nhưng mà gì cả, đây là anh thiếu nợ em đấy. Thầy bói nói nếu năm nay em không thể kết hôn, thì lại phải đợi mười năm nữa, em cũng không muốn đợi lâu như vậy, cho nên năm nay em phải được gả đi.

Kỷ Yên Nhiên tàn bạo nói nói.

- Yên Nhiên.

Hàn Sâm đưa tay ôm lấy Kỷ Yên Nhiên, trong lòng vô cùng xúc động, lúc này rồi mà cô còn chọn gả cho hắn, Hàn Sâm cảm giác ân tình này đáng để hắn dùng cả đời mình hoàn trả.

Hôn lễ của hai người rất đơn giản, không có mời quá nhiều người, chỉ mời một số bằng hữu thân thích tham gia, sau một hôn lễ đơn giản, hai người chính thức trở thành vợ chồng.

Cuộc sống sau hôn nhân cũng rất đơn giản, Kỷ Yên Nhiên ở lại Lạc Gia Tinh mở một công ty bán phi hành khí, Hàn Sâm tranh thủ thời gian Kỷ Yên Nhiên làm việc đều dùng để nghiên cứu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Thân thể của hắn khiến hắn không thể tự mình tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, cho nên Hàn Sâm bắt đầu nghiên cứu lý luận Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, thỉnh giáo Bạch Dịch Sơn rất nhiều tri thức, hơn nữa còn học tập cổ văn, để đặt cơ sở để sau này tu luyện Động Huyền Kinh.

Hàn Sâm đã có cơ sở nhất định, xác định mục đích nghiên cứu của mình, hắn cũng không có đi nghiên cứu những Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nổi danh, cũng không có nghiên cứu cổ võ chuyển hóa làm Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Hàn Sâm bắt đầu nghiên cứu lực lượng Kim Tiễn Thiềm Thừ, hơn nữa còn chuyển hóa nó làm Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, Hàn Sâm vô cùng hứng thú đối với chuyện này.

Đương nhiên, Hàn Sâm không chỉ chuyển hóa lực lượng Kim Tiễn Thiềm Thừ thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, mà còn tiến thêm một bước, nghiên cứu làm sao có thể nâng lực lượng kim tệ lên một cấp độ mới, để lực lượng này có thể phù hợp với khóa gen cao hơn.

Chương 1083: Triết Long

Cứ cách một đoạn thời gian Hàn Sâm sẽ tiến vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh một lần, dùng lực lượng Siêu Cấp Đế Linh tách ra thần quang hóa rắn trong cơ thể mình.

Quá trình này là phi thường thống khổ, không khác gì rút gân lột da, mỗi lần Hàn Sâm chỉ có thể tách ra một phần nhỏ, muốn tách ra tất cả các tinh

thể trong cơ thể, chỉ sợ phải tốn thời gian mấy năm mới có thể bóc ra hết.

Nhưng trong khoảng thời gian này Hàn Sâm cũng không nhàn rỗi, Kỵ Sĩ Phản Nghịch đã thay hắn săn giết không ít sinh vật thần huyết, để thần gen của hắn tiếp tục gia tăng.

Hơn nữa Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng có thể tiến vào khu vực hắc vụ để săn giết dị sinh vật bên trong, khiến quỷ khí trên huy chương Quỷ Nha Lão ở trước ngực Hàn Sâm không ngừng gia tăng.

Tuy bản thân không thể chiến đấu, nhưng sinh hoạt của Hàn Sâm vẫn rất phong phú.

Khiến Hàn Sâm có cảm giác khó khăn nhất không phải việc tách ra những thần quang hóa rắn đó, mà là nhiệm vụ tạo người, hắn và Kỷ Yên Nhiên rõ ràng đã vô cùng cố gắng, nhưng vẫn không sinh được tiểu bảo bảo, tạm thời chỉ có thể nuôi Bảo Nhi để tập sự trước khi trở thành cha mẹ.

Thời gian là thứ vô cùng đáng sợ, một năm sau khi thân thể Hàn Sâm bị thương, một nhà khoa học tên là Không Liệt đột nhiên tuyên bố y đã tìm được phương pháp luyện hóa gen sinh mệnh tinh hoa, hơn nữa còn công bố thành quả nghiên cứu ra.

Sau khi các đại gia tộc thí nghiệm, phát hiện phương pháp này xác thực có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa đạt được siêu cấp thần gen, nhân loại cũng chính thức bước vào thời đại siêu cấp thần gen.

Hàn Sâm cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, trí tuệ của nhân loại là vô cùng, phá giải vòng mê về gen sinh mệnh tinh hoa cũng chỉ là vấn đề thời gian, mặc dù so với trong tưởng tượng của hắn còn nhanh hơn một chút.

Hiện tại nhân loại có thể thông qua một loại dịch gen, hút vào gen sinh mệnh tinh hoa có thuộc tính giống bản thân, tuy không thể giống như Hàn Sâm tùy ý hấp thu một loại gen sinh mệnh tinh hoa, nhưng cũng coi như là tiến bộ rất lớn.

Không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, thứ hai đều có người hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ ba, thứ tư

vẫn là chuyện phi thường khó khăn tình, tạm thời còn không có tin tức.

Nhân loại có thể hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa là một chuyện tốt, nếu không nhân loại căn bản không có năng lực chiến đấu cùng sinh vật siêu cấp thần huyết hay Đế Linh, vĩnh viễn không có khả năng chân chính chinh phục Tí Hộ Sở.

Hiện tại Hàn Sâm theo đuổi không chỉ là siêu cấp thần gen, đây chẳng qua là trụ cột cơ bản nhất mà thôi, cho dù có được trụ cột, cũng chưa chắc có thể chân chính đi đến đỉnh phong.

Lần bị thương này đối với Hàn Sâm cũng không phải là không có chỗ tốt, mặc dù hắn không tiếp nhận lực lượng Cổ Ma Quang, nhưng hắn lại đã tự thể nghiệm lực lượng mở ra mười đạo khóa gen, hơn nữa còn đối kháng mấy lượt, vì thế hắn cũng đã có cảm ngộ.

Chỉ cần tố chất thân thể và thời gian đầy đủ, Đế Linh đều có thể mở ra chín đạo khóa gen, nhưng ngay cả Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, có thể mở ra mười đạo khóa gen cũng chỉ là phượng mao lân giác, mặc dù chỉ là một tầng chênh lệch, nhưng lại có thiên địa khác biệt.

Không biết có bao nhiêu Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, dùng bao nhiêu vạn năm cũng không thể mở ra đạo khóa gen thứ mười, làm một nhân loại, tỷ lệ có thể mở ra đạo khóa gen thứ mười lại càng thấp đến đáng thương, dù sao nhân loại không có tuổi thọ dài như vậy.

Trong nhân loại, hiện tại cũng không thiếu Bán Thần, nhưng nói một câu không dễ nghe, tuyệt đại bộ phận Bán Thần cũng chỉ dựa vào vận khí mà thôi.

Nhân loại có thể thông qua tiến hóa trì để trực tiếp tiến hóa thành Bán Thần, sau đó truyền tống vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, không cần phá vỡ không gian tiến vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, so sánh với sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Dị Linh, nhân loại không khác gì được bật hack cả.

Tuy nhân loại tấn chức Bán Thần dễ dàng, nhưng có thể sống sót ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở cũng không phải chuyện dễ dàng, cho tới hiện tại,

nhân loại cũng không có bao nhiêu Bán Thần có thể sống sót ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua, người có thể nhớ rõ Hàn Sâm đã dần bớt đi, ngẫu nhiên có người nhớ tới Hàn Sâm, ấn tượng cũng chẳng qua là thiên tài đã từng nổi tiếng Liên Minh, nhưng lúc này lại rơi xuống tình trạng này.

Mà ngay cả La gia đều đã bỏ qua Hàn Sâm, không hề trông cậy vào hắn có thể tu luyện Phi Thiên Kinh trở về La gia, những người khác dĩ nhiên lại càng thêm không chú ý tới Hàn Sâm.

Mấy năm trôi qua, cuộc sống của Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên trôi qua rất tự tại, bình thường không có việc gì thường xuyên đi ra ngoài du lịch, dạo phố, thưởng thức mỹ thực, cũng không tốn thời gian chuyên chú vào công việc.

Hàn Nghiên cũng đã đủ tuổi tiến vào Tí Hộ Sở, hiện nay nhân loại ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở đã chiếm vị trí bá chủ, Hàn Nghiên ngẫu nhiên đến Tí Hộ Sở, dùng quan hệ của Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên, có thể để cô bé nhanh chóng đứng vững gót chân ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, thậm chí nhanh chóng phát triển.

Chỉ là biểu hiện của Hàn Nghiên lại ưu tú giống như Hàn Sâm, không biết là gen di truyền cường đại, hay là La Lam giáo dục tốt, Hàn Nghiên quả thực chính là phiên bản Hàn Sâm.

Không, phải nói là càng thêm chói mắt, thời gian ngắn ngủn hai năm, Hàn Nghiên đã đã trở thành nhân vật đệ nhất ở Nữ Thần Tí Hộ Sở, hơn nữa trong cuộc chiến Thần Tử đã tiến vào top 10, được nhân loại biết rõ.

Trước kia nói tới Hàn Sâm, đều nói là hắn là con rể tổng thống hoặc là thiên tài nhân loại, hiện tại nhắc tới Hàn Sâm, rất người nhiều đều biết là ca ca của Hàn Nghiên.

Hàn Sâm hết sức cao hứng về việc này, Hàn Nghiên có thể có thành tựu như vậy, hắn là ca ca tự nhiên sẽ vô cùng tự hào.

Rất nhanh, ngay cả xưng hô là ca ca của Hàn Nghiên cũng có rất ít người có thể nhớ tới, Hàn Sâm đã hoàn toàn mờ nhạt trong mắt mọi người ở Liên

Minh, giống như một ngôi sao băng chợt lóe lên, thời gian huy hoàng quá ngắn ngủi, hôm nay cũng đã trở thành hạt bụi.

Triết Long tại đất, chỉ đợi sấm sét.

Một ngày này, Hàn Sâm cũng giống như ngày bình thường, ở hậu viện nhà mình, ngồi cùng Kỷ Yên Nhiên trên xích đu, thỉnh thoảng nhìn Hàn Nghiên luyện tập Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà Hàn Nghiên luyện tập, đều do Hàn Sâm chỉ điểm, nhưng hôm nay Hàn Sâm nhìn một chút, sắc mặt lại có chút thay đổi, không tự chủ được đứng lên.

Từ khi thân thể của hắn xảy ra vấn đề, khí tức khó có thể vận chuyển, Động Huyền Khí cũng không có cách nào sử dụng, thấy không rõ tình huống khí tức của Hàn Nghiên.

Thế nhưng khi tinh thể thần quang bị hắn tách ra ngày càng nhiều, thân thể đã dần dần khôi phục, hôm nay nhìn Hàn Nghiên, lại cảm giác khí tức của cô có chút không đúng rồi.

- Phi Thiên Kinh. . . Tiểu Nghiên. . . sao em lại tu luyện Phi Thiên Kinh?

Lông mày Hàn Sâm nhíu chặt thành chữ xuyên, hắn biết rõ Atula Kinh và Phi Thiên Kinh là có cùng nguồn gốc, cũng đã hiểu được trong chuyện này liên quan quá sâu, mẹ không cho hắn luyện Phi Thiên Kinh tuyệt đối là hảo ý.

Thế nhưng ai ngờ Hàn Nghiên lại luyện Phi Thiên Kinh, có vẻ La gia đã thất vọng với Hàn Sâm, vậy nên đánh chủ ý tới trên người Hàn Nghiên, hơn nữa bọn họ đã thành công.

- Không đúng, đây là Đại La Thần Công mà em mua ở Thánh Đường, không phải Phi Thiên Kinh mà anh nói, anh cũng có lúc nhìn lầm, thật sự là hiếm thấy đó.

Hàn Nghiên vừa cười vừa nói.

Hàn Sâm nao nao, sau đó lập tức hiểu xảy ra chuyện gì, trong lòng âm thầm hừ lạnh:

- La gia thật đúng là nhọc lòng, đã đến tình trạng không từ thủ đoạn như thế.

Chương 1084: Lai Lịch Phi Thiên Kinh

Đợi tới buổi tối, Hàn Sâm tìm cơ hội nói chuyện này với La Lam.

La Lam có vẻ như sớm đã biết, vẻ mặt kỳ dị nói:

- Nếu nó đã luyện, hiện tại nói cái gì cũng đã chậm, nếu người huyết mạch La gia đã luyện Phi Thiên Kinh, vậy thì không có khả năng từ bỏ.

Nhẹ nhàng thở dài, vẻ mặt La Lam phức tạp nói:

- Vốn cho rằng mai danh ẩn tích có thể để các con có cuộc sống bình an, không cần phải gánh chịu những thứ vốn không nên do các con thừa nhận, không ngờ rằng vẫn không được. Vốn cho rằng La gia còn không sa đọa đến mức để cho một người khác họ đại biểu La gia, không ngờ một người kiêu ngạo như thế lại lưu lạc tới mức này, xem ra La gia thực sự đã không còn ai.

- Mẹ, rốt cuộc vì sao La gia nhất định phải muốn chúng ta luyện Phi Thiên Kinh? Bọn họ muốn làm gì? Đều đã đến tình trạng này, ít nhất mẹ cũng nên nói cho con biết, Tiểu Nghiên luyện Phi Thiên Kinh sẽ có nguy hiểm gì chứ?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào La Lam rồi hỏi.

Nếu chỉ liên quan đến hắn, La Lam không nói, Hàn Sâm cũng sẽ không bắt buộc bà.

Nhưng hiện tại lại liên quan đến an nguy của Hàn Nghiên, Hàn Sâm không thể không hỏi rõ ràng.

La Lam nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm không hề có ý thối nhượng, mặc dù đây là mẹ hắn, hắn cũng không thể mặc kệ nữa, hắn cần biết rõ Hàn Nghiên luyện Phi Thiên Kinh sẽ có nguy hiểm gì, hắn không thể trơ mắt nhìn Hàn Nghiên gặp phải nguy hiểm mà không hề làm gì, nhất định phải nghĩ cách ngăn cản.

- Nếu như mẹ không nói cho con, con sẽ đi La gia hỏi cho rõ.

Hàn Sâm kiên định nói.

Vẻ mặt La Lam phục tạp nói:

- Con đi La gia cũng vô dụng, con không luyện Phi Thiên Kinh, nên không có bất cứ quan hệ nào với La gia, bọn họ sẽ không nói cho con.

- Vậy con sẽ san La gia thành bình địa.

Hàn Sâm nói như đinh chém sắt.

La Lam lập tức thở dài một tiếng:

- Hiện tại cho dù con giết sạch người của La gia cũng vô ích, Tiểu Nghiên đã luyện Phi Thiên Kinh, vậy cũng chỉ có thể thừa nhận tất cả, chuyện này đều là lỗi của mẹ, không ngờ người đàn ông kiêu ngạo bất cận nhân tình kia, lại có một ngày phải cúi đầu như vậy, ngay cả một cháu gái khác họ cũng phải không từ thủ đoạn đi tranh thủ, chỉ sợ La gia thật sự đã đến bước đường cùng rồi.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hiện tại trong lồng ngực Hàn Sâm vô cùng khó chịu, lại không thể nổi giận với mẹ của mình.

La Lam nhìn Hàn Sâm thật lâu, sau đó mới mở miệng nói:

- Phi Thiên Kinh vốn cũng không thuộc về La gia.

Hàn Sâm nghe vậy thì hơi kinh hãi, không thể tưởng được mẹ mình lại nói ra một câu như vậy, những người có tuổi trong Liên Minh đều biết La gia có Phi Thiên Kinh, nhưng La Lam là người nhà họ La, thế mà lại nói Phi Thiên Kinh không phải của La gia, chuyện này tự nhiên khiến Hàn Sâm rất giật mình.

Nhưng Hàn Sâm nghĩ đến Atula Kinh kia, trong lòng cũng đã có suy đoán, nhưng lại không dám khẳng định, chỉ trông mong La Lam nói tiếp.

- Tổ tiên La gia vốn là một đạo tặc vũ trụ.

La Lam lại tiếp tục nói, nhưng một câu nói này lại để khiến Hàn Sâm phải mở to hai mắt.

- Đạo tặc vũ trụ?

Hàn Sâm lập tức chấn động, hoàn toàn không thể tưởng được hôm nay La gia được đối đãi như thần trong Liên Minh, trước kia lại là đạo tặc vũ trụ.

- Đó là chuyện rất lâu trước đây, khi đó nhân loại mới vừa đi vào vũ trụ không được bao lâu, căn bản còn chưa có Liên Minh như hiện tại, nhân loại vẫn là chủng tộc phụ thuộc Tu La tộc, dựa vào Tu La tộc chiếu cố mới có thể sinh tồn trong vũ trụ. . .

La Lam kể cho Hàn Sâm nghe chuyện về La gia.

- Mẹ nói cái gì? Phi Thiên Kinh là tổ tiên La gia trộm từ mộ Tu La Hoàng?

Hàn Sâm nghe được một nửa, khó tin trợn tròn hai mắt, không nhịn được phải kêu thành tiếng.

- Đúng vậy, Phi Thiên Kinh vốn chính là công pháp Tu La hoàng tộc, chỉ có điều không biết vì sao, Phi Thiên Kinh lại bị chôn vùi trong mộ Tu La Hoàng, hơn nữa không có một Tu La nào luyện nó. Mặc dù là Tu La Hoàng, cũng chỉ có đến khi sắp chết mới có thể tiến vào phần mộ kia, có thể nhìn xem bí mật trong mộ, chỉ là cho dù bọn họ đã biết bí mật, cũng khó có thể từ bên trong đi ra, tự nhiên không có cách nào nói cho những Tu La khác.

La Lam nói ra.

- Vì sao lại như vậy?

Hàn Sâm không hiểu hỏi.

- Vị tổ tiên kia trộm lấy Phi Thiên Kinh cũng không biết nguyên nhân, nhưng đợi đến sau khi ông luyện Phi Thiên Kinh thì mới biết.

Hàn Sâm không chen vào, yên lặng chờ La Lam nói tiếp đi, hắn thật sự quá muốn biết nguyên nhân.

La Lam tiếp tục nói:

- Vị tổ tiên La gia kia thông minh tuyệt đỉnh, nếu không cũng không thể vào lúc nhân loại yếu thế trộm được mộ phần Tu La, phải biết là lúc đó nhân loại căn bản không thể so sánh với Tu La tộc, nếu Tu La tộc muốn, tiêu diệt cả nhân loại cũng là dễ như trở bàn tay. Tổ tiên La gia lấy được Phi Thiên Kinh, tuy tự học Tu La ngữ để phiên dịch ra Phi Thiên Kinh, nhưng ông cũng không tự mình luyện, mà là bắt mấy Tu La tộc luyện trước, kết quả sau khi những Tu La nhân đó tu luyện, chẳng những không trở nên mạnh mẽ, mà càng luyện thân thể càng kém, cuối cùng thổ huyết mà chết, thân thể gần như biến thành khô lâu, hoàn toàn không nhìn ra hình người nữa.

- Về sau tổ tiên La gia còn thí nghiệm rất nhiều lần, ngoại trừ Tu La nhân, còn tìm một số nhân loại thử luyện, kết quả Tu La nhân đều chết đi không có ngoại lệ, mà nhân loại lại thật sự luyện thành Phi Thiên Kinh, nhưng uy lực lại khá xa so với ghi chép về Phi Thiên Kinh, đến tận khi vị La gia tổ tiên kia gặp được một người. . .

- Gặp ai?

Hàn Sâm nhịn không được hỏi một câu.

- Một cô gái, một bé gái bảy tám tuổi.

Trong mắt La Lam lộ ra một tia kỳ dị:

- Cô bé kia vô ý thấy được Phi Thiên Kinh, vốn dĩ tổ tiên La gia là muốn cha cô bé đi luyện Phi Thiên Kinh, nhưng cô bé kia lại học lén Phi Thiên Kinh, kết quả cô ấy vừa học đã biết, hơn nữa Phi Thiên Kinh mà cô bé sử dụng ra, hoàn toàn khác với nhân loại bình thường luyện được, đó mới là Phi Thiên Chi Lực mà Phi Thiên Kinh ghi lại.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức nhảy dựng, kinh hãi hỏi:

- Cô bé kia là ai? Cô ấy tên gọi là gì? Tại sao lại như vậy?

Trong chớp mắt này, trong đầu Hàn Sâm hiện lên hình ảnh là Linh, nhưng ngẫm lại lại cảm thấy không đúng, tuổi tác chênh lệch nhiều lắm.

- Cô ấy tên Dư Mộ Sương, về sau đã trở thành vợ của vị tổ tiên La gia kia.

Nói đến đây, vẻ mặt La Lam càng cổ quái, dừng lại một chút mới nói tiếp:

- Cô bé là con lai, cha của cô là nhân loại, nhưng mẹ lại là Tu La tộc, bọn họ ngoài ý muốn kết hợp rồi sinh ra cô, có lẽ chính bởi vì cô ấy có được huyết mạch Tu La, cho nên mới có thể luyện thành Phi Thiên Kinh chân chính.

- Về sau La gia chỉ có những người trong mạch này mới có thể luyện thành Phi Thiên Kinh chân chính, qua nhiều năm như vậy đều không có ngoại lệ, nhưng bởi vì La gia không có người thông hôn với Tu La, cho nên Tu La huyết mạch càng lúc càng mờ nhạt, thiên phú tu luyện Phi Thiên Kinh cũng theo đó mà giảm dần, nếu như không phải Tí Hộ Sở xuất hiện, lại cường hóa thân thể con người, chỉ sợ hiện tại ngay cả người của La gia cũng không luyện được Phi Thiên Kinh rồi.

- Nhân loại không luyện được Phi Thiên Kinh chân chính, Tu La nhân luyện sẽ chết, con lai lại có thể tu luyện, Phi Thiên Kinh này thật sự rất cổ quái, trong đó rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Hàn Sâm nghĩ không ra nguyên nhân tại sao phải như vậy.

- Không biết, rất nhiều người La gia đều đã nghiên cứu qua vấn đề này, nhưng vẫn luôn không có đáp án, về sau La gia cũng bắt một số Tu La nhân

đến luyện, kết quả vẫn vậy, không có một ai có thể sống sót.

La Lam nói ra.

Chương 1085: Bí Mật La Gia

La Lam nói nhiều như vậy, Hàn Sâm cũng hiểu được lai lịch của Phi Thiên Kinh, nhưng hắn vẫn không biết chuyện này và La gia để bọn họ luyện Phi Thiên Kinh có quan hệ gì.

Dường như xem thấu suy nghĩ của Hàn Sâm, La Lam nói tiếp:

- Bởi vì Tu La huyết mạch càng lúc càng mờ nhạt, thời điểm đó người La gia sinh ra khác nhau, có người cho rằng La gia cần phải tiếp tục kết hợp với Tu La nhân, sinh ra đời sau càng thêm thích hợp tu luyện Phi Thiên Kinh, có một số người khác lại cho rằng, chúng ta vốn chính là nhân loại, không cần phải đi dung hợp với huyết mạch ngoại tộc, cuối cùng tách ra hai chi La gia mỗi người đi một ngả, đại đa số người ở lại Liên Minh kế thừa gia nghiệp, mà trong đó có một người La gia lại tiến vào Tu La tộc, thành công lọt vào nội bộ Tu La tộc, hơn nữa kết hợp cùng Tu La tộc sinh ra đời sau.

- Lại còn có việc này? Vị tiền bối La gia kia tên gọi là gì? Sao trước kia chưa từng nghe nói qua?

Hàn Sâm hỏi.

La Lam trịnh trọng nhìn Hàn Sâm nói:

- Việc này chính là bí mật lớn nhất của La gia, tuyệt đối không thể truyền ra bên ngoài, nếu không không chỉ là La gia, ngay cả những người đã từng kết thân cùng La gia, kể cả con và Hàn Nghiên đều sẽ bị liên lụy, tuy Tu La huyết mạch bên trong thân thể chúng ta đã mỏng đến mức có thể bỏ qua không tính, nhưng người khác chưa hẳn đã nghĩ như vậy. Trước kia mẹ

không nói cho các con biết, chính là sợ các con còn trẻ không hiểu chuyện, lại nói chuyện này ra ngoài, đây chính là đại họa.

- Về phần vị tiền bối La gia kia đi tới Tu La tộc kia tên gì, càng là chuyện tuyệt mật, ngay cả mẹ cũng không biết y tên là gì, ông ngoại con từng có lần uống rượu say, ngẫu nhiên có nhắc một câu, nói vị tiền bối kia bởi vì lớn lên cực kỳ đẹp trai, cho nên có một ngoại hiệu gọi là Ngọc Tu La.

- Ngoại hiệu này thật là quỷ dị, vậy mà lại giống tên đương kim Tu La Hoàng.

Hàn Sâm cười khổ nói.

La Lam lại không có tâm tình nói những chuyện bát quái này, lại nói với Hàn Sâm:

- Lúc ấy La gia sợ Phi Thiên Kinh truyền vào Tu La tộc bên kia, nhỡ Tu La tộc nghiên cứu ra cái gì sẽ gây bất lợi cho nhân loại, cho nên khi Ngọc Tu La ra đi, chỉ học được nửa phần trước của Phi Thiên Kinh, chính là phần mà con lấy được kia, một phần phía sau lại là bí truyền của La gia, mỗi một đời cũng chỉ truyền cho một người mà thôi, đến đời ông ngoại con mới thôi, đời sau chỉ sợ đã không người, nếu ông không phải người kiêu ngạo như vậy, cũng sẽ không đến mức phải nhòm ngó đến con và Tiểu Nghiên là người khác họ.

Hàn Sâm nghe đến đó cuối cùng đã hiểu được một số chuyện, khó trách hắn lấy được Atula Kinh lại nhiều hơn Phi Thiên Kinh, hóa ra hắn lấy được Phi Thiên Kinh chính là bản không hoàn chỉnh.

- Đời sau của Ngọc Tu La quả nhiên có thể so với đời thứ nhất La gia, thiên phú tu luyện Phi Thiên Kinh mạnh hơn rất nhiều, hơn nữa chênh lệch càng lúc càng lớn, đến tận sau này khi nhân loại phát hiện Tí Hộ Sở, La gia lấy được cách khiến gen tăng lên, loại tình huống này mới dần cải thiện. Mà đời sau của Ngọc Tu La bởi vì bị Tu La tộc đồng hóa, không khác gì Tu La nhân, bọn họ cũng không vào Tí Hộ Sở được.

La Lam dừng một chút rồi nói thêm:

- La gia cũng bởi vì vậy mà cho rằng, một chi mà Ngọc Tu La sinh ra kia, truyền thừa nhiều đời như vậy, đã không thể xem như người La gia rồi, thậm chí đã không thể tính là nhân loại, bọn họ cùng Tu La nhân thuần chủng đã không có gì khác nhau, cho nên không chịu đưa nửa quyển Phi Thiên Kinh phía sau giao cho đời sau của Ngọc Tu La.

- Về sau lại xảy ra một chuyện, La gia cùng một chi Ngọc Tu La kia đều có chỗ cố kỵ, không muốn để lộ bí mật này cho người bên ngoài biết được, cuối cùng định ước hẹn mười năm, cứ mười năm La gia sẽ phái ra người mạnh nhất cùng người mạnh nhất trong chi do Ngọc Tu La sinh ra quyết đấu, nếu là người nhà họ La thua, thì phải đưa một nửa bộ Phi Thiên Kinh phía sau cho bọn họ. Hôm nay ông ngoại con không người kế tục, chỉ dựa vào một mình ông chèo chống, nếu ông có chuyện ngoài ý muốn, thì nửa bộ sau Phi Thiên Kinh sẽ rơi vào trong tay Ngọc Tu La nhất mạch, cho nên ông mới cấp thiết muốn bồi dưỡng một người thừa kế như vậy.

- Ngoại trừ con và Tiểu Nghiên, không tìm được những người khác có huyết mạch La gia sao?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

La Lam khổ sở cười nói:

- Năm đó cha của mẹ, cũng là ông ngoại của con, bởi vì ông cố ngoại của con kỳ vọng rất cao, ông phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên, nên đã dốc sức liều mạng tu hành trong Tí Hộ Sở, cuối cùng lại chết bên trong Tí Hộ Sở. Khi mẹ rời khỏi La gia, La gia đã không có nhân tài xuất sắc nào, hôm nay chỉ sợ càng không có ai.

(Dịch: Ôi vl ông tác, lúc thì ông ngoại lúc thì ông cố ngoại, A Lâm cũng chẳng biết đâu mà lần, các bạn chịu khó xem tiếp để coi La Hải Đường cuối cùng là ông ngoại hay ông cố ngoại Hàn Sâm nhé :l)

- Cùng lắm thì hủy Phi Thiên Kinh đi, không để cho nhất mạch Ngọc Tu La lấy được là được.

Hàn Sâm không phải là một loại người cổ hủ, nghĩ nghĩ nói ra.

- Nếu như có thể đơn giản như vậy thì tốt rồi, với tính tình kiêu ngạo của ông cố ngoại con, ông tuyệt đối sẽ không làm ra việc này.

La Lam lắc đầu:

- Hiện tại Nghiên Nhi đã tu luyện Phi Thiên Kinh, nếu ông cố ngoại con có chuyện gì ngoài ý muốn, người của nhất mạch Ngọc Tu La nhất định sẽ tìm tới Nghiên Nhi, cho nên cho dù con có diệt La gia đi cũng vô ích.

- Vì sự kiêu ngạo của ông ấy mà đẩy em gái con vào cuộc chiến sinh tử mười năm một lần, đây cũng là kiêu ngạo sao?

Hàn Sâm cười lạnh nói.

- Hiện tại nói cái gì cũng đều vô dụng rồi.

La Lam nói ra.

- Như thế nào vô dụng, chờ sau này con đánh tới La gia, hủy nửa bộ Phi Thiên Kinh phía sau, để cho tên kiêu ngạo kia cùng cuộc chiến mười năm đi gặp quỷ đi, cũng làm cho dòng dõi Ngọc Tu La kia sớm dẹp ý niệm này.

Hàn Sâm lạnh giọng nói ra.

La Lam chỉ cho rằng Hàn Sâm đang nói nói nhảm, cũng không để ở trong lòng, chỉ nói với Hàn Sâm:

- Hôm nay Tiểu Nghiên đã luyện Phi Thiên Kinh, không quay đầu lại được, chỉ có thể giúp nó mau chóng tăng thực lực lên, hy vọng có thể thủ vững trước khi ông cố ngoại của con tấn chức, như vậy mới có thể trấn áp Ngọc Tu La nhất mạch.

- Mẹ yên tâm đi, việc này con sẽ xử lý, tuyệt sẽ không để cho Tiểu Nghiên chịu bất cứ thương tổn gì.

Ánh mắt Hàn Sâm có chút lạnh như băng, trong lòng thầm mắng:

- CMN kiêu ngạo, không có gì quan trọng bằng thân nhân, nếu quả thật khiến ông đây phát bực, ông sẽ trực tiếp ném Atula Kinh cho Ngọc Tu La,

tuyệt đối không để cho Tiểu Nghiên mạo hiểm đi tham gia cuộc chiến mười năm gì đó.

Sau khi nói chuyện với La Lam xong, Hàn Sâm trực tiếp tiến vào Tí Hộ Sở, mấy năm qua hắn cũng không hề nhàn rỗi, ngẫu nhiên vẫn sẽ ra ngoài đi đi lại lại một chuyến, nhưng không phải dùng thân phận của chính hắn, mà là dùng thân phận của Kim Tệ, miễn cho ngoại nhân biết thân thể của hắn chưa hề hoàn toàn phế bỏ.

Long Đế hết sức quen thuộc khu vực này, hơn nữa có Kỵ Sĩ Phản Nghịch ở đây, chỉ cần cẩn thận một chút, cho dù Hàn Sâm không có năng lực chiến đấu, cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

Trong mấy năm này có mấy lần đụng phải nhân loại đi lạc tới vùng này, sau đó dùng thân phận của Kim Tệ cứu bọn họ, cũng từ trong miệng bọn họ biết được một ít tình huống của vùng hoang vu này.

Hiện tại địa phương Hàn Sâm đang ở là một tòa Tí Hộ Sở nhân loại hoang vu, ở khu vực không có người, Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán Kim Mao Hống ra làm tọa kỵ.

Mấy tháng trước Kim Mao Hống đã tiến hóa thành công, cường độ thân thể đạt đến tiêu chuẩn sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, chỉ là nó chưa mở ra một đạo khóa gen nào, cần phải chậm rãi mở ra khóa gen.

Mấy tháng nay, Kim Mao Hống đã tự động mở ra đạo khóa gen thứ ba, tốc độ mở ra đã rất nhanh, nhưng khi chưa mở ra được chín đạo khóa gen, thì rất khó có thể chống lại cường giả chân chính.

Cũng may Hàn Sâm cũng coi nó là tọa kỵ để sử dụng, luận tốc độ, hiện tại Kim Mao Hống đã không chậm.

Cưỡi Kim Mao Hống ra khu vực hoang vu, hướng về Tí Hộ Sở nhân loại, nhưng còn chưa tới nơi, đã nghe được một tiếng gào rú cùng tiếng kêu thảm thiết, còn có thể nhìn thấy từng cơn dị quang truyền đến.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhìn chỗ kia tựa hồ chính là vị trí Tí Hộ Sở nhân loại trong miệng những người lúc trước nhắc đến.

Chương 1086: Kim Tệ Đầy Trời

Hiện tại Tô Tiểu Kiều rất phiền muộn, y vốn cho rằng vận khí mình tốt, ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở xuôi gió xuôi nước lăn lộn đến thần gen viên mãn, khi đi vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở vận khí lại phi thường tốt, được truyền tống đến một Tí Hộ Sở hoàng tộc mà nhân loại chiếm cứ, nhưng ai ngờ được, y mới tới đây không được một năm, Tí Hộ Sở hoàng tộc đã bị một đám dị sinh vật theo dõi.

Nhìn cả đám dị sinh vật cao mười mấy mét, hai đầu sáu chân, toàn thân như là đá cẩm thạch ở bên ngoài thành, Tô Tiểu Kiều đã cảm giác bắp chân mình như muốn nhũn ra.

Dù sao y mới tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở chưa tới một năm, chỉ ăn được một ít máu thịt của sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thủy, thịt của sinh vật biến dị đều chưa từng được ăn, đối mặt với dị sinh vật thành đàn như vậy, năng lực chiến đấu của y thật sự quá yếu.

Hơn nữa tình huống Chiến Hào Tí Hộ Sở rất không lạc quan, dị sinh vật này tên là Mãnh Cổ Thú, lực lớn mỗi con đều vô cùng lớn, yếu nhất trong đàn cũng là sinh vật nguyên thủy, mạnh hơn một chút là có thể đạt tới cấp độ sinh vật biến dị, trong đó có mấy con Mãnh Cổ Thú đầu lĩnh hẳn là cấp thần huyết.

Sau khi Mãnh Liệt Thú mở ra khóa gen, thân thể cứng rắn như đá, hơn nữa bản thân có khí lực vô cùng cường đại, thân thể đâm vào tường thành, khiến tường thành không ngừng rung lắc, tường thành bị đụng xuất hiện rất nhiều vết rạn, tiếp tục như vậy sớm muộn sẽ bị đụng vỡ.

Nếu mất đi Tí Hộ Sở bảo hộ, nhân loại càng khó có thể ngăn cản, tình huống chỉ sợ sẽ càng thêm không xong.

Nhìn thoáng qua mấy cao thủ vừa lao ra khỏi Tí Hộ Sở để chiến đấu với mấy con sinh vật thần huyết, chỉ thấy dị quang đầy trời, cự thú liên tục thét dài.

Sau khi những Mãnh Cổ Thú đó mở ra khóa gen, thân thể thật sự quá cứng rắn, cao thủ cùng giai trừ phi có thể đánh trúng vị trí chỗ hiểm như con mắt của chúng, nếu không khả năng tạo thành tổn thương cho Mãnh Cổ Thú cực kỳ có hạn, chỉ có thể du đấu cùng chúng nó, mấy vị cao thủ đều bị thần huyết Mãnh Cổ Thú vây vào bốn phía, binh khí cùng các loại lực lượng phong hỏa lôi điện chém lên trên người Mãnh Cổ Thú cũng không có tác dụng lớn.

Bành!

Một con Mãnh Cổ Thú đâm vào trên thành tường, lập tức đập vỡ một mảnh tường thành, từng khối đá vỡ vụn bắn ra tứ tán.

- CMN.

Tô Tiểu Kiều đứng trên tường thành bị xô ngã xuống đất, đá vụn bay ra cắt trên mặt y mấy vết thương, máu tươi lập tức chảy ra, trên mặt lập tức cảm giác đau rát.

Cố nén đau đớn, Tô Tiểu Kiều mắng to một tiếng, đứng lên kéo cung tiễn bắn tới Mãnh Cổ Thú trước tường thành.

Coong!

Mũi tên bắn lên trên mặt của Mãnh Cổ Thú, nhưng lại không thể bắn trúng mắt của nó, bị con Mãnh Cổ Thú kia hất đầu tránh né được chỗ hiểm.

Thế nhưng mũi tên thứ hai kế tiếp như quỷ mỵ của Tô Tiểu Kiều, trực tiếp đâm vào trong mắt trái Mãnh Cổ Thú, lập tức chỉ nghe con Mãnh Cổ Thú kia kêu thảm một tiếng, móng trước giơ lên, đụng vào Mãnh Cổ Thú phía sau.

Tô Tiểu Kiều lại sờ mũi tên bên trong bao tên, nhưng lại phát hiện đã bắn hết, không khỏi thấp giọng mắng một câu:

- Những đồ quỷ này cao lớn như vậy, thế mà mắt lại giống như hạt đậu xanh, hại lão tử bắn mất nhiều mũi tên như vậy.

Không có mũi tên, Tô Tiểu Kiều ném cung tên xuống đất, bất chấp vết thương trên người, triệu hồi ra một cây thương đâm tới mặt Mãnh Cổ Thú bên ngoài tường kia.

Máu tươi vẩy ra, tiếng rú thảm vang vọng bốn phía, máu và lửa đan vào trở thành một khúc nhạc sục sôi tàn khốc, từng âm điệu đều là do nhân loại và máu tươi Mãnh Cổ Thú đúc thành.

Đột nhiên, đại địa dường như cũng khẽ run rẩy, sau đó tiếng rung động càng ngày càng mạnh, từ xa tới gần càng phát rõ ràng.

Mọi người không khỏi nhìn tới nơi phát ra rung động kia, chỉ thấy một đầu Mãnh Cổ Thú thân thể cao hơn 30m, toàn thân như là Huyền Ngọc đúc thành đang chạy như điên tới chiến trường, mỗi một bước đều khiến đại địa chấn chiến.

- Thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu!

Sở trưởng Triệu Lung của Chiến Hào Tí Hộ Sở hét to.

Với thực lực hôm nay của Chiến Hào Tí Hộ Sở, có thể ngăn cản được công kích của đàn Mãnh Cổ Thú và mấy con Mãnh Cổ Thú thần huyết đã vô cùng miễn cưỡng, nhưng ai ngờ bên trong đàn Mãnh Cổ Thú lại còn có một con thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu.

Con thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu kia không thèm quan tâm tới chuyện gì, trực tiếp chạy thẳng tới cửa lớn của Tí Hộ Sở.

Triệu Lung cắn răng, sau lưng xuất hiện một đôi cánh chim, y lập tức phóng lên trời, trường thương trong tay mang theo lôi điện kinh khủng, hung hăng bắn tới con thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu kia.

Lôi điện từ trường thương bắn ra, lập tức đâm tới trước mặt con thần huyết Mãnh Cổ Thú bạo tẩu kia.

Thế nhưng con Mãnh Cổ Thú bạo tẩu kia chỉ hơi hơi cúi đầu, nó đã tránh được tia lôi điện kia sắp đánh vào mắt nó, trường thương kia chỉ đụng vào trên trán của nó, lôi điện như là tia lửa nổ tung ra, nhưng vẫn không thể đâm thủng thân thể giống như Huyền Ngọc của Mãnh Cổ Thú, trái lại chuôi trường thương của y lại bị đụng bay ra ngoài mấy trăm mét, đâm vào trong tường thành.

Sắc mặt Triệu Lung lập tức kịch biến, một kích mạnh nhất của y, thế mà lại không phá nổi thân thể của con thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu kia, con Mãnh Cổ Thú bạo tẩu kia không hề dừng lại, nó vẫn chạy như điên, điên cuồng phóng tới cửa chính của Tí Hộ Sở, mỗi một bước của nó đều khiến mặt đất chấn động, lưu lại trên mặt đất từng cái hố sâu hơn một mét.

Nhân loại thủ thành trên tường thành không ngừng dùng cung tiễn bắn tới con Mãnh Cổ Thú bạo tẩu kia, mưa tên bắn tới thân thể giống như Huyền Ngọc, nhưng vẫn không thể gây tổn thương tới Mãnh Cổ Thú, phần lớn mũi tên đều trực tiếp bị gãy, từ trên thân thể Huyền Ngọc rơi xuống.

nhân loại thủ thành trơ mắt nhìn thân thể con Mãnh Cổ Thú bạo tẩu như ngọn núi nhỏ đụng vào cửa thành, cửa lớn trực tiếp bị đụng nát bấy.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, không chỉ cửa thành, ngay cả lầu trên cửa thành cũng bị đụng đến mức đất đá vỡ vụn, trực tiếp tạo ra một lỗ thủng lớn, khiến một đoạn tường thành ở gần đó đều sụp đổ.

Sắc mặt tất cả mọi người đều kịch biến, sĩ khí lập tức tuột xuống tới đáy cốc, sinh vật khủng bố như vậy, khiến bọn họ hoàn toàn không có chiến ý, nỗi sợ hãi lan tràn trong lòng tất cả mọi người.

Đàn Mãnh Cổ Thú lại vô cùng hưng phấn, tất cả Mãnh Cổ Thú to lớn chạy như điên tới, mặt đất cũng phải run rẩy, giống như lúc nào cũng có thể bị giẫm nát vậy.

Tất cả mọi người đều cảm thấy tuyệt vọng, dù có chiến đấu đẫm máu thế nào, cũng khó có thể chống lại chênh lệch thực lực tuyệt đối, tất cả mọi người đều rất rõ ràng, chỉ sợ Chiến Hào Tí Hộ Sở không thể giữ được rồi, bọn họ cũng lành ít dữ nhiều.

- Lui lại, tất cả mọi người lập tức lui lại, truyền tống về Liên Minh.

Triệu Lung rống lớn ra lệnh, đồng thời ra sức đánh tới con thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu kia, hy vọng có thể kéo dài thêm chút thời gian cho những người khác, có thể để nhiều người trốn về Liên Minh hơn.

Mấy người cao thủ khác đều xông về cửa thành bị phá, hy vọng có thể chống chọi thêm một thời gian ngắn, có thể giúp cho mấy người khác trốn đi.

Tô Tiểu Kiều chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu, nhìn đồng bạn bên cạnh cũng bi phẫn như thế, không cam lòng, tuyệt vọng, nhưng chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ một tiếng.

Lúc này lui lại, chỉ sợ khó có thể trở lại Tí Hộ Sở.

- Kim Tệ!

Đột nhiên có người kêu lớn, Tô Tiểu Kiều nghe được tiếng kêu kia, lập tức ngẩng đầu kêu lên:

- Tệ thần tới rồi sao? Tệ thần ở nơi nào?

Tô Tiểu Kiều nhìn đông tới nhìn tây, nhưng vẫn không nhìn thấy Tệ thần, người lại mở to hai mắt nhìn đứng ở chỗ đó, chỉ thấy từng đồng tiền xu màu vàng từ trên trời giáng xuống, giống như mưa kim tệ vậy.

Chương 1087: Thật Sự Là Kim Tệ

- Thật sự là kim tệ!

Tô Tiểu Kiều ngây ra một lúc, bị cảnh tượng kỳ dị trước mắt dọa sợ ngây người, không biết tình huống rốt cuộc là như thế nào.

Chỉ thấy từng miếng kim tệ đinh đinh đương đương rơi xuống trên người đám Mãnh Cổ Thú, một miếng kim tệ rơi xuống trên người một con Mãnh

Cổ Thú, không nhiều hơn, cũng không ít hơn.

Rất nhiều người đều đang ngẩn người, không biết những miếng kim tệ kim quang lóng lánh đó rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại đột nhiên từ trên trời giáng xuống, cũng không biết kim tệ này là như thế nào.

Thế nhưng một giây sau, tất cả mọi người đều phải trợn mắt há miệng, vẻ mặt khó tin và kinh hỉ đan vào nhau.

Ầm ầm!

Khi từng miếng kim tệ rơi vào trên người những con Mãnh Cổ Thú to lớn đó, những con Mãnh Cổ Thú to lớn kia giống như bị núi cao đè xuống vậy, tất cả đều trực tiếp bị ép nằm trên mặt đất, dù giãy dụa thế nào cũng không thể đứng dậy được.

Ngay cả những con thần huyết Mãnh Cổ Thú khủng bố kia cũng giống vậy, sau khi bị một miếng kim tệ trấn áp, trực tiếp bị ép nằm trên đất, sáu chân đạp loạn trên mặt đất, nhưng lại chỉ có thể đạp bùn đất và đất đá thôi, dù giãy thế nào cũng không đứng dậy nổi, hai đầu không ngừng gào rú thống khổ bất lực.

- Chuyện gì thế này?

Triệu Lung ngơ ngác khó tin nhìn cảnh tượng trước mặt.

Những người khác cũng giống như Triệu Lung, đều không dám tin nhìn đàn Mãnh Cổ Thú nằm đầy đất.

Còn con thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu kia, sau khi bị một miếng kim tệ đè lại, thân thể chỉ run rẩy nhưng vẫn không ngã xuống, trên thân thể Huyền Ngọc vô cùng nặng nề, nó không ngừng gầm rú rung trời, dường như không cam lòng bị trấn áp, dù thế nào cũng không chịu ngã xuống.

Đột nhiên, chỉ thấy một thân ảnh toàn thân bị thánh quang màu trắng bao phủ xuất hiện bên trên bầu trời, thân thể hùng tráng và mái tóc dài màu

trắng mang tới một cảm giác thiêng liêng thần thánh khó có thể nói thành lời, hắn giống như một vị thần.

Chỉ là toàn thân hắn đều bị áo giáp bao quanh, ngay cả mặt cũng không lộ ra, chỉ thấy ngón tay của hắn kẹp lấy một miếng kim tệ, sau đó bắn tới con thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu kia.

Miếng kim tệ kia dưới tầm mắt của mọi người, hóa thành một tia sáng màu vàng, lập tức xuất hiện trên trán thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu.

Trong nháy mắt khi kim tệ trấn áp lên trên người con Mãnh Cổ Thú bạo tẩu, thân thể cao lớn của nó cũng chịu không được trực tiếp bị ép xuống trên mặt đất.

Như thế còn chưa kết thúc, chỉ trong nháy mắt, thân thể như Huyền Ngọc của con thần huyết Mãnh Cổ Thú bạo tẩu kia nứt vỡ ra từng lỗ hổng, máu tươi từ trong thân thể bắn ra.

Bành!

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, con thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu kia cứ thế bị đè nát thân thể, máu tươi và xương cốt bắn ra, cả người trực tiếp bị ép thành một đống thịt nhão.

Tất cả mọi người vô cùng khiếp sợ, thật sự khó có thể tưởng tượng, chỉ dựa vào một miếng kim tệ nho nhỏ, lại có thể đè nát một con thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu vô địch như vậy, sức mạnh này khủng bố tới cỡ nào, quả thực giống như thần linh.

- Tệ thần. . . anh là Tệ thần. . .

Tô Tiểu Kiều nhìn lên bóng người màu trắng trên không trung rồi kêu lớn lên, giọng nói tràn đầy vẻ hưng phấn.

Tuy nhìn không thấy hình dạng của người kia, nhưng Tô Tiểu Kiều có cảm giác, người kia chính là Kim Tệ, chính là Tệ thần.

- Tô Tiểu Kiều, cậu cũng tấn thăng đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở rồi à.

Hàn Sâm nói một câu với Tô Tiểu Kiều, trong lòng cũng có vài phần vui sướng, ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở có thể nhìn thấy đồng đội trước kia, đây hoàn toàn là một chuyện đáng để cao hứng.

Tô Tiểu Kiều lập tức vui mừng, lớn tiếng kêu lên:

- Là tôi, là tôi, Tệ thần còn nhớ tôi à, tôi đã đến gần một năm, Tệ thần ở nơi này thì thật tốt quá. . .

Mọi người nhất thời đều phải lau mắt nhìn Tô Tiểu Kiều, Tô Tiểu Kiều cũng ưỡn ngực lên tỏ vẻ đắc ý.

Có thể được Tệ thần nhớ tên, đây đúng là một việc đáng để khoe khoang.

- Đa tạ các hạ đã xuất thủ cứu giúp, tại hạ là Triệu Lung, Thiên Sứ Gen.

Triệu Lung bước lên hành lễ nói với Hàn Sâm.

- Kim Tệ.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu, sau đó còn nói thêm:

- Những con Mãnh Cổ Thú đó sẽ bị trấn áp mười hai giờ, mọi người sớm giải quyết đi.

Nói xong, Hàn Sâm trực tiếp quay người biến thành một tia sáng màu trắng bay đi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Thời gian Hàn Sâm tiến vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh có hạn, hơn nữa thời gian càng dài thì thời gian suy yếu cũng sẽ càng dài, có thể không lãng phí thời gian, hắn cũng không muốn tốn thời gian.

Hôm nay vốn chỉ định đến tùy tiện nhìn tòa Tí Hộ Sở nhân loại này một chút, lại không ngờ gặp phải một trận đại chiến như vậy, hắn muốn thử thành quả mình nghiên cứu một chút, đành phải biến thân thành trạng thái Siêu Cấp Đế Linh sử dụng kim tệ, thân thể của hắn còn chưa khôi phục, không phát huy ra được uy lực, càng không có khả năng trấn áp thần huyết Mãnh Cổ Thú trong trạng thái bạo tẩu, chỉ có thể dùng thân thể trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

Trải qua nghiên cứu không ngừng về kim tệ, uy lực của nó khiến Hàn Sâm rất hài lòng, khi sử dụng với diện tích lớn, hiệu quả tuy kém hơn một chút, nhưng hắn cũng khá hài lòng, có thể trấn áp quần thể.

Chính thức ngưng tụ lực lượng trên một miếng kim tệ, lực lượng kinh khủng sinh ra khiến Hàn Sâm cảm giác mình hao tốn thời gian dài nghiên cứu như vậy cuối cùng cũng không uổng phí.

Bởi vì thời gian sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh rất ngắn, sau khi Hàn Sâm khôi phục chân thân, thân thể cũng chưa từng xuất hiện cảm giác hư nhược.

Chiến Hào Tí Hộ Sở tự nhiên là không thể đi nữa, Hàn Sâm chỉ có thể trở về khu vực hoang vu.

Kim Tệ xuất hiện ở Chiến Hào Tí Hộ Sở, hơn nữa bày ra lực lượng kim tệ kinh khủng, tin tức này nhanh chóng sẽ truyền ra trong Liên Minh. Bởi vì lúc ấy có rất nhiều người ở chỗ này, ngoại trừ Triệu Lung thuộc Thiên Sứ Gen, cũng không thiếu người của các thế lực lớn khác, nên chuyện này tự nhiên không gạt được.

Tiện tay trấn áp một đàn Mãnh Cổ Thú, một miếng kim tệ đè nát thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, sự cường đại của Tệ thần thật sự không thể tưởng tượng nổi, tất cả đều thi nhau suy đoán lực lượng kia của kim tệ rốt cuộc là gì.

Mỗi người đều suy đoán Tệ thần đã cường đại đến trình độ nào, trước kia có rất nhiều người đoán Hàn Sâm chính là Tệ thần, nhưng vẫn luôn không chứng minh được.

Hiện tại thân thể Hàn Sâm đã phế bỏ, Kim Tệ vẫn còn đang mạnh khỏe, hơn nữa còn cường đại chưa từng thấy, khiến cho mọi người đều bỏ đi suy nghĩ lúc trước.

Hiện tại bên trong Liên Minh đã có người dùng siêu cấp thần gen viên mã để tấn chức, người thứ nhất dùng siêu cấp thần gen viên mãn để tấn thăng chính là Kỷ Tình của Kỷ gia.

Sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở tương đối dễ giết, Kỷ Tình đã sớm săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, trải qua nhiều năm như vậy, cô ấy có thể là người thứ nhất dùng siêu cấp thần gen viên mãn để tấn chức cũng không ngoài ý muốn.

Sau khi Kỷ Tình tấn thăng thành công, Kỷ gia cũng không giấu diếm, trực tiếp công bố kết quả sau khi Kỷ Tình tấn thăng với toàn bộ Liên Minh.

Siêu thần thể rốt cục đã bị nhân loại biết đến, mà siêu thần thể của Kỷ Tình tên là "Kiếm Hồn", khiến cho thiên phú kiếm đạo của cô tăng lên trên diện rộng, hơn nữa khi sử dụng kiếm cùng kiếm thuật sẽ tăng lên trên phạm vi lớn.

Từ sau khi Kỷ Tình thành công, tất cả thế lực lớn đều liều mạng huấn luyện siêu thần thể, có Thiên Sứ Gen dịch và sủng vật đan trợ giúp, mấy năm này nhân loại phát triển rất nhanh, sau khi dốc hết tất cả tiền vốn, bọn họ cũng bồi dưỡng được một số siêu thần thể, nhưng siêu thần thể mỗi người lấy được đều không giống nhau.

Có thể đạt được dạng siêu thần thể gì, đều có quan hệ đến việc tự thân thể chất còn có gen săn bắt, ví dụ như người tu luyện sức mạnh hệ hỏa, bình thường đều sẽ đạt được siêu thần thể hệ hỏa.

Chương 1088: Điên Rồi?

Ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở muốn săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết khó hơn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở nhiều lắm, cho nên trước mắt người ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở có thể dùng siêu cấp thần gen đầy để tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng không có mấy, chuyện này không phải chỉ cần dựa vào nhiều người là có thể làm được.

Hàn Sâm cũng hy vọng siêu thần thể của nhân loại có càng nhiều càng tốt, nếu không nhân loại ở không gian thứ ba, thứ tư Tí Hộ Sở sẽ vĩnh viễn không có khả năng quật khởi.

Nếu như không phải vì phương pháp hắn luyện hóa gen sinh mệnh tinh hoa quan hệ đến Động Huyền Kinh, thì công bố ra ngoài cũng không có vấn đề gì.

Nhưng khiến Hàn Sâm khá nghi ngờ là, siêu thần thể hình thành không chỉ có quan hệ tới chuyện gen hấp thu, còn có quan hệ đến thể chất và công pháp tu luyện.

Hắn tu luyện ba loại Động Huyền Kinh, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, đến khi tấn thăng đã lấy được Đế Linh Thể, tấn thăng lần nữa là được Siêu Cấp Đế Linh Thể.

Hàn Sâm không biết đây là do công pháp ảnh hưởng nhiều hơn, hay là thể chất bản thân hắn ảnh hưởng nhiều hơn, xem những siêu thần thể vừa tấn thăng đó, không có người nào tương tự như hắn.

Bảo Nhi ghé vào trên bụng Hàn Sâm ngủ, Hàn Sâm nằm trên ghế sa lon xem tin tức gần đây, Kỷ Yên Nhiên ngồi trước bàn làm việc bên cạnh để làm việc.

Đột nhiên, máy truyền tin của Hàn Sâm vang lên.

- Em còn đang bận việc, anh đi ra ngoài nói chuyện.

Hàn Sâm nói với Kỷ Yên Nhiên đang xoay người nhìn mình một câu, sau đó nhẹ nhàng đặt Bảo Nhi đang ngủ say lên ghế sa lon, rồi mới đứng dậy rời khỏi phòng đi ra ngoài sân.

Đưa tay đồng ý nhận máy truyền tin, hình ảnh của Lâm Phong từ trong đó nhảy ra.

- Tiểu nhị, đã lâu không gặp.

Hàn Sâm cười tủm tỉm lên tiếng chào hỏi Lâm Phong.

Lâm Phong lại là một người nghiêm trang, câu nói đầu tiên với Hàn Sâm:

- Qua mấy ngày nữa chính là buổi hội giao lưu của bốn nhà, lần này chủ yếu là Siêu Việt Giả tới trao đổi, tôi hi vọng cậu có thể cùng tham gia.

- Không phải cậu không biết tình trạng cơ thể của tôi, đi cũng không có tác dụng gì.

Hàn Sâm xòe tay nói, trên thực tế hắn cũng không có hứng thú gì đối với hội giao lưu của bốn nhà Tuyết, Vương, Kỷ, Lâm.

Hơn nữa hắn cũng không thích tính tình cuồng vọng của đám người Tuyết gia kia, cũng sợ mình đi sẽ xảy ra xung đột gì với người Tuyết gia.

- Lần này không giống, lần giao lưu hội này tổ chức tại Tuyết gia, hơn nữa Tuyết gia cũng xảy ra một chút vấn đề.

Lâm Phong nói đến đây thì dừng một chút, giống như đang tổ chức ngôn ngữ, suy nghĩ một chút xem làm như thế nào để nói rõ cho Hàn Sâm.

- Tuyết gia xảy ra vấn đề gì?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Tuyết gia có một người nổi điên.

Lâm Phong do dự một chút rồi nói ra.

- Rất bình thường, dù sao người Tuyết gia vốn chính là một đám người điên.

Hàn Sâm hả hê nói.

Lâm Phong lại lắc đầu nói:

- Nếu như là người bình thường nổi điên thì cũng không có gì, hiện tại người nổi điên lại Bán Thần Tuyết Diệc Thanh của Tuyết gia, cả Tuyết gia thiếu chút nữa đã bị y diệt sạch rồi.

Hàn Sâm trợn tròn hai mắt:

- Chuyện là thế nào vậy?

Hàn Sâm vẫn cảm thấy người Tuyết gia đều có chút vấn đề, nhưng không nghĩ tới lại điên đến tình trạng này, người trong nhà diệt người trong nhà.

Lâm Phong cười khổ nói:

- Cũng may khi Tuyết Diệc Thanh nổi điên, lão gia tử Lâm gia chúng tôi, Kỷ gia và Vương gia đều có mặt ở Tuyết gia, nếu không hiện tại Tuyết gia đã xong rồi.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Hàn Sâm đã cảm thấy có chút hứng thú.

- Dường như trước khi Tuyết Diệc Thanh nổi điên đã ý thức được vấn đề, cho nên đã tìm mấy vị lão gia tử đi qua thương lượng, nhưng đáng tiếc ba vị lão gia tử mới đến Tuyết gia không bao lâu, Tuyết Diệc Thanh đã nổi điên, cuối cùng ba vị lão gia tử liên thủ tạm thời chế phục y, nhưng trước đó, Tuyết Diệc Thanh đã giết không ít người Tuyết gia.

Dừng một chút, Lâm Phong lại tiếp tục nói:

- Sau này đã tìm được một ít tài liệu và nhật ký do Tuyết Diệc Thanh lưu lại, ở trong đó có nói, có thể Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà Tuyết gia tu luyện đã xảy ra vấn đề, khiến tinh thần người Tuyết gia đều có chút vấn đề, Tuyết Diệc Thanh còn nói nếu như không thể giải quyết vấn đề về Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, người Tuyết gia có khả năng đều sẽ gặp phải khốn cảnh tinh thần hỏng mất, cấp độ luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật càng cao, tỷ lệ xảy ra vấn đề cũng càng lớn.

Hàn Sâm nghe mà trong lòng cả kinh, hắn cũng luyện qua Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hắn sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?

- Tuyết gia nghiên cứu đến đâu rồi? Rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?

Hàn Sâm vội vàng hỏi.

- Còn chưa nghiên cứu ra được, nhưng Tuyết gia đã công bố Quảng Hàn Kinh vốn là nguyên bản của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, để người của ba nhà khác cùng nhau nghiên cứu, hy vọng có thể tìm ra chỗ mấu chốt, mục đích

chủ yếu của giao lưu hội lần này chính là vì thế, tôi hi vọng cậu có thể cùng đi xem xem.

Lâm Phong nói ra.

Lâm Phong mời Hàn Sâm đi, chủ nếu là bởi vì biết rõ mấy năm gần đây Hàn Sâm đều đi theo Bạch Dịch Sơn học tập nghiên cứu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, phương diện này cũng có chút hiểu biết.

Quảng Hàn Kinh không thể ngoại truyền, cho nên không có chuyên gia về phương diện này tham dự giao lưu hội, cũng chỉ có một số đệ tử hạch tâm của bốn nhà mà thôi.

- Đi, đương nhiên phải đi.

Hàn Sâm lập tức đồng ý.

Mặc dù hiện tại hắn đã không luyện thêm Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng ai biết có tai hoạ ngầm gì, vẫn nên đi xem một chút thì tốt hơn.

Hơn nữa Quảng Hàn Kinh chính là một loại Luyện Khí Thuật đỉnh cấp của nhân loại, trước kia Kỷ, Lâm, Vương, Tuyết đều có bí thuật trấn tông, về sau đều do Tuyết gia quản lý tất cả, ba nhà khác đều không được thấy.

Hôm nay có cơ hội có thể nhìn nguyên bản Quảng Hàn Kinh , Hàn Sâm tự nhiên không muốn bỏ qua cơ hội này.

Mấy năm này Hàn Sâm đi theo Bạch Dịch Sơn học được không ít tri thức về cổ võ, Luyện Khí Thuật cùng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, nói không chừng hắn lại có thể nhìn ra cái gì cũng không chừng.

Đương nhiên, chủ yếu vẫn là Hàn Sâm muốn đi xem Quảng Hàn Kinh, trong truyền thuyết Quảng Hàn Kinh kia cũng là loại thuật pháp có thể mở ra mười đạo khóa gen, mà do nó cải biên thành Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật chỉ có thể mở ra chín đạo, Hàn Sâm cũng muốn biết giữa hai loại này có gì bất đồng.

Sau khi nói chuyện với Lâm Phong xong, Hàn Sâm đi hỏi Kỷ Yên Nhiên có chuyện như thế hay không, Kỷ Yên Nhiên cũng biết chuyện này, nhưng cô

không để việc này để ở trong lòng, dù sao chuyện này cũng không liên quan gì tới bọn họ.

Hàn Sâm lại để Kỷ Yên Nhiên hỏi Kỷ gia một câu, có thể cho bọn hắn một danh ngạch để đi hay không, Kỷ Yên Nhiên nói chuyện này với Kỷ Nhược Chân, Kỷ gia rất sảng khoái đáp ứng.

Lần này Tuyết gia lấy Quảng Hàn Kinh ra, vốn cũng không tính toán giấu giếm nữa, hơn nữa cũng hy vọng có thể tiếp thu ý kiến quần chúng, tìm ra vấn đề Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Tuyết gia, nếu không về sau Tuyết gia rất có thể tiếp tục xảy ra vấn đề.

Hơn nữa Bán Thần Tuyết gia đã xảy ra vấn đề, lại chết nhiều người như vậy, khiến thực lực Tuyết gia giảm mạnh, hiện tại thực lực đã yếu nhất trong bốn nhà rồi, còn muốn cường thế giống như trước đây nắm giữ Quảng Hàn Kinh cũng không thể nào, dứt khoát trực tiếp công khai, chỉ cần là con cháu bốn nhà thì đều có thể đi quan sát, cũng không có hạn chế nhân số.

Đương nhiên, người của ba nhà khác đi nhìn Quảng Hàn Kinh cũng được tuyển chọn phi thường nghiêm khắc, trên cơ bản đều là thành viên trung tâm mới có tư cách đi, bọn họ cũng không muốn Quảng Hàn Kinh truyền ra bên ngoài.

Kỷ Yên Nhiên không có hứng thú gì với những thứ này, hơn nữa gần đây công ty có chút bận, Hàn Sâm chỉ có thể tự mình thu thập đồ đạc đi về Kỷ gia tụ hợp cùng những người khác của Kỷ gia trước, sau đó lại cùng đi Tuyết gia.

- Sớm đã có cảm giác người Tuyết gia có điểm gì là lạ, không nghĩ tới là do Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật xảy ra vấn đề, nhưng mình luyện lâu như vậy, hình như cũng không có vấn đề gì, cũng không như đám người Tuyết Long Nhạn kia.

Hàn Sâm ngồi trên phi thuyền, cẩn thận suy tư bản thân cũng luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng mãi mà vẫn không nghĩ ra lỗi lầm gì.

- Xem ra chỉ có thể đợi đến khi xem Quảng Hàn Kinh, mới có thể biết được vấn đề nằm ở đâu.

Hàn Sâm không suy nghĩ nữa.

Chương 1089: Thoại Bản Quảng Hàn Kinh

Sau khi tụ họp với người nhà họ Kỷ, mọi người cùng đi đến tinh cầu mà Tuyết gia ở.

Trên tinh cầu này phần lớn đều là tuyết trắng mênh mang, cả hành tinh có hơn một nửa là quanh năm bị băng tuyết bao trùm, ngoại trừ mùa đông, rất khó nhìn thấy ba mùa khác.

Nhiệt độ tự nhiên cũng rất thấp, âm hơn mười độ, ở chỗ này đã coi như là thời tiết tốt.

- Người Tuyết gia thật kỳ lạ, vậy mà lại thích ở một nơi như thế này.

Hàn Sâm nhìn sông băng tuyết sơn bốn phía rồi nói.

Kỷ Hải Lam cười nói:

- Cháu không biết rồi, phần lớn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật của Tuyết gia, lúc tu luyện đều cần mượn hàn khí, ở đây chúng ta thấy khó chịu, người Tuyết gia ở lại thích hợp.

Quan hệ của Hàn Sâm cùng người nhà họ Kỷ cũng không tệ lắm, cũng không có ai bởi vì thân thể của hắn có vấn đề mà kỳ thị hắn, chỉ là vì Hàn Sâm không am hiểu giao tiếp, bình thường qua lại cũng tương đối ít.

Người ba nhà Kỷ, Lâm, Vương tới đây cũng không ít n, phần lớn đều là Siêu Việt Giả, bởi vì người trình độ quá thấp tới cho dù có nhìn cũng không nhìn ra được điều gì, những người lần này tới trên cơ bản đều là có chút nghiên cứu về Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, không đến mức chỉ biết luyện một loại công pháp.

Người Tuyết gia đã không có vẻ vênh váo hung hăng như trước kia, trước kia Tuyết gia được coi là lão đại trong bốn nhà, thực lực là mạnh nhất, mặc dù trạng thái nửa lánh đời, nhưng cao thủ trong bốn nhà lại nhiều nhất.

Mặc dù hiện tại nguyên khí Tuyết gia đại thương, đã không có vẻ ngạo mạn như trước kia, thế nhưng trên người bọn họ vẫn mơ hồ có thể nhận ra một tia không hài hòa, vẻ mặt của bọn họ nhìn người khác vô cùng khó chịu, tính tình thật sự không tốt, có cảm giác không dễ chung đụng với người khác.

Đi vào nơi nghỉ ngơi mà Tuyết gia an bài, ở đây mặc dù là kiến trúc hiện đại hoá, nhưng không có thiết bị làm ấm.

Mọi người giống như đều đã thành thói quen với chuyện này, cũng không có người nào phàn nàn phòng ở của Tuyết gia quá lạnh, hơn nữa người tới trên cơ bản đều là Siêu Việt Giả, chút rét lạnh này đối với thân thể Siêu Việt Giả tự nhiên cũng không coi vào đâu.

Hàn Sâm đi vào gian phòng của mình vừa ngồi trong chốc lát, đã nghe có tiếng gõ cửa, vốn cho rằng là Kỷ Hải Lam, ai ngờ vừa mở cửa lại Lâm Phong.

- Vào trong ngồi đi.

Hàn Sâm mời Lâm Phong đi vào ngồi một lát.

Lâm Phong lại không vào, nói với Hàn Sâm:

- Nếu cậu không mệt, hiện tại cùng với tôi tới phòng tu luyện của Tuyết gia xem một chút đi?

- Có thể đi sao?

Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

- Tuyết gia vì tìm ra chỗ mấu chốt, trên cơ bản mở tất cả những nơi có liên quan đến Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, trong phòng tu luyện của bọn họ cũng có khắc Quảng Hàn Kinh, nhưng đều là thoại bản, nguyên bản thì phải chờ

tới ngày mai khi người của bốn nhà đều đến đông đủ mới có thể chứng kiến.

Lâm Phong nói ra.

- Được, chúng ta đi xem thoại bản trước.

Hàn Sâm cầm áo khoác rồi đi theo Lâm Phong ra cửa.

Lâm Phong đã đi qua một lần, rất quen thuộc nên cũng không cần người Tuyết gia dẫn đường, sau khi đưa Hàn Sâm đến, Hàn Sâm mới biết được nơi mà người Tuyết gia tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật là một động băng.

Nhiệt độ trong động băng phi thường thấp, chỉ sợ đã tiếp cận âm trăm độ, thật sự khó có thể tưởng tượng trước kia không có gen gia trì thì người Tuyết gia tu luyện như thế nào ở loại địa phương này.

Đi qua một đoạn thông đạo là băng động, rất nhanh đã đi tới một không gian rất lớn, nhiệt độ ở nơi này lại càng thấp hơn, có rất nhiều băng đài được điêu khắc ra, hiển nhiên là cung cấp cho người Tuyết gia tu luyện sử dụng.

Mà ở giữa băng động có một tấm bia đá dựng thẳng, ở trên có điêu khắc thoại bản Quảng Hàn Kinh, đây chính là Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Đã có mười mấy người đứng ở chỗ này xem Quảng Hàn Kinh, trong đó có người hai nhà Lâm, Vương, còn có một số là người Tuyết gia trông coi băng động.

Hàn Sâm xem xét tỉ mỉ văn tự phía trên, từ đầu tới đuôi nhìn nhiều lần, thứ này và Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà hắn lấy được từ Tuyết Long Nhạn kia giống như đúc, một chữ cũng không khác.

- Bản này không sai mà, nếu như người Tuyết gia đều có vấn đề, vậy mình cũng nên có vấn đề mới đúng, nhưng mình không có cảm giác là mình có gì không đúng.

Hàn Sâm có chút buồn bực.

Nghĩ lại, Hàn Sâm quay đầu hỏi Lâm Phong đứng bên cạnh:

- Có phải là dịch gen mà Tuyết gia nghiên cứu có vấn đề hay không?

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, điểm khác nhau duy nhất giữa hắn và người Tuyết gia, đại khái là hắn không có sử dụng dịch gen chuyên môn của Tuyết gia.

Lâm Phong nói ra:

- Dịch gen đã đưa cho mấy vị giáo sư có uy quyền về phương diện này cặn kẽ xét nghiệm qua, kết quả cũng giống nhau, sẽ không tạo thành tổn thương đối với tinh thần con người, chỉ hữu ích đối với thân thể mà không có hại.

Hàn Sâm nghe xong không khỏi nhíu mày, nếu như không phải vấn đề về dịch gen, vậy hắn thật sự không nghĩ ra được rồi.

- Không hiểu gì thì không nên nói lung tung, chúng tôi chỉ mời cao thủ ba nhà tới giúp chúng tôi giải quyết vấn đề, không biết ai lại mang theo một kẻ phế nhân không thể tu hành tới làm gì.

Một đệ tử Tuyết gia nghe được Hàn Sâm cùng Lâm Phong đối thoại, lạnh mặt nói.

Thân thể Hàn Sâm bị phế mọi người đều biết, đám đệ tử Tuyết gia tự nhiên cũng biết đến, nghe Hàn Sâm suy đoán là dịch gen có vấn đề, nhịn không được mở miệng châm chọc.

- Tuy tôi không thể tu hành, nhưng lại đi theo giáo sư Bạch Dịch Sơn của Thánh Đường nghiên cứu về Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, đối với cổ võ và Luyện Khí Thuật cải biên thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật coi như có chút tâm đắc, đây cũng là chuyên môn của tôi, Tuyết gia các cậu không phải vì thế mới công bố ra Quảng Hàn Kinh đấy sao?

Hàn Sâm cũng không tức giận, bình tĩnh nói.

Hắn hiện tại biết rõ tinh thần người Tuyết gia đều có vấn đề, đương nhiên sẽ không tức giận cùng đám người có bệnh tâm thần, y muốn nói thì để y nói

vài lời là được rồi, dù sao Hàn Sâm chủ yếu tới vì Quảng Hàn Kinh, không phải đến cãi nhau.

Tên đệ tử Tuyết gia kia hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa.

- Có phát hiện ra cái gì không?

Lâm Phong cũng không để ý đến tên đệ tử Tuyết gia kia, quay sang hỏi Hàn Sâm.

Hàn Sâm lắc đầu nói ra:

- Chỉ nhìn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật được cải biên này thì không thể biết là có vấn đề gì, nếu có nguyên bản để so sánh, sẽ có thể nhìn ra chút gì đó.

Lâm Phong thấy Hàn Sâm cũng không nhìn ra vấn đề, chỉ gật đầu nói:

- Vậy cũng chỉ có thể đợi ngày mai khi giao lưu hội bắt đầu thôi.

Người của ba nhà khác cũng rất quan tâm tới việc này, người Tuyết gia tu luyện Quảng Hàn Kinh xảy ra vấn đề, như vậy nếu như vấn đề này không được giải quyết, bọn họ lấy được Quảng Hàn Kinh cũng vô dụng, không có ai dám luyện a.

Cho nên trình độ bức thiết của ba nhà Kỷ, Lâm, Vương về vấn đề Quảng Hàn Kinh không thua gì Tuyết gia, đây chính là Luyện Khí Thuật mà tổ tiên bọn họ truyền lại, hơn nữa còn là Luyện Khí Thuật đỉnh cấp trong Liên Minh, có thể luyện thì sẽ không có ai muốn bỏ qua.

Về tới phòng mình, Hàn Sâm nghĩ nghĩ rồi lại hỏi Lâm Phong:

- Tuyết gia điều chế ra dịch gen chuyên mồn cùng cách điều chế có thể lấy tới được không?

- Chuyện này cũng không khó, tìm người Tuyết gia lấy là được, những thứ này bọn họ cũng đã công bố ra ngoài, có lẽ sẽ không keo kiệt.

Lâm Phong nói ra.

Sau khi Hàn Sâm về đến phòng, lại dùng máy truyền tin trong phòng liên hệ với người Tuyết gia, không bao lâu sau, Hàn Sâm đã nghe được tiếng đập cửa vang lên, hẳn là người Tuyết gia mang đồ tới rồi.

Hàn Sâm mở cửa phòng lại thấy nao nao, chỉ thấy một cô gái lạnh lùng đứng ở ngoài cửa, nhìn cực kỳ xinh đẹp, chỉ là quá lạnh lùng, khiến người ta cảm thấy khó có thể thân cận.

Chương 1090: Tại Sao Hắn Có Phản Ứng?

Cô gái kia nhìn Hàn Sâm, ánh mắt sắc như đao, giống như có thể nhìn thấu tâm can của người ta.

Dù sao Hàn Sâm cũng là nhân vật đã từng trải qua sóng to gió lớn, tuy ánh mắt của cô gái này quá sắc bén, nhưng cũng không thể khiến hắn dao động nửa phần, mỉm cười nói:

- Cô đến đưa dịch gen và cách điều chế cho tôi sao?

Cô gái kia vẫn không trả lời Hàn Sâm, vẫn đang đánh giá Hàn Sâm, khi Hàn Sâm đang chuẩn bị hỏi lại lần thứ hai, cuối cùng cô gái kia cũng mở miệng, nhưng lời cô ta nói lại khiến Hàn Sâm càng hoảng sợ.

- Cậu cũng luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Cô ta nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm rồi nói một câu.

Trong lòng Hàn Sâm nhảy dựng lên, nhưng trên mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, cười tủm tỉm nói:

- Cô nói đùa gì thế, sao tôi có thể luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật được?

Cô gái kia chỉ lạnh nhạt nhìn hắn rồi nói:

- Tôi không quan tâm cậu học Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật từ đâu, những chuyện này đã không trọng yếu, nếu như cậu có thể phát hiện chỗ mấu chốt mà Tuyết gia chúng tôi tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, Tuyết gia tất sẽ có hậu báo.

- Tuy tôi không tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng tôi sẽ dốc toàn lực trợ giúp Tuyết gia giải quyết vấn đề, tôi vốn vì thế nên mới tới.

Hàn Sâm khẽ cười nói, đánh chết hắn cũng sẽ không thừa nhận mình có luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Cô gái kia chỉ là nhìn hắn một cái, sau đó đưa một bình nhỏ và một tờ giấy in cho hắn:

- Đây là dịch gen chuyên môn của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật và cách điều chế, nếu cậu có phát hiện vấn đề gì, có thể trực tiếp tới tìm tôi.

- Không biết nên xưng hô thế nào?

Hàn Sâm hỏi.

- Tôi là Tuyết Phi Yên.

Cô gái kia nói xong lập tức xoay người rời đi.

Hàn Sâm nhìn theo bóng lưng Tuyết Phi Yên khẽ nhíu mày, rõ ràng Tuyết Phi Yên đã nhận định hắn có luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, còn Tuyết Phi Yên phát hiện như thế nào, Hàn Sâm lại không thể nào biết được, nhưng trong lòng hắn có cảm giác không ổn.

Tuyết Phi Yên mới vừa mới rời đi không bao lâu, Hàn Sâm còn chưa kịp đóng cửa lại, Kỷ Hải Lam đã đi tới, vẻ mặt thần bí hề hề hỏi:

- Tiểu tử con cũng dám có lỗi với Yên Nhiên? Thế mà lại câu được đại mỹ nhân Tuyết Phi Yên của Tuyết gia, cháu có tin chú đây sẽ lập tức nói cho Yên Nhiên hay không, không muốn trở về bị thu thập thì…, mau nói cho chú biết cháu đã dùng phương pháp gì để cấu kết với Tuyết Phi Yên?

Hàn Sâm cười khổ nói:

- Cháu không thông đồng với cô ta, trước kia cháu căn bản không biết cô ta gọi Tuyết Phi Yên, cũng không biết cô ta là đại mỹ nhân Tuyết gia, cháu chỉ muốn một phần dịch gen chuyên môn của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật và cách điều chế, cô ta đến đưa những thứ này

Nói xong, Hàn Sâm giơ dịch gen cùng cách điều chế trong tay lên.

- Lần này Tuyết gia thật sự đã dốc hết cả tiền vốn rồi, đưa đồ vật thôi mà cũng để Tuyết đại mỹ nhân tự mình đưa đến, chú đây trở về cũng muốn một phần.

Kỷ Hải Lam chảy nước miếng đi về phòng của mình.

- Lam thúc, Tuyết Phi Yên này rất nổi danh sao?

Hàn Sâm kéo Kỷ Hải Lam lại rồi hỏi.

Tuyết Phi Yên có thể nhìn thấu hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, thật sự khiến hắn có chút giật mình, hắn tự nhiên cũng muốn biết rõ Tuyết Phi Yên là hạng người gì.

- Nổi danh? Nào chỉ có nổi danh, danh hiệu Quảng Hàn đệ nhất mỹ nhân mà cháu không biết sao? Tiểu tử cháu có phải là đàn ông hay không thế?

Kỷ Hải Lam mở to hai mắt cao thấp dò xét Hàn Sâm, giống như vô cùng hoài nghi giới tính của Hàn Sâm.

Hàn Sâm có chút phiền muộn, tuy hắn cũng thích mỹ nữ, nhưng cũng không thể tùy tiện nhìn thấy một mỹ nữ đã phát xuân được, huống chi đây là lần đầu tiên gặp mặt, người ta còn vạch trần hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đấy.

Lại hỏi Kỷ Hải Lam một số chuyện về Tuyết Phi Yên, cũng không có nhiều thông tin, chỉ biết Tuyết Phi Yên là đại mỹ nhân, năm nay mới hai mươi tuổi, là con gái nhỏ của Bán Thần Tuyết Diệc Thanh nổi điên của Tuyết gia kia, rất có thiên phú trên phương diện tu luyện.

Nhưng khiến Hàn Sâm giật mình là, Tuyết Phi Yên vẫn chỉ là người chưa tiến hóa ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, một người như vậy lại có thể xem

thấu hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, thật sự khiến hắn ngoài ý muốn và giật mình.

Đóng cửa vào trong phòng, Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy không ổn, hiện tại Tuyết Phi Yên đã nhìn ra hắn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nếu như Tuyết gia truy cứu chỉ sợ sẽ phi thường phiền toái.

- Mặc kệ, hiện tại rời đi khẳng định không thực tế, ngược lại sẽ khiến bọn họ cho rằng mình có tật giật mình, đến lúc đó chỉ cần sống chết không nhận, với thực lực hiện tại của Tuyết gia, cũng không thể làm gì mình.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Hắn cho rằng mình đã rất lâu rồi không luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hơn nữa hiệu quả hắn luyện được lại khác với Tuyết gia, Bán Thần Tuyết gia lại bị giam cầm, có lẽ không có ai có thể nhìn ra hắn đã luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, nhưng thật không ngờ ngày đầu tiên vừa đến đã bị người khác nhìn ra.

Cũng may là hiện tại tình huống Tuyết gia không ổn, nếu không Hàn Sâm thật sự muốn đoạt một chiếc phi thuyền rời khỏi tinh cầu Tuyết gia.

Đương nhiên, hắn cũng không cần đoạt, trên người có mang theo Độc Giác Tiên màu đen, hắn muốn đi, dù có một hạm đội đến chỉ sợ cũng rất khó giữ hắn.

Sờ lên Độc Giác Tiên màu đen mà mình mang trên người, trong lòng Hàn Sâm nhất thời phấn khích, nếu Tuyết gia thật sự muốn muốn vạch mặt, đến lúc đó người thua thiệt tuyệt đối không phải là Hàn Sâm hắn.

Hàn Sâm không nghĩ những chuyện này nữa, lấy ra dịch gen và cách điều chế để nghiên cứu, ở đây cũng không có dụng cụ, Hàn Sâm chỉ có thể xem cách điều chế, sau đó sử dụng các loại tài liệu, hắn đã xem rất nhiều cách điều chế dịch gen, tài liệu về cách điều chế cũng là dùng một lượng lớn vật chí âm đại hàn, hơn nữa phần lớn có tác dụng thư giãn thần kinh, còn có một chút hiệu quả trấn định.

Ăn những vật này không thể nào khiến tinh thần bị thương, ngược lại sẽ đưa tới hiệu quả tu dưỡng thần kinh.

Hơn nữa dịch gen chỉ có thể dùng một lần, cũng không có tình trạng liều thuốc quá nhiều hoặc là nhờn dược vật, thoạt nhìn cũng không có vấn đề gì.

Hàn Sâm đợi một đêm, đến sáng ngày hôm sau đi theo đám người Kỷ Hải Lam cùng đi ăn điểm tâm, cũng không có người Tuyết gia tìm hắn gây phiền phức, người Tuyết gia căn bản không có đặc biệt chú ý hắn, giống như cũng không biết Hàn Sâm tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Kỷ Hải Lam oán trách với Hàn Sâm, nói là người mang đồ tới căn bản không phải Tuyết Phi Yên, mà là một quản gia Tuyết gia.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Hàn Sâm đi theo đám Kỷ Hải Lam tới băng động một chuyến, nhưng vẫn không có thu hoạch gì, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật được khắc trên tấm bia đá kia, Hàn Sâm nhắm mắt lại đều có thể vác đi ra, có nhìn bao nhiêu lần cũng vô dụng.

- Chẳng lẽ Tuyết Phi Yên kia đang lừa mình? Cô ta căn bản không có nhìn ra mình có tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật?

Đợi mãi cũng không thấy có chuyện gì phát sinh, trong lòng Hàn Sâm âm thầm hoài nghi.

Nhưng nhìn vẻ mặt và ánh mắt của Tuyết Phi Yên khi đó, nhìn thế nào cũng không giống như đang lừa hắn.

Mà lúc này ở trong phòng quan sát Tuyết gia, nhân viên giám sát đều đã bị đuổi ra ngoài, chỉ có Tuyết Phi Yên thông qua máy giám thị quan sát nhất cử nhất động của Hàn Sâm, đồng thời tựa hồ là đang nhíu mày suy tư điều gì.

Mà ở trong tay Tuyết Phi Yên, có nắm một khối ngọc bài tựa như tuyết, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên ngọc bài kia rậm rạp chằng chịt khắc rất nhiều chữ nhỏ.

Tuyết Phi Yên vuốt ve ngọc bài trong tay, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm vào máy giam thị Hàn Sâm, chú ý mỗi một chi tiết nhỏ mà Hàn Sâm biểu hiện ra.

- Không có khả năng, nhìn thế nào cũng thấy hắn không giống như có tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, ngoại trừ làn da có chút tương tự như người tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hắn không có bất kỳ đặc thù gì của người tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, vì sao Quảng Hàn Lệnh lại có phản ứng?

Tuyết Phi Yên tự lẩm bẩm, trên khuôn mặt là vẻ nghi hoặc.

Chương 1091: Quảng Hàng Lệnh

Năm đó sau khi tông môn suy bại, sở dĩ trấn tông chi bảo Quảng Hàn Kinh để Tuyết gia bảo quản, mà không phải ba nhà khác gia, nguyên nhân có rất nhiều, nhưng trong đó có một nguyên nhân chủ yếu chính là Quảng Hàn Kinh chỉ có người Tuyết gia thích hợp tu luyện.

Quảng Hàn Kinh chí âm chí hàn, mà người Tuyết gia có thể chất Tam Âm Tuyệt Mạch, dùng thể chất này để tu luyện Quảng Hàn Kinh mới có thể làm chơi ăn thật, lại càng dễ thu được thành tựu.

Nhưng từ lúc mới bắt đầu người Tuyết gia đã biết rõ tu luyện Quảng Hàn Kinh sẽ có vấn đề, chỉ là khi đó nhân loại còn chưa phát hiện ra Tí Hộ Sở, tố chất thân thể không đạt được trình độ cao, tu luyện Quảng Hàn Kinh cũng chỉ có thể học được một chút da lông, nếu không có thể chất Tam Âm Tuyệt Mạch thì ngay cả một chút da lông cũng khó học được.

Ngẫu nhiên có người có thể tu luyện Quảng Hàn Kinh sâu hơn, sẽ phát sinh chấn động về cảm xúc.

Băng Tâm Quyết của Tuyết gia chính là vì chuyện này mà sinh ra, vì để trừ khử cảm xúc dị thường kia, hơn nữa cũng thực sự có tác dụng, Tuyết gia cũng bởi vậy mà không có người nào gặp chuyện không may.

Chỉ là những năm gần đây người Tuyết gia ở trong Tí Hộ Sở săn bắt dị sinh vật, tố chất thân thể càng ngày càng tốt, luyện Quảng Hàn Kinh cũng càng ngày càng thâm sâu, tính tình cũng có một chút biến hóa.

Bởi vì loại biến hóa này là ở thay đổi từ từ, ngay cả người Tuyết gia cũng không tự phát giác được, những năm gần đây mới có một số người Tuyết gia cảm thấy không đúng, nhưng lúc này đã không thể thay đổi.

Tuyết Diệc Thanh vẫn luôn không ngừng tìm kiếm phương pháp cải thiện, tuy nhiên lại không có hiệu quả gì, cuối cùng chính y cũng sụp đổ tinh thần trở thành một người điên, đây có lẽ là bởi vì y là người Tuyết gia tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật có cảnh giới cao nhất.

Khi Tuyết Diệc Thanh có cảm giác mình càng ngày càng không thể tự khống chế, đã lặng lẽ giao Nghiễm Hàn Lệnh cho Tuyết Phi Yên, đây chính là bảo vật lúc trước cùng phát hiện với Quảng Hàn Kinh, ở trên có khắc Quảng Hàn Kinh nguyên bản, không biết là dùng tài liệu gì chế thành, sờ vào có cảm giác như băng ngọc, kỳ dị nhất chính là nó sẽ sinh ra phản ứng đối với người tu luyện Quảng Hàn Kinh.

Nếu có người tu luyện Quảng Hàn Kinh tới gần Nghiễm Hàn Lệnh, nhiệt độ trên Nghiễm Hàn Lệnh sẽ hạ thấp.

Nhưng phi thường kỳ quái, không phải người có tu vi càng cao thâm, thì nhiệt độ trên Nghiễm Hàn Lệnh sẽ càng hạ thấp, tiêu chuẩn của nó thực sự không phải là tu vi cao thấp.

Giống như Tuyết Diệc Thanh là Bán Thần, Nghiễm Hàn Lệnh ở bên cạnh y, nhiệt độ còn không thấp bằng khi ở bên người Tuyết Phi Yên.

Đương nhiên, Tuyết Phi Yên là người của Tuyết gia có thể làm cho nhiệt độ Nghiễm Hàn Lệnh hạ thấp nhất.

Người Tuyết gia không biết nhiệt độ của Nghiễm Hàn Lệnh hạ xuống sẽ có ý gì, cũng sẽ không mang đến cho người đeo Nghiễm Hàn Lệnh chỗ tốt thực chất.

Khi Lâm Phong và Hàn Sâm cùng đi tới băng động, Tuyết Phi Yên đang ở một hang băng bên cạnh khác, cách Hàn Sâm chừng hơn hai mươi mét, khoảng cách như vậy mà Nghiễm Hàn Lệnh đã có phản ứng, khiến Tuyết Phi Yên phi thường nghi hoặc, lúc ấy cô ta còn không dám xác định Nghiễm Hàn Lệnh phát sinh phản là vì Hàn Sâm.

Thế nhưng khi đó ở trong động băng, người Tuyết gia cũng đã sớm có mặt, cũng không có người Tuyết gia mới tiến vào, sau khi Lâm Phong cùng Hàn Sâm tiến vào Nghiễm Hàn Lệnh mới biến hóa, cho nên Tuyết Phi Yên mới đích thân đưa dịch gen và cách điều chế cho Hàn Sâm, vì muốn kiểm tra xem Nghiễm Hàn Lệnh có phải có phản ứng với Hàn Sâm hay không.

Kết quả khiến Tuyết Phi Yên rất giật mình, phản ứng của Nghiễm Hàn Lệnh đối với Hàn Sâm, vậy mà còn mãnh liệt hơn cô ta.

Trước đây, Nghiễm Hàn Lệnh chưa từng phản ứng với người ngoài, hoặc là nói là chỉ phản ứng đối với người tu luyện Quảng Hàn Kinh, cho dù là người Tuyết gia, nếu như không tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, Nghiễm Hàn Lệnh cũng sẽ không có phản ứng.

Cho nên Tuyết Phi Yên mới cho rằng Hàn Sâm tu luyện Quảng Hàn Kinh, nhưng trên người Hàn Sâm lại hoàn toàn không có dấu hiệu tu luyện Quảng Hàn Kinh.

Ngoại trừ làn da có chút tương tự, trên người không có hàn khí như có như không tràn ra ngoài, không có tính tình dễ giận, hai mắt cũng rất bình thường, nếu như là người có tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, bình thường tròng trắng mắt sẽ có chút phát xanh, không giống với tròng trắng mắt của người bình thường.

Còn có một số điểm đặc biệt khác, nhưng ở trên người Hàn Sâm lại hoàn toàn nhìn không ra, điều này khiến Tuyết Phi Yên có cảm giác rất nghi hoặc.

Có thể khiến Nghiễm Hàn Lệnh có phản ứng, nhất định là đã luyện thành cảnh giới thứ nhất, nếu không Nghiễm Hàn Lệnh sẽ không có phản ứng, nhưng Tuyết Phi Yên đứng ở chỗ này đã nhìn hơn một giờ, lại không nhìn ra một chút dấu vết gì là Hàn Sâm đã luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

- Chẳng lẽ Nghiễm Hàn Lệnh sai lầm?

Tuyết Phi Yên quan sát từ khi Hàn Sâm rời giường tới tận hiện tại, trong nội tâm càng ngày càng không thể xác định, thậm chí bắt đầu hoài nghi có phải là Nghiễm Hàn Lệnh xảy ra vấn đề gì hay không.

Nhìn không ra kết quả, Tuyết Phi Yên chỉ có thể mang theo nghi hoặc rời khỏi phòng quan sát, nhưng Tuyết Phi Yên cũng không dễ dàng bỏ đi hoài nghi đối với Hàn Sâm như vậy, dù sao trước đây Nghiễm Hàn Lệnh chưa bao giờ sai lầm.

Nếu như Hàn Sâm thật sự đã tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hắn lại không có những vấn đề kia như Tuyết gia, như vậy rất có thể Hàn Sâm sẽ có trợ giúp lớn lao đối với Tuyết gia, cũng có thể trợ giúp Tuyết gia thoát khỏi khốn cảnh hôm nay.

Vì bi kịch Tuyết gia không xảy ra nữa, mặc kệ là một khả năng nhỏ nhoi nào Tuyết Phi Yên cũng không muốn bỏ qua.

- Xem ra chỉ có thể ra tay thử hắn một lần.

Tuyết Phi Yên âm thầm suy tư.

Mặc dù biết thân thể Hàn Sâm bị thương, hiện tại đã không cách nào vận chuyển khí tức, nhưng không có cách nào vận chuyển không có nghĩa là không có có khí tức tồn tại, Tuyết Phi Yên có lòng tin, chỉ cần khí tức của mình có thể đánh vào bên trong thân thể Hàn Sâm, nhất định có thể cảm nhận được trong cơ thể Hàn Sâm có khí tức Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật hay không.

Chỉ là phải làm sao làm được, Tuyết Phi Yên còn cần nghĩ một biện pháp, dù sao hiện tại Tuyết gia đã rơi vào hoàn cảnh này, không thể cường thế giống như trước kia, không thể chọc người của ba nhà khác, đặc biệt là Kỷ gia hôm nay như mặt trời ban trưa.

Muốn trực tiếp động thủ với Hàn Sâm thì không tốt lắm, Tuyết Phi Yên chỉ có thể ra tay từ phương diện khác.

Hàn Sâm tự nhiên không biết Tuyết Phi Yên đang có ý đồ xấu với hắn, hắn vẫn đang suy tư vấn đề Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Lúc trước hắn xác thực cũng gặp phải vấn đề, nhưng hắn không biết là mình luyện ra vấn đề, hay là do hấp thu hàn khí của Tuyết Diệc Cuồng rồi mới xảy ra ra vấn đề.

Khi đó tính tình của hắn trở nên khó khống chế, về sau phải luyện Động Huyền Kinh một thời gian ngắn, mới không xuất hiện tình huống không khống chế được tính tình, cho nên Hàn Sâm mới không để sự kiện kia để ở trong lòng.

Hiện tại nghĩ lại đúng là có vấn đề, chỉ là vấn đề ở chỗ nào, ngay cả Hàn Sâm cũng không cách nào xác định.

- Vô luận là chỗ nào có vấn đề, hiện tại có thể xác định Động Huyền Kinh có lẽ có thể hóa giải tác dụng phụ do Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật sinh ra, chỉ là mình không có khả năng truyền Động Huyền Kinh cho người Tuyết gia.

Hàn Sâm không phải là một người từ thiện, huống chi người Tuyết gia đã hai lần ba phen muốn giết hắn.

Ở Tuyết gia chờ hai ngày, cuối cùng đã đến lúc giao lưu hội bắt đầu, người của bốn nhà đều tập trung trong một lễ đường, người Tuyết gia lấy ra nguyên bản Quảng Hàn Kinh, sau đó trực tiếp dùng dụng cụ chiếu nội dung trang sách lên màn hình, để cho tất cả mọi người có thể thấy rõ nguyên văn Quảng Hàn Kinh.

Chương 1092: Nguyên Văn

Hàn Sâm chăm chú nhìn nguyên văn Quảng Hàn Kinh, cố gắng ghi nhớ mỗi chữ mỗi câu, mặc dù là công khai, nhưng lại không cho phép tùy tiện ghi chép, càng không cho phép truyền ra bên ngoài.

Nếu thật sự truyền ra ngoài, đừng nói là Tuyết gia, cho dù là người của ba nhà khác cũng sẽ không đáp ứng.

Nguyên văn đều là cổ văn, vô cùng khó hiểu, nhưng những năm qua Hàn Sâm rất chăm học cổ văn, lúc này lại có thể trực tiếp hiểu được bảy tám phần.

Tuy Quảng Hàn Kinh rất thâm ảo, nhưng so với Động Huyền Kinh thì vẫn kém hơn một chút, tương tự cũng có thể mở ra mười đạo khóa gen, về phương diện này thì mỗi loại mỗi vẻ, nhưng nội dung của Động Huyền Kinh so với Quảng Hàn Kinh càng thâm ảo hơn, cấp độ ý cảnh cũng sâu xa hơn.

Nhớ kỹ tất cả nội dung bên trong, Hàn Sâm bắt đầu suy tư nghiên cứu nội dung Quảng Hàn Kinh, sau đó so sánh với Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Người Tuyết gia vì muốn cải biến Quảng Hàn Kinh thành Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, để cho đệ tử nhà mình học tập, nhưng muốn luyện tốt cũng cần dựa vào thiên phú đấy, không phải ai muốn học đều có thể học được.

Có thể nhìn ra, vị tiền bối Tuyết gia cải biên ra Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật rất giỏi, có thể xem như đại sư cấp chuyên nghiệp.

Nhưng so sánh với nhân vật chân chính thì vẫn kém một chút, so ra vẫn kém người chính thức làm nghiên cứ như Bạch Dịch Sơn, Hàn Sâm có thể thấy được trong đó một số chỗ không quá chính xác, nếu như hoàn toàn sửa lại, có thể khiến Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật lại tăng lên không ít.

Tuyết gia làm như vậy cũng là chuyện không có cách nào khác, dù sao không có khả năng giao Quảng Hàn Kinh cho người ngoài tu luyện cải biên.

Hơn nữa những chỗ không chính xác này, theo Hàn Sâm cũng sẽ không có ảnh hưởng gì, không có khả năng xảy ra tác dụng phụ như vậy.

Hàn Sâm đặt tâm tư chủ yếu vào một đoạn mở ra khóa gen kia, hắn muốn biết chỗ khác biệt lớn nhất giữa Quảng Hàn Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt

Thuật, muốn biết Quảng Hàn Kinh có phải thật sự có thể mở ra mười đạo khóa gen hay không.

Kết quả là Quảng Hàn Kinh nguyên bản quả thật sẽ mở ra mười đạo khóa gen, nhưng sau khi cải biên thành Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật lại chỉ còn lại có chín đạo khóa gen, chỉ có thể mở ra chín đạo khóa gen.

- Kỳ quái, tuy tâm pháp mở ra đạo khóa gen thứ mười khá thâm ảo, nhưng người cải biên kia đã có thể cải biên tới mức này, không có đạo lý không hiểu cảnh giới thứ mười kia, làm sao lại chỉ cải biên thành chín cảnh giới, không cải biên cảnh giới cuối cùng ra?

Trong lòng Hàn Sâm có chút nghi hoặc.

Hiển nhiên cũng có người cũng chú ý tới vấn đề này, một người khá lớn tuổi của Vương gia nhìn Tuyết Ngọc Phong là người chủ trì giao lưu hội lần này rồi hỏi:

- Tuyết lão đệ, vì sao nguyên văn giai đoạn thứ hai có mười cảnh giới, mà sau khi cải biên chỉ còn lại có chín cảnh giới?

Tuyết Ngọc Phong đáp:

- Đây là bởi vì vị tiền bối Tuyết gia kia phụ trách cải biên Quảng Hàn Kinh, sau khi cải biên tới cảnh giới thứ chín lại ngoài ý muốn qua đời, không thể cải biên cả cảnh giới thứ mười. Về sau mặc dù có nghĩ tới lại tiếp tục cải biên, nhưng bởi vì căn bản ngay cả chín cảnh giới vẫn không có ai có thể luyện thành, cảnh giới thứ mười kia cho dù có cải biên ra cũng không có tác dụng, cho nên cũng không tiếp tục cải biên.

Mọi người nghe thế đồng thời bừng tỉnh đại ngộ, trước kia còn chưa phát hiện siêu cấp thần gen, thể chất nhân loại ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, căn bản khó mà chống đỡ được để mở ra đạo khóa gen thứ mười, ngay cả nhân loại có thể mở ra chín đạo khóa gen đã hầu như không có, dù cải biên ra cũng vô dụng.

Còn nếu tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, thông qua ao tiến hóa tẩy lễ, khóa gen trong thân thể cũng sẽ cố định, tố chất thân thể cao tới đâu

cũng không mở ra được khóa gen nữa.

Lời giải thích này của Tuyết gia vô cùng hợp tình hợp lý, cũng không có chỗ nào không ổn chỗ.

Hàn Sâm cũng không xoắn xuýt về điểm này nữa, chỉ là tiếp tục ghi nhớ nội dung của cảnh giới thứ mười.

Những đệ tử Tuyết gia vừa mới tu luyện không bao lâu đều có tác dụng phụ, chuyện đó và cảnh giới thứ mười cũng không có quan hệ lớn

Sau khi người ba nhà xem xét Quảng Hàn Kinh, thi nhau đưa ra không ít nghi vấn, nhưng theo Hàn Sâm, những vấn đề này đều không có quan hệ quá lớn tới vấn đề của Tuyết gia.

Cho dù là một số chuyên gia chuyên môn nghiên cứu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, cũng giống như Hàn Sâm, tìm không thấy vấn đề của Quảng Hàn Kinh.

Thảo luận một ngày mà cũng không có kết quả gì, Hàn Sâm cũng không có đầu mối, đành phải buông tha vấn đề này, chính mình lại một lần nữa cải biên lại Quảng Hàn Kinh, nhìn xem Quảng Hàn Kinh mà mình cải biên ra có gì khác với Tuyết gia, có lẽ có thể tìm được một chút dấu vết để lại.

Muốn một lần nữa cải biên ra, không phải một hai ngày có thể hoàn thành, Hàn Sâm ăn xong bữa tối đã vội vàng trở lại phòng của mình, chuẩn bị tiếp tục cải biên Quảng Hàn Kinh

Thế nhưng khi vừa mở ra cửa phòng của mình, Hàn Sâm lại nhịn không được khẽ nhíu mày, trong gian phòng của mình hắn nghe được tiếng nước, giống như có người đang ở trong toilet.

Hàn Sâm lập tức lui ra khỏi gian phòng, nhìn thoáng qua số phòng, không sai, đây chính là căn phòng của hắn.

- Chẳng lẽ là Lam thúc đến rồi?

Hàn Sâm đi vào phòng, thuận tay đóng cửa lại, sau đó hô một tiếng:

- Lam thúc, toilet trong phòng của chú không dùng, chạy đến chỗ của cháu làm gì?

Bởi vì đối phương đang ở trong toilet, Hàn Sâm không biết y đang làm gì, tự nhiên cũng không dùng Động Huyền Khí để nhìn, nếu chẳng may nhìn thấy cái gì cay mắt, Hàn Sâm sợ mình sẽ nôn ra mất.

Trong toilet lại không có người trả lời, chỉ có tiếng nước ngừng lại, không lâu sau đã nghe được tiếng bước chân có người từ trong toilet đi ra.

Hàn Sâm lập tức nhíu mày, hắn phi thường mẫn cảm với âm thanh, tiếng bước chân này tuyệt đối không phải là Kỷ Hải Lam đấy.

Quả nhiên, từ trong toilet đi ra cũng không phải Kỷ Hải Lam, mà là một cô gái, một cô gái vô cùng xinh đẹp, hơn nữa còn là một cô gái vô cùng xinh đẹp không có mặc quần áo.

- Tuyết Phi Yên.

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt.

Người tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, làn da không có gì phải chê, trắng noãn bóng loáng non mịn, óng ánh long lanh tìm không ra một tia khuyết điểm, quả thực hoàn mỹ giống như là một tác phẩm nghệ thuật.

Có được làn da như vậy, chi dù tư sắc bình thường, cũng sẽ có vài phần lực hấp dẫn, huống chi Tuyết Phi Yên chính là một đại mỹ nhân.

Chân đẹp thon dài thẳng tắp, bộ ngực cao vút, mông đẹp ngạo nghễ ưỡn lên mượt mà, hơn nữa ngũ quan xinh xắn cùng một đôi mắt tràn ngập linh tính còn mang theo vài phần kiêu ngạo, tràn đầy tính hấp dẫn.

Giống như một cây kem trong ngày mùa hè chói chang, cảm giác lạnh như băng ngược lại càng khiến cô ta có thêm lực hấp dẫn, khiến người khác hận không thể lập tức ăn cô.

Chỉ tiếc mặc dù Tuyết Phi Yên không mặc quần áo, nhưng lại bọc một khăn tắm tuyết trắng lớn, nhưng bởi vậy mà càng thêm mê người.

Nửa bộ ngực sữa lộ ra, khăn tắm vừa có thể che khuất mông đẹp, còn có đôi mắt long lanh kia, nhất cử nhất động của Tuyết Phi Yên đều tràn đầy mị lực.

- Sao cô lại tắm rửa ở chỗ này, chẳng lẽ nhà tắm ở chỗ này cực kỳ tốt sao?

Hàn Sâm đi đến trước sô pha tùy ý ngồi xuống, cười tủm tỉm thưởng thức thân thể của Tuyết Phi Yên.

Hàn Sâm không phải là một mao đầu tiểu tử không biết gì, mỹ nữ hắn đã gặp nhiều không kể xiết, nhiều người có sắc đẹp không kém Tuyết Phi Yên, các loại khí chất đều có, đương nhiên sẽ không bởi vì Tuyết Phi Yên chỉ lộ đùi mà đã mất phương hướng.

Chương 1093: Mém Chút Nữa Bị Làm Nhục

Thấy Hàn Sâm nhìn mình chỉ giống như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật, trong lòng Tuyết Phi Yên lập tức đại hận.

Nếu như không phải vì muốn biết rõ Hàn Sâm có luyện qua Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật hay không, hoặc là Tuyết gia chưa từng xảy ra biến cố như vậy, cô ta đã sớm xông lên cho Hàn Sâm một cái tát.

Tuyết Phi Yên hoàn toàn không nghĩ tới là chính cô tới để người khác thưởng thức.

Đương nhiên, người Tuyết gia ấy mà, cho dù Hàn Sâm biết rõ ý nghĩ của cô ta cũng có thể hiểu, dù sao không có người nào muốn nói đạo lý với một người có bệnh thần kinh, càng không có người nào nói đạo lý với mỹ nữ, hai loại người này đều là tồn tại không thể nói đạo lý nhất trên thế giới, hiện tại cả hai hợp hai làm một, quả thực chính là vô địch.

Trong lòng thầm cắn răng, Tuyết Phi Yên cố nén suy nghĩ muốn hung hăng tát cho Hàn Sâm một cái, từng bước một đi về phía Hàn Sâm đang ngồi ở trên ghế sa lon, sau đó một tay đặt lên đầu ghế sa lon mà Hàn Sâm đang ngồi, hai chân nhảy lên trên người Hàn Sâm, đầu gối chống trên ghế sa lon, đôi môi đỏ mọng ghé tới Hàn Sâm tới.

Thế nhưng đôi môi đỏ mọng của Tuyết Phi Yên còn chưa đụng phải bờ môi của Hàn Sâm, Hàn Sâm đã dùng một ngón trỏ che miệng lại, cô ta không thể không ngừng lại.

Hàn Sâm cười mỉm nhìn Tuyết Phi Yên cách hắn chưa tới một xích(0,33m), cười tủm tỉm nói:

- Cô nên luyện nhiều, dáng vẻ của cô quá cứng ngắc, một chút mỹ cảm cũng không có, không hấp dẫn được đàn ông, lãng phí dáng người cùng khuôn mặt tốt như vậy, nếu như cô có hứng thú, có thể giao chút học phí, tôi rất tình nguyện dạy cho cô cách câu dẫn đàn ông, đảm bảo dạy một lần là biết. . .

Gương mặt lạnh lùng của Tuyết Phi Yên lập tức đã đỏ lên, cô vốn cho rằng dựa vào vẻ đẹp của mình, chỉ cần tùy tiện đứng ở đây, đã có thể nắm chắc mọi chuyện, ai ngờ lại gặp phải tình cảnh như hiện tại.

Tuyết Phi Yên chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ và giận dữ, có cảm giác muốn tiến không được, muốn lùi không xong, cô còn phải nhìn khuôn mặt tươi cười đáng ghét của Hàn Sâm, lập tức nổi giận, hai tay lập tức đẩy tay của Hàn Sâm ra, sau đó bưng lấy mặt của Hàn Sâm, cặp môi đỏ mọng hung tợn nhắm tới.

- Cứu mạng a. . . phi lễ. . . a. . .. . .

Hàn Sâm không ngờ Tuyết Phi Yên hung ác như vậy, mới kêu được một tiếng, đôi môi đã bị cặp môi đỏ mọng của Tuyết Phi Yên chặn lại.

Tuyết Phi Yên đang muốn vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật phun một ngụm khí tức lạnh lẽo đi vào, nhưng lại đột nhiên nghe được cửa phòng bị người đẩy ra, khiến Tuyết Phi vô cùng hoảng sợ.

Kỷ Hải Lam đẩy cửa tiến đến, trong miệng còn đĩnh đạc nói:

- Tiểu tử, cháu gào cái quỷ gì, có ai thèm phi lễ cháu chứ, muốn phi lễ cũng phải phi lễ một người tràn ngập mị lực như chú này, toàn thân đều tản ra hormone . . .

Kỷ Hải Lam nói vẫn chưa nói xong đã phải mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy Tuyết Phi Yên giạng chân ngồi trên người Hàn Sâm, trên người chỉ bọc khăn tắm, hai tay ôm lấy mặt của Hàn Sâm, đôi môi đỏ tươi đang cường ngạnh hôn Hàn Sâm, Hàn Sâm vẫn còn đang ô ô giãy dụa.

- Buông hắn ra, có gì thì cứ tìm tôi này, đừng bắt nạt một đứa bé. . . có gan thì cô khi dễ tôi này. . .

Kỷ Hải Lam vỗ ngực, một tay kéo quần áo, gương mặt tràn đầy vẻ căm phẫn, giống như là muốn dùng thân thể của mình thay thế Hàn Sâm nhận lấy cái chết.

Tuyết Phi Yên cũng không thèm nhìn y, hung hăng trừng mắt liếc Hàn Lâm, sau đó trực tiếp lấy một cái áo khoác trên ghế sa lon, khoác lên người trực tiếp đi ra cửa.

- Cô đừng đi mà. . . có gan thì cô xông tới tôi này. . . tôi rất dễ bắt nạt mà. . . cô đừng nhìn thân thể tôi có chút hùng tráng. . . trên thực tế cũng không có lực. . . ây. . . cô đừng đi. . .

Kỷ Hải Lam không cam lòng kêu to với bóng lưng Tuyết Phi Yên, vẻ mặt tràn đầy không cam lòng.

Hàn Sâm thấy Kỷ Hải Lam còn muốn đuổi theo, liền vội vàng kéo y, đóng cửa phòng của mình lại, trên trán chảy đầy hắc tuyến.

- Tiểu tử, mau nói cho chú biết, rốt cuộc là cháu làm thế nà mà lại cấu kết với Tuyết Phi Yên thế?

Hai mắt Kỷ Hải Lam trừng lớn cao thấp dò xét Hàn Sâm, giống như muốn nhìn xem Hàn Sâm có gì xuất chúng, thế nhưng nhìn tới nhìn lui, Kỷ Hải Lam vẫn cảm thấy bản thân mình mình đẹp trai hơn.

- Cháu thật sự không có thông đồng với cô ta, cháu cái gì cũng không biết, vừa từ bên ngoài trở về, Tuyết Phi Yên đã từ trong toilet của cháu đi ra, sau đó liền xông lên hôn cháu. . .cháu còn muốn cảm tạ Lam thúc đã tới kịp thời, bằng không thì cháu đã thật sự bị cô ta làm nhục rồi.

Hàn Sâm lấy tay vỗ bộ ngực, vẻ mặt sợ sệt nói.

- Khụ khụ, đều là người trong nhà, bảo hộ cháu là việc nên làm mà.

Khóe miệng Kỷ Hải Lam co giật, hận không thể dùng một cái tát đập chết Hàn Sâm.

Y muốn bị Tuyết Phi Yên chà đạp biết bao nhiêu mà không được, lời nói này của Hàn Sâm sắp khiến y tức chết rồi.

Khóe mắt Kỷ Hải Lam lộ ra một tia quyết tuyệt, nhìn Hàn Sâm đại nghĩa lẫm nhiên nói ra:

- Vì để tránh cho nữ ma đầu kia lại đến chà đạp cháu, chú quyết định từ giờ trở đi sẽ theo cháu như hình với bóng, buổi tối cũng ngủ trong phòng cháu luôn, nhỡ may nữ ma đầu kia trở lại, chú sẽ hi sinh bản thân, cũng sẽ bảo đảm an toàn của cháu, cam đoan đưa cháu hoàn hoàn chỉnh chỉnh lông tóc không chút hao tổn trả cho Yên Nhiên.

- Lam thúc, thật sự là quá cám ơn chú, có chú ở đây thì cháu an tâm rồi.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Nên làm mà, ai bảo chú là chú cơ chứ.

Khóe mắt Kỷ Hải Lam co quắp nói.

Trong lòng Kỷ Hải Lam âm thầm chờ mong Tuyết Phi Yên có thể đến nữa, nhưng từ sau khi y đi tới, Tuyết Phi Yên lại vẫn không xuất hiện.

Hàn Sâm ngồi trên ghế sa lon, xem tin tức trên màn ảnh, tâm tư lại không đặt trên tin tức.

- Chỉ sợ là Tuyết Phi Yên thật sự nhìn ra mình luyện qua Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật rồi, cô ta muốn xác nhận mình có khí tức Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật hay không.

Hàn Sâm cũng luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, sớm đã hiểu rõ Tuyết Phi Yên muốn làm gì.

Hắn dùng Động Huyền Khí cảm ứng được Kỷ Hải Lam đang ở bên ngoài, cho nên mới cố ý kêu to thu hút sự chú ý của Kỷ Hải Lam, nếu không phải gian phòng kia có xử lý cách âm, thì tiếng kêu của căn bản không truyền ra ngoài được.

Như thế mới không để Tuyết Phi Yên truyền một ngụm hàn khí vào bên trong thân thể của hắn, nếu không tám chín phần cô ta sẽ phát hiện trong thân thể của hắn có khí tức Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Nhưng cho dù bị phát hiện có khí tức, Hàn Sâm cũng không xác định Tuyết Phi Yên có thể nhận ra hay không, dù sao hắn luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật không giống với Tuyết gia.

Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của hắn hoàn toàn không có hàn khí, cũng sẽ không âm nhu giống như người Tuyết gia, nét tương tự cũng có, nhưng khác biệt vẫn rất lớn.

Suy nghĩ trong chốc lát, Hàn Sâm đứng dậy chuẩn bị đi tắm, nhưng vừa đứng lên, lại cảm giác mũi chân giống như đá phải cái gì đó, nhặt vật kia lên, chỉ thấy là một khối ngọc bài trắng sáng như tuyết.

Hàn Sâm nhặt ngọc bài kia lên, cầm trong tay cảm mát lạnh hết sức thoải mái, nhìn kỹ một chút, có chút kinh ngạc phát hiện, trên ngọc bài có khắc rất nhiều chữ nhỏ rậm rạp chằng chịt, dĩ nhiên là nguyên văn Quảng Hàn Kinh.

Trên người Tuyết Phi Y chỉ mặc áo tắm, bên ngoài trùm khăn tắm, tuy cũng không phải thật sự là không mặc quần áo, nhưng cũng không có nơi có thể đeo Nghiễm Hàn Lệnh.

Tuyết Phi Yên lại muốn lấy Nghiễm Hàn Lệnh thử lại một chút, cho nên mới đặt Nghiễm Hàn Lệnh ở trong túi áo khoác, đặt áo khoác ở trên ghế sa lon.

Trước khi đi lại giày vò một hồi như vậy, không biết Nghiễm Hàn Lệnh từ lúc nào trong túi áo khoác rơi ra.

Chương 1094: Luyện Sai Rồi

Hàn Sâm cầm trong tay quan sát, chỉ một lúc sau Tuyết Phi Yên đã vội vã mở cửa xông vào, nhìn thấu Hàn Sâm cầm Nghiễm Hàn Lệnh trong tay, lập tức đưa tay muốn bắt tới.

Khi cô ta vừa trở lại phòng của mình thay quần áo mới phát hiện không thấy Nghiễm Hàn Lệnh, nêm mới nóng nảy chạy trở về.

- Đây là vật gì?

Hàn Sâm lại giơ tay lên, khiến Tuyết Phi Yên bắt vào khoảng không, cười tủm tỉm hỏi cô ta.

- Không liên quan gì đến anh.

Tuyết Phi Yên vừa nói vừa chộp tới tay Hàn Sâm.

Bàn tay Hàn Sâm nhanh chóng né đi, không để Tuyết Phi Yên bắt được Nghiễm Hàn Lệnh trong tay hắn, chủ yếu là bởi vì Tuyết Phi Yên không dám đả thương Hàn Sâm, sợ gây ra mâu thuẫn giữa Tuyết gia và Kỷ gia, nên khi ra tay vẫn còn cố kỵ.

Nhưng cho dù cô ta không có cố kỵ, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm không thể vận chuyển khí tức, chỉ dựa vào tố chất thân thể thì một người chưa tiến hóa như cô ta cũng hoàn toàn không thể địch nổi.

Tuyết Phi Yên cắn răng nhào trên người Hàn Sâm, đè Hàn Sâm xuống để đoạt lấy Nghiễm Hàn Lệnh trong tay hắn.

Hàn Sâm giấu tay ra sau, Tuyết Phi Yên liều mạng dơ tay đi bắt, chỉ là từ đầu đến cuối không bắt được cánh tay của Hàn Sâm, mãi mà không đoạt được Nghiễm Hàn Lệnh trong tay Hàn Sâm.

Kỷ Hải Lam vừa mới tắm xong đi ra, lập tức trợn to hai mắt đứng ngẩn tại chỗ nhìn cảnh tượng này.

Y nhìn thấy Hàn Sâm ngồi trên ghế sa lon, cả người và hai tay đều ngửa ra sau, Tuyết Phi Yên lại đè lên trên người hắn, thân thể uyển chuyển ép sát trên người Hàn Sâm, mặt của Hàn Sâm cũng đã vùi vào nơi đầy đặn của cô ta, mà đôi tay của Tuyết Phi Yên còn kéo lấy cánh tay của Hàn Sâm, rất có dáng vẻ như là muốn bá vương ngạnh thượng cung đối với Hàn Sâm.

- Quá vô sỉ, vậy mà lại thừa dịp tôi không có mặt để tới đè Tiểu Sâm Sâm, có bản lĩnh cô buông hắn ra xông tới tôi này.

Trong lòng Kỷ Hải Lam vô cùng hối hận, y chỉ đi tắm rửa một chút thôi mà Tuyết Phi Yên lại đến rồi, còn chủ động như thế.

Tuyết Phi Yên cũng thừa dịp Hàn Sâm không chú ý đã đoạt được Nghiễm Hàn Lệnh, sau đó đứng dậy nhanh chóng rời khỏi phòng Hàn Sâm, căn bản không thèm để ý tới Kỷ Hải Lam.

Trong lòng Kỷ Hải Lam vô cùng phiền muộn, nhìn Hàn Sâm, lại dùng chiếc gương trong tay soi chính mình, tự lẩm bẩm:

- Không có đạo lý, nhìn mình kiểu gì cũng đẹp trai xuất sắc hơn Tiểu Sâm Sâm, tại sao Tuyết Phi Yên không tìm mình mà lại tìm Tiểu Sâm nhỉ? Những cô gái trẻ tuổi giờ thật đúng là không có mắt nhìn, không biết cái gì mới thật sự là mị lực nam nhân. . .

Hàn Sâm không để ý đến Kỷ Hải Lam đang buồn bã đứng đó tự lẩm bẩm, vừa rồi khi hắn cầm Nghiễm Hàn Lệnh, tuy thời gian tương đối ngắn, nhưng hắn lại cảm thấy một chỗ kỳ quái.

Khi Nghiễm Hàn Lệnh nằm trong tay hắn, khí tức mát lạnh kia càng ngày càng nặng, nhưng thứ này cũng không có gì nguy hiểm, khí tức mát lạnh kia cũng không đả thương người, thậm chí căn bản sẽ không khiến người ta cảm thấy lạnh.

Nhưng khi nhiệt độ của khối Nghiễm Hàn Lệnh kia hạ thấp đến trình độ nhất định, Hàn Sâm lại phát hiện trên mặt sau của Nghiễm Hàn Lệnh lại xuất hiện một chút văn tự lúc đầu vốn không có.

Khi nãy Hàn Sâm không trực tiếp trả lại cho Tuyết Phi Yên, chính là muốn nhìn rõ ràng văn tự xuất hiện phía trên kia là cái gì, nhưng cũng chỉ nhìn được mấy lần, sau đó văn tự phía trên lập tức trở nên mơ hồ.

Hình như là khi Tuyết Phi Yên tới gần hắn, chữ viết kia lại bắt đầu biến thành mơ hồ, đến khi bị Tuyết Phi Yên cầm lấy, văn tự phía trên đã gần như mơ hồ đến mức không thể nhìn thấy.

- Thì ra là thế, khó trách người Tuyết gia lại xảy ra vấn đề, quả nhiên là bọn họ luyện sai rồi, từ lúc bắt đầu mình luyện mới là chính xác.

Hàn Sâm nghĩ về những văn tự đó, hai mắt lập tức híp lại.

Văn tự khắc phía trên kỳ thật rất đơn giản, Nghiễm Hàn Lệnh chính là một khối tương tự như đá thử vàng, chỉ cần là người tu luyện Quảng Hàn Kinh, trong thân thể đã có được khí tức đặc biệt của Quảng Hàn Kinh, là có thể khiến Nghiễm Hàn Lệnh biến hóa, tu luyện tới cấp độ khác nhau, Quảng Hàn Kinh sẽ cho cấp bậc tương ứng tên, Nghiễm Hàn Lệnh chính là một máy kiểm tra, nhưng chỉ có tác dụng đối với người tu luyện Quảng Hàn Kinh.

Hàn Sâm có thể dùng khí tức của mình kích phát Nghiễm Hàn Lệnh, như vậy chứng minh rằng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mà hắn luyện là chính xác, sau khi khí tức Tuyết Phi Yên lẫn vào, Nghiễm Hàn Lệnh lập tức không có phản ứng, như vậy chính là nói Tuyết Phi Yên tu luyện nhất định không đúng.

- Toàn bộ Tuyết gia nhiều năm qua đều luyện sai rồi, thế mà không có bất kỳ ai phát hiện, chuyện này không có khả năng đi?

Hàn Sâm suy nghĩ một chút lại cảm thấy quá mức ly kỳ, thật sự có chút không thể tin được suy nghĩ này.

Thế nhưng mà sự thật vừa bày ở trước mặt Hàn Sâm, Tuyết Phi Yên đúng là không thể kích phát Nghiễm Hàn Lệnh, chuyện này chỉ có thể nói rõ cô ta cũng luyện sai rồi.

- Không biết những người khác của Tuyết gia có thể kích phát Nghiễm Hàn Lệnh hay không, nếu như bọn họ cũng không kích phát được, tuy rất khó tin, nhưng cũng đã có thể chứng minh nhiều đời Tuyết gia đều đã luyện sai rồi.

Hàn Sâm suy tư về nguyên văn Quảng Hàn Kinh.

Hàn Sâm đột nhiên nhớ tới một việc, trong nguyên văn Quảng Hàn Kinh không nói đến chuyện phải có Tam Âm Tuyệt Mạch mới có thể tu luyện Quảng Hàn Kinh, hơn nữa mặc dù Quảng Hàn Kinh là Luyện Khí Thuật chí âm chí nhu, hơn nữa trong tên cũng có một hàn chữ, nhưng bên trong kinh văn lại không nói tới đây là Luyện Khí Thuật chí hàn.

Nghĩ thông suốt điểm này, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy rất có thể mạch suy nghĩ của Tuyết gia ngay từ đầu đã sai rồi, cho nên bọn họ dù tìm thế nào, cũng không thể tìm tới vấn đề.

Trước kia không có Tí Hộ Sở, tố chất thân thể của nhân loại rất thấp, mà Luyện Khí Thuật lại luyện sinh cơ và khí tức, tố chất thân thể thấp, sinh cơ và khí tức dĩ nhiên cũng yếu, loại Luyện Khí Thuật cao cấp này rất khó nhập môn cũng là chuyện bình thường.

Có thể là vì người Tuyết gia đều di truyền thể chất Tam Âm Tuyệt Mạch, Tam Âm Tuyệt Mạch là thể chất chí âm chí hàn, sinh cơ trong thân thể của bọn họ tuy không mạnh bằng người khác, nhưng khí tức âm hàn lại nặng hơn người bình thường rất nhiều.

Vì thế bọn họ so với người bình thường lại càng dễ tu luyện Quảng Hàn Kinh, cũng bởi vậy nên bọn họ đã ngộ nhận thân thể âm hàn có trợ giúp đối với việc tu luyện Quảng Hàn Kinh, mà trên thực tế có trợ giúp đối với

Quảng Hàn Kinh chỉ là thuộc tính chí âm, không có quan hệ quá lớn với hàn khí.

Sau này Tuyết gia lại nghiên cứu ra dịch gen tăng thể chất âm hàn lên, cường âm cũng không sai, sai chính là tăng cường cả hàn khí.

Khi tố chất thân thể trong Tí Hộ Sở dần được tăng cường, bọn họ cũng càng ngày càng đi về con đường âm hàn, hàn khí kia đã tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng đối với người Tuyết gia.

Lúc đầu Hàn Sâm tu luyện, nhiệt độ thân thể hơi thấp hơn người khác một chút, nhưng không luyện được hàn khí, trên thực tế đây mới thực sự là con đường tu luyện chính xác.

Về sau Hàn Sâm hấp thu hàn khí của Tuyết Diệc Cuồng, tốc độ tu luyện tập tức tăng nhanh, tuy nhiên lại lập tức xảy ra vấn đề, cũng may khí tức Động Huyền Kinh đã trợ giúp hắn trừ đi hàn khí, Hàn Sâm mới lại trở về con đường chính xác.

Tuyết gia từ khi mới bắt đầu đã đi lệch đường, trừ phi bọn họ cải biến bổn nguyên, nếu không sẽ không có ai cũng phát hiện được vấn đề này.

Mà bọn họ tu luyện như vậy, tốc độ tu luyện tiền kỳ đúng là sẽ tăng rất nhanh, tự nhiên cũng sẽ không có người nghĩ đến, đây thật ra là phương pháp tu luyện sai lầm.

Nếu là người bình thường luyện như vậy, bởi vì không có Tam Âm Tuyệt Mạch, cho dù luyện sai cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn, nhưng Tam Âm Tuyệt Mạch lại khiến người Tuyết gia phải chịu tác dụng phụ đáng sợ hơn người bình thường quá nhiều.

Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy khả năng này rất gần sự thật, nhưng điều này cũng chỉ là suy đoán của hắn, cho dù có nói cho người Tuyết gia nghe, chỉ sợ bọn họ chưa chắc sẽ tin tưởng.

Chương 1095: Tân Băng Cơ Ngọc Cốt

Nhưng nghĩ thông suốt điểm này, Hàn Sâm đã dễ chịu hơn rất nhiều, nếu Quảng Hàn Kinh không có vấn đề, hiện tại Hàn Sâm lại biết được Quảng Hàn Kinh hoàn chỉnh, hoàn toàn có thể tiếp tục tu luyện.

Quảng Hàn Kinh mặc dù không bằng Động Huyền Kinh, nhưng đến giai đoạn mở ra mười khóa gen này, thì nó và Động Huyền Kinh mỗi thứ mỗi vẻ.

Động Huyền Kinh chú trọng về chuyện khống chế tất cả, mà Quảng Hàn Kinh ngoại trừ linh giác ra, cũng có tác dụng cường hóa cốt cách thân thể rất mạnh, tuy Động Huyền Kinh cũng có hiệu quả này, nhưng lại không giống Quảng Hàn Kinh.

Lúc trước Động Huyền Tử phá toái hư không, nếu như không phải thân thể không chống đỡ nổi tổn thương mà không gian gây ra, cuối cùng y đã không chết trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

Tuy Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng có hiệu quả cường hóa thân thể, nhưng nó chú trọng hơn về chuyện cường hóa gen di truyền, tác dụng cường hóa thân thể cũng không thể bằng Quảng Hàn Kinh.

Hàn Sâm rất muốn thử, nếu như cải biên Quảng Hàn Kinh thành một bộ Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mới để luyện đến cấp bậc kia, phải chăng có thể đền bù vấn đề cường độ thân thể không đủ.

Đương nhiên, cách nói chưa đủ cũng chỉ là tương đối thôi, tác dụng cường hóa thân thể của Động Huyền Kinh đã rất cường đại, so với các loại Luyện Khí Thuật khác, thân thể mà Động Huyền Kinh đúc thành đã phi thường đáng sợ, nhưng vẫn không phải cực hạn, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật lại có khả năng đạt đến cực hạn ở phương diện này.

Hàn Sâm vừa suy nghĩ tới việc này đã khó có thể kìm chế, lập tức bắt đầu tự mình cải biên Quảng Hàn Kinh một lần nữa, hắn định cải biên ra một bộ Tân Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Giao lưu hội vẫn tiếp tục, người của mấy nhà đều đang nghiên cứu rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, nhưng vẫn không nghiên cứu ra được kết quả khiến mọi người tin phục.

Hàn Sâm lại không để ý đến nhiều như vậy, chỉ chuyên tâm nghiên cứu cải biên Tân Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của mình.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều sẽ đi xem nguyên bản một lần, tuy hắn đã nhớ kỹ, nhưng cũng không thể lúc nào cũng ở lại trong phòng khách, dù sao trên danh nghĩa hắn cũng đến trợ giúp Tuyết gia tìm vấn đề, cứ ở lại trong phòng khách không tham gia giao lưu hội thì không hay lắm.

Trong giao lưu hội, Hàn Sâm cũng không lên tiếng, chỉ đến nghe ý kiến của đám người, sau đó lại nhìn một chút nguyên văn Quảng Hàn Kinh.

Từ ngày đó Tuyết Phi Yên cũng không đi tìm Hàn Sâm nữa, có lẽ cô ta thật sự cảm thấy mất thể diện.

Không đi tìm Hàn Sâm, không có nghĩa là Tuyết Phi Yên chịu bỏ qua như vậy, trong buổi giao lưu, Tuyết Phi Yên rốt cuộc tìm được một cơ hội, trong lúc nói chuyện đã đề cập tới Hàn Sâm.

- Hàn tiên sinh là thiên tài tiếng tăm lừng lẫy trong Liên Minh, lại là đệ tử đắc ý của giáo sư Bạch Dịch Sơn ở Thánh Đường, có lẽ anh cũng có giải thích đặc biệt gì, xin vui lòng chỉ giáo, cứu vãn mấy ngàn người Tuyết gia chúng tôi trong cơn nguy khốn.

Tuyết Phi Yên nói với vẻ thê lương ai oán nhìn Hàn Sâm.

Vẻ mặt này của cô ta có một nửa là giả vờ, có một nửa là thật sự, nếu Tuyết gia không tìm ra vấn đề nữa, chỉ sợ sẽ giẫm lên vết xe đổ, một lần nữa phát sinh bi kịch Tuyết Diệc Thanh.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt rơi vào trên người Hàn Sâm, tuy Tuyết Phi Yên còn trẻ, nhưng mỹ mạo cực kỳ nổi tiếng trong bốn nhà, trong ba nhà khác có không ít người tự xưng là phong lưu có ý đồ với Tuyết Phi Yên.

Thế nhưng Tuyết Phi Yên cũng giống như người Tuyết gia, đối với người bên ngoài căn bản không cho sắc mặt tốt, cao ngạo như băng sương nữ thần, khiến bọn họ khó có thể thân cận.

Hiện tại Tuyết Phi Yên lại dùng giọng điệu thảm thiết nói với Hàn Sâm, giống như thiên hạ này chỉ có Hàn Sâm có thể cứu Tuyết gia bọn họ vậy, khiến cho những kẻ có ý đồ vời Tuyết Phi Yên đều cảm thấy khó chịu.

Mà ngay cả Kỷ Hải Lam cũng có chút đố kỵ, như thế càng không cần phải nói người bên ngoài rồi.

Nhưng tuy Kỷ Hải Lam đố kỵ, y lại coi Hàn Sâm thành người trong nhà, sẽ không ý kiến gì, những người khác thì lại không có dễ nói chuyện như vậy.

- Phi Yên, có chuyện này cô không biết, Hàn Sâm đúng là thiên tài, nhưng hiện tại hắn đã bị trọng thương, không có cách nào vận chuyển khí tức, tạm thời chỉ có thể nghiên cứu một chút tri thức lý luận, nói như cô thì đúng là có chút làm khó hắn.

Một người thuộc Vương gia khẽ cười nói.

Lời nói này tuy không khó nghe, nhưng thâm ý trong đó lại có chút hiểm ác, rõ ràng người này đang nói hiện tại Hàn Sâm đã là một phế nhân, chỉ có thể lý luận suông, căn bản không có tác dụng gì.

Hàn Sâm nhìn tên đàn ông kia, hắn không biết nhiều về người của Vương gia lắm, ngoại trừ Vương Manh Manh và Vương Vũ Hàng, những người khác trên cơ bản đều sẽ không nói chuyện nhiều, cũng không biết người đàn ông đang nói chuyện này là người nào ở Vương gia.

Vương Manh Manh và Vương Vũ Hàng còn không phải Siêu Việt Giả, cũng không tới tham gia lần giao lưu hội này, cũng không có ai giới thiệu người của Vương gia cho Hàn Sâm làm quen.

- Lời này của Vương Linh tiên sinh sai rồi, tuy thân thể Hàn tiên sinh có chút vấn đề, nhưng thiên phú tài hoa vẫn còn, tôi tin tưởng hắn nhất định sẽ có giải thích đặc biệt, có thể có chỗ trợ giúp đối với Tuyết gia.

Tuyết Phi Yên vẫn thể hiện ra vẻ mặt tin tưởng Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy Tuyết Phi Yên cũng đã nói như vậy, nếu như hắn vẫn không nói một lời thì đúng là có chút bất cận nhân tình, hơn nữa hắn vốn cũng muốn đem chuyện về Quảng Hàn Kinh nói cho Tuyết gia, mặc dù hắn cùng với Tuyết gia có chút ân oán, nhưng chỉ giới hạn trong Tuyết Long Nhạn và Tuyết Diệc Cuồng, đối với những người khác lại không có quan hệ gì.

Nếu như chỉ là tiện tay, mà lại có thể khiến nhiều người Tuyết gia tránh được chuyện trở thành bệnh tâm thần, Hàn Sâm tự nhiên sẽ hết sức vui vẻ, chỉ là hắn vẫn không tìm được cơ hội thích hợp nói chuyện, lại không biết nên nói như thế nào để Tuyết gia tin tưởng hắn, cho nên mới không mở miệng.

- Tôi đúng là có một suy nghĩ, chỉ là sợ các cô không tin.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Há, Hàn tiên sinh thật sự có cao kiến, vậy thì nói nghe một chút, có lẽ thực sự có tác dụng gì đó cũng không chừng.

Vương Linh chế nhạo nói.

Vương Linh này luôn tự xưng là phong lưu, vốn có ý với Tuyết Phi Yên, nhưng đây không phải nguyên nhân chủ yếu khiến y nhằm vào Hàn Sâm như vậy.

Vương Linh cũng học tập cách cải biên Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đấy, trình độ ở phương diện này cũng không thấp, mà thầy của y cũng là một vị giáo sư phi thường nổi danh trong Thánh Đường, người này và Bạch Dịch Sơn thuộc hai phe phái khác nhau, bởi vì liên quan đến phương diện lợi ích, có thể tính là luôn đối đầu.

Hàn Sâm là đệ tử Bạch Dịch Sơn, nên Vương Linh vô cùng ngứa mắt, hơn nữa bọn họ nhiều người như vậy nghiên cứu nhiều ngày mà cũng không có có kết quả gì, tự nhiên không tin Hàn Sâm có thể nói ra điều gì có giá trị.

Dù sao Hàn Sâm cũng mới chỉ bắt đầu nghiên cứu mấy năm, Vương Linh y từ nhỏ đã được gia tộc bồi dưỡng, có nền tảng cùng kinh nghiệm mấy chục năm, là một trong mấy cải biên sư Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật chủ yếu nhất của Vương gia.

Giống như Vương Linh, những nhà khác đều có bồi dưỡng, dù sao bình thường Luyện Khí Thuật bí truyền không có khả năng giao cho người ngoài đi cải biên, giống như Tuyết gia, chỉ biết dùng người nhà cải biên.

- Mời Hàn tiên sinh nói.

Nhưng hai mắt Tuyết Phi Yên lại lóe sáng nhìn Hàn Sâm, nếu như nói trong nhiều người như vậy, có ý kiến người nào đó khiến Tuyết Phi Yên để ý, thì người đó cũng chỉ có Hàn Sâm mà thôi, dù sao Hàn Sâm là người có thể làm cho Nghiễm Hàn Lệnh có phản ứng, chỉ dựa vào một điểm này cũng đủ để Tuyết Phi Yên coi trọng.

- Theo tôi thấy, từ khi mới bắt đầu Tuyết gia đã cải biên Quảng Hàn Kinh sai rồi, cũng luyện sai rồi.

Hàn Sâm nghĩ một chút sau đó gọn gàng dứt khoát nói ra.

Lời vừa nói ra, lập tức khiến mọi người kinh ngạc, thật sự là lời nói này của Hàn Sâm quá mức cuồng vọng.

- Tuyết gia luyện Quảng Hàn Kinh sai rồi? Tuyết gia nhiều thế hệ như vậy, có vô số thiên tài, trong đó không thiếu người có thể trở thành nhân vật mạnh mẽ cấp Bán Thần. Nhiều đời như vậy, không biết có bao nhiêu người có thiên phú kỳ tài đều không phát hiện chỗ cải biên sai lầm, ý của cậu là nói bọn họ đều là đồ ngu, những người chúng tôi đều là phế vật vô dụng, ngay cả cải biên sai lầm cũng không nhìn ra, chỉ có cậu là người thông minh, có thể nhìn ra sai lầm sao ở trong đó?

Vương Linh trào phúng nhìn Hàn Sâm.

Y cũng là người có tài, đã nhiều lần nghiên cứu Quảng Hàn Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, về mặt cải biên mặc dù có mấy chỗ đáng tranh cãi, nhưng tuyệt đối không tính là sai.

Cho nên Hàn Sâm nói những lời này, theo Vương Linh thấy chính là chỉ đang nói bậy nói bạ, là muốn khiến Tuyết Phi Yên vui nên nói bừa mà thôi.

Chương 1096: Đứng Ở Độ Cao Khác Nhau

Hàn Sâm có thể lý giải cách nghĩ của Vương Linh, dựa theo góc độ cải biên đơn thuần mà nói, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đúng là không sai, là cải biên tuyệt đối chính xác.

Giống như phiên dịch văn tự của các chủng tộc khác nhau, ý nghĩa đều dịch đúng rồi, chỉ là có một số từ cần phải tranh cãi, cái này cũng không sai, chỉ cần là người hiểu hai loại văn tự, tự nhiên đều sẽ xác định là không phiên dịch sai.

Chỉ cần Hàn Sâm thực sự nói những từ tranh luận kia sai lầm, ngược lại sẽ khiến những người chuyên nghiệp cảm thấy buồn cười.

Nếu như Hàn Sâm không luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, cũng không phát hiện bí mật kia trong Nghiễm Hàn Lệnh, cho dù lại để cho hắn đến xem, hắn cũng xác định, người dịch tuyệt đối là đúng.

Thế nhưng hiện tại Hàn Sâm đã thấy một chỗ khác biệt, cũng không phải là do phiên dịch, không chỉ là ý tứ trong khi cải biên sai lầm, mà là thưởng thức sai lầm.

Nói ví dụ như trước kia nhân loại cho rằng mặt trời quanh quanh Địa Cầu, đây chính là trụ cột thưởng thức sai lầm, lý luận trụ cột sai rồi, nên suy luận tương quan cũng đều sai.

Nhưng với tri thức ngay lúc đó, không có người nào biết đó là sai.

Tình huống hiện tại cũng giống như thế, bọn họ đều cho rằng Quảng Hàn là Luyện Khí Thuật chí âm chí hàn, như vậy dùng đó làm cơ sở để cải biên ra

Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thoạt nhìn là tuyệt đối chính xác, nhưng trên thực tế đã hoàn toàn sai rồi.

Không phải năng lực của đám Vương Linh ở phương diện này không bằng Hàn Sâm, mà là đứng ở độ cao khác nhau, phong cảnh có thể nhìn thấy tự nhiên cũng sẽ không giống nhau.

Hàn Sâm nói cải biên không đúng, Vương Linh tự nhiên sẽ xì mũi coi thường, nếu không cho dù Hàn Sâm nói bản thân công pháp Quảng Hàn Kinh có vấn đề, Vương Linh đều sẽ nghe hắn nói trước rồi mới có kết luận.

Vương Linh dây dưa và nhằm vào khiến Hàn Sâm phiền chán, nếu như không phải không muốn để mấy ngàn người Tuyết gia trở thành bệnh nhân tâm thần hại người hại mình, hắn cũng lười nói thêm cái gì.

- Vương tiên sinh là môn sinh đắc ý của Lý Tinh Hoa giáo sư Lý phải không?

Hàn Sâm hỏi Vương Linh

- Đúng vậy, giáo sư Lý chính là ân sư của tôi.

Vương Linh ngẩng đầu đáp.

Địa vị của Lý Tinh Hoa trong Thánh Đường không hề thấp hơn Bạch Dịch Sơn, hoặc là nói còn cao hơn một chút, bởi vì Lý Tinh Hoa là Bán Thần, mà Bạch Dịch Sơn vẫn chỉ là một Siêu Việt Giả.

Tuy nhìn theo góc độ học thuật, năng lực của hai người và thành quả lấy được đều là tương đối, nhưng vì Lý Tinh Hoa là Bán Thần, theo người ngoài nhìn vào, Lý Tinh Hoa mạnh hơn Bạch Dịch Sơn một chút, nhưng loại thực lực này cũng không thích hợp trong giới học thuật.

- Tôi đã ngưỡng mộ giáo sư Lý lâu rồi, giáo sư Bạch cũng thường xuyên đề cập tới giáo sư Lý, cảm thấy giáo sư Lý trong Thánh Đường hiện nay, trình độ học thuật là người đứng đầu.

Hàn Sâm tiếp tục nói.

- Đương nhiên, thành tựu của ân sư trong lĩnh vực nghiên cứu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật rõ như ban ngày, ở Liên Minh cũng không ai có thể sánh kịp.

Vương Linh có chút đắc ý, cảm giác mình cũng có vinh quang.

- Đúng là như thế, giáo sư Lý là nhân tài trụ cột của quốc gia trong Liên Minh, trên phương diện nghiên cứu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thành tựu tuyệt vời.

Hàn Sâm nghiêm túc nói.

Tất cả mọi người đều kỳ quái nhìn Hàn Sâm, trong lời nói Vương Linh lộ ra vẻ cố ý làm thấp Hàn Sâm, thế mà Hàn Sâm lại khen ân sư Lý Tinh Hoa của Vương Linh, tuy có thể nói là có phong độ, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có chút quá nhu nhược.

Lâm Phong vô cùng hứng thú nhìn Hàn Sâm, y biết rõ Hàn Sâm không phải là người nhu nhược, cũng không phải là một người khi đối mặt với địch nhân sẽ lùi bước, cho nên y rất muốn biết rốt cuộc Hàn Sâm muốn làm gì.

Vương Linh nghe Hàn Sâm nói như vậy, vẻ mặt dễ nhìn không ít, có chút đắc ý nói:

- Cậu biết là tốt rồi, sở học của tôi tuy không bằng một phần của ân sư, nhưng cũng được coi như nhân sĩ chuyên nghiệp, cải biên có sai hay không tự nhiên có thể phân biệt rõ ràng, nếu cậu không hiểu thì cũng đừng có nói mò, tránh hủy đi danh dự của giáo sư Bạch nhiều năm như vậy.

Hàn Sâm cũng không tức giận, nheo mắt nhìn xem Vương Linh tiếp tục nói:

- Anh nói không sai.

Vương Linh cho rằng Hàn Sâm đã phục, đồng ý với y, trong lòng càng thêm đắc ý.

Thế nhưng ai biết Hàn Sâm lại lạnh nhạt nói:

- Anh đúng là không bằng một phần của giáo sư Lý, ngay cả da lông của giáo sư Lý cũng không học được một điểm, có lẽ giáo sư Lý quá chuyên tâm nghiên cứu, căn bản không có thời gian dạy đệ tử, nếu không tại sao có thể có một đệ tử rắm chó không kêu như anh?

- Cậu. . .

Vương Linh không ngờ Hàn Sâm lại chuyển lời nhanh như vậy, một câu bên trên khiến y đắm chìm trong đắc ý, ai ngờ đột nhiên nói một câu có bước ngoặt lớn như vậy, đầu óc y có chút không theo kịp, trong lúc nhất thời cứng họng không có biện pháp nói thành lời, chỉ nói được một chữ là không nói gì được nữa.

Hàn Sâm cũng không cho y cơ hội nói tiếp:

- Ngay cả cơ sở cải biên sai lầm rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra, uổng cho anh còn tự xưng là đệ tử của giáo sư Lý.

- Rất tốt, cậu nói đi, cậu nói xem chỗ nào cải biên sai lầm? Cậu mà nói ra được chỗ sai lầm, hơn nữa được mọi người đang ngồi ở đây tán thành, Vương Linh tôi sẽ bưng trà nhận sai với cậu. Nhưng nếu cậu nói không nên lời, hoặc là nói sai, vậy cũng đừng trách Vương Linh tôi không để ý tình nghĩa với Kỷ gia.

Sắc mặt Vương Linh tái xanh nói, trong lòng vô cùng giận dữ.

- Giáo sư Lý có lẽ đã dạy cho anh cổ văn? Nguyên văn của Quảng Hàn Kinh này chắc anh có thể đọc được?

Hàn Sâm chỉ vào nguyên văn Quảng Hàn Kinh trên tấm bia đá kia rồi nói ra.

- Đương nhiên, không chỉ có thể đọc, phiên dịch ra cũng không có vấn đề.

Vương Linh lạnh giọng nói, đối với việc này y vô cùng có tự tin.

Hàn Sâm chỉ lạnh nhạt cười cười:

- Tôi thấy chưa chắc anh đã thật sự đọc được.

Vương Linh tức giận, trực tiếp mở miệng đọc một lần bản nguyên văn Quảng Hàn Kinh kia, hơn nữa khi đọc còn tăng thêm lý giải cùng chú giải của mình, đọc Quảng Hàn Kinh một lần, chẳng khác gì là phiên dịch một lần.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy học thức của Vương Linh thực sư rất uyên bác, hơn nữa những chuyên gia ở phương diện này của nhà khác cũng đều đồng ý với Vương Linh.

Thậm chí Vương Linh còn chú giải vài chỗ, bọn họ cũng không ngờ tới, nghe xong Vương Linh đọc một lần, đạt được gợi ý lớn.

- Hàn đại sư, tôi đọc thế có chỗ nào sai lầm?

Vương Linh đùa cợt nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm thở dài một tiếng:

- Xem ra là tôi đã trách oan giáo sư Lý rồi, giáo sư Lý chẳng những dạy, hơn nữa còn dạy phi thường tốt, có thể nói là dốc túi tương thụ, chỉ tiếc đồ đệ mà ông thu lại là một đồ ngu, không thể trách giáo sư Lý dạy không tốt.

Hàn Sâm không có ý định khách khí với Vương Linh, Vương Linh đã coi hắn là địch nhân, hắn cảm giác không cần coi Vương Linh thành bạn hữu, có thể thay Bạch Dịch Sơn tranh thủ một chút danh dự để đả kích Lý Tinh Hoa, Hàn Sâm tự nhiên không bỏ qua.

- Cậu nói rõ cho tôi, nếu không đừng trách tôi đây khi dễ một kẻ tàn phế.

Vương Linh đã giận dữ, trong ánh mắt đều sắp phun ra lửa, gần như muốn ngay lập tức động thủ với Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại tỉnh táo nhìn Vương Linh:

- Anh đã có thể đọc và lý giải như thế, như vậy mời nói cho tôi biết, Quảng Hàn này có câu nào nói nó là một môn Luyện Khí Thuật chí hàn?

Vương Linh nao nao, sau đó khinh thường cười lạnh nói:

- Chuyện này còn phải nói sao? Quảng Hàn Kinh vốn chính là Luyện Khí Thuật chí âm chí hàn.

- Chí âm thì tôi đồng ý, còn hai chữ chí hàn này, anh tìm cho tôi xem một chút.

Hàn Sâm chỉ vào Quảng Hàn trên tấm bia đá kia rồi nói.

Chương 1097: Khách Quý Tuyết Gia

- Thế thì có gì khó?

Vương Linh xoay người đi tới trước tấm bia khắc Quảng Hàn Kinh, y cảm thấy rất dễ tìm ra.

Nhưng khi Vương Linh đi đến trước bia đá kia tìm kiếm, sắc mặt lại dần dần thay đổi, trong Quảng Hàn Kinh quả thật có chữ hàn, hơn nữa không chỉ có một hai chữ, nhưng cách dùng những chữ hàn đó, cũng không thể lý giải là chí hàn.

- Không thể nào?

Vương Linh không ngừng tìm kiếm, trong ấn tượng của y, Quảng Hàn Kinh có rất nhiều chữ hàn, nhưng cẩn thận nhìn, lại phát hiện những chỗ kia đều không đủ để làm căn cứ chứng minh Quảng Hàn là Luyện Khí Thuật chí hàn.

Tuy cũng có thể miễn cưỡng giải thích thành hàn khí, chỉ là ở đây có nhiều người chuyên nghiệp như vậy, người khác cũng không phải ngu ngốc, nếu y cưỡng từ đoạt lý, sẽ chỉ làm người khác khinh thường.

Những người khác thấy Vương Linh không nói gì, trong lòng cũng cả kinh, đồng loạt nhìn tới Quảng Hàn Kinh, hôm nay nhìn kỹ nguyên văn, đúng là

đã phát hiện ra một chút vấn đề, trong nguyên văn Quảng Hàn Kinh không có nói đây là một môn võ học chí hàn, cũng không đề cập tới hàn khí.

Quảng Hàn Kinh trong ấn tượng của bọn họ vẫn là Luyện Khí Thuật chí hàn, đó là bởi vì người Tuyết gia tu luyện Quảng Hàn Kinh đều có thể luyện ra được khí tức Hàn Băng, cho nên mới khiến bọn họ nhân định rằng, Quảng Hàn Kinh là một môn Luyện Khí Thuật chí âm chí hàn.

- Anh không cần tìm nữa, tôi có thể chắc chắn nói cho anh biết, trong nguyên văn không có bất kỳ một chỗ nào nói Quảng Hàn Kinh là môn Luyện Khí Thuật chí hàn, cũng chưa từng nói qua tu luyện Quảng Hàn Kinh có thể tu luyện ra hàn khí, mà lời mở đâu Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đã nói đây là một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật chí âm chí hàn, cơ sở cải biên sai lầm rõ ràng như vậy mà anh cũng nhìn không ra, uổng cho anh còn dám tự xưng là đệ tử của giáo sư Lý Tinh Hoa.

Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Người Tuyết gia nhìn thấy sắc mặt Vương Linh tái xanh không nói được một câu, trong lòng đều hơi động.

Tuyết Phi Yên cố nén kích động trong lòng hỏi:

- Hàn tiên sinh, theo anh thấy, trong này rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề?

Hàn Sâm chỉ vào Quảng Hàn Kinh nói:

- Quảng Hàn Kinh là một môn Luyện Khí Thuật chí âm chí nhu, nhưng tuyệt không phải chí hàn, người của Tuyết gia có được thể chất Tam Âm Tuyệt Mạch, khí âm hàn trong cơ thể thịnh, trong đó âm khí có nhiều chỗ tốt với việc tu luyện Quảng Hàn Kinh, hàn khí cũng theo quá trình này mà dung nhập vào, mới khiến người luyện Quảng Hàn Kinh luyện được khí tức hàn băng, khiến các cô hiểu sai ý nghĩa, chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người, các cô lại lộ vẻ dùng khí âm hàn làm nền tảng, mới khiến thân thể của các cô bị nhiễm hàn khí, ảnh hưởng tới thân thể của các cô. . .

- Mà dịch gen nhà các cô sử dụng là vật đại âm đại hàn, khiến thể chất Tam Âm Tuyệt Mạch càng mạnh hơn, hà các cô còn ở một nơi lạnh lẽo như thế,

lúc tu luyện hấp thu nhiều hàn khí như vậy, hàn khí đã xâm nhập sâu tận xương tủy, không xảy ra vấn đề mới là lạ.

Hàn Sâm tiếp tục nói.

Mọi người nghe Hàn Sâm nói như thế, một số chuyên gia về phương diện này lại đi xem Quảng Hàn Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, quả nhiên cảm thấy có chút vấn đề.

- Hàn tiên sinh, vậy chuyện này cần giải quyết như thế nào?

Tuyết Ngọc Phong thấy Vương Linh nói không ra lời, những chuyên gia khác về phương diện này cũng không nói được lời nào, trong nội tâm lập tức hiểu rõ những lời Hàn Sâm nói rất có thể là sự thật.

Hàn Sâm thở dài nói:

- Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật vốn đã sai từ đầu rồi, các người phải loại bỏ vật chí hàn rồi mới tu luyện lại một lần nữa, nếu như tu luyện đã sâu rồi. . . vậy cũng chỉ có thể dùng vật ôn dương để bổ dưỡng thân thể, sau này tuyệt đối không thể ở lại một nơi đầy hàn khí như vậy, càng không thể tu luyện ở loại địa phương này, hơn nữa có lẽ phải cải tiến lại Băng Tâm Quyết. . .

Hàn Sâm nói ra phương án mà mình đã nghĩ kỹ, còn bọn họ có thể làm theo hay không, vậy thì không phải chuyện mà Hàn Sâm có thể khống chế được.

Người Tuyết gia vây quanh Hàn Sâm hỏi thăm rất nhiều vấn đề, Vương Linh lại hoàn toàn bị người bỏ qua, y đứng ở đó sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng đành đi ra khỏi lễ đường, nhưng không có ai chú ý tới việc y rời đi.

Tuyết gia coi Hàn Sâm thành khách quý để đối đãi, mời Hàn Sâm trợ giúp bọn họ cải biên lại Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật và chế ra dịch gen chuyên mon, hơn nữa còn mời Hàn Sâm trợ giúp bọn họ cường hóa Băng Tâm Quyết, cải thiện tình huống trước mắt của bọn họ.

Hành động này của Hàn Sâm không chỉ giúp Tuyết gia được lợi, ba nhà khác cũng đều đang trông mong xem thế nào, nếu như lý luận của Hàn Sâm

thật sự được thành lập, Quảng Hàn Kinh sẽ không có vấn đề, bọn họ có thể yên tâm tu luyện Quảng Hàn Kinh rồi.

Chỉ là Hàn Sâm không nghĩ rằng người bình thường tu luyện Quảng Hàn Kinh sẽ có chỗ tốt quá lớn, không có thể chất Tam Âm Tuyệt Mạch, tiến độ tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật sẽ phi thường chậm, trước kia Hàn Sâm tu luyện, tiến độ cũng chậm đến đáng sợ.

Đương nhiên, nếu như không sợ tốn thời gian, luyện mười mấy hai mươi năm, vẫn có thể nhập môn.

Hàn Sâm ở lại Tuyết gia một thời gian ngắn, sau khi tiến hành cải biên một chút, người Tuyết gia quả nhiên đã có cải thiện rõ ràng, khiến cho người Tuyết gia càng thêm tôn kính Hàn Sâm.

Ngoại trừ cải biên Quảng Hàn Kinh và Băng Tâm quyết, Hàn Sâm cũng xem không ít tàng thư của Tuyết gia, những thứ này đều là sách cổ bí điển mà ngoại nhân không thể thấy được, để Hàn Sâm học được rất nhiều thứ.

Ở Tuyết gia hơn một tháng, Hàn Sâm mới hoàn thành cơ sở, những phần khác cần chuyên gia của Tuyết gia đi hoàn thành và kiểm tra.

Nhưng khởi đầu và đại cương đã được xác định, những chuyên gia chuyên nghiệp đó cũng không làm sai lệch với sự chỉ dẫn của Hàn Sâm, tự nhiên không cần lo lắng.

Tuyết gia cũng nghe theo đề nghị của Hàn Sâm, chuyển khỏi tinh cầu này, đi tìm một tinh cầu có hoàn cảnh tương đối ôn hòa để ở lại.

Trong thời gian ở lại Tuyết gia, Tuyết Phi Yên tự mình chiếu cố sinh hoạt hàng ngày của Hàn Sâm, còn phi thường thành khẩn hướng Hàn Sâm thỉnh giáo mấy vấn đề tu luyện.

Hàn Sâm thuận miệng chỉ điểm vài câu, khiến Tuyết Phi Yên đạt được rất nhiều chỗ tốt, nên cô ta càng thêm kính trọng Hàn Sâm, gần như đã coi hắn thành sư trưởng.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi Tuyết gia, mới bắt đầu bắt tay vào cải biên Tân Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của mình, đối với Hàn Sâm mà nói, Quảng Hàn Kinh chỉ là một trụ cột gốc, hắn muốn cải biên Tân Băng Cơ Ngọc Cốt trên thực tế đã không chỉ giới hạn trong Quảng Hàn Kinh.

Hàn Sâm cần có một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cảnh giới cao, có thể đền bù khuyết điểm cường độ thân thể chưa đủ của Động Huyền Kinh, cho nên hắn nhất định phải dựa vào Quảng Hàn Kinh để cái tiến thêm một bước mới được.

Nhưng loại trình độ cải biên này, không giống Tuyết gia trực tiếp phiên dịch ra là được như vậy, trong thời gian ngắn không thể hoàn thành, Hàn Sâm cũng chỉ có thể chậm rãi tìm tòi.

Trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm mang theo Kỵ Sĩ Phản Nghịch tiếp tục tiến vào khu vực biên giới Ác Quỷ Vực săn giết dị sinh vật, huy chương Quỷ Nha Lão đã sắp đầy một vạn điểm quỷ khí, Hàn Sâm rất muốn biết giao dịch với Quỷ Vương là như thế nào.

Sở dĩ mấy năm này Hàn Sâm không rời khỏi khu vực này, đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu.

Nhìn thoáng qua tiểu thiên sứ bên trong Hồn Hải, trong lòng Hàn Sâm cũng có chút phát sầu, không biết còn cần bao lâu nó mới có thể hoàn thành tiến hóa.

Con khủng long màu xanh da trời kia biến thành trứng, gần đây đã có động tĩnh, bên trên vỏ trứng xuất hiện một số vết rạn, có lẽ không bao lâu nữa là có thể phá xác ra rồi.

Đối với con khủng long màu xanh da trời này, Hàn Sâm vẫn có chút mong đợi, không biết nó có thể tiến hóa tới trình độ nào, sau đó sẽ có bao nhiêu lực lượng.

Không hề nghi ngờ, chỉ cần nó có thể xuất thế, nhất định sẽ có trợ giúp cực lớn đối với Hàn Sâm.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ hy vọng nó không phải là một con bạch nhãn lang, nếu tiến hóa ra lại bỏ chạy, như thế đúng là sẽ có chút buồn bực.

Chương 1098: Thần Chiến

Bởi vì thân thể vẫn chưa khôi phục, Hàn Sâm cũng không dám xâm nhập quá sâu vào Ác Quỷ Vực, chỉ ở ngoài khu vực biên giới săn giết một số dị sinh vật, gia tăng quỷ khí trên huy chương.

- Một ngày nào đó mình sẽ lại giết vào Cổ Ma Tí Hộ Sở, tiêu diệt hóa thân Đại Thiên Ma kia, chiếm lấy Cổ Ma Chung.

Mỗi lần Hàn Sâm nhìn về phía Cổ Ma Tí Hộ Sở, trong lòng đều nảy sinh ác độc.

Nhưng hóa thân Đại Thiên Ma là nhân vật khủng bố đã mở ra mười đạo khóa gen, hơn nữa bên trong có quá nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết, cho dù Hàn Sâm khôi phục lực lượng, trong thời gian ngắn chỉ sợ cũng không có thực lực đánh hạ được Cổ Ma Tí Hộ Sở.

Hơn nữa sát khí đáng sợ ngày đó bay ngang qua bầu trời, khiến hóa thân Đại Thiên Ma cũng phải kinh sợ thối lui rồi, cũng không biết là nhân vật khủng bố như thế nào.

- Mà nói đi cũng phải nói lại, hóa thân Đại Thiên Ma kia rốt cuộc là Dị Linh hay dị sinh vật đây? Giết chết y có khả năng thu được thú hồn hay không?

Trong lòng Hàn Sâm mơ màng nghĩ đến.

Trên thực tế hắn không nghĩ đến những thứ này cũng không có chuyện gì có thể làm, thân thể còn chưa khôi phục, không thể tự ra trận chém giết, chỉ có thể cưỡi Kim Mao Hống đi theo Kỵ Sĩ Phản Nghịch, nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch chém giết dị sinh vật cướp đoạt quỷ khí là được rồi.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy huy chương Quỷ Nha Lão Vương trước ngực Kỵ Sĩ Phản Nghịch đột nhiên đại phóng hắc quang, đồng thời trong đầu hắn

nghe được một tiếng thông báo.

“Quỷ khí trên huy chương Quỷ Nha Lão Vương đạt tới một vạn điểm, có muốn triệu hoán Quỷ Vương tiến hành giao dịch không?”

Hàn Sâm có chút do dự, hắn không biết triệu hoán Quỷ Vương giao dịch sẽ xảy ra chuyện gì, nếu như triệu hoán Quỷ Vương đi ra chỉ là một lần mời Quỷ Vương giúp hắn làm một chuyện, hiện tại hắn lại không có chuyện gì cần Quỷ Vương đi làm, làm thế không phải là lãng phí sao?

Nghĩ một chút rồi Hàn Sâm vẫn lựa chọn triệu hoán Quỷ Vương.

Hắc khí trên huy chương trong tay Hàn Sâm bắn lên, hóa thành một ác quỷ màu đen lơ lửng trước mặt Hàn Sâm, thân thể ngưng tụ từ quỷ khí mà thành, đây chín là Quỷ Nha Lão Vương.

Quỷ Vương nhìn Hàn Sâm, há mồm phun ra mười đám quỷ khí màu đen, từng đoàn từng đoàn quỷ khí trôi đến trước mặt Hàn Sâm, cứ như vậy lơ lửng tại chỗ đó.

- Một vạn điểm quỷ khí trao đổi một kiện vật phẩm, cậu có thể bắt đầu lựa chọn.

Quỷ Vương lạnh lùng nói với Hàn Sâm.

- Những vật này tôi không nhìn thấy, phải chọn như thế nào?

Hàn Sâm có chút buồn bực nhìn mười đám quỷ khí kia.

Quỷ Vương lại không nói lời nào, vẫn lạnh lùng nhìn hắn như vậy.

- Giao dịch như thế này, căn bản chính là mua xổ số mà, có thể trước sờ thử một cái không?

Hàn Sâm thò tay đưa về phía một đoàn quỷ khí trong đó.

Khi ngón tay Hàn Sâm đụng phải đoàn quỷ khí này, chín đám quỷ khí khác đều bay trở về phía Quỷ Vương, nhập vào trong thân thể Quỷ Vương, sau

đó Quỷ Vương bịch một tiếng bắn trở về huy chương, trong đầu Hàn Sâm lại vang lên một tiếng thông báo kỳ dị.

“Giao dịch chấm dứt, quỷ khí trở về 0.”

- Vậy là chọn xong rồi hả?

Hàn Sâm thoáng phiền muộn, nhưng cũng không hối hận, dù sao đều là thử vận may, chọn thế nào cũng giống nhau.

Quỷ khí kia tán đi trong tay Hàn Sâm, lập tức một đồ vật rơi vào trong tay hắn.

Chỉ thấy đó là một viên đan dược màu đen, toàn thân như mực, bên trong có quỷ khí quay cuồng.

Ác quỷ hoàn: binh khí Quỷ Vương.

- Thứ này là binh khí?

Hàn Sâm cầm ác quỷ hoàn nhìn trái nhìn phải, đây chỉ là một viên đan dược màu đen lớn chừng quả trứng gà, nhìn thế nào cũng không có quan hệ tới binh khí.

Trong lòng thoáng nghi hoặc, Hàn Sâm rót một chút khí tức vào ác quỷ hoàn, hiện tại khí tức của hắn tuy đã có thể lưu chuyển, nhưng vẫn còn rất yếu, trong cơ thể vẫn còn thần quang hóa rắn chưa hoàn toàn bài trừ, khoảng cách tới lúc hoàn toàn khôi phục còn cách một đoạn.

Sau khi khí tức rót vào ác quỷ hoàn, một chuyện kỳ dị lập tức xảy ra, chỉ thấy phía trên ác quỷ hoàn kia lại bắn ra một làn khói màu đen như mực, quấn quanh trên tay Hàn Sâm.

- Làn khói màu đen này có tác dụng gì? Cũng không phải đao, chẳng lẽ còn có thể chém người sao?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn làn khói đen kịt trên tay.

Thế nhưng khi Hàn Sâm hơi chuyển động ý nghĩ, làn khói màu đen trong tay Hàn Sâm lập tức ngưng tụ thành một thanh đoản đao màu đen.

- Ồ, cũng có chút thú vị, có thể biến thành kiếm hay không?

Hàn Sâm thoáng có chút kinh ngạc, tâm niệm lại thoáng động.

Quả nhiên, đoản đao lập tức hóa thành một làn khói, sau đó làn khói lại ngưng tụ thành một thanh kiếm.

Hàn Sâm quá đỗi vui mừng, tâm niệm không ngừng chuyển động, ác quỷ hoàn bắn ra khói khí có thể ngưng tụ thành bất luận binh kh gì mà hắn tưởng tượng.

Nhưng cũng giới hạn trong binh khí mà thôi, không thể biến thành áo giáp hoặc là tấm chắn gì đó.

Hàn Sâm thử cường độ của ác quỷ hoàn một chút, độ cứng không thể so với Thái A kiếm, sắc bén không bằng Phượng Hoàng Thần Kiếm, nhưng thắng ở chỗ nó có thể thiên biến vạn hóa, hơn nữa cho dù bị phá huỷ cũng không thành vấn đề, chỉ cần ác quỷ hoàn còn trong tay Hàn Sâm, nếu không bị hủy diệt thì vẫn có thể một lần nữa ngưng tụ ra binh khí.

- Đồ tốt, thứ này đúng là đồ tốt, đã có ác quỷ hoàn này, về sau sử dụng các loại kỹ xảo binh khí khác nhau cũng không cần đổi binh khí.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng ưa thích ác quỷ hoàn này.

Nghĩ đến việc chiến đấu sau này, một kiếm chém tới, khi đối phương chuẩn bị đở kiếm, lại đột nhiên thấy một cây đại chùy nện xuống, hoặc là một cái roi quất xuống, tình cảnh lúc đó sẽ như thế nào nhỉ.

Càng quan trọng hơn là đã có ác quỷ hoàn này, Hàn Sâm có thể hóa ra trường cung, cũng tương đương với việc có được một cây cung xấp xỉ cung siêu cấp thần huyết.

Đương nhiên, ác quỷ hoàn cũng có thể hóa thành mũi tên, nhưng cung cùng mũi tên chỉ có thể biến một thứ, không thể đồng thời hóa thành hai loại.

Hàn Sâm không ngừng kiểm tra uy lực của ác quỷ hoàn, tổng thể xấp xỉ thú hồn siêu cấp thần huyết, so với thú hồn siêu cấp thần huyết chân chính thì kém hơn một chút, cũng không có thuộc tính đặc biệt.

Hơn nữa khi sử dụng ác quỷ hoàn cần lấy khí tức huyễn hóa, nếu như khí tức không đủ, vậy thì không có cách nào ngưng tụ ra binh khí.

Một loại binh khí có ưu điểm và khuyết điểm đều rất rõ ràng, hơn nữa đây không phải thú hồn, hẳn là một loại gen bí bảo.

Dù sao cũng phải công nhận đây là thứ tốt, hơn nữa huy chương còn có thể tiếp tục sử dụng, chỉ cần có thể lại thu thập một vạn điểm quỷ khí, là có thể giao dịch lần nữa.

Thế nhưng tốc độ thu thập quỷ khí thực sự quá chậm, nếu như có thể giết vào sâu trong Ác Quỷ Vực, quỷ khí thu được sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Nhìn số lượng quỷ khí trên huy chương là 0, hôm nay Hàn Sâm không có tâm tình, đi thẳng về tới Tí Hộ Sở.

Khu vực hoang vu có rất nhiều Tí Hộ Sở bỏ hoang, hiện tại Hàn Sâm chọn lựa chỗ đặt chân là một tòa Tí Hộ Sở hoàng tộc, trước kia tại đây là nơi dị sinh vật tụ tập, bị Kỵ Sĩ Phản Nghịch giết không ít, những dị sinh vật khác đều chạy mất, Hàn Sâm mới chiếm được.

Hàn Sâm mới vừa trở lại Tí Hộ Sở, đang chuẩn bị truyền tống về Liên Minh, lại đột nhiên nghe được trong Tí Hộ Sở vang lên một tiếng thông báo.

- Thần Chiến mở ra, Võ Đạo Bi đã mở. . .

Hàn Sâm nghe mà ngây người, không thể tưởng được Thần Chiến ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở lại mở ra vào lúc này.

Hiện tại tổn thương của hắn còn chưa lành, muốn tham gia Thần Chiến vẫn có chút khó khăn, hơn nữa cho dù tổn thương lành, muốn tranh phong cùng những Đại Đế đó chỉ sợ sẽ rất khó khăn.

- Dù sao cũng nhàn rỗi, báo tên đi chơi cũng tốt.

Hàn Sâm đi tới võ đạo tràng báo danh, bởi vì tòa Tí Hộ Sở này chỉ có một mình hắn báo danh, trực tiếp trở thành quán quân của Tí Hộ Sở, trăm phần trăm có thể tiến vào Thần Chiến.

Chương 1099: Tôi Nuôi

Khi tiến vào võ đạo tràng ghi tên, Hàn Sâm do dự một chút, cuối cùng vẫn dùng tên Kim Tệ.

Hiện tại mới chỉ là báo danh, từng Tí Hộ Sở còn cần chiến đấu để tranh vị trí thứ nhất, tuy vị trí thứ nhất trong Tí Hộ Sở của Dị Linh phần lớn đều không cần tranh luận, nhưng vẫn phải đợi một tháng sau Thần Chiến mới chân chính mở ra.

Kéo một cái ghế nằm trên cửa thành, Hàn Sâm vừa phơi nắng vừa đọc sách học tập cổ văn.

Bảo Nhi đang chơi bắt chim con, bé ném tiểu hồng điểu lên không trung, đợi sau khi tiểu hồng điểu bay lên, lại đưa tay khẽ hút, bắt nó trở lại trong lòng bàn tay, trò chơi này Bảo Nhi chơi mãi mà không biết mệt.

Tuy Hàn Sâm cảm giác tiểu hồng điểu có chút đáng thương, nhưng cũng tuyệt đối không có ý nghĩ muốn giải cứu nó, nếu Bảo Nhi để yên cho tiểu hồng điểu, vậy thì sẽ đến lượt Hàn Sâm xui xẻo.

Hàn Sâm đã bắt đầu nhớ nhung tiểu bạch hùng và Hồng Tình Thố Vương rồi, có hai bọn nó ở đây, đồ chơi của Bảo Nhi tương đối nhiều, sẽ không nhàm chán đến giày vò hắn.

Nhưng tiểu bạch hùng cùng Hồng Tình Thố Vương đều ở Tí Hộ Sở dưới mặt đất, Tí Hộ Sở dưới mặt đất vẫn còn ở trong Kinh Cức Tùng Lâm, trong trường hợp không biết phương vị, muốn di động đến đây cũng có chút khó khăn.

Đang nhàn nhã phơi nắng, đột nhiên Hàn Sâm đã nghe được tiếng gì đó, hắn lập tức ngồi dậy, lấy kính râm trên mặt xuống, nhìn ra phía ngoài.

Nhìn thấy từ xa có một thân ảnh nhân loại đang chạy như điên, phía sau có một bầy Hỏa Diễm Khuyển đang truy đuổi.

Nhìn tình huống của người kia có vẻ rất không ổn, nhưng người đó vẫn một mực né tránh Hỏa Diễm Khuyển truy kích, tránh qua từng mảnh hỏa diễm nổ mạnh và ngọn lửa thiêu đốt, tả xung hữu đột giết ra một đường sống.

Hàn Sâm nhìn kỹ, vô cùng kinh ngạc, hắn vậy mà lại quen biết người nọ.

- Nữ Hoàng đã tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở rồi, chẳng lẽ cô ấy không đợi đến siêu cấp thần gen đầy sao?

Hàn Sâm đứng lên, hô to một tiếng với Nữ Hoàng đang bị vây công ở đằng xa:

- Mỹ nữ, đến bên này.

Nữ Hoàng đã nghe được tiếng Hàn Sâm gọi, khẽ ngơ ngác một chút, cô tuyệt đối không thể tưởng được ở chỗ này lại đụng phải Hàn Sâm.

Tâm niệm thoáng chuyển động, tiếp tục sử dụng Dịch Thiên Thuật tránh né đám Hỏa Diễm Khuyển kia truy kích, chạy về Tí Hộ Sở chỗ Hàn Sâm đứng.

Hàn Sâm không có ý tứ đi xuống hỗ trợ, mặc dù Nữ Hoàng có vẻ phải cố hết sức, nhưng với bản lãnh của cô, muốn chạy trốn khỏi một đám Hỏa Diễm Khuyển chỉ là sinh vật nguyên thủy cũng không có vấn đề gì.

Rất nhanh, Nữ Hoàng đã vọt tới Tí Hộ Sở, có chút khó tin nhìn Hàn Sâm chỉ mặc một chiếc quần đùi trên cửa thành:

- Sao cậu lại ở đây?

- Đây chính là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ.

Hàn Sâm cười nói một câu, mời Nữ Hoàng vào Tí Hộ Sở, đi lấy một chút thuốc trị thương cho cô xử lý vết thương trên người.

Những Hỏa Diễm Khuyển đó không dám tới gần tòa Tí Hộ Sở này, đứng phía xa kêu vài tiếng, sau đó chầm chậm rút lui.

Ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở hô phong hoán vũ như thế nào, đến khi lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều sẽ bị bắt nạt sỉ nhục, cho dù là mạnh như Nữ Hoàng cũng giống như thế, ngay cả một đàn sinh vật nguyên thủy cũng không đánh lại, trên người còn bị rất nhiều vết bỏng.

- Làm sao nhanh như vậy mà cô đã tấn chức Siêu Việt Giả rồi, không đợi siêu cấp thần gen toàn mãn sao?

Hàn Sâm vừa xử lý vết thương cho Nữ Hoàng vừa nói.

- Tôi chính là Siêu Việt Giả dùng siêu cấp thần gen để tấn thăng.

Nữ Hoàng cũng không giấu diếm, dứt khoát nói.

- Nhanh như vậy?

Hàn Sâm vô cùng giật mình, phải biết rằng sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở khó giết hơn ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở rất nhiều, hơn nữa còn cần phải tìm sinh vật siêu cấp thần huyết có thuộc tính giống mình để giết, độ khó này không phải cao bình thường, thời gian mấy năm đã khiến siêu cấp thần gen đầy, tốc độ này cũng quá nhanh đi.

Nữ Hoàng trợn trắng mắt liếc Hàn Sâm:

- Không phải là cậu còn nhanh hơn tôi sao, chẳng lẽ chỉ cho phép cậu nhanh, không cho người khác nhanh sao?

- Khụ khụ.

Hàn Sâm nhẹ ho hai tiếng, trong lúc nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Nữ Hoàng lại nói tiếp:

- Ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở tôi đã từng nói với cậu, tôi có một chuyện rất quan trọng phải làm.

- Ừ, làm xong rồi sao?

Hàn Sâm nhớ rõ khi đó Nữ Hoàng vốn muốn cùng với hắn lập thành tổ đội đi giết sinh vật siêu cấp thần huyết đấy, nhưng về sau không biết xảy ra chuyện gì, Nữ Hoàng lại không hề tới, chỉ biết là cô có chuyện trọng yếu, nhưng lại không biết là chuyện gì.

- Khi đó tôi phát hiện một sào huyệt sinh vật siêu cấp thần huyết, bên trong có rất nhiều trứng sinh vật siêu cấp thần huyết. Tôi phải nghĩ rất nhiều biện pháp mới dẫn dắt được đầu sinh vật siêu cấp thần huyết kia đi rồi lấy được trứng của nó, khi đó đã lấy được hơn ba mươi điểm siêu cấp thần gen, chính vì vậy mới có thể nhanh chóng đầy như thế.

Nữ Hoàng giải thích hai câu.

- Hơn ba mươi điểm siêu cấp thần gen? Vậy có bao nhiêu quả trứng chứ?

Hàn Sâm có cảm giác hâm mộ ghen tỵ, làm sao hắn không gặp được với chuyện tốt như vậy.

Lần này Nữ Hoàng không trả lời, chỉ đánh giá bên trong Tí Hộ Sở:

- Ở khu vực này đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Tí Hộ Sở ở nơi này lại bị bỏ hoang thế?

Hàn Sâm vừa cười vừa nói:

- Cô nên cảm thấy may mắn vì vận khí mình tốt, có thể truyền tống đến vùng này, không cần bị Dị Linh nô dịch.

Hàn Sâm nói tình huống vùng này cho Nữ Hoàng nghe, hơn nữa dặn dò cô không nên đi tới Ác Quỷ Vực.

- Thân thể của cậu đã đỡ chưa?

Nữ Hoàng hỏi Hàn Sâm.

- Vẫn chưa.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, hắn cũng không nói láo, muốn hoàn toàn khôi phục còn cần một thời gian ngắn nữa.

- Đưa thú hồn của cậu cho tôi, về sau tôi nuôi cậu.

Nữ Hoàng gọn gàng dứt khoát nói.

Hàn Sâm vừa uống một ngụm nước thiếu chút nữa đã phun ra, tuy hắn hiểu ý của Nữ Hoàng, nhưng lời này mạnh mẽ nghe thật sự có chút quá dọa người rồi.

- Nhìn cái gì? Thân thể của cậu yếu đến mức không ăn được cả thịt à?

Nữ Hoàng mặt không thay đổi nói ra.

- Được, đương nhiên đã được, thú hồn của tôi có không ít, chị muốn loại nào?

Hàn Sâm hỏi.

- Không dùng được thì đều cho tôi, tất cả con mồi chúng ta sẽ chia đều.

Nữ Hoàng cũng không khách khí.

Hàn Sâm cười cười, nhìn Hồn Hải của mình một chút, đem thú hồn mà mình không dùng được chuyển cho Nữ Hoàng.

Hàn Sâm tiến đến Tí Hộ Sở không bao lâu, thân thể lại bị thương, Nữ Hoàng cho rằng hắn cũng không có bao nhiêu thú hồn cường đại, nhưng khi nhìn đến thú hồn mà Hàn Sâm chuyển tới, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Áo giáp, vũ khí toàn bộ đều là cấp thần huyết, còn có thú hồn biến dị sủng vật mở ra sáu đạo khóa gen, còn có tọa kỵ biến dị vân vân.

Vẻ mặt Nữ Hoàng cổ quái nhìn Hàn Sâm, trong lúc nhất thời có chút không biết nên nói cái gì.

Chất lượng những thú hồn này và số lượng đều vượt quá tưởng tượng của cô, ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhân loại sinh tồn tương đối chật vật, nếu như cầm bán đi, những thứ này tuyệt đối có thể bán được giá trên trời.

Mà đã có những thú hồn này, Nữ Hoàng có thể rất nhanh tăng gen cùng thực lực của mình lên, những thú hồn này sẽ trợ giúp cô rất nhiều.

- Đời này của cậu, tôi nuôi.

Nữ Hoàng không phải là một người quen nũng nịu, không nói lời khách sáo gì, chỉ cứng rắn vứt lại một câu, trên mặt không chút biểu lộ, tuyệt đối không có nửa phần đùa giỡn.

Chương 1100: Tham Chiến

- Không cần nghiêm túc như vậy, dù sao tôi có giữ lại cũng vô dụng, cô cứ cầm lấy dùng là được.

Trên trán Hàn Sâm đều là mồ hôi, hắn không phải thực sự tàn phế, cũng không cần người khác phải nuôi hắn.

Nữ Hoàng lại giống như không có nghe được lời Hàn Sâm nói, đứng lên bốn phía quan sát một chút, lại nói với Hàn Sâm:

- Chắc cậu tương đối quen thuộc đối với dị sinh vật xung quanh đây? Vẽ cho tôi một tấm bản đồ, đánh dấu vùng dị sinh vật phân bố ra nữa.

Hàn Sâm đã sớm làm ra địa đồ, trực tiếp lấy một phần địa đồ cho Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng nhận lấy địa đồ rồi nghiên cứu một hồi, sau đó trực tiếp cưỡi tọa kỵ rời khỏi Tí Hộ Sở, cũng không nói thêm điều gì nữa, một khắc thời gian cũng không chậm trễ.

- Người phụ nữ này, thật sự quá lãng phí dáng người và tướng mạo xinh đẹp như vậy, quả thực so với đàn ông còn đàn ông hơn.

Hàn Sâm liếm môi một cái, nhìn thoáng qua đôi chân dài của Nữ Hoàng rồi tự lẩm bẩm.

Mấy ngày sau, Nữ Hoàng đã trở lại rồi, trên người cô bị không ít tổn thương, con mồi cũng mang về một ít, không nhiều lắm, chỉ có một con Thổ Giác Lộc biến dị.

Nữ Hoàng biết Hàn Sâm có thể có nhiều thú hồn cao cấp như vậy, tố chất thân thể nhất định rất cao, cho nên sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thủy mà cô săn được đều không mang về, đến tận khi săn được một con sinh vật biến dị mới mang về.

Hàn Sâm biết Nữ Hoàng không dễ dàng mới săn được, mặc dù có thú hồn thần huyết trợ giúp, nhưng tố chất thân thể của cô vẫn chênh lệch quá nhiều, có thể săn được sinh vật biến dị đã không tệ rồi.

Tuy ngay cả thần gen của Hàn Sâm cũng đầy rồi, nhưng hắn vẫn nhận Thổ Giác Lộc.

Nữ Hoàng chỉ trở lại Liên Minh chữa trị vết thương trên người một chút, ngày hôm sau đã trở lại Tí Hộ Sở, thường cách một đoạn thời gian cô sẽ mang một ít con mồi trở về, thời gian càng lâu, con mồi mang về cũng càng ngày càng tốt, chỉ là mỗi lần trở về, vết thương trên người cô cũng càng ngày càng nặng.

Phần lớn thời gian Hàn Sâm cũng không ở Tí Hộ Sở, có đôi khi Nữ Hoàng trở về, thấy Hàn Sâm không có ở đây, sẽ để con mồi ở lại Tí Hộ Sở, trở lại Liên Minh gửi tin nhắn không chữ cho Hàn Sâm, Hàn Sâm trả lời tin nhắn của cô lại như đá ném vào biển rộng bình thường hoàn toàn không có phản ứng.

Chờ đến khi Hàn Sâm tiến vào Tí Hộ Sở, phát hiện cô đã đi ra.

- Đúng là một người phụ nữ liều mạng, cô ấy liều mạng như vậy để làm gì nhỉ?

Tuy Hàn Sâm không hiểu nhiều Nữ Hoàng, nhưng cũng rất thưởng thức cô, người phụ nữ này thật sự là quả quyết đến đáng sợ.

Thời gian hơn một tháng chớp mắt đã qua, Nữ Hoàng không ở Tí Hộ Sở này, cũng không báo danh dự thi ở chỗ này, Hàn Sâm thuận lý thành chương trở thành quán quân của Tí Hộ Sở, có được tư cách tham gia Thần Chiến.

Về phần Nữ Hoàng, hai ngày trước cô vừa mới đi ra ngoài săn bắn, căn bản không biết lúc nào mới có thể trở về.

Chờ đến khi Thần Chiến mở ra, Hàn Sâm chỉ mặc một bộ giáp bọc toàn thân, thông qua Võ Đạo Bi trên võ đạo tràng, truyền tống vào không gian Thần Chiến.

Vừa vào tới không gian, khắp nơi đều là Dị Linh cường đại, hầu như không nhìn thấy nhân loại. Đây cũng là chuyện rất bình thường, dù sao hiện tại không gian thứ ba Tí Hộ Sở vẫn là thiên hạ của Dị Linh, bình thường cho dù có nhân loại chiếm cứ Tí Hộ Sở, cũng sẽ không tới tham gia Thần Chiến để chịu chết.

Hàn Sâm toàn lực thu liễm khí tức, có áo giáp bọc toàn thân, người bên ngoài cũng không biết hắn là Dị Linh hay nhân loại, nên cũng không có Dị Linh nào chú ý tới hắn.

Hàn Sâm trực tiếp đi xem bảng đối chiến, thân thể của hắn còn chưa khôi phục, nhưng nếu có thể gặp được một tên gà bệnh, ví dụ như Dị Linh quý tộc, hắn cũng có thể cân nhắc đi lên thử một lần.

Thế nhưng Hàn Sâm vừa nhìn tới bảng đối chiến đã lập tức thất vọng rồi, đối thủ của hắn là một Dị Linh có danh xưng là Phi Vũ Đế, Dị Linh có thể lấy chữ Đế làm tên, thực lực không cần nghĩ.

Thân thể Hàn Sâm còn chưa tốt hẳn, nếu như sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, cho dù thắng được Phi Vũ Đế cũng không có tác dụng gì, đánh xong một tên, thân thể Hàn Sâm sẽ tiến vào trạng thái hư nhược, căn bản không có khả năng tiếp tục tham gia trận đối chiến tiếp theo, khoảng cách tới trận chiến top 10 Thần Tử còn xa lắm, cũng không thể dựa vào Siêu Cấp Đế Linh để đánh tới top 10 Thần Tử được.

Cho nên sau khi Hàn Sâm nhìn thấy bảng đối chiến của mình, hắn trực tiếp buông tha ý định dự thi, chuẩn bị ở lại chỗ này xem trực tiếp hiện trường đối chiến, tốt hơn là ở trong võ đạo trường xem hình ảnh trên Võ Đạo Bi.

- Phi Vũ, tên đối thủ đầu tiên của mày có chút cổ quái, sao lại chỉ có hai chữ Kim Tệ, không phải là nhân loại đấy chứ?

Sau khi Hàn Sâm xem xong bảng đối chiến, đang chuẩn bị muốn tìm một chỗ để xem trận đấu, để tận mắt xem lực lượng của Dị Linh, ai ngờ lại đột nhiên nghe được cách đó không xa có người nói tới hai chữ Kim Tệ này, hắn lập tức dựng lỗ tai lên nghe.

- Nhân loại dám tham gia Thần Chiến? Đừng nói giỡn.

Phi Vũ Đế khinh miệt nói:

- Đại khái là tên Dị Linh nhàm chán nào đó không ghi toàn bộ danh xưng của mình đi.

- Nói cũng đúng, nhân loại tham gia Thần Chiến, đây không phải là tự tìm chết sao.

Một Dị Linh khác nở nụ cười.

- Tuy không có khả năng, nhưng tao thật sự có chút ít chờ mong Kim Tệ là nhân loại, nhân loại là một đám đồ đê tiện vừa đáng buồn lại buồn cười, trong Tí Hộ Sở của tao cũng có mấy kẻ, nhưng đều bị tao chơi chết rồi, thật sự quá yếu.

Phi Vũ Đế Quân hời hợt nói, giống như đang nói một chuyện nhỏ không thể nhỏ hơn nữa.

- Ha ha, mày nói thế không phải nói nhảm sao, mày chính là Đế Linh đấy, tố chất thân thể mạnh hơn nhân loại không biết bao nhiêu lần, đương nhiên là thấy bọn họ yếu đuối. Nhưng vẫn phải công nhận là nhân loại thực sự quá tiện rồi, vô luận đánh chửi như thế nào, chỉ cần cho bọn chúng một điểm tốt, thì chúng đều sẽ như con chó bò lại. . .

Bên cạnh còn có thật nhiều Dị Linh phụ hoạ theo đuôi, đàm luận về nhân loại ra, tất cả đều nói nhân loại không khác gì heo chó cả, thậm chí còn đê tiện hơn.

Hàn Sâm nghe mà sắc mặt tái xanh, mặc dù biết rất nhiều nhân loại ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở rất bi thảm, nhưng chân chính biết rõ những chuyện mà bọn họ gặp phải, vẫn khiến Hàn Sâm sôi trào phẫn nộ.

Dị Linh có khả năng phục sinh, bọn họ đã quen với tử vong, không thể giải thích vì sao nhân loại lại sợ hãi tử vong, loại kỳ thị cùng vũ nhục này cũng khiến cho người ta không thể chịu được.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Phi Vũ Đế kia, nhân loại trong tay Phi Vũ Đế rốt cuộc là ai, cũng không biết những ngững người kia là tốt hay là xấu, nhưng hắn phi thường không thoải mái, khó chịu đến mức lồng ngực sắp nổ tung.

- Phi Vũ Đế sao?

Trong mắt Hàn Sâm nổi lên một tia sát ý, hắn không có khả năng đánh vào Top 10, nhưng tiến vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh đánh một trận vẫn không thành vấn đề, một giờ trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, đủ để hắn làm rất nhiều chuyện rồi.

Trong một số Tí Hộ Sở mà nhân loại chiếm cứ, rất nhiều nhân loại đều vây quanh Võ Đạo Bi để quan sát Thần Chiến, bọn họ tự nhiên không hy vọng có nhân loại có thể lấy được vị trí Thần Tử, chỉ là muốn hiểu thêm về lực lượng Dị Linh, chuẩn bị cho trận chiến trong tương lai với Dị Linh.

Thần Chiến còn chưa có bắt đầu, trong Chiến Hào Tí Hộ Sở, Tô Tiểu Kiều vòng quanh Võ Đạo Bi mấy lần, hai mắt nhanh chóng chuyển động, muốn tìm trên bảng đối chiến cái tên mà y hy vọng.

- Tiểu Kiều, cậu ở đi tới đi lui nhìn cái gì đấy?

Người bị Tô Tiểu Kiều ngăn trở tầm mắt, thuận miệng hỏi một câu.

- Đương nhiên là tìm bảng đối chiến của Tệ thần.

Tô Tiểu Kiều thuận miệng đáp một câu, ánh mắt vẫn tìm kiếm trên quang ảnh.

- Làm sao có thể chứ, tuy Tệ thần lợi hại, nhưng đối chiến như vậy chắc có lẽ hắn sẽ không tham gia đâu, dù sao trong Thần Chiến có quá nhiều Đế Linh. . .

Người kia nói.

- Đã tìm được. . . Tệ thần thật sự dự thi rồi. . .

Người kia lời còn chưa nói hết, Tô Tiểu Kiều đã đột nhiên kêu lên kinh ngạc.

Chương 1101: Trận Chiến Đầu Tiên

- Thật hay giả? Tệ thần thật sự tham chiến à?

Trong võ đạo tràng ở Chiến Hào Tí Hộ Sở, lập tức có rất nhiều người đều nhìn sang phía Tô Tiểu Kiều, muốn ở trên bảng danh sách đối chiến nhìn thấy tên của kim tệ.

- CMN, thật sự là thế, kim tệ đối chiến với Phi Vũ Đế, kim tệ này thật là Tệ thần à?

- Không thể sai được, nếu như là Dị Linh, bình thường đằng sau đều sẽ có danh xưng đi?

- Phi Vũ Đế là ai? Có ai biết không? Thực lực như thế nào thế?

- Không biết, không phải là Dị Linh ở khu vực của chúng ta, nhưng mà Dị Linh trong tên có thể có một chữ Đế, đều là tồn tại cực kỳ trâu bò.

- Lão Lý, anh đi làm cái gì thế?

- Đi gọi người a, Tệ thần tham chiến, chuyện lớn như vậy, đương nhiên phải gọi người cùng xem rồi.

- Đúng vậy, xem sơ đồ đối chiến có lẽ là còn phải đợi thêm một thời gian ngắn nữa mới bắt đầu, tôi cũng đi gọi người.

- Tệ thần ở chỗ nào? Tại sao không thấy người đâu, trên Thần Chiến đều là Dị Linh, căn bản là không nhìn nhân loại!

- Có lẽ là lúc khai chiến mới tiến vào đi.

. . .

Chuyện kim tệ sẽ tham chiến ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở rất nhanh đã truyền ra trong số những Siêu Việt Giả, rất nhiều nhân loại nguyên bản không có quá nhiều hứng thú đối với Thần Chiến, cũng bắt đầu tuôn về võ đạo tràng.

Trên cơ bản là những Siêu Việt Giả có thể nhận được tin tức, đều tiến vào trong võ đạo tràng.

Rốt cục, có nhân loại nhận ra lai lịch của Phi Vũ Đế.

- Con mẹ nó, vận may của Tệ thần quá là không tốt rồi, vòng thứ nhất đã gặp phải Phi Vũ Đế.

- Làm sao vậy anh bạn? Phi Vũ Đế kia rất lợi hại à?

- Dị Linh mang chữ đế có thể không lợi hại được sao? Tôi từng nghe nói tới niên hiệu của y, hình như là một Đế Linh mạnh mẽ nắm trong tay một khu vực lớn. Mặc dù không phải là Đại Đế, nhưng cũng coi như là chúa tể một phương rồi.

- Vậy thì vận may đúng là vô cùng không tốt, nhiều Dị Linh như vậy, vòng thứ nhất đã gặp phải tồn tại mạnh mẽ như thế.

- Không biết Tệ thần còn có thể tham chiến hay không?

- Tôi cho là không.

Lúc mọi người bàn tán ầm ĩ, đã đến tới lượt trận chiến của Hàn Sâm, tất cả mọi người đều trợn to mắt nhìn một chỗ võ đài bên trong võ đạo tràng.

Rất nhanh, mọi người liền thấy một Dị Linh sau lưng mọc ra hai cánh, trong tay nắm một cây trường cung bảo thạch hoa mỹ leo lên võ đài.

Phi Vũ Đế có dáng vẻ vô cùng tuấn mỹ, thêm đôi cánh chim trắng nõn, đơn giản giống như là thiên sứ bên trong thần thoại truyền thuyết, toàn thân trường cung bảo thạch hiện lên màu Tử Tinh, nhưng lại không nhìn thấy trên người y mang theo mũi tên.

Chỉ là tùy ý đứng ở chỗ đó, đã khiến người ta cảm thấy một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ dâng lên, giống như một cơn bão táp đang thai nghén ở trên người y.

Nhưng mà nhân loại chú ý trọng điểm lại không phải là Phi Vũ Đế, đều đang nhìn tới phía bên kia võ đài, đều đang suy đoán xem kim tệ có xuất hiện hay không.

Đối thủ vòng thứ nhất đã là Dị Linh mạnh mẽ như vậy, cho dù không xuất chiến cũng là chuyện hợp tình hợp lý, chỉ là nếu Hàn Sâm thật sự không xuất chiến, lại khiến cho lòng người không khỏi có chút mất mát.

Đột nhiên, một thân ảnh từ một phương hướng khác đi lên võ đài, mái tóc dài màu trắng rừng rực rủ xuống đất, thân hình vô cùng hùng tráng, cả người đều bị quang diễm thánh khiết bao phủ, giống như là thần minh từ bên trong dòng sông thời gian đi ra.

- Đó là Tệ thần à?

Nhìn thấy người đi ra, rất nhiều người đều có chút kinh ngạc, vốn không có ai từng thấy mặt thật của kim tệ, hiện tại người đi ra này toàn thân cũng mặc áo giáp, càng thêm không phân biệt ra nổi.

- Tệ thần, thật sự là Tệ thần, vậy mà thật sự đã đến rồi!

Siêu Việt Giả ở trong Chiến Hào Tí Hộ Sở lại hưng phấn kêu lên, bọn họ đã từng thấy Hàn Sâm dùng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh xuất hiện, tự nhiên

liếc mắt đã nhận ra.

Hàn Sâm xuất hiện không chỉ đưa tới bạo động ở trong nhân loại, đồng thời cũng đã dẫn phát ra chấn động ở trong số những Dị Linh.

- Thái Thượng Hoàng? Hắn cũng tham chiến?

Bách Hoa Nữ Đế nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức kêu lên sợ hãi.

- Đáng tiếc, trận chiến đầu tiên của hắn đã đụng phải Phi Vũ Đế, là Đế Quân mở ra chín đạo khóa gen, cho dù hắn vô địch trong cùng giai, chỉ sợ cũng khó có thể chiến nổi.

Ngự Nữ Đế nói.

Mà Lôi Ma Đế lại hận Hàn Sâm tới mức cắn chặt răng:

- Tên khốn kiếp kia cũng dám đi tham gia Thần Chiến, đáng đời cho hắn không may, hắn đáng bị vạn tiễn xuyên tâm.

- Thái Thượng Hoàng đại nhân!

Rất nhiều Dị Linh xem Thần Chiến ở trong Tí Hộ Sở Dị Linh đều kinh hãi hô lên.

Lúc trước Hàn Sâm ở bên trong hẻm núi thời gian ba năm, dựa vào những trái cây gen ở trong hẻm núi, cứ thế mà tăng Siêu Cấp Đế Linh lên tới trình độ mở ra chín đạo khóa gen.

Từ đó về sau, Hàn Sâm liền không tiếp tục tiến vào Linh Cơ nữa, căn bản là không có Dị Linh nào biết rõ hắn đã mở ra chín đạo khóa gen.

Thời gian mấy năm đối với Đế Linh thì không đáng kể một chút nào, ấn tượng của bọn họ đối với Thái Thượng Hoàng, còn dừng lại ở trình độ mở ra đạo khóa gen thứ ba, coi như đã qua vài năm, nhiều lắm thì cũng chỉ mở ra một hai đạo khóa gen, tự nhiên không thể nào là đối thủ của Phi Vũ Đế đã mở ra chín đạo khóa gen.

Cùng giai vô địch cũng chỉ là cùng giai mà thôi, kém nhiều đạo khóa gen như vậy, tự nhiên không có Dị Linh nào cho rằng Hàn Sâm có thể chiến thắng Phi Vũ Đế.

Hàn Sâm một mực không tiến vào Linh Cơ, là bởi vì nếu hắn đi vào, cũng sẽ xuất hiện ở Linh Cơ thứ chín, đây là việc không thể nghịch chuyển, hắn không muốn Dị Linh biết hắn ở trong thời gian ngắn như vậy vậy mà đã mở ra chín đạo khóa gen.

Trong mấy ngày đã mở ra chín đạo khóa gen, mặc dù là ở bên trong Dị Linh cũng quá dọa người rồi, cho nên mấy năm này, Hàn Sâm cũng chỉ vụng trộm tiến vào Linh Cơ mấy lần, cũng không cùng Dị Linh chiến đấu, căn bản là không có Dị Linh nào biết rõ hắn đã mở ra chín đạo khóa gen.

Linh Cơ có thể một mực bảo trì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, nguyên bản Hàn Sâm cho rằng có thể mượn lực lượng bên trong Linh Cơ, hoàn toàn hòa tan những thần quang hóa rắn đó.

Thế nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ra chuyện này là không thể nào, Linh Cơ là một không gian đặc thù ổn định, tiến vào Linh Cơ là dựa vào Linh Hồn Chi Thạch.

Mà lúc hắn ngưng tụ ra Linh Hồn Chi Thạch là ở trạng thái trước khi ngưng kết, ở bên trong Linh Cơ có thể cải biến chỉ có gen Dị Linh, cho dù Hàn Sâm ở trong Linh Cơ bài trừ được thần quang hóa rắn, sau khi từ bên trong đi ra, Siêu Cấp Đế Linh Thể vẫn sẽ bảo trì trạng thái trước khi tiến vào.

Nếu như không phải có được đặc tính như vậy, dùng tố chất thân thể của Hàn Sâm, cũng không thể một mực bảo trì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh ở bên trong Linh Cơ được.

- Tao còn tưởng rằng là ai, thì ra là mày, đến cũng vừa vặn, hôm nay tao liền dạy dỗ mày cách phân chia tôn ti cao thấp trong Dị Linh.

Phi Vũ Đế có chút khinh miệt nhìn Hàn Sâm, danh tiếng của Thái Thượng Hoàng trong đoạn thời gian đó thật sự là quá vang dội, mặc dù Phi Vũ Đế chưa từng gặp Hàn Sâm, nhưng cũng đã được nghe nói danh hào của hắn.

Mặc dù hiện tại Dị Linh đều đã gọi thuận miệng rồi, đều trực tiếp gọi Hàn Sâm là Thái Thượng Hoàng, nhưng mà niên hiệu này vẫn làm cho rất nhiều Đế Linh vô cùng khó chịu.

Hàn Sâm lại không có ý tứ nói nhảm với Phi Vũ Đế, thời gian biến thân Siêu Cấp Đế Linh của hắn có hạn, phải bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết Phi Vũ Đế mới được.

Lạnh lùng nhìn Phi Vũ Đế, Hàn Sâm giơ tay phải lên, hướng lên bầu trời búng tay một cái.

Lập tức chỉ thấy từ bên trên bầu trời có từng viên kim tệ lóe sáng rơi xuống dưới, giống như là một cơn mưa kim tệ, trực tiếp bao phủ toàn bộ võ đài.

- CMN! Đây là chiêu thuật gì của Tệ thần, quá trâu quá giàu có rồi!

Chương 1102: Nhân Linh Cùng Vui

Những người chưa từng thấy qua Hàn Sâm xuất thủ đều mở to hai mắt ra nhìn, tình cảnh kia thực sự là quá rung động, kim tệ rơi xuống đầy trời, năng lực này quả thực là ngầu vô cùng.

Bọn Tô Tiểu Kiều đã từng trông thấy uy lực của mưa kim tệ lại vô cùng hưng phấn, nhưng mà lại mơ hồ có chút bận tâm, không biết lực lượng như vậy có tác dụng đối với Đế Linh hay không.

Phi Vũ Đế thấy Hàn Sâm vậy mà không nói một tiếng đã ra tay với mình, lập tức hừ lạnh một tiếng, cung bảo thạch ở trong tay kéo một phát, chỉ thấy từng luồng ánh sáng màu trắng xuất hiện ở trên dây cung.

Ông!

Trong nháy mắt dây cung rời tay, vô số mũi tên lông vũ trắng nõn bắn ra, những mũi tên lông vũ đó giống như là có sinh mạng, mỗi một mũi tên lông vũ đều bắn thẳng tới một đồng kim tệ.

Số lượng kim tệ rất nhiều, số lượng mũi tên lông vũ cũng tương đương, chỉ thấy tiếng đinh đương vang lên đầy trời, tất cả kim tệ đều trực tiếp bị bắn rơi xuống.

Nhìn thấy tất cả kim tệ đều bị đơn giản bắn rơi, trong lòng nhân loại đều cả kinh, bọn họ tự nhiên không hy vọng Tệ thần thất bại.

- Thái Thượng Hoàng đang làm cái gì thế? Những đồng kim tệ đó là vật gì? Như thế nào lại phế như vậy?

- Dù sao mở ra khóa gen kém quá nhiều, Thái Thượng Hoàng không phải là đối thủ của Phi Vũ Đế cũng rất bình thường.

- Quá phù phiếm, tuyệt đối không thực dụng.

. . .

Đế Linh đối với đòn mưa kim tệ kia của Hàn Sâm cũng có chút không để vào mắt, ngoại trừ thanh thế cùng hiệu quả thị giác đạt điểm tối đã, tựa hồ cũng không có tác dụng gì.

Thế nhưng mà sắc mặt của Phi Vũ Đế lại biến đổi, người bên ngoài nhìn vào có vẻ như là mưa tên của y đã bắn rơi kim tệ, nhưng mà trong lòng y lại hết sức rõ ràng, y vốn là muốn bắn nổ những đồng kim tệ đó, nhưng lại không có một đồng kim tệ nào bị bắn nổ, hơn nữa sau khi những đồng kim tệ đó va chạm với mũi tên lông vũ, không phải là mũi tên lông vũ bắn rơi chúng, mà là chúng mang theo mũi tên lông vũ rơi xuống.

- Điều này sao có thể?

Trong lòng Phi Vũ Đế kinh hãi, mặc dù y không dùng toàn lực, nhưng lực lượng kia cũng không phải là người mở ra tám đạo khóa gen trở xuống có thể ứng phó.

Nếu như nói Thái Thượng Hoàng ở trong thời gian ngắn ngủn mấy năm mở ra tám đạo khóa gen, vậy thì cũng quá dọa người rồi.

Thế nhưng mà công kích của Hàn Sâm lại xa xa còn chưa kết thúc, kim tệ giống như là mưa to ở trên bầu trời tiếp tục rơi xuống, mỗi một đồng kim tệ

đều hiện ra thánh quang màu trắng rừng rực.

Bốn phương tám hướng khắp nơi đều là kim tệ lao xuống, hiện tại Phi Vũ Đế muốn trốn cũng đã không kịp nữa rồi, chỉ có thể kéo căng bảo thạch cung trong tay, vô số mũi tên lông vũ bay lên trời, bắn lên đám kim tệ rơi đầy trời kia.

Kim tệ bị bắn rơi rất nhiều, đinh đinh đương đương rơi đầy đất, nhưng lại có càng nhiều kim tệ hơn nữa rơi xuống, đến cuối cùng, kim tệ kia quả thực giống như là thác nước kim tệ ầm ầm lao xuống, kim tệ chồng chất như núi lập tức chôn sâu Phi Vũ Đế.

Mặc kệ là nhân loại hay là Dị Linh, cũng đã nhìn tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Hai cánh trên người Phi Vũ Đế giương ra, muốn phóng tới chỗ Hàn Sâm, nhưng mà kim tệ dán ở bên ngoài thân thể, lại khiến cho y cảm thấy giống như là đang vác một ngọn núi cao, ngưng tụ lực lượng toàn thân vẫn cảm thấy hai chân giống như nhũn ra, cơ hồ đứng không vững bị đè ở trên mặt đất.

Lúc này Phi Vũ Đế mới cảm thấy quá sợ hãi, biết mình đã quá sơ suất, đánh giá thấp Thái Thượng Hoàng cùng lực lượng của kim tệ.

Y muốn dùng lực lượng của mình chấn vỡ kim tệ trên người, nhưng lại phát hiện ra hoàn toàn không có tác dụng gì, những đồng kim tệ hiện ra thánh quang màu trắng rừng rực kia vô cùng cứng rắn, mang theo sức nặng vô cùng kinh khủng, giống như là một khối đá lớn đặt lên trên người y.

Hiện tại Phi Vũ Đế đã hối hận tới cực điểm, y vốn là Đế Linh sở trường về tốc độ cùng xạ thuật, hoàn toàn không cần chính diện đối cứng với Hàn Sâm.

Thế nhưng mà y cho rằng cấp độ của Hàn Sâm thấp hơn y quá nhiều, cho nên liền lựa chọn đánh chính diện, ai ngờ lực lượng của Hàn Sâm lại vượt xa tưởng tượng của y.

Rống!

Cảm giác được lực lượng trên người càng ngày càng nặng, mà kim tệ trên bầu trời vẫn không ngừng rơi xuống, Phi Vũ Đế phát ra một tiếng gầm lên giận dữ, hai cánh sau lưng chấn động, lực lượng toàn thân điên cuồng bộc phát, muốn bay lên trời phá tan đống kim tệ.

Nhưng mà thân thể của y mới bay lên mấy mét, cũng đã không xông lên được nữa rồi, đống kim tệ tích tụ như núi kia so với núi chân chính còn cao còn nặng hơn, đè cho y gào thét liên tục, lại không thể bay lên một chút nào, hơn nữa thân thể còn đang không ngừng trầm xuống.

Xương cốt cả người Phi Vũ Đế đều đang khanh khách rung động, Đế Thể giống như đã không chịu nổi áp lực kinh khủng kia sắp bị ép nứt ra rồi.

Bành!

Phi Vũ Đế rơi xuống mặt đất, thậm chí ngay cả đứng cũng đứng không nổi nữa, bị đè ép quỳ một chân trên mặt đất.

Tất cả nhân loại cùng Dị Linh cũng đã xem tới ngây người, Phi Vũ Đế mạnh mẽ vô cùng, cường giả Đế Linh mở ra chín đạo khóa gen, vậy mà cứ thế đã bị trấn áp ở trước mặt Hàn Sâm, liền đứng lên cũng không nổi, lưng cũng đã bị ép cong, xương cốt toàn thân khanh khách rung động, Đế Thể đã bắt đầu rạn nứt.

- Mạnh, CMN quá mạnh, Tệ thần chính là Tệ thần, quá mạnh mẽ quá ngầu rồi!

Tô Tiểu Kiều hưng phấn kêu lớn lên.

- Tệ thần vô địch, thậm chí ngay cả Đế Linh đều có thể trấn áp dễ dàng như thế.

- Tôi đã nói rồi, Tệ thần đã đến tham chiến, làm sao sẽ không có chuẩn bị.

- Dù là Đế Linh, sao có thể vượt qua Tệ thần của tôi.

. . .

Không chỉ có nhân loại hưng phấn, liền rất nhiều Dị Linh cũng đều vô cùng hưng phấn, bọn họ rõ ràng sự mạnh mẽ của Phi Vũ Đế hơn nhân loại.

- Thái Thượng Hoàng đại nhân quả nhiên vô địch, thậm chí ngay cả Phi Vũ Đế đều có thể đơn giản trấn áp.

- Thái Thượng Hoàng chính là Thái Thượng Hoàng, chỉ là hơi động ngón tay đã trấn áp Đế Quân mở ra chín đạo khóa gen, thật sự là quá kinh khủng.

- Thái Thượng Hoàng đại nhân vạn tuế!

Mà rất nhiều Đế Linh đều đã biến sắc, ngay cả sắc mặt của một vài Đại Đế cũng đã biến hóa.

- Làm sao có thể? Chuyện này sao có thể? Lúc trước hắn không kém bao nhiêu với chúng ta, mới mở ra ba đạo khóa gen mà thôi, như thế nào trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, đã có thể trấn áp cường giả như Phi Vũ Đế rồi?

Lôi Ma Đế mở to hai mắt nhìn, gương mặt không thể tin.

Trong đôi mắt đẹp của Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế lại chớp liên tục dị sắc, Bách Hoa Nữ Đế càng hưng phấn nói:

- Thái Thượng Hoàng lại có thể trấn áp Phi Vũ Đế, hắn rốt cuộc là làm sao làm được?

- Thật là đáng sợ, mới qua mấy năm, hắn đã trưởng thành đến loại tình trạng này, hắn đến cùng đã mở ra mấy đạo khóa gen rồi?

Đôi mắt đẹp của Ngự Nữ Đế nhìn tới Hàn Sâm, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Ầm ầm!

Từng tiếng gào thét không cam lòng của Phi Vũ Đế, thừa nhận không nổi áp lực của núi kim tệ, cứ thế mà bị đè sấp ở trên võ đài, Đế Thể mạnh mẽ trực tiếp bị núi kim tệ đè nát.

Đế huyết cùng lông vũ văng khắp nơi, xương thịt máu tươi đều bị trực tiếp nghiền nát.

Rầm rầm!

Núi kim tệ ầm ầm sụp đổ, hóa thành vầng sáng tiêu tán đầy trời, chỉ còn lại một bãi lông rụng xương gãy cùng vết máu đầy đất trên võ đài.

Một vị Đế Linh mạnh mẽ mở ra chín đạo khóa gen, lại bị chôn sống đè nát như vậy rồi.

Nhìn Phi Vũ Đế đang hóa thành ánh sáng trở về Linh Hồn Chi Thạch, mặc kệ là nhân loại hay là Dị Linh, trong chớp mắt này đều vô cùng yên lặng, mặc kệ là ở trong khu vực Thần Chiến, hay là trong từng võ đạo tràng đều hoàn toàn tĩnh mịch.

Cho tới tận khi Hàn Sâm lách mình rời đi, biến mất ở bên trong khu vực Thần Chiến, tất cả nhân loại cùng Dị Linh mới hồi phục lại tinh thần.

- CMN, vô địch, Tệ thần nghiền ép Đế Linh, thời đại nhân loại chúng ta quật khởi ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở rốt cục đã tới rồi sao?

- Thái Thượng Hoàng đại nhân vạn tuế!

Mặc kệ là nhân loại hay là Dị Linh, đều rơi vào trong điên cuồng, đều đang hoan hô vì Hàn Sâm, bọn họ đều cho rằng Hàn Sâm là người một nhà, cho nên liền xuất hiện hình ảnh quỷ dị như vậy.

Chương 1103: Thần

Hàn Sâm trở lại võ đạo tràng, sau khi rời khỏi trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, cảm giác cơ thể hơi có chút suy yếu, nhưng mà cũng không hề suy yếu đến tình trạng không có cách nào tiếp tục chiến đấu.

Hắn vốn cho là phải cần nhiều thời gian hơn mới có thể giải quyết xong Phi Vũ Đế, nhưng mà ai ngờ Phi Vũ Đế cũng không am hiểu lực lượng, vậy mà

lựa chọn chính diện đối cứng với hắn, trực tiếp bị kim tệ dính lên trên người, lúc đồng kim tệ đầu tiên dính lên trên người y, liền đã quyết định vận mệnh bại vong của Phi Vũ Đế.

- Không nghĩ tới mình có thể giải quyết Phi Vũ Đế nhanh chóng như vậy, kể từ đó, thân thể của mình có lẽ còn có thể chống đỡ trạng thái Siêu Cấp Đế Linh thêm một thời gian ngắn nữa, còn có thể tái chiến thêm một vòng.

Đây là niềm vui ngoài ý muốn đối với Hàn Sâm, lúc trước hắn cho rằng sau khi đánh với Phi Vũ Đế một trận sẽ không còn năng lực tái chiến nữa, cho nên liền một vòng tiếp theo sẽ gặp phải đối thủ như thế nào đều không thèm nhìn.

Hiện tại cẩn thận nghiên cứu, phát hiện ra đối thủ đợt thứ hai của mình chỉ là một Dị Linh hoàng tộc.

- Dị Linh hoàng tộc a, có lẽ có thể trực tiếp tiêu diệt, sẽ không lãng phí bao nhiêu thời gian, hẳn có thể tiếp tục chiến đấu tiếp.

Hàn Sâm vui vẻ trong lòng, có thể chiến đấu thêm hai đợt nữa tự nhiên là chuyện tốt.

Thần Chiến trong ngày hôm nay, nếu như hắn có thể một mực chống đỡ tiếp, tổng cộng cũng chỉ có năm trận đối chiến, nếu như bốn trận đối chiến còn lại đều có thể tốc chiến tốc thắng, không lãng phí quá nhiều thời gian của Siêu Cấp Đế Linh Thể, như vậy thì có lẽ có thể đánh xong Thần Chiến cả ngày.

Nghỉ ngơi một đêm nữa, có lẽ còn có thể tham gia Thần Chiến ngày mai.

Hàn Sâm nghiên cứu sơ đồ đối chiến của mình một chút, phát hiện ba đối thủ còn lại đều là Dị Linh hoàng tộc, ở dưới trạng thái Siêu Cấp Đế Linh có thể nhanh chóng giải quyết hết.

Chỉ là đối thủ một vòng cuối cùng lại để cho Hàn Sâm hơi có chút thất vọng, vậy mà lại là một Đế Linh.

Nếu như đối phương là Đế Linh mở ra chín đạo khóa gen, hơn nữa còn không ngu xuẩn giống như Phi Vũ Đế, muốn giải quyết một Đế Linh như vậy cũng sẽ rất lãng phí thời gian.

- Mặc kệ, đánh xong ba trận chiến kế tiếp rồi nói sau, đến lúc đó lại xem tình huống.

Hàn Sâm ngồi ở trong võ đạo tràng, thông qua quang ảnh tìm tới Đế Linh mà mình sẽ đối chiến với ở một trận cuối cùng, muốn nhìn một chút xem y có thực lực dạng gì.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã tìm được hình ảnh trận đối chiến của y, y vừa mới tiến hành hai trận đối chiến, Hàn Sâm nhìn thoáng qua đã biết hôm nay sợ rằng mình sẽ có chút khó khăn.

Đó vậy mà lại là một Đế Linh mở ra chín đạo khóa gen, hơn nữa lực lượng cùng tốc độ vô cùng mạnh mẽ, lại là lực lượng thổ hệ, có thể tùy ý triệu hồi ra các loại đồ vật thổ hệ như vách đá cùng áo giáp bằng đá, có thể hoàn toàn ngăn trở kim tệ, để cho mưa kim tệ không có cách nào rơi lên trên người y.

Hàn Sâm đoán chừng coi như là mình có thể nhanh nhanh chóng giải quyết ba trận với Dị Linh hoàng tộc phía trước, thời gian trạng thái Siêu Cấp Đế Linh còn lại cuối cùng cũng chỉ có chừng nửa canh giờ mà thôi.

Muốn tại trong vòng nửa giờ giải quyết xong một Đế Linh như vậy, Hàn Sâm cũng không hoàn toàn chắc chắn.

Không có thời gian để cho Hàn Sâm nghĩ nhiều thêm nữa, đợt đối chiến thứ hai của hắn đã bắt đầu, Hàn Sâm nhìn thấy đối thủ của mình đã đi lên võ đài, lúc này mới biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh, nhanh chóng xuyên qua Võ Đạo Bi đi lên trên võ đài.

Lên võ đài, Hàn Sâm đang chuẩn bị trực tiếp ra tay tiêu diệt Dị Linh hoàng tộc kia, thời gian trạng thái Siêu Cấp Đế Linh quá trân quý, một giây hắn cũng không muốn lãng phí.

Thế nhưng mà Hàn Sâm còn chưa kịp ra tay, Dị Linh hoàng tộc kia lại nhanh hơn động tác của hắn, vọt tới phía trước, quỳ một gối xuống ở trước

mặt Hàn Sâm, tay phải đè lên trước ngực trái nói:

- Vân Sa vương tử bái kiến đại nhân, có thể cùng đại nhân cùng lên võ đài là vinh quang cả đời của Vân Sa.

Sau khi làm xong quân thần chi lễ, Vân Sa Vương tử cũng không đợi Hàn Sâm ra tay, liền tự động nhận thua rơi xuống võ đài, khiến cho Hàn Sâm đều ngây ra một lúc, sau đó mới quay trở về võ đạo tràng.

- Mọi người nhìn thấy không? Dị Linh vậy mà quỳ lạy Tệ thần!

- Tệ thần đúng là ngầu nổ trời, đã có lúc nào thấy Dị Linh đối với nhân loại chúng ta như vậy chưa?

- Trời ạ! Không phải là tôi đang nằm mơ đấy chứ? Đây không phải là Dị Linh hoàng tộc giả đấy chứ?

- Giả, giả thì cậu lên Thần Chiến thử xem?

- Thật là không thể tin nổi, thậm chí ngay cả Dị Linh hoàng tộc đều phải quỳ lạy Tệ thần, Tệ thần thật sự là quá thần kỳ.

- Đây là muốn nổ tung a!

Nhân loại bên này đều có chút sắp điên cuồng rồi, chưa bao giờ nhìn thấy Dị Linh cao cao tại thượng vậy mà quỳ lạy nhân loại, hơn nữa còn là Dị Linh hoàng tộc cao cấp.

Đây quả thực là chuyện làm cho nhân loại không có cách nào tưởng tượng nổi, cũng chỉ có lúc nằm mơ mới có thể thấy được, Dị Linh hoàng tộc cao cao tại thượng ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở lại quỳ lạy thần phục nhân loại.

Nhưng mà hiện tại chuyện này đã thật sự xảy ra, khiến cho rất nhiều người đều cảm thấy có chút không chân thực, cơ hồ giống như là đang nằm mơ.

Mà chuyện phát sinh kế tiếp càng làm cho nhân loại cơ hồ điên cuồng hơn rồi, đối thủ hai đợt kế tiếp của Hàn Sâm, tương tự đều là Dị Linh hoàng tộc,

đều giống như là Vân Sa Vương tử, sau khi báo danh hào của mình liền quỳ lạy đầu hàng nhận thua, căn bản không cho Hàn Sâm có cơ hội xuất thủ.

- Trời ơi, không phải tôi đang nằm mơ đấy chứ? Những Dị Linh đó đều điên rồi sao?

Hôm nay nhất định là một ngày được tất cả mọi người ghi khắc, tất cả nhân loại đều kích động cơ hồ khó có thể tự kiềm chế.

Nếu như trước kia hai chữ Kim Tệ này chỉ là đại danh từ chỉ sự mạnh mẽ cùng vô địch, như vậy từ hôm nay trở đi, cơ hồ đã trở thành đại danh từ thần kỳ.

Người mà ngay cả Dị Linh đều phải quỳ lạy, đây không phải là thần vậy là cái gì?

Dị Linh khác với nhân loại, bọn họ có thể phục sinh có thể tái sinh, cho nên bọn họ cũng không quá sợ hãi đối với tử vong, sẽ không sợ hãi cái chết giống như nhân loại.

Bởi vì đã thành thói quen với tử vong, có rất nhiều Dị Linh sau khi bị nhân loại lấy được Linh Hồn Chi Thạch, đều lựa chọn tự bạo, bởi vì bọn họ đã trải qua nhiều lần tử vong rồi, tương đối mà nói thì làm ra lựa chọn như vậy đơn giản hơn rất nhiều.

Chính là bởi vì như thế, cơ hồ rất ít Dị Linh cúi đầu trước nhân loại, chuyện này làm cho Dị Linh trong ấn tượng của nhân loại đều là vô cùng cao ngạo, ít có khả năng thần phục với nhân loại.

Nhưng mà hôm nay Hàn Sâm không chỉ đã chiến thắng Đế Linh mạnh mẽ, còn lại để cho Dị Linh hoàng tộc quỳ lạy thần phục với hắn, lực ảnh hưởng của việc này đối với nhân loại, so với giết chết một Dị Linh cao cấp còn lớn hơn.

Từ giờ khắc này, địa vị của Kim Tệ ở trong suy nghĩ của nhân loại, đã không phải chỉ đơn thuần là một cao thủ đơn giản như vậy nữa.

Có rất nhiều cao thủ, nhưng mà có thể để cho Dị Linh cũng phải thần phục cúng bái, cũng chỉ có một người này mà thôi.

Hôm nay người xem cuộc chiến, đã sớm kích động không có cách nào miêu tả, đặc biệt là những người vẫn còn ở dưới sự thống trị của Dị Linh, lúc nhìn thấy Dị Linh quỳ lạy Tệ thần, dòng máu trong thân thể đều đã sôi trào.

Dị Linh không biết là trong lòng nhân loại lại có nhiều ý niệm như vậy, theo bọn họ nghĩ đó là chuyện rất bình thường, Thái Thượng Hoàng là Đế Linh siêu cấp vô địch, đáng để cho bọn họ tôn trọng cúng bái.

Mà Hàn Sâm ở trong võ đạo tràng lúc này lại khẽ nhíu mày, không khác so với dự đoán của hắn, thân thể của hắn còn có thể kiên trì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh chừng nửa canh giờ nữa, hắn nhất định phải ở trong vòng nửa giờ này chiến thắng đối thủ cuối cùng, hoàn thành một trận tỷ thí cuối cùng hôm nay.

Chương 1104: Chiến Cổ Ngọc

Nhân loại cùng Dị Linh đều phát hiện ra đối thủ trận tiếp theo của Hàn Sâm là một vị Đế Linh.

Đế Linh kia có niên hiệu là “Cổ Ngọc”, nghe tên có vẻ như là vô cùng lịch sự tao nhã, nhưng mà trên thực tế hắn lại là một Dị Linh mạnh mẽ thân cao trên tám mét, toàn thân giống như là ngọc thạch đúc thành.

Cổ Ngọc Đế một bước đạp vào võ đài, cả võ đài rộng lớn đều giống như run lên một cái, trên mặt đất cứng rắn để lại một dấu chân rõ ràng.

Trong lòng tất cả nhân loại đều chấn động, những Dị Linh hoàng tộc cầm binh khí gen kia không có cách nào lưu lại một chút dấu vết ở trên mặt đất võ đài, mà Cổ Ngọc Đế lại chỉ cần đạp xuống một cước đã để lại một dấu chân sâu, đây là lực lượng đáng sợ tới cỡ nào.

- Thoạt nhìn thì Đế Linh này có vẻ rất mạnh, Tệ thần không có vấn đề gì chứ?

Có người lo lắng nhỏ giọng thầm thì.

Tô Tiểu Kiều lại hếch mặt lên, mặt lộ ra vẻ đã tính trước nói:

- Có gì cần lo lắng đâu, đó chính là Tệ thần, Tệ thần đã lúc nào thua qua chưa? Liền Phi Vũ Đế đều đơn giản bị trấn áp, Cổ Ngọc Đế gì đó này cũng sẽ bị hành hạ thôi.

- Đúng đúng đúng, làm sao Tệ thần có thể thất bại được.

Tệ thần nhất định sẽ thắng:

- Người kia lập tức liên tục gật đầu, trong mắt dâng lên vẻ cuồng nhiệt.

Nhân loại ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã bị áp chế quá lâu rồi, đám Siêu Việt Giả cũng khát vọng có thể nhìn thấy hi vọng quật khởi của nhân loại, khát vọng có anh hùng của nhân loại có thể đứng lên.

Không hề nghi ngờ gì, biểu hiện hôm nay của Kim Tệ đã làm chấn kinh tất cả Siêu Việt Giả rồi, cũng khiến cho dòng máu yên lặng của bọn họ một lần nữa sôi trào lên, bọn họ khát vọng nhìn thấy Kim Tệ tiếp tục sáng tạo kỳ tích, khát vọng nhìn thấy hi vọng tương lai của nhân loại, cũng là hi vọng tương lai của chính bọn họ.

Hàn Sâm không biết là mình lại được mọi người ký thác kỳ vọng cao như thế, bởi vì cách trận cuối cùng của hắn còn có một chút thời gian, cho nên Hàn Sâm về lại Liên Minh, ngâm vào trong ao chứa dịch khôi phục, tranh thủ từng giây để khôi phục thể lực, để cho mình có thể kiên trì lâu hơn một chút ở dưới trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

Máy truyền tin đột nhiên vang lên, Hàn Sâm nhìn thoáng qua, đây là dãy số của Nữ Hoàng, từ trong ao dịch khôi phục chui đầu ra, thân thể vẫn còn ngâm ở bên trong, đồng thời tiếp nhận cuộc gọi.

- Hôm nay cậu đã đi vào Tí Hộ Sở chưa?

Nữ Hoàng liền trực tiếp hỏi tới.

- Cô cũng thấy đấy, không phải là tôi còn đang ở chỗ này hay sao?

Hàn Sâm dùng máy truyền tin chiếu xuống ao dịch khôi phục.

Nữ Hoàng lập tức nói:

- Mau vào Tí Hộ Sở đi, Kim Tệ tham gia Thần Chiến, còn đánh bại một Đế Linh, khiến cho ba Dị Linh hoàng tộc chủ động bỏ quyền nhận thua, đã lấy được bốn trận thắng liên tục, kế tiếp sẽ đại chiến với một vị Đế Linh khác.

- Lại còn có việc này à? Lát nữa cô có đi vào võ đạo tràng không?

Trong lòng Hàn Sâm lại hoảng sợ, nếu như Nữ Hoàng đã về tới Tí Hộ Sở, hơn nữa lát nữa lại đi tới võ đạo tràng, vậy chẳng phải là sẽ nhìn thấy hắn đi vào khu vực Thần Chiến hay sao, đến lúc đó thân phận Kim Tệ này của hắn sẽ không còn dối gạt được nữa rồi.

Nữ Hoàng nói ra:

- Lập tức đi ngay, nhưng mà hiện tại tôi đang ở trong một Tí Hộ Sở không người khác ở nơi hoang vu, tạm thời chưa thể quay về, cậu cũng mau vào xem đi.

- Không phải cô vẫn luôn không có hứng thú đối với những thứ đó hay sao? Làm sao đột nhiên lại để ý như vậy?

Hàn Sâm thở dài một hơi, sinh ra lòng hiếu kỳ.

Bình thường Nữ Hoàng trừ tự mình tu hành cùng trưởng thành ra, cơ hồ đối với chuyện gì cũng thờ ơ, nếu không thì cô ta đã sớm biết là có Thần Chiến, như thế nào lại ra ngoài săn thú, nguyên bản là cô ta cũng không định muốn đi xem.

- Tôi không xem là vì không có hi vọng, cùng với chuyện tốn thời gian đi xem, còn không bằng tiết kiệm khoảng thời gian đó để tăng thực lực của mình lên. Nhưng mà hiện tại Kim Tệ đã có thể chiến thắng Đế Linh, mặc kệ

bởi vì là một nhân loại, hay là vì tu hành của mình, đều nên đi xem một chút.

Nữ Hoàng dừng lại một chút, lại nhìn Hàn Sâm tiếp tục nói:

- Cậu nhất định phải đi xem.

- Vì sao?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng bình tĩnh nhìn Hàn Sâm nói một câu:

- Bởi vì tôi nhất định sẽ chữa khỏi thân thể cho cậu, tương lai cậu cũng sẽ giống như Kim Tệ, đứng ở trên võ đài Thần Chiến, tôi tin tưởng cậu không kém hơn hắn.

Nói xong, Nữ Hoàng liền cắt đứt truyền tin, thoạt nhìn là đã tiến vào trong Tí Hộ Sở rồi.

Hàn Sâm cười khổ lắc đầu, lại nhìn đồng hồ, tính toán thời gian có lẽ cũng không xê xích gì nhiều nữa, liền từ bên trong ao dịch khôi phục đi ra, mặc áo giáp vào rồi đi về phía trang bị truyền tống.

Cổ Ngọc Đế đứng ở nơi đó, đối thủ vòng thứ tư của y là một Dị Linh hoàng tộc liền trực tiếp nhận thua, nhưng mà hiển nhiên là mị lực của y còn chưa đủ để cho Dị Linh hoàng tộc hướng y quỳ lạy.

Hàn Sâm sở dĩ được Dị Linh tôn kính như vậy, đó là hắn đã đánh ra chiến tích hiển hách, ở bên trong Linh Cơ vô địch trong cùng giai, là thần tượng mà rất nhiều Dị Linh cấp thấp sùng bái, cũng không phải tùy tiện một Đế Linh nào cũng được cúng bái như vậy.

Lúc Hàn Sâm đi vào trong võ đạo tràng, đã thấy Cổ Ngọc Đế đứng ở trên võ đài, đang chờ một vòng đối quyết cuối cùng bắt đầu.

Hàn Sâm cũng không trực tiếp đi vào, còn một chút thời gian, hắn nhíu mày nhìn Cổ Ngọc Đế ở bên trong quang ảnh suy tư.

Trong thời gian nửa tiếng muốn chiến thắng một vị Đế Linh mở ra chín đạo khóa gen, thời gian thật sự có chút gấp gáp.

Đã có bài học của Phi Vũ Đế, chỉ sợ Cổ Ngọc Đế sẽ không có khả năng cho hắn cơ hội trực tiếp miễu sát, Hàn Sâm đang suy nghĩ xem mình còn có lực lượng nào khác để vận dụng hay không.

Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm là không thể dùng, Tam Trảo Kim Ô, Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng Kim Mao Hống đều là thứ mà Hàn Sâm dùng lúc ở thân phận thật sự, cũng không thể sử dụng ở trong Thần Chiến.

Có thể dùng cũng chỉ còn lại Ác Quỷ Hoàn mà thôi, Hàn Sâm suy nghĩ một lát, nhìn thấy thời gian đã sắp tới rồi, lúc này mới hóa thân thành Siêu Cấp Đế Linh cất bước đi vào khu vực Thần Chiến trong Võ Đạo Bi.

Nhìn thấy Hàn Sâm xuất hiện ở trên võ đài, tất cả mọi người đều hoan hô lên, mặc kệ là nhân loại hay là Dị Linh, tựa hồ đều đang ủng hộ Hàn Sâm, chỉ sợ liền chính bọn họ cũng không nghĩ đến.

Cổ Ngọc Đế nhìn thấy Hàn Sâm xuất hiện, lập tức ánh sáng màu vàng đất trên người tỏa ra, từng bức tường đá ở ngoài thân y bay lên, trực tiếp chất thành một căn nhà đá đơn giản, che chắn y ở bên trong.

- Thái Thượng Hoàng, lực lượng kim tệ kia của mày không có tác dụng với tao.

Cổ Ngọc Đế cười lạnh nói với Hàn Sâm.

- Thật sao?

Hàn Sâm từ tốn nói một câu, thò tay ra búng một cái, lập tức chỉ thấy kim tệ đầy trời bay xuống, giống như là mưa to gió lớn.

Cổ Ngọc Đế hét lớn một tiếng, ngoài thân có từng bức tường đá đột ngột từ mặt đất mọc lên, chặn những đồng kim tệ đó lại, kim tệ rơi lên trên tường đá, tuy nhiên kim tệ tích nhiều cũng có thể đập vụn tường đá.

Thế nhưng mà Cổ Ngọc Đế đã thay đổi vị trí, bên ngoài thân thể y không ngừng có tường đá mới xuất hiện, những đồng kim tệ đó đập vụn từng bức

tường đá, nhưng thủy chung không dính lên trên người Cổ Ngọc Đế một đồng nào.

- Thái Thượng Hoàng, chẳng lẽ mày cũng chỉ có một chút thủ đoạn như vậy thôi sao?

Lúc trước Cổ Ngọc Đế còn cẩn thận từng li từng tí, nhưng mà sau khi y phát hiện ra lực lượng kim tệ của Hàn Sâm không thể uy hiếp được hắn, lập tức liền nở nụ cười lạnh.

Hàn Sâm lại không nói câu nào, đầy trời kim tệ liền tán đi, chỉ thấy bên trong tay hắn đã cầm một thanh trực đao màu đen.

Trên trực đao có thánh quang màu trắng rừng rực chập chờn, trong chốc lát đã hóa thành một luồng ánh sánh chém về phía Cổ Ngọc Đế.

Chương 1105: Sự Hấp Dẫn Của Kim Tệ

Răng rắc!

Ánh sáng màu đen trực tiếp bổ ra từng bức tường đá, nhưng vẫn có càng nhiều tường đá bay lên chắn trước mặt Hàn Sâm, giống như là vô cùng vô tận vậy.

Cổ Ngọc Đế vậy mà cũng không liều mạng với Hàn Sâm, chỉ mau chóng chạy xung quanh võ đài, dùng tường đá ngăn cản thế công của Hàn Sâm.

Đồng thời trên mặt đất còn bất chợt chui ra từng mũi mâu bằng đá, công kích thân thể Hàn Sâm.

- Thực là một tên khó chơi, có được lực lượng thổ hệ bá đạo như vậy, lại còn dùng chiến thuật bỉ ổi như thế.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút buồn bực.

Thân thể Siêu Cấp Đế Linh phối hợp thêm Ác Quỷ Hoàn biến thành trực đao, chặt đứt tường đá hết sức dễ dàng, nhưng mà ở dưới tường đá trùng trùng điệp điệp ngăn cản muốn tới gần Cổ Ngọc Đế thì thực sự quá khó khăn.

Nhìn thấy Hàn Sâm đánh Cổ Ngọc Đế chạy loạn xung quanh võ đài, nhân loại cùng Dị Linh đều rất hưng phấn, phát ra từng đợt tiếng hoan hô.

- Tệ thần thật sự là quá mạnh mẽ, liền Đế Linh khủng bố như vậy đều bị đánh chạy loạn giống như con chó.

- Không hổ là Siêu Việt Giả mạnh nhất trong nhân loại chúng ta.

- Thái Thượng Hoàng đại nhân quả nhiên vô địch.

- Tôi thấy coi như là những Đại Đế đó chiến một trận với Thái Thượng Hoàng đại nhân, thắng bại còn chưa thể biết được.

- "Nói không chừng Thái Thượng Hoàng đại nhân đã là Đại Đế.

Trong đôi mắt đẹp của Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế cũng liên tục có dị sắc, nếu như nói một trận chiến giữa Hàn Sâm cùng Phi Vũ Đế, là do Phi Vũ Đế chủ quan mới thất bại, như vậy hiện tại Hàn Sâm biểu hiện ra lực lượng đã làm cho các cô cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Lực lượng thổ hệ dày nặng nhất, Hàn Sâm lại có thể một đao tùy tiện chặt đứt tường đá do chín đạo khóa gen ngưng tụ, hơn nữa còn là một đao có thể chặt đứt mấy bức tường đá, lực lượng như vậy ở bên trong Đế Linh đã có thể nói là đỉnh cấp, chỉ sợ là chỉ có Đại Đế mới có thể áp chế được lực lượng kinh khủng như vậy, Đế Linh mở ra chín đạo khóa gen tầm thường đều khó mà địch nổi.

Mà ngay cả chính Cổ Ngọc Đế cũng bị dọa sợ không nhẹ, cho là mình thua trận chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Lực lượng và tốc độ của Hàn Sâm đều vô cùng khủng bố, tương tự đều là người mở ra chín đạo khóa gen, so với Cổ Ngọc Đế còn mạnh hơn quá

nhiều, khiến cho Cổ Ngọc Đế căn bản không dám chính diện giao chiến, chỉ là một mực trốn tránh.

Thế nhưng không ai biết hiện tại trong lòng Hàn Sâm đã phát khổ, mặc dù là hắn áp chế Cổ Ngọc Đế, nhưng mà tên Cổ Ngọc Đế kia thật sự là quá bỉ ổi, ngay cả phản kích đều không dám, chỉ một mực chạy trốn, hết lần này tới lần khác y còn tinh thông cả thuật chạy trốn, Hàn Sâm thật vất vả mới chém trúng một đao ở trên người Cổ Ngọc Đế, lại phát hiện bị Ác Quỷ Hoàn chặt đứt lại là một bức tường đá, Cổ Ngọc Đế đã chui đến một bức tường đá khác rồi.

Nếu như Hàn Sâm có thể một mực bảo trì Siêu Cấp Đế Linh, đả bại Cổ Ngọc Đế chỉ cần nhiều thời gian cùng kiên nhẫn một chút, nhưng mà hiện tại Hàn Sâm thiếu nhất chính là thời gian.

Mắt thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã qua hơn 10 phút, trong lòng Hàn Sâm không ngừng tính toán, phải như thế nào mới có thể trong thời gian còn thừa lại giải quyết tên Cổ Ngọc Đế hèn mọn bỉ ổi kia.

Nhìn có vẻ là ưu thế nghiêng về một bên, nhưng mà không ai biết, Hàn Sâm cũng gấp gáp giống như Cổ Ngọc Đế, thậm chí còn sốt ruột hơn so với Cổ Ngọc Đế, dù sao Cổ Ngọc Đế còn có thể trốn, thời gian của hắn dùng một giây liền ít đi một giây.

- CMN, xem ra đành phải dùng một chiêu kia rồi.

Hàn Sâm ngừng lại, không tiếp tục đuổi theo Cổ Ngọc Đế nữa, hai ngón kẹp lại, lập tức có một đồng kim tệ ngưng tụ thành hình ở giữa cùng ngón trỏ trong tay phải hắn.

Đồng kim tệ này cùng kim tệ mà hắn sử dụng lúc bình thường thoạt nhìn không hề có gì khác nhau, nhưng mà theo thánh quang màu trắng rừng rực từ trên người Hàn Sâm tuôn vào bên trong kim tệ, mặt trên kim tệ liền có một con số đang nhanh chóng nhảy lên.

Con số trên mặt kim tệ đang nhanh chóng nhảy lên, mỗi một lần nhảy cũng sẽ tăng thêm một vài giá trị, mà khí tức bên trên đồng kim tệ kia cũng kinh khủng hơn một phần.

- Hắn đang làm gì vậy?

Tất cả mọi người đều kỳ quái nhìn đồng kim tệ mà Hàn Sâm đang kẹp trong tay kia, mặc dù biết nhất định là nó có tác dụng gì đó, nhưng mà lại không nhìn ra hắn làm như vậy thì làm được cái gì.

Liền Cổ Ngọc Đế cũng không biết Hàn Sâm muốn làm gì, nếu như chỉ là muốn ngưng tụ lực lượng ở trên một đồng kim tệ, chuyện đó cũng không có ích lợi gì đối với hắn.

Cổ Ngọc Đế rất có tự tin đối với thuật độn thổ của mình, lực lượng của kim tệ dù khủng bố như thế nào đi nữa, y cũng có thể bỏ chạy trước khi kim tệ đánh lên trên người y.

Hàn Sâm lại không để ý tới ánh mắt khác thường của Cổ Ngọc Đế, chỉ là đem lực lượng của mình mạnh mẽ rót vào bên trong kim tệ, kim tệ trong ngón tay càng thêm sáng chói.

Con số bên trên kim tệ còn đang không ngừng nhảy lên, trong nháy mắt đã vượt qua 10, nhưng vẫn còn đang tăng lên cao.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy thân thể của mình đều sắp bị rút khô rồi, mỗi khi bên trên kim tệ nhảy lên một con số, liền đại biểu lực lượng của nó đã gia tăng lên gấp đôi.

Nghe giống như là rất không thể tưởng tượng nổi, kỳ thật có chút thần kỳ như thế.

Nếu như so sánh lực lượng của kim tệ với một quyền toàn lực, như vậy mỗi lần nhảy lên một con số, chẳng khác nào là Hàn Sâm đánh ra một quyền toàn lực.

Chỉ là lực lượng của một quyền này cũng không hề bộc phát ra, mà là tích súc ở trong kim tệ, con số 10 đại biểu cho Hàn Sâm đã tích súc lực lượng của mười quyền ở bên trong kim tệ, tự nhiên cũng tương đương với có lực lượng gấp 10 lần.

Đây là Hàn Sâm nghiên cứu lực lượng kim tệ sáng lập ra bí kỹ Tồn Tiền Thuật, nhưng mà tồn trữ tích tiền dĩ nhiên không phải là lập tức đã có, chỉ có thể tồn trữ từng đồng, đây là việc cần tiêu hao lượng lớn thời gian, nói cách khác là cần lượng lớn thời gian để tích súc lực lượng.

Lúc sử dụng Tồn Tiền Thuật, Hàn Sâm sẽ không có cách nào nhúc nhích, hắn phải ngưng tụ lực lượng toàn thân lần lượt tồn trữ vào bên trong kim tệ, chỉ cần bị cắt đứt liền sẽ phí công.

Nhưng mà muốn đánh gãy Tồn Tiền Thuật cũng không dễ dàng, dù sao trị số của Tồn Tiền Thuật không phải là cố định, tồn một đồng tiền cũng có thể đánh ra, tồn bảy tám đồng tiền cũng có thể đánh ra như vậy.

Chỉ có điều sau khi đánh ra ngoài, muốn lại sử dụng Tồn Tiền Thuật, vậy cũng chỉ có thể một lần nữa bắt đầu lại từ đầu.

Nếu như lực lượng tích súc không nhiều lắm, kim tệ đánh ra tự nhiên không có uy lực quá lớn, cho dù có thể sử dụng thì cũng không có tác dụng quá lớn.

Cho nên trừ phi có người có thể hỗ trợ Hàn Sâm ngăn cản địch nhân, để cho hắn có thể yên tâm tồn tiền súc tích lực lượng, nếu không thì ở trong chiến đấu chân chính, hắn không thể sử dụng Tồn Tiền Thuật được, sử dụng được cũng không phát huy ra được uy lực quá mạnh mẽ.

Hàn Sâm sở dĩ dám dùng ở chỗ này, đó là bởi vì hắn nhìn ra Cổ Ngọc Đế chính là một tên nhát gan, vừa rồi đã bị đánh sợ, y nhất định không dám trực tiếp tấn công tới, có thể để cho Hàn Sâm có nhiều thời gian đi tồn tiền.

Mà chuyện còn thuận lợi hơn so với tưởng tượng của Hàn Sâm, hắn đã tồn đã đến mười đồng tiền, khiến cho lực lượng của kim tệ tăng lên gấp mười lần, Cổ Ngọc Đế vẫn không hướng hắn ra tay, y vẫn còn đang đứng ngó.

Nếu như đổi thành một Đế Linh quả quyết, thời gian lâu như vậy cũng không biết đã ngăn cản Hàn Sâm bao nhiêu lần rồi.

Rốt cục, người nhát gan như Cổ Ngọc Đế, cũng nhịn không được nữa ra tay với Hàn Sâm, thật sự là thời gian Hàn Sâm tụ lực này quá lâu.

Nhìn thấy Cổ Ngọc Đế phất tay đánh ra từng ngọn núi đá tới phía Hàn Sâm, trong mắt Hàn Sâm lại hiện lên một tia sáng, trực tiếp bắn kim tệ trong ngón tay ra, đồng thời nói một cách lạnh lùng:

- Trở thành nô lệ của kim tiền, hưởng thụ sự hấp dẫn của kim tiền đi.

Trên đồng kim tệ này có con số 11, hóa thành một tia sáng bay tới phía Cổ Ngọc Đế.

Chương 1106: Bất Tử Chú

Trong thời gian mấy năm này, Hàn Sâm đi theo Bạch Dịch Sơn học tập, phần lớn thời gian đều dùng để nghiên cứu cải tạo lực lượng kim tệ của Kim Tiễn Thiềm Thừ, cũng chỉ nghiên cứu ra một chiêu Tồn Tiền Thuật này mà thôi.

Sáng tạo Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cũng không phải là một chuyện dễ dàng, Hàn Sâm cũng muốn sáng chế nhiều thêm mấy chiêu bí kỹ, nhưng mà trong thời gian mấy năm qua, hắn cũng chỉ làm ra được một chiêu như thế.

Mưa kim tệ chỉ là sử dụng lực lượng phân hoá, không tính là bí kỹ chân chính, mà Tồn Tiền Thuật lại là bí kỹ chân chính có biến hóa về mặt bản chất của lực lượng kim tệ.

Đương nhiên, ưu thế của nhân loại vẫn là ở chỗ sử dụng lực lượng kết hợp, nếu như chỉ vận dụng một loại lực lượng, rất nhiều Dị Linh đều mạnh hơn nhân loại.

Tồn Tiền Thuật của Hàn Sâm cũng là sử dụng phương thức kết hợp, dùng lực lượng của kim tệ làm căn cơ, dung hợp với khí tức lưu chuyển học được từ chỗ Bảo Nhi.

Cái gọi là Tồn Tiền Thuật tự nhiên là chỉ chuyện có vào chứ không có ra mới được gọi là tồn tiền, lực hút của Bảo Nhi phối hợp thêm lực lượng của

kim tệ, ngoại trừ là có thể để cho lực lượng chồng chất ở phía trên kim tệ, hiệu quả trấn áp so với kim tệ bình thường cũng có sự khác nhau nhất định.

Kim tệ gấp mười một lần lực lượng hóa thành tia sáng bắn về phía Cổ Ngọc Đế, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Bành!

Mắt thấy viên kim tệ kia bắn vào bên trong thân thể Cổ Ngọc Đế, Cổ Ngọc Đế liền cơ hội tránh né cũng không có, nhưng mà một giây sau, thân thể Cổ Ngọc Đế lại biến thành một cây cột đá, cột đá trực tiếp bị kim tệ đụng nát.

Cổ Ngọc Đế độn thổ mà đi, trong lòng thầm kêu nguy hiểm thật, lực lượng cùng tốc độ của đồng kim tệ kia quá kinh khủng, y liền phản ứng cũng không kịp, đã trực tiếp bị kim tệ đánh trúng, nếu như không phải dùng Thổ Thạch Khôi Lỗi Thuật luân chuyển với cột đá, chỉ sợ liền cơ hội độn thổ chạy đi cũng không có.

Thế nhưng mà một giây sau, sắc mặt của Cổ Ngọc Đế lại đại biến, mới vừa độn thổ ra xa mấy mét, đột nhiên cảm giác sau lưng truyền đến một luồng lực hút đáng sợ, cứ thế lôi kéo thân thể của y trở về.

Cổ Ngọc Đế ngưng tụ lực lượng toàn thân ngăn cản lực hút đáng sợ này, nhưng hoàn toàn không hề có tác dụng, thân thể lộn ngã lại đánh tới đồng kim tệ kia.

Người xem cuộc chiến tự nhiên không rõ ràng ở trong đó đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, chỉ thấy sau khi Hàn Sâm bắn kim tệ ra ngoài, trực tiếp đụng nát cột đá, liền nham thạch bốn phía đều bị đánh vỡ vụn, từng tảng đá lớn đột ngột từ trên mặt đất mọc lên phóng tới chỗ kim tệ, sau khi đâm lên bên trên kim tệ liền trực tiếp nát bấy, thân thể của Cổ Ngọc Đế không biết làm sao, vậy mà theo từ trong nham thạch vỡ nát ngã lộn ra, tự mình đụng phải viên kim tệ kia.

Kim tệ mười một lần lực lượng kinh khủng bực nào, đây chính là Siêu Cấp Đế Linh mở ra chín đạo khóa gen, tổng hợp lực lượng của mười một đòn toàn lực.

Mặc dù là loại Đế Linh mạnh như Cổ Ngọc Đế, trong nháy mắt đụng với kim tệ, áo giáp ngọc thạch trên người cũng trực tiếp bị đập vụn, thân thể trực tiếp bị đánh nổ tung ra biến thành một đám mưa máu.

Leng keng!

Bên trong đám mưa máu kia, kim tệ rơi xuống đất xoay một vòng, tuy bốn phía đều là máu tươi, nhưng lại chỉ có kim tệ trơn bóng như mới, tản ra thánh quang màu trắng rừng rực.

Nhân loại cùng Dị Linh đang xem cuộc chiến đều đã hoàn toàn yên tĩnh, lực lượng của một đòn này thực sự quá khủng bố, liền võ đài cứng rắn đều bị phá huỷ một mảng lớn, một vị Đế Linh mở ra chín đạo khóa gen cứ như vậy đã bị tiêu diệt, đúng là khủng bố tới cực điểm.

Sau khi yên tĩnh trong một tích tắc, bên trong khu vực Thần Chiến liền vang lên tiếng hoan hô ầm ầm.

Hàn Sâm lại không có thời gian hưởng thụ hoan hô như vậy, phất phất tay với bên ngoài sân, trực tiếp rời khỏi khu vực Thần Chiến trở về võ đạo tràng bên trong Tí Hộ Sở.

Sau khi khôi phục chân thân, Hàn Sâm trực tiếp ngã xuống mặt đất, mồ hôi trên người rơi xuống như mưa, cơ bắp toàn thân đều đang co rút, giống như liền khí lực hô hấp cũng không có, đau tới mức cuộn cong thân thể lại hơi rên rỉ.

Liên tục chiến đấu đã khiến thời gian Siêu Cấp Đế Linh của Hàn Sâm đạt đến cực hạn, cũng may là hắn đi ra nhanh, bằng không chỉ sợ sẽ không chống đỡ nổi trực tiếp khôi phục chân thân ở bên trong khu vực Thần Chiến.

Nằm rất lâu ở trong võ đạo tràng, Hàn Sâm mới cảm giác thân thể hơi tốt lên một chút, không bị chuột rút nữa, chỉ là thân thể vẫn còn đang suy yếu, liền một chút khí lực cũng không có.

- Mình đang làm cái gì thế này? Khoảng cách tới vị trí thập đại Thần Tử thực sự quá xa, hôm nay đánh thắng cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Hàn Sâm tự giễu nói ra.

Mặc dù là nói như vậy, nhưng mà hắn lại cảm thấy tâm tình hết sức khoan khoái dễ chịu, thống khoái không nói ra được, không hề có một chút ý tứ hối hận nào, cho dù quay lại một vạn lần, hắn vẫn sẽ chiến, mặc kệ có lợi hay không.

- Chỉ tiếc là không có biện pháp thật sự giết chết Phi Vũ Đế.

Thứ duy nhất để cho Hàn Sâm không thoải mái cũng chỉ có điều này mà thôi.

Kéo lấy thân thể mỏi mệt không chịu nổi truyền tống trở về nhà, Hàn Sâm trực tiếp liền tiến vào trong ao dịch khôi phục, thân thể của hắn tiêu hao có chút quá nghiêm trọng, một đòn kim tệ mười một lần lực lượng cuối cùng đã tạo thành gánh nặng rất lớn đối với thân thể hắn.

Thân thể như vậy nếu như không có một hai tuần nhất định sẽ không khôi phục được, Thần Chiến ngày mai cũng không thể tiếp tục tham gia rồi.

Lúc đang ngâm trong ao dịch khôi phục, Hàn Sâm chỉ cảm thấy thân thể giống như là bị rút sạch sức lực, ở trong mỗi một tế bào cũng không hề có chút lực lượng nào.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm thấy có một luồng lực lượng kì dị từ bên trong trái tim truyền ra, tựa hồ càng thêm mạnh mẽ hữu lực hơn so với bình thường.

Hàn Sâm nao nao, sau đó trên mặt liền lộ ra vẻ vui mừng, hắn cảm thấy biến hóa ở trong trái tim, dưới tình huống thân thể đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hư nhược, trái tim vậy mà càng đập càng mạnh mẽ, khiến cho huyết dịch vận chuyển cao tốc ở bên trong thân thể, vận chuyển cho mỗi một tấc thân thể càng nhiều năng lượng hơn.

- Bất Tử Chú! Bất Tử Chú vào lúc này lại ngưng kết thành hình rồi!

Hàn Sâm cảm giác được biến hóa ở trong trái tim, khắp khuôn mặt đều là vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Bốn cảnh giới của Cổ Tà Chú, hắn rất sớm đã luyện thành đệ tam chú Trường Sinh, nhưng mà đệ tứ Bất Tử Chú vẫn không hề có tiến triển, hôm nay trái tim ở dưới trạng thái thân thể cực kỳ hư nhược, vậy mà Cổ Tà Chú lại tự động vận chuyển, mơ hồ đột phá gông xiền Bất Tử Chú.

Trong lòng Hàn Sâm tràn đầy chờ mong, không biết sau khi Bất Tử Chú ngưng kết sẽ có ảnh hưởng như thế nào đối với thân thể của hắn.

Mặc dù Cổ Tà Chú chỉ là một môn công pháp phụ trợ, nhưng mà tác dụng của nó vẫn rất rõ ràng, trái tim cùng thể chất càng mạnh, Cổ Tà Chú có khả năng phát huy ra tác dụng càng lớn.

So sánh với công năng cường hóa song thận của Bão Ngọc Nguyên Dương Công, tác dụng cường hóa trái tim của Cổ Tà Chú càng quan trọng hơn, trái tim tương đương với cơ quan phát động lực lượng của thân thể, chỉ có tâm tạng mới có thể vận chuyển, mới có thể để cho thân thể bộc phát ra lực lượng càng mạnh hơn.

Lúc này các bộ phận trên thân thể đều bởi vì tiêu hao mà uể oải suy yếu, trái tim ngược lại càng đập càng mạnh, cơ hồ giống như là nổi trống thình thịch rung động, tản mát ra vô tận kình lực.

Âm cực sinh dương, khởi tử hoàn sinh, Hàn Sâm cảm giác Cổ Tà Chú của mình đã chính thức đạt đến cảnh giới Bất Tử.

Lúc này Hàn Sâm cảm thấy mình vô cùng đói, giống như đã là mấy đời chưa từng ăn qua thứ gì, hận không thể rót ao dịch khôi phục này vào trong bụng, lại mơ hồ nhớ tới đoạn thời gian lúc trước khi hắn vừa mới bắt đầu tu luyện Cổ Tà Chú kia.

Hàn Sâm kéo lấy thân thể mệt mỏi từ bên trong ao dịch khôi phục leo ra, sau đó lại truyền tống vào bên trong Tí Hộ Sở, lấy thịt dị sinh vật muối mà mình cất giữ ra, ngay cả nấu đều chờ không được, trực tiếp dùng răng cắn xé ra ăn.

Chương 1107: Luyện Hóa Thần Quang

Hàn Sâm thật sự là quá đói, trạng thái hiện tại của hắn rất kỳ quái, rõ ràng là thân thể mệt mỏi muốn chết, nhưng lại cảm thấy thân thể hưng phấn vô cùng, giống như là có thể đánh chết một con cọp vậy.

Hàn Sâm biết rõ đây là tín hiệu vô cùng nguy hiểm, Bất Tử Chú có thể giúp cho thân thể của hắn khôi phục lực lượng nhanh chóng, nhưng mà năng lượng cần để khôi phục này cũng không phải là tự nhiên mà có.

Cho nên theo căn bản mà nói, vẫn còn cần bên trong thân thể Hàn Sâm có năng lượng, Bất Tử Chú mới có thể dùng những năng lượng này để khôi phục thân thể của hắn.

Nhưng mà hiện tại bên trong thân thể của hắn không có năng lượng, Bất Tử Chú nghiền ép như vậy ngược lại sẽ làm thương tổn đến thân thể hắn.

Hàn Sâm ăn từng miếng lớn thịt sinh vật thần huyết, tận lực bổ sung dinh dưỡng cho mình, thịt cấp thần huyết ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, năng lượng cao hơn dịch dinh dưỡng ở trong Liên Minh, cho dù là dịch dinh dưỡng cao cấp nhất cũng không có biện pháp so sánh với những loại thịt này.

Dù vậy, Hàn Sâm đã ăn hết một tảng lớn thịt cấp thần huyết, nhưng vẫn còn cảm thấy vô cùng đói, tốc độ bổ sung dinh dưỡng căn bản không theo kịp tốc độ trái tim vận chuyển đến toàn thân.

Rất nhanh Hàn Sâm đã không thể không dừng ăn uống lại rồi, bởi vì bụng của hắn đã căng lên giống như là quả bóng da, dạ dày đã không nhét nổi cho dù là một chút đồ ăn nào nữa.

Trái tim của hắn rất lợi hại, nhưng mà dạ dày lại chưa từng được cường hóa, không có khả năng tiêu hóa nhanh như vậy, chứa đựng đồ ăn cũng vô cùng có hạn.

Hàn Sâm nâng bụng cao giống như là phụ nữ có thai nằm ở trên mặt đất, lại cảm giác mình đói tới khó chịu, loại cảm giác này quả thực là không có cách nào hình dung.

Rõ ràng trong dạ dày đã căng phồng khó chịu, nhưng vẫn đói muốn chết, hai loại thống khổ mâu thuẫn đồng thời xuất hiện ở trên người Hàn Sâm, để cho hắn càng thêm khó chịu.

Nếu như không phải là sự nhẫn nại của Hàn Sâm rất kinh người, chỉ sợ lúc này đã sớm đau tới mức lăn lộn trên mặt đất rồi.

Dù vậy, lúc này Hàn Sâm cũng đã đau tới nỗi sắc mặt tái nhợt như tuyết, trên trán tràn đầy mồ hôi giống như hạt đậu nành, quần áo cũng đã ướt đẫm.

Đói! Đói! Đói! Vô cùng đói khát!

Hàn Sâm ôm bụng rên rỉ, chỉ có thể dùng sự nhẫn nại chống cự loại đói khát này.

Bên trong song thận được Bão Ngọc Nguyên Dương Công cường hóa đã khó có thể tiếp tục cung cấp tinh khí, mặc dù là song thận của hắn rất mạnh, có thể chiết xuất ra tinh lực mạnh mẽ, nhưng mà cũng cần phải có tinh khí thì mới có thể chiết xuất được.

Không có nhiên liệu để dùng, dù cho có máy móc cùng kỹ thuật cũng không thể chiết xuất ra cho dù là một giọt xăng, mà con đường bổ sung năng lượng duy nhất cũng chỉ có ăn uống, nhưng hiện tại Hàn Sâm liền một hạt cơm đều ăn không nổi nữa.

- CMN, sớm biết như vậy mình đã luyện một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cường hóa dạ dày rồi.

Hàn Sâm ôm bụng rên rỉ, nhưng mà hiện tại làm như thế nào cũng không kịp nữa rồi.

Hàn Sâm cũng không phải là thật sự hoàn toàn không có cách nào, khi xuyên qua Quỷ Kiếp Sơn Mạch lúc trước, con Đại Bạch xà kia đã từng đưa cho qua hắn một cây Long Tiên Chi, đó là gen bí bảo siêu cấp thần huyết,

bên trong chứa đựng năng lượng kinh người, Hàn Sâm chỉ cần ăn Long Tiên Chi là có thể mau chóng bổ sung năng lượng mà thân thể đang thiếu, khiến cho thân thể nhanh chóng khôi phục.

Thế nhưng mà Hàn Sâm vẫn nhịn, đây chính là bảo bối để khôi phục thể lực lúc chiến đấu, về sau nói không chừng còn là đồ vật có thể dùng để cứu mạng, hiện tại Hàn Sâm ngay cả một miếng cũng không nỡ ăn.

Không có biện pháp nào khác, Hàn Sâm chỉ có thể cố nén cảm giác đói kinh khủng kia, thân thể nhận lấy lực nghiền ép mạnh mẽ, mỡ cơ hồ là tan rã ở tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, chỉ chốc lát sau thoạt nhìn đã gầy đi rất nhiều.

- Loại Cổ Tà Chú này có lẽ nên đề cử cho nữ nhân nghiệp dư tu luyện, cam đoan có thể khiến cho các cô gầy rất nhanh.

Hàn Sâm tự đùa cợt, nhưng vẫn không ngăn được tư vị khó chịu kia.

Lúc Hàn Sâm đang do dự có nên ăn một ít Long Tiên Chi hay không, lại đột nhiên cảm giác được những bộ phận hóa rắn trong cơ thể tựa hồ hơi buông lỏng một chút.

Hàn Sâm nao nao, cẩn thận nội thị quan sát, kinh ngạc phát hiện ra những tinh thể thần quang kia vậy mà cũng đang tan rã giống như là mỡ, thoạt nhìn cũng giống như là năng lượng bị hấp thu đi.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, hắn vốn sợ những tinh thể thần quang này khống chế cải biến thân thể của hắn, cho nên mới không hấp thu chúng, nếu như lúc này bị hấp thu, khổ sở mấy năm trước chẳng phải là chịu không công rồi sao?

Thế nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm liền phát hiện ra, tinh thể thần quang bị luyện hóa cũng không dung nhập vào trong thân thể hắn, mà là giống như mỡ bị thiêu đốt đi, sau khi thiêu đốt sinh ra năng lượng mới bị trái tim đẩy theo dòng máu vận chuyển ra toàn thân, lúc này đặc tính của năng lượng đã hoàn toàn khác với đặc tính vốn có của tinh thể thần quang, cũng chỉ là năng lượng thuần túy mà thôi.

Trái tim điên cuồng nhảy lên, tinh thể thần quang dần dần bị luyện hóa hấp thu, cảm giác quá đói trong thân thể Hàn Sâm cũng đã được giảm bớt rất lớn, thân thể bắt đầu dần dần khôi phục.

Hàn Sâm nằm ở chỗ đó tiêu hóa tinh thể thần quang, truyền thông trong Liên Minh cũng đã điên cuồng, trắng trợn thông báo chiến tích chém giết hai vị Đế Linh, hơn nữa còn khiến cho ba vị Dị Linh hoàng tộc cúng bái của Kim Tệ.

Trên cơ bản thì Liên Minh rất ít đưa tin những chuyện có liên quan đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thậm chí còn cấm Siêu Việt Giả truyền bá tin tức có liên quan tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Thế nhưng mà lần này lại lạ thường thúc giục các hãng truyền thông đưa tin, cho nên truyền thông mới có thể không hề kiêng kỵ mô tả cặn kẽ tình huống chiến đấu của Kim Tệ bên trong Thần Chiến.

Rốt cục Kim Tệ lại một lần nữa về tới trong tầm mắt của đại chúng, sau khi người bình thường biết rõ tin tức này, chỉ đều cảm thấy Kim Tệ rất lợi hại, nhưng mà đến cùng có bao nhiêu lợi hại thì bọn họ cũng không rõ ràng lắm.

Mà những Siêu Việt Giả kia lại rất rõ ràng biểu hiện của Kim Tệ khủng bố đến mức nào, quả thực chính là một kỳ tích trong lịch sử nhân loại.

Bình thường nhân loại ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở có thể sống sót đã là chuyện rất không dễ dàng, đừng nói là để cho Dị Linh thần phục, có thể không bị Dị Linh nô dịch đã rất tốt rồi.

Chuyện mà Kim Tệ làm được, là chuyện mà rất nhiều nhân loại muốn làm lại không thể làm được, sau khi trải qua trận chiến này, danh vọng của Kim Tệ ở trong Siêu Việt Giả đã độc nhất vô nhị, cơ hồ là siêu sao giống như thiên hoàng.

Nhưng mà bên cạnh âm thanh chủ lưu, còn có một chút âm thanh nghi ngờ.

Bởi vì có nhân loại ở một vài Tí Hộ Sở Dị Linh, từ trong miệng Dị Linh biết sự tồn tại của Thái Thượng Hoàng, mà ở phía trên Thần Chiến, bọn họ

đã nghe được Dị Linh gọi Kim Tệ là Thái Thượng Hoàng, cho nên vì vậy mà nghi vấn kỳ thật Kim Tệ không phải là nhân loại mà là một Dị Linh.

Nhưng mà loại âm thanh này rất nhanh đã bị bác bỏ đi, Kim Tệ một đường từ không gian thứ nhất Tí Hộ Sở tấn thăng lên, người ta còn có thể sử dụng thú hồn, làm sao có thể là một Dị Linh?

Dù sao đây chẳng qua chỉ là nghi vấn của rất ít người, là một tia tạp âm phía dưới âm thanh chủ lưu mà thôi, không hề gây ra gợn sóng quá lớn.

Mà bên phái Dị Linh cũng đều đang bàn luận về thắng lợi của Thái Thượng Hoàng, tất cả các Dị Linh đều cho rằng tương lai khẳng định Thái Thượng Hoàng sẽ là một vị Đại Đế, rất nhiều Dị Linh đều vô cùng sùng bái Hàn Sâm.

Một nhân loại có thể làm tới mức này, từ trước tới nay đây mới là người thứ nhất.

Mặc kệ là nhân loại hay là Dị Linh, đều đang mong đợi biểu hiện ngày hôm sau của Hàn Sâm ở trong Thần Chiến.

Thế nhưng mà khiến cho mọi người kinh ngạc không hiểu là ngày hôm sau ở trong Thần Chiến, Hàn Sâm cũng không hề xuất hiện, vì vậy mà trực tiếp bỏ quyền bị nốc-ao.

Nhân loại cùng Dị Linh đều đang bàn tán vì sao Hàn Sâm lại không tới tham chiến, bọn họ đều không cho rằng Hàn Sâm sợ chiến, dù sao đối thủ của hắn ngày hôm sau ngoại trừ một Đế Linh mở tám đạo khóa gen ra, những đối thủ khác đều chỉ là Dị Linh hoàng tộc mà thôi, căn bản không có lý do sợ chiến.

Chương 1108: Khôi Phục

Hàn Sâm cũng muốn đi tham chiến, nhưng mà chờ cho Bất Tử Chú của hắn luyện hóa được lượng lớn tinh thể thần quang, cuối cùng hoàn thành chú ấn

Bất Tử Chú, đã là chuyện của bốn ngày sau rồi.

Ở thời điểm Bất Tử Chú ngưng kết, Hàn Sâm không thể cắt đứt nó vận chuyển, nếu không sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ, chỉ có thể đợi tới lúc Bất Tử Chú hoàn thành ngưng kết.

- Không biết còn cơ hội tham gia Thần Chiến một lần nữa hay không.

Trong lòng Hàn Sâm cũng có chút tiếc hận.

Đi vào trong võ đạo tràng quan sát quyết đấu Thần Chiến còn lại, lúc này Hàn Sâm mới ý thức được thực lực hiện tại của mình, coi như là ở trạng thái Siêu Cấp Đế Linh Thể, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chiến một trận với Đại Đế bình thường, nếu như gặp phải Đại Đế mở ra mười đạo khóa gen vẫn không phải là đối thủ, cho dù tham gia Thần Chiến cũng không thể giết vào top 10.

- Xem ra vẫn cần phải tăng thực lực bản thân lên mời được, chỉ ỷ lại vào Siêu Cấp Đế Linh Thể là không được, khó có thể chân chính tác chiến trong thời gian dài.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ xem kế tiếp nên làm như thế nào mới tăng thực lực của mình lên.

Hàn Sâm: Siêu Thần Thể Siêu Cấp Đế Linh.

Cấp độ: Siêu Việt Giả

Tuổi thọ: 400.

Yêu cầu để thần thể tiến hóa: Gen.

Có được gen: Gen bình thường 100, gen nguyên thủy 100, gen biến dị 100, thần gen 100, siêu cấp thần gen 5 điểm.

Bốn loại gen toàn mãn, hơn nữa tố chất thân thể của bản thân Hàn Sâm, tố chất trụ cột đã vượt qua 2100, các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật gia trì cho thân thể, tố chất thân thể đã tương đối khả quan.

Ở trong số những Siêu Việt Giả nhân loại hoàn toàn đã là đệ nhất nhân, nhưng mà so với sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh, hiển nhiên vẫn còn kém không ít.

Tùy tiện một con sinh vật siêu cấp thần huyết, cho dù là loại có tố chất thân thể rất kém cỏi kia, tùy tiện cũng có thể vượt qua 3000, sự chênh lệch này hết sức rõ ràng.

Tinh thể thần quang ở trong thân thể đã được luyện hóa hơn phân nửa, khí tức của Hàn Sâm cũng đã khôi phục cơ bản, mặc dù còn có một chút bộ phận bị hóa rắn còn chưa được hoàn toàn luyện hóa, nhưng mà trên cơ bản đã không có ảnh hưởng gì đối với chiến lực của Hàn Sâm.

- Cảm giác có được sức mạnh thật là tốt.

Hàn Sâm hoạt động thân thể một chút, toàn lực mở ra Động Huyền Khí.

Khiến cho Hàn Sâm hơi kinh ngạc chính là hắn ở trong Cổ Ma Tí Hộ Sở mở ra khóa gen của Động Huyền Kinh, lúc này đã bị đóng lại, tu vi Động Huyền Kinh của hắn vẫn dừng lại ở trước đó.

- Quả nhiên có chút vấn đề, nếu không thì khóa gen đã mở ra làm sao có thể đóng lại được, lực lượng mà Cổ Ma Thần Quang đưa cho vẫn không thể thay thế lực lượng do bản thân tu luyện.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy may mắn, bản thân cũng không ham hố Cổ Ma Thần quang mang tăng lên.

Nếu không lúc đang sử dụng loại lực lượng này mà lực lượng khóa gen một lần nữa đóng lại, nếu đến thời điểm chiến đấu mang tính quyết định, nói không chừng sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Hàn Sâm thậm chí còn hoài nghi Cổ Ma Thần quang mở ra khóa gen, căn bản chính là một loại mở ra giả dối, cũng không phải thật sự là hoàn toàn mở ra khóa gen, mà là lợi dụng một phương pháp xảo diệu nào đó, khiến cho khóa gen mở ra một góc mà thôi.

Hiện tại Cổ Ma Thần quang đã sắp bị bài trừ hoàn toàn, Hàn Sâm cũng không cần tiếp tục lo lắng.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Hàn Sâm liền đăng nhập vào cộng đồng Thánh Đường trước, hắn muốn tìm một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể cường hóa dạ dày để luyện.

Mặc dù hiện tại đã luyện thành Bất Tử Chú, hắn đã có thể khống chế tự nhiên, sẽ không tiếp tục xuất hiện tình huống Bất Tử Chú không khống chế được nghiền ép thân thể, nhưng mà chuyện này cũng là một lời cảnh tỉnh cho Hàn Sâm.

Hắn chỉ cần cường hóa dạ dày mình, nếu như hấp thu ăn năng lượng có thể đuổi kịp nhu cầu của Bất Tử Chú, như vậy hắn hoàn toàn có thể nhanh chóng khôi phục thân thể, giúp cho thân thể có thể một mực bảo trì sức chiến đấu.

Sử dụng công cụ tìm kiếm tìm Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật phương diện này, rất nhanh đã tìm ra rất nhiều loại, theo thứ tự bảng chữ cái thông thường, đều có thể thấy các loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cường hóa dạ dày, chủng loại nhiều vô cùng.

Loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này tràn lan như vậy, nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là bởi vì nhân loại muốn tiêu hóa nhiều thêm một chút thịt, có thể để cho mình tiến hóa càng mau hơn một chút.

Nhưng mà dù sao thì dạ dày vẫn có cực hạn, coi như là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, có thể phát huy ra được hiệu quả cũng vô cùng có hạn, nhiều lắm cũng chỉ làm cho mình có thể ăn nhiều hơn một chút so với người bình thường mà thôi, có thể ăn nhiều hơn gấp hai ba lần đã vô cùng tốt rồi.

Hiển nhiên loại trình độ cường hóa này, căn bản không khả năng thỏa mãn yêu cầu của Bất Tử Chú, cũng không thể khiến cho Hàn Sâm thoả mãn.

Từ trong Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S tìm ra vài loại, hiệu quả cũng không được khá lắm, khiến cho Hàn Sâm hơi có chút thất vọng.

Hàn Sâm đành phải sử dụng máy truyền tin liên lạc với Bạch Dịch Sơn, thỉnh giáo ông ta kiến thức về phương diện này, muốn biết đến cùng là có Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể tăng năng lực của dạ dày lên trên diện rộng hay không.

Đáng tiếc câu trả lời của Bạch Dịch Sơn cũng làm cho Hàn Sâm thất vọng, Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật như vậy không phải là không có, nhưng lại cần phải đánh đổi khá nhiều.

Sau khi tu luyện, xác thực là có thể ăn nhiều hơn rất nhiều, thậm chí là có thể ăn nhiều hơn gấp 10 lần trở lên so với người bình thường, nhưng lại phải bỏ ra một cái giá lớn.

Sau khi luyện thành thì mỗi một bữa đều cần phải ăn số lượng như thế, nếu không sẽ cảm thấy cực kỳ đói khát, trường kỳ ăn không đủ no, dạ dày sẽ rất dễ xảy ra vấn đề.

Nghe thì có vẻ là cũng không có vấn đề gì, phúc lợi hiện tại ở trong Liên Minh đủ để cho mọi người ăn cơm no, cho dù ăn nhiều hơn gấp 10 lần cũng không có vấn đề gì lớn cả.

Thế nhưng mà đó là ở trong Liên Minh, nếu như là ở bên trong Tí Hộ Sở, không nhất định có thể tùy thời đều có đồ ăn để ăn, không ai có thể đảm bảo việc mình tùy thời đều có thể kiếm được con mồi.

Mà ngay cả có thể chuẩn bị tiếp tế trước, nếu như số lượng nhiều hơn gấp bội người khác, mang theo cũng là một vấn đề.

Nếu như xảy ra vấn đề gì đó, bị mất đi đồ ăn, loại người này càng dễ chết đói hơn người bình thường, trên cơ bản là ba ngày không ăn uống nhất định sẽ phải chết.

Loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có chỗ thiếu hụt trọng đại này, đương nhiên Hàn Sâm sẽ không luyện, cuối cùng đành lựa chọn một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S thông thường Dưỡng Vị Thuật, tác dụng cũng không phải là quá lớn, sau khi luyện thành đại khái có thể ăn nhiều hơn gấp hai ba lần đồ ăn so với người bình thường, tiêu hóa cũng mau hơn rất nhiều so với người bình thường.

Mặc dù xa xa theo không kịp nhu cầu của Bất Tử Chú, nhưng mà dù sao cũng tốt hơn là không có.

Hàn Sâm có ý định luyện trước một chút, chờ sau này lại nghĩ biện pháp kiếm một môn mạnh hơn.

Trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đã bắt đầu suy nghĩ xem nên đi nơi nào để giết sinh vật siêu cấp thần huyết, hiện tại hắn cũng chỉ còn thiếu siêu cấp thần gen nữa thôi.

Khu vực hoang vu này không có sinh vật siêu cấp thần huyết, nhân vật mạnh mẽ có trí khôn chính thức căn bản không dám đến vùng này, chúng đều sợ hãi đồ vật ở trong Ác Quỷ Vực.

- Xem ra chỉ có thể tạm thời rời khỏi khu vực này, chờ sau này mình mở ra mười đạo khóa gen rồi lại trở về tiêu diệt con Đại Thiên Ma hóa thân kia cũng không muộn.

Hàn Sâm suy nghĩ, có ý định rời khỏi khu vực hoang vu này, nghĩ biện pháp trở lại Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

Sinh vật siêu cấp thần huyết bên trong Kinh Cức Tùng Lâm có không ít, hơn nữa còn có Tí Hộ Sở dưới mặt đất, đi vào trong chỗ sâu trong Kinh Cức Tùng Lâm cũng tương đối an toàn, phiền toái duy nhất hiện tại là làm thế nào để trở về.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, lại thấy Nữ Hoàng từ cửa Tí Hộ Sở đi tới, thân hình có chút lảo đảo, trên người khắp nơi đều là máu tươi, thoạt nhìn tình huống rất không xong.

Hàn Sâm vội vàng nghênh đón, Nữ Hoàng nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức tinh thần buông lỏng, bất tỉnh nhân sự.

Chương 1109: Tiếp Tục

Hàn Sâm duỗi tay ra đỡ lấy Nữ Hoàng, không để cho cô ngã xuống mặt đất, sau đó nâng thân thể của cô lên, kiểm tra vết thương trên người cô.

Vết thương trên người Nữ Hoàng vô cùng đáng sợ, áo giáp cấp thần huyết mà Hàn Sâm cho cô đã rách rưới không còn hình dáng, đông một mảnh tây một mảnh giống như là đồng nát sắt vụn treo ở trên thân thể.

Quần áo bên trong đã sớm bị xé rách, lộ ra mảng lớn da thịt, nhưng lại không khiến cho người ta có bất kỳ ý nghĩ nào khác lạ.

Bên trên giăng đầy vết sẹo, có vài vết sẹo chỉ còn lại có vết đen nhàn nhạt, có đã đóng vảy, có vài chỗ đầy máu thịt lật ra ngoài lộ ra xương trắng âm u, vết sẹo mới cũ đan xen vào nhau, khiến cho trên người cô cơ hồ không còn chỗ nào lành lặn, đặc biệt là vết thương ở phần bụng kia cái, đã có thể mơ hồ nhìn thấy nội tạng, tựa hồ là sắp lòi ra ngoài rồi, thoạt nhìn vô cùng khủng bố.

- Cô gái này thật đúng là dốc sức liều mạng.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, hắn đã coi như là một người rất liều mạng, nhưng mà so sánh với Nữ Hoàng thì cũng không coi vào đâu cả.

Đánh ra một luồng thánh quang trị liệu lên trên người của Nữ Hoàng, tác dụng cũng không lớn, thể chất của Nữ Hoàng cũng không tệ, mà thánh quang của hắn vẫn chỉ là mô phỏng lực lượng của Thánh Tê lúc trước kia, trị liệu vết thương nhỏ còn có thể, tổn thương nặng như vậy thì hiệu quả rất kém cỏi.

- Hết cách rồi, cô chịu đựng một chút.

Hàn Sâm cũng không có cách nào, chỉ có thể bắt chước lực lượng sấm sét của Tiểu Ngân Ngân, đánh ra lôi điện màu bạc lên trên người Nữ Hoàng.

- Aaaaa!

lôi điện nhảy lên trên người Nữ Hoàng đang ngất, thân thể bị lôi điện màu bạc bao phủ, đau tới lập tức tỉnh lại, thân thể không ngừng run rẩy, nhưng mà cô vậy mà không hề kêu thảm, chỉ cắn răng, phát ra từng tiếng rên.

- Kiên nhẫn một chút, lôi điện này có được năng lực trị liệu, chỉ có như thế mới có thể giúp cho vết thương trên người cô nhanh chóng khôi phục.

Lôi điện trên tay Hàn Sâm không ngừng, tiếp tục cuồng bạo đánh lên trên người Nữ Hoàng.

Những tấm áo giáp và quần áo rách rưới kia đều bị điện đánh tiêu tán hoặc là rớt xuống, lộ ra thân thể tràn đầy vết thương, những vết thương kia khép lại rất nhanh ở trong sấm sét.

Nữ Hoàng tuyệt đối là một cô gái nhịn giỏi nhất mà Hàn Sâm từng thấy, trước kia lúc Hàn Sâm bị thương đã từng được Tiểu Ngân Ngân chữa trị một hai lần, liền hắn cũng không nhịn được kêu lên thảm thiết, nhưng mà từ đầu tới đuôi Nữ Hoàng lại chỉ rên lên mấy lần.

Vết thương bình thường ở phía dưới lôi điện màu bạc đã khép lại rất nhanh, nhưng mà thương tích của Nữ Hoàng quá nặng, giống như là vết thương ở trên phần bụng kia, vẫn còn phải giật điện liên tục mới có thể dần dần khép lại.

Liên tục giật điện một giờ, liền Hàn Sâm nhìn đều cảm thấy đau nhức thay cho Nữ Hoàng, nhưng mà Nữ Hoàng lại cứ thế mà nhẫn nhịn được.

- Tốt rồi, vết thương còn lại trở lại Liên Minh ngâm ao dịch khôi phục một chút nữa sẽ khép lại, qua mấy ngày nữa sẽ không sao.

Hàn Sâm thấy miệng vết thương đã không còn gì trở ngại, cũng không muốn tiếp tục để cho Nữ Hoàng chịu đau đớn nữa, tự cô có thể truyền tống trở về Liên Minh trị liệu.

- Tiếp tục, chữa khỏi tổn thương trên người tôi đi.

Hàm răng của Nữ Hoàng đều đang run lẩy bẩy, nhưng giọng nói kia vẫn kiên định không thể lay động.

- Trở về Liên Minh trị liệu cũng giống như vậy mà.

Hàn Sâm nói.

- Như vậy càng nhanh hơn, tiếp tục.

Nữ Hoàng bình tĩnh nói.

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh kia của Nữ Hoàng, Hàn Sâm bất đắc dĩ lắc đầu, lực lượng lôi điện lại một lần nữa đánh lên trên người cô.

Sau nửa giờ, vết thương trên người Nữ Hoàng rốt cục đã hoàn toàn khôi phục, ngay cả vết sẹo cũng đã chìm xuống, chỉ còn lại dấu vết màu đỏ nhạt giăng khắp nơi.

Nữ Hoàng triệu hồi ra một cái áo giáp thú hồn mặc lên trên người, nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Thân thể cậu đã khôi phục?

- Tương đối, còn một chút vấn đề nhỏ nữa, nhưng mà đã không còn có ảnh hưởng gì lớn.

Hàn Sâm cũng không tính muốn dấu diếm Nữ Hoàng, huống chi vừa rồi đã triển lộ ra lực lượng.

Nữ Hoàng khẽ gật đầu, quay người muốn rời khỏi Tí Hộ Sở, thoạt nhìn lại muốn đi ra ngoài tiếp tục săn bắn.

Hàn Sâm vội vàng gọi Nữ Hoàng lại:

- Chớ vội đi, tôi có việc muốn bàn với cô.

Nữ Hoàng dừng lại, quay lại nhìn Hàn Sâm, gtựa như đang chờ Hàn Sâm nói chuyện.

- Hiện tại thân thể của tôi cũng đã tương đối tốt rồi, tôi định rời khỏi nơi hoang vu này, đi tới Tí Hộ Sở trước kia của tôi, cô đi cùng với tôi chứ? Hàn Sâm nói.

Nữ Hoàng khẽ gật đầu:

- Được.

Hàn Sâm vốn còn tưởng rằng cần phải giải thích rõ ràng, ai ngờ Nữ Hoàng lại đồng ý dứt khoát như vậy, khiến cho những lời hắn đã nghĩ kỹ kia hoàn toàn không còn tác dụng.

Ho nhẹ hai tiếng, Hàn Sâm lại hỏi:

- Vết thương trên người cô là thế nào vậy?

Nữ Hoàng nói ra:

- Ở phía tây khu vực hoang vu này có một tòa Tí Hộ Sở rách nát, tôi muốn mượn nhờ Truyền Tống Trận nơi đó để trở về Liên Minh, mới vừa tiến vào Tí Hộ Sở đã bị một đám dị sinh vật tập kích.

Sau khi Hàn Sâm để cho cô nói chi tiết tình huống xong, khuôn mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Nữ Hoàng rất dốc sức liều mạng, mặc dù thời gian cô đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở không dài, nhưng mà gen đã gia tăng lên không ít, hơn nữa có thú hồn mà Hàn Sâm cho cô trợ giúp, cho dù gặp phải sinh vật thần huyết cũng có tiền vốn để chạy trối chết.

Một đám dị sinh vật có thể khiến cho cô tổn thương nặng như vậy, bên trong khẳng định có cấp thần huyết tồn tại.

Thế nhưng mà nghe ý tứ của Nữ Hoàng, cô chỉ là hơi xúc động bầy dị sinh vật một chút đã chạy về, lại có một con sinh vật thần huyết đuổi tới, suýt nữa đã lấy mạng của cô, chuyện này có chút đáng sợ.

Nếu như không phải Nữ Hoàng có vận may tốt, mới vừa đi vào đã đụng phải Vương trong đám dị sinh vật kia, như vậy bên trong đám dị sinh vật kia rất có thể sẽ có siêu cấp thần huyết tồn tại.

- Đi, dẫn tôi đi tới Tí Hộ Sở kia nhìn xem.

Hàn Sâm lôi kéo Nữ Hoàng đi ra ngoài, nếu như Hoang Vu Chi Địa có sinh vật siêu cấp thần huyết, vậy thì không thể tốt hơn rồi, hắn đang lo không tìm thấy sinh vật siêu cấp thần huyết.

Bảo Nhi thấy Hàn Sâm đi ra ngoài Tí Hộ Sở, lập tức mau chóng bò tới, trực tiếp bò lên trên lưng Hàn Sâm, hưng phấn nhìn xung quanh.

Hàn Sâm đã ở chỗ này trong một thời gian quá dài, Bảo Nhi tựa hồ đã có chút chán ngán, rất muốn đi ra ngoài.

Nữ Hoàng dẫn Hàn Sâm đi về phía tây vủa Hoang Vu Chi Địa, đi hơn nửa canh giờ, liền thấy một cỗ thi thể dị sinh vật.

Dị sinh vật kia lớn cỡ một con sói thành niên, trên người tràn đầy giáp xác màu đỏ tím, bộ dáng có chút giống như là Đường Lang, bên trên hai càng Đường Lang tựa như lưỡi hái mọc đầy gai nhọn hoắt tựa như răng cưa.

- Là loại dị sinh vật này à?

Hàn Sâm nhìn thân thể con dị sinh vật bị đâm đâm thủng kia, hiển nhiên là bị Nữ Hoàng chém giết.

Nữ Hoàng gật đầu nói:

- Ma Huyết Đường Lang, sinh vật cấp nguyên thủy, tôi chỉ giết được một con cấp biến dị.

Hai người tiếp tục đi lên phía trước, trên đường thỉnh thoảng có thể nhìn thấy thi thể Ma Huyết Đường Lang, chỉ là Nữ Hoàng giết chết đã có hai, ba mươi con, có thể biết chiến đấu lúc đó thảm thiết cỡ nào.

Dùng tốc độ của Kim Mao Hống, chỉ chạy hai giờ đã đi tới Tí Hộ Sở theo lời Nữ Hoàng.

Giống như những Tí Hộ Sở khác ở Hoang Vu Chi Địa, thoạt nhìn thì Tí Hộ Sở này vô cùng lụi bại, rất rõ ràng là không có Dị Linh chiếm cứ quản lý.

Chỉ là ở chỗ này không nhìn thấy những con Ma Huyết Đường Lang mà Nữ Hoàng nói tới kia, tựa hồ đều đã lui về bên trong Tí Hộ Sở.

- Cô ở chỗ này chờ, tôi đi vào thử xem.

Hàn Sâm nói.

- Tôi cùng đi với cậu.

Nữ Hoàng lại nói với theo.

- Cũng được.

Hàn Sâm gật gật đầu, trực tiếp gọi Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra, để cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch ở phía trước mở đường.

Chương 1110: Thú Hồn Ma Huyết Đường Lang

- Thú hồn sủng vật hình người?

Nữ Hoàng có chút kinh ngạc nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, cũng không giải thích thêm cái gì, đợi lát nữa Nữ Hoàng sẽ có thể nhìn thấy sức chiến đấu của Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch mới vừa đi tới cửa ra vào của Tí Hộ Sở, lập tức chỉ thấy một đám Đường Lang màu tím đen lớn cỡ con chó săn từ bên trong Tí Hộ Sở vọt ra.

Từng con Đường Lang giống như là chó điên, có con lao tới cửa ra vào, có con trực tiếp nhảy xuống từ bên trên tường thành, mặc dù chúng có cánh, nhưng hiển nhiên không thể bay cao.

Đại bộ phận Ma Huyết Đường Lang đều là chủng loại mà Hàn Sâm đã từng gặp kia, giáp xác đỏ tía biến thành màu đen, trên càng Đường Lang tựa như răng cưa lập loè ánh sáng lạnh khiến cho người ta sợ hãi.

Nhưng mà có một con Ma Huyết Đường Lang có hình thể lớn như con hổ, sinh cơ ở trên người như biển, chân sau nhảy lên giống như là thuấn di xuất hiện ở trước mặt Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

- Con kia có thể chính là Ma Huyết Đường Lang cấp thần huyết.

Nữ Hoàng vội vàng nói.

Lời của Nữ Hoàng vừa mới dứt, Ma Huyết Đường Lang đã đến trước mặt của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, cánh tay Đường Lang kinh khủng kia giống như điện chém xuống đầu của Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Bành!

Kỵ Sĩ Phản Nghịch đánh một quyền lên trên người Ma Huyết Đường Lang, lập tức đánh bay con Ma Huyết Đường Lang cấp thần huyết kia ra ngoài, hung hăng đâm lên trên tường thành cách xa hơn mười thước, đụng sụp một mảng lớn tường thành.

Mà giáp xác của con Ma Huyết Đường Lang kia cũng bị nổ tan ra một lỗ máu, ma huyết đang từ bên trong chảy xuôi ra.

Dưới chân Kỵ Sĩ Phản Nghịch hiện lên quầng sáng màu đồng, giống như là hổ vào bầy dê, điên cuồng giết chóc những con Ma Huyết Đường Lang nọ, trên căn bản là một quyền một con, trực tiếp đánh bại, tốc độ giết chóc nhanh tới đáng sợ.

Trong đầu Hàn Sâm không ngừng vang lên âm thanh săn giết Ma Huyết Đường Lang, căn bản không dừng lại được.

Nữ Hoàng hơi giật mình nhìn Kỵ Sĩ Phản Nghịch giết chóc, liền Ma Huyết Đường Lang cấp thần huyết cũng không ngăn cản được hai quyền của y, quyền thứ hai đã trực tiếp bị đập vỡ đầu.

“Săn giết sinh vật thần huyết Ma Huyết Đường Lang, đạt được thú hồn Ma Huyết Đường Lang, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen .”

Trong lòng Hàn Sâm hơi cảm thấy vui mừng, không thể tưởng được mới giết một con Ma Huyết Đường Lang cấp thần huyết đã lấy được thú hồn, đây là một điềm tốt.

Mắt thấy Kỵ Sĩ Phản Nghịch đã giết vào bên trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm vừa đi vào bên trong vừa nói với Nữ Hoàng:

- Đi, chúng ta vào xem thử xem, lúc nữa lại thu thập đám thịt này sau.

Nữ Hoàng đi theo phía sau Hàn Sâm, vẻ mặt có chút phức tạp, lúc trước Hàn Sâm lấy ra những thú hồn đó cho cô, đã khiến cho cô rất giật mình, nhưng mà thú hồn sủng vật Kỵ Sĩ Phản Nghịch này, lại khiến cho Nữ Hoàng càng thêm giật mình, liền sinh vật thần huyết cũng có thể tùy ý đánh giết, rất khó tưởng tượng Kỵ Sĩ Phản Nghịch đến cùng là đã mạnh mẽ đến loại trình độ nào.

- Kỵ Sĩ Phản Nghịch chẳng lẽ là. . .

Trong lòng Nữ Hoàng dâng lên một ý nghĩ, nhưng lại không dám nghĩ tiếp, nếu thật sự giống như là cô đang nghĩ, vậy thì thật sự quá đáng sợ.

- Những người cho rằng Hàn Sâm đã bị phế xong không còn uy hiếp gì nữa kia, không biết lúc bọn họ nhìn sủng vật Kỵ Sĩ Phản Nghịch này sẽ có cảm tưởng như thế nào?

Nữ Hoàng nghĩ đến thái độ của những người khác đối với Hàn Sâm, lộ ra vẻ cổ quái.

Người đàn ông này mới chỉ tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở một năm đã bị trọng thương, trong thời gian một năm kia, Hàn Sâm lại có được nhiều vốn liếng như vậy, khiến cho Nữ Hoàng cảm thấy vô cùng không thể tưởng tượng nổi.

Hiện tại Nữ Hoàng cũng là Siêu Việt Giả từ Siêu Thần Thể tấn thăng, cô hết sức rõ ràng, cho dù có được Siêu Thần Thể, tình cảnh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở vẫn không phải rất tốt.

Siêu Thần Thể cũng chỉ là một loại trụ cột mà thôi, nếu như không có những thú hồn mạnh mẽ mà Hàn Sâm đưa cho cô, Nữ Hoàng cũng không biết mình sẽ phải mất bao lâu mới có thể chém giết sinh vật biến dị, thậm chí ngay cả một ít sinh vật nguyên thủy mạnh mẽ cũng sẽ không có cách nào địch nổi.

Dưới tình huống không có bất kỳ tài nguyên cùng trợ giúp nào, Hàn Sâm ở trong thời gian một năm đã đến được loại tình trạng này, Nữ Hoàng rất rõ ràng chuyện này khó khăn tới cỡ nào.

- Siêu Thần Thể, những người kia cho rằng bọn họ lấy được Siêu Thần Thể thì có thể giống như Hàn Sâm, thậm chí là mạnh hơn Hàn Sâm, nếu như bọn họ nhìn thấy tất cả mọi chuyện ở đây, liền sẽ biết ý nghĩ như vậy buồn cười đến cỡ nào.

Nữ Hoàng suy nghĩ ngàn vạn, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm ở trước mặt.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch vẫn còn tiếp tục giết chóc, sau khi Nữ Hoàng cùng Hàn Sâm đi vào bên trong cánh cửa của Tí Hộ Sở, liền thấy khắp nơi trên mặt đất đều là thi thể của Ma Huyết Đường Lang.

Trong đầu Hàn Sâm còn đang không ngừng vang lên âm thanh săn giết Ma Huyết Đường Lang, thú hồn Ma Huyết Đường Lang cấp nguyên thủy hắn đều đã được đến bốn cái, cấp biến dị cũng đã nhận được một cái, hơn nữa lúc trước còn lấy được thú hồn cấp thần huyết, thu hoạch lần này vô cùng không tệ.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua thú hồn Ma Huyết Đường Lang, là thú hồn dạng áo giáp.

Nhìn áo giáp thú hồn nguyên thủy trên người Nữ Hoàng, áo giáp thú hồn thần huyết lúc trước hắn cho Nữ Hoàng đã bị hủy diệt rồi.

Trực tiếp chuyển thú hồn cấp thần huyết kia cho Nữ Hoàng, thấy Nữ Hoàng nhìn qua, Hàn Sâm vừa cười vừa nói:

- Chúng ta phải rời khỏi Hoang Vu Chi Địa, trên đường nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, mặc một cái áo giáp thần huyết cũng tương đối an toàn hơn.

Nữ Hoàng không nói thêm gì, trực tiếp triệu hồi áo giáp Ma Huyết Đường Lang ra mặc lên người.

Áo giáp giáp xác đỏ tía biến thành màu đen xuất hiện ở trên người Nữ Hoàng, tôn vóc người cao gầy của cô lên, càng thêm thon dài hữu lực, đôi miếng bảo vệ giáp xác che ở trên bộ ngực đầy đặn của cô, khiến cho nó lộ ra càng cao hơn.

Hộ giáp thít chặt ở phần eo, khiến cho cảm xúc thị giác càng thêm mãnh liệt, ưỡn lên một cái, chỉ có phần eo mảnh khảnh nắm chặt.

Ở cạnh ngoài cánh tay hộ giáp kia còn có cạnh giống như răng cưa, đó là lưỡi đao trên cánh tay hiếm thấy trong các loại hình áo giáp, thú hồn áo giáp kèm theo binh khí, thứ này vô cùng hiếm thấy.

Không chỉ là cánh tay, ngay cả chân và trên đầu gối đều có lưỡi răng cưa bén nhọn đến dọa người, nếu như bị đầu gối của cô húc phải, đoán chừng ngay cả thân thể đều sẽ trực tiếp bị cắt đứt.

- Thật là loại áo giáp chiến đấu hoàn mỹ.

Hàn Sâm nhìn áo giáp trên người Nữ Hoàng, cũng nhịn không được tán thưởng một câu.

Nữ Hoàng hoạt động tay chân một chút, áo giáp khoa trương như vậy cũng không có chút ảnh hưởng nào đối với hoạt động của cô, trái lại những răng cưa kia lại khiến cho Nữ Hoàng trông giống như một con hung thú hình người.

Lúc Hàn Sâm đang thưởng thức kiệt tác hoàn mỹ kết hợp giữa sắc đẹp cùng bạo lực này, lại đột nhiên nghe được một tiếng vang đáng sợ từ phía trước truyền tới.

Chỉ thấy quả đấm của Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng một con Ma Huyết Đường Lang cực lớn đụng vào nhau, hai cỗ lực lượng va chạm sinh ra sóng xung kích, chấn kiến trúc bằng đá ở xung xung quanh sụp xuống, tảng đá vẩy ra tứ tán, khắp nơi đều là bụi mù.

- Vậy mà thật sự có sinh vật siêu cấp thần huyết?

Hàn Sâm vui vẻ trong lòng, nguyên bản hắn cho rằng bên trong Hoang Vu Chi Địa không có sinh vật siêu cấp thần huyết, không nghĩ tới thật sự có một con.

Quả đấm của Kỵ Sĩ Phản Nghịch cuồng bạo đánh ra, lần lượt cùng càng của con Ma Huyết Đường Lang kia giao kích, va chạm sinh ra lực trùng kích liên tục, chấn bốn phía cát bay đá chạy, mảng lớn kiến trúc bằng đá bị rung động sụp xuống.

- Thật sự là sinh vật siêu cấp thần huyết?

Nữ Hoàng có chút khiếp sợ nhìn đấu Kỵ Sĩ Phản Nghịch đang chiến đấu với Ma Huyết Đường Lang, hiện tại cô đã có thể triệt để xác định, sủng vật thú hồn Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia của Hàn Sâm, tuyệt đối là tồn tại siêu cấp thần huyết.

Chương 1111: Áo Giáp Siêu Cấp Thần Huyết

Chỗ mạnh mẽ nhất của Kỵ Sĩ Phản Nghịch chính là quầng sáng phản nghịch của y, đối chiến 1 vs 1 cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, bởi vì Kỵ Sĩ Phản Nghịch không có vũ khí, muốn trảm sát sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không dễ dàng.

Nhưng mà nếu như là hai quân đối chiến, đối chiến với nhóm lớn siêu cấp thần huyết, Kỵ Sĩ Phản Nghịch sử dụng ra quầng sáng phản nghịch, tất cả siêu cấp thần huyết quân địch đều sẽ bị suy yếu trên phạm vi lớn, loại lực ảnh hưởng này siêu cấp thần huyết bình thường không có cách nào so sánh được.

Nhưng mà dù là đối chiến 1 vs 1, Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng không yếu, không ngừng đối cứng với Ma Huyết Đường Lang, không rơi xuống hạ phong một chút nào, đáng tiếc là quả đấm của y khó có thể trọng thương Ma Huyết Đường Lang được.

Thừa dịp Kỵ Sĩ Phản Nghịch đang chiến đấu với Ma Huyết Đường Lang, Hàn Sâm đi vào bên trong Tí Hộ Sở, rút Thái A Kiếm cùng Phượng Hoàng Thần Kiếm ra, chém giết những con Ma Huyết Đường Lang cấp nguyên thủy cùng cấp biến dị xông tới.

Hàn Sâm muốn xem một chút xem ở đây còn có sinh vật siêu cấp thần huyết khác hay không, tại sao lại có sinh vật siêu cấp thần huyết xuất hiện ở nơi này.

Bởi vì có Ác Quỷ Vực tồn tại, chỉ cần là dị sinh vật có trí tuệ tương đối cao sẽ không đến vùng này, cho dù chỉ số thông minh của sinh vật siêu cấp thần huyết thấp thế nào đi nữa, chút tính cảnh giác ấy khẳng định vẫn phải có, con Ma Huyết Đường Lang siêu cấp thần huyết kia lại xuất hiện ở đây, nhất định là có nguyên nhân của nó.

Mới đi được không bao xa, trong đám Đường Lang lại xuất hiện một con Ma Huyết Đường Lang cấp thần huyết, Hàn Sâm liền trực tiếp xông tới.

Nữ Hoàng vừa chém giết Ma Huyết Đường Lang vừa nhìn Hàn Sâm, cô ta muốn xem thực lực bản thân Hàn Sâm đã đến trình độ nào.

Hàn Sâm triển khai Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ, thân hình giống như chim bay cùng con Ma Huyết Đường Lang kia giao thoa qua, phía trên giáp xác của con Ma Huyết Đường Lang cấp thần huyết kia lập tức xuất hiện một vết thương chữ thập giao nhau.

Răng rắc!

Thân thể của Ma Huyết Đường Lang trực tiếp nứt thành bốn mảnh, vậy mà đã trực tiếp bị chém giết.

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị tâm lý, Nữ Hoàng nhìn thấy Hàn Sâm dùng một đòn dã chém giết xong sinh vật thần huyết, trong lòng vẫn hơi có chút chấn động, thực lực như vậy không hề nghi ngờ đã là đỉnh cấp bên trong Siêu Việt Giả nhân loại.

- Đáng tiếc là không có được thú hồn.

Hàn Sâm có chút lòng tham không đáy nghĩ.

Một mạch giết đi qua, Ma Huyết Đường Lang ở nơi này có rất nhiều, nhưng mà trừ Ma Huyết Đường Lang ra, cũng không nhìn thấy những sinh vật siêu cấp thần huyết khác.

Sau khi Hàn Sâm liên tục chém ba con Ma Huyết Đường Lang cấp thần huyết, cũng không thấy con Ma Huyết Đường Lang cấp thần huyết nào khác xuất hiện nữa.

Nhưng mà ở trong hoa viên của Tí Hộ Sở, Hàn Sâm thấy được một cái cây kỳ quái, cây kia thân giống như thân cây mai uốn lượn quay quanh, trên tán cây lá cây dày đặc, xa xa nhìn lại giống như là một cây nấm to lớn.

Lúc này ở trên cây treo đầy trái cây, chỉ là trái cây kia thoạt nhìn có chút kỳ dị, giống như là từng quả trứng máu treo ở đầu cành, toàn thân trong suốt như ngọc, thoạt nhìn vô cùng quái dị.

Trong hoa viên có không ít Ma Huyết Đường Lang vây quanh, giống như là đang bảo vệ gốc cây trứng máu kỳ lạ này.

- Thực vật gen!

Hàn Sâm cảm nhận được sinh cơ phồn vinh mạnh mẽ trên cây, trong lòng rất là vui mừng.

Mặc dù chính hắn cũng không nhìn ra đây là thực vật gen loại gì, nhưng mà ngay cả con Ma Huyết Đường Lang siêu cấp thần huyết kia đều thèm thuồng cây này, có lẽ sẽ không phải là phàm phẩm.

Hàn Sâm chém giết vào trong hoa viên, những con Ma Huyết Đường Lang kia giống như không sợ chết lao đến.

Dùng thực lực của Hàn Sâm, hơn nữa còn có Nữ Hoàng ở bên cạnh phụ trợ, giết những con Ma Huyết Đường Lang cấp nguyên thủy và cấp biến dị này cũng không hề khó khăn.

Nữ Hoàng không để ý chút nào đối với cây ăn quả kia, mỗi một cử động của Hàn Sâm lại khiến cô ta rung động không thôi.

Lúc trước cô cũng chỉ là dạy Hàn Sâm một chút da lông của Dịch Thiên Thuật, nhưng mà hôm nay lại nhìn thấy thân pháp kia của Hàn Sâm, đã vượt qua cô ta rất nhiều, thậm chí đã khiến cho cô khó có thể tưởng tượng.

Kỳ thật điều này cũng không trách được Nữ Hoàng, cô chỉ tu luyện Dịch Thiên Thuật, Hàn Sâm lại dung hợp Phượng Hoàng bí kỹ cùng Kinh Thiên Thất Chiết, có thể nói Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ của Hàn Sâm hiện tại đã vượt qua bản thân Dịch Thiên Thuật rất nhiều.

Nhưng mà cái gọi là vượt qua nhiều này, chỉ là chiều rộng của kỹ xảo, nếu như chỉ là ở loại kỹ xảo "Dịch" này mà nói, Dịch Thiên Thuật vẫn là cấp cao nhất đấy, cũng là một trong những kỹ xảo cốt lõi nhất của Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ.

Nữ Hoàng nhìn Hàn Sâm biểu diễn, trong lòng rất là rung động, giống như là đã mở ra một cánh cửa lớn mà trước kia không biết, nhìn thấy cảnh tượng không biết, mỗi một bước đi của Hàn Sâm, giống như đều để cho cô thấy được một mảnh thiên địa mới.

C-K-Í-T..T. . .T!

Một tiếng rít lên ngang trời truyền đến, con Ma Huyết Đường Lang siêu cấp thần huyết kia bay lên trên trời, trong chốc lát đã vọt vào bên trong hoa viên, thoạt nhìn nó cực kỳ coi trọng bụi cây ăn quả trứng máu kia, vậy mà từ bỏ Kỵ Sĩ Phản Nghịch trực tiếp giết trở về.

- Coi chừng.

Nữ Hoàng quát to lên một tiếng, trông thấy Ma Huyết Đường Lang đã ở trên đỉnh đầu Hàn Sâm, hiện tại Hàn Sâm muốn trốn tránh đã không còn kịp nữa rồi.

Huyết diễm trong mắt Hàn Sâm thiêu đốt bùng lên, lập tức truyền ra toàn thân, cả người đều giống như ở trong lửa trọng sinh, một đôi cánh quạ thiêu đốt lên huyết diễm, sau đó hóa thân thành một con Kim Ô khổng lồ, vỗ cánh bay lên, mang theo huyết diễm đầy người nghênh đón con Ma Huyết Đường Lang kia.

Bành!

Nữ Hoàng trợn mắt hốc mồm nhìn huyết diễm Kim Ô đang điên cuồng chiến đấu với Ma Huyết Đường Lang ở trên bầu trời:

- Thú hồn dung hợp biến thân siêu cấp thần huyết!

Hiện tại cô đối với tầng tầng lớp lớp thú hồn khủng bố của Hàn Sâm đều đã bắt đầu có chút chết lặng, sau khi quá mức rung động thì lại có thể dùng tâm bình tĩnh đi xem xét.

- Những người kia nếu như nhìn thấy những cảnh này, không biết bọn họ còn có lòng tin vượt qua Hàn Sâm hay không, cho dù Hàn Sâm bị thương mười năm nữa, chỉ sợ cũng không phải bọn họ có thể so sánh được.

Nữ Hoàng thầm than trong lòng.

Một nhân loại lại có được hai cái thú hồn siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đây quả thực là chuyện không có cách nào tưởng tượng, phải biết ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, người có được thú hồn siêu cấp thần huyết cũng còn không có mấy.

Lúc Hàn Sâm đại chiến với Ma Huyết Đường Lang, Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng đã chạy tới, hai người vây công Ma Huyết Đường Lang, con Ma Huyết Đường Lang kia lập tức rơi vào hạ phong.

Kim Ô trảo mang theo huyết diễm chộp ra từng vết thương ở phía trên giáp xác của Ma Huyết Đường Lang, từ đó bắn ra ma huyết mang theo hỏa diễm rơi xuống, giống như là pháo hoa tung tóe khắp nơi, cơ hồ cả bầu trời đều bị nhuộm thành huyết diễm, Ma Huyết Đường Lang bị quầng sáng phản nghịch làm cho suy yếu, Hàn Sâm lại có Kỵ Sĩ Phản Nghịch phụ trợ, lập tức liền chiếm ưu thế thật lớn, giết cho Ma Huyết Đường Lang kêu rên liên hồi, vỗ cánh định chạy trốn.

Thế nhưng sao Hàn Sâm cho nó cơ hội đào tẩu, tính cả Kỵ Sĩ Phản Nghịch đều điên cuồng giết tới, đuổi giết Ma Huyết Đường Lang hơn một trăm dặm, trên đường đi máu tươi và giáp xác vỡ vụn của Ma Huyết Đường Lang rải rác khắp nơi, khắp nơi đều là ma huyết bị huyết diễm thiêu đốt rơi

xuống, cuối cùng vẫn bị Hàn Sâm chộp một trảo phá vỡ lồng ngực, trực tiếp mất mạngdưới móng Kim Ô.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Ma Huyết Đường Lang, đạt được thú hồn Ma Huyết Đường Lang, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, không thể ngờ được lại có thể đạt được thú hồn siêu cấp thần huyết, hắn rốt cục đã có một cái áo giáp siêu cấp thần huyết ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở rồi.

Nhìn thân thể Ma Huyết Đường Lang đang phân giải, Hàn Sâm thò tay bắt lấy một viên gen sinh mệnh tinh hoa màu tím đen, trực tiếp thu vào.

Lúc trước hắn lấy được một viên gen sinh mệnh tinh hoa kia, bởi vì vài năm bị thương này, không có cách nào vận chuyển khí tức để mô phỏng khí tức lưu chuyển của dị sinh vật, cho nên vẫn còn chưa hấp thu, hiện tại lại có một viên nữa, cũng không biết lúc nào mới có thể hấp thu toàn bộ.

Chương 1112: Mở Trứng

Ma Huyết Đường Lang siêu cấp thần huyết vừa chết, những con Ma Huyết Đường Lang kia lập tức giống như thủy triều thối lui, Hàn Sâm cũng không hề đuổi theo, đi thẳng vào bên trong hoa viên, quan sát tỉ mỉ lấy bụi cây ăn quả trứng máu kia.

Hàn Sâm cũng không biết đến cùng là trái cây kia đã thành thục hay chưa, quả trứng máu lớn chừng quả đấm, thoạt nhìn thật sự giống như là trứng của một loại sinh vật nào đó, mà không phải là trái cây do cây kết ra.

Do dự một chút, Hàn Sâm vẫn đưa tay hái xuống một quả, sau đó trực tiếp bóp nát.

Trước kia Hàn Sâm bóp nát Long Huyết Quả chính là làm như thế, khi đó bên trong liền xuất hiện thú hồn Long Huyết Xà, chỉ là không biết bên trong

trứng máu này có thể cho ra cái gì.

Trái cây trứng máu giống như là trứng thật sự, bên ngoài có một tầng vỏ, sau khi bị Hàn Sâm bóp nát, lập tức chỉ thấy một vệt ánh sáng màu máu từ bên trong trứng máu đã bị nghiền nát vọt ra.

Huyết quang ngưng tụ thành một con khỉ có hai cánh, nhưng mà một giây sau lại trực tiếp tiêu tán mất.

“Huyết Yêu Quả chưa thành thục, không có cách nào ngưng tụ thú hồn.”

Trong đầu Hàn Sâm lập tức vang lên một âm thanh, khiến cho hắn khẽ nhíu mày:

- Quả nhiên là thực vật gen thú hồn, nhưng không biết khi nào mới có thể thành thục.

Nhưng mà nghĩ lại, hắn cũng sẽ không thủ ở chỗ này giống như Ma Huyết Đường Lang, hắn có sinh mệnh thủy châu, chỉ cần nhỏ xuống, có lẽ sẽ có thể hái được trái cây rồi.

Chẳng qua là đại bộ phận sinh mệnh thủy châu hắn tích góp từng tí một lúc trước đều đã để lại cho Linh, để cho Linh giúp hắn trồng trọt các loại thực vật gen như Phi Thăng Cô ở Tí Hộ Sở dưới mặt đất, mấy năm gần đây bị vây ở chỗ này, thực vật gen ở khu vực này có rất ít, cũng không thu thập được quá nhiều sinh mệnh thủy châu, nếu như cây này cần quá nhiều sinh mệnh thủy châu, hắn còn phải nghĩ biện pháp đi hấp thu thêm sinh mệnh thủy châu.

Tạm thời buông tha cho ý nghĩ rời khỏi Hoang Vu Chi Địa, ở lại bên trong Tí Hộ Sở này, mỗi ngày nhỏ xuống một giọt sinh mệnh thủy châu cho Huyết Yêu Thụ kia.

Cũng may là những viên Huyết Yêu Quả này đã sắp chín rồi, Hàn Sâm nhỏ xuống bảy tám ngày, chỉ thấy những Huyết Yêu Quả đó đã triệt để thành thục, từ trên cây tự rơi xuống đất.

Sau khi toàn bộ Huyết Yêu Quả rơi xuống, Huyết Yêu Thụ lập tức liền héo rũ mục nát, chỉ trong thời gian một ngày liền đã biến thành một đống đất mục nát.

Hàn Sâm thu thập lại tất cả Huyết Yêu Quả đều, tổng cộng có bảy mươi mốt quả, cộng thêm quả lúc trước hắn bóp nát kia, tổng cộng là bảy mươi hai quả.

Hàn Sâm chất đống Huyết Yêu Quả ở trên mặt đất, cùng Bảo Nhi, Nữ Hoàng ngồi vây quanh trước đống Huyết Yêu Quả.

- Tới tới tới, bắt đầu bóc trái cây, chỗ này là của cô, chỗ này là của Bảo Nhi, còn lại là của tôi, mọi người nghe theo mệnh trời, ai bóc ra thú hồn thì là của người đó, không tranh không đoạt.

Hàn Sâm chia Huyết Yêu Quả làm ba phần, sau đó chính mình trực tiếp cầm một viên Huyết Yêu Quả lên, thò tay bóp nát.

Chỉ thấy một vệt ánh sáng màu máu từ bên trong vỏ trứng bị nghiền nát bay ra, ngưng tụ thành một con đom đóm màu máu ở trước mặt Hàn Sâm, sau đó bay vào trong Hồn Hải của Hàn Sâm.

“Đạt được thú hồn Huyết Huỳnh Trùng cấp bình thường.”

Hàn Sâm lập tức ngẩn người, một giây sau liền nhảy dựng lên:

- Đây là cái quỷ gì thế? Trước khi không phải là bóp ra Huyết Dực Hầu hay sao? Như thế nào biến thành Huyết Huỳnh Trùng quái quỷ này, còn là thú hồn cấp bình thường nữa, thứ này có tác dụng quái gì? Đây là bảo bối mà ngay cả sinh vật siêu cấp thần huyết đều thèm thuồng sao?

Hàn Sâm còn thuận tiện nhìn thoáng qua loại hình của Huyết Huỳnh Trùng này, lại còn là dạng sủng vật, hơn nữa chỉ mở ra một đạo khóa gen, thứ này có tác dụng chó gì.

Bảo Nhi lại vô cùng hưng phấn cầm một viên Huyết Yêu Quả lên, bàn tay nhỏ bé vỗ lên, đã đập Huyết Yêu Quả vỡ ra, lập tức chỉ thấy bên trong trứng máu lao ra một luồng ánh sáng màu máu, ở trước mặt Bảo Nhi ngưng tụ

thành một con Độc Giác Thú màu màu, sau đó hóa thành một tia sáng màu máu xông trong mi tâm vào Bảo Nhi.

Hàn Sâm lập tức ngây cả người, hắn nói là chia cho Bảo Nhi, đó cũng chỉ là nói giỡn mà thôi, ngoại trừ nhân loại, cũng chỉ có Dị Linh cùng nhân loại có khế ước mới có thể sử dụng thú hồn, chưa từng nghe nói qua dị sinh vật còn có thể sử dụng thú hồn đấy, mà ngay cả thú hồn sủng vật cũng không thể sử dụng thú hồn vũ khí.

Bảo Nhi lại có thể lấy đi thú hồn, đây quả thực là giống hệt như nhân loại rồi.

Nữ Hoàng chỉ là lộ ra vẻ khác thường nhìn Bảo Nhi một cái, lại không nói gì thêm, cô ta đối với chuyện của Hàn Sâm đã hơi choáng rồi.

Nữ Hoàng cũng cầm lấy một viên Huyết Yêu Quả, trực tiếp bóp nát vỏ trứng, không giống với Hàn Sâm, cô ta bóp ra được một con hổ bốn cánh màu máu.

- Của mấy người là thú hồn gì?

Hàn Sâm tò mò hỏi.

Bảo Nhi nháy đôi mắt to xinh đẹp không nói chuyện, Nữ Hoàng thì lại từ tốn nói một câu:

- Thú hồn phi hành cấp thần huyết.

Nói xong, Nữ Hoàng liền triệu hoán ra một đôi cánh màu máu đỏ, thoạt nhìn có một loại vẻ đẹp yêu dị.

Hàn Sâm chảy nước miếng đầy đất, vội vàng lại cầm một viên Huyết Yêu Quả lên, trực tiếp bóp nát.

Hắn xem như là đã nhìn ra, bên trong Huyết Yêu Quả này ra loại thú hồn gì hẳn là không xác định, chỉ có thể xem vận may.

Ngay cả sinh vật siêu cấp thần huyết đều thèm thuồng, nói không chừng bên trong sẽ còn có thú hồn siêu cấp thần huyết. Chỉ là Hàn Sâm có chút

không rõ ràng cho lắm, Ma Huyết Đường Lang lấy những Huyết Yêu Quả này thì làm được cái gì.

Vỏ trứng nghiền nát, bên trong lập tức bắn ra một vệt ánh sáng màu máu, ở trước mặt Hàn Sâm biến thành một con kiến màu máu chỉ lớn cỡ nắm tay, sau đó vọt vào trong Hồn Hải của Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Thú hồn con kiến cũng tốt, vạn nhất là áo giáp siêu cấp thần huyết, tuyệt đối là thứ tốt để bảo vệ tính mạng.

- Đạt được thú hồn Huyết Nghĩ cấp nguyên thủy.

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, liền Huyết Nghĩ là loại hình gì cũng lười xem, lại cầm một viên Huyết Yêu Quả lên bóp.

“Đạt được thú hồn Huyết Tri Chu cấp bình thường.”

Hàn Sâm liền bóp ra bảy tám quả, không phải cấp bình thường thì chính là cấp nguyên thủy, liền một con cấp biến dị đều không nặn ra nổi.

- CMN, đây là thứ quái quỷ gì thế, như thế nào tỷ lệ ra thứ tốt thấp như vậy.

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực.

Nhưng lại đột nhiên nhìn thấy Bảo Nhi đập vỡ một viên Huyết Yêu Quả, sau đó liền thấy một con cự long màu máu ngang trời bay ra, ở trên trời phát ra một tiếng rồng ngâm bá đạo, sau đó vọt vào trong mi tâm Bảo Nhi.

Cho dù Hàn Sâm không cần nhìn cũng biết đó tuyệt đối không thể nào là thú hồn cấp bình thường hoặc là cấp nguyên thủy, xem xét thì đúng là đồ tốt, chỉ bằng khí thế kia cũng đã rất nghịch thiên.

- Bảo Nhi, đó là thú hồn gì?

Hàn Sâm trừng mắt nhìn về phía Bảo Nhi.

Bảo Nhi nghiêng đầu ra nhìn Hàn Sâm, vẻ mặt giống như là không hiểu Hàn Sâm đang nói cái gì, trong mắt to tràn đầy hoang mang.

Hàn Sâm không thể làm gì, vừa nhìn về phía Nữ Hoàng, chỉ thấy cô ta liên tục bóp nát ba viên Huyết Yêu Quả, mỗi lần bóp nát một quả liền trực tiếp báo ra cấp bậc của thú hồn.

"Huyết Lang biến dị. . . Tam Nhãn Huyết Xà thần huyết. . . Hỏa Cưu biến dị. . ."

- Đậu xanh, ông đây không tin tà.

Hàn Sâm lại nắm một viên Huyết Yêu Quả lên, trực tiếp bóp nát nó.

"Đạt được thú hồn Huyết Quy cấp bình thường."

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực muốn thổ huyết, Nữ Hoàng nhìn dáng vẻ của hắn, trên khuôn mặt lạnh như băng cũng không nhịn được lộ ra một tia vui vẻ.

Bảo Nhi lại cầm một viên Huyết Yêu Quả lên tiện tay vỗ, lập tức chỉ thấy một con gấu bự màu máu ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó xông vào trong mi tâm của cô bé.

- Nhất định là mấy viên Huyết Yêu Quả này không ổn, Bảo Nhi ngoan, chúng ta đổi.

Hàn Sâm đem Huyết Yêu Quả của mình đổ sang phía Bảo Nhi bên kia, chính mình từ chỗ Bảo Nhi lại cầm về một ít.

Chương 1113: Bảo Nhi May Mắn

Bảo Nhi nháy mắt không nói chuyện, lần này Hàn Sâm có lòng tin mười phần cầm một viên Huyết Yêu Quả lên, lớn tiếng nói:

- Lần này tuyệt đối là không có vấn đề, Thái Thượng Lão Quân, Ngọc Hoàng Đại Đế, chúa Giê-xu, thánh nữ Maria phù hộ con. . . răng rắc. . .

Hàn Sâm bóp nát Huyết Yêu Quả, sau đó nhìn chằm chặp vào ánh sáng màu máu từ bên trong bay ra ngoài, chỉ thấy tia sáng kia vặn vẹo một hồi, hóa thành một con con ruồi màu máu ông ông bay vào trong Hồn Hải của Hàn Sâm.

"Đạt được thú hồn Huyết Dăng cấp bình thường."

Hàn Sâm lập tức cảm thấy cuộc sống của mình đã hoàn toàn u ám, kế tiếp quả nhiên không ngoài sở liệu của Hàn Sâm, hắn nặn ra thú hồn không phải là cấp bình thường thì chính là cấp nguyên thủy, liền một con cấp biến dị đều không mò được.

Mà Nữ Hoàng bên kia thấp nhất đều là thú hồn cấp biến dị, còn có bốn cái thú hồn cấp thần huyết.

Bảo Nhi bên kia tựa hồ còn khoa trương hơn một chút, mặc dù không biết cô bé đập ra được đẳng cấp gì, nhưng mà chỉ nhìn khí thế, chỉ sợ cũng chính là cấp thần huyết đấy, nói không chừng bên trong còn có tồn tại siêu cấp thần huyết.

Trước mặt Hàn Sâm chỉ còn lại một viên Huyết Yêu Quả cuối cùng rồi, Hàn Sâm dứt khoát cũng không bóp nữa, xem như là hắn đã nhìn thấu, bản thân căn bản không có vận may này.

Lúc trước hắn bóp Long Huyết Quả cũng không lấy được thứ tốt, cuối cùng vẫn là Linh phải ra tay, mới bóp ra được một con Long Huyết Xà cực phẩm.

- Bảo Nhi, những thú hồn đó con giữ lại cũng vô dụng, đưa mấy cái cho ba ba chơi có được không?

Hàn Sâm cười rạng rỡ ôm Bảo Nhi, hôn một cái lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Bảo Nhi.

- Một cái.

Bảo Nhi vươn một ngón tay ra.

- Thêm mấy cái đi, Bảo Nhi yêu ba ba nhất đúng không?

Hàn Sâm tiếp tục nói.

- Một cái.

Bảo Nhi vẫn kiên định duỗi một ngón tay ra.

Hàn Sâm chớp mắt, vừa khoa tay múa chân vừa nói:

- Bảo Nhi, nghe nói kem ngọc bích lại mới có mẫu mơi, siêu cấp vô địch đa bảo kem, một chiếc lớn như thế này. . .

Bảo Nhi tựa hồ có hơi giãy dụa, cuối cùng cũng không chịu được hấp dẫn:

- Một cái đổi một phần kem siêu cấp vô địch đa bảo.

- Thành giao.

Hàn Sâm lập tức duỗi ngón út ra móc với ngón tay Bảo Nhi.

Lúc này Bảo Nhi mới đem thú hồn mà cô bé lấy được đưa cho Hàn Sâm, Hàn Sâm cao hứng tới nỗi miệng đều sắp không ngậm lại được.

Bảo Nhi nặn ra thú hồn, liền một con cấp biến dị cũng không có, trên cơ bản đều là thú hồn cấp thần huyết, hơn nữa bên trong quả nhiên còn có một cái thú hồn siêu cấp thần huyết, chính là con huyết sắc cự long mà lúc trước Bảo Nhi nặn ra kia.

Huyết Yêu Long: Thú hồn phi hành.

- Ha ha, cánh thú hồn siêu cấp thần huyết, thật sự là quá tốt, Bảo Nhi, cha yêu con chết mất.

Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi hung hăng hôn mấy cái lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, sau đó giơ Bảo Nhi lên xoay vòng quanh.

Hiện tại Hàn Sâm cảm thấy vô cùng hạnh phúc, thậm chí còn lấy được hai cái thú hồn siêu cấp thần huyết, một là áo giáp Ma Huyết Đường Lang, hiện

tại lại lấy được cánh Huyết Yêu Long.

Đã có cánh, về sau Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ của hắn ở dưới hình thái nhân loại cũng có thể phát huy ra uy lực trên 90%, không cần phải quá ỷ lại vào Kim Ô biến thân.

Tác dụng của cánh Huyết Yêu Long vô cùng lớn, có thể tăng tốc độ phi hành của hắn lên, lại tăng thực lực lên, không có thứ gì để cho Hàn Sâm ưa thích hơn nó nữa rồi.

Hàn Sâm trực tiếp kêu gọi cánh Huyết Yêu Long ra, một đôi cánh rồng cực lớn xuất hiện ở sau lưng Hàn Sâm, chỉ là khe khẽ rung cánh lên, Hàn Sâm đã trực tiếp phóng lên trời, tốc độ cực nhanh vậy mà không thua gì con Ma Huyết Đường Lang siêu cấp thần huyết kia.

Tốc độ của thú hồn phi hành được quyết định bởi bản thân thú hồn, mà không phải là thực lực bản thân Hàn Sâm, đây là thứ mà Hàn Sâm thích nhất, thực lực hiện tại của hắn chưa đủ, có thể đạt được tốc độ phi hành siêu cấp thần huyết, đối với Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ sẽ tăng lên rất lớn.

Nữ Hoàng cảm thấy có chút không chân thực, cứ như vậy đã lấy được một cái thú hồn siêu cấp thần huyết, chuyện này cũng quá khoa trương đi.

Chờ hưng phấn của Hàn Sâm qua đi, Nữ Hoàng muốn chuyển thú hồn mình lấy được cho Hàn Sâm, cô vốn cũng không có ý định lấy những thú hồn này.

- Cô giữ đi, những thú hồn đó đã vô dụng đối với tôi, để ở chỗ tôi cũng chỉ lãng phí.

Hàn Sâm nói xong, còn đem mấy thú hồn huyết hệ thần huyết mà mình không dùng được chuyển cho Nữ Hoàng:

- Dọc theo con đường này sẽ có nguy cơ trùng trùng, cô cần lực lượng càng mạnh mẽ để bảo vệ mình.

Nữ Hoàng không nói gì thêm, yên lặng nhận lấy thú hồn, cô biết hiện tại thực lực của mình còn quá kém, xa xa không đạt tới trình độ kề vai chiến

đấu với Hàn Sâm, nếu quả thật muốn trả, vậy cũng chỉ có thể mau chóng tăng thực lực của mình lên.

Hàn Sâm hơi do dự một chút, cuối cùng cũng chuyển thanh Ma Giác Dương Đao siêu cấp thần huyết bị ô nhiễm cho Nữ Hoàng:

- Thanh binh khí này tôi cũng không dùng được rồi, tạm thời cho cô mượn dùng đi.

Hàn Sâm biết rõ thế lực Dị Linh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở quá mạnh mẽ, những Dị Linh cấp Đại Đế kia, không chỉ có thực lực khủng bố, bên dưới còn có rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh kinh khủng, chỉ dựa vào lực lượng một mình hắn, cho dù là mạnh như thế nào đi nữa, muốn đánh hạ Tí Hộ Sở như vậy, cũng không biết là phải chờ tới năm nào tháng nào.

Dù sao những thú hồn đó đã vô dụng với hắn, nếu như có thể bồi dưỡng ra một ít người có tiềm lực để giúp đỡ, tương lai có lẽ còn có chút tác dụng, coi như là vì chủng tộc làm một chút cống hiến.

Lấy được Ma Giác Dương Đao, bờ môi của Nữ Hoàng giật giật, cuối cùng vẫn không nói gì thêm.

- Cố gắng sống sót, đừng liều mạng như thế, mọi sự thì bảo vệ tính mạng vẫn là quan trọng nhất, vạn nhất về sau tôi xảy ra chuyện gì, có sơ xuất gì đó, còn trông cậy vào cô chăm sóc nửa đời sau cho tôi.

Hàn Sâm cười nói với Nữ Hoàng.

Hắn nói như vậy, chỉ là hi vọng Nữ Hoàng không nên quá liều mạng, cô gái này thật sự là quá độc ác đối với bản thân mình, những tổn thương trên người cô, liền đàn ông như Hàn Sâm nhìn thấy đều cảm thấy khủng bố.

Vẻ lạnh nhạt trên mặt Nữ Hoàng hơi hiện lên một tia đỏ ửng, không nói gì thêm, đứng dậy liền đi tới chỗ Truyền Tống Trận bên kia, trực tiếp truyền tống trở về Liên Minh.

Hàn Sâm mang theo Bảo Nhi cũng trở về Liên Minh, mang theo Bảo Nhi đi ra thoải mái một hồi, mua cho cô bé rất nhiều đồ ăn vặt.

Vận may của Bảo Nhi quả thực có thể liều với Linh, vận may mở quả gen của Hàn Sâm không được tốt lắm, về sau cũng chỉ có thể dựa vào Bảo Nhi thôi.

Nghỉ dưỡng sức hai ngày, sau khi Hàn Sâm quyết định con đường, liền chuẩn bị rời khỏi nơi Hoang Vu Chi Địa này.

Hàn Sâm còn chưa kịp xuất phát, Bạch Dịch Sơn bên kia lại truyền đến một tin tức, bảo hắn đi tới tổng bộ Thánh Đường một chuyến.

Bên trong máy truyền tin, Bạch Dịch Sơn cũng không nói rõ là chuyện gì, nhưng mà thoạt nhìn có vẻ là chuyện rất quan trọng, nếu không thì ông ta cũng sẽ không nói một chút nào ở trong máy truyền tin, chỉ nói là bảo Hàn Sâm đi tới tổng bộ Thánh Đường.

Những năm qua Bạch Dịch Sơn dành cho hắn rất nhiều sự giúp đỡ, coi Hàn Sâm như là đệ tử để dạy bảo, Hàn Sâm cũng vô cùng cảm kích đối với Bạch Dịch Sơn, coi như là ân sư, cũng không hỏi nhiều liền trực tiếp thu thập đồ đạc tiến về tổng bộ Thánh Đường.

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm tới tổng bộ Thánh Đường, nhưng mà Thánh Đường không cho phép người ngoài tiến vào, mặc dù hắn đi theo Bạch Dịch Sơn học tập, nhưng đó chẳng qua là Bạch Dịch Sơn tư nhân dạy bảo, Hàn Sâm ở trong Thánh Đường cũng không có thân phận gì, cho nên hắn cũng chỉ có thể ở bên ngoài chờ Bạch Dịch Sơn ra đón hắn.

- Hàn Sâm? Tại sao cậu lại ở đây?

Hàn Sâm đang ngồi trong đại sảnh chờ, đột nhiên nghe được có người gọi hắn.

Chương 1114: Huyết Tàng Thuật

Hàn Sâm quay đầu nhìn sang liền thấy có một người đàn ông đi tới, rõ ràng là đồng học kiêm bạn cùng phòng Lữ Mông của hắn ở trường quân đội Hắc Ưng.

- Tôi có chuyện đến tìm giáo sư Bạch Dịch Sơn, tiểu tử cậu không phải là đi tới chiến hạm Thiên Cơ làm phó hạm trưởng hay sao? Tại sao lại chạy đến Thánh Đường rồi?

Hàn Sâm nhìn thấy trên người Lữ Mông mặc đồng phục của Thánh Đường liền kinh ngạc hỏi.

Mấy người bạn trong phòng ký túc xá 304 của bọn họ có đôi khi cũng sẽ liên hệ với nhau, mặc dù cơ hội gặp mặt rất ít, nhưng mà hướng đi đại khái đều rõ ràng, không nghĩ tới lúc này mới không bao lâu, không biết lúc nào Lữ Mông đã xâm nhập vào Thánh Đường rồi.

- Đừng nói nữa, Thiên Cơ bị đánh hỏng trong chiến dịch đối chiến với Tu La tộc, tôi may mắn thoát được một mạng, nguyên bản định đi tới chiến hạm khác tiếp tục phục dịch, nhưng mà mẹ tôi lo lắng cho tôi, chết sống kiểu gì cũng không chịu để cho tôi đi nữa, cuối cùng nhờ vào quan hệ tiến vào Thánh Đường, hiện tại tính là một nghiên cứu viên thực tập.

Thoạt nhìn thì Lữ Mông thành thục hơn rất nhiều, nguyên bản cảm giác tiểu bạch kiểm đã hoàn toàn không thấy, nhiều hơn mấy phần hương vị đàn ông.

- Đậu xanh, xảy ra chuyện lớn như vậy, như thế nào không nghe cậu nói một tiếng?

Hàn Sâm giật mình nhìn Lữ Mông.

- Nói cái gì? Chết thì bọn cậu dĩ nhiên sẽ biết, sống tức là không có chuyện gì, nói cũng chỉ khiến các cậu thêm lo lắng, không có tác dụng gì cả.

Lữ Mông thoải mái cười:

- Còn cậu, nghe nói thân thể của cậu bị thương, hiện tại thế nào rồi?

- Tốt hơn nhiều.

Hàn Sâm hàn huyên với Lữ Mông.

Hàn huyên trò chuyện tình huống của từng người hiện tại, ôn lại mọi chuyện lúc trước ở trong phòng 304, nhớ lại kiếp sống sinh viên tốt đẹp trước kia, còn nói tới tình huống hiện tại của bọn Trương Dương, Thạch Chí Khang, Vương Manh Manh, xã trưởng béo và khỉ ốm.

Đang nói chuyện cao hứng, lại thấy Bạch Dịch Sơn đi tới đại sảnh.

- Tiểu Hàn, đi theo tôi vào văn phòng.

Bạch Dịch Sơn không hề khách sáo với Hàn Sâm, nhìn thấy Lữ Mông đứng ở bên cạnh Hàn Sâm, có chút kinh ngạc hỏi:

- Hai người quen nhau à?

- Lữ Mông là bạn cùng phòng kiêm bạn xấu của tôi lúc học ở trường quân đội, khi đó đã bị y bắt nạt không ít, tiểu tử này không phải là đang công tác dưới trướng ngài đấy chứ? Vậy ngài phải giúp tôi dạy dỗ y cẩn thận, chỉnh y mạnh vào, chớ khách khí với tôi.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Bạch Dịch Sơn nhìn thẻ công tác của Lữ Mông, suy nghĩ rồi nói ra:

- Là thực tập sinh à, ngày mai đến phòng thí nghiệm của tôi hỗ trợ đi, đến lúc đó tìm Lý sinh đưa tin, y sẽ sắp xếp công tác cho cậu.

Bạch Dịch Sơn tựa hồ có hơi sốt ruột, sau khi nói xong lại nói với Hàn Sâm:

- Cậu mau đi theo tôi, chuyện bên kia có chút khó giải quyết.

- Tôi đi trước, sau này chúng ta lại tụ họp đi.

Hàn Sâm thấy Bạch Dịch Sơn quả thật có chút sốt ruột, lên tiếng chào Lữ Mông, đi theo Bạch Dịch Sơn vào trong phòng làm việc của ông ta.

Lữ Mông mở trừng hai mắt đối với Hàn Sâm, coi như là biểu đạt lòng biết ơn, nghiên cứu viên mới vừa tới thực tập đã có thể đi vào trong phòng thí nghiệm của Bạch Dịch Sơn công tác, đây chính là chuyện vô cùng khó có được.

Coi như là rất nhiều nghiên cứu viên già dặn, nếu như Bạch Dịch Sơn chướng mắt, cũng không vào được phòng nghiên cứu của ông ta.

Mặc dù Bạch Dịch Sơn chỉ là cho Lữ Mông một cơ hội, nếu như chính Lữ Mông không được, Bạch Dịch Sơn cũng sẽ không lưu y lại, nhưng mà cơ hội như vậy đã rất khó được, không biết có bao nhiêu nghiên cứu viên liền cơ hội này cũng không lấy được.

Bởi vậy cũng đó có thể thấy được Bạch Dịch Sơn yêu quý Hàn Sâm tới đâu, ông ta tìm người vẫn luôn xem tâm tính cùng thực lực, gọi vào trước rồi mới khảo sát sau giống như vậy, đây là lần đầu tiên.

Bạch Dịch Sơn mang theo Hàn Sâm đi đến phòng làm việc của mình, sau đó cầm vài phần văn bản để cho Hàn Sâm ký kết.

- Thánh Đường có quy củ của Thánh Đường, mặc dù là tôi tìm cậu đến giúp đỡ, nhưng mà hạng mục này là của Thánh Đường, thủ tục nhất định phải làm đầy đủ. Văn bản tài liệu tôi đều đã chuẩn bị xong, sau khi cậu ký xong thì chính là cố vấn trrong hạng mục này của Thánh Đường, có thể tham gia vào trong hạng mục. Những điều lệ giữ bí mật này chắc hẳn cậu còn rõ hơn tôi, cũng không cần tôi nhiều lời.

Bạch Dịch Sơn nói thẳng.

Hàn Sâm nhìn văn bản tài liệu một lần, sau đó liền ký tên của mình lên.

- Ngài đây là đang làm hạng mục gì? Sao lại thần thần bí bí như vậy.

Sau khi Hàn Sâm ký xong lại hỏi thăm tình huống cụ thể.

Bạch Dịch Sơn trực tiếp đem văn bản tài liệu mà Hàn Sâm ký xong phát ra, sau đó lại liên hệ với một người, nói vài câu với người kia, xử lý văn bản tài

liệu xong, sau khi xác định thân phận cố vấn của Hàn Sâm xong, đứng dậy vừa đi vừa nói chuyện:

- Đi, đi tới phòng thí nghiệm của tôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Nói xong, Bạch Dịch Sơn còn đem một cái thẻ công tác dùng máy 3D in ra đưa cho Hàn Sâm, để cho Hàn Sâm đeo lên trên người.

Hàn Sâm đi theo Bạch Dịch Sơn tới phòng thí nghiệm của ông ta, Bạch Dịch Sơn đi rất nhanh, nhưng mà bộ pháp cũng rất vững vàng, vừa đi vừa nói với Hàn Sâm:

- Chút thời gian trước không phải cậu hỏi tôi về Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cường hóa dạ dày hay sao?

- Chẳng lẽ ngài đã vì tôi nghiên cứu ra được?

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, gương mặt kích động hỏi.

Bạch Dịch Sơn trợn trắng mắt:

- Cậu lại không phải là con trai tôi, tại sao tôi cần phải đối xử tốt với cậu như vậy?

Hàn Sâm lập tức vô cùng thất vọng:

- Vậy ngài nói chuyện này là ý gì?

- Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cường hóa dạ dày thì tôi không có nghiên cứu gì, gần đây tôi đang nghiên cứu một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tên là Huyết Tàng, cũng coi như có liên quan tới phương diện này đi.

Bạch Dịch Sơn nói ra.

- Huyết Tàng? Chẳng lẽ là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cường hóa trái tim?

Hàn Sâm có chút thất vọng hỏi.

Trái tim thì hắn đã luyện Cổ Tà Chú, hơn nữa hiệu quả rất tốt, hiện tại cũng không cần đi luyện những Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật khác.

Bạch Dịch Sơn lắc đầu:

- Huyết Tàng cường hóa không phải là trái tim, mà là lá lách bên trong ngũ tạng của cơ thể người.

- Lá lách?

Lúc đi học thì Hàn Sâm cũng đã học qua một ít, nhưng mà thời gian đã quá lâu rồi, tri thức không hay sử dụng thì hắn đều có chút nhớ không rõ lắm, chỉ nhớ rõ lá lách là một trong ngũ tạng, là một bộ phận dùng lọc dòng máu, chuyện khác liền không nhớ rõ lắm rồi.

Bạch Dịch Sơn giải thích nói:

- Công năng của Tỳ tạng là một kho máu, có tác dụng tạo máu và lọc máu. . .

Hàn Sâm vừa đi vừa nghe Bạch Dịch Sơn giảng, tri thức chuyên nghiệp thì Hàn Sâm cũng biết một ít, tri thức học trong mấy năm này cũng không có phí công, cũng có thể nghe hiểu.

Chỉ là lúc trước Hàn Sâm không có dính đến phương diện này, phương hướng nghiên cứu chủ yếu của hắn là Kim Tiền Thuật, trên cơ bản đối với nội tạng cường hóa không hề đọc qua.

Nhưng mà sau khi nghe xong Bạch Dịch Sơn nói tới nội dung bên trong, trong lòng Hàn Sâm lại hơi động.

Nếu như Huyết Tàng thực sự có những tác dụng giống như Bạch Dịch Sơn nói, như vậy ý nghĩa của môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này xác thực vô cùng trọng đại, nếu quả như thật là có thể luyện thành, coi như là đối với cường giả như Hàn Sâm cũng có lợi thật lớn.

Sau khi xuyên qua cánh cửa dày nặng, rốt cục Hàn Sâm đã đi tới phòng thí nghiệm của Bạch Dịch Sơn, phòng thí nghiệm này còn lớn hơn cả một sân bóng, toàn bộ là gian phòng bằng vật liệu trong suốt, ngoại trừ số ít mấy

gian phòng ra, phần lớn gian phòng đều trong suốt, có thể thấy rõ ràng rất nhiều nghiên cứu viên đang làm các loại công tác cùng thí nghiệm.

- Hiện tại công việc nghiên cứu Huyết Tàng xảy ra rắc rối, hi vọng cậu có thể giúp một việc.

Bạch Dịch Sơn đưa Hàn Sâm đến một gian phòng mờ đục, gọn gàng dứt khoát nói với Hàn Sâm.

- Rắc rối gì?

Hàn Sâm luôn cảm thấy ánh mắt của Bạch Dịch Sơn nhìn mình có chút không đúng lắm, giống như là một lão hồ ly đang nheo mắt lại cười.

Chương 1115: Tỳ Tạng

Bạch Dịch Sơn nói:

- Nói là Huyết Tàng Thuật, nhưng mà đây là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật do chúng tôi đổi tên, nó vốn được sửa từ một môn công pháp cổ võ bên trong tà phái, tên ban đầu của công pháp là Huyết Ma Đại Pháp, khởi nguyên từ một tà phái cổ đại, coi như là một loại tà công.

- Nhưng mà người hiện đại chúng ta tự nhiên không phân biệt tà phái với chính phái, công pháp dùng cho mục đích tà thì là tà, dùng cho mục đính chính thì là chính, môn Huyết Ma Đại Pháp này có tác dụng cường hóa rất mạnh mẽ đối với lá lách, hạng mục nghiên cứu chủ yếu của tôi mấy năm gần đây chính là nó, trên cơ bản đã coi như là thành công. . . không. . . phải nói là đã thành công có chút quá mức rồi. . .

Hàn Sâm nao nao:

- Thành công quá mức là có ý gì?

Bạch Dịch Sơn cười khổ nói:

- Đơn giản mà nói, tác dụng chủ yếu nhất của Huyết Tàng Thuật là cường hóa lá lách, mà hiệu quả sinh ra đó là có thể để cho lá lách lọc và cường hóa dòng máu, khiến cho năng lượng ẩn chứa trong máu nhiều hơn, hiệu quả ở phương diện này vô cùng tốt, dòng máu được Huyết Tàng Thuật lọc và cường hóa, có thể tăng mật độ năng lượng lên mấy lần.

- Cái này có ích lợi gì chứ?

Hàn Sâm có chút không rõ hỏi.

- Nói trắng ra chính là bỏ đi tạp chất ở trong máu, sau đó áp súc dòng máu lại, khiến cho năng lượng ẩn chứa trong máu gấp mấy lần máu bình thường. Giống như là nhiên liệu cho các loại phi thuyền, năng lượng ẩn chứa trong một bình nhiên liệu có thể cho phép một chiếc phi thuyền bay một nghìn Km, một bình nhiên liệu sau khi cường hóa như vậy, có thể để cho một chiêc phi thuyền bay mấy ngàn km thậm chí là trên vạn km, nói cách khác là dự trữ thể năng của cậu sẽ mạnh hơn vài lần so với người khác.

Lúc Bạch Dịch Sơn nói, mặt mũi đã tràn đầy vẻ hưng phấn.

Nhưng mà mới nói xong, giọng Bạch Dịch Sơn lại trầm xuống:

- Hiệu quả xác thực là rất tốt, nhưng mà chúng tôi lại gặp phải một vấn đề. Mạch máu và trái tim của người bình thường chỉ có thể thích ứng với dòng máu thông thường, loại dòng máu cường hóa này vận hành ở trong trái tim và mạch máu, sẽ là gánh nặng rất lớn đối với mạch máu cùng trái tim, thời gian dài sẽ khiến trái tim cùng mạch máu bị thương, khiến cho cả hai cơ quan xảy ra vấn đề. . .

- Ngài không phải là muốn lấy tôi làm vật thí nghiệm đi tu luyện Huyết Tàng Thuật đấy chứ?

Hàn Sâm lập tức đoán được tâm tư của Bạch Dịch Sơn.

Ánh mắt của Bạch Dịch Sơn sáng quắc nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói:

- Không phải cậu đã luyện thành Cổ Tà Chú rồi sao, trình độ cường hóa của trái tim cùng mạch máu của cậu đều đã mạnh mẽ tới mức phi nhân loại,

dùng tố chất thân thể của cậu, tuyệt đối có thể thừa nhận được dòng máu được Huyết Tàng Thuật cường hóa.

- No no no.

Hàn Sâm liên tục lắc đầu, loại chuyện làm chuột bạch này quá nguy hiểm.

- Cậu hãy suy nghĩ một chút đi, động cơ tốt cũng cần phải có nhiên liệu tốt thì mới có thể phát huy ra công năng mạnh mẽ của nó, Cổ Tà Chú của cậu đã luyện thành, đã có được vô cùng trái tim cùng mạch máu mạnh mẽ, nhưng mà công năng của máu cậu lại không theo kịp trình độ cường hóa của trái tim, cậu không thấy đây là chỗ thiếu hụt rất lớn hay sao?

Bạch Dịch Sơn nhìn Hàn Sâm nói xem.

Hàn Sâm có chút giãy giụa nói:

- Nói như vậy cũng không sai, nhưng mà làm chuột bạch. . .

Bạch Dịch Sơn lập tức nói ra:

- Điều này thì cậu có thể hoàn toàn yên tâm, chúng tôi đã đã làm rất nhiều thí nghiệm, nguyên bản Huyết Ma Đại Pháp không thể khống chế, nếu đã bắt đầu tu luyện thì không thể dừng lại được, mãi cho đến lúc hoàn thành mới thôi. Nhưng mà trải qua chúng tôi cải tiến, hoàn toàn có thể khống chế tiến độ cường hóa của lá lách, nếu như xảy ra vấn đề gì, tùy thời có thể ngừng tu luyện cường hóa đối với tỳ tạng. Hơn nữa chúng tôi còn nghiên cứu ra một loại thuốc, có thể làm cho dòng máu dần dần khôi phục lại tiêu chuẩn bình thường, hoàn toàn không có nguy hiểm gì.

Hàn Sâm nghe xong vô cùng động tâm, nhìn vẻ mặt mong đợi của Bạch Dịch Sơn, trong lòng Hàn Sâm hơi động, nhìn ông ta hỏi:

- Môn Huyết Tàng Thuật gì đó của ông không phải cũng sắp bị liệt vào cấm kỹ đấy chứ?

Bạch Dịch Sơn ho khan một tiếng có chút lúng túng nói:

- Hết cách rồi, quy định của Liên Minh cùng Thánh Đường thật sự là quá không có tình người.

Trong lòng Hàn Sâm nhịn không được âm thầm mắng vài câu:

- Không phải là quy định của Liên Minh cùng Thánh Đường không có tình người, mà là thứ ông thích nghiên cứu toàn là những thứ tà môn.

- Cậu yên tâm, tôi coi cậu như đệ tử để dạy dỗ, hiện tại trình độ của cậu chí ít cũng có ba thành của tôi, sau khi tu luyện có vấn đề gì hay không chả lẽ cậu còn nhìn không ra? Tất cả đều do cậu tự tính toán, có vấn đề thì lập tức ngừng tu luyện, tôi tuyệt đối sẽ không ngăn cản cậu.

Bạch Dịch Sơn nói ra.

Thấy Hàn Sâm vẫn còn trầm ngâm, Bạch Dịch Sơn còn nói thêm:

- Nếu lần này cậu giúp cho tôi, chờ tôi hoàn thành hạng mục này, sẽ bắt đầu nghiên cứu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cường hóa dạ dày, cậu cảm thấy như thế nào đây?

- Vì sự nghiệp vĩ đại của ngài, vì nhân loại trong Liên Minh sau này, vì thế giới chính nghĩa và hòa bình, tôi nguyện ý làm chuột bạch cho ngài, vì sự nghiệp chủ nghĩa xã hội khoa học cống hiến thân thể cùng linh hồn của tôi, thanh xuân của tôi không oán không hối.

Hàn Sâm nghe xong lời này lập tức đồng ý.

Hắn đối với Dưỡng Vị Thuật đang tu luyện cũng không cảm thấy thoả mãn, nếu như Bạch Dịch Sơn chịu lập hạng mục đi nghiên cứu, vậy tuyệt đối là mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp độ S bình thường.

Hàn Sâm cũng hiểu được là Bạch Dịch Sơn nói không hề sai, trái tim cùng mạch máu của hắn cũng đã mạnh như vậy, dòng máu tựa hồ cũng có thể cường hóa lên, bằng không cũng xác thực là không thể đồng bộ được.

Hơn nữa Hàn Sâm đối với năng lực khống chế của mình cũng vô cùng có lòng tin, nếu quả như thật sự có vấn đề gì, chỉ cần ngừng cường hóa lại là

được.

Bạch Dịch Sơn không rảnh cùng Hàn Sâm nói lải nhải, trực tiếp đem tư liệu cùng gen dịch Huyết Tàng Thuật cho Hàn Sâm, lại bảo hắn xem hết tư liệu trước, sau đó sử dụng gen dịch bắt đầu tu luyện Huyết Tàng Thuật.

Bởi vì tu luyện Huyết Tàng Thuật có một chút nguy hiểm, cho nên Hàn Sâm phải ở lại tổng bộ củaThánh Đường, mỗi ngày đều phải tiếp nhận kiểm tra đo lường cùng giám sát với thân thể, nếu xuất hiện bệnh trạng gì, Bạch Dịch Sơn sẽ lập tức để cho Hàn Sâm ngừng tu luyện.

Tất cả quá trình đều là do một mình Bạch Dịch Sơn khống chế, số liệu cùng tư liệu sinh ra cũng đều do chính bản thân ông ta lưu trữ bảo tồn, chủ yếu là bởi vì Hàn Sâm còn không muốn những người khác sớm biết thân thể của hắn đã khôi phục, cho nên mới phải yêu cầu như vậy.

Nhưng mà tất nhiên, Hàn Sâm cũng đã có chuẩn bị tâm lý, coi như là tiết lộ ra ngoài cũng không có vấn đề gì, thân thể của hắn khôi phục cũng không tính là đại bí mật gì cả.

- Tiểu Hàn, cường độ thân thể của cậu thật sự quá đáng sợ, tôi đã thấy nhiều Siêu Việt Giả như vậy, người có thể có được tố chất thân thể như của cậu lại không có ai, đặc biệt là trái tim cùng mạch máu, quả thực chính là vì tu luyện Huyết Tàng Thuật mà sinh ra. . .

Bạch Dịch Sơn vừa xem tư liệu kiểm tra đo lường của Hàn Sâm, vừa không ngừng tán thưởng.

Hàn Sâm đành phải tạm thời buông tha cho kế hoạch rời khỏi Hoang Vu Chi Địa, luyện xong Huyết Tàng Thuật rồi lại đi cũng không muộn.

Hàn Sâm tu luyện Huyết Tàng Thuật cảm thấy vô cùng hài lòng, hắn vốn cho là trong máu mình hẳn là không có tạp chất gì, nhưng mà kết quả lại nằm ngoài ý liệu, tạp chất nhiều vượt quá mức tưởng tượng.

Được Huyết Tàng Thuật lọc và cường hóa, Hàn Sâm cảm giác được thể năng của mình quả nhiên đã mạnh lên không ít, hơn nữa tỳ tạng cơ hồ

tương đương với một cái kho năng lượng, có thể chứa đựng số lớn máu có năng lượng cao.

Chương 1116: Mời Ra Đề Mục

Quá trình tu luyện Huyết Tàng Thuật vô cùng thuận lợi, xác thực giống như là Bạch Dịch Sơn tính toán, trái tim cùng mạch máu của Hàn Sâm hoàn toàn có thể chịu đựng dòng máu năng lượng cao vận chuyển.

Chỉ cần thời gian mười mấy ngày, Huyết Tàng Thuật đã nhập môn, khiến cho mật độ năng lượng trong máu đã đề cao gấp đôi, mà chuyện này đối với thân thể Hàn Sâm căn bản không tính là gánh nặng gì.

Mười mấy ngày nay, Hàn Sâm có thời gian liền tiến vào bên trong Tí Hộ Sở chậm rãi luyện hóa hai viên gen sinh mệnh tinh hoa kia, tốc độ luyện hóa không nhanh, nhưng đã gia tăng lên được một điểm siêu cấp thần gen.

Bạch Dịch Sơn đối với sự tiến triển này rất hài lòng, chỉ còn chờ sau khi Hàn Sâm lại tăng lên gấp đôi, liền có thể làm bản mẫu xếp vào tư liệu thống kê.

Nhưng mà chỉ là một mẫu, liền không đủ để hoàn thành hạng mục này, Bạch Dịch Sơn tìm Hàn Sâm tới, chủ yếu là muốn xác định nguyên nhân vấn đề, hiện tại đã có thể xác định là vấn đề của trái tim cùng mạch máu, có thể tiến hành nghiên cứu đối với vấn đề này, tìm ra phương án giải quyết.

Người bình thường tự nhiên là không có khả năng đi luyện Cổ Tà Chú, nhưng mà Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cường hóa trái tim cùng mạch máu thì vẫn có rất nhiều, chỉ là hiệu quả không mạnh như Cổ Tà Chú mà thôi.

Hàn Sâm ở trong phòng thí nghiệm cũng học được không ít thứ, trước kia Bạch Dịch Sơn dạy hắn, cũng chỉ là một ít trọng điểm ở trên Internet, sau đó cho hắn thêm một ít tư liệu rồi để cho chính hắn học.

Khó được có cơ hội có thể học tập ở hiện trường, hơn nữa cũng xem rất nhiều hạng mục thí nghiệm.

Bên trong phòng thí nghiệm này của Bạch Dịch Sơn có mấy trăm người, hạng mục tiến hành thí nghiệm đồng thời rất nhiều, đương nhiên là không chỉ có mỗi Huyết Tàng Thuật, chỉ có điều Huyết Tàng Thuật là hạng mục do chính bản thân ông ta nghiên cứu chủ yếu, những công trình khác ông ta giao cho cấp dưới phụ trách là chính, ông ta chủ yếu phụ trách phương hướng hạng mục và tọa trấn.

Hôm nay Hàn Sâm quan sát một hạng mục thí nghiệm, ra hơi trễ, lúc đi tới phòng ăn đã bỏ lỡ mất.

Cũng may là căn tin của phòng thí nghiệm có trí tuệ nhân tạo phục vụ đồ ăn 24/24, Hàn Sâm tùy tiện chọn mấy món ăn rồi đi vào trong đại sảnh ngồi xuống.

Sau khi tu luyện Dưỡng Vị Thuật, khẩu vị của hắn xác thực tốt lên rất nhiều.

Hàn Sâm đang ăn mấy thứ linh tinh, lại thấy một đoàn người đi vào trong căn tin.

Bởi vì đã qua giờ cơm, trong phòng ăn vốn đã không có người nào nữa rồi, mấy người kia liếc mắt liền thấy được Hàn Sâm, một người đàn ông trong đó nguyên bản đang nói cười, sau khi thấy được Hàn Sâm thì sắc mặt lập tức âm trầm xuống.

Vài người khác cũng chú ý tới vẻ mặt của người đàn ông kia, ánh mắt đều dừng lại ở trên người Hàn Sâm thêm vài giây.

Hàn Sâm nhận ra người đàn ông kia, chính là Vương Linh của Vương gia, lúc trước ở Tuyết gia nghiên cứu Quảng Hàn Kinh, bởi vì Vương Linh bị Hàn Sâm làm cho mất mặt, lúc này nhìn thấy Hàn Sâm tự nhiên là không thể có sắc mặt tốt được.

Hàn Sâm tự mình ăn cơm, không để Vương Linh ở trong lòng, quan hệ giữa hắn và Vương Manh Manh, Vương Vũ Hàng không tệ, nếu như Vương

Linh không chọc đến hắn, hắn cũng không có ý tứ đối nghịch với Vương Linh.

Lúc này Vương Linh đang cùng mấy người kia vừa nói chuyện vừa chỉ trỏ tới phía Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm không muốn nghe, nhưng mà thính lực quá tốt, cũng đã nghe được bọn họ đang nói cái gì.

Vương Linh này thật sự là sinh ra một bộ miệng lưỡi tốt, đen đều bị y nói thành trắng, lúc trước Hàn Sâm mượn cái danh đệ tử của Lý Tinh Hoa để châm chọc Vương Linh, hiện tại lại bị Vương Linh nói thành là Hàn Sâm xem thường Lý Tinh Hoa, y là vì không chịu nổi ân sư bị nhục nhã, cho nên mới phải ra mặt cùng lý luận với Hàn Sâm.

Hơn nữa bản thân Lý Tinh Hoa cũng ở trong đám người kia, cho dù Hàn Sâm chưa từng gặp qua Lý Tinh Hoa, nhưng nhìn thái độ của bọn Vương Linh đối với ông ta, còn có một thân sinh cơ bàng bạc như biển của Lý Tinh Hoa, cũng biết đây là một nhân vật phi phàm.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không thèm để ở trong lòng, Lý Tinh Hoa có lợi hại hơn nữa, nơi này là Thánh Đường của Liên Minh, y cũng không thể ra tay đả thương người ở chỗ này, có gì phải sợ.

Mấy nghiên cứu viên kia nghe xong Vương Linh nói, mỗi một người đều là lòng đầy căm phẫn, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm càng thêm bất thiện, thậm chí là vô cùng phẫn nộ.

Hàn Sâm biết điều này cũng không thể trách được bọn họ, đổi thành chính bản thân hắn, cũng nhất định sẽ phẫn nộ giống như bọn họ, dù sao thì ân sư thụ nghiệp của mình bị người khác vũ nhục, chuyện đó khó chịu hơn so với chính mình bị vũ nhục.

Một nghiên cứu viên có tính tình nóng nảy nói xong liền lập tức đứng lên, nổi giận đùng đùng đi tới chỗ Hàn Sâm.

- Họ Hàn, là cậu nói giáo sư Lý không biết dạy học sinh?

Mặc dù người đàn ông kia phẫn nộ, nhưng sau khi tới nơi vẫn hỏi trước một câu.

Hàn Sâm không có cách nào phủ nhận, lúc ấy quả thật là hắn đã từng nói như vậy, nhưng mà đó chẳng qua là để trào phúng Vương Linh, cũng không phải là thật sự có ý tứ xem thường Lý Tinh Hoa.

Nếu như là có mặt ở đó, ai cũng biết là Hàn Sâm không hề bất kính với Lý Tinh Hoa, nhưng mà trải qua Vương Linh mới nói như vậy, hắn lại đúng là đã nói nói như vậy, lúc này cũng không giải thích rõ ràng được.

- Tôi đúng là đã từng nói giáo sư Lý không biết dạy học sinh.

Hàn Sâm dứt khoát thừa nhận, nhìn người đàn ông kia nói.

Người đàn ông kia lập tức tức giận, hai mắt bốc hỏa nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói:

- Tôi muốn cậu thu hồi lại câu nói kia, hơn nữa trịnh trọng xin lỗi giáo sư Lý, nếu không đừng trách tôi không khách khí với cậu.

- Muốn tôi xin lỗi cũng được, chỉ cần trong số đệ tử của giáo sư Lý có một người có thể thắng tôi, chứng minh lời của tôi nói là sai, tôi liền lập tức nhận lỗi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Thắng cậu? Thắng cậu như thế nào? Đối chiến sao? Tôi nhớ là thân thể của cậu đã xảy ra vấn đề, căn bản không có năng lực chiến đấu đi?

Người đàn ông kia ngây cả người.

Hàn Sâm cười nói:

- Chúng ta đều là người làm nghiên cứu, giáo sư Lý dạy mấy người cũng không phải là chém chém giết giết, chúng ta so sánh cao thấp với nhau tự nhiên không phải là dùng chiến đấu để luận thắng bại.

- Vậy cậu nói là phải so cái gì? Chẳng lẽ là so với hạng mục cậu đang nghiên cứu?

Người đàn ông kia nhíu mày nhìn Hàn Sâm.

Bởi vì lĩnh vực nghiên cứu của mỗi người đều khác nhau, nếu như Hàn Sâm nói ra một loại đầu đề nghiên cứu của hắn để so với bọn họ, cho dù bọn họ có tri thức uyên bác, cũng không thể nào so với lĩnh vực chuyên nghiệp của người ta được.

Hàn Sâm cười cười, không để ý đến người đàn ông kia, trực tiếp đứng dậy đi tới vị trí của bọn Lý Tinh Hoa, đi thẳng tới trước mặt Lý Tinh Hoa.

- Hàn Sâm, cậu muốn làm gì?

Mấy nghiên cứu viên bọn Vương Linh đều đứng lên ngăn cản Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không quan tâm tới Vương Linh, hơi hành lễ với Lý Tinh Hoa nói:

- Giáo sư Lý, không bằng mời ngài ở đây cho một đầu đề nghiên cứu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, để cho tôi và bọn họ cùng nhau nghiên cứu, nếu như trong số bọn họ có ai có thành quả nhanh hơn tôi, vậy chính là tôi thua, mọi người thấy thế nào?

Hàn Sâm vừa nói như thế, bọn Vương Linh đều cảm thấy hắn quá mức cuồng vọng, lĩnh vực nghiên cứu cùng phương hướng của từng nghiên cứu viên rất khác nhau, hắn vậy mà lại để cho Lý Tinh Hoa ra đề mục, nếu như Lý Tinh Hoa ra đề mục là lĩnh vực mà hắn chưa từng tiếp xúc, hắn dựa vào cái gì để có thành quả?

Hơn nữa Lý Tinh hoa là thầy của bọn họ, nếu như Lý Tinh hoa nói một loại đầu đề mà bọn họ đã đang nghiên cứu, muốn thắng được Hàn Sâm còn không phải là thật đơn giản sao.

Lý Tinh Hoa lại nhìn Hàn Sâm mỉm cười, nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Bạch Dịch Sơn quả là đã thu được một đệ tử tốt.

Chương 1117: Lý Luận Khí Tức Song Tuần Hoàn

Hàn Sâm mời Lý Tinh Hoa ra đề mục như vậy, thoạt nhìn thì có vẻ vô cùng cuồng vọng tự đại, hơn nữa cũng đã để cho bọn Vương Linh chiếm hết lợi thế.

Thế nhưng mà trên thực tế lại không phải như thế, Lý Tinh Hoa là một nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy ở trong Thánh Đường, nếu như ông ra một đề mục đã nghiên cứu qua để làm khó dễ Hàn Sâm, coi như là Hàn Sâm thua, trên mặt của ông ta lại cũng không đẹp đẽ gì.

Người trong Thánh Đường đều hiểu rõ, nhân vật như Lý Tinh Hoa sẽ không thèm làm loại chuyện không có thể diện này, cho dù là thật sự ra đề mục, cũng sẽ ra một đầu đề tương đối công chính.

Lui vạn bước mà nói, nếu như là Hàn Sâm thắng, như vậy Hàn Sâm thắng được đầu đề này cũng là của Lý Tinh Hoa cho, giống như là Lý Tinh Hoa chỉ dạy, như vậy cũng chỉ có thể nói là chính bọn Vương Linh ngu xuẩn, chính mình học không được, mà không phải là Lý Tinh Hoa không dạy tốt.

Hàn Sâm cũng không có ân oán với Lý Tinh Hoa, cũng không muốn bởi vì Vương Linh gây ra thị phi mà trêu một kẻ địch như vậy, cho nên mới phải làm như thế.

Lý Tinh Hoa nhìn ra tâm ý của Hàn Sâm, cho nên mới nói ra câu nói kia, nhưng mà bọn Vương Linh lại không nhìn ra, chỉ cảm thấy là Hàn Sâm quá mức cuồng vọng.

- Lão sư, ngài liền ra một đầu đề đi, chúng tôi nhất định sẽ không làm cho ngài mất mặt, cam đoan nhất định sẽ có thành quả trước hắn.

Người đàn ông có tính tình nóng nảy trực tiếp xin đi giết giặc.

Vương Linh lại vội vàng nói:

- Lão sư, cái đề này ngài không thể ra, hắn thua nhất định sẽ cắn ngược lại chúng ta một cái, nói ngài ra đầu đề là chúng ta đã từng nghiên cứu qua.

Vương Linh đã nhìn ra một chút, nhưng mà cũng không hoàn toàn nhìn thấu triệt.

Lý Tinh Hoa nhếch miệng mỉm cười, liếc nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Không sao, nếu như cậu đã muốn để tôi ra đề mục, tôi liền cho các cậu một đề mục đi.

Nói xong, Lý Tinh Hoa cầm máy truyền tin của mình lên, gửi một vài tư liệu cho bọn Hàn Sâm, Vương Linh:

- Đây là một thứ đồ chơi nhỏ tôi nghiên cứu trong thời gian rảnh rỗi, còn chưa nghiên cứu ra thành quả, các cậu lấy về cẩn thận nghiên cứu đi, nghiên cứu ra thành quả thì có thể tới tìm tôi.

Nói xong, Lý Tinh Hoa liền đứng dậy rời đi, bọn Vương Linh vội vàng đi theo, lúc gần đi vẫn còn hận hận trừng mắt lườm Hàn Sâm vài lần.

Hàn Sâm trở về tiếp tục ăn cơm của mình, vừa ăn vừa xem tư liệu mà Lý Tinh Hoa lưu lại, vượt ra ngoài ý liệu của Hàn Sâm, đây là một đầu đề thoạt nhìn thì có vẻ vô cùng đơn giản.

Mục tiêu của đầu đề này rất rõ ràng, chính là nghiên cứu tính khả thi của khí tức song tuần hoàn.

Ban đầu Hàn Sâm cho rằng rất đơn giản, lúc hắn dùng Động Huyền Kinh bắt chước những khí tức lưu chuyển khác, hoàn toàn có thể bắt chước hai loại khí tức lưu chuyển khác nhau, thậm chí ba bốn loại đều không có vấn đề.

Thế nhưng mà sau khi xem xét nghiên cứu cẩn thận tư liệu của Lý Tinh Hoa, Hàn Sâm mới biết là mình nghĩ lầm rồi, đây cũng không phải đơn thuần là chỉ mô phỏng hai loại khí tức lưu chuyển.

Nghiên cứu này của Lý Tinh Hoa, là để cho hai loại khí tức lưu chuyển khác nhau đồng thời vận hành ở bên trong thân thể, hơn nữa cũng không có can thiệp tới lẫn nhau.

Nói cách khác, có thể đồng thời tu luyện hai loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật khác nhau, nhưng mà sẽ không ảnh hưởng lẫn nhau.

Chuyện này theo Hàn Sâm cơ hồ là không thể nào, bởi vì khí huyết kinh mạch đều tương thông với nhau, rất nhiều mạch lạc lưu chuyển khí tức đều giống nhau, có một số cần phải trải qua mạch lạc, mỗi một loại Luyện Khí Thuật đều phải đi qua nơi ấy, không có khả năng không sinh ra tình huống cùng xuất hiện.

Lý Tinh Hoa cũng đã thử rất nhiều lần, tìm rất nhiều loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có khí tức lưu chuyển trong kinh mạch khác nhau tiến hành thử nghiệm, kết quả đều khó mà tránh khỏi khả năng bị trùng lặp.

Hàn Sâm nghĩ cũng biết chuyện này là không thể nào, giống như lúc hắn đang tu luyện Động Huyền Kinh, vậy cũng chỉ có thể tu luyện Động Huyền Kinh, không có khả năng vừa tu luyện Động Huyền Kinh vừa tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, hai loại khí tức khác nhau đồng thời vận hành ở trong kinh mạch trong thân thể, nhất định sẽ gây ra xung đột hỗn loạn, đừng nói là tu luyện, kinh mạch không bị nổ tung đã là tốt lắm rồi.

Hàn Sâm lập tức hiểu được, Lý Tinh Hoa ra một đề mục không có lời giải như vậy, chính là biến tướng ngăn trở Hàn Sâm cùng đệ tử của ông ta đấu tranh.

Sau khi về tới phòng thí nghiệm của Bạch Dịch Sơn, Hàn Sâm đã bị Bạch Dịch Sơn tìm tới.

- Nghe nói cậu và giáo sư Lý đã xảy ra một ít va chạm à?

Bạch Dịch Sơn nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm nói ra.

- Tôi cùng giáo sư Lý cũng không có chuyện gì.

Hàn Sâm đem chuyện đã xảy ra nói lại một lần.

- Đưa tư liệu cho tôi xem một chút.

Sau khi Bạch Dịch Sơn nghe xong liền nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cảm thấy dù sao cũng là một đề mục khó giải, đưa cho Bạch Dịch Sơn xem cũng không có vấn đề gì, dù sao cũng không giải được.

Sau khi Bạch Dịch Sơn xem xong lại lộ ra vẻ hưng phấn, vừa xem vừa tính toán cái gì đó, sau khi xem xong liền lập tức tán thán nói:

- Lý Tinh Hoa thật giỏi, không hổ là đối thủ lớn nhất của tôi ở trong Thánh Đường, ý tưởng này được xếp đặt thiết kế thật có chút lợi hại.

Hàn Sâm lại là xem không hiểu, nghi vấn hỏi:

- Đây không phải là đề mục khó giải hay sao?

- Khó giải nhất định là khó giải, trên thực tế không chỉ là giáo sư Lý, rất nhiều đại học giả nghiên cứu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, đều đang nghiên cứu khả năng song tuần hoàn, đây là một nan đề mang tầm cỡ thế giới.

Bạch Dịch Sơn nói đến đây lại lật nhìn tư liệu của Lý Tinh Hoa, vừa xem vừa nói:

- Lý Tinh Hoa đề ra một ít kế hoạch cùng phương án sơ bộ, mặc dù còn có một chút nan đề không có cách nào giải quyết, nhưng mà đã là người có suy nghĩ sâu xa, có rất nhiều giải thích độc đáo, có chút ý kiến cũng cho tôi không ít dẫn dắt.

- Nói tới nói lui không phải đều là khó giải hay sao?

Hàn Sâm nói.

- Làm nghiên cứu nào có thứ gì nhất định có thể giải được, cái gọi là loại suy, ở trong rất nhiều nghiên cứu sinh ra thành quả bổ sung, bình thường đều sẽ trở thành thành quả càng có giá trị hơn so với đầu đề nguyên bản, trong những nghiên cứu này của Lý Tinh Hoa đã có rất nhiều lý luận cùng cách nghĩ tân tiến, ông ta chịu cầm thứ này cho cậu xem, phần tâm tính này xác thực là rất giỏi.

Bạch Dịch Sơn lại nói với Hàn Sâm:

- Xem thật kỹ những tài liệu cùng nghiên cứu này, nếu cậu có thể thật sự hiểu rõ những tài liệu này đều, vậy thì có thể tính là xuất sư rồi.

Hàn Sâm hơi kinh hãi, không thể tưởng được một đầu đề như vậy, vậy mà lại để cho Bạch Dịch Sơn khen ngợi như thế, Hàn Sâm thế mới biết phần tư liệu nghiên cứu thoạt nhìn giống như không có tác dụng gì này, trong đó còn có học vấn lớn như vậy.

Sau khi Hàn Sâm trở về liền cẩn thận học tập nghiên cứu những tư liệu đó, xem tới chỗ nào không hiểu lại tra xem rất nhiều tư liệu, nhưng mà học vấn liên lụy đến bên trong đó thật sự là nhiều lắm, rất nhiều chỗ khó có thể rõ ràng cùng tra được tư liệu, Hàn Sâm đều không thể không đi thỉnh giáo Bạch Dịch Sơn.

Hiện tại Hàn Sâm cũng coi như là đã hiểu rõ, sở dĩ Lý Tinh Hoa ra đề mục này, cũng không hoàn toàn là vì ngăn cản bọn họ xung đột, vẫn là chứa tâm tư để cho bọn họ trở về nghiên cứu học tập, hi vọng bọn họ có thể chịu khổ cực học tập, để cho học thức của mình càng tiến thêm một bước.

- Cũng là làm khó cho giáo sư Lý khổ tâm rồi.

Hàn Sâm có đôi khi đến hỏi Bạch Dịch Sơn, nhưng mà có rất nhiều nội dung cũng không phải là phương hướng mà Bạch Dịch Sơn nghiên cứu, ông ta đối với thứ này cũng khó có thể có câu trả lời chính xác.

Ngoài dự đoán của mọi người, Bạch Dịch Sơn vậy mà lại để cho Hàn Sâm đi thỉnh giáo Lý Tinh Hoa.

- Như vậy có thích hợp không?

Hàn Sâm giật mình nhìn Bạch Dịch Sơn, trong Thánh Đường ai cũng biết Bạch Dịch Sơn cùng Lý Tinh Hoa là oan gia đối đầu, hiện tại vậy mà Bạch Dịch Sơn lại để cho hắn đi hỏi Lý Tinh Hoa, quả thực là khiến cho người ta kinh ngạc.

- Không có gì là không thích hợp cả, tôi cùng ông ta không hợp chủ yếu là phương diện lý niệm học thuật, cũng không tồn tại ân oán cá nhân, đối với học thức cùng cách làm người của ông ta, tôi còn rất kính nể, cậu chỉ cần đi thỉnh giáo ông ta là được.

Bạch Dịch Sơn cười nói.

Chương 1118: Cá Bơi Ngược Dòng

Hàn Sâm tự nhiên không dám thật sự đi tới phòng thí nghiệm tìm Lý Tinh Hoa, người ta cũng chưa chắc đã có thời gian rảnh để gặp hắn, Hàn Sâm chỉ là dùng máy truyền tin gửi một tin nhắn đi, viết hết vấn đề mình không hiểu cùng nghi hoặc ra gửi tới.

Nguyên bản Hàn Sâm cũng không có hy vọng quá lớn, nhưng ngay buổi tối hôm đó, Lý Tinh Hoa liền nhắn lại một tin, bên trong có rất nhiều giải đáp cặn kẽ, còn bổ sung rất nhiều thứ dính đến đề cử tri thức lý luận.

Hàn Sâm xem Lý Tinh Hoa trả lời thuyết phục, rất nhiều vấn đề nguyên bản không hiểu lập tức rộng mở trong sáng, nhưng lại sinh ra rất nhiều nghi vấn mới.

Hàn Sâm thường cách một đoạn thời gian sẽ sửa sang lại những vấn đề bản thân không có cách nào tìm được câu trả lời để hỏi Lý Tinh Hoa, trên cơ bản là qua một hai ngày, sẽ được Lý Tinh Hoa trả lời vô cùng tường tận.

Hiện tại Hàn Sâm đã có chút hiểu rõ vì sao mà Bạch Dịch Sơn cùng Lý Tinh Hoa lại có sự bất đồng rồi, lý niệm nghiên cứu của bọn họ xác thực là có sự khác nhau rất lớn, thậm chí có thể nói là hai thái cực.

Lý Tinh Hoa chú ý tới vấn đề vĩ mô, mà Bạch Dịch Sơn chú trọng chi tiết hơn, mặc kệ là phương hướng nghiên cứu hay là đề mục đều hoàn toàn khác nhau, nhưng mà vừa có quan hệ chính phản biện chứng.

Đồ đạc học được từ chỗ Lý Tinh Hoa, cũng khiến cho tầm mắt của Hàn Sâm mở rộng hơn không ít.

Một tháng sau, Hàn Sâm đã hoàn thành giai đoạn khảo thí thứ hai, lá lách đã nhận được cường hóa rất lớn, nồng độ năng lượng trong máu trong thân thể đã được cường hóa gấp hai, mạch máu và trái tim của Hàn Sâm vẫn có thể hoàn mỹ gánh vác, không có có bất kỳ phản ứng khác thường nào xuất hiện.

Hiện tại đã có thể xác định, sở dĩ xảy ra một chút vấn đề trong các thí nghiệm trước, cũng là bởi vì trái tim và mạch máu không đủ mạnh, Bạch Dịch Sơn đã bắt đầu bắt tay vào việc giải quyết vấn đề này.

Hàn Sâm đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, đã đi ra Thánh Đường trở lại nhà mình.

Chuyến đi tới Thánh Đường lần này, Huyết Tàng Thuật cố nhiên là một thu hoạch cực lớn, nhưng mà những nghiên cứu về song tuần hoàn đó của Lý Tinh Hoa lại càng để cho Hàn Sâm si mê hơn.

- Nếu quả thật có thể hoàn thành song tuần hoàn, mình có thể đồng thời tu luyện hai loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật khác nhau, chẳng khác gì là tự nhiên tiết kiệm gấp đôi thời gian.

Hàn Sâm cũng biết trước mắt đây là đầu đề khó giải, chỉ là ý nghĩ hão huyền một chút, vẫn còn khó có thể chính thức làm được.

Cũng không phải là Hàn Sâm hoàn toàn không có thu hoạch, đối với nghiên cứu song tuần hoàn, cũng giúp cho Hàn Sâm có cách nghĩ mới đối với Song Phi Kiếm Pháp của mình.

Trước kia chỉ là kiếm pháp hai tay đơn giản, trên thực tế sử dụng khí tức lưu chuyển vẫn là cùng một loại, hiện tại Hàn Sâm có ý định sửa đổi thành hình thức song tuần hoàn, khiến cho song kiếm đi theo các mạch khác nhau, như vậy sẽ có thể khiến cho uy lực tăng lên gấp đôi.

Đương nhiên, đây cũng không phải là song tuần hoàn chân chính, hai loại khí tức lưu chuyển vẫn có chỗ liên lạc, chỉ là căn cứ theo lý luận Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, khiến cho khí tức một âm một dương hỗ trợ lẫn nhau.

Hàn Sâm cũng không hề từ bỏ học tập nghiên cứu đối với song tuần hoàn này, hắn hy vọng một ngày kia có thể nghiên cứu ra song tuần hoàn chân chính.

Lúc gặp được vấn đề, liền gửi một tin nhắn cho Lý Tinh Hoa, Lý Tinh Hoa chỉ cần có thời gian sẽ trả lời, cũng giữ vững liên hệ trong thời gian rất lâu.

Lý Tinh Hoa ở trong phòng làm việc vừa xem tin nhắn của Hàn Sâm gởi tới, vừa phê bình chú giải ở phía trên, chờ sau khi ông ta phê bình chú giải xong, nhịn không được thở dài một hơi.

Ngày đó đưa tư liệu nghiên cứu song tuần hoàn cho mấy người bọn Hàn Sâm, nhưng mà cuối cùng cũng chỉ có một người ngoài như Hàn Sâm một mực hướng ông ta thỉnh giáo nghi vấn.

Bên trong những học sinh của ông ta cũng không thiếu người thông minh thiên tư trác tuyệt, chắc hẳn là bọn họ cũng giống như Hàn Sâm, nhìn ra đầu đề kia là một thứ khó giải, sau khi nhìn ra điểm này, bọn Vương Linh đã hiểu Lý Tinh Hoa muốn ngăn cản bọn họ nổi lên tâm tư xung đột.

Nhưng mà cũng bởi vậy mà bọn họ không hề để phần tư liệu nghiên cứu này ở trong lòng, cho rằng dù sao cũng là đầu đề khó giải, xem thêm cũng không có tác dụng gì.

Cũng có hai người nghiên cứu trong một thời gian ngắn, thỉnh giáo Lý Tinh Hoa một vài vấn đề, nhưng mà đầu đề này dính đến lĩnh vực cùng vấn đề quá nhiều, sau khi có quá nhiều vấn đề xuất hiện, hai người kia cũng dần dần buông tha không tiếp tục nữa, đến hiện tại cũng chỉ có Hàn Sâm còn có

thể thường xuyên gởi thư thỉnh giáo ông ta các loại chỗ khó cùng điểm đáng ngờ.

Hơn nữa theo những vấn đề mà Hàn Sâm nói đến mà xem, Lý Tinh Hoa cũng biết Hàn Sâm đã thật sự bỏ ra công phu khổ cực học tập nghiên cứu.

Mặc dù lúc ban đầu rất ngốc, vấn đề nói tới cũng rất buồn cười, nhưng mà chuyện đó lại đã hoàn toàn chứng minh, hắn đang dùng tâm nghiên cứu học hỏi.

Bên trên đạo lý nghiên cứu thì không có hai chữ buồn cười này, không hiểu thì sẽ mắc sai lầm, hướng về sai lầm tiến lên, đây là con đường rất chính xác, nếu như cái gì cũng hiểu rồi, cũng không cần bọn họ đi nghiên cứu nữa.

Mà tốc độ học tập của Hàn Sâm cực nhanh, cùng với năng lực phân tích mạnh, để cho Lý Tinh Hoa vô cùng tán thưởng.

- Bạch Dịch Sơn thật sự thu được một đệ tử tốt.

Trong lòng Lý Tinh Hoa hơi có chút hâm mộ, người tài hoa hơn người khắp nơi đều có, nhưng mà chuyên chú cùng kiên nhẫn không phải là mỗi một thiên tài đều có, cũng là thứ quyết định một người cuối cùng có thể đi bao xa.

Sau khi trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm chờ Nữ Hoàng trở về liền trực tiếp chuẩn bị ra rời khỏi Hoang Vu Chi Địa, cũng mới hơn một tháng không thấy, khí thế của Nữ Hoàng lại mạnh lên rất nhiều, vết sẹo trên người cũng nhiều hơn, thoạt nhìn thì cô ta vẫn liều mạng như vậy.

Hàn Sâm có chút tò mò Siêu Thần Thể của Nữ Hoàng là gì, chỉ có điều Siêu Thần Thể đều là bí mật của mỗi người, tự Nữ Hoàng không nói ra, hắn cũng không hỏi đến.

Bên trong Liên Minh hiện tại có công khai Siêu Thần Thể cũng chỉ có mấy người bọn Kỷ Tình mà thôi, nhưng mà bọn họ cũng chỉ là công bố tên của Siêu Thần Thể cùng một ít tác dụng đại khái, năng lực chân chính thì người ngoài không biết được.

Ôm Bảo Nhi cùng lên đường, Hàn Sâm lựa chọn con đường cũng chỉ là đoán là có thể dẫn tới Kinh Cức Tùng Lâm, đến cùng có thể đến Kinh Cức Tùng Lâm hay không thì hắn cũng không biết.

Nhưng mà đây cũng không phải là vấn đề gì quá lớn, mục tiêu chủ yếu của Hàn Sâm vẫn là hy vọng ở trên đường có thể săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết lạc đàn.

Trên đường đi gặp phải dị sinh vật căn bản là không cần Hàn Sâm ra tay, Nữ Hoàng liền trực tiếp giải quyết hết, dù sao có vũ khí siêu cấp thần huyết trong tay, tăng thêm một thân thú hồn thần huyết, cho dù Nữ Hoàng đối mặt với sinh vật thần huyết cũng đã không rơi vào thế hạ phong.

Sau khi ra khỏi Hoang Vu Chi Địa chính là một mảnh thuỷ vực giăng khắp nơi, từng dòng sông nhỏ dài hẹp cắt ngang qua mặt đất, sóng cả mãnh liệt như từng con rồng dài hẹp cuồn cuộn chảy xiết.

Ở trong nước thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng đám cá lớn nhảy ra ngoài mặt nước, chỉ là chúng cũng không giống như cá bình thường trở về trong nước, ngược lại mở ra hai vây cá, bay ngược dòng mà lên, bay về phía thượng du.

Cá đi ngược dòng nước chỉ có một loại, toàn thân màu kim hồng, hai vây cá giống như cánh, từng con đều dài chừng hai thước, trong đó không thiếu cá lớn chiều dài vài mét.

Mà ở trong đám cá đông đảo kia, có một con cá lớn dài chừng mấy chục mét, toàn thân cũng có màu kim hồng, vảy giống như xích kim lóe lên ánh sáng ở dưới ánh mặt trời, thoạt nhìn cực kỳ oai vệ.

Con cá lớn kia khi thì nhảy ra khỏi mặt nước bay lên không trung, khi thì lại chui xuống nước, bầy cá cũng theo nó mà đi, thoạt nhìn cực kỳ vui sướng.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết?

Hàn Sâm nhìn thấy con cá lớn kia, trong lòng lại khiếp sợ không có cách nào nói rõ, cảm thấy thấy lạnh cả người, kéo Nữ Hoàng lại, giữ cô ta không

được tới gần bầy cá.

Sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường thì Hàn Sâm sẽ không phản ứng như thế, nhưng mà con cá lớn này lại hoàn toàn khác biệt.

Chương 1119: Cá Đèn Lồng Bay

Sinh cơ mà con cá lớn tản ra đã mãnh liệt đến tình trạng ngay cả bản thân nó đều không thể dung nạp thu liễm, Hàn Sâm ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng đã gặp qua không ít sinh vật mạnh mẽ, như là Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng không có một sinh vật nào có thể so sánh với con cá lớn xích kim này.

Hàn Sâm lôi kéo Nữ Hoàng không dám động, sợ quấy rầy con cá lớn kia, đây rất có thể là một nhân vật khủng bố mở ra mười đạo khóa gen, mặc dù là Hàn Sâm cũng không trêu chọc nổi.

Huống chi nó còn dẫn theo bầy cá bay khó có thể tính toán, khí tức của những con cá bay kia cũng không giống bình thường, trong đó không thiếu tồn tại cấp thần huyết.

Mặc dù Nữ Hoàng không rõ ràng lắm sự khủng bố của con Xích Kim Đại Phi Ngư kia, nhưng mà xem bộ dáng của Hàn Sâm cũng biết là có vấn đề, bị Hàn Sâm lôi kéo đứng ở chỗ đó cũng không dám động.

Con Phi Ngư Vương to lớn kia cũng không chú ý tới bọn họ, mang theo đàn cá bay lượn mà đi, tốc độ di chuyển cũng không tính là nhanh, ở trong sông chậm rãi đi về phía trước, thỉnh thoảng bay lên trên không trung trên dòng sông, bay múa xoay quanh.

Hàn Sâm thở phào một hơi, vốn muốn chờ cho bầy cá bay đó đi qua rồi lại đi, nhưng mà bầy cá thật đúng là đông tới đáng sợ, bên trong nhánh sông đều là cá bay đi theo Phi Ngư Vương ngược dòng nước, giống như là đang tùy tùng nó đi về phía trước.

Sắc trời vốn đã là hoàng hôn, cũng không lâu lắm, Thái Dương đã rơi xuống, bầu trời trở nên đen kịt.

Thế nhưng mà trên dòng sông lại sáng trưng một mảnh, chỉ thấy bên trong dòng sông đang lao nhanh, những con cá bay đó giống như là đèn lồng đỏ bừng sáng lên, chiếu xung quanh dòng sông sáng trưng, giống như là được thả xuống vô số đèn lồng màu đỏ ở trong lòng sông.

Số lượng cá đèn lồng bay nhiều đến không thể tính toán, dọc theo đường sông mà Phi Ngư Vương đi qua, đi ngược dòng nước.

Đây cũng là kỳ quan khó gặp rồi, con mắt của Bảo Nhi trừng vừa lớn vừa tròn, thoáng cái đã từ trên bờ vai Hàn Sâm chạy trốn ra ngoài, trên không trung lộn hai vòng, đã lập tức rơi vào trong dòng sông.

Những con cá đèn lồng bay ở trong sông đó vậy mà cũng không sợ cô bé, Bảo Nhi ôm lấy một con cá đèn lồng bay dài hơn một mét, cưỡi lên trên lưng nó.

Con cá đèn lồng bay kia phá sóng mà lên, lúc thì ở trong nước nghịch sóng, lúc lại bay bên lên trên bầu trời đi về phía trước, khiến cho Bảo Nhi vui vẻ kêu to, ở trong bầy cá đèn lồng bay vờn quanh đó lộ ra vẻ rất là hưng phấn.

- Tựa hồ sắp xảy ra đại sự gì đó, chúng ta cũng qua xem một chút đi.

Mắt thấy Bảo Nhi cưỡi cá đèn lồng bay ngược dòng nước, Hàn Sâm cũng có chút tò mò những con sá đèn lồng bay này đang làm gì, triệu hồi ra Kim Mao Hống, mang theo Nữ Hoàng dọc theo bờ sông, đi theo bầy cá đèn lồng bay tiến về phía trước.

Một con sông lớn bị bầy cá chiếu sáng đỏ bừng, cơ hồ giống như là một con cự long màu đỏ uốn lượn khắp nơi, Hàn Sâm đoán chừng chỉ sợ là bầy cá đèn lồng bay có tới trăm vạn con, cũng không biết chúng theo sau Ngư Vương đi ngược dòng nước là muốn làm gì.

Thoạt nhìn cá đèn lồng bay cũng không có tính công kích, đối với dị sinh vật khác ở trong sông đều không để ý tới, chỉ là theo chân Ngư Vương đi ngược dòng nước.

Bảo Nhi ở trong bầy cá gọi tới gọi lui, lúc này cưỡi trên lưng con cá này, lúc khác lại giẫm lên một con sá đèn lồng bay khác, chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Cá đèn lồng bay giống như cực kỳ dịu dàng ngoan ngoãn, căn bản không có bất cứ một con cá nào có dấu hiệu thương hại tới Bảo Nhi.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân này, lại khiến cho lá gan của Bảo Nhi càng lớn, cô bé gọi tới gọi lui, vậy mà đuổi kịp con cá đèn lồng bay Vương to lớn kia, lập tức nhảy lên trên lưng của cá Vương.

Đầu Hàn Sâm đầy mồ hôi lạnh, đây chính là nhân vật đáng sợ mà ngay cả hắn cũng không dám trêu chọc, coi như là có tính cách dịu dàng ngoan ngoãn, bị Bảo Nhi dày vò như vậy, cũng khó có thể đảm bảo nó sẽ không nổi giận.

Thế nhưng mà cá đèn lồng bay Vương ngay cả một chút ý tứ nổi giận đều không có, vẫn tự mình đi ngược dòng nước, bên cạnh nó có cá đèn lồng cỡ lớn bay đi theo, giống như quần tinh củng nguyệt hướng về thượng du tiến lên.

Càng lên gần thượng du, mặt sông lại càng lớn, tốc độ của bầy cá bay cũng càng lúc càng nhanh, sau khi tiến vào vùng cao nguyên, hai bên đều là núi non trùng điệp, Kim Mao Hống sải bốn vó chạy như điên, ở trong dãy núi lao nhanh nhảy vọt mới miễn cưỡng đuổi kịp tốc độ của bầy cá bay.

Chỗ bầy cá bay đi tới, rất nhiều dị sinh vật đều tránh lui, tựa hồ những nhân vật mạnh mẽ đó cũng ẩn đi không ra, tránh xa đường sông không muốn kinh động tới Ngư Vương và bầy cá.

Trong lòng Hàn Sâm càng thêm kinh nghi, bình thường dị sinh vật đều có địa bàn của riêng mình, bầy cá ngược dòng mà lên như thế, ngay cả một ít dị sinh vật cấp bá chủ nguyên bản trong sông đều nhao nhao nhượng bộ.

Hàn Sâm đứng ở trên ngọn núi, xa xa nhìn thấy có Thủy Xà thân thể vượt qua trăm mét từ trong sông chạy đi, rời khỏi thuỷ vực kia nhường đường cho bầy cá bay.

Còn có cá sấu dài mấy chục mét toàn thân cứng như là sắt thép, Thiềm Thừ cực lớn trên người tràn đầy khói độc quấn quanh, thậm chí còn có một ít sinh vật nhìn giống như là giao long cũng nhao nhao leo ra khỏi đường sông, tất cả đám dị sinh vật kia đều có khí tức vô cùng kinh khủng, đều rời đi trước khi bầy cá bay đến thuỷ vực của từng con, thoạt nhìn đều đang nhường đường cho bầy cá đèn lồng bay.

- Con Ngư Vương kia thật là uy phong.

Trong lòng Hàn Sâm hâm mộ, giống như là có khí thế cá vừa tới, tất cả thiên hạ đều thần phục.

Nhìn Phi Ngư Vương cực lớn đỏ rừng rực như là đèn lồng, cùng với Bảo Nhi ngồi ở trên người nó vỗ tay cười khanh khách, Hàn Sâm cũng có loại xúc động muốn cưỡi cá phá vạn sóng.

Đáng tiếc hắn không phải là Bảo Nhi, phần lớn dị sinh vật trong Tí Hộ Sở đều không có địch ý đối với Bảo Nhi, hắn lại không có năng lực như vậy, nếu như hắn thật sự nhảy lên trên lưng Phi Ngư Vương, nói không chừng chính là một kết cục vạn cá phân thây.

- Rốt cuộc những con cá đèn lồng bay này muốn đi nơi nào?

Hai người đuổi theo bầy cá đi mấy ngày mấy đêm, chỉ sợ là đã đi ra hơn vạn dặm đường, nhưng vẫn không thấy điểm cuối của con sông lớn này, Phi Ngư Vương mang theo bầy cá bơi càng lúc càng nhanh, đã không còn thảnh thơi giống như lúc trước nữa.

Bầy cá cũng trở nên có chút yên lặng, không tiếp tục tùy ý chơi đùa nữa, theo sau Ngư Vương liều mạng bơi lên.

Chỉ là tốc độ của cá đèn lồng bay bình thường chậm hơn rất nhiều, theo tốc độ của Ngư Vương dần dần nhanh hơn, càng ngày càng có nhiều cá bay bị bỏ lại đằng sau, cá đèn lồng bay có thể đuổi theo Ngư Vương cũng càng ngày càng ít.

Về sau, Kim Mao Hống dùng tốc độ cao nhất chạy đi, nhưng vẫn không đuổi kịp tốc độ con Ngư Vương kia.

Mặc dù thân thể của Kim Mao Hống mạnh mẽ, nhưng mà dù sao mở ra khóa gen quá ít, so với tốc độ toàn lực của Ngư Vương thì còn kém hơn rất nhiều, tốc độ không kịp cũng là bình thường.

Hàn Sâm hô Bảo Nhi vài tiếng, muốn bảo cô bé mau trở lại, nhưng mà Bảo Nhi lại lắc đầu với Hàn Sâm, tựa hồ là cố ý muốn đi theo Ngư Vương, nếu không mấy ngày nay không ăn không uống, cô bé đã sớm tự mình chạy trở về.

Thấy Bảo Nhi như thế, Hàn Sâm biết rõ bên trong nhất định có vấn đề gì đó, càng muốn đi theo xem một chút, nhưng mà mắt thấy Kim Mao Hống dùng hết toàn lực vẫn không đuổi kịp Ngư Vương, cùng những con cá lớn nguyên bản đi theo bên cạnh Ngư Vương kia, dần dần bị Ngư Vương kéo dài khoảng cách.

Hàn Sâm thấy thế nói với Nữ Hoàng:

- Tôi đi tới trước xem một chút, cô cưỡi Kim Mao Hống theo sau nhé.

Nói xong, Hàn Sâm liền từ trên lưng Kim Mao Hống nhảy lên một cái, cánh Huyết Yêu Long trên lưng giang ra, thi triển Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ, đẩy nhanh tốc độ ngang trời đuổi theo.

Tốc độ của cánh Huyết Yêu Long vốn cực nhanh, hơn nữa còn kỹ xảo của Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ, rất nhanh đã giúp cho Hàn Sâm kéo ra khoảng cách cùng Kim Mao Hống, miễn cưỡng đuổi kịp tốc độ của Ngư Vương.

Chương 1120: Gốc Cây Màu Tím

Bầy cá đèn lồng bên cạnh Ngư Vương đã bị bỏ lại toàn bộ, cũng chỉ có Hàn Sâm mới có thể miễn cưỡng theo kịp tốc độ của nó.

Bảo Nhi ngồi ở trên người Ngư Vương, khuôn mặt nhỏ nhắn vậy mà chăm chú lạ thường, nhìn tới phương hướng thượng du.

Theo sau đèn lồng Ngư Vương bay hai ngày hai đêm, cũng may là cánh Huyết Yêu Long chỉ dựa vào lực lượng của thú hồn để phi hành, nếu chỉ dựa vào lực lượng của Hàn Sâm, chỉ sợ đã sớm không chống đỡ nổi mà bị bỏ lại rồi.

Rốt cục Hàn Sâm đã thấy được điểm cuối của con sông lớn này, đó là một ngọn núi lớn lao thẳng vào trong mây, trên bầu trời có biển mây cuồn cuộn bao phủ, căn bản không thấy rõ ngọn núi kia đến cùng cao bao nhiêu.

Một cái thác nước từ trong mây trên ngọn núi lớn lao xuống, cuồn cuộn giống như nước từ chín tầng trời trút xuống, cùng biển mây ở trên bầu trời hợp thành một đường, giống như là biển mây chảy xuống vậy.

Cảnh tượng kia tráng lệ không có cách nào hình dung, cho dù con đèn lồng Ngư Vương to lớn kia, ở dưới thác nước này cũng chỉ nhỏ bé như một giọt nước trong biển cả.

Dưới thác nước là một cái hồ lớn mênh mông như khói, sau khi đèn lồng Ngư Vương nhảy vào trong hồ, bơi vài vòng xung quanh hồ lớn, cuối cùng hai vây cá mở ra, trực tiếp bay ngược theo thác nước giống như ngân long lên trời, muốn nghịch thiên bay lên đám mây.

Bảo Nhi ôm chặt lấy Ngư Vương, giống như là muốn đi theo Ngư Vương cùng một chỗ bay vút lên trời.

Hàn Sâm kêu vài tiếng, Bảo Nhi đều không để ý đến hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ nghiêm túc, ngước nhìn biển mây ở phía trên ngọn núi lớn kia.

Lực lượng của Ngư Vương mạnh mẽ cỡ nào, ngược thác nước bay lên, lại có thể rẽ thác nước kia ra, màn nước từ giữa tách ra, giống như là một bức màn bị vén ra.

Loại trình độ lực lượng này, không chỉ là Ngư Vương, mà ngay cả Hàn Sâm cũng có thể làm được, chuyện này cũng không có chỗ nào đặc biệt, đúng lúc Hàn Sâm đang nghi hoặc không biết rốt cuộc là Ngư Vương cùng Bảo Nhi muốn làm gì, đột nhiên nhìn thấy ở trong đám mây kia có một vật vọt xuống, dĩ nhiên là hướng về đèn lồng Ngư Vương.

Hàn Sâm đứng ở trên hồ ngưng mắt nhìn vật kia, chỉ thấy đó là một sợi dây leo màu tím, dây leo màu tím kia từ trong đám mây rủ xuống, giống như một sợi roi thần vô tình, trực tiếp quất lên trên người Phi Ngư Vương.

Bụng Phi Ngư Vương nâng lên, tia sáng xích kim bên trong càng tăng lên, ở giữa ban ngày này, lại giống như một vầng thái dương màu vàng cùng sợi dây leo màu tím kia đụng vào nhau.

Bành!

Phi Ngư Vương bị quất cho vảy bạc bay loạn, máu tươi văng khắp nơi, vẩy cá cùng máu tươi rơi xuống, lập tức nhuộm mảng lớn hồ nước thành màu kim hồng.

Phi Ngư Vương há to miệng, cũng không thể phát ra âm thanh, vẫn chấn động vây cá tiếp tục đi ngược dòng nước.

Bành!

Lại là một sợi dây leo màu tím từ khoảng không phía trên rủ xuống, hung hăng quất lên trên người Phi Ngư Vương, quất cho Phi Ngư Vương máu tươi giàn giụa, vẩy cá lại mất một mảng lớn.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, khí tức sinh mệnh của con Phi Ngư Vương này đã mạnh tới mức khủng bố, trên đường đi có rất nhiều sinh vật khủng bố nhường đường cho nó, không ai dám ngăn cản nó một chút nào.

Thế nhưng mà dây leo màu tím từ trong đám mây trên núi lớn này rủ xuống, lại chỉ là lực quất tới, đã quất cho nó mình đầy thương tích, thật sự là khiến người ta cảm thấy khó có thể tin.

- Dây leo màu tím kia rốt cuộc là thứ gì? Thực vật gen? Hay là một loại vũ khí nào đó? Rốt cuộc là ai đang thao túng?

Trong lòng Hàn Sâm có vô số nghi vấn.

Đáng tiếc là phạm vi của Động Huyền Khí còn chưa lớn đến mức có thể bao phủ ngọn núi lớn như thế, căn bản không cảm ứng được phía trên đám

mây kia đến cùng có thứ gì, vì sao mà con cá đèn lồng bay Vương này thà rằng bị quất, cũng muốn đi ngược dòng nước tiến vào trong đám mây kia.

Hàn Sâm càng không hiểu là Bảo Nhi đi theo Ngư Vương làm gì, biểu lộ của cô bé rất nghiêm túc, trước kia Hàn Sâm chưa từng thấy qua.

- Chẳng lẽ nó biết rõ trên núi kia có đồ vật gì đó?

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Nhưng mà nghĩ lại lại cảm thấy rất không có khả năng, đoạn đường này bọn họ đã đi rất nhiều ngày, Bảo Nhi cũng không phải là thổ dân ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, xưa nay chưa từng bao giờ tới đây, làm sao nó có thể biết rõ trên núi kia có thứ gì?

Nhưng khi nhìn biểu lộ của Bảo Nhi, rõ ràng là cô bé có mưu đồ đối với đồ vật trên núi, chuyện này khiến cho Hàn Sâm hơi nghi hoặc không hiểu một chút.

Bành!

Cá đèn lồng bay Vương không chịu nổi dây leo màu tím rủ xuống từ trên bầu trời quất, từ trên bầu trời rơi xuống, đụng vào trong hồ đã gây ra sóng gió động trời.

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện ra, mặc dù cá đèn lồng bay Vương có thể bay, nhưng mà thời gian nó bay cũng có hạn, cũng không phải là một mực có thể bay ở trên trời.

Ánh sáng xích kim trong thân thể cá đèn lồng bay Vương càng tăng lên, nhanh chóng bơi vài vòng ở trong hồ, sau đó lại một lần nữa nhảy lên một cái, bay về phía trên ngọn núi lớn.

Ánh sáng màu xích kim ở trên đỉnh đầu của nó tạo thành một cái sừng màu xích kim, ở trong chớp mắt dây leo màu tím rủ xuống kia, đèn lồng Ngư Vương mạnh mẽ ngẩng đầu, sừng xích kim mang theo hào quang vô cùng rực rỡ đụng với dây leo màu tím.

Phía trên dây leo màu tím cũng nổi lên ánh sáng giống như khói như ráng mây, giống như từng tiên hà chảy xuôi, quất lên phía trên sừng của đèn lồng Ngư Vương.

Bành!

Sừng xích kim kia lại bị dây leo màu tím trực tiếp quật nát, dịch thể màu đỏ bừng bị quật vẩy ra tứ tán, Ngư Vương cũng bị quất bay trở xuống hồ.

Chỉ là con Ngư Vương kia lại không vì vậy mà buông tha cho, sau khi bơi mấy vòng trong hồ, ánh sáng xích kim trong cơ thể càng thêm chói mắt, đã tới tính trạng khiến cho người ta khó có thể nhìn thẳng.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quét qua, mơ hồ nhìn thấy vẩy cá trên người Ngư Vương lại mọc lại, từng mảnh vẩy cá giống như kim hà xích diễm, vết roi giao thoa trên thân thể lập tức biến mất, đuôi cá cũng tản ra, uốn lượn giống như một đám mây rực rỡ ở sau lưng.

Ngư Vương một lần nữa vọt ra khỏi mặt nước, ngược dòng lao lên trên núi lớn.

Cây dây leo màu tím cũng một lần nữa rủ xuống, mang theo vạn luồng sáng màu tím quật xuống, chỉ thấy từng miếng vảy vàng vỡ vụn văng khắp nơi, mà con Ngư Vương kia đối cứng với vạn luồng sáng màu tím quật tiếp tục bay lên trên, mặc kệ cho vảy nát máu rơi phun ra ở trên bầu trời, tựa như một chùm sáng màu vàng đang vỡ vụn.

Một sợi dây leo màu tím không thể ngăn cản Ngư Vương, trong đám mây lại có một sợi dây leo màu tím khác rủ xuống, cùng dây leo màu tím lúc trước quất tới Ngư Vương.

Ngư Vương lúc này đã có ý tứ dù có tan xương nát thịt cũng không quay đầu lại, mặc kệ cho thân thể bị quất cho da tróc thịt bong, vảy xích kim cơ hồ là vỡ vụn toàn bộ, vẫn hướng về phía đám mây trên núi lớn bay đi.

Mắt thấy hai sợi cây dây leo màu tím cũng ngăn không được Ngư Vương đi ngược dòng nước, lập tức sắp xông vào trong đám mây, lại đột nhiên nhìn

thấy hai sợi dây leo màu tím thu hồi vào trong đám mây, tựa hồ buông tha cho việc ngăn trở Ngư Vương.

Thế nhưng mà Bảo Nhi vẫn một mực ngồi ở trên lưng Ngư Vương, lúc này vẻ mặt lại càng thêm ngưng trọng, bảo bối tiểu hồ lô của cô bé cũng được gọi ra, giữ ở trong bàn tay nhỏ mập mạp, mắt to nhìn chòng chọc vào trong đám mây kia, tựa hồ là đang nhìn thứ gì đó.

Hàn Sâm nhìn con đèn lồng Ngư Vương toàn thân đẫm máu kia bay về phía đám mây, lúc cơ hồ đã kề sát tầng mây, đột nhiên nghe được bên trong đám mây vang lên một tiếng sét đánh, sau đó vạn luồng ánh sáng màu tím từ phía trên ngọn núi lớn kia buông xuống, giống như từng lưỡi đao ánh sáng giao hòa chém xuống.

Tầng mây bốn phía đều bị vạn luồng ánh sáng màu tím chém ra, Ngư Vương giống như là cá bị cạo vảy, vảy toàn thân bị hủy hết, lập tức trở thành một con huyết ngư, vết thương trên người khó có thể tính toán.

Hàn Sâm xem hãi hùng khiếp vía, thừa dịp trong tích tắc tầng mây kia bị vạn luồng sáng chém ra, ánh mắt của hắn thoáng nhìn lên trên đỉnh ngọn núi lớn kia, trên đó sinh trưởng một gốc cây màu tím, vừa rồi hai sợi dây leo màu tím kia chỉ là hai cái mầm dây leo trên gốc cây mà thôi.

Mà vạn luồng ánh sáng màu tím chảy xuôi xuống kia, đúng là từ trên thân cây chảy xuôi xuống.

- Đó là thứ gì?

Ánh mắt của Hàn Sâm chạm tới gốc cây, con người liền mạnh mẽ co rút lại.

Chương 1121: Gốc Cây Dị Thú

Mặc dù tầng mây chỉ là hơi tan ra đã hợp lại, nhưng Hàn Sâm vẫn nhìn thấy rõ ràng, gốc cây màu tím kia không phải là sống ở trong bùn đất trên đỉnh

núi hoặc là trong đá núi, mà là sinh trưởng ở trên người một con sinh vật cực lớn hệt như hồng hoang dị thú.

Mới chỉ nhìn thoáng qua, cảnh tượng kinh khủng kia đã khắc sâu vào trong óc Hàn Sâm, gốc cây cắm rễ ở bên trong máu thịt của sinh vật cực lớn, giống như là dựa vào thân thể dị sinh vật cung cấp chất dinh dưỡng mà sống, tình cảnh như vậy trước kia Hàn Sâm cũng đã từng thấy qua.

Giàn dây hồ lô sinh ra Bảo Nhi chính là quấn lấy xương cốt của một con dị thú, thoạt nhìn rất giống với gốc cây màu tím này.

Nhưng mà gốc cây sinh ra Bảo Nhi đã bị khô héo, hơn nữa nhìn tựa hồ cũng có vẻ không phải là một kiểu với gốc cây màu tím này, huống hồ vừa rồi Hàn Sâm quét mắt qua một cái, cũng không thấy bên trên gốc cây màu tím kia sinh ra hồ lô.

- Gốc cây màu tím này sẽ không phải là thân thích của Bảo Nhi đấy chứ?

Vừa rồi Hàn Sâm chỉ nhìn thoáng qua, cũng không dám khẳng định bên trên không có hồ lô, hơn nữa cho dù là không có hồ lô, cũng có khả năng là còn chưa mọc ra.

Bảo Nhi cố chấp muốn đi theo Ngư Vương xông lên đỉnh núi như vậy, bên trong nhất định có liên hệ gì đó, nếu không Bảo Nhi làm sao lại để ý như vậy.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, Ngư Vương gắng gượng vượt qua nỗi khổ bị vạn luồng ánh sáng màu tím cạo thể, kéo lấy thân thể đẫm máu điên cuồng bay lên, dĩ nhiên đã xông vào bên trong tầng mây kia.

Cái đuôi giống như kim hà vẫy một cái khiến cho tầng mây vỡ ra tứ tán, lộ ra một mảnh trời quang đãng, vọt tới phía gốc cây màu tím trên đỉnh núi.

Ánh sáng tím ở phía trên gốc cây lại tỏa ra, chỉ là lúc này đây đã hóa thành lưỡi đao ánh sáng rơi xuống, phía trên gốc cây bay ra từng đoàn từng đoàn bóng đen, đó là từng con ong màu tím lớn cỡ nắm tay, giống như là đám mây màu tím che trời bao phủ tới Ngư Vương.

Bảo Nhi vẫn một mực ngồi ở trên lưng Ngư Vương không có động tĩnh rốt cục đã động, vỗ tay một cái lên trên tiểu hồ lô, lập tức phát ra lực hút vô cùng mạnh mẽ, hút tới bầy ong màu tím đầy trời, trong chốc lát đã hút toàn bộ bầy ong màu tím vào trong tiểu hồ lô, ngay cả một con đều không để lại.

Bành!

Thân thể Ngư Vương đã rơi lên trên đỉnh núi, rơi vào bên cạnh gốc cây màu tím, một lần nữa mượn lực bay lên đánh về phía gốc cây màu tím, trong mắt tràn đầy cuồng nhiệt và vẻ bức thiết.

Hàn Sâm nhìn bộ dáng của Ngư Vương, tựa hồ là muốn gặm ăn gốc cây màu tím, nhưng mà Ngư Vương còn chưa đụng phải gốc cây màu tím, đã thấy con dị thú bị gốc cây màu tím ký sinh kia thoáng cái đứng lên, đầu lâu húc lên trên người Ngư Vương, lập tức húc Ngư Vương bay ra ngoài, trên người Ngư Vương bị xé nứt ra một vết thương đáng sợ, máu tươi chảy ra như suối.

Rống!

Dị thú phát ra tiếng gầm giận dữ, mang theo gốc cây màu tím trên người lần nữa đánh tới cá đèn lồng bay Vương, trên khuôn mặt thú có ánh sáng màu tím lưu chuyển, hào quang vạn trượng.

Ánh sáng màu xích kim trong cơ thể Phi Ngư Vương lại lóe lên, toàn thân vàng son lộng lẫy, cùng dị thú kia chiến thành một đoàn.

Ánh sáng màu tím cùng vàng rực ở trên trời giao thoa lưu chuyển, xoắn nát biển mây ngàn dặm, hóa thành mưa to rơi xuống.

Hàn Sâm vỗ cánh bay lên, ngược mưa phá tan đám mây, đứng ở xa xa trên bầu trời quan sát đại chiến kinh thiên động địa kia, một cá một thú đều là tồn tại cực kỳ kinh khủng, mặc dù là hóa thân Siêu Cấp Đế Linh, Hàn Sâm cũng không có lòng tin địch lại bất kỳ một con nào trong đó.

Hàn Sâm quan sát hồi lâu, phát hiện ra con dị thú kia khác với con cự thú sinh ra gốc cây Bảo Nhi quấn quanh lúc trước, mặc dù con cự thú lúc trước

kia đã chỉ còn lại có xương cốt, nhưng mà xem xét liền biết, không phải là cùng một loại sinh vật với con dị thú này.

Con dị thú này có xương như hùng dương, đầu có hai sừng, đuôi giống như liêm đao, mặc dù máu thịt uể oải, nhưng mà từ hình thể lại có thể nhìn rõ ràng, xương cốt của nó hoàn toàn khác với con cự thú ở bên trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

- Đến cùng Bảo Nhi có quan hệ gì với gốc cây này đây?

Trong lòng Hàn Sâm khó hiểu, lúc này đã có thể thấy rõ ràng toàn cảnh gốc cây màu tím kia.

Một gốc cây dây leo ký sinh ở trên người dị thú, cực kỳ quỷ dị khiến người kinh hãi, trên người dị thú kia sinh ra rất nhiều dây leo giống như xúc tua vậy.

Hàn Sâm cũng không thấy các loại đồ đạc như trái cây ở phía trên, càng không nhìn thấy hồ lô.

Cũng không biết là bởi vì bị gốc cây màu tím hút hết sinh cơ, hay là dị thú này vốn cũng không phải là đối thủ của Ngư Vương, nếu như chỉ là sức một mình dị thú chống lại Ngư Vương, chỉ sợ hiện tại đã rơi xuống hạ phong.

Nhưng mà gốc cây màu tím trên người dị thú có từng sợi dây leo quất ra, quất cho Ngư Vương máu tươi vàng rực văng giàn giụa, Ngư Vương chiến đấu thắng dị thú kia, nhưng lại không phải là đối thủ của gốc cây màu tím kia.

Thế nhưng mà Ngư Vương một chút ý tứ buông tha cũng không có, toàn thân đã da tróc thịt bong giống như huyết ngư nhưng vẫn liều mạng nhào tới, cũng không biết nó dốc sức liều mạng như vậy là vì cái gì.

Mắt thấy sinh cơ của Ngư Vương càng ngày càng yếu, một sợi dây leo quấn quanh ở trên người nó, khiến cho Ngư Vương muốn di động đều khó mà làm được.

Con dị thú kia xông lại, sừng trên đầu húc thân thể Ngư Vương vỡ ra, mang theo huyết nhục bay đầy trời rơi xuống núi, trực tiếp ngã vào trong hồ.

Máu tươi lập tức nhuộm đỏ cả mảng lớn hồ nước, hình thành từng con sóng máu quay cuồng, lúc này đây Ngư Vương đã không thể lao tới giống như trước đó nữa, đã qua một hồi lâu, thân thể Ngư Vương mới chậm rãi nâng lên.

Chỉ là hiện tại trên người Ngư Vương đã không còn vàng son lộng lẫy giống như lúc trước, ánh sáng màu vàng đỏ trong cơ thể chập chờn như ánh nến trong gió, thoạt nhìn tựa như bất cứ lúc nào cũng sẽ dập tắt.

Phía trên thân thể to lớn giăng đầy vết thương, vẩy cá đã sớm bị lột bỏ sạch sẽ, khắp nơi đều là vết thương có thể nhìn thấy xương cá, bộ dạng máu thịt be bét kia khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Ngư Vương giãy dụa bơi ở trong hồ, muốn lần nữa vung vây cá bay lên đỉnh núi, nhưng cuối cùng lại không còn khí lực nữa, chỉ nhảy lên chưa đến 10m liền đã rơi xuống, đập cho bọt nước sóng lớn quay cuồng.

Bảo Nhi ngước nhìn đỉnh núi ở trong tầng mây, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ không cam lòng, nhưng mà tựa hồ lại có chỗ kiêng kỵ.

Hàn Sâm thấy con Ngư Vương kia đã chỉ còn lại có nửa hơi, liền nhảy lên trên người Ngư Vương, xách Bảo Nhi từ trên lưng nó lên.

Chiến đấu vừa rồi kịch liệt như vậy, Bảo Nhi ngồi ở trên người Ngư Vương vậy mà không hề có một chút tổn thương nào, cũng không biết là do Ngư Vương tận lực giữ gìn, hay là dị thú cùng gốc cây bên trên đỉnh núi kia cũng không muốn thương tổn cô bé.

- Bảo Nhi, con rốt cục muốn làm gì thế?

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi hỏi, hắn thật sự quá hiếu kỳ, chỉ có Bảo Nhi mới có thể giải đáp nghi ngờ trong lòng hắn.

Bảo Nhi nhìn lên đỉnh núi nói ra:

- Ba ba. . . Bảo Nhi. . . muốn. . . dây leo. . .

- Con muốn gốc cây kia làm gì?

Hàn Sâm cũng đã nghe rõ một chút.

- Muốn.

Bảo Nhi nghiêm túc nói ra.

Hàn Sâm có chút im lặng, lại hỏi thêm vài câu, nhưng không hỏi ra nội dung chính gì, thoạt nhìn cũng không phải là Bảo Nhi không muốn nói cho hắn biết, chỉ sợ liền chính Bảo Nhi cũng không biết là nguyên nhân gì, cô bé cũng nói không rõ ràng được, chỉ nói là muốn.

Thấy không hỏi ra cái gì, Hàn Sâm đành phải buông tha việc tiếp tục hỏi, rút Phượng Hoàng Thần Kiếm ra muốn chém giết Ngư Vương dưới chân, đây rất có thể là một con sinh vật siêu cấp thần huyết mở ra mười đạo khóa gen hoặc là bạo tẩu, giết tự nhiên là có chỗ tốt rất lớn.

Hiện tại nó đã hấp hối rồi, cơ hồ là không có sức hoàn thủ, đúng là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp.

- Ba ba đừng giết nó.

Bảo Nhi lại đột nhiên ngăn cản Hàn Sâm.

- Vì sao?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Bảo Nhi, Bảo Nhi chưa từng làm những chuyện tương tự.

Bảo Nhi nhìn lên đỉnh núi, khoa tay múa chân nói:

- Bảo Nhi. . . ba ba. . . không phải là đối thủ. . . về sau còn cần sự trợ giúp của nó. . .

Chương 1122: Vạn Trùng Sâm Lâm

- Về sau?

Trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh, thoạt nhìn Bảo Nhi vô cùng có chấp niệm với gốc cây kia, vẫn muốn một lần nữa đến cướp đoạt.

Hơi do dự một chút, Hàn Sâm vẫn buông tha cho việc chém giết Ngư Vương, giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết đối với Hàn Sâm cũng không tính là chuyện rất khó, không cần phải bởi vì một con sinh vật siêu cấp thần huyết mà làm cho Bảo Nhi mất hứng.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng hết sức có ý tưởng đối với gốc cây dị thú trên núi, nếu như về sau con Ngư Vương này còn có thể hỗ trợ, lưu lại một mạng cho nó cũng không thiệt thòi.

Hàn Sâm mô phỏng lôi điện màu bạc của Tiểu Ngân Ngân, đánh lôi điện lên trên vết thương của Ngư Vương.

Bởi vì Động Huyền Kinh mở ra khóa gen quá thấp, tố chất thân thể của con Ngư Vương này quá mạnh, lôi điện màu bạc phát huy ra tác dụng cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Trọn vẹn qua thời gian nửa ngày, Hàn Sâm đã sắp mệt tới đánh không ra lôi điện nữa rồi, thương thế tương đối nghiêm trọng trên thân thể con Ngư Vương kia mới có chút chuyển biến tốt.

- Đây nhất định là một con sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu.

Hàn Sâm thấy tố chất thân thể của Ngư Vương mạnh mẽ như vậy, trong lòng đã xác định tám chín mươi phần trăm.

Thân thể của Ngư Vương đã chuyển biến tốt một chút, nhìn thoáng qua ngọn núi lớn đã sớm bị biển mây bao quanh một lần nữa, trong mắt tựa hồ

tràn đầy vẻ không cam lòng, nhưng mà lại không thể làm gì, vẫy đuôi rời khỏi hồ lớn hướng về hạ du bơi đi.

Bảo Nhi nhìn ngọn núi lớn kia cũng hơi lộ ra vẻ thất lạc, Hàn Sâm ôm cô bé đứng ở trên lưng Ngư Vương, nhưng trong lòng đang suy nghĩ tới liên hệ giữa gốc cây dị thú kia và Bảo Nhi.

Cá lớn xuôi dòng thẳng xuống dưới, bơi nửa ngày, rốt cục đã gặp được Nữ Hoàng dọc theo bờ sông mà đến, Nữ Hoàng thấy con cá lớn kia mình đầy thương tích, vẩy cá trên người cũng bị mất, lộ ra vẻ kinh nghi.

Hàn Sâm thu hồi Kim Mao Hống lại, lại để cho Nữ Hoàng cũng lên trên lưng cá lớn, đem chuyện vừa xảy ra nói đại khái một lần, chỉ là xóa đi bộ phận có liên quan tới Bảo Nhi.

- Bên trong Tí Hộ Sở còn có rất nhiều bí mật chưa hiểu rõ, chúng ta cũng khó có thể đoán được ngọn nguồn cỉa nó, con Ngư Vương này liều mạng như vậy, chỉ sợ là gốc cây kia có lợi ích khổng lồ đối với nó, nếu không tuyệt đối sẽ không lấy mạng ra đánh cược.

Sau khi Nữ Hoàng nghe xong liền nói ra.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn cũng muốn biết đến cùng là gốc cây kia có lợi ích gì, chỉ là hiện tại thực lực của hắn chưa đủ, nếu như sau này có cơ hội, nói không chừng còn có thể mượn lực lượng của con Ngư Vương này đấu một trận với gốc cây dị thú kia.

Ngư Vương thuận dòng mà xuống, cùng bầy cá đèn lồng tụ hợp ở một chỗ, vô số cá đèn lồng vây quanh Ngư Vương mà đi, đều tới hôn lên vết thương cùng máu đen trên người Ngư Vương.

Lúc mỗi con cá đèn lồng hôn lên vết thương trên người Ngư Vương, đều tựa hồ hộc ra một chút vầng sáng đèn lồng ở trong thân thể, vầng sáng kia theo miệng vết thương chảy vào trong cơ thể Ngư Vương, khiến cho ánh sáng màu vàng đỏ trong cơ thể nó một lần nữa phát sáng lên, sinh cơ cũng dần dần khôi phục.

Càng ngày càng có nhiều cá đèn lồng cống hiến ánh sáng của mình cho Ngư Vương, vết thương trên người Ngư Vương cũng dần dần khép lại, lại bắt đầu sinh trưởng ra vảy giáp màu vàng ròng.

Xem cảnh tượng kỳ diệu này, Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn từ trên lưng Ngư Vương rời đi để tiếp tục chạy đi, Bảo Nhi lại lôi kéo Hàn Sâm lại, chỉ chỉ vào con Ngư Vương kia nói ra:

- Ba ba. . . nó. . . tiễn chúng ta. . .

- Tiễn chúng ta? Nó biết chúng ta muốn đi đâu sao?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Nó nhìn thấy người giống như chúng ta.

Bảo Nhi nói.

Hàn Sâm cùng Nữ Hoàng liếc mắt nhìn nhau, liền không cưỡng cầu rời đi nữa, ngồi ở trên lưng Ngư Vương mà đi, nếu như có thể tìm được một Tí Hộ Sở có nhân loại tụ tập, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi.

Sinh cơ của Ngư Vương đã khôi phục, tốc độ cũng nhanh hơn, phá sóng rẽ nước bơi vào trong nhánh sông, mang theo bọn Hàn Sâm một mực đi xuống hạ du.

Không đến một ngày, Ngư Vương ngừng lại ở trong một con sông, chậm rãi bơi về phía bên cạnh bờ.

Hàn Sâm nhìn lại, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ, ở bờ sông đằng kia, Hàn Sâm vậy mà thấy được mấy bụi Kinh Cức, mặc dù chỉ là mấy bụi thấp lè tè, phần lớn cũng đều là thực vật bình thường, nhưng mà ít nhất đã nói rõ vùng này có Kinh Cức sinh trưởng, nói không chừng chỗ này đã cách Kinh Cức Tùng Lâm không xa.

Ba người nhảy lên trên bờ, Ngư Vương lắc lắc cái đuôi đối với bọn họ, ở trong nước bơi vài vòng lúc này mới mang theo đàn cá đèn lồng rời đi.

- Bảo Nhi, lần sau phải làm như thế nào mới có thể tìm được con Ngư Vương này?

Hàn Sâm nhìn mặt sông rộng lớn, đây chỉ là một nhánh sông cũng đã rộng lớn như vậy, lần sau muốn đi tìm con Ngư Vương này cũng không biết là phải đi đâu để tìm.

- Nó sẽ còn đến đó. . .

Bảo Nhi vô cùng khẳng định nói, mắt to lại nhìn về phía phương hướng ngọn núi lớn kia, giống như vẫn còn hết sức không cam lòng.

Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì, xem thực lực của gốc cây dị thú, cho dù hắn biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh đi lên cũng vô dụng, giống như Ngư Vương cũng là đi chịu chết.

Cũng may là hình như gốc cây dị thú có điều kiêng kị gì đó, một mực chưa từng rời khỏi đỉnh núi, nếu không con Ngư Vương kia cũng không có cơ hội sống sót.

- Chỉ có thể đợi sau khi thực lực tăng lên, lại đến cướp lấy gốc cây kia thôi.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi dọc theo bờ sông đi tới.

Trên bờ sông có một ít đường nhỏ do nhân loại nhiều lần hoạt động giẫm ra, xem những dấu chân đó, hẳn là nhân loại hoạt động ở đây không thể nghi ngờ.

Quả nhiên, cũng chỉ mới đi được hơn mười dặm đường, liền thấy trong rừng cây trước mặt có một tòa lâu đài cổ, hơn nữa ở bên trong vùng rừng rậm kia còn có thể nhìn thấy nhân loại đang săn giết dị sinh vật.

- Anh bạn, cậu từ đâu tới đây?

Có nhân loại thấy được bọn Hàn Sâm, lập tức có người đi tới hỏi.

- Chúng tôi ở Tí Hộ Sở gần Kinh Cức Tùng Lâm, đi lạc ở trong Kinh Cức Tùng Lâm mới tới đây, không biết đây là nơi nào?

Hàn Sâm thử thăm dò nói ra.

- Mấy người thật sự là quá may mắn, xuyên qua Kinh Cức Tùng Lâm mà không chết, vận may này đúng là không phải bình thường.

Người nọ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nói.

Hàn Sâm nghe y nói, ở đây vậy mà thật sự có Kinh Cức Tùng Lâm, lập tức vui mừng quá đỗi, cặn kẽ hỏi người nọ tình huống nơi này.

Cánh rừng rậm này gọi Vạn Trùng Sâm Lâm, vô cùng gần với Kinh Cức Tùng Lâm, một mặt tiếp xúc với Kinh Cức Tùng Lâm, ba mặt khác đều là mảng lớn thuỷ vực khủng bố, ở đây cũng chỉ có một Tí Hộ Sở cấp quý tộc như vậy, cũng không biết bởi vì sao lại biến thành Tí Hộ Sở trống không, không có Dị Linh tồn tại, nhân loại ngẫu nhiên đến Tí Hộ Sở này, liền sinh tồn ở ngay chỗ này.

Cũng may là mặc dù ở trong Kinh Cức Tùng Lâm cùng thuỷ vực nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, nhưng mà mảnh Vạn Trùng Sâm Lâm này vẫn tính là an ổn, rừng rậm trước mặt có diện tích rất lớn, tộc đàn sinh vật bình thường, sinh vật nguyên thủy cùng sinh vật biến dị bên trong cũng có rất nhiều, rất dễ dàng cho nhân loại sinh tồn và tiến hóa, nhân loại có thể tới nơi này cũng coi như là vô cùng may mắn.

Ba người đi vào trong Tí Hộ Sở, người nơi này cũng vô cùng nhiệt tình, bởi vì nhân số cũng không có nhiều, tài nguyên xunh quanh lại rất phong phú, Siêu Việt Giả nhân loại nơi này không có quan hệ cạnh tranh quá lớn, trên cơ bản đều là trợ giúp lẫn nhau cùng một chỗ săn giết dị sinh vật tiến hóa, rõ ràng là có thể cảm giác được không khí nơi này rất tốt.

Hàn Sâm cùng Nữ Hoàng tạm thời ở lại bên trong Tí Hộ Sở này, Hàn Sâm trở lại Liên Minh tìm một ít tư liệu, muốn đoán xem mình đang ở vị trí nào so với Kinh Cức Tùng Lâm, nếu như có thể, trực tiếp để cho Tí Hộ Sở dưới mặt đất di động qua là được rồi.

Hàn Sâm cũng có ý đồ đối với gốc cây dị thú trên núi lớn kia, có thể ở lại khu vực này tự nhiên là không thể tốt hơn rồi.

Chương 1123: Lại Thấy Sào Huyệt

Sau khi Hàn Sâm trở lại Liên Minh, thật sự để cho hắn dùng chút tư liệu ít đến thương cảm kia phân tích ra vị trí đại khái của Vạn Trùng Sâm Lâm.

Hàn Sâm ở lại chỗ này, sau đó thông báo cho Sát Na Nữ Đế, để cho cô ta di động Tí Hộ Sở dưới mặt đất đến khu vực này, nhưng mà bởi vì khoảng cách di động của Tí Hộ Sở dưới mặt đất trong mỗi ngày có hạn, căn cứ theo phỏng đoán của Hàn Sâm, ít nhất phải hơn một tháng, Tí Hộ Sở dưới mặt đất mới có thể đến đây.

Tí Hộ Sở này tên là Trùng Sào, tổng cộng cũng chỉ có ba, bốn mươi nhân loại, đều là ở thời đại khác nhau ngẫu nhiên truyền tống tới nơi này, một vị già nhất đều đã đi tới đây hơn một trăm năm.

Bởi vì nguy hiểm ở nơi này tương đối ít, coi như là may mắn hơn những Siêu Việt Giả tiến vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, được sự giúp đỡ của tiền bối đó cũng có thể sinh hoạt không tệ, cho nên trên cơ bản thì Siêu Việt Giả có thể tới nơi này đều sống sót, nghe người bên trong Tí Hộ Sở nói, hơn một trăm năm qua, ở đây tổng cộng mới chết bốn năm người mà thôi.

Có hai người là vì đi nhầm vào sào huyệt dị sinh vật mà chết, người khác thì là đi vào Kinh Cức Tùng Lâm hoặc là vào trong thủy vực săn giết dị sinh vật, kết quả rơi vào kết cục chết không toàn thây.

Ở đây thậm chí còn có sào huyệt dị sinh vật, chuyện này có chút vượt quá ý liệu của Hàn Sâm, Trùng Gia nói, cái sào huyệt dị sinh vật này ở ngay trong trung ương Vạn Trùng Sâm Lâm, bên trong có rất nhiều dị sinh vật đáng sợ, bằng lực lượng của bọn họ căn bản khó có thể xông vào đánh vỡ trứng dị sinh vật, cho nên ngoại trừ hai nhân loại đi nhầm vào bên trong, những năm này cũng không có ai dám tới gần chỗ đó nữa.

Trùng Gia chính là chủ nhân của Trùng Sào Tí Hộ Sở, kỳ thật nói là chủ nhân, không bằng nói là một tiền bối thì thỏa đáng hơn, Trùng Gia là nhân loại truyền tống đến Tí Hộ Sở này sớm nhất, thời gian ở dài nhất, lại đức cao vọng trọng nhất, cho nên liền được đề cử làm quản lý.

Nói là quản lý, phần lớn cũng đều là Trùng Gia trợ giúp người khác, mỗi lần có nhân vật mới truyền tống đi vào Trùng Sào, đều là đi theo Trùng Gia học tập đạo sinh tồn ở nơi này trước, bình thường Trùng Gia đều miễn phí đưa cho người mới một ít thú hồn, để cho bọn họ có thể sinh tồn được ở chỗ này, chí ít là có năng lực săn giết sinh vật bình thường, không đến mức mới đi ra đã chết.

Cho nên bên trong tên Trùng Gia có một chữ gia, đây là tôn xưng, không chỉ là đối với tuổi của ông ta, còn là đối với phẩm đức của ông ta.

Về phần tại sao lại gọi là Trùng Gia, đó là bởi vì Trùng Gia ưa thích nuôi thú hồn sủng vật, hơn nữa đều là một ít thú hồn sủng vật dạng côn trùng, tùy tiện một chiêu chính là vài chục thú hồn côn trùng trùng điệp đi ở bên cạnh ông ta, cho nên mới có cái danh hiệu Trùng Gia này.

Về phần tên vốn có của ông ta là gì, đã không có người nào còn nhớ được.

Trên cơ bản là nhân vật mới đi tới chỗ này, đều từng được Trùng Gia đưa tặng thú hồn sủng vật dạng côn trùng, mặc dù cấp bậc không cao, nhưng mà dùng để săn giết sinh vật bình thường thì vẫn có trợ giúp rất lớn, coi như là sủng vật thiết yếu của Siêu Việt Giả mới tiến hóa ở đây.

Lúc Hàn Sâm nhìn thấy Trùng Gia, ánh mắt của Trùng Gia nhìn hắn có chút cổ quái, mặc dù chỉ là cảm giác trong tích tắc, sau đó liền không còn khác thường gì nữa, nhưng mà bởi vì Hàn Sâm tu luyện Động Huyền Kinh cùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, đối với ở phương diện này đặc biệt mẫn cảm, cho nên hắn vẫn đã nhận ra khác thường của Trùng Gia trong tích tắc kia.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không để ở trong lòng, chỉ cho là Trùng Gia biết hắn, biết rõ thân phận của hắn mà thôi.

Dù sao người trong Liên Minh biết hắn cũng không ít, chuyện này cũng không có gì để cảm thấy kỳ quái.

Người ngoài đều biết thân thể của hắn bị thương, hiện tại vậy mà hắn đi đến nơi này, có chỗ nghi hoặc cũng là bình thường, cho nên Hàn Sâm cũng không nghĩ nhiều.

Trùng Gia hiển nhiên là một người vô cùng nhiệt tình, cũng không sợ lãng phí thời gian của mình, dẫn theo Hàn Sâm cùng Nữ Hoàng đi lòng vòng xung quanh, nói rất nhiều cấm kỵ ở xung quanh Vạn Trùng Sâm Lâm cho bọn Hàn Sâm, cuối cùng còn cho hắn và Nữ Hoàng mỗi người một con thú hồn sủng vật côn trùng hai cánh, đều đã nuôi nấng đến trạng thái chiến đấu.

Biết rõ Hàn Sâm sẽ dừng lại ở chỗ này trong một khoảng thời gian, Nữ Hoàng liền đi ra ngoài săn giết dị sinh vật, cô gái này ngay cả một khắc thời gian cũng không muốn chậm trễ.

Sau khi Hàn Sâm chuẩn bị một ít gì đó, liền trực tiếp đi tới vị trí trung ương của Vạn Trùng Sâm Lâm, đối với Siêu Việt Giả bình thường mà nói, sào huyệt dị sinh vật chính là tử địa, nhưng đối với hắn mà nói thì lại là một bảo tàng khổng lồ.

Nếu như trứng dị sinh vật bên trong đã tiến hóa thành sinh vật siêu cấp thần huyết, chuyện đó đối với Hàn Sâm thì không thể tốt hơn rồi, một sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy, Hàn Sâm hiện tại là gặp một con giết một con, tuyệt đối sẽ không nương tay.

Bởi vì hiện tại Hàn Sâm chỉ còn thiếu siêu cấp thần gen, trên đường gặp phải dị sinh vật căn bản là hắn không có hứng thú giết, trực tiếp vỗ cánh bay qua, những dị sinh vật đó cũng không thể đuổi kịp cánh Huyết Yêu Long.

Hàn Sâm trực tiếp bay ngang qua bầu trời, không bao lâu đã thấy bên trong rừng rậm có một ngọn núi kỳ dị hình hoa sen, đó chính là địa hình Hoa Sen Sinh Mệnh vô cùng điển hình dẫn vào sào huyệt dị sinh vật.

Bay thẳng vào bên trong ngọn núi hình hoa sen, lập tức nhìn thấy ở bên trong ngọn núi kia có rất nhiều đại giáp trùng màu vàng, từng con đều lớn cỡ cái cối xay, mọc ra sừng màu vàng có hình thù kỳ quái, móng vuốt giống như là răng cưa, ít nhất cũng có hơn một trăm con đại giáp trùng màu vàng như vậy nằm ở các nơi trên vách núi đá.

Sinh cơ của đám đại giáp trùng này cũng không mạnh, tối đa cũng chỉ là sinh vật biến dị, Hàn Sâm tự nhiên lười đi giết bọn nó, đi thẳng tới vị trí

trung tâm ngọn núi hoa sen, quả nhiên thấy được một cửa động thẳng đứng giống như miệng giếng, đúng là lối vào sào huyệt dị sinh vật.

Nhìn thoáng qua vào bên trong, không thấy được dị sinh vật, ý niệm của Hàn Sâm khẽ động, áo giáp Ma Huyết Đường Lang siêu cấp thần huyết liền xuất hiện trên người, Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng được gọi ra.

Để cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch đi vào trước, Hàn Sâm cũng đi vào theo, trong con đường bằng đá uốn lượn cũng không có tung tích của dị sinh vật.

Mãi cho đến chỗ vách tường dị tinh thể, thấy vách tường dị tinh thể kia đã bị vỡ tan, hiển nhiên là đã có người đến đây, hơn nữa đã đánh nát vách tường dị tinh thể tiến vào bên trong.

Hàn Sâm đi vào bên trong quan sát, không khỏi ngây ra một lúc, bên trong cũng không nhìn thấy dị sinh vật nào, hoặc nói là không nhìn thấy dị sinh vật còn sống nào.

Dưới ánh sáng màu xanh của dị tinh chiếu xạ xuống, Hàn Sâm thấy được ở bên trong có rất nhiều giáp xác đứt đoạn, những giáp xác đó có lớn có nhỏ, trên cơ bản đều đã vỡ vụn, đứt gãy vô cùng bất quy tắc, xem ra giống như là đã bị thứ gì đó dùng sức xé rách ra.

Bên trong đám giáp xác đứt gãy, loại lớn thì như toa xe lửa, loại nhỏ chỉ lớn chừng quả đấm, chồng chất ở khắp nơi bên trong sào huyệt, cơ hồ lấp kín những sào phòng kia luôn.

- Kỳ quái, chẳng lẽ là người tiến vào lúc trước đã giết sạch dị sinh vật trong sào huyệt này rồi?

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút nghi hoặc.

Hắn ở trong Trùng Sào Tí Hộ Sở đã nghe nói tới chuyện hai người kia đi nhầm vào sào huyệt dị sinh vật, một người trong đó đã trực tiếp chết ở trong sào huyệt, một người khác trốn ra khỏi, nhưng mà vì bị thương quá nặng, không lâu sau cũng đã chết đi rồi.

Không nghe nói tới chuyện bọn họ có thực lực như vậy, lại có thể giết sạch dị sinh vật trong sào huyệt dị sinh vật. Hay là nói trừ bọn họ ra, còn có những người khác đã tới sào huyệt dị sinh vật này, giết dị sinh vật bên trong đi?

Hàn Sâm không nhịn được hơi có chút thất vọng, nếu như trứng dị sinh vật đã bị đánh vỡ, vậy chuyến này coi như là hắn đã đi không.

Nhưng mà đã đến đây rồi, nếu như không tận mắt nhìn thấy trứng dị sinh vật bị đánh vỡ, Hàn Sâm cũng không cam lòng cứ trở về như vậy, vì vậy liền ra lệnh cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch ở phía trước mở đường, tiếp tục đi vào trong sào huyệt dị sinh vật.

Bốn phía đều là giáp xác của dị sinh vật dạng côn trùng, hơn nữa đều là loại tàn đoạn nghiền nát kia, Hàn Sâm nhìn thấy vậy không nhịn được liền hơi nhíu mày.

Chương 1124: Thẻ Kim Loại

Những giáp xác bị đứt gãy này thoạt nhìn vô cùng cổ quái, giống như là lá thép bị xé ra, nhìn tới đã biết không phải là thương tích do binh khí gây ra.

Khắp nơi bên trong sào huyệt dị sinh vật đều là loại giáp xác nghiền nát này, ngay cả một con dị sinh vật còn sống cũng không có.

Đi thẳng đã vào tận cùng bên trong của sào huyệt dị sinh vật, cũng không thể gặp được một vật còn sống, trứng dị sinh vật quả nhiên cũng không còn.

- Rốt cuộc là ai trước một bước giết dị sinh vật nơi này, đánh nát trứng dị sinh vật đây? Là nhân loại hay là Dị Linh?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Hiện tại suy nghĩ gì cũng đã vô dụng, Hàn Sâm đang chuẩn bị rời khỏi sào huyệt dị sinh vật, trong lòng lại đột nhiên kinh sợ, sinh ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, lưng đều cảm thấy ớn lạnh.

Hàn Sâm mạnh mẽ quay người đấm ra một quyền, chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, gai nhọn trên nắm tay áo giáp cùng một cái móng vuốt màu xanh sẫm đụng vào nhau, một luồng lực lượng mạnh mẽ đánh úp lại, lập tức đánh bay Hàn Sâm ra ngoài, đụng nát rất nhiều sào phòng dị sinh vật.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch lập tức nghênh đón, Hàn Sâm cố nén khí huyết quay cuồng ở bên trong lồng ngực từ trong sào phòng vỡ vụn leo ra.

Chỉ thấy đang cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch đánh nhau là một con nhện lớn toàn thân màu xanh sẫm tản ra ánh kim loại, con nhện kia lớn chừng một căn phòng, trên móng vuốt mọc đầy lông tơ tựa như bàn chải thép màu xanh sẫm.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch đánh tới một quyền, lại chỉ thấy trong miệng con nhện lớn kia phun ra tơ nhện màu trắng, lập tức dính lên bên trên quả đấm của Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Lực lượng của Kỵ Sĩ Phản Nghịch mạnh mẽ, nhưng mà tơ nhện kia lại dính vô cùng, Kỵ Sĩ Phản Nghịch cầm lấy tơ nhện dùng sức lôi kéo, tơ nhện lập tức giống như là da gân bị kéo ra, nhưng không hề bị kéo đứt.

Trái lại tơ nhện lại dính lên trên tay Kỵ Sĩ Phản Nghịch, tơ nhện trong miệng con nhện lớn màu xanh sẫm không ngừng phun ra, vũ lực của Kỵ Sĩ Phản Nghịch dù mạnh như thế nào đi nữa, thực sự cũng không có biện pháp gì thoát khỏi những tơ nhện vô cùng dính kia.

Rất nhanh Kỵ Sĩ Phản Nghịch đã bị tơ nhện phun đầy người, lôi kéo như thế nào cũng không lôi kéo đứt được, hành động bị trói buộc rất lớn.

Bành!

Móng vuốt giống như kim loại của con nhện kia đâm lên trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch, để lại trên khải giáp của Kỵ Sĩ Phản Nghịch một vết sâu, mặc dù không đâm thủng được áo giáp, nhưng cũng đã vô cùng dọa người.

Càng quan trọng hơn là Kỵ Sĩ Phản Nghịch bị tơ nhện dính lấy, không có cách nào phát huy ra sức mạnh của bản thân, hoàn toàn bị rơi vào thế hạ phong, bị móng vuốt của con nhện kia không ngừng tấn côn xé rách, vết

thương trên khải giáp ngày càng nhiều, phát ra tiếng ma sát xèo. . .xèo chói tai.

Hàn Sâm rốt cuộc đã biết những giáp xác đó là như thế nào, khác với suy đoán lúc trước của Hàn Sâm, dị sinh vật nơi này cũng không phải là bị nhân loại hoặc là Dị Linh giết chết, mà là bị con nhện to lớn này giết chết.

Giáp xác đều là bị móng vuốt của con nhện lớn kia đâm thủng xé rách, chỉ sợ là máu thịt bên trong đều bị nó ăn hết.

- Con nhện này chắc là sinh vật siêu cấp thần huyết do trứng dị sinh vật ấp ra đi? Tính tình của nó vô cùng hung tàn, thậm chí ngay cả dị sinh vật sinh ra trong cùng một sào huyệt đều nuốt luôn.

Hàn Sâm thấy Kỵ Sĩ Phản Nghịch rơi xuống hạ phong, trong lòng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Trứng dị sinh vật không bị người khác đánh vỡ, còn ấp nở ra sinh vật siêu cấp thần huyết, không có chuyện gì may mắn hơn chuyện này.

Mắt thấy Kỵ Sĩ Phản Nghịch chỉ còn đứng chịu đòn, Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán ra thú hồn Kim Ô, biến thân thành Tam Trảo Kim Ô, dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra chín đạo khóa gen, huyết diễm trên người bốc lên, trực tiếp bay nhào tới con nhện lớn kia.

Con nhện lớn thét vang lên chói tai phun tơ nhện tới chỗ Hàn Sâm, nhưng đáng tiếc là tơ nhện kia vừa gặp phải huyết diễm, lập tức đã bị bốc cháy, căn bản không dính lên trên người Hàn Sâm được.

Hàn Sâm một móng vuốt chụp tới, đã kéo giáp xác trên lưng con nhện lớn ra một lỗ hổng lớn, dòng máu màu xanh lục lập tức từ bên trong chảy ra.

Trong miệng phun ra huyết diễm, nhưng không phun về phía con nhện lớn kia, mà là phun về phía Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Tơ nhện dính ở trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch gặp phải huyết diễm liền trực tiếp bị đốt thành tro, Kỵ Sĩ Phản Nghịch lập tức khôi phục tự do.

Hàn Sâm cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch liên thủ lao thẳng tới con nhện lớn, năng lực phun tơ nhện của con nhện lớn kia vừa vặn bị huyết diễm khắc chế, hơn nữa còn bị vầng sáng phản nghịch làm cho suy yếu, căn bản không phải là đối thủ của Hàn Sâm, trên người bị Kim Ô trảo chộp ra từng vết máu.

Ở bên trong sào huyệt dị sinh vật này, con nhện lớn liền chỗ để đào tẩu cũng không có, sau khi bị Kỵ Sĩ Phản Nghịch ngăn chặn lối ra, không hơn một giờ đã bị Hàn Sâm chộp nát đầu.

"Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Tàn Nhẫn Tri Chu Vương, không đạt được thú hồn, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen."

Mặc dù không đạt được thú hồn, nhưng mà Hàn Sâm đã vô cùng hưng phấn, vốn cho là sẽ không thu hoạch được gì, nhưng lại có thể lấy được một viên gen sinh mệnh tinh hoa, đây đã vượt ra khỏi mong muốn của Hàn Sâm.

Nhưng mà có chút kỳ quái là, sau khi thân thể của Tàn Nhẫn Tri Chu Vương phân giải, trong thân thể ngoại trừ một viên gen sinh mệnh tinh hoa màu xanh đen ra, còn rơi ra một vật khác nữa.

Sau khi Hàn Sâm nhìn thấy vật đó, lập tức kinh ngạc há to miệng, đó là một tấm thẻ kim loại có khắc đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Thẻ kim loại chỉ lớn bằng bàn tay, toàn thân đỏ thẫm như máu, chính diện có khắc một cái đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu đầu đuôi liền nhau, mặt sau có khắc một con số bảy bằng cổ văn.

Hàn Sâm nhặt tấm thẻ kim loại lên lật trái xem phải, cũng không nhìn ra manh mối gì, không biết vì sao mà tấm thẻ này lại ở trong bụng con nhện, đành phải thu tấm thẻ kim loại vào trước đã.

Nhặt lấy viên gen sinh mệnh tinh hoa do Tàn Nhẫn Tri Chu lưu lại, Hàn Sâm lại dạo qua một vòng ở bên trong sào huyệt, sau khi xác định không còn sinh vật sống nào khác, lúc này mới rời khỏi sào huyệt dị sinh vật.

Sau khi Hàn Sâm trở lại Trùng Sào Tí Hộ Sở, lại hướng Trùng Gia nghe ngóng một ít tình huống xung quanh.

Kết quả là đáp án lấy được lại để cho hắn có chút thất vọng, ở trong Vạn Trùng Sâm Lâm cũng không có dị sinh vật nào đặc biệt mạnh mẽ, chỗ đáng sợ nhất chính là cái sào huyệt dị sinh vật kia.

- Ngoại trừ Kinh Cức Tùng Lâm cùng thuỷ vực kia ra, ở đây liền không có địa phương nào khác tương đối kỳ quái sao?

Hàn Sâm vẫn chưa từ bỏ ý định lại hỏi tiếp.

Thuỷ vực bên kia Hàn Sâm cũng không dám đi, trước đó lúc Ngư Vương đi qua thuỷ vực kia, hắn nhìn thấy rất nhiều dị sinh vật kinh khủng nhượng bộ tránh đi, chỉ là những dị sinh vật kinh khủng đó không phải là Hàn Sâm hiện tại có thể giải quyết, cho nên Hàn Sâm sẽ không đi tới bên kia săn giết dị sinh vật, để tránh cho bọn chúng nổi giận.

Bên trong Kinh Cức Tùng Lâm càng có vô số điều thần bí, không có Tí Hộ Sở dưới mặt đất với tư cách là chỗ dựa, Hàn Sâm cũng không dám đi loạn ở bên trong, trong khoảng thời gian ngắn cũng không tìm thấy chỗ nào có thể săn bắn sinh vật siêu cấp thần huyết cả.

- Nói tới địa phương kỳ quái, trong Vạn Trùng Sâm Lâm này thật sự là có một chỗ.

Trùng Gia trầm ngâm nói.

- Chỗ nào?

Hàn Sâm lập tức hứng thú, nhìn Trùng Gia hỏi.

Trùng Gia nhớ lại trong chốc lát mới lên tiếng:

- Chỗ tương liên giữa Vạn Trùng Sâm Lâm cùng Kinh Cức Tùng Lâm có ba ngọn núi đá nhỏ, cao cũng chỉ tầm bốn, năm trăm mét, ba ngọn núi xếp thành hình chữ phẩm, tạo thành một cái hẻm núi. Thực vật vùng này phong phú, coi như là bên ngoài Kinh Cức Tùng Lâm cũng có Kinh Cức thành phiến, nhưng mà chỉ có ở bên trong thung lũng kia lại không có một ngọn cỏ, liền Kinh Cức cũng không sinh trưởng được, sau khi dị sinh vật đi vào cũng không còn thấy chúng nó đi ra nữa, hơn nữa thường cách một đoạn

thời gian, ở bên trong thung lũng kia còn có thể nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non, quỷ dị không nói thành lời.

Dừng một chút, Trùng Gia còn nói thêm:

- Tôi đã tới Vạn Trùng Sâm Lâm nhiều năm như vậy, cũng không dám đi vào hẻm núi kia, bên trong đến cùng có gì cũng không nói rõ ràng được, nhưng mà khẳng định bên trong không phải là vùng đất tốt lành gì, cậu nghe một chút vậy thôi, ngàn vạn lần đừng đi vào chỗ đó.

Hàn Sâm trong miệng thì đồng ý, nhưng trong lòng lại nghĩ:

- Không phải vùng đất tốt lành là được rồi, tôi tìm chính là loại địa phương đó, không phải nơi nguy hiểm tôi cũng không thèm đi.

Hàn Sâm hỏi rõ vị trí hẻm núi, trong miệng nói là miễn để bản thân khỏi đi lạc vào trong đó, trên thực tế là định đi vào trong hẻm núi xem rõ ngọn ngành, nói không chừng bên trong còn có sinh vật siêu cấp thần huyết.

Chương 1125: Động Huyền Kinh Đệ Ngũ Trọng

Hiện tại Hàn Sâm đã có ba viên gen sinh mệnh tinh hoa, nhưng mà ngay cả một viên cũng chưa hấp thu xong, tốc độ hấp thu chậm tới mức giận sôi.

- Xem ra phải mau chóng mở ra khóa gen mới được, nếu không cho dù lấy được gen sinh mệnh tinh hoa cũng khó có thể hấp thu.

Hàn Sâm cũng từng có ý nghĩ đi mua loại gen dịch có thể xúc tiến hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, nhưng mà cuối cùng vẫn buông tha cho.

Thứ nhất là thứ kia quá đắt, hiện tại đang bị mấy phe thế lực trong Liên Minh lũng đoạn, thứ hai là Hàn Sâm cũng không biết đến cùng vật kia có

tác dụng phụ hay không, dưới tình huống mình có thể hấp thu thì cũng không nên dùng linh tinh.

Suy nghĩ nhiều lần, Hàn Sâm quyết định mở ra đạo khóa gen thứ năm trước, sau đó lại đi tới hẻm núi kia nhìn xem.

Hắn đã sớm mở ra bốn đạo khóa gen, đạo khóa gen thứ năm bởi vì bị thương nên vẫn còn chậm chạp chưa mở ra.

Cũng không thể nói là chưa mở ra, ở chỗ của hóa thân của Đại Thiên Ma đã từng mở ra một lần rồi, nhưng về sau lại đóng lại, cũng không có chính thức mở ra.

Hàn Sâm ở bên trong Tí Hộ Sở toàn lực tu luyện Động Huyền Kinh, bởi vì thể chất của hắn đã sớm vượt qua tiêu chuẩn mở ra đạo khóa gen thứ năm, lại đã từng mở ra đạo khóa gen thứ năm một lần, mặc dù một lần kia cũng không phải là thật sự mở ra, nhưng cũng cho Hàn Sâm một ít kinh nghiệm quý báu, giúp cho hắn rất thuận lợi mở ra đạo khóa gen thứ năm.

Trong nháy mắt Động Huyền Kinh tiến vào đệ ngũ trọng, mở ra đạo khóa gen thứ năm, Hàn Sâm cảm thấy bên trong đầu óc của mình tựa hồ có đồ vật gì đó răng rắc một tiếng vỡ vụn.

Lần này phạm vi của Động Huyền Khí không hề mở rộng, nhưng mà ở trong phạm vi của Động Huyền Khí, Hàn Sâm cảm thấy hình như có chút khác biệt.

Động Huyền Khí trước kia, Hàn Sâm có thể đề cao linh giác trên phạm vi rộng, đồng thời có năng lực che đậy thất cảm, hiện tại năng lực che đậy thất cảm không hề được tăng cường, nhưng mà linh giác tựa hồ được đề cao thêm.

Vẫn là đệ bát thức, nhưng mà hiện tại lúc Hàn Sâm tập trung Động Huyền Khí lên một người nào đó, lại có thể mơ hồ cảm giác được một chút ý nghĩ của bọn họ.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí nhìn quét ra ngoài, ở trong một căn phòng gần đó, một người tên là Vương Lâm đang phân giải thi thể của một con dị

sinh vật.

Mặc dù hắn không nói chuyện, nhưng mà Hàn Sâm tựa như có thể nghe thấy y đang nói:

- Ăn hết thịt của con sinh vật biến dị này, gen biến dị của mình sẽ có thể đạt tới bảy mươi sáu điểm, khoảng cách toàn mãn cũng không xa.

Nếu như chỉ là phán đoán của Hàn Sâm, không có khả năng cảm giác được cặn kẽ như vậy, Hàn Sâm xác thực mình có thể ở dưới trình độ nhất định nghe được tiếng lòng của người khác, hoặc nói là tiếp thu được sóng não tư duy của bọn họ.

Hàn Sâm lại quét mắt tới những người khác, càng thêm xác định là như vậy không thể sai.

- Thân hình của Tiểu Mỹ thật là nóng bỏng, tối hôm qua chơi đùa làm eo của mình sắp gãy rồi, hôm nay đi mua hai bình thần du, đêm nay không chém giết tới cùng thì không thôi.

- Hôm nay đi nơi nào săn giết dị sinh vật đây? Đi săn giết Tam Xoa Trùng quá nguy hiểm, săn giết Ngọc Sí Trùng mặc dù không có nguy hiểm gì lớn, nhưng mà đối với việc tăng lên gen của mình đã không có hiệu quả quá lớn nữa. . .

- Móa nó, tên vương bát đản họ Lý kia cũng dám bịp mình, lần sau để cho mình đụng phải y, nhất định phải chơi chết y mới được. . .

Chỉ cần là nhân loại ở trong Động Huyền Khí, Hàn Sâm tập trung tư duy ở trên người bọn họ, hoặc nhiều hoặc ít đều có thể nghe được một chút tiếng lòng của bọn họ, nhưng mà có thể nghe được cái gì thì cũng không phải là Hàn Sâm có thể lựa chọn.

Bình thường Hàn Sâm có thể nghe được tiếng lòng, đều là ý niệm mãnh liệt nhất hiện tại của những người kia.

- Không biết có thể nghe được tiếng lòng của dị sinh vật hay không?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, tập trung ở trên người Bảo Nhi đang ăn đồ ăn vặt ở một bên.

Đáng tiếc là Hàn Sâm không nghe thấy bất kỳ tiếng lòng gì ở trên người Bảo Nhi, không khỏi có chút thất vọng.

Hàn Sâm liền đổi mục tiêu chú ý thành con tiểu hồng điểu đứng ở trên đỉnh đầu Bảo Nhi, sự việc làm cho hắn ngạc nhiên xảy ra, hắn vậy mà thật sự có thể nghe được một chút tiếng lòng của tiểu hồng điểu.

- Ăn ăn ăn, cả ngày chỉ biết ăn, cũng không biết chia cho tôi một chút, đúng là quá ghê tởm.

Hàn Sâm hưng phấn không thôi, đứng dậy rời khỏi Tí Hộ Sở, đi vào trong Vạn Trùng Sâm Lâm, đi nghe tiếng lòng của những con dị sinh vật kia.

- Ăn! Ăn! Ăn! Đói! Đói! Đói!

Hàn Sâm phát hiện ra tư tưởng của những con dị sinh vật cấp thấp kia rất đơn giản tinh khiết, căn bản không có suy nghĩ nào dư thừa.

Thí nghiệm hồi lâu, Hàn Sâm đã có nhận thức đại khái đối với đạo khóa gen thứ năm của Động Huyền Kinh, chỉ cần là sinh vật phát ra tiếng lòng thì hắn có thể nghe được, nhưng mà phải là loại tiếng lòng rất mãnh liệt thì mới có thể nghe rõ ràng.

Nhu cầu càng mãnh liệt, Hàn Sâm càng nghe được rõ ràng, trái lại sẽ trở nên mơ hồ không rõ.

Hàn Sâm đang suy nghĩ xem loại năng lực này đến cùng có thể làm được gì, che đậy thất cảm là năng lực rất mạnh, nhưng mà trên cơ bản thì sinh vật siêu cấp thần huyết đều đã mở ra đệ bát thức, tác dụng che đậy thất cảm kỳ thật không được coi là lớn.

Mà loại lực lượng tương đối mơ hồ này, thật sự khó mà nói có tác dụng hay không, bình thường xác thực là không có ích lợi gì, nhưng mà dùng tốt, có lẽ sẽ có tác dụng lớn.

Ngoại trừ linh giác tăng cường ra, năng lực mô phỏng khí tức của Động Huyền Kinh cũng đã tăng lên một tầng, giúp cho Hàn Sâm có thể mô phỏng ra độ tương tự rất cao, tốc độ luyện hóa gen sinh mệnh tinh hoa cũng tăng nhanh hơn không ít.

- Đúng là có chút mong chờ, nếu như luyện Động Huyền Kinh đến đệ cửu trọng, không biết là mình có thể trực tiếp xem thấu tất cả tư duy của người khác hay không, nếu như có thể làm được, vậy thì thật sự là quá mạnh mẽ.

Hàn Sâm biết điều này vô cùng có khả năng.

Tên của Động Huyền Kinh đã có ý nghĩa là động phá huyền cơ, huyền cơ tức là thiên cơ, liền thiên cơ đều có thể nhìn xem, đương nhiên tư duy nhân loại cũng có thể nhìn ra được.

Hiện tại Hàn Sâm hận không thể lập tức luyện Động Huyền Kinh đến đệ cửu trọng, mở ra đạo khóa gen thứ chín, nhưng đáng tiếc là Động Huyền Kinh không có đường tắt để đi, chỉ có thể tự mình dần dần tu luyện.

Hàn Sâm vừa suy tư vừa trở lại Tí Hộ Sở, vừa mới tiến vào Tí Hộ Sở liền thấy Trùng Gia đang chuẩn bị sắp đi ra ngoài, hai người đi tới đối mặt với nhau.

Hàn Sâm theo bản năng dùng Động Huyền Khí đảo qua Trùng Gia, lập tức nghe được một âm thanh mãnh liệt cơ hồ giống như là đang hò hét.

- Không có khả năng! Chuyện này sao có thể! Hàn Kính Chi không có khả năng có đời sau, hắn cũng không thể nào là đời sau của Hàn Kính Chi, nhưng mà vì sao thái gia gia của hắn lại tên là Hàn Kính Chi, như thế nào trên người hắn lại có Cửu Mệnh Huyết Miêu? Không đúng. . . chuyện này quá kì quái. . .

Trong nháy mắt Hàn Sâm nghe được tiếng lòng của Trùng Gia, thân thể không khỏi run lên một cái, Trùng Gia vậy mà biết rõ Hàn Kính Chi, lại còn biết rõ trên người hắn có Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Nếu như nói là Trùng Gia điều tra Hàn Sâm, biết rõ thái gia gia của Hàn Sâm tên là Hàn Kính Chi thì cũng không kỳ quái, nhưng mà làm sao Trùng

Gia lại biết trên người Hàn Sâm có Cửu Mệnh Huyết Miêu được?

Hàn Sâm nghĩ đến lần thứ nhất mình nhìn thấy Trùng Gia, trong mắt Trùng Gia lóe lên vẻ cổ quái, hiện tại hồi tưởng lại, tựa hồ là Trùng Gia đã nhìn thoáng qua vị trí bộ ngực của hắn, tựa hồ đúng là vị trí đeo Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Chỉ là ở bên ngoài Cửu Mệnh Huyết Miêu còn có áo giáp, Trùng Gia lại có thể cảm ứng được Cửu Mệnh Huyết Miêu ở trên người Hàn Sâm, chuyện này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy vô cùng không đơn giản.

- Trùng Gia này, nhất định có liên quan gì với Hàn Kính Chi còn có Huyết Mệnh Giáo.

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Trùng Gia, hận không thể bổ đầu óc của ông ta ra, xem đến cùng là ông ta biết những thứ gì.

Chương 1126: Hẻm Núi Quỷ Dị

- Trùng Gia, ngài định đi đâu thế?

Hàn Sâm nhìn Trùng Gia mỉm cười hỏi.

- Đi tới chỗ Hồng Trùng Hồ bên kia nhìn xem, kiếm chút thịt trở về làm bữa.

Trùng Gia cười ha hả nói.

- Trùng Gia thật đúng là càng già càng dẻo dai, tuổi tác của ngài chỉ sợ đều tương đương với thái gia gia của tôi, nói không chừng trước kia còn cùng với thái gia gia của tôi ở cùng một tổ đội đánh dị sinh vật, nhưng đáng tiếc thái gia gia của tôi đã sớm mất. Đúng rồi, thái gia gia của tôi tên là Hàn Kính Chi, Trùng Gia có ấn tượng gì không?

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Trong mắt Trùng Gia lóe lên vẻ khác lạ, nhưng mà thoáng qua lại biến mất, vẫn cười ha hả nói:

- Nhớ không nổi một người như vậy, Tí Hộ Sở quá lớn, không biết cũng rất bình thường.

Hàn Sâm còn muốn nói tiếp, nhưng mà Trùng Gia lại khoát tay áo đối với Hàn Sâm rồi đi ra ngoài:

- Hàn tiểu ca, tôi đi tới Hồng Trùng Hồ bên kia dạo một chút, sau này chúng ta lại tán gẫu."

Nhìn bóng lưng Trùng Gia bước nhanh rời đi, Hàn Sâm có thể cảm giác được tinh thần của ông ta có chút bối rối, con mắt không khỏi híp lại.

Mặc dù Hàn Sâm rất muốn biết rõ ràng đến cùng là trước kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà người một đời kia, tựa hồ đối với chuyện này cũng hết sức kiêng kị, mặc dù là Hoàng Hôn sắp chết, cuối cũng cũng không chịu nói cho Hàn Sâm biết đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại Hàn Sâm thật vất vả mới tìm được một cái manh mối là Trùng Gia, cũng không dám ép quá mau, nếu không nói không chừng gà bay trứng vỡ cuối cùng sẽ không chiếm được bất cứ thứ gì.

- Như thế nào mới có thể để cho Trùng Gia mở miệng được đây?

Hàn Sâm cảm thấy có chút đau đầu, hắn không hiểu nhiều đối với Trùng Gia, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì.

Sau chuyện này, Hàn Sâm liền cố ý đi điều tra bối cảnh của Trùng Gia, nhưng mà người bên trong Tí Hộ Sở đều chỉ biết là ông ta gọi là Trùng Gia, đối với thân phận và lai lịch chân chính của ông ta lại hoàn toàn không biết gì cả.

Hàn Sâm thậm chí còn chụp hình lập thể của Trùng Gia, sau đó tiến hành tìm tòi so sánh ở trên Internet, mặc dù tìm tòi ra một ít người có hình dáng giống như Trùng Gia, nhưng mà Hàn Sâm có thể xác định, những người đó không phải là Trùng Gia.

Trên người Trùng Gia có một luồng khí chất khó tả, không giống với người bình thường, linh thức của Hàn Sâm mạnh mẽ, có thể cảm giác được loại khí chất đặc thù này, nhưng lại nói không ra đây là khí chất gì.

Hàn Sâm đã điều tra một vòng, phát hiện ra mình vẫn hoàn toàn không biết gì đối với Trùng Gia cả, ngoại trừ hai chữ Trùng Gia này ra, những chuyện khác đều là chỗ trống.

Mà ngay cả những người già ở chung với Trùng Gia trong Tí Hộ Sở được trăm năm trở lên, giống như là đàn anh của Trùng Gia vậy, nhưng mà sau khi Hàn Sâm nói bóng nói gió hỏi mấy câu, phát hiện ra hiểu biết của bọn họ đối với Trùng Gia cũng chỉ giới hạn ở những chuyện mà Trùng Gia cho bọn họ nhìn thấy.

Hàn Sâm có thể khẳng định Trùng Gia tuyệt đối có vấn đề, nhưng mà hắn lại không nghĩ ra biện pháp nào có thể từ chỗ Trùng Gia hỏi ra chuyện mà hắn muốn biết.

Trùng Gia một mực giả câm vờ điếc, giống như là cái gì cũng không biết, mặc kệ là Hàn Sâm thăm dò như thế nào đi nữa, đều khó mà lấy được nửa chữ hữu dụng từ trong miệng ông ta.

Đáng tiếc là Động Huyền Kinh không có cách nào chính thức nhìn rõ ràng trong lòng Trùng Gia đang suy nghĩ gì, nếu không cũng không cần phải phiền toái như vậy.

Trong lúc nhất thời không có biện pháp gì, Hàn Sâm cũng sợ hù cho Trùng Gia chạy mất, chẳng may ép quá mau, Trùng Gia rời khỏi Tí Hộ Sở một đi không trở lại, Hàn Sâm thực không biết ở trong Liên Minh lớn như vậy, mình phải làm như thế nào mới tìm được một người liền tên tuổi đều không biết.

Hàn Sâm đành phải tạm thời buông tha cho làm chuyện vô ích, mang theo Bảo Nhi tiến về hẻm núi theo lời Trùng Gia kia.

Trong Vạn Trùng Sâm Lâm có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một hai con sinh vật thần huyết, nhưng mà số đó có rất ít, trừ phi là tới rất gần thuỷ vực cùng Kinh Cức Tùng Lâm, nếu không không có nguy hiểm quá lớn.

Hàn Sâm một đường vô kinh vô hiểm đi tới địa phương theo lời Trùng Gia, quả nhiên là thấy được ba ngọn núi đá giống như là xếp thành hình tam giác đứng vững ở nơi giao hội của Vạn Trùng Sâm Lâm cùng Kinh Cức Tùng Lâm.

Ba ngọn núi đá đều không cao lắm, chỉ cao khoảng bốn, năm trăm mét, trên núi trọc lốc không có thứ gì.

Hàn Sâm trực tiếp bay lên trên bầu trời, từ bên trên bầu trời bao quát ba ngọn núi đá cùng hẻm núi kia, chỉ thấy ba ngọn núi đá làm thành một cái hẻm núi hình chữ Y, bên trong không có thực vật gì, hơn nữa liếc qua là có thể thấy được rõ ràng, trong hẻm núi căn bản không có vật gì che chắn, lọt vào trong tầm mắt đều chỉ có chút ít cát đá màu trắng.

Hàn Sâm không tin bên trong hẻm núi thật sự không có gì, dùng Động Huyền Khí nhìn quét hẻm núi nhiều lần, thật đúng là lại để cho Hàn Sâm nhìn ra một vài chỗ khác thường.

Ở trong hẻm núi hình chữ Y đằng kia, trên vách núi đá bốn phía có rất nhiều lỗ thủng, những lỗ thủng đó cũng không lớn, nguyên một đám cũng chỉ to bằng nắm đấm người trưởng thành, rậm rạp chằng chịt khắp nơi đều có, thoạt nhìn có cảm giác giống như là tổ ong.

Động Huyền Khí không có cách nào xuyên thấu qua nham thạch dày đặc, khó có thể biết rõ bên trong những lỗ thủng kia đến cùng là có thứ gì, nhưng mà sau khi Hàn Sâm xem trong chốc lát, chợt nghe thấy bên trong lỗ thủng truyền ra một ít âm thanh như có như không.

Âm thanh rất nhỏ, Hàn Sâm đứng ở trên đỉnh núi cơ hồ nghe không rõ ràng, chỉ cảm thấy có chút giống như là tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Chắc đó là tiếng trẻ con khóc nỉ non trong hẻm núi mà Trùng Gia đã đề cập tới lúc trước, nhưng mà Trùng Gia nói tiếng khóc nỉ non kia ở cách xa hơn 10 dặm đều nghe được, mà âm thanh này lại ngay cả hẻm núi đều không truyền ra, dùng thính lực của Hàn Sâm đều có chút nghe không rõ ràng.

- Xem ra dị sinh vật kia hẳn là ở bên trong lòng núi, phải có biện pháp gì dẫn nó ra mới được.

Hàn Sâm suy đoán, tâm niệm vừa động, bay thẳng tới gần hẻm núi, đến trong rừng rậm gần đó bắt hai con thản khắc trùng trở về.

Chém ra một vết thương trên người hai con thản khắc trùng, sau đó thả chúng nó vào trong hẻm núi.

Hai con thản khắc trùng bị té không nhẹ, sau khi bò dậy liền vội vã bò ra bên ngoài hẻm núi, máu côn trùng kéo thành một chuỗi ở trên đất đá.

Mắt thấy hai con thản khắc trùng đã sắp bò ra bên ngoài hẻm núi, Hàn Sâm nhịn không được nhíu mày:

- Chẳng lẽ dị sinh vật bên trong hẻm núi không có hứng thú đối với máu của côn trùng?

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, ánh mắt liếc xéo qua đột nhiên nhìn thấy hai con thản khắc trùng kia biến mất.

Hàn Sâm lập tức ngẩn người, nhìn kỹ tới vị trí hai con thản khắc trùng, chỗ đó còn cách miệng hẻm núi không đến 10m, bốn phía cũng không có vật gì che chắn.

Hai con thản khắc trùng ở đó lại đột nhiên biến mất, vết máu trên đất cũng dừng lại ở chỗ đó, nhưng mà cát đá chỗ đó lại không có một chút dấu vết lật qua lật lại nào, cũng không giống như là có thứ gì đó kéo thản khắc trùng vào dưới cát đá.

Vừa rồi mặc dù là Hàn Sâm đang suy nghĩ, nhưng mà khóe mắt vẫn liếc nhìn hai con thản khắc trùng kia, hai con thản khắc trùng kia giống như đột nhiên ẩn thân vậy, giống như là hư không tiêu thất, trước đó cũng không có lực lượng đặc biệt nào xuất hiện.

Trong lòng Hàn Sâm có chút phát lạnh, hắn một mực mở ra Động Huyền Khí, cho dù hắn không dùng mắt nhìn, nếu ở trong hẻm núi có sinh vật hay sóng sức mạnh, hắn không thể không cảm giác thấy mới đúng.

Thế nhưng mà sự thật là hắn chẳng cảm giác được cái gì cả, hai con thản khắc trùng bị thương xác thực là hư không tiêu thất rồi.

Nhìn một lúc lâu vẫn không nhìn ra sơ hở gì, Hàn Sâm cắn răng một cái, lại đi vào bên trong rừng rậm, lại bắt thêm mấy con trùng mang lên đỉnh núi, sau đó làm mấy con trùng kia bị thương rồi ném vào trong hẻm núi.

Lúc này Hàn Sâm đã tập trung toàn bộ tinh thần, con mắt nhìn chòng chọc vào mấy con trùng kia.

Những con côn trùng đó có cấp bình thường, cấp nguyên thủy, chúng ở bên trong hẻm núi giống như đều phải chịu kinh hãi gì đó, nguyên một đám liều mạng bò ra bên ngoài hẻm núi.

Chương 1127: Nhân Diện Ảnh Hạt

Hàn Sâm nhìn một hồi, con ngươi trong giây lát co rút lại một chút, ba con trùng bò ở trong đó cứ như vậy đột nhiên biến mất.

Không có bất kỳ lực lượng nào xuất hiện, cũng không có bất kỳ sinh vật nào, cát đá mặt đất cũng không có chấn động, ba con trùng ngay ở dưới mí mắt Hàn Sâm biến mất, khiến Hàn Sâm cơ hồ cho rằng mình bị hoa mắt.

Hai con trùng còn lại bò nhanh hơn, nhưng mà chúng cũng không tránh khỏi vận mệnh biến mất, cũng giống như ba con trùng lúc trước kia, đang bò liền cứ như biến mất tiêu.

- Chuyện gì thế này?

Hàn Sâm nhìn trợn cả mắt lên rồi, mở to hai mắt nhìn chòng chọc vào vị trí năm con trùng biến mất, Động Huyền Khí một lần lại một lần đảo qua.

Không có, thật sự là chẳng có gì cả, năm con trùng cứ quỷ dị mất tích như vậy.

- Chẳng lẽ ở chỗ kia không gian bị đứt gãy, côn trùng bò vào bên trong chỗ đứt gãy, tiến vào trong một không gian khác, khiến mình không nhìn thấy chúng cũng không cảm giác được?

Trong lòng Hàn Sâm kinh nghi bất định nhìn vào trong hẻm núi.

Hiện tại Hàn Sâm thật sự có chút kinh sợ, may mắn bản thân không tự tiện xông vào bên trong hẻm núi.

Hàn Sâm cắn răng đi ra khỏi hẻm núi, lại đi bắt thêm một ít côn trùng trở về, sau đó từng con ném vào bên trong hẻm núi làm thí nghiệm.

Kết quả khiến cho Hàn Sâm càng thêm kinh hãi, những con côn trùng đó ở bất kỳ địa phương nào trong hẻm núi đều có thể đột nhiên biến mất, không chỉ bị hạn chế ở một vị trí nào đó.

Sau khi Hàn Sâm bắt tới hơn mười con côn trùng ném vào xong, cũng không nhìn ra những con côn trùng đó là biến mất như thế nào, nếu như nói chúng đi vào bên trong không gian đứt gãy, như vậy không gian đứt gãy trong hẻm núi cũng quá nhiều đi, cơ hồ khắp nơi đều có.

Mặc dù có chút không gian đứt gãy rất khó cảm ứng được, nhưng mà không thể nào tất cả không gian đứt gãy liền một chút ba động đều không có, Hàn Sâm không hề cảm giác được không gian ba động ở trong hẻm núi, điều này khiến cho Hàn Sâm vô cùng hoài nghi, đến cùng có phải có không gian đứt gãy tồn tại hay không.

Hàn Sâm không tiếp tục đi bắt côn trùng nữa, cũng không dám đến gần hẻm núi kia, che giấu khí tức của mình, ở trên đỉnh núi yên lặng quan sát tình huống trong hẻm núi, hy vọng có thể tìm ra một chút dấu vết.

Thế nhưng mà Hàn Sâm nhìn đã hơn nửa ngày, sắc trời cũng đã tối xuống, ngôi sao trên bầu trời đã sáng lên, ánh trăng màu bạc rải xuống hẻm núi, vẫn có thể nhìn rất rõ ràng, nhưng mà vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

Trong hẻm núi im ắng, ngay cả âm thanh của một con kiến nhúc nhích đều không có, Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào những lỗ thủng ở trên vách núi đá kia rất lâu, nhưng mà tựa hồ trong lỗ thủng cũng không có đồ vật gì leo ra.

Hơn nữa cho dù bên trong thực sự có dị sinh vật, vậy nó làm như thế nào khiến cho những con côn trùng kia biến mất?

Hàn Sâm trăm mối nghi ngờ vẫn không có lời giải, lúc Hàn Sâm đang nghi hoặc khó hiểu, đột nhiên nghe được trong rừng rậm gần đó truyền ra âm thanh nhánh cây bị gãy, còn kèm theo tiếng bước chân vô cùng nhẹ.

Hàn Sâm nhìn về hướng rừng rậm, đã thấy nhánh cây lay động, một bóng người xuyên qua rừng cây rậm rạp đi ra, người kia chính là Trùng Gia.

Hàn Sâm nao nao, nhìn phương hướng mà Trùng Gia đi, chính là hướng về cửa hẻm núi.

- Kì quái, rõ ràng Trùng Gia nói hẻm núi này cực kỳ nguy hiểm, như thế nào mà ông ta lại nửa đêm một mình đến đây?

Hàn Sâm nhíu mày, ánh mắt quan sát tỉ mỉ Trùng Gia đang đi về phía hẻm núi.

Trên lưng Trùng Gia còn đeo một cái túi lớn, cái túi kia còn đang động, giống như có đồ vật gì đó ở bên trong.

Hàn Sâm lộ ra vẻ cổ quái nhìn túi lớn trên lưng Trùng Gia, suy đoán bên trong là vật gì, dùng Động Huyền Khí đảo qua, chỉ cảm thấy sinh cơ vô cùng tràn đầy, tựa hồ có vật sống ở bên trong.

Trùng Gia rất nhanh đã đi tới cửa vào hẻm núi, nhưng mà ông ta cũng không đi vào, ở ngoài miệng hẻm núi buông túi lớn trên lưng xuống.

Sau đó thần sắc khác thường nhìn thoáng qua hẻm núi, mạnh mẽ ném cái túi kia vào bên trong hẻm núi.

Khí lực của Trùng Gia mạnh mẽ vượt quá ý liệu của Hàn Sâm, cái túi lớn kia cao hơn người, bên trong chứa đầy đồ, lại bị Trùng Gia tùy ý ném đi, trực tiếp ném ra hơn 1000m, vừa vặn rơi ở trên mặt đất trong hẻm núi hình chữ Y.

Đồ vật bên trong túi tựa hồ là bị ném đau, động càng thêm mạnh, nhưng mà chiếc túi kia dường như rất rắn chắc, đồ vật bên trong giãy dụa như thế nào đi nữa, từ đầu đến cuối vẫn không có biện pháp từ trong túi chui ra.

Hàn Sâm nhìn cái túi kia, trong lòng âm thầm kinh dị:

- Kì quái, Trùng Gia đây là đang làm gì? Chẳng lẽ ông ta cũng phát hiện ra việc quỷ dị ở trong hẻm núi này, cho nên muốn tới thử tìm hiểu ngọn ngành?

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên nghe được một tiếng giống như là tiếng trẻ con khóc nỉ non từ trong hẻm núi truyền tới, âm thanh cực kỳ bén nhọn, giống như Trùng Gia từng nói, coi như là ở cách xa hơn mười dặm vẫn có thể nghe thấy rõ ràng.

Tiếng khóc nỉ non này có chút khủng bố, giống như là trẻ con sau khi bị kinh sợ thét lên la khóc, Hàn Sâm cẩn thận lắng nghe, lập tức phát hiện ra âm thanh kia là trong những lỗ thủng trên vách núi đá truyền tới.

Lỗ thủng ở trong sáu mặt vách núi do ba ngọn núi đá hình thành hẻm núi hình chữ Y kia, đồng thời truyền ra tiếng khóc nỉ non của trẻ con khiến cho người ta cảm thấy sởn hết cả gai ốc, mặc dù dùng thính lực của Hàn Sâm, cũng không nghe ra được tiếng khóc kia rốt cuộc là từ trong lỗ thủng nào truyền tới.

Rất nhanh, Hàn Sâm liền có được đáp án, những âm thanh đó cũng không phải là từ trong một lỗ thủng truyền tới, mà là tất cả các lỗ thủng đều truyền ra âm thanh.

Chỉ thấy từng con bò cạp từ trong lỗ thủng bò ra, ngàn vạn con bò cạp giống như là thủy triều tuôn tới cửa vào hẻm núi, khó có thể tưởng tượng hơn là đều hướng về cái túi kia.

Những con bò cạp nọ cũng không lớn, chỉ lớn cỡ bàn tay, vừa vặn có thể từ trong những lỗ thủng đó chui ra, từng con đều đen thui, thân thể màu đen như mực kia tựa như có thể hấp thu ánh sáng, ánh trăng chiếu lên trên người chúng nó, ngay cả một chút phản quang đều không có, nhìn giống như là một cái bóng bò cạp màu đen.

Mà ở trên lưng những con Ảnh Hạt đó, vậy mà có đồ án một mặt người, thoạt nhìn giống như là một đứa bé có hình dáng vô cùng ghê tởm đang toét miệng cười, khiến cho người ta cảm thấy vừa buồn nôn vừa sợ hãi.

Lúc bầy bọ cạp nhúc nhích, giống như là từng khuôn mặt tươi cười đáng ghê tởm đang di động, ngàn vạn cái tụ tập cùng một chỗ, Hàn Sâm nhìn thấy thế đều nổi cả da gà.

Đến không phải là nói những con bò cạp đó rất lợi hại, chỉ là bộ dáng của bọn nó quả thật khiến cho người ta rất khó chịu, dù là Hàn Sâm trên tâm lý cũng có chút không thoải mái.

Nhưng mà dưới Động Huyền Khí nhìn quét, sinh cơ của Nhân Diện Ảnh Hạt làm cho Hàn Sâm có chút giật mình, sinh cơ trong thân thể chúng không kém hơn sinh vật biến dị.

Nếu như nói nhiều Nhân Diện Ảnh Hạt như vậy đều là sinh vật biến dị, tộc đàn này quả thật có chút khủng bố.

Chỉ là Hàn Sâm có chút không hiểu, vì sao mà Trùng Gia ném vào một cái túi, đám Nhân Diện Ảnh Hạt đó liền từ lỗ thủng trong sơn thể bò ra, mà những con côn trùng hắn ném vào lại hư không tiêu thất.

- Trùng Gia rốt cuộc đang làm gì?

Ánh mắt của Hàn Sâm sáng quắc nhìn Trùng Gia cùng những con Nhân Diện Ảnh Hạt càng ngày càng nhiều ở trong hẻm núi, trong lòng không ngừng suy tư.

Rốt cục, Nhân Diện Ảnh Hạt như thủy triều đều bò tới chỗ cái túi, móng vuốt xé rách túi, rất nhanh đã xé rách cái túi, đồ vật bên trong cũng lăn ra.

Chương 1128: Người Đàn Ông Muốn Chết

Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng đó là vật gì, lập tức mở to hai mắt ra nhìn, cảm thấy da đầu tê dại, da gà trên người lập tức nổi lên.

Đồ vật ở trong cái túi đằng kia lăn ra, vậy mà là một người, một người đàn ông, thoạt nhìn bộ dáng chỉ khoảng hai ba mươi tuổi, thân thể vô cùng gầy, gầy tới mức từng chiếc xương sườn đều đếm được rõ ràng.

Không hề nghi ngờ, đó là một người còn sống, Hàn Sâm có thể thấy rõ ràng vẻ hoảng sợ trên mặt y.

Còn không đợi Hàn Sâm phục hồi lại tinh thần, rất nhiều Nhân Diện Ảnh Hạt xung quanh đã bò lên trên thân thể của người đàn ông kia, đuôi bò cạp hung hăng đâm lên.

Toàn thân cao thấp của người đàn ông kia không biết đã bị bao nhiêu cái đuôi bò cạp đâm vào, chỉ nghe thấy người đàn ông kia lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết tê tâm liệt phế, quả thực giống như là lệ quỷ ở trong địa ngục nhận hết dày vò, thân thể không ngừng vặn vẹo ở trên mặt đất.

- Hay cho một tên Trùng Gia, biểu hiện ra ngoài hiền lành làm hết chuyện tốt, không thể tưởng được lại vụng trộm hại tính mạng người như vậy, cho dù người đàn ông kia cùng ông có cừu oán, ông giết y là được, tội gì cần phải tra tấn y như vậy?

Hàn Sâm nhìn thấy thế trong lòng phát lạnh.

Nhưng khi Hàn Sâm quay đầu nhìn Trùng Gia, lại lập tức ngẩn người.

Trùng Gia quỳ gối ở bên ngoài hẻm núi, sớm đã là nước mắt tuôn đầy mặt, nhìn người đàn ông trong cốc bị Nhân Diện Ảnh Hạt đốt, biểu lộ thống khổ khó chịu kia không có cách nào hình dung, chỉ là liều mạng rơi lệ, trong miệng còn lẩm bẩm cái gì đó, hình như là một loại kinh văn cầu bình an.

Cảm giác. . . cảm giác giống như là người đàn ông ở trong hẻm núi đang chịu đau khổ kia là con của Trùng Gia vậy.

Lúc này cảm xúc của Trùng Gia đã kích động tới cực điểm, nhưng mà lại vô cùng phức tạp, Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí nhìn tới, tiếng lòng của y cơ hồ là đang gầm thét, nhưng mà vì quá mức hỗn loạn, Hàn Sâm lại không nghe rõ rốt cuộc là cái gì.

Nhưng mà có hai chữ mãnh liệt nhất thì Hàn Sâm lại có thể nghe được rõ ràng.

- Con ta. . . người đàn ông kia sẽ không thật sự là con trai của Trùng Gia đấy chứ?

Hàn Sâm không thể tin nhìn người đàn ông ở trong hẻm núi đang nhận hết tra tấn kia.

Hắn thật sự là không có cách nào tưởng tượng được, nếu như người đàn ông kia thật sự là con trai của Trùng Gia, ông ta làm như vậy đến cùng là vì cái gì, quả thực là không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn không có cách nào lý giải.

Thế nhưng mà tiếng lòng chắc chắn sẽ không gạt người, mặc dù Hàn Sâm không nghe ra nội dung thiết thực nào khác, hai chữ con ta này đang hò hét trong lòng lại tuyệt không hề sai.

Người đàn ông kia bị Nhân Diện Ảnh Hạt đốt cho toàn thân đều sưng phồng lên, sưng tới mức khiến cho người ta kinh ngạc run rẩy, mặc kệ người nào nhìn tới cũng chỉ sẽ cảm thấy người đàn ông kia khẳng định là không sống nổi.

Một người gầy tới mức da bọc xương, hiện tại đã sưng giống như là một người béo 300 cân, thấy như thế nào cũng không thể sống sót nổi.

Tiếng kêu của người đàn ông kia cũng dần dần ngừng lại, không phải là y đã hết đau, mà là y đã không kêu được nữa rồi, theo thân thể không ngừng run rẩy cùng biểu lộ vặn vẹo kia có thể nhìn ra, thống khổ trên người y không hề giảm bớt một chút nào.

Mà Trùng Gia lúc này khóc tới mức cơ hồ đã chảy xuống huyết lệ, căn bản không dám nhìn tới người đàn ông kia, chỉ là hai tay chắp ở trước ngực, không ngừng lẩm nhẩm cầu các loại kinh Phật, bờ môi run rẩy cùng hàm răng tựa hồ cũng đang run lẩy bẩy.

Hàn Sâm chưa bao giờ thấy qua chuyện ly kỳ như thế, trong lúc nhất thời cũng không biết nên có phản ứng gì, chỉ là ngơ ngác nhìn một màn quỷ dị

xảy ra ở trong hẻm núi.

Lúc Hàn Sâm đã cho rằng người đàn ông kia sẽ bị Nhân Diện Ảnh Hạt ăn thịt, lại đột nhiên nghe được một tiếng động tựa như tiếng trẻ con khóc nỉ non vang lên ở trong hẻm núi.

Chỉ là khác với âm thanh bén nhọn của những con Nhân Diện Ảnh Hạt lúc trước, âm thanh này có một loại bá đạo khó có thể nói rõ.

Những con Nhân Diện Ảnh Hạt sau khi nghe thấy âm thanh kia vang lên, lập tức giống như thủy triều thối lui, từng con chui trở về lỗ thủng trong vách núi.

Không đến một phút, tất cả Nhân Diện Ảnh Hạt đều lui hết không còn một mống, trong hẻm núi chỉ còn lại người đàn ông sưng tấy giống như một con heo mập kia.

Mà đúng lúc này, Trùng Gia đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt chứa huyết lệ nhìn chằm chặp vào người đàn ông chỉ còn lại một hơi đang yên tĩnh nằm ở trong hẻm núi.

Hàn Sâm cũng đang nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia, hắn muốn biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào, đến cùng là tại sao Trùng Gia phải làm như thế, tất cả mọi chuyện đều quá ly kỳ quỷ dị.

Lúc Hàn Sâm đang nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia, đột nhiên cảm thấy được có điểm gì đó là lạ, không phải là người đàn ông kia không đúng, mà là cái bóng của người đàn ông kia có chút không đúng, cái bóng của y vô cùng lớn.

Mặc dù hiện tại người đàn ông kia sưng giống như một con heo mập, nhưng mà đều nằm ở nơi đó, cũng không có lý nào lại có cái bóng cực lớn dài hơn ba trượng.

Hơn nữa hình dạng của cái bóng kia cũng vô cùng quỷ dị, nửa người trên thoạt nhìn còn giống như là người đàn ông kia, nhưng mà nửa người dưới của cái bóng lại giống như là một con bò cạp to lớn.

Hàn Sâm nhìn một chút, phát hiện ra cái bóng quỷ dị kia vậy mà chuyển động, vốn chỉ là một cái bóng đen chiếu ở trên mặt đất, lúc này lại sống sờ sờ đi ra.

Mái tóc dài màu đen, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đôi mắt giống như ngọc thạch đen, bắp thịt toàn thân nở nang, dưới giáp xác màu đen bao phủ vẫn có thể nhìn thấy một loạt mười khối cơ bụng.

Ở nửa người dưới của người đàn ông như thần như ma này, lại là một thân thể bò cạp màu đen to lớn, người cùng bò cạp kết hợp hoàn mỹ, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn khủng bố, tạo ra một loại thẩm mỹ lực lượng và kỳ dị kết hợp lại với nhau.

Hàn Sâm nhìn người bò cạp như ma như thần kia, vẻ mặt lập tức vô cùng ngưng trọng, chỉ là sinh cơ trên người y tán phát ra, đã vượt qua Kỵ Sĩ Phản Nghịch, đây tuyệt đối là một tồn tại siêu cấp thần huyết.

- Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao trong cái bóng của người đàn ông kia vậy mà còn có một con sinh vật siêu cấp thần huyết?

Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào người bò cạp kia.

Chỉ thấy đuôi bò cạp dài cả trượng sau lưng người bò cạp vung lên, lập tức đâm vào trong lồng ngực người đàn ông kia, sau đó liền thấy thân thể sưng to của người đàn ông kia giống như là nước bị rút đi, thân thể nhanh chóng gầy xuống.

Chỉ là trong chốc lát, thân thể của đàn ông kia đã khôi phục bộ dáng bình thường, mà đuôi bò cạp của người bò cạp kia cũng từ bộ ngực y rút ra.

Cảnh tượng khó tin xảy ra, trên lồng ngực của người đàn ông kia chỉ để lại một cái lỗ máu rất nhỏ, nhưng mà một giây sau, người đàn ông kia vậy mà trực tiếp từ dưới đất bò dậy, thoạt nhìn vừa linh hoạt lại mạnh mẽ, hoàn toàn không tưởng tượng nổi, mới vừa rồi y còn là một người sắp chết.

Sau khi người đàn ông kia xoay người bò dậy, vẻ mặt lộ ra oán độc xông về phía người bò cạp y hệt ma thần, biểu tình kia quả thực giống như là hận không thể trực tiếp giết chết người bò cạp đi.

Thế nhưng mà trong tích tắc y vọt tới trước mặt người bò cạp, thân hình hùng tráng như ma thần của người bò cạp lại giống như là đã hòa tan, trực tiếp sáp nhập vào bên trong cái bóng của đàn ông kia.

Người đàn ông kia quỳ lên trên mặt đất, vừa hướng cái bóng của mình điên cuồng vung quyền đập nện vừa lớn tiếng tru lên, nhưng mà cái bóng căn bản không có khả năng bị đánh tan, thứ y đánh cũng chỉ là cát đá đầy đất mà thôi.

Rất nhanh, phía trên hai đấm của người đàn ông kia đã đầm đìa máu me, nhưng y vẫn không có ý muốn dừng lại.

- Tiểu Viêm!

Trùng Gia vọt vào bên trong hẻm núi, tựa hồ là muốn ôm chặt lấy người đàn ông kia, ngăn cản y nổi điên, nhưng lại bị người đàn ông kia quay người trừng mắt, lập tức sững ở chỗ đó, không thể lại đi tới một bước nào nữa, vẻ mặt trở nên đắng chát, nhẹ giọng nói một tiếng.

- Tôi hận ông, đời đời kiếp kiếp đều hận ông.

Người đàn ông kia giận dữ kêu to với Trùng Gia, trong mắt tràn đầy hận ý.

Sau đó người đàn ông kia đứng lên quay người hung hăng đánh tới một tảng đá lớn ở bên cạnh trên, gương mặt tỏ vẻ điên cuồng.

Nhưng mà đầu của người đàn ông kia cũng không có khả năng đâm vào tảng đá, từ trong cái bóng của y có một cánh tay cường tráng bao phủ trong giáp xác màu đen duỗi ra, trực tiếp đặt lên trên tảng đá kia, tảng đá lập tức nổ tung lên, mà người đàn ông kia chỉ ngã ở đó, không thể đụng nát đầu mình.

Chương 1129: Trùng Gia

Người đàn ông dùng mọi cách để tự sát, nhưng đều bị quái vật bò cạp thân người ẩn trong cái bóng của mình ngăn cản, thậm chí ngay cả muốn chết

cũng không không chết được.

Trùng Gia đứng ở đó lệ rơi đầy mặt, một câu cũng không nói nên lời, trên khuôn mặt là thống khổ và hối hận, cùng với một loại cảm xúc mà Hàn Sâm nhìn không hiểu.

Người đàn ông kia khiến cơ thể mình chịu đầy thương tích, nhưng cuối cùng vẫn không thể tự sát thành công.

- Tiểu Viêm, đừng tiếp tục nữa.

Cuối cùng Trùng Gia không nhịn được lên tiếng, chỉ là giọng nói ông vô cùng mâu thuẫn, muốn hô nhưng không dám hô.

- Đừng tiếp tục nữa? Vậy ông muốn tôi thế nào? Cứ tiếp tục sống dở chết dở như thế sao? Ông muốn như vậy sao?

Người đàn ông kia trừng mắt nhìn Trùng Gia, trong mắt tràn đầy hận ý.

Trùng Gia lệ rơi đầy mặt, lắc đầu nói:

- Cha cũng không muốn như vậy, khi đó con bị bệnh, ta cũng không có cách nào, y nói có thể trị hết bệnh cho con để con không chết, nhưng mà cha thật sự không ngờ. . . thật sự không ngờ. . .

Trùng Gia nói đến đây đã khóc không thành tiếng, không thể tiếp tục nói nữa.

- Ha ha, y đúng là trị cho tôi, để cho tôi có thể bất tử. . .bất tử. . .

Người đàn ông kia cười, nhưng tiếng cười lại khiến người ta cảm thấy còn thê thảm hơn khóc gấp vạn lần.

- Tiểu Viêm. . . cha. . . cha có lỗi với con. . .

Trùng Gia nói ra.

Nhưng người đàn ông kia chỉ cười, cười rất khó hiểu:

- Ông không hề có lỗi với tôi, ông chỉ khiến tôi sống không bằng chết.

Trùng Gia giật giật mái tóc hoa râm ngồi trên mặt đất, cảm giác bất lực hối hận tới cực điểm, nghẹn ngào nói:

- Nếu như cha biết như vậy. . . nếu như ta sớm biết như vậy. . . ta nhất định. . . ta nhất định. . .

Giọng nói vô cùng nghẹn ngào, Trùng Gia nói gì đã không nghe rõ được, chỉ nghe được tiếng nức nở nghẹn ngào.

Người đàn ông kia nhìn Trùng Gia ngồi xổm ở đó giựt tóc, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp, một lúc lâu mới thở dài:

- Đây là mệnh của tôi.

Tiếng thở dài này vô cùng bất đắc dĩ, không cam lòng, tuyệt vọng, hối hận, tiếc nuối, khiến Hàn Sâm đứng trên đỉnh núi nghe xong cũng có chút động dung.

Hai cha con Trùng Gia ở trong sơn cốc giằng co một đêm, sắc trời đã sáng tỏ, người đàn ông kia nhìn lên bầu trời, nói với Trùng Gia:

- Nếu ông thật sự còn coi tôi là con trai của ông, tìm người giết tôi đi. . .tôi tình nguyện chết đi, cũng không muốn sống kiểu người không ra người, quỷ không ra quỷ này.

- Tiểu Viêm!

Trùng Gia ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, môi run run muốn nói gì đó, nhưng lại thấy người đàn ông kia ngã trên mặt đất.

Hàn Sâm nao nao, khí tức trên người người đàn ông kia bình thường, sinh cơ vẫn hết sức mạnh mẽ, nhưng lại giống như đã hôn mê, hoàn toàn đã không có ý thức.

Trùng Gia chảy nước mắt, lấy ra một cái túi đã chuẩn bị tốt cẩn thận ôm người đàn ông kia bỏ vào, sau đó cõng người đàn ông kia đi ra bên ngoài sơn cốc, vừa đi vừa lẩm bẩm gì đó.

Nếu không phải biết rõ đã xảy ra chuyện gì, người đi vào khi đó chính là Trùng Gia, còn tưởng rằng y là một người bệnh tâm thần.

Hàn Sâm vội vàng bay lên đỉnh núi, đuổi theo Trùng Gia, muốn nhìn xem Trùng Gia muốn đi đâu.

Nghe xong cuộc đối thoại của cha con Trùng Gia, Hàn Sâm cảm thấy chuyện này có quan hệ tới vị thần trong miệng Hoàng Hôn, có lẽ đây là một cơ hội có thể giải quyết tất cả nỗi băn khoăn.

Trùng Gia cõng người đàn ông kia tiến vào rừng rậm, sau đó đi trở về Trùng Sào Tí Hộ Sở, Hàn Sâm nhìn Trùng Gia cõng người đàn ông trong túi kia về phòng của mình.

Hàn Sâm chờ Trùng Gia ở bên ngoài, đợi đến sáng sớm ngày thứ hai, Trùng Gia mới đi ra khỏi phòng của mình, giống như là không có xảy ra chuyện gì, mỉm cười chào hỏi người quen, sau đó hẹn mấy ông bạn già ra khỏi Tí Hộ Sở, có vẻ là muốn đi săn giết dị sinh vật.

- Trùng Gia, tôi có chuyện muốn nhờ ông hỗ trợ, có thể trò chuyện riêng hay không.

Hàn Sâm đi đến trước mặt Trùng Gia, ngăn cản đường đi của y rồi nói.

- Có chuyện gì cứ nói thẳng là được rồi, nếu có thể giúp một tay thì tôi nhất định sẽ giúp.

Trùng Gia cười ha hả nói.

Hàn Sâm cố ý nói:

- Chuyện này có chút khó mở miệng, cho nên muốn một mình nói với Trùng Gia.

Trùng Gia trầm ngâm một chút, nói với mấy ông bạn già một câu, sau đó mang theo Hàn Sâm đi tới một chỗ đất trống bên ngoài Tí Hộ Sở.

- Tiểu Hàn à, có chuyện gì cậu cứ nói đi, nếu như lão già tôi có thể giúp một tay, tôi nhất định sẽ không để cậu thất vọng.

Trùng Gia đốt một điếu thuốc, hung hăng hút một hơi, sau khi phun ra khói thuốc mới mở miệng nói với Hàn Sâm.

- Trùng Gia, ông biết tiểu tổ hành động số bảy khoa điều tra đặc biệt không?

Lần này Hàn Sâm không quanh co lòng vòng, trực tiếp nói với y.

Trùng Gia trực tiếp lắc đầu nói:

- Đó là tổ chức gì? Tôi chưa từng nghe nói qua.

- Vậy ông có quen biết người tên là Hàn Kính Chi không?

Hàn Sâm lại hỏi.

Trùng Gia suy nghĩ rồi nói:

- Nghe cậu nói là ông cố của cậu tên là Hàn Kính Chi chứ? Cậu thường nhắc tới ông ta như vậy, y nhất định là một người rất tốt đi?

Hàn Sâm nhìn Trùng Gia, một lúc lâu sau mới thở dài một tiếng:

- Vậy chắc ông cũng biết Hoàng Hôn chứ?

Trong mắt Trùng Gia hiện lên một tia khác lạ, giống như không ngờ Hàn Sâm lại nhắc tới người này, nhưng chỉ chớp mắt một cái, sau đó lại cười ha hả lắc đầu nói:

- Lớn tuổi rồi, nên không nhớ nổi một người như vậy.

- Vậy có lẽ ông sẽ quen biết Tiểu Viêm?

Ánh mắt Hàn Sâm sáng quắc nhìn chằm chằm vào Trùng Gia.

Thân thể lập tức run lên, cũng không thể che dấu tâm tình của mình, hai mắt mở to nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, những vẫn gượng cười nói:

- Những người kia, tôi thật sự chưa từng nghe nói.

- Ngay cả nguyện vọng của mình mà ông cũng quên sao?

Hàn Sâm thử thăm dò Trùng Gia một câu.

Sau khi nói xong câu này, sắc mặt Trùng Gia lập tức đại biến, thân thể vốn có vẻ hơi còng xuống đã lập tức ưỡn lên, râu tóc đều dựng đứng, khí thế trên người khiến người ta sợ hãi, giống như một đầu sư tử tức giận nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trong mắt tràn đầy sát ý, gằn từng chữ hỏi:

- Rốt cuộc cậu là ai?

Hàn Sâm cảm giác được khí thế trên người Trùng Gia, không khỏi âm thầm sợ hãi thán phục, trong cộng đồng Siêu Việt Giả, Trùng Gia tuyệt đối là tồn tại đỉnh cao nhất.

Cho dù là Hàn Sâm, cũng được coi là Siêu Việt Giả đỉnh cấp nhân loại, nhưng so với Trùng Gia cũng kém một đoạn.

Y đã lớn tuổi như vậy, thậm chí có tố chất thân thể như thế, thật sự khiến người khác cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao nhân loại từ không gian thứ nhất, thứ hai Tí Hộ Sở tấn chức lên, độ hoàn thành gen đều khá thấp, ở thời đại của Trùng Gia, chỉ sợ ngay cả người dùng thần gen đầy để tấn thăng cũng không nhiều, ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở có thể đạt đến tố chất thân thể như vậy thật sự khiến người ta ngoài ý.

- Tôi là ai không phải ông đã đều tra rất rõ ràng sao? Tôi cũng đã nói với ông rồi, ông cố của tôi là ai.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói với Trùng Gia.

- Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, Lão Hàn không có khả năng có hậu nhân, cậu ít giả thần giả quỷ đi.

Trùng Gia nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm giận dữ nói.

- Vì sao không có khả năng có đời sau? Là người đều có thể sẽ có đời sau.

Hàn Sâm giống như tùy ý nói.

- Là người thì có thể, nhưng y. . .

Trùng Gia đột nhiên im miệng, giống như kịp phản ứng, khí thế trên người một lần nữa tăng vọt, giống như một đầu mãnh thú giống như nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm:

- Đáng chết, lại dám lừa tôi. . . cậu rốt cuộc là ai? Nếu nói không rõ ràng, đừng trách Trùng Gia tôi tâm ngoan thủ lạt.

Chương 1130: Suy Đoán Của Hàn Sâm

Hàn Sâm nhìn sát khí trên người Trùng Gia, liền biết rõ trước kia y tuyệt đối là một nhân vật hung ác đã giết vô số người, nếu không sẽ không có khí thế như vậy.

Trong lòng thầm than một tiếng, biết mình vẫn quá ngây thơ rồi, không có khả năng moi ra tin tức gì từ trong miệng Trùng Gia, dứt khoát nói thẳng:

- Trùng Gia, tối hôm qua tôi cũng ở chỗ sơn cốc kia.

Trùng Gia khẽ run lên, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm.

- Trùng Gia, người kia là con trai của ông đúng không? Y không phải muốn ông tìm người hỗ trợ sao? Tôi cảm thấy tôi có thể giúp một tay.

Hàn Sâm ném ra át chủ bài cuối cùng, muốn đổi lấy tin tức từ miệng Trùng Gia.

Sát ý trong mắt Trùng Gia cũng không vì vậy mà biến mất, chỉ nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm rồi hỏi:

- Làm sao cậu biết có người của Hoàng thị?

- Tôi có gặp qua.

Hàn Sâm cũng không do dự, trực tiếp kể lại chuyện mình gặp được Hoàng Hôn trong di tích Tinh Tộc.

Sau khi Trùng Gia nghe được, sát khí trên người đã thu lại, thần sắc vô cùng phức tạp, cuối cùng nghe được Hoàng Hôn già đi trong nháy mắt, lập tức cất tiếng đau buồn nói:

- Thanh xuân vĩnh trú, cô ấy đúng là vẫn lựa chọn thanh xuân vĩnh trú.

- Trùng Gia, ông cũng là một thành viên của tiểu tổ hành động số bảy đúng không? Ban đầu ở không gian kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm trực tiếp hỏi.

Trùng Gia nhìn Hàn Sâm nói:

- Những chuyện này cậu không nên quản, cũng không phải chuyện mà cậu có thể quản, đừng tìm hiểu những chuyện này nữa, biết nhiều sẽ mất mạng đấy.

- Trùng Gia, chẳng lẽ ông thật sự muốn con trai của mình tiếp tục sống như vậy? Tôi có thể giúp y.

Hàn Sâm cũng đoán được, những người bọn họ có vẻ đều không muốn nói đến chuyện kia.

Trùng Gia lắc đầu:

- Cậu đi đi, không nên nói tới những chuyện này, nếu không sẽ có họa sát thân.

Nhưng Hàn Sâm vẫn không động, nhìn Trùng Gia tiếp tục nói:

- Trùng Gia, ông rất mạnh, nhưng ông không đối phó được với con dị sinh vật ẩn trong bóng kia.

- Không ai có thể đối phó với nó.

Khóe miệng Trùng Gia hơi co giật một chút, lộ ra vẻ thống khổ.

- Tôi có thể.

Hàn Sâm tự tin nói.

Hắn có thể cảm giác được, đó là một con sinh vật siêu cấp thần huyết, hơn nữa là một sinh vật siêu cấp thần huyết rất mạnh, nhưng hắn có Kỵ Sĩ Phản Nghịch trợ giúp, Hàn Sâm có lòng tin có thể chiến một trận cùng sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Chỉ là Hàn Sâm không biết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia có quan hệ gì với người đàn ông nọ, cũng không biết Trùng Gia có tính toán gì, cho nên hắn mới không ra tay.

Trùng Gia nhìn Hàn Sâm có chút khổ sở cười:

- Cậu căn bản không biết đó là tồn tại như thế nào.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết mà thôi, chuyện này ở Liên Minh cũng không phải bí mật gì.

Hàn Sâm nói ra.

Trùng Gia thở dài nói:

- Cậu biết là tốt rồi, hiện tại trong nhân loại, còn không có ai có thể săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, huống chi đó không phải sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường.

- Tôi cũng không phải người bình thường.

Hàn Sâm nói.

Trùng Gia cười khổ lắc đầu, khi ông đang muốn nói điều gì, lại đột nhiên nhìn thấy trên lưng Hàn Sâm dâng lên huyết diễm rừng rực, sau đó nhìn thấy Hàn Sâm hóa thành một đầu chim khổng lồ to lớn, khí thế trên người mãnh liệt ngập trời, mang theo khí tức vô biên kinh khủng nhìn ông.

- Đây là. . . thú hồn siêu cấp thần huyết biến thân?

Trùng Gia có chút không dám tin tưởng nhìn Hàn Sâm biến thành Tam Trảo Kim Ô.

Hàn Sâm khôi phục chân thân, đứng trước mặt Trùng Gia:

- Trùng Gia, ngài cảm thấy thực lực như vậy được hay không?

Vẻ mặt Trùng Gia cổ quái nhìn Hàn Sâm:

- Cậu đúng thực không phải người bình thường, nhưng đó cũng không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết, thời gian thú hồn biến thân dù sao cũng có hạn. . .

- Cộng thêm cái này thì sao?

Hàn Sâm cũng không nói nhiều, trực tiếp triệu hoán Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra, Kỵ Sĩ Phản Nghịch hoàn toàn phóng xuất ra khí tức kinh khủng trên người y.

- Thú hồn sủng vật siêu cấp thần huyết ở trạng thái chiến đấu?

Trùng Gia mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ.

- Cho dù tôi không giết được con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, ít nhất cũng có thể giúp cho con của ông yên nghỉ chứ?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Trùng Gia, vừa nói vừa quan sát đến nét mặt của ông ta.

Ánh mắt Trùng Gia vô cùng phục tạp, giống như là có chút kích động, lại có chút sợ hãi, một lúc lâu sau mới nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Cậu muốn đạt được điều gì từ tôi?

- Tôi muốn biết các ông ở không gian kia đã gặp chuyện gì? Còn có vì sao các ông đều nói Hàn Kính Chi không có khả năng có đời sau.

Hàn Sâm nói ra.

Trùng Gia cắn răng:

- Nếu như cậu thật sự có thể trợ giúp Tiểu Viêm. . . tôi có thể nói cho cậu biết tất cả những chuyện mà tôi biết. . .

- Được, vậy thì một lời đã định, nhưng dù sao ông cũng phải nói cho tôi biết, con của ông đã xảy ra chuyện gì sao? Nếu như có thể không tổn thương tới tính mạng của y giải quyết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, cũng sẽ không tổn hại tới tính mạng con trai ông.

Hàn Sâm nói ra.

Trùng Gia nghe thế có chút kích động, giống như bắt được một cái phao cứu mạng cuối cùng, cắn răng một cái, dường như đã quyết định gì đó, sau đó nói với Hàn Sâm:

- Mẹ của Tiểu Viêm măc một loại bệnh di truyền, bệnh này di truyền đến Tiểu Viêm, dùng kỹ thuật chữa bệnh lúc đó, loại bệnh này không có cách nào trị liệu, mẹ của Tiểu Viêm cũng bởi vì bệnh này mà chết, Tiểu Viêm khi đó cũng chỉ còn lại hai, ba năm. . .

Trùng Gia kể lại mọi chuyện một lần, Hàn Sâm đại khái cũng đoán được xảy ra chuyện gì.

Trùng Gia chỉ nói ông biết một loại phương pháp có thể cứu con trai của ông, mà loại phương pháp này chính là kết thành khế ước cùng một dị sinh vật có được năng lực cộng sinh, như vậy có thể để cho con của y cộng hưởng sinh mệnh lực với con dị sinh vật kia.

Trùng Gia cũng xác thực thành công để cho con của ông ký kết khế ước cùng dị sinh vật, kết quả con của ông sống sót, nhưng lực lượng con ông quá nhỏ bé, không thể ký kết khế ước ngang hàng với con dị sinh vật cường đại kia, hiện tại trạng thái của Tiểu Viêm giống như là một cái phân thân của dị sinh vật, đã bị dị sinh vật kia khống chế.

Bình thời Tiểu Viêm đều ngủ say giống như người sống đời sống thực vật, nếu như không có tình huống đặc biệt xảy ra, mỗi tháng Tiểu Viêm cũng chỉ

có thể tỉnh lại một lần, lúc tỉnh lại phải đi tới trong sơn cốc hấp thu độc bò cạp, sau đó lại cung cấp cho sinh vật siêu cấp thần huyết ăn.

Nếu như Trùng Gia không mang theo Tiểu Viêm đi sơn cốc, Tiểu Viêm sẽ thống khổ không thể chịu đựng, ngay cả ngủ say cũng không được, giống như rơi vào chốn Luyện Ngục, muốn chết cũng không thể chết.

Mặc dù Tiểu Viêm có thể sống sót, nhưng còn sống như thế này so với chết đi còn thống khổ hơn, Tiểu Viêm đã như vậy hơn một trăm năm.

Hàn Sâm nghĩ tới sống như vậy, đều cảm thấy có chút không rét mà run.

Tuy Trùng Gia không nói rõ, nhưng Hàn Sâm thực sự đoán được, phương pháp này khẳng định có quan hệ tới không gian mà tiểu tổ hành động số bảy tiến vào cái kia.

Hơn nữa y có thể mang con trai của mình cùng đi vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, lại để con trai của mình ký kết khế ước với một sinh vật siêu cấp thần huyết, đây tuyệt đối không phải chuyện mà người bình thường có thể làm được, bên trong nhất định có chuyện gì đó.

Hiện tại Hàn Sâm có thể suy đoán ra một ít gì đó, nhưng đó cũng chỉ là suy đoán của hắn.

Tần Hoài Chân, Hoàng Hôn, Trùng Gia, những thành viên của tiểu tổ hành động số bảy, ở không gian kỳ dị kia đã gặp một kẻ tự xưng là thần.

Có lẽ vị thần kia đã nói có thể giúp bọn họ thực hiện nguyện vọng, hơn nữa đám người Trùng Gia cũng đều ưng thuận nguyện vọng.

Nguyện vọng của Tần Hoài Chân có thể là trường sinh bất tử, vì vậy y bị đóng băng lại, y xác thực là không có chết, nhưng như thế cũng không có gì khác với tử vong cả.

Hoàng Hôn có thể là muốn thanh xuân vĩnh trú, cho nên cô bị vây ở trong bình thủy tinh Tinh Tộc, hơn nữa đã qua nhiều năm như vậy, cô cũng thực sự giữ được dung nhan xinh đẹp, cho đến một khắc trước khi chết đi.

Nguyện vọng của Trùng Gia có lẽ chính là chữa khỏi bệnh cho con của ông hoặc là để cho con của ông sống sót, sau đó gặp phải tình huống hiện tại.

Nếu thật sự giống như Hàn Sâm đoán, như vậy người kia có phải là thần hay không thì Hàn Sâm không biết, nhưng có thể khẳng định đó là một kẻ vô cùng ác độc.

- Trùng Gia, ông yên tâm đi, tôi nhất định sẽ toàn lực giải quyết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Hàn Sâm nghiêm túc nói với Trùng Gia.

Chương 1131: Sinh Vật Ẩn Hình

Muốn chém giết như vậy một con sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không phải chuyện đơn giản, theo lời Trùng Gia từng nói, ẩn trong con trai của ông chỉ là một phân thân, bản thể của sinh vật siêu cấp thần huyết vẫn đang ở trong sơn cốc.

Hàn Sâm nhớ tới những côn trùng mà mình ném vào trong sơn cốc thần bí kia đều bị biến mất, có lẽ những côn trùng đó biến mất có quan hệ tới con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Hàn Sâm lại đi tới sơn cốc, lần này hắn vẫn không tiến vào sơn cốc, chỉ mang rất nhiều côn trùng đi tới đỉnh núi, cách một khoảng thời gian sẽ ném mấy con côn trùng vào trong sơn cốc.

Cũng giống như lần trước hắn đến, đám côn trùng đều thần bí biến mất dưới mí mắt Hàn Sâm.

Nhưng lần này Hàn Sâm đã cố ý ném côn trùng tới cùng một vị trí, sau đó Hàn Sâm phát hiện những con côn trùng đó khi xuyên qua vị trí lần trước chúng biến mất, cũng không lập tức biến mất.

Như vậy có thể chứng minh cũng không tồn tại vết rách không gian, vết nứt không gian đều là cố định, không có khả năng di động vị trí.

- Nếu như không phải vết nứt không gian, như vậy khả năng lớn nhất chính là một con sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng rốt cuộc nó có lực lượn như thế nào, làm cách gì có thể khiến cho đám côn trùng kia đột nhiên biến mất?

Hàn Sâm ngồi trên đỉnh núi nhìn xuống sơn cốc rồi trầm tư suy nghĩ.

Không hề nghi ngờ, Động Huyền Khí của hắn hoàn toàn vô dụng đối với con sinh vật siêu cấp thần huyết này, ngay cả một chút lực lượng chấn động cũng không cảm giác được, điều này khiến Hàn Sâm phải rất cẩn thận, trước khi không biết rõ ràng là loại dị sinh vật nào, Hàn Sâm sẽ không dễ dàng ra tay.

Liên tiếp ở trên đỉnh núi quan sát vài ngày, Hàn Sâm vẫn không tìm ra địa điểm mà con sinh vật siêu cấp thần huyết kia có khả năng ẩn núp, cũng không nhìn ra rốt cuộc là lực lượng nào khiến những côn trùng nọ biến mất.

Nếu như nói là hư ảnh. . ., Hàn Sâm nhìn khi côn trùng rơi vào trong sơn cốc sinh ra cái bóng, cũng không có biến hóa đặc biệt gì, cũng không giống như con trai của Trùng Gia, bên trong cái bóng ẩn giấu một con dị sinh vật đáng sợ.

Chuyện duy nhất mà Hàn Sâm có thể xác định chính là, đây là một sinh vật siêu cấp thần huyết phi thường đáng sợ, lực lượng của nó có lẽ còn vượt qua tưởng tượng của hắn, ít nhất cho đến hiện tại, Hàn Sâm vẫn hoàn toàn không biết gì về lực lượng của nó.

- Hiện tại chỉ có hai loại khả năng, một là bản thân nó vốn vô hình vô ảnh, cho nên căn bản không nhìn thấy, cũng không cảm giác được sự hiện hữu của nó, còn có một khả năng nữa là lực lượng của nó là vô hình vô ảnh. Nếu như là khả năng thứ hai thì dễ xử lý, chỉ cần tìm được bản thể của nó thì vấn đề sẽ được giải quyết. Nếu như là khả năng thứ nhất thì thật sự phiền toái.

Trong lòng Hàn Sâm thầm suy tính.

Nếu như thật sự là một loại sinh vật siêu cấp thần huyết ngay cả Động Huyền Khí cũng khó mà phát hiện được, cho dù lực lượng cùng tốc độ của nó không thật sự xuất sắc, thì nó tuyệt đối vẫn là một nhân vật hết sức đáng sợ.

Bởi vì trong lòng có cố kỵ, nên Hàn Sâm rất cẩn thận, tiếp tục quan sát hơn mười ngày, nhưng cũng không thể thu được nhiều tin tức hơn.

Nếu như không phải muốn đi theo Trùng Gia lấy được bí mật năm đó của tiểu tổ hành động số bảy và Hàn Kính Chi, Hàn Sâm tuyệt đối sẽ không trêu chọc loại nhân vật mạnh mẽ không thể đánh giá thực lực này.

Dù sao tính mạng của nhân loại chỉ có một, bất kỳ một hành động mạo hiểm nào cũng có thể sẽ mất đi tính mạng duy nhất, trong tình huống bình thường khi Hàn Sâm không nắm chắc thì hắn tuyệt đối sẽ không xuất thủ.

Thế nhưng lần này lại khác, hắn thật sự rất muốn biết năm đó Hàn Kính Chi đã làm cái gì, vì sao Hoàng Hôn lại nói y khinh nhờn thần, và vì sao Tần Hoài Chân muốn hắn coi chừng Hàn Kính Chi.

Hàn Sâm vẫn luôn ẩn nhẫn, hy vọng có thể tìm ra dấu vết để lại, lần này vô luận như thế nào hắn đều muốn thử một lần, không có khả năng lùi bước.

Đêm hôm ấy, Hàn Sâm lại nghe được âm thanh như tiếng khóc của trẻ con, khiến Hàn Sâm không khỏi nao nao.

Theo lời Trùng Gia từng nói, mỗi tháng y chỉ dẫn con trai của y tới đây một lần, đáng lẽ không phải là hôm nay mới đúng, tại sao những con bò cạp mặt người kia lại có phản ứng?

Cũng không lâu lắm, trong hố sâu, một đàn bò cạp mặt người bắt đầu bò lên, bò đầy khắp cả sơn cốc, cảnh tượng cực kỳ buồn nôn khủng bố.

Những bò cạp mặt người này tồn tại, đủ để chứng minh trong sơn cốc không có vết rách không gian, nếu không đám bò cạp mặt người này đã sớm bị cắn nuốt hết.

Hành động của đám bò cạp mặt người đã hấp dẫn lực chú ý của Hàn Sâm, chỉ thấy chúng đều bò tới vị trí giao khẩu hình chữ Y, mà ở đó cũng không có đồ vật gì, không biết lần này chúng bò qua đó làm gì.

Ở trung tâm xoa khẩu có một vị trí trống, đường kính khoảng mười mét, khắp nơi trong sơn cốc đều là bò cạp mặt người, chỉ có vị trí kia là không

có con nào.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào vị trí đất trống kia, trong lòng có chút kích động, dường như hắn ý thức được cái gì.

Khi ánh trăng màu bạc chiếu xuống sơn cốc, hôm nay ánh trăng đặc biệt sáng, Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện hôm nay là ngày trăng rằm, mặt trăng trên bầu trời vừa tròn vừa lớn, ánh trăng cũng sáng rực.

Đám bò cạp mặt người kia tắm dưới ánh trăng, trên khuôn mặt tươi cười vậy mà nổi lên ánh sáng màu trắng, những vầng sáng đó giống như đều có sinh mệnh, từ trên lưng của bọn nó dâng lên từng luồng sáng, sau đó đều bắn về vị trí đất trống kia.

Những vầng sáng đó bắn về vị trí đất trống, giống như đụng phải một bức tường vô hình vậy, lập tức hóa thành từng điểm sáng chói lọi, sau đó nhập vào bên trong bức tường vô hình.

Hàn Sâm nhìn trong chốc lát, rất nhanh đã mở to hai mắt, khi càng ngày càng có nhiều điểm sáng tràn vào bức tường vô hình, những điểm sáng ở vị trí trống đó dần dần vòng quanh một hình thể.

Nửa người trên là thân thể đàn ông nhân loại tuấn mỹ hùng tráng, nửa người dưới lại là bò cạp dữ tợn kinh khủng, giống như Ma Thần, rất giống dị sinh vật ngày đó từ bên trong bóng con trai Trùng Gia chui ra ngoài.

Chỉ là con dị sinh vật bên trong cái bóng có toàn thân xác giáp đen kịt, nhưng con trước mắt lại trong suốt, ánh mắt hoàn toàn có thể xuyên qua thân thể của nó nhìn thấy cảnh tượng đối diện.

Nếu như không phải bò cạp mặt người phản xạ lại vầng sáng dung nhập vào trong thân thể nó, khiến thân thể của nó tràn ngập vầng sáng, nhìn giống như là sinh vật do ánh sáng biến thành, chỉ sợ căn bản không thể nào thấy được sự hiện hữu của nó.

Mặc dù là hiện tại, những con bò cạp mặt người kia tản ra vầng sáng, sau khi tiến vào trong cơ thể của nó, tuy Hàn Sâm có thể nhìn thấy chúng đang

phát sáng, nhưng Động Huyền Khí vẫn hoàn toàn không thể cảm ứng được sự hiện hữu của bọn nó.

Bò cạp mặt người trong suốt lại có thể hoàn toàn không bị Động Huyền Khí cảm giác được, chỉ dựa vào một điểm này đã đủ để chứng minh nó khủng bố.

- Quả nhiên là một con dị sinh vật có thể ẩn hình.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, đây là tình huống bết bát nhất, hắn phải chống lại một đối thủ hoàn toàn không nhìn thấy.

- Có lẽ hiện tại là cơ hội xuất thủ tốt nhất, chỉ có hiện tại mới có thể nhìn thấy được nó.

Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, trong đầu không ngừng suy nghĩ, tính toán tất cả mọi khả năng.

Cuối cùng Hàn Sâm vẫn nhịn được không ra tay, lặng yên nhìn con bò cạp mặt người trong suốt kia hấp thu ánh trăng do bò cạp mặt người phản xạ.

Quá trình này chỉ kéo dài một giờ, khi mặt trăng dần lên cao, những con bò cạp mặt người kia không phản xạ ánh trăng nữa, ánh sáng trên thân bò cạp mặt người trong suốt cũng dần dần giảm đi.

Chương 1132: Đối Thủ Vô Hình

Hàn Sâm vừa nhìn ánh sáng trên thân bò cạp trong suốt dần dần nhạt đi, vừa tính toán thời gian, đến tận khi nó hoàn toàn biến mất không nhìn thấy mới thôi.

- Hơn chín phút không đến mười phút, con bò cạp mặt người trong suốt kia có thể hoàn toàn luyện hóa những ánh sáng tràn vào trong thân thể nó, sau đó sẽ không nhìn thấy nó cũng không cảm giác được sự hiện hữu của nó, thời gian tốt nhất để giết nó cũng chỉ có không đến mười phút.

Trong lòng Hàn Sâm thầm tính toán.

Hàn Sâm đã có lựa chọn, chuẩn bị đợi tới lần tiếp theo khi bò cạp mặt người trong suốt hấp thu vầng sáng thì hắn sẽ ra tay.

Hiển nhiên cơ hội như vậy một tháng chỉ có một lần, Hàn Sâm đợi rất nhiều ngày, đều không thấy bò cạp mặt người xuất hiện, có lẽ phải đợi đến đêm trăng tròn mới được.

Nhưng Hàn Sâm cũng không nhàn rỗi, hắn vừa quan sát tình huống trong sơn cốc vừa luyện hóa gen sinh mệnh tinh hoa, hiên tại siêu cấp thần gen hắn đã được mười một điểm.

Trong khoảng thời gian chờ đợi này, Trùng Gia lại mang con trai của của ông tới sơn cốc một lần, một lần nữa chịu đựng thống khổ trong trăm năm qua.

Mặc dù đây là lần thứ hai nhìn thấy cảnh tượng này, Hàn Sâm vẫn có cảm giác khó có thể chịu được, toàn thân đều nổi da gà.

Thật vất vả mới nhịn đến đêm trăng tròn, khi mặt trăng đi lên giữa trời, đám bò cạp mặt người kia quả nhiên lại bò lên, lợi dụng khuôn mặt trên lưng để trợ giúp bò cạp mặt người trong suốt hấp thu ánh trăng.

Hàn Sâm đợi tới khi con bò cạp trong suốt hấp đầy ánh trăng, giống như biến thành một tôn Ma Thần, mới không chút do dự hóa thân tới trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, đồng thời triệu hoán ra Kỵ Sĩ Phản Nghịch, cùng nhau giết vào trong sơn cốc.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch dùng quầng sáng phản nghịch trực tiếp bao trùm cả sơn cốc, ngón tay Hàn Sâm búng một cái, kim tệ đầy trời rơi vào trong sơn cốc.

Con bò cạp mặt người trong suốt kia lập tức phát hiện ra bọn hắn, trên khuôn mặt tuấn mỹ do ánh sáng ngưng tụ thành nhìn tới hai người, một quyền đánh tới kim tệ đầy trời đang rơi xuống kia.

Bành!

Ánh trăng kinh khủng từ một quyền của nó bắn ra, giống như núi lửa phun trào, trực tiếp khiến những kim tệ bay đầy trời kia nát bấy.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh, lực lượng của bò cạp mặt người còn kinh khủng hơn hắn nghĩ, không chỉ có thể tàng hình, ngay cả lực lượng đều kinh khủng đến mức khó có thể tưởng tượng, không phải sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường có thể so sánh.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch tiên phong xông lên trước, nắm đấm đã sắp đánh tới trên thân bò cạp mặt người, chỉ thấy đuôi của bò cạp mặt người khẽ hất lên, giống như đánh ra một chiếc roi thép, trực tiếp quét vào trên cánh tay của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, đập Kỵ Sĩ Phản Nghịch phải lui về sau hơn mười thước mới đứng vững được.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu sao?

Hàn Sâm cả kinh, chịu ảnh hưởng suy yếu của vầng sáng phản nghịch, lại có thể bộc phát ra lực lượng như vậy, đây không phải sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường.

Hàn Sâm rút Phượng Hoàng Thần Kiếm và Thái A Kiếm ra, trên người mặc áo giáp siêu cấp thần huyết Ma Huyết Đường Lang, sau lưng mở ra Yêu Long Chi Dực, điên cuồng giết tới bò cạp mặt người kia.

Trong mắt bò cạp mặt người bùng lên sát ý, hai tay trực tiếp đón lấy Phượng Hoàng Thần quang cùng Thái A Kiếm của Hàn Sâm.

Coong! Đ-A-N-G. . .G! Đ-A-N-G. . .G!

Tiếng va chạm trên không trung không ngừng vang lên, sóng xung kích khiến cát đá bốn phía bay lên, cát đá trên mặt đất bốc lên như gợn sóng.

Núi đá cũng bị lực lượng kinh khủng kia đánh nổ tung, trong sơn cốc một mảnh hỗn độn.

Hàn Sâm vô cùng nghiêm túc, dưới trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, hắn còn sử dụng nhiều thú hồn siêu cấp thần huyết như vậy, vậy mà vẫn không thể chiếm được thế thượng phong, chỉ chém ra mấy vết thương trên thân người

bò cạp, căn bản không đủ chí mạng, con bò cạp mặt người này xác thực cường đại đến mức khó có thể tưởng tượng.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch lại vọt lên, liên thủ cùng Hàn Sâm vây công bò cạp mặt người trong suốt, trong mắt Hàn Sâm như có lửa, thánh quang màu trắng trên người điên cuồng bộc phát, Song Phi Kiếm Pháp và Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ đều vận dụng đến cực hạn, điên cuồng giết tới bò cạp mặt người trong suốt.

Bò cạp mặt người lấy một địch hai, hai đấm điên cuồng đánh ra, trảo và đuôi bò cạp cũng là vũ khí kinh khủng, ngoài mấy vết thương nhẹ bị Hàn Sâm chém trên thân thể, nó không hề có dấu hiệu bại lui.

Mắt thấy ánh sáng trên thân bò cạp mắt người trong suốt càng ngày càng ảm đạm, càng ngày càng khó thấy rõ thân hình của nó, vẻ mặt Hàn Sâm dần dần ngưng trọng lên.

- Đi!

Hàn Sâm biết rõ hôm nay không có cơ hội chém giết con bò cạp mặt người trong suốt này, con này tuyệt đối là tồn tại trong trạng thái bạo tẩu, thời gian 10 phút căn bản không có khả năng chém giết nó.

Hàn Sâm muốn đi, nhưng con bò cạp mặt người trong suốt lại không để hắn dễ dàng rời đi như thế, chân bò cạp nhanh chóng bò, cứ thế đã cuốn lấy Hàn Sâm, khiến hắn căn bản không có cơ hội rút đi.

Cuối cùng ánh sáng trên thân bò cạp mặt người trong suốt hoàn toàn thu lại, hoàn toàn biến mất trong tầm mắt Hàn Sâm.

Bành!

Trên người của Kỵ Sĩ Phản Nghịch đột nhiên xuất hiện một lỗ máu, trực tiếp đâm xuyên qua áo giáp, nhìn đã biết là đuôi của con bò cạp mặt người trong suốt kia đâm vào.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch đưa tay muốn bắt lấy đuôi bò cạp không nhìn thấy kia, nhưng lại bắt vào khoảng không, đuôi bò cạp đã sớm thu về.

Bành!

Mặc dù Hàn Sâm đang tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng, nhưng hắn vẫn không nhìn thấy bò cạp mặt người trong suốt, trên lồng ngực cũng bị một kích, thân hình lập tức lui về sau hơn mười thước, hai chân cày trên mặt đất ra hai rãnh sâu, áo giáp siêu cấp thần huyết ở phần ngực đã xuất hiện vết rạn.

- Đáng chết!

Hàn Sâm hoàn toàn không nhìn thấy vị trí của con bò cạp mặt người trong suốt, cắn răng một cái vung tay lên, kim tệ đầy trời lại rơi xuống.

Hàn Sâm muốn lợi dụng kim tệ để tìm ra vị trí của con bò cạp mặt người trong suốt kia, tuy nhìn không thấy nó, nhưng thân thể của nó vẫn tồn tại, kim tệ có thể bao trùm diện tích lớn, tuy không gây thương tổn được nó, nhưng cũng có thể tìm ra vị trí của nó.

Kim tệ đầy trời đinh đinh đương đương rơi xuống, giống như trời đang mưa vậy, thế nhưng vẫn không thăm dò được vị trí của con bò cạp mặt người trong suốt.

Lại một tiếng rên thảm, chỉ thấy trên lồng ngực Kỵ Sĩ Phản Nghịch lại bị đâm một nhát, máu tươi từ lỗ máu đang chảy xuôi xuống.

Cũng may thân thể Kỵ Sĩ Phản Nghịch không sợ kịch độc, nếu không hiện tại chỉ sợ Kỵ Sĩ Phản Nghịch đã mất đi lực chiến đấu.

Tình huống hiện tại đã vô cùng không ổn, hai mắt Kỵ Sĩ Phản Nghịch không ngừng xét, nhưng cũng giống như Hàn Sâm, y cũng không nhìn thấy gì, nên cũng không biết công kích chỗ nào.

- A!

Phía sau lưng Hàn Sâm truyền đến đau đớn, thân thể lại bổ nhào về phía trước.

Chỉ thấy sau lưng của Hàn Sâm cũng bị đuôi bò cạp đâm cho một lỗ máu, cũng may hắn có áo giáp siêu cấp thần huyết ngăn cản, Siêu Cấp Đế Linh

Thể lại mạnh mẽ vô cùng, cũng không bị thương nặng.

- Đi mau.

Hàn Sâm trực tiếp mở hai cánh bay lên trời, con sinh vật siêu cấp thần huyết này quá khó chơi, nếu có thể nhìn thấy được thì thôi, hiện tại ngay cả bóng dáng của nó cũng không nhìn thấy, dù kim tệ rơi xuống cũng không tìm được vị trí của nó, tiếp tục chiến đấu cũng chỉ có thể bị đánh.

Thế nhưng Hàn Sâm mới vừa bay lên, lại cảm giác trên lưng bị một roi thép đánh trúng, trực tiếp từ trên bầu trời bị quất xuống dưới, thoáng cái đã ngã vào trong cát đá, khiến mặt đất xuất hiện một cái hố to.

Bò cạp mặt người trong suốt giống như thật sự vô hình vô ảnh, mưa kim tệ cũng không thăm dò được vị trí của nó, hơn nữa công kích của nó cũng hoàn toàn không có bất kỳ chấn động gì, mà ngay cả đệ bát linh thức của Hàn Sâm cũng không phát hiện được.

Tình huống của Kỵ Sĩ Phản Nghịch còn thảm hại hơn, thân thể của y không có cường hãn bằng Siêu Cấp Đế Linh, áo giáp cũng không ngăn được đuôi bò cạp kinh khủng kia, vết thương trên người ngày càng nhiều, áo giáp đều bị nhuộm đỏ.

Tình huống của Hàn Sâm cũng không khá hơn bao nhiêu, bởi vì không nhìn thấy bò cạp mặt người trong suốt, nên chỉ có thể bị động chịu đánh.

Chương 1133: Khủng Long Xuất Thế

Cắn răng một cái, thu hồi Kỵ Sĩ Phản Nghịch vào Hồn Hải, Hàn Sâm đang chuẩn bị mạnh mẽ xông ra khỏi sơn cốc, dù sao Siêu Cấp Đế Linh Thể của hắn vô cùng mạnh, hơn nữa hắn còn có áo giáp siêu cấp thần huyết, chịu mấy vết thương sẽ có thể lao ra.

Bò cạp mặt người trong suốt nhất định là không giết được, chỉ có thể đợi tìm được phương pháp có thể phá giải cách nó ẩn thân rồi lại đến chém giết.

Thế nhưng Hàn Sâm còn chưa kịp xông ra khỏi sơn cốc, lại đột nhiên nghe thấy trên người mình có thứ gì đó vỡ tan, sau đó Hàn Sâm chỉ cảm thấy có một vật từ trong túi của mình bay ra ngoài.

Hàn Sâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy là một quả trứng kim loại màu xanh da trời đã vỡ tan, trên vỏ trứng đã có thật nhiều vết rạn, lúc này đang nhanh chóng nứt ra.

- Con khủng long màu xanh da trời kia lại hoàn thành lột xác vào lúc này?!

Hàn Sâm cả kinh, quay người muốn đi nhặt quả trứng về.

Khủng long màu xanh da trời tuy cũng là sinh vật siêu cấp thần huyết, thế nhưng chưa chắc đã là đối thủ của bò cạp mặt người trong suốt, không thể để nó lại chỗ này.

Hàn Sâm còn chưa kịp nhặt được quả trứng, đột nhiên cảm thấy sau lưng truyền tới đau nhức kịch liệt thấu xương, sau đó thân thể lại bị quăng bay ra ngoài, hung hăng đâm vào vách núi đá, khiến vách núi đều bị sụp một mảng lớn.

Bành!

Một luồng lực lượng vô hình dẫm nát quả trứng màu xanh da trời, trứng màu xanh da trời lập tức vỡ tan thành mảnh vụn, trực tiếp bị lún vào trong đất.

Trong lòng Hàn Sâm có chút giận, chờ mãi mới đến lúc đến trứng màu xanh da trời hoàn thành lột xác, cho rằng có thể có thêm một tay chân siêu cấp thần huyết, nhưng ai ngờ tay chân còn chưa sinh ra đã bị giết chết.

Nếu như hiện tại có thể nhìn thấy con bò cạp mặt người kia, Hàn Sâm hận không thể trực tiếp chém nó thành tám khối.

Thế nhưng Hàn Sâm căn bản không nhìn thấy nó, có sức cũng không có chỗ dùng, chỉ có thể nuốt hận quay người chuẩn bị xông ra khỏi sơn cốc.

Bành! Bành! Bành!

Sau lưng lại liên tục truyền tới tiếng va đập, Hàn Sâm cảm thấy lạ liền quay người nhìn sang, chỉ thấy lực lượng vô hình kinh khủng lần lượt đánh xuống vị trí trứng màu xanh da trời, đã đánh chỗ đó thành một hố to.

Nhưng một cái bóng màu xanh lam từ trong hầm kia dần dần lớn lên, rõ ràng là một khủng long màu xanh da trời toàn thân như được đúc từ kim loại.

- Vậy mà lại không chết?

Nhìn thấy khủng long màu xanh da trời xuất hiện, Hàn Sâm quá đỗi vui mừng.

Khủng long màu xanh da trời kia không ngừng cao lên, cao tới hơn ba mét mới dừng lại, tuy hình thể không tính là rất lớn, nhưng nhìn cực kỳ có cảm giác trầm trọng.

Thân thể kim loại màu xanh nhạt thoạt nhìn rất cao, thể trọng cũng kinh người, bị lực lượng vô hình liên tục đánh tới, lại chỉ giống như một con lật đật, đánh như thế nào cũng không thể đánh gục.

Coong! Đ-A-N-G. . .G! Đ-A-N-G. . .G!

Thậm chí Hàn Sâm còn có thể nhìn thấy đuôi bò cạp trong suốt trực tiếp đâm vào thân thể con khủng long màu xanh da trời, trên thân thể kim loại của nó lưu lại một vết thương, nhưng vết thương kia rất nhỏ, đuôi bò cạp có thể đâm thủng áo giáp siêu cấp thần huyết, thế mà lại không xuyên qua được thân thể kim loại của khủng long màu xanh da trời.

Khủng long màu xanh da trời cũng giống như Hàn Sâm, cũng không nhìn thấy vị trí con bò cạp mặt người trong suốt kia, giống như Hàn Sâm cũng chỉ có thể chịu bị đánh, phát ra từng tiếng rống ngâm tức giận, thân thể điên cuồng va chạm, nhưng căn bản không thấy được con bò cạp mặt người trong suốt.

Nhưng khủng long kim loại màu xanh da trời bị quậy một phát như vậy, toàn bộ lực chú ý của bò cạp mặt người trong suốt đều tập trung vào trên người của nó, cũng không đến công kích Hàn Sâm.

Từng lực lượng kinh khủng đánh vào trên người khủng long kim loại màu xanh da trời, khiến nó ngã trái ngã phải, vết thương trên người ngày càng nhiều, nhưng một giây sau, khủng long kim loại màu xanh da trời lại nhanh chóng bò dậy, trên người căn bản không còn nhìn thấy những miệng vết thương nho nhỏ kia nữa.

- Tốc độ khủng long màu xanh da trời quá chậm, lực lượng trong sinh vật siêu cấp thần huyết cũng chỉ có thể coi là trung thượng, nhưng thân thể này thật sự quá mạnh!

Hàn Sâm sợ hãi thán phục, nhưng hắn không có nhiều thời gian, chuẩn bị phải rời khỏi sơn cốc.

Trạng thái Siêu Cấp Đế Linh chỉ có thể chịu được một giờ, hắn phải mau chóng rời khỏi sơn cốc mới được, nếu không dùng bản thể của hắn, chỉ sợ không chịu được một kích của bò cạp mặt người trong suốt.

Hàn Sâm đang muốn gọi khủng long kim loại màu xanh da trời cùng rời đi, lại đột nhiên nghe khủng long kim loại màu xanh da trời nổi giận gầm lên một tiếng, trên đỉnh đầu mọc lên một sừng đinh ốc màu xanh nhạt, hai mắt lại giống như được thắp điện vậy, hóa thành hai bóng đèn màu xanh lam, ánh mắt nhìn loạn xung quanh.

Bành!

Lại một luồng lực lượng vô hình đáng sợ đâm vào trên người khủng long kim loại màu xanh da trời, lập tức khiến nó té xuống đất, trên người xuất hiện một vết sâu.

Thế nhưng đôi mắt giống như bóng đèn của khủng long kim loại màu xanh da trời lại nhìn chằm chặp về một hướng, một đôi chân trước trên không trung ôm một cái, giống như là ôm được thứ gì đó.

Bành!

Hàn Sâm lập tức nghe được tiếng va đập liên tục, vết thương trên người khủng long kim loại màu xanh da trời không ngừng gia tăng, nhưng thân thể của nó lại giống như đang ôm chặt thứ gì đó, không ngừng đập thứ đó xuống đất.

- CMN, nó có thể thấy được bò cạp mặt người trong suốt?

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Khủng long kim loại màu xanh da trời ôm thật chặt lấy không khí không tha, hai chân trước không ngừng đập xuống, vết thương trên người không ngừng tăng lên, nhưng nó vẫn không hề có ý muốn buông ra một chút nào, miệng rộng mở ra cắn xuống, giống như cắn được thứ gì đó, miệng đầy răng nhọn cắn xuống mãi mà không khép lại được.

Bò cạp mặt người trong suốt bị khủng long màu xanh da trời cắn nên nổi giận, đuôi bò cạp cùng móng vuốt và nắm đấm vô không ngừng đánh xuống thân thể khủng long kim loại màu xanh da trời.

Tuy thân thể khủng long kim loại cường hãn, nhưng cũng không cường hãn đến mức có thể chịu được công kích không ngừng của bò cạp mặt người trong suốt, sau khi bị đập liên tục, khắp nơi trên thân thể kim loại đều là miệng vết thương, máu màu xanh lam chảy xuôi ra.

Đầu của nó cũng liên tục bị đánh, máu tươi trong mồm cũng tràn ra.

Thế nhưng khủng long kim loại vẫn gắt gao cắn chặt bò cạp mặt người trong suốt không tha.

Hàn Sâm nhìn mà trong lòng thoáng động, cũng không chạy trốn nữa, ngón tay kẹp chặt một mai kim tệ ở ngón giữa dần ngưng tụ thành hình, con số phía trên kim tệ thoáng dần nhảy lên, mỗi khi tăng lên một số, lực lượng trên kim tệ cũng khủng bố gấp đôi.

Bò cạp mặt người trong suốt cảm thấy khí thế khủng bố từ phía Hàn Sâm bắn ra, muốn bỏ qua khủng long kim loại màu xanh da trời phóng tới Hàn Sâm.

Thế nhưng khủng long kim loại màu xanh da trời có chết cũng cắn chặt lấy nó, mặc kệ con bò cạp mặt người trong suốt kia đánh khủng long kim loại màu xanh da trời như thế nào, khiến thân thể của khủng long kim loại màu xanh da trời chảy đầy máu tươi, nó vẫn không thể thoát khỏi khủng long kim loại.

- Kiên trì. . . kiên trì một chút nữa. . .

Hàn Sâm vô cùng kích động, kim tệ giữa ngón tay lấp loé không ngừng, lực lượng kinh khủng càng để lâu càng mạnh.

- Bảy. . . Tám. . . Chín. . .

Khi con số trên kim tệ tăng lên, khí tức phía trên cũng càng ngày càng khủng bố.

Bò cạp mặt người trong suốt hiển nhiên cũng cảm ứng được nguy cơ, liều mạng đánh tới khủng long kim loại màu xanh da trời, đuôi bò cạp không ngừng đâm ra vết thương.

Dù thân thể khủng long kim loại màu xanh da trời cường hãn đến đâu, nó cũng không chịu nổi bị đâm liên tục như vậy, nó hét thảm một tiếng, máu tươi từ trong miệng tuôn trào ra, miệng không khỏi buông lỏng ra.

Bò cạp mặt người trong suốt nhanh chóng tránh khỏi miệng của khủng long kim loại màu xanh da trời, khi nó đang muốn bò đi chỗ khác, nó lại phát hiện móng vuốt của khủng long kim loại màu xanh da trời vẫn ôm thật chặt lấy nó, không thả nó đi.

- Chính là lúc này!

Hàn Sâm biết không thể chờ đợi thêm nữa, cắn răng cầm kim tệ trong tay bắn tới bò cạp mặt người trong suốt.

Chương 1134: Thú Hồn Ẩn Đế Hạt Vương

Tuy mới chỉ gộp được lực lượng của mười đồng kim tệ, nhưng Hàn Sâm đã không chờ được rồi, nếu khủng long kim loại màu xanh da trời không giữ được bò cạp mặt người trong suốt, Hàn Sâm lại không nhìn thấy được vị trí của nó, đến lúc đó lực lượng kim tệ có mạnh hơn cũng vô ích.

Một miếng kim tệ mang theo lực lượng kinh khủng ngang trời bắn ra, hóa thành một đạo lưu quang màu vàng, chớp mắt đã bắn tới một vùng hư không.

Chỉ là khi kim tệ dính vào trong hư không, nó lại không bị rớt xuống.

OÀ..ÀNH!

Dường như có thứ gì đó từ trên không trung rơi xuống, hung hăng ngã trên mặt đất, lập tức khiến cát đá trên mặt đất bắn ra, khiến mặt đất nứt ra một hố to.

Khủng long kim loại màu xanh da trời thấy Hàn Sâm quát to một tiếng, vội buông lỏng ra bò cạp mặt người trong suốt, lập tức nhảy ra một bên.

Chỉ thấy kim tệ treo ở trong hố cát, không ngừng run rẩy, con bò cạp mặt người trong suốt bị kim tiền trấn áp, còn chưa lập tức chết đi.

Miếng kim tệ trên không trung hơi phập phồng, con bò cạp mặt người trong suốt kia giống như đang cố gắng giãy dụa, hai tay Hàn Sâm liên tục ngưng tụ ra kim tệ, bắn tới bò cạp mặt người trong suốt.

Mặc dù những kim tệ này không có lực lượng tăng thêm, chỉ có lực lượng cơ sở, nhưng cũng là một kích toàn lực của Siêu Cấp Đế Linh, rơi vào trên người bò cạp mặt người trong suốt, nhất thời khiến con bò cạp mặt người trong suốt kia hoàn toàn bị đè ép.

Bành!

Chỉ nghe thấy một tiếng giống như quả dưa hấu bị đè nát, kim tệ lập tức trầm xuống, đinh đinh đương đương rơi trên mặt đất, dường như còn có thứ gì đó vỡ nát dưới hố, nhưng Hàn Sâm vẫn không nhìn thấy.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Ẩn Đế Hạt trong trạng thái bạo tẩu, thu được thú hồn Ẩn Đế Hạt, không thể ăn thịt, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm vô cùng vui mừng, vậy mà lại thu được thú hồn, sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh như vậy, thú hồn sẽ không thể kém được.

Chỉ là Hàn Sâm lại không nhìn thấy gen sinh mệnh tinh hoa ở nơi nào, vội vàng bay xuống dưới hố đất, giơ tay sờ soạng một hồi lâu, mới từ trong cát đá mò được một khối tinh thể trong suốt, đây nhất định là gen sinh mệnh tinh hoa của Ẩn Đế Hạt.

Khủng long kim loại màu xanh da trời đi tới bên người Hàn Sâm, một chút địch ý cũng không có, dáng vẻ vô cùng thân mật.

Hàn Sâm kiểm tra vết thương trên người nó, nhìn thì có chút dọa người, nhưng đều chỉ là vết thương ngoài da, không thương tổn đến chỗ yếu, vì thế Hàn Sâm lại càng thán phục lực phòng ngự của nó.

- Tiểu tử này chính là một siêu cấp lá chắn thịt, lại có thêm một tay chân siêu cấp thần huyết rồi.

Hàn Sâm sờ lên đầu của khủng long kim loại màu xanh da trời, hai mắt đều híp lại.

Để khủng long kim loại màu xanh da trời tạm thời ở lại sơn cốc, Hàn Sâm cưỡi Kim Mao Hống trở về Trùng Sào Tí Hộ Sở, không phải hắn không muốn tự bay trở về, mà là lúc này thân thể hắn vô cùng yếu, đừng nói bay trở về, ngay cả đi trở về cũng là vấn đề.

Hiện tại Hàn Sâm muốn biết con trai của Trùng Gia thế nào rồi, hắn chịu bao khổ sở mới giết chết được Ẩn Đế Hạt, ngoại trừ vì nhu cầu của bản thân, hắn còn hy vọng con trai của Trùng Gia có thể sống sót.

Nếu như chỉ muốn trợ giúp con trai của Trùng Gia giải thoát, căn bản không cần phiền toái như vậy, giết chết con trai của Trùng Gia và phân thân ẩn trong thân thể y dễ hơn đi giết chân thân nhiều.

Thế nhưng Hàn Sâm còn chưa trở lại Tí Hộ Sở, đã thấy Trùng Gia ôm thi thể Tiểu Viêm đi ra Tí Hộ Sở, trên mặt Trùng Gia nước mắt tuôn rơi, nước mắt khóc đến mức cạn khô rồi.

Hàn Sâm nhìn Trùng Gia cũng không nói gì, trong lòng thở dài một tiếng:

- Quả nhiên vẫn không cứu nổi mạng của anh ta.

Trùng Gia lộ ra một nụ cười với Hàn Sâm:

- Cảm ơn cậu, cuối cùng Tiểu Viêm cũng được giải thoát rồi, trước khi nó đi có tỉnh lại, chúng tôi nói rất nhiều chuyện, nó đi rất vui vẻ.

- Trùng Gia.

Hàn Sâm không biết nên nói gì, chỉ gọi một tiếng Trùng Gia rồi cũng không nói nổi nữa.

Trùng Gia nhìn hắn rồi lắc đầu:

- Tiểu Viêm hy vọng có thể được chôn cất ở một chỗ yên tĩnh, chờ tôi an táng cho nó xong sẽ đi tìm cậu.

Nói xong, Trùng Gia đi về phía trong rừng rậm, bóng lưng kia có chút cô đơn, tựa như cũng đã được giải thoát.

Hàn Sâm chỉ đành về Tí Hộ Sở trước rồi đợi Trùng Gia trở về, trong khi nhàn rỗi vô sự, Hàn Sâm nhìn nhìn thú hồn Ẩn Đế Hạt mà mình vừa mới thu được.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Ẩn Đế Hạt trong trạng thái bạo tẩu: loại hình bảo thạch.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui sướng, khẽ vẫy tay, chỉ thấy một khối bảo thạch trong suốt xuất hiện ở trong tay Hàn Sâm, bên trong cái gì không nhìn thấy gì, nhưng Hàn Sâm biết rõ bên trong chính là một con Ẩn Đế Hạt trong suốt.

Trước kia Hàn Sâm từng thu được một thú hồn loại bảo thạch, thú hồn bảo thạch có thể dung hợp với thú hồn khác, khiến những thú hồn khác có thể tiến hóa lên cùng cấp bậc với thú hồn bảo thạch.

Hàn Sâm hoàn toàn có thể lựa chọn một loại thú hồn mà mình cần, sau đó sử dụng thú hồn bảo thạch để giúp tiến hóa thành thú hồn siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, hơn nữa còn có được năng lực Ẩn Đế Hạt.

Nhưng vấn đề là phải chú ý tới xác xuất thành công, tốt nhất vẫn nên tìm thú hồn thần huyết cùng loại để tiến hóa là tốt nhất.

Hàn Sâm không biết Ẩn Đế Hạt là hệ gì, nhưng nó hẳn là bò cạp, chỉ cần tìm một thú hồn bò cạp cấp thần huyết thích hợp, có lẽ sẽ có tỷ lệ tiến hóa thành công rất cao tới thú hồn siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu.

- Nên tiến hóa loại thú hồn gì mới tốt nhỉ? Thú hồn áo giáp à? Nếu như tiến hóa thú hồn áo giáp, như vậy mặc áo giáp vào có phải cũng có được năng lực ẩn hình? Hoặc là tiến hóa thú hồn loại vũ khí, có một thanh binh khí vô hình vô ảnh, giống như Ẩn Đế Hạt, binh khí tới gần người mà địch nhân còn không biết, nếu là như vậy, thế thì tốt nhất là tiến hóa một mũi tên. . .

Trong lòng Hàn Sâm không ngừng suy tính, trong lúc nhất thời cũng khó quyết định được.

Trùng Gia vẫn chưa về, Hàn Sâm chơi thú hồn bảo thạch một lát, sau đó lại lấy khối gen sinh mệnh tinh hoa trong suốt kia ra.

Kết quả không ngoài Hàn Sâm sở liệu, hắn không thể cảm nhận được cách vận hành khí tức của Ẩn Đế Hạt, không mô phỏng được lực lượng của nó nên không thể hấp thu khối gen sinh mệnh tinh hoa này được.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý, dù sao hắn vẫn còn hai khối gen sinh mệnh tinh hoa chưa hấp thu xong, cũng đủ để hắn hấp thu một đoạn thời gian.

Tuy khối gen sinh mệnh tinh hoa này tạm thời không thể hấp thu, nhưng khi Động Huyền Kinh dần dần khôi phục, nói không chừng vẫn có cơ hội.

Từ khi trời còn chưa sáng Trùng Gia đã đi ra ngoài, mãi đến buổi tối mới trở về.

Hàn Sâm cũng không thúc giục ông, nỗi đau khổ mất con không phải người nào cũng có thể thừa nhận.

- Đi theo tôi.

Trùng Gia nói với Hàn Sâm một câu, sau đó đi thẳng vào một căn phòng.

Hàn Sâm vội vàng đi theo, hắn muốn nói mấy lời an ủi, thế nhưng lại cảm thấy hiện tại nói cái gì cũng là dư thừa, chỉ sẽ khiến Trùng Gia càng thêm khó chịu mà thôi.

- Cảm ơn cậu đã giải thoát tôi và Tiểu Viêm.

Dẫn Hàn Sâm vào phòng, Trùng Gia đóng cửa lại rót cho hắn một chén trà, bình tĩnh nói.

- Nhưng vẫn không thể để anh ta sống.

Hàn Sâm cười khổ nói.

Trùng Gia lại có vẻ hiểu ra:

- Chết sống có số, tôi cường hành ép nó sống gần hai trăm năm, cũng khiến nó sống không bằng chết hai trăm năm, là tôi sai rồi, nếu như có thể chọn lại một lần, tôi nhất định sẽ để nó chết đi ngay lúc đó.

Hàn Sâm trầm mặc không biết nên nói cái gì, hắn vốn không phải một người biết an ủi người khác.

Trùng Gia cười cười:

- Cậu muốn biết chuyện gì, hiện tại cứ hỏi đi.

Chương 1135: Hai Người Cự Tuyệt Thần

Hàn Sâm há to miệng, phát hiện nghi ngờ trong lòng mình thật sự nhiều lắm, trong lúc nhất thời không biết hỏi từ đâu.

Trầm ngâm một lát, Hàn Sâm mới mở miệng hỏi:

- Trùng Gia, tiểu tổ hành động số bảy các ông, lúc trước đã truyền đến địa phương nào, ở đó đã xảy ra chuyện gì?

- Chúng tôi gặp thần. . . không. . . phải nói là ma quỷ. . .

Trùng Gia nói một câu, giống như là bắt đầu nhớ về hồi ức, khuôn mặt lộ ra vẻ thống khổ.

Hàn Sâm yên lặng nhìn Trùng Gia, chờ ông nói tiếp.

Khóa môi Trùng Gia giật giật, tiếp tục nói:

- Khi đó tôi còn là một đạo tặc vũ trụ, bởi vì một lần tình cờ nhặt được một bộ Luyện Khí Thuật, sau khi tu luyện nó thì tố chất thân thể đã mạnh hơn nhân loại khi đó, cho nên lúc đó cuộc sống cũng phong sinh thủy khởi, tuy không dám nói là phú giáp Liên Minh, nhưng thực sự không thiếu tiền tài.

Nói đến đây, Trùng Gia lại thở dài một tiếng:

- Cũng có lẽ là bởi vì tôi gây ra quá nhiều nghiệt, ông trời không đến trừng phạt tôi, mà lại giáng tai nạn xuống trên người hai mẹ con bọn họ, như thế càng khiến tôi thống khổ hơn rất nhiều. . .

- Sau khi vợ tôi đi, không lâu sau Tiểu Viêm cũng kiểm tra ra là mắc bệnh tương tự, khi tôi bước tới đường cùng, người trong Liên Minh đã tìm được tôi, hi vọng tôi có thể gia nhập tiểu tổ hành động số bảy, tham dự thí nghiệm truyền tống. Bọn họ đồng ý tìm cho Tiểu Viêm thầy thuốc giỏi nhất và một loại tân dược, có thể tạm thời khống chế bệnh tình của Tiểu Viêm, vì vậy tôi đã đồng ý với bọn họ.

Đột nhiên, vẻ mặt Trùng Gia lộ ra vẻ mê ly:

- Vốn nghĩ rằng đó là thí nghiệm vô cùng nguy hiểm, nhưng sau khi truyền tống đi vào, chúng tôi lại phát hiện chỗ đó quả thực giống như là thiên đường vậy, tốt đẹp đến mức không thể tưởng tượng được, muốn có cái gì sẽ có cái đó, quả thực giống như là trở thành thần vậy.

- Vậy rốt cuộc là thế giới như thế nào?

Hàn Sâm hỏi một câu, Trùng Gia miêu tả như vậy, thật sự khiến hắn không thể hình dung ra được dáng vẻ của thế giới kia.

- Không nói rõ được.

Nhưng Trùng Gia lại lắc đầu, ông cũng biết nói như vậy Hàn Sâm không thể lý giải, nên mới nói tiếp:

- Tên ma quỷ kia khống chế được thế giới đó, y nói muốn núi, sẽ có từng ngọn núi cao lớn vạn trượng đột ngột từ mặt đất mọc lên, y nói muốn nước, lập tức sẽ có hải dương vô biên xuất hiện ở trước mặt, y nói muốn phụ nữ, thì sẽ có vô số mỹ nữ vòn quanh, tất cả đều chỉ dựa vào một ý niệm của y, cho nên khi đó chúng tôi đều rằng mình đã gặp thần. . .

Trùng Gia nói đến đây, mặt khẽ méo đi, lộ ra vẻ thống khổ:

- Nếu như khi đó tôi không cầu nguyện y, Tiểu Viêm cũng sẽ không phải chịu dày vò nhiều năm như vậy.

- Tên ma quỷ kia có dáng như thế nào?

Hàn Sâm biết Trùng Gia khó chịu, nhưng hắn không thể không hỏi tiếp, cũng có thể phân tán lực chú ý của Trùng Gia.

- Không thể nói rõ được, trong mắt của tôi, y là một người đàn ông, nhưng tôi đã hỏi đám người Lão Hàn, Hoàng Hôn, Lão Hàn nói đó là một lão già, Hoàng Hôn lại nói đó là một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, dường như mỗi người bọn họ đều nhìn thấy một dáng vẻ khác nhau, nhưng rõ ràng là tên ma quỷ kia đứng ngay trước mắt chúng tôi, tất cả mọi người có thể đồng thời nhìn thấy y.

Hàn Sâm nghe vậy khẽ nhíu mày, đành phải tiếp tục hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Về sau tên ma quỷ kia nói cho chúng tôi biết, y sẽ cho mỗi người chúng tôi một khảo nghiệm, nếu như chúng tôi có thể hoàn thành khảo nghiệm, y có thể giúp chúng tôi thực hiện một nguyện vọng. Lúc ấy tôi rất hưng phấn, bởi vì tôi thật sự xem y là thần không gì làm không được, tôi hy vọng có thể đạt được cơ hội cầu nguyện, vì vậy không chút do dự lựa chọn tiếp nhận khảo nghiệm, giống như tôi còn có rất nhiều người cũng đồng ý, khi đó Lão Hàn cũng đã khuyên chúng tôi, nhưng khi đó tôi căn bản không nghe lọt, chỉ cần có thể khiến Tiểu Viêm tốt lên. . .

Trùng Gia cố nén bi phẫn trong lòng rồi nói.

- Mọi người trong tiểu tổ hành động số bảy đều tiếp nhận khảo nghiệm sao?

Hàn Sâm hỏi.

Trùng Gia lắc đầu:

- Phần lớn người đều tiếp nhận, chỉ có hai người cự tuyệt khảo nghiệm của tên ma quỷ kia.

- Trong đó có một người là Hàn Kính Chi, một người khác là ai?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc, không thể tưởng được ngoại trừ Hàn Kính Chi, còn có người lựa chọn cự tuyệt khảo nghiệm.

- Không, không có Lão Hàn, Lão Hàn cũng chọn tiếp nhận khảo nghiệm.

Trùng Gia lắc đầu nói ra.

- Cái gì? Hàn Kính Chi cũng cầu nguyện rồi?

Hàn Sâm nghẹn ngào kêu lên, hắn vẫn cho rằng Hàn Kính Chi không cầu nguyện, cho nên mới bị Hoàng Hôn nói thành là khinh nhờn thần, nhưng ai ngờ Hàn Kính Chi cũng tiếp nhận khảo nghiệm.

- Y có cầu nguyện hay không thì tôi không biết, nhưng y thực sự đã lựa chọn tiếp nhận khảo nghiệm.

Trùng Gia nói rất khẳng định nói.

- Vậy hai người không tiếp nhận khảo nghiệm là ai?

Hàn Sâm vội vàng hỏi.

Trùng Gia suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hai người không tiếp nhận khảo nghiệm, có một người họ Ninh, quan hệ với Lão Hàn phi thường tốt, y luôn đi theo Lão Hàn, tôi chỉ nghe Lão Hàn gọi y là Ninh lão nhị, còn y tên là gì thì tôi lại không biết. Hình như là bởi vì Lão Hàn đã nói gì đó với Ninh lão nhị, cho nên Ninh lão nhị mới cự tuyệt tiếp nhận khảo nghiệm.

- Ninh lão nhị kia chẳng lẽ chính là Ninh gia của tập đoàn Tinh Vũ?

Trong lòng Hàn Sâm khẽ động, hắn không biết lúc trước tiểu tổ hành động số bảy có mấy người họ Ninh, nếu như chỉ có một người, vậy thì không thể nghi ngờ gì nhất định chính là tiền bối Ninh gia.

Trùng Gia lắc đầu nói:

- Tôi không biết, những năm này tôi cũng không chú ý chuyện trong Liên Minh.

- Con một người khác là ai?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Là một người phụ nữ, một phụ nữ rất đẹp.

Khi Trùng Gia nói đến người phụ nữ kia, ánh mắt vốn mờ đục của ông không tự chủ được lại sáng lên.

Hàn Sâm hơi giật mình nhìn Trùng Gia, không biết đây là lời giải thích kiểu gì, ông ta nói như thế cũng giống như không nói gì.

Trùng Gia giải thích nói:

- Khi đó tôi chỉ là một đạo tặc vũ trụ, bình thường đều trốn ở tinh cầu hoang vu trong vũ trụ, hiểu biết về Liên Minh thực sự có hạn, đối với cao tầng cùng quân đội Liên Minh, và một số tập đoàn lớn cũng hiểu khá rõ, nhưng bên trong tiểu tổ hành động số bảy, tôi lại không biết mấy người, hơn nữa mọi người đều dùng danh hiệu, ngoại trừ đã quen biết Lão Hàn và Hoàng Hôn trước đó, những người khác tôi hoàn toàn không biết.

- Mặc dù người phụ nữ kia là người thuộc tiểu tổ hành động số bảy, nhưng thân phận của cô ta có chút đặc biệt, giống như có bối cảnh đặc thù, lúc đó cô ta cũng không tự giới thiệu, cũng không có ai giới thiệu cô ta, ngay cả danh hiệu của cô ta tôi cũng không biết, chỉ biết cô ta là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, là người xinh đẹp nhất mà tôi từng gặp trong đời.

Hàn Sâm bất đắc dĩ sờ mũi, nhìn Trùng Gia rồi tiếp tục hỏi:

- Sau khi các ông hoàn thành khảo nghiệm thì cầu nguyện điều gì? Ước nguyện của Hàn Kính Chi là gì?

Trùng Gia lắc đầu nói:

- Tôi không biết bọn họ cầu nguyện điều gì.

Thấy Hàn Sâm nhìn mình chằm chằm, Trùng Gia tiếp tục nói:

- Sau khi tên ma quỷ kia mở ra khảo nghiệm, tôi bị đưa đến một chỗ, hơn nữa hoàn thành khảo nghiệm ở đó, sau khi trở lại lần nữa, lại chỉ thấy được tên ma quỷ kia, không nhìn thấy những người khác, cũng không biết bọn họ đi nơi nào.

- Tôi cầu nguyện tên ma quỷ kia, y cho tôi một giọt máu, để cho tôi mang theo giọt máu kia trở về, nhỏ máu cho Tiểu Viêm, sau đó mang theo Tiểu

Viêm truyền tống, có thể đạt được năng lực cộng sinh cùng sinh vật mạnh mẽ, tật bệnh không bao giờ có khả năng cướp đi tính mạng của nó. . . ”

Trùng Gia nói đến đây lại nhịn không được chảy nước mắt.

Chuyện sau này Hàn Sâm cũng có thể đoán được đại khái, chỉ là những lời này của Trùng Gia vẫn không thể cởi bỏ nỗi băn khoăn trong lòng hắn.

- Trùng Gia, tại sao ông biết trên người tôi có Cửu Mệnh Huyết Miêu?

Hàn Sâm cảm thấy có lẽ Trùng Gia còn có chuyện gì dấu giếm, nên hỏi đến một vấn đề cực kỳ trọng yếu.

Chương 1136: Lại Lịch Cửu Mệnh Huyết Miêu

- Làm sao cậu biết?

Trùng Gia kinh hãi nhìn Hàn Sâm.

Ông ta chưa từng đề cập tới Cửu Mệnh Huyết Miêu trước mặt Hàn Sâm, hiện tại Hàn Sâm đột nhiên hỏi ra vấn đề này, khiến Trùng Gia rất giật mình.

- Không phải ông luôn nhìn nó sao?

Hàn Sâm chỉ chỉ vị trí sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trên ngực mình rồi nói với Trùng Gia.

Trùng Gia khẽ gật đầu:

- Cửu Mệnh Huyết Miêu ở trên người cậu, đúng là khiến tôi thấy rất bất ngờ, vật kia là Lão Hàn vẫn luôn đeo ở trên người, gần như là vật bất ly thân. Về sau tôi cũng đã từng điều tra tư liệu về cậu, biết rõ của ông cố của cậu tên là Hàn Kính Chi, hơn nữa trên người của cậu có Cửu Mệnh Huyết

Miêu, nên không nhịn được nhìn thêm mấy lần, không ngờ lại bị cậu chú ý tới.

Hàn Sâm nhìn Trùng Gia không nói gì, yên lặng chờ hắn nói tiếp.

Trùng Gia trầm ngâm một chút rồi tiếp tục nói:

- Về chuyện tôi biết rõ trên người của cậu có Cửu Mệnh Huyết Miêu, là bởi vì tôi có thể cảm giác được sự hiện hữu của nó.

- Cảm giác được sự hiện hữu của nó?

Hàn Sâm không hiểu nhìn Trùng Gia, Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng không phát ra khí tức đặc biệt gì, chỉ khi luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mới có chút phản ứng, tại sao Trùng Gia lại cảm giác được nó?

Hàn Sâm đoán rằng, Trùng Gia có thể là người của Huyết Mệnh Giáo, có phương pháp đặc thù có thể cảm ứng được Cửu Mệnh Huyết Miêu, trừ nguyên nhân này ra Hàn Sâm thật sự không thể nghĩ ra được nguyên nhân khác.

Thế nhưng Trùng Gia còn nói ông là một đạo tặc vũ trụ, không hề nói ông có liên quan đến Huyết Mệnh Giáo, Hàn Sâm không biết có phải là Trùng Gia cố ý giấu diếm hay không.

Trùng Gia chỉ vào ngực Hàn Sâm rồi nói:

- Có thể lấy ra cho tôi xem một chút không?

Hàn Sâm thoáng do dự, sau đó vẫn tháo sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu từ trên cổ xuống.

Trùng Gia nhận lấy sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu, ngón tay vuốt ve ở phía trên một hồi, giống như lại lâm vào trong hồi ức, một lúc lâu mới mở miệng nói:

- Sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu này, năm đó là tôi và Lão Hàn cùng phát hiện trong một di tích cổ, là tôi tự tay đưa cho Lão Hàn đấy.

Hàn Sâm nghe thế thì lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn vẫn cho rằng thứ này nếu là thánh vật của Huyết Mệnh Giáo, như vậy hẳn phải do nhân vật quan trọng của Huyết Mệnh Giáo giữ, Hàn Kính Chi phải là thành viên chủ chốt của Huyết Mệnh Giáo.

Nhưng hiện tại Trùng Gia lại nói thế, hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của Hàn Sâm.

Trùng Gia nhớ lại năm đó, trên mặt lộ ra vẻ hoài niệm và đắc ý:

- Khi đó tôi còn chưa thành danh, ỷ vào một chút tay nghề trộm cắp gia truyền, nên cũng coi như có chút danh tiếng, Lão Hàn tìm được tôi, mời tôi cùng đi thăm dò một di tích, một lần kia cũng thay đổi cuộc đời của tôi, Luyện Khí Thuật mà sau đó tôi tu luyện, chính là tìm được ở di tích kia, sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu này cũng tìm được ở đó luôn.

Nói xong, Trùng Gia lại cười hắc hắc:

- Thật ra Cửu Mệnh Huyết Miêu và Luyện Khí Thuật của tôi ở cùng một chỗ với nhau, lúc ấy chúng tôi tách nhau ra tìm, tôi dựa vào tay nghề gia truyền nên tìm được chỗ kia trước một bước, thấy được Luyện Khí Thuật và Cửu Mệnh Huyết Miêu, tôi nổi lòng tham, giấu Luyện Khí Thuật đi, chỉ mang Cửu Mệnh Huyết Miêu về giao cho Lão Hàn.

- Về sau tôi tu luyện Luyện Khí Thuật kia, tố chất thân thể càng ngày càng tốt, nên cũng đạt được chút thành tưu, đã trở thành đạo tặc vũ trụ tiếng tăm lừng lẫy.

Trùng Gia nói xong trả lại sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu cho Hàn Sâm:

- Môn Luyện Khí Thuật kia cùng sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu này có một mối liên hệ kỳ dị, chỉ cần khoảng cách không quá xa, tôi có thể cảm ứng được sự hiện hữu của nó, cho nên tôi mới sẽ biết trên người của cậu có Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Hàn Sâm nhận lấy sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu rồi hỏi tiếp:

- Di tích kia là ở nơi nào? Hàn Kính Chi đi tới di tích kia chính là vì sợi dây chuyền này?

- Tôi chỉ biết đó là một thành cổ bị vùi trong núi, còn rốt cuộc là nơi nào thì tôi cũng không rõ ràng lắm, hẳn là một cái căn cứ nhân loại từ thời viễn cổ. Lão Hàn đi vào trong đó hẳn là vì sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu, y đã dặn dò rất nhiều lần, những vật khác có tìm được hay không cũng không quan trọng, nhưng sợi dây chuyền này nhất định phải mang về cho y, cho nên lúc đó tôi cũng vậy không dám giấu sợi dây chuyền này đi.

Trùng Gia nói.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, đáp án của Trùng Gia khiến Hàn Sâm có chút thất vọng, hắn vẫn không biết được Hàn Kính Chi có quan hệ gì với Cửu Mệnh Huyết Miêu.

- Đúng rồi Trùng Gia, vì sao ông khẳng định Hàn Kính Chi không có hậu nhân?

Hàn Sâm lại hỏi ra một vấn đề mà bản thân đã nghi hoặc rất lâu.

Dường như rất nhiều người đều cho rằng Hàn Kính Chi không có hậu nhân, hơn nữa thái độ vô cùng khẳng định.

Thời đại này không có khả năng sinh sản chỉ là một loại bệnh không đáng kể chút nào, hoàn toàn có thể thông qua khoa học kỹ thuật để giải quyết, tình huống xấu nhất cũng có thể thông qua kỹ thuật gen tiến hành nhân tạo, rất ít trường hợp thực sự không thể sinh dục, thật sự muốn có con vẫn có rất nhiều biện pháp.

Những người này lại khẳng định là Hàn Kính Chi không có khả năng có hậu nhân như vậy, rõ ràng cho thấy trên người Hàn Kính Chi có vấn đề rất lớn.

Hàn Sâm muốn biết vấn đề này rốt cuộc là gì, sau đó mới tiện xác định mình rốt cuộc có khả năng là hậu nhân của Hàn Kính Chi hay không.

Trùng Gia lắc đầu cười khổ nói:

- Nếu như cậu muốn hỏi cậu có phải là hậu nhân của Lão Hàn hay không, như vậy tôi có thể khẳng định nói cho cậu biết. . .cậu tuyệt đối không thể nào là hậu nhân của Lão Hàn.

- Vì sao?

Hàn Sâm hỏi ngược lại Trùng Gia, hắn chỉ tin phán đoán của mình, cho nên hắn cần nguyên nhân, chứ không phải một phán đoán của Trùng Gia.

Trùng Gia do dự một chút mới lên tiếng:

- Đây là một bí mật, không có nhiều người biết lắm, nhưng hiện tại Lão Hàn cũng đã mất, nói cho cậu biết cũng không sao cả.

Hàn Sâm vô cùng vui vẻ, vội vàng dựng thẳng lỗ tai, hắn thật sự rất muốn biết đáp án của vấn đề này.

Trùng Gia chỉ vào Hàn Sâm:

- Cậu là một nhân loại thuần chính không sai chứ?

Hàn Sâm nghi hoặc gật đầu:

- Tôi đương nhiên là một nhân loại thuần chính.

Trùng Gia tiếp tục nói:

- Vậy là được rồi, cậu là một nhân loại thuần chính, Lão Hàn lại không phải nhân loại, thử hỏi làm sao y có thể có hậu đại là nhân loại như cậu được?

- Không phải là nhân loại? Vậy ông ấy là gì? Tu La?

Hàn Sâm há to miệng, hắn chưa từng nghĩ đến sẽ là một đáp án như vậy.

Hắn nhớ rõ Hàn Kính Chi được xưng là khí công đại sư cuối cùng của nhân loại, hoặc là huấn luyện viên của bộ đội đặc chủng Lam Huyết, nếu như y là một Tu La, làm sao y có thể làm huấn luyện viên trong bộ đội đặc chủng Lam Huyết tinh nhuệ nhất của nhân loại?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Trùng Gia, muốn biết được đáp án từ Trùng Gia.

Thế nhưng Trùng Gia lại lắc đầu:

- Tôi cũng không biết y là chủng tộc gì, nhưng có thể khẳng định Lão Hàn không phải nhân loại, đây là chính miệng y nói cho tôi biết.

- Dù sao cũng nên có dấu hiệu gì đó đặc thù chứ? Ví dụ như sừng Tu La hay gì đó?

Trùng Gia đưa ra đáp án như vậy rất khó khiến Hàn Sâm tin phục.

- Nếu như nói dấu hiệu đặc thù, bề ngoài của Lão Hàn đúng là không khác gì nhân loại, nhưng máu của y không phải màu đỏ, là màu gần với màu xanh da trời.

Trùng Gia nghĩ nghĩ nói ra.

- Dòng máu màu xanh lam! Bộ đội đặc chủng Lam Huyết, đây chỉ là trùng hợp sao?

Hàn Sâm nhíu mày trầm tư.

Trùng Gia thấy Hàn Sâm đang suy nghĩ liền lấy ra một cuộn da giao cho Hàn Sâm:

- Đây là Luyện Khí Thuật mà tôi lấy được ở trong di tích, hiện tại đối với tôi đã không còn tác dụng gì nữa, nếu như cậu có hứng thú thì cầm xem một chút đi.

Hàn Sâm vội vàng nhận lấy cuộn da, sau khi cám ơn Trùng Gia, lại trò chuyện thêm với Trùng Gia một lúc nữa, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Chương 1137: Mệnh Môn

Trở lại phòng của mình, Hàn Sâm mở cuộn da kia ra xem kỹ một lần, vẻ mặt dần dần trở nên kinh ngạc.

Hắn vốn cho rằng Trùng Gia lấy được có thể là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, thế nhưng sau khi xem mới phát hiện lại không phải Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, mà là một loại Luyện Khí Thuật tên là Mệnh Môn.

Loại Luyện Khí Thuật Mệnh Môn này hẳn là một loại Luyện Khí Thuật phụ trợ, cũng chưa hoàn chỉnh thành hệ thống, chỉ là một loại Luyện Khí Thuật ngưng luyện nội phủ.

Đại khái là tương tự như Cổ Tà Chú, Huyết Tàng Thuật, chỉ có điều chỗ cường hóa của Mệnh Môn không phải một loại khí quan, mà là một cái gọi là cửa khẩu hoặc là môn hộ trong cơ thể, cửa khẩu kia được gọi là Mệnh Môn.

Dựa theo ghi chép trên cuộc da, tu luyện Mệnh Môn sẽ có nhiều chỗ tốt với lục phủ ngũ tạng cùng huyết nhục cốt tủy trong thân thể, có thể cường hóa tố chất thân thể tới trình độ nhất định.

Nhưng muốn chân chính luyện thành Mệnh Môn, nhất định phải khai phá được một cửa ải.

Hàn Sâm thử luyện Mệnh Môn một chút, hiệu quả cũng không tệ lắm, chỉ vừa luyện vài ngày, cảm giác thân thể đã được cải thiện một chút, nhưng khoảng cách đến khi khai mở Mệnh Môn còn rất xa.

Trùng Gia nói ông ta cũng phải luyện hơn hai mươi năm mới mở Mệnh Môn, mặc dù hiện tại tố chất thân thể của Hàn Sâm mạnh hơn Trùng Gia khi đó không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng không thể dùng thời gian mấy ngày là có thể luyện thành.

Mấy ngày sau, Sát Na Nữ Đế đã mang theo Tí Hộ Sở dưới mặt đất tới, để Hàn Sâm gặp được Linh một lần nữa, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

Tuy Linh có thể trực tiếp thông qua Truyền Tống Trận đi tới bên cạnh Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm lại không để cô làm như vậy, chủ yếu vẫn là vì cần Linh ở lại trong Tí Hộ Sở giúp hắn chăm sóc cho Phi Thăng Cô.

Thời gian trôi qua lâu như vậy, Phi Thăng Cô đã sớm thành thục, Hàn Sâm vội vã trở lại Tí Hộ Sở dưới mặt đất như vậy, chủ yếu cũng là vì cây Phi Thăng Cô kia.

Đây chính là bảo bối có thể giúp Dị Linh bình thường tiến hóa thành Đế Linh, nếu vì già quá mà mất đi tác dụng, Hàn Sâm có muốn khóc cũng không kịp.

Sau khi Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở dưới mặt đất, nhìn xem mình có mấy Dị Linh ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cuối cùng vẫn gọi Kinh Cức Bá Tước ra.

- Cho cô đấy.

Hàn Sâm chỉ vào đã Phi Thăng Cô thành thục rồi nói với Kinh Cức Bá Tước.

Vẻ mặt Kinh Cức Bá Tước vừa sợ hãi vừa vui mừng, cô không dám tin tưởng nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Cậu thật sự muốn đưa Phi Thăng Cô cho tôi sử dụng?

- Tôi nghĩ rằng cô là chọn lựa thích hợp nhất.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Trong lòng Hàn Sâm đúng là muốn như vậy, trong thân thể Kinh Cức Bá Tước vốn là có huyết mạch Đế Linh, là hậu đại của Đế Linh, cô sử dụng Phi Thăng Cô thì cơ hội thành công tự nhiên sẽ cao hơn một chút.

Vẻ mặt Kinh Cức Bá Tước khác thường liếc nhìn Hàn Sâm, sau đó mới cắn răng nhận lấy Phi Thăng Cô, trực tiếp ăn luôn Phi Thăng Cô.

Phi Thăng Cô vừa vào miệng Kinh Cức Bá Tước đã trực tiếp hóa thành huyết thanh chảy vào trong bụng cô, trên người Kinh Cức Bá Tước lập tức toả ra vầng sáng linh hồn, khiến sắc mặt cô không ngừng biến đổi, nhanh chóng nói với Hàn Sâm:

- Mau thu tôi vào Hồn Hải, tôi sắp bắt đầu tiến hóa rồi.

Hàn Sâm vội vàng thu Kinh Cức Bá Tước vào Hồn Hải, chỉ thấy trên người Kinh Cức Bá Tước tản ra vầng sáng linh hồn ngày càng nhiều, rất nhanh đã biến thành một cái kén ánh sáng.

- Hi vọng cô ấy có thể tấn chức thành Đế Linh, như vậy mình lại có thêm một thuộc hạ là mỹ nữ cao cấp.

Hàn Sâm vừa liếc nhìn kén ánh sáng do tiểu thiên sứ biến thành trong Hồn Hải, trong lòng có chút sầu muộn, cũng không biết phải tới lúc nào tiểu thiên sứ mới có thể tiến hóa thành công.

Trong khoảng thời gian này Hàn Sâm cũng hấp thu một số thực vật gen hoang dại ở gần đây, thu được không ít sinh mệnh thủy châu, bình thường đều lấy ra cho đám thú hồn siêu cấp thần huyết ăn, có lẽ cũng có chút tác dụng, giống như Kim Mao Hống sinh ra tiến hóa.

Nhưng hiển nhiên cho chúng ăn sinh mệnh thủy châu không có hiệu quả trực tiếp bằng cho bọn nó ăn tinh thể màu đen, Hàn Sâm cho chúng ăn lâu như vậy, cuối cùng Tam Trảo Kim Ô cũng tiến vào trạng thái lột xác, hẳn là bắt đầu lột xác thành sinh vật siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu rồi.

Những sinh vật siêu cấp thần huyết khác bởi vì mới thu được không lâu, nên vẫn chưa có động tĩnh.

- Tiểu Na Na, trên đường tới nơi này, có gặp được sinh vật siêu cấp thần huyết lạc đàn nào không?

Hàn Sâm ngồi trên bảo tọa Dị Linh Thần Điện, nhìn Sát Na Nữ Đế đứng ở một bên rồi hỏi.

- Cũng gặp được một con, nhưng chỉ sợ hiện tại chúng ta còn chưa phải đối thủ của nó.

Sát Na Nữ Đế rất không dễ chịu.

Mấy năm này Hàn Sâm không ở Tí Hộ Sở dưới mặt đất, mọi chuyện trong Tí Hộ Sở dưới mặt đất đều do cô quyết định, cũng không có ai ước thúc,

cuộc sống trôi qua vô cùng thoải mái.

Nhưng hiện tại lại phải nghe theo mệnh lệnh của Hàn Sâm, tâm tình của Sát Na Nữ Đế tự nhiên không thể tốt được.

- Nói một chút xem, đó là sinh vật siêu cấp thần huyết như thế nào?

Hàn Sâm rất hứng thú hỏi Sát Na Nữ Đế

Mấy năm nay có vẻ Sát Na Nữ Đế tiến bộ không ít, khí tức trên thân rõ ràng đã mạnh hơn, có lẽ đã mở ra không ít khóa gen.

Nhưng tiến bộ của Hàn Sâm còn lớn hơn, hơn nữa hắn còn có được Kỵ Sĩ Phản Nghịch và khủng long màu xanh da trời, trừ phi gặp phải sinh vật siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, bình thường sẽ không có vấn đề gì.

Sát Na Nữ Đế tự nhiên không biết thực lực hiện tại của Hàn Sâm khủng bố như vậy, cô cũng không có để ý, trực tiếp nói về con sinh vật siêu cấp thần huyết mà cô gặp phải ở trên đường.

Đó là một con sinh vật siêu cấp thần huyết ở sâu trong Kim Cức Tùng Lâm, ngoại hình giống như là thằn lằn, nhưng trên người có lân phiến bao trùm, có chút tương tự như loài thú ăn kiến.

Hình dáng cũng không phải rất lớn, đại khái chỉ dài hơn hai mét, khi Tí Hộ Sở dưới mặt đất di động tới đó, Sát Na Nữ Đế đi ra xem xét tình huống bốn phía, căn bản không nhìn ra đó là một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Lúc đó nó đang ăn côn trùng, phá vỡ một ổ trùng, đầu lưỡi khẽ cuốn đã nuốt vào hơn mười con côn trùng.

Nếu như không phải về sau trong ổ kia bay ra một con côn trùng cấp thần huyết, kết quả vẫn bị con kia một ngụm nuốt xuống, Sát Na Nữ Đế sẽ không có phát hiện nó là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm đã quyết định muốn đi săn giết con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, trực tiếp bảo Sát Na Nữ Đế điều khiển Tí Hộ Sở dưới mặt đất tới sơn cốc, đưa khủng long màu xanh da trời tiến vào Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

Nó là một lá chắn thịt siêu cấp lớn đấy, ngay cả công kích của sinh vật siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu mà nó đều chống đỡ nổi, sau này khi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết nhất định sẽ rất hữu dụng.

Sát Na Nữ Đế nhìn thấy khủng long màu xanh da trời thì giật mình, kỳ thật không chỉ Sát Na Nữ Đế, đám người trong Tí Hộ Sở dưới mặt đất còn giật mình hơn.

Bọn họ căn bản không ngờ được, Tí Hộ Sở dưới mặt đất lại có thể di động.

- Đúng rồi, ở trên đường đi, cô có gặp được con bò cạp nào cấp thần huyết hay không?

Trước khi Hàn Sâm lên đường, lại gọi Sát Na Nữ Đế đến hỏi một câu.

- Bò cạp cấp thần huyết cũng gặp được vài loại, không biết cậu muốn nói loại nào?

Sát Na Nữ Đế nhíu mày nói ra.

- Nói một chút về mấy loại đó đi?

Hàn Sâm lập tức hứng thú.

Ẩn Đế Hạt bảo thạch không có giá trị thực dụng, phải mau chóng tìm thú hồn để cùng dung hợp mới được. . .

Chương 1138: Không Gian Dưới Mặt Đất

Nữ Hoàng và Bảo Nhi cũng được đón vào Tí Hộ Sở, còn những người kia ở Trùng Sào Tí Hộ Sở, bọn họ sinh hoạt ở chỗ đó rất tốt, Hàn Sâm cũng không để cho bọn họ biết Tí Hộ Sở dưới mặt đất tồn tại.

Chuẩn bị xong tất cả, Hàn Sâm mới để Sát Na Nữ Đế điều khiển Tí Hộ Sở dưới mặt đất di động tới vị trí con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Trước khi đi tới vị trí con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, có đi qua hai nơi có sinh vật thần huyết loại bò cạp, Hàn Sâm chuẩn bị tiện đường giải quyết bọn nó, xem có thể tu được một thú hồn thần huyết loại bò cạp hay không, hy vọng có thể dung hợp với thú hồn bảo thạch Ẩn Đế Hạt.

Nỗi ngày Tí Hộ Sở chỉ có thể di động một lần, đến lần thứ ba di động, đi tới một sơn cốc âm u khắp chốn ở sâu trong Kim Cức Tùng Lâm, ở đây thành công thấy được một đàn bò cạp đang bò qua bò lại, trong đó cũng có cấp thần huyết.

Hàn Sâm để Tí Hộ Sở tạm thời dừng ở đây, gọi đám người Hoàng lão cùng đi săn bắn, Nữ Hoàng cũng đi theo.

Đám bò cạp kia là một loại bò cạp màu xanh lớn cỡ chó săn, tên là Âm Độc Hạt, trong động đá vôi có rất nhiều, phần lớn đều là cấp nguyên thủy, ngẫu nhiên có thể thấy được cấp biến dị, Sát Na Nữ Đế đoán đầu đàn của bọn nó hẳn là cấp thần huyết.

Đám người Hoàng lão cùng nhau săn giết được không ít Âm Độc Hạt cấp nguyên thủy và biến dị, bổ sung lượng thịt dị sinh vật dự trữ.

Chỉ là mãi vẫn không thấy Âm Độc Hạt cấp thần huyết xuất hiện, Hàn Sâm cũng lười giết Âm Độc Hạt bình thường, cùng Nữ Hoàng tìm kiếm trong động đá vôi, xem có thể tìm được Hạt Vương hay không.

Nữ Hoàng thật sự quá liều mạng, hiện tại cô cũng chỉ có thần gen và siêu cấp thần gen chưa đầy, ba loại gen khác trên cơ bản đều đã đầy.

Ngoại trừ thực lực bản thân của Nữ Hoàng và cô cũng dốc sức liều mạng, những thú hồn mà Hàn Sâm chuyển cho cô cũng có tác dụng mang tính chất quyết định, nếu không Nữ Hoàng cũng không thể phát triển nhanh như vậy.

Hang đá vôi rộng lớn vô cùng, bên trong có rất nhiều Âm Độc Hạt, Hàn Sâm và Nữ Hoàng đi vào bên trong, đột nhiên nhìn thấy có thi thể Âm Độc Hạt xuất hiện, hơn nữa số lượng còn không ít.

Hàn Sâm và Nữ Hoàng liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy phi thường cổ quái, đám người Hoàng lão còn ở bên ngoài săn giết Âm Độc Hạt, căn bản không đi sâu vào trong hang động đá vôi, tại sao ở đây lại có thi thể Âm Độc Hạt?

Hai người cẩn thận kiểm tra thi thể Âm Độc Hạt, phát hiện miệng vết thương trên những Âm Độc Hạt đó đều do binh khí gây nên, nếu như không phải nhân loại. . ., vậy khả năng duy nhất chính là trong chỗ này có Dị Linh.

Lần theo những thi thể thi thể Âm Độc Hạt đó tiếp tục đi sâu vào động đá vôi, đại khái đi vào khoảng có 3000 – 4000 mét, nhìn thấy trong động đá vôi trước mặt có ánh lửa lập loè.

Hai người đến gần xem xét, phát hiện có bốn người vây quanh một đống lửa đang nướng thịt bò cạp, bên cạnh bọn họ còn có một thi thể Âm Độc Hạt lớn cỡ xe hơi, có lẽ chính là Hạt Vương cấp thần huyết không sai rồi.

Hàn Sâm không ngờ ở chỗ này lại gặp được nhân loại, thấy bọn họ đều cảnh giác rút binh khí ra nhìn Hàn Sâm và Nữ Hoàng, sau đó vội mở miệng nói:

- Đừng hiểu lầm, chúng tôi là nhân loại, tới nơi này săn giết Âm Độc Hạt, xưng hô với mấy vị thế nào?

- Ồ, không phải cậu là Hàn Sâm sao?

Có một người nhận ra Hàn Sâm, thu hồi binh khí lại kinh ngạc nói.

- Tôi là Hàn Sâm, phải xưng hô với mọi người thế nào?

Hàn Sâm đánh giá người kia hỏi.

Hiện tại nhân loại rất khó nhìn ra được tuổi, mấy người này thoạt nhìn đều chỉ mới ba bốn mươi tuổi, hán tử nhận ra Hàn Sâm kia cắt đầu húi cua, cơ bắp toàn thân cứng như sắt thép, trên lưng còn đeo một thanh thương thép.

- Tôi là Lưu Vân Huy, công tác ở tập đoàn Tinh Vũ. . .

Người đàn ông kia giới thiệu mình và ba người khác.

Ba người kia nghe vậy cũng đều thu binh khí lại, tuy bọn họ chưa từng gặp qua Hàn Sâm, nhưng bọn họ đều biết đến cái tên Hàn Sâm này.

Trong đó có một người tên là Vũ Điền có vẻ ngạc nhiên đánh giá Hàn Sâm:

- Thân thể của câu không phải đã xảy ra vấn đề sao, tại sao lại dám vào Kim Cức Tùng Lâm?

Có rất nhiều người biết được chuyện thân thể Hàn Sâm bị thương, bọn họ biết cũng không kỳ quái.

Hàn Sâm cười một cái nói:

- Đây không phải là tôi đang tranh thủ khôi phục sao, hơn nữa bên cạnh tôi còn có cao thủ bảo hộ, giết mấy con Âm Độc Hạt cũng không phải vấn đề. Đúng rồi, ở gần đây có Tí Hộ Sở của nhân loại không?

Mấy người Lưu Vân Huy liếc mắt nhìn nhau, Vũ Điền mở miệng nói:

- Thực không dám giấu diếm, ở đây không có Tí Hộ Sở nhân loại, hiện tại chúng tôi ở một Tí Hộ Sở của Dị Linh, nhưng vẫn sống được, bình thường cũng có thể truyền tống về Liên Minh.

Hàn Sâm hỏi bọn họ một số tình huống, thế mới biết hang động đá vôi này thông với một Tí Hộ Sở hoàng tộc Dị Linh, lần này bọn họ kết bạn đi ra săn

giết dị sinh vật, vừa vặn đụng phải Hạt Vương, cuối cùng phí không ít công phu mới giết được Hạt Vương.

Khiến Hàn Sâm hứng thú là đám người Lưu Vân Huy nói cho Hàn Sâm biết, thế giới dưới lòng đất ở đây vô cùng rộng lớn, Tí Hộ Sở mà bọn họ ở chỉ chiếm một phần rất nhỏ, phần lớn thế giới dưới lòng đất đều bị các loại dị sinh vật dưới mặt đất chiếm cứ, trong đó không thiếu sinh vật siêu cấp thần huyết.

Sinh vật siêu cấp thần huyết ở thế giới dưới lòng đất mà nhiều người biết nhất, là một con Nham Thử Vương, toàn bộ thế giới dưới lòng đất đều có nham thử, Nham Thử bình thường, Nham Thử nguyên thủy đến Nham Thử biến dị và thần huyết, toàn bộ thế giới dưới lòng đất này, Nham Thử cũng phải có mấy trăm vạn con, là một trong những loại dị sinh vật thường thấy nhất ở thế giới dưới lòng đất.

Trong tình huống bình thường, tính sát thương của Nham Thử không mạnh, nhưng là nếu chọc giận chúng, một đàn Nham Thử tụ tập lại trả thù, như vậy chúng cũng trở thành nhân vật khủng bố nhất ở thế giới dưới lòng đất, huống chi chúng còn có một siêu cấp thần huyết Vương.

Ngoại trừ Nham Thử, dễ dàng nhìn thấy nhất ở thế giới dưới lòng đất chính là Thanh Lân Giao rồi.

Thế giới dưới lòng đất có rất nhiều mạch nước ngầm, phạm vi sông ngầm dưới lòng đất chảy rất rộng, nhánh sông cũng rất nhiều, trên cơ bản các loại sinh vật cần nước, đều phải liên hệ với mạch nước ngầm.

Mà tất cả mạch nước ngầm đều sẽ tụ tập ở một hồ nước dưới mặt đất, cuối cùng phân biệt chảy về phía nhánh núi khác nhau.

Thanh Lân Giao kia sinh hoạt trong hồ dưới mặt đất, nhưng tính cách của nó rất ôn hòa, trừ phi thật sự chọc giận nó, nếu không Thanh Lân Giao sẽ không công kích sinh vật trong hồ nước dưới mặt đất hay sinh vật lấy nước ở nhánh sông, dù là nhân loại cũng không ngoại lệ.

Mấy người Lưu Vân Huy khi lấy nước đều đã từng gặp Thanh Lân Giao nổi lên mặt nước, bơi trên mặt hồ cùng dòng sông.

Còn có một số dị sinh vật kinh khủng, bọn họ cũng chưa từng thấy tận mắt, chỉ là nghe Dị Linh nói qua, nhưng cũng chỉ là nghe nói, cũng không biết có thật sự tồn tại hay không.

Khiến Hàn Sâm hưng phấn nhất là đám người Vũ Điền nói thế giới dưới lòng đất có một cây gen to lớn, chống đỡ không gian thế giới dưới lòng đất.

Theo lời đám Dị Linh ở Tí Hộ Sở Dị Linh kia từng nói, đó là một cây siêu cấp thực vật gen, nếu như trái cây của nó thành thục, nhất định là gen chí bảo.

Mà trước đây không lâu, cây gen kia đã tán ra mùi thơm kỳ dị, dụ dỗ rất nhiều dị sinh vật dưới mặt đất tiến về dưới cây, rất có thể là trái cây đã sắp chín rồi.

Nếu như không phải bởi vì đại bộ phận dị sinh vật cường đại đều đi đến cây gen kia, bọn họ cũng sẽ không chạy đến địa phương xa như vậy để săn bắn, cũng sẽ không gặp gỡ Hàn Sâm và Nữ Hoàng.

Chương 1139: Địa Mẫu Thụ

- Lưu đại ca, có thể mang bọn tôi đi xem cây gen kia hay không?

Sau khi Hàn Sâm nghe được tin này, trong lòng lập tức nổi lên tham niệm:

- Nếu đã gặp được thời cơ gen chí bảo xuất thế, không đi xem một lần đúng là sẽ có lỗi với bản thân.

- Không được đâu, hiện nay ở đó có rất nhiều dị sinh vật kinh khủng tề tụ, trái cây gen dù tốt, cũng không quan trọng bằng mạng nhỏ.

Lưu Vân Huy vội vàng khuyên nhủ.

Dù Hàn Sâm nói như thế nào, đám người Lưu Vân Huy cũng không chịu mang Hàn Sâm qua, chỉ nói Hàn Sâm không nên đi mạo hiểm.

Hàn Sâm biết rõ bọn họ có ý tốt, nhưng Hàn Sâm lại quyết định muốn đi xem một cái.

Hỏi rõ tình huống đại khái ở thế giới dưới mặt đất này, Hàn Sâm cũng không ép bọn họ mang mình đi tới cây gen, chỉ nói là cùng bọn họ đi tới Tí Hộ Sở kiến thức một chút.

Vừa đi theo đám người Lưu Vân Huy về Tí Hộ Sở, vừa thông tri cho Sát Na Nữ Đế mang theo khủng long màu xanh da trời chạy tới, nếu như quả thật có đánh nhau, có khủng long màu xanh da trời ở đó, ít nhất có thể ngăn chặn được một hai con sinh vật siêu cấp thần huyết, cơ hội đoạt được gen chí bảo cũng lớn hơn một chút.

Đám người Vũ Điền ở toà Tí Hộ Sở hoàng tộc Dị Linh này cũng coi như không tệ, bọn họ dẫn Hàn Sâm và Nữ Hoàng tới gần Tí Hộ Sở, dị sinh vật canh gác Tí Hộ Sở cũng không công kích Hàn Sâm và Nữ Hoàng.

Vũ Điền là người yếu nhất trong bốn người, y cũng đã mở ra sáu đạo khóa gen, hai người khác mở ra bảy đạo khóa gen, còn Lưu Vân Huy đã mở ra tám đạo khóa gen.

Nhưng nghe khẩu khí của y, bọn họ có thể mở ra nhiều khóa gen như vậy, hơn phân nửa đều là vì Dị Linh đưa cho gen Dị Linh.

Có thể cho bọn họ gen Dị Linh mở ra tám đạo khóa gen, Dị Linh cùng ký kết khế ước với bọn họ cũng là đỉnh cấp hoàng tộc Dị Linh rồi, hơn nữa còn tương đối coi trọng đám người Lưu Vân Huy.

Bốn người Vũ Điền cũng không dám thật sự dẫn Hàn Sâm và Nữ Hoàng tiến vào Tí Hộ Sở, chỉ là đi lòng vòng ở gần, sau đó đã thúc giục Hàn Sâm mau mau trở về, để tránh bị Dị Linh kia thấy được.

Hàn Sâm vốn muốn giúp bọn hắn đánh hạ tòa Tí Hộ Sở này, nhưng ngẫm lại vẫn thôi, đi tới cây gen bên kia nhìn một cái trước, để tránh bỏ lỡ thời gian trái cây chín.

Nhìn theo bóng lưng Hàn Sâm đi xa, Vũ Điền nói với ba người Lưu Vân Huy:

- Tôi thấy hai người bọn họ sẽ không nghe lời trở về, tám chín phần mười sẽ đi tới chỗ cây gen kia.

Ba người khác tự nhiên cũng nhìn ra tâm tư Hàn Sâm, Lưu Vân Huy cười khổ nói:

- Nên nói chúng ta đều đã nói, nên khuyên cũng đều khuyên, bọn họ cố ý muốn mạo hiểm, sau này cho dù xảy ra chuyện cũng không trách được chúng ta.

- Chỉ đáng tiếc cho em gái kia, thật sự quá xinh đẹp.

Vũ Điền có chút tiếc hận nói.

Hàn Sâm và Nữ Hoàng đi về phía lối ra hang động đá vôi không được mấy dặm đường, đã thấy Sát Na Nữ Đế mang theo khủng long màu xanh da trời chạy như điên tới.

Trên đường đi khủng long màu xanh da trời đã nuốt không ít Âm Độc Hạt, nhìn có vẻ hết sức hưng phấn.

- Gấp gáp như vậy bảo tôi dẫn nó tới nơi này làm gì?

Sát Na Nữ Đế đánh giá bốn phía, còn dùng mũi ngửi ngửi, sắc mặt cổ quái hỏi.

Hàn Sâm tự nhiên cũng sớm ngửi được trong động đá vôi có một mùi thơm như có như không, tuy mùi thơm không nồng, nhưng chỉ ngửi thoáng qua đã khiến tinh thần phấn chấn, thể xác và tinh thần đều nhẹ nhàng khoan khoái.

Sau khi đi tới gần Tí Hộ Sở, hắn cũng đã ngửi được mùi thơm này, chỉ cần tìm được nơi mùi thơm phát ra có lẽ sẽ tìm được cây gen kia, cho nên cũng không có quá cần đám người Lưu Vân Huy dẫn đường.

Nhưng nhìn bộ dáng của Sát Na Nữ Đế, có vẻ cô biết rõ nơi phát ra mùi thơm này là đâu, hơn nữa địa vị nhất định không nhỏ, nếu không với tâm tính của cô ta, không thể nào lộ ra vẻ mặt khác thường như thế được.

- Xem ra cô biết đó là cái gì, nói nghe một chút đi.

Hàn Sâm hứng thú nhìn Sát Na Nữ Đế, hắn cũng không muốn quanh co lòng vòng với Sát Na Nữ Đế, nếu Sát Na Nữ Đế không thành thật, Hàn Sâm có rất nhiều biện pháp trừng trị cô ta.

Sát Na Nữ Đế biết vẻ mặt mình đã bán đứng mình, thật sự là khi cô ngửi được mùi thơm này đã quá khiếp sợ, cho nên mới không thể khống chế được vẻ mặt của mình, lộ ra vẻ khác lạ, hiện tại nói không biết thì không được rồi.

Thoáng do dự một chút, Sát Na Nữ Đế mới mở miệng nói:

- Tôi cũng chỉ suy đoán, hương thơm này rất giống mùi thơm từ một loại cây gen mà trước kia tôi đã gặp, nhưng tôi không thể khẳng định chính là một loại cây gen, cũng có khả năng là tôi đã đoán sai, chỉ là mùi thơm tương tự mà thôi.

- Cô sẽ không sai.

Hàn Sâm bình tĩnh nói một câu.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế thầm hận, câu này của Hàn Sâm rõ ràng là đang cảnh cáo cô, nếu như cô dám nói hươu nói vượn, trở về khẳng định sẽ trừng trị cô.

Trong lòng hận không thể chém Hàn Sâm thành tám khối, nhưng lại không thể không nói:

- Trước kia chính tôi đã nhìn thấy một Địa Mẫu Thụ trong vườn cây của một vị Đại Đế, mùi thơm của cây đó giống hệt mùi này, nhưng tôi cũng không thể khẳng định ở đây có Địa Mẫu Thụ.

- Vì sao không có thể xác định?

Hàn Sâm hỏi.

Sát Na Nữ Đế lại ngửi hai hơi rồi nói:

- Lúc trước khi tôi nhìn thấy Địa Mẫu Thụ kia mới chỉ ba vạn năm, còn chưa tới kỳ kết quả, mùi thơm tản ra rất nhạt, so với mùi hương ở đây thì nhạt hơn nhiều lắm, cho nên tôi cũng không dám khẳng định ở đây có phải là Địa Mẫu Thụ không.

- Địa Mẫu Thụ là một loại thực vật gen như thế nào? Nó có thể kết ra trái cây gì?

Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

- Tôi cũng không biết, trước đó tôi căn bản không biết có Địa Mẫu Thụ, lần đó cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, hơn nữa vị Đại Đế kia cũng không nói Địa Mẫu Thụ có thể kết ra trái cây gì, chỉ nói Địa Mẫu Thụ là cây gen Đại Đế vô cùng hiếm thấy, nếu nhưng có thể kết ra trái, tác dụng sẽ mạnh hơn bất cứ sinh vật nào.

Sát Na Nữ Đế ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại hoàn toàn không phải nghĩ như vậy.

Lúc trước nàng đúng là nhìn thấy Địa Mẫu Thụ trong vườn của vị Đại Đế đó, hơn nữa Địa Mẫu Thụ kia đúng là còn chưa trưởng thành đến kỳ kết quả, nhưng vị Đại Đế kia có nói cho cô biết, Địa Mẫu Thụ sẽ kết ra trái cây như thế nào, hơn nữa Sát Na Nữ Đế cũng khẳng định mùi thơm này nhất định là Địa Mẫu Thụ phát ra, cho nên vừa rồi mới khiếp sợ như vậy.

Nếu như vị Đại Đế kia không nói sai, trái cây của Địa Mẫu Thụ chỉ sợ ngay cả Đại Đế cũng thèm nhỏ nước dãi, vị Đại Đế kia cũng phải dốc hết tài nguyên trên tay, hơn nữa còn là gặp được cơ duyên mới có thể trồng ra một cây như vậy.

Hàn Sâm biết Sát Na Nữ Đế không nói hết, nhưng cũng không hỏi lại, trực tiếp khoát tay, thu Sát Na Nữ Đế vào Hồn Hải.

Dù Sát Na Nữ Đế có tính toán gì, cô ta ở trong Hồn Hải cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, cuối cùng cũng không làm được gì.

Khi bị thu vào Hồn Hải, Sát Na Nữ Đế hận không thể làm thịt Hàn Sâm rồi, cô ta còn đang tính toán kiếm chút chỗ tốt trên Địa Mẫu Thụ, không ngờ

Hàn Sâm không nói một lời đã thu cô ta vào Hồn Hải, cho dù cô ta tính toán thế nào cũng vô dụng.

Hàn Sâm cũng không để ý Sát Na Nữ Đế phiền muộn như thế nào, cùng Nữ Hoàng cưỡi khủng long màu xanh da trời, đi sâu vào trong hang động tìm kiếm nơi phát ra mùi hương kia.

Khủng long màu xanh da trời có vẻ cũng rất thích mùi thơm này, căn bản không cần Hàn Sâm chỉ huy, ngay lập tức đi sâu vào trong hang động, tiến về phía mùi hương phát ra.

Chương 1140: Trái Cây Kinh Người

Lúc mới bắt đầu còn vô cùng thuận lợi, dị sinh vật bình thường căn bản không dám tới gần khủng long màu xanh da trời, hơn nữa Hàn Sâm có thể che đậy thất cảm, nên cũng không gặp phải phiền toái gì.

Thế nhưng không lâu sau, khủng long màu xanh da trời muốn tiến lên cũng có chút vấn đề, khi hương khí càng ngày càng nồng, bốn phía hang động đều có rất nhiều Nham Thử màu xám lao tới, giống như là thủy triều cuốn tới nơi phát ra hương khí.

Khủng long màu xanh da trời muốn một chỗ đặt chân cũng không có, một cước đạp xuống đã giết chết kha khá Nham Thử.

Nham Thử kia cũng không quá lớn, cũng lớn hơn con chuột thông thường một chút, toàn thân màu xám tro như dùng nham thạch đúc thành, lúc này đàn chuột cũng không để ý tới khủng long màu xanh da trời, tranh nhau chạy tới nơi phát ra hương khí, ngay cả chuyện rất nhiều đồng loại bị khủng long màu xanh da trời giết chết cũng không để ý tới.

Khủng long màu xanh da trời đi theo Thử triều, giết chết không biết bao nhiêu Nham Thử, hang động đá vôi trước mắt cũng càng ngày càng rộng,

đến tận khi trước mặt đã không có đường, Hàn Sâm mới phát hiện hang động đá vôi lúc trước mình đi kia chỉ là một chi nhánh nhỏ của không gian khổng lồ mà thôi.

Không gian dưới mặt đất này vô cùng rộng lớn, đám người Hàn Sâm đứng chỉ là một hang động ở giữa vách đá, không gian dưới mặt đất thoạt nhìn rộng lớn vô biên, rất nhiều nơi đều có sông ngầm từ trên thạch bích bốn phía chảy xuống, tạo thành từng thác nước cao vài trăm mét, cuối cùng ở giữa không gian rộng lớn dưới mặt đất này tạo thành một hồ nước lớn.

Hồ lớn tới mức gần như không nhìn thấy bờ, mà ở bên bờ hồ lại mọc ra một cây cổ thụ che trời, cổ thụ kia hùng vĩ khó tin, giống như cây chống trời vậy, chống đỡ cả không gian rộng lớn dưới mặt đất này.

Rễ cây giống như một đầu giao long kéo dài, tán cây lại nối liền với vách đá phía trên, những nhánh cây kia giống như rễ cây cắm vào trong vách đá, chống đỡ lấy vách đá bên trên.

Cả thân đại thụ đều là màu hắc hoàng, cũng chẳng có gì đặc biệt, ngay cả lá cây cũng cực kỳ bình thường, chỉ là loại màu vàng sậm không nổi bật.

Thế nhưng cây kia lại tản ra mùi thơm và sinh cơ khủng bố khiến Hàn Sâm cảm giác được rõ ràng chỗ bất phàm của nó, càng khiến Hàn Sâm khiếp sợ là, trên cành cây kia kết ra rất nhiều trái cây, chỉ là những trái cây kia lại hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy không ít thực vật gen, như cây gen kỵ sĩ có thể sinh ra một Kỵ Sĩ Phản Nghịch kia, cho dù bên trên cổ thụ to lớn sinh ra mấy Thiên Sứ hoặc là Ác Ma gì đó, Hàn Sâm cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Thế nhưng trái cây trên cây đại thụ này, lại khiến Hàn Sâm không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, hai mắt không khỏi nhìn chằm chằm vào những trái cây đó.

Bên trên cổ thụ kết ra trái cây, lại là một con sứa, hơn nữa những con sứa kia còn sống, cả một đám đều phát sáng trong suốt, giống như bóng đèn vậy, tản ra ánh sáng kỳ dị thánh khiết.

Râu chân của bọn chúng còn đang không ngừng múa, giống như muốn từ trên nhánh cây nhảy xuống, hoặc là trực tiếp lơ lửng bay lên không trung.

Trên đại thụ kia, những trái cây hình con sứa kia ít nhất cũng có hàng vạn quả, số lượng như vậy thực quá kinh người, nếu như mỗi một trái đều có lực lượng siêu cấp thần gen, vậy cây cổ thụ này quá kinh khủng rồi.

- Không biết những trái cây hình sứa này rốt cuộc có tác dụng gì?

Hàn Sâm phục hồi tinh thần lại, ánh mắt dò xét xung quanh.

Nữ Hoàng hiển nhiên cũng bị đại thụ đầy trái cây hình con sứa này làm cho khiếp sợ, cô vẫn đang nhìn chằm chằm vào những trái cây đó.

Khủng long màu xanh da trời đã chảy đầy nước miếng, chân sau nhún một bước muốn nhảy xuống không gian dưới đất, chạy tới đại thụ kia.

Nham Thử giống như thủy triều cũng vọt xuống dưới, điên cuồng lao tới đại thụ.

Trong không gian rộng lớn dưới mặt đất đều là bóng dáng Nham Thử, chúng như là như thủy triều chiếm cứ hơn mười dặm quanh đại thụ.

Bên cạnh đại thụ kia còn có một khối đá, trên đó có một con Nham Thử, chỉ là hình thể lớn hơn, lúc này đôi mắt chuột cũng đang nhìn chằm chằm vào trái cây sứa.

Ngoại trừ Nham Thử, dưới hồ lớn kia lại không có Nham Thử nào có can đảm tới gần, Hàn Sâm lờ mờ nhìn thấy trong hồ nước tựa hồ có một bóng đen khổng lồ đang ngủ đông.

Cho dù ở trên đất, cũng có một số khu vực mà Nham Thử không dám đến gần.

Trong đó liếc mắt là có thể nhìn thấy có hai khu vực, một nơi là sườn đông của đại thụ, nơi đó có một mảnh đỏ rực như lửa, cẩn thận nhìn, chính là một đám cóc lớn huyết sắc, lúc này cả đám đều ngước mắt lên xem, giống như đang chờ những trái cây như con sứa kia rớt xuống.

Trong đàn Huyết Thiềm Thừ kia có một con Thiềm Thừ màu đỏ sậm to như tê giác, khí tức trên người tản ra cực kỳ nguy hiểm, nhìn liền biết là siêu cấp thần huyết.

Mà ở phía Tây đại thụ lại là một mảnh màu đen bóng bắt đầu động, là một đám côn trùng không biết tên màu đen.

Đám côn trùng trông vô cùng lạ, nhìn giống như con dế mèn lớn chừng quả đấm, hai râu dài trên đầu thập phần cứng cỏi, giống như hai cây châm.

Toàn thân côn trùng đen kịt, nhưng hai mắt lại đỏ lòm, không ngừng kêu vang, tiếng kêu vô cùng chói tai.

Phía trước đàn côn trùng kia có một con dế mèn đầu đỏ thân đen rất lớn, còn lớn hơn một con mèo lớn rất nhiều, nhưng nó chỉ lặng yên ngồi xổm ở đó, không hề giống đám dế mèn thông thường kêu loạn.

- Lại một con sinh vật siêu cấp thần huyết!

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Ngoại trừ những con sinh vật siêu cấp thần huyết có thể nhìn thấy, Hàn Sâm còn cảm thấy vài luồng khí tức đáng sợ ẩn trong bóng tối, hiển nhiên là đang dòm ngó trái cây trên Địa Mẫu Thụ.

Nếu trái cây thực sự chín, đến lúc đó tham dự cướp đoạt tuyệt đối không chỉ là mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm không dám để khủng long màu xanh da trời thật sự tới gần Địa Mẫu Thụ, ngăn nó lại đứng từ xa, khủng long màu xanh da trời giống như cũng biết lợi hại, cũng không dám xông thẳng tới Địa Mẫu Thụ.

Số lượng Nham Thử thật sự quá nhiều, còn có rất nhiều Nham Thử đang vọt tới bên này, luồn qua khủng long màu xanh da trời, lúc này chúng không hề sợ khí tức phát ra từ khủng long màu xanh da trời, căn bản không thèm trốn tránh.

Không chỉ là Nham Thử, những dị sinh vật khác cũng như thế, lúc này không có dị sinh vật nào muốn khai chiến, đều nhìn chằm chằm những trái

cây hình sứa trên cây, không thèm quan tâm tới những chuyện khác.

Lực hấp dẫn của những trái cây hình sứa đó đối với chúng, đã vượt qua tất cả, khiến chúng nó căn bản không có tâm tư giết chóc.

Nhưng vô luận là dị sinh vật nào, hiện tại đều không dám tới gần Địa Mẫu Thụ, giống như là có chỗ cố kỵ.

Hiện tại đã tới rất gần Địa Mẫu Thụ, Hàn Sâm lại quan sát tỉ mỉ Địa Mẫu Thụ, lúc này càng thấy rõ, những trái cây kia trong suốt như quả đông lạnh, hơn nữa tản ra mùi thơm mê người, khiến người nhìn vô cùng muốn ăn.

Hàn Sâm nhìn một chút, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi, ánh mắt nhìn chằm chặp vào một nhánh Địa Mẫu Thụ.

Ở trên nhánh cây kia, Hàn Sâm thấy được một thân ảnh giống như nhân loại.

Hôm nay tất cả dị sinh vật đều không dám tới gần Địa Mẫu Thụ, thế mà trên cây lại có một thân ảnh, Hàn Sâm thật sự khó có thể tưởng tượng, đây rốt cuộc là tồn tại gì.

Chương 1141: Âm Đấu Dị Thú

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, ánh mắt càng thêm tập trung, nhìn chằm chặp vào thân ảnh trên cây.

Sau khi nhìn rõ ràng thân ảnh kia, Hàn Sâm thoáng ngẩn người, thân ảnh kia là một thiếu nữ dáng người uyển chuyển như tiên, dây thắt lưng của thiếu nữ trên nhánh cây chập chờn phất phới, giống như muốn cưỡi gió bay đi.

Cô gái kia rất đẹp, nhưng không tươi đẹp như nhân loại, trên người cô có một loại thánh khiết không thể hình dung, cô chỉ ngồi trên cây kia, hai chân trắng nõn tùy ý rủ xuống, tạo cho người nhìn một loại cảm giác dường như người này bước ra từ trong tranh.

- Dị Linh ? Hay dị sinh vật hình người?

Trong mắt Hàn Sâm lộ ra một tia nghi hoặc, vậy mà hắn lại không nhìn thấu khí tức trên người cô gái kia, không thể phân biệt được chân thân của cô.

Khi Hàn Sâm đang dò xét cô gái kia, ánh mắt của thiếu nữ vậy mà cũng nhìn về phía hắn, sau đó nở nụ cười, giống như Thái Dương khiến người ta cảm thấy vô cùng ôn hòa.

Hàn Sâm nao nao, khoảng cách từ chỗ hắn tới Địa Mẫu Thụ còn có rất xa, cô gái kia không thèm nhìn những sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng kia, hết lần này tới lần khác lại nhìn về phía hắn, lại còn cười với hắn như vậy, điều này khiến Hàn Sâm có chút lâng lâng.

- Soái ca luôn khổ như thế.

Hàn Sâm chỉnh lại đầu tóc và quần áo của mình, lại nở một nụ cười mà hắn tự cho là rất tuấn tú với cô gái kia.

Nhưng trong lòng Hàn Sâm lại không dám có nửa phần chủ quan, cô gái kia tuyệt đối không phải người hiền lành, rất nhiều sinh vật khủng bố đều không dám tới gần Địa Mẫu Thụ, chỉ có cô dám ngồi trên nhánh Địa Mẫu Thụ, hơn nữa những sinh vật khủng bố kia lại không dám làm gì cô, chỉ như thế đã biết được cô rất khủng bố rồi.

Hàn Sâm cười cười như vậy, thiếu nữ kia lại lộ ra một chút kinh ngạc.

- Cậu quen cô ấy à?

Nữ Hoàng tự nhiên cũng thấy thiếu nữ nhìn về phía Hàn Sâm, liền hỏi một câu.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu:

- Không biết, nhìn không ra là nhân loại, Dị Linh hay loại dị sinh vật hình người, nhưng thoạt nhìn cũng không có ác ý gì.

Nữ Hoàng còn muốn nói điều gì, lại đột nhiên nghe được một tiếng giống như bò kêu vang lên, chỉ thấy đàn Thiềm Thừ huyết sắc kia không ngừng

kêu lớn, đừng nhìn thân thể của bọn nó không lớn lắm, nhưng tiếng kêu lại giống như lôi minh vậy.

Đặc biệt cái con Huyết Thiềm Thừ Vương kia, phần bụng không ngừng động, tiếng hô như sấm rền, khiến tâm thần người nghe đại loạn.

Huyết Thiềm Thừ Vương tách ra, bò qua Địa Mẫu Thụ, nó bò không nhanh, giống như có điều kiêng kị gì, những sinh vật khủng bố kia cũng không có ngăn nó, nhìn nó chậm rãi bò tới dưới Địa Mẫu Thụ.

Huyết Thiềm Thừ Vương bò tới dưới tàng cây ngẩng đầu nhìn thiếu nữ phiêu dật như tiên kia, nó không ngừng phát ra tiếng kêu như bò rống, hạt mụn huyết sắc trên người nó càng lớn lên như quả cầu, giống như đang khiêu khích cô gái kia.

Thiếu nữ nhìn bộ dáng Huyết Thiềm Thừ, lại chỉ mỉm cười, bàn tay trắng nõn như ngọc không biết lấy từ nơi nào ra một cây sáo như dương chi bạch ngọc.

Môi son đặt trên cây sáo, lập tức từ cây sáo kia truyền ra âm thanh vừa mỹ diệu vừa quỷ dị.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, lúc này cô gái kia lại còn thổi sáo, tuyệt đối không phải vì muốn thưởng thức âm nhạc, tám chín phần là có được lực lượng âm hệ.

Hàn Sâm vội vàng vận chuyển Động Huyền Khí, che dấu thất cảm lại, để tránh tiếng sao kia có ảnh hưởng gì.

Thế nhưng rất nhanh sau đó Hàn Sâm đã phải mở to hai mắt nhìn, cho dù hắn có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng chưa bao giờ thấy qua âm nhạc lại có thể nhìn thấy.

Âm nhạc mà cô gái kia thổi ra, thật sự có thể nhìn thấy được, nguyên một đám âm phù từ trong sáo nhảy ra, hóa thành tia nước nhỏ rơi xuống, dùng mắt thường có thể nhìn rõ ràng.

Không chỉ là Hàn Sâm, Nữ Hoàng cũng tỏ vẻ kinh ngạc nhìn thiếu nữ thổi ra âm phù kia, cô cũng giật mình giống như Hàn Sâm.

Những âm phù đó rơi trên mặt đất, lại ngưng tụ thành một con đại xà, khí thế trên người đại xà kia cũng cực kỳ kinh khủng, dựa vào tiết tấu âm nhạc trực tiếp vọt tới Huyết Thiềm Thừ Vương đang khiêu khích kia.

Một hồi chiến đấu kinh tâm động phách lập tức bắt đầu, âm phù biến thành đại xà chiến đấu với con Huyết Thiềm Thừ Vương khó phân thắng bại, không hề rơi xuống hạ phong.

Huyết Thiềm Thừ Vương hét lớn một tiếng, trong miệng phun ra huyết quang hóa thành một đạo huyết nhận đâm về đại xà, thân thể đại xà cuốn một cái, roi thép từ trong cơ thể bắn ra đập bay huyết nhận.

Hai hung thú kinh khủng chiến đấu dưới Địa Mẫu Thụ, rất nhiều dị sinh vật đều vây xem, nhưng không có con nào tiến lên ngăn cản hoặc nhúng tay.

Hàn Sâm nhìn cảnh tượng này chấn động không thôi, thiếu nữ kia chỉ dựa vào một cây sáo lại có thể thổi ra âm phù biến thành đại xà, mà đại xà lại có thể chống lại một con sinh vật siêu cấp thần huyết, loại lực lượng này thật là đáng sợ.

Hàn Sâm biết mình hôm nay đã gặp cường giả âm hệ chân chính, chỉ là không biết thiếu nữ kia rốt cuộc là Dị Linh hay dị sinh vật, Hàn Sâm đã hoàn toàn loại bỏ khả năng thiếu nữ là nhân loại.

- Lực lượng âm hệ còn có thể vận dụng như thế.

Nữ Hoàng nhìn trong chốc lát, cũng nhịn không được tán thưởng một tiếng.

Hai hung thú đại chiến dưới tàng cây, đánh đến mức nham thạch văng tung tóe không gian vặn vẹo, nhưng chúng đều hết sức khắc chế, đều không lan đến gần Địa Mẫu Thụ.

Âm phù biến thành đại xà, có xu hướng chế trụ Huyết Thiềm Thừ, con Huyết Thiềm Thừ kia nhổ ra huyết quang không có tác dụng lớn đối với nó, hoàn toàn không thể đánh trọng thương đại xà.

Mà theo tiết tấu của âm nhạc kia, đại xà đã chế trụ Huyết Thiềm Thừ, thân thể càng quấn càng chặt, khiến Huyết Thiềm Thừ Vương không cách nào phản kháng, chỉ một lát nữa là bị đại xà nuốt vào.

Bành!

Những huyết cầu trên người Huyết Thiềm Thừ Vương nổ tung ra, hóa thành độc huyết tanh hôi phun ra bắn lên trên người đại xà, lập tức chỉ thấy thân thể đại xà kia bị thối rữa, vặn vẹo vài cái lại lập tức biến thành âm phù tán đi.

Còn con Huyết Thiềm Thừ Vương kia sau khi nổ tung những huyết châu, thân thể cũng có chút uể oải, tuy đại xà đã tan rã, nó cũng không dám lại khiêu khích thiếu nữ, chậm rãi bò về đàn Huyết Thiềm Thừ, ngồi ở đó bất động.

Huyết Thiềm Thừ Vương vừa mới rời đi, chỉ thấy từ trong một khe ở không gian dưới mặt đất có một con hung thú lao ra, bộ dáng của của con hung thú kia vô cùng mạnh, một đường chạy như điên tới Địa Mẫu Thụ.

Hàn Sâm nhìn kỹ, là một đầu dị sinh vật có bộ lông vàng toàn thân óng ánh, đôi mắt vô cùng lớn, cái đuôi dài lại xoã tung.

Con dị sinh vật này tương tự như con sóc, nhưng thân thể còn lớn gấp đôi con cọp.

Chỉ là trên người nó sát khí rất nặng, trên người lóe ra một loại kim quang kỳ dị, một đường điên cuồng xông tới với tốc độ cực nhanh, đàn Nham Thử muốn mở đường cũng không kịp, lập tức có rất nhiều Nham Thử bị xô chết, khiến đàn Nham Thử vội vàng nhường đường.

Con Nham Thử Vương kia nhìn thấy tình cảnh này, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, nhưng cũng không có động tác gì, tựa hồ như cũng có chút kiêng kị.

Đại Nhã Tặc vọt tới dưới cây Địa Mẫu, hét lớn một tiếng với thiếu nữ trên cây, kim quang trên người rung động, lại khiêu khích cô gái kia.

Trong mắt thiếu nữ lóe lên một tia chán ghét, sáo ngọc trong tay cô đã sớm biến mất, cô lại đưa tay trảo một cái, một cây đàn tỳ bà xuất hiện ở trong ngực của cô, sau đó bàn tay như ngọc của thiếu nữ khẽ gãy trên dây, âm nhạc mang theo sát ý chảy xuôi, nguyên một đám âm phù nhảy lên, lập tức ngưng tụ thành một đầu Kim Sí Đại Điêu trên không trung.

Chương 1142: Thiếu Nữ Trên Cây

Đại Nhãn Tặc vốn vô cùng hung hăng càn quấy, nhưng khi nhìn đến Kim Sí Đại Điêu kia, thân thể lập tức run lên, kiêu ngạo trên người lập tức biến mất, vội vàng quay người muốn trốn.

Kim Sí Đại Điêu thét lên một tiếng chấn động, hai cánh đập mạnh, giống như một tia sáng xẹt qua, chớp mắt đã đến sau lưng Đại Nhãn Tặc.

Đại Nhãn Tặc vô cùng kinh hãi, trên người bắn ra kim quang, đồng thời dưới thân còn phóng ra một đợt khói mù màu vàng che lại thân hình.

Trên người Kim Sí Đại Điêu cũng bắn ra kim quang, đôi móng vuốt trực tiếp xuyên qua khói mù vàng và kim quang, chộp tới trên người của Đại Nhãn Tặc, trực tiếp khiến thân thể nó vỡ ra, máu tươi lập tức bắn đầy đất.

Hàn Sâm và Nữ Hoàng nhìn thấy cảnh tượng này đều vô cùng sợ hãi, lúc trước thiếu nữ đánh ra âm phù biến thành đại xà, có thể chống lại một con sinh vật siêu cấp thần huyết, thậm chí chiếm thượng phong, Hàn Sâm và Nữ Hoàng còn có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Thế nhưng con hung thú này rõ ràng cũng là một sinh vật siêu cấp thần huyết, thế mà đối mặt với Kim Sí Đại Điêu do âm phù biến thành đã bị xé thành hai nửa, lực lượng này phải khủng bố tới cỡ nào.

- Chẳng lẽ cô gái kia là một Đại Đế?

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng khiếp sợ, ánh mắt nhìn cô gái kia đều thay đổi.

Đại Nhãn Tặc phóng ra khói vàng bắt đầu tản ra, lập tức có một mùi tanh tưởi tản ra, dị sinh vật ở khoảng cách tương đối gần lại trực tiếp bị hun đến hôn mê bất tỉnh.

Cô gái kia tỏ vẻ cực kỳ chán ghét, tay trắng nõn nà vung lên, lập tức chỉ thấy một mùi hương cuốn ra, đánh bay khói vàng tanh tưởi kia, như thế sắc mặt của cô gái mới đỡ hơn một chút.

Những sinh vật khủng bố đang rục rịch kia, sau khi nhìn thấy Đại Nhãn Tặc bị giết chết, đều có vẻ hơi do dự không dám tiến lên, không có con nào dám xông lên khiêu khích thiếu nữ kia nữa.

Nhưng bọn chúng lại không cam tâm rời đi, bọn chúng vẫn chờ đợi ở bên ngoài, giống như muốn chờ đến khi trái cây chín, đến lúc đó lại liều chết đánh cược một lần.

- Xem ra muốn chiếm chút tiện nghi cũng rất khó.

Hàn Sâm nhức đầu vuốt vuốt huyệt Thái Dương, thiếu nữ này không biết có lai lịch gì, lực lượng âm hệ quá khủng bố, Hàn Sâm cũng không dám nói mình có thể chiếm được tiện nghi trên tay cô ấy.

Nếu như cô thật sự là cường giả Đại Đế, lại mở ra mười đạo khóa gen, Hàn Sâm cảm giác mình cộng với Kỵ Sĩ Phản Nghịch và khủng long màu xanh da trời, ba người bọn hắn hợp lại cũng chưa chắc có thể chiếm được tiện nghi của thiếu nữ kia.

Nhưng nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy không chịu rời đi, có lẽ đến lúc đó cũng sẽ không thể ngồi nhìn thiếu nữ kia độc chiếm trái cây, nếu như chúng đồng loạt ra tay, đến lúc đó cục diện hỗn loạn hắn sẽ có thể kiếm được chút chỗ tốt.

Hàn Sâm cũng giống như những dị sinh vật đó, đều kiên nhẫn chờ, ngẫu nhiên trao đổi vài câu với Nữ Hoàng, giọng nói cũng ép nhỏ nhất, gần như chỉ có hai người có thể nghe được.

Cô gái kia vẫn ngồi trên nhánh cây, dáng vẻ vô cùng thoải mái đung đưa hai chân.

Kim Sí Đại Điêu và tỳ bà trong tay cô đã biến mất, Hàn Sâm đang nhìn cô gái kia, lại thấy thiếu nữ đột nhiên giơ tay phải lên, hơn nữa còn chỉ tới vị trí Hàn Sâm, sau đó ngoắc tay gọi Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức ngẩn ngơ, động tác thế này dù là nhân loại hay Dị Linh, thậm chí là dị sinh vật đều rất thông dụng, động tác này chỉ có một ý nghĩa chính là gọi người đi qua.

Gần như chỉ trong chớp mắt, tất cả dị sinh vật đều nhìn về phía mà thiếu nữ chỉ, chính là vị trí Hàn Sâm.

- Tôi?

Hàn Sâm nhìn xung quanh một chút, xác định trừ mình ra, phía sau cũng không có sinh vật khác, sau đó mới kinh ngạc dùng tay chỉ vào mũi của mình hỏi một câu.

Thiếu nữ mỉm cười nhẹ gật đầu với hắn, sau đó lại ngoắc ngón tay.

- Đừng đi, quá nguy hiểm.

Nữ Hoàng nói, tuy Hàn Sâm rất mạnh, nhưng cô gái kia lại quá quỷ dị, Địa Mẫu Thụ lại bị nhiều sinh vật khủng bố nhìn như vậy, chỗ đó vốn vô cùng hiểm ác.

- Không có việc gì, nếu tôi muốn đi, cô ta cũng không thể giữ tôi lại. . .tôi đi xem cô ấy muốn làm gì.

Tâm niệm Hàn Sâm thoáng động, dặn dò Nữ Hoàng hai câu, để cô và khủng long màu xanh da trời đứng tại chỗ này, mình thì bay về phía thiếu nữ ngồi trên nhánh Địa Mẫu Thụ.

Hàn Sâm mặc dù cũng có hứng thú với cô gái kia, muốn biết lai lịch của cô, nhưng sở dĩ Hàn Sâm chọn đi qua, chủ yếu vẫn là bởi vì trái cây trên Địa Mẫu Thụ đã sắp chín rồi, mà bên ngoài có nhiều dị sinh vật trông coi như vậy, đến lúc đó hắn muốn xông tới đoạt, chỉ sợ cũng cần tốn không ít công sức.

Nếu như hiện tại có thể không tốn một chút công sức nào mà có thể tới gần Địa Mẫu Thụ, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi.

Về phần cô gái kia, tuy cô cường đại, nhưng Hàn Sâm có tự tin có thể chạy trốn được.

Bởi vì thiếu nữ kia gọi Hàn Sâm tới, nên cũng không có dị sinh vật nào ngăn cản hắn, chúng chỉ là dõi mắt nhìn Hàn Sâm bay thẳng đến trước Địa Mẫu Thụ.

- Mỹ nữ, có chuyện gì không?

Hàn Sâm bay đến trước mặt thiếu nữ kia rồi hỏi.

Ngón tay ngọc của thiếu nữ chỉ xuống nhánh cây bên cạnh, ý như muốn bảo hắn ngồi xuống.

Hàn Sâm cũng không chối từ, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh thiếu nữ, nhưng vẫn giữ một chút khoảng cách, hắn vẫn rất cảnh giác đối với thiếu nữ này, cho nên hắn chọn một khoảng cách đủ để hắn có thời gian phản ứng

Khi tới gần thiếu nữ kia, Hàn Sâm mới ngửi được trên người thiếu nữ có một mùi thơm rất dễ chịu, giữa mùi hương nồng đậm do Địa Mẫu Thụ tản ra này, vẫn có thể phân biệt rõ ràng được mùi thơm trên người thiếu nữ.

Nhưng mùi thơm trên người cô không phải loại mùi hương nồng nà này, ngược lại là một loại mùi thơm ngát nhàn nhạt, ngửi vào thấy rất là thoải mái, không có cảm giác bài xích.

- Mỹ nữ, có chuyện gì cần tôi làm sao?

Sau khi Hàn Sâm ngồi xuống, híp mắt cười nhìn thiếu nữ bên cạnh rồi hỏi.

Thiếu nữ chỉ cười tủm tỉm nhìn hắn mà không nói gì, đôi mắt đen láy trong sáng như biết nói không ngừng quan sát Hàn Sâm, giống như là vô cùng hiếu kỳ.

- Chẳng lẽ Dị Linh chưa thấy người nào đẹp trai, muốn thưởng thức dung nhan tuấn mỹ của mình ở khoảng cách gần, cho nên mới gọi mình đến?

Hàn Sâm thấy thiếu nữ không nói lời nào, chỉ chăm chú nhìn hắn, trong lòng có chút buồn bực nghĩ.

- Mỹ nữ, đừng nhìn nữa, chúng ta nói chuyện đi, vì sao cô lại gọi tôi qua đây thế?

Hàn Sâm nói ra.

Thế nhưng thiếu nữ vẫn chỉ mỉm cười dò xét hắn như cũ, giống như là không có nghe được hắn nói chuyện.

- Xem đi xem đi, ai bảo Sâm ca trời sinh đẹp trai chứ.

Hàn Sâm bất đắc dĩ, chỉ đành ngồi ở chỗ kia mặc cho thiếu nữ quan sát, tâm thần lại âm thầm chú ý những trái cây hình sứa bên cạnh.

Những trái cây hình sứa đó tản ra sinh cơ bừng bừng, sinh cơ trên mỗi trái đều không thể coi thường được, so với những trái cây gen cấp Đế trước kia Hàn Sâm gặp được cũng không kém bao nhiêu.

- Một cây có mấy vạn trái cây gen, nếu như ăn hết có thể gia tăng siêu cấp thần gen, không biết có thể tạo ra bao nhiêu cao thủ khủng bố.

Hàn Sâm trong lòng không ngừng tưởng tượng.

Chỉ là hiện tại Hàn Sâm còn không biết trái cây của Địa Mẫu Thụ có tác dụng gì, Sát Na Nữ Đế kia nói chuyện ấp a ấp úng, nói một nửa giấu một nửa, rất có thể là cô ta biết được tác dụng của trái cây, nhưng đáng tiếc là cô ta lại không chịu nói cho Hàn Sâm.

- Cậu tên gì?

Khi Hàn Sâm đang suy tư, thiếu nữ đột nhiên mở miệng hỏi.

Chương 1143: Cốt Huân

Tiếng nói của thiếu nữ du dương êm dịu, thậm chí có thể dùng từ cảnh đẹp ý vui để hình dung.

- Tôi là Hàn Sâm, cô tên là gì?

Hàn Sâm trả lời sau đó thừa cơ hỏi lại, nếu như cô ta là Đại Đế, có lẽ sẽ báo niên hiệu, như vậy có thể biết rõ cô ta là Đế Linh hay dị sinh vật.

- Hương Âm.

Thiếu nữ mỉm cười, không chút nghĩ ngợi trả lời Hàn Sâm.

- Hương. . . Âm. . .

Hàn Sâm lẩm bẩm đọc lại một lần, nhưng cái tên này không có thêm chữ Đế, hắn cũng không biết đây rốt cuộc là niên hiệu hay là cái gì.

Hương Âm vô cùng hứng thú nhìn Hàn Sâm, đưa tay chỉ long huyết ban chỉ trên tay Hàn Sâm:

- Vì sao long huyết ban chỉ của Long Đế lại ở trên tay cậu? Y đã chết rồi sao?

- Cô biết Long Đế?

Hàn Sâm cả kinh, không dám trực tiếp trả lời.

Hàn Sâm không biết thiếu nữ và Long Đế có mối quan hệ như thế nào, nếu như hắn trả lời không ổn, nói không chừng sẽ lập tức trở mặt thành thù.

- Nếu cậu đã biết Long Đế, chẳng lẽ lại chưa từng nghe nói tên của tôi sao?

Hương Âm cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi chấn động, giống như nghĩ tới điều gì, nhìn Hương Âm rồi thất thanh kêu lên:

- Chẳng lẽ cô cũng là một trong tám ma tướng của Cổ Ma?

Hương Âm lạnh nhạt nói:

- Cậu vẫn chưa trả lời tôi, vì sao long huyết ban chỉ lại ở trong tay của cậu, Long Đế ở đâu?

Hàn Sâm chần chờ nhìn Hương Âm, lúc trước hắn thật sự không nghĩ đến, người thiếu nữ này lại là một trong tám ma tướng.

Hiện tại Hàn Sâm biết rõ tại sao Hương Âm lại nhìn hắn rồi, hóa ra không phải nhìn hắn mà là đang nhìn long huyết ban chỉ.

Hiện tại mặc dù biết cô ta là một trong tám ma tướng, nhưng trong tám ma tướng cũng có địch có bạn, hắn vẫn không biết Hương Âm và Long Đế rốt cuộc là thù hay là bạn.

Chỉ là Hàn Sâm cũng không thể hỏi quá rõ ràng, đành phải nói:

- Long huyết ban chỉ này tôi nhặt được ở nơi phục sinh.

Hàn Sâm kể lại chuyện mình đi tới nơi Long Đế phục sinh, nhưng là phiên bản đã cải biên, chỉ nói mình là một người ngoài, hoàn toàn không nói chuyện xảy ra giữa mình và Long Đế, chỉ nói thừa dịp loạn nên nhặt được miếng long huyết ban chỉ kia.

Sau khi Hương Âm nghe xong chỉ khẽ thở dài một tiếng:

- Ngay cả Long Đế cũng tấn chức thất bại, cuối cùng sinh cơ cũng không để lại sao?

- Đại tỷ à, cô cũng muốn tấn chức thành Bán Thần sao?

Hàn Sâm thấy Hương Âm cũng không biểu hiện ra địch ý, trong lòng buông lỏng rất nhiều, tỏ vẻ thân quen hỏi.

Hương Âm khẽ gật đầu, nhìn trái cây hình sứa kia nói:

- Đến khi hoa nở ra chính là cơ hội trời định.

- Hoa nở? Chẳng lẽ những trái hình sứa này không phải trái cây?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc.

Hương Âm nhẹ giọng cười nói:

- Ai nói với cậu đây là trái cây? Những thứ này chỉ là hoa của Địa Mẫu Thụ, trái cây còn chưa kết đâu, nhưng cũng đã sắp rồi.

Hàn Sâm thấy Hương Âm tựa như không chút để ý, thoáng kinh ngạc hỏi:

- Đại tỷ, ở đây có nhiều sinh vật khủng bố như vậy, cô tấn chức ở nơi này, không sợ chúng quấy rối sao?

Hương Âm nhìn những dị đó sinh vật:

- Nêu tôi thành công, chúng chỉ là hạt bụi, còn nếu tôi thất bại, một thân máu thịt có giữ lại cũng vô dụng, cứ cho chúng là được.

Hàn Sâm nghe vậy quá sợ hãi, hắn lập tức hiểu ra, hóa ra tuyệt đại bộ phận những sinh vật khủng bố đó, chúng không phải đang chờ trái cây Địa Mẫu Thụ, mà là chờ kết quả Hương Âm tấn thăng.

Nếu như Hương Âm tấn chức thất bại, như vậy máu thịt của cô sẽ trở thành thứ còn quý hơn cả quả Địa Mẫu Thụ.

Dù sao khi tấn chức sẽ phải chịu lực lượng tẩy lễ đến từ không gian thứ tư Tí Hộ Sở, cho dù Hương Âm thất bại, máu thịt cũng ẩn chứa một tia lực lượng của không gian thứ tư Tí Hộ Sở, còn quý hơn cả trái Địa Mẫu Thụ.

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm không biết nên nói gì, cũng không còn ý đồ muốn cướp giật nữa, nghĩ đến một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần như vậy phải đối mặt với đại kiếp nạn sinh tử, tuy không cùng tộc loại, nhưng trong lòng vẫn thổn thức.

Đương nhiên, chủ yếu nhất vẫn là bởi vì Hàn Sâm biết mình căn bản không phải đối thủ của Hương Âm, cường giả có thể trùng kích tới Bán Thần, không thể nghi ngờ gì chính là tồn tại cấp Đại Đế, hơn nữa còn là kiểu đã mở ra mười đạo khóa gen.

- Khó có người có thể nói chuyện với tôi trước khi tôi trùng kích vào Bán Thần, vật này tặng cho cậu làm kỷ niệm đi.

Hương Âm nói xong, trong tay ngọc đã xuát hiện một đồ vật cổ quái.

Vật kia giống như được chế từ xương cốt, có hình bầu dục, trên đỉnh có một lỗ nhỏ, bên trên khung xương còn có một số lỗ tròn loại nhỏ, có phong cách cổ xưa thoạt nhìn vô cùng tinh mỹ.

Tuy Hàn Sâm không biết đây là nhạc khí gì, nhưng trên thân lại tản ra khí thế khủng bố, không kém gì lông vũ Phượng Hoàng mà Hàn Sâm nhặt được.

Trong lòng hắn cuồng hỉ, trong miệng nói không được, nhưng tay lại phi thường thành thật đưa tới, nhận lấy nhạc khí hình thù kỳ lạ kia.

Hương Âm mỉm cười:

- Đây là cốt huân, dùng một cây hoành cốt của tôi biến thành, coi như là một kiện bảo cụ thú vị đi. Lần này nếu tấn chức thất bại, cũng coi như một vật chứng minh tôi từng tồn tại trên thế gian này.

- Làm sao có thể, đại tỷ nhất định có thể tấn chức thành công.

Hàn Sâm vội vàng nói.

Chỉ là trong lòng Hàn Sâm cũng hơi kinh ngạc, hắn vốn cho rằng tám ma tướng đều là Dị Linh, nhưng nghe Hương Âm nói cốt huân là dùng hoành cốt của cô biến thành bảo cụ, chứng tỏ cô không phải Dị Linh, mà là một sinh vật siêu cấp thần huyết hình người.

Bảo cụ chỉ có dị sinh vật mới có thể dưỡng ra, Dị Linh không có năng lực này, Dị Linh bình thường đều chỉ gieo trồng hạt giống gen để trồng ra gen bí bảo.

Hàn Sâm không có tâm lý bài xích với dị sinh vật, hắn cũng nuôi không ít dị sinh vật, tựa như Tiểu Ngân Ngân, bình thường cũng coi chúng thành hảo hữu.

Huống chi Hương Âm cũng không khác nhân loại lắm, cô lại xinh đẹp mỹ lệ như vậy, thật sự rất khó có thể coi cô thành dị sinh vật, hơn nữa Hương Âm không có địch ý với hắn, còn đưa một kiện bảo bối như cốt huân cho hắn, càng khiến Hàn Sâm không có cách nào coi cô thành địch nhân được.

Hương Âm chỉ nở nụ cười, khi đang muốn nói điều gì, lại thấy hoa sứa kia đột nhiên lập loè, thi nhau thoát khỏi nhánh cây.

Thế nhưng chúng không giống đóa hoa bình thường rơi xuống, mà là giống như một con sứa còn sống, thân thể đứng thẳng trên không trung, giống như đang bơi trong nước vậy.

Ở trong không gian khổng lồ dưới mặt đất, khắp nơi đều là hoa sứa trong suốt lóe sáng bay phấp phới, cảnh tượng kia vô cùng thần kỳ, như mộng cảnh khi thực khi ảo.

Thế nhưng những dị sinh vật đó đều không thèm nhìn những sứa hoa lóe sáng xinh đẹp đó, ánh mắt của bọn nó đều nhìn chằm chằm vào giữa Địa Mẫu Thụ.

Hàn Sâm nhìn theo tầm mắt của bọn nó ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy ở giữa thân Địa Mẫu Thụ có một hốc cây, ở trong hốc cây loé lên vầng sáng kỳ dị, vầng sáng kia càng ngày càng sáng, bên trong tuôn ra sinh cơ vô tận.

Khi ánh sáng bên trong hốc cây càng ngày càng mãnh liệt, giống như một mặt trời ở giữa Địa Mẫu Thụ bay lên, hoa sứa đang bay múa tứ tán kia lại giống như thiêu thân lao vào lửa vậy, tất cả đều bay về phía hốc cây như mặt trời kia.

Chương 1144: Tôi Dạy Cậu Thổi Huân

Hàng nghìn hoa sứa bay vào trong hốc cây, hốc cây kia giống như động không đáy vậy, cũng không có dấu hiệu không chứa được, ánh sáng bên

trong càng ngày càng mãnh liệt.

Hàn Sâm có thể cảm giác được sinh cơ trong hốc cây càng ngày càng khủng bố, ánh mắt sáng lên nhìn chằm chằm vào hốc cây kia, nhưng đáng tiếc sinh cơ quá mạnh, ngay cả Động Huyền Khí cũng không xuyên thấu vào được, căn bản không nhìn thấy tình huống trong hốc cây là thế nào.

Hương Âm lại không để ý đến biến hóa bên trong hốc cây, cô vẫn thoải mái ngồi trên nhánh cây, nhẹ nhàng đung đưa đôi chân trắng nõn, thuận miệng nói với Hàn Sâm:

- Có muốn tôi dạy cậu cách thổi huân không?

- Muốn.

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, đưa huân trong tay cho Hương Âm.

Lúc này có lẽ chính là thời khắc sống còn của Hương Âm, không thể tưởng được tâm tình cô vẫn nhàn nhã như vậy.

Hương Âm nhận lấy cốt huân, đặt ở bên miệng, ngón tay thon dài ngọc ngà phân biệt đặt trên những lỗ tròn đó, môi son khẽ mở, lập tức chỉ nghe thấy một âm thanh du dương từ bên trong cốt huân truyền ra.

Trước kia Hàn Sâm chưa từng thấy nhạc khí kiểu này, chỉ cảm thấy tiếng nhạc của cốt huân vừa thấp vừa u oán, có cảm giác như tố như khóc, giống như cùng một cô gái xinh đẹp ở sơn cốc u tĩnh nói lời tâm tình.

Tiếng huân như có như không, nhưng có thể xuyên thẳng vào đáy lòng người nghe.

Tiếng huân hơi giống như tiếng tiêu, nhưng lại có chút khác biệt, Hàn Sâm cũng không nói rõ được, cũng không biết là do cốt huân này tốt, hay là do kỹ xảo của Hương Âm cao minh, chỉ cảm thấy cô thổi cực kỳ động lòng người, rất dễ khiến người ta tĩnh tâm lắng nghe, mang đến một vẻ đẹp như lá rụng mùa thu.

Ngón tay ngọc của Hương Âm khi thì nâng lên, một đám âm phù dùng mắt thường có thể thấy từ trong lỗ thủng bay ra, mỗi âm phù hóa thành một

Tinh Linh vây quanh Hương Âm bay múa, khiến Hương Âm càng giống như một Phi Thiên Tiên Tử, ngay cả Hàn Sâm đều có chút ngây dại.

Những dị sinh vật đó bởi vì trái Địa Mẫu Thụ sắp chín nên có chút xao động, sau khi nghe được tiếng huân, chúng cũng dần dần yên tĩnh trở lại, tụa như nghe tới nhập thần, không còn táo bạo như trước.

Cũng may Hàn Sâm xem như có kiến thức rộng, cũng chỉ ngẩn người trong một chớp mắt như vậy, sau đó lập tức khôi phục lại tâm thần, dùng Động Huyền Khí quan sát cách Hương Âm vận hành khí tức ở khoảng cách gần.

Hương Âm thổi huân có cách vận hành khí tức đặc biệt của cô khi thổi huân, nếu người khác thổi sẽ không có khả năng có hiệu quả như vậy, cũng không có ý cảnh như thế.

Động Huyền Khí vừa ra, Hương Âm cũng đã phát hiện, cô chính là sinh vật siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu đã mở ra mười đạo khóa gen, không phải sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường có thể so sánh, lúc này Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí mới mở ra năm đạo khóa gen tự nhiên không thể giấu được cô.

Nhưng Hương Âm lại không để ý đến Động Huyền Khí đang quan sát mình, cũng không phá đi, cô vốn muốn dạy Hàn Sâm thổi huân, nên cô vẫn tự mình thổi huân.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hỉ, sinh vật siêu cấp thần huyết cường đại như vậy, Hàn Sâm vốn không mong có thể quan sát được cách vận hành khí tức của cô, chỉ muốn lợi dụng Động Huyền Khí cảm ứng rõ ràng hơn khí tức cô cùng phương pháp thổi huân mà thôi.

Không ngờ Hương Âm lại hoàn toàn không đề phòng, để hắn có thể thấy rõ ràng cách Hương Âm vận hành khí tức khi thổi huân.

Cách Hương Âm vận hành khí tức cực kỳ tinh diệu, là một loại vận hành khí tức thâm ảo nhất mà Hàn Sâm đã gặp được, chỉ dùng Động Huyền Khí để ghi nhớ đã khiến Hàn Sâm có cảm giác phải cố hết sức.

Hương Âm thổi xong một khúc, không gian dưới mặt đất đã hoàn toàn yên tĩnh, những dị sinh vật đó đều lẳng lặng đứng yên ở đó, nhìn Hương Âm trên nhánh cây.

Ánh sáng trong hốc cây cũng dần dần thu lại, tất cả hoa sứa đều đã biến mất không thấy gì nữa, có lẽ toàn bộ đều xông vào hốc cây, trong hốc cây kia chỉ còn lại một tia sáng đang lóe lên, tựa như ánh sáng hắt hiu từ một ngọn đèn.

Hương Âm vuốt ve cốt huân trong tay, sau đó giao nó cho Hàn Sâm:

- Tôi chỉ có thể dạy cậu tới đây, về sau nhớ luyện tập nhiều, ít nhất cũng phải có thể thổi hơn mấy khúc đơn giản mới được.

- Tôi nhất định sẽ luyện thật giỏi tập.

Hàn Sâm nhận lấy cốt huân rồi nói.

Nhưng đáng tiếc Hàn Sâm chỉ hứng thú với lực lượng âm hệ kỳ dị từ cốt huân thổi ra, chứ không phải âm luật chi đạo.

Hương Âm tự nhiên cũng nhìn ra Hàn Sâm thực sự không phải người tri âm, nhưng cô cũng không để ý, chỉ là cười nói với Hàn Sâm:

- Cậu lùi về đi, thời gian của tôi đến rồi.

Nói xong, Hương Âm đứng trên nhánh cây, dọc theo nhánh cây đi tới hốc cây kia.

Hàn Sâm không biết Hương Âm tấn chức Bán Thần sẽ đưa tới sức mạnh khủng bố cỡ nào, nên không dám dừng lại ở nơi này, chỉ dặn một câu tỷ tỷ cẩn thận, sau đó cầm cốt huân lui về chỗ Nữ Hoàng và khủng long màu xanh da trời, cùng bọn họ nhìn Hương Âm đi vào hốc cây.

Hương Âm đi đến trước hốc cây, vươn ngọc thủ vào trong hốc cây kia tìm kiếm, hai tay từ bên trong chậm rãi lấy ra một vật.

Hàn Sâm nhìn rõ ràng, vật kia dường như chính là ánh sáng trong hốc cây, bị Hương Âm nâng trên tay, giống như một khối nước liên tục lay động,

nhưng lại không tản ra.

Hương Âm cúi người tới trước quả đông lạnh trong suốt kia, đôi môi đỏ mọng giống như hôn lên phía trên, một chất lỏng trong suốt bị cô hút vào trong bụng.

Khi Địa Mẫu Quả bị Hương Âm nuốt vào, hương khí trên người cô càng ngày càng nồng, đã lấn át mùi thơm của Địa Mẫu Thụ, thậm chí là đã ngưng tụ thành hương khí mắt trần có thể thấy, từ trên người Hương Âm tản ra, khiến cô như Tiên Tử giữa đám mây.

Hương khí càng ngày càng nồng, tựa như mây mù lượn lờ ở không gian dưới đất, khiến không gian dưới mặt đất biến thành một chốn tiên cảnh, khắp nơi đều là hương vân vờn quanh.

Hàn Sâm ngửi ngửi sương mù, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái, giống như chớp mắt đã trẻ ra vài tuổi, biết rõ mùi thơm này là đồ tốt, hắn lại hít sâu vài hơi, muốn hút thêm một ít.

Các loại dị sinh vật như ẩn như hiện trong hương vân, dường như đều đang hút những hương khí đó, gương mặt đều lộ vẻ say mê.

Mà hương khí trên người Hương Âm đã hóa thành một đám mây mù tràn ra trong hư không, giống như kéo chiếc màn sân khấu trong một cõi hư vô, ở trên không trung lại xuất hiện một cửa đá vô cùng hùng vĩ.

Cửa đá nhìn vô cùng cổ xưa, ở trên cũng không khắc bất kỳ chữ hay ấn ký gì, nhưng đem đến một cảm giác trang trọng cùng thần thánh khó nói, khiến cho những người đứng trước nó không khỏi tự cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Ngoại trừ Hương Âm, rất nhiều dị sinh vật trong không gian dưới mặt đất khi nhìn thấy cửa đá kia đều nằm rạp trên mặt đất, không dám nhìn tới cửa đá, mà ngay cả Nham Thử Vương, Huyết Thiềm Thừ Vương cũng không ngoại lệ.

- Cửa lớn đến không gian thứ tư Tí Hộ Sở?

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn cửa đá trong hư vô, lại hơi kinh ngạc.

Khi hắn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cũng đã nhìn thấy dị sinh vật tấn chức, giống như Thánh Tê, lại như tiểu yêu tinh, bọn nó đều được Dị Linh trong Tí Hộ Sở xuất hiện dẫn đi.

Hàn Sâm vốn cho rằng cửa đá này là cửa vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, sẽ có Dị Linh tới đón Hương Âm, nhưng ai ngờ cửa đá kia cũng không mở ra, chỉ yên lặng trôi nổi tại trong hư vô.

Hương Âm đạp trên mây mù, thật sự giống như tiên nữ, bay về cửa đá, trên mặt hiện lên vẻ quyết tuyệt.

Chương 1145: Thần Môn Thập Giai

Cửa đá dựng ở trong hư vô, giống như núi cao bất biến, không có dấu hiệu muốn mở ra.

Không gian dưới mặt đất tuy lớn, nhưng cửa đá kia dựng ở trong hư vô dường như sâu thẳm vô hạn, tốc độ của Hương Âm nhanh như vậy, cho dù là ngàn dặm xa xôi cũng chỉ nháy mắt là tới, nhưng cô một mực bay về phía cửa đá, lại có cảm giác vĩnh viễn bay không đến cánh cửa kia.

Mây mù trên người Hương Âm hóa thành mùi thơm hòa vào hư vân, dường như có tương liên với cửa đá kia, Hương Âm dần dần bay về phía cửa đá, khoảng cách tới cửa đá cũng gần hơn.

Rõ ràng không gian dưới mặt đất cũng chỉ lớn như vậy, chỗ cao nhất cũng chỉ vạn mét mà thôi, nhưng Hàn Sâm thấy, dường như Hương Âm đã bay vào vô hạn hư không, giống như đã cách hắn cả một tinh không vậy.

Cuối cùng Hương Âm cũng bay tới trước cửa đá, bàn tay trực tiếp đặt trên cửa đá, hương khí trên người bắt đầu khởi động, cứ thế đẩy cửa đá ra.

Chỉ là một khe hở nhỏ, nhưng lực lượng từ đó tuôn ra vô cùng kinh khủng khiến Hàn Sâm cứng lại, hình như có một đại nhân vật khủng bố hàng lâm, thân thể không thể khống chế bị trấn áp xuống đất.

Không chỉ có Hàn Sâm, phần lớn dị đó sinh vật bốn phía đều như thế, ngoại trừ những sinh vật siêu cấp thần huyết còn có thể miễn cưỡng đứng thẳng, những dị sinh vật khác đều đã bị trấn áp trên mặt đất căn bản không thể nhúc nhích.

Mà những sinh vật siêu cấp thần huyết đó mặc dù có năng lực phản kháng, nhưng chúng lại cực kỳ kính sợ lực lượng này, Nham Thử Vương, Huyết Thiềm Thừ Vương các loại sinh vật siêu cấp thần huyết đều chủ động nằm rạp trên mặt đất, căn bản không dám đứng lên.

Dây thắt lưng trên người Hương Âm bay múa, dường như có một vòi rồng từ khe cửa cuốn ra, gần như muốn cách cửa đá thổi bay cô ấy đi.

Thế nhưng Hương Âm lại chấp nhất đứng trước cửa đá, hương vụ trên người bắt đầu khởi động, chặn luồng gió khủng bố từ trong khe cửa thổi ra, chống lại áp lực vô biên, tiếp tục đẩy cửa đá ra.

Khi cửa đá dần dần bị đẩy ra, vòi rồng bên trong tuôn ra càng ngày càng khủng bố, ngay cả sinh vật siêu cấp thần huyết đều bắt đầu không chịu nổi áp lực kinh khủng kia.

Mà Hương Âm đứng ở trước cửa càng phải đối mặt với lực lượng kinh khủng hơn gấp ngàn lần, những vòi rồng đó như vô số lưỡi dao sắc bén thổi tới người Hương Âm, lập tức chém đi hương vụ bao quanh người cô

Hương Âm nhíu mày, trên người vang lên tiếng vang kỳ dị, đúng là một chiếc sáo ngọc bay ra, Hương Âm không ngừng thổi ra tiếng vang, một đám âm phù chảy ra bắn về phía cửa đá, hóa thành đại xà chặn lại vòi rồng kinh khủng kia.

Mà khi Hương Âm tiếp tục đẩy ra cửa đá, đám vòi rồng đó cũng càng ngày càng khủng bố, âm phù hóa thành đại xà đã không ngăn cản nổi vòi rồng kia nữa.

Lại có một kiện nhạc khí từ trên người Hương Âm bay ra, là đàn tỳ bà mà Hàn Sâm nhìn thấy trước đó, dây đàn không ngừng tự gảy, cũng cũng chảy ra âm phù hóa thành một đầu Kim Sí Đại Điêu bảo hộ trước người Hương Âm, chặn vòi rồng khủng bố đó lại.

Khi đại môn dần dần bị đẩy ra, trên người Hương Âm bay ra một kiện lại một kiện nhạc khí, cuối cùng tổng cộng đã có tám nhạc khí vây quanh Hương Âm, âm phù chảy ra hóa thành tám loại âm thú bảo vệ cô, chặn vòi rồng kinh khủng kia, giúp Hương Âm có thể tiếp tục đẩy cửa đá ra.

OÀ..ÀNH!

Cửa đá chấn động, cuối cùng đã bị Hương Âm hoàn toàn đẩy ra, hai cánh của lớn mở rộng, tuy nhiên vẫn không có Dị Linh xuất hiện như Hàn Sâm tưởng tượng.

Trong cửa đá xuất hiện một thềm đá, không biết là đi thông tới nơi nào, khí tức bên trong thực quá khủng bố, hơn nữa không gian vô cùng vặn vẹo, ngay cả Hàn Sâm cũng không thấy rõ lắm.

Hương Âm không chút do dự bước lên thềm đá, trong nháy mắt khi đạp vào thềm đá, chỉ thấy một loại ngọn lửa trong suốt từ trên thềm đá bốc lên, lập tức cả người Hương Âm đều bị ngọn lửa trong suốt bao quanh.

Tám nhạc khí biến thành âm thú đã hoàn toàn vô dụng, ở trong ngọn lửa trong suốt kia đều bốc cháy lên giống như Hương Âm.

Dây thắt lưng trên người Hương Âm dần dần bị ngọn lửa trong suốt hòa tan, ngay cả âm thú và nhạc khí cũng như thế, dàn dần bị ngọn lửa trong suốt đốt cháy.

Hương Âm thừa nhận hỏa diễm đốt cháy, cực kỳ chật vật bước ra một bước, một bước này tựa như phải vượt qua thiên sơn vạn thủy, cuối cùng mới bước lên trên thềm đá thứ hai.

Thềm đá thứ hai tiếp tục bắn ra một ngọn lửa trong suốt, tiếp tục bao phủ lấy Hương Âm, những nhạc khí và âm thú kia đều đã không chịu nổi bị đốt thành hư vô.

Dây thắt lưng của Hương Âm đã bị hủy hết, da thịt cũng bị ngọn lửa trong suốt liên tục thiêu đốt.

Mây mù cùng âm phù từ trên Siêu Thần Thể của Hương Âm chảy xuôi ra, chống lại ngọn lửa trong suốt, bảo vệ lấy Hương Âm đang chật vật bước lên thềm đá đi về phía trước.

Mỗi đi một bước của Hương Âm đều dài như một thế kỷ, mỗi bước bước lên, trong chốn hư vô kia sẽ sinh ra một thềm đá mới, cũng không biết phía sau cùng có bao nhiêu thềm đá.

Mà những ngọn lửa trong suốt đó vẫn không ngừng đốt cháy máu thịt của Hương Âm, khi thân thể của cô nhận lấy tổn thương, thì đồng thời thân thể của cô cũng dần lột xác, Siêu Thần Thể cũng dần biến đổi.

Hàn Sâm nhìn mà kinh hãi, Hương Âm chỉ mới đi bảy bước, Siêu Thần Thể đã có dấu hiệu hỏng mất, cũng không biết phía sau còn có mấy bậc.

Hương Âm lại đi hai bước, đến thềm thứ chín, cả người đã hoàn toàn bị ngọn lửa trong suốt thiêu, chỉ có thể nhìn thấy trong ngọn lửa trong suốt có một quang ảnh mơ hồ đứng trên thềm đá thứ chín, một lúc lâu sau vẫn không thể bước lên bước tiếp theo, mà ngọn lửa trong suốt trên người cô lại càng đốt càng mạnh, khiến âm phù cùng hương khí trên người Hương Âm tản ra càng ngày càng yếu.

- Thần Môn thập giai, nửa bước thiên mệnh, không thể ngờ được cô lại có thể đi đến cấp chín, trong tám ma tướng cũng coi như là nhân tài kiệt xuất rồi.

Đột nhiên một âm thanh từ trong không gian dưới mặt đất truyền ra, một bóng người nhanh chóng bay tới vị trí Hương Âm trên thềm đá.

Hàn Sâm nhìn rõ ràng bóng người kia liền thoáng chấn động, đó là Quỷ Dạ Xoa đã lâu không thấy, không thể tưởng được y cũng tới đây.

Hơn nữa trên người Quỷ Dạ Xoa mang theo khí tức quỷ dị mạnh mẽ và sát ý vô biên, Hàn Sâm chỉ nhìn thoáng qua, cũng đoán được y muốn làm gì.

Hôm nay Hương Âm toàn lực bước lên thềm đá kia, đối kháng với ngọn lửa trong suốt, đã không có năng lực phân tâm chú ý tới hoàn cảnh xung quanh.

Quỷ Dạ Xoa đánh tới như vậy, rõ ràng vì hắn muốn phá không cho Hương Âm tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm tin rằng Quỷ Dạ Xoa nhất định đã sớm mai phục ở đây, y đợi đến giờ khắc này mới ra tay phá Hương Âm tấn chức, khiến Hương Âm tấn chức thất bại và Siêu Cấp Thần Thể tan vỡ.

Như vậy Quỷ Dạ Xoa có thể đạt được máu thịt Hương Âm đã đựng một tia lực lượng của không gian thứ tư Tí Hộ Sở, đối với y mà nói đó là vật đại bổ đấy.

Nếu là bình thường, Hàn Sâm tin rằng Quỷ Dạ Xoa khẳng định không phải đối thủ của Hương Âm, nhưng hiện tại Hương Âm có thể bước tới một bước cuối cùng hay không còn rất khó nói, chỉ cần bị Quỷ Dạ Xoa ảnh hưởng, dù là chỉ thoáng phân tâm, có lẽ cô vẫn sẽ tan thành mây khói trên thềm đá.

Hương Âm giống như cũng biết Quỷ Dạ Xoa đến, thân thể trong ngọn lửa trong suốt run nhẹ lên, hương vụ và âm phù lại yếu đi vài phần.

- Không tốt.

Hàn Sâm thầm kêu không ổn, nhìn nhìn cốt huân trong tay, cắn răng bay lên trời, ngăn cản Quỷ Dạ Xoa xông lên.

Chương 1146: Tái Chiến Quỷ Dạ Xoa

- Xú tiểu tử, sổ sách lần trước còn chưa tìm mày để tính toán, mày lại dám xuất hiện ở trước mặt tao?

Quỷ Dạ Xoa thấy Hàn Sâm dám xông lên cản đường mình, trong mắt lập tức lộ sát ý, tốc độ không giảm ngược lại còn nhanh hơn.

Hàn Sâm ở trên không trung trực tiếp triệu hoán Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra, bản thân cũng không thật sự xông lên, thú hồn Tam Trảo Kim Ô vẫn đang trong quá trình lột xác tới trạng thái bạo tẩu, tố chất thân thể của hắn còn chưa đủ để đối chiến với Quỷ Dạ Xoa.

Đợt trước khi hắn cùng với Quỷ Dạ Xoa đại chiến, Quỷ Dạ Xoa mới vừa thức tỉnh, lực lượng còn chưa khôi phục, hiện tại lực lượng của y chỉ sợ đã mạnh hơn nhiều.

Quầng sáng phản nghịch trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch bắn ra, trực tiếp đánh một quyền tới Quỷ Dạ Xoa.

Quỷ Dạ Xoa cũng không lùi lại, quyền đầu mang theo lực lượng kinh khủng vô biên cùng va chạm với nắm đấm của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, sóng xung kích lập tức bùng ra.

Trong tình huống bị quầng sáng phản nghịch suy yếu, Quỷ Dạ Xoa vẫn có thể chiếm thượng phong, đánh Kỵ Sĩ Phản Nghịch bay về sau hơn 10m mới ngưng lại được.

Vẻ mặt Quỷ Dạ Xoa khẽ biến:

- Thú hồn sủng vật siêu cấp thần huyết loại quầng sáng?

Hàn Sâm cũng vô cùng kinh ngạc, chịu ảnh hưởng của vầng sáng phản nghịch mà vẫn có thể đánh bay được Kỵ Sĩ Phản Nghịch, tuy Quỷ Dạ Xoa còn chưa mở ra mười đạo khóa gen, nhưng thoạt nhìn chỉ sợ cũng kém không nhiều.

- Quỷ Dạ Xoa, mày còn tìm tao tính sổ, là tao tìm mày tính sổ mới đúng, lần trước không thể giết mày, hôm nay chính mày dâng tới cửa, đúng là không thể tốt hơn rồi, xem tao tiêu diệt tiểu Dị Linh vô tri mày như thế nào.

Hàn Sâm cố ý muốn chọc giận Quỷ Dạ Xoa.

Thế nhưng Quỷ Dạ Xoa là nhân vật bậc nào, liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của Hàn Sâm, nó hừ lạnh một tiếng:

- Mày muốn tìm chết vậy cũng rất dễ dàng, đợi lát nữa bổn đại gia sẽ ban thưởng cho mày được chết.

Nói xong, thân hình Quỷ Dạ Xoa lóe lên, vậy mà bỏ qua Hàn Sâm rồi một lần nữa phóng tới Hương Âm trong hư không, không muốn bỏ lỡ cơ hội nhiễu loạn Hương Âm.

Hàn Sâm vội vàng ra lệnh cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch tiến lên ngăn cản, nhưng tốc độ của Kỵ Sĩ Phản Nghịch lại kém Quỷ Dạ Xoa rất nhiều, trực tiếp bị Quỷ Dạ Xoa bỏ lại đằng sau.

Hàn Sâm chớp mắt, trực tiếp rút Phượng Hoàng Thần Kiếm và Thái A Kiếm ra xông lên, trên người mặc áo giáp Ma Huyết Đường Lang, sau lưng còn có một cánh Huyết Yêu Long.

Mặc dù tốc độ của Quỷ Dạ Xoa nhanh, nhưng dù sao vẫn bị vầng sáng phản nghịch suy yếu đi một phần, cánh Huyết Yêu Long phối hợp bí kỹ Phượng Hoàng Phi Thiên, khiến Hàn Sâm dựa vào lực lượng của mình đã đuổi kịp Quỷ Dạ Xoa.

Nếu như không phải tình trạng nguy cấp, Hàn Sâm không muốn sử dụng Siêu Cấp Đế Linh Thể.

Hiện tại tố chất thân thể của hắn tuy không so được với Đế Linh, nhưng cũng không kém nhiều lắm, nhiều lắm cũng chỉ kém hơn một ngàn điểm mà thôi, chênh lệch vẫn chưa tới một phần ba, nên cũng sẽ không hoàn toàn bị Đế Linh áp chế đến mức không còn sức đánh trả, huống chi còn có vầng sáng phản nghịch làm Quỷ Dạ Xoa suy yếu.

Quỷ Dạ Xoa thấy Hàn Sâm dám xông lên cản đường đi của y, trực tiếp đánh tới một quyền, đồng thời lạnh lùng nói:

- Sử dụng thủ đoạn cổ quái của mày đi, nếu không mày không chịu được một quyền của tao đâu.

- Giết một tiểu Đế Linh mà thôi, không cần thủ đoạn gì.

Hàn Sâm triển khai Phượng Hoàng Phi Thiên, tránh né một quyền kia của Quỷ Dạ Xoa, song kiếm vung lên chém giết.

Quỷ Dạ Xoa nhìn ra thân pháp của Hàn Sâm rất kỳ dị, hơn nữa tốc độ cực nhanh, nhưng y cũng không sốt ruột, có chút khinh miệt hừ lạnh nói:

- So tốc độ với tao, chỉ sợ mày chết như thế nào cũng không biết.

Thân hình quỷ dị của Quỷ Dạ Xoa một lần nữa tăng tốc, thân thể hùng tráng kia dưới ảnh hưởng của vầng sáng phản nghịch lại có thể tăng tốc, nhanh đến mức gần như biến mất trong tầm mắt Hàn Sâm, đợi khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng, ngón tay của Quỷ Dạ Xoa đã sắp cắm vào mắt của hắn.

Thân thể vẽ ra trên không trung một đường cung mỹ diệu quỷ dị, trong tích tắc Hàn Sâm tránh được ngón tay của Quỷ Dạ Xoa, mặt nạ trên mặt lại bị móng tay Quỷ Dạ Xoa cào trúng, tia lửa lập tức bắn ra.

Hàn Sâm sờ lên ba vết xước trên mặt nạ, sắc mặt nhịn không được biến đổi, tốc độ cùng lực lượng của Quỷ Dạ Xoa đều mạnh hơn tưởng tượng của hắn, chỉ mới bị móng tay cào một chút, áo giáp siêu cấp thần huyết thiếu chút nữa bị cào nát rồi.

Nếu như không phải Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ của hắn rất nhanh, lại có được năng lực dự phán, chỉ sợ vừa rồi một trảo kia của Quỷ Dạ Xoa đã cào nát đầu của hắn.

Hiển nhiên Quỷ Dạ Xoa không muốn lãng phí thời gian nữa, lại vồ tới Hàn Sâm, tốc độ kia giống như thuấn di vậy, khiến Hàn Sâm muốn dự đoán cũng không có cơ hội.

Trên người Hàn Sâm hiện lên màu đỏ kỳ dị, hắn cường hành dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra đạo khóa gen tứ chín, thân thể được nâng lên một cấp độ mới, lực lượng cùng tốc độ đều được đẩy lên một bậc.

Huyết sắc kia nhuộm khôi giáp của hắn và song kiếm thành huyết sắc, thoạt nhìn cực kỳ cổ quái.

Bất Tử Chú cũng toàn lực phát động, trái tim điên cuồng đập, một luồng huyết dịch trải qua tỳ tạng tinh luyện rất nhanh chảy khắp toàn thân, khiến cho cơ năng của thân thể và hiệu suất vận chuyển được tăng lên trên diện rộng.

Trong hai quả thận cũng tuôn ra tinh khí, chống đỡ thân thể Hàn Sâm tiến hành bộc phát liên tục với cường độ cao.

Mặc dù như thế, Hàn Sâm vẫn không kịp tránh Quỷ Dạ Xoa, trước ngực bị Quỷ Dạ Xoa dùng móng tay cào ra một vết thương, máu tươi lập tức tràn ra ngoài.

Mặc dù có áo giáp siêu cấp thần huyết bảo hộ, chỉ thương tới một chút da thịt, nhưng vẫn đủ khiến người ta kinh hãi.

- Không hổ là một trong tám ma tướng, nổi danh cùng Hương Âm, Quỷ Dạ Xoa này quả nhiên vô cùng lợi hại.

Hàn Sâm liên tục di chuyển, hai cánh trong không gian rung động, lập tức hóa thành một đạo lưu quang bắn tới Quỷ Dạ Xoa, Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm trong tay một âm một dương, Song Phi Kiếm Pháp cũng được hắn phát huy tới cực hạn.

Quỷ Dạ Xoa liên tục công kích hai lần đều không thể khiến Hàn Sâm trọng thương, trong lòng cũng bắt đầu nóng nảy, y cũng không sợ Hàn Sâm, chỉ là bị Hàn Sâm quấn quít lấy như vậy, lại chậm trễ trong chốc lát, không biết còn kịp đi nhiễu loạn Hương Âm tấn chức hay không.

Còn Hàn Sâm lại mừng thầm, Kỵ Sĩ Phản Nghịch đã đuổi theo, một quyền đánh tới sau lưng Quỷ Dạ Xoa, hắn chỉ cần liên thủ với Kỵ Sĩ Phản Nghịch cuốn lấy Quỷ Dạ Xoa là được rồi.

Quỷ Dạ Xoa cảm giác được Kỵ Sĩ Phản Nghịch từ phía sau lưng đánh tới, thực sự không thèm quay đầu nhìn lại, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trong mắt sát ý bùng lên, sau lưng mở ra một đôi cánh hắc sắc, khí tức trên người trong chớp mắt như vòi rồng cuốn ra.

Khi cánh chim màu đen khẽ đập, tốc độ của Quỷ Dạ Xoa đã đạt tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Bành!

Quả đấm của Kỵ Sĩ Phản Nghịch không đuổi kịp tốc độ của Quỷ Dạ Xoa, mà ngay cả Hàn Sâm cũng không thấy Quỷ Dạ Xoa di động thế nào, đợi tới khi nhìn thấy một cái bóng mơ hồ, trước ngực đã trúng một kích thật mạnh, thân thể lập tức bay ra ngoài, máu tươi từ ngực phun ra.

Hàn Sâm đâm vào trên mặt đá, khiến nham thạch chia năm xẻ bảy, trước ngực xuất hiện năm lỗ máu, chỉ thiếu một chút nữa cả trái tim cũng bị móc ra rồi.

- Có thể chịu một kích toàn lực của tao mà không chết, mày đã có thể kiêu ngạo, mau mau chạy trốn đi.

Quỷ Dạ Xoa lạnh lùng nói một câu, cũng không nhìn Hàn Sâm nữa, vỗ cánh muốn phóng tới Hương Âm trong Thần Môn, sợ Hương Âm sẽ bước một bước cuối cùng trước khi y đến.

Chương 1147: Tác Dụng Tầng Thứ Năm

Chỉ thấy một huyết ảnh từ trên mặt đất phóng lên trời, Hàn Sâm lại một lần nữa ngăn cản đường đi của Quỷ Dạ Xoa.

- Mày đúng là muốn tìm chết, vậy tao đây sẽ thanh toàn cho mày.

Quỷ Dạ Xoa vô cùng tức giận, tốc độ của Hàn Sâm cực nhanh, lại còn Kỵ Sĩ Phản Nghịch phát ra vầng sáng có thể làm suy yếu tốc độ và lực lượng của y, nếu như không giải quyết hai người bọn họ, y cũng không thể tiến lên được.

Tuy cánh của Dạ Xoa mạnh, nhưng chẳng qua chỉ là bộc phát trong nháy mắt, y cũng không thể một mực duy trì tốc độ như vậy không bị Hàn Sâm đuổi theo.

Quỷ Dạ Xoa nổi lên sát ý, hai cánh một lần nữa rung động lắc lư, thân thể phá vỡ không gian, mang theo tiếng phá vỡ không khí, chỉ chớp mắt đã bay đến trước người Hàn Sâm.

Thế nhưng Quỷ Dạ Xoa vung tay lên, lại bắt vào khoảng không, Hàn Sâm hiểm hiểm tránh né được một trảo kia của y.

Thần sắc Quỷ Dạ Xoa biến đổi:

- Không có khả năng, có lẽ chỉ là một lần trùng hợp mà thôi, làm sao hắn có thể né tránh Dạ Xoa Cực Tốc của mình?

Lúc này trong lòng Hàn Sâm lại cuồng hỉ, tốc độ của hắn hoàn toàn chậm hơn Dạ Xoa Cực Tốc của Quỷ Dạ Xoa rất nhiều, thậm chí ngay cả con mắt cũng không theo kịp tốc độ di chuyển của y.

Thế nhưng Hàn Sâm luyện Động Huyền Kinh tới cảnh giới thứ năm, năng lực tư duy thoạt nhìn cũng không phải rất hữu dụng, nhưng lúc này lại phát huy ra tác dụng cực lớn.

Quỷ Dạ Xoa rất muốn giải quyết hết Hàn Sâm, cho nên lúc này tư duy của y rất sinh động, tâm tư hoạt động rất mãnh liệt, để Hàn Sâm có thể rõ ràng nghe được tiếng lòng của y.

- Hắn không có khả năng đuổi kịp tốc độ của mình, lần này mình nhất định phải đào ra trái tim của hắn.

Suy nghĩ kia của Quỷ Dạ Xoa bị bị Hàn Sâm nghe được, trong tích tắc khi Quỷ Dạ Xoa biến mất, Hàn Sâm đã sớm làm ra phản ứng.

Mặc dù không thể hoàn toàn né tránh Quỷ Dạ Xoa một kích trảo tới trái tim của hắn, nhưng đã tránh được chỗ yếu hai, chỉ bị thương tổn da thịt.

- Quỷ Dạ Xoa, mày cũng không có gì lợi hại cả.

Hàn Sâm lớn tiếng cười nhạo, song kiếm phản kích giết tới.

Quỷ Dạ Xoa vừa sợ vừa giận, một lần là trùng hợp, nhưng lần này Hàn Sâm vẫn tránh được công kích khi y dùng Dạ Xoa Cực Tốc , đây rõ ràng không phải là trùng hợp.

- Không có khả năng. . . tuyệt đối không có khả năng. . . hắn làm sao có thể theo kịp Dạ Xoa Cực Tốc của mình. . .

Quỷ Dạ Xoa không tin quỷ quái lần nữa dùng Dạ Xoa Cực Tốc nhắm thẳng tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm đã nghe được suy nghĩ của y, biết rõ y muốn công kích tới chỗ nào của mình, sớm làm ra dự phán, một lần nữa hiểm hiểm tránh được Quỷ Dạ Xoa công kích.

Có Động Huyền Kinh và Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ, hơn nữa Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh trợ giúp thân thể, cùng với Kỵ Sĩ Phản Nghịch phụ trợ, Hàn Sâm không cần hóa thành Siêu Cấp Đế Linh mà vẫn có thể kéo chân Quỷ Dạ Xoa.

Nữ Hoàng khiếp sợ nhìn Hàn Sâm đại chiến cùng Quỷ Dạ Xoa trên không trung, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, tự lẩm bẩm:

- Hắn thế mà đã đạt đến loại tình trạng này sao? Xem ra mình phải càng thêm cố gắng mới được.

Nhưng sau khi nhìn trận đại chiến kia, mặc dù Nữ Hoàng kiên nghị, trong lòng cũng không khỏi sinh ra vài phần nhụt chí.

Năng lực chiến đấu mà Hàn Sâm biểu hiện ra đã hoàn toàn đã vượt qua cô rất xa, có thể nói là không cùng một cấp độ rồi, khiến một người có tâm tính kiên nghị như Nữ Hoàng cũng sinh ra cảm giác vô lực.

- Rốt cuộc hắn làm cách nào mà mạnh như thế?

Ánh mắt Nữ Hoàng phức tạp nhìn Hàn Sâm trên không trung.

Nhung cô cũng chỉ nhụt chí một cái thoáng rồi biến mất ngay, Nữ Hoàng dù sao vẫn là Nữ Hoàng, sau khi chịu đả kích, ý chí chiến đấu trong lòng chẳng những không có bị dập tắt, ngược lại còn bùng cháy càng thêm mạnh mẽ.

Nữ Hoàng nhìn chằm chằm vào nhất cử nhất động của Hàn Sâm, trước kia là Nữ Hoàng chỉ điểm Dịch Thiên Thuật cho Hàn Sâm, hiện tại Nữ Hoàng lại bắt đầu lĩnh ngộ và hấp thu kinh nghiệm từ Hàn Sâm.

Luận về thiên phú chiến đấu, Nữ Hoàng không kém Hàn Sâm, cô chỉ thiếu một chút kỳ ngộ, Hàn Sâm thể hiện ra Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ đã dẫn dắt và xúc động Nữ Hoàng rất lớn, để Nữ Hoàng không ngừng lĩnh ngộ ra, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm càng thêm rừng rực.

Nữ Hoàng nghĩ Hàn Sâm quả thực chính một thần dự phán, cô không biết Hàn Sâm làm như thế nào để đoán được quỹ tích Quỷ Dạ Xoa tiến công.

Tốc độ của Hàn Sâm rõ ràng chậm hơn Quỷ Dạ Xoa không ít, trừ phi là đoán được quỹ tích tiến công của Quỷ Dạ Xoa, nếu không hắn tuyệt đối không có khả năng né tránh công kích của Quỷ Dạ Xoa.

Thế nhưng mỗi một lần Hàn Sâm đều có thể né tránh công kích chí mạng, trận đấu này hoàn toàn chính là một buổi biểu diễn đặc sắc.

Nữ Hoàng không biết Hàn Sâm lợi dụng Động Huyền Kinh để ăn gian, chỉ cho rằng Hàn Sâm tự mình suy diễn phán đoán kết quả, mà có thể làm tới trình độ này, thiên phú và tư duy của hắn phải cực mạnh, quả thực chính là một nhân vật nghịch thiên.

Nữ Hoàng cũng là người có thiên phú tuyệt hảo, cô cũng thích hợp tu luyện Dịch Thiên Thuật, ngay cả Hoàng Phủ Hùng Thành đều khen cô là nhân tuyển tốt nhất để tu luyện Dịch Thiên Thuật, là kỳ tài trăm năm khó gặp.

Thế nhưng hiện tại Nữ Hoàng nhìn Hàn Sâm chiến đấu trên không trung, lại có cảm giác thiên phú của mình thật sự không đáng nhắc tới.

- Nếu như thiên phú của mình được goi là trăm năm khó gặp, vậy thiên phú của hắn là gì?

Nữ Hoàng càng nhìn càng kinh hãi, ý chí chiến đấu trong lòng cũng càng mạnh hơn.

Nữ Hoàng không phải một người đơn giản chịu thua, Hàn Sâm càng xuất sắc, Nữ Hoàng lại càng sục sôi ý chí, hoàn toàn coi Hàn Sâm trở thành mục tiêu để cô phấn đấu và chinh phục.

Đáng tiếc Hàn Sâm không biết suy nghĩ trong lòng Nữ Hoàng, nếu không mặt mo của hắn nhất định sẽ đỏ bừng, tư chất của hắn ở phương diện này tuy đúng là không tệ, nhưng cũng chỉ tương đương với Nữ Hoàng mà thôi, có thể đi càng xa hơn Nữ Hoàng, hơn phân nửa là bởi vì có Động Huyền Kinh.

Hàn Sâm càng chiến càng hăng, một đôi thần kiếm cuồn cuộn không ngừng, phối hợp với Kỵ Sĩ Phản Nghịch, ngăn cản lại bước chân của Quỷ Dạ Xoa, hơn nữa ứng đối càng ngày càng dễ dàng.

Hắn đã bắt đầu quen với việc đọc suy nghĩ của đối thủ trong khi chiến đấu, sau đó đưa ra phán đoán và hành động có lợi đối với mình, hơn nữa càng làm càng tốt, tuy vẫn bị Quỷ Dạ Xoa dùng tốc độ tuyệt đối áp chế, nhưng vết thương đã càng ngày càng ít.

Hàn Sâm đang chiến đấu đến hưng phấn, đột nhiên cảm giác được một luồng lực lượng kinh khủng đánh úp lại, thế tới mãnh liệt, hắn không kịp trốn tránh, đành phải dùng cánh tay ngăn cản một chút.

PHỐC!

Một cây thạch mâu màu xám như gang đâm xuyên qua cánh tay của hắn, cắm ở trong xương cốt, máu tươi lập tức chảy xuống theo thạch mâu.

Hàn Sâm cố nén đau đớn tránh né một kích của Quỷ Dạ Xoa, ánh mắt theo hướng thạch mâu bay tới nhìn lại, chỉ thấy con Nham Thử Vương kia ở trên bệ đá đối diện với hắn đang nhe răng nhếch miệng, lông chuột trên lưng dựng thẳng lên, hóa thành thạch mâu nhắm thẳng tới hắn, hét lên một tiếng, lại một cây thạch mâu hóa thành tia sáng bạc bắn tới Hàn Sâm.

Bởi vì Nham Thử Vương tham chiến, thế cân bằng bị phá vỡ, Hàn Sâm lập tức lâm vào hoàn cảnh xấu.

Càng khiến Hàn Sâm kinh hãi là, không chỉ Nham Thử Vương, còn có Huyết Thiềm Thừ Vương, Dế Mèn Vương, cùng với những sinh vật khủng bố âm thầm ẩn giấu đó, lúc này đều rục rịch, mà mục tiêu của bọn nó đều là Hàn Sâm.

Nhìn luồng khí tức kinh khủng hướng về mình, nhiều nhân vật khủng bố như vậy đều sinh ra sát ý đối với mình, trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh, lập tức hiểu được xảy ra chuyện gì.

Những sinh vật siêu cấp thần huyết đó đều đang đợi Hương Âm tấn chức thất bại, có thể chia xẻ máu thịt của cô, chúng chờ ở chỗ này, tự nhiên cũng giống như Quỷ Dạ Xoa, đều không hy vọng Hương Âm có thể tấn chức thành công.

Chương 1148: Xích Tinh Quả

Quái trùng dài mấy chục thước, sinh vật tà ác dưới mặt đất, còn có dị sinh vật kỳ quái mà Hàn Sâm chưa từng thấy qua từ chỗ tối lao ra, trong hồ lớn dâng lên sóng cả mãnh liệt, một đầu Thanh Lân Giao hung ác vạch nước xông tới.

Những sinh vật siêu cấp thần huyết này đều có mục tiêu rất rõ ràng, toàn bộ đều hướng về phía Hàn Sâm mà đi.

Chúng muốn ăn máu thịt của Hương Âm, nhưng bản thân lại không có năng lực đi tới Thần Môn quấy nhiễu Hương Âm tấn chức, hiện tại Quỷ Dạ Xoa có cơ hội ra mặt phá hỏng Hương Âm tấn chức, lại bị Hàn Sâm ngăn trở, chúng lập tức đã tìm được mục tiêu phát tiết, cả đám đều vọt tới Hàn Sâm.

Nhìn thấy hơn mười con sinh vật siêu cấp thần huyết hung ác vọt về mình, phản ứng đầu tiên của Hàn Sâm chính là xoay người bỏ chạy.

Hắn muốn cứu Hương Âm, nhưng hơn mười con sinh vật siêu cấp thần huyết nhào lên, hắn và Kỵ Sĩ Phản Nghịch cộng với khủng long màu xanh da trời đều không phải đối thủ, ở lại chỉ có một con đường chết.

Hơn nữa cho dù Hàn Sâm tử chiến, có những sinh vật siêu cấp thần huyết này kiềm chế hắn, Quỷ Dạ Xoa sẽ có thời gian phóng tới Thần Môn, Hàn Sâm có tiếp tục chiến đấu cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, dù là chiến hay không chiến, hắn cũng đã không ngăn được Quỷ Dạ Xoa nữa.

- Chạy mau!

Hàn Sâm vừa chạy vừa hô lớn với Nữ Hoàng và khủng long màu xanh da trời.

Kỳ thật không cần hắn hô, khủng long màu xanh da trời đã xoay người chạy rồi, còn chạy nhanh hơn cả Hàn Sâm, tiểu tử này tuy da dày thịt béo, nhưng khi nhìn thấy nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết xông lại như vậy, nó cũng không phải thằng ngốc, không nói hai lời lập tức quay đầu bỏ chạy.

Nữ Hoàng cưỡi khủng long màu xanh da trời cùng bị mang ra bên ngoài, rất nhanh đã chui vào thạch động.

Hàn Sâm khuếch trương Động Huyền Khí đến cực hạn, che đậy thất giác trong phạm vi lớn, để cho những dị sinh vật thông thường đó không nhìn thấy cũng không nghe được, không thể ngăn chặn đường của hắn, để giảm bớt không ít phiền toái.

Thế nhưng một chiêu này lại không có tác dụng gì đối với những sinh vật siêu cấp thần huyết đó, những sinh vật khủng bố đó đều như lang như hổ đánh về phía Hàn Sâm và Kỵ Sĩ Phản Nghịch, hai cánh Hàn Sâm đập nhanh, bỏ chạy ra bên ngoài.

- Tự tìm đường chết.

Nhìn bộ dáng chật vật của Hàn Sâm, Quỷ Dạ Xoa khinh miệt hừ lạnh một tiếng, quay người muốn một lần nữa phóng tới Thần Môn.

Trong Thần Môn, trên thềm đá thứ chín ngọn lửa trong suốt điên cuồng thiêu đốt, thân ảnh bên trong không ngừng đung đưa, dường như đã sắp không chịu nổi.

Tình huống ở bên ngoài, Hương Âm cũng thấy rõ, Hàn Sâm bắt đầu thay cô ngăn cản Quỷ Dạ Xoa, khiến Hương Âm có chút cảm động.

Về sau những sinh vật siêu cấp thần huyết đó quần công, Hương Âm biết rõ đại thế đã mất, cũng không trách Hàn Sâm bỏ chạy, cho dù không đi cũng không ngăn được rồi.

Trong lòng than nhẹ một tiếng, Hương Âm không để ý tới Quỷ Dạ Xoa đang bay đến kia, chỉ là ngưng tụ sức mạnh chống lại ngọn lửa trong suốt.

Cũng không phải Hương Âm không thèm để ý tới Quỷ Dạ Xoa, mà là hiện tại cô không có lựa chọn nào khác, tất cả lực lượng đều dùng để chống lại ngọn lửa trong suốt, căn bản không còn sức để ứng phó Quỷ Dạ Xoa, chỉ cần cô thoáng phân tâm thì sẽ lập tức tan thành mây khói.

- Có lẽ số mệnh của mình đã định như vậy.

Hương Âm biết lần này mình chạy trời không khỏi nắng, nhưng cô cũng không oán hận quá nhiều.

Hàn Sâm đã tranh thủ một đoạn thời gian rất dài cho Hương Âm, nhưng cô vẫn không thể bước ra một bước cuối cùng, lực lượng chỉ kém một chút như vậy mãi không thể đột phá, cho dù Quỷ Dạ Xoa không đến, lần này cô tấn chức cũng coi như đã thất bại.

Chỉ xích thiên nhai (Dịch: gần ngay trước mắt, xa tận chân trời).

Hương Âm lựa chọn tấn chức ở chỗ này, cũng là vì bất đắc dĩ, sau khi trái Địa Mẫu Thụ chín sẽ lập tức bốc hơi, tất cả lực lượng trở về đại địa, cô căn bản không khả năng mang theo Địa Mẫu Quả đi nơi khác, chỉ có thể lựa chọn ở chỗ này ăn Địa Mẫu Quả.

Quỷ Dạ Xoa bay đến trước Thần Môn, cũng nhìn ra tình huống của Hương Âm không ổn, cho dù y không quấy rối, Hương Âm tám chín phần cũng đã

không tránh khỏi tử kiếp.

- Hương Âm ơi Hương Âm, cô cũng được coi như tuyệt thế, chỉ tiếc hết lần này tới lần khác lại đối địch với tôi, làm sao tôi có thể để cho cô tấn chức đi tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở?

Quỷ Dạ Xoa nhìn Hương Âm đang chịu nỗi đau bị lửa thiêu đốt rồi nói ra.

Hương Âm vẫn chỉ toàn tâm chống lại ngọn lửa trong suốt, cũng không quan tâm tới Quỷ Dạ Xoa.

Quỷ Dạ Xoa cũng sợ đêm dài lắm mộng, tuy hiện tại nhìn Hương Âm đã không có hi vọng tấn chức Bán Thần rồi, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cho nên Quỷ Dạ Xoa từ trong ngực lấy ra một vật, chuẩn bị muốn ném vào trong Thần Môn.

Quỷ Dạ Xoa chưa thể mở ra đạo khóa gen thứ mười, hơn nữa đây cũng không phải là Thần Môn do y mở ra, y đương nhiên không dám vào đi, nếu không chỉ sợ đi tới thềm đá thứ nhất đã bị đốt thành tro bụi rồi.

Lần này Quỷ Dạ Xoa đến chỉ vì phá hư chuyện tốt của Hương Âm, cũng không cần phải chính mình đi vào, y đã có chuẩn bị, chỉ cần ném vật trong tay vào trong Thần Môn, đừng nói Hương Âm đã không còn hi vọng, cho dù cô có cơ hội rất lớn, cũng có thể khiến cô thập tử vô sinh.

Quỷ Dạ Xoa nắm trong tay là một quả màu đen kim loại, tên là Xích Tinh Quả, bên trong ngưng tụ ra hỏa nguyên đáng sợ, là một loại trái cây từ Đế Linh Thụ.

Chỉ cần ném Xích Tinh Quả vào trong Thần Môn, có thể khiến cho thần hỏa trong Thần Môn trở nên tạp mà không thuần.

Thần hỏa thuần khiết tẩy lễ mặc dù sẽ đốt cháy thân thể, nhưng đồng thời cũng là là một loại tẩy lễ cùng trọng sinh, đây cũng là quá trình để Đế Linh lột xác tới Bán Thần.

Chỉ cần chịu đựng qua cửa ải này, leo lên thập giai, thân thể liền có thể trở thành Bán Thần, chân chính Bán Thần.

Nhưng hiện tại Quỷ Dạ Xoa lại ném Xích Tinh Quả vào trong Thần Môn, khiến cho thần hỏa tẩy lễ bị ô nhiễm, tuy hỏa nguyên của Xích Tinh Quả chỉ tạo ra một chút xíu tạp chất trong thần hỏa tẩy lễ, nhưng cũng bởi vì một chút tạp chất, thần hỏa không nữa có được tính thuần khiết nữa, đối với thân thể ngược lại sẽ tạo thành tổn thương lớn hơn, hơn nữa cũng không có hiệu quả tẩy lễ.

- Hương Âm, huyết nhục của cô tôi xin nhận, tôi sẽ thay cô tấn chức Bán Thần tiến vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, đi tìm Cổ Ma Đại Đế.

Quỷ Dạ Xoa cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu muốn ném Xích Tinh Quả vào trong Thần Môn.

Mặc dù Hương Âm biết mình đã không có hi vọng, nhưng nhìn đến Xích Tinh Quả bay về Thần Môn, cô vẫn là không nhịn được khẽ run lên, âm thầm thở dài một tiếng, trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng.

Xích Tinh Quả muốn bay vào Thần Môn, nhưng trong tích tắc bay đến trước cửa, nó lại đột nhiên quỷ dị ngừng lại, giống như là có lực lượng nào đó lôi kéo nó.

Trong nháy mắt, Xích Tinh Quả lập tức thay đổi phương hướng, giống như đạn pháo bay sang một bên, có một bàn tay đưa ra ngoài, bắt lại Xích Tinh Quả, giữ chặt trong bàn tay.

Biến cố này đến quá đột nhiên, đợi Quỷ Dạ Xoa phản ứng lại, Xích Tinh Quả đã đã rơi vào trong tay người khác.

- Là mày!

Sau khi Quỷ Dạ Xoa và Hương Âm nhìn rõ người bắt được Xích Tinh Quả, đều nghẹn ngào kêu lên.

Người bắt được Xích Tinh Quả rõ ràng là Hàn Sâm toàn thân đẫm máu, lúc này đang cầm Xích Tinh Quả trong tay vuốt vuốt, đồng thời cười híp mắt nhìn Quỷ Dạ Xoa nói:

- Tao thấy mày ngay cả đạo khóa gen thứ mười còn chưa mở ra được, như thế nào cũng không thể tự mình tiến vào Thần Môn. Mày muốn dùng thứ này phá hư tiểu tỷ tỷ tấn chức sao? Thật sự là đáng tiếc, hiện tại nó là của tao, mày còn gì nữa không?

- Mày nhất định phải chết.

Sắc mặt Quỷ Dạ Xoa tái xanh, sát khí trên người đại phòng, hai cánh sau lưng chấn động, hóa thành một bóng mờ nhanh chóng đánh tới Hàn Sâm.

Chương 1149: Bạo Ngược Quỷ Dạ Xoa

Quỷ Dạ Xoa cực kỳ tức giận, y chỉ có một khỏa Xích Tinh Quả, đây chính là gen chí bảo trên cây gen Đế Linh kết ra, một gốc Xích Tinh Thụ chỉ kết ra được một quả, hơn nữa mười vạn năm mới chín, lúc trước trong lúc vô tình y mới đoạt được, là vật chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu đấy, bảo y đi đâu tìm Xích Tinh Quả thứ hai đây.

Nhưng tuy trong lòng Quỷ Dạ Xoa tức giận, lại không chút kinh hoảng.

Mặc dù Xích Tinh Quả không thể quăng vào, Hương Âm cũng đã phân tâm, nay cô đã khó mà chống đỡ được, lại phân tâm chú ý, càng thêm khó tiếp tục chống đỡ, mặc kệ là ai cũng có thể nhìn ra cô đã là nỏ mạnh hết đà, không có khả năng bước ra bước thứ mười rồi.

Hàn Sâm lẻ loi một mình xông về, trên người cũng chịu không ít vết thương, những sinh vật siêu cấp thần huyết đó đều đuổi theo phía sau, lúc này vừa vặn liên thủ bắt lấy Hàn Sâm, cũng rất hợp ý Quỷ Dạ Xoa.

Quỷ Dạ Xoa phá không xông thẳng tới Hàn Sâm, những sinh vật siêu cấp thần huyết đuổi theo ở phía sau cũng gào thét xông đến đến, con sau hung mãnh hơn con trước.

Trên người Hàn Sâm rừng rực thánh quang màu trắng, tóc ngắn màu đen theo thánh quang cũng hóa thành tóc dài màu trắng chạm đất, đồng tử và mắt cũng đều hóa thành màu trắng, ngay cả áo giáp trên người cũng bị thánh quang nhuộm thành màu trắng, khí tức kinh khủng lập tức tràn ra tứ phía.

BA~!

Hàn Sâm đưa tay vung một cái, chỉ thấy kim tệ đầy trời rơi xuống, gần như bao trùm toàn bộ khu vực không gian dưới mặt đất, tạm thời cản trở những dị sinh vật đó xông tới.

Sát khí trên người Quỷ Dạ Xoa như đao, kim tệ tới gần y đều bị đánh nát, một quyền hung hăng đánh tới trước mặt Hàn Sâm.

Khóe miệng Hàn Sâm khẽ nở một nụ cười, hắn cũng không giống như lúc trước khi trốn tránh Quỷ Dạ Xoa đuổi giết.

Lúc trước hắn trốn tránh, đó là bởi vì lực lượng của hắn dù được gia trì nhưng vẫn không đủ chống lại Quỷ Dạ Xoa, không thể chính diện chống lại Dạ Xoa Cực Tốc.

Nhưng hiện tại hắn đã biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh thì không giống với lúc trước, tuy tốc độ của Quỷ Dạ Xoa vẫn vượt qua hắn, nhưng lực lượng của hắn đã có thể chống lại Quỷ Dạ Xoa.

Hơn nữa sát tâm của Quỷ Dạ Xoa nặng như vậy, suy nghĩ của y gần như đều gầm hét lên, Hàn Sâm hoàn toàn biết được y muốn giết tới đâu.

Bành!

Móng tay bén nhọn của Quỷ Dạ Xoa đã sắp cào trúng mặt Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm vẫn không nhúc nhích, thẳng đến khi móng tay kia gần như muốn đâm vào mắt hắn, lúc này một tay hắn mới nâng lên, thoáng cái đã bắt được cổ tay Quỷ Dạ Xoa, khiến tay của Quỷ Dạ Xoa trực tiếp ngừng lại trước mắt của Hàn Sâm, cũng không thể tiến thêm dù chỉ một tấc.

- Sao có thể?

Hai mắt Quỷ Dạ Xoa co rút lại, bắp thịt trên cánh tay run rẩy, gân xanh như rắn nổi lên, lực lượng đã đạt đến cực điểm, nhưng cái tay kia vẫn như cũ không thể tiếp tục tiến lên nửa phần.

Cánh tay kia của Hàn Sâm giống như là chốt chặn khóa lại cổ tay của Quỷ Dạ Xoa, sức mạnh to lớn khiến Quỷ Dạ Xoa phải khiếp sợ.

- Mày vừa nói một câu kia đúng là không sai, mày. . . chết. . . chắc. . . rồi. . .

Hàn Sâm gằn từng chữ, thánh quang trên thân thể như là núi lửa phun trào.

Hàn Sâm thò tay kéo lấy cánh tay Quỷ Dạ Xoa, thân thể hùng tráng của Quỷ Dạ Xoa không thể đứng vững, trực tiếp đụng tới trên người Hàn Sâm.

Sát khí trong mắt Quỷ Dạ Xoa điên cuồng, tay kia hóa thành đao trảm tới, thuận thế đâm tới bụng Hàn Sâm, Dạ Xoa Cực Tốc của y vốn nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, hơn nữa lại mượn lực kéo của Hàn Sâm, quả nhiên là vừa nhanh vừa độc, hơn nữa lại bình tĩnh như vậy, cho dù thay đổi một người nhanh hơn y, chỉ sợ cũng khó có thể phòng bị một kích này.

Đáng tiếc sát niệm trong lòng Quỷ Dạ Xoa quá nặng, tâm tư của y đã sớm gầm lớn lên, khiến Hàn Sâm có thể nghe được tiếng lòng của y.

Bành!

Một cánh tay khác của Hàn Sâm đấm ra, vừa vặn chống lại thủ chưởng của Quỷ Dạ Xoa, một quyền này trực tiếp khiến ngón tay Quỷ Dạ Xoa gãy vụn, ngón tay vặn vẹo không còn hình dáng, khiến Quỷ Dạ Xoa phải rú thảm một tiếng.

Một quyền kinh khủng kia vẫn không có dừng lại, sau khi đụng tới thủ chưởng của Quỷ Dạ Xoa, một quyền đó tiếp tục hung hăng đánh vào trên mặt của Quỷ Dạ Xoa.

Bành!

Tiếng kêu của Quỷ Dạ Xoa lập tức dừng lại, mặt và miệng của y đều bị một quyền của Hàn Sâm đánh tới mức biến hình, máu tươi và răng bắn ra, thân thể nhanh chóng ngã về đằng sau.

Nhưng một tay của y vẫn còn bị Hàn Sâm cầm lấy, tay Hàn Sâm vừa dùng lực, lập tức đã kéo Quỷ Dạ Xoa lại.

Một cánh tay sớm kéo đến cực hạn mang theo nắm đấm cuồng bạo lần nữa đánh xuống, lại một tiếng rung trời vang rền.

Xương gò má của Quỷ Dạ Xoa trực tiếp bị đánh vỡ, một bên lún xuống, dư lực kinh khủng tạo thành sóng xung kích đáng sợ, khiến không gian bốn phía đều vặn vẹo.

Bành! Bành! Bành!

Quỷ Dạ Xoa bị Hàn Sâm cầm chặt cổ tay, không ngừng kéo trở về vừa tàn nhẫn đánh lên trên mặt của y, đánh nát từng tấc xương cốt trên mặt, mắt y cũng bị đánh tới mức dập nát, trên mặt tràn đầy máu tươi, đã vặn vẹo không thành hình người rồi.

Dù tốc độ của Quỷ Dạ Xoa có nhanh hơn, lúc này cũng hoàn toàn không có tác dụng, bị Hàn Sâm cầm chặt cổ tay nên y không thể trốn thoát, mấy quyền đánh xuống, đầu óc đều không còn tỉnh táo nữa, chỉ có thể không ngừng kêu rên thảm thiết.

Hàn Sâm vẫn chưa đủ nghiền, mắt thấy đầu Quỷ Dạ Xoa đã sắp bị đánh nổ rồi, đã không thể suy nghĩ nhiều nữa rồi, dứt khoát buông cánh tay y ra, hai đấm liên tục điên cuồng đánh tới thân thể của Quỷ Dạ Xoa.

A VÙ. . .! A VÙ. . .! Ah VÙ. .!

Hàn Sâm không kiềm chế được đã học Tà Tình Đế, vừa quát to một tiếng vừa điên cuồng ra quyền, nắm đấm như bão tố đánh lên trên người Quỷ Dạ Xoa, cảm giác thống khoái khó nói thành lời.

Máu tươi bắn khắp nơi, xương cốt không ngừng nứt vỡ răng rắc, trong nháy mắt trên người Quỷ Dạ Xoa gần như không còn một chỗ nào hoàn hảo, toàn bộ đã bị Hàn Sâm đánh nát.

Khung xương cả người đều bị nứt vỡ, mặc dù là Quỷ Dạ Xoa cũng không chịu được nỗi đau này, cuối cùng bị đánh đến mức co quắp thành đống bùn

nhão, bị Hàn Sâm túm cổ áo đứng giữa hư không.

Đám dị sinh vật đuổi theo Hàn Sâm lúc này đều kinh hãi dừng bước, chúng bị khí thế như ma như thần trên người Hàn Sâm dọa sợ, hơn nữa thảm trạng của Quỷ Dạ Xoa cũng khiến chúng phải kinh hãi, trong lúc nhất thời vậy mà không có sinh vật siêu cấp thần huyết nào dám phóng tới Hàn Sâm nữa.

Chúng dù sao cũng chỉ là một đám ô hợp, giữa chúng cũng là đối thủ cạnh tranh, cũng không phải thật sự kết minh.

Lúc này bị vẻ hung tàn của Hàn Sâm chấn nhiếp, không có con nào dám dẫn đầu xông lên mạo hiểm, đều chỉ đứng từ xa xa nhìn Hàn Sâm như Ma Thần giữa hư không.

- Ha ha. . .

Quỷ Dạ Xoa như đống bùn nhão bị Hàn Sâm dẫn theo, đột nhiên phách lối cười to, hơn nữa còn cười phi thường thoải mái.

- Mày cười cái gì?

Hàn Sâm túm lấy cổ áo của Quỷ Dạ Xoa, nhìn Quỷ Dạ Xoa đang cười to như tên điên rồi hỏi.

- Chẳng lẽ tao không nên cười sao? Linh Hồn Chi Thạch của tao không ở đây, mày có giết tao cũng vô dụng, tao vẫn có thể phục sinh, nhưng Hương Âm lại chết chắc rồi, mày không thể cứu không được cô ta, tao không thắng, nhưng mày lại thua, có phải mày rất phiền muộn rất bất đắc dĩ hay không, ha ha. . .

Quỷ Dạ Xoa càn rỡ cười to, dường như y cực kỳ hưng phấn.

Chương 1150: Gặp Một Lần Giết Một Lần

Hàn Sâm quay đầu nhìn về phía Thần Môn, chỉ thấy quang ảnh trong ngọn lửa trong suốt đã quỳ một chân trên đất, khí tức và âm phù đã nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, tuy vẫn còn đang giãy giụa khổ sở, nhưng ai cũng có thể nhìn ra, Hương Âm chỉ sợ là không thể bước được bước cuối cùng này rồi.

- Mày thua, hơn nữa thua rất thảm, không có bất kỳ cơ hội lật bàn nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta chết đi, mà tao lại khác, lần này mặc dù tao không thắng, nhưng tao còn có rất nhiều cơ hội, tao có rất nhiều thời gian có thể chơi với mày. . . ha ha. . .

Quỷ Dạ Xoa vừa nói vừa điên cuồng cười, giống như đang cực kỳ vui vẻ.

- Làm sao mày biết tao chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy chết đi?

Hàn Sâm không mặn không nhạt nói một câu.

Quỷ Dạ Xoa nhổ ra một búng máu, khinh thường nói:

- Dù mày có mạnh hơn tao một chút, tương tự cũng chỉ là một tên gà bệnh mới mở ra chín đạo khóa gen, mày không có năng lực tiến vào Thần Môn cứu cô ta.

- Cứu cô ấy cần gì phải tiến vào Thần Môn?

Hàn Sâm nói xong đã lấy ra một vật, đó là một nhạc khí hình bầu dục do một đoạn xương cốt chế thành, đúng là cốt huân lúc trước Hương Âm đưa cho Hàn Sâm.

- Mày cầm cốt huân thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ mày còn có thể thổi ra Kiền Đạt Bà sao?

Quỷ Dạ Xoa cực kỳ khinh thường phun ra một búng máu.

- Tại sao không thể chứ?

Hàn Sâm đặt cốt huân lên miệng, thổi thánh quang màu trắng rừng rực vào trong cốt huân, ngón tay khẽ nhảy lên, một đám âm phù từ lỗ thủng tràn ra ngoài, hóa thành từng giọt âm phù chảy vào bên trong Thần Môn.

Âm phù này và lực lượng âm hệ của Hương Âm vốn không hề bị ngăn cách chảy đến bên người Hương Âm, trực tiếp tràn vào trong thân thể của cô.

- Sao có thể?

Hương Âm cảm giác được một luồng lực lượng tương tự của mình tuôn vào trong thân thể, tuy kém xa lực lượng của cô, nhưng lúc này đã trở thành viện trợ cho cô, khiến cho cô vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, gần như không thể tin được chuyện đang xảy ra.

Cô chỉ thiếu một chút lực lượng nữa nên không bước được tới bậc thứ mười, đã sắp bị vây chết ở cấp chín, lúc này lại có một luồng lực lượng tương tự như của mình tương trợ, lập tức có hi vọng liều mạng rồi.

Hương khí cùng âm phù trên người Hương Âm tăng lên, bạo phát ra tất cả lực lượng, phối hợp với lực lượng âm phù mà Hàn Sâm thổi ra kia, trong ngọn lửa trong suốt cô chậm rãi đứng lên, hai chân run run muốn bước ra một bước cuối cùng.

- Không có khả năng. . . chuyện này không thể nào. . . cô ta chỉ mới thổi một lần cho mày nghe. . . mày làm sao có thể học được Kiền Đạt Bà. . . điều đnàykhông có khả năng. . . không. . . không. . . không. . .

Quỷ Dạ Xoa thê lương kêu to, gắt gao trừng mắt nhìn Hương Âm trong Thần Môn.

Trong tiếng cốt huân sâu thẳm động nhân kia, thân thể Hương Âm trong ngọn lửa hơi nghiêng về phía trước, âm phù trên người bùng lên, tựa như muốn bước ra một bước cuối cùng.

- Sẽ không đâu. . . không thể. . . có thể bước ra một bước kia hẳn là tao mới đúng. . . không. . . không. . .

Dưới ánh mắt điên cuồng của Quỷ Dạ Xoa, Hương Âm run rẩy bước ra một bước cuối cùng, đi tới thế giới hỗn độn kia.

Hai mắt của Quỷ Dạ Xoa trừng lớn lên, dường như không thể nào tiếp thu được kết quả này.

OÀ..ÀNH!

Thềm đá thứ mười đột nhiên sinh ra, trong nháy mắt khi thân hình Hương Âm run rẩy đứng lên, ngọn lửa trong suốt như núi lửa phun trào, trực tiếp nuốt chọn thân hình Hương Âm.

Ngọn lửa trong suốt kia khiến người ta không thể nhìn thẳng, đợi đến lúc vầng sáng dần dần ảm đạm xuống, Hàn Sâm mới nhìn đến thân thể Hương Âm trong ngọn lửa kia, tựa như đã thoát thai hoán cốt vậy, toàn thân băng cốt ngọc cơ, trên người vân y vờn quanh, cả người đều tràn đầy khí tức thần thánh, thật sự giống như là tiên nữ, đẹp đến mức không thể hình dung.

Hàn Sâm nhìn mà ngây dại, Hương Âm đứng ở đó dường như đang nói với hắn, nhưng Hàn Sâm chỉ có thể nhìn thấy môi của cô đang động, lại không nghe được một tiếng nào.

Mà cửa đá kia lại đang chậm rãi đóng cửa, Hàn Sâm chỉ thấy Hương Âm không ngừng lặp lại một câu, xem khẩu hình của cô, hình như là đang nói:

- Tôi ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở chờ cậu.

Liên tục nói nhiều lần, Hàn Sâm cũng không xác định có phải là ý này hay không, đến cuối cùng Hương Âm vừa chỉ cốt huân trong tay hắn, vừa nói cái gì đó.

OÀ..ÀNH!

Cửa đá đóng lại, ngăn cách Hàn Sâm với dung nhan tuyệt thế kia, trong lòng Hàn Sâm có chút ảo não, thật vất vả mới làm anh hùng cứu mỹ nhân một lần, nhưng ngay cả một câu cám ơn cũng không nghe được, chỉ thấy được một câu khẩu hình.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm không có có tâm tư suy nghĩ những chuyện này, một tay kéo lấy Quỷ Dạ Xoa, kéo y đến trước người, nheo mắt lại nhìn hắn nói ra:

- Mày mới vừa nói mày còn có rất nhiều cơ hội là sao? Vậy tao chỉ có thể nói cho mày. . .mày đã không có cơ hội rồi, mày bị tao giết một lần, vậy thì

cả đời này cũng bị tao giết thôi, về sau tao gặp mày một lần sẽ giết mày một lần, tốt nhất là mày dấu Linh Hồn Chi Thạch của mày thật kỹ vào, đừng để tao biết nó ở nơi nào, nếu không. . .

Hàn Sâm không nói tiếp, dưới ánh mắt khiếp sợ của Quỷ Dạ Xoa, một quyền đánh nát đầu của y, vứt bỏ thi thể trực tiếp trốn đi, chỉ để lại một đám dị sinh vật còn đang ngơ ngác .

Thi thể Quỷ Dạ Xoa tiêu tán, trở về Linh Hồn Chi Thạch, sau khi trọng sinh ra, trong lòng cực kỳ hận Hàn Sâm, nhưng lại không tự chủ nhớ tới câu nói cuối cùng của Hàn Sâm.

Mấy câu tàn nhẫn cũng bình thường, mấu chốt là ngữ khí Hàn Sâm nói chuyện tự tin vô cùng, thật giống như chỉ cần bị hắn đánh bại một lần, vậy thì vĩnh viễn không thể nào là đối thủ của hắn vậy, điều này khiến Quỷ Dạ Xoa vô cùng khó chịu.

- Tao sẽ khiến mày hối hận.

Quỷ Dạ Xoa thét dài một tiếng, rời khỏi Tí Hộ Sở trực tiếp xông ra ngoài, giống như trong lòng đã có tính toán.

Hàn Sâm rời khỏi không gian dưới mặt đất, lập tức giải trừ trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, thân thể thiếu chút nữa đã không chịu nổi.

Hàn Sâm chỉ cảm giác thân thể của mình như bị móc rỗng vậy, ngay cả sức đi đường cũng không có, chỉ có thể gọi Kim Mao Hống ra, để Kim Mao Hống mang hắn đi ra ngoài đi.

Đi không bao xa, Hàn Sâm đã thấy khủng long màu xanh da trời cùng Nữ Hoàng, Nữ Hoàng thấy Hàn Sâm trở về cũng thở dài một hơi.

- Cậu không có việc gì là tốt rồi, chúng ta về Tí Hộ Sở trước đi.

Nữ Hoàng đi lên đỡ lấy Hàn Sâm rồi nói.

- Trở về? Đương nhiên không có khả năng cứ trở về như vậy, đám khốn kiếp kia vậy mà dám liên hợp lại âm tôi, thù này không báo, tôi đây sẽ theo họ chúng nó.

Hàn Sâm nghĩ đến nếu như không phải đám sinh vật siêu cấp thần huyết đó đột nhiên xông lên, hắn cũng sẽ không chật vật như vậy, trong lòng vô cùng khó chịu.

Hàn Sâm đều đã đều ghim chúng vào sổ đen, không giết được bọn nó thì không thể bỏ qua.

- Những dị sinh vật đó chỉ là một đám ô hợp, không có gì đáng sợ, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, chờ tôi khôi phục, chúng ta đi giết chúng, làm thịt cả đám bọn nó rồi ăn thịt.

Hàn Sâm hận nói.

Hàn Sâm nói được thì làm được, thật sự hạ trại ở bên ngoài, chỉ còn chờ thân thể khôi phục, nhất định phải giết đám Nham Thử Vương để lấy gen sinh mệnh tinh hoa, thuận tiện trút giận.

Mấy ngày sau, thân thể Hàn Sâm đã khôi phục rồi, mang theo khủng long màu xanh da trời lần nữa đi vào thế giới dưới lòng đất.

Chương 1151: Sổ Đen

Hàn Sâm vốn cho rằng thế giới dưới lòng đất có nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy, chỉ cần hắn tùy tiện giết đi vào là có thẻ tìm được vài con, có thể mổ heo ăn thịt nuôi mình béo béo mập mập đấy.

Thế nhưng mà ai ngờ Hàn Sâm dã vòng vo hai ba ngày ở trong thế giới dưới lòng đất, ngay cả bóng dáng của một con sinh vật siêu cấp thần huyết đều không nhìn thấy đâu.

Đừng nói là sinh vật siêu cấp thần huyết, liền dị sinh vật hơi mạnh một chút đều không nhìn thấy, duy nhất có thể nhìn thấy chỉ có các loại sinh vật bình thường như là Nham Thử, Thiềm Thừ, dế mèn, giết căn bản không có tác dụng gì.

- Không đúng, quá không đúng rồi, làm sao ngay cả một con dị sinh vật mạnh một chút đều không thấy đâu?

Hàn Sâm nhíu mày nói.

Ánh mắt của Nữ Hoàng quét qua những nơi âm u hẻo lánh đó cùng sinh vật bình thường trong lỗ thủng nói ra:

- Xem ra đám dị sinh vật này thông minh hơn chúng ta nghĩ rất nhiều, chỉ sợ mỗi một cử động của chúng ta đều đã bị chúng giám thị.

Hàn Sâm đã đại khái đoán được là như thế này rồi, chỉ khổ nỗi là không có biện pháp gì, mặc dù thế giới dưới lòng đất rộng lớn, nhưng mà những con Nham Thử đó có mặt ở khắp nơi, giết cũng giết không hết, mặc kệ là bọn họ đi đến nơi nào cũng đều bị giám thị.

Những sinh vật siêu cấp thần huyết đó hiển nhiên cũng đã xếp bọn Hàn Sâm vào trong danh sách đen, khiến cho Hàn Sâm hoàn toàn không có cơ hội tìm thấy bọn nó.

Hàn Sâm hy vọng đầy cõi lòng, vốn cho là ít nhất có thể kiếm được mấy viên gen sinh mệnh tinh hoa, nói không chừng còn có thể lại kiếm được một cái thú hồn siêu cấp thần huyết, nhưng mà ai ngờ chuyện lại thành ra thế này.

- Mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi.

Hàn Sâm hữu khí vô lực tìm một tảng đá lớn ngồi xuống.

Ánh mắt của Nữ Hoàng lại khác thường nhìn Hàn Sâm, cô không biết ngày đó sau khi mình bị con khủng long màu xanh da trời mang đi, đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, vậy mà lại khiến cho những con sinh vật siêu cấp thần huyết ở thế giới dưới lòng đất sợ hãi Hàn Sâm như thế, liên tục trốn tránh Hàn Sâm, căn bản không cho Hàn Sâm có cơ hội nhìn thấy bọn nó.

- Được rồi, giết không được thì không giết nữa, chúng ta đi tới Tí Hộ Sở Dị Linh kia nhìn xem, đánh hạ Tí Hộ Sở kia, một Tí Hộ Sở hoàng tộc cũng sẽ không mọc chân ra chạy chứ?

Hàn Sâm đứng dậy vỗ vỗ đất ở trên mông, có chút buồn bực nói.

Khủng long màu xanh da trời chở hai người đi tới Tí Hộ Sở Dị Linh, còn chưa tới Tí Hộ Sở đã đụng phải Lưu Vân Huy.

Nhưng mà có vẻ cũng không phải là tình cờ, Lưu Vân Huy đã nhận được tin tức mới chạy tới đấy, chưa đi đến trước mặt Hàn Sâm đã gấp giọng nói ra:

- Tôi nói tại sao hai người lại đi về tới rồi? Còn đi loạn như vậy, nếu bị Dị Linh kia nhìn thấy, lúc đó muốn đi chỉ sợ đều không đi nổi nữa.

- Chúng tôi định đánh hạ Tí Hộ Sở Dị Linh kia, Lưu ca tới thật đúng lúc, anh trở về thông báo cho bọn Vũ Điền, để cho bọn họ tránh đi một lúc, miễn khỏi bị ép tham chiến.

Hàn Sâm không tìm thấy những con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, trong lòng hơi có chút phiền muộn, không còn có tâm tư quanh co lòng vòng nữa.

Lưu Vân Huy lập tức trợn to mắt nhìn Hàn Sâm, giống như là đang nhìn một người điên:

- Đánh hạ Tí Hộ Sở? Làm sao cậu có thể đánh hạ Tí Hộ Sở?

Mọi người đều biết thân thể của Hàn Sâm bị thương, không có cách nào sử dụng khí tức, hiện tại Hàn Sâm lại chạy tới nói với hắn muốn đánh xuống Tí Hộ Sở hoàng tộc, mặc kệ là ai cũng cũng sẽ cảm thấy Hàn Sâm bị điên rồi.

Hàn Sâm vỗ vỗ con khủng long màu xanh da trời nói ra:

- Có ình nó đã đủ để đánh hạ Tí Hộ Sở rồi.

Lưu Vân Huy nhìn khủng long màu xanh da trời cười khổ nói:

- Hàn lão đệ, tôi khuyên cậu vẫn không nên quá lỗ mãng, cho dù con sủng vật này của cậu rất lợi hại, nhưng mà dù sao cũng chỉ có một con, sinh vật thần huyết cùng Dị Linh hoàng tộc ở trong Tí Hộ Sở Dị Linh kia không

dưới hai mươi con, cậu chỉ có một con sủng vật này chỉ sợ không có cách nào chú ý mọi mặt.

Lưu Vân Huy nói rất ngắn gọn, nếu như đổi thành người khác, y căn bản lười nói nhiều như vậy.

Thân là Siêu Việt Giả của tập đoàn Tinh Vũ, Lưu Vân Huy nhận được chỉ thị của phía trên, tận khả năng giữ gìn mối quan hệ với Hàn Sâm, nếu có thể, cũng có thể cung cấp một ít trợ giúp cho hắn, cho nên Lưu Vân Huy mới kiên nhẫn nói nhiều như vậy với Hàn Sâm.

Kỳ thật Lưu Vân Huy cũng có chút không quá hiểu, mặc dù Hàn Sâm là con rể của Kỷ Nguyên thủ, cũng có liên hệ máu mủ với La Hải Đường, nhưng mà bởi vì thân thể của hắn đã xảy ra vấn đề, đã bị La Hải Đường buông tha, ở Kỷ gia cũng không chính thức cầm quyền, thật sự là nghĩ không ra có lý do gì cần phải giao hảo với hắn như vậy.

Chỉ là mệnh lệnh từ phía trên thì Lưu Vân Huy tự nhiên không dám chống lại, cho nên vẫn kiên nhẫn khuyên bảo Hàn Sâm.

Ở trong mắt y, cho dù khủng long màu xanh da trời là sủng vật thần huyết đỉnh cấp, có thể lực áp Dị Linh hoàng tộc, nhưng mà người ta có nhiều sinh vật thần huyết như vậy cùng nhau tiến lên, Hàn Sâm sẽ gặp chuyện không may đầu tiên.

- Tôi từ có chừng mực, Lưu ca về trước thông báo cho bọn họ đi.

Hàn Sâm cũng không giải thích quá nhiều, để thực lực nói chuyện vẫn hữu hiệu hơn.

Lưu Vân Huy không khuyên nổi Hàn Sâm, chỉ có thể lắc đầu thở dài đi về trước, chuẩn bị thông báo cho bọn Vũ Điền tránh đi trước một chút, miễn bị ép buộc phải tham gia đánh một trận.

Trở lại Tí Hộ Sở, Lưu Vân Huy nói với bọn Vũ Điền, Vũ Điền lập tức cau mày nói:

- Đây không phải là đang hồ nháo hay sao? Cho dù con sủng vật kia mạnh thế nào đi nữa, bằng một con sủng vật cùng một cô gái mà muốn tấn công Tí Hộ Sở Dị Linh hoàng tộc, chuyện này đúng là chuyện khôi hài đi?

- Đừng nói nhiều như vậy, chúng ta tránh trước đi một chút, miễn khỏi bị ép chém giết với hắn, đến lúc đó cũng không tiện bàn giao với bên trên.

Lưu Vân Huy nói ra.

Mấy người tìm một cái cớ, rời khỏi Tí Hộ Sở trước.

Hàn Sâm chờ đến thời gian đã ước định, lúc này mới mang theo khủng long màu xanh da trời đi tới Tí Hộ Sở Dị Linh.

Chỉ là con khủng long màu xanh da trời chưa có cơ hội xuất thủ, Nữ Hoàng đã trước một bước giết vào, cô ta thế ngay cả một phút đồng hồ cũng không buông tha cho cơ hội rèn luyện tăng thực lực của mình lên.

Bọn Lưu Vân Huy tận lực cách xa Tí Hộ Sở, tâm tình đều có chút thấp thỏm không yên.

- Lão Lưu, cậu nói xem có phải là thân thể của Hàn Sâm đã tốt rồi hay không?

Một Siêu Việt Giả tuổi tác tương đối lớn vừa đi vừa nói chuyện.

- Không thể nào, khi đó có mấy Bán Thần cùng bác sĩ đỉnh cấp đều đã từng xem qua thân thể cho Hàn Sâm, đều kết luận là hắn rất khó có thể khôi phục, liền nhân vật như La Hải Đường đều thúc thủ vô sách, làm sao có thể nhanh như vậy đã khôi phục.

Lưu Vân Huy nói ra.

Hai người đang nói chuyện, lại đột nhiên cảm giác thân thể chấn động, khế ước một mực ước thúc trói buộc bọn họ vậy mà đồng thời biến mất.

Mấy người bọn Lưu Vân Huy đều ngẩn ngơ, sau đó đều lộ ra vẻ vui mừng khó tin.

Vũ Điền càng là thất thanh nói:

- Chuyện này.. . chuyện này sao có thể. . . chẳng lẽ là Hàn Sâm thật sự đã đánh hạ Tí Hộ Sở. . .

- Đi, chúng ta mau trở về nhìn xem.

Lưu Vân Huy vội la lên.

Mấy người vội vàng trở về, xa xa liền thấy bên ngoài Tí Hộ Sở đều là thi thể dị sinh vật, còn chưa đợi bọn họ chạy đến phía trước Tí Hộ Sở, liền thấy Hàn Sâm cùng Nữ Hoàng cùng một chỗ từ trong Tí Hộ Sở đi ra.

Trên người Hàn Sâm không nhiễm bụi đất, y phục trên người ngay cả một chút nếp nhăn đều không có, nhưng mà cô gái bên cạnh hắn thì lại máu me khắp người, giống như là mới từ trong biển máu đi ra vậy, trong tay còn cầm theo một thanh loan đao sừng dê còn đang rỉ máu.

Càng khiến cho bốn người mở to mắt nhìn cảm thấy không thể tưởng tượng được chính là, nguyên bản chủ nhân của Tí Hộ Sở này, Dị Linh hoàng tộc Hắc Ám vương tử vậy mà giống như là người hầu đi theo sau lưng Hàn Sâm, không cần hỏi cũng biết, dĩ nhiên là y đã thần phục với Hàn Sâm rồi.

Chương 1152: Thú Hồn Kinh Cức Độc Hạt

Lúc Tí Hộ Sở dưới mặt đất của Hàn Sâm một lần nữa di động, bên trong Tí Hộ Sở chỉ còn lại hắn, Nữ Hoàng, Linh và Bảo Nhi.

Bọn Hoàng lão đều ở lại bên trong Hắc Ám Tí Hộ Sở dưới mặt đất, đây là lựa chọn của bọn họ.

Hàn Sâm phải xâm nhập sâu vào bên trong Kinh Cức Tùng Lâm, nếu bọn họ đi vào theo, căn bản sẽ không có cơ hội đi săn bắn gì rồi, liền dứt khoát

lưu lại Hắc Ám Tí Hộ Sở có tài nguyên phong phú.

Hàn Sâm cũng lưu Hắc Ám vương tử lại trong Hắc Ám Tí Hộ Sở, giúp hắn quản lý Hắc Ám Tí Hộ Sở, dù sao cũng là Tí Hộ Sở mà hắn đánh xuống, không có khả năng không công buông tha cho.

Hơn nữa Hàn Sâm vẫn luôn nhớ mãi không quên đối với những sinh vật siêu cấp thần huyết ở Tí Hộ Sở dưới mặt đất, ý định qua một thời gian ngắn sau khi chúng buông lỏng cảnh giác sẽ lại giết trở về, trước hết để cho Hắc Ám vương tử ở đó giúp hắn quan sát tình huống.

Sau khi Tí Hộ Sở dưới mặt đất lại di động thêm hai lần, cuối cùng đã tới một chỗ khác theo lời Sát Na Nữ Đế nói có bò cạp thần huyết.

Khác với đám Âm Độc Hạt trong hang động đá vôi dưới mặt đất, bò cạp thần huyết này là một sinh vật độc hành.

Một con bò cạp còn lớn hơn xe tăng, giáp xác màu tím đen trên người chỉ sợ là còn dầy hơn cả xe tăng bọc thép, ở trong khóm Kinh Cức trực tiếp coi Kinh Cức là đồ ăn, nhai răng rắc rung động.

Nữ Hoàng không chút do dự liền xông tới, có cơ hội xuất thủ, Nữ Hoàng tuyệt đối sẽ không keo kiệt thể lực của mình.

Hàn Sâm chỉ là ở một bên nhìn Nữ Hoàng đại chiến với con bò cạp kia, sợ hãi thán phục với sự tiến bộ thần tốc của Nữ Hoàng, Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ của mình lại bị cô ta bắt chước bảy tám phần, vẫn còn đang không ngừng cải thiện tiến bộ.

Nhưng mà thực lực của con bò cạp thần huyết này tương đối mạnh, là một sinh vật thần huyết mạnh mẽ mở ra tám đạo khóa gen, thời gian Nữ Hoàng tấn chức Siêu Việt Giả quá ngắn, mặc dù có tiến bộ thần tốc, nhưng cũng chỉ mới mở ra bốn đạo khóa gen, nếu như không phải dựa vào rất nhiều thú hồn kia, căn bản khó có thể địch nổi bò cạp thần huyết.

Cho dù hiện tại, cũng chỉ là miễn cưỡng có thể bảo trì không bị đánh chết, tình cảnh cũng không phải quá tốt.

Hàn Sâm xem trong chốc lát, liền giống như tự nói nói ra:

- Hạc là cốt, yến là hình, cánh bay trên trời chìm xuống đất. . .

Lời Hàn Sâm chính là pháp quyết của Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ, mặc dù Nữ Hoàng đã bắt chước được bảy tám phần, nhưng mà vì cô ta không xem qua vạn điểu triều bái cùng Phượng Hoàng nghi đồ, cho nên không rõ ý nghĩa đích thực của Phượng Hoàng Phi Thiên, cũng không biết phương thức vận khí đặc biệt của Kinh Thiên Thất Chiết, cuối cùng vẫn không luyện thành được Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ chân chính.

Hàn Sâm thấy Nữ Hoàng có thiên tư kinh người, tương lai cũng có thể giúp đỡ một chút, cũng không ngại chỉ điểm một hồi, để cho cô ta có thể nhanh chóng phát triển hơn chút nữa.

Hàn Sâm coi trọng Nữ Hoàng như vậy, ngoại trừ thiên phú của cô ta kinh người, tính cách cứng cỏi, chính là Siêu Thần Thể của cô ta cũng hết sức có tiềm lực.

Hàn Sâm trông thấy Siêu Thần Thể của nhân loại cũng không nhiều lắm, không có cách nào làm ra so sánh cụ thể, nhưng mà xác thực là hắn rất coi trọng Siêu Thần Thể của Nữ Hoàng.

Trên lý luận mà nói, mỗi hệ Siêu Thần Thể đều rất mạnh, nhưng mà Hàn Sâm coi trọng nhất vẫn là hai hệ thời gian cùng không gian, mà Nữ Hoàng là một loại Siêu Thần Thể do thời gian cùng không gian hợp lại.

Siêu Thần Thể của Nữ Hoàng tên là Thời Không Chi Luân, căn cứ theo thể hội của Nữ Hoàng, còn có lúc Hàn Sâm quan sát cô ta chiến đấu, Thời Không Chi Luân có thể hơi ảnh hưởng vặn vẹo thời gian và không gian.

Đây hiển nhiên là một loại lực lượng rất mạnh mẽ, nhưng mà cũng vô cùng khó có thể khống chế, hiện tại Nữ Hoàng có thể làm được rất ít, chỉ là có thể để cho thời gian bản thân hơi gia tốc một chút, khiến cho hành động của mình trở nên mau hơn một chút, nhưng mà tỉ lệ cũng không cao, hiệu quả quá bình thường.

Mặc dù hiện tại thì hiệu quả của Thời Không Chi Luân có hạn, nhưng mà Hàn Sâm vẫn là rất coi trọng Thời Không Chi Luân, cho rằng đợi đến lúc Nữ Hoàng chính thức mạnh mẽ lên, đây sẽ là một loại năng lực vô cùng kinh khủng.

Về phần Siêu Thần Thể của Hàn Sâm, hắn một mực không rõ ràng đến cùng là sức mạnh thuộc hệ nào, cũng không có cách nào phân loại, điều này khiến cho hắn có chút buồn rầu.

Nữ Hoàng vừa cùng bò cạp thần huyết chiến đấu, vừa nghe pháp quyết Hàn Sâm nói, vậy mà trong chiến đấu lại có thể có chỗ tiến bộ, thiên phú này khiến cho Hàn Sâm đều có chút sợ hãi thán phục.

Cũng nên biết là trong lòng Nữ Hoàng càng thêm kinh ngạc, sau khi nghe xong pháp quyết của Hàn Sâm, Nữ Hoàng mới biết được Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ của Hàn Sâm còn cao minh hơn cô ta nghĩ rất nhiều.

Từ lúc bắt đầu đi theo cô học một chút da lông, đến hiện tại sáng chế ra bí kỹ đáng sợ như vậy, sự phát triển của Hàn Sâm dưới cái nhìn của cô chỉ có thể dùng hai chữ yêu quái để hình dung.

Nữ Hoàng cũng không ngại học bí kỹ của Hàn Sâm, dưới cái nhìn của cô chỉ cần là đồ vật có thể giúp cho cô trở nên mạnh mẽ đều đáng để học.

Nhưng mà trong lòng Nữ Hoàng cũng rõ ràng, giống như loại bí kỹ này, người khác căn bản không có khả năng truyền ra bên ngoài, Hàn Sâm vậy mà dễ dàng dạy cô ta như vậy, chuyện này khiến cho cô ta cảm thấy có chút khác thường.

Hàn Sâm lại không hề nghĩ nhiều như vậy, mặc dù Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ là một môn bí kỹ mà thôi, thậm chí còn không hoàn chỉnh.

Hàn Sâm còn đang không ngừng hoàn thiện nó, đây chỉ có thể coi là nửa bộ bí kỹ do chính hắn thông hiểu đạo lí sáng chế ra.

Đương nhiên, nếu như không phải là Hàn Sâm đặc biệt thưởng thức Nữ Hoàng, cũng sẽ không dễ dàng truyền thụ.

Đồng thời dạy cho Nữ Hoàng, Hàn Sâm cũng xem như là đang theo một góc độ khác xem xét lại một lần, giúp cho chính hắn có cảm ngộ mới.

Học tập cùng dạy người là hai loại góc độ hoàn toàn khác nhau, làm cho Hàn Sâm có một loại cảm thụ khác, thấy được một ít vấn đề trước kia không chú ý tới.

Đúng là thời gian Nữ Hoàng tấn chức vẫn còn quá ngắn, cuối cùng cũng không thể chém giết bò cạp thần huyết, vẫn là Hàn Sâm cuối cùng ra tay chém giết nó.

"Săn giết sinh vật thần huyết Kinh Cức Độc Hạt, đạt được thú hồn Kinh Cức Độc Hạt, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm thần gen."

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, vội vàng nhìn xem thú hồn Kinh Cức Độc Hạt là loại hình gì.

Thú hồn Kinh Cức Độc Hạt thần huyết: thú hồn ma văn.

Hàn Sâm không khỏi nao nao, thú hồn ma văn rất phức tạp, không biết thứ này làm được gì.

Triệu hoán thú hồn Kinh Cức Độc Hạt ra, lập tức sau lưng có thêm một hình xăm một con bò cạp màu tím đen, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ phía sau lưng Hàn Sâm.

Hàn Sâm cẩn thận cảm giác xuống, lực lượng không hề tăng tăng cường, tốc độ cũng không được tăng cường, cường độ cũng tương tự không hề gia tăng.

- Ma văn này đến cùng là có chỗ hữu dụng gì đây?

Hàn Sâm cảm thấy có chút đau đầu.

Lúc hắn ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở cũng đã từng thu được một cái thú hồn ma văn, cái thú hồn kia gọi là Ma Huyết Điêu, về sau hắn nghiên cứu rất lâu, cho đến tận lúc tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng không nghiên cứu ra cái ma văn kia có tác dụng gì.

Nếu như Kinh Cức Độc Hạt cũng giống như Ma Huyết Điêu, Hàn Sâm khẳng định là không có khả năng lấy Ẩn Đế Hạt Vương ra để tiến hóa nó.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên nhìn thấy một con côn trùng cấp nguyên thủy không biết sống chết từ trong khóm Kinh Cức vọt ra, vậy mà muốn cắn hắn.

Tiện tay đánh ra một luồng khí, đánh bay con côn trùng cấp nguyên thủy kia, chính Hàn Sâm lại ngây ra một lúc.

Vừa rồi ở bên trong luồng khí mà hắn tiện tay đánh ra kia, vậy mà tựa hồ có ẩn chứa kịch độc, con côn trùng cấp nguyên thủy kia bị đánh nổ, đồng thời thân thể lại bị ăn mòn trở thành một bãi nước.

- Chẳng lẽ là năng lực của ma văn Kinh Cức Độc Hạt là kèm theo độc tố?

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, vội vàng thử thêm mấy lần.

Chương 1153: Tham Ăn

Sau khi Hàn Sâm thí nghiệm nhiều lần, rốt cục đã xác nhận được ý nghĩ của hắn, ma văn Kinh Cức Độc Hạt xác thực có thể kèm theo độc tố ở trong khí lực của hắn.

Loại độc tố này có được hiệu quả ăn mòn rất mạnh, nhưng mà loại hiệu quả ăn mòn này cần phải gặp được máu tươi thì mới có tác dụng, có thể ô nhiễm máu của đối phương, khiến cho máu của đối phương có thêm tính ăn mòn, ăn mòn nội bộ thân thể của đối phương.

Một loại độc tố rất âm độc, có được loại độc tố này, chỉ cần có thể khiến cho địch nhân bị thương, độc tố sẽ theo máu truyền khắp cả người địch nhân, nếu như năng lực chống cự độc tố của đối phương không mạnh, trên cơ bản đều sẽ chết chắc rồi.

Hàn Sâm cũng rất thích thú hồn ma văn này, chỉ là loại năng lực này tựa hồ hoàn toàn không có quan hệ gì với năng lực của Ẩn Đế Hạt Vương, Hàn

Sâm không biết sau khi hai loại thú hồn dung hợp sẽ sinh ra biến hóa như thế nào, cũng không biết loại biến hóa này có phải là phương hướng tốt hay không, cho nên trong lúc nhất thời cũng có chút không quyết định chắc chắn được.

Suy tư một hồi lâu, Hàn Sâm đang chuẩn bị để đó đã, nhìn xem còn có thể tìm được thú hồn bò cạp khác thích hợp hơn hay không, nếu như là không có lựa chọn nào khác, vậy chỉ có thể dùng thú hồn bảo thạch tiến hóa cái thú hồn Kinh Cức Độc Hạt này.

Trở lại Tí Hộ Sở, để cho Sát Na Nữ Đế khống chế Tí Hộ Sở dưới mặt đất tiếp tục thâm nhập sâu vào trong Kinh Cức Tùng Lâm.

Lúc không có việc gì làm ở trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm liền dạy Bảo Nhi và Linh thổi huân, nhưng mà hiển nhiên là Bảo Nhi không có hứng thú gì đối với âm nhạc và nhạc khí, trực tiếp vứt cốt huân đi, cũng may là thân thủ của Hàn Sâm rất nhanh, mới không để cho cốt huân rơi xuống mặt đất.

Niềm vui thú lớn nhất của Bảo Nhi vẫn là bảo vệ những động vật nhỏ kia, tiểu bạch hùng, Hồng Tình Thố Vương, tiểu hồng điểu, thậm chí là khủng long màu xanh da trời đều không may gặp phải độc thủ của cô bé, mỗi ngày bị đuổi gà bay chó chạy.

- Hi vọng con của mình về sau sẽ không quậy ầm ĩ như thế.

Hàn Sâm bất đắt dĩ nghĩ tới.

Nữ Hoàng tu luyện rất khắc khổ, coi như là không có cơ hội đi ra ngoài săn bắn, cô ta cũng sẽ ở bên trong Tí Hộ Sở tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, trình độ khắc khổ của cô ta khiến cho Hàn Sâm thậm chí có chút hoài nghi cô ta là một người máy có trí tuệ nhân tạo.

Hàn Sâm sở dĩ hoài nghi như vậy, còn có một căn cứ rất quan trọng.

Dáng người của Nữ Hoàng thật sự là tốt không thể chê, lúc vận động, quỹ tích đôi đầy đặn kia lay động, hoàn mỹ thuyết minh cái gì gọi là vừa lớn lại vểnh lên lại còn dao động, hoàn toàn trái với định luật vật lý, rất giống như là người máy hoàn mỹ dựa theo lý tưởng thiết kế ra.

Hơn nữa cơ hồ là một ngày 24h Nữ Hoàng đều có thể bảo trì một biểu lộ không thay đổi, liền lúc ngủ cũng có biểu lộ giống như đúc, thấy thế nào đều giống như là một người máy.

Linh liền dịu dàng hơn nhiều, không chỉ là biết nấu cơm làm đồ ăn quét dọn vệ sinh, còn có thể cho mát xa bả vai cho Hàn Sâm, đáng tiếc duy nhất là cô nói quá ít, không có cách nào nói chuyện phiếm với Hàn Sâm, có đôi khi khiến cho Hàn Sâm cảm thấy mình giống như là đang lầm bầm lầu bầu.

Sát Na Nữ Đế thì lại coi Hàn Sâm thành cừu nhân, nói chuyện với Hàn Sâm đều lạnh như băng, hoặc căn bản là không nói với Hàn Sâm lời nào.

- Vẫn là Yên Nhiên nhà mình bình thường a.

Hàn Sâm không khỏi nghĩ tới Yên Nhiên.

Tí Hộ Sở dưới mặt đất lại di động năm ngày, cuối cùng đã tới nơi Sát Na Nữ Đế nhìn thấy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Hàn Sâm dưới sự chỉ dẫn của Sát Na Nữ Đế đi ra bên ngoài Tí Hộ Sở, nhưng mà không nhìn thấy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, chỉ có thấy được rất nhiều ổ kiến đã bị lấy hết.

Trong Kinh Cức Tùng Lâm xung quanh có rất nhiều đống đất giống như là núi nhỏ vậy, những đống đất đó tự nhiên không phải là núi đất thật sự, mà là ổ của một loại dị sinh vật dạng kiến.

Tùy tiện đi lòng vòng xung quanh, Hàn Sâm liền thấy mười ổ kiến loại này, chỉ là lúc này đều đã bị đào mở, cũng không nhìn thấy có kiến từ bên trong leo ra.

- Xem ra con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đều đã ăn hết sạch kiến nơi này rồi, chúng ta đến nơi xa hơn một chút nhìn xem.

Hàn Sâm mang theo Sát Na Nữ Đế tiếp tục đi lên phía trước.

Ở đây cũng không hề có đường, chỉ là lách qua khe hở giữa các khóm Kinh Cức để đi, mặc dù thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ổ kiến tựa như đống đất

nhỏ, nhưng một con kiến đều không nhìn thấy đâu, khiến cho Hàn Sâm có chút kinh ngạc.

- Sức ăn của con vật này khá lớn a, ổ kiến trong vòng gần mười dặm bên này đều bị nó ăn sạch rồi.

Hàn Sâm nhìn một ổ kiến bị móc một cái lỗ lớn nói ra.

- Chỉ sợ không chỉ là ổ kiến.

Sát Na Nữ Đế nhìn tới một phương hướng khác nói ra.

Hàn Sâm quay đầu nhìn sang, chỉ thấy trong đám Kinh Cức to lớn đằng kia, treo một tổ ong hình bầu dục cao như ba tầng lầu.

Nhưng mà lúc này bên trên tổ ong đã có rất nhiều chỗ bị xé nứt, thoạt nhìn là bị phá hư rất nghiêm trọng, hơn nữa bên trong đó cũng không thấy có dị sinh vật loài ong qua lại.

Hàn Sâm đi qua xem xét tổ ong đã bị phá hỏng, thoạt nhìn thì phương thức phá hư không khác gì tổ kiến, rất có thể là tác phẩm của cùng một loại sinh vật.

Ở bên trong tổ ong đằng kia, Hàn Sâm ngửi được được một luồng hương vị ngọt ngào, nhìn vào bên trong, phát hiện ở bên trong có một chút chất lỏng tản ra hương vị ngọt ngào, rất rõ ràng là mật ong.

Nhưng mà lúc này mật ong bên trong chỉ còn lại có một chút xíu dính trên vách tổ ong, đại bộ phận đều đã bị thứ gì đó đào ăn hết, có lẽ chính là con sinh vật siêu cấp thần huyết kia rồi.

Lại đi lòng vòng ở xung quanh, phát hiện ra vài tổ ong tương tự, đều là ong đi mật mất, ngay cả một con dị sinh vật loài ong đều không nhìn thấy đâu.

- Sức ăn của nó rất kinh người, con kiến và ong mật trong chu vi hơn mười dặm quanh đây đều bị nó ăn hết sạch rồi.

Hàn Sâm lại thấy được một cái tổ ong trống không, lập tức nhíu mày nói.

- Có lẽ là nó sắp sinh con rồi.

Sát Na Nữ Đế đột nhiên nói, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn cũng có ý nghĩ như vậy, một con sinh vật siêu cấp thần huyết ăn uống nhiều, rất có thể là nó muốn thai nghén đời sau, loại tình huống này trước kia Hàn Sâm cũng đã gặp không ít.

- Hôm nay chỉ tới đây thôi, tiếp tục nữa thì phạm vi quá lớn, chúng ta về trước rồi lên kế hoạch, ngày mai trở về tìm nó cũng không muộn.

Hàn Sâm nói xong đang chuẩn bị trở về, dù sao ở đây cũng là Kinh Cức Tùng Lâm, bên trong có quá nhiều điều kỳ quái, hắn cũng không dám cách Tí Hộ Sở dưới mặt đất quá xa, để tránh xảy ra bất trắc.

Đi trở về một đoạn đường, Hàn Sâm đột nhiên nhìn thấy trong Kinh Cức Tùng Lâm trước mặt có một thứ gì đó đang bò.

Ngưng mắt trông sang, lại thấy một con thú nhỏ giống như là tê tê, toàn thân màu xanh sẫm chỉ dài khoảng hai thước, lúc này đang ngoắt ngoắt cái đuôi từ bên trong khóm Kinh Cức leo ra.

Xem bộ dạng dáo dác của nó, hình như là đang tìm thứ gì đó.

Hàn Sâm nhìn thấy con thú kia thì trong lòng lại vui vẻ, con thú kia mặc dù nhỏ, nhưng mà khí tức trên thân lại vô cùng khủng bố, tám chín phần mười chính là sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Đây là con sinh vật siêu cấp thần huyết mà cô nói tới kia?

Hàn Sâm nhìn về phía Sát Na Nữ Đế hỏi.

Sát Na Nữ Đế gật gật đầu lại lắc đầu:

- Ngoại hình rất giống, nhưng mà con này lại nhỏ hơn rất nhiều.

Hàn Sâm còn muốn nói thêm điều gì, đột nhiên nhìn thấy con thú nhỏ kia mau chóng chui vào trong một động đất, nhanh như chớp đã không thấy tăm.

Hàn Sâm lập tức hối hận mới vừa rồi không ra tay trước, nếu như nó chui xuống dưới không ra ngoài nữa, muốn đi xuống dưới mặt đất đuổi theo giết nó chỉ sợ là chuyện không thể nào.

Lúc Hàn Sâm đang ảo não, đã thấy con thú nhỏ kia vậy mà lại dáo dác chui ra, hơn nữa trong miệng còn ngậm một vật.

Chương 1154: Bảo Bối

Hàn Sâm nhìn thấy con thú nhỏ kia từ trong động đất leo ra, trong mồm vậy mà ngậm theo một đồng tiền xu lóng lánh ánh bạc.

Hàn Sâm cùng Sát Na Nữ Đế đều ngẩn người, nếu con thú nhỏ kia ngậm trong miệng một con chuột hoặc là trứng gà đi ra, bọn họ cũng sẽ không thấy kỳ quái.

Cho dù là các loại thiên tài địa bảo như nhân sâm thì cũng có thể hiểu được.

Thế nhưng mà con thú nhỏ kia từ trong động đất tha ra một đồng bạc, chuyện này liền có chút khó có thể nghĩ ra được.

Thế giới Tí Hộ Sở lại không có chuyện dùng tiền kia, hơn nữa kim loại bạc ở chỗ này căn bản không hề có giá trị gì, làm sao có thể có loại vật như đồng đồng xu bạc này được?

Chỉ là Hàn Sâm đã nhìn rõ ràng, tuyệt đối sẽ không sai, đó chính là một đồng đồng xu bạc, mà không phải là vật nào đó tương tự.

Bởi vì trên mặt đồng đồng xu bạc kia có khắc một mặt người, mặt khác rất rõ ràng cũng có khắc một con số 1, thấy thế nào đều là một đồng tiền xu.

Thú nhỏ ngậm đồng xu bạc liền chui vào bên trong khóm Kinh Cức, Hàn Sâm hơi do dự một chút, thu hồi Sát Na Nữ Đế vào trong Hồn Hải, sau đó che giấu cảm ứng thất giác xung quanh thân thể, thu liễm khí tức, truy đuổi theo con thú nhỏ kia.

Con thú nhỏ kia đi không nhanh cũng không chậm, chỉ là mất một lúc, liền thấy một ngọn núi đá nhỏ, nó ngậm đồng xu bạc bò vào trong một thạch động dưới chân ngọn núi đá nhỏ.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua ngọn núi đá kia, đoán chừng cao chưa tới 100m, bộ dáng giống như một cái bánh bao, bên trên bò đầy dây Kinh Cức, liền lối vào hang núi rủ xuống cũng đều là Kinh Cức, không nhìn kỹ sẽ không thể phát hiện được nơi này có hang động.

Không dám trực tiếp xông vào bên trong hang động, Hàn Sâm ở bên ngoài hang động đợi trong chốc lát, vậy mà nhìn thấy con thú nhỏ tựa như tê tê kia lại bò ra, chỉ là đồng xu bạc ngoài miệng nó đã không thấy đâu nữa rồi.

Mắt thấy con thú nhỏ lại chạy tới phương hướng lúc trước, Hàn Sâm chớp mắt, không lại đi theo con thú nhỏ, liền nấp ở bên cạnh chờ cho con thú nhỏ kia đi xa, sau đó cẩn thận đi tới phía hang động kia.

Đứng ở cửa hang động, Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quét vào bên trong, không hề cảm giác được có sóng sinh mệnh dao động, hang động này cũng rất sâu, quẹo qua mấy khúc cua, Động Huyền Khí của Hàn Sâm đã không còn cảm ứng được nữa rồi.

- Bên trong sẽ không còn có một con lớn hơn đấy chứ?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ.

Đến đều đã đến, Hàn Sâm đương nhiên không có khả năng rút đi, triệu hồi áo giáp ra mặc lên trên người, sau đó gọi Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra, để cho y chui vào trong hang động ở phía trước dò đường.

Hàn Sâm đi theo phía sau Kỵ Sĩ Phản Nghịch, vừa đi vừa dùng Động Huyền Khí quét vào bên trong, hắn thật sự có chút sợ nơi này là một cái ổ sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nếu chỉ có một hai con, hắn và Kỵ Sĩ Phản Nghịch còn đỡ được, nếu là một tổ, vậy thì phải liều mạng rồi.

Không dám đi quá nhanh, nhưng cũng không dám đi quá chậm, chỉ sợ con thú nhỏ lập tức trở về, chặn bọn họ lại ở trong hang động, lúc đó thì sẽ phiền toái rồi.

Sau mấy lượt rẽ, rốt cục đã đi tới tận cùng bên trong hang động, ở đây vậy mà thật sự không có những dị sinh vật khác.

Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng tình huống bên trong hang động, không khỏi ngây cả người.

Chỉ thấy bên trong hang núi này chất đống rất nhiều đồ vật kỳ kỳ quái quái, có áo giáp rách rưới, binh khí đao kiếm đứt gãy, còn có một chút đồ ngổn ngang, thoạt nhìn đều là đồ vật không còn dùng được, phần lớn đều đã tàn phá không còn hình dáng gì nữa.

Có chút binh khí đứt gãy bằng sắt thép, cũng đã gỉ giống như là que cời lò rồi.

Ở trong một đống rách rưới đằng kia, Hàn Sâm thấy được đồng xu bạc mới vừa rồi, nó được thú nhỏ đặt ở bên trên một ít thứ rách rưới, bởi vì là vừa để lên, ngay ở phía ngoài cùng, liếc mắt đã nhìn rất rõ ràng.

- Không đúng, đây chính là sinh vật siêu cấp thần huyết mà, làm sao nó có thể đi nhặt ve chai được? Nói không chừng là mình có mắt không tròng, có mắt không nhìn được đồ quý giá, những thứ này thoạt nhìn giống như là rách rưới, kỳ thật đều là bí bảo kinh thiên.

Hàn Sâm nghĩ tới đây, trong lòng liền hưng phấn lên, con mắt cũng bắt đầu bốc lên vẻ tham lam.

Mau chóng vọt tới phía trước đống đồ vật, Hàn Sâm thò tay liền cầm một thanh trường kiếm tràn đầy rỉ sắt lên, trong lòng còn đang suy nghĩ:

- Nói không chừng đây là gen bí bảo cấp Đại Đế, đã từng được một vị Đại Đế vô địch phong vân một cõi cầm, dùng hoành hành khắp thiên hạ ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cuối cùng rơi mất ở đây, bị chôn ở bên trong bụi đất, chỉ còn chờ minh chủ đến cứu vớt.

- Đừng sợ, tiểu bảo bối của tao, tuyệt thế thần kiếm của tao, tao tới cứu vớt mày đây, cho mày một lần nữa khôi phục vinh quang ngày xưa. . .

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy hưng phấn, nhưng mà cầm lấy thanh trường kiếm này, chỉ mới vung một chút, chợt nghe một tiếng răng rắc, thanh kiếm kia bị gỉ quá lợi hại, vừa huơ cái đã bị gãy đôi rồi.

Hàn Sâm cầm một nửa thanh kiếm gãy, ngây người một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần:

- Khụ khụ, có lẽ là bảo bối ở phía dưới mới đúng, để tùy tiện bên trên khẳng định không phải là vật gì tốt, nhất định là phế phẩm dùng để che giấu tai mắt người khác, thứ tốt chân chính đang ở bên trong.

Ánh mắt của Hàn Sâm dò xét mấy lần ở bên trong đống đồ vật đằng kia, nhìn trúng một món áo giáp bằng đồng thoạt nhìn có phong cách vô cùng cổ xưa, lại nghĩ tới:

- Nhìn áo giáp này có vầng sáng nội liễm, nhưng lại mơ hồ có một luồng ý cổ xưa, nói không chừng chính là một món chí bảo Đại Đế.

Hàn Sâm thò tay đẩy đi tàn binh kiếm gãy ở bên trên khải giáp kia, duỗi tay nắm lấy áo giáp đồng muốn lôi nó ra, nhưng mà chỉ mới dùng sức, lại nghe được một tiếng răng rắc, miếng lót vai của áo giáp đồng kia trực tiếp bị Hàn Sâm bẻ gãy.

Sự thật chứng minh là Hàn Sâm đã suy nghĩ nhiều rồi, đây chính là một đống đồng nát, ngay cả một đồ vật ra hồn đều không có, ngoại trừ đồng xu bạc này coi như là nguyên vẹn, trên cơ bản đều là đồ tàn phá.

- CMN, tốt xấu gì mày cũng là sinh vật siêu cấp thần huyết? CMN mày cũng không cần phải nhặt ve chai chứ, kiếm một đống đồng nát chồng chất ở chỗ này làm cái gì?

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng phiền muộn.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nhặt đồng xu bạc kia lên nhìn, chất liệu là kim loại, nhưng mà hẳn không phải là bạc, còn cứng rắn hơn bạc rất nhiều, Hàn Sâm

dùng móng tay bấm một cái, vậy mà không thể lưu lại dấu vết ở phía trên.

Phải biết dùng lực lượng hiện tại của Hàn Sâm, lực lượng một bấm này, coi như là thép Z nguyên thạch cũng có thể lưu lại một vết, nhưng mà đồng tiền xu này lại không tổn hại một chút nào, khiến cho Hàn Sâm hơi có chút giật mình, cẩn thận quan sát đồng xu bạc nọ.

Trước kia lúc con thú nhỏ ngậm trong miệng đi ra, Hàn Sâm không nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy là một bên có chân dung một cô gái, một bên có con số 1, hiện tại quan sát tỉ mỉ lại, lại hơi có chút giật mình.

Chân dung của cô gái điêu khắc trên đồng xu bạc trông rất sống động, tạo hình vô cùng tinh xảo, thoạt nhìn hẳn là xuất từ trong tay danh gia xếp đặt thiết kế.

Mặt khác có số 1 kia là nhô lên, đằng sau còn có một chút hoa văn nhỏ bé thần bí, nhìn không ra nó có hàm nghĩa gì.

Lại để cho Hàn Sâm có chút giật mình là, chân dung của cô gái bên trên đồng xu bạc này, Hàn Sâm nhìn thấy khá quen, tựa hồ đã nhìn thấy qua ở nơi nào rồi.

Thế nhưng mà Hàn Sâm cẩn thận suy nghĩ lại, trong số những cô gái mà mình tương đối quen, hình như không có ai như vậy.

Cầm đồng xu bạc nhìn một lúc lâu, Hàn Sâm đột nhiên vỗ đùi, kinh hãi kêu lên:

- Nhớ ra rồi, thì ra chân dung cô gái phía trên đồng xu bạc này là cô ta. . .

Chương 1155: Lão Bổn Hành

Tuy rằng bên trên đồng xu bạc chỉ có một bức chân dung, nhưng mà được làm vô cùng tinh mỹ, thoạt nhìn châu tròn ngọc sáng vô cùng thanh tú, nhưng mà đồng thời cũng có một luồng uy nghiêm khó tả.

Hàn Sâm nhìn một lúc lâu, rốt cục nhớ ra vì sao lại nhìn khá quen, hắn xác thực là đã từng thấy qua một cô gái có dáng mạo khí chất rất tương tự như hình điêu khắc này.

Chỉ là cô gái kia Hàn Sâm chỉ gặp một lần, hơn nữa nhìn cũng không rõ ràng lắm, cho nên trong lúc nhất thời không nhớ ra.

Lúc trước Không Linh Nữ Yêu tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở, có một nữ Dị Linh tóc xanh từ trong cửa gỗ đi ra đưa Không Linh Nữ Yêu tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Lúc đó Hàn Sâm cũng nhìn thoáng qua cô ta, nhưng nhìn không quá rõ ràng, lại qua thời gian lâu như vậy, ấn tượng trong đầu đã rất mơ hồ.

Hiện tại thấy chân dung của cô gái trên đồng xu bạc này, càng xem càng thấy giống cô gái kia.

Lúc đó cô gái kia còn lưu lại một cái dấu ấn hồng liên trên trán Hàn Sâm, chỉ có điều về sau đã bị Long Đế làm hỏng, Hàn Sâm còn nhớ lúc ấy Long Đế nói dấu ấn kia là của Tà Liên Nữ Đế lưu lại.

- Đúng, tuyệt đối là sẽ không sai rồi, chân dung cô gái bên trên đồng xu bạc này thật sự cực kỳ giống Tà Liên Nữ Đế.

Hàn Sâm càng xem càng cảm thấy đúng là như thế.

Nhưng mà cũng chỉ là giống mà thôi, đến cùng có phải hay không thì Hàn Sâm cũng không dám khẳng định.

Hàn Sâm lật qua lật lại nhìn thêm một lúc lâu, trừ đó ra liền không nhìn ra đầu mối gì nữa.

Dựa theo đạo lý mà nói, thế giới Tí Hộ Sở không có khái niệm tiền, ai sẽ nhàn rỗi không có chuyện gì tạo ra tiền đây? Trên lý luận mà nói, đồng xu bạc này hẳn là sản phẩm của Liên Minh.

Thế nhưng mà Liên Minh hiện tại có thể rèn đúc tài liệu cứng nhất là hợp kim thép Z, tựa hồ còn không cứng rắn bằng đồng xu bạc này, nói là đồ vật của Liên Minh cũng có chút không đúng.

Hơn nữa đồng xu bạc này là do con thú nhỏ kia tha ra từ trong động đất, đồng xu bạc của Liên Minh như thế nào lại ở trong động đất được?

Hàn Sâm nghĩ đến con thú nhỏ kia, lập tức trong lòng cả kinh, vừa rồi hắn nghĩ xem cô gái ở phía trên đồng xu bạc kia giống ai, nghĩ quá mức nhập thần, thiếu chút nữa đã quên mất thời gian.

Thời gian hắn ở chỗ này đã không ngắn, chỉ sợ con thú nhỏ kia đã sắp trở về rồi.

Hàn Sâm chớp mắt, xoay người trốn ở đằng sau đống đồng nát kia, dựng một tấm lá chắn lớn nghiêng bên trên đống đồng nát yểm hộ, thu liễm khí tức của mình, vẫn không nhúc nhích co lại ở phía sau, trong tay nắm chặt Thái A Kiếm.

Hàn Sâm tự nhiên đã quyết định chủ ý, muốn quay trở lại nghề cũ, chờ cho con thú nhỏ kia tới, chờ lúc nó lại tha đồng nát tới đây, liền toàn lực ra tay đánh lén ám sát.

Mặc dù hiện tại Hàn Sâm đã có một chút thực lực, nhưng mà dù sao thì sinh vật siêu cấp thần huyết cũng là sinh vật siêu cấp thần huyết, nói không chừng còn có lực lượng đặc thù gì đó, cũng không phải tùy tiện là có thể giết, có thể đánh lén giải quyết, liền không cần phải liều mạng.

Hàn Sâm vừa mới ẩn nấp chưa được bao lâu, chợt nghe thấy ngoài cửa động truyền đến âm thanh nhúc nhích, thính lực của Hàn Sâm rất tốt, nghe xong đã biết là con thú nhỏ kia không hề sai.

Càng thu liễm khí tức, lại thu thân thể ở đằng sau tấm chắn, cánh tay nắm Thái A Kiếm chậm rãi hạ xuống.

Thân thể căng cứng khó có thể phát huy ra sức bật mạnh nhất, chỉ có ở dưới trạng thái buông lỏng mới có thể bộc phát ra một đòn mạnh nhất, Hàn Sâm ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở đã từng thử qua vô số lần, đối với chuyện này đã sớm tạo thành phản ứng bản năng.

Quả nhiên không qua bao lâu, con thú nhỏ kia đã bò vào trong hang động, Hàn Sâm có thể cảm giác được nó đang bò tới đống đồng nát này.

Ở trong tiếng nhúc nhích của con thú nhỏ đằng kia, Hàn Sâm còn có thể nghe được một loại âm thanh đồ đạc ma sát lên trên mặt đất, có lẽ là lúc này con thú nhỏ đang mang một thứ khá lớn, thân thể của nó lại quá nhỏ, cho nên chỉ có thể vừa kéo vật kia vừa bò.

Hàn Sâm cũng không có tâm tình cảm ứng xem trong miệng con thú nhỏ đang ngậm cái gì, theo khoảng cách con thú nhỏ tới đống đồng nát càng ngày càng gần, thân thể Hàn Sâm cũng càng ngày càng buông lỏng, trong lòng vô cùng bình tĩnh.

Chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, con thú nhỏ kia tựa hồ thả đồ vật mình đang ngậm trong miệng xuống đống đồng nát.

Trong đầu Hàn Sâm là một mảnh trong sáng, thậm chí có thể thấy rõ ràng nhất cử nhất động của con thú nhỏ kia, không dùng con mắt nhìn, nhưng mà từng động tác rất nhỏ của con thú nhỏ lại hiện rõ ở trong đầu hắn.

Trong nháy mắt vật kia rơi lên trên đống đồng nát, Hàn Sâm đột nhiên từ đằng sau tấm chắn vọt ra, Thái A Kiếm trong tay vẻ ra một đường vòng cung mỹ diệu, cơ hồ là hòa làm một thể với thân thể của hắn, nhân kiếm hợp nhất ám sát tới con thú nhỏ đã quay người chuẩn bị lần nữa rời đi kia.

Bên trong trái tim điên cuồng đập, song thận vang lên như sấm, dòng máu lao nhanh gào thét, toàn thân Hàn Sâm đều hiện ra màu ửng hồng quỷ dị.

Hàn Sâm cảm giác một kích này của mình mặc kệ là về mặt lực lượng hay là nắm chắc thời cơ đều có thể nói là hoàn mỹ, chín đạo khóa gen Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh phối hợp với Thái A Kiếm, hẳn là có thể hình thành uy hiếp không nhỏ đối với sinh vật siêu cấp thần huyết, huống chi hắn còn thừa dịp bất ngờ đánh lén.

Con thú nhỏ kia quay đầu lại, lộ ra vẻ rất kinh ngạc, trong lòng Hàn Sâm lại cảm thấy hưng phấn, một kích này của hắn thật sự quá hoàn mỹ rồi, vừa nhanh vừa chuẩn vừa ngoan độc, thời cơ vừa đúng, mà ngay cả con thú nhỏ siêu cấp thần huyết kia đều không kịp làm ra phản ứng, bị một kiếm của hắn trực tiếp đâm trúng.

Coong!

Thái A Kiếm cơ hồ đã đâm đến cổ của con thú nhỏ, mũi kiếm cũng đã đụng tới đám vảy mịn trên cổ rồi, nhưng mà vảy trên người con thú nhỏ kia nổi lên một tầng vầng sáng màu xanh sẫm.

Vầng sáng kia giống như là một cái lồng hình thoi bao thân thể của con thú nhỏ lại, Hàn Sâm toàn lực một kiếm đâm lên phía trên, chỉ thấy ánh sáng màu xanh chập chờn, thú nhỏ bị đụng bay ra ngoài, nhưng mà cái lồng lại không hề bị đâm thủng.

- Sinh vật siêu cấp thần huyết có năng lực phòng ngự!

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, thừa dịp con thú nhỏ kia đang bay ở giữa không trung, vòng eo vặn vẹo bộc phát ra lực lượng kinh khủng, Phượng Hoàng Thần Kiếm cũng bị Hàn Sâm rút ra, nhảy lên đuổi kịp con thú nhỏ, lại chém xuống một kiếm.

Coong!

Phượng Hoàng Thần Kiếm vậy mà cũng không thể chém ra cái lồng ánh sáng màu xanh lục hình thoi kia, chỉ là chém màn hào quang chập chờn bất định.

- Chết!

Lực lượng toàn thân Hàn Sâm điên cuồng tuôn ra, giống như là núi lửa bộc phát, thân thể phun trào ra vô tận kình lực một lần nữa bay lên truy đuổi theo con thú nhỏ bị đánh bay ra kia.

Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm giao thoa điên cuồng chém ra, mang theo từng ánh kiếm như cầu vồng, liên tục không ngừng chém lên phía trên cái lồng ánh sáng màu xanh sẫm hình thoi.

Cái lồng hình thoi kia bị chém kịch liệt lay động, giống như là một quả khí cầu bất cứ lúc nào cũng sẽ bị phá vỡ, mặc dù đã bị chém cho ánh sáng bay loạn tung tóe, nhưng trong lúc nhất thời vẫn không xsụp đổ.

OÀ..ÀNH!

Thú nhỏ bị chém đâm lên trên vách núi đá, Hàn Sâm bay đến trước vách núi, song kiếm càng thêm điên cuồng mãnh liệt chém ở phía trên cái lồng hình thoi, âm thanh kiếm chém lên lồng hình thoi đã hợp thành một đường, cái lồng hình thoi kia đã bị chém cho vết nứt nhỏ rậm rạp, chỉ lát nữa là sẽ bị chém vỡ rồi.

- Không cần Siêu Cấp Đế Linh Thể mình cũng có thể giết chết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Dòng máu cả người Hàn Sâm đều sắp sôi trào lên, trong lòng hưng phấn cơ hồ là muốn gào thét ra.

- Chết đi!

Theo Hàn Sâm gào thét, Phượng Hoàng Thần Kiếm điên cuồng chém lên phía trên lồng hình thoi, rốt cục cái lồng hình thoi kia không chịu nổi gánh nặng, bị Phượng Hoàng Thần Quang chém vỡ, hóa thành tia sáng màu xanh sẫm bắn ra bay đầy trời.

Đã không có cái lồng hình thoi bảo hộ nữa, thú nhỏ liền rơi xuống mặt đất, nhìn giống như là một con dê nhỏ đáng thương vô tội, chỉ cần một kiếm chém xuống là có thể chém chết.

Thế nhưng mà một kiếm này của Hàn Sâm lại không thể chém xuống, mũi kiếm như ngừng lại ở giữa không trung.

- Khụ khụ, anh bạn nhỏ thật ngoan, tao chỉ chơi đùa với mày một chút thôi.

Biểu lộ cuồng nhiệt trên mặt Hàn Sâm lập tức biến thành nụ cười ấm áp giống như gió xuân, song kiếm trong chớp mắt đã bị thu vào, vẻ mặt hòa ái dễ gần vuốt ve đầu của con thú nhỏ kia nói ra.

Hàn Sâm vừa nói chuyện vừa chậm rãi quay đầu nhìn ra sau lưng mình, chỉ thấy mấy con sinh vật to lớn khủng bố đang đứng ở sau lưng hắn, lúc này đang cúi đầu, dùng ánh mắt giống như đèn lồng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, biểu tình lạnh lẽo kia giống như liền không khí đều sắp bị đóng băng lại.

Chương 1156: Bị Đánh Hội Đồng

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm giống như là đạn pháo đụng nát vách núi lăn ra ngoài, máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra, thân thể ở trên mặt đất bay ra thật xa mới dừng lại được.

Còn không đợi Hàn Sâm kịp đứng lên, một con cự thú khủng bố đã bay lên không giẫm xuống, bóng chân lớn giống như là cột đá kia bao phủ Hàn Sâm, ở trong con mắt hắn không ngừng phóng lớn.

Hàn Sâm không kịp đứng lên, giống như con lật đật lăn lộn, hiểm lại càng hiểm tránh né nhát giẫm này của con cự thú.

Cái chân to cường tráng dọa người kia cơ hồ là sượt qua thân thể Hàn Sâm dẫm nát mặt đất, chỉ nghe một tiếng ầm vang, mặt đất đều run rẩy một cái theo.

OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm hoàn toàn không để ý tới hình tượng trái lăn phải bò, tất cả cự thú từ trên trời giáng xuống, tổng cộng sáu con cự thú vây quanh hắn giẫm đến giẫm đi, quả thực chính là ngược đãi phi nhân loại.

Mặc dù đã biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh, nhưng mà lấy một địch sáu vẫn là được cái này thì mất cái khác, căn bản khó có thể đánh trả.

Hàn Sâm tránh thoát mấy con cự thú giẫm đạp, mới vừa xoay người đứng lên, một cái đuôi vừa thô vừa to tràn đầy vảy đã hung hăng quất lên trên lưng hắn.

Hàn Sâm lập tức miệng phun máu tươi, thân thể bị đánh bay ra ngoài, cảm giác xương cốt đều sắp bị đánh gãy hết.

Thân thể đâm lên bên trên vách núi đá, đụng sụp một mảng lớn vách núi.

Thảm! Thật sự thảm!

Từ khi Hàn Sâm có thể biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh đến nay, còn chưa từng bao giờ thảm như vậy.

Sáu con cự thú này đều là sinh vật siêu cấp thần huyết, giống con thú nhỏ kia như đúc, chỉ có điều là lớn hơn không biết bao nhiêu lần, nguyên một đám trên người đều có lồng ánh sáng màu xanh sẫm.

Hàn Sâm sử dụng kim tệ đập lên, căn bản không nện vỡ được những cái lồng ánh sáng màu xanh sẫm đó, không có hiệu quả gì đối với chúng.

Muốn vung quyền chọi cứng, nhưng mà sáu con cự thú không hổ là người một nhà, lẫn nhau quả thực có thể dùng tâm ý tương thông để hình dung, phối hợp còn tốt hơn quân đội.

Hàn Sâm một quyền đánh ra, những con cự thú khác liền từ bốn phương tám hướng điên cuồng tấn công đến, để cho Hàn Sâm căn bản không có cơ hội gì, chỉ có thể dựa vào Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ điên cuồng trốn tránh chạy thục mạng.

Thế nhưng mà tốc độ của những con vật này cũng không chậm, hơn nữa còn phối hợp vô cùng tốt, Hàn Sâm tả xung hữu đột vẫn một mực không xông ra được, trái lại bị đánh cho mặt mũi bầm dập, áo giáp Ma Huyết Đường Lang trên người đều có chút không chịu nổi rồi.

Cũng may là Siêu Cấp Đế Linh Thể của Hàn Sâm vô cùng mạnh mẽ, đổi thành sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường chỉ sợ là đã bị đánh cho không bò dậy nổi.

- Như thế nào lại có sinh vật không giảng đạo lý như vậy, có gan thì cùng tao solo!

Trong lòng Hàn Sâm oán thầm, thân thể lại mau chóng từ trong vách đá nhảy ra ngoài.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang, Hàn Sâm mới vừa nhảy ra, một con cự thú đã đâm vào vị trí vừa rồi của hắn, đụng bể một mảng lớn vách đá, lực lượng

kia kinh khủng tới mức khiến người ta phải run sợ.

Sáu con cự thú vây công Hàn Sâm, ý nghĩ của Hàn Sâm thay đổi thật nhanh, khổ sở suy nghĩ phương pháp thoát thân.

Hắn bị vây lại không trốn thoát được, cũng không dám triệu hoán Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra, Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng là nhân vật lấy cứng chọi cứng, không am hiểu trốn tránh.

Mặc dù quầng sáng phản nghịch có thể suy yếu lực lượng cùng tốc độ của những con cự thú này, nhưng mà dù suy yếu như thế nào đi nữa, sáu con cự thú cùng nhau tiến lên, Kỵ Sĩ Phản Nghịch không am hiểu tránh né chỉ sợ là trong nháy mắt liền phải treo.

- Đi ra lăn lộn quả nhiên cần phải trả giá.

Trong lòng Hàn Sâm kêu rên.

Bị một cái đuôi quật trúng, còn không đợi hắn kịp rơi xuống, một cái đuôi khác đã lại quất tới.

Hàn Sâm cố nén đau đớn trên người cùng khí huyết sôi trào ở trong lồng ngực, nhấn một cái lên bên trên cái đuôi kia, lăng không bay vọt lên, liền muốn phá không bay đi.

Thế nhưng mà ở trên bầu trời lại có ba cái đuôi khác ngang trời quất tới, Hàn Sâm ở trên không trung giống như quái điểu trái tránh phải tránh, nhưng chỉ tránh né được hai cái đuôi trước mặt, cái đuôi thứ ba làm thế nào cũng không tránh thoát.

Cái đuôi được lồng ánh sáng bao quanh quất lên trên người Hàn Sâm, Hàn Sâm lập tức cảm giác mình giống như là bị xe lửa đánh trúng, một lần nữa giống như là viên đạn bay ra ngoài.

Bành!

Thân thể Hàn Sâm hung hăng nện khắp nơi, lập tức đụng mặt đất ra một cái hố sâu hình người, máu tươi văng tung tóe khắp nơi.

Không đợi Hàn Sâm từ bên trong leo ra, chân to của một con cự thú đã từ trên trời giáng xuống, hung hăng giẫm xuống.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang, mặt đất không ngừng rung động, hơn 100m mặt đất xung quanh đều sụp đổ vỡ ra, tạo thành một cái hố lớn hình tròn, giống như là một viên thiên thạch lớn va chạm với mặt đất.

Chân to của cự thú dời đi, chỉ thấy tứ chi của Hàn Sâm dính vào lớp đá ở đấy hố, đã thoát khỏi trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, nằm ở đó không nhúc nhích nữa rồi, khắp nơi đều là máu tươi, trên người ngay cả một chút sinh cơ cũng không có, thoạt nhìn là đã chết hẳn.

Bành! Bành!

Một con cự thú bên cạnh vẫn tàn nhẫn đạp hai cái nữa, giẫm thân thể Hàn Sâm sâu vào trong đá, áo giáp trên người đều bị giẫm văng tung tóe thành mảnh vỡ.

Con cự thú kia ngừng lại, quay đầu cùng mấy con cự thú khác gầm nhẹ trao đổi cái gì đó.

Lúc chúng đang trao đổi, Hàn Sâm vốn đã không có khí tức tựa hồ như đã chết đi, mạnh mẽ từ trong đám đá vụn vọt ra, sau lưng xuất hiện cánh Huyết Yêu Long, trong chốc lát hóa thành một tia sáng bay vút lên trời.

Sáu con cự thú kia có chút ngạc nhiên nhìn thoáng qua phương hướng Hàn Sâm bay trốn đi, muốn đuổi theo cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Hàn Sâm bay ra hơn mười dặm, thấy sáu con cự thú không đuổi theo, lúc này mới tìm một chỗ rơi xuống, triệu hoán Kim Mao Hống ra, trực tiếp nằm lên trên người Kim Mao Hống, để cho Kim Mao Hống chở hắn trở lại Tí Hộ Sở.

- Xương cốt đều sắp bị đạp nát rồi.

Hàn Sâm ai oán rên rỉ.

Cũng may là có thể giả chết tìm cơ hội chạy trốn, nếu lại bị đạp cho mấy cái nữa, thân thể này của hắn sẽ thật sự bị đạp nát.

Hiện tại mặc dù còn sống, nhưng mà áo giáp Ma Huyết Đường Lang cũng đã bị hủy diệt rồi, chỗ tốt không mò được, một kiện áo giáp siêu cấp thần huyết cứ như vậy không còn.

Thứ duy nhất mà Hàn Sâm lấy được chính là đồng xu bạc kia, thứ khác đều là một đống đồng nát, căn bản không có giá trị gì.

Hàn Sâm cảm thấy hình như mỗi lần mình muốn bắt nạt sinh vật siêu cấp thần huyết nhỏ yếu, đều sẽ không có kết quả gì tốt, giống như là bị ma chú gì đó vậy.

- Lần này đúng là quá thiệt thòi, hi vọng đồng xu bạc kia có chút tác dụng, bằng không thì một trận đánh đập này xem như là chịu không.

Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở, kéo lấy thân thể bị thương truyền tống về Liên Minh, không nói hai lời liền ngâm vào trong ao dịch khôi phục.

Trọn vẹn ở bên trong ngâm một tuần lễ, Hàn Sâm mới từ bên trong leo ra, mặc dù thân thể còn chưa hoàn toàn tốt hẳn, nhưng mà cũng đã không có vấn đề gì lớn nữa, chỉ cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian ngắn nữa là được rồi.

Thân thể cơ năng của Hàn Sâm đã vô cùng mạnh mẽ, chỉ là cường độ còn không bằng sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng mà năng lực hồi phục lại bởi vì vài loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cường hóa thân thể, cho nên đã không kém hơn sinh vật siêu cấp thần huyết là bao.

Trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm tìm một căn phòng không có ai, gọi Long Đế từ trong long huyết ban chỉ ra.

- Thứ này ông biết không?

Hàn Sâm lấy đồng xu bạc kia ra cho Long Đế xem.

Long Đế nhìn thấy đồng xu bạc kia, lập tức long nhãn đều trừng lớn, kinh ngạc nói:

- Nữ Đế tệ? Cậu từ nơi nào lấy được thứ này?

- Nữ Đế tệ? Rất đáng tiền à? Vật này tôi phải lấy mạng đổi lấy, hẳn là đồ tốt phải không?

Hàn Sâm nghe giọng của Long Đế, tựa hồ là đồ tốt, tâm tình lập tức tốt lên rất nhiều, không ngớt lời hỏi.

Chương 1157: Nữ Đế Tệ

Long Đế duỗi móng vuốt ra, nắm lấy đồng xu bạc này tới gần quan sát tỉ mỉ, nhìn một lúc lâu mới ném đồng xu bạc trả lại cho Hàn Sâm.

- Thế nào, ông cũng nên nói đôi lời đi chứ?

Hàn Sâm cau mày nói.

Long Đế rung đùi đắc ý nói ra:

- Là Nữ Đế tệ không sai, thứ này cậu lấy được ở đâu?

- Ít thừa nước đục thả câu đi, nói mau, thứ này đến cùng làm được cái gì?

Hàn Sâm hung hăng lườm Long Đế, tâm tình hiện tại của hắn thật sự không tốt, Long Đế lại ra vẻ thần bí, Hàn Sâm không ngại giao lưu trao đổi vui vẻ với y.

Long Đế lại vừa cười vừa nói:

- Đừng gấp gáp, thứ này có lai lịch phi phàm, không phải một hai câu là có thể nói rõ, cậu phải từ từ nghe tôi nói.

Hàn Sâm ngồi xuống nhìn Long Đế, mặc dù không nói chuyện, nhưng mà Long Đế cũng đã nhìn ra ánh mắt của Hàn Sâm bất thiện, vội vàng ho nhẹ rồi nói:

- Ở trong vô tận trong năm tháng, Đại Đế ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng không ít, trong đó cũng không thiếu nữ Đại Đế, nhưng mà một vị

nữ Đại Đế nổi danh nhất, không thể không nói tới Vĩnh Dạ Nữ Đế kia, năm đó Vĩnh Dạ Nữ Đế thế chính là tồn tại vô địch đánh khắp không gian thứ ba Tí Hộ Sở, liền Cổ Ma đại nhân đều phải nhường cho bà ta ba phần.

Hàn Sâm nghe thấy thế hai mắt tỏa ánh sáng, giơ đồng xu bạc trong tay lên hỏi:

- Món Nữ Đế tệ này là gen chí bảo của Vĩnh Dạ Nữ Đế à?

- Cái đó cũng không phải.

Long Đế lắc đầu nói.

Hàn Sâm hung hăng lườm Long Đế:

- Không phải thì ông nói những lời này làm gì?

- Mặc dù Nữ Đế tệ không thể xem như là gen chí bảo, nhưng mà đúng là đồ vật của Vĩnh Dạ Nữ Đế, mặc dù bản thân nó không có hiệu dụng gì, nhưng mà cầm cái Nữ Đế tệ này lại có thể đi đổi chút chỗ tốt.

Long Đế nói ra.

- Thế là thế nào?

Hàn Sâm lập tức hứng thú, nhìn Long Đế truy hỏi.

Long Đế chỉ vào Nữ Đế tệ nói:

- Chân dung khắc phía trên chính là Vĩnh Dạ Nữ Đế, cậu không thấy là khá quen sao? Lúc trước trên người của cậu có dấu ấn của Tà Liên Nữ Đế, có lẽ là cậu nên nhìn thấy Tà Liên Nữ Đế rồi đi? Có phải là rất giống chân dung này hay không?

- Họ có quan hệ?

Hàn Sâm nhìn chân dung bên trên đồng xu bạc hỏi.

Long Đế cười nói:

- Nào chỉ là có quan hệ, Vĩnh Dạ Nữ Đế đã sớm tấn chức lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở, nhưng mà bà ta còn có hậu đại ở lại bên trong không gian thứ ba, hậu đại kia chính là Tà Liên Nữ Đế, lúc trước tôi khi còn có thể đi lại ở trong Tí Hộ Sở, cô ta đã là Đại Đế có tiếng tăm lừng lẫy rồi.

Dừng lại một chút, Long Đế lại nói tiếp:

- Khi đó tôi từng nghe nói qua, Tà Liên Nữ Đế đang thu thập Nữ Đế tệ do mẹ cô ta lưu lại, nếu như cầm Nữ Đế tệ đi tới chỗ Tà Liên Nữ Đế, liền có thể đổi lấy một viên Vô Tà Liên Tử của Tà Liên Nữ Đế. Đương nhiên, nếu như cậu có thực lực, còn có thể trả giá với cô ta một chút.

- Vô Tà Liên Tử làm được cái gì? Là thứ tốt sao?

Hàn Sâm nháy mắt hỏi.

- Thứ tốt do thực vật gen Đại Đế kết ra, rất có ích lợi đối với việc mở ra khóa gen, không gian thứ ba Tí Hộ Sở chỉ có Tà Liên Nữ Đế mới có thể trồng ra Vô Tà Liên Tử, liền rất nhiều Đại Đế đều rất thèm thuồng, cậu nói xem nó có phải là thứ tốt không?

Long Đế nói ra.

Ánh mắt của Hàn Sâm có chút kỳ dị đánh giá Nữ Đế tệ trong tay, lật tới lật lui nhìn nhiều lần, vừa xem vừa nói:

- Ông nói xem nếu như thứ này không có tác dụng, làm sao Tà Liên Nữ Đế có thể dùng bảo bối như Vô Tà Liên Tử đi đổi lại được?

Long Đế nói ra:

- Trước kia cũng có cường giả lấy được Nữ Đế tệ từng nghiên cứu qua, Nữ Đế tệ ngoại trừ cứng rắn ra cũng không có tác dụng đặc biệt gì. Truyền thuyết lúc ấy Vĩnh Dạ Nữ Đế làm ra mười ba đồng Nữ Đế tệ, trước khi bà ta tấn chức không gian thứ tư Tí Hộ Sở liền phân biệt đưa cho mười ba Đế Linh tâm phúc của mình, có thể là làm đồ kỷ niệm đi.

Hàn Sâm cũng không nhìn ra manh mối gì, mặc dù hoài nghi Nữ Đế tệ là một bảo bối, nhưng mà không biết nó làm được cái gì, vậy cũng không khác

gì phế vật cả.

Hàn Sâm nghĩ xem có nên cầm lấy đi tới chỗ Tà Liên Nữ Đế đổi chút Vô Tà Liên Tử hay không, có lẽ sẽ có trợ giúp đối với việc đột phá khóa gen của mình.

Tốc độ đột phá của Động Huyền Kinh đã rất nhanh, so với nhân loại bình thường đã không biết nhanh hơn bao nhiêu lần, nhưng mà Hàn Sâm vẫn cảm thấy chậm.

Chẳng qua là khi đó Tà Liên Nữ Đế ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở đã nhìn thấy hắn, lại còn cho hắn một dấu ấn gì đó, Hàn Sâm sợ nếu mình tới, Tà Liên Nữ Đế sẽ mạnh mẽ giữ hắn lại nơi đó.

- Cùng lắm thì tìm Dị Linh giúp mình đi đổi.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Long Đế thấy Hàn Sâm một hồi lâu không nói lời nào, liền lại mở miệng hỏi:

- Đồng Nữ Đế tệ này cậu tìm được ở đâu?

Hàn Sâm liền đem chuyện mình gặp được kia nói lại một lượt, nhưng mà hắn cũng không nói là do mình muốn đánh lén thú nhỏ cuối cùng bị vây đánh, chỉ nói là chính mình anh dũng chém giết, từ trong một ổ sinh vật siêu cấp thần huyết giành được Nữ Đế tệ.

Long Đế nghe xong lại hơi có chút kinh ngạc:

- Sinh vật cậu nhìn thấy hẳn là Phệ Kim Thú đi?

- Phệ Kim Thú?

Hàn Sâm không biết cái tên này.

Long Đế giải thích nói:

- Phệ Kim Thú là một loại sinh vật siêu cấp thần huyết rất nổi danh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, chúng dùng kim loại làm thức ăn, có thể hấp thu tinh khí của kim loại. Tôi đoán chừng cậu thấy một đám kia chính là Phệ Kim Thú, mà đống đồng nát kim loại kia, kỳ thật trước kia đều là thứ tốt, chỉ là bị Phệ Kim Thú hấp thu hết tinh khí kim loại, cho nên mới biến thành bộ dáng sắt vụn.

- Ông nói như vậy, hình như cũng đúng là như thế.

Hàn Sâm cảm thấy những thứ đồng nát đó quả thật giống như có chút bất đồng, nếu không ngay từ đầu hắn cũng sẽ không nhìn lầm.

- Sẽ không sai, nếu không thì con tiểu Phệ Kim Thú kia cũng sẽ không đi nhặt Nữ Đế tệ, mặc dù trí tuệ của Phệ Kim Thú cao, nhưng mà chúng ngoài đồ đạc bằng kim loại ra thì đều không quá cảm thấy hứng thú với thứ gì khác.

Long Đế có chút tiếc hận nói:

- Đáng tiếc là bầy Phệ Kim Thú kia quá đông, thậm chí còn có sáu con Phệ Kim Thú trưởng thành, dù là Đại Đế chỉ sợ cũng không nguyện ý đi chọc giận chúng nó, cậu thì càng không được rồi, nếu không thì còn có thể đi xem, chúng còn nhặt được vật gì khác nữa hay không.

- Liền Đại Đế cũng không dám trêu chọc? Phệ Kim Thú lợi hại như vậy sao?

Hàn Sâm có chút không quá tin tưởng.

Long Đế cười nói:

- Bản thân Phệ Kim Thú cũng từng có tiền lệ tấn chức thành sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu, luận tiềm lực chưa hẳn đã kém hơn Đại Đế, hơn nữa gen vũ khí loại kim loại vô dụng đối với chúng, hơn nữa lực phòng ngự của bọn chúng thật sự quá kinh người, coi như là Đại Đế cũng không dám nói mình nhất định có thể giết chết một con Phệ Kim Thú mở ra chín đạo khóa gen. Huống chi tâm trả thù của Phệ Kim Thú rất mạnh, cậu giết một con,

chẳng khác nào là chọc cả tộc đàn của chúng, không ai muốn tự chuốc lấy phiền toái như vậy.

Hàn Sâm âm thầm may mắn mình không thể giết chết con Phệ Kim Thú nhỏ kia, nếu không thì thực không chết không thôi rồi.

Nhưng mà Hàn Sâm nghĩ lại, lại trở nên hưng phấn.

- Con thú nhỏ kia là từ trong động đất ngậm Nữ Đế tệ đi ra, ông nói xem ở trong động đất có thể còn có thứ gì khác hay không?

Hàn Sâm nhìn Long Đế có chút hưng phấn nói.

Long Đế trầm ngâm nói:

- Cũng rất có thể, Nữ Đế tệ sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở đó, có lẽ là Phệ Kim Thú chỉ cảm thấy hứng thú đối với kim loại, nếu như còn có những vật khác, hẳn là còn ở chỗ đó.

Hàn Sâm lập tức tỉnh táo tinh thần, thu thập đồ đạc liền rời khỏi Tí Hộ Sở, hắn muốn đào cái động đất kia lên nhìn một cái, nói không chừng còn có bảo bối gì khác.

Chương 1158: Bảo Bối Trong Hố Đất

Bởi vì vị trí của động đất cách sào huyệt của Phệ Kim Thú không xa, lúc Hàn Sâm đi tới liền rất cẩn thận, sợ lại đánh động mấy con Phệ Kim Thú đó.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không phải thật sự rất sợ, lần trước là bởi vì hắn không biết có nhiều Phệ Kim Thú như vậy, kết quả mới bị chúng vây lại.

Lần này Hàn Sâm đã thêm cẩn thận, chỉ cần thấy được chúng liền sẽ bỏ chạy, chúng cũng rất khó đuổi được Hàn Sâm.

Cũng may là con đường Hàn Sâm đi tới không đụng phải Phệ Kim Thú, mãi cho đến gần cái động đất kia, Hàn Sâm lại dạo qua một vòng ở xung quanh, sau khi xác định không nhìn thấy bóng dáng của Phệ Kim Thú, mới đi đến bên cạnh động đất.

Hàn Sâm ngồi xổm bên cạnh động đất hướng vào bên trong động đất dò xét, cửa động rất nhỏ, chỉ lớn cỡ chén ăn cơm, bên trong tối om, cũng không biết đến cùng là sâu bao nhiêu.

Dùng Động Huyền Khí quét xuống, nhưng mà vì cái động kia có chút quanh co, Động Huyền Khí cũng khó có thể xâm nhập vào trong đó.

- Mặc kệ, đào trước rồi tính.

Hàn Sâm gọi Ác Quỷ Hoàn ra, biến thành bộ dáng một cái xẻng, nhắm cửa động từng xẻng đào xuống dưới.

Cấu tạo và tính chất của đất ở chỗ này không tốt lắm, bên trong pha tạp rất nhiều nham thạch cứng rắn, cũng may là khí lực của Hàn Sâm không nhỏ, không bao lâu đã từ miệng cái hang nhỏ kia đào xuống sâu 5~6 mét.

Nhưng mà ngoại trừ nham thạch ra, Hàn Sâm chẳng đào được cái gì khác cả.

Coong!

Hàn Sâm lại một xẻng đào xuống dưới, giống như là đâm lên bên trên vật cứng gì đó, vậy mà không thể đào xuống tiếp được.

Hàn Sâm lập tức vui vẻ, biết chắc là mình đã đào được cái gì đó, nếu không coi như là đụng phải tảng đá, dùng sự sắc bén của Ác Quỷ Hoàn cùng lực lượng của hắn, cũng có thể trực tiếp đào đứt.

Hiện tại Ác Quỷ Hoàn không thể đào xuống được, hiển nhiên là đụng phải đồ vật gì đó ghê gớm rồi.

Hàn Sâm vội vàng dùng xẻng xúc bùn đất và nham thạch phía trên ra, dần dần lộ ra đồ vật ở phía dưới.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, lập tức hơi ngẩn ra, chỉ thấy chỗ lộ ra ngoài là một khối nham thạch, nhưng mà khối nham thạch này vô cùng vuông vức, thoạt nhìn giống như là nhân công chế tạo ra.

Hiện tại còn không thấy rõ toàn bộ nham thạch, chỉ mới lộ ra một mảng nhỏ, còn có một bộ phận rất lớn ở trong đất bùn, Hàn Sâm vung vẩy cái xẻng tiếp tục đào rộng ra xung quanh, muốn móc cả khối ra nhìn thử.

Tảng đá phía dưới vẫn còn rất lớn, Hàn Sâm đào một hồi lâu mới có thể đào tảng đá kia hoàn toàn hiển lộ ra.

Thoạt nhìn tảng đá kia có chút lạ, hẳn là một tảng đá bị vỡ, hai đầu đều bị cái gì đó cắt đứt, chỉ còn lại một đoạn chừng hai mét.

Mà độ rộng của tảng đá kia lại vượt qua 10m, thoạt nhìn giống như là bộ phận của một thứ đồ làm bằng đá rất lớn.

Trên tảng đá chẳng có cái gì cả, nhìn không ra rốt cuộc là thứ gì, Hàn Sâm khẽ nhíu mày, thò tay muốn lật hòn đá kia qua, nhìn xem mặt khác có đồ gì không.

Thế nhưng mà làm cho Hàn Sâm càng thêm hoảng sợ là, tảng đá kia nặng nề khó có thể tưởng tượng, Hàn Sâm dùng sức nhấc lên một chút, vậy mà không thể nhấc tảng đá lên.

Hàn Sâm dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra chín đạo khóa gen, cả người đều nổi lên màu đỏ kỳ dị, hai tay đỡ ở phía dưới tảng đá, dùng hết khí lực toàn thân nhấc lên.

- Đứng lên cho tao.

Hàn Sâm phát ra một tiếng rống giận, từng chút một nhấc tảng đá lên.

Thế nhưng mà còn chưa lật tảng đá qua, mặt Hàn Sâm đã đỏ lên, thân thể đều run lẩy bẩy, hai tay có chút không chịu nổi, cuối cùng không thể không buông tảng đá xuống.

Chỉ nghe bịch một tiếng, tảng đá một lần nữa rơi xuống, đập cho mặt đất lắc lư một hồi.

- Tảng đá kia nhất định là đồ tốt.

Hàn Sâm cắn răng một cái, gọi Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng Kim Mao Hống ra.

Sau đó cùng bọn họ xúm vào nhấc tảng đá kia lên.

- Các đồng chí thêm chút sức nữa… một hai ba lên. . .

Hàn Sâm hô hào khẩu hiệu để cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch, Kim Mao Hống cùng hắn đồng thời phát lực.

Mắt thấy đã sắp nhấc tấm bia đá kia lên lật lại, ánh mắt của Hàn Sâm hướng tới phía trước lơ đãng quét qua, lập tức bị hù cho tay mềm nhũn, hòn đá kia lại rơi xuống, đập cho bụi đất tung bay.

Chỉ thấy một con Phệ Kim Thú nhỏ, không biết lúc nào đã đứng ở đối diện hố đất, lúc này đang cúi đầu, vẻ mặt tò mò nhìn bọn Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức bay lên, nhảy ra ngoài hố đất định chạy, nhưng mà ở bên ngoài hố đất nhìn ngó, lại không phát hiện ra bóng dáng của sáu con Phệ Kim Thú trưởng thành kia, chỉ có con thú nhỏ là đang ở chỗ này.

- Khụ khụ, anh bạn nhỏ, sao mày lại tới đây, ở đây rất nguy hiểm, có rất nhiều quái thúc thúc đáng sợ, mày mau về nhà đi.

Hàn Sâm vẫy tay đối nói với con tiểu Phệ Kim Thú kia.

Thế nhưng mà tiểu Phệ Kim Thú cũng không để ý đến hắn, chỉ là tò mò nhìn bọn Hàn Sâm cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch, không hề có một chút ý tứ sợ hãi nào.

Hàn Sâm muốn xoay người rời đi, nhưng mà đào đều đã đào ra rồi, sáu con Phệ Kim Thú trưởng thành kia lại không có ở nơi này, đi như vậy tựa hồ có chút quá nhát gan.

Mắt thấy tiểu Phệ Kim Thú không có ý muốn công kích hắn, Hàn Sâm lại dùng Động Huyền Khí quét khu vực xung quanh một hồi, vẫn không phát hiện ra tung tích mấy con Phệ Kim Thú khác, cắn răng một cái gọi Miêu

Quân ra, để cho nó ở bên ngoài để ý động tĩnh, có động tĩnh gì thì kêu một tiếng, để cho hắn có thể kịp thời đào tẩu.

Sau đó Hàn Sâm cười cười với con tiểu Phệ Kim Thú kia:

- Anh bạn nhỏ, ngoan ngoãn, đừng có kêu nha.

Thấy tiểu Phệ Kim Thú không có phản ứng gì, cũng không lộ ra địch ý, Hàn Sâm liền lại nhảy vào trong hầm, một lần nữa cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch, Kim Mao Hống cùng nhấc tảng đá kia lên.

- Các đồng chí thêm chút sức nữa… một hai ba lên. . .

Hàn Sâm vừa hô hiệu lệnh vừa dùng sức.

Tảng đá này thật sự quá nặng, hợp lực ba người mới miễn cưỡng có thể nhấc lên, con tiểu Phệ Kim Thú kia nhìn thú vị, còn cho là bọn họ đang chơi đùa cài gì, lập tức nhảy vào bên trong hố đất, sau đó cũng dùng đầu đi nâng tảng đá.

Ầm ầm!

Rốt cục tảng đá đã bị nhấc lên, Hàn Sâm leo lên trên nhìn thoáng qua, trong lòng lập tức vui vẻ, bên trên quả nhiên có vết khắc.

Thế nhưng mà chờ lúc Hàn Sâm vét sạch bùn đất phía trên đều, lại có chút trợn tròn mắt.

Trên mặt tảng đá lớn này, vậy mà chỉ có khắc hai chữ “Nhân Nhất”.

- Đây là có ý gì vậy? Nhân Nhất? Có một người?

Hàn Sâm nhìn chữ khắc trên tảng đá có chút buồn bực.

Nhưng mà sau khi nhìn thêm mấy lần, sắc mặt của Hàn Sâm lại có chút thay đổi.

Bộ dáng cùng chữ viết trên tảng đá kia, Hàn Sâm càng xem càng cảm thấy có chút quen mắt, giống như hắn đã gặp vật tương tự như thế ở đâu rồi.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn tấm bia đá kia cẩn thận nhớ lại, lập tức một tia chớp xẹt qua trong óc, khiến cho sắc mặt của Hàn Sâm đại biến, vội vàng đến gần cẩn thận nhìn hình dạng lớn nhỏ cùng chữ viết ở bên trên tảng đá kia.

- Không sai rồi, rất giống tảng đá kia, chữ viết cũng rất giống. . .

Hàn Sâm lộ ra vẻ cổ quái nhìn hai chữ ở trên tảng đá kia, càng thêm xác định suy đoán của mình.

Lúc trước Hàn Sâm bị vây ở bên trong sơn cốc thời gian ba năm, ở đó có một khối tàn bia, khối tàn bia kia hắn đã nhìn ba năm, chữ viết phía trên không thể quen thuộc hơn được nữa.

Hàn Sâm có thể rất khẳng định, chữ viết trên tảng đá này cùng chữ viết trên tấm tàn bia kia là cùng một mạch, hơn nữa tính chất cùng hình dạng tảng đá, thoạt nhìn cũng rất giống như là một bộ phận của khối tàn bia kia.

- Đây là chuyện gì? Nếu như tảng đá này thật sự là một bộ phận của tàn bia, tại sao nó lại rơi ở chỗ này? Nó và Nữ Đế tệ có quan hệ gì đây?

Hàn Sâm nhìn tảng đá nhíu mày suy tư.

Chương 1159: Vĩnh Dạ Chí Bảo

Không nghĩ ra nguyên do bên trong, làm cho Hàn Sâm rất thất vọng.

Vốn cho rằng tảng đá này là bảo bối gì đó, ai ngờ lại là một bộ phận của tấm bia đá kia, tấm bia đá kia hắn đã nhìn ba năm, xác thực là đủ nặng đủ cứng, trừ ra cũng không có chỗ nào đặc biệt nữa.

Hàn Sâm cũng không thể ôm một tảng đá nặng như vậy đi nện người được? Huống hồ Hàn Sâm cũng ôm không nổi, tảng đá kia thật sự là quá nặng.

Không thèm quan tâm tới tảng đá bị lật lên kia nữa, Hàn Sâm quơ cái xẻng tiếp tục đào xuống, muốn nhìn một chút xem có thể đào ra vật gì khác nữa

hay không.

Con thú nhỏ kia tò mò nhìn Hàn Sâm, tựa hồ rất nghi hoặc đến cùng là Hàn Sâm đang làm cái gì.

Hàn Sâm mặc kệ nó, chỉ cần nó không kêu là được.

Dùng khí lực của Hàn Sâm phối hợp với Ác Quỷ Hoàn, vậy thì không khác gì một cái máy xúc loại nhỏ, rất nhanh đã lại đào sâu xuống thêm mấy mét, sau đó lại nhìn thấy một vật.

Một tấm vải rách xen lẫn ở trong đất bùn, nhưng mà Hàn Sâm cảm thấy đây hẳn không phải là vật gì tốt, vừa rồi hắn một xẻng đào xuống phía dưới, trực tiếp đục thủng một lỗ hổng lớn trên tấm vải rách, căn bản không có cảm giác gì.

Lấy tay bới tấm vải rách kia ra, tấm vải kia vẫn còn rất dài, một hồi lâu mới hoàn toàn lấy ra được.

Nhìn giống như là một lá cờ rách, nhưng mà mặt lá cờ lại không có hình ảnh gì, khiến cho Hàn Sâm rất hoài nghi phán đoán của mình.

- Như thế nào toàn đào ra thứ đồ vô dụng không vậy.

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, nghĩ lại, gọi Long Đế từ trong nhẫn ra, chỉ vào tấm vải rách cùng tảng đá hỏi:

- Ông biết những vật này không?

Long Đế nhìn tảng đá, liền lập tức lắc đầu, sau đó lại nhìn lá cờ Hàn Sâm đang cầm trong tay một chút, vẻ mặt lập tức biến đổi:

- Đây là Vĩnh Dạ kỳ đó, là tiêu chí của Vĩnh Dạ Nữ Đế.

- Thứ này là lá cờ của Vĩnh Dạ Nữ Đế? Ông đừng có lừa tôi, liền thứ vừa xấu vừa nát này, Đại Đế sẽ dùng thứ này làm lá cờ sao?

Hàn Sâm không tin nói.

Long Đế kéo sát vào nhìn nhìn, cũng nhíu mày:

- Đúng vậy, đây chính là Vĩnh Dạ kỳ, tài liệu đúng là Cực Dạ Ti, nhưng mà rất kỳ quái, Cực Dạ Ti này hình như đã xảy ra vấn đề gì, thoạt nhìn là tinh nguyên đã mất hết. . .

- Không phải bị chôn vùi thời gian quá dài nên mới mục nát đấy chứ?

Hàn Sâm nói ra.

- Làm sao có thể, Cực Dạ Ti là sợi của gen Đế Thụ, coi như là đặt ở trong liệt hỏa đốt trên vạn năm cũng sẽ không hao tổn mảy may, huống chi chỉ là chôn ở dưới đất.

Long Đế nhớ lại rồi nói:

- Trước kia tôi đã từng thấy Vĩnh Dạ kỳ, những kỳ thủ cầm Vĩnh Dạ kỳ bên cạnh Vĩnh Dạ Nữ Đế vung lá cờ lên, thiên địa cũng vì thế mà điên đảo, coi như là ban ngày cũng sẽ biến thành đêm tối.

- Vậy ông nói tới khẳng định không phải là thứ đồ này, thứ này tùy tiện đụng một cái đã bị xé đã rách, hơn nữa bên trên một chú dấu vết lực lượng đều không có, đây không phải là hàng nhái do ai đó làm ra đấy chứ?

Hàn Sâm kéo lá cờ một cái, lập tức lại kéo ra một vết rách.

Long Đế lắc đầu, hiển nhiên là y cũng không nghĩ ra.

Hàn Sâm đem ném lá cờ sang một bên rồi lại đào tiếp, đang đào đột nhiên cảm thấy mặt đất buông lỏng, hố đất lập tức sụp xuống dưới.

Cũng may Hàn Sâm phản ứng rất nhanh, trực tiếp bay lên, chờ sau khi bùn đất kia sập xong, phát hiện phía dưới là một cái động đất.

Đi xuống dưới nhìn xem, động đất cũng không lớn, nhiều lắm cũng chỉ lớn bằng một căn phòng.

Không gian bên trong có hình nửa vòng tròn, thoạt nhìn giống như là có một cái chén bằng đá lớn úp lên trên đất bùn, cho nên mới tạo thành một

không gian nhỏ như vậy.

Hàn Sâm đi vào nhìn xem, quả nhiên là một cái chén đá lớn úp xuống chỗ này, nhưng mà cái chén đá lớn kia đã bị mẻ một khối, bộ phận mẻ đi chính là chỗ Hàn Sâm đào vào.

Mà không gian ở trong cái chén đá kia, Hàn Sâm thấy được một cỗ thi thể, thoạt nhìn có chút giống như là nhân loại, nhưng mà Hàn Sâm cũng không dám khẳng định.

Y phục trên người thi thể kia đã rách rưới mục nát không còn hình dáng gì, thân thể đều đã hóa thành một đống xương trắng.

Long Đế cũng theo vào, nhìn thấy thi thể kia có chút kinh ngạc nói:

- Tôi còn tưởng rằng ở đây sẽ chôn một Đế Linh thủ hạ tâm phúc của Vĩnh Dạ Nữ Đế, không nghĩ tới lại là một Vĩnh Dạ kỳ thủ.

- Làm sao ông nhìn ra được?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

- Cậu không thấy y phục trên người y cũng là do Cực Dạ Ti chế thành hay sao? Đây là trang phục tiêu chuẩn của Vĩnh Dạ kỳ thủ.

Long Đế bay đến cạnh thi thể, đi quanh thi thể nhìn kỹ một chút, lại nói tiếp:

- Chắc chắn không sai rồi, chính là Vĩnh Dạ kỳ thủ, trán của y còn có một hốc mắt, phần lớn Vĩnh Dạ kỳ thủ đều là Hắc Ám Tam Nhãn tộc, bộ hài cốt này thuộc về Hắc Ám Tam Nhãn tộc đấy.

- Vậy thì quả là kì quái, không phải ông đã nói là Vĩnh Dạ Nữ Đế đưa mười ba miếng Nữ Đế tệ cho mười ba thủ hạ tâm phúc hay sao, tại sao tên kỳ thủ này lại có một đồng?

Hàn Sâm cau mày nói.

Long Đế lắc đầu nói:

- Ai biết được, một đời Đại Đế một đời thần, sau khi Vĩnh Dạ Nữ Đế tấn chức không gian thứ tư Tí Hộ Sở, thế lực bà ta thành lập không lâu lắm cũng đã bị sụp đổ, Tà Liên Nữ Đế kia cũng là trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể có thành tựu, cuối cùng ngồi lên Đại Đế chi vị, cũng không hưởng quá nhiều phúc trạch của Vĩnh Dạ Nữ Đế. Còn mười ba vị Đế Linh kia, phần lớn cũng đã không còn tại thế, về sau bọn họ có tao ngộ gì, không phải là tôi có thể biết được.

Hàn Sâm không hỏi tiếp, thò tay liền sờ soạng trong quần áo của tên Vĩnh Dạ kỳ thủ kia, hắn không có kiêng kị gì đối với người chết, huống chi đây còn là dị sinh vật, cũng không phải thật sự là người, cho nên Hàn Sâm cũng không có gánh nặng nào trong lòng.

Chất liệu quần áo cũng là Cực Dạ Ti, nhưng mà không giống với lời của Long Đế, Hàn Sâm nhẹ nhàng kéo một cái thì y phục kia đã rách nát, còn không bằng vải vóc thông thường.

Ở bên trong y phục rách rưới tung ra, thật đúng là để cho Hàn Sâm nhìn thấy mấy thứ lộ ra.

Có một cái bình bằng đá trống không, còn có một ít tấm vải đã mục nát, thứ còn lại là một cái áo choàng màu đen.

Tất cả quần áo toàn thân Vĩnh Dạ kỳ thủ đều đã nát hết, chỉ có cái áo choàng màu đen này vẫn còn hoàn hảo như lúc ban đầu, mặc dù trông cũng không hề sáng bóng, thoạt nhìn giống như là vải gai màu đen, nhưng mà lại hết sức hoàn hảo, màu đen kia không hề có một chút phai nhạt nào, đen giống như là một đống mực.

Long Đế nhìn thấy Hàn Sâm bới áo choàng ra, sắc mặt lập tức đại biến, thất thanh nói:

- Trời ạ, tại sao Dạ Chi Áo Choàng lại ở chỗ này? Tại sao lại ở trên người một Vĩnh Dạ kỳ thủ?

- Cái áo choàng này là đồ tốt?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, xem áo choàng trong tay hỏi.

- Đâu chỉ là đồ tốt, đây chính là áo choàng mà Vĩnh Dạ Nữ Đế sử dụng năm đó, gen chí bảo nổi tiếng khắp không gian thứ ba Tí Hộ Sở, một trong vài món bảo bối nổi danh nhất của Vĩnh Dạ Nữ Đế.

Con mắt của Long Đế sáng lên nhìn Dạ Chi Áo Choàng.

- Thế nhưng mà tôi không nhìn ra bên trên cái áo choàng này có lực lượng đặc thù gì cả?

Hàn Sâm lại có chút không quá tin tưởng, hắn đã nhìn một lúc lâu, cũng không nhìn ra cái áo choàng này có gì đặc biệt.

- Nếu cậu có thể nhìn ra cái gì, đây cũng là không phải là Dạ Chi Áo Choàng rồi.

Long Đế bĩu môi khinh thường:

- Năm đó lúc Vĩnh Dạ Nữ Đế còn chưa thành tựu danh tiếng Đại Đế, chính là khoác cái áo choàng này lên, lẻn vào Thiên Chi Thần Cung ám sát Cửu Thiên Đại Đế lúc ấy đã danh chấn thiên hạ, một lần hành động chấn kinh toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đạt được phong hào Đại Đế.

Chương 1160: Dạ Chi Áo Choàng

Dịch: tính edit thành "Áo Choàng Bóng Đêm" nhưng nghe củ chuối quá nên vẫn giữ nguyên Dạ Chi Áo Choàng.

- Cả Cửu Thiên Đại Đế kia cùng đông đảo Đế Linh, sinh vật siêu cấp thần huyết đều không hề phát hiện ra Dạ Chi Áo Choàng, nếu cậu có thể nhìn ra được cái gì mới là chuyện lạ đấy.

Long Đế khinh miệt nói.

Hàn Sâm mừng rỡ trong lòng, căn bản không hề so đo với lời nói của Long Đế, nếu thật sự là đồ tốt như vậy, vậy thì thật sự là đã kiếm lời lớn rồi.

- Không biết thứ đồ này có bị mục nát vô dụng giống như là Vĩnh Dạ kỳ hay không?

Hàn Sâm không yên lòng giật giật, không dám dùng quá sức, có chút lo lắng nó sẽ bị mình hơi kéo đã rách.

Cũng may cái áo choàng này cũng không bị kéo đứt giống như là Vĩnh Dạ kỳ lúc trước, Hàn Sâm liên tục tăng thêm mấy lần lực, đều không thể tổn thương áo choàng mảy may.

- Quả nhiên là bảo bối, thứ này phải dùng như thế nào?

Hàn Sâm mừng rỡ nhìn về phía Long Đế.

- Nếu đã là Dạ Chi Áo Choàng, đương nhiên chỉ có trong đêm tối mới có tác dụng, trong đêm tối cậu phủ nó lên, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ sẽ không có ai có thể nhìn thấy cậu được.

Long Đế nói.

- Nơi có bóng tối có được không?

Nhìn sắc trời vẫn còn sớm một chút, Hàn Sâm đã có chút không kịp đợi nữa.

- Đương nhiên là không được, đây là Dạ Chi Áo Choàng, cũng không phải Hắc Ám Áo Choàng.

Móng vuốt của Long Đế chỉ vào Vĩnh Dạ kỳ thủ nói:

- Vĩnh Dạ Nữ Đế sở dĩ thành lập nên Vĩnh Dạ Kỵ Sĩ Đoàn, chính là vì dùng Vĩnh Dạ kỳ chế tạo ra đêm tối, để cho bà ta có thể phát huy ra lực chiến đấu mạnh mẽ nhất. Có thể nói là ở trong đêm tối, Vĩnh Dạ Nữ Đế chính là Đại Đế mạnh nhất, không ai có thể địch nổi, liền Cổ Ma đại nhân cũng phải tạm thời tránh mũi nhọn ở trong đêm tối.

Hàn Sâm đành phải thu Dạ Chi Áo Choàng lại trước, chờ đêm xuống lại đi nhìn thử một chút xem thứ này có tác dụng hay không.

Thu hồi áo choàng, Hàn Sâm lại đào ra bốn phía thật lâu, nhưng mà trừ những thứ đó ra không còn có thứ gì khác, khiến cho Hàn Sâm có chút chưa thỏa mãn.

Suy nghĩ, Hàn Sâm lôi tấm bia vỡ này trở lại Tí Hộ Sở, mang thứ này trở về đã phí hết toàn bộ sức lực.

Có thể tìm được giúp đỡ đều gọi qua, mọi người đẩy kéo các thể loại, liền Bảo Nhi cũng ngồi ở trên tấm bia đá góp phần trợ uy cho mọi người, dùng thời gian hơn nửa ngày, rốt cục mới đưa tấm bia vỡ kia về Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

Mặc dù bia vỡ có vẻ như không có tác dụng gì, nhưng mà Hàn Sâm cảm thấy vấn đề này có chút bất thường.

Thời gian ở bên trong sơn cốc thời gian vậy mà xuất hiện sự chênh lệch với bên ngoài, hơn nữa còn có nhiều đồ đạc kỳ dị như vậy, Hàn Sâm cảm thấy trong đó nhất định là có chuyện bí ẩn gì.

Hơn nữa nhìn tấm bia vỡ giống như là đã bị binh khí gì đó cắt đứt ra, liền hắn đều khó có thể tổn thương tấm bia vỡ, tấm bia lớn như vậy, vậy mà bị người cắt đứt gọn gàng, người cắt đứt bia kia là ai?

Ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, vậy mà còn có chiến lực nghịch thiên như thế, Hàn Sâm bởi vì thực lực bản thân tăng vọt mà sinh ra một chút đắc ý cũng lập tức biến mất không còn.

Con tiểu Phệ Kim Thú kia tò mò theo bọn Hàn Sâm đi dạo lung tung, vậy mà cũng tiến vào Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

Tâm tình của Hàn Sâm lập tức có chút phức tạp, đây chính là một cơ hội thật tốt, chỉ cần hắn di động Tí Hộ Sở đi nơi khác, là có thể lưu tiểu Phệ Kim Thú lại.

Thế nhưng mà nghe Long Đế nói, Phệ Kim Thú rất mang thù, nếu như hắn bắt cóc tiểu Phệ Kim Thú đi, nói không chừng tất cả Phệ Kim Thú ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở sẽ tìm hắn dốc sức liều mạng.

Hàn Sâm cũng chỉ hơi do dự một chút như vậy, liền trực tiếp hạ quyết tâm, dùng tính cách vắt chày ra nước của hắn, làm sao có thể để tiểu Phệ Kim Thú đã tới tay lại phun ra ngoài.

Tí Hộ Sở vừa mới đóng cửa, Hàn Sâm đã để cho Sát Na Nữ Đế di động Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

- Mấy vị đại huynh đệ Phệ Kim Thú, tôi chỉ là dẫn anh bạn nhỏ này đi vòng vòng chơi thôi, chẳng mấy chốc sẽ dẫn nó trở về.

Hàn Sâm tìm cho mình một cái cớ.

Hàn Sâm cũng không phải rất sợ những con Phệ Kim Thú đó, dù chúng mạnh thế nào đi nữa, tìm không thấy Hàn Sâm cũng vô dụng.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng không tính tổn thương tiểu Phệ Kim Thú, chuẩn bị huấn luyện nó, Phệ Kim Thú giỏi chịu đánh như vậy, về sau có thể cùng khủng long màu xanh da trời hợp thành tổ hai cái khiên thịt, trở thành hai chiếc chiến xa nghiền ép tất cả của Hàn Sâm.

Tiểu Phệ Kim Thú ở trong Tí Hộ Sở chơi vài ngày, liền cảm thấy có chút không thú vị nữa, tựa hồ là đã chơi chán, liền muốn rời khỏi Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm vội vàng kéo đám kim loại mình mua ở trong Liên Minh ra, xem có thể dụ dỗ con tiểu Phệ Kim Thú này ở lại hay không.

Vượt quá ý liệu của Hàn Sâm, tiểu Phệ Kim Thú đối với kim loại sản xuất trong Liên Minh cảm thấy rất hứng thú, lập tức nhào tới đống kim loại kia, lăn qua lăn lại lật tới lật lui.

Tiểu Phệ Kim Thú chỗ này sờ sờ chỗ kia cắn cắn, tựa hồ như là đối với tất cả kim loại đều cảm thấy rất hứng thú, đặc biệt là những hợp kim thép Z kia, bị nó nhào tời, mỗi ngày đều ôm ngủ.

Đã có đống kim loại này hấp dẫn, tiểu Phệ Kim Thú cũng không muốn rời đi nữa, mỗi ngày đều lăn qua lăn lại nằm ngủ ở bên trên đống kim loại.

Tiểu Phệ Kim Thú ở phía trên ngủ mới được vài ngày, những kim loại đó giống như là bị ô-xy hoá vậy, bên trên sinh ra rất nhiều gỉ, dần dần bắt đầu mục nát, hơn nữa tốc độ mục nát tương đối nhanh, chưa tới vài ngày đã mục nát không còn hình dáng gì, lực hấp dẫn đối với tiểu Phệ Kim Thú đã giảm nhiều.

Hàn Sâm chỉ có thể mua thêm càng nhiều kim loại hơn để mang vào, đem các loại kim loại ra thử dụ dỗ tiểu Phệ Kim Thú.

Rất nhanh Hàn Sâm liền phát hiện ra, tiểu Phệ Kim Thú đặc biệt ưa thích thép Z nguyên thạch, hơn nữa thép Z nguyên thạch cũng không dễ dàng mục nát giống như kim loại thường.

Tiểu Phệ Kim Thú cũng không phải thật sự ăn những kim loại đó, chỉ là ngủ ở phía trên, những kim loại đó giống như là bị hút đi tinh hoa, liền thép Z nguyên thạch cũng giống như vậy.

Nhưng mà kim loại bình thường thì chỉ cần mấy ngày đã bị hút hỏng, thép Z nguyên thạch lại có thể kiên trì thật lâu.

- Kim Tử. . . go. . .

Ở trong Tí Hộ Sở dưới mặt đất, Hàn Sâm ném một cây gậy thép Z nguyên thạch ra xa xa.

Tiểu Phệ Kim Thú lập tức sải chân chạy tới, nhảy vọt lên cắn vào cây gậy thép Z nguyên thạch kia.

Bảo Nhi ngồi trên ghế dựa ăn đồ ăn vặt nhìn thấy thế hết sức cao hứng, vỗ bàn tay nhỏ bé cổ vũ cho tiểu Phệ Kim Thú.

Nữ Hoàng thì lộ ra vẻ mặt cổ quái nhìn Hàn Sâm cùng tiểu Phệ Kim Thú, không phải là không có người nghĩ tới huấn luyện dị sinh vật, nhưng mà chân chính có thể thành công lại rất ít, huống chi là huấn luyện một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Thủ đoạn thấp kém giống như là huấn luyện chó của Hàn Sâm, Nữ Hoàng vốn rất khinh bỉ, nhưng mà bộ dạng của con tiểu Phệ Kim Thú kia vậy mà

thật sự rất nghe lời, khiến cho Nữ Hoàng vô cùng hoài nghi, kia có phải thật sự là sinh vật siêu cấp thần huyết hay không.

Chỉ có điều gậy thép Z nguyên thạch không phải là đĩa ném, Hàn Sâm ném một cái ra ngoài, tiểu Phệ Kim Thú liền chiếm lấy, muốn lấy trở về là không thể nào đấy.

Cho nên Hàn Sâm huấn luyện cũng rất đau lòng, mỗi lần ném ra một khối đều là một số tiền lớn a.

Hàn Sâm muốn dùng kim loại khác để thay thế, nhưng mà Kim Tử đã nếm qua thứ tốt, đối với những sản phẩm kém đó rốt cuộc không có hứng thú gì.

Hàn Sâm ném một tảng lớn hợp kim ra bên ngoài, Kim Tử căn bản liền mí mắt cũng không nhấc lên.

Nếu như không phải Hàn Sâm còn mơ ước tới tương lai tốt đẹp, chỉ sợ sớm đã đánh bay tiểu tổ tông tham ăn này ra ngoài.

Sáu con Phệ Kim Thú trưởng thành cũng không đuổi tới, điều này làm cho Hàn Sâm an tâm hơn không ít, chuẩn bị lại chuyển sang nơi khác đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, phiến khu vực này nhất định không trở lại.

Mỗi ngày Tí Hộ Sở dưới mặt đất chỉ có thể di động một lần, tạm thời còn không tìm được vị trí thích hợp, Hàn Sâm trở lại Liên Minh nghỉ ngơi vài ngày, chuẩn bị dẫn con đến chỗ mẹ nó bên kia.

Chương 1161: Gặp Gỡ Trong Cửa Hàng

Hoàn thành sự nghiệp lớn đưa con tới, Hàn Sâm ôm lấy Kỷ Yên Nhiên nói chuyện.

- Gần đây trong cửa hàng mới đưa vào một loại phi thuyền model mới, muốn đi thử một chút hay không?

Móng tay của Kỷ Yên Nhiên vẽ vòng tròn ở trên cánh tay của Hàn Sâm nói ra.

- Phi thuyền à, còn không đã ghiền bằng lái Độc Giác Tiên.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Ôi. . .

Lời vừa mới dứt, Hàn Sâm cảm giác trên cánh tay tê rần, Yên Nhiên đã hung hăng cắn một cái lên trên cánh tay hắn.

- Làm sao lại cắn anh?

Hàn Sâm vô tội nói.

- Có đi không?

Kỷ Yên Nhiên cọ xát răng mèo nói.

- Đi, đánh chết cũng phải đi.

Hàn Sâm rất có cốt khí nói ra.

Mới rạng sáng ngày hôm sau, sau khi Hàn Sâm rửa mặt, mang theo Bảo Nhi cùng đi tới cửa hàng phi thuyền do Kỷ Yên Nhiên mở.

Cái cửa hàng này xem như là cửa hàng phi thuyền lớn nhất trên Lạc Gia Tinh rồi, trưng bày ở trong đại sảnh có rất nhiều mẫu phi thuyền mới cao cấp, Hàn Sâm nhìn rất hưng phấn.

Trong cửa hàng đều là người máy trí tuệ nhân tạo cung cấp phục vụ chọn mua, liền một nhân viên cửa hàng cũng không nhìn thấy.

- Anh ở chỗ này chờ em, phi thuyền mới vẫn còn ở trong kho hàng, em đi xem nó thử xem.

Kỷ Yên Nhiên nói xong đưa túi cùng áo khoác của mình cho Hàn Sâm, mình thì đi tới phòng điều khiển.

Hàn Sâm liền mang theo Bảo Nhi đi dạo ở trong đại sảnh, nhìn phi thuyền nhà mình bán một chút.

Chính hắn rất ít khi lái phi thuyền, cho dù lúc cần phải lái, cũng đều là lái tự động, bởi vì thời gian ở trong Liên Minh tương đối ít, cho nên đối với phi thuyền cũng không có truy cầu cao.

Nhưng mà đàn ông đều có giấc mơ với máy móc, mặc dù giấc mơ máy móc của Hàn Sâm không mạnh mẽ cho lắm, nhưng nhìn những chiếc phi thuyền được tạo hình tinh mỹ tràn ngập lực lượng cùng đường cong mỹ cảm này, cũng cảm thấy vô cùng ưa thích, có xúc động muốn được lái về nhà sưu tầm.

Bảo Nhi không có hứng thú gì đối với phi thuyền, nhưng lại cảm thấy rất hứng thú đối với người máy trí tuệ nhân tạo ở bên cạnh, tò mò nhìn bọn họ.

- Người trẻ tuổi, có thể giúp chúng tôi một chuyện không?

Lúc Hàn Sâm đang quan sát phi thuyền, một đôi vợ chồng già đã đi tới bên cạnh, gương mặt lộ ra vẻ khó xử, giống như gặp phải chuyện gì phiền toái.

- Có chuyện gì có thể giúp hai người?

Nếu như đủ khả năng, Hàn Sâm đương nhiên không ngại trợ giúp bọn họ.

Người đàn ông nói:

- Chúng tôi muốn mua một cái phi thuyền, nhưng mà không biết nên chọn như thế nào, cũng không hiểu nhiều những này, cậu có thể giúp chúng tôi được không?

Hàn Sâm có chút kỳ quái đánh giá đôi vợ chồng già này:

- Nếu hai người muốn biết số liệu gì, có thể hỏi người máy trí tuệ nhân tạo, hoặc là để cho bọn họ giới thiệu cũng được, có gì không hiểu có thể trực tiếp hỏi bọn họ, bọn họ sẽ giải đáp kỹ càng hơn.

Người đàn ông bất đắc dĩ giang tay ra nói:

- Chúng tôi chưa từng tiếp xúc với những vật này, cũng không được giáo dục về phương diện này, đối với kiến thức căn bản cũng không hiểu rõ lắm, chỉ là muốn mời giúp tôi đề cử một cái phi thuyền bình thường thích hợp sử dụng ở bên trong tinh cầu, lợi ích kinh tế thực tế thuận tiện một chút, không biết có nào loại tương đối được hoan nghênh không.

Người đàn ông kia nói như vậy, Hàn Sâm lại càng thêm ngạc nhiên, ở trong Liên Minh hiện tại vẫn còn có người không hiểu những thứ này, vậy chỉ có thể nói tuổi tác của đôi vợ chồng này xác thực là rất già, nếu không lúc đi học sẽ được tiếp nhận giáo dục tương quan.

- Kỳ thật đối với mấy cái này cháu cũng không hiểu nhiều, nếu như hai bác không vội, có thể chờ ở chỗ này một chút hay không, vợ của cháu sẽ lập tức tới, cô ấy đặc biệt am hiểu ở phương diện này, nhất định có thể giúp được hai bác.

Hàn Sâm nói ra.

- Vậy thì rất cảm ơn cậu.

Đôi vợ chồng kia rất cao hứng, liền ngồi xuống ghế dựa bên cạnh nói chuyện với Hàn Sâm.

Vợ chồng họ đều là người có tính cách rất hiền hoà rất có tu dưỡng, rất dễ dàng hàn huyên cùng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm rất nhanh đã khái hiểu rõ đối với bọn họ, hai người nay cũng đã gần 300 tuổi, là người bản địa ở Lạc Gia Tinh, cả đời chưa đi ra khỏi Lạc Gia Tinh.

Người già như vậy, ở trong Liên Minh đang từ từ tăng nhiều, người già trước khi thế giới Tí Hộ Sở chưa được khai phát, có thể sống sót ở trong Tí Hộ Sở, nhiều ít đều gia tăng lên một ít tuổi thọ, người trường thọ càng ngày càng nhiều.

Đôi vợ chồng già này có một tòa trang viên của mình, hai người lúc còn trẻ có mở cửa hàng thú cưng, có nghiên cứu rất sâu đối với thuần dưỡng sủng vật.

Nhưng sau khi thế giới Tí Hộ Sở được khai phát ra, người ở trong Liên Minh nuôi sủng vật càng ngày càng ít, sau khi bọn họ bán cửa hàng đi liền ngay ở trong trang viên nhà mình nuôi một ít sủng vật giải trí lúc hưu nhàn.

Hơn nữa bọn họ ở trong Tí Hộ Sở cũng nuôi không ít sủng vật, ông lão kia còn đắc ý nói cho Hàn Sâm, ông ta còn thuần dưỡng một ít dị sinh vật.

Hàn Sâm liền thỉnh giáo bọn họ một ít phương pháp cùng kỹ xảo thuần dưỡng dị sinh vật, hai ông bà lão giảng rất nhiều thứ cho Hàn Sâm, giúp cho Hàn Sâm lấy được lợi ích không nhỏ.

Sau khi Kỷ Yên Nhiên trở về, Hàn Sâm giới thiệu họ cho Kỷ Yên Nhiên, sau đó để cho Kỷ Yên Nhiên đề cử phi thuyền cho bọn họ.

Sau khi Kỷ Yên Nhiên hỏi rõ nhu cầu của bọn họ, đề cử cho bọn họ mấy loại phi thuyền, hơn nữa mang theo bọn họ thể nghiệm vài loại phi thuyền kia, giúp cho tự bọn họ cảm giác ưu điểm cùng khuyết điểm.

Hai vợ chồng kia cuối cùng lựa chọn một cỗ Vân Hạc, đối với sự hỗ trợ của Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên đều biểu đạt cảm ơn, hơn nữa còn mời bọn họ có thời gian đi tới trang viên của bọn họ chơi.

- Anh biết bọn họ à?

Sau khi hai người rời khỏi, Kỷ Yên Nhiên nhìn Hàn Sâm hỏi.

- Đó không phải là mới vừa làm quen à, làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?

Hàn Sâm có chút kỳ quái nhìn Kỷ Yên Nhiên, không biết tại sao cô ta lại hỏi như vậy.

- Anh là cư dân gốc ở Lạc Gia Tinh, vậy mà không biết bọn họ sao?

Kỷ Yên Nhiên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Hàn Sâm.

- Bọn họ rất nổi danh à?

Hàn Sâm ngây cả người, xác thực là hắn không có ấn tượng gì đối với hai người kia cả, cũng không giống như là nhân vật nổi danh thường xuyên xuất hiện ở trên tin tức.

Kỷ Yên Nhiên lắc đầu nói:

- Bọn họ cũng không tính là nổi danh, thế nhưng con trai của bọn họ lại cực kỳ nổi danh, khẳng định là anh đã nghe nói qua.

- Là ai?

Hàn Sâm tò mò hỏi.

- Chiến dịch Lôi Khắc Dạ lúc anh đi học đã học qua rồi chứ?

Kỷ Yên Nhiên không trả lời Hàn Sâm, ngược lại hỏi Hàn Sâm một vấn đề.

- Học qua rồi, không phải nói trận chiến ấy là một chiến dịch quan trọng nhất để nhân loại chúng ta bước vào vũ trụ à, đặt vững địa vị của nhân loại chúng ta ở trong vũ trụ. . .

Hàn Sâm hồi tưởng nội dung hồi trước mình học ở trường học lại một lần, bởi vì chiến dịch này thật sự quá nổi danh, cho nên đến hiện tại hắn vẫn còn nhớ rõ một chút.

- Vậy chắc là anh còn nhớ, ở trong chiến dịch kia, có một vị tướng quân đánh tới hết gạo sạch đạn, cuối cùng chỉ huy chiến hạm phóng tới chủ hạm của Tu La tộc chứ?

Kỷ Yên Nhiên nói ra.

- Bọn họ sẽ không phải là cha mẹ của tướng quân Hứa Hạc Niên đấy chứ?

Hàn Sâm lập tức chấn động.

Năm đó ở tinh hệ Lôi Khắc Dạ, Hứa Hạc Niên chỉ huy chiến hạm Hỏa Liệt Điểu va chạm kinh thiên kia, có thể nói là bước ngoặt mấu chốt thay đổi

chiến cuộc, cũng là bởi vì một cú va chạm này, chủ hạm của Tu La tộc bị hủy, nguyên bản Tu La hạm đội đã lấy được ưu thế bởi vì bị mất đi chỉ huy, cuối cùng bị nhân loại đánh bại, giúp cho nhân loại đoạt được tinh hệ Lôi Khắc Dạ với tư cách là tấm lá chắn quan trọng của Liên Minh, từ đó đặt vững thịnh thế hôm nay của Liên Minh.

Hứa Hạc Niên và Hỏa Liệt Điểu, cùng với hơn một vạn quân nhân ở trên Hỏa Liệt Điểu cũng được vĩnh viễn ghi vào sử sách.

Đối với cả nhân loại mà nói, đó là thắng lợi đáng để hoan hô, nhưng mà đối với người nhà của Hứa Hạc Niên cùng hơn một vạn quân Liên Minh kia mà nói, đó lại là một lần tai nạn.

Hàn Sâm có chút hiểu rõ vì cái gì mà cuối cùng hai ông bà lão kia lại chọn Vân Hạc, có lẽ bọn họ dùng thứ này để tưởng nhớ đứa con đã rời đi của bọn họ.

Chương 1162: Biến Hóa

Thành thành thật thật ở với Yên Nhiên vài ngày, hơn nữa còn tích cực khai triển, mở rộng đại nghiệp đào tạo trẻ con, lúc Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở đã là một tuần sau đó.

- Đi nơi nào mới có thể tìm được sinh vật siêu cấp thần huyết lạc đàn đây?

Hàn Sâm hết sức đau đầu đối với chuyện này, thực lực tổng hợp hiện tại của hắn nói mạnh thì cũng không mạnh, nói yếu thì cũng không phải là yếu.

Đánh Tí Hộ Sở Đế cấp khẳng định là còn thiếu một chút nữa, nhưng mà sinh vật siêu cấp thần huyết lạc đàn lại không dễ tìm cho lắm.

- Nếu Tà Tình Đế ở chỗ này thì tốt rồi, có y trợ giúp, đánh một Tí Hộ Sở Đế Linh thông thường có lẽ độ khó cũng không lớn.

Trong lòng Hàn Sâm hơi phiền muộn.

Hiện tại Tà Tình Đế còn đang ở Thánh Kiếm Tí Hộ Sở bên kia, bọn Lâm Vi Vi cũng ở Thánh Kiếm Tí Hộ Sở, nhưng mà Hàn Sâm lại không biết Thánh Kiếm Tí Hộ Sở ở phương hướng nào, muốn di động qua cũng không thể được.

Tí Hộ Sở dưới mặt đất lại di động thêm hai lần, sau khi Hàn Sâm đi ra ngoài xem xét tình huống lại lắp bắp kinh hãi, Tí Hộ Sở vậy mà đã di động đến bên trong một khu rừng quả.

Cây cối mọc ra đều là một loại trái cây màu xanh, nguyên một đám đều to bằng nắm đấm, chuyện này cũng không phải là chủ yếu nhất, chủ yếu nhất là những cây ăn quả này đều là thực vật gen.

Liếc nhìn thực vật gen không thấy bờ, mặc dù đẳng cấp không phải là rất cao, tối đa cũng chỉ là thực vật gen cấp nguyên thủy, nhưng mà số lượng quả thật quá đáng sợ.

Hàn Sâm nhìn thấy một khu rừng quả như vậy, trong lòng rất là hưng phấn, dùng tinh thể màu đen hấp thu hết, có thể bổ sung lượng lớn sinh mệnh thủy châu.

Hiện tại mặc dù hắn không trồng loại thực vật gen nào, nhưng mà sinh mệnh thủy châu có thể dùng để nuôi nấng thú hồn cùng dị sinh vật, để cho chúng nó tiếp tục lột xác, hiện tại Hàn Sâm có nhiều thú hồn cùng dị sinh vật như vậy, lượng sinh mệnh thủy châu tiêu hao cũng rất lớn, trước đó Hàn Sâm còn đang bởi vì sinh mệnh thủy châu không đủ, chỉ có thể có lựa chọn nuôi nấng thú hồn.

Nếu như có thể hấp thu hết rừng quả này, hắn liền không cần phải suy tính kén chọn, tất cả thú hồn cùng dị sinh vật đều có thể bao ăn no.

Không dám trực tiếp đi vào rừng quả, Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quét xung quanh trước, sau khi không phát hiện ra khí tức của dị sinh vật nào mới đi vào trong rừng quả.

Tiện tay hái một trái cây màu xanh, bóc trái cây ra, muốn xem trước một chút xem những trái này có lợi ích gì.

Một tầng thịt quả màu xanh bị Hàn Sâm bóc ra, lập tức tuôn ra mùi đắng chát khó ngửi.

Thịt quả chỉ có một tầng rất mỏng, ở bên trong thịt quả lại có một cái hạt rất lớn, sau khi Hàn Sâm nhìn thấy hạt quả kia, hơi có chút kinh ngạc.

Sau khi bỏ đi thịt quả phía ngoài, lập tức một cái hạt hoàn chỉnh xuất hiện ở trong tay Hàn Sâm.

- Hạch đào?

Hàn Sâm nhìn hạt trong tay, thấy thế nào thì đây đều là một cái hạch đào lớn.

Hàn Sâm đập nát xác ngoài, bên trong quả nhiên đều là nhân hạch đào, Hàn Sâm thử ăn một chút, vậy mà trực tiếp có thể ăn, hương vị còn rất khá.

Chỉ là hình như sau khi ăn xong cũng không có hiệu quả gì, không khác gì đồ ăn vặt.

- Dù gì cũng là thực vật gen, cho dù chỉ là thực vật gen cấp bình thường, ít nhiều cũng có chút tác dụng chứ?

Hàn Sâm cảm giác có chút kỳ quái.

Lấy thân thể của Hàn Sâm đương nhiên không sợ loại thực vật gen cấp thấp này, lại hái thêm mấy quả hạch đào để ăn, kết quả vẫn giống như cũ, một chút tác dụng đối với thân thể cũng không có.

Hàn Sâm nguyên bản cũng không ôm hy vọng xa vời gì đối với mấy cây thực vật gen cấp thấp này, cho nên cũng không cảm thấy thất vọng.

Thò tay đặt lên trên một gốc cây hạch đào, lợi dụng tinh thể màu đen hấp thu khí tức sinh mệnh trên cây hạch đào này, mắt thấy cây hạch đào mau chóng héo rũ, mà bên trong tinh thể màu đen cũng rỉ ra sinh mệnh thủy châu.

Sau khi một gốc cây hạch đào bị Hàn Sâm hút khô, lấy được sinh mệnh thủy châu rất nhỏ, đoán chừng khí tức sinh mệnh đại khái chỉ có ba tháng.

- Khí tức sinh mệnh ít như vậy, chắc là thực vật gen bình thường không hề sai.

Hàn Sâm nghĩ xong lại đi về phía một gốc cây hạch đào khác.

Mặc dù khí tức sinh mệnh của cây hạch đào rất ít, nhưng mà bù lại lại có số lượng nhiều, Hàn Sâm liên tiếp hấp thu khí tức sinh mệnh của hơn 100 cây hạch đào, thu hoạch cũng thực không ít.

Hàn Sâm đang hưng phấn hấp thu khí tức sinh mệnh, đột nhiên nhìn thấy ở cách đó không xa trong rừng hạch đào tựa hồ có đồ vật gì đó, mặc dù không nhìn thấy đó là thứ gì, nhưng mà Hàn Sâm đã nghe được tiếng chân cùng âm thanh đụng cây, hình như là có sinh vật gì đang đụng vào cây hạch đào.

Đi qua nhìn thử, phát hiện ra đó là một con lợn rừng lớn màu đen đang húc vào cây hạch đào, con lợn rừng có kích cỡ tương đương với tê giác kia húc lên trên cây hạch đào, lập tức làm hạch đào phía trên rụng xuống rất nhiều.

Sau đó lợn rừng bắt đầu nuốt hạch đào rơi xuống vào trong miệng ăn liên tục, nhai trái cây hạch đào kêu lên răng rắc, liền vỏ hạt cũng đều nuốt xuống.

Thấy con lợn rừng kia chỉ là một con sinh vật nguyên thủy, Hàn Sâm cũng lười đi giết nó, chuẩn bị tiếp tục đi hấp thu khí tức sinh mệnh của cây hạch đào.

Nhưng mà chưa đợi Hàn Sâm quay người rời đi, lại thấy được trên người con lợn rừng kia đã xảy ra biến hóa kỳ dị.

Cũng không biết là con lợn rừng kia đã ăn bao nhiêu quả hạch đào, đột nhiên lăn lộn ở trên mặt đất, còn không ngừng kêu to, bộ dáng giống như là rất thống khổ.

- CMN, hạch đào này không có độc đấy chứ?

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh.

Nhưng mà nghĩ lại một chút, thân thể của hắn mạnh mẽ như vậy, cho dù hạch đào thật sự có độc, loại độc của thực vật gen cấp thấp này đối với hắn

cũng không có tác dụng gì, có thể làm cho hắn tiêu chảy đã là rất giỏi rồi.

Mắt thấy con lợn rừng kia kêu thảm lăn qua lăn lại ở trên mặt đất, sau khi Hàn Sâm nhìn mấy lần, lại mở to hai mắt ra nhìn, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Con lợn rừng kia lăn lộn qua lại, thân thể vậy mà nhỏ đi một vòng.

Hàn Sâm dụi dụi con mắt, xác định là mình không nhìn lầm, nguyên bản con lợn rừng kia vô cùng khỏe mạnh, không chênh lệch gì với một con tê giác, nhưng mà trong chốc lát này, nó vậy mà nhỏ đi một vòng, giống như là bị co lại.

Dị sinh vật có thể biến hóa lớn nhỏ không phải là không có, nhưng mà một sinh vật nguyên thủy lại có thể biến hóa lớn nhỏ, chuyện này liền có chút kinh người rồi.

Hơn nữa có vẻ như là do con lợn rừng này ăn hạch đào nên mới có thể nhỏ đi đấy.

Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào con lợn rừng đang lăn lộn trên mặt đất kia, không bao lâu sau, lợn rừng lại nhỏ đi một vòng nữa, chỉ tầm mười mấy phút, con lợn rừng đã từng chút rút lại, từ thân thể lớn cỡ con tê giác rút lại lớn cỡ lợn rừng bình thường, hơn nữa vẫn còn đang tiếp tục thu nhỏ lại.

Hàn Sâm ở chỗ này nhìn nửa giờ, con lợn rừng kia đã rút lại bằng kích cỡ một con chó hoang, so với lúc trước đã nhỏ hơn vài lần.

- Hạch đào kia không phải là có lực lượng thu nhỏ đấy chứ?

Trong lòng Hàn Sâm có chút kinh ngạc, ngay đó liền biến sắc, liền vội cúi đầu kéo quần ra nhìn vào bên trong.

- Còn may. . . còn may. . . may mắn chỉ là sợ bóng sợ gió một chút.

Hàn Sâm nhìn nhìn, lại đưa tay sờ sờ, sau khi xác định là không có chuyện gì mới lau mồ hôi trên trán, vừa rồi quả thực là đã làm cho hắn rất hoảng sợ.

Lợn rừng đã ngừng co rút lại, sau khi từ dưới đất bò dậy, lợn rừng lại đi húc cây, sau khi đụng rơi xuống hạch đào lại điên cuồng nuốt vào, không bao lâu sau, lợn rừng lại kêu thảm lăn lộn ở trên mặt đất, thân hình lại co rút lại tiếp.

Hiện tại Hàn Sâm đã khá là xác định, đúng là bởi vì những quả hạch đào đó, lợn rừng mới có thể thu nhỏ lại.

Chương 1163: Một Cái Hốc Cây

Lợn rừng vẫn không ngừng ăn, một mực không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng nhỏ đến mức cơ hồ Hàn Sâm sắp không nhìn thấy rồi, chỉ lớn cỡ một con kiến mà thôi.

Hàn Sâm vô cùng kỳ quái nhìn con heo rừng nhỏ bé kia, không biết nó làm như vậy đến cùng là vì cái gì.

Những quả hạch đào đó ăn xong sẽ bị đau nhức rồi nhỏ đi, một con lợn rừng lớn như vậy ăn vào, hiện tại lại nhỏ giống như một con kiến, thấy thế nào cũng là một loại thoái hóa.

Mặc dù thân thể của lợn rừng nhỏ đi, nhưng mà lực lượng cùng tốc độ lại tựa như là không hề yếu bớt, bốn vó vẫn chạy rất nhanh chóng.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí tập trung vào con lợn rừng kia, muốn nhìn một chút xem đến cùng là nó muốn làm gì.

Lợn rừng chạy vào trong rừng hạch đào, Hàn Sâm liền ở phía sau đi theo nó, bản thân nó cũng chỉ là sinh vật nguyên thủy, hiện tại lại rút nhỏ đi nhiều như vậy, tốc độ cũng bị ảnh hưởng một chút, Hàn Sâm đuổi kịp nó quá dễ dàng.

Lợn rừng một mực chạy vào trong rừng cây, chạy hơn mười dặm đường, Hàn Sâm nhìn thấy ở phía trước xuất hiện một gốc cây hạch đào đặc biệt kỳ quái.

Sở dĩ nói nó kỳ quái, cũng không phải bởi vì cây hạch đào kia lớn cỡ nào, kích cỡ của nó đều không khác mấy cây hạch đào thông thường, không có chênh lệch rõ ràng.

Nhưng mà cây hạch đào này lại là trong màu đen lộ ra màu đỏ, hoàn toàn khác biệt với những cây hạch đào màu xanh bên cạnh.

Mặc kệ là lá cây hay là trái cây, ở trên thân cây này đều là ở bên trong đen có màu đỏ, có loại cảm giác nó có mật độ cao kim loại.

Ly kỳ hơn chính là Hàn Sâm ở trên gốc cây hạch đào này vậy mà không cảm giác được sinh cơ.

Nếu như nó là một cây Thụ Vương, như vậy thì dù sao sinh cơ cũng nên mạnh hơn cây hạch đào bình thường một ít chứ, nhưng mà trên gốc cây hạch đào này ngay cả một điểm sinh cơ cũng không có, quả thực giống như là một gốc cây chết.

Nhưng khi nhìn bộ dạng cành lá rậm rạp kia của nó, trên nhánh cây treo đầy trái cây, một chút mục nát héo rũ đều không có, thấy thế nào cũng không giống như là một gốc cây chết.

Lúc Hàn Sâm đang cảm thấy kỳ quái, con lợn rừng nhỏ bé kia vậy mà bò tới trên rễ cây, sau đó chui vào một cái lỗ nhỏ trên thân cây.

Cái lỗ nhỏ kia còn nhỏ hơn cả ngón út, con lợn rừng nhỏ giống như con kiến cũng chỉ miễn cưỡng có thể chui vào mà thôi.

Hàn Sâm lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thì ra con lợn rừng này cố nén thống khổ ăn hạch đào để làm cho mình nhỏ đi, chính là vì để tiến vào trong hốc cây này.

Nhưng mà hắn cũng càng thêm nghi ngờ, không biết là con lợn rừng này ăn hết nhiều cay đắng như vậy, bỏ ra khí lực lớn như thế, tiến vào trong hốc cây nho nhỏ này làm gì?

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí nhìn quét cả thân cây hạch đào, không phát hiện ra thứ gì khác thường, hơn nữa cái lỗ kia cũng quá nhỏ, Động

Huyền Khí đều không quét vào được.

Đột nhiên, Hàn Sâm mở to hai mắt ra nhìn, trong cửa ra vào cái hang nhỏ kia, hắn lại phát hiện ra một con dị sinh vật nho nhỏ, nhưng mà đó cũng không phải là một con lợn rừng, mà là một con dị sinh vật giống như là rắn, giống như lợn rừng, nó cũng là một con nho nhỏ, cũng trực tiếp chui vào trong động giống như vậy.

- Chẳng lẽ bên trong cây này có gì đó kỳ quặc?

Hàn Sâm một lần nữa dò xét cây hạch đào này, có loại xúc động muốn cắt thân cây đem ra, nhìn xem bên trong có đồ vật gì.

Nhưng mà Hàn Sâm vẫn nhịn xuống, lại ở bên cạnh quan sát thêm một hồi lâu.

Chỉ trong thời gian hơn một giờ, Hàn Sâm liền thấy vài con dị sinh vật không cùng loại chui vào trong hốc cây, thân thể của bọn nó đều nhỏ bé giống nhau, Hàn Sâm đoán rằng chúng nó đều là ăn hạch đào để rút nhỏ đi.

Nếu không thì cũng quá là trùng hợp rồi, rất khó giải thích tại sao ở đây lại có nhiều dị sinh vật nhỏ bé như vậy, trong đó thậm chí còn có một con dị sinh vật bộ dáng thái thản.

- Cổ quái, thật sự là cổ quái, chẳng lẽ bên trong cây này có bảo bối gì đó? Nhiều dị sinh vật như vậy đều tự thu nhỏ chạy vào bên trong.

Hàn Sâm lại xem trong chốc lát, thấy một dị sinh vật nhỏ bé từ bên trong đi ra.

Đó là một con dị sinh vật bộ dáng hầu tử, sau lưng mọc ra ba cái đuôi, thoạt nhìn hình thù rất cổ quái.

Tam Vĩ Hầu Tử từ bên trong hốc cây đi ra không lâu, thân thể vậy mà giống như là thổi khí cầu lớn lên, ngay dưới mí mắt Hàn Sâm phồng lớn lên không biết bao nhiêu lần, đã trở thành một con khỉ đột ba đuôi màu đen khổng lồ thân cao vượt qua ba mét.

Khỉ ba đuôi khổng lồ căn bản không dừng lại ở nơi này, nhanh như chớp đã chạy vào trong rừng cây, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu nữa.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy càng thêm kỳ dị:

- Chẳng lẽ hạch đào sinh ra lực lượng thu nhỏ lại chỉ là tạm thời?

Đối với những cây hạch đào cùng những con dị sinh vật này đều đã hiếu kỳ tới cực điểm, Hàn Sâm có ý định ở lại chỗ này quan sát cẩn thận vài ngày, nhìn xem những con dị sinh vật này đến cùng là đang giở trò quỷ gì.

Liên tục xem vài ngày, Hàn Sâm phát hiện ra ở đây có không ít dị sinh vật ra ra vào vào, chờ đến ngày thứ ba, Hàn Sâm thấy được con lợn rừng lúc trước hắn gặp kia từ bên trong chui ra.

Giống như những dị sinh vật hắn thấy lúc trước, sau khi lợn rừng đi ra, thân thể cũng dần dần khôi phục kích thước vốn có.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào nó một lúc lâu, xác định đây chính là con lợn rừng mình nhìn thấy lúc trước không thể sai, nhưng mà hiện tại tựa hồ như là nó có chút không giống với lúc ba ngày trước tiến vào hốc cây.

Con lợn rừng này mọc ra một đôi răng nanh rất lớn, Hàn Sâm nhớ rõ ràng trước đó hắn thấy đôi răng nanh này có màu trắng hơi vàng, nhưng mà hiện tại lại giống như vàng ròng có kim quang lập lòe, liền sinh cơ trên người đều tựa hồ mạnh lên không ít.

Nhưng mà trên thân khí tức nó thì Hàn Sâm vẫn còn nhớ rõ, chính là nó không hề sai, cũng không biết là nó đi vào ba ngày này đến cùng là dã xảy ra chuyện gì, vậy mà lại có loại biến hóa này.

Trong lòng Hàn Sâm tò mò muốn chết, lại ở chỗ này quan sát thêm một thời gian ngắn, phát hiện ra rất nhiều dị sinh vật trước đó hắn nhìn thấy đi vào, ba ngày sau đều đi ra, hơn nữa sau khi chúng đi ra, trên người đều có một chút biến hóa, khí tức trên người cũng trở nên mạnh hơn không ít.

Nhưng mà cũng có rất nhiều dị sinh vật sau khi đi vào lại không nhìn thấy chúng đi ra, không biết là còn ở bên trong, hay là đã xảy ra biến cố gì.

Nhìn vài ngày, Hàn Sâm rốt cục nhịn không được rút Phượng Hoàng Thần Kiếm ra, mở ra chín đạo khóa gen, một kiếm chém lên trên cây hạch đào trong đen pha lẫn sắc đỏ này.

Hàn Sâm đoán rằng bên trong nhất định là có bảo bối gì đó, nếu không thì những dị sinh vật đó cũng không có khả năng có biến hóa như thế.

Thế nhưng mà nhát kiếm này chém xuống, Phượng Hoàng Thần Quang sắc bén vậy mà chỉ để lại một vết xước mờ ở phía trên, liền vỏ cây đều không thể chém ra.

Hàn Sâm lập tức chấn động:

- Thứ này quả nhiên bất phàm.

Chém không đứt cây hạch đào, tâm tư của Hàn Sâm liền chuyển tới những quả hạch đào bên trên, muốn hái mấy quả hạch đào xuống.

Kết quả là trái cây cùng lá cây trên cây đều cứng cỏi giống như vậy, Hàn Sâm thậm chí ngay cả trái cây đều chém không rụng nổi.

Hàn Sâm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cây này càng thần kỳ, lại càng chứng minh bên trong có bảo bối khó lường.

Hàn Sâm tự nhiên là một người không dễ dàng buông tha, cây là chém không đứt rồi, cho nên hắn chuyển mục tiêu sang những cây hạch đào thông thường kia.

Những dị sinh vật đó có thể lợi dụng hạch đào thu nhỏ lại tiến vào trong hốc cây, vậy thì hắn cũng có thể làm được.

- Dù sao vẫn còn có thể biến trở về, thử một lần cũng không sao.

Hàn Sâm sợ bản thân đoán sai, cho nên không trực tiếp đi thử, đi bắt một con dị sinh vật ở trong Tí Hộ Sở đưa tới làm vật thí nghiệm, để cho nó thử ăn một ít hạch đào.

Chương 1164: Trường Sinh Tí Hộ Sở

Con dị sinh vật kia không biết có bẫy, ăn hạch đào kia rất ngon miệng, một hơi ăn sạch nhân hạch đào mà Hàn Sâm đập ra u, sau đó bắt đầu đau lăn lộn ở trên mặt đất.

Hàn Sâm trơ mắt ra nhìn con dị sinh vật kia thu nhỏ lại, xác định quả nhiên là những quả hạch đào này có thể thu nhỏ sinh vật lại.

Đã qua ba ngày, con dị sinh vật kia lại khôi phục kích thước vốn có, thân thể hoàn toàn không có vấn đề gì.

Hàn Sâm cắn răng tự mình cũng ăn một ít, hắn quá hiếu kỳ đối với thứ bên trong hốc cây, cho nên như thế nào cũng muốn đi vào xem một chút.

Cũng may những quả hạch đào này chỉ làm cho thân xác rút nhỏ đi, lực lượng vẫn còn nguyên, những con sinh vật nguyên thủy đó đều có thể tới lui tự nhiên, Hàn Sâm không tin mình không đi ra được.

Có lẽ là thân thể của hắn quá mạnh mẽ, ban đầu ăn một ít thì không hề có phản ứng, Hàn Sâm lại ăn thêm nhiều quả nữa, lập tức liền cảm giác toàn thân giống như là bị điện giật, không tự chủ được co quắp ngã trên mặt đất run rẩy.

Chờ cho sự thống khổ kia đi qua, Hàn Sâm phát hiện ra thân thể của mình quả nhiên là đã rút nhỏ đi rất nhiều, đã tương tự như trẻ con bảy tám tuổi.

Cắn răng lại ăn thêm nhiều nhân hạch đào hơn, giằng co một hồi lâu, Hàn Sâm rốt cục đã thu nhỏ đến kích cỡ của con kiến, liền thận trọng đi đến hốc cây kia.

Hàn Sâm không trực tiếp đi vào, nhìn thấy một con thú nhỏ cấp nguyên thủy bò vào, Hàn Sâm mới che giấu khí tức của mình, đi theo đằng sau nó vào trong hốc cây.

Ở dưới trạng thái nhỏ bé, cái động trên cây này thoạt nhìn giống như là một đường hầm xe lửa, hơn nữa nhìn chi tiết ở trong động, thậm chí rõ ràng có dấu vết của nhân công, cũng không phải là một hốc cây thiên nhiên.

Hàn Sâm đi theo đằng sau con thú nhỏ kia vào bên trong, lượn lờ mấy vòng, trước mắt đã lập tức trống trải, tất cả cảnh tượng trước mắt đều khiến Hàn Sâm cảm thấy không có cách nào tưởng tượng.

Đường đi khoáng đạt, các loại kiến trúc tạo hình tinh mỹ kỳ lạ, bên trong này quả thực giống như là một thế giới kỳ dị trong cây, các loại đồ đạc cái gì cần có đều có.

Rất nhiều dị sinh vật lui tới ở trong thế giới kỳ dị này, có thái thản to lớn, mãng xà, côn trùng, dị thú, Hàn Sâm nhìn tới hoa cả mắt.

Càng thêm thần kỳ là, dị sinh vật nơi này hoàn toàn không có địch ý, Hàn Sâm xem trong chốc lát, còn nhìn thấy một Dị Linh đi lại ở trên đường phố.

- Chẳng lẽ nơi này là một Tí Hộ Sở Dị Linh hay sao?

Hàn Sâm cảm thấy ngạc nhiên.

Dọc theo đường đi đi vào bên trong, Hàn Sâm phát hiện cái thế giới trong cây này vượt xa tưởng tượng của hắn, lúc hắn ở bên ngoài không nhìn ra, nhưng mà hiện tại ở bên trong lại phát hiện trong lòng thân cây cơ hồ đều đã bị móc rỗng, xây dựng từng tầng thành thị kỳ dị, chỗ Hàn Sâm vào chỉ là tầng dưới nhất.

Những dị sinh vật trong thế giới hốc cây, tựa hồ cũng muốn đi lên các tầng trên, nhưng mà ở lối vào tầng trên đằng kia lại có Dị Linh gác, những dị sinh vật muốn thông qua đó, đều phải phải vượt qua Dị Linh kiểm tra.

Có không ít dị sinh vật tham gia kiểm tra đều bị Dị Linh đánh cho rất thảm, thậm chí là trực tiếp bị mất mạng.

Con vật nhỏ kia cũng đi tham gia kiểm tra, lại thông qua kiểm tra, tiến vào một tầng cao hơn trong thế giới hốc cây.

Hàn Sâm đang do dự có nên đi tham gia kiểm tra hay không, không biết những Dị Linh này có thể bởi vì hắn là nhân loại mà nổi sát tâm với hắn hay không.

Lúc đang do dự, Hàn Sâm vậy mà thấy được một nhân loại đi tham gia kiểm tra, kết quả là bị cắt đứt một chân, cũng may là chạy thoát một mạng, không trực tiếp bị đánh chết.

Nhìn người kia kéo cẳng chân tổn thương khập khễnh rời đi, Hàn Sâm liền vội vàng đuổi theo.

- Anh bạn, anh không sao chớ?

Hàn Sâm đi đến bên cạnh người kia, đỡ lấy y rồi hỏi.

Người nọ nhìn thấy Hàn Sâm liền ngây ra một lúc, nhưng mà rất nhanh đã kịp phản ứng, đánh giá Hàn Sâm hỏi:

- Cậu mới tới?

- Đúng vậy, hôm nay mới vừa tới, anh xưng hô như thế nào, tới nơi này bao lâu rồi?

Hàn Sâm vội vàng nói.

Dìu vị Siêu Việt Giả nhân loại tên Trương Vũ Thần này về tới chỗ ở của y, Hàn Sâm cũng đã đại khái hiểu một chút tình huống nơi này.

Cùng suy nghĩ của Hàn Sâm không khác nhiều lắm, ở đây thật sự là một Tí Hộ Sở Dị Linh, hơn nữa còn là một Tí Hộ Sở Đại Đế, Dị Linh thống trị nơi này là Trường Sinh Đại Đế.

Trương Vũ Thần là hơn hai mươi năm trước truyền tống tới, nhưng mà vì một mực không có phát triển gì, cho nên vẫn còn lăn lộn ở tầng dưới chót nhất của Trường Sinh Tí Hộ Sở.

Theo Trương Vũ Thần nói, chế độ đẳng cấp ở Trường Sinh Tí Hộ Sở rất sâm nghiêm, nếu như thực lực không đủ, cũng chỉ có thể ở tầng chót làm một ít việc cu li.

Nếu như thực lực đủ mạnh, chỉ cần có thể thông qua ksiểm tra, chẳng những có thể ở trên tầng đạt được sinh hoạt cực tốt, còn có thể có được sinh mệnh chi thủy do Trường Sinh Đại Đế ban cho, rất nhanh có thể tăng lên gen cùng cải thiện tố chất thân thể.

Theo Trương Vũ Thần biết, nhân loại ở trong Trường Sinh Tí Hộ Sở đã có mấy chục người, phần lớn cũng đã đi lên tầng cao hơn trong thế giới hốc cây, còn ở lại tầng chót nhất giống như y chỉ có hai ba người mà thôi.

Bởi vì bên trong Trường Sinh Tí Hộ Sở đều là dựa vào thực lực nói chuyện, thực lực bản thân Trương Vũ Thần lại không được, y là dùng gen biến dị toàn mãn tấn thăng Siêu Việt Giả, thực lực quá kém, ở chỗ này lăn lộn hơn hai mươi năm đều không thể tiến thêm một bước.

Rất nhiều người tới càng muộn hơn y, thế nhưng đều đã đi lên tầng trên.

Hàn Sâm cảm thấy rất hứng thú đối với Sinh Mệnh Chi Thủy theo lời Trương Vũ Thần, Trương Vũ Thần cũng không nói rõ ràng được Sinh Mệnh Chi Thủy rốt cuộc là thứ gì, y chỉ sử dụng qua một ít Sinh Mệnh Chi Thủy thông thường, gia tăng lên một ít gen bình thường.

Nghe nhân loại ở trên tầng cao khác từng nói, có Sinh Mệnh Chi Thủy cao cấp có thể trực tiếp gia tăng gen nguyên thủy cùng gen biến dị, thậm chí còn có thể trực tiếp gia tăng thần gen.

Nhưng mà như vậy thì cũng phải đến tầng trên mới có cơ hội đạt được, Trương Vũ Thần vẫn chưa từng thử qua.

Trương Vũ Thần chỉ cho rằng Hàn Sâm là một nhân vật mới ngẫu nhiên truyền tống tới, chỉ hỏi Hàn Sâm một ít tình huống gần đây trong Liên Minh.

Bởi vì mấy năm gần đây đều không có nhân loại truyền tống tới, bọn Trương Vũ Thần cũng không có năng lực trở lại Liên Minh, đối với chuyện gần đây trong Liên Minh hoàn toàn không biết gì cả, cũng không biết Hàn Sâm là ai.

Hàn Sâm đem tình huống hiện tại trong Liên Minh nói cho y biết, Trương Vũ Thần nghe xong vô cùng cảm khái, nhưng mà lại có chút mất mát.

Nếu như ngẫu nhiên đi đến một Tí Hộ Sở bình thường thì cũng còn may, ở trong loại Tí Hộ Sở Đại Đế này, bọn họ cơ hồ là không có khả năng tiếp tục quay trở lại Liên Minh, trong lòng thống khổ có thể biết được.

Sau khi Hàn Sâm có nhận thức cặn kẽ đối với Trường Sinh Tí Hộ Sở, trong lòng lại có chút vui mừng.

Bởi vì Trường Sinh Tí Hộ Sở vô cùng hoan nghênh dị sinh vật bên ngoài gia nhập, chỉ cần thực lực đủ mạnh, có thể làm chút ít công tác cho Trường Sinh Tí Hộ Sở, cho dù không ký kết khế ước với Dị Linh ở trong Trường Sinh Tí Hộ Sở, cũng có thể đổi lấy Sinh Mệnh Chi Thủy.

Theo Trương Vũ Thần nói, Trường Sinh Tí Hộ Sở cần lượng lớn sức lao động, lực lượng càng mạnh ở chỗ này lại càng được hoan nghênh, mặc kệ là nhân loại hay là dị sinh vật đều giống nhau, chỉ cần có thể xuất lực ra làm việc, thì có thể ở chỗ này hưởng thụ rất nhiều thứ.

Ở chỗ này có mấy nhân loại lăn lộn vô cùng tốt, thậm chí cũng đã đã lấy được gen Dị Linh mở ra tám đạo khóa gen, mặc dù không thể quay trở lại Liên Minh, nhưng cũng sống hết sức thoải mái.

- Đều là đồng bào, lại không có ai đưa tay giúp anh một chút sao?

Hàn Sâm có chút nghi hoặc nhìn Trương Vũ Thần hỏi.

Dựa theo cách nói của Trương Vũ Thần, có không ít nhân loại ở chỗ này lăn lộn không tệ, những người kia chỉ cần cho Trương Vũ Thần một ít Sinh Mệnh Chi Thủy cấp thấp, để cho gen bình thường của y nhiều hơn một ít, cũng không cần phải sống thảm như vậy.

Trương Vũ Thần lộ ra vẻ mặt khổ sở lắc đầu, không nói thêm gì.

Chương 1165: Phá Lá Chắn

Sau khi Hàn Sâm rời nơi ở của Trương Vũ Thần, trực tiếp liền đi qua chỗ kiểm tra.

Nghe Trương Vũ Thần nói, những dị sinh vật từ bên ngoài tới, nếu như không phải là thân thể có phương pháp biến hóa, vậy cũng chỉ có thể dừng lại trong thế giới hốc cây ba ngày, ba ngày sau còn không đi ra, thân thể ở trong thế giới hốc cây mặc dù sẽ không biến lớn trở lại, nhưng mà thời gian dừng lại quá dài, sẽ tổn thương tới thân thể.

Ba ngày sau chỉ cần rời khỏi thế giới hốc cây, hiệu lực của hạch đào đã mất, ra cửa sẽ tự động khôi phục lại thân thể vốn có.

Hàn Sâm đoán chừng mình cũng sẽ giống những dị sinh vật đó, cho nên muốn dành thời gian làm chút chuyện, xem trước tình huống nơi này một chút xem đến cùng là như thế nào.

Nghe nói chỉ cần đánh lên trên một tầng, sẽ được tặng một giọt Sinh Mệnh Chi Thủy, Hàn Sâm chuẩn bị đánh đi lên trước xem một chút.

Một lần nữa đi tới lối vào tầng thứ hai, Hàn Sâm đợi trong chốc lát, không có dị sinh vật khác tiến lên kiểm tra, lúc này mới đi tới.

- Nhân loại mới tới?

Dị Linh thủ vệ trông thấy Hàn Sâm, cao thấp đánh giá vài lần hỏi.

- Đúng.

Hàn Sâm trực tiếp đáp.

Dị Linh nghe hắn nói là nhân loại, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ vào một tấm chắn hình tròn treo trên tường bên cạnh nói ra:

- Thời gian mười hơi thở, mày có thể đánh nát nó thì coi như là thông qua kiểm tra.

Hàn Sâm nao nao:

- Kiểm tra không cần động thủ với mấy người sao?

Cái kia Dị Linh khinh thường nói:

- Một tên nhân loại mới vừa tới như mày, không biết trời cao đất rộng, lại dám vọng tưởng muốn tiến lên tầng trên, nếu tao đánh mày, một quyền sẽ đánh chết mày, chuyện đó Đại Đế không cho phép y. Lần này mày có thể đánh tấm chắn, nếu như lần sau lại đến, sẽ không có chuyện dễ dàng như vậy đâu.

Lúc này Hàn Sâm mới chợt hiểu ra, đây là đãi ngộ lần đầu tiên đến kiểm tra, bởi vì xác thực là Trường Sinh Đại Đế vô cùng thiếu khuyết nhân thủ, nếu không cũng sẽ không có quy củ như vậy rồi.

- Không thể.

Hàn Sâm đang định đi đánh tấm chắn kia, Trương Vũ Thần lại khập khễnh chạy tới, có chút lo lắng ngăn cản Hàn Sâm đi đánh tấm chắn kia.

- Sao anh lại tới đây?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn chân Trương Vũ Thần tổn thương còn chưa lành.

Trương Vũ Thần vội la lên:

- Tôi thấy cậu đi tới bên này, biết ngay là cậu tới đây rồi, cơ hội đánh tấm chắn tiến vào tầng thứ hai chỉ có một lần, cũng là cơ hội dễ dàng nhất để tiến vào tầng thứ hai, cậu cần phải hoàn toàn chắc chắn rồi mới đến kiểm tra, nếu như lần này thất bại, lần sau muốn thông qua kiểm tra sẽ khó hơn rất nhiều, không thể lỗ mãng a.

Hàn Sâm đang định nói thêm cái gì, Dị Linh thủ vệ kia lại châm chọc nói:

- Kiểm tra đã bắt đầu, mày còn thời gian bảy hơi thở.

Trương Vũ Thần lập tức ngẩn ngơ, hối hận nói:

- Đã xong, bỏ qua cơ hội này, cậu muốn tiến lên tầng thứ hai, không biết sẽ phải đợi tới khi nào nữa.

- Năm hơi thở. . .

Dị Linh kia giống như cười mà không phải cười nhìn Hàn Sâm, tựa hồ trò chơi như vậy khiến cho y vô cùng vui vẻ.

Hàn Sâm vỗ vỗ bả vai Trương Vũ Thần:

- Cảm ơn anh đã chạy đến nói cho tôi biết.

- Tôi vẫn tới chậm một bước.

Trương Vũ Thần cười khổ nói.

- Chuyện đó cũng không nhất định, tôi đi thử trước một chút rồi nói sau.

Hàn Sâm nói xong liền đi đến chỗ tấm chắn.

- Còn có ba hơi thở.

Dị Linh tiếp tục thông báo thời gian, nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm mới đi đến trước tấm chắn.

Hàn Sâm cũng không nóng nảy, không vội không chậm đi tới trước khiên tròn.

- Chỉ còn lại hai hơi thở, mày lại lề mề, sợ là cơ hội đánh một quyền cũng không có.

Dị Linh bĩu môi một cái nói.

Trương Vũ Thần có chút hối hận, tiếc nuối, không nên cùng Hàn Sâm nói nhiều lời như vậy, để cho hắn đánh thêm mấy quyền cũng tốt.

Hàn Sâm cười cười, giơ tay lên, giống như là gõ cửa gõ một cái lên trên tấm chắn đằng kia.

Bành!

Tấm lá chắn kia lập tức nổ tung lên, thoáng cái đã rơi chia năm xẻ bảy.

Dị Linh cùng Trương Vũ Thần đều ngẩn ngơ, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình, Dị Linh kia càng là cau mày nói:

- Chẳng lẽ tấm chắn kia treo lâu quá đã bị hỏng rồi sao?

Hàn Sâm quay đầu nói với Trương Vũ Thần:

- Anh đi về nghỉ ngơi đi, chờ tôi đi kiếm chút ít Sinh Mệnh Chi Thủy, sau đó lại cho anh một ít, giúp anh cùng một chỗ tiến lên tầng trên.

Trương Vũ Thần cười khổ lắc đầu, quay người khập khễnh đi ra.

Hàn Lâm nao nao, Trương Vũ Thần này rất kỳ quái, vừa rồi anh ta gấp gáp tới báo tin như vậy, hiện tại Hàn Sâm vượt qua rồi, anh ta lại không nói một lời rời đi.

Hiện tại không kịp hỏi kỹ, Hàn Sâm tính toán đợi lúc trở về sẽ tìm Trương Vũ Thần nói chuyện.

- Hiện tại tôi có thể lên chứ?

Hàn Sâm chỉ tới bậc gỗ đi thông lên tầng trên hỏi Dị Linh kia.

- Lên đi.

Sắc mặt của Dị Linh có chút khó chịu, nhưng cũng không khó xử Hàn Sâm, thoạt nhìn Trường Sinh Đại Đế quản lý vô cùng nghiêm, mặc dù Dị Linh kia nhìn Hàn Sâm có chút không vừa mắt, nhưng cũng sẽ không tận lực làm khó.

- Giọt Sinh Mệnh Chi Thủy kia của tôi phải đi nơi nào để nhận lấy?

Hàn Sâm hỏi.

Dị Linh kia hơi không kiên nhẫn ném một cái bình nhỏ cho Hàn Sâm, sau đó liền không để ý đến hắn nữa.

Hàn Sâm tiếp lấy bình nhỏ, thấy là một cái bình bằng gỗ, mở ra nhìn, chỉ thấy bên trong là một giọt chất lỏng vàng óng ánh như mật, vẫn còn bốc lên

hương thơm.

Đóng lại nắp bình thu vào, Hàn Sâm leo lên bậc gỗ, xuyên qua hành lang xoắn ốc.

Tầng trên cùng tầng dưới kỳ thật không có gì khác nhau, vẫn là những kiến trúc kia, vẫn có các loại dị sinh vật cùng Dị Linh qua lại ở chỗ này.

Chỉ là Hàn Sâm mới vừa đi ra ngoài hành lang, đã có một Dị Linh chỉ sang một bên nói với hắn:

- Đứng ở nơi đó chờ, đợi lát nữa sẽ có Dị Linh mang các người đi công tác.

Hàn Sâm nhìn tới chỗ Dị Linh kia chỉ, chỉ thấy nơi đó đã có mấy con dị sinh vật đang chờ, đều là dị sinh vật thông qua kiểm tra trước Hàn Sâm.

Hàn Sâm đã từ chỗ Trương Vũ Thần biết được, người đi lên đều cần phải làm công tác cho Tí Hộ Sở một ngày.

- Tôi không thể tiếp tục kiểm tra tiến lên tầng cao hơn sao?

Hàn Sâm nhìn Dị Linh kia hỏi.

- Cậu muốn tiếp tục tham gia kiểm tra đương nhiên là được, nhưng mà cần phải hoàn thành công việc xong rồi nói.

Dị Linh kia mặt không thay đổi nói một câu, liền không để ý tới Hàn Sâm nữa.

Hàn Sâm đành phải đi đến bên cạnh những dị sinh vật đó chờ, nơi này là Tí Hộ Sở Đại Đế, không biết có bao nhiêu cường giả siêu cấp thần huyết ở đây, hắn cũng không dám làm xằng bậy.

Chờ không bao lâu, sau khi tập trung được một đám, có Dị Linh mang theo bọn Hàn Sâm đi tới một chỗ khác bên trong tầng thứ hai.

Hàn Sâm rốt cuộc đã biết tại sao phải có kiểm tra như vậy, kiểm tra kia chủ yếu là để kiểm tra lực lượng của bọn họ, nếu không đủ lực lượng, công tác nơi này thật không có biện pháp nào làm được.

Hàn Sâm nhìn đống nhân hạch đào chồng chất như núi ở phía trước mặt, không khỏi âm thầm kinh hãi.

Những nhân hạch đào này đều có màu tím đen, có lẽ chính là trái cây do cây hạch đào này kết ra, rất nhiều dị sinh vật đều bị đeo dây cương lên, sau đó giống như là con lừa kéo cối xay, mài những nhân hạch đào đó thành bụi phấn.

Những cái cối xay đá đó rất nặng, lực lượng không đủ thì căn bản không kéo nhúc nhích nổi, sinh vật nguyên thủy yếu một chút đều kéo có chút cố hết sức, ở chỗ này kéo một ngày, thật đúng là cần phải có chút lực lượng và sức chịu đựng.

- Nhân loại mới tới?

Hàn Sâm bị phân phối đến phía trước một cái cối xay, ở một cái cối xay bên cạnh hắn không xa, vậy mà có một nhân loại đang kéo cối xay, nhìn thấy Hàn Sâm tới, liền nhỏ giọng hỏi một câu, bước chân lại không hề ngừng lại.

Chương 1166: Thiên Nguyên Thụ

- Vừa tới, lần đầu tiên.

Hàn Sâm đáp.

- Vậy cậu cần phải thêm một chút sức, mặc dù chỗ này không có thủ vệ, nhưng mà một ngày mài cậu không xay ra mười túi bột hạch đào thì sẽ bị đuổi về tầng dưới, muốn đi lên thì lại phải kiểm tra một lần nữa.

Người đàn ông kia nói.

- Những bột hạch đào này có công dụng gì?

Hàn Sâm vừa đẩy cối xay vừa nói.

- Không biết nữa, những thứ này chỉ là nguyên liệu, cụ thể là để làm cái gì, chúng ta sao có thể biết được.

Người đàn ông kia dừng một chút lại nói tiếp:

- Nhưng mà truyền thuyết đây là tài liệu để Trường Sinh Đại Đế luyện chế Trường Sinh Đan, là thật hay giả cũng không biết.

- Trường Sinh Đan là cái gì? Là đan dược ăn vào có thể trường sinh bất tử à?

Hàn Sâm có chút ngạc nhiên hỏi.

Người đàn ông kia cười một cái nói:

- Dị Linh vốn có được năng lực trường sinh bất tử, bọn họ muốn món đồ kia làm gì, truyền thuyết Trường Sinh Đan là thần dược có thể để cho Đế Linh trực tiếp phi thăng lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở, bởi vì là đan dược độc môn của Trường Sinh Đại Đế, cho nên mới có tên là Trường Sinh Đan.

Người đàn ông kia tựa hồ như là cố hết sức, nói mấy câu liền không nói nữa rồi, tập trung đẩy cái cối xay đá kia.

Hàn Sâm cũng không đẩy nhanh, cứ như vậy chầm chậm đẩy một ngày, trong lòng đối với chuyện Trường Sinh Đại Đế làm cảm thấy có chút kỳ quái.

- Y thu hút nhiều lao động tới như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì đây? Chế tác Trường Sinh Đan gì đó kia?

Hàn Sâm thật có chút không quá tin tưởng có thần dược ăn vào liền có thể trực tiếp tấn chức thành Bán Thần.

Lúc Hương Âm tấn chức Bán Thần hắn nhìn rất rõ ràng, đó chính là phải đẩy Thần Môn trèo lên thập giai đấy, không có quan hệ gì tới việc có ăn thuốc hay không, nhiều lắm thì uống thuốc có thể tăng thực lực lên mạnh một chút, cũng có thể buông lỏng thoải mái hơn một chút.

Đẩy cối xay một ngày, Hàn Sâm tổng cộng xay được hai mươi túi bột hạch đào, sau khi Dị Linh lấy đi bột hạch đào, còn lấy giá mười túi một giọt, cho Hàn Sâm hai giọt Sinh Mệnh Chi Thủy.

- Anh bạn, cậu được đó, mới vừa tới, vậy mà một ngày là có thể xay ra hai mươi túi bột hạch đào.

Người đàn ông kia sau khi đổi Sinh Mệnh Chi Thủy, đi tới bên cạnh Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm có chút kinh ngạc nói.

Y làm một ngày, cũng chỉ xay ra hơn mười túi, đổi được một giọt Sinh Mệnh Chi Thủy, mấy túi còn lại không đổi được một giọt Sinh Mệnh Chi Thủy, được Dị Linh ghi vào sổ tích lũy.

Sau khi Hàn Sâm hàn huyên vài câu với y xong liền vội vàng đã đi ra ngoài hốc cây, hắn muốn về trước nghiên cứu ba giọt Sinh Mệnh Chi Thủy này một chút, xem xem rốt cục có chỗ lợi gì.

Đi ra ngoài hốc cây, Hàn Sâm về tới Tí Hộ Sở của mình, chờ đến ngày thứ ba, thân thể quả nhiên là tự động khôi phục lại nguyên trạng.

Thân thể của hắn khôi phục, ba giọt Sinh Mệnh Chi Thủy kia vẫn chỉ là một giọt như cũ, đối với Hàn Sâm hiện tại thì cơ hồ là bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy nổi.

Hàn Sâm phân biệt gọi Sát Na Nữ Đế cùng Long Đế ra, hỏi bọn họ chuyện về Trường Sinh Đại Đế.

Nhưng mà bọn họ đều biểu thị là chưa từng nghe qua có một vị Đại Đế như vậy, Long Đế càng thêm khẳng định nói cho Hàn Sâm, đây nhất định là một Đại Đế giả.

- Tại sao lại có Đại Đế giả?

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Long Đế hỏi.

- Đại Đế sở dĩ là Đại Đế, đó là tôn xưng do Dị Linh trong thiên hạ đưa cho, một Đại Đế liền Dị Linh cũng không biết, cậu nói xem y có thể là Đại Đế thật sự hay không?

Long Đế nhếch miệng khinh thường nói.

- Nhưng cũng có khả năng là thực lực của y đạt đến cấp Đại Đế, chỉ là không khoe khoang ra mà thôi.

Hàn Sâm nói ra.

- Vậy thì càng không thể, mặc dù Đại Đế coi như là Đế Linh, nhưng mà thân thể của Đại Đế lại mạnh hơn Đế Linh nửa bước, chỉ là nửa bước này, để Đại Đế đã có vốn liếng mở ra đạo khóa gen thứ mười. Dù vậy, một Đại Đế muốn mở ra đạo khóa gen thứ mười, tài nguyên cần có người bên ngoài không có cách nào tưởng tượng, không chiếm cứ một khu vực lớn cướp đoạt tư nguyên thì căn bản là không khả năng, cậu cảm thấy có thể sẽ có một vị Đại Đế không có tiếng tăm gì, không có ai biết sao?

Long Đế nói ra.

- Chuyện này cũng đúng, Đại Đế chỉ sở hữu một thân cây, vậy tài nguyên của y xác thực là thiếu một chút.

Hàn Sâm nghe xong cũng hiểu được lời Long Đế nói vô cùng có đạo lý.

Lấy ba giọt Sinh Mệnh Chi Thủy kia ra cho Long Đế nhìn thử, sau khi Long Đế xem xong lập tức cả kinh nói:

- CMN, đây không phải là Thiên Chi Dịch hay sao? Cậu gặp Thiên Đế rồi?

- Thiên Đế nào? Đây chính là Sinh Mệnh Chi Thủy mà tôi nói lúc trước.

Hàn Sâm nhìn Long Đế nói ra.

- Tôi biết rồi, cậu nói tới Trường Sinh Đại Đế quái quỷ gì kia, căn bản chính là tên khốn Thiên Đế kia, y cũng dám tự xưng là Đại Đế, quả thực không biết xấu hổ tới cực điểm.

Long Đế có chút giận dữ nói.

- Ông nói Thiên Đế rốt cuộc là ai?

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, hiện tại đã có chút manh mối.

Long Đế nói ra:

- Còn có thể là ai được, đương nhiên là Thiên Đế, một trong tám ma tướng, thật không ngờ y vậy mà còn chưa chết, còn chạy đến nơi đây tự xưng là Trường Sinh Đại Đế, quả thực đúng là không có liêm sỉ.

Hàn Sâm thấy vẻ mặt của Long Đế, giống như ông ta cùng Thiên Đế có chuyện cũ gì đó, liền vừa cười vừa nói:

- Thời gian lâu như vậy, y có thể tấn chức thành Đại Đế cũng rất bình thường, cũng không nhất định chỉ là tự thiếp vàng lên trên mặt mình chứ?

Long Đế lập tức khinh thường nói:

- Y tấn chức Đại Đế cái quái gì, y vốn chính là Đại Đế, bởi vì quá khoa trương, vậy mà không để Cổ Ma đại nhân vào mắt, còn khiêu chiến Cổ Ma đại nhân, kết quả bị Cổ Ma đại nhân đả bại rồi thu làm một trong tám ma tướng, còn để cho y vị trí đứng đầu bát ma tướng. Thân thể của tên khốn kia lúc đại chiến với Cổ Ma đại nhân đã bị thương, từ Đại Đế rơi xuống trở thành Đế Linh, thương thế của y mang tính vĩnh cửu không thể khôi phục, mặc kệ là qua bao nhiêu năm, y đều khó có khả năng lại tấn thăng tới cấp Đại Đế.

Hàn Sâm nghe đến đó, trong lòng hơi động, đem chuyện Trường Sinh Đại Đế thu hút tới rất nhiều lao động làm việc, cùng với chuyện Trường Sinh Đan đều nói cho Long Đế nghe.

Sau khi nói xong, Hàn Sâm trầm ngâm hỏi một câu:

- Nếu như thực sự Trường Sinh Đại Đế đúng là Thiên Đế, như vậy có khả năng là y đã tìm được phương pháp gì đó có thể trị vết thương trên người hay không? Cho nên mới trốn ở trong Tí Hộ Sở trong hốc cây luyện chế đan dược trị thương?

Long Đế lập tức nhíu mày:

- Cổ Ma đại nhân đã từng nói thương thế của y trên cơ bản là đã không có khả năng trị lành, nhưng mà tên Thiên Đế kia thần thần bí bí, quả thật là có chút cổ quái, nói không chừng y đã tìm được phương pháp gì. . . à… cậu mới vừa nói Tí Hộ Sở kia là một gốc cây hạch đào đen pha lẫn đỏ ở bên trong?

Long Đế đột nhiên trợn to mắt nhìn Hàn Sâm, vẻ mặt vô cùng cổ quái.

Hàn Sâm liền đem bộ dáng cây hạch đào kia, cùng với kết cấu bên trong cặn kẽ miêu tả một lần.

Long Đế nghe xong liền kêu lên:

- Vậy thì hỏng bét, nếu như tôi nhớ không lầm, cây kia chắc chắn là Thiên Nguyên Thụ, là căn cơ để Thiên Đế thành tựu Đại Đế năm đó, lúc chiến một trận với Cổ Ma đại nhân, có lẽ là Thiên Nguyên Thụ đã bị hủy mới đúng, như thế nào lại mọc lại? Chẳng lẽ Thiên Đế thật sự đã khôi phục? Không đúng… không đúng… nếu như Thiên Nguyên Thụ thật sự khôi phục, không có khả năng không có có sinh cơ. . .

Long Đế tự lẩm bẩm, nói xong con mắt mạnh mẽ sáng ngời:

- Ha ha. . . tôi biết rồi. . . thì ra tên khốn Thiên Đế kia có chủ ý như thế. . . đây là một cơ hội tốt. . .

Chương 1167: Giao Dịch

- Đến cùng là tình huống như thế nào?

Hàn Sâm nhìn Long Đế đang cười như điên nhíu mày hỏi.

Long Đế không trả lời Hàn Sâm, ngừng cừoi nói ra:

- Tiểu tử, tôi có một cơ duyên to lớn cấp cho cậu, liền xem cậu có dám cầm hay không.

- Cơ duyên gì?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, đại khái cũng đã đoán được là có quan hệ tới Trường Sinh Đại Đế, chỉ là hắn không nghĩ ra đến cùng là cơ duyên như thế nào.

Nếu như nói để cho Hàn Sâm đi đánh hạ Trường Sinh Tí Hộ Sở, Hàn Sâm căn bản là không làm được, hắn biết rõ thực lực của mình có bao nhiêu, cho dù Trường Sinh Đại Đế không phải là Đại Đế thật sự, thực lực của Trường Sinh Tí Hộ Sở cũng không phải là hắn có thể dao động được.

- Như lời cậu nói thì cây hạch đào kia kỳ thật là Thiên Nguyên Thụ, gen chí bảo cấp Đại Đế, chính là gốc cây mà Thiên Đế dùng để tấn chức Đại Đế kia.

Dừng lại một chút, Long Đế lại nói tiếp:

- Năm đó Thiên Nguyên Thụ đã bị hủy ở trong trận chiến ấy, cho nên cậu thấy bên trên cây kia không có sinh cơ, bởi vì đó vốn là một gốc cây chết, tự nhiên không thể nào có sinh cơ được. Hiện tại Thiên Đế làm, chính là muốn phục sinh cây Thiên Nguyên Thụ kia, mà phương pháp hắn phục sinh Thiên Nguyên Thụ tôi cũng đã suy nghĩ rõ rồi, loại phương pháp này có tính khả thi rất cao, nhưng lại rất phiền toái.

- Chuyện đó và cơ duyên theo lời ông nói có quan hệ gì?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Long Đế nói:

- Nghe theo lời tôi đi, nếu như tôi đoán không lầm, nhất định là Thiên Đế ở bên trong Thiên Nguyên Thụ lại trồng thêm một gốc cây Thiên Nguyên Thụ, vốn loại gen thụ này không có trên trăm vạn năm thì khó có khả năng nảy mầm, nhưng mà hiện tại Long Đế làm những thứ này, chính là lợi dụng Thiên Nguyên Thụ đã chết đi để đi bồi dưỡng Thiên Nguyên Thụ mới, để cho Thiên Nguyên Thụ mới hấp thu hết Thiên Nguyên Thụ cũ, loại phương pháp này chẳng khác nào là ký sinh, có thể rất nhanh thúc đẩy Thiên Nguyên Thụ mới nẩy mầm sinh trưởng.

Sau khi giải thích rõ ràng, Long Đế nghiêm mặt nói với Hàn Sâm:

- Tôi có biện pháp có thể giúp cậu lấy được gốc Thiên Nguyên Thụ mới kia, những thứ khác không nói, có một gốc Thiên Nguyên Thụ này, dù là chỉ là một cây nhỏ, cho dù là cậu chỉ nấu canh, đều có thể để cho cậu gia tăng một ít siêu cấp thần gen, nếu như cậu có bản lĩnh có thể nuôi sống Thiên Nguyên Thụ, vậy giá trị đó càng là không có cách nào tưởng tượng nổi.

- Ông có điều kiện gì?

Hàn Sâm nhìn Long Đế hỏi.

Hắn sẽ không tin Long Đế lại vô duyên vô cớ giúp hắn cướp lấy Thiên Nguyên Thụ, Long Đế lãng phí nhiều nước miếng như vậy, khen Thiên Nguyên Thụ lên tận mây xanh như thế, khẳng định là trong lòng có tính toán.

Long Đế cười hắc hắc:

- Tôi muốn cũng rất đơn giản, cậu cũng biết tôi hiện tại chỉ còn lại có một chút chân linh như vậy, nếu như tôi lại tiếp tục ở lại trong long huyết ban chỉ, chân linh sẽ từ từ tiêu hao mà không được bổ sung, sớm muộn gì cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

- Nói thẳng vào trọng điểm.

Hàn Sâm không có tâm tình nghe ông ta tố khổ.

- Ý của tôi là, nếu như cậu có thể giúp tôi tìm một cái thân thể, lại để cho tôi có thể một lần nữa tu hành tiến hóa, tôi liền giúp cậu mưu đoạt Thiên Nguyên Thụ.

Long Đế nói.

- Nói một chút xem, như thế nào mới có thể giúp ông lấy được thân thể mới, không phải là ông muốn thân thể Đế Linh đấy chứ?

Long Đế lắc đầu nói:

- Tình huống hiện tại của tôi vô cùng không tốt, cho dù có đặt Linh Hồn Chi Thạch của Đế Linh ở trước mặt tôi, tôi cũng đã không thể mưu đoạt, thật sự là không có tác dụng gì.

Dừng lại một chút, Long Đế còn nói thêm:

- Tôi chỉ cầu xin cậu giúp tôi tìm một quả trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết, quả trứng kia phải ở thời điểm chưa khai hóa yếu ớt nhất, như thế tôi mới có thể tiến vào bên trong chiếm cứ lấy, từ đó về sau thoát thai trọng sinh, dùng thân phận của sinh vật siêu cấp thần huyết tiếp tục con đường tiến hóa.

- Trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết, đó cũng không phải là thứ có thể tùy tiện tìm được, hiện tại ông bảo tôi đi nơi nào để tìm?

Hàn Sâm thuận miệng nói.

- Tự nhiên là không phải để cho cậu đi tìm ngay bây giờ, chỉ cần cậu hứa hẹn, nếu như về sau cậu có được trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết, nhất định phải để cho tôi sử dụng.

Long Đế nói ra.

- Nếu như Thiên Nguyên Thụ thực sự thần kỳ như lời ông nói, tôi đồng ý với ông.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút nói ra.

- Cậu yên tâm, tuyệt đối sẽ không làm cậu thất vọng.

Long Đế vui mừng quá đỗi.

Mặc dù Long Đế không có cách nào xác định Hàn Sâm sẽ giúp y, nhưng mà đây là một cơ hội cuối cùng, còn hơn là không có một chút hi vọng sống sót.

- Đến cùng là phải làm như thế nào mới có thể lấy được Thiên Nguyên Thụ kia?

Hàn Sâm hỏi.

- Thiên Nguyên Thụ mới ký sinh ở trên Thiên Nguyên Thụ cũ, hiện tại khẳng định là Thiên Đế cần lượng lớn nhân thủ trợ giúp y phân giải Thiên Nguyên Thụ cũ, giúp cho Thiên Nguyên Thụ mới có thể dễ hấp thu hơn, cậu nghĩ biện pháp tận lực tiếp cận khu vực nòng cốt trước, đến lúc đó tôi sẽ có biện pháp tìm ra chỗ cây Thiên Nguyên Thụ mới kia, tăng thêm Dạ Chi Áo Choàng, cậu hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay trộm đi Thiên Nguyên Thụ.

Long Đế có chút hưng phấn nói.

Hàn Sâm cảm thấy thử một lần cũng không sao, Dạ Chi Áo Choàng xác thực rất thần kỳ, ở trong màn đêm không chỉ có thể ẩn hình, còn có thể hoàn toàn hòa làm một thể với cảnh đêm, người bên ngoài muốn ngửi được mùi hoặc là khí tức của hắn đều khó có khả năng.

Người tức là đêm, đêm tức là người, chỗ thần kỳ của Dạ Chi Áo Choàng khiến cho Hàn Sâm khó mà hoàn toàn thấy rõ, Hàn Sâm cũng không có cách nào chính thức kích phát tất cả uy lực của nó, tạm thời chỉ có thể dùng làm áo choàng ẩn hình để dùng.

Hàn Sâm một lần nữa ăn những quả hạch đào có thể khiến người ta thu nhỏ đó, sau đó tiến vào bên trong Thiên Nguyên Thụ.

Tiến vào Tí Hộ Sở trong hốc cây, Hàn Sâm đi tìm Trương Vũ Thần trước, đưa ba giọt Sinh Mệnh Chi Thủy kia cho y, coi như là cảm ơn sự chăm sóc của y.

Hàn Sâm đã hỏi Long Đế, Thiên Chi Dịch xác thực là rất hữu dụng, nhưng mà ba giọt này chỉ là Thiên Chi Dịch cấp thấp, đối với một ít sinh vật bình thường thì còn có tác dụng, cũng có thể để cho nhân loại gia tăng chút gen bình thường, đối với dị sinh vật cao cấp cùng nhân loại như Hàn Sâm thì căn bản không có tác dụng gì, Hàn Sâm dứt khoát đều đưa cho Trương Vũ Thần.

Trương Vũ Thần chứng kiến ba giọt Sinh Mệnh Chi Thủy, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, có chút không dám tin tưởng nhìn Hàn Sâm:

- Cậu thật sự cho tôi những thứ này?

- Trước kia anh mang thương đến báo tin cho tôi, chút tâm ý này không coi vào đâu cả.

Hàn Sâm cười nói.

Vẻ mặt của Trương Vũ Thần có chút phức tạp, vừa mới mở miệng muốn nói cái gì, lại nghe thấy ở bên ngoài có người đang kêu tên y.

Trương Vũ Thần biến sắc, vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài, Hàn Sâm cũng cùng đi theo ra bên ngoài.

Có chút vượt ra ngoài ý liệu của Hàn Sâm, người đến tìm Trương Vũ Thần dĩ nhiên là người đàn ông cùng kéo cối xay với hắn ở trên tầng thứ hai kia, Hàn Sâm còn nhớ rõ y tên là Trình Hổ.

- Trương ca, anh mau tránh đi một chút đi, Khâu Bình đã trở về.

Trình Hổ vội vàng nói với Trương Vũ Thần, căn bản không có chú ý tới Hàn Sâm ở phía sau.

Trương Vũ Thần lại cười khổ lắc đầu nói:

- Tôi có thể trốn đến nơi nào đây? Y muốn đến thì để cho y đến đi, cùng lắm thì liều mạng với y là được.

- Xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Lúc này Trình Hổ mới phát hiện ra Hàn Sâm cũng đang ở đây, có chút ngoài ý muốn.

Trương Vũ Thần không trả lời Hàn Sâm, chỉ là đem giọt Sinh Mệnh Chi Thủy kia nhét trả lại Hàn Sâm:

- Hàn huynh đệ, tâm ý của cậu tôi đã nhận được, đồ đạc tôi cũng không thể lấy, đối với tôi cũng không có tác dụng gì. Còn nữa, hiện tại cậu đi đi, nhìn

thấy những người khác cũng đừng nói là có quan hệ gì với tôi, coi như không biết tôi là được rồi.

Nói xong, Trương Vũ Thần liền đưa tay đẩy Trình Hổ cùng Hàn Sâm ra ngoài, thúc giục bọn họ rời đi.

Chương 1168: Tình Yêu?

Trương Vũ Thần không nói thêm gì đuổi bọn hắn ra, Hàn Sâm muốn hỏi thêm một chút đều không có cơ hội, Trương Vũ Thần đã bịch một tiếng đóng cửa phòng lại rồi.

- Lão Hổ, có chuyện gì vậy? Trương ca cùng Khâu Bình kia có ân oán gì sao?

Hàn Sâm nhìn Trình Hổ ở bên cạnh hỏi.

Lão Hổ là ngoại hiệu của y, không chỉ bởi vì bên trong tên của hắn có một chữ hổ, cũng bởi vì Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mà y tu luyện là Hổ Phách Sát, đó là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật lấy từ sát khí của hổ, lúc sử dụng đều có một luồng khí thế như hổ.

Trình Hổ thở dài một tiếng:

- Việc này nói ra rất dài, Trương ca sở dĩ lâu như vậy vẫn còn ở tầng thứ nhất, cũng không có ai chịu giúp anh ta, cũng là bởi vì Khâu Bình kia.

- Tất cả mọi người đều là đồng bào, ở loại địa phương này có lẽ nên đoàn kết chứ, đến cùng là vì chuyện gì, lại để cho Khâu Bình nhằm vào Trương ca như vậy?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Trình Hổ cười khổ nói:

- Kỳ thật chuyện này cũng chẳng trách được Khâu Bình, đương nhiên, Trương ca cũng không sai, sai chính là bọn họ lại ngẫu nhiên đi đến nơi này.

Trình Hổ đem chuyện giữa Khâu Bình và Trương Vũ Thần nói một lần cho Hàn Sâm nghe, sau khi Hàn Sâm nghe xong cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Khâu Bình và Trương Vũ Thần trước sau ngẫu nhiên truyền tống đến Trường Sinh Tí Hộ Sở, bọn họ tở trong hiện thực cũng là bạn bè rất thân thiết, hiện tại lại ở cùng một Tí Hộ Sở, cảm tình dĩ nhiên là càng thêm tốt rồi.

Lúc vừa bắt đầu, hai người thật sự là còn thân thiết hơn cả anh em ruột, hai bên cùng ở trong Trường Sinh Tí Hộ Sở phát triển.

Khâu Bình là Siêu Việt Giả dùng thần gen viên mãn tấn thăng, hơn nữa gia cảnh lại tốt, luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cũng lợi hại, thực lực mạnh hơn Trương Vũ Thần rất nhiều, nhưng y cũng không chê Trương Vũ Thần vướng víu, có công việc thì cũng làm, có lợi cùng cầm, chưa bao giờ lấy thêm nửa phần hơn so với Trương Vũ Thần.

Trương Vũ Thần cũng là người có tính tiêu sái trời sinh, biết thực lực của mình chưa đủ, đủ khả năng công tác liền dốc sức liều mạng làm nhiều một chút, có việc gì đều cướp lấy làm.

Một đôi anh em tốt như vậy, cuối cùng lại bởi vì một cô gái mà trở mặt.

Chuẩn xác mà nói thì đó là một nữ Dị Linh, câu chuyện rất máu chó, đàn ông mà, ở địa phương quỷ quái như Tí Hộ Sở này, khó tránh khỏi sẽ có chút ít như cầu sinh lý cùng tâm lý, huống chi loại địa phương quỷ quái liền con gái đều không thấy được này.

Mặc dù cấu tạo của Dị Linh cùng nhân loại hơi có chút khác biệt, không có biện pháp nào thật sự làm cái gì, nhưng mà ôm ôm ấp ấp nói chuyện tâm tình, thỏa mãn trên tâm lý một chút cũng là một chuyện khiến cho người ta khoái trá.

Khâu Bình khi làm việc có tiếp xúc với một nữ Dị Linh, về sau cùng nữ Dị Linh kia sinh ra cảm tình.

Thế nhưng mà có một lần Khâu Bình trở lại chỗ ở của bọn họ, lại phát hiện ra Trương Vũ Thần đè nữ Dị Linh quần áo không chỉnh tề lên trên giường, giống như là có mưu đồ làm loạn đối với nữ Dị Linh kia.

Nữ Dị Linh kia một mực giãy dụa, nhìn thấy Khâu Bình trở về, khóc lóc như mưa, nghẹn ngào nói là cô ta đến tìm Khâu Bình, Khâu Bình chưa trở về, Trương Vũ Thần lại thừa cơ động thủ động cước đối với cô ta, còn nói cô ta là chỉ là một Dị Linh, bị sờ cũng không có chuyện gì lớn.

Thế nhưng mà Trương Vũ Thần lại khăng khăng là chính mình không hề nói qua những lời kia, cũng không làm gì đối với nữ Dị Linh kia, là nữ Dị Linh kia đang vu oan cho hắn, còn dưới sự giận dữ lỡ tay giết nữ Dị Linh kia.

Hai anh em tốt vì vậy mà trở mặt thành thù, nữ Dị Linh kia tự nhiên là không chết, ở trong Linh Hồn Chi Thạch phục sinh, nhưng mà chuyện này đối với Khâu Bình lại có ý nghĩa rất lớn, nói Khâu Bình liền một cô gái đều không bảo vệ được, không bao giờ chịu lui tới với Khâu Bình nữa.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày:

- Chuyện đã đi qua nhiều năm như vậy, cũng đã tra ra manh mối đi chứ?

Trình Hổ lắc đầu:

- Loại chuyện đó, ngoại trừ người trong cuộc biết rõ đến cùng xảy ra chuyện gì, người ngoài sao có thể nói rõ ràng được, trong lòng Khâu Bình vẫn còn oán hận Trương ca, hơn nữa thực lực tiến bộ rất nhanh, tiếng nói ở trong nhân loại chúng ta rất có phân lượng, y quẳng xuống lời dọa dẫm là nếu ai trợ giúp Trương ca thì chính là kẻ thù của Khâu Bình y, Trương ca cũng không muốn liên lụy tới người khác, cho nên nhiều năm như vậy vẫn sống như thế.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, mặc dù tố chất thân thể của Trương Vũ Thần rất thấp, nhưng mà ở chỗ này cũng đã lăn lộn hai mươi mấy năm rồi, coi như là

làm lao động tay chân, cũng đã có thể tích góp được không ít gen bình thường rồi mới đúng, không nói là có thể đi rất xa, ở trên tầng thứ hai đẩy cối xay cũng không có vấn đề gì lớn, y lại ngay cả tầng thứ hai cũng không thể đi lên, chỉ sợ bên trong đó còn có chút nguyên nhân gì.

- Mới vừa rồi anh nói Khâu Bình đã trở về là như thế nào nữa?

Hàn Sâm lại hỏi Trình Hổ.

Trình Hổ do dự một chút, sau đó mới nhỏ giọng nói:

- Nữ Dị Linh kia tuy nói sẽ không lui tới với Khâu Bình nữa, nhưng mà tựa hồ lại âm thầm giúp đỡ Khâu Bình không ít, nếu không Khâu Bình cũng không thể tiến bộ nhanh như vậy, nhân loại tới sớm hơn y có rất nhiều, nhưng mà hiện tại đều không thể sống thoải mái hơn Khâu Bình được. Mấy năm trước hình như là Khâu Bình tiếp nhận nhiệm vụ gì đó, một mực ở tầng trên chưa trở về, hiện tại Khâu Bình đã trở về, bắn tiếng bảo là muốn chấm dứt với Trương ca.

- Chấm dứt như thế nào?

Hàn Sâm cau mày nói, hắn đã nghe nhiều như vậy, cảm thấy trong chuyện này có vấn đề gì đó.

- Khâu Bình cũng không nói gì, nhưng mà y cũng đã mở ra tám đạo khóa gen rồi, thật muốn làm khó Trương ca, tùy tiện ra tay thì Trương ca cũng không chịu được.

Trình Hổ lo lắng nói.

- Nữ Dị Linh kia là Dị Linh đẳng cấp gì?

Hàn Sâm trầm ngâm một chút hỏi.

- Không rõ ràng lắm, chỉ biết hình như là nữ Dị Linh kia là thị nữ của một vị Đế Linh, Khâu Bình có thể ký kết khế ước với vị Đế Linh kia, hơn nữa đã nhận được gen Dị Linh mở ra tám đạo khóa gen, đều là thị nữ kia âm thầm giúp y, nếu không nhân loại chúng ta sao có thể có khả năng kết xuống khế ước với Đế Linh, tối đa cũng chỉ là Dị Linh hoàng tộc cùng

chúng ta ký kết khế ước, cho nên Khâu Bình vô cùng tín nhiệm nữ Dị Linh kia.

Trình Hổ nói lời này rất là khéo, tựa hồ có chỗ ám chỉ.

Hàn Sâm nghe ra trong lời nói của Trình Hổ có chút ẩn ý, hắn cũng hiểu được nữ Dị Linh kia có chút kỳ quặc, nếu nói là thị nữ, coi như là thị nữ phục thị Đế Linh, cùng lắm cũng chỉ là một kỵ sĩ cấp quý tộc mà thôi.

Chỉ là thị nữ bình thường như vậy, làm sao có thể có được lực ảnh hưởng lớn như vậy, lại có thể trợ giúp Khâu Bình đi tới mức này.

Nếu như nói cô ta không phải là thị nữ bình thường, mà là một Dị Linh cao cấp, như vậy Khâu Bình cùng cô ta mến nhau, quả thực chính là một câu truyện cổ tích tiểu tử nghèo cùng công chúa.

Đúng, chính là truyện cổ tích, loại câu chuyện này bình thường đều chỉ tồn tại ở trong truyện kể cho trẻ con, trong hiện thực thật sự rất khó nhìn thấy, huống chi hai người còn không phải là cùng một chủng tộc.

Hai người nói chuyện ở ngay gần nhà Trương Vũ Thần không xa, Trình Hổ còn muốn nói thêm điều gì, lại đột nhiên biến sắc, ánh mắt nhìn về phía một con phố, sau khi nhìn thoáng qua liền lôi kéo Hàn Sâm đi vào bên trong ngõ hẻm bên cạnh.

- Làm sao vậy?

Hàn Sâm nhìn sang con phố bên kia, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc huyền giáp vẻ mặt lạnh lùng đang đi tới bên này.

- Đó là Khâu Bình.

Trình Hổ nói ra.

Hàn Sâm bị Trình Hổ kéo đến một bên, mắt thấy Khâu Bình đi về hướng chỗ ở của Trương Vũ Thần.

- Trương Vũ Thần, anh đi ra đây cho tôi, tôi đã lấy được Trường Sinh Lệnh, hôm nay tôi và anh cũng nên có một cái kết thúc.

Khâu Bình đi đến trước phòng Trương Vũ Thần lạnh giọng nói ra.

- Trường Sinh Lệnh là cái gì?

Hàn Sâm nhìn về phía Trình Hổ ở bên cạnh hỏi.

Sắc mặt của Trình Hổ đã vô cùng khó coi:

- Trường Sinh Đại Đế quy định ở bên trong Tí Hộ Sở không cho phép tùy tiện sát sinh, Dị Linh cùng dị sinh vật đều không ngoại lệ, phương pháp duy nhất có thể giết người chính là lấy được Trường Sinh Lệnh, thành một thành viên của Quân Đoàn Trường Sinh, lúc đó liền có thể ở trong điều kiện đặc biệt ra tay sát sinh ở bên trong Tí Hộ Sở, Khâu Bình vậy mà cầm Trường Sinh Lệnh trở về. . .

Trình Hổ không nói tiếp, ý tứ cũng đã rất rõ ràng.

Chương 1169: Đánh Lên

Cửa phòng mở ra, Trương Vũ Thần từ bên trong khập khễnh đi ra.

- Trương Vũ Thần, tôi đã lấy được tư cách sát sinh, anh còn lời gì muốn nói hay không?

Khâu Bình lạnh lùng nhìn Trương Vũ Thần nói ra.

- Không có gì, vẫn là câu nói đó, tôi không hề làm chuyện gì có lỗi với cậu.

Trương Vũ Thần bình tĩnh nói.

- Chuyện cho tới bây giờ mà anh còn mạnh miệng, thật sự cho rằng tôi sẽ không giết anh hay sao?

Trong mắt Khâu Bình lóe lên vẻ tức giận.

- Chưa làm qua chính là chưa làm qua, muốn đánh muốn giết tùy cậu.

Trương Vũ Thần đã buông xuôi.

Thái độ của Trương Vũ Thần cũng đã chọc giận Khâu Bình, Khâu Bình trực tiếp rút đao ra, một đao liền hướng lấy cổ Trương Vũ Thần chém xuống.

Trương Vũ Thần tự biết là hẳn phải chết, lại trốn cũng không trốn, trực tiếp đứng im ở nơi đó, con mắt cũng không nhìn tới thanh đao kia, chỉ là nhìn chằm chặp vào Khâu Bình.

Đao của Khâu Bình đã chạm tới cổ của Trương Vũ Thần, nhưng lại không trực tiếp chém xuống, lưỡi đao sắc bén dán ở trên da cổ, cắt làn da ra một vết thương mỏng manh, máu tươi theo lưỡi đao tràn ra ngoài.

- Tôi hỏi lại anh một lần cuối cùng, anh có nhận hay không?

Khâu Bình lạnh như băng quát hỏi.

- Không có gì để nhận cả, là nữ Dị Linh kia đang đùa bỡn cậu. . .cậu tỉnh ngộ đi.

Trương Vũ Thần kích động lớn tiếng nói.

- Chuyện cho tới bây giờ mà anh vẫn muốn phá hỏng quan hệ giữa tôi và A Yên, thật sự đáng giận.

Khâu Bình lập tức giận dữ, nâng lưỡi đao lên muốn chém xuống đi.

Coong!

Một thanh trường kiếm màu đen như khói chặn đao của Khâu Bình lại, mặc dù trường kiếm bị đao của Khâu Bình chặt đứt, nhưng bởi vậy lại không để cho y chém trúng Trương Vũ Thần.

- Đã Dị Linh kia chưa chết, anh cần gì phải nhất định muốn lấy tính mạng của y? Y đã ở đây chịu khổ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ như thế vẫn chưa đủ à?

Hàn Sâm vứt bỏ một nửa thanh kiếm thú hồn gãy trong tay nói ra.

Hắn ăn hạch đào thu nhỏ thân thể lại, Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm lại không có cách nào thu nhỏ lại, ở đây chỉ có thể sử dụng vũ khí thú hồn cũng bị thu nhỏ.

Hàn Sâm không muốn quá làm cho người khác chú ý, tùy tiện triệu hoán ra một thanh thú hồn kiếm cấp nguyên thủy, miễn cưỡng ngăn được một đao kia của Khâu Bình.

Hàn Sâm không biết đến cùng là Trương Vũ Thần có sai hay không, nhưng mà ít nhất thì tội không đáng chết, hơn nữa xem tính tình của Trương Vũ Thần kia, tựa hồ cũng không giống như là người như vậy.

Huống hồ điểm đáng ngờ ở trong đó quá nhiều, chỉ bằng chút bản lĩnh ấy của Trương Vũ Thần, thật sự rất khó tưởng tượng y có năng lực giết chết một Dị Linh có thể phục thị Đế Linh.

- Cậu là ai?

Khâu Bình lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Trương Vũ Thần thấy là Hàn Sâm, vội vàng nói:

- Hàn huynh đệ, cám ơn cậu đã xuất thủ tương trợ, nhưng mà đây là việc riêng giữa tôi và y, cậu để cho chúng tôi tự giải quyết là được rồi.

Hàn Sâm nói ra:

- Chuyện giữa hai người tôi cũng không muốn quan tâm, nhưng mà tôi hi vọng Khâu tiên sinh cho tôi một chút thời gian.

- Cậu có ý gì?

Khâu Bình nhìn Hàn Sâm nhíu mày.

- Cho tôi một chút thời gian chứng minh Trương Vũ Thần không hề làm chuyện có lỗi với anh.

Hàn Sâm rất chân thành nói.

- Cậu muốn chứng minh như thế nào?

Khâu Bình mặt không thay đổi hỏi.

- Cho tôi thời gian mười ngày, nếu như tôi không có cách nào chứng minh, vậy thì liền tùy tiện anh làm.

Hàn Sâm tính toán một chút rồi nói ra.

- Cậu dựa vào cái gì để cho tôi cho cậu thời gian mười ngày?

Khí thế của Khâu Bình như núi lớn, chỉ là nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm như vậy, đã gây ra một loại cảm giác áp bức từ trên cao nhìn xuống.

- Anh cũng không muốn bạn tốt của mình là người phản bội mà? Cho tôi thời gian mười ngày, cũng xem như cho mình một cơ hội.

Hàn Sâm nói ra.

- Như thế không đủ.

Khâu Bình nói một cách lạnh lùng.

- Một đao đổi một ngày, tôi đón anh mười đao, nếu như anh không chém chết tôi được liền cho tôi thời gian mười ngày, như vậy đủ chứ?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Hàn huynh đệ không thể, chuyện này không có liên quan gì đến cậu. . .

Trương Vũ Thần quá sợ hãi, Hàn Sâm chỉ là một người mới tới, Khâu Bình lại là cường giả đã mở ra tám đạo khóa gen, ở trong mắt y xem ra đừng nói là mười đao, nếu Khâu Bình thật sự muốn lấy mạng của hắn, một đao là đã kết thúc được tính mạnh của Hàn Sâm rồi.

- Trương ca, đây là chuyện giữa tôi và Khâu Bình, đã không có liên quan gì tới anh nữa.

Hàn Sâm lại bình tĩnh nói một câu, sau đó liền đi tới trước mặt Khâu Bình nói ra:

- Đến đây đi, một đao một ngày.

Khâu Bình hừ lạnh một tiếng, trường đao màu đen mang theo khí tức kinh khủng, trong chốc lát chém tới người Hàn Sâm, mười đao cơ hồ giống như là đồng thời chém ra, bao phủ cả người Hàn Sâm ở trong đó, giống như lập tức liền sẽ chém Hàn Sâm thành một đống thịt vụn.

- Khâu Bình, có chuyện gì nói với tôi đi, đừng tổn thương hắn.

Trương Vũ Thần cả kinh nói.

Thế nhưng mà đao của Khâu Bình nhanh cỡ nào, căn bản là không đợi tiếng Trương Vũ Thần rơi vào trong tai, mười đao của y cũng đã chém xong.

Chỉ thấy trên người Hàn Sâm xuất hiện từng vết đao, máu tươi từ bên trong những vết thương này tràn ra.

- Mười ngày sau tôi sẽ lại đến, đến lúc đó không ai có thể bảo vệ mạng của anh nữa.

Khâu Bình bỏ đao vào vỏ, ném ra một câu lạnh như băng sau đó quay người rời đi.

- Huynh đệ, cậu thật sự là giỏi, lại có thể ngăn lại mười đao của Khâu Bình mà không chết, thân pháp của cậu quá nhanh, tôi đều không nhìn rõ ràng cậu tránh thoát như thế nào.

Trình Hổ đã chạy tới lộ ra vẻ khâm phục nói.

Hàn Sâm nhìn vết đao trên người cùng y phục rách rưới, lắc đầu cười nói:

- Tôi căn bản không hề tránh.

- Không thể nào? Không tránh thì sao mười đao kia của Khâu Bình lại không chém chết cậu?

Trình Hổ giật mình nhìn Hàn Sâm, không tin hỏi.

- Bởi vì Khâu Bình không phải là một người hoàn toàn vô tình.

Hàn Sâm cười một cái nói.

Trình Hổ giống như có điều ngộ ra, nhưng lại vẫn lo lắng nói:

- Thế nhưng mà mười ngày, cậu muốn chứng minh Trương ca không làm qua những chuyện kia như thế nào đây? Việc này ngoại trừ là người trong cuộc, căn bản không ai có thể nói ra rõ ràng, cũng không có biện pháp chứng minh.

- Vậy thì đi tìm người trong cuộc là được rồi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Cậu nói nữ Dị Linh tên A Yên kia à? Cô ta là thị nữ của Đế Linh, trên cơ bản đều ở trong đế cung trên tầng cao nhất của hốc cây, chúng ta ngay cả tư cách nhìn thấy cô ta đều không có.

Trình Hổ cười khổ nói.

- Vậy thì đi lên tầng cao nhất của hốc cây gặp cô ta.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Hàn Sâm vốn đang chuẩn bị đánh lên tầng cao nhất của hốc cây, tận khả năng tiếp cận vị Thiên Đế kia, giải quyết chuyện của Trương Vũ Thần cũng chỉ là thuận đường mà làm, hơn nữa đây cũng là một cái cớ rất tốt, có một cái cớ như vậy, hắn liên tục trùng kích tầng trên của hốc cây cũng sẽ không lộ ra vẻ quá đột ngột.

- Cậu không bị sốt chứ? Tầng cao nhất của hốc cây? Đừng nói là chúng ta, coi như là Khâu Bình cũng không thể đi lên. Chỗ đó đều là sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh.

Trình Hổ cảm thấy Hàn Sâm nhất định là có chút vấn đề về mặt tinh thần.

Hàn Sâm cười cười:

- Khâu Bình không thể đi lên, không phải tôi cũng không thể đi lên.

Nói xong, Hàn Sâm cũng không giải thích, trực tiếp đi nhanh về phía cửa vào tầng thứ ba của hốc cây.

Trình Hổ còn đang muốn nói điều gì, lại bị Trương Vũ Thần kéo lại.

- Trương ca, anh kéo tôi lại làm gì, thằng nhóc này điên rồi, chúng ta phải ngăn cản hắn lại mới được.

Trình Hổ nói ra.

Trương Vũ Thần lại cười khổ nói:

- Cậu còn không nhìn ra sao? Vị Hàn huynh đệ này chỉ sợ không phải là người tầmh thường.

- Không tầm thường? Không tầm thường như thế nào? Hắn chỉ là một người mới. . .

Trình Hổ nao nao, cũng hiểu được có chút không đúng rồi, một người mới làm sao có thể ngăn lại một đao lúc trước của Khâu Bình.

- Trương ca, anh ở nơi này đợi tôi, tôi đi xem thử xem.

Trình Hổ nói xong liền đi theo Hàn Sâm, Trương Vũ Thần bởi vì tầng thứ hai đều không thể đi lên, tự nhiên cũng không có biện pháp gì cùng đi theo.

Chương 1170: Liên Tiếp Phá Quan

Hàn Sâm vừa đi vừa suy nghĩ, Khâu Bình không hề có sát tâm, nếu không thì Trương Vũ Thần đã chết ở ngay đao đầu tiên.

Mười đao sau đó, Khâu Bình xuất đao rất nhanh, Trương Vũ Thần cùng Trình Hổ thấy không rõ lắm, nhưng mà Hàn Sâm lại thấy rõ, nhìn có vẻ như là rất hung mãnh, kỳ thật từng đao cũng chỉ là thu lực dính vào thân mà thôi, căn bản liền tránh né đều không cần.

- Hơn hai mươi năm, nếu như Khâu Bình thật sự muốn giết Trương Vũ Thần, chẳng lẽ phải cần đợi một cái sát sinh lệnh hay sao?

Hàn Sâm càng cảm thấy trong chuyện này có chút vấn đề.

Tron lúc này, Hàn Sâm đã chạy tới cửa vào tầng thứ ba, dị sinh vật tiếp nhận kiểm tra ở đây có rất ít.

- Mày tới nơi này làm gì?

Dị Linh thủ vệ nhìn Hàn Sâm quát lạnh nói.

- Tôi muốn lên tầng trên.

Hàn Sâm chỉ lên bên trên.

Dị Linh thủ vệ kia cũng không nói nhảm, thần quang trên người ngưng tụ, hóa thành một cái đàn cổ đặt ở trước mặt, ngón tay khẽ vuốt ở phía trên, lập tức một âm tiết nhảy ra ngoài, âm thanh kia giống như sấm sét, khiến trái tim người ta mạnh mẽ co quắp theo, giống như là có roi quất lên trên trái tim vậy.

- Nghe một khúc của tao, nếu như còn có thể đi, vậy thì liền để mày tùy tiện đi lên.

Nói xong, mười ngón tay của Dị Linh để lên trên dây đàn, tiếng đàn tựa như bão tố liền chảy xuôi mà ra, giống như có vô số cái roi vô hình quật vào nội phủ Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ đứng ở chỗ đó bình tĩnh nhìn Dị Linh kia, âm đạo của Hương Âm thì Hàn Sâm đã từng gặp qua, tiếng đàn của Dị Linh quý tộc này ở trong mắt Hàn Sâm thật sự là không đáng nhắc tới.

Mặc dù Trình Hổ cảm thấy Hàn Sâm có thể là một cao thủ, nhưng mà ở xa xa nghe tiếng đàn kia, vẫn cảm thấy có chút hãi hùng khiếp vía.

Trình Hổ ở cách xa như vậy, hơn nữa tiếng đàn của Dị Linh kia cũng không phải là nhằm vào y, y cũng đã cảm giác trái tim giống như bị tiếng đàn kia đánh nứt ra vậy, huống chi Hàn Sâm đang đứng ở đối diện cây đàn.

Thế nhưng mà theo tiếng đàn càng thêm mãnh liệt, Trình Hổ lại phát hiện ra Hàn Sâm chỉ tùy ý đứng ở nơi đó, căn bản chưa từng nhúc nhích chút nào, trên người cũng không dâng lên sức mạnh gì đặc biệt, căn bản coi những tiếng đàn quất vào trái tim đó không tồn tại.

Một khúc kết thúc, Hàn Sâm cũng không nhìn Dị Linh kia, đi về phía hành lang dẫn lên tầng thứ ba.

- Chẳng lẽ hắn không phải là người ngẫu nhiên truyền tống đến Tí Hộ Sở?

Trình Hổ kinh ngạc trong lòng, đã xác định được Hàn Sâm là một cao thủ, chỉ là không biết hắn có thể đi đến tầng cao nhất hay không.

Dù sao nơi đó là chỗ của Đại Đế, lại có rất nhiều Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết.

Trước khi chưa tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở, căn bản chưa từng nghe nói có nhân vật khủng bố như vậy, hiện tại đã biết những tồn tại đó, trong lòng càng thêm tuyệt vọng.

Nhân loại trước kia chỉ mới săn giết sinh vật thần huyết cũng đã vô cùng gian nan, lại không nghĩ ra ở phía trên đó vẫn còn có tồn tại càng thêm đáng sợ.

Cũng là bởi vì như thế, nhân loại truyền tống đến Tí Hộ Sở Đế Linh, ngay cả một chút hi vọng trở về Liên Minh cũng không có.

Hàn Sâm đi tới tầng thứ ba của hốc cây, mỗi một tầng bên trên cũng không có nhiều quy củ giống như là dưới tầng thứ hai, tầng thứ nhất đến tầng thứ hai là một cửa ải, đã qua cửa ải kia thì chẳng khác nào đã có năng lực làm việc cho Đại Đế, lại đi lên nữa cũng không có quy củ nghiêm như vậy nữa,

chỉ cần đi vào trong đó là có thể tự do lựa chọn thời gian làm việc để đổi lấy Sinh Mệnh Chi Thủy.

Hàn Sâm không hề có ý ngừng lại, trực tiếp đi tới cửa vào tầng thứ tư, tầng thứ tư cũng không phải là mục tiêu của hắn, hắn cần phải đi vào tầng thứ năm mới có thể nhìn thấy cô gái kia.

Hơn nữa cũng chỉ có lên được tầng thứ năm, Long Đế mới có thể tìm được vị trí bụi cây Thiên Nguyên Thụ kia.

Gác tầng thứ tư là một Dị Linh hoàng tộc, Hàn Sâm đi thẳng tới trước mặt Dị Linh hoàng tộc kia nói ra:

- Tôi muốn lên tầng trên.

Dị Linh hoàng tộc nhìn hắn một cái, thò tay lấy ra một tờ giấy trắng, vầng sáng trên đầu ngón tay lập loè, trên giấy nhanh chóng vẽ ra hình dáng một con quái thú.

Một giây sau, con quái thú kia nổi giận gầm lên một tiếng, vậy mà từ trên giấy bay ra, hóa thành một con thú màu đen, thân thể phồng lớn đến cỡ con voi, há miệng to như chậu máu cắn tới Hàn Sâm.

Ở một chỗ tối cách cửa vào tầng thứ tư không xa, Khâu Bình lộ ra vẻ phức tạp nhìn Hàn Sâm.

- Hắn thật có thể đi lên tầng thứ năm sao? Nhân loại thật sự đã có được năng lực như vậy sao?

Trong lòng Khâu Bình tuyệt không bình tĩnh, y khát vọng Hàn Sâm có thể đi lên, nhưng mà lại không dám có hy vọng quá xa vời.

Trước kia y cảm thấy thần gen toàn mãn tấn chức đã là rất đáng gờm, nhưng sau khi tới Tí Hộ Sở Đế Linh y mới biết được, thần gen toàn mãn tấn chức chả là cái thá gì cả.

Những Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết tiện tay là có thể giết chết một mảng lớn, nhân loại căn bản liền tư cách tranh tài cũng không có, nội tình vốn không ở cùng một cấp bậc.

Mặc dù là trụ cột hiện tại của y, nguyên thủy, biến dị, thần huyết bốn loại gen đều đã toàn mãn, còn mở ra tám đạo khóa gen, ở trong nhân loại đã là chiến lực cấp cao nhất, nhưng mà ở trước mặt những sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh đó, lại vẫn yếu ớt giống như là một con kiến không chịu nổi một đòn.

Khâu Bình nhìn ra Hàn Sâm có chút khác biệt, nhưng mà y cũng không dám hy vọng xa vời là Hàn Sâm thật sự có thể đánh lên tầng thứ năm.

Một Siêu Việt Giả nhân loại đi vào Trường Sinh Tí Hộ Sở gần đây nhất là bốn năm trước, tình huống trong Liên Minh bốn năm trước y cũng biết một chút, thật sự rất khó tưởng tượng, trong thời gian bốn năm đã có Siêu Việt Giả nhân loại có thể chống lại Đế Linh.

Trên người Hàn Sâm dâng lên màu ửng hồng kỳ dị, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh bị Hàn Sâm mở ra đạo khóa gen thứ tám, một quyền đánh lên trên đầu con thú màu đen kia, trực tiếp đánh nát đầu lâu con thú màu đen.

Trong mắt Dị Linh hoàng tộc lóe lên vẻ khác lạ, ngón tay vẫn liên tục mau chóng múa may ở trên mặt giấy đằng kia.

Thú màu đen ở tất cả các hình thái khác nhau từ trên giấy bay ra, có cự thú hung tàn, có loài chim bay tàn bạo, có sinh vật cùng loại với nhân loại, còn có một chút côn trùng cổ quái.

Ở dưới đầu ngón tay của Dị Linh hoàng tộc kia, các loại dị sinh vật quái dị khác nhau từ trên giấy bay ra, bay nhào tới chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm hít sâu một hơi, thân hình như liễu đón gió xuyên qua giữa những con thú màu đen đó, nắm đấm hiện ra màu đỏ ngòm một lần một lần đánh ra.

Ở trong vạn bụi hoa, một phiến lá không dính vào người.

Rất nhiều con thú màu đen vậy mà không chạm được vào Hàn Sâm mảy may, nhưng mà những nơi Hàn Sâm đi qua, mỗi một quyền đều đánh bại một con thú màu đen, khiến cho thân thể của bọn nó giống như là đóa hoa màu mực nở rộ ra.

- Thân pháp thật là lợi hại! Lực đạo quá mạnh mẽ! Nhưng nếu chỉ là như thế, chỉ sợ còn chưa đủ để đánh lên tầng thứ năm.

Khâu Bình lặng yên nhìn Hàn Sâm, âm thầm nhíu mày suy nghĩ.

Bành!

Sau khi Hàn Sâm lại đánh tan một con thú màu đen, người đã đứng ở trước mặt Dị Linh hoàng tộc kia, trực tiếp một quyền đánh lên trên mặt Dị Linh hoàng tộc kia.

Trên mặt của Dị Linh hoàng tộc kia đã tràn đầy vẻ kinh hoảng, ngón tay liên tục vẽ, một con rùa đen phá giấy mà ra chắn ở trước mặt y.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm trực tiếp đánh xuyên qua xác rùa đen, nắm đấm vẫn không ngừng lại đánh lên trên người Dị Linh hoàng tộc kia, lập tức đánh y bay ra ngoài, hung hăng đụng vào vách tường.

Dị Linh cùng dị sinh vật bốn phía đều có chút cổ quái nhìn tới bên này, Hàn Sâm lại không thèm để ý chút nào đi về phía hành lang dẫn tới tầng thứ tứ.

Hàn Sâm thông qua Long Đế đã biết, Thiên Đế muốn đào tạo Thiên Nguyên Thụ mới, hiện tại khẳng định là cần lượng lớn nhân thủ, đặc biệt là nhân thủ có thực lực mạnh mẽ càng nhiều càng tốt, Hàn Sâm biểu hiện ra càng mạnh mẽ, cũng càng có khả năng tiếp cận Thiên Đế, hoặc nói là tiếp cận cây Thiên Nguyên Thụ mới kia.

Đây vốn là một bộ phận kế hoạch của Hàn Sâm và Long Đế.

Chương 1171: Người Đàn Ông Như Hải Dương

Mắt thấy Hàn Sâm đi lên tầng thứ tư, Khâu Bình lộ ra vẻ mặt khác thường đi theo.

Hàn Sâm hỏi thăm lối vào tới tầng thứ năm, liền muốn trực tiếp đi tầng thứ năm.

Thế nhưng mà vẫn chưa đi qua hết một con phố dài, đã thấy Khâu Bình xuất hiện ở phía trước, ngăn cản đường đi của hắn.

- Cậu thật sự muốn đi lên tầng thứ năm?

Khâu Bình nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm khẽ gật đầu:

- Không đi tầng thứ năm tìm nữ Dị Linh kia, làm sao có thể tra rõ ràng chân tướng?

- Tiếp một đao rồi đi cũng không muộn.

Khâu Bình rút đao ra, khí thế trên người giống như là biển cả bình tĩnh, nhìn không ra một chút gợn sóng nào.

Nhưng mà loại cực độ bình tĩnh này, lại gây ra một loại cảm giác đè nén trước khi bão tố tiến đến.

Vẻ mặt của Hàn Sâm hơi có chút ngưng trọng, hắn vốn cũng không quá để ý tới Khâu Bình, cũng không phải nói là sau khi thực lực của Hàn Sâm tăng lên liền huênh hoang, mà là Hàn Sâm đã gặp rất nhiều nhân loại tiếp nhận gen Dị Linh mở ra khóa gen cao tầng, thực lực của bọn họ thật sự là kém hơn nhân loại tự mình mở ra khóa gen rất nhiều.

Nếu như Khâu Bình dùng gen Dị Linh mở ra đạo khóa gen thứ tám, nói như vậy thực lực của y cũng chỉ ở tiêu chuẩn nhân loại bình thường mở ra đạo khóa gen thứ bảy, thậm chí có khả năng còn không bằng.

Nhưng khi nhìn thấy Khâu Bình nắm chuôi đao kia, trong lòng Hàn Sâm liền một chút khinh thị cũng không có.

Khâu Bình là một cao thủ, một cao thủ chân chính, không quan hệ tới thực lực của y như thế nào, chỉ nhìn cảnh giới dùng đao của y liền biết y là một cường giả chân chính.

Vẻ mặt của Hàn Sâm nghiêm túc nhìn Khâu Bình, Động Huyền Khí đã bao phủ cả khu vực, nhưng mà Hàn Sâm lại không thể cảm ứng được khí tức của Khâu Bình, cũng không thể nghe được tiếng lòng của y.

Khâu Bình giống như là một mảnh hải dương chân chính, rộng lớn và sâu không thể đo lường, giống như có thể dung nạp tất cả vẻ đẹp cùng tội ác trong thế gian.

Tiếp đó, trên người của Khâu Bình lại dâng lên khí thế vô cùng ác liệt, đao khí vô hình vô chất rồi lại dữ dằn như lửa ở trên người y bắt đầu khởi động, như là biển cả hiển lộ ra vẻ mặt dữ tợn của mình.

Một đao ra, biển trời biến.

Hàn Sâm nhìn một đao Khâu Bình chém tới, trong lòng lại kinh hãi không hiểu.

Cao thủ hắn đã gặp cũng không ít, một đòn cường thế cũng đã gặp rất nhiều, mặc dù một đao kia của Khâu Bình không hoa lệ cùng quyết tuyệt giống như của Y Đông Mộc, nhưng lại có một loại hung hiểm do bình tĩnh gây ra.

Mũi ngửi tường vi, lòng có mãnh hổ.

Một đao này của Khâu Bình nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng lại có loại cảm giác chất phác rửa sạch sự hào nhoáng, không có khí thế sắc bén, không có kỹ xảo đẹp mắt, một đao kia tự nhiên tới mức khiến cho người ta khó mà tin được.

Thế nhưng mà bên trong một đao chất phác này, lại xuất hiện một loại rộng lớn trăm sông đổ biển.

Nếu như đó là một thanh kiếm sắc bén, Hàn Sâm có thể nghĩ biện pháp ngăn cản, nếu như đó là một viên đạn, Hàn Sâm có thể trốn tránh, nhưng

mà đó lại là một vùng biển rộng, khiến người ta cảm thấy bó tay không có cách nào, bởi vì trong đó thật sự đã bao hàm quá nhiều thứ, không phải là dựa vào một loại kỹ xảo nào đó là có thể ứng phó.

Một đao chất phác tự nhiên lại sâu sắc nội liễm, Hàn Sâm thật sự rất ngạc nhiên, đến cùng là một người đàn ông như thế nào, lại có thể luyện thành một đao như vậy.

Nếu như nói đao của Y Đông Mộc là tuyệt tình chấp nhất, là đao không chưa một hạt bụi thiên mã hành không không có chấp niệm, như vậy đao của Khâu Bình chính là đao thong dong sau khi duyệt tận nhân gian tang thương, giống như là mặc kệ đối mặt với bất kỳ khốn cảnh nào, một đao kia đều có thể dùng phương thức hữu hiệu nhất vượt mọi chông gai phá vỡ ra một con đường.

Đối mặt với một đao như vậy, Hàn Sâm lần thứ nhất sinh ra cảm giác không biết nên làm như thế nào để ứng đối.

Mặc kệ là lực lượng cùng năng lực dạng gì, đều có phương pháp phá giải, những lời này thích hợp với bất kỳ kỹ pháp nào.

Thế nhưng mà ở trước mặt một đao kia, đừng nói là phá giải, ngay cả ứng đối như thế nào đều hoàn toàn không có đầu mối.

Không phải nói là đao pháp của Khâu Bình khó giải, mà là đao pháp của y căn bản không có tính ổn định, lâm thế mà biến theo gió mà động, đó chính là rộng rãi cùng lắng đọng của một người đàn ông sau khi trải qua vô số chìm nổi ly hợp.

Nhìn một đao kia, trong lòng Hàn Sâm đột nhiên có loại cảm thụ khó có thể nói rõ.

Từ sau khi tu luyện Động Huyền Kinh, ở trong khu vực Động Huyền Khí hắn có được lực khống chế rất mạnh cùng năng lực biết trước tất cả, hắn cũng càng ngày càng hưởng thụ cùng ỷ lại vào loại năng lực này.

Thế nhưng mà cho dù là người có thể chân chính thông hiểu đạo lý, chỉ sợ cũng khó có thể toàn trí toàn năng động phá thiên huyền, giống như người

sáng lập Động Huyền Kinh kia, y chính là đã tính toán tường tận thiên cơ, chỉ sợ cũng không ngờ tới sau khi phi thăng liền chết ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

Thế giới này quá rộng lớn, nghĩ đến chuyện làm như thế nào để khống chế thiên địa, không bằng khống chế tốt chính mình trước, nếu như một người ngay cả mình đều không khống chế tốt, còn nói gì tới chuyện đi khống chế thiên địa.

- Khống chế tốt chính mình sao?

Hàn Sâm nhìn một đao kia, trong lòng là một mảnh sáng rõ, mỗi một tế bào trong thân thể, mỗi một tấc da thịt, thậm chí là mỗi một sợi tóc, đều giống như hình bóng phản chiếu vào trong trái tim Hàn Sâm.

Răng rắc!

Trong một tích tắc kia, Hàn Sâm cảm giác có một gông xiềng nào đó ở bên trong thân thể mình tựa hồ đã đứt gãy ra, sau đó liền cảm thấy có lực lượng kỳ dị tràn ngập ở trong thân thể, dĩ nhiên là Động Huyền Kinh đột phá đệ lục trọng, mở ra đạo khóa gen thứ sáu.

- Trước kia mình quá chú ý tới việc đối thủ sẽ làm gì, lại không để ý đến chính mình có thể làm cái gì.

Trong lòng Hàn Sâm hiểu ra, nhìn một đao của Khâu Bình đã tới gần mi tâm của hắn, nhưng lại không còn có chút dao động cùng mê mang nào.

Ở trong tích tắc mũi đao cơ hồ là sắp đâm vào mi tâm Hàn Sâm, bàn tay Hàn Sâm khẽ nâng lên, ngón giữa cùng ngón trỏ vậy mà kẹp lấy đao của Khâu Bình.

Trong nháy mắt tất cả bão tố đều biến mất không thấy đâu nữa, đao của Khâu Bình cứ như vậy như ngừng lại ở trước mặt Hàn Sâm, rung động giữa hai ngón tay Hàn Sâm nhưng thủy chung không có cách nào tiến lên dù là nửa tấc.

Trong mắt Khâu Bình lóe lên một tia kinh ngạc, liền lập tức thu đao trong tay về.

Hai ngón tay của Hàn Sâm cũng thu lại, trong lòng giống như không hề bận tâm nhìn Khâu Bình.

- Người cậu muốn tìm là một Đế Linh.

Khâu Bình để lại một câu nói, sau đó liền xoay người rời đi.

Hàn Sâm lộ ra vẻ cổ quái nhìn Khâu Bình, hắn đã hiểu ý tứ của Khâu Bình, nữ Dị Linh kia dĩ nhiên là một Đế Linh, mặc dù rất khó để tin tưởng, nhưng mà Hàn Sâm lại cảm thấy chỉ có như vậy mới đúng.

Có lẽ Khâu Bình đã sớm biết Trương Vũ Thần không hề làm chuyện gì có lỗi với y, nhưng lại hoàn toàn bất đắc dĩ, chỉ có thể giả bộ như là không biết, y làm như vậy thậm chí có thể là vì bảo vệ mạng sống của Trương Vũ Thần.

Y phải trả giá cùng chịu đựng, chỉ sợ là còn nhiều hơn Trương Vũ Thần, chỉ là người đàn ông này lại thủy chung không nói gì, giống như đao pháp của y, lặng yên bao dung nhận lấy tất cả.

Khâu Bình nói cho hắn biết A Yên là một Đế Linh, chính là để bản thân hắn quyết định xem có nên đi lên tầng thứ năm của hốc cây hay không.

Không hề khuyên bảo dư thừa, chỉ là để cho chính hắn cân nhắc, sau một đòn kia, Hàn Sâm đã hiểu đao của Khâu Bình, Khâu Bình cũng đã đồng ý là Hàn Sâm có khả năng phán đoán hướng đi của mình.

- Càng ngày càng thú vị, mình muốn nhìn xem, A Yên kia rốt cuộc là một Dị Linh dạng gì, lại có thể để cho người đàn ông như Khâu Bình ẩn nhẫn đến như vậy.

Hàn Sâm liền mau chóng đi tới hành lang dẫn tới tầng thứ năm.

Chương 1172: Khô Cốt

Tin tức Hàn Sâm muốn khiêu chiến tiến vào tầng thứ năm rất nhanh đã truyền ra, cũng không phải là Hàn Sâm cố ý truyền ra, mà là lúc hắn đi kiểm tra, thủ vệ lại bảo hắn tạm thời chờ đợi một ngày.

Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh mẽ tự nhiên không có khả năng mỗi ngày đều thủ vệ ở đó, thủ vệ chỉ là mấy Dị Linh hoàng tộc, thực sự muốn tiếp nhận kiểm tra, còn phải chờ bên trên bàn bạc làm ra quyết định, nhìn xem vị Đế Linh hoặc là sinh vật siêu cấp thần huyết nào sẽ phụ trách kiểm tra.

Cho nên Hàn Sâm không thể không dừng lại ở tầng thứ tư một ngày, cùng đợi quyết định từ trên tầng thứ năm.

Dị Linh, dị sinh vật cùng nhân loại ở tầng thứ tư tự nhiên đều nghe được tin tức này, vô cùng tò mò đối với chuyện này.

Xông cửa tầng thứ năm vốn chính là đại sự, huống chi nhân loại ở chỗ này thật đúng là một bộ phận quần thể nhỏ, hơn nữa luôn luôn yếu thế, hôm nay lại có nhân loại muốn vượt quan tới tầng thứ năm, đây chính là một tin tức làm cho người ta kinh ngạc.

- Lão Triệu, Hàn Sâm kia thật sự là nhân loại chúng ta à?

- Đương nhiên là nhân loại chúng ta, tôi đã hỏi Trình Hổ rồi, xác định là nhân loại chúng ta không thể nghi ngờ.

- Thật sự có nhân loại có thể xâm nhập vào tầng thứ năm sao?

- Không biết, nhưng mà Khâu Bình đã giao thủ với hắn, tự nhận không phải là đối thủ của hắn.

- Nếu như thật sự có thể xông tới chỗ đó thì quá tốt.

...

Bên trong một đại điện trên tầng thứ năm của hốc cây, có ba Dị Linh cùng bảy sinh vật siêu cấp thần huyết vây quanh một cái bàn tròn, tựa hồ đang tranh luận chuyện gì đó.

- Khô Cốt, tôi thấy lần này ông đi một chuyến đi.

- Dựa vào cái gì để cho tôi đi, vì cái gì Anh Quỷ ông không đi?

- Tôi sợ tôi ra tay quá nặng đánh chết hắn, người có bản lĩnh xông lên tầng thứ năm, nói như thế nào cũng đều là một lao động tốt, đánh chết thì quá đáng tiếc.

Anh Quỷ cười híp mắt nói.

- Tôi nhổ vào, lực lượng của ông còn kém xa tôi, ông sợ đánh chết hắn, chẳng lẽ tôi không sợ sao?

- Cái gì gọi là tôi kém xa ông? Rõ ràng là tôi còn mạnh hơn ông rất nhiều.

- Ông mạnh hơn tôi? Có dám thử nhìn một chút hay không, tôi sẽ đánh cho ông phải vểnh mông lên.

- Thử thì thử. . .

- Được rồi, đều chớ ồn ào nữa.

Một Nữ Đế Linh nhíu mày quát nhẹ, Khô Cốt cùng Anh Quỷ lập tức yên tĩnh trở lại.

Bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia ở bên cạnh xem kịch vui, cũng lập tức thu liễm lại nụ cười, nhìn về phía Nữ Đế Linh kia.

- Vốn chọn người hẳn là phải để Trường Sinh đại nhân quyết định, nhưng mà Trường Sinh đại nhân đang bận tu luyện, chúng ta hiện tại cũng không có cách nào đi mời ông ta ra, lần này liền để tôi quyết định chọn lựa người, mấy người có phản đối gì không?

Ánh mắt lạnh lùng của Nữ Đế Linh kia đảo qua mặt hai Dị Linh cùng bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết đều không có dị nghị gì, Khô Cốt cùng Anh Quỷ cũng lập tức nói ra:

- Tình Quân, cô quyết định thì không còn gì thích hợp hơn được nữa.

Nữ Đế Linh Tình Quân khẽ gật đầu, ánh mắt sau khi từ trên mặt mọi người đảo qua một cái, cuối cùng ngừng lại trên người Khô Cốt Đế:

- Khô Cốt, lần này liền để ông đi một chuyến đi, không cần có kiêng kỵ gì, dùng hết toàn lực mà làm, muốn lên tầng thứ năm chia xẻ Thiên Nguyên Quả với chúng ta, thì cần phải có bản lĩnh thật sự mới được.

Khô Cốt Đế liền không thèm để ý lên tiếng:

- Được, vậy thì giao cho tôi đi.

- Đều trở về chuẩn bị một chút, mau chóng giải quyết cái phiền toái nhỏ này, hai ngày sau chúng ta xuất phát đi tới chỗ một viên Thiên Nguyên Quả khác.

Tình Quân nói xong cũng đứng dậy rời đi.

Bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết cũng tự rời đi sau đó, chỉ có Khô Cốt Đế cùng Anh Quỷ Đế vẫn còn ở lại bên trong đại điện.

- Khô Cốt, ông sẽ không thật sự giết nhân loại kia đấy chứ?

Anh Quỷ nháy mắt hỏi.

Khô Cốt Đế nhếch miệng:

- Ông cho là tôi ngốc hả? Đây là thời điểm mà Trường Sinh đại nhân cần người, nếu như thực lực của nhân loại kia thực sự là Đế cấp, tôi giết hắn đi không phải là sẽ tương đương với làm khó dễ với Trường Sinh đại nhân hay sao, loại chuyện ngu xuẩn này Khô Cốt tôi sao có thể làm được?

- Tình Quân bên kia thì ông bàn giao lại thế nào? Vừa rồi ý của cô ta đã nói rất rõ ràng, cô ta chính là muốn để cho ông giết nhân loại kia đi.

Anh Quỷ vừa cười vừa nói.

Khô Cốt cười lạnh nói:

- Đều đã qua hơn hai mươi năm, cô ta liền một nhân loại hèn mọn đều hạ thủ không được, hiện tại còn muốn tôi giúp cô ta giải quyết phiền toái, tôi cũng không phải cha cô ta, đương nhiên sẽ không để ý đến cô ta, đến lúc đó nên làm như thế nào liền làm thế đó, nếu như thực lực của nhân loại kia thực sự là Đế cấp, tôi sẽ không để ý thả hắn đi lên, đến lúc đó chúng ta cũng có thể nhiều thêm một nhân thủ kìm hãm Tình Quân lại.

- Nếu như hắn không có thực lực như vậy thì sao?

Anh Quỷ lại hỏi.

Khô Cốt lập tức nở nụ cười, mặt cười rất là quỷ dị:

- Tôi sẽ không để ý bán cho Tình Quân một cái nhân tình, dù sao tôi cũng không có tổn thất gì.

Hàn Sâm đợi cả đêm, còn chưa đợi hắn tự đi tới lối vào của tầng thứ năm, đã có một Dị Linh hoàng tộc đến thông báo cho hắn, để cho hắn đi tới võ đạo tràng ở tầng thứ tư.

Lúc Hàn Sâm đi vào võ đạo tràng, nhìn thấy rất nhiều dị sinh vật cùng Dị Linh đều đã tụ tập ở đây, sau khi Hàn Sâm xuất hiện, rất nhiều ánh mắt đều quăng tới trên người hắn, rất là hiếu kỳ đối với một nhân loại có can đảm vượt quan tới tầng thứ năm của hốc cây.

Mà ở trong võ đạo tràng, một khô lâu cao lớn giống như là bạch cốt tạo thành, ăn mặc một thân bạch cốt bọc thép, cứ như vậy tùy ý đứng ở bên trong võ đạo trường.

Thân cao trên bốn mét, mới chỉ đứng ở nơi đó đã tỏa ra áp lực kinh khủng, hơn nữa ánh sáng màu máu ở trong vành mắt khô lâu lấp loé không ngừng, thoạt nhìn càng khiến cho người ta sợ hãi.

Hàn Sâm vừa đi vào trong võ đạo tràng, vừa cẩn thận quan sát đối thủ của mình.

Đối thủ nhìn giống như là một bộ Khô Cốt, nhưng lại không khô quắt giống như khô lâu thông thường, xương cốt trên người giống như là ngọc thạch

tỏa ra ánh sáng sáng bóng trong suốt kỳ dị.

Thân thể được bạch cốt khôi giáp bao phủ, giữa những đốt xương cơ hồ là không nhìn thấy khe hở, thoạt nhìn giống như là bạch cốt võ sĩ từ trong địa ngục đi ra.

- Cậu chính là nhân loại muốn đi lên tầng thứ năm?

Khô Cốt Đế hứng thú đánh giá Hàn Sâm, đang quan sát xem phải chăng Hàn Sâm có được thực lực Đế cấp hay không.

Một đôi mắt hiện ra màu máu nhìn quét trên người Hàn Sâm, ánh sáng màu máu kia chiếu rọi ở trên người Hàn Sâm, Khô Cốt Đế lập tức có chút thất vọng rồi.

Ánh mắt của hắn không tầm thường, chỉ là nhìn thoáng qua, cũng đã nhìn ra tố chất thân thể đại khái của Hàn Sâm.

Trong số những nhân loại mà Khô Cốt Đế từng thấy, tố chất thân thể của Hàn Sâm đúng là mạnh nhất, hơn nữa mạnh hơn nhân loại bình thường rất nhiều.

Nhưng mà tố chất thân thể như vậy vẫn còn kém Đế cấp không ít, khó có thể đánh đồng với y.

- Tố chất thân thể như vậy, thực lực chỉ sợ cũng chẳng mạnh cho lắm, nguyên bản còn tưởng rằng có thể có thêm người trợ giúp, hiện tại xem ra không thể không bán một cái nhân tình cho Tình Quân rồi.

Trong lòng Khô Cốt Đế âm thầm suy tư.

- Đúng thế.

Hàn Sâm nhìn Khô Cốt Đế trả lời một câu.

Khô Cốt Đế đã không có tâm tình tốn thêm thời gian ở trên người Hàn Sâm nữa, bàn tay do bạch cốt tạo thành nâng lên nắm lại vài cái, đốt ngón tay rung động đùng đùng, tiếp đó cười nói:

- Chỉ cần cậu có thể kiên trì thời gian hai khắc mà không chết, sẽ coi là thông qua kiểm tra, có được tư cách tiến vào tầng thứ năm.

Nói xong, Khô Cốt Đế phá vỡ không khí, một quyền đánh tới Hàn Sâm, nắm đấm phá vỡ không khí sinh ra âm thanh khí bạo vô cùng đáng sợ, chỉ là sóng xung kích do khí bạo sinh ra, tựa hồ đã có thể đánh nổ núi đá thành phấn vụn.

Chương 1173: Người Thứ Nhất

Hàn Sâm dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra chín đạo khóa gen, thân thể nổi lên màu ửng hồng kỳ dị, thân hình lại giống như chim yến bay lượn ra, hiểm hiểm tránh né quyền thế của Khô Cốt Đế.

Khô Cốt Đế nhìn tới chính là Đế Linh có thân thể mạnh mẽ, tố chất thân thể của Hàn Sâm vẫn chưa đến tiêu chuẩn Đế cấp, đương nhiên sẽ không đối cứng với y.

Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ được Hàn Sâm vận chuyển tới cực hạn, cả người giống như chim phượng hoàng bay lượn ở trong hư không, thân hình như ẩn như hiện, đồng thời với tránh ra công kích của Khô Cốt Đế, còn có thể không ngừng phản kích.

Lực lượng của Khô Cốt Đế chiếm cứ ưu thế, nhưng mà tốc độ cùng thân pháp lại không theo kịp Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ, trong khoảng thời gian ngắn nắm đấm xé rách không khí hình thành từng cơn chấn động, nhưng từ đầu đến cuối lại không thể làm Hàn Sâm bị thương.

- Bên trong nhân loại chúng ta vậy mà lại có cường giả như thế?

Vài Siêu Việt Giả nhân loại thấy thế thân thể liền run rẩy, hưng phấn tới mức nổi da gà.

Khâu Bình nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm chiến đấu, trong lòng cũng hơi kinh ngạc, thân pháp bực này ở trong số những Siêu Việt Giả nhân loại đã có thể

nói là tuyệt thế.

Liền rất nhiều Dị Linh cùng dị sinh vật nhìn đều có chút ngạc nhiên, thân pháp kia xác thực là vô cùng huyền bí, để cho rất nhiều Dị Linh nguyên bản không để ý tới Hàn Sâm đều có chút ngoài ý muốn.

Thần sắc của Khô Cốt Đế lại không hề thay đổi, ánh sáng màu máu trong mắt càng tăng lên, đột nhiên chỉ thấy bàn tay y hướng lên trên lồng ngực của mình chộp một trảo, khôi giáp trước ngực giống như xương cốt bị y vén lên.

Sau đó một tay vậy mà vồ vào bên trong ngực của chính mình, ngay lúc Hàn Sâm đang nghi hoặc, Khô Cốt Đế từ trong ngực của y lấy ra một cục xương.

Khúc xương kia óng ánh sáng long lanh, giống như một khúc thủy tinh, nhưng lại khiến người ta biết rõ, đó chính là một cục xương, loại cảm giác này không có cách nào hình dung.

Hàn Sâm lộ ra vẻ nghiêm túc nhìn khúc xương trong tay Khô Cốt Đế, không tùy tiện công kích qua, chấn động bên trên khúc xương kia làm người ta sợ hãi.

Khô Cốt Đế nhìn Hàn Sâm cười lạnh, nắm khúc xương hình dạng kỳ dị kia ở trong tay, một bàn tay xương cốt khác nắm thành quả đấm, giống như là gõ trống hướng về khúc xương trái tim kia gõ một cái.

Coong!

Âm thanh giống như là hòa thượng gõ mõ từ trên khúc xương trái tim kia vang lên, Hàn Sâm chỉ cảm thấy một luồng lực lượng kì dị đánh úp lại, lập tức ngưng tụ lực lượng toàn thân đi ngăn cản ba động kỳ dị kia.

Thế nhưng mà chấn động kia lại giống như là hoàn toàn không có cách nào ngăn cản, trực tiếp xâm nhập vào trong trái tim Hàn Sâm, khiến cho trái tim Hàn Sâm mạnh mẽ hơi nhảy lên một cái, giống như là muốn nổ tung vậy.

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc nhìn tới Khô Cốt Đế, người này thoạt nhìn bộ dáng có vẻ thô kệch, vốn cho rằng y là Đế Linh lấy tiến hóa cường độ thân thể làm chủ, lại không nghĩ rằng y chủ tu lực lượng âm hệ.

Coong! Đ-A-N-G...G! Đ-A-N-G...G!

Khô Cốt Đế giống như là ma tôn phật đà đứng ở phía trên võ đấu trường, một tay nâng khúc xương trái tim, một tay liên tục đánh lên phía trên khúc xương kia.

Một luồng sóng sức mạnh kỳ dị trực tiếp truyền vào bên trong trái tim Hàn Sâm, khiến cho trái tim Hàn Sâm giống như là bị cự chùy đánh trúng, nếu như thay đổi người khác, chỉ sợ là trái tim đã sớm nổ tung.

Coi như là đổi thành sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường, chỉ sợ trên trái tim cũng đã trải đầy vết rạn.

Đáng tiếc là Khô Cốt Đế lại vừa vặn gặp được Hàn Sâm tu luyện Cổ Tà Chú, Cổ Tà Chú của hắn đã luyện đến cảnh giới Bất Tử Chú, cường độ của trái tim mạnh hơn những bộ phận khác trên thân thể rất nhiều, so với trái tim cứng cỏi của những sinh vật siêu cấp thần huyết kia cũng không kém hơn là bao.

Hơn nữa Hàn Sâm đã sớm thành thói quen để trái tim vận động cường độ cao, lực lượng của Khô Cốt Đế trực tiếp tác động lên trái tim của hắn so với lúc bình thường hắn vận chuyển Bất Tử Chú còn hơi mạnh hơn một chút, nhưng vẫn ở trong phạm vi Hàn Sâm có thể chịu đựng được.

Trái tim bị tiếng trống giống như tiếng sấm vang ầm ầm ảnh hưởng, nhưng từ đầu đến cuối lại không bị vỡ tan, chỉ là để cho Hàn Sâm cảm thấy khí huyết sôi trào, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

- Tên Khô Cốt này thật đúng là đã ra sức, đã vậy còn nhanh sử dụng ra bản lĩnh sở trường, tâm cổ thập hưởng, khô cốt thành núi, đối phó với những sinh vật có trái tim yếu ớt lại không còn gì thích hợp hơn.

Anh Quỷ nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm ở trên võ đấu trường, ánh mắt kia giống như là đang nhìn một người chết.

Mà lúc này ở trên khán đài cũng đã hoàn toàn đại loạn, mặc dù trong võ đấu trường có cấm chế ngăn cách, nhưng mà tiếng trống kia vẫn truyền ra ngoài, khiến cho tim những sinh vật thần huyết cùng Dị Linh hoàng tộc đều đập nhanh, có rất nhiều con đều phun ra máu tươi, một đám sinh vật đều hoảng sợ lui về phía sau, sau đó tiếp tục thối lui ra khỏi võ đạo tràng.

- Chỉ sợ là lần này Hàn Sâm sẽ dữ nhiều lành ít, Đế Linh quả thật không phải là nhân loại chúng ta có thể địch nổi.

Vài nhân loại liên tục phun ra máu, từ trong võ trường vọt ra, trên mặt còn tràn đầy vẻ kinh hãi.

- Đáng tiếc, dùng thân pháp của Hàn Sâm, nếu như gặp phải một sinh vật siêu cấp thần huyết có lực lượng thân thể mạnh mẽ, chưa hẳn đã không có hi vọng kiên trì qua thời gian hai khắc, nhưng mà lực lượng của Khô Cốt Đế kia lại có mặt ở khắp nơi, căn bản không có khả năng tránh né, thân pháp dù nhanh hơn cũng vô dụng.

Trong lòng tất cả mọi người vẫn còn sợ hãi, đồng thời cũng cảm thán thời vận của Hàn Sâm không tốt, vừa vặn gặp phải một khắc tinh.

Khâu Bình cũng đi ra ngoài võ đấu trường, vẻ mặt có chút phức tạp nhìn tới phương hướng võ đấu trường, mặc dù không nhìn thấy tình huống bên trong, nhưng lại vẫn có thể nghe được bên trong truyền tới âm thanh tâm cổ khủng bố.

Mặc dù đã đứng ở bên ngoài võ đấu trường, âm thanh tâm cổ kia vẫn làm cho trái tim của y run rẩy từng đợt, giống như muốn làm cho cơ tim tắc nghẽn vậy.

- Hi vọng hắn sẽ không bởi vì chuyện giữa mình và Vũ Thần mà chết.

Trong lòng Khâu Bình có chút sầu lo.

- Cậu không hi vọng hắn chết đi đúng không?

Âm thanh của một cô gái đột nhiên vang lên bên cạnh Khâu Bình.

Sắc mặt của Khâu Bình biến hóa, quay đầu nhìn sang bên cạnh, đã thấy một nữ Dị Linh thanh tú không biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh hắn.

- Tôi chẳng qua là cảm thấy hắn chết đi như thế thì thật sự là đáng tiếc, thực lực của hắn có thể làm rất nhiều chuyện cho Trường Sinh đại nhân.

Khâu Bình khôi phục biểu lộ lạnh nhạt vốn có.

Nữ Dị Linh kia lại cười nhạt một tiếng:

- Khâu Bình, sự kiên nhẫn của tôi cũng có hạn, nếu như cậu còn không giết Trương Vũ Thần, như vậy hôm nay người này sẽ là người đầu tiên bởi vì cậu mà chết, kế tiếp mỗi người cũng sẽ dần dần chết đi ở trước mặt cậu, ngoại trừ Trương Vũ Thần. Cậu đã không muốn để cho Trương Vũ Thần chết như vậy, tôi sẽ để mạng y lại cho cậu.

Thân thể Khâu Bình khẽ run lên, y biết rõ cô gái này nói ra thì nhất định sẽ làm được.

Cô gái kia đã không còn kiên nhẫn nữa, y đã kéo dài thêm hai mươi năm, sự kiên nhẫn của cô ta đã hoàn toàn bị mài sạch sẽ.

Mặc dù Khâu Bình là người đàn ông như vậy, đối mặt với lựa chọn như vậy cũng không thể làm gì, y không có dũng khí tự tay giết chết người bạn tốt nhất của mình, nhưng mà không giết Trương Vũ Thần, như vậy tất cả bạn bè cùng đồng bào của y ở chỗ này sẽ đều phải chết.

- Tại sao phải lựa chọn tôi?

Khâu Bình nhìn cô gái kia, hận ý chôn giấu hai mươi năm trong lòng đã giống như là núi lửa khó có thể đè ép lại.

- Không vì cái gì, tôi thích.

Ánh mắt của cô gái kia nhìn Khâu Bình giống như là đang nhìn một con cá đang giãy dụa ở trên thớt.

Trong lòng Khâu Bình cực kỳ hận, liền rút đao ra, một đao đâm về phía cô gái ở bên cạnh.

Đao của Khâu Bình đã rửa sạch, xoá hết sự hào nhoáng, đó là đao pháp mà ngay cả Hàn Sâm cũng phải than thở sợ hãi, nhưng mà cô gái kia lại chỉ gảy nhẹ ngón tay ngọc, thanh đao kia đã rời tay bay lên không trung.

Tay kia của Khâu Bình rút ra dao găm, nhưng không đâm về cô gái kia, mà là đâm về phía trái tim của mình.

Khâu Bình không muốn lựa chọn giết chết bất kỳ ai, cho nên y chỉ có thể giết chính mình.

Cô gái kia lạnh lùng nhìn về phía Khâu Bình, cũng không ngăn cản y, nhưng mà lúc con dao găm kia sắp đụng phải làn da của Khâu Bình liền ngừng lại, mặc kệ hai tay của Khâu Bình dùng sức ra sao, cũng không thể đâm vào mảy may.

Cô gái kia đột nhiên nắm Khâu Bình lên, thân hình lóe lên liền đi tới bên trong võ đấu trường, trực tiếp ném Khâu Bình không có cách nào nhúc nhích lên trên trên khán đài, để cho y nhìn thấy Hàn Sâm ở trong võ trường đang phun ra máu tươi, lạnh lùng nói ra:

- Đây là người đầu tiên chết bởi vì sự nhu nhược của cậu, cậu phải nhìn cho rõ ràng cẩn thận.

Chương 1174: Tâm Cốt Thập Hưởng

Khô Cốt Đế hưng phấn gõ tâm cốt, mỗi một tiếng vang đều xuyên vào trong trái tim Hàn Sâm, khiến cho máu tươi trong miệng Hàn Sâm không bị khống chế tràn ra ngoài.

Tâm Cốt Thập Hưởng cũng không phải nói là Khô Cốt Đế chỉ có thể gõ ra mười tiếng, mà là mười tiếng vang đầu tiên là một tiếng sau càng hung ác hơn tiếng trước, tổn thương đối với trái tim cũng sẽ càng lúc càng lớn hơn.

Mà sau mười tiếng vang, mặc dù Khô Cốt Đế vẫn còn có thể tiếp tục đập tiếp, nhưng uy lực của tâm cốt sẽ không thể tăng thêm nữa.

Hiện tại Khô Cốt Đế đã gõ đã đến tiếng vang thứ bảy, Hàn Sâm ngã xuống mặt đất, máu tươi trong miệng không bị khống chế phun ra ngoài, nhưng mà Hàn Sâm vẫn còn chưa bị chấn nát trái tim mà chết, điều này làm cho Khô Cốt Đế hơi có chút kinh ngạc.

Hai mắt của Khô Cốt Đế có thể xem thấu tố chất thân thể, dùng tố chất thân thể của Hàn Sâm, cùng lắm thì tiếng vang thứ sáu đã có thể triệt để chấn vỡ trái tim của hắn.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại vẫn kiên trì tới tiếng vang thứ bảy, trái tim vẫn không hoàn toàn bị vỡ vụn, có chút vượt ngoài ý liệu của Khô Cốt Đế.

Nhưng mà Khô Cốt Đế cũng không thèm để ý, ba tiếng vang còn lại sẽ càng thêm kinh khủng, nghiền nát trái tim Hàn Sâm chỉ là chuyện sớm hay muộn, có lẽ là tiếng vang tiếp theo thôi.

Nghĩ đến đây, Khô Cốt Đế liền đánh xuống tiếng vang thứ tám, một luồng lực lượng kì dị giống như tiếng sét đánh lan truyền ra không trung, lập tức xâm nhập vào bên trong trái tim Hàn Sâm.

Đùng!

Trái tim Hàn Sâm vang rền như sấm, phát ra âm thanh khiến cho thân thể cộng minh, giống như thân thể của hắn sắp cùng trái tim nổ bể ra vậy.

Mạch máu trên da cũng đã vỡ ra, khiến cho thân thể Hàn Sâm đã hoàn toàn đỏ ngầu, trông giống như là một người đầy máu.

- Nhìn kỹ từng biểu lộ hiện tại của hắn đi, nhưng mà cậu không cần phải nhớ quá rõ ràng, bởi vì tiếp theo cậu còn được xem thêm nhiều vẻ mặt như thế nữa.

Cô gái kia lạnh lùng nhìn Khâu Bình động cũng không thể động nói ra.

Trong lòng Khâu Bình cơ hồ đã nhỏ máu, nếu như có thể giết người, y nhất định sẽ chém cô gái ma quỷ này thành muôn mảnh, mặc kệ là giết chết

mình cũng được, nhưng mà y ngay cả năng lực nhắm mắt lại đều không có, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Hàn Sâm bị âm thanh tâm cốt tra tấn.

Nghiến răng nghiến lợi có lẽ là một loại phát tiết đối với cừu hận mà không thể làm gì được, nhưng mà hiện tại Khâu Bình liền nghiến răng nghiến lợi cũng không làm được, nhìn Hàn Sâm trong miệng liên tục tràn ra máu tươi, Khâu Bình chỉ có thể trơ mắt ra nhìn.

- Thả hắn, tôi sẽ giết Trương Vũ Thần.

Âm thanh của Khâu Bình run rẩy, loại khuất phục này khiến cho một người đàn ông như Khâu Bình cũng cảm thấy sỉ nhục.

Thế nhưng mà y biết mình đã không có lựa chọn nào khác, nếu như có thể lựa chọn, cho dù là chính mình chết đi, y cũng sẽ không để cho Trương Vũ Thần chịu bất cứ thương tổn gì.

Cô gái kia lại miệt thị nói ra:

- Cậu nên biết ai mới là chủ nhân, cậu không có tư cách cò kè mặc cả với rôi, cậu chỉ cần phục tùng, trừng lớn ánh mắt của cậu nhìn kỹ người này, vốn là hắn có thể sống sót, nhưng bởi vì sự nhu nhược của cậu nên mới bi thảm chết đi.

Lãnh khốc vô tình từ chối, cô gái kia giống như là ma quỷ không mang theo một tia cảm tình của nhân loại.

Hàn Sâm ngồi ở bên trong võ đấu trường, cảm thụ lấy trái tim của mình đang kịch liệt nhảy lên, mặc dù tình huống thân thể cũng không tốt lắm, nhưng mà trong đầu lại là một mảnh sáng rõ.

Ảnh hưởng của mấy tiếng vang trước của Tâm Cốt Thập Hưởng của Khô Cốt Đế đối với Hàn Sâm cũng không lớn, kỳ thật Hàn Sâm đã sớm có thể đánh lại, nhưng mà bởi vì Tâm Cốt Thập Hưởng giúp cho Hàn Sâm phát hiện ra một chuyện rất thú vị, cho nên hắn cũng không hề làm ra phản kích, mà là lặng yên nhận lấy lực lượng của Tâm Cốt Thập Hưởng.

Cổ Tà Chú là bắt nguồn từ bản thiếu của võ học thượng cổ Thượng Tà Kinh, bản thân Thượng Tà Kinh giống như như Động Huyền Kinh, Quảng Hàn Kinh, là một loại công pháp nguyên vẹn có hệ thống tu luyện.

Chỉ là bởi vì Thượng Tà Kinh bị thiếu sót, hệ thống công pháp này đã không còn khả năng tái hiện trên nhân gian, kỹ xảo hoàn chỉnh duy nhất trong Thượng Tà Kinh chính là Cổ Tà Chú.

Cổ Tà Chú có bốn tầng thì Hàn Sâm cũng đã luyện đến cực hạn, Bất Tử Chú chính là đỉnh điểm của Cổ Tà Chú, về sau dù luyện thế nào đi nữa cũng sẽ không có tiến bộ.

Thế nhưng mà Tâm Cốt Thập Hưởng của Khô Cốt Đế lại để cho Hàn Sâm thấy được khả năng tiếp tục của Cổ Tà Chú.

Mặc kệ cho Tâm Cốt Thập Hưởng tác động tới trái tim, là kích phát tiềm năng của trái tim, khiến cho bản thân hủy diệt, lúc này trái tim sinh ra động lực đã vượt qua khả năng tăng cường cực hạn của Bất Tử Chú, loại vận động vượt qua cực hạn này của trái tim, mặc dù không giống như Cổ Tà Chú có thể sử dụng như một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, nhưng lại chỉ rõ cho Hàn Sâm một phương hướng, cho hắn biết cường hóa của Cổ Tà Chú kỳ thật còn chưa làm đến cực hạn, kỳ thật lực lượng của trái tim còn có thể càng mạnh hơn nữa.

Hàn Sâm lặng yên cảm thụ kích thích do Tâm Cốt Thập Hưởng mang tới cho trái tim của hắn, cảm thụ lực lượng vượt quá cực hạn mà trái tim bạo phát ra, thử đi lý giải loại lực lượng mang tính dễ nổ này.

Đi tìm những bộ phận khác của Thượng Tà Kinh trở lại thì hoàn toàn không có khả năng, nhưng mà Hàn Sâm hoàn toàn có thể dựa theo con đường này tiếp tục đi tới đích, khai sáng ra chú thứ năm sau bốn chú Tàng Chân, Phá Hư, Trường Sinh, Bất Tử, đẩy Cổ Tà Chú lên trên một tầng cao hơn.

Đùng!

Theo tiếng tâm cổ thứ chín vang lên, Hàn Sâm cảm thấy trái tim giống như bị rót động lực hạt nhân vào, lực lượng bộc phát ra cơ hồ sắp khiến trái tim nổ vỡ ra.

Thế nhưng mà trái tim Hàn Sâm lại giống như một quả bóng da vô cùng cứng cỏi, bị lực lượng kinh khủng kia làm căng ra, cơ hồ chiếm cứ toàn bộ lồng ngực, nhưng mà sau khi âm thanh tâm cốt kia qua đi, lại thu trở lại, cho dù trong thành xuất hiện một chút vết rạn nhỏ, trong phút chốc cũng đã được Bất Tử Chú chữa trị.

Nhưng mà cái loại cảm giác trái tim nổ mãnh liệt như hạt nhân này khiến cho Hàn Sâm hưng phấn cơ hồ muốn kêu lên, dưới lực lượng tâm cốt quán chú, trái tim đã hoàn toàn vượt ra khỏi khả năng kích phát cực hạn mà Bất Tử Chú có.

Hàn Sâm tinh tế cảm nhận hình thức cùng lực lượng bộc phát này, để làm căn cơ cho hắn sau này khai sáng chú thứ năm.

Hàn Sâm trầm mê ở trong Tâm Cốt Thập Hưởng, Khô Cốt Đế cũng đã nhíu mày, khuôn mặt giống như khô lâu lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dùng tố chất thân thể của Hàn Sâm, lại có thể chèo chống đến lúc tâm cốt vang lên chín lần, trái tim vẫn không bị vỡ tan, chuyện này làm cho Khô Cốt Đế có chút hoài nghi phán đoán lúc trước của mình.

Thế nhưng mà ánh mắt màu máu rơi lên trên người Hàn Sâm, xác thực là có thể nhìn ra, tố chất thân thể của hắn còn chưa đạt được tiêu chuẩn Đế cấp, chuyện này khiến cho Khô Cốt Đế hơi nghi hoặc một chút.

Đã đến loại tình trạng này, Khô Cốt Đế tự nhiên không thể hạ thủ lưu tình, tiếng vang thứ mười mặc kệ như thế nào cũng phải đập xuống.

- Tao cũng không tin, mày còn có thể gắng gượng chịu được tiếng vang thứ mười mạnh nhất của tao.

Lực lượng toàn thân Khô Cốt Đế ngưng tụ ở trên nắm tay trái, một quyền hung hăng gõ xuống tâm cốt trong tay.

Coong!

Tiếng mõ kinh khủng cơ hồ đã ngưng tụ thành thực chất, không chỉ có trái tim Hàn Sâm bị trùng kích, chỉ là dư âm do tiếng mõ kia hình thành, đã triệt

để phá hủy cấm chế xung quanh võ đạo tràng, bậc thang cùng vách tường đá bốn phía đều bị chấn cho sụp đổ vỡ vụn, toàn bộ võ đạo tràng cơ hồ đều bị lật ngược, khắp nơi đều là hạt bụi.

Khâu Bình thấy thế trong mắt cơ hồ đã sắp phun ra lửa, nhìn chằm chặp vào bên trong võ đạo tràng.

Gương mặt của cô gái kia lại lộ ra nụ cười lạnh cùng vẻ đùa cợt.

Thế nhưng mà chờ cho đám bụi kia lắng lại, đã thấy Hàn Sâm vẫn còn ngồi ở nguyên chỗ, thoạt nhìn có vẻ như tình huống còn tốt hơn hồi nãy một chút.

Nhẹ nhàng xóa đi máu tươi trên khóe miệng, trong lúc mọi người trợn mắt há hốc mồm, Hàn Sâm vậy mà trực tiếp đứng lên, thoạt nhìn không tốn chút sức nào, giống như căn bản là không hề bị thương vậy.

Chương 1175: Thông Qua Kiểm Tra

- Làm sao có thể?

Khô Cốt Đế nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

Thoạt nhìn thì chín lần vang lúc trước đã đả thương nặng Hàn Sâm, nhưng mà tiếng vang thứ mười mạnh nhất này lại có vẻ như là không thể làm hắn bị thương, chuyện này thực sự quá ly kỳ.

Khâu Bình lộ ra vẻ mừng như điên, mà cô gái kia lại giật mình, kết quả này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô ta.

Hàn Sâm nhìn Khô Cốt Đế, trong lòng hơi có chút mừng rỡ, tiếng vang thứ mười cũng không phải là không thể làm hắn bị thương, mà là hắn thử dựa theo tiết tấu của tiếng vang kia làm cho trái tim của mình nhảy lên.

Dưới sự điều động của trái tim bạo phát ra lực lượng, làm cho dòng máu trong trái tim giống như là thác nước lao nhanh gào thét xung kích ra, mặc dù là mạch máu của Hàn Sâm đã từng được cường hóa, cũng thiếu chút nữa không chịu nổi trùng kích như vậy.

Nhưng cũng chỉ là thiếu một chút mà thôi, Bất Tử Chú đã từng cường hóa trái tim cùng mạch máu, đúng là vẫn chịu đựng được lực lượng này.

Hàn Sâm biết mình không thể tiếp tục nghe tiếp, uy lực của tiếng vang kia càng lúc càng lớn, hắn lại nghe tiếp, sẽ vượt qua năng lực chịu đựng của trái tim cùng mạch máu, cho nên Hàn Sâm mới đứng lên, chuẩn bị muốn phát động công kích.

Đáng tiếc Hàn Sâm là không biết, mười tiếng vang đầu tiên đã gõ xong, lực lượng của tiếng vang sau cũng không thể mạnh hơn mười tiếng vang lúc trước được.

Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ một lần nữa được sử dụng, thân hình của Hàn Sâm giống như một con quái điểu bay ngang qua bầu trời, điên cuồng giết tới Khô Cốt Đế.

Khô Cốt Đế khẽ nhíu mày, thân hình chớp động, tâm cốt trong tay lại không hề ngừng lại, lại đập lên phía trên tâm cốt.

Đùng!

Trái tim Hàn Sâm kịch liệt nhảy lên, giống như là khí cầu đột nhiên bị thổi lớn, lại để cho hắn có chút ngoài ý liệu là, lực lượng của tiếng vang này cũng không mạnh hơn tiếng vang thứ mười.

Khô Cốt Đế vừa đại chiến với Hàn Sâm, vừa gõ vang tâm cốt trong tay, chiến pháp của y vô cùng quỷ bí, nếu như đổi thành một người khác, chỉ là trái tim bị công kích đã khó có thể chịu đựng, chớ đừng nói chi là đại chiến với Khô Cốt Đế.

Coi như là cường giả có thể thừa nhận được âm thanh tâm cốt công kích, chỉ cần tiết tấu tim đập bị nhiễu loạn, tự nhiên thân thể cũng sẽ bị ảnh

hưởng ở mức nhất định, khó có thể phát huy ra toàn bộ lực lượng bản thân, chống lại Khô Cốt Đế vẫn sẽ bại vong mà thôi.

Thế nhưng mà Hàn Sâm làm cho tiếng tim đập của mình cùng âm thanh tâm cốt kia hòa cùng một nhịp, mặc dù gánh nặng với trái tim rất lớn, nhưng thực sự là không ảnh hưởng tới Hàn Sâm, trong lúc nhất thời hai người chiến khó phân thắng bại.

- Tà môn, tên nhân loại này thực sự quá tà môn, rõ ràng tố chất thân thể kém hơn rất nhiều, như thế nào âm thanh tâm cốt của Khô Cốt lại không có tác dụng đối với hắn?

Anh Quỷ tự lẩm bẩm, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm trở nên có chút cổ quái.

Mặc dù Hàn Sâm không sợ âm thanh tâm cốt kia, nhưng mà cũng khó có thể đánh bại Khô Cốt Đế, tố chất thân thể vẫn còn kém quá nhiều, Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm cũng không ở trong tay hắn, Khô Cốt Đế ngoại trừ lực lượng tâm cốt mạnh mẽ ra, thân thể cũng vô cùng mạnh mẽ, quả đấm của Hàn Sâm đánh lên trên người y, cơ hồ không có tác dụng quá lớn, giống như là đập lên trên miếng sắt vậy.

Hơn nữa một thân bạch cốt của Khô Cốt Đế, căn bản không có nội tạng, Hàn Sâm sử dụng thủ pháp âm kình của Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, đánh lực lượng vào trong cơ thể của y cũng không có tác dụng gì, vẫn không thể gây thương tổn cho y được.

Lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ xem phải làm như thế nào mới có thể phá vỡ thân thể của Khô Cốt Đế, lại đột nhiên nghe được âm thanh tâm cốt biến đổi, vốn chỉ là tiếng trống đơn thuần, nhưng mà hiện tại tiếng trống kia lại đã bắt đầu có tiết tấu, giống như là một khúc hoàn chỉnh.

Tiết tấu tim đập của Hàn Sâm lập tức trở nên hỗn loạn, đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với thân thể của hắn, khiến cho thân hình của Hàn Sâm lảo đảo một cái, không thể né tránh công kích của Khô Cốt Đế, bị một quyền đánh lên trên cánh tay, thân thể lập tức bay ra ngoài vài trăm mét, sau khi ở trên không trung liên tục quay cuồng, mới hóa giải được lực lượng của một quyền kia.

Khô Cốt Đế một lần nữa gõ tâm cốt công kích tới, Hàn Sâm có thể thừa nhận được lực lượng tâm cốt, nhưng mà lại bị lực lượng tâm cốt mạnh mẽ mang theo tiết tấu ảnh hưởng, làm nhiễu loạn tim đập cùng tiết tấu thân thể của hắn, lập tức khiến cho Hàn Sâm rơi vào bên trong hoàn cảnh xấu.

Hàn Sâm chỉ có thể hết sức thi triển Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ quần nhau với Khô Cốt Đế, có chút tiếc nuối là không thể mang cái cốt huân Hương Âm đưa cho mình tới, nếu không thì có thể mô phỏng lực lượng của Hương Âm, có lẽ có thể đấu một trận với tâm cốt của Khô Cốt Đế.

Lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ xem phải phản kích như thế nào, Khô Cốt Đế lại đột nhiên nhảy ra khỏi vòng chiến, nói với Hàn Sâm một câu:

- Thời gian hai khắc đã đến, cậu thông qua kiểm tra.

Hàn Sâm nao nao, nguyên bản hắn đã làm xong chuẩn bị không chết không thôi, không thể tưởng được Khô Cốt Đế lại tuân thủ quy củ như thế, nói là thời gian hai khắc, thậm chí ngay cả một giây cũng không kéo dài.

Sắc mặt cô gái kia tái xanh, hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi, thoạt nhìn là hết sức tức giận.

Khâu Bình lại vui mừng quá đỗi, đồng thời trong lòng thở ra một hơi thật dài, nguyên bản yđã làm xong dự tính xấu nhất, thế nhưng không nghĩ ra được vậy mà Hàn Sâm thật sự thông qua kiểm tra, lập tức kéo y từ trong khốn cảnh tử cục ra.

Hàn Sâm có thể tiến vào tầng thứ năm, đã trở thành một trong cao tầng ở trong Trường Sinh Tí Hộ Sở, có hắn che chở, cô gái kia còn muốn động tới những nhân loại khác sẽ không dễ dàng như trước nữa rồi.

Dị Linh cùng nhân loại phía ngoài nghe thấy âm thanh tâm cốt kinh khủng kia dừng lại, đều mở to hai mắt ra nhìn về phương hướng võ đạo tràng, hi vọng biết rõ kết quả là gì.

Rất nhanh, bọn họ liền thấy Hàn Sâm cùng Khô Cốt Đế vừa nói chuyện vừa đi ra, trong lòng lập tức chấn động, đặc biệt là nhân loại đồng bào với Hàn Sâm, trong lòng đều mừng như điên.

Khô Cốt Đế mang theo Hàn Sâm lên tầng thứ năm, vừa giới thiệu cho Hàn Sâm tầng thứ năm, vừa cười nói ra:

- Về sau chúng ta chính là người một nhà, có cơ hội thì nên thân cận hơn một chút, cậu có cái gì không hiểu thì có thể tới hỏi bổn đế.

Khô Cốt Đế vốn chướng mắt với Hàn Sâm, trải qua một trận đánh vừa rồi, lại nổi lên tâm tư lôi kéo Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghe được ý tứ lôi kéo của Khô Cốt Đế, suy nghĩ liền hỏi:

- Đế Quân, ông có biết Khâu Bình ký kết khế ước với vị Đế Linh nào không?”

Khô Cốt Đế giống như đã sớm biết Hàn Sâm sẽ hỏi chuyện này, thấp giọng nói với Hàn Sâm:

- Đế Linh theo lời cậu gọi là Tình Quân, lúc Trường Sinh đại nhân không có mặt, chính là để cho cô ta quản lý Tí Hộ Sở, bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia cũng chỉ nghe theo hiệu lệnh của cô ta, để cho cô ta có thể muốn làm gì thì làm ở trong Tí Hộ Sở, hiện tại cậu đi tìm cô ta, vừa vặn sẽ cho cô ta cái cớ diệt trừ cậu, cho nên tôi khuyên cậu nên tạm thời ẩn nhẫn một chút, nếu như về sau có cơ hội, tôi sẽ giúp cậu.

- Đa tạ Đế Quân.

Hàn Sâm nghe ra được ý tứ của Khô Cốt Đế.

Khô Cốt Đế đã rất rõ ràng nói cho hắn biết, bọn họ đều có chung địch nhân là Tình Quân, có thể trợ giúp lẫn nhau.

- Cậu nghỉ ngơi trước một chút đi, hai ngày nữa chúng ta sẽ phải xuất phát đi khai thác Thiên Nguyên Quả rồi.

Khô Cốt Đế đưa Hàn Sâm đến một chỗ bên trong cung điện, sắp xếp hắn ở chỗ đó.

- Khai thác Thiên Nguyên Quả?

Hàn Sâm không biết là Khô Cốt Đế có ý gì.

Khô Cốt Đế cười giải thích nói:

- Nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta là giúp cho Trường Sinh đại nhân thu thập nhân của Thiên Nguyên Quả, bên trong Thiên Nguyên Quả cũng không chỉ có những nhân quả đó, còn có rất nhiều chỗ tốt cùng hung hiểm, ngoại trừ nhân quả ra thì những chỗ tốt khác ai lấy được thì chính là của người đó, Trường Sinh đại nhân sẽ không thu hồi, sau này tôi sẽ dần dần nói tỉ mỉ cho cậu.

Sau khi Khô Cốt Đế đi ra, Hàn Sâm rời khỏi Tí Hộ Sở một chuyến, hai ngày nữa cần phải đi khai thác Thiên Nguyên Quả gì đó kia, hắn sợ mình ở trong Trường Sinh Tí Hộ Sở quá giờ, sẽ tổn thương tới thân thể của mình, cho nên tạm thời trở về một chuyến trước.

Trở lại Tí Hộ Sở dưới mặt đất, sau khi Hàn Sâm khôi phục lại chân thân, tiếp tục hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, để cho Hàn Sâm kinh ngạc chính là tốc độ hấp thu của hắn đã tăng nhanh hơn rất nhiều.

Chương 1176: Tờ Giấy Thần Bí

“Hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, siêu cấp thần gen +1.”

Chỉ mất một lúc, Hàn Sâm đã gia tăng lên được một điểm siêu cấp thần gen, khiến cho Hàn Sâm mừng như điên.

- Động Huyền Kinh mở ra đạo khóa gen thứ sáu, không hề cường hóa linh thức, lại cường hóa năng lực mô phỏng và hấp thu!

Hàn Sâm hưng phấn trong lòng, tiếp tục toàn lực điều động Động Huyền Kinh vận chuyển.

“Hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, siêu cấp thần gen +1.”

Rất nhanh, một âm thanh lại vang lên trong đầu Hàn Sâm.

Hàn Sâm ở trong phòng mình một ngày một đêm chưa hề đi ra, không ngừng luyện hóa hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, ngoại trừ viên gen sinh mệnh tinh hoa của Ấn Đế Hạt Vương là không có cách nào hấp thu ra, những viên gen sinh mệnh tinh hoa khác đều bị Hàn Sâm hấp thu sạch sẽ.

Sau khi mở ra đạo khóa gen thứ sáu, năng lực mô phỏng hấp thu này hiển nhiên đã mạnh hơn không chỉ một tầng thứ, thật sự là đã khiến cho Hàn Sâm có chút vui mừng.

- Thoải mái!

Nhìn gen sinh mệnh tinh hoa của mình gia tăng với số lượng lớn, Hàn Sâm nhịn không được kêu lên một tiếng.

Hiện tại siêu cấp thần gen của Hàn Sâm đã đạt tới 24 điểm, mặc dù khoảng cách tới lúc viên mãn còn một đoạn nữa, nhưng mà hiện tại đã có thể nhanh chóng hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, chỗ kém chỉ là đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết mà thôi.

Hàn Sâm: Siêu Thần Thể Siêu Cấp Đế Linh.

Cấp độ: Siêu Việt Giả

Tuổi thọ: 400.

Yêu cầu tiến hóa thần thể: Gen.

Gen đã có được: Gen bình thường 100, gen nguyên thủy 100, gen biến dị 100, thần gen 100, siêu cấp thần gen 24.

Hàn Sâm đánh giá đại khái một chút, tố chất thân thể của mình đã đạt đến khoảng 2500, mặc dù vẫn chưa đạt được tiêu chuẩn của sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng mà kém không nhiều nữa rồi.

Một lần nữa ăn hạch đào trở lại Trường Sinh Tí Hộ Sở, đi gặp bọn Trương Vũ Thần trước, cùng bọn họ hàn huyên rất lâu.

Hàn Sâm trở lại chỗ ở của mình ở tầng thứ năm, sau đó gọi Long Đế ra:

- Long Đế, tôi đã đến tầng cao nhất, rốt cuộc ông có biện pháp gì có thể tìm ra vị trí của bụi cây Thiên Nguyên Thụ kia?

Long Đế đi lòng vòng ở trong cung điện, cái mũi hít hà bốn phía:

- Tôi không ngửi được khí tức của Thiên Nguyên Thụ, cậu phải dẫn tôi đi xung quanh mới được.

- Tôi hiện tại không có thời gian dẫn ông đi xung quanh, đợi lát nữa sẽ phải đi theo bọn Khô Cốt Đế hái Thiên Nguyên Quả, ông biết đó là chuyện gì không?

Hàn Sâm đem lời của Khô Cốt Đế nói với hắn lặp lại một lần.

Sau khi Long Đế nghe xong lập tức nói ra:

- Đây là chuyện tốt, mặc dù Thiên Nguyên Thụ chết rồi, nhưng mà những Thiên Nguyên Quả đó đã thành thục, thứ tốt trong quả đều ở đó, nhưng mà muốn lấy được tới tay, xác thực sẽ có chút phiền phức. Trước đó cậu mài những nhân quả kia, chính là từ bên trong Thiên Nguyên Quả lấy ra, nhưng mà vật kia chỉ có Thiên Đế biết rõ là dùng như thế nào, người bên ngoài cầm cũng không dám ăn bậy.

Dừng một chút, Long Đế lại tiếp tục nói:

- Thiên Đế chỉ cần những nhân quả đó, tất cả những vật khác thuộc về mấy người bọn cậu, người này cũng vô cùng hào phóng.

- Trong quả ngoại trừ nhân quả thì còn có thể có cái gì?

Hàn Sâm không hiểu hỏi.

Hạch đào hắn đã ăn khá nhiều rồi, bên trong ngoại trừ nhân quả chính là một cái xác rỗng, đâu còn có đồ vật gì khác.

- Có cái gì à? Đương nhiên là có thứ tốt, bằng không thì bọn Khô Cốt Đế cũng sẽ không bán mạng làm việc cho Thiên Đế như vậy.

Long Đế chỉ vào Hàn Sâm nói ra:

- Gen chí bảo Đại Đế như Thiên Nguyên Quả, ở trong mỗi một quả Thiên Nguyên Quả đều có một thứ gen bí bảo, những gen bí bảo đó đều là đồ tốt, tùy tiện một món đều tương đương với bảo cụ siêu cấp thần huyết, nếu như có thể thu phục chiếm được mấy cái, vậy cậu đã kiếm lời lớn rồi.

Hàn Sâm nghe thấy thế ánh mắt liền tỏa sáng, đang định nói điều gì, lại đột nhiên nhíu mày, vừa rồi hắn một mực không chú ý tới, ngồi xuống bên cạnh bàn mới phát hiện ra, trên mặt bàn vậy mà thả một tờ giấy có viết chữ, chữ viết kia còn là văn tự thông dụng trong Liên Minh.

- Lần này theo sát Tình Quân mới có thể bảo vệ được tính mạng.

Hàn Sâm cầm lấy tờ giấy nhìn chữ viết bên trên, lại cảm thấy nao nao.

Đây là tầng thứ năm của hốc cây, trừ hắn ra, căn bản không có nhân loại nào có thể đi lên, tại sao có người ghi một tờ giấy như vậy cho hắn.

- Chẳng lẽ là Khâu Bình?

Hàn Sâm cảm thấy rất không có khả năng, hôm nay hắn tới ở tầng dưới có trông thấy Khâu Bình, Khâu Bình có lời gì thì có thể nói ngay lúc ấy, không cần phải lưu tờ giấy cho hắn.

Nhưng mà trừ Khâu Bình ra, những người khác lại càng không có khả năng đến được tầng thứ năm, tầng thứ năm đều là Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Chẳng lẽ là Khô Cốt Đế để lại cho mình?

Hàn Sâm nhíu mày suy nghĩ, sau khi hắn đến tầng thứ năm, cũng chỉ nói chuyện một chút với Khô Cốt Đế, những Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết khác căn bản chưa từng gặp mặt.

Nghĩ lại cảm thấy có chút không đúng, Khô Cốt Đế cùng Tình Quân Đế có mâu thuẫn với nhau, làm sao lại bảo hắn đi theo Tình Quân Đế được?

Hàn Sâm nghĩ đến đây liền lật qua lật lại nhìn một chút, vốn đây chỉ là một hành động theo bản năng, nhưng sau khi nhìn thấy mặt sau tờ giấy, thân thể Hàn Sâm lại run lên một cái.

Chỉ thấy ở mặt sau tờ giấy kia, vậy mà vẽ hình một con thú nhỏ màu đỏ máu, con thú nhỏ kia giống như mèo mà không phải mèo giống như cáo mà không phải cáo, trước sau như một, đúng là tiêu chí của Cửu Mệnh Huyết Miêu.

- Điều này sao có thể? Tầng thứ năm của hốc cây còn có người của Huyết Mệnh Giáo? Nhưng mà ở bên trong chỗ này căn bản không có nhân loại, chỉ có sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh, làm sao lại có người của Huyết Mệnh Giáo được?

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, sau nửa ngày đều chưa lấy lại được tinh thần.

- Rốt cuộc là ai? Là Khô Cốt Đế sao?

Trong lòng Hàn Sâm hiện lên vô số ý nghĩ, nhưng lại cảm thấy rất không có khả năng.

Huyết Mệnh Giáo chỉ là một tổ chức nhân loại, làm sao có thể có thành viên là Đế Linh hoặc sinh vật siêu cấp thần huyết, chuyện này thực sự khiến cho người ta không thể tin tưởng.

Sắp đến thời gian xuất phát, Khô Cốt Đế chủ động tới tìm Hàn Sâm cùng đi, đi cùng Khô Cốt Đế còn có một Đế Linh khác.

Đế Linh kia tên là gọi Anh Quỷ, Hàn Sâm nhìn thấy hình dáng của y hết sức kỳ lạ, đầu lớn như cái đấu, thân thể lại giống như là trẻ con, nhìn giống như là một đứa bé đầu to, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Hàn Sâm vẫn đang quan sát Khô Cốt Đế, thấy y không có gì khác thường, cũng không nhìn ra tờ giấy kia có phải là y lưu lại hay không.

Hiện tại thậm chí Hàn Sâm còn có chút ít hoài nghi, tờ giấy này có phải là Tình Quân Đế lưu lại hay không, mục đích chính là để lừa hắn đi chịu chết.

Nhưng mà nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, làm sao Tình Quân Đế có thể biết rõ tiêu chí của Huyết Mệnh Giáo, lại biết hắn có quan hệ với Huyết Mệnh Giáo?

Hàn Sâm càng nghĩ càng loạn, còn chưa kịp nghĩ ra đầu mối, đã bị Khô Cốt Đế lôi kéo đi ra ngoài cung điện, đi tới quảng trường ở tầng thứ năm.

Lúc ba người đi vào quảng trường, Hàn Sâm nhìn thấy một nữ Đế Linh đã ở trên quảng trường, xung quanh còn có bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết có hình thái khác nhau.

Vẻ mặt của Tình Quân Đế lạnh lùng, nhìn cũng không thèm nhìn Hàn Sâm, trực tiếp dẫn mọi người xuất phát, thông qua hành lang trong Thiên Nguyên Thụ, trực tiếp đi đến một viên Thiên Nguyên Quả.

Những con đường này đều là Dị Linh cùng dị sinh vật ở tầng thứ tư đào ra đấy, nhưng mà bọn họ lại không thể tiến vào trong Thiên Nguyên Quả đào nhân quả, đây là công tác của Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, nếu như Dị Linh cùng dị sinh vật bình thường đào được gen bí bảo bên trong Thiên Nguyên Quả, tám chín phần mười đó là một con đường chết.

Chương 1177: Cu Li

Hàn Sâm vốn cho rằng Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đều là tồn tại sang chảnh, nhưng mà ai biết sau khi tiến vào bên trong Thiên Nguyên Quả, cả đám đều không khác gì culi phá núi đào đá.

Nhân của Thiên Nguyên Quả cũng không tính là quá cứng rắn, có thể dễ dàng tách ra, nhưng mà ở trong nhân quả, sẽ có một loại vách ngăn tương tự như xác hạt, cần phải đánh xuyên qua những vách ngăn này mới có thể đào được nhân quả.

Những vách ngăn này cũng chỉ là hơi mềm hơn xác quả của Thiên Nguyên Quả mà thôi, lúc trước Hàn Sâm dùng Phượng Hoàng Thần Kiếm đều không chém nổi xác quả, có thể biết được những vách ngăn này khó đào tới cỡ nào.

Hàn Sâm sử dụng một công cụ cùng loại với cái xẻng mà Khô Cốt Đế cho hắn mượn, một xẻng đào xuống cũng chỉ lột ra được một lớp da mỏng lớn

chừng bàn tay, muốn đào xuyên qua vách ngăn dày cả mét, chỉ sợ là cần phải phí không ít thời gian cùng khí lực.

Hơn nữa vách ngăn trong Thiên Nguyên Quả còn không chỉ có một cái, toàn bộ Thiên Nguyên Quả bị những vách ngăn này chia làm nhiều ngăn nhân quả đơn độc, công việc của bọn Hàn Sâm chính là cần phải đánh xuyên qua những vách ngăn này, sau đó thu phục được gen bí bảo dựng dục bên trong Thiên Nguyên Quả, về sau sẽ có những dị sinh vật cấp thấp khác tới nơi này chở nhân quả đi ra.

Nhìn nguyên một đám Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết giống như dân công đào tường, trong lòng Hàn Sâm vẫn còn đang suy tư vấn đề lúc trước, tờ giấy kia rốt cuộc là ai đưa cho hắn, tại sao lại phải bảo hắn theo sát Tình Quân Đế.

- Kỳ quái!

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, lại đột nhiên nghe được âm thanh của Long Đế truyền vào trong tai hắn, làm cho hắn càng thêm hoảng sợ.

Nhìn xung quanh, phát hiện bọn Khô Cốt Đế ở cách đó không xa tựa hồ không nghe được âm thanh của Long Đế, lúc này Hàn Sâm mới thở dài một hơi, nhìn về phía long huyết ban chỉ trong tay.

- Cậu không cần sợ, tôi dùng bí pháp nói chuyện với cậu, bọn họ không nghe được đâu.

Âm thanh củaLong Đế một lần nữa từ bên trong ban chỉ truyền tới.

Hàn Sâm muốn nói chuyện, nhưng mà lời nói đã lên đến miệng lại nuốt xuống, hắn không biết bí pháp gì cả, nói chuyện nhất định sẽ bị bọn Khô Cốt Đế nghe được.

- Viên Thiên Nguyên Quả này có chút cổ quái.

Long Đế tiếp tục nói:

- Tôi không cảm giác được có gen bí bảo tồn tại ở đây.

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Vậy thì sao, như thế thì có gì kỳ quái, cây này đã bị chết, có vài quả Thiên Nguyên Quả không thai nghén gen bí bảo thành công cũng rất bình thường.

Tựa hồ là biết rõ ý nghĩ trong lòng Hàn Sâm, Long Đế còn nói thêm:

- Cậu không hiểu, tôi có khứu giác đặc biệt đối với khí tức của gen bí bảo, cho dù gen bí bảo kia thật sự chưa thai nghén thành hình, cũng có thể sẽ có một chút khí tức tồn tại, nhưng mà ở đây lại ngay cả một chút khí tức của gen bí bảo đều không có, giống như căn bản không thai nghén ra gen bí bảo vậy.

- Ông đừng quan tâm tới gen bí bảo kia nữa, mau ngửi một chút xem, gốc cây Thiên Nguyên Thụ kia ở chỗ nào thế?

Hàn Sâm tìm một cơ hội, dùng Động Huyền Khí che giấu âm thanh, sau đó lại dùng giọng nói cực thấp nói với ban chỉ.

- Không cảm giác được.

Long Đế vô cùng dứt khoát nói.

Trong lòng Hàn Sâm phiền muộn, hắn không giam cầm Long Đế, chính là muốn cho y mau chóng tìm ra bụi cây Thiên Nguyên Thụ kia, kết quả là y không cảm giác được cái gì, để cho Hàn Sâm vô cùng hoài nghi có phải là y đang đùa với mình hay không.

Hàn Sâm cùng bọn Khô Cốt Đế, còn có một đám sinh vật siêu cấp thần huyết đào hơn một giờ, rốt cục hợp lực tìm ra một lối đi, phía bên kia vách ngăn chính nhân quả.

- Căn phòng nhân quả này kết nối với bốn phòng nhân quả khác, chúng ta chia làm 4 tổ đào theo hướng khác nhau, vẫn quy củ cũ, ai đụng phải gen bí bảo liền do người đó xuất thủ thu phục chiếm lấy trước, không thu phục được thì những người khác mới có thể ra tay.

Tình Quân Đế mặt không thay đổi nói ra.

- Khô Cốt, Anh Quỷ cùng Địa Hành Thú một tổ.

Tình Quân Đế chỉ huy phân tổ.

Mười một người chia làm 4 tổ, tất nhiên sẽ có một tổ chỉ có hai người, Tình Quân Đế một mực không phân Hàn Sâm vào một tổ nào, cuối cùng chỉ còn lại hắn và một con sinh vật siêu cấp thần huyết chưa bị phân phối, Tình Quân Đế nhìn Hàn Sâm từ tốn nói một câu:

- Cậu mới tới, tôi liền cho cậu một cái đặc quyền, cậu cùng hai người bọn họ làm thành một tổ, hay là theo tôi một tổ, cậu có thể tự chọn.

- Tôi và cô một tổ.

Hàn Sâm nói thẳng.

Lựa chọn này của Hàn Sâm khiến cho Khô Cốt Đế, Anh Quỷ Đế đều có chút ngoài ý muốn, Tình Quân Đế cũng cảm thấy nao nao, tựa hồ như là không ngờ vậy mà Hàn Sâm lại lựa chọn như vậy.

Nhưng mà cũng chỉ hơi khẽ giật mình, Tình Quân Đế liền khôi phục biểu lộ lạnh lùng vốn có, quay người liền đi đến một mặt vách ngăn khác, coi như là chấp nhận lựa chọn của Hàn Sâm.

Khô Cốt Đế tựa hồ như là muốn nói cái gì với Hàn Sâm, nhưng mà nói chuyện ở đây thì ai cũng nghe được, y há to miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Hàn Sâm đã đại khái đoán được Khô Cốt Đế muốn nói cái gì, cho rằng hắn lựa chọn như vậy căn bản chính là muốn chết.

Chỉ là Hàn Sâm lại không cho là như vậy, hắn cũng không phải là bởi vì tờ giấy kia mới lựa chọn Tình Quân Đế.

Tình Quân Đế cũng không phải là Đại Đế, Hàn Sâm căn bản không hề sợ cô ta, hơn nữa Hàn Sâm cũng có thể mượn cơ hội này làm rõ ràng tại sao Tình Quân Đế lại phải để cho Khâu Bình giết Trương Vũ Thần.

Dùng lực lượng của cô ta, nếu muốn giết Trương Vũ Thần cùng Khâu Bình đều là chuyện dễ như trở bàn tay, không cần thiết phải giở ra nhiều thủ đoạn như vậy, trong chuyện này nhất định có nguyên nhân gì đó.

Hai người bổ ra nhân quả, mãi cho đến chạm tới một mặt vách ngăn, Tình Quân Đế mặt không thay đổi đào vách ngăn, Hàn Sâm ở bên cạnh cô ta đào theo.

Lực lượng của Tình Quân Đế hiển nhiên là mạnh hơn hắn rất nhiều, mỗi lần Hàn Sâm đều chỉ có thể đào xuống một lát cắt lớn chừng bàn tay, Tình Quân Đế một lần đào xuống nhiều hơn hắn gấp vài lần.

Hai người bỏ ra gần hai giờ, mới đào ra một con đường đủ lớn, sau đó xuyên qua con đường này tiến vào bên trong một căn phòng nhân quả.

Sở dĩ phải đào cho đủ lớn, là để cho tiện về sau những dị sinh vật cấp thấp kia đi đến vận chuyển nhân quả, nếu không căn bản là chúng không xuyên qua được.

Hiện tại hai người đang ở trong một căn phòng nhân quả, Hàn Sâm vẫn coi chừng đề phòng Tình Quân Đế, nhưng mà Tình Quân Đế lại giống như căn bản là không thèm để ý tới hắn, sau khi bổ ra nhân quả, liền đi tới một mặt vách ngăn khác.

Hàn Sâm cũng đi theo, đào cùng một chỗ với Tình Quân Đế, chỉ là trong lòng vẫn không hề buông lỏng cảnh giác.

- Kỳ quái, thật sự là kỳ quái.

Âm thanh của Long Đế lại truyền vào trong tai Hàn Sâm, nghe có vẻ như y rất nghi hoặc.

Tình Quân Đế hiện tại đang ở cách Hàn Sâm chưa đến một mét, Hàn Sâm tự nhiên không dám nói lời nào, khoảng cách gần như thế, cho dù Hàn Sâm che đậy âm thanh, chỉ sợ cũng không có tác dụng gì đối với loại tồn tại như Tình Quân Đế.

- Tôi cảm thấy khí tức của gen bí bảo, có lẽ ở ngay đằng sau vách ngăn này, nhưng mà khí tức của nó lại có chút lạ.

Long Đế tiếp tục tự nói.

Hàn Sâm nghe thấy phía sau có gen bí bảo, trong lòng lập tức vui vẻ, nhưng mà nghĩ lại, Tình Quân Đế đang ở bên cạnh, đợi lát nữa chỉ sợ là sẽ có một hồi ác chiến.

Long Đế vẫn đang ở chỗ này lầm bầm lầu bầu:

- Kỳ quái, thật sự là quá kì quái, cái gen bí bảo này hình như có chút không thích hợp.

Trong lòng Hàn Sâm có chút vội vã, hận không thể bắt lấy Long Đế hỏi rõ xem đến cùng có cái gì không đúng, nhưng mà Tình Quân Đế đang ở bên cạnh, cái gì hắn cũng không làm được.

- Tôi biết rồi. . . tôi biết Thiên Nguyên Thụ ở nơi nào nào. . .

Lúc Hàn Sâm đang buồn bực, lại nghe thấy Long Đế vui mừng kêu lên.

Chương 1178: Bí Bảo

- Thiên Nguyên Thụ ở nơi nào?

Hàn Sâm thiếu chút nữa đã hỏi lớn lên.

Cũng may là Long Đế lại mau chóng tiếp tục nói tiếp:

- Thiên Đế thật là độc ác, vậy mà làm tới loại tình trạng này, đây là muốn hiến tế toàn bộ sinh vật bên trong Thiên Nguyên Thụ, đem toàn bộ bọn chúng làm phân bón.

Hàn Sâm nghe thấy thế tim liền đập mạnh một cú, hận không thể lôi Long Đế ra mau chóng hỏi cho rõ ràng, nhưng khi nhìn sang Tình Quân Đế ở bên

cạnh, lại chỉ có thể tiếp tục đào vách ngăn.

Long Đế sau khi cảm thán một câu còn nói thêm:

- Hàn Sâm, sau khi phá thông vách ngăn, cậu cần phải nghĩ biện pháp lấy được cái gen bí bảo bên trong kia, nếu không tôi và cậu đều phải chết ở chỗ này, không có một chút khả năng may mắn nào.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, Long Đế tựa hồ nói chuyện vô cùng giật gân rồi, cho dù Thiên Đế thực có tính toán gì, cũng không thể lập tức phát động ngay chứ? Hắn chỉ cần ra khỏi Thiên Nguyên Thụ, cho dù Thiên Đế có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không thể làm gì hắn.

Huống chi Long Đế cũng không phải là thứ tốt gì, y vì để mình có thể phục sinh, chuyện hiến tế sinh vật siêu cấp thần huyết cũng đã làm không ít lần, cũng không kém Thiên Đế bao nhiêu.

Long Đế nhìn ra tâm tư của Hàn Sâm, lập tức còn nói thêm:

- Cậu đừng không tin, cho dù cậu ra khỏi Thiên Nguyên Thụ cũng là một con đường chết, nếu như chúng ta không thể đoạt được Thiên Nguyên Thụ mới, tất cả những sinh vật nếm qua những quả hạch đào đó đều phải chết, kể cả cậu cũng như thế, cậu thật sự cho rằng một khu rừng hạch đào lớn như vậy cùng Thiên Nguyên Thụ không liên quan gì sao?

Trong lòng Hàn Sâm nhảy dựng lên, lại nghe được Long Đế tiếp tục nói:

- Không kịp giải thích cho cậu đâu, cậu lấy món gen bí bảo đó trước đã, chúng ta mới có cơ hội sống sót, sau này tôi sẽ chậm rãi giải thích cho cậu.

Hàn Sâm hiện tại không có cách nào cẩn thận hỏi thăm Long Đế, chỉ có thể nghĩ biện pháp lấy được món gen bí bảo kia trước rồi nói sau.

Mặc kệ là Long Đế nói thật hay giả, lấy món gen bí bảo kia trước cũng không có chỗ nào xấu.

Nhưng mà để cho Hàn Sâm sầu muộn là, Tình Quân Đế đang ở bên cạnh hắn, hắn phải làm như thế nào mới có thể từ trong tay Tình Quân Đế đoạt được món gen bí bảo đó đây?

Dựa theo quy củ của nơi này, ai phát hiện gen bí bảo trước thì có quyền thu phục trước, nếu như là hai người đồng thời phát hiện, vậy thì sẽ phải bằng vào bản lĩnh của mình rồi.

Mặc dù thực lực của Hàn Sâm đã không yếu, cùng cường giả Đế cấp đối chiến một chút thì vẫn được, nhưng mà thật sự muốn đánh bại Đế Linh như Tình Quân Đế, chỉ sợ là phải biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh mới được.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, vách ngăn cũng đã bị đào thủng ra một cái lỗ nhỏ, xuyên thấu qua lỗ nhỏ có thể nhìn thấy phòng nhân quả ở phía sau, cái phòng nhân quả này có chút hơi kỳ quái, bên trong vậy mà không có nhân quả, trống không giống như chẳng có cái gì cả.

Lại gần lỗ nhỏ muốn nhìn kỹ một chút, nhưng mà phía bên kia cái lỗ nhỏ lại đột nhiên xuất hiện một con mắt, màu máu đỏ, nhìn chằm chặp vào Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, vội vàng lui về đằng sau vài bước, sau đó chỉ thấy ánh sáng màu đỏ lóe lên, một quang ảnh màu máu vậy mà từ trong cái lỗ nhỏ kia bay ra.

Mở ra khóa gen, Hàn Sâm tập trung toàn bộ tinh thần đề phòng nhìn thứ mới từ trong lỗ nhỏ kia bay ra ngoài, sau khi nhìn rõ ràng bộ dáng của vật kia, trong lòng Hàn Sâm hơi có chút ngạc nhiên.

Đó là một mặt gương đồng, bề mặt sáng bóng trơn trượt giống như là một cái gương thủy tinh màu đỏ, bên cạnh có rất nhiều hoa văn cùng đồ án thần bí, lúc này trong gường vậy mà phản chiếu ra bộ dáng của Hàn Sâm, chỉ là Hàn Sâm bị tấm gương phản chiết trở thành màu đỏ.

- Chẳng lẽ mới vừa rồi mình nhìn thấy con mắt kia chính là ánh mắt của mình?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kinh hãi.

Hàn Sâm vẫn còn nhìn cái gương đồng kia, trong tay Tình Quân Đế ở bên cạnh lại lóe lên vầng sáng, một sợi dây leo giống như gân giống như roi đã quất về phía cái gường đồng này.

- A!

Hàn Sâm đột nhiên kêu thảm một tiếng.

Cái roi kia của Tình Quân Đế rõ ràng là quất lên trên gương đồng, nhưng mà Hàn Sâm lại cảm giác thân thể của mình bị một luồng lực lượng đáng sợ quất trúng, khiến cho Hàn Sâm đau không nhịn được kêu lên thảm thiết, y phục trên người cũng đã bị quất cho xé thành mảnh nhỏ, trên người xuất hiện một vết roi.

Hàn Sâm lại nhìn cái gương đồng này, chỉ thấy bên trong gương đồng màu đỏ kia vẫn còn bóng dáng của hắn, hơn nữa trên người cũng bị quất ra một vết roi, chỉ là bóng dáng trong gương không kêu thảm thiết theo Hàn Sâm mà thôi, hơn nữa còn đang ở chỗ đó quỷ dị cười.

- CMN, trúng chiêu.

Hàn Sâm lạnh cả tim, biết lúc trước khi mình xuyên thấu qua lỗ nhỏ nhìn cái gương cổ kia đã trúng chiêu.

- A!

Lúc trong lòng Hàn Sâm thầm kêu không tốt, Tình Quân Đế lại một roi quất lên trên gương đồng.

Gương đồng không có chuyện, hình bóng trong gương lại bị quất cho áo quần rách nát, mà Hàn Sâm ở phía ngoài cũng hưởng thụ lấy đãi ngộ tương tự, trên người lại thêm một vết roi.

- Đừng đánh đừng đánh, cô đánh nữa thì tôi sẽ chết đấy.

Hàn Sâm không trông cậy Tình Quân Đế sẽ dừng tay, lực lượng trên người ngưng tụ, liền chuẩn bị muốn cản Tình Quân Đế lại.

Tình Quân Đế vốn là muốn lấy mạng hắn, hiện tại có một cơ hội danh chính ngôn thuận như vậy, nghĩ như thế nào thì cô ta cũng sẽ không thể bỏ qua.

- Xem ra tờ giấy kia là muốn hại mình.

Trong lòng Hàn Sâm suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể phá vỡ được cục diện này.

Không nói trước là có thể ngăn Tình Quân Đế lại được hay không, cho dù có thể ngăn lại, cái gương đồng kia đã chiếu ra bóng dáng của hắn, tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản xong việc như vậy.

Hàn Sâm đang định ra tay ngăn cản Tình Quân Đế, nhưng mà ai ngờ Tình Quân Đế vậy mà thật sự nghe lời ngừng lại, không tiếp tục công kích tấm gương đồng kia nữa.

Chuyện này cũng có chút vượt quá ý liệu của Hàn Sâm, nhưng mà hiện tại Hàn Sâm không có tâm tư suy nghĩ tại sao Tình Quân Đế phải dừng tay, ánh mắt nhìn chằm chặp vào cái gương đồng đang lơ lửng giữa không trung kia, nghĩ xem phải làm như thế nào mới có thể giải quyết được nó.

Bóng dáng trong gương đồng âm trầm cười với Hàn Sâm, nó ngẩng đầu lên, ở trước mặt nắm thành quả đấm, sau đó cười cười với Hàn Sâm, một quyền tự đánh lên trên mặt mình, lập tức đánh khuôn mặt giống Hàn Sâm như đúc máu tươi bay tán loạn.

Hàn Sâm lập tức bưng kín mặt, máu mũi từ trên mặt hắn điên cuồng chảy ra, mũi đều sắp bị đập bể rồi.

Lực lượng của người trong gương tựa hồ hoàn toàn không quan tâm tới tố chất thân thể của hắn, chỉ cần người trong gương bị thương, mặc kệ tố chất thân thể của hắn mạnh cỡ nào, đều sẽ bị tổn thương.

Bay giờ Hàn Sâm cảm thấy vô cùng khó giải quyết, hắn không thể đi đánh cái gương đồng này, nếu không chẳng khác nào là đánh chính hắn.

Thế nhưng mà nếu hắn không đánh, người trong gương cũng có thể tự mình đánh mình, bị thương vẫn là Hàn Sâm.

Hàn Sâm bâu giờ đột nhiên cảm thấy cho dù mình có lực lượng mạnh mẽ hơn cũng vô dụng, loại cục diện này thật sự là khó giải.

- Ngu xuẩn, còn không đi đập nát nó.

Tình Quân Đế lạnh lùng nói một câu.

- Đập như thế nào?

Hàn Sâm nao nao.

- Đương nhiên là trực tiếp đập nát, nó chiếu rọi bóng dáng của cậi, chỉ có cậu mới có thể đập nát được nó, còn bất kỳ người nào khác đánh nó chẳng khác nào là đánh cậu.

Mặt Tình Quân Đế không thay đổi nói ra.

Hàn Sâm lập tức ngẩn người, hắn có chút không dám tin tưởng Tình Quân Đế vậy mà lại giúp mình, dựa theo đạo lý mà nói, hiện tại không phải là cơ hội tốt nhất để Tình Quân Đế chơi chết hắn hay sao? Vì sao Tình Quân Đế chẳng những không thừa cơ lấy mạng hắn, ngược lại còn nói cho hắn phương pháp giải quyết, trong lúc nhất thời khiến cho Hàn Sâm có chút khó có thể suy nghĩ ra manh mối.

Chương 1179: Thiên Sứ Hàng Lâm

- A!

Hàn Sâm lại kêu thảm một tiếng, chỉ thấy cái bóng bên trong gương đồng kia giơ nắm đấm điên cuồng nện lên trên người mình, làm cho Hàn Sâm đau tới nhe răng nhếch miệng.

Cũng may là mặc dù người trong gương thoạt nhìn giống như Hàn Sâm, nhưng cũng không có lực lượng của Hàn Sâm, nếu không chỉ cần mấy quyền, thân thể của Hàn Sâm đều đã bị đánh xuyên qua rồi.

Cố nén đau nhức kịch liệt ở trên người, Hàn Sâm một quyền đánh tới gương đồng.

Gương đồng đối với công kích của Tình Quân Đế không tránh không né, nhưng mà một quyền này của Hàn Sâm đập tới, gương đồng lại có vẻ như

muốn bay tránh ra.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, biết rõ Tình Quân Đế nói quả nhiên không hề sai, cái gương đồng này chiếu ra bóng dáng của người nào, vậy cũng chỉ có thể để người đó đi đánh, nếu không chẳng khác nào là đánh người bị chiếu rọi ra hình bóng.

Trong tích tắc gương đồng tránh ra, Hàn Sâm mạnh mẽ dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra chín đạo khóa gen, Bất Tử Chú cùng Nguyên Dương Bão Ngọc Công toàn lực vận chuyển, Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ bị vận chuyển tới cực hạn, thân thể phá vỡ không gian, trong chốc lát đã đến trước mặt tấm gương đồng, một quyền đánh lên trên mặt gương đồng.

Bành!

Gương đồng lập tức bị Hàn Sâm đánh bay ra ngoài, hung hăng đâm lên trên vách ngăn.

Gương đồng tựa hồ như là ngoại trừ người trong gương, sẽ không có thủ đoạn công kích nào khác nữa, một quyền này của Hàn Sâm đánh xuống, gương đồng cũng không thể phản kháng.

Thế nhưng mà chất liệu của gương đồng rất cứng, một quyền này của Hàn Sâm mặc dù nện nó bay ra ngoài, nhưng lại không thể làm nó bị thương, sau khi gương đồng bay lên một lần nữa, người trong gương vẫn còn đang đánh chính mình.

Hàn Sâm chịu đựng tổn thương quỷ dị xuất hiện trên người, lại đánh một quyền lên gương đồng, lúc này Hàn Sâm không chần chờ chút nào nữa, một quyền tiếp một quyền, điên cuồng đánh lên trên gương đồng, trực tiếp đính gương đồng ở phía trên vách ngăn, nắm đấm giống như bão tố đập phá lên.

Rất nhanh sắc mặt của Hàn Sâm cũng có chút thay đổi, hắn đánh ra nhiều quyền như vậy, lại vẫn không thể đánh nát gương đồng, trái lại người trong gương đang không ngừng đả thương chính mình, khiến cho vết thương trên người Hàn Sâm càng ngày càng nhiều.

Người trong gương vừa đả thương chính mình vừa hướng Hàn Sâm cười âm hiểm, tựa hồ như là đang cười nhạo Hàn Sâm vô năng.

- Lão hổ không phát uy, mày liền cho rằng tao là mèo bệnh?

Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực.

Hắn và Tình Quân Đế cùng nhìn tới gương đồng, gương đồng không lựa chọn chiếu ra bóng dáng của Tình Quân Đế, mà là trực tiếp lựa chọn hắn, rõ ràng cho thấy đây là cho rằng thực lực của hắn yếu ớt, không có cách nào bằng vào sức mạnh của bản thân đánh gương đồng bị thương.

Thế nhưng mà hiện tại Hàn Sâm cũng không có binh khí tiện tay, mà bản thân Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật chủ yếu dùng cường hóa gen di truyền, phương diện chiến đấu cũng không phải là sở trường, cũng không có kỹ xảo chiến đấu đặc biệt gì khác, chỉ có thể kèm theo lực lượng huyết mạch mà thôi.

Hiện tại lực lượng của Hàn Sâm không đủ để đánh nát gương đồng, trong lúc nhất thời thật đúng là không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

Đương nhiên, chỉ cần biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh, đánh nát gương đồng sẽ rất nhẹ nhàng, nhưng mà nếu không cần thiết, Hàn Sâm cũng không muốn ở trước mặt một Dị Linh lộ ra bí mật hắn là Thái Thượng Hoàng.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Hồn Hải của mình, thú hồn Tam Trảo Kim Ô còn đang lột xác, tiểu thiên sứ cũng giống như vậy.

Hàn Sâm cũng không có vũ khí siêu cấp thần huyết để sử dụng, quả là có chút thúc thủ vô sách.

Kỳ thật Hàn Sâm muốn đánh nát gương đồng cũng không phải là không có biện pháp, chỉ cần sử dụng Tồn Tiền Thuật ra, tồn mấy đồng tiền, đánh bại gương đồng cũng rất đơn giản.

Thế nhưng mà người trong gương sẽ làm cho Hàn Sâm bị thương, vì vậy mà sẽ cắt đứt Tồn Tiền Thuật, lúc đó Tồn Tiền Thuật cũng không dùng được.

Triệu hồi ra Kỵ Sĩ Phản Nghịch thì có thể thực hiện, nhưng mà Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết lấy lực công kích làm chủ, lực công kích không mạnh hơn Hàn Sâm bao nhiêu, hơn nữa Hàn Sâm cũng không biết thú hồn sủng vật của mình có thể đánh nát gương đồng được hay không, vạn nhất sủng vật đánh lên gương đồng cũng sẽ tổn thương hắn, vậy thì phiền toái hơn rồi.

Hàn Sâm trái lo phải nghĩ, trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra biện pháp gì.

- Đợi sau này mình về lại Liên Minh, phải nghĩ biện pháp luyện một môn võ kỹ mang tính bộc phát mới được.

Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực nghĩ.

Không có biện pháp khác, Hàn Sâm đang chuẩn bị biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh, lại đột nhiên nghe được bên trong Hồn Hải của mình truyền ra một luồng chấn động khác thường.

Hàn Sâm nao nao, một lần nữa nhìn vào trong Hồn Hải, đã thấy ở trong Hồn Hải có sự thay đổi bất ngờ, một luồng lực lượng kì dị chấn động tràn ngập toàn bộ Hồn Hải, khiến cho Hồn Hải nổi lên vô số rung động.

Thiên Nguyên Quả cũng không lớn lắm, Hàn Sâm bạo phát sức mạnh cùng gương đồng đại chiến như vậy, đã sớm kinh động đến những Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết khác.

Anh Quỷ cùng Khô Cốt chạy tới trước nhất, nhìn thấy Hàn Sâm điên cuồng đánh lên trên gương đồng, đều cảm thấy nao nao, xem trong chốc lát, lập tức đã hiểu chuyện gì xảy ra.

- Thoạt nhìn tình huống hơi bất ổn, mặc dù thân pháp của Hàn Sâm lợi hại, nhưng đáng tiếc là lực lượng vẫn còn hơi kém một chút, hắn đánh không vỡ gương đồng, chỉ sợ lần này là lành ít dữ nhiều rồi.

Anh Quỷ xem trong chốc lát mở miệng nói ra.

- Quả thật là có chút khó giải quyết, gương đồng hình như có lực lượng phản xạ, nếu như người bên ngoài đập nện nó, chẳng khác nào là đang đánh Hàn Sâm, liền chúng ta muốn giúp đỡ cũng không giúp được.

Trong lòng Khô Cốt Đế có chút buồn bực.

Thật vất vả mới lôi kéo đến một giúp đỡ có thể cùng đối kháng với Tình Quân Đế, cứ như vậy chết đi thì thật sự quá lãng phí.

Thế nhưng mà cho dù y muốn giúp Hàn Sâm, cũng không có cách nào, y đi đánh gương đồng, bị đánh chết trước nhất nhất định là Hàn Sâm.

Không bao lâu, những sinh vật siêu cấp thần huyết khác cũng đều chạy tới, đều nhìn chằm chằm vào gương đồng, thoạt nhìn đều là tính toán đợi sau khi Hàn Sâm thất bại lại ra tay cướp đoạt cái gen bí bảo này.

Tình Quân Đế khẽ nhíu mày, nhìn vết thương trên người Hàn Sâm càng ngày càng nhiều, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này Hàn Sâm lại vô cùng vui mừng, mặc dù hắn đang một mực đánh gương đồng, nhưng mà tâm tư lại đang ở bên trong Hồn Hải của mình.

Chỉ thấy tiểu thiên sứ biến thành kén ánh sáng, lúc này đang tản ra chấn động kỳ dị thánh khiết, kén ánh sáng trắng nõn đang từng tầng một bong ra, giống như cánh hoa héo tàn.

Một luồng khí tức vô cùng mạnh mẽ từ bên trong kén ánh sáng chấn động ra, độ mạnh mẽ của khí tức kia, liền Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng hơi sợ hãi.

- Tiểu thiên sứ đã hoàn thành tiến hóa?

Hàn Sâm cảm thụ được khí tức mạnh mẽ khiến lòng người run sợ kia, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng loại thú hồn sủng vật tấn chức từ tầng dưới lên như tiểu thiên sứ, cần chính mình đi mở ra khóa gen, sau khi tiểu thiên sứ tiến hóa đi ra muốn có được trạng thái chiến đấu chỉ sợ còn cần phải chăm chú nuôi nấng.

Nhưng mà hiện tại xem ra cũng không phải có chuyện như vậy, chỉ là lực lượng kinh khủng kia chấn động, cũng đã chứng minh tiểu thiên sứ tuyệt không phải chỉ là sủng vật để ngắm, cô đã trực tiếp tiến hóa đã đến trạng thái chiến đấu, hơn nữa thoạt nhìn khóa gen cũng đã mở ra rất nhiều rồi.

Kén ánh sáng giống như hoa sen bong ra từng màng, bên trong hình như có ánh sáng màu vàng óng đang dập dờn, hóa thành hình thái rung động dùng mắt trần có thể thấy khuếch tán ra, khiến cho toàn bộ bên trong Hồn Hải đều nhộn nhạo màu vàng rung động.

Theo tầng kén ánh sáng cuối cùng rơi xuống, chỉ thấy ở bên trong kén ánh sáng đằng kia, tiểu thiên sứ mặc áo bào màu trắng đứng ở trong đó, hai tay ôm lấy một thanh đại kiếm trong suốt, cánh thiên sứ sau lưng chậm rãi giang ra, mái tóc dài màu vàng theo sóng sức mạnh kỳ dị bay phất phới, giống như nữ thiên sứ từ trong thiên đường đi ra.

Chương 1180: Quyền Thiên Sứ

Thú hồn siêu cấp thần huyết Thánh Chiến Quyền Thiên Sứ: Sủng vật hình (có thể tiến hoá).

Hàn Sâm nhìn thoáng qua giới thiệu hiện tại của tiểu thiên sứ, biến hóa không lớn, chỉ là từ Đại thiên sứ biến thành Quyền thiên sứ, thứ khác vẫn giống như đúc.

Nhưng mà khí tức tán phát ra trên người tiểu thiên sứ, tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là thay đổi một chữ như vậy.

Hàn Sâm đang do dự có nên triệu hoán tiểu thiên sứ đi ra hay không, đã thấy ánh sáng màu vàng óng thánh khiết của vòng sáng thiên sứ trên đỉnh đầu tiểu thiên sứ biến ảo, một luồng lực lượng kì dị theo đó rót vào bên trong thân thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm kinh ngạc phát hiện ra, đỉnh đầu của mình vậy mà cũng xuất hiện một cái vòng ánh sáng màu vàng, giống như đúc với thiên sứ chi hoàn trên đỉnh đầu tiểu thiên sứ.

Ngay trong nháy mắt vòng ánh sáng kia xuất hiện, hình như có một luồng lực lượng vô cùng tận từ vòng sáng thiên sứ tuôn ra, giống như như thác nước chảy vào trong thân thể Hàn Sâm.

Nguồn sức mạnh to lớn này cũng không cuồng bạo, giống như là thánh thủy gột rửa thể xác và tinh thần, cọ rửa thân thể Hàn Sâm không còn dính một hạt bụi, lực lượng trở nên vô cùng tinh khiết, không còn một tia tạp chất nào nữa.

Hàn Sâm một mực không ngừng công kích gương đồng, trong nháy mắt thiên sứ hào quang xuất hiện trên đỉnh đầu, một quyền này đánh lên trên gương đồng, lại chỉ nghe thấy bên trên gương đồng truyền đến âm thanh răng rắc.

Vô số đường vân nhỏ ở phía dưới quả đấm của Hàn Sâm kéo dài ra, rất nhanh đã trải rộng cả mặt gương đồng, trên mặt người trong gương đã sớm không còn nét cười, ở trên mặt hiện tại tràn đầy vẻ hoảng sợ, giống như đang liều mạng hô hào cái gì đó.

OÀ..ÀNH!

Gương đồng ở dưới nắm đấm của Hàn Sâm hóa thành vô số mảnh vỡ rơi lả tả, một vệt ánh sáng màu máu từ đó thoát ra, Hàn Sâm đưa tay chộp một cái, lập tức nắm tia sáng màu máu kia ở trong tay.

Chỉ thấy đó là một cái hạt màu vàng xinh xắn y hệt như hạt bằng đồng, giống như là một hạt hạch đào rút nhỏ.

Khô Cốt, Anh Quỷ cùng Tình Quân đều lộ ra vẻ mặt khác thường nhìn Hàn Sâm, uy lực một quyền vừa rồi kia, liền bọn họ đều có chút giật mình.

Vẻ mặt của bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết càng thêm cổ quái, không biết vì cái gì mà Hàn Sâm có thể bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ như vậy.

- Hàn Sâm cậu thật sự là có thủ đoạn tốt, không ngờ vẫn luôn ẩn dấu thực lực, xem ra mới vừa rồi bổn đế lo lắng có chút dư thừa.

Khô Cốt Đế cười híp mắt tiến lên nói ra.

- Chỉ là dốc sức liều mạng mà thôi, làm gì có chuyện ẩn dấu thực lực.

Hàn Sâm cười nói.

- Mặc kệ là như thế nào, vận may cùng thực lực của cậu đều không có gì cần bàn, chỉ là lần đầu tiên đi ra, đã có thể đạt được gen bí bảo, thật là khiến người ta rất hâm mộ.

Anh Quỷ cũng đi tới trước nói ra.

Thái độ của Khô Cốt cùng Anh Quỷ đối với Hàn Sâm lại gần gũi hơn khá nhiều, lúc trước thực lực của Hàn Sâm không đủ, bọn họ còn có chút khinh thường, sau một quyền này, bọn họ đã công nhận Hàn Sâm có địa vị ngang hàng, đối với hắn không còn có nửa phần khinh thường nữa.

- Đều trở về tiếp tục công việc đi.

Tình Quân lạnh lùng nói một câu, một đám sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh đều chỉ có thể trở về chỗ của từng người tiếp tục đào vách ngăn.

Gen bí bảo đã bị Hàn Sâm thu đi rồi, nhiệt tình của bọn họ liền ít đi rất nhiều, chỉ là máy móc hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

- Vừa rồi cám ơn cô đã nhắc nhở tôi.

Hàn Sâm nói với Tình Quân.

Tình Quân lại không thèm quan tâm tới Hàn Sâm, đi đến trước vách ngăn tiếp tục đào móc.

Hàn Sâm lại tiếp tục nói:

- Nhưng mà tôi có một nghi vấn, cô nên biết tại sao tôi đi lên tầng trên, dựa theo đạo lý mà nói, tôi hẳn là địch nhân của cô, tại sao cô phải giúp tôi?

Tay Tình Quân vẫn liên tục đào, cũng không nhìn tới Hàn Sâm, chỉ lạnh lùng nói một câu:

- Địch nhân à? Cậu còn chưa đủ tư cách.

Hàn Sâm nao nao, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì nữa, Đế Linh Tình Quân này xác thực rất cổ quái, trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng không nghĩ rõ ràng được.

Một đám sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh đã làm hơn nửa ngày, cuối cùng đào thông tất cả các vách ngăn, sau đó liền tìm tới dị sinh vật vận chuyển nhân hạch đào bên trong, bọn họ thì trở về tầng thứ năm.

Hàn Sâm không kịp chờ đợi trở về chỗ ở của mình, sau khi che giấu thất giác ở bên trong căn phòng, liền kêu gọi Long Đế ra.

- Long Đế, đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Long Đế hỏi, lúc bọn Tình Quân có mặt, Hàn Sâm một mực không tiện hỏi thăm Long Đế, nhưng hiện tại phải lập tức hỏi thăm cho rõ ràng.

Long Đế nói:

- Nếu như tôi đoán không sai, tên khốn Thiên Đế kia căn bản không hề trồng Thiên Nguyên Thụ mới, y là muốn hiến tế tất cả dị sinh vật cùng Đế Linh, phục sinh gốc cây Thiên Nguyên Thụ này.

- Có ý gì? Lúc trước không phải là ông nói y trồng một cây Thiên Nguyên Thụ mới hay sao?

Hắn lập tức có chút tức giận nhìn Long Đế nói ra.

Long Đế có chút lúng túng khẽ nói một tiếng:

- Lúc trước dùng quan sát của tôi xác thực là như thế, nhưng mà chờ sau khi tôi cảm thấy sự khác thường của cái gen bí bảo kia, mới phát hiện sinh cơ của cây Thiên Nguyên Thụ này vậy mà chưa bị đoạn tuyệt, sau đó mới nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, biết lúc trước là tôi nghĩ lầm rồi.

- Hiện tại nói rõ xem tình huống như thế nào?

Hàn Sâm biết hiện tại tức giận cũng không có tác dụng gì, trước tiên làm mọi chuyện rõ ràng mới được.

Long Đế nói:

- Nếu như Thiên Nguyên Thụ là cây chết, như vậy từng viên Thiên Nguyên Quả đều tương đương với một cá thể đơn độc, khí tức của gen bí bảo dựng dục trong đó hẳn là phải độc lập. Nhưng mà lúc ở trong Thiên Nguyên Quả, tôi vậy mà không cảm giác thấy khí tức độc lập, vậy đã nói rõ Thiên Nguyên Quả vẫn là một bộ phận của Thiên Nguyên Thụ, cho nên nói là Thiên Nguyên Thụ cũng chưa triệt để chết đi, vẫn còn bảo lưu lấy một tia sinh cơ, mặc dù không biết tên khốn Thiên Đế kia rốt cuộc làm sao làm được, nhưng mà tình huống hiện tại xác thực là như thế.

Dừng lại một chút, Long Đế lại tiếp tục nói:

- Sau đó tôi đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, nếu như Thiên Nguyên Thụ không chết, như vậy Thiên Đế nhất định là muốn triệt để phục sinh nó, nếu không thì nửa chết nửa sống như vậy căn bản không có tác dụng gì. Phục sinh Thiên Nguyên Thụ khẳng định cần lượng lớn chất dinh dưỡng,

trong toàn bộ Thiên Nguyên Thụ, nhiều nhất là cái gì? Đương nhiên là dị sinh vật cùng Dị Linh, trừ đó ra căn bản là không có những vật khác có thể cung cấp nhiều chất dinh dưỡng như vậy cho Thiên Nguyên Thụ.

- Rốt cuộc Thiên Đế muốn hiến tế dị sinh vật cùng Dị Linh như thế nào? Mặc dù có không ít dị sinh vật đã ăn hạch đào vào, nhưng mà cũng có rất nhiều người không ăn hạch đào chứ?

Hàn Sâm nói ra.

- Hạch đào chỉ là một bộ phận, cậu không nhìn thấy dị sinh vật cùng Dị Linh bên trong Thiên Nguyên Thụ đều uống Sinh Mệnh Chi Thủy hay sao?

Long Đế nói ra.

- Không phải ông đã nói Sinh Mệnh Chi Thủy chính là Thiên Chi Dịch, là đồ tốt hay sao?

Hàn Sâm một lần nữa nhíu mày.

Long Đế gật gật đầu:

- Xác thực là đồ tốt, nhưng mà thứ tốt theo lời tôi, đó là xây dựng ở dưới tình huống Thiên Nguyên Thụ đã chết. Cái gọi là Thiên Chi Dịch, kỳ thật chính là tinh hoa từ nhân Thiên Nguyên Quả đề luyện ra, Thiên Nguyên Thụ không chết, những tinh hoa này có thể bị Thiên Nguyên Thụ điều khiển, hiện tại nhìn lại tựa hồ là sáp nhập vào trong thân thể, đối với thân thể có chỗ cực tốt, nhưng mà nếu Thiên Nguyên Thụ sống lại, như vậy thứ này sẽ trở thành đồ chơi đòi mạng.

Long Đế cười nói:

- Nhưng mà cậu cũng không cần lo lắng, không phải cậu đã lấy được một món gen bí bảo hay sao, chỉ cần lợi dụng cái gen bí bảo này, liền có thể giải trừ tai hoạ ngầm kia.

- Phải làm như thế nào?

Hàn Sâm lấy cái gen bí bảo kia ra.

- Rất đơn giản, Thiên Nguyên Quả là cái gì? Đó chính là hạt giống của Thiên Nguyên Thụ, gen bí bảo chính là hạch tâm của hạt giống, có thể coi nó như là một loại phân thân nhỏ của Thiên Nguyên Thụ, hiện tại nó đã rời khỏi Thiên Nguyên Thụ, như vậy chính là một cá thể hoàn chỉnh đơn độc, nhưng mà nó lại có thuộc tính của Thiên Nguyên Thụ, chỉ cần dùng nó hút những vật trong cơ thể cậu ra ngoài là được rồi, hoàn toàn không cần lo lắng.

Long Đế cười híp mắt nói.

Chương 1181: Cực Tình Đại Pháp

Hàn Sâm dựa theo phương pháp Long Đế dạy để thử, quả nhiên có thể lợi dụng món gen bí bảo đó để hút những vật giấu trong thân thể ra.

Nhưng trên người Hàn Sâm không có những vật kia, lúc đầu hắn còn tưởng rằng phương pháp của Long Đế bị sai, nhưng đợi tới khi Hàn Sâm đi tìm đám người Trương Vũ Thần để thử mới phát hiện, Long Đế hoàn toàn không nói sai, chỉ là những vật này không có khả năng ẩn giấu bên trong thân thể của hắn, có lẽ là trực tiếp bị tiêu hóa hết rồi.

Long Đế trợn mắt há mồm nhìn chuyện này, mãi mà không nói được thành lời, vốn muốn tranh công một phen, ai ngờ lại không có tác dụng gì với Hàn Sâm.

- Làm không tệ.

Hàn Sâm hiếm thấy lên tiếng khen ngợi Long Đế hai câu.

Bản thân Hàn Sâm cũng không có việc gì, nhưng ở đây còn có rất nhiều nhân loại, đến lúc đó cũng bị tế sống, hiện tại có biện pháp cứu bọn họ đương nhiên là không còn gì tốt hơn rồi.

Hàn Sâm tìm tới đám người Trương Vũ Thần, sau đó hỏi thăm ý nguyện của bọn họ, về sau giúp bọn họ đi tìm những Dị Linh đã ký khế ước kia, lại

để Dị Linh giải trừ khế ước với bọn họ, giúp bọn họ khôi phục tự do.

Với địa vị hiện tại của Hàn Sâm, hơn nữa có Khô Cốt và Anh Quỷ hỗ trợ, việc này làm rất thuận lợi, người duy nhất không thể giải trừ khế ước chỉ có Khâu Bình.

Đám người Trương Vũ Thần nhiều nhất cũng chỉ kí khế ước với Dị Linh hoàng tộc, nhưng Khâu Bình lại ký kết khế ước với Tình Quân Đế, cho dù là hiện tại Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì.

Hàn Sâm đưa đám người Trương Vũ Thần ra khỏi Thiên Nguyên Thụ, mang bọn họ mang về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, con Hàn Sâm vẫn ở lại bên trong Thiên Nguyên Thụ.

Thứ nhất là khế ước trên người Khâu Bình còn chưa giải quyết được, thứ hai là Hàn Sâm cũng muốn kiếm chút lợi lộc.

Nếu Thiên Nguyên Thụ bùng nổ, đến lúc đó những dị sinh vật và Dị Linh kia chính là thịt cá trên thớt, cho dù là sinh vật siêu cấp thần huyết cũng chắc chắn phải chết.

Đây chính là bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết đấy, nếu có thể nhân cơ hội này giết mấy con, vậy thì kiếm lợi lớn rồi.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng muốn hiểu rõ, tờ giấy kia rốt cuộc là ai viết cho hắn, hắn đã hỏi đám người Khâu Bình, không có ai viết giấy cho hắn cả.

- Chẳng lẽ là trong số những Đế Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết kia có một người đã ghi cho mình, rốt cuộc là ai chứ?

Hàn Sâm không ngừng suy nghĩ, những mãi vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là ai.

Sở dĩ Hàn Sâm có tự tin ở lại, ngoại trừ thực lực của hắn ra, quan trọng nhất là tiểu thiên sứ đã tiến hóa xong, tuy nhìn không ra thực lực của tiểu thiên sứ mạnh đến đâu, nhưng chỉ nhìn cô dùng quầng sáng thiên sứ cho mình, liền biết tiểu thiên sứ nhất định rất đáng sợ.

Hơn nữa Hàn Sâm còn có cả Kỵ Sĩ Phản Nghịch, như thế hắn mới có niềm tin ở lại chỗ này kiếm tiện nghi.

Hàn Sâm ở trong cung điện tu luyện, cửa cung điện đột nhiên bị một người phá vỡ, chỉ thấy Tình Quân Đế nổi giận đi đến.

Không chờ Hàn Sâm nói chuyện, Tình Quân Đế đã tức giận quát hỏi:

- Cậu giấu Trương Vũ Thần ở nơi nào?

- Đế Quân, tôi thật sự không rõ, ngài đường đường là một Đế Quân, tại sao phải để ý tới một nhân loại nho nhỏ?

Hàn Sâm chỉ khẽ cười.

- Chuyện của bổn đế không cần cậu quan tâm, giao Trương Vũ Thần ra đây.

Tình Quân Đế lạnh nhạt nói.

- Trương Vũ Thần không ở chỗ này, chỉ sợ tôi không giúp được Đế Quân rồi.

Sắc mặt Hàn Sâm không đổi nói.

- Cậu muốn đối địch với bổn đế?

Tình Quân Đế nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

- Tôi cũng không muốn đối địch với Đế Quân ngài, chỉ là Trương Vũ Thần thực sự không ở chỗ của tôi.

Hàn Sâm xòe hai tay ra nói với vẻ mặt vô tội.

- Được, rất tốt.

Tình Quân lạnh lùng nói, cũng không động thủ với Hàn Sâm, nói xong lập tức xoay người rời đi.

Tình Quân Đế vừa mới đi, Khô Cốt và Anh Quỷ cùng nhau tới, vẻ mặt Khô Cốt cổ quái nhìn Hàn Sâm:

- Lần này cậu thật sự mất lòng Tình Quân rồi, chỉ sợ cô ta sẽ liều lĩnh.

Hàn Sâm lại không thèm để ý, chỉ tò mò hỏi Khô Cốt:

- Tình Quân đường đường là một Đế Linh, sao lại coi trọng một nhân loại nho nhỏ như thế?

Khô Cốt cười thầm:

- Cậu không hiểu, Tình Quân tu luyện Cực Tình Đại Pháp, nhân loại các cậu tuy nhỏ yếu, nhưng cảm tình lại phong phú nhất, cho dù là Dị Linh cao cấp ở phương diện này cũng không bằng các cậu, cho nên Tình Quân mới chọn Khâu Bình và Trương Vũ Thần làm tình quan của cô ta, nếu Khâu Bình có thể vì cô ta giết Trương Vũ Thần, cô ta lại giết Khâu Bình, thì Cực Tình Đại Pháp kia sẽ thành, đáng tiếc. . .

Khô Cốt không nói hết, chỉ cười hắc hắc hai tiếng.

- Đáng tiếc cái gì?

Hàn Sâm truy vấn.

Anh Quỷ tiếp lời cười nói:

- Đáng tiếc Khâu Bình kia đúng là một kẻ lợi hại, mặc dù lúc đầu thập phần si mê phân thân Tình Quân, nhưng dù thế nào y cũng không chịu giết Trương Vũ Thần, hơn nữa y đã sớm xem thấu mưu đồ của Tình Quân, nhưng vẫn giả bộ như không biết, còn luôn kiếm cớ để kéo dài thời gian, cứ kéo dài như thế hơn hai mươi năm, khiến Tình Quân mãi mà vẫn không thể công phá tình quan cuối cùng, mà tình quan của cô ta không thể dùng biện pháp mạnh để cưỡng ép, cho dù cô ta tự tay giết Trương Vũ Thần cũng vô dụng, cho nên Tình Quân mới gặp bi kịch.

Khô Cốt cũng cười nói:

- Kỳ thật Tình Quân cũng biết rõ, cửa ải này gần như đã thất bại, chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu, chỉ là Tình Quân tâm cao khí ngạo, không muốn thừa nhận mình thất bại mà thôi. Hiện tại cậu lại mang Trương Vũ Thần đi, mặc dù nói là cho Tình Quân một bậc thang để bắt đầu lại từ đầu, nhưng đáng tiếc với tính cách của cô ta, chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho cậu, cậui phải cẩn thận đấy.

Lúc này Hàn Sâm mới hiểu được vì sao Tình Quân lại để ý hai nhân loại không mạnh mẽ kia, hóa ra lại có chuyện như vậy.

- Cô ta không buông tha tôi thì có thể làm gì chứ? Chẳng lẽ có thể để cho bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia vây công tôi sao?

Hàn Sâm bĩu môi một cái nói.

Nếu Tình Quân là Đại Đế, hắn còn sẽ cố kỵ, chỉ là một Dị Linh mới mở ra chín đạo khóa gen, hiện tại Hàn Sâm có tiểu thiên sứ bên cạnh, hoàn toàn không cần cố kỵ.

- Điều động bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết vây công cậu tự nhiên là không thể nào, Trường Sinh đại nhân đã sớm đã hạ lệnh, không cho phép chúng tổn thương những sinh vật khác và Dị Linh, Tình Quân cũng chỉ có thể chỉ huy chúng làm việc mà thôi, bảo chúng nó làm tay chân thì tuyệt đối không được.

Khô Cốt nói ra.

Hàn Sâm đã sớm biết là kết quả này, Thiên Đế còn muốn dùng sinh vật ở nơi này làm chất dinh dưỡng, làm sao có thể cho phép bọn họ tự giết lẫn nhau, đó là lãng phí.

- Nếu đã không thể, thì tôi có cái gì phải sợ?

Hàn Sâm cười nói.

Khô Cốt Đế lại lắc đầu nói:

- Không nên xem thường Tình Quân, không sợ cậu chê cười, nếu như quả thật dốc sức liều mạng, tôi và Anh Quỷ chung vào một chỗ cũng chưa chắc

có thể thắng được Tình Quân.

- Cô ta lợi hại như vậy sao?

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc.

- Nếu không lợi hại, Trường Sinh đại nhân cũng sẽ không để cô ta quản lý Tí Hộ Sở rồi, tóm lại cậu phải cẩn thận, đừng cho cô ta cơ hội xuất thủ.

Anh Quỷ nói ra.

- Đa tạ hai vị Đế Quân nhắc nhở, tôi sẽ cẩn thận.

Hàn Sâm nói cám ơn.

Tiễn Khô Cốt cùng Anh Quỷ về, sau khi Hàn Sâm về đến phòng, kinh ngạc phát hiện trên bàn của mình lại xuất hiện thêm một tờ giấy.

- Chẳng lẽ là Khô Cốt hoặc Anh Quỷ?

Hàn Sâm cầm lấy tờ giấy kia, trước tiên nhìn nhìn mặt sau, quả nhiên có một dấu hiệu Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Chương 1182: Giao Dịch

- Không phải đã nói với cậu là đi theo Tình Quân mới có sinh cơ sao? Nhanh chóng trả Trương Vũ Thần cho Tình Quân, nếu không chắc chắn phải chết.

Lời lẽ trên tờ giấy này lộ ra vẻ không vui và lo lắng, sau khi Hàn Sâm xem xong lập tức hủy tờ giấy kia đi, suy đoán xem rốt cuộc là ai gửi tờ giấy này cho hắn, cũng không thèm để ý đến nội dung trên tờ giấy.

Nếu là Khô Cốt cùng Anh Quỷ, có vẻ không giống lắm.

Bọn họ chỉ muốn liên hợp với Hàn Sâm để chống lại Tình Quân, hơn nữa Đế Linh có vẻ cũng không có một chút quan hệ nào với Huyết Mệnh Giáo.

Hàn Sâm nghĩ không ra được điều gì, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Vốn cho rằng Tình Quân Đế sẽ đến gây phiền toái cho mình, nhưng Hàn Sâm đợi vài ngày, vẫn không thấy Tình Quân có động tĩnh gì, dường như đã quên mất chuyện này.

Qua vài ngày nữa, Hàn Sâm lại phát hiện trên mặt bàn trong phòng của mình có một tờ giấy.

- Nhanh rời khỏi Tí Hộ Sở, nguy hiểm đến tính mạng.

Hàn Sâm xem qua tờ giấy này, vẫn trực tiếp hủy đi, cũng không có ý định rời khỏi Tí Hộ Sở.

Hắn thật vất vả lắm mới trà trộn được vào đây, chuẩn bị chờ kiếm chỗ tốt đấy, làm sao có thể rời đi được.

Nhưng Hàn Sâm càng ngày càng tò mò về người viết tờ giấy này, có thể thần không biết quỷ không hay đưa tờ giấy đến phòng của hắn, người này sẽ không phải nhân vật bình thường, chỉ sợ thật sự là Đế Linh hoặc là sinh vật siêu cấp thần huyết nào đó.

Những ngày này Hàn Sâm luôn chú ý quan sát xem có thể là người nào, Khô Cốt và Anh Quỷ tự nhiên không cần nói nữa, tuy cũng có thể, nhưng Hàn Sâm lại không nhìn ra bọn họ có biểu hiện gì dị thường.

Trừ bọn họ ra, tầng thứ năm hốc cây cũng chỉ có bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết mà thôi.

Hàn Sâm nghiêm túc nghiên cứu qua bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, chúng theo thứ tự là Cửu Đầu Ly, Ma Giáp Thú, Địa Ngục Điểu, Nham Thạch Vương, Quỷ Nhãn Thú, Thủy Mị Yêu Linh cùng Ma Ngữ Hoa.

Cửu Đầu Ly vô cùng tàn bạo, hành vi của Ma Giáp man rợ lại bí hiểm, phần lớn thời gian Địa Ngục Điểu đều không ở trong Tí Hộ Sở, Nham Thạch

Vương ngoại trừ thời gian làm việc, phần lớn thời gian đều ở bên trong phòng của mình, rất hiếm thấy nó ra khỏi cửa phòng.

Bốn con dị sinh vật này có vẻ rất không có khả năng, chỉ còn Quỷ Nhãn Thú, Thủy Mị Yêu Linh và Ma Ngữ Hoa là có chút khả năng.

Quỷ Nhãn Thú hoạt động nhiều nhất ở tầng thứ năm, thường xuyên chạy loạn bốn phía, cũng đã từng tới chỗ Hàn Sâm, chỉ là Hàn Sâm không hiểu thú ngữ, cũng không hiểu nó đang nói cái gì, cho nên Quỷ Nhãn Thú rất mau rời đi rồi, nó cũng chỉ ghé qua một lần như vậy.

Thủy Mị Yêu Linh là một dị sinh vật hình người, ngoại hình giống như một cô gái, nhưng thân thể của cô lại thật sự làm bằng nước, như là một cô gái được điêu khắc từ nước vậy.

Thủy Mị Yêu Linh có thể nói tiếng người, cũng đã từng trao đổi qua vài câu với Hàn Sâm, chỉ là cô ta chưa từng tới phòng của Hàn Sâm.

Ma Ngữ Hoa kỳ lạ nhất, nó là một thực vật có thể đi chuyển, hơn nữa có thể nói các loại ngôn ngữ, đều có thể không gặp chướng ngại gì khi trao đổi với tất cả sinh vật.

Ba sinh vật siêu cấp thần huyết này theo Hàn Sâm là có khả năng nhất, nhưng cũng không có biểu hiện đặc biệt nào khiến Hàn Sâm không thể phán đoán.

Trong khoảng thời gian này Hàn Sâm lại đi đào Thiên Nguyên Quả ba lần, chỉ là không có vận khí như lần trước, ba lần này đều không thể tìm được gen chí bảo, chỉ là làm một lần cu li, mỗi lần có thể đạt được một giọt Sinh Mệnh Chi Thủy cao cấp.

Tính cả Sinh Mệnh Chi Thủy lần đầu tiên, hiện tại tổng cộng Hàn Sâm đã có được bốn giọt Sinh Mệnh Chi Thủy cao cấp, chỉ là những giọt Sinh Mệnh Chi Thủy này hắn cũng không dám dùng.

Gen chí bảo trên tay Hàn Sâm dù sao chỉ là một phần nhỏ của Thiên Nguyên Thụ, uy năng vô cùng có hạn, thân thể có ẩn giấu một mầm tai hoạ

không nghiêm trọng lắm, nếu lại sử dụng Sinh Mệnh Chi Thủy có độ tinh khiết cao, chỉ sợ món gen bí bảo đó cũng bất lực.

Trong hốc cây đã sắp qua ba ngày, Hàn Sâm đang chuẩn bị rời khỏi hốc cây một lần, nhưng không đợi hắn rời khỏi tầng thứ năm, đã gặp được Thủy Mị Yêu Linh.

Thân thể làm bằng nước của Thủy Mị Yêu Linh đi tới, tư thái vô cùng uyển chuyển, cặp mông đầy đặn đi đi lại lại chập chờn gợn sóng, thoạt nhìn có một mị lực khác thường.

Có vẻ cũng không phải trùng hợp, Thủy Mị Yêu Linh đi tới trước mặt Hàn Sâm, cười tủm tỉm nói:

- Hàn Sâm, có hứng thú làm một giao dịch hay không?

- Giao dịch gì?

Hàn Sâm nhìn dáng người uyển chuyển của cô, có chút kinh ngạc nói.

- Tôi và cậu giao phối một lần, cậu cho tôi một giọt Sinh Mệnh Chi Thủy?

Thủy Mị Yêu Linh nói xong, đã kéo tay Hàn Sâm, để lên bộ ngực cao vút kia.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy tay mình như chạm phải quả đông lạnh vậy, ngón tay thoáng dùng sức liền hõm vào, cảm giác kia kỳ diệu không nói ra được.

Nhưng lời nói củaThủy Mị Yêu Linh khiến Hàn Sâm thiếu chút nữa phun huyết, bàn tay thu về có chút khó khăn nói:

- Chúng ta có vẻ cũng không phải là đồng tộc mà?

- Có quan hệ gì đâu? Nếu như cậu thích, tôi có thể biến thành bất luận bộ dáng gì mà cậu thích.

Thủy Mị Yêu Linh nói xong, thân thể lập tức biến hóa, bộ ngực biến thành càng cao, bờ mông cũng thêm đầy đặn mượt mà.

Dáng người kia quả thực dụ người tới cực điểm, hơn nữa thân thể của cô lại có hơi nước mờ, thoạt nhìn có một loại phong tình mê người.

- Khụ khụ.

Hàn Sâm nhẹ ho hai tiếng.

- Không thích loại hình này sao?

Thủy Mị Yêu Linh khẽ cười một tiếng, thân thể lại biến hóa, các bộ phân thân thể cũng co rút lại, biến thành một tiểu la lỵ nhỏ nhắn, giống như chim non nép vào người rúc vào bên người Hàn Sâm, hai tay còn khoác lên cánh tay của Hàn Sâm.

Thấy Hàn Sâm vẫn không có biểu hiện gì, thân hình Thủy Mị Yêu Linh tiếp tục biến hóa, hóa thành các loại tiểu mỹ nhân có phong cách khác nhau, có kiều mỵ khả nhân, có tư thế hiên ngang, có oán phụ khuê phòng, có thiếu nữ hoạt bát.

Về sau, Thủy Mị Yêu Linh còn hóa ra tai thỏ, đuôi sói, đủ loại mỹ nữ kỳ quái Thú Tộc.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, Thủy Mị Yêu Linh quả thực chính là một yêu nữ bách biến, dù kiến thức Hàn Sâm rộng rãi, nhưng nhìn vẫn có chút hoa mắt.

Chỉ tiếc dù biến hóa thuật của Thủy Mị Yêu Linh tinh xảo thế nào, cũng chỉ là biến hóa ra một hình thể, thân thể vẫn luôn là nước, nhìn thấy nhiều lại có chút không thú vị.

Nhân loại không giống với thú loại, tình thú như ẩn như hiện kia, những sinh vật siêu cấp thần huyết này không thể lý giải được.

- Khụ khụ, giao phối thì thôi, nếu cô muốn Sinh Mệnh Chi Thủy, có thể mang gen bí bảo hoặc là thứ gì khác đến trao đổi, tôi rất tình nguyện giao dịch.

Hàn Sâm ho nhẹ nói nói.

Thủy Mị Yêu Linh giống như có chút thất vọng, nhưng trong nháy mắt lại nở nụ cười:

- Gen bí bảo thì tôi không có, nhưng nơi này tôi có một thứ, không biết cậu có hứng thú hay không.

Nói xong, Thủy Mị Yêu Linh lấy ra một vật nâng đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm tò mò nhìn về phía trong tay Thủy Mị Yêu Linh, chỉ thấy một thứ có hình bọt nước, chỉ lớn cỡ quả bóng bàn, toàn thân óng ánh long lanh giống như thủy tinh.

- Đây chẳng lẽ là bảo cụ mà cô dựng dục?

Hàn Sâm có thể cảm ứng khí tức quả bóng nước kia tương tự như Thủy Mị Yêu Linh.

Chương 1183: Phó Giáo Chủ

Thủy Mị Yêu Linh kiều mỵ cười:

- Đúng vậy, đây là bảo cụ mà tôi dựng dục ra tên Thủy Linh Ngọc, có hạt châu này có thể tích nước. Không biết dùng nó có thể đổi lấy bốn giọt Sinh Mệnh Chi Thủy của cậu hay không?

- Tích nước là có ý gì?

Hàn Sâm có thể hiểu được một ít, nhưng không biết khái niệm rõ ràng.

Thủy Mị Yêu Linh cũng không trả lời, đặt Thủy Linh Ngọc vào trong tay Hàn Sâm, sau đó cánh tay giống như thủy tinh của cô vung lên, một mũi tên nước bắn tới Hàn Sâm.

Bành!

Mũi tên bay đến trước mặt Hàn Sâm chỉ cách một xích, lại giống như đụng phải một bức tường vô hình, lập tức bị đụng nát bấy.

Thủy Mị Yêu Linh vừa cười vừa nói:

- Lực lượng Thủy Linh Ngọc đủ để ngăn chặn một kích toàn lực của tôi, nhưng sau một kích, lực lượng bên trong sẽ tiêu hao sạch, cần tẩm bổ một thời gian ngắn mới có thể khôi phục, châu này chỉ có thể tích nước, đối với sức mạnh các hệ khác không có tác dụng lớn.

- Đổi, nhưng Sinh Mệnh Chi Thủy kia tôi đã dùng hết một giọt, hiện tại chỉ còn lại ba giọt, cô còn muốn đổi không?

Hàn Sâm lưu lại một giọt, tự nhiên không muốn người khác biết hắn không dùng Sinh Mệnh Chi Thủy.

- Ba giọt thì ba giọt.

Thủy Mị Yêu Linh vô cùng vui mừng đổi lấy ba giọt Sinh Mệnh Chi Thủy của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cầm Thủy Linh Ngọc đổi được của Thủy Mị Yêu Linh, tuy chỉ có thể tích nước, nhưng cũng được coi là một bảo cụ không tệ, cũng tốt hơn giọt nước sẽ hại mạng người kia.

Tin tức Thủy Mị Yêu Linh trao đổi Sinh Mệnh Chi Thủy với Hàn Sâm truyền vào trong tai những sinh vật siêu cấp thần huyết khác, những sinh vật siêu cấp thần huyết đó đều có chút động tâm, cũng muốn đổi Sinh Mệnh Chi Thủy với Hàn Sâm, chỉ là bọn họ cũng biết Hàn Sâm đã không còn Sinh Mệnh Chi Thủy nữa, nên cũng không có ai đến tìm Hàn Sâm.

Một thời gian ngắn trôi qua, Hàn Sâm lại có hai giọt Sinh Mệnh Chi Thủy, Quỷ Nhãn Thú đã không kịp chờ tìm đến Hàn Sâm đổi lấy Sinh Mệnh Chi Thủy.

Khi Quỷ Nhãn Thú kia tìm đến Hàn Sâm, trực tiếp lấy ra một viên Thái Cực Ngư giống như tròng mắt đưa tới trước mặt Hàn Sâm, rồi kêu hai tiếng Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghe không hiểu Quỷ Nhãn Thú nói gì, nhưng đại khái hiểu ý của nó, viên Thái Cực Ngư như tròng mắt này là bảo cụ mà Quỷ Nhãn Thú dựng dục ra, có lẽ nó cũng muốn đổi Sinh Mệnh Chi Thủy.

- Tao chỉ có hai giọt Sinh Mệnh Chi Thủy, mày muốn đổi với tao sao?

Hàn Sâm lấy ra hai giọt Sinh Mệnh Chi Thủy vừa kiếm được gần đây, hỏi Quỷ Nhãn Thú.

Quỷ Nhãn Thú nhìn giống như là một con đại tinh tinh độc nhãn, toàn thân đen như mực, chỉ có độc nhãn như bóng đèn kia là màu trắng, dáng vẻ của nó vô cùng quái dị.

Nhưng tính cách của nó lại rất tốt, có thể tính là sinh vật siêu cấp thần huyết sinh động nhất ở tầng thứ năm, lúc này nghe Hàn Sâm nói như vậy, trực tiếp một ngụm nuốt xuống hai giọt Sinh Mệnh Chi Thủy trong tay Hàn Sâm, sau khi xoay người rời đi, vẻ mặt đầy thoả mãn.

Hàn Sâm nhặt Thái Cực Ngư mà Quỷ Nhãn Thú lưu lại kia rồi cẩn thận nghiên cứu, phát hiện viên Thái Cực Ngư tựa như ánh mắt này thậm chí có tác dụng điên đảo âm dương.

Nếu như tu luyện lực lượng dương cương, thông qua viên Âm Dương Nhãn này có thể chuyển lực lượng dương cương thành lực lượng âm nhu, mà tu luyện lực lượng âm nhu, cũng có thể thông qua Âm Dương Nhãn chuyển hóa thành lực lượng dương cương, tương đương với một máy chuyển đổi lực lượng, vô cùng thần kỳ.

Hàn Sâm đang tu luyện Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, tác dụng của Âm Dương Nhãn này đối với hắn không lớn, nhưng nếu như rơi vào trong tay người tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cực đoan, đây chính là bảo bối giá trên trời.

- Nếu mình ở chỗ này hơn nửa năm, nói không chừng có thể đổi lấy một thân bảo cụ.

Hàn Sâm cực kỳ cao hứng, dùng những Sinh Mệnh Chi Thủy hại người đó đổi lấy bảo cụ, chuyện mua bán này đúng là có lợi nhất.

Hàn Sâm vốn còn đang mong trước khi Thiên Nguyên Thụ có thể sống lại tranh thủ đổi lấy nhiều bảo cụ, nhưng sau khi đổi lấy Âm Dương Nhãn không được mấy ngày, hắn lại nhìn thấy một tờ giấy có vẽ dấu hiệu Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Bên trên chỉ viết một địa chỉ và thời gian, có lẽ là người nọ không nhịn được muốn gặp mặt hắn rồi.

Hàn Sâm ghi nhớ thời gian và địa chỉ, sau đó lập tức hủy tờ giấy kia đi, nghỉ ngơi một đêm, đến rạng sáng ngày thứ hai rời khỏi Thiên Nguyên Thụ, nơi người nọ hẹn gặp hắn không ở trong Thiên Nguyên Thụ, mà là ở ngoài rừng cây hạch đào kia.

Hàn Sâm đi tới địa điểm ước định từ rất sớm, hắn thật sự quá hiếu kỳ về người kia, rất muốn biết rõ người kia rốt cuộc là ai.

Đợi ở địa điểm ước định một hồi lâu, cuối cùng cũng nghe được tiếng bước chân truyền đến, Hàn Sâm lập tức nhìn về bên kia, ở cách hắn không xa có một bóng người đang đi về phía bên này.

Nhưng do bụi gai che chắn lấy, trong lúc nhất thời Hàn Sâm vẫn không nhìn rõ được bóng dáng người kia, đợi người nọ đến gần hơn một ít, bụi gai đã không che được y nữa, Hàn Sâm mới nhìn rõ ràng hình dạng của người tới, lập tức kinh ngạc đến mức há to miệng.

Hàn Sâm đã tính tới tất cả mọi khả năng, nhưng khi thật sự nhìn thấy người này, hắn vẫn phải lắp bắp kinh hãi, thật sự không ngờ người viết giấy nhắn cho mình lại là y.

- Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao, bảo cậu lập tức rời đi? Vì sao cậu còn không đi, thật sự không sợ chết sao?

Người nọ nhìn Hàn Sâm rồi nói với vẻ lạnh nhạt.

- Những tờ giấy đó là ông để lại cho tôi?

Vẻ mặt Hàn Sâm cổ quái nhìn người phía trước mặt, người này có đầu lớn như cái đấu, thân thể lại như trẻ con vậy, nhìn cực kỳ quái dị, chính là Anh

Quỷ Đế luôn như hình với bóng cùng Khô Cốt Đế.

- Ngoại trừ tôi thì còn có thể là ai?

Anh Quỷ bĩu môi một cái rồi nói.

- Vậy ông biết đây là cái gì ư?

Hàn Sâm lấy ra một tờ giấy vẽ đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu, đưa tới trước mặt Anh Quỷ rồi hỏi.

Hắn vẫn không tin tưởng Anh Quỷ, trước tiên không tính đến chuyện có phải Anh Quỷ gửi giấy cho hắn hay không, cho dù là y gửi, cũng rất khó tin tưởng y thật sự hiểu ý nghĩa của Cửu Mệnh Huyết Miêu.

- Tôi chính là giáo đồ của Huyết Mệnh Giáo, cậu lại hỏi tôi có biết đây là thứ gì?

Vẻ mặt Anh Quỷ tràn đầy khinh thường.

Hàn Sâm nghe Anh Quỷ nói một câu kia thì vô cùng khiếp sợ, Anh Quỷ chính là Đế Linh đấy, làm sao y lại có thể là giáo đồ của một tổ chức nhân loại?

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi Hàn Sâm nghe được đáp án này, hắn vẫn bị giật mình đến mức há hốc mồm.

- Ông là giáo đồ Huyết Mệnh Giáo?

Hàn Sâm vẫn không thể tin được nhìn Anh Quỷ rồi hỏi một câu.

Đế Linh ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thế mà lại là giáo đồ Huyết Mệnh Giáo, CMN thật sự khiến người ta không thể tiếp nhận.

Trước kia Hàn Sâm biết rõ Huyết Mệnh Giáo có khả năng rất trâu bò, nhưng có trâu bò hơn cũng chỉ là ở trong nhân loại thôi, tuyệt đối không nghĩ tới, Huyết Mệnh Giáo đã trâu bò đến loại trình độ này, ngay cả Đế Linh ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng là giáo đồ.

Hàn Sâm cảm giác tư duy của mình đã hoàn toàn bị phá vỡ, thật sự không thể tưởng tượng, Huyết Mệnh Giáo rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

Anh Quỷ lấy ra một vật từ trong túi tiền, run tay quăng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiếp được rồi nhìn một chút, đó là một tấm thẻ Liên Minh, nhìn giống như thẻ ra vào, loại thẻ này Hàn Sâm đã thấy rất nhiều lần, trong thẻ có dấu hiệu Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Lật qua nhìn một chút, quả nhiên giống với những tấm thẻ trước kia hắn đã nhìn qua, bên trong hoa văn có ẩn dấu đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu.

- Tôi là phó giáo chủ Huyết Mệnh Giáo, tên thánh của tôi là Quỷ Anh.

Anh Quỷ Đế lạnh nhạt nói.

Chương 1184: Suy Đoán Sai Lầm

Những lời này lọt vào trong tai Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm phải nhíu mày, hôm nay chuyện khiến hắn khiếp sợ đã đủ nhiều, hiện tại đã bắt đầu chết lặng, bắt đầu có thể bình tĩnh suy nghĩ vấn đề.

- Ông nói ông là phó giáo chủ Huyết Mệnh Giáo? Vậy nhất định ông sẽ biết rõ giáo chủ Huyết Mệnh Giáo là ai?

Hàn Sâm hỏi Anh Quỷ Đế.

- Cậu lại không phải giáo đồ Huyết Mệnh Giáo chúng tôi, lão tử không cần phải nói cho cậu biết những chuyện này, hiện tại cậu đã ra tới đây rồi, vậy không cần trở về nữa nữa, nếu không mạng nhỏ nhất định khó giữ.

Anh Quỷ nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm có chút kinh ngạc, hắn vốn cho rằng người gửi giấy nhắn cho hắn, nhất định là do phát hiện trên người của hắn có sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu, coi hắn trở thành người của Huyết Mệnh Giáo, cho nên mới

phải truyền tin tức nhiều lần cảnh cáo hắn như thế, nhưng hiện tại Anh Quỷ cũng không biết trên người hắn có Cửu Mệnh Huyết Miêu.

- Ông đã biết tôi không phải là giáo đồ của các ông, vì sao ông lại nhiệt tâm cứu tôi như vậy?

Hàn Sâm nhìn Anh Quỷ hỏi.

Thật vất vả mới gặp được một nhân vật cao tầng trong Huyết Mệnh Giáo, tạm thời bất kể y là thật hay giả, cứ hỏi một câu rồi nói sau, Hàn Sâm thật sự rất tò mò về Huyết Mệnh Giáo.

Anh Quỷ Đế trợn trắng mắt lên rồi nói:

- Bởi vì lão tử nhìn cậu thuận mắt, hơn nữa cậu còn rất giống một người.

- Tôi giống ai?

Trái tim Hàn Sâm đập mạnh một cú.

- Hàn Kính Chi.

Anh Quỷ thuận miệng nói một câu.

Hàn Sâm nghe được ba chữ kia, trong lòng có cảm giác vô cùng phức tạp, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra ngoài một chút nào, chỉ bình tĩnh hỏi:

- Hàn Kính Chi là gì của ông? Tôi có chỗ nào giống ông ta?

Anh Quỷ tựa như lâm vào trong hồi ức, liếc Hàn Sâm một cái rồi mới lên tiếng:

- Những chuyện này cậu không cần biết, cậu chỉ cần biết, lần này cậu còn dám tiến vào Trường Sinh Tí Hộ Sở, vậy cậu chết là cái chắc rồi.

- Ít nhất ông cũng phải nói cho tôi biết vì sao chứ? Tôi cũng không thể chỉ vì ông nói một câu đã rời đi như vậy?

Hàn Sâm xòe hai tay ra rồi nói.

Anh Quỷ xoay người rời đi, chỉ vứt lại một câu lạnh như băng:

- Có tin hay không thì tùy cậu, cậu nhất định muốn đi chịu chết, tôi cũng không ngăn cản cậu.

- Chờ một chút.

Hàn Sâm gọi Anh Quỷ lại, lấy sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu từ trong cổ áo ra:

- Anh Quỷ, nếu ông là Phó giáo chủ Huyết Mệnh Giáo, không phải ông không biết đây là cái gì chứ?

Anh Quỷ xoay người lại liếc nhìn Hàn Sâm, chỉ nhìn sợi dây chuyền này, sắc mặt Anh Quỷ khẽ thay đổi, đôi mắt to doạ người kia như bị nam châm hút vậy, nhìn chằm chằm vào sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trong tay Hàn Sâm.

Anh Quỷ không nói một câu, thân thể đột nhiên động.

Hàn Sâm lập tức mở ra khóa gen, chuẩn bị tinh thần đại chiến, nhưng một giây sau Hàn Sâm lại đứng ngốc tại chỗ.

Anh Quỷ quỳ gối trước mặt Hàn Sâm, đầu to trực tiếp dập trên mặt đất, khiến mặt đất nứt ra một hố to.

Bành!

Anh Quỷ Đế không ngừng dập đầu, trực tiếp làm đại lễ ba quỳ chín lạy, trong miệng còn lẩm bẩm, nhưng Hàn Sâm không hiểu y đang lẩm bẩm cái gì.

Hàn Sâm vô cùng choáng váng, hắn nghĩ tới vô số khả năng, nhưng tuyệt đối không ngờ Anh Quỷ Đế nhìn thấy Cửu Mệnh Huyết Miêu lại có hành động như vậy.

Y là một Đế Linh ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, tuy ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở không tính là đỉnh cấp, nhưng cũng có thể coi như chiến lực nhất lưu, có thể diệt hết tất cả nhân vật Siêu Việt Giả mạnh mẽ của nhân loại.

Một Đế Linh khủng bố như vậy, vậy mà lại ba quỳ chín lạy với một tín vật của tổ chức nhân loại, Hàn Sâm có cảm giác đây là chuyện đùa lớn nhất thế kỷ này.

- Huyết Mệnh Giáo thật sự trâu bò như vậy sao?

Hàn Sâm cảm giác mình hơi ngây người, có cảm giác sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trong tay lập tức nặng hơn rất nhiều.

Sau khi cung kính ba quỳ chín lạy, Anh Quỷ mới đứng dậy, trừng mắt nhìn Hàn Sâm kêu lên:

- Rốt cuộc cậu là ai, vì sao thánh vật bổn giáo lại nằm trong tay của cậu?

Xem dáng vẻ của Anh Quỷ, giống như nếu Hàn Sâm một không trả lời được, y sẽ lập tức xông lên dốc sức liều mạng với Hàn Sâm.

- Hàn Kính Chi cho tôi.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Anh Quỷ nao nao, sau đó sắc mặt lập tức thay đổi:

- Không có khả năng. . . điều này không có khả năng. . . thánh vật làm sao lại ở trong tay Hàn Kính Chi. . .

- Vì sao lại không có khả năng, đây vốn chính là đồ của Hàn Kính Chi.

Hàn Sâm còn nói thêm.

Anh Quỷ lập tức nói:

- Đây là thánh vật của bổn giáo, tại sao có thể là đồ vật của Hàn Kính Chi, cậu nói hươu nói vượn cái gì?

Hàn Sâm nghe thế rất kỳ quái, hắn vẫn cho rằng Hàn Kính Chi là nhân vật cao tầng của Huyết Mệnh Giáo, thậm chí có thể là giáo chủ Huyết Mệnh Giáo, nhưng nghe giọng của Anh Quỷ, có vẻ không có chuyện như vậy.

Ít nhất Hàn Kính Chi tuyệt đối không phải giáo chủ Huyết Mệnh Giáo, nếu không khi Anh Quỷ nhìn thấy Cửu Mệnh Huyết Miêu đều phải hành đại lễ, sao lại gọi thẳng tên Hàn Kính Chi.

- Hàn Kính Chi là một thành viên trong Huyết Mệnh Giáo, thứ này ở trong tay y có gì kỳ quái sao?

Hàn Sâm thăm dò một câu.

Trong mắt Anh Quỷ lập tức tràn đầy sát ý nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm:

- Quả nhiên là cậu đang nói hươu nói vượn, Hàn Kính Chi căn bản không phải người Huyết Mệnh Giáo chúng tôi, càng không khả năng giữ thánh vật, tốt nhất là cậu thành thật nói cho tôi biết thánh vật là từ đâu có được, nếu không lão tử để cậu muốn sống không được muốn chết không xong.

Trong lòng Hàn Sâm rất chấn động, sự thật so với hắn tưởng tượng quá khác nhau, Hàn Kính Chi lại không phải người của Huyết Mệnh Giáo, Hàn Sâm thật sự không ngờ lại có kết quả như vậy.

Nếu như Anh Quỷ thật sự là phó giáo chủ Huyết Mệnh Giáo, như vậy suy luận trước kia của Hàn Sâm đã hoàn toàn sai rồi.

Thế nhưng nếu nói là Hàn Kính Chi không có quan hệ gì với Huyết Mệnh Giáo, vậy vì sao ông ấy lại nhờ Trùng Gia giúp ông ấy đi tìm Cửu Mệnh Huyết Miêu, vì sao ông ấy biết rõ Cửu Mệnh Huyết Miêu ở địa phương nào?

- Anh Quỷ, dù ông có tin hay không, tôi đều phải nói cho ông biết, thứ này thực sự là từ Hàn Kính Chi truyền thừa xuống, hơn nữa có rất nhiều người cũng biết.

Hàn Sâm nói ra.

Anh Quỷ nhìn Hàn Sâm, ánh mắt như dao găm nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ của Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn nói thêm:

- Nếu Hàn Kính Chi và Huyết Mệnh Giáo không có quan hệ gì, vậy vì sao ông lại biết ông ấy?

Anh Quỷ giật giật miệng muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên lại biến sắc, quay đầu nhìn về phía rừng hạch đào.

- Cậu đến gần đây chờ tôi, đừng trở lại Trường Sinh Tí Hộ Sở, tôi làm xong chuyện rồi lại tới tìm cậu.

Nói xong, Anh Quỷ đã vội vã bay về phía Thiên Nguyên Thụ.

Hàn Sâm biết rõ trong Thiên Nguyên Thụ có khả năng xảy ra đại sự gì, nếu không vừa nói được nửa câu, Anh Quỷ không có khả năng vội vã rời đi như vậy.

- Chẳng lẽ là Thiên Nguyên Thụ muốn sống lại rồi?

Hàn Sâm vội vàng chạy tới phía Thiên Nguyên Thụ.

Hắn đợi lâu như vậy, chính là đang đợi cơ hội này, lại làm sao có thể bởi vì Anh Quỷ nói mấy câu đã bỏ qua.

Sau khi Hàn Sâm trở lại Thiên Nguyên Thụ, lại phát tất cả đều rất bình thường, cũng không có gì dị biến, tất cả dị sinh vật và Dị Linh vẫn làm việc như bình thường, cũng không xảy ra rối loạn.

Khi Hàn Sâm đang nghi ngờ, lại thấy Khô Cốt Đế vội vã đã đi tới, lôi kéo Hàn Sâm đi lên tầng trên hốc cây.

- Trường Sinh đại nhân đã tu luyện xong, triệu tập chúng ta tới Trường Sinh đại điện, tôi tìm cậu một hồi lâu rồi, cậu đi nơi nào thế, sao hiện tại mới trở về?

Khô Cốt Đế vừa lôi kéo Hàn Sâm vừa đi lên tầng trên.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh, Trường Sinh Đại Đế lại xuất thế, điều này có thể chính là dấu hiệu Thiên Nguyên Thụ sắp sống lại.

Chương 1185: Đều Phải Chết

Hàn Sâm cất long huyết ban chỉ đi, nếu như Trường Sinh Đại Đế kia thật sự là Thiên Đế, nhất định sẽ nhận ra long huyết ban chỉ của Long Đế.

Cùng Khô Cốt đi đến Trường Sinh đại điện, Hàn Sâm hết sức hiếu kỳ với Trường Sinh Đại Đế, muốn xem vị Trường Sinh Đại Đế này rốt cuộc có bộ dáng thế nào.

Tình Quân và đám sinh vật siêu cấp thần huyết Quỷ Nhãn Thú đều đã đi tới bên trong đại điện, Anh Quỷ nhìn thấy Hàn Sâm và Khô Cốt cùng tiến đến, sắc mặt lập tức khẽ biến.

Hàn Sâm cười cười rồi lên tiếng chào hỏi Anh Quỷ, sau đó ngồi xuống bàn tròn phía trước, cũng không tiếp tục nhìn Anh Quỷ nữa.

Sau khi ngồi xuống, Hàn Sâm nhìn tới chủ vị của bàn tròn, nhưng cũng không thấy người nào, vị trí kia vẫn bỏ trống, có vẻ Trường Sinh Đại Đế còn chưa tới.

Bầu không khí có chút áp lực, không có người nào nói chuyện, ngay cả Quỷ Nhãn Thú bình thường sinh động nhất, lúc này cũng ngồi im ở chỗ kia không nhúc nhích, không dám thở mạnh.

Vị trí Tình Quân gần chủ vị nhất, lúc này vẻ mặt Tình Quân cũng không có biểu tình gì, khi ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm giống như đang nhìn một người chết.

Hàn Sâm lại không thèm để ý, chỉ ngồi ở chỗ kia cùng đợi Trường Sinh Đại Đế đến.

Răng rắc!

Cửa sau Trường Sinh đại điện bị đẩy ra, trong lòng Hàn Sâm lập tức xiết chặt, ánh mắt không tự chủ được nhìn tới cửa sau đại điện.

Sau khi nhìn rõ ràng, trong lòng lại nao nao, Hàn Sâm đã tưởng tượng qua vô số hình tượng của Trường Sinh Đại Đế, nhưng không ngờ, Trường Sinh Đại Đế lại là một quái điểu giống như chim công.

Con chim công kia toàn thân như được đức từ hoàng kim, hình vẽ trên lông đuôi giống như một con mắt mở, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị mỹ lệ.

- Trường Sinh Đại Đế không phải Đế Linh sao? Sao lại là một con chim công?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc, nhưng khi nhìn con Hoàng Kim Khổng Tước kia đi thẳng đã đến chủ vị, vậy chắc sẽ không sai rồi.

Một đám Đế Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết đều cúi đầu hành lễ với Hoàng Kim Khổng Tước, Hàn Sâm cũng cúi đầu giống như bọn họ, không hề nhìn con Hoàng Kim Khổng Tước kia.

Mắt Khổng Tước đảo qua trên thân mọi người một lần, cuối cùng rơi vào trên người của Hàn Sâm, nhưng cũng chỉ hơi liếc qua, sau đó cũng không tiếp tục nhìn hắn.

Khổng Tước đột nhiên kêu to một tiếng, tất cả mọi người đều nhìn sang Khổng Tước, thấy Khổng Tước đã mở ra lông đuôi, phía trên có rất nhiều hoàng kim Nhãn bắn ra ánh sáng màu vàng óng, ở trước mặt mọi người ngưng tụ thành một quang ảnh kim sắc.

Trong quang ảnh kia, lập tức hiện ra một bóng người màu vàng óng, cực kỳ hùng tráng uy nghiêm, rồi lại nhìn không rõ hình dạng chân thật của y, chỉ là quang ảnh kia tản ra khí thế khủng bố khiến người ta khó có thể ngăn cản.

Hàn Sâm thấy bờ môi của quang ảnh kia khẽ động rung động, dường như là đang nói gì đó với Tình Quân, nhưng hắn lại không hề nghe được một chút âm thanh nào.

Tình Quân Đế ngồi bên cạnh quang ảnh lại liên tục gật đầu, dường như là đã nghe được lời quang ảnh kia nói.

Chờ quang ảnh kia nói xong, Tình Quân Đế khẽ hành lễ, cung kính nói:

- Cẩn tuân thần dụ của Đại Đế.

Quang ảnh khẽ gật đầu, sau đó quang ảnh lập tức tiêu tán không thấy, Khổng Tước cũng thu lông đuôi lại, hai cánh mở ra từ cửa sau bay ra ngoài.

Chờ sau khi hoàng Kim Khổng Tước rời khỏi, một đám Đế Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết đều thở dài một hơi, không khí trong đại điện mới khôi phục bình thường.

- Tình Quân, Trường Sinh đại nhân có mệnh lệnh gì?

Thủy Mị Yêu Linh dịu dàng hỏi.

Tình Quân lạnh nhạt nói:

- Trường Sinh đại nhân đã sắp mở thần môn lên thiên giai, lúc này cần một lượng lớn Thiên Nguyên Quả để chế đan dược phụ trợ, để chúng ta tăng tốc độ thu thập Thiên Nguyên Quả, trong vòng một tháng phải thu toàn bộ Thiên Nguyên Quả còn dư lại.

- Một tháng? Như thế có phải quá gấp không? Thiên Nguyên Quả còn có 23 quả đấy, cho dù thời gian dùng để đả thông thông đạo, chỉ sợ cũng có chút gấp gáp.

Khô Cốt Đế nói ra.

- Thông đạo cũng do tự chúng ta đi thông, không thể lại lề mề, chẳng lẽ ông lại muốn làm chậm trễ thời gian Trường Sinh đại nhân mở thần môn?

Tình Quân liếc nhìn Khô Cốt.

Sắc mặt Khô Cốt lập tức đại biến, không ngừng nói không dám.

- Trong thời gian một tháng này, tất cả mọi người đều phải nghe theo mệnh lệnh của tôi để làm việc, nửa bước cũng không được phép rời đi, nếu ai dám phá hỏng đại sự của Trường Sinh đại nhân, đừng trách Tình Quân tôi trở mặt vô tình.

Tình Quân lãnh khốc nói.

- Tôi không muốn làm hỏng đại sự của Trường Sinh đại nhân, nhưng cứ cách ba ngày tôi đều phải đi ra ngoài ăn quả hạch đào một lần, nếu không sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với thân thể, đến lúc đó chỉ sợ không thể tiếp tục công việc rồi.

Hàn Sâm nói ra.

Vẻ mặt Tình Quân không thay đổi nói ra:

- Sinh Mệnh Chi Thủy cũng có thể giúp cậu bảo trì trạng thái hiện tại, cậu không cần đi ra ngoài.

- Tôi đã không có Sinh Mệnh Chi Thủy rồi.

Hàn Sâm xòe hai tay ra nói.

Có vẻ Tình Quân đã sớm nghĩ tới Hàn Sâm sẽ nói như thế, lập tức lấy ra mấy chiếc lọ, phát cho mỗi người một lọ, sau đó mới lên tiếng:

- Mỗi người mười giọt Sinh Mệnh Chi Thủy, đây là Trường Sinh đại nhân khen thưởng thêm cho các vị, chỉ cần trong vòng một tháng có thể hoàn thành nhiệm vụ khai thác Thiên Nguyên Quả, ban thưởng Sinh Mệnh Chi Thủy cũng sẽ nhân đôi.

Một đám Đế Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết đều quá đỗi vui mừng, thi nhau cầm Sinh Mệnh Chi Thủy rồi cảm tạ Trường Sinh Đại Đế.

Hàn Sâm cũng đành phải thu Sinh Mệnh Chi Thủy lại, rồi cùng đám Khô Cốt nghe Tình Quân an bài công việc.

Không có một chút thời gian nghỉ ngơi nào, đám Hàn Sâm trực tiếp bị Tình Quân mang đến Thiên Nguyên Quả, bình thường đều là dị sinh vật cùng Dị Linh đi đả thông thông đạo, hiện tại thời gian cấp bách, bọn hắn cũng chỉ có thể tự mình đi đả thông thông đạo.

Tình Quân để mỗi người bọn họ phụ trách hai Thiên Nguyên Quả, từng người bắt đầu công việc.

- Xem ra thời gian sống lại của Thiên Nguyên Thụ là một tháng sau rồi.

Đến khi chỉ còn lại Hàn Sâm đào thông đạo, hắn mới đeo long huyết ban chỉ lên, giọng nói của Long Đế lập tức truyền tới.

- Có biện pháp nào phá hư kế hoạch của Thiên Đế không?

Hàn Sâm nhỏ giọng hỏi Vấn Long.

Long Đế do dự một chút nói ra:

- Chỉ sợ là không có biện pháp gì, thời gian quá gấp, hơn nữa những sinh vật siêu cấp thần huyết đó và Đế Linh đều đã hấp thu quá nhiều Sinh Mệnh Chi Thủy, đến lúc đó khẳng định không ngăn cản nổi lực lượng Thiên Nguyên Thụ, trong khoảng thời gian ngắn sẽ bị Thiên Nguyên Thụ hút khô thân thể, chuyển hóa làm chất dinh dưỡng cho Thiên Nguyên Thụ. Trừ phi có thể chặt đứt Thiên Nguyên Thụ, diệt sinh cơ của nó, nếu không cho dù là Thiên Đế cũng không ngăn cản được.

Hàn Sâm nghe xong lập tức nhíu mày, Khâu Bình còn chưa giải cứu được, hơn nữa thật vất vả mới tìm được nhân vật trọng yếu của Huyết Mệnh Giáo là Anh Quỷ, hắn có rất nhiều vấn đề còn chưa hỏi rõ, nếu để ông ta chết đi như thế, Hàn Sâm có chút không cam lòng.

Hàn Sâm đang suy nghĩ về Anh Quỷ, đã thấy Anh Quỷ đi tới phía hắn.

- Không phải tôi đã nói với cậu là không nên quay lại sao, tại sao cậu lại trở về?

Sắc mặt Anh Quỷ rất khó nhìn.

- Cảm ơn ông, tôi đã không có chuyện gì nữa.

Hàn Sâm cười nói.

- Quỷ mới quan tâm cậu, nếu không phải thánh vật ở trên người cậu, lão tử mới lười quản.

Anh Quỷ tức giận nói:

- Cậu không có việc gì mới là lạ, lần này cậu trở về, chẳng khác nào là tự chui đầu vào lưới, chắc chắn phải chết.

- Vì sao?

Hàn Sâm ra vẻ kinh ngạc hỏi.

Anh Quỷ tức giận nói:

- Không sợ nói thật cho cậu biết, toàn bộ Dị Linh cùng dị sinh vật trong Trường Sinh Tí Hộ Sở, ngoại trừ Tình Quân và tôi, tất cả đều phải chết.

Chương 1186: Thiên Nguyên Thụ Phục Sinh

- Vì sao?

Trong lòng Hàn Sâm thật sự kinh ngạc, có vẻ Anh Quỷ cũng biết một chút gì đấy.

Anh Quỷ hừ lạnh nói:

- Vì sao thì cậu không cần phải biết, cậu chỉ cần biết rằng mình nhất định phải chết là được rồi, đưa thánh vật cho tôi, cậu có nguyện vọng gì cũng có thể nói ra, những chuyện khác thì chớ vọng tưởng.

- Là vì Trường Sinh Đại Đế muốn tế sống toàn bộ sinh vật trong Tí Hộ Sở để phục sinh Thiên Nguyên Thụ sao?

Hàn Sâm lạnh nhạt hỏi Anh Quỷ.

Anh Quỷ nghe thế vô cùng kinh ngạc, hai mắt mở to khó tin nhìn Hàn Sâm:

- Làm sao cậu lại biết chuyện này?

Hàn Sâm mỉm cười, không trả lời Anh Quỷ, chỉ hỏi lại:

- Vì sao tôi biết cũng không quan trọng, tôi chỉ có chút tò mò, ông dựa vào cái gì mà tự tin rằng ông và Tình Quân sẽ không bị tế sống đây?

Anh Quỷ hiển nhiên rất giật mình vì Hàn Sâm biết chuyện tế sống Thiên Nguyên Thụ, khó có thể bình tĩnh, nhìn Hàn Sâm rồi đáp:

- Đây là chuyện đương nhiên, Tình Quân là con gái của Trường Sinh Đại Đế, còn tôi từ lúc bắt đầu đã trợ giúp y thực hiện kế hoạch này, đương nhiên không có khả năng bị tế sống rồi.

- Như vậy ông có dùng Sinh Mệnh Chi Thủy không?

Hàn Sâm lại tiếp tục hỏi.

- Chuyện này có quan hệ gì với Sinh Mệnh Chi Thủy?

Anh Quỷ biến sắc, giống như nghĩ tới điều gì.

- Sinh vật sử dụng Sinh Mệnh Chi Thủy đều sẽ bị tế sống, không ai trốn thoát được cả.

Hàn Sâm nhìn vẻ mặt của Anh Quỷ, liền biết nhất định y đã sử dụng Sinh Mệnh Chi Thủy rồi.

Sắc mặt Anh Quỷ lập tức trở nên rất khó coi, vẫn có chút không tin:

- Không có khả năng. . . chuyện này không có khả năng. . . Tình Quân cũng sử dụng Sinh Mệnh Chi Thủy. . . cậu nghe được những tin tức này từ nơi nào. . . chuyện này tuyệt đối không thể nào. . .

- Trường Sinh Đại Đế có nói cho ông biết y muốn tế sống những sinh linh kia như thế nào không?

Hàn Sâm cũng không có giải thích, chỉ hỏi ngược một câu.

Anh Quỷ há to miệng muốn nói gì đó, nhưng dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức tái nhợt:

- Đáng chết. . . chẳng lẽ tôi thật sự bị gạt?

Nói xong, Anh Quỷ quay người muốn chạy đi, lại bị Hàn Sâm ngăn cản.

- Hiện tại ông đi tìm Trường Sinh Đại Đế, tám chín phần là có đi mà không có về, ông nói cho tôi biết trước, Hàn Kính Chi và Huyết Mệnh Giáo rốt cuộc có quan hệ gì?

Hàn Sâm nói ra.

Anh Quỷ hít sâu một hơi:

- Hiện tại tôi còn chưa có biện pháp tin tưởng lời cậu nói, nhất định phải đi xác nhận một việc, chờ tôi xác nhận xong, tôi sẽ lại tới tìm cậu.

- Đừng, chỉ một câu nó thôi, hiện tại ông tại nói cho tôi biết đi.

Hàn Sâm thật sự sợ Anh Quỷ cứ một đi không trở lại như vậy.

Anh Quỷ cũng không do dự, trực tiếp tựu nói với Hàn Sâm:

- Việc này nói ra rất dài dòng, tôi không có nhiều thời gian từ từ nói cho cậu nghe, hiện tại chỉ có thể nói cho cậu biết, năm đó bởi vì trong giáo đã xảy ra một đại sự, cần một số nhân thủ có tài năng đặc thù, Hàn Kính Chi là bị bắt cóc đến Huyết Mệnh Giáo, nhưng y cũng không nhập giáo.

Hàn Sâm nghe mà ngẩn người, chuyện này hoàn toàn khác so với tưởng tượng của hắn, Hàn Kính Chi đúng là có quan hệ cùng Huyết Mệnh Giáo, nhưng không phải cao tầng Huyết Mệnh Giáo, mà là một con tin bị bắt cóc.

Hàn Sâm còn muốn hỏi lại, nhưng Anh Quỷ đã không kịp đợi, trực tiếp chạy đi, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt Hàn Sâm.

- Hàn Kính Chi bị bắt cóc đến Huyết Mệnh Giáo, nói cách khác thật ra y vẫn ở trong Huyết Mệnh Giáo một thời gian ngắn, như vậy y quả thật có thể biết tung tích Cửu Mệnh Huyết Miêu, nhưng lúc ấy tại sao Huyết Mệnh Giáo phải bắt cóc y? Khi đó Huyết Mệnh Giáo xảy ra chuyện gì? Vì sao cần một số nhân thủ có tài năng đặc thù? Tài năng của Hàn Kính Chi là gì? Đây là chuyện xảy ra trước khi y tiến vào thế giới Tí Hộ Sở hay là sau khi?

Nghi ngờ trong lòng Hàn Sâm ngược lại càng nhiều thêm.

Nghĩ mãi mà không rõ những việc này, Hàn Sâm chỉ có thể không nghĩ nữa, chỉ hi vọng Anh Quỷ không bị chết, có thể rất nhanh chóng trở về giải đáp nghi ngờ trong lòng hắn, nói rõ ràng mọi chuyện.

Về phần hành động của Anh Quỷ có thể khiến hắn bị lộ hay không, điểm này Hàn Sâm lại không lo lắng, có tiểu thiên sứ ở bên cạnh, hắn có lòng tin có thể rời khỏi Thiên Nguyên Thụ.

Hàn Sâm đợi vài ngày, cuối cùng cũng có người tới tìm hắn, nhưng người tới không phải Anh Quỷ, mà là Tình Quân.

Hàn Sâm nhìn thấy Tình Quân lại cảm thấy hơi ngoài ý muốn, Tình Quân nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm một lúc lâu, mới đột nhiên mở miệng hỏi:

- Cậu không dùng Sinh Mệnh Chi Thủy?

- Không có.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu.

- Được.

Tình Quân nói xong lập tức vứt cho Hàn Sâm một món đồ, sau đó lại xoay người trực tiếp rời đi.

Hàn Sâm có chút không hiểu, không biết Tình Quân đang giở trò quỷ gì, tại sao không nói gì cứ không đầu không đuôi như thế mà đi rồi, Hàn Sâm còn muốn hỏi, nhưng lại không kịp hỏi.

Có vẻ Anh Quỷ đã nói chuyện này cho Tình Quân biết, nếu không cô ta đã không hỏi như vậy.

Hàn Sâm nhìn nhìn đồ vật trong tay mình, món đồ này giống như một bình ngọc nhỏ phỉ thúy hoàn mỹ, bên ngoài còn dán một tờ giấy.

Trên tờ giấy viết mấy chữ “Khế ước với Khâu Bình đã giải”, Hàn Sâm nao nao, hắn vốn còn đang suy nghĩ phải làm thế nào để cứu Khâu Bình, không

ngờ Tình Quân lại đi giải trừ khế ước trước rồi.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, lập tức rời khỏi thông đạo mà mình đang đào, chuẩn bị mang Khâu Bình ra ngoài trước.

Hàn Sâm vốn cho rằng có lẽ sẽ có người tới ngăn cản hắn, nhưng bất ngờ không có người nào đến ngăn hắn cả, Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quét qua bốn phía xung quanh đều không cảm ứng được khí tức sinh mệnh, những sinh vật siêu cấp thần huyết đó và Đế Linh giống như đều không thấy đâu.

Hàn Sâm rất thuận lợi đi tới tầng thứ tư hốc cây, sau khi tìm được Khâu Bình, trực tiếp dẫn y rời khỏi Thiên Nguyên Thụ.

Chờ Hàn Sâm đưa Khâu Bình về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, lúc trở về, lại chứng kiến một rừng hạch đào kia đều đang nhanh chóng héo rũ, giống như sinh mệnh lực đang bị máy bơm rút đi vậy.

- Không xong, nhất định là đám Anh Quỷ đã làm cái gì, khiến Thiên Đế sớm làm Thiên Nguyên Thụ sống lại.

Long Đế cả kinh kêu lên.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, bay lên tiến vào rừng hạch đào, nhanh chóng bay tới phía Thiên Nguyên Thụ.

Mới bay vào rừng hạch đào không bao lâu, đã thấy rất nhiều dị sinh vật lăn lộn kêu rên trên mặt đất, thân thể của bọn nó lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được già yếu đi, một tia khí tức sinh mệnh dùng mắt trần có thể thấy từ trong thân thể của bọn nó chảy ra ngoài, tuôn về phía Thiên Nguyên Thụ.

Mà ở trong thân thể của bọn nó bắt đầu chui ra một số mầm xanh quỷ dị, mầm xanh kia càng ngày càng phát triển, hóa thành một dây leo đâm xuyên qua da thịt dị sinh vật, bắt đầu hấp thu máu thịt và xương cốt của chúng.

Mắt thấy những dị sinh vật đó ngay cả mảnh xương vụn cũng biến thành phân bón, trái tim Hàn Sâm lạnh ngắt:

- Quả nhiên giống như lời Long Đế nói, dù có ở ở trong Thiên Nguyên Thụ hay không, chỉ cần ăn hạt hạch đào và uống Sinh Mệnh Chi Thủy, đều không thoát khỏi vận mệnh bị Thiên Nguyên Thụ hấp thu.

Hàn Sâm tăng nhanh tốc độ bay tới Thiên Nguyên Thụ, còn chưa bay tới nơi, chỉ thấy từ phía Thiên Nguyên Thụ tản mát ra một luồng khí tức kinh khủng, một cây đại thụ đỏ thẫm đột ngột từ mặt đất mọc lên, giống như một cột chống trời nhanh chóng phát triển, trong nháy mắt đã đâm xuyên đám mây, hơn nữa còn đang không ngừng cao lên.

Mà bên trên đó khắp nơi đều là cây hạch đào héo rũ và thi thể đám dị sinh vật bị dây leo hút khô, khi Thiên Nguyên Thụ rất nhanh cao lên, đại địa cũng giống như bị hút khô chất dinh dưỡng bắt đầu rạn nứt, từng vết rách lan tràn trên mặt đất giống như tận thế.

Chương 1187: Tuyệt Tình Bình

Hàn Sâm tiếp tục tăng tốc bay về phía Thiên Nguyên Thụ, tuy hắn biết không ngăn cản được Thiên Nguyên Thụ sống lại, nhưng nói không chừng có thể kiếm chút lợi lộc, thậm chí còn có cơ hội chém giết đám sinh vật siêu cấp thần huyết như Cửu Đầu Ly, cũng có thể tranh với Thiên Đế để lấy gen sịnh mệnh tinh hoa của bọn nó.

Thiên Nguyên Thụ đã vô cùng lớn, thân cây phát triển rất nhanh, vỏ cây đỏ thẫm trên thân cây bắt đầu rạn nứt, giống như rắn lột da vậy, những vỏ cây đó dần dần bong ra.

Trên thân cây xuất hiện rất nhiều khe hở, từ trong những khe hở đó có rất nhiều dị sinh vật trốn thoát.

Khi Thiên Nguyên Thụ lớn lên, những dị sinh vật đó cũng đều khôi phục lại, có các loại thú như Sư Hổ, cũng có cự thú cực lớn như Thái Thản, còn có các loại chim bay, rất nhiều dị sinh vật đều từ trên khe nứt Thiên Nguyên Thụ vọt ra.

Thế nhưng khi chúng vừa xông ra, huyết nhục trên người đã bị xé nứt nhiều chỗ, máu tươi chảy xuống rơi vào dây leo, thân thể của bọn nó bị quấn lấy, dây leo xé nứt thân thể của bọn nó, máu tươi phun khắp nơi, rất nhiều loại thú phi hành đều từ trên bầu trời ngã xuống đất, bị dây leo cuốn quanh không ngừng rú thảm, cuối cùng lại bị dây leo xé xác thành từng khối nhỏ, hóa thành phân bón.

Một sợi rễ cực lớn như rồng từ trong mặt đất chui lên, hấp thu hết những phân bón đó và khí tức sinh mệnh từ trong thân thể bọn chúng chảy ra không thừa một tia.

Những khe hở trên thân cây cũng dần khép lại, rất nhiều dị sinh vật không trốn ra khỏi bị kẹt trong khe hở, thân thể bị nghiền ép đứt gãy, máu tươi bắn ra, xương vỡ vụn, thoạt nhìn trên thân cây cao lớn, khắp nơi đều là dị sinh vật máu me đầm đìa, tình cảnh vô cùng quỷ dị.

Còn có rất nhiều dị sinh vật chưa kịp vọt tới khe hở, tất cả đều kêu thảm thiết lấy, giãy dụa muốn bò tới khe hở, nhưng trên người chúng lại có rất nhiều dây leo chui ra, khiến huyết nhục của bọn nó bị xé rách, thân thể không có khí lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn những khe hở đó khép lại, cuối cùng bọn nó đều bị nhốt ở trong hốc cây.

Cảnh tượng bốn phía giống như địa ngục, trong lòng Hàn Sâm lạnh lẽo, khi hắn đang do dự có còn nên xông vào hay không, lại thấy một tia sáng bay tới hắn.

Nhìn kỹ, tia sáng kia chính là Tình Quân, chỉ là khí tức sinh mệnh trên người cô ta cũng đang tản ra ngoài, hơn nữa trong thân thể cũng chui ra không ít mầm xanh, nhìn vô cùng khủng bố.

- Lấy Tuyệt Tình Bình ra.

Tình huống của Tình Quân phi thường không ổn, ngay cả phi hành cũng có chút bất ổn rồi, sau khi rơi xuống trước mặt Hàn Sâm lập tức hét lớn.

- Tuyệt Tình Bình gì?

Hàn Sâm không hiểu, nhưng sau đó cũng lập tức phản ứng lại, lấy bình nhỏ như phỉ thúy hoàn mỹ kia ra.

Ánh mắt Tình Quân phức tạp nhìn Hàn Sâm liếc, khuôn mặt lộ ra vẻ quyết tuyệt, cắn răng một cái, quỳ một gối xuống trước mặt Hàn Sâm, tay phải để lên ngực, cúi đầu đối tuyên thệ với Hàn Sâm:

- Tình Quân nguyện ý đi theo chủ nhân đến vĩnh hằng, đời này kiếp này tuyệt không phản bội.

Nói xong, trên trán của cô ta lại nổi lên Linh Hồn Chi Thạch, Hàn nhìn Sâm vừa mừng vừa sợ, không biết đây là đang hát kịch gì, Tình Quân lại chủ động thần phục hắn.

Nhưng chuyện tốt như vậy, Hàn Sâm đương nhiên sẽ không bỏ qua, thò tay đặt tại trên Linh Hồn Chi Thạch của Tình Quân, lập tức chỉ thấy trên Linh Hồn Chi Thạch kia lập loè vầng sáng, khắc lên lạc ấn của Hàn Sâm, sau đó lại cùng Tình Quân kia hòa thành một thể.

Tình Quân đã trở thành Dị Linh của Hàn Sâm, nhưng những mầm xanh trên người cô cũng không có khả năng bị loại, vẫn đang nhanh chóng chui ra, khiến cho vết thương trên người cô càng ngày càng nhiều, máu tươi không ngừng chảy ra từ mầm xanh.

- Mau mở Tuyệt Tình Bình ra để cho tôi đi vào.

Tình Quân hét lớn với Hàn Sâm.

- Bình này phải mở như thế nào?

Hàn Sâm cầm Tuyệt Tình Bình vội vàng hỏi.

Khi hắn lấy được Tuyệt Tình Bình đã nghiên cứu qua, miệng bình bịt kín, hắn thử rất nhiều phương pháp cũng không thể mở ra, cho nên hắn rất kỳ quái vì sao Tình Quân lại đưa cái bình này cho hắn, căn bản không biết rõ có lợi gì.

Thế nhưng hiện tại tâm niệm Hàn Sâm vừa động, miệng Tuyệt Tình Bình vậy mà tự động mở ra.

Hàn Sâm lập tức hiểu rõ, Tuyệt Tình Bình này chỉ sợ là sau khi ký kết khế ước vơi Tình Quân mới có thể sử dụng.

Tuyệt Tình Bình vừa mở, Tình Quân lập tức hóa thành một tia sáng, vậy mà trốn vào bên trong Tuyệt Tình Bình.

Hàn Sâm đang nghi ngờ Tình Quân làm như vậy có lợi gì, đột nhiên lại thấy một vệt sáng lảo đảo nghiêng ngã bay tới, dĩ nhiên là Thủy Mị Yêu Linh.

Trên thân thể Thủy Mị Yêu Linh cũng mọc ra rất nhiều mầm xanh, thân thể của cô trong suốt, có thể rõ ràng nhìn thấy những mầm xanh đó đang phát triển bên trong thân thể của cô.

Thân thể như nước của cô giống như không hoàn toàn bốc hơi, lại như là nước sôi bị đốt lên vậy, nếu tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ không bao lâu sau, thân thể sẽ bốc hơi toàn bộ.

Thủy Mị Yêu Linh chỉ kịp hô một tiếng cứu ta, sau đó cũng hóa thành một tia nước bắn vào Tuyệt Tình Bình còn chưa đóng lại.

Hàn Sâm nhìn vào trong bình, phát hiện Tình Quân và Thủy Mị Yêu Linh đều ở trong Tuyệt Tình Bình, những mần xanh trên người người các cô lại ngừng mọc ra, hơn nữa sinh cơ của các cô cũng không tràn ra bên ngoài.

Hàn Sâm quá đỗi vui mừng, Tuyệt Tình Bình này không biết là bảo bối gì, lại có thể ngăn cách hấp lực củaThiên Nguyên Thụ.

- Hàn Sâm! Cứu tôi!

Hàn Sâm vừa nhìn thoáng qua, chợt nghe thấy ở Thiên Nguyên Thụ có người kêu tên của hắn.

Nhìn kỹ, chỉ thấy trên bầu trời có một dây leo màu xanh biếc đang bay, mới bay ra không được xa lắm đã té ngã trên mặt đất, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng bên trong dây leo kia là một đống bạch cốt, đó chính là Khô Cốt Đế.

Hàn Sâm do dự một chút, rồi bay rới cạnh Khô Cốt Đế, hắn giơ Tuyệt Tình Bình tới trước mặt Khô Cốt Đế rồi nói:

- Tự ông có thể đi vào không?

Khô Cốt Đế lập tức cố gắng bay vọt lên, xông về Tuyệt Tình Bình.

Bốn phía truyền đến tiếng gào thét, chỉ thấy một quái vật chín đầu giãy dụa trên không trung, có vẻ cũng muốn bay tới Hàn Sâm.

Thế nhưng nó chưa kịp bay tới, những dây leo đó đã xé rách thân thể của nó, máu tươi như thác nước từ trên bầu trời rơi xuống, chỉ trong nháy mắt, một đầu sinh vật siêu cấp thần huyết cường đại đã chết đi như vậy, sinh cơ trên người đều tràn tới Thiên Nguyên Thụ.

Mà thi thể của nó sau khi rơi trên mặt đất, lập tức bị một nhánh rễ dài hẹp to lớn của Thiên Nguyên Thụ quấn lấy, trực tiếp kéo vào dưới mặt đất.

Hàn Sâm thầm kêu đáng tiếc, đảo mắt nhìn thấy đầu Quỷ Nhãn Thú kia bị dây leo dây dưa, thân thể cũng sắp bị xé nứt rồi, vội vàng phi thân vọt tới, chuẩn bị muốn rút Phượng Hoàng Thần Kiếm ra chém nó.

Thế nhưng ai biết Quỷ Nhãn Thú kia nhìn thấy Hàn Sâm bay tới, lại dùng toàn lực nhảy lên, vậy mà cũng vọt vào trong Tuyệt Tình Bình.

- Đậu xanh, anh đây là tới kiếm tiện nghi đấy, sao cả đám đều tự nhảy vào Tuyệt Tình Bình thế này?

Trong lòng Hàn Sâm có chút phiền muộn, nhưng chúng tiến vào Tuyệt Tình Bình, tựa hồ cũng đã bị giữ trong Tuyệt Tình Bình, không có Hàn Sâm cho phép chúng khó có thể đi ra, chuyện này cũng khiến Hàn Sâm hơi mừng rỡ.

Sau khi Quỷ Nhãn Thú xông vào, Hàn Sâm nghe được dưới đất truyền tới một tiếng ầm ầm, chỉ thấy một Nham Thạch Cự Nhân chạy như điên tới, trên người đã quấn đầy dây leo, nhưng thân thể của nó cực kỳ mạnh mẽ, những dây leo đó cũng khó có thể xé rách thân thể của nó.

Không có bất kỳ ngoài ý muốn, Nham Thạch Cự Nhân vọt tới trước mặt Hàn Sâm, trực tiếp nhảy lên một cái, cũng chui vào trong Tuyệt Tình Bình.

Chương 1188: Thiên Đế Xuất Thế

Trong lòng Hàn Sâm điên cuồng reo hò:

- Đến đây đi đến đây đi, nhiều thêm mấy con nữa, anh đây có thể tổ chức thành một quân đoàn rồi.

Bên trên bầu trời, một thân chim như địa ngục bắn ra hỏa diễm kinh khủng, gần như đốt cả nửa bầu trời thành màu đen, nhưng đối với những mầm xanh trên người nó lại không có gì chút tác dụng nào.

Những mần xanh này ở trong thân thể chúng quá lâu, dùng thân thể và lực lượng của chúng để phát triển, làm sao có thể e ngại sức mạnh của chúng được.

Trong ngọn lửa màu đen kia, mầm xanh không ngừng chui ra, những hỏa diễm đó khiến chúng càng thêm hưng phấn xé rách Địa Ngục Điểu.

Địa Ngục Điểu không ngừng rú thảm, cũng muốn bay tới Hàn Sâm, nhưng không đợi nó bay đến trước mặt Hàn Sâm, thân thể đã bị xé nứt ra, máu tươi và lông vũ từ trên trời rơi xuống, rơi vào rễ cây Thiên Nguyên Thụ, rất nhanh đã trở thành phân bón của Thiên Nguyên Thụ.

Gần như cũng ngay lúc đó, Hàn Sâm nhìn thấy nơi vốn là cửa lớn vào Thiên Nguyên Thụ, một dị sinh vật hình đóa hoa to lớn bị xé nứt, máu tươi vung đầy đất.

Những sinh vật siêu cấp thần huyết đó căn bản không đợi được Hàn Sâm đến cứu viện, đều trở thành phân bón của Thiên Nguyên Thụ.

- Anh Quỷ đâu? Anh Quỷ ở nơi nào?

Hàn Sâm vừa bay tới gần Thiên Nguyên Thụ vừa tìm tòi xung quanh, hắn còn có quá nhiều nghi vấn muốn hỏi Anh Quỷ.

Toàn bộ khu rừng hạch đào đã trở thành một chốn địa ngục, mặt đất rạn nứt rễ cây như rồng chui ra, máu tươi của vô số dị sinh vật và Dị Linh phun ra,

khắp nơi đều là máu tanh.

Hàn Sâm không nhìn thấy Anh Quỷ, vừa bay tới Thiên Nguyên Thụ, vừa hỏi Tình Quân trong Tuyệt Tình Bình:

- Anh Quỷ ở đâu? Tại sao ông ấy không cùng cô đi ra?

- Khi chúng tôi xông ra, y hẳn cũng ra tới, không biết tại sao không thấy y.

Tình Quân cũng không biết rõ Anh Quỷ ở nơi nào.

Hàn Sâm lại hỏi đám Thủy Mị Yêu Linh, tất cả đều không có nhìn thấy Anh Quỷ.

Trong lòng Hàn Sâm lộp bộp một chút, cảm thấy đại sự không ổn, nhưng Anh Quỷ biết rất rõ ràng âm mưu của Thiên Đế, làm sao có thể chạy trốn chậm hơn những sinh vật siêu cấp thần huyết này được?

Hàn Sâm vọt tới trước Thiên Nguyên Thụ, nhưng không tìm thấy nơi vốn là cửa lớn, lúc này toàn thân Thiên Nguyên Thụ tỏa ra sinh cơ kinh khủng, trên thân cây dường như tất cả đều đã được lấp đầy vào, căn bản không có cửa để có thể đi vào.

Chỉ nghe bên trên bầu trời truyền đến một tiếng kêu to kỳ dị, Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn về phía tán Thiên Nguyên Thụ, chỉ thấy một đầu Khổng Tước màu vàng từ phía trên tán cây bay xuống, trên lưng của nó còn ngồi một người.

Người nọ mặc kim khải, mái tóc vừa dài vừa thẳng rủ xuống, đỉnh đầu còn đeo đế quan, toàn thân tản ra khí tức cực kỳ kinh khủng, có thể xấp xỉ với Hương Âm lúc trước.

- Kia chính là Thiên Đế sao?

Hàn Sâm nhìn người đàn ông bên trên Khổng Tước, chỉ cảm thấy người kia tuấn mỹ mà yêu dị, hoàn toàn không có một tia khí tức loài người, mà giống như thần minh vậy.

- Đúng là tên hỗn đản kia.

Giọng Long Đế truyền vào trong tai Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn muốn nói điều gì, Hoàng Kim Khổng Tước đã hạ xuống trước mặt Hàn Sâm, người đàn ông ngồi xếp bằng trên lưng Khổng Tước thoáng mở mắt, đôi mắt kia cũng màu vàng, thoạt nhìn có chút trống rỗng, nhưng lại vô cùng thâm thúy.

- Để bọn họ lại, mày có thể bớt đau khổ khi chết.

Thiên Đế lạnh nhạt nói với Hàn Sâm.

Ánh mắt của y vẫn trống rỗng, dường như ở trong mắt y, Hàn Sâm căn bản không tồn tại.

Hàn Sâm là một tên vắt cổ chày ra nước, vật tốt rơi vào tay làm sao có thể đưa ra ngoài, huống chi đưa ra ngoài cũng chết, hắn không nói hai lời lập tức xoay người chạy.

Hiện tại còn chưa nhìn thấy bóng dáng Anh Quỷ, chỉ sợ ông ta đã lành ít dữ nhiều, có lẽ là đã bị giết chết ở bên trong Thiên Nguyên Thụ rồi, có tiếp tục tìm cũng không có ý nghĩa.

Về phần chiến một trận với Thiên Đế cũng chỉ chợt lóe lên trong đầu Hàn Sâm, nếu như không có Thiên Nguyên Thụ, hắn cũng có thể thử một lần, hiện tại Thiên Nguyên Thụ đã sống lại, đối địch với Đại Đế dưới Thiên Nguyên Thụ, khẳng định sẽ không chiếm được chỗ tốt gì.

Hiện tại cho dù giết Thiên Đế, y vẫn có thể phục sinh từ Thiên Nguyên Thụ, trừ phi chặt đứt Thiên Nguyên Thụ, nếu không Thiên Đế có thể không ngừng phục sinh chiến đấu.

Chặt đứt Thiên Nguyên Thụ lại càng không cần suy nghĩ, lúc trước Hàn Sâm dùng Phượng Hoàng Thần Kiếm cũng chỉ có thể chém lên trên thân Thiên Nguyên Thụ một vết trắng mờ, hiện tại Thiên Nguyên Thụ đã như cây cột chống trời, hắn làm sao có thể chém đứt được Thiên Nguyên Thụ.

Lúc này Thiên Nguyên Thụ đã hoàn toàn không còn màu đen, sau khi vỏ cây tróc ra, vỏ cây mới đã mọc ra, bên ngoài màu vàng bên trong màu đỏ,

giống như khối sắt nung đỏ, trên Thiên Nguyên Thụ tản ra nguyên khí khổng lồ, giống như một cây thần thụ.

Thiên Đế mưu tính lâu như vậy, làm sao có thể để cho Hàn Sâm mang đi nhiều phân bón quan trọng như vậy của Thiên Nguyên Thụ, Hoàng Kim Khổng Tước ngửa mặt lên trời thét to một tiếng, thân hình lập tức lớn lên vô số lần, hai cánh gần như che khuất nửa bầu trời.

Hoàng Kim Khổng Tước cúi người xuống khẽ hút lấy Hàn Sâm, trong miệng nó lập tức truyền ra một luồng hấp lực kinh khủng, cứ thế hút thân thể Hàn Sâm lui về phía sau, muốn hút hắn vào trong miệng Hoàng Kim Khổng Tước kia.

Trước kia đều là Hàn Sâm hút người khác, hiện tại lại bị Hoàng Kim Khổng Tước này hút, Hàn Sâm cắn răng một cái, trực tiếp triệu hoán Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra, bản thân cũng biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh.

Ngón tay khẽ bắn, một miếng kim tệ trong tay Hàn Sâm ngưng tụ thành hình, bắn về phía Hoàng Kim Khổng Tước.

Mặc dù chỉ là một đồng kim tệ, nhưng một kích toàn lực của Siêu Cấp Đế Linh cũng không phải sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường có thể ngăn cản.

Hoàng Kim Khổng Tước thấy kim tệ bay tới, lập tức ngậm miệng không hút nữa, mỏ của nó như móc câu trực mổ nát kim tệ.

Trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch lập tức bùng lên quầng sáng phản nghịch, màu vàng xanh nhạt lập tức bao phủ Hoàng Kim Khổng Tước và thân thể Thiên Đế, đồng thời quả đấm của y cũng đã đánh đến trước mặt Hoàng Kim Khổng Tước.

Hoàng Kim Khổng Tước cúi đầu lại mổ, kim quang như móc câu đánh xuống, va chạm với quả đấm của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, Kỵ Sĩ Phản Nghịch lập tức bắn ra sau, trên nắm tay đã bị mổ ra một lỗ máu.

Hàn Sâm nhân cơ hội này, thân thể phá vỡ không gian, lướt qua Hoàng Kim Khổng Tước trực tiếp nhảy lên trên lưng của nó, giống như thuấn di đến

trước mặt của Thiên Đế.

Trên nắm tay thánh quang màu trắng rừng rực chập chờn như lửa, một quyền toàn lực lượng đánh tới Thiên Đế vẫn ngồi trên lưng chim.

Thiên Đế vốn coi trời bằng vung kia cuối cùng đã nhìn tới Hàn Sâm, khi quả đấm của Hàn Sâm sắp đánh vào trên mặt hắn trong tích tắc, Thiên Đế cũng động.

Hàn Sâm hoa mắt chóng mặt, chỉ thấy cánh tay được áo giáp màu vàng óng bao quanh của Thiên Đế giống như động xuống, sau đó chỉ cảm thấy một luồng lực lượng kinh khủng đánh lên ngực của mình.

Giống như là bị xe lửa đụng vậy, Hàn Sâm bắn ra ngoài, bị đánh lún vào trong mặt đất, khiến mặt đất bị nứt ra một hố to sâu vài chục thước.

PHỐC!

Hàn Sâm phun ra một ngụm máu tươi, nhưng trong lòng thầm kêu khổ:

- Tên khốn kiếp Long Đế ông, không phải ông nói Thiên Đế cần phải mượn Thiên Nguyên Thụ mới có thể phục hồi thân Đại Đế sao? Hiện tại Thiên Nguyên Thụ còn không chưa hoàn toàn sống lại, Thiên Đế đã lợi hại như vậy rồi? Cái này CMN nếu không phải Đại Đế thì gặp quỷ rồi, hơn nữa còn là Đại Đế mở ra mười đạo khóa gen, cũng không kém Hương Âm tiểu tỷ tỷ là bao.

Chương 1189: Nụ Hôn Thiên Sứ

- CMN, tên hỗn đản kia làm sao có thể khôi phục thân Đại Đế? Còn mở ra mười đạo khóa gen, điều này không có khả năng ? Thiên Nguyên Thụ rõ ràng còn chưa hoàn toàn sống lại!

Long Đế cũng kêu lên.

Bành!

Thiên Đế gần như đã lập tức nhảy tới, một cước trực tiếp giẫm xuống, khiến mặt đất lại nứt ra một hố to, lực lượng kia khủng bố tới cực điểm.

- Ông mới là hỗn CMN đản, sau này tôi mà còn tin tưởng ông nữa thì tôi chính là đồ ngốc.

Hàn Sâm dựa vào Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ miễn cưỡng tránh được một cước này của Thiên Đế, hóa thành một tia sáng xông lên bầu trời đêm, muốn đào tẩu.

Khóe miệng Thiên Đế khẽ nhúc nhích, chỉ thấy từng tòa cung điện hoàng kim như trời mưa từ trên trời trấn áp xuống, Hàn Sâm không thể không thay đổi phương hướng, nhưng từng tòa cung điện hoàng kim không ngừng xuất hiện giữa bầu tời, Hàn Sâm lập tức rơi vào một khu cung điện hoàng kim, giống như tiến vào một tòa mê cung bằng hoàng kim vậy.

- Đáng chết, yquả nhiên đã khôi phục thân Đại Đế, đây là Thiên Tiên Cung, lực lượng hệ không gian, chúng ta bị nhốt rồi, nếu không thể đánh bại Thiên Đế, chúng ta sẽ không xông ra được.

Long Đế rên rỉ nói.

Hàn Sâm đã phát hiện ra sự thật này, Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ của hắn có tốc độ nhanh đến thế nào, dù không ngừng xuyên qua cung điện hoàng kim, lại giống như không đến được điểm cuối, đây tuyệt đối không chỉ là một cung điện thông thường.

- Có phương pháp phá giải hay không?

Hàn Sâm biết rõ hiện tại có tức giận với Long Đế cũng không có tác dụng gì, nếu không phá được thì chỉ có một con đường chết.

Trong khi nói chuyện, Hàn Sâm quay người nhìn tới phía sau, chỉ thấy Thiên đế từng bước đạp không mà đến, mỗi một bước đi, dưới chân của yn lại tự động hiện ra một bậc thang hoàng kim.

Nhìn thì có vẻ chậm rãi, nhưng mỗi một bước lại vượt qua không biết bao nhiêu khoảng cách, y chỉ bước vài bước mà đã đi tới trước mặt Hàn Sâm,

một quyền đánh tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức bay lui về phía sau, muốn né một quyền này của Thiên Đế, nhưng phát hiện tốc độ mình lui về phía sau lại trở nên chậm, không thể trốn thoát một quyền nhìn như chậm rãi của Thiên Đế.

Hàn Sâm rất nhanh phát hiện ra, cũng không phải tốc độ của hắn chậm, Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ vẫn rất nhanh, nhưng không gian mà hắn bay lại giống như bị kéo dài.

Vốn chỉ hơn ngàn mét dường như lại bị kéo dài hơn mười lần, thực tế tốc độ phi hành của hắn không hề giảm bớt, nhưng vì không gian kéo dài, thoạt nhìn như tốc độ của hắn trở nên chậm.

Mà một quyền kia của Thiên Đế nhìn có vẻ rất chậm chạp, không gian nơi một quyền này đi qua lại có vẻ như bị rút ngắn, nhìn tuy chậm, nhưng tốc độ thực tế lại nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, Hàn Sâm hoàn toàn không trốn thoát một quyền kia, chỉ có thể cắn răng ngưng tụ sức mạnh đỡ lấy.

Xương ngón tay và cánh tay của Hàn Sâm phát ra tiếng vang ken két, gần như muốn cắt đứt vậy, thân thể không tự chủ được bị đánh bay ra ngoài.

Từ sau khi Hàn Sâm có thể biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh, rất ít khi phải chịu thiệt thòi lớn như vậy, lực lượng của Thiên Đế rõ ràng mạnh hơn hắn rất nhiều.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm đụng vào một tòa cung điện hoàng kim, khiến cung điện bị đụng sụp, máu tươi từ khóe miệng tràn ra ngoài.

Còn không đợi hắn đứng lên, Thiên Đế đã lại đến trước mặt của hắn, nắm đấm một lần nữa đánh tới hắn.

- CMN cậu ngơ ra đấy làm gì, mau tránh đi!

Long Đế điên cuồng kêu to.

Hàn Sâm cũng muốn tránh, nhưng không gian nơi hắn đứng bị kéo dài, hắn căn bản không trốn thoát được.

Mắt thấy quả đấm của Thiên Đế muốn đánh vào trên người Hàn Sâm, đột nhiên chỉ thấy một thân ảnh thánh khiết từ mi tâm Hàn Sâm lao ra, đôi cánh thiên sứ trắng nõn mở ra, tóc vàng quăn như gợn sóng khẽ phấp phới, một đại kiếm trong suốt tràn ngập ánh sáng thánh khiết đâm về phía quả đấm của Thiên Đế.

Coong!

Mũi kiếm va chạm với nắm đấm, một quyền này của Thiên Đế bị cản lại, nhưng tiểu thiên sứ cũng bị chấn lui về sau, đâm vào trong ngực Hàn Sâm, hai người cùng một chỗ như lưu tinh bay ra, đâm vào phía trên một tòa cung điện hoàng kim khác, khiến tường cung điện sụp xuống.

- Chạy mau!

Long Đế gần như đã gầm thét.

- Câm miệng!

Hàn Sâm trực tiếp đóng lại long huyết ban chỉ, tên kia vốn là một kẻ thành sự thì ít bại sự thì nhiều, Hàn Sâm nghĩ trước kia mình lại tin tưởng y như vậy, đúng là đầu óc bị lừa đá.

Mắt thấy Thiên Đế vượt qua hư không một lần nữa đánh tới, Hàn Sâm vỗ tay một cái, trên bầu trời lập tức rơi ra kim tệ, đồng thời cùng tiểu thiên sứ chạy ra khỏi cung điện sụp đổ, một tả một hữu xuyên qua màn mưa kim tệ xông thẳng tới Thiên Đế.

Lực lượng của tiểu thiên sứ vậy mà không hề kém lực lượng của Hàn Sâm khi biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh, chỉ là đối mặt với một Đại Đế đã mở ra mười đạo khóa gen thì vẫn hơi yếu một chút.

Thiên Đế không để ý tới trận mưa kim tệ, mặc kệ những kim tệ đó rơi vào trên người của y, mà kim tệ lại giống như mưa bình thường chảy xuống, căn bản không có cách nào trấn áp thân thể của y.

Hàn Sâm cũng biết kim tệ bình thường khẳng định không trấn áp được Thiên Đế, nhưng hắn không có thời gian sử dụng Tồn Tiền Thuật, năng lực kéo duỗi và co rút không gian của Thiên Đế quá biến thái rồi, không gian ở trước mặt y giống như mì vắt vậy, muốn bóp thế nào thì bóp, muốn kéo thế nào thì kéo như thế.

Nếu trạng thái Siêu Cấp Đế Linh của Hàn Sâm cũng có thể mở ra mười đạo khóa gen, lực lượng không kém hắn thì cũng không cần sợ y, nhưng hiện tại lực lượng không bằng, thực sự không có cách nào.

Hàn Sâm và tiểu thiên sứ một trái một phải tấn công tới Thiên Đế, đại kiếm trong suốt và nắm đấm toàn lực công kích, từng tia kiếm khí kinh thiên động địa, từng nắm đấm xé rách hư không.

Thế nhưng vẻ mặt Thiên Đế lại không thay đổi, hai đấm giơ lên, đồng thời đỡ lấ đòn của Hàn Sâm và tiểu thiên sứ, vậy mà vẫn gắt gao chế trụ tiểu thiên sứ và Hàn Sâm.

Ở bên kia, Kỵ Sĩ Phản Nghịch và Hoàng Kim Khổng Tước đánh nhau, Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng bị hoàng Kim Khổng Tước áp chế, áo giáp trên người bị mổ rách nhiều chỗ, máu tươi không ngừng chảy ra, nhìn giống như một huyết nhân.

Bành!

Hàn Sâm cảm thấy mình có thể ngăn cản được một quyền kia, nhưng không gian trước mặt hắn lại đột nhiên bị kéo dãn, khiến quả đấm của hắn không thể đánh tới, còn quả đấm của Thiên Đế lại đơn giản xuyên qua phòng ngự của hắn, trực tiếp đánh lên trên ngực hắn.

Hàn Sâm lập tức giống như sao băng bay ra ngoài, liên tục va sụp vài tòa cung điện hoàng kim, xương cốt trên ngực cũng nát vài cái, máu tươi không thể khống chế từ khóe miệng tràn ra.

Áp lực của tiểu thiên sứ lập tức tăng lên nhiều, không thể ngăn trở quyền thứ hai, cũng bị Thiên Đế đánh bay ra.

Trong lòng xuất hiện thoái ý, Hàn Sâm bay qua đỡ lấy tiểu thiên sứ, muốn lấy Dạ Chi Áo Choàng rồi mượn cảnh đêm để bỏ chạy.

Thế nhưng ai biết Hàn Sâm vừa mới đỡ đươc tiểu thiên sứ, ôm tiểu thiên sứ trước ngực, tiểu thiên sứ lại dùng đôi bàn tay trắng như ngọc bưng lấy gương mặt của hắn, đôi môi đỏ mọng gợi cảm, trực tiếp hôn vào miệng của hắn.

- Đậu xanh, lúc này là lúc nào rồi, cho dù cô yêu thích tôi đến đâu, cũng phải chờ đến lúc chúng ta đào tẩu rồi mới hôn có được hay không?

Hàn Sâm nao nao, trong lúc nhất thời có chút dở khóc dở cười, không biết đây là tình huống gì.

Thế nhưng khi tiểu thiên sứ hôn đến Hàn Sâm, thân thể của cô giống như bốc cháy vậy, hóa thành quang ảnh màu trắng, quỷ dị hòa vào thân thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy một lực lượng vô cùng mạnh tràn vào thân thể của hắn, đỉnh đầu xuất hiện một vòng sáng thiên sứ kim sắc, sau lưng cũng có một đôi cánh thiên sứ thánh khiết, trong tay nắm đại kiếm thiên sứ của tiểu thiên sứ.

- Rống!

Hàn Sâm nhịn không được ngửa mặt lên trời gào thét, trong cơ thể tuôn ra lực lượng khó để phát tiết, một luồng lực lượng cường đại khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung tràn vào trong từng tế bào của hắn, khiến thân thể của hắn sinh ra biến hóa khó tin.

Chương 1190: Truy Sát Thiên Đế

Răng rắc!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy trong thân thể dường như có một đạo gông xiềng bị phá vỡ, thánh quang màu trắng như nước tràn ra, bao lấy thân thể Hàn Sâm,

cánh, đại kiếm cùng mỗi một tế bào.

Loại cảm giác này thực sự không thể hình dung, giống như là tiến vào trong nước, vốn chỉ khi di chuyển với tốc độ cao mới có thể cảm giác được lực cản không khí, nhưng hiện tại Hàn Sâm có cảm giác như mình đang ngâm trong một hồ nước.

Thiên Đế đấm ra một quyền, cả không gian đều chấn động theo, bởi vì không gian bị Thiên Đế co rút lại, quyền kia chỉ chớp mắt đã đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm cầm đại kiếm trong suốt trong tay mang theo thánh quang màu trắng chém ra, lập tức lại xuất hiện cảm giác Chỉ Xích Thiên Nhai, rõ ràng khoảng cách giữa hắn và Thiên Đế không đến một cánh tay, nhưng lại có cảm giác dù đi như thế nào cũng không vượt qua được khoảng cách này.

Thế nhưng một giây sau, đại kiếm của Hàn Sâm lại có cảm giác đi ngược dòng, mũi kiếm giống như chém nát mặt nước, không gian vặn vẹo lập tức bị cắt mở, đại kiếm trong suốt trực tiếp chém trúng nắm tay Thiên Đế.

Thiên Đế lập tức biến sắc, muốn thu nắm đấm lại nhưng cũng không còn kịp rồi, kiếm và nắm đấm đụng vào nhau, đại kiếm trong suốt mang theo thánh quang màu trắng kinh khủng, cứ thế chém đứt một nửa quả đấm của Thiên Đế.

Máu của Đại Đế không ngừng chảy ra, Thiên Đế cũng lộ vẻ kinh hãi, giống như không dám tin tưởng một kiếm kia lại có năng lực như vậy.

Hàn Sâm thấy thế thì vô cùng hưng phấn, tiểu thiên sứ và hắn hợp thể, lại trợ giúp hắn mở ra đạo khóa gen thứ mười, lực lượng Siêu Cấp Đế Linh mở ra đạo khóa gen thứ mười đã hoàn toàn không kém Thiên Đế, hơn nữa có thể chém được không gian vặn vẹo của Thiên Đế, hoàn toàn không hề bị không gian vặn vẹo ảnh hưởng.

Hàn Sâm không biết đây rốt cuộc là lực lượng Siêu Cấp Đế Linh mở ra đạo khóa gen thứ mười, hay là do sau khi hợp thể với tiểu thiên sứ mới có lực lượng thế này, nhưng bất kể như thế nào, Hàn Sâm biết mình đã có năng lực phản kích, không cần phải chật vật đào tẩu nữa.

Bỏ qua ý định sử dụng Dạ Chi Áo Choàng, hai cánh sau lưng Hàn Sâm khẽ động, lập tức phá vỡ không gian như nước kia, cả người mang theo khí thế cuồng bạo vô cùng và thánh quang rừng rực, chớp mắt đã giết đến trước mặt Thiên Đế.

Thiên Đế khẽ nhíu mày, tâm niệm thoáng chuyển động, từng tòa cung điện hoàng kim đột ngột từ dưới đất mọc lên, xuất hiện giữa y và Hàn Sâm, vốn khoảng cách chỉ có mấy trăm mét, nhưng ở giữa đột nhiên xuất hiện một dãy cung điện hoàng kim, khoảng cách lập tức bị kéo duỗi ra không biết bao nhiêu lần.

Cánh thiên sứ sau lưng Hàn Sâm khẽ đập, giống như là một thanh kéo cắt qua không gian vặn vẹo, đại kiếm trong suốt mang theo thánh quang màu trắng rừng rực, một kiếm bổ ra cung điện hoàng kim, trực tiếp giết đến trước mặt Thiên Đế.

Sắc mặt Thiên Đế tái xanh, không ngờ ngay cả Thiên Tiên Cung cũng không đỡ nổi lực lượng của hắn, lực lượng kia hiển nhiên là khắc tinh của lực lượng không gian.

Trong mắt Thiên Đế lóe lên một tia dị sắc, quay người lùi về Thiên Nguyên Thụ, thế mà y lại muốn chạy trốn rồi.

Thân thể xuyên qua vô số không gian, tốc độ của Thiên Đế nhanh không thể tưởng tượng nổi, khoảng cách vốn rất xa, bị y rút lại thành quá ngắn, một bước đã vượt qua mấy ngàn thước.

Chỉ là tốc độ của Hàn Sâm cũng không chậm, cánh thiên sứ chỉ khẽ động, không gian vặn vẹo lập tức bị phá vỡ nhanh chóng giết đến sau lưng Thiên Đế, một kiếm điên cuồng chém tới sau lưng Thiên Đế.

Thiên Đế nhíu mày, trong tay xuất hiện một chuôi trường thương hoàng kim, thanh trường thương kia giống như kim lại giống như gỗ, rất giống Thiên Nguyên Thụ, cũng không biết là dùng bộ phận nào của Thiên Nguyên Thụ làm thành.

Coong!

Kiếm và thương va chạm với nhau trên không trung, hoàng kim trường thương do Thiên Nguyên Mộc chế thành lại bị đại kiếm trong suốt chém ra một vết chém sâu.

Trong lòng Hàn Sâm hưng phấn tới cực điểm, thân hình như Phượng Hoàng nhanh chóng bay tới, đại kiếm trong suốt và Phượng Hoàng Thần Kiếm giống như bánh xe liên tục chém về phía Thiên Đế, thân hình như ẩn như hiện trong không gian, từ bốn phương tám hướng giết tới Thiên Đế.

Thiên Đế cầm trường thương ngăn cản, cứ thế mà chặn Song Phi Kiếm Pháp của Hàn Sâm, thương và kiếm va chạm vào nhau sinh ra sóng xung kích liên miên bất tận, khiến cung điện hoàng kim bốn phía nổ tung, từng miếng hoàng kim vỡ vụn bay lên bầu trời, giống như là tận thế.

Coong!

Dưới va chạm liên tục không ngừng, Thiên Nguyên Hoàng Kim Thương trong tay Thiên Đế vậy mà không chịu nổi đại kiếm trong suốt liên tục chém tới kia, bị đại kiếm trong suốt chẻ thành hai nửa.

Thân hình Hàn Sâm như Phượng Hoàng, không ngừng va chạm với Thiên Đế, trên mặt của Thiên Đế lập tức bị cắt ra một vết thương, máu Đại Đế bắt đầu chảy ra.

Sắc mặt Đại Đế đại biến, thân hình đạp thiên bay đi, nhanh chóng bay về phía Thiên Nguyên Thụ.

Những nơi song kiếm của Hàn Sâm đi qua, thánh quang màu trắng rừng rực gần như đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, trên đỉnh đầu là thiên sứ chi hoàn tản ra hào quang thánh khiết, hai cánh khẽ đập đã đuổi kịp Thiên Đế.

Máu của Thiên Đế không ngừng chảy ra.

Toàn bộ bầu trời đều bị máu tươi nhuộm đỏ, như mưa máu chảy xuống, gần như là máu chảy thành sông.

Thân thể Đại Đế không ngừng bị chém, Thiên Đế vừa sợ vừa giận, cũng không dám tiếp tục tranh phong với Hàn Sâm, chỉ nhanh chóng bỏ chạy về

phía Thiên Nguyên Thụ.

Hàn Sâm một đường đuổi giết khiến Thiên Đế tơi tả, lúc này đã không còn uy nghiêm Đại Đế lúc trước nữa.

Đế quan bị chém đứt một nửa, mái tóc hoàn toàn xõa xuống, mái tóc dài màu vàng cũng bị đứt hơn nửa.

Áo giáp màu vàng óng bị chém rách khắp nơi đều là vết thương, đã sớm không còn thần quang như lúc trước, giống như đồng nát sắt vụn.

Trên người Thiên Đế đều là từng vết kiếm, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, tựa như nước suối rải xuống.

Thiên Đế chật vật bay vào bên trong Thiên Nguyên Thụ chợt lóe lên rồi biến mất, đại kiếm trong suốt trong tay Hàn Sâm mang theo thánh quang rừng rực chém tới Thiên Nguyên Thụ, lập tức khiến Thiên Nguyên Thụ bị chém ra một vết kiếm mười mấy thước.

Thế nhưng một kiếm này cũng không có tác dụng quá lớn với Thiên Nguyên Thụ như trụ trời kia, chỉ trong nháy mắt, vết kiếm kia lại tự động khôi phục.

Song kiếm của Hàn Sâm vẫn không ngừng điên cuồng chém xuống Thiên Nguyên Thụ, vết kiếm trên thân Thiên Nguyên Thụ giăng khắp nơi, hận không thể trực tiếp chặt đứt Thiên Nguyên Thụ.

Thiên Đế giống như biến mất vậy, trốn bên trong Thiên Nguyên Thụ không dám ra.

Khi đang trảm tới hưng phấn, đột nhiên một cảm giác suy yếu trong cơ thể mình sinh ra, khiến cho trong lòng Hàn Sâm cả kinh, quay người đánh tới Hoàng Kim Khổng Tước đang muốn bay trở về Thiên Nguyên Thụ.

Hoàng Kim Khổng Tước cũng vô cùng kinh hãi, cơ hội tránh né cũng không có, chỉ dùng miệng chim mổ tới đại kiếm trong suốt.

Răng rắc!

Thiên kiếm lướt qua, Hoàng Kim Khổng Tước trực tiếp bị chém thành hai nửa, máu tươi văng tung tóe như suối.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Thiên Thần Khổng Tước, thu được thú hồn Thiên Thần Khổng Tước, không thể ăn máu thịt, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm bắt được ra một khối gen sinh mệnh tinh hoa màu hoàng kim từ trong thi thể Thiên Thần Khổng Tước rơi ra, thu Kỵ Sĩ Phản Nghịch vào Hồn Hải, trực tiếp phá không rời đi, quay trở về Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

Hàn Sâm vốn có thể kiên trì trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh một giờ, nhưng sau khi hợp thể với tiểu thiên sứ, lúc này mới được mấy phút, hắn đã có cảm giác suy yếu, khiến Hàn Sâm không thể không lui.

Trên đường phi hành, tiểu thiên sứ đã giải trừ trạng thái hợp thể, bay trở về Hồn Hải ở trong, trạng thái vô cùng uể oải.

Hàn Sâm cũng không khá hơn chút nào, sau khi thoát khỏi trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, Hàn Sâm thiếu chút nữa đã không có cách nào dựa vào lực lượng của mình để bay trên không trung, chỉ có thể triệu hoán ra cánh Huyết Yêu Long bay trở về Tí Hộ Sở.

Chương 1191: Atula Phản Loạn

Hàn Sâm đang phi hành, đột nhiên nghe được có người kêu tên hắn, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người có dáng vẻ như đứa nhỏ bảy tám tuổi, một cái đầu to đang vừa chạy trên mặt đất vừa gọi hắn.

- Anh Quỷ?

Trong lòng Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Mừng tự nhiên là vì Anh Quỷ không chết, hơn nữa nhìn trên người y cũng không có mầm xanh, kinh hãi là vì bộ dáng Anh Quỷ có chút không đúng.

Trước kia nhìn tuy giống như trẻ con, nhưng cũng gần có chút tương tự mà thôi, hiện tại nhìn lại thì y chính là một bé trai đầu to, thân thể chính là trẻ con, nếu như không phải đầu của y rất to, Hàn Sâm cũng không dám nhận y.

Hơn nữa khí tức trên thân y cũng trở nên rất yếu, hiện tại nhiều lắm cũng chỉ tương đương với Kim Mao Hống vừa mới tiến hóa thôi, thậm chí còn không bằng.

- Sao ông lại biến thành bộ dáng này?

Hàn Sâm kinh ngạc hỏi Anh Quỷ.

- Đừng nói những thứ này, chạy mau đi.

Anh Quỷ vừa chạy vừa la lớn, hiển nhiên y cũng không biết chuyện Thiên Đế bị Hàn Sâm đuổi giết đã phải tránh về Thiên Nguyên Thụ không dám ra.

Hàn Sâm trực tiếp ôm lấy Anh Quỷ, bay về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, sau khi trở lại Tí Hộ Sở, lập tức để Sát Na Nữ Đế di động Tí Hộ Sở dưới mặt đất đi, cách xa vùng này.

Tiểu thiên sứ và Hàn Sâm cũng vô cùng hư nhược, trong thời gian ngắn chỉ sợ khó khôi phục, không có khả năng hợp thể để chiến đấu với Thiên Đế, nếu Thiên Đế lại từ trên Thiên Nguyên Thụ giết ra, Hàn Sâm cũng không có tự tin có thể đánh lùi y, chỉ có thể chạy trước rồi tính sau.

Hàn Sâm tìm Anh Quỷ rồi hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải là ông hay bọn họ đã đi tìm Thiên Đế không, làm sao lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy?

Anh Quỷ lập tức buồn bực nói:

- Tìm cái rắm ấy, tôi và Tình Quân chỉ tìm những tên khác đến cùng nhau thương nghị, cũng chưa kịp đi tìm Thiên Đế, Thiên Nguyên Thụ đã bắt đầu sống lại rồi, chúng tôi còn chưa từng thấy mặt Thiên Đế bao giờ.

- Vậy ông bị sao thế này?

Hàn Sâm nhìn nhìn thân thể như đứa bé của Anh Quỷ rồi hỏi.

Anh Quỷ càng thêm buồn bực:

- Móa nó, may mà ông đây có bổn mạng Quỷ Anh có thể thoát thân, cái vốn bỏ ra là thân thể và một bộ phận Linh Hồn Chi Thạch, hiện tại thân thể này chính là trạng thái nguyên thủy nhất, ngay cả một đạo khóa gen cũng không mở được, muốn lại mở ra chín đạo khóa gen như trước không biết cần bao nhiêu thời gian.

- Có thể còn sống đã không tệ rồi.

Hàn Sâm nở nụ cười.

So với Anh Quỷ, tình huống của đám Tình Quân còn thảm hại hơn một ít, tuy bọn họ đều còn sống, nhưng chỉ có thể ở trong Tuyệt Tình Bình, nếu không dù bọn họ ở chỗ nào, đều sẽ bị Thiên Nguyên Thụ hấp thu.

Những mầm xanh Thiên Nguyên trên người bọn họ còn chưa trừ được hết, cả đời này bọn họ chỉ có thể ở trong Tuyệt Tình Bình.

Tuyệt Tình Bình có thể ngăn cách hết thảy, chẳng khác gì là một không gian nhỏ độc lập, chỉ có ở không gian đóng chặt này, bọn họ mới không bị Thiên Nguyên Thụ ảnh hưởng, có thể tạm thời khiến những mầm xanh Thiên Nguyên đó ngủ say.

Ngoại trừ phá hủy Thiên Nguyên Thụ, Hàn Sâm cũng không nghĩ ra biện pháp gì có thể diệt trừ những mầm xanh Thiên Nguyên đó. Khác với đám người Khâu Bình, đám Tình Quân sử dụng quá nhiều Sinh Mệnh Chi Thủy có độ tinh khiết cao, hơn nữa đã sinh ra mầm xanh, chỉ dựa vào một hột bí bảo của Thiên Nguyên Thụ thì không thể hút ra được.

Sau khi cách xa Thiên Nguyên Thụ, Hàn Sâm mới trở lại Liên Minh, thân thể tiểu thiên sứ vẫn luôn suy yếu, hắn cũng không khá hơn bao nhiêu, tạm thời chỉ sợ là không có năng lực đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết rồi.

Nghỉ ngơi hai ngày, thân thể khôi phục một chút, Hàn Sâm mới bắt đầu hấp thu luyện hóa gen sinh mệnh tinh hoa của Thiên Thần Khổng Tước.

“Hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, siêu cấp thần gen +1.”

Tiếng thông báo siêu cấp thần gen không ngừng tăng, khiến Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, một khối gen sinh mệnh tinh hoa tổng cộng đã giúp hắn tăng lên bốn điểm siêu cấp thần gen.

Sinh vật siêu cấp thần huyết ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở có chút khác biệt, có một số gen sinh mệnh tinh hoa của sinh vật siêu cấp thần huyết có thể gia tăng tám, chín điểm siêu cấp thần gen, mà có một số khối chỉ có thể tăng thêm ba bốn điểm, Hàn Sâm hấp thu quá ít, tạm thời không thể xác định được nguyên nhân, chỉ là suy đoán chuyện này có chút quan hệ tới việc sinh vật siêu cấp thần huyết là đời thứ mấy.

Thú hồn Thiên Thần Khổng Tước là một thú hồn vật cưỡi, nhìn rất phong cách, nhưng không có tác dụng lớn với Hàn Sâm.

Sau khi thân thể Hàn Sâm hồi phục lại, tạm thời cũng không có kế hoạch đi săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, chủ yếu là vì sinh vật siêu cấp thần huyết lạc đàn quá khó tìm, hơn nữa trải qua một trận chiến với Thiên Đế, Hàn Sâm phát hiện mình và Đại Đế vẫn còn có chút chênh lệch, có nhiều chỗ không nên xông loạn.

Chỉ dựa vào lực lượng hợp thể cùng tiểu thiên sứ, thời gian có thể hợp thể lại quá ngắn, không thể triền đấu được.

Hiện tại Hàn Sâm đang nghĩ biện pháp diệt trừ những mầm xanh trên người đám Tình Quân, nếu như có thể cứu bọn họ ra, khi đó Hàn Sâm hoàn toàn có đủ lực lượng để tấn công Tí Hộ Sở Đế Linh, căn bản không cần phải đi tìm sinh vật siêu cấp thần huyết lạc đàn.

Tuy Long Đế đã đưa ra không ít chủ ý cho Hàn Sâm, nhưng hiện tại Hàn Sâm căn bản không tin tưởng Long Đế.

Hàn Sâm cũng không hoài nghi Long Đế cố ý hại hắn, dù sao trong tình huống đó, nếu như hắn xảy ra chuyện, Long Đế cũng sẽ chết theo, Long Đế không có lý do làm như vậy, đối với y cũng không có chuyện gì tốt.

Nhưng Hàn Sâm rất nghi ngờ chỉ số thông minh của Long Đế, Hàn Sâm rất hoài nghi, với chỉ số thông minh như Long Đế, tại sao y có thể trở thành Đại Đế được.

Hàn Sâm chính là bị cái danh Đại Đế trước kia của y hù dọa, mới tin tưởng mấy chuyện ma quỷ kia của y.

- Cậu tin tôi một lần đi, tôi tuyệt đối không lừa cậu, phương pháp kia tuyệt đối có thể làm.

Long Đế cũng biết chuyện vừa rồi mình đã mắc sai lầm nghiêm trọng, nên nỗ lực muốn vãn hồi địa vị của mình trong suy nghĩ Hàn Sâm.

Long Đế còn muốn dựa vào Hàn Sâm giúp y tìm trứng sinh vật siêu cấp thần huyết để làm thân thể, không muốn cứ thế bị đày vào lãnh cung như vậy.

- Atula Kinh kia thật sự có thể diệt trừ mầm xanh Thiên Nguyên?

Hàn Sâm vẫn còn có chút không tin Long Đế.

- Thật sự, chỉ cần có thể luyện thành Atula Kinh, tuyệt đối có thể diệt trừ những mầm xanh đó, năm đó. . .

Long Đế nóng lòng biểu hiện, trong tình thế cấp bách muốn nói cái gì, nhưng lại lập tức ý thức được cái gì, lập tức câm miệng không nói thêm gì nữa.

- Năm đó cái gì?

Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Long Đế.

Long Đế lập tức run lên, biết nếu như mình không có cống hiến gì, chỉ sợ về sau sẽ thật sự chết già trong long huyết ban chỉ.

- Năm đó trong tám ma tướng có Atula đã đánh bại Thiên Đế, Atula Kinh tuyệt đối là khắc tinh của Thiên Nguyên Thụ, có thể đơn giản dễ dàng chém đứt Thiên Nguyên Thụ, nhưng người bình thường không luyện được Atula

Kinh, phải có Atula huyết mạch mới được, cậu phải tìm Dị Linh có Atula huyết mạch mới có thể luyện.

Long Đế đành phải nói ra.

- Chuyện này không đúng? Không phải ông đã nói Thiên Đế trước kia chính là Đại Đế sao, Cổ Ma Đại Đế tự mình ra tay mới đánh bại Thiên Đế, còn phong y làm người đứng đầu tám ma tướng. Atula chỉ là thủ hạ của Cổ Ma, y sao có thể đả bại Thiên Đế đứng đầu tám ma tướng?

Hàn Sâm tuyệt không tin tưởng lời nói của Long đế.

Long Đế cắn răng nói ra:

- Atula đương nhiên có thể đánh bại Thiên Đế, Atula đã từng phản loạn Cổ Ma đại nhân, hơn nữa thiếu chút nữa giết Cổ Ma đại nhân, Ác Quỷ Vực cùng Cổ Ma Tí Hộ Sở hoang phế kia, chính là kết quả của lần phản loạn đó.

Chương 1192: Thu Hoạch Một Chút

- Cái gì?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Long Đế, một lúc lâu sau mới hỏi:

- Vậy tại sao Atula Kinh lại được khắc trên vảy ngược của ông, chẳng lẽ ông lại cùng nhóm với Atula?

- Chuyện này. . .

Long Đế ấp a ấp úng nói không ra lời.

Hàn Sâm lập tức hiểu được bảy tám phần, lão già này tuyệt đối là kẻ phản bội, khó trách trước kia y thấy tám ma tướng cùng phân thân Cổ Ma đều sợ như vậy, hóa ra là phản đồ.

- Tóm lại cậu cứ tin tưởng tôi một lần, Atula Vương đã tấn chức đi không gian thứ tư Tí Hộ Sở, nhưng tôi biết y còn có huyết mạch ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, tôi có thể dẫn cậu đi tìm huyết mạch của y, chỉ cần để cho huyết mạch của y tu luyện thành Atula Kinh, có thể dễ dàng diệt trừ những mầm xanh Thiên Nguyên đó. . .

Long Đế còn chưa nói hết, đã trực tiếp bị Hàn Sâm đóng lại.

- Ông đây mà phải cần đi tìm huyết mạch Atula?

Hàn Sâm nhếch miệng, chuyện này căn bản không tồn tại, bên cạnh hắn có rất nhiều người có thể tu luyện Atula Kinh

Đặc biệt là Linh, ngay cả Hàn Sâm cũng không biết Atula Kinh của cô đã tu luyện đến trình độ nào rồi.

Nhưng trong lòng Hàn Sâm cũng hơi nghi hoặc một chút, vì sao Atula Kinh của Atula Vương lại giống Phi Thiên Kinh trong mộ Tu La hoàng tộc như đúc, hơn nữa chỉ có người có huyết mạch Tu La tộc mới có thể tu luyện Phi Thiên Kinh.

- Chẳng lẽ Tu La tộc và Atula Vương có quan hệ gì?

Trong lòng Hàn Sâm đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ hoang đường.

Theo Hàn Sâm, chuyện này cũng không phải là chuyện không thể nào, người bên ngoài có lẽ chưa từng gặp qua, nhưng Hàn Sâm rất rõ ràng, sinh vật trong Tí Hộ Sở có khả năng tiến vào Liên Minh đấy.

Nói ví dụ như Bảo Nhi, bé có thể giống như nhân loại ra vào Tí Hộ Sở.

- Nếu như Tu La tộc thật sự là hậu đại của Atula Vương, như vậy bọn họ cũng có thể ra vào Tí Hộ Sở mới đúng, nhưng vì sao Tu La tộc lại không thể tiến vào Tí Hộ Sở được?

Trong lòng Hàn Sâm tràn ngập nghi hoặc.

Vấn đề Khiến Hàn Sâm nhức đầu nhất không phải chuyện này, mà Hàn Sâm nhức đầu nhất vẫn là Anh Quỷ, Hàn Sâm hỏi hắn chuyện về Huyết

Mệnh Giáo, y chỉ nói một câu:

- Cậu không phải là giáo đồ Huyết Mệnh Giáo, không có tư cách biết rõ chuyện của Huyết Mệnh Giáo.

Hàn Sâm rất muốn biết vì sao Huyết Mệnh Giáo bắt cóc Hàn Kính Chi, nhưng Anh Quỷ không chịu nói, Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì.

Tình Quân chịu đả kích rất lớn, cô ta là huyết mạch của Thiên Đế, Thiên Đế lại coi cô ta giống những sinh vật siêu cấp thần huyết khác cùng tế sống, Tình Quân bởi vậy mà nhận lấy đả kích nặng nề, cảm xúc cực kỳ sa sút.

Hàn Sâm tạm thời không muốn thử để Linh dùng Phi Thiên Chi Lực loại bỏ mầm xanh trên người bọn họ, hiện tại bọn hăọ ở trong Tuyệt Tình Bình, tự nhiên chỉ có thể nghe Hàn Sâm.

Thế nhưng chờ sau khi bọn họ đi ra, nguy cơ trên người đã được giải quyết, ai biết bọn họ còn nghe lời hay không, cho nên Hàn Sâm định tìm thời gian để nói chuyện rõ với bọn họ, sau đó lại quyết định lại để cho Linh thử một lần trên người của họ.

Hàn Sâm ra lệnh cho Sát Na Nữ Đế không ngừng di động Tí Hộ Sở, hy vọng có thể di động đến Thánh Kiếm Tí Hộ Sở, Tà Tình Đế và Tiểu Ngân Ngân đều ở bên kia, chiến lực của hai người này rất mạnh mẽ, Hàn Sâm tự nhiên không có khả năng buông tha cho họ.

Hiện tại Hàn Sâm đã hiểu biết rất sâu về Kim Cức Tùng Lâm, cũng có thể đại khái đoán được phương hướng của Thánh Kiếm Tí Hộ Sở, lại để cho Sát Na Nữ Đế chậm rãi đi thử lấy, Hàn Sâm cũng không phải đang vội.

Chuyện cần bận tâm duy nhất là hiện tại Tiểu Ngân Ngân thế nào rồi, thời gian lâu như vậy không nhìn thấy nó, Hàn Sâm luôn cảm giác bên người thiếu thiếu cái gì.

Có đôi khi theo bản năng sờ sờ bả vai, muốn sờ sờ đầu Tiểu Ngân Ngân, kết quả chỗ đó lại chẳng có cái gì cả, chỉ có thể tức giận thu bàn tay về.

Hàn Sâm về tới Liên Minh, bắt đầu nghiên cứu một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thích hợp với bản thân, từ sau lần không thể đánh nát Đồng Thau Kính, Hàn Sâm biết mình cần một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật lập tức bạo phát, Tồn Tiền Thuật tuy mạnh, nhưng trong lúc chiến đấu rất khó sử dụng, trong tình huống đơn đả độc đấu trên cơ bản sẽ không thể phát huy tác dụng.

Hơn nữa sau khi nhìn đã qua năng lực hệ không gian của Thiên Đế, hắn bắt đầu cảm thấy rất hứng thú đối với Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hệ không gian, hơn nữa hắn còn có một trăm điểm gen Đế Linh không gian, tương đương với chuyện có được thiên phú hệ không gian Hệ không tồi, cho nên lần này Hàn Sâm muốn nghiên cứu một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hệ không gian.

Hàn Sâm tìm rất nhiều Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hệ không gian dành cho Siêu Việt Giả, phát hiện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hệ này có rất ít, tìm toàn bộ khu vực Thánh Đường cấp S, tổng cộng cũng chỉ tìm được mười mấy loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Hơn nữa đại bộ phận cũng chỉ là mấy loại luyện da lông thôi, ví như không gian chi nhận, kỳ thật chính là xé rách không gian tạo thành vết nứt không gian ngắn ngủi, mượn vết nứt không gian để đấu với địch nhân.

Loại này chỉ có thể coi là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật ngụy không gian, không có tác dụng lớn với Hàn Sâm, hắn mong muốn tìm một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật chính thức có thể thay đổi không gian, giống như là Thiên Đế ấy.

Trong Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hệ không gian không tìm được mục tiêu thích hợp, nhưng khi lật xem mấy loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cấp S, lại có một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật kỳ lạ hấp dẫn Hàn Sâm.

Đó là một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tên là”Không Gian Đa Chiều”, là một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật rất hiện đại, không phải cải biên từ cổ võ, mà là căn cứ vào lý luận không gian đa chiều của khoa học hiện đại mà sáng lập ra một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tân tiến.

Căn cứ vào lý luận không gian đa chiều, không gian ba chiều cũng chính là không gian chỗ chúng ta sinh hoạt, mà ở trong thuyết tương đối, có lý luận không gian bốn chiều.

Chính là trong không gian ba chiều chúng ta sinh hoạt tăng thêm một trục thời gian, chính là không gian bốn chiều.

Trên bốn chiều còn có chiều không gian cao hơn, trên lý luận có tới mười một chiều.

Không Gian Đa Chiều không liên quan đến nhiều tầng diện như vậy, chỉ dùng lý luận không gian bốn chiều trục thời gian làm chủ, sáng tạo ra một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, cho nên mặc dù có không gian, môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này cũng được phân loại vào hệ thời gian.

Hàn Sâm rất có hứng thú với môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này, cũng không phải vì nó lợi hại như thế nào, mà là vì môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này cho Hàn Sâm một chút dẫn dắt.

Trên thực tế Không Gian Đa Chiều chỉ là một lý luận, cần có đồng thời thiên phú thời gian và không gian mới có thể tu luyện thành công.

Trước mắt mới chỉ có rất ít người có thể tu luyện thành Không Gian Đa Chiều, tác dụng cũng chỉ là có thể làm cho không gian và thời gian sinh ra độ lệch trong phạm vi nhỏ, trong chiến đấu chân chính gần như không có tác dụng gì, bởi vì độ lệch thật sự quá nhỏ.

Chỉ là loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật đơn thuộc tính, nhân loại so sánh với dị sinh vật sẽ không có bất kỳ ưu thế gì, nhưng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật như không gian đa chiều lại kết hợp không gian và thời gian, đây chính là chuyện đại đa số sinh vật siêu cấp thần huyết đều khó mà làm được.

Trước đó Hàn Sâm muốn tìm Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hệ không gian, phương hướng này hình như đã có chút sai lầm.

- Hiện tại mình đã có gen Đế Linh hệ không gian, mà Sát Na Nữ Đế lại là Đế Linh hệ thời gian, nếu như có thể theo cô ấy đạt tới 100 điểm gen Đế

Linh, mình có thể đồng thời thu được hai loại thiên phú thời gian cùng không gian, hoàn toàn có thể tu luyện loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này.

Hàn Sâm híp mắt suy tư:

- Mấy năm gần đây mình không ở trong Tí Hộ Sở, cuộc sống Sát Na Nữ Đế trôi qua rất không tồi, nhất định đã tích góp được không ít gen Đế Linh, mình cũng nên đi thu hoạch một chút chứ nhỉ?

Chương 1193: Quá Yếu

Hàn Sâm cuối cùng vẫn không mua Không Gian Đa Chiều, loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này quá nhiều lý luận, Hàn Sâm cần một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể lập tức bốc phát, Không Gian Đa Chiều tạm thời không thích hợp với hắn, hơn nữa hiện tại hắn còn chưa lấy được gen Đế Linh hệ thời gian, cũng không luyện được Không Gian Đa Chiều.

Lựa chọn mãi mà vẫn không chọn được Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thích hợp, Hàn Sâm đành buông tha cho việc luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mới, định trước tiên kiếm chút gen Đế Linh thời gian từ chỗ Sát Na Nữ Đế rồi nói.

Sau khi về tới Tí Hộ Sở, Bảo Nhi nhảy từ trên lưng của tiểu bạch hùng xuống, nhanh chóng bò tới trước mặt Hàn Sâm, ngồi trên bờ vai Hàn Sâm.

Hôm nay Bảo Nhi mặc một bộ đồ con trai, chân nhỏ đi ủng da, trên đầu đội nón cao bồi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang một chiếc kính mát to.

Hàn Sâm vỗ vỗ đầu Bảo Nhi, trực tiếp đi tới võ đạo tràng của Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

Sau khi đi đến võ đạo tràng, Hàn Sâm gọi Sát Na Nữ Đế qua, nói với Sát Na Nữ Đế:

- Gần đây tôi có luyện một môn võ kỹ mới, cô giúp tôi luyện một chút.

- Thuộc hạ bản lĩnh thấp kém, không bằng tôi thỉnh Lam Long cùng cậu luyện?

Sát Na Nữ Đế cúi đầu tỏ vẻ rất cung kính nói.

- Không cần, Lam Long quá lợi hại, cùng nó luyện không có kết quả gì, tu luyện cần phải có tâm tình tốt đấy, cô cứ luyện đi.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Sát Na Nữ Đế nghe Hàn Sâm nói lời này, mí mắt khẽ giật, Hàn Sâm nói lời này rõ ràng là nói cô dễ bắt nạt, có thể tùy tiện chà đạp cô.

Sát Na Nữ Đế vẫn cố nhịn xuống, cúi đầu nói:

- Mời cậu.

Hàn Sâm lại không động thủ, nhìn Sát Na Nữ Đế hỏi:

- Nghe nói Dị Linh các cô có một người tên là Thái Thượng Hoàng, cô có nghe nói không?

- Có nghe nói qua.

Sát Na Nữ Đế cung kính đáp, nhưng trong lòng lại thầm oán thầm:

- Thái Thượng Hoàng thì có ai chưa nghe nói qua, đó chính là tồn tại có thể trở thành Đại Đế đấy.

- Biết là tốt rồi, có phải hắn có năng lực ném kim tệ không?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Hình như đúng là có một loại năng lực như vậy.

Sát Na Nữ Đế đáp.

- Cô chưa từng gặp qua?

Hàn Sâm lại hỏi một câu.

- Không có cơ hội nhìn thấy.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế lại hừ lạnh:

- Lão nương đây có xem qua, nhưng cứ không nói cho cậu biết đấy.

- Cô chưa xem thì được, lần này cô có nhãn phúc rồi, tôi cũng đang nghiên cứu một loại lực lượng kim tệ, khẳng định lợi hại hơn Thái Thượng Hoàng kia gấp trăm lần, để cô mở mang tâm mắt một chút vậy.

Hàn Sâm thuận miệng nói ra.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế lại âm thầm cười lạnh:

- Cậu thì có thể nghiên cứu ra thứ gì, cũng dám so sánh với Thái Thượng Hoàng, ngay cả xách giày cho hắn, cậu cũng không xứng.

Trong lòng mặc dù vạn phần khinh thường Hàn Sâm, nhưng trên mặt cũng không dám có nửa phần bất kính, Sát Na Nữ Đế chỉ đứng ở đó chờ Hàn Sâm ra tay.

Hàn Sâm cười cười, hắn cũng có thể hiểu được một chút tâm tư của Sát Na Nữ Đế, nhưng hắn cũng không so đo.

Sát Na Nữ Đế không phải Đế Linh bình thường, lúc trước còn từng lừa hắn nói là hệ không gian, về sau mới biết được là hệ thời gian, hơn nữa thân phận của cô ta cũng có vấn đề, cô ta biết nhiều lắm, có vẻ như cô ta đã gặp qua rất nhiều Đại Đế.

Nếu như không phải giữ lại cô ta còn có tác dụng, lần trước khi Sát Na Nữ Đế phản loạn, hắn đã tiêu diệt cô ta rồi.

Hàn Sâm giơ tay phải ra, ngón cái chạm vào ngón giữa, một miếng kim tệ xuất hiện trên đầu ngón tay, lực lượng dao động kỳ dị.

Sát Na Nữ Đế nao nao, không ngờ Hàn Sâm lại thật sự có thể làm ra kim tệ, nhưng trong lòng cô ta vẫn hết sức khinh thường:

- Chỉ là có hình thức mà thôi.

Thế nhưng rất nhanh, vẻ mặt của Sát Na Nữ Đế đã thay đổi, lực lượng trên miếng kim tệ kia càng ngày càng lợi hại, dường như là đang tích súc lực lượng kinh khủng.

Sát Na Nữ Đế là nhân vật bậc nào, lập tức nhìn ra miếng kim tệ kia là một loại võ kỹ tích lũy lực lượng, dựa theo tốc độ tích lũy như vậy, chờ một lát nữa, chỉ sợ uy lực một mai kim tệ này có thể trực tiếp chém giết cô ta.

- Hắn không phải là muốn giết mình chứ?

Trong lòng Sát Na Nữ Đế thầm nghĩ, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Nhưng cô ta lại nghĩ, nếu như Hàn Sâm muốn giết cô ta, chỉ cần một ý niệm trong đầu là được, không cần phải phiền toái như vậy, trong lòng lại ổn định lại.

Khi lực lượng bên trên miếng kim tệ kia càng ngày càng mạnh, Sát Na Nữ Đế vẫn có cảm giác bất an.

Bành!

Kim tệ từ trong tay Hàn Sâm bay ra, lập tức hóa thành một tia sáng màu vàng bắn tới Sát Na Nữ Đế, những nơi kim tệ đi qua không gian đều bị bóp méo.

Sắc mặt Sát Na Nữ Đế đại biến, miếng kim tệ kia ẩn chứa lực lượng được tích lũy trong một thời gian dài, lực lượng này đã cường đại đến mức có thể hủy diệt cô ta.

Sát Na Nữ Đế vốn còn muốn nhịn một chút, để cho hắn đánh một chiêu, giả vờ bị thương rồi nhận thua coi như xong.

Nhưng hiện tại nhìn một kích này tới, Sát Na Nữ Đế cảm giác nếu mình thật sự đón đỡ, vậy cũng không cần làm bộ, chỉ sợ không chết cũng mất nửa cái mạng.

Không kịp nghĩ nhiều nữa, Sát Na Nữ Đế giống như xuyên qua thời gian, chỉ chớp mắt đã xuất hiện ở ngoài mấy trăm thước.

Sát Na Nữ Đế thoáng thở dài một hơi, cho rằng mình đã tránh được công kích từ miếng kim tệ kia, nhưng ai ngờ miếng miếng kim tệ kia lại xoay tròn trên không trung, một luồng hấp lực kinh khủng lập tức kéo Sát Na Nữ Đế trở về, miếng kim tệ kia thật giống như một vòng xoáy vậy.

Sát Na Nữ Đế quá sợ hãi, đề cao lực lượng muốn giãy khỏi hấp lực xoay tròn của kim tệ, nhưng kim tệ kia trải qua một thời gian dài tụ lực, cho dù là Đế Linh mở ra chín đạo khóa gen cũng khó trốn thoát, huống chi Sát Na Nữ Đế còn cách chín đạo khóa gen một đoạn.

Mắt thấy lập tức sẽ bị hút tới bên cạnh kim tệ, với lực lượng kinh khủng trên miếng kim tệ kia, chỉ sợ chỉ cần khẽ chạm vào là có thể phá hủy đế thể của cô ta, sắc mặt Sát Na Nữ Đế đã trở nên rất khó coi.

- Hắn thực sự muốn mạng của mình à?

Lúc này Sát Na Nữ Đế cũng không suy nghĩ được nhiề nữa, trên người nổi lên lực lượng kỳ dị, thời gian bốn phía cũng dần trở nên chậm chạp, còn thời gian quanh Sát Na Nữ Đế lại giống như nhanh hơn vậy, lực lượng trên người liên tục bộc phát, muốn thoát ra phạm vi hấp lực của kim tệ.

Đáng tiếc hiện tại cô ta muốn phản kháng đã có chút muộn, cô ta không thể chống cự lại lực lượng kim tệ, Sát Na Nữ Đế dùng tới lực lượng mạnh nhất, nhưng vẫn khó có thể ngăn cản hấp lực của kim tệ, bị cứ thế bị hút tới kim tệ.

Răng rắc!

Sát Na Nữ Đế chỉ cảm thấy dường như có một tòa núi cao áp trên người mình, chỉ trong chớp mắt xương cốt toàn thân đã bị nghiền nát, trong lòng lập tức tuyệt vọng.

Thế nhưng miếng kim tệ kia lại nhảy lên rồi biến mất không thấy gì nữa, Sát Na Nữ Đế chỉ cảm thấy trên người nhẹ đi, lực lượng kinh khủng kia

cũng biến mất không thấy nữa, chỉ là xương cốt toàn thân cũng đã bị đập vỡ, té ngã trên mặt đất không đứng dậy nổi.

- Sao cô lại yếu như vậy?

Hàn Sâm ngồi xổm bên người Sát Na Nữ Đế, nhìn Sát Na Nữ Đế nằm trên mặt đất không nhúc nhích, lắc đầu thở dài.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế vô cùng phẫn nộ, nếu như không phải trong lòng cô cố kỵ, không muốn động thủ cùng Hàn Sâm, sớm đã ra tay không cho Hàn Sâm cơ hội có ngưng tụ sức mạnh, tuyệt đối sẽ không chật vật như vậy, hiện tại bị Hàn Sâm khinh thị nhục nhã như thế, Sát Na Nữ Đế xấu hổ và giận dữ tới cực điểm.

- Được rồi, tôi vẫn đi tìm Lam Long luyện đi, cô quá yếu.

Hàn Sâm lắc đầu đứng dậy chuẩn bị phải rời đi.

Nhưng đột nhiên nghe thấy Sát Na Nữ Đế lạnh lùng nói:

- Cậu chờ một chút, tôi còn chưa thua.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc nhìn Sát Na Nữ Đế trên đất, thấy xương cốt cả người Sát Na Nữ Đế đã bị đập vỡ, lúc lại chậm rãi đứng lên.

Thời gian trên người cô giống như quay ngược lại, vết thương trên người cô đang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được dần biến mất, quỷ dị khôi phục lại trạng thái hoàn hảo vừa rồi.

Chương 1194: Gặp Được Phân Một Nửa

Vẻ mặt Hàn Sâm nghiêm túc nhìn Sát Na Nữ Đế, nếu như nói loại lực lượng nào khiến Hàn Sâm phải cố kỵ nhất, không hề nghi ngờ chính là

không gian và thời gian, mà so sánh giữa không gian và thời gian, thì thời gian lại càng khiến Hàn Sâm phải kiêng kị nhiều hơn.

Nhân loại hiện tại đã bắt đầu có thể lợi dụng lực lượng không gian, nhưng sức mạnh thời gian vẫn không thể nắm giữ được, nó không thể khống chế và đặc tính không thể nghịch, khiến khoa học kỹ thuật của nhân loại rất khó khống chế thời gian.

Cũng chỉ có ở trong Tí Hộ Sở, mới có tồn tại có thể điều khiển sức mạnh của thời gian.

Tuy Sát Na Nữ Đế mở ra khóa gen không bằng Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm lại không dám khinh thường cô ta.

Kim quang ở ngón giữa lóe lên, lại một miếng kim tệ ngưng tụ thành hình, nhưng không đợi Hàn Sâm dồn lực lượng, Sát Na Nữ Đế đã như thuấn di xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, một quyền đánh vào trên người Hàn Sâm.

Lúc này ánh mắt Sát Na Nữ Đế lạnh như băng, cô đã từng là tồn tại cao quý như vậy, ở trước mặt Hàn Sâm nhường nhịn đến thế, vậy mà vẫn bị Hàn Sâm miệt thị và sỉ nhục như vậy, thật sự khó có thể chịu được.

Cho nên Sát Na Nữ Đế đã không thèm để ý hậu quả khi phản kích, cô không tin Hàn Sâm sẽ thật sự giết cô, ít nhất hiện tại cô vẫn rất có giá trị lợi dụng, không có cô, Hàn Sâm không thể khống chế tòa Tí Hộ Sở này di động được.

Hàn Sâm thoáng động dung, vận dụng Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ tới cực hạn, thân hình nhanh chóng lui về phía sau, tránh được một quyền này của Sát Na Nữ Đế.

Hàn Sâm rõ ràng thấy mình đã tránh được, nhưng một giây sau, Hàn Sâm chỉ cảm thấy quả đấm của Sát Na Nữ Đế mơ hồ đánh xuống, quyền đầu kia vô cùng mơ hồ đánh vào trên bụng Hàn Sâm, lập tức đánh Hàn Sâm bay ra hơn mười thước mới dừng lại.

- Thoạt nhìn cậu cũng không phải rất mạnh.

Sát Na Nữ Đế cao ngạo nâng cằm lên, lạnh lùng nói với Hàn Sâm.

Vẻ mặt Hàn Sâm có chút ngưng trọng, lực lượng của Sát Na Nữ Đế rõ ràng khác với Thiên Đế, tuy cô ta yếu hơn Thiên Đế rất nhiều, nếu như thật sự đấu cùng một trận với Thiên Đế, chỉ sợ Thiên Đế dùng một ngón tay là có thể hủy diệt cô ta, nhưng xét từ bản chuất lực lượng thì có lẽ Sát Na Nữ Đế lợi hại hơn Thiên Đế.

- Được, tôi đây sẽ chăm chú chơi đùa với cô.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh mở ra khóa gen, tập trung quan sát Sát Na Nữ Đế, điên cuồng giết tới Sát Na Nữ Đế.

Sát Na Nữ Đế cũng không dám thờ ơ, thời gian trên người vặn vẹo, khiến cả người cô ta như thực như ảo, đấu với Hàn Sâm mà không hề rơi xuống hạ phong.

Sát Na Nữ Đế không hổ là cường giả khủng bố có thể khống chế thời gian, mặc dù khóa gen mở ra tương đối ít, nhưng sức mạnh thời gian khủng bố đã thể hiện ra.

Thời gian gia tốc và thời gian giảm tốc tự nhiên không cần phải nói, tuy Sát Na Nữ Đế còn không thể khiến thời gian ở bên ngoài ngừng lại, nhưng có thể khiến thời gian trên người cô ta tự quay lại, tất cả công kích đánh vào trên người của cô ta căn bản không có tác dụng, thời gian quay ngược lại có thể lập tức xóa đi tất cả vết thương trên người cô ta.

Hơn nữa thời gian gia tốc và giảm tốc cũng đủ để so sánh với lực lượng kéo duỗi và co rút không gian của Thiên Đế.

Thậm chí Hàn Sâm còn hoài nghi, Sát Na Nữ Đế có thể để thời gian trên người cô ta chảy mạnh, đạt đến trình độ có thể nhìn thấy tương lai, loại lực lượng này khá tương tự như Phi Thiên Kinh, nhưng Phi Thiên Kinh không phải lực lượng thời gian, cả hai vẫn có chút khác biệt.

Chỉ là hiện tại Sát Na Nữ Đế vẫn còn quá yếu, khoảng cách đạt tới gia tốc thời gian siêu việt để nhìn thấy tương lai còn rất xa.

Chỉ là lực lượng gia tốc thời gian này đã hết sức lợi hại, nếu như Hàn Sâm không có được Động Huyền Khí có lực lượng động phá huyền cơ, chỉ sợ rất khó tránh được công kích của Sát Na Nữ Đế.

Sát Na Nữ Đế giống như quỷ mị xẹt qua bên người Hàn Sâm, lực lượng kỳ dị công kích, ngay cả Hàn Sâm cũng không thể không cẩn thận ứng phó, không cẩn thận là sẽ lập tức bị lừa.

Sát Na Nữ Đế càng chiến càng hăng, nhưng vẫn một mực không thể đánh trúng Hàn Sâm, điều này khiến cô ta vô cùng khó chịu, lực lượng trên người càng ngày càng mạnh, chỉ dùng mắt trần cũng có thể thấy gợn sóng thời gian trên người cô ta đang vặn vẹo.

- Nhanh. . . chỉ cần nhanh một chút nữa là có thể đánh trúng hắn. . .

Trong lòng Sát Na Nữ Đế nảy sinh ác độc, trong thân thể bộc phát ra lực lượng càng ngày càng mạnh, thời gian lưu tốc trên người của cô ta cũng càng lúc càng nhanh.

Cô ta nghĩ rằng sở dĩ mình không thể đánh trúng Hàn Sâm, cính là bởi vì cô ta còn chưa đủ nhanh, cho nên một mực không ngừng tăng nhanh tốc độ thời gian, gần như là muốn vượt qua năng lực chịu đựng của thân thể cô ta rồi.

Trên thực tế Sát Na Nữ Đế nghĩ thế cũng không sai, nếu như cô ta có thể nhanh đến mức vượt qua thời gian, hoặc là đạt tới trình độ đó của Thiên Đế, tự nhiên cũng có thể đánh trúng Hàn Sâm.

Nhưng trước đó, Động Huyền Khí của Hàn Sâm có thể nhìn xem nhất cử nhất động của cô ta, thậm chí là mục tiêu công kích trong suy nghĩ của cô ta, hơn nữa thân pháp Động Huyền có năng lực dự phán, cô ta muốn đánh trúng Hàn Sâm thật sự quá khó khăn.

Hiện tại Hàn Sâm đã đại khái biết được thực lực của Sát Na Nữ Đế, mấy năm hắn không có ở đây, Sát Na Nữ Đế đã mở ra đạo khóa gen thứ tư, hiển nhiên mấy năm này cô ta đã kiếm được không ít thứ tốt, nếu không sẽ không tiến bộ nhanh như vậy.

Hàn Sâm cũng mở ra bốn đạo khóa gen đánh với cô ta một trận, vậy mà cũng không có biện pháp nào, dù là bản thân năng lực hay là kiến thức, Sát Na Nữ Đế đều không thua kém hắn.

Hàn Sâm cũng đã dùng hết tất cả vốn liếng, mới có thể ngang tay với Sát Na Nữ Đế.

Hai bóng người trên đấu võ trường nhanh chóng di động, thỉnh thoảng phát ra tiếng va đập kinh khủng.

Sát Na Nữ Đế đã hoàn toàn buông tha phòng thủ, căn bản không để ý tới công kích của Hàn Sâm, tập trung tất cả lực lượng để gia tốc thời gian và công kích.

Thân thể của cô có năng lực đảo thời gian, nhưng Hàn Sâm không có năng lực như vậy, tự nhiên không có khả năng liều mạng, cho nên hắn rơi vào hạ phong, trên cơ bản là thủ nhiều công ít.

- Nhanh. . . nhanh hơn nữa. . . mình còn có thể nhanh hơn. . .

Trong mắt Sát Na Nữ Đế đã tràn đầy điên cuồng, hiện tại trong lòng cô cũng chỉ có một suy nghĩ, dù thế nào cũng muốn đánh bại Hàn Sâm.

Ông!

Trong một chớp mắt, Sát Na Nữ Đế chỉ cảm thấy gông xiềng trong thân thể mở ra, vậy mà trong tình huống này lại mở ra đạo khóa gen thứ năm.

Tốc độ của Sát Na Nữ Đế đã sắp đạt tới trình độ không thể tưởng tượng nổi, thân ảnh của cô ở trước mặt Hàn Sâm dần biến thành mơ hồ, Hàn Sâm lại không thể ngăn cản được một quyền này của Sát Na Nữ Đế, nắm đấm như ảo ảnh kia, hung hăng đánh vào trên lồng ngực Hàn Sâm, Hàn Sâm bị đánh lui ra vài chục bước.

- Trúng rồi!

Trong lòng Sát Na Nữ Đế vô cùng hưng phấn, quả thực giống như uống mật vậy.

- Rất tốt. . . rất lợi hại. . .

Sát Na Nữ Đế còn muốn lại đánh tới Hàn Sâm thêm mấy quyền, nhưng lại thấy Hàn Sâm vỗ tay tạm dừng.

- Cô thế mà đã mở ra bốn đạo khóa gen, có lẽ mấy năm này gen Đế Linh của cô đã tăng lên không ít, hiện tại là thời điểm chúng ta thực hiện ước định ban đầu đây.

Hàn Sâm cười híp mắt đi đến trước mặt Sát Na Nữ Đế rồi nói, vỗ vỗ bả vai của Sát Na Nữ Đế rồi ôn nhu nói:

- Ước định sẽ phân một nửa lúc đầu, cô sẽ không quên chứ?

Sát Na Nữ Đế lập tức đứng ngây ra tại chỗ, vừa rồi bởi vì đánh trúng Hàn Sâm mà hưng phấn và vui sướng trong chớp mắt đã biến mất vô ảnh vô tung, còn nhanh hơn cả thời gian gia tốc của cô.

Chương 1195: Người Thứ Tư Liên Minh

“Gen Đế Linh thời gian +1. . . gen Đế Linh thời gian +1. . . gen Đế Linh thời gian +1. . .

Hàn Sâm nhìn gen Đế Linh thời gian của mình không ngừng gia tăng, khóe miệng càngngày càng vểnh lên.

Sát Na Nữ Đế lại hận đến mức ngứa răng ngứa lợi, gần như muốn thổ huyết.

Tuy mấy năm nay cô ta kiếm được không ít gen bổn mạng, nhưng mỗi một điểm đều phải dùng máu và nước mắt mới có thể đổi lấy, cô ta phải vất vả lắm mới kiếm được. Hiện tại lập tức phải phân cho Hàn Sâm một nửa, trái tim Sát Na Nữ Đế đều đang chảy máu.

- Tôi không ở đây mấy năm nay, thế mà Tiểu Na Na đã kiếm được không ít chỗ tốt, lại có thể mở ra năm đạo khóa gen, nói cách khác ít nhất cô ta đã có 500 điểm bổn mạng gen, trong thời gian ngắn như vậy mà tăng lên 500 điểm bổn mạng gen Đế Linh, tuyệt đối không phải Đế Linh bình thường có thể làm được.

Ttrong lòng Hàn Sâm thầm trầm tư.

Đáng tiếc ký khế ước cùng Sát Na là lấy Hàn Sâm làm chủ, hắn tối đa chỉ có thể thu được gen của Sát Na, nếu như để Sát Na làm chủ, sẽ không có loại hạn chế này.

Nhưng Hàn Sâm đương nhiên sẽ không vì một chút gen Đế Linh mà lựa chọn như vậy, 100 điểm gen Đế Linh thời gian đến cũng đã khiến Hàn Sâm rất hài lòng.

Chỉ là Sát Na Nữ Đế lại nhìn về phía Hàn Sâm, biểu tình kia lại giống như đang hận không thể rút gân lột da Hàn Sâm.

Lấy được gen Đế Linh thời gian, Hàn Sâm hài lòng bắt đầu kế hoạch nghiên cứu tân vũ kỹ của mình.

Sau khi Hàn Sâm chứng kiến năng lực của Sát Na và Thiên Đế, Động Huyền Kinh cũng có thể mô phỏng ra một chút, năng lực ở phương diện này cũng có một chút lý giải cùng nhận thức của mình.

Nhưng điều này hiển nhiên vẫn không đủ, Động Huyền Kinh mới chỉ luyện đến cảnh giới thứ sáu, còn chưa thể mô phỏng hoàn mỹ, huống chi muốn dung hợp hai năng lực cực kỳ nguy hiểm lại với nhau, nếu không cẩn thận sẽ làm chính mình bị thương, cũng không phải tùy tiện suy nghĩ một chút là có thể hoàn thành.

Lúc trước khi nghiêm cứu kim tệ và Tồn Tiền Thuật, Hàn Sâm phải dùng thời gian mấy năm mới có thể nghiên cứu thành công.

Sau khi Hàn Sâm trở lại Liên Minh, tập trung nghiên cứu tri thức về không gian và thời gian, tìm rất nhiều tư liệu ở trên Internet, còn thỉnh giáo Bạch

Dịch Sơn, hy vọng có thể mau chóng tìm được một điểm nhập môn, nghiên cứu ra một Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thích hợp với bản thân.

- Phương hướng nghiên cứu chủ yêu của tôi là nhân thể, không gian và thời gian không phải sở trưởng của tôi, nếu như cậu thực sự có hứng thú, có thể đi nghe mấy khóa của giáo sư Lung, y là chuyên gia ở phương diện này.

Bạch Dịch Sơn gửi cho Hàn Sâm một bản khai còn nói thêm:

- Gần đây giáo sư Lung đúng lúc mở một lớp huấn luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hiện đại, chủ yếu giảng về không gian và thời gian, cậu có thể đi nghe một chút.

Hàn Sâm vô cùng vui mừng, sau khi điền xong bản khai, lại nhờ Bạch Dịch Sơn giúp hắn đăng ký danh ngạch tiến vào lớp huấn luyện.

Chờ Hàn Sâm tra xét kỹ càng tư liệu về giáo sư Lung, mới biết được y lại chính là tác giả của Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tên là Không Gian Đa Chiều kia, trong lòng không khỏi càng vui hơn.

Bởi vì là lớp huấn luyện chủ yếu đành cho nhân viên nội bộ Thánh Đường, cho nên được tổ chức ở một trụ sở Thánh Đường, hơn nữa nội dung huấn luyện cũng sẽ không truyền lên Internet, Hàn Sâm chỉ có thể ngồi phi thuyền tiến về căn cứ Thánh Đường ở Liệt Man Tinh.

Bởi vì khoảng cách Liệt Man Tinh tới Lạc Gia Tinh rất xa, Hàn Sâm nhàm chán đi tới phòng máy 3D trên phi thuyền, định lên cộng đồng giả lập chơi một chút, thuận tiện luyện kỹ xảo cận chiến của mình.

- Anh là Hàn Sâm sao?

Hàn Sâm vừa đi đến đại sảnh phòng máy 3D, đã có người nhận ra hắn.

Hàn Sâm quay đầu nhìn sang, đó là một đôi tiểu tình nhân, tuổi cũng không lớn, có lẽ vẫn chưa tới hai mươi tuổi, ăn mặc đều rất thời thượng.

Cô bé kia dùng vẻ mặt ngạc nhiên chạy tới trước mặt Hàn Sâm:

- Em rất thích anh và chị Kỷ Yên Nhiên, có thể ký tên cho em không?

- Đương nhiên có thể, ký ở đâu?

Hàn Sâm mỉm cười nói.

- Làm phiền anh giúp em ký ở chỗ này, có thể ghi là tặng cho Tiểu Lan không?

Cô gái lập tức lấy một cuốn sách nhỏ từ trong túi đưa đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm viết gửi tới Tiểu Lan khả ái, sau đó ký tên của mình.

Cô bé kia nói cảm ơn, sau đó vui sướng cùng bạn trai rời đi.

- Thế mà mình cũng có fan nữ.

Tâm tình Hàn Sâm coi như không tệ, vui vẻ đi về phía phong máy 3D, nhưng lại nghe được vậy đôi tiểu tình nhân vừa rời đi vừa nói chuyện.

- Em thật đúng là ngay thơ, làm sao lại tìm hắn kí tên, em không biết hắn đã không có biện pháp sử dụng khí tức sao?

Chàng trai kia vừa đi vừa nói.

- Thế thì có quan hệ gì? Em cảm thấy hắn rất tốt.

Nữ hài nói ra.

- Ngây thơ.

Chàng trai nhếch miệng, dường như rất khinh thường đối với lời của cô gái.

Hàn Sâm chỉ nghe hai câu đã tận lực thu thính lực của mình, hắn cũng không phải Thánh Nhân, không thể khiến tất cả mọi người đều có hảo cảm với hắn, cho nên hắn cũng không để ý đến những người không thích của hắn.

Tiến vào phòng máy 3D, Hàn Sâm tiến vào cộng đồng đối chiến.

Liệt Man Tinh nằm ở biên giới Liên Minh, mặc dù tiến hành á không gian phi hành, cũng cần thời gian mười mấy ngày, Hàn Sâm đương nhiên không có khả năng lúc nào cũng ngủ, cho nên phần lớn thời gian đều lên cộng đồng giả thuyết đối chiến.

Nhưng hắn có cảm giác đối chiến đã không còn thú vị nữa, chủ nếu là bởi vì hắn đã gặp rất nhiều cao thủ, đối chiến cùng người bình thường đã hoàn toàn không thể khiến hắn hưng phấn, quá nhiều thắng lợi, khiến Hàn Sâm cảm giác có chút vô vị.

Nếu không phải không có trò gì khác có thể giết thời gian, Hàn Sâm đã không muốn chơi tiếp tục rồi.

Khi Hàn Sâm đang do dự muốn xem tin tức hay không, hệ thống lại chọn cho hắn một đối thủ ngẫu nhiên.

Hàn Sâm nhìn thấy đối thủ của mình không khỏi nao nao, cũng không phải nói đối thủ có đặc biệt gì, mà là tên của đối thủ rất hung hăng.

- Người thứ tư Liên Minh, đúng là có chút thú vị.

Hàn Sâm không khỏi mỉm cười.

Nếu như y là đệ nhất thiên hạ gì đó, thì Hàn Sâm vẫn không thấy gì, nhưng nhìn cái tên này, hắn có cảm giác không phải loại này tùy tiện khoác lác, mà là rất chân thành được xếp ở vị trí thứ tự.

- Vậy mình thử xem, người thứ tư Liên Minh lợi hại như thế nào.

Hàn Sâm không thể nín cười, đương nhiên sẽ không thật sự cho rằng đối phương là người mạnh thứ tư trong Liên Minh.

Bởi vì là ở khu ngẫu nhiên chọn đối thủ, nên tất cả cấp độ của đối thủ đều có, nhưng dùng chiến tích của Hàn Sâm, đối thủ ngẫu nhiên đến trên cơ bản đều là Siêu Việt Giả.

Sau khi tiến vào sân đối chiến, Hàn Sâm vẫn giống trước kia, nhanh chóng xông về kia người, quyền cước đồng thời sử dụng, trực tiếp dùng thế công như mưa to gió lớn.

Thế nhưng trên mặt Hàn Sâm rất nhanh đã lộ ra vẻ kinh ngạc, đối phương một mực áp dụng thủ thế, điều này cũng không có gì đặc biệt, người có thể phòng thủ trước thế công của Hàn Sâm cũng không nhiều, trước kia đã có rất nhiều đối thủ trực tiếp bị Hàn Sâm điên cuồng tấn công mà bị đánh bại, ngay cả cơ hội phản kích một quyền cũng không có.

Thế nhưng Người Thứ Tư Liên Minh lại khác, thế tiến công của Hàn Sâm giống như mưa to gió lớn, vậy mà toàn bộ không công phá được thủ thế của người kia, điên cuồng tấn công hơn 10', vậy mà toàn bộ đều bị đối thủ hoàn mỹ cản lại.

Trong lòng Hàn Sâm có chút kinh ngạc:

- Người Thứ Tư Liên Minh đúng thật là có chút thú vị.

Hàn Sâm suy tư một chút, tay chân cũng không dừng lại, ngược lại tăng nhanh tiết tấu và lực đạo tấn công.

Chương 1196: Công Thủ Sách Giáo Khoa

Phương Minh Toàn đăng nhập vào cộng đồng giả lập, hẹn với Viên Trúc Phong để làm một bài phỏng vấn.

Lần này Phương Minh Toàn làm một bài phỏng vấn, y hẹn rất lâu, cuối cùng mới hẹn được Viên Trúc Phong Viên lão nhận lời y phỏng vấn, mặc dù chỉ là phỏng vấn trên cộng đồng giả lập, nhưng Phương Minh Toàn vẫn rất hưng phấn.

Viên Trúc Phong là Bán Thần làm về cơ sở giáo dục, trong Liên Minh có tiếng là người hướng dẫn giỏi, vẫn luôn có gắng không ngừng phổ cập giáo dục trụ cột Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật.

Mặc dù bản thân ông không sáng lập ra Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp, nhưng lại có thể cải biên rất nhiều Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp thành đơn giản hoá, để những người có tư chất không phải quá tốt, cũng có thể tu hành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật tương đối cao cấp.

Với cống hiến đó, Viên Trúc Phong có lực ảnh hưởng tới dân chúng Liên Minh lớn hơn những giáo sư sáng chế ra Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cao cấp kia, rất nhiều Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật y cải biên đều lưu truyền rộng rãi, để dân chúng được hưởng lợi, có cống hiến lớn cho việc người dân trong Liên Minh nâng cao trình độ.

Có thể phỏng vấn một vị nhân vật như vậy, mặc dù hiện tại Phương Minh Toàn đã rất hot rồi, nhưng đây vẫn là một việc đáng để tự hào.

Phương Minh Toàn gửi một tin nhắn qua, rất nhanh đã nhận được câu trả lời của đối phương, chỉ là nội dung câu trả lời khiến Phương Minh Toàn nao nao.

- Thật xin lỗi, tôi đang tham gia một trận đối chiến, xin chờ một chút.

Sau khi xem xong lời nhắn này, Phương Minh Toàn vội vàng nhìn trạng thái của đối phương, quả nhiên là đang đối chiến, Phương Minh Toàn vội vàng lựa chọn xem cuộc chiến, lập tức tiến vào chiến đài để xem chiến.

Trong lòng Phương Minh Toàn cũng có chút hiếu kỳ, đồng thời cũng vô cùng hưng phấn:

- Viên lão lại sẽ đối chiến với người khác, như vậy đối thủ của y là người thế nào? Không phải cũng là một vị Bán Thần chứ? Hình như Viên lão và Trác Đông Lai Trác lão có quan hệ rất tốt, không phải là bọn họ đang giao thủ chứ?

Phương Minh Toàn nhìn sang đối thủ của Viên lão, lập tức có chút thất vọng rồi, bởi vì đối phương lựa chọn che dấu tên tài khoản.

Phương Minh Toàn nắm rõ trong tay những tài khoản nhân vật nổi danh Liên Minh, nếu như có thể nhìn thấy tên tài khoản, y có thể đoán ra thân

phận đối phương, nhưng hiện tại lại nhìn không thấy tên tài khoản, y khó có thể phán đoán đối phương là người nào rồi.

Không thể thông qua tên tài khoản để phán đoán, Phương Minh Toàn chỉ có thể nhìn mặt mũi và thân hình của đối phương, điều này càng khiến y thêm phiền muộn, bởi mặt mũi cũng được xử lý mơ hồ, chỉ bằng dáng người, thực sự nhìn không ra đối phương là ai.

Nhưng hai người đối chiến rất nhanh sẽ đã thu hút lực chú ý của Phương Minh Toàn, Viên lão một mực áp dụng thủ thế, cũng không đánh trả.

Phương Minh Toàn biết rõ đây là thói quen của Viên lão đích, y giao thủ với hậu bối, trên cơ bản sẽ không quan tâm tới thắng bại, chủ yếu là muốn nhìn năng lực của đối thủ xem thế nào, hơn nữa chỉ điểm khuyết điểm cho đối phương.

- Từ việc Viên lão áp dụng thủ thế, người giao thủ với y hẳn là một hậu bối, cũng không phải cùng cấp Bán Thần.

Trong lòng Phương Minh Toàn vốn nghĩ như vậy đấy.

Nhưng sau khi quan sát trong chốc lát, Phương Minh Toàn lại thoáng giật mình.

Bởi vì thường xuyên phỏng vấn danh gia, hơn nữa thường xuyên xem so tài, dù Phương Minh Toàn không có thực lực, nhưng mắt nhìn lại phi thường không tệ, với nhãn lực của y, thế công của đối thủ Viên lão lại hoàn mỹ không thể tưởng tượng nổi, y không biết đối chiến bắt đầu từ khi nào, nhưng y đã nhìn năm phút đồng hồ, vậy mà không thể nhìn thấy một chút sơ hở nào.

Đây là một việc phi thường đáng sợ, đối chiến với Viên Trúc Phong có thể liên tục tấn công trong năm phút đồng hồ mà không lộ ra một chút sơ hở, đây tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Trên thực tế Viên Trúc Phong còn kinh ngạc hơn Phương Minh Toàn, vốn dĩ ông định tới sớm một chút, định đối chiến một trận để buông lỏng một chút.

Với năng lực của Viên Trúc Phong, muốn khống chế thời gian đối chiến kết thúc trước khi phỏng vấn bắt đầu cũng không phải việc khó.

Sau khi tiến vào sân đối chiến, Viên Trúc Phong cũng giống như bình thường, vẫn áp dụng thủ thế, vừa đón đỡ thế công của đối phương, vừa quan sát đối phương, chờ y hoàn toàn thấy rõ trụ cột của đối phương, sau đó sẽ nhắm vào đó phản kích để cho đối thủ hiểu rõ sơ hở của mình.

Nhưng sau khi tiến vào đối chiến, Viên Trúc Phong lại dần dần giật mình, lực lượng cùng tốc độ của đối phương đều không tồi, là tiêu chuẩn Siêu Việt Giả đỉnh cấp.

Nhưng chuyện này cũng không phải trọng điểm khiến Viên Trúc Phong chú ý, tố chất thân thể chỉ cần có gen là có thể gia tăng, nhưng thế công của đối thủ lại khiến y phải kinh ngạc.

Nghiêm khắc mà nói tiếp, đối phương cũng không sử dụng kỹ xảo đặc biệt có độ khó cao, trên cơ bản đều là kỹ pháp thông dụng ở Liên Minh, nhưng những kỹ pháp này lại được đối phương sử dụng đến mức trôi chảy và hoàn mỹ không thể diễn tả được.

Có lẽ không nên sử dụng hoàn mỹ để hình dung, đối phương càng giống như một trí tuệ nhân tạo, tấn công cường độ cao như vậy, thế mà lại không nhìn thấy hắn phạm sai lầm gì dù là nhỏ nhất.

Trong thời cơ thích hợp nhất sử dụng ra kỹ xảo đơn giản nhất, điên cuồng tấn công hơn 20 phút, với nhãn lực của Viên Trúc Phong, vậy mà lại không tìm ra một khuyết điểm nhỏ nhặt nào.

Phát hiện này khiến Viên Trúc Phong bị đối thủ hấp dẫn, vốn định sẽ chấm dứt đối chiến trước khi tới thời gian phỏng vấn, nhưng lại liên tục kéo dài, khiến Viên Trúc Phong càng hiếu kỳ về đối thủ của mình.

Lúc này tính khí của Viên Trúc Phong cũng nổi lên, y muốn thử xem đối thủ của mình có thể duy trì thế công tới khi nào.

Chỉ cần là người thì sẽ mắc sai lầm, cho dù là chính Viên Trúc Phong, trong lúc chiến đấu cũng không thể có thể bảo trì trạng thái hoàn mỹ, không có

khả năng hoàn toàn không phạm sai lầm, cho nên Viên Trúc Phong tiếp tụng sử dụng thủ thế để triền đấu với Hàn Sâm, muốn xem cực hạn của Hàn Sâm đến đâu.

Hàn Sâm tự nhiên không biết đối thủ của mình là một vị Bán Thần, hắn chỉ cảm thấy dù thế công của mình mãnh liệt đến cỡ nào, tất cả đều giống như giọt mưa rơi xuống mặt biển, căn bản không nổi lên được một tia gợn sóng.

- Cao thủ!

Trong lòng Hàn Sâm nhảy dựng lên, ngược lại càng hưng phấn.

Những trận chiến dễ dàng thắng lợi khiến hắn cảm thấy không thú vị, khiêu chiến với đối thủ mạnh hơn mới là khát vọng của hắn, Viên Trúc Phong xuất hiện, cuối cùng đã khiến Hàn Sâm phải nâng cao tinh thần.

Hơn nữa thủ thê của đối phương giống như tường đồng vách sắt vậy, cũng kích phát huyết tính của Hàn Sâm, Viên Trúc Phong đang đợi hắn lộ ra sơ hở, Hàn Sâm cũng muốn phá vỡ phòng thủ của Viên Trúc Phong.

Hàn Sâm dốc hết tất cả sở học của mình ra, toàn thân cao thấp đều biến thành vũ khí có thể sát nhân, lợi dụng mọi khả năng tấn công tới Viên Trúc Phong.

Phương Minh Toàn xem đến mức ngây dại, đây quả thực là sách giáo khoa về công phòng chiến, người phòng thủ không chê vào đâu được, người tấn công quả thực giống như người máy vậy, toàn thân cao thấp bộ phận nào cũng có thể hóa thành hung khí kinh khủng.

Tuy những kỹ xảo kia cũng không cao cấp lắm, nhưng có thể vận dụng nhiều kỹ xảo như vậy, hơn nữa mỗi một loại kỹ xảo đều có thể vận dụng tới mức lô hỏa thuần thanh, cho dù là người bình thường có bản lĩnh xuất chúng, đây cũng là lần đầu tiên Phương Minh Toàn được xem.

Thân thể của con người đều có tính khuynh hướng đấy, thân thể kiểu dương cương sẽ rất khó sử dụng kỹ xảo đặc biệt âm nhu, không phải thiên phú không đủ, mà là thân thể không cho phép.

Giống như là một người toàn thân đều là bắp thịt, lực lượng vô cùng lớn, nhưng trong tình huống bình thường, hắn không có khả năng luyện thành súc cốt công có thể gấp thân thể lại.

Hiện tại Hàn Sâm lại dùng rất nhiều kỹ xảo cực đoan hòa làm một thể, thực sự không thể tưởng tượng nổi, cho nên Phương Minh Toàn mới có thể nghĩ người này là người máy.

Chương 1197: Cậu Là Hàn Sâm

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hàn Sâm vẫn đang điên cuồng công kích.

Đối thủ giống như là một con lật đật, dù hắn sử dụng dùng kiểu công kích gì, đều không thể đánh bại được đối phương.

Mặc dù đã sử dụng năng lực dự phán, vậy mà vẫn không tìm thấy bất cứ cơ hội nào đánh bại đối thủ, điều này khiến Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc.

Nhưng hắn không biết, lúc này Viên Trúc Phong con kinh ngạc hơn cả hắn, hôm nay hai người đã chiến hơn một giờ, thế mà ông vẫn chưa tìm được sơ hở nào của đối phương.

Trong tình huống áp chế sức mạnh và tốc độ của bản thân xuống mức tương đương với đối phương, Viên Trúc Phong đột nhiên bắt đầu lo lắng cho mình.

Tuy Viên Trúc Phong lợi hại, nhưng dù sao y cũng chỉ là một người, là người đều sẽ mắc sai lầm, mặc dù Bán Thần mạnh hơn người bình thường nhiều lắm, trên cơ bản sẽ rất khó mắc sai lầm, nhưng trong thời gian dài, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một chút sai lầm nhỏ.

Viên Trúc Phong có cảm giác, giống như ông đang chờ đối thủ phạm sai lầm tương tự, đối thủ cũng đang đợi ông phạm sai lầm, đối thủ như vậy, chỉ

sợ ông chỉ cần phạm phải bất kỳ một sai lầm nho nhỏ, đều sẽ bị đối thủ bắt lấy, rồi cho ông một kích chí mạng.

Hiện tại Viên Trúc Phong không hề coi Hàn Sâm là một hậu bối để đối đãi nữa, mà coi hắn thành một đối thủ chân chính, toàn bộ tinh thần đều tập trung vào chiến đấu.

Ngoại trừ áp chế sức mạnh của bản thân để tương đương với đối phương, Viên Trúc Phong cũng đã dốc hết năng lực của mình, muốn đạt được thắng lợi trong trận quyết đấu này.

Phương Minh Toàn xem trận đấu mà trợn mắt há mồm, chỉ là công phòng chiến, hai người lại đánh đến mức khiến người xem phải hoa mắt.

Thường thường Hàn Sâm và Viên Trúc Phong đánh hơn mười chiêu, Phương Minh Toàn mới đột nhiên suy nghĩ tới tác dụng và chỗ tinh diệu của một chiêu lúc trước, sau đó không khỏi vỗ tay tán dương.

Thế nhưng đợi y xem tiếp, thì đã bỏ lỡ rất nhiều chiêu.

Phương Minh Toàn biết trình độ của mình vẫn quá thấp, bình thường vẫn lấy nhãn lực để kiêu ngạo, nhưng ở trước mặt cao thủ chân chính thì thật sự không đáng nhắc tới.

Hiện tại Phương Minh Toàn chỉ thầm may mắn lúc mình tiến vào đã chọn chế độ thu hình, lát nữa xuống có thể tinh tế xem lại những chiêu thức đặc sắc đó.

Tuy Phương Minh Toàn không am hiểu chiến đấu, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng tới tình yêu đối với chiến đấu của y.

Trận chiến đấu này tràn đầy mạo hiểm, đến lúc chiến đấu hăng say nhất không phải so kỹ xảo lợi hại dường nào, mà là so sức chịu đựng cứng cỏi.

Hai người một công một thủ, ai lộ ra sơ hở trước, vậy thì đồng nghĩa với việc sẽ nhận lấy thất bại.

Đã hơn ba giờ, Viên Trúc Phong ngồi trước máy 3D, trên trán ông đã bắt đầu đổ mồ hôi, không phải thân thể của ông không chống đỡ nổi chiến đấu

cường độ cao như vậy, mà là ông đã dần dần cảm thấy áp lực trên tâm lý.

Đối thủ của ông giống như là người máy vĩnh viễn không biết mệt mỏi, giống như vĩnh viễn sẽ không phạm sai lầm, hiện tại Viên Trúc Phong đã bắt đầu lo lắng mình sẽ mắc sai lầm rồi.

- Rốt cuộc đối phương là ai? Thế mà lại có năng lực và sức chịu đựng như vậy?

Viên Trúc Phong thầm suy đoán lai lịch của đối phương.

Phần lớn cao thủ trong Liên Minh ông đều biết, nhưng mãi vẫn không nghĩ ra đối phương là ai.

Điều này khiến Viên Trúc Phong hết sức nghi hoặc, có trình độ như vậy, dựa theo đạo lý mà nói, đối phương tuyệt đối không phải là người không có tiếng tăm gì.

Phương Minh Toàn xem mà lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, y đã quan sát trận chiến này hơn ba giờ, tinh thần mệt mỏi giống như vừa mới đại chiến cả một đêm với vợ vậy, nhưng hai người kia vẫn đang điên cuồng chiến đấu, không có người nào ai lộ ra sơ hở.

Khi Phương Minh Toàn cho rằng trận chiến đấu này có khả năng vĩnh viễn sẽ không đánh xong, y lại đột nhiên nghe được một tiếng nổ tung.

Viên Trúc Phong lấy tay cánh tay đỡ nắm đấm của đối phương, nhưng thân thể lại bị một quyền này trực tiếp đánh nát, hệ thống cũng phán đối thủ dành được thắng lợi.

- Không có khả năng! Một quyền này đã bị Viên lão chặn lại, tại sao lại phán Viên lão thua?

Phương Minh Toàn lập tức mở to hai mắt nhìn, vô cùng khó tin nhìn sân đấu.

Nhìn thấy thân thể giả thuyết của Viên Trúc Phong xuất hiện ở ngoài sân, Phương Minh Toàn vội vàng đi tới hỏi:

- Viên lão, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Hệ thống bị trục trặc sao?

Viên lão chỉ cười khổ lắc đầu:

- Là tôi thua, đối thủ là một người vô cùng đáng sợ, không chỉ là võ kỹ thân thể lợi hại, mà năng lực nhìn đại cục cũng vô cùng đáng sợ, tôi chính là thua ở điểm này.

- Năng lực nhìn đại cục?

Phương Minh Toàn nao nao, không rõ Viên lão có ý gì.

Viên lão lắc đầu không giải thích, chỉ gửi một tin nhắn tới đối thủ, mời đối phương tới một lần.

- Viên lão, đối thủ của ngài là ai? Hắn cũng là một Bán Thần sao?

Phương Minh Toàn có chút tò mò hỏi, có thể đánh bại Viên lão, tự nhiên là nhân vật có cấp bậc tương đương với Viên lão.

Viên lão vừa cười vừa nói:

- Hắn là ai thì tôi không biết, nhưng hắn không phải Bán Thần, hẳn là một Siêu Việt Giả.

- Siêu Việt Giả?

Phương Minh Toàn lập tức ngẩn người.

Một Siêu Việt Giả lại có thể đánh bại Viên lão, mặc dù là Viên lão áp chế năng lực bản thân, điều này cũng hết sức kinh người rồi.

Phương Minh Toàn còn muốn nói điều gì, chỉ thấy vầng sáng lóe lên, người vừa rồi đối chiến với Viên Trúc Phong đã xuất hiện ở bên cạnh bọn họ.

- Trình độ của cậu rất cao, tôi là Viên Trúc Phong, có thể thêm bạn tốt không, thuận tiện sau này có thể trao đổi?

Viên Trúc Phong không hề kiêu ngạo, cười ha hả nói.

Hàn Sâm lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn đương nhiên có biết đến đại danh của Viên Trúc Phong, không nghĩ tới người mà mình khổ chiến hơn ba giờ lại là người này.

- Viên lão quá khen.

Hàn Sâm vừa nói vừa hiện ra tên tài khoản của mình, đồng thời báo tên của mình, hơn nữa chủ động thêm Viên Trúc Phong vào danh sách bạn tốt.

Một người đức cao vọng trọng hơn nữa có rất nhiều cống hiến với nhân loại, Hàn Sâm cảm thấy đây là tôn trọng tối thiểu.

Hơn nữa Hàn Sâm đã sớm hoàn toàn khôi phục, không để ý người khác biết hắn khỏe rồi, nhưng hắn cũng không có tâm tình chủ động đi nói cho người khác biết cái gì.

- Hàn Sâm! Cậu là Hàn Sâm?

Viên Trúc Phong nghe xong tên Hàn Sâm còn đang suy tư, Phương Minh Toàn đã kêu lên, y tự nhiên là nhận ra Hàn Sâm đấy, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Phải biết là Hàn Sâm đã bị mấy vị Bán Thần phán là rất khó khôi phục, hiện tại hắn lại có thể đối chiến với Viên Trúc Phong, chuyện này thực sự quá khó tin.

Viên Trúc Phong cũng nhớ tới Hàn Sâm là ai, mặc dù ông chưa từng nói chuyện với Hàn Sâm, nhưng cũng biết Hàn Sâm là ai.

- Thân thể của cậu đã khỏi rồi?

Viên Trúc Phong kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

- Đã tốt lắm rồi.

Hàn Sâm cười nói một câu, còn muốn nói tiếp cái gì, lại đột nhiên biến sắc, sau đó đột nhiên cắt đứt liên hệ với internet, thân thể trên cộng động giả thuyết cũng lập tức biến mất.

- Cảnh cáo. . . cảnh cáo. . . Vũ Trụ Hào bị tập kích. . . mời tất cả hành khách lập tức tiến về khoang thuyền phía trước tị nạn. . .mời tất cả hành khách lập tức tiến về khoang thuyền trước hàng rào. . .

Toàn bộ thiết bị 3D đều tự động ngắt kết nối, cửa khoang cũng tự động mở ra, trong tai Hàn Sâm là tiếng còi báo động inh ỏi.

OÀ..ÀNH!

Buồng nhỏ trên tàu đột nhiên kịch liệt run rẩy, có mấy thứ trong phi thuyền ngã trái ngã phải bay, có lẽ phi thuyền nhận lấy bị va chạm mạnh.

OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH!

Tiếng vang khủng bố liên tục không ngừng truyền đến, khiến phi thuyền không ngừng run rẩy, giống như đang bị hỏa lực mãnh liệt công kích.

Chương 1198: Hạm Đội Tu La Tộc

Thân tàu không ngừng lay động, rất nhiều người từ các nơi khác nhau chạy tới khoang thuyền bảo vệ.

Tuy thân tàu lay động, nhưng phần lớn người đều có tố chất thân thể rất tốt, loại trình độ lay động này vẫn không thể ngăn cản bọn họ.

Hàn Sâm vẫn chưa ra khỏi phòng máy 3D, đã thấy cặp đôi lúc trước khi đòi hắn kí tên kia cũng từ bên trong chạy đến, hiển nhiên cũng từ phòng máy 3D đi ra.

Tuổi của bọn hắn còn khá trẻ, vẫn còn là người chưa tiến hóa, phải chạy đi khi tàu đang chấn động, hơn nữa còn phải tránh né các vật bay loạn trong khoang thuyền nên có vẻ phải cố hết sức.

Hàn Sâm tới gần bọn họ, muốn giúp bọn họ một chút, để cho bọn họ có thể an toàn tiến vào khoang thuyền bảo vệ.

Khoang thuyền bảo vệ là khu vực kiên cố nhất trong phi thuyền, ngoại trừ có thể ngăn cản vũ khí công nghệ cao oanh kích, còn có hệ thống động lực, dưới tình huống bất đắc dĩ, cũng có thể coi như khoang cứu thương bắn ra, hơn nữa rất nhanh tiến vào tuyến đường an toàn á không gian, có thể trốn chạy đđào mệnh.

Hàn Sâm không biết tình huống hiện tại là như thế nào, khu vực này đã ở giáp Liên Minh, nhưng cũng không nối liền với Tinh Giới của Tu La tộc, mà nối liền với một mảnh tinh vực hoang vu không được khai thác.

Khả năng cao nhất chính là xuất hiện hải tặc vũ trụ, hải tặc vũ trụ trốn trong tinh vực hoang vu xông ra cướp bóc phi thuyền qua lại cũng là chuyện thường xảy ra.

Hiện tại Vũ Trụ Hào đã bị ép rời khỏi tuyến đường á không gian an toàn, tình huống có vẻ vô cùng không ổn.

Nhưng nếu là hải tặc vũ trụ thì vẫn còn có một chút hi vọng sống, bình thường hải tặc vũ trụ cũng chỉ cầu tài mà thôi, cho dù bọn họ muốn giết người diệt khẩu, cũng sẽ không trực tiếp đánh nát phi thuyền, mà vẫn phải lên trên phi thuyền, kia chính là cơ hội rất tốt.

Nhưng Hàn Sâm lại không có gì phải sợ, hắn có phi thuyền Độc Giác Tiên mang trên thân thể, cùng lắm thì lái ra ngoài đánh nát phi thuyền của đám hải tặc đó, cũng không phải là việc khó gì.

Cho dù là Đại Hải Tặc Nhân Đầu Mã tiếng tăm lừng lẫy, hạm đội hải tặc của y cũng chỉ có hai ba chiếc chiến hạm cấp Hằng Tinh mà thôi, một pháo của Độc Giác Tiên có thể bắn phá một phi thuyền, vậy cũng chỉ cần hai ba pháo thôi.

Hàn Sâm vừa nghĩ, người đã chạy tới bên cạnh đôi tiểu tình nhân, vừa định bảo vệ bọn họ một chút, lại đột nhiên nghe được một tiếng vang thật lớn.

Lập tức thấy vách khoang bên cạnh bị đánh bay một lổ thủng, tất cả mọi thứ ở xung quanh đều bị hút ra ngoài chân không.

Cho dù là Siêu Việt Giả cũng không thể sinh tồn trong vũ trụ, nhiều lắm cũng chỉ có thể sống sót một đoạn thời gian, sau khi đạt đến Bán Thần, mới có thể sinh tồn trong vũ trụ.

Thế nên đôi tiểu tình nhân lại càng không cần phải nói, hai người chưa kịp bắt lấy đồ vật kiên cố, đã trực tiếp bị hút tới lỗ hổng ở vách khoang, khuôn mặt tràn đầy vẻ sợ hãi và tuyệt vọng.

Hàn Sâm di động bước chân, dựa vào hấp lực chân không bắn về phía lỗ hổng trên vách, đồng thời triệu hoán ra áo giáp thú hồn và cánh Huyết Yêu Long.

Đồng thời dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra chín đạo khóa gen, giống như một mãnh thú thuở hồng hoang xông ra lỗ hổng.

Đôi tiểu tình nhân cùng các mảnh vỡ trên thân tàu cùng nhau bay ra buồng nhỏ, bọn họ hiểu rất rõ ràng điều này có ý nghĩa gì, đây gần như không có khả năng sống sót.

Phi thuyền vẫn đang di động, mặc dù đã rời khỏi tuyến đường an toàn á không gian, nhưng dù vậy, với tốc độ của phi thuyền, đừng nói là ở trong hư không, cho dù là trên đất bằng rơi ra ngoài, dù bọn họ không bị ngã chết, cũng khẳng định không có khả năng trở lại phi thuyền.

Hai người thò tay về phía buồng nhỏ trên tàu muốn bắt một vật kiên cố, nhưng cái gì cũng không bắt được, hấp lực cường đại hút bọn họ tiến vào vũ trụ hư không tràn ngập phóng xạ.

Đột nhiên, hai người nhìn thấy một bóng xích hồng sắc từ lỗ hổng kia vọt ra, một đôi Long Dực huyết sắc mạnh mẽ đập, vậy mà bay tới chỗ bọn họ.

Trong lòng bọn họ vô cùng kinh ngạc, bóng người màu đỏ ngòm kia đã vọt tới bên cạnh bọn họ, hai cánh tay phân biệt duỗi tới hai người.

Tuy trong lòng rất kinh ngạc, không thấy rõ ràng là người nào, nhưng hiện tại cánh tay kia đối với bọn họ chính là cây cỏ cứu mạng cuối cùng, hai người đều liều mạng chụp vào cánh tay trước mặt.

OÀ..ÀNH!

Trong nháy mắt khi cánh tay mạnh mẽ bắt lấy, bọn họ lập tức cảm giác giống như bị cự long bọc lại, chỉ nghe thấy kình khí trên đôi Long Dực gào thét, chấn động trong hư không, mang theo âm thanh xé rách bay ngược về, bay trở về lỗ hổng kia.

Tốc độ không thể tin nổi, vậy mà lại đuổi kịp phi thuyền, mạnh mẽ xông vào trong phi thuyền.

Đôi tiểu tình nhân quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, ngạc nhiên đến mức muốn kêu lớn lên.

Tuy bọn họ chỉ vừa bị hút vào buồng nhỏ trên tàu đã được kéo lại, nhưng trong tình huống đó có thể lao ra kéo bọn họ trở về, chỉ sợ chỉ có cường giả Bán Thần mới dám làm như thế, Siêu Việt Giả lao ra cũng không nhất định có thể trở về được đến.

Người này có thể lao ra cứu hai người bọn họ trở về, hiển nhiên là cường giả đỉnh cấp nhân loại, trong lúc này lại gặp được cường giả như vậy, nhặt về một mạng vốn cho rằng hẳn phải chết, khiến bọn họ vô cùng kinh hỉ.

Mỗi tay Hàn Sâm ôm lấy một người, hai cánh sau lưng dùng lực lượng không có gì sánh kịp, cứ thế đã thoát khỏi dòng khí lưu, giống như một cự long xông về phía lỗ hổng.

Kẹp lấy đôi tiểu tình nhân nhanh chóng xông về trong thông đạo, ấn nút cửa cách ly, đóng lại khoang tàu bị phá kia lại, lúc này mới để hai người bọn họ xuống.

- Cảm ơn anh, thật sự cám ơn anh.

Đôi tiểu tình nhân đứng xuống không ngừng cảm ơn Hàn Sâm.

Hàn Sâm thu hồi thú hồn, lộ ra tướng mạo vốn có, đi nhanh hướng về khoang thuyền bảo vệ, vừa đi vừa nói chuyện:

- Đi tới khoang thuyền bảo vệ trước rồi nói sau, ở đây cũng không an toàn.

- Là anh!

Chàng trai há to miệng khó tin nhìn Hàn Sâm, y thật sự không ngờ, người cứu y lại là Hàn Sâm.

Cô gái cũng giật mình, hiển nhiên cũng có chút khó có thể tin.

Hàn Sâm lại không có tâm tình để ý tới bọn họ đang suy nghĩ gì, vừa rồi tuy bay ra ngoài chỉ trong nháy mắt, nhưng Hàn Sâm vẫn nhìn thấy được rất nhiều thứ.

Bên ngoài có rất nhiều phi thuyền của Tu La tộc, chỉ là hắn nhìn thấy có hai chiếc phi thuyền cấp Hằng Tinh, những chiến hạm vũ trụ và vệ tinh hộ vệ không biết có bao nhiêu.

Đây vẫn chỉ là những thứ hắn nhìn thấy, ở những phía khác không thấy được, chỉ sợ còn có nhiều chiến hạm hơn.

Chỉ là nhìn đội hình sâm nghiêm kia, đã biết rõ tuyệt đối không phải hải tặc vũ trụ, mà là quân đội Tu La tộc.

Một phi thuyền chở khách nho nhỏ như vậy, nếu quả thật khai hỏa, chỉ sợ chỉ trong nháy mắt đã triệt để bị phá hủy, ngay cả cặn bã cũng không còn.

Tu La tộc đi một vòng xa như vậy, đã phát động ra thế trận lớn như thế, mạo hiểm xuyên qua tinh vực hoang vu, cũng chỉ vì công kích một phi thuyền chở khách nho nhỏ, chuyện này thực sự có chút không hợp với lẽ thường.

Bọn họ vây công Vũ Trụ Hào, chẳng khác nào lại bại lộ hành tung của mình, để cho Liên Minh có thời gian chuẩn bị, nếu như nói đây là một lần tập kích cứ điểm hành động quân sự Liên Minh không gian, Hàn Sâm còn có thể lý giải.

Nhưng hiện tại bọn họ lại tập kích một con thuyền chở khách nho nhỏ, ở trong chuyện này nhất định phải có nguyên nhân gì đó, có lẽ trên chiếc thuyền này có thứ mà bọn họ cần.

Chương 1199: Rương Hợp Kim Cổ Xưa

Hàn Sâm mang theo đôi tiểu tình nhân nhanh chóng đi tới khoang thuyền bảo vệ, mặc dù những chiến hạm của Tu La tộc đó đang công kích, nhưng chủ yếu là đang cảnh cáo và khiến cho Vũ Trụ Hào rơi vào vòng vây.

Nếu như thật sư muốn đánh, chỉ sợ Vũ Trụ Hào không kiên trì nổi một giây đã hóa thành hư vô.

- Tiểu Liên, con không sao chứ?

Bọn hắn mới vừa tiến vào khoang thuyền bảo vệ, một lão già đã nôn nóng đứng lên đón, kích động ôm chặt cô bé kia.

- Gia gia, con không sao, là Hàn Sâm đã cứu con và Lăng Nguyên.

Cô bé nói ra.

Lão nhân kia lập tức không ngừng cảm tạ Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm không có tâm tư nói thêm gì, đang chuẩn bị đi tìm hạm trưởng hỏi một câu, trên thuyền này trừ người ra, bọn họ còn chở theo cái gì, thế mà lại khiến Tu La tộc coi trọng như vậy.

Thế nhưng không đợi Hàn Sâm đi hỏi, đã thấy một người mặc quần áo hạm trưởng, mang theo mấy người đi tới cái kia trước mặt ông lão kia, có chút lo lắng nói với ông lão:

- Hứa lão, chúng ta bị hạm đội Tu La tộc bao vây, khoang thuyền bảo vệ chỉ sợ không có cơ hội tiến vào quỹ đạo á không gian rồi, ngài mau hủy những tài liệu và vật kia đi, để tránh rơi vào trong tay Tu La tộc.

Lúc này Hàn Sâm mới chú ý tới, trong tay ông lão kia vẫn luôn mang theo một cái hòm bằng hợp kim, kiểu dáng cái hòm kia có chút cổ xưa, tuy cũng

coi như sản phẩm hiện đại, nhưng thoạt nhìn giống như nhiều năm rồi, ít nhất cũng là sản phẩm vài thập niên trước.

Khiến Hàn Sâm giật mình nhất là, dường như hắn đã thấy kiểu hòm này ở nơi nào rồi, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra.

- Không được, những tài liệu kia thì thôi, nhưng vật kia không thể thay thế đâu. . .

Ông lão nghe vậy lập tức ôm chặt cái hòm.

- Hứa lão, hiện tại đến lúc nào rồi rồi? Chúng ta không có khả năng phá vòng vây đi ra, thứ này tuyệt đối không thể rơi vào trong tay Tu La tộc. Xin lỗi Hứa lão, tôi cũng không có lựa chọn khác.

Hạm trưởng nói xong đã khoát tay, hai người bên cạnh hắn lập tức đi về phía ông lão nhân kia, có vẻ là muốn dùng sức mạnh để đoạt lấy chiếc hòm trong tay ông lão.

- Mình nhớ ra rồi.

Hàn Sâm nhìn cái hòm kia, hai mắt sáng lên, hắn vừa rồi đang cố gắng nhớ lại xem mình đã thấy loại hòm này ở nơi nào, hiện tại cuối cũng đã nghĩ ra.

Loại hòm này kiểu dáng rất cũ, cũng đã ngừng sản xuất rồi, ngay cả trên Internet cũng rất khó nhìn thấy, trước kia Hàn Sâm nhìn thấy loại hòm này, cũng không phải ở trong Liên Minh, mà là bên trong Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm thấy được khi gặp Linh trong sơn động kia, Hàn Sâm nhặt được một chiếc hòm hợp kim giống như đúc, chỉ có điều chiếc hòm hợp kim đã biến hình, cho nên lúc đầu Hàn Sâm không nhận ra.

Hiện tại suy nghĩ kỹ một chút, hai chiếc hòm giống nhau như đúc, có lẽ là cùng một loại sản phẩm.

Hàn Sâm còn nhớ rõ chính mình nhặt được chiếc hòm hợp kim kia có một loại gen dịch, sau đó còn có một số tư liệu.

Bởi vì Hàn Sâm không hiểu biết nhiều về phương diện kia, căn bản không hiểu đó là tư liệu về thứ gì, cho nên vẫn giấu thứ đó đi, đã nhiều năm như vậy, hắn gần như đã quên những thứ đó.

Vừa nhìn thấy chiếc hòm trong tay ông lão này, hắn mới nghĩ tới.

Nhưng Hàn Sâm cũng không liên hệ hai chiếc hòm với nhau, dù sao loại hòm hợp kim này là sản phẩm sản xuất hàng loạt, có giống nhau cũng không thể xem như kỳ lạ.

Hai người đàn ông có khí chất quân nhân kia đã đi tới trước mặt ông lão, mà ông lão vẫn ôm thật chặt lấy chiếc hòm hợp kim không chịu buông tay.

- Hứa lão, thật sự xin lỗi, nếu có một khả năng nhỏ nhoi, tôi cũng sẽ không ra hạ sách này, hiện tại thật sự không có cơ hội, nếu không hủy diệt thì không còn kịp rồi.

Hạm trưởng nghe được bên ngoài khoang thuyền bảo vệ truyền đến tiếng ầm ầm, dáng vẻ đã vô cùng gấp gáp, phất phất tay với hai quân nhân kia.

Hai quân nhân đồng thời kẹp lấy ông lão, đưa tay đi lấy chiếc hòm trong tay ông lão.

Vẻ mặt ông lão rất phức tạp, dường nhu cực kỳ đau lòng, nhưng ông cũng không phản kháng mãnh liệt, giống như ông cũng là biết thứ này không thể bảo vệ.

Một quân nhân đoạt lấy hòm hợp kim, muốn mở rương ra, nhưng thử mãi mà vẫn chưa thành công.

- Hứa lão. . .

Hạm trưởng nghe tiếng ầm ầm phía ngoài khoang thuyền bảo vệ càng ngày càng gần, y cũng càng ngày càng gấp gáp, lo lắng gọi ông lão một tiếng.

Ông lão thở dài một tiếng, đưa một tấm thẻ cho một gã quân nhân.

Quân nhân nhận lấy tấm thẻ, khẽ quét lên trên hòm hợp kim, chiếc hòm kia hợp lập tức được mở ra.

Hàn Sâm có chút tò mò mà nhìn vào trong rương, chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt đã lập tức thay đổi.

Trong hòm này có mộ chút tư liệu và một cái bình nhỏ, hình dạng cái chai kia, vậy mà lại giống cái chai lúc trước Hàn Sâm nhặt được như đúc.

- Chẳng lẽ thật sự có chuyện trùng hợp như vậy? Chiếc hòm giống nhau, ngay cả một cái chai bên trong cũng giống nhau? Chất lỏng trong bình không phải cũng giống vậy chứ?

Hàn Sâm kinh ngạc.

Quân nhân kia mở chiếc hòm, nắm chặt quả đấm, trên tay lập tức bắn ra một ngọn lửa nhiệt độ cao, một quyền đánh xuống cái chai kia.

Hàn Sâm nhìn xem quân nhân kia cùng cái chai trong rương, tâm niệm thay đổi thật nhanh.

Quân nhân hẳn là một Siêu Việt Giả, hơn nữa lực lượng khá mạnh, sức mạnh hệ hỏa kinh khủng kia đập xuống, đừng nói là cái chai, chỉ sợ tất cả mọi thứ trong rương đều bị hủy diệt.

Nếu như không có nhìn thấy chiếc lọ kia, Hàn Sâm có lẽ sẽ không rãnh rỗi quan tâm tới chuyện như vậy, nhưng là hiện tại Hàn Sâm thoáng do dự một chút, thân ảnh lắc lư một cái, lập tức xuất hiện trước mặt quân nhân kia, cánh tay ngăn lại ngọn lửa kia, đồng thời đưa tay trực tiếp đóng lại chiếc hòm hợp kim, sau đó lôi vào trong ngực của mình.

Bành!

Ngọn lửa nhiệt độ cao có thể hòa tan sắt thép đánh trúng tay Hàn Sâm, giống như là nham thạch nóng chảy tản ra, lại không thể làm Hàn Sâm bị thương.

Tất cả mọi người đều ngẩn người, sau đó một giây sau, những quân nhân cùng nhân viên hộ vệ trên thuyền đều nâng cao vũ khí trong tay đồng loạt nhắm thẳng vào Hàn Sâm.

- Mày là gian tế Tu La tộc?

Hạm trưởng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm rồi quát hỏi.

- Tôi là Hàn Sâm, vợ tôi là Kỷ Yên Nhiên, bố vợ là Kỷ Nhược Chân, ông không tin có thể nhìn bảng danh sách hành khách.

Hàn Sâm nhìn nhiều súng laser như vậy, vẫn giơ tay lên.

Tuy hắn có lòng tin có thể khiến những súng laser đó bắn không trúng mình, nhưng ở đây rất đông người, hiện tại không đến lúc người một nhà đánh người một nhà, cho nên vội vàng nói rõ thân phận.

Tên tuổi Kỷ Đại Nguyên thủ còn dùng được, hạm trưởng nghe xong Hàn Sâm nói, vội vàng vung tay lên, ngăn cản những quân nhân và nhân viên hộ vệ bắng Hàn Sâm.

- Cậu là Hàn Sâm?

Hạm trưởng hỏi Hàn Sâm.

- Không thể giả được.

Hàn Sâm nói ra.

- Hắn là Hàn Sâm, vừa rồi hắn còn cứu chúng tôi.

Hứa Liên ở bên cạnh nói một câu.

- Cho dù cậu là con rể của Kỷ Nguyên thủ, cũng không thể làm bậy, nhanh mang thứ đó ra, hiện tại nhất định phải hủy diệt chúng.

Hạm trưởng lo lắng nói.

Xem dáng vẻ của y, nếu như Hàn Sâm không giao ra, đừng nói Hàn Sâm chỉ là con rể tổng thống, cho dù hắn là cha tổng thống, hạm trưởng cũng sẽ không chút do dự hạ lệnh tiêu diệt hắn cùng chiếc rương.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm còn chưa kịp phản ứng gì, chỉ nghe một tiếng ầm vang, hàng rào khoang thuyền bị phá một lỗ lớn, một đám Tu La nhân ôm vũ khí từ trong thông đạo bên ngoài vọt vào.

Chương 1200: Giết!

Đám Tu La nhân xông vào đều mặc áo giáp bọc thép của Tu La tộc, nhìn không rõ mặt mũi của bọn họ, không phân biệt được bọn họ là đẳng cấp Tu La gì.

Chỉ là có thể nhìn ra một người cầm đầu mặc áo giáp bọc thép có chút đặc biệt, có vẻ hùng tráng hơn binh lính bình thường rất nhiều, có thể đoán được y chính là người cầm đầu Tu La tộc.

Một đám Tu La nhân đứng phía trước, trong tay giơ một tấm chắn năng lượng, giống như thủy tinh ngăn cản trước mặt bọn họ.

Sắc mặt nhân loại trong khoang thuyền bảo vệ đều vàng như đất, ai cũng biết lúc này chỉ sợ là không có cách nào thoát khỏi rồi, nhiều binh sĩ Tu La như vậy xông lên, bọn họ lại chỉ có mấy người như vậy, căn bản không có cơ hội phản kháng.

Hạm trưởng mạnh mẽ cắn răng một cái, móc ra một khẩu súng bắn tới Hàn Sâm đang ôm chiếc hòm hợp kim, Hàn Sâm nhìn thấy đến hạm trưởng cầm súng nên đã giơ chiếc hòm ra chỗ khác trước khi hắn nổ súng.

Bành!

Chỉ thấy một chùm sáng bất quy tắc đánh xuống sàn nhà, khiến sàn nhà kim loại bị thủng một lỗ lớn

- Tôi mang thứ này cho anh, có thể thả tôi một mạng không?

Hàn Sâm màn theo chiếc hòm chạy tới đám Tu La nhân.

Trên mặt đám người Hứa lão đều lộ ra vẻ phẫn nộ, không ngờ Hàn Sâm lại là phản đồ.

- Giết hắn đi, chết cũng không thể để vật kia rơi vào trong tay Tu La nhân.

Sắc mặt hạm trưởng càng khó coi lớn tiếng hạ lệnh, hai quân nhân cùng một đám hộ vệ viên đều bắn tới Hàn Sâm.

Lập tức chỉ thấy từng chùm sáng bắn tới Hàn Sâm, Hàn Sâm có chút chật vật lăn một vòng về phía trước, những chùm sáng đó gần như sượt qua thân thể của hắn bắn lên trên mặt đất, lập tức khiến mặt đất bị bắn ra rất nhiều lỗ thủng.

Người cầm đầu Tu La vung tay lên, đám Tu La phía trước giơ lá chắn năng lượng lập tức lao đến, dùng tấm chắn che cho Hàn Sâm.

Bành!

Các loại chùm sáng đánh vào lá chắn năng lượng, khiến lá chắn năng lượng nổi lên hàng loạt tia lửa, nhưng vẫn không thể nổ nát.

Dù sao chỉ là phi thuyền chở khách, tuy có trang bị một số vũ khí, nhưng quy cách cũng không phải đỉnh cấp, không đánh thủng được những lá chắn năng lượng cao cấp của Tu La tộc.

Hàn Sâm giả bộ bị ngã xông vào trong đám Tu La nhân, cầm lấy chiếc hòm đưa tới người cầm đầu đám Tu La, giống như là muốn đưa chiếc hòm cho hắn.

- Đồ đạc tôi đưa cho anh, cầu anh tha cho tôi một mạng.

Hàn Sâm dường như cũng bởi vì sợ mà run rẩy.

Tên Tu La thủ lĩnh theo bản năng đưa tay nhận lấy chiếc hòm trong tay Hàn Sâm, trong mắt đã dâng lên vẻ hưng phấn.

Lần này bọn họ tốn một cái giá lớn như vậy, chính là vì có thể có được đồ bên trong chiếc hòm hợp kim, hiện tại có nhân loại tự mình đưa ra, dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi.

Về phần Hàn Sâm trước mặt, thủ lĩnh Tu La cũng không thèm để hắn vào trong lòng, thứ nhất là Hàn Sâm quá trẻ tuổi, khác với Tu La, thực lực của nhân loại trẻ tuổi thường rất yếu nhược.

Thứ hai là vừa rồi những nhân loại kia thật sự bắn tới Hàn Sâm, thủ lĩnh Tu La chinh chiến sa trường nhiều năm, tự nhiên nhìn ra những nhân loại kia cũng không phải đang diễn trò, mà thật sự muốn giết Hàn Sâm, hận không thể bắn thủng hắn.

Hơn nữa thủ lĩnh Tu La rất tự tin vào trực giác của mình, trực giác rèn luyện ra được từ trong chiến tranh, khiến cho y có thể phân biệt ra được nguy cơ và sát ý, trên người của Hàn Sâm, y hoàn toàn không cảm giác được những thứ này.

Trong mắt thủ lĩnh Tu La, Hàn Sâm chỉ là một kẻ ham sống sợ chết mà thôi.

Thủ lĩnh Tu La đưa tay nhận lấy chiếc hòm hợp kim, trong lòng thầm thở phào, nhưng trong nháy mắt, một thanh đoản kiếm giống như được làm bằng đồng đã vô thanh vô tức không có dấu hiệu nào đâm vào trong ngực y.

Răng rắc!

Chiến giáp của Tu La cũng không ngăn được lực lượng trên đoản kiếm kia, mà tên nhân loại vốn đang run rẩy kia, lúc này trên người hắn lại bộc phát ra lực lượng không có gì sánh kịp, huyết sắc lan tràn toàn thân của hắn, một đôi Long Dực yêu dị triển khai, cánh tay mạnh mẽ của hắn nắm đoản kiếm vẫn còn đang đâm về phía trước, ánh mắt lạnh lùng vô cùng yên tĩnh.

Trái tim thủ lĩnh Tu La bị Thái A Kiếm đâm thủng, một quyền đánh tới trên mặt của Hàn Sâm, lực lượng kia mạnh khiến người khác kinh hãi, giống như không khí đều bị xé nứt.

Bị một kiếm đâm trúng tim mà vẫn có thể bộc phát ra chiến lực khủng bố như vậy, khí lực của Tu La nhân hơn nhân loại quá nhiều.

Mấy Tu La nhân ở gần kịp phản ứng, đều rống giận bắn tới Hàn Sâm, muốn xử lý Hàn Sâm tại chỗ.

Hàn Sâm lại không thèm nhìn những binh sĩ Tu La đó, thân hình lách qua, không chỉ tránh được một quyền khinh khủng kia của thủ lĩnh Tu La, mà trên lưng hắn giống như mọc thêm mắt, tránh được những binh sĩ Tu La đó bắn tới.

Một bước khẽ dịch chuyển, mấy chùm sáng bắn lướt qua bên cạnh hắn, đầu hắn hơi nghiêng, một tia laser gần như lướt qua mặt hắn bay đi.

Tu La binh sĩ cố kỵ thủ lĩnh Tu La, lúc bắn tránh đi một số phía, cho Hàn Sâm thời cơ lợi dụng.

Vẻ mặt Hàn Sâm vẫn luôn không biểu tình, tĩnh táo nhìn đám người, trong tay rút Thái A Kiếm ra, thân hình một lần nữa xông đến gần thủ lĩnh Tu La.

Thủ lĩnh Tu La hét lớn một tiếng, hoàn toàn không để ý miệng vết thương trước ngực vẫn đang phun máu tươi, một tay giật lấy chiếc hòm hợp kim, một tay đánh về phía Hàn Sâm.

Thế nhưng thân thể Hàn Sâm lại vặn vẹo quỷ dị, lướt qua quả đấm của thủ lĩnh Tu La, từng chùm sáng đồng thời xuất bên cạnh hắn, tuy nhiên lại hoàn toàn không thể bắn trúng hắn.

Mà chuôi Thái A Kiếm kia, lại quỷ dị xuất hiện trên tay trái của hắn, rạch qua cổ tên thủ lĩnh Tu La, huyết dịch lập tức tuôn ra.

Thủ lĩnh Tu La vẫn gắng gượng không ngã, một tay chụp lấy Hàn Sâm, muốn ôm cổ của Hàn Sâm, vặn đứt cổ của hắn.

Hàn Sâm vọt tới trước, thân thể vòng qua vòng lại, dùng gót chân làm tâm, giống như như con quay quay người vòng trở về, không chỉ thoát khỏi cánh tay của thủ lĩnh Tu La, cũng khiến những binh sĩ Tu La đó hoàn toàn bắn lệch.

Nhảy tới một bên khác của thủ lĩnh Tu La, ánh mắt lạnh tới cực điểm màu đỏ tươi trên người bắt đầu khởi động, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đã bị Hàn Sâm vận chuyển tới cực hạn.

Thái A Kiếm lại lần nữa cắt lên trên cổ của thủ lĩnh Tu La, cổ của y vốn đã bị chém đứt non nửa, một kiếm này lại chém xuống, đầu của tên thủ lĩnh Tu La có đội mũ bảo hiểm lập tức bay lên giữa không trung, máu tươi cũng theo đó phun tung ra.

Hàn Sâm thuận tay kéo chiếc hòm trong tay tên thủ lĩnh Tu La trở về, một cước đá ra, đạp thi thể thủ lĩnh Tu La không đầu về phía mấy binh sĩ Tu La.

Chuyện này nói ra thì dài, nhưng tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, hạm trưởng và đám người Hứa lão đã xem đén ngây người, đại não có chút không đủ, còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì thì đầu của thủ lĩnh Tu La đã bị Hàn Sâm trảm xuống.

Hàn Sâm lại hoàn toàn không dừng lại, trong tích tắc khi thi thể thủ lĩnh Tu La bị đá tới đám binh sĩ, bóng dáng máu đỏ cũng cùng vọt tới.

Tiếng nổ súng không ngừng vang lên, tia sáng bắn ra bốn phía, binh sĩ Tu La vô cùng hỗn loạn, máu tươi như nước suối phun ra khi bóng người màu đỏ kia lướt qua.

Chương 1201: Tử Thần Thu Hoạch

Bọn hạm trưởng đều nhìn tới ngây dại, chỉ thấy bên trong đám binh sĩ Tu La hỗn loạn tưng bừng, thân hình Hàn Sâm giống như là mị ảnh không ngừng chớp động ở bên trong, thanh đoản kiếm kia lập tức lấy đi sinh mạng của mấy tên binh sĩ Tu La.

Mà những binh sĩ Tu La đó xạ kích, lại giống như bị một loại sức mạnh thần bí nào đó làm cho chếch đi, nhiều đạn bắn loạn như vậy, vậy mà không có có một viên nào có thể bắn trúng Hàn Sâm.

Hàn Sâm giống như là Tử thần ngay cả tử vong cũng có thể né tránh, ở trong máu và lửa thỏa thích thu hoạch tính mạng, nguyên một đám binh sĩ Tu La ở dưới thân kiếm giống như lưỡi hái tử thần kia mất đi tính mạng, chỉ có tàn thi trào ra dòng máu, khiến cho hàng rào trong khoang thuyền nhiều hơn một phần dữ tợn.

Dù sao thì hạm trưởng cùng bọn Hứa lão cũng không phải là quân nhân chuyên nghiệp, phản ứng chậm hơn nửa nhịp, nhưng mà trong mắt hai quân nhân chuyên nghiệp kia cũng đã lóe ra vẻ cuồng nhiệt, trực tiếp giơ súng lên xạ kích tới những Tu La tộc đó.

- Đều tản ra, tìm một chỗ yểm hộ bản thân, tìm không thấy thì nằm trên mặt đất.

Một người lính gào thét lên, súng trong tay cũng không ngừng xạ kích Tu La tộc.

Bọn hộ vệ sĩ cùng hạm trưởng rốt cục cũng đã kịp thời phản ứng lại, nhao nhao tìm một chỗ yểm hộ, hoặc trực tiếp nằm rạp xuống mặt đất hướng những binh sĩ Tu La đó xạ kích.

Binh sĩ Tu La đã sớm bị Hàn Sâm quấy long trời lỡ đất, bên trong hỗn loạn tưng bừng, binh sĩ Tu La ở phía ngoài giơ lá chắn năng lượng lên cũng bị Hàn Sâm chém nhiều nhát, hơn nữa thủ lĩnh đã chết, không có ai chỉ huy, đã loạn tung tùng phèo, chỉ là dựa vào phản ứng bản năng của bọn họ rèn luyện ra ở trong chiến đấu muốn giết Hàn Sâm đang xâm lấn vào trong bọn họ, chỉ có như thế mới có thể ổn định lại đội ngũ của bọn họ, một lần nữa tổ chức lại đội hình chiến đấu.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại giống như là quỷ ảnh chân chính, mặc kệ cho bọn họ bắn như thế nào, đều không bắn trúng Hàn Sâm, mà ở bên trong vật lộn, binh sĩ Tu La thông thường sao có thể là đối thủ của Hàn Sâm.

Nhưng mà số lượng binh sĩ Tu La rất nhiều, càng ngày càng có nhiều binh sĩ Tu La từ trong hành lang tràn vào.

Tâm niệm của Hàn Sâm hơi động, một sinh vật kỵ sĩ hùng tráng bộ dáng thanh đồng cùng một cô gái xinh đẹp giống như thiên sứ đã xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Chỉ thấy bàn tay như ngọc trắng của cô gái xinh đẹp dường như thiên sứ kia khẽ nhúc nhích, hai cánh mở ra đã xông vào trong hành lang, đại kiếm đã xẹt qua thân thể của đám binh sĩ, máu tươi lập tức phun ra ngoài, tình cảnh người rú thảm phun ra máu tươi cùng thân ảnh xinh đẹp thánh khiết kia tạo thành đối lập vô cùng mãnh liệt.

Quầng sáng màu đồng dưới chân Kỵ Sĩ Phản Nghịch khuếch tán ra, khiến cho động tác của những binh sĩ Tu La đó đều giống như là chậm đi nửa nhịp, gào thét lên lao vào bên trong đám binh sĩ Tu La.

Hàn Sâm không hề để ý tới đám binh sĩ Tu La còn thừa lại lẻ tẻ ở bên trong hàng rào, cùng tiểu thiên sứ, Kỵ Sĩ Phản Nghịch vọt vào trong hành lang, Thái A Kiếm giống như dao mổ mang đi tính mạng cùng máu tươi.

Mặc dù binh sĩ Tu La rất nhiều, nhưng mà trong hành lang lại quá hẹp, ngược lại khiến cho vũ khí của bọn họ không có cách nào thi triển, sợ đánh trúng người của phe mình, chỉ có thể vật lộn cùng bọn Hàn Sâm.

Bọn hạm trưởng phối hợp với hai quân nhân sau khi đánh chết những binh Tu La còn lại bên trong hàng rào, bước nhanh phóng vào trong hành lang, muốn đi ra trợ giúp Hàn Sâm.

Thế nhưng mà sau khi xông vào hành lang, nhìn qua khắp nơi đều là thi thể của binh sĩ Tu La, trong hành lang khắp nơi đều như thế, giống như tu la địa ngục.

Loại cảnh tượng này mặc dù là hai quân nhân kia rất thường thấy, trong lòng cũng không nhịn được có chút rung động.

- Là ai nói thân thể của hắn xảy ra vấn đề thế?

Hạm trưởng không nhịn được lầm bầm một câu.

- Đáng tiếc, nhân vật như vậy, nếu như lại để cho hắn phát triển thêm vài năm, tuyệt đối lại là một Bán Thần, đáng tiếc. . .

Hứa lão thở dài nói.

Tất cả mọi người đều hiểu ông có ý gì, dù Hàn Sâm lợi hại như thế nào, giết nhiều binh sĩ Tu La hơn nữa cũng vô ích, những người này chỉ là quân sĩ công kích lên thuyền mà thôi, Vũ Trụ Hào vẫn đang ở trong trong vòng vây của hạm đội Tu La, một người mạnh mẽ tới đâu cũng không thể nào đối địch với cả một chiến hạm.

Nếu Tu La tộc phát hiện ra bọn họ không lấy được đồ vật muốn lấy, chỉ sợ cuối cùng sẽ trực tiếp phá huỷ Vũ Trụ Hào, đến lúc đó dù Hàn Sâm mạnh như thế nào đi nữa thì cũng vô dụng, trừ phi là tấn chức Bán Thần, nếu không căn bản không có khả năng sinh tồn thời gian dài ở trong vũ trụ.

Bọn họ vẫn còn đang trong tình huống nhất định phải chết, không có bất kỳ hy vọng sống sót nào.

- Giết một người đủ vốn, giết hai tên đã có lời.

Quân nhân kia lại không hề nghĩ phức tạp như vậy, bọn họ sớm đã thành thói quen với việc ngươi chết ta sống ở trên chiến trường, chỉ cần còn có một hơi thở, bọn họ vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Hai quân nhân đều chạy vào trong hành lang, vượt qua thi thể cùng máu tươi của binh lính Tu La nằm đầy đất, sau khi chuyển qua một góc khác, nhìn qua vẫn là thi thể đầy đất.

Bọn hạm trưởng cũng đều đi qua, nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng đều rung động.

Thanh niên tên là Lăng Nguyên kia càng là nhìn tới tê cả da đầu, toàn thân run rẩy sắp nôn mửa, trong lòng vừa có một loại sợ hãi, lại có một loại hưng phấn khó có thể nói rõ, dòng máu giống như cũng có chút nóng lên rồi.

- Những binh sĩ Tu La này đều là do Hàn Sâm giết?

Lăng Nguyên run giọng hỏi, người đàn ông nguyên bản không có gì đặc biệt ở trong mắt y, lúc này ở trong lòng y lại giống như là thần minh cùng ma quỷ trộn lẫn vào nhau, khiến cho y run rẩy, trong lòng y khó có thể ức chế sinh ra một loại cảm giác sùng bái không rõ.

Hứa lão lắc đầu nói:

- Tôi đã thấy không ít Siêu Việt Giả, nhưng mà chưa bao giờ thấy qua nhân vật như thế này, chỉ sợ ở phía dưới Bán Thần đã không có ai có thể địch nổi hắn, nếu như hắn không chết, tương lai trong nhân loại chúng ta sẽ xuất hiện một chiến lực đỉnh cấp, có lẽ sẽ là Đại La Sát Thần thứ hai cũng không chừng.

Hạm trưởng cười khổ nói:

- Thật sự là đáng tiếc cho một nhân tài như vậy, sẽ phải chôn cùng chúng ta.

Hai quân nhân kia lại không có tâm tình nói nhảm nhiều như thế, chỉ là nhanh chóng xông về phía trước, chỗ đi qua khắp nơi đều là thi thể của binh sĩ Tu La, thế nhưng mà vẫn không nhìn thấy thân ảnh của Hàn Sâm.

Cho đến tận lúc ở phía trước có một cánh cửa cách ly ngăn cản đường đi của bọn họ, thông qua cửa sổ bên trên cửa cách ly nhìn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài phi thuyền không gian đã bị phá một cái động lớn, cùng hư

không liền lại với nhau, chắc chắn đó chính là nơi Tu La tộc đi vào trong Vũ Trụ Hào.

Bởi vì trọng lực cùng không khí trong ngoài khác nhau, phần lớn đồ đạc phía ngoài đều bị hút vào trong không gian, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Sâm đâu.

- Hàn Sâm ở đâu?

Bọn hạm trưởng đều đuổi ra theo, Hứa Liên không thấy được thân ảnh của Hàn Sâm, liền vội vàng hỏi.

- Xa hơn bên ngoài cũng đã là hư không, không nhìn thấy bóng dáng của hắn, chỉ sợ. . .

Quân nhân lắc đầu nói một câu, lời vẫn chưa nói hết, nhưng mà ý của y thì tất cả mọi người đã hiểu rõ, chỉ sợ là Hàn Sâm đã lành ít dữ nhiều.

- Mọi người mau nhìn!

Một hành khách có lá gan khá lớn, đi theo bọn hạm trưởng xông tới đột nhiên kêu lớn lên.

Tất cả mọi người nhìn sang phía y, đã thấy y đứng ở một chỗ đài quan sát, chỉ ra bên ngoài đài quan sát kêu to.

Bọn hạm trưởng vội vàng chạy tới, hiện tại các loại trang bị bên trên Vũ Trụ Hào đều đã bị hủy gần hết, căn bản không có cách nhìn thấy tình huống bên ngoài phi thuyền, cũng chỉ có thể dùng mắt thường nhìn một chút.

Mọi người đi tới trước đài quan sát, đây vốn là nơi để cho hành khách quan sát phong cảnh trong vũ trụ, là một đài cao hình bán nguyệt, từ bên ngoài nhìn giống như là một cái chén lớn màu đen, từ bên trong nhìn ra phía ngoài thì lại trong suốt, tầm mắt rất tốt.

Bọn hạm trưởng đứng ở trên đài quan sát nhìn ra bên ngoài, lập tức đều ngây dại, khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi, sợ hãi và vui mừng trộn lẫn vào nhau.

Chương 1202: Phá Hủy

Chỉ thấy bên trong mảng lớn chiến hạm Tu La kia bay lên một đoàn cực quang giống như là tinh cầu bị hủy diệt bạo tạc nổ tung, từ chỗ kia mạnh mẽ khuếch tán ra, sóng xung kích giống như tử quang lập tức cuốn ra, những chiến hạm to lớn cấp Hằng Tinh kinh khủng đó, ở bên trong cực quang trực tiếp bị nổ tung phá hủy.

Chiến hạm cấp hành tinh cùng tàu vệ tinh bảo vệ trực tiếp bị nổ thành mảnh vỡ, hạm đội khổng lồ giống như là một quả pháo hoa nổ tung lên ở trong vũ trụ.

Cảnh tượng kia không có cách nào hình dung, tráng lệ khiến người ta run sợ, giống như là một vụ nổ lớn hủy diệt vũ trụ, khắp vũ trụ đều bị chiếu sáng tưng bừng.

Nếu như không phải là trên đài quan sát có xếp đặt thiết kế đặc biệt, có thể loại bỏ những tia sáng mãnh liệt kia, chỉ sợ không những mắt của bọn họ đều bị chiếu mù, ngay cả thân thể cũng sẽ bị phóng xạ giết ngay lập tức.

Đài quan sát có thể loại bỏ ánh sáng, nhưng mà sóng xung kích do bạo tạc nổ tung sinh ra lại không có cách nào tránh khỏi, mắt thấy sóng xung kích giống như là biển gầm cuồn cuộn lao đến, trong lòng tất cả mọi người đều cả kinh.

Cũng may là Vũ Trụ Hào cách vị trí nổ rất xa, sóng xung kích kinh khủng chỉ hất Vũ Trụ Hào bay ra ngoài, ở trong vũ trụ lăn lộn bay ra ngoài không biết bao xa, ngoài một ít khu vực phòng thủ kém nhận lấy một ít tổn thương, cũng không hề tạo thành tổn thất quá lớn.

Mọi người đều đã ngã thất điên bát đảo, không ít người ngã bị thương, chờ cho phi thuyền ổn định lại, bọn họ nằm sấp bắt đầu nhìn ra phía ngoài, lại phát hiện chỗ đó đều là rác vũ trụ bồng bềnh, hạm đội Tu La tộc kia cũng đã không thấy đâu nữa.

- Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Hạm trưởng bụm lấy vết thương ở trên đầu vẫn còn đang chảy máu, ngơ ngác nhìn hư không vũ trụ tràn đầy rác kia, không dám tin nói ra.

Những người khác cũng gần giống như y, sau khi từ dưới đất bò dậy, đều ngơ ngác nhìn hư không giống như là biển rác kia, không ai nói ra lời, chỉ là vui sướng lan tràn ở trong lòng.

- Chúng ta được cứu? Là hạm đội của Liên Minh tới rồi sao?

Một nữ hành khách còn có chút không dám tin tưởng hỏi một câu.

- Xác thực là chúng ta đã được cứu, nhưng mà cũng không có hạm đội của Liên Minh.

Hứa lão lắc đầu nói.

Mặc dù đã không có thiết bị ra-đa, nhưng mà nhìn bằng mắt thường nhìn qua, bên trong trời sao vô ngần căn bản không có bóng dáng của chiến hạm, ngoại trừ biển rác rưởi mênh mông ra thì chỉ còn lại những tinh cầu có khoảng cách tương đối gần ở xung quanh, thoạt nhìn vô cùng lớn kia.

Hơn nữa coi như là hạm đội của Liên Minh đã đến, cũng sẽ phát sinh đánh nhau kịch liệt, làm sao có thể chỉ trong một chốc, một hạm đội gồm bốn chiếc chiến hạm cấp Hằng Tinh liền biến thành bụi bặm vũ trụ, đây quả thực giống như là đang nằm mơ.

- Trời ạ, đến cùng là đang xảy ra chuyện gì?

- Thượng Đế phù hộ, chúng ta được cứu rồi.

- Đây quả thực là kỳ tích, nhất định là trời cao trừng phạt Tu La tộc tàn bạo.

. . .

Sau một lát yên tĩnh, các hành khách đều hoan hô lên, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà bọn họ biết mình đã được cứu.

Hạm trưởng cũng vô cùng hưng phấn, nhưng mà ánh mắt của y lại xuyên thấu đài quan sát tìm tòi xung quanh, hy vọng có thể nhìn thấy chút gì đó.

Nhưng khiến cho y thất vọng là, bên ngoài ngoại trừ khắp nơi đều là rác rưởi bồng bềnh, thì chẳng nhìn thấy cái gì khác cả.

Chờ ánh mắt của hạm trưởng trở lại trong thuyền, muốn chỉ huy trật tự một chút, lại kinh ngạc nhìn thấy Hàn Sâm đang đứng ở trong góc đài quan sát, trong tay còn cầm cái rương hợp kim kia.

. . .

Hàn Sâm mang theo rương hợp kim trong tay đi tới phòng điều khiển bên trong khoang hàng rào, quân nhân thủ vệ bộp một tiếng thẳng tắp chào Hàn Sâm theo nghi thức quân đội, ánh mắt nóng rực như lửa.

Hàn Sâm cũng chào lại, người bình thường đều đã từng đi lính trong Liên Minh, chào quân lễ là rất bình thường, nhưng mà đối với một người đã xuất ngũ hơn nữa còn không mặc quân trang lại chào theo quân lễ, đây cũng là đại biểu cho sự tôn kính rất cao.

Tiến vào trong phòng điều khiển, ngoại trừ nhân viên bên trong khoang hàng rào ra, hạm trưởng cùng Hứa lão đều chạy ra đón chào, liền những nhân viên điều khiển kia cũng đều đứng lên, ánh mắt đều nhìn về phía Hàn Sâm.

Hạm trưởng đi đến trước mặt Hàn Sâm, thẳng tắp hướng về Hàn Sâm chào theo kiểu nhà binh, sau đó tất cả mọi người đồng loạt chào Hàn Sâm một cái, trên mặt đều mang theo một loại biểu lộ tôn kính khó tả.

Hứa Liên cùng Lăng Nguyên cũng giống như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng lộ ra chăm chú.

Hàn Sâm cũng không nói gì, chỉ là thẳng tắp chào lại.

- Cảm ơn cậu đã cứu mạng của mọi người.

Hạm trưởng đi tới chỗ Hàn Sâm, vẻ mặt hơi có chút kích động nói.

- Tôi cũng chỉ là vì cứu mình.

Hàn Sâm lắc đầu nói.

- Chúng ta đi vào trong văn phòng nói đi.

Hạm trưởng mới Hàn Sâm vào trong văn phòng, cùng vào theo còn có Hứa lão.

- Hàn tiên sinh, hạm đội Tu La là tác phẩm của ngài à?

Ánh mắt của hạm trưởng phức tạp nhìn Hàn Sâm hỏi.

Y nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ chỉ có Hàn Sâm là có khả năng, nếu không làm sao hạm đội Tu La tộc lại bị phá hủy được?

Thế nhưng mà hạm trưởng lại có chút không dám tin tưởng cái suy đoán này, bởi vì Hàn Sâm chỉ có một mình, làm sao hắn có thể hủy diệt được một hạm đội?

Chỉ là nếu loại trừ khả năng này, hạm trưởng liền thật sự nghĩ không ra những khả năng khác.

Hàn Sâm cười khổ lắc đầu:

- Hạm trưởng ngài quá coi trọng tôi rồi, đừng nói tôi còn chỉ là một Siêu Việt Giả, coi như tôi là Bán Thần, cũng không có năng lực ở trong chốc lát hủy diệt một hạm đội như vậy.

Hạm trưởng nghĩ lại cũng đúng là như thế, Hàn Sâm chỉ là một nhân loại, cũng không phải là thần, làm sao có thể làm được chuyện này, chỉ là Tu La chiến hạm bị hủy diệt thật sự quá đột ngột quá quỷ dị, mới khiến cho y có giả thiết không thực tế như vậy.

Mà trên thực tế lúc này Hàn Sâm lại đang rất đau lòng, hắn sợ uy lực không đủ, cho nên lái Độc Giác Tiên bắn năm phát tử tinh tới hạm đội Tu La, kết quả là uy lực vượt xa tưởng tượng của hắn, trực tiếp bắn nổ cả đám hạm đội Tu La, uy lực kia đã tràn ra quá nhiều, thật sự có chút lãng phí.

Mặc dù tử tinh trên tay Hàn Sâm rất nhiều, nhưng mà bởi vì không có chỗ bổ sung, dùng một viên liền ít đi một viên, cho nên Hàn Sâm vẫn có chút đau lòng.

- Hàn lão đệ, có thể đưa nó cho tôi không?

Hứa lão chỉ vào rương hợp kim trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm để rương hợp kim lên bàn, nhưng mà lại không đẩy tới phía Hứa lão, mà là đặt ở ngay dưới tay hắn, nhìn Hứa lão hỏi:

- Hứa lão, đồ vật thì tôi có thể trả lại cho ông, nhưng mà mạng tôi thiếu chút nữa bởi vì nó mà chôn ở đây, có phải ngài nên cho tôi một câu trả lời thỏa đáng hay không?

Hứa lão trầm ngâm một chút, cùng hạm trưởng liếc mắt nhìn nhau, hạm trưởng ho nhẹ nói:

- Hứa lão, ông có thể nói một chút hay không?

Hứa lão gật gật đầu nói:

- Được rồi, cái mạng này của tôi là Hàn lão đệ cứu về, nếu như không có một chút bàn giao thì xác thực là không thể nào nói nổi.

Nói xong, Hứa lão lấy rương hợp kim qua, mở rương hợp kim ra, ánh mắt có chút mê say nhìn cái chai chất lỏng ở trong rương kia.

Hàn Sâm cũng không ngăn cản ông ta, hắn chỉ muốn biết bên trong rốt cuộc là thứ gì, nếu không cho dù cầm đồ vật bên trong cũng vô dụng.

Một hồi lâu, Hứa lão mới tiếp tục nói:

- Hàn lão đệ, hẳn là cậu đã nghe nói qua Thiên Sứ Gen dịch chứ? Tôi chính là người phụ trách hạng mục Thiên Sứ Gen dịch, Thiên Sứ Gen dịch cũng là tôi dẫn đầu đoàn đội nghiên cứu ra được đấy. . . không. . . phải nói là sao chép ra được thì chuẩn xác hơn một chút. . .

Chương 1203: Tu La Hoàng Đế Xui Xẻo

Hàn Sâm nghe Hứa lão nói xong, không khỏi chấn động.

Thiên Sứ Gen Triệu gia có thể nghiên cứu ra Thiên Sứ Gen dịch, cũng không phải là kỹ thuật do chính bọn họ nghiên cứu ra, mà là sau khi nghiên cứu loại chất lỏng này, từ đó cho ra một ít thành quả.

Dựa theo cách nói của Hứa lão, Thiên Sứ Gen còn xa xa không thể nghiên cứu rõ ràng tác dụng của loại chất lỏng này, công hiệu của Thiên Sứ Gen dịch hiện tại cũng chỉ đạt chưa đến một thành của loại chất lỏng này, thậm chí còn thấp hơn một chút.

Chẳng qua nếu như chỉ thuần túy là loại chất lỏng này, vậy thì cũng không thể sử dụng, nếu như nhân loại sử dụng loại chất lỏng này, như vậy kết cục chỉ có một, trực tiếp nổ tung mà chết, liền cơ thể mạnh mẽ như Siêu Việt Giả cũng không có cách nào tránh khỏi.

Về phần nói đến lai lịch của loại chất lỏng này, Hứa lão có chút ấp a ấp úng, cuối cùng chỉ nói một câu

- Đây là đồ vật trong mộ của Tu La Hoàng.

Chuyện này khiến cho Hàn Sâm suýt chút bật cười.

- Thì ra đồ vật này cũng là từ trong mộ của hoàng đế Tu La tộc trộm ra, các hoàng đế Tu La thật sự quá xui xẻo, đã chết rồi cũng không được yên ổn, lại bị nhiều nhân loại như vậy trộm mộ, không chỉ trộm ra Phi Thiên Kinh, còn trộm ra bảo bối như vậy.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Đồng thời trong lòng Hàn Sâm cũng có chút may mắn, lúc trước sau khi mình lấy được lọ chất lỏng kia vẫn luôn không dùng linh tinh, nếu không thì sẽ gặp kết cục bạo thể mà chết rồi.

- Linh không phải là nhân loại đã sử dụng loại chất lỏng này đấy chứ? Vậy tại sao cô ta không bị bạo thể mà chết? Hơn nữa còn có thể tùy ý hoán đổi giữa trạng thái nhân loại cùng trạng thái Tu La, không hề giống những nhân

loại sử dụng Thiên Sứ Gen dịch kia, cho dù tố chất thân thể đầy đủ, đó cũng chỉ là có tính tạm thời, không có cách nào bảo trì lâu dài.

Trong lòng Hàn Sâm càng nghĩ càng nhiều, nhưng mà tất cả những đáp án này lại khó có thể giải đáp.

Sau khi Tu La tộc che giấu tín hiệu, Liên Minh đã điều động hạm đội tuần tra tới khu vực này, sau khi bọn họ phát hiện ra Vũ Trụ Hào cùng biển rác vũ trụ mênh mông kia, tất cả mọi người đều sợ ngây người, ở đây quả thực chính là một mảnh chiến trường kinh khủng.

Chờ bọn họ lên Vũ Trụ Hào, sau khi nhìn thấy thi thể binh lính Tu La ở khắp nơi trên mặt đất, càng cảm thấy không thể tưởng tượng được, một chiếc phi thuyền vận chuyển thương mại, vậy mà giết chết nhiều binh sĩ Tu La như vậy, đơn giản khiến cho không ai có thể tưởng tượng nổi.

Nhưng càng để cho bọn họ cảm thấy giật mình là, phần lớn nhân viên công tác cùng hành khách trên Vũ Trụ Hào vậy mà cũng chỉ bị tổn thương nhẹ, liền một người bị tử vong cũng không có.

Bọn Hàn Sâm bị mang về thẩm vấn đơn độc, Hàn Sâm chỉ thừa nhận mình đã giết thủ lĩnh Tu La cùng một ít binh sĩ, đối với chuyện tại sao hạm đội Tu La lại bị hủy diệt hoàn toàn không biết gì cả.

Quan quân cùng binh sĩ bên trên hạm đội tuần tra sau khi nghe xong Hàn Sâm và những người khác tự thuật, trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm đều tràn đầy kính ý.

Về phần những chuyên viên cao tầng đó, ánh mắt nhìn Hàn Sâm quả thực giống như là đang nhìn một con quái vật.

Nếu như không phải là có Hàn Sâm, dùng tình huống khi đó đến xem, toàn bộ nhân viên công tác cùng hành khách trên thuyền chỉ sợ không ai có thể may mắn thoát khỏi, quả thật là Hàn Sâm đã cứu vớt một phi thuyền nhân loại.

Vì để tránh cho tạo thành khủng hoảng, tất cả nhân viên công tác cùng hành khách bên trên Vũ Trụ Hào, thiết bị thu của bọn họ đều bị yêu cầu format

hoặc là do chuyên viên của Liên Minh kiểm tra xóa đi âm thanh hoặc hình ảnh liên quan tới sự kiện lần này, hơn nữa còn ký kết một phần hiệp nghị bảo mật.

Bốn ngày sau đó, Hàn Sâm mới một lần nữa ngồi lên một chiếc phi thuyền khác tiến về Liệt Mạn Tinh.

Đối với hành vi anh dũng của Hàn Sâm, Liên Minh trao tặng huân chương anh dũng, mà Thiên Sứ Gen cũng lấy ra lượng tài chính không nhỏ, Hàn Sâm tự nhiên đều nhận lấy, căn bản là không có ý tứ khách sáo.

Nhưng mà tin tức Hàn Sâm phục hồi như cũ đã truyền ra ở trong Liên Minh, những thế lực tin tức linh thông kia, rất nhanh đã nghe nói chuyện Hàn Sâm phục hồi như cũ, hơn nữa ở trên thuyền còn chém giết rất nhiều binh sĩ Tu La cùng một tướng quân Tu La quý tộc.

- Làm sao có thể? Không phải ngay cả La Hải Đường đều xác nhận thân thể của Hàn Sâm rất khó phục hồi như cũ hay sao? Lúc này mới qua mấy năm, như thế nào mà hắn đã khôi phục?!

Triệu Thất lấy được tin tức đầu tiên, dù sao chuyện này vốn chính là do đồ vật của Thiên Sứ Gen đưa tới.

- Người tốt sống không lâu, tai họa sống ngàn năm, tôi biết ngay tên kia sẽ không yên tĩnh như vậy mãi.

Sau khi Đường Chân Lưu nghe được tin tức liền cười ha ha.

Tất cả thế lực lớn sau khi nghe được tin tức, phản ứng đều không giống nhau, nhưng mà trong lòng mọi người đều có một cái ý niệm, Hàn Sâm vậy mà khôi phục, lại còn có thể chém giết tướng quân Tu La quý tộc đấu sĩ tam cấp, chỉ sợ về sau Liên Minh cùng không gian thứ ba Tí Hộ Sở sẽ không còn bình tĩnh được nữa rồi.

Còn chuyện hạm đội Tu La bị hủy diệt quỷ dị, Liên Minh cũng một mực điều tra, cũng không có ai hoài nghi Hàn Sâm quá nhiều, dù sao vũ khí có tính hủy diệt như vậy, không phải là một nhân loại có thể làm được, coi như là Bán Thần, chỉ sợ cũng rất khó đạt tới loại trình độ đó.

Hàn Sâm nhận được không ít tin nhắn, sau khi trả lời cho từng người quen biết của mình, những chuyện khác đều một mực không để ý tới, một đường đi tới Liệt Mạn Tinh.

Kỷ Nhược Chân đã sớm biết chuyện Hàn Sâm khôi phục, cho nên đối với chuyện này cũng không hề kinh ngạc, dù sao Hàn Sâm không có ý định phát triển trong giới chính trị hoặc là quân giới, hắn khôi phục cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Sau khi La Hải Đường nghe được tin tức Hàn Sâm khôi phục, lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, nhưng mà y đã lựa chọn Hàn Nghiên, cũng không có ý định một lần nữa đi tìm Hàn Sâm.

Hàn Sâm thuận lợi đi tới Liệt Mạn Tinh, nhưng mà bởi vì đã bị chậm vài ngày, giáo sư Lung đã bắt đầu bài giảng được hai ngày, tự nhiên không có khả năng lại giảng lại một lần cho Hàn Sâm, Hàn Sâm chỉ có thể nửa đường gia nhập.

Cũng may là gần đây hắn xem không ít kiến thức căn bản cùng tư liệu về phương diện không gian và thời gian, gia nhập giữa chừng cũng không đến nỗi hoàn toàn nghe không hiểu, có một bộ phận nội dung nghe không hiểu, sau khi chấm dứt bài giảng thì Hàn Sâm hỏi những học viên khác, thu hoạch cũng không nhỏ.

Không quá hai ngày, ngày hôm nay sau khi giáo sư Lung giảng bài xong, cũng không giống như bình thường trực tiếp rời đi, gọi Hàn Sâm tới trước mặt.

- Mặt mũi của cậu cũng rất lớn nha, một đôi đối thủ một mất một còn Bạch Dịch Sơn cùng Lý Tinh Hoa đều tìm tôi nhờ vả, nhờ tôi giúp cậu bổ sung kiến thức, tôi cũng chỉ có thể bán cho bọn họ chút mặt mũi, nếu cậu có hứng thú, về sau mỗi lúc trời tối có thể đi tới phòng thí nghiệm của tôi hỗ trợ làm việc.

Giáo sư Lung cười nói với Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm rất cảm kích, không nghĩ tới Bạch Dịch Sơn cùng Lý Tinh Hoa lại quan tâm tới hắn như vậy, biết rõ hắn đã muộn hai ngày, còn

cố ý nhờ giáo sư Lung giúp hắn bổ sung bài giảng bị mất.

Kể từ đó, Hàn Sâm ban ngày nghe giảng bài, đến buổi tối liền đi tới phòng thí nghiệm của giáo sư Lung giúp làm chút ít công tác.

Giáo sư Lung rất khác với Bạch Dịch Sơn, Lý Tinh Hoa, ông ta không phải xuất thân thừ nghiên cứu cổ võ, mà có xuất thân là nhà khoa học chân chính nghiên cứu về không gian cùng thời gian, mạch suy nghĩ nghiên cứu của ông ta hoàn toàn khác với Bạch Dịch Sơn và Lý Tinh Hoa, cũng để cho Hàn Sâm mở rộng tầm mắt, từ đó học được rất nhiều thứ trước kia chưa từng suy nghĩ qua, mạch suy nghĩ được mở rộng cực lớn.

Bởi vì Hàn Sâm cũng không phải là nghiên cứu viên chuyên nghiệp về không gian và thời gian, tri thức lý luận rất kém cỏi, ở trong phòng thí nghiệm có thể giúp đỡ công việc cũng rất ít, trên cơ bản đều là vài công việc lặt vặt, chỗ nào cần thì kêu hắn đi qua trợ giúp.

Hàn Sâm đều là ai đến cũng không từ chối, tất cả ở nơi này với hắn mà nói đều rất mới mẻ, Hàn Sâm giống như là một miếng bọt biển sắp rạn nứt, không ngừng hấp thu các loại tri thức.

Chương 1204: Song Trọng Thiên Phú

Chỉ chớp mắt đã trôi qua hai tháng rồi, Hàn Sâm vừa học tập những tri thức lý luận không gian cùng thời gian đó, vừa suy nghĩ xem mình nên sáng tạo một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thời không có hình thức gì.

Khí tức lưu chuyển thuật thời gian của Sát Na Nữ Đế thì Hàn Sâm có thể mô phỏng một chút da lông, thời gian quay ngược khẳng định không làm được, Hàn Sâm có thể làm được chính là một chút xíu thời gian gia tốc, liền thời gian chậm lại đều không làm được.

Không phải là Hàn Sâm không mô phỏng được, mà hắn chỉ có một trăm điểm gen Đế Linh thiên phú thời gian, không có khả năng giống như Sát Na Nữ Đế, có được thiên phú thời gian trời sinh, có thể làm tới trình độ thời gian gia tốc đã là rất tốt rồi.

Khí tức lưu chuyển không gian của Thiên Đế, Hàn Sâm cũng chỉ có thể mô phỏng được một phần nhỏ, có thể làm được cũng chỉ là một loại kỹ xảo cùng loại với không gian co rút.

Nói là không gian co rút, còn không bằng nói là một loại kỹ xảo cùng loại với vận chuyển á không gian, cũng không phải thật sự là làm cho không gian áp súc lại, chỉ là đi một con đường tắt trong không gian.

Mặc kệ là không gian gia tốc hay là không gian co rút, trình độ mà Hàn Sâm có thể sử dụng cũng chỉ là tác dụng ở trên thân thể mình, cũng không thể ảnh hưởng tới không gian chung quanh.

Hàn Sâm vốn là muốn sáng tạo một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có tính bạo phát cao, nhưng mà nghiên cứu đến nghiên cứu đi, hắn phát hiện ra hai loại kỹ xảo cũng chỉ có thể gia tăng tốc độ của hắn, không có bất cứ quan hệ gì với tính bạo phát cao.

Những ngày này Hàn Sâm vừa học tập vừa luyện tập nắm giữ đặc tính của hai loại lực lượng, để lý giải hai loại lực lượng có thuộc tính khác nhau tốt hơn, đồng thời cũng đang tự hỏi xem nên dùng phương thức gì kết hợp bọn nó lại với nhau.

Thời gian gia tốc có thể giúp cho động tác của Hàn Sâm trở nên rất nhanh, mà không gian co rút lại có hiệu quả giống như súc địa thành thốn, để cho Hàn Sâm bước ra một bước, thoạt nhìn còn xa hơn khoảng cách không gian thực tế rất nhiều.

Loại kỹ xảo này cũng có thể dùng ở lúc công kích, có thể rút ngắn khoảng cách công kích.

Hàn Sâm suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra phương thức nào có thể kết hợp sức mạnh hai loại lại, có thể sáng tạo ra Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mới.

Sau khi ngày làm việc chấm dứt, những nghiên cứu viên đều đã đi về, Hàn Sâm thu dọn xong dụng cụ thí nghiệm, trực tiếp mượn gian trọng lực huấn luyện ở trong phòng thí nghiệm, ở bên trong luyện tập hai loại kỹ xảo không gian cùng thời gian của mình, tăng cường lực khống chế cùng sự hiểu biết đối với bọn nó.

Cái gọi là quyền luyện ngàn lần, chân nghĩa tự xuất hiện.

Mặc dù đây là một loại phương pháp rất đần, nhưng cũng là một loại phương pháp lý giải hữu hiệu nhất.

Hàn Sâm ở bên trong phòng huấn luyện đổ mồ hôi, lại không hề phát hiện ra giáo sư Lung đang đứng ở bên ngoài nhìn hắn luyện tập.

Nguyên bản giáo sư Lung đã đi về, nhưng mà bởi vì để quên đồ ở trong phòng thí nghiệm, lại quay lại lấy, nhìn thấy trong phòng trọng lực huấn luyện có ánh đèn, liền đi đến xem thử là ai đang sử dụng phòng trọng lực huấn luyện.

Nhìn thấy bên trong là Hàn Sâm, giáo sư Lung không khỏi khẽ gật đầu.

Hai tháng ở chung này, khiến cho giáo sư Lung đã hiểu một chút đối với Hàn Sâm, ông ta cũng có thể hiểu được tại sao Bạch Dịch Sơn cùng Lý Tinh Hoa lại ưa thích Hàn Sâm như vậy rồi.

Bởi vì đơn giản Hàn Sâm là người cùng một đường với bọn họ, ở trên người Hàn Sâm, bọn họ ít nhiều đều có thể nhìn thấy bóng dáng của mình, đó là khí tức của đồng loại.

Không nói nhiều, đủ cố gắng, cũng sẽ dụng tâm nghiên cứu, có thể toàn tâm toàn ý chăm chú vào, không có nhiều tâm tư dư thừa, không táo bạo giống như thanh niên bình thường hiện tại.

Nếu như Hàn Sâm cũng làm nghiên cứu, hắn nhất định sẽ là một nghiên cứu viên rất không tồi.

Giáo sư Lung cũng là loại người này, cho nên ông ta cũng hết sức thưởng thức Hàn Sâm, nếu như không phải bởi vì thấy được hai ngày cố gắng lúc

vừa tới kia của Hàn Sâm, không hiểu tri thức thì ở bên ngoài lớp học cũng sẽ nghĩ biện pháp để học tập, giáo sư Lung cũng sẽ không để cho một người thường như Hàn Sâm đến phòng thí nghiệm của mình hỗ trợ.

Mà biểu hiện trong hai tháng này của Hàn Sâm cũng khiến cho giáo sư Lung rất hài lòng, khắc khổ chăm chỉ chịu nghiên cứu, hơn nữa sẽ không hành động mù quáng, mặc dù học thức hiện tại của hắn dưới con mắt của giáo sư Lung thì còn rất nông cạn, nhưng mà người trẻ này rất hợp của tính tình giáo sư Lung.

Giáo sư Lung vốn chuẩn bị rời đi, để cho Hàn Sâm một mình an tĩnh luyện tập, nhưng khi nhìn thấy nội dung Hàn Sâm luyện tập, giáo sư Lung lại dừng bước, ánh mắt hoàn toàn bị Hàn Sâm hấp dẫn.

Làm một giáo sư chủ yếu nghiên cứu về không gian cùng thời gian, ông ta lập tức liền nhìn ra Hàn Sâm đang luyện tập một loại lực lượng không gian.

Mắt thấy Hàn Sâm bước ra một bước, lại quỷ dị xuyên qua phòng huấn luyện dài gần trăm thước, rõ ràng là một loại kỹ xảo xuyên qua á không gian.

- Thiên phú của hắn là không gian hay sao?

Trong lòng giáo sư Lung hết sức kinh ngạc.

Thiên phú không gian vốn hiếm thấy, mặc dù thủ hạ của giáo sư Lung cũng có hai nghiên cứu viên có thiên phú không gian, nhưng mà tiêu chuẩn của bọn họ hiển nhiên là kém hơn Hàn Sâm rất nhiều, mà đó vẫn là giáo sư Lung nghĩ hết biện pháp bỏ ra số tiền lớn đào tới.

Đối với một giáo sư nghiên cứu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hệ không gian cùng thời gian mà nói, chuyện đó thật sự quá quan trọng.

Dù sao thì cơ thể người cũng khác với máy móc, máy móc dựa vào nguồn năng lượng mạnh mẽ đạt tới trình độ xé rách không gian cũng không khó, nhưng mà nếu như tác dụng trên cơ thể người, đó chính là một câu chuyện khác.

Hiện tại Hàn Sâm biểu hiện ra kỹ xảo thân thể xuyên qua á không gian, đã có chút nghe mà rợn cả người, ít nhất trước mắt ở trong Liên Minh vẫn chưa có người nào nghiên cứu ra loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này.

Trên thực tế nghiên cứu cao minh nhất về chủ đề này chính là giáo sư Lung, ông ta đều không nghiên cứu ra được, người bên ngoài thì càng không thể nghiên cứu ra nổi rồi.

- Không nghĩ tới Hàn Sâm còn có thiên phú như vậy!

Ánh mắt của giáo sư Lung nhìn về phía Hàn Sâm, quả thực giống như là đang nhìn một bảo tàng khổng lồ.

Hàn Sâm không biết là lúc này hai mắt của giáo sư Lung sáng lên ở bên ngoài theo dõi hắn, ở đây không phải là bên trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm không có nhiều phòng bị như vậy, toàn tâm đều tập trung vào luyện tập kỹ xảo không gian.

Trải qua hai tháng luyện tập này, hắn đã có thể thuần thục sử dụng xuyên qua không gian cùng thời gian gia tốc, nhưng cũng chỉ là thuần thục mà thôi, nếu như kết hợp hai loại năng lực lại, Hàn Sâm còn chưa có đầu mối gì.

Luyện xuyên qua không gian trong chốc lát, Hàn Sâm lại đổi thành luyện tập thời gian gia tốc.

Giáo sư Lung ban đầu còn không dám xác định, nhưng sau khi nhìn trong chốc lát, ánh mắt lại càng trừng càng lớn, miệng đều không tự chủ được mở ra:

- Thời gian gia tốc. . . hắn lại có song trọng thiên phú không gian cùng thời gian?

Hiện tại giáo sư Lung chỉ cảm thấy giống như là trên trời rớt xuống một cái bánh kem lớn, lại đúng lúc rơi vào trong miệng ông ta, giáo sư Lung vốn luôn nghiêm túc, lúc này lại nhếch môi nhìn Hàn Sâm cười ngây ngô, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ tà ác giống như sói xám già nhìn thấy dê non vậy.

- Được. . . thật sự là quá tốt. . .

Trong miệng giáo sư Lung tự lẩm bẩm, ánh mắt mang theo vẻ tà dị kia một khắc cũng không chịu rời khỏi người Hàn Sâm, giống như là đang nhìn một thân thể tuyệt sắc vậy.

Hàn Sâm đang tập luyện đột nhiên rùng mình một cái, trên người đều nổi lên da gà.

- Kỳ quái, làm sao tự nhiên lại rùng mình vậy? Chẳng lẽ là nhiệt độ trong phòng huấn luyện quá thấp?

Hàn Sâm vuốt ve cánh tay, trực tiếp gọi ra trí não, để cho trí não tăng nhiệt độ trong phòng huấn luyện cao hơn một chút.

Trong lòng giáo sư Lung ở phía ngoài lại hiện lên vô số ý nghĩ, trước kia bởi vì không tìm thấy nhân loại có song trọng thiên phú không gian cùng thời gian mà gác lại rất nhiều cách nghĩ lớn mật, lúc này lại giống như là nước suối đều tuôn ra, khiến cho giáo sư Lung càng ngày càng hưng phấn.

Chương 1205: Cùng Một Loại Người

Mặc dù giáo sư Lung rất hưng phấn, nhưng mà cũng không kinh động tới Hàn Sâm, chỉ lặng yên ở bên ngoài nhìn, đợi đến lúc Hàn Sâm sắp kết thúc luyện tập mới rời đi.

Ngày hôm sau Hàn Sâm vừa mới đến phòng thí nghiệm, đã bị giáo sư Lung gọi tới văn phòng.

- Hàn Sâm, chỗ này của tôi có một ít tư liệu, cậu cầm lấy đi học tập nghiên cứu, sau đó viết một bản phân tích báo cáo cho tôi.

Giáo sư Lung đưa một phần tư liệu tới trước mặt Hàn Sâm.

- Được rồi giáo sư, còn có chuyện gì khác nữa không?

Sau khi Hàn Sâm nhận lấy tư liệu liền hỏi.

- Những thứ này đều là hạng mục vẫn chưa nghiên cứu xong, cậu không nên để cho người khác nhìn thấy, phòng 507 còn trống, về sau mỗi ngày cậu đi nơi đó làm việc đi.

Giáo sư Lung nói xong liền đưa cho Hàn Sâm một tấm thẻ ra vào:

- Đi đi.

Nhìn Hàn Sâm rời đi, khóe miệng giáo sư Lung lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa, ông ta hiểu rất rõ những người như Hàn Sâm, bởi vì bọn họ đều cùng là một loại người, chỉ cần Hàn Sâm nhìn thấy những tài liệu kia, hắn sẽ bị hấp dẫn, không kiềm hãm được đi thử nghiệm, căn bản không cần ông ta nói thêm cái gì.

Duy nhất để cho giáo sư Lung có chút tiếc nuối là, lớp huấn luyện tổng cộng chỉ có ba tháng, hiện tại cũng chỉ còn lại không tới một tháng, ông ta không có cách nào đem tất cả cách nghĩ trong lòng để cho Hàn Sâm thử thực hiện, chỉ có thể chọn một chút ít bộ phận tương đối tinh yếu để cho Hàn Sâm nhìn.

- Thời gian một tháng thật sự quá ngắn. . . nếu như có thể cho mình mười năm. . . không. . . năm mươi năm càng tốt hơn một chút. . . nhất định là có thể nghiên cứu ra rất nhiều thành quả. . .

Giáo sư Lung có chút tiếc hận nghĩ.

Hàn Sâm cầm tư liệu đến phòng 507 nghiên cứu, tư liệu rất tường tận, ngoại trừ văn tự ra còn có hình ảnh 3D, mỗi một bước đều có luận chứng cặn kẽ cùng số liệu tương quan.

Mặc dù Hàn Sâm là loại người có tri thức lý luận rất nông cạn, cũng có thể tự mình đi học tập lý giải, nhưng mà thời gian xem những luận chứng cùng số liệu tương quan đó, so với thời gian xem nghiên cứu chủ thể còn dài hơn rất nhiều.

Đây cũng là chuyện không có biện pháp, trước kia Hàn Sâm chưa từng học qua những thứ này, kiến thức lý luận căn bản quá kém, chỉ có thể chậm rãi lục lọi học tập.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không cảm thấy buồn tẻ hoặc là chán ghét, ngược lại vô cùng hưng phấn sa vào trong đó.

Nguyên bản Hàn Sâm còn đang vì chuyện mình phải làm thế nào để kết hợp thời gian gia tốc cùng xuyên qua không gian mà buồn rầu, sau khi nhìn những nghiên cứu này, đầy trong đầu Hàn Sâm đều là các loại suy nghĩ quái dị.

Theo Hàn Sâm, giáo sư Lung tuyệt đối là một thiên tài, một siêu cấp thiên tài có cách nghĩ thiên mã hành không cùng năng lực nghiên cứu phát minh, rất nhiều ý nghĩ bên trong đều khiến cho Hàn Sâm giật nảy mình, hắn càng học tập nghiên cứu sâu vào, càng ngày càng kính nể đối với giáo sư Lung.

Giáo sư Lung một mực chú ý tới Hàn Sâm, trình độ khắc khổ của Hàn Sâm đối với học tập làm cho giáo sư Lung hết sức tán thưởng, sau vài ngày liên tục xem qua bút ký Hàn Sâm viết trong lúc học tập, giáo sư Lung bảo Hàn Sâm ban ngày cũng không cần đi nghe ông ta giảng bài nữa, nếu như lúc học tập nghiên cứu có nghi vấn gì, có thể trực tiếp đến hỏi ông ta.

Bởi vì những bài giảng lúc ban ngày đó, trên cơ bản chỉ là một ít tri thức phổ cập đối với không gian và thời gian cùng quan hệ lý luận liên quan tới cơ thể con người, dùng trình độ của Hàn Sâm, đã không cần phải lãng phí thời gian đi nghe những thứ kia nữa.

Hàn Sâm đối với chuyện này cũng vô cùng mừng rỡ, chậm rãi xem những tài liệu này, sau khi học tập những tri thức tương quan, mới biết trước đó mình học những thứ đó cũng chỉ là da lông.

Mặc dù hiện tại vẫn là da lông, nhưng mà so với lúc trước đã sâu hơn rất nhiều.

Cũng may là đại não của Hàn Sâm đã trải qua một lần dị biến, mặc kệ là năng lực trí nhớ hay là năng lực phân tích đều mạnh hơn người bình thường rất nhiều, giúp cho hắn có thể nhanh chóng ghi nhớ lý giải rất nhiều tri thức.

Cho dù là như thế, những nghiên cứu này dính đến phương diện tri thức thật sự là quá rộng, cho tới tận khi ba tháng huấn luyện đã chấm dứt, Hàn Sâm chỉ mới xem chưa tới một phần năm nội dung, đừng nói là viết báo cáo phân tích, rất nhiều thứ căn bản hắn vẫn còn chưa thấy rõ.

- Lấy về từ từ xem đi.

Lúc Hàn Sâm đi tới trước mặt giáo sư Lung trả lại tư liệu, giáo sư Lung vừa cười vừa nói.

- Có thể sao?

Hàn Sâm có chút ngạc nhiên nhìn giáo sư Lung.

Bên trong những tài liệu này rõ ràng có rất nhiều thành quả chưa công bố, còn có rất nhiều đầu đề nghiên cứu cùng cách nghĩ mà người khác chưa từng nghĩ tới, giá trị của phần tài liệu này không phải là tiền tài có thể cân nhắc.

- Đây là một ít nghiên cứu tư nhân của tôi, không có bất kỳ tranh chấp nào, cậu có thể yên tâm lấy về xem, nhưng mà không nên tùy tiện truyền ra.

Giáo sư Lung lại không để ý một chút nào.

Những tài liệu này mặc dù trân quý, nhưng mà tìm không thấy người có song hệ thiên phú thời gian cùng không gian, thì những nghiên cứu này không khác gì giấy lộn, thủy chung không ra bất kỳ thành quả nào.

Giáo sư Lung không thiếu tiền cũng không thiếu danh tiếng, cho nên ông ta chưa bao giờ vì danh lợi mà làm nghiên cứu, đối với những thứ này cũng không thèm để ở trong lòng, ông ta cần chính là thành quả chân thật.

Từ biệt giáo sư Lung, Hàn Sâm mang theo tư liệu trở lại nhà mình, hiện tại đầy trong đầu Hàn Sâm đều là các loại suy nghĩ khác lạ, trước kia bởi vì không biết kết hợp thời gian cùng không gian như thế nào mà buồn rầu, nhưng hiện tại lại vì quá nhiều phương án cùng cách nghĩ mà buồn rầu.

Hàn Sâm cũng không nóng lòng quyết định, hắn muốn xem hết những tài liệu này, sau khi đã có một khái niệm hoàn chỉnh, rồi sẽ quyết định nên

dùng phương thức gì để kết hợp thời gian gia tốc cùng xuyên qua không gian.

Bởi vì một mực không tìm được sinh vật siêu cấp thần huyết lạc đàn, cho nên đoạn thời gian gần đây Hàn Sâm cũng không đi săn thú, liền ở lại Tí Hộ Sở xem tư liệu.

Không đợi Hàn Sâm xem hết những tài liệu kia, Sát Na Nữ Đế cũng đã tìm được Thánh Kiếm Tí Hộ Sở, điều này làm cho Hàn Sâm hết sức mừng rỡ.

Mang theo nhân loại bên trong Tí Hộ Sở cùng một chỗ tiến về Thánh Kiếm Tí Hộ Sở, một lần nữa nhìn thấy Tà Tình Đế, Hàn Sâm thật sự là có chút khó có thể hình dung mình đang có biểu tình gì.

Chỉ thấy Tà Tình Đế đi dép lào, quần cộc lớn cùng áo hoa ngắn tay, trên đầu còn đội một cái mũ rơm, trên mặt đeo một cái kính râm to lớn, ngồi ở chỗ kia vừa nướng thịt vừa uống bia, một luồng khí tức Hawaii nồng nặc sôi nổi tràn ra.

Nếu như không phải là dáng người Tà Tình Đế quá con mẹ nó tốt, Hàn Sâm đều cho rằng thằng này là tên bán thịt dê nướng ở Hawaii đấy.

Mặc dù ăn mặc kiểu như vậy, nhưng Tà Tình Đế vẫn có một cỗ mị lực khó tả, có loại thích ý làm đồ nướng ở bên cạnh biển cả.

Nhưng mà lại để cho Hàn Sâm hơi nghi hoặc một chút chính là, bên cạnh Tà Tình Đế không nhìn thấy sách manga, Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng:

- Chẳng lẽ con hàng này đã chán ghét manga, ý định toàn tâm tập trung vào sự nghiệp làm đồ nướng?

- Hàn Sâm, rốt cục là tiểu tử cậu đã trở về.

Tà Tình Đế nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức ánh mắt sáng lên, đứng dậy tới ôm bả vai Hàn Sâm, lôi kéo Hàn Sâm ngồi xuống bên cạnh, vô cùng hưng phấn hơn nữa có chút thần bí nói với Hàn Sâm:

- Anh bạn, tôi cho cậu biết, gần đây ca ca hơi bị trâu bò nhé, nói ra cậu cũng không tin, ca đã sáng lập ra một lưu phái mới, ca tuyệt đối là thiên tài khai

môn tổ sư.

- Lưu phái mới gì?

Hàn Sâm vô cùng hứng thú nhìn Tà Tình Đế, hắn muốn biết đến cùng là Tà Tình Đế đã chế ra lưu phái mới kinh thiên động địa gì, có lẽ hắn cũng có thể học tập một chút, tăng thêm một chút thực lực và thẻ đánh bạc cho mình.

- Ra đây, cậu xem một chút sẽ biết, đây chính là tác phẩm mới của tôi, cậu giúp tôi xem thế nào, có tiềm lực gây sốt hay không.

Tà Tình Đế hưng phấn từ trong lòng ngực móc ra một quyển sách, trân trọng giao cho Hàn Sâm.

- Sách manga? Anh vẽ à?

Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng đó là vật gì, lập tức mở to hai mắt ra nhìn, khuôn mặt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Đúng vậy, tôi cho cậu biết, tuyệt đối là nổ trời, nhất định sẽ rất gây sốt.

Vẻ mặt Tà Tình Đế tràn đầy tự tin.

Hàn Sâm lộ ra vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tà Tình Đế một cái, lại cúi đầu nhìn tập manga tên Bá Đạo Tổng Giám Đốc Yêu Yêu Yêu kia.

Chương 1206: Sinh Vật Siêu Cấp Thần Huyết Biến Mất

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn về phía Tà Tình Đế quả thực giống như là đang nhìn một quái vật, Hàn Sâm có thể thề, cho dù trước kia lúc hắn đối mặt với những dị sinh vật cơ hồ đã muốn mạng của hắn kia, cũng không giật mình giống như hiện tại.

Một Đế Linh vẽ manga tổng giám đốc bá đạo? Hàn Sâm cho rằng CMN mình đang nằm mơ.

Ở dưới sự thúc giục của Tà Tình Đế, Hàn Sâm lật nhìn cuốn Bá Đạo Tổng Giám Đốc Yêu Yêu Yêu này, tay nghề vẽ tương đối lợi hại, dù sao cũng là Đế Linh, tùy tiện mô phỏng hoạ sĩ một chút cũng sẽ không hề kém, chuyện này là không có vấn đề gì.

Nhưng mà CMN đây là chuyện gì quái gì? Nhân vật chính vậy mà giống Tà Tình Đế như đúc, y chỉ là vẽ mình vào trong, sau đó vẽ lên các loại phục trang kỳ quái lạ lùng, các loại đùa bỡn trêu chọc em gái, các loại bộ dáng tôi là tổng giám đốc tôi rất ngầu, các loại mỹ nữ bị chinh phục quỳ xuống thè lưỡi ra liếm.

Nhưng mà những em gái bên trong manga đó, Hàn Sâm thấy thế nào đều có chút không đúng, mặc dù đều rất đẹp rất gợi cảm, hơn nữa phong cách khác lạ, chỉ là có chút không giống như nhân loại.

- Anh vẽ những thứ này là Dị Linh?

Hàn Sâm chỉ vào những mỹ nữ bên trong hình vẽ hỏi.

- Hắc hắc, đều là Đế Linh lúc trước.

Tà Tình Đế có chút mập mờ nói ra.

Hàn Sâm há to miệng nhìn Tà Tình Đế, con hàng này thật đúng là dám làm, vậy mà có ý dâm với những mỹ nữ Đế Linh đó, cảnh giới này còn mạnh hơn nhân loại bình thường rất nhiều.

- Anh bạn, tác phẩm này của tôi tuyệt đối là khai sáng một cái thời đại mới, cậu cầm lấy giúp tôi tải lên Internet gì đó kia của các cậu, khẳng định sẽ gây sốt.

Tà Tình Đế tràn đầy tự tin bảo Hàn Sâm giúp y tải lên trên Internet.

Hàn Sâm không thể không đồng ý, nhưng mà hắn không dám dùng tên của mình tải lên, mà dùng một cái tài khoản tác giả tên Tà Tình Đế, phát Bá Đạo Tổng Giám Đốc Yêu Yêu Yêu ra ngoài, loại tổng giám đốc bá đạo

phong lưu nát này, hắn sợ người khác hiểu lầm là do hắn vẽ, thật sự không gánh nổi danh tiếng kia.

Sau khi tải lên, Hàn Sâm liền không quan tâm tới nó nữa, mang theo Bảo Nhi cùng đi Quỷ Kiếp Sơn Mạch, hắn cảm thấy nếu như mình lại ở cùng Tà Tình Đế tiếp, nhất định sẽ trở nên không bình thường, thằng này quá tà tính rồi.

Từ sau khi Tiểu Ngân Ngân mang theo gen sinh mệnh tinh hoa của Quỷ Hồ rời khỏi vẫn chưa trở về, Hàn Sâm sợ nó xảy ra chuyện gì, cho nên đi Quỷ Kiếp Sơn Mạch nhìn xem có phải Tiểu Ngân Ngân vẫn ở đó hay không.

Về phần những nhân loại kia, ngoại trừ Nữ Hoàng, còn lại đều bị Hàn Sâm lưu lại Thánh Kiếm Tí Hộ Sở, Tí Hộ Sở dưới mặt đất có quá nhiều bí mật, Hàn Sâm không muốn để cho nhiều người nhìn thấy đồ vật bên trong, hơn nữa Thánh Kiếm Tí Hộ Sở cũng là địa bàn của Hàn Sâm, ở lại nơi đó cũng giống nhau.

Hàn Sâm mang theo Bảo Nhi, cưỡi Kim Mao Hống đi tới Quỷ Kiếp Sơn Mạch, liền trực tiếp vọt vào.

Thế nhưng mà để cho Hàn Sâm kỳ quái là bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch vậy mà không tìm thấy sinh vật siêu cấp thần huyết lúc trước đâu, Đại Bạch Xà, một đám sinh vật siêu cấp thần huyết tựa như đều biến mất hết rồi vậy.

Hàn Sâm đi ngang qua toàn bộ Quỷ Kiếp Sơn Mạch, dựa theo con đường đã từng đi qua trước kia một lần nữa cất bước, thế nhưng sinh vật siêu cấp thần huyết trước kia ở bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch một con cũng không nhìn thấy đâu.

- Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Hàn Sâm kinh nghi bất định.

Nếu như nói ở đây đã xảy ra đại chiến, mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia đều chết hết, nhưng khi nhìn tới lại có chút không giống, ở đây không hề có dấu vết đại chiến để lại, hơn nữa những dị sinh vật khác đều còn tồn tại, chỉ có sinh vật siêu cấp thần huyết là biến mất.

Đàn Huyết Dực thú vẫn còn, thoạt nhìn cũng không hề giảm bớt, nhưng mà Vương của bọn chúng cùng con ấu thú Vương kia lại không thấy đâu nữa.

- Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không thấy bọn chúng đâu nữa?

Hàn Sâm không nghĩ ra chuyện này rốt cuộc là như thế nào, thoạt nhìn không giống như là đã từng xảy ra chiến đấu.

Dùng thực lực của Quỷ Kiếp Sơn Mạch, coi như là lực lượng của một Tí Hộ Sở Đế Linh đến tấn công, chỉ sợ cũng rất khó đánh xuống nơi này, hơn nữa sẽ có dấu vết chiến đấu mới đúng.

Hiện tại Quỷ Kiếp Sơn Mạch hoàn toàn không có biến hóa, những sinh vật siêu cấp thần huyết kia lại không thấy đâu, càng nghĩ càng cảm thấy ly kỳ.

Hàn Sâm đi lòng vòng xung quanh, cũng không tìm được manh mối gì, lúc Hàn Sâm đang lo lắng cho Tiểu Ngân Ngân, ở trong đêm lại nhìn thấy một phương hướng mơ hồ có chút ánh sáng tím lộ ra, nhuộm một mảnh bầu trời đêm thành một loại màu tím quỷ dị.

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, hướng về bên kia nhìn sang, nhưng mà khoảng cách quá xa, nhìn không thấy bên kia có thứ gì, khoảng cách của Động Huyền Khí còn kém rất nhiều.

Hơi suy nghĩ một chút, Hàn Sâm liền trực tiếp triệu hồi ra cánh, bay tới phương hướng có ánh sáng tím.

Khu vực có ánh sáng tím xác thực là rất xa, sau khi Hàn Sâm bay ra ngoài Quỷ Kiếp Sơn Mạch, bay ra hai ba dặm mới nhìn đến thấy nơi phát ra ánh sáng tím kia.

Đây là một ngọn núi lớn toàn thân tỏa ra hào quang màu tím, nhưng mà ngọn núi lớn kia lại có chút cổ quái, Hàn Sâm dừng lại xem trong chốc lát, sắc mặt lập tức trở nên có chút hoảng sợ.

Vừa rồi hắn vẫn đang chạy đi, cho nên cho rằng bởi vì mình cách núi lớn quá gần mới cảm thấy ngọn núi lớn trước mắt trở nên lớn hơn.

Thế nhưng mà hiện tại sau khi Hàn Sâm dừng lại xem trong chốc lát, lại phát hiện không phải bởi vì hắn tới gần ngọn núi lớn này nên nó mới trở nên lớn, mà là ngọn núi lớn tỏa ra ánh sáng tím đó tựa như đang sinh trưởng, càng ngày càng cao, càng ngày càng lớn.

Hàn Sâm nhìn tới ngây người, hắn chưa từng nghe qua loại chuyện núi còn có thể sinh trưởng này.

Nếu như nói xung quanh có các loại chấn động thay đổi thì còn dễ nói, bởi vì bị đè ép mà trồi lên cao, nhưng mà bốn phía đều rất yên tĩnh, căn bản không có các loại hoạt động như địa chấn, nhưng ngọn núi màu tím này lại đang nhanh chóng sinh trưởng, chuyện này nghe mà rợn cả người.

Hàn Sâm không dám tiếp tục đi lên phía trước, mặc dù lòng hiếu kỳ của hắn rất nặng, nhưng cũng đã qua tuổi không quan tâm xông bừa rồi, vừa nhìn ngọn núi màu tím, vừa quan sát tình huống xung quanh.

Nơi này là một mảnh đại thảo nguyên, liếc mắt nhìn qua, cơ hồ là không có chướng ngại vật nào, có thể thấy rõ ràng vầng sáng màu tím mông lung của ngọn núi lớn này.

Mà ở xung quanh, rắn, côn trùng, chuột, kiến thành đàn đều từ trong động bò ra, bò về phía ngọn núi lớn màu tím kia.

Xa xa còn có từng đàn dị sinh vật cỡ lớn chạy như điên về phía ngọn núi, bốn phương tám hướng đều có lượng lớn dị sinh vật lao về phía ngọn núi màu tím, thoạt nhìn giống như là hết sức hưng phấn.

Hàn Sâm thò tay chụp một đại xà, đại xà kia lại lập tức tránh né, tràn ngập địch ý nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Thấy đại xà kia cũng không có gì khác thường, còn bảo trì thần trí thanh tỉnh, trong lòng Hàn Sâm cũng thả lỏng hơn một chút, thoạt nhìn thì cũng không phải bị lực lượng nào đó khống chế lao tới ngọn núi màu tím kia.

- Chúng đã không bị khống chế, như vậy thì ở trên ngọn núi có thứ đồ gì đang hấp dẫn chúng, chẳng lẽ trên ngọn núi tím kia có bảo bối gì? Tiểu

Ngân Ngân cùng những sinh vật siêu cấp thần huyết trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch đã sớm đi tới nơi đó rồi?

Trong lòng Hàn Sâm hoài nghi nhìn tới phương hướng ngọn núi.

Suy nghĩ một chút, Hàn Sâm liền hướng phương hướng Tử Sơn bay đi, nếu quả thật là có bảo bối, đương nhiên hắn sẽ không buông tha, nếu có nguy hiểm, có lẽ Tiểu Ngân Ngân cũng sẽ trợ giúp một chút.

Dùng thực lực hiện tại của Hàn Sâm, coi như là gặp phải cường giả cấp Đại Đế cũng có thể ngăn cản, không cần phải quá sợ hãi.

Đi theo thú triều tiến về Tử Sơn, chỉ cần Hàn Sâm không đi trêu chọc những con dị sinh vật đó, chúng cũng không có tâm tình chú ý tới Hàn Sâm, đều hướng về phương phương hướng ngọn núi liều mạng chạy như điên, giống như nơi đó có thức ăn ngon đang mời gọi.

Trên đường đi Hàn Sâm thấy được đàn sói lớn, bầy kiến giống như dòng sông, còn có quái điểu trên bầu trời giống như mây đen, chúng đều trước sau lần lượt phóng tới Tử Sơn.

Chương 1207: Ngọn Núi Lớn Lên

Cũng may là tâm trí bọn chúng đều tỉnh táo, cũng không hề bị khống chế, Hàn Sâm yên tâm hơn không ít.

Khoảng cách tới Tử Sơn còn xa hơn tưởng tượng của hắn một chút, cái gọi là nhìn núi chạy ngựa chết, Hàn Sâm đi tới Tử Sơn, mới biết được tòa Tử Sơn này hùng vĩ đến cỡ nào.

Càng thêm đáng sợ hơn là Tử Sơn tựa hồ vẫn còn đang trưởng thành tiếp, vẫn đang không ngừng cao lên.

Thế nhưng mà mặc dù khoảng cách Tử Sơn chỉ còn lại có hơn mười dặm, nhưng Hàn Sâm vẫn không cảm giác đượ động tĩnh gì, tựa như Tử Sơn vẫn luôn im ắng từ trong đất trồi lên vậy.

Đã đến khoảng cách này, Hàn Sâm đã có thể nhìn rõ ràng một ít tình huống bên trên Tử Sơn, từ lưng chừng núi đã bắt đầu có mây mù quấn quanh không nhìn rõ ràng được, nhưng lại có thể nhìn ra ánh sáng tím kia thực sự không phải là bản thân núi lớn phát ra, mà là những đám mây rực rỡ lượn lờ ở bên trên Tử Sơn phát ra.

Bản thân Tử Sơn cũng không phải có màu tím, mà là một loại màu sắc ở giữa đen và xanh.

Hàn Sâm thả chậm tốc độ lại, cẩn thận đi theo thú triều tiếp tục tiến lên, mặc dù không phát hiện ra nguy hiểm gì, nhưng mà lại để cho Hàn Sâm thấy được một màn kỳ dị.

Những dị sinh vật bay ở trên bầu trời kia, mặc dù là nhóm lớn quái điểu, đều không có can đảm bay lên trên núi, ở cách núi lớn một khoảng 200m hạ xuống, không dám đi tiếp về phía trước.

Không chỉ là dị sinh vật phi hành, những con cự thú cùng rắn, côn trùng, chuột, kiến cũng đều giống như vậy, đều vây ở bên ngoài núi lớn, không ai dám leo lên núi lớn.

Mà ngọn núi lớn kia cũng không lan tràn ra phía ngoài, nhưng vẫn còn đang không ngừng cao lên, giống như một bộ phận không gian kia là trống rỗng sinh ra vậy.

Hàn Sâm tự nhiên sẽ không lỗ mãng đi lên núi, dọc theo bên ngoài thế núi bay đi, hy vọng có thể ở trong bầy thú vây quanh núi lớn tìm được thân ảnh của Tiểu Ngân Ngân.

Lần này dị sinh vật đi tới rất nhiều, như thủy triều vây quanh bên ngoài núi lớn, Hàn Sâm ở bên trong tìm thật lâu, nhưng từ đầu đến cuối không hề nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Ngân Ngân.

Nếu như nói hình dáng của Tiểu Ngân Ngân nhỏ bé khó tìm thì cũng thôi đi, liền bạch xà có thân thể lớn như vậy, Hàn Sâm cũng không nhìn thấy, cơ hồ có thể khẳng định là chúng không ở nơi này.

Lúc Hàn Sâm đang có chút thất vọng nghi hoặc, đột nhiên nghe được ở phía trên ngọn núi lớn truyền đến một tiếng thú rống giống như tiếng sấm rền, ngay sau đó lại truyền tới vài tiếng gầm rú khác đụng độ với âm thanh kia.

Âm thanh kia đến nhanh đi cũng nhanh, giống như là bị cái gì đó đột nhiên cắt đứt, thoáng cái không còn tiếng động gì nữa.

Hàn Sâm nhíu mày đi lên trên núi, âm thanh kia tựa hồ là từ trên đỉnh núi truyền xuống, nhưng mà ở đó có đám mây sặc sỡ bao phủ, căn bản không thấy rõ ở bên trong có đồ vật gì.

Càng làm cho Hàn Sâm kỳ quái là nghe tiếng vang vừa rồi, tựa như là giết chóc vô cùng kịch liệt, nhưng lại không cảm thấy trên núi truyền ra sóng sức mạnh, chuyện này cũng có chút cổ quái.

- Tiểu Ngân Ngân sẽ không phải là đã lên núi rồi đấy chứ?

Trong lòng Hàn Sâm phỏng đoán.

Cẩn thận lại nhìn thú triều một chút, phát hiện ra mặc dù số lượng dị sinh vật nơi này rất nhiều, thế nhưng cũng không có tồn tại siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm dạo qua một vòng, ngay cả một con cũng không nhìn thấy.

- Xem ra bọn Tiểu Ngân Ngân thật sự có khả năng đã lên núi rồi.

Hàn Sâm nhìn những dị sinh vật đang chùn chân kia, trong lòng hơi có chút do dự.

Một lát sau, trên núi một lần nữa truyền tới âm thanh, cuồn cuộn như sấm, bên trong tiếng nổ mạnh kịch liệt xen lẫn một ít tiếng thú gầm rú.

Giống như trước đó, âm thanh này chỉ kéo dài không đến vài giây đã im bặt dừng lại.

Hàn Sâm không biết đến cùng Tiểu Ngân Ngân có đi lên hay không, trong lòng còn có chút do dự, Bảo Nhi đã từ trong ngực Hàn Sâm nhảy xuống, mau chóng bò lên trên núi, sau khi bò tới chân núi, còn quay đầu phất tay với Hàn Sâm:

- Ba ba. . .. . .

Hàn Sâm thấy Bảo Nhi đã đi lên rồi, liền không do dự nữa, vội vàng đi theo Bảo Nhi lên núi, Bảo Nhi ở phía trước nhanh chóng bò, Hàn Sâm đang muốn gọi Bảo Nhi lại, lại thấy hào quang màu tím lượn lờ ở trong núi phía trước, Bảo Nhi đã đi vào bên trong hào quang, nhìn không thấy thân ảnh của cô bé đâu nữa.

Trong lòng cả kinh, Hàn Sâm liền vội vàng kêu lên:

- Bảo Nhi, đừng đi nhanh như vậy, chúng ta cùng đi. . .

Lời vừa ra miệng, sắc mặt của Hàn Sâm cũng đã thay đổi, hắn hé miệng nói nhiều như vậy, nhưng một chữ cũng không phát ra thành âm thanh được, liền chính hắn đều không nghe được mình nói cái gì.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, vội vàng triển khai Động Huyền Khí đảo qua bên trong, sau đó sắc mặt liền trở nên khó coi, Động Huyền Khí căn bản vô dụng, trừ con mắt có thể nhìn thấy ra, căn bản không cảm ứng được bất kỳ vật gì, cũng không cảm ứng được vị trí hiện tại của Bảo Nhi.

Sợ Bảo Nhi gặp chuyện không may, Hàn Sâm mau chóng tiến lên, còn chưa đợi Hàn Sâm xông vào, đã thấy Bảo Nhi lại từ bên trong mây tím bò ra, ngồi dưới đất lộ ra vẻ nghi hoặc nhìn lên Tử Hà.

Hàn Sâm mừng rỡ không thôi, đi lên liền ôm lấy Bảo Nhi nói ra:

- Bảo Nhi, con đừng đi loạn, đi cùng với ba ba.

Ở khoảng cách gần thế này, hắn lại tựa hồ như không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bảo Nhi tựa hồ xem hiểu Hàn Sâm nói cái gì, duỗi ra bàn tay nhỏ bé mập mạp sờ lên đôi má Hàn Sâm, bi bô nói:

- Bảo Nhi ngoan. . . bên trong có thứ gì đó. . . tìm không thấy. . .

Lại khiến cho Hàn Sâm trợn mắt hốc mồm là, hắn vậy mà có thể nghe được âm thanh của Bảo Nhi.

- Có đồ vật gì đó?

Hàn Sâm nhìn Bảo Nhi hỏi.

- Bảo bối!

Bảo Nhi nghiêm túc nói.

- Bảo bối gì?

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, Bảo Nhi thật sự có thể hiểu hắn đang nói gì, biết lần này mình đến đúng rồi, Bảo Nhi nói bên trong có bảo bối, tám chín phần mười thật sự là có bảo bối.

Nhưng vẻ mặt Bảo Nhi lại mờ mịt lắc đầu, tựa hồ chính cô bé cũng không biết bên trong có bảo bối gì.

Hàn Sâm cũng biết nếu như Bảo Nhi có thể tìm được bảo bối, cũng sẽ không lộ ra vẻ mê mang bò ra ngoài, nhất định là núi lớn này có chỗ kỳ dị gì đó, khiến cho Bảo Nhi cũng không tìm thấy bảo bối kia.

Hàn Sâm ngửa đầu nhìn về phía trên ngọn núi lớn, chỉ thấy mây tím trôi giống như là sông lớn cuồn cuộn chảy, tựa như là vòm trời sụp đổ xuống.

Mảng lớn hào quang từ đỉnh núi chảy xuôi xuống, tráng lệ không có cách nào tưởng tượng nổi, giống như là biển gầm cuồn cuộn từ phía chân trời ào xuống, ngay cả thiên địa đều bị hào quang kia xông tới phá vỡ vậy.

Nhưng mà biển mây màu tím kia khi đến giữa sườn núi lại bắt đầu chậm rãi yếu bớt, đến chỗ bọn Hàn Sâm đang đứng, đã coi như tương đối nhẹ nhàng rồi.

Hàn Sâm không cảm giác được bên trong biển mây màu tím có lực lượng nào đang khởi động, thậm chí ngay cả một tia âm thanh cũng không nghe được, thanh thế như vậy lại không hề có một chút âm thanh nào, có loại cảm giác yên lặng kỳ dị.

Lúc Hàn Sâm đang quan sát, trên núi đột nhiên lại có âm thanh truyền xuống, chỉ nghe tiếng vang ầm ầm kia giống như là núi đá bị nứt vỡ, còn có

tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng rống giận dữ.

Vẫn chỉ là trong thời gian chớp mắt, âm thanh kia lại im bặt, lỗ tai giống như bị đeo lên ống giảm thanh, âm thanh gì cũng không nghe được.

Đột nhiên, Hàn Sâm thấy có thứ gì đó từ bên trong mây tím lăn ra, nguyên bản Hàn Sâm cho rằng đó là mấy thứ như tảng đá chẳng hạn.

Dù sao nếu như bên trên thật sự có chiến đấu kịch liệt như vậy, lăn ra một ít tảng đá cũng chẳng có gì lạ, nhưng khi ánh mắt của Hàn Sâm rơi vào phía trên vật kia, sắc mặt lại biến đổi.

Chương 1208: Tuyết Cầu

Từ trên núi lăn ra không phải là tảng đá, mà là một viên thịt trắng bóng, giống như là một con tôm hùm đuôi thịt, nhưng nhìn tương đối khô cằn, không hề có chút nước nào.

Hàn Sâm không cảm giác được khí tức nguy hiểm ở bên trên, đi tới phía trước một chút, phát hiện ra đó cũng không phải là viên thịt, mà là một vật tựa như nấm, nửa phần dưới giống như là Nấm Hạnh Bảo, nhưng mà trắng nõn mịn mạng hơn một chút.

Cái đầu lớn cỡ một quả bóng tập thể hình, đặc biệt tròn, vừa rồi lúc nó từ phía trên rớt xuống, Hàn Sâm còn nhìn thấy nó nảy lên vài cái, xem ra còn rất đàn hồi.

Sở dĩ Hàn Sâm nhìn thấy nó liền biến sắc, đó là bởi vì ở bên trên quả cầu trắng bóng kia vậy mà dính rất nhiều máu, hơn nữa còn là máu màu đỏ giống như của nhân loại, đối lập với quả cầu màu trắng kia, lộ ra vẻ đặc biệt chướng mắt.

Thấy vật kia không có phản ứng gì, Hàn Sâm đi tới, thò tay đanh định sờ lên quả cầu kia, xem bên trên nó dính loại máu gì.

Thế nhưng mà tay của Hàn Sâm còn chưa đụng phải máu tươi phía trên, quả cầu kia lại đột nhiên lăn ra ngoài, tránh bàn tay của Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức cả kinh, cảnh giác nhìn quả cầu trắng kia, nhưng vẫn không cảm giác được khí tức đặc biệt nào cả.

Quả cầu trắng nằm ở chỗ đó giống như một vật chết, cũng không phát động công kích đối với Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại đi thêm vài bước, lập tức sắp đụng tới quả cầu trắng, nó vậy mà lại tự mình lăn đi, tránh bàn tay của Hàn Sâm.

Hiện tại Hàn Sâm đã có chút ngạc nhiên, hắn ở bên trên quả cầu trắng kia không cảm thấy khí tức sinh mệnh, nhưng mà thứ này thoạt nhìn lại giống như là có sinh mạng, thật đúng là có chút cổ quái.

Hàn Sâm nổi lên hứng thú, thò tay lại đi sờ quả cầu trắng, quả cầu trắng kia lại một lần nữa tránh đi, Hàn Sâm liền đẩy nhanh tốc độ đuổi theo.

Nguyên bản quả cầu trắng lăn cũng không nhanh, nhưng mà sau khi Hàn Sâm đẩy nhanh tốc độ, quả cầu trắng vậy mà cũng đẩy nhanh tốc độ theo, thậm chí liên tục gia tốc thêm mấy lần, vậy mà vẫn không thể đụng tới quả cầu trắng kia.

Bảo Nhi tò mò nhìn quả cầu trắng, tựa hồ là bị quả cầu trắng kích thích, từ trên bờ vai Hàn Sâm nhảy lên một cái, giang hai tay ra đánh về phía quả cầu trắng kia, tốc độ nhanh kinh người, vậy mà tốc độ còn nhanh hơn Hàn Sâm rất nhiều.

Mắt thấy Bảo Nhi sắp bổ nhào lên trên quả cầu trắng, quả cầu trắng kia lại mạnh mẽ lăn một vòng, tốc độ một lần nữa nhanh hơn, vậy mà mà tránh né được đòn tấn công của Bảo Nhi.

Bởi vì Bảo Nhi giang hai tay ra bổ nhào tới, quả cầu trắng đột nhiên trốn đi như vậy, Bảo Nhi lập tức trực tiếp té xuống đất, mũ cùng kính râm đều bị văng ra một bên, khuông mặt nhỏ nhắn dính đầy bùn đất.

Đại bạch cầu kia ở cách đó không xa, vậy mà hướng Bảo Nhi đang nằm rạp ở trên mặt đất nhảy vài cái, mặc dù nó không có biểu lộ gì, cũng không phát ra âm thanh nào, nhưng mà Hàn Sâm lại có một loại cảm giác kỳ diệu, hình như quả cầu trắng kia đang cười nhạo Bảo Nhi.

Hàn Sâm không biết tại sao mình lại có cảm giác như vậy, nhưng hắn cảm thấy chính là như vậy, không có bất kỳ lý do gì, quả cầu trắng mang đến cho hắn cảm giác như thế.

Bảo Nhi liếc quả cầu trắng, hiển nhiên cũng có cảm giác giống như Hàn Sâm, lập tức bị quả cầu trắng chọc giận, lập tức từ dưới đất nhảy dựng lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy phẫn nộ, như một con tiểu lão hổ nổi điên nhào tới chỗ quả cầu trắng.

Tốc độ kia nhanh quả thực giống như là thuấn di, Hàn Sâm nhìn tới trợn cả mắt lên, tốc độ này quả thực là vượt cả tốc độ nhanh nhất lúc Hàn Sâm sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh rồi, mặc dù biết Bảo Nhi rất mạnh, nhưng lại không nghĩ tới bé lại mạnh tới như vậy.

Thế nhưng mà chuyện càng làm cho Hàn Sâm giật mình đã xảy ra, tốc độ của Bảo Nhi đã nhanh không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn không bổ nhào tới quả cầu trắng kia được, quả cầu trắng nhanh chóng di động, nhanh đến mức theo từng luồng tàn ảnh màu trắng, vậy mà lại tránh né được đòn tấn công của Bảo Nhi.

Bảo Nhi bổ nhào về phía trước, thân thể xinh xắn không có bất kỳ dừng lại nào, thân thể căn bản không hề chạm đất, liền mượn lực trên không trung một lần nữa nhào tới quả cầu trắng, giống như một con tiểu lão hổ mọc cánh.

Hàn Sâm nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, thân pháp lăng không bay lượn kia của Bảo Nhi chính là Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ của hắn, mặc dù Hàn Sâm đã sử dụng không biết bao nhiêu lần ở trước mặt Bảo Nhi, nhưng mà cho tới hiện tại Bảo Nhi chưa từng bắt chước qua, hiện tại cô bé liền lập tức sử dụng ra, khiến cho Hàn Sâm hết sức giật mình.

Hàn Sâm lại nhìn kỹ một chút, chỉ thấy Bảo Nhi ở trên không trung không ngừng bay nhào, đó hoàn toàn chính là Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ của

Hàn Sâm, rất nhiều kỹ xảo đều là do chính Hàn Sâm mới sáng tạo ra, vốn đều có chút khác với Kinh Thiên Thất Chiết, Phượng Hoàng bí kỹ nguyên bản.

Dưới sự tấn công như vậy của Bảo Nhi, quả cầu trắng kia không ngừng nhấp nhô, thân cầu mang theo xoay tròn mãnh liệt, ở trên núi trái lăn phải tránh, trước xoáy sau xoáy, hoàn toàn tránh né hết đòn tấn công của Bảo Nhi.

- Đây rốt cuộc là thứ quái quỷ gì?

Hàn Sâm càng ngạc nhiên, dựa theo đạo lý mà nói, có được tốc độ như vậy, như thế nào cũng đã đạt đến trình độ sinh vật siêu cấp thần huyết.

Thế nhưng mà Hàn Sâm ở trên quả cầu trắng kia, ngay cả một điểm khí tức sinh mệnh đều không cảm giác thấy được.

Hơn nữa một quả cầu lớn như vậy, không có mũi không có mắt không có tay chân, nói nó là sinh vật siêu cấp thần huyết cũng có chút không thể nào nói nổi, coi như là một đóa hoa ăn thịt người, vậy cũng phải há miệng ra chứ, thế nhưng thứ này lại chỉ là một quả cầu lớn.

Bảo Nhi chụp một hồi lâu đều không bắt được đại bạch cầu kia, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng, lộ ra vẻ phẫn nộ cùng không cam lòng, tay nhỏ liền vồ một cái, một cái tiểu hồ lô liền xuất hiện ở trong tay cô bé, đáy hồ lô nghiêng lên trời, miệng hồ lô hương tới quả cầu trắng kia, bàn tay núc ních thịt hung hăng vỗ một cái lên trên tiểu hồ lô.

Lập tức một luồng lực hút đáng sợ từ trong miệng hồ lô sinh ra, hút quả cầu trắng kia về phía hồ lô.

Quả cầu trắng liền lăn tới chỗ Bảo Nhi bên này, nhưng mà lăn không được bao xa, quả cầu trắng liền mạnh mẽ hãm thân thể lại, liều mạng lăn ra bên ngoài.

Thế nhưng mà lực hút của hồ lô thật sự là quá mạnh mẽ, quả cầu trắng giống như là bánh xe ô tô điên cuồng chuyển động, nhưng làm như thế nào cũng không lăn ra nổi.

Quả cầu trắng thoạt nhìn vô cùng trắng nõn mịn màng, lúc xoay tròn liền kịch liệt ma sát với mặt nham thạch, mài nham thạch tia lửa văng khắp nơi, rất nhanh đã mài ra một cái hố sâu hình tròn.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút giật mình nhìn quả cầu trắng kia, sau khi Bảo Nhi sử dụng tiểu hồ lô vậy mà cũng không thể hút thứ đó vào, đây đúng là lần đầu tiên, khiến cho Hàn Sâm càng thêm hoài nghi lai lịch của đại bạch cầu.

Mặc dù hồ lô không hút được đại bạch cầu, nhưng mà đại bạch cầu kia cũng không thể thoát được lực hút của hồ lô, mặc cho nó dốc sức liều mạng xoay tròn như thế nào đi nữa, mài mòn nham thạch như thế nào, nhưng thủy chung vẫn không lăn ra được, giống như là lốp xe bị lún vào trong bùn đất vậy.

Ở phía trên ngọn núi lớn thần bí này, đột nhiên xuất hiện một đồ vật yêu dị như vậy, Hàn Sâm liền có cảm giác xấu, thấy đại bạch cầu kia bị hút lại chạy không thoát, Hàn Sâm trực tiếp rút Phượng Hoàng Thần Kiếm ra, mở ra chín đạo khóa gen, màu máu nhuộm đỏ cả Phượng Hoàng Thần Kiếm, liền một kiếm chém xuống đại bạch cầu kia.

Đại bạch cầu bị hút dừng ở đó, căn bản chạy không thoát, đã trực tiếp bị Hàn Sâm chém một kiếm lên trên.

Lưỡi kiếm của Phượng Hoàng Thần Kiếm sắc bén lập tức chém lên, nhưng mà Hàn Sâm lại cảm giác có chút không đúng.

Chương 1209: Cha Con Bạo Lực

Một kiếm này chém xuống, Hàn Sâm cảm giác giống như là Phượng Hoàng Thần Kiếm đang chém lên lốp xe lực cao su vô cùng đàn hồi, mặc dù Phượng Hoàng Thần Kiếm đã chém trúng, nhưng lại không thể chém đứt đại bạch cầu, sau khi đại bạch cầu lún xuống một chút, rất nhanh lại bắn lên, bắn Hàn Sâm kể cả Phượng Hoàng Thần Kiếm lui về phía sau vài bước.

Hàn Sâm cắn răng một cái, rút Thái A Kiếm ra, mỗi tay một kiếm điên cuồng chém tới đại bạch cầu kia, cái đồ vật này quỷ dị như vậy, hiện tại đều đã động thủ, tuyệt đối không thể để cho nó có cơ hội thở dốc, nếu không ai biết được nó còn thủ đoạn quỷ dị gì nữa hay không.

Lúc nó vừa lăn ra đây, trên người đã dính không ít máu tươi, những vết máu tươi đó rõ ràng không phải là của nó, nhưng mà trong chốc lát này, những vết máu tươi kia đã không còn.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào, những vết máu kia thế mà ngay cả một giọt đều không nhỏ ra, đột nhiên biến mất ngay ở trên người nó, giống như là bị nó hấp thu hết rồi vậy.

Hàn Sâm triển khai Song Phi Kiếm Pháp, Thái A Kiếm cùng Phượng Hoàng Thần Kiếm liên tục chém lên trên đại bạch cầu.

Thế nhưng mà lực lượng mạnh mẽ cùng lưỡi kiếm sắc bén kia đều không đả thương được đại bạch cầu một chút nào, mũi kiếm chém lên bên trên đại bạch cầu sẽ lập tức bị bắn ra, liền một vết xước đều không thể để lại.

Hàn Sâm càng thêm giật mình, lực lượng hắn mở ra chín đạo khóa gen cộng thêm sự sắc bén của Thái A Kiếm cùng Phượng Hoàng Thần Kiếm, sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường cũng có thể bị hắn chém đứt, nhưng hiện tại da của đại bạch cầu đều chém không đứt, trình độ bền bỉ của thứ này đã vượt xa dự tính của hắn.

Thấy một chiêu này vô dụng, Hàn Sâm thu song kiếm lại không chém nữa, lui về phía sau mấy bước nhìn chằm chằm vào đại bạch cầu kia, nó vẫn còn đang giãy dụa muốn xông ra ngoài phạm vi lực hút.

Mà Bảo Nhi cầm lấy hồ lô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã hiện ra đầy mồ hôi, thoạt nhìn là đã cố hết sức, giống như là thời gian dài sử dụng cái tiểu hồ lô kia cũng cần phải trả giá tiêu hao rất lớn, khó trách bình thường cô bé đều không sử dụng.

Chỉ là Bảo Nhi vô cùng không cam lòng để cho đại bạch cầu kia chạy, cho nên vẫn một mực cắn răng kiên trì không chịu thu hồi tiểu hồ lô lại, vẫn hút mạnh đối với đại bạch cầu.

Tâm niệm của Hàn Sâm hơi động, dù sao ở đây cũng không có người nào khác, hắn cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy, trực tiếp thò tay ngưng tụ ra một đồng kim tệ, sau đó con số bên trên kim tệ chậm rãi nhảy lên, lực lượng kinh khủng ở trên kim tệ giữa ngón tay Hàn Sâm càng để lâu càng nhiều.

- Tao xem thử xem mày cứng cỡ nào!

Hàn Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Bảo Nhi, bàn tay nhỏ bé run rẩy lợi hại, tựa hồ là sắp không chịu nổi nữa, nhìn lại bên trên kim tệ cũng đã tích súc được chín đồng tiền, có lẽ cũng tương đối rồi, cũng không tiếp tục tích trữ thêm nữa, trực tiếp ném kim tệ tới đại bạch cầu.

Một vệt sáng màu vàng xẹt qua hư không, trực tiếp dính lên trên đại bạch cầu, lực lượng chín lần kim tệ trấn áp ở bên trên đại bạch cầu, lập tức đè đại bạch cầu xẹp xuống, giống như là khí cầu bị đè ép, khiến cho người ta lo lắng nó tùy thời đều sẽ nổ tung.

Bảo Nhi thu hồi tiểu hồ lô, đặt mông ngồi ở dưới đất, cái miệng nhỏ nhắn thở hổn hển, thoạt nhìn rất mệt mỏi.

Thế nhưng mà đại bạch cầu đã bị đè vô cùng khoa trương, nhưng vẫn không nổ tung, trong chốc lát lại bắn lên, khôi phục bộ dáng vốn có.

Hàn Sâm xem đều đã có chút choáng váng, đây chính là chín lần lực lượng đó, coi như là Đại Đế bị đè ép như vậy, ít nhiều cũng sẽ bị thương.

Đại bạch cầu kia thoạt nhìn lại giống như không có việc gì, ngoại trừ kim tệ còn dán ở trên người nó ra, cũng không có chỗ gì đặc biệt.

Đại bạch cầu lại hướng ra phía ngoài lăn đi, chỉ là tốc độ di động rõ ràng đã chậm hơn rất nhiều, nếu như nói mới vừa rồi là bánh xe của xe thể thao, như vậy hiện tại chính là bánh xe của xe lu, thoạt nhìn vừa nặng vừa cồng kềnh, giống như lăn không nổi vậy.

Hàn Sâm thở phào nhẹ nhỏm, biết rõ lực lượng trấn áp của kim tệ vẫn có tác dụng, mặc dù không thể đè nát đại bạch cầu, nhưng lại để cho đại bạch cầu nhận lấy áp lực rất lớn.

- Có tác dụng là được.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, lập tức một tiếng vỗ tay vang lên, chỉ thấy kim tệ đầy trời rơi xuống, đinh đinh đương đương rớt lên trên đại bạch cầu kia.

Không bao lâu sau, bên trên đại bạch cầu đã dính đầy kim tệ, rất nhanh đã lăn không nổi nữa, giống như là một quả cầu lớn màu vàng bị đặt ở chỗ đó.

Bảo Nhi nhìn thấy quả cầu trắng bị trấn áp lại, lập tức hận hận bò qua, ở phía trên đá hai cước.

Đại bạch cầu kia không hề nhúc nhích, bị ép sắp bẹp rồi, nhưng vẫn không bị đè nát, cứng cỏi khó có thể tưởng tượng.

Hàn Sâm cũng đi tới phía trước đại bạch cầu, tò mò nhìn đại bạch cầu, nhưng vẫn nhìn không thấu đây rốt cuộc là thứ quỷ gì.

Nếu như nói là sinh vật siêu cấp thần huyết, vậy nó cũng có thể có thủ đoạn phản kích của mình chứ, nhưng mà từ đầu tới đuôi nó cũng chỉ biết chạy trốn mà thôi.

Nếu như nói nó là một vật chết, Hàn Sâm lại không thể tin.

Bảo Nhi trực tiếp nhảy lên trên đại bạch cầu vừa nhảy vừa giẫm, đại bạch cầu nguyên bản đã bị ép vô cùng dẹp lại bắn ra bắt đầu chuyển động, rung động giống như sắp bị nổ tung ra vậy.

Tựa hồ Bảo Nhi cảm thấy như vậy không quá hả giận, lại triệu hoán ra tiểu hồ lô, muốn hút đại bạch cầu đã không có biện pháp nhúc nhích gì nữa vào.

Tiểu hồ lô của Bảo Nhi vừa mới lấy ra tay, còn chưa kịp hút đại bạch cầu, thân thể của đại bạch cầu liền bắt đầu run rẩy, giống như là vô cùng sợ hãi.

Hàn Sâm nhìn không ra đây là thứ gì, lại không gây thương tổn cho nó được, cũng không ngăn cản Bảo Nhi, nghĩ thầm để cho Bảo Nhi hút vào trong hồ lô cũng tốt, tránh lát nữa lại xảy ra chuyện quái quỷ gì đó.

Bảo Nhi đang chuẩn bị hút đại bạch cầu vào, lại đột nhiên nghe được một tiếng răng rắc, đại bạch cầu đang run lẩy bẩy kia vậy mà từ phía dưới đã nứt

ra một lỗ hổng.

Hàn Sâm có thể khẳng định, đó không phải là bị lực lượng kim tệ của hắn đè nứt ra, mà là tự mình nứt ra, bởi vì vết nứt kia vô cùng chỉnh tề, liên tục bóng loáng giống như là đã từng đánh bóng qua, hơn nữa còn là một đường thẳng, bị đè nứt ra chắc chắn sẽ không phải là dạng này.

Nhưng mà bởi vì lỗ hổng vỡ ra từ phía dưới, cho nên Hàn Sâm nhìn không rõ lắm ở bên trong lỗ hổng có đồ vật gì, nhưng mà Hàn Sâm có thể khẳng định được, bên trong đại bạch cầu là trống rỗng, chỉ có thể nhìn thấy bên trong là một mảnh đen như mực, cũng không biết có cái gì.

Đột nhiên, bên trong đại bạch cầu có đồ vật gì đó sáng lên một chút, đôi cha con bạo lực Hàn Sâm cùng Bảo Nhi lập tức giống như là mèo bị giẫm phải đuôi, đồng thời lui về phía sau mấy mét, Bảo Nhi lập tức nhảy vào trong ngực Hàn Sâm, ôm lấy cổ Hàn Sâm, mắt to lấm lét nhìn chằm chằm vào đại bạch cầu kia.

Hàn Sâm cũng lộ ra vẻ mặt cảnh giác, nếu như đại bạch cầu này là trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết, một cái xác ngoài trứng đều cứng cỏi như vậy, như vậy đồ vật bên trong sẽ khủng bố đáng sợ tới cỡ nào đây?

Hai cha con đồng loạt nhìn chằm chằm vào khe hở của đại bạch cầu kia, chỉ thấy có một vật từ bên trong chậm rãi bò ra.

Theo vật kia dần dần leo ra ngoài khe hở, ánh mắt của của Hàn Sâm cùng Bảo Nhi càng trừng càng lớn, giống như là nhìn thấy đồ vật gì rất ghê gớm vậy.

Vật kia từ trong khe hở bò hẳn ra ngoài, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm cùng Bảo Nhi, lay động đầu một cái, phát ra một tiếng gầm rú cực kỳ kinh khủng.

- Gâu!

Chương 1210: Bị Nhốt

Thứ từ bên trong đại bạch cầu bò ra là một sinh vật như quả cầu tuyết, chỉ to bằng bàn tay, bộ lông xoã tung, có chút giống như một loại sinh vật tên là Bác Mỹ Khuyển, nhưng lại nhỏ hơn rất nhiều.

Lúc này sinh vật giống như Tuyết Cầu này đối diện với Hàn Sâm cùng Bảo Nhi hung ác không ngớt điên cuồng tru lên:

- Uông uông uông. . . uông uông uông. . .

Hàn Sâm cùng Bảo Nhi nhìn nhau, hai người đều lộ ra vẻ mặt tà ác, cùng một chỗ nhào tới Tiểu Tuyết Cầu kia.

Thoạt nhìn thì đại bạch cầu này là một quả trứng, sinh vật nhỏ như vậy, hẳn là vừa sinh ra không sai, coi như là sinh vật siêu cấp thần huyết, chắc có lẽ cũng không quá mạnh mẽ.

Mặc dù nói như thế, nhưng Hàn Sâm vẫn không hề chủ quan, vẫn sử dụng toàn lực, muốn bắt lấy trước rồi nói sau.

Tiểu Tuyết Cầu đối với Hàn Sâm cùng Bảo Nhi đang lao lên lại tuyệt không sợ hãi, vẫn điên cuồng gào lên với bọn họ.

Mắt thấy Hàn Sâm cùng Bảo Nhi đã sắp bắt được con vật nhỏ này, Tuyết Cầu giống như tiểu chút chít, mạnh mẽ gào lên một tiếng dài đối với hai người, trên người nổi lên một vầng sáng trắng, Hàn Sâm cùng Bảo Nhi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, vậy mà cái gì đều không thấy được nữa.

Sau đó hai người bọn họ cảm giác giống như mặt mình đụng vào vật gì đó, toàn bộ lực lượng trên người Hàn Sâm bạo phát ra, vậy mà vẫn không thể phá vỡ vật kia, trái lại bản thân còn bị phản chấn trở về.

Thân thể mới bay ngược về phía sau một đoạn, lập tức lại cảm giác mình đụng phải thứ gì đó, sau đó là một trận trời đất quay cuồng, hai cha con lăn thành một đoàn, giống như là bị ném vào trong thùng máy giặt, lăn lộn không ngừng.

- CMN!

Hàn Sâm đã biết chuyện gì xảy ra, hắn và Bảo Nhi bị con Tiểu Tuyết Cầu kia nhốt vào bên trong thứ cùng loại với quả cầu màu trắng của nó.

Chỉ có điều quả bóng này còn lớn hơn quả lúc trước của nó một chút, vừa vặn nhốt Hàn Sâm cùng Bảo Nhi vào bên trong.

Thình thịch!

Hàn Sâm sử dụng Thái A Kiếm đâm liên tục vài cái, quả nhiên giống hệt như đại bạch cầu kia, cứng tới đáng sợ, Thái A Kiếm cộng thêm lực lượng của Hàn Sâm đều đâm không thủng nổi.

- Ngừng ngừng ngừng, dừng lại đã.

Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi đã có chút phát điên, ổn định thân hình lại trước, không cho quả bóng này lại nhấp nhô, còn lăn xuống như vậy nữa, mọi người đều sẽ bị choáng váng.

- Năng lực của Tuyết Cầu kia lại là loại đại bạch cầu quỷ dị này, có thể nhốt sinh vật vào bên trong, lực lượng này thật đúng là kỳ lạ.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, phải làm như thế nào mới có thể đánh vỡ đại bạch cầu này đi ra ngoài.

Còn chưa đợi Hàn Sâm bắt đầu nghĩ, liền nghe thấy phía ngoài truyền đến tiếng kêu uông uông, sau đó bọn họ lại bắt đầu lăn lộn ở trong quả cầu, con Tuyết Cầu kia lại ở bên ngoài đá đại bạch cầu đá giống như quả bóng.

Bành!

Hàn Sâm cùng Bảo Nhi lập tức lăn theo quả cầu, sau đó đụng phải cái gì đó, bị chấn cho choáng váng hồ đồ, Tiểu Tuyết Cầu ở phía ngoài không ngừng đi theo đá lên quả cầu, Hàn Sâm cảm giác mình thật sự muốn nôn ra rồi.

- CMN, thật sự coi bọn tao thành bóng để chơi à!

Hàn Sâm quát to một tiếng, chỉ một ngón tay, lập tức lượng lớn kim tệ rơi xuống, chồng chất ở dưới chân của hắn, rất nhanh đã tích thành một đống, chất đầy gần nửa quả cầu.

Con Tiểu Tuyết Cầu kia còn muốn đá quả cầu tiếp, nhưng lại không thể thành công, đại bạch cầu như là con lật đật chỉ là lắc lư vài cái mà thôi.

Hàn Sâm thở dài một hơi, rốt cục không cần xoay tròn nữa, tư vị một mực xoay tròn cũng không hề dễ chịu, mặc dù dùng thể chất của hắn có thể chịu đựng được, nhưng mà tóm lại vẫn có chút khó chịu.

Bảo Nhi quơ nắm tay nhỏ, muốn đập đại bạch cầu ra, nhưng mà đập đại bạch cầu thùng thùng rung động, giống như là nổi trống, vật chất màu trắng kia cũng chỉ là đàn hồi qua lại, như thế nào cũng không nện ra được.

- Cũng may là mặc dù quả cầu này cứng cỏi, nhưng sẽ không làm người ta bị thương.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ đến.

Lúc Hàn Sâm đang nghĩ, lại đột nhiên cảm giác quả cầu kia lại quay vòng, mặc dù Hàn Sâm dùng nguyên lý con lật đật để cho quả cầu hơi ổn định lại một chút, nhưng mà con Tuyết Cầu kia tựa hồ biết ở bên trong đã xảy ra chuyện gì, Tuyết Cầu chỉ là nghiêng tới phía trước lăn đi, nguyên lý con lật đật có thể khống chế trọng tâm, nhưng lại không có cách nào khống chế loại di động này.

Nhưng mà ngoại trừ nhấp nhô ra, cũng không có chuyện gì khác xảy ra, Hàn Sâm cũng không tiếp tục ngăn cản, suy nghĩ nên làm như thế nào mới có thể thoát khốn được.

Chín lần kim tệ đều không ép vỡ quả cầu loại này, loại lợi khí như Phượng Hoàng Thần Kiếm cũng đâm không thủng, muốn đánh vỡ nó thật sự có chút không dễ dàng.

Hàn Sâm cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể tiếp tục thử Tồn Tiền Thuật, thi triển nhiều hơn một chút, thử xem có thể trực tiếp ép nổ quả cầu này hay không.

Giữa ngón tay Hàn Sâm một lần nữa ngưng tụ ra kim tệ, con số bên trên kim tệ cũng đang chậm rãi tăng lên.

- Tồn nhiều một chút, mình không tin không phá nổi thứ quỷ quái này.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Bảo Nhi lại ngồi yên ở trong ngực Hàn Sâm, nhìn lực lượng kim tệ trong tay Hàn Sâm đang dần dần ngưng tụ, chờ Hàn Sâm phá vỡ quả cầu này, đi ra ngoài sẽ tìm con Tuyết Cầu kia tính sổ.

Tuyết Cầu ở bên ngoài vậy mà đẩy quả cầu này lên đám mây tím trên núi, nói là đẩy, kỳ thật Tuyết Cầu cũng không đụng tới quả cầu lớn này, giống như quả cầu lớn này có sinh mệnh tự đi lên phía trước, rất nhanh đã lăn vào bên trong đám mây tím bàng bạc kia.

Không bao lâu, Tuyết Cầu đã đẩy quả cầu đi tới một chỗ sườn núi, lộ ra vẻ mặt tà ác, muốn đẩy quả cầu từ trên sườn núi xuống.

Ở phía dưới sườn núi là một ao nước, nước trong ao kia trong vắt có thể thấy được tận đáy, mà ở vị trí đáy ao, có sinh vật kỳ dị đang bò lổm ngổm.

Bởi vì khoảng cách có chút xa, lại có mây tím lượn lờ, không nhìn rõ đó rốt cuộc là sinh vật gì, chỉ có thể thấy một đám lớn hình bóng khiến cho người ta sởn hết cả gai ốc lặn ở dưới đáy ao.

Tuyết Cầu đi đến một bên sườn núi, nhìn xuống dưới trước, thấy được một đám hình bóng kinh khủng kia, lập tức liền trở nên cao hứng.

Cái chân nhỏ của nó đá nham thạch ở bên cạnh trượt xuống, nham thạch rơi vào bên trong đầm nước, nhất thời khiến nước bên trong nổi lên rất nhiều bong bóng cùng khói trắng gay mũi, chỉ là mới thoáng qua, những nham thạch nọ đã hòa tan ở trong nước không còn lại gì.

Thân thể xinh xắn của Tuyết Cầu lóe sang bên cạnh, để cho quả cầu kia lăn tới sườn núi, lập tức liền lăn ra ngoài sườn núi, rơi xuống ao nước khủng bố phía dưới.

Nhìn quả cầu rơi xuống, Tuyết Cầu còn đắc ý quơ quơ móng vuốt về phía quả cầu, giống như đang cáo biệt bọn họ.

Ở trong quả cầu, kim tệ ở giữa ngón tay Hàn Sâm sáng chói giống như là mặt trời, con số phía trên đã gia tăng tới số 16, mà màu máu trên thân thể Hàn Sâm bắt đầu khởi động, làn da giống như sắp nứt ra.

Sức mạnh to lớn như vậy, thân thể Hàn Sâm đã sắp không thể chịu đựng được nữa, mặc dù những lực lượng này ngưng tụ ở phía trên kim tệ, đã không ở trên thân thể Hàn Sâm.

Nhưng mà giữa hai người vẫn có liên hệ nhất định, nếu như lực lượng kim tệ vượt qua tố chất thân thể của Hàn Sâm quá nhiều lần, vẫn sẽ khiến cho thân thể hắn cảm giác được áp lực.

- 16 lần. . . có lẽ đã được rồi. . .

Hàn Sâm nhìn kim tệ đang tỏa hào quang rực rỡ kia, cắn răng một cái ném kim tệ ra ngoài.

Bởi vì phía dưới có một ít kim tệ trấn áp, ném lên tương đối dễ dàng chịu lực hơn, có lẽ có thể xé rách quả cầu này.

Chương 1211: Đại Xà

Tiểu Tuyết Cầu đứng ở trên sườn núi, đang chuẩn bị nhìn quả cầu rơi vào trong ao, nghĩ đến kết cục của hai tên kia, khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười âm hiểm đắc ý.

Thế nhưng mà quả cầu kia mới rơi xuống chưa đến 20m, vậy mà nhìn thấy đầu quả cầu nhô lên trên, kéo căng màng ngoài trắng bóng của quả cầu lên, tạo thành một cái mũi nhọn thật dài, giống như một luồng sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ muốn thoát khỏi quả cầu lao tới.

Thế nhưng mà quả cầu cũng không bị khoan thủng, một luồng lực lượng đáng sợ khiến cho quả cầu giống như một viên đạn pháo bay lên trên không, trong chốc lát đã phóng qua vách núi, bay đến chỗ càng cao hơn.

Tiểu Tuyết Cầu kinh ngạc nhìn quả cầu đang bay lên, nhưng khi ánh mắt chạm tới phía trên, sắc mặt lại đại biến, giống như là nhìn thấy chuyện gì cực kỳ kinh khủng.

Mặc dù ở đây là sườn núi, nhưng mà cũng không phải là sườn ngoài núi, sườn núi này là ở bên trong lòng núi, phía trên chính là trần đá giống như bầu trời, mà vị trí quả cầu bắn xuyên qua, thậm chí còn có một cái động lớn, đen như mực nhìn không thấy ở bên trong có đồ vật gì.

Tiểu Tuyết Cầu mạnh mẽ nhảy lên trên quả cầu, bốn vó vừa nhảy vừa giẫm lên bên trên, hy vọng có thể đạp quả cầu xuống, nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng gì, dưới sự dẫn dắt của lực lượng kinh khủng bên trong quả cầu kia, quả cầu vẫn phóng tới cái hang đen kịt kia.

Tiểu Tuyết Cầu thấy khoảng cách tới lỗ đen càng ngày càng gần, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ là biểu tình kia trong giây lát đã bị bóng tối nuốt chửng, quả cầu đã xông vào bên trong lỗ đen.

Lúc này Hàn Sâm lại vô cùng kinh ngạc, viên kim tệ 16 lần lực lượng đánh lên trên vách quả cầu, lôi căng vách cầu bắn ra ngoài mấy chục mét, nhưng mà dù vậy vẫn không thể xé rách quả cầu, trái lại kéo toàn bộ quả cầu bay lên trên không.

Bay một hồi lâu, Hàn Sâm mới cảm giác giống như là quả cầu đụng vào vật gì đó, sau đó chính là một trận trời đất quay cuồng.

Hàn Sâm vội vàng ôm chặt Bảo Nhi, cố gắng ổn định lại thân hình.

Quả cầu không ngừng va chạm, giống như là đang nhảy nhót bắn tới bắn lui, một hồi lâu mới rốt cục yên tĩnh lại, Hàn Sâm dán ở trên vách quả cầu nghe ngóng bên ngoài, giống như nghe được một ít âm thanh kỳ quái.

Không biết quả cầu đè lên thứ gì, phát ra một ít tiếng răng rắc kỳ quái, nhưng mà Hàn Sâm không xác định được đó là âm thanh gì, hơn nữa Động Huyền Khí của hắn cũng không xuyên thấu qua quả cầu được, không có cách nào suy đoán xem bên ngoài rốt cuộc là tình huống như thế nào.

Lúc này ở bên ngoài quả cầu là một tình huống bi thảm giống như hiện trường của một vụ tai nạn xe cộ, đây là một cái huyệt động, khắp nơi trong huyệt động đều là một đám quả trứng màu ngà sữa hơi mờ, lớn chừng quả đấm, số lượng đã không có cách nào đoán định.

Sau khi quả cầu lăn vào, lập tức đập vụn không biết bao nhiêu quả trứng, khắp nơi đều giàn giụa chất lỏng, vỏ trứng bị nghiền nát cũng vẩy ra khắp nơi.

Trong huyệt động là một mảnh hỗn độn, mà Tiểu Tuyết Cầu đang ngơ ngác đứng ở bên cạnh quả cầu, mặt mũi dính đầy đất nhìn huyệt động hỗn độn, sắc mặt đã sớm xám ngoét.

Tiểu Tuyết Cầu nhìn thoáng qua quả cầu, lại nhìn đống trứng vỡ vụn đầy đất một cái, lập tức đứng lên bỏ chạy, nhưng mà mới bò tới cửa hang động dốc lên phía trên, Tiểu Tuyết Cầu đã lập tức sững lại tại chỗ, thân thể cũng bắt đầu run lẩy bẩy.

Một cái bóng đen dần dần bao phủ tới, rất nhanh đã bao phủ thân thể Tiểu Tuyết Cầu vào bên trong bóng râm, chỉ thấy ở trong hành lang đang có một đại xà toàn thân đen nhánh ngẩng đầu lên bò tới.

Chỉ là đại xà này thoạt nhìn tựa hồ có chút không giống với rắn thông thường, đỉnh đầu của nó vậy mà mọc ra một đôi sừng cong màu đen giống như là linh dương, vảy trên người lóe lên ánh sáng màu đen lộng lẫy, trên lưng còn có một đôi cánh màu đen đang thu lại.

Trừ không có móng vuốt ra, đại xà này thoạt nhìn càng giống như là một con rồng, nhưng mà ở trong miệng rắn của nó có thể thấy rõ ràng hai cái răng nọc sắc như dao găm, lóe ra ánh sáng quỷ dị, thoạt nhìn vừa quỷ dị vừa kinh khủng.

Lúc này đại xà đang nhìn chằm chặp vào Tiểu Tuyết Cầu đang run lẩy bẩy ở phía dưới, ánh mắt kinh khủng kia khiến lòng người run sợ.

Tiểu Tuyết Cầu run rẩy nâng móng vuốt lên, chỉ chỉ vào quả cầu trong động, sau đó yếu ớt uông uông kêu vài tiếng với đại xà, hình như là đang giải thích chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới nó.

Trong mắt đại xà lóe ra vẻ âm độc cùng tàn nhẫn, liền trực tiếp cắn xuống Tiểu Tuyết Cầu bên dưới.

Tiểu Tuyết Cầu lập tức bị hù cho thân thể run lên, ánh sáng trắng trên người lóe lên, biến ra một quả cầu màu trắng bọc thân thể của nó lại.

Rắn lớn cắn một cái lên trên quả cầu màu trắng kia, lực cắn mạnh mẽ ép quả cầu màu trắng giống như là khí cầu bị bóp lại, khiến cho người ra lo lắng nó sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

Đôi răng nọc của đại xà cắm sâu vào trong quả cầu màu trắng, chỉ là giống như Tồn Tiền Thuật của Hàn Sâm, đều không thể cắn nát quả cầu.

Thế nhưng mà bên trong răng độc kia lại bài tiết ra một loại nọc độc giống như nước, dính ở bên trên quả cầu, quả cầu kia nguyên bản trắng nõn mịn màng giống như cây nấm, sau khi bị nọc độc ăn mòn đã sắp biến thành màu đen.

Bành!

Bộ phận đã biến thành màu đen kia, sau nháy mắt đó rốt cục không ngăn cản nổi răng nọc của đại xà, trực tiếp bị rắn lớn cắn nổ.

Tiểu Tuyết Cầu từ bên trong quả cầu vỡ ngã ra, như đạn bắn bay đập lên trên mặt đá ngã lăn vào bên trong huyệt động, lập tức lại đập vụn thêm nhiều quả trứng rắn nữa.

Tiểu Tuyết Cầu từ dưới đất bò dậy, lắc cái đầu nhỏ, nhìn nước trứng dính ở trên người mình, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, có chút cứng ngắc ngẩng đầu nhìn về phía đại xà ở phía trên, lộ ra một vẻ tươi cười cứng ngắc.

Một giây sau, Tiểu Tuyết Cầu xoay người chạy, nhưng mà đại xà kia đã tức giận vọt xuống dưới, miệng rắn mở lớn, răng nọc lóe ra ánh sáng quỷ dị.

Tốc độ của Tiểu Tuyết Cầu rõ ràng kém hơn đại xà, triệu hồi ra quả cầu hộ thân, nhưng mà lại một lần nữa bị đại xà cắn nổ.

Giống như là một vật khắc một vật, đại xà cùng nọc độc của nó đúng là khắc tinh của Tuyết Cầu, quả cầu trắng chỉ dựa vào lực lượng là khó có thể

phá vỡ, ở phía dưới răng nọc của đại xà lại trực tiếp bị cắn nổ.

Tiểu Tuyết Cầu vừa lăn vừa bò chạy thục mạng, lúc này cũng bất chấp nhiều như vậy, lúc chạy trốn không biết lại đụng nát bao nhiêu quả trứng rắn nữa.

Dựa vào quả cầu lần lượt bảo vệ mới miễn cưỡng bảo vệ được tính mạng, nhưng mà tình huống càng ngày càng hung hiểm, có hai lần thiếu chút nữa đã bị đại xà cắn chết.

Tiểu Tuyết Cầu chật vật chạy thục mạng, sắc mặt trắng bệch, lúc nhìn thấy quả cầu đang vây khốn Hàn Sâm cùng Bảo Nhi kia thì ánh mắt lại sáng lên, mau chóng chạy tới.

Lúc còn cách quả cầu kia không đến một mét, ánh sáng trắng trên người lóe lên, quả cầu vây khốn Hàn Sâm cùng Bảo Nhi lập tức đã nứt ra một cái khe hở.

Hàn Sâm cùng Bảo Nhi lúc này đều đang nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, âm thanh bên ngoài cũng có thể truyền vào, những tiếng răng rắc cùng tiếng kêu của Tiểu Tuyết Cầu kia bọn họ nghe rất rõ ràng.

Đáng sợ hơn là một tiếng nổ mạnh kia, có chút giống như là tiếng khí cầu nổ tung, nhưng lại lớn hơn tiếng khí cầu nổ nhiều lắm, giống như là sấm nổ.

- Chẳng lẽ là tiếng nổ của loại quả cầu này?

Trong lòng Hàn Sâm có suy đoán, sắc mặt lại rất khó coi.

Quả cầu cứng cỏi như vậy thế mà lại nổ tung, như vậy thì lực lượng phá hủy nó sẽ khủng bố tới cỡ nào?

Lúc đang suy tư, lại đột nhiên nghe được một tiếng răng rắc, quả cầu vậy mà đã nứt ra, giống như là hoa sen nở rộ, quả cầu liền trực tiếp tách ra làm hai.

Chương 1212: Giết Rắn

Sau đó Hàn Sâm cùng Bảo Nhi liền thấy con Tiểu Tuyết Cầu kia vọt tới bên cạnh bọn họ, còn chưa đợi bọn họ kịp phản ứng, một cái đầu rắn khổng lồ cũng đã vọt tới trước mặt bọn họ.

Miệng lớn dính máu cùng lưỡi rắn quỷ dị, còn có răng nọc kinh khủng, mang theo mùi tanh nồng đậm, mắt thấy đã sắp nuốt bọn Hàn Sâm vào.

Hàn Sâm phản ứng cực nhanh, ôm lấy Bảo Nhi hai chân mạnh mẽ dùng sức, bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ, thân thể lập tức bay chéo ra ngoài, cơ hồ là sát qua bên người đại xà kia.

Răng rắc răng rắc!

Chỉ nghe tiếng vỏ trứng bị nghiền liên tục vang lên, Hàn Sâm ôm Bảo Nhi ngã xuống mặt đất, lập tức lại đập vụn thêm rất nhiều quả trứng rắn.

Đại xà giận dữ, lại cắn tới phía Hàn Sâm, Hàn Sâm chỉ có thể triển khai Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ né tránh đại xà cắn, đồng thời Phượng Hoàng Thần Kiếm như ánh sáng chém ra, xẹt qua vảy đại xà.

Chỉ thấy mũi kiếm chém lên bên trên vảy rắn màu đen lấp lánh lại bắn ra một đám tia lửa, nhưng không thể chém vảy rắn ra.

Cũng may là vảy rắn không cứng cỏi giống như quả cầu màu trắng, vẫn bị chém ra một đạo vết kiếm, chỉ là bởi vì vảy rắn vừa cứng rắn lại dày đặc, không thể hoàn toàn chém ra.

Đại xà bị một đòn này càng thêm hung bạo, mở ra miệng rắn hướng tới Hàn Sâm, từ trong đó phun ra một tia sáng màu đen, trong chốc lát đã bay tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm không biết chùm sáng màu đen kia là cái gì, cũng không dám cứng rắn chống đỡ, lách mình né sang một bên, đồng thời gia trì cho mình một cái thời gian gia tốc.

Hắn nghiên cứu thời gian gia tốc lâu như vậy, mặc dù còn không có cách nào kết hợp với xuyên qua không gian, nhưng cũng đã có thể vận dụng tự nhiên.

Hàn Sâm vừa mới né tránh, chùm sáng màu đen kia lại giống như là có sinh mạng tự chuyển hướng ở trên không trung, vậy mà lại cuốn về phía hắn.

Rắn lớn cũng đồng thời từ bên kia cắn tới, Hàn Sâm chỉ có thể vừa trốn tránh rắn lớn cùng chùm sáng màu đen công kích, vừa dò xét chùm sáng màu đen kia, nhìn thấy bên trong chùm sáng màu đen giống như là có đồ vật gì đó, lại có khói khí màu đen bao vây lấy, không nhìn rõ ràng rốt cuộc bên trong là cái gì.

Thừa dịp đại xà bị Hàn Sâm hấp dẫn, Tiểu Tuyết Cầu liền bò lên trên cửa động, còn quay đầu đắc ý làm mặt quỷ đối với Hàn Sâm cùng Bảo Nhi.

Thế nhưng mà Tiểu Tuyết Cầu mới vừa quay người, chỉ nghe bộp một tiếng, một cái đuôi rắn hung hăng quất lên trên người nó, lập tức quất nó từ trên cửa động xuống.

Thân thể của Tiểu Tuyết Cầu hiển nhiên không cứng cỏi giống như quả cầu mà nó ngưng tụ ra, bị quất đập lên trên vách đá, đập nứt một mảng vách núi, máu tươi trong miệng tràn ra ngoài, mặt mũi sưng vù thoạt nhìn bị thương không nhẹ.

Hàn Sâm thấy tình hình như thế liền biết đại xà này là định giết sạch bọn họ rồi, đừng hòng có thể toàn mạng trở ra.

Chỉ là có một chút chuyện khiến cho Hàn Sâm kỳ quái, nếu như trứng ở bên trong huyệt động đều tới từ đại xà, đại xà như thế nào lại liều lĩnh như thế.

Mặc dù bọn họ hủy diệt đi không ít trứng rắn, nhưng mà trong huyệt động còn có rất nhiều trứng rắn hoàn hảo, đại xà chiến đấu như vậy, trứng rắn bị hủy diệt sẽ càng nhiều hơn mà thôi.

Cho dù thiên tính của đại xà rất hung tàn, căn bản là không bận tâm tới đời sau của mình, vừa rồi Hàn Sâm cũng đã đập vụn rất nhiều trứng rắn, trong đầu lại không hề vang lên âm thanh săn giết.

Điều này khiến cho Hàn Sâm trong lúc nhất thời cũng có chút không rõ ràng những quả trứng rắn này rốt cuộc là như thế nào.

Rắn lớn đang tấn công về phía Hàn Sâm, mà chùm sáng màu đen kia lại tách ra cuốn về phía Tuyết Cầu, Tuyết Cầu vội vàng triệu hoán ra quả cầu màu trắng hộ thể.

Ở bên trong quả cầu màu trắng, tốc độ của Tiểu Tuyết Cầu rõ ràng tăng lên không chỉ một bậc, hơn nữa có quả cầu bảo vệ, cũng không dễ dàng bị thương như vậy.

Thế nhưng mà đại xà đột nhiên quay đầu, cắn một cái lên trên quả cầu, nọc độc phía trên răng nọc rót vào, lập tức cắn nổ quả cầu, Tiểu Tuyết Cầu lại từ trong đó văng ra, bỏ chạy thục mạng.

Hàn Sâm nhìn thấy đại xà đơn giản như vậy đã cắn nổ quả cầu, trong lòng hết sức kinh ngạc, đây chính là quả cầu mà kim tệ 16 lần lực lượng của hắn đều không đáng tan được, lại bị đại xà cắn một cái đã phát nổ, lực lượng này cũng quá kinh khủng đi.

Thế nhưng mà chờ sau khi Hàn Sâm xem cẩn thận, mới phát hiện ra đại xà có thể cắn nổ quả cầu, cũng không phải là bởi vì răng nọc của nó đủ lợi hại, mà là do nọc độc hủ thực quả cầu màu trắng.

Tiểu Tuyết Cầu lúc này đã cực kỳ thảm, sau khi quả cầu hộ thân bị rắn lớn cắn một cái phát nổ, nó còn chưa kịp té xuống đất, đã bị một chùm sáng màu đen đánh trúng thân thể.

Lập tức giống như bị đạn đạo đánh trúng, đâm lên trên vách núi đá.

Lúc này Hàn Sâm mới nhìn rõ ràng chùm sáng màu đen kia rốt cuộc là cái gì, đồ vật trong khói đen đánh lên trên người Tiểu Tuyết Cầu, khói đen bị đánh tan ra, có thể thấy rõ ràng đó là một hạt châu trong suốt lớn chừng quả đấm.

To cỡ nắm tay nhỏ, cũng chỉ nhỏ hơn thân thể Tiểu Tuyết Cầu một chút mà thôi, trong suốt giống như là thủy tinh, xinh đẹp yêu dị.

Thật sự là rất khó tưởng tượng, từ trong miệng một con rắn dơ bẩn như vậy, lại có thể nhổ ra một vật thoạt nhìn xinh đẹp sạch sẽ như thế.

Nhưng mà hạt châu thủy tinh kia thoạt nhìn tựa như rất thuần khiết, nhưng mà sau khi đập lên trên người Tuyết Cầu, bộ lông trên người Tuyết Cầu lập tức giống như là bị hủ thực, lập tức biến thành màu đen, trong nháy mắt lông của nó đã bị ăn mòn đi một mảng lớn.

Tiểu Tuyết Cầu phản ứng cũng không chậm, ngoài thân một lần nữa hiện ra loại quả cầu màu trắng đó, chặn lại thủy tinh châu trong khói đen, nhưng mà thủy tinh châu kia đâm lên trên quả cầu màu trắng, vậy mà không bị bắn ra, còn ăn mòn quả cầu màu trắng thành một cái hố, vẫn chui vào bên trong quả cầu màu trắng.

- Thủy tinh châu kia sẽ không phải là bảo cụ do đại xà ngưng tụ ra đấy chứ?

Hàn Sâm nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Đại xà lại không cho Hàn Sâm quá nhiều thời gian đùa giỡn, một đuôi liền đánh tới Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm đã đại khái biết được năng lực của đại xà này, trong lòng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trong tích tắc lách mình tránh né đuôi rắn, gọi Kỵ Sĩ Phản Nghịch và tiểu thiên sứ ra.

Hàn Sâm cũng vỗ tay một cái, lập tức kim tệ đầy trời rơi xuống, đinh đinh đương đương rơi lên trên người đại xà, thân thể khổng lồ kia bị dính lên rất nhiều kim tệ, nguyên bản thân rắng đi lại như gió lập tức trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

Nọc độc của đại xà có thể khắc chế Tuyết Cầu, nhưng mà tác dụng đối với Hàn Sâm cũng không lớn, không giống như quả cầu màu trắng kia có thể vây khốn Hàn Sâm.

Chỉ bằng vào lực lượng, rắn lớn cũng chỉ mạnh hơn Hàn Sâm chưa biến thân một chút, có tiêu chuẩn sinh vật siêu cấp thần huyết.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch vừa ra, quầng sáng phản nghịch màu vàng xanh nhạt lập tức bao phủ tới, khiến cho thân hình đại xà kia càng thêm trì độn.

Vẻ mặt của tiểu thiên sứ lạnh như băng, hai cánh chấn động, cùng đại xà kia giao thoa mà qua, lập tức chém ra một vết máu thật dài trên đầu đại xà, máu rắn giống như là nước suối phun ra, khiến cho đại xà kia ngửa đầu rú thảm.

Phượng Hoàng Thần Kiếm trong tay Hàn Sâm cũng theo tới, hung hăng đâm vào trong vết thương do tiểu thiên sứ chém ra, cơ hồ cả thân kiếm đều lún sâu vào.

Rống!

Đại xà giống như nổi điên vung vẩy người, lập tức ném Hàn Sâm văng ra ngoài, Phượng Hoàng Thần Kiếm cũng từ trong vết thương kéo ra, máu tươi phun trào khắp nơi.

Rắn lớn có vẻ như đã không khống chế được nữa, thân thể đâm vào vách núi đá, đụng cả huyệt động run rẩy một hồi.

Chương 1213: Trứng Quỷ Độc Ly

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Quỷ Độc Ly, không đạt được thú hồn, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Tiểu thiên sứ một kiếm chém cái đầu đại xà xuống, trong đầu Hàn Sâm lập tức vang lên âm thanh săn giết.

Thi thể đại xà tự động tiêu biến, một khối gen sinh mệnh tinh hoa màu đen rơi ra.

Hàn Sâm đưa tay ra nắm lấy viên gen sinh mệnh tinh hoa này, nhét vào trong túi của mình, sau đó liền đi qua bên cạnh.

Con Tuyết Cầu kia bị thủy tinh châu ăn mòn, lông trắng trên người nó đều đã sắp rơi sạch, da đều mục nát một khối rồi, nếu không phải là tiểu thiên sứ chém giết đại xà, khiến cho viên thủy tinh châu kia ngừng vận động rớt xuống, chỉ sợ đã sớm ăn mòn chết nó rồi.

Nhìn thấy Hàn Sâm đi tới, Tuyết Cầu lập tức bị hù lại thả ra một quả cầu liền muốn chạy.

Nhưng lại bị Hàn Sâm một cước dẫm ở dưới chân, nó bị thương không nhẹ, ảnh hưởng tới tốc độ của quả cầu chậm đi không ít, bị Hàn Sâm giẫm như vậy nên không thể chạy trốn được.

Hàn Sâm một kiếm chém lên bên trên quả cầu, vẫn chém không đứt, thoạt nhìn thì loại năng lực quả cầu này của Tuyết Cầu cũng không bởi vì nó bị thương mà yếu bớt đi, đây tựa hồ là một loại năng lực chỉ cần phóng ra thì sẽ vĩnh viễn cố định, không cần thêm vào lực lượng để chống đỡ.

Nhưng mà tốc độ di chuyển của quả cầu lại có quan hệ với bản thân Tuyết Cầu.

Hàn Sâm cũng không gấp, xoay người nhặt hạt châu thủy tinh rơi ở bên cạnh lên, hạt châu này chắc chắn là bảo cụ do Quỷ Độc Ly dựng dục ra rồi.

Nhìn hạt châu óng ánh sáng long lanh, lại tản ra khói khí màu đen quỷ dị.

Hàn Sâm rót khí tức của mình vào bên trong hạt châu, lập tức cảm thấy mình đã tạo thành một loại liên hệ kỳ dị cùng hạt châu, có thể khống chế hạt châu tự do bay múa ở trên không trung.

Ý nghĩ của Hàn Sâm hơi động, độc châu liền bay tới quả cầu ở dưới chân, sau khi rơi lên trên quả cầu, lập tức ăn mòn quả cầu kia ra một cái hố.

Tuyết Cầu lăn lộn chạy trốn, còn muốn trốn tiếp, bị Bảo Nhi tát một cái nằm bẹp xuống mặt đất.

Trong huyệt động, Hàn Sâm kéo tới một ít dây leo khô ở trên vách đá đốt lên một đống lửa, còn bắc lên một siêu nước.

Tuyết Cầu mặt mũi sưng vù đã bị trói chặt tứ chi đặt ở bên cạnh, chờ lửa lớn nước sôi, vặt lông nó rồi sẽ nướng.

Bảo Nhi dương dương đắc ý ngồi ở chỗ kia canh chừng Tuyết Cầu, Hàn Sâm thì đi tới bên cạnh những quả trứng rắn kia, nghiên cứu xem rốt cuộc chúng là thứ gì.

Nhiều trứng như vậy, nói là trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết, tựa hồ rất không có khả năng, nếu Quỷ Độc ly có thể sinh ra nhiều hậu đại sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy, chỉ sợ nó đã sớm độc bá không gian thứ ba Tí Hộ Sở rồi, không ai có thể chống lại nó được.

Hơn nữa phá hủy những quả trứng rắn này cũng không có nhắc nhở săn giết, tựa hồ cũng không thể tính là hậu đại của dị sinh vật.

Hàn Sâm lại bóp nát một quả, quả nhiên không có tiếng nhắc nhở săn giết, ở bên trong đám trứng nơi này, Hàn Sâm cũng chỉ cảm thấy sinh mệnh lực yếu ớt.

Nghiên cứu trong chốc lát, nhìn không ra nguyên cớ gì, Hàn Sâm chỉ có thể gọi Long Đế ra, mặc dù y không đáng tin cậy cho lắm, nhưng cuối cùng vẫn có được kiến thức rộng rãi, nhận thức đồ vật có lẽ là không có vấn đề gì.

Long Đế đã rất lâu không được Hàn Sâm thả ra, nhìn thấy Hàn Sâm vội vã tỏ ra vẻ trung tâm:

- Lần trước thật sự chỉ là sai lầm nhất thời, về sau tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm tương tự. . .

- Ông xem một chút đây là thứ gì?

Hàn Sâm không để ý tới Long Đế, chỉ vào những quả trứng đó nói ra.

Long Đế vội vàng nhìn về phía ngón tay Hàn Sâm chỉ, nhìn thấy trứng vỡ đầy đất kia thì ngây ra một lúc, sau đó mới lại gần xem xét tỉ mỉ, sau khi xem trong chốc lát khuôn mặt lộ ra vẻ mừng như điên:

- Những thứ này là trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết.

- Trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết? Không thể nào, sau khi tôi phá hủy chúng cũng không có nhắc nhở săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm nói ra.

Long Đế lộ ra vẻ mặt hưng phấn giải thích:

- Tôi vừa rồi nói chưa rõ ràng, bên trong những quả trứng này có một quả là hậu đại do sinh vật siêu cấp thần huyết dựng dục, những quả khác là phối trứng.

- Phối trứng là thứ gì?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Phương thức sinh vật siêu cấp thần huyết thai nghén hậu đại đều khác nhau, có một ít sinh vật siêu cấp thần huyết trong một lần có thể sinh hạ rất nhiều trứng, nhưng mà cũng không phải từng quả trứng đều có thể dựng dục ra sinh mạng, bình thường chỉ có một quả trứng hấp thu tinh hoa đời trước mới có thể dựng dục ra sinh mạng, mà những quả trứng khác chẳng khác nào là đồ ăn cho con sinh vật siêu cấp thần huyết mới sinh kia, giúp nó có thể an ổn phát triển qua thời kỳ ấu sinh.

Long Đế hưng phấn nói:

- Ở đây có nhiều phối trứng như vậy, ít nhất phải có một quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết mới đúng. Tôi thật sự quá cảm động, không nghĩ tới cậu còn suy nghĩ cho tôi như vậy, nhanh như vậy đã tìm được trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết, đây là trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết gì?

Khóe miệng Hàn Sâm giật giật, muốn nói cái gì lại thôi, sau đó mới lên tiếng:

- Như thế nào mới có thể nhìn ra đâu mới thật sự là trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết?

- Thứ này không dễ phân biệt lắm, nói như nào nhỉ, trước khi quả trứng kia chính thức thai nghén thành hình, nó cũng giống như phối trứng không có gì khác biệt, từ trên ngoại hình là không nhìn ra, nhưng mà sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường đều đặt nó ở một vị trí tương đối đặc biệt để chăm sóc, không khó để tìm ra.

Long Đế nói xong liền bay xung quanh tìm kiếm quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết kia.

Thế nhưng mà Long Đế dạo qua một vòng ở trong hang động, cũng không tìm thấy quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết kia, trong hang động là một mảnh hỗn độn, thực sự không nhìn ra vị trí tương đối đặc biệt của quả trứng kia.

- Sẽ không phải là lúc săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, trong lúc hỗn loạn đã khiến quả trứng này lẫn lộn với những quả phối trứng khác rồi đấy chứ?

Long Đế tìm không ra quả trứng kia, có chút nóng nảy nói.

- Muốn phân biệt ra được cũng không khó.

Hàn Sâm cười một cái nói.

- Làm sao phân biệt?

Long Đế vội vàng nhìn về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm thò tay đánh ra một đồng kim tệ, lập tức đem một quả trứng nện vỡ, sau đó bình tĩnh nói:

- Đánh tới quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết chân chính, tự nhiên sẽ có âm thanh nhắc nhở săn giết.

Nói xong, Hàn Sâm đang chuẩn bị đưa tay muốn đánh tới những quả trứng kia.

Long Đế lập tức bị dọa cho sợ hết hồn, vội vàng dùng thân che trứng:

- Đừng đừng đừng, để tôi nghĩ kỹ xem phải làm thế nào.

- Uông uông uông!

Lúc này con Tuyết Cầu kia đột nhiên điên cuồng kêu lên.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn lại chỗ con Tuyết Cầu kia, thấy nó một mực hướng tới phía mình kêu, bộ dạng giống như có lời gì muốn nói.

Bảo Nhi cầm một cây nhánh dây làm roi quất nó vài cái, quất cho Tuyết Cầu đau nhe răng nhếch miệng, nhưng mà nó vẫn chịu đau tiếp tục kêu lên với Hàn Sâm.

Hàn Sâm mở Động Huyền Khí ra liếc nhìn nó, lập tức đã nghe được tiếng lòng cấp bách của nó:

- Tôi biết trứng Quỷ Độc Ly ở nơi nào. . . tôi biết trứng Quỷ Độc Ly ở nơi nào. . .

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, năng lực của con vật này hết sức đặc thù, nếu như không phải là có nọc độc của Quỷ Độc Ly, coi như là sinh vật siêu cấp thần huyết, thậm chí là sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu, chỉ sợ đều không đánh vỡ được quả cầu của nó.

Giết nó còn chưa biết có thể đạt được thú hồn của nó hay không, nếu như có thể khống chế được nó, nó sẽ là một trợ thủ cực tốt.

Chỉ là con vật này rất âm hiểm, Hàn Sâm không dám đơn giản tin tưởng nó.

Chương 1214: Huyết Chi Khế Ước

- Long Đế, có phương pháp gì có thể khống chế một sinh vật siêu cấp thần huyết hay không?

Hàn Sâm nhìn về phía Long Đế hỏi.

Long Đế nao nao, tiếp đó biến sắc, vội vàng nói:

- Cậu yên tâm, cậu giúp tôi tìm được thân thể mới, tôi đối với cậu cảm kích còn không kịp, như thế nào cũng sẽ không phản bội cậu, hơn nữa thân thể mới của tôi cũng cần phải tiến hóa, có thể cùng cường giả như cậu ở cùng một chỗ, đối với sự tiến hóa của tôi cũng rất có ích. . .

Hàn Sâm khoát tay áo, chỉ chỉ tới Tuyết Cầu bên kia.

Long Đế lập tức đã hiểu rõ ý tứ của Hàn Sâm, nhưng mà vẫn ấp a ấp úng nói:

- Có thì cũng có, nhưng mà loại phương pháp này phải là đối phương cam tâm tình nguyện mới được.

Hàn Sâm xem bộ dáng của Long Đế, liền biết nhất định là y có phương pháp càng âm tổn hơn, chỉ là y sợ Hàn Sâm dùng trên người y, cho nên không chịu nói mà thôi.

- Nói nghe một chút, đó là phương pháp gì.

Hàn Sâm cũng không quá mức bức bách y, nếu không coi như là phương pháp âm tổn kia của Long Đế, chỉ sợ y cũng sẽ âm thầm lưu lại cửa sau, ngược lại không tốt.

Long Đế vội vàng nói:

- Loại phương pháp này của tôi rất đơn giản, nhưng mà cần phải có thiên phú huyết hệ mới có thể sử dụng, không biết cậu có thể dùng hay không.

- Ông chỉ cần nói, có thể dùng hay không là chuyện của tôi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Long Đế không tiếp tục nhiều lời nữa, lập tức nói loại phương pháp kia cho Hàn Sâm.

Xác thực giống như lời Long Đế nói, loại phương pháp này cần phải để đối phương cam tâm tình nguyện mới làm được.

Hàn Sâm dựa theo phương pháp Long Đế nói thí nghiệm thử, phát hiện ra có thể dễ dàng sử dụng, không biết là bởi vì quan hệ tới thiên phú, hay là bởi vì máu của Hàn Sâm đã được cường hóa, đương nhiên cũng có khả năng là do Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Mặc kệ là như thế nào, Hàn Sâm biết mình có thể sử dụng loại phương pháp này, liền thở dài ra một hơi, nếu như không thể hoàn toàn khống chế con Tuyết Cầu kia, Hàn Sâm tình nguyện trực tiếp giết nó.

Lực lượng đặc thù như vậy, nếu như không thể hoàn toàn khống chế, đây sẽ là tai hoạ ngầm rất lớn.

Hàn Sâm không để ý tới Long Đế nữa, lại để cho y đi tìm quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết kia, Hàn Sâm đi tới trước mặt Tuyết Cầu, nhìn Tuyết Cầu nói ra:

- Mày có thể nghe hiểu lời của tao đúng không?

Sắc mặt của Tuyết Cầu có chút khó coi, cũng bởi vì nó có thể nghe hiểu Hàn Sâm, cho nên mới biết Hàn Sâm đi tới muốn làm gì.

Nhưng mà cuối cùng Tuyết Cầu vẫn gật đầu, bản năng sợ chết của nó vô cùng mãnh liệt, coi như là một tên hiếm thấy bên trong những sinh vật siêu cấp thần huyết rồi.

- Vậy là tốt rồi, khỏi mất công nói nhảm nhiều, mày muốn bị hầm thành một nồi thịt, hay là ký khế ước với tao?

Hàn Sâm tiếp tục nói.

Sắc mặt của Tuyết Cầu biến đổi bất định, nhìn nồi nước sôi kia một cái, cuối cùng vẫn rũ xuống nhẹ gật đầu, tựa hồ là đồng ý cùng Hàn Sâm ký kết khế ước.

Hàn Sâm cũng không nói nhảm, trực tiếp rút Phượng Hoàng Thần Kiếm ra, một kiếm cắt thân thể Tuyết Cầu ra một vết thật dài, máu tươi lập tức tràn ra, Tuyết Cầu bị đau liền kêu gào, nước mắt đều ròng ròng chảy ra.

Hàn Sâm chìa tay ra, những máu tươi đó lập tức bay tới lòng bàn tay hắn, nhìn bộ dáng buồn cười kia của Tuyết Cầu nói:

- Tao đúng là lần đầu gặp được sinh vật siêu cấp thần huyết nhát gan như mày, mày thật sự giúp cho tao được mở rộng tầm mắt rồi.

Nói xong, Hàn Sâm dẫn máu của Tuyết Cầu vào trong lòng bàn tay của mình, máu tươi bám lên trên da hắn, dần dần tản ra thẩm thấu xuống dưới, vậy mà dần dần tạo thành một cái đồ án, thoạt nhìn có chút giống như là

Tuyết Cầu, nhưng chỉ là bộ dáng một cái bóng màu máu, cũng không có miệng mũi tai mắt.

- Đến đây đi.

Hàn Sâm đưa bàn tay tới trước mặt Tuyết Cầu.

Sắc mặt Tuyết Cầu biến đổi, giống như là vô cùng giãy dụa, cuối cùng vẫn cắn răng một cái, phun ra một tia sáng màu trắng sáp nhập vào bên trong huyết ảnh kia.

Bóng dáng do máu biến thành lập tức bắt đầu uốn éo chuyển động ở trên da Hàn Sâm, giống như là sống lại, dần dần lặn xuống dưới da biến mất không thấy đâu nữa.

Mà Tuyết Cầu vẫn gục đầu xuống giống như là cô vợ bé mới vào nhà, cực kỳ suy yếu nằm ở chỗ đó.

Hàn Sâm nhìn bàn tay của mình, tâm niệm hơi động, huyết ảnh giống như Tuyết Cầu kia lập tức lại hiện ra, Tuyết Cầu đang cực kỳ suy yếu lại lăn lộn, lăn qua lăn lại ở trên mặt đất kêu thảm lên.

Sau khi tâm niệm Hàn Sâm hơi động lần nữa, huyết ảnh trong tay biến mất, Tuyết Cầu mới ngừng kêu thảm thiết, nằm rạp ở trên mặt đất có chút thống khổ thở phì phò.

Hàn Sâm rất thưởng thức đối với loại huyết chi bí pháp này của Long Đế, về sau cũng sẽ có thêm một loại phương pháp khống chế dị sinh vật, nhưng mà đối với đại bộ phận sinh vật siêu cấp thần huyết mà nói, chỉ sợ là loại bí pháp này không có ích lợi gì, đại bộ phận sinh vật siêu cấp thần huyết đều không sợ chết giống như Tuyết Cầu.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Long Đế vẫn còn ở trong huyệt động đi tới đi lui, muốn tìm ra quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết kia, sau đó nói:

- Mang tao đi tìm vật kia, mày biết tao đang nói cái gì rồi đấy.

Tuyết Cầu đành phải gắng gượng chịu đựng đứng lên, lung la lung lay đi ra bên ngoài hang động, Hàn Sâm ôm Bảo Nhi cùng đi theo.

- Sao đã đi rồi thế? Tôi còn chưa tìm được nữa?

Long Đế thấy Hàn Sâm muốn đi ra ngoài, liền vội vàng kêu lên.

- Chúng tôi đi ra ngoài xem một chút, ông ở nơi này tiếp tục tìm đi, tìm được thì kêu một tiếng.

Hàn Sâm thuận miệng nói xong liền theo Tuyết Cầu đi ra bên ngoài huyệt động.

Long Đế lần trước đã hãm hại Hàn Sâm không nhẹ, Hàn Sâm như thế nào chịu giao một quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết cho y, đó chính là vài điểm siêu cấp thần gen đó, muốn thì cũng có thể, phải lấy ra chút cống hiến, muốn cầm không là không có khả năng.

Đương nhiên, nếu như Long Đế chịu hoàn thành huyết chi khế ước vừa rồi với hắn, Hàn Sâm cũng không ngại giao trứng sinh vật siêu cấp thần huyết cho y.

- Được!

Toàn bộ tâm tư của Long Đế đều ở trên quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết kia, đáp một tiếng liền tiếp tục lật tung cái huyệt động kia lên, muốn tìm quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết thật sự.

Trong lòng Hàn Sâm cũng có chút kỳ quái, mặc dù Long Đế có đôi khi đầu óc không được tốt cho lắm, nhưng mà kiến thức của y xác thực là không tầm thường, nhìn bộ dáng kia của y, vô cùng khẳng định trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong huyệt động kia, như thế nào Tuyết Cầu lại mang hắn đi ra ngoài.

Nhưng mà hiện tại mạng nhỏ của Tuyết Cầu đang ở trong tay Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng không sợ nó đùa nghịch chiêu trò gì.

Đi theo Tuyết Cầu xuyên qua con đường bằng đá tối tăm phức tạp, rất nhanh liền đi tới một huyệt động khác, Tuyết Cầu hữu khí vô lực dùng móng vuốt chỉ chỉ vào trong huyệt động.

Hàn Sâm nhìn vào bên trong huyệt động, quả nhiên là thấy được một quả trứng, bề ngoài cùng số trứng mới nhìn thấy ở trong huyệt động kia không hề có sự khác biệt, khí tức sinh mệnh ở phía trên cũng rất yếu.

Quả trứng này ngâm bên trong một cái ao nhỏ hình vuông, ở trong hồ nước đằng kia phập phồng phập phồng, theo sóng nước từ con suối phía dưới ao dập dờn.

- Nước ao kia có phải có chút vấn đề hay không?

Hàn Sâm nhíu mày nhìn về phía Tuyết Cầu.

Tuyết Cầu gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, uông uông kêu hai tiếng, liền đi đến bên cạnh ao.

Bởi vì Tuyết Cầu hiện tại hết sức yếu ớt, hơn nữa ý niệm cũng không mạnh mẽ, Hàn Sâm không nghe được tiếng lòng của nó, nhưng mà cũng có thể nhìn ra, nó là muốn đi tới giúp Hàn Sâm lấy quả trứng Độc Ly kia ra.

Tuyết Cầu mới vừa đi tới bên cạnh ao nước, đột nhiên nhìn thấy trong hồ có đồ vật gì đó chui ra, lộ ra ở trên mặt nước.

Hàn Sâm cả kinh, sau đó lộ ra vẻ ngạc nhiên, đồ vật chui ra ngoài mặt nước kia nhanh chóng vươn ra, nó là một đóa hoa màu đỏ vô cùng diễm lệ, thoạt nhìn giống như là hoa hồng.

Chương 1215: Kinh Cức Xuất Thế

Một đóa hoa hồng đỏ tươi giống như là đang rỉ máu cắm ở bên trong ao, thoạt nhìn vô cùng yêu dị, trên thân tản ra khí tức sinh mệnh quỷ dị, lúc mạnh lúc yếu, có đôi khi thậm chí còn không cảm giác được khí tức sinh mệnh của nó.

Tuyết Cầu cực kỳ cẩn thận tới gần bên cạnh ao, tựa hồ vô cùng kiêng kị cành hoa hồng kia.

Hàn Sâm đang nhìn thử xem hoa hồng rốt cuộc là thứ gì, lại đột nhiên cảm giác trong Hồn Hải đột nhiên rung động một hồi, trong lòng Hàn Sâm hơi động, nhìn vào trong Hồn Hải.

Chỉ thấy Kinh Cức Bá Tước sau khi ăn xong Phi Thăng Cô tiến vào bên trong quá trình lột xác lại có động tĩnh, chỉ thấy kén ánh sáng kia không ngừng vỡ ra, từng sợi dây Kinh Cức từ trong khe hở đưa ra ngoài.

- Kinh Cức Bá Tước đã hoàn thành lột xác, không biết cô ta có thành công tấn chức Đế Linh hay không?

Hàn Sâm hơi có chút khẩn trương nhìn kén ánh sáng đang dần dần nghiền nát kia.

Phi Thăng Cô chỉ là có một chút tỷ lệ để Dị Linh tiến hóa thành Đế Linh, nhưng mà có thể thành công hay không lại không nhất định, hơn nữa cơ hội thành công cũng không cao lắm.

Bản thân Kinh Cức Bá Tước đã có gen Đế Linh, xác xuất thành công có thể sẽ cao hơn một chút, nhưng cũng không có niềm tin quá lớn.

Bành!

Kén ánh sáng nghiền nát, ở trong kén ánh sáng lại là một quả cầu do dây Kinh Cức đan vào mà thành, xuyên thấu qua khe hở ở giữa dây leo có thể mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh mông lung uyển chuyển.

Dây leo bay múa, giống như cánh hoa bong ra từng mảng, dần dần lộ ra thân ảnh uyển chuyển ở bên trong, chỉ thấy ngọc thể của Kinh Cức Bá Tước ngang dọc ở phía trên Kinh Cức, đường cong khoa trương cùng da thịt trắng nõn ngay cả Hàn Sâm nhìn tới đều có chút cảm giác máu chảy nhanh hơn, chóp mũi cảm giác hơi nóng nóng.

Dây leo rơi xuống, Kinh Cức Bá Tước mở mắt ra, con ngươi hoàn toàn khác với nhân loại, dĩ nhiên là hình dạng của một nụ hoa màu máu đỏ, nhìn vừa yêu dị lại vừa mỹ lệ, có một loại xinh đẹp nguy hiểm, khiến cho người ta có chút sợ hãi, rồi lại nhịn không được bị cô ta hấp dẫn, tới gần cô ta.

Kinh Cức Bá Tước từ từ lười biếng đứng dậy, từ trên giường do dây leo bện thành chậm rãi đi xuống, thân thể mỹ diệu có dáng dấp yểu điệu kia khiến người ta nhìn tới liền con mắt đều có chút không dời ra nổi.

Theo cô ta từng bước một đi ra, dây leo cũng đan thành một bộ quần áo Kinh Cức quấn quanh trên người, nhưng mà chỉ có thể che những bộ vị quan trọng, từ trong khe hở dây leo kia vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều da thịt lõa lồ trắng như tuyết.

Đùi thon dài thẳng tắp, eo thon, xương quai xanh khêu gợi cùng bả vai cánh tay đều lộ ra bên ngoài, giống như một người mẫu mặc áo tắm hai mảnh bằng dây leo.

Hàn Sâm trực tiếp gọi Kinh Cức Bá Tước ra, nhìn cô ta có chút mừng rỡ nói:

- Kinh Cức Bá Tước. . . không. . . Kinh Cức Nữ Đế. . . chúc mừng cô lột xác thành công. . .

Kinh Cức Nữ Đế hơi hành lễ với Hàn Sâm:

- Còn phải cảm ơn chủ nhân ban thưởng Phi Thăng Cô cho tôi, Kinh Cức cả đời không dám quên.

Hàn Sâm đang muốn nói điều gì, Kinh Cức Nữ Đế lại nhìn về phía đóa hoa hồng ở bên trong cái ao kia:

- Chủ nhân, đây là nơi nào, tại sao có Bỉ Ngạn Hoa sinh trưởng?

- Cô nhận ra loại hoa kia?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Kinh Cức Nữ Đế hỏi.

- Bên trong Đế Linh có Đại Đế, bên trong thực vật gen cũng có tồn tại tương đương, chỉ có điều trời sinh Đại Đế ở bên trong Dị Linh cực hiếm, phần lớn đều là hậu thiên tấn thăng lên, mà tồn tại giống Đại Đế bên trong thực vật gen, đa số đều là trời sinh, hậu thiên tấn thăng thì khả năng rất nhỏ, Bỉ Ngạn Hoa chính là một trong những loại thực vật gen cấp Đại Đế tiếng tăm lừng lẫy, mặc dù gốc cây này mới vừa sinh trưởng ra không lâu, nhưng

cấp Đại Đế chính là cấp Đại Đế, không phải người bình thường có thể chạm đến được.

Dừng lại một chút, Kinh Cức Nữ Đế lại nói tiếp:

- Cho dù là Đế Linh, nếu như tới gần Bỉ Ngạn Hoa, cũng sẽ bị lực lượng của nó tiếp dẫn đi tới Bỉ Ngạn, từ đó về sau không thể thoát ra được nữa.

- Bỉ Ngạn là nơi nào?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Không có ai biết, đó là nơi Bỉ Ngạn Hoa sinh trưởng, mặc dù là Đại Đế cũng không muốn tới gần, có Đại Đế suy đoán, Bỉ Ngạn Hoa có thể là thực vật gen hệ không gian, Bỉ Ngạn chính là một cái không gian độc lập do nó sáng tạo ra, nhưng điều này cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Kinh Cức Nữ Đế đáp.

Nói xong, Kinh Cức Nữ Đế lại nhìn quả trứng rắn ở bên trong ao cùng Tuyết Cầu đang chạy tới bên cạnh ao một cái, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Quả trứng kia vậy mà sinh ra ở bên trong ao Bỉ Ngạn Hoa, nếu ấp trứng ở trong Hoàng Tuyền Thủy, nhất định sẽ sinh ra biến dị, không biết là trứng của loại sinh vật nào sinh ra, lại có thể sinh tồn ở đó?

- Là một loại sinh vật siêu cấp thần huyết tên là Quỷ Độc Ly.

Hàn Sâm nói ra.

Kinh Cức Nữ Đế kinh ngạc nói:

- Không biết đó là sinh vật siêu cấp thần huyết hình thức gì, nhưng mà nếu quả trứng kia có thể ấp ra, tám chín phần mười sẽ phát sinh biến dị trở thành sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu rồi.

Kinh Cức Nữ Đế nói xong lại nhìn Tuyết Cầu một cái, thấy Tuyết Cầu đã rơi xuống ao, bơi về phía quả trứng rắn kia, giống như càng thêm kinh ngạc:

- Con thú nhỏ kia vậy mà có thể tiếp cận Bỉ Ngạn Hoa mà không mất phương hướng, cũng có chút kỳ dị.

- Nếu như hiện tại lấy ra, quả trứng kia còn có thể tấn chức thành sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu hay không?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động hỏi.

Kinh Cức Nữ Đế nhìn kỹ một chút rồi nói ra:

- Quả trứng kia còn đang bên trong quá trình lột xác, nếu như hiện tại lấy ra, tám chín phần mười khó có thể thành công.

- Tuyết Cầu, mày trở lại cho tao.

Hàn Sâm vội vàng kêu lên với Tuyết Cầu, nếu như có thể tấn chức thành sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu, siêu cấp thần gen cũng sẽ nhiều hơn mấy điểm, hiện tại cũng không cần vội vã lấy.

Thế nhưng mà tựa hồ như Tuyết Cầu cũng không nghe thấy tiếng của Hàn Sâm, vẫn còn đang bơi tới chỗ quả trứng rắn kia.

Trong lòng Hàn Sâm giận dữ, cho rằng Tuyết Cầu lại đang giở trò quỷ gì, đang muốn phát động huyết chi khế ước trừng trị nó, lại nghe Kinh Cức Nữ Đế nói:

- Nó đã đi vào trong ao Hoàng Tuyền, đồng nghĩa với việc đã đi vào trong một không gian khác, anh gọi nó sẽ không nghe được đâu.

Hàn Sâm nao nao, thế mới biết là mình đã trách lầm Tuyết Cầu.

Kinh Cức Nữ Đế thấy Hàn Sâm có chút phức tạp, biết rõ tâm tư của hắn, cười duyên nói:

- Chủ nhân không cần bối rối, để cho tôi giải quyết là được.

Nói xong, Kinh Cức Nữ Đế thò tay vung tới phương hướng Tuyết Cầu, một sợi dây Kinh Cức từ trong tay cô ta bay ra, vọt thẳng vào trong ao Hoàng

Tuyền, quấn lấy Tuyết Cầu ở bên trong, trực tiếp kéo nó từ trong ao Hoàng Tuyền ra ngoài.

Tuyết Cầu bịch một tiếng ngã ở trước mặt Hàn Sâm, có chút kinh nghi bất định nhìn Hàn Sâm cùng Kinh Cức Nữ Đế.

Tiến vào bên trong ao Hoàng Tuyền kiếm đồ đạc, đó cũng không phải là tùy tiện ai cũng có thể đi, Tuyết Cầu ra sức như vậy cũng chỉ là muốn nịnh nọt Hàn Sâm, để cho cuộc sống sau này của mình tốt hơn một chút.

Vừa rồi trong ao Hoàng Tuyền đột nhiên xuất hiện một sợi dây Kinh Cức quấn lấy nó, thiếu chút nữa đã dọa cho nó sợ vãi tè rồi, còn tưởng rằng là Bỉ Ngạn Hoa đã xảy ra biến cố gì, cho là cái mạng nhỏ này của mình sắp xong rồi.

Ai ngờ dĩ nhiên là Dị Linh bên cạnh Hàn Sâm kéo nó từ bên trong ao Hoàng Tuyền ra ngoài, Dị Linh có thể ở trong ao Hoàng Tuyền kéo người ra ngoài, khiến cho Tuyết Cầu hết sức kinh ngạc cùng kiêng kị, càng không ngừng nhìn về phía Kinh Cức Nữ Đế.

- Kinh Cức, cô có thể nhìn ra quả trứng kia còn cần bao lâu nữa mới có thể ấp ra hay không?

Hàn Sâm lại hỏi Kinh Cức Nữ Đế, hắn là đến tìm Tiểu Ngân Ngân, cũng không thể trì hoãn ở chỗ này quá lâu.

- Ít nhất phải một trăm năm trở lên, quả trứng kia mới có thể ấp ra.

Kinh Cức Nữ Đế suy nghĩ rồi nói ra.

- Lâu như vậy?

Hàn Sâm lập tức nhíu mày.

Kinh Cức Nữ Đế đột nhiên hướng Hàn Sâm hơi hành lễ:

- Kinh Cức có một chuyện hi vọng chủ nhân có thể ân chuẩn.

- Chuyện gì, cô nói đi.

Hàn Sâm hết sức hài lòng đối với thái độ của Kinh Cức Nữ Đế, không giống như Sát Na Nữ Đế, đối với hắn tuyệt không tôn trọng.

- Xin chủ nhân cho phép tôi thu phục Bỉ Ngạn Hoa.

Kinh Cức Nữ Đế chậm rãi nói ra.

Chương 1216: Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn

- Cô có thể thu phục được nó?

Hàn Sâm nhìn Kinh Cức Nữ Đế hỏi.

- Cho dù Bỉ Ngạn Hoa có được thuộc tính không gian, nhưng dù thế nào thì nó cũng là thực vật gen thuộc họ Kinh Cức, tôi là Đế Linh của họ Kinh Cức, thừa dịp nó vẫn chưa sinh trưởng cũng có mấy phần chắc chắn có thể thu phục được nó, nếu như chờ nó phát triển thêm một thời gian ngắn nữa, chỉ sợ sẽ không còn cơ hội nữa rồi.

Kinh Cức Nữ Đế cũng không giấu diếm, tiếp tục nói:

- Mượn chí bảo như Bỉ Ngạn Hoa, có lẽ tôi sẽ có cơ hội tấn chức thành Đại Đế thân, mặc dù cơ hội không lớn, nhưng cũng lớn hơn Đế Linh bình thường nhiều. Chỉ là chí bảo bực này lại để cho Kinh Cức thu lấy, thiệt thòi cho chủ nhân.

- Không sao, nếu như có thể thu phục được, Bỉ Ngạn Hoa sẽ là của cô.

Hàn Sâm phất tay nói ra, nếu như Kinh Cức Nữ Đế có thể thành tựu Đại Đế thân, một Đại Đế tự nhiên hữu dụng hơn một cây Bỉ Ngạn Hoa nhiều.

- Cảm ơn chủ nhân.

Kinh Cức Nữ Đế vui mừng quá đỗi, sau khi hành lễ liền đi đến chỗ ao Hoàng Tuyền.

Hàn Sâm nhìn thấy Kinh Cức Nữ Đế đi về phía ao Hoàng Tuyền, bắp chân trắng nõn kia trực tiếp đi vào trong nước ao, chỉ thấy dưới chân cô ta sinh ra từng sợi dây leo, kéo lấy thân thể của Kinh Cức Nữ Đế lơ lửng ở phía trên ao Hoàng Tuyền, từng bước một đi tới chỗ Bỉ Ngạn Hoa.

Đường kính cái ao kia cũng chỉ khoảng hơn mười thước, Bỉ Ngạn Hoa ngay ở giữa ao, khoảng cách tới Kinh Cức Nữ Đế chỉ khoảng tám chín mét, nhưng mà Kinh Cức Nữ Đế từng bước một đi đến, đã đi mấy ngàn bước rồi mà vẫn chưa thể đến phía trước Bỉ Ngạn Hoa.

- Quả nhiên có chút cổ quái.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm sợ hãi thán phục.

Bảo Nhi ngồi ở trên bờ vai Hàn Sâm, có chút tò mò nhìn Kinh Cức Nữ Đế cùng Bỉ Ngạn Hoa, tựa hồ như là cô bé không có nhiều hứng thú đối với Bỉ Ngạn Hoa.

Tuyết Cầu thì là lộ ra vẻ kinh hãi nhìn Kinh Cức Nữ Đế, nó là sinh vật siêu cấp thần huyết sống ở nơi này, hiểu rõ Bỉ Ngạn Hoa hơn Hàn Sâm rất nhiều, Kinh Cức Nữ Đế lại có thể đi lại ở bên trong ao Hoàng Tuyền, lại còn đang từ từ tiếp cận Bỉ Ngạn Hoa, đây là chuyện tương đối kinh người.

Ít nhất là trong số sinh vật siêu cấp thần huyết nó đã gặp, còn không có ai dám làm như vậy.

Ngay cả con Quỷ Độc Ly kia cũng là sau khi đẻ trứng xong, mới đưa trứng của mình vào trong ao Hoàng Tuyền, bản thân nó cũng không dám đi xuống.

Đây vẫn là bởi vì bản thân Quỷ Độc Ly có chút liên quan sâu xa tới nước ao Hoàng Tuyền, nếu đổi lại là sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường, căn bản không dám đưa trứng của mình vào trong ao Hoàng Tuyền.

Tuyết Cầu dám xuống ao Hoàng Tuyền, cũng là bởi vì thuộc tính của nó tương đối đặc thù, chỉ cần không tới gần Bỉ Ngạn Hoa thì cũng không có nguy hiểm quá lớn.

Lúc Tuyết Cầu đang kinh hãi, đã thấy Kinh Cức Nữ Đế chạy tới trước Bỉ Ngạn Hoa, thò tay hái gốc Bỉ Ngạn Hoa từ trong ao Hoàng Tuyền ra.

Đúng, chính là hái ra, Bỉ Ngạn Hoa kia không có rễ, giống như là một cành hồng, Kinh Cức Nữ Đế cứ như vậy trực tiếp hái Bỉ Ngạn Hoa ra.

Thoạt nhìn có vẻ vô cùng đơn giản, nhưng mà Tuyết Cầu đã sớm chấn kinh đến mức há hốc mồm, thật sự không có cách nào tưởng tượng được, rốt cuộc là Dị Linh kia làm sao mà làm được.

Tuyết Cầu trước kia từng tận mắt thấy sinh vật siêu cấp thần huyết mạnh mẽ bởi vì tham lam Bỉ Ngạn Hoa mà biến mất không thấy đâu nữa, từ đó về sau cũng không còn thấy ở trên đời, sự khủng bố của Bỉ Ngạn Hoa nó rất rõ ràng.

Bỉ Ngạn Hoa kinh khủng như vậy lại bị người ta tiện tay hái đi, chuyện này thực sự khiến cho nó không thể tin được.

Hàn Sâm hơi có chút thất vọng, nguyên bản nghe Kinh Cức Nữ Đế nói thần bí như vậy, còn tưởng rằng Bỉ Ngạn Hoa có gì đặc biệt hơn người, hiện tại thấy Kinh Cức Nữ Đế vậy mà dễ dàng hái được như vậy, khiến cho Hàn Sâm đối với lời vừa rồi của Kinh Cức Nữ Đế có chút không cho là đúng rồi.

Bỉ Ngạn Hoa vừa vào tay Kinh Cức Nữ Đế, lập tức chỉ thấy Hoàng Tuyền Thủy ở bên trong cái ao kia vậy mà giống như là có sinh mệnh hóa thành hình dáng một con rắn bay tới chỗ Bỉ Ngạn Hoa.

Nước suối cuồn cuộn trào vào bên trong cánh Bỉ Ngạn Hoa, vậy mà lại hóa thành một giọt sương óng ánh bám lên trên cánh hoa.

- Chủ nhân, trứng Quỷ Độc Ly đã bị tôi cất vào bên trong Hoàng Tuyền Thủy, nếu như anh cần thì có thể tùy thời lấy ra.

Kinh Cức Nữ Đế cầm bông Bỉ Ngạn Hoa kia trở lại trước mặt Hàn Sâm nói ra.

- Tạm thời đặt ở chỗ đó đi.

Hàn Sâm nói xong cũng thu hồi Kinh Cức Nữ Đế vào trong Hồn Hải, mình thì ôm Bảo Nhi về huyệt động lúc trước.

Thấy Long Đế vẫn còn ở chỗ này tìm trứng Quỷ Độc Ly, Hàn Sâm cũng không quấy rầy y, ở một bên tìm một chỗ sạch sẻ ngồi xuống, móc gen sinh mệnh tinh hoa của Quỷ Độc Ly ra, dùng Động Huyền Kinh mô phỏng khí tức lưu chuyển của Quỷ Độc Ly bắt đầu hấp thu.

“Hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa, siêu cấp thần gen +1.”

Gen tinh hoa của Quỷ Độc Ly tổng cộng gia tăng 5 điểm siêu cấp thần gen cho Hàn Sâm, khiến cho tổng số siêu cấp thần gen của Hàn Sâm đã đạt đến 33 điểm.

Đối với kết quả như vậy Hàn Sâm đã rất hài lòng, được 5 điểm siêu cấp thần gen, một món siêu cấp bảo cụ độc hệ, còn thu được một con sinh vật siêu cấp thần huyết làm tiểu đệ, thu hoạch lần này quả thực là không nhỏ.

Đương nhiên, bụi cây Bỉ Ngạn Hoa kia là thu hoạch lớn nhất, theo Kinh Cức Nữ Đế từng nói, nếu không bị khí tức của Bỉ Ngạn Hoa dẫn động, cô ta cũng sẽ không nhanh chóng thành công tấn chức Nữ Đế như thế.

- Làm sao không có? Làm sao lại không có được?

Long Đế tự lẩm bẩm, gương mặt lộ ra vẻ không thể tin tưởng.

Y đã nhìn kỹ đám trứng ở đây mấy lần, thế nhưng mà cũng không tìm được quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết chân chính kia.

Hàn Sâm biết xảy ra chuyện gì, cười nói với Long Đế:

- Tôi bảo này Long Đế, tôi thấy là ông cũng không tìm ra được rồi, như vậy đi, nếu ông chịu nói cho tôi chuyện Atula cùng Cổ Ma, tôi sẽ giúp ông tìm một chút, nói không chừng sẽ có thể tìm được.

Long Đế lập tức nhìn chằm chằm về phía Hàn Sâm:

- Sẽ không phải là cậu đã sớm đã tìm được thu lại rồi chứ?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói:

- Trước khi thả ông ra, tôi căn bản còn không biết rõ cái gì là phối trứng, làm sao có thể tìm được nó?

Long Đế có chút không tin nhìn Hàn Sâm, nếu như Hàn Sâm không lấy được quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết kia, như thế nào hắn lại nói như vậy.

Hàn Sâm cũng không giải thích nhiều, Long Đế nghĩ như thế nào cũng không đáng kể.

- Như thế nào đây? Ông kể chuyện xưa cho tôi nghe, tôi giúp ông tìm quả trứng kia.

Hàn Sâm lại nói một câu.

Mặt Long Đế lộ ra vẻ do dự, Hàn Sâm vốn cho rằng y vì có thể đạt được một bộ thân thể sẽ nhượng bộ một chút, nhưng mà ai ngờ cuối cùng Long Đế vẫn cắn răng một cái, vậy mà không nói một lời bay trở về bên trong long huyết ban chỉ, thậm chí ngay cả cò kè mặc cả đều không có.

- Khi đó đến cùng đã xảy ra chuyện gì, vậy mà khiến cho Long Đế thà rằng không có thân thể cũng không chịu lộ ra nửa câu.

Trong lòng Hàn Sâm càng thêm hiếu kỳ.

Hàn Sâm muốn biết chuyện lúc đó, chủ yếu là muốn hiểu rõ quan hệ giữa Atula cùng Tu La tộc, chuyện này thật sự quá khả nghi rồi.

Biết rõ ràng quan hệ giữa bọn họ, có lẽ có thể giải khai rất nhiều nỗi băn khoăn.

Nhưng mà Long Đế không chịu nói, Hàn Sâm cũng không có biện pháp gì, nhún vai nói với Tuyết Cầu:

- Mang tao đi lên đỉnh núi đi.

Tuyết Cầu nghe thấy Hàn Sâm nói muốn đi lên trên đỉnh núi, lập tức sắc mặt đại biến, lắc đầu liên tục, tựa hồ là rất sợ hãi.

Hàn Sâm lại mặc kệ, biết rõ tên này rất sợ chết, chỉ là dùng huyết chi khế ước bắt buộc nó dẫn đường lên trên đỉnh núi, Tuyết Cầu không có cách nào, chỉ có thể ủ rũ cúi đầu ở phía trước dẫn đường.

Chương 1217: Tháp Cổ

Tuyết Cầu mang theo Hàn Sâm ra khỏi sơn động, dọc theo một con đường mòn nhỏ ở trên vách núi đi lên, nói là đường mòn, kỳ thật chính là một ít khe hở nham thạch ở trên vách đá.

Có rất nhiều chỗ đều chỉ rộng cỡ mũi chân, phía dưới chính là biển mây tím cuồn cuộn, ngay cả Tuyết Cầu cũng đi cẩn thận từng li từng tí.

Hàn Sâm biết Tuyết Cầu có năng lực phi hành, nhưng mà nó lại không dám phi hành ở nơi này, mà là men theo vách núi mà đi, Hàn Sâm tự nhiên cũng không bay loạn, đi theo nó lên trên.

Chỉ là Hàn Sâm có chút kỳ quái, vì sao nó không đi ở chỗ tương đối dễ đi, mà lại đi ở nơi vách núi cheo leo này.

Ban đầu Hàn Sâm còn tưởng rằng nó muốn kéo dài thời gian, về sau dần dần phát hiện ra tựa hồ không phải có chuyện như vậy, hắn đi theo Tuyết Cầu từ bên này leo lên, trên đường đi đều không nghe thấy tiếng thú rống kia nữa, hơn nữa cũng không phát sinh nguy hiểm gì, đi vô cùng thuận lợi.

- Nó rất sợ chết, nhất định là tìm một con đường an toàn nhất để lên đỉnh núi.

Hàn Sâm cũng có chút ưa thích tác phong này của nó, ít nhất là để cho nó dẫn đường sẽ không có chuyện gặp phải cường địch nộp mạng.

Càng lên cao đi, đám mây tím kia lại càng đậm đặc, có lẽ đã sắp tới trình độ đưa tay không thấy được năm ngón rồi, trước mắt đều là ánh sáng hư huyễn màu tím, cũng may là âm thanh của Tuyết Cầu có thể xuyên thấu qua ánh sáng hư huyễn màu tím kia, nó vừa đi ở phía trước, vừa phát ra tiếng kêu uông uông, chỉ dẫn cho Hàn Sâm đi lên.

Bởi vì tầm nhìn thật sự là quá kém, Hàn Sâm chỉ có thể lần mò vách núi để đi về phía trước, nếu như không cần thiết, hắn cũng không muốn bay lung tung ở chỗ này.

Đi đã hơn nửa ngày, Hàn Sâm đột nhiên chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, con mắt trong lúc nhất thời khó có thể thích ứng, không thấy rõ mọi thứ, Hàn Sâm vội vàng dùng tay che ánh sáng lại, chờ cho con mắt thích ứng một chút, mới thả tay nhìn ra bốn phía.

Chỉ thấy bọn họ đã đi lên phía trên biển mây tím, phóng tầm mắt nhìn ra biển mây cuồn cuộn như nước thủy triều, ngọn núi màu đen to lớn vượt lên trên biển mây giống như đao nhọn xuyên thẳng chân trời, hùng vĩ không có cách nào tưởng tượng.

- Ngọn núi lớn này vậy mà lại khổng lồ như thế, vượt lên bên trên biển mây mà vẫn còn cao không thể chạm, không biết đến cùng là chỗ thần bí dạng gì, vậy mà kỳ dị như thế.

Hàn Sâm nheo mắt lại nhìn lên núi lớn, nhưng lại không nhìn thấy đỉnh núi, giống như sau khi xuyên qua biển mây, ở đây mới thật sự là chân núi.

Tuyết Cầu uốn éo cái mông tiếp tục đi ở phía trước, Hàn Sâm cũng đi theo, lại đi thêm hơn nửa ngày nữa, màn đêm cũng đã phủ xuống, ngôi sao đầy trời giống như thò tay là có thể hái xuống, rốt cục bọn họ đã đi tới đỉnh núi.

Trên con đường bọn họ đi tới này, thậm chí một con dị sinh vật đều không gặp được, cũng không biết là Tuyết Cầu dẫn đường tốt, hay là những con dị sinh vật kia căn bản chưa từng đến đây.

Sau khi đi lên đỉnh núi, Hàn Sâm lại cảm thấy nao nao, ở trên đỉnh núi đằng kia có một tòa tháp cổ gạch xanh, thoạt nhìn giống như là đồ vật do nhân loại kiến tạo ra.

Tháp cổ không cao, chỉ cao khoảng hơn hai mét, phía dưới chỉ chừa lại một cái cửa nhỏ, cánh cửa kia nhỏ tới mức nhân loại phải ngồi xổm xuống mới có thể đi vào.

Những viên gạch xanh kia không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng tẩy rửa, rất nhiều nơi đều đã phong hoá mục nát, thoạt nhìn cực kỳ cũ nát, có loại cảm giác lịch sử lâu dài cùng tang thương.

Tuyết Cầu đi tới trước tháp cổ, vậy mà phủ phục quỳ lạy giống như là nhân loại đối với cửa nhỏ kia, cảm giác kia giống như là đang thỉnh cầu quỷ thần tha thứ cho sự mạo phạm của nó.

Hàn Sâm nhìn tháp cổ kia cũng không đi tới gần, địa phương quỷ dị như vậy lại có một ngôi tháp cổ như thế, ai biết ở bên trong có thứ gì cổ quái hay không, nếu như không cần thiết, Hàn Sâm cũng không muốn mạo hiểm, hắn chủ yếu là đến tìm Tiểu Ngân Ngân, trước khi tìm thấy Tiểu Ngân Ngân, những chuyện khác có thể nén háo hức lại.

Sau khi xác định tháp cổ kia không có động tĩnh gì, Hàn Sâm đi tới bên cạnh đỉnh núi nhìn xuống, muốn nhìn một chút xem những phương hướng khác có thân ảnh của Tiểu Ngân Ngân hay không.

Hàn Sâm dọc theo vách núi đi hơn phân nửa vòng, đột nhiên nhìn thấy trên sườn núi phía dưới có hai thân ảnh khổng lồ, trong lòng lập tức vui vẻ.

Thò đầu xuống nhìn kỹ một chút, đã thấy đó là hai con sinh vật siêu cấp thần huyết Hàn Sâm chưa từng gặp qua, hình thể của mỗi một con đều vượt qua trăm mét, ở phía trên ngọn núi to lớn này, vậy mà cũng không lộ ra vẻ to lớn.

Lúc này hai con cự thú kia đang điên cuồng chiến đấu, đụng độ phát ra sóng xung kích kinh khủng, khiến cho biển mây phía dưới cũng vì đó mà quay cuồng chấn động.

Chỉ là mặc dù là tiếng bọn chúng va chạm, ở phía trên ngọn núi lớn này vẫn không truyền ra được, Hàn Sâm chỉ có thể nhìn thấy chúng đang chiến đấu, lại không nghe được âm thanh chúng chiến đấu.

Hai con sinh vật siêu cấp thần huyết đều vô cùng mạnh mẽ, có lẽ là một lát không phân ra thắng bại được, Hàn Sâm lo lắng cho Tiểu Ngân Ngân, không tiếp tục xem tiếp nữa, lại chuyển hướng về một phía khác, hy vọng có thể tìm được Tiểu Ngân Ngân hoặc là những sinh vật siêu cấp thần huyết bên trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch kia.

Thế nhưng mà Hàn Sâm đã dạo qua một vòng ở trên đỉnh núi, ngoại trừ hai con cự thú đang chiến đấu kia ra, cũng không nhìn thấy những sinh vật khác.

- Chẳng lẽ chúng vẫn còn ở bên trong biển may chưa đi ra ngoài được?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm lo lắng.

Bởi vì không tìm thấy người, Hàn Sâm chỉ có thể quay trở lại xem hai con cự thú chiến đấu, nếu như may mắn, nói không chừng còn có thể nhặt được chút tiện nghi.

Hình thể của hai con sinh vật siêu cấp thần huyết đều rất hùng tráng uy phong, một con toàn thân đầy vảy đen, đầu mọc ra sừng hươu, giống như là Kỳ Lân trong truyền thuyết, mọi cử động đều mang theo hơi nước vô biên.

Một con cự thú khác lại có một thân lông tím như điện, trong lúc lắc lư có tia điện màu tím nhảy lên, bộ dáng của con thú kia nói không rõ là cái gì, nếu bắt buộc miêu tả, thì có chút giống như con sóc.

Hai con thú đại chiến, hơi nước cùng dòng điện màu tím giao hòa vào nhau, vậy mà không hề nổ tung, tạo thành một loại lực trường kỳ dị, quấy lực trường bên trong giống như là không gian loạn lưu, không gian tựa hồ cũng bị lực trường kia bóp méo vặn vẹo.

Mặc dù đều là sinh vật thủy hệ cùng lôi điện, sinh vật như vậy trước kia Hàn Sâm cũng đã gặp rất nhiều, nhưng mà phương pháp vận dụng lực lượng của hai con cự thú này trước kia Hàn Sâm chưa từng thấy qua.

Hàn Sâm đang xem say xưa, lại cảm giác tóc gáy mình bị đụng một cái, vẫn tiếp tục nhìn hai con cự thú chiến đấu, nói một câu với Bảo Nhi ở trên vai:

- Bảo Nhi đừng làm rộn.

Hàn Sâm vừa mới nói xong, tóc gáy lại bị giựt một cái, Hàn Sâm cúi đầu nhìn Bảo Nhi trong ngực, muốn nói Bảo Nhi đừng ồn ào nữa, nhưng khi nhìn tới Bảo Nhi, lại phát hiện ra đôi tay mập mạp của Bảo Nhi đang ở ngay trước ngực hắn, cũng không vòng lên trên cổ hắn, tự nhiên không thể giựt tóc của hắn được.

Hàn Sâm lập tức cảm giác cả người phát lạnh, trên sống lưng bốc lên một luồng hơi lạnh, không biết là thứ gì đang giựt tóc hắn, hắn vậy mà không hề cảm giác được có thứ gì tới gần mình.

Cúi đầu nhìn thoáng qua Tuyết Cầu ở bên chân, đã thấy nó đang run lẩy bẩy co quắp trên mặt đất, nhìn chằm chằm ra sau lưng Hàn Sâm, bị hù cho động cũng không dám động, con mắt hoảng sợ trừng lớn đến cực hạn.

- Đậu xanh, đến cùng đằng sau mình có thứ quái quỷ gì?

Hàn Sâm mạnh mẽ mở ra chín đạo khóa gen, lập tức xoay người qua, tiến vào trạng thái chiến đấu, đồng thời vung một quyền ra.

Chương 1218: Sách Cổ

Hàn Sâm vốn cho là Bảo Nhi ở sau lưng kéo tóc hắn, nhưng mà sau khi kịp phản ứng lại mới phát giác ra chuyện không đúng, Bảo Nhi đang ở trong lồng ngực hắn, làm sao có thể ở sau lưng kéo tóc hắn được.

Lại nhìn bộ dạng bị dọa cho sợ hãi kia của Tuyết Cầu, lập tức cảm thấy tê cả da đầu, biết là đại sự không ổn, một quyền liền hướng sau lưng đập ra, đồng thời theo nắm đấm quay người, muốn nhìn xem đến cùng là ở phía sau mình có thứ gì.

Thế nhưng mà một quyền này đánh ra cũng không bị trở ngại một chút nào, ánh mắt nhìn qua, phát hiện ở trên đỉnh núi trống rỗng chẳng có cái gì cả,

căn bản không có một người, cũng không có bóng dáng của những sinh vật khác.

Hàn Sâm lập tức ngẩn người, nhưng mà lập tức lại biến sắc, vội vàng giơ Bảo Nhi lên, nói với Bảo Nhi:

- Bảo Nhi, con nhìn xem ở sau lưng cha có thứ gì không?

Hàn Sâm tưởng rằng vật kia dán ở phía sau hắn, cùng di động theo hắn, cho nên hắn mới không nhìn thấy đó là vật gì.

Bảo Nhi ôm đầu Hàn Sâm bò tới sau lưng Hàn Sâm, bập bẹ nói:

- Ba ba, chẳng có thứ gì cả.

- Không có?

Hàn Sâm nao nao, nhìn về phía Tuyết Cầu nằm ở trên mặt đất bên cạnh, đá đá Tuyết Cầu còn đang co quắp ở đó:

- Mày vừa mới thấy cái gì?

Toàn thân Tuyết Cầu vẫn còn phát run, hơn nữa còn run đặc biệt lợi hại, nó duỗi móng vuốt ra chỉ tới phía tháp cổ, sau đó mới giống như là hoàn hồn lại, lập tức bò lên, mau chóng bò lên trên lưng Hàn Sâm, cùng Bảo Nhi núp ở sau lưng Hàn Sâm, nhìn lén tới tháp cổ.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhìn về phía tháp cổ, nhưng lại không nhìn thấy cái gì khác thường cả, tháp cổ vẫn là cái tháp cổ kia, cũng không có gì thay đổi.

Nhưng mà chỗ Hàn Sâm đứng chỉ có thể nhìn thấy một mặt tháp cổ, suy nghĩ, Hàn Sâm liền chầm chậm chuyển bước, nhưng lại không phải là nhích tới gần, chỉ là lượn quanh một vòng, muốn nhìn một chút xem bên trên tháp cổ đến cùng có cái gì.

Hàn Sâm mới đi được một nửa vòng, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, cửa nhỏ ở trên tháp cổ kia vốn là bị một cánh cửa gỗ đã mục nát xám tro chặn lấy, nhưng mà hiện tại cánh cửa gỗ kia vậy mà lại mở ra.

Mà ở trong cánh cửa gỗ kia, vậy mà có một khô lâu dưới hình thái một nhân loại đang khoanh chân ngồi.

Hiện tại Hàn Sâm đã biết vì sao mà lại mở một cánh cửa nhỏ như vậy, thì ra cánh cửa kia không phải là dùng để đi qua, mà là cho khô lâu kia ngồi.

Khô lâu ngồi xếp bằng ở chỗ kia, chiều cao vừa vặn tương đương với cửa nhỏ, có thể hoàn toàn nhìn rõ ràng bộ dáng của nó.

- Vừa rồi không phải là nó ở sau lưng kéo tóc mình đấy chứ?

Trong lòng Hàn Sâm có chút run rẩy, da gà lập tức nổi lên.

Hàn Sâm cũng không sợ quỷ, dị sinh vật ở bên trong Tí Hộ Sở đáng sợ hơn quỷ nhiều lắm, nhưng mà nếu như vừa rồi thật sự là thứ này đi đến sau lưng kéo tóc hắn, mà hắn một chút phát giác đều không có, đây mới thực sự là chuyện đáng sợ.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên thấy khô lâu kia nhúc nhích, Tuyết Cầu lập tức bị hù không dám nhìn nữa, trực tiếp chui vào trong ngực Bảo Nhi.

Thân thể của khô lâu quả nhiên đã bắt đầu chuyển động, mặc dù chỉ là một bộ xương trắng, nhưng mà trên người y còn có một chút quần áo đã mục nát, vừa mới động như vậy, những mảnh quần áo đó lập tức bị xé rách, khung xương bên trong liền từ trong quần áo chọc ra ngoài.

Chỉ thấy bước chân của khô lâu di động, vậy mà từ trong cửa nhỏ kia đi ra, trên người mang theo từng miếng vải rách, trong hốc mắt đã không có tròng mắt lóe ra ngọn lửa màu xanh lục giống như ma trơi vậy.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không sợ một bộ xương khô, chỉ là nhìn chằm chặp vào nó, phát hiện ra trong tay khô lâu kia vậy mà còn cầm một vật.

Thứ đó giống như là một quyển họa trục, cuốn thành một nhúm bị khô lâu nắm trong tay, thấy không rõ rốt cuộc là họa trục gì, theo bộ phận lộ ra ngoài mà xem tính chất, thì giống như là loại vải nào đó, hiện ra mờ nhạt hết sức cũ kỹ.

Sau khi khô lâu từ trong tháp đi ra, cũng không đi tới chỗ Hàn Sâm, mà là nâng sách cổ ở trong lòng bàn tay chỉ còn lại đầu khớp xương, sau đó từng chút một kéo ra.

Hàn Sâm nhìn không thấy bên trên sách cổ ở trước mặt khô lâu có cái gì, ở mặt sau nơi mà hắn có thể nhìn thấy, sách cổ kia mờ nhạt mang phong cách cổ xưa, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng tẩy lễ, nhưng vẫn còn nguyên vẹn không chút sứt mẻ, mặc dù cũ nhưng cũng không thiếu một chút nào.

Một mặt khác có gì, Hàn Sâm không biết, nhưng mà khô lâu kia nhìn sách cổ, vậy mà hé miệng giống như là đang tụng niệm cái gì đó, hơn nữa Hàn Sâm còn có thể nghe được âm thanh nó phát ra, âm thanh của nó vậy mà không hề bị ngọn núi lớn kỳ dị này che đậy.

Tạch tạch tạch. . . Tạch tạch tạch. . .

Chỉ là khô lâu cuối cùng chỉ là khô lâu, thoạt nhìn giống như là đang nói chuyện, nhưng vọng lại chỉ là âm thanh xương hàm cao thấp va chạm, nghe cực kỳ quỷ dị.

Thế nhưng mà theo tiếng xương cốt va chạm do khô lâu phát ra, bên trên sách cổ vậy mà dâng lên ánh sáng màu tím, sáng chói thần bí giống như đám mây màu tím kia.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy bên trên sách cổ tuôn ra khí tức đáng sợ, không nói hai lời liền quay người chạy xuống núi, hắn không biết sâu cạn của khô lâu này, không muốn tùy tiện chiến một trận.

Chả may đó là sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu, không chạy thì sẽ phải dốc sức liều mạng.

Hơn nữa còn nhiều dị sinh vật tụ tập ở dưới núi như vậy, không biết có bao nhiêu sinh vật khủng bố đã đi lên trên núi, nếu như hắn cùng khô lâu kia đánh nhau, chẳng phải là sẽ để cho những sinh vật khác chiếm lợi sao.

Hàn Sâm luôn là người kiếm lợi, sao chịu để cho người khác kiếm lợi của hắn, lúc này liền muốn xông xuống núi tránh một chút, hơn nữa phương

hướng hắn phóng đi, đúng là phương hướng hai con cự thú đang đại chiến kia, thầm nghĩ nếu như khô lâu kia đuổi tới, hắn còn có thể họa thủy đông dẫn, để cho hai con cự thú giúp hắn đỡ một chút.

Bành!

Hàn Sâm mắt thấy đã sắp xông ra ngoài đỉnh núi, nhưng mà thân thể lại giống như là đâm vào một bức tường vô hình, cú đụng này khiến cho Hàn Sâm cảm giác xương cốt cả người đều sắp rã rời, cái mũi đều bị đụng bẹp, máu mũi cũng chảy ra.

Hàn Sâm che mũi xem xét, chỉ thấy ở bên ngoài đỉnh núi kia giống như bị vẻ ra một đường màu tím, ở trong vách ngăn màu tím phun ra hào quang màu tím, bao phủ toàn bộ đỉnh núi ở trong vầng sáng màu tím, giống như là một cái chén lớn trong suốt úp ngược ở trên đỉnh núi.

Quay người nhìn lại phương hướng tháp cổ, chỉ thấy khô lâu kia vẫn còn đang bưng lấy sách cổ phát ra âm thanh ca ca, ánh sáng tím bên trên sách cổ cũng càng ngày càng mạnh.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp kêu gọi Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng tiểu thiên sứ ra, mình cũng rút Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm ra, sau đó một kiếm liền chém lên cái lồng do ánh sáng màu tím tạo thành kia.

Chỉ nghe coong một tiếng, vách tường ánh sáng tím bị Phượng Hoàng Thần Kiếm chém vỡ, một nửa Phượng Hoàng Thần Kiếm đều chém vào trong, Hàn Sâm đang âm thầm mừng rỡ, nhưng mà khe hở bị chém ra kia lập tức đã khép lại, ngay cả Phượng Hoàng Thần Kiếm đều bị kẹt ở bên trong.

Hàn Sâm biến sắc, vội vàng vận sức rút trở lại, cũng may là Phượng Hoàng Thần Kiếm vừa nặng lại sắc bén, cứ thế lại cắt ánh sáng tím ra, bị Hàn Sâm rút trở về.

Trong lòng Hàn Sâm nảy sinh ác độc, màn hào quang này vô cùng cổ quái, Hàn Sâm không dám chui ra ngoài, vạn nhất chui được một nửa đã bị kẹt ở bên trong không ra được thì thảm rồi.

Đã không xông ra được, trong lòng Hàn Sâm nảy sinh ác độc, muốn mang theo bọn tiểu thiên sứ quay đầu lại chém khô lâu kia, lại đột nhiên phát hiện ra ở dưới chân hắn vậy mà cũng sáng lên ánh sáng tím.

Toàn bộ bình đài trên đỉnh núi, ngoại trừ tòa tháp cổ xưa kia ra, khắp nơi đều là một vùng ánh sáng tím, núi đá giống như là biến thành thủy tinh màu tím sáng lên.

Chương 1219: Dị Biến

Hàn Sâm nguyên bản cũng chỉ bị ánh sáng màu tím kia hấp dẫn nhìn thoáng qua dưới chân, chỉ là cái nhìn này lại khiến cho Hàn Sâm có chút ngây dại, ở dưới núi đá đã giống như là thủy tinh màu tím trong suốt đằng kia, Hàn Sâm loáng thoáng nhìn thấy thứ gì đó.

Ở bên trong núi đá có một cái bóng mơ hồ, nhìn không rõ lắm, không biết là vật gì.

Hình như loáng thoáng thấy có một sinh vật có hình dáng kỳ quái nằm ở bên trong, nhưng mà nhìn không rõ ràng, cũng không biết đến cùng có phải hay không.

Lúc Hàn Sâm đang cẩn thận nhìn xuống dưới, đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, trên núi đá giống như tinh thể màu tím ở dưới chân đã nứt ra một cái khe hở.

Vết rạn ở phía trên đỉnh núi mau chóng lan tràn ra, trong nháy mắt giống như là mạng nhện trải rộng toàn bộ mặt đá như tinh thể màu tím trên đỉnh núi, sau đó chợt nghe ‘rầm rầm’ một tiếng, đỉnh núi vỡ vụn toàn bộ, rơi xuống phía dưới, lộ ra một cái lỗ lớn sâu không thấy đáy.

Toàn bộ đỉnh núi cũng chỉ có ngôi tháp cổ kia là còn đứng vững, những chỗ khác đều đã sụp xuống rơi vào bên trong lỗ lớn.

Hàn Sâm cùng tiểu thiên sứ chỉ có thể lơ lửng ở giữa không trung, mà lúc này ánh mắt của Hàn Sâm lại nhìn chằm chằm vào cái hang lớn kia.

Lỗ lớn sâu không thấy đáy, giống như là có thể hấp thu tất cả ánh sáng, căn bản không nhìn thấy ở phía dưới có cái gì, nhưng mà trong lỗ lớn lại có một nơi nhìn thấy rất rõ ràng.

Đó là một khối tinh đài màu tím trôi nổi ở trong lỗ đen, ở bên trên tinh đài, có một người đàn ông toàn thân mặc áo giáp tử tinh nằm ngang, người đàn ông kia cực kỳ tuấn mỹ, mái tóc dài như mây trải ở trên tinh đài, lông mi vừa dài vừa cong, mặc dù là đang nhắm mắt lại, nhưng lại có dung nhan khuynh quốc khuynh thành.

Đàn ông tuấn mỹ bên trong Dị Linh cùng Tu La tộc cũng có rất nhiều, nhưng mà có thể đẹp tới loại trình độ giống như người đàn ông này thì đúng là hiếm thấy.

Càng quỷ dị hơn chính là Hàn Sâm lại cảm thấy khí tức nhân loại trên thân người đàn ông này, rất rõ ràng là khí tức của nhân loại, hoàn toàn khác với Dị Linh cùng dị sinh vật.

- Nhân loại?

Hàn Sâm giật mình nhìn tới người đàn ông kia, có chút không thể tưởng tượng nổi, vì sao ở đây lại có một nhân loại.

- Chẳng lẽ nhân loại này bị khô lâu kia vây khốn ở đây?

Hàn Sâm nhìn nhân loại kia, trong lòng hiện lên vô số ý niệm.

Đột nhiên, nhân loại kia mở mắt ra, đôi mắt giống như là bảo thạch màu đen, có loại cảm giác kỳ dị khiến cho người ta sa vào trong đó.

Cho tới lúc này, khô lâu kia mới ngừng đọc sách cổ lại, một lần nữa cuốn sách cổ lại, dọc theo thềm đá trước tháp cổ đi vào trong lỗ đen tử tinh kia, từng bước một đi về phía người đàn ông đang nằm ở trên tử tinh đài.

Mắt thấy khô lâu kia chạy tới trước tử tinh đài, nam tử kia vẫn nằm ở phía trên như cũ, mặc dù mở mắt, nhưng giống như còn có chút mê ly chưa

thanh tỉnh, nằm ở nơi đó không hề nhúc nhích.

- Xem ra người đàn ông kia hẳn là bị khô lâu giam cầm rồi.

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, lập tức song kiếm cùng giết ra, hóa thành một tia sáng chém thẳng tới khô lâu kia, miễn cho người đàn ông bị giam cầm ở trên tử tinh đài kia bị khô lâu giết hại.

Tiểu thiên sứ cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch cũng đi theo hai bên Hàn Sâm giết tới, khô lâu kia cảm giác được ba người đánh tới, lập tức xoay người trở lại, con mắt nhìn chằm chằm vào ba người bọn Hàn Sâm, đồng thời mở sách cổ trong tay ra, chặn quả đấm cùng kiếm khí của ba người.

Lúc này rốt cục Hàn Sâm đã thấy được chính diện sách cổ, phía trên vậy mà thêu lên rất nhiều chữ nhỏ bằng kim tuyến, càng thêm ly kỳ chính là đó là một loại văn tự thời đại thượng cổ trong Liên Minh.

Hàn Sâm vẫn luôn học cổ văn, liếc mắt đã nhận ra được, đó chính là văn tự cổ đại của nhân loại không thể nghi ngờ, cũng không phải là loại tương tự.

Coong!

Phượng Hoàng Thần Kiếm, Thái A Kiếm cùng thiên sứ chi kiếm của tiểu thiên sứ, thêm quả đấm của Kỵ Sĩ Phản Nghịch, cùng một chỗ chém ở phía trên sách cổ này, vậy mà không thể phá hỏng sách cổ.

Hơn nữa lực lượng của khô lâu kia thật lớn, hợp lực của ba người, vậy mà không thể khiến cho khô lâu kia lui về phía sau nửa bước.

Một khô lâu vậy mà dùng một cuốn sách cổ ngăn được công kích của ba người bọn họ, điều này khiến cho Hàn Sâm kinh hãi, nếu như nói lực lượng của hắn không đủ, Kỵ Sĩ Phản Nghịch không am hiểu công kích thì cũng thôi đi, tiểu thiên sứ cơ hồ là chiến lực mạnh nhất phía dưới Đại Đế mười đạo khóa gen rồi, vậy mà cũng bị chặn lại công kích, ba người hợp lực không thể làm cho khô lâu lui về phía sau một bước, chuyện này không khỏi có chút đáng sợ đi.

Ánh mắt quỷ diễm kia của khô lâu nhìn bọn họ chằm chằm, giống như lộ ra vẻ phẫn nộ, xương cốt trên người tản mát ra khói khí màu đen, như là một ngọn lửa bao phủ thân thể của nó.

Mà khói khí kia dùng tốc độ cực nhanh ngưng tụ thành thực chất, vậy mà hóa thành một bộ áo giáp màu đen bọc thân thể khô lâu lại, hơn nữa khói đen giống như là lửa khói chập chờn, tựa như Tử Linh Kỵ Sĩ từ trong địa ngục đi ra.

Khí thế khủng bố ngập trời từ áo giáp màu đen trên người khô lâu tràn ngập ra, Hàn Sâm liền lập tức biến sắc.

Tuyết Cầu đã sớm bị dọa cho ngồi phịch ở trong ngực Bảo Nhi, Bảo Nhi cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, giống như gặp đại địch nhìn chằm chằm vào khô lâu mặc áo giáp màu đen kia, tiểu hồ lô đã bị cô bé triệu hoán cầm ở trong tay, thế nhưng vẫn chậm chạp chưa mở ra.

Khí tức kinh khủng như vậy, Hàn Sâm ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở mới chỉ gặp qua mấy lần, chính là Đại Thiên Ma phân thân ở trong Cổ Ma Tí Hộ Sở, Hương Âm tấn chức lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở, Thiên Đế ở trong Thiên Nguyên Thụ.

Những cường giả khủng bố kia đều đã mở ra mười đạo khóa gen, hôm nay ở trên người khô lâu này vậy mà tản mát ra khí tức kinh khủng như vậy, hắn làm sao không sợ hãi cho được.

Hiện tại Hàn Sâm hận không thể lập tức quay người bỏ chạy, nhưng mà trên đỉnh núi lại bị ánh sáng màu tím bao phủ, muốn xông ra khỏi lồng thủy tinh màu tím kia cũng không dễ dàng.

Mắt thấy khô lâu đang từng bước một đi tới, khí tức trên thân càng ngày càng đáng sợ, Hàn Sâm cũng định biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh sau đó cùng tiểu thiên sứ phá tan cái lồng ánh sáng màu tím để đào tẩu, nhưng lại đột nhiên nhìn thấy khô lâu kia ngừng lại.

Khô lâu quay đầu nhìn về phía tử tinh đài ở phía dưới, Hàn Sâm cũng theo ánh mắt của nó nhìn sang, chỉ thấy người đàn ông bên trên tử tinh đài kia chẳng biết lúc nào đã tỉnh lại.

Giống như là ngủ một giấc vô cùng thoải mái, người đàn ông kia ngồi ở trên tử tinh đài duỗi lưng, phát ra một tiếng rên rỉ thoải mái.

Chờ y duỗi lưng xong, cặp mắt giống như bảo thạch kia mới nhìn về phía Hàn Sâm, giống như có chút kinh ngạc.

OÀ..ÀNH!

Khô lâu mặc áo giáp màu đen kia phá không mà đi, trong chốc lát đã đến trước tử tinh đài, tốc độ nhanh tới mức ngay cả Hàn Sâm cũng không kịp phản ứng, tám chín phần mười chính là cường giả cấp Đại Đế không thể nghi ngờ.

Hàn Sâm chỉ kịp hét to một tiếng:

- Cẩn thận.

Thế nhưng mà một giây sau, Hàn Sâm lại giống như bị trúng định thân thuật, cả người đều ngừng lại ở chỗ đó, mở to hai mắt giống như là gặp ma nhìn người đàn ông ở trên tử tinh đài.

Hàn Sâm thậm chí còn có chút hoài nghi mình đang nằm mơ, nếu không làm sao có thể có chuyện hoang đường như vậy phát sinh ở trước mắt hắn.

Chỉ thấy sau khi khô lâu mặc áo giáp màu đen kinh khủng kia đi tới trước tử tinh đài, cũng không ra tay công kích người đàn ông kia.

Chẳng những không công kích người đàn ông kia, còn quỳ một gối xuống trước tử tinh đài, giống như là kỵ sĩ trung thành, cúi đầu xuống đối với chủ nhân mình thuần phục.

- Người đàn ông kia thật sự là nhân loại?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn người đàn ông đang ngồi ở trước tử tinh đài, tựa hồ rất có hứng thú nhìn hắn, trong lòng hiện lên vô số ý nghĩ.

Chương 1220: Truyền Nhân Huyền Môn

Lúc Hàn Sâm đang do dự có nên chạy trốn hay không, lại nghe thấy người đàn ông kia mở miệng nói chuyện.

Người đàn ông kia giống như cực kỳ có hứng thú đối với Hàn Sâm, nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới nói ra:

- Không ngờ Huyền Môn ta vẫn còn đệ tử tại thế.

Hàn Sâm nghe thấy vậy liền ngẩn ngơ, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông kia càng thêm kinh hãi, không thể tin tưởng trừng to mắt hỏi:

- Ông là người của Huyền Môn? Huyền Môn nào?

Hàn Sâm biết Huyền Môn chỉ có một người, gặp đệ tử Huyền Môn cũng chỉ có một người, đó chính là Động Huyền Tử phá toái hư không kia.

Nghe giọng điệu của người đàn ông này, vậy mà lại tự xưng là người trong Huyền Môn, điều này bảo Hàn Sâm bình tĩnh thế nào được.

- Chẳng lẽ lại là một cường giả phá toái hư không?

Hàn Sâm nhìn người đàn ông kia, lại có chút không dám tin tưởng.

Nếu như phá toái hư không thực sự dễ dàng như vậy, cũng sẽ không lâu như vậy mới có một người như Động Huyền Tử, nhưng mà người đàn ông này lại có thể thu phục khô lâu mặc áo giáp màu đen mạnh mẽ như vậy, cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.

Người đàn ông nghe xong Hàn Sâm nói, hơi bĩu môi:

- Cậu đã tu luyện pháp quyết chính tông của Huyền Môn, chẳng lẽ còn cho rằng trên đời này có Huyền Môn thứ hai sao?

Hàn Sâm vội vàng chắp tay nói:

- Tại hạ Hàn Sâm, cơ duyên xảo hợp lấy được pháp quyết Huyền Môn, đối với chuyện của Huyền Môn lại không biết nhiều lắm, xin hỏi tiền bối xưng hô như thế nào?

Người đàn ông kia giống như đã sớm ngờ tới, khẽ thở dài:

- Lường trước cũng là như thế, Huyền Môn ta đều là những người khổ tu, nguyên bản cũng coi như là thế gian đại phái, chỉ là từ sau Động Huyền tổ sư, Huyền Môn đệ tử càng thêm truy cầu con đường phá toái hư không, không chú ý phát triển tông phái, đều ẩn cư tu luyện, liền truyền thừa cũng khó mà nối tiếp, nhưng đáng tiếc lại không có người nào có thể phá toái hư không, Huyền Môn cũng đã mất đi hậu thế, đến đời của ta, cũng chỉ còn sót lại một người mà thôi.

- Ngài cũng phá toái hư không sao?

Hàn Sâm liền vội vàng hỏi.

- Nếu như ta phá toái hư không thì như thế nào vẫn còn ở trong Tí Hộ Sở, đã sớm đi lên Tiên Giới rồi.

Người đàn ông kia lạnh nhạt nói ra.

Hàn Sâm nghe xong lời này, lập tức hiểu ra, người đàn ông này cũng hẳn là người cận đại trong Liên Minh, chỉ là có thêm Huyền Môn truyền thừa, là truyền nhân chân chính của Huyền Môn.

Hơn nữa người của Huyền Môn tựa hồ cũng cho rằng Động Huyền Tử đã phá toái hư không đi Tiên Giới, nhưng mà bọn họ như thế nào cũng sẽ không nghĩ ra, Động Huyền Tử phá toái hư không đi không phải là Tiên Giới, mà là Tí Hộ Sở, hơn nữa bởi vì phá toái hư không mà bị thương, đã chết ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở rồi.

Lại nói tiếp, Động Huyền Tử tu luyện lâu như vậy, liền một người bình thường hiện tại cũng không bằng, hiện tại tùy tiện một người bình thường đều có thể sinh tồn ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm chỉ có thể cảm thán sức mạnh to lớn của khoa học kỹ thuật, bản thân một người muốn tu luyện tới tình trạng phá toái hư không thật sự là quá khó khăn.

Người đàn ông nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Hàn Sâm à? Cậu ở nơi nào học được pháp quyết Huyền Môn?

- Đệ tử cơ duyên xảo hợp, ở trong của hàng đồ cổ tím được một tàn quyển, tàn quyển kia liền tên cũng đã không có, chỉ là từ nội dung bên trong biết là pháp quyết Huyền Môn, cũng không biết là người phương nào truyền lại.

Hàn Sâm nói.

Lòng người khó dò, mặc dù đối phương là truyền nhân của Huyền Môn, nhưng mà nếu hắn nói lấy được bí thuật của Động Huyền Tử lưu lại, ai biết được đối phương có thể nổi lên tâm tư gì hay không.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng không biết Huyền Môn có cấm kỵ truyền thừa gì không, cho nên cũng không dám nói lung tung.

Người đàn ông kia khẽ gật đầu:

- Như thế thì cũng làm cậu khó xử rồi, Huyền Môn Luyện Khí Thuật vốn huyền ảo không lưu loát, không có sư trưởng chỉ điểm, cậu có thể đủ tu luyện tới mức này cũng xem như hiếm thấy rồi.

Nói xong, người đàn ông đứng dậy đi lên tháp cổ, nhìn bầu trời đầy sao kia, một hồi lâu mới một lần nữa khẽ thở dài:

- Có lẽ là tai hại của Huyền Môn Luyện Khí Thuật, tu luyện thâm sâu, liền đối với mọi chuyện trên thế gian đều nhìn phai nhạt, mặc dù tôi cũng biết nếu như không tiếp tục truyền thừa, chỉ sợ Huyền Môn sẽ đoạn tuyệt với thế gian, nhưng thực sự cũng không sinh ra tâm tư dạy dỗ đệ tử.

Nói xong người đàn ông kia xoay đầu lại nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Cậu có thể lấy được pháp quyết Huyền Môn, lại có thể nhìn thấy tôi ở chỗ này, vậy cũng coi như là một loại duyên phận.

Nói đến đây, người đàn ông kia dừng lại một chút, từ trong ngực lấy ra một vật, phất tay ném cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiếp lấy xem xét, là một cái thẻ nhớ.

Người đàn ông nói:

- Bên trong có một ít bí thuật của Huyền Môn ta, cậu đã tu luyện Luyện Khí Thuật chính tông của Huyền Môn, nó sẽ có chút trợ giúp đối với cậu.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, vội vàng nói cám ơn:

- Đa tạ lão sư, xin hỏi đại danh của lão sư, về sau đệ tử có thể đi theo ngài học tập hay không?

Mặc dù Hàn Sâm vẫn một mực tự học cổ văn, nhưng mà Động Huyền Kinh xác thực là quá mức thâm ảo rồi, nội dung phía sau càng ngày càng huyền ảo, càng ngày càng khó hiểu, hơn nữa rất nhiều từ ngữ không tìm được giải thích hiện đại, có thể gặp được đệ tử Huyền Môn chính tông, cũng dễ dàng thỉnh giáo một chút những nội dung xem không hiểu đó.

Người đàn ông kia khẽ lắc đầu:

- Tôi không có ý định thu đồ đệ, cũng không có thời gian dạy bảo cậu.

Nói xong, người đàn ông kia liền không để ý tới Hàn Sâm nữa, chăm chú nhìn tinh không nói ra:

- Mặc dù tôi không bằng một phần vạn của Động Huyền tổ sư, khó có thể chân chính phá toái hư không tiến vào Tiên Giới, nhưng mà hơn hai trăm năm khổ tu, cũng có thể thử một lần thuật phá môn kia.

Hàn Sâm nghe xong hơi kinh ngạc:

- Lão sư, chẳng lẽ ngài muốn giống như Dị Linh đẩy Thần Môn tiến Thiên Giai tấn chức Bán Thần?

Người đàn ông kia cười nói:

- Khó được cậu cũng biết Thần Môn Thiên Giai, mặc dù tiến hóa trì có thể nhẹ nhõm tấn cấp, nhưng thiếu ma luyện hơn so với Thần Môn Thiên Giai, cậu đã luyện pháp quyết Huyền Môn, tương lai cũng có thể đi lên Thần Môn Thiên Giai.

Dừng một chút, người đàn ông nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Hôm nay từ biệt, không biết còn có ngày gặp lại hay không, nếu cậu có nghi vấn gì trên phương diện tu hành, hiện tại có thể nói ra, tôi sẽ giải đáp cho cậu.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, liền tranh thủ đem những từ ngữ mà mình không hiểu kia từng thứ thỉnh giáo người đàn ông nọ, người đàn ông kia thuận miệng giải đáp cho Hàn Sâm, hết sức ngắn gọn súc tích, khiến cho Hàn Sâm có loại cảm giác thông thoáng sáng sủa.

Rất nhiều bộ phận trước kia khó có thể lý giải được, sau khi hiểu rõ ý nghĩa của những từ ngữ đó, giống như cùng là dòng sông bế tắc được khơi thông, bộ phận phía sau Động Huyền Kinh liền trở nên rõ ràng mạch lạc, giống như là sông lớn cuồn cuộn chảy xuôi trong đầu Hàn Sâm.

Chỉ là lúc giải đáp cho Hàn Sâm, lông mày của người đàn ông kia lại hơi nhíu lại:

- Sở học của cậu đã có khác biệt với Huyền Thiên Bí Thuật, xem ra tàn quyển kia thực sự không phải là do đệ tử chân truyền của Huyền Môn lưu lại, trong đó có độ lệch rất lớn, trong thẻ nhớ có Huyền Thiên Bí Thuật chính tông, về sau cậu có thể đối chiếu tự chỉnh lại chỗ sai lầm của bản thân.

Hàn Sâm liên tục gật đầu, Động Huyền Kinh là sau khi Động Huyền Tử tiến vào Tí Hộ Sở sáng chế ra trước khi chết, có chút sai lệch với Huyền Thiên Bí Thuật cũng là chuyện bình thường.

Thừa cơ lại hỏi người đàn ông thêm một ít chỗ không hiểu trong Động Huyền Kinh, người đàn ông cũng thuận miệng giải thích nghi hoặc trong lòng Hàn Sâm.

Sắc trời hơi sáng, phía đông bay lên một vòng ánh bình minh, người đàn ông kia nhìn ánh bình minh kia lạnh nhạt nói ra:

- Cậu còn có thể hỏi một vấn đề cuối cùng nữa.

Hàn Sâm do dự một chút rồi hỏi:

- Môn phái Luyện Khí cổ đại, ngoại trừ Huyền Môn ta ra, còn có môn phái lợi hại nào khác hay không?

Người đàn ông kia thật sự không ngờ Hàn Sâm lại hỏi chuyện này, trầm ngâm một chút rồi nói ra:

- Cổ đại không có Tí Hộ Sở, tu hành cực kỳ khó khăn, môn phái chính thức về mặt ý nghĩa có thể tu hành, trừ Huyền Môn ra, cũng vẹn vẹn chỉ có một môn phái mà thôi.

- Là môn phái nào?

Hàn Sâm liền vội vàng hỏi.

- Huyết Mệnh Giáo, nếu như cậu gặp phải truyền nhân chân chính của Huyết Mệnh Giáo, vậy thì phải cẩn thận, lực lượng của lịch đại giáo chủ bọn họ có thể dùng bí pháp đời đời tương truyền, mà không cần phải luyện lại từ đầu, nếu như có thể truyền thừa đến nay, nhất định là tồn tại cực kỳ kinh khủng.

Người đàn ông kia nói.

Chương 1221: Dục Linh Chi Địa

Hàn Sâm nghe xong lập tức ngẩn ngơ, còn muốn hỏi thêm cái gì, lại đột nhiên nhìn thấy khí màu tím trên thân người đàn ông kia hoành không, tung hoành vạn dặm giống như chân long gào thét hư không.

Một cái cửa đá viễn cổ từ trong hư không hiện ra, người đàn ông kia liền từng bước một đi về phía hư không, không có bất kỳ lưu luyến, cũng không quay đầu lại liếc nhìn Hàn Sâm.

- Xin hỏi đại danh của lão sư?

Hàn Sâm vội vàng hướng bóng lưng của người đàn ông kia hỏi một câu.

Người đàn ông kia đã giải đáp rất nhiều nan đề cho hắn, lại cho hắn Huyền Môn Bí Thuật, gọi một tiếng lão sư tuyệt không phải là quá.

- Một hạt bụi trên thế gian mà thôi.

Người đàn ông kia cũng không quay đầu lại, đã đi vào trong hư không, từng bước một đạp không đi về phía Thần Môn.

Hàn Sâm bất đắc dĩ, nhân vật bực này thật sự là khó có thể cân nhắc, cho hắn nhiều đồ như vậy, liền một cái tên cũng không chịu lưu lại.

Khô lâu mặc áo giáp màu đen kia cũng phá không bay lên, đi theo người đàn ông kia đạp về Thần Môn, Hàn Sâm nhìn thấy thế liền cảm thấy nao nao:

- Như thế nào mà khô lâu này cũng cùng theo một lúc thế? Thần Môn còn có thể để cho những sinh vật khác cùng một lúc đi qua à? Có phải là khô lâu kia cũng đã đạt đến trình độ có thể phá Thần Môn?

Trong lúc Hàn Sâm suy tư, người đàn ông kia cũng đã đi tới trước Thần Môn, tiện tay đẩy Thần Môn ra, thần phong ở bên trong thổi ra, nhưng chỉ khiến cho mái tóc dài của ông ta hơi bay bay.

Thần Môn lại bị người đàn ông kia tiện tay đẩy ra như vậy, sau đó mang theo khô lâu mặc áo giáp màu đen cùng một chỗ bước lên Thiên Giai.

Thiên Giai bốc cháy lên ngọn lửa trong suốt, có lẽ là bởi vì người đàn ông cùng khô lâu đồng thời tiến vào bên trong Thần Môn, ngọn lửa trong suốt tựa hồ càng thêm hung mãnh hơn so với một lần Hàn Sâm đã gặp trước kia.

Khí màu tím ở trên thân người đàn ông kia như rồng, bao phủ ông ta cùng khô lâu áo giáp màu đen vào trong đó, hỏa diễm trong suốt vậy mà khó có thể khiến ông ta và khô lâu áo giáp màu đen bị thương.

Mười bậc thang trời, người đàn ông kia tùy ý đạp vào, trực tiếp mang theo khô lâu áo giáp màu đen đi vào trong vùng hư vô kia, Thần Môn cũng theo đó đóng lại.

Hàn Sâm xem đến ngây ngẩn, hoàn toàn khác với Hương Âm gian nan phá Thần Môn lúc trước, người đàn ông kia mang theo khô lâu áo giáp màu đen đi tới, quả thực là nhẹ nhõm giống như là đi dạo phố vậy.

- Ngầu nổ trời a!

Hàn Sâm hưng phấn trong lòng, người đàn ông kia có thể làm được, tương lai hắn cũng có thể làm được giống vậy, chỉ là không biết đến cùng là người đàn ông kia luyện Huyền Thiên Bí Thuật đến cấp độ nào rồi, mới có được thực lực khủng bố như vậy.

Hơn nữa tựa hồ Động Huyền Kinh cùng Huyền Thiên Bí Thuật có chút không cùng một kiểu, Hàn Sâm cũng không biết cấp bậc giữa giữa hai thứ có giống nhau hay không.

Hiện tại Hàn Sâm hận không thể lập tức nhìn Huyền Thiên Bí Thuật một chút, chỉ tiếc là không có cách nào đọc được thẻ nhớ ở bên trong Tí Hộ Sở.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Lúc Hàn Sâm đang hưng phấn, lại đột nhiên cảm thấy trong lỗ đen kia truyền đến tiếng vang cuồn cuộn như sấm, nghe cực kỳ làm cho người ta sợ hãi, hơn nữa cả ngọn núi lớn tựa hồ cũng đang chấn động.

- Lại chuyện gì nữa đây?

Hàn Sâm cúi đầu nhìn về phía bên trong lỗ đen kia, chỉ cảm thấy một luồng khí tức bành trướng theo âm thanh ầm ầm cuồn cuộn dũng mãnh tiến ra, giống như thủy triều.

- Người đàn ông như thế, sẽ không vô duyên vô cớ lưu ở loại địa phương này, trong lỗ đen này nhất định có điều cổ quái, có lẽ là đối với việc tu luyện Huyền Thiên Bí Thuật của ông ta có chỗ trợ giúp đi? Dù sao người này khổ tu như vậy, chắc có lẽ không làm chuyện gì không có quan hệ tới tu luyện.

Hàn Sâm âm thầm suy tư trong lòng.

OÀ..ÀNH!

Tiếng ầm ầm càng ngày càng gần, khí tức kia cơ hồ giống như là thực chất từ trong lỗ đen lao tới, khí tức kia mạnh mẽ khiến cho Hàn Sâm đều gánh không được, trực tiếp bị thổi bay ra mấy trăm mét.

Hàn Sâm mới vừa vặn giữ vững thân thể, liền thấy bên trong lỗ đen giống như là núi lửa phun trào, phun ra một trụ ánh sáng màu tím ngút trời.

Hàn Sâm càng thêm hoảng sợ, vội vàng bay ra bên ngoài, nhưng mà hắn bay ra bên ngoài, lại nhìn thấy rất nhiều dị sinh vật ở dưới núi đều đang trèo lên trên, giống như thủy triều, tựa hồ không sợ hãi một chút nào.

Sau khi trụ ánh sáng màu tím xông lên trời, liền nổ tung ở bên trên bầu trời, giống như là pháo hoa rơi xuống, khắp nơi xung quanh đều bị điểm sáng màu tím giống như mưa bao trùm.

Mua ánh sáng tím liền đám mây tím ở lưng chừng núi cũng tách ra, khiến cho cả ngọn núi lớn đều lộ ra hoàn toàn.

Núi lớn cùng tất cả dị sinh vật trên núi đều đắm chìm bên trong cơn mưa ánh sáng màu tím kia, Hàn Sâm ở trên không trung cũng không ngoại lệ.

Mưa ánh sáng màu tím rơi lên trên người Hàn Sâm, giống như nước suối ấm áp gột rửa da thịt của hắn, giống như có một dòng nước ấm dung nhập vào bên trong thân thể hắn.

Hàn Sâm vội vàng dùng Động Huyền Kinh luyện hóa những dòng nước ấm đó, phát hiện ra rất dễ dàng đã đồng hóa được, khiến cho khí tức của Động

Huyền Kinh lớn mạnh hơn không ít, vậy mà mơ hồ muốn mở ra đạo khóa gen thứ bảy rồi.

Sinh cơ ở phía trên ngọn núi lớn toả sáng, dưới mưa ánh sáng màu tím tắm rửa, rất nhiều thực vật từ trong bùn đất cùng nham thạch chui ra, khiến cho không khí trầm lặng nguyên bản ở phía trên ngọn núi lớn nhiều hơn một chút sinh cơ.

Mà những dị sinh vật đắm chìm trong cơn mưa ánh sáng màu tím đó, có một vài con trên người đã loé lên vầng sáng, giống như đã đột phá hạn chế của thân thể, mở ra khóa gen mới.

Răng rắc!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy bên trong thân thể tựa hồ có gông xiềng bị đánh gãy, một cảm giác khó tả tràn ngập ở trong thân thể, giống như thân thể lột xuống một lớp da vậy.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, vậy mà thật sự đã mở ra đạo khóa gen thứ bảy.

Đang lúc Hàn Sâm muốn không ngừng cố gắng, lại hấp thụ thêm một ít mưa ánh sáng màu tím, miệng núi phun trào cũng đã chấm dứt.

Chỉ thấy tháp cổ ở trong miệng núi vậy mà biến thành màu tím, tiên khí lượn lờ, hơn nữa còn đang không ngừng biến lớn.

Rất nhanh, tháp cổ đã chiếm cứ cả ngọn núi, biến thành một tòa tháp thông thiên to lớn vô cùng.

Những dị sinh vật ở dưới núi sau khi tắm rửa mưa ánh sáng màu tím xong, đều hưng phấn phóng tới chỗ ngọn tháp thông thiên kia.

Ánh mắt Hàn Sâm dò xét xung quanh, phát hiện dị sinh vật nơi này mặc dù có rất nhiều, thế nhưng mà cũng không có đám sinh vật siêu cấp thần huyết ở Quỷ Kiếp Sơn Mạch như bọn Tiểu Ngân Ngân.

- Kỳ quái, bọn Tiểu Ngân Ngân không tới đây à? Vậy chúng nó đi nơi nào rồi?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Nhưng mà nhìn thấy những dị sinh vật đó đều xông tới phía ngọn tháp, dù sao đều đã tới rồi, Hàn Sâm cũng có chút tò mò, đi theo chúng cùng một chỗ vọt vào trong cổ tháp.

Sau khi tiến vào trong tháp cổ, Hàn Sâm lập tức lắp bắp kinh hãi, một ngọn tháp gạch xanh nho nhỏ, hiện tại lại biến thành một Tí Hộ Sở, hơn nữa nhìn cảnh tượng trong tháp, đẳng cấp của Tí Hộ Sở này tuyệt đối không thấp, rất có thể là một Tí Hộ Sở Đế cấp.

Theo sau dòng lũ dị sinh vật cùng xông lên một tầng cao nhất trên đỉnh tháp, ở trong đỉnh tháp, một Dị Linh Thần đứng ở đó, thần quang trên trán tỏa ra, lại đang thai nghén Linh Hồn Chi Thạch.

Hàn Sâm lập tức hiểu được, người đàn ông kia dĩ nhiên là chiếm đoạt một nơi mà Tiên Thiên Dị Linh diễn biến, cắt đứt năng lượng dùng thai nghén Dị Linh này lấy làm của riêng, cho tới tận sau khi y rời đi, năng lượng đó mới một lần nữa tiến vào trong tháp, khiến cho Tiên Thiên Dị Linh trong đó tiếp tục diễn biến thành hình.

- Không biết ở trong đó dựng dục Dị Linh là cấp bậc gì? Nhưng mà đã có thể được người đàn ông kia để ý, nhất định là lai lịch không nhỏ, tám chín phần mười hẳn là một Đế Linh.

Hàn Sâm cảm thụ được sinh cơ của Linh Hồn Chi Thạch kia, sắc mặt dần dần có chút thay đổi.

Bởi vì độ mạnh của sinh cơ kia, đã bắt đầu vượt qua suy đoán của hắn.

- CMN! Không phải là Tiên Thiên Đại Đế mở ra mười đạo khóa gen đấy chứ?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Linh Hồn Chi Thạch màu tím huy hoàng kia.

Chương 1222: Tiên Thiên Đại Đế

Nhìn Linh Hồn Chi Thạch đang trong quá trình thai nghén kia, trong lòng Hàn Sâm dâng lên ý nghĩ tham lam, hai cánh sau lưng chấn động, thân hóa thành vệt sáng bay lên trời, hướng về Linh Hồn Chi Thạch đang dựng dục trên trán Dị Linh Thần bắt tới, muốn thừa dịp Linh Hồn Chi Thạch còn chưa hoàn toàn thành công, cướp lấy nó trước.

Đông đảo dị sinh vật cùng kêu lên gào thét, giống như Hàn Sâm đang khinh nhờn thần minh của bọn chúng.

Hàn Sâm lại mắt điếc tai ngơ mặc kệ chúng nó tức giận gào thét, chỉ là đẩy nhanh tốc độ chộp tới Linh Hồn Chi Thạch, cơ hội có thể đơn giản đạt được Tiên Thiên Đại Đế cũng không nhiều lắm, đây rất có thể là một lần cơ hội duy nhất.

Một ít dị sinh vật kinh khủng muốn vọt tới ngăn cản Hàn Sâm, nhưng mà tốc độ lại không bằng Hàn Sâm, căn bản là không kịp ngăn cản hắn.

Mắt thấy ngón tay của Hàn Sâm đã cơ hồ sắp chạm tới viên Linh Hồn Chi Thạch tỏa ra ánh sáng màu tím ngập trời kia, bên trong Linh Hồn Chi Thạch đột nhiên chui ra một điểm sánh lạnh màu tím.

Lúc lòng bàn tay Hàn Sâm chạm tới điểm ánh sáng màu tím này, lập tức bị đâm xuyên qua, máu tươi lập tức chảy ra, chỉ thấy tia sáng màu tím kia càng ngày càng dài, là một lưỡi đao màu tím từ trong Linh Hồn Chi Thạch xuyên ra ngoài.

Thu bàn tay lui về phía sau, miệng vết thương trong lòng bàn tay tự động khép lại, ánh mắt của Hàn Sâm nhìn chòng chọc vào Linh Hồn Chi Thạch, tiếp theo lưỡi đao màu tím này xuất hiện, là một bóng người do khói khí màu tím ngưng tụ mà thành.

Chỉ là thoạt nhìn có chút cổ quái, hình dạng hoàn toàn thấy không rõ lắm, khói khí màu tím dày đặc ngưng tụ thành thân thể cùng hai cánh, hai cánh cùng thân thể của người kia thoạt nhìn đều giống như khói tím đang lưu động, cầm đao màu tím trong tay giống như là hư vô tử thần.

Ánh sáng tím lóe lên, Đế Linh vừa mới giáng sinh bổ một đao xuống Hàn Sâm, mắt thấy lưỡi đao kia còn cách Hàn Sâm ít nhất phải ba mét nữa,

nhưng mà ánh sáng màu tím trên lưỡi đao lại sáng chói, ánh đao hóa thành một luồng khí màu tím trực tiếp bổ lên trên người Hàn Sâm.

Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm giao thoa, chặn ánh đao màu tím kia lại, dưới sự va chạm, Hàn Sâm lập tức cảm giác có một luồng lực lượng không cách nào chống đỡ đè ép xuống, khiến cho thân thể của hắn không bị khống chế ngã xuống mặt đất dưới tháp cổ.

Mà ánh đao màu tím kia cũng không vì vậy mà biến mất, vẫn tiếp tục ép xuống, giống như ánh đao màu tím kia đã có được linh hồn của mình vậy, căn bản không cần Đế Linh khống chế, vẫn có thể tự động chém giết Hàn Sâm.

Lực lượng mạnh mẽ ép sát Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm vào ngực Hàn Sâm, mũi kiếm thậm chí đã bị ép cắt sâu vào bên trong khôi giáp của Hàn Sâm.

OÀ..ÀNH!

Đế Linh giống như tử thần kia lại chém ra một đao, ánh đao trước mặt Hàn Sâm còn chưa giải quyết được, ánh đao màu tím thứ hai cũng đã chém tới trước mặt hắn.

Thánh quang màu trắng rừng rực trong mắt Hàn Sâm bắt đầu khởi động, trong chốc lát khuếch tán ra, nhuộm cả người hắn thành màu trắng rừng rực, mái tóc màu đen cũng theo đó điên cuồng sinh trưởng, mang theo hào quang màu trắng rừng rực bay múa.

Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm nâng lên một chút, ánh đao màu tím thứ nhất bị hất bay ra ngoài, Thái A Kiếm mang theo thánh quang rừng rực chém tới ánh đao màu tím thứ hai.

Bành!

Ánh sáng rừng rực vỡ vụn, khí màu tím văng tứ tán, ánh đao màu tím kia cứ thế đã bị Hàn Sâm chém vỡ, thánh quang màu trắng rừng rực bên trên Thái A Kiếm cũng đồng thời nghiền nát.

Mắt thấy có rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết phía sau cũng đã vọt tới, nhìn sơ qua cũng có mười con, Hàn Sâm cắn răng một cái gọi Kỵ Sĩ Phản Nghịch, tiểu thiên sứ cùng Kinh Cức Nữ Đế ra.

Lúc này tác dụng của Kỵ Sĩ Phản Nghịch được phát huy ra mạnh nhất, quầng sáng phản nghịch màu vàng xanh nhạt chiếu tới, tất cả dị sinh vật cùng Đế Linh tân sinh kia đều bị suy yếu hai ba thành lực lượng.

- Kinh Cức, ngăn chặn những dị sinh vật đó.

Hàn Sâm cùng tiểu thiên sứ đều lao thẳng tới Đế Linh hệt như tử thần, đồng thời hét lớn.

Đôi mi thanh tú của Kinh Cức Nữ Đế ngưng tụ, Bỉ Ngạn Hoa tựa như hoa hồng trong tay nhẹ nhàng vung lên, lập tức chỉ thấy từng bụi Kinh Cức khổng lồ từ trong hư vô chui ra, đan vào nhau trở thành một cái lồng Kinh Cức, ngăn cản đường tiến công của đám dị sinh vật đó.

Hàn Sâm đã không rảnh phân tâm nhìn kết quả, cùng tiểu thiên sứ một trái một phải chém về phía Đế Linh tân sinh kia.

Hai đòn vừa rồi kia để cho Hàn Sâm phát hiện ra một việc, mặc dù Đế Linh này vô cùng mạnh mẽ, còn mạnh hơn Đế Linh bình thường rất nhiều, rất có thể đã đạt đến trình độ Đại Đế.

Thế nhưng mà so sánh với Thiên Đế lúc trước Hàn Sâm đã từng chiến đấu qua, Đế Linh này lại yếu hơn một chút, không có loại cảm giác không có cách nào địch nổi kia.

Hàn Sâm không biết đây là bởi vì y cũng không phải là Tiên Thiên Đại Đế mở ra mười đạo khóa gen, hay là bởi vì lúc y thai nghén bị người đàn ông kia cắt đứt sinh cơ cung cấp, cho nên dinh dưỡng có chút không đầy đủ.

Dù sao mặc kệ là nguyên nhân gì, Hàn Sâm cảm thấy mình có cơ hội chém giết Đế Linh này, hiện tại muốn lui ra, khắp nơi phía dưới đều là dị sinh vật, sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không chỉ có mười con, muốn lao ra cũng không phải là một chuyện dễ dàng, còn không bằng liều mạng, chém giết Tiên Thiên Đế Linh này, chiếm lấy Linh Hồn Chi Thạch của y.

Hàn Sâm cùng tiểu thiên sứ một trái một phải lao thẳng tới chỗ Tiên Thiên Đế Linh, trong mắt Tiên Thiên Đế Linh kia là một mảnh lạnh lùng, đao màu tím trong tay liên tục chém ra, từng ánh đao màu tím chém tới phía Hàn Sâm cùng tiểu thiên sứ.

OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH! OÀ..ÀNH!

Khí màu tím cùng hào quang thánh khiết không ngừng nổ tung ở trên đỉnh tháp, Tiên Thiên Đế Linh kia lấy một địch hai vậy mà vẫn nhẹ nhàng chế trụ Hàn Sâm cùng tiểu thiên sứ.

Ánh đao màu tím kinh khủng kia sau khi bị đánh tan, lập tức một lần nữa ngưng tụ thành hình, từ bốn phương tám hướng chém về phía Hàn Sâm cùng tiểu thiên sứ, khiến cho bọn họ liền không gian tránh né đều sắp không có nữa rồi.

- Thằng này tuyệt đối là Tiên Thiên Đại Đế!

Hàn Sâm biết Đế Linh bình thường căn bản không có uy thế như vậy, đối phương rõ ràng đã mở ra mười đạo khóa gen, nếu không lấy lực lượng mà nói, Siêu Cấp Đế Linh mở ra chín đạo khóa gen không có khả năng bị áp chế về mặt sức mạnh.

Tiên Thiên Đại Đế này sở dĩ không mạnh bằng Thiên Đế, hơn phân nửa có thể là bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ, bị người đàn ông kia cướp đi quá nhiều sinh cơ.

Dù vậy, từng đao của Tiên Thiên Đại Đế kia chém ra, toàn bộ trong tháp cơ hồ đều bị ánh đao màu tím kia bao phủ, tất cả mọi thứ gặp phải ánh đao màu tím đều bị chém vỡ.

- Tiểu thiên sứ. . . hợp thể. . .

Hàn Sâm cắn răng vọt tới trước mặt tiểu thiên sứ.

Tiểu thiên sứ chấn động hai cánh, cũng xông về phía Hàn Sâm, trong nháy mắt gặp nhau ở trên không trung, cánh thiên sứ trắng nõn bọc thân thể Hàn

Sâm lại, đồng thời cặp môi đỏ mọng khêu gợi kia đã hôn lên bờ môi Hàn Sâm.

Ánh đao màu tím đầy trời chém tới chỗ hai người hợp thể ở trên không trung, lúc này ánh đao màu tím đã có mấy trăm đạo, từ bốn phương tám hướng giống như là mưa tên đâm về phía hai người, mắt thấy hai người sắp bị đâm thành tổ ong vò vẽ.

OÀ..ÀNH!

Một chùm sáng vô cùng bá đạo cuồng liệt từ trên người hai người điên cuồng cuốn ra, lập tức nghiền nát tất cả ánh đao màu tím, mảnh vỡ màu tím giống như là giọt mưa bay ra bốn phía, không có một mảnh nào có thể đụng tới thân ảnh từ trong vầng sáng kia đi ra.

Thân hình màu trắng rừng rực hùng tráng, cánh thiên sứ trắng nõn, đỉnh đầu còn có một quầng sáng linh hồn màu vàng, thân ảnh kia từ trong chùm sáng đi ra, đại kiếm trong suốt chậm rãi giơ lên.

OÀ..ÀNH!

Ánh kiếm như cầu vồng, trong chốc lát đã đâm tới trước mặt Tiên Thiên Đế Linh như tử thần kia.

Chương 1223: Thu Phục

Sắc mặt của Tiên Thiên Đế Linh biến hóa, hai tay nắm ở trên chuôi thanh trường đao màu tím, điên cuồng chém xuống Hàn Sâm, lực lượng kinh khủng kia giống như ngay cả hư không đều trực tiếp bị bổ ra vậy.

Coong!

Mũi kiếm cùng lưỡi đao chạm vào nhau, bạo tạc nổ tung sinh ra sóng khí mãnh liệt, bắn đám sinh vật siêu cấp thần huyết bay ra ngoài, toàn bộ đỉnh tháp cổ đều bị tung bay.

Tiên Thiên Đế Linh nắm đao màu tím ra sức chém tới, phát ra từng tiếng gào thét giống như tới từ địa ngục.

Ánh mắt của Hàn Sâm cũng rừng rực như lửa, lực lượng trên người bắt đầu điên cuồng khởi động, màu tím cùng màu trắng rừng rực tạo thành hai lĩnh vực khác nhau, mũi kiếm cùng lưỡi đao điên cuồng đụng vào nhau.

- Giết!

Hàn Sâm nổi giận gầm lên một tiếng.

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, thanh trường đao màu tím cứ thế đã bị kiếm thiên sứ chém đứt, ở trong ánh mắt kinh hãi của Tiên Thiên Đế Linh kia, kiếm thiên sứ đã đâm vào bên trong ngực của y.

Thế nhưng mà kiếm đâm vào trong lồng ngực, Hàn Sâm mới cảm giác có chút không đúng, thân thể của Tiên Thiên Đế Linh kia không chỉ là nhìn giống như là do khói khí màu tím ngưng tụ thành, trên thực tế cũng đúng là khói khí không có thực thể, thiên sứ đại kiếm trực tiếp xuyên thấu đi vào, hoàn toàn không có chút cách trở nào, giống như là đâm vào trong không khí.

Tiên Thiên Đế Linh lộ ra nụ cười, thò tay chộp tới đầu Hàn Sâm ở gần trong gang tấc, trên ngón tay có khí màu tím như đao.

Vẻ mặt Hàn Sâm lại bất động, cả người lướt ngang một bước, chỉ là một bước này, Hàn Sâm lại giống như là thuấn di xuất hiện ở sau lưng Tiên Thiên Đế Linh kia.

“Xuyên qua không gian” mặc dù vẫn còn không tính là thuấn di chân chính, nhưng mà hiệu quả cũng không sai biệt lắm, khí màu tím trên tay Tiên Thiên Đế Linh kia lập tức đã rơi vào không trung.

Ánh kiếm chớp động, thiên sứ đại kiếm giăng khắp nơi, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, thân kiếm trong suốt đều đã hoàn toàn không thể nhận ra, chỉ có thể nhìn thấy từng ánh kiếm giống như là thiểm điện xé rách không gian, giăng khắp nơi ở trên người Tiên Thiên Đế Linh kia, đánh vỡ khói tím cấu thành thân thể Tiên Thiên Đế Linh kia ra.

Nhưng mà chém giết như vậy tựa hồ cũng không có tác dụng quá lớn, mặc dù là thân thể bị chém ngang lưng, thân thể của Tiên Thiên Đế Linh kia vẫn có thể nhanh chóng khôi phục, căn bản không chịu bất cứ thương tổn gì.

Tiên Thiên Đế Linh đã điên cuồng, khí màu tím trên người giống như là núi lửa bộc phát lao ra, hóa thành núi đao màu tím, quấn giết tới phía Hàn Sâm.

Thế nhưng mà cũng không có tác dụng gì, Hàn Sâm một bước bước ra, thân thể đã vượt qua không gian, vượt qua núi đao kia, lần nữa xuất hiện ở trước mặt của Tiên Thiên Đế Linh.

Lúc trước nhiều lần chém giết không được, cũng không có khả năng dao động tín niệm của Hàn Sâm, kiếm thiên sứ không có chút do dự nào, Nhân Kiếm Hợp Nhất chém tới Tiên Thiên Đế Linh kia.

- Cho dù lại đến một ngàn lần một vạn lần, mày cũng không thể gây thương tổn cho bản đế mảy may.

Tiên Thiên Đế Linh kia tức giận gào thét.

Ánh mắt của Hàn Sâm vẫn tỉnh táo, kiếm hóa thành một đạo cầu vồng chém thân thể như khói như quỷ của Tiên Thiên Đế Linh kia thành hai nửa, thân thể của hắn cũng xuyên qua giữa người Tiên Thiên Đế Linh kia.

Chỉ là Tiên Thiên Đế Linh kia ngay lập tức đã ngưng tụ khôi phục, quay người nhìn Hàn Sâm ở phía sau cười lạnh nói:

- Lại để cho mày chém thêm ngàn vạn kiếm cũng không thể. . . như. . .

Lời của Tiên Thiên Đế Linh kia còn chưa dứt đã hoàn toàn biến sắc, lúc này Hàn Sâm đã đứng ở trước trán Dị Linh Thần, ngón tay đã đụng tới viên Linh Hồn Chi Thạch màu tím kia.

- Mày. . . dám. . .

Tiên Thiên Đế Linh rống giận phóng tới Hàn Sâm, hóa ra núi đao màu tím quấn giết tới chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại nhếch miệng, cũng không nhìn núi đao màu tím đầy trời kia, trực tiếp đào Linh Hồn Chi Thạch từ trong mi tâm Dị Linh Thần ra.

OÀ..ÀNH!

Những núi đao màu tím cơ hồ đã sắp chém lên trên lưng Hàn Sâm đó ầm ầm nghiền nát, Tiên Thiên Đế Linh ngây ra như phỗng, giống như là định thân nhìn Hàn Sâm đang cầm Linh Hồn Chi Thạch trong tay.

- Là chết hay hàng đây?

Hàn Sâm xoay người lại nhìn Tiên Thiên Đế Linh kia, trong tay nắm viên Linh Hồn Chi Thạch sáng chói ánh sáng màu tím kia, ngón tay vô cùng hữu lực, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bóp nát viên Linh Hồn Chi Thạch kia.

Ánh mắt của Tiên Thiên Đế Linh phức tạp nhìn Linh Hồn Chi Thạch trong tay Hàn Sâm, hồi lâu sau mới chậm rãi đi về phía Hàn Sâm, hai cánh sau lưng thu liễm, quỳ một gối xuống ở trước mặt Hàn Sâm, cúi thấp đầu, dùng âm thanh khàn khàn kia nói ra:

- Tử Minh Đại Đế trọn đời đi theo chủ nhân, cuộc đời này tuyệt không phản bội.

Hàn Sâm mừng như điên, một tảng đá lớn trong lòng rốt cục đã để xuống, cầm Linh Hồn Chi Thạch trong tay đặt lên trên trán Tử Minh Đại Đế.

Vừa rồi trong lòng Hàn Sâm cũng vô cùng khẩn trương, sợ Tiên Thiên Đế Linh này lựa chọn tự bạo, dù sao lực ảnh hưởng của Siêu Cấp Đế Linh Thể của hắn đối với loại Dị Linh đẳng cấp này đã rất thấp.

Trong nháy mắt Linh Hồn Chi Thạch chạm tới trán Tử Minh Đại Đế, ánh sáng tím sáng chói lập tức chiếu toàn bộ đỉnh tháp cổ sáng rõ, nháy mắt liền hóa thành một tia ánh sáng tím bắn vào trong Hồn Hải của Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm vui sướng, lại không có thời gian nhìn Tử Minh Đại Đế vừa mới thu phục được, sau khi cùng tiểu thiên sứ giải trừ hợp thể, chỉ cảm thấy thân thể hư nhược lợi hại, tiểu thiên sứ cũng suy yếu giống như vậy, trở về Hồn Hải tu dưỡng.

Hàn Sâm dùng cánh Huyết Yêu Long chống đỡ lấy thân thể phi hành, đồng thời ra lệnh cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch tiến lên trợ giúp Kinh Cức Nữ Đế.

Vừa rồi trong nháy mắt Hàn Sâm tháo xuống Linh Hồn Chi Thạch, rất nhiều dị sinh vật đã trước sau đào tẩu, đại bộ phận sinh vật siêu cấp thần huyết cũng đã trốn không thấy bóng dáng, chỉ có một con sinh vật siêu cấp thần huyết bị Kinh Cức Nữ Đế dùng dây Kinh Cức vây khốn, không để cho nó chạy trốn.

Từng sợi dây Kinh Cức đan xen vào nhau, giống như một cái lồng có gai, vây con sinh vật siêu cấp thần huyết kia ở bên trong, hơn nữa dây Kinh Cức không ngừng co rút lại, gai nhọn bên trên dây đâm vào trong da thịt con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, khiến nó đau đớn phát ra tiếng tru lên thê thảm.

Con sinh vật siêu cấp thần huyết kia ra sức giãy dụa, trong miệng phụt lên băng sương, nhưng lại không có tác dụng quá lớn đối với dây Kinh Cức, sau khi dây Kinh Cức đâm vào trong thân thể nó, giống như là quái vật hút máu, từ bên trong thân thể của nó rút ra rất nhiều máu, khiến cho dây Kinh Cức đều biến thành màu máu.

Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ con sinh vật siêu cấp thần huyết kia, phát hiện ra đó là một con cự lang toàn thân trắng như tuyết, có được lực lượng băng sương, coi như là một loại sinh vật siêu cấp thần huyết rất mạnh, nhưng mà vẫn không phải là đối thủ của Kinh Cức Nữ Đế, cũng không biết là Kinh Cức Nữ Đế tiến hóa đã đặc biệt lợi hại, hay là bởi vì cô ta có được Bỉ Ngạn Hoa.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch bay qua hỗ trợ chém giết cự lang kia, con cự lang kia lại càng không phải là đối thủ, chỉ chốc lát đã bị dây Kinh Cức của Kinh Cức Nữ Đế hút trở thành thây khô.

“Kinh Cức Nữ Đế săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Băng Lang Thần, đạt được thú hồn Băng Lang Thần, thịt có thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen. Thú hồn có thể thu hồi, có thu hồi thú hồn Băng Lang Thần hay không?”

Ý nghĩ của Hàn Sâm hơi chuyển động một chút, lập tức chỉ thấy một tia sáng từ mi tâm của Kinh Cức Nữ Đế bay ra, trực tiếp tiến vào trong Hồn Hải của hắn, ở trong Hồn Hải biến thành một con Băng Lang.

Hàn Sâm đuổi theo ra bên ngoài tháp cổ, đã không thấy bóng dáng của sinh vật siêu cấp thần huyết khác, chỉ có một chút dị sinh vật yếu nhược còn chưa kịp trốn xa.

Hàn Sâm cũng không có hứng thú gì đối với đám dị sinh vật đó, bay trở về bên trong tháp cổ, xem xét thu hoạch lần này của mình.

Chương 1224: Áo Giáp Băng Lang Thần

Thịt cùng gen sinh mệnh tinh hoa của Băng Lang Thần tự nhiên là không cần nói nữa, quan trọng nhất là thú hồn Băng Lang Thần cùng Tử Minh Đại Đế.

Hàn Sâm trước nhìn xem thú hồn Băng Lang Thần, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Băng Lang Thần: áo giáp.

Từ lần trước sau khi áo giáp siêu cấp thần huyết bị hủy diệt, Hàn Sâm một mực không tìm được cái thứ hai, hôm nay cuối cùng đã được như ý nguyện.

Triệu hồi ra áo giáp Băng Lang Thần mặc vào, thân thể hùng tráng lập tức được áo giáp trắng như tuyết bao phủ, một ít chỗ mấu chốt còn có da lông màu trắng bao trùm, thoạt nhìn cực kỳ hoa mỹ.

Nhưng mà đây hiển nhiên là một loại giáp nhẹ, mặc dù lực phòng ngự không tệ, nhưng so với cái áo giáp siêu cấp thần huyết lúc trước lại kém hơn một chút, nhưng mà bộ áo giáp này vậy mà có được năng lực lá chắn băng sương.

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, chỉ thấy bên ngoài áo giáp ngưng tụ thành một tấm chắn tinh vân giống như là băng sương, điểm một chút băng

tinh giống như là sao trời vờn quanh ở bên ngoài thân thể hắn, thoạt nhìn tựa như đắm chìm ở trong tinh hà, hiệu quả thị giác max điểm.

Đương nhiên, tác dụng thực tế cũng rất tốt, có thể ngăn cản công kích trên phạm vi lớn, cũng có thể triệt tiêu một bộ phận lực lượng trùng kích từ bên ngoài đến, lực phòng ngự đối với hỏa hệ càng không cần bàn.

Mặc dù Hàn Sâm là một người theo chủ nghĩa thực dụng, nhưng mà vẫn rất thích bộ áo giáp này.

Sau khi vuốt vuốt một trận, Hàn Sâm mới đưa ánh mắt nhìn về phía thu hoạch quan trọng nhất lần này của mình, là Tử Minh Đại Đế, đây chính là một vị Đại Đế đó, chính Hàn Sâm cũng không nghĩ tới, hắn lại có thể nhanh như vậy đã nắm giữ một Dị Linh cấp Đại Đế.

Chỉ nhìn giới thiệu cũng không nhìn ra cái gì, Hàn Sâm trực tiếp kêu gọi Tử Minh Đại Đế ra.

Tử Minh Đại Đế có chút thật thà đứng ở trước mặt Hàn Sâm, Hàn Sâm nhìn hắn hỏi:

- Anh có lực lượng gì, nói nghe một chút xem.

Tử Minh Đại Đế cũng không nói thêm lời càng thừa thãi, trực tiếp nói tình huống của mình ra một lần.

Lại để cho Hàn Sâm có chút thất vọng là, mặc dù Tử Minh Đại Đế là Đại Đế trời sinh mở ra mười đạo khóa gen, nhưng mà bởi vì lúc y thai nghén sinh cơ khuyết thiếu quá nhiều, thân thể bị ảnh hưởng rất lớn, năng lực chiến đấu thực tế chỉ mạnh hơn Đế Linh bình thường một chút, nhưng mà lại không sánh được với hình thái Đại Đế hoàn toàn.

- Không sao, thân thể bù lại dễ dàng hơn việc mở ra đạo khóa gen thứ mười rất nhiều.

Hàn Sâm cũng không có quá mức chăm chú vào khuyết điểm, hắn biết rõ mở ra đạo khóa gen thứ mười có bao nhiêu khó khăn.

Những Đại Đế tấn thăng hậu thiên đó, có không ít đều không thể mở ra đạo khóa gen thứ mười, Tử Minh Đại Đế trời sinh đã rất mạnh, chỉ là có chút không đủ dinh dưỡng mà thôi.

Nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ra, mặc dù Tử Minh Đại Đế là Đại Đế, vũ lực và chỉ số thông minh cũng rất cao, nhưng lại cực kỳ thiếu kinh nghiệm.

Cũng có lẽ là bởi vì vừa mới dựng dục ra không lâu, mặc dù trí lực của y không thấp, nhưng mà ngoại trừ tiên thiên truyền thừa ra, đối với tất cả đều là hoàn toàn không biết gì hết, quả thực giống như là một tờ giấy trắng.

- Cũng may y là Tiên Thiên Đại Đế vừa mới dựng dục ra, nếu không thì có thần phục hay không cũng thật đúng là rất khó nói.

Hàn Sâm không khỏi cảm thấy có chút may mắn.

Xung quanh Cổ Tháp Tí Hộ Sở này có rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết độc hành, Hàn Sâm có ý định tạm thời ở lại chỗ này, nhìn xem có thể lại săn giết thêm mấy con sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, mau chóng đạt tới siêu cấp thần gen đại viên mãn.

Nghỉ ngơi một hồi, để Kinh Cức Nữ Đế, Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng Tử Minh Đại Đế ở lại chỗ này trông coi Cổ Tháp Tí Hộ Sở, Hàn Sâm thì truyền tống trở về trong Liên Minh.

Hắn và tiểu thiên sứ đều đang suy yếu, tạm thời cũng không có cách nào đi ra ngoài săn sinh vật siêu cấp thần huyết, không bằng trở về Liên Minh tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, chờ đợi thân thể khôi phục rồi nói sau.

Thế nhưng mà Hàn Sâm mới vừa trở lại Liên Minh, liền phát hiện ra máy truyền tin của mình có rất nhiều tin nhắn chưa đọc.

Mở ra xem, trên cơ bản đều là Lâm Vi Vi lưu lại, hơn nữa còn có rất nhiều tin, thoạt nhìn có vẻ là có chuyện rất khẩn cấp.

Hàn Sâm mở ra xem nội dung, lập tức chỉ thấy hình ảnh của Lâm Vi Vi nhảy ra ngoài, vẻ mặt lo lắng nói:

- Cậu đang ở đâu? Thánh Kiếm Tí Hộ Sở bị công kích, tình huống hiện tại rất nguy cấp.

Những tin nhắn sau đó đại khái đều là như thế, thoạt nhìn thì tình huống xác thực là rất không ổn, khiến cho Hàn Sâm không khỏi có chút giật mình.

Tà Tình Đế đang ở Thánh Kiếm Tí Hộ Sở, dùng bổn sự của tên kia, lực lượng có thể uy hiếp được Thánh Kiếm Tí Hộ Sở nhất định là vô cùng không đơn giản.

Hàn Sâm thử liên hệ với Lâm Vi Vi, lập tức liền liên lạc được.

Lâm Vi Vi lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm:

- Rốt cục cậu đã trở về.

- Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm trực tiếp hỏi.

- Thời gian trước có một Dị Linh mang theo một ít dị sinh vật đến công đánh Tí Hộ Sở của chúng ta, Tà Tình Đế giết Dị Linh này, còn giết không ít dị sinh vật, vốn cho là mọi chuyện cứ như vậy đã xong, ai biết được qua không bao lâu sau, Dị Linh kia lại dẫn theo mấy Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết khác giết trở về. Tà Tình Đế bảo chúng tôi trước truyền tống về Liên Minh liên hệ với cậu, nếu như không liên lạc được cậu thì cũng đừng đi vào Tí Hộ Sở. Chúng tôi đều truyền tống đi ra, hiện tại tình huống ở Tí Hộ Sở như thế nào chúng tôi cũng không rõ ràng lắm.

Lâm Vi Vi có chút lo lắng nói ra:

- Tà Tình Đế sẽ không bị giết chứ?

- Tên kia không dễ chết như vậy, tạm thời mọi người không nên vào Tí Hộ Sở, chờ tôi đi xem kỹ rồi nói sau.

Hàn Sâm biết là chỉ sợ mọi chuyện có chút phiền phức rồi.

Nhân vật không sợ trời không sợ đất như Tà Tình, vậy mà lại bảo bọn Lâm Vi Vi đừng đi vào trong Tí Hộ Sở nữa, hiển nhiên y không nắm chắc có thể đối phó được địch nhân.

Sau khi ngắt cuộc gọi, Hàn Sâm cũng không kịp nghỉ ngơi, lại truyền tống trở về trong Tí Hộ Sở, ý định đi tới Thánh Kiếm Tí Hộ Sở bên kia nhìn xem tình huống như thế nào.

Khoảng cách bọn Lâm Vi Vi truyền tống đi ra đã qua bốn ngày, chờ hắn chạy tới chỉ sợ cũng đã không còn kịp nữa rồi, hiện tại Hàn Sâm chỉ là chạy tới xem kết quả.

- Hi vọng Tà Tình Đế không sao đi.

Hàn Sâm cưỡi Kim Mao Hống đi suốt đêm, mang theo tất cả gia sản của mình, hướng về phương hướng Thánh Kiếm Tí Hộ Sở chạy tới.

Lúc Hàn Sâm đuổi tới Thánh Kiếm Tí Hộ Sở, cũng không cảm giác được lực lượng chấn động, hiển nhiên là đại chiến đã xong, xa xa nhìn thấy Thánh Kiếm Tí Hộ Sở bên kia có rất nhiều tường thành cùng kiến trúc sụp đổ, thoạt nhìn xác thực là đã trải qua một trận đại chiến cực kỳ đáng sợ.

Nhưng mà Hàn Sâm lại lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, ngay ở ngoài cửa lớn Tí Hộ Sở, Tà Tình Đế đang nằm ở trên một cái võng phơi nắng, trên lồng ngực còn để một quyển manga.

- Quả nhiên lanh không có việc gì.

Hàn Sâm đi qua vừa cười vừa nói.

Tà Tình Đế ngồi dậy, sách manga từ trên ngực y rơi xuống, Hàn Sâm lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ thấy trên lồng ngực của y có một vết thương, từ trên vết thương kia vậy mà có thể nhìn thấy trái tim đang nhảy nhót ở bên trong, hơn nữa trên vết thương vẫn còn đang chảy máu.

- Vết thương kia là thế nào?

Hàn Sâm biết rõ tổn thương bình thường, có lẽ thân thể Tà Tình Đế đã sớm khôi phục, miệng vết thương sẽ không đến hiện tại vẫn còn chưa khép lại.

- Vết thương này bị một loại lực lượng cổ quái gây thương tích, không có cách nào khép lại, với tôi thì chỉ là chuyện nhỏ, không coi vào đâu cả.

Vẻ mặt của Tà Tình Đế có chút cổ quái nói ra:

- Nhưng mà Tí Hộ Sở này chỉ sợ không giữ được, nếu những người kia tới nữa, không phải một mình tôi có thể giải quyết được nữa, cậu nói bọn Lâm Vi Vi đi tới, mang theo bọn họ rời đi đi.

- Đối thủ là ai?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Người tới đều là thủ hạ của Lôi Ngục Đại Đế, nếu lại có người đến, cho dù không phải là đích thân Lôi Ngục Đại Đế đến, cũng nhất định là một cỗ sức mạnh hết sức mạnh mẽ, không phải một mình tôi có thể địch nổi.

Tà Tình Đế khẽ nhíu mày, miệng vết thương trên lồng ngực lại bắt đầu chảy máu.

- Không phải chỉ có một mình anh.

Hàn Sâm bình tĩnh đi về phía Tà Tình Đế, trên tay thai nghén ra lôi điện màu bạc, đánh lên trên vết thương của Tà Tình Đế.

Chương 1225: Đại Chiến Sắp Tới

Cũng may là lôi điện trị liệu thuật học được từ chỗ Tiểu Ngân Ngân có thể chữa trị tvết thương của Tà Tình Đế, chỉ là bởi vì thân thể của Hàn Sâm còn có chút suy yếu, khó mà chống đỡ được duy nhất một lần hoàn toàn chữa trị, còn cần mấy ngày mới có thể triệt để chữa trị miệng vết thương kia.

Ở trong một tòa cung điện bên trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm mở Tuyệt Tình Bình ra, thả Tình Quân Đế từ bên trong ra.

Tình Quân Đế từ bên trong đi ra, những mầm non Thiên Nguyên Đằng trên người liền lập tức lại bắt đầu chuyển động, khiến cho sắc mặt Tình Quân Đế thay đổi, không biết tại sao Hàn Sâm lại triệu hoán cô ta đi ra.

- Linh.

Hàn Sâm gọi Linh một tiếng, hắn cố ý tìm Linh đến, chính là muốn thử nhìn một chút xem Atula Kinh theo lời Long Đế có thể thật sự khắc chế mầm non Thiên Nguyên Đằng hay không.

Hiện tại đại chiến sắp tới, không biết thực lực của địch nhân như thế nào, nếu như có thể thu phục bọn Tình Quân Đế, đó chính là một nguồn trợ lực to lớn, có thể sẽ có tác dụng mang tính chất quyết định.

Linh đi đến trước mặt Tình Quân, xòe bàn tay ra trực tiếp chém về phía Tình Quân, Tình Quân biến sắc muốn động thủ, nhưng lại bị Hàn Sâm khống chế không có cách nào nhúc nhích.

Mặt mũi Tình Quân tràn đầy vẻ kinh hãi, nhưng lại thấy một luồng lực lượng vô hình trong tay Linh chém lên trên người cô ta, lập tức giết chết những mầm non đó, liền bộ phận đã chui vào trong thân thể cũng bị xóa bỏ đi.

Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ, lần này Long Đế nói không sai, Atula Kinh quả nhiên là khắc tinh của mầm non Thiên Nguyên Đằng, hơn nữa hiệu quả còn tốt hơn hắn tưởng tượng.

Tình Quân vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, cô ta và bọn Khô Cốt đã nghĩ rất nhiều biện pháp, đều không thể xóa bỏ mầm non Thiên Nguyên Đằng, lại không nghĩ ra cô gái trẻ nhân loại này có thể tiện tay xóa bỏ.

- Tình Quân, trong thân thể cô còn có mầm non Thiên Nguyên Đằng nữa không?

Hàn Sâm nhìn Tình Quân hỏi.

Tình Quân kiểm tra thân thể của mình thêm vài lần, cuối cùng lắc đầu nói:

- Đã không có, đã hoàn toàn không cảm giác thấy mầm non Thiên Nguyên Đằng tồn tại.

- Vậy là tốt rồi, gần đây sẽ có cường địch đột kích, tôi cũng cần một ít giúp đỡ, cô đi nói một câu với bọn Khô Cốt, ai muốn quy thuận tôi, tôi có thể giúp bọn họ xóa bỏ mầm non Thiên Nguyên Đằng.

Hàn Sâm dừng một chút lại tiếp tục nói:

- Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Đế Linh phải dâng lên Linh Hồn Chi Thạch, sinh vật siêu cấp thần huyết cần ký kết khế ước.

- Tôi chỉ có thể đi nói, nhưng mà không bảo đảm bọn họ sẽ đồng ý.

Tình Quân nói.

- Đi đi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Tình Quân về lại bên trong Tuyệt Tình Bình, nói chuyện vừa rồi lại, lúc nghe nói có thể xóa bỏ mầm non Thiên Nguyên Đằng, mấy Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết khác đều vui mừng quá đỗi.

Chỉ là nghe được nhất định phải thuần phục với Hàn Sâm, lập tức cả đám đều rối loạn.

- Hắn dựa vào cái gì bảo chúng ta thần phục, lực lượng của hắn liền người yếu nhất trong chúng ta cũng không bằng.

- Hắn cho rằng hắn là Đại Đế à? Vậy mà vọng tưởng để cho chúng ta thần phục, tuyệt đối không có khả năng.

. . .

- Chẳng lẽ mấy người muốn cả đời ở lại bên trong Tuyệt Tình Bình?

Ánh mắt của Tình Quân Đế từ trên người bọn dị sinh vật như Thủy Mị Yêu Linh đảo qua.

- Sợ cái gì, Trường Sinh Đại Đế sớm muộn cũng sẽ tấn chức lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở, chờ tới lúc y tấn chức lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở, mầm non Thiên Nguyên Đằng trên người chúng ta tự nhiên sẽ được giải quyết.

Quỷ Nhãn Thú kêu lên.

Tình Quân Đế lại cười lạnh một tiếng:

- Mày sẽ không ngây thơ cho rằng giải trừ mầm non Thiên Nguyên Đằng là có thể rời khỏi Tuyệt Tình Bình chứ.

Đám sinh vật siêu cấp thần huyết bọn Quỷ Nhãn Thú đều mở to hai mắt nhìn, Quỷ Nhãn Thú trực tiếp kêu lên:

- Chẳng lẽ tiểu tử kia còn dám nhốt chúng ta ở chỗ này hay sao?

- Vây khốn bọn mày ở chỗ này thì có gì ghê gớm đâu? Bọn mày có thể đi ra ngoài không?

Tình Quân bình tĩnh nói.

Một đám sinh vật siêu cấp thần huyết đều cứng lại, mặc dù Tuyệt Tình Bình là chỗ tránh nạn của bọn họ, nhưng mà đồng thời cũng là lao tù của bọn họ, nếu như Hàn Sâm không thả bọn họ đi ra ngoài, liền coi như là bọn họ bỏ đi mầm non Thiên Nguyên Đằng cũng vô dụng.

Tất cả đám sinh vật đều yên tĩnh lại, một hồi lâu sau Thủy Mị Yêu Linh đột nhiên yêu kiều vừa cười vừa nói:

- Tình Quân, làm phiền cô nói với Hàn Sâm một câu, tôi đồng ý ký kết khế ước với hắn.

- Thủy Mị, cô điên rồi?

Quỷ Nhãn Thú trợn to mắt nhìn Thủy Mị Yêu Linh kêu lên.

- Thần phục Hàn Sâm cũng không có gì không được, ít nhất không cần mỗi ngày ở trong này giống như là ngồi tù, còn phải thời thời khắc khắc lo lắng

những mầm non Thiên Nguyên Đằng ở trên người.

Thủy Mị Yêu Linh nói ra.

- Thế nhưng mà, thực lực của hắn như vậy, như thế nào xứng để cho chúng ta thần phục. . .

Quỷ Nhãn Thú vẫn còn có chút không cam lòng.

Tình Quân vào lúc này lại mở miệng nói:

- Quỷ Nhãn, mày có thể xóa bỏ mầm non Thiên Nguyên Đằng không?

- Nếu tôi có thể thì cũng sẽ không đi vào loại địa phương quỷ quái này rồi.

Quỷ Nhãn Thú tức giận nói.

- Mày không thể, nhưng một thủ hạ nhân loại của Hàn Sâm lại có thể tiện tay xóa đi, mày cảm thấy thế nào?

Tình Quân lạnh nhạt nói.

Quỷ Nhãn Thú lập tức khẽ giật mình, Khô Cốt Đế cùng một đám sinh vật siêu cấp thần huyết đều lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

- Mặc kệ là như thế nào, tôi cũng đã quyết định phải ký kết khế ước với Hàn Sâm, Tình Quân cô giúp tôi đi nói đi.

Thủy Mị Yêu Linh nói ra.

- Được.

Tình Quân khẽ gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía bọn Quỷ Nhãn Thú.

. . .

Hàn Sâm một mực nhìn tình huống bên trong tuyệt tình bình, tình huống bên trong tự nhiên đã nhìn rõ ràng, cuối cùng ngoại trừ Nham Thạch Cự

Nhân ra, Khô Cốt Đế, Thủy Mị Yêu Linh cùng Quỷ Nhãn Thú đều lựa chọn thần phục.

Khô Cốt Đế dâng lên Linh Hồn Chi Thạch, Thủy Mị Yêu Linh cùng Quỷ Nhãn Thú thì ký kết huyết chi khế ước với Hàn Sâm, khiến cho thực lực của Hàn Sâm một lần nữa tăng vọt.

Đế Linh: Sát Na Nữ Đế, Kinh Cức Nữ Đế, Khô Cốt Đế, Tình Quân Đế, Tử Minh Đại Đế

Sinh vật siêu cấp thần huyết: Khủng long màu xanh da trời, Phệ Kim Thú, Thủy Mị Yêu Linh, Quỷ Nhãn Thú, Tuyết Cầu.

Hàn Sâm đã có thực lực vượt qua không ít Tí Hộ Sở Đế Linh, hơn nữa còn có Tà Tình Đế, Bảo Nhi và Linh, còn có tiểu thiên sứ cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch, thực lực của Hàn Sâm ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã mạnh mẽ chưa từng có, huống chi còn có những người mở ra khóa gen tương đối ít như Quỷ Anh cùng Kim Mao Hống đều không được tính toán ở bên trong.

Hàn Sâm suy tính một chút, quyết định phải đi xem tình huống của đối thủ trước một chút, biết mình biết người trăm trận trăm thắng, đi xem đến cùng là Lôi Ngục Đại Đế phái bao nhiêu người tới, cũng có thể quyết định là nên đánh hay là lui.

Chỉ là Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm cũng không sợ, nhưng mà dù sao thì Lôi Ngục Đại Đế cũng là Đại Đế có uy tín lâu năm, nếu quả thật là y tự mình mang theo rất nhiều cường giả đến, Hàn Sâm vẫn phải suy nghĩ xem có nên chiến một trận hay không.

Còn không đợi Hàn Sâm rời khỏi Tí Hộ Sở, lại đột nhiên thấy ở trong Hồn Hải truyền đến sóng sức mạnh kỳ dị, một tiếng chim hót giống như quạ đen xuyên phá hư không, Tam Trảo Kim Ô kia vậy mà đã tiến hóa hoàn thành.

Tam Trảo Kim Ô: Thú hồn siêu cấp thần huyết bạo tẩu, dung hợp biến thân.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, thật không ngờ trước khi đại chiến, Tam Trảo Kim Ô đúng lúc hoàn thành tiến hóa, chuyện này đối với Hàn Sâm mà nói

tự nhiên là một tin tức vô cùng tốt, mang ý nghĩa hắn không cần sử dụng trạng thái Siêu Cấp Đế Linh cũng có thể phát huy ra sức chiến đấu cực mạnh.

- Tôi cùng đi với cậu.

Lúc Hàn Sâm chuẩn bị rời khỏi Tí Hộ Sở, Tà Tình Đế đã đi tới nói ra.

- Tôi chỉ đi vụng trộm nhìn tình hình quân địch một chút.

Hàn Sâm nói ra.

- Ở đây chờ đợi bọn họ chạy tới hủy diệt Tí Hộ Sở, không bằng kéo chiến trường ra ngoài, nếu như có thể chiến, vậy liền trực tiếp động thủ, không cần trở lại nữa.

Tà Tình Đế nói.

- Cũng đúng.

Hàn Sâm nghĩ lại cũng đúng, liền mang theo tất cả mọi người, trực tiếp đi tới khu vực Lôi Ngục Đại Đế ở.

Chương 1226: Cơ Hội

- Lão Hoàng, Đại Đế điều động nhiều Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy làm gì thế?

Trong một rừng cây, hai nhân loại vừa đi vừa nói chuyện.

- Hắc hắc, chuyện này cậu không biết đâu, đứa con báu Lôi Ma Đế kia của Đại Đế ở bên ngoài bị tổn thất nặng, nghe nói dẫn theo một Đế Linh cùng một sinh vật siêu cấp thần huyết đi qua, kết quả là ngay cả Lôi Ma Đế cũng tiêu đời luôn, Đại Đế tức giận, mới điều động Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết tới, chuẩn bị muốn đi tiêu diệt người nọ.

một người đàn ông khác có tuổi tác tương đối lớn nói.

- Ai mà trâu bò như vậy à? Liền con trai của Đại Đế cũng dám trực tiếp giết chết.

Thanh niên lúc trước lại hỏi.

- Không biết, chỉ nghe nói là một Đế Linh.

Lão Hoàng nói ra.

- Đáng tiếc ở trong nhân loại chúng ta trong không có cường giả như vậy.

Người trẻ tuổi kia có chút thất vọng nói.

Hai người đi tới phía trước, Lão Hoàng đột nhiên nhìn quanh bốn phía, kỳ quái nói:

- Không đúng, tại sao ở đây có một bãi cỏ thế? Trước kia chưa từng thấy qua.

Người trẻ tuổi cũng nhìn tới, gật đầu nói:

- Trước kia hình như là không có thật, nơi này còn mọc lên một gốc đại thụ trơ trụi nữa, hình như là chưa từng gặp qua, có cần tới nhìn xem hay không?

- Được rồi, chúng ta chỉ là đi tuần tra mà thôi, không nên nhiều chuyện như vậy, miễn khỏi chọc phiền toái ném đi cái mạng nhỏ.

Lão Hoàng nói xong liền xoay người lại, chuẩn bị đi tới chỗ khác tuần tra.

Thế nhưng mà hai người vừa mới quay đầu lại, lập tức bị dọa hoảng sợ một hồi, kêu to lui về phía sau mấy bước, nhìn rõ ràng lại mới phát hiện ra là một người trẻ tuổi đang cười híp mắt đứng ở chỗ đó.

- Cậu làm gì thế? Không biết dọa người như thế sẽ hù chết người à? Không đúng, trước kia tại sao tôi chưa từng nhìn thấy cậu? Cậu mới truyền tống vào à?

Lão Hoàng trừng mắt hỏi người tuổi trẻ kia.

Người trẻ tuổi kia lại mở to hai mắt nhìn Hàn Sâm, đột nhiên hét lên:

- Hàn Sâm. . . cậu là Hàn Sâm. . .

- Như thế nào, Tiểu Triệu, cậu biết hắn?

Lão Hoàng nhìn thanh niên ở bên cạnh đang thét lên hỏi.

- Đương nhiên là biết, con rể của Kỷ Nguyên thủ mà ông không biết sao?

Tiểu Triệu nói thẳng.

- CMN chứ tôi đã vào đây mấy chục năm, khi đó nguyên thủ họ Vương, ai biết ai là con rể của Kỷ Nguyên thủ, hơn nữa mặc kệ hắn ở bên ngoài trâu bò như thế nào, ở chỗ này đều phải ngoan ngoãn.

Lão Hoàng bĩu môi một cái nói.

Tiểu Triệu không để ý tới Lão Hoàng, đi đến trước mặt Hàn Sâm nói ra:

- Hàn Sâm, tại sao cậu lại ở chỗ này? Không nghe nói tới chuyện cậu tiến vào Lôi Ngục Tí Hộ Sở thế?

Hàn Sâm cười nói:

- Tôi không ở Lôi Ngục Tí Hộ Sở, chỉ là đến bên này xem tình huống, vừa rồi hai người nói là Lôi Ngục Đại Đế điều động rất nhiều Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, cụ thể là có bao nhiêu có biết hay không?

Lão Hoàng thuận miệng nói ra:

- Cụ thể không rõ lắm, tôi chỉ nghe người khác nói như vậy, ít nhất cũng có năm sáu con.

- Hai người biết những Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết kia ở nơi nào không?

Hàn Sâm lại hỏi.

- Bọn họ đều ở Lôi Viên bên kia, chúng tôi không vào được, không biết cụ thể bọn họ ở nơi nào.

Lão Hoàng nói ra.

- Cảm ơn, hai người tiếp tục tuần tra đi, đoạn thời gian gần đây tốt nhất không nên quá tới gần Lôi Ngục Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm lại hỏi rõ vị trí Lôi Viên, liền đi vào trong rừng.

Lão Hoàng lại muốn nói thêm cái gì, đã phát hiện ra Hàn Sâm thoạt nhìn đi rất chậm, nhưng mà không biết làm sao cũng đã đi vào trong rừng, căn bản không chờ y nói ra, người đã không thấy đâu nữa.

- Tiểu Triệu, ý vừa rồi của hắn là gì thế? Cái gì gọi là gần đây không nên tới gần Tí Hộ Sở?

Lão Hoàng không hiểu nhìn về phía Tiểu Triệu hỏi.

Gương mặt Tiểu Triệu lại lộ ra vẻ hưng phấn:

- Xem ra mấy ngày gần đây ở Tí Hộ Sở có lẽ sẽ xảy ra đại sự rồi.

- Xảy ra đại sự? Cậu nói là hắn sẽ gây sự ở bên trong Tí Hộ Sở? Tiểu Triệu, cậu không phát sốt đấy chứ?

Lão Hoàng sờ lên trán Tiểu Triệu, vẻ mặt khinh thường nói:

- Đừng nói hắn là thanh niên nhỏ như vậy, coi như là người già tiến vào Tí Hộ Sở hơn một trăm năm cũng không dám gây sự ở bên trong Lôi Ngục Tí Hộ Sở, chuyện đó không khác gì tự sát.

- Hắn không giống.

Tiểu Triệu vẫn hưng phấn như cũ.

Hàn Sâm xuyên qua rừng cây, khoác một cái áo choàng màu đen lên người, lập tức hòa làm một thể với cảnh đêm, hướng về phía Lôi Ngục Tí Hộ Sở kín đáo đi tới.

Dạ Chi Áo Choàng không hổ là chí bảo năm đó của Vĩnh Dạ Nữ Đế, Hàn Sâm đơn giản đã tiềm nhập vào trong Lôi Ngục Tí Hộ Sở, rất nhiều dị sinh vật cùng Dị Linh kia, không có ai có thể phát hiện ra tung tích của hắn.

Dựa theo phương hướng theo lời Lão Hoàng, Hàn Sâm hướng về Lôi Viên kín đáo đi tới, ở trong màn đêm căn bản không ai có thể phát hiện ra tung tích của hắn.

Cái gọi là Lôi Viên, kỳ thật chính là chỗ ở của những Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết thủ hạ của Lôi Ngục Đại Đế, hơn nữa bên trong còn trồng rất nhiều thực vật gen trân quý.

Hàn Sâm còn chưa tiến vào Lôi Viên, liền thấy một con cự thú giống như cự long chiếm giữ ở cửa lớn Lôi Viên, tựa hồ là đang ngủ say.

Chỉ từ khí tức của nó mà xem, liền biết ngay đó là một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm thận trọng đi vào bên trong, con sinh vật siêu cấp thần huyết kia hoàn toàn không phát giác được hắn tiến vào trong Lôi Viên.

Sau khi tiến vào Lôi Viên, Hàn Sâm lập tức thấy được hai con sinh vật siêu cấp thần huyết nữa, Hàn Sâm cũng không kinh động chúng, sau khi lách qua liền dạo một vòng ở trong Lôi Viên.

Dạ Chi Áo Choàng quả nhiên rất thần kỳ, ở đây chí ít có hơn mười con sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh, vậy mà không có một ai phát hiện ra sự hiện hữu của hắn, khiến cho Hàn Sâm càng thêm ngạc nhiên.

- Quả nhiên không hổ là Đại Đế, chỉ là ở trong Lôi Viên đã có nhiều tồn tại siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh như vậy, địa phương khác không biết còn có bao nhiêu, nếu như Lôi Ngục Đại Đế tự mình dẫn người dốc toàn bộ lực lượng, chỉ sợ mình thật đúng là không ngăn nổi.

Hàn Sâm thầm nói.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe được có tiếng người nói chuyện, hướng bên kia nhìn tới, đã thấy hai Đế Linh đang nói chuyện ở bên ngoài vườn cây.

- Lần này Lôi Ngục đại nhân thật sự muốn đích thân xuất chinh à?

Một Đế Linh nói ra.

- Đương nhiên, nghe nói Lôi Ngục đại nhân rất coi trọng Đế Linh kia, nghe Lôi Ngục đại nhân nói, Đế Linh kia lúc trước rất mạnh mẽ, cho nên y muốn đích thân đi thu phục Đế Linh kia.

Một Đế Linh khác nói ra.

Hàn Sâm ở bên cạnh nghe thấy thế trong lòng liền vui vẻ, nếu như Lôi Ngục Đại Đế thật sự muốn đích thân đi, đến lúc đó sẽ để cho hắn có cơ hội thừa dịp.

Hàn Sâm hoàn toàn có thể dựa vào năng lực của Dạ Chi Áo Choàng lẻn vào bên trong Thần Điện Dị Linh, thừa dịp Lôi Ngục Đại Đế kia không có ở đó, đoạt Linh Hồn Chi Thạch của y, đến lúc đó Lôi Ngục Đại Đế có lợi hại hơn nữa cũng vô ích, sinh tử đều ở trong năm ngón tay của Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại nghe thêm trong chốc lát, không nghe được thêm nội dung có tính thực chất gì nữa, nhìn sắc trời thấy đã không còn sớm nữa, liền thối lui ra khỏi Lôi Ngục Tí Hộ Sở.

Mặc dù Dạ Chi Áo Choàng lợi hại, nhưng mà chỉ có thể sử dụng ở trong màn đêm, nếu không phải là ban đêm, cái áo choàng này sẽ vô dụng.

Sau khi Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở dưới mặt đất, cắn răng một cái dung hợp thú hồn Kinh Cức Độc Hạt cấp thần huyết cùng Ẩn Đế Hạt lại với nhau.

Cơ hội lần này ngàn năm khó gặp, Hàn Sâm có ý định dùng hết toàn lực giành lấy Linh Hồn Chi Thạch của Lôi Ngục Đại Đế.

Cũng không có thời gian lại đi tìm thú hồn loại bò cạp khác, chỉ có thể chấp nhận sử dụng Kinh Cức Độc Hạt một chút.

Mặc dù là Lôi Ngục Đại Đế đi ra khỏi Tí Hộ Sở, nhưng mà nhất định sẽ lưu lại trọng binh canh gác, đến lúc đó chỉ sợ sẽ có một phen khổ chiến.

Dù sao thì cảnh đêm không chiếu vào trong Thần Điện Dị Linh được, cuối cùng còn phải bằng thực lực giết vào.

Chương 1227: Lôi Ngục Đại Đế

Hàn Sâm vào mỗi đêm đều sử dụng Dạ Chi Áo Choàng lẻn vào Lôi Ngục Tí Hộ Sở xem xét tình huống, cho đến tận ngày thứ sáu, rốt cục phát hiện ra trong Lôi Viên ít đi rất nhiều Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm rốt cuộc biết cơ hội của mình đã tới.

Quay trở lại Tí Hộ Sở dưới mặt đất, Hàn Sâm triệu tập tất cả nhân thủ tới, nói rõ kế hoạch đoạt Linh Hồn Chi Thạch của mình.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không áp dụng kế hoạch ngay lập tức, lại liên tiếp quan sát thêm hai buổi tối nữa, một là xác định Lôi Ngục Đại Đế đã rời khỏi Tí Hộ Sở, thứ hai cũng là chờ cho bọn họ đi xa một chút, khoảng cách gần quá nói không chừng Lôi Ngục Đại Đế còn có thủ đoạn gì có thể mau chóng trở về.

Rất nhanh Hàn Sâm đã xác định được xác thực là Lôi Ngục Đại Đế đã đi ra Tí Hộ Sở, nhưng mà tình huống bên trong Thần Điện Dị Linh thì Hàn Sâm lại không có cách nào biết rõ, cửa lớn của Thần Điện Dị Linh một mực được canh giữ, nếu như hắn đẩy cửa ra, năng lực của Dạ Chi Áo Choàng sẽ mất đi hiệu lực, đây cũng là chuyện không có biện pháp, mặc dù Dạ Chi Áo Choàng thần kỳ, nhưng cũng không phải là vô địch.

Cho tới tận đêm ngày thứ ba, Hàn Sâm mới mang theo tất cả mọi người, có thể thu nhập vào trong Hồn Hải thì thu vào trong Hồn Hải, không thể thu vào Hồn Hải liền cất vào trong Tuyệt Tình Bình, sau đó phủ thêm Dạ Chi Áo Choàng, thừa dịp ban đêm yểm hộ một lần nữa tiến vào trong Lôi Ngục Tí Hộ Sở.

Thần Điện Dị Linh ngay ở phía sau cùng của Lôi Viên, trong Lôi Viên còn lại bảy tám sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh nhưng cũng không cần phải lo lắng, bọn chúng không phát hiện ra Hàn Sâm được.

Chờ bọn chúng đuổi tới, Hàn Sâm đã nhảy vào bên trong Thần Điện Dị Linh rồi.

Duy nhất cần lo lắng là trong Thần Điện Dị Linh có bao nhiêu sinh vật siêu cấp thần huyết bảo vệ, nếu như không thể giải quyết hết chúng trong thời gian ngắn lấy được Linh Hồn Chi Thạch, vậy thì có chút nguy hiểm rồi.

Cơ hội như vậy đương nhiên Hàn Sâm sẽ không bỏ qua, hiện tại cho dù trở về trông coi Thánh Kiếm Tí Hộ Sở cũng không thủ được, tranh phong với Đại Đế chân chính vẫn có chút khó khăn.

Tử Minh Đại Đế hiện tại còn chỉ có thể coi là nửa Đại Đế, khẳng định không phải là đối thủ của Lôi Ngục Đại Đế, hơn nữa Lôi Ngục Đại Đế mang theo nhân thủ không ít hơn Hàn Sâm.

Hiện tại cơ hội duy nhất có thể bảo trụ Thánh Kiếm Tí Hộ Sở đả kích Lôi Ngục Đại Đế, chính là nhân cơ hội đoạt lấy Linh Hồn Chi Thạch của y.

Dưới sự yểm hộ của cảnh đêm, Hàn Sâm xe nhẹ đường quen đi vào trong Lôi Viên, nhìn những thực vật gen trong Lôi Viên đó, Hàn Sâm không khỏi thầm nuốt nước miếng, trong lòng âm thầm nảy sinh ác độc:

- Đợi mình lấy được Linh Hồn Chi Thạch xong, nhất định phải hút sạch đám thực vật gen này.

Một lần nữa đi tới trước Thần Điện Dị Linh, nhìn thần điện giống như là cổ miếu kia, Hàn Sâm tận khả năng đến gần cửa lớn.

Không có chút do dự gì, trực tiếp thả tất cả sức chiến đấu ra ngoài, tiểu thiên sứ, Kỵ Sĩ Phản Nghịch, từng Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết lập tức đều xuất hiện ở bên ngoài cửa chính Thần Điện, nguyên một đám bộc phát ra lực lượng kinh khủng, đánh tới phía của lớn của Thần Điện Dị Linh.

Toàn bộ Thần Điện Dị Linh bộc phát ra lôi điện màu đen, hóa thành lưới điện quỷ dị, muốn ngăn lực lượng của bọn họ lại.

Thế nhưng mà nhiều lực lượng kinh khủng như vậy đồng thời bộc phát, căn bản không phải lưới điện kia có thể ngăn cản được, lưới lôi điện màu đen trực tiếp bị xé nứt, cửa lớn của Thần Điện Dị Linh cũng bị nổ nát.

OÀ..ÀNH!

Toàn bộ Lôi Ngục Tí Hộ Sở tựa hồ cũng bị rung động run lên một cái, tiếng ầm ầm chấn cho màng tai người cơ hồ muốn vỡ ra.

Lão Hoàng cùng Tiểu Triệu đang vây quanh đống lửa nói chuyện, Lão Hoàng vẫn còn phàn nàn:

- Tiểu Triệu, không phải cậu đã nói con rể của nguyên thủ gì đó kia sẽ có động tác lớn hay sao? Nhưng giờ ngay cả cái rắm đều không thả, tôi đã sớm nói với cậu, thanh niên trẻ như vậy căn bản không có tác dụng gì, chỉ có thể lừa gạt lừa đám thanh niên không có kiến thức các cậu. . .

Lời của Lão Hoàng còn chưa nói hết, chợt nghe một tiếng ầm vang, mặt đất run lên, đem người hắn đều lật ngược.

- CMN, xảy ra chuyện gì thế?

Lão Hoàng từ dưới đất bò dậy, la mắng một tiếng.

Tiểu Triệu lại nhìn tới phương hướng Lôi Viên kêu lên:

- Lão Hoàng ông mau nhìn, Lôi Viên bên kia hình như đã xảy ra chuyện, không phải là Hàn Sâm động thủ rồi đấy chứ?

- Chuyện đó làm sao có thể.

Lão Hoàng nhìn về phía Lôi Viên, lại có chút ngẩn người, chỉ thấy Lôi Viên bên kia có các loại ánh sáng ngút trời, dây leo Kinh Cức giống như là cự long bay lên, thoạt nhìn giống như là đã thật sự xảy ra chuyện.

- Mau lên, gọi người của chúng ta rời khỏi Tí Hộ Sở, miễn khỏi tự giết lẫn nhau.

Tiểu Triệu nói xong liền lao đi.

- Không phải là hắn thật đấy chứ?

Lão Hoàng vẫn lộ ra vẻ hoài nghi, có chút không dám tin tưởng.

. . .

Bên trong Thần Điện Dị Linh, bốn Đế Linh cùng bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết bảo vệ lấy Dị Linh Thần, mà sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh ở trong Lôi Viên cũng đều vọt tới bên này.

Hàn Sâm ra lệnh một tiếng, bọn Kinh Cức Nữ Đế liền ngăn cản Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết từ trong Lôi Viên xông tới, mà Hàn Sâm cùng Tà Tình Đế thêm Tử Minh Đại Đế, tiểu thiên sứ đều phóng vào bên trong Thần Điện Dị Linh.

Những sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh đó đều bị những người khác ngăn cản, Hàn Sâm trực tiếp hóa thành Tam Trảo Kim Ô, dùng Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ bay tới cái trán của Dị Linh Thần như lôi thần kia.

Hiện tại ý nghĩ duy nhất của Hàn Sâm chính là bằng tốc độ nhanh nhất lấy xuống Linh Hồn Chi Thạch, không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào, để tránh đêm dài lắm mộng.

Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết trông coi Linh Hồn Chi Thạch tức giận gào thét, nhưng mà bị bọn Tà Tình Đế, tiểu thiên sứ ngăn cản, căn bản không ai có thể xông lại ngăn cản Hàn Sâm, móng vuốt của Tam Trảo Kim Ô do Hàn Sâm biến thành cơ hồ đã sắp đụng tới khối Linh Hồn Chi Thạch có lôi điện nhảy nhót kia.

Đột nhiên lôi điện ở trước mặt bắn ra, một ma thần do lôi điện màu đen biến thành từ trong đó đi ra, thình lình đúng là Lôi Ngục Đại Đế.

Lôi Ngục Đại Đế hiện tại đã phẫn nộ tới cực điểm, y chinh chiến trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã không biết bao nhiêu năm tháng, còn chưa bao giờ chật vật như thế, lại bị ép không thể không tự sát trở lại Tí Hộ Sở.

Nhìn rõ ràng tất cả mọi chuyện trước mắt cùng con Kim Ô Hỏa Điểu đang chộp tới Linh Hồn Chi Thạch kia, Lôi Ngục Đại Đế đã cực kỳ cuồng nộ, nhưng mà ánh mắt lại vô cùng lạnh lẽo, một tay vỗ tới phía Kim Ô.

Lập tức lôi điện ở trong lòng bàn tay y tạo thành một cái lỗ đen, lôi điện ở trong đó bóp méo không gian, tạo thành vòng xoáy kỳ dị, lực hút kinh khủng giống như muốn hút tất cả vào trong lỗ đen lôi điện kia.

Hàn Sâm cảm thấy lực hút khủng bố kia, không nói hai lời, trực tiếp đem Tuyết Cầu lún phún ném tới phía lỗ đen lôi điện.

Tuyết Cầu ở trên không trung bị hù lập tức ngưng tụ ra quả cầu màu trắng, trực tiếp đụng vào trong lỗ đen lôi điện.

Quả cầu tiến vào trong lỗ đen, chỉ thấy lôi điện màu đen bên trong điên cuồng đánh loạn, đánh quả cầu kia vặn vẹo lôi kéo giống như là kẹo da trâu, nhưng từ đầu đến cuối lại không bị xé nứt.

Hàn Sâm không thể nghĩ Lôi Ngục Đại Đế lại có thể trở lại nhanh như vậy, nhưng mà hiện tại đã không còn đường lui nữa, chỉ có thể toàn lực chiến một trận, đột phá ngăn cản của Lôi Ngục Đại Đế, đoạt được khối Linh Hồn Chi Thạch kia.

Thân ảnh giống như là Phượng Hoàng trong nháy mắt xuyên qua thời không, chộp tới Linh Hồn Chi Thạch của Lôi Ngục Đại Đế.

Toàn bộ dị sinh vật giống như nước thủy triều ở bên trong Tí Hộ Sở cũng đã xông tới Lôi Viên, số lượng nhiều không có cách nào tưởng tượng.

Rất nhiều Đế Linh tự sát trở về cũng đều xông tới Lôi Viên, toàn bộ Lôi Ngục Tí Hộ Sở giống như là địa ngục, khắp nơi đều là sinh vật cực kỳ kinh khủng bộc phát ra lực lượng khó có thể tưởng tượng.

Chương 1228: Giấc Mơ Khó Tin

OÀ..ÀNH!

Lôi điện lướt ngang hư không đánh tới, Lôi Ngục Đại Đế xé toang không gian, trực tiếp đánh tới sau lưng của Hàn Sâm đã biến thành Kim Ô, muốn trực tiếp đánh Hàn Sâm cùng hư không thành hư vô.

Hàn Sâm biết mình căn bản không có đường lui, gặp phải cường giả cấp Đại Đế, không thành công thì thành nhân, hoàn toàn không để ý tới Lôi Ngục Đại Đế ở sau lưng, toàn bộ lực lượng đều tập trung ở phía trên Kim Ô trảo, chộp tới khối Linh Hồn Chi Thạch kia.

Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ đã bị vận dụng đến cực hạn, thời gian gia tốc cùng xuyên qua không gian đồng thời gia trì ở trên thân, khiến cho Kim Ô thân giống như là đã vượt qua thời không, chụp vào Linh Hồn Chi Thạch.

Chim lửa cuồng liệt, sấm đánh kinh thiên, tốc độ nhanh tới không thể tưởng tượng nổi, cơ hồ là đồng thời lúc Hàn Sâm đụng phải Linh Hồn Chi Thạch, lôi điện khủng bố đến ngay cả hư không cũng có thể đục lỗ đã rơi lên trên người hắn.

Khó có thể phân ra trước sau, thật sự đều quá nhanh, cơ hồ đã đạt tới tốc độ ánh sáng, đừng nói là mắt thường, coi như là dùng dụng cụ cũng rất khó phân biệt ra được rốt cuộc là ai nhanh hơn một chút.

Thế nhưng mà sắc mặt của Lôi Ngục Đại Đế lại biến đổi, trong chớp mắt triệt để bộc phát ra tất cả lực lượng kia, hậu quả xấu do y tự sát cưỡng ép từ trong Linh Hồn Chi Thạch đi ra rốt cục đã xuất hiện.

Dưới trạng thái hư nhược dùng Đại Đế thân cưỡng ép đi ra khỏi Linh Hồn Chi Thạch, khiến cho sau khi lực lượng của y bộc phát đến một cái cực hạn, bắt đầu sinh ra cảm giác suy yếu mãnh liệt, không thể đột phá cực hạn của bản thân, phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất.

Bành!

Lôi điện màu đen vặn vẹo hư không đánh lên trên lưng Kim Ô, khiến cho lông Kim Ô sau lưng Hàn Sâm hoàn toàn bị đánh thành than cốc, liền máu thịt bên trên sống lưng cũng đã bị phá huỷ, dòng điện kinh khủng rất nhanh đã lan tràn trên người Hàn Sâm, chỉ cần thời gian một cái nháy mắt cũng có thể khiến toàn bộ thân thể Hàn Sâm hóa thành than cốc.

Cơ hồ là đồng thời lúc đó, Kim Ô trảo cũng đã đâm vào trong Linh Hồn Chi Thạch. Hàn Sâm căn bản là không có thời gian móc Linh Hồn Chi Thạch ra, chỉ cần một tích tắc do dự, chỉ sợ cả người Hàn Sâm sẽ bị lôi điện hóa thành than cốc.

Ở bên trong ánh mắt kinh hãi của Lôi Ngục Đại Đế, Kim Ô trảo lập tức đâm rách Linh Hồn Chi Thạch, chỉ thấy Linh Hồn Chi Thạch do lôi điện ngưng tụ chia năm xẻ bảy, vẩy ra ở trên không trung.

Đồng thời với lúc Linh Hồn Chi Thạch vỡ nát, Lôi Ngục Đại Đế cùng lôi điện màu đen kinh khủng kia đều biến mất không còn tăm tích.

Bành!

Hàn Sâm trở lại thân người rơi xuống mặt đất, phía sau lưng là một mảnh cháy đen, cơ hồ đứng không vững, mà những Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết khác đều dừng lại một chút, giống như đã bị định ở một chỗ.

Sau đó chúng mới kịp thời phản ứng lại, sau trước chạy ra ngoài Tí Hộ Sở.

- Đừng để cho bọn chúng chạy!

Hàn Sâm kêu to ra lệnh cho bọn tiểu thiên sứ truy kích những sinh vật siêu cấp thần huyết đó.

Đó cũng đều là siêu cấp thần gen a, Hàn Sâm thật không ngờ sau khi Lôi Ngục Đại Đế tự sát, lại có thể rất nhanh từ trong Linh Hồn Chi Thạch đi ra, bất đắc dĩ chỉ có thể hủy Linh Hồn Chi Thạch của y, bỏ lỡ một vị Đại Đế, những sinh vật siêu cấp thần huyết đó không thể bỏ lỡ nữa, có thể giết thêm con nào hay con nấy.

Tử đao trong tay Tử Minh Đại Đế điên cuồng chém, đem một con sinh vật siêu cấp thần huyết đang muốn chạy trốn trực tiếp chém giết ở trên không trung, chém đầu lâu con cự thú giống như cự long kia xuống.

Tiểu thiên sứ cũng bay lên trời, xông về một con sinh vật siêu cấp thần huyết khác.

Kinh Cức Đằng giống như là cự long đã quấn lấy hai con quái điểu bay lên trời, khiến cho chúng khó có thể đào thoát chạy đi.

Tuyết Cầu cũng cáo mượn oai hùm đứng ở trên lưng Lam Long, vừ kêu vừa nhảy chỉ huy Lam Long truy kích một Đế Linh.

Lão Hoàng cùng bọn Tiểu Triệu đã mang theo nhân loại ở trong Tí Hộ Sở đi ra trước một bước, đột nhiên bọn họ chỉ cảm thấy thân thể chấn động, khế ước ký kết với Dị Linh vậy mà đã được giải trừ.

Hoàng lão đều có chút ngây người rồi, không thể tin được tự lẩm bẩm:

- Điều này sao có thể. . . khế ước đã được giải trừ. . .

- Khế ước của tôi cũng đã được giải trừ. . . của tôi cũng được giải trừ. . .

Tất cả mọi người đều vui mừng kêu lên, cả đám đều cơ hồ cho rằng mình đang nằm mơ.

- Hàn Sâm đã công phá Tí Hộ Sở, giết Lôi Ngục Đại Đế!

Tiểu Triệu càng thêm hưng phấn kêu lên.

- Điều đó không có khả năng. . . đó chính là Đại Đế. . . làm sao có thể. . .

Lão Hoàng vẫn còn có chút không thể tin được, lời nói có chút không mạch lạc nói ra.

Tiểu Triệu lại chỉ tới phương hướng Tí Hộ Sở kêu lên:

- Mấy người mau nhìn, dị sinh vật cùng Dị Linh đó đều đang chạy trốn, nhất định là Hàn Sâm đã dẹp xong Tí Hộ Sở giết Lôi Ngục Đại Đế!

Bọn Lão Hoàng nhìn về phương hướng Tí Hộ Sở, lập tức khiếp sợ mở to hai mắt ra nhìn.

Chỉ thấy dị sinh vật giống như nước thủy triều cùng Dị Linh từ trong Tí Hộ Sở vọt ra, nguyên một đám giống như chỉ hận là không sinh ra thêm hai cái đùi, một con chạy nhanh hơn một con.

Chỉ là những dị sinh vật cao cấp đó chà đạp, cũng không biết đã giết chết bao nhiêu dị sinh vật cấp thấp.

Dị sinh vật cùng Dị Linh trước kia theo bọn họ nghĩ là vô cùng mạnh, lúc này cả đám đều giống như chó nhà có tang, đâu còn có nửa phần uy phong thường ngày.

Một con cự long bay lên không trung muốn chạy trốn, đã thấy một thân ảnh màu tím giống như tử thần ngang trời chém tới, lập tức chém đầu lâu của con cự long kia xuống.

Máu tươi vung khắp trời cao, thân thể cự long rơi xuống, đập sập một mảng lớn kiến trúc trong Tí Hộ Sở, toàn bộ Tí Hộ Sở đều rung động run lên một cái.

Từng sợi dây leo hệt như chân long quấn chặt lấy hai con quái điểu kinh khủng, mặc kệ cho quái điểu giãy dụa như thế nào, cũng giãy không nổi Kinh Cức trói buộc.

Một thân ảnh xinh đẹp giống như thiên sứ bay ngang qua bầu trời, một thanh đại kiếm trong suốt hiện lên, đầu của hai con sinh vật siêu cấp thần huyết kia lập tức bay lên giữa không trung, máu màu đen cùng lông vũ rơi xuống như mưa.

- Ở trước mặt bổn đại gia, tất cả Đế Linh đều là hổ giấy, đi chết đi.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc sơmi hoa và quần cộc, còn đeo kính râm bay ngang qua bầu trời, trên nắm tay mang theo dị quang màu bạc kinh khủng, một quyền đánh một Đế Linh toàn thân đều bao bọc ở bên trong thiết giáp chia năm xẻ bảy, trực tiếp nổ thành mưa máu.

Bọn Lão Hoàng nhìn nguyên một đám sinh vật khủng bố mà bình thường bọn họ ngay cả tư cách ngưỡng mộ đều không có, lúc này lại bị tàn sát giống như gà chó, quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

- Những người này hình như không phải. . . nhân loại. . . nhỉ. . .

Lão Hoàng có chút sợ mất mật nói.

Tiểu Triệu lúc này cũng có chút ngây người, những nhân vật khủng bố mạnh mẽ kia, thấy thế nào cũng không giống như là nhân loại, khiến cho Tiểu Triệu cũng có chút mê mang.

Toàn bộ dị sinh vật cùng Dị Linh ở trong Tí Hộ Sở trốn thì trốn chết thì chết, Tí Hộ Sở Đại Đế lớn như thế, không bao lâu sau cũng đã hoàn toàn tĩnh mịch, mà khắp nơi trên mặt đất đã sớm máu chảy thành sông.

Bọn Lão Hoàng đột nhiên nhìn thấy một quái vật khô lâu lao đến chỗ bọn họ bên này, trong lòng lập tức kinh hãi, vừa rồi bọn họ tận mắt nhìn thấy quái vật khô lâu kia gõ tâm cốt trong tay, trái tim của ngàn vạn dị sinh vật cùng Dị Linh đều trực tiếp nổ tung, chết một mảng lớn.

Lúc này nhìn thấy quái vật khô lâu kia vậy mà xông lại chỗ bọn họ bên này, mỗi một người đều cực kỳ kinh hãi, đanh định chạy nhưng lại phát hiện ra đã không còn kịp nữa rồi.

Mắt thấy khô lâu quái vật kia cười cười đi tới trước mặt bọn họ, vừa định gõ lên cốt khúc giết người như ngóe kia, lại đột nhiên nghe được một âm thanh vang lên.

- Khô Cốt, đó là người một nhà, đừng tổn thương bọn họ.

Đồng thời lúc bọn Lão Hoàng nghe được âm thanh kia, chỉ thấy khô lâu kinh khủng kia cung kính lui qua một bên, từ bên trong cửa lớn của Tí Hộ Sở, một con hoàng kim cự thú y hệt sư tử đi ra, mà người cưỡi trên lưng hoàng kim cự thú lại chính là Hàn Sâm.

Nguyên một đám nhân vật khủng bố bay về tới trước mặt Hàn Sâm, giống như là kỵ sĩ trung thành hướng Hàn Sâm đang cưỡi cự thú hành lễ phục

mệnh, sau đó giống như người hầu đi theo bên cạnh Hàn Sâm.

Bọn Lão Hoàng nhìn đều có chút ngây dại, cơ hồ cho rằng mình đang ở trong một giấc mơ, một giấc mơ khó tin.

Chương 1229: Lễ Vật Cho Em

Ngay thời điểm biết thân thể Hàn Sâm đã khôi phục kia, tất cả mọi người đều biết rõ Hàn Sâm nhất định sẽ làm ra một chút chuyện, hắn chính là một tên không biết an phận.

Thế nhưng mà không có ai từng nghĩ tới, Hàn Sâm làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đánh hạ một Tí Hộ Sở cấp Đại Đế, đây quả thực là chuyện khiến cho người ta không thể tin được, mặc dù là ở thời đại đã có người đã lấy được siêu cấp thần gen này, cũng không có ai dám nghĩ tới việc này.

Đó chính là Tí Hộ Sở cấp Đại Đế đấy, trước kia không biết Đại Đế cùng Đế Linh là tồn tại như thế nào thì cũng thôi đi, hiện tại càng ngày càng nhiều nhân loại biết tới sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh là tồn tại dạng gì, cũng càng biết rõ muốn đánh xuống một Tí Hộ Sở cấp Đại Đế khó khăn tới chừng nào.

Nhưng bọn họ lại không thể không tin, Lôi Ngục Đại Đế cũng là một Đại Đế nổi tiếng, người biết rõ y cũng không ít, đây là chuyện không giả dối được.

Hơn nữa nhân loại được giải cứu ra từ trong Lôi Ngục Tí Hộ Sở có hơn ba mươi người, già nhất đã hơn hai trăm tuổi, trẻ tuổi nhất mới đi vào không đến một năm.

Tất cả mọi người bọn họ đều có thể chứng minh Hàn Sâm đã đánh hạ Lôi Ngục Tí Hộ Sở, lại còn chém giết Lôi Ngục Đại Đế và khá nhiều sinh vật

siêu cấp thần huyết, Đế Linh.

Trong số người được giải cứu ra nổi danh nhất có một vị có danh hiệu là cha đẻ của chiến giáp sinh vật siêu cấp Hoàng Thiên Trạch, Hoàng Thiên Trạch đã mất tích hơn sáu mươi năm, cũng được Hàn Sâm giải cứu ra từ Lôi Ngục Tí Hộ Sở, hơn nữa Hoàng Thiên Trạch cũng xác nhận lời của những người khác đều chân thật đáng tin.

Toàn bộ Liên Minh đều điên cuồng rồi, tất cả các tạp chí lớn đều đang tranh nhau đưa tin chuyện Hàn Sâm đánh hạ được Tí Hộ Sở Đại Đế, chuyện này đối với cả nhân loại mà nói đều là tin tức cực kỳ phấn chấn.

Trước kia cao tầng Liên Minh không cho báo chí đưa tin về không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thậm chí không cho phép Siêu Việt Giả tùy ý tiết lộ thông tin về không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đó là bởi vì sợ tình cảnh bi thảm của nhân loại trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, làm cho kẻ đến sau khủng hoảng, làm cho những người mới không dám tiến vào bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Nếu như xảy ra tình huống như vậy, nhân loại sẽ vĩnh viễn không thể chinh phục không gian thứ ba Tí Hộ Sở, không có khả năng phát triển tới tầng cao hơn.

Mặc dù có được tính nguy hiểm nhất định, nhưng mà vì chỉnh thể tiến hóa của nhân loại, không gian thứ ba Tí Hộ Sở nhất định phải chinh phục, nếu không nhân loại cũng chỉ có thể dậm chân tại chỗ.

Sinh vật tiến hóa giống như đi ngược dòng nước, nếu như không thể một mực tiến hóa lên tầng cao hơn, như vậy chỉ có thể bị thời đại đào thải, ai cũng không biết trong vũ trụ còn có chủng tộc mạnh mẽ nào quật khởi hay không.

Tin tức Hàn Sâm đánh hạ Tí Hộ Sở Đại Đế vừa ra, cao tầng Liên Minh chẳng những không ngăn cản, còn thuận thế tăng cường đưa tin cùng tuyên truyền, thuận tiện cũng tuyên truyền một ít tư liệu về không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thậm chí coi Hàn Sâm thành anh hùng mới của nhân loại để tuyên truyền.

- Tí Hộ Sở Đại Đế, rốt cuộc hắn làm như thế nào được?

Tần lão gia tử xem báo, nhịn không được tán thưởng một tiếng.

Sau khi Triệu Thất đọc tin thì sắc mặt lại âm trầm, bọn họ có được Thiên Sứ Gen dịch, nhưng đến hiện tại cũng không thể đánh hạ cho dù là một Tí Hộ Sở Đế cấp ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Hàn Sâm lại đánh hạ xong Tí Hộ Sở Đại Đế, khiến cho Triệu Thất cảm thấy rất không dễ chịu.

- Thật sự muốn cùng Hàn Sâm chinh chiến ở trong Tí Hộ Sở a!

Chúng thần chi tử Lưu Manh xem tin tức, dòng máu trong thân thể cũng không nhịn được sôi trào lên, nhưng mà nhớ tới vị lão gia bên trong nhà kia, lại giống như là quả bóng da xì hơi.

Đường Chân Lưu vừa cười vừa nói:

- Thằng này, yên lặng nhiều năm như vậy, vừa mới ra đã làm lớn như thế, Tí Hộ Sở Đại Đế, đây chính là Tí Hộ Sở Đại Đế đó, rốt cuộc hắn làm như thế nào?

- Tôi muốn đi tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Y Đông Mộc xem xong tin tức, chỉ nói một câu, sau đó liền trực tiếp truyền tống vào trong thế giới Tí Hộ Sở.

Sau khi Lâm Phong xem tin tức thì lại yên lặng đi tới phòng luyện công.

Trong lúc nhất thời toàn bộ Liên Minh đều đang bàn luận về Hàn Sâm cùng Tí Hộ Sở Đại Đế, bởi vì một ít tình huống trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở được Liên Minh công bố ra, khiến cho dân chúng thảo luận càng thêm nhiệt liệt.

Mà lúc này Hàn Sâm vốn được nâng lên thành anh hùng nhân dân, lại đang ngốc ngốc bưng lấy một đống đồ vật, chảy nước miếng ở đó cười ngây ngô.

- Của mình. . . đều là của mình. . .

Hàn Sâm ôm một đống nhỏ gen sinh mệnh tinh hoa, nước miếng đều không khống chế nổi nhỏ xuống.

Liền Bảo Nhi ở bên cạnh đều vô cùng khinh bỉ liếc nhìn Hàn Sâm, sau đó leo ra ngoài gian phòng đi tìm Linh, thật sự chịu không được bộ dáng hai lúa chưa trải đời kia của cha bé.

Hàn Sâm cũng không để ý nhiều như vậy, ôm gen sinh mệnh tinh hoa vào trong ngực hôn lấy hôn để, quả thực còn yêu thích hơn cả con ruột.

Lần này tổng cộng đã săn giết sáu con sinh vật siêu cấp thần huyết, sáu khối gen sinh mệnh tinh hoa tới tay, trong đó còn có thịt của hai con sinh vật siêu cấp thần huyết huyết còn giữ lại, thú hồn siêu cấp thần huyết cũng đã lấy được một cái.

Thu hoạch vô cùng khổng lồ, đáng tiếc duy nhất là không có Đế Linh nào muốn thần phục, cuối cùng đã giết ba Đế Linh, những người khác đều chạy mất.

Nhưng mà Hàn Sâm đối với thu hoạch lần này đã hết sức hài lòng, đặc biệt là một cái thú hồn siêu cấp thần huyết kia.

Thú hồn dung hợp biến thân "Cổ Ma Binh" hình người, sau khi biến thân chính là một chiến sĩ có được áo giáp cùng đôi cánh ác ma, có thể tăng cường biên độ lực lượng cùng tốc độ rất lớn, có được lực phòng ngự cùng năng lực phi hành rất tốt, quan trọng nhất là biến thân hình người, để cho Hàn Sâm có thể ở dưới trạng thái biến thân không chút kiêng kỵ sử dụng các loại võ kỹ nhân loại, mà không có nhiều hạn chế như Tam Trảo Kim Ô.

Hàn Sâm không lập tức hấp thu những viên gen sinh mệnh tinh hoa đó, mà trở lại Liên Minh trước, chia xẻ niềm vui sướng của mình với Kỷ Yên Nhiên.

Nếu như nói vừa bắt đầu tiến vào thế giới Tí Hộ Sở là vì sinh tồn, là vì để cho mình và người nhà sinh hoạt tốt hơn, như vậy hiện tại Hàn Sâm lại là đơn thuần ưa thích loại cảm giác trở nên mạnh mẽ này.

Hơn nữa cũng có rất nhiều chuyện cần Hàn Sâm phải trở nên mạnh mẽ, chỉ có sau khi trở nên mạnh mẽ mới có thể tiếp cận tới chân tướng, mà sẽ không để cho mình bị thương.

Kỷ Yên Nhiên cũng hết sức mừng rỡ:

- Nghe anh nói như thế, em cũng có loại xúc động muốn đi vào trong Tí Hộ Sở cùng anh, hai chúng ta cùng nhau chinh phục.

- Tạm thời vẫn không nên, không gian thứ ba Tí Hộ Sở thật sự quá hung hiểm, không biết em sẽ truyền tống đi tới chỗ nào. Chờ một chút, lại cho anh thêm chút thời gian, chờ anh đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đến lúc đó mặc kệ em truyền tống đi tới chỗ nào trong đó, cũng sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì, khi đó lại để cho mẹ cùng Tiểu Nghiên cùng đi lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm vội vàng để cho Kỷ Yên Nhiên bỏ đi ý nghĩ nguy hiểm kia.

Thời gian hắn ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã đủ lâu, rất rõ ràng không gian thứ ba Tí Hộ Sở nguy hiểm cỡ nào, vận may không tốt, sau khi tấn chức trực tiếp bị đùa chết cũng là chuyện thường xuyên xảy ra.

- Thật sự có thể đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở sao?

Kỷ Yên Nhiên có chút không dám tin tưởng nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm bế Kỷ Yên Nhiên lên, để cô ngồi lên trên đùi mình, hung hăng đánh vài cái lên bờ mông, đánh cho vang lên bành bạch.

- Sao anh lại đánh em?

Hai gò má Kỷ Yên Nhiên hiện lên hai luồng đỏ ửng, giọng dịu dàng buồn bực nói.

- Cũng dám không tin lão công đại nhân của em, nên đánh.

Hàn Sâm vừa nói vừa ba ba ba đánh cho mấy bàn tay lên trên bờ mông vừa tròn vừa vểnh lên đằng kia.

Đánh cho Kỷ Yên Nhiên dịu dàng rên rỉ, rất nhanh bàn tay đánh lên đã nhẹ đi rất nhiều, từ lúc nào đã biến thành vuốt ve, không bao lâu sau trong phòng đã là một mảnh xuân quang.

- Anh muốn đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở làm lễ vật cho em.

Hàn Sâm vừa tung hoành ngang dọc, vừa phát ra tuyên ngôn của bản thân.

. . .

Hàn Sâm ở trong nhà nghỉ ngơi vài ngày, hôm nay lúc Kỷ Yên Nhiên trở về, đưa một đống thẻ nhớ tới trước mặt Hàn Sâm.

- Đây là vật gì?

Hàn Sâm nhìn những tấm thẻ nhớ đó, nghi hoặc nhìn Kỷ Yên Nhiên hỏi.

- Gần đây số lượng phi thuyền tiêu thụ bên trong tiệm của chúng ta tăng lên rất mãnh liệt, rất nhiều người đều từ tinh cầu của họ chuyên môn đến tiệm của chúng ta mua phi thuyền, yêu cầu duy nhất của bọn họ là, hy vọng có thể được anh tự tay kí tên.

Kỷ Yên Nhiên vừa cười vừa nói.

- Nhiều như vậy, đến cùng là em đã bán đi bao nhiêu chiếc phi thuyền?

Hàn Sâm giật mình nhìn một đống thẻ nhớ kia.

- Dù về sau bao nuôi anh cũng không thành vấn đề.

Kỷ Yên Nhiên mở trừng hai mắt, lại nói tiếp:

- Còn nữa, cha nói em bảo anh chuẩn bị một chút, Liên Minh quyết định muốn ở bên trên thần huyết quý tộc thiết lập một cấp bậc siêu cấp quý tộc mới, anh sẽ là nhân loại thứ nhất trong Liên Minh đạt được phong hào siêu cấp quý tộc, cũng là một người duy nhất hiện nay, hơn nữa sẽ do nhạc phụ đại nhân của anh, ở trên Quảng Trường Tả Toàn Thánh Chiến Đài chí cao

vinh quang trong Liên Minh, tự tay ban tặng phong hào cùng huy chương cho anh.

Chương 1230: Siêu Cấp Quý Tộc

- Các bạn thân ái, tôi là người bạn già Phương Minh Toàn của mọi người, hiện tại vị trí tôi đang đứng là bên trong Quảng Trường Tả Toàn của Liên Minh, ở đối diện tôi không đến 500m chính là Thánh Chiến Đài trang nghiêm thần thánh nhất trong Liên Minh chúng ta, tin tưởng mỗi công dân trong Liên Minh đều không xa lạ gì đối với Thánh Chiến Đài, đã từng có vô số người vĩ đại làm ra cống hiến lớn cho Liên Minh được vinh danh ở chỗ này, ví dụ như nguyên soái Bành Hồng Minh vĩ đại của Liên Minh. . . Hôm nay, sẽ có một người vĩ đại tương tự, ở trên Thánh Chiến Đài được Liên Minh trao tặng một phong hào hoàn toàn mới, đó chính là siêu cấp quý tộc. . .

- Lúc trước thượng hạ nghị viện đã nghị sự bỏ phiếu, chương trình nghị sự đã lấy ưu thế lớn mà chấm dứt thông qua phong hào siêu cấp quý tộc, cũng xác nhận Hàn Sâm tiên sinh là người đầu tiên có được phong hào siêu cấp quý tộc.

Phương Minh Toàn nhìn xuống đồng hồ lại tiếp tục nói:

- Mười lăm phút ba mươi sáu giây nữa, nguyên thủ của Liên Minh Kỷ Nhược Chân sẽ ở trên Thánh Chiến Đài ban tặng phong hào cùng huân chương cho Hàn Sâm tiên sinh, đáng nhắc tới chính là, Kỷ Nguyên thủ còn là nhạc phụ của Hàn Sâm tiên sinh. . .

Toàn bộ Liên Minh không biết có bao nhiêu người đang quan sát trực tiếp trận nghi thức trao tặng này, mọi người tương đối hiếu kỳ đối với nhân loại đầu tiên được trao tặng phong hào siêu cấp quý tộc.

Vinh quang do đánh hạ Tí Hộ Sở cấp Đại Đế ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đồng nhất, hơn nữa thêm Liên Minh tuyên truyền, khiến cho Hàn Sâm đã trở thành nhân vật nổi tiếng kiểu anh hùng ở trong Liên Minh.

Hơn nữa phong hào siêu cấp quý tộc bắt đầu được dùng, cũng có ảnh hưởng rất lớn đối với công dân ở trong Liên Minh, mang ý nghĩa là Liên Minh đã đi vào thời đại siêu cấp quý tộc, thần huyết quý tộc sẽ không còn đại biểu cho tầng lớp tinh anh nhất trong nhân loại nữa.

Hàn Sâm đang chuẩn bị trong phòng nghỉ, mặc một thân quân trang, nghiêm khắc trên ý nghĩa mà nói, hắn vẫn là một thành viên của tổ hành động đặc biệt, cũng có thể xem như là quân nhân.

Nhưng mà những chuyện này cũng không quan trọng, hôm nay Hàn Sâm nhất định phải đại biểu cho quân nhân trong Liên Minh.

- Anh trông thế nào?

Hàn Sâm sửa sang lại quân trang của mình, nhìn về phía Kỷ Yên Nhiên cười hỏi.

Kỷ Yên Nhiên đưa tay sửa sang lại quân hàm của Hàn Sâm, bưng lấy đôi má của Hàn Sâm nghiêm túc nói ra:

- Hôm nay anh là người đàn ông đẹp trai nhất trong toàn bộ Liên Minh, đủ để cho tất cả nam nhân đều phải ghen tỵ nổi giận.

- Chỉ đẹp trai nhất hôm nay thôi sao?

Hàn Sâm ra vẻ thất vọng nói.

- Vậy anh còn muốn thế nào nữa? Dù sao cũng phải để cho những người đẹp trai khác một con đường sống chứ?

Kỷ Yên Nhiên nhéo một cái lên trên mặt Hàn Sâm, cười tủm tỉm nói ra.

Hàn Sâm còn muốn nói thêm điều gì, cũng đã có binh sĩ tới dẫn hắn ra tham gia nghi thức thụ huấn.

Trên Thánh Chiến Đài, Kỷ Nhược Chân sắp thụ huấn cho Hàn Sâm đứng ở trên đài, đã bắt đầu bài diễn thuyết của mình.

Người xem lễ ở hiện trường vẫn không cảm thấy gì, những người quan sát tường thuật trực tiếp đều hơi không có kiên nhẫn nữa rồi, nguyên thủ Liên Minh thường xuyên xuất hiện ở các buổi lễ trang trọng, đối với những diễn thuyết cùng tuyên đọc công thức hoá đó, công dân trong Liên Minh cũng sớm đã xem phát ngán rồi, bọn họ càng muốn sớm một chút nhìn thấy nhân vật chính của hôm nay, Hàn Sâm.

- Rất nhiều người đều biết, tôi chỉ có một con gái, giống như tất cả mọi người làm cha khác, cô bé là trân bảo quan trọng thứ hai trong cả đời tôi, mà trân bảo quan trọng nhất của tôi, chính là mẫu thân xinh đẹp của nó.

Câu nói đầu tiên của Kỷ Nhược Chân, lại khiến cho dân chúng trong Liên Minh đều nao nao, hôm nay Kỷ Nhược Chân cùng ngày bình thường rõ ràng có chút không giống.

Kỷ Nhược Chân lại mỉm cười nói tiếp:

- Lúc con gái tôi còn rất nhỏ, tôi vẫn luôn nghĩ, một cô bé mỹ lệ đáng yêu như vậy, coi như là vua của thế giới cũng không xứng với nụ cười của nó, người tương lai có thể cưới cô bé làm vợ, nhất định sẽ là một người đàn ông vô cùng ưu tú, nhưng mà mặc kệ là ưu tú như thế nào, ở trong mắt một người cha, đều vẫn không đủ, dù người đàn ông đó ưu tú thế nào đi nửa, ở trong mắt một người cha, đều là tên ăn trộm hèn hạ muốn trộm cắp bảo bối trân quý nhất của y, là thứ vô sỉ ngu xuẩn.

Mọi người nghe đến đó, không khỏi đều lộ ra một nụ cười.

- Thẳng thắn mà nói, lúc con gái tôi nói cho tôi biết, cô bé muốn muốn gả cho Hàn Sâm, lòng tôi là vô cùng không thích. Một tên tiểu tử thúi gia đình bình thường, không tham gia học viện quý tộc, không có tiền không có bối cảnh như vậy, tôi nhìn như thế nào cũng không thấy hắn có thể xứng đôi với đứa con gái bảo bối của tôi, lúc đó tôi cảm thấy hắn chính là một tên lừa đảo, muốn lừa gạt đứa con gái bảo bối nhất của tôi đi chịu khổ chịu tội.

- Nhưng mà hôm nay đứng ở chỗ này, tôi lại vì hắn mà cảm thấy vô cùng tự hào, hắn không chỉ không cô phụ tình yêu của Yên Nhiên đối với hắn, cũng không thẹn với thiên chức của một quân nhân trong Liên Minh. Trong gần hai trăm năm khai phát Tí Hộ Sở, bao nhiêu bậc tiên liệt bỏ ra cái giá máu

tươi cùng cả mạng sống, vì nhân loại chúng ta đúc thành nền tảng sinh mệnh ở trong Tí Hộ Sở. Bước đi đầu tiên hiện tại của chúng ta ở trong Tí Hộ Sở, đều là con đường nhuộm đỏ máu tươi của tiền bối trong Liên Minh, không có những tiền bối ẩn nhẫn không có tiếng tăm đó, cố gắng, phấn đấu, trả giá cùng hi sinh, chư vị đang ngồi đây kể cả chính tôi, không thể đi tới tầng cao hơn của Tí Hộ Sở được, chỉ sợ liền sinh tồn ở trong không gian thứ nhất Tí Hộ Sở đều phải bỏ ra một cái giá lớn khó có thể tưởng tượng, mọi người chúng ta có lẽ đều phải cảm tạ những tiền bối đã bỏ cả tính mạng ra để xây dựng nền tảng cho chúng ta.

- Hôm nay, chúng ta sắp sửa vì một nền tảng quan trọng trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, trao tặng vinh dự siêu cấp quý tộc chí cao, đây không chỉ là ban phát vinh dự cho một cá nhân, cũng là vinh dự của toàn bộ nhân loại Liên Minh chúng ta, bắt đầu từ hôm nay trở đi, từ giờ phút này mà bắt đầu, Liên Minh đã đi vào một thời đại siêu cấp, ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, trong thế giới Siêu Việt Giả, nhân loại chúng ta cũng có một vị trí của mình, đã có tư cách cũng những cường giả dị giới tranh phong. Thanh niên trong Liên Minh, xin mọi người đạp lên trên nền móng của tiền bối, không sợ hãi không lùi bước, dũng cảm tiến tới, cho dù là hai chân bị máu tươi nhiễm đỏ, cho dù là chảy khô máu tươi tan xương nát thịt, cũng xin mọi người tiếp tục đi tới, để cho nhân loại trong Liên Minh có thể đi càng cao càng xa hơn trên con đường tiến hóa, mà ở trước đó, chúng tôi những lão già này sẽ dùng máu cùng xương của mình tạo ra con đường cho mọi người đi tới, hi vọng mỗi người đều có thể giống như Hàn Sâm đi được càng cao càng xa, mỗi người đều có thể trở thành siêu cấp quý tộc. Hôm nay là Hàn Sâm đánh hạ cho chúng ta Tí Hộ Sở Đại Đế đầu tiên, trong tương lai không xa, tôi hi vọng được nhìn thấy thanh niên trong Liên Minh cũng có thể cắm cờ xí của Liên Minh trong toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, để cho tất cả Tí Hộ Sở Đại Đế đều tung bay lên ngọn tả toàn tinh kỳ.

. . .

Hàn Sâm lên đài thụ huấn, do Kỷ Nhược Chân tự mình đeo huân chương siêu cấp quý tộc cho hắn, giờ phút này giống như đã trở thành vĩnh hằng.

Tất cả các tạp chí lớn đều dùng văn vẻ kích động để đưa tin về nghi thức thụ huấn lúc này, rất nhiều người trẻ tuổi cũng vì vậy mà được cổ vũ, trở

thành siêu cấp quý tộc đã là mục tiêu cuộc sống càng được hoan nghênh hơn so với trở thành minh tinh.

Mà Hàn Sâm lại trở thành mục tiêu cùng thần tượng để ngàn vạn thiếu nam thiếu nữ nỗ lực.

Với tư cách là siêu cấp quý tộc đầu tiên trong lịch sử Liên Minh, Hàn Sâm hiện tại đang ở trong Tí Hộ Sở hấp thu gen sinh mệnh tinh hoa.

Đánh Tí Hộ Sở Đại Đế tiếp theo mặc dù phong quang, nhưng mà Hàn Sâm lại biết rõ ràng, thực lực của mình còn chưa chính thức đạt tới tình trạng có thể chính diện chống lại Đại Đế, có thể đánh hạ Lôi Ngục Tí Hộ Sở cũng chỉ có thể nói là đầu cơ trục lợi, có thể thủ được hay không vẫn còn là vấn đề, hiện tại còn không phải là thời điểm lười biếng.

Chương 1231: Thánh Phạm Đại Đế

Sau khi hấp thu xong sáu khối gen sinh mệnh tinh hoa, siêu cấp thần gen của Hàn Sâm đã đạt tới 69 điểm, khoảng cách viên mãn đã không còn quá xa.

Tính cả Băng Lang Thần là ba thi thể siêu cấp thần huyết, phân cho đám sinh vật siêu cấp thần huyết Kim Mao Hống, Tuyết Cầu, Phệ Kim Thú ăn, để chúng phát triển nhanh hơn không ít.

Đế Linh giống như nhân loại, đều không có hứng thú với những máu thịt kia.

Từ trong đại điện đi ra, Hàn Sâm đi tới vườn cây gen, hắn thèm thuồng đám thực vật gen trân quý mà Lôi Ngục Đại Đế lưu lại đó đã lâu rồi, chỉ là mãi không có thời gian đi kiểm kê.

Một vườn cây gen do Đại Đế lưu lại, giá trị có thể tưởng tượng được, tùy tiện lấy ra mấy cây thực vật gen cấp Đại Đế cũng đủ để Hàn Sâm phát tài.

Thế nhưng sau khi Hàn Sâm đi vào vườn cây, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người, vườn cây vô cùng yên tĩnh, tất cả thực vật gen đều đã héo rũ, mà Sát Na Nữ Đế vẫn đứng ở trung tâm vườn cây, trên người tản ra khí tức kinh khủng, so với lúc Hàn Sâm đối chiến với cô, hiện tại Sát Na đã mạnh mẽ hơn gấp mấy lần.

- Sát Na, cô đang làm trò gì thế?

Hàn Sâm nhíu mày nhìn Sát Na Nữ Đế, nếu như Sát Na Nữ Đế không thể cho hắn một lời giải thích hợp lý, lúc này hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho cô ta.

- Tôi chỉ muốn bảo vệ tính mạng.

Sát Na Nữ Đế chỉ lạnh nhạt nói.

- Cô có một phút đồng hồ để thuyết phục tôi, nếu không mạng của cô cũng không cần bảo vệ nữa, hiện tại tôi sẽ lập tức thu lấy.

Hàn Sâm lạnh lùng nói với Sát Na Nữ Đế.

Sát Na Nữ Đế nhìn Hàn Sâm, trong lòng hơi kinh hãi, cố lấy lại bình tĩnh rồi mới lên tiếng:

- Cậu không cho rằng chỉ cần đánh hạ Lôi Ngục Tí Hộ Sở là xong chuyện chứ?

- Cô còn có bốn mươi lăm giây.

Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Sát Na Nữ Đế vội vàng nói tiếp:

- Lôi Ngục Đại Đế và Thánh Phạm Đại Đế gần đây có quan hệ rất tốt, cậu đánh xuống Lôi Ngục Tí Hộ Sở rồi giết Lôi Ngục Đại Đế, Thánh Phạm Đại Đế nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu, trừ phi cậu chịu buông tha cho Lôi Ngục Tí Hộ Sở, nếu không chỉ có thể chiến một trận, tôi hấp thu những thực vật gen này, cũng chỉ muốn tăng cường một chút thực lực, để đến lúc đại chiến có thể giúp đỡ, nếu không tôi chỉ mở ra năm đạo khóa gen, căn

bản không có năng lực đấu với những cường giả Đế cấp đó, cũng không giúp được cậu.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày suy tư, hình như hắn cũng đã nghe về Thánh Phạm Đại Đế ở nơi nào rồi, thoáng suy nghĩ một chút liền nghĩ ra.

Lúc trước ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở mang đi Thánh Tê hơn nữa còn lưu lại lạc ấn trên mi tâm hắn chính là Thánh Phạm Đại Đế, sau đó Tà Liên Nữ Đế đến xóa đi dấu ấn kia, cũng đã từng nói ra tên Thánh Phạm Đại Đế.

- Hiện tại tôi đã mở ra chín đạo khóa gen, có thể giúp cậu làm rất nhiều chuyện.

Sát Na Nữ Đế lại nói tiếp.

Hàn Sâm nhìn cô ta một cái, trực tiếp lấy ra Tuyệt Tình Bình, tâm niệm vừa động, Sát Na Nữ Đế không tự chủ được bị hút vào Tuyệt Tình Bình.

Sát Na Nữ Đế lập tức lộ ra vẻ kinh hãi, muốn nói điều gì, Hàn Sâm lại không muốn để ý tới cô ta, trực tiếp đóng nút Tuyệt Tình Bình.

Tuyệt Tình Bình khác với trong Hồn Hải, ở trong Hồn Hải có thể tiếp tục tấn chức tiến hóa, nhưng trong Tuyệt Tình Bình lại là một không gian độc lập cố định, thân thể Sát Na Nữ Đế ở trong đó sẽ không còn có bất kỳ biến hóa nào, tương đương với bị nhốt lên.

Nếu như Sát Na Nữ Đế tới nói với hắn, hắn có thể cân nhắc đưa những thực vật gen đó cho Sát Na Nữ Đế, nhưng Sát Na Nữ Đế lại tự tiện hành động như vậy khiến Hàn Sâm không thể chấp nhận, cũng không thể tha thứ.

- Tôi có thể giúp cậu chống lại Thánh Phạm Đại Đế, không có tôi, cậu sẽ không giữ được Lôi Ngục Tí Hộ Sở.

Sát Na Nữ Đế ở trong Tuyệt Tình Bình lớn tiếng kêu lên, cô ta không muốn bị nhốt ở chỗ này, cô ta còn có quá nhiều chuyện chưa hoàn thành.

- Cô cứ chuẩn bị tinh thân ngồi ở bên trong cả đời đi, cho dù phải bỏ qua Lôi Ngục Tí Hộ Sở, tôi cũng sẽ không thả cô ra.

Hàn Sâm lạnh lùng nói một câu, sau đó trực tiếp thu Tuyệt Tình Bình vào, không để ý tới Sát Na Nữ Đế trong bình nữa.

Gọi một đám Đế Linh tới, hỏi bọn họ có biết về Thánh Phạm Đại Đế hay không.

Tình Quân và Kim Cức đều mới chỉ nghe qua tên Thánh Phạm Đại Đế, Tà Tình Đế cùng Quỷ Anh chưa từng nghe qua, chỉ có Khô Cốt Đế là biết một chút về Thánh Phạm Đại Đế.

Nhắc tới Thánh Phạm Đại Đế, Khô Cốt Đế cắn răng nghiến lợi nói:

- Tên hỗn đản kia đúng là Đại Đế cách Lôi Ngục Tí Hộ Sở gần nhất, hơn nữa quan hệ với Lôi Ngục Đại Đế rất không tồi, sau này y rất có thể sẽ đến đánh chúng ta.

- Ông có biết gì về Thánh Phạm Đại Đế không?

Hàn Sâm hỏi Khô Cốt Đế.

Trong mắt Khô Cốt Đế lập loè một ngọn lửa, lộ ra vẻ vô cùng kích động:

- Hiểu bao nhiêu? Không có ai hiểu rõ Thánh Phạm Đại Đế hơn tôi, năm đó cha Khô Lâu Đế Quân của tôi chính là bị Thánh Phạm Đại Đế phá huỷ Linh Hồn Chi Thạch, cậu nói tôi hiểu bao nhiêu?

Tà Tình Đế nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn Khô Cốt Đế:

- Cậu lại là con trai của Khô Lâu Đế Quân?”

- Khô Lâu Đế Quân rất nổi danh sao?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Tà Tình Đế, Tà Tình Đế bị nhốt mười vạn năm, nhân vật mà y biết, khẳng định không phải nhân vật bình thường.

Tà Tình Đế nói ra:

- Năm đó Khô Lâu Đế Quân cũng là cường giả tung hoành một phương, là Đại Đế có cơ hội rất lớn để tấn chức, thật không ngờ lại chết trong tay

Thánh Phạm kia.

Khô Cốt Đế tức giận nói:

- Tên Thánh Phạm vô sỉ kia có lực lượng khắc với lực lượng của cha tôi, nếu không phải y giết cha tôi, chiếm lấy Khô Lâu Tí Hộ Sở, thì y đã không thể thể tấn chức Đại Đế nhanh như vậy.

- Thánh Phạm Đại Đế có lực lượng hệ gì?

Hàn Sâm vội hỏi.

- Người khác đều cho là y là hệ quang, nhưng không phải, mà là một loại lực lượng hệ thánh rất đặc thù, đặc điểm lớn nhất của lục lượng kia là có thể trị liệu. Nói thật, tuy tôi muốn giết tên Thánh Phạm hỗn đản kia, nhưng với thực lực của y, nếu thật sự dốc toàn bộ thực lực đến đây tấn công, sợ là chúng ta không ngăn cản nổi.

Khô Cốt Đế nói.

- Trị liệu hết thảy? Đây không phải là lực lượng không có gì tính công kích sao, có gì phải sợ? Nếu y thực sự đến, xem tôi chơi chết y như thế nào.

Quỷ Nhãn Thú kêu lên.

Khô Cốt Đế khinh thường liếc nhìn Quỷ Nhãn Thú:

- Mày cho rằng lực lượng trị liệu không có lực sát thương sao? Tao cho mày biết, mày mà nghĩ như vậy là vô cùng sai rồi, lực lượng trị liệu không chỉ có lực sát thương, hơn nữa còn vô cùng khủng bố, đặc biệt là do tên hỗn đản Thánh Phạm kia sử dụng, tuyệt đối có thể khiến mày sống không bằng chết.

- Nói nghe một chút.

Hàn Sâm cũng không nghĩ ra được lực sát thương của lực lượng trị liệu ở chỗ nào.

Khô Cốt Đế dùng một loại ngữ khí cực kỳ quái dị nói:

- Ví dụ như lực lượng của y có thể khiến miệng của cậu dính chặt lại với nhau, lại để cho mắt của cậu gắn chặt vào da, tứ chi và thân thể đều quấn lấy nhau, như một viên thịt vậy.

Nói xong, Khô Cốt Đế chỉ vào Quỷ Nhãn Thú cùng Tà Tình Đế:

- Lại ví dụ như, y có thể dính thân thể hai người lại cùng, để cho huyết nhục của hai người gắn cùng một chỗ, hoặc là đâm một thanh kiếm vào trong cơ thể, các cậu có thể tưởng tượng được cảm giác kia như thế nào không?

Tà Tình Đế và Quỷ Nhãn Thú liếc mắt nhìn nhau, đều cảm giác trên người đã nổi đầy da gà.

- Ngoài ra, thế lực của Thánh Phạm Đại Đế tuyệt đối không kém Lôi Ngục Đại Đế, thủ hạ đa số là Đế Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết, ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã coi như là Đại Đế vô cùng cường thịnh.

Khô Cốt Đế còn nói thêm.

Chương 1232: Giếng Cổ Thần Bí

Mọi người thảo luận thật lâu, những vẫn không thể thảo luận ra một kết quả.

Muốn đánh lén Thánh Phạm Tí Hộ Sở như đánh lén Lôi Ngục Tí Hộ Sở là chuyện không thể, Thánh Phạm Tí Hộ Sở là một nơi phi thường thần bí, nó xây dựng trong Thánh Hồ, cả tòa Tí Hộ Sở đều bị Thánh Thủy bao quanh, cho dù là Dạ Chi Áo Choàng cũng không thể mặc qua Thánh Hồ mà không bị phát hiện.

Hơn nữa cũng không có người nào biết Thần Điện Dị Linh trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở ở đâu, sau khi tiến vào muốn tìm ra vị trí Thần Điện Dị Linh sẽ tốn không ít thời gian.

Huống chi trải qua một trận chiến với Lôi Ngục Đại Đế, Hàn Sâm biết Đại Đế có năng lực phục sinh rất nhanh, muốn đánh lén cũng không dễ dàng

như vậy.

Mọi người đang thương nghị, đột nhiên nghe được một tiếng vang trầm từ giữa Lôi Ngục Tí Hộ Sở truyền tới, hình như là có vật gì đó nổ.

Toàn bộ Lôi Ngục Tí Hộ Sở đều chấn động, khắp nơi đều là bụi đất.

Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, nhanh chóng phóng tới nơi truyền ra tiếng nổ, một đám Đế Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết cũng đi theo.

Hàn Sâm đi tới trước một giếng cổ trong vườn, chỉ thấy khắp nơi đều là nước, nước cũng sâu hơn một thước.

Bảo Nhi và Tuyết Cầu dùng vẻ mặt vô tội ghé vào cạnh giếng, Tuyết Cầu bị dọa núp sau lưng Bảo Nhi, giống như sợ Hàn Sâm sẽ trừng trị nó.

- Bảo Nhi, con không sao chứ?

Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi, quan sát thân thể của bé, cũng may không bị thương.

- Bảo Nhi không sao.

Bảo Nhi nháy mắt nói.

- Ở đây xảy ra chuyện gì?

Hàn Sâm thấy Bảo Nhi không có chuyện gì nên cũng yên lòng, chỉ vào nước trong sân rồi hỏi.

Bảo Nhi chỉ chỉ Tuyết Cầu nói:

- Vừa rồi ném Tuyết Cầu vào trong giếng, sau đó nghe được một tiếng ầm, rồi nó bị phun ra.

- Tuyết Cầu, là như thế đúng không?

Hàn Sâm nhìn về phía Tuyết Cầu.

Tuyết cầu vội vàng gật đầu, nó kêu hai tiếng, giống như đang nói chính là như vậy.

Hàn Sâm nhìn vào miệng giếng kia, ở dưới đều là nước, dường như cũng không có chỗ đặc biệt gì.

Tâm niệm thoáng động, Hàn Sâm trực tiếp nắm lấy Tuyết Cầu, sau đó lại ném nó vào trong giếng.

Tuyết Cầu lập tức rên lên một tiếng, triệu hoán ra quả cầu màu trắng bảo hộ bên ngoài thân thể, sau đó mới nện vào mặt nước trong giếng cổ.

Bành!

Sau khi Tuyết Cầu ném vào trong nước, một tiếng nổ vang lập tức vang lên, sau đó chỉ thấy trong giếng nước tựa như núi lửa phun trào phun Tuyết Cầu ra, nước bắn ra lại khiến mực nước trong sân cao hơn một thước.

Tuyết Cầu vừa bị bắn ra, nhanh chóng chạy tới nấp sau lưng Bảo Nhi, không dám đi ra ngoài nữa.

- Giếng này hình như có chút cổ quái.

Hàn Sâm đứng bên cạnh nhìn vào trong giếng, thấy mực nước trong giếng cũng không hạ thấp xuống, nhưng cũng không cảm giác được có điều gì khác thường, không biết rốt cuộc là lực lượng gì khống chế nước giếng phun Tuyết Cầu ra ngoài.

- Chủ nhân, để cho tôi đi xuống xem thử một chút.

Thủy Mị Yêu Linh lắc lư thân thể khoa trương đi tới bên cạnh giếng, nháy đôi mắt ngập nước nói với Hàn Sâm.

- Cũng tốt, cô cẩn thận chút, an toàn là số một.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, Thủy Mị Yêu Linh chính là sinh vật siêu cấp thần huyết hệ thủy, không có ai thích hợp hơn cô ta rồi.

- Cảm ơn chủ nhân quan tâm.

Thủy Mị Yêu Linh vũ mị cười cười, sau đó trực tiếp bước tới giếng cổ, giống như nhảy cầu rơi vào trong giếng cổ.

Thủy Mị Yêu Linh rơi vào nước, ngay cả một bọt nước cũng không bắn lên, giống như cô ta đã hòa tan vào trong nước vậy.

Hàn Sâm khẩn trương quan sát tình huống trong giếng cổ, cũng may sau khi Thủy Mị Yêu Linh rơi vào nước cũng không xảy ra tình huống như Tuyết Cầu, giếng cổ cũng không phun trào lần nữa.

Tất cả mọi người đều đứng chờ ở bên cạnh giếng, Hàn Sâm đứng bên giếng cổ nhìn chằm chằm vào mặt nước, nhưng cũng khó có thể nhìn ra tình huống phía dưới như thế nào, cũng không cảm ứng được Thủy Mị Yêu Linh lặn tới nơi nào.

Một lát sau, trong nước đột nhiên truyền ra tiếng sấm, đám người Hàn Sâm theo bản năng lui về phía sau, nhưng trong giếng cũng không có nước phun ra ngoài.

Hàn Sâm lại một lần nữa đến gần giếng cổ, cúi đầu nhìn thoáng qua nước trong giếng, chỉ thấy nước trong giếng giống như đang sôi lên, không ngừng truyền ra tiếng sấm cuồn cuộn.

- Kỳ quái, tiếng sấm này là từ đâu tới?

Đôi mắt huyết sắc của Quỷ Nhãn Thú dò xét vào trong giếng cổ, nhưng cũng không nhìn ra bên dưới như thế nào.

Trong giếng càng ngày càng truyền tới tiếng sấm nổ, lúc đầu còn có chút khoảng cách, sau đó trực tiếp vang lên không ngừng, tựa như là vô số lôi điện đang ầm ầm nổ vang vậy.

Thế nhưng trong giếng lại không có tia chớp cũng không có sét đánh, nước giếng cũng chỉ hơi hơi chấn động, khó có thể suy đoán được tiếng sấm truyền tới từ đâu.

- Chẳng lẽ ở phía dưới còn có một không gian?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Tà Tình Đế cũng sốt ruột, muốn nhảy vào trong giếng:

- Tôi muốn đi xuống xem một chút.

- Trước tiên đừng xuống dưới vội, hay là chờ Thủy Mị Yêu Linh đi lên rồi nói sau.

Hàn Sâm vội vàng ngăn cản Tà Tình Đế, hiện tại không có ai biết tình huống ở dưới giếng như thế nào, nếu không may là tử cục do Lôi Ngục Đại Đế bày ra, bọn hắn cứ đi xuống như vậy, có khác gì tự đi chịu chết đâu.

- Có cái gì mà phải chờ, không gian thứ ba Tí Hộ Sở còn nơi nào mà ông đây không đến được sao?

Tà Tình Đế nói xong muốn nhảy xuống.

Rầm Ào Ào!

Trong giếng cổ đột nhiên truyền đến tiếng nước kịch liệt, khiến đám Tà Tình Đế giật nảy mình, nhìn kỹ mới phát hiện là Thủy Mị Yêu Linh từ trong nước nổi lên.

- Cô không sao chứ?

Hàn Sâm nhìn Thủy Mị Yêu Linh trong giếng rồi hỏi.

Thủy Mị Yêu Linh ngồi trên mặt nước trong giếng, cười tủm tỉm nói:

- Cảm ơn chủ nhân quan tâm, tôi không có chuyện gì, ở dưới đáy phát hiện ra mấy thứ rất thú vị.

- Có đồ tốt gì.

Tà Tình Đế không kịp chờ lập tức lên tiếng hỏi.

Thủy Mị Yêu Linh lại không trả lời Tà Tình Đế, chỉ cười nói với Hàn Sâm:

- Chủ nhân, những vật kia là cái gì thì tôi cũng không nói được, hay là cậu đi theo tôi xuống xem một chút đi.

- Được, tôi cũng muốn đi xuống xem một chút.

Hàn Sâm nói xong đi về cạnh giếng.

Thủy Mị Yêu Linh vội vàng ngăn cản Hàn Sâm nói ra:

- Chủ nhân, nước trong giếng này là Thiên Tịnh Thủy, không thể chứa bất kỳ một tia tạp chất nào, bất kỳ vật gì tiến vào bên trong, đều sẽ bị coi thành tạp chất rồi bắn ngược ra, căn bản không có khả năng lặn xuống dưới, tôi dùng Thủy Mị chi lực bao quanh cậu thì mới có thể lẻn vào trong đó.

Nói xong, Thủy Mị Yêu Linh quay đầu nói với đám Đế Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết khác:

- Mọi người đừng nhảy vào nước lung tung, như thế sẽ hại chủ nhân với tôi.

Nói xong, thân thể Thủy Mị Yêu Linh lập tức biến thành một dòng suối trong, bọc thân thể Hàn Sâm lại, lặn xuống giếng kia, lập tức không thấy bóng dáng.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy một bóng nước chảy bao quanh mình, mang theo hắn lặn xuống dưới đáy giếng, giếng này thật sự sâu đến kinh người, không bao lâu sau Thủy Mị Yêu Linh đã mang theo Hàn Sâm lặn xuống hơn một ngàn mét.

Đột nhiên, Hàn Sâm chỉ cảm thấy trước mắt loé lên một mảnh ánh sáng, cúi đầu nhìn tới nơi phát ra ánh sáng phía dưới, Hàn Sâm liền nao nao.

Chương 1233: Lôi Điện Tinh Thạch

Ở dưới đáy còn có một mảnh lôi điện như ngọc bích vậy, khác với lôi điện thông thường, tấm lôi điện kia cũng không nổ gì, tựa như nó đã ngưng tụ thành thực chất, tạo thành một khối đá lôi điện kỳ dị màu lam.

Khối đá lôi điện màu lam kia sáng long lanh như thủy tinh, bên trong có lam lôi điện xoay tròn, chiếu sáng đáy giếng tạo thành một thế giới màu lam.

Chỉ là vầng sáng lam lôi điện thực sự rất kỳ quái, chỉ chiếu sáng một phạm vi nhất định dưới đáy giếng, ra xa hơn một chút thì ánh sáng giống như trực tiếp bị chém đứt, không còn một chút ánh sáng nào lộ ra, nếu như không phải Hàn Sâm đã lặn đến vị trí này, căn bản sẽ không nhìn thấy một mảnh tinh thạch lam lôi điện.

Thủy Mị Yêu Linh ngưng tụ thành một bong bóng, để Hàn Sâm có thể tự do đứng bên trong bong bóng hô hấp nói chuyện.

- Thủy Mị, đây là cái gì?

Hàn Sâm đánh giá tinh thạch lôi điện kia hỏi Thủy Mị Yêu Linh.

Tinh thạch lam lôi điện rất lớn, chí ít cũng lớn bằng ba căn phòng, hiện lên hình bầu dục, bên trên có rất nhiều lỗ thủng để một người có thể cho chui vào.

Thủy Mị Yêu Linh như nước chảy vào trong bong bóng, ngưng tụ thành nữ tử xinh đẹp, hai tay kéo cánh tay của Hàn Sâm, rúc vào bên cạnh hắn vừa cười vừa nói:

- Chủ nhân, Thủy Thủy Mị cũng không biết đó là cái gì, trên mặt có lực lượng sấm sét thập phần kinh khủng, tôi đã thử tới gần nó, nhưng chỉ vừa mới tới gần tinh thạch lôi điện, những lỗ thủng kia sẽ phun ra lôi điện, nhưng lôi điện kia chỉ xuất hiện trên bề mặt tinh thể, cũng không lan ra phía ngoài, vừa rồi mọi người nói ở bên ngoài đã nghe được tiếng sấm, chính là do những lôi điện đó tạo thành.

- Cô thử một chút xem, dẫn phát lôi điện như thế nào.

Hàn Sâm rất hứng thú đánh giá khối đá lôi điện kia.

Thủy Mị Yêu Linh dịu dàng trả lời một câu, một tay kéo Hàn Sâm, một tay nhẹ vẫy, chỉ thấy một tia nước bắn tới đám tinh thạch lôi điện kia.

Tia nước mới vừa chạm đến tinh thạch lôi điện, chỉ thấy từ lỗ thủng phun ra lôi điện màu lam như là nham thạch nóng chảy, tiếng lôi điện ầm ầm phát ra, ở chỗ này càng nghe rõ ràng hơn, gần như có thể khiến lỗ tai người bình thường bị điếc.

Nước chảy đánh tới bề mặt lôi điện màu lam, lập tức tản ra, hoàn toàn không thể tới gần lôi điện tinh thạch.

Sau khi tia nước bắn đi, ánh sáng lôi điện màu lam bên trên lôi điện tinh thạch cũng dần dần thu về, giống như vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì, lôi điện tinh thạch vẫn ở dưới đáy giếng tản ra ánh sáng màu lam óng ánh.

Hàn Sâm nhìn khối lôi điện tinh thạch kia, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, lực lượng của lôi điện tinh thạch phi thường cường đại, gần như không kém gì cảm giác mà Lôi Ngục Đại Đế mang đến cho hắn, nhưng đám tinh thạch này cũng không có sinh cơ, dường như chỉ là do lôi điện thuần túy ngưng tụ thành.

Nếu nói nó chỉ là một vật do lực lượng lôi điện thuần túy ngưng tụ thành, vậy tại sao lại có thể tự phun ra lôi điện ngăn cản lực lượng khác tới gần nó?

- Thủy Mị, cô nói trong Thiên Tịnh Thủy không thể có bất kỳ tạp chất gì, vì sao khối lôi điện tinh thạch này lại có thể ở trong Thiên Tịnh Thủy, mà không bị bài xích đi ra ngoài?

Hàn Sâm quay sang hỏi Thủy Mị Yêu Linh.

Thủy Mị Yêu Linh khẽ nhíu mày:

- Tôi cũng không biết tại sao lại như vậy, dựa theo đạo lý mà nói, Thiên Tịnh Thủy sẽ không cho phép một chút tạp chất nào tồn tại, cho dù lực lượng của tạp chất kia còn lớn hơn Thiên Tịnh Thủy, như vậy Thiên Tịnh Thủy cũng sẽ tự động tách ra, sẽ không để tạp chất kia hòa vào, nhưng khối lôi điện tinh thạch này lại không bị Thiên Tịnh Thủy bài xích, tôi cũng không hiểu nổi tại sao.

Hàn Sâm nhìn lôi điện tinh thạch một lúc, sau đó lại quay sang nói với Thủy Mị:

- Đưa tôi đến bên cạnh khối lôi điện tinh thạch kia đi.

Thủy Mị Yêu Linh giật mình nói:

- Như vậy không tốt lắm đâu? Lực lượng bên trên lôi điện tinh thạch quá kinh khủng, chỉ sợ chúng ta khó có thể ngăn cản.

- Không có việc gì, tôi chỉ đến gần nó thử một lần, cô chỉ cần mang tôi tới, nếu tôi không chống đỡ nổi, cô lại mang tôi đi ra ngoài là được, tôi tin tưởng cô có năng lực như vậy.

Hàn Sâm mỉm cười nói với Thủy Mị Yêu Linh.

- Thủy Mị nhất định sẽ không phụ chủ nhân nhờ vả.

Thủy Mị Yêu Linh tỏ vẻ vô cùng cao hứng, cưỡi bong bóng đi về phía lôi điện tinh thạch.

Hàn Sâm đứng bên trong bong bóng, mở ra Động Huyền Khí, đồng thời mô phỏng lực lượng lôi điện hư không màu đen của Lôi Ngục Đại Đế, muốn thử xem có thể mượn lực lượng này tiến vào trong lôi điện tinh thạch để tìm tòi hư thực hay không.

Khối lôi điện tinh thạch ở một nơi như thế này, nhất định là bảo bối Lôi Ngục Đại Đế sưu tầm, mô phỏng lực lượng Lôi Ngục Đại Đế có lẽ sẽ có cơ hội đi vào.

Bong bóng dần tới gần lôi điện tinh thạch, lập tức chỉ thấy những lỗ thủng đó như còi hơi mang theo tiếng sấm phun ra lôi điện màu lam, chẳng những ngăn chặn tất cả lỗ thủng, đồng thời còn bao bọc cả khối tinh thạch vào bên trong.

Bong bóng đâm vào lôi điện màu lam, lập tức bị lôi điện xé rách, trên người Hàn Sâm đã hiện đầy lôi điện hư không màu đen, một tay đặt đặt trên vầng sáng lôi điện màu lam.

Bành!

Hàn Sâm như bị điện giựt, thân thể lập tức bị bắn ra ngoài, Thủy Mị Yêu Linh nhanh chóng bao lấy thân thể Hàn Sâm, để hắn ở trong bong bóng, không rơi vào Thiên Tịnh Thủy, nếu không chỉ dùng lực bài xích của Thiên Tịnh Thủy, hắn cũng sẽ bị phun ra ngoài.

Sau khi Hàn Sâm ổn định thân thể, nhìn thoáng qua bàn tay của mình, chỉ thấy bên trên vẫn có lôi điện màu lam không ngừng nổ tung, uy lực còn lại vẫn không thể hoàn toàn tiêu trừ, mà hư không lôi điện màu đen mô phỏng từ Lôi Ngục Đại Đế lại hoàn toàn bị đánh tan rồi.

- Kỳ quái, lôi điện màu lam lại không có phản ứng với lôi điện hư không màu đen mô phỏng từ Lôi Ngục Đại Đế, là Lôi Ngục Đại Đế cũng không thể điều khiển nó, hay là trình độ mô phỏng quá thấp, khối lôi điện tinh thạch này có linh tính, có thể phân biệt ra được?

Hàn Sâm thầm nhíu mày suy tư.

Trên bàn tay lôi điện màu lam vẫn đang nhảy nhót, mỗi khi nó động một cái, trên bàn tay Hàn Sâm đều xuất hiện một dấu lôi điện màu lam, khiến cả bàn tay đều sinh ra cảm giác tê liệt mãnh liệt.

Hàn Sâm vội vàng mô phỏng lực lượng sấm sét màu bạc của Tiểu Ngân Ngân, muốn loại bỏ những lôi điện màu lam này, trị liệu cho bàn tay bị thương.

Lôi điện màu bạc vừa xuất hiện trên tay của Hàn Sâm, những lôi điện màu lam đó đột nhiên tản ra, ngay cả những dấu lôi điện trên tay Hàn Sâm cũng tự động biến mất, giống như sợ hãi lôi điện màu bạc vậy.

- Chủ nhân, những lôi điện màu lam đó trốn về lôi điện tinh thạch, hình như rất chúng sợ lôi điện màu bạc trên tay cậu.

Thủy Mị Yêu Linh trừng đôi mắt đẹp nói.

- Cô lại đưa tôi đến bên cạnh lỗ thủng lôi điện tinh thạch đi.

Trong lòng Hàn Sâm rất vui vẻ, không nghĩ tới lôi điện màu bạc của Tiểu Ngân Ngân còn có hiệu quả như vậy.

Nhưng lôi điện của Tiểu Ngân Ngân khoàn toàn khác với lôi điện của Lôi Ngục Đại Đế, tuy đều là lực lượng hệ lôi, hư không lôi điện của Lôi Ngục Đại Đế là lôi điện hủy diệt, mà lôi điện của Tiểu Ngân Ngân lại chứa sinh cơ, có thể nói là hai loại lực lượng hoàn toàn trái ngược.

Lôi điện tinh thạch sở dĩ sẽ sinh ra phản ứng đặc biệt với lôi điện màu bạc, Hàn Sâm suy đoán có thể là có liên quan với nhau.

Thủy Mị Yêu Linh mang theo Hàn Sâm một lần nữa đi tới bên cạnh lôi điện tinh thạch, trong lỗ thủng lại một lần nữa phun ra lôi điện màu lam, nhưng sau khi thân trên Hàn Sâm tuôn ra lôi điện màu bạc, những lôi điện màu lam đó đều tránh đi, giống như là nó có mắt nhìn vậy.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, nhìn những lỗ thủng đó, phân phó Thủy Mị Yêu Linh chờ ở bên ngoài, sau đó hắn chui vào một lỗ thủng.

Chương 1234: Bí Bảo Đại Đế

Trong lỗ thủng cũng không có Thiên Tịnh Thủy, bên ngoài thân thể Hàn Sâm có lôi điện màu bạc, lôi điện màu lam trong lỗ thủng nhanh chóng né tránh, để Hàn Sâm thuận lợi từ lỗ thủng trượt vào.

Lỗ thủng vừa vặn có thể để một người chui vào, giống như một cầu trượt vậy, Hàn Sâm từ lỗ thủng vòng mấy vòng là xuống đến đáy, lỗ thủng này còn nông hơn Hàn Sâm nghĩ rất nhiều, nhìn từ bên ngoài thì nó lớn cỡ ba căn phòng.

Bên trong là một không gian nửa hình tròn, ở ngoài rất nhiều lỗ thủng đều trực tiếp thông đến nơi đây này, mà ở trong không gian nửa vòng tròn này, Hàn Sâm nhìn thấy được một cái cây nhỏ trong một bồn hoa.

Cây kia có hình dạng giống cây dừa, nhưng tương tự lôi điện tinh thạch này, toàn thân là do lôi điện màu lam ngưng thành, tựa như Lưu Ly có lôi điện màu lam lưu chuyển vậy.

Mà trên cây lôi điện kia còn có ba quả nhỏ cũng màu lam, bên ngoài lôi điện không ngừng vờn quanh như ngôi sao, càng kỳ dị hơn chính là bên trong mỗi trái cây dường như còn có một vật kỳ lạ.

Hơn nữa vật bên trong ba trái lôi điện kia lại không giống nhau, trong một quả cao nhất là một kỵ sĩ mặc áo giáp, kỵ sĩ kia ngồi khoanh chân trong trái cây, ngoài thân có lôi điện màu lam vờn quanh, nhìn vô cùng quỷ dị.

Bởi vì toàn thân kỵ sĩ đều bị áo giáp bao phủ, nên không nhìn rõ hình dạng của y, vị trí hai mắt cũng không có lỗ, ngũ quan cũng không nhìn tới.

Phía dưới bên phải là một trái mà ở bên trong có một cái búa, vuông vức như búa của thợ rèn rèn sắt, bên trên cũng có lôi điện vờn quanh, mà ở hai đầu cái búa còn có thể nhìn thấy hoa văn tia chớp màu lam, giống như bị lôi điện đánh xuống vậy.

Một trái ở bên trái còn có một thứ kỳ lạ hơn, bên trong là một bàn tay, trắng noãn nhỏ nhắn hoàn mỹ không một tì vết, ngay cả móng tay cũng hoàn mỹ như là tinh thạch.

Trong lòng bàn tay, tương tự cũng có được hoa văn lôi điện màu lam.

Hàn Sâm càng nhìn càng cảm thấy ngạc nhiên, cùng là trái trên một cây gen, vậy mà bên trong lại sinh ra ba thứ hoàn toàn khác nhau, cho dù đây là thực vật gen, Hàn Sâm vẫn cảm thấy quá quỷ dị.

Trái cây rõ ràng còn chưa hoàn toàn thành thục, nhưng khí tức trên cây đã vô cùng khủng bố, tám chín phần là một cây thực vật gen cấp Đại Đế.

Chỉ có điều không biết lúc này sẽ sinh ra thứ gì, nếu như nói là gen võ trang, thế thì kỵ sĩ áo giáp và bàn tay kia phải giải thích thế nào?

Nếu như nói là dị sinh vật, vậy cái búa kia nhìn thế nào cũng không giống vật còn sống.

Hàn Sâm thật sự không biết đây rốt cuộc là thứ gì, nhưng khẳng định là đồ tốt, nếu không Lôi Ngục Đại Đế đã không cẩn thận giấu ở chỗ này, còn để Thiên Tịnh Thủy đi bảo vệ nó.

- Mặc kệ, nhất định là đồ tốt, trước tiên cứ lấy nó ra rồi tính sau, thực vật gen cấp Đại Đế không phải tùy tiện là có thể gặp được đâu.

Hàn Sâm triệu hồi ra một tinh thạch màu đen xuất ra sinh mệnh thủy châu, nhỏ lên trên cây lôi điện kia.

Sau đó lại cẩn thận quan sát những thứ trong ba trái cây kia, càng nhìn càng cảm thấy nhất định là bảo bối.

- Tốt nhất là thú hồn, cây gen cấp Đại Đế, có thể sinh ra thú hồn siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu không nhỉ?

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm mơ mộng.

Nhìn một lúc, Hàn Sâm mới nhớ tới gọi Long Đế ra, tuy chỉ số thông minh của lão già này rất đáng lo, nhưng kiến thức thật sự không tệ, đồ tốt gì y đều có thể nhận ra.

- Long Đế, ông có thể nhận ra đây là vật gì không?

Hàn Sâm chỉ vào cây lôi điện nhỏ rồi hỏi Long đế.

Long Đế nhìn thấy cây lôi điện nhỏ, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, đi quanh cây lôi điện nhỏ vài vòng, rồi lại tới gần để nhìn ba quả lôi điện trên cây, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Kỳ quái. . . thật sự quá kỳ quái. . . đây là cây hệ lôi điện hệ cấp Đại Đế, tại sao mấy thứ bên trong lại có vẻ không phải hệ Lôi điện nhỉ?

- Không phải hệ Lôi điện sao?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày:

- Không phải là nhìn lầm rồi chứ? Không nói đến cây này là cây lôi điện thuần túy, trên ba trái cây sinh ra mấy thứ kia, rõ ràng cũng có dấu hiệu lôi

điện mà, làm sao có thể không phải hệ Lôi điện được?

Long Đế lại nhếch miệng:

- Không phải Hoàng lão đầu thường xuyên thích nói cái gì mà tôi đi qua cầu còn nhiều hơn các cậu đi đường sao, dựa vào kinh nghiệm tung hoành ở Tí Hộ Sở không biết bao nhiêu vạn năm qua, đồ vật sinh ra bên trong này tuyệt đối không phải hệ lôi điện, hoặc là nói không hoàn toàn là hệ lôi điện.

- Có ý gì?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Long Đế lại quan sát mấy thứ trong ba trái cây kia, sau đó chỉ vào một quả lôi điện trong đó rồi nói:

- Bàn tay kia và cái búa thì tôi không biết là vật gì, nhưng kỵ sĩ mặc áo giáp này thì tôi đã quen đến mức không thể quen hơn nữa.

- Đây là cái gì?

Thấy Long Đế cố ý dừng lại một chút, Hàn Sâm cũng lười so đo với lão, thỏa mãn lòng hư vinh của lão, lên tiếng hỏi một câu.

Long Đế nghe Hàn Sâm hỏi, lúc này mới cười ha ha trả lời:

- Trước kia tôi đã từng trồng qua loại cây gen này, đây là một loại thú hồn siêu cấp thần huyết, tên là Kỵ Sĩ Song Sinh.

- Trong này có Kỵ Sĩ Song Sinh hả? Sao tôi chỉ nhìn thấy một kỵ sĩ?

Hàn Sâm nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn thấy kỵ sĩ này có quan hệ gì tới song sinh.

- Hơn nữa nếu tôi nhớ không lầm, Dị Linh các ông trước khi không ký kết khế ước với nhân loại, thì không thể sử dụng thú hồn mà?

Hàn Sâm lại hỏi Long Đế một câu.

Long Đế cười hắc hắc:

- Ai nói là tôi muốn sử dụng, tôi trồng cây đó, là để cho Long Kỵ Sĩ thủ hạ của tôi dùng.

- Long Kỵ Sĩ? Ông còn chuyên môn tìm người kỵ(cưỡi) ông?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Long Đế, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ và không thể tưởng tượng nổi.

Sắc mặt Long Đế lập tức tái đi rồi:

- Lão tử nhổ vào, cậu mới tìm người kỵ ấy! Tôi nói Long Kỵ Sĩ, là kỵ sĩ có huyết mạch Long tộc, đó đều là cường giả sinh vật siêu cấp thần huyết, tương tự như Kỵ Sĩ Phản Nghịch của cậu, cũng là một trong tứ đại kỵ sĩ, trước kia tôi nuôi cả một đoàn Long Kỵ Sĩ.

- Tìm một đoàn người kỵ ông. . .ông thật sự quá lợi hại.

Hàn Sâm thấy Long Đế thật sự nóng nảy, lời này cũng không có dám nói ra, cười nói:

- Ông nói tiếp đi, thú hồn Kỵ Sĩ Song Sinh này rốt cuộc có tác dụng gì.

- Dựa theo đạo lý, thú hồn Kỵ Sĩ Song Sinh có lẽ phải sinh ra trên Song Sinh Thụ, khi đó tôi có trồng một cây Kỵ Sĩ Song Sinh, vốn là định lợi dụng thú hồn Kỵ Sĩ Song Sinh dung hợp với Long Kỵ Sĩ, tạo nên một Long Kỵ Sĩ Song Sinh, rồi để cho y làm đoàn trưởng Long Kỵ Sĩ Đoàn, nhưng đáng tiếc cuối cùng cây Kỵ Sĩ Song Sinh kia lại xảy ra một chút vấn đề, không thể sống được. Nhưng lúc đó cây kia cũng đã kết quả, thú hồn Kỵ Sĩ Song Sinh bên trong giống như đúc với kỵ sĩ này, nhưng thứ này có chút kỳ quái, tại sao lại sinh trên một gốc cây lôi điện chứ?

Long Đế tựa hồ cũng có chút không hiểu nhìn trái cây.

- Ông nói nhiều như vậy, còn không nói cho tôi biết thú hồn Kỵ Sĩ Song Sinh có tác dụng gì đấy?

Hàn Sâm trừng mắt liếc Long Đế .

Long Đế cười hắc hắc:

- Thật ra cũng đơn giản, thú hồn Kỵ Sĩ Song Sinh có thể phụ thể lên một sinh vật kỵ sĩ, giúp cho sinh vật kỵ sĩ đó có được lực lượng trái ngược.

- Lực lượng trái ngược? Chẳng lẽ chính là một sinh vật kỵ sĩ có được sức mạnh hệ hỏa, nếu như có thú hồn Kỵ Sĩ Song Sinh phụ thể, sau đó sẽ biến thành lực lượng hệ băng?

Hàn Sâm ngạc nhiên hỏi.

- Không, không phải biến thành lực lượng hệ băng, mà là thêm vào lực lượng hệ băng đã có được, có thể đồng thời sử dụng hai loại lực lượng băng hỏa.

Long Đế cải chính.

Hàn Sâm nghe thế thì vui vẻ, nghe thế thì có vẻ thứ này là một bảo bối, nếu như để Kỵ Sĩ Phản Nghịch sử dụng, như vậy lực lượng trái ngược với hào quang phản nghịch là gì nhỉ?

Chương 1235: Thánh Phạm Đột Kích

Long Đế đoán thời gian để gốc thực vật gen này thành thục ít nhất cần ba bốn mươi năm, nói cách khác là phải chờ thêm ba bốn mươi ngày, Hàn Sâm mới có thể thu hoạch ba quả trái cây kia.

Bàn tay và cái búa không biết là vật gì, kỵ sĩ lại bị Long Đế cho rằng là Kỵ Sĩ Song Sinh.

Có món đồ tốt như vậy, Hàn Sâm tự nhiên không cam lòng cứ rút lui như vậy, định thủ ở chỗ này, đợi gốc cây gen này thành thục rồi tính.

Tí Hộ Sở dưới mặt đất được Hàn Sâm di động đến gần Lôi Ngục Tí Hộ Sở, nếu như thật sự không giữ được Lôi Ngục Tí Hộ Sở, thì cũng có thể lui xuống Tí Hộ Sở dưới đất đào tẩu.

Từ trong giếng cổ đi ra, Hàn Sâm để Thủy Mị ở lại trông coi giếng cổ, còn mình đi về cung điện để nghiên cứu một chút tư liệu.

Đệ tử Huyền Môn truyền Huyền Thiên Bí Thuật cho hắn, Hàn Sâm đại khái xem qua một lần, nội dung bên trong trên cơ bản đã được phiên dịch thành văn tự hiện đại thông dụng trong Liên Minh, xem rất dễ dàng hiểu.

Trong đó bao gồm chủ tu công pháp Huyền Thiên Bí Thuật của Huyền Môn, thì ra là đời trước của Động Huyền Kinh, nhưng sau khi Hàn Sâm xem một lần, phát hiện tuy Huyền Thiên Bí Thuật cũng rất lợi hại, nhưng so sánh với Động Huyền Kinh vẫn có rất nhiều chỗ khác nhau, hơn nữa nội dung phía sau cũng không thâm ảo như Động Huyền Kinh.

Hàn Sâm nghĩ lại thấy cũng đúng, Huyền Thiên Bí Thuật mặc dù là chính tông Huyền Môn, nhưng Động Huyền Kinh lại là do Động Huyền Tử sau khi phá toái hư không, dùng Huyền Thiên Bí Thuật làm cơ sở để dung hợp sở học cả đời ông sáng chế ra, có chỗ khác nhau cũng là chuyện bình thường.

Sau khi Hàn Sâm suy tính một lượt, quyết định chỉ tham khảo học tập Huyền Thiên Bí Thuật, cũng không có ý định sửa lại công pháp mà bản thân tu luyện, hắn vẫn tu hành dựa theo Động Huyền Kinh.

Huyền Thiên Bí Thuật cũng không phải là không thích hợp, Huyền Môn truyền thừa từ viễn cổ đến nay, cũng xuất hiện rất nhiều thiên tài, theo thời đại biến hóa, cùng với tri thức khoa học và lý luận đổi mới, bọn họ không ngừng cải biên Huyền Thiên Bí Thuật, trong đó cũng không có không ít kinh diễm.

Hàn Sâm cũng dựa vào đó lấy được không ít chỗ tốt, hơn nữa trong đó còn có một số chỗ trong Huyền Thiên Bí Thuật sử dụng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hiện đại, cũng đều là tâm huyết kết tinh từ nhiều đời đệ tử Huyền Môn.

Hàn Sâm thử chọn một loại để luyện, dùng Động Huyền Kinh làm cơ sở Huyền Thiên Bí Thuật, cũng có thể sử dụng những bộ Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật kia trong Huyền Thiên Bí Thuật.

Bởi vì thời gian rất vội, Hàn Sâm cũng không ham hố, trước tiên luyện một loại, có lẽ đến khi Thánh Phạm Đại Đế thật sự đánh tới đây, biết đâu lại cõ chỗ hữu dụng.

Hàn Sâm luyện một loại tên là Huyền Bí Thân Pháp, cơ sở kỳ thật chính là Huyền Thiên Thân Pháp, Động Huyền Tử lưu lại cơ sở thân pháp Động Huyền cũng là Huyền Thiên Thân Pháp.

Chỉ là thân pháp Động Huyền chỉ cải biến một chút, thích hợp hơn với Động Huyền Kinh, mà Huyền Bí Thân Pháp lại thay đổi rất lớn, dung hợp rất nhiều lý luận tri thức hiện đại và kỹ xảo, chỉ xét riêng về thân pháp, Huyền Bí Thân Pháp xác thực hơn thân pháp Động Huyền một bậc.

Hàn Sâm vận dụng những chỗ cao minh trong Huyền Bí Thân Pháp vào Động Huyền Thân Pháp, bởi vì cả hai vốn có cùng nguồn gốc, nên quá trình cũng rất dễ dàng, không tới hai ngày đã có thể dùng vào thực chiến.

Hiện tại Hàn Sâm không có thời gian và tâm tình để luyện thêm những võ kỹ khác, trải qua thời gian nghiên cứu dài như vậy, cuối cùng hắn cũng xem xong tư liệu mà giáo sư Lung truyền thụ cho hắn, trong lòng đã có một khái niệm đại khái về việc kết hợp thời gian gia tốc cùng xuyên qua không gian, hiện tại Hàn Sâm thầm nghĩ phải nhanh chóng mua môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật này.

- Thời gian gia tốc dung hợp với xuyên qua không gian, nếu như mình nghĩ không sai, có lẽ có thể dùng phương thức như vậy kết hợp lại.

Hàn Sâm tự lẩm bẩm.

Rất nhiều ngày, Hàn Sâm đều ở trong phòng của mình nghiên cứu cách kết hợp, nhưng hắn cũng không có dám trở lại Liên Minh, sợ Thánh Phạm Đại Đế đột kích hắn sẽ không kịp về.

Chớp mắt đã qua nửa tháng, ba trái trên cây gen cấp Đại Đế kia vẫn còn chưa hoàn toàn thành thục, Quỷ Nhãn Thú phụ trách tuần tra ở bên ngoài đột nhiên kêu to chạy trở về Tí Hộ Sở.

- Đến rồi. . . Thánh Phạm Đại Đế đến rồi. . .

Khô Cốt Đế nghe được tiếng kêu của Quỷ Nhãn Thú, phiên dịch ý của nó ra, vẻ mặt hơi bất an.

Hàn Sâm đã nghe được tiếng kêu của Quỷ Nhãn Thú, lập tức từ bên trong phòng vọt ra, Tà Tình Đế và một đám Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đều chạy tới.

Nữ Hoàng và Linh cũng tới, những nhân loại khác đã sớm được Hàn Sâm đưa tới Tí Hộ Sở dưới mặt đất, để tránh lúc đại chiến bọn họ chịu ảnh hưởng.

Đại chiến ở trình độ này, nhân loại bình thường không thể chịu nổi ảnh hưởng của chến trận, căn bản không có tư cách tiến vào chiến trường.

- Đến đâu rồi? Bọn họ tới bao nhiêu người?

Quỷ Anh gấp gáp hỏi, thực lực hiện tại của họ còn còn lâu mới có thể khôi phục, chỉ mới mở ra được đạo khóa gen thứ ba mà thôi, đối với đại chiến như vậy vẫn còn có chút sợ hãi.

Quỷ Nhãn Thú không ngừng kêu, hoa tay múa chân như muốn biểu đạt điều gì, nó có được thần thông hệ mắt, có thể nhìn rất xa, cho nên Hàn Sâm mới phái nó làm lính gác.

Khô Cốt Đế vội vàng phiên dịch nói:

- Phe nhân mã của Thánh Phạm Đại Đế hiện tại đã đến cách đây năm trăm dặm, bọn họ có rất nhiều người, Quỷ Nhãn nói nó nhìn thấy năm con sinh vật siêu cấp thần huyết, Đế Linh cũng có ba người, hơn nữa Thánh Phạm Đại Đế cũng đích thân đến và còn rất nhiều dị sinh vật bình thường, trận này chúng ta khó đánh, có nên cân nhắc chuyện lui lại không?

Một câu cuối cùng là Khô Cốt Đế tự mình thêm, hiển nhiên y cũng hơi sợ hãi Thánh Phạm Đại Đế, dù sao ngay cả cha y đều bị Thánh Phạm Đại Đế làm thịt, hiện tại Khô Cốt Đế còn chưa có đạt tới trình độ như cha mình.

- Có gì phải sợ, người của chúng ta còn nhiều hơn y, chơi khô máu.

Trong miệng Tà Tình Đế ngậm một cây xì gà lớn, vô cùng tùy ý nói.

- Dù sao người ta cũng là Đại Đế, chúng ta không nên dùng lực, hay là rút đi thôi, rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt, chờ chúng ta tấn chức tới Đại Đế, trở về chơi y cũng không muộn.

Quỷ Anh rung đùi đắc ý nói.

Tình Quân Đế và Kinh Cức Nữ Đế đều không nói gì, Thủy Mị Yêu Linh chỉ nói:

- Mọi người lăn tăn cái gì, nghe chủ nhân là được.

Mọi người cùng nhìn về phía Hàn Sâm, là chiến hay đi còn phải do Hàn Sâm quyết định.

- Cứ rút đi như vậy thì tôi không cam lòng, kiểu gì cũng muốn thử đánh một trận, dù sao Tí Hộ Sở dưới mặt đất cũng ở phía sau, thủ không được thì chúng ta lui cũng không muộn.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Trong lòng Hàn Sâm không muốn bỏ qua gốc cây gen Đại Đế kia, mắt thấy sắp thu hoạch được, hiện tại rút đi chẳng phải là tiện nghi Thánh Phạm Đại Đế sao.

Hơn nữa đối phương có tám tồn tại cấp Đế, với nhân thủ phía Hàn Sâm, có lẽ có thể ứng phó, mấu chốt là làm sao giải quyết được Thánh Phạm Đại Đế.

Dù sao cũng là Đại Đế, Đế Linh bình thường cũng không phải đối thủ của y, Tử Minh Đại Đế hiện tại chỉ có thể coi là nửa Đại Đế, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Thánh Phạm Đại Đế.

- Tử Minh Đại Đế kết hợp với Tam Trảo Kim Ô biến thân của mình, cho dù không phải đối thủ của Thánh Phạm, cũng có thể có thể ngăn chặn y một thời gian ngắn, thật sự không được mình vẫn còn có Siêu Cấp Đế Linh và tiểu thiên sứ, muốn lui lại có lẽ vẫn có thể.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Chương 1236: Lực Lượng Thánh Tê

Quyết định chủ ý sẽ chiến, Hàn Sâm dứt khoát trực tiếp mang theo một đám Đế Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết đi ra ngoài đón, để tránh Lôi Ngục Tí Hộ Sở bị hủy hoại nghiêm trọng.

Mới đi hơn mười dặm, từ xa đã trông thấy dị sinh vật và Dị Linh giống như thủy triều bay qua núi rừng xông về phía Lôi Ngục Tí Hộ Sở.

Một Dị Linh cầm đầu mặc áo giáp kim loại màu đen, toàn thân tản ra hào quang thánh khiết, căn bản không thấy rõ diện mục của y, chỉ cảm thấy đó giống như thần minh không nhuốm một chút bụi trần, đúng là Dị Linh ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, khi Thánh Tê tấn chức Hàn Sâm đã gặp được, Thánh Phạm Đại Đế vượt qua không gian hàng lâm.

Mà dưới Thánh Phạm Đại Đế lại chính là đầu Thánh Tê kia, chỉ là Thánh Tê hiện tại, khí thế trên người nó đã vô cùng cường đại, toàn thân tản ra hào quang thánh khiết, giống như nắng ấm chiếu tới vạn vật.

Lần nữa nhìn thấy Thánh Tê, trong lòng Hàn Sâm ngũ vị tạp trần, lúc trước Thánh Tê tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở kinh thiên động địa như vậy, chỉ ngắn ngủn thời gian mấy năm, vậy mà cũng đã mở ra đạo khóa gen thứ chín, trong này không thể không nhắc tới Thánh Phạm Đại Đế chú trọng bồi dưỡng nó, có vẻ Thánh Phạm Đại Đế cũng rất coi trọng nó.

Bên người Thánh Phạm Đại Đế còn có vài đầu sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng khác, ba Đế Linh kia cũng đều là tồn tại có thân thể cường tráng.

Mà sau lưng Thánh Phạm Đại Đế, chính là một đội quân Dị Linh và dị sinh vật như thủy triều, trong đó không thiếu cấp thần huyết.

Trong đó có mấy con nhìn rất quen mắt, cẩn thận nhớ lại, chính là đám dị sinh vật cùng Dị Linh đào tẩu khỏi Lôi Ngục Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, bên người Thánh Phạm Đại Đế đã có sinh vật trước kia ở Lôi Ngục Tí Hộ Sở, như vậy đối với tình huống nơi này có lẽ y vô cùng hiểu rõ, xem ra là nắm chắc nên mới tới.

Thánh Phạm Đại Đế nhìn thấy Hàn Sâm dẫn đầu, dường như cũng nhận ra hắn, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc, ngồi trên Thánh Tê, từ trên cao nhìn xuống rồi hỏi:

- Nhân loại, là mày đánh bại Lôi Ngục Đại Đế trở thành tân chủ của Tí Hộ Sở này sao?

- Không sai.

Hàn Sâm ngồi trên lưng Kim Mao Hống, không hề sợ hãi đối mặt với Thánh Phạm Đại Đế.

Thánh Phạm Đại Đế lại mỉm cười:

- Như thế rất tốt, năm đó tao đã lưu lại lạc ấn trên thân thể mày, vốn là muốn tiếp dẫn mày đi tới Tí Hộ Sở của tao, chỉ không ngờ Tà Liên cũng đi tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở, còn gặp được mày, xóa đi lạc ấn mà tao lưu lại trên thân thể mày, hiện tại mày lại quay về dưới tay tao, cũng coi như là quay về chốn cũ.

Nghe Thánh Phạm Đại Đế nói như thế, giống như muốn bắt Hàn Sâm chỉ là tiện tay mà thôi, Hàn Sâm cũng không tức giận, chỉ cười lạnh nói:

- Biết đâu sau hôm nay mày ngược lại trở thành thủ hạ của tao cũng chừng.

Hàn Sâm nghe Thánh Phạm nói như vậy, khiến hắn nhớ tới một việc, tại sao Thánh Phạm Đại Đế và Tà Liên Nữ Đế lại có thể tiến vào không gian thứ hai Tí Hộ Sở đón người được?

Nếu như hắn có thể nắm giữ được phương pháp này, chẳng lẽ có thể an toàn đón mẹ và Yên Nhiên tới, cuối cùng không cần lo lắng hai người đó sẽ ngẫu nhiên truyền tống tới Tí Hộ Sở của Dị Linh.

Thánh Phạm Đại Đế nhìn Hàn Sâm lạnh nhạt nói:

- Tao khác với Lôi Ngục, mày có thể đánh lén hủy diệt Linh Hồn Chi Thạch của Lôi Ngục, đối với tao lại hoàn toàn vô dụng, nếu như hiện tại mày thần phục, tao cho mày tiếp tục quản lý Lôi Ngục Tí Hộ Sở, những Dị Linh và dị sinh vật này vẫn để mày quản lý sử dụng. Nếu để cho tao động thủ, vậy thì không có dễ dàng như vậy, nhất định sẽ khiến mày phải trọn đời làm nô.

- Nói nhảm với y nhiều như vậy làm gì, đánh chết y.

Vấng sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế đại phóng, vung quyền phá không giết tới Thánh Phạm Đại Đế.

Lực lượng của Tà Tình Đế và thánh quang màu trắng cũng có chút tương tự, đều là lực lượng bá đạo dùng lực khắc địch, nhưng bản chất vẫn có chút khác nhau.

Mắt thấy Tà Tình Đế phá không đánh tới, Thánh Phạm Đại Đế ngồi trên lưng Thánh Tê không thèm nâng mắt nhìn, bên cạnh có một Đế Linh vọt ra, nghênh đón Tà Tình Đế.

Đế Linh kia đánh ra hai đấm, mỗi một quyền đánh ra, đều hóa thành một tấm chắn, vô số tấm chắn đánh tới người của Tà Tình Đế.

Bành!

Tà Tình Đế đập tới một quyền, vô số tấm chắn kia lại bị quả đấm của y mang theo vòng sáng bạc đánh cho trực tiếp nổ nát, mảnh vỡ đầy trời bay ra, nắm đấm của Tà Tình Đế vẫn không hề dừng lại đánh về phía Đế Linh kia.

Đế Linh kia cũng không né tránh, mắt thấy quả đấm của Tà Tình Đế đánh về ngực của y, y cũng không quan tâm, không sợ chết tiếp dùng dùng hai đấm đánh tới đầu Tà Tình Đế.

Bành!

Quả đấm của Tà Tình Đế mang theo vòng sáng màu bạc quỷ dị, trực tiếp đánh vỡ ngực của Đế Linh kia, mà hai đấm của Đế Linh kia cũng đánh vào trên đầu Tà Tình Đế.

Nhưng lực lượng của y vốn không mạnh như Tà Tình Đế, thân thể lại bị Tà Tình Đế đánh xuyên qua trước, lực lượng đã yếu hơn rồi, đánh trúng đầu của Tà Tình Đế cũng chỉ phá vỡ được vòng sáng màu bạc, ngay cả da đầu của Tà Tình Đế cũng không thể xé rách.

- Đối địch với bổn đế, mày chết rồi trở về tu luyện thêm mười vạn năm đi.

Tà Tình Đế ngạo nghễ nói.

Hàn Sâm và một đám Đế Linh, sinh vật siêu cấp thần huyết nhìn thấy Tà Tình Đế bá khí như thế, vừa lên đã giết chết một Đế Linh, tất cả đều vô cùng vui mừng.

Nhưng vẻ mặt Thánh Phạm Đại Đế vẫn bất động, dường như kẻ bị chết kia không phải Đế Linh dưới tay y vậy, một sừng của Thánh Tê mà y đang ngồi kia bắn ra thánh quang, trong hào quang thánh khiết này, Đế Linh bị Tà Tình Đế đánh nát lồng ngực, vậy mà lại đứng lên, lỗ thủng trên lồng ngực lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng khép lại, trong nháy mắt đã khép lại, cuối cùng ngay cả miệng vết thương cũng nhìn không thấy rồi.

- Chiến đấu của chúng ta còn chưa kết thúc.

Đế Linh kia cười một tiếng, lần nữa vung quyền đánh tới Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế khẽ nhíu mày, trên mặt hiện lên sát ý, vầng sáng màu bạc trên người tăng vọt, một lần nữa đánh tới Đế Quân kia.

Cùng lúc đó, Thánh Phạm Đại Đế khẽ phất tay ra hiệu, trừ Thánh Tê mà y vẫn đang ngồi trên lưng, những sinh vật siêu cấp thần huyết khác và Đế Linh đều vọt tới đám người Hàn Sâm.

Thánh Phạm Đại Đế lại không có ý định tham chiến, Hàn Sâm trực tiếp ra lệnh cho Tử Minh Đại Đế đánh tới những sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh kia.

Bởi vì đối phương chỉ có bảy cường giả Đế cấp tham chiến, Thánh Tê cùng Thánh Phạm Đại Đế đều không tham chiến, nhân thủ phía Hàn Sâm rõ ràng chiếm cứ ưu thế, hơn nữa đám người Tử Minh Đại Đế, Tà Tình Đế, tiểu thiên sứ có thực lực xuất chúng, so với với Đế cấp bình thường còn mạnh hơn không ít, rất nhanh đã khống chế được tràng diện, chế trụ cường giả đế cấp của Thánh Phạm Đại Đế.

Chỉ là rất nhanh đám người Hàn Sâm đã phát hiện, điều này cũng không có gì tác dụng, những Đế Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết đều hung hãn không sợ chết, cho dù bọn chúng bị trọng thương, chỉ cần Thánh Tê bắn ra một tia thánh quang, thương thế sẽ lập tức khôi phục, trở nên sinh long hoạt hổ, quả thực giống như là Bất Tử Chi Thân.

- Khó trách bọn chúng đều không sợ chết như vậy, có năng lực trị liệu cường đại như thế, bọn chúng căn bản không cần lo lắng bị thương.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

A VÙ. . .! A VÙ. . .! A VÙ. . .!

Hai tay của Tà Tình Đế mang theo vầng sáng màu bạc cuồng bạo liên tục đánh vào trên người của Đế Linh, Đế Linh đánh ra tấm chắn căn bản không ngăn cản được quả đấm của y cùng vầng sáng màu bạc, toàn bộ bị đánh nát, quả đấm của Tà Tình Đế liên tục đánh lên trên người Đế Linh kia, khiến máu thịt của Đế Linh văng tung tóe, thân thể vặn vẹo không còn hình dáng, chỉ một lát nữa là sẽ bị đánh thành thịt nát.

Chương 1237: Bất Tử

Thế nhưng thánh quang từ sừng của Thánh Tê lại như nước bắn ra, được thánh quang chiếu rọi, Đế Linh kia dường như đắm chìm trong trong nước thánh, thân thể vừa bị Tà Tình Đế đập nát, đã nhanh chóng khôi phục, cứ như thế cuối cùng vẫn không chết được.

Bành!

Đế Linh kia không quan tâm công kích của Tà Tình Đế, một quyền đánh vào trên mặt của Tà Tình Đế, khiến máu mũi Tà Tình Đế cũng chảy ra rồi.

Không chỉ Tà Tình Đế, Quỷ Nhãn Thú, Lam Long và Khô Cốt Đế đều phải ăn chút thiệt thòi, trên người đã xuất hiện không ít vết thương.

Rõ ràng là có vầng sáng của Kỵ Sĩ Phản Nghịch làm suy yếu lực lượng của đối phương, rõ ràng thực lực mạnh hơn bọn họ, nhưng đám thủ hạ của Thánh Phạm Đại Đế chính là sinh vật siêu cấp thần huyết và Dị Linh không sợ chết tấn công đối thủ, lấy tổn thương đổi tổn thương, nhưng bọn chúng cho dù đầu bị đánh nát, cũng có thể được thánh quang trị liệu khôi phục, mà những vết thương trên người đám Tà Tình Đế lại thật sự, nhìn thì có vẻ là thực lực áp chế, nhưng ngược lại đã trở thành phía bị thua thiệt.

- Thánh Tê quả nhiên rất lợi hại, không hổ là tồn tại đột phá bình chướng bản thân để tấn chức đi lên.

Hàn Sâm thầm cảm thán một tiếng, rồi chuẩn bị ra tay tấn công về phía Thánh Phạm Đại Đế cùng Thánh Tê.

Nếu như không tiêu diệt hai người bọn họ, trận chiến đấu này bọn hắn sẽ nhật lấy kết cục thua thảm, năng lực trị liệu như vậy thật sự quá kinh khủng.

Thế nhưng Hàn Sâm còn chưa kịp ra tay, lại đột nhiên nghe được Tà Tình Đế hét lớn một tiếng, chỉ thấy quần áo trên người Tà Tình Đế bay múa, tóc cũng bị dựng lên, ánh sáng màu bạc kinh khủng bùng lên, khiến cho không gian ngập tràn khí tức kinh khủng.

Hàn Sâm cách Tà Tình Đế một đoạn rất xa, cũng đã cảm giác bị ép đến mức khó thở.

Mắt thấy tên Đế Linh kia lại vọt lên, sát ý trong mắt Tà Tình Đế bắn ra bốn phía, ánh sáng màu bạc chớp động, gào thét một tiếng:

- Chết đi!

Sau đó nắm đấm điên cuồng đánh tới Đế Linh kia, vầng sáng màu bạc kinh khủng hóa thành chùm sáng lớn, lập tức đánh Đế Linh thành bụi phấn, ngay cả núi lớn sau lưng y cũng bị Tà Tình Đế đánh ra một lỗ lớn.

Vầng sáng màu bạc biến mất, thân thể Đế Linh kia đã hoàn toàn biến mất không thấy, lại bị lực lượng của Tà Tình Đế trực tiếp đánh thành tro bụi rồi.

- Cùng bổn Đế đấu, cho dù mày có một vạn mạng cũng không đủ chết.

Tà Tình Đế tiêu sái từ trong túi tiền lấy ra kính mát đeo lên, bày ra một tư thế rất ngầu.

Thế nhưng Hàn Sâm lại nhìn ra, trên trán Tà Tình Đế đã toát mồ hôi, hơn nữa khí tức cũng hơi chút loạn, có lẽ một kích vừa rồi y đã phải dốc sức rất lớn.

Nhưng có thể trực tiếp diệt một Đế Linh, thực lực như vậy vẫn khiến người khác sợ hãi thán phục, Hàn Sâm cũng vô cùng mừng rỡ, hét to một tiếng:

- Tình ca giỏi nhất!

Dù lực lượng trị liệu của Thánh Tê có cường đại hơn nữa, thân thể đã không có, thì không thể chữa trị rồi.

Hàn Sâm mới vừa hô xong, chỉ thấy Thánh Phạm Đại Đế vung tay lên, một quang huy kỳ dị đánh ra, giữa không trung hiện lên vô số lưu quang bay tới đoàn quang huy Chi kia.

OÀ..ÀNH!

Quang huy vỡ vụn, Đế Linh vừa bị Tà Tình Đế biến thành một phấn vậy mà lại hoàn hảo không chút tổn hại đi ra, trên người một chút vết thương cũng không có, trực tiếp lại đánh về phía Tà Tình Đế, đám người Hàn Sâm nhìn thấy thế đều trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Tà Tình Đế cũng biến sắc.

Hiện tại đám người Hàn Sâm đã hiểu ra, vì sao đám thủ hạ của Thánh Phạm Đại Đế lại hung hãn không sợ chết như vậy, bởi vì bọn họ không cần lo lắng tử vong, cho dù bị giết chết, Thánh Phạm Đại Đế cũng có thể phục sinh bọn họ.

Lúc này, Hàn Sâm cũng không dám do dự nữa, trực tiếp triệu hoán Tử Minh Đại Đế ra, mình cũng hóa thân thành Tam Trảo Kim Ô, một trái một phải đồng thời đánh thẳng tới Thánh Phạm Đại Đế.

Hàn Sâm chọn sử dụng biến thân Tam Trảo Kim Ô, mà không phải biến thân Cổ Ma Binh mới đạt được, đó là bởi vì Cổ Ma Binh chỉ là thú hồn siêu cấp thần huyết bình thường, tạm thời không có lực lượng như Tam Trảo Kim Ô, đấu với Đại Đế, lực lượng có thể mạnh hơn một chút thì vẫn tốt hơn, bản thân sinh vật siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu cũng cùng một đẳng cấp với Đại Đế, dù có bị đánh trúng thì bị thương cũng sẽ nhẹ hơn.

Mắt thấy Hàn Sâm và Tử Minh Đại Đế một trái một phải đánh tới, huyết diễm trùng thiên, tử đao như núi, Thánh Phạm Đại Đế vẫn nhàn nhã ngồi trên lưng Thánh Tê không hề vọi vàng, giống như thật sự là thần minh trên bầu trời.

Đến tận khi Kim Ô trảo và tử đao sắp chém trúng người, Thánh Phạm Đại Đế ngồi trên Thánh Tê mới không chút hoang mang vươn hai tay, một tay đỡ Kim Ô trảo, một tay chộp tới tử đao của Tử Minh Đại Đế.

Kim Ô trảo kinh khủng và tử đao sắc bén, lại bị đôi tay trắng noãn mềm mại của Thánh Phạm Đại Đế cầm chặt, Hàn Sâm và Tử Minh Đại Đế dùng toàn lực, vậy mà cũng không thể tiến lên một chút nào.

Trong mắt Thánh Phạm Đại Đế lóe lên thần quang, đôi bàn tay hoàn mỹ vô khuyết khẽ dùng lực, khiến thân thể của Tử Minh Đại Đế và Hàn Sâm không thể khống chế va vào đối phương.

Hàn Sâm đã sớm nghe Khô Cốt Đế nói qua, Thánh Phạm Đại Đế có được năng lực để hai người dính vào nhau, nếu hắn và Tử Minh Đại Đế va vào nhau, vậy chẳng phải là sẽ bị dính vào nhau.

Huyết diễm trên người mạnh mẽ bộc phát, hai cánh đập mạnh, Kim Ô trảo mạnh mẽ co lại, lập tức thoát khỏi tay Thánh Phạm Đại Đế, đột nhiên bộc phát ra lực lượng, lại có thể vạch xuống lòng bàn tay của Thánh Phạm Đại Đế ba vết trảo.

Gần như cùng lúc đó, Tử Minh Đại Đế cũng bỏ đao bay lên, đến đỉnh đầu Thánh Phạm Đại Đế, tử khí trên người bùng ra, hóa thành vô số tử khí quang đao chém về phía Thánh Phạm Đại Đế.

Đinh đinh đang đang!

Tử khí quang đao vậy mà lại không phá được áo giáp kim loại trên người Thánh Phạm Đại Đế, nhưng bộ phận ở bên ngoài áo giáp, lại bị tử khí quang đao chém ra từng đường vết thương.

Thế nhưng dù là miệng vết thương do Kim Ô trảo lưu lại, hay là tử khí quang đao lưu lại, khi miệng vết thương vừa xuất hiện đã lập tức khép lại, ngay cả thời gian để nhìn rõ miệng vết thương cũng không có.

- Móa, Đại Đế đều biến thái như vậy sao?

Hàn Sâm thầm kêu một tiếng, triển khai Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ, hóa thành một đạo mị ảnh trong hư không, không ngừng tập kích Thánh Phạm Đại Đế từ bốn phương tám hướng, nhưng tận lực tránh bị Thánh Phạm Đại Đế bắt lại.

Tử Minh Đại Đế cũng chém ra từng đạo tử khí đao quang, công kích chỗ yếu của Thánh Phạm Đại Đế.

Hai người vây công Thánh Phạm Đại Đế, nhưng Thánh Phạm Đại Đế chỉ ngồi ở trên lưng Thánh Tê, thân thể chưa từng di động vị trí, chỉ dựa vào đôi tay đã chặn lại thế công của hai người.

- Chưa mở ra đạo khóa gen thứ mười, cuối cùng vẫn kém một chút.

Hàn Sâm có chút bất đắc dĩ, chín đạo khóa gen đánh mười đạo khóa gen, mặc dù thân thể không kém, nhưng vẫn có chút chênh lệch.

Tuy Tử Minh Đại Đế mở ra mười đạo khóa gen, nhưng thân thể của y không đầy đủ Tiên Thiên dinh dưỡng, cũng không mạnh hơn Hàn Sâm bao nhiêu.

Dù sao bọn họ là hai thân thể đơn độc, không giống Hàn Sâm và tiểu thiên sứ sau khi hợp thể có thể sinh ra biến hóa về chất.

Nhưng cho dù hai người kéo chân Thánh Phạm Đại Đế, nhưng tình huống đám Tà Tình Đế bên kia lại thật sự không tốt, dưới thế công của những Đế Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết không sợ chết, bọn họ bị ép dùng tổn thương đổi lấy tổn thương, tình huống càng ngày càng không ổn.

Mặc dù là Tà Tình Đế, trên người cũng đã bị không ít tổn thương.

Chương 1238: Chiến Thánh Phạm

Vẻ mặt Khô Cốt Đế vô cùng phiền muộn, đấu với một đối thủ bất tử không sợ bị thương, mặc dù bản thân cường đại cũng vô dụng, y am hiểu tâm cốt thuật, đã phá nát trái tim của đối thủ rồi, nhưng vết thương của họ lại lập tức khép lại, cảm giác này thật sự quá đáng ghét.

Tà Tình Đế còn phiền muộn hơn cả Khô Cốt Đế, y vốn am hiểu dùng lực lượng để thủ thắng, tùy tiện một Đế Linh hay sinh vật siêu cấp thần huyết nào đó của đối thủ, y đều có thể giết chết, nhưng sau khi giết lại bị Thánh Phạm Đại Đế hồi sinh, cho dù đánh thành bụi phấn cũng vô dụng.

Tiểu thiên sứ dùng kiếm thiên sứ chém lên trên người sinh vật siêu cấp thần huyết từng vết kiếm, thậm chí còn cơ hồ chặt đứt cổ của đối phương, nhưng dưới thánh quang kia, miệng vết thương trong nháy mắt đã khôi phục, giết thế nào cũng không giết chết được, dù có rạch bụng cũng chỉ chớp mắt là khỏi.

Chỉ có lực lượng cường đại, đối mặt với một đối thủ giết mãi không chết cũng hoàn toàn không phát huy ra uy lực.

Có thể chiếm được tiện nghi duy nhất là Kinh Cức Nữ Đế và Thủy Mị Yêu Linh rồi, Kinh Cức Nữ Đế dùng dây leo trói chặt đối thủ, dù đối thủ giãy dụa như thế nào không thoát được bụi gai, nhiều lắm cũng chỉ có thể chặt đứt mấy dây leo, năng lực hồi phục có cường đại cũng vô dụng.

Thủy Mị Yêu Linh không khác Kinh Cức Nữ Đế lắm, cô vây đối thủ trong thủy cầu, muốn đối phương hít thở không thông mà chết, nhưug cũng khó có thể làm được.

Tà Tình Đế lại một lần nữa đánh nát đầu đối thủ, nhưng rất nhanh đầu của đối phương lại mọc ra dưới thánh quang.

Tà Tình Đế đột nhiên xoay người, tóm lấy Tuyết Cầu đang đứng cạnh Bảo Nhi xem trò vui, mang theo Tuyết Cầu phá không đánh thẳng tới Đế Linh kia.

Đế Linh kia hừ lạnh một tiếng, từng quyền đấm ra tấm chắn tới Tà Tình Đế, Tà Tình Đế dùng một quyền đánh nát toàn bộ tấm chắn kia, trong chớp mắt đã đến trước mặt đối phương, sau đó tay trái chém ra, ném Tuyết Cầu đến trước mặt Đế Linh kia.

Đế Linh kia bị dọa sợ, sau khi nhìn rõ ràng là một con Tuyết Cầu, không khỏi cười lạnh, ngay cả Tà Tình Đế còn không làm gì được y cả, vật nhỏ này thì có gì phải sợ.

Thế nhưng chỉ thấy bạch quang trên người Tuyết Cầu lóe lên, nó kêu to một tiếng, Đế Linh kia lập tức chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, sau đó cảm giác trời đất quay cuồng.

- Ha ha, cùng bổn đế đấu à, mày còn non và xanh lắm, chỉ số thông minh cách xa vạn dặm, ngu ngốc.

Tà Tình Đế một cước đá vào Đế Linh bị quả cầu màu trắng bao vây, lập tức đá bay quả cầu kia như đạn pháo ra ngoài.

Quả cầu đâm vào trên vách núi đá rồi bắn ngược trở về, Tà Tình Đế lại đá một cước, khiến quả cầu lại bay ra ngoài.

Chỉ thấy quả cầu như màu trắng giống như bóng đá bị Tà Tình Đế không ngừng đá, nhìn như đang chơi đùa rất hưng phấn.

- Tà Tình lão ca, anh đừng chơi nữa, mau tới mau cứu tôi đi!

Khô Cốt Đế vừa chạy vừa gọi, lực lượng của y không tác dụng gì, bản thân năng lực cận chiến lại không ổn, có thể coi là người thảm nhất trong những người này, mặc dù có Quỷ Anh hỗ trợ, nhưng thực lực của Quỷ Anh vẫn chưa khôi phục, có thể giúp đỡ y cũng có hạn.

Bành!

Quả cầu màu trắng bị Tà Tình Đế đá một cước bắn vào trong núi, khiến vách núi cũng vỡ ra, một mảng đá rơi xuống, chôn quả cầu màu trắng có nhốt Đế Linh ở bên trong xuống.

- Đến đây.

Tà Tình Đế cầm lấy Tuyết Cầu xông về sinh vật siêu cấp thần huyết đang đuổi theo Khô Cốt Đế.

Năng lực của Tuyết Cầu nhất định phải cận thân mới có thể sử dụng, nhưng năng lực cận chiến của nó quá yếu, nếu như đối thủ có chuẩn bị, rất khó xông đến bên người đối thủ, cho nên khi Tà Tình Đế nhìn thấy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia liền trực tiếp đập tới một quyền.

Vầng sáng màu bạc giống như mũi khoan, lập tức phá vỡ hỏa diễm trên người sinh vật siêu cấp thần huyết kia, một quyền đánh cho con sinh vật siêu cấp thần huyết kia nằm trên đất, sau đó Tà Tình Đế ném tuyết cầu tới trước mặt nó.

Trên người Tuyết Cầu lập loè bạch quang, con sinh vật siêu cấp thần huyết kia liền bị vây trong quả cầu màu trắng.

Không nói hai lời, Tà Tình Đế trực tiếp lại đá một cái bay lên, đá bay quả cầu trắng ra ngoài, không ngừng nhảy loạn ở trong núi, như một quả cầu cực lớn nhảy nhót.

Thánh Phạm Đại Đế bị Hàn Sâm và Tử Minh Đế Quân cuốn lấy nhìn thấy Tà Tình Đế mang theo Tuyết Cầu lại xông về sinh vật siêu cấp thần huyết khác, không khỏi khẽ nhíu mày.

Năng lực trị liệu và phục sinh tuy lợi hại, nhưng đối với một sinh vật bị nhốt lại không có tác dụng gì, chúng không chết cũng không bị thương, căn bản không cần năng lực trị liệu và phục sinh.

Thấy Tà Tình Đế lại xông tới trước mặt của một đầu sinh vật siêu cấp thần huyết khác, thân hình Thánh Phạm Đại Đế đột nhiên thoắt một cái, xuyên qua Hàn Sâm và Tử Minh Đế Quân, tựa như thuấn di xuất hiện trước mặt Tà Tình Đế, một tay chộp tới Tuyết Cầu trong tay Tà Tình Đế.

Thánh Phạm Đại Đế tự nhiên cũng nhìn ra, con Tuyết Cầu này chính là khắc tinh của y và Thánh Tê, không diệt trừ Tuyết Cầu, năng lực mạnh nhất của bọn họ sẽ hoàn toàn mất tác dụng.

- Tới tốt lắm.

Trong mắt Tà Tình Đế lóe lên tia sáng hung lệ, vầng sáng màu bạc trên thân thể hùng tráng bắn ra bốn phía, giống như một Ma Thần màu bạc, quyền đầu mang theo lực lượng bá đạo, đánh tới Thánh Phạm Đại Đế.

Bành!

Tà Tình Đế hoàn toàn bạo phát lực lượng, một quyền có thể đánh vỡ áo giáp kim loại và lồng ngực của y, xuyên qua thân thể Thánh Phạm Đại Đế.

Hàn Sâm quá đỗi vui mừng, cùng Tử Minh Đại Đế một trái một phải đánh về phía Thánh Phạm Đại Đế, muốn thừa dịp này lấy mạng của y.

Kim Ô trảo mang theo huyết diễm cuồng bạo, từ vết thương mà Tà Tình Đế vừa đánh ra vồ tới vị trí trái tim Thánh Phạm Đại Đế, tử đao của Tử Minh Đại Đế cũng từ miệng vết thương đâm vào.

Mắt thấy Thánh Phạm Đại Đế sẽ bị phân thây, nhưng chỉ thấy khóe miệng của y lộ ra một nụ cười khinh miệt, đối với chuyện thân thể của mình bị xé nứt hoàn toàn không thèm để ý.

Trong lòng ba người Hàn Sâm lập tức sinh ra dự cảm không lành, muốn lui về phía sau, nhưng vừa động thì sắc mặt đã thay đổi.

Cánh tay của Tà Tình Đế, Kim Ô trảo của Hàn Sâm và tử đao của Tử Minh Đại Đế, đều giống như mọc trong thân thể Thánh Phạm Đại Đế vậy, mà vết thương trên người Thánh Phạm Đại Đế đã khép lại, ba người bọn họ giống như biến thành một bộ phận trên người Thánh Phạm Đại Đế.

- Không xong!

Hàn Sâm biến sắc, cố kéo Kim Ô trảo ra, nhưng kéo đến mức cánh tay đau đớn mà Hàn Sâm vẫn không thoát được.

Tình huống của Tà Tình Đế cũng tương tự, sắc mặt cũng rất khó coi, chỉ có Tử Minh Đại Đế là đỡ hơn, hắn trực tiếp bỏ qua tử đao, lập tức lui qua một bên.

- CMN, đây là thứ buồn nôn quỷ quái gì thế.

Tà Tình Đế lại đánh một quyền tới đầu Thánh Phạm Đại Đế.

Thánh Phạm Đại Đế lại không thèm trốn, mặc kệ Tà Tình Đế đánh vào đầu của y, lập tức mũ bảo hiểm bị vỡ vụn, mắt thường có thể nhìn thấy đầu Thánh Phạm Đại Đế đều bị đánh bể, quả đấm của Tà Tình Đế trực tiếp đánh vào trong đầu của y.

Thế nhưng một giây sau, sắc mặt Thánh Phạm Đại Đế không thay đổi, sắc mặt Tà Tình Đế lại rất khó coi, y đánh vào đầu Thánh Phạm Đại Đế, vậy mà tay lại dính vào trong đầu.

Tà Tình Đế muốn rút tay lại, lại cảm thấy đầu mình đau nhức, giống như đầu óc của mình cũng bị đánh vậy, đau đến mức trên trán Tà Tình Đế đều đổ đầy mồ hôi lạnh to bằng hạt đậu.

Chương 1239: Tình Thế Nguy Hiểm

Sắc mặt Hàn Sâm cũng rất khó coi, lực lượng của Thánh Phạm Đại Đế vô cùng quỷ dị, bọn hắn chỉ cần tiếp xúc đến thân thể Thánh Phạm Đại Đế, sẽ lập tức gắn chặt vào Thánh Phạm Đại Đế, tổn thương Thánh Phạm Đại Đế chẳng khác nào là tổn thương thân thể của mình.

Thế nhưng Thánh Phạm Đại Đế lại hoàn toàn không có cảm giác thống khổ gì, khóe môi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười tàn nhẫn:

- Đại danh của Tà Tình Đế, bản Đại Đế đã sớm nghe qua, khi bản Đại Đế mới sinh ra, đã nghe nói Tà Tình Đế lợi hại như thế nào, hôm nay gặp mặt cũng thấy quá bình thường.

Nói xong, Thánh Phạm Đại Đế đột nhiên vung ra một quyền, hung hăng đánh tới bụng Tà Tình Đế.

Hai tay của Tà Tình Đế, một tay cắm trong lồng ngực Thánh Phạm Đại Đế, một tay cắm ở trong đầu của y, căn bản không rút ra được, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn Thánh Phạm Đại Đế đánh vào bụng mình.

Càng khiến Tà Tình Đế cảm thấy khó tưởng tượng chính là trên quả đấm của Thánh Phạm Đại Đế vậy mà lóe ra vầng sáng màu bạc quỷ dị, kia rõ ràng là lực lượng của Tà Tình Đế y, mà lực lượng trong cơ thể Tà Tình Đế thông qua cánh tay tràn vào Thánh Phạm Đại Đế.

Thình thịch!

Hai nắm đấm của Thánh Phạm Đại Đế mang theo vầng sáng màu bạc kinh khủng, liên tục đánh vào lồng ngực Tà Tình Đế, lập tức khiến ngực Tà Tình Đế vỡ ra, xương ngực lõm vào, tiếng răng rắc vang lên không ngừng bên tai, không biết xương cốt đã bị đánh bể bao nhiêu cái.

Trong lòng Hàn Sâm cũng khiếp sợ, dường như bọn hắn thật sự trở thành một phân bộ trong thân thể Thánh Phạm Đại Đế, Thánh Phạm Đại Đế lại có thể vận dụng lực lượng trong cơ thể của bọn hắn.

Mắt thấy Thánh Phạm Đại Đế dùng lực lượng của Tà Tình Đế để đánh tới ngực Tà Tình Đế, đã sắp đánh xuyên qua ngực Tà Tình Đế, hai cánh Hàn Sâm chấn động, mang theo huyết diễm cuốn về phía Thánh Phạm Đại Đế.

Chỉ thấy Thánh Phạm Đại Đế đánh một quyền tới Hàn Sâm, vầng sáng màu bạc tà dị kia lập tức đánh nát huyết diễm của Hàn Sâm, nắm đấm còn trực tiếp đánh vào trên đầu Kim Ô, nhất thời khiến Hàn Sâm có cảm giác đầu óc ong ong, xương gò má đều bị đánh nát rồi.

- CMN!

Hàn Sâm nổi giận, muốn hóa thân thành Siêu Cấp Đế Linh, lại đột nhiên nghe thấy uông một tiếng.

Tuyết cầu không biết từ lúc nào đã vụng trộm chạy tới một bên chân của Thánh Phạm Đại Đế, trên người lóe lên bạch quang, quả cầu tuyết trắng kia lập tức vây Thánh Phạm Đại Đế vào trong.

Hàn Sâm và Tà Tình Đế trở thành một bộ phận trên người Thánh Phạm Đại Đế cũng bị chụp vào trong, nhưng đây đã là kết quả rất tốt.

- Tuyết Cầu, làm tốt lắm.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, trước tiên vây Thánh Phạm Đại Đế rồi lại nghĩ biện pháp, dù sao cũng hơn bị y hành hạ.

- Gâu!

Tuyết Cầu kêu một tiếng, đầu ngẩng cao, vẻ mặt rất đắc ý.

Thế nhưng rất nhanh sắc mặt Tuyết Cầu, Hàn Sâm và Tà Tình Đế cũng thay đổi, chỉ thấy một đôi tay giống như từ trong nước vươn ra, xuyên qua quả cầu màu trắng do Tuyết Cầu ngưng tụ.

Quả cầu có thể thừa nhận lực lượng 16 lần kim tệ, vậy mà không ngăn được một tay của Thánh Phạm Đại Đế, hoặc là nói căn bản không có một chút tác dụng chút nào, đối với Thánh Phạm Đại Đế cũng không có gì khác biệt.

Tiếp đó, cả người Thánh Phạm Đại Đế từ bên trong quả cầu màu trắng đi ra, mà quả cầu màu trắng kia lại dán trên lưng của y.

- Tất cả mọi thứ trên thân thể tao đều sẽ trở thành một bộ phận của thân thể tao, nếu là một bộ phận của thân thể tao, dĩ nhiên là tao có thể khống chế nó, đơn giản lắm.

Thánh Phạm Đại Đế nói xong, nhìn Tuyết Cầu bên chân Hàn Sâm.

Tuyết Cầu mới vừa rồi còn dương dương đắc ý, lập tức kêu to một tiếng, quay người cụp đuôi bỏ chạy, chỉ mới chạy được vài bước, thân thể đã bị quả cầu màu trắng bao lấy, sau đó chỉ thấy một quả cầu màu trắng nhanh chóng lăn ra xa.

- CMN, tiểu tử này thật sự không có nghĩa khí.

Tà Tình Đế oán giận kêu lên.

Hàn Sâm có chút dở khóc dở cười, Tà Tình Đế lại trông cậy vào Tuyết Cầu luôn sợ chết kia có nghĩa khí, thuần túy là nghĩ quá nhiều rồi.

Trong mắt Thánh Phạm Đại Đế lộ ra sát cơ, một quyền lại đánh về phía Hàn Sâm dính ở trên người y, trên quyền kia lập loè tia sáng màu bạc.

Sắc mặt Hàn Sâm cũng thay đổi, hắn quá rõ ràng lực lượng của Tà Tình Đế mạnh thế nào, một quyền này nếu thật sự đánh tới, cho dù là huyết diễm của hắn chỉ sợ cũng không ngăn được.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm lại dính vào trên người Thánh Phạm Đại Đế, dù cho thân pháp có nhanh hơn cũng không trốn thoát một kích này, chỉ có thể kiên trì dùng Kim Ô trảo tiếp nhận một kích này.

Bành!

Huyết diễm và vầng sáng màu bạc va chạm, Thánh Phạm Đại Đế bắt được Kim Ô trảo còn lại của Hàn Sâm, cười lạnh kéo một phát, một Kim Ô trảo kia đã đính vào ngang hông của y, Hàn Sâm muốn giật xuống cũng không thể nào, vừa kéo một phát giống như muốn xé đứt cả cánh tay vậy.

Tử Minh Đại Đế cũng đã giết trở về, nhưng tử đao chém trên người Thánh Phạm Đại Đế căn bản vô dụng, Hàn Sâm và Tà Tình Đế lại sợ ném chuột vỡ bình, căn bản không dám công kích Thánh Phạm Đại Đế.

Thánh Phạm Đại Đế một quyền một người, liên tục đánh tới trên người Hàn Sâm cùng Tà Tình Đế, lập tức khiến hai người phun đầy máu tươi, tiếng xương cốt đứt gãy không ngừng.

Hàn Sâm biết không thể tiếp tục nữa, tiếp tục nữa nhất định sẽ bị đánh chết, chỉ có thể giải trừ biến thân Tam Trảo Kim Ô, chuẩn bị biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh.

Giải trừ biến than Tam Trảo Kim Ô, hai cánh tay của Hàn Sâm vẫn còn dính trên người của Thánh Phạm Đại Đế, cũng không bởi vì giải quyết biến thân là có thể thoát khốn.

Tuy không biết biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh có thể thoát khốn hay không, nhưng lúc này cũng chỉ có thể thử một lần rồi, không thì chỉ có một con đường chết.

Đám Khô Cốt Đế ở bên kia cũng rất thảm, tuy có hai tên bị lực lượn của Tuyết Cầu nhốt, nhưng còn lại năm tên vẫn chiến đấu không sợ chết, khiến cho đám Khô Cốt Đế đều bị thương.

Bụi gai của Kinh Cức Nữ Đế tuy có thể vây khốn bọn họ, nhưng không có Tuyết Cầu cấp lực, sau khi liên tục bị đả kích, bụi gai vẫn bị phá đứt, không thể nhốt đối thủ trong thời gian dài.

Tuyết Cầu chạy đến bên cạnh Bảo Nhi bị hù không dám đi ra ngoài nữa, nó thật sự bị Thánh Phạm Đại Đế dọa sợ, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể phá vỡ quả cầu của nó như vậy.

Tình Quân muốn kéo tuyết cầu ra, học Tà Tình Đế đối phó với đám sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh còn lại, nhưng Tuyết Cầu lại sống chết không chịu đi ra, dốc sức liều mạng nấp sau lưng Bảo Nhi.

Bảo Nhi nắm hồ lô trong tay, nhìn Thánh Phạm Đại Đế và Hàn Sâm còn có Tà Tình Đế bị dính ở trên người hắn, vô cùng do dự, không biết là cố kỵ Hàn Sâm và Tà Tình Đế, hay là không có nắm chắc có thể hút Thánh Phạm Đại Đế vào.

Hàn Sâm biết không có thể do dự nữa, chuẩn bị tiến vào trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, sau đó lại cùng tiểu thiên sứ hợp thể dốc sức liều mạng.

Cho dù giết không được Thánh Phạm, chỉ cần có thể phá vỡ thân thể của y, rút tay ra là được rồi, ít nhất còn có thể toàn thân trở ra.

Thế nhưng không đợi Hàn Sâm biến thân Siêu Cấp Đế Linh, đột nhiên nghe được một tiếng hét dài từ trong núi phía xa truyền tới, có một luồng khí tức kinh khủng từ bên kia rất nhanh xông tới.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, tưởng rằng viện quân của Thánh Phạm Đại Đế đến rồi, lực lượng hắn có thể mang tới đều đã mang đến, hẳn là không có bỏ sót ai khác, không có khả năng lớn là người một nhà.

Thế nhưng Thánh Phạm Đại Đế nghe được tiếng hét kia cũng nao nao, thoạt nhìn cũng có vẻ rất bất ngờ.

Chương 1240: Tiểu Ngân Ngân Cứu Chủ

Tiếng kêu còn cách đám Hàn Sâm một đoạn rất dài, nhưng có thể thấy thứ này đang di động cực nhanh, đợi đến khi tiếng thét dài kết thúc, một thân ảnh đã xông ra khỏi khu rừng, cách bọn họ chưa tới ngàn mét.

- Tiểu Ngân Ngân!

Khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng thân ảnh, lập tức vừa mừng vừa sợ.

Thân ảnh màu bạc ưu nhã kia, Hàn Sâm thật sự không thể quen thuộc hơn, đạp trên lôi điện màu bạc mà đến, cả người đang nhanh chóng hóa thành lôi điện.

Chờ khi Tiểu Ngân Ngân vọt tới chiến trường, nó đã biến thành một cự hồ lôi điện, khác với chân thân lôi điện mà trước kia Hàn Sâm đã thấy, lúc này sau lưng Tiểu Ngân Ngân có thêm mười cái đuôi lôi điện, chập chờn trong hư không, lôi điện màu bạc bên trên hồ vĩ tựa như có thể xé rách hư không, kéo dài trong chốn hư vô bao la.

Thánh Phạm Đại Đế nhìn thấy Tiểu Ngân Ngân, trong mắt lóe lên một tia kiêng dè.

Hàn Sâm lại vừa mừng vừa sợ, Hàn Sâm ngạc nhiên cũng không phải vì mười cái hồ vĩ kia, khiến Hàn Sâm động dung chính là, sinh cơ trên người Tiểu Ngân Ngân tán ra đã vượt qua cấp độ chín đạo khóa gen, rất có thể đã là nhân vật khủng bố mở ra mười đạo khóa gen.

Mười đuôi của Tiểu Ngân Ngân khẽ múa, lôi bạo màu bạc kinh khủng lập tức đánh tới Thánh Phạm Đại Đế.

Thánh Phạm Đại Đế nhìn lôi bạo kia, vậy mà không dám để cho lôi bạo đánh lên người mình, một tay kéo lấy Hàn Sâm và Tà Tình Đế ngăn cản lôi bạo kia.

OÀ..ÀNH!

Lôi bạo màu bạc kinh khủng trực tiếp đánh vào trên người Hàn Sâm cùng Tà Tình Đế, dọa hai người đến mức sắc mặt đại biến, lôi bạo kinh khủng như vậy đánh trúng thân thể, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Nhưng bọn hắn bị dính trên người của Thánh Phạm Đại Đế, muốn trốn cũng không trốn thoát, lôi điện màu bạc kinh khủng trực tiếp đánh vào người bọn họ, chỉ là bọn hắn rất nhanh đã phát hiện, thân thể cũng không bị thương, chỉ cảm thấy dòng điện kinh khủng kia xuyên qua thân thể, chẳng

những không tạo thành tổn tương cho thân thể, mà ngược lại giúp cho vết thương trên người họ nhanh chóng khép lại.

Hàn Sâm và Tà Tình Đế đều vừa mừng vừa sợ, trong sấm sét ẩn chứa là lực lượng trị liệu vô cùng mạnh, hoàn toàn không kém lực lượng trị liệu của Thánh Tê.

Khi lôi điện truyền vào Thánh Phạm Đại Đế qua bộ phận tương liên, Thánh Phạm Đại Đế đột nhiên kêu thảm một tiếng, hai người Hàn Sâm bị lôi điện đánh trúng lại không có việc gì, lôi điện màu bạc kia đụng phải Thánh Phạm Đại Đế, lại lập tức khiến máu thịt của y cháy đen.

Hàn Sâm và Tà Tình Đế càng ngạc nhiên phát hiện, thân thể của bọn hắn đã tách ra khỏi thân thể Thánh Phạm Đại Đế.

Thân thể Thánh Phạm Đại Đế có thể nhanh chóng khôi phục, những vết thương trên người bị lôi điện màu bạc đánh kia, vậy mà lại không thể khép lại, lực lượng trị liệu không có cách nào lan tràn trên vết thương cháy đen kia.

Mười cái đuôi của Tiểu Ngân Ngân khẽ vung, từng tia lôi bạo đánh tới Thánh Phạm Đại Đế, thánh quang trên người Thánh Phạm Đại Đế đại phóng, hào quang giống như mặt trời chống lại lôi bạo.

Lôi bạo màu bạc điên cuồng đánh tới thánh quang, trong lúc nhất thời vậy mà giằng co không xong, thoạt nhìn thể lực ngang nhau, hai phe không thể làm gì được nhau.

Tiểu Ngân Ngân bốn chân đứng giữa trời, mười đuôi khẽ vung, từng tia lôi điện không ngừng đánh xuống, Thánh Phạm Đại Đế tóc dài cũng điên xuồng bay múa, thánh quang như là mặt trời cũng điên cuồng bộc phát.

Lực lượng kinh khủng va chạm nhau, cũng không dẫn ra lực nổ tung kinh khủng, nhưng trong vòng trăm dặm cỏ cây điên cuồng mọc dài rồi lại héo rũ, mọc dài lại khô, khô xong lại mọc dài, tựa như trong chốc lát đã vượt qua vô số xuân hạ thu đông.

Đám người Hàn Sâm cũng bị lực lượng kia ảnh hướng, cảm giác sinh cơ bên trong thân thể hỗn loạn, khó chịu đến mức muốn thổ huyết, chỉ có thể nhanh chóng rời xa chiến trường.

- Chúng ta trước tiên thu phục đám sinh vật siêu cấp thần huyết kia và Đế Linh rồi nói sau.

Hàn Sâm nói xong đánh tới đám sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh mà Thánh Phạm Đại Đế mang tới.

Lúc này Thánh Phạm Đại Đế đang toàn lực chống lại Tiểu Ngân Ngân, căn bản không có sức phục sinh cho những sinh vật siêu cấp thần huyết đó và Đế Linh, Hàn Sâm và Tà Tình Đế giết tới, rất nhanh đã diệt sát toàn bộ sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh, ngoại trừ Thánh Tê.

Chỉ có chút kỳ quái là, cho dù Hàn Sâm giết chết sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không nghe được tiếng thông báo săn giết thành công, chứng minh chúng cũng không thực sự chết.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, cho dù Thánh Phạm Đại Đế có năng lực phục sinh, giết chết cũng phải có thông báo săn giết mới đúng, nhưng hiện tại lại không có, chỉ có thể nói năng lực phục sinh của Thánh Phạm Đại Đế có vấn đề, y cũng không phải cứu sống lại đám sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh sau khi chúng bị giết, mà là sớm đã giở trò gì trên người bọn nó, sau đó mới có thể phục sinh bọn nó sau khi chúng bị giết chết.

- Rốt cuộc làm sao y làm được?

Hàn Sâm nhíu mày suy tư, trong lúc nhất thời lại khó hiểu rõ.

Nhưng điều này cũng để Hàn Sâm thở dài một hơi, nếu như Thánh Phạm Đại Đế thật sự có thể không hạn chế phục sinh bất luận kẻ nào, vậy thì thật là đáng sợ, lực lượng như vậy chỉ sợ ngay cả thần cũng không nhất định có được, là lực lượng chân chính có thể vô địch khắp thiên hạ.

Hiển nhiên Thánh Phạm Đại Đế không có khả năng vô địch ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cho nên lực lượng của y vẫn có hạn chế đấy, chỉ là Hàn Sâm tạm thời không có phát hiện hạn chế đó rốt cuộc là gì.

Khi Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên nghe được Thánh Phạm Đại Đế nổi giận gầm lên một tiếng, lực lượng của y có vẻ đã thua lôi bạo màu bạc, dĩ nhiên là đánh không lại Tiểu Ngân Ngân.

- Tiểu Ngân Ngân rốt cuộc đã làm gì, chỉ chớp mắt đã trở nên lợi hại như vậy, khẳng định không đơn giản chỉ ăn hết một khối gen sinh mệnh tinh hoa của Cửu Vĩ Quỷ Hồ như vậy, nhất định còn có lý do khác. . . chẳng lẽ là Cửu Vĩ Quỷ Hồ lưu lại bảo tàng?

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, trong lòng thầm suy đoán.

Nhưng nghĩ đến chuyện Tiểu Ngân Ngân cùng những sinh vật siêu cấp thần huyết trong Quỷ Kiếp Sơn Mạch biến mất, Hàn Sâm lại cảm thấy trong này nhất định có chuyện gì.

Thánh Phạm Đại Đế gầm lên một tiếng giận dữ, thánh quang trên người đại phóng, rất nhiều quang điểm quỷ dị hiện lên trong hư không, bắt đầu ngưng tụ trên người y.

Đầu rắn yêu dị, sư tử hùng tráng, móng vuốt giống như con nhện, khi những điểm sáng kia ngưng tụ tới trên người Thánh Phạm Đại Đế, từ trên người y mọc ra rất nhiều vật quỷ dị, khiến cho thân thể của y càng lúc càng lớn, càng ngày càng khủng bố.

Hàn Sâm lập tức nghẹn ngào kêu lên:

- Tôi hiểu rồi, Thánh Phạm Đại Đế đã sớm dung hợp những sinh vật siêu cấp thần huyết đó cùng Đế Linh, trở thành một phần của thân thể y, mà bản thân y có được năng lực phục sinh siêu cấp, cũng không phải những sinh vật siêu cấp thần huyết đó và Đế Linh phục sinh, mà là sống lại với tư cách một bộ phận thân thể của Thánh Phạm Đại Đế.

Hiện tại những sinh vật siêu cấp thần huyết đó cùng Đế Linh một lần nữa hòa làm một thể với Thánh Phạm Đại Đế, khi Thánh Phạm Đại Đế biến thành một quái vật, khí tức trên thân cũng càng ngày càng mạnh, lôi bạo màu bạc vốn có thể áp chế y, cũng bị thánh quang mãnh liệt trên người Thánh Phạm Đại Đế và lực lượng đến từ các loại sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh bức lui.

Tiểu Ngân Ngân thoạt nhìn có vẻ phải cố hết sức, mười hồ vĩ nhanh chóng múa, bộc phát ra lôi điện mạnh hơn đánh xuống Thánh Phạm Đại Đế.

Chỉ là sau khi dung hợp nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh như vậy, lực lượng của Thánh Phạm Đại Đế đã cường đại chưa từng có, lôi điện màu bạc của Tiểu Ngân Ngân mặc dù có tác dụng khắc chế, nhưng cũng rất khó có thể áp chế ở y.

Nước có thể dập tắt lửa, nhưng khi thế lửa mạnh tới trình độ nhất định, mà nước quá ít, nước cũng sẽ bị hỏa thiêu đốt bốc hơi.

Chương 1241: Tam Sinh Thụ

Thánh quang của Thánh Phạm Đại Đế và tất cả lực lượng hòa vào nhau không ngừng tràn ra phía ngoài, lôi bạo vốn có thể áp chế y, hiện tại cũng bị thánh quang dần dần bức lui.

- Sinh chi lôi điện. . . dĩ nhiên là sinh chi lôi. . . rất tốt. . . rất tốt. . . chỉ cần biến mày thành một bộ phận trên thân thể tao, tao lại có được một lực lượng hoàn toàn khác Thánh Lực. . .

Những miệng trên người Thánh Phạm Đại Đế đồng thời nhúc nhích, phát ra ngôn ngữ điên cuồng quỷ dị.

Thánh Phạm Đại Đế có năng lực tự lành cường đại, nhưng lực lượng của y lại không thể tác dụng tới sinh vật ngoài bản thân, cho nên y mới lưu lại Thánh Tê độc lập, không dung nhập Thánh Tê vào thân thể của mình.

Đều là năng lực hệ quang, chỉ là hướng phát triển khác nhau, nếu như Thánh Phạm Đại Đế dung hợp Thánh Tê vào thân thể của y, lực lượng Thánh Tê sẽ bị y đồng hóa, vì thế sẽ mất đi năng lực có thể chữa trị cho người khác.

Mà lôi điện sinh cơ của Tiểu Ngân Ngân lại là một loại thuộc tính hoàn toàn khác Thánh Phạm Đại Đế, dù là dung hợp cũng sẽ không bị đồng hóa,

Thánh Phạm Đại Đế có thể có được lực lượng lôi điện sinh cơ của Tiểu Ngân Ngân, không còn đơn giản là tự lành.

Trên thân thể quái dị kinh khủng kia của Thánh Phạm Đại Đế bộc phát ra đủ loại lực lượng kinh khủng, lực lượng của những sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh dung hợp cùng với y đều để cho y sử dụng, tất cả các loại lực lượng đánh vào lôi điện màu bạc, cứ thế xé rách lôi điện màu bạc, Thánh Phạm Đại Đế từng bước một đi về phía Tiểu Ngân Ngân.

Trong mắt Tiểu Ngân Ngân hiện lên một tia kiên định, không có ý lùi bước, mười đuôi khẽ múa, lôi bạo màu bạc một lần nữa tăng mạnh, tuy thế vẫn khó có thể ngăn cản Thánh Phạm Đại Đế tới gần nó, chỉ có tốc độ chậm đi một chút mà thôi.

- CMN, thằng này thực buồn nôn, phải nghĩ biện pháp tiêu diệt y, không thể để y bắt nạt tiểu hồ ly kia.

Tà Tình Đế cả giận nói nói ra.

Thế nhưng tất cả mọi người đều không thể làm gì, lực lượng của bọn họ đều không yếu, nhưng lực lượng của bọn họ đánh vào trên người của Thánh Phạm Đại Đế cũng không có hiệu quả gì, nếu bị dính vào thân thể Thánh Phạm Đại Đế, còn có thể sẽ trở thành một bộ phận trên thân thể Thánh Phạm Đại Đế, cho nên không ai dám ra tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Hàn Sâm nhìn thân thể Thánh Phạm Đại Đế lộ ra vẻ kỳ dị, dường như phát hiện ra cái gì, nhưng lại có chút không dám xác định.

Thấy Thánh Phạm Đại Đế từng bước một tới gần Tiểu Ngân Ngân, Hàn Sâm cũng không có hóa thân thành Siêu Cấp Đế Linh để tương trợ, chỉ nhìn chòng chọc vào thân thể buồn nôn kia của Thánh Phạm Đại Đế.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Thân thể Thánh Phạm Đại Đế cực lớn mà xấu xí, mỗi một bước đi đều khiến mặt đất rung động, dưới lực lượng của y, lôi bạo màu bạc càng ngày càng lùi lại.

Chỉ trong thời gian nửa tiếng, Thánh Phạm Đại Đế chống lại lôi bạo màu bạc chạy tới cách Tiểu Ngân Ngân chưa tới 10m, một cái đuôi rắn trên người Thánh Phạm Đại Đế trực tiếp cuốn tới Tiểu Ngân Ngân.

- Tiểu Ngân Ngân. . . trở về. . .

Hàn Sâm hét to một tiếng.

Tiểu Ngân Ngân nghe được Hàn Sâm gọi, thân thể lập tức co rút lại, chân thân lôi điện tiêu tán, hóa thành một tiểu hồ ly màu bạc bay đến bờ vai Hàn Sâm, ưu nhã nằm trên đó, cái đuôi theo thói quen quấn lấy cổ của Hàn Sâm.

Thánh Phạm Đại Đế xoay người nhìn về phía đám người Hàn Sâm và Tiểu Ngân Ngân, rất nhiều cái miệng đồng thời mở ra, một giọng nói khủng bố mà quỷ dị vang lên:

- Cũng tốt, vậy thì cùng dung nhập bọn mày vào thân thể bản Đại Đế, đến lúc đó bản Đại Đế chắc chắn có thể đẩy ra Thần Môn leo lên Thiên Giai, tấn thăng thành Bán Thần.

Nói xong, Thánh Phạm Đại Đế đã cất bước đi về phía đám người Hàn Sâm, các loại lực lượng quỷ dị trên người cũng theo đó mà động, khí thế kia vô cùng khiến người ta sợ hãi.

Tuyết Cầu bị dọa lập tức xoay người biến thành đại cầu chạy trốn, những người khác đều hoảng sợ lui về phía sau, Thánh Phạm Đại Đế cường đại như vậy, bọn họ không thể đối đầu lại được.

- Thánh Phạm Đại Đế, trước khi ông hấp thu chúng tôi, tôi có hai vấn đề muốn hỏi ông. . .ông có thể giải đáp nghi ngờ của tôi hay không?

Hàn Sâm không đợi Thánh Phạm Đại Đế trả lời, đã hỏi luôn:

- Vì sao ông có thể xuyên qua vách ngăn không gian để đến không gian thứ hai Tí Hộ Sở?

Thánh Phạm Đại Đế hừ lạnh một tiếng, thế mà không lập tức động thủ, mấy cái miệng đồng thời nhúc nhích nói:

- Đúng là vô tri, đó là năng lực của Tí Hộ Sở Đại Đế, mỗi Tí Hộ Sở của Đại Đế đều có thuộc tính đặc biệt, nếu như loại thuộc tính này bị xúc động, sẽ tự động mở ra đại môn thông tới không gian thứ hai Tí Hộ Sở, không phải bản Đại Đế xuyên qua vách ngăn không gian, mà là Thánh Tê mở ra đại môn thông tới Tí Hộ Sở của bản Đại Đế.

Hàn Sâm nghe xong lập tức có chút thất vọng, hắn vốn còn trông cậy vào phương pháp này để đón mẹ và Yên Nhiên tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, hiện tại xem ra lại không có hy vọng gì.

- Còn có một vấn đề, tại sao ông lại muốn tới tấn công chúng tôi? Không phải chỉ là để báo thù cho Lôi Ngục Đại Đế chứ?

Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi tiếp tục hỏi.

- Bản Đại Đế không cần phải nói cho mày biết vì sao.

Thánh Phạm Đại Đế nói xong đã muốn tiếp tục động thủ.

- Là vì trong giếng cổ kia có một cây gen Đại Đế đúng không?

Hàn Sâm đột nhiên nói một câu.

Sắc mặt Thánh Phạm Đại Đế biến hóa:

- Mày nhìn thấy cây kia rồi?

- Đương nhiên, tôi còn nhìn thấy trên cây kia có ba trái, trong đó có một trái ở bên trong sinh ra Kỵ Sĩ Song Sinh.

Hàn Sâm nói đến đây lại im bặt không nói gì nữa, chỉ nhìn Thánh Phạm Đại Đế.

Thánh Phạm Đại Đế nghe Hàn Sâm nói như vậy, trên mặt lập tức lộ ra một tia dị sắc, vội vàng hỏi:

- Tam Sinh Thụ đã thành thục rồi sao?

Hàn Sâm xác nhận suy đoán trong lòng mình, Thánh Phạm Đại Đế vội vã đến đánh hắn như vậy, cũng không phải là vì báo thù, mà là muốn đoạt cây gen Đại Đế trong giếng cổ kia.

Hiện tại cuối cùng Hàn Sâm cũng biết rõ, cây gen Đại Đế kia là Tam Sinh Thụ, chỉ là không biết vật bên trong hai trái khác là gì.

- Thánh Phạm, ông có biết bên trong hai trái khác trên Tam Sinh Thụ là cái gì không?

Hàn Sâm hỏi.

Thánh Phạm Đại Đế lại không để ý đến hắn, lực lượng kinh khủng trên người bộc phát, mang theo các loại lực lượng quỷ dị muốn đánh về phía Hàn Sâm.

Tiểu Ngân Ngân từ trên vai Hàn Sâm đứng lên, lôi điện trên người lập loè, đánh ra một đạo lôi quang, lập tức đánh nát lực lượng kia.

Nhưng lực lượng hiện tại của Thánh Phạm Đại Đế thật sự quá mạnh, sức mạnh vô cùng vô tận vẫn đánh tới đám Hàn Sâm.

Nhưng không biết có phải là ảo giác hay không, lực lượng của Thánh Phạm Đại Đế tuy vô cùng vô tận, nhưng lại có vẻ dần yếu đi.

Hàn Sâm khẽ đập hai cánh, lập tức tránh khỏi công kích của Thánh Phạm Đại Đế, nhưng lại không có ý đào tẩu, bay trước thân thể to lớn buồn nôn của Thánh Phạm Đại Đế, cười lạnh nói:

- Thánh Phạm, mày vẫn còn tâm tư muốn giết chúng tao à, mày nhìn chính mình một chút đi.

- Mày lại muốn đùa nghịch cái gì?

Thánh Phạm Đại Đế lạnh lùng nói, thân thể của y mà y còn không rõ ràng, nói xong thân thể lại khẽ động, các loại lực lượng kinh khủng lại đánh tới Hàn Sâm trên không trung.

- Có giở trò hay không thì mày cứ nhìn thân thể của mình chẳng phải liền biết, chẳng lẽ mày còn sợ tao đánh lén mày hay sao?

Hàn Sâm tránh mấy công kích kia, sau đó lại lạnh nhạt nói.

Thánh Phạm Đại Đế tự nhiên không sợ Hàn Sâm đánh lén, hiện tại trên người y không chỉ có một đôi mắt, y khống chế đầu rắn to lớn kia quay trở lại nhìn về phía thân thể của mình, chỉ là vừa mới nhìn, sắc mặt Thánh Phạm Đại Đế lập tức đại biến, nghẹn ngào kêu lên sợ hãi:

- Điều này không có khả năng!

Chương 1242: Ẩn Độc Đế Hạt

Hàn Sâm cũng không lừa Thánh Phạm Đại Đế, trên thân thể Thánh Phạm Đại Đế thực sự xảy ra vấn đề.

Chỉ thấy trên thân thể buồn nôn của Thánh Phạm nổi lên rất nhiều bong bóng, có không ít bong bóng đã thối rữa, nhưng trong bong bóng không có bất kỳ vật gì chảy ra, chỉ thấy được một lỗ trống trên thân thể của y.

Trong nháy mắt, bong bóng trên người Thánh Phạm Đại Đế càng ngày càng nhiều, lỗ trống cũng ngày càng nhiều, trên thân thể xấu xí to lớn kia ngày càng giống như tổ ong, khiến thân thể của y vốn đã xấu xí lúc này lại càng khiến người ta sợ hãi, khiến người ta nhìn là muốn nôn.

- Không có khả năng. . . điều này sao có thể. . . thân thể của tao không có bất cứ vấn đề gì. . . tao có thể tự lành. . .

Thánh Phạm Đại Đế kinh hãi kêu to, mấy cái miệng đồng thời phát ra âm thanh hoảng sợ.

Y căn bản không phát hiện, thân thể của y từ lúc nào lại biến thành như thế này, y thậm chí không có một chút cảm giác nào, hơn nữa thân thể của y cũng không tự lành, những vết thương thối rữa này, ngay cả một chút cảm giác đều không có.

Càng ngày càng nhiều bong bóng xuất hiện trên thân thể buồn nôn của Thánh Phạm, giống như trên người hắn mọc đầy một chuỗi quả bồ đào lớn nhỏ không đều, lớn thì có đường kính vài thước, loại nhỏ lại như là hạt đậu, rậm rạp chằng chịt khắp nơi đều có.

Những bong bóng đó lớn đến trình độ nhất định sẽ vỡ ra, bên trong cũng không chảy ra bất kỳ thứ gì, chỉ có một lỗ trống trên thân thể.

Thân thể to lớn của Thánh Phạm Đại Đế đã thủng lỗ chỗ, giống như bị sâu mọt đục rỗng vậy.

- Tại sao có thể như vậy. . . tại sao có thể như vậy. . . Thánh Tê. . . trị liệu cho tao. . . nhanh trị cho tao. . .

Thánh Phạm Đại Đế có chút kinh hãi ra lệnh cho Thánh Tê.

Trên người Thánh Tê bắn ra thánh quang, chiếu xuống thân thể Thánh Phạm Đại Đế, nhưng thánh quang rơi vào vết thương, nhưng dường như có một lực lượng vô hình ngăn thánh quang kia bên ngoài miệng vết thương, khiến thánh quang kia hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng gì đối với miệng vết thương.

Trong lòng Thánh Phạm Đại Đế khiếp sợ, giống như nghĩ tới điều gì, y nhanh chóng giải trừ những sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh trên thân thể của y xuống, lộ ra bản thể của chính mình.

Nhưng bản thể của y cũng không tốt hơn, tương tự cũng có rất nhiều lỗ trống, thậm chí có nhiều lỗ rất nghiêm trọng, thân thể đã nát đến mức không còn hình dáng.

- Mày làm gì tao hả?

Thánh Phạm Đại Đế nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

- Không làm gì cả, chỉ giết mày thôi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói, nhưng trong lòng đang cực kỳ hưng phấn.

Lúc mới bắt đầu, Kim Ô trảo của hắn cào trúng tay Thánh Phạm Đại Đế ba vết thương, nhưng vết thương này cũng chẳng có gì đáng để ý, tổn thương như vậy, trong nháy mắt Thánh Phạm Đại Đế có thể tự khôi phục, căn bản không cần dùng ý thức khôi phục.

Thế nhưng độc tố từ miệng vết thương kia thấm vào trong thân thể Thánh Phạm Đại Đế, thì y lại không có cách nào loại bỏ được.

Đúng, chính là độc tố, trên thân thể Hàn Sâm mang theo một loại độc tố kinh khủng, độc này không phải vốn có trên thân thể của hắn, mà là tới từ một ma văn trên người hắn.

Sau lưng Hàn Sâm, đều bị một ma văn bò cạp quỷ dị chiếm cứ, đó chính là thú hồn Kim Cức Độc Hạt dung hợp thú hồn bảo thạch Ẩn Đế Hạt Vương thành một loại thú hồn mới.

Thú hồn siêu cấp thần huyết Ẩn Độc Đế Hạt: ma văn.

Sau khi thú hồn này thành công tấn chức, Hàn Sâm vẫn luôn không có cơ hội thí nghiệm uy lực của nó rốt cuộc là như thế nào, chỉ biết là có thể để thân thể Hàn Sâm có kèm theo một loại độc tố rất mạnh.

Độc tố này vô hình vô ảnh vô vị, căn bản không phát hiện được sự hiện hữu của nó.

Lúc đầu Hàn Sâm cào Thánh Phạm Đại Đế bị thương, thấy y không hề có một chút phản ứng nào, còn tưởng rằng loại độc tố này không có tác dụng gì đối với cường giả cấp Đại Đế, cũng có khả năng là thân thể Thánh Phạm Đại Đế có năng lực hồi phục quá mạnh, độc tố hoàn toàn không có tác dụng.

Nếu là thân thể xảy ra vấn đề, sao Thánh Phạm Đại Đế có thể không phát hiện được?

Thế nhưng đến tận khi Hàn Sâm nhìn thấy trên thân thể Thánh Phạm Đại Đế mọc ra những bong bóng đó, mới biết được độc tố của Ẩn Độc Đế Hạt đã có tác dụng, trong lòng thật sự vừa mừng vừa sợ.

Mừng là vì độc tố có hiệu quả, sợ lại là vì ngay cả cường giả như Thánh Phạm Đại Đế còn không phát hiện mình trúng độc, độc tố của Ẩn Độc Đế Hạt thực sự quá đáng sợ.

Độc tố của Ẩn Độc Đế Hạt có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng lại quỷ dị bí ẩn nhất, loại độc vô hình kinh khủng này đã ăn mòn Đế Thể của Thánh Phạm, vậy mà y cũng không phát hiện ra, Hàn Sâm vừa nghĩ tới đã thấy da đầu tê dại.

Nếu như người khác cũng dùng độc như vậy để đối phó Hàn Sâm, Hàn Sâm thật sự không biết mình có thể chịu đựng được hay không.

Nhìn thấy bộ dáng hiện tại của Thánh Phạm Đại Đế, trong lòng Hàn Sâm đột nhiên nghĩ phải nhanh chóng tu luyện thêm Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật có năng lực cường hóa cực cao, năng lực kháng độc vô cùng mạnh, ngay cả Động Huyền Kinh cũng không bằng đấy.

Mặc dù Động Huyền Kinh cũng có tác dụng cường hóa thân thể, nhưng còn chưa đạt đến mức tận cùng, nếu không Động Huyền Tử sau khi phá toái hư không cũng sẽ không vì trọng thương mà chết.

- Không được, sau khi trở về nhất định phải cẩn thận tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mới được.

Trong lòng Hàn Sâm thầm hạ quyết tâm.

Mà sắc mặt Thánh Phạm Đại Đế hiện tại đã khó coi tới cực điểm, thân thể của y đã bị độc tố ăn mòn khắp nơi đều là lỗ trống, rất nhiều xương cốt đã nát mất, nhưng y lại hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn, nếu như không tận mắt nhìn thấy, căn bản sẽ không biết thân thể y lại biến thành bộ dáng này.

Chỉ là sinh cơ trong thân thể sau khi độc tố lan rộng ra càng ngày càng yếu, gần như sắp khô cạn, nếu không phải bên ngoài xuất hiện khác thường, cho tới hiện tại Thánh Phạm Đại Đế cũng không cảm thấy được độc tố tồn tại ở trong thân thể của mình.

Thánh Phạm hận nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, dường như đã hận hắn thấu xương. Sau đó, Thánh Phạm Đại Đế phá không bay lên, muốn chạy trốn.

Hàn Sâm trực tiếp vỗ vỗ đầu Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Ngân Ngân ngầm hiểu, phi thân đuổi theo, trên không trung biến ra mười đuôi lôi điện, lôi điện kinh khủng đánh tới trên người Thánh Phạm Đại Đế.

Hiện tại sinh cơ của Thánh Phạm Đại Đế đã cực yếu, căn bản không chịu nổi lôi bạo màu bạc của Tiểu Ngân Ngân, trực tiếp bị đánh thành tro bụi.

Ngoại trừ Thánh Tê, những siêu cấp thần huyết sinh vật khác và Đế Linh với tư cách là một phần thân thể của y, cũng hóa thành lưu quang tiêu tán.

Tình Quân và đám Khô Cốt nhìn mà trợn mắt há mồm, tới tận hiện tại bọn họ vẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại có biến hóa quỷ dị như vậy.

Khô Cốt Đế phục hồi tinh thần lại, Thánh Tê đã khiến bọn họ chịu nhiều đau khổ, Khô Cốt Đế muốn giết nó đi.

- Dừng tay.

Hàn Sâm ngăn Khô Cốt Đế lại, hắn và Thánh Tê từng gặp gỡ nhau, còn hấp thu nước mắt của Thánh Tê, hơn nữa Thánh Tê cũng sẽ không làm hại bất luận kẻ nào, chỉ bởi vì bị Thánh Phạm lợi dụng, mới đi tới đây chiến đấu, Hàn Sâm cũng không muốn giết nó.

Nhưng Hàn Sâm cũng sẽ không dễ dàng thả Thánh Tê trở về, làm thế chẳng khác gì cho Thánh Phạm một trợ lực cường đại.

- Thánh Tê, tao biết mày cũng không muốn trợ giúp Thánh Phạm Đại Đế chiến đấu, chỉ là bị khế ước ràng buộc nên không có cách nào.

Hàn Sâm lấy ra Tuyệt Tình Bình đến trước mặt Thánh Tê nói ra:

- Bình này có thể đoạn tuyệt liên hệ không gian, chỉ cần mày đi vào trong bình, khế ước với Thánh Phạm Đại Đế kia sẽ vô dụng, nhưng mày phải chịu

ủy khuất ở trong đó một thời gian ngắn, chờ tao giết Thánh Phạm Đại Đế kia rồi lại thả mày đi ra.

Chương 1243: Thu Phục Thánh Tê

Thánh Tê không có chút do dự, nó kêu lên hai tiếng, sau đó lập tức nhảy vào trong Tuyệt Tình Bình.

Trong lòng Hàn Sâm rất vui vẻ, sau đó nhanh chóng đóng Tuyệt Tình Bình lại, bình này tương tự như nhân loại dùng truyền tống rời khỏi thế giới Tí Hộ Sở, Tuyệt Tình Bình là một không gian riêng biệt, không ở cùng một không gian, khế ước đã không còn tác dụng với Thánh Tê.

Thánh Phạm Đại Đế không có khả năng lợi dụng khế ước để giết hoặc ép Thánh Tê trở về, mà nếu Hàn Sâm thật sự muốn để Thánh Tê trợ giúp hắn, thì vẫn phải tìm cách tiêu diệt Thánh Phạm Đại Đế, giải quyết triệt để vấn đề khế ước, lúc đó Thánh Tê mới có thể tự do hành động ở bên ngoài.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm còn chưa có năng lực giết Thánh Phạm Đại Đế, chỉ sợ toàn bộ sinh vật siêu cấp thần huyết trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở đã trở thành một bộ phận trên thân thể Thánh Phạm Đại Đế, Thánh Phạm Đại Đế chỉ cùng với mấy sinh vật siêu cấp thần huyết dung hợp mà đã lợi hại như thế, nếu như toàn bộ sinh vật trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở đều dung hợp cùng y, hoàn toàn có thể tượng tượng được mức độ kinh khủng đến đâu, hi vọng có thể chiến thắng Thánh Phạm không lớn

Cho dù Thánh Phạm Đại Đế ngu xuẩn đến đâu đi nữa, khẳng định cũng đoán được dị trạng trên người của y có quan hệ tới độc tố, lần sau muốn sử dụng loại phương pháp này để đối phó với y chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.

Độc của Ẩn Độc Đế Hạt ma văn tuy lợi hại, nhưng chỉ có thể kèm trên thân thể, Hàn Sâm phải dùng thân thể của mình lưu lại vết thương trên người đối phương mới được, nếu như Thánh Phạm Đại Đế dung hợp tất cả sinh vật

siêu cấp thần huyết và Đế Linh, Hàn Sâm muốn làm y bị thương tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Đáng ăn mừng chính là lần này không có ai tử vong, cũng chỉ chịu chút tổn thương, cũng may Tiểu Ngân Ngân kịp thời trở lại, nếu không có thể kiên trì đến lúc Thánh Phạm Đại Đế độc phát hay không cũng là một vấn đề.

Ẩn độc cần có một khoảng thời gian mới có tác dụng, không phải loại độc có thể lập tức phát tác.

Mọi người trở lại Tí Hộ Sở, Nữ Hoàng trực tiếp đi tới đấu võ trường tu hành, lần chiến đấu này, cô hoàn toàn không có cơ hội hỗ trợ, tố chất thân thể chênh lệch quá nhiều, ngay cả dốc sức liều mạng cũng không có cơ hội.

Đương nhiên, chịu chết và dốc sức liều mạng là hai khái niệm khác nhau, muốn muốn chịu chết thì lúc nào cũng có thể, nhưng muốn chết có giá trị, đó chính là một chuyện khác.

Nữ Hoàng càng thêm nỗ lực tu hành, một trận chiến này đã khiến cô càng thấy rõ ràng hơn chênh lệch giữa bản thân với Hàn Sâm, đừng nói là so sánh với Hàn Sâm, hiện tại bất kỳ một dị sinh vật và Dị Linh bên cạnh Hàn Sâm đều mạnh hơn cô rất nhiều.

Kỳ thật chuyện này cũng trách không Nữ Hoàng được, nhân loại ở Tí Hộ Sở mới phát triển được khoảng hai trăm năm, dị sinh vật và Dị Linh ở đây không biết bao nhiêu vạn năm rồi, tình huống của cô cũng là bình thường.

Tiểu Ngân Ngân trở về khiến Hàn Sâm rất cao hứng, nhưng đám người Khô Cốt Đế lại không cao hứng nổi.

Tiểu Ngân Ngân sử dụng lực lượng lôi điện của nó để trị liệu cho đám Khô Cốt Đế, bên trong Lôi Ngục Tí Hộ Sở không ngừng vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Chờ đến khi thương thế của bọn hắn được chữa hết, Hàn Sâm mới mang theo Tiểu Ngân Ngân tiến vào trong giếng cổ nhìn Tam Sinh Thụ, Tiểu Ngân Ngân rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Tam Sinh Thụ.

Nhưng Tiểu Ngân Ngân chỉ hứng thú là với một trái chứa bàn tay, đối với hai trái khác lại không có hứng thú gì.

Đáng tiếc Tiểu Ngân Ngân không thể nói chuyện, cũng không thể nói cho Hàn Sâm biết bàn tay này rốt cuộc là thứ gì, Hàn Sâm chỉ biết có thể khiến Tiểu Ngân Ngân vừa ý nhất định là đồ tốt.

- Ngay cả cường giả như Thánh Phạm Đại Đế cũng muốn để cướp đoạt, tuyệt đối là đồ tốt, phải nhanh chóng thúc giục trái cây chín mới được.

Hàn Sâm lại nhỏ một giọt sinh mệnh thủy châu cho Tam Sinh Thụ.

Thánh Phạm Đại Đế ăn thiệt thòi lớn như vậy, có lẽ trong thời gian ngắn không dám đến đánh Lôi Ngục Tí Hộ Sở lần nữa, Hàn Sâm nhân dịp này trở lại Liên Minh.

Trở lại Liên Minh nghỉ ngơi một chút, đọc mấy quyển sách, có thời gian sẽ đăng nhập vào cộng đồng chiến đấu giả lập quân đội, tìm người luyện tập những lĩnh ngộ mới của hắn.

- Huấn luyện viên, có thời gian đánh một trận không?

Hàn Sâm vừa tiến vào cộng đồng giả lập, đã có tin tức gửi tới, ấn mở xem xét thấy chính là Hương Phi phát tới.

Hàn Sâm trực tiếp gửi một lời mời đối chiến tới Hương Phi, Hương Phi chính là Tần Huyên, thường thường cứ cách một khoảng thời gian, Tần Huyên sẽ khiêu chiến hắn một lần, tuy kết quả đều là thua, nhưng có thể cảm giác được, Tần Huyên tiến bộ rất nhanh.

Đặc biệt là Tần Huyên tu luyện Đế Tâm Bá Đao, uy lực của loại võ kỹ này, không phải đơn thuần dùng sức mạnh lớn nhỏ để cân nhắc, mà là một loại ý cảnh.

Hàn Sâm có thể mô phỏng lực lượng, nhưng ý cảnh như thế kia, nếu như không có tâm tình cùng lĩnh ngộ giống nhau, thì không thể mô phỏng ra được.

Gia gia Tần Thái Huyền của Tần Huyên cũng không có nói cho cô biết, Lính Quèn Trên Chiến Hạm chính là Hàn Sâm, cho tới hiện tại Tần Huyên vẫn gọi Hàn Sâm là huấn luyện viên.

Trong sàn đấu ở trường giác đấu La Mã, Tần Huyên từng đao từng đao bổ về phía Hàn Sâm, mỗi một đao đều bá đạo từ trước đến nay chưa từng có, giống như một đao kia bổ ra, mặc dù phía trước có ngôi sao cũng sẽ trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Hàn Sâm cũng không trốn tránh, trong tay cũng cầm lấy một thanh đao, đao cùng đao va chạm, áp chế đao pháp bá đạo của Tần Huyên.

Ông của Tần Huyên có tên tài khoản gọi "Tam Cung Lục Viện Bảy Mươi Hai Phi Tần Chi Chủ" đã nói với Hàn Sâm, nếu khi Tần Huyên chưa chính thức luyện thành và khống chế được Đế Tâm Bá Đao, Hàn Sâm với trách nhiệm là vỏ đao đã bị Tần Huyên đả bại, như vậy Tần Huyên sẽ không khống chế được Đế Tâm Bá Đạo, tâm tính sẽ theo Bá Đao mà thay đổi, thậm chí có thể khiến cô bị hủy.

Cho nên Hàn Sâm không có ý hạ thủ lưu tình với Tần Huyên, bởi vì hai người chênh lệch quá lớn, cho nên mỗi một lần Tần Huyên đều bại rất thảm.

Nhưng Hàn Sâm phải sợ hãi mà than thở là dù Tần Huyên bại bao nhiêu lần, dù cô bại thảm thế nào, đều có thể kiên định tiếp tục khiêu chiến Hàn Sâm, không có một chút biểu hiện nhụt chí nào.

Điều này cũng có thể có quan hệ với việc Tần Huyên tu luyện Đế Tâm Bá Đao, Đế Tâm vốn cần dũng khí bất khuất, nếu chỉ một chút dũng khí như vậy cũng không có, Tần Huyên cũng không cần luyện Đế Tâm Bá Đao nữa rồi.

Ông của Tần Huyên đã từng nói với Hàn Sâm, mặc dù Đế Tâm Bá Đao là do Bá Đao bày ra uy năng, nhưng quan trọng nhất lại là Đế Tâm, không có Đế Tâm, Bá Đao dễ gãy, Hàn Sâm với tư cách là vỏ đao, hoặc là đá mài đao, dùng để ma luyện Đế Tâm của Tần Huyên.

Đế Tâm thành, Bá Đao mới có thể thuận lợi.

- Huấn luyện viên, anh là Bán Thần phải không?

Sau khi lại một lần nữa thua thảm, lúc nghỉ ngơi Tần Huyên hỏi Hàn Sâm.

- Không, hiện tại tôi vẫn còn là một Siêu Việt Giả.

Hàn Sâm đáp.

Tần Huyên kinh ngạc nói:

- Ngay cả một cường giả như anh mà mới chỉ là Siêu Việt Giả, tấn chức Bán Thần thật sự khó như vậy sao?

- Không phải khó, mà là cần hoàn mỹ hơn.

Hàn Sâm nói.

Tần Huyên càng thêm kinh ngạc, trợn to mắt nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Huấn luyện viên, chẳng lẽ anh muốn dùng siêu cấp thần gen để tấn chức Bán Thần?

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn chính là có ý định như vậy đấy.

Tần Huyên thấy Hàn Sâm thừa nhận, vô cùng hưng phấn:

- Huấn luyện viên, anh ở Tí Hộ Sở nào? Tôi sắp có gen đầy rồi, chờ tôi tấn chức tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nói không chừng có cơ hội nhìn thấy anh, đến lúc đó có thể mặt đối mặt thỉnh giáo với anh rồi.

- Không gian thứ ba Tí Hộ Sở vô cùng rộng lớn, cơ hội như vậy là quá nhỏ, cô phải chuẩn bị tâm lý chịu nhục, dù như thế nào cũng phải sống sót trước.

Hàn Sâm dặn dò.

- Chuyện này thì khó mà nói chắc được, gần đây vận khí của tôi không kém đâu.

Tần Huyên cười nói.

Hàn Sâm lắc đầu không nói gì nữa, hắn cũng biết Tần Huyên là một bà cụ non, kỳ thật tâm tính của Tần Huyên còn thành thục hơn hắn, Hàn Sâm cũng không cần lo lắng quá mức.

Nhưng đối với chuyện Tần Huyên nói có thể truyền tống đến Tí Hộ Sở chỗ hắn, Hàn Sâm cũng không để ở trong lòng, tỷ lệ này thật sự quá thấp.

Chương 1244: Nam Nhân Ưu Tú

Từ phòng máy 3D đi ra, Hàn Sâm thấy Bảo Nhi ngồi ở bên cạnh, đôi mắt trông mong nhìn vào phòng máy 3D, bé nhìn thấy Hàn Sâm từ bên trong đi ra, lập tức bò vào trong ngực Hàn Sâm, ôm cổ của Hàn Sâm làm nũng nói:

- Ba ba. . . Bảo Nhi khát. . .

- Ba ba rót nước cho con.

Hàn Sâm nói xong lập tức đi tới máy đun nước.

Bảo Nhi lập tức không vui, ôm đầu Hàn Sâm làm nũng:

- Ba ba, Bảo Nhi muốn ăn kem.

- Đúng là đồ tham ăn.

Hàn Sâm nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập của Bảo Nhi, hắn đã sớm biết Bảo Nhi có ý đồ gì, nếu chỉ là muốn uống nước, làm sao đôi mắt lại lộ vẻ trông mong ở chỗ này chờ hắn như vậy được.

Ôm Bảo Nhi ra khỏi nhà, đi về phía cửa hàng bán kem ngọc bích, miệng nhỏ của Bảo Nhi đã sớm bị nuôi đến mức kén ăn, loại kem bình thường đã không thể lọt vào pháp nhãn của bé, gần đây đều ăn loại kem ngọc bích đắt tiền này.

Cũng may Hàn Sâm là người không thiếu tiền, ngẫu nhiên cũng sẽ dẫn Bảo Nhi đi ăn.

Đi đến nửa đường, Hàn Sâm nhìn thấy Hàn Nghiên, gần đây Hàn Nghiên cũng đã thi đậu trường quân đội, hơn nữa cô cũng đăng ký vào trường quân đội Hắc Ưng mà Hàn Sâm đã từng học.

Mặc dù có trường quân đội tốt hơn mời Hàn Nghiên, nhưng đều bị Hàn Nghiên cự tuyệt.

Hàn Nghiên hoàn toàn kế thừa khuôn mặt đẹp cùng khí chất của La Lam, hơn nữa thiên phú của cô cũng không kém Hàn Sâm, chỉ là bởi vì tu luyện Phi Thiên Kinh, khí chất cả người đều có vẻ hơi siêu nhiên, không giống người trong trần thế.

Dùng một loại thuyết pháp bình thường, người ở bên ngoài nhìn Hàn Nghiên có chút tiên khí, nhưng bởi vì Hàn Sâm thường thấy, nên cũng không thấy có gì khác, vẫn là em gái xinh đẹp đáng yêu của hắn.

Bởi vì không phải trên đường tự hành, khoảng cách vẫn còn rất xa, Hàn Sâm không thể đi qua, khi Hàn Sâm đang muốn đi qua chỗ Hàn Nghiên, lại nhìn thấy bên cạnh Hàn Nghiên có rất nhiều thanh niên cùng tuổi cô đi theo, mỗi người đều ôm một nhạc khí, đứng xung quanh Hàn Nghiên.

Trong đó có một thanh niên tương đối anh tuấn cũng ôm một chiếc ghi-ta đi phía trước Hàn Nghiên, vừa đi lên phía trước, vừa nhìn Hàn Nghiên rồi hát, tiếng ca vẫn rất dễ nghe.

Hàn Nghiên mỉm cười đi lên phía trước, vừa đi vừa nghe chàng trai kia ca hát, đám con trai bên cạnh đều đệm nhạc cho chàng trai đó.

Hát xong một khúc, chàng trai đột nhiên quỳ một gối xuống trước mặt Hàn Nghiên, trong tay không biết từ nơi nào lấy ra một bó hoa hồng đỏ, lớn tiếng nói với Hàn Nghiên:

- Hàn Nghiên, anh thích em, làm bạn gái của anh đi.

Đám nam sinh bên cạnh đều ồn ào vỗ tay kêu lớn:

- Đồng ý đi. . . đồng ý đi. . .”

Hàn Sâm lập tức nổi trận lôi đình, hiện tại hắn đã hiểu được tại sao Kỷ Nhược Chân nói những lời đó trước khi nghi thức thụ huấn diễn ra.

- Hèn hạ vô sỉ, hạ lưu, lừa đảo, hỗn đãn, vậy mà dám dùng một bó hoa hồng rẻ tiền lừa gạt em gái bảo bối của ông, xem ông đây có đánh gãy chân chó của mày không.

Hàn Sâm ở trên đường tự hành, cách đám Hàn Nghiên cách một cái cầu vượt, phía dưới là không gian cao mấy trăm mét, Hàn Sâm vô cùng kích động muốn lập tức bay qua cho tiểu tử kia một trận, chân cũng đã đặt lên trên hàng rào.

Tuy làm như vậy là phạm vào luật pháp Liên Minh, dù là thân phận địa vị gì đều bị phạt phải học tập luật giao thông mười ngày trở lên, nhưng hiện tại Hàn Sâm đã không suy nghĩ được nhiều như vậy.

Thế nhưng một chân Hàn Sâm mới vừa đặt lên trên hàng rào, chỉ thấy Hàn Nghiên đã mỉm cười nhận lấy hoa hồng trong tay chàng trai kia.

Hàn Sâm lập tức tựu buồn bực, gương mặt lộ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Tiểu Nghiên ơi Tiểu Nghiên, uổng công từ nhỏ anh coi em thành tiểu công chúa, nơi nào cao cấp cũng dẫn em đi qua, vật gì tốt cũng đều để em kiến thức qua, sao em có thể dễ dàng bị một một bó hoa hồng đỏ lừa gạt thế.

Thấy Hàn Nghiên tiếp nhận hoa hồng, người bên cạnh đều vỗ tay hoan hô, chàng trai kia lại càng kích động đến phát run, hưng phấn đứng lên nhìn Hàn Nghiên, liền muốn đi đến ôm lấy cô.

- Mày dám, xem ông đây có đánh gãy tay chó của mày không.

Hàn Sâm giận dữ, đang muốn bay qua vòng bảo hộ.

Nhưng lại thấy Hàn Nghiên hơi động một chút, giơ bó hoa hồng lên phía trước chắn, khiến nam sinh kia không thể không ngừng lại.

Hàn Nghiên cầm hoa hồng, nhìn nam sinh trước mặt rồi mỉm cười nói:

- Cảm ơn bạn, hoa rất đẹp, nhưng tôi hi vọng bạn trai của tôi ngoại trừ có thể đưa cho tôi những bó hoa xinh đẹp, người đó còn phải là một người đàn ông ưu tú.

- Cha mẹ của anh đều là quý tộc nổi tiếng, hiện tại anh đã sắp có thần gen đầy, tương lai anh sẽ càng thêm cố gắng, mục tiêu của anh là trở thành Bán

Thần. . .

Chàng trai kia dõng dạc nói.

Hàn Nghiên nghiêm túc nghe chàng trai nói xong, sau đó mới lên tiếng:

- Gia tộc của cậu có tốt hay không, có tiền hay không những thứ này với tôi đều không quan trọng, nếu như cậu là một người đàn ông ưu tú, cậu có tiền thì tôi sẽ thích, không có tiền tôi cũng sẽ thích.

- Vậy em cho rằng thế nào mới được xem như một người đàn ông ưu tú?

Chàng trai vội vàng hỏi.

Hàn Nghiên lộ ra một nụ cười mê người:

- Tiêu chuẩn chứng minh một người ưu tú có rất nhiều, tôi không có cách nào bình phán từng người, tôi chỉ có một tiêu chuẩn rất đơn giản.

- Là gì?

Chàng trai vội vàng truy vấn.

Đám nam sinh bên cạnh cũng đều dựng lên lỗ tai, bọn họ không phải là không muốn theo đuổi Hàn Nghiên, chỉ có điều thứ nhất là không tiện tranh chấp với huynh đệ, thứ hai là có ít người cũng thiếu dũng khí.

Hiện tại nghe Hàn Nghiên nói có tiền và có địa vị hay không đều không quan trọng, trong lòng đám người đều cũng có chút dao động, muốn biết chính mình có đủ tiêu chuẩn của Hàn Nghiên hay không.

Hàn Nghiên nhoẻn miệng cười:

- Tiêu chuẩn của tôi rất đơn giản, cũng chỉ có một, ai có thể đánh bại anh trai tôi, thì đó chính là người đàn ông ưu tú, tôi sẽ nguyện ý thử kết giao cùng y.

Một đám nam sinh đều ngẩn ngơ, anh trai của Hàn Nghiên là ai, bọn họ tự nhiên đều biết đến, muốn đánh bại một người ngay cả Tí Hộ Sở Đại Đế ở

không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều có thể đánh hạ, ngẫm lại bọn họ đều vô cùng tuyệt vọng.

- Cám ơn hoa của cậu, thật sự rất đẹp, tôi có thể mang đi không?

Hàn Nghiên cười hỏi chàng trai kia.

Chàng trai kia ngơ ngác gật đầu:

- Đương nhiên, em có thể mang đi, cái này vốn để đưa cho em mà.

- Cảm ơn.

Hàn Nghiên lại cảm ơn chàng trai kia một lần nữa, sau đó mới ôm hoa hồng rời đi.

Hàn Sâm thu chân từ trên hàng rào lại, trong lòng vui vẻ, được em gái của mình lấy ra làm tiêu chuẩn đàn ông ưu tú, Hàn Sâm hết sức đắc ý.

- Ngài đã phạm vào điều luật 6385 an toàn giao thông của Liên Minh, có ý đồ vượt qua vòng bảo hộ trên đường tự hành, sẽ bị phong bế một ngày để học luật an toàn giao thông, mời tiến về cục an toàn giao thông phía trước. . .

Một người máy bên vòng bảo hộ lên tiếng thông báo hắn phạm pháp.

Vẻ mặt đắc ý của Hàn Sâm lập tức biến thành vẻ đau khổ, cũng may hắn không có thật sự bay qua, chỉ cần đi học tập một ngày, nếu như thật sự bay qua, vậy thì phải học tập mười ngày, giao tiền cũng vô dụng, dù là tổng thống Liên Minh cũng cần phải đi học.

Hàn Sâm không thể làm gì, nhìn thời gian đi tới cục an toàn giao thông theo quy định còn có ba ngày, Hàn Sâm cười khổ lắc đầu, chuẩn bị mang theo Bảo Nhi đi ăn kem, sau khi ăn xong phải đi báo danh học tập.

Rời khỏi đường tự hành, Hàn Sâm đột nhiên ngẩn người, đối diện có một người đi tới, người nọ trực tiếp đi tới trước mặt hắn, sau khi nhìn rõ ràng người nọ, sắc mặt Hàn Sâm không khỏi biến đổi.

Chương 1245: Còn Sống

Nếu như nói có một người xa lạ nào có thể khiến Hàn Sâm rất để ý, thì Hạt Tử này tuyệt đối là một trong những người đó.

Lúc đầu vô tình gặp được Hạt Tử, Hạt Tử đưa cho hắn một quyển sách, Hàn Sâm còn không có quá nhiều cảm giác, nhưng sau đó Hạt Tử lại gửi cho hắn một lò luyện đan có khắc dấu Cửu Mệnh Huyết Miêu, khiến Hàn Sâm cảm giác có chút không đúng rồi.

Nếu như nói Hạt Tử này là người Huyết Mệnh Giáo, vậy sao y lại gửi thứ đó cho Hàn Sâm? Điều này làm Hàn Sâm cảm thấy rất khó hiểu.

Thân phận của Hạt Tử khiến Hàn Sâm rất kiêng kị, dựa theo thuyết pháp của truyền nhân Huyền Môn, Huyết Mệnh Giáo là một môn phái từ thời viễn cổ có cao thủ chân chính tồn tại, ngay cả y còn nhắc nhở Hàn Sâm gặp được truyền nhân chân chính của Huyết Mệnh Giáo phải cẩn thận, Hàn Sâm tự nhiên không dám xem thường.

- Đi theo tôi.

Hạt Tử đi qua người Hàn Sâm, cũng không nhìn Hàn Sâm, chỉ thấp giọng nói một câu.

Hàn Sâm nhíu mày, nhưng vẫn quay người đi theo Hạt Tử, nơi này là Liên Minh, trừ phi là đi tới một nơi bí mật, nếu không sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Cũng may Hạt Tử cũng không đi tới nơi nào bí mật, cho nên Hàn Sâm cũng không do dự đi theo, thay đổi một con đường tự hành, trực tiếp đi vào một nhà hàn tiệc đứng do người máy phục vụ, sau khi quét thẻ đi vào, tìm một góc tối yên tĩnh không có người để ngồi xuống.

- Tại sao anh lại gửi một lò luyện đan như vậy cho tôi?

Hàn Sâm hỏi Hạt Tử.

Hạt Tử chỉ cười hắc hắc, nói một câu vượt quá tưởng tượng Hàn Sâm:

- Không không tôi phải gửi đồ đạc cho cậu, mà là đang cứu mạng của cậu.

Hàn Sâm sao có thể bị lừa được, hắn lớn như vậy rồi, sẽ không tin vào tà ma, nghe vậy lập tức cau mày nói:

- Đừng nói những điều vô dụng kia, tôi không có thời gian nghe anh nói nhảm, nói lời gì hữu dụng đi.

Hạt Tử cũng không tức giận, vẫn cười tủm tỉm nói:

- Tôi cũng không phải đang nói nhảm, vật kia thật sự có thể cứu mạng của cậu, cậu ngàn vạn lần nên cẩn thận thu về, trước khi cậu tấn chức Bán Thần, ăn hết vật bên trong kia.

- Anh cảm thấy tôi sẽ ăn?

Hàn Sâm cảm thấy nếu không phải mình điên rồi, thì nhất định là Hạt Tử này điên rồi, làm sao hắn có thể ăn mấy thứ không rõ nguồn gốc được, huống chi vật kia rất có thể có quan hệ tới Huyết Mệnh Giáo.

- Sẽ.

Hạt Tử rất khẳng định gật đầu.

Hàn Sâm cười lạnh một tiếng:

- Vậy thì anh cứ chờ xem.

Nói xong, Hàn Sâm đứng dậy liền chuẩn bị rời đi, tuy hắn rất muốn biết rõ chuyện về Huyết Mệnh Giáo, cũng muốn biết Hạt Tử này có thân phận gì, nhưng tên này rõ ràng không tính nói chuyện với hắn, đối với một kẻ không muốn nói chuyện với mình, có nói nhiều hơn nữa cũng vô ích.

- Cậu muốn đi tôi không ngăn cản cậu, nhưng ít nhất cậu phải nhìn thứ này đã.

Hạt Tử vẫn khí định thần nhàn, giống như không sợ Hàn Sâm rời khỏi.

Hàn Sâm quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ là vừa nhìn một cái, đồng tử Hàn Sâm đã co rút lại, cả người đều giống như bị định thân, hai mắt nhìn chằm chằm vào một vật trong tay Hạt Tử.

Bàn tay của Hạt Tử thô ráp, ngắn mà mạnh mẽ, đó là một bàn tay phi thường có sức mạnh, mà ở ngón giữa của y có một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn rất thông thường có khảm bảo thạch, chiếc nhẫn có màu bạc óng, có viên bảo thạch lớn chừng hạt đậu giống như kim cương trong suốt không màu.

Một cái nhẫn không phải rất đáng giá, đừng nói là ở trong Tí Hộ Sở, cho dù là ở trong Liên Minh, đây cũng chỉ là một chiếc nhẫn rất thông thường.

Thế nhưng mà Hàn Sâm lại nhận ra được vật này, bởi vì hình dáng chiếc nhẫn này, trên tay mẹ hắn cũng có một miếng, từ khi hắn bắt đầu có trí nhớ, mẹ hắn chưa từng tháo xuống qua, đó là nhẫn cưới của cha mẹ hắn.

Cùng kiểu dáng với chiếc nhẫn của mẹ hắn, chỉ là hơi lớn hơn một chút, Hàn Sâm loáng thoáng nhớ lại, lúc hắn còn nhỏ, trên tay cha hắn cũng có đeo đấy, chính là chiếc nhẫn này.

Hạt Tử thấy Hàn Sâm ngẩn ngơ đứng đó, lại dùng ngón giữa chậm rãi đẩy chiếc nhẫn, đưa chiếc nhẫn tới gần Hàn Sâm, sau đó thu tay về.

Hàn Sâm cầm lấy chiếc nhẫn, nhìn vào bên trong chiếc nhẫn, chỉ thấy trong đó có khắc ba chữ “Yêu Chi Lam”, sắc mặt Hàn Sâm lập tức biến đổi.

Hắn nhớ rõ ba chữ kia, khi còn bé có một lần cha hắn mang theo hắn tới đào hồ cá ở một cái hồ gần khu nhà cũ, sợ làm bẩn chiếc nhẫn này nên đã tháo xuống đưa cho Hàn Sâm cầm.

Lúc đó Hàn Sâm còn chưa biết nhiều chữ, chữ yêu và chi hắn đều biết, còn chứ lam lại không biết, còn hỏi cha hắn chữ kia đọc như thế nào và có ý gì.

Cha nói cho Hàn Sâm chữ kia đọc là lam, chính là đại biểu cho mẹ hắn, về sau Hàn Sâm học được nhiều chữ hơn, còn có chút kỳ quái, mẹ hắn rõ ràng gọi La Tố Lan, là lan trong hoa lan, tại sao cha hắn lại khắc trên mặt nhẫn là chữ lam?

Đến mấy năm gần đây Hàn Sâm mới biết được, tên thật của mẹ hắn gọi La Lam, chính là chữ lam này.

Có thể là vì khi đó Hàn Sâm còn quá nhỏ, cũng chỉ có ấn tượng mơ hồ, căn bản không phân biệt được chiếc nhẫn trong tay này có phải là chiếc nhân lúc trước hay không.

- Đây là cái gì?

Hàn Sâm nhìn tới Hạt Tử, hắn tự nhiên không chịu nói trước, miễn để Hạt Tử kia lừa gạt.

Hạt Tử cười hắc hắc, giọng nói của ông ta hơi khàn, nhưng không phải vì tuổi tác nên dây thanh mất đi co dãn mà khàn khàn, mà là do rượu thuốc lá quá độ, cuống họng bị hư.

- Nếu cậu không biết, có thể lấy về cho La Lam nhìn xem, bà ấy sẽ biết.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức xiết chặt, nhìn chằm chằm vào Hạt Tử một lúc lâu, mới gằn từng chữ hỏi:

- Anh tìm đến tôi chính là vì thứ này?

- Chủ nhân chiếc nhẫn này nhờ tôi truyền một lời cho cậu, trước khi tấn chức Bán Thần, nhất định phải ăn đồ trong lò đan.

Hạt Tử lại nói.

- Dựa vào cái gì? Chỉ bằng nó? Cho dù nó thật sự là một cái nhẫn thì có thể như thế nào đây?

Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Hạt Tử, hắn đã không còn ở độ tuổi dễ dàng kích động, đừng nói là một chiếc nhân để ở trước mặt hắn, cho dù là cha hắn sống sờ sờ đi đến trước mặt hắn, hắn cũng phải xem là thật hay giả rồi mới nói sau.

Hạt Tử khẽ thở dài một tiếng, sau đó mới thong thả nói ra:

- Cậu có biết mèo có màu gì?

Hàn Sâm đột nhiên ngẩn người, không biết Hạt Tử nói lời này là có ý gì, tại sao đột nhiên nói mèo có màu gì, mèo trên đời này nhiều như vậy, quỷ mới biết y nói mèo có màu gì.

- Câu này không phải là ám hiệu của Huyết Mệnh Giáo chứ? Tôi lại không phải người của Huyết Mệnh Giáo, ông nói với tôi những thứ này cũng vô dụng.

Hàn Sâm lạnh giọng nói ra.

Hạt Tử lắc đầu, tự mình nói ra:

- Mèo có màu trắng, bởi vì có người bắt nó nhuộm thành màu xanh da trời.

Hàn Sâm nghe được Hạt Tử nói câu này, lập tức chỉ cảm thấy đầu óc oanh một cái, giống như có vô số sấm sét vang lên trong đầu hắn, khiến đầu óc của hắn trống rỗng, gần như không thể tự suy tư.

Khi Hàn Sâm còn bé rất hiếu động, khi đó trong nhà nuôi một con mèo già màu trắng, con mèo kia giống ba tư không thuần chủng, nó vừa mập vừa lớn, cả ngày lười biếng phơi nắng trong sân, mặc kệ bằng Hàn Sâm trêu chọc nó như thế nào thì nó vẫn miễn cưỡng nằm đó.

Có một lần Hàn Sâm tâm huyết dâng trào, dùng thuốc màu nhuộm toàn thân nó thành màu xanh da trời, lúc ấy chỉ có cha hắn ở nhà, còn giận dữ hung hăng mắng hắn một trận, nói về sau không cho phép đụng vào con mèo già kia nữa, đó là con mèo do ông cố hắn để lại.

Đó là lần thứ nhất Hàn Sâm nhìn thấy một người ôn hòa như cha phát giận, cho nên nhớ rõ rất rõ ràng.

Sau đó hắn và cha hắn cùng tắm sạch cho con mèo kia, nhưng không được mấy ngày sau, con mèo kia đã ốm chết, lúc ấy Hàn Sâm còn thương tâm thật lâu, cảm thấy có thể là chính mình đã hại con mèo kia bị bệnh nên nó mới chết mất đấy.

Chương 1246: Tam Sinh Quả

Bởi vì lúc ấy chỉ Hàn Sâm và cha hắn ở nhà, cho nên cũng chỉ có hai người bọn họ biết rõ chuyện này, chuyện này đã trôi qua nhiều năm như vậy, theo đạo lý bình thường, sẽ không có người khác biết mới đúng.

- Ông ấy còn sống?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Hạt Tử, gằn từng chữ hỏi.

Hiện tại tâm tình Hàn Sâm rất phức tạp, cũng không nói được là tư vị gì, nếu như nói cha hắn thật sự không chết, nhiều năm ông ấy cũng không trở lại nhìn ba mẹ con hắn, cũng không âm thầm liên lạc với mẹ con bọn hắn, nói không có một chút oán niệm nào là gạt người.

Thế nhưng những năm gần đây này, Hàn Sâm cũng tiếp xúc được với một số chuyện, biết rõ chuyện này rắc rối phức tạp, cha hắn làm như vậy cũng có khả năng là bất đắc dĩ.

Dù là như thế nào, hiện tại Hàn Sâm chỉ muốn biết cha của hắn đang ở nơi nào, cần gặp ông ấy để hỏi rõ ràng mọi chuyện.

- Còn sống.

Hạt Tử gật đầu khẳng định.

- Ông ấy ở nơi nào? Tôi muốn gặp ông ấy.

Hàn Sâm cắn răng nói.

- Hiện tại còn chưa được.

Hạt Tử lại lắc đầu.

- Vì sao?

Hàn Sâm lập tức hỏi.

Hạt Tử trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hiện tại ông ta đang làm một chuyện rất nguy hiểm, tạm thời còn không thể trở về, nếu như cậu có thể tấn chức thành Bán Thần, có lẽ sẽ có cơ hội nhìn thấy.

- Ông ấy ở trong không gian thứ tư Tí Hộ Sở?

Trong lòng Hàn Sâm thoáng động.

Nhưng Hạt Tử không trả lời nữa, ngón tay dùng một tiết tấu kỳ dị gõ lên mặt bàn, giống như đang trầm tư suy nghĩ, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Lò đan và thuốc bên trong là do ông ta mạo hiểm mới lấy được đấy, cậu ăn nó mới có lợi. Còn nữa, ông ấy bảo tôi nói với cậu, không nên dính vào Huyết Mệnh Giáo và chuyện tình về Hàn Kính Chi, chăm sóc cho mẹ và em gái của cậu được là được

- Nói cho tôi biết, rốt cuộc là ông ấy đang ở đâu, đang làm cái gì?

Hàn Sâm vẫn nhìn chằm chặp vào Hạt Tử, giống như không có nghe được lời Hạt Tử nói.

- Hiện tại tôi vẫn không thể nói cho cậu biết, nếu như cậu có năng lực, hoặc là chờ ông ta làm xong việc, nếu như ông ta còn có thể sống được, đến lúc đó tự nhiên sẽ gặp mặt.

Hạt Tử nói xong đứng dậy rời đi.

Hàn Sâm vô cùng giận dữ, hắn ghét nhất chính là kiểu người chỉ nói một nửa giữ lại một nửa, đã tới rồi, vì sao không thể nói rõ ràng.

Hàn Sâm tiến lên muốn giữ chặt Hạt Tử lại, nhưng Hạt Tử lại tránh tay của hắn, bước nhanh rời khỏi nhà hàng.

Nơi này là địa phương công cộng ở Liên Minh, Hàn Sâm lại không tiện động thủ, chỉ có thể đuổi theo, nhưng chờ hắn đi ra cửa, Hạt Tử đã biến mất.

Dùng Động Huyền Khí tìm tòi xung quanh, đều không thể tìm được tung tích Hạt Tử.

Hàn Sâm cũng không có tâm tình dẫn Bảo Nhi đi ăn kem nữa, trực tiếp về đến nhà mặt, đưa chiếc nhẫn cho mẹ xem.

Khi mẹ hắn nhìn thấy chiếc nhẫn kia, thân thể lập tức run lên, cầm trong tay nhìn hồi lâu, hốc mắt đã bắt đầu đỏ lên.

- Mẹ, đây là chiếc nhẫn kia của cha sao?

Hàn Sâm kể lại mọi chuyện một lần, có chút không nén được lên tiếng hỏi.

- Là chiếc nhẫn của ổng, tên hỗn đản kia, vậy mà còn chưa chết, đừng để mẹ nhìn thấy, nếu không nhất định sẽ làm thịt ổng.

La Lam cắn răng nghiến lợi nói ra.

Mặc dù La Lam nói lời ác độc, nhưng Hàn Sâm nhìn ra, có lẽ trong lòng mẹ vẫn rất vui.

Hàn Sâm không biết Hạt Tử nói thật hay giả, nhưng tóm lại đây là một hy vọng, Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở, lấy lò đan mà mình giấu ở Tí Hộ Sở dưới mặt đất ra.

Thế nhưng mà hắn vẫn không nhìn ra hạt châu trong lò đan kia rốt cuộc là thứ gì, Hàn Sâm lại không dám hoàn toàn tin tưởng Hạt Tử, nhìn một lúc lâu, cuối cùng vẫn đậy lắp lò đan lại rồi thả trở về.

Một lần nữa mang theo Bảo Nhi đi ăn kem, lại mua cho bé rất nhiều đồ ăn vặt, bởi vì bình thường đều ở bên trong Tí Hộ Sở, cơ hội dẫn Bảo Nhi đi ăn thật sự không nhiều lắm, cũng chỉ có thể nhân cơ hội trở lại Liên Minh cố gắng thỏa mãn bé.

Nhoáng một cái đã trôi qua hơn nửa tháng, Thánh Phạm Đại Đế không xuất hiện, Tam Sinh Thụ trong giếng cổ kia cuối cũng cũng đến lúc thành thục.

Ba trái cây tản ra bảo quang, từ trên cây rơi xuống, giống như ba viên bảo thạch rụng dưới cây.

Mà Tam Sinh Thụ do lôi điện sinh ra này, sau khi trái cây rơi xuống, lại nhanh chóng héo rũ, lôi điện trên thân biến mất, cuối cùng biến thành tro bụi.

Hàn Sâm không tự mình mở trái cây, hắn đã hoàn toàn không có có lòng tin đối với vận khí mở trái cây, mang theo ba trái cây ra khỏi giếng cổ, gọi Linh và Bảo Nhi, còn có Tiểu Ngân Ngân tới, đóng cửa lại, bốn người vây quanh ba trái cây ngồi một vòng.

- Trái này ai tới mở?

Hàn Sâm chỉ vào trái cây bên trong có kỵ sĩ hỏi.

- Con!

Bảo Nhi hưng phấn giơ bàn tay nhỏ bé lên.

- Được, vậy thì Bảo Nhi tới mở đi, nhưng lần này đồ vật này để cho ba ba nhé, trở về ba ba lại dẫn con đi ăn kem.

Hàn Sâm gật gật đầu, vận may của Bảo Nhi vẫn rất đáng tin đấy.

Bảo Nhi đồng ý, bàn tay nhỏ bé núc ních thịt nâng trái cây kia lên, hai tay trực tiếp dùng sức đập xuống đất, lập tức đập nát vỏ ngoài trong suốt giống như kim cương ra.

Chỉ thấy kỵ sĩ trong trái cây hóa thành một tia sáng bắn vào xuất vào trong mi tâm Bảo Nhi.

- Thế nào Bảo Nhi, mở ra cái gì?

Hàn Sâm khẩn trương hỏi.

Tuy Long Đế nói đây là thú hồn Kỵ Sĩ Song Sinh, nhưng cây này lại không phải cây Kỵ Sĩ Song Sinh, cho nên rốt cuộc có phải Kỵ Sĩ Song Sinh hay không thì ngay cả Long Đế cũng không có nắm chắc.

Nhưng hiện tại có thể khẳng định, trong này đúng là thú hồn không sai rồi.

Bảo Nhi trực tiếp chuyển thú hồn kỵ sĩ kia cho Hàn Sâm, sau đó mới dùng giọng nói non nớt nói:

- Ba ba đừng quên kem của con.

- Thu được thú hồn siêu cấp thần huyết Lôi Kỵ Sĩ Song Sinh: loại hình phụ thể hình.

Hàn Sâm ngơ ngác, là Kỵ Sĩ Song Sinh không sai, chỉ là nhiều hơn một chữ lôi, cũng không biết cụ thể có ích lợi gì, nếu như chỉ hạn chế sử dụng lôi hệ, vậy thì có chút không tốt lắm rồi.

- Sẽ không quên đâu.

Hiện tại Hàn Sâm cũng không có thời gian lập tức thí nghiệm, sau khi đồng ý với Bảo Nhi, lại quay sang nhìn Tiểu Ngân Ngân ở một bên đã sớm kích động, lại nhìn trái cây bên trong có bàn tay nói:

- Trái này cho Tiểu Ngân Ngân nhé.

Hiện tại Tiểu Ngân Ngân là chiến lực mạnh nhất của hắn, có thể đánh nhau có thể trị liệu, lại là cường giả đã mở ra mười đạo khóa gen, sau này còn trông cậy vào nó xuất lực đấy, thứ tốt dùng trên người nó sẽ không lỗ.

Tiểu Ngân Ngân lập tức duỗi móng vuốt ra vỗ, đập vỡ vỏ ngoài của trái cây, một bàn tay từ bên trong bay ra.

Cách một tầng vỏ còn không nhìn rõ lắm, lúc này bàn tay kia hoàn toàn bay ra, Hàn Sâm mới phát hiện, thứ này mặc dù cực kỳ giống bàn tay loài người, nhưng có vẻ cũng không phải thật sự là máu thịt.

Nhìn đường vân như mạch máu kia, lúc này đã không có lớp vỏ bao ngoài, hiện tại nhìn lại là từng đạo lôi điện lưu động ở bên trong.

Tiểu Ngân Ngân không nói hai lời, trực tiếp một ngụm nuốt bàn tay kia xuống, sau đó thân thể nhẹ nhàng run rẩy, một lúc sau, Tiểu Ngân Ngân đột nhiên ợ một cái, trong miệng phun ra một tia lôi điện màu xanh nhạt.

Chương 1247: Gen Chiến Đấu

Sau khi nuốt bàn tay kia, Tiểu Ngân Ngân cũng không có biến hóa gì lớn, ngược lại nhìn có chút uể oải, đi đến chỗ ngủ bình thường Hàn Sâm hay nằm nheo mắt lại, có vẻ là ngủ rồi.

Hàn Sâm hơi lo cho Tiểu Ngân Ngân, dùng Động Huyền Khí quan sát sinh cơ của nó, thấy sinh cơ của nó cũng không có hao tổn, lúc này mới thở dài một hơi.

- Linh, một trái cuối cùng cô tới mở đi.

Hàn Sâm đưa một viên cuối cùng bên trong có cái búa cho Linh.

Linh nhận lấy trái cây, bàn tay như ngọc thoáng dùng sức, trực tiếp bóp nát vỏ ngoài trái cây, lập tức chỉ thấy một vệt sáng bắn vào mi tâm của cô.

Hàn Sâm nao nao, có thể tiến vào Hồn Hải, vậy dĩ nhiên là là thú hồn không sai rồi, Hàn Sâm vốn cho rằng cái búa này sẽ không khác bàn tay kia, đều là gen bí bảo, không thể tưởng được cái búa này lại là thú hồn.

Không đợi Hàn Sâm nói chuyện, Linh đã chuyển thú hồn búa cho Hàn Sâm.

“Thu được thú hồn siêu cấp thần huyết Lôi Chi Chùy: gen chiến đấu.”

Hàn Sâm nao nao, không biết gen chiến đấu rốt cuộc là loại thú hồn gì, chủng loại này hắn chưa từng nghe nói, hắn đã từng nghiên cứu về loại hình thú hồn, nhưng trong những loại thú hồn chưa từng nghe qua loại này.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Lôi Chi Chùy trong Hồn Hải, chỉ thấy cái búa kia cùng giống như đúc khi ở trong quả, là một cái búa kim loại màu xanh da trời, hai đầu búa đều có một dấu lôi điện, không nhìn ra có chỗ đặc biệt gì.

Trầm ngâm một lát, Hàn Sâm triệu hoán cái búa ra sử dụng, nhưng cái búa cũng không bị triệu hoán ra, trong đầu lại vang lên một tiếng nói.

“Hấp thu gen chiến đấu Lôi Chi Chùy?”

Miệng Hàn Sâm há to, thật lâu sau không khép lại, thú hồn như vậy hắn nhìn thấy lần đầu tiên đấy.

Nhưng thú hồn sẽ không hỏng, Hàn Sâm thoáng động tâm niệm, lựa chọn dung hợp Lôi Chi Chùy.

Lôi Chi Chùy bên trong Hồn Hải lập tức hóa thành dòng điện màu lam dũng mãnh tràn vào bên trong thân thể Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm như bị điện giựt, không tự chủ được mà run rẩy.

Dòng điện kia đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, đợi đến khi tỉnh hồn lại, đã không cảm giác thấy dòng điện nữa rồi, chuôi Lôi Chi Chùy bên trong Hồn Hải cũng không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm vội vàng xem xét thân thể của mình, giống như cũng không có biến hóa đặc biệt, khí tức trong thân thể vẫn là bộ dáng hắn tu luyện, trong thân thể cũng không có lực lượng sấm sét.

- Kỳ quái, sao lại không có có hiệu quả nhỉ?

Hàn Sâm thử đấm ra một quyền, cũng không có lực lượng hệ lôi điện sinh ra.

Tâm niệm vừa động, Hàn Sâm mô phỏng lực lôi điện của Tiểu Ngân Ngân, lại đấm ra một quyền, nhưng lôi điện màu bạc kia trên không trung lại ngưng tụ thành Lôi Chi Chùy, hóa thành một lôi chùy kim loại màu xanh da trời đánh vào phía trên cột đá đại điện.

Bành!

Lôi Chi Chùy trực tiếp đánh xuống cột đá tạo ra một lỗ to bằng đầu người, bên trong lôi điện bắn ra, khắp nơi đều là bụi đá nổ tung.

Hàn Sâm há to miệng nhìn lỗ lớn trên cột đá, vẻ mặt từ giật mình biến thành kinh hỉ.

Phải biết rằng đây chính là cột đá trong Tí Hộ Sở của Đại Đế, độ cứng rắn vô cùng đáng sợ, mà vừa rồi Hàn Sâm chỉ tiện tay đấm một quyền, căn bản không dùng bao nhiêu sức lực.

Một quyền như vậy, lại khiến cột đá bị đánh ra một lỗ lớn, uy lực này còn hơn một đòn toàn lực của Hàn Sâm rất nhiều.

Hơn nữa Hàn Sâm đánh ra lực lượng lôi điện màu bạc tương đối tán loạn, không cố ý ngưng tụ, nhưng chúng lại tự động ngưng tụ thành Lôi Chi Chùy, lực lượng bị ngưng tụ áp súc, khiến cho uy lực sấm sét tối đa hóa, còn lợi hại hơn một số loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hệ lôi mà Hàn Sâm sử dụng.

Hàn Sâm ngạc nhiên lại đánh ra mấy quyền, chỉ cần tâm niệm hắn vừa động, lực lượng sấm sét đánh ra có thể hóa thành Lôi Chi Chùy, uy lực được tăng cường rất lớn, hơn nữa không cần Hàn Sâm đi khống chế, so với chính hắn sử dụng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật còn thuận tiện hơn, hơn nữa uy lực càng mạnh hơn nữa.

- Khà khà, thế này không phải tương đương với việc trực tiếp luyện thành một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật hệ lôi đỉnh cấp sao? Hơn nữa không cần một chút thời gian và tu luyện nào, trực tiếp có thể đạt tới trạng thái mạnh nhất, thật sự quá biến thái rồi.

Hàn Sâm mừng rỡ như điên.

Tu luyện một loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cần tốn thời gian dài, dù là Hàn Sâm cũng không ngoại lệ, hắn dùng thời gian để nghiên cứu Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật còn nhiều hơn thời gian hắn đi ra ngoài săn giết.

Nhưng hiện tại chỉ cần một thú hồn, mọi chuyện đều được giải quyết, không có phương pháp tu luyện nào bớt việc hơn so với chuyện này rồi.

Đáng tiếc là thú hồn Lôi Chi Chùy là gen thú hồn chiến đấu hệ lôi, nếu như có thuộc tính phù hợp với Hàn Sâm thì tốt hơn rồi.

- Không biết ở nơi nào còn có thể lấy được gen thú hồn chiến đấu, thu được mấy trăm cái rồi hấp thu, vậy thì không cần luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật rồi.

Hàn Sâm thầm mơ mộng.

Nhưng hắn cũng biết chuyện này là không thể nào, trong nhân loại gần như chưa từng nghe qua loại thú hồn này, cho dù có, cũng chỉ là rất ít, hắn có thể có được một cái đã rất may mắn, sao có thể tùy tiện được mấy trăm cái chứ.

Uy lực của Lôi Chi Chùy khiến Hàn Sâm mừng rỡ, đây là công kích mạnh nhất trước mắt hắn có thể đánh ra, nhưng có chút tiếc nuối là Lôi Chi Chùy chỉ có thể dùng lực lượng lôi hệ khu động.

Hiện tại Động Huyền Kinh của hắn chỉ có bảy tầng, cho dù mô phỏng lực lượng sấm sét của Tiểu Ngân Ngân, cũng khó có thể mô phỏng hoàn mỹ, uy lực chỉ có tiêu chuẩn bảy đạo khóa gen, không có lợi hại như Tiểu Ngân Ngân.

- Đợi Động Huyền Kinh của mình mở ra mười đạo khóa gen, có thể hoàn mỹ mô phỏng lực lượng sấm sét của Tiểu Ngân Ngân, Lôi Chi Chùy mới thật sự trâu bò.

Trong lòng Hàn Sâm vui sướng nghĩ.

Ba trái cây đã mở xong toàn bộ, nội tâm Hàn Sâm có chút trống rỗng, thật sự muốn mở thêm mấy trăm trái nữa.

Hàn Sâm rời khỏi phòng rồi đi vào trong đại điện, thấy Quỷ Nhãn Thú và Khô Cốt Đế hưng phấn đi tới.

- Chủ nhân, chúng ta phát hiện một con sinh vật siêu cấp thần huyết trong hồ phía đông.

Khô Cốt Đế hưng phấn nói với Hàn Sâm.

Quỷ Nhãn đế ở một bên nhảy nhót, tuy nghe không hiểu nó nói cái gì, nhưng cũng đoán được, nó chỉ vào cái mũi của mình như đang nói đó là nó phát hiện.

- Hai người làm vô cùng tốt.

Hàn Sâm khen ngợi Quỷ Nhãn Thú và Khô Cốt Đế một câu.

Hàn Sâm phái bọn họ ra ngoài tìm sinh vật siêu cấp thần huyết ở gần, vốn cũng không hi vọng bọn họ thật sự có thể tìm được sinh vật siêu cấp thần huyết lạc đàn, không ngờ lại có kinh kỉ ngoài ý muốn.

Lại để Quỷ Nhãn Thú và Khô Cốt Đế dẫn hắn đi tới hồ lớn, nơi phát hiện sinh vật siêu cấp thần huyết kia, chuẩn bị giết con sinh vật siêu cấp thần huyết đó, nhanh chóng khiến siêu cấp thần gen đầy.

Hiện tại Hàn Sâm đã có chút không kịp chờ đợi muốn lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở rồi, hắn cảm thấy, rất nhiều đáp án mà hắn muốn biết, đều phải tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở mới có thể có được.

Hơn nữa người nhà bọn hắn, trong tính cách đều có một loại thiếu hụt, chuyện gì đều muốn chính mình đi giải quyết, không muốn để cho người nhà cùng theo chịu tội.

Nói dễ nghe là độc lập có đảm đương, nói khó nghe chính là cố chấp cứng nhắc không nghe người ta nói, người nhà bọn hắn gần như ai cũng có tật xấu này.

La Lam như thế này, cha của Hàn Sâm cũng giống như vậy, ngay cả Hàn Sâm cũng giống vậy, chỉ là bản thân Hàn Sâm không cảm giác được mà thôi.

Chương 1248: Dung Hợp Kỵ Sĩ

Đó là một hồ nước có rất nhiều phù du màu xanh lá , bởi vì là một hồ nước đọng, cho nên nhìn có vẻ không sạch sẽ, gần như không nhìn thấy trong hồ có thứ gì.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh quan sát một lượt, lập tức thấy được một vị trí trong hồ, cảm thấy một luồng sinh cơ đặc biệt cường đại, phía dưới mặt nước nơi đó có dấu một sinh vật khủng bố.

- Hai người nhìn thấy sinh vật siêu cấp thần huyết kia là loại hình gì?

Hàn Sâm nhìn về phía Khô Cốt Đế.

Khô Cốt Đế ho hai tiếng:

- Đợi tôi hỏi Quỷ Nhãn một câu, ánh mắt của nó tương đối tinh tường.

Hàn Sâm biết rõ Khô Cốt Đế không nhìn thấy, nên đợi y đi hỏi Quỷ Nhãn Thú.

Quỷ Nhãn Thú múa tay múa chân kêu loạn một hồi, sau khi Khô Cốt Đế nghe xong mới giải thích:

- Sinh vật kia dài khoảng sáu, bảy mét, vỏ có màu đỏ tím, nhưng khi nhìn thấy nó, một nửa nó nổi trên mặt nước, chỉ có thể nhìn thấy lớp vỏ trên lưng, cho nên cũng không biết là loại gì, Quỷ Nhãn cam đoan khẳng định là một con sinh vật siêu cấp thần huyết, dùng nhãn lực của Quỷ Nhãn sẽ không có sai.

Hàn Sâm nhìn nhìn hồ lớn kia, rộng chừng hai, ba ngàn mét, hồ nước này ít nhất cũng sâu vài chục thước, muốn đánh thủy chiến chỉ sợ có chút phiền toái.

Hiện tại Hàn Sâm có chút hối hận không mang Thủy Mị Yêu Linh tới, có cô ấy ở đây thì sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nhưng hiện tại trở về tìm cô ấy cũng quá tốn công, chỉ giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết mà thôi, bọn hắn tới nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại không thể giết được, cùng lắm cũng chỉ phiền toái hơn một chút mà thôi.

- Khô Cốt, ông dùng tâm cổ chấn động, nghĩ biện pháp bắt nó đi ra.

Hàn Sâm nhìn hồ nước kia, hơn nữa hắn cũng không quá am hiểu thuỷ chiến, nên quay sang nói với Khô Cốt Đế.

- Được.

Khô Cốt Đế lên tiếng, mở ra lồng ngực, móc từ bên trong ra một quả tim, gõ gõ ở bên trên, lập tức chỉ nghe một tiếng trống vang lên, toàn bộ mặt nước hồ lớn cũng run lên theo, tạo thành từng vòng sóng lan ra khắp hồ.

Thấy gõ một tiếng không có phản ứng, Khô Cốt Đế lại thùng thùng liên tục gõ lên, nhưng lại mang theo một cảm giác tiết tấu kỳ dị.

Chỉ thấy toàn bộ mặt hồ lớn không ngừng rung động lắc lư, mặt nước dâng lên tầng tầng gợn sóng.

Hai tay Bảo Nhi bịt chặt lấy lỗ tai, dường như rất không thích tiếng trống khó nghe như vậy.

Đương nhiên, tiếng tâm cốt cũng không có nhằm vào Bảo Nhi, trên thực tế Bảo Nhi chỉ nghe được tiếng thông thường, cũng không có hiệu quả thực tế, thuần túy là bởi vì cảm thấy khó nghe.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, chỉ thấy mặt hồ tuy chấn động lợi hại, nhưng con sinh vật siêu cấp thần huyết kia vẫn không có ý lao ra từ bên trong, vẫn còn nằm ở dưới đáy hồ không nhúc nhích.

- Cốt Khô, tiếng trống của ông không có tiết tấu khác sao?

Hàn Sâm quay sang hỏi Cốt Khô.

- Kỳ thật tiết tấu không có tác dụng quá lớn, tối đa cũng chỉ là nhiễu loạn khí tức của đối thủ, cho nên không có khác biệt lớn, tôi cũng không nghiên cứu nhiều.

Khô Cốt Đế vừa cười vừa nói.

- Nếu đã không có ảnh hưởng quá lớn, vậy ông học tôi đi, đập dễ nghe chút, ông xem Bảo Nhi đều nghe không nổi nữa, sao có thể dụ con sinh vật siêu cấp thần huyết kia ra.

Hàn Sâm nói xong mở cho y nghe tiết tấu một bài nhạc thiếu nhi, lại để cho Khô Cốt Đế nhớ kỹ, đợi lát nữa cứ dựa theo tiết tấu này để đánh.

Khô Cốt Đế vội vàng ghi nhớ lại, sau đó học tiết tấu mà Hàn Sâm dạy để đánh tâm cốt.

- Đăng Đăng đợi trèo lên, băng ghế trèo lên đợi đèn. . .

Bảo Nhi nghe thật vui tai, bàn tay nhỏ bé bịt lỗ tai cũng để xuống.

Đột nhiên, theo tiếng tâm cốt của Khô Cốt Đế, một cột nước từ trong hồ nổ tung, sau đó chỉ thấy một sinh vật màu đỏ tím to lớn từ trong hồ bắn lên.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, hai mắt lập tức sáng lên, đó là một loại dị sinh vật giống tôm hùm có chiều cao bảy tám mét, lúc này đang quơ quơ một đôi càng lớn, cưỡi sóng xông về phía bọn hắn.

Đôi mắt to của Bảo Nhi trợn tròn, bên trong dường như đều là bóng dáng tôm hấp, nước miếng từ khóe miệng chảy xuống.

Mắt thấy tôm đại long cưỡi sóng lao đến, tâm niệm Hàn Sâm thoáng động, triệu hoán Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra.

Hàn Sâm đã để thú hồn Lôi Kỵ Sĩ Song Sinh phụ thể trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch, cũng may thú hồn Lôi Kỵ Sĩ Song Sinh cũng không phải chỉ có kỵ sĩ lôi hệ mới có thể dùng.

Dung hợp thú hồn Lôi Kỵ Sĩ Song Sinh với Kỵ Sĩ Phản Nghịch, trên người đã xảy ra biến hóa rõ ràng, vốn là áo giáp đồng thau đã biến thành kim loại màu xanh nhạt, quầng sáng đồng thau dưới chân cũng trở thành quầng sáng lôi điện màu xanh nhạt.

Hơn nữa quầng sáng hiện lên hình răng cưa, giống như là do từng tia lôi điện thật nhỏ kết thành, tản ra điện quang màu xanh da trời quỷ dị.

Kỵ sĩ Phản Nghịch bước ra một bước, quầng sáng lôi điện trực tiếp khuếch tán ra ra, lập tức bao phủ trên người của tôm hùm, khiến cho trên người tôm hùm nổi lên dòng điện màu xanh nhạt.

Ngoại trừ lực lượng và tốc độ đều bị yếu đi, thân thể tôm hùm còn giống như bị điện giật đến mức khẽ run rẩy, có vẻ như hiện tại quầng sáng phản nghịch còn có năng lực sấm sét tê liệt.

Nhưng hiển nhiên lực lượng tê liệt như vậy còn chưa thể khiến tôm hùm triệt để tê liệt, tôm hùm đột nhiên bắn lên, vọt tới Kỵ Sĩ Phản Nghịch, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Một cái càng lớn như cái kéo, trực tiếp kẹp về phía thân thể Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Trong mắt Kỵ Sĩ Phản Nghịch lóe lên một tia chớp, thân thể oanh một tiếng xông lên, giống như là hỏa tiễn bắn ra, còn để lại trên mặt đất một vòng sóng xung kích, khiến cát đá bãi cỏ bốn phía đều bị lật lên.

Bành!

Kỵ sĩ Phản Nghịch giống như một tia chớp màu xanh lam, trực tiếp xuyên qua đôi càng lớn của tôm hùm, bởi vì tốc độ quá nhanh, càng của tôm hùm căn bản không thể đụng được y.

Quả đấm của Kỵ Sĩ Phản Nghịch đánh vào đầu tôm hùm, lập tức đánh vỡ lớp vỏ trên đầu nó, hơn nữa lôi điện màu xanh nhạt còn từ vết rạn xuyên qua, con tôm hùm kia giống như bị đánh tới choáng váng, sau khi rơi trên mặt đất, vậy mà không thể kịp phản ứng, lại bị Kỵ Sĩ Phản Nghịch đánh một quyền lên trên người.

Chỉ thấy trên nắm tay Kỵ Sĩ Phản Nghịch mang theo lôi điện màu xanh nhạt, từng quyền từng quyền đánh tới người của tôm hùm, khiến lớp vỏ ngoài của tôm hùm dần bị rạn nứt, hơn nữa đầu óc choáng váng giống như uống rượu say, căn bản không thể phản kích và chống cự.

Dưới trọng quyền liên tục không ngừng, cuối cùng bị một quyền của Kỵ Sĩ Phản Nghịch trực tiếp đập vỡ vỏ ngoài, đầu óc của nó đều bị đánh thành bột nhão rồi.

Hàn Sâm nhìn trợn mắt há hốc mồm, vốn còn muốn để mọi người vây công, ai biết Kỵ Sĩ Phản Nghịch một người lại có thể thoải mái làm xong như vậy.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Bích Hồ Long Hà, không thu được thú hồn, có thể ăn thịt, có thể thu thập gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên tăng từ 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Đến khi trong đầu vang lên tiêng thông báo săn giết thành công, Hàn Sâm mới hồi phục tinh thần lại, đồng thời trong lòng mừng rỡ không thôi.

Sau khi dung hợp với Lôi Kỵ Sĩ Song Sinh, quầng sáng phản nghịch của Kỵ Sĩ Phản Nghịch dường như không chỉ đã có được năng lực làm địch nhân suy yếu, mà còn có thể gia trì sức mạnh cho chính y.

Chương 1249: Có Tiền

Hàn Sâm lập tức thử một chút, phát hiện không chỉ Kỵ Sĩ Phản Nghịch, chỉ cần hắn đứng ở trong quầng sáng lôi điện, cũng có thể được tăng thêm sức mạnh, bên ngoài thân thể giống như được bao phủ trong một tầng lôi điện màu xanh nhạt, tốc độ và lực lượng đều được tăng lên, hơn nữa còn kèm theo một loại lực lượng sấm sét màu xanh da trời, khi đánh trúng đối thủ, nếu như có thể phá vỡ phòng ngự của đối phương, vậy sẽ có một chút hiệu quả tê liệt.

- Mạnh! Thật sự rất mạnh!”

Trong lòng Hàn Sâm cuồng hỉ, tuy còn chưa tiến hóa thành thú hồn trong trạng thái bạo tẩu, cũng chưa mở ra mười đạo khóa gen, nhưng hiện tại rõ ràng Kỵ Sĩ Phản Nghịch đã mạnh hơn sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường rất nhiều, chờ sau này y ăn sinh mệnh thủy châu nhiều hơn, tiến hóa thành thú hồn trong trạng thái bạo tẩu, thực lực chỉ sợ sẽ không kém Tà Tình Đế.

Hàn Sâm vui vẻ triệu hồi ra Kim Mao Hống, chở thi thể Bích Hồ Long Hà về Tí Hộ Sở, lập tức mở một đại tiệc đồ nướng tôm hùm.

Thịt Bích Hồ Long Hà được rửa sạch gác ở trên lửa nướng, mùi thơm kia không cần phải nói, thực sự quá mê người rồi, Bảo Nhi nhìn chằm chằm vào thịt tôm hùm mà chảy nước miếng.

Thế nhưng đợi tới khi chính thức đi ăn, hai người đều không kịp chờ đợi cắn một miếng to, chỉ cắn một ngụm như vậy, sắc mặt đã lập tức thay đổi, cuối cùng phun ra toàn bộ, thứ này căn bản không phải để người ăn, còn khó ăn hơn cả đất.

Nhưng nhìn tới những sinh vật siêu cấp thần huyết khác, mọi người đều ngồi ở đó ăn rất ngon, ngay cả Miêu Quân và Kim Mao Hống cũng ăn thật nhiều.

Quỷ Nhãn Thú càng vừa ăn vừa làm mặt quỷ chọc Hàn Sâm và Bảo Nhi, Tuyết Cầu cũng cố ý bẹp miệng, giống như ăn rất ngon vậy, còn cố ý chạy đến bên cạnh Hàn Sâm và Bảo Nhi ăn.

Hàn Sâm hận đến nghiến răng, cắn răng một cái, ôm lấy Bảo Nhi cũng đang buồn bực, trực tiếp trở lại Liên Minh.

- Bảo Nhi, chúng ta đi ăn mỹ thực chân chính, thứ kia chính là cho chó ăn đấy, để cho bọn họ ăn đi.

Hàn Sâm căm hận nói.

- Chúng ta phải ăn mỹ thực càng ngon hơn.

Bảo Nhi cũng nắm nắm tay nhỏ, gương mặt vô cùng không cam lòng.

- Khẳng định, hôm nay món gì quý, món gì tốt thì chúng ta ăn, đừng khách khí với ba ba, cha con không có thứ gì, chỉ là có tiền.

Hàn Sâm cắn răng nói.

- Có tiền!

Bảo Nhi cũng hung hăng nắm tay nhỏ.

Trực tiếp lái phi thuyền đi ra ngoài, đi vào nhà hàng Đa Lệ Á xa hoa nhất đắt tiền nhất ở Lạc Gia Tinh, Hàn Sâm cũng lười đi tới chuyên khu cho quý tộc trên lầu, chỉ tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống trong đại sảnh.

- Tiên sinh, xin hỏi ngài muốn dùng gì?

Phục vụ viên đưa menu đến trước mặt Hàn Sâm và Bảo Nhi, tuy Bảo Nhi còn rất nhỏ, nhưng vẫn có một tờ thực đơn đưa đến trước mặt của bé.

Trong thời đại nhân công lao động vô cùng đắt đỏ này, có thể thuê mỹ nữ như vậy làm phục vụ viên, mà không dùng người máy, đủ để chứng minh đẳng cấp của Đa Lệ Á, huống chi chất lượng phục vụ còn rất tốt nữa.

- Trong nhà hàng có món chiêu bài gì ăn ngon, toàn bộ đều mang lên cho tôi một phần.

Hàn Sâm vô cùng thổ hào nói, vừa rồi thật sự quá buồn bực.

Phục vụ viên muốn nói cái gì, Bảo Nhi ngồi bên cạnh vẻ mặt thành thật tiếp một câu:

- Có tiền.

Vẻ mặt mỹ nữ nhân viên phục vụ quái dị nhìn đôi cha con này, trong lúc nhất thời có chút không biết nên trả lời như thế nào, cho tới hiện tại cô ta chưa bao giờ gặp một đôi cha con cực phẩm như vậy.

Ở một bàn bên cạnh đột nhiên có một tiếng cười nhạo truyền tới:

- Nhà giàu mới nổi từ đâu tới, đến Đa Lệ Á khoe của? Không biết có thể tới Đa Lệ Á ăn cơm đều là người có tiền sao?

Hàn Sâm liếc sang bàn bên cạnh một chút, chỉ thấy là một người đàn ông trung niên ăn mặc rất trang trọng, đối diện với y còn có một người phụ nữ xinh đẹp, lúc này người đàn ông trung niên đang vô cùng khó chịu nhìn Hàn Sâm, giống như ghét bỏ Hàn Sâm và Bảo Nhi quá lớn tiếng ảnh hưởng đến y và người phụ nữ kia.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, giọng nói vừa rồi của hắn cũng không phải rất lớn, tương tự như những bàn khác bên cạnh thôi, thế mà người trung niên này rõ ràng lại khó chịu với cha con hắn.

Nhưng Hàn Sâm dù sao cũng là con rể Kỷ Nhược Chân, cho dù hắn không quan tâm tới sĩ diện, sau này lại cũng bị người nhận ra, chụp được rồi lại tung lên Internet, nói cái gì mà con rể Kỷ Nguyên thủ ở nhà hàng đánh nhau, anh hùng dân tộc đánh người dân và vân vân, sẽ ảnh hưởng không tốt tới Kỷ Nhược Chân lắm.

Cho nên Hàn Sâm cũng không để ý đến người kia, cầm lấy menu, sau khi mở ra, chọn mấy món ăn đắt tiền nhất bên trong, chuẩn bị cùng Bảo Nhi ăn một bữa no đủ.

Người đàn ông trung niên kia nghe được Hàn Sâm gọi đồ ăn, lập tức lại nhếch miệng, âm dương quái khí nói:

- Ở chỗ này giả vờ rộng rãi cái gì, giống như chỉ mình mình có tiền vậy, có bản lĩnh lên bên trên ăn món ăn của quý tộc.

Hàn Sâm không khỏi khẽ nhíu mày, hắn vốn chính là vì tâm tình không tốt mới mang theo Bảo Nhi đến đây thư giãn một tí, ai biết ngay cả ăn một bữa cơm cũng gặp được một con ruồi kêu loạn.

Bảo Nhi nhìn về phía người đang ông kia, trong mắt mang theo sát khí, trong bàn tay nhỏ đã cầm ra một cái tiểu hồ lô.

Thoạt nhìn rất không dễ chịu với người đàn ông trào phúng Hàn Sâm kia, muốn trực tiếp hút lão vào trong hồ lô.

Hàn Sâm lập tức hoảng sợ, vội vàng bế Bảo Nhi lên, ngăn bé sử dụng tiểu hồ lô, nếu bé thật sự ở chỗ này thu người này vào, thì việc này sẽ lớn lắm, không khiến toàn bộ Liên Minh khiếp sợ là không thể.

Mỹ nữ phục vụ đang muốn xác nhận menu của Hàn Sâm, đã thấy một ông lão rất có dáng vẻ thân sĩ đi tới trước mặt Hàn Sâm.

- Quản lý?

Mỹ nữ phục vụ nữ lập tức hoảng hốt, còn tưởng rằng mình phạm sai lầm gì.

Tiền lương mà Đa Lệ Á trả rất hậu đãi, lại còn có thể cung cấp thịt dị sinh vật của không gian thứ nhất Tí Hộ Sở với tư cách tiền lương, có thể tìm được công việc như vậy không dễ dàng, mỹ nữ phục vụ cũng không muốn mất công tác này.

Ông lão kia khẽ ra hiệu với mỹ nữ phục vụ, để cô lui sang một bên trước, sau đó y đi tới trước mặt Hàn Sâm, vô cùng ưu nhã cúi chào, sau đó mới lên tiếng:

- Hàn tiên sinh, chúng tôi đã chuẩn bị xong hoa viên tầng cao nhất của nhà hàng, nếu như ngài muốn, có thể đi lên đó hưởng dụng mỹ thực, đầu bếp Tuyết Lỵ đã ở trên tầng cao nhất trong hoa viên chờ, tùy thời phục vụ ngài.

Tất cả mọi người, kể cả người trung niên kia và mỹ nữ phục vụ đều ngây dại.

Tầng cao nhất của Đa Lệ Á, đây chính là có tiền cũng không ngồi được, có thể xem được cảnh đêm của cả tòa thành thị, càng quan trọng hơn là chỗ đó chỉ tiếp đãi khách nhân đặc thù, ngay cả quý tộc thần huyết cũng không nhất định có thể đặt được chỗ trên tầng hoa viên nhà hàng.

Hơn nữa người có thể để đầu bếp Tuyết Lỵ của Đa Lệ Á ở hiện trường làm món ăn, trước đây chỉ có Bán Thần Giang Bích Trần.

Mọi người ngồi ở bàn bên cạnh đều mở to hai mắt nhìn về phía Hàn Sâm, muốn nhìn xem người trẻ tuổi này rốt cuộc là ai, lại có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy, hơn nữa còn là Đa Lệ Á chủ động mời hắn đi.

Cuối cùng cũng có người nhận ra Hàn Sâm, lập tức cả kinh kêu lên:

- Là Hàn Sâm, siêu cấp quý tộc thứ nhất ở Liên Minh chúng ta, Hàn Sâm.

Khung cảnh lập tức có một chút hỗn loạn, Hàn Sâm đành phải đứng dậy ôm Bảo Nhi đi theo quản lý rời đi, hắn cũng không thích bị người khác coi thành động vật vây xem.

Người trung niên vừa rồi còn trào phúng Hàn Sâm, lúc này sắc mặt đã vô cùng khó coi, đứng ngồi không yên, cơm còn chưa ăn xong, đã vội vàng thanh toán rời đi.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi tới tầng cao nhất của Đa Lệ Á, được quản lý chỉ dẫn đi lên, ánh mắt lập tức nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp đang đứng chuẩn bị đồ ăn.

- Là cô?

Hàn Sâm nhìn rõ ràng đầu bếp xinh đẹp kia, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 1250: Mỹ Nữ Đầu Bếp Thỉnh Cầu

- Muốn ăn chút gì không?

Đầu bếp nữ xinh đẹp mỉm cười, tựa như có thể khiến tuyết băng sơn tan ra, trăm hoa nở rộ, khiến tâm tình người nhìn dễ chịu.

- Cô làm món gì thì chúng tôi ăn món đó.

Hàn Sâm bế theo Bảo Nhi cùng ngồi xuống trước bàn nấu ăn.

Cho tới hiện tại Hàn Sâm vẫn còn hơi kinh ngạc, hắn thật sự rất khó có thể liên hệ băng sơn mỹ nhân của Tuyết gia Tuyết Phi Yên với một đầu bếp.

Nghĩ tới tính tình người nhà họ Tuyết, trong lòng Hàn Sâm không khỏi có chút bồn chồn:

- Món mà cô ta làm thật có thể ăn sao?

Người nhà họ Tuyết làm bánh bao nhân thịt người thì Hàn Sâm cũng sẽ không kỳ quái, nhưng thức ăn ngon ấy mà, vậy thì thật sự khó có thể tưởng tượng.

Dù sao cũng tới rồi, hiện tại cũng không nói được gì.

Tuyết Phi Yên cũng không nói chuyện, trực tiếp chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn bắt đầu xử lý, nguyên liệu nấu ăn dưới tay của cô giống như biến thành tác phẩm nghệ thuật, được cắt ra khiến người ta cảnh đẹp ý vui.

Trên bàn nấu ăn, dưới miếng sắt bốc lên ánh lửa, mùi hương rất nhanh bay lên, khiến Hàn Sâm và Bảo Nhi phải nhìn chằm chằm vào khối thị nuốt nước bọt không ngừng.

Một bữa ăn này cực kỳ thoải mái, cảm giác có đầu bếp chuyên môn phục vụ quả nhiên là cực tốt, hơn nữa trù nghệ của Tuyết Phi Yên cũng vượt qua

tưởng tượng của Hàn Sâm, so với hắn chỉ biết nướng đồ và chưng thịt thì không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần, Hàn Sâm cùng Bảo Nhi ăn đến mức muốn nuốt cả lưỡi vậy.

Bảo Nhi ăn đến mức miệng dính đầy mỡ, cũng không biết bụng nhỏ của bé sao có thể ăn nhiều đồ như vậy.

Hàn Sâm cũng không dám để Bảo Nhi ăn quá nhiều, sợ hù đến Tuyết Phi Yên, nếu thật sự để Bảo Nhi ăn thoải mái, chỉ sợ Đa Lệ Á mang cả nhà kho ra bé cũng ăn hết sạch, điều này khiến Bảo Nhi vô cùng bất mãn.

- Bữa này ăn vô cùng ngon, không ngờ tài nấu nướng của cô còn lợi hại như vậy, cám ơn cô chiêu đãi, chúng tôi phải đi rồi.

Hàn Sâm chuẩn bị đi thanh toán rồi rời đi.

Tuyết Phi Yên chỉ vừa cười vừa nói:

- Thanh toán thì không cần, tôi có một việc muốn nhờ anh hỗ trợ, giá cả thì anh có thể tùy tiện nói.

- Trước tiên nói một chút là chuyện gì? Nếu như có thể giúp thì tôi nhất định sẽ cố hết sức.

Hàn Sâm trầm ngâm nói.

Tuyết Phi Yên từ sau bàn nấu ăn đi ra, cởi mũ đầu bếp và trang phục đầu bếp ra, đi tới ngồi xuống bên cạnh Hàn Sâm.

Tuyết Phi Yên mặc trang phục đầu bếp rất có khí chất chuyên nghiệp, sau khi cởi ra, bên trong là một chiếc váy màu trắng bó sát người, lộ ra xương quai xanh khêu gợi và một chút khe rãnh thần bí, hơn nữa còn lộ ra đường cong linh lung thập phần mê người.

- Nếu như chuyện này mà anh không làm được, như vậy toàn bộ Liên Minh có lẽ sẽ không ai có thể làm được.

Tuyết Phi Yên ngôi xuống đối diện Hàn Sâm, hết sức chăm chú nói.

- Hay là cô cứ nói trước một chút đi.

Hàn Sâm khẽ cười khổ, bị một mỹ nữ lấy lòng như thế, là một chuyện khiến người ta rất cao hứng, nhưng có thể khiến một người như Tuyết Phi Yên lấy lòng như vậy, vậy chỉ sợ đó không phải một chuyện dễ dàng.

Tuyết Phi Yên trầm ngâm nói:

- Kỳ thật tôi đã đến Lạc Gia Tinh hơn một tháng, vẫn muốn gặp anh một chút, nhưng vẫn không tìm thấy cơ hội, cũng may lần này có thể gặp được anh, tôi đây sẽ nói thẳng. Tôi có hai trưởng bối trong tộc hôm nay bị khốn ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, từng có người nhìn thấy bọn họ, hơn nữa giúp bọn họ truyền lời, hiện tại Tí Hộ Sở mà bọn hăọ ở ở gần phạm vi thế lực của Lôi Ngục Đại Đế, nếu có thể, hi vọng anh có thể giúp Tuyết gia chúng tôi cứu bọn họ ra, điều kiện thì anh có thể tùy tiện đưa ra, chỉ cần Tuyết gia chúng tôi có thể trả nổi, nhất định sẽ không để anh thất vọng.

- Cụ thể Tí Hộ Sở mà bọn họ bị nhốt ở đâu? Là Tí Hộ Sở đẳng cấp gì?

Hàn Sâm hỏi.

- Là một Tí Hộ Sở Đế cấp, tên là Huyết Hà.

Tuyết Phi Yên nói cặn kẽ tình huống cho Hàn Sâm nghe.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong thoáng trầm ngâm nói:

- Nếu đã có người truyền lời là nhìn thấy hai vị trưởng bối Tuyết gia, chứng tỏ bọn họ tạm thời không gặp nguy hiểm, muốn đánh một tòa Tí Hộ Sở Đế Linh cũng không phải một chuyện dễ dàng, cần phải cẩn thận điều tra sau đó mới có thể quyết định, đợi tôi xem qua tòa Tí Hộ Sở Đế Linh kia mới có thể trả lời cho cô được.

- Vậy thì nhờ anh rồi, nếu như có gì cần, Tuyết gia chúng tôi nhất định sẽ dốc toàn lực ủng hộ anh.

Tuyết Phi Yên biểu lộ lập trường của cô và Tuyết gia.

Trước khi Hàn Sâm đi, Tuyết Phi Yên đã gói rất nhiều món điểm tâm ngọt cho Bảo Nhi, lúc này Bảo Nhi mới vui vẻ ra mặt.

Trên đường trở về, Hàn Sâm vẫn đang suy tư chuyện về Huyết Hà Tí Hộ Sở, cho dù không có Tuyết Phi Yên thỉnh cầu, hắn cũng muốn đi đánh Tí Hộ Sở Đế cấp thử một lần.

Với thực lực hiện tại của hắn, đánh Tí Hộ Sở Đại Đế chưa hẳn thành công, nhưng đánh xuống Tí Hộ Sở Đế Linh hẳn là không có vấn đề quá lớn.

Dù sao có cường giả là Tiểu Ngân Ngân đã mở ra mười đạo khóa gen tọa trấn, dù là Tí Hộ Sở Đế cấp cũng khó có thể chống lại Hàn Sâm.

Có thể đánh xuống Tí Hộ Sở Đế cấp, sẽ có cơ hội kiếm được rất nhiều gen sinh mệnh tinh hoa, nếu không cứ tìm từng con sinh vật siêu cấp thần huyết lạc đàn thật sự quá khó khăn.

Hiện tại Tuyết Phi Yên cung cấp vị trí một Tí Hộ Sở Đế cấp cho hắn, Hàn Sâm tự nhiên có chút động tâm.

Sau khi về đến nhà, Hàn Sâm liền trực tiếp truyền tống vào Tí Hộ Sở, những người khác ở lại Tí Hộ Sở, chỉ dẫn theo Bảo Nhi đi tới Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Có đám Tiểu Ngân Ngân tọa trấn ở Lôi Ngục Tí Hộ Sở, cho dù là Thánh Phạm Đại Đế tới đánh, cũng không phải một lát là có thể đánh xuống được, đủ thời gian để Hàn Sâm chạy trở về.

Đáng tiếc Lôi Ngục Tí Hộ Sở không có cách nào di động như Tí Hộ Sở dưới mặt đất, phải có người trông coi, nếu không sẽ rất dễ dàng bị cướp đi.

Tí Hộ Sở vốn cũng không tác dụng gì, nhưng không có Tí Hộ Sở, vậy thực vật gen ở phụ cận cũng đều phải vứt bỏ, tuy những thực vật gen đó không phải cao cấp, nhưung đối với Hàn Sâm mà nói vẫn thực sự có tác dụng, tinh thể màu đen còn phải dựa vào hấp thu những thực vật gen đó chuyển hóa thành sinh mệnh thủy châu.

Khi thú hồn siêu cấp thần huyết của Hàn Sâm càng ngày càng nhiều, hắn cần sinh mệnh thủy châu cũng càng ngày càng nhiều, còn có rất nhiều thú hồn chưa tiến hóa tới trạng thái bạo tẩu.

Bởi vì khu vực này vẫn thuộc phạm vi thế lực của Lôi Ngục Tí Hộ Sở, nên cũng không gặp gỡ nguy hiểm gì, những sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh may mắn đào tẩu đó, đã sớm chạy trốn vạn dặm.

Vượt qua biên giới phạm vi thế lực của Lôi Ngục Tí Hộ Sở không tới nửa ngày, đã thấy một sông lớn huyết sắc hướng đông gào thét, mặt sông cực kỳ rộng lớn, nhìn không thấy bờ, giống như biển cả vậy.

Nhìn Huyết Hà cuồn cuộn kia, trong lòng Hàn Sâm không khỏi khẽ nhảy lên, hắn vốn nghe nói Huyết Hà Tí Hộ Sở là ở trên một hòn đảo giữa huyết hà, nên cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng không nghĩ sông máu này lại rộng lớn đến thế, hơn nữa nước trong sông lộ ra một lượng sát ý, có vẻ không đơn giản chỉ là sông máu.

Nghĩ một chút, Hàn Sâm không trực tiếp tiến về đảo ở giưa sông, đi tới nơi những người lúc trước gặp được trưởng bối Tuyết gia, thử xem có thể gặp lại bọn họ hay không, trước tiên hỏi rõ tình huống hiện tại của Huyết Hà Tí Hộ Sở rồi tính bước tiếp theo.

Xuôi theo dòng đi hơn nửa ngày, đi tới một chỗ nước sông dần dần chảy chậm lại, mắt thấy bên cạnh có ba ngọn núi giống như màn thầu, biết có lẽ chính là chỗ này.

Tìm gần bờ sông một mảnh bãi cỏ để nghỉ ngơi, hai trưởng bối Tuyết gia kia bị Dị Linh phái làm nhiệm vụ tuần sông, ở chỗ này có lẽ có cơ hội gặp được.

Chương 1251: Không Thể Địch Lại?

Bảo Nhi đang ngồi ở trên đồng cỏ ôm bình sữa uống sữa, cô bé cũng đã xuất thế nhiều năm rồi, nhưng vẫn không khác lúc mới sinh ra lào bao, cơ hồ không có thay đổi gì.

Hàn Sâm không biết là do cô bé chưa trưởng thành, hay là cô bé chậm lớn, nhưng mà chuyện đó cũng không đáng kể, cho dù Bảo Nhi cả đời đều không trưởng thành, Hàn Sâm cũng có thể nuôi cô bé.

Nguyên bản Hàn Sâm có ý định ở chỗ này chờ đến lúc trời tối, nếu như đến lúc đó còn không gặp được hai vị trưởng bối của Tuyết gia kia, hắn liền trực tiếp sử dụng Dạ Chi Áo Choàng lẻn vào Hà Tâm Đảo Huyết Hà Tí Hộ Sở nhìn một cái.

Thế nhưng mà mới đợi chưa đến một giờ, liền thấy trên mặt sông đằng xa có một chiếc thuyền lớn xuôi dòng đi thẳng xuống dưới.

Hàn Sâm đứng dậy ngưng mắt nhìn, bởi vì khoảng cách quá xa, chỉ có thể nhìn thấy đó là một chiếc thuyền buồm trắng lớn, chập trùng lên xuống ở trong Huyết Hà, theo nước sông nhanh chóng lao nhanh xuống hạ du.

Chờ cho thuyền lớn kia tới gần hơn một chút, sắc mặt Hàn Sâm lại kịch biến.

Thân của chiếc thuyền lớn kia vậy mà hoàn toàn từ xương trắng ghép thành, ngay cả khung ba cột buồm lớn kia đều là do xương trắng chế tạo, bên trên dán lên da của một loại sinh vật nào đó, máu tươi dầm dề giống như là mới vừa bị lột xuống.

Nếu như chỉ là thế thì cũng không đến mức khiến cho Hàn Sâm biến sắc, hắn đã thấy rất nhiều thứ làm cho người ta sợ hãi, tử thi thì càng là vô số kể, như thế nào lại bị chiếc thuyền xương trắng cỏn con này hù dọa được.

Chính thức làm cho Hàn Sâm biến sắc chính là ở đầu thuyền, mũi nhọn ở đầu thuyền dựng thẳng một cái giá thập tự bằng xương trắng, ở phía trên xương trắng đằng kia, một nhân loại đang bị đóng đinh lên.

Đúng, chính là nhân loại bị đóng đinh ở phía trên, nhân loại kia râu tóc bạc trắng, rõ ràng cho thấy là một người rất lớn tuổi, nhưng mà thân thể của ông

ta lại bị đóng đinh ở trên thập tự giá xương trắng phía đầu thuyền, một cái gai xương trực tiếp đâm xuyên qua máu thịt cùng xương cốt của ông ta, ép sát ông ta lên trên kệ bằng xương ở phía sau.

Trên hai cánh tay giang ra cùng hai đùi khép lại đều bị đóng lên từng dãy gai xương, theo thân thuyền chập trùng ở trong lòng sông, gai xương đâm thủng qua miệng vết thương không ngừng chảy máu.

Biểu lộ của ông lão kia cực kỳ thống khổ, nhưng lại không dám giãy dụa, càng giãy dụa thì càng thống khổ, mà thân thuyền lay động, lại khiến cho miệng vết thương không có cách nào khép lại.

Máu tươi ròng ròng chảy xuống, theo đầu thuyền chảy xuống, thoạt nhìn giống như là ác quỷ bị hành hình ở trong địa ngục.

Hàn Sâm nhìn thấy thế trong mắt nổi lên ngọn lửa, mặc dù biết là có rất nhiều nhân loại ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều đang phải chịu khổ, nhưng mà chân chính chứng kiến cảnh tượng như vậy, lại vẫn khiến lồng ngực của hắn giống như sắp nổ tung, rồi lại có đồ vật gì đó chắn ở bên trong, khiến cho hắn không có cách nào phát tiết phẫn nộ trong lòng ra, khó chịu cơ hồ muốn ói ra máu.

Mặc dù là hàm răng cắn rung động khanh khách, nhưng Hàn Sâm cũng không tiến lên giải cứu ông lão kia.

Hiện tại nếu cứu ông ta từ trên thuyền ra, đó không phải là cứu ông ta, mà là lấy mạng của ông ta.

Không giải trừ khế ước ký kết với Dị Linh, sau khi phá hủy chiếc thuyền xương trắng, chờ đợi ông lão kia chỉ có một con đường chết.

Ông lão kia cũng nhìn thấy Hàn Sâm đứng ở bên bờ sông, thuyền xương trắng vậy mà hướng về phía Hàn Sâm bên này, khiến cho Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, thoạt nhìn thì có vẻ là ông lão kia có thể khống chế chiếc thuyền xương trắng.

Thuyền xương trắng đã đến bên cạnh bờ, ông lão bị đóng đinh ở đầu thuyền lộ ra vẻ vừa vui sướng vừa thống khổ:

- Người trẻ tuổi, cậu là từ Tí Hộ Sở khác tới đây sao?

- Đúng thế.

Hàn Sâm gật đầu nói.

Ông lão lập tức vui mừng, lại hỏi:

- Cậu là người tự do sao? Có thể trở lại Liên Minh hay không?

Hàn Sâm một lần nữa gật đầu:

- Tôi là người tự do, có thể quay trở lại Liên Minh, ngài xưng hô như thế nào?

Nhìn thấy ông lão nhân, Hàn Sâm mới hiểu được hai chữ tự do này nặng bao nhiêu, nặng đến mức đủ để đè sập lưng người.

Lão nhân rên rỉ một tiếng, mới nói tiếp:

- Tôi họ Tuyết tên Vu Thành, có thể phiền toái tiểu ca cậu một chuyện hay không, giúp tôi mang một tin tức quay trở lại Tuyết gia trong Liên Minh.

- Mời ngài nói.

Hàn Sâm nói ra.

- Nhờ cậu giúp tôi chuyển lời cho người Tuyết gia, bảo bọn họ mau chóng nghĩ biện pháp tới.

Tuyết Vu Thành giống như đang cố nén thống khổ trên người nói ra.

Hàn Sâm đang định nói cái gì, Tuyết Vu Thành lại nói tiếp:

- Cậu trở về nói cho bọn họ biết, Tuyết Thần bị vây khốn ở bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở, không có cách nào rời khỏi Tí Hộ Sở, bảo bọn họ nghĩ biện pháp đi vào tìm Tuyết Thần, đồ vật của Tuyết gia ở trên người y.

Hàn Sâm nghe vậy thấy nao nao, hắn vốn cho rằng Tuyết Vu Thành muốn để cho người Tuyết Gia đến cứu bọn họ, hiện tại xem ra cũng không có chuyện như vậy, bọn họ tựa hồ có một vật rất quan trọng đối với Tuyết gia, muốn giao cho người của Tuyết gia, cho nên mới mong người Tuyết gia mau chóng tới đây.

- Ngài đây là như thế nào vậy?

Hàn Sâm chỉ vào Tuyết Vu Thành hỏi.

Khuôn mặt của Tuyết Vu Thành lộ ra vẻ đắng chát:

- Chiếc thuyền xương trắng này tuy có năng lực tuần sông, có thể ở dưới tình trạng không có sinh cơ đi lại ở trong Huyết Hà, nhưng lại không có năng lực phân biệt, cần phải có người khống chế mới có thể tuần sông, tôi chính là người khống chế thuyền xương trắng tuần sông.

- Thuyền này chỉ có thể khống chế như vậy?

Hàn Sâm cau mày nói.

Tuyết Vu Thành thở dài:

- Nếu như đổi thành một Dị Linh có thực lực mạnh mẽ, tự nhiên có thể trực tiếp khống chế thuyền xương trắng, hoặc là chủ nhân của thuyền xương trắng cho quyền hạn, cũng có thể nhẹ nhõm khống chế thuyền này, mà tôi chỉ là một nhân loại yếu đuối, không có khả năng cũng không có cách nào đạt được tín nhiệm của Đế Linh kia, chỉ làm như thế này mới có thể khống chế con thuyền này, dùng máu tươi làm vật dẫn, mới có thể để cho nó tiến lên. Nếu như không nghĩ đến làm công tác tuần sông này sẽ có cơ hội truyền lại một ít tin tức trở về Tuyết gia, tôi cũng sẽ tình nguyện chảy hết máu tươi mà chết, cũng sẽ không chịu sỉ nhục như vậy.

Hàn Sâm nghe xong trong lòng càng thêm phẫn nộ, Đế Linh kia đã không tin Tuyết Vu Thành, nhưng lại muốn để cho ông ta lái thuyền tuần sông, thống khổ như vậy ở trên thân người, quả nhiên là sống không bằng chết.

Đã sớm biết nhân mạng ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở còn không bằng con chó, nhưng mà Hàn Sâm vẫn cảm thấy một nỗi tức giận ngăn ở trong lồng ngực khiến hắn khó chịu.

- Tiểu ca, làm phiền cậu nhất định phải chuyển lời đến Tuyết gia, Tuyết gia tất có thâm tạ. Ở đây quá nguy hiểm, cậu vẫn nên đi mau đi, đừng để dị sinh vật bên ngoài Huyết Hà phát hiện.

Tuyết Vu Thành nói xong liền chuẩn bị muốn lái thuyền rời đi tiếp tục tuần sông.

- Ngài chậm đã, có thể nói cho tôi biết bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở có bao nhiêu Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết hay không, thực lực của bọn chúng như thế nào?

Hàn Sâm liền vội vàng hỏi, đây mới là vấn đề chủ yếu hắn muốn biết.

Tuyết Vu Thành nói ra:

- Đế Linh ở bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở chỉ có hai vị, một vị là Huyết Hà Đế Quân, một vị khác là mấy tháng gần đây mới tới không lâu, tên là Quỷ Dạ Xoa. Đế Linh chỉ có hai người này, sinh vật siêu cấp thần huyết có bảy con, đều là nhân vật khủng bố vô cùng lợi hại, cậu nói cho người nhà họ Tuyết, vạn lần không được dùng vũ lực, bảo bọn họ nghĩ biện pháp tiến vào Huyết Hà Tí Hộ Sở, tìm Tuyết Thần lấy đi đồ đạc là được.

Hàn Sâm lại nghe tới ngẩn người, Quỷ Dạ Xoa vậy mà lại ở chỗ này, lần trước lúc Hương Âm tấn chức đánh một trận xong, liền chưa từng gặp lại y.

- Đúng là trùng hợp, nợ cũ nợ mới cùng tính một lượt cho rõ ràng, không biết Linh Hồn Chi Thạch của Quỷ Dạ Xoa có ở bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở hay không, nếu ở đây thì thật là tốt quá, trực tiếp giết chết y.

Trong lòng Hàn Sâm nảy sinh ác độc.

- Huyết Hà Đại Đế cùng bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết kia có năng lực dạng gì?

Hàn Sâm lại hỏi một câu.

Tuyết Vu Thành lại lắc đầu nói:

- Nhân loại chúng ta không thể địch nổi, biết cũng vô dụng, cậu chỉ cần nói cho đám bọn họ biết, bốn chữ không thể địch lại cũng đã đủ rồi.

Dứt lời, Tuyết Vu Thành liền khống chế thuyền xương trắng hướng về hạ du mà đi, theo thân thuyền chập trùng lên xuống, loáng thoáng còn có thể nghe được Tuyết Vu Thành phát ra tiếng rên thống khổ.

Chương 1252: Tính Toán

Hàn Sâm âm thầm cười khổ, chỉ đành la lớn:

- Tuyết lão, ông khoan hãy đi, tôi chuẩn bị muốn đánh xuống Huyết Hà Tí Hộ Sở cứu các ông ra, những tin tình báo kia rất quan trọng đối với tôi.

Tuyết Vu Thành nghe được lời của Hàn Sâm liền xoay đầu lại nói ra:

- Tiểu ca, cậu không biết sự khủng bố của Tí Hộ Sở Đế cấp đâu, không nên làm loạn, truyền lời lại cho Tuyết gia là được, Tuyết gia sẽ có thâm tạ.

Dứt lời, liền trực tiếp thuận theo dòng chảy mà đi, rất nhanh đã biến mất dưới hạ du Huyết Hà cuồn cuộn.

Hàn Sâm hơi có chút buồn bực, nhưng mà cũng biết chuyện này không trách Tuyết Vu Thành được, thời gian ông ta ở trong Tí Hộ Sở quá dài, đối với tình huống hiện tại trong Liên Minh cũng không rõ lắm, lần nhìn thấy nhân loại cũng đã là hai, ba năm trước, tự nhiên không có khả năng biết rõ chuyện Hàn Sâm đã đánh hạ Tí Hộ Sở Đại Đế.

Hàn Sâm bất đắc dĩ, chỉ có thể đợi đến lúc trời tối, sau đó phủ thêm Dạ Chi Áo Choàng, lẻn vào bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở xem tình huống trước một chút.

Mặc dù đối với Huyết Hà Tí Hộ Sở, Hàn Sâm bên này có ưu thế thực lực tuyệt đối, nhưng mà bởi vì có Thánh Phạm Đại Đế ở bên cạnh nhìn chằm

chằm, nếu như đem bọn Tiểu Ngân Ngân đều mang đến bên này đánh Huyết Hà Tí Hộ Sở, chỉ sợ tám chín phần mười là Lôi Ngục Tí Hộ Sở sẽ không giữ được.

Những chuyện khác không nói, chỉ cần Thánh Phạm Đại Đế hủy diệt tất cả Truyền Tống Trận, Lôi Ngục Tí Hộ Sở sẽ coi như là phế đi đối với nhân loại.

Hàn Sâm có ý định xem trước một chút xem Huyết Hà Tí Hộ Sở có thực lực như thế nào, nếu như có thể dùng số ít nhân thủ tấn công được, vậy dĩ nhiên là chuyện không thể tốt hơn rồi, nếu không thì cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Đương nhiên, nếu như có thể một đòn ám sát chết Huyết Hà Đế Quân, đó là kết quả tốt nhất.

Vào đêm, Hàn Sâm thừa dịp cảnh đêm lặng lẽ đi về phía Hà Tâm Đảo ở thượng du Huyết Hà, Huyết Hà này chỉ sợ là rộng cỡ vài trăm dặm, Hà Tâm Đảo trong đó cũng cực lớn.

Phía trên hòn đảo màu đen kiến tạo một cái lâu đài cổ âm trầm, giống như là sào huyệt ác ma vậy.

Huyết Hà Tí Hộ Sở đã rơi vào trong màn đêm, ở bên trong Huyết Hà, liền thấy một con quái vật to lớn có xúc tua màu máu đang múa may dấy lên từng cơn sóng máu.

Con quái vật xúc tua màu máu kia không biết là sinh vật siêu cấp thần huyết gì, cũng không nhìn thấy thân thể của nó, một đám xúc tu dài hẹp dài đến hơn 10m từ dưới nước Huyết Hà vươn ra ngoài mặt nước, tóe lên từng con sóng máu kinh khủng.

Bên trong Tí Hộ Sở cũng có rất nhiều dị sinh vật quái dị, trong đó nhiều nhất là một loại quái ngư mọc ra hai chân, trong miệng mọc đầy răng tựa như cá sấu, thoạt nhìn vô cùng khủng bố.

Cũng may có Dạ Chi Áo Choàng bảo vệ, không ai có thể nhìn thấy tung tích Hàn Sâm, ở bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở di chuyển trong chốc lát,

không bao lâu sau đã để cho Hàn Sâm cảm ứng được một luồng khí tức quen thuộc.

- Quỷ Dạ Xoa!

Hàn Sâm lần theo khí tức kia tìm tới, chỉ thấy ở trong một hoa viên trên tầng cao nhất của lâu đài cổ có hai người đang ngồi nói chuyện, một trong số đó chính là Quỷ Dạ Xoa.

Một thời gian ngắn không thấy, khí tức trên thân Quỷ Dạ Xoa lại mạnh hơn rất nhiều, khiến cho Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc.

Nhưng mà nghĩ lại thì cũng thoải mái, bản thân Quỷ Dạ Xoa liền là một trong bát ma tướng, cùng những cường giả như Hương Âm, Thiên Đế kề vai sát cánh không biết bao nhiêu năm, sau khi thực lực của y chậm rãi khôi phục, coi như là không đuổi kịp bọn Thiên Đế, cũng sẽ không yếu hơn quá nhiều.

Ngồi ở đối diện Quỷ Dạ Xoa là một Đế Linh toàn thân bao phủ bên trong áo giáp màu đỏ ngòm, sau lưng còn khoác lên một cái áo choàng màu máu, một đôi đại kiếm giống như nhuộm máu tươi đeo ở trên lưng, thoạt nhìn là một Đế Linh am hiểu song kiếm.

- Đây chính là Huyết Hà Đế Quân chăng?

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

- Đế Quân, ông suy tính như thế nào? Hy vọng có thể mau chóng cho tôi một câu trả lời thuyết phục, cơ hội như vậy cũng không thường có, bỏ lỡ lần này, chỉ sợ tương lai mấy vạn năm đều chưa chắc có thể tìm được một cơ hội như vậy.

Quỷ Dạ Xoa nói với Huyết Hà Đế Quân.

Hàn Sâm nghe thấy thế trong lòng hơi động, liền ẩn giấu ở bên cạnh nghe xem bọn họ đang nói cái gì.

Huyết Hà Đế Quân tựa hồ hơi có chút do dự, trầm ngâm nói:

- Đại Đế bí bảo tuy rằng tốt, nhưng mà cũng phải có mạng mới hưởng dụng được, Bích Lạc Đằng kia liền sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu đều có thể cắn nuốt, ông và tôi đi sang chỉ sợ cũng là hữu tử vô sinh, lúc đó chỉ sợ ngay cả Linh Hồn Chi Thạch đều khó mà bảo toàn.

Quỷ Dạ Xoa lại lắc đầu nói:

- Đế Quân như thế là quá lo lắng rồi, tôi không phải là không biết Bích Lạc Đằng lợi hại, tôi sớm đã có đối sách, chúng ta đi lần này chỉ là kiếm lợi mà thôi, chân chính cùng Bích Lạc Đằng liều mạng cũng không phải là chúng ta.

- Lời này là như thế nào?

Huyết Hà Đế Quân có chút ngoài ý muốn nhìn Quỷ Dạ Xoa.

- Đế Quân chắc là biết con Phi Thiên Giao Ngư kia chứ?

Quỷ Dạ Xoa giống như đã tính trước nói ra.

Huyết Hà Đế Quân gật đầu nói:

- Ông nói là con Phi Thiên Giao Ngư bạo tẩu bên trong Vô Định Hà đã mở ra mười đạo khóa gen kia à?

- Đúng vậy, chính là con Phi Thiên Giao Ngư đã mở ra mười đạo khóa gen kia, đã có tư cách phá Thần Môn lên Thiên Giai, nhưng mà Thần Môn Thiên Giai kia sao phải bình thường, ngay cả con Phi Thiên Giao Ngư kia cũng không dám đơn giản thử. Hiện tại con Phi Thiên Giao Ngư kia đang có ý đồ với Bích Lạc Đằng, nếu như để cho nó nuốt Bích Lạc Quả, đến lúc đó có thể hóa ngư thành giao, phá Thần Môn lên Thiên Giai, tấn chức Bán Thần cũng không bất kỳ vấn đề nào.

Quỷ Dạ Xoa lạnh nhạt nói.

- Ý của ông là nói. . .

Con mắt của Huyết Hà Đế Quân sáng lên.

Quỷ Dạ Xoa mỉm cười:

- Chúng ta chỉ cần thừa dịp con Phi Thiên Giao Ngư kia cùng Bích Lạc Đằng lưỡng bại câu thương, lấy Bích Lạc Quả là được, đến lúc đó nói không chừng còn có cơ hội thu phục chiếm được con Phi Thiên Giao Ngư kia nữa.

- Vậy thì cũng đáng giá thử một lần, nhưng mà nếu chỉ là kiếm lợi, một mình ông là đủ, vì sao chuyện tốt bực này còn muốn nói cho tôi?

Huyết Hà Đế Quân hiển nhiên là không thể nào tin tưởng Quỷ Dạ Xoa.

Quỷ Dạ Xoa thành khẩn nói:

- Mặc dù là lưỡng bại câu thương, dù sao Bích Lạc Đằng vẫn là Bích Lạc Đằng, vật kia vừa vặn khắc chế lực lượng của tôi, nếu tôi đi hái Bích Lạc Quả, cho dù Bích Lạc Đằng còn một chút khí tức, tình nguyện tự bạo cũng sẽ không để tôi lấy được. Mà Đế Quân ông lại khác, ông là thân thể hệ huyết, cùng Bích Lạc Đằng đằng kia coi như là đồng hệ, do ông hái Bích Lạc Quả, đừng nói là lúc Bích Lạc Đằng đã tàn phế, chính là thời điểm nó cực thịnh cũng có ba phần cơ hội.

Dừng lại một chút, Quỷ Dạ Xoa còn nói thêm:

- Bên trên Bích Lạc Đằng tổng cộng có bảy viên Bích Lạc Quả, nếu như Đế Quân có thể lấy xuống tất cả, tôi chỉ cần hai quả, nếu như số lượng Bích Lạc Quả hái được ít hơn bốn quả, tôi cũng chỉ cần một quả, Đế Quân thấy như thế được không?

- Nếu thật sự là như thế, vậy thì cũng có thể thử một lần, chỉ là không biết là con Phi Thiên Giao Ngư kia khi nào mới động thủ?

Huyết Hà Đế Quân trầm ngâm nói.

Quỷ Dạ Xoa mỉm cười:

- Thời cơ Phi Thiên Giao Ngư động thủ tôi đã suy tính rồi, nếu như Đế Quân có hứng thú đối với kế hoạch này, đến lúc đó tôi liền cùng đi đoạt bảo với Đế Quân.

Quỷ Dạ Xoa cũng không nói rõ thời gian cụ thể Phi Thiên Giao Ngư sẽ động thủ, hiển nhiên cũng đang phòng bị Huyết Hà Đế Quân, sợ sau khi y từ chối lại một người đi tới độc chiếm.

Hàn Sâm nghe thấy vậy trong lòng hơi động:

- Bọn họ nói không phải là con cá đèn lồng vương cùng cây tử đằng trên ngọn núi kia đấy chứ? Nếu thật sự là như thế, đây quả là một cơ hội tốt.

Gốc cây trên ngọn núi kia cực kỳ kinh khủng, liền Đèn Lồng Phi Ngư Vương cũng suýt nữa bị quất chết, quả kết bên trên thân đằng nhất định là rất phi phàm, trong lòng Hàn Sâm tự nhiên cũng có tham niệm.

Chương 1253: Bình Rượu Vỡ

Lại nghe thêm một hồi, thấy rằng không nghe ra được tin tức gì hữu dụng nữa, Hàn Sâm liền trực tiếp quay người rời đi, tạm thời bỏ đi ý định đánh Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Chuẩn bị chờ cho Quỷ Dạ Xoa cùng Huyết Hà Đế Quân chém giết Bích Lạc Đằng, sau đó lại quyết định là đánh lén để đánh hạ Huyết Hà Tí Hộ Sở, hay là đi đoạt Bích Lạc Quả.

Khoảng cách hừng đông vẫn còn nhiều thời gian, Hàn Sâm lại ở bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở đi lòng vòng, làm quen địa hình nơi này trước một chút, nhìn xem những sinh vật siêu cấp thần huyết khác bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Mặc dù không phải là Tí Hộ Sở Đại Đế, nhưng mà thực lực của Huyết Hà Tí Hộ Sở xác thực là cũng không thể khinh thường.

Đi đến chỗ một cây đại thụ trong Huyết Hà Tí Hộ Sở, chỉ thấy một người đàn ông bộ dáng nhân loại, đang dùng nước Huyết Hà đổ vào gốc đại thụ kia, sau khi giội xong, lại xách thùng nước đi giội một cây khác.

Hàn Sâm nhìn làn da cùng khí tức của y liền biết người này tuyệt đối là người của Tuyết gia, hơn nữa vẫn còn tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật sai lầm trước đây.

- Người này chắc là Tuyết Thần đi? Chỉ là không biết trên tay y đến cùng có đồ vật gì, tựa hồ vô cùng quan trọng đối với Tuyết gia.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Có Dạ Chi Áo Choàng yểm hộ mới có thể dừng chân ở chỗ này, Hàn Sâm tự nhiên không thể nói chuyện với Tuyết Thần, chỉ là theo chân y xem trong chốc lát, xác định chỗ y ở, sau đó liền rời khỏi Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Cho dù Hàn Sâm hiện thân gặp mặt y, chỉ sợ là y cũng sẽ không giao đồ đạc cho Hàn Sâm, mà Hàn Sâm còn phải chờ cơ hội, không thể đánh rắn động cỏ, cho nên cũng không ra gặp mặt.

Sau khi thối lui ra khỏi Huyết Hà Tí Hộ Sở, Hàn Sâm về lại bên bờ sông, chuẩn bị tìm một huyệt động trên vách núi ẩn núp vài ngày, chờ Quỷ Dạ Xoa cùng Huyết Hà Đế Quân chém giết Bích Lạc Đằng.

Hai bên bờ Huyết Hà có không ít núi non trùng điệp, Hàn Sâm bay không bao lâu, liền thấy ở trên vách núi có một cái huyệt động cao hơn người, liền ôm Bảo Nhi bay đi.

Cho dù trong huyệt động có dị sinh vật, dùng bản lĩnh của hắn, trực tiếp che đậy thất giác giết cũng dễ dàng, coi như là sinh vật thần huyết cũng có thể tiện tay có thể giết, sẽ không kinh động tới bất cứ kẻ nào.

Sau khi bay vào trong huyệt động, chỉ thấy bên trong huyệt động hết sức khô ráo, cũng không có mùi vị gì khác thường, thoạt nhìn không giống như có dị sinh vật qua lại ở chỗ này.

Huyệt động có chút sâu, Hàn Sâm đi vào bên trong, đi đại khái năm, sáu mươi mét mới đi tới tận cùng, đây là một cái huyệt động đơn độc, chỉ có một cái cửa ra ở bên ngoài, chính giữa không có bất kỳ đường rẽ nào.

Trong này cũng xác thực không gặp phải dị sinh vật, nhưng mà Hàn Sâm lại thấy được một quả trứng dị sinh vật.

Tận cùng bên trong huyệt động có một cái tổ chim do cỏ khô cùng cành cây tạo thành, trong ổ lẳng lặng nằm một quả trứng, so với trứng ngỗng còn lớn hơn một chút.

Chỉ có điều cái tổ chim kia thoạt nhìn đã lâu năm không được tu sửa, khắp nơi bên trên đều là bụi đất dày đặc, bộ dạng không giống như là có chủ nhân. Mà trên vỏ quả trứng này cũng đã bám đầy tro bụi, cơ hồ đã không thấy rõ màu sắc vốn có của quả trứng kia nữa rồi.

- Bảo Nhi, vận may của chúng ta không tệ, cơm tối hôm nay có thể cải thiện một chút rồi.

Hàn Sâm thò tay móc quả trứng kia từ bên trong tổ chim ra.

Cầm trong tay ước lượng một chút, cũng có vẻ nặng, chỉ sợ quả trứng này phải nặng hơn một cân.

Dùng Động Huyền Khí quét qua một chút, bên trong đã không có khí tức sinh mệnh, khiến cho Hàn Sâm có chút lo lắng:

- Đồ vật này sẽ không phải là đã bị hỏng rồi đấy chứ?

Thổi bụi đất bên trên vỏ trứng bay tán loạn, lập tức lộ ra vỏ trứng màu máu đỏ, hơn nữa mặt trên còn có một ít đồ án kỳ dị.

Thoạt nhìn có chút giống như là tầng tầng lớp lớp bọt nước, hơn nữa còn là màu máu đỏ, có chút tương tự với sóng nước Huyết Hà phía dưới.

- Mặc kệ như thế nào, nấu trước rồi nói sau.

Hàn Sâm từ trong Tuyệt Tình Bình lấy ra một ít công cụ nồi chén các loại, nổi lên một đống lửa, nấu một siêu nước, sau đó bỏ quả trứng đã rửa sạch sẽ vào, luộc chín rồi đập ra nhìn xem có thể ăn được hay không.

Có lẽ bởi vì sinh cơ trong quả trứng kia đều không có, Bảo Nhi không có hứng thú gì đối với nó, ngồi ở trên một cái nệm hơi mà Hàn Sâm lấy ra từ

trong Tuyệt Tình Bình, ăn các loại thịt khô cùng đồ ăn vặt.

Hàn Sâm lấy ra một bầu rượu nhỏ, nằm ở bên cạnh Bảo Nhi, một ngụm rượu một miếng thịt khô, hết sức thích ý.

Phong bế thất giác trong sơn động, cũng không cần sợ có người nhìn ra ở đây có vấn đề gì.

Sau khi có Tuyệt Tình Bình, chỗ tốt lớn nhất không phải là có thể thu dị sinh vật vào, mà là Hàn Sâm có thể tùy thân mang theo không ít vật dụng hàng ngày, lúc đi ra săn giết dị sinh vật cũng không khó chịu như vậy nữa.

- Ba ba, cạn ly!

Hai tay Bảo Nhi nâng bình sữa lên đụng một cái vào bầu rượu nhỏ của Hàn Sâm, một ngụm sữa một miếng thịt, ăn còn vui vẻ hơn cả Hàn Sâm.

- Cạn ly.

Hàn Sâm cười uống một ngụm rượu, vừa uống hết, đột nhiên nghe thấy một tiếng răng rắc, đáy bầu rượu trong tay vậy mà đã nứt ra một cái khe lớn, toàn bộ rượu từ phía dưới chảy ra ngoài.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, lập tức cảnh giác dò xét bốn phía, nhưng mà cũng không phát hiện ra có địch nhân xuất hiện, cũng không có khí tức gì đặc biệt, để cho Hàn Sâm không khỏi hơi giật mình.

Cúi đầu xuống quan sát bầu rượu trong tay tỉ mỉ, ở dưới đáy bầu rượu đã nứt ra một cái khe hở, khe hở hết sức chỉnh tề, nhìn giống như là lúc chế tạo dán lại chỗ vỡ ra vậy.

Chân mày của Hàn Sâm nhíu sâu hơn, bình rượu này là Đường Chân Lưu đưa cho hắn, lúc ấy Đường Chân Lưu còn từng nói khoác qua, đây là hàng mỹ nghệ kim loại xuất phát từ trong tay một đại sư nào đó, dùng là cả khối hợp kim thép Z mười phần trăm chế tạo thành, nhất thể thành hình không có khe hở thiết kế.

- Xem ra là Đường Chân Lưu bị lừa rồi, sao có thể không có khe hở thiết kế, rõ ràng là có khe hở, hơn nữa còn là sản phẩm làm ẩu, mới dùng được

mấy lần đã bị hư, uổng phí một bình rượu ngon của mình, rượu này là Tiểu Yên thân yêu của mình chính tay rót vào đây cho mình.

Hàn Sâm có chút đau lòng nghĩ.

Vừa rồi hắn còn tưởng rằng có địch tập kích, cho nên không quan tâm tới rượu, bằng không thì còn có thể thừa dịp rượu chưa kịp chảy xuống mặt đất hút vào trong miệng.

Thả bầu rượu lại vào trong Tuyệt Tình Bình, lại lấy một bình rượu mới đi ra, bởi vì đã không có bầu rượu, chỉ có thể trực tiếp tu bình.

Còn may đây không phải là rượu rất mạnh, chỉ là uống một chút tiêu trừ mệt nhọc mà thôi.

BA~!

Hàn Sâm lấy ra bình rượu còn chưa kịp rót vào trong miệng, đáy bình rượu lại đột nhiên nứt ra, toàn bộ đáy bình vỡ vụn xuống, rượu bên trong lập tức chảy ra.

Hàn Sâm há miệng khẽ hấp, những giọt rượu kia giống như là nước suối ngưng tụ thành một dòng chảy vào trong miệng hắn, một giọt cũng không lãng phí.

Chỉ là ánh mắt của Hàn Sâm cũng nhanh chóng tìm tòi xung quanh, thần sắc cũng có chút ngưng trọng.

Rất khó tin tưởng hai lần đều chỉ là trùng hợp, nhưng mà Hàn Sâm lại tìm tòi một lần trong động, vẫn không nhìn thấy chỗ nào khác thường.

Nước trong nồi đã sôi, phát ra âm thanh sôi trào ọt ọt ọt ọt, quả trứng trong nồi bị bọt nước sôi trào đẩy lật qua lật lại, vẫn không có một chút sinh cơ.

- Thật chẳng lẽ là trùng hợp? Liên tục hai lần bầu rượu cùng bình rượu vỡ ra, đây không phải là dấu hiệu tốt lành gì, chẳng lẽ chuyện lần này sẽ không quá thuận lợi?

Mặc dù Hàn Sâm không là một người mê tín, hiện tại cũng không nhịn được lẩm bẩm trong lòng.

Ngồi ở bên cạnh đống lửa, Hàn Sâm một lần nữa móc ra một bình rượu mới, đồng thời con mắt nhìn chằm chằm vào quả trứng trong nồi kia.

Mặc dù coi như quả trứng này không có vấn đề gì, nhưng mà Hàn Sâm vẫn muốn thử nhìn một chút, xác định có phải là nó có vấn đề hay không.

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn quả trứng này, Hàn Sâm mở nắp bình ra, sau đó giơ bình rượu lên đưa tới bờ môi của mình.

Chương 1254: Quả Trứng Biết Uống Rượu

BA~!

Ngay dưới mí mắt Hàn Sâm, đáy bình rượu vậy mà lại vỡ tan ra.

Lúc này Hàn Sâm không tiếp tục hút những giọt rượu kia nữa, con mắt nhìn chằm chặp vào quả trứng màu máu đang bị nước sôi nấu trong nồi.

Hắn một mực không cảm ứng được sinh cơ ở trên vỏ trứng, nhưng mà vẫn dùng con mắt nhìn chằm chằm vào quả trứng này, trong nháy mắt nắp bình nổ bể ra đó, Hàn Sâm thấy rõ ràng bên trên quả trứng này hiện lên một vệt ánh sáng màu máu.

Lần này làm cho Hàn Sâm chảy đầy mồ hôi lạnh, sau khi Động Huyền Kinh của hắn mở ra đạo khóa gen thứ bảy, năng lực nhận biết đã mạnh hơn trước kia rất nhiều, vậy mà hắn nhìn quả trứng này động tay động chân lại không hề cảm giác được một tia lực lượng cùng sinh cơ chấn động.

- Không thể nào. . . tiện tay nhặt một quả trứng cũng xảy ra vấn đề?

Hàn Sâm nhìn chằm chặp vào quả trứng màu máu trong nồi.

- Đợi một chút, hình như có gì đó là lạ.

Hàn Sâm nhìn xung quanh một vòng, phát hiện rượu vừa rồi bị chảy xuống mặt đất vậy mà không thấy đâu nữa, ngay cả một chút dấu vết ẩm ướt đều không có, giống như căn bản không có rượu đổ ra đó vậy.

Cho dù rượu cồn dù bay hơi nhanh thế nào đi nữa, cũng không thể nào lại bay hơi nhanh như vậy, huống chi ở đây cũng không nóng, làm sao có thể đột nhiên không thấy được?

Lúc Hàn Sâm đang nhíu mày suy tư, chóp mũi lại ngửi thấy được mùi rượu mãnh liệt.

Bởi vì vừa rồi bầu rượu vỡ tan, rượu đổ lên trên mặt đất, có mùi rượu truyền tới thì Hàn Sâm cũng không để ý cho lắm, nhưng mà hiện tại cẩn thận ngửi lại, mùi rượu kia là từ quả trứng luộc trong nồi truyền tới.

- Không thể nào, nó muốn luộc chính mình thành trứng say?

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng ngạc nhiên.

Quả trứng mặc dù lộ ra vẻ cổ quái, nhưng mà Hàn Sâm cũng không có gì kiêng kỵ, cho dù quả trứng kia có thể sinh ra sinh vật siêu cấp thần huyết, vận mạng cũng là sẽ bị Hàn Sâm giết thịt ăn.

Hiện tại hắn có Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng tiểu thiên sứ trong người, giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết vừa sinh ra quá đơn giản, cho dù đồ vật bên trong quả trứng có chút cổ quái, vậy thì cũng chỉ là chuyện tốn nhiều tay chân một chút.

Quả trứng này một mực phập phồng trong nước sôi, ngoại trừ một ít chuyện vừa rồi ra, không còn có phản ứng gì nữa, trong nồi truyền tới mùi rượu nồng đậm, vừa ngửi liền biết là rượu ngon.

Hàn Sâm nhìn Bảo Nhi đang ngồi ở trên nệm hơi, cô bé vẫn còn ôm bình sữa ở đó uống sữa ăn thịt.

- Có vẻ như không phải là quả trứng kia có hứng thú đánh nát bình, mà là có hứng thú đối với rượu.

Hàn Sâm chớp mắt, lại từ trong Tuyệt Tình Bình lấy ra một bình rượu nữa.

Lúc này chính Hàn Sâm không hề uống, sau khi mở nắp ra, trực tiếp nâng bình đổ vào trong nồi, xối lên bên trên quả trứng kia.

Bị rượu dội lên như vậy, lập tức nhìn thấy những đồ án bọt nước ở trên vỏ trứng phát sáng lên, từng cơn sóng máu giống như muốn từ bên trên vỏ trứng phun ra ngoài vậy.

Thế nhưng mà mãi cho tới hiện tại, Hàn Sâm vẫn không cảm giác được sinh cơ ở trên vỏ quả trứng này, giống như nó thật sự chỉ là một vật chết mà thôi.

- Thật sự là kì quái.

Hàn Sâm cực kỳ có lòng tin đối với Động Huyền Kinh của mình, việc lạ như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Nếu như đối phương là một Đại Đế thì cũng thôi đi, có lẽ có bí pháp gì đó có thể né qua Động Huyền Kinh, nhưng mà đối phương gần như chỉ là một dị sinh vật còn chưa xuất thế, cho dù nó có thể chất sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu đi nữa, cũng không thể còn chưa xuất thế đã có được thần thông như vậy?

- Tao muốn nhìn xem, rốt cuộc mày là thứ gì.

Hàn Sâm lại cầm ra mấy bình rượu nữa, toàn bộ đổ vào trong nồi, mắt thấy rượu trong nồi nước sắp tràn ra ngoài mới dừng tay.

Hắn cũng không sợ đồ vật bên trong sinh ra, sinh ra cũng tốt, ăn trứng, gia tăng siêu cấp thần gen cuối cùng cũng thiếu một chút, ăn sinh vật siêu cấp thần huyết đã nở ra thì lại không giống, coi như là ấu thể, chỉ cần đã ngưng tụ ra gen sinh mệnh tinh hoa, so với thành niên thể cũng không kém hơn bao nhiêu.

Cho nên Hàn Sâm đã quyết định chủ ý, muốn nhìn một chút xem bên trong trứng có thể ấp ra cái gì.

Cơ hồ là đồng thời, Hàn Sâm gọi Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng tiểu thiên sứ ra, ba người đứng theo thế chân vạc, vây quanh chiếc kia nồi, nhìn chằm chằm

vào quả trứng trong nồi rượu đang sôi trào kia.

Trứng trong rượu đã xảy ra một ít biến hóa kỳ dị, nguyên bản cả quả trứng đều là màu đỏ như máu, nhưng mà hiện tại rất nhiều màu đỏ như máu trên vỏ trứng đã thối lui, biến thành màu trắng noãn, giống như là dương chi bạch ngọc.

Nhưng mà cũng có một bộ phận màu máu không hề thối lui, chẳng những không thối lui, còn càng thêm đỏ tươi, giống như là có thể nhỏ ra máu vậy.

Những bộ phận màu máu đỏ đó cũng chính là bộ phận có đồ án bọt nước, những đồ án bọt nước càng ngày càng đỏ cùng bộ phận ngọc bạch tạo thành đối lập mãnh liệt, thoạt nhìn vừa xinh đẹp lại vừa quỷ dị, nói không ra là có cảm giác gì.

Hàn Sâm bình tĩnh nhìn quả trứng trong nồi, yên lặng chờ nó dị biến, mặc kệ bên trong sẽ xuất hiện cái gì, đối với Hàn Sâm thì đều giống nhau, giết ăn thịt là kết cục duy nhất của quả trứng này.

Răng rắc!

Nương theo mùi rượu mãnh liệt, bộ phận ngọc bạch của vỏ trứng nứt ra rất nhiều đường vân nhỏ, hơn nữa những đường vân nhỏ đó nhanh chóng lan tràn ra cả quả trứng, rất nhanh đã trải rộng tất cả vỏ trứng ngọc bạch.

Nhưng những bộ phận trên vỏ trứng có đồ án bọt nước màu máu đó, lại ngay cả một đường vân nhỏ cũng không có.

Hàn Sâm rút Thái A Kiếm cùng Phượng Hoàng Thần Kiếm ra, trực tiếp sử dụng thú hồn Cổ Ma Binh biến thân, biến thành một trọng giáp ma binh mặc trọng giáp, lưng có hai cánh ác ma, trên đầu còn mọc ra sừng ác ma.

Tiểu thiên sứ cũng nắm chặt kiếm thiên sứ, trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch có điện quang màu xanh da trời lập loè, quầng sáng phản nghịch dưới chân trực tiếp bao phủ cả cái huyệt động.

Ba người đều nhìn chòng chọc vào quả trứng sắp nghiền nát này, chỉ chờ đồ vật bên trong xuất thế, sẽ chém giết nó ở dưới thân kiếm.

Rượi trong nồi còn đang sôi trào, nếu như bên trong sinh ra con chim nhỏ con gà con gì đó, vừa vặn thừa dịp một nồi rượu nấu súp gà.

Răng rắc!

Quả trứng kia rốt cục đã vỡ vụn ra, nhưng mà vượt quá ý liệu của Hàn Sâm là, bể nát đầu tiên cũng không phải là bộ phận ngọc bạch che kín đường vân nhỏ kia, trái lại là bộ phận có đồ án bọt nước màu máu phía dưới.

Vỏ trứng màu đỏ vỡ vụn, giống như là tường sơn bị rạn nứt thành từng mảnh bong ra từng mảng, rất nhanh bộ phận màu máu đã toàn bộ từ trên vỏ trứng bóc ra, toàn bộ chìm xuống đáy nồi.

Nhưng mà bộ phận màu máu chỉ chiếm một phần ba quả trứng này, còn là vị trí phía dưới, Hàn Sâm còn không nhìn thấy bên trong trứng có thứ gì.

Hơn nữa Động Huyền Khí của hắn vẫn đang không ngừng quét tới quả trứng này, mãi cho tới hiện tại, hắn vẫn không cảm giác thấy có sinh cơ tồn tại bên trong quả trứng.

Răng rắc!

Theo một tiếng vang nhỏ, bộ phận ngọc bạch đã sớm hiện đầy vết rạn rốt cục đã hoàn toàn vỡ vụn, giống như là bị thủy tinh công nghiệp bị đụng nát, xôn xao một tiếng toàn bộ rơi xuống, chìm vào dưới đáy nồi, một vật hiện ra ở trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn thấy vật kia, lập tức hơi ngẩn ra:

- Như thế nào bên trong trứng lại sinh ra loại đồ chơi này?

Ở bên trong Tí Hộ Sở, vật ly kỳ cổ quái thì hắn đã thấy nhiều rồi, nhưng mà bên trong trứng sinh ra vật như vậy, vẫn là lần thứ nhất hắn nhìn thấy.

Chương 1255: Tước

Dịch: “Tước” là ly uống rượu có ba chân thời cổ đại, thường thấy trong phim ảnh cổ trang.

Ở trong nồi rượu đằng kia, xuất hiện một cái đồng tước màu máu đỏ, giống như mảnh vỡ vỏ trứng đều đã rơi vào trong nồi.

Bên ngoài đồng tước có khắc hoa văn phong cách cổ xưa thần bí tinh mỹ, rượu trong nồi dũng mãnh tràn vào bên trong đồng tước, vậy mà biến thành màu máu, giống như là rượu đỏ cực tinh khiết.

Nước trong nồi rõ ràng đã dính qua đồng tước, nhưng lại không có chút nào nhuộm dính màu đỏ kia, nước cùng chất lỏng màu đỏ ngòm đối lập rõ ràng, giống như ở hai thế giới đối lập cách xa nhau vậy.

Hàn Sâm vốn là muốn giết gà ăn thịt, nhưng mà hiện tại lại hơi trợn tròn mắt, không thể tưởng được bên trong quả trứng kia vậy mà sinh ra một thứ như thế.

Hơn nữa bên trên cái đồng tước này vẫn không có bất kỳ sinh cơ nào, giống như chỉ là một đồ vật, mà không phải là một sinh mạng từ bên trong trứng dựng dục ra.

Hàn Sâm ngẩn ra nhìn cái đồng tước kia, hắn đối với tước không hiểu nhiều lắm, chỉ biết hình như là một loại đồ dùng uống rượu thời cổ đại, cũng có người nói là một loại đồ dùng để cúng tế.

Trừ chuyện đó ra thì hắn không biết thêm gì nữa, ngoại hình của cái đồng tước này rất tương tự với tước ở trong Liên Minh cổ đại, ba chân cao gầy, vô cùng tinh mỹ.

Thế nhưng mà mặc kệ như thế nào thì Hàn Sâm cũng không thể tin tưởng, trong trứng một dị sinh vật vậy mà lại sinh ra một đồ vật không có sinh mạng, chuyện này cũng quá cổ quái đi.

Chỉ là hiện tại cái đồng tước kia lại sống sờ sờ xuất hiện ở trước mặt hắn, cho dù Hàn Sâm không muốn tin tưởng cũng không có cách nào, chỉ đành nhìn chằm chặp vào đồng tước, hy vọng có thể nhìn thấy một chút phản ứng.

Hết lần này tới lần khác đồng tước lại không có phản ứng gì, cứ như vậy lẳng lặng nằm ở trong nồi, nước rượu phía ngoài không ngừng bị bốc hơi mất.

Dần dần, nước trong nồi đều đã bay hơi hết, cái đồng tước kia vẫn như cũ, hơn nữa chất lỏng màu đỏ như máu bên trong đồng tước cũng không giảm bớt chút nào, vẫn tràn đầy một tước, gần như sắp tràn ra ngoài rồi.

Nhiệt độ trong nồi cao thế nào đi nữa, giống như đều không có bất kỳ ảnh hưởng gì đối với chất lỏng bên trong tước.

Ngọn lửa ở dưới nồi vẫn còn đang đùng đùng cháy, đốt đáy nồi đều đỏ cả lên, đồng tước vẫn còn y nguyên, không có một chút biến hóa nào.

Mà từ bên trong đồng tước, truyền ra mùi rượu thơm vô cùng thanh khiết, khiến cho loại người không hề nghiện rượu như Hàn Sâm cũng không khỏi nuốt vào một ngụm nước bọt.

Nhưng mà cái đồng tước này xuất hiện quá quỷ dị, Hàn Sâm tự nhiên không dám thật sự đi uống đồ vật bên trong.

Bảo Nhi lại không có nhiều cố kỵ như vậy, trực tiếp bò qua, một phát liền tóm lấy đồng tước bên trong nồi.

- Cẩn thận!

Hàn Sâm quá sợ hãi, ai biết được cái đồng tước này là thứ gì, nếu làm Bảo Nhi bị thương thì thảm rồi, hoặc nếu như đồ vật trong đồng tước có độc, vậy thì lại càng đáng sợ.

Hàn Sâm muốn đoạt lấy đồng tước trong tay Bảo Nhi, lại không nghĩ là tốc độ của Bảo Nhi quá nhanh, chờ lúc Hàn Sâm đưa tay tới, Bảo Nhi đã đặt đồng tước lên trên cái miệng nhỏ nhắn, ngửa cổ uống toàn bộ chất lỏng màu máu đỏ bên trong vào.

- Bảo Nhi, con không sao chứ?

Hàn Sâm một tay vồ tới đồng tước, có chút khẩn trương nhìn Bảo Nhi.

Đôi má Bảo Nhi hồng hồng, tựa như là uống rượu say, thân thể nho nhỏ ngồi ở chỗ kia đều có chút lắc lư.

Hàn Sâm kinh hãi trong lòng, nhưng mà sau khi kiểm tra cẩn thận, lại phát hiện Bảo Nhi thật sự chỉ là uống rượu say, thân thể cũng không có tổn thương gì, khí tức vẫn còn ổn định sung túc.

Lúc này Hàn Sâm mới thở dài một hơi, quan sát tỉ mỉ đồng tước đang cầm trong tay, hắn một mực phòng bị đồng tước, nhưng mà đồng tước trong tay hắn giống như là một vật chết, căn bản không có một chút động tĩnh.

Hơn nữa nó ở trong nồi thiêu đốt lâu như vậy, nồi hợp kim cũng đã bị đốt cho đỏ bừng, bên trên đồng tước lại không cảm giác thấy một chút nhiệt độ nào, vẫn lành lạnh man mát như cũ, cầm ở trong tay thậm chí còn có chút thoải mái.

- Thứ này đúng là thần kỳ, không có khí tức sinh mệnh, tựa hồ cũng không có tính công kích, thứ này thật sự là từ trong quả trứng kia nở ra sao?

Hàn Sâm lộ ra vẻ cổ quái nhìn đồng tước, thật sự khó có thể tưởng tượng một cái đồng tước lớn sinh ra một cái đồng tước nhỏ là hình ảnh dạng gì.

Hàn Sâm đã kiểm tra thật lâu, cũng không phát hiện ra đồng tước có chỗ nào nguy hiểm, mà Bảo Nhi giống như là uống rượu say, đã leo lên trên nệm hơi bắt đầu nằm ngáy o. . .o. . .

Hàn Sâm không dám khinh thường, một mực khống chế đồng tước, đợi đến lúc Bảo Nhi ngủ cả buổi, mới rốt cục duỗi lưng tỉnh lại.

- Bảo Nhi, con không sao chứ?

Hàn Sâm vội vàng nhìn về phía Bảo Nhi hỏi.

- Bảo Nhi rất tốt.

Bảo Nhi nói xong, mắt to còn liếc về phía đồng tước trong tay Hàn Sâm, chỉ vào đồng tước nói ra:

- Ba ba, đồ uống rất dễ uống, Bảo Nhi còn muốn uống.

- Đó không phải là đồ uống, là rượu, trẻ con không được uống rượu.

Hàn Sâm trong miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại có chút tò mò.

Đồng tước sinh ra từ trong trứng, đây vốn là chuyện kỳ dị, nó tựa hồ còn có công dụng đặc biệt đối với rượu, khiến cho Hàn Sâm không khỏi cũng có chút tò mò.

Giám thị Huyết Hà Tí Hộ Sở vài ngày, vẫn luôn không nhìn thấy Quỷ Dạ Xoa cùng Huyết Hà Đế Quân rời khỏi Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Nhịn ba ngày, Hàn Sâm rốt cục vẫn không thể khống chế được lòng hiếu kỳ của mình, lấy đồng tước kia ra, lấy một bình rượu đổ vào trong tước.

Nguyên bản rượu trong như nước, ở bên trong đồng tước dần dần hóa thành màu màu máu đỏ, ban đầu còn rất nhạt, cuối cùng càng ngày càng hồng giống như là máu tươi.

Hơn nữa mùi rượu bên trong đồng tước cũng càng ngày càng mãnh liệt, mặc dù đều là mùi rượu, nhưng so với mùi rượu trước kia càng thêm thuần hậu, chỉ là ngửi mùi rượu từ trong tước bay ra, khiến cho Hàn Sâm vốn cũng không phải người cực kỳ thích rượu nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt.

Bảo Nhi càng trực tiếp bò qua, thò tay muốn bắt lấy đồng tước.

Hàn Sâm bắt lại cổ áo của Bảo Nhi, nhấc cô bé lên, để cho bàn tay nhỏ bé mập mạp của cô bé cách xa đồng tước ra.

Bảo Nhi bị Hàn Sâm xách trên không trung, vẫn quơ bàn tay nhỏ bé muốn nắm lấy đồng tước.

- Trẻ con không được uống rượu, để cha nếm thử trước.

Hàn Sâm một tay nhấc Bảo Nhi, một tay bưng đồng tước lên.

Đặt ở trước chóp mũi hít hà, chỉ cảm thấy một mùi thơm tinh khiết dũng mãnh tràn vào trong mũi, toàn thân đều thoải mái run rẩy.

Đã xác định được huyết tửu bên trong đồng tước vô hại, Hàn Sâm cũng không do dự nữa, trực tiếp ngửa đầu đổ chất lỏng màu máu trong tước vào trong miệng.

Một mùi thơm thanh khiết như cam tuyền từ lưỡi chảy vào yết hầu, bên trong thanh khiết mang theo một tia nóng rực, xông vào trong bụng khuếch tán ra, tựa hồ lỗ chân lông toàn thân đều mở ra giống như ngâm qua suối nước nóng, có loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên.

- Rượu ngon!

Mặc dù là Hàn Sâm vốn không hiểu gì rượu, cũng cảm thấy rượu này thật sự là vô cùng thuần mỹ.

Lè lưỡi liếm môi một cái, trong miệng tràn đầy mùi thơm ngát lại mát lạnh, kéo dài xa xăm dư vị vô cùng.

Lúc Hàn Sâm còn đang đắm chìm trong dư vị, đột nhiên nghe thấy trong đầu vang lên một âm thanh.

“Uống tế thiên tửu, nghi thức tế thiên mở ra.”

- Hể, cái quái gì thế?

Lúc Hàn Sâm đang kinh ngạc, đột nhiên nhìn thấy trên người mình vậy mà lộ ra ánh sáng màu đỏ.

Cúi đầu nhìn kỹ, trên người Hàn Sâm có rất nhiều nơi đều nổi lên hoa văn thần bí màu máu đỏ, những hoa văn đó gần giống như đường vân ở phía trên đồng tước, lúc này đang tản ra ánh sáng màu đỏ quỷ dị, chiếu đỏ ngầu cả huyệt động.

Hiện tại Hàn Sâm đã trán đầy gân đen, như thế nào Bảo Nhi uống không có chuyện gì, hắn vừa uống lại xảy ra chuyện, đây quả thực là không có đạo lý mà.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Bảo Nhi đang bị mình nhấc ở trong tay, cô bé hiện tại vẫn một chút việc đều không có, còn trừng mắt to tò mò nhìn Hàn Sâm đang toàn thân phát ra ánh sáng màu đỏ.

OÀ..ÀNH!

Hoa văn màu máu trên người Hàn Sâm giống như ngọn lửa bắt đầu cháy rừng rực, bao phủ cả người hắn vào bên trong.

Chương 1256: Ba Pho Tượng Đá

Huyết Hà Đế Quân đứng ở chỗ cao nhất của Huyết Hà Tí Hộ Sở, nhíu mày nhìn Huyết Hà đang cuồn cuộn chảy xuôi.

Mặc dù Huyết Hà chảy xiết, nhưng lại chưa từng giống như hôm nay, trong vòng một đêm nước sông dâng lên vài chục trượng, khiến xung quanh vốn là bờ sông bao phủ ngàn dặm, rất nhiều núi nhỏ đều bị che mất một nửa, một bộ phận rất lớn của Huyết Hà Tí Hộ Sở đã bị bao phủ ở trong Huyết Hà.

- Đế Quân, Huyết Hà thường xuyên dâng lên thế này sao?

Quỷ Dạ Xoa đứng ở bên cạnh Huyết Hà Đế Quân, nhíu mày nhìn tới thượng du Huyết Hà.

Bầu trời không rơi xuống một giọt mưa, Huyết Hà lại đột nhiên dâng lên, chuyện này có chút kỳ quặc.

Huyết Hà Đế Quân khẽ lắc đầu:

- Chính tôi ở trong vài vạn năm qua cũng chưa từng thấy qua Huyết Hà dâng lên như vậy, nhưng mà. . .

- Nhưng mà làm sao?

Quỷ Dạ Xoa quay đầu nhìn về phía Huyết Hà Đế Quân.

Huyết Hà Đế Quân trầm ngâm nói:

- Trước khi tôi chưa đi vào Huyết Hà, nghe nói bên trong Huyết Hà có một con sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu chiếm giữ, con sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu kia thống ngự toàn bộ Huyết Hà, chính là là Huyết Hà Chi Chủ chân chính. Truyền thuyết mỗi khi Huyết Hà Chi Chủ kia cần phải ăn uống, nước Huyết Hà sẽ tăng vọt, bao phủ sơn mạch xung quanh thành một cái biển máu, như thế Huyết Hà Chi Chủ mới có thể vào núi, săn dị sinh vật trong núi để ăn. Cho đến tận sau khi nó ăn xong, Huyết Hà mới theo nó trở về khôi phục bình thường.

- Hôm nay Huyết Hà Chi Chủ ở đâu?

Trong lòng Quỷ Dạ Xoa hơi động hỏi.

- Đã sớm phá Thần Môn leo Thiên Giai đi lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở, nếu không như thế nào tôi lại dám chiếm cứ nơi đây. Nhưng mà đây cũng chỉ là nghe nói mà thôi, tôi cũng chưa bao giờ thấy qua Huyết Hà Chi Chủ kia, lúc tôi tới đây, ở đây đã là nơi vô chủ.

Huyết Hà Đế Quân nói ra.

- Vậy thì có chút kỳ quái, vô duyên vô cớ Huyết Hà lại dâng lên, trong đó nhất định có gì đó kỳ quặc, nếu Huyết Hà Chi Chủ đã tấn chức Bán Thần, như vậy có khả năng là Huyết Hà Chi Chủ kia lưu lại hậu đại hay không?

Quỷ Dạ Xoa nhìn Huyết Hà cuồn cuộn nói ra.

- Cũng có thể đi vào sông tìm kiếm thử.

Huyết Hà Đế Quân gọi con sinh vật xúc tua kì quái trong Huyết Hà kia, để cho nó lẻn vào chỗ sâu ở trong Huyết Hà tìm tòi hư thực.

Thế nhưng mà tìm tòi hồi lâu cũng không phát hiện ra nguyên nhân Huyết Hà dâng lên là gì.

Nước sông đã che mất huyệt động Hàn Sâm đang ở, nhưng mà bên trong huyệt động lại không có một giọt nước.

Lúc này Hàn Sâm đang lộ ra vẻ cổ quái đứng ở trong huyệt động, nhìn đồng tước màu máu đang bồng bềnh ở trước mặt hắn kia.

Sau khi uống huyết tửu ở bên trong đồng tước vào, trên người Hàn Sâm xuất hiện rất nhiều hoa văn màu đỏ phát ra ánh sáng, cơ hồ đã hóa thành huyết diễm bốc cháy lên.

Lúc Hàn Sâm đang nhíu mày, những huyết diễm đó giống như nước suối trào vào bên trong đồng tước, rất nhanh trên người Hàn Sâm đã khôi phục bình thường, tất cả huyết diễm cũng đã dũng mãnh tràn vào bên trong đồng tước.

Vốn đồng tước là dùng để đựng rượu, lúc này lại giống như là một chén đèn dầu, từng chút huyết diễm ở bên trên tước thiêu đốt.

Quỷ dị hơn chính là ánh sáng của huyết diễm chẳng những không chiếu sáng huyệt động, ngược lại khiến cho bốn phía càng thêm tối tăm, ngoại trừ phạm vi ba thuớc quanh đồng tước, địa phương khác đều đen kịt một màu cái gì cũng không nhìn thấy, mà ngay cả Động Huyền Khí của Hàn Sâm, vậy mà cũng không thấu vào trong bóng tối kia được.

Hàn Sâm rùng mình một cái, ôm chặt Bảo Nhi đồng thời kiểm tra thân thể của mình, ngoại trừ khí tức có một chút hao tổn, cũng không có gì khác thường.

Lúc Hàn Sâm đang kinh nghi bất định, đồng tước lại đột nhiên bắt đầu tự chuyển động, bay tới một phương hướng.

Hàn Sâm vội vàng đi theo, ngoại trừ xung quanh đồng tước, khắp nơi đều là một màu đen kịt, hơn nữa trong bóng tối kia loáng thoáng truyền ra khí tức chấn động quỷ dị, giống như có vô số quỷ ảnh đang nhìn hắn chăm chú.

Hàn Sâm theo bản năng không muốn rơi vào trong bóng tối kia, chỉ có thể đi theo đồng tước tiến về phía trước.

Bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi ôm thật chặy cổ của Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn chui vào trong ngực Hàn Sâm, tựa hồ bé có hơi sợ bóng tối.

Đồng tước chậm rãi bồng bềnh đi về phía trước, coi như là một người bình thường cũng có thể theo kịp, Hàn Sâm đi theo đồng tước tiến lên phía trước, nhưng trong lòng có chút kinh nghi.

Hắn nhớ rõ phương hướng đồng tước đang trôi đi hiện tại, hẳn là đi sâu vào trong sơn động, nhưng mà bên trong hang núi này là một con đường chết, thẳng tắp đi tới như vậy, có lẽ cũng sớm đã tới tận cùng của sơn động mới đúng chứ.

Thế nhưng mà hắn một mực đi thẳng về phía trước, cũng không đụng phải vách núi, đi cũng đã được mấy dặm đường, trong phạm vi đồng tước chiếu sáng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của vách núi.

Vách núi hai bên tự nhiên cũng không thấy được, bên trong vùng đen nhánh kia, tựa hồ có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm chỉ là cảm giác được như vậy, cẩn thận nhìn vùng bóng tối kia, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ là một màu đen kịt.

Đi không biết bao lâu, Hàn Sâm đột nhiên nhìn thấy ở phía trước xuất hiện một chút ánh sáng, giống như là đường ra của đường hầm vậy.

Theo đồng tước lơ lửng bay, khoảng cách giữa Hàn Sâm và vùng ánh sáng này cũng càng ngày càng gần, phát hiện ra chỗ kia là một cái cửa ra, trong lòng không khỏi mừng như điên.

Rõ ràng là lối ra đã gần ngay trước mắt, nhưng mà Hàn Sâm lại không nhìn thấy bên ngoài có cái gì, cho đến tận lúc hắn đạp đi ra, trước mắt mới biến thành một mảnh trong sáng, cảnh sắc xung quanh đều rõ ràng chiếu vào trong mắt hắn.

Bảo Nhi cũng hiếu kì đánh giá bốn phía, tựa hồ hết sức ngạc nhiên.

Ở đây dĩ nhiên là ở dưới nước, nước chảy trong như suối liền bắt đầu khởi động ở bên cạnh, Hàn Sâm thò tay chạm tới nước chảy bên người, có thể cảm giác được mát lạnh cùng nước lưu động, đó là nước chân chính, không phải là ảo giác.

Thế nhưng mà dòng nước này lưu động ở bên cạnh, giống như là vòm trời bao phủ khu vực này, nhưng lại không có một giọt nước rơi xuống.

Hình như là có một bức tường vô hình ngăn cách những dòng nước đó ở bên ngoài, mà trong mảnh không gian này có một tảng đá màu xám kiến tạo

thành một bệ đá hình tròn hệt như là tế đàn.

Trên bệ đá không có tế bia, chỉ có ba tòa tượng đá, ba tòa tượng đá không giống nhau, nhưng mà tựa hồ lại có một chút tương đồng.

Tượng đá bên trái thân người đuôi cá, thoạt nhìn giống như là mỹ nhân ngư trong truyền thuyết, mà tượng đá phía bên phải là chân người đầu cá, thoạt nhìn hết sức quái dị.

Tượng đá ở giữa ly kỳ nhất, mặc dù coi như là hình người, có đầu có tay có chân, nhưng mà trên người vậy mà mọc đầy vảy, trên lưng còn có vây cá.

Đồng tước chậm rãi bay đến đỉnh đầu tượng đá bên trái, huyết diễm chiếu xuống, lập tức nhen nhóm cả tượng đá tựa như mỹ nhân ngư.

Bên trong một mảnh huyết diễm kia, tượng đá vậy mà giống như là sống lại, thế mà mở mắt ra, đồng thời trên người dâng lên khí tức kinh khủng, hoàn toàn không kém hơn sinh vật siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào tượng đá khẽ nhíu mày, chỉ thấy tượng đá tựa như mỹ nhân ngư kia đã hóa thành vật sống đi xuống tế đàn, toàn bộ đuôi cá đỏ thẫm, bên trên hiện đầy vảy cá màu đỏ ngòm.

Chỉ thấy hai tay của mỹ nhân ngư có mái tóc màu đỏ nâng lên ở trước cặp môi đỏ mọng khêu gợi, nhẹ nhàng thổi, lập tức chỉ thấy trong tay bay ra nguyên một đám bong bóng màu đỏ, đầy trời bay tới chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm không dám chủ quan một chút nào, trực tiếp gọi Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng tiểu thiên sứ ra, quầng sáng phản nghịch dưới chân Kỵ Sĩ Phản Nghịch phóng xuất ra, nhuộm bốn phía lên một tầng lôi điện màu xanh da trời rậm rạp.

OÀ..ÀNH!

Không có chút do dự nào, Kỵ Sĩ Phản Nghịch đánh một quyền lên phía trên bong bóng màu máu trước mặt kia, trực tiếp đánh nát bong bóng màu máu kia.

Chương 1257: Gen Chiến Đấu Tinh Hoa

Cuồn cuộn huyết thủy từ bên trong bong bóng vỡ phun ra, giống như thác nước xối lên trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Áo giáp màu xanh lam lập tức bị huyết thủy nhuộm thành màu máu đỏ, Kỵ Sĩ Phản Nghịch còn muốn xông tới đánh nát những quả bong bóng khác, nhưng lại đột nhiên phát hiện ra thân thể vậy mà không có cách nào di động.

Không nên nói là không có cách nào di động, mà là bị dính ở trên mặt đất, những chất lỏng màu đỏ ngòm đó giống như là chất dính cường lực, dính lên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch.

Hai chân của Kỵ Sĩ Phản Nghịch dính chặt xuống mặt đất, lập tức bị dính ở trên mặt đất, Kỵ Sĩ Phản Nghịch dùng sức muốn tránh thoát ra, nhưng huyết thủy lại giống như là da gân bị kéo giãn, vẫn dính chặt lấy Kỵ Sĩ Phản Nghịch không tha.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch đột nhiên nhảy lên một cái, lực trùng kích mạnh mẽ khiến cho thân thể của y lao lên cao mấy mét, kéo giãn chất dính màu máu giống như da gân kia ra, nhưng vẫn không thể kéo đứt.

Bành!

Sau khi lực trùng kích của Kỵ Sĩ Phản Nghịch yếu bớt, chất dính màu máu lập tức bắn trở về, hơn nữa lực lượng đàn hồi còn rất lớn, lập tức đã kéo Kỵ Sĩ Phản Nghịch trở về, cả người ngã lên trên mặt đất.

Mà trên người y dính đầy chất dính, sau khi ngã xuống mặt đất, liền nằm sấp không bò dậy nổi, cả người đều bị dính ở trên mặt đất, giống như một con thạch sùng.

Kỵ Sĩ Phản Nghịch liều mạng giãy dụa, nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng, những chất dính đó như thế nào cũng giãy ko đứt.

Hàn Sâm nhìn bong bóng màu máu đầy trời kia, ra lệnh cho tiểu thiên sứ lui về phía sau, không nên đụng vào những quả bong bóng đó.

Thế nhưng mà bong bóng màu máu đã đầy trời trôi qua, cơ hồ trải rộng toàn bộ không gian, muốn không để ý tới chúng cũng không thể.

Rút Phượng Hoàng Thần Kiếm trên lưng ra, Hàn Sâm một kiếm chém lên bên trên một quả bong bóng, bong bóng lập tức bị chém ra, huyết thủy bên trong cũng đồng thời văng ra tung tóe.

Hàn Sâm đã sớm có cảnh giác, không để cho huyết thủy dính lên trên người mình, nhưng mà trên thân Phượng Hoàng Thần Kiếm chém ra bong bóng lại dính không ít máu.

Hàn Sâm từ trên quần áo kéo xuống một tấm vải, thử dùng Phượng Hoàng Thần Kiếm dính huyết thủy chém lên khối vải kia, nhưng mà kết quả là Phượng Hoàng Thần Kiếm sắc bén vậy mà không thể chém mảnh vải ra, mà là cùng dính vào mảnh vải, hoàn toàn mất đi sự sắc bén vốn có của nó.

- Chất dính thật là lợi hại, đồ vật này nếu đem trở lại Liên Minh, công nghiệp chế tạo mối hàn đều không cần, trực tiếp bôi chút chất dính lên là được rồi.

Hàn Sâm thầm than trong lòng.

Hắn cũng không hoảng hốt, mắt thấy những bong bóng màu máu đó bay qua, trực tiếp triệu hoán thú hồn Tam Trảo Kim Ô dung hợp cùng mình, lập tức biến thân thành một con quạ đen bốc lên ngọn lửa màu đỏ ngòm.

Hàn Sâm há mồm phun một cái, một ngọn lửa màu đỏ ngòm giống như là hơi thở của rồng xông về phía những quả bong bóng đó, nơi ngọn lửa đi qua, những quả bong bóng đó đều bắt đầu cháy lên rừng rực, rất nhanh đã bị đốt sạch sẽ.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, mặc dù biết là nước lửa tương khắc, lực lượng của Tam Trảo Kim Ô hẳn có thể khắc chế bong bóng, nhưng thật không ngờ vậy mà có tác dụng lớn như thế.

Miệng chim hơi mở, phun một luồng huyết diễm lên Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng Phượng Hoàng Thần Kiếm, lập tức đốt diệt chất dính màu máu trên người bọn họ, khiến cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch khôi phục tự do, Phượng Hoàng Thần Kiếm cũng triệt để khôi phục sắc bén.

Mỹ Nhân Ngư vẫn còn thổi bong bóng tới phía Hàn Sâm, Hàn Sâm trực tiếp gào to một tiếng, cánh Kim Ô chấn động, mang theo huyết diễm cuồn cuộn xông về phía Mỹ Nhân Ngư.

Những quả bong bóng màu máu đó căn bản không cản trở được Kim Ô thân phối hợp chín đạo khóa gen Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của Hàn Sâm, sau khi đụng phải huyết diễm đã lập tức bị hoả táng thành khí, căn bản không dính lên trên người Hàn Sâm được.

Răng rắc!

Kim Ô trảo mang theo huyết diễm cuồn cuộn, trực tiếp chộp nát đầu mỹ nhân ngư, chỉ thấy thân thể mỹ nhân ngư kia cũng nghiền nát theo, biến thành viên đá rơi đầy đất.

Kỳ quái là, Hàn Sâm cũng không nghe thấy tiếng nhắc nhở săn giết, hiển nhiên đó cũng không phải là một loại sinh vật siêu cấp thần huyết.

Nhưng mà ở trong tượng đá mỹ nhân ngư bị nghiền nát đằng kia, Hàn Sâm lại nhìn thấy một khối tinh thạch màu máu đỏ, thoạt nhìn rất giống như là gen sinh mệnh tinh hoa, bên trên cũng phát ra sinh cơ vô cùng khổng lồ.

Thò tay hút khối tinh thạch màu máu đỏ kia vào trong tay, chỉ thấy bên trong tinh thạch lớn chừng quả đấm có một quang ảnh Mỹ Nhân Ngư giống tượng đá kia như đúc, đang du động.

“Đạt được gen chiến đấu tinh hoa của Huyết Hà Chi Chủ.”

Cho đến lúc này, trong đầu Hàn Sâm mới vang lên âm thanh nhắc nhở.

Chỉ là Hàn Sâm không có thời gian đi nghiên cứu gen chiến đấu tinh hoa của Huyết Hà Chi Chủ trong tay, bên kia đồng tước lại bay đến đỉnh đầu tượng đã bên phải, dưới huyết diễm thiêu đốt, tượng đá đầu cá thân người kia cũng sống lại, từ trên tế đàn đi xuống, đi tới phía Hàn Sâm.

Phía dưới chân của nó đột ngột sinh ra sóng màu máu, giống như lướt sóng mà đi, bay lên một chân liền đá về phía Hàn Sâm đang bay ở trên không trung, dưới chân vậy mà mang theo sóng máu kinh thiên.

Hàn Sâm chấn động hai cánh, nghênh đón sóng máu kia.

Chỉ thấy huyết diễm cùng sóng máu va chạm vào nhau ở trên không trung, huyết diễm cùng sóng máu không ngừng giao hòa, hóa thành hơi nước đầy trời, nhưng mà cả hai đều không thể áp chế nổi đối phương.

Răng rắc!

Trong lúc quái vật đầu cá kia giằng co với Hàn Sâm, tiểu thiên sứ hóa thành tia sáng hiện lên trước thân thể quái vật đầu cá, thiên sứ đại kiếm trực tiếp chém đầu cá của nó xuống.

Quái vật đầu cá cũng bị nghiền nát giống như mỹ nhân ngư lúc trước, trong đống đá vỡ cũng xuất hiện một khối tinh thể màu máu đỏ.

Hàn Sâm hút vào trong tay xem xét, quả nhiên ở trong tinh thể cũng có quang ảnh của quái vật đầu cá.

“Đạt được gen chiến đấu tinh hoa của Huyết Hà Chi Chủ.”

- Kỳ quái, như thế nào vẫn là gen chiến đấu tinh hoa của Huyết Hà Chi Chủ? Chẳng lẽ chúng đều là Huyết Hà Chi Chủ?

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc nhìn hai khối gen chiến đấu tinh hoa của Huyết Hà Chi Chủ trong tay.

Đồng tước một lần nữa bay đến đỉnh đầu tượng đá người cá ở trung gian, huyết diễm chảy xuống dưới, tượng đá người cá kia lập tức sống lại giống như hai tượng đá lúc trước, thế nhưng mà cũng không giống như hai bức

tượng đá lúc trước, trực tiếp ra tay đại chiến với Hàn Sâm, ngược lại dùng con mắt quỷ dị như đá như tinh kia nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn tưởng rằng thằng này có thể nói đôi lời, nhưng mà ai ngờ người cá kia nâng hai tay lên, chỉ thấy màn nước phía trên vòm trời lập buông xuống, hướng hai tay của y ngưng tụ lại.

Giống như là thác nước chảy tựa như bị áp súc, ở trong hai tay của y ngưng tụ thành cầu nước lớn chừng quả đấm, hơn nữa dòng nước còn đang không ngừng rót vào, nhưng mà quả cầu nước ở giữa hai tay y cũng không hề biến lớn lên, chỉ là khí tức phía trên càng ngày càng khủng bố.

- Xứ lý y.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, thứ đó và Tồn Tiền Thuật của hắn không khác gì nhau, đều là một loại kỹ năng súc tích lực lượng, lại để cho người cá này tích súc tiếp nữa, uy lực bộc phát ra sẽ không phải là bọn họ có thể ngăn cản được.

Hàn Sâm cùng tiểu thiên sứ, Kỵ Sĩ Phản Nghịch cùng một chỗ phóng tới chỗ người cá kia, muốn xông lên tế đàn giết chết nó, nhưng mà ai ngờ mới vọt tới bên cạnh tế đàn, trên tế đàn lại dâng lên một cái lồng ánh sáng màu đỏ ngòm, bao phủ toàn bộ tế đàn vào bên trong.

Công kích của ba người đánh lên phía trên lồng ánh sáng màu đỏ ngòm, vậy mà không thể đánh vỡ màn ánh sáng, mà người cá kia vẫn còn đang nhanh chóng ngưng tụ sức mạnh của cầu nước.

Chương 1258: Lấy Bạo Chế Bạo

Phía trên lồng ánh sáng màu đỏ ngòm, mơ hồ có thể nhìn thấy một hư ảnh, giống như là một con cá lớn màu máu, bởi vì chỉ là một hư ảnh cho nên bộ dáng cụ thể nhìn không rõ lắm.

Có chút hơi giống như là cá mập, nhưng mà dữ tợn khủng bố hơn cá mập rất nhiều, hình thể càng lớn hơn.

Vị trí phía dưới đầu cá mọc ra một thứ cùng loại với xúc tua uốn lượn về phía trước, ở đoạn xúc tua trước nhất, giống như có một thứ gì đó.

Mặc dù nhìn không rõ ràng lắm, nhưng mà mơ hồ nhìn thấy, tựa như là hình dạng của một người, khiến cho người ta nhìn vào có chút sợ hãi, có cảm giác vô cùng tà ác.

Hư ảnh quái ngư tà ác này bao phủ ở bên trên tế đàn, tựa hồ như tế đàn là chỗ tế bái quỷ thần tà ác, hư ảnh của nó xuất hiện tựa như là đang bảo vệ tế đàn vậy.

- Chẳng lẽ hư ảnh kia chính là Huyết Hà Chi Chủ?

Hàn Sâm cùng tiểu thiên sứ, Kỵ Sĩ Phản Nghịch chém vài cái, vẫn không có cách nào dao động lồng ánh sáng màu đỏ ngòm hiện lên hư ảnh quái ngư tà ác kia, hắn liền nhận ra lực lượng của màn hào quang này không phải là lực lượng hiện tại của bọn họ có thể đánh vỡ.

Sức mạnh của bản thân màn ánh sáng đã đạt tới trình độ mở ra mười đạo khóa gen, lực lượng bình thường không thể đánh tan được.

- So hung ác sao? Vậy thì nhìn xem ai hung ác hơn đi.

Hàn Sâm không tiếp tục công kích màn ánh sáng nữa, lui về phía sau hai bước, để cho tiểu thiên sứ cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch thủ ở bên cạnh hắn, trực tiếp biến thân thành trạng thái Siêu Cấp Đế Linh.

Thánh quang màu trắng rừng rực tỏa ra, khiến cho cả người Hàn Sâm giống như đều tràn ngập thánh quang mạnh mẽ, ngón tay khẽ động, một đồng kim tệ ở giữa ngón cái cùng ngón giữa của hắn ngưng tụ thành hình.

Con số bên trên kim tệ rất nhanh chóng nhảy lên, theo con số bên trên kim tệ nhảy lên, lực lượng dựng dục ra cũng càng ngày càng khủng bố.

Người cá ở trên tế đàn ngưng tụ ra sức mạnh của nước càng ngày càng mạnh, mà Hàn Sâm ở bên ngoài tế đàn cũng đồng thời ngưng tụ ra lực

lượng vô cùng kinh khủng.

Hai cỗ lực lượng giống như là hai ngọn núi lửa sắp phun trào, đều tản ra khí tức hết sức nguy hiểm, hơn nữa theo thời gian càng ngày càng lâu, khí tức nguy hiểm cũng càng ngày càng đáng sợ.

Thân thể của người cá kia dần dần trở nên run rẩy, hai tay ngưng tụ ra quả cầu nước đã lớn cỡ quả bóng rổ, lực lượng dựng dục ra bên trong giống như một con sông lớn đang gào thét mãnh liệt, khiến cho người ta cảm thấy uy áp vô cùng, giống như nếu quả cầu nước kia nổ tung, đại địa núi cao đều sẽ bị sụp đổ.

OÀ..ÀNH!

Hai chân của người cá đã run rẩy khó có thể chịu đựng, rốt cục ném quả cầu nước tới phía Hàn Sâm, giống như là bom Hy-đrô nổ tung, hóa thành lực lượng kinh khủng đánh tới hắn.

Ánh mắt của Hàn Sâm nóng rực, thân thể run rẩy lợi hại, thánh quang toàn thân xao động, con số phía trên kim tệ đã nhảy tới hai mươi mốt.

Ngay trong nháy mắt quả cầu nước đánh thẳng tới, Hàn Sâm liền bắn kim tệ trong tay ra ngoài.

Chỉ thấy một vệt kim quang xuyên qua hư không, lập tức đụng vào quả cầu nước kia.

Giống như là Thiên Lôi động vào Địa Hỏa, khí tức kinh khủng điên cuồng cuốn ra, khí lực cùng lực lượng mạnh mẽ như Hàn Sâm và tiểu thiên sứ, vậy mà cũng khó có thể khống chế bản thân, bị lực lượng kinh khủng kia chấn bay ra ngoài.

Ở bên trong một mảnh loạn lưu kia, Hàn Sâm nhìn thấy mũi nhọn của kim tệ đánh thủng quả cầu nước, lực lượng mãnh mẽ không suy yếu một chút nào, khiến cho quả cầu nước nổ tung.

Kim tệ nặng nề dính lên trên trán người cá kia, lập tức đè nát đầu người cá, nhưng mà một giây sau, bên trên kim tệ lại phát ra lực hút khủng bố, hút

toàn bộ sức mạnh của người cá và quả cầu nước vào bên trong.

Liền tế đàn phía dưới đều bị hút nổ vỡ ra, vô số ngọc thạch bay lên trời, bay tới chỗ đồng kim tệ xoay tròn kia.

Lồng ánh sáng màu đỏ ngòm đã sớm bị nghiền nát, con quái ngư tà ác suy yếu kia cũng đã bị nứt vỡ không thấy đâu nữa.

OÀ..ÀNH!

Chờ cho tất cả đều kết thúc, không chỉ là người cá, mà ngay cả tế đàn cũng đã biến thành một vùng phế tích, nguyên bản màn nước bị ngăn cách ở phía ngoài cũng phô thiên cái địa tuôn xuống dưới, lập tức bao phủ cả vùng không gian này.

Hàn Sâm mắt sắc tay nhanh, trước khi màn nước bao phủ đã vọt vào bên trong phế tích, từ bên trong mảnh vỡ trên thân tượng đá người cá, chộp ra một viên tinh thể màu máu đỏ, sau đó liền bị cuốn vào trong dòng nước.

“Đạt được gen chiến đấu tinh hoa của Huyết Hà Chi Chủ.”

Trong đầu Hàn Sâm lại vang lên âm thanh quen thuộc, giống như đúc hai lần trước.

Ôm Bảo Nhi lao ra khỏi loạn lưu, Hàn Sâm vừa liếc mắt liền thấy trăng sáng nhô lên cao, ánh trăng màu bạc chiếu xuống, mọi thứ đều được chiếu rọi mê ly, có một loại mỹ cảm mông lung.

Mà thuỷ vực chỗ Hàn Sâm đứng là một cái hồ lớn thanh tịnh, ở dưới ánh trăng nước trong hồ tựa hồ như trong suốt có thể thấy đáy, thoạt nhìn hẳn không phải là Huyết Hà rồi.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi bay lên trời, bay lên không trung dò xét vùng này, chỉ thấy bên ngoài hồ này là một vùng bãi cỏ xanh đậm cùng gò núi liên miên chập chùng, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng Huyết Hà.

Tiểu thiên sứ cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch đều từ trong hồ nước bay ra, một trái một phải trôi nổi ở bên cạnh Hàn Sâm, thấy bốn phía không có nguy hiểm gì, Hàn Sâm liền thu bọn họ vào trong Hồn Hải.

Hàn Sâm rơi xuống vùng cỏ xanh bên hồ, một lần nữa dò xét bốn phía, lại phát hiện cái đồng tước màu máu đỏ kia không biết từ lúc nào đã đi theo hắn cùng vọt ra, lúc này đã rơi lên trên cỏ ở bên chân hắn.

Chỉ là huyết diễm trên đồng tước đã sớm tắt, khôi phục bộ dáng bình thường như lần đầu gặp gỡ, nếu không phải đã từng thấy qua sự kỳ dị của nó, chỉ sợ sẽ cho rằng nó chỉ là một món đồ cổ thông thường mà thôi.

Tiện tay cầm đồng tước lên, quả nhiên lại biến thành một vật chết, căn bản không có một chút khí tức kỳ dị nào.

Hàn Sâm lại lấy ra một bình rượu rót vào bên trong đồng tước, rượu ở trong đồng tước biến thành màu máu đỏ, mùi rượu vẫn mê người như trước.

Hàn Sâm một lần nữa uống hết huyết tửu bên trong, vẫn là dư vị vô cùng như cũ, nhưng mà lúc này trên người Hàn Sâm lại không hiện ra hoa văn màu máu nữa, cũng không có có biến hóa kỳ dị gì, khiến cho Hàn Sâm không khỏi có chút thất vọng.

Nếu như đồng tước còn có thể để cho hắn tiến vào địa phương tương tự, hắn cũng không ngại giết nhiều hơn mấy bức tượng đá nữa, kiếm thêm một chút ít thứ gọi là gen chiến đấu tinh hoa của Huyết Hà Chi Chủ kia.

Đáng tiếc mặc dù đồng tước hiện tại vẫn còn có thể hóa ra tế thiên tửu, nhưng lại khó có thể khởi động nghi thức tế thiên gì đó kia.

Hàn Sâm do dự một chút liền gọi Long Đế ra, rốt cuộc hắn vẫn xem không hiểu đồng tước là thứ gì, Long Đế có kiến thức rộng rãi, có lẽ ông ta có thể nhìn ra đây là vật gì cũng không chừng.

- Cậu lại gọi tôi ra ngoài làm gì?

Long Đế tức giận nói, y không có thân thể để tu luyện, ra ngoài càng nhiều, một chút Huyết Long chân thân còn sót lại cũng sẽ tiêu hao càng nhanh, Hàn Sâm luôn triệu hoán y đi ra, lại không giúp y kiếm thân thể mới, Long Đế đương nhiên rất không vui.

- Ông biết đây là thứ gì không?

Hàn Sâm biết Long Đế mất hứng, cũng không cùng y đấu khí, đưa đồng tước tới trước mặt Long Đế hỏi.

Long Đế xem xét xong, lập tức trừng lớn long nhãn, nghẹn ngào kêu lên:

- CMN, thứ này cậu lấy được ở đâu?

- Như thế nào? Là tốt hay là xấu?

Hàn Sâm thấy biểu lộ của Long Đế có chút lạ, cảm giác hình như là không đơn giản, không có cách nào trực quan nhìn ra là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Chương 1259: Gen Hạch

Long Đế nhìn chằm chặp vào đồng tước, tức giận nói:

- Thứ này xấu cũng không xấu, nếu như cậu là Bán Thần, vậy vật này chính là một món bảo bối, nhưng nếu không phải là Bán Thần, thứ này có khả năng chính là bùa đòi mạng.

- Đây rốt cuộc là thứ gì?

Hàn Sâm đã trải qua quá nhiều sóng to gió lớn rồi, đương nhiên sẽ không bị hai ba câu nói của Long Đế hù dọa, chỉ thuận miệng hỏi.

Long Đế lộ ra một vẻ mặt cao thâm mạt trắc:

- Nếu như cậu hỏi người khác, chỉ sợ là trong toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở biết rõ vật này cũng không có mấy người, mà tôi chính là một trong số đó, nhớ năm đó tôi cùng với Atula. . . khụ khụ khụ. . .

Long Đế nói được nửa câu, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, vội vàng ho khan một tiếng, nuốt câu nói kế tiếp trở lại.

- Chẳng lẽ thứ này có quan hệ tới chuyện các ông phản loạn Cổ Ma Đại Đế?

Hàn Sâm có chút kinh ngạc hỏi.

- Đừng nói khó nghe như vậy.

Long Đế khó chịu nói một câu, sau đó lại nói tiếp:

- Thứ này không có quan hệ gì tới chúng tôi, nhưng mà trước kia tôi đã nhìn thấy vật tương tự.

- Rốt cuộc là cái gì?

Hàn Sâm nhẫn nại lại hỏi một lần.

- Đây chính là bí mật động trời, tại sao tôi có thể tùy tiện nói lung tung được? Hơn nữa trước kia tôi nói cho cậu nhiều bí mật như vậy, một chút chỗ tốt đều không mò được, tại sao tôi lại phải nói cho cậu biết?

Long Đế liền tức giận, cũng dám cãi lại Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc đánh giá Long Đế:

- Hiện tại ông không sợ chết à?

Long Đế bĩu môi một cái nói:

- Dù sao cậu cũng không định giúp tôi tìm một thân thể mới, tiếp tục như vậy thì sớm muộn cũng sẽ hồn phi phách tán, chết sớm hay chết muộn đều phải chết, có gì phải sợ?

Hàn Sâm thấy Long Đế lưu manh như vậy, trong lúc nhất thời cũng không muốn bắt buộc y, cười một cái nói:

- Tôi vẫn luôn lưu ý giúp ông, đây không phải là còn không tìm được hay sao.

- Thôi nói nhảm đi, lần trước khẳng định là cậu đã tìm được quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết kia, cậu cho rằng Long Đế tôi là thằng ngốc à?

Long Đế khinh miệt nhìn Hàn Sâm nói ra.

Hàn Sâm cười cười:

- Tôi xác thực đã tìm được, nhưng mà chính ông nghĩ đi, lần trước ở trên Thiên Nguyên Thụ, tôi thiếu chút nữa đã bị ông hại chết, ông ngay cả một điểm cống hiến đều không có, đổi thành ông là tôi, ông có đem trứng sinh vật siêu cấp thần huyết kia cho tôi không?

Long Đế nao nao, sau đó cãi chày cãi cối nói:

- Mặc dù có chút sai lầm, nhưng mà lần nào cậu tìm tôi ra, hỏi tôi vấn đề gì, tôi cũng giúp cậu giải đáp, cho dù không có công lao cũng có khổ lao chứ?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói:

- Vậy cũng không đủ đổi một quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết, ít nhất ông phải để cho tôi cảm thấy nó đáng giá chứ.”

Long Đế trầm ngâm một chút, duỗi móng vuốt ra chỉ vào cái đồng tước kia nói:

- Tôi nói cho cậu bí mật của thứ này. . .cậu cho tôi trứng sinh vật siêu cấp thần huyết được không?

- Vậy phải xem bí mật này có đáng giá hay không.

Hàn Sâm nói ra.

- Tuyệt đối là đáng giá, trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở biết rõ thứ này đều không có mấy người, chớ nói chi là biết được tác dụng của nó, nếu như không có tôi chỉ điểm sai lầm cho cậu, thứ này ở lại bên người cậu chính là một cái mầm tai họa.

Long Đế tràn đầy tự tin nói ra.

- Ông nói trước đi, nếu như thật sự có giá trị, cho ông quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết kia cũng không sao.

Hàn Sâm nhìn Long Đế nói ra.

- Không được, mỗi lần cậu đều nói như vậy, lần này cậu phải đồng ý trước tôi mới nói.

Long Đế cố chấp lắc đầu.

Hàn Sâm chớp mắt, cười híp mắt nhìn Long Đế nói ra:

- Ông cho rằng chỉ có ông biết vật này là gì à? Tôi vốn muốn cho ông một cơ hội, nhưng đáng tiếc ông lại khiến cho tôi rất thất vọng.

- Thôi đi, cậu biết đây là thứ gì, vậy cậu nói xem.

Long Đế cười lạnh nói.

Hàn Sâm nhìn Long Đế chậm rãi nói ra:

- Vật này là đến từ không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Long Đế nghe xong lập tức biến sắc, nhưng mà lập tức kịp phản ứng lại, lạnh giọng nói ra:

- Cậu cũng rất thông minh đấy, từ trong lời tôi vừa nói suy đoán ra đây không phải là đồ vật trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng cho dù cậu biết đây là đồ vật của không gian thứ tư Tí Hộ Sở cũng vô dụng, cậu vẫn không biết nó có tác dụng gì.

- Tôi như thế nào không biết, đây là đồ dùng để mở ra nghi thức tế thiên.

Hàn Sâm nói ra.

Long Đế lập tức lộ ra vẻ mặt khinh thường:

- Nếu như vậy cũng gọi là bí mật, hai chữ bí mật này cũng quá không đáng giá rồi.

- Vậy vật này có tác dụng gì?

Hàn Sâm hơi có chút ngạc nhiên hỏi.

- Cho tôi trứng sinh vật siêu cấp thần huyết thì tôi sẽ nói cho cậu biết.

Con mắt của Long Đế đều sắp kéo lên trên trán rồi.

Hàn Sâm cầm đồng tước lại nhìn một chút, nhưng vẫn không nhìn ra chỗ nào đặc biệt.

Nếu thật là bảo bối đến từ không gian thứ tư Tí Hộ Sở, Hàn Sâm tự nhiên không vứt bỏ được, nhưng mà mang theo trên người, chẳng may chân tướng Long Đế nói sẽ đưa tới mối họa, đó cũng không phải là chuyện mà Hàn Sâm mong muốn.

Cái gọi là quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, nếu không làm rõ ràng đây rốt cuộc là thứ gì, Hàn Sâm thật sự không dám mang theo trên người.

Cho dù hắn lợi hại thế nào đi nữa, cũng không thể một ngày hai mươi bốn giờ đều đề phòng, luôn luôn sẽ có lúc buông lỏng cảnh giác.

- Như vậy đi, tôi có thể đồng ý cho ông trứng sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng mà lời ông nói phải có giá trị, nếu như không có giá trị, tôi có thể cho ông thì cũng có thể hủy diệt, ông phải suy nghĩ cho kỹ mới được.

Hàn Sâm nhìn Long Đế chậm rãi nói ra.

- Tôi cam đoan sau khi cậu nghe xong sẽ không hối hận với cuộc giao dịch này, hiện tại tôi cần một thân thể, đổi thành trước kia, đừng nói là một quả trứng, cho dù cầm mười quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết đổi với tôi, bản Đại Đế cũng không thèm nhìn cậu đâu.

Long Đế không chút do dự, tựa hồ tràn đầy tin tưởng.

- Được, tôi rất thích người có tự tin, tôi đồng ý với ông, nhưng mà hiện tại quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết này không ở bên cạnh tôi, chỉ có thể đợi sau khi trở lại Tí Hộ Sở mới có thể cho ông, ông nói trước một chút xem, đây là vật gì.

Hàn Sâm nói ra.

Long Đế trầm ngâm một chút, mở miệng nói ra:

- Được rồi, tôi có thể nói trước cho cậu biết, thứ này đúng là vật của không gian thứ tư Tí Hộ Sở, cậu cũng biết một chút về Bán Thần đi, vậy cậu có nghe nói tới gen Bán Thần hay chưa?

- Ông nói cái đồng tước này là gen Bán Thần?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn đồng tước trong tay.

Gen Bán Thần nghe giống như là thần gen, nhưng mà đó cũng không phải khái niệm của đồ vật kia, cách gọi chuẩn xác hơn của Bán thần gen là "Bán Thần Gen Hạch".

Đó là một loại gen chỉ có Bán Thần mới có, rất khác với gen biến dị, thần gen, thậm chí là siêu cấp thần gen, nếu như nói siêu cấp thần gen các loại là từng cái chỉ lệnh, như vậy Bán Thần Gen Hạch chính là dùng vô số chỉ lệnh biên tập thành một chương trình có công năng mạnh mẽ.

Trình độ tiến hóa của gen hạch, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến thực lực mạnh yếu của Bán Thần.

Cụ thể như thế nào thì Hàn Sâm cũng không hiểu rất rõ, Bán Thần Gen Hạch là bí mật của mỗi Bán Thần, sẽ không dễ dàng tiết lộ.

Hàn Sâm cũng chỉ là từ chỗ Kỷ gia nghe nói một chút chuyện về Bán Thần Gen Hạch, còn không hiểu rõ ràng.

- Đúng vậy, đây chính là một cái gen hạch mà sinh vật Bán Thần dựng dục ra, cậu lấy được đồ vật này ở đâu? Thứ này ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở cơ hồ cực kỳ hiếm thấy.

Long Đế cũng có chút tò mò nhìn Hàn Sâm hỏi.

Chương 1260: Gặp Lại

Hàn Sâm nói kỹ càng quá trình mình đạt được đồng tước cùng chuyện tiến vào tế đàn kia một lần.

Sau khi Long Đế nghe xong sắc mặt biến đổi bất định, hồi lâu mới lên tiếng:

- Vậy thì hỏng bét, nếu như tôi đoán không lầm, cái đồng tước này thực sự không phải là Bán Thần Gen Hạch do Huyết Hà Chi Chủ dựng dục, mà là từ không gian thứ tư Tí Hộ Sở rơi xuống.

- Vì sao lại không phải là Bán Thần Gen Hạch của Huyết Hà Chi Chủ?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Long Đế hỏi.

Cái đồng tước này rõ ràng mở ra tế đàn của Huyết Hà Chi Chủ lưu lại, làm sao có thể không phải là đồ vật của Huyết Hà Chi Chủ được?

Long Đế trầm ngâm nói:

- Huyết Hà Chi Chủ muốn hình thành Bán Thần Gen Hạch, vậy cũng chỉ có thể là sau khi phá Thần Môn leo lên Thiên Giai, nếu y muốn thai nghén thành Bán Thần Gen Hạch ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, vậy cũng chỉ có thể có một loại khả năng, đó là lúc y ở trên bậc Thiên Giai thứ mười ngưng tụ ra Bán Thần Gen Hạch, không biết vì nguyên nhân gì mà ngoài ý muốn bỏ mình, nhưng mà Bán Thần Gen Hạch cũng đã ngưng tụ thành công, như thế mới có thể lưu lại Bán Thần Gen Hạch.

- Làm sao ông có thể xác định được Huyết Hà Chi Chủ chưa chết?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Nếu như Huyết Hà Chi Chủ đã chết, làm sao cậu có thể ngưng tụ ra tế đàn của nó? Cái gọi là nghi thức tế thiên, chính là nghi thức triệu hoán Bán Thần phủ xuống. Đã tế đàn kia có thể phát động, nói lên rằng Bán Thần mà cậu triệu hoán vẫn còn sống, nếu không tế đàn căn bản không thể xuất hiện.

Long Đế nói rất khẳng định nói.

- Vậy thì càng không đúng, nếu như nghi thức tế thiên là nghi thức triệu hoán Bán Thần phủ xuống, như vậy lúc tôi sử dụng cái đồng tước này, nó triệu hoán ra phải là Bán Thần thai nghén ra nó chứ, nếu như nó không phải

là do Huyết Hà Chi Chủ dựng dục ra, như vậy làm sao lại triệu hồi ra tế đàn của Huyết Hà Chi Chủ được?

Hàn Sâm cau mày nói.

- Đây chính là chỗ không xong, Huyết Hà Chi Chủ vẫn còn, cái đồng tước này chắc chắn sẽ không phải là gen hạch do nó dựng dục ra, nhưng mà nó lại có thể mở ra tế đàn của Huyết Hà Chi Chủ, lại thiếu chút nữa triệu hồi Huyết Hà Chi Chủ ra, nếu như không phải là bởi vì không có tế phẩm, hoặc nói đúng hơn là tế phẩm cậu đã phá hư hết tế đàn, Huyết Hà Chi Chủ phủ xuống rồi, khả năng tôi có thể nghĩ tới cũng chỉ có một. . .

Long Đế nói đến đây, sắc mặt không khỏi biến đổi.

- Là khả năng gì?

Hàn Sâm nhìn Long Đế hỏi.

- Bản thân cái đồng tước này có được năng lực triệu hoán Bán Thần khác, chúng ta hiện tại không biết nó sẽ bị khởi động ở dưới tình huống nào, cũng không biết tiếp theo nó sẽ triệu hồi ra Bán Thần dạng gì, thứ này thật sự quá nguy hiểm.

Long Đế nói ra.

Hàn Sâm lại không cho là đúng, cái tế đàn kia cũng chẳng có gì ghê gớm cả, ba bức tượng đá đều bị hắn đập nát, còn lấy được ba khối gen chiến đấu tinh hoa của Huyết Hà Chi Chủ.

- Đúng rồi, nếu như Bán Thần thực sự được triệu hoán buông xuống, bọn họ có thể làm được gì chứ?

Hàn Sâm có chút nghĩ không thông, những Bán Thần đó buông xuống không gian thứ ba Tí Hộ Sở để làm gì.

Bọn họ đã trở thành Bán Thần, không gian thứ ba Tí Hộ Sở đối với bọn họ, cũng đã xem như mảnh đất không sạch sẽ, về tới đây thì có ích lợi gì chứ?

- Đây là bí mật quan trọng nhất, chờ sau khi cậu cho tôi quả trứng sinh vật siêu cấp thần huyết kia, tôi sẽ nói cho cậu biết, hơn nữa cam đoan sẽ không làm cậu thất vọng.

Long Đế lại không chịu nói thêm nữa.

Hàn Sâm không thể làm gì, chỉ có thể trước hết để cho Long Đế trở về trong long huyết ban chỉ.

Hàn Sâm bay đến chỗ cao một lần nữa dò xét địa hình bốn phía, muốn biết rõ ràng ở đây đến cùng là địa phương nào.

Phía đông là khu vực đồi núi liên miên chập chùng, mà liếc tới phía tây, lại thấy được một ít dòng sông cùng bụi gai sinh trưởng, Hàn Sâm liền bay tới phía tây.

Sau khi bay một đoạn không xa, sắc mặt của Hàn Sâm càng ngày càng cổ quái, thuỷ vực này hắn càng nhìn càng nhìn quen mắt, rất giống mảnh thuỷ vực mà hắn gặp được Đèn Lồng Phi Ngư Vương kia.

Bên trong dòng sông phía dưới, ngẫu nhiên có vài con Đèn Lồng Phi Ngư nhảy ra khỏi mặt nước, khiến cho Hàn Sâm càng thêm xác định, nơi này chính là mảnh thuỷ vực kia.

- Như vậy cũng tốt, đến lúc đó mình không cần lại chạy tới, cũng tiện đi xem con Ngư Vương kia, bọn Quỷ Dạ Xoa muốn có ý định với Ngư Vương cùng cây tử đằng kia, mình qua bên kia mai phục trước cũng tốt, đến lúc đó còn có thể giúp Ngư Vương một tay.

Hàn Sâm nghĩ đến liền hướng thượng du bay đi, trên đường đi đều chú ý đến bên trong đường sông, nhìn xem có thể đụng phải con Ngư Vương kia hay không.

Kết quả là đã bay vài trăm dặm, vẫn không nhìn thấy Ngư Vương, nhưng lại để cho Hàn Sâm nhìn thấy một Tí Hộ Sở ở bên cạnh bờ sông.

Tí Hộ Sở này nhìn có vẻ cũng không phải là Tí Hộ Sở cao cấp, tối đa cũng chỉ là Tí Hộ Sở quý tộc mà thôi, là một tòa thành rất nhỏ.

Hàn Sâm có ý định ở bên trong nghỉ ngơi một chút, thuận tiện đánh xuống Tí Hộ Sở, cho dù hắn không chiếm dụng chỗ này, không có Dị Linh, nếu như có nhân loại truyền tống tới cũng sẽ không bị áp bách.

Thế nhưng mà sau khi tiến vào Tí Hộ Sở, Hàn Sâm lại nao nao, đây lại là một Tí Hộ Sở bỏ hoang, bên trong căn bản không có Dị Linh cùng dị sinh vật.

Toàn bộ Tí Hộ Sở cũng chỉ có một cái Truyền Tống Trận bên trong Thần Điện Dị Linh, hơn nữa vẫn còn hoàn hảo.

Hàn Sâm thông qua Truyền Tống Trận trở về Liên Minh một chuyến, ở nhà nghỉ ngơi một ngày, cùng Kỷ Yên Nhiên tiểu biệt thắng tân hôn một lần, sáng sớm hôm sau mới lại tiến vào trong Tí Hộ Sở.

Từ trong tay tiểu thiên sứ nhận lại đồ đạc của mình, lúc này Hàn Sâm đang chuẩn bị tiếp tục đi tiếp, lại đột nhiên nhìn thấy Truyền Tống Trận sáng lên.

- Có người truyền tống vào Tí Hộ Sở, bên trong Tí Hộ Sở này còn có nhân loại?

Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, nhìn tới vị trí Truyền Tống Trận, muốn nhìn một chút xem là ai ở chỗ này.

Nếu như không phải là cừu địch, hắn cũng không ngại giúp đối phương một tay, cùng là nhân loại, có thể giúp cho đối phương khá hơn một chút, cũng không phải là chuyện xấu gì.

Mắt thấy không gian trong Truyền Tống Trận vặn vẹo, rất nhanh một thân ảnh đã xuất hiện ở bên trong Truyền Tống Trận.

Đường cong vô cùng duyên dáng, đùi ngọc thon dài, có lồi có lõm, thoạt nhìn tựa hồ là một cô gái có vóc người rất tốt, ánh mắt của Hàn Sâm chậm rãi dời lên bên trên, lúc hắn nhìn thấy mặt của cô gái kia, lập tức kinh ngạc há to miệng, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Mà cô gái vừa mới truyền tống vào tới kia, sau khi thấy được Hàn Sâm, cũng há to miệng, khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi, sợ hãi lẫn vui

mừng đan vào nhau.

- Là cậu/cô?

Hai người cơ hồ là đồng thời kêu thành tiếng.

Hàn Sâm đương nhiên là nhận ra cô gái này, hơn nữa trước đó không lâu còn mới gặp cô ta ở trên Internet, đúng là Tần gia Tần Huyên.

- CMN, sẽ không thật sự trùng hợp như vậy chứ?

Hàn Sâm nhìn Tần Huyên, đến hiện tại vẫn còn có chút không thể tin được vậy mà sẽ có chuyện trùng hợp như vậy, không gian thứ ba Tí Hộ Sở lớn như thế, hắn ngẫu nhiên đến một Tí Hộ Sở nho nhỏ, vậy mà liền gặp phải Tần Huyên mới đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

- Có vẻ là vận may của tôi rất không tệ, vậy mà vừa đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã gặp được cậu, về sau tôi sẽ phải ôm bắp đùi của cậu rồi.

Tần Huyên cười tủm tỉm đi ra ngoài Truyền Tống Trận.

- Không có vấn đề, bắp đùi của tôi lúc nào cũng chìa ra cho Tần đội trưởng, tùy tiện ôm.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Tần Huyên đang định nói thêm cái gì, lại đột nhiên nghe thấy ở bên ngoài truyền đến âm thanh ầm ầm, giống như vạn mã lao nhanh, sắc mặt của Hàn Sâm biến hóa, bay ra ngoài Thần Điện Dị Linh lên trên bầu trời xem xét bên ngoài.

Chỉ thấy dị sinh vật giống như nước thủy triều đều từ trong lòng sông leo ra, giống như là bị cái gì làm cho kinh hãi vậy, đã có rất nhiều dị sinh vật vọt vào bên trong Tí Hộ Sở.

Chương 1261: Ngư Vương Lại Xuất Hiện

Trên mặt sông, có hàng triệu con cá bay vọt ra khỏi mặt nước, từ hạ du hướng về thượng du bay vút lên.

- Xem ra Ngư Vương thật sự đã đi đấu với cây tử đằng kia rồi.

Hàn Sâm nhìn thấy thế trong lòng cả kinh, nhìn lại phía con sông lớn, chỉ thấy hơn mười dặm trên thượng du có một con cá lớn đi ngược dòng, thỉnh thoảng nhảy ra khỏi mặt nước, uốn lượn ở bên trên bầu trời, vảy màu vàng óng ở dưới thái dương lòe lòe phát quang, đúng là Đèn Lồng Phi Ngư Vương mà Hàn Sâm đã gặp trước đây.

Nguyên bản Hàn Sâm còn muốn tìm thời gian đưa Tần Huyên đi tới một chỗ an toàn trước, nhưng hiện tại lại không có thời gian rồi, triệu hồi ra Kim Mao Hống, kéo Tần Huyên cùng một chỗ lên trên lưng của Kim Mao Hống, liền truy đuổi theo con Ngư Vương kia.

- Ở đây xảy ra chuyện gì thế?

Tần Huyên vừa mới tiến vào trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở lần đầu tiên, nhìn thấy tình cảnh vạn thú lao nhanh như thế này, không khỏi có chút kinh nghi.

Dị thú như thủy triều thoát khỏi sông lớn, còn có số lượng không thể tính toán cá bay đang bay múa ở bên trên bầu trời, mang theo từng đạo ánh sáng màu vàng, tình cảnh thực sự quá kinh người.

- Con Ngư Vương kia tranh đấu với một thứ cực kỳ mạnh mẽ, chúng ta cùng qua đi xem một chút, cũng có thể nhặt được món hời.

Hàn Sâm đơn giản đáp.

- Tôi đi theo sẽ có vướng víu gì hay không? Bằng không tôi truyền tống về Liên Minh trước đi?

Tần Huyên biết Hàn Sâm cực kỳ mạnh mẽ, có thể nói là nhân loại mạnh mẽ nhất ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng mà cô mới vừa vặn tấn chức tới, tranh đấu với sinh vật bình thường đều chưa chắc có thể thắng, tình cảnh lớn như vậy, cô sợ sẽ liên lụy tới Hàn Sâm.

- Không có việc gì, chúng ta chỉ ở xa xa nhìn xem, tìm một cơ hội chiếm tiện nghi.

Hàn Sâm cười một cái nói.

Hiện tại ở chỗ này đang bạo loạn, để một mình Tần Huyên ở bên trong Tí Hộ Sở đó chẳng khác gì đi chịu chết, mặc dù có thể để cho cô truyền tống trở về Liên Minh, nhưng mà Hàn Sâm cũng không xác định được mình lúc nào mới có thể trở về, liền dứt khoát mang theo cô cùng đi.

Hơn nữa cũng sợ làm hỏng những dị sinh vật bạo loạn kia Truyền Tống Trận, sau này Tần Huyên một lần nữa truyền tống đi vào, cũng không biết là sẽ bị ngẫu nhiên đưa đến nơi nào.

Dù sao Hàn Sâm cũng chỉ có ý định âm thầm tiềm phục, chờ Quỷ Dạ Xoa cùng Huyết Hà Đế Quân đi tới, mang theo cô cũng không có chuyện gì, đến lúc đó không cho Tần Huyên đi ra là được.

Bảo Nhi muốn chạy tới chơi cùng những con cá bay kia, nhưng lại bị Hàn Sâm bắt được.

Hiện tại còn không biết Quỷ Dạ Xoa cùng Huyết Hà Đế Quân ở chỗ nào, thực muốn ngồi trên lưng Phi Ngư Vương, còn không phải là mới liếc qua đã bị người ra nhìn thấy, đến lúc đó làm sao kiếm chác được gì.

Ở xa xa đi theo Phi Ngư Vương, cũng may hiện tại Phi Ngư Vương còn bơi rất chậm, hẳn là khoảng cách tới hồ lớn cùng ngọn núi kia rất xa.

Vô số cá bay đuổi theo Ngư Vương, tình cảnh kia hùng vĩ không có cách nào hình dung.

Kim Mao Hống ở bên cạnh bờ trong vùng núi non trùng điệp chạy vội, nhưng mà trên lưng lại vô cùng vững vàng, không có chút xóc nảy nào.

Đang chạy băng băng, đột nhiên nhìn thấy ở bên cạnh bờ có một con dị sinh vật dài mười mấy trượng bò lổm ngổm, trông giống như là cá sấu, nhìn thấy Kim Mao Hống đang điên cuồng chạy tới, vậy mà há miệng rộng ra, muốn một ngụm nuốt Kim Mao Hống tính cả bọn Hàn Sâm vào.

Hàn Sâm thấy hình dáng con quái vật khổng lồ kia cực kỳ xấu xí, trên người là lân giáp u cục nặng nề giống như là kim loại, trong miệng mọc đầy hàm răng giống như dao găm, trên sống lưng mọc ra hai hàng gai xương, đỉnh đầu có một vòng gai xương giống như là vương miện.

Chỉ là từ khí thế của quái vật kia nhìn lại, có thể khẳng định nó là sinh vật siêu cấp thần huyết không thể nghi ngờ.

Bên trong miệng rộng kia của nó tạo thành một cái lỗ đen tựa như vực sâu, mang theo lực hút vô cùng mạnh mẽ, giống như muốn trực tiếp hút bọn Hàn Sâm vào trong miệng.

Không đợi Hàn Sâm ra lệnh, Kim Mao Hống liền nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân lông vàng sáng lạn, hình thể mau chóng phồng lớn, trong nháy mắt đã giống như là một con cự thú chèo chống thiên địa.

Nguyên bản con dị thú kia có vẻ vô cùng to lớn, lúc này ở trước mặt Kim Mao Hống lại giống như là một con thạch sùng bé nhỏ, bị Kim Mao Hống một cước dẫm nát ở dưới móng vuốt, lập tức hét thảm một tiếng.

Hiện tại Kim Mao Hống đã mở ra bảy đạo khóa gen, đã đuổi kịp Hàn Sâm, mặc dù Hàn Sâm cho nó ăn không ít thịt sinh vật siêu cấp thần huyết và sinh mệnh thủy châu, nhưng mà tốc độ phát triển của nó vẫn khiến cho Hàn Sâm hết sức giật mình.

Hiện tại Kim Mao Hống mở ra khóa gen đã ngang hàng với Động Huyền Kinh của Hàn Sâm, năng lực của nó tương tự như lúc ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, vẫn chỉ là có thể khiến cho hình thể biến lớn.

Nhưng mà hiện tại Kim Mao Hống biến thành càng lớn, thể trọng cùng lực lượng của nó cũng mạnh hơn, mở thêm một đạo khóa gen, thân thể càng lớn hơn.

Thể hình của Kim Mao Hống sau khi mở ra bảy đạo khóa gen rất lớn, khí lực cùng lực lượng mạnh mẽ, so với Hàn Sâm cũng mở ra bảy đạo khóa gen đều mạnh hơn không ít.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không quá mức kinh ngạc, Kim Mao Hống tựa hồ một mực có chút khác biệt, sinh vật ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, bình thường đều không có năng lực gì, chỉ là thân thể mạnh hơn một chút mà thôi.

Thế nhưng mà Kim Mao Hống lại có thể biến lớn nhỏ, chỉ một điểm này, đã khiến Hàn Sâm rất hoài nghi, đến cùng thì Kim Mao Hống có phải là sinh vật siêu cấp thần huyết thuần chính trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở hay không.

Hơn nữa sau khi tiểu thiên sứ ăn thịt Kim Mao Hống, vậy mà đã lấy được năng lực tiến hóa, chuyện này lại càng không tầm thường.

Nhưng mà hiện tại cũng đã khó có thể truy nguyên, Kim Mao Hống có thể tiếp tục trở nên mạnh mẽ, đối với Hàn Sâm tự nhiên là một chuyện tốt.

Kim Mao Hống mở ra bảy đạo khóa gen, dựa vào một thân cường lực, vậy mà cùng sinh vật siêu cấp thần huyết mở ra chín đạo khóa gen kia chiến khó phân thắng bại.

Miệng rộng của con dị thú kia tựa hồ có thể nuốt cắn tất cả, nhưng mà hình thể của Kim Mao Hống thật sự là quá lớn, nó cắn lên trên người Kim Mao Hống, Kim Mao Hống cũng chỉ giống như là bị một con mèo nhỏ cắn một cái, mặc dù sẽ bị thương, nhưng cũng không có gì đáng lo ngại.

Nhưng mà dù sao thì Kim Mao Hống vẫn kém một chút, bảy đạo khóa gen muốn rung chuyển chín đạo khóa gen thì vẫn có chút khó khăn, cũng chỉ có thể tạo thành một ít vết thương nhẹ cho con dị thú kia mà thôi.

Dù vậy đã đủ để cho người ta cảm thấy kinh ngạc, phải biết Kim Mao Hống chỉ là thú hồn tọa kỵ, thú hồn tọa kỵ bình thường tối đa cũng chỉ có thể xông đụng một cái mà thôi, căn bản không có năng lực chiến đấu chân chính.

Kim Mao Hống có thể dùng yếu chiến mạnh, đại chiến với sinh vật siêu cấp thần huyết, chuyện này thực sự đã có chút khiến người ta giật mình rồi.

Lúc này Tần Huyên càng thêm giật mình, cảm thụ được lực lượng kinh khủng của lần đụng độ kia, giống như là núi cao đang va chạm, chỉ là va chạm sinh ra dư chấn, cũng đã khiến cho cô ta khó có thể chịu đựng.

- Dị sinh vật ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều mạnh mẽ như thế sao?

Tần Huyên thật không ngờ tùy tiện gặp gỡ một con dị sinh vật lại chính là sinh vật siêu cấp thần huyết, trong lòng vô cùng chấn động.

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, đem Kim Mao Hống thu hồi đang chiến đấu với dị thú vào trong Hồn Hải, cũng không phải là Kim Mao Hống không địch lại dị thú, mà là hình thể to lớn này của Kim Mao Hống thật sự quá bắt mắt, Hàn Sâm không biết lúc nào Quỷ Dạ Xoa cùng Huyết Hà Đế Quân sẽ đến, sợ bị bọn họ nhìn thấy.

Không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp gọi tiểu thiên sứ cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra.

Lôi điện quầng sáng màu xanh da trời dưới chân Kỵ Sĩ Phản Nghịch triển khai, đồng thời với làm dị thú suy yếu, cũng tăng cường bản thân và tiểu thiên sứ.

Tiểu thiên sứ trực tiếp vung kiếm chém về phía dị thú, một kiếm để lại một vết thương dài đến mấy thước ở trên người dị thú, máu tươi giống như là nước lũ tuôn ra.

Dị thú ngửa đầu lên kêu thảm thiết, Kỵ Sĩ Phản Nghịch lại bồi một cú đấm móc, trực tiếp đánh vào cằm của nó, khiến cho thân thể cao lớn của nó đều bay lên.

Tiểu thiên sứ thật nhanh bay lên hiện ra bên cạnh dị thú kia, thiên sứ đại kiếm trong tay lấp loé không ngừng, trong nháy mắt đã chém dị thú thành vài khúc.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Thâm Uyên Cự Thú, đạt được thú hồn Thâm Uyên Cự Thú, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm lập tức mừng như điên, không thể tưởng được vậy mà lại lấy được một cái thú hồn siêu cấp thần huyết.

Chương 1262: Lại Được Thú Hồn

Lúc trong lòng Hàn Sâm đang vui mừng, tiểu thiên sứ đã bắt được gen sinh mệnh tinh hoa sau khi Thâm Uyên Cự Thú tiêu biến lưu lại, bay trở về bên cạnh Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiếp nhận gen sinh mệnh tinh hoa, liền thu hồi tiểu thiên sứ cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch về.

- Vận khí không tệ, vậy mà đạt được thú hồn rồi.

Hàn Sâm thu hồi gen sinh mệnh tinh hoa, cười nói với Tần Huyên ở bên cạnh.

Thế nhưng mà Tần Huyên lại lộ ra vẻ mặt phức tạp nhìn Hàn Sâm, lúc trước cô ta chỉ đoán đó là sinh vật thần huyết, nhưng khi nhìn thấy gen sinh mệnh tinh hoa, Tần Huyên lập tức đã biết đó chính là sinh vật siêu cấp thần huyết.

Một con sinh vật siêu cấp thần huyết lại dễ dàng bị Hàn Sâm chém giết như thế, chuyện này quá khó tin rồi.

Phải biết rằng hiện tại mặc dù nhân loại đã thu hoạch được siêu cấp thần gen, nhưng mà muốn săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết vẫn là chuyện

cực kỳ khó khăn, đừng nói là không gian thứ ba Tí Hộ Sở, coi như là ở trong không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cũng phải vây công mới có thể săn giết.

Ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, càng chưa từng nghe nói tới chuyện có người săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, mà Hàn Sâm lại có thể tùy tiện chém giết một con, thậm chí chính hắn cũng không hề động thủ, chỉ là thú hồn đã đủ giúp hắn thu phục rồi.

Nghĩ đến thú hồn, Tần Huyên lại nghĩ tới, vừa rồi bọn họ cưỡi con thú hồn tọa kỵ kia, vậy mà cũng có thể đấu bất phân thắng bại với sinh vật siêu cấp thần huyết.

Tần Huyên nhìn Hàn Sâm than nhẹ một tiếng:

- Hiện tại rốt cuộc tôi đã hiểu, vì sao cậu có thể đánh hạ được Tí Hộ Sở Đại Đế, thực lực của cậu đã xa xa vượt qua trình độ của người trong Liên Minh rồi.

Hàn Sâm cười nói:

- Chuyện này cũng không có gì cả, chờ gen của cô nhiều lên, mở ra khóa gen nhiều hơn, lấy được nhiều thú hồn, đối với cô mà nói thì đây cũng là chuyện rất đơn giản thôi.

Tần Huyên lại chỉ lắc đầu không nói thêm gì nữa, mặc dù đã sớm biết Hàn Sâm rất mạnh, nhưng mà tận mắt thấy thấy hắn mạnh mẽ như vậy, cô vẫn có rất nhiều cảm xúc.

Nhớ năm đó ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở, Hàn Sâm còn là một con gà khẩn trương đến mức liền dị sinh vật cùng nhân loại biến thân đều không phân biệt rõ, mà Tần Huyên lúc đó đã là chúa tể một phương bên trong Tí Hộ Sở.

Lúc này mới qua bao nhiêu năm, Tần Huyên lại phát hiện ra mình đã hoàn toàn không theo kịp bước chân của Hàn Sâm nữa rồi, người đàn ông này đi thật sự quá nhanh quá xa.

Nghĩ đến chuyện năm đó, Tần Huyên theo bản năng sờ lên cái mông của mình, trên mặt hơi đỏ lên.

Hàn Sâm tự nhiên không biết Tần Huyên đang suy nghĩ gì, hắn nói với Tần Huyên nói ra:

- Theo tôi được biết, có Dị Linh mạnh mẽ đang dòm ngó Ngư Vương, chúng ta vẫn lặng lẽ đi vòng đi, miễn bị những Dị Linh đó phát hiện ra.

- Đây là địa bàn của cậu, tất cả mọi chuyện cậu tự tính toán đi.

Tần Huyên phục hồi lại tinh thần nhìn Hàn Sâm nói ra.

Hàn Sâm mang theo Tần Huyên rời khỏi đường sông đi vòng về phía ngọn núi có hồ lớn, miễn bị bọn Quỷ Dạ Xoa nhìn thấy.

Trên đường Hàn Sâm giết mấy con sinh vật thần huyết cho Tần Huyên ăn, để cho cô bổ sung thêm một ít thần gen, tiện tăng cường một ít thể chất.

Về phần siêu cấp thần gen, về sau chậm rãi bổ sung là được, chỉ là thịt của sinh vật thần huyết cũng đã ăn không hết rồi, hiện tại không cần phải đi ăn thịt của những dị sinh vật cấp thấp đó.

Thấy Hàn Sâm tiện tay diệt sát sinh vật thần huyết, trong lòng Tần Huyên càng thêm bùi ngùi:

- Người đàn ông này đã phát triển đến trình độ khiến cho mình chỉ có thể ngưỡng vọng, mình nhất định phải càng thêm cố gắng mới được, nếu không chỉ sợ liền bóng lưng của hắn đều không nhìn thấy.

Trên đường đi vừa giết vừa ăn, khiến cho thần gen của Tần Huyên tăng lên nhanh chóng, mặc dù là lúc ở trong không gian thứ nhất của Tí Hộ Sở cùng không gian thứ hai Tí Hộ Sở, có cao thủ trong gia tộc giúp đỡ, Tần Huyên cũng chưa từng thể nghiệm qua tốc độ thu hoạch gen như vậy, thu hoạch thần gen quả thực đơn giản giống như là hô hấp uống nước vậy.

Hơn nữa Hàn Sâm lại cho Tần Huyên một ít thú hồn biến dị và thú hồn thần huyết không dùng được, để cho chính Tần Huyên cũng có thể thử săn giết dị sinh vật.

Chỉ là sau khi nhìn Hàn Sâm săn giết dị sinh vật cao cấp, chính Tần Huyên lại đi săn giết dị sinh vật cấp thấp, mặc dù rất cố gắng săn giết, cũng có biểu hiện rất không tệ, nhưng như thế nào cũng có cảm giác thành tựu.

Hàn Sâm ở trên đường luyện hóa gen sinh mệnh tinh hoa của Thâm Uyên Cự Thú xong, thêm gen sinh mệnh tinh hoa của Băng Lang Thần lúc trước, khiến cho siêu cấp thần gen của Hàn Sâm đã cao tới 81 điểm, viên mãn đã dễ như trở bàn tay.

Mặc dù còn chưa viên mãn, nhưng mà khí lực của Hàn Sâm đã không khác gì sinh vật siêu cấp thần huyết, thậm chí so với sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường còn mạnh hơn một chút.

Tiếc nuối duy nhất là tốc độ tu luyện Động Huyền Kinh không theo kịp tốc độ cường hóa thân thể, Động Huyền Kinh mở ra khóa gen càng về sau lại càng khó.

Hàn Sâm thật sự rất bội phục đối với Động Huyền Tử, hắn có được khí lực mạnh như vậy, tu luyện Động Huyền Kinh đã khó khăn như thế này, Động Huyền Tử ở dưới tình huống không có Tí Hộ Sở, lại có thể tu luyện tới cảnh giới phá toái hư không, quả thực đã không thể dùng thiên tài để hình dung, đó chính là quái vật trong quái vật rồi.

Nguyên bản Hàn Sâm còn có chút đắc ý với thiên phú cùng năng lực học tập của mình, nhưng mà mỗi khi nghĩ đến Động Huyền Tử, liền cảm thấy có chút đần độn vô vị, một chút thiên phú kia so sánh với Động Huyền Tử, thật sự không là cái gì cả.

Nhưng mà mặc kệ là khoa học hay là tu luyện, kẻ thành công phần lớn đều là người đứng ở trên vai người khổng lồ, mới có thể đi càng cao càng xa, hiện tại Hàn Sâm cũng là đứng ở trên vai tiền nhân ngắm nhìn bầu trời, để cho mình cách tinh không gần thêm một chút, tìm kiếm con đường lên trời thuộc về hắn.

Trên đường đi không tiếp tục đụng phải sinh vật siêu cấp thần huyết, mặc dù Hàn Sâm có lòng muốn bổ sung siêu cấp thần gen viên mãn, nhưng cũng chỉ có thể đợi chờ cơ hội khác tới.

Một lần nữa nhìn thấy ngọn núi lớn trong mây kia đã là nửa tháng sau, chỉ thấy thác nước giống như Ngân Long từ trên đám mây chảy xuôi xuống, vẫn tráng lệ hùng hồn như cũ.

Bởi vì Hàn Sâm là chạy đường vòng mà tới, lúc Hàn Sâm đến gần hồ lớn, Ngư Vương còn chưa có xuất hiện, đoán chừng hiện tại còn đang trên đường.

Ngay từ đầu Hàn Sâm không dám tiếp cận hồ lớn, chỉ là ở phía xa tìm một cái sơn động bí ẩn để ẩn thân.

Chờ màn đêm buông xuống, mới một thân một mình phủ thêm Dạ Chi Áo Choàng hướng về hồ lớn, tìm một vòng xung quanh hồ lớn, hy vọng có thể phát hiện ra tung tích của bọn Quỷ Dạ Xoa.

Không biết là do bọn Quỷ Dạ Xoa còn chưa tới, hay là bọn họ giấu quá kỹ, Hàn Sâm ở bên trong dãy núi xung quanh tìm suốt cả đêm, cũng không thấy bọn Quỷ Dạ Xoa.

Nhưng mà Hàn Sâm lại ngoài ý muốn phát hiện ra một con sinh vật siêu cấp thần huyết, con sinh vật siêu cấp thần huyết kia ở trong chỗ sâu ngay trong hồ lớn, sinh cơ kinh khủng tỏa ra liền hồ lớn kia đều không thể che giấu được, Hàn Sâm không cần Động Huyền Khí đã có thể rõ ràng cảm giác được.

- Kỳ quái, Ngư Vương còn chưa tới, trong hồ lớn này lại có sinh cơ khủng bố như vậy, chẳng lẽ có những sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu khác cũng đang có ý đồ với cây tử đằng, lại đến đây trước một bước?

Hàn Sâm dừng ở bên hồ lớn âm thầm suy tư.

Không dám đánh rắn động cỏ, Hàn Sâm tạm thời lui trở về sơn động trước, đợi bọn Ngư Vương cùng Quỷ Dạ Xoa đến.

Ở trong sơn động chờ đợi hai ngày, đêm hôm ấy đột nhiên nghe được ở phương hướng hồ lớn truyền đến một ít âm thanh cổ quái, giống như là tiếng nổ của đồ uống Tuyết Bích, hết sức thanh thúy dễ nghe.

Hàn Sâm lưu lại tiểu thiên sứ cùng Bảo Nhi bảo vệ Tần Huyên, bản thân phủ lên Dạ Chi Áo Choàng, hướng về phương hướng hồ lớn lặng lẽ đi tới, muốn nhìn một chút xem bên kia xảy ra chuyện gì.

Chương 1263: Dị Biến Trong Hồ

Hàn Sâm đã đến gần hồ lớn, đứng ở phía trên một ngọn núi, vị trí trung tâm hồ lớn hiện tại có bọt khí dày đặc nổi lên, gặp được không khí liền lập tức bạo tạc nổ tung, thật đúng là không hề khác gì âm thanh đồ uống có ga nổ mạnh.

- Chẳng lẽ là con sinh vật siêu cấp thần huyết ở đáy hồ kia xuất hiện rồi?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào những bọt khí bên trong hồ, trong lòng âm thầm suy đoán.

Bọt khí ở dưới hồ vẫn còn rất mãnh liệt, ngoại trừ những bọt khí này ra, lại không phát hiện ra bóng dáng của dị sinh vật đi ra.

Hàn Sâm xem trong chốc lát, phát hiện những bọt khí đó ngày càng nhiều, phạm vi cũng càng lúc càng rộng, không bao lâu sau, hơn phân nửa mặt hồ đều dâng lên bọt khí dày đặc, toàn bộ hồ giống như là một cái nồi đang sôi, thoạt nhìn hết sức quỷ dị.

- Kỳ quái, sinh vật siêu cấp thần huyết ở đáy hồ làm ra động tĩnh lớn như vậy đến cùng là muốn làm gì đây?

Trong lòng Hàn Sâm nghi hoặc nhìn hồ lớn.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm giác được bên hồ có một khối nham thạch cao hai, ba trượng bỗng nhiên nhúc nhích, ở trong Động Huyền Khí của hắn, động tĩnh kia hết sức rõ ràng.

Hàn Sâm ngưng mắt trông qua, chỉ thấy tảng nham thạch kia thật sự đang động, phía dưới giống như là có bánh xe di chuyển vậy, vậy mà đang trượt tới bên hồ.

Hàn Sâm giật mình nhìn tảng nham thạch kia, đó rõ ràng tựu là một khối nham thạch lớn, làm sao liền tự bắt đầu chuyển động rồi? Hơn nữa hắn ở đây bên cạnh tảng nham thạch này cũng không trông thấy những sinh vật khác.

Nham thạch một mực di động tới bên hồ, tốc độ di động không tính là nhanh, dùng mười mấy phút, đã di động đến cách hồ lớn chỉ còn một khoảng 2m, sau đó liền đứng ở chỗ đó.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát kỹ nơi nham thạch di động qua, vậy mà không nhìn thấy có dấu vết di động.

Tảng nham thạch kia có chiều cao hai ba trượng, chiều dài bốn năm trượng, rộng cũng khoảng hai ba trượng, trọng lượng hết sức kinh người, một khối nham thạch giống như núi nhỏ như vậy di động qua, vậy mà không có một chút dấu vết nào, giống như là bay qua vậy.

Lúc Hàn Sâm đang nghi hoặc, đột nhiên nhìn thấy trên mặt đá xuất hiện một cái hố, đường kính khoảng chừng một mét.

Cái lỗ này thật sự là đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn không có các loại đồ đạc như cửa đá, cũng không thấy đá vụn rơi xuống, thật giống như là ở trên mặt đá đột nhiên thiếu đi một khối vậy.

Rất nhanh, Hàn Sâm liền thấy một vật từ trong cái lỗ kia chui ra.

Đó là một con Thiềm Thừ lớn như cái đấu, toàn thân đỏ thẫm như máu, nhưng mà kỳ quái là trên người con Thiềm Thừ này không có mụn độc, ngược lại lại mọc đầy vảy.

Ở trên đỉnh đầu Thiềm Thừ đằng kia còn mọc ra một cái mào giống như là bình gốm, thoạt nhìn giống như là một con Thiềm Thừ mang một cái bình gốm đi tới bờ sông, trông tới rất quỷ dị.

- Con Thiềm Thừ kia muốn làm gì? Không phải là muốn đi tới bờ sông lấy nước đấy chứ?

Hàn Sâm nghĩ đến lại nhìn về phía nham thạch ở bờ sông một cái, phát hiện ra cái lỗ kia vậy mà không biết từ lúc nào đã không thấy rồi.

- Trong này nhất định có gì đó cổ quái.

Hàn Sâm liền nấp ở bên cạnh nhìn xem, nhìn xem đến cùng là con Thiềm Thừ kia muốn làm gì.

Khí tức trên thân Thiềm Thừ vô cùng khủng bố, không cần nhìn cũng biết là sinh vật siêu cấp thần huyết, đợi sau khi nó bò tới bên hồ, bình gốm màu máu trên đỉnh đầu đột nhiên mở ra một đường nhỏ.

Hàn Sâm nhìn thoáng vào trong cái khe kia, lập tức chỉ cảm thấy tê cả da đầu, chỉ thấy một đôi mắt màu đỏ ngòm cực kỳ âm lãnh tà ác nằm ở chỗ khe hở, giống như là đang nhìn hắn chằm chằm.

Nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm đã phục hồi lại tinh thần, hắn đang khoác lên Dạ Chi Áo Choàng, cặp mắt bên trong kia nhìn không thấy hắn mới đúng.

Cái nắp phía trên bình gốm màu máu dần dần bị cái gì đó đẩy ra, cặp mắt âm lãnh tà ác kia cũng càng ngày càng rõ ràng, sau đó liền thấy một cái đầu rắn xương trắng hình tam giác từ trong bình gốm chui ra.

Hàn Sâm nhìn trợn mắt há hốc mồm, mặc dù vật kia nhìn cũng giống như là một cái bình gốm, nhưng lại thật sự sinh trưởng ở trên đầu con Thiềm Thừ kia, như thế nào vậy mà bên trong lại chui ra một cái đầu rắn xương trắng được?

Cái đầu rắn kia chỉ còn lại xương trắng, ngay cả một chút da thịt cũng không có, cũng không giống như rắn bình thường có thể phun ra nuốt vào lưỡi rắn, chỉ có những cái răng nọc lóe ra ánh sáng lạnh lẽo quỷ dị, ở trong hốc mắt cũng trống không, thoạt nhìn hoàn toàn đỏ ngầu, hiện ra vẻ âm độc tàn bạo.

Sau khi đầu rắn chui đi ra, thân thể theo ra ngoài cũng đều là từng đoạn từng đoạn xương trắng, Hàn Sâm nhìn thấy thế âm thầm nhíu mày.

Một cái đầu rắn đã không chênh lệch nhiều so với cái bình gốm kia, nhưng mà thân rắn xương trắng chui ra ngoài sau đó cũng không hề nhỏ hơn đầu rắn, hơn nữa càng về sau càng to, lúc toàn bộ con rắng xương từ bên trong chui ra, thân đã dài vượt qua hai trượng, thật sự khó có thể tưởng tượng, cái bình gốm nho nhỏ kia, rốt cuộc làm như thế nào chứa được một con rắn xương lớn như vậy.

Sau khi bạch cốt xà chui ra, vây quanh con Thiềm Thừ màu máu vòng vo hai vòng, con Thiềm Thừ màu máu kia kêu lên hai tiếng đối với bạch cốt xà, lập tức chỉ thấy bạch cốt xà bò vào trong hồ.

Thân thể uốn lượn chui vào trong hồ nước, ở bên trong một mảnh bong bóng kia, bơi về phía vị trí trung tâm hồ nước.

Trong hồ nổi lên bong bóng dày đặc cũng không có tính tổn thương gì cả, bạch cốt xà du động ở trong đám bong bóng đằng kia cũng không bị tổn thương một chút nào.

Thiềm Thừ kêu vài tiếng vào trong hồ, tựa hồ là đang chỉ huy bạch cốt xà kia tiến lên, rất nhanh bạch cốt xà đã bơi đến khu vực trung tâm hồ lớn, sau đó chui xuống dưới, xem ra là đã lặn sâu vào trong nước.

- Xem ra bạch cốt xà kia hẳn là đang dò đường, Thiềm Thừ cũng muốn biết đến cùng trong hồ xảy ra chuyện gì, đây là ý nguyện của nó, hay là còn có những nhân vật khác nữa?

Hàn Sâm nhìn về phía tảng nham thạch ở bờ sông, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Đột nhiên, chỉ nghe thấy trong hồ truyền tới tiếng bọt khí nổ mạnh kịch liệt, Hàn Sâm vội vàng nhìn sang, chỉ thấy vị trí trung tâm hồ lớn bốc lên từng đợt sóng, từng mảng lớn bọt khí nổi lên.

Chỉ là sau một lúc, gợn sóng trong hồ đột nhiên ngừng lại, bọt khí bay lên cũng khôi phục lại trình độ bình thường.

PHỐC!

Con Thiềm Thừ kia lại há miệng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể thoáng cái đã trở nên uể oải hơn không ít, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, sợ hãi nhìn qua hồ lớn chậm rãi lui về phía sau.

Sau khi lui về phía sau mấy bước, Thiềm Thừ quay người đã định chạy tới chỗ nham thạch, nhưng mà ngay nháy mắt lúc nó xoay người, chỉ thấy một bóng đen từ trong hồ lớn chui ra, giống như quái mãng quấn lấy con Thiềm Thừ, mạnh mẽ kéo Thiềm Thừ vào trong hồ.

Ánh sáng màu máu trên người Thiềm Thừ tỏa ra, liều mạng muốn tránh thoát, móng vuốt dùng sức vồ vào trong lòng đất nham thạch, nhưng mà cái bóng đen quấn quanh nó kia lại có sức mạnh lớn khủng bố.

Móng vuốt Thiềm Thừ ở trên mặt nham thạch cày ra một cái rãnh sâu, nhưng vẫn bị đẩy vào trong hồ nước.

Giống như là ca nô ở trên mặt nước làm bắn lên sóng nước màu trắng, Thiềm Thừ ở trong hồ sau khi làm dấy lên một cơn sóng nước màu trắng, liền bị kéo vào chỗ sâu của hồ nước.

Sau đó liền thấy ở trên mặt hồ có một hồi gợn sóng bốc lên, sau một lát đột nhiên bình tĩnh trở lại, về sau liền thấy máu tươi bắn tung toé một vùng lớn dâng lên, nhuộm đỏ cả một mảng lớn hồ nước.

Trong lòng Hàn Sâm có chút kinh hãi, dù gì Thiềm Thừ màu máu cũng là một con sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng chỉ là trong nháy mắt liền không còn khí tức, không biết quái vật trong hồ kia đến cùng là tồn tại như thế nào, lại có thể dễ dàng săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy.

Chương 1264: Chết

Sau khi Thiềm Thừ bị lôi xuống nước, khối nham thạch kia lập tức lại bắt đầu chuyển động, chỉ là lúc này không phải là tới gần hồ nước, mà là muốn rời xa hồ lớn.

Nham thạch mới di động chưa được một mét, lại nhìn thấy bóng đen tựa như độc xà ở trong hồ cuốn ra, thoáng cái quấn lấy tảng nham thạch tựa như núi nhỏ kia, khiến cho nham thạch cũng không có cách nào di động nửa phần, ngược lại bị lôi kéo di động tới phía hồ lớn.

Bởi vì nham thạch như núi nhỏ tựa như cực kỳ nặng nề, bóng đen kia không thể lập tức kéo nham thạch vào trong hồ, cuối cùng Hàn Sâm đã nhìn rõ ràng rốt cuộc bóng đen là thứ gì.

Đó là một thứ to bằng cánh tay mọc đầy vảy màu vàng xanh nhạt, thoạt nhìn rất giống như là thân rắn, nhưng mà phần đỉnh lại có hình tròn, cũng không nhìn thấy đầu rắn.

Thứ đồ vật giống như rắn này từ trong hồ vươn ra, nhìn không ra đến cùng là dài bao nhiêu, bộ phận vươn ra đã có hai mươi mấy trượng, chỉ là vẫn không nhìn thấy phía dưới còn dài bao nhiêu.

Nham thạch bị quái vật giống như rắn kia quấn lấy lôi vào trong hồ, bản thân nham thạch kia tựa hồ cũng có một luồng lực lượng tỏa ra bên ngoài, nhưng lại không đánh lại quái xà, từng tấc bị kéo về phía hồ lớn, kéo ra một cái rãnh sâu ở trên mặt nham thạch.

Mắt thấy nham thạch đã bị kéo đến chỗ cách hồ lớn không đến 2m, đột nhiên chỉ nghe ầm ầm một tiếng, tảng đá lớn kia vậy mà đứng lên.

Là chân chính đứng lên, cũng không phải là dựng thẳng lên, khối nham thạch kia triển khai thân thể, vậy mà trở thành một Nham Thạch Cự Nhân, mà từ trong ngực Nham Thạch Cự Nhân lại chạy ra ngoài mấy thân ảnh.

- Quỷ Dạ Xoa cùng Huyết Hà Đế Quân! Thì ra bọn họ ẩn giấu ở đây, khó trách mình không tìm thấy bọn họ.

Hàn Sâm nhìn thấy nao nao, từ bên trong lao ra ngoài ba thân ảnh, một trong số các thân ảnh đó giống như là ác quỷ đúng là Quỷ Dạ Xoa, Dị Linh khác toàn thân mặc áo giáp màu đỏ ngòm chính là Huyết Hà Đế Quân.

Còn có một con quái hầu sáu tay cùng lao ra với Quỷ Dạ Xoa, ba người sau khi từ trong ngực Nham Thạch Cự Nhân xông ra ngoài liền liều mạng chạy

đi, chỉ có thân thể của Nham Thạch Cự Nhân bị quái vật giống như con rắn kia quấn lấy khó có thể chạy trốn.

Thế nhưng mà bọn Quỷ Dạ Xoa mới vừa động, liền thấy ở trong hồ lại có thêm mấy bóng đen nữa chui ra, dĩ nhiên là quái vật giống như loại đang trói Nham Thạch Cự Nhân lại.

Ba bóng đen cuốn về phía ba người bọn Quỷ Dạ Xoa, sau lưng Quỷ Dạ Xoa đột nhiên giang ra một đôi cánh Dạ Xoa, thân hình ở trên không trung quỷ dị xoay tròn, lập tức đã thoát khỏi quái vật kia cuốn tới.

Huyết Hà Đế Quân cùng Viên Hầu sáu tay cũng cùng thi triển thân pháp, tránh né quái vật truy kích bọn họ. Nhưng mà một giây sau, chỉ thấy trong hồ giống như là pháo hoa nổ tung, từng bóng đen phóng ra, cũng không biết đến cùng có bao nhiêu con quái vật mọc ra vảy đồng.

Sắc mặt bọn Quỷ Dạ Xoa đã sớm đại biến, Quỷ Dạ Xoa rút ra hai thanh dao găm Hắc Vũ chém tới những con quái vật kia, đôi đại kiếm sau lưng Huyết Hà Đế Quân cũng rút ra, vừa lui vừa chém tới những con quái vật đang cuốn tới.

Bóng kiếm kinh thiên chớp động, chém lên trên người quái vật, lại phát ra âm thanh kim loại va chạm, mang theo một dãy tia lửa, bọn Quỷ Dạ Xoa vậy mà chém không đứt những con quái vật vảy đồng đó.

Hai Đế Linh cùng hai con sinh vật siêu cấp thần huyết bị quái vật kia dây dưa, vậy mà trong lúc nhất thời cũng trốn không thoát, bốn phương tám hướng khắp nơi đều là quái vật từ trong hồ chui ra ngoài, khiến cho bọn họ mệt mỏi ứng phó.

Nham Thạch Cự Nhân đã bị quái vật quấn lấy kia, ban đầu còn có thể dựa vào lực lượng thân thể chống lại quái vật, không bị kéo vào trong hồ.

Thế nhưng mà trong nháy mắt lại có thật nhiều quái vật cuốn lên trên người nó, liền Nham Thạch Cự Nhân tựa như núi nhỏ cũng không ngăn cản nổi lực lượng như vậy, bị trói lấy kéo về phía hồ lớn.

Cho dù Nham Thạch Cự Nhân liều mạng giãy dụa, thân thể vẫn từng chút bị kéo vào trong hồ, ban đầu là chân, sau đó là thân thể, mắt thấy Nham Thạch Cự Nhân tuyệt vọng bị kéo vào trong hồ, trong lòng Hàn Sâm cũng khó tránh khỏi có chút kinh hãi.

- Quái vật kia rốt cuộc là thứ gì, thật không ngờ đáng sợ như vậy, liền bọn Quỷ Dạ Xoa cùng Huyết Hà Đế Quân cũng khó có thể dùng lực, may mà trước đó mình không tùy tiện tới gần hồ lớn, nếu không hiện tại thua thiệt chính là mình.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Xèo. . .xèo!

Quỷ Dạ Xoa cùng Huyết Hà Đế Quân còn có thể bằng vào một thân năng lực mạnh mẽ đối kháng với quái vật vảy đồng, con Viên Hầu sáu tay kia sơ ý một chút đã bị một quái vật quấn lấy cổ chân, bị mạnh mẽ kéo một phát té xuống mặt đất, sau đó lập tức bị đông đảo quái vật vảy đồng quấn lấy, vừa kêu thảm vừa bị kéo về phía hồ lớn.

Ánh sáng màu máu trong mắt Huyết Hà Đế Quân mạnh mẽ tỏa ra, vốn là muốn tới kiếm món hời, nhưng mà ai ngờ món lợi căn bản còn chưa nhìn thấy, toàn bộ ba con sinh vật siêu cấp thần huyết mà y mang tới đều đã bị lôi vào trong hồ lớn.

Huyết Hà Đế Quân cắn răng, đang chuẩn bị muốn liều mạng, đã thấy Quỷ Dạ Xoa mạnh mẽ giết tới đây, chém lui một con quái vật vảy đồng đang cuốn về phía Huyết Hà Đế Quân.

- Đế Quân, đi mau.

Quỷ Dạ Xoa quát to một tiếng, vừa định cùng Huyết Hà Đế Quân đào tẩu, nhưng mà một con quái vật vảy đồng đã quấn lấy cánh tay của y, khiến cho y khó có thể đào thoát, rất nhiều quái vật vảy đồng cùng nhau tiến lên, lập tức kéo Quỷ Dạ Xoa về phía hồ lớn.

Huyết Hà Đế Quân cảm kích liếc nhìn Quỷ Dạ Xoa sắp bị kéo vào trong hồ lớn, nhưng sau đó liền xoay người ngay lập tức bỏ đi, trong miệng phun ra

một ngụm máu tươi, hóa thành một luồng ánh sáng màu máu bay trốn, trong nháy mắt đã thoát ra vài trăm dặm, biến mất trong bóng đêm.

Mà Quỷ Dạ Xoa cũng bị kéo vào trong hồ lớn, trong hồ chỉ nổi lên mấy gợn sóng, sau đó liền không còn động tĩnh gì nữa.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn những con quái vật vảy đồng đó chui vào trong hồ, mặt hồ dần dần khôi phục lại bình tĩnh, trong lòng cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Tại sao Quỷ Dạ Xoa có thể làm một người quên mình cứu người khác, hơn nữa y chính là một trong bát ma tướng, thực lực chưa nói, kiến thức cùng năng lực bảo vệ tính mạng tuyệt đối là nhất lưu, làm sao có thể khinh địch bị kéo vào trong hồ như vậy.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, lại nghe thấy trong hồ kia có tiếng bọt khí nổ lớn, từ vị trí trung tâm hồ lớn, dần dần có một vật nổi lên.

Hàn Sâm nhìn kỹ, đồ vật từ trong hồ trồi lên giống như là một món đồ điêu khắc bằng đồng, bộ phận vừa nổi lên mặt nước, có điểm giống như là một cái bình phong khắc hoa bằng đồng.

Thế nhưng mà theo vật kia dần dần nổi lên, Hàn Sâm mới kinh ngạc phát hiện ra, đó dĩ nhiên là một cái bảo tọa bằng đồng to lớn.

Trên bảo tọa đồng kia điêu khắc rất nhiều hoa văn thần bí mang phong cách cổ xưa, giống như là đồ đồng ở thời đại viễn cổ, mà chỗ ngồi của bảo tọa đồng lại do rất nhiều con rắn đồng quấn lại mà thành.

Không biết là có bao nhiêu con quái xà bằng đồng có đôi mắt đỏ tà ác quấn quanh ở cùng một chỗ, hợp thành chỗ ngồi, cao cao nhô lên trên bảo tọa đồng, mà đuôi của những con quái xà đồng đó, chính là những con quái vật vảy xanh chui ra khỏi mặt nước lúc trước.

Rõ ràng thân rắng là do đồng đúc thành, lại giống như là vật sống có thể di động, rất nhiều quái xà bằng đồng kéo theo bảo tọa đồng vặn vẹo, hoàn toàn đỡ bảo tọa đồng nổi lên trên mặt nước.

Mà ở trên bảo tọa đồng, vậy mà có một nữ Dị Linh vô cùng xinh đẹp đang ngồi, ăn mặc lễ phục xẻ tà màu đen, cặp đùi đẹp thon dài chồng lên nhau, cứ như vậy cao ngạo vắt chân ngồi ở trên bảo tọa đồng.

Một mái tóc dài đen nhánh, con mắt vừa lạnh lùng vô tình, rồi lại có một loại hấp dẫn nguy hiểm không nói ra được, khiến cho người ta không kiềm hãm được nhìn nhiều thêm vài lần.

- Lần này đã hiến tế ba con sinh vật siêu cấp thần huyết, có lẽ có thể trợ giúp Đại Đế ngài thuận lợi cướp lấy Bích Lạc Đằng.

Quỷ Dạ Xoa bị kéo vào trong hồ vậy mà lại từ trong nước chui ra, hướng cô gái đang ngồi ở trên bảo tọa đồng kia cung kính hành lễ nói.

Chương 1265: Nữ Đại Đế

Hàn Sâm lập tức hiểu được, Quỷ Dạ Xoa giả vờ liên thủ với Huyết Hà Đế Quân đi đoạt bảo, trên thực tế là mưu đoạt những thủ hạ sinh vật siêu cấp thần huyết đó của Huyết Hà Đế Quân.

- Huyết Hà Đế Quân đáng thương, chỉ sợ là hiện tại y còn đang cảm kích Quỷ Dạ Xoa đã quên mình cứu y một mạng.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thán, Quỷ Dạ Xoa này thật sự là biết chơi.

Nữ Dị Linh xinh đẹp lạnh lùng kia lạnh nhạt nói:

- Công lao của ngươi bản Đại Đế đã nhớ kỹ trong lòng, chỉ đáng tiếc là chỉ có ba con sinh vật siêu cấp thần huyết, không đủ cho Xà Thần Tọa ăn no.

- Huyết Hà Đế Quân quá cẩn thận, thuộc hạ đã lấy hết toàn lực, cũng chỉ có thể khuyên y mang đến ba con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Quỷ Dạ Xoa liền vội cúi đầu nói ra.

Nữ Dị Linh có chút khoát tay:

- Trong khoảng thời gian này ngươi đã trợ giúp bổn đế đưa tới rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không xê xích gì nhiều, sau này lại nuốt thêm con Phi Thiên Thần Ngư kia nữa, Bổn đế liền có đủ lực đánh với Bích Lạc Đằng một trận rồi, đến lúc đó tự nhiên không thiếu được chỗ tốt của ngươi.

- Cảm ơn Đại Đế.

Quỷ Dạ Xoa vội vàng quỳ một gối xuống ở trên mặt hồ bái tạ nữ Dị Linh kia.

- Đi xem con Phi Thiên Thần Ngư kia xem đã tới chưa, bản Đại Đế cũng cần nghỉ ngơi một lát.

Nữ Dị Linh lạnh nhạt nói.

- Vâng.

Sau khi Quỷ Dạ Xoa hành lễ xong liền bay đi xa, dọc theo đường sông bay xuống hạ du.

Hàn Sâm lại âm thầm kinh hãi, nghe ý tứ trong lời nói của nữ Dị Linh kia, tựa hồ Quỷ Dạ Xoa lừa gạt tới sinh vật siêu cấp thần huyết không chỉ có ba con của Huyết Hà Đại Đế này mà thôi.

- Quỷ Dạ Xoa này thật sự rất đáng sợ, nhưng mà nữ Dị Linh này là ai? Lại có thể để cho Quỷ Dạ Xoa thần phục, nhất định là một Đại Đế vô cùng đáng sợ.

Hàn Sâm đánh giá nữ Dị Linh, nhưng Dị Linh mà hắn biết quá ít, căn bản không nhận ra vị nữ Đại Đế này là ai.

Hàn Sâm lại nghĩ một chút, dùng tính cách của Quỷ Dạ Xoa, liền Đại Đế kiêm đồng bạn như Hương Âm đều bị tính toán, chỉ sợ cũng không phải là thật tâm trợ giúp nữ Đại Đế này, thành phần lợi dụng là chiếm đa số.

- Bọn họ đang tính toán con Phi Ngư Vương kia, chuyện này cũng có chút phiền phức.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Hàn Sâm vốn là muốn đợi lúc bọn Quỷ Dạ Xoa cùng Bích Lạc Đằng đấu rồi mới ra tay, hiện tại bọn họ trực tiếp muốn động tới Phi Ngư Vương, Hàn Sâm không thể không suy tính tỉ mỉ hơn.

Khẳng định là phải bảo trụ Phi Ngư Vương, nếu không chỉ bằng vào Hàn Sâm, muốn chống lại Đại Đế cùng Bích Lạc Đằng, trước khi chưa mở ra mười đạo khóa gen vẫn còn kém một chút.

Bảo trụ Phi Ngư Vương, liên thủ với Phi Ngư Vương, Hàn Sâm mới có thể tranh đoạt Bích Lạc Quả.

Hàn Sâm đang suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể bảo trụ được Phi Ngư Vương, lại không kinh động tới Quỷ Dạ Xoa cùng nữ Đại Đế, đột nhiên nhìn thấy những con rắn đồng đó vặn vẹo, mang theo bảo tọa đồng đi tới bên cạnh bờ.

Không bao lâu sau, đồng xà cũng đã di động đến bên bờ, nữ Đại Đế cùng bảo tọa đồng đã đi đến bên cạnh bờ.

Nữ Đại Đế ngồi ở trên bảo tọa đồng, một tay bưng lấy má, cau mày tựa hồ như là đang suy tư tới điều gì.

Mặc dù rắn đồng xà vặn vẹo lợi hại, nhưng mà bảo tọa đồng ở phía trên lại hết sức vững vàng, từ xa nhìn lại, giống như là một cái bảo tọa bằng đồng mà bên dưới mọc ra rất nhiều xúc tu nhỏ, mượn lực lượng của những xúc tu đó di động ở trên mặt đá.

Nhìn bảo tọa đồng dần dần đi khuất vào bên trong dãy núi, trong lòng Hàn Sâm có chút hiếu kỳ, không biết nữ Đại Đế này lại muốn đi làm gì.

- Dựa theo đạo lý mà nói, con Phi Ngư Vương kia cũng sắp tới rồi, không phải cô ta nên tiềm phục ở trong hồ chờ cơ hội hay sao? Làm sao đúng lúc này lại đột nhiên rời đi thế?

Hàn Sâm hiếu kỳ, triển khai thân pháp đuổi theo, ỷ có Dạ Chi Áo Choàng hộ thân, muốn nhìn một chút xem rốt cuộc nữ Đại Đế kia muốn đi làm gì.

Rất nhanh Hàn Sâm liền phát hiện ra, phương hướng nữ Đại Đế kia sắp đi, lại chính là ngọn núi lớn mà Phi Ngư Vương muốn xông lên, chỉ có điều cô ta lượn một vòng, cũng không trực tiếp xông đi lên thác nước bên kia.

- Chẳng lẽ mới vừa rồi là nữ Đại Đế này lừa gạt Quỷ Dạ Xoa rời đi, sau đó một mình đi lên núi đoạt Bích Lạc Quả?

Hàn Sâm vừa theo dõi nữ Đại Đế, vừa âm thầm suy đoán, nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ra suy đoán của mình tựa hồ có chút không đúng lắm.

Một mặt khác của ngọn núi lớn không hề dốc đứng như vậy, bảo tọa đồng đi tới trước núi cũng không trèo lên trên, chỉ là từ trên bảo tọa đồng đứng lên, đứng ở phía trên bảo tọa, một đôi mắt đẹp lạnh lùng mà tràn ngập hấp dẫn nhìn núi lớn, lạnh lùng nói một câu:

- Còn không ra sao?

Trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh:

- Nữ Đại Đế thật là lợi hại, lại có thể phát hiện ra mình đang đi theo cô ta. Mình dang khoác lên Dạ Chi Áo Choàng của Vĩnh Dạ Nữ Đế, như thế cũng có thể phát hiện ra?

Lúc Hàn Sâm đang kinh hãi, lại nghe được ở trên núi truyền đến âm thanh ầm ầm, một vách đá dời ra, đằng sau xuất hiện một sơn động.

Hàn Sâm âm thầm thở dài một hơi:

- Thì ra không phải là phát hiện ra mình, mình đã nói rồi, Vĩnh Dạ Nữ Đế vốn dựa vào Dạ Chi Áo Choàng để ám sát một vị Đại Đế, như thế nào lại có thể dễ dàng bị phát hiện như vậy.

Ánh mắt nhìn về phía sơn động, chỉ thấy hang núi kia đen kịt dị thường, giống như là đường hầm núi lửa, từ bên ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy một vùng đen nhánh cái gì cũng không nhìn thấy.

Những con rắn đồng đó đã mang theo bảo tọa đồng cùng nữ Đại Đế đi tới trước hang đá, nhưng mà lại không đi vào, chỉ nghe thấy nữ kia Đại Đế kia nói với huyệt động:

- Đề nghị lần trước của tôi, anh suy nghĩ như thế nào rồi?

Trong sơn động truyền ra một âm thanh kỳ quái, nhưng lại không phải là âm thanh trả lời, mà là từng đợt âm thanh kim loại cùng đá ma sát vào nhau.

Nghe giống như là có người đang kéo xích sắt đi ở trên mặt đá, âm thanh nghe tới vô cùng khó chịu.

Nữ Đại Đế tựa hồ cũng không nóng nảy, sau khi nói xong một câu kia cũng không nói gì thêm nữa, chỉ là lẳng lặng nhìn vào trong sơn động.

Trong sơn động truyền ra âm thanh xích sắt cùng tảng đá ma sát càng ngày càng vang, giống như là có đồ vật gì đó tới gần cửa sơn động rồi.

Hàn Sâm ngưng mắt nhìn qua sơn động, muốn nhìn vào bên trong một chút xem rốt cuộc là có thứ gì chạy ra.

Rất nhanh, âm thanh ma sát giữa xích sắt cùng tảng đá đã đến cửa thạch động, một thân ảnh dần dần từ bên trong vùng đen kịt đi ra.

Chờ thân ảnh kia dần dần đi ra khỏi bóng tối, xuất hiện ở dưới ánh trăng, sau khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng thân ảnh kia, nhịn không được giật mình đến

mức há hốc mồm.

Thân ảnh từ trong hang động đi ra, là một người đàn ông, áo giáp trên người rách rưới, tóc dài màu đen có chút dơ dáy bẩn thỉu, che hơn phân nửa mặt y, căn bản thấy không rõ bộ dạng dài ngắn của y thế nào.

Trên hai tay cùng hai chân người kia đều đeo gông cùm bằng đồng, mỗi khi đi một bước, gông cùm đồng sẽ ma sát cùng mặt đá, phát ra âm thanh chói tai.

Hơn nữa còn có có vài sợi xiềng xích bằng đồng nối với gông cùm, một mực kéo dài vào trong bóng tối ở chỗ sâu sơn động, cũng không biết một chỗ khác ở địa phương nào.

Hàn Sâm nhìn chất liệu xiềng xích đồng kia, vậy mà chất liệu giống y hệt như bảo tọa đồng của nữ Đại Đế, hình như là có cùng nguồn gốc.

Đây là chuyện thứ yếu, khiến cho Hàn Sâm kinh ngạc nhất chính là khí tức trên người người đàn ông kia phát ra, lại là khí tức của nhân loại.

- Một nhân loại làm sao lại bị xích ở đây? Nữ Đại Đế xích y ở đây làm gì?

Hàn Sâm bụng đầy hồ nghi, nhíu mày nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia kia quan sát tỉ mỉ.

- Anh suy nghĩ như thế nào rồi? Có bằng lòng giúp tôi một tay hay không?

Nữ Đại Đế nhìn người đàn ông giống như kẻ tù tội kia chậm rãi hỏi.

Chương 1266: Lam Huyết

Trong lòng Hàn Sâm hết sức kinh ngạc, Đại Đế ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở là tồn tại tôn quý bực nào, đối mặt với một kẻ tù tội nhân loại, lại uyển chuyển nói chuyện như vậy, cũng không có giọng điệu cao cao tại thượng, chuyện này khiến cho người ra vô cùng giật mình.

- Người đàn ông này rốt cuộc là ai? Thật sự là một nhân loại sao?

Hàn Sâm rất hoài nghi, người đàn ông này căn bản không phải là nhân loại.

Người đàn ông kia cũng không để ý tới nữ Đại Đế, chỉ là híp mắt ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm, dùng một loại âm thanh khàn khàn nói ra:

- Rất lâu không nhìn thấy ánh trăng tròn như vậy rồi.

Nữ Đại Đế nhịn không được khẽ nhíu mày, nhưng mà cũng không hề nổi giận, chỉ là nhìn người đàn ông kia, giống như là đang đợi y nói chuyện.

Nhìn một lúc lâu, người đàn ông kia mới thu hồi ánh mắt nhìn lên bầu trời, chậm rãi quay về phía nữ Đại Đế, ánh mắt rơi lên trên ánh mắt hấp dẫn tràn đầy nguy hiểm kia, từng chữ từng chữ nói:

- Đồ tôi muốn ở đâu?

Nữ Đại Đế lạnh giọng nói ra:

- Bích Lạc Quả sắp thành thục, anh biết như thế sẽ có hậu quả gì không?

- Đồ vật ở nơi nào?

Người đàn ông kia lại giống như không nghe được nữ Đại Đế nói, giọng nói rất chậm lại hỏi một lần.

Nữ Đại Đế nhìn chằm chằm vào người đàn ông, một hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Anh cũng biết, đây là cơ hội cuối cùng của anh.

Người đàn ông kia đột nhiên nở nụ cười, tạo ra một loại cảm giác từng trải tang thương:

- Cô nói sai rồi, đây là cơ hội cuối cùng của cô mới đúng.

- Chẳng lẽ anh không sợ chết? Nhân loại các anh chỉ có một lần sinh mạng, đây là cơ hội cuối cùng để anh bảo vệ tính mạng của mình.

Nữ Đại Đế cau mày nói.

Vẻ mặt của Hàn Sâm lập tức trở nên có chút cổ quái, nữ Đại Đế cũng đã nói như vậy, người đàn ông kia nhất định là nhân loại không hề sai rồi.

Người đàn ông kia vẫn là cười quái dị như vậy:

- Sợ, tôi đương nhiên là sợ chết, hơn nữa còn sợ muốn chết. Nhưng mà tôi biết cô sẽ nhất định không để cho tôi chết, cho nên tôi căn bản sẽ không chết, cũng sẽ không cần phải sợ.

Nữ Đại Đế giận dữ, bầy rắn dưới bảo tọa đồng tựa hồ cũng cảm nhận được lửa giận của cô ta, từng con liền giương nanh múa vuốt mở ra miệng rắn về phía người đàn ông kia, đuôi rắn à trực tiếp cuốn tới phía người đàn ông kia.

Người đàn ông kia căn bản là không thèm nhìn những con rắn đồng đó, đứng ở nơi đó cũng không tránh né, chỉ là bình tĩnh nhìn nữ Đại Đế ngồi trên bảo tọa.

Mắt thấy rất nhiều con rắn đồng kia muốn cuốn lấy thân người đàn ông, nữ Đại Đế hơi đưa tay, rắn đồng sắp quấn lên trên thân người đàn ông đều ngừng lại, chậm rãi thu đuôi rắn lại.

- Được, tôi có thể đồng ý mang thứ đó cho anh, nhưng mà anh phải cầm Bích Lạc Quả để đổi.

Nữ Đại Đế nói ra.

- Một lời đã định.

Người đàn ông kia lạnh nhạt nói, không có một chút kinh ngạc nào, giống như tất cả đều ở trong lòng bàn tay của y.

Nữ Đại Đế hơi do dự một chút, vung tay lên một cái, một cái chìa khóa đồng bay tới chỗ người đàn ông kia, trực tiếp xuyên thấu qua lỗ khóa trên gông cùm, chỉ nghe răng rắc một tiếng, gông cùm trên tay chân người đàn ông kia đều mở ra rơi xuống.

Người đàn ông kia cũng không có quá nhiều vui mừng, không giống như là một kẻ tù tội rốt cục thoát khốn, bình tĩnh đi về phương hướng hồ lớn, giống như tản bộ từ trong nhà đi ra vậy.

- Tôi có thể thả anh, cũng có thể nhốt anh lại trăm năm, tốt nhất anh nên hiểu mình nên làm cái gì.

Nữ Đại Đế lạnh giọng nói ra đối với bóng lưng của người đàn ông kia.

Người đàn ông kia lại tiếp tục đi lên phía trước, vừa đi vừa nói chuyện:

- Cô yên tâm, người của đội đặc chủng Lam Huyết chúng tôi nói một không hai, Bích Lạc Quả nhất định tôi sẽ cầm về, chuẩn bị đồ đạc của cô cho tốt.

Nữ Đại Đế hừ lạnh một tiếng, bầy rắn dưới bảo tọa đồng bắt đầu khởi động, cũng đi về phương hướng hồ lớn.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh:

- Người đàn ông này là người của đội đặc chủng Lam Huyết? Nghe ý tứ của nữ Đại Đế kia, tựa hồ y đã bị nhốt ở chỗ này trên trăm năm, như vậy y có khả năng là thành viên lúc Hàn Kính Chi làm giáo quan của đội đặc chủng Lam Huyết hay không?

Mặc dù đội đặc chủng Lam Huyết là bộ đội tinh nhuệ của Liên Minh, nhưng mà dù tinh nhuệ thế nào đi nữa, tựa hồ cũng không thể nào địch nổi một Đại Đế, huống chi còn khiến cho một Đại Đế cúi đầu, có chút quá huyền huyễn rồi.

Nữ Đại Đế không nắm chắc tự mình hái Bích Lạc Quả, còn muốn nhờ người đàn ông này đi hái, chuyện này thật sự không thể nào tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm đi theo hai người tới bên cạnh hồ lớn, người đàn ông kia thò tay trực tiếp xé toàn bộ áo giáp rách rưới trên người xuống, còn lại một thân hình hùng tráng hoàn mỹ.

Thân thể kia liền Hàn Sâm thấy đều có chút giật mình, mỗi một tấc cơ bắp trên thân thể đều giống như tràn đầy lực lượng mang tính chất bạo tạc,

giống như chỉ cần người đàn ông kia muốn, bất cứ bộ vị nào trên thân thể cũng có thể hóa thành vũ khí giết người kinh khủng nhất.

Để cho Hàn Sâm giật mình nhất là, mạch máu ở dưới cơ bắp kia, khác hẳn với nhân loại bình thường, mạch máu kia có một loại màu xanh da trời quỷ dị, mà không phải màu xanh thường gặp giống như nhân loại.

Người đàn ông kia từng bước một đi vào trong hồ, dùng nước hồ tẩy rửa thân thể, tính cả tóc dài đều cùng nhau tẩy đi.

Bàn tay như đao, trực tiếp cắt tỉa mái tóc dài kia, tóc dài ở trong chốc lát đã biến thành một mái tóc ngắn dựng thẳng lên, cũng để cho Hàn Sâm hoàn toàn nhìn rõ ràng hình dạng của y.

Khuôn mặt vô cùng cương nghị có góc cạnh, có một luồng tự tin cùng kiêu ngạo không nói ra được, ngũ quan không tính là tuấn mỹ, nhưng lại cực kỳ có nam tính, giống như toàn thân đều tản ra hormone nam tính.

Nếu như người này đi ở trên đường cái, chỉ sợ liền con mèo cái ở bên đường đều khó có thể tự khống chế.

Toàn thân cao thấp đều tắm rửa sạch sẽ, người đàn ông cứ như vậy trực tiếp từ trong hồ đi ra, đi thẳng đến phía trước bảo tọa đồng, toàn thân cao thấp đều hiện ra rõ ràng ở trước mặt nữ Đại Đế, bộ phận có chút to lớn phía dưới còn theo bộ pháp của người đàn ông kia dao động.

Nữ Đại Đế khẽ nhíu mày, vậy mà lấy ra một món gen võ trang áo giáp liền thân ném cho người đàn ông kia.

Người đàn ông kia tiếp nhận gen võ trang áo giáp, trực tiếp mặc lên người, sau đó liền ở bên hồ ngồi xuống, nhìn mặt hồ lạnh nhạt nói:

- Nếu có một bình rượu thì càng tốt hơn.

- Hừ.

Nữ Đại Đế hừ lạnh một tiếng, biểu đạt sự bất mãn của cô ta đối với người đàn ông kia, nhưng mà lại không nói gì thêm.

Hai người ở chỗ này nhìn hồ lớn, ai cũng không nói gì thêm, thoạt nhìn tựa hồ như là bọn họ đang đợi cái gì.

Hàn Sâm đợi trong chốc lát, thấy bọn họ cũng không có ý tứ muốn động thủ, đại khái là đã đoán được bọn họ cũng đang đợi con Phi Ngư Vương kia đến.

Có một nữ Đại Đế khủng bố như thế ở chỗ này, hiện tại lại có thêm một nhân loại thần bí nữa, Hàn Sâm cảm thấy con Phi Ngư Vương kia không đến thì thôi, nếu như quả thật tới nơi này, chỉ sợ là sẽ lành ít dữ nhiều.

Tâm niệm vừa động, Hàn Sâm liền định bay về phía dòng sông bên kia, muốn trước khi Phi Ngư Vương đến cản nó lại.

Xem hành động của nữ Đại Đế, đối với Bích Lạc Quả là tình thế bắt buộc, cho dù Phi Ngư Vương không đến, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ ra tay với Bích Lạc Quả, ngăn Phi Ngư Vương lại sẽ không có ảnh hưởng gì mới đúng.

Thế nhưng mà Hàn Sâm mới vừa bay ra ngoài không được bao lâu, chợt nghe thấy ở phía hạ du truyền đến âm thanh sóng nước vỗ bờ, giống như sóng triều đang cuộn trào.

Sau đó liền thấy một luồng ánh sáng màu kim hồng từ hạ du nổi lên, mà Quỷ Dạ Xoa cũng đã từ đường sông bên kia bay trở về, nhìn thấy người đàn ông kia liền nao nao, hiển nhiên y có chút kỳ quái, làm sao đột nhiên lại có thêm một người đàn ông nhân loại.

Nhưng mà Quỷ Dạ Xoa không hề do dự, trực tiếp hành lễ báo cáo với nữ Đại Đế:

- Đại Đế, Phi Thiên Ngư Vương đã đến.

Chương 1267: Bích Lạc Quả

Hàn Sâm biết hiện tại lại đi ngăn cản thì đã chậm, chỉ có thể hạ xuống bên cạnh chờ cơ hội, nhìn xem có thể tìm được cơ hội giúp Phi Ngư Vương một

tay hay không.

Hào quang màu kim hồng tới cực nhanh, chỉ chốc lát cũng đã tới gần hồ lớn, chỉ thấy nước sông ngược dòng, giống như là sóng biển trùng trùng điệp điệp dũng mãnh tràn vào hồ lớn, tùy theo mà đến chính là thân thể giống như đám mây màu vàng kia của Phi Ngư Vương.

- Đại Đế, muốn tránh đi không?

Quỷ Dạ Xoa vội vàng nhìn về phía nữ Đại Đế hỏi.

Nữ Đại Đế lạnh nhạt nói:

- Không cần, đứng nhìn là được rồi.

- Không săn giết Phi Thiên Giao Ngư sao?

Sắc mặt của Quỷ Dạ Xoa biến hóa, hiển nhiên không ngờ sẽ có biến hóa như thế, y vốn cho rằng nữ Đại Đế sẽ đi săn giết Phi Thiên Giao Ngư, nhưng mà hiện tại xem ý của cô ta, lại tựa hồ cũng không có ý định muốn động thủ.

- Tạm thời không cần, chờ nó cùng Bích Lạc Đằng lưỡng bại câu thương lại động thủ cũng không muộn.

Nữ Đại Đế lạnh nhạt nói.

Quỷ Dạ Xoa không nói thêm gì nữa, cúi đầu lui sang một bên, chỉ là ánh mắt lại biến ảo chập chờn, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía người đàn ông nhân loại ngồi ở bên hồ kia.

Quỷ Dạ Xoa rất xác định, trước đó nữ Đại Đế đúng là muốn săn giết Phi Thiên Giao Ngư, nhưng mà hiện tại lại đột nhiên buông tha cho, nghĩ như thế nào đều không thoát được quan hệ với người đàn ông đột nhiên xuất hiện này.

Chỉ là Quỷ Dạ Xoa nhìn không thấu lai lịch của người đàn ông này, hơn nữa nữ Đại Đế đang ở bên cạnh, y cũng không dám có dị động gì.

Phi Ngư Vương đã bơi đến bên trong hồ lớn, bơi vài vòng ở trong hồ lớn, lúc bơi qua chỗ gần bọn nữ Đại Đế, mắt nó còn liếc nhìn nữ Đại Đế.

Cũng có lẽ là bởi vì cố kỵ sự hiện hữu của bọn nữ Đại Đế, lúc này Phi Ngư Vương cũng không vội vã muốn đi ngược dòng nước, bơi thật lâu ở trong hồ, cũng không thấy nó phóng tới chỗ thác nước.

Mắt thấy phía đông đã bắt đầu sáng lên, Dạ Chi Áo Choàng sắp mất đi hiệu lực, Hàn Sâm đành phải tìm một rừng cây ở gần đó, tiềm phục ở bên trong, tận khả năng thu liễm khí tức lại, để cho khí tức của mình cùng cỏ cây hòa làm một thể.

Từ sau khi Động Huyền Kinh mở ra đạo khóa gen thứ bảy, cảm giác cùng năng lực mô phỏng đã trở nên càng mạnh hơn, không chỉ là có thể mô phỏng những khí tức mạnh mẽ, liền chút ít khí tức nhỏ yếu như hoa cỏ cây cối cũng có thể mô phỏng rất tinh chuẩn.

Nguyên bản Hàn Sâm cảm thấy thứ này không có tác dụng gì, nhưng mà lúc này lại có đất dụng võ.

Hàn Sâm chui vào trong bụi cỏ, giống như đã trở thành một bộ phận cỏ cây, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy hắn, rất khó phát hiện ra hắn đang trốn ở bên trong cỏ cây.

Sở dĩ không giấu vào trong núi đá, là Hàn Sâm sợ đợi lát nữa thật sự đại chiến, núi đá sụp đổ, hắn sẽ phải thay đổi vị trí.

Giấu ở bên trong cỏ cây lại không có gì hung hiểm, cho dù cây cối ngã xuống, nện ở trên người Hàn Sâm cũng sẽ không có gì nguy hiểm, không đến mức ép hắn phải thay đổi vị trí ẩn núp.

Phương đông lộ ra một vòng ánh sáng tươi đẹp, biểu thị sắp tới hừng đông.

Thác nước rầm rộ giống như là ngân long kia, lúc này đột nhiên càng chảy càng nhẹ ngàng, dần dần khô cạn, không có nửa giọt nước từ trên đám mây rơi xuống nữa.

Mà tầng mây kia lại đang dần dần tản ra, theo mặt trời mọc, biển mây dần dần tan rã, ngọn núi lớn cao vút trong mây kia cũng đã được kéo ra tấm màn che mặt bí ẩn.

- Kỳ quái, lần trước giữa ban ngày mà biển mây đều không hề tản ra, như thế nào lúc này biển mây lại tản ra? Hơn nữa thác nước kia cũng khô cạn đi vậy?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Nhưng mà rất nhanh hắn liền lấy được đáp án, chỉ thấy trên đỉnh núi, dây leo giống như từng con cự long màu tím kia rủ xuống, bao trùm hơn phân nửa ngọn núi ở phía dưới.

Lúc này cây tử đằng đã sinh trưởng vô cùng lớn, mà con sinh vật khủng bố bị nó ký sinh kia đã sớm biến thành một đống xương trắng.

Hàn Sâm ngưng mắt nhìn qua, phát hiện ra cây tử đằng to lớn này tổng cộng chia làm bảy cái chủ đằng, phía trên mỗi một nhánh chủ đằng đều sinh ra một viên trái cây màu bích lục.

Trái cây kia hết sức kỳ lạ, không phải giống trái cây thường, càng giống như là một cái lục lạc màu xanh biếc treo ở phía trên dây leo, sau khi biển mây tản ra, một hồi gió nhẹ thổi qua, trái cây tựa như lục lạc màu xanh biếc kia, trong lúc hơi rung nhẹ, vậy mà thật sự truyền ra tiếng vang leng keng, giống như lục lạc vang lên thật lâu không tiêu tan, lượn lờ ở bên trong núi sông.

Mặc dù hình dáng có điểm giống như lục lạc, nhưng mà trái cây kia lại lớn hơn rất nhiều lần, một quả nhỏ nhất cũng lớn cỡ trái dưa hấu, một quả lớn nhất giống như là cối xay.

Hàn Sâm cẩn thận lắng nghe, bảy cái lục lạc phát ra âm thanh không giống nhau, giống như là có bảy thang âm.

Ở bên trong tiếng chuông đằng kia vang lên, ánh nắng mặt trời chiếu xuống phía trên trái cây, Hàn Sâm vậy mà nhìn thấy nguyên một đám phi thiên ma nữ hoặc nói là tiên nữ vây quanh trái cây mau chóng nhảy múa.

Hào quang phía trên trái cây chảy xuôi, tiên nhạc rung động, phi thiên ma nữ vờn quanh, kỳ quái không nói ra được.

Mặc dù trong lòng Phi Ngư Vương còn có cố kỵ, nhưng mà tiên thiên gen cùng bản tính lại khiến cho nó khó có thể ngăn cản sự hấp dẫn của Bích Lạc Quả, hai vây cá chấn động, lập tức phóng lên trời, hóa thành một vầng sáng màu vàng phóng lên cây tử đằng trên đỉnh núi.

Cây tử đằng giống như rồng kia lập tức bắt đầu chuyển động, mang theo ánh sáng màu tím chảy xuôi quất tới người Phi Ngư Vương.

Đã có kinh nghiệm lần trước, hơn nữa tựa hồ như là trong khoảng thời gian này Phi Ngư Vương lại có tinh tiến, ánh sáng màu vàng trên người biến ảo, đỉnh đầu hóa ra một sừng màu vàng, vảy màu vàng trên người lập loè, đuôi vẩy lên, giống như là cá quẫy đuôi, vậy mà tránh sang bên cạnh cây tử đằng này.

Chỉ thấy từng sợi tử đằng giống như là hào quang quất tới, nhưng mà Phi Ngư Vương bơi ở trong thiên không, lại đều tránh khỏi ngàn vạn luồng sáng tím, hướng về một viên Bích Lạc Quả bay đi.

Nữ Đại Đế cùng người đàn ông nhân loại kia đều nhìn Ngư Vương đang bay múa ở trên bầu trời, người đàn ông kia càng là lộ ra vẻ khác thường, trong đó vậy mà mang theo một tia thương cảm, cũng không biết thương cảm này là đối với ai.

Hàn Sâm thấy Phi Ngư Vương đã xuyên qua trùng trùng điệp điệp cây tử đằng ngăn trở, khoảng cách tới viên Bích Lạc Quả kia chỉ còn lại chưa đến 10m, nhưng vẫn không nhìn thấy bọn nữ Đại Đế có hành động gì.

Đột nhiên, chỉ thấy đám phi thiên ma nữ vây quanh Bích Lạc Quả kia, vậy mà nguyên một đám bay lên vọt tới chỗ Phi Ngư Vương.

Trong lòng Hàn Sâm không khỏi cả kinh, hắn vốn cho rằng đó chỉ là dị tượng do Bích Lạc Quả thành thục biến ảo ra mà thôi, cũng không phải là vật tồn tại chân thật.

Nhưng mà hiện tại xem ra, nguyên một đám phi thiên ma nữ đó vậy mà giống như là vật sống, trong chốc lát đã bay lên, vây đến bốn phía Ngư Vương.

Một đám dải băng theo phi thiên ma nữ xuyên thẳng qua vũ động, từ trên người Ngư Vương đan vào xuyên qua, trói Ngư Vương ở bên trong đó.

Ánh sáng màu vàng trên người Ngư Vương tỏa ra mãnh liệt, muốn giãy dụa ra khỏi trói buộc của đám phi thiên ma nữ đó, liên tục vùng vẫy nhiều lần, đều không thể tránh thoát.

Trái lại những dải băng trong tay những ma nữ đó càng ngày càng nhiều quấn quanh ở trên người Ngư Vương, trói nó lại càng ngày càng chặt.

Cái sừng trên đỉnh đầu Ngư Vương tỏa ra ánh sáng màu vàng, một thân vảy vàng bắt đầu dựng ngược lên, giống như từng đám nghịch lân, trong chốc lát đã cắt đứt toàn bộ dải băng quấn ở trên người nó, từ bên trong trói buộc tránh thoát ra.

Dải băng bị cắt đứt, những phi thiên ma nữ nguyên bản xinh đẹp đó, đột nhiên hóa thành một bộ xương khô kinh khủng, tiên khí trên người đều không còn, kêu gào đánh về phía Ngư Vương.

Chương 1268: Giao Ngư Rơi

Ánh sáng màu vàng trên người Ngư Vương vậy mà hoàn toàn không ngăn được những ma nữ biến thành xương khô đó, nguyên một đám xương khô giống như là ảo ảnh, ánh sáng màu vàng cùng nghịch lân cắt lên trên thân thể bọn nó đều lập tức xuyên qua, căn bản không đụng tới thực thể được.

Thế nhưng mà xương khô cắn một cái lên trên thân thể Ngư Vương, lại cắn xuống một đám da thịt, máu tươi giống như nham thạch nóng chảy lập tức chảy ra.

Một đám xương khô giống như là giòi trong xương bám lên trên người Ngư Vương cắn xé, lập tức cắn cho Ngư Vương máu me đầm đìa, mưa máu bay đầy trời, nhuộm toàn bộ hồ lớn cùng núi đá cỏ cây xung quanh thành màu kim hồng.

Ngư Vương ở trên không trung cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, không ngừng giãy dụa, muốn vứt bỏ những xương khô đó, nhưng làm thế nào cũng không vứt bỏ được.

Hào quang, nghịch lân đối với những xương khô đó đều không có một chút tác dụng, những xương khô đó giống như là xen vào giữa chân thật cùng hư ảo, khó thể chạm đến, lại có năng lực cắn nuốt máu thịt, khiến cho lòng người phát lạnh.

- Đại Đế, thoạt nhìn thì Phi Thiên Giao Ngư sắp không chịu được nữa, hiện tại chúng ta có xuất thủ hay không?

Quỷ Dạ Xoa nhìn về phía nữ Đại Đế hỏi.

Nữ Đại Đế lại lạnh nhạt nói:

- Không nên xem thường bất kỳ một sinh vật có thể mở ra mười đạo khóa gen nào, chúng đều là cường giả nghịch thiên sống sót.

Quỷ Dạ Xoa nghe thấy vậy đành lại phải lui qua một bên, trong mắt lóe lên một tia lệ khí, y cũng rõ ràng Ngư Vương không dễ dàng bị giết như vậy, chỉ là tình huống hiện tại có chút phức tạp, vượt ra khỏi mong muốn của y, y muốn thúc đẩy nữ Đại Đế sớm hành động, có lẽ có thể từ trong loạn cục một lần nữa tìm được cơ hội.

Đáng tiếc nữ Đại Đế cũng không làm như ước nguyện của y, Quỷ Dạ Xoa cũng chỉ có thể tiếp tục chờ cơ hội.

Lúc những xương khô kia đang cắn xé, đột nhiên thấy Ngư Vương ngẩng đầu thét dài, tiếng như rồng ngâm, nghịch lân trên người chớp động, ánh sáng màu vàng rất nhanh chảy xuôi, ở trong vùng sáng huy hoàng khắp chốn kia, đã thấy thân thể Ngư Vương dần dần kéo dài, dưới bụng sinh ra móng vuốt, vậy mà biến thành một con giao long màu kim hồng.

- Khó trách trước đó Quỷ Dạ Xoa nói con Ngư Vương này là Phi Thiên Giao Ngư, thì ra nó còn thật sự có thể hóa giao!

Hàn Sâm kinh ngạc, nhìn con Phi Thiên Giao Ngư ở trên không trung kia.

Hóa thành giao, Ngư Giao Vương xoay một cái, phun một cái tới những xương khô đang cắn ở trên người mình, lập tức một luồng long tức giống như thủy triều phun ra ngoài.

Xương khô bị long tức thổi tới, lập tức thét vang lên chói tai biến thành tro bụi, đã biến mất không thấy đâu nữa.

Giao Ngư Vương quay đầu lại vọt tới chỗ viên Bích Lạc Quả kia, mở miệng rồng ra muốn nuốt trái cây kia vào.

Phi thiên ma nữ lượn xung quanh viên trái cây này đã bị diệt mất, không có gì ngăn cản được Giao Ngư Vương, mắt thấy trái cây kia đã sắp bị Giao Ngư Vương nuốt vào.

Thế nhưng mà đột nhiên lại thấy chỗ miệng của trái cây giống như lục lạc kia, vậy mà bắn ra một luồng sáng màu bích lục.

Ánh sáng màu bích lục trong chốc lát bắn lên trên người Giao Ngư Vương, lập tức chỉ nghe thấy Giao Ngư Vương kêu thảm một tiếng, vậy mà thẳng tắp từ trên bầu trời rơi xuống, thân thể Giao Long to lớn rơi vào trong hồ lớn.

Mà ở trong quá trình giao long rơi xuống, thân thể giao long dần dần co rút lại, lúc rơi vào trong hồ đã khôi phục lại bộ dáng phi ngư.

Bành!

Phi Ngư Vương rơi vào trong nước, làm nổi lên sóng lớn kinh thiên, máu tươi lập tức nhuộm hồ lớn thành một vùng màu kim hồng, giống như là ao nham thạch nóng chảy, cũng không biết đến cùng là Phi Ngư Vương chảy bao nhiêu máu.

- Lúc này còn chưa động thủ, anh còn đợi tới khi nào?

Nữ Đại Đế nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang ngồi ở bên hồ lạnh giọng nói ra.

Người đàn ông kia cũng không nói lời nào, trực tiếp đứng lên, đi đến chỗ vách núi nguyên bản chảy xuôi xuống thác nước.

Sau đó ở bên trong ánh mắt hồ nghi của mọi người, người đàn ông kia vậy mà vịn vách núi leo lên.

Hàn Sâm nhìn trợn mắt há hốc mồm:

- Người đàn ông này không lẽ ngay cả bay cũng không biết đấy chứ? Nhưng y là người mà ngay cả Đại Đế đều phải thỏa hiệp nhường nhịn, làm sao có thể ngay cả bay cũng không biết?

Thế nhưng mà người đàn ông kia lại thật sự từng bước vịn vách núi trèo lên trên, hơn nữa leo cũng không phải rất nhanh.

- Đại Đế, người này rốt cuộc là ai?

Quỷ Dạ Xoa thừa cơ hỏi.

- Người ta tìm đến để hái Bích Lạc Quả, ngươi qua giúp y hái Bích Lạc Quả đi.

Nữ Đại Đế nói xong, bảo tọa đồng liền đi tới phía hồ lớn, thoạt nhìn là muốn thu thập con Phi Ngư Vương kia trước.

Quỷ Dạ Xoa nghe thấy vậy trong lòng vui vẻ, chỉ có y và người đàn ông kia đi, y có cơ hội lớn có thể lấy được Bích Lạc Quả.

Nếu như nữ Đại Đế cùng đi, y còn có chút bận tâm, sợ mình không tìm thấy cơ hội xuất thủ, nhưng mà đi theo một nhân loại, cơ hội xuất thủ của y sẽ rất lớn.

Sáu viên Bích Lạc Quả khác thì Quỷ Dạ Xoa không dám đụng vào, nhưng mà vừa rồi Phi Ngư Vương đã động tới quả kia, Quỷ Dạ Xoa lại có lòng tin có thể hái xuống.

Dưới sự bức bách của Ngư Vương, viên Bích Lạc Quả này đã phun ra bích lạc khí ở bên trong, tính nguy hiểm đã giảm thiểu trên phạm vi lớn, đúng là thời điểm tốt nhất để hái.

Mắt thấy nữ Đại Đế đã theo bảo tọa đồng lẻn vào trong hồ, ánh sáng trong mắt Quỷ Dạ Xoa lóe lên, lập tức hóa thành một đôi cánh Dạ Xoa, hướng về người đàn ông đang leo lên trên núi đuổi tới.

Quỷ Dạ Xoa không có hứng thú leo đi lên, bay thẳng đến đó bên cạnh người đàn ông kia, Quỷ Dạ Xoa nhìn người đàn ông hỏi:

- Đại Đế lệnh cho tôi đến giúp đỡ cậu hái Bích Lạc Quả, cậu có ý định hái như thế nào?

Mặc dù Quỷ Dạ Xoa có chút khinh thường đối với người đàn ông nhân loại kia, nhưng mà cân nhắc đến nhân vật như nữ Đại Đế, không có khả năng vô duyên vô cớ tìm một người không dùng được đi tới, cho nên Quỷ Dạ Xoa cảm thấy trong đó sẽ có chuyện gì đó mà y không biết, cho nên cũng không dám tùy tiện đi lên núi, vẫn là bay tới muốn thăm dò nhân loại kia một chút.

Người đàn ông nhân loại kia vừa tiếp tục trèo lên trên, vừa thuận miệng nói:

- Kế hoạch chính là leo lên, sau đó hái Bích Lạc Quả xuống.

Lời nói này tương đương với chưa nói, trong mắt Quỷ Dạ Xoa lóe lên một tia sát cơ, nhưng mà vẫn khẽ cười nói:

- Bích Lạc Quả cực kỳ hung hiểm, có lực lượng kinh khủng bảo vệ, cậu muốn ngắt lấy nó như thế nào?

- Có nguy hiểm à? Cô ta chưa nói với tôi, chỉ nói đi lên hái xuống là được rồi.

Người đàn ông kia nói.

Trong lòng Quỷ Dạ Xoa bốc hỏa, nhưng lại vẫn nhịn lại, vẻ mặt ôn hòa nói ra:

- Chúng ta cũng mau chóng đi lên hái đi, cậu đừng có lề mề nữa, bằng không đợi quả Bích Lạc Quả này khôi phục nguyên khí, còn muốn hái sẽ không dễ dàng như vậy đâu.

- Tôi không phải là vẫn đang một mực nỗ lực leo lên trên hay sao?

Người đàn ông kia cười một cái nói.

- Cậu không biết bay à?

Quỷ Dạ Xoa cũng có chút căm tức, lạnh giọng nói ra.

- Không biết.

Người đàn ông kia lại trả lời rất thẳng thắn, khiến cho Quỷ Dạ Xoa đều ngây ra một lúc.

- Cậu thật sự không biết bay?

Quỷ Dạ Xoa nghi ngờ dò xét người đàn ông.

- Tôi không có cánh, không biết bay không phải là rất bình thường hay sao?

Người đàn ông kia lạnh nhạt nói.

- Vậy cậu chậm rãi leo đi, tôi đi lên trước giúp Đại Đế hái xuống Bích Lạc Quả.

Quỷ Dạ Xoa nói xong liền vỗ hai cánh, trực tiếp bay lên trên núi.

Hiện tại là thời cơ tốt nhất ngắt lấy viên Bích Lạc Quả này, Quỷ Dạ Xoa hạ quyết tâm mặc kệ trên người người đàn ông này có chuyện gì bí ẩn, y hái được viên Bích Lạc Quả này xong sẽ trực tiếp bỏ chạy.

Quỷ Dạ Xoa sớm đã chuẩn bị kỹ càng, y có lòng tin trốn thoát từ trong tay nữ Đại Đế kia, có thể an toàn thoát đi.

Lúc Phi Thiên Ngư Vương rơi xuống, Hàn Sâm đã dọc theo bụi rong rêu chui vào trong nước, hắn muốn nhìn xem Ngư Vương kia bị tổn thương như

thế nào, sẽ không chỉ như thế đã xong đời rồi chứ.

Sau khi Ngư Vương rơi vào trong nước, Hàn Sâm liền yên lặng đi tới chỗ Ngư Vương rơi xuống, chờ hắn nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của Ngư Vương, lập tức lại càng hoảng sợ.

Chương 1269: Quả Thông

Trên trán của Ngư Vương khảm nạm một thứ y hệt như quả thông màu xanh biếc, quả thông kia đã có một nửa cắm sâu vào trong xương trán Ngư Vương, bộ phận ở bên ngoài lóe lên ánh sáng màu bích lục, từ xa nhìn lại giống như là trên trán Ngư Vương đang mọc ra một con mắt dọc quỷ dị màu bích lục vậy.

Theo quả thông từng chút một chớp động, thân thể của Ngư Vương cũng run rẩy theo, giống như là bị co giật vậy.

Vết thương trên người Ngư Vương có vẻ vẫn không tính là quá nặng, nhưng mà thân thể lại chìm xuống dưới, giống như là đã mất đi ý thức.

- Đây là thứ ở bên trong Bích Lạc Quả phun ra hay sao? Chắc là nó làm cho Ngư Vương mất đi ý thức đi?

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, cầm lấy Thái A Kiếm liền bơi tới chỗ Ngư Vương.

Ngư Vương chỉ là đang co giật, căn bản là không có năng lực tự mình di động, Hàn Sâm rất nhanh đã đến gần Ngư Vương, Thái A Kiếm trong tay hung hăng đâm xuống quả thông màu xanh biếc kia.

Coong!

Mũi Thái A Kiếm đâm lên bên trên quả thông, vậy mà phát ra âm thanh vang trầm, không thể tổn thương một chút nào.

Hàn Sâm liên tục đâm vài kiếm, vẫn không thể khiến quả thông lay động, món đồ kia thật sự cứng rắn tới kinh người.

- Đã đâm không thủng, vậy liền móc mày ra.

Hai tay Hàn Sâm nắm Thái A Kiếm, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra chín đạo khóa gen, lực lượng màu máu lan tràn lên phía trên Thái A Kiếm, nhuộm Thái A Kiếm thành màu đỏ như máu.

Từ biên giới quả thông, Hàn Sâm hung hăng đâm xuống một kiếm, lập tức đào xương cốt Ngư Vương ra một cái khe hẹp.

Thân thể Ngư Vương chỉ hơi run lên một cái, thoạt nhìn thì đau đớn đã khó có thể khiến cho nó có phản ứng mãnh liệt.

Nhưng mà chuyện này cũng hợp với tâm ý của Hàn Sâm, tránh khỏi Ngư Vương giãy dụa, như vậy ngược lại sẽ phiền toái hơn.

Hơi rút Thái A Kiếm ra một chút, Hàn Sâm lập tức nhìn thấy chỗ đầu lâu Ngư Vương cùng quả thông tương liên, có rất nhiều dây nhỏ màu trắng kết nối, có chút giống như dây thần kinh, giống như quả thông đã trở thành một bộ phận của Ngư Vương vậy.

Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, Thái A Kiếm chém về phía những sợi dây nhỏ màu trắng đó, dây nhỏ vô cùng chắc chắn, nhưng mà so với quả thông thì còn kém hơn rất nhiều, Hàn Sâm toàn lực xuất thủ, lập tức đã chặt đứt mấy sợi.

Dây nhỏ màu trắng vừa đứt, lập tức thấy quả thông cùng Ngư Vương đồng thời rung động một cái, ánh sáng phía trên quả thông hình như hơi yếu đi một chút.

Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ, biết mình đã tìm đúng đường, hai tay nắm Thái A Kiếm mau chóng đâm xuống, đào vị trí đầu lâu Ngư Vương tiếp xúc với quả thông ra, sau đó chặt đứt dây nhỏ màu trắng kết nối kia.

Nhưng mà đầu lâu của Ngư Vương cũng rất cứng rắn, Hàn Sâm phí hết sức lực mới đào ra nổi.

Mới đào được một lúc, liền thấy ở trong nước xa xa xuất hiện đám quái vật giống hệt như rắn đồng.

- Tới nhanh như vậy?

Hàn Sâm biết là nữ Đại Đế kia xuống hồ rồi, mục tiêu của cô ta nhất định là Ngư Vương.

Thái A Kiếm trong tay đẩy nhanh tốc độ hơn, nhưng mà nhanh hơn nữa cũng không nhanh bằng những con rắn màu đồng đó, Hàn Sâm dán ở trên người Ngư Vương, mượn Ngư Vương che khuất thân hình của mình, con mắt từ dưới nước nhìn sang, đã có thể nhìn thấy bảo tọa đồng cùng nữ Đại Đế đang ngồi ở phía trên, khoảng cách giữa cô ta và Ngư Vương đã chưa đủ trăm mét.

Hàn Sâm nhìn trộm tới, phát hiện chỉ có một mình nữ Đại Đế xuống hồ, trong lòng thở dài ra một hơi.

Người đàn ông nhân loại quỷ dị kia cùng Quỷ Dạ Xoa không xuống theo, chỉ cần đối phó với một mình nữ Đại Đế, Hàn Sâm cảm thấy mình vẫn còn có cơ hội.

Nhìn nữ Đại Đế đã sắp đến, lại nhìn Ngư Vương cùng quả thông kia, Hàn Sâm nổi lòng hung ác, trực tiếp biến thân thành trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, hai tay nắm chặt Thái A Kiếm, hung hăng đâm xuống trán Ngư Vương.

Thánh quang màu trắng rừng rực ở bên trên Thái A Kiếm điên cuồng bộc phát, mang theo lực lượng kinh khủng trực tiếp đâm vào trong xương trán Ngư Vương.

Chỗ Nữ Đại Đế tới là phần đuôi của Ngư Vương, cũng không nhìn thấy Hàn Sâm ở phía trước, đợi sau khi cô ta tiếp cận Ngư Vương, lập tức ra lệnh một tiếng, bầy rắn màu đồng bên dưới bảo tọa đồng toàn bộ từ bên dưới tản ra, một đám rắn màu đồng trừng đôi đỏ, há to miệng táp lên trên người Ngư Vương, xem hình dạng của bọn nó, giống như là muốn xé xác Ngư Vương ra ăn.

Mắt thấy số lượng đông đảo quái xà đã chen chúc bơi đến, Hàn Sâm ở chỗ đầu cá, cắn răng sử dụng toàn bộ sức mạnh ra.

Coong!

Rốt cục, quả thông kia bị Hàn Sâm trực tiếp đào từ bên trong xương đầu lâu Ngư Vương ra, quả thông lập tức mang theo một luồng máu màu kim hồng bắn ra ngoài.

Quả thông vừa được đào ra, Ngư Vương giống như từ trong giấc ngủ say đột nhiên thức dậy, thân thể mạnh mẽ giãy dụa, trên người một lần nữa toả ra ánh sáng chói lọi, ánh sáng màu vàng mang theo gợn sóng cuồn cuộn mà ra, lập tức cuốn bay Hàn Sâm cùng những con rắn màu đồng đã sắp cắn lên trên người ra ngoài.

Nữ Đại Đế lập tức ngẩn người, cô ta đã tận mắt thấy Ngư Vương bị Bích Lạc Quả phun trúng, dựa theo đạo lý thì không có khả năng tiếp tục phản kháng mới đúng, như thế nào Ngư Vương lại đột nhiên lập tức thanh tỉnh lại.

Hàn Sâm vừa rồi dùng Động Huyền Kinh mô phỏng ra khí tức của Ngư Vương, dán ở trên người Ngư Vương, nữ Đại Đế kia không biết ở đây còn có những người khác, cũng không trông thấy Hàn Sâm, cho nên cũng không biết là Hàn Sâm đã giúp đỡ Ngư Vương lấy quả thông xuống.

Ngư Vương khôi phục thanh tỉnh, lại thấy được những con rắng đồng cùng nữ Đại Đế, lập tức ánh sáng kim hồng trên người chiếu rọi ra xung quanh như bông hoa nở rộ, liền phun tới nữ Đại Đế.

Một luồng khí màu kim hồng giống như là nước lũ dũng mãnh lao tới chỗ nữ Đại Đế, mặc dù không mạnh mẽ bằng thời điểm Ngư Vương hóa thân giao long, nhưng cũng đã vô cùng đáng sợ.

Nữ Đại Đế lạnh lùng nhìn về phía con sóng màu kim hồng kia, con mắt lại không nháy mắt một cái, đàn rắn đồng liền tự động tụ tập lại bên dưới bảo tọa đồng, một đám đuôi bay tới chỗ con sóng màu kim hồng, tạo thành một con sóng bằng đồng cực lớn.

Bành!

Đuôi rắn cùng thuỷ triều màu kim hồng chạm vào nhau, toàn bộ hồ lớn đều bị nổ tung, hồ nước giống như là núi lửa phun trào phóng lên trời, tất cả mọi thứ trong hồ đều bị chấn bay lên thiên không.

Hàn Sâm đã giải trừ Siêu Cấp Đế Linh Thể, theo hồ nước cùng một chỗ bị chấn bay ra ngoài, xông lên trời mấy trăm mét mới lại theo nước hồ rơi xuống.

Hàn Sâm không tiếp tục trở lại trong hồ, thân thể lộn một vòng, đã rơi vào trong rừng cây ở bên cạnh bờ, chờ sóng nước từ trong rừng cây thối lui, sau khi trở lại trong hồ, khí tức của Hàn Sâm đã hoàn mỹ hòa làm một thể với đám cỏ cây.

Chỉ nghe thấy trong hồ không ngừng truyền đến tiếng nổ kinh khủng, ánh sáng màu kim hồng không ngừng nổ tung ở trong hồ, hồ nước liên tục phun trào, khiến cho chu vi hơn trăm dặm xung quanh đều xuất hiện mưa to.

Hàn Sâm ẩn giấu ở trong rừng cây, mặc kệ nước hồ rơi trúng, ánh mắt lại nhìn lên phía trên ngọn núi lớn.

Người đàn ông nhân loại kia mới bò lên được một lúc, khoảng cách đỉnh núi còn rất xa, Quỷ Dạ Xoa lại đã bay đến đỉnh núi, cách chỗ quả Bích Lạc Quả vừa rồi Ngư Vương muốn cắn nuốt chỉ còn lại chưa đầy 2m.

Trên người Quỷ Dạ Xoa dâng lên khói khí màu đen quỷ dị, hai cánh chấn động giống như là ác quỷ từ trong địa ngục chạy ra, sắc mặt có chút dữ tợn chộp tới viên Bích Lạc Quả này.

Mắt thấy Quỷ Dạ Xoa sắp bắt được Bích Lạc Quả, lại chỉ thấy bên trong Bích Lạc Quả vậy mà lại phun ra một luồng sáng màu bích lục, trong chốc lát bắn lên trên trán Quỷ Dạ Xoa.

Quỷ Dạ Xoa quá sợ hãi, không thể ngờ được Bích Lạc Quả sẽ lần thứ hai phun ra bích lạc khí.

Cũng may là trong lòng Quỷ Dạ Xoa một mực đề phòng, trong nháy mắt nhìn thấy ánh sáng màu bích lục đã chấn động hai cánh, giống như chim én lướt ngang hư không bay tránh ra, tránh né luồng ánh sáng màu bích lục kia.

Thế nhưng mà ánh sáng bích lục kia lại cứ thế mà ngoặt một cái, lập tức đâm lên phía trên cái ót của Quỷ Dạ Xoa, Quỷ Dạ Xoa lập tức chớp mắt, giống như là đã ngất đi, trực tiếp từ trên đỉnh núi cắm đầu ngã rơi xuống mặt đất.

Chương 1270: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

- CMN, khó trách liền nữ Đại Đế cũng không dám tự mình đi qua hái Bích Lạc Quả kia, thậm chí ngay cả Ngư Vương mở ra mười đạo khóa gen cùng Quỷ Dạ Xoa giảo hoạt âm hiểm đều vừa đối mặt đã bại vong, thật sự là đáng sợ. . .

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy vô cùng may mắn bản thân không đi hái những trái cây đó, nếu không hiện tại xui xẻo nói không chừng chính là hắn.

Nhưng mà Hàn Sâm nghĩ lại một chút, đã ngay cả Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu đều không hái xuống nổi, như vậy nữ Đại Đế kia dựa vào cái gì lại cho rằng một người đàn ông nhân loại có thể hái xuống được?

Hàn Sâm ẩn giấu ở trong rừng cây, ánh mắt hoài nghi ngước nhìn người đàn ông nhân loại trên núi kia, tựa hồ như y thật sự không biết bay, chỉ là chậm rãi trèo lên trên, tốc độ cũng không phải rất nhanh, cũng không biết là do y không muốn leo quá nhanh, hay là không có năng lực leo nhanh hơn.

Nữ Đại Đế vẫn còn đang ở trong hồ đại chiến với Ngư Vương, chỉ thấy ở trong hồ phun trào, nữ Đại Đế cưỡi bảo tọa đồng bay lên giữa không trung.

Chiến lâu như vậy, ngay cả y phục của cô ta đều không ẩm ướt, đôi chân thon dài ngồi ở trên bảo tọa đồng, giống như căn bản chưa từng động đậy vậy.

Ngư Vương cũng lao ra khỏi hồ nước, cái đuôi phát sáng như ánh bình minh bay lên không trung, trong miệng cá phun ra luồng khí giống như sóng biển màu kim hồng.

Cả bảo tọa đồng tính cả những con rắn màu đồng đó đều tản ra vầng sáng quỷ dị, chỉ là một cái bảo tọa cùng những con rắn màu đồng đó đã chặn lại toàn bộ sóng biển do Ngư Vương phun ra.

Mặc dù trước đó Ngư Vương đã bị thương, nhưng mà chỉ dựa vào một cái bảo tọa đồng đã chiến ngang tay với Ngư Vương, chuyện này vẫn khiến cho Hàn Sâm rất giật mình.

Mấu chốt nhất là Hàn Sâm không nhìn thấy khí tức của nữ Đại Đế chấn động, nói cách khác bảo tọa đồng thực sự không phải là sức mạnh của bản thân cô ta, mà là một tồn tại độc lập.

- Nếu thật sự là như thế, đây chẳng phải là nói nữ Đại Đế cùng bảo tọa đồng là hai cường giả Cấp Đại Đế?

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng mà nữ Đại Đế vẫn luôn không có ra tay, chỉ là ngồi ở trên bảo tọa đồng xem chiến đấu, trong lúc nhất thời cũng khó có thể phân ra thắng bại.

Nói là nữ Đại Đế đang cùng Ngư Vương chiến đấu, không bằng nói là cô ta đang nhìn tới chỗ người đàn ông leo lên đỉnh núi kia.

Hàn Sâm cũng đang nhìn người đàn ông kia, chỉ là người đàn ông kia bò thật sự là quá chậm, Hàn Sâm nhìn đã gấp muốn chết.

Người đàn ông kia lại tuyệt không gấp, vẫn đang chậm rãi leo lên trên núi, thoạt nhìn là muốn leo lên tới đỉnh núi, ít nhất còn phải hơn nửa giờ nữa.

Hàn Sâm ôm một cây đại thụ, hơn phân nửa thân thể đều ngâm ở trong nước, chỉ có đầu thò ra bên ngoài, hồ nước bị nổ tràn ra bên ngoài, rừng cây

xung quanh đều sắp bị dìm ngập rồi.

Lúc đang nhìn người đàn ông kia leo núi, lại đột nhiên có thứ gì đó từ trên mặt nước bay qua, còn lóe lên ánh sáng màu bích lục.

Hàn Sâm nhìn kỹ, dĩ nhiên là quả thông hắn đào ra từ bên trong xương đầu lâu Ngư Vương kia, thứ này không chìm ở trong nước, ngược lại nổi lên, theo sóng nước trôi nổi.

Nó trôi đi đâu không trôi, lại trôi về phía Hàn Sâm bên này, hơn nữa thẳng tắp trôi tới chỗ đầu Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm rùng mình, mặc dù quả thông bị hắn đào ra, cũng không có phản ứng kịch liệt gì, nhưng mà trong lòng Hàn Sâm vẫn còn có cảnh giác đối với nó.

Thận trọng di động ở trong nước, thay đổi tới một vị trí khác, nhưng mà quả thông kia vậy mà lại hướng chỗ hắn trôi tới.

- Quả nhiên có vấn đề!

Ánh mắt của Hàn Sâm lạnh lẽo, cầm Thái A Kiếm vào trong tay, nếu như quả thông kia dám xông lại chỗ hắn, hắn liền trực tiếp biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh chém quả thông ra.

Phía dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Sâm, quả thông dần dần trôi dạt đến trước mặt Hàn Sâm, nhưng mà nó cũng không có cử động gì kịch liệt, chỉ là chậm rãi trôi tới chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm một kiếm chém lên bên trên quả thông, quả thông lập tức bị chém bay ra ngoài mấy mét.

Bởi vì sợ kinh động đến nữ Đại Đế, Hàn Sâm không dám làm ra động tĩnh quá lớn, cũng không có dám dùng nhiều sức.

Thế nhưng mà chỉ chốc lát sau, quả thông lại trôi đi qua, Hàn Sâm liên tục chém nó bay ra ngoài nhiều lần, quả thông vẫn đều nhẹ nhàng trôi trở về.

- Chẳng lẽ thừ này sau khi bị phun ra, bản thân không còn sức mạnh gì nữa, cho nên không có cách nào ký sinh mạnh mẽ giống như lúc trước nữa?

Trong lòng Hàn Sâm nghĩ như vậy, cũng không chém quả thông bay ra ngoài nữa.

Chờ quả thông kia trôi tới trước mặt Hàn Sâm, Hàn Sâm dùng Thái A Kiếm đụng tới nó vài cái, quả thông cũng cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Thò tay đụng quả thông một cái, tương tự cũng không có phản ứng dị thường gì.

Hàn Sâm không khỏi có chút tò mò, cầm quả thông ở trong tay, cẩn thận quan sát kỹ phản ứng của nó.

Quả thông chỉ là thi thoảng lóe lên ánh sáng bích lục, trừ ra sẽ không có những thứ gì khác thường.

Những sợi dây nhỏ màu trắng đó sau khi bị chém đứt cũng đã tiêu tan sạch, quả thông hiện tại nhìn giống như là một viên bảo thạch màu bích lục xinh đẹp, còn là loại sẽ tự mình sáng lên kia.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí cẩn thận nhìn quét qua quả thông, phát hiện ra ở bên trong nó có sinh cơ yếu ớt, vậy mà giống như là một sinh mệnh còn sống.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động:

- Chẳng lẽ nói quả thông này là hạt giống của Bích Lạc Đằng? Nếu thật sự là hạt giống, vậy thì là đồ tốt, sau này mình có thể tự trồng một cây Bích Lạc Đằng, sau đó nuôi nó là được rồi, Bích Lạc Quả quý hiếm như thế, trồng ra được khẳng định sẽ không thiệt thòi.

Hàn Sâm nghĩ đến, đột nhiên nhớ tới trên người Quỷ Dạ Xoa cũng có một quả thông, dứt khoát đều đoạt đến mang về mới được.

Dò xét xung quanh trong chốc lát, rất nhanh đã phát hiện ra Quỷ Dạ Xoa giống như một người chết bị ném vào bên trong rừng cây, vừa vặn thuận tiện để Hàn Sâm ra tay.

Hàn Sâm lặng lẽ đi tới, quả nhiên thấy sau ót Quỷ Dạ Xoa cũng đang khảm nạm một quả thông, đang định động thủ muốn đào ra, lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Hiện tại Quỷ Dạ Xoa bị quả thông khống chế, giống như là một người chết, liền tự sát trở về Linh Hồn Chi Thạch đều khó có khả năng, hắn lấy quả thông xuống, chẳng phải là tương đương với cứu Quỷ Dạ Xoa một mạng hay sao.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Sâm cảm thấy việc này không thể làm, chớp mắt, lập tức nghĩ tới một ý kiến hay.

Hiện tại Quỷ Dạ Xoa không hề hay biết gì, ngay cả năng lực từ chối đều không có, trực tiếp thu y vào bên trong Tuyệt Tình Bình.

Ở bên trong lấy quả thông ra, đến lúc đó cho dù Quỷ Dạ Xoa muốn tự sát trở lại Linh Hồn Chi Thạch đều khó có khả năng, căn bản là không ở cùng một không gian, y tự sát cũng không thể quay về.

Hàn Sâm cũng vô cùng có hứng thú muốn biết rõ, nếu như Quỷ Dạ Xoa chết ở trong Tuyệt Tình Bình, đó sẽ là kết quả như thế nào.

Nói làm liền làm, Hàn Sâm trực tiếp ném Quỷ Dạ Xoa đã không còn sức phản kháng nữa vào trong Tuyệt Tình Bình.

- Bích Lạc Quả? Cậu từ đâu lấy được Bích Lạc Quả?

Hàn Sâm vừa ném Quỷ Dạ Xoa vào, Sát Na Nữ Đế bị nhốt ở bên trong nhìn Quỷ Dạ Xoa gục ở chỗ đó hôn mê, lập tức kêu lên kinh ngạc.

- Bích Lạc Quả? Cô nói đây là Bích Lạc Quả?

Hàn Sâm cũng kinh ngạc nhìn Sát Na Nữ Đế hỏi.

Hàn Sâm vẫn cho rằng trái cây tựa như lục lạc kia mới là Bích Lạc Quả, nhưng mà hiện tại Sát Na Nữ Đế thấy được quả thông, cũng đã trực tiếp gọi ra tên Bích Lạc Quả, khiến cho trong lòng của hắn vừa mừng vừa sợ, nhưng lại có chút không dám tin tưởng.

- Thứ này có thể nói là Bích Lạc Quả, cũng có thể nói không phải.

Sát Na Nữ Đế lại nói thêm một câu, liền không chịu nói thêm gì nữa.

Chương 1271: Gặp Mặt

Hàn Sâm còn muốn hỏi, lại nhìn thấy người đàn ông kia đã bò tới lưng chừng núi, đã đến gần những dây leo Bích Lạc Đằng giống như là cự long, ánh mắt của Hàn Sâm lập tức bị hấp dẫn, hắn muốn biết đến cùng là người đàn ông này dựa vào cái gì để hái Bích Lạc Quả.

Dưới ánh mắt nhìn soi mói của Hàn Sâm, người đàn ông kia đã đến bên cạnh cây tử đằng, thò tay ra chộp tới một nhánh dây tử đằng.

Hàn Sâm không biết y muốn làm gì, lực lượng của cây tử đằng kia không kém gì sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu, liền Ngư Vương cũng không muốn để cho cây tử đằng quất trúng, người đàn ông này lại trực tiếp thò tay đi bắt, hành động này có vẻ hơi điên cuồng.

Thế nhưng mà một màn phát sinh kế tiếp lại khiến cho Hàn Sâm càng thêm giật mình, người đàn ông kia duỗi tay nắm lấy cây tử đằng, nhưng cây tử đằng kia lại một chút phản ứng đều không có, giống như là dây leo thực vật bình thường, bị người đàn ông cầm lấy leo về phía trước, hoàn toàn không có nhúc nhích gì.

- Điều này sao có thể?

Con mắt của Hàn Sâm đều trừng lớn, nhịn không được dụi dụi con mắt.

Sự tình xác thực là như thế, người đàn ông kia thật sự bò lên bên trên cây tử đằng, cầm lấy dây tử đằng trèo lên trên, tốc độ ngược lại càng nhanh hơn một chút.

Những dây tử đằng như rồng đó, đừng nói là quật y, liền nhúc nhích cũng không, giống như ngủ rồi vậy.

- Khó trách nữ Đại Đế kia vậy mà sẽ để cho người đàn ông này đi hái Bích Lạc Quả, đây cũng quá trâu bò đi, rốt cuộc là y làm như thế nào được? Chẳng lẽ Bích Lạc Đằng sẽ không thương hại nhân loại sao? Như vậy có phải là mình cũng có thể đi hái hay không?

Thế nhưng mà Hàn Sâm nghĩ lại, lại cảm thấy khả năng này không lớn, nhân vật như nữ Đại Đế, muốn tìm vài nhân loại còn không dễ dàng hay sao? Cô ta tùy tiện đi một Tí Hộ Sở, bất kể có phải là Tí Hộ Sở dưới quyền cô ta hay không, chỉ cần cô ta mở miệng, chỉ sợ một đám Dị Linh đều muốn dâng lên nhân loại ở trong Tí Hộ Sở, cần gì phải nhờ tới người đàn ông này, dù tức giận vẫn đồng ý với điều kiện của người đàn ông này.

- Đúng là gặp quỷ rồi, một người đàn ông nhân loại, dựa vào cái gì khiến cho gen thực vật giống như Bích Lạc Đằng kính trọng vài phần như thế?

Hàn Sâm thật sự có chút nghĩ mãi mà không rõ.

Lúc này nữ Đại Đế cũng nhìn người đàn ông kia, nhìn thấy những sợi tử đằng đó không có phản ứng gì đối với người đàn ông, trong mắt xẹt qua vẻ vui mừng.

Tay chân của người đàn ông kia trở nên nhanh hơn rất nhiều, lúc này Hàn Sâm mới phát hiện ra người đàn ông kia không phải là leo chậm, mà là cố ý leo vô cùng chậm, sau khi leo lên cây tử đằng, tốc độ của y liền càng lúc càng nhanh, không bao lâu cũng đã leo lên trên đỉnh núi, đi tới phía trước Bích Lạc Quả mà lúc trước Ngư Vương cùng Quỷ Dạ Xoa muốn hái kia.

Ánh mắt của Hàn Sâm cùng nữ Đại Đế đều ngưng tụ ở phía trên người đàn ông cùng viên Bích Lạc Quả này, Ngư Vương cùng Quỷ Dạ Xoa đều không hái được Bích Lạc Quả, không biết người đàn ông nhân loại này có thể hái xuống hay không.

Người đàn ông cũng không giống như Ngư Vương cùng Quỷ Dạ Xoa, nóng nảy đi hái Bích Lạc Quả, ở phía trước trái cây ngừng lại, vươn bàn tay ra, dùng móng tay của bàn tay kia vạch ra một đường máu trong lòng bàn tay của mình.

Máu tươi lập tức từ trong vết thương chảy ra, Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt ra nhìn.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng mặc dù mạch máu của người đàn ông kia có màu xanh da trời, nhưng mà máu vẫn là máu đỏ, dù sao tĩnh mạch vốn là màu xanh, có chút tình huống gì đó đặc biệt xanh hơn một chút thì cũng không có gì lạ.

Nhưng khi nhìn thấy máu của người đàn ông này, Hàn Sâm lại chấn động, máu của y vậy mà thật sự có màu xanh nhạt, là một loại màu xanh da trời, màu xanh lam vô cùng đẹp đẽ.

- Lam Huyết . . . Hàn Kính Chi. . . chẳng lẽ y là Hàn Kính Chi hay sao?

Hàn Sâm trợn to mắt nhìn dòng máu xanh từ trong lòng bàn tay của người đàn ông kia chảy ra, sắc mặt biến đổi bất định.

Người đàn ông kia cuộn bàn tay lại, để cho dòng máu xanh của y nhỏ lên trên Bích Lạc Quả.

Từng giọt máu xanh rơi lên trên Bích Lạc Quả, Bích Lạc Quả kia hơi hơi run rẩy, giống như là bọt biển, hút dòng máu xanh kia vào, khiến cho màu xanh bích lục của nó càng thêm sáng hơn.

Cho tới tận lúc dòng máu xanh trên trái cây hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa, Bích Lạc Quả cũng ngừng run rẩy, người đàn ông kia mới chậm rãi xòe bàn tay ra bắt lấy Bích Lạc Quả.

Đột nhiên, một tia sáng bích lục từ trong trái cây một lần nữa phun ra, khiến cho Hàn Sâm cùng nữ Đại Đế đều cả kinh.

Thế nhưng mà người đàn ông kia lại đưa tay chộp một cái, liền tóm lấy tia sáng màu bích lục này, sau đó tay kia tiếp tục chộp tới Bích Lạc Quả, trực tiếp bắt được Bích Lạc Quả to bằng đầu người, dùng lực liền từ bên trên cây đằng kéo Bích Lạc Quả xuống.

Mà Bích Lạc Quả lại không có bất kỳ phản ứng nào, cứ như vậy bị người đàn ông kia nâng ở trong tay.

Nữ Đại Đế lập tức vui mừng quá đỗi, kêu lên với người đàn ông trên đỉnh núi:

- Mau lấy Bích Lạc Quả xuống.

Người đàn ông kia cũng không do dự, mang theo Bích Lạc Quả thuận theo dây leo trèo xuống dưới.

Nữ Đại Đế không còn tâm trí tranh đấu với Ngư Vương nữa, trực tiếp cưỡi bảo tọa đồng đi tới nghênh đón người đàn ông kia, chỉ chờ y thoát ra khỏi phạm vi Bích Lạc Đằng, sẽ bắt lấy viên Bích Lạc Quả này.

Ngư Vương đã biết chính mình không phải là đối thủ của cô gái kia, cũng không đuổi theo, chỉ bơi vài vòng ở trong hồ, không cam lòng nhìn thoáng qua Bích Lạc Đằng ở trên đỉnh núi, quay người liền bơi ra đường sông, tựa hồ đã buông tha cho ý định cướp đoạt Bích Lạc Đằng.

Hàn Sâm âm thầm kinh hãi, mặc kệ là Ngư Vương, Quỷ Dạ Xoa, hay là nữ Đại Đế cùng người đàn ông kia, tựa hồ đều có ý định với quả Bích Lạc Quả kia, bên trên còn có sáu quả nữa, bọn họ lại không dám đụng, có thể thấy Bích Lạc Đằng rất đáng sợ.

- Cho tôi Bích Lạc Quả.

Người đàn ông kia mới vừa mới thoát ra khỏi phạm vi Bích Lạc Đằng, nữ Đại Đế đã đến gần người đàn ông, muốn bắt lấy Bích Lạc Quả trong tay người đàn ông kia.

Người đàn ông kia lại không để ý tới cô ta, chỉ là tự mình leo xuống.

Trong mắt Nữ Đại Đế lóe lên vẻ tức giận, nhưng mà vẫn nhịn xuống không hề phát tác, một mực đi theo người đàn ông kia xuống bên dưới núi lớn.

- Hiện tại có thể đưa cho tôi rồi chứ?

Đợi người đàn ông kia đi xuống, nữ Đại Đế mới lạnh mặt mở miệng nói ra.

- Đồ tôi muốn đâu? Một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Người đàn ông kia một tay kẹp lấy Bích Lạc Quả, một tay đưa về phía nữ Đại Đế.

Nữ Đại Đế hơi do dự một chút, vẫn lấy ra một vật cầm ở trong tay.

Đồng thời với lúc người đàn ông kia lấy được một vật gì đó, nữ Đại Đế cũng cầm về Bích Lạc Quả, khắp khuôn mặt đều là vẻ mừng rỡ, cũng không lại đi quan tâm tới người đàn ông kia nữa, trực tiếp cưỡi bảo tọa đồng rời đi.

Hàn Sâm nhìn thấy thế trong lòng ngạc nhiên, nhân vật đáng sợ như nữ Đại Đế, lại có bí bảo như bảo tọa đồng tương trợ, vậy mà không nghĩ tới việc cướp đoạt, mà thật sự trao đổi với người đàn ông kia, người đàn ông nhân loại máu xanh kia tựa hồ còn đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng của Hàn Sâm.

Đồ vật mà nữ Đại Đế dùng để trao đổi với người đàn ông kia là một cái chai làm bằng gỗ, người đàn ông kia trực tiếp mở bình gỗ ra, đưa miệng bình lên trên miệng, trực tiếp ngửa đầu nuốt đồ vật bên trong xuống, sau đó tiện tay ném bình gỗ xuống mặt đất.

Hàn Sâm rất muốn biết rõ bên trong bình gỗ rốt cuộc là thứ gì, nhưng đáng tiếc căn bản không nhìn thấy.

Đột nhiên, người đàn ông kia đi về phía rừng cây bên này, khiến cho sắc mặt của Hàn Sâm biến hóa, không biết có phải là người đàn ông kia đã phát hiện ra hắn hay không.

Người đàn ông kia đi đến phía trước rừng cây, con mắt quét một vòng ra bốn phía, sau đó liền nhíu mày, ánh mắt một lần nữa quét tới rừng cây, cuối cùng vậy mà ngừng lại ở bụi cỏ mà Hàn Sâm đang ẩn thân.

- Không thể tưởng được vẫn còn có người biết hàng đấy, để Bích Lạc Quả lại, cậu có thể sống sót rời đi.

Người đàn ông kia nhìn bụi cỏ mà Hàn Sâm ẩn thân, bình tĩnh nói.

Chương 1272: Thiên Tru

Không hề nghi ngờ, đúng là người đàn ông nhân loại này đã phát hiện ra hắn, Hàn Sâm không cần thiết phải tiếp tục ẩn núp, từ trong bụi cỏ đầy nước đứng lên, toàn thân áo giáp đều đang chảy nước.

- Anh bạn, anh nói Bích Lạc Quả gì cơ, tôi không quá rõ ràng.

Hàn Sâm nhìn người đàn ông kia nói.

- Nhân loại?

Người đàn ông kia nhìn thấy Hàn Sâm, hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên thật sự không ngờ trốn ở chỗ này vậy mà là một nhân loại.

- Đều là đồng bào, mọi thứ cũng dễ thương lượng, tôi là Hàn Sâm, anh xưng hô như thế nào?

Hàn Sâm nghĩ thử xem có thể từ trong miệng người đàn ông thần bí này thám thính ra một ít tin tình báo hay không.

Người đàn ông kia lại làm mặt lạnh nói:

- Cho tới hiện tại tôi chưa từng là bạn bè với nhân loại, càng không phải là đồng bào.

- Lời nói này, giống như anh không phải là nhân loại vậy.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia nói.

Người đàn ông kia lạnh lùng nói một câu:

- Đừng kéo tôi và chủng tộc cấp thấp mấy người nói chung vào làm một, ban đầu còn muốn lưu lại cho cậu một mạng, nhưng đáng tiếc cậu quá phí lời.

Nói xong, người đàn ông kia trực tiếp đánh một quyền về phía Hàn Sâm, dĩ nhiên là có ý định muốn trực tiếp động thủ giết người.

Hàn Sâm không thể tưởng được người đàn ông này nói động thủ liền động thủ, hơn nữa người đàn ông này vậy mà nói mình không phải là nhân loại, còn nói nhân loại là chủng tộc cấp thấp.

Thế nhưng mà rõ ràng là Hàn Sâm cảm giác được, trên thân người đàn ông này là khí tức nhân loại thuần chính, tuyệt đối sẽ không sai lầm.

Nhưng hiện tại lại không có thời gian để cho Hàn Sâm cân nhắc nhiều như vậy, người đàn ông kia đấm ra một quyền, khí lực kia mạnh tới đáng sợ, nắm đấm phá không phát ra tiếng rít, xé rách không gian lập tức đến trước mặt Hàn Sâm.

Ánh sáng màu máu trong mắt Hàn Sâm chớp động, đã dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra chín đạo khóa gen, quả đấm giống như là đang rỉ máu đánh ra.

Bành!

Hàn Sâm chỉ cảm giác quả đấm của mình giống như là đánh lên trên đầu xe lửa cao tốc, không tự chủ được lui về phía sau, hai chân mãnh liệt đạp ở trên mặt đất nhưng vẫn không thể dừng thân hình lại.

Tảng đá cứng rắn ở dưới bàn chân bị hai chân Hàn Sâm đạp vỡ, tạo thành hai cái rãnh sâu, Hàn Sâm ở trên mặt đất trượt ra mấy trăm mét mới miễn cưỡng ngừng thân hình lại được.

Mà xương cốt trên nắm tay cũng đã vỡ vụn, ngay cả cẳng tay đều bị đánh gãy rồi.

- Lực lượng rất mạnh!

Hàn Sâm kinh hãi nhìn người đàn ông kia, một quyền này của người đàn ông kia không mang theo bất kỳ lực lượng thuộc tính nào, là một đòn thuần túy dựa vào lực lượng, vậy mà mạnh tới mức này, thật là khiến người ta không có cách nào tưởng tượng.

- Ồ, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, cậu là giáo đồ của Huyết Mệnh Giáo ta?

Người đàn ông kia lại khẽ ồ lên một tiếng, tựa hồ rất là kinh ngạc.

- Anh là?

Hàn Sâm kinh ngạc, lúc trước hắn nghe người đàn ông kia nói y là thành viên của đội đặc chủng Lam Huyết, như thế nào giờ lại biến thành người của Huyết Mệnh Giáo?

Người đàn ông kia mỉm cười, thần sắc rõ ràng đã hòa hoãn hơn rất nhiều:

- Cậu không biết tôi cũng là bình thường, chỉ sợ hiện nay bên trong Huyết Mệnh Giáo đã không có Thánh Đồ chân chính nữa rồi. Nhưng mà cậu đã tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, hẳn là đệ tử chân truyền của giáo ta, coi như chưa từng gặp qua Thánh Đồ chân chính, cũng có thể đã đọc qua kinh điển mười ba Thánh Đồ rồi chứ? Tôi chính là một trong mười ba Thánh Đồ – Thiên Tru.

Nói xong, người đàn ông kia đột nhiên cau mày nói:

- Cậu là đệ tử của nhà nào, như thế nào Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh lại yếu như thế?

Trong lòng Hàn Sâm hiện lên trăm ngàn ý niệm, cuối cùng quyết định liều một phen, liền mở miệng nói:

- Tôi là đệ tử của Tần Hoài Chân, lão nhân gia trước khi chết mới thu tôi làm đệ tử truyền cho Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, tôi đối với chuyện trong giáo cũng không biết nhiều.

- Tần Hoài Chân?

Người đàn ông kia nhíu mày suy tư, một hồi lâu mới tựa hồ như là nhớ ra cái gì đó:

- Thì ra là Tần gia, Tần gia đã lưu lạc tới mức như thế này sao? Vậy mà nhận một người ngoài làm đệ tử, còn tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đời đầu.

Hàn Sâm không nói gì, chỉ là nhìn người đàn ông kia, hắn hoàn toàn không biết gì đối với Huyết Mệnh Giáo cả, nhiều lời thì chỉ càng sai nhiều, còn không bằng không nói.

Người đàn ông kia suy nghĩ rồi tiếp tục nói:

- Người có thể tu luyện Thần Kinh vốn rất khó tìm, Tần gia có thể tìm được một người cũng coi như không dễ, cậu đã là tiếp thu truyền thừa của Tần gia, mặc dù là đời đầu tiên, phong hào Thánh Đồ của Tần gia vẫn do cậu kế thừa đi, chỉ là hiện tại huyết mạch của cậu còn quá yếu, không đủ để được hưởng phong hào Thánh Đồ. Cũng may hiện tại có Tí Hộ Sở, cậu truyền thừa xuống mấy đời, đợi hậu đại của cậu hóa thành dòng Lam Huyết, mới có thể chính thức đạt được phong hào Thánh Đồ.

Hàn Sâm nghe thấy thế trong lòng vô cùng kích động, mặc dù người đàn ông này nói ngắn ngủn mấy câu, nhưng lại để cho hắn hiểu được thêm rất nhiều chuyện.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là công pháp đỉnh cấp dùng để cường hóa gen di truyền, một đời sinh một đời, sẽ làm cho hậu đại càng ngày càng lớn mạnh.

Truyền nhân Huyền Môn đã từng nói, đệ tử của Huyết Mệnh Giáo vô cùng đáng sợ, đều là nhân vật khủng bố truyền thừa xuống từ thời đại thượng cổ, tố chất thân thể vượt xa nhân loại bình thường.

Lại theo lời người đàn ông tự xưng là Thiên Tru Thánh Đồ này nói, cũng có ý nghĩa là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh truyền thừa qua nhiều đời, dòng máu sẽ biến thành màu xanh da trời, đây chẳng phải là nói, những người máu xanh đều là người thừa kế của Huyết Mệnh Giáo sao.

Loại công pháp cổ xưa cần huyết mạch cùng thời gian với tư cách làm thủ đoạn truyền thừa này, cũng không phải tùy tiện là có thể luyện thành, hơn nữa cho dù đã luyện thành, uy lực có khả năng phát huy ra cũng không phải quá mạnh mẽ.

Chỗ lợi hại nhất của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, chính là lực lượng cùng gen truyền thừa, một đời truyền cho một đời, nếu như là đệ tử chính thức

truyền thừa lâu dài, lực lượng xác thực sẽ kinh khủng tới mức khó có thể tưởng tượng.

Đây chính là lý do vì sao Hàn Sâm luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, còn mở ra chín đạo khóa gen, thực lực cũng không mạnh hơn sinh vật siêu cấp thần huyết mở ra chín đạo khóa gen quá nhiều.

Bởi vì đây căn bản cũng không phải là phương diện mạnh mẽ chân chính của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, người giống như Thiên Tru, mới là cường giả chân chính tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, là nhân vật khủng bố không biết đã truyền thừa xuống bao nhiêu đời.

Hàn Sâm tâm niệm lại hơi xoay chuyển:

- Nếu như mười ba Thánh Đồ chính là đại biểu cho mười ba người thừa kế từ thời đại thượng cổ truyền thừa xuống Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, như vậy Hàn Kính Chi có phải là một người thừa kế trong đó không? Ông ta cũng có dòng máu màu xanh.

Nhưng mà nghĩ lại thì lại có chút không đúng, rõ ràng là Quỷ Anh đã từng nói qua, Hàn Kính Chi là bị ép đi tới Huyết Mệnh Giáo, nếu như ông ta thật sự là Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo, làm sao có người dám ép ông ta? Lại có người nào ép được ông ta?

Hơn nữa Tần gia cũng là một chi Thánh Đồ, vì sao máu của bọn họ lại có màu đỏ, cũng không biến thành màu lam đây?

Nguyên một đám nghi vấn dâng lên ở trong lòng Hàn Sâm, khiến cho hắn càng thêm hồ đồ rồi.

Nhưng mà có một chút chuyện thì Hàn Sâm cũng có suy đoán, nếu Hàn Kính Chi thật sự là một trong những Thánh Đồ truyền thừa của Huyết Mệnh Giáo, như vậy ông ta không có khả năng là thái gia gia của Hàn Sâm.

Cho dù sau Hàn Kính Chi, Hàn gia không có ai tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nữa, lực lượng gen truyền thừa của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng sẽ kéo dài tới mấy đời, chỉ là sẽ từ từ trở nên yếu hơn mà thôi.

Dựa theo đạo lý mà nói, đến đời Hàn Sâm, như thế nào cũng có thể di truyền một chút lam huyết mới đúng.

Cho dù là Hàn Sâm không di truyền đến, cha của hắn cũng có thể có chút lam huyết mới đúng chứ.

Thế nhưng mà Hàn Sâm biết rất rõ ràng, mình và cha mình đều có máu đỏ, không có liên hệ quái gì tới lam huyết, tuyệt đối không thể nào là một mạch truyền thừa Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo.

Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy loạn, nếu Hàn gia thật sự không có liên quan gì tới Hàn Kính Chi, như vậy tại sao Hàn gia lại truyền xuống thánh vật Cửu Mệnh Huyết Miêu của Huyết Mệnh Giáo? Vậy thì quá là kì quái.

Người đàn ông kia không biết trong lòng Hàn Sâm đang suy nghĩ trăm mối, tự mình nói ra:

- Thế cũng được, hai viên Bích Lạc Quả kia coi như là đưa cho đế giả Thánh Đồ nhất mạch đi.

Nói xong, người đàn ông kia liền trực tiếp quay người rời đi.

Chương 1273: Tượng Đồng

Mắt thấy người đàn ông kia muốn rời đi, Hàn Sâm nhịn không được hỏi một câu:

- Thiên Tru Thánh Đồ, ở bên trong mười ba Thánh Đồ, có một chi nào họ Hàn không?

- Không có, tốt nhất là cậu mau chóng rời đi đi.

Người đàn ông kia cũng không quay đầu lại đáp.

Hàn Sâm còn muốn hỏi thêm cái gì, đã thấy người đàn ông kia mau chóng đi mất, khí lực cực kỳ kinh khủng, trong chốc lát đã xé rách không gian,

giống như là thuấn di đi xa.

Hàn Sâm phát hiện ra một vấn đề, người đàn ông kia xác thực là đã mạnh mẽ đến cực điểm, liền khí lực hiện tại của Hàn Sâm cũng không có cách nào chống lại.

Thế nhưng mà y tựa hồ chỉ là mạnh mẽ, trên người hoàn toàn không có nửa điểm lực lượng thuộc tính đặc biệt.

Ban đầu y bò lên trên núi lớn, có lẽ thật sự không biết bay đi, dù sao thuần túy sức mạnh to lớn, có thể nhảy lên rất cao, nhưng mà cũng khó có thể hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc của trọng lực.

- Đến cùng thì mười ba Thánh Đồ là những người nào? Đến cùng thì Tần gia có phải là một trong mười ba Thánh Đồ hay không? Hàn Kính Chi có phải là một trong mười ba Thánh Đồ hay không?

Trong lòng Hàn Sâm hiện lên vô số ý nghĩ, nhưng đều khó có thể sáng tỏ.

Lúc Hàn Sâm đang suy tư, lại đột nhiên cảm thấy lực lượng chấn động, nữ Đại Đế kia vậy mà lại cưỡi bảo tọa đồng trở về.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức kêu khổ, cũng đã hiểu tại sao người đàn ông kia lại bảo hắn mau mau rời đi, chỉ là vừa rồi quá nhiều nghi hoặc khiến cho Hàn Sâm không rảnh để nghĩ nhiều như vậy, đứng ngẩn ra ở chỗ này trong chốc lát, không thể kịp thời rời đi.

- Thiên Tru, mày cũng dám đùa tao, tao muốn mạng của mày!

Nữ Đại Đế giống như là rất giận dữ, trên bảo tọa đồng của cô ta, còn có thật nhiều mảnh ngọc bích bị nện vỡ, thoạt nhìn hẳn là thuộc về Bích Lạc Quả tựa như lục lạc kia.

Hàn Sâm xoay người chạy, nhưng lại đã không còn kịp nữa rồi, nữ Đại Đế kia mặc dù nhìn rõ ràng Hàn Sâm cũng không phải là Thiên Tru, nhưng mà cũng không có ý muốn bỏ qua cho hắn, tìm không thấy Thiên Tru, nữ Đại Đế rõ ràng đã có chút điên cuồng, muốn đem cơn tức đổi lên đầu Hàn Sâm.

Bảo tọa đồng bay lên trên đỉnh đầu Hàn Sâm, tốc độ cực nhanh thậm chí ngay cả Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ cũng không thể né tránh.

Vô số đuôi rắn màu đồng cuốn tới người Hàn Sâm, trong lòng Hàn Sâm giận dữ:

- Đậu xanh, khinh tôi dễ bắt nạt à? Thiên Tru lừa cô, cô không đi tìm y tính sổ, bắt tôi hả giận thì là gì?

Tâm niệm vừa động, Hàn Sâm triệu hoán tiểu thiên sứ cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra bên cạnh mình, đồng thời cũng biến thân trở thành Cổ Ma Binh, rút Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm ra chém về phía bầy rắn.

Quầng sáng phản nghịch lôi điện trên người Kỵ Sĩ Phản Nghịch phun ra, khiến cho dưới chân của tất cả sinh vật đều xuất hiện một quầng sáng, trên người cũng bị phủ lên một tầng lôi điện rậm rạp màu xanh nhạt.

Quầng sáng cùng lôi điện rậm rạp chiếu lên trên người đám rắn màu đồng, khiến cho hành động của bọn nó trở nên chậm chạp, lực lượng cùng tốc độ đều bị suy yếu, thoạt nhìn rất chậm chạp, hành động hết sức không trôi chảy.

Mà Hàn Sâm cùng tiểu thiên sứ lại nhận được tăng phúc, hơn nữa đánh ra công kích còn có lực lượng sấm sét tê liệt.

Nhưng mà trình độ bền bỉ của thân thể những con rắn màu đồng đó không thua gì sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu, Hàn Sâm một kiếm chém lên phía trên, chỉ có thể lưu lại một miệng vết thương, khó có thể trực tiếp chặt đứt đuôi rắn.

Những con rắn màu đồng đó cũng không làm gì được bọn Hàn Sâm, trong lúc nhất thời cục diện ngang tay.

Lúc này nữ Đại Đế đúng là đang trong cơn giận dữ, tìm không thấy Thiên Tru Thánh Đồ thì cũng thôi đi, muốn bắt một nhân loại để trút giận, lại không nghĩ tới tên nhân loại này khó giải quyết như thế, trong lúc nhất thời bảo tọa đồng vậy mà bắt không được hắn.

- Đại Đế, chúng ta không oán không cừu, tôi chỉ đi ngang qua mà thôi, cần gì phải làm như thế? Cô muốn trả thù, vẫn là đi tìm chính chủ đi, chúng ta ngừng lại chứ?

Hàn Sâm không có tâm tư dốc sức liều mạng với nữ Đại Đế.

Người ta là Dị Linh, giết còn có thể phục sinh, đối với Hàn Sâm cũng không có điểm nào hay.

Hơn nữa người ta vừa mới bị người khác lừa gạt, Hàn Sâm còn lấy được hai viên Bích Lạc Quả, chỗ tốt đều lấy tới tay rồi, còn muốn dốc sức liều mạng với một Đại Đế, Hàn Sâm thật sự khó có thể sinh ra chiến ý.

Chiếm xong tiện nghi đương nhiên là phải mau chóng chạy đi rồi, hiện tại Hàn Sâm chỉ hận chính mình chạy không đủ nhanh, hắn có lẽ nên học Thiên Tru Thánh Đồ mới đúng, tên kia đã sớm biết nữ Đại Đế bị mắc lừa nhất định sẽ trở về, cho nên mới gấp gáp rời đi như vậy, trước khi đi còn nhắc nhở Hàn Sâm một câu.

Chỉ là khi đó Hàn Sâm bị quá nhiều thắc mắc vây hãm, trong lúc nhất thời không thể lĩnh hội được ý tứ của Thiên Tru Thánh Đồ.

- Nhân loại không tốt đẹp gì, trước hết giết mày, lại đi tìm tên khốn Thiên Tru kia tính sổ.

Nữ Đại Đế lạnh giọng nói.

Nữ Đại Đế sở dĩ muốn đánh với Hàn Sâm một trận, cũng không phải hoàn toàn là vì hả giận.

Cô ta biết rõ muốn tìm được Thiên Tru chỉ sợ là không dễ dàng như vậy rồi, Hàn Sâm xuất hiện ở địa phương này, lại là nhân loại giống như Thiên Tru, có lẽ giữa bọn họ có quan hệ gì đó, bắt Hàn Sâm lại nói không chừng sẽ có thể tìm được một ít manh mối của Thiên Tru.

Cho nên nữ Đại Đế mới muốn lưu Hàn Sâm lại, thực sự không phải là ngốc nghếch giết chóc cùng phát tiết.

Trong lúc nhất thời bảo tọa đồng vậy mà không bắt được Hàn Sâm, khiến cho nữ Đại Đế càng thêm cho rằng Hàn Sâm cùng Thiên Tru có quan hệ gì đó.

Nhân loại bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở vốn rất ít, thực lực mạnh như vậy thì lại càng ít, nói Hàn Sâm cùng Thiên Tru không có quan hệ gì, nữ Đại Đế tự nhiên là không chịu tin.

Mắt thấy trong lúc nhất thời đám rắn màu đồng khó có thể làm gì Hàn Sâm, nữ Đại Đế cũng đã hơi không kiên nhẫn nữa, từ trên bảo tọa đồng đứng lên.

Hai chân của cô ta cực kỳ thon dài xinh đẹp, khiến cho dáng người kia cực kỳ cao gầy, tự nhiên đã có khí chất nữ vương.

Một đôi mắt đẹp hấp dẫn tràn ngập nguy hiểm, lúc này đang hiện ra vầng sáng quỷ dị, nhìn chòng chọc vài rắn màu đồng giao chiến với Hàn Sâm.

Hàn Sâm không quá muốn giao chiến, vừa chiến vừa lui, hy vọng có thể nhanh chóng đào thoát, nhưng mà tốc độ của bảo tọa đồng kia cực nhanh, cơ hồ như là thuấn di ở trong hư không, như thế nào cũng không thể thoát được.

Một đôi mắt của nữ Đại Đế càng ngày càng sáng ngời, trong ánh mắt của cô ta sáng lên giống như bóng đèn, đôi mắt đẹp biến thành màu trắng rừng rực.

Ở bên trong màu trắng lóa đằng kia, vậy mà dần dần ánh bắn ra thân ảnh của Hàn Sâm, chỉ là khác với Hàn Sâm, thân ảnh kia là một bức tượng đồng rất giống Hàn Sâm.

Hàn Sâm đang vừa đánh vừa lui, đột nhiên cảm giác thân thể trầm xuống, thân thể vô duyên vô cớ giống như bị xơ cứng như vậy, hành động trở nên vô cùng không linh hoạt, có điểm giống như là khôi lỗi vậy.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, nhìn lên thân thể mình, phát hiện rất nhiều bộ phận thân thể vậy mà biến thành đồng, ban đầu là xương cốt, sau đó là máu thịt, cuối cùng là nội tạng cùng làn da.

Hàn Sâm nhìn thấy thân thể của mình càng ngày càng nhiều bộ phận biến thành đồng, hoàn toàn không có cách nào ngăn cản, trong lòng lập tức cả kinh.

Nhìn tới nữ hai con mắt quỷ dị kia của Đại Đế, cùng với tượng đồng chiếu rọi ra bên trong đó, Hàn Sâm lập tức đã hiểu là có chuyện gì.

Hiểu thì hiểu, nhưng mà lực lượng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng không thể ngăn cản đồng lan tràn ở trên người hắn, thân thể càng ngày càng nặng nề, càng ngày càng cứng ngắc, mắt thấy sắp giống như là thân ảnh ánh xạ ở trong mắt của nữ Đại Đế, hóa thành một bức tượng đồng.

- Thật cho rằng tôi dễ bắt nạt ư?

Trong mắt Hàn Sâm lạnh như băng, trong mắt đột nhiên bốc cháy lên thánh quang màu trắng rừng rực, sau đó hướng về toàn thân lan tràn đi.

Chương 1274: Thời Không Chi Hợp

Lực lượng của Siêu Cấp Đế Linh có thể bỏ qua tất cả tác dụng phụ, vạn pháp bất xâm.

Trước kia mặc kệ là kim tệ của Kim Tiễn Thiềm Thừ trấn áp, hay là lực lượng của Đế Linh tác dụng lên, đều không khống chế nổi Siêu Cấp Đế Linh Thể.

Hàn Sâm vẫn rất có lòng tin đối với Siêu Cấp Đế Linh Thể, trong tích tắc hoàn thành biến thân Siêu Cấp Đế Linh, thánh quang màu trắng rừng rực đều trải rộng toàn thân Hàn Sâm, khiến cho thân thể của hắn hoàn toàn bị thánh quang bao trùm.

Nguyên bản thân thể vốn đã hóa đồng, ở dưới thánh quang lui tán, khôi phục lại thân thể máu thịt.

Chỉ là lực lượng hóa đồng rất mạnh mẽ, mặc dù là biến thân thành trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, vẫn cần một ít thời gian mới có thể hoàn toàn khôi phục, mà những con rắn màu đồng đó cũng đã đánh về phía Hàn Sâm còn chưa hoàn toàn thoát khỏi trạng thái hóa đồng, thân thể di động khó khăn.

Tiểu thiên sứ cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch một trước một sau bảo vệ ở bên cạnh Hàn Sâm, ngăn cản thế công của đám rắn, nhưng mà chỉ có hai người bọn họ, nếu như vừa đánh vừa lui, cũng có thể chèo chống một khoảng thời gian ngắn.

Hiện tại phải che chở cho Hàn Sâm không thể di động, chỉ có thể mạnh mẽ ngăn cản đuôi của những con rắn màu đồng đó, tình huống lập tức tràn đầy nguy cơ.

Hàn Sâm đang chuẩn bị triệu hoán mấy Đế Linh của mình tới, tạm thời giúp hắn ngăn cản lại, cho thân thể của hắn có đầy đủ thời gian để khôi phục.

Nhưng lại đột nhiên nghe được một tiếng sóng nước bắn lên, bên trong đường sông ở cách đó không xa, một con phi ngư màu kim hồng phá vỡ mặt nước nhảy ra, đồng thời có hào quang như thủy triều vọt tới, lập tức bức lui những con rắn màu đồng đang phóng tới Hàn Sâm.

- Ngư Vương?

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên.

Thân thể lăn tăn ánh sáng màu vàng của Phi Thiên Ngư Vương bay đến trên không trên đầu Hàn Sâm, cái đuôi tựa như đám mây sặc sỡ kia, giống như là đám mây che trời, bao phủ Hàn Sâm ở bên trong, tất cả công kích của đám rắn màu đồng đó đều bị Ngư Vương cản lại.

Nữ Đại Đế lập tức giận dữ, cặp mắt yêu dị kia nhìn về phía Ngư Vương, trong mắt dần dần chiếu ra thân ảnh của Ngư Vương.

Đột nhiên, chỉ nghe ở bên trong cái đuôi của Ngư Vương truyền ra một âm thanh vang lên, nguyên bản bên trên bầu trời trong sáng liền có ánh sáng màu vàng tỏa ra mạnh mẽ, kim tệ rơi xuống như mưa, lập tức ảnh hưởng đến ánh mắt của nữ Đại Đế.

Cái bóng của Ngư Vương trong mắt nữ Đại Đế lập tức biến mất, ánh mắt của cô ta hiển nhiên chỉ có thể phản chiếu ra tượng đồng của địch nhân ở dưới tình huống không có vật che chắn, nhiều kim tệ như mưa rơi xuống như vậy, đã cắt đứt ánh mắt của cô ta, cái bóng lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Kim tệ leng keng rơi lên trên người đám rắn màu đồng, lập tức dính lên, một hai đồng thì còn không có có ảnh hưởng gì tới bọn chúng, nhưng mà trên người dính kim tệ nhiều hơn, rắn đồng lập tức bị ảnh hưởng rất lớn, bị trấn áp cho di động đều phải cố hết sức.

Trên mặt nữ Đại Đế hiện lên một tia tức giận, trên người dâng lên khí tức kinh khủng, tóc dài màu đen bay múa, chỉ thấy cô ta đưa tay chộp một cái, lập tức rút một thanh cổ thương bằng đồng từ bên trong bảo tọa đồng ra.

Trong tích tắc cổ thương bằng đồng rút ra, bảo tọa đồng bắt đầu vặn vẹo, nhiều con rắn màu đồng kia đều rút về, kim tệ trên người vậy mà rơi xuống.

Bảo tọa đồng tính cả rắn màu đồng phía dưới cùng một chỗ vặn vẹo, vậy mà hóa thành một con rắn lớn bằng đồng giống như giao long, chỉ là không có móng vuốt.

Nữ Đại Đế cầm cổ thương bằng đồng trong tay, cưỡi rắn lớn bằng đồng, điên cuồng giết tới chỗ Hàn Sâm, kim tệ đầy trời đều bị ánh sáng màu đồng ngăn trở, không thể rơi lên trên thân rắn.

Hàn Sâm vẫn còn đang ở trong đuôi cá, Ngư Vương lập tức đứng mũi chịu sào, trong miệng phụt ra ánh sáng màu vàng, muốn ngăn trở nữ Đại Đế.

Cổ thương bằng đồng trong tay nữ Đại Đế đâm tới một cái, mang theo ánh sáng kinh thiên, trực tiếp đâm xuyên qua ánh sáng màu vàng tựa như sóng biển kia, đơn giản giống như rẽ nước phá sóng, trong chốc lát đã đâm tới phía trên đầu lâu Ngư Vương.

Hàn Sâm ở trong đuôi cá, hai tay vòng quanh tiểu thiên sứ, hôn lên trên bờ môi đỏ mọng tươi đẹp kia, trong nháy mắt hai đôi môi chạm nhau, vầng sáng kỳ dị triệt để bao phủ hai người, một lần nữa hợp thể biến thân.

Trong tích tắc cổ thương bằng đồng sắp đâm đến đỉnh đầu Ngư Vương, chỉ thấy một tia sáng mạnh mẽ bắn ra, đâm lên phía trên cổ thương bằng đồng, lập tức đánh bay cổ thương bằng đồng sang bên cạnh, không thể đâm trúng Ngư Vương.

Cơ hồ là đồng thời, ở sau lưng Hàn Sâm mọc ra hai cánh trắng nõn, đỉnh đầu có thiên sứ chi hoàn màu vàng, cũng đứng ở trên đỉnh đầu Ngư Vương, cầm lấy kiếm thiên sứ mới bị đụng trở về.

- Giết!

Hàn Sâm quát lớn một tiếng, ở phía dưới cái đuôi to của Ngư Vương quẫy một cái, lập tức hóa thành một chùm sáng màu vàng vọt tới chỗ nữ Đại Đế.

Hai mắt Hàn Sâm giống như điện, nắm thật chặt kiếm thiên sứ trong tay, khí tức trên thân không ngừng tăng lên.

Nữ Đại Đế lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, rắn lớn bằng đồng bên dưới giống như rồng đồng thời phóng tới cá lớn, mà cổ thương bằng đồng trong tay nữ Đại Đế thì lại ngưng tụ ra hào quang quỷ dị, chỉ tới Hàn Sâm trên người Ngư Vương.

Ánh sáng màu vàng cùng thanh hồng giao kích với nhau ở trên trời, hình như có âm thanh kiếm thương giao kích truyền ra, đồng thời với tiếng sét đánh ầm ầm.

Chỉ thấy ánh sáng màu vàng cùng thanh hồng kia ở phía trên sông lớn núi cao không ngừng bay múa giao kích, chỗ đi qua núi đá sụp đổ, sông không chảy, từng cây đại thụ cao mấy chục mét bị sóng gợn của kiếm quang và mũi thương kia xẹt qua, lập tức bị chặt đứt tận gốc một mảng lớn.

Mặt đất rạn nứt, biển mây nghiền nát, thiên địa đều biến sắc, liền hư không đều bị lực lượng kinh khủng kia xé rách, loạn lưu đụng nhau tạo thành bão tố, thế giới là một cảnh tượng tận thế.

Nữ Đại Đế lại có thể đánh hòa với Hàn Sâm, Hàn Sâm chỉ thiệt thòi là mới mở ra đạo khóa gen thứ chín, nhưng mà sau khi hợp thể với tiểu Thiên Sứ,

dùng chín đạo khóa gen cũng có thể chống lại Đại Đế mở ra mười đạo khóa gen, kỳ thật lực lượng đã vô cùng khủng bố.

Hiện tại siêu cấp thần gen của Hàn Sâm sắp toàn mãn, thời gian có thể hợp thể với tiểu thiên sứ cũng dài hơn rất nhiều.

Nhưng mà mặc kệ là thời gian dài hơn, nhưng vẫn có giới hạn, Hàn Sâm cũng không thể ham chiến.

Chỉ là lúc này Hàn Sâm lại hoàn toàn không có ý tứ muốn rút đi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

Cưỡi Ngư Vương cùng nữ Đại Đế điên cuồng đại chiến, kiếm trong tay dần dần trở nên bóp méo.

Thời gian gia tốc cùng xuyên qua không gian kết hợp như thế nào, Hàn Sâm đã nghiên cứu rất lâu rồi, trong lòng sớm đã có rất nhiều phương án, chỉ là còn chưa quyết định được chủ ý, rốt cuộc phải sử dụng loại phương án nào mới thích hợp nhất.

Hôm nay cùng nữ Đại Đế chiến một trận này, nhìn thấy thương pháp của nữ Đại Đế, lại khiến cho Hàn Sâm kiên định một lựa chọn, ở trong chiến đấu điên cuồng đằng kia, chợt bắt đầu kết hợp hai loại sức mạnh.

Lý luận tri thức Hàn Sâm đã suy diễn qua vô số lần, thiếu hụt chỉ là kết hợp chân chính.

Mà hiện tại trong lòng Hàn Sâm lại có loại cảm giác kỳ dị, dự cảm lần này mình nhất định sẽ thành công.

Lực lượng thời gian và không gian đồng thời ngưng tụ ở trong thân thể Hàn Sâm, ban đầu vẫn chỉ là tự đi con đường của mình, nhưng mà dần dần, hai loại sức mạnh bắt đầu giao hòa làm một thể.

Hai mắt nữ Đại Đế hiện ra ánh sáng quỷ dị, chỗ mắt nhìn đến, mũi thương cũng có thể đồng thời tiến đến, giống như cầm cổ thương bằng đồng không phải là hai tay của cô ta, mà là ánh mắt yêu dị của cô ta.

Ngư Vương biến ra ánh sáng màu vàng cùng thanh hồng do rắn lớn bằng đồng biến ra cũng không ngừng giao kích ở bên trên bầu trời, những nơi sóng biển kinh khủng cùng ánh sáng màu xanh đi qua, núi cao đều bị phá hủy dễ như trở bàn tay, trong vòng mười dặm đã là một vùng phế tích.

Đột nhiên, Hàn Sâm để cho Ngư Vương ngừng lại, bởi vì đi lên trước nữa, đó là ngọn núi mà Bảo Nhi cùng Tần Huyên đang ẩn thân trong sơn động, nếu tiến lên như vậy, Bảo Nhi sẽ có thể tự bảo vệ mình, nhưng Tần Huyên chắc chắn sẽ phải chết.

- Vậy ở ngay chỗ này đi.

Hai mắt Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào nữ Đại Đế, một luồng lực lượng đáng sợ đang thai nghén ở trong thân thể.

Chương 1275: Trảm Nữ Đế Được Thú Hồn

Nữ Đại Đế thấy Hàn Sâm ngừng lại không tiến, vậy mà muốn đón đỡ cổ thương bằng đồng trong tay cô ta trùng kích, lập tức hừ lạnh một tiếng, tà quang trong mắt lóe lên, cổ thương bằng đồng trong tay lập tức xoay tròn, giống như mũi khoan tấn công về phía Hàn Sâm.

Theo thân thương xoay tròn mãnh liệt, hư không đều bị xuyên qua, cổ thương bằng đồng giống như là đột nhiên biến mất, hoàn toàn không nhìn thấy mũi thương kia đi nơi nào.

Hàn Sâm lại hoàn toàn không để ý tới cổ thương bằng đồng đi nơi nào, hai mắt nhìn chòng chọc vào nữ Đại Đế, tất cả lực lượng đều tràn vào thiên sứ đại kiếm ở trong tay.

Thiên sứ đại kiếm nguyên bản trong suốt, lúc này đã trở nên vô cùng ảo mộng, bởi vì không gian vặn vẹo, khiến cho thân kiếm cơ hồ khó có thể

nhìn rõ ràng ở bên trong không gian đứt gãy đằng kia, chỉ có thể nhìn thấy một vòng hào quang trong suốt biến ảo.

Trong nháy mắt cổ thương bằng đồng biến mất, hai tay Hàn Sâm cũng nắm lấy kiếm thiên sứ, một kiếm chém xuống nữ Đại Đế.

- Chết đi!

Trong mắt nữ Đại Đế lóe lên một tia hưng phấn, lúc cổ thương bằng đồng xuất hiện, mũi thương đã đâm lên phía trên mi tâm Hàn Sâm.

Mà đại kiếm của Hàn Sâm còn chưa chém xuống, nữ Đại Đế có tự tin trăm phần trăm ở trước khi đại kiếm kia chém xuống đã đâm thủng đầu lâu Hàn Sâm.

PHỐC!

Máu nhuốm đỏ trường không, mái tóc dài của nữ Đại Đế điên cuồng bay múa, hai con mắt hoảng sợ trừng lớn đến cực hạn, khắp khuôn mặt đều là vẻ không thể tin.

Mà thân thể cô ta đã từ trung ương bị chém thành hai khúc, hai nửa thân hình cùng nửa cái mặt mang theo vẻ kinh hãi, ở bên trong máu tươi vẩy ra, phân biệt hướng về hai bên té xuống.

Con rắn lớn bằng đồng kia lập tức quá sợ hãi, quay người liền muốn bỏ chạy.

Hàn Sâm lại không để cho nó như ý, bên trong thân thể lực lượng kỳ dị lại nổi lên, dung hợp làm một, đạp lên Ngư Vương ở bên dưới, ở bên trong một mảnh hào quang chém về phía con rắn lớn bằng đồng.

Con rắn lớn bằng đồng bởi vì nữ Đại Đế đã bị chém giết, đã hoàn toàn không còn chiến ý, chỉ muốn bỏ chạy, thân thể to lớn phóng tới bên trong nham thạch, tựa hồ muốn xông vào dưới mặt đất bỏ chạy.

Chỉ là một mảnh hào quang kia của Hàn Sâm đã chém tới sau lưng con rắn lớn bằng đồng.

Tần Huyên ôm Bảo Nhi trốn ở trong sơn động, bởi vì bên ngoài đột nhiên giống như là động đất, sơn động đang lay động, cô ta vội vàng ôm Bảo Nhi vọt ra.

Sau khi Tần Huyên xông đi ra, nhìn qua chính là một mảnh ánh sáng màu vàng cùng một vệt cầu vồng màu xanh đang giao kích ở trong trời đất, những nơi đi qua tất cả đều bị phá hủy, ngay cả núi non cùng sông lớn đều không có cách nào tránh khỏi.

Mắt thấy ánh sáng màu vàng cùng cầu vồng màu vàng xanh vậy mà mau chóng lao tới bên này, mặt đất cũng lập tức bị xé nứt, kinh khủng khó có thể tưởng tượng nổi.

Tần Huyên sao còn dám tiếp tục ở chỗ này xem, liền ôm Bảo Nhi quay người liều mạng chạy.

Thế nhưng mà Tần Huyên chỉ mới vừa vặn tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở không được bao lâu, được một ít gen cũng không coi vào đâu cả, tốc độ vẫn không nhanh, căn bản không chạy nổi ánh sáng màu vàng cùng thanh hồng kia.

Còn chưa chạy ra xa được, chỉ mới tới vị trí sườn núi, chợt nghe thấy ở sau lưng truyền đến một tiếng kinh khủng, Tần Huyên quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức trong lòng thầm kêu đã xong.

Chỉ thấy thanh hồng kia đã vọt tới sau lưng không xa, vẫn đang dùng tốc độ cực nhanh xông tới.

Khoảng cách gần như vậy, trong tích tắc này rốt cục Tần Huyên đã nhìn rõ ràng thanh hồng này rốt cuộc là cái gì.

Đó là một con rắn lớn khủng bố giống như là đồng đúc thành, giống như là đồ đằng thần minh mà nhân loại sùng bái trong thời viễn cổ, thân thể tựa như chân long, khí tức trên thân cùng miệng rắn há lớn đều khủng bố tới cực điểm.

Mắt thấy con rắn lớn kinh khủng kia vọt tới, Tần Huyên lập tức không còn đường có thể trốn, theo bản năng dùng thân thể che Bảo Nhi ở trong ngực,

mặc dù biết rõ như vậy không có tác dụng gì, con rắn lớn kia có thể một ngụm cạp cô ta cùng Bảo Nhi, tính cả mặt đất thành một cái động lớn, nhưng mà Tần Huyên vẫn theo bản năng làm ra một động tác bảo vệ như vậy.

Kỳ thật Tần Huyên chỉ là bị tai bay vạ gió, con rắn lớn kia chỉ là muốn xông xuống dưới đất, Tần Huyên mang theo Bảo Nhi lại vừa mới chạy đến nơi này ra, cứ như vậy đã tự đưa vào trong miệng rắn.

Thân thể che chở Bảo Nhi, ánh mắt của Tần Huyên lại nhìn chằm chằm vào con rắn lớn, mặc dù tuyệt vọng, nhưng vẫn không nhắm mắt lại.

Đây là tố chất của một quân nhân, nhắm mắt lại không giải quyết được vấn đề gì, nguy hiểm cũng không biến mất, nhưng mà trợn tròn mắt lại có khả năng thấy được cơ hội và hi vọng.

Tần Huyên là một quân nhân tiêu chuẩn, cho nên cô ta một mực trợn tròn mắt nhìn, nhưng khi nhìn lại chỉ thấy tuyệt vọng.

Mắt thấy cái miệng rắn như bồn máu kia đã bao phủ lên trên người bọn họ, bóng mờ đã bao phủ bọn họ, Tần Huyên ở trong chớp mắt này, làm ra một cái phản ứng, ném Bảo Nhi ra xa xa bên ngoài.

Bởi vì vi thời gian quá cấp bách, căn bản không cho Tần Huyên cân nhắc nhiều như vậy, thậm chí Tần Huyên cũng không nghĩ tới Bảo Nhi là một thú hồn, chỉ cảm thấy có lẽ là ném cô bé ra ngoài, sẽ cho cô bé có một chút hi vọng sống.

Sau khi ném Bảo Nhi ra ngoài, Tần Huyên đơn độc đối mặt với bóng tối của sự tử vong, trong lòng vẫn không khỏi tràn đầy tuyệt vọng, nhưng mà vẫn có một chút thoải mái.

Răng rắc!

Miệng rắn đã che phủ Tần Huyên, thậm chí đỉnh đầu Tần Huyên đều sắp đụng phải răng rắn rồi, nhưng lại đột nhiên nhìn thấy trước mặt tỏa sáng.

Trước mắt lộ ra một đường ánh sáng, ở bên trong ánh mắt không thể tin tưởng của Tần Huyên, đầu con rắn lớn kia vậy mà từ giữa tách ra, bể thành hai nửa.

Không chỉ là đầu rắn, liền thân thể phía sau đầu rắn cũng bị chém ra, thế như chẻ tre, máu rắn như nước sông tuôn ra.

Bởi vì con rắn lớn bằng đồng có quán tính quá mạnh, sau khi bị chém thành hai nửa, hai nửa thân thể tựa như núi nhỏ kia vẫn phóng đi, ở trên mặt đất cày ra hai cái rãnh sâu.

Tần Huyên đứng ở chính giữa, nhìn thân rắn tách ra ở mặt nham thạch hai bên, đá vụn cùng bụi đất tung bay đầy trời, mặt đất dưới chân cũng lay động lợi hại, Tần Huyên đứng không vững lập tức ngã nhào xuống đất, chỉ có thể gắt gao bắt lấy một khối nham thạch lớn ở dưới thân, để cho mình không bị quật bay ra ngoài.

Chờ sau khi tàn thể của con rắn lớn dừng lại, Tần Huyên mới giữ vững thân thể, ánh mắt lại nhìn tới khu vực bụi đất tung bay phía trước mặt, chỉ thấy một mảnh ánh sáng màu vàng dần dần từ trong bụi đất kia hiển hiện.

Đây là một con cá vàng xinh đẹp bay ở trên bầu trời, chậm rãi bay tới chỗ Tần Huyên.

Tần Huyên theo bản năng lui về phía sau, mặc dù con cá vàng này thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp, không làm cho người ta sợ hãi giống như con rắn lớn bằng đồng, nhưng mà Tần Huyên biết rõ ở trong thế giới Tí Hộ Sở, không thể dùng vẻ bề ngoài để phán đoán một con dị sinh vật được.

Con rắn lớn bằng đồng kinh khủng như vậy rất có thể bị con cá vàng này giết chết, như vậy con cá vàng này lại kinh khủng đến loại trình độ nào đây?

Tần Huyên rất muốn xoay người chạy, nhưng mà khí tức của con cá vàng kia thật sự là quá mạnh mẽ, cô sợ mình vừa mới quay người chạy, sẽ đưa tới công kích kinh khủng nhất, cho nên chỉ có thể từng bước từng bước chậm rãi lui về phía sau, có lẽ còn có một chút hi vọng sống.

Bảo Nhi mới vừa rồi bị Tần Huyên ném ra ngoài, lúc này lại đột nhiên ngậm núm vú cao su mau chóng bò tới, hơn nữa còn giống như một làn khói bò tới chỗ con cá vàng xinh đẹp này.

- Bảo Nhi cẩn thận!

Tần Huyên quá sợ hãi, muốn ngăn cản Bảo Nhi lại nhưng đã không kịp nữa rồi, tốc độ của cô ta kém xa Bảo Nhi.

Bảo Nhi đến trước mặt cá vàng nhảy lên một cái, vậy mà nhảy lên trên đỉnh đầu con cá vàng, Tần Huyên nhìn tới Bảo Nhi, lại nhìn thấy Bảo Nhi vậy mà đã rơi vào trong lồng ngực một người.

- Hàn Sâm!

Tần Huyên trợn to mắt nhìn bóng người đứng ở trên đỉnh đầu cá vàng, đang ôm Bảo Nhi vào trong lòng, lúc bụi đất dần dần tan đi, đã có thể thấy rõ ràng mặt mũi của hắn, người kia chính là Hàn Sâm.

Hiện tại trong lòng Hàn Sâm tràn đầy vui mừng, đồng thời với lúc hắn mới chém giết con rắn lớn bằng đồng, trong đầu cũng vang lên âm thanh nhắc nhở săn giết.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu Xà Thần Tọa, đạt được thú hồn Xà Thần Tọa, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Chương 1276: Hạt Bích Lạc Quả

Hiện tại mặc dù Hàn Sâm rất suy yếu, nhưng trong lòng lại hết sức hưng phấn, tuy hắn có thể nuôi nấng ra thú hồn bạo tẩu, nhưng lại cần một đoạn thời gian rất dài, có thể trực tiếp đạt được thú hồn bạo tẩu đương nhiên là không thể tốt hơn rồi.

Xà Thần Tọa là sinh vật siêu cấp thần huyết đỉnh cấp có thể chống lại Ngư Vương mở ra mười đạo khóa gen, tương tự cũng là tồn tại mở ra mười đạo

khóa gen, có lẽ thú hồn cũng sẽ không kém cỏi.

Hàn Sâm vội vàng nhìn thoáng qua hồn hải của mình, muốn xem một chút xem rốt cuộc Xà Thần Tọa là loại hình gì.

- Được loại hình gì mới tốt đây, áo giáp và vũ khí mình đều đã có, nếu thứ này là tọa kỵ thì sao, nhưng mà tọa kỵ mình cũng không thiếu. Thú hồn biến thân coi như thôi đi, mình cũng không muốn biến thành một cái ghế hoặc là một con rắn, hơn nữa cũng đã có thú hồn biến thân Kim Ô cùng Cổ Ma Binh, xem ra vẫn rất khó quyết định.

Trong lòng Hàn Sâm vừa nghĩ vừa xem.

Thú hồn siêu cấp thần huyết bạo tẩu Xà Thần Tọa: khôi lỗi.

- Dạng khôi lỗi? Đây là thú hồn loại gì?

Hàn Sâm chỉ cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhưng mà cũng không kinh ngạc.

Hắn đã gặp rất nhiều loại hình đặc thù, Liên Minh còn chuyên môn thiết lập một loại ban thưởng nếu trình báo thú hồn kiểu mới, nhưng đáng tiếc Hàn Sâm lười chạy tới lĩnh, bằng không thì tiền thưởng cũng đã có thể lĩnh không ít.

Ở loại địa phương này cũng không tiện cẩn thận nghiên cứu, Hàn Sâm kéo Tần Huyên lên trên người Ngư Vương, Ngư Vương quẫy đuôi liền bơi về phía đường sông, trực tiếp thuận đường bơi xuống.

Hàn Sâm vô cùng cảm kích đối với Ngư Vương, nếu không có Ngư Vương đến, cho dù hắn cùng tiểu thiên sứ hợp thể, lấy một địch hai chỉ sợ cũng không phải là đối thủ, căn bản không kiên trì đến lúc hoàn thành kết hợp thời gian gia tốc cùng xuyên qua không gian.

Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thời không mới hoàn thành kia, Hàn Sâm liền đặt tên là U Linh Trảm.

Nghe giống như không có quan hệ gì tới thời gian, không gian, nhưng mà lại có một tầng hàm nghĩa rất sâu.

Trước kia khi mà nhân loại còn chưa tiến vào thời đại vũ trụ, khoa học kỹ thuật còn chưa phát triển giống như bây giờ, không thể chạm tới phương diện xuyên qua không gian và thời gian này.

Ở trên biển đã từng xuất hiện rất nhiều con thuyền biến mất thần bí, ở vài năm hoặc là mấy chục năm sau lại ngẫu nhiên xuất hiện, những con thuyền như vậy được một số người gọi là quỷ thuyền hoặc là u linh thuyền, trên thực tế chính là vài con thuyền xuyên qua không gian vặn vẹo, bởi vì thời không vặn vẹo hỗn loạn, khiến cho thời gian cùng không gian đều có sai khác, cảm giác xuyên qua thời không vặn vẹo chỉ trong nháy mắt, nhưng trong hiện thực lại có khả năng đã trôi qua vài chục năm.

Hàn Sâm lúc kết hợp thời gian cùng không gian sáng chế ra U Linh Trảm, chính là một loại lực lượng cùng loại với thời không vặn vẹo này, chỉ có điều U Linh Trảm vặn vẹo thời gian cùng không gian biến ngắn đi, trái ngược với thuyền ma.

Trực tiếp xuyên qua thời không, khiến cho khoảng cách và thời gian đều trở nên ngắn hơn, hơn nữa bởi vì nguyên lý thời không vặn vẹo, đối phương thấy được công kích của Hàn Sâm, lại khó có thể ngăn cản được.

Đoạn thời gian cùng không gian đó, đều là trực tiếp xuyên qua, trên lý luận thì ở trong một không gian cùng thời gian này, đã không phải là cùng một đoạn thời không mà đối phương đang ở, cho nên không thể ngăn cản được.

Lực lượng của nữ Đại Đế không hề yếu hơn Hàn Sâm, nếu quả như thật sự liều mạng, U Linh Trảm nhiều lắm chỉ có thể khiến cho cô ta bị thương, muốn giết cô ta vẫn quá khó khăn.

Nhưng mà U Linh Trảm bỏ qua đặc tính thời không, trước cổ thương bằng đồng của nữ Đại Đế một bước chém trúng cô ta, hơn nữa nữ Đại Đế không nhìn thấy một đoạn trảm kích vặn vẹo thời không kia, liền cơ hội ngăn chặn cũng không có đã trúng kiếm, cho nên mới bị một đòn chém giết.

Về phần Xà Thần Tọa, sau khi nữ Đại Đế chết thì đã rối loạn tâm trí, không còn chiến ý, nếu không cho dù không ngăn cản nổi, cũng có thể kéo dài thêm một thời gian ngắn, không đến mức bị một đòn chém chết.

Đương nhiên, ở trong đó còn có công lao của thiên sứ hợp thể, nếu không có lực lượng mạnh như vậy, cũng không thể chém vỡ thân thể của sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu.

Hàn Sâm vẫn rất hài lòng đối với U Linh Trảm, mặc dù có chút khác với lực bộc phát mà hắn suy nghĩ lúc trước, nhưng mà loại Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể bỏ qua thời gian cùng không gian, cơ hồ không có cách nào đón đỡ này, Hàn Sâm vẫn rất thích.

Ngư Vương mang theo ba người Hàn Sâm xuôi dòng mà đi, một mực đưa bọn Hàn Sâm đến gần Tí Hộ Sở, sau khi cáo biệt Ngư Vương, Hàn Sâm mang theo Tần Huyên cùng trở lại Lôi Ngục Tí Hộ Sở.

Trên ngọn núi còn có sáu viên Bích Lạc Quả, nhưng mà Hàn Sâm cũng không dám đi hái, ngay cả nữ Đại Đế cùng Thiên Tru Thánh Đồ cũng không dám động sáu viên trái cây còn lại kia, bản thân Hàn Sâm cũng thấy mình không mạnh bằng bọn họ, cho nên không tính cầm mạng của mình đi mạo hiểm, có hai viên Bích Lạc Quả trong tay, hắn đã vô cùng thỏa mãn.

Tần Huyên đi theo Hàn Sâm trở lại Lôi Ngục Tí Hộ Sở, nhìn thấy bên trong Tí Hộ Sở có nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh như vậy, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Hàn Sâm có thể đạt được thú hồn siêu cấp thần huyết thì Tần Huyên cũng không kinh ngạc, nhưng để cho sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh thần phục, chuyện đó cũng không phải chỉ giết chết chúng liền có thể làm được.

Sắp xếp cho Tần Huyên ở lại Tí Hộ Sở, Tần Huyên vốn còn muốn nhìn thấy Nữ Hoàng, nhưng mà Nữ Hoàng đã đi ra ngoài săn thú, tạm thời không thấy được.

Nữ Hoàng thật sự quá liều mạng, chỗ này của Hàn Sâm căn bản không thiếu thịt sinh vật thần huyết, nhưng mà trừ khi có tình huống đặc biệt, nếu không Nữ Hoàng vẫn kiên trì muốn tự mình ra ngoài săn giết.

Hàn Sâm chuẩn bị tĩnh dưỡng vài ngày, chờ cho thân thể hoàn toàn khôi phục sẽ dẫn người đánh hạ Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Lúc này Huyết Hà Đế Quân đã tổn thất ba con sinh vật siêu cấp thần huyết, thực lực đã yếu hơn không ít, Hàn Sâm chỉ cần dẫn tiểu thiên sứ cùng Kỵ Sĩ Phản Nghịch giết tới, liền chắc chắn có thể đánh hạ được Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Trở lại bên trong cung điện của mình, Hàn Sâm gọi Sát Na Nữ Đế bên trong Tuyệt Tình Bình ra.

- Cô có muốn tiếp tục lưu lại bên trong Tuyệt Tình Bình không?

Hàn Sâm nhìn Sát Na Nữ Đế nói ra.

Sát Na Nữ Đế là người thông minh bực nào, Hàn Sâm chỉ nói một câu, cô ta liền hiểu Hàn Sâm muốn cái gì, vội vàng nói:

- Sau ót Đế Linh kia đúng là Bích Lạc Quả, nhưng mà là hạt của Bích Lạc Quả

- Có gì khác biệt không?

Hàn Sâm hỏi một câu.

Sát Na Nữ Đế suy nghĩ rồi nói ra:

- Trong số gen thực vật cấp Đại Đế ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Bích Lạc Quả là tồn tại có thể xếp vào Top 10, truyền thuyết một viên Bích Lạc Quả có thể giúp cho Đại Đế có chín đạo khóa gen mở ra đạo khóa gen thứ mười. Nếu như là Đại Đế mở ra đạo khóa gen thứ mười, như vậy thì có thể để cho thân thể đạt đến cực hạn ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, có thể đơn giản đẩy ra Thần Môn leo lên mười đạo Thiên Giai tấn chức Bán Thần.

- Thế nhưng Dị Linh bình thường chỉ biết Bích Lạc Quả có loại thần hiệu này, nhưng lại không biết tường tận loại năng lực kia cần hạt Bích Lạc Quả mới có thể thực hiện, kỳ thật tác dụng của thịt quả phía ngoài cũng không lớn, cũng chỉ là có thể để cho Đế Linh bình thường mở ra vài đạo khóa gen mà thôi, liền đạo khóa gen thứ mười đều không mở ra được.

- Nói như vậy thì cô không phải là Đế Linh bình thường?

Hàn Sâm từ tốn nói một câu.

Cả nữ Đại Đế kia cũng không biết cách dùng chân chính của nó là hạt, bị Thiên Tru Thánh Đồ lừa gạt, chỉ cầm đi phần thịt quả phía ngoài, ba cái hạt lại phân biệt rơi vào trong tay Hàn Sâm cùng Thiên Tru Thánh Đồ.

Sắc mặt của Sát Na Nữ Đế biến đổi bất định, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng:

- Chuyện của tôi thì cậu biết cũng vô dụng, không bằng cậu đưa ra một điều kiện đi, rốt cuộc muốn tôi làm như thế nào, cậu mới bằng lòng cho tôi tự do.

- Có hữu dụng hay không, vậy cần phải để tôi quyết định.

Hàn Sâm nói ra.

Chương 1277: Địch Nhân Của Sát Na

Ánh mắt phức tạp do dự thật lâu, Sát Na Nữ Đế mới mở miệng nói:

- Nếu như tôi nói tôi đã từng là một Đại Đế thì cậu có tin không?

- Tin, có gì mà không tin?

Hàn Sâm cũng đã gặp mấy Đại Đế rồi, còn giết một người, Đại Đế với hắn mà nói đã là đối thủ có thể đối đầu, cũng không có bao nhiêu kính sợ.

Dùng kiến thức cùng năng lực của Sát Na Nữ Đế, cô ta nói cô ta là Đại Đế, Hàn Sâm không có chút ngoài ý muốn nào.

Hàn Sâm chưa từng thấy qua Dị Linh khác có năng lực giãy giụa sự trói buộc của khế ước, Sát Na Nữ Đế lại thiếu một chút đã thoát được.

Sát Na Nữ Đế khẽ thở dài:

- Tôi vốn là Đại Đế, chỉ là lúc leo lên Thiên Giai thất bại, lại bị đối thủ một mất một còn ám toán, mới bị đánh rớt xuống không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

- Nói như vậy trước kia cô nói cho tôi biết đều là giả dối?

- Cũng không tính toán là giả, tôi chính là giết một đứa con trai có gen di truyền vô cùng tốt của Đại Đế kia, y mới không chết không thôi trở thành tử địch với tôi.

- Niên hiệu của Đại Đế kia là gì?

- Vô Thần.

Hàn Sâm nghe Sát Na Nữ Đế nói như vậy, vừa mới uống được một ngụm nước vào trong miệng, thiếu chút nữa đã toàn bộ phun ra ngoài.

Danh tiếng của Vô Thần Đại Đế thì Hàn Sâm đã nghe nói qua, lần Thần Chiến vừa rồi ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cũng tham chiến, nhưng mà khi đó thực lực còn kém nhiều lắm, liền tiến vào Top 10 đều khó có khả năng.

Mà Vô Thần Đại Đế kia chính là vị thứ nhất của Thần Chiến vừa rồi, đứng đầu thập đại Thần Tử, là tồn tại đánh khắp toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở không có địch thủ, chỉ sợ là còn mạnh hơn nữ Đại Đế kia.

Đối thủ trước kia của Sát Na Nữ Đế vậy mà lại là Vô Thần Đại Đế, có thể thấy trước kia Sát Na Nữ Đế là tồn tại hạng nào.

Chỉ tiếc là hổ lạc đồng bằng, bị Hàn Sâm bắt nạt rồi.

- Sẽ không phải lại biên một câu chuyện lừa gạt tôi đấy chứ?

Hàn Sâm rất hoài nghi Sát Na Nữ Đế có phải là sau khi xem Thần Chiến, dùng tên tuổi của Vô Thần để dọa hắn hay không.

Sát Na Nữ Đế lạnh nhạt nói:

- Đại Đế ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, biết rõ bí mật của hạt Bích Lạc Quả, ở bên trong Dị Linh sẽ không vượt qua mười người, dưới tay cậu không phải là có rất nhiều Đế Linh hay sao? Cậu có thể đi hỏi bọn họ một chút, xem bọn họ có biết bí mật của hạt Bích Lạc Quả hay không, chỉ sợ bọn họ liền Bích Lạc Quả là thứ gì cũng không biết.

Hàn Sâm kỳ thật đã có chút tin tưởng Sát Na Nữ Đế rồi, dù sao thì Sát Na Nữ Đế cũng biết nhiều chuyện lắm, rất khó tưởng tượng cô ta chính là một Đế Linh bình thường, Hàn Sâm đã sớm hoài nghi cô ta không tầm thường.

Sát Na Nữ Đế nói cho Hàn Sâm phương pháp sử dụng hạt Bích Lạc Quả, nhưng mà Sát Na Nữ Đế còn nói cho Hàn Sâm, hạt Bích Lạc Quả, một Dị Linh chỉ có thể sử dụng một viên, nếu không sẽ có đại hại.

Hơn nữa phương pháp kia cũng chỉ hữu hiệu đối với Dị Linh, cô ta cũng không thể đảm bảo có thể áp dụng với nhân loại.

Như thế cũng khiến cho Hàn Sâm có chút hơi khó xử, Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, liền động thủ đào hạt Bích Lạc Quả ở sau ót Quỷ Dạ Xoa xuống trước.

Hàn Sâm lại để cho Sát Na Nữ Đế đi đào, Sát Na Nữ Đế vậy mà nói không thể đụng vào Bích Lạc Quả, nếu không sẽ bị ký sinh, phải sử dụng lợi khí do vô cấu ngọc chế thành đi đào mới có thể loại bỏ bộ phận ký sinh phía trên Bích Lạc Quả.

Hàn Sâm nghe xong không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, lúc trước không phải là hắn còn đào hạt Bích Lạc Quả kia ra hay sao, cũng không có việc gì cả.

- Chẳng lẽ là bởi vì mình tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh? Thiên Tru Thánh Đồ đi lên hái Bích Lạc Quả, cũng có thể trực tiếp dùng tay hái Bích Lạc Quả, không hề bị ký sinh, y chạm đến Bích Lạc Quả cũng không bị ký sinh, có lẽ bởi vì cùng một nguyên nhân. Điểm giống nhau giữa mình và Thiên Tru Thánh Đồ cũng chỉ có Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mà thôi.

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Hàn Sâm chỉ đành tự mình tiến vào trong Tuyệt Tình Bình, trực tiếp đào Bích Lạc Quả sau ót Quỷ Dạ Xoa xuống.

Sát Na Nữ Đế nhìn thấy có chút giật mình, Hàn Sâm trực tiếp lấy tay sờ hạt Bích Lạc Quả, hạt kia vậy mà một chút phản ứng cũng không có, điều này khiến cho Sát Na Nữ Đế cảm thấy hết sức nghi hoặc.

Bích Lạc Quả vừa được lấy ra, Quỷ Dạ Xoa lập tức thanh tỉnh lại, liền từ dưới đất bò dậy, nhìn thấy Hàn Sâm lập tức sắc mặt biến đổi, trên người tuôn ra khói đen, liền muốn ra tay với Hàn Sâm.

Tuyệt Tình Bình chỉ có thể cách ly không gian, cũng không có những tác dụng khác, không có cách nào giam cầm lực lượng của Quỷ Dạ Xoa.

Nhưng mà hiện tại Hàn Sâm đã không hề để lực lượng của Quỷ Dạ Xoa vào trong mắt, dù y mạnh thế nào đi nữa, còn chưa mở ra đạo khóa gen thứ mười, Hàn Sâm liền Đại Đế đều có thể chém giết, tại sao phải quan tâm tới y.

Mắt thấy Quỷ Dạ Xoa mang theo khói đen đánh tới, Hàn Sâm trực tiếp rút Phượng Hoàng Thần Kiếm ra, một kiếm chém tới Quỷ Dạ Xoa.

Quỷ Dạ Xoa rõ ràng nhìn thấy Phượng Hoàng Thần Kiếm chém tới, nhưng mà còn chưa đợi y né tránh, Phượng Hoàng Thần Kiếm đã đột nhiên biến mất, mà y chỉ cảm thấy trên người kịch liệt đau nhức, một cánh tay đã bị chém xuống.

Sắc mặt của Quỷ Dạ Xoa đại biến, không thể tin nhìn Hàn Sâm, thật sự là không thể tin Hàn Sâm đã trưởng thành đến loại tình trạng này, y căn bản không nhìn thấy một kiếm kia chém tới như thế nào, cánh tay đã bị chém xuống.

Hàn Sâm không trực tiếp giết Quỷ Dạ Xoa, bởi vì hắn không biết ở trong Tuyệt Tình Bình, nếu như giết chết Quỷ Dạ Xoa sẽ có tình huống gì.

Chẳng may trực tiếp hồn phi phách tán không có cách nào phục sinh, vậy thì có vẻ như cái được không bù đủ cái mất.

Hàn Sâm lưu lại Quỷ Dạ Xoa, chủ yếu là muốn hỏi thăm chuyện bọn Atula cùng Long Đế phản loạn Cổ Ma năm đó, đặc biệt là chuyện về Atula, Hàn Sâm luôn có cảm giác Atula phải có chút quan hệ gì đó tới Tu La tộc, mối quan hệ giữa hai bên thật sự rất sâu.

Long Đế như thế nào cũng không chịu nói, Quỷ Dạ Xoa cũng là một trong bát ma tướng năm đó, hẳn có thể từ trong miệng y hỏi ra chút gì đó.

Nhìn Quỷ Dạ Xoa lộ ra vẻ kinh nghi đứng ở đàng xa, Hàn Sâm lạnh nhạt nói:

- Quỷ Dạ Xoa, ông nên hiểu tình cảnh hiện tại của mình như thế nào đi?

- Đây là nơi nào?

Quỷ Dạ Xoa lạnh lùng hỏi, ở chỗ này y vậy mà không cảm giác thấy liên hệ với Linh Hồn Chi Thạch, điều này khiến cho nội tâm y có chút phát lạnh.

- Đây là nơi nào thì ông không cần biết, tôi chỉ hỏi là ông muốn chết hay là muốn sống?

Hàn Sâm nhìn Quỷ Dạ Xoa nói ra.

Quỷ Dạ Xoa gượng gạo chống cự nói:

- Tôi là Đế Linh, cậu cho rằng tôi sợ chết hay sao? Thật sự là chuyện cười.

Hàn Sâm không thèm quan tâm tiếp tục nói:

- Tốt nhất là ông suy nghĩ kỹ càng rồi nói tiếp, tôi chỉ hỏi ông một chuyện, năm đó giữa bát ma tướng các ông cùng Cổ Ma Đại Đế đã xảy ra chuyện gì, nếu như câu trả lời của ông có thể làm cho tôi hài lòng, tôi có thể thả cho ông một mạng. Nếu không, vậy ông liền thử một chút xem có thể phục sinh ở trong Linh Hồn Chi Thạch hay không đi.

Quỷ Dạ Xoa biến sắc, do dự một hồi lâu mới lên tiếng:

- Cho dù tôi nói cho cậu, cậu có thể cam đoan sẽ nhất định thả tôi chứ?

- Tôi giết ông giống như giết gà, ông cảm thấy tôi cần để ý tới sự sống chết của ông sao? Tự mình chậm rãi cân nhắc, suy xét kỹ rồi nói sau.

Hàn Sâm nói xong liền đi ra ngoài Tuyệt Tình Bình.

Sát Na Nữ Đế cũng được Hàn Sâm thả ra, thứ nhất là thực lực hiện tại của Hàn Sâm đã không cần kiêng kỵ Sát Na Nữ Đế nữa, thứ hai là về sau Hàn Sâm có gì không hiểu thì cũng còn phải dùng tới cô ta.

- Đừng tiếp tục làm chuyện để cho tôi không thể tha thứ, đây là cơ hội cuối cùng của cô.

Hàn Sâm chỉ nói một câu như vậy, cũng không có nhiều lời.

- Đến cùng thì phải dùng như thế nào đây?

Hàn Sâm cầm Bích Lạc Quả, trong lòng âm thầm suy tư.

Dựa theo phương pháp của Sát Na Nữ Đế, chỉ có thể cho Dị Linh dùng, nhân loại chưa hẳn đã có thể sử dụng, Hàn Sâm đang do dự có nên mạo hiểm thử một lần hay không, nếu như liều mạng, là có thể mở ra đạo khóa gen thứ mười, chuyện này có ảnh hưởng rất lớn đối với Hàn Sâm.

Chương 1278: Ba Người Là Đủ

Vuốt vuốt Bích Lạc Quả thật lâu, Hàn Sâm còn chưa định sử dụng Bích Lạc Quả, dù sao hắn cũng không phải là một người rất ưa thích mạo hiểm.

Tự thân tu hành, sớm muộn gì cũng có thể mở ra đạo khóa gen thứ mười, chỉ là thời gian dài một chút mà thôi, dùng mạng của mình đi đổi lấy thời gian, Hàn Sâm cảm thấy không đáng.

Hơn nữa mười đạo khóa gen là một cửa khẩu, Hàn Sâm không biết dùng ngoại lực phá tan cửa ải này sẽ có di chứng gì không, cho nên cũng không định sử dụng Bích Lạc Quả.

Đương nhiên, Hàn Sâm còn có ý định khác, Tử Minh Đại Đế là Đại Đế hàng thật giá thật, chỉ là bởi vì sinh ra kém cỏi, cho nên không phát huy ra năng lực của Đại Đế được, chỉ có thể coi là nửa Đại Đế.

Hàn Sâm chỉ cần cho y ăn một viên Bích Lạc Quả, có lẽ sẽ có thể giúp cho y trở thành Đại Đế mười đạo khóa gen hoàn chỉnh, đến lúc đó Hàn Sâm có hai Đại Đế hoàn chỉnh nơi tay, thần cản sát thần, phật ngăn giết phật, đi đánh hạ Thánh Phạm Tí Hộ Sở cũng không phải việc khó.

Gọi Tử Minh Đại Đế ra, Hàn Sâm dựa theo phương pháp Sát Na Nữ Đế dạy, lột phần vỏ hạt Bích Lạc Quả giống như quả thông kia ra, đem nhân bên trong cho Tử Minh Đại Đế.

Hiển nhiên Tử Minh Đại Đế không biết đây là vật gì, nhưng mà có mệnh lệnh của Hàn Sâm, y vẫn trực tiếp nuốt xuống.

Nhân quả kia màu bích lục óng ánh, giống như một khối phỉ thúy không tỳ vết, vào trong miệng Tử Minh Đại Đế, lập tức biến thành một dòng chất lỏng màu bích lục chảy vào trong bụng y.

Rất nhanh, Hàn Sâm cũng cảm giác được khí tức trên thân Tử Minh Đại Đế đại biến, nguyên bản thân thể màu tím, nhưng dần dần lộ ra một vòng màu bích lục.

Màu tím cùng màu bích lục ở trên người Tử Minh Đại Đế đan xen, rất nhanh đã giao hòa với nhau, hóa thành một loại màu xanh tím, mà khí tức trên người Tử Minh Đại Đế cũng càng ngày càng khủng bố.

OÀ..ÀNH!

Toàn thân cao thấp của Tử Minh Đại Đế giống như là lỗ thoát khí, khói khí màu xanh tím từ trong lỗ chân lông toàn thân xì ra, ở bên trong đám khói khí màu xanh tím kia, Hàn Sâm nhìn thấy thân thể của Tử Minh Đại Đế tựa hồ đã xảy ra biến hóa kỳ diệu.

Mặc dù từ bên ngoài nhìn vào không thấy có biến hóa quá lớn, nhưng mà Động Huyền Khí lại có thể cảm giác được rõ ràng, cả người Tử Minh Đại

Đế đều giống như đã thoát thai hoán cốt, cả người đều có chút không giống trước đây.

Ở bên trong Động Huyền Khí, vậy mà Hàn Sâm khó có thể cảm ứng được khí tức sinh mệnh mạnh yếu của y, cả người đều giống như là Tử Thần hành tẩu ở trong u minh, khó có thể nhìn rõ ràng.

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, dẫn Tử Minh Đại Đế tới võ đạo tràng, tự mình đánh với Tử Minh Đại Đế một trận, dưới tình huống không biến thân, đã hoàn toàn không phải là đối thủ của Tử Minh Đại Đế.

- Nhân của Bích Lạc Quả quả nhiên là đồ tốt, còn lại một viên kia để lại cho Tiểu Ngân Ngân đi.

Hàn Sâm đã quyết định muốn bằng lực lượng của mình mở ra đạo khóa gen thứ mười, một viên trái cây cuối cùng liền để cho Tiểu Ngân Ngân, về sau để cho Tiểu Ngân Ngân có thể an toàn tấn chức Bán Thần.

Tìm tới Tiểu Ngân Ngân, Hàn Sâm cầm Bích Lạc Quả hấp dẫn nó, nhưng mà hiện tại Hàn Sâm không có ý định cho nó ăn, chỉ là trêu chọc nó một chút mà thôi.

Hàn Sâm còn hi vọng Tiểu Ngân Ngân có thể ở cùng với hắn thêm một thời gian ngắn, tốt nhất là có thể cùng hắn cùng mở ra Thần Môn tấn chức Bán Thần.

Thế nhưng mà Tiểu Ngân Ngân chỉ nhìn thoáng qua Bích Lạc Quả, lại không có một chút hứng thú nào, đi sang một bên nằm ở trên giường nghỉ ngơi đi.

- Đậu xanh, mày cũng quá kén ăn đi à nha? Thứ mà Đại Đế người ta đều liều mạng đi đoạt, mày lại không thèm để ý?

Hàn Sâm thật mất mặt nói thầm hai câu.

Liền Tiểu Ngân Ngân đều không ăn, Hàn Sâm càng bỏ đi ý định ăn Bích Lạc Quả.

- Tiểu Ngân Ngân không ăn, một viên cuối cùng này cho ai ăn bây giờ?

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng có chút khó có thể quyết định.

Hiển nhiên là sinh vật siêu cấp thần huyết cũng không phải con nào cũng đều thích ăn Bích Lạc Quả, Đế Linh ở dưới tay hắn cũng còn có mấy người, có thể dùng hạt Bích Lạc Quả giúp bọn họ mở ra đạo khóa gen thứ mười.

Nhưng mà bởi vì quá nhiều lựa chọn, trong lúc nhất thời cũng có chút không dễ quyết định.

- Được rồi, để đó trước đã, chờ xem biểu hiện của bọn họ sau này.

Trong lòng Hàn Sâm cũng từng nghĩ tới việc cho Ngư Vương ăn, nhưng mà Ngư Vương ăn xong, đoán chừng sẽ lập tức tấn chức thành Bán Thần.

Hiện tại thuỷ vực bên kia có Ngư Vương, Hàn Sâm không cần lo lắng bên kia có uy hiếp, vạn nhất Ngư Vương đi rồi, bên kia lại xuất hiện một con dị sinh vật kinh khủng, liên thủ với Thánh Phạm Đế Quân, liền sẽ thành một cái phiền phức.

- Trước tiên đánh xuống Huyết Hà Tí Hộ Sở rồi nói sau.

Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Ngân cùng Bảo Nhi, cùng đi tới Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Hiện tại có Tử Minh Đại Đế tọa trấn Tí Hộ Sở, liền không cần lưu Tiểu Ngân Ngân lại, có Tiểu Ngân Ngân đi theo thì an tâm hơn rất nhiều, có thể đánh nhau có thể vuốt ve, đi khắp thiên hạ cũng không sợ.

Hàn Sâm vừa đi tới Huyết Hà Tí Hộ Sở, vừa nghiên cứu ba viên gen chiến đấu tinh hoa của Huyết Hà Chi Chủ lấy được từ chỗ tế đàn của kia.

Đồ vật này cũng có tên là gen tinh hoa, nhưng lại không thể hấp thu giống như gen sinh mệnh tinh hoa bình thường, Hàn Sâm mô phỏng khí tức lưu chuyển của ba bức tượng đá kia, vẫn không hấp thu được đồ vật này.

Nghiên cứu đến nghiên cứu đi, cũng không nghiên cứu ra cái gì cả.

Tuyết Vu Thành dò xét ở trong Huyết Hà, một lòng chờ đợi người Tuyết gia có thể nhanh tới một chút, chờ cho người Tuyết gia lấy đi đồ đạc, y không

cần tiếp tục chịu nỗi khổ sống không bằng chết này nữa, có thể chấm dứt tính mạng của mình.

Thế nhưng mà đợi lâu như vậy, vẫn không nhìn thấy người nhà họ Tuyết. Một ngày này Tuyết Vu Thành đang dùng máu tươi chỉ dẫn thuyền xương trắng tiến lên ở trong Huyết Hà, lại đột nhiên nhìn thấy ở bên cạnh bờ xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, chính là nhân loại mà trước kia y đụng phải, trong lòng lập tức vui vẻ, cũng bất chấp thống khổ trên người, vội vàng điều động máu tươi, khống chế thuyền xương trắng đi tới bên cạnh bờ.

- Tiểu huynh đệ, có truyền lời của tôi về Tuyết gia hay chưa?

Sau khi đến bên cạnh bờ, Tuyết Vu Thành không kịp chờ đợi hỏi.

Hàn Sâm lắc đầu nói ra:

- Gần đây nhiều việc bận quá, còn chưa đi tới Tuyết gia được.

Tuyết Vu Thành nghe xong lập tức khẩn trương:

- Tiểu huynh đệ, cậu mau mau đi đi, để tránh đêm dài lắm mộng, cậu phải tin tưởng tôi, Tuyết gia nhận được tin tức, nhất định sẽ trọng thưởng cho cậu đấy.

Hàn Sâm cười nói:

- Lão ca không cần gấp, nghe tôi nói hết đã. Kỳ thật tôi căn bản không cần phải đi Tuyết gia, nguyên bản chính là người Tuyết gia nhờ vả tôi tới cứu các người đấy, lần này tôi tới là để cứu anh cùng Tuyết Thần.

- Chuyện này là thật?

Tuyết Vu Thành có chút không tin hỏi.

- Thứ này anh nhận ra chứ?

Hàn Sâm từ trong túi lấy ra một đồ vật, đây là tín vật trước kia Tuyết Phi Yên cho hắn, lần trước Hàn Sâm không mang ở trên người, lần này liền cùng một chỗ mang tới.

- Tuyết Ngọc Hoàn. . . thật tốt quá. . . cậu không cần cứu tôi cùng Tuyết Thần, chỉ cần nghĩ biện pháp tiến vào Tí Hộ Sở tìm Tuyết Thần, sau đó cho y nhìn cái Tuyết Ngọc Hoàn này, y sẽ giao thứ đó cho cậu, cậu chỉ cần mang thứ đó về Tuyết gia là được rồi.

Tuyết Vu Thành nhìn thấy Tuyết Ngọc Hoàn, lập tức hoàn toàn buông xuống cảnh giác đối với Hàn Sâm, nói thẳng.

Hàn Sâm thật không ngờ Tuyết Ngọc Hoàn dùng tốt như vậy, bằng không thì hắn sớm đã lấy ra, sao còn cần phải nói nhảm nhiều như thế.

Hàn Sâm thu hồi Tuyết Ngọc Hoàn nói ra:

- Chuyện đó cũng không cần, tôi định trực tiếp đánh hạ Huyết Hà Tí Hộ Sở, sau đó để hai người mang thứ đó về Tuyết gia là được.

- Đánh hạ Huyết Hà Tí Hộ Sở? Đánh như thế nào?

Tuyết Vu Thành biến sắc hỏi.

- Ba người chúng tôi đi qua là đủ rồi.

Hàn Sâm chỉ chỉ vào Tiểu Ngân Ngân cùng Bảo Nhi nói ra.

Tuyết Vu Thành lập tức vội la lên:

- Giờ đã là lúc nào rồi, cậu đừng nói đùa nữa, chúng ta vẫn nên mau mau thương lượng một chút, làm thế nào lẻn vào Tí Hộ Sở đi tìm Tuyết Thần đi.

Hàn Sâm cũng không nhiều lời, trực tiếp bước lên Huyết Hà, đi tới phía Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Chương 1279: Đạp Sóng Đến

Ban đầu Tuyết Vu Thành còn cho rằng Hàn Sâm đang nói đùa, nhưng mà ai ngờ Hàn Sâm vậy mà thật sự muốn đi tới Huyết Hà Tí Hộ Sở, lập tức làm

cho Tuyết Vu Thành hoảng sợ một hồi, vội vàng thúc giục thuyền xương trắng đuổi theo.

- Rốt cuộc cậu muốn làm gì?

Sắc mặt của Tuyết Vu Thành có chút khó coi, bởi vì hơi kích động, biên độ hoạt động của thân thể có chút lớn, khiến cho vết thương bị gai xương đâm thủng ở trên người chảy máu nhanh hơn.

- Không phải là đã nói rồi sao? Tôi muốn đi đánh hạ Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

- Cậu thật sự là người mà Tuyết gia chúng tôi mời tới?

Tuyết Vu Thành hoài nghi nhìn Hàn Sâm, hành động của Hàn Sâm ở trong mắt y quá mức hoang đường.

Đánh hạ Huyết Hà Tí Hộ Sở? Chỉ bằng một thanh niên như hắn thêm một đứa con nít cùng một thú hồn tiểu hồ ly? Theo Tuyết Vu Thành, đây không phải là đi đánh Tí Hộ Sở, đây là đi đưa thêm đồ ăn cho đám dị sinh vật thủ vệ bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở kia.

Chỗ đó chính là Huyết Hà Tí Hộ Sở, là một Tí Hộ Sở Đế cấp, là nơi mà sinh vật siêu cấp thần huyết đều sợ hãi, sao có thể là địa phương mà một thanh niên nhân loại nói đánh là đánh.

Hàn Sâm cũng không giải thích, sự thật vĩnh viễn là giải thích tốt nhất, bọn Tuyết Vu Thành bị vây ở Tí Hộ Sở Dị Linh quá lâu, không biết tình huống của hắn, giải thích quá tốn thời gian, không bằng trực tiếp dùng sự thực nói chuyện.

- Anh không cần đi theo, miễn cho đến lúc đó bị ép tham chiến.

Hàn Sâm nói với Tuyết Vu Thành một câu, liền đạp lên trên Huyết Hà, đẩy nhanh tốc độ đi tới phía Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Thân hình Hàn Sâm đột nhiên nhanh hơn, Tuyết Vu Thành hơi kinh hãi, nhìn một người một hồ ở trên Huyết Hà rất nhanh đi xa, tốc độ vô cùng

kinh người.

- Tốc độ cũng rất nhanh, nhưng đó là Tí Hộ Sở Đế Linh a, cho dù hắn có thể đối đầu với sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không thể đánh hạ Tí Hộ Sở Đế Linh được. . .

Ánh mắt của Tuyết Vu Thành phức tạp tới cực điểm, chỉ có thể ở xa xa nhìn Hàn Sâm đi tới Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Theo suy nghĩ của y, Hàn Sâm căn bản không đến gần Tí Hộ Sở được, lập tức sẽ bị dị sinh vật bên trong Huyết Hà ăn thịt, sinh vật thần huyết bên trong Huyết Hà không ít, càng có một con sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng, ngửi được khí tức của người sống, sẽ tiến lên xé xác Hàn Sâm ra ăn ngay lập tức.

Hàn Sâm không hề thu liễm khí tức bản thân, vốn hắn cũng không có ý định đánh lén, nếu không đã trực tiếp sử dụng Dạ Chi Áo Choàng, ở trong đêm đi ám sát Huyết Hà Đế Quân.

Hiện tại Hàn Sâm hết sức trương dương, có Tiểu Ngân Ngân ở bên người, lực lượng của Hàn Sâm rất đủ, khí tức trên thân trực tiếp thả ra ngoài, giống như là đang muốn nói:

- Đến đi. . . đến ăn tao đi. . .

Bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở tổng cộng cũng chỉ còn lại bốn con sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm định dụ dỗ toàn bộ bọn chúng tới, trực tiếp một nồi bưng hết, có bốn khối gen sinh mệnh tinh hoa tới tay, mười mấy điểm siêu cấp thần gen còn lại sẽ có thể bổ sung đầy đủ rồi, đạt đến cảnh giới đại viên mãn chân chính.

Không nói có thể vô địch ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, trên cơ bản ngoại trừ cường giả mở đạo khóa gen thứ mười ra, chỉ sợ không tìm thấy đối thủ nào nữa.

Nhưng điều khiến cho Hàn Sâm buồn bực là, hắn cũng đã dùng mình làm mồi nhử đưa tới cửa, vậy mà không có một con dị sinh vật nào đến công kích hắn, ngược lại có thể cảm ứng được dị sinh vật đều đang đào tẩu,

giống như trên người hắn có ôn dịch vậy, con sau chạy nhanh hơn con trước.

Trước kia hắn ở bên trong Huyết Hà đã từng gặp con quái vật xúc tua kia, đã sớm không biết chạy đi nơi nào, liền khí tức của nó đều không cảm giác được.

- Kỳ quái, thật sự là gặp quỷ rồi, như thế nào mà chúng đều chạy?

Trong lòng Hàn Sâm phiền muộn, cúi đầu nhìn xuống Tiểu Ngân Ngân đang đạp lên trên sòng nước, vô cùng ưu nhã đi theo ở bên cạnh hắn, Hàn Sâm đột nhiên nghĩ ra.

- Thất bại, quá thất bại, tao như thế nào lại quên mất mày, có mày ở bên cạnh tao, tất cả những dị sinh vật đó còn không phải đều chạy cả hay sao!

Hàn Sâm nghĩ đến trước kia lúc Tiểu Ngân Ngân ở bên cạnh hắn, trên cơ bản là không có dị sinh vật nào dám tới gần hắn.

Hiện tại Tiểu Ngân Ngân đã là sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu, dị sinh vật dám tới gần lại càng ít.

Tuyết Vu Thành ở phía xa một mực nhìn chăm chú tới Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm đi về phía Huyết Hà Tí Hộ Sở, trên mặt càng ngày càng kinh nghi.

Nguyên bản y cho rằng dị sinh vật bên trong Huyết Hà sẽ vây công Hàn Sâm, nhưng mà căn bản không có loại tình huống đó phát sinh, dị sinh vật trong Huyết Hà chẳng những không vây công Hàn Sâm, ngược lại một con chạy nhanh hơn một con, đều đang rời xa Hàn Sâm.

Tuyết Vu Thành nhìn đám sinh vật ở bên cạnh Huyết Hà đang tranh nhau đào tẩu, nhịn không được ngẩn ngơ, hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được đây rốt cuộc là tình huống như thế nào, vì sao mà sinh vật trong Huyết Hà hung tàn như vậy, vậy mà lại sợ Hàn Sâm như sợ cọp.

Cho tới tận lúc Hàn Sâm bước lên Hà Tâm Đảo, vẫn không có một con sinh vật Huyết Hà nào công kích hắn, cả con quái vật xúc tua kia cũng chưa từng xuất hiện, Tuyết Vu Thành há to miệng cả buổi đều không khép lại được.

- Con sinh vật siêu cấp thần huyết ở trong Huyết Hà kia ngủ rồi?

Tuyết Vu Thành thật sự không có cách nào tưởng tượng, sinh vật siêu cấp thần huyết lại sợ hãi một thanh niên nhân loại.

Trên thực tế xác thực không phải là sợ hãi Hàn Sâm, mà là sợ hãi Tiểu Ngân Ngân, Tuyết Vu Thành ngay từ đầu đã nghĩ sai rồi.

Mắt thấy những dị sinh vật đó đều đang đào tẩu, Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp rút kiếm ra liền toàn lực chạy tới Huyết Hà Tí Hộ Sở, nếu hắn không xông lên nữa, chỉ sợ những dị sinh vật đó đều sẽ chạy hết, vậy hắn còn kiếm được thứ gì tốt nữa.

Tuyết Thần đang tưới cây, đột nhiên nghe được tiếng chuông ở bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở vang lên, tiếng chuông kia hết sức gấp gáp, Tuyết Thần vừa nghe liền biết là có đại địch tiến đến, Huyết Hà Đế Quân đang chiêu tập nhân thủ chiến đấu.

- Là người nào dám đến đánh Huyết Hà Tí Hộ Sở vậy?

Tuyết Thần thứ nhất là hiếu kỳ, thứ hai cũng không thể kháng cự mệnh lệnh của Huyết Hà Đế Quân, chỉ có thể đi theo bầy dị sinh vật tới cửa lớn của Huyết Hà Tí Hộ Sở.

Chỉ là để cho Tuyết Thần hơi nghi hoặc một chút, nguyên bản dị sinh vật luôn nghe lời răm rắp đối với Huyết Hà Đế Quân, lúc này đều đang sợ run, tựa hồ đang sợ hãi cái gì đó, bản năng không dám tiến về phương hướng cửa lớn.

Có thể là do Huyết Hà Đế Quân đang nắm giữ sinh tử của bọn nó, cho nên không thể không đi tới cửa chính, mặc dù là đang đi lên phía trước, nhưng mà thân thể cũng đang run rẩy, đi cũng vô cùng chậm.

Tuyết Thần nhìn thấy ngay cả những sinh vật thần huyết mạnh mẽ đều như thế, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Liền sinh vật thần huyết đều e sợ như thế, chỉ sợ địch nhân tới nhất định là một nhân vật cực kỳ khủng bố, có lẽ tiện tay liền có thể làm cho mảng lớn

dị sinh vật chết đi, mà y ở trong đám dị sinh vật này, tỷ lệ sống sót sẽ thấp hơn.

- Món đồ kia còn chưa đưa ra ngoài được, mình không thể chết đi như thế!

Sắc mặt của Tuyết Thần biến đổi bất định, nhưng mà y lại không thể chống lại mệnh lệnh của Huyết Hà Đế Quân, nếu y quay người đào tẩu, bị Dị Linh lập khế ước với y cảm ứng được, chỉ sợ sẽ trực tiếp lấy mạng của y.

Tuyết Thần bất đắc dĩ đi tới cửa lớn, đi rất chậm, nhưng mà dù chậm như thế nào đi nữa, một đoạn ngắn như vậy vẫn phải đi đến.

Chờ cho Tuyết Thần đi đến trước cửa lớn của Tí Hộ Sở, nhìn thấy Huyết Hà Đế Quân cùng một đám Dị Linh đều ở đó, đám Dị Linh cũng không có quá nhiều bất an, bọn họ không cảm thấy sự sợ hãi của đám dị sinh vật.

Ba con sinh vật siêu cấp thần huyết bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở đều ở bên cạnh Huyết Hà Đế Quân, nhưng mà Tuyết Thần nhìn ra, mặc dù ba con sinh vật siêu cấp thần huyết kia không bất an giống như những dị sinh vật khác, nhưng mà cũng có vẻ hơi lo lắng bực bội.

- Đến cùng là địch nhân dạng gì, thậm chí ngay cả sinh vật siêu cấp thần huyết đều bất an như vậy.

Tuyết Thần ở trong đám dị sinh vật nhìn ra ngoài, chỉ thấy trên Huyết Hà, một người tuổi còn trẻ mang theo một con tiểu ngân hồ xinh đẹp đạp sóng mà đến, trên vai còn có một cô bé dễ thương đang ngồi.

Chương 1280: Cường Thế

- Kia hình như là một nhân loại?

Tuyết Thần nhìn người trẻ tuổi giống như là nhân loại kia, có chút khác biệt với Dị Linh, nhưng lại không dám khẳng định.

Nếu như là một người trẻ tuổi nhân loại, làm sao có thể khiến cho Huyết Hà Đại Đế lập trận địa đón địch như thế, lại làm sao có thể khiến cho sinh vật siêu cấp thần huyết đều lo sợ bất an?

- Người nào dám tự tiện xông vào Huyết Hà Tí Hộ Sở của ta.

Huyết Hà Đế Quân quát hỏi Hàn Sâm đã đạp vào trong Hà Tâm Đảo.

Mặc dù Huyết Hà Đế Quân không cảm giác được Hàn Sâm mạnh bao nhiêu, nhưng mà phản ứng của dị sinh vật ở trong Tí Hộ Sở thật sự là quá kì quái, dị sinh vật thông thường đều đang phát run, mà những sinh vật siêu cấp thần huyết đó đều cảm thấy hết sức bất an, điều này khiến cho Huyết Hà Đế Quân có chút không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hàn Sâm nhìn thấy còn có ba con sinh vật siêu cấp thần huyết ở đây, trong lòng quá đỗi mừng rỡ, nhìn Huyết Hà Đế Quân nói:

- Tao chính là nhân tộc Đại Đế Hàn Sâm, dâng lên Linh Hồn Chi Thạch quy thuận, liền lưu cho mày một mạng.

- Là thời điểm khoác lác chân chính rồi. . . không phải. . . là kỹ thuật chân chính. . . Từ Huyết Hà Tí Hộ Sở này mà bắt đầu, quét ngang toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đánh hạ tất cả các Tí Hộ Sở, để cho Yên Nhiên cùng mẹ có thể an toàn tấn chức lên không gian thứ ba.

Hàn Sâm âm thầm ưỡn ngực, tự khuyến khích mình.

Mặc dù hiện tại còn không có thực lực tuyệt đối để có thể chính thức quét ngang không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng mà đây cũng là bắt đầu bước đầu tiên.

Nhân loại Đại Đế?

Lời này không chỉ là để cho bọn Huyết Hà Đế Quân nghe ngây người, Tuyết Thần cũng nghe tới ngây người.

Ai đã từng nghe nói qua nhân loại Đại Đế nào chưa? Nhân loại có Đại Đế sao? Tất cả Dị Linh cùng Tuyết Thần đều xuất hiện dấu chấm hỏi đầy đầu.

Nhưng mà cuối cùng thì Tuyết Thần cũng đã biết, người trẻ tuổi kia quả thật là một nhân loại.

Huyết Hà Đế Quân phản ứng lại trước nhất, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm cả giận nói:

- Chỉ là nhân loại cũng dám xưng Đại Đế. . .

Lời của Huyết Hà Đế Quân còn chưa nói hết, đã thấy Hàn Sâm rút kiếm ra tay, thanh kiếm kia giống như là Phượng Hoàng Linh Vũ điên cuồng chém xuống Huyết Hà Đế Quân.

Trong lòng Tuyết Thần lập tức cả kinh, nghĩ thầm người trẻ tuổi này thật sự là quá bá đạo, thậm chí ngay cả lời nói đều không để cho Huyết Hà Đế Quân nói xong đã động thủ, còn táo bạo hơn cả người nhà họ Tuyết bọn họ.

Mắt thấy Huyết Hà Đế Quân thò tay ra sau lưng rút một đôi kiếm lớn màu đỏ ngòm ra, Tuyết Thần cho rằng sẽ bộc phát một hồi đại chiến kinh thiên.

Thế nhưng mà một giây sau, Tuyết Thần lại mở to hai mắt ra nhìn, khiếp sợ cơ hồ không có cách nào suy nghĩ.

Con mắt của Huyết Hà Đế Quân trừng còn lớn hơn cả Tuyết Thần, không chỉ lớn, hơn nữa đều đã lòi ra, còn có thể xoay quanh ở trên trời.

Huyết Hà Đế Quân căn bản còn chưa kịp rút đôi đại kiếm ra, đầu của y đã bị chém xuống, mang theo máu đỏ bay lên giữa không trung.

Tất cả dị sinh vật cùng Dị Linh đều ngây ngốc một chút, dị sinh vật đã sớm run lẩy bẩy nhanh chóng bỏ chạy, sau đó Dị Linh cũng cùng một lúc chạy trốn theo.

Huyết Hà Đế Quân liền kiếm đều không kịp rút đã bị mất đầu, ai còn dám tiếp tục đi dốc sức liều mạng chứ.

Những dị sinh vật cùng Dị Linh khác chạy cũng liền chạy, sinh vật siêu cấp thần huyết mặc kệ như thế nào cũng không thể buông tha, hai cánh sau lưng Hàn Sâm chấn động, phi thân liền đuổi theo một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Tuyết Thần ngơ ngác nhìn Hàn Sâm cùng tiểu ngân hồ cùng một chỗ giết vào trong đám dị sinh vật, chỗ kiếm chỉ tới căn bản không có bất cứ ai dám ngăn cản con đường của hắn.

Nơi bọn họ tiến lên, dị sinh vật cùng Dị Linh đều nhao nhao tránh qua, lập tức biến thành một khu đất trống.

- Đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi cũng chỉ như thế mà thôi.

Tuyết Thần phục hồi lại tinh thần, khắp khuôn mặt đều là vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Người trẻ tuổi này lợi hại vượt quá sức tưởng tượng của y, khiến cho y cảm thấy hết sức không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng đồng thời làm y dâng lên hi vọng.

- Nhân loại này, nếu như hắn đánh hạ Tí Hộ Sở, đánh nát Linh Hồn Chi Thạch, như vậy khế ước của mình và Tuyết Vu Thành với Dị Linh chẳng phải sẽ có thể giải trừ hay sao?

Trong ánh mắt của Tuyết Vu Thành tràn đầy vẻ nóng rực.

Máu tươi như suối tuôn ra, Tuyết Thần trơ mắt ra nhìn Hàn Sâm chém giết một con sinh vật siêu cấp thần huyết, nó ở trong mắt y đã xem như là nhân vật khủng bố giống như hung thú vô địch, lại dưới hai ba kiếm đã bị chém giết, khiến cho Tuyết Vu Thành vừa mừng vừa sợ.

- Chẳng lẽ nhân loại chúng ta đã mạnh mẽ tới mức này rồi sao?

Tuyết Vu Thành nhìn bóng lưng làm cho người ta sợ hãi kia, lộ ra vẻ không thể tin.

Nhưng mà cũng chỉ là trong nháy mắt, hai con sinh vật siêu cấp thần huyết đã bị Hàn Sâm chém giết.

Chỉ là một con sinh vật siêu cấp thần huyết khác vậy mà tinh thông thuật độn địa, liền đâm vào bên trong nham thạch không thấy bóng dáng, Hàn Sâm một kiếm chém nham thạch ra một cái rãnh sâu vài chục thước, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của nó, liền khí tức cũng không cảm giác được.

Rơi vào đường cùng, Hàn Sâm chỉ có thể cầm hai viên gen sinh mệnh tinh hoa, trực tiếp đi về phía Thần Điện Dị Linh.

Trên đường đi kiếm trong tay liên tục chớp động, trực tiếp chém giết nguyên đám Dị Linh, mặc dù không dùng U Linh Trảm, nhưng cũng không phải Dị Linh bình thường có thể ngăn cản nổi.

Về phần dị sinh vật bình thường, Hàn Sâm lại lười lại giết, để cho chúng nó đào tẩu.

Dị sinh vật tranh nhau chạy trối chết tới Huyết Hà, Tuyết Vu Thành đã cưỡi thuyền xương trắng đi tới bên cạnh bờ, bởi vì thân thể bị đóng đinh ở phía trên khung xương trắng, y không lên được Hà Tâm Đảo, nhưng mà tất cả mọi chuyện xảy ra ở trên đảo, y lại nhìn rất rõ ràng.

Mắt thấy dị sinh vật chạy tứ tán, sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng bị chém giết như gà chó, Tuyết Vu Thành đã kích động tới nỗi nước mắt tuôn đầy mặt, giống như mừng giống như khóc kêu lên:

- Ông trời mở mắt, rốt cục tôi cũng chịu đựng đến ngày này.

Hàn Sâm trực tiếp giết vào bên trong Thần Điện Dị Linh, Huyết Hà Đế Quân còn chưa phục sinh đi ra, hiển nhiên y không có năng lực lập tức phục sinh giống như Lôi Ngục Đại Đế.

Hàn Sâm bay đến trước Dị Linh Thần, trực tiếp đào Linh Hồn Chi Thạch ở trên trán tượng thần xuống.

Linh Hồn Chi Thạch sáng rọi biến ảo, giống như có tiếng gầm của Huyết Hà Đế Quân, còn hiện ra vẻ oán độc.

Một giây sau, Linh Hồn Chi Thạch trong tay Hàn Sâm liền trực tiếp nổ tung, hóa thành từng chút vầng sáng bay ra, Huyết Hà Đế Quân vậy mà tự bạo, không chịu thần phục với Hàn Sâm.

Cơ hồ là cùng lúc Huyết Hà Đế Quân tự bạo, Tuyết Vu Thành cùng Tuyết Thần cũng cảm giác thân thể run lên, khế ước trói buộc ở trên người biến mất không thấy đâu nữa.

Hai người nhìn nhau, đều kích động nói không ra lời, khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Cuối cùng Hàn Sâm chỉ lấy được hai khối gen sinh mệnh tinh hoa, liền thú hồn đều không lấy được một cái.

Nhưng mà Hàn Sâm đã vô cùng hài lòng, trước đó hắn liên tục đạt được thú hồn siêu cấp thần huyết, chỉ sợ là đã dùng hết vận may rồi, hiện tại không lấy được thú hồn cũng là bình thường.

Sau khi chiếm cứ Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đưa Tuyết Thần cùng Tuyết Vu Thành trở về Liên Minh, coi như là cho Tuyết Phi Yên một câu trả lời thỏa đáng.

Sau khi đưa tiễn hai người, Hàn Sâm một thân một mình đứng ở bên trong Huyết Hà Tí Hộ Sở không có một bóng người, nhìn tòa Thần Điện Dị Linh kia, con mắt có chút nheo lại.

Ở trong Hồn Hải của Hàn Sâm, thú hồn Xà Thần Tọa rục rịch, tựa hồ vô cùng có hứng thú đối với Dị Linh Thần kia.

- Vậy mà lại có phản ứng đối với Dị Linh Thần, thú hồn khôi lỗi có chỗ lợi hại gì đây?

Hàn Sâm đánh giá tòa Dị Linh Thần này, trực tiếp gọi thú hồn Xà Thần Tọa ra.

Sau khi thú hồn Xà Thần Tọa đi ra, liền trực tiếp vọt tới chỗ Dị Linh Thần.

Chương 1281: Khôi Lỗi

Xà Thần Tọa biến thành vầng sáng màu đồng, vọt thẳng tới lỗ trên trán Dị Linh Thần vốn được khảm Linh Hồn Chi Thạch.

Chờ khi vầng sáng kia dần dần tán đi, trên trán tượng thần Dị Linh lại xuất hiện một Linh Hồn Chi Thạch có chứa dấu ấn Xà Thần Tọa màu đồng.

- Không phải khôi lỗi sao? Sao lại biến thành Linh Hồn Chi Thạch? Như thế thì có tác dụng gì?

Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Xà Thần Tọa biến thành Linh Hồn Chi Thạch, trong đầu đầy dấu chấm hỏi.

Khi Hàn Sâm đang nghi hoặc, đột nhiên lại thấy trong Linh Hồn Chi Thạch mà Xà Thần Tọa biến thành sinh ra tia sáng màu đồng kỳ dị, sau đó tia sáng lại biến thành một hình người.

- Huyết Hà Đế Quân?

Hàn Sâm ngẩn người, từ Linh Hồn Chi Thạch mà Xà Thần Tọa hóa thành lại bắn ra hình người chính là Huyết Hà Đế Quân.

Nhưng nhìn kỹ lại thấy không quá giống, tuy bộ dáng rất giống Huyết Hà Đế Quân, nhưng thân thể lại giống như được đúc từ đồng thau.

Áo giáp đồng thau và đại kiếm đồng thau, chất liệu rất giống Xà Thần Tọa, nhưng hình dáng lại tương tự như Huyết Hà Đế Quân.

- Khôi lỗi Xà Thần Tọa bái kiến chủ nhân.

Huyết Hà Đế Quân đồng thau quỳ một gối xuống, hành lễ của kỵ sĩ với Hàn Sâm.

- Ông có tác dụng gì?

Hàn Sâm thật sự không biết nên làm như thế nào, cũng chỉ đành trực tiếp hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

- Chủ nhân, tôi đã phục chế gen Huyết Hà Đế Quân ở trong tượng thần Dị Linh, hóa thành khôi lỗi Huyết Hà Đế Quân, có được tất cả năng lực của Huyết Hà Đế Quân, nhưng thân thể vẫn là thân thể của tôi, hơn nữa cũng không có tư tưởng của Huyết Hà Đế Quân.

Xà Thần Tọa đáp.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong lại hỏi:

- Sau này ông đều là bộ dáng này sao?

- Chủ nhân có thể đặt tôi vào trong mọi bức tượng Dị Linh Thần, tôi có thể chắt lọc gen Dị Linh trong đó, hóa thành khôi lỗi Dị Linh do tượng thần Dị Linh sinh ra, có được năng lực của bọn họ.

Xà Thần Tọa đáp.

Hàn Sâm nghe xong quá đỗi vui mừng, Xà Thần Tọa vốn là sinh vật siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu, cường độ thân thể ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở đã là đỉnh cấp, không kém gì Đại Đế.

Hiện tại nó biến thành khôi lỗi Huyết Hà Đế Quân, có thể nói là đại tài tiểu dụng, uy lực có thể phát huy ra còn lớn hơn cả chân thân Huyết Hà Đế Quân.

Nhưng nếu như có thể đánh xuống Thánh Phạm Tí Hộ Sở kia, chẳng lẽ có thể lại để Xà Thần Tọa có được năng lực Thánh Phạm Đại Đế, hơn nữa cường độ thân thể của Xà Thần Tọa cũng sẽ không kém Thánh Phạm Đại Đế chân chính.

Xà Thần Tọa là thú hồn, tuyệt đối trung thành, Hàn Sâm còn có thể dụng ý niệm trực tiếp ra lệnh cho nó, là một trợ giúp rất tốt.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Hàn Sâm có thể đánh xuống Thánh Phạm Tí Hộ Sở, rồi đặt Xà Thần Tọa vào tượng thần Dị Linh của Thánh Phạm Đại Đế.

- Sau khi ông chết có thể phục sinh như Dị Linh không?

Hàn Sâm lại hỏi một vấn đề quan trọng, đã có Linh Hồn Chi Thạch, theo đạo lý thì có lẽ có thể phục sinh được.

- Đây chỉ là khôi lỗi phỏng chế ra, sau khi tử vong có thể phục chế lại một lần nữa, nhưng tử vong sẽ tiêu hao lực lượng của tôi, muốn phục chế ra khôi lỗi lần nữa thì cần có một khoảng thời gian.

Xà Thần Tọa đáp.

- Được, rất tốt.

Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, mang theo khôi lỗi Huyết Hà Đế Quân đi đấu võ trường, thử xem năng lực thực chiến của nó thế nào.

Kết quả không khác Hàn Sâm nghõ, khôi lỗi Huyết Hà Đế Quân có được năng lực của Huyết Hà Đế Quân, nhưng thân thể cường hãn hơn Huyết Hà Đế Quân, cho dù là Huyết Hà Đế Quân thật sự đến đây, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của khôi lỗi.

Hàn Sâm quá vui mừng, hận không thể lập tức tìm một Tí Hộ Sở cấp Đại Đế, rồi để cho Xà Thần Tọa đi phỏng chế ra khôi lỗi Đại Đế.

Thú hồn Xà Thần Tọa mạnh hay yếu, chính là xem Hàn Sâm có thể có được Tí Hộ Sở như thế nào, có Tí Hộ Sở càng cường đại, Xà Thần Tọa cũng sẽ càng cường đại.

Hiện tại Hàn Sâm đã có được Lôi Ngục Tí Hộ Sở cấp Đại Đế, hoàn toàn có thể để Xà Thần Tọa phỏng chế ra khôi lỗi Lôi Ngục Đại Đế, nhưng Hàn Sâm cũng không gấp gáp làm như vậy, ngược lại mang theo Xà Thần Tọa đi Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

So với việc phục chế thành Lôi Ngục Đại Đế, Hàn Sâm càng muốn biết chủ nhân Tí Hộ Sở dưới mặt đất là một Dị Linh đẳng cấp gì.

Mặc dù không thể phỏng chế ra suy nghĩ của Dị Linh kia, nhưng nhìn được dáng vẻ của y cũng không tệ.

Hàn Sâm chạy về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, trực tiếp đi tới Thần Điện đặt tượng thần Dị Linh, triệu hồi ra thú hồn Xà Thần Tọa.

Xà Thần Tọa chui vào lỗ trên trán tượng thần Dị Linh ở trong Thần Điện, chỉ là lúc này tốc độ hóa thành Linh Hồn Chi Thạch rõ ràng chậm hơn rất nhiều, sinh ra khôi lỗi Dị Linh cũng cần thời gian dài hơn rất nhiều.

Hàn Sâm đợi một lúc lâu, mới nhìn đến một vầng sáng từ trong Linh Hồn Chi Thạch có khắc dấu ấn Xà Thần Tọa bắn ra, ở trước mặt Hàn Sâm hóa thành một thân ảnh.

Hàn Sâm lập tức quan sát tỉ mỉ khôi lỗi Dị Linh xuất hiện trước mặt, vẫn là khôi lỗi dùng đồng thau đúc thành, chỉ là bộ dáng không còn giống như Huyết Hà Đế Quân nữa.

Đây là một Dị Linh nữ, trên đỉnh đầu có hai cái sừng, sau lưng có một đôi cánh, trên người còn có một áo giáp Long Lân, nhìn như nữ võ thần Long tộc.

- Xà Thần Tọa, đây là Dị Linh gì?

Hàn Sâm hỏi.

- Tôi chỉ có thể phục chế ra gen Dị Linh bên trong tượng thần Dị Linh, nhưng không thể đạt được suy nghĩ của Dị Linh.

Xà Thần Tọa biến thành Long Nữ Võ Thần nói.

- Vậy ông phục chế được mấy đạo khóa gen?

Hàn Sâm đành phải hỏi vấn đề khác.

- Mười đạo.

Xà Thần Tọa vô cùng dứt khoát trả lời.

- Quả nhiên là cường giả cấp Đại Đế.

Chuyện này cũng không có nằm ngoài suy nghĩ của Hàn Sâm, Tí Hộ Sở dưới mặt đất thần bí như vậy đấy, nếu nói là tại đây sinh ra một Dị Linh chỉ là một Đế Linh bình thường, đánh chết Hàn Sâm cũng không tin.

Mang theo khôi lỗi Nữ Võ Thần đi đấu võ trường, lần này Hàn Sâm không tự ra sân, chỉ để cho Xà Thần Tọa biểu diễn một chút năng lực của khôi lỗi.

Xà Thần Tọa đi vào đấu võ trường, Hàn Sâm vốn cho răng khôi lỗi sẽ bộc phát ra lực lượng cực mạnh, nhưng không ngờ hai tay khôi lỗi Nữ Võ Thần hợp thành chữ thập, trong miệng lẩm bẩm, không bao lâu sau, không gian trước mặt đã bắt đầu vặn vẹo, tạo thành một lỗ đen không gian.

Chỉ thấy trong hắc động truyền tớ một gầm lên giận dữ, sau đó Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn thấy trong hắc động chui ra một cái đầu Hắc Long rất lớn.

Sau đó là thân thể và hai cánh, tiếp tục tới chân sau và cái đuôi, một cự long màu đen xuất hiện ở trước mặt khôi lỗi Nữ Võ Thần, Nữ Võ Thần trực tiếp nhảy lên, lập tức hóa thân thành Long kỵ sĩ.

Nhưng Long kỵ sĩ này hiển nhiên không có năng lực chiến đấu chân chính, thân thể khôi lỗi Nữ Võ Thần nhỏ hơn đầu rồng này rất nhiều, cô chỉ có thể đứng trên đầu Cự Long, chỉ huy đầu Cự Long màu đen chiến đấu.

Nói là Long kỵ sĩ, không bằng nói là Triệu Hoán Sư thì phù hợp hơn.

Hắc Long phun ra một luồng khí tức kinh khủng, uy lực mạnh không kém Phi Thiên Giao Ngư, sức chiến đấu cực kỳ kinh người.

Hàn Sâm quá đỗi vui mừng, nếu như vậy, lại đạt được một trợ lực có lực chiến đấu không kém Đại Đế đã mở mười khóa gen, thực lực càng tiến xa một bước.

- Chủ nhân, có thể bắt đầu biểu diễn năng lực rồi chứ?

Khôi lỗi đột nhiên mở miệng hỏi.

- Triệu hoán ra Hắc Long không là năng lực của ông sao?

Hàn Sâm ngây người hỏi.

Chương 1282: Chân Chính Biểu Diễn

- Đây chỉ là bước chuẩn bị để biểu diễn ra năng lực.

Khôi lỗi đáp.

- Như vậy, ông cứ bắt đầu biểu diễn ra năng lực thực sự đi.

Vẻ mặt Hàn Sâm cổ quái nhìn khôi lỗi.

Triệu hoán ra Cự Long chỉ là bước chuẩn bị, năng lực của Dị Linh Đại Đế này phải cường hãn đến trình độ nào, Hàn Sâm thực sự không tưởng tượng ra được.

- Chẳng lẽ ông ta còn có thể triệu hồi ra một đám Cự Long như vậy hay sao?

Hàn Sâm âm thầm nghĩ, ánh mắt lại không chớp nhìn chằm chằm vào khôi lỗi, muốn nhìn xem rốt cuộc ông ta có thể chơi ra thứ gì.

Tuy trong lòng có vô số suy đoán, nhưng đợi tới khi khôi lỗi bắt đầu hành động, Hàn Sâm vẫn bị dọa sợ một hồi.

Chỉ thấy khôi lỗi biến chưởng thành đao, phất tay chém xuống đầu Hắc Long.

Cả đời này Hàn Sâm đã thấy qua vô số đầu bếp chế biến thức ăn, nhưng một đầu bếp triệu hồi ra một đầu Cự Long để làm món ăn giống như vậy thì đây là lần thứ nhất Hàn Sâm nhìn thấy.

Hai tay khôi lỗi của phảng phất biến thành trù đao sắc bén, như đầu bếp róc thịt trâu, bắt đầu cắt thân thể Cự Long ra, lấy ra bộ phận tinh hoa rồi tiến hành xử lý.

Nhìn khôi lỗi Long tộc Nữ Võ Thần triệu hồi ra nồi chén xoong chảo, miệng Hàn Sâm đã há đến cực hạn, nửa ngày sau vẫn chưa thể khép lại.

Hàn Sâm đột nhiên hiểu ra vì sao ở trong Tí Hộ Sở dưới mặt đất lại có nhiều xương cốt như vậy, vì sao dị sinh vật cũng không dám tới gần tòa Tí Hộ Sở dưới mặt đất rồi.

Chủ nhân tòa Tí Hộ Sở này chính là một tên cuồng ăn hàng, Cự Long kinh khủng như thế cũng bị giết, trực tiếp biến thành đồ ăn, khó trách dị sinh vật không dám tới gần nơi này.

Thẳng đến khi Long tộc Nữ Võ Thần. . . không. . . Long tộc nữ đầu bếp bưng một bàn thịt rồng đã xử lý tốt đến trước mặt Hàn Sâm, ưu nhã dâng lên món ăn của mình, Hàn Sâm mới hồi phục lại tinh thần.

- Thứ này thật sự có thể ăn sao?

Hàn Sâm nhìn thịt Cự Long trong mâm rồi hỏi.

Một đầu Cự Long kinh khủng như vậy lại trực tiếp biến thành đồ ăn, Hàn Sâm luôn có cảm giác không chân thực, cảm thấy Cự Long kia có thể là hàng giả, có lẽ là ảo ảnh cũng không chừng.

- Chủ nhân, có thể ăn.

Khôi lỗi gật đầu khẳng định.

Hàn Sâm cũng ngửi được mùi thơm, thực sự là rất không tồi, không kém Tuyết Phi Yên làm đồ ăn ở nhà hàng Đa Lệ Á.

Hơn nữa dùng nguyên liệu nấu ăn như vậy, ở trong Liên Minh căn bản không thể tìm tới được đâu.

Hàn Sâm gắp lên một miếng thịt bỏ vào trong miệng, nhai một cái lập tức mở to hai mắt.

Một miếng thịt vào miệng đã tan ra, nước tương mỹ vị nồng nặc, cắn một miếng, toàn bộ khoang miệng đều tràn đầy hỗn hợp mùi thơm nước thịt, khiến vị giác được hoàn toàn thỏa mãn.

Thế nhưng một giây sau, cảm giác thỏa mãn này lại biến thành tham lam, không kìm chế được một miếng tiếp một miếng nhét thịt vào trong miệng.

Bảo Nhi ở bên cạnh nhìn đã sớm không nhịn được, leo đến trong ngực Hàn Sâm, thò tay cũng cầm lên một miếng thịt nướng, sau đó bỏ vào trong cái miệng nhỏ nhắn.

- A ô!

Bảo Nhi một ngụm đã xử lý xong một miếng thịt lớn cỡ trái bóng rổ, sau đó nhổ khúc xương trong miệng nhỏ ra ngoài.

Miệng nhỏ phồng lên không ngừng nhai nuốt, mắt to của bé đều phát sáng lên rồi.

Hàn Sâm cảm động đến mức nước mắt sắp rơi ra, hắn thực sự không ngờ được rằng ở trong Tí Hộ Sở, lại có thể ăn được mỹ vị như vậy.

Hai cha con không ngừng tranh nhau ăn thịt, khôi lỗi một bàn tiếp một bàn đưa đến trước mặt hai cha con.

Chủ yếu vẫn là Bảo Nhi ăn nhiều, thịt rồng này mặc dù ăn ngon, nhưng dù sao sức ăn của Hàn Sâm cũng có hạn, không thể so được với Bảo Nhi.

Ăn một hồi, bụng sắp nổ tung vì no, lại đột nhiên nghe được một tiếng thông báo vang lên trong đầu.

“Gen bổn mạng +1.”

Hàn Sâm nghe vậy khẽ giật mình, sau đó lại quá đỗi vui mừng, hắn vốn chỉ có ý định hưởng thụ mỹ vị, không ngờ thịt rồng này lại có thể giúp hắn gia tăng gen bổn mạng.

Lần trước thời gian Hàn Sâm ở bên trong sơn cốc đã ăn thật nhiều trái cây, đạt được chín trăm điểm gen bổn mạng, khiến trạng thái Siêu Cấp Đế Linh mở ra được chín đạo khóa gen.

Thế nhưng từ sau khi đạt đến chín trăm điểm gen bổn mạng, có ăn thêm trái cây cũng không hiệu quả gì nữa, ngay cả một điểm gen bổn mạng cũng không tăng thêm được nữa.

Trong khoảng thời gian này cũng không thể tìm được gen bảo vật gì có thể giúp gia tăng gen bổn mạng, không ngờ chỉ ăn một ít thịt rồng mà khôi lỗi xử lý như vậy, lại tăng lên một điểm gen bổn mạng.

Đáng tiếc hiện tại bụng Hàn Sâm đã no căng rồi, thật sự không ăn nổi nữa, nếu không khẳng định hắn sẽ một hơi ăn hết cả đầu Cự Long, nhìn xem có thể tăng thêm bao nhiêu điểm gen bổn mạng.

- Xà Thần, đống thịt còn lại có thể giữ lại để hôm sau tiếp tục ăn chứ?

Hàn Sâm nhìn thịt rồng còn thừa lại rồi hỏi.

- Cũng được chủ nhân, nhưng ăn nhiều hơn nữa cũng vô dụng, mỗi nguyên liệu nấu ăn tối đa chỉ có thể tăng thêm một điểm gen, số còn lại có ăn nhiều hơn nữa cũng chỉ hưởng thụ mỹ vị mà thôi.

Khôi lỗi đáp.

Hàn Sâm không khỏi có chút thất vọng, nhưng đảo mắt lại nhớ ra cái gì đó, hai mắt đầy mong chờ nhìn khôi lỗi rồi hỏi:

- Vậy ông còn có thể triệu hoán ra những nguyên liệu nấu ăn khác không?

- Cũng được, mỗi tháng có thể triệu hoán ra nguyên liệu nấu ăn một lần, nguyên liệu nấu ăn là ngẫu nhiên, nguyên liệu nấu ăn khác nhau nên có thể gia tăng gen khác nhau.

- Gen khác nhau?

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, không hiểu rõ ý của câu này.

Khôi lỗi giải thích không rõ lắm, chỉ nói theo nguyên liệu nấu ăn mà định ra, y cũng không nói rõ được là gen gì.

Dù sao y chỉ đang phỏng chế năng lực, cũng không có đạt được tư tưởng của Đại Đế kia, có rất nhiều chuyện y cũng không hiểu.

Một tháng chỉ có thể ăn một lần, điều này khiến Hàn Sâm có chút thất vọng, nhưng ngẫm lại dù sao có cũng hơn không.

Hơn nữa nhiều thịt rồng như vậy, hoàn toàn có thể phân cho Dị Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết khác cùng ăn, Dị Linh nào cũng có thể tăng thêm một điểm gen bổn mạng, đây tuyệt đối là chuyện tốt

Có lẽ sinh vật siêu cấp thần huyết ăn xong cũng chỉ có chỗ tốt mà không có chỗ hại.

Kỳ thật không cần Hàn Sâm mời đến, Tiểu Ngân Ngân đã bay tới đấu võ trường ngấu nghiến ăn thịt.

Hàn Sâm gọi Dị Linh và sủng vật của mình ra, sau đó gọi cả đám dị sinh vật cùng tới ăn thịt, đám Kinh Cức Nữ Đế sau khi ăn hết thịt rồng, cũng giống như Hàn Sâm, đều gia tăng một điểm gen bổn mạng.

- Ăn ngon, hôm nay ông đây mới biết cái gì là mỹ vị chân chính, trước kia ăn mấy thứ kia quả thực đúng là rác rưởi.

Tà Tình Đế vừa cắn thịt vừa uống từng ngụm rượu, trong miệng còn không ngừng nói hô hào.

Kim Mao Hống và Miêu Quân cũng ăn thật nhiều, đều không có thời gian lên tiếng.

Tiểu thiên sứ chỉ ăn một chút, cũng không ăn quá nhiều.

Hàn Sâm trở lại Liên Minh, thấy tin nhắn Tuyết Phi Yên gửi cho hắn, nói là cảm ơn hắn đã cứu Tuyết Vu Thành và Tuyết Thần trở về, hơn nữa còn giúp Tuyết gia cầm lại một vật vô cùng trọng yếu, cho nên muốn mời Hàn Sâm đi tới một tinh cầu mà Tuyết gia kinh doanh du lịch, Tuyết gia còn phái phi thuyền chuyên môn tới đón Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghĩ đến mình đã rất lâu rồi không cùng Yên Nhiên đi chơi, sau khi bàn bạc với cùng Yên Nhiên, đáp ứng lời mời của Tuyết gia, mang theo Yên Nhiên cùng Bảo Nhi đi du lịch.

Trước khi đi, Tà Tình Đế lại gửi cho Hàn Sâm bản thảo, là phần tiếp theo của Bá Đạo Tổng Giám Đốc Yêu Yêu Yêu, để cho Hàn Sâm giúp y tiếp tục đăng truyện lên.

Lần trước Hàn Sâm đăng nhập lên Internet, cài đặt tự động đổi mới, một ngày hệ thống sẽ tự động đăng lên một bộ phận, không cần chú ý đổi mới, từ đó về sau cũng không có chú ý qua, cũng không biết hiện tại tình hình thế nào rồi.

Chương 1283: Bị Nhận Ra

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên mang theo Bảo Nhi và Linh ngồi lên rồi phi thuyền của Tuyết gia tiến về Áo Đa Tinh.

Áo Đa Tinh là một tinh cầu thuần túy phát triển du lịch, chỉ cần trả tiền mua một tấm vé vào cửa, là có thể hưởng thụ tất cả phục vụ trong hành tinh.

Muốn ăn thì ăn, muốn chơi thì chơi, ngoại trừ không thể mang đồ đạc ra bên ngoài, tất cả mọi thứ ở bên trong tinh cầu đều miễn phí hưởng dụng.

Đương nhiên, làm một tinh cầu cao cấp phát triển du lịch, giá cả vé vào cửa cũng không hề rẻ, người bình thường tới nơi này một lần, có thể phải tiết kiệm tiền rất lâu, bình thường thường đi đến nơi này đều là nhân vật nổi tiếng và quý tộc.

Còn có một số phục vụ ngoài định mức, như thế cũng cần trả tiền.

Chi phí của mấy người Hàn Sâm được miễn toàn bộ, hơn nữa còn có thể hưởng dụng phục vụ cao cấp nhất.

Nhưng mấy người Hàn Sâm cũng không tính dùng phục vụ đặc biệt gì, chỉ là đi ra ngoài du lịch thả lỏng, phục vụ cơ sở ở đây đã rất đầy đủ rồi.

Bảo Nhi đang chơi đùa với một số động vật xinh đẹp giống như cây nấm, hết sức vui vẻ.

Động vật ở Áo Đa Tinh vừa xinh đẹp vừa dịu dàng ngoan ngoãn, là một loại sinh vật rất thông minh, chỉ số thông minh trên cơ bản tương đương với trẻ con nhân loại, hơn nữa tính tình vô cùng tốt, sẽ không tổn thương người, hơn nữa thân thể của bọn nó giống như cây nấm, thân thể mềm mềm không có tay chân, trên cơ bản cũng không có cách nào tấn công người khác.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên lại ngâm nước biển, hưởng thụ ngày nghỉ khó có được.

Linh cùng đi lại an tĩnh ngồi trên bờ cát ăn bánh.

Hàn Sâm đột nhiên nhớ tới, Tà Tình Đế nhờ hắn đăng phần tiếp theo của Bá Đạo Tổng Giám Đốc Yêu Yêu Yêu mà hắn chưa đăng, trước khi đến đây vì quá vội vàng, chỉ mới chụp vào trong máy truyền âm, còn chưa phân chương để tải lên.

Hàn Sâm từ trong nước biển đi lên bãi cái, ngồi xuống ghế trên bãi cát bên cạnh Linh, dùng máy truyền tin lấy bản thảo ra, phân thành các chương, thiết lập chế độ cập nhật.

- Quấy rầy một chút.

Hàn Sâm đang tập chung phân chương, đột nhiên nghe được ở bên cạnh vang lên một giọng nói rất ôn nhu của thiếu nữ thanh xuân.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lên, thấy hai mỹ nữ khoảng mười bảy mười tám tuổi đứng trên bãi cát, vẻ mặt kích động nhìn hắn.

- Có chuyện gì có thể giúp hai em không?

Hàn Sâm ngồi nhìn hai cô bé rồi mỉm cười hỏi.

Trong lòng không khỏi còn có chút đắc ý:

- Làm một danh nhân chính là buồn rầu như vậy, ở đâu cũng bị người nhận ra, đeo mắt kính to như vậy mà vẫn vô dụng, quá xuất chúng chính là không có cách nào, xem ra sau này mình phải cản thận luyện kí tên mới được.

- Xin hỏi, anh là Tà Tình Đế Đại Đại sao?

Trên mặt hai cô bé là vẻ kích động và sùng bái, một cô bé đỏ mặt hỏi.

- Tà Tình Đế? Sao anh có thể là người kia chứ.

Hàn Sâm thiếu chút nữa đã bị sặc nước miếng, lập tức thề thốt phủ nhận, sao hắn có thể là người kỳ quái như vậy chứ.

- Đại Đại, anh đừng chối nữa, chúng em đã nhìn thấy anh đang cập nhận phần tiếp theo của truyện Bá Đạo Tổng Giám Đốc Yêu Yêu Yêu rồi, anh yên tâm, chúng em sẽ không nói ra, nhất định giữ bí mật cho Đại Đại,

chúng em đều là fan hâm mộ đáng tin, thích nhất Bá Đạo Tổng Giám Đốc Yêu Yêu Yêu của anh đấy, chờ anh cập nhật đã lâu rồi, chúng em nhất định sẽ tiếp tục ủng hộ của anh.

Một cô bé có vẻ tương đối hướng ngoại vui sướng nói.

Hàn Sâm vội vàng giải thích mình không phải là Tà Tình Đế, nhưng hai cô gái kia lại không tin tưởng, chỉ cho là Hàn Sâm ít xuất hiện, không muốn người khác biết hắn chính là tác giả của Bá Đạo Tổng Giám Đốc Yêu Yêu Yêu.

- Đại Đại, chúng em sẽ giữ mật cho anh, đây là bí mật nhỏ của chúng ta nha.

Khi hai cô bé rời đi, còn phi thường ngọt ngào vui vẻ nói với Hàn Sâm.

Sau khi hai cô gái rời đi, Hàn Sâm nhanh chóng lên Internet, đi xem bình luận về quyển sách kia.

- Đại Đại cố gắng lên, rất thích Bá Đạo Tổng Giám Đốc Yêu Yêu Yêu, rất muốn sinh cái một tiểu Bá Đạo Tổng Giám Đốc cho anh.

- Thiếu phụ chân dài, cầu tổng tài đại nhân sủng ái.

- Tổng tài đại nhân, cầu ngài hung hăng chà đạp em đi, 36e, rất dính người.

- Tổng tài đại nhân, em đã trưởng thành, em muốn bao nuôi anh, số máy truyền tin là. . .

- Anh chính là Oh My GOD, tâm linh của em đều chờ đại nhân ngài cứu rỗi. . .

- Tổng tài đại nhân, nhanh cập nhật chương tiếp đi, không được đọc chương tiếp theo tôi sẽ chết đấy.

- Tại sao vẫn không đổi mới? Hoa cúc của chúng ta đều muốn nở hoa rồi(

!

).

. . .

Trình độ Bá Đạo Tổng Giám Đốc Yêu Yêu Yêu được hoan nghênh đã vượt qua tưởng tượng của Hàn Sâm, thậm chí là khiến Hàn Sâm nhìn số lượng fan mà trợn mắt há hốc mồm.

Trong cộng đồng manga lớn nhất trên Internet, Bá Đạo Tổng Giám Đốc Yêu Yêu Yêu vậy mà lại xếp ở vị trí thứ hai, kém vị thứ nhất rất nhỏ.

Đây là bởi vì Hàn Sâm vừa cài chế độ tự động cập nhật, đã nửa tháng nay không có cập nhật mới.

Nếu như liên tục cập nhất mới, rất có thể truyện này đã chiếm được bảo tọa đệ nhất.

- Không thể nào! Sao có thể có chuyện này? Mình chính là siêu cấp quý tộc đầu tiên của nhân loại đấy? Tại sao lại không có danh tiếng bằng tên Tà Tình Đế chỉ tùy tiện viết mấy thứ linh tinh kia, nhất định là có nhầm lẫn gì đó rồi?

Hàn Sâm vô cùng phiền muộn.

- Anh thật là giỏi nhỉ, mị lực năm đó vẫn không giảm, lúc này mới được một lúc, đã có em gái tới nói chuyện vui vẻ như vậy, còn có cái gì mà bí mật nhỏ, nói ra để cho em nghe thử một chút xem?

Khi Hàn Sâm đang buồn bực, giọng của Kỷ Yên Nhiên lại truyền tới từ phía sau, quay đầu nhìn lại, lập tức vẻ mặt Kỷ Yên Nhiên bất thiện đang nhìn hắn.

Trong lòng Hàn Sâm nhảy dựng lên, hắn không sợ đám Đại Đế kia, nhưng chỉ sợ Kỷ Yên Nhiên lộ ra vẻ mặt như thế, quả thực không khác gì nụ cười của ác ma cả, vội vàng giải thích nói:

- Hai cô ấy không phải là nói chuyện với anh, là nói chuyện vui vẻ với Tà Tình Đế.

Hàn Sâm vội vàng kể lại chuyện về Tà Tình Đế cho Kỷ Yên Nhiên nghe, mặc dù Kỷ Yên Nhiên ở trong Tí Hộ Sở cũng đã gặp Dị Linh, nhưng trên

cơ bản cô đều được người khác chiếu cố để tấn chức lên, dù là Tiến Hóa Giả có đầy gen, nhưng bản thân cô không trải qua quá nhiều chiến đấu, trọng tâm công tác và sinh hoạt cũng không đặt ở bên trong Tí Hộ Sở.

- Lại còn có Dị Linh như vậy? Em còn tưởng rằng tất cả Dị Linh đều giết người không chớp mắt, ưa thích nô dịch nhân loại đấy.

Kỷ Yên Nhiên nghe xong cũng thấy vô cùng thú vị.

- Con hàng ấy cũng xem như dị loại đi.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đang nói chuyện phiếm, lại thấy Bảo Nhi bị một đống nam nữ trẻ tuổi vây quanh, thoạt nhìn bé còn được hoan nghênh hơn những động vật đáng yêu ở Áo Đa Tinh nữa.

Chỉ một lát sau, Hàn Sâm đã thấy đám nam nữ trẻ tuổi đó đi về phía hai người, trong đó có một cô gái tóc ngắn ôm Bảo Nhi đi tới trước mặt Hàn Sâm cùng Kỷ Yên Nhiên.

- Chào anh chị, chúng tôi là tuyển thủ chiến giáp WAA trong Liên Minh, tôi là Hạ Vũ Tâm, anh là cha của Bảo Nhi sao?

Cô gái kia vô cùng lễ phép hỏi.

- Tôi là cha của Bảo Nhi, Bảo Nhi đã làm sai chuyện gì sao?

Hàn Sâm vội vàng đứng lên hỏi.

- Không không, anh đã hiểu lầm rồi, Bảo Nhi rất đáng yêu, cũng không có làm chuyện gì sai, nhưng bé có nói là cha của bé điều khiển chiến giáp rất lợi hại, còn đánh cược với chúng tôi, nếu như anh có thể thắng chúng tôi thì tất cả kẹo đặc sản ở tinh cầu của chúng tôi mang tới đây sẽ thuộc về bé. Nếu như anh thua, chúng tôi hi vọng anh có thể cho Bảo Nhi đi theo chúng tôi cùng nhau chơi đùa vài ngày, đây là Áo Đa Tinh, anh hoàn toàn có thể yên tâm.

Hạ Vũ Tâm đầu tiên giới thiệu mình, để tránh Hàn Sâm hiểu lầm.

Hàn Sâm nhìn về phía Bảo Nhi được Hạ Vũ ôm vào trong ngực, Bảo Nhi đang tội nghiệp nhìn Hàn Sâm, trong mắt to tràn đầy vẻ khẩn cầu.

Nhưng bé khẽ nhúc nhích miệng nhỏ, quai hàm bé phòng lây đầy kẹo ở trong, rõ ràng bé lại bán cha của bé đổi lấy quà vặt rồi.

- Nếu như là đã đánh cược như thế, vậy thì thử đấu xem.

Hàn Sâm cười một cái nói.

Chương 1284: Từng Lái Ngân Sát TS

- Anh thật sự muốn đấu với chúng tôi một trận?

Đám người Hạ Vũ Tâm đều hơi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

WAA là cuộc thi chiến giáp cấp cao nhất trong Liên Minh, bọn họ đều là tuyển thủ chiến giáp chiến đấu chuyên nghiệp, tuy vẫn chỉ là tuyển thủ tuổi trẻ, còn chưa có danh khí quá lớn, cũng không phải tuyển thủ minh tinh lợi hại, nhưng cũng không phải người bình thường có thể chống lại.

Hàn Sâm bế lấy Bảo Nhi, đặt Bảo Nhi lên trên vai của mình, vừa cười vừa nói:

- Nếu Bảo Nhi đã cược với mọi người, tôi cũng không thể khiến Bảo Nhi thất vọng được.

Một chàng thanh niên nhìn Hàn Sâm hỏi:

- Đại ca, anh có biết WAA không?

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, hắn thật sự không biết WAA là gì, nếu như nói cuộc thi chiến giáp chiến đấu chuyên nghiệp trong Liên Minh, thì Hàn Sâm sẽ

biết, nhưng tên gọi tắt như thế, ngoại trừ những người thích xem so tài ra, người bình thường đều rất khó biết được.

Phần lớn thời gian Hàn Sâm đều ở trong Tí Hộ Sở, tự nhiên cũng không có thời gian xem trận đấu chiến giáp, không biết WAA cũng là rất bình thường.

Trên mặt đám người Hạ Vũ Tâm đều lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, ngay cả WAA cũng không biết, hiển nhiên Hàn Sâm là người nghiệp dư.

- Xin hỏi, anh học điều khiển chiến giáp ở đâu?

Hạ Vũ Tâm lại hỏi một câu.

- Trước kia ở trường quân đội có học qua.

Hàn Sâm đáp.

Sắc mặt đám người Hạ Vũ Tâm lại càng trở nên cổ quái, khi học ở trường quân đội đã học qua, cũng đồng nghĩa với việc khi học đại học có đánh bóng rổ, làm sao có thể đọ sức với vận động viên chuyên nghiệp.

- Nếu đã như vậy, chúng ta đi tới phòng máy luyện đi, chỉ là vui chơi một chút, không cần phải dùng chiến giáp thật sự, không may bị thương sẽ không tốt, chúng tôi thật sự rất thích Bảo Nhi đấy.

Hạ Vũ Tâm nói ra.

- Được.

Hàn Sâm lên tiếng, quay đầu lại nói với Kỷ Yên Nhiên và Linh:

- Hai người ở chỗ này chờ anh với Bảo Nhi, hay cùng đi?

- Cùng đi chứ.

Kỷ Yên Nhiên lôi kéo Linh đứng lên.

Mọi người tới phòng máy luyện tập, Hạ Vũ Tâm lựa chọn chính mình xuất chiến.

Khi tiến vào phòng máy, Hạ Vũ Tâm còn nhìn Bảo Nhi nói:

- Bảo Nhi, em nhớ phải tuân thủ hứa hẹn đấy, nếu ba ba của em thua, mấy ngày nay em phải đi cùng bọn chị chơi đùa đấy.

- Ba ba của em sẽ không thua đâu.

Bảo Nhi bĩu miệng nhỏ rồi nói.

- Bảo Nhi, xem ra chị phải dạy bé vài chiêu mới được, bé phải nhớ kỹ hai từ chuyên nghiệp nha.

Hạ Vũ Tâm nói xong đã mở một máy luyện tập ra, cả người đều ở trong máy.

Hàn Sâm giao Bảo Nhi cho Kỷ Yên Nhiên, sau đó cũng tiến vào một cỗ máy khác.

Hai người lập tức tiến vào sân thi đấu chiến giáp giả thuyết, đồng thời trong phòng cũng hiện ra hình ảnh 3D trận đấu của bọn hắn.

- Ba ba cố gắng lên!

Bảo Nhi giơ bàn tay nhỏ bé, cổ vũ cho Hàn Sâm.

Sau khi nói một câu cố gắng lên, giống như bé lại nhớ ra cái gì, Bảo Nhi lại nắm nắm tay nhỏ nói:

- Kẹo ngoan phải chờ chị nhé, ba ba sẽ lập tức thắng lợi lấy các em trở về, tất cả các em đều là của chị.

Thấy có người đối chiến, đám người nhàn rỗi trong đại sảnh đều nhìn lại, một cô gái ngồi ở trong góc, đeo một kính mắt cực lớn, cũng có chút tò mò nhìn về phía bên này.

- Thiếu Thanh? Sao cô lại ở chỗ này?

Cô gái kia nhìn thấy Hạ Vũ Tâm và một đám nam nữ trẻ tuổi, có chút kinh ngạc hỏi.

Một thanh niên trong đám người nghe được tiếng gọi nên xoay đầu lại, nhìn thấy cô gái đeo kính râm kia, lập tức ngạc nhiên rồi chạy tới, vừa chạy vừa gọi:

- Chị, sao chị lại ở chỗ này?

Nghe được Ngọc Thiếu Thanh gọi một tiếng chị, đám nam nữ trẻ tuổi đó đều bắt đầu mất bình tĩnh, đều đi theo Ngọc Thiếu Thanh đã đến chỗ cô gái kia.

- Thiếu Thanh, người này không phải là chị ruột kia của cậu, là thần tượng của chúng tôi chứ?

Một thanh niên nhìn cô gái kia vui vẻ hỏi.

- Nói nhảm, tôi còn có người chị nào khác chứ?

Ngọc Thiếu Thanh mắt trợn trắng lên máu.

- Chị thật sự là Ngọc Thiên Tầm?

Tất cả mọi người vừa mừng vừa sợ nhìn cô gái trẻ tuổi kia.

Cô gái trẻ tuổi kia tháo kính mắt xuống, chính là Ngọc Thiên Tầm vương bài chiến giáp sư của Hoàng Gia Kỵ Sĩ Đoàn.

Đám người Ngọc Thiếu Thanh mặc dù là tuyển thủ chuyên nghiệp của Liên Minh, nhưng tuyển thủ chuyên nghiệp của Liên Minh và thực chiến chiến trường chân chính còn khác nhau nhiều lắm, đặc biệt là vương bài chiến giáp sư Ngọc Thiên Tầm của Hoàng Gia Kỵ Sĩ Đoàn như vậy, so với tuyển thủ minh tinh bên trong cuộc thi còn cao hơn một cấp bậc, chứ đừng nói là đám bọn họ chỉ là những tuyển thủ trẻ tuổi này.

- Bọn cậu ở chỗ này làm gì?

Ngọc Thiên Tầm có chút tò mò hỏi.

Đám người Ngọc Thiếu Thanh bắt đầu mồm năm miệng mười kể lại mọi chuyện, sau khi Ngọc Thiên Tầm nghe xong khẽ lắc đầu:

- Các cậu đều là tuyển thủ chuyên nghiệp, tại sao lại đi hố một người qua đường như vậy?

- Ha ha, là bé con kia thật sự rất đáng yêu, chúng em chỉ muốn mang bé đi chơi vài ngày, hơn nữa chúng em cũng đã nói với cha của bé, chúng em là tuyển thủ WAA, người ta lại không quan tâm, trực tiếp đồng ý rồi, chuyện này cũng không thể trách chúng em chứ?

Ngọc Thiếu Thanh cười nói.

Ngọc Thiên Tầm không nói gì nữa, trận đấu ở bên kia cũng đã bắt đầu, song phương đều đã chọn xong chiến giáp tiến vào sân thi đấu.

Đám người Ngọc Thiên Tầm nhìn thấy Hàn Sâm lựa chọn chiến giáp, không khỏi đều khẽ giật mình.

- Ngân Sát TS, còn có người chọn loại máy già như vậy à, hiện tại một năm lại có một đời máy mới ra đời, đây là đồ cổ bao nhiêu đời trước rồi?

Ngọc Thiếu Thanh nói xong, lại nhớ ra cái gì đó, quay sang Ngọc Thiên Tầm hỏi:

- Chị, em nhớ được đây là loại cơ giáp mà chị làm người đại diện đúng không?

- Đúng vậy, đã nhiều năm rồi, thời gian trôi qua thực nhanh, giống như chỉ mới hôm qua thôi.

Ngọc Thiên Tầm nhìn thấy Ngân Sát TS, trong lòng cũng có rất nhiều cảm xúc.

Lúc trước Ngọc Thiên Tầm làm người phát ngôn cho chiến giáp siêu cấp sinh vật của Đế Cương, cũng quay rất nhiều video, nhưng cô ta lại chưa từng phát ngôn cho loại chiến giáp Ngân Sát TS này.

Nhớ lại năm đó, Ngọc Thiên Tầm không khỏi thầm than một tiếng:

- Đáng tiếc người kia không theo đuổi con đường điều khiển chiến giáp này, nếu không dùng năng lực của người kia, nhất định sẽ trở thành truyền kỳ trong giới chiến giáp sư.

Bởi vì Ngân Sát TS xuất hiện, khiến Ngọc Thiên Tầm đã có chút hứng thú, nhìn về phía đối chiến đã bắt đầu.

Hạ Vũ Tâm thấy đối phương chọn Ngân Sát TS loại chiến giáp siêu cấp sinh vật đời cũ, lại càng thêm khinh thường.

Chỉ luận về tính năng, cô chọn là Thiên Không Chiến Sĩ, đã cao hơn Ngân Sát TS bao nhiêu cấp rồi.

Hơn nữa Ngân Sát TS bố trí rất ít vũ khí, gần như khó có thể tạo ra hỏa lực cường đại.

Hạ Vũ Tâm cố tình muốn biểu diễn một chút kỹ thuật điều khiển của mình, cũng không sử dụng hỏa lực tầm xa, rút ra một đôi kiếm vọt tới Ngân Sát TS của Hàn Sâm.

Đã rất lâu rồi Hàn Sâm không điều khiển chiến giáp, hắn cũng hoàn toàn không biết gì về những chiến giáp mới, dứt khoát chọn loại Ngân Sát TS đời cũ mà mình quen thuộc, cũng không phải hắn khinh thường Hạ Vũ Tâm.

Điều khiển Ngân Sát TS hoạt động một chút, Hàn Sâm đã một lần nữa tìm lại được cảm giác trước kia, bởi vì quá lâu không luyện tập, đúng là đã có chút không quen tay, không thể khống chế trôi chảy như trước.

Cũng may tinh thần lực của Hàn Sâm rất kinh người, hơn nữa tố chất thân thể cao tới mức đáng sợ, chỉ hơi chút hoạt động một chút, hắn đã tìm về cảm giác trước kia.

Chờ hắn lái Ngân Sát TS đi vào sân thi đấu, nhìn thấy Hạ Vũ Tâm không sử dụng hỏa lực tầm xa, ngược lại muốn xông vào để cận chiến, không khỏi mỉm cười.

Nếu như là quân nhân chân chính lái chiến giáp, tuyệt đối sẽ không có hành động như vậy, thi đấu chiến giáp trong Liên Minh dù sao cũng là có tính biểu diễn, cận chiến càng có thể kích phát nhiệt tình của người xem, hiệu quả xem cũng rất tốt, cho nên rất nhiều tuyển thủ trong cuộc thi đều có thói quen cận chiến.

Chương 1285: Cao Thủ Chân Chính

Thấy Thiên Không Chiến Sĩ điên cuồng tập kích đến, Hàn Sâm không có ý định lùi bước, rút kiếm ra xông tới.

Nhưng động năng của Ngân Sát TS thực sự chênh lệch không ít so với Thiên Không Chiến Sĩ, dù là tốc độ hay lực đánh, đều không cùng đẳng cấp.

Hàn Sâm cũng không cảm thấy chút chênh lệch này khó giải quyết, ngoại trừ tính năng của chiến giáp, sức chiến đấu của người điều khiển cũng là một nhân tố trọng yếu.

Luận về kỹ thuật điều khiển, Hàn Sâm chưa hẳn đã mạnh hơn Hạ Vũ Tâm, hơn nữa đã lâu rồi hắn không có luyện tập, bàn về kỹ xảo lái cùng độ thuần thục, thậm chí có thể nói Hạ Vũ Tâm lại càng mạnh hơn một ít.

Ưu thế duy nhất của Hàn Sâm chính là cường độ thân thể của hắn, năng lực phản ứng và phán đoán đều vượt Hạ Vũ Tâm rất xa.

Hạ Vũ Tâm mới chỉ là một Tiến Hóa Giả, tố chất thân thể kém Hàn Sâm quá nhiều.

Đương nhiên, tố chất thân thể cũng không phải mấu chốt chủ yếu nhất, thao tác chiến giáp dù sao cũng là một việc cần kỹ thuật, nếu như kỹ thuật kém quá nhiều, cho dù tố chất thân thể của Hàn Sâm cường thịnh như thế nào, cũng không có cơ hội thắng được.

Kỹ thuật của Hàn Sâm có chút chưa quen tay, nhưng còn không đến mức kém Hạ Vũ Tâm quá nhiều, tại tình huống như vậy, tố chất thân thể và năng lực phán đoán của Hàn Sâm đã mang lại tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Lúc đầu, đám người Ngọc Thiểu Thanh còn cười cười nói nói, hoàn toàn không để tâm tới trận đối chiến này, nhưng khi Thiên Không Chiến Sĩ và Ngân Sát TS chính thức va chạm với nhau, đám người Ngọc Thiểu Thanh đã dần dần ngừng nói chuyện phiếm, ánh mắt đều tập trung trên chiến trường.

- Kỳ quái, kỹ thuật điều khiển chiến giáp của người kia tuy cũng không tệ lắm, nhưng có vẻ hơi lóng ngóng, còn có vẻ kém Vũ Tâm, tại sao nhìn Vũ Tâm giống như phải dùng hết sức mới ứng phó được, đã lâu như vậy rồi, ngay cả một kiếm cũng không chém trúng chiến giáp của đối phương, hơn nữa còn bị bức phải rút lui, đây là tình huống gì?

- Không phải là Vũ Tâm đang nhường chứ?

- Không thể nào? Cần phải làm thế à?

Đám người Ngọc Thiểu Thanh xem trận đấu mà buồn bực, rõ ràng là Ngân Sát TS đã rơi vào hạ phong, hơn nữa nhìn thao tác cũng không trôi chảy.

Có lẽ người bình thường không nhìn ra, nhưng bọn họ đều là tuyển thủ chuyên nghiệp, rất dễ dàng đã nhìn ra Hàn Sâm là người không thường xuyên điều khiển chiến giáp.

Thế nhưng rõ ràng chiếm thượng phong là Thiên Không Chiến Sĩ, chẳng những không chém trúng Ngân Sát TS, ngược lại chính mình phải một mực lui về phía sau, chuyện này nhìn có vẻ rất cổ quái.

Trên thực tế Hạ Vũ Tâm cũng đã buồn bực đến mức muốn thổ huyết, chính cô ta cũng không hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Thao tác của đối phương mặc dù không tệ, nhưng tuyệt đối không được tính là kinh diễm, hơn nữa bởi vì không quen tay, thỉnh thoảng sẽ phạm một số sai lầm.

Một đối thủ như vậy, nếu như là trước kia, Hạ Vũ Tâm đã sớm giải quyết xong đối phương, ở cộng đồng giả lập không cần cố kỵ đến sống chết của đối phương, có thể thoải mái chà đạp đối phương.

Hạ Vũ Tâm cũng làm như vậy, nhưng theo thời gian trôi qua, cô vô cùng buồn bực phát hiện, cũng không biết là vận khí của Hàn Sâm quá tốt, hay do vận khí của cô quá kém, cô lại không bắt được sai lầm của Hàn Sâm.

Khi Hàn Sâm mắc sai lầm, không phải cô ta cách quá xa, thì chính là vị trí không đúng, căn bản không thấy được vị trí Hàn Sâm xuất hiện sai lầm.

Khi Ngân Sát TS mắc sai lầm, thế mà vẫn còn có thể né được đòn tiến công của Hạ Vũ Tâm.

Hạ Vũ Tâm cảm giác trận đối chiến này thực sự vô cùng "biệt khuất", nếu như là một người có thao tác giỏi hơn đấu với cô ta, cho dù là đánh bại cô ta, thậm chí là hành hạ cô ta, Hạ Vũ Tâm cũng sẽ chịu phục, sau đó lại tiếp tục cố gắng luyện tập để bù đắp thiếu sót của mình, một lần nữa đi khiêu chiến đối thủ cường đại.

Thế nhưng tình huống hiện tại lại hoàn toàn khác biệt, chiến giáp và kỹ thuật điều khiển của đối phương rõ ràng không bằng cô ta, nhưng vì đủ loại trùng hợp, khiến cô ta từ đầu đến cuối đều không có biện pháp giải quyết đối thủ này, trong lòng cô ta đã phun máu mấy lần rồi.

Hạ Vũ Tâm liều mạng công kích đối thủ, nhưng chính cô ta lại không phát hiện, trong khi cô ta tấn công Ngân Sát TS, Thiên Không Chiến Sĩ của cô ta lái dần dần bị dồn đến góc chết trong sân thi đấu.

Đã rất lâu rồi Hàn Sâm không chơi chiến giáp, lúc này chơi chỉ cảm thấy quá thú vị, dường như hắn quay về lúc khi còn học ở trường quân đội.

- Có phải mình đã già hay không? Lúc này thế mà lại bắt đầu nhớ lại.

Hàn Sâm vừa điều khiển Ngân Sát TS, vừa nhớ lại cuộc sống sân trường tốt đẹp trước kia.

Dù vậy, với tinh thần lực cường đại và phản ứng của hắn, vẫn có thể lợi dụng nguyên lý Dịch Thiên Thuật, không ngừng dự phán và dụ dỗ Thiên Không Chiến Sĩ.

Tuy vì không quen tay nên phạm phải một số sai lầm, nhưng bởi vì mọi cử động của Thiên Không Chiến Sĩ đều nằm trong tính toán của hắn, muốn bù lại những sai lầm đó cũng rất nhẹ nhõm.

Nếu không phải Hàn Sâm muốn trải nghiệm dư vị điều khiển Ngân Sát TS trong chốc lát, hắn đã sớm có cơ hội công kích chỗ yếu của Thiên Không Chiến Sĩ.

Bởi vì Hạ Vũ Tâm là người trong cuộc, thầm nghĩ muốn thoát khỏi tình cảnh biệt khuất hiện tại, điên cuồng tấn công tới Ngân Sát TS, cho nên không cảm giác được.

Thế nhưng đám người Ngọc Thiểu Thanh đứng ngoài xem cuộc chiến, lại có thể nhìn ra, Thiên Không Chiến Sĩ đã dần dần bị dồn đến một vị trí cực kỳ nguy hiểm, nếu như tiếp tục như thế, chỉ sợ không tới năm phút đồng hồ, Thiên Không Chiến Sĩ sẽ đến góc chết, đến lúc đó biên độ di động và động tác đều chịu ảnh hưởng rất lớn, sức chiến đấu ít nhất cũng giảm bớt năm phần trở lên.

- Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Ngọc Thiểu Thanh nhìn về phía Ngọc Thiên Tầm, những người khác cũng giống thế.

Dù sao bọn họ vẫn không được tính là chiến giáp sư đỉnh cấp, mà Ngọc Thiên Tầm lại là đỉnh cấp chân chính, hơn nữa là chiến giáp sư trong chiến trường, bọn họ vốn không cùng một đẳng cấp.

Ngọc Thiên Tầm nghiêm túc nhìn bộ Ngân Sát TS kia nói ra:

- Các cậu gặp phải một cao thủ chân chính.

- Không thể nào? Cao thủ chân chính lại điều khiển Ngân Sát TS như thế sao? Hắn mắc quá nhiều sai lầm, đừng nói chiến giáp sư đỉnh cấp, cho dù là

chúng em, chỉ sợ chỉ cần phạm phải bất kỳ một chút sai lầm, đều sẽ bị huấn luyện viên mắng cả buổi sáng.

Ngọc Thiểu Thanh có chút không tin nói.

Những người khác cũng đều cảm thấy như vậy, đối phương nhìn thế nào cũng không giống như một cao thủ.

Ngọc Thiên Tầm vô cùng nghiêm túc nói ra:

- Luận về kỹ xảo lái, có lẽ các cậu lái linh hoạt và đẹp mắt hơn, nhưng là nếu quả thật là trên chiến trường, cuối cùng chết nhất định là các cậu, không có một chút bất ngờ nào.

- Thật sự lợi hại như vậy?

Đám người Ngọc Thiểu Thanh vẫn cảm thấy có chút nghi ngờ.

Khi bọn họ đang nói chuyện, Thiên Không Chiến Sĩ đã bị dồn đến góc chết, đợi Hạ Vũ Tâm ý thức được thì đã chậm, bởi vì không gian hoạt động của Thiên Không Chiến Sĩ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, liên tục bị Ngân Sát TS chém giết, khoang thuyền nguồn năng lượng bị chém ra, chiến giáp trực tiếp báo hỏng.

Hạ Vũ Tâm rời khỏi máy luyện tập ra, hốc mắt đều đã đỏ, có nước mắt đảo quanh.

Cô không sợ thua, nhưng rõ ràng cô cảm giác được đối thủ không bằng mình, thế mà lại bị thua như vậy, khiến cô có cảm giác trong cổ họng có một cây xương, không nuốt vào được cũng không phun ra được, khó chịu đến mức muốn khóc.

Cũng may Hạ Vũ Tâm đã là người trưởng thành, nên vẫn cố nén được, cũng không thật sự khóc lên, chỉ là ủy khuất đến mức hai mắt phiếm hồng, trong mắt xuất hiện một tầng hơi nước.

Chương 1286: Đánh Thánh Phạm Tí Hộ Sở

Hạ Vũ Tâm trở lại bên cạnh đám người Ngọc Thiểu Thanh, nhìn thấy Ngọc Thiên Tầm, thoáng ủy khuất chào một tiếng:

- Chị Thiên Tầm.

Ngọc Thiên Tầm cũng biết Hạ Vũ Tâm, cũng biết trong nội tâm cô nàng ủy khuất, sờ đầu cô rồi nói:

- Đừng buồn, em đụng phải cao thủ chân chính, thua không oan uổng.

- Thật sự là cao thủ? Chẳng lẽ hắn cố ý giả với thao tác không tốt để đùa giỡn em?

Nghe Ngọc Thiên Tầm nói như vậy, Hạ Vũ Tâm lập tức càng tức giận nói.

- Vậy thì không phải.

Ngọc Thiên Tầm lắc đầu, nhìn về phía máy luyện tập nói:

- Tôi đi thử hắn một chút đi.

- Đúng, chị à, chị giúp Vũ Tâm báo thù đi.

Ngọc Thiểu Thanh nói ra.

- Báo thù gì? Đối chiến vốn có thua có thắng, có thể thắng thì cũng có thể thua, sau này cố gắng luyện tập nữa là được, không có gì mà báo thù cả.

Ngọc Thiên Tầm nói xong đã đi qua bên kia.

Thế nhưng không đợi Ngọc Thiên Tầm đi tới, Hàn Sâm đã từ bên trong máy 3D đi ra.

Ngọc Thiên Tầm vừa định nói muốn mời Hàn Sâm tái chiến với mình một hồi, nhưng khi nhìn thấy Hàn Sâm, cô ta không khỏi ngây ra một lúc.

- Hàn Sâm. . . Ngọc Thiên Tầm. . .

Hai người gần như cùng lúc gọi ra tên của đối phương.

- Chị à, chị biết hắn?

Ngọc Thiểu Thanh thoáng nghi hoặc nhìn Hàn Sâm một chút rồi lại quay sang hỏi Ngọc Thiên Tầm.

Ngọc Thiên Tầm tức giận nói:

- Các cậu không nhận ra siêu cấp quý tộc đầu tiên của Liên Minh chúng ta sao?

Ngọc Thiểu Thanh và đám người Hạ Vũ Tâm nghe xong đã trợn tròn mắt, hai mắt mở to nhìn nhìn rồi vẫn không dám tin tưởng hỏi:

- Chị Thiên Tầm, hắn thật sự siêu cấp quý tộc Hàn Sâm sao?

Ngọc Thiên Tầm cũng không để ý đến bọn họ, tiến lên chào hỏi với Hàn Sâm:

- Đã lâu không gặp, nhìn cậu nhìn vẫn như cũ.

- Cô cũng không thay đổi gì.

Hàn Sâm cũng vừa cười vừa nói.

Đám người Ngọc Thiểu Thanh xông tới, mồm năm miệng mười tranh nhau nói chuyện với Hàn Sâm, Hạ Vũ Tâm vừa rồi còn vô cùng ủy khuất, lúc này cũng không còn một chút ủy khuất nào nữa.

Nếu bại bởi một người bình thường không có tiếng tăm gì, Hạ Vũ Tâm sẽ cảm thấy rất ủy khuất, nhưng đối phương lại là siêu cấp quý tộc đầu tiên trong Liên Minh đấy, có thể nói là siêu cấp minh tinh trong siêu cấp minh tinh, là ngôi sao một thời đại.

Có thể đối chiến với người như vậy, bản thân đã rất may mắn rồi, làm gì còn để ý thắng thua.

Huống chi Hạ Vũ Tâm mới chỉ là Tiến Hóa Giả, mà Hàn Sâm đã là cường giả có thể đánh xuống Tí Hộ Sở cấp Đại Đế, thực lực chênh lệch nhiều như vậy, cũng khiến Hạ Vũ Tâm thoải mái hơn rất nhiều.

Ngọc Thiên Tầm giới thiệu đám người Ngọc Thiểu Thanh cho Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng giới thiệu Kỷ Yên Nhiên và Linh với bọn họ.

Khó có được một kỳ nghỉ thoải mái, có đám người Ngọc Thiên Tầm cùng nhau chơi đùa, cũng vui vẻ hơn rất nhiều, khiến thể xác và tinh thần của Hàn Sâm đều được buông lỏng.

Chiến đấu trong Tí Hộ Sở, mặc dù là Hàn Sâm cũng sẽ cảm giác được có áp lực, ngẫu nhiên giải trí một chút, rất tốt cho việc hóa giải tâm lý mệt nhọc của hắn.

Sau khi về đến nhà, Hàn Sâm một lần nữa tiến vào Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm: Siêu Thần Thể Siêu Cấp Đế Linh.

Cấp độ: Siêu Việt Giả

Thọ nguyên: 400.

Thần thể tiến hóa yêu cầu: Gen.

Có được: gen trụ cột 100 điểm, gen nguyên thủy 100 điểm, gen biến dị 100 điểm, thần gen 100 điểm, siêu cấp thần gen 93 điểm.

Hiện tại khoảng cách Hàn Sâm đạt tới đại viên mãn chỉ thiếu bảy điểm siêu cấp thần gen, trên cơ bản đã không có chênh lệch gì, tố chất thân thể đã tiếp cận 3700, trong Siêu Việt Giả nhân loại, có thể tính là tồn tại quái vật.

Không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi Hàn Sâm tấn chức Bán Thần, tố chất thân thể sẽ đột phá bảy ngàn, lực lượng đủ để đánh bại chiến hạm loại nhỏ.

Hàn Sâm tìm Khô Cốt Đế hỏi rõ tình huống Thánh Phạm Tí Hộ Sở, chuẩn bị tới giải quyết mầm tai hoạ Thánh Phạm Đại Đế kia.

Hiện tại Hàn Sâm có được Tiểu Ngân Ngân, Tử Minh Đại Đế và Khôi lỗi Xà Thần Tọa là ba tồn tại cấp Đại Đế, giết một Thánh Phạm Đại Đế cũng đủ rồi.

Hơn nữa so sánh với Dị Linh, Hàn Sâm có ưu thế hơn, bởi vì hắn không cần thủ hộ Linh Hồn Chi Thạch của mình, không cần như Dị Linh cố kỵ nhiều như vậy, có thể trực tiếp dốc toàn bộ lực lượng, cho dù Lôi Ngục Tí Hộ Sở

bị người trộm đánh xuống cũng không có chuyện gì lớn cả, trở về lại đánh lại là được.

Dị Linh như Thánh Phạm Đại Đế, cho dù biết không địch lại cũng không trốn thoát được, chỉ có thể ở lại thủ hộ Tí Hộ Sở và Linh Hồn Chi Thạch của mình.

Khô Cốt Đế nghe Hàn Sâm nói muốn đi đánh Thánh Phạm Đại Đế, lập tức không chút giấu giếm nói rõ tình huống về Thánh Phạm Đại Đế.

Thực lực của Thánh Phạm Đại Đế thì bản thân Hàn Sâm đã thấy, cũng có thể tưởng tượng được sau khi y và dị sinh vật cộng thêm Dị Linh trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở kết hợp sẽ mạnh đến đâu, nhưng Hàn Sâm cũng không lo lắng vấn đề này, dù Thánh Phạm Đại Đế mạnh đến đâu, cũng không chịu được ba Đại Đế còn có cả Hàn Sâm vây công.

Chủ yếu vẫn là làm cách nào mới có thể đánh vào Thánh Phạm Tí Hộ Sở, Thánh Phạm Tí Hộ Sở được xây ở trong Thánh Hồ, bên ngoài có Thánh Thủy vây quanh, đây chính là Thiên Tịnh Thủy.

Sau khi bọn hắn tiến vào Thánh Hồ, liền sẽ bị Thiên Tịnh Thánh Thủy bài xích, trừ phi có Thủy Mị Yêu Linh bảo vệ, nếu không căn bản sẽ không vào Thánh Phạm Tí Hộ Sở được.

Hàn Sâm lại tìm tới Thủy Mị Yêu Linh, hỏi xem cô có năng lực mang theo Lam Long và đám sinh vật siêu cấp thần huyết cùng lẻn vào Thánh Phạm Tí Hộ Sở hay không.

Thủy Mị Yêu Linh nghĩ một chút mới trả lời:

- Tôi có năng lực mang theo chúng xuyên qua Thánh Hồ, nhưng phương pháp kia cũng không dùng được, dù sao lực lượng của tôi cũng có hạn, mà mọi người ở trong Thiên Tịnh Thủy lại không có cách nào chiến đấu, nếu như Thánh Phạm Đại Đế tấn công chúng ta trong Thiên Tịnh Thủy, chỉ có sức mạnh của một mình tôi thì căn bản không ngăn cản nổi.

- Cô có biện pháp nào khác không?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Thủy Mị Yêu Linh kiều mỵ cười:

- Chủ nhân, thật ra hoàn toàn không cần phải phiền phức như thế, dùng thực lực hiện tại của ngài, hoàn toàn có thể trực tiếp nổ tung Thánh Hồ.

- Nổ tung Thánh Hồ?

Hàn Sâm nao nao, sau đó vô cùng:

- Cô muốn nói dẫn nước trong Thánh Hồ đi?

- Không cần phiền toái như vậy, Thánh Thủy không chứa tạp chất, chúng ta cùng rót lực lượng vào Thánh Hồ, đủ để toàn bộ Thiên Tịnh Thủy ở Thánh Hồ nổ tung, khiến Thiên Tịnh Thủy tự mình phun hết ra ngoài.

Thủy Mị Yêu Linh nói ra.

- Được, phương pháp này tôi thích, dùng nó.

Hàn Sâm quá đỗi vui mừng, triệu tập tất cả mọi người lại, bắt đầu xuất phát tới Thánh Phạm Tí Hộ Sở.

Thánh Hồ nằm trên một thảo nguyên lớn, một hồ nước lớn không tỳ vết như kim cương khảm nạm trên thảo nguyên xanh biếc, xinh đẹp khiến lòng người say đắm.

La Đức Mạn là một người sinh ra ở Đông Liệt Tinh, từ bảy mươi năm trước đã tấn chức thành Siêu Việt Giả, bị khốn ở trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở, chưa từng đi ra khỏi phạm vi Thánh Hồ.

Nhiệm vụ duy nhất mỗi ngày là dùng nước Thánh Hồ đổ vào Thánh Hoa, toàn bộ Thánh Hoa đều mọc ở trung tâm Thánh Phạm Tí Hộ Sở, giống như là một chiếc ô lớn che kín bầu trời, bao phủ toàn bộ Thánh Phạm Tí Hộ Sở, khiến cho nước ở trong Thánh Hồ không thể tới gần kiến trúc trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở.

Siêu Việt Giả nhân loại giống như La Đức Mạn vậy, ở trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở có hơn hai trăm người, có người còn tới đây sớm hơn cả La Đức Mạn, một người tới sớm nhất đã hơn một trăm năm, tới muộn hơn y thì gần đây có một người từ hai năm trước mới đến Thánh Phạm Tí Hộ Sở.

Dù tới sớm hay tới chậm, nếu đã tiến vào Thánh Phạm Tí Hộ Sở, đều không có gì khác với tội phạm đang bị cải tạo, ngoại trừ làm việc ra thì không có bất kỳ tự do nào.

Có đôi khi La Đức Mạn hận không thể tự sát đi, nhưng việc tự sát ở trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở cũng là một hy vọng xa vời.

Chương 1287: Nổ Cạn Thánh Hồ

Toàn bộ sinh vật trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở, dù là nhân loại, dị sinh vật hay Dị Linh, tất cả đều đã trở thành một bộ phận thân thể của Thánh Phạm Đại Đế.

Trước kia có rất nhiều người đều muốn tự sát, chấm dứt cuộc sống không có hi vọng này, nhưng cho dù chết thì họ vẫn sẽ bị phục sinh, sẽ bị Thánh Phạm Đại Đế trừng phạt, phải thừa nhận càng nhiều thống khổ hơn, quả thực chính là sống không bằng chết.

Có đôi khi La Đức Mạn không dám suy nghĩ, nghĩ càng nhiều lại càng tuyệt vọng, ngay cả quyền chết đi cũng không có, đây là bi kịch bực nào chứ.

Cuộc sống của nhân loại trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở đều có cùng một kiểu, qua một ngày tính một ngày, gần như không có bất kỳ hi vọng gì.

La Đức Mạn giống như thường ngày, máy móc chết lặng đi ra ngoài Tí Hộ Sở để múc nước, nhìn hồ nước thanh tịnh bên ngoài như vách tường đồng của ngục giam kia, La Đức Mạn thường nghĩ, nếu như có một ngày hồ nước này biến mất, có thể đến y đi ra ngoài nhìn xem bầu trời cũng tốt.

Xuyên thấu qua Thiên Tịnh Thánh Thủy nhìn lên bầu trời, có một loại cảm giác hư ảo vặn vẹo, khiến y có cảm giác không thật, giống như mình không phải chân chính còn sống vậy.

Đột nhiên, La Đức Mạn xuyên qua hồ nước óng ánh, thấy được một bóng dáng phản chiếu trong hồ nước, tuy cũng giống như bầu trời, đều có không cảm giác chân thực, nhưng La Đức Mạn vẫn nhìn ra, bóng dáng kia là một nhân loại, hơn nữa còn là một chàng trai nhân loại trẻ tuổi.

Sở dĩ La Đức Mạn có thể khẳng định là nhân loại, mà không phải Dị Linh hoặc là dị sinh vật người hình, đó là bởi vì đối phương mặc chiến đấu phục của Liên Minh, hơn nữa còn là một loại chiến đấu phục mới của Liên Minh.

Người mới tiến vào Tí Hộ Sở hai năm trước kia, La Đức Mạn đã nhìn thấy loại chiến đấu phục tương tự, cho nên y có thể khẳng định, kia là một chàng trai nhân loại, bình thường Dị Linh cũng không có hứng thú gì đối với loại chiến đấu phục có hoa không quả này của nhân loại.

- Tại sao mình lại nhìn thấy một nhân loại bên ngoài Thánh Hồ? Hắn là nhân loại từ nơi khác tới sao? Hắn không biết đây là Thánh Phạm Tí Hộ Sở sao? Làm thế nào mới có thể nhắc nhở hắn nhanh chóng rời đi, nếu bị Dị Linh bên trong Tí Hộ Sở nhìn thấy…

La Đức Mạn đang nghĩ ngợi, lại đột nhiên nhìn thấy bên cạnh nhân loại kia xuất hiện một số thân ảnh khác.

Một dị sinh vật cực lớn như là khủng long kim loại, có như Dị Linh như khô lâu, càng ngày càng nhiều thân ảnh kỳ dị xuất hiện bên cạnh nhân loại kia.

Trong lòng La Đức Mạn lập tức có chút thất vọng, ở trong mắt hắn, đây hẳn là một nhân loại đã bị Dị Linh nô dịch, nếu không tại sao có thể có nhiều Dị Linh và dị sinh vật xuất hiện bên cạnh hắn như vậy mà không công kích hắn?

So với việc nhìn thấy một nhân loại bị nô dịch, La Đức Mạn càng hy vọng nhìn thấy một nhân loại tự do, đó là chuyện khiến y cảm thấy có chút hi vọng.

- Cũng thế, ở nơi này làm sao có thể có nhân loại tự do chứ, là mình nghĩ nhiều rồi.

La Đức Mạn tự giễu cười cười, nhưng động tác kế tiếp của nhân loại kia lại khiến La Đức Mạn chú ý.

Chàng trai giống như đang nói gì đó những Dị Linh và dị sinh vật kia, hơn nữa những dị sinh vật cùng Dị Linh có vẻ vô cùng hung thần ác sát đó, cả đám đều cúi đầu nghe theo lời chàng trai kia, giống như là đang nghe nhân loại kia phân phó.

- Xuất hiện ảo giác?

La Đức Mạn xoa xoa mắt của mình, sau đó lại nhìn tới chỗ kia, vẫn là tình cảnh giống như vừa rồi.

- Là nước Thánh Hồ khiến hình ảnh vặn vẹo đi à, tại sao những dị sinh vật và Dị Linh có thể cúi đầu nghe theo một nhân loại?

La Đức Mạn âm thầm nghĩ đến.

Nhưng La Đức Mạn vẫn tò mò nhìn về phía nhân loại và Dị Linh kia, hắn cảm thấy rất kỳ quái, bọn họ đứng bên cạnh Thánh Hồ để làm gì.

Chỉ một lát sau, những dị sinh vật và mấy Dị Linh đó đã tản ra, sau đó chỉ thấy trên người bọn hắn bay lên đủ các tia sáng màu sắc, tuy cách Thánh Hồ, không cảm giác được khí tức của những dị sinh vật và đám Dị Linh đó, nhưng chỉ nhìn vầng sáng kia và khí thế, đã khiến La Đức Mạn kinh hãi.

Khí thế như vậy, La Đức Mạn chỉ thấy trên người những sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở mà thôi.

- Chẳng lẽ đó đều là sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh? Bọn hắn ngưng tụ sức mạnh để làm gì?

Đầu óc La Đức Mạn trong thời gian ngắn không thể suy nghĩ.

Y ở Thánh Phạm Tí Hộ Sở đã mấy chục năm, y chưa từng thấy có người nào dám đến Thánh Phạm Tí Hộ Sở quấy rối, trong tiềm thức luôn cho rằng

không người nào dám làm như vậy, cho nên lúc này hắn không nghĩ được quá nhiều.

Chờ đến khi những vầng sáng đó bắn ra, như là đám mây che trời rơi xuống Thánh Hồ, La Đức Mạn mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

OÀ..ÀNH!

Sau một tiếng tiếng nổ mạnh kinh khủng, La Đức Mạn nhìn thấy một cảnh tượng mà cả cuộc đời này của y cũng khó quên.

Nước Thánh Hồ như một nhà tù trong suốt vây khốn bọn hăọ, lúc này bị vầng sáng đủ mọi màu sắc kia bắn xuống, một giây sau, toàn bộ Thánh Hồ giống như nổ tung vậy, giống như là núi lửa phun trào.

Tất cả nước trong Thánh Hồ đều phóng lên trời, trực tiếp rơi tới phía chân trời, hồ nước rộng lớn trong nháy mắt đã khô cận, toàn bộ đều bắn lên bầu trời.

Cuối cùng La Đức Mạn đã có thể nhìn rõ thế giới bên ngoài, không cần cách mặt nước mơ hồ vặn vẹo nữa, có thể nhìn thấy rõ ràng bầu trời bên ngoài, mưa to, đồng cỏ và nguồn nước, còn có một khuôn mặt.

Một gương mặt của một chàng trai nhân loại, kiên định mà tự tin, không biết bao lâu rồi La Đức Mạn không nhìn thấy khuôn mặt nhân loại như vậy.

Ở trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở không thể nhìn thấy khuôn mặt nhân loại như vậy, trên gương mặt nhân loại ở đây chỉ có bi thương, chết lặng, tuyệt vọng và bi ai.

- Anh em, đã đến lúc biểu hiện ra lực lượng chân chính rồi.

La Đức Mạn chỉ nghe thấy chàng trai nhân loại kia nói một câu, sau đó những dị sinh vật cường đại và Dị Linh ở bên cạnh hắn đều giống như nhận được quân lệnh vậy, một đám trên người mang theo khí tức kinh khủng cùng vầng sáng, đồng thời lao đến Thánh Phạm Tí Hộ Sở.

- Chuyện gì đang xảy ra thế? Tại sao những dị sinh vật cường đại đó và Dị Linh đều nghe theo mệnh lệnh của một nhân loại? Rốt cuộc hắn là ai?

La Đức Mạn đã kinh ngạc tới cực điểm, đứng ở đó ngơ ngác nhìn đám dị sinh vật và Dị Linh xông tới, lúc này y hoàn toàn chưa kịp phản ứng, ngay cả chạy trốn cũng quên mất.

Một giây sau, chỉ nghe được trong Tí Hộ Sở truyền tới một tiếng gầm giận dữ, hỏi ra vấn đề mà La Đức Mạn muốn biết.

- Là kẻ nào dám phá Thánh Hồ.

Thánh Phạm Đại Đế từ trong Tí Hộ Sở vọt ra, tức giận chất vấn.

- Đại Đế nhân tộc Hàn Sâm.

La Đức Mạn nghe được chàng trai nhân loại kia trả lời, lập tức có cảm giác đầu óc bị đánh một cái:

- Nhân tộc Đại Đế. . . nhân loại chúng ta có cường giả cấp Đại Đế sao?

Không đợi La Đức Mạn nghĩ tiếp, đột nhiên cảm giác thân thể không tự chủ được bay lên bầu trời chỗ Thánh Phạm Đại Đế.

Không chỉ La Đức Mạn, toàn bộ sinh mạng bên trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở đều bay về phía Thánh Phạm Đại Đế, ngay cả một số gốc Thánh Hoa, cũng bật rễ.

- Thánh Phạm Đại Đế lại muốn dung hợp tất cả sinh mạng trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở, dáng vẻ như lâm đại địch như vậy, chẳng lẽ đó thật sự là Đại Đế của nhân loại?

Trong lòng La Đức Mạn tràn đầy khiếp sợ và vui sướng.

La Đức Mạn không có thời gian nghĩ nhiều nữa, thân thể của y đã bắt đầu hợp làm một thể với Thánh Phạm Đại Đế, đã trở thành một bộ phận trong thân thể cực lớn xấu xí kia, cũng đã mất đi năng lực khống chế thân thể.

Nhưng ý thức của La Đức Mạn tỉnh táo, vẫn có thể nhìn được nghe được tất cả mọi chuyện đang xảy ra.

Chương 1288: Hèn Hạ

Hàn Sâm thấy Thánh Phạm Đại Đế đã dung hợp toàn bộ sinh mạng trong Thánh Phạm Tí Hộ Sở vào thân thể y, không khỏi hơi kinh ngạc.

Hắn vốn còn muốn thừa dịp Thánh Phạm Đại Đế bị đám Tiểu Ngân Ngân vây công, vọt thẳng đi vào chiếm lấy Linh Hồn Chi Thạch của Thánh Phạm Đại Đế, hiện tại xem ra là không thể nào.

- Cũng được, trực tiếp tiêu diệt y là được.

Hàn Sâm rút Phượng Hoàng Thần Kiếm và Thái A Kiếm ra, mang theo kiếm quang kinh hãi, lăng không giết tới Thánh Phạm Đại Đế.

Tiểu Ngân Ngân và Tử Minh Đại Đế gần như là đồng thời bay lên, Xà Thần Tọa biến thành nữ đầu bếp Long tộc cũng vung dao phay vọt tới.

Tiểu thiên sứ, Kỵ Sĩ Phản Nghịch, Tà Tình Đế, Khô Cốt Đế, Tình Quân Đế, Kinh Cức Nữ Đế, Lam Long, Phệ Kim Thú và Sát Na Nữ Đế. . ., một đám đều cùng nhau vọt tới, cùng nhau vây đánh Thánh Phạm Đại Đế.

Thánh Phạm Đại Đế dung hợp nhiều sinh mạng như vậy, sức mạnh của bản thân đã vô cùng cường đại, nhưng đối mặt với ba vị Đại Đế và rất nhiều sinh vật siêu thần cấp vây công, y vẫn lộ ra vẻ lực bất tòng tâm.

Đặc biệt là sinh chi lôi điện của Tiểu Ngân Ngân, không ngừng bắn ra khiến thân thể Thánh Phạm Đại Đế cháy thành than cốc, khiến cho y không có cách nào tái sinh.

Tử Minh Đại Đế chém xuống một đao, cứ thế chém xuống một khối lớn trên thân thể Thánh Phạm Đại Đế, tốc độ tái sinh của Thánh Phạm Đại Đế cũng không theo kịp tốc độ bị chém.

Trong tay khôi lỗi nữ đầu bếp Long tộc đang không ngừng vung đao, chém từng khối thịt xuống, bên trên bầu trời dường như đã xuất hiện một cơn mưa thịt.

Còn có một đám cường giả tiểu thiên sứ vây công Thánh Phạm Đại Đế, Hàn Sâm căn bản không kịp động thủ, Thánh Phạm Đại Đế đã sắp không kiên trì được nữa rồi.

Đột nhiên, trong thân thể cực lớn xấu xí, thân thể Thánh Phạm Đại Đế hiện ra, đứng trên cùng thân thể cực lớn, hai chân nối với thân thể kia, nhìn Hàn Sâm quát:

- Hàn Sâm, mày thật sự muốn giết tao sao?

- Hôm nay mày chắc chắn phải chết.

Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Thánh Phạm Đại Đế chỉ lạnh lùng cười:

- Mày muốn giết tao cũng được, nhưng nếu mày giết tao, cũng chẳng khác nào giết cả bọn chúng nữa, mày thật sự muốn làm như vậy sao?

Thánh Phạm Đại Đế vung tay lên, ở bên cạnh y, thân thể một đám nhân loại từ trong thân thể vặn vẹo xấu xí khổng lồ kia nổi lên, đúng là đám Siêu Việt Giả nhân loại bị Thánh Phạm Đại Đế dung hợp vào.

Hàn Sâm nhìn thấy những nhân loại kia, lập tức nhíu mày, hắn chưa từng gặp Dị Linh nào như Thánh Phạm, vậy mà biết dùng nhân loại để uy hiếp hắn.

- Sao nào? Mày còn muốn tiếp tục không? Bọn chúng đã trở thành một bộ phận trong thân thể tao, mày giết tao cũng chẳng khác nào giết bọn chúng, mày muốn giết tao sao? Vậy thì tới đi, để đám đồng bào của mày chôn cùng tao luôn, không phải tao muốn giết bọn chúng, người giết bọn chùng chính là mày, là mày tự tay giết bọn chúng. . .

Thánh Phạm Đại Đế âm dương quái khí nói ra.

Thánh Phạm Đại Đế dung hợp với rất nhiều nhân loại, những nhân loại kia đã trở thành một phần của thân thể y, Thánh Phạm Đại Đế có thể đọc được tư tưởng của bọn họ, đối với tình cảm của nhân loại và lý luận quan niệm cũng hết sức rõ ràng, cho nên y biết làm như vậy đối với Dị Linh bình

thường không có tác dụng gì, nhưng đối với nhân loại mà nói, sẽ rất hữu dụng.

Mặc dù Hàn Sâm không hạ lệnh ngừng công kích, nhưng cũng không nhịn được khẽ nhíu mày.

Thánh Phạm Đại Đế phải giết, nhưng hắn cũng muốn cứu những Siêu Việt Giả này, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn cũng khó có thể nghĩ ra phương pháp xử lý song toàn.

La Đức Mạn cũng nằm trong số những nhân loại đó, y vô cùng rõ ràng hiện tại đang xảy ra chuyện gì, chàng trai nhân loại kia lại có thể dồn Thánh Phạm mà bọn họ vốn nghĩ rằng là tồn tại như thần, điều này khiến y vừa mừng vừa sợ.

Thế nhưng nghe được Thánh Phạm Đại Đế lại dùng bọn họ uy hiếp Hàn Sâm, trong lòng La Đức Mạn như thiêu như đốt, rống to với Hàn Sâm :

- Không cần lo cho chúng tôi, giết y đi, giết Thánh Phạm Đại Đế.

La Đức Mạn vừa hô, những nhân loại kia cũng đều kêu lớn lên.

- Không cần lo cho chúng tôi, giết y đi.

- Dù sao chúng tôi đã sống đủ rồi, để chúng tôi cùng tên ma quỷ kia đi xuống Địa Ngục đi, chúng tôi ở dưới Địa Ngục cũng sẽ cảm kích của cậu.

- Cầu cậu giết y đi.

. . .

Đám người La Đức Mạn tê tâm liệt phế rống to, nói Hàn Sâm không cần lo cho sống chết của bọn họ, bọn họ tình nguyện cùng chết với Thánh Phạm Đại Đế, cũng không muốn tiếp tục sống như vậy.

Thánh Phạm chỉ đứng ở một bên nhìn, cũng không ngăn cản bọn họ.

Trên thực tế tâm tư của đám La Đức Mạn, Thánh Phạm Đại Đế đều có thể biết rõ, nếu như Thánh Phạm Đại Đế muốn ngăn cản, thì đám người La Đức

Mạn căn bản sẽ không mở miệng được.

Thế nhưng Thánh Phạm Đại Đế thật sự hiểu rất rõ tâm tình loài người, đám người La Đức Mạn càng như thế, chỉ sợ Hàn Sâm càng không hạ thủ được.

Hàn Sâm không khỏi nhíu mày, hắn thực sự không muốn những đồng bào này phải chôn cùng với Thánh Phạm Đại Đế, nhưng hắn cũng không nghĩ ra phải làm cách nào mới có thể giải cứu đám La Đức Mạn.

Giết Thánh Phạm Đại Đế thì tất cả bọn họ đều phải chết, không giết Thánh Phạm Đại Đế, bọn họ sẽ tiếp tục bị Thánh Phạm Đại Đế nô dịch chịu khổ.

Muốn để Thánh Phạm Đại Đế thả bọn họ, đó chính là chuyện không thể nào.

Hiện tại Thánh Phạm Đại Đế đã xem bọn họ là cọng cỏ cứu mạng, làm sao có thể thả bọn họ.

Hàn Sâm vốn cho rằng Thánh Phạm Đại Đế ở trong Tí Hộ Sở không có cách nào chạy trốn, hiện tại Thánh Phạm Đại Đế lại dung nhập toàn bộ Tí Hộ Sở vào trong cơ thể, y hoàn toàn có thể rời đi, nếu lần này để cho Thánh Phạm Đại Đế chạy mất, chỉ sợ sau này muốn tìm được y sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Trước kia Thánh Phạm Đại Đế không biết Hàn Sâm có hai tên Đại Đế giúp đỡ, cũng ỷ vào có Thánh Hồ làm lá chắn, không cho rằng Hàn Sâm có lực lượng phá vỡ Thánh Hồ, nên y cũng không rời đi.

Thánh Phạm Đại Đế không ngờ được Hàn Sâm lại có thể tìm đến ba cường giả cấp Đại Đế, tăng thêm rất nhiều cường giả Đế cấp, liên thủ trực tiếp nổ cạn Thánh Hồ, thực lực như vậy quá mức kinh khủng, hiện tại Thánh Phạm Đại Đế tuyệt đối không có khả năng lưu lại.

- Giết y đi. . . không cần lo cho chúng tôi. . .

Đám người La Đức Mạn không ngừng hò hét, khiến cho người nghe phải động dung.

Thánh Phạm Đại Đế đứng bên cạnh đám La Đức Mạn, tuy thân hình vẫn đang không ngừng bị công kích bị thương, nhưng mà trên mặt Thánh Phạm Đại Đế cũng lộ ra một tia vui vẻ.

Thánh Phạm Đại Đế nhìn ra Hàn Sâm do dự, cũng tự cho là hiểu rất rõ nhân loại, cho nên y cho rằng Hàn Sâm cuối cùng nhất định sẽ thu tay lại.

Hàn Sâm nhìn đám người La Đức Mạn, phẫn nộ trong lòng như phá tan lồng ngực, hắn có lực lượng để giết chết Thánh Phạm, nhưng lại không cứu được đám người La Đức Mạn.

Đám Tiểu Ngân Ngân đều nhận thấy Hàn Sâm đang do dự, tuy Hàn Sâm không nói gì, công kích của bọn họ cũng thu liễm rất nhiều, nếu không bị ba vị cường giả cấp Đại Đế tấn công, Thánh Phạm Đại Đế đã không thể kiên trì đến hiện tại.

- Tội này, tôi gánh vác, mạng của mọi người, tôi cũng nhận.

Hàn Sâm nhìn đám người La Đức Mạn, hàm răng gần như muốn cắn chặt tới mức chảy ra máu, ánh mắt vô cùng yên tĩnh, gần như là mỗi chữ mỗi câu, đều dùng giọng nói không cho phép nghi ngờ:

- Giết!

Đám Tiểu Ngân Ngân nghe được Hàn Sâm ra lệnh, lập tức dùng tới khí lực toàn thân, công kích tới Thánh Phạm Đại Đế.

Thánh Phạm Đại Đế cả kinh, tâm niệm vừa động, đám người A Đức Mạn lại bắt đầu thảm thiết kêu lên.

- Đừng giết chúng tôi. . . van cầu cậu cứu lấy chúng tôi. . .

- Mày là hung thủ giết người. . .

- Hàn Sâm, mày là anh hùng nhân loại chúng ta, mày phải cứu chúng tao, không thể giết chúng tao như vậy.

- Tôi còn rất trẻ, tôi không muốn chết!

- Van cầu cậu. . . cứu chúng tôi. . .

- Tôi dập đầu xin cậu, cầu xin cậu đừng giết chúng tôi. . .

Đám Tiểu Ngân Ngân đều có chút do dự, tuy biết là Thánh Phạm Đại Đế khống chế bọn họ cầu khẩn, nhưng vẫn khiến người nghe có chút động dung.

Đột nhiên, một tia sáng màu máu ngang bắn ra, giống như một đám tơ máu đâm vào trong mi tâm Thánh Phạm Đại Đế.

Chương 1289: Trảm Thánh Phạm

Tất cả mọi người đều kinh hãi, vội vàng nhìn về phía mi tâm của Thánh Phạm Đại Đế, chỉ thấy Thánh Phạm Đại Đế đang méo mặt, đồng tử phóng đại, trên mặt lộ vẻ kinh hãi.

Mà ở vị trí mi tâm của y có một vết thương rất mảnh, máu tươi từ bên trong thấm ra.

Thánh Phạm Đại Đế có năng lực hồi phục rất biến thái, vết thương này nhỏ như vậy, với y mà nói có lẽ sẽ không ảnh hưởng tới toàn cục, đừng nói là có một vết thương nhỏ trên đầu, dù đầu y nát, y cũng có thể nhanh chóng khôi phục.

Thế nhưng vết thương nhỏ trên trán Thánh Phạm Đại Đế kia vẫn không ngừng nhỏ máu, mãi mà vẫn không có dấu hiệu khép lại, mà gò má của Thánh Phạm Đại Đế vẫn không ngừng run rẩy, giống như đang phải chịu lấy thống khổ vô cùng.

Đột nhiên, thân thể khổng lồ xấu xí mà Thánh Phạm Đại Đế dung hợp rất nhiều sinh linh, trên đó xuất hiện rất nhiều vết rách, giống như mặt đất bị rạn nứt khi gặp địa chấn, từng vết rách uốn lượn lan tràn rất nhanh trên thân thể khổng lồ kia.

Càng ngày càng nhiều vết rách trên thân thể khổng lồ, nhìn từ xa giống như một bình hoa bị ném vỡ vụn.

Rống!

Thánh Phạm Đại Đế ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng đau đơn và không cam lòng, thân thể khổng lồ mà y ngưng tụ cũng ầm ầm bị nghiền nát.

Từng con dị sinh vật khác nhau, nguyên một đám Dị Linh, còn có hơn 200 nhân loại, tất cả từ trong thân thể khổng lồ kia chia ra, ầm ầm té xuống khắp nơi.

Có vẻ bọn họ đều chưa chết, không biết vì sao lại thoát ly khỏi thân thể kia.

Ngay cả cây Thánh Hoa to lớn và Tí Hộ Sở đều bị tách khỏi người của Thánh Phạm Đại Đế, Thánh Phạm Đại Đế cũng khôi phục thân thể vốn có của y.

Vết thương trên trán vẫn đang đổ máu, khiến gương mặt đẹp như thần minh của Thánh Phạm Đại Đế trở nên dữ tợn.

PHỐC!

Một ngụm máu tươi từ trong miệng Thánh Phạm Đại Đế phun ra, trong đó còn một tia sáng màu máu bay về phía Hàn Sâm, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Thánh Phạm Đại Đế lại gào lên một tiếng tràn đầy tuyệt vọng và không cam lòng, sau đó thân thể trực tiếp nổ bung, biến thành một đám mưa máu tiêu tán trên không trung, cuối cùng không còn gì lưu lại.

Chưa kịp tiến vào Thánh Phạm Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đã nghe được bên trong truyền tới một tiếng tinh thạch bị nghiền nát thanh thúy, giống như có đồ vật gì đó bị bể nát ở bên trong.

Mà những dị sinh vật cùng Dị Linh, còn có đám người La Đức Mạn, đều đứng đó ngẩn người, khế ước trên người bọn họ đều đã được giải trừ đi.

Chờ sau khi phản ứng lại, những dị sinh vật và Dị Linh đó đều nhanh chóng chạy trốn đi, đám người La Đức Mạn vừa mừng vừa sợ, rất nhiều người đều vui đến phát khóc.

Hàn Sâm ra lệnh cho đám Tử Minh Đại Đế đuổi theo giết những sinh vật siêu cấp thần huyết đang bỏ chạy kia, còn Hàn Sâm vẫn đứng đó nhìn về phía Linh đứng sau lưng hắn.

Chỉ thấy trên đầu Linh có một vòng tử sắc đang từ từ tiêu tán, chỉ để một mái tóc đen dài.

Đám người La Đức Mạn đều tới kích động cảm tạ Hàn Sâm, rất nhiều người kích động đến mức nói không thành lời.

Bọn họ đều nhìn thấy huyết quang từ phía Hàn Sâm bay ra ngoài, chỉ cho rằng là Hàn Sâm chém giết Thánh Phạm Đại Đế.

Hàn Sâm cũng không giải thích, cùng mọi người tiến vào Thánh Phạm Tí Hộ Sở, sau khi đến Thần Điện Dị Linh, quả nhiên giống như hắn đoán, Linh Hồn Chi Thạch của Thánh Phạm Đại Đế đã vỡ vụn.

Những người bị vây khốn ở Thánh Phạm Tí Hộ Sở lần lượt truyền tống về Liên Minh, cả đám đều kích động đến mức thân thể run rẩy.

Có những người đã bị vây ở chỗ này hơn một trăm năm, trước khi tiến vào Truyền Tống Trận đã do dự rất lâu, bọn họ không biết hơn một trăm năm nay đã xảy ra chuyện gì, không biết người nhà và bạn bè bằng hữu của bọn họ có còn hay không.

Cuối cùng bọn họ vẫn mang theo tâm tình thấp thỏm, truyền tống về đến Liên Minh.

Một trận chiến với Thánh Phạm Tí Hộ Sở đã toàn thắng, đám Tử Minh Đại Đế giết được bảy con sinh vật siêu cấp thần huyết và sáu cường giả cấp Đế Linh, cũng thu được bảy khối gen sinh mệnh tinh hoa và một thú hồn siêu cấp thần huyết.

Hàn Sâm thu lấy gen sinh mệnh tinh hoa và thú hồn, đồng thời cũng phân chia thực vật gen và gen bí bảo bên trong Tí Hộ Sở cho đám Khô Cốt Đế.

Đám người La Đức Mạn trở về, một lần nữa khiến toàn bộ Liên Minh chấn kinh, lại một tòa Tí Hộ Sở cấp Đại Đế bị Hàn Sâm đánh hạ, hơn nữa còn giải cứu hơn hai trăm vị Siêu Việt Giả bị nhốt, chấn động lần này không thua gì khi Hàn Sâm vừa đánh xuống Lôi Ngục Tí Hộ Sở.

Đám người La Đức Mạn được rất nhiều truyền thông phỏng vấn, khi bọn họ tường thuật lại bọn họ chịu cực khổ ở bên trong Tí Hộ Sở, còn có chuyện Hàn Sâm mang theo dị sinh vật cùng Dị Linh đánh xuống Tí Hộ Sở, rất nhiều truyền thông đều trực tiếp lấy tiêu đề "Đại Đế nhân loại đầu tiên" để viết báo.

Mà lúc này Hàn Sâm đang ở trong cung điện nhìn chằm chằm vào Linh, người khác đều coi một đạo huyết quang kia là do hắn đánh ra, nhưng hắn biết rất rõ ràng, lúc ấy người đánh ra huyết qua kia là Linh đứng sau lưng của hắn.

Mà huyết quang kia, Hàn Sâm cũng nhận ra, chính là thanh cốt đao mà lúc trước Linh nhặt được.

Hàn Sâm không biết Linh có thể chém giết Thánh Phạm Đại Đế là bởi vì lực lượng cốt đao, hay là bởi cô đã tu luyện Atula Kinh, nhưng dù là điểm nào, cũng chứng tỏ hiện tại Linh có lực lượng rất kinh khủng, không chỉ có thể giết chết Đại Đế, ngay cả Linh Hồn Chi Thạch của Đại Đế cũng có thể chém vỡ.

- Linh, cô làm thế nào giết chết Thánh Phạm Đại Đế?

Hàn Sâm hỏi Linh khi cô đang xới cơm.

- Đây không phải là anh dạy cho tôi sao?

Linh có chút kỳ quái nhìn Hàn Sâm.

- Cô nói là Atula Kinh?

Hàn Sâm vội vàng hỏi.

Linh khẽ gật đầu, lại bổ sung một câu:

- Còn có tiểu đao.

Hàn Sâm biết đại khái có thể là cả hai đều có tác dụng, nhưng Linh cũng nói không rõ lắm, Hàn Sâm cũng không có hỏi lại.

Linh đi theo Hàn Sâm lâu như vậy, Hàn Sâm tuyệt đối tin tưởng Linh, chỉ là Atula Kinh lại có uy lực như vậy, đã vượt quá tưởng tượng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm trực tiếp cự tuyệt tu luyện Phi Thiên Kinh, kỳ thật hắn nhìn ra Phi Thiên Kinh cũng chẳn có gì mạnh, dù sao người La gia tu luyện Phi Thiên Kinh, căn bản không phải đối thủ của Hàn Sâm khi hắn tu luyện Động Huyền Kinh, cho nên Hàn Sâm cũng không thèm để Phi Thiên Kinh ở trong lòng.

Nhưng lần này Linh xuất thủ, khiến Hàn Sâm có chút giật mình, mặc dù dưới tình huống đó hắn cũng có thể giết Thánh Phạm Đại Đế đã cùng đường mạt lộ lại còn bị trọng thương, thế nhưng lại không có khả năng để đám người La Đức Mạn tách khỏi Thánh Phạm, cũng không thể trực tiếp diệt cả Linh Hồn Chi Thạch.

Hàn Sâm đại khái cũng nghĩ đến một loại khả năng, Phi Thiên Chi Lực là một loại lực lượng tiếp cận nhân quả, mặc dù Hàn Sâm không luyện, nhưng Phi Thiên Kinh và Atula Kinh hắn đều đã nhìn qua, đại khái cũng biết một chút nguyên lý.

Có thể chém giết Thánh Phạm, lại không thương tổn những nhân loại kia, chỉ sợ cũng chỉ có Linh tu luyện Atula Kinh mới có thể làm được.

- Đại La sát thần có thể nổi danh như vậy, quả nhiên vẫn có chút đạo lý, chuyện của Tiểu Nghiên chỉ sợ sẽ có phiền phức, xem ra mình cần mau chóng tấn thăng lên Bán Thần mới được.

Hàn Sâm thầm suy tư.

Đại La sát thần tấn thăng thành Bán Thần nhiều năm, bên trong Bán Thần đã là nhân vật uy danh hiển hách, tuyệt đối khác với Bán Thần bình thường

dựa vào vận khí để tấn thăng.

Chương 1290: Mệnh Môn Khai Mở

Thời gian hơn hai năm vội vàng trôi qua, Hàn Sâm phái đám Tử Minh Đại Đế chinh chiến bốn phía, đánh hạ được rất nhiều Tí Hộ Sở Dị Linh, ba tòa Tí Hộ Sở cấp Đại Đế Cấp, chiếm cứ mười mấy vạn dặm non sông.

Mà gen của Hàn Sâm đã đầy, hiện tại đang dốc lòng tu luyện, đã tu luyện Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt do mình tự cải biên đến cảnh giới thứ chín, mở ra chín đạo khóa gen.

Chỉ là Hàn Sâm vẫn không ngừng tu luyện, cũng ăn không ít đồ tốt, nhưng mãi vẫn không thể đột phá tới cảnh giới thứ mười.

Dù là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, hay Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt, vẫn dừng lại ở cảnh giới thứ chín, mãi vẫn không thể đột phá.

Chỉ có gen bổn mạng đã tăng lên không ít, sắp đạt tới một nghìn điểm, có lẽ có thể để Siêu Cấp Đế Linh mở ra đạo khóa gen thứ mười.

Trong thời gian hơn hai năm, Hàn Sâm tu luyện Mệnh Môn cũng không kém, chỉ thiếu một bước nữa là có thể đột phá cánh cửa mấu chốt kia.

Đám Tử Minh Đại Đế không ngừng mở rộng địa bàn cũng dần dừng lại, cũng không phải Hàn Sâm không để bọn họ mở rộng, mà là bốn phía đã không có còn nơi nào để mở rộng nữa.

Ở những phương hướng khác đều gặp địch nhân cường đại, mặc dù đám Tử Minh Đại Đế toàn lực xuất kích, cũng khó có thể giành được thắng lợi.

Nhưng Hàn Sâm đã nắm trong tay mười mấy vạn dặm lãnh thổ, giải cứu được vô số nhân loại, đã là Đại Đế tiếng tăm lừng lẫy một phương, trong nhân loại được coi là Siêu Việt Giả mạnh nhất, Đại Đế nhân tộc thứ nhất.

Rất nhiều Siêu Việt Giả vừa mới tấn chức, cơ duyên xảo hợp truyền tống đến Tí Hộ Sở do Hàn Sâm khống chế, coi như là gặp được vận may cực tốt, không giống tiền nhân phải chịu khổ chịu tội như vậy.

Hàn Sâm mãi vẫn không thể đột phá tới mười đạo khóa gen, biết mình đã lâm vào bình cảnh, dù khổ tu cũng vô dụng, dứt khoát dành phần lớn thời gian để ở bên người nhà.

Thường xuyên cùng Yên Nhiên, mẹ, Hàn Nghiên ra du lịch, khiến tinh thần của hắn thoải mái hơn không ít, không tiếp tục để tâm những chuyện vụn vặt, tư tưởng cũng mở rộng rất nhiều.

Hàn Sâm cũng đã từng tới thỉnh giáo Trùng Gia, hỏi ông ấy làm thế nào luyện thành Mệnh Môn, nhưng Trùng Gia cũng không nói rõ lắm, chỉ nói là trong lúc vô tình tùy tiện luyện một chút là luyện thành.

Trùng Gia còn nói cho Hàn Sâm, kỳ thật ông ta cũng đã từng muốn truyền Mệnh Môn cho thân nhân của mình, nhưng bọn họ làm đủ mọi cách cũng không đột phá nổi một cửa ải cuối cùng kia.

Hàn Sâm không thể làm gì, cũng chỉ có thể không cưỡng cầu, mỗi ngày kiên trì tu luyện, nhưng dành nhiều thời gian hơn để ở bên người nhà.

Hôm nay, Hàn Sâm và Yên Nhiên, Bảo Nhi đang ngồi chơi ở ngoài vườn khu nhà cũ, Kỷ Yên Nhiên ôm Bảo Nhi ngồi đu dây, Hàn Sâm ở phía sau đẩy, không hiểu tại sao, chơi được chốc lát, Hàn Sâm nhìn bóng lưng Kỷ Yên Nhiên lại xuất thần.

Hình như đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhưng vừa rồi lại không kịp suy nghĩ gì, cứ đứng ngây ra đó, chính Hàn Sâm cũng không biết trong đầu mình đang suy nghĩ gì, chỉ là ngẩn người.

Hàn Sâm không tiếp tục đẩy bàn đu dây nữa, bàn đu dây rất nhanh đã bất động rồi, Bảo Nhi lập tức không vui, bé nhảy tới sau lưng Hàn Sâm, một đôi bàn tay mập mạp nhỏ bé ôm cổ của Hàn Sâm, giọng nói non nớt:

- Ba ba, ba làm gì thế? Sao lại không để ý tới Bảo Nhi nữa?

Hàn Sâm đang suy nghĩ viễn vông, không biết đang miên man suy nghĩ cái gì, giọng nói của Bảo Nhi như là tiếng sấm vang lên bên tai hắn, khiến Hàn Sâm rùng mình một cái.

Nhưng chỉ rùng mình một cái này, lại khiến Mệnh Môn bên trong thân thể Hàn Sâm ngưng tụ ra lực lượng xảo diệu.

Hàn Sâm chỉ cảm giác thân thể của mình như được sống lại, mỗi một tế bào toàn thân đều trở nên sống động, dường như đã lấy được tân sinh.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức quá đỗi vui mừng, ngay cả chính hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra, Mệnh Môn của hắn vậy mà mở ra.

- Anh cười ngây ngô cái gì thế?

Kỷ Yên Nhiên cũng đứng lên, nhìn Hàn Sâm đang đứng đó cười ngây ngô.

- Ha ha, anh rất vui, hai người chính là phúc tinh của anh.

Hàn Sâm hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi, sau đó lại nâng cằm Kỷ Yên rồi hung hăng hôn lên, hôn đến mức khiến Kỷ Yên Nhiên toàn thân mềm yếu, không thở nổi nữa mới buông cô ra.

Thực sự đúng như Trùng Gia nói, ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao có thể luyện thành Mệnh Môn, đây giống như mạng giống, may mắn thì tùy tiện có thể thành, không may mắn thì dù luyện thế nào cũng không thành được.

Mệnh Môn có thể nói là loại Luyện Khí Thuật khó giải thích nhất mà Hàn Sâm tu luyện qua, ngay cả luyện thế nào thành cũng không biết.

Nhưng Hàn Sâm cũng không phải là một người thích để tâm vào chuyện vụn vặt, nên cũng không miệt mài theo đuổi đến cùng.

Sau khi luyện thành Mệnh Môn, quả thật khiến thể chất của Hàn Sâm tăng cao rất nhiều, nhưng cũng không quá rõ ràng, Hàn Sâm có cảm giác thân thể của mình giống như có một chút biến hóa, nhưng lại không nói rõ được biến hóa như thế nào.

Nếu như nói Hàn Sâm tự mình có thể cảm ứng được biến hóa, vậy chính là hắn có thể cảm giác được khí tức của sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Khác với việc hấp thu khí tức sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu khi hắn tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, hiện tại khí tức mà Hàn Sâm cảm giác được khiến hắn phải giật mình.

Bởi vì hiện tại Hàn Sâm cảm giác được ở trong Cửu Mệnh Huyết Miêu có một vật còn sống, có được khí tức sinh mạng.

Loại sinh cơ này trước kia hắn không sao cảm giác được, hơn nữa đây chỉ là một sợi dây chuyền tinh thể, tại sao có sinh cơ?

Hàn Sâm liên tục cẩn thận kiểm tra sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu, ngoại trừ chính hắn có thể cảm giác được sinh cơ trên Cửu Mệnh Huyết Miêu, mặc kệ dụng cụ khoa học gì cũng không kiểm tra ra.

Hàn Sâm mượn rất nhiều dụng cụ đỉnh cao trong phòng thí nghiệm của Bạch Dịch Sơn, kết luận cho ra đều giống nhau, đây chỉ là một tinh thể thông thường, căn bản không thể nào có sinh cơ.

Trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm vốn định muốn xem thử xem tình huống gần đây của Tí Hộ Sở như thế nào, nhưng mới mới vừa đi ra Thần Điện Dị Linh, đã không nhịn được nhíu mày.

Hắn cảm ứng được trong Tí Hộ Sở có khí tức dị sinh vật xa lạ, nhưng lại vô cùng cường đại, tuyệt đối không kém những sinh vật siêu cấp thần huyết dưới tay hắn.

Đáng sợ hơn là, sinh vật siêu cấp thần huyết lẻn vào dĩ nhiên lại chốn ở gần Thần Điện Dị Linh.

Đây là đang ở trong Tí Hộ Sở dưới mặt đất, là một tòa Tí Hộ Sở Hàn Sâm để ý nhất, hiện tại lại có sinh vật siêu cấp thần huyết bên ngoài tới, thế mà thủ vệ nhân loại nơi này, dị sinh vật và Dị Linh đều không phát hiện, điều này khiến sắc mặt Hàn Sâm có chút khó coi.

- Đã đến rồi, trốn trốn tránh tránh làm gì?

Hàn Sâm nhìn đống xương trắng cách đó không xa lạnh giọng nói ra.

Thấy không có người đáp lại, thân hình Hàn Sâm lóe lên, lập tức đến trước đống xương trắng, quyền đầu mang theo khí tức kinh khủng đánh xuống.

Chỉ thấy bên trong đống xương trắng kia bắn ra một vệt sáng, tránh một quyền này của Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn muốn tiếp tục vung quyền, lại nghe được một giọng nói thanh thúy:

- Làm sao cậu lại đáng ghét như vậy, gặp mặt đã muốn đánh người ta? Uổng công người ta còn đầy trông mong chạy mười mấy vạn dặm tới tìm cậu, muốn mời cậu đi ăn Thánh Thai Quả mà chỉ có Đại Đế mới có tư cách hưởng dụng, sớm biết như thế người ta đã không tới, hảo tâm không có hảo báo.

Chương 1291: Thánh Thai Quả

- Không Linh Nữ Yêu? Cô tới làm gì?

Hàn Sâm ngoài ý muốn nhìn tiểu mỹ nữ trước mặt.

Lúc trước Không Linh Nữ Yêu mượn Không Thanh Đằng trọng sinh, mở ra cánh cửa thông tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở, bị Tà Liên Nữ Đế tiếp dẫn tiến vào, từ đó về sau Hàn Sâm không gặp lại cô, không ngờ hiện tại cô ta lại tự mình tìm tới tận cửa rồi.

Không Linh Nữ Yêu đánh giá Hàn Sâm một chút rồi nói:

- Lúc trước thực sự không nhìn ra, cậu lại có thể đi tới mức này, ngay cả Tí Hộ Sở cấp Đại Đế cũng bị cậu đánh hạ vài toà.

- May mắn mà thôi.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Không Linh Nữ Yêu nhếch miệng:

- Tôi thấy không phải may mắn, là có Thánh Linh trợ giúp, anh mới có hôm nay đi.

Hàn Sâm cười cười, cũng không có giải thích, chỉ hỏi:

- Cô tìm tôi làm gì? Không phải chỉ là muốn nhắc lại chuyện xưa chứ?

- Quả Thánh Thai đã thành thục, Tà Liên đại nhân muốn mời các vị Đại Đế tới thưởng thức, tuy cậu không phải Dị Linh, nhưng cũng được coi là một vị Đại Đế, cho nên Tà Liên đại nhân muốn mời cậu tới ăn Thánh Thai Quả, tôi chủ động xin đi giết giặc tới đây mời.

Không Linh Nữ Yêu nhìn khắp bốn phía rồi hỏi:

- Thánh Linh đâu rồi?

- Bé không ở trong Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm thuận miệng đáp.

Kỷ Yên Nhiên đi tham gia một buổi triển lãm về máy phi hành mới, cô dẫn Bảo Nhi cùng đi du lịch, cho nên gần đây Bảo Nhi cũng không có ở bên cạnh Hàn Sâm.

Gương mặt Không Linh Nữ Yêu lập tức thất vọng, nói thẳng:

- Cậu mau tìm Thánh Linh về đi, tôi muốn nhìn thấy bé.

- Gần đây Bảo Nhi không có thời gian đến Tí Hộ Sở, cô có chuyện gì thì cứ nói với tôi đi.

Hàn Sâm nói ra.

- Nói với cậu thì làm được cái gì?

Không Linh Nữ Yêu liếc Hàn Sâm một cái, tức giận nói.

Hàn Sâm cũng không nhiều lời, chuyển mà nói rằng:

- Quả Thánh Thai là thứ gì? Tại sao Tà Liên Nữ Đế phải mời người khác tới ăn?

- Quả Thánh Thai là gen thực vật cấp Đại Đế, ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Tà Liên đại nhân có trồng một cây, cách vạn năm mới thành thục, khi đó đều sẽ mời Đại Đế có danh tiếng đương thời tới thưởng thức, rất nhiều Đại Đế đều coi chuyện có thể được mời làm quang vinh, cậu có cơ hội đi ăn Thánh Thai Quả, đó chính là phúc phận của cậu.

Không Linh Nữ Yêu nói.

Hàn Sâm chỉ trầm ngâm không nói, gen thực vật cách vạn năm mới chín một lần, Tà Liên Nữ Đế không giữ lại tự mình ăn, lại mời người khác tới ăn, nghĩ kiểu gì cũng thấy hơi cổ quái.

Hơn nữa hắn là một nhân loại, đi tới địa bàn của Dị Linh, tham gia đại hội đều là Đại Đế Dị Linh, ai biết mình có thể bị bọn họ giết chết hay không.

Dường như Không Linh Nữ Yêu cũng nhìn ra Hàn Sâm đang lo lắng cái gì, nói thẳng:

- Cậu không cần lo lắng về vấn đề an toàn, những Đại Đế được Tà Liên đại nhân mời tới, có không ít người là đối thủ không chết không thôi, nhưng cũng không ai dám làm chuyện xằng bậy ở Tà Liên Tí Hộ Sở, huống chi có tôi ở đây, sẽ không để cậu thua thiệt.

- Không đi.

Hàn Sâm dứt khoát đáp.

Hàn Sâm không có thói quen giao sinh tử của mình vào tay người khác, đương nhiên sẽ không đi tới nơi đó mạo hiểm.

Đừng nói hiện tại hắn đã đến bình cảnh, gen trái cây bình thường đối với hắn đã thành vô dụng, cho dù hắn cần gen trái cây, loại Thánh Thai Quả tùy

tiện đưa cho người khác ăn như thế, có lẽ cũng sẽ không có tác dụng gì với hắn.

- Chỉ sợ cậu không biết rõ Thánh Thai Quả là vật gì, mới có thể cự tuyệt thoải mái như vậy.

Không Linh Nữ Yêu nói xong đã vứt một vật cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiếp được rồi xem xét, chỉ thấy đó là một đóa hoa sen được điêu khắc từ tinh thể màu đỏ.

- Đây là tín vật của Tà Liên đại nhân, dưới tay cậu không phải có rất nhiều Dị Linh sao? Cậu đi hỏi bọn họ một chút xem Thánh Thai Quả là vật gì, đến lúc đó cậu hãy suy nghĩ, nếu đồng ý đi, thì đeo cái này vào rồi đi Tà Liên Tí Hộ Sở, nếu bị những Dị Linh khác ngăn cản, chỉ cần lộ ra cái này, tự nhiên sẽ dễ dàng đi qua.

Không Linh Nữ Yêu chớp mắt, lại bổ sung một câu:

- Tốt nhất mang Thánh Linh cùng đi, tôi muốn thấy bé.

- Được rồi, tôi không có nhiều thời gian, tôi còn phải đi mời những Đại Đế khác, cậu cứ suy nghĩ thật kỹ đi.

Không Linh Nữ Yêu nói xong lập tức biến thành lưu quang trốn đi, trong nháy mắt đã rời khỏi Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

Trong tay Hàn Sâm cầm tinh thể hoa sen khẽ nhíu mày, Không Linh Nữ Yêu có thể vô thanh vô tức đi Tí Hộ Sở dưới mặt đất, mặc dù là bởi vì Hàn Sâm không ở đây, trong Tí Hộ Sở cũng không có Đại Đế khác, nhưng bản lãnh này của cô ta cũng rất giỏi.

Có thể trong thời gian ngắn ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở đạt tới tình trạng này, khẳng định không thoát khỏi quan hệ với Tà Liên Nữ Đế, bởi vậy cũng có thể thấy rõ Tà Liên Nữ Đế cường đại.

Hàn Sâm gọi mấy Đế Linh dưới tay mình về, hỏi bọn họ về Thánh Thai Quả và Tà Liên Nữ Đế, đáp án lấy được lại khiến hắn có chút cảm thấy ngoài ý muốn.

Cứ vạn năm một lần Thánh Thai Quả sẽ chín, đã trải qua rất nhiều lần, đúng là một buổi tụ hội vô cùng an toàn, phàm là người tới chỗ của Tà Liên Nữ Đế, dù là sinh vật siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu hay Đại Đế, không có ai dám làm loạn trong Tà Liên Tí Hộ Sở, cho tới hiện tại chưa từng nghe nói có Dị Linh hay dị sinh vật ở Tà Liên Tí Hộ Sở gặp nguy hiểm.

Hơn nữa Thánh Thai Quả cũng thực sự là đồ tốt, mỗi một Thánh Thai Quả có thể tăng một điểm bổn mạng gen, những Đại Đế tới tham gia bình thường cũng có thể phân được hai Thánh Thai Quả.

Quan trọng nhất là Thánh Thai Quả sở dĩ gọi là Thánh Thai Quả, đó là bởi vì bên trong Thánh Thai Quả thật sự có một thánh thai, khác với trái cây bình thường, nếu có thể ăn vào thánh thai chân chính, có thể giúp người ta thoát thai hoán cốt.

Nếu chỉ mở ra chín đạo khóa gen, thì có thể trực tiếp mở ra mười đạo khóa gen, nếu đã mở ra mười đạo khóa gen, trực tiếp mở ra Thần Môn tiến lên Thiên Giai, chắc chắn có thể tấn chức Bán Thần.

Bốn vạn năm trước trong buổi tụ họp Thánh Thai Quả, đã có một Đại Đế ăn được Thánh Thai Quả chân chính, tấn chức thành Bán Thần tại chỗ để tiến nhập tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Nhưng trên cây Thánh Thai sinh ra 3000 Thánh Thai Quả, Thánh Thai Quả nào cũng là giống nhau, căn bản không phân biệt được cái nào là thánh thai chân chính, có thể ăn được thánh thai chân chính hay không chỉ có thể dựa vào vận khí.

- Một thứ tốt như vậy, vì sao Tà Liên Nữ Đế không tự mình dùng, ngược lại muốn đưa cho người khác?

Hàn Sâm cứ có cảm giác chuyện này có vấn đề.

Bảo bối như vậy, Tà Liên Nữ Đế không giữ lại tự mình ăn, còn đưa cho người khác ăn, cô ta cũng không phải nhà từ thiện, chỉ là một Dị Linh, trừ phi là đầu óc bị thiêu, mới có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Khô Cốt Đế mở miệng nói:

- Tà Liên Nữ Đế phải làm như vậy, truyền thuyết là bởi vì chính cô ta không thể ăn Thánh Thai Quả, cho nên mới phải đưa cho Đại Đế khác, coi như để kết một thiện duyên. Hôm nay ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở nhiều Đại Đế như vậy, những Đại Đế nổi danh đó gần như đều đã thử qua Thánh Thai Quả của cô ta, nhưng chỉ cần là Đại Đế đã thử qua Thánh Thai Quả, coi như đều thiếu nhân tình của cô ta, cho dù da mặt dầy không muốn nợ nhân tình, về sau còn muốn ăn Thánh Thai Quả, thì vẫn phải nhường Tà Liên Nữ Đế ba phần, ở trong toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Tà Liên Nữ Đế nói đôi lời, còn có trọng lượng hơn cả đệ nhất Đại Đế nữa.

- Chuyện này khá thú vị.

Hàn Sâm sờ cằm, vẻ mặt hứng thú.

Quỷ Anh chảy nước miếng lại bổ sung:

-"Đừng nói là Đại Đế, cũng không có thiếu sinh vật siêu cấp thần huyết trong trạng thái bạo tẩu cũng nằm trong danh sách mời, nhận lấy chỗ tốt của Tà Liên Nữ Đế, ngay cả dị sinh vật cường đại đều phải bán cho Tà Liên mấy phần mặt mũi, cậu cầm tín vật của bà ta, trừ phi chủ động đi trêu chọc những dị sinh vật đó, nếu không trên đường đi cơ bản không sẽ không gặp nguy hiểm gì, dị sinh vật càng cao cấp càng không động tới cậu.

Chương 1292: Chí Bảo Vĩnh Dạ

- Nghe hình như rất uy phong.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

- Đâu chỉ uy phong, dù là Đại Đế, nếu như chưa mở ra mười đạo khóa gen, đều không có tư cách được mời, nếu không phải không có tư cách, tôi đã sớm muốn đi nếm thử Thánh Thai Quả kia rồi.

Quỷ Anh nhìn chằm chằm vào tín vật Tà Liên trong tay Hàn Sâm nói.

- Thứ này tuy tốt, nhưng chỉ sợ không có mạng để hưởng.

Hàn Sâm vuốt vuốt tín vật Tà Liên rồi nói ra.

Lúc trước Tà Liên Nữ Đế lưu lại lạc ấn trên trán hắn, hiển nhiên có âm mưu với hắn.

Hiện tại hắn chỉ là một nhân loại mới mở ra chín đạo khóa gen, Tà Liên Nữ Đế lại phái người mời hắn đi ăn Thánh Thai Quả, trong này nhất định có âm mưu gì đó.

Khi Hàn Sâm đang suy tư, lại đột nhiên thấy tín vật Tà Liên trong tay hóa thành một tia ánh sáng màu đỏ, trên không trung hiện ra một hư ảnh màu đỏ.

Hàn Sâm nhìn kỹ, đúng là Tà Liên Đại Đế, dáng vẻ đúng là người lúc trước hắn đã gặp ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, là một người phụ nữ lịch sự tao nhã.

- Cậu không cần phải lo lắng, đây chỉ là ảo ảnh bản tôn, không có ý chí, bản tôn sợ cậu có nghi ngờ trong lòng, không dám tới Tà Liên Tí Hộ Sở, cho nên mới phải lưu ảo ảnh vào đây, có mấy câu muốn đặc biệt nói với cậu.

Hàn Sâm biết rõ đây chỉ là ảo ảnh, trong đó không có tư tưởng của Tà Liên Đại Đế, giống như hình ảnh được thu lại như ở trong Liên Minh vậy, cho nên cũng không nói gì.

Ảo ảnh của Tà Liên Nữ Đế tiếp tục nói:

- Bản tôn sở dĩ mời cậu tới, là muốn làm một vụ giao dịch với cậu, giao dịch này có liên quan rất lớn tới nhục thể của cậu, nếu như bản tôn đoán không sai, cậu không cách nào mở ra đạo khóa gen thứ mười, nếu như muốn biết nguyên nhân thì đến Tà Liên Tí Hộ Sở để nói chuyện với bản tôn. Nếu cậu tiếc mạng không dám tới, cũng có thể đợi đại hội Thánh Thai Quả kết thúc, tôi sẽ tự đi tìm cậu.

Sau khi nói xong, ảo ảnh của Tà Liên Nữ Đế lập tức tiêu tán đi, tín vật Tà Liên cũng khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

- Chẳng lẽ nhục thể của mình không mở ra được đạo khóa gen thứ mười, ở trong này thật sự có nguyên nhân gì? Hơn nữa đơn thuần là vấn đề tu luyện?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Tuy Tà Liên Nữ Đế có thể là đang nói láo, muốn lừa gạt hắn đi Tà Liên Tí Hộ Sở, nhưng Hàn Sâm cũng cảm thấy có chút kỳ quặc.

Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt không thể mở ra đạo khóa gen thứ mười cũng thôi đi, thời gian hai môn này mở ra đạo khóa gen thứ chín còn không dài, nên cũng coi như bình thường.

Thế nhưng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đã sớm mở ra chín đạo khóa gen, từng ấy năm trôi qua vẫn không có chút tinh tiến nào, vẫn luôn không mở ra được đạo khóa gen thứ mười, Hàn Sâm cũng cảm giác trong này có vấn đề gì.

Nếu không dùng tư chất của hắn, lại ăn nhiều gen bảo vật như vậy, làm sao đến hiện tại vẫn không có một chút tiến triển.

Tà Liên Nữ Đế có thể nói toạc ra tình cảnh hiện tại của hắn, có lẽ cô ta thật sự biết gì đó.

Đáng tiếc Thánh Phạm Đại Đế đã chết, bằng không Hàn Sâm cũng muốn hỏi y một chút, lúc trước vì sao lại nhìn trúng hắn, vì sao lại lưu lại lạc ấn ở trên người hắn.

Hàn Sâm suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi tới chỗ Tà Liên Nữ Đế, hắn cũng không phải Dị Linh, cũng không sợ người khác đánh lén Linh Hồn Chi Thạch.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng không tính tự mình đi mạo hiểm, mang theo Tiểu Ngân Ngân, Tử Minh Đại Đế và một đám thú hồn, Dị Linh, đến lúc đó thật sự xảy ra xung đột, cho dù đánh không lại, Hàn Sâm cũng chắc chắn chạy thoát.

Có Tiểu Ngân Ngân ở đây, trên đường đi cũng không có đụng phải nguy hiểm gì, khi đi ngang qua Tí Hộ Sở Dị Linh, Hàn Sâm lấy ra tín vật của Tà Liên Nữ Đế, vậy mà thật sự có tác dụng, cũng không có Dị Linh nào làm khó bọn hắn, trực tiếp cho bọn họ đi qua.

Hàn Sâm và Tiểu Ngân Ngân còn cách Tà Liên Tí Hộ Sở ngàn dặm, Không Linh Nữ Yêu đã mang theo đại đội nhân mã tới đón hắn, dẫn hắn dẫn vào Tà Liên Tí Hộ Sở.

Tà Liên Tí Hộ Sở được xây dựng trên một tòa đảo giữa hồ, trong hồ đều là hồng liên, khiến toàn bộ hòn đảo giống như tiên cảnh nhân gian.

Phong cách hoàn toàn khác với Huyết Hà Tí Hộ Sở cũng được xây trên đảo, mà ngay cả Thánh Phạm Tí Hộ Sở so sánh với nó cũng có vẻ quá tục khí.

Hàn Sâm không mang theo Bảo Nhi cùng tới, Không Linh Nữ Yêu vô cùng thất vọng, oán trách Hàn Sâm vài câu.

Ngoài ra, Hàn Sâm cũng không có gặp phải phiền toái gì, được Không Linh Nữ Yêu an bài trong một tiểu viện, cùng đợi buổi tụ hội Thánh Thai Quả bắt đầu.

Hàn Sâm và Tiểu Ngân Ngân an tâm ở đây, cũng không hề khách khí một chút nào, thoải mái vui chơi giải trí, chỉ là vẫn không có nhìn thấy Tà Liên Nữ Đế.

Hàn Sâm hỏi Không Linh Nữ Yêu, Không Linh Nữ Yêu nói là Tà Liên Nữ Đế đang tu hành, phải chờ tới khi hội Thánh Thai Quả sắp mở ra, mới có thể nhìn thấy.

Bởi vì trên đường đi quá thuận lợi, so với dự tính của Hàn Sâm còn sớm hơn mười ngày đã đến được Tà Liên Tí Hộ Sở, khoảng cách đến buổi hội Thánh Thai Quả bắt đầu còn gần nửa tháng.

Hàn Sâm nhàn rỗi nhàm chán, Không Linh Nữ Yêu đề nghị dẫn hắn cùng Tiểu Ngân Ngân đi xem một số kỳ cảnh trong Tà Liên Tí Hộ Sở.

- Là kỳ cảnh gì?

Hàn Sâm có chút tò mò hỏi.

- Ở đây mặc dù là Tà Liên Tí Hộ Sở, nhưng Tà Liên đại nhân về sau mới dời tới, ở đây vốn là nơi Vĩnh Dạ Nữ Đế đại nhân sinh ra, cũng là nơi bà ấy tấn chức Bán Thần, kỳ cảnh mà tôi nói chính là dạ quang thạch năm đó Vĩnh Dạ Nữ Đế đại nhân tấn chức Bán Thần lưu lại Không Linh Nữ Yêu nói ra.

- Dạ quang thạch có gì đáng xem?

Hàn Sâm nghi ngờ nói.

Đừng nói là ở trong Tí Hộ Sở, cho dù là ở trong Liên Minh, dạ quang thạch cũng không phải thứ kỳ lạ quý hiếm gì.

Không Linh Nữ Yêu trợn trắng mắt lên:

- Đó dĩ nhiên không phải dạ quang thạch bình thường, là khi Vĩnh Dạ Nữ Đế tấn chức lên Thiên Giai, trên người mang một kiện gen chí bảo. Món gen chí bảo đó Vĩnh Dạ Nữ Đế đại nhân cũng không nỡ để lại không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nên muốn mang theo tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, nhưng khi tấn chức lên Thiên Giai, món gen chí bảo đó không chịu nổi bị thần hỏa đốt cháy, khi Vĩnh Dạ Nữ Đế leo lên đạo Thiên Giai thứ mười, mới không thể không bỏ lại món gen chí bảo này.

- Gen bí bảo kia đã rơi vào trong hồ, hiện tại trở thành dạ quang thạch, tuy nhiên bởi vì đã bị hòa tan, đã không có uy năng lúc đầu, nhưng được thần hỏa Thiên Giai tẩy lễ, thực sự khiến nó có thêm nhiều một phần lực hấp dẫn khó tả, rất nhiều Đại Đế nhìn nó đều có lĩnh ngộ, nếu không phải nể mặt mũi của Thánh Linh, tôi mới lười dẫn cậu đi xem.

- Thậm chí còn có bảo vật như vậy, vậy thì thật sự nên đi xem một cái mới được.

Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Ngân, đi theo Không Linh Nữ Yêu cùng đi xem khối dạ quang thạch mà Vĩnh Dạ Nữ Đế lưu lại.

Thế nhưng Không Linh Nữ Yêu còn chưa dẫn Hàn Sâm tới nơi, Hàn Sâm đã cảm giác được trong túi áo có một đồ vật hơi run rẩy lên, duỗi tay lần mò, chính là cái đồng tước kia, không biết vì sao lúc này lại run rẩy, giống như là bị cái gì đó xúc động.

Hàn Sâm đã biết đồng tước là vật đến từ không gian thứ tư Tí Hộ Sở, có thể dẫn động tế đàn Bán Thần, để Bán Thần ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở hàng lâm tới không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Hiện tại chi đồng tước này lại rung động lắc lư, khiến Hàn Sâm nghi ngờ:

- Chẳng lẽ nó lại muốn kích hoạt tế đàn Bán Thần sao?

Chương 1293: Di Tinh Đại Đế

Cũng may đồng tước chỉ run rẩy, cũng không xảy ra chuyện gì khác thường.

Hàn Sâm cũng biết đại khái, chỉ cần không rót rượu vào đồng tước là không sao, rót rượu vào thì khó nói, nói không chừng sẽ lập tức mở ra một tế đàn Bán thần.

Càng đi về trước, đồng tước càng run run, đợi tới khi Không Linh Nữ Yêu dẫn Hàn Sâm đảo phía tây, đồng tước đã rung lắc vô cùng lợi hại.

- Chỗ đó chính là dạ quang thạch, hiện tại trời chưa tối, đợi sau khi trời tối, cậu có thể nhìn thấy vẻ đẹp mê người của dạ quang.

Không Linh Nữ Yêu chỉ vào một vị trí trong hồ rồi nói.

Hàn Sâm nhìn theo hướng mà Không Linh Nữ Yêu chỉ, chỉ thấy bên trong một mảnh hồng liên kia, có một hòn đá màu đen trong hồ nước, bị gió mưa sóng đánh bóng loáng, thoạt nhìn giống như là đá ngầm bên bờ biển.

Nếu Không Linh Nữ Yêu không nói, Hàn Sâm thật sự không nhìn ra hòn đá kia lại là bảo vật của Đại Đế.

- Vật có thể khiến đồng tước phản ứng lại, tám chín phần mười chính là dạ quang thạch, hiện tại mình mà rót một chén rượu xuống, chỉ sợ sẽ có thể gọi Vĩnh Dạ Nữ Đế tới.

Hàn Sâm phức tạp nhìn dạ quang thạch, trong nội tâm thầm nghĩ đến.

Đáng tiếc Hàn Sâm không biết triệu hoán Bán Thần có tác dụng gì, hắn đã hỏi qua đám Sát Na Nữ Đế, bọn họ cũng hoàn toàn không biết gì cả, chỉ nghe nói qua có chí bảo Bán Thần rơi ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, có khả năng triệu hoán Bán Thần, nhưng mà triệu hoán ra có thể làm gì, bọn họ lại không rõ ràng lắm.

- Xem ra muốn biết triệu hoán Bán Thần có tác dụng gì, cũng chỉ có thể đáp ứng điều kiện của Long Đế.

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Nếu đổi thành Đế Linh bình thường, Hàn Sâm đã sớm kiếm trứng sinh vật siêu cấp thần huyết cho Long Đế rồi.

Thế nhưng Hàn Sâmvẫn luôn có chút cố kỵ đối với bát ma tướng, đặc biệt là Long Đế và Atula lại có quan hệ không rõ, Hàn Sâm có cảm giác Long Đế biết rất nhiều thứ mà hắn không biết.

Quỷ Dạ Xoa bị vây ở trong Tuyệt Tình Bình, y cũng không chịu nói gì cả, dù Hàn Sâm có uy hiếp muốn giết chết y cũng vậy.

Chuyện này càng khiến Hàn Sâm hiếu kỳ, càng muốn biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Sâm cảm thấy, nếu như có thể làm rõ ràng chuyện xảy ra năm đó, có lẽ có thể biết được rất nhiều chuyện.

Atula khả năng có quan hệ với Tu La tộc, mà Tu La tộc và La gia có quan hệ, Linh có thể tu luyện Atula Kinh, mà trên lưng của cô lại có hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu, đây chính là có quan hệ với Huyết Mệnh Giáo, mà Huyết Mệnh Giáo lại có quan hệ cùng Hàn Kính Chi.

Hàn Sâm cảm giác đây là một vòng tròn liên hoàn, nếu như hắn có thể cởi bỏ một mắt xích trong đó, có lẽ có thể hiểu được những chuyện khác.

Chỉ là hiện tại manh mối mà Hàn Sâm biết thật sự không nhiều lắm, Long Đế và Quỷ Dạ Xoa chết cũng không chịu kể chuyện xưa về Cổ Ma và bát ma tướng, Hàn Sâm chỉ biết là Atula phản lại Cổ Ma.

Còn có một manh mối chính là Quỷ Anh, y tự xưng là phó giáo chủ Huyết Mệnh Giáo, nhưng Huyết Mệnh Giáo là tổ chức nhân loại, y là Dị Linh thì sao có thể là phó giáo chủ được chứ?

Đáng tiếc Quỷ Anh cũng không chịu nói gì cả, điều này khiến Hàn Sâm vô cùng phiền muộn, chỉ hận không thể trực tiếp bổ đầu Quỷ Anh ra, nhìn xem bên trong cất giấu cái gì.

Sắc trời dần tối, khi màn đêm sắp buông xuống, Hàn Sâm lại nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn về phía tiếng bước chân truyền tới, chỉ thấy một Dị Linh vẻ mặt lạnh lùng, trên người có ngôi sao vờn quanh giống như tinh quân đang đi về phía bên này, hơn nữa Dị Linh kia cũng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, vẻ mặt vô cùng bất thiện, giống như có thù với Hàn Sâm vậy.

Hàn Sâm nhìn rõ ràng Dị Linh kia, trong lòng cũng bình thường trở lại.

Đây chính là Di Tinh Đại Đế xếp hạng cuối cùng trong top 10 Thần Tử, cũng là địch nhân lớn nhất của Hàn Sâm ở hướng tây bắc, cũng bởi vì có Di Tinh Đại Đế nắm một khu vực trong tay như vậy, mới khiến thế lực của Hàn Sâm không thể mở rộng ra.

Hai năm qua, hai thế lực đã giao chiến mấy lần, vẫn không thể phân ra thắng bại, không có ai chiếm được tiện nghi.

Mặc dù Hàn Sâm không tự mình giao thủ với Di Tinh Đại Đế, nhưng từ miệng đám Tử Minh Đại Đế, hắn cũng biết vị Di Tinh Đại Đế này rất lợi hại.

Đương nhiên, Di Tinh Đại Đế cường đại chỉ là một mặt, thế lực dưới tay y cũng không yếu hơn thế lực của Hàn Sâm, đây mới là nguyên nhân căn bản

mà đám Tử Minh Đại Đế không đánh hạ được.

Thật không ngờ lại gặp nhau ở chỗ này, cừu nhân gặp mặt vô cùng đỏ mắt, Di Tinh Đại Đế hận không thể lập tức lột da kéo gân của Hàn Sâm cùng Tiểu Ngân Ngân, sau đó lại nghiền xương thành tro.

Di Tinh Đại Đế sở dĩ hận Hàn Sâm như vậy, cũng không phải là không có đạo lý, chiến đấu hai năm qua, bên phía Di Tinh Đại Đế quả thực tử thương không ít, tuy không tính là thương gân động cốt, nhưng thực sự khiến Di Tinh Đại Đế vô cùng căm tức.

Mà phía Hàn Sâm bởi vì có Tiểu Ngân Ngân và Thánh Tê đều có năng lực trị liệu siêu cường, tuy không thể đánh bại Di Tinh Đại Đế, nhưng cũng không tổn thất quá lớn, tự nhiên khiến Di Tinh Đại Đế hận đến mức cắn răng.

- Tại sao lại mời một nhân loại đến Tà Liên Tí Hộ Sở? Tà Liên làm thế cũng quá tùy tiện rồi.

Di Tinh Đại Đế lạnh mặt nói.

Trong lòng Hàn Sâm có chút kinh ngạc, Di Tinh Đại Đế lại không ra tay với mình, Tà Liên Đại Đế đúng là có chút năng lực, ngay cả Đại Đế như vậy cũng không dám tùy ý làm bậy trong Tí Hộ Sở của cô ta, có vẻ những lời đồn về Tà Liên Nữ Đế cũng không phải nói khoác.

- Mời khách nhân gì, đó là ý muốn của Tà Liên đại nhân, chỉ cần Tà Liên đại nhân thích, tự nhiên đều có thể.

Không Linh Nữ Yêu không sợ Di Tinh Đại Đế chút nào, nói thẳng.

Di Tinh Đại Đế lại không vì Không Linh Nữ Yêu chống đối mình mà tức giận, lại khiến Hàn Sâm càng thêm kinh ngạc về sự lợi hại của Tà Liên Nữ Đế.

Không Linh Nữ Yêu mới mở ra chín đạo khóa gen, có thể nói chuyện như vậy cùng Di Tinh Đại Đế, tự nhiên là ỷ vào uy danh của Tà Liên Nữ Đế, nếu không đổi thành sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường khác mới mở

ra chín đạo khóa gen, chỉ sợ Di Tinh Đại Đế sớm đã trực tiếp động thủ giết chết rồi.

Sặc mặt Di Tinh Đại Đế không chút thay đổi đi đến bên hồ, nhìn về phía dạ quang thạch bên trong hồ sen, hiển nhiên y cũng đến quan sát dạ quang thạch.

Lúc này trời sắc đã tối xuống, dạ quang thạch đã bắt đầu tản ra ánh quang mịt mờ.

Hàn Sâm cũng nhìn về phía dạ quang thạch, cảm thấy vô cùng mới lạ, sắc trời càng tối, khối dạ quang thạch kia ngược lại càng phát sáng, chiếu sáng bốn phía hồ sen, nhìn vô cùng kỳ dị.

Hàn Sâm nhìn trong chốc lát, cũng cảm giác thấy trên dạ quang thạch tản ra một loại vận luật kỳ dị, cảm giác có hình như là một loại tiết tấu âm nhạc, tuy nhiên lại không có thanh âm, khiến Hàn Sâm cảm thấy vô cùng cổ quái.

- Đại đạo im ắng, đại khái cũng chính là đạo lý này.

Hàn Sâm nhìn trong chốc lát, tuy có thể cảm giác được loại vận luật này, nhưng lại không hiểu được đạo lý trong đó, không khỏi cảm thán một câu.

- Nhân loại chỉ là một chủng tộc hạ đẳng cũng hiểu đạo?

Di Tinh Đại Đế đứng một bên quan sát lạnh giọng tiếp một câu, rõ ràng y đang cố ý khiêu khích.

Di Tinh Đại Đế không dám ở động thủ trong Tà Liên Tí Hộ Sở, nếu không y đã sớm xuống tay với Hàn Sâm, thăm dò hư thật của Hàn Sâm rồi.

Hơn hai năm qua, Hàn Sâm vẫn một mực không có tham chiến, đều là đám Tử Minh chiến đấu, Di Tinh Đại Đế rất muốn biết, nhân loại tên là Hàn Sâm này có bản lãnh gì, dựa vào cái gì mà khống chế nhiều Dị Linh cùng dị sinh vật cường đại như vậy.

Nếu Hàn Sâm bị mắc lừa, chủ động xung đột với y, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi, có lẽ căn bản không cần y động thủ, có thể mượn tay của Tà Liên Nữ Đế giết chết Hàn Sâm.

Chương 1294: Quang Tức Là Ám

Hàn Sâm liếc nhìn Di Tinh Đại Đế, nheo mắt lại nói:

- Theo lời mày nói, không hiểu đạo đều là chủng tộc hạ đẳng? Như vậy mày giải thích thử nghe xem, đạo trên dạ quang thạch là gì? Nếu mày không giải thích được, như vậy mày cũng là chủng tộc hạ đẳng đúng không?

Trong mắt Di Tinh Đại Đế lóe lên một tia lệ quang, lãnh đạm nói:

- Mày còn chưa đủ tư cách biết nhiều như vậy.

- Xem ra cũng chỉ là một kẻ giả mạo chủng tộc thượng đẳng ngu ngốc mà thôi, ngay cả đạo đơn giản như vậy cũng không hiểu, thật sự khiến Dị Linh nhất tộc mất mặt, về sau mày đi ra ngoài tốt nhất đừng nói mình là Đại Đế. . . không đúng. . . đi ra ngoài cũng đừng nói mình là Dị Linh, Dị Linh nhất tộc đều không đỡ nổi đâu, ngay cả nhân tộc như tao còn thấy mất mặt thay mày. . .

Nếu đã là địch nhân, Hàn Sâm tự nhiên cũng sẽ không khách khí, căn bản không cho Di Tinh Đại Đế cơ hội nói chuyện, nói một tràng khiến Di Tinh Đại Đế căn bản nói không ra lời.

Hàn Sâm vốn chính là một tên vắt cổ chày ra nước, đối mặt lại là địch nhân của hắn, tự nhiên hắn không thể chịu một chút thiệt thòi nào được.

Dị Linh nhất tộc vốn chính là thế giới cường giả vi tôn dùng thực lực nói chuyện, Di Tinh Đại Đế lại là Đại Đế cao cao tại thượng, có rất nhiều thủ hạ là cường giả, khi nói không thông y sẽ trực tiếp dùng nắm đấm, luận về miệng lưỡi thì sao có thể so với một nhân loại thường xuyên ở trên Internet xem chửi nhau.

Hàn Sâm đã coi như là nhân loại không biết nói chuyện, thế mà vẫn có thể khiến Di Tinh Đại Đế hoàn toàn không có cơ hội chen lời, mặt y đã ngẹn tới mức đỏ lên.

Nếu như chỗ này không phải Tà Liên Tí Hộ Sở, Di Tinh Đại Đế đã sớm xông lên đánh ra một quyền, đập Hàn Sâm thành thịt vụn rồi.

Hiện tại Di Tinh Đại Đế đã sắp tức đến bể phổi, vốn muốn kích Hàn Sâm ra tay, không ngờ rằng người bị tức chết lại là mình, thiếu chút nữa đã không nhịn được xông lên ra tay.

Hàn Sâm nói hơn nửa ngày mới nói xong, trong mắt Di Tinh Đại Đế bùng lên sát ý, nhưng vẫn phải cố kiềm nén lại, lạnh lùng nói:

- Đơn giản, nếu đã đơn giản, thế mày nói một chút coi, đạo trên dạ quang thạch đó là cái gì?

Hàn Sâm vừa cười vừa nói:

- Chuyện đơn giản như vậy mà mày còn phải hỏi, đạo trên dạ quang thạch đương nhiên là quang chi đạo.

Di Tinh Đại Đế lập tức xì mũi khinh thường nói:

- Ra vẻ hiểu biết thì đừng nói bậy nói bạ, dạ quang thạch là gen chí bảo của Vĩnh Dạ Đại Đế, Vĩnh Dạ Đại Đế tu luyện Hắc Ám chi đạo, dạ quang thạch tuy tên là dạ quang, lại là gen bí bảo thuần túy hệ hắc ám, là loại lực lượng trái ngược với hệ quang, mày nói câu đầu tiên đã sai rồi, chủng tộc hạ đẳng chính là chủng tộc hạ đẳng, chỉ biết nói hươu nói vượn.

Hàn Sâm cũng không tức giận, tranh luận phải trái, Liên Minh có nhiều lý luận khoa học, hơn nữa toàn bộ nhân loại cũng có thể học tập, so với Dị Linh còn thuận tiện hơn rất nhiều.

Dị Linh chỉ có dựa vào truyền thừa và tự ngộ, đối với lực lượng hệ khác với bản thân, trình độ hiểu biết đều sẽ không quá sâu, trình độ phát triển của hai chủng tộc căn bản không cùng một đẳng cấp.

Luận về vũ lực, nhân loại có thể đánh thắng Di Tinh Đại Đế thì rất ít, nhưng nếu thuần túy khua môi múa mép, tùy tiện tìm một nhân loại đã hoàn thành phổ cập giáo dục cũng chưa chắc đã thất bại.

Hàn Sâm cười:

- Cho nên tao mới nói mày vô tri, cái gọi là quang và ám, là một người có hai bộ mặt, quang tức là ám, ám lại là quang, dù Vĩnh Dạ Đại Đế tu luyện Hắc Ám chi đạo, nhưng lại có thể sử dụng gen chí bảo hệ quang, đây vốn là một chuyện rất bình thường, có gì đáng kinh ngạc đâu?

- Quang chính là quang, ám chính là ám, tại sao có thể là nhất thể được, nếu Vĩnh Dạ Đại Đế còn ở đây, nghe mày nói vớ vẩn như vậy, chỉ sợ sẽ một tát chụp chết mày.

Di Tinh Đại Đế lãnh đạm nói.

Hàn Sâm chỉ những nơi được dạ quang thạch chiếu sáng trong ao sen, lại chỉ một chỗ khác không được chiếu sáng đen như mực rồi nói:

- Hai bên ao này, mày nói xem bên nào là Quang Minh bên nào là Hắc Ám?

Di Tinh Đại Đế lạnh lùng nói:

- Đương nhiên là bên dạ quang thạch này là Quang Minh.

- Mày xác định hắn là quang minh sao?

Hàn Sâm cười hỏi.

- Đương nhiên, bản Đại Đế không mù.

Di Tinh Đại Đế lạnh mặt nói.

Hàn Sâm tiện tay đánh ra một tia lửa, lập tức chiếu sáng phía ao Hắc Ám kia giống như ban ngày.

Dạ quang thạch vốn chỉ trong bóng đêm mới có thể phát ra ánh sáng, ánh sáng kia cũng không mạnh, chỉ là huỳnh quang thôi.

Lúc này Hàn Sâm lại đánh ra một tia lửa mạnh chiếu sáng khắp nơi, bên phía dạ quang thạch kia lập tức ảm đạm.

- Hiện tại bên đó còn là Quang Minh và bên này là Hắc Ám sao?

Hàn Sâm cười híp mắt hỏi Di Tinh Đại Đế.

Sắc mặt Di Tinh Đại Đế có chút khó coi, Hàn Sâm cũng không đợi y trả lời, tiếp tục nói:

- Quang và ám vốn là hai mặt cùng tồn tại, có ánh sáng mới có hắc ám, có ám mới có quang, Vĩnh Dạ Nữ Đế đúng là chuyên tu về cực dạ chi pháp, vì tìm kiếm bóng tối vĩnh hằng, dùng một gen chí bảo hệ quang để tham chiếu, là chuyện cực kỳ bình thường. Bên trong Quang Minh tìm kiếm Hắc Ám, Vĩnh Dạ Nữ Đế đạt tới cảnh giới như vậy, một tên ngu ngốc như mày làm sao có thể hiểu.

Sắc mặt Di Tinh Đại Đế đã tái xanh, nhưng một câu cũng không nói được, y vốn không phải Đại Đế tu luyện về Quang Ám, cũng không phải rất tinh thông về hai phương diện này, tuy cảm thấy lời nói của Hàn Sâm không đúng lắm, nhưng lại không nghĩ ra được cách phản bác.

Ba ba ba!

Chỉ nghe cách đó không xa truyền đến tiếng vỗ tay, hàn sâm quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một Dị Linh nữ tính cực kỳ thanh nhã đang vỗ tay, đúng là Tà Liên Nữ Đế trước kia Hàn Sâm đã gặp.

Tà Liên Nữ Đế vừa đi về phía Hàn Sâm vừa nói:

- Trong Quang Minh tìm kiếm Hắc Ám, nếu là mẫu thượng vẫn còn ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, để bà nghe được những lời này, nhất định sẽ phi thường vui vẻ, cuối cùng cũng có một người hiểu bà.

Không Linh Nữ Yêu bay đến bên cạnh Tà Liên Nữ Đế, có chút kinh ngạc hỏi:

- Tà Liên đại nhân, chẳng lẽ dạ quang thạch đó thật sự gen chí bảo hệ quang?

Bởi vì dạ quang thạch bị thần hỏa hòa tan, khí tức bên trong đều bị xóa đi, người bên ngoài căn bản không biết rõ nó là hệ gì.

Tà Liên đại nhân khẽ gật đầu:

- Đúng vậy, trên người mẫu thượng chỉ có một kiện gen chí bảo hệ quang này, nhưng trước khi mở ra Thần Môn, mẫu thượng đã để tất cả gen bí bảo Hắc Ám hệ ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, chỉ có món gen bí bảo hệ quang này là không nỡ lưu lại, nhưng đáng tiếc cuối cùng vẫn không thể không để lại. Khối đá này vốn gọi là Quang Chi Thạch, bởi vì bị thần hỏa trên Thiên Giai đốt cháy, quang chi lực đã hoàn toàn bị đốt cháy, không còn nửa phần quang chi lực, nhưng nó đúng là gen bí bảo hệ quang.

Di Tinh Đại Đế nghe xong lời này, sắc mặt càng khó chịu nổi, dù y nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, một kiện gen bí bảo mà Vĩnh Dạ Nữ Đế coi trọng nhất lại không phải hệ hắc ám, mà lại là gen bí bảo hệ quang.

- Đại Đế quá khen, tôi cũng chỉ thuận miệng nói như vậy.

Hàn Sâm khiêm tốn nói.

Trên thực tế đúng là hắn chỉ thuận miệng nói như vậy, lợi dụng những kiến thức căn bản, mặc dù hắn nói đạo lý rõ ràng, nhưng nếu thật sự để cho hắn đi cảm ngộ, hắn cũng sẽ không cảm ngộ được trên dạ quang thạch có gì huyền diệu.

Không phải thiên tư của Hàn Sâm không tốt, mà là cấp độ còn chưa đạt tới tình trạng kia, có nhiều thứ không thể hiểu rõ được.

Trước kia có vô số cường giả cấp Đại Đế đã xem qua dạ quang thạch, trong đó cũng không thiếu Đại Đế hệ quang và hệ hắc ám, thiên tư ngộ tính không kém Hàn Sâm, hơn nữa đây cũng là hệ mà bọn họ am hiểu, ngay cả bọn họ cũng chỉ lĩnh ngộ được một chút da lông, mà không có cách nào hoàn toàn lĩnh ngộ ra điều huyền diệu.

Lực hấp dẫn đến từ không gian thứ tư Tí Hộ Sở, trước khi chưa tấn chức Bán Thần, lĩnh ngộ không được cũng rất bình thường.

Chương 1295: Cần Thân Thể Cậu

Di Tinh Đại Đế và Tà Liên Nữ Đế hàn huyên vài câu sau đó tự rời đi, hiển nhiên y cảm thấy có ở lại cũng không thú vị, vẻ mặt có chút khó coi.

Chờ sau khi Di Tinh Đại Đế rời khỏi, Tà Liên Nữ Đế mới ngồi xuống một chiếc ghế đá bên cạnh bờ, đưa tay vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình:

- Tới ngồi đi.

Hàn Sâm cũng không khách khí, trực tiếp đi đến bên người Tà Liên Nữ Đế rồi ngồi xuống.

Tà Liên Nữ Đế đánh giá Hàn Sâm, một hồi lâu sau mới mở miệng nói:

- Nói thật, ban đầu ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở nhìn thấy cậu, tôi chưa bao giờ nghĩ tới cậu có thể đi tới một bước như thế, chém liên tục năm vị Đại Đế, bốn người khác thì thôi đi, nhưng ngay cả Thánh Phạm cũng bị cậu chém, trong thời gian ngắn lại có thành tựu như vậy, đừng nói cậu là nhân loại, cho dù là những Dị Linh Đại Đế kia, chỉ sợ cũng rất khó làm tới mức này, cậu quả thật đã khiến tôi rất giật mình.

- Có thể khiến mỹ nữ Đại Đế giật mình, có lẽ tôi nên cảm thấy vinh hạnh?

Hàn Sâm tỏ vẻ thoái mái nói.

Tà Liên Nữ Đế mỉm cười:

- Dị Linh vốn là thế giới cường giả vi tôn, cậu có thể thu phục được ba cường giả cấp Đại Đế, dù thực lực bản thân cậu như thế nào, cũng đã có tư cách cùng tôi bình khởi bình tọa, cũng không cần lấy lòng như vậy, gọi tôi Tà Liên là được.

- Không biết Tà Liên tỷ tỷ tới tìm tôi, là muốn làm giao dịch gì?

Hàn Sâm trực tiếp hỏi, hắn vì muốn biết rõ thân thể của mình có vấn đề gì, nên mới chọn đến Tà Liên Tí Hộ Sở.

- Việc này không vội, bởi vì chuyện này rất quan trọng, cần tìm một thời gian cẩn thận nói chuyện, đợi đến buổi tụ hội Thánh Thai Quả kết thúc bàn lại cũng không muộn.

Tà Liên Nữ Đế nhìn Hàn Sâm, cười tủm tỉm nói:

- Cậu có biết tại sao tôi phải mở hội Thánh Thai Quả không?

- Chuyện này thì đúng là tôi không biết, nếu như tôi có nhiều quả gen Đại Đế như vậy, tôi nhất định sẽ tự mình ăn hết, dù ăn không hết, xếp thành một đống làm giường ngủ ở phía trên cũng ngủ ngon, tuyệt đối sẽ không tiện nghi cho những kẻ không liên quan

.

Hàn Sâm nói.

Tà Liên Nữ Đế nghe Hàn Sâm nói thú vị như vậy, không khỏi cười khúc khích:

- Nhân loại các cậu đúng là thú vị hơn Dị Linh nhiều, chỉ là thực lực quá yếu. Nhưng cậu là một ngoại lệ, cậu là một nhân loại vừa có thực lực mạnh lại vừa thú vị.

- Đa tạ tỷ tỷ khích lệ.

Hàn Sâm cười ha hả nói, mỹ nữ như vậy, kêu một tiếng tỷ tỷ cũng không lỗ.

Tà Liên Nữ Đế nói tiếp:

- Cho nên tôi muốn mở buổi tụ hội Thánh Thai Quả, kỳ thật cũng để chọn lựa giúp đỡ cho chuyện mà tôi phải làm, nhưng hiện tại đã chuẩn bị gần xong rồi, chỉ thiếu một mình cậu thôi.

- Chuyện mà tỷ tỷ muốn làm có quan hệ tới giao dịch của chúng ta?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Tà Liên Nữ Đế khẽ gật đầu:

- Ban đầu ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở gặp được cậu, tôi đã phát hiện thể chất của cậu khác thường, có thể trợ giúp tôi hoàn thành tâm nguyện, cho nên mới lưu lại lạc ấn trên người của cậu, vốn là muốn muốn trực tiếp đón

cậu đến Tà Liên Tí Hộ Sở, chỉ là không biết chỗ nào có vấn đề, sau khi cậu tấn chức vậy mà không thể tiến vào Tí Hộ Sở của tôi, về sau lạc ấn trên người cậu lại bị xóa đi, tôi còn sợ cậu đã chết ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, quả thực đã lo lắng rất lâu.

Nói đến đây, đôi mắt đẹp Tà Liên Nữ Đế khẽ chuyển, nhìn Hàn Sâm nói:

- Lại không ngờ chẳng những cậu không chết, ngược lại trong thời gian ngắn như vậy đạt tới thành tựu như thế, thế nên nếu như có cậu trợ giúp tôi, tỷ lệ thành công của chuyện kia sẽ lớn hơn rất nhiều, tám chín phần là có thể hoàn thành tâm nguyện của tỷ tỷ.

- Tỷ tỷ à, tôi còn chưa đáp ứng chị mà?

Hàn Sâm cười khổ nói.

Tà Liên trừng lớn hai mắt nói ra:

- Cậu nhất định sẽ đồng ý, bởi vì thứ mà tôi có thể cho cậu, bất kỳ người nào khác cũng không thể đưa cho cậu, hơn nữa cũng là đồ vật cần thiết mà cậu muốn có.

- Đó là vật gì?

Thấy Tà Liên Nữ Đế nói chắc chắn như thế, trong lòng cũng có chút tò mò rồi.

- Đến lúc đó cậu tự nhiên sẽ biết, an tâm ở chỗ này tham gia hết đại hội Thánh Thai Quả, ở trong Tí Hộ Sở của tôi, không có ai có thể tổn thương tới cậu.

Giọng nói của Tà Liên Nữ Đế rất bình thản, nhưng lại khiến người nghe cảm thấy cô ta rất bá khí.

Đây là thứ không phải dựa lớn tiếng là có thể có được, là một loại tự tin sau khi trải qua vô số sóng gió, đạt được thắng lợi mới bồi dưỡng ra được.

Thấy Tà Liên Nữ Đế không chịu nói, Hàn Sâm chỉ có thể hỏi ngược lại:

- Thân thể của tôi có chỗ đặc biệt gì, lại có thể khiến tỷ tỷ liếc mắt đã chọn trúng?

Tà Liên Nữ Đế hiểu suy nghĩ của hắn, nhưng lại tránh không đáp, nhẹ giọng nói ra:

- Chỗ đặc biệt của cậu chính là cậu vô cùng không đặc biệt.

- Tỷ tỷ đang khen tôi đúng không?

Hàn Sâm cười khổ hỏi.

Tà Liên Nữ Đế nở nụ cười:

- Đương nhiên là đang khen cậu rồi, cậu có biết muốn đặc biệt như vậy khó đến thế nào không? Ít nhất bên trong Dị Linh chúng tôi, tôi chưa bao giờ thấy người nào. Tất cả mọi Dị Linh, dù là Tiên Thiên Dị Linh hay Hậu Thiên Dị Linh, bọn họ đều có được thuộc tính đặc biệt của chính mình, mà cậu lại không có loại thuộc tính đặc biệt này, thân thể của cậu rất không đặc biệt, nhưng chính là loại không đặc biệt này, lại chính là đặc biệt lớn nhất, tôi cần chính là thân thể như vậy.

- Vậy cũng là đặc biệt sao? Nhân loại chúng tôi đại đa số đều như thế này mà?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Tà Liên Nữ Đế lắc đầu:

- Tôi đã chú ý tới nhân loại các cậu từ rất sớm, hơn nữa thông qua rất nhiều biện pháp, cũng đã gặp rất nhiều nhân loại. Trước khi nhân loại các cậu tiến vào Tí Hộ Sở, hoặc là thời sơ kỳ sau khi tiến vào Tí Hộ Sở, đúng là đều không có thuộc tính đặc thù. Nhưng khi nhân loại các cậu không ngừng phát triển trong Tí Hộ Sở, trên cơ bản ở không gian thứ hai Tí Hộ Sở, trên người đã hướng về một loại thuộc tính nào đó để tiến hóa, khi đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đều không khác với Dị Linh lắm, mỗi người đều đã có một loại thuộc tính riêng.

- Mà cậu lại khác, trước kia tôi còn lo lắng rằng sau khi cậu đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, bởi vì tự thân phát triển, sẽ thay đổi giống như nhân loại bình thường, nhưng hiện tại tôi đã hoàn toàn yên tâm, thân thể của cậu vẫn không đặc biệt như vậy, không khác gì so với khi ở dưới không gian thứ hai Tí Hộ Sở, còn tốt hơn những gì tôi nghĩ.

- Chuyện này không đúng sao, tôi hấp thu rất nhiều gen Dị Linh, hỏa gen của tôi cũng đã đầy rồi, sao lại không có một điểm tính liên kết được chứ?

Hàn Sâm có chút không tin hỏi Tà Liên Nữ Đế.

- Vậy thì không giống, gen Dị Linh chỉ phụ thuộc vào thân thể của cậu thôi, bản chất của cậu cũng không thay đổi.

Tà Liên Nữ Đế đứng lên, cười nói với Hàn Sâm:

- Cứ ở đây chơi vài ngày đi, không cần phải lo lắng, có tôi ở đây, không có ai dám động đến một sợi tóc của cậu.

Đến tận khi Tà Liên Nữ Đế rời khỏi, Hàn Sâm vẫn không hiểu rõ, thân thể mình không có gì đặc thù, làm sao lại biến thành đặc biệt.

Hàn Sâm lại xem dạ quang thạch một lát nữa, thật sự không lĩnh ngộ được cái gì, nên cũng đành trở về chỗ ở mình.

Sau khi trở về phòng, Hàn Sâm gọi Long Đế ra, nhìn Long Đế:

- Tôi có thể cho ông trứng của sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng có thể không hỏi chuyện về bát ma tướng, nhưng tôi cần ông phục vụ tôi một trăm năm, một trăm năm sau sẽ trả lại tự do cho ông, đi hay ở chính ông quyết định.

- Được.

Long Đế lập tức đồng ý, một trăm năm đối với nhân loại có lẽ rất dài, nhưng là đối với Dị Linh lại chỉ giống một cái chớp mắt mà thôi.

Hàn Sâm lại triệu hoán ra Kinh Cức Nữ Đế, để cô ta lấy ra trứng trong Bỉ Ngạn Hoa ra, giao cho Long Đế.

Long Đế lập tức vui mừng, cẩn thận đã kiểm tra một lượt, càng lộ ra vẻ mừng rỡ, liền muốn trực tiếp chui vào.

- Ông đừng vội chui vào, lần này cũng không biết tới lúc nào ông mới có thể lột xác ra ra, ông nói cho tôi biết trước, triệu hoán ra tế đàn Bán Thần rốt cuộc có tác dụng gì?

Hàn Sâm ngăn cản Long Đế rồi hỏi.

Chương 1296: Kích Trống Đoạt Quả

Long Đế nghĩ một chút rồi nói:

- Bán Thần hàng lâm là vì gen.

- Gen? Bán Thần hàng lâm xuống không gian thứ ba Tí Hộ Sở để kiếm gen?

Hàn Sâm không khỏi ngẩn người, đã là Bán Thần rồi, còn muốn xuống không gian thứ ba Tí Hộ Sở tìm gen để làm gì?

Long Đế thoán do dự một chút, mới nói tiếp:

- Chuyện này thì tôi cũng không biết rõ, tôi chỉ thấy Bán Thần hàng lâm một lần, lần đó Bán Thần hàng lâm vì gen, cho nên cần rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết hoặc Linh Hồn Chi Thạch của Đế Linh để làm tế phẩm, mới có thể hoàn thành toàn bộ nghi thức hàng lâm.

- Nếu như hoàn thành nghi thức hàng lâm, Bán Thần có thể làm được gì?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi, Long Đế cũng chưa nói cho hắn biết Bán Thần hàng lâm cần tế phẩm.

- Những Bán Thần khác thì tôi không biết, tôi chỉ thấy Bán Thần kia, sau khi thu được đầy đủ tế phẩm, sẽ thỏa mãn một yêu cầu của người hiến tế, ví dụ như cậu có thể thỉnh cầu Bán Thần giúp cậu giết một người nào, ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, sẽ không có sinh vật mà Bán Thần không giết được. Nhưng triệu hoán Bán Thần cần hiến tế quá nhiều tế phẩm, tôi khuyên cậu đừng có ý đồ gì với Bán Thần, nếu tế phẩm không đủ, thì chính cậu sẽ bị coi thành tế phẩm, đến lúc đó triệu hoán ra cũng vô ích.

Long Đế nói ra.

Dường như Hàn Sâm cũng nghĩ tới điều gì, nhìn Long Đế nói:

- Bán Thần mà ông nhìn thấy, không phải là do Cổ Ma Đại Đế triệu hoán đi ra đấy chứ?

- Vấn đề này tôi cự tuyệt trả lời.

Long Đế lạnh giọng nói.

Hàn Sâm lại tự mình nói tiếp:

- Nếu thật sự là Cổ Ma Đại Đế triệu hoán ra Bán Thần, như vậy y cũng cần rất nhiều tế phẩm, không phải là Cổ Ma Đại Đế bắt các ông làm tế phẩm, cho nên các ông mới làm phản chứ?

Long Đế lại không nói tiếng nào xông về trứng xà, chớp mắt đã chui vào.

Hàn Sâm không ngăn hắn nữa, nhưng trong lòng cảm thấy có lẽ không khác suy đoán của mình cho lắm, chỉ là trong này còn có một số chỗ không nghĩ ra.

Long Đế chui vào trứng rắn, không biết cần bao lâu mới có thể tiến hóa xong, Hàn Sâm lại để Kinh Cức Nữ Đế thu trứng rắn vào bên trong Bỉ Ngạn Hoa.

Ở trong Tà Liên Tí Hộ Sở vài ngày, Đại Đế tới đây càng ngày càng nhiều, còn có sinh vật siêu cấp thần huyết rất cường đại, gần như đều là tồn tại đã mở ra mười đạo khóa gen.

Phần lớn những người này Hàn Sâm đều không nhận ra, chỉ có một số Đại Đế đã tham gia Thần Chiến, cũng đạt được thứ tự tương đối cao, Hàn Sâm mới nhận ra.

Thập đại Thần Tử trên thế giới đã tới bốn người, còn có rất nhiều kẻ không tham gia Thần Chiến, nhưng thực lực cũng không kém hơn thập đại Thần Tử, Tà Liên Tí Hộ Sở lúc này có vô số cường giả tụ tập.

Hàn Sâm cũng được coi như một nhân vật nổi tiếng, nhưng ở chỗ này lại không hề chói mắt, rất ít người biết hắn.

Hội Thánh Thai Quả đã đến lúc bắt đầu, trên quảng trường rộng lớn đều là sinh vật siêu cấp thần huyết và Đại Đế.

Hàn Sâm đếm sơ qua, Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết ít nhất cũng có 500 người, ngoài ra còn có rất nhiều Đại Đế không có tư cách được mời, còn có một số được mời nhưng không tới, thực lực trong toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều rất kinh người.

Ít nhất ba vị trí đầu tiên trong thập đại Thần Tử trên thế giới đều không ở nơi này, khiến Hàn Sâm có chút thất vọng, hắn vốn muốn nhìn Vô Thần Đại Đế một chút, nhưng hiện tại đã không có cơ hội gì.

Tà Liên Nữ Đế vừa ra, tất cả Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết đều yên tĩnh trở lại, Tà Liên Nữ Đế nói vài câu, đã để Dị Linh dưới tay cô dâng lên cho từng vị Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết hai khỏa Thánh Thai Quả.

Hàn Sâm cũng được chia hai quả, Tiểu Ngân Ngân cũng có hai quả.

Tiểu Ngân Ngân nhanh chóng nuốt Thánh Thai Quả vào, Hàn Sâm cầm Thánh Thai Quả cẩn thận quan sát.

Quả này có màu ngà sữa nửa trong suốt, còn óng ánh hơn dương chi bạch ngọc, ngoài vỏ còn có rất nhiều hoa văn thần bí.

Xuyên qua phần thịt quả hơi mờ, có thể nhìn thấy bên trong có một vầng sáng kỳ dị đang lưu động, sinh cơ ngăn không được muốn chảy ra.

Hàn Sâm cắn một miếng, lập tức cảm giác được một mùi thơm ngọt mọng nước tràn khắp khoang miệng, thật sự là mỹ vị hiếm có trên đời này.

Ăn hết cả quả, lập tức nghe được tiếng thông báo gen bổn mạng gia tăng vang lên trong đầu.

Hàn Sâm nhanh chóng ăn luôn Thánh Thai Quả còn lại, quả nhiên lại tăng lên một điểm gen bổn mạng.

- Gen bổn mạng của mình còn thiếu mười lăm điểm là có thể đầy, nếu có thể lại ăn thêm mười lăm quả nữa, chẳng phải sẽ lập tức đầy rồi? Nhưng tiếc là một người chỉ được hai quả, không có hơn để ăn.

Trong lòng Hàn Sâm thầm tiếc nuối.

Hàn Sâm nhìn bốn phía, chỉ thấy những Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết đều ăn nhanh hơn hắn, trên cơ bản đều đã ăn xong, hắn xem như là người ăn chậm nhất rồi.

Tất cả Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết đều dò xét lẫn nhau, giống như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lúc này Hàn Sâm mới nhớ tới, trong vô số Thánh Thai Quả có một quả phi thường đặc biệt, có thể để Đại Đế trực tiếp tấn chức Bán Thần, có lẽ tất cả mọi người đang tìm kiếm xem có người nào ăn được Thánh Thai Quả chân chính không.

- Phần lớn các vị đều không phải lần đầu tiên tham gia hội Thánh Thai Quả, có lẽ tất cả mọi người đều hiểu quy củ, 3000 Thánh Thai Quả, một nghìn tặng cho các vị, còn lại 2000, các vị có thể dựa vào bản lãnh của mình để tranh thủ.

Tà Liên Nữ Đế đợi tất cả mọi người ăn xong, sau đó mới lên tiếng nói ra.

- Tà Liên, quy củ chúng tôi cũng biết, nhanh bắt đầu đi.

Có Đại Đế tính tình tương nóng nảy, không kịp chờ đợi nói.

Tà Liên Nữ Đế mỉm cười, lui về phía sau hai bước, lập tức chỉ thấy có một Cự Thú, chở theo một trống ngọc lớn đến, đi thẳng tới bên cạnh Tà Liên Nữ Đế mới dừng lại.

Hàn Sâm nhìn thấy Cự Thú chở trống ngọc kia, trong lòng không khỏi cả kinh, Cự Thú kia giống như rùa lại giống như Kỳ Lân, toàn thân màu đen bóng.

Mà trống ngọc như dương chi bạch ngọc kia cũng không phải là do người đặt ở trên thân nó, mà là trực tiếp mọc ra ở trên lưng, chính là một bộ phận của thân thể.

Khí tức sinh mệnh của con Cự Thú này hoàn toàn không kém gì Tiểu Ngân Ngân, rõ ràng đã mở ra mười đạo khóa gen.

Tuy đã sớm đoán được Tà Liên Tí Hộ Sở khẳng định có sinh vật siêu cấp thần huyết mở ra mười đạo khóa gen, nhưng sau khi thật sự nhìn thấy vẫn có chút kinh ngạc.

- Trống cổ vang bảy tiếng, sẽ được bảy Thánh quả, quy củ này có lẽ không cần nhiều lời, vị nào nguyện ý đi lên thử một lần?

Tà Liên Nữ Đế nhìn xuống mọi người nói.

- Tôi tới.

Tà Liên Nữ Đế vừa dứt lời, chỉ thấy một vị Đại Đế bay thẳng lên, trực tiếp rơi vào con trống cổ kia hoặc là nói là trước mặt trống cổ, nhấc tay muốn gõ xuống mặt trống.

Tà Liên Nữ Đế mỉm cười lui sang một bên, Hàn Sâm cũng tò mò nhìn Đại Đế kia và trống cổ, muốn nhìn xem chuyện này có gì đặc biệt.

Đại Đế kia tính khí nóng nảy, lực lượng cũng là hỏa hệ, trên tay ngưng tụ ra hỏa diễm như là mặt trời, còn mạnh hơn lúc Hàn Sâm biến thân thành tam trảo Kim Ô rồi sử dụng hỏa diễm vài phần.

Hỏa diễm như mặt trời rừng rực trên quả đấm của y đánh về phía trên trống cổ, chỉ nghe thấy một tiếng trống vang truyền đến, tiếng trống lại ngoài dự

liệu nghe rất nhỏ, nếu như không phải thính lực Hàn Sâm tốt, gần như không nghe được tiếng trống.

- Kia thật là trống sao?

Hàn Sâm vô cùng nghi hoặc, Đại Đế có lực lượng kinh khủng như vậy, vậy mà chỉ có thể khiến trống cổ phát ra một tiếng vang nhỏ như thế.

Chương 1297: Quả Thánh Thai Thật Sự

Đại Đế kia khẽ nhíu mày, mười ngón nắm chặt vào nhau, tạo thành một đầu búa, hỏa diễm trên nắm tay của y càng thêm rừng rực, giống như cả không gian đều bị đốt cháy vậy.

Thế nhưng một quyền này đánh lên trống cổ, tiếng vang ra còn nhỏ hơn lần đầu tiên, gần như bé tới mức không thể nghe thấy.

Khi đến lần đánh thứ ba, đã không nghe được bất kỳ tiếng gì nữa, sắc mặt Đại Đế kia có chút khó coi, cắn răng trở về.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, vị Đại Đế kia dù gì cũng là cường giả đã mở ra mười đạo khóa gen, lực lượng hệ hỏa cực kỳ lợi hại, tại sao càng đánh càng không vang.

Sau đó lại có thêm mấy sinh vật siêu cấp thần huyết và Đại Đế đi lên, kết quả trên cơ bản đều là như thế, càng gõ càng không vang.

Đến sinh vật siêu cấp thần huyết thứ sáu đi lên, mới khiến trống cổ vang bảy tiếng, cầm được bảy khỏa Thánh Thai Quả.

Con sinh vật siêu cấp thần huyết kia trực tiếp ăn hết bảy khỏa Thánh Thai Quả, chỉ tiếc cũng không xuất hiện dấu hiệu tấn chức Bán Thần, có lẽ trong mấy Thánh Thai Quả đó cũng không có Thánh Thai chân chính.

Càng ngày càng nhiều Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết đi lên thử, phần lớn đều không thể khiến trống cổ vang bảy tiếng, chỉ có một số người có thể khiến trống cổ vang bảy tiếng, nhưng tất cả đều lộ ra vẻ phải cố hết sức.

Hàn Sâm quan sát một hồi lâu, phát hiện những Đại Đế hoặc là sinh vật siêu cấp thần huyết có thể khiến trống cổ vang lên bảy tiếng, cũng không phải là đều là nhân vật có lực lượng đặc biệt mạnh mẽ.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quan sát, rõ ràng có thật nhiều Đại Đế có lực lượng mạnh hơn bọn họ, nhưng ba tiếng cũng không thể gõ ra, kẻ có lực lượng yếu lại có thể gõ ra bảy tiếng.

Nhưng cũng không hẳn vậy, cũng có một số kẻ có lực lượng tương đối mạnh có thể gõ ra bảy tiếng, Hàn Sâm nhìn một lúc lâu, cũng nhìn không ra quy luật gì.

- Không đi lên thử một chút sao?

Không Linh Nữ Yêu bay đến trên bờ vai Hàn Sâm, cười tủm tỉm hỏi.

Hàn Sâm lắc đầu:

- Cứ nhìn một lát đã, dù sao cũng không có bao nhiêu người có thể đánh ra tiếng, Thánh Thai Quả cũng chưa hết, lát nữa đi lên cũng không muộn.

Hàn Sâm muốn quan sát một chút xem có thể tìm được quy luật hay không, sau đó đi lên cũng nắm chắc hơn.

- Cậu không cần nhìn, không có gì kỹ xảo gì, có gõ ra được tiếng hay không đều dựa vào số mệnh.

Không Linh Nữ Yêu chớp mắt, lại bổ sung một câu:

- Nhưng nếu là cậu thì là nhất định có thể gõ vang đấy.

- Vì sao?

Hàn Sâm không hiểu nhìn Không Linh Nữ Yêu.

- Tà Liên đại nhân cũng không biết vì sao.

Không Linh Nữ Yêu nói.

Hàn Sâm nhìn Tà Liên Nữ Đế trên đài, nhưng không thấy cô ta có động tác gì, chỉ là đứng ở một bên, nhìn những Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết gõ trống.

Đám Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết đi lên gõ trống, trong 500 người cũng chỉ có mười mấy người là có thể gõ vang bảy lần.

Thấy đã không có người đi lên gõ trống nữa, Hàn Sâm cũng không nhìn ra quy luật gì, chỉ đành đi tới, chuẩn bị thử vận may, xem có thể gõ vang được bảy lần hay không.

Bởi vì là nhân loại duy nhất trong buổi tụ hội Thánh Thai Quả này, Hàn Sâm vừa đi lên đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt.

Nhưng phần lớn đều tỏ vẻ hết sức khinh thường, thứ nhất là vì Hàn Sâm là nhân loại, thứ hai là những Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết lợi hại, cũng nhìn ra Hàn Sâm chỉ mở ra chín đạo khóa gen, ngay cả gõ vang một tiếng chỉ sợ cũng rất khó khăn.

Hàn Sâm đi đến trước trống cổ, dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra chín đạo khóa gen, nắm đấm óng ánh như ngọc, một quyền đánh tới mặt trống.

Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật có tác dụng tăng cường thân thể mạnh hơn Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh rất nhiều, từ sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra chín đạo khóa gen, Hàn Sâm cũng rất ít dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Bành!

Một tiếng trống như tiếng sét nổ tung trên quảng trường, khiến lỗ tai của đám người ong ong.

Một đám Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết đều kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, lần này thật sự quá vang dội rồi, trên quảng trường nhiều Đại Đế và

sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy, không có ai có thể đập ra tiếng nổ như vậy.

Bành! Bành! Bành!

Quả đấm của Hàn Sâm liên tục rơi vào phía trên trống cổ, trong nháy mắt đã gõ ra bảy tiếng nổ.

Nếu như không phải có đập xuống tiếp cũng vô dụng, Hàn Sâm có cảm giác mình có thể gõ ra cả một bản nhạc.

- Kỳ quái, sao lại giống như mặt trống thông thường nhỉ, căn bản không phí một chút sức lực nào đã có thể gõ vang, tại sao bọn họ có vẻ cố hết sức như thế?

Hàn Sâm vô cùng nghi hoặc.

Những Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết kia đều nhìn Hàn Sâm, thần sắc cực kỳ cổ quái, vốn bọn họ không thèm để vào mắt, lúc này đều đã ngưng mắt nhìn về phía Hàn Sâm.

Có thể gõ trống cổ vang dội như thế, Hàn Sâm là người thứ nhất làm được, huống chi hắn chỉ là một nhân loại.

- Cậu có thể đi cầm Thánh Thai Quả rồi.

Trong mắt Tà Liên Nữ Đế lóe lên tia vui mừng, nhưng trên mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường nói với Hàn Sâm.

Dưới ánh mắt chăm chú của một đám Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm đi tới một đống Thánh Thai Quả có khoảng 2000 quả kia, ánh mắt quan sát trên Thánh Thai Quả.

Quả Thánh Thai còn lại đều ở chỗ này, tất cả những kẻ có thể gõ được bảy tiếng trống đều có thể tùy tiện chọn.

Hàn Sâm tự nhiên cũng muốn chọn được Thánh Thai Quả thật sự kia, mở ra Động Huyền Khí , muốn nhìn một chút xem có thể cảm giác được gì hay không, để tìm ra Thánh Thai Quả chân chính.

Động Huyền Kinh của hắn đã mở ra chín đạo khóa gen, năng lực tăng cường rất nhiều, trong Động Huyền Khí, một chút biến hóa dù rất nhỏ đều sẽ không thoát khỏi cảm ứng của hắn.

Đặc biệt là năng lực cảm ứng đối với sinh cơ, đã đạt tới cảnh giới cực kỳ vi diệu.

Dưới sự bao phủ của Động Huyền Khí, những Thánh Thai Quả còn lại đó, tất cả đều hiện lên trong đầu của hắn, để hắn có thể quan sát 360 độ không góc chết.

Kể cả sinh cơ ở bên trong cũng không che giấu được hiện lên trong óc Hàn Sâm.

Thật giống như giải thi đấu người mẫu, người khác đều nhìn mỹ nữ mặc quần áo, mà Hàn Sâm lại nhìn thấy mỹ nữ không mảnh vải che thân, thậm chí ngay cả trái tim tỳ phổi thận đều có thể nhìn rõ ràng.

Nếu là lúc trước, chỉ sợ Hàn Sâm cũng không nhìn ra chỗ đặc biệt gì, sinh cơ của những Thánh Thai Quả này cơ bản là giống nhau.

Nhưng hiện tại không giống thế, tuy cường độ sinh cơ ở bên trong không khác nhau nhiều, nhưng Hàn Sâm vẫn phát hiện được một Thánh Thai Quả khác với những quả khác

Sinh cơ trong Thánh Thai Quả kia tuy không thể so với những Thánh Thai Quả khác, nhưng khác với kiểu sinh cơ hỗn loạn trong những Thánh Thai Quả khác, sinh cơ trong Thánh Thai Quả này lại giống như nhân loại, có vẻ rõ ràng mạch lạc và tuần hoàn.

Quả này giống như không phải là một trái cây, mà là một sinh mạng chân chính.

- Xem ra chính là nó.

Hàn Sâm mừng thầm, cũng không khách khí, trực tiếp đưa tay chạm tới Thánh Thai Quả kia.

Trực tiếp nắm quả Thánh Tha trong tay, trong lòng Hàn Sâm đang vô cùng vui sướng, lại đột nhiên cảm giác được một uy áp vô cùng kinh khủng bao phủ tới.

Không, chuẩn xác mà nói, luồng uy áp kinh khủng kia bao phủ toàn bộ Tà Liên Tí Hộ Sở.

Chỉ thấy một người từ trên trời, giống như là thần minh hàng lâm trên quảng trường, rất nhiều Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết đều lộ ra vẻ kinh ngạc, mà ngay cả Tà Liên Nữ Đế cũng biến sắc.

- Có thể khiến Tà Liên Nữ Đế cũng phải biến sắc, chỉ sợ người tới không phải nhân vật đơn giản.

Hàn Sâm ngưng mắt quan sát tỉ mỉ thân ảnh kia, chỉ vừa quan sát đã thấy nao nao.

Thân ảnh như là thần mình này, Hàn Sâm cũng biết, đúng là kẻ đứng đầu thập đại Thần Tử, có đanh xưng là Đại Đế mạnh nhất hiện này, Vô Thần Đại Đế.

Chương 1298: Vô Thần Đại Đế

Vô Thần Đại Đế mặc áo bào đen, tóc đen dài tùy ý buộc sau lưng, thân thể hùng tráng mà thon dài, tràn đầy lực lượng, giống như thân thể kia chỉ cần nhẹ nhàng động một cái, cả không gian đều sẽ bị xé nứt.

- Vô Thần Đại Đế đích thân tới buổi tụ hội Thánh Thai Quả, là vinh hạnh của Tà Liên, xin mời ngồi.

Tà Liên Nữ Đế lạnh nhạt nói.

Nhưng vẻ mặt Vô Thần Đại Đế không chút thay đổi nói:

- Không cần, tôi chỉ tới vì Thánh Thai Quả, những Thánh Thai Quả này tôi muốn hết.

Vô Thần Đại Đế vừa nói ra lời này, khiến tất cả mọi người đều xôn xao.

Tà Liên Nữ Đế biết Vô Thần Đại Đế lai giả bất thiện, cũng chưa từng tức giận, chỉ lạnh nhạt nói:

- Vô Thần Đại Đế muốn Thánh Thai Quả, Tà Liên nguyện ý hai tay dâng lên. Nhưng tôi có quy củ của tôi, không cần biết ông là ai, ở chỗ này của tôi phải tuân thủ quy củ của tôi. Muốn Thánh Thai Quả cũng được, tôi mời ông ăn hai quả, còn muốn cầm tiếp, vậy thì đi gõ trống cổ, bảy tiếng bảy viên.

- Vô Thần tôi không biết quy củ là gì.

Vô Thần Đại Đế lạnh lùng nói một câu, sau đó trực tiếp đi tới bàn ngọc chứa đống Thánh Thai Quả kia.

Vẻ mặt Tà Liên Nữ Đế phát lạnh, ngón tay khẽ đẩy, chỉ thấy hồng liên đột nhiên tách ra giữa hư không, rõ ràng khoảng cách từ Vô Thần Đại Đế tới bàn ngọc chỉ có mấy trăm mét, lúc này chính giữa lại xuất hiện ao sen vạn dặm.

- Nếu như Vĩnh Dạ Nữ Đế còn ở đây, còn có tư cách ngăn cản tôi, cô còn kém xa lắm.

Vô Thần Đại Đế bước ra một bước, toàn bộ không gian giống như đều sụp xuống, ao sen vạn dặm cũng bị xé nứt.

Chỉ một bước đó, Vô Thần Đại Đế đã mang theo khí thế không thể địch nổi đi tới trước bàn ngọc dài.

Hàn Sâm vừa mới cầm được viên Thánh Thai Quả kia, Vô Thần Đại Đế đã đến bên cạnh hắn, lạnh lùng nhìn Hàn Sâm nói:

- Đưa Thánh Thai Quả đây.

Hàn Sâm chỉ lạnh nhạt cười, cũng không quan tâm tới Vô Thần Đại Đế, chẳng những không thả Thánh Thai Quả trong tay về, hơn nữa còn đưa tay cầm lấy sáu Thánh Thai Quả trên bàn ngọc.

Tất cả Dị Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết đều hít một ngụm khí lạnh.

Tuy đều là Đại Đế, nhưng năng lực của các Đại Đế cũng có cao có thấp, năng lực của Vô Thần Đại Đế ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở có thể nói là vô địch, gần như không có người nào có thể địch lại.

Những Đại Đế bình thường căn bản không dám tranh phong cùng Vô Thần Đại Đế, cường giả cấp Đại Đế bị Vô Thần Đại Đế chém giết cũng không phải ít.

Hàn Sâm là một nhân loại, cũng dám không để Vô Thần Đại Đế vào mắt, chẳng những không đặt Thánh Thai Quả lại, mà còn dám chọn thêm sáu quả, đây quả thực là tự tìm đường chết.

Trong mắt Di Tinh Đại Đế lóe lên một tia nóng rực, thầm nghĩ trong lòng:

- Rất tốt, với tính tình của Vô Thần Đại Đế, nhất định sẽ trực tiếp ra tay giết hắn, như vậy thì cũng giúp mình tránh được hậu hoạn.

Quả nhiên đúng như là Di Tinh Đại Đế nghĩ, Vô Thần Đại Đế không nói hai lời, chỉ liếc nhìn Hàn Sâm, lập tức không gian đã bị xé nứt, một lường lực lượng kinh khủng lập tức ập đến trước mặt Hàn Sâm.

Bành!

Một đóa hoa sen màu đỏ nở rộ trước mặt Hàn Sâm, giống như bị nổ tung, từng mảnh cánh hoa bay xuống.

Tà Liên Nữ Đế đã đến trước mặt Hàn Sâm, lạnh lùng nhìn Vô Thần Đại Đế rồi nói ra:

- Vô thần, ở đây không là Vô Thần Tí Hộ Sở, còn chưa tới phiên ông giương oai ở chỗ này.

Vô Thần đứng thẳng như núi, ánh mắt như đao nhìn về phía Tà Liên Nữ Đế, Tà Liên Nữ Đế cũng không nhượng bộ, rất nhiều hồng liên hiện ở trước người cô ta.

Chỉ thấy không gian không ngừng xé rách, Vô Thần Đại Đế chỉ đứng ở đó nhìn thoáng qua, hoa sen trước người Tà Liên Nữ Đế đã bị nghiền nát toàn bộ, giống như là bị xé nát.

Hàn Sâm xem mà chấn động, Vô Thần Đại Đế và Tà Liên Nữ Đế đều đứng im không nhúc nhích, lực lượng bộc phát ra đã vượt qua hắn, trừ phi hắn mở ra đạo khóa gen thứ mười, nếu không rất khó chính diện chiến đấu với nhân vật như vậy.

Cổ Thú đã bò tới bên người Tà Liên Nữ Đế, mặt đất ở một phía khác cũng vỡ ra, một biếc dây leo màu xanh từ dưới đất chui ra, bảo hộ ở bên kia Tà Liên Nữ Đế.

- Tà Liên, cô thực sự muốn đối địch với tôi?

Vô Thần Đại Đế lạnh lùng hỏi Tà Liên Nữ Đế.

- Là ông muốn đối địch với tôi.

Tà Liên Nữ Đế không chút nhượng bộ nói.

Vô Thần Đại Đế không nói thêm gì nữa, vung tay lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một lỗ đen, lực lượng toàn bộ thế giới giống như đều bị y hút vào lỗ đen.

Bốn chân cổ thú dùng sức, lún sâu xuống mặt đất, cố chống lại lực hút đáng sợ này, đồng thời trống trên lưng không ngừng vang lên từng tiếng nổ, tiếng trống vang lên ầm ầm.

Mỗi một tiếng trống vang lên, đều khiến đầu óc người nghe như bị kim châm, đầu đau đến mức muốn vỡ ra.

Dây leo ở một mặt khác lại cuốn tới trên người Vô Thần Đại Đế, mà dưới chân Tà Liên Nữ Đế dâng lên một tòa Cửu Phẩm Liên Thai, lực lượng bắn ra vô cùng kinh khủng, cùng chống lại Vô Thần Đại Đế.

Một đám Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết đều nhanh chóng lui lại, hai cường giả khủng bố va chạm, đã khiến cả quảng trường biến thành địa ngục, còn không lui lại, cho dù là Đại Đế cũng sẽ bị liện lụy.

- Vô Thần Đại Đế đúng là đủ phách lối!

Hàn Sâm cũng cầm theo bảy khỏa Thánh Thai Quả của mình lui về sau một tí, nhìn Vô Thần Đại Đế đứng đó lấy một địch ba mà vẫn không rơi vào thế hạ phong.

- Đại Đế có thể lấy được vị trí đầu tiên trong thập đại Thần Tử, đương nhiên có tư cách phách lối.

Không Linh Nữ Yêu có chút lo lắng nói:

- Không biết Tà Liên đại nhân có thể ngăn cản được y hay không?

Hàn Sâm nhìn trận chiến đấu kia không nói gì, không gian trên quảng trường đã bị vặn vẹo, nếu không phải hắn có Động Huyền Khí, chỉ sợ sẽ không nhìn được ở bên trong đang xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng cho dù có thể nhìn thấy tình huống chiến đấu của Vô Thần Đại Đế và Tà Liên Nữ Đế, trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng không tiện mở miệng nói chuyện.

Mặc dù hiện tại là thế lực ngang nhau, nhưng dù sao Tà Liên Nữ Đế cũng là ba người đánh một người, như thế mà vẫn không làm gì được Vô Thần Đại Đế, chỉ sợ trong thời gian dài, Tà Liên Nữ Đế cuối cùng sẽ không thể chống chọi.

Không Linh Nữ Yêu cực kỳ thông minh, nhìn sắc mặt Hàn Sâm, đã biết ngay tình huống của Tà Liên Nữ Đế không lạc quan, có chút nóng nảy quay sang hô lên với đám Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết đang vây xem đó:

- Các người đều ăn Thánh Thai Quả, nhận được chỗ tốt của Tà Liên đại nhân, chẳng lẽ không nên đi lên trợ giúp đại nhân ngăn địch sao?

Những Đại Đế đó và sinh vật siêu cấp thần huyết lại giống như không nghe được lời nói của Không Linh Nữ Yêu, có mấy kẻ còn lặng yên rời đi.

Không có kẻ nào nguyện ý vì mấy Thánh Thai Quả mà đắc tội với Vô Thần Đại Đế, mặc dù đều là cường giả cấp Đại Đế, nhưng chúng đều rất kiêng kị Vô Thần Đại Đế.

- Xem ra tám chín phần là Tà Liên Nữ Đế sẽ không ngăn được Vô Thần Đại Đế, phải nghĩ biện pháp giúp một tay mới được.

Hàn Sâm thầm tính toán.

Mặc dù hắn vẫn cảnh giác Tà Liên Nữ Đế, nhưng lại càng không vừa mắt Vô Thần Đại Đế, vừa rồi Vô Thần Đại Đế còn muốn ra tay với hắn, khiến Hàn Sâm càng thêm khó chịu.

Huống chi Hàn Sâm còn trông cậy vào Tà Liên Nữ Đế nói cho hắn biết trên thân thể hắn có vấn đề gì, hơn nữa vừa rồi coi như Tà Liên Nữ Đế cũng vì hắn mà ra tay, hắn cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Suy nghĩ một lát, thân hình Hàn Sâm khẽ động, trực tiếp nhảy vào bên trong chiến trường giết tới.

- Hừ, không biết tự lượng sức mình!

Di Tinh Đại Đế nhìn thấy Hàn Sâm dám xông vào chiến trường, nhịn không được hừ lạnh một tiếng.

Chương 1299: Chiến Vô Thần

Hàn Sâm nhảy vào trong chiến trường, lập tức cảm thấy có chút không đúng.

Quảng trường vốn đã rất rộng lớn, lúc này lại bị vặn vẹo trở nên lớn hơn, sau khi tiến vào bên trong, gần như nhìn không thấy bờ, rộng lớn đến mức khủng bố.

- Chiến đấu khiến cả không gian đều bị bóp méo, khó trách đứng ngoài quảng trường không cảm giác được sóng lực lượng, thật sự là lợi hại.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Vô Thần Đại Đế, nhưng hắn không phóng tới Vô Thần Đại Đế, ngược lại nhích tới gần Tà Liên Nữ Đế.

Vô Thần Đại Đế đúng là rất lợi hại, hiện tại Hàn Sâm chưa mở ra mười đạo khóa gen, trừ phi biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh sau đó lại hợp thể với tiểu thiên sứ, có lẽ có thể miễn cưỡng đấu một trận với Vô Thần Đại Đế, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của y.

Cho nên Hàn Sâm cũng không tính xông đi lên chống đối với Vô Thần, sau khi nhảy tới đầu trống cổ kia, hắn hô lớn với Tà Liên nữ đế:

- Mỹ nữ, tôi tới giúp chị một tay.

Tà Liên Nữ Đế có chút buồn bực, cậu đến giúp đỡ thì giúp đi, trốn ở sau cổ thú làm gì? Đến xem chiến đấu sao?

Sau khi Hàn Sâm đứng ngay ngắn sau lưng cổ thú, vẫy tay triệu hoán Kỵ Sĩ Phản Nghịch ra.

Kỵ sĩ phản nghịch vừa ra tới, vầng sáng phản nghịch lập tức tràn ra, trên người Tà Liên Nữ Đế, trống cổ và lục đằng đều được bao phủ một vầng sáng lôi điện màu xanh nhạt.

Lập tức khiến thực lực của bọn họ tăng lên mấy phần, trong lòng Tà Liên Nữ Đế thoáng mừng.

Hàn Sâm không để cho Kỵ Sĩ Phản Nghịch đi ra ngoài, chỉ trốn ở sau lưng cổ thú gia trì quầng sáng, nhưng khiến Hàn Sâm hơi kinh ngạc là vầng sáng phản nghịch lại không thể khiến Vô Thần Đại Đế suy yếu, trên người Vô Thần Đại Đế không có một chút ánh sáng nào.

- Đệ nhất Thần Tử quả nhiên không kém, vầng sáng phản nghịch vậy mà không có hiệu quả với y.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Tuy hiệu quả không giống tưởng tượng của Hàn Sâm, nhưng có thể tăng cường thực lực của đám Tà Liên Nữ Đế, nên cũng khiến tình huống của phe Tà Liên Nữ Đế tốt lên rất nhiều.

Lúc này Hàn Sâm đứng ở gần để xem cuộc chiến, mới biết được cổ thú và lục đằng cũng chỉ phụ một tay, chân chính đối đầu với Vô Thần Đại Đế vẫn

là Tà Liên Nữ Đế.

Nếu không có Tà Liên Nữ Đế, chỉ sợ cổ thú và lục đằng đã sớm bị chém giết.

Thân ở trong đó, Hàn Sâm mới cảm nhận được sự khủng bố của Vô Thần Đại Đế, bình thường cường giả mở ra mười đạo khóa gen, chỉ sợ đều khó trực tiếp đối đầu với Vô Thần Đại Đế.

Lực lượng của Vô Thần Đại Đế vô hình vô ảnh lại cứng rắn, nhất cử nhất động của y, cho dù là một ánh mắt đều có thể bộc phát ra lực lượng vô cùng lớn.

Sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường bị y nhìn một cái, chỉ sợ sẽ trực tiếp bị xé thành mảnh vỡ, một chút lực hoàn thủ cũng không có.

Cũng không biết Vô Thần Đại Đế tu luyện lực lượng hệ gì mà lại khủng bố như vậy.

Từ đây cũng có thể thấy được Tà Liên Nữ Đế cũng là nhân vật phi phàm, đài sen dưới chân xoay tròn, vô số hồng liên không ngừng sinh sôi ở bốn phía, dù lực lượng của Vô Thần Đại Đế mạnh thế nào, cũng chỉ có thể xé nát hồng liên, tạm thời còn không đả thương được Tà Liên Nữ Đế và cổ thú, lục đằng.

Mà hồng liên sinh sôi không ngừng, sau khi bị hủy sẽ lập tức sinh ra hồng liên mới, cho nên Vô Thần Đại Đế cũng không thể chạm tới Tà Liên Nữ Đế.

Cổ thú và lục đằng cũng trốn ở bên trong hồng liên để công kích Vô Thần Đại Đế, nhưng cũng không có hiệu quả gì, tiếng trống của cổ thú không dao động được Vô Thần Đại Đế nửa phần, sau khi lục đằng nở hoa, phấn hoa phun ra, cũng không tới gần được Vô Thần Đại Đế.

Nhiều đóa hồng liên cứ sinh rồi diệt, không gian bị bóp méo, trong không gian vặn vẹo đó không ngừng bị Vô Thần Đại Đế xé nát, Hàn Sâm xem mà âm thầm tán thưởng:

- Đây mới thực sự là Đại Đế cấp cao nhất, nếu như mình mở ra mười đạo khóa gen, không biết có thể hơn Vô Thần Đại Đế hay không.

Khi hắn đang suy tư, đột nhiên nhìn thấy Vô Thần Đại Đế đưa tay vỗ một chưởng lên đỉnh đầu, hơn nữa lực lượng vô cùng mạnh.

- Kỳ quái, tên kia muốn tự tử đấy à? Tại sao lại tự mình đánh mình?

Hàn Sâm trốn ở sau lưng cổ thú thấy một màn như vậy, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Thế nhưng Tà Liên Nữ Đế nhìn thấy cảnh này lại biến sắc, rất nhiều Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết xem cuộc chiến đều theo bản năng lui về sau.

Chỉ thấy một tay Vô Thần Đại Đế vỗ vào đỉnh đầu của mình, đưa tay chộp một cái, vậy mà từ đỉnh đầu rút ra một thanh đao đen kịt, giống như thân thể của y là vỏ đao vậy.

Đao kia chậm rãi bị rút ra, trên đó nhìn không thấy một tia sáng, tất cả ánh sáng chạm tới chuôi đao kia, giống như đều bị hấp thu như vậy, ngay cả ánh mắt cũng không ngoại lệ, khiến người khác căn bản không thấy rõ chuôi đao kia có hình dáng dài ngắn thế nào, chỉ biết đó là một thanh đao cực đen.

Khi Hắc Đao bị rút ra, khí tức trên người Vô Thần Đại Đế cũng càng ngày càng mạnh.

Nếu như vừa rồi là biển cả bình tĩnh, như vậy hiện tại chính là biển cả trong cơn bão tố đang gào thét, hơi thở cuồng bạo cường đại kia, khiến người ta khó có thể tưởng tượng.

Hàn Sâm lập tức biết mình đã biến khéo thành vụng, lúc đầu Vô Thần Đại Đế còn chưa muốn ra tay toàn lực, nhưng hắn gia nhập lại làm cho Vô Thần Đại Đế ra tay toàn lực, bạo phát ra chiến lực mạnh mẽ nhất.

Trong tích tắc khi đao bị rút ra, Vô Thần Đại Đế thuận thế trực tiếp trảm xuống, mục tiêu của hắn không phải Tà Liên Nữ Đế, mà là cổ thú đứng bên phải Tà Liên Nữ Đế.

Nói chính xác hơn, thì là chém về phía Hàn Sâm đứng sau lưng trống cổ.

Hàn Sâm thấy Vô Thần Đại Đế chém xuống một kiếm, tuy không có lực lượng từ bên trong lao tới, nhưng trong lòng hắn vẫn xuất hiện một dự cảm bất an.

Hàn Sâm nhanh chóng nghiêng người rời khỏi sau lưng trống cổ, hình như có một luồng lực lượng kinh khủng không thể cảm giác được chém tới bên cạnh của hắn, áo giáp trên vai Hàn Sâm vô thanh vô tức bị chém xuống một vết.

Chỉ thấy rất nhiều hồng liên trực tiếp bị chém thành hai khúc, cả thân thể trống cổ cực lớn kia đều trực tiếp bị chém giết, nếu như vừa rồi Hàn Sâm không rời khỏi đó, chỉ sợ hắn cũng sẽ trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Mặc dù tới hiện tại, Hàn Sâm vẫn không cảm giác được luồng lực lượng kia tồn tại.

- Lực lượng này thật là đáng sợ, một kích đã chém giết được sinh vật siêu cấp thần huyết đã mở ra mười đạo khóa gen.

Trong lòng Hàn Sâm chấn động, biết hiện tại chính là lúc phải liều mạng.

- Đi.

Tà Liên Nữ Đế lại đột nhiên đi đến trước người của Hàn Sâm, đưa tay kéo Hàn Sâm lên đài sen, không đợi Vô Thần Đại Đế chém xuống đao thứ hai, đài sen đã bóp méo không gian, trực tiếp phá không bỏ chạy, trong chốc lát đã rời khỏi Tà Liên Tí Hộ Sở.

Chờ đến khi ánh mắt Hàn Sâm nhìn thấy lại, chỉ thấy bọn họ đã đi tới một khu rừng không biết tên, có lẽ đã cách xa Tà Liên Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm vội vàng lo lắng hỏi:

- Chị rời khỏi Tà Liên Tí Hộ Sở như vậy không sao chứ? Vô Thần Đại Đế sẽ không cướp lấy Linh Hồn Chi Thạch của chị chứ?

Tà Liên Nữ Đế lại là mỉm cười:

- Tí Hộ Sở đó không phải là nơi tôi để Linh Hồn Chi Thạch, chỉ là Tí Hộ Sở của mẹ tôi thôi.

Lúc này Hàn Sâm mới thở dài một hơi, hắn cũng không muốn bởi vì chính mình mà liên lụy tới Tà Liên Nữ Đế bị Vô Thần Đại Đế chiếm lấy Linh Hồn Chi Thạch.

- Vốn là muốn muốn giúp chị một chút, không ngờ ngược lại gây phiền hà thêm.

Hàn Sâm áy náy nói.

Tà Liên Nữ Đế chỉ cười nói:

- Cậu có giúp tôi hay không, Vô Thần Đại Đế đã muốn đoạt lấy Thánh Thai Quả, thì sẽ không dễ dàng thối lui, trừ phi tôi thỏa hiệp, còn không thì chuyện y sử dụng Vô Thần Đao chỉ là chuyện sớm hay muộn.

- Đáng tiếc những Thánh Thai Quả đó.

Hàn Sâm thở dài nói.

- Cũng không có gì đáng tiếc, mỗi người chỉ ăn được chín Thánh Thai Quả, có ăn nhiều hơn nữa cũng sẽ vô dụng chỗ, cậu đã ăn hai quả, còn mang theo bảy viên, cũng không thể ăn nữa rồi.

Tà Liên Nữ Đế nói ra.

Hàn Sâm vỗ vỗ Tiểu Ngân Ngân đang nằm trên bả vai rồi nói:

- Tự chính mình ăn không hết, còn có thể cho chúng nó ăn nha, dù sao cũng hơn là cho tên Vô Thần Đại Đế kia.

Hai người đang nói chuyện, lại đột nhiên nhìn thấy không gian phía trước cách đó không xa vỡ ra, vẻ mặt Vô Thần Đại Đế không thay đổi từ vết nứt không gian bên trong đi ra.

Chương 1300: Tuyệt Mệnh Tửu

- Vô Thần Đại Đế!

Không Linh Nữ Yêu đứng trên bờ vai Hàn Sâm kinh hô một tiếng.

Hàn Sâm và Tà Liên Đại Đế đồng thời biến sắc, không ngờ Vô Thần Đại Đế lại không chịu buông tha bọn hắn, phá không truy giết tới đây.

- Vô Thần, ông thật sự muốn không chết không ngừng sao?

Tà Liên Nữ Đế lạnh lùng nói.

- Để Thánh Thai Quả lại.

Vô Thần Đại Đế không để ý đến Tà Liên Nữ Đế, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

- Để CMM.

Hàn Sâm rút Thái A Kiếm ra, ngưng tụ sức mạnh chém một kiếm tới Vô Thần Đại Đế.

Vô Thần Đại Đế hừ lạnh một tiếng, Vô Thần Đao cũng giơ lên chém xuống Hàn Sâm.

PHỐC!

Máu tươi không ngừng bắn ra, trên vai Hàn Sâm bị chém ra một vết thương, thịt trên vai cũng bị lột đi một khối, nếu như không phải hắn tránh nhanh, chỉ sợ cả cánh tay đều bị chém xuống.

Thái A Kiếm của Hàn Sâm cũng vượt qua Hắc Đao, trực tiếp chém lên lồng ngực Vô Thần Đại Đế, chỉ là trên ngực Vô Thần Đại Đế lại tự động sinh ra một luồng lực lượng vô hình, cản lại Thái A Kiếm, cứ thế đánh bay Thái A Kiếm và cả Hàn Sâm ra ngoài.

Gần như trong một chớp mắt, miệng vết thương trên vai Hàn Sâm ngay lập tức khép lại, căn bản không cần bất luận trị liệu nào.

Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm đã mở ra chín đạo khóa gen, cường độ thân thể tăng lên trên phạm vi lớn, năng lực hồi phục cũng tăng cường rất nhiều, nếu không cũng sẽ không thể nhanh chóng tự động khép lại như thế.

Nhưng trải qua một kích này, Hàn Sâm đã biết mình không phải đối thủ của Vô Thần Đại Đế, cho dù biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh rồi hợp thể với tiểu thiên sứ, cùng lắm cũng chỉ có thể giữ vững không bị bại.

Thế nhưng thời gian biến thân của Hàn Sâm có hạn, không có khả năng một mực kéo dài, muốn giành được thắng lợi cũng không có cơ hội.

Ánh mắt của Vô Thần Đại Đế hiện lên một vòng dị sắc, không biết đang kinh ngạc vì kiếm của Hà Sâm lại có thể vượt qua đao của y, hay là kinh ngạc vì Thái A Kiếm vậy mà không bị lực lượng của y chặt đứt.

Nhưng một giây sau, Vô Thần Đại Đế lại vung đao chém xuống Hàn Sâm, chỉ là một đao này vừa nhanh vừa ác hơn, đáng sợ nhất là lực lượng của đao căn bản không có cách nào cảm giác được, cho dù là đệ bát linh thức cũng không cảm giác được lực lượng kia tồn tại.

- Đi!

Tà Liên Nữ Đế lại lôi Hàn Sâm trở lại, đài sen lại vặn vẹo một hồi, một lần nữa phá vỡ không gian mà đi.

Chỉ là lúc này Vô Thần Đại Đế đuổi theo càng nhanh, hơn nữa y giống như đã dánh dấu vào hai người Hàn Sâm vậy, dù Tà Liên Nữ Đế phá không đi phương nào, y đều có thể đuổi theo.

Hàn Sâm biết trừ phi mình mở ra đạo khóa gen thứ mười, nếu không khó có thể chính diện chống lại Vô Thần Đại Đế, hơn nữa lực lượng của Vô Thần Đại Đế quá bá đạo, gần như không có cách nào ngăn cản.

Hàn Sâm còn dựa vào Động Huyền Kinh gần như có thể nhìn xem lực lượng thiên cơ, mới có thể bắt được một tia nguy cơ khi lực lượng kia tới

gần người.

Nếu như chính diện chiến đấu, chỉ sợ rất khó liên tục né tránh lực lượng kinh khủng kia.

Chỉ là cứ trốn tránh như vậy cũng không phải biện pháp, dù Tà Liên Nữ Đế liên tục phá không di chuyển, cũng khó có thể vứt bỏ Vô Thần Đại Đế, chỉ cần vừa dừng lại thời gian dài một chút, Vô Thần Đại Đế liền phá không đuổi tới.

- Mỹ nữ, chúng ta truyền tống về Tà Liên Tí Hộ Sở nhìn một cái.

Hàn Sâm đột nhiên nói với Tà Liên Nữ Đế.

Tà Liên Nữ Đế kinh ngạc nói:

- Truyền tống về làm gì? Ở đó tuy có rất nhiều Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết, nhưng chỉ sợ không có người nào dám mạo hiểm đắc tội với Vô Thần Đại Đế giúp chúng ta.

- Không cần bọn chúng trợ giúp, nếu như bọn chúng vẫn chưa đi, có lẽ tôi có biện pháp có thể ngăn cản được Vô Thần Đại Đế.

Hàn Sâm nói ra.

- Biện pháp gì?

Tà Liên Nữ Đế hỏi.

- Hiện tại không tiện giải thích, trước tiên trở về rồi hãy nói.

Hàn Sâm định lợi dụng đồng tước triệu hoán tế đàn, còn tế phẩm nha, ở trên đảo còn nhiều Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết như vậy, dù sao Hàn Sâm đã chuẩn bị đánh xuống toàn bộ Tí Hộ Sở ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở đấy, những người kia trong tương lai đều là địch nhân của hắn, Hàn Sâm đương nhiên sẽ không thương hại bọn họ.

Tà Liên Nữ Đế khẽ gật đầu, lại liên tục di động mấy lần, mới mang theo Hàn Sâm di động về tới Tà Liên Tí Hộ Sở, vị trí vẫn là ở trên quảng trường.

Hàn Sâm khẽ quét qua, chỉ thấy còn rất nhiều Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết ở chỗ này chưa đi, hơn nữa bàn ngọc dài và Thánh Thai Quả ở trên đó đều vẫn còn, một quả cũng không ít.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp thu Thánh Thai Quả vào Tuyệt Tình Bình, đồ tốt như vậy không nên lãng phí, lát nữa nếu tế phẩm không đủ, nói không chừng còn có thể cầm những thánh thai quả này làm tế phẩm.

- Buông Thánh Thai Quả ra.

Di Tinh Đại Đế đột nhiên gầm lêm với Hàn Sâm rồi đánh ra một đạo tinh quang, tinh quang kia hóa thành một ngôi sao trấn áp xuống Hàn Sâm.

Hàn Sâm cả kinh, hiện tại hắn còn chưa có đánh bại lực lượng tinh cầu, thêm một ngôi sao lớn trấn áp xuống thì không thể địch lại được.

Hàn Sâm lách mình né tránh ngôi sao kia, đồng thời quát lạnh với Di Tinh Đại Đế nói:

- Tao lấy Thánh Thai Quả thì mắc mớ gì tới mày? Mày sợ Vô Thần Đại Đế không dám lấy, chẳng lẽ còn không cho phép tao lấy?

Di Tinh Đại Đế lại là không nói gì, chỉ cười lạnh nhìn xem Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức cả kinh, chỉ thấy Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết trên quảng trường đều đang vây quanh bọn hắn.

- Tà Liên, chúng tôi cũng là bị bức bách, Vô Thần Đại Đế nói muốn chúng tôi trông coi Thánh Thai Quả, nếu thiếu một quả, sẽ đuổi tận giết tuyệt chúng tôi, Vô Thần Đại Đế nói ra được thì nhất định làm được, chúng tôi cũng không có cách nào. Các người vẫn nên buông Thánh Thai Quả ra mau mau đào tẩu đi, nếu không chúng tôi cũng chỉ đành xin lỗi thôi. . .

Một Đại Đế nói với Tà Liên Nữ Đế.

- Hay cho một đám ỷ mạnh hiếp yếu, thiệt thòi cho đám bọn mày còn có mặt mũi mang danh Đại Đế.

Hàn Sâm lại không ngừng lại, vừa nói vừa thu Thánh Thai Quả vào trong Tuyệt Tình Bình, trong nháy mắt đã thu hết sạch.

- Tất cả đều là bởi vì tên nhân loại vô sỉ này, giết hắn đi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Di Tinh Đại Đế giựt giây nói.

Đám Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết nhìn nhau, đều cảm giác Di Tinh Đại Đế nói có lý, trên người đều dâng lên lực lượng kinh khủng, vây quanh Hàn Sâm.

Tà Liên Nữ Đế khẽ nhíu mày, đang muốn nói điều gì, lại thấy trên bầu trời đã nứt ra một cái khe, thân ảnh Vô Thần Đại Đế từ đó đi ra, vậy mà lại đuổi theo.

- Chúng ta đi tới dạ quang thạch.

Hàn Sâm hô lớn với Tà Liên Nữ Đế.

Tuy Tà Liên Nữ Đế không biết Hàn Sâm muốn làm gì, nhưng thấy hắn có vẻ như đã tính trước, đài sen hơi động một chút, mang theo Hàn Sâm tới trước dạ quang thạch.

- Tới nơi này làm gì? Cậu có tính toán gì không?

Tà Liên Nữ Đế nhìn xem Hàn Sâm hỏi.

- Uống một chén rượu.

Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Hàn Sâm đã lấy ra đồng tước, còn lấy trong Tuyệt Tình Bình ra một chai rượu ngon, trực tiếp rót vào đồng tước.

- Đều tới lúc này rồi, cậu còn có tâm tình uống rượu?

Tà Liên Nữ Đế nhìn thoáng qua bốn phía trên trời dưới đất khắp nơi đều là Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết, Vô Thần Đại Đế cũng đang đi tới,

Hàn Sâm lại bình tĩnh như vậy, cô cũng có chút có chút thưởng thức sự can đảm của hắn.

- Sắp chết đến nơi rồi, đúng là phải uống một ly rượu chặt đầu, hiện tại không uống về sau sẽ không có cơ hội.

Di Tinh Đại Đế lạnh giọng nói ra.

Hàn Sâm nhìn lướt qua đám Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên người Vô Thần Đại Đế đang đạp không mà đến, giơ lên đồng tước làm một động tác mời rượu, bình tĩnh nói:

- Hiện tại đi, có lẽ có thể giữ được một cái mạng, nếu không một chén này, chính là tuyệt mệnh rượu mà tao mời bọn mày.

Nói xong, Hàn Sâm đã ngửa đầu uống sạch huyết tửu bên trong đồng tước.

- Sắp chết đến nơi còn dám nói bậy. . .

Di Tinh Đại Đế còn chưa nói hết, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Toàn bộ Tà Liên Tí Hộ Sở, trong nháy mắt chìm vào hắc ám, mặc dù là cường giả cấp Đại Đế, hai mắt cũng không nhìn thấy bất kỳ vật gì.

Chương 1301: Bán Thần Hàng Lâm

Tất cả mọi nơi đều là một vùng tăm tối, giống như là rơi vào trong vực sâu.

Chỉ có bên trong đồng tước trong tay Hàn Sâm thiêu đốt lên một ngọn huyết diễm, chỉ dẫn cho Hàn Sâm đi về phía trước.

Hàn Sâm mang theo Tà Liên Đại Đế đi về phía trước ở trong bóng đêm, không bao lâu đã thấy ở phía trước xuất hiện một đoàn ánh sáng.

Hàn Sâm đã sớm có kinh nghiệm, mang theo Tà Liên Nữ Đế cùng đi về phía ánh sáng kia, sau khi đi tới, liền thấy một tòa tế đàn thần bí đứng vững ở trong đêm tối, tượng thần trên tế đàn lại là một nữ thần phát ra ánh sáng thần thánh.

- Tượng thần này như thế nào giống mẹ mình như vậy. . .

Tà Liên Nữ Đế kinh ngạc nhìn tượng nữ thần kia.

Không có đồng tước chỉ dẫn, những Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết bị vây ở trong bóng tối đó, lúc này lại đã kinh hãi gần chết, mặc kệ là bọn họ đi như thế nào, đều không tìm thấy lối ra ở trong vùng vực sâu tăm tối này, mà ngay cả không gian dịch chuyển cũng khó có thể rời khỏi nơi đây.

Vô Thần Đại Đế khẽ nhíu mày, Vô Thần Đao trong tay chém vào trong bóng tối, nhưng lại có chút hoảng sợ phát hiện ra, lực lượng của Vô Thần Đao chém vào trong bóng tối, lại không thể chém ra vết rách không gian, chém vào trong bóng tối liền không còn bóng dáng.

Trên tế đàn, đồng tước bay về phía tượng nữ thần, rơi lên trên đỉnh đầu tượng nữ thần, ngọn lửa màu đỏ ngòm từ trong đồng tước chảy ra, lập tức đốt lên toàn bộ tượng nữ thần.

Tượng nữ thần lập tức sống lại ở trong ngọn lửa, dần dần sống lại, nhưng mà lúc này tượng nữ thần cũng không đi xuống giống như tượng thần của Huyết Hà Chi Chủ trên tế đàn thần như lúc trước, chỉ là bàn tay nâng lên một cái, sau đó liền thấy từ bốn phương tám hướng bên trong bóng tối, có vô số sinh cơ dâng tới chỗ tượng thần, trực tiếp nhập vào bên trong thân thể tượng đá.

Lần trước lúc Hàn Sâm dẫn phát tế đàn của Huyết Hà Chi Chủ, xung quanh không có tế phẩm, tế đàn liền cắn trả người mở ra tế đàn là Hàn Sâm.

Nhưng mà lúc này lại khác nhau, khắp nơi xung quanh đều là Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, đương nhiên sẽ không xuất hiện tình huống cắn trả.

Trong bóng tối, rất nhiều Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đều kinh hãi kêu lên, bọn họ phát hiện ra sinh cơ ở trên người mình đang xói mòn, mặc dù tốc độ xói mòn cũng không tính là quá nhanh, nhưng lại không có cách nào ngăn cản.

Mặc dù tốc độ xói mòn cũng không nhanh, nhưng mà bọn họ không tìm thấy lối ra trong bóng tối, nếu cứ một mực xói mòn như vậy, sớm muộn gì sinh mệnh lực cũng hoàn toàn biến mất.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

- Tà Liên Nữ Đế, đến cùng là cô đang làm gì?

- nhân loại, chúng ta có chuyện gì thì có thể từ từ nói, cần gì phải làm như thế?

- Có chuyện gì đều có thể thương lượng, cần gì tuyệt tình như vậy, về sau còn có ngày gặp nhau. . .

Một đám Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, nghĩ hết biện pháp đều không thể đi ra khỏi bóng tối, cũng không thể ngăn cản sinh cơ trên người xói mòn, trong lòng đều hoảng hốt, không khỏi bắt đầu cầu tình với Tà Liên cùng Hàn Sâm.

Sắc mặt của Vô Thần Đại Đế âm trầm, thỉnh thoảng dò xét xung quanh, muốn tìm ra vị trí của Hàn Sâm cùng Tà Liên Nữ Đế.

Thế nhưng mà bóng tối này ngay cả y cũng khó có thể phá vỡ, căn bản không tìm thấy hành tung của bọn Hàn Sâm, lực lượng trên người Vô Thần Đại Đế bắt đầu khởi động, vậy mà ngăn cản sinh cơ thoát ra ngoài.

- Hừ, tao muốn nhìn xem, đến cùng bọn mày chơi trò gì.

Vô Thần Đại Đế không hề sợ hãi, tự nhận đã vô địch ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cũng không chính thức dao động.

Đáng tiếc là y chưa từng gặp qua Bán Thần hàng lâm, cũng không biết điều này có ý nghĩa gì, nếu không cũng sẽ không bình tĩnh như vậy nữa.

Người ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở thực sự được gặp Bán Thần phủ xuống cực ít, Sát Na Nữ Đế năm đó cũng là Đại Đế đã sắp tấn chức Bán Thần, cũng không biết chuyện Bán Thần hàng lâm này, đám Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết bị nhốt hiển nhiên cũng không có được kiến thức như vậy.

Tà Liên Nữ Đế cũng chưa từng thấy qua, nhìn tượng thần đang hấp thu lượng lớn sinh cơ, đang dần dần sống lại kia, vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Đây rốt cuộc là gì?

Hàn Sâm nhìn tượng thần ở trên tế đàn cũng âm thầm kinh hãi, trước đó hắn triệu hồi ra Huyết Hà Chi Chủ, bởi vì không có tế phẩm, tượng thần giống như là sống lại, nhưng lực lượng cũng hết sức có hạn.

Thế nhưng mà tượng thần này lại khác, hấp thu lượng lớn sinh cơ của tế phẩm, khí tức bên trên tượng thần càng ngày càng mạnh, giống như đang có một luồng lực lượng vô cùng mạnh mẽ đang buông xuống tượng thần, tượng thần này mạnh mẽ vượt xa Huyết Hà Chi Chủ.

- Đây là tế đàn triệu hoán Bán Thần phủ xuống, bởi vì là ở trước dạ quang thạch triệu hoán Bán Thần, được triệu hoán tới rất có thể sẽ là chủ nhân của dạ quang thạch, Vĩnh Dạ Nữ Đế.

Hàn Sâm đáp.

Tà Liên Nữ Đế nghe xong vừa mừng vừa sợ:

- Thật sự có thể triệu hoán mẹ tôi từ trên không gian thứ tư Tí Hộ Sở xuống?

- Trước kia tôi cũng không dám khẳng định, nhưng mà hiện tại nhìn lại, có vẻ thật sự sắp phủ xuống rồi.

Hàn Sâm nhìn tượng thần cơ hồ đã hóa thành thân thể nói ra.

- Nếu là như vậy, vậy thì thật sự quá tốt.

Tà Liên Nữ Đế vui mừng quá đỗi, ánh mắt lom lom nhìn tới tượng thần.

Tượng đá hấp thu vô số sinh cơ, đã sắp hoàn toàn hóa thành thân thể máu thịt, càng xem càng giống như là Vĩnh Dạ Nữ Đế, vô cùng thánh khiết giống như là nữ thần chúa tể vạn vật.

Đột nhiên, chỉ thấy trên trán tượng thần đã hoàn toàn hóa thành thân thể máu thịt xuất hiện một ấn ký thần bí, ấn ký kia càng ngày càng sáng, cơ hồ đã hóa thành một vầng mặt trời, chiếu sáng toàn bộ bóng tối.

Trước mắt Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết rơi vào trong bóng tối lập tức khôi phục lại ánh sáng, đều thấy được tế đàn cùng bọn Hàn Sâm, Tà Liên Nữ Đế ở trước tế đàn.

Chỉ là đại bộ phận sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đại Đế đều đã bị hút đi hơn phân nửa sinh cơ, lúc này có chút suy yếu.

Vô Thần Đại Đế lại vẫn mạnh mẽ như cũ, cũng không bị xói mòn quá nhiều sinh cơ, liếc nhìn tế đàn, ánh mắt hiện lên sát cơ bén nhọn, Vô Thần Đao trong tay trực tiếp chém tới chỗ Hàn Sâm.

Lực lượng kinh khủng cơ hồ là đồng thời với Vô Thần Đao chém ra, liền buông xuống người Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa muốn tránh, lại thấy trước mặt mình xuất hiện một màn màu đen, Vô Thần Đại Đế chém ra lực lượng, không một tiếng động bị hút vào bên trong tấm màn màu đen, không nổi lên một chút gợn sóng nào.

Đồng tử của Vô Thần Đại Đế mạnh mẽ co rút lại, tựa hồ có chút không thể tin được vậy mà lực lượng của mình sẽ bị tan rã như vậy.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, đã thấy tượng thần ở bên trên tế đàn kia đã mở mắt, đang nhìn về phía hắn và Tà Liên Nữ Đế.

Tà Liên Nữ Đế nhìn thấy tượng thần kia mở to mắt, ánh mắt kia giống hệt như của mẹ mình, lập tức cũng không nhịn được nữa, bay tới chỗ tượng thần biến thành Nữ Thần kia, đồng thời kêu lên:

- Mẹ, Tà Liên rất nhớ người.

Vĩnh Dạ Nữ Đế thò tay ôm lấy Tà Liên Nữ Đế, yêu thương vuốt ve tóc của cô:

- Tà Liên, không thể thể ngờ con lại có thể kêu gọi ta hàng lâm xuống không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thật sự là khó khăn cho con.

- Không phải là con triệu hoán mẹ hàng lâm, là Hàn Sâm triệu hoán mẹ.

Tà Liên Nữ Đế vội vàng nói lại mọi chuyện một lần.

- Cũng dám bất kính với con gái của ta, bọn mày thật to gan.

Vĩnh Dạ Nữ Đế lập tức tức giận, đôi mắt đẹp mang theo sát khí vô biên nhìn tới đám Đại Đế đó cùng sinh vật siêu cấp thần huyết ở sau lưng.

Một đám Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết lập tức sợ hãi, sắc mặt đều hết sức khó coi, nguyên một đám quay người định chạy, căn bản liền ý nghĩ giải thích hoặc chiến đấu đều khó mà sinh ra nổi.

Trước khi Vĩnh Dạ Nữ Đế tấn chức Bán Thần, có lẽ đã là tồn tại vô địch ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, huống chi hiện tại đã tấn chức Bán Thần, không ai ngờ được Vĩnh Dạ Nữ Đế lại có thể hàng lâm.

Nếu như biết được, đánh chết bọn họ cũng không dám có nửa điểm bất kính đối với Tà Liên Nữ Đế.

Chương 1302: Lễ Vật Trân Quý Hơn

Đáng tiếc là hiện tại bọn họ muốn trốn cũng đã chậm, đôi tay trắng nõn của Vĩnh Dạ Nữ Đế vung lên, lập tức một vùng tăm tối hướng về những Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đó cắn nuốt lao đi.

Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết mắt thấy mình sắp bị bóng tối cắn nuốt liền kinh hãi gần chết, vội vàng bộc phát ra lực lượng, ý đồ đánh tan

bóng tối kia, nhưng mà lực lượng có thể nói là đỉnh cấp ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đánh vào trong bóng tối kia, lại không một tiếng động bị cắn nuốt mất, ngay cả một đám bọt nước đều không thể hiện lên.

Trong chớp mắt, trong sự hoảng sợ của những Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đó, ở bên trong tiếng gầm gừ phẫn nộ, toàn bộ đều bị cắn nuốt ở bên trong bóng tối.

- Giả thần giả quỷ!

Vô Thần Đại Đế quát lạnh một tiếng, thân thể trực tiếp xé rách không gian, nắm Vô Thần Đao chém tới Vĩnh Dạ Nữ Đế.

Y không tin Bán Thần thật sự có thể hàng lâm xuống không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cho rằng phủ xuống có khả năng chỉ là một cái phân thân của Vĩnh Dạ Nữ Đế, đồng thời cũng vô cùng tin tưởng đối với lực lượng của mình, muốn chém giết Vĩnh Dạ Nữ Đế.

Mắt thấy Vô Thần Đại Đế đã chém tới trước mặt Vĩnh Dạ Nữ Đế, Vĩnh Dạ Nữ Đế lại chỉ thuận tay vung lên, lập tức bóng tối đã cắn nuốt Vô Thần Đại Đế, lập tức không còn một tiếng động.

Sau đó tay ngọc của Vĩnh Dạ Nữ Đế lại nhẹ nhàng vẫy, giống như là lau bảng đen, toàn bộ xóa đi bóng tối kia.

Hàn Sâm kinh hãi phát hiện, sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đại Đế đều theo bóng tối kia biến mất không thấy đâu nữa.

- Những Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đó đâu?

Hàn Sâm nhịn không được hỏi một câu.

- Đã triệt để bị gạt bỏ.

Vĩnh Dạ Nữ Đế lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm trong lòng cả kinh:

- Những Đại Đế đó còn có thể phục sinh lại không?

- Không thể, bọn họ đã không có cơ hội như vậy nữa.

Vĩnh Dạ Nữ Đế thuận miệng nói ra, giống như là đang nói một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Vừa nói xong, Vĩnh Dạ Nữ Đế lại khẽ nhíu mày:

- Linh Hồn Chi Thạch lại có thể tự động cưỡng ép phục sinh y, đúng là có chút bản lãnh.

- Mẹ đang nói là Vô Thần Đại Đế?

Tà Liên Nữ Đế hỏi.

Vĩnh Dạ Nữ Đế khẽ gật đầu:

- Thời gian mẹ phủ xuống có hạn, cũng không tiện đi hủy diệt Linh Hồn Chi Thạch của y nữa, nhưng mà cũng không sao cả, con theo mẹ trực tiếp đi lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở đi, về sau không còn ai dám có nửa phần bất kính đối với con nữa.

- Có thể trực tiếp đi ư?

Tà Liên Nữ Đế kinh ngạc hỏi.

Vĩnh Dạ Nữ Đế mỉm cười nói:

- Bằng không con cho rằng Bán Thần hàng lâm để làm gì?

- Thế nhưng mà cũng không phải là con triệu hoán tế đàn.

Tà Liên Nữ Đế nhìn về phía Hàn Sâm.

Vĩnh Dạ Nữ Đế thuận miệng nói ra:

- Dẫn hắn cùng đi là được.

Hàn Sâm vội vàng nói:

- Cám ơn Bán Thần đại nhân, tôi không muốn đi, ngài mang Tà Liên tỷ tỷ đi là được rồi.

Trong lòng Hàn Sâm nhịn không được mắng to Long Đế, thằng này quả thật không đáng tin cậy một chút nào, căn bản chính là kiến thức nửa vời, cũng dám ở trước mặt Hàn Sâm nói hươu nói vượn.

Hiện tại Hàn Sâm xem như đã biết, Bán Thần hàng lâm căn bản chính là một con đường mau lẹ, có thể an toàn tiến vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, không cần chịu nỗi khổ thần hỏa tẩy lễ kia, trăm phần trăm có thể tấn chức Bán Thần.

Đáng tiếc là Hàn Sâm không có một chút hứng thú nào đối với loại phương thức tấn chức Bán Thần này, không nói đến khóa gen của hắn còn chưa hoàn toàn mở ra, cho dù mở ra, hắn cũng sẽ đi Thiên Giai chịu đựng thần hỏa tẩy lễ tấn chức Bán Thần, sẽ không đi đường tắt như vậy.

Nếu Hàn Sâm muốn đi đường tắt, trực tiếp đi tới tiến hóa trì là được rồi, tương tự cũng là xác xuất thành công trăm phần trăm, cũng không cần phải phiền phức như thế.

- Mẹ, con vẫn là đi lên Thiên Giai tấn chức Bán Thần đi.

Tà Liên Nữ Đế trầm ngâm một chút, vô cùng kiên định nói ra.

Vĩnh Dạ Nữ Đế tán dương vuốt ve tóc Tà Liên:

- Con có lòng tin như thế tự nhiên là tốt nhất, được thần hỏa tẩy lễ có rất nhiều chỗ tốt đối với thần thể, là chính đạo để tấn chức Bán Thần.

Nói xong, Vĩnh Dạ Nữ Đế khẽ nhíu mày, đột nhiên điểm ra một tia sáng màu đen rơi vào trong tay Tà Liên Nữ Đế:

- Thời gian của mẹ không còn nhiều lắm, lập tức phải trở lại không gian thứ tư Tí Hộ Sở, cái này con cầm lấy, nếu như tên Vô Thần kia lại đến tìm con gây chuyện, vật ấy có thể đánh lui y, bảo vệ cho con bình an.

Nói xong, Vĩnh Dạ Nữ Đế đã chậm rãi đi trở về tế đàn, thân thể cũng một lần nữa chầm chậm hóa thành tượng đá.

- Này này. . . Bán Thần. . . ngài khoan hãy đi mà. . . là tôi triệu hoán ngài phủ xuống. . . dù sao ngài cũng phải cho tôi ít đồ chứ?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, muốn tiến lên đòi chút chỗ tốt, nhưng mà lời còn chưa nói hết, đã thấy Vĩnh Dạ Nữ Đế trở lại bên trên tế đàn biến thành tượng đá.

Sau một lát tế đàn kia liền trực tiếp tan biến ở trong một mảng bóng tối, sau đó hai mắt liền tỏa sáng, Hàn Sâm cùng Tà Liên Nữ Đế liền trở về bên cạnh dạ quang thạch.

Chỉ thấy trên dạ quang thạch tràn đầy vết rạn, trực tiếp nứt vỡ, rốt cuộc không còn tồn tại nữa.

Đồng tước đã rơi vào trong tay Hàn Sâm, cũng không có dị biến gì nữa, cũng không tiếp tục run rẩy.

Gương mặt Hàn Sâm lập tức lộ ra vẻ buồn bực, thật vất vả triệu hoán ra một Bán Thần, vậy mà hắn không mò được chỗ tốt nào.

Phốc phốc!

Tà Liên Nữ Đế nhìn thấy bộ dáng buồn bực của Hàn Sâm, nhịn không được cười ra tiếng, nhìn Hàn Sâm nói:

- Cậu cũng đừng buồn bực nữa, nếu không, tỷ tỷ đưa cho cậu một món lễ vật?

- Lễ vật gì?

Hàn Sâm lập tức cao hứng hỏi, không thể mò được chỗ tốt từ chỗ Vĩnh Dạ Bán Thần, có thể từ chỗ Tà Liên Nữ Đế lấy được chút chỗ tốt cũng không tệ.

Ánh mắt của Hàn Sâm không khỏi nhìn sang viên đá quý màu đen ở trong tay Tà Liên Nữ Đế kia, đây là bảo bối mà vừa rồi Vĩnh Dạ Bán Thần lưu cho Tà Liên Nữ Đế, nếu như Tà Liên Nữ Đế chịu cho hắn thứ này, vậy thì thật là không thể tốt hơn nữa rồi.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng biết khả năng này rất thấp, cho nên cũng chỉ là tham lam nghĩ tới mà thôi.

Thế nhưng mà ai biết Tà Liên Nữ Đế vậy mà cầm lấy viên đá quý màu đen này, quơ quơ ở trước mặt Hàn Sâm, cười mà không phải cười nói ra:

- Viên Vĩnh Dạ bảo thạch này. . .

- Muốn tặng cho tôi sao?

Hàn Sâm lập tức mừng lớn nói.

Tà Liên lại chỉ lắc lắc trước mặt Hàn Sâm, sau đó liền trực tiếp thu vào:

- Đương nhiên là tự mình thu lại rồi.

- Vậy cô ở trước mặt tôi lắc qua lắc lại làm gì.

Trong lòng Hàn Sâm oán thầm.

Tà Liên Nữ Đế tựa hồ rất thích bộ dáng hiện tại của Hàn Sâm, nhìn vẻ mặt buồn bực của Hàn Sâm, cười tủm tỉm nói:

- Đừng lo lắng, tỷ tỷ sẽ cho cậu lễ vật tốt hơn.

- Lễ vật tốt hơn?

Hàn Sâm có chút không tin nhìn Tà Liên Nữ Đế, còn có bảo bối gì có thể tốt hơn so với đồ của Bán Thần lưu lại được?

- Đúng vậy, lễ vật còn tốt hơn Vĩnh Dạ bảo thạch, cậu có muốn lấy không?

Tà Liên Nữ Đế cười mà không phải cười hỏi.

- Tỷ tỷ cho tôi đồ, thứ gì tôi đều thích cả, khẳng định sẽ rất thích.

Hàn Sâm vội vàng nói.

Mặc dù là đã cầm nhiều Thánh Thai Quả như vậy rồi, nhưng mà thứ tốt không có ai ngại ít, Hàn Sâm đương nhiên không có đạo lý gì từ chối.

Huống chi Vĩnh Dạ Bán Thần vẫn là do hắn triệu hoán xuống, kết quả chỗ tốt lại bị Tà Liên Nữ Đế lấy được, Tà Liên Nữ Đế đền bù tổn thất hắn một chút cũng là việc nên làm.

Tà Liên Nữ Đế ở trước mặt Hàn Sâm vòng vo một vòng tròn, thân hình có lồi có lõm kia triển lộ hết ra, đặc biệt là đôi chân vừa dài vừa trắng, quả thực là quá mê người.

Hàn Sâm còn không rõ ràng Tà Liên Nữ Đế có ý gì, chỉ thấy Tà Liên Nữ Đế kiều mị nháy mắt hỏi:

- Cậu thấy lễ vật tỷ tỷ tôi như thế nào đây?

- Tỷ tỷ, ý của chị là. . .

Hàn Sâm mở to hai mắt ra nhìn, không thể tin được nhìn Tà Liên Nữ Đế.

- Đúng là tỷ tỷ dâng mình làm lễ vật cho cậu, cậu thấy lễ vật này như thế nào đây? Có trân quý hơn Vĩnh Dạ bảo thạch hay không?

Tà Liên Nữ Đế nháy mắt hỏi.

- Trân quý. . . tuyệt đối trân quý gấp trăm lần nghìn lần so với Vĩnh Dạ bảo thạch. . . nhưng mà chuyện này sao có thể được. . . tiểu tỷ tỷ hiện tại liền đi theo tôi sao?

Hàn Sâm hơi chút khách khí, căn bản không chờ Tà Liên Nữ Đế nói chuyện, liền lập tức tham lam nhìn chằm chằm vào Tà Liên Nữ Đế hỏi.

Chương 1303: Khóa Thứ Mười

Tà Liên Nữ Đế vậy mà thật sự đi theo Hàn Sâm trở về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, hơn nữa còn mang theo bọn Không Linh Nữ Yêu cùng lục đằng đi tới

chỗ của Hàn Sâm, còn đồng ý nghe theo sự điều khiển sắp xếp của hắn.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng phải giúp cô ta đi làm một chuyện, chính là chuyện giao dịch mà lúc đầu cô ta chuẩn bị làm với Hàn Sâm.

Hàn Sâm tự nhiên không chút do dự liền đồng ý, Vô Thần Đại Đế chưa chết, thủy chung là một mối họa, trước khi Hàn Sâm chưa mở ra đạo khóa gen thứ mười, Tà Liên Nữ Đế nắm giữ Vĩnh Dạ bảo thạch, có thể nhẹ nhõm đánh bại Vô Thần Đại Đế, bảo trụ an toàn của rất nhiều sinh mạng bên phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn hỏi Tà Liên Nữ Đế về vấn đề thân thể của hắn, Tà Liên Nữ Đế nói cho hắn biết, thân thể thuộc tính càng đơn nhất, càng dễ dàng mở ra khóa gen.

Nếu như là người có nhiều loại thuộc tính, có thuộc tính càng tạp, mở ra một đạo khóa gen cuối cùng sẽ rất khó khăn.

Loại thân thể không có thuộc tính đặc biệt như Hàn Sâm, lực tương tác đối với các loại thuộc tính đều giống nhau, mở ra một đạo khóa gen cuối cùng thì độ khó cao tới mức đáng sợ, tốt nhất là mượn nhờ ngoại lực mở ra một đạo khóa gen cuối cùng, ví dụ như Thánh Thai Quả chân chính.

Nhưng mà Thánh Thai Quả chỉ có thể ăn chín quả, ăn thêm nữa cũng sẽ không có hiệu quả, muốn ở bên trong chín viên chọn trúng Thánh Thai Quả chân chính cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhiều vị Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết bị tế sống như vậy, toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều bị chấn động mạnh.

Hàn Sâm thừa cơ cướp lấy mảng lớn lãnh thổ, thôn tính toàn bộ khu vực xung quanh Di Tinh Đại Đế, phát triển cực kỳ mãnh liệt.

Tí Hộ Sở của Vô Thần Đại Đế bởi vì không ở khu vực này, tạm thời cũng không nhìn thấy y xuất hiện.

Hàn Sâm mang theo bọn Tử Minh Đại Đế một đường đánh tới khu vực do Chung Ma khống chế, mới ngừng bước chân khuếch trương.

Chung Ma Đại Đế là người thứ ba bên trong thập đại Thần Tử, chẳng những thực lực bản thân kinh người, hơn nữa thủ hạ cường giả như mây, chí ít có ba bốn nhân vật khủng bố mở ra mười đạo khóa gen, Hàn Sâm cũng không dám nói mình có thể đơn giản đánh hạ, cho nên chỉ có thể tạm thời ngừng khuếch trương.

Chủ yếu vẫn là Hàn Sâm muốn mau chóng mở ra đạo khóa gen thứ mười một chút, cho nên mới tạm thời buông tha cho việc đánh Chung Ma Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm cặn kẽ hỏi thăm Tà Liên Nữ Đế, sử dụng Thánh Thai Quả sẽ có di chứng gì hay không, sau khi cẩn thận nắm rõ, mới quyết định sử dụng Thánh Thai Quả mở ra đạo khóa gen thứ mười của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Sở dĩ không lựa chọn Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh hay Động Huyền Kinh, chủ yếu là bởi vì uy lực của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không đủ mạnh, năng lực chủ yếu của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là cường hóa gen di truyền, có thể giúp cho hậu đại trở nên mạnh mẽ hơn, Hàn Sâm làm đời thứ nhất, uy lực hơi yếu một chút.

Mà Động Huyền Kinh, Hàn Sâm vẫn luôn có ý định không sử dụng bất cứ ngoại lực gì để mở ra đạo khóa gen thứ mười, cho nên liền đem mục tiêu tập trung vào Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Bởi vì mỗi người chỉ có thể ăn chín viên Thánh Thai Quả, về sau ăn nữa cũng sẽ vô dụng, cho nên Hàn Sâm liền để lại bảy viên, những quả khác chia cho bọn Tiểu Ngân Ngân.

Bên trong bảy viên của Hàn Sâm đã bao hàm viên Thánh Thai Quả chân chính kia.

Trở lại cung điện của mình, lại để cho Linh cùng bọn Tiểu Ngân Ngân thủ ở bên ngoài, không để cho người khác quấy rầy hắn, lúc này Hàn Sâm mới ăn Thánh Thai Quả chân chính vào.

Sau khi Thánh Thai Quả vào bụng, lập tức hóa thành một luồng khí lưu kỳ dị tuôn ra toàn thân Hàn Sâm, Hàn Sâm vội vàng vận chuyển Băng Cơ

Ngọc Cốt Thuật, hấp thu toàn bộ khí tức do Thánh Thai Quả biến thành.

Theo Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật vận chuyển, cả thân thể Hàn Sâm càng ngày càng óng ánh sáng long lanh, quả thực giống như là một bức tượng bằng tinh ngọc chạm thành.

Đứng ở bên ngoài, có thể trực tiếp trông thấy đại não cùng lục phủ ngũ tạng của Hàn Sâm, theo thời gian trôi qua, liền lục phủ ngũ tạng đều đã hoàn toàn tinh thể hóa.

Hàn Sâm giống như đã thật sự biến thành một pho tượng bằng băng tinh, từ trên người hắn đã hoàn toàn không cảm giác thấy sinh cơ.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, thân thể tinh ngọc trong suốt dần dần bị màu ngà sữa tràn ngập, khiến cho thân thể của Hàn Sâm nhìn giống như là dương chi bạch ngọc vậy.

Răng rắc!

Đột nhiên trên thân thể như dương chi bạch ngọc kia xuất hiện một vết nứt, hơn nữa nhanh chóng lan tràn ra toàn thân, rất nhanh toàn bộ phía trên da thịt giống như bạch ngọc kia đều tràn đầy vết rạn rậm rạp, chằng chịt giống như là mạng nhện.

Rắc rắc!

Trong tích tắc, ngọc thạch vỡ ra, nhao nhao rơi xuống mặt đất, giống như là một lớp xác bạch ngọc ở phía ngoài bóc ra rơi xuống, lộ ra thân thể Hàn Sâm ở bên trong.

Bộ thân thể này, đừng nói là máu thịt xương cốt, mà ngay cả lông mi cùng tóc đều là mới sinh ra, da thịt trắng nõn tựa như có thể chảy ra nước, lông cũng là từng sợi đen nhánh như bảo thạch.

Cả người Hàn Sâm đều tựa hồ tản ra vầng sáng óng ánh, có một loại khí chất kỳ dị khó có thể nói rõ.

Hiện tại nếu như có người ở chỗ này, mặc dù người nọ là một vị Bán Thần, cũng khó có thể từ trên người Hàn Sâm cảm giác được một chút sinh cơ

nào, thật giống như Hàn Sâm không phải là một người sống, mà là một pho tượng băng ngọc chạm thành vậy.

Đó cũng không phải là bởi vì trên người Hàn Sâm không có sinh cơ, mà là sinh cơ của hắn đã ngưng tụ tới cực điểm, hoàn toàn thu liễm ở trong máu thịt, người ngoài căn bản không cảm giác được.

Hàn Sâm mở to mắt, đôi mắt như bảo thạch hơi nheo lại, bên trong không nhìn rõ vui hay giận.

Thánh Thai Quả thật sự đã trợ giúp hắn mở ra đạo khóa gen thứ mười của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hiện tại Hàn Sâm chỉ cảm giác thân thể của mình đã có biến hóa cực lớn so với trước kia.

Tuy chỉ là chênh lệch một đạo khóa gen, nhưng lại có khác biệt giống như trời và đất, đạo khóa gen thứ mười cùng đạo khóa gen thứ chín hoàn toàn là hai cái khái niệm khác biệt.

Chính Hàn Sâm có thể cảm giác được chênh lệch cực lớn trong đó, thân thể mạnh mẽ khiến cho chính Hàn Sâm cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Hơn nữa sự mạnh mẽ của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật không chỉ có thế, còn có linh thức mạnh mẽ kia, sau khi mở ra đạo khóa gen thứ mười, linh thức của Hàn Sâm đã trở về bản chất, mặc dù không giống như Động Huyền Kinh có thể nhìn trộm thiên cơ, nhưng lại có thể cảm ứng được một tia thiên ý trong cõi u minh.

Ở trong mắt Hàn Sâm, toàn bộ thế giới đều trở nên có chút không giống.

Triệu hồi ra áo giáp mặc lên người, Hàn Sâm đứng dậy đi ra ngoài đại điện, Tiểu Ngân Ngân cùng Linh thủ ở bên ngoài vậy mà không cảm giác được hắn đi tới.

Cho đến tận lúc Hàn Sâm mở miệng nói chuyện, Tiểu Ngân Ngân cùng Linh mới biết Hàn Sâm đã đi ra, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn hắn.

- Linh, dùng cốt đao của cô công kích tôi một cái thử xem.

Hàn Sâm nói với Linh.

Linh hơi do dự nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm mỉm cười nói:

- Không sao đâu, có Tiểu Ngân Ngân ở đây.

Linh khẽ gật đầu, bàn tay nhẹ nhàng giơ lên, lập tức một vệt ánh sáng màu máu bay về phía Hàn Sâm, mặc dù tia sáng màu máu kia nhanh, nhưng mà cũng không tính là cực nhanh, nhưng lại có một loại cảm giác giống như từ nơi sâu xa đã sớm xác định rõ ràng, giống như là mặc kệ làm như thế nào cũng không trốn thoát được vậy.

Nhưng mà một đòn công kích này của Linh chỉ là đánh vào cánh tay Hàn Sâm, cũng không công kích vào chỗ yếu hại của hắn.

Hàn Sâm tùy ý xòe bàn tay ra, trực tiếp kẹp tia sáng màu máu kia lại giữa hai ngón tay, mặc kệ cho tia sáng màu máu kia giãy giụa như thế nào, cũng khó có thể giẫy ra nửa phần, đã lộ ra chân dung của nó, đúng là thanh cốt đao màu máu kia.

Hàn Sâm ném cốt đao trả lại cho Linh, trong lòng cực kỳ hưng phấn, trước kia lúc Linh chém giết Thánh Phạm Đại Đế, Hàn Sâm còn không có cách nào cảm ứng được quỹ tích của cốt đao, nhưng hiện tại có thể có một tia cảm ứng từ nơi sâu xa, trực tiếp đã kẹp lấy cốt đao, uy lực đạo khóa gen thứ mười của Băng Cơ Ngọc Cốt xác thực rất bất phàm.

Chương 1304: Vô Cấu Quả

Sau khi mở ra đạo khóa gen thứ mười, Hàn Sâm vốn định đi đánh Chung Ma Tí Hộ Sở trước, nhưng mà bởi vì Tà Liên Nữ Đế tới tìm hắn, cho nên đành phải tạm thời trì hoãn lại, dù sao thì Hàn Sâm cũng đã đồng ý với Tà Liên Nữ Đế, giúp cô ta đi làm chuyện kia.

Tà Liên Nữ Đế nói cặn kẽ việc cần phải làm cho Hàn Sâm, sau khi Hàn Sâm nghe xong trong lòng không khỏi hơi động.

Đối với Đế Linh mà nói, có thể mở ra chín đạo khóa gen đã coi như là cực hạn, có thể may mắn mở ra mười đạo khóa gen, đó đã là may mắn một vạn không có một.

Nhưng mà đối với Đại Đế, mở ra mười đạo khóa gen chỉ là khởi đầu, chính thức cần phải đi nỗ lực là leo lên mười đạo Thiên Giai.

Lên Thiên Giai chính là một quá trình thân thể lột xác hướng về Bán Thần, nếu như tiềm năng của thân thể chưa đủ, không chịu đựng tới lúc lột xác thành Bán Thần, đó chỉ có một con đường chết.

Mặc dù là Đại Đế mạnh mẽ như Hương Âm cũng thiếu chút không thể đi lên mười đạo Thiên Giai.

Tà Liên Nữ Đế cũng không có nắm chắc, vì có thể đi lên mười đạo Thiên Giai, Tà Liên Nữ Đế cũng đã hao hết tâm tư.

Mặc dù là chủ nhân của Thánh Thai Quả, nhưng mà Tà Liên Nữ Đế cũng không có cách nào phân biệt viên nào mới là Thánh Thai Quả thật sự, trước kia cô ta chọn lựa ra chín viên có khả năng nhất đã ăn xong, kết quả vẫn không chọn trúng.

Cho nên Tà Liên Nữ Đế cũng chỉ có thể tìm những biện pháp khác, để cho cô ta tìm được một cây gen bí bảo có thể so với Thánh Thai Quả, hơn nữa cũng không cần dùng vận may để lựa chọn, chỉ cần ăn vào, tăng lên tiềm năng, cũng đủ để cho cô ta có thể an toàn lột xác thành Bán Thần.

Chỉ có điều muốn hái viên trái cây này xuống, lại là một việc rất khó khăn, cần người đặc thù mới có thể hái xuống, đây cũng chính là mục đích chủ yếu mà Tà Liên Nữ Đế mở đại hội Thánh Thai Quả, vì để chọn lựa nhân thủ.

Trái cây mà Tà Liên Nữ Đế muốn hái tên là Vô Cấu Quả, là một loại gen quả Đại Đế không thua gì Thánh Thai Quả và Bích Lạc Quả, mặc dù bản thân Vô Cấu Thụ không có tính công kích, sẽ không thương hại bất kỳ ai, nhưng mà muốn hái Vô Cấu Quả cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Muốn hái Vô Cấu Quả, thân thể phải không có những thuộc tính khác, có thể bảo trì thân thể vô cấu, mới có thể hái được Vô Cấu Quả.

Nếu không chỉ cần đụng chạm vào Vô Cấu Quả, Vô Cấu Quả sẽ lập tức bị ô nhiễm, ăn vào chẳng những không có chỗ tốt, ngược lại còn biến thành kịch độc.

Hơn nữa hái Vô Cấu Quả phải dùng thân thể đụng vào, dùng vật phẩm khác đụng tới cũng sẽ bị nhiễm độc.

Lúc trước sở dĩ Tà Liên Nữ Đế coi trọng Hàn Sâm, chính là muốn tiếp dẫn Hàn Sâm đến Tí Hộ Sở của cô ta, giúp cô ta hái Vô Cấu Quả.

- Mấy vạn năm tới nay, tôi đã tìm sáu Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết giúp tôi đi hái Vô Cấu Quả, kết quả bọn họ hái xuống Vô Cấu Quả toàn bộ đều bị nhiễm độc, hiện tại trên Vô Cấu Thụ chỉ còn lại một viên Vô Cấu Quả, cơ hội cuối cùng này, tôi liền nhờ cả vào cậu.

Tà Liên Nữ Đế nói với Hàn Sâm.

- Tà Liên tỷ, tôi cũng không dám hứa chắc tôi là vô cấu thể gì đó, nếu sau này thật sự hái hư mất, chị cũng không nên oán tôi đấy.

Tà Liên Nữ Đế kỳ vọng rất lớn đối với Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm đối với bản thân mình lại không có một chút lòng tin nào.

Vô Cấu Thể hẳn là thể chất tinh khiết mới đúng, nhưng hắn lại có thể sử dụng lực lượng của rất nhiều loại thuộc tính, có thể xem như là thể chất pha tạp nhất, thể chất như vậy thật sự có thể xem như Vô Cấu Thể sao? Trong lòng Hàn Sâm một chút nắm chắc cũng không có.

- Không sao, nếu thật sự không thành công, coi như là số mệnh của tỷ tỷ tôi không tốt, chẳng trách cậu được.

Tà Liên Nữ Đế vừa cười vừa nói.

Tà Liên Nữ Đế đều đã nói như vậy, Hàn Sâm đành phải đi theo cô ta một chuyến, nhìn xem có thể hái xuống viên Vô Cấu Quả cuối cùng kia hay không.

Chỗ Vô Cấu Quả sinh trưởng là một hòn đảo phía trên Vô Lượng Hải, coi như là Tà Liên Nữ Đế sử dụng thuật dịch chuyển không gian, cũng không phải là nơi mà trong thời gian ngắn có thể đi tới.

Hơn nữa thuật dịch chuyển không gian của Tà Liên Nữ Đế cũng không phải là kỹ xảo có thể sử dụng trong thời gian dài, Hàn Sâm dứt khoát mời Phi Ngư Vương đi qua, nhờ nó làm thú cưỡi mang theo Hàn Sâm cùng Tà Liên Nữ Đế tiến về Vô Lượng Hải.

Dùng tốc độ ở trong nước của Ngư Vương, so bản thân bọn họ đi thì còn nhanh hơn không ít.

Trước khi Hàn Sâm lên đường, Kỷ Yên Nhiên đã mang theo Bảo Nhi trở về, Bảo Nhi trở lại vào trong Tí Hộ Sở tìm Hàn Sâm, nghe Hàn Sâm nói muốn đi ra ngoài, liền trực tiếp đi theo.

Hàn Sâm âm thầm tìm một cơ hội hỏi thăm Không Linh Nữ Yêu, vì sao cô ta lại gọi Bảo Nhi là "Thánh Linh", Không Linh Nữ Yêu do dự thật lâu mới nói cho Hàn Sâm, trên người Bảo Nhi có một loại gen cực kỳ thuần túy thánh khiết.

Người bình thường không cảm giác được sự tồn tại của loại gen này, Không Linh Nữ Yêu cũng là ở thời điểm Không Thanh Đằng thành thục, mang theo lực lượng từ sinh tới tử trong một tích tắc kia của Không Thanh Đằng, mới cảm giác được rõ ràng một luồng gen thuần túy đáng sợ này.

Nguyên bản Không Linh Nữ Yêu cho rằng Bảo Nhi là một loại gen hạt giống mạnh mẽ ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở không biết nguyên nhân gì rơi xuống không gian thứ hai Tí Hộ Sở, dựng dục ra một loại thảo mộc Thánh Linh đã vượt qua cực hạn của không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Thế nhưng mà sau khi đi vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Không Linh Nữ Yêu mới phát hiện ra gen trên người Bảo Nhi còn mạnh mẽ hơn tưởng tượng của cô ta rất nhiều.

Mặc dù là gen của Thánh Thai Quả Thụ, cũng không mạnh mẽ bằng gen trên người Bảo Nhi, mà Thánh Thai Quả Thụ đã là một trong các loại gen thực vật cấp cao nhất ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cho nên hiện tại

Không Linh Nữ Yêu cũng không dám suy đoán lai lịch chân chính của Bảo Nhi nữa rồi.

Hơn nữa Không Linh Nữ Yêu một lần nữa nhìn thấy Bảo Nhi đã thai nghén ra, cũng đã không có cách nào cảm ứng được gen trên người Bảo Nhi, càng không thể xác định được.

Hàn Sâm không tiếp tục hỏi nữa, cho dù Không Linh Nữ Yêu cũng không nói thêm gì, Hàn Sâm cũng biết Bảo Nhi tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là một tính mạng do gen thực vật cấp Đại Đế dựng dục ra.

Gen thực vật cấp Đại Đế có rất nhiều, dựng dục ra dị sinh vật cũng không ít, nhưng mà cũng không thấy có ai giống như Bảo Nhi, có thể giống như nhân loại tự do ra vào Tí Hộ Sở và Liên Minh.

Vô Lượng Hải sở dĩ gọi là Vô Lượng Hải, đó là bởi vì không ai biết đến cùng Vô Lượng Hải lớn bao nhiêu, từ xưa tới nay chưa từng có ai đi đến phần cuối của Vô Lượng Hải.

Càng thêm kỳ dị là Vô Lượng Hải cũng chính là một cái Thiên Hải.

Tên cũng như ý nghĩa, cái gọi là Thiên Hải, chính là biển bên trên bầu trời, Vô Lượng Hải chính là một chỗ biển cả lơ lửng trên trời, phía dưới Vô Lượng Hải là lục địa bình thường, mà vạn mét ở trên bầu trời chính là một mảnh biển lớn mênh mông không nhìn thấy bờ.

Sau khi đi vào khu vực Vô Lượng Hải, cũng chỉ có thể đi sát mặt đất, nếu như thân thể rời khỏi mặt đất ở một khoảng cách nhất định, liền sẽ trực tiếp bị hút vào trong Vô Lượng Hải.

Mặ kệ là Đại Đế hay là sinh vật siêu cấp thần huyết, bị hút vào bên trong Vô Lượng Hải mà còn ra ngoài được, trong năm tháng vô tận ở Tí Hộ Sở cũng không có mấy người.

Chỉ có sau khi đi tới hòn đảo, thân thể mới có thể rời khỏi mặt đất, thân thể trực tiếp đi lên hòn đảo mới sẽ không bị hút vào trong Vô Lượng Hải.

Sở dĩ Hàn Sâm mời Phi Ngư Vương đi qua, chủ yếu là bởi vì Ngư Vương là một trong số ít dị sinh vật không phải sinh vật bản địa có thể sinh tồn ở trên Vô Lượng Hải, đã có Ngư Vương ở đó, cho dù ở trên Vô Lượng Hải gặp phải nguy hiểm gì, thân thể không cẩn thận rời khỏi mặt đất, cũng sẽ không lập tức bị hút lên trên Vô Lượng Hải mất mạng.

Chương 1305: Vô Lượng Hải

Lúc chân chính nhìn thấy Vô Lượng Hải, Hàn Sâm vẫn bị sự tráng lệ của nó dọa sợ ngây người.

Không có cách nào tưởng tượng một vùng biển rộng trên đỉnh đầu là cảm giác như thế nào, ngửa đầu còn có thể nhìn thấy ở trên đại dương bao la có rất nhiều sinh vật biển kỳ dị nhảy ra khỏi mặt nước.

Những dị sinh vật đó đều là sinh vật sống ở trong Vô Lượng Hải, uy hiếp bọn Hàn Sâm chủ yếu là tới từ những dị sinh vật đại dương này.

Nếu như chỉ là dị sinh vật hải dương bình thường thì cũng thôi đi, không có năng lực bức bách bọn Hàn Sâm rời khỏi mặt đất, nhưng mà vạn nhất xuất hiện sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu mở ra mười đạo khóa gen, vậy thì có chút phiền phức rồi.

Bọn Hàn Sâm đi ở trên đất bằng, Phi Ngư Vương thì di chuyển ở trong Vô Lượng Hải trên đỉnh đầu bọn họ, không giống như ở trong nước sông bình thường, cũng không thấy nó bị hút vào bên trong Vô Lượng Hải, khiến cho Hàn Sâm vô cùng hoài nghi, tin đồn về Vô Lượng Hải có phải là thật sự như vậy hay không, hơn nữa hắn cũng một mực không cảm giác được ở trên Vô Lượng Hải có lực lượng gì đặc biệt.

- Ngư Vương, đón tôi đi!

Hàn Sâm có ý định muốn thử một lần xem đến cùng lực lượng của Vô Lượng Hải là dạng gì, hét to một tiếng đối với Phi Ngư Vương ở trong nước biển trên đỉnh đầu.

Phi Ngư Vương lập tức bơi đến đỉnh đầu Hàn Sâm, coi như là đã làm xong chuẩn bị làm nệm hơi.

Hàn Sâm nhẹ nhàng nhảy lên một cái, chỉ là mới nhảy lên cao khoảng hơn một mét, lại đột nhiên cảm giác trên thân thể truyền đến một luồng lực lớn không cách nào ngăn cản, mạnh mẽ kéo thân thể của hắn đi lên trên Vô Lượng Hải.

Trong một chớp mắt, Hàn Sâm cảm giác giống như là trọng lực đã bị quay ngược lại vậy, khiến cho thân thể của hắn không bị khống chế rơi vào trong nước, liền năng lực phi hành ở chỗ này cũng không có tác dụng, làm liên lụy tới Bảo Nhi ở trên vai hắn cùng một chỗ đều rơi xuống Vô Lượng Hải.

Hàn Sâm dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen ngăn lại, nhưng vẫn không ngăn cản nổi xu thế rơi xuống, hơn nữa lực lượng trên người hắn càng mạnh, tốc độ hạ xuống cũng càng nhanh.

Hàn Sâm vội vàng thu lực lượng lại, ôm chặt Bảo Nhi, nhắm đúng lưng của Phi Ngư Vương rơi xuống.

Kể từ đó, thế giới ở trong mắt Hàn Sâm liền lật lại, hắn đang đứng ở trên biển lớn, đỉnh đầu lại là một mảnh đại lục nhìn không thấy bờ.

Tà Liên Nữ Đế thì đang đi lại trên mặt đất phía đỉnh đầu bên kia, thoạt nhìn vô cùng cổ quái.

- Để cho Ngư Vương mang chúng ta đi đi, sẽ đi nhanh hơn.

Hàn Sâm nói với Tà Liên Nữ Đế ở phía trên.

Tà Liên Nữ Đế lên tiếng, cũng phi thân rơi xuống, đã rơi lên trên lưng Ngư Vương.

Con tiểu hồng điểu kia từ trên đầu Bảo Nhi bay ra, vậy mà đâm vào trong nước biển, biến thành một con tiểu kim ngư chơi đùa ở trong nước, du động bốn phía xung quanh Phi Ngư Vương.

Trong chốc lát hóa thành con cá, trong chốc lát lại hóa thành chim bay múa ở trên trời.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, không thể tưởng được con vật nhỏ có thể hóa thành chim bay cũng có thể hóa thành cá vàng này, vậy mà cũng có thể tự do bay lượn ở trên Vô Lượng Hải, không hề bị Vô Lượng Hải ảnh hưởng một chút nào.

Từ lúc ở Phượng Hoàng Niết Bàn chi địa nhặt được tên tiểu tử này, nó vẫn đi theo Hàn Sâm cùng Bảo Nhi, ngoại trừ có thể biến thành chim thành cá ra, cũng không có chỗ khác thường nào, hôm nay mới đột nhiên nhớ tới, nó cũng không phải là phàm vật.

Ngư Vương mang theo ba người đi tới phương hướng Tà Liên Nữ Đế chỉ, cũng mới chỉ bơi được hơn một trăm dặm, đột nhiên nhìn thấy phía dưới nước biển xuất hiện một cái bóng khổng lồ.

Sau đó chỉ thấy cái đuôi của Ngư Vương đập xuống, hào quang màu vàng xuyên vào trong nước biển, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, nước biển bị đập nổi lên một mảng lớn, Ngư Vương cũng từ trong nước biển bay lên.

Theo sát Ngư Vương cùng một chỗ lao ra khỏi mặt nước còn có một con quái ngư to lớn, quái ngư kia giống như là cá mập, nhưng lại mọc ra hai cái đầu, từng cái đầu cá há to miệng, giống như là có thể một ngụm nuốt Phi Ngư Vương vào trong bụng.

Chỉ là trí thông minh của nó hình như không tốt cho lắm, vậy mà muốn cắn nuốt Phi Ngư Vương.

Hàn Sâm xem khí tức của nó, cũng chỉ là một con sinh vật siêu cấp thần huyết mở ra chín đạo khóa gen mà thôi, cũng dám khiêu khích nhân vật khủng bố như Phi Ngư Vương

Mắt thấy các mập hai đầu sắp cắn trúng Ngư Vương, cái đuôi của Ngư Vương liền đập tới, ánh sáng màu vàng giống như là bàn tay liên tục quất lên trên mặt của cá mập hai đầu, lập tức đập một cái đầu cá của nó quay trái ngã phải.

Chỉ nghe tiếng bành bạch không ngừng bên tai, căn bản không dừng lại được, một cái đầu của con cá mập hai đầu trực tiếp bị đập nát.

Đầu cá còn lại kêu thảm một tiếng, lật lên gợn sóng muốn trốn vào trong biển.

Hàn Sâm sao chịu thả cho nó đi như vậy, trực tiếp rút kiếm ra chém ra một kiếm, đem một cái đầu cá khác cũng bị chém xuống.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Song Đầu Ma Ngư, không đạt được thú hồn, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm vừa định đi lấy gen sinh mệnh tinh hoa của Song Đầu Ma Ngư, đã thấy Song Đầu Ma Ngư chết đi mau chóng rơi xuống chỗ sâu bên trong biển, tốc độ nhanh tới kinh người, giống như ở phía dưới không phải là nước biển, mà là một cái vực sâu địa ngục có được lực hút khủng bố.

Lúc Hàn Sâm đang buồn bực, đã thấy tiểu hồng điểu đâm vào trong nước, hóa thành một con cá vàng, quẫy đuôi một cái đã lặn sâu vào bên trong biển sâu, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Không qua bao lâu, lại thấy tiểu kim ngư lại bơi trở về, cái đuôi đập xuống nhảy ra khỏi mặt nước, biến thành chim nhỏ bay vào trong lòng bàn tay Hàn Sâm, thả một khối gen sinh mệnh tinh hoa đang ngậm trong miệng vào trong lòng bàn tay Hàn Sâm.

- Tiểu gia hỏa, mày rất lợi hại đó.

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, liền Phi Ngư Vương cũng không muốn lặn sâu vào trong Vô Lượng Hải, tên nhóc này vậy mà tùy tiện lặn xuống, còn mang gen sinh mệnh tinh hoa trở về, khiến cho Hàn Sâm càng thêm kinh ngạc.

Tiểu hồng điểu nhảy lên trên bờ vai Hàn Sâm, ưỡn ngực đắc ý kêu lên hai tiếng, bộ dáng kia hết sức kiêu ngạo.

- Chúng ta vẫn nên trở lại lục địa đi, sinh vật khủng bố ở trên Vô Lượng Hải rất nhiều, năng lực chiến đấu của chúng ta ở chỗ này có hạn, chẳng may Ngư Vương bị thương, đã không có nơi đặt chăn, chúng ta căn bản không có biện pháp chiến đấu, sẽ bị trực tiếp bị hút vào bên trong Vô Lượng Hải.

Tà Liên Nữ Đế nói ra.

Hàn Sâm gật gật đầu, nói một tiếng với Phi Ngư Vương, Phi Ngư Vương lập tức đập sóng bay lên trên bầu trời, đưa bọn Hàn Sâm về đất bằng ở trên đỉnh đầu.

Ba người bước lên lục địa, trọng lực lại một lần nữa xoay ngược trở về, bầu trời biến thành mặt biển rộng lớn.

Phi Ngư Vương thì lại bay trở về trên biển, tiếp tục ở trong nước biển đi theo bọn Hàn Sâm về phía trước, để bảo đảm lúc bọn Hàn Sâm chả may trượt chân rơi vào trong Vô Lượng Hải, có thể lập tức tiếp được bọn họ.

Đi nửa ngày, gặp không ít sinh vật kỳ dị ở trong Vô Lượng Hải, nhưng ngoại trừ cá mập hai đầu ra, đã không có dị sinh vật nào khác dám đến tập kích bọn họ.

Đang đi tới, đột nhiên nhìn thấy ở trên mặt biển xa xa ra có bầy cá lớn, nguyên một đám đang mau chóng lội tới bên này, số lượng nhiều tới kinh người.

Bầy cá thỉnh thoảng nhảy ra ngoài mặt nước, thoạt nhìn có chút giống như là Tiễn Ngư, mỗi một con đều vượt qua ba mét, liếc nhìn tới, trên mặt biển cơ hồ khắp nơi đều là loại Tiễn Ngư này, liếc không nhìn thấy bờ.

- Không phải chúng tới tìm chúng ta đấy chứ?

Hàn Sâm cau mày nói.

- Những thứ này là Vô Lượng Tiễn Ngư, là một loại dị sinh vật thường thấy nhất ở trên Vô Lượng Hải, từ cấp bình thường đến siêu cấp thần huyết đều có, chúng không phải là lấy máu thịt làm thức ăn, cũng sẽ không tập kích dị sinh vật, càng không có khả năng tập kích một sinh vật siêu cấp thần huyết, nhiều Vô Lượng Tiễn Ngư bị đuổi lên trên mặt biển như vậy, nhất định là có nguyên nhân đặc biệt gì đó.

Tà Liên nữ đế ngửa đầu nhìn bầy Tiễn Ngư, nhíu mày nói.

Chương 1306: Bị Theo Dõi

Rất nhanh, nhóm lớn Vô Lượng Tiễn Ngư cũng đã lao đến, nhưng mà cũng không phải là chúng lao về phía Ngư Vương cùng bọn Hàn Sâm, Vô Lượng Tiễn Ngư thành đàn từ bên cạnh Ngư Vương tiến lên, nguyên một đám bơi rất nhanh.

Hiện tại xem như Hàn Sâm đã nhìn ra, những con Vô Lượng Tiễn Ngư kia không giống như là đang gây sự với ai, càng giống như là đang chạy trối chết.

Hàn Sâm ngưng mắt nhìn tới phía sau bầy cá, có thể mơ hồ nhìn thấy ở xa xa trên biển cả, có một thân ảnh to lớn như ẩn như hiện, còn có thể nghe được từng âm thanh giống như là tiếng sóng biển vỗ vào bờ.

Bầy Vô Lượng Tiễn Ngư càng ngày càng nhiều bơi qua bên cạnh Ngư Vương, âm thanh của sóng biển vỗ vào bờ cũng càng thêm rõ ràng, rốt cục

Hàn Sâm đã nhìn rõ ràng quái vật khổng lồ đuổi ở sau lưng bầy Vô Lượng Tiễn Ngư kia là thứ gì rồi.

Đó là một con quái vật biển giống như là bạch tuộc, thân thể to lớn du động ở trong nước biển, một đám xúc tu to lớn, mỗi một cái đều lớn như thùng nước, ở trong nước biển du động, khơi dậy sóng lớn kinh thiên.

Phía dưới xúc tu có rất nhiều giác hút, Tiễn Ngư bị nó quấn lấy căn bản không thể chạy thoát được, trực tiếp bị cuốn vào trong miệng nó, hai ba lần đã bị cắn nuốt xuống.

Toàn thân quái vật bạch tuộc lóe ra màu u lam, lóe ra ánh sáng lộng lẫy giống như ngọc thạch, mà ở trên xúc tu của nó, vậy mà mọc ra từng dãy con mắt, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố.

- Lại là một con sinh vật siêu cấp thần huyết!

Hàn Sâm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, mặc dù hắn không dùng được gen sinh mệnh tinh hoa nữa, nhưng mà thú hồn lại vẫn phải cần, hơn nữa gen sinh mệnh tinh hoa cũng có thể để cho những người khác dùng.

Tuy nói hiện tại Hàn Sâm đã đánh xuống mảng lớn lãnh thổ, nhưng mà thực lực tổng hợp của nhân loại không tốt, nếu như chỉnh thể thực lực của nhân loại không tốt, sau khi hắn đi, không gian thứ ba Tí Hộ Sở sẽ lại rơi vào tay những Dị Linh kia, đó cũng không phải là chuyện hắn muốn nhìn thấy.

Lúc Hàn Sâm đang chuẩn bị xuất thủ, lại đột nhiên nhìn thấy con sinh vật siêu cấp thần huyết tựa như bạch tuộc kia vậy mà ngừng lại, không tiếp tục đuổi theo bầy Vô Lượng Tiễn Ngư nữa.

Tiễn Ngư ở bốn phía cũng đã đào tẩu, nhưng mà bạch tuộc lại giống như là nổi điên quơ xúc tu, đập xuống mặt nước vốn không có vật gì, cũng không biết đến cùng là nó đang làm gì.

Đột nhiên!

Thân thể to lớn của bạch tuộc giống như là bị cái gì đó nắm kéo, lập tức đã chìm vào trong nước biển, chỉ có xúc tu vặn vẹo hai cái ở trên mặt biển, sau

đó đã bị kéo vào bên trong biển sâu, so với tốc độ chìm xuống Vô Lượng Hải còn nhanh hơn rất nhiều, trong nháy mắt đã không nhìn thấy bóng dáng của nó đâu nữa rồi.

Sắc mặt của Hàn Sâm biến hóa, vội vàng mời Phi Ngư Vương bay trở về đại lục, ánh mắt thì nhìn chòng chọc vào mặt biển, ở phía dưới nước biển đằng kia, Hàn Sâm mơ hồ thấy được một cái bóng khổng lồ, nhưng mà lại không nhìn rõ là cái gì.

Không bao lâu sau, liền thấy ở dưới nước dâng lên mảng lớn bọt nước màu máu, thoạt nhìn là con bạch tuộc kia đã bị giết chết rồi.

- Chúng ta đi.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua biển cả trên đỉnh đầu, mang theo bọn Phi Ngư Vương đẩy nhanh tốc độ tiến lên phía trước.

Liền sinh vật siêu cấp thần huyết đều có thể đơn giản săn giết, cái bóng trên biển kia tuyệt đối vô cùng kinh khủng.

Nếu như là ở những chỗ khác, Hàn Sâm sẽ không sợ cái gì, nhưng mà ở bên trong Vô Lượng Hải, không gian có thể phát huy quá nhỏ, không cẩn thận là sẽ trực tiếp bị hút vào trong Vô Lượng Hải, Hàn Sâm cũng không muốn mạo hiểm.

Hiển nhiên Tà Liên Nữ Đế cũng có chung ý tưởng, đi theo Hàn Sâm cùng một chỗ đẩy nhanh tốc độ.

Nhưng mà bọn họ đi về phía trước một đoạn, bóng mờ trên biển kia vẫn đi theo ở trên đỉnh đầu bọn họ, trăm phần trăm là đang theo dõi bọn họ.

Tà Liên Nữ Đế vừa đi vừa nói chuyện:

- Đợi lát nữa nếu như nó có động tác gì, cậu không nên ra tay trước, tôi dùng Hắc Ám bảo thạch ngăn cản một chút, mau chóng thoát khỏi nó là được.

- Chị biết nó là thứ gì ư?

Hàn Sâm nhìn thấy biểu lộ của Tà Liên Nữ Đế, tựa hồ biết chút gì đó.

Tà Liên Nữ Đế trầm ngâm một chút rồi nói ra:

- Trước kia lúc tôi đến mặc dù không đụng phải vật này, nhưng cũng đã nghe qua một ít tin đồn về nó, nếu như suy đoán không sai, đây chính là Hải Quỷ Thú.

- Nó có năng lực dạng gì?

Hàn Sâm lại hỏi.

Tà Liên Nữ Đế nói tiếp:

- Không có ai biết Hải Quỷ Thú là dị sinh vật hệ gì, sinh vật ở trên Vô Lượng Hải gặp phải nó, tám chín phần mười đều khó thoát khỏi cái chết. Nhưng mà mục tiêu săn giết của Hải Quỷ Thú rất rõ ràng, nó chỉ săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không có hứng thú gì đối với sinh vật cấp thấp, từng có không ít Dị Linh nhìn thấy nó săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, căn bản không biết rõ ràng xảy ra chuyện gì, sinh vật siêu cấp thần huyết đã bị nó kéo vào trong biển sâu.

Dừng lại một chút, Tà Liên Nữ Đế còn nói thêm:

- Nhưng mà bình thường thì Hải Quỷ Thú đều hoạt động ở chỗ sâu dưới Vô Lượng Hải, hòn đảo chúng ta muốn đi chỉ có thể coi là bộ phận bên ngoài, dựa theo đạo lý mà nói, có lẽ là Hải Quỷ Thú không nên xuất hiện ở khu vực này mới đúng, nếu không tôi cũng sẽ không nói cho cậu mang theo Phi Ngư Vương ra.

- Chị nói là Phi Ngư Vương hấp dẫn nó tới?

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói ra.

- Rất có thể, nhưng cũng có khả năng là cậu hấp dẫn Hải Quỷ Thú, có lẽ Hải Quỷ Thú cũng rất có hứng thú đối với cường giả nhân loại.

Tà Liên Nữ Đế nói ra.

- Tiếp tục đi thôi, nó không đi ra thì thôi, thực dám ra đây, liền mần thịt nó luôn.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Mặc dù hắn không muốn mạo hiểm ở loại địa phương này, nhưng mà nếu như rắc rối tìm đến, hắn cũng sẽ không sợ hãi.

Nhưng mà có vẻ như là Hải Quỷ Thú kiêng kị gì đó, mặc dù một mực đi theo ở trong biển trên đỉnh đầu bọn họ, nhưng từ đầu đến cuối không hề từ trong biển lao tới, cũng không phát động công kích đối với bọn họ, chỉ là một đường theo đuôi bọn họ.

Bởi vì Hải Quỷ Thú đi ra, vùng biển xung quanh đã không nhìn thấy những dị sinh vật khác, khắp nơi đều hoàn toàn tĩnh mịch, giống như là một mảnh biển chết.

Trong hải dương trước mặt, một vầng mặt trời quỷ dị từ trong mặt biển trên đỉnh đầu bay lên, sau một khoảng thời gian liền chui vào đường chân trời, màn đêm cũng theo đó buông xuống.

Ở giữa biển cùng đất kia có một vùng bầu trời, treo một mặt trăng đặc biệt to lớn, ánh sao lốm đa lốm đốm cũng chiếu xạ qua.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng sau khi trời tối thì con Hải Quỷ Thú kia sẽ có hành động gì đó, nhưng nó vẫn không có động tĩnh gì.

Trong màn đêm u ám, một con động vật biển quỷ dị ẩn phục ở trong hải dương trên đỉnh đầu, bóng mờ một mực bao phủ bọn Hàn Sâm, mặc dù không bị công kích, nhưng lại khiến cho Hàn Sâm luôn cảm thấy có chút không thoải mái.

Đi tới hơn nửa đêm, Hàn Sâm mơ hồ nhìn thấy mặt đất trước mặt xuất hiện một ngọn núi, ngọn núi kia cực kỳ hùng tuấn, xa xa nhìn tới, đỉnh ngọn núi giống như là đã đâm vào trong Vô Lượng Hải, thoạt nhìn giống như là một bộ nền móng chống đỡ thiên địa.

- Đó là Hải Địa Thần Sơn, vòng qua ngọn thần sơn kia, chúng ta chỉ cần đi thêm ba trăm dặm nữa là có thể nhìn thấy hòn đảo sinh ra Vô Cấu Quả rồi.

Tà Liên Nữ Đế nói.

Hàn Sâm nhìn cảnh tượng kỳ dị đất biển tương liên kia, có chút nghi ngờ hỏi:

- Tại sao phải đi vòng qua? Không thể trực tiếp đi qua núi hay sao? Chẳng lẽ là ngọn núi kia rất cao, lên cao sẽ bị hút vào trong Vô Lượng Hải?

Tà Liên Nữ Đế khẽ lắc đầu:

- Cũng không có chuyện đó, nhưng mà trên ngọn thần sơn có rất nhiều chuyện quỷ dị, coi như là cường giả cấp Đại Đế cũng không dám đơn giản lên núi, chúng ta vẫn nên đi vòng qua thì tốt hơn.

- Có chuyện quỷ dị gì?

Mặc dù Hàn Sâm nghe theo Tà Liên Nữ Đế, theo cô ta đi đường vòng, nhưng lại hết sức tò mò hỏi thăm.

Chương 1307: Lực Quăng Huyền Tượng

- Phàm là sinh vật đi lên Hải Địa Thần Sơn, mặc kệ là dị sinh vật hay là Dị Linh, trên cơ bản đều không thể đi ra.

Tà Liên Nữ Đế chỉ nói một câu, để Hàn Sâm bỏ ý niệm đi tới gần Hải Địa Thần Sơn.

Mặc dù Hàn Sâm là loại người có đôi khi sẽ xúc động, nhưng cũng không phải là một người thích tìm kiếm kích thích.

Nếu như cần thiết, Hàn Sâm không sợ mạo hiểm, nhưng mà mạo hiểm không có ý nghĩa không có mục tiêu, Hàn Sâm một chút hứng thú đều không có.

Hàn Sâm bọn họ lách qua Hải Địa Thần Sơn, mặc dù đi nhiều hơn một tí, nhưng cũng không gặp phải nguy hiểm.

Thế nhưng mà còn không chờ bọn họ hoàn toàn vượt qua Hải Địa Thần Sơn, đột nhiên nghe được ở phía trên Hải Địa Thần Sơn truyền đến một tiếng rống buồn bực, sau đó chợt nghe thấy tiếng chân ầm ầm.

Nghe phương hướng âm thanh truyền đến, lại chính là hướng bọn họ bên này đang đi tới.

Hàn Sâm không khỏi khẽ nhíu mày, sau khi bọn họ tiến vào bên trong Vô Lượng Hải, tựa hồ luôn có chút không thích hợp.

Trước kia Tà Liên Nữ Đế đã tới không ít lần, vẫn chưa bao giờ gặp phải chuyện phiền toái như vậy.

Đầu tiên là Hải Quỷ Thú ở sâu dưới biển xuất hiện ở khu vực bên ngoài, còn một mực đi theo bọn họ, hiện tại ở phía trên ngọn Hải Địa Thần Sơn lại có thứ gì đó đang chạy xuống, còn hướng về phía bọn họ mà đến, nghĩ như thế nào đều cảm thấy có chút không đúng.

- Vận may của mình sẽ không kém như thế chứ?

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút buồn bực, ở loại địa phương không tiện chiến đấu lại liên tiếp gặp chuyện, thực không phải là mong muốn của Hàn Sâm.

Ở phía trên Hải Địa Thần Sơn mọc đầy cổ thụ che trời, cơ hồ bao trùm toàn bộ ngọn núi lớn vào trong đó, Hàn Sâm chỉ thấy nhánh cây lắc lư, lại không nhìn thấy là vật gì đang xông xuống.

Nhưng mà chỉ trong chốc lát, rốt cục đã nhìn thấy ở chân núi chạy ra một con dị sinh vật có hình thể có chút to lớn, Hàn Sâm nhìn kỹ, đó lại là một con voi lớn.

Chỉ là toàn thân con voi kia giống như là huyền thiết, mặc dù hình thể chỉ lớn tương đương voi bình thường, nhưng mà sức nặng lại lớn hơn nhiều lắm, tùy tiện đạp xuống một cước, là có thể giẫm ra một dấu chân rất sâu ở trên mặt nham thạch cứng rắn.

Nhưng mà vượt quá ý liệu của Hàn Sâm là, con huyền tượng này cũng không phải xông tới chỗ bọn họ, mà là đang truy đuổi một người.

Hàn Sâm không hề nhìn lầm, người kia xác thực là một nhân loại, thoạt nhìn nhiều lắm cũng chỉ khoảng bốn năm mươi tuổi, bộ dáng trung niên, dùng tuổi thọ của Siêu Việt Giả, bốn mươi năm mươi tuổi cũng xác thực chỉ có thể coi là thanh niên, bình thường đều nhìn tương đối tuổi trẻ, người này là loại trông có vẻ tương đối già kia.

Trên thân người đàn ông kia mặc không phải là áo giáp thú hồn, mà là chiến đấu phục của Liên Minh, nhưng sớm đã rách tung toé, bị xé ra từng mảnh dính ở trên thân thể, giống như ăn mày ở thời đại viễn cổ.

Mặc dù hình dạng của y có chút chật vật, nhưng cũng không nhìn thấy trên người y có thương tích, cũng không có vết máu xuất hiện.

Huyền Thiết Tượng ở phía sau truy đuổi y, nhưng mà tốc độ của Huyền Thiết Tượng không nhanh, thoạt nhìn vô cùng cồng kềnh, trong lúc nhất thời vậy mà không đuổi kịp người đàn ông nhân loại kia.

Người đàn ông nhân loại kia cũng đã nhìn thấy bọn Hàn Sâm, lập tức lộ ra vẻ mừng, lập tức thẳng tắp chạy tới phía bọn Hàn Sâm bên này, vừa chạy còn vừa gọi:

- Hàn Sâm. . . cứu tôi. . .

Hàn Sâm nao nao, người đàn ông này vậy mà nhận ra hắn, lại để cho hắn có chút ngoài ý muốn, hơn nữa nghe âm thanh còn có chút quen tai.

Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ người đàn ông kia, thấy y mặc một bộ quần áo vừa thối vừa rách nát, khắp khuôn mặt đều là bụi đất, lảo đảo nghiêng ngả cuốn lên đầy bụi đất, Hàn Sâm nhìn một lúc lâu mới nhận ra.

- Đậu xanh, giáo sư Bạch, tại sao ông lại ở chỗ này?

Hàn Sâm rốt cục nhận ra người này là ai, đó chính là giáo sư Bạch ở Thánh Đường, Bạch Dịch Sơn.

Bạch Dịch Sơn xem như là lão sư của Hàn Sâm ở phương diện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, Hàn Sâm thấy ông ta bị Huyền Thiết Tượng một mực đuổi theo không tha, vội vàng mau chóng vọt tới, trực tiếp chắn ở sau lưng Bạch Dịch Sơn, đối mặt với con Huyền Thiết Tượng kia.

- Đừng liều mạng, con Huyền Lực Tượng này đã mở ra chín đạo khóa gen, một thân quái lực vô cùng lớn, ngay cả núi đều có thể va sụp. . .

Bạch Dịch Sơn vội vàng kêu to lên với Hàn Sâm, muốn ngăn cản Hàn Sâm chính diện liều mạng với Huyền Lực Tượng.

Thế nhưng mà Huyền Lực Tượng đã vọt tới trước mặt Hàn Sâm, hiện tại Hàn Sâm muốn trốn tránh cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Ánh mắt của Hàn Sâm ngưng tụ, thân thể lập tức hóa thành băng ngọc, đôi bàn tay óng ánh sáng long lanh giống như là thủy tinh không tỳ vết.

Bành!

Huyền Lực Tượng chạy như điên tới, mang theo lực lượng mạnh mẽ đánh vào, quái lực vô cùng lớn đụng vào thân thể Hàn Sâm, mà hai tay của Hàn Sâm lại cầm lấy một đôi ngà voi của Huyền Lực Tượng.

Hai luồng lực lượng kinh khủng đụng vào nhau, khiến cho nham thạch dưới chân Huyền Lực Tượng và Hàn Sâm đều nứt vỡ, thân thể của bọn họ đều lún vào trong đất sâu gần một mét, nhưng mà ai cũng không lui lại, Hàn Sâm vậy mà trực tiếp chốn đỡ được Huyền Lực Tượng đánh tới.

Bạch Dịch Sơn nhìn tròng mắt đều sắp trợn lồi ra rồi, ông ra đã theo dõi Huyền Lực Tượng gần mười năm, vì để nghiên cứu khí tức lưu chuyển cùng Luyện Thể thuật của con Huyền Lực Tượng này.

Đối với sự lợi hại của Huyền Lực Tượng, Bạch Dịch Sơn lại vô cùng rõ ràng, mặc dù Huyền Lực Tượng hết sức cồng kềnh, tốc độ ở trong số những

sinh vật siêu cấp thần huyết xem như là một loại rất chậm.

Thế nhưng mà lực lượng của nó lại mạnh mẽ kinh khủng, đều là dị sinh vật mở ra chín đạo khóa gen, lực va chạm của Huyền Lực Tượng có thể húc nổ thân thể đối phương.

Đừng nói là Siêu Việt Giả nhân loại, coi như là sinh vật siêu cấp thần huyết khổng lồ cũng mở ra chín đạo khóa gen, nhìn thấy Huyền Lực Tượng cũng phải đi vòng.

Bạch Dịch Sơn có một chủ đề nghiên cứu, chính là muốn cải biến

Bảo Tượng Kinh thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, cho nên nhiều năm qua vẫn một mực quan sát nghiên cứu Huyền Lực Tượng.

Cũng may là tốc độ của Huyền Lực Tượng không nhanh, Bạch Dịch Sơn mới có thể bằng vào đủ loại thủ đoạn, để cho Huyền Lực Tượng không thể làm y bị thương, hơn nữa Huyền Lực Tượng cũng không phải là một loại dị sinh vật ưa thích sát sinh.

Nếu như không phải là lần này Bạch Dịch Sơn chọc giận Huyền Lực Tượng, cũng sẽ không rơi vào kết cục thê thảm như thế.

Lúc này Bạch Dịch Sơn vậy mà nhìn thấy Hàn Sâm dùng thân thể chống đỡ Huyền Lực Tượng xông tới, kinh ngạc miệng đều sắp rớt xuống đất.

- Quái vật, đúng là quái vật, lực lượng của Siêu Việt Giả lại có thể chống lại Huyền Lực Tượng, thật sự quá đáng sợ.

Bạch Dịch Sơn mở to hai mắt nhìn lẩm bẩm nói.

Thế nhưng mà một giây sau, tròng mắt của Bạch Dịch Sơn càng sắp trợn lồi ra rồi.

Chỉ thấy Hàn Sâm hét lớn một tiếng, eo mạnh mẽ dùng sức, cơ bắp trên bụng hở ra, bộc phát ra lực lượng kinh khủng, chỉ một cái đã nhấc Huyền Lực Tượng lên.

Hàn Sâm dùng sức ném đi, lập tức ném Huyền Lực Tượng bay ra ngoài hơn mười thước, nặng nề nện xuống đất.

OÀ..ÀNH!

Nham thạch lập tức bị thân hình vô cùng trầm trọng của Huyền Lực Tượng ném ra một cái hố to, đè ép cho nham thạch rạn nứt hướng về bốn phía, tạo thành một cái hố sâu hình tròn đường kính hơn 10m.

Bạch Dịch Sơn ngã xuống cái hố, ngơ ngác nhìn Huyền Lực Tượng cùng Hàn Sâm, cả buổi đều chưa lấy lại được tinh thần, khuôn mặt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm lại có chút nghi hoặc nhìn Huyền Lực Tượng, vừa rồi hắn ném Huyền Lực Tượng ra, như thế nào cũng cao mười mấy mét rồi, vậy mà Huyền Lực Tượng không bị hút vào trong Vô Lượng Hải.

- Hàn Sâm, cái tên nhà cậu tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật gì? Như thế nào lại có lực lượng lớn như vậy?

Bạch Dịch Sơn phục hồi lại tinh thần, từ trong hố leo ra, cầm lấy cổ áo Hàn Sâm hỏi.

Ông ta nghiên cứu Bảo Tượng Kinh nhiều năm như vậy, chính là vì sáng tạo ra một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mạnh nhất, nhưng giờ nhìn thấy lực lượng của Hàn Sâm, Bạch Dịch Sơn cảm thấy nhiều năm như vậy đều đã lãng phí, tựa hồ Bảo Tượng Kinh căn bản không có một chút giá trị nào đáng để nghiên cứu.

Chương 1308: Bạo Lực Đụng Nhau

Còn chưa đợi Hàn Sâm trả lời, con Huyền Lực Tượng kia lại bò lên, tức giận lại xông tới chỗ Hàn Sâm bên này.

Hàn Sâm vội vàng đẩy Bạch Dịch Sơn sang một bên, sau đó liền xông lên, quả đấm trong suốt như ngọc của hắn trực tiếp đánh lên trên đầu Huyền Lực

Tượng.

Huyền Lực Tượng mang theo lực lượng cuồng bạo đánh tới, giống như là ô tô chạy ở tốc độ cao nhất đâm lên trên tường sắt, cả người mạnh mẽ dừng lại, hơn nữa còn lơ lửng dựng lên, đầu tính cả thân thể nghiêng một cái, trực tiếp bị đánh té xuống đất.

Bành!

Mặt đất lại bị đập ra một cái hố to.

Chỉ là thân thể của Huyền Lực Tượng cực kỳ mạnh mẽ, Hàn Sâm đánh ra một quyền vậy mà không thể đánh chết nó, thân thể Huyền Lực Tượng ở trong hố lại chậm rãi bò lên, khắp khuôn mặt đều là vẻ phẫn nộ.

Chỉ là lúc này đây, Hàn Sâm cảm giác được trên người Huyền Lực Tượng vậy mà tản ra một loại uy áp kinh khủng, hơn nữa thân hình giống như là huyền thiết kia của nó, vậy mà mạnh mẽ co rút lại, thoáng cái đã nhỏ đi một vòng.

Giống như là trái tim đang nhảy lên, mỗi khi thân thể Huyền Lực Tượng co rút lại một lần, liền trực tiếp nhỏ đi một vòng, khi nó co rút lại đến lần thứ mười, thân thể đã không khác gì một con trâu.

Mặc dù hình thể nhỏ đi, nhưng mà khí tức trên thân Huyền Lực Tượng lại càng thêm kinh khủng, hơn nữa thân hình giống như huyền thiết kia của nó, bởi vì đã bị áp súc, mật độ cũng trở nên cao hơn.

- Coi chừng, nó vậy mà đã đột phá đạo khóa gen thứ mười.

Tà Liên Nữ Đế hô một tiếng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng đã nhìn ra, con Huyền Lực Tượng này sau khi bị hắn đả kích, vậy mà bùng nổ mở ra đạo khóa gen thứ mười, cũng coi như là nhân họa đắc phúc.

Hai mắt Bạch Dịch Sơn thì lại sáng lên nhìn Huyền Lực Tượng, ông ta nghiên cứu Huyền Lực Tượng lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy

trên người Huyền Lực Tượng bộc phát ra khí tức kinh khủng như vậy, trình độ lực lượng mạnh mẽ vượt xa bất kỳ lần quan sát nào trước kia của ông ta.

Khí tức rõ ràng như vậy, có trợ giúp rất lớn đối với nghiên cứu của Bạch Dịch Sơn, Bạch Dịch Sơn ở một bên si ngốc nhìn Huyền Lực Tượng, vậy mà quên mất đây là chiến trường vô cùng nguy hiểm, một bước cũng không lui lại.

Còn may Huyền Lực Tượng là sinh vật thuần túy lực lượng, nếu không đổi thành những sinh vật siêu cấp thần huyết mười đạo khóa gen khác, chỉ là dư âm do bộc phát lực lượng, cũng đủ khiến cho Bạch Dịch Sơn trọng thương rồi.

- Tỷ tỷ, giúp tôi trông coi giáo sư Bạch một chút.

Ánh mắt của Hàn Sâm sáng quắc nhìn chằm chằm vào Huyền Lực Tượng, trong miệng nói một tiếng với Tà Liên Nữ Đế.

Tà Liên Nữ Đế lên tiếng, tâm niệm vừa động, lập tức nhiều đóa hồng liên hiện lên ở xung quanh thân thể Bạch Dịch Sơn, miễn cho ông ta bị lực lượng ảnh hưởng đến.

Hàn Sâm triệt để mở ra Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, khiến cho lực lượng của thân thể hoàn toàn bạo phát ra, sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của hắn mở ra mười đạo khóa gen, đây là lần đầu tiên hắn dùng toàn lực chiến đấu.

Sinh vật siêu cấp thần huyết có lực lượng tinh khiết như Huyền Lực Tượng, chính là hợp với tâm ý Hàn Sâm, có thể kiểm tra rõ ràng uy lực của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen.

Huyền Lực Tượng không lập tức xông lên, ngược lại chậm rãi lui về phía sau.

Thế nhưng mà Hàn Sâm cũng không cho rằng nó muốn lùi bước, từ trong ánh mắt của nó, Hàn Sâm chỉ thấy được chiến ý tức giận.

Huyền Lực Tượng lui về phía sau một đoạn, mạnh mẽ phát ra một tiếng rít lên, bốn vó chạy giống như là xe lửa cao tốc, xông tới chỗ Hàn Sâm.

Nguyên bản trước đó nó chưa mở ra mười đạo khóa gen, hình thể hết sức cồng kềnh, chỉ có sức mạnh không có tốc độ.

Nhưng mà Huyền Lực Tượng hiện tại, không chỉ là sức mạnh to lớn đáng sợ, liền tốc độ cũng đã tăng lên, trong chốc lát đã xông qua khoảng cách hơn 10m, mang theo lực lượng vô cùng cuồng bạo đánh tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm dứt khoát cũng không dùng quả đấm, nhìn Huyền Lực Tượng xông đụng tới, đầu đều sắp húc lên trên lồng ngực của hắn rồi, hắn mạnh mẽ cúi đầu xuống va chạm, lập tức đụng vào đầu của Huyền Lực Tượng.

Bành!

Thân thể của Hàn Sâm bị đụng nghiêng về phía sau, hơi lui về phía sau một bước, thò tay vuốt vuốt cái trán có chút tê dại, không cảm giác được có dấu hiệu sưng đỏ, giống như là ngọc óng ánh hết sức bóng loáng non mịn.

Mà Huyền Lực Tượng cũng chỉ lui về phía sau hai bước, sau đó hai vó giơ lên, gầm thét một tiếng, lại xông tới chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ là muốn thử nhìn một chút xem mười đạo khóa gen Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mạnh như thế nào, tương tự cũng không tránh né, lại dùng đầu đụng vào.

Chỉ thấy từng tiếng tiếng ầm ầm vang lên bên tai không dứt, Huyền Lực Tượng cùng Hàn Sâm không ngừng va chạm, nham thạch bốn phía không chịu nổi lực lượng dưới chân bọn họ, từng mảnh nham thạch vỡ ra bay lên, bị hút bay về phía Vô Lượng Hải trên đỉnh đầu.

Mặc dù là va chạm thuần túy lực lượng, nhưng chỉ vẻn vẹn là lực lượng truyền ra ở dưới chân, đã biến khu vực xunh quanh thành phế tích, khắp nơi đều là mặt đất vỡ ra cùng đá vụn.

- Ba ba. . . cố lên. . . ba ba. . . cố lên. . .

Bảo Nhi ngồi ở trong đài sen của Tà Liên Nữ Đế, khoát tay rút ra bình sữa hô trợ uy cho Hàn Sâm.

Con mắt của Bạch Dịch Sơn đều đã nhìn thẳng, sinh vật siêu cấp thần huyết lấy lực lượng mạnh mẽ mà nổi danh như Huyền Lực Tượng, hiện tại lại mở ra mười đạo khóa gen, lực lượng mạnh mẽ không có cách nào tưởng tượng.

Nếu như Hàn Sâm có thể đả bại nó, mặc dù Bạch Dịch Sơn sẽ có chút giật mình, nhưng cũng coi như là ở trong dự đoán, dù sao Hàn Sâm là người có thể đánh hạ Tí Hộ Sở cấp Đại Đế, sử dụng thú hồn với tư cách giúp đỡ đả bại Huyền Lực Tượng cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng mà hiện tại Hàn Sâm vậy mà dùng thân thể chọi cứng với Huyền Lực Tượng, hơn nữa không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, chuyện này quá doạ người rồi.

- Hắn rốt cuộc luyện như thế nào thành một thân khủng bố như vậy? Cường độ thân thể như vậy, chỉ sợ đều sắp bằng một ít Bán Thần rồi.

Ánh mắt của Bạch Dịch Sơn phức tạp nhìn Hàn Sâm.

Lúc này Bạch Dịch Sơn cảm thấy có chút nhụt chí, ông ta nghiên cứu Bảo Tượng Kinh lâu như vậy, chính là hy vọng sáng tạo ra một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thiên về thân thể mạnh nhất, nhưng mà Hàn Sâm có cường độ thân thể như vậy, lại khiến cho Bạch Dịch Sơn cảm thấy tiếp tục nghiên cứu thì quá đần độn vô vị, mặc dù ông ta nghiên cứu thành công, cũng không thể để cho thân thể của một Siêu Việt Giả đạt tới tình trạng như của Hàn Sâm.

Bành! Bành! Bành!

Sau khi liên tục đụng nhau, Hàn Sâm vẫn bình thường, chỉ là trán có chút đỏ lên mà thôi, mà con Huyền Lực Tượng kia đã rút lui vài bước, trên trán rịn ra một ít tơ máu, thân thể lắc lư vài cái, nhìn giống như là uống rượu say.

Tà Liên Nữ Đế cũng có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, cường độ cùng lực lượng như vậy, ở bên trong Đại Đế cũng là tồn tại hiếm có.

Huyền Lực Tượng lui về phía sau mấy bước, nhưng không tiếp tục đụng nữa, vậy mà xoay người chạy, muốn trốn lại về Hải Địa Thần Sơn.

Hàn Sâm đang định đuổi theo, lại đột nhiên nghe thấy ở trong biển rộng trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh sóng nước dâng trào, chỉ thấy một con quái vật khổng lồ theo sóng nước phá không mà ra, mang theo khí tức vô cùng kinh khủng, vậy mà chộp tới con Huyền Lực Tượng đang chạy trốn tới Hải Địa Thần Sơn kia.

Mặc dù sinh vật kia cực lớn, nhưng mà tốc độ lại mau tới kinh người, giống như đám mây lớn che trời rơi xuống, trong nháy mắt đã đến đỉnh đầu Huyền Lực Tượng.

Ánh mắt của Hàn Sâm mạnh mẽ cỡ nào, mặc dù tốc độ của vật kia nhanh, nhưng vẫn bị Hàn Sâm nhìn rõ bảy tám phần, trên mặt cũng đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Quái vật từ trong biển lao ra, có chút ngoài ý liệu của Hàn Sâm, đó lại là một con quái điểu toàn thân đen như mực.

Chương 1309: Là Địch Hay Bạn

Huyền Lực Tượng nhìn thấy con quái điểu kia, cái mũi dài giống như roi sắt trực tiếp quất tới.

Thế nhưng mà hai móng của con quái điểu kia lại mở ra, giống như là bắt rắn, bắt được cái mũi của Huyền Lực Tượng, hai cánh giống như mây đen che trời chấn động, lập tức kéo thân thể nặng nề của Huyền Lực Tượng lên, bay trở về Vô Lượng Hải.

Huyền Lực Tượng giãy dụa mãnh liệt, chỉ là sau khi bay lên một đoạn, Vô Lượng Hải đã phát huy tác dụng, lực hút lập tức đảo ngược, một luồng lực lượng đáng sợ hút lấy Huyền Lực Tượng bay về phía Vô Lượng Hải.

Hàn Sâm đang định ra tay ngăn cản, đây chính là con mồi của hắn, sao có thể để cho con quái điểu này kiếm chác được.

Thế nhưng mà tốc độ của con quái điểu kia quá nhanh, sau khi bay lên, Hàn Sâm động thủ thì đã không còn kịp nữa rồi, hắn cũng không dám bay lên ngăn cản con quái điểu kia.

Mắt thấy Huyền Lực Tượng rơi vào trong Vô Lượng Hải, làm dấy lên sóng biển to lớn, con quái điểu kia cũng xông vào trong biển.

Nhưng mà con quái điểu kia vừa vào trong nước biển, lập tức hóa thành một con cá lớn màu đen, Hàn Sâm nhìn thấy thế hơi ngẩn ra.

- Tại sao nó lại giống tiểu hồng điểu như vậy, đều có thể lên trời hóa thành chim xuống nước hóa thành cá?

Hàn Sâm nhíu mày nhìn Huyền Lực Tượng cùng quái ngư ở trên biển.

Có lẽ bởi vì Huyền Lực Tượng là dị sinh vật vốn sinh trưởng ở Vô Lượng Hải, mặc dù nó rơi vào trong Vô Lượng Hải, nhưng lại không bị hút vào trong biển sâu, bốn vó ở trong nước biển du động, muốn bơi về phía Hải Địa Thần Sơn tương liên với nước biển.

Quái ngư lập tức nhào tới, muốn kéo Huyền Lực Tượng vào trong biển sâu, miệng cá cực lớn hơn nữa mọc đầy răng nhọn, một ngụm đã nuốt Huyền Lực Tượng vào, hung ác nhai nuốt.

Ở trong miệng con quái ngư, hàm răng sắc nhọn cắn lên trên người Huyền Lực Tượng, ở trên da Huyền Lực Tượng để lại từng vết máu, nhưng khi nhìn tới thì cũng chỉ là vết thương trên da thịt, thân thể của Huyền Lực Tượng xác thực vô cùng mạnh mẽ, trong lúc nhất thời quái ngư cũng khó có thể nhai nát Huyền Lực Tượng.

Huyền Lực Tượng thừa dịp quái ngư há mồm, lại từ trong miệng quái ngư vọt ra, hai con quái vật đại chiến ở trên biển, quấy vùng biển xung quanh ra sóng to gió lớn, nước biển bị kích thích sóng sau cao hơn sóng trước.

Hàn Sâm vốn tưởng rằng sẽ là nhóm người mình gặp phải phiền toái, ai biết được bọn họ còn không gặp phải phiền toái gì, hai con quái vật đã tự đánh nhau.

Mặc dù Huyền Lực Tượng cực kỳ mạnh mẽ, mhưng mà cuối cùng cũng không phải là sinh vật trong nước, một mực rơi xuống thế yếu, mắt thấy đã sắp bị quái ngư kéo vào trong biển sâu.

Nếu Huyền Lực Tượng bị kéo xuống, cho dù thân thể của nó mạnh mẽ thế nào đi nữa, chỉ sợ là cũng khó có thể tác chiến thời gian dài ở trong nước biển với quái ngư, cuối cùng vẫn chỉ có con đường chết.

Lúc Hàn Sâm đang cho rằng tất cả đã sắp kết thúc, lại đột nhiên nghe được ở phía trên Hải Địa Thần Sơn truyền ra từng tiếng rít kỳ dị.

Chỉ thấy từ nơi Hải Địa Thần Sơn cùng Vô Lượng Hải tương liên, từng con rùa màu trắng to bằng cái thớt tiến vào trong nước, vây lại chỗ Huyền Lực Tượng cùng con quái ngư kia.

Hàn Sâm đếm, tổng cộng có sáu con rùa màu trắng vọt vào trong Vô Lượng Hải, chúng đều đang đi trợ giúp Huyền Lực Tượng, theo phương hướng khác nhau vây quái ngư, phát ra tiến công đối với quái ngư.

Sáu con rùa màu trắng kia đều là sinh vật siêu cấp thần huyết, mặc dù chưa mở ra mười đạo khóa gen, nhưng bởi vì giáp xác vô cùng cứng rắn, tìm cơ hội liền đưa đầu ra ngoài cắn một cái, cắn xong lại rút vào bên trong mai rùa.

Hơn nữa có Huyền Lực Tượng chính diện cuốn lấy quái ngư, trong lúc nhất thời quái ngư lại bị rùa cắn vài phát, ngược lại lại không thể chiếm được lợi thế gì.

Có sáu con rùa trợ giúp, Huyền Lực Tượng cũng một lần nữa ổn định cục diện, bên thì đánh nhau, bên thì rút lui, muốn lui về phía trên Hải Địa Thần Sơn.

Sau khi quái ngư bị rùa cắn mấy cái, lập tức cũng có chút tức giận, vây cá vỗ, lập tức chạy ra khỏi mặt nước, biến thành một con quái điểu màu đen to lớn, một trảo một con, bắt lên hai con rùa màu trắng bay lên không trung.

Chỉ thấy bên trên móng vuốt của con quái điểu màu đen kia nổi lên gợn sóng quỷ dị, sau đó chợt nghe hai tiếng răng rắc, giáp xác của hai con rùa

màu trắng vậy mà bị nó bẻ vụn.

Lại nhìn bốn con rùa cùng Huyền Lực Tượng còn lại trên biển, cũng đã trốn về trên Hải Địa Thần Sơn, chui vào trong núi rừng không thấy bóng dáng.

Quái điểu màu đen tức giận vây quanh Hải Địa Thần Sơn bay hai vòng, không tìm được bóng dáng của bọn Huyền Lực Tượng, vậy mà quay người lao đến chỗ bọn Hàn Sâm ở trên lục địa.

Hàn Sâm đã được chứng kiến hung uy của con quái điểu màu đen, biết đây là một con dị sinh vật đáng sợ, trong lòng không dám khinh thường, đã mở ra mười đạo khóa gen, trận địa sẵn sàng đón địch.

Tà Liên Nữ Đế cũng chuẩn bị chiến đấu xong, Phi Ngư Vương tùy thời chuẩn bị xông vào trong biển, nếu như bọn Hàn Sâm bị ép bay lên, vậy thì ở bên đó tiếp bọn họ.

Mắt thấy quái điểu màu đen bay tới, Hàn Sâm đang định ra tay, nhưng mà ai ngờ móng vuốt của quái điểu màu đen lại buông lỏng, hai con rùa màu trắng bị nó bẻ vụn giáp xác, bị móng vuốt sắc bén giết chết kia, rơi đến trước mặt bọn Hàn Sâm.

Sau đó quái điểu màu đen kêu hai tiếng đối với bọn họ, bay thẳng trở về trong Vô Lượng Hải, biến thành quái ngư lặn vào trong biển, vẫn tiếp tục ở trên biển đi theo bọn họ.

Bọn Hàn Sâm đều ngẩn người, không biết đây là tình huống như thế nào, con quái vật giống như cá giống như chim kia, vậy mà lại đưa tới dị sinh vật mà nó săn giết được.

Tà Liên Nữ Đế có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng bị tình huống hiện tại làm cho hơi nghi hoặc một chút.

- Có lẽ là tôi lầm, đó cũng không phải là Hải Quỷ Thú đi?

Tà Liên Nữ Đế âm thầm nhíu mày, đối với phán đoán lúc trước của mình có chút không tự tin rồi.

Hàn Sâm lại nhìn thoáng qua tiểu hồng điểu đang bị Bảo Nhi nắm ở trong tay, trong lòng âm thầm suy đoán:

- Chúng đều có năng lực hóa chim hóa cá, sẽ không phải là chúng có quan hệ huyết thống đấy chứ? Cho nên con Hải Quỷ Thú kia mới chăm sóc chúng ta như vậy? Không, phải nói là nó muốn chăm sóc tiểu hồng điểu mới đúng?

Hàn Sâm không biết suy đoán của mình có đúng hay không, nhưng đồ vật cũng đã đưa tới rồi, Hàn Sâm cũng không hề khách sáo.

Nghiền nát mai rùa bỏ đi, từ bên trong máu thịt đào ra hai viên gen sinh mệnh tinh hoa, thịt cũng được xử lý sạch sẽ, bổ sung làm đồ ăn của bọn họ.

Không hề nghi ngờ, hai con rùa màu trắng đều là sinh vật siêu cấp thần huyết, hơn nữa thịt còn có thể ăn, cũng đều là sinh vật siêu cấp thần huyết đời thứ hai trở lên.

Bọn Hàn Sâm một đường đi về phía trước, Hải Quỷ Thú vẫn ở trong Vô Lượng Hải trên đỉnh đầu đi theo đám bọn họ, hoàn toàn không có ý tứ phát động công kích đối với bọn họ.

Có Hải Quỷ Thú hộ tống, trên đường đi bọn họ đều không gặp được nguy hiểm gì, vô cùng thuận lợi vòng qua Hải Địa Thần Sơn, đi tới chỗ hòn đảo theo lời Tà Liên Nữ Đế.

- Đây rốt cuộc là tình huống như thế nào? Hải Quỷ Thú vậy mà lại hộ tống chúng ta?

Tà Liên Nữ Đế cũng nhìn ra manh mối, không khỏi kinh ngạc nói.

Hàn Sâm cũng không dám khẳng định suy đoán của mình, tự nhiên là không có cách nào trả lời Tà Liên Nữ Đế, chỉ là hỏi Bạch Dịch Sơn tình huống.

Lúc Bạch Dịch Sơn tấn chức Siêu Việt Giả, trực tiếp truyền tống đến một Tí Hộ Sở hoang vu trên Vô Lượng Hải, vận may vô cùng không tệ, ông ta còn

quen thuộc Vô Lượng Hải hơn cả Tà Liên Nữ Đế, con đường tắt xuyên qua Hải Địa Thần Sơn kia, vẫn là do Bạch Dịch Sơn dẫn đường.

Bạch Dịch Sơn đem chuyện mình nghiên cứu Bảo Tượng Kinh cùng quan sát Huyền Lực Tượng nói cho Hàn Sâm, còn nói ra buồn bực của mình, cùng với hỏi Hàn Sâm tu luyện là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật gì.

- Giáo sư, ngài vẫn nên tiếp tục nghiên cứu một chút đi, cái nghiên cứu này của ngài vô cùng có ý nghĩa đấy. Tôi tu luyện chính là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật bí truyền của Tuyết gia, không thể tùy tiện truyền ra bên ngoài. Hơn nữa tu luyện có hạn chế rất lớn, không thích hợp cho người bình thường tu hành, nếu như Bảo Tượng Kinh của ngài có thể thành công, đây mới thực sự là thần kỹ.

Hàn Sâm nghiêm nghị nói ra.

Chương 1310: Tái Chiến Vô Thần

Hàn Sâm vốn cho rằng một hòn đảo có thể sinh trưởng ra trái cây thánh khiết như vậy, nhất định là một hòn đảo thuần khiết giống như là vườn địa đàng.

Thế nhưng mà sau khi đến hòn đảo, Hàn Sâm mới biết mình sai không hợp thói thường cỡ nào.

Khắp nơi bên trên hòn đảo này đều là cây khô cùng mùi hôi của lá cây mục nát, đại bộ phận khu vực bên trên hòn đảo đều là đầm lầy do bùn nhão tạo thành, có thể nhìn thấy ở bên trong ao đầm có rất nhiều thi thể dị sinh vật đã hư thối, còn có rất nhiều khung xương không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng tẩy lễ nửa chôn ở trong ao đầm.

Chỗ này hoàn toàn khác với tưởng tượng của Hàn Sâm, thật sự rất khó tưởng tượng, loại địa phương này lại có thể sinh ra trái cây thánh khiết dễ hỏng như vậy.

Tà Liên Nữ Đế có vẻ hơi kích động, sau khi đi lên trên hòn đảo, ngay lập tức mang theo bọn Hàn Sâm hướng về trong ao đầm mà đi.

Dùng tốc độ của bọn họ, không bao lâu đã thấy ở bên trong một mảnh đầm lầy bùn đen, có một cây nhỏ cao không tới ba thước sinh trưởng.

Cây nhỏ kia từ bên trong nước bùn mọc ra, rễ cây trắng nõn trong suốt, giống như ngọc thạch tạo thành, càng lên cao lại càng óng ánh sáng long lanh.

Ở bên trong bùn đen tanh hôi đằng kia, mơ hồ lộ ra một chút mùi thơm ngát, ngửi vào khiến cho toàn thân người ta khoan khoái dễ chịu, cảm giác khó chịu do hoàn cảnh ác liệt bốn phía tạo thành lập tức được tiêu trừ.

- Đó chính là Vô Cấu Quả.

Tà Liên Nữ Đế chỉ vào một viên trái cây lớn cỡ quả bóng bàn bên trên cây nhỏ nói ra.

Hàn Sâm thò tay kéo lấy Tà Liên Nữ Đế đang muốn tiếp tục đi lên phía trước lại, không tiếp tục nhìn Vô Cấu Quả, lại nhìn về phía một gốc cây khô ở cách Vô Cấu Quả không xa.

- Đã đến rồi, cần gì phải trốn trốn tránh tránh, đệ nhất Đại Đế còn cần phải đánh lén sao?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào cây khô, lạnh nhạt nói.

Trong lòng Tà Liên Nữ Đế cả kinh, đã thấy ở đằng sau cây khô kia đi ra một thân ảnh, dĩ nhiên là Vô Thần Đại Đế.

Tà Liên Nữ Đế lập tức hiểu được, nhất định là Vô Thần Đại Đế đã sớm đoán được nhất định là cô ta sẽ đến hái Vô Cấu Quả, cho nên mới ở chỗ này chờ bọn họ chui đầu vào lưới.

Ở loại địa phương này, Tà Liên Nữ Đế không dám tùy tiện di chuyển vị trí, nếu không sẽ rơi vào trong Vô Lượng Hải, sẽ trực tiếp bị hút vào.

Thế nhưng mà cường hành chiến một trận, cho dù là cô ta liên thủ với Hàn Sâm, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Vô Thần Đại Đế.

Hàn Sâm cũng không thể ở chỗ này triệu hồi ra Bán Thần, Tà Liên Nữ Đế biết rõ tình huống hiện tại vô cùng không ổn, liền coi như là bọn họ muốn đi, ở trên Vô Lượng Hải cũng chạy không thoát.

Vô Thần Đại Đế lạnh lùng nói:

- Mặc kệ là kiểu chết như thế nào, chết chính là chết, không có gì khác nhau.

- Có vẻ như mày rất chắc chắc có thể giết bọn tao?

Hàn Sâm nhìn Vô Thần Đại Đế nói ra.

- Lần này sẽ không không cho chúng mày bất cứ cơ hội nào, mày cũng không thể ở chỗ này triệu hồi ra Vĩnh Dạ Nữ Đế.

Vô Thần Đại Đế nói xong, đã mang theo hắc đao từng bước một đi tới chỗ bọn Hàn Sâm.

Vô Thần Đại Đế đi mặc dù không nhanh, nhưng lại gây ra một loại lực áp bách vô hình, hắc đao trong tay chậm rãi giơ lên, mũi đao chỉ tới phía Hàn Sâm.

Rất rõ ràng, mục tiêu của Vô Thần Đại Đế là Hàn Sâm, y liền liếc cũng không thèm liếc Tà Liên Nữ Đế, đại khái biết rõ giết Tà Liên Nữ Đế cũng không hề có tác dụng gì.

- Đả bại mày, không cần phiền toái triệu hoán Vĩnh Dạ Nữ Đế tới.

Hàn Sâm đưa Bảo Nhi trong ngực cho Tà Liên Nữ Đế, sau đó mặt hướng tới Vô Thần Đại Đế, thân thể nổi lên ánh sáng màu tinh ngọc, lực lượng toàn thân nội liễm cực độ, cơ hồ không ai có thể cảm giác được sinh cơ của hắn, giống như đã biến thành một pho tượng vậy.

- Chúng ta cùng một chỗ đối phó với y.

Tà Liên Nữ Đế nhíu mày, âm thầm đem Vĩnh Dạ bảo thạch cầm ở trong tay.

- Không cần, một mình tôi là đủ, chị giúp tôi chăm sóc cho Bảo Nhi và giáo sư đi.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Mặt Vô Thần Đại Đế không biểu tình, trực tiếp một đao chém xuống Hàn Sâm. Lực lượng của đao kia vẫn vô hình vô tức, căn bản không để cho người ta cảm thấy được lực lượng chấn động.

Hàn Sâm bình tĩnh nhìn hắc đao, thân hình nhẹ nhàng hơi tránh ra, một khung xương thú ở phía sau hắn không xa lập tức bị chém thành hai nửa, "rầm rầm" một tiếng chìm vào bên trong đầm lầy.

Vô Thần Đại Đế không nhịn được khẽ nhíu mày, Hàn Sâm vậy mà hoàn mỹ tránh né một đao kia của y, Vô Thần Đại Đế không biết đây là trùng hợp, hay là Hàn Sâm thật sự có thể hoàn mỹ né tránh lực lượng của y.

Trong lúc tâm niệm chuyển động, hắc đao trong tay Vô Thần Đại Đế đã giống như là liêm đao thu hoạch sinh mạng của tử thần chém ra ngoài.

Thân hình Hàn Sâm chớp động, trong sự ưu nhã mang theo một tia thong dong, Vô Thần Đại Đế chém liên tục vài đao, liền góc áo của hắn đều không thể chém trúng một mảnh.

Tà Liên Nữ Đế vừa mừng vừa sợ, Hàn Sâm lại có thể né tránh đao của Vô Thần Đại Đế, chuyện này trước kia còn không có mấy người có thể làm được, ít nhất là chính Tà Liên Nữ Đế cũng không nắm chắc có thể né tránh đao của Vô Thần Đại Đế, chỉ có thể dựa vào truyền tống thoát đi, hoặc là trực tiếp dùng lực chọi cứng.

Trong lòng Hàn Sâm cũng hơi có chút vui sướng, sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen, hắn đã có thể ở bên trong sâu xa cảm ứng được đao của Vô Thần Đại Đế, còn muốn dựa vào lực lượng như vậy tổn thương hắn đã là chuyện không thể nào.

Vô Thần Đại Đế lộ ra vẻ hơi kinh ngạc, nhưng cũng chỉ thoáng qua, chỉ là có thể nhìn thấu đao lực của y, chuyện đó cũng không có ý nghĩa gì.

Đại Đế ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cũng có người có thể nhìn thấu đao lực của y, nhưng mà những người kia vẫn đều không phải là đối thủ của y, chỗ ỷ lại của Vô Thần Đại Đế, không chỉ đơn giản là có đao lực quỷ dị mà thôi.

Vô Thần Đại Đế chậm rãi giương Hắc Đao trong tay lên, lực lượng trên người cũng theo đó mà ngưng tụ, khiến cho khí thế trên người càng ngày càng mãnh liệt, đao còn chưa chém ra, khí tức trên thân đã ngưng tụ thành thực chất, giống như là núi lửa phun trào bay thẳng đến tận chân trời.

Hàn Sâm nhìn Vô Thần Đại Đế, chỉ thấy sau lưng y mơ hồ hiện ra một bóng đen quỷ dị, giống như là ác ma dữ tợn đứng ở sau lưng Vô Thần Đại Đế.

Tà Liên Nữ Đế cưỡi trên lưng Ngư Vương, mang theo Bảo Nhi cùng Bạch Dịch Sơn đã đi ra khỏi hòn đảo, hạ xuống đại lục nhìn Hàn Sâm cùng Vô Thần Đại Đế ở trên hòn đảo, trong tay thủ sẵn Vĩnh Dạ bảo thạch, tùy thời chuẩn bị ra tay.

- Dị Linh kia rất mạnh à?

Bạch Dịch Sơn nhíu mày hỏi.

Tà Liên Nữ Đế nhìn chằm chằm vào chiến trường đáp:

- Người đứng đầu thập đại Thần Tử lần vừa rồi.

Bạch Dịch Sơn lập tức lộ ra vẻ kinh hãi:

- Đây chẳng phải là Dị Linh mạnh nhất ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở sao? Hàn Sâm không có vấn đề gì chứ?

- Dị Linh mạnh nhất thì không nhất định, nhưng tuyệt đối là một trong những Đại Đế cấp cao nhất ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Tà Liên Nữ Đế nhíu mày nói:

- Hàn Sâm có vấn đề hay không thì tôi không biết, gần đây hắn vừa mới mở ra đạo khóa gen thứ mười, nhưng mà có thể chống lại Vô Thần Đại Đế hay không, vậy cần phải đấu qua mới biết được.

Bạch Dịch Sơn có chút khẩn trương nhìn vào trong chiến trường, Bảo Nhi lại ôm bình sữa, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói ra:

- Ba ba lợi hại nhất, nhất định sẽ thắng.

Tà Liên Nữ Đế cùng Bạch Dịch Sơn lại đều không nói gì, bọn họ cũng không dám ngây thơ tự tin giống như Bảo Nhi vậy.

Lúc này Hàn Sâm đã rút Thái A Kiếm cùng Phượng Hoàng Thần Kiếm ra, hắn cũng muốn thử nhìn một chút, Băng Cơ Ngọc Cốt mười đạo khóa gen, có thể chống lại Vô Thần Đại Đế hay không.

Vô Thần Đại Đế nắm đao, Hàn Sâm nắm kiếm, hai người đều giữ im lặng từng bước một đi đến chỗ đối phương.

Tốc độ hai người tiến lên cũng không nhanh, nhưng lại gây ra một loại cảm giác giống như toàn bộ Thiên Địa đều theo bước chân của bọn họ tiến lên phía trước.

Bầu trời sau lưng Vô Thần Đại Đế giống như là đã hóa thân thành một ác ma khủng bố, đang giương nanh múa vuốt ép tới chỗ Hàn Sâm.

Chương 1311: Uy Của Băng Cơ Ngọc Cốt

Trong tích tắc hắc đao trong tay Vô Thần Đại Đế chém ra, kiếm trong tay Hàn Sâm cũng đồng thời chém ra ngoài.

Ác ma che trời ngưng tụ ở bên trên hắc đao, chém ra một đao, toàn bộ thế giới giống như đều bị thanh đao tựa như ác ma kia chiếm cứ, làm cho người

ta căn bản không có bất cứ chỗ trống nào để tránh né.

Mà trên thân kiếm của Hàn Sâm cũng không mang theo bất kỳ khí tức gì, giống như chỉ là một đôi kiếm bình thường, ngoại trừ thân kiếm ra, rốt cuộc không cảm giác thấy một tia lực lượng dư thừa nào.

Bạch Dịch Sơn chỉ có thể nhìn thấy ánh đao hệt như ác ma ngang trời lóe lên, hắc đao trong tay Vô Thần Đại Đế đã đến sau lưng Hàn Sâm, liền âm thanh đao kiếm va chạm đều không thể nghe được.

Mà Hàn Sâm vẫn còn cầm song kiếm trong tay, còn bảo trì tư thế vọt tới trước.

- Người nào thắng?

Bạch Dịch Sơn có chút khẩn trương hỏi.

Mặc dù thành tựu võ đạo của ông ta rất cao, nhưng mà ánh mắt lại theo không kịp tốc độ của Hàn Sâm cùng Vô Thần Đại Đế, căn bản không nhìn rõ ràng tình huống.

Mặc dù Tà Liên Nữ Đế nhìn rõ ràng rồi, nhưng mà cô ta lại vẫn lắc đầu, cũng khẩn trương giống như Bạch Dịch Sơn.

Cô ta nhìn thấy Phượng Hoàng Thần Kiếm của Hàn Sâm chém trúng Vô Thần Đại Đế, nhưng mà Thái A Kiếm cũng không thể ngăn cản Hắc Đao của Vô Thần Đại Đế, cũng bị Hắc Đao của Vô Thần Đại Đế chém trúng thân thể.

Máu tươi điên cuồng phun ra, trên lồng ngực Vô Thần Đại Đế xuất hiện một vết thương bị chém xéo, cơ hồ có thể nhìn thấy xương ngực bên trong, máu tươi đang tuôn ra như suối.

Mà trước ngực Hàn Sâm cũng xuất hiện một vết thương, nhưng so với Vô Thần Đại Đế, vết thương trên lồng ngực Hàn Sâm cơ hồ có thể hình dung là không có.

Phía trên làn da giống như tinh ngọc, chỉ bị cắt ra một vết thương rất nông, chỉ có một chút máu tươi chảy ra, ở trên làn da tạo thành một giọt máu tươi.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen, cường hóa đối với thân thể còn mạnh hơn hắn tưởng tượng của một chút, thậm chí ngay cả lực công kích như của Vô Thần Đại Đế, cũng chỉ có thể miễn cưỡng phá vỡ da thịt của hắn, muốn tạo thành đả kích chí mạng đối với hắn, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Vô Thần Đại Đế xoay người lại, miệng vết thương trên lồng ngực đang dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy rõ khép lại, nhưng mà trong mắt cũng lộ ra một tia dị sắc.

Vô Thần Đao vậy mà chỉ để lại một vết thương không có ý nghĩa ở trên người Hàn Sâm, điều này cơ hồ khiến cho Vô Thần Đại Đế không thể tin, rõ ràng là trước đây không lâu, y còn có thể đơn giản chém rách da thịt Hàn Sâm.

- Mày dùng Thánh Thai Quả mở ra đạo khóa gen thứ mười?

Vô Thần Đại Đế nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm không trả lời, chỉ là kiếm trong tay đã chém thẳng tới Vô Thần Đại Đế.

Vừa rồi sở dĩ hắn không đỡ đao, là bởi vì kiếm pháp không đủ, Song Phi Kiếm Pháp đối chiến với cường giả như Vô Thần Đại Đế vẫn còn hơi yếu một chút, dù cho hắn cảm ứng được quỹ tích xuất đao của Vô Thần Đại Đế, nhưng cũng không thể dùng Thái A Kiếm đỡ được.

Nhưng mà chuyện này cũng không thành vấn đề, cho dù hắn không ngăn được cũng không có vấn đề gì, đao của Vô Thần Đại Đế đã khó có thể tạo thành uy hiếp chí mạng đối với hắn.

Kiếm quang tung hoành, đao khí đầy trời.

Đều là công kích không cách nào ngăn cản của đối phương, trên người của Vô Thần Đại Đế không ngừng phun máu tươi tung toé.

Mà trên người Hàn Sâm mặc dù cũng xuất hiện vết thương, nhưng mà những tổn thương đó cũng chỉ là vết thương nhẹ, Vô Thần Đao chém lên

trên người Hàn Sâm, càng là phát ra âm thanh giống như ngọc thạch va chạm.

Bạch Dịch Sơn cùng Tà Liên Nữ Đế đều vui mừng quá đỗi, những nơi đao kiếm đi qua, máu của Đại Đế bắn ra, Vô Thần Đại Đế đã hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Sau đó, bọn họ chỉ thấy Vô Thần Đại Đế phóng lên trời, vậy mà rời khỏi hòn đảo kia bay lên đại địa, trong nháy mắt đã nhanh chóng đi xa, ở trên đại địa để lại từng vết máu Đại Đế.

- Vô Thần Đại Đế vậy mà chạy đi?

Bạch Dịch Sơn vui mừng kêu lên.

Đôi mắt đẹp của Tà Liên Nữ Đế cũng lập loè, kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, người có thể khiến cho Vô Thần Đại Đế không đánh mà chạy, chỉ sợ trong toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều tìm không ra mấy người.

Hàn Sâm cũng không đuổi theo, muốn chân chính chém giết Vô Thần Đại Đế sợ không phải là chuyện một chốc một lát, hơn nữa giết cũng không có ý nghĩa gì, Vô Thần Đại Đế vẫn có thể phục sinh từ trong Linh Hồn Chi Thạch.

Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật không phải là Atula Kinh, không có năng lực chặt đứt nhân quả, không thể đồng thời chém giết Dị Linh, cũng hủy diệt Linh Hồn Chi Thạch của bọn họ.

Nhưng mà Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cường hóa đối với thân thể, cũng không phải là Atula Kinh có thể so sánh được.

Ngay cả Vô Thần Đao đều khó có thể làm trọng thương thân thể, toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cơ hồ đã có thể đi ngang, trừ phi là loại địa phương giống như Vô Lượng Hải, nếu không thì Hàn Sâm cũng không cần có bất kì cố kỵ gì.

Hàn Sâm không đuổi theo Vô Thần Đại Đế, quay người đi tới chỗ Vô Cấu Quả.

Tà Liên Nữ Đế cùng Bạch Dịch Sơn cũng từ bên trên mặt đất rơi xuống, đi tới bên cạnh Hàn Sâm.

- Tôi thật sự sẽ hái được?

Hàn Sâm chỉ vào Vô Cấu Quả đã gần ngay trước mặt, quay qua Tà Liên Nữ Đế nói ra.

- Hái đi, tốt xấu đều là vận mệnh của tôi.

Tà Liên Nữ Đế lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm không do dự nữa, trực tiếp thò tay chộp tới Vô Cấu Quả, trực tiếp cầm lấy ngọc quả óng ánh kia.

Trong lòng Hàn Sâm cùng Tà Liên Nữ Đế đều có chút khẩn trương, nhìn chằm chằm vào ngọc quả óng ánh kia, thấy ngọc quả cũng không hề có biến hóa gì, trong lòng Hàn Sâm không khỏi thở dài một hơi:

- CMN, thân thể của mình lại thật sự là Vô Cấu Thể gì đó kia, tại sao lại như vậy chứ?

Tà Liên Nữ Đế lại mừng lớn nói:

- Quả nhiên là có thể, mau giúp tôi hái Vô Cấu Quả xuống.

Hàn Sâm trực tiếp hái Vô Cấu Quả xuống, cầm Vô Cấu Quả ở trong lòng bàn tay, chỉ thấy Vô Cấu Quả vẫn còn óng ánh sáng long lanh tản ra mùi thơm ngát, cũng không biến thành màu đen hư thối giống như lời Tà Liên Nữ Đế.

- Hiện tại phải làm sao?

Hàn Sâm nhìn về phía Tà Liên Nữ Đế hỏi.

Khuôn mặt Tà Liên Nữ Đế lộ ra vẻ mừng như điên, nhưng cũng không quá tới gần Hàn Sâm, giống như là sợ sẽ làm cho Vô Cấu Quả bị vấy bẩn vậy.

- Cậu giúp tôi bóc xác ngoài ra, sau đó trực tiếp nhỏ nước trái cây bên trong vào trong miệng tôi.

Nói xong, Tà Liên Nữ Đế đã há miệng ra đứng ở trước mặt Hàn Sâm, để tiện cho Hàn Sâm nhỏ nước trái cây vào trong miệng cô ta, Tà Liên Nữ Đế cong chân, ngửa mặt mở cái miệng nhỏ nhắn ra.

Hàn Sâm trực tiếp dùng sức bóp một cái, vỏ Vô Cấu Quả cũng không hề cứng rắn, cảm giác giống như là quả đào, vỏ ngoài óng ánh kia lập tức bị bóc ra, nước trái cây bên trong lập tức chảy ra, từng giọt chảy vào trong cái miệng nhỏ nhắn đang mở ra của Tà Liên Nữ Đế.

Tà Liên Nữ Đế trừng lớn đôi mắt đẹp, khắp khuôn mặt đều là vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Từng giọt nước trái cây chảy vào trong miệng Tà Liên Nữ Đế, chui vào trong bụng của cô ta, sau đó có thể thấy rõ ràng, thân thể của Tà Liên Nữ Đế bắt đầu tản mát ra thánh quang mịt mờ, từng tia khí màu trắng từ trong lỗ chân lông trên toàn thân cô ta dâng trào lên.

Đến tận lúc Hàn Sâm nhỏ giọt nước trái cây cuối cùng vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Tà Liên Nữ Đế, lúc này mới lui sang một bên, tò mò nhìn thân thể Tà Liên Nữ Đế đang dần dần bị sương mù bao phủ.

Vừa xem trong chốc lát, sắc mặt của Hàn Sâm đột nhiên biến đổi, cũng không phải là Tà Liên Nữ Đế xảy ra chuyện gì, mà là Hàn Sâm nhận được ý niệm đến từ Sát Na Nữ Đế cùng Kinh Cức Nữ Đế.

- Tà Liên tỷ tỷ, Tí Hộ Sở đã xảy ra chuyện, tôi đi trước một bước.

Hàn Sâm để Phi Ngư Vương lại trông coi Tà Liên Nữ Đế, tự mình ôm Bảo Nhi lên, sau khi cáo từ Bạch Dịch Sơn, trực tiếp bay lên trời, đã rơi xuống mặt đất, nhanh chóng theo con đường lúc trước trở về.

Chương 1312: Chung Ma Đột Kích

Lúc này toàn bộ Di Tinh Tí Hộ Sở đã là một mảnh biển trùng, giáp trùng cực lớn như giống như xe tăng tựa như thủy triều che khuất Tí Hộ Sở, con rết khủng bố giống như chân long chiếm giữ ở bên trên bầu trời.

Các loại độc trùng độc vật từ bốn phương tám hướng lao đến, trong đó không thiếu nhân vật cực kỳ khủng bố mạnh mẽ.

Khô Cốt Đế, Tình Quân Đế vân. . ., đám Đế Linh mạnh mẽ cùng sinh vật siêu cấp thần huyết như Lam Long, lúc này đều đã rơi vào trong khổ chiến.

Khắp nơi đều là lực lượng kinh khủng chấn động, mặt đất sụt lún, kiến trúc trong Tí Hộ Sở một tòa tiếp một tòa bị phá hủy.

Sát Na Nữ Đế đang chiến đấu với một kỵ sĩ cưỡi độc trùng màu đen, sắc mặt hết sức khó coi.

Xa xăm phía trên bầu trời, một con lôi điện chi hồ đang vung mười cái đuôi chiến đấu với một Dị Linh cấp Đại Đế, đánh cho hư không văng tung tóe, mặc dù hơi chiếm cứ thượng phong, nhưng mà trong lúc nhất thời cũng khó có thể lấy được thắng lợi.

Một bên khác, Tử Minh Đại Đế cũng bị một con Phi Thiên Ngô Công màu xanh da trời giống như là chân long cuốn lấy, tương tự cũng không có dư lực để phân tâm.

Ánh mắt của Sát Na Nữ Đế lại nhìn lên phía trên bầu trời cách đó không xa, chỉ thấy một Đại Đế tà ác toàn thân được trùng giáp bao quanh lơ lửng giữa không trung, khóe miệng hơi nhếch lên, đang hứng thú nhìn chiến đấu ở phía dưới.

Mà ở bên cạnh Đại Đế tà ác kia, còn đi theo một sinh vật siêu cấp thần huyết hình người toàn thân giống như hoàng kim, trên người cũng tản ra khí tức khủng bố tới cực điểm.

- Đáng chết!

Sát Na Nữ Đế thầm mắng một câu, trong mắt lại hiện lên lo lắng thật sâu.

Chung Ma Đại Đế quy mô tiến công mà đến, chỉ là cường giả cấp Đại Đế mở ra mười đạo khóa gen đã tới bốn vị, Tiểu Ngân Ngân cùng Tử Minh Đại Đế đều đang chặn lại một vị.

Thế nhưng mà Chung Ma mạnh nhất cùng một vị Hoàng Kim Thần Tướng Bạo Tẩu mở ra mười đạo khóa gen khác lại vẫn chưa ra tay, bọn họ bên này lại đã không có cường giả có thể địch nổi nữa rồi.

Đối thủ của Sát Na Nữ Đế là một sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu trùng kỵ sĩ mở ra chín đạo khóa gen cùng tọa hạ của nó là sinh vật siêu cấp thần huyết độc trùng, cô ta lấy một địch hai, trong thời gian ngắn cũng khó có thể đánh bại đối thủ.

Những người khác cũng đều đã rơi vào bên trong khổ chiến, hơn nữa còn có độc trùng cùng độc vật từ bốn phương tám hướng lao đến, cũng đã chặn đứng đường lui của bọn họ, hiện tại muốn muốn rút đi cơ hồ đã không có khả năng nữa.

Ngoại trừ cường giả như Tiểu Ngân Ngân cùng Tử Minh Đại Đế còn có thể có thể phá vòng vây đi ra bên ngoài, những người khác liền cơ hội phá vòng vây đều không có.

Hiện tại Sát Na Nữ Đế chỉ có thể gửi hi vọng ở Hàn Sâm có thể mau chóng trở về, mặc dù cô ta cũng biết, loại khả năng đó là vô cùng xa vời, loại khoảng cách đó, đợi đến lúc Hàn Sâm trở về, chỉ sợ bọn họ đã xong đời rồi.

Tuyết Cầu trốn ở bên trong Tí Hộ Sở run rẩy, Lam Long bị sinh vật siêu cấp thần huyết ba đầu vây công, mặc dù vẫn vô cùng hung mãnh, nhưng mà trên người nó cũng đã bị chộp ra rất nhiều vết thương.

Quỷ Anh bị một con rắn lớn mở ra chín đạo khóa gen đuổi chạy loạn khắp nơi, lực lượng của y còn chưa hoàn toàn khôi phục, căn bản không có năng lực chiến đấu chính diện với sinh vật siêu cấp thần huyết mở ra chín đạo khóa gen.

Thánh quang trên người Thánh Tê không ngừng lập loè, trị liệu Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết bị thương.

Bọn Kinh Cức Nữ Đế có thể chèo chống đến hiện tại, hơn phân nửa đều là dựa vào năng lực trị liệu mạnh mẽ của Thánh Tê, không để cho bọn họ hoàn toàn sụp đổ.

- Giải quyết con tê giác kia trước.

Chung Ma Đại Đế khẽ cười nói, y tự nhiên là đã nhìn ra, Thánh Tê là chỗ dựa cuối cùng của bọn Sát Na Nữ Đế, muốn trực tiếp phá hủy cái hi vọng cuối cùng này.

- Vâng.

Hoàng Kim Thần Tướng ứng tiếng, khuôn mặt lộ ra vẻ khát máu, từng bước một đạp không đánh tới Thánh Tê ở bên trong Tí Hộ Sở.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế hơi run lên một cái, chuyện cô ta lo lắng nhất đã xảy ra, lại một vị cường giả mười khóa ra tay, nhưng mà bọn họ cũng đã không tìm thấy người có thể ngăn cản y lại.

Mắt thấy Hoàng Kim Thần Tướng đánh tới Thánh Tê ở bên trong Tí Hộ Sở, đột nhiên chỉ thấy một chùm sáng màu bạc phun tới.

Hoàng Kim Thần Tướng có chút nghiêng người, chùm sáng màu bạc kia lập tức đánh hụt, sượt qua người Hoàng Kim Thần Tướng vọt lên bầu trời.

- Chỗ đó không phải là nơi mày nên đi.

Một thân ảnh hùng tráng toàn thân thiêu đốt lên ánh sáng màu bạc xuất hiện ở trước mặt Hoàng Kim Thần Tướng, lạnh lùng nói ra.

- Thật sao?

Hoàng Kim Thần Tướng lộ ra một nụ cười tà dị, nắm đấm mạnh mẽ đánh ra.

Thân hình nhìn như cồng kềnh kia, lại nhanh đến đáng sợ, cơ hồ giống như là thuấn di xuất hiện ở trước mặt Tà Tình Đế.

Trong mắt Tà Tình Đế lóe lên một tia cuồng nhiệt, ánh sáng màu bạc trên người xông lên trời, hét lớn một tiếng, hào quang màu bạc trên nắm tay ngưng tụ tới cực điểm, một quyền đón đỡ hoàng kim cự quyền của Hoàng Kim Thần Tướng.

OÀ..ÀNH!

Nắm đấm màu vàng óng cùng tia sáng màu bạc chạm vào nhau ở trên không trung, bộc phát ra sóng xung kích kinh khủng, đồng thời thân thể của Tà Tình Đế giống như là viên đạn bị đánh bay ra, hung hăng bay vào bên trong Tí Hộ Sở, lập tức đập sập một đoạn lớn tường thành của Tí Hộ Sở, trên mặt đất cũng bị đánh ra một cái hố lớn.

- Không chịu nổi một đòn.

Hoàng Kim Thần Tướng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đi tới chỗ Thánh Tê.

OÀ..ÀNH!

Tường gạch nổ tung, đá vụn bay lên, ở bên trong phế tích đằng kia, thân thể hùng tráng của Tà Tình Đế một lần nữa đứng lên, y phục trên người rách rưới, khóe miệng còn có máu tươi.

Thế nhưng mà ánh sáng màu bạc trên người y cũng càng thêm đậm đặc, cơ hồ đã ngưng kết thành thực chất.

- Khốn kiếp. . . lại dám hủy đi y phục của tao. . . đây chính là bản hàng hiệu số lượng có hạn trong Liên Minh. . . CMN mày có thể đền nổi không?

Tà Tình Đế nhảy lên một cái, hai tay giao nhau, tấn công tới Hoàng Kim Thần Tướng.

Chùm sáng màu bạc kinh thiên phá vỡ hư không, những nơi đi qua, liền không gian đều trực tiếp bị đánh xuyên qua.

Hoàng Kim Thần Tướng khẽ nhíu mày, nắm đấm màu vàng một lần nữa đánh tới chùm sáng màu bạc.

OÀ..ÀNH!

Chùm sáng màu bạc giống như là núi lửa bộc phát, cuồng bạo trùng kích lên trên người Hoàng Kim Thần Tướng, cuồn cuộn không dứt đánh sâu vào, không bao lâu sau đã bao phủ toàn bộ thân hình của Hoàng Kim Thần Tướng vào bên trong chùm sáng màu bạc.

- Thằng ranh, biết rõ sự lợi hại của Tà Tình đại gia chưa?

Ánh sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế thu lại, thở hổn hển, cũng không quên bày ra một tư thế cool ngầu.

Nhưng khi ánh sáng màu bạc ở trên bầu trời tan ra, lại nhìn thấy Hoàng Kim Thần Tướng không bị thương chút nào đứng ở trong thiên không, nắm đấm còn bảo trì tư thế đánh ra.

Sắc mặt của Tà Tình Đế biến hóa, y đã bộc phát tiềm lực đánh ra một kích mạnh nhất, lại bị cản lại như vậy, liền một sợi tóc của Hoàng Kim Thần Tướng cũng không làm bị thương nổi.

- Nếu như mày đã muốn chết, vậy giải quyết mày trước đi.

Trong mắt Hoàng Kim Thần Tướng lóe lên một tia sát cơ, thân hình màu vàng kinh khủng lóe lên đã đến trước mặt Tà Tình Đế, nắm đấm trực tiếp đánh tới đầu Tà Tình Đế.

“A lỗ. . . A lỗ. . . A lỗ. . . ” Ánh sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế một lần nữa bộc phát, nắm đấm mang theo ánh sáng màu bạc điên cuồng đánh ra, mỗi một đòn đều bộc phát ra tiềm lực vô hạn, cùng quả đấm của Hoàng Kim Thần Tướng đụng vào nhau.

Gạch đá bốn phía cùng với kiến trúc đều bị va chạm sinh ra sóng xung kích nổ tung, công trình kiến trúc tàn phá cùng một một cái trụ đá lớn cao mười mấy thước đều bay lên giữa không trung.

Bành!

Thân hình của Tà Tình Đế bị đánh bay ra ngoài, đụng lên phía trên một tòa cung điện, va sụp cung điện, đồng thời một ngụm máu tươi cũng điên cuồng bắn ra.

Chương 1313: Toàn Lực

Hoàng Kim Thần Tướng đã rơi xuống trước mặt Tà Tình Đế, chỗ hai chân đạp xuống, mặt đất đã bị nứt ra giống như mạng nhện.

- Lại đến?

Hoàng Kim Thần Tướng cười gằn, nắm đấm lại đánh tới Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế nhảy lên một cái, ánh sáng màu bạc trên người lại nổi lên, nắm đấm cũng một lần nữa nghênh đón Hoàng Kim Thần Tướng.

Không giữ lại chút nào nghiền ép ra từng giọt lực lượng cuối cùng trong thân thể, ánh sáng màu bạc giống như núi lửa điên cuồng bộc phát, cùng Hoàng Kim Thần Tướng điên cuồng đụng nhau.

A lỗ. . . A lỗ. . . A lỗ. . .

Lực lượng kinh khủng giữa quyền cùng quyền nổ tung, lập tức phá hủy kiến trúc bốn phía thành bụi phấn.

Tà Tình Đế một bước không lùi, ở trong từ điển của y chưa từng có hai chữ lui lại.

Hoàng Kim Thần Tướng mang nụ cười trên mặt, nắm đấm lần lượt đánh lên trên ánh sáng màu bạc kia, trực tiếp nổ nát ánh sáng màu bạc, Tà Tình Đế đã dốc hết toàn lực, Hoàng Kim Thần Tướng tựa hồ như là tiện tay đã có thể nổ nát.

Chênh lệch giữa mười đạo khóa gen cùng chín đạo khóa gen vẫn còn quá lớn, hơn nữa Hoàng Kim Thần Tướng cũng không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường, địa vị ở Chung Ma Tí Hộ Sở gần với Chung Ma Đại Đế, thuần túy về mặt lực lượng, thậm chí còn không kém gì Chung Ma Đại Đế.

Tà Tình Đế chưa mở ra mười đạo khóa gen, đúng là khó có thể địch nổi Hoàng Kim Thần Tướng, mặc dù một bước không lui, nhưng mà đối với

lực đánh vào, lại khiến cho trong miệng Tà Tình Đế không ngừng tuôn ra máu tươi.

- Đừng đùa nữa, mau chấm dứt chiến đấu.

Chung Ma Đại Đế nói xong, chính mình cũng hướng lên bầu trời bay tới chỗ Tiểu Ngân Ngân đang đại chiến.

Tiểu Ngân Ngân đã hoàn toàn chế trụ Dị Linh Đại Đế mười khóa gen kia, Chung Ma cũng đã nhìn ra, Tiểu Ngân Ngân mới là lực lượng uy hiếp lớn nhất ở đây.

Uy lực của sấm sét màu bạc ngay cả Đại Đế mười khóa gen kia đều có chút khó có thể ngăn cản, lại còn có năng lực trị liệu rất mạnh, uy hiếp càng lớn hơn Thánh Tê, y muốn diệt trừ mối uy hiếp lớn nhất này đầu tiên.

- Đã xong! Không có khả năng kiên trì đến lúc Hàn Sâm đã trở về.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế thầm than một tiếng, đang suy nghĩ xem có nên hạ lệnh rút đi hay không, có thể trốn một người hay một người, dù sao cũng còn hơn là toàn bộ đều chết ở chỗ này.

Dù sao ở bên trong Di Tinh Tí Hộ Sở cũng không có Linh Hồn Chi Thạch, bọn họ hoàn toàn có thể vứt bỏ, không cần phải lo lắng Linh Hồn Chi Thạch của chủ tướng Hàn Sâm bị hủy.

Thế nhưng mà Sát Na Nữ Đế cũng rõ ràng, chỉ cần vừa lui thì toàn tuyến sẽ sụp đổ, sẽ chỉ có thêm tử vong, đến lúc đó chính thức có thể sống sót rút đi cũng không có mấy người, tuyệt đại bộ phận đều sẽ phải chết ở chỗ này.

Lui sẽ chết, không lùi sẽ chết hết, chuyện này đối với Sát Na Nữ Đế mà nói cũng không phải là một lựa chọn dễ dàng.

Nếu như Sát Na Nữ Đế là chủ nhân nơi này, cô ta đã sớm hạ lệnh lui lại, nhưng mà cô ta cũng không phải là chủ nhân nơi này, Tiểu Ngân Ngân chưa ra lệnh lui lại, nếu cô ta lui, chẳng may Tiểu Ngân Ngân xảy ra chuyện, cho dù hiện tại cô ta chạy thoát một mạng, chỉ sợ Hàn Sâm cũng sẽ không bỏ

qua cho cô ta, Sát Na Nữ Đế rất rõ ràng phân lượng của Tiểu Ngân Ngân ở trong lòng Hàn Sâm.

Tâm niệm của Sát Na Nữ Đế thay đổi thật nhanh, thế nhưng mà không lui, lại không nghĩ ra có biện pháp nào có thể cứu vớt Tiểu Ngân Ngân.

Dù Tiểu Ngân Ngân lợi hại thế nào đi nữa, cũng không thể chuyển bại thành thắng ở dưới sự vây công của một Đại Đế mười khóa cùng Thần Tử thứ ba, bị thua cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Mắt thấy Chung Ma Đại Đế đã sắp tiếp cận Tiểu Ngân Ngân, lại đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh từ bên trong Tí Hộ Sở bay ra, rất nhanh đã chặn đường đi đến của Chung Ma Đại Đế.

Sát Na Nữ Đế nao nao, trong lúc nhất thời nghĩ không ra bên trong Tí Hộ Sở còn có ai có thể ngăn cản được Chung Ma Đại Đế.

Nhìn kỹ, Sát Na Nữ Đế lại mở to hai mắt ra nhìn, chỉ thấy người ngăn cản Chung Ma Đại Đế là một cô gái mọc ra một đôi sừng nhỏ màu tím, con mắt màu tím tóc tím, trong tay nắm một thanh huyết cốt tiểu đao.

Cô gái kia thoạt nhìn có chút tương tự như cô gái nhân loại tên Linh thường xuyên đi theo ở bên cạnh Hàn Sâm, nhưng mà khí tức trên thân lại hoàn toàn khác.

Sát Na Nữ Đế có chút không dám xác định, đến cùng thì cô gái kia có phải là Linh hay không, ngoại trừ mặt có chút giống ra, cơ hồ là không cảm thấy có bất kỳ chỗ nào tương tự.

Hơn nữa từ trên người cô gái kia, cũng không cảm giác thấy khí tức đặc biệt mạnh mẽ, cô ta đi ngăn Chung Ma Đại Đế lại thì có ích lợi gì?

Lúc Sát Na Nữ Đế đang hồ nghi, Chung Ma Đại Đế khẽ nhíu mày nhìn tới cô gái trước mặt, bàn tay mở ra, từng con độc trùng quái dị giống như thủy triều vọt tới chỗ cô gái kia.

Tóc tím của cô gái kia bay múa, quay mắt về phía đám côn trùng hệt cơn lũ kia, bên trong con mắt màu tím nhìn không thấy một chút ý nghĩ lùi bước

nào, ánh sáng màu máu trong tay lóe lên, thanh huyết cốt tiểu đao kia bắn ra lao tới bên trong cơn lũ côn trùng.

Ánh sáng màu máu kia thật nhỏ, trong chốc lát đã bị cơn lũ côn trùng bao phủ, nhưng mà một giây sau, Sát Na Nữ Đế liền thấy ánh sáng màu máu vậy mà mặc kệ cơn lũ côn trùng, trực tiếp đâm về phía mi tâm của Chung Ma Đại Đế.

Chung Ma Đại Đế nghiêng người né tránh, Sát Na Nữ Đế thoạt nhìn hẳn là tránh né được ánh sáng màu máu, nhưng mà không biết rõ là làm sao, ánh sáng màu máu lại vẫn đâm vào trong mi tâm của Chung Ma Đại Đế, trực tiếp xuyên qua đầu lâu y.

Phi Thiên Chi Lực vốn là công kích tất trúng, như thế nào tùy tiện có thể tránh ra được.

- Không thể nào?!

Sát Na Nữ Đế trợn to mắt nhìn thiếu nữ đang lơ lửng giữa không trung kia, nhân vật như Chung Ma Đại Đế, mặc dù là thời kỳ cô ta toàn thịnh thân là Đại Đế trước kia, cũng không dám chắc chắn có thể một đòn chém giết.

Thiếu nữ kia cũng chỉ là một đòn, đã đánh xuyên qua đầu Chung Ma Đại Đế, thật sự khiến cho Sát Na Nữ Đế có chút kinh nghi.

Bành!

Thân hình của Chung Ma Đại Đế vặn vẹo, trực tiếp nổ vỡ ra, biến thành một đám mưa máu, liên lụy tới cơn lũ côn trùng mà Chung Ma Đại Đế vừa phóng thích ra, cũng cùng một chỗ sụp đổ tiêu tán.

Thế nhưng mà không bao lâu sau, liền thấy một con sâu từ trong đám trùng đang vây công Tí Hộ Sở bay ra, vừa bay thân thể vừa biến hình, không bao lâu sau đã lại biến thành bộ dáng của Chung Ma Đại Đế.

- Cô rất mạnh, nhưng đáng tiếc nếu muốn giết Chung Ma Đại Đế ta, đó lại là chuyện không thể nào.

Chung Ma Đại Đế vừa sinh ra một lần nữa triệu hồi ra cơn lũ côn trùng, vọt tới chỗ thiếu nữ.

Lúc này Chung Ma Đại Đế hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào huyết cốt tiểu đao trong tay thiếu nữ, vừa rồi y căn bản không hiểu là có chuyện gì xảy ra, y rõ ràng là đã tránh né huyết cốt tiểu đao, vì sao vẫn bị đâm trúng, y muốn lại nhìn cho rõ ràng.

Thiếu nữ một lần nữa giương huyết cốt tiểu đao trong tay lên, mặt không thay đổi ném tới chỗ Chung Ma Đại Đế.

. . .

Hoàng Kim Thần Tướng đã nhận được chỉ lệnh của Chung Ma Đại Đế, trong mắt lóe lên một vòng sát cơ, ánh sáng màu vàng trên người tỏa ra mạnh mẽ, nắm đấm trở nên càng ngày càng mạnh, sau liên tục mấy quyền, lập tức đã phá vỡ quả đấm của Tà Tình Đế.

Bành! Bành! Bành!

Hoàng Kim Thần Tướng liên tục mấy quyền đánh lên trên người Tà Tình Đế, lập tức đánh Tà Tình Đế cho xương cốt vỡ vụn, thân thể bị đánh ngã bay ra ngoài.

Tà Tình Đế ở trên mặt đất vùng vẫy vài cái, vậy mà không thể lập tức đứng lên, y một mực tiêu hao nghiền ép tiềm lực của mình để chiến đấu, hơn nữa còn bị trọng thương, thân thể đã gần như bị sụp đổ.

Chỉ là giãy dụa muốn muốn đứng lên, vết thương trên người đã nứt toác ra, dòng máu chảy như nước suối.

Hoàng Kim Thần Tướng nhảy lên một cái, mang trên mặt vẻ khát máu, chân to giống như là trụ kim loại đạp tới đầu Tà Tình Đế, muốn trực tiếp giẫm nát đầu Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế đã bị trọng thương, đã trốn không thoát loại công kích có tốc độ này, trơ mắt ra nhìn đám ánh sáng màu vàng kinh khủng kia phóng đại ở trong mắt y.

Chương 1314: Phân Cảnh Cuối Cùng

Coong!

Một đại bạch cầu chắn ở phía trước Tà Tình Đế, một cước của Hoàng Kim Thần Tướng giẫm lên trên quả cầu màu trắng, quả cầu lớn va lên trên người Tà Tình Đế, cơ hồ là lập tức bị đè ép, nhưng mà lực lượng của Hoàng Kim Thần Tướng cũng bởi vì sự tồn tại của đại bạch cầu mà bị tiết ra hơn phân nửa lực lượng, chỉ là giẫm thân thể Tà Tình Đế sâu vào bên trong nham thạch, cũng không có khả năng lấy được mạng của Tà Tình Đế.

Hoàng Kim Thần Tướng giơ chân lên, nhíu mày nhìn đại bạch cầu kia, trong lúc nhất thời không hiểu rõ, đây rốt cuộc là cái quái gì, vậy mà không bị một cước của y đạp nát.

Sau khi chân của Hoàng Kim Thần Tướng giơ lên, đại bạch cầu bị giẫm bẹp lập tức lại phồng lên, khôi phục hình dáng.

Chỉ thấy đại bạch cầu xoay tròn ở bên người Tà Tình Đế, vây quanh Tà Tình Đế di chuyển không ngừng.

Trong lòng Tuyết Cầu vô cùng sợ hãi, nhưng mà thời gian lâu như vậy, ở bên trong Tí Hộ Sở, nó đều đi theo chân Tà Tình Đế.

Trước kia ở bên trong Tí Hộ Sở, ai đều có thể bắt nạt nó, nhưng mà từ khi mỗi ngày nó đi theo bên cạnh Tà Tình Đế, mặc dù Tà Tình Đế cũng không để ý đến nó, nhưng cũng không đuổi nó rời đi, ngoại trừ Bảo Nhi ra, cũng không có ai khác bắt nạt nó, cho nên Tuyết Cầu liền yên tâm thoải mái đi theo bên cạnh Tà Tình Đế.

Nguyên bản Tuyết Cầu đã cực kỳ sợ hãi, trốn ở bên trong Tí Hộ Sở căn bản không dám đi ra, nhưng khi nhìn thấy Tà Tình Đế bị trọng thương, mắt thấy sắp bị giết chết, Tuyết Cầu cắn răng một cái vẫn triệu hoán ra đại bạch cầu, giúp đỡ Tà Tình Đế chặn lại một kích chí mạng.

Gâu! Gâu! Gâu!

Cho dù Tuyết Cầu vẫn vô cùng sợ hãi, nhưng lại khống chế đại bạch cầu vây quanh bên cạnh Tà Tình Đế vừa di chuyển vừa kêu, hy vọng có thể gọi Tà Tình Đế tỉnh dậy cùng một chỗ đào tẩu.

Thế nhưng mà thương tích của Tà Tình Đế thật sự là quá nặng rồi, thân thể lại tiêu hao quá độ, liền khí lực từ trong hầm leo ra cũng không có.

Hoàng Kim Thần Tướng lộ ra một vẻ chán ghét, lại nhấc chân hướng về thân thể Tà Tình Đế đạp xuống.

Tuyết Cầu vội vàng khống chế quả cầu lớn chắn lên trên người Tà Tình Đế, Hoàng Kim Thần Tướng dẫm một cước lên trên, mặc dù giẫm đại bạch cầu cực độ biến hình, nhưng từ đầu đến cuối lại không thể giẫm nổ.

Hoàng Kim Thần Tướng liên tục đạp vài cước, vẫn không thể giẫm nổ đại bạch cầu, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, tựa hồ đối với sự cứng cỏi của đại bạch cầu có chút giật mình.

Lại đạp thêm mấy phát, giẫm cho đại bạch cầu vặn vẹo biến hình thành các loại bộ dáng quái dị, nhưng vẫn không giẫm nổ được.

Hoàng Kim Thần Tướng khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào đại bạch cầu, đột nhiên nắm chặt quả đấm, từ chỗ xương cánh tay vậy mà hiện ra một cây gai xương hệt mũi khoan màu vàng.

Liếc nhìn đại bạch cầu, Hoàng Kim Thần Tướng hung hăng dùng gai xương đâm về phía đại bạch cầu.

Gai xương bén nhọn kia, đâm lên trên đại bạch cầu, lập tức đè dẹp đại bạch cầu xuống, mũi nhọn hung hăng đè xuống quả cầu màu trắng.

Vị trí quả cầu màu trắng tiếp xúc với gai xương màu vàng, lập tức bay ra rất nhiều bột màu trắng.

Sau một lát, chỉ nghe bịch một tiếng, quả cầu màu trắng đã nổ tung, một thân thể nho nhỏ màu trắng từ bên trong ngã ra, ở trên mặt đất lăn lộn nhiều vòng.

Hoàng Kim Thần Tường nhìn thấy Tuyết Cầu từ bên trong ngã ra, trực tiếp đá tới một cước.

Tuyết Cầu lập tức bị hắn đá một cước giống như là quả bóng bay ra ngoài, đụng thủng vài vách tường cung điện, mới rơi xuống, máu me khắp người, xương cốt cả người đứt gãy, thân thể không ngừng run rẩy, mắt thấy cũng đã sắp không xong rồi.

Thánh quang của Thánh Tê lập tức đã rơi lên trên người Tuyết Cầu, chỉ là bởi vì thương tích quá nặng, trong lúc nhất thời cũng khó khôi phục.

Hoàng Kim Thần Tướng hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi về phía Thánh Tê, muốn trực tiếp chém giết Thánh Tê, tuyệt mối họa cuối cùng.

- Đứng lại.

Một âm thanh run rẩy từ sau lưng Hoàng Kim Thần Tướng truyền đến.

Hoàng Kim Thần Tướng xoay người nhìn lại, thấy Tà Tình Đế toàn thân đều là tổn thương, cơ hồ giống như là người máu, vậy mà giãy dụa từ trong đá vụn đứng lên, mặc dù toàn thân đều đang run rẩy, nhưng mà vẫn chậm rãi đứng lên, cặp mắt màu bạc kia giống như là đang thiêu đốt lên ngọn lửa, vô cùng rừng rực.

- Vậy mà còn chưa chết à? Tao liền tiễn mày một đoạn đường đi.

Hoàng Kim Thần Tướng nói xong, liền vung nắm đấm giống như làm bằng vàng ròng lên, đập tới đầu Tà Tình Đế, muốn trực tiếp đập nát đầu của y.

Thân thể của Tà Tình Đế run rẩy, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống, vết thương toàn thân đều đang chảy máu, mắt thấy nắm đấm màu vàng kinh khủng kia của Hoàng Kim Thần Tướng đang vung tới, thân thể giống như đã không còn có năng lực tránh né nữa.

Tuyết Cầu còn một hơi nằm rạp ở trên mặt đất, sau khi một con mắt vỡ tan thì cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể dùng một con mắt còn lại nhìn Tà Tình Đế, dùng được âm thanh thật thấp cơ hồ không nghe được kêu một tiếng, tựa hồ là đang thúc giục Tà Tình Đế mau chóng đào tẩu.

Thế nhưng mà thân thể của Tà Tình Đế như vậy, sao còn có thể tránh né được nắm đấm cuồng bạo của Hoàng Kim Thần Tướng.

Mắt thấy nắm đấm sắp đánh lên trên mặt Tà Tình Đế, nhưng lại đột nhiên xuất hiện một bàn tay, bắt lấy nắm đấm giống như hoàng kim kia, khiến cho nắm đấm trực tiếp ngừng lại.

Con ngươi của Hoàng Kim Thần Tướng mạnh mẽ co rụt lại, bởi vì y nhìn rõ ràng bàn tay đang bắt lấy nắm đấm của y kia, dĩ nhiên là thuộc về Tà Tình Đế, Tà Tình Đế đã trọng thương đến mức có lẽ đã sắp đứng không vững, vậy mà còn có thể dùng bàn tay bắt được quả đấm của y, điều này khiến cho Hoàng Kim Thần Tướng có chút giật mình.

Một bàn tay của Tà Tình Đế cầm lấy quả đấm của Hoàng Kim Thần Tướng, trên mặt tràn đầy máu đen mang theo nụ cười, nhưng mà nụ cười kia lại khiến người ta cảm thấy sự phẫn nộ khó có thể nói rõ.

- Ở bên trong manga của tao, loại rác rưởi vai phụ như mày, tuyệt đối sống không quá ba tập.

Tà Tình Đế nhìn Hoàng Kim Thần Tướng, lạnh nhạt nói.

- Mày nói cái quái gì thế?

Hoàng Kim Thần Tướng hừ lạnh một tiếng, một nắm đấm khác cũng đánh về phía Tà Tình Đế.

Bàn tay kia của Tà Tình Đế đưa ra, lại bắt được một nắm đấm khác của Hoàng Kim Thần Tướng vung tới, vẫn lạnh nhạt như vậy nói:

- Nguyên bản bổn đại gia đại phát thiện tâm, có thể cho mày sống lâu thêm hai tập, nhưng mà loại vai phụ rác rưởi như mày, lại dám đánh tiểu đệ của bổn đại gia, quả thực là tội ác tày trời. Bổn đại gia tuyên bố, hôm nay chính là giây phút cuối cùng của mày, nghênh đón phân cảnh cuối cùng của mày đi!

Nói xong, ánh sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế điên cuồng bốc cháy lên, rừng rực đến mức không ai có thể nhìn rõ ràng thân thể của Tà Tình

Đế.

- Nói đùa cái gì vậy? Mày bị bệnh thần kinh à!

Hoàng Kim Thần Tướng cảm giác được trong thân thể Tà Tình Đế phát ra khí tức hết sức nguy hiểm, muốn thoát khỏi bàn tay của y lui về phía sau.

Nhưng lại phát hiện ra đôi tay kia giống như là khóa sắt vậy, gắt gao khóa lại hai nắm tay của của y, cánh tay của Hoàng Kim Thần Tướng bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ, lại khó có thể rút nắm đấm từ trong lòng bàn tay Tà Tình Đế ra.

Trong lòng Hoàng Kim Thần Tướng lập tức có chút bối rối, đầu gối liền đánh tới trên người Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế không hề trốn tránh, cũng không có tay dư thừa để đi ngăn cản Hoàng Kim Thần Tướng lên gối nữa, Hoàng Kim Thần Tướng trực tiếp đánh trúng vào bụng Tà Tình Đế, trong lòng lập tức vui vẻ.

Thế nhưng mà một giây sau, trên mặt của Hoàng Kim Thần Tướng lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một đòn lên gối mạnh mẽ của hắn, lại bị một luồng ánh sáng màu bạc đậm đặc đến không tản ra nổi chắn ở bên ngoài, chỉ kém một tấc nữa là đụng phải bụng dưới của Tà Tình Đế.

Thế nhưng mà khoảng cách một tấc này, Hoàng Kim Thần Tướng làm thế nào cũng không đụng tới nổi, chẳng những không đụng tới nổi, còn bị ánh sáng màu bạc ép cho lùi ra ngoài.

- Không có khả năng. . . điều này sao có thể. . .

Khắp khuôn mặt Hoàng Kim Thần Tướng đều là vẻ kinh hãi, ánh sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế đã mạnh mẽ tới tình trạng khiến cho người ta kinh hãi, khiến cho cường giả như Hoàng Kim Thần Tướng cũng phải run rẩy, thầm nghĩ mau mau thoát đi.

Hoàng Kim Thần Tướng giãy dụa muốn lui về phía sau, nhưng mà lực lượng khổng lồ lại kéo y về phía Tà Tình Đế giống như là Thái Dương màu

bạc.

- Thả tao ra. . .

Gương mặt của Hoàng Kim Thần Tướng vặn vẹo, liều mạng giãy dụa, tràn đầy vẻ hoảng sợ, nhưng mà cuối cùng cũng không ngăn cản nổi sức mạnh đáng sợ đó, bị mạnh mẽ từng chút một kéo vào bên trong thái dương màu bạc.

OÀ..ÀNH!

Trong tích tắc Hoàng Kim Thần Tướng hoàn toàn bị kéo vào bên trong thái dương màu bạc, dòng nước lũ màu bạc mạnh mẽ giống như là núi lửa phun trào, mang theo lực lượng quỷ dị chấn động xông lên trời, nhuộm toàn bộ bầu trời thành màu bạc.

- Aaaa. . .

Ở bên trong chùm sáng màu bạc đằng kia, tiếng kêu thảm thiết của Hoàng Kim Thần Tướng cũng chỉ vang lên không đến một giây liền lập tức dừng lại, thân hình màu vàng mạnh mẽ bị tan ra hóa thành hư vô bên trong chùm sáng màu bạc.

Bọn Sát Na Nữ Đế kinh hãi mà nhìn sóng ánh sáng màu bạc khủng bố giống như là núi lửa phun trào kia, nửa Di Tinh Tí Hộ Sở đều bị sóng ánh sáng màu bạc kia hủy diệt.

Tất cả sinh vật đều lui ra khỏi khu vực này, chờ sau khi sóng ánh sáng màu bạc chấm dứt, một khu vực này đã biến thành một cái hố sâu to lớn, ngoại trừ vị trí trung tâm chỗ Tà Tình Đế đứng ra, trong phạm vi hố sâu, tất cả đều bị hủy diệt, liền hạt bụi cũng không để lại, Hoàng Kim Thần Tướng đã sớm hóa thành hư vô.

Tà Tình Đế không biết từ nơi nào lấy ra một điếu xì gà đặt lên trên môi, trực tiếp búng ngón tay một cái, đầu ngón tay bốc cháy lên ngọn lửa, nhen lửa điếu xì gà kia, hít một hơi thật sâu, sau đó đem khói khí phun ra, kẹp lấy xì gà góc 45 độ ngửa mặt nhìn lên bầu trời, lạnh nhạt nói.

- Nhớ kỹ, kiếp sau đừng là địch với nhân vật chính như bổn đại gia, ở trong kịch bản của bổn đại gia, không có ai là đối thủ của bổn đại gia cả.

Nói xong, Tà Tình Đế giơ ngón tay cái lên với Tuyết Cầu đang bị thương nằm ở bên trong phế tích cung điện.

Tuyết Cầu nằm ở bên trong phế tích, chật vật duỗi ra một cái móng vuốt dính máu, muốn đáp lại Tà Tình Đế, nhưng lại nhìn thấy thân thể Tà Tình Đế thẳng tắp ngã về phía sau, con mắt màu bạc vẫn mở to như vậy, người cũng đã hôn mê rồi, vết thương trên toàn thân đều đang chảy xuôi ra dòng máu màu bạc.

Chương 1315: Chung Ma Giết Không Chết

Sát Na Nữ Đế vui mừng quá đỗi, như thế nào cũng không ngờ Tà Tình Đế vậy mà đã đột phá mười đạo khóa gen, còn giết Hoàng Kim Thần Tướng đi.

Mặc dù hiện tại Tà Tình Đế cũng bởi vì bị trọng thương, tiêu hao cùng cường hành đột phá, đã không biết còn có thể sống sót hay không, nhưng mà cuối cùng đã kéo cán cân thắng lợi trở lại.

- Nếu như cô ta thật sự có thể ngăn cản được Chung Ma Đại Đế, chúng ta liền có cơ hội.

Ánh mắt của Sát Na Nữ Đế nhìn về phía thiếu nữ tóc tím ở trên bầu trời kia.

Thân thể của Chung Ma Đại Đế một lần nữa bị huyết cốt tiểu đao của thiếu nữ tóc tím chém giết, nhưng mà lại có một con côn trùng từ trong đàn trùng bò ra, biến thành bộ dáng của Chung Ma Đại Đế.

Đây đã là lần thứ tư Chung Ma Đại Đế bị chém giết, nhưng nhìn thì có vẻ như là một chút ảnh hưởng đối với y cũng không có, mặc kệ là bị chém giết

bao nhiêu lần, đều có côn trùng mới từ trong đám trùng leo ra, một lần nữa hóa thành Chung Ma Đại Đế.

Hơn nữa những con trùng này biến thành Chung Ma Đại Đế, xác thực cũng có được lực lượng tương xứng với Đại Đế, cũng không chỉ đơn thuần là phân thân.

Sát Na Nữ Đế vừa chiến đấu vừa quan sát đàn trùng, cũng không phát hiện ra có quy luật gì.

Những con côn trùng hóa thành đó Chung Ma Đại Đế, cũng không phải là con côn trùng đặc biệt gì, côn trùng hóa thân thành Chung Ma Đại Đế mấy lần, đều không phải là cùng một chủng loại, hơn nữa Sát Na Nữ Đế cũng không nhìn ra trước khi chúng hóa thân thành Chung Ma Đại Đế có khác biệt gì, thật giống như là ở trong đám trùng tùy tiện một con đều có thể hóa thân thành Chung Ma Đại Đế.

- Rốt cuộc thì lực lượng của Chung Ma Đại Đế là gì? Nhất định phải tìm ra nguồn sức mạnh thực sự của y mới được, nếu không giết y nhiều lần hơn nữa cũng vô dụng.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế suy nghĩ, ánh mắt đã tìm kiếm ở trong đàn trùng, hi vọng có thể tìm được căn nguyên.

Thế nhưng mà nhìn một lúc lâu, cũng không nhìn ra cái gì khác thường.

- Đáng giận! Nếu như khôi lỗi Xà Thần Tọa ở chỗ này, mọi chuyện liền dễ làm hơn nhiều rồi.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế hơi có chút buồn bực, khôi lỗi Xà Thần Tọa hóa thân thành nữ đầu bếp Long tộc khống chế Tí Hộ Sở dưới mặt đất ở lại gần Lôi Ngục Tí Hộ Sở, muốn chạy tới cũng cần thời gian không ngắn.

Chung Ma Đại Đế nhìn thấy Hoàng Kim Thần Tướng đã bị giết chết, nhịn không được khẽ nhíu mày, vốn cho là đã nắm chắc thắng lợi trong tay, không nghĩ tới vậy mà xảy ra nhiều vấn đề như vậy.

Sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu như Hoàng Kim Thần Tướng, lại bị một Dị Linh lâm thời đột phá mười đạo khóa gen chém giết, chuyện này quả thật có chút nằm ngoài sự dự liệu của y.

- Xem ra đành phải tốc chiến tốc thắng, miễn cho xảy ra những chuyện khác.

Ánh mắt của Chung Ma Đại Đế ngưng tụ, hai mắt hóa thành giốn như mắt kép, bên trong lóe ra hào quang quỷ dị.

Lập tức chỉ thấy trong đám trùng có vài con côn trùng bay ra, vậy mà toàn bộ đều hóa thành Chung Ma Đại Đế, từ bốn phương tám hướng vây lại chỗ thiếu nữ tóc tím.

Sát Na Nữ Đế vẫn một mực đang quan sát đàn trùng lập tức sắc mặt đại biến, vốn cho rằng Chung Ma Đại Đế hẳn là nhập lên trên người côn trùng, cho dù không bị giết chết, một lần tối đa cũng chỉ có thể nhập vào thân một con trùng.

Thế nhưng mà lần này vậy mà hóa thân ra sáu tên Chung Ma Đại Đế, hơn nữa còn tên Chung Ma Đại Đế lúc trước, tổng cộng bảy tên Chung Ma Đại Đế cùng một chỗ lao tới chỗ thiếu nữ tóc tím, khiến cho sắc mặt của Sát Na Nữ Đế trở nên vô cùng lúng túng.

Cô ta nhìn kỹ bảy tên Chung Ma Đại Đế, đều có được lực lượng kinh khủng, không phải đơn giản chỉ là ảo ảnh hoặc là phân thân, từng người bọn họ đều có thể nói là Chung Ma Đại Đế chân chính, cũng không tồn tại cách nói thật giả.

Một tên Chung Ma Đại Đế đã vô cùng khó có thể ứng phó, hiện tại đã lập tức biến thành bảy, Sát Na Nữ Đế sợ thiếu nữ tóc tím kia ở dưới sự vây công sẽ mau chóng bị chém giết.

Thế nhưng mà xem biểu hiện của thiếu nữ tóc tím, lại khiến cho Sát Na Nữ Đế chấn động, mặc dù có bảy Chung Ma Đại Đế vây công thiếu nữ tóc tím, nhưng mà thiếu nữ tóc tím đều là một đao một tên, mặc kệ Chung Ma Đại Đế mạnh cỡ nào, nhân số nhiều hơn nữa, chỉ cần tới gần thì sẽ trực tiếp bị chém giết.

Chung Ma Đại Đế thậm chí ngay cả công kích của cô ta đều trốn không thoát, thiếu nữ tóc tím mỗi khi ném ra một đao, nhất định có thể chém giết một tên Chung Ma Đại Đế.

Nhưng mà trong đám trùng, vẫn không ngừng có côn trùng bay ra ngoài, hóa thành Chung Ma Đại Đế vây công thiếu nữ tóc tím, giống như giết thế nào cũng giết không hết vậy.

Sát Na Nữ Đế mắt thấy thiếu nữ tóc tím tung hoành giết chóc, trong lòng khiếp sợ không có cách nào nói rõ, mặc dù chính cô ta ở thời kì mạnh nhất, cũng còn chưa đạt tới loại trình độ này.

Mặc dù vẫn không thể triệt để chém giết Chung Ma Đại Đế, nhưng mà thiếu nữ tóc tím áp chế Chung Ma Đại Đế, cũng đã khiến cho người ta vô cùng giật mình.

- Đến cùng phải làm thế nào mới có thể chính thức chém giết Chung Ma Đại Đế? Đến cùng đâu mới là chân thân của y?

Ánh mắt của Sát Na Nữ Đế không ngừng tìm kiếm xung quanh.

Mặc dù Chung Ma Đại Đế có thể không ngừng dùng trùng hóa thân, nhưng mà số lượng cao nhất cũng chỉ có thể duy trì mười người, mười Chung Ma Đại Đế cùng một chỗ vây công thiếu nữ tóc tím, mỗi lần bị chém giết một người, mới có côn trùng mới hóa thân thành Chung Ma Đại Đế gia nhập chiến đoàn.

- Mặc dù không biết rốt cuộc là Chung Ma Đại Đế có bao nhiêu lực lượng, cho dù y có được năng lực phục sinh, cũng không thể không hạn chế sống lại như vậy, hoàn toàn không có bất kỳ tiêu hao gì, trừ phi thân thể bị chém giết không có liên hệ trực tiếp gì với y, nếu là như vậy, đã nói rõ rằng những Chung Ma Đại Đế đó đều khó có khả năng là thật sự, như vậy đến cùng thì chân thân của y đang ở chỗ nào?

Sát Na Nữ Đế vừa chiến đấu, con mắt cũng đồng thời nhìn về phía một con côn trùng khác đang hóa thành Chung Ma Đại Đế.

Sát Na Nữ Đế cắn răng một cái, trong mắt lóe lên vầng sáng kỳ dị, hình ảnh con côn trùng hóa thành Chung Ma Đại Đế kia khắc ở trong con ngươi của Sát Na Nữ Đế, hơn nữa hình ảnh kia đang nhanh chóng đảo ngược, về tới trước khi con côn trùng kia hóa thân thành Chung Ma Đại Đế.

Hình ảnh giống như là bị Sát Na Nữ Đế ghi chép vào trong mắt, lần lượt tới lui phát ra một lần nữa, để cho Sát Na Nữ Đế có thể nhiều lần quan sát quá trình côn trùng hóa thân thành Chung Ma Đại Đế.

Đột nhiên, con mắt của Sát Na Nữ Đế sáng lên, bên trong nhiều lần quan sát, rốt cục Sát Na Nữ Đế đã phát hiện ra một chỗ khác thường.

Sau khi một lần nữa quan sát xác định, khóe miệng của Sát Na Nữ Đế lộ ra một tia cười lạnh:

- Quả là thế, những thứ kia cũng không phải là chân thân của Chung Ma Đại Đế, chỉ là năng lực của y chế tạo ra một thứ cùng loại với phân thân mà thôi.

Kỳ thật Sát Na Nữ Đế vẫn đã đoán sai một điểm, những tên Chung Ma Đại Đế đó cũng không phải là phân thân, nếu như là các loại như là phân thân hoặc là đoạn thân, chỉ cần cùng bản thân Chung Ma Đại Đế có liên hệ, lúc Atula Chi Lực của Linh chém giết phân thân, cũng có thể đem chân thân cùng Linh Hồn Chi Thạch cùng một chỗ chém giết.

Những Chung Ma Đại Đế được chế tạo ra kia, trên thực tế chỉ là năng lực "Chung" của Chung Ma Đại Đế, tương đương với sủng vật mà Chung Ma Đại Đế nuôi, cùng bản thân Chung Ma Đại Đế cũng không có liên hệ trực tiếp.

Chung Ma Đại Đế chỉ cần đem lực lượng của mình đánh vào trong thân thể của một con độc trùng, con độc trùng kia có thể hóa thành "Chung", thay thế Chung Ma Đại Đế tác chiến.

Một cái "Chung" bị giết chết, Chung Ma Đại Đế có thể lợi dụng lực lượng của y chế tạo ra "Chung" thứ hai, ngoại trừ tiêu hao một ít lực lượng ra, cũng không có tổn thương chân chính đối với thân thể của y.

Hiện tại Chung Ma Đại Đế có thể đồng thời chế tạo ra mười “Chung”, chính là đại biểu rằng y đã mở ra mười đạo khóa gen.

Nhưng mà chuyện này cũng không có có ảnh hưởng gì đối với phán đoán của Sát Na Nữ Đế, ánh mắt của Sát Na Nữ Đế ở trong đám trùng muốn tìm ra chân thân của Chung Ma Đại Đế.

Đột nhiên, đôi mắt đẹp của Sát Na Nữ Đế sáng ngời, khuôn mặt lộ ra một tia cười lạnh:

- Rốt cục để cho tao tìm được mày rồi.

Chương 1316: Truyền Nhân Sát Thần

Trước đó Sát Na Nữ Đế một mực tìm trong đám Dị Linh, cho nên một mực không nhìn ra dấu vết để lại, nhưng mà cô ta đã nhiều lần quan sát hình ảnh côn trùng trước khi biến thành Chung Ma Đại Đế, liền phát hiện ra một vấn đề.

Ở gần những con côn trùng biến thân thành Chung Ma Đại Đế đó, Sát Na Nữ Đế đều thấy được một con côn trùng kỳ quái, con côn trùng kia giống như là một con giáp trùng, lớn cỡ quả bóng đá, toàn thân màu đen, trên lưng mọc ra một bộ phận giống như là chung rượu.

Ở bên trong các loại côn trùng kinh khủng, nó cũng vô cùng không đáng chú ý, nhưng mà sau khi Sát Na Nữ Đế quan sát nhiều lần, phát hiện bên cạnh những con côn trùng từng biến thân thành Chung Ma Đại Đế, đều có thể nhìn thấy thân ảnh của loại côn trùng này.

Thế nhưng mà đơn độc đi tìm, lại nhìn không thấy loại côn trùng tương tự, hiển nhiên là vô cùng khả nghi.

Hơn nữa trước khi những con côn trùng đó biến thân thành Chung Ma Đại Đế, Sát Na Nữ Đế nhìn thấy ở trong chung rượu trên lưng con trùng kia tựa hồ bay ra một tia khói đen như có như không.

Khói đen sau khi rời khỏi chung rượu liền rất nhanh đã không thấy tăm hơi, mặc dù Sát Na Nữ Đế không nhìn thấy khói đen kia tiến vào trong cơ thể côn trùng, nhưng mà ngay sau đó, một con trùng ở gần đó liền biến thân thành Chung Ma Đại Đế.

- Chính là nó.

Sát Na Nữ Đế một mực chú ý tới hướng đi của con trùng kia, thấy nó được đàn trùng yểm hộ, không ngừng thay đổi vị trí, mỗi khi đến một chỗ, đều có côn trùng hóa thân thành Chung Ma Đại Đế, để cho Sát Na Nữ Đế càng thêm xác định.

Nhưng mà Sát Na Nữ Đế cũng không tùy tiện hành động, cô ta cũng chỉ mở ra chín đạo khóa gen, muốn chém giết Đại Đế mười khóa, trên cơ bản là chuyện không có khả năng.

Mắt thấy thiếu nữ tóc tím đang đại chiến với Chung Ma ở trên không trung, thân hình của Sát Na Nữ Đế giống như là đã vượt qua thời gian, bỏ qua đối thủ của mình, hướng lên bầu trời thuấn di đi qua chỗ thiếu nữ tóc tím.

Chỉ là một cái nháy mắt đã đến bên cạnh thiếu nữ tóc tím, Sát Na Nữ Đế cùng thiếu nữ tóc tím giao thoa mà qua, bờ môi mơ hồ hơi giật giật.

Dưới sự gia tốc thời gian trên phạm vi lớn, tất cả mọi người chỉ thấy thân ảnh của Sát Na Nữ Đế từ bên cạnh thiếu nữ tóc tím chợt lóe lên, sau đó đã lại chạy ra khỏi đám trùng.

Trùng kỵ sĩ vẫn một mực đại chiến với Sát Na Nữ Đế lại đuổi kịp Sát Na Nữ Đế, độc trùng tọa kỵ cũng phun ra từng sợi tơ cổ quái, muốn trói Sát Na Nữ Đế vào trong đó.

Mắt Sát Na Nữ Đế như thời gian, thân thể giống như đã tiến vào bên trong dòng sông thời gian, thân hình chớp động, đã tránh né tất cả công kích, chỉ là hình ảnh chiếu rọi ra trong mắt cô ta, lại không phải là trùng kỵ sĩ.

Nếu như nhìn kỹ con ngươi của cô ta, sẽ phát hiện ra trong mắt của cô ta là một con giáp trùng màu đen cõng chung rượu, mỗi một cử động của con giáp trùng màu đen kia, đều rõ ràng chiếu rọi ở trong mắt của cô ta.

Đột nhiên, thân thể của Sát Na Nữ Đế một lần nữa xuyên qua thời gian, cơ hồ giống như là thuấn di xuất hiện ở trước mặt con giáp trùng màu đen kia, trong tay nắm một thanh gen đoản kiếm, hung hăng đâm xuống người con giáp trùng.

Coong!

Thời gian gia tốc trong tay Sát Na Nữ Đế, so với Hàn Sâm sử dụng còn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, đoạn thời gian đó nhanh đến giống như là biến mất, mũi kiếm trực tiếp đâm lên trên lưng của con giáp trùng.

Thế nhưng mà mũi đoản kiếm vậy mà không thể đâm thủng giáp xác của con giáp trùng, chỉ để lại ở phía trên một điểm trắng.

Giáp trùng chịu một đòn này, lập tức giận dữ, khói đen ở trong chung rượu giống như là núi lửa phun trào phun tới, muốn bao phủ Sát Na Nữ Đế ở bên trong đó.

Thân hình lại lóe lên, Sát Na Nữ Đế đã thối lui ra khỏi phạm vi khói đen bao phủ.

Hắc Giáp Trùng ở trong cơn giận dữ còn muốn đuổi theo Sát Na Nữ Đế, lại đột nhiên chỉ thấy ánh sáng màu máu lóe lên, một thanh huyết cốt tiểu đao bay vào trong chung rượu, trực tiếp đâm xuyên qua thân thể Hắc Giáp Trùng, găm nó xuống mặt đất.

Hắc Giáp Trùng hét thảm một tiếng, giáp xác màu đen rạn nứt, sau khi giãy dụa vài cái, thân thể trực tiếp bịch một tiếng nổ tung lên, nổ thành một đám sương máu.

Mà theo Hắc Giáp Trùng chết đi, Chung Ma Đại Đế đang chiến đấu cùng thiếu nữ tóc tím ở trên bầu trời cũng nguyên một đám nổ thành mảnh vỡ.

Toàn bộ chiến trường cứng lại, một giây sau, tất cả dị sinh vật cùng Dị Linh giống như nước thủy triều thối lui, tất cả sinh vật đều đang chạy trối chết.

Bọn Sát Na Nữ Đế lại đã bắt đầu đuổi giết, giết tới máu chảy thành sông, mấy trăm dặm mặt đất, núi cao, dòng sông đều nhuộm thành màu máu.

Mà lúc này ở trong Chung Ma Tí Hộ Sở, lại có một Dị Linh mặc áo choàng, cơ hồ đã bao bọc cả người ở bên trong, làm cho không ai có thể nhìn rõ ràng bộ dáng của y, đang nhìn chằm chằm vào một cái bình côn trùng, bên trong bình vẫn còn ba con giáp trùng màu đen lưng cõng chung rượu.

- Truyền nhân của Đại La Sát Thần vậy mà lại xuất hiện, một con Chung Ma Cổ của mình chết cũng không oan, chỉ cần lan rộng tin tức ra ngoài, tin tưởng sẽ có rất nhiều Đại Đế muốn đến giúp ta giết bọn họ.

Dị Linh mặc áo choàng kia cười gằn, chỉ tay một cái, lập tức có rất nhiều độc trùng màu đen theo ngón tay của y bay ra ngoài, hướng về các phương hướng khác nhau bay đi, trong nháy mắt đã biến mất ở bốn phía chân trời.

Ở trong Di Tinh Tí Hộ Sở, Tuyết Cầu cùng Tà Tình Đế kêu thảm nằm ở cùng một chỗ, thân thể bị điện giật lơ lửng trên không trung, giống như là có thể nhìn thấy khung xương ở bên trong vậy.

Đại chiến lần này, cũng là Tuyết Cầu cùng Tà Tình Đế tổn thương nặng nhất, Tiểu Ngân Ngân tự mình ra tay trị liệu cho bọn họ, còn lại tổn thương tương đối nhẹ thì do Thánh Tê trị liệu.

- Tôi. . . tôi. . . tốt rồi. . . không. . . không cần. . . trị. . . nữa. . .

Tà Tình Đế bị điện giật bờ môi đều run rẩy.

Tiểu Ngân Ngân lại không để ý tới y, vẫn phóng ra mảng lớn lôi điện màu bạc, cuồn cuộn không dứt vận chuyển đến trên người Tà Tình Đế cùng Tuyết Cầu.

- Ẳng ẳng. . . Gâu. . .

Hai tiếng kêu thảm thiết cùng một chỗ vang lên.

Sát Na Nữ Đế kiểm lại tổn thất, bởi vì có Thánh Tê cùng Tiểu Ngân Ngân tồn tại, không có ai chết cả, nhưng mà phần lớn đều bị tổn thương, Di Tinh Tí Hộ Sở cũng bị hủy hơn phân nửa.

Cũng may là cũng săn giết được không ít dị sinh vật, trong đó sinh vật siêu cấp thần huyết đã bị bọn họ giết tám con, nhưng đáng tiếc là Hoàng Kim Thần Tướng mạnh nhất kia, trực tiếp bị lực lượng của Tà Tình Đế phá hủy triệt để, liền cặn bã cũng không còn, chớ đừng nói chi là gen sinh mệnh tinh hoa cùng gen hạch.

Thiếu nữ tóc đen Linh đang quét dọn chiến trường cùng với chuẩn bị đồ ăn cho mọi người, ánh mắt của Sát Na Nữ Đế nhìn về phía Linh lại vô cùng cổ quái, thậm chí có thể nói là có chút kính sợ, hiện tại cô ta đã biết, thiếu nữ tóc tím kia chính là Linh.

Không chỉ là Sát Na, ánh mắt của một đám cường giả bọn Khô Cốt Đế nhìn về phía Linh, cũng đều nhiều hơn mấy phần kính sợ.

Biểu hiện của Linh, thật sự là hù dọa bọn họ một hồi, lực lượng kinh khủng một đao một Đại Đế, không phải ai cũng có thể có được.

Mà lúc này ở trong từng Tí Hộ Sở cấp Đại Đế, từng con côn trùng đã trước sau bay vào, đã rơi vào trước mặt chư vị Đại Đế.

- Chung Ma, ông tới làm cái gì?

Một Đại Đế nhìn chằm chằm vào con côn trùng kia cau mày nói.

Con côn trùng nhỏ kia không nói gì, chỉ là trong hai mắt phát ra vầng sáng, ngưng tụ thành một quang ảnh, hình ảnh trong đó, đúng là tình cảnh Linh cùng mười tên Chung Ma đại chiến.

- Đại La Sát Thần?

Ánh mắt của Đại Đế kia lập tức ngưng tụ, nhìn chằm chặp vào Linh trong quang ảnh, gằn từng chữ nói ra.

- Truyền nhân của Đại La Sát Thần rốt cục đã xuất hiện.

- Hừ, tôi muốn nhìn xem, lực lượng của Đại La Sát Thần đến cùng là khủng bố đến mức nào, có vô địch giống như truyền thuyết hay không.

- Là thời điểm rửa đi sỉ nhục.

. . .

Ở trong từng Tí Hộ Sở Đại Đế, rất nhiều Đại Đế đều lộ ra biểu lộ khác thường.

Chương 1317: Đối Địch

Hàn Sâm dùng thời gian bốn ngày mới liều mạng chạy về tới Di Tinh Tí Hộ Sở, thiếu chút nữa người đều bị căng gân.

Đáng tiếc là chiến đấu lại cũng sớm đã xong, sau khi Hàn Sâm về đến Di Tinh Tí Hộ Sở, liền thấy Di Tinh Tí Hộ Sở tựa như phế tích, còn có Tà Tình Đế đang uống bia ở trong phế tích kia.

- Làm tốt lắm.

Hàn Sâm thò tay cùng Tà Tình đánh một chưởng.

Hắn đã từ chỗ bọn Kinh Cức Nữ Đế biết tình huống lúc đó, nếu như không phải là Tà Tình giết chết Hoàng Kim Thần Tướng, chỉ sợ thật đúng là sẽ có chút phiền phức.

- Đương nhiên, tôi chính là Tà Tình Đế. . . không, phải Tà Tình Đại Đế. . .

Tà Tình Đại Đế đắc ý nói.

- Anh không phải là Siêu Cấp Đại Đế hay sao? Xuống cấp lúc nào rồi?

Hàn Sâm cười nói.

Cũng may là không có ai tử vong, có được lực lượng trị liệu mạnh mẽ, ở trong chiến tranh quả thực là chiếm được ưu thế rất lớn, chỉ cần không phải trực tiếp bị triệt để gạt bỏ, Tiểu Ngân Ngân cùng Thánh Tê đều có thể cứu người trở về.

Gãy tay gãy chân, thậm chí là trái tim bị đánh xuyên, đều không phải là chuyện gì đáng kể.

Nhưng mà hệ trị liệu vốn hiếm thấy, phần lớn dị sinh vật hệ trị liệu bởi vì khuyết thiếu lực công kích, rất dễ dàng bị dị sinh vật các hệ khác săn giết, có thể còn sống thì cũng không dễ dàng.

Hơn nữa bởi vì không có được lực công kích mạnh mẽ, dị sinh vật hệ trị liệu cũng rất khó cướp đoạt được tài nguyên trân quý, tốc độ tấn chức cũng chậm hơn dị sinh vật hệ khác.

Đừng nói là mười khóa cấp Đại Đế, mà ngay cả loại sinh vật siêu cấp thần huyết hệ trị liệu chín đạo khóa gen như Thánh Tê đều rất hiếm thấy.

Nếu không phải là như thế thì lúc trước Thánh Phạm Đại Đế cũng sẽ không tiếp dẫn Thánh Tê đi lên, bỏ ra cái giá lớn như vậy, trong thời gian vài năm ngắn ngủi đã giúp cho Thánh Tê mở ra chín đạo khóa gen.

Hàn Sâm nói chuyện với bọn Kinh Cức Nữ Đế, Tà Tình Đế, lại đột nhiên nhìn thấy Sát Na Nữ Đế lộ ra sắc mặt âm trầm từ trong Thần Điện Dị Linh đi ra.

Bởi vì sắc mặt của Sát Na Nữ Đế thật sự quá khó nhìn, liền khí tức trên người cô ta đều khiến cho người ta có chút không thoải mái, tất cả mọi người đều nhìn về phía Sát Na Nữ Đế.

- Ai có thể nói cho tôi biết, Đại La Sát Thần là thứ gì không?

Mặt Sát Na Nữ Đế âm trầm hỏi.

Lúc Đại La Sát Thần đại sát ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Sát Na Nữ Đế đã sớm bị đánh rớt xuống không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cho nên cô ta cũng không biết Đại La Sát Thần là ai.

- Là một cường giả bên trong nhân loại chúng tôi, có vấn đề gì không?

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy có chút không đúng.

Sát Na Nữ Đế chỉ vào Linh nói ra:

- Tôi mới ở trong Linh Cơ đi ra, hiện tại toàn bộ thế giới Dị Linh đều đang đồn nói cô ta chính là truyền nhân của Đại La Sát Thần, hơn nữa đã có Dị Linh rất mạnh mẽ chuẩn bị muốn đi tới giết cô ta.

Trong lòng Hàn Sâm đã đoán được vài phần, nghe vậy nói ra:

- Ồ, đều có ai muốn tới giết Linh?

Hàn Sâm từ lúc tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đã chuẩn bị tâm lý bị Dị Linh vây công, nhưng mà nằm ngoài sự dự liệu của hắn, Dị Linh cũng không biết hắn là hậu đại của Đại La Sát Thần, cũng không có ai phát tán chuyện này ra.

Thật không ngờ đã qua thời gian lâu như vậy, trái lại Linh lại bị Dị Linh ngộ nhận là truyền nhân của Đại La Sát Thần.

Nhưng mà hiện tại thực lực của Hàn Sâm đã xưa đâu bằng nay, thực sự không cần sợ hãi.

Sát Na Nữ Đế không nói gì nhìn Hàn Sâm:

- Cậu nên biết hiện tại toàn bộ Dị Linh đều đang sôi trào, không biết là có bao nhiêu cường giả cấp Đại Đế đều muốn giết Linh, hiện tại chúng ta đã là cái đích cho mọi người chỉ trích, cậu cần phải tính toán sớm mới được.

- Theo cô thì nên làm gì bây giờ?

Hàn Sâm nhìn Sát Na Nữ Đế hỏi.

Sát Na Nữ Đế suy nghĩ rồi nói ra:

- Tạm thời buông tha cho Tí Hộ Sở hiện nay chúng ta đã đánh hạ, rút về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, sau đó di động tới một nơi bí ẩn, tạm thời tránh trước

đi một chút.

- Chúng ta có thể lui, nhân loại ở từng Tí Hộ Sở thì làm sao bây giờ?

Hàn Sâm hỏi.

Lãnh thổ rộng mấy trăm ngàn dặm, rất nhiều Tí Hộ Sở, mặc dù nhân loại ở từng Tí Hộ Sở không nhiều lắm, nhưng mà cộng lại cũng là một con số vô cùng lớn, đều mang về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, một Tí Hộ Sở dưới đất căn bản không chứa được hết.

- Có thể đi tới Tí Hộ Sở dưới mặt đất thì đi Tí Hộ Sở dưới mặt đất trước, thật sự không được thì đi về Liên Minh gì đó kia của các cậu tránh một chút, chờ sau này chúng ta thắng lợi rồi lại trở về.

Sát Na Nữ Đế nói.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu:

- Để tương lai đánh trở về, không bằng hiện tại trực tiếp tiêu diệt bọn họ.

Sắc mặt của Sát Na Nữ Đế lập tức có chút khó coi nói:

- Cậu căn bản không biết tình huống lúc này nghiêm trọng đến mức nào đâu, theo tôi được biết, ít nhất đã có hơn mười vị Đại Đế nổi danh đang ở trên đường tới, tôi không biết là còn có bao nhiêu nữa, huống chi còn có rất nhiều cường giả Đế Linh, cho dù Linh lợi hại thế nào đi nữa, cũng không thể ngăn được nhiều cường giả như vậy.

- Cô ấy không ngăn được, để tôi chặn lại là được, đi truyền mệnh lệnh của tôi xuống, nói tất cả nhân loại đều tạm thời trở lại Liên Minh tị nạn, chờ đợi thông báo của tôi rồi lại trở lại Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm nói ra.

- Cậu ngăn cản? Làm sao cậu có thể ngăn cản? Nhiều Đại Đế như vậy, một người một quyền cũng đủ để hủy diệt toàn bộ Di Tinh Tí Hộ Sở cùng mọi người chúng tôi.

Sát Na Nữ Đế cảm thấy Hàn Sâm có chút quá tự đại rồi, còn chưa rõ ràng hiện tại là tình huống như thế nào.

Sát Na Nữ Đế tận tình tiếp tục nói:

- Theo tôi được biết, Thần Tử xếp hạng thứ hai, thứ bảy cùng thứ tư thứ năm đang chạy đến chỗ chúng ta bên này, còn có rất nhiều Dị Linh mạnh mẽ khác nữa, hiện tại chúng ta chẳng khác gì là địch của toàn bộ Đại Đế trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, tạm thời tránh mũi nhọn mới là lựa chọn tốt nhất.

- Đến cứ đến, tới một tên tôi giết một tên, đến hai tên tôi giết một cặp.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

- Tôi bảo này Na Na, có gì cần phải sợ chứ, đến thì giết chết toàn bộ, vừa vặn để cho bọn họ biết rõ sự lợi hại của ông đây.

Tà Tình Đế một hơi uống cạn lon bia, tiện tay ném cái lon không sang một bên, không thèm để ý nói.

- Mấy người đều bị điên rồi à?

Sát Na Nữ Đế thật sự không thể hiểu nổi trong đầu những người này đều đang suy nghĩ cái gì.

- Đi truyền mệnh lệnh của tôi đi, bảo tất cả nhân loại mau chóng truyền tống trở về Liên Minh.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Sát Na Nữ Đế khuyên bảo không được, đành phải đi truyền đạt mệnh lệnh.

Hàn Sâm thì tại tính toán phải ứng chiến như thế nào, hắn vốn muốn đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, về sau khó tránh khỏi sẽ trải qua cục diện như vậy, nếu như không ứng phó được, đánh xuống nhiều lãnh thổ hơn nữa cũng vô dụng.

Hơn nữa sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen, Hàn Sâm đối với lực lượng của mình cũng đã có đầy đủ tự tin, hơn nữa cùng tiểu thiên sứ hợp thể, chém giết Vô Thần Đại Đế cũng không phải là việc khó, những Đại Đế khác tự nhiên lại càng không cần phải nói.

Hơn nữa có Linh cùng Tiểu Ngân Ngân trợ giúp, cho dù đến hai ba mươi tên Đại Đế, Hàn Sâm cũng không để ở trong lòng.

Kinh Cức Nữ Đế đột nhiên đi tới, lấy quả trứng rắn từ trong Bỉ Ngạn Hoa ra, chỉ thấy bên trên quả trứng rắn có đường vân nhỏ rậm rạp, tựa hồ như là Long Đế đã sắp xuất thế rồi.

Quả nhiên, Kinh Cức Nữ Đế mới triệu hoán quả trứng rắn kia ra không bao lâu, chỉ thấy vỏ trứng vỡ ra, một con tiểu long vảy màu máu từ bên trong chui ra, còn đắc ý hét lớn:

- Ha ha, rốt cuộc bản Đại Đế lại xuất thế.

Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Long Đế nói:

- Long Đế, ông sẽ không quên chuyện đã đồng ý với tôi đấy chứ?

- Đương nhiên là không, bản Đại Đế nói ra được thì sẽ làm được, không phải là một trăm năm thôi sao, chút chuyện vặt.

Long Đế không để ý nói, lão đi theo Hàn Sâm lâu như vậy, liền phương thức nói chuyện đều càng ngày càng giống nhân loại rồi.

Chương 1318: Atula Phản Loạn

- Vậy là tốt rồi, hiện tại tôi vừa vặn gặp phải một cái đại phiền toái, ông xem một chút xem nên làm gì bây giờ.

Hàn Sâm đem chuyện Tí Hộ Sở của mình sắp bị vây công nói lại một lần.

- CMN, đây không phải là muốn đối địch với toàn bộ Dị Linh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở à? Đại La Sát Thần kia là cái quái gì? Làm sao lại chọc tới nhiều Dị Linh như vậy?

Long Đế mở to hai mắt ra nhìn, thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình làm sặc chết.

- Đại La Sát Thần ấy, chính là một nhân loại đã từng đồ sát qua Dị Linh.

Hàn Sâm bất động thanh sắc nói ra.

- Chuyện đó làm sao có thể, một nhân loại mà thôi, cho dù có thể giết Dị Linh, vậy cũng chỉ là giết mấy Dị Linh cấp thấp mà thôi, làm sao có thể chọc tới nhiều Đại Đế như vậy?

Long Đế không tin nói.

Hàn Sâm cười một cái nói:

- Tình huống cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết là năm đó Đại La Sát Thần làm thịt rất nhiều Dị Linh, có lẽ trong đó cũng không thiếu cường giả cấp Đại Đế, nếu không như thế nào lại khiến cho Dị Linh phẫn hận ông ta như thế.

- Chuyện này. . .

Long Đế do dự một chút không nói tiếp, ông ta cũng không quá tin tưởng nhân loại lại có ai lợi hại như vậy.

Hàn Sâm tự nhiên nhìn ra được tâm tư của Long Đế, nhìn Long Đế lại chậm rãi nói một câu:

- Nghe nói lực lượng của Đại La Sát Thần rất giống như của Atula.

- Thôi đi, cậu đừng làm trò nữa, trừ tôi ra, căn bản không có ai biết lực lượng chân chính của Atula là gì.

Long Đế rất tự tin nói.

- Không phải chỉ là Atula Kinh thôi sao? Cho dù người khác không biết, những người khác trong bát ma tướng như thế nào lại không biết?

Hàn Sâm nói ra.

- Atula chính là về sau mới. . .

Long Đế mới nói được phân nửa, lập tức cảnh giác ngận miệng lại, khó chịu nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Cậu ít dụ dỗ tôi đi, dù sao thì lực lượng của Đại La Sát Thần gì đó kia không thể nào tương tự như Atula được, hơn nữa trừ phi là hậu đại của Atula, bằng không thì không có khả năng tu luyện thành Atula Kinh.

- Atula Kinh cũng chẳng có gì ghê gớm, Linh là bởi vì tu luyện thành Atula Kinh, cho nên mới phải bị hiểu lầm là truyền nhân của Đại La Sát Thần.

Hàn Sâm giống như rất tùy ý nói ra.

- Không có khả năng! Cậu đừng hù tôi, nhân loại không có khả năng tu luyện thành công Atula Kinh.

Long Đế rất khẳng định nói.

Hàn Sâm cũng không biện giải, trực tiếp để cho Kinh Cức Nữ Đế gọi Linh tới, lại để cho Linh ở ngay trước mặt Long Đế, phất tay đánh ra một luồng Atula Chi Lực.

- Không có khả năng. . . chuyện này không có khả năng. . . nhân loại làm sao có thể tu luyện thành Atula Kinh. . .

Long Đế lập tức mở to hai mắt ra nhìn, giống như là gặp quỷ vậy.

- Tu luyện thành Atula Kinh cũng không có gì ghê gớm, theo tôi được biết, lực lượng Phi Thiên Kinh của Đại La Sát Thần giống Atula Kinh như đúc.

Hàn Sâm còn nói thêm.

- Cậu nói hươu nói vượn!

Mặc dù Long Đế vẫn không tin, nhưng mà lực lượng đã có chút không đủ.

Hàn Sâm cười cười, nhìn Long Đế nói ra:

- Tôi có thể nói cho ông biết, tôi có một chút liên hệ máu mủ với Đại La Sát Thần, tôi cũng đã thấy qua Phi Thiên Kinh của La gia, nội dung cơ bản giống như Atula Kinh.

Long Đế trợn to mắt nhìn Hàn Sâm, thế nhưng mà lại không hề lên tiếng.

Hàn Sâm lại nói tiếp:

- Hơn nữa em gái của tôi cũng tu luyện Phi Thiên Kinh, Phi Thiên Chi Lực cùng Atula Chi Lực cơ hồ không có gì khác biệt. Cho nên tôi phải giải quyết cục diện hiện tại, bằng không đợi tới lúc em gái tôi tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nếu như nó lại bị Dị Linh vây công, vậy thì sẽ vô cùng phiền toái.

Long Đế nhìn Hàn Sâm một mực không nói gì, sắc mặt biến đổi bất định, hiển nhiên là nội tâm đã nhận lấy trùng kích vô cùng lớn.

Hàn Sâm lại nói tiếp:

- Trong Liên Minh có một chủng tộc tên là Tu La, Phi Thiên Kinh chính là tới từ lăng mộ của Tu La hoàng đế.

Long Đế nghe thấy thế thân thể run lên, rốt cục mở miệng hỏi:

- Bộ dạng của Tu La tộc kia trông như thế nào?

Hàn Sâm miêu tả hình dạng của Tu La tộc lại một lần, sau khi Long Đế nghe xong, mặt càng thêm cổ quái.

- Long Đế, ông có thể nói cho tôi biết hay không, ở trong đó có quan hệ ra sao?

Hàn Sâm nhìn Long Đế hỏi.

Vẻ mặt của Long Đế biến ảo, hồi lâu sau mới mở miệng nói:

- Tôi cũng không biết đó là vì sao, tôi. . .

- Ông phải hiểu được, nếu như không giải quyết được vấn đề này, chúng ta sẽ phải cùng toàn bộ Dị Linh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở là địch, nếu như tôi không sống được, ông cũng trốn không thoát, hiện tại chúng ta là người ở trên một chiếc thuyền, chẳng lẽ ông không muốn nói ra chút gì đó hữu dụng hay sao?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Long Đế cắn răng, giống như đã hạ quyết tâm thật lớn, nhỏ giọng nói:

- Cậu muốn biết chuyện gì? Thứ tôi biết, đối với tình cảnh hiện tại của chúng ta cũng không có trợ giúp gì.

- Ông có thể nói nghe một chút xem, có lẽ có thể dùng cũng không chừng.

Hàn Sâm nói ra.

Long Đế nhìn Linh ở bên cạnh, thở dài nói:

- Được rồi, có một số việc cho dù tôi không nói, đã có người đã luyện thành Atula Kinh, sớm muộn cũng sẽ biết rõ.

Nói đến đây, Long Đế dừng lại một chút, giống như là đang suy nghĩ tổ chức lại ngôn ngữ, nghĩ một hồi mới tiếp tục nói:

- Trước kia cậu đoán không hề sai, lúc trước đúng là Cổ Ma đại nhân lợi dụng một món Bán Thần gen hạch triệu hoán ra Bán Thần, nhưng mà có một chuyện cậu đã đoán sai, Cổ Ma đại nhân cũng không hề đem chúng tôi ra làm tế phẩm, dùng thực lực của Cổ Ma đại nhân, có thể triệu tập số lượng đông đảo sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh, căn bản không cần coi chúng tôi là tế phẩm, huống chi ông ta còn cần bọn tôi hỗ trợ.

- Hỗ trợ?

Hàn Sâm có chút không hiểu nhìn Long Đế, tế phẩm đã đủ rồi, Cổ Ma còn cần bọn họ hỗ trợ cái gì nữa?

Long Đế tiếp tục nói:

- Trước đó tôi đã nói qua cho cậu, triệu hoán Bán Thần hàng lâm, có thể đạt được trợ giúp của Bán Thần, lời này kỳ thật có chút không đúng, Bán Thần có lẽ sẽ trợ giúp cậu, có lẽ sẽ không, vậy phải xem tâm tình của Bán Thần, mà Cổ Ma đại nhân triệu hồi ra Bán Thần, cũng không phải là vì đạt được trợ giúp của Bán Thần.

- Vậy ông ta muốn làm gì?

Trong lòng Hàn Sâm đã mơ hồ đoán được một chút, nhưng mà lại cảm thấy như vậy thì quá là không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Hàn Sâm đều có chút không thể tin tưởng.

Long Đế nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, từng chữ từng chữ nói:

- Cổ Ma đại nhân là muốn chém giết Bán Thần, cướp lấy Bán Thần gen hạch.

Mặc dù Hàn Sâm đã đoán được một chút, nhưng mà nghe thấy Long Đế nói như vậy, trong lòng vẫn không nhịn được cảm thấy cả kinh.

- Cổ Ma làm như vậy có chỗ tốt gì? Bán Thần gen hạch có tác dụng với ông ta? Cuối cùng ông ta có thành công không?

Trong lòng Hàn Sâm có quá nhiều nghi vấn, một hơi đều hỏi ra.

- Đương nhiên là có tác dụng, hơn nữa có chỗ tốt vô cùng lớn.

Long Đế lộ ra vẻ mặt cổ quái tiếp tục nói:

- Nhưng mà cuối cùng thì Cổ Ma đại nhân chỉ thành công một nửa.

- Thành công một nửa là có ý gì?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Cổ Ma đại nhân xác thực là đã thành công tính kế Bán Thần, nhưng lại không phải là ông ta chém giết Bán Thần, Bán Thần gen hạch cũng không

rơi vào tay ông ta.

Long Đế chậm rãi nói.

- Là Atula?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, hắn rốt cuộc đã hiểu rõ đại khái tất cả mọi chuyện.

- Đúng vậy, chính là Atula, ông ta chẳng những đã giết Bán Thần, còn lấy được gen hạch của Bán Thần, cuối cùng cũng bởi vậy mà quyết liệt với Cổ Ma đại nhân, hơn nữa đưa đến bát ma tướng phản loạn.

Long Đế có chút khổ sở nói ra.

Chương 1319: Bán Thần Cổ Quái

Hàn Sâm yên lặng chờ Long Đế nói tiếp, theo những gì hắn nghe được, chuyện này có rất nhiều chỗ mâu thuẫn.

Cổ Ma đã lợi hại như vậy, liền Bán Thần cũng dám có ý định, làm sao có thể sẽ không có phòng bị, để cho một thủ hạ của mình giết chết Bán Thần chiếm lấy Bán Thần gen hạch được?

Còn nữa, Atula coi như là dưới sự trùng hợp giết Bán Thần chiếm lấy Bán Thần gen hạch, chẳng lẽ ông ta có thể lập tức mạnh hơn Cổ Ma Đại Đế? Có thể đối kháng với Cổ Ma Đại Đế, còn để những bát ma tướng khác sinh ra chia rẽ, cuối cùng còn có người cùng Atula phản bội Cổ Ma Đại Đế?

Cho dù những chuyện này đều đã thành lập, Cổ Ma Đại Đế đã có được Bán Thần gen hạch, như vậy ông ta dùng Bán Thần gen hạch triệu hoán Bán Thần hàng lâm, lại đi giết Bán Thần đạt được Bán Thần gen hạch, nghe cũng cảm thấy có chút là lạ.

Tựa như đồng tước trong tay Hàn Sâm, đây cũng là một cái Bán Thần gen hạch, nhưng mà Hàn Sâm cũng không cảm thấy nó có thể giúp cho mình trở

nên mạnh mẽ.

Hơn nữa loại chuyện này, lại có gì mà không thể nói đâu? Vì sao Long Đế cùng Quỷ Dạ Xoa đều ngậm miệng không chịu nói, liền chết cũng không chịu lộ ra những bí mật này.

Bởi vì quá nhiều nghi hoặc, cho nên Hàn Sâm không biết bắt đầu từ chỗ nào để hỏi Long Đế, chỉ có thể lẳng lặng yên chờ y nói tiếp, hy vọng có thể cởi bỏ nghi ngờ trong lòng.

Thế nhưng mà sau khi Long Đế nói xong chuyện bát ma tướng phản loạn, lại trầm ngâm không biết là đang suy nghĩ cái gì, vậy mà không tiếp tục nói nữa.

Đợi trong chốc lát, Hàn Sâm thật sự không chịu được nữa, sau khi trầm tư một lát liền mở miệng hỏi:

- Atula giết Bán Thần như thế nào? Bán Thần gen hạch lại cho ông ta lực lượng dạng gì?

Long Đế nghe được vấn đề của Hàn Sâm, bờ môi giật giật, tựa hồ nội tâm rất là giãy dụa, hồi lâu mới cắn răng, giống như là đã làm ra quyết định nào đó nói:

- Đây là một vấn đề rất phức tạp, bởi vì mãi cho tới hiện tại, tôi vẫn còn có chút không dám xác định, Bán Thần mà chúng tôi giết chết kia, đến cùng có phải là Bán Thần hay không.

Hàn Sâm nghe có chút ngẩn ngơ rồi, căn bản không hiểu rốt cuộc là Long Đế có ý gì, theo bản năng hỏi:

- Các ông không phải đã triệu hoán Bán Thần hàng lâm hay sao? Làm sao lại không xác định y có phải là Bán Thần hay không?

Long Đế vẫn còn đang do dự, không trả lời vấn đề của Hàn Sâm ngay.

Hàn Sâm nhìn Long Đế, cũng nhìn ra nội tâm của ông ta đang giãy dụa, thực sợ hãi ông ta dừng lại không nói nữa.

Cũng may Long Đế chỉ trầm ngâm trong chốc lát, lại tiếp theo nói tiếp:

- Cổ Ma đại nhân lợi dụng món Bán Thần gen hạch đó, triệu hoán Bán Thần hàng lâm, khi đó chúng tôi cũng cho là như vậy, nhưng mà Bán Thần triệu hoán xuống lại có chút cổ quái.

- Cổ quái như thế nào?

Hàn Sâm truy hỏi.

Giọng Long Đế có chút cổ quái tiếp tục nói:

- Nguyên bản kế hoạch của Cổ Ma đại nhân là triệu hoán xuống một Bán Thần yếu nhược, mà phương pháp phán đoán, chính là độ mạnh yếu của bản thân tế đàn của Bán Thần, nếu như là Bán Thần mạnh mẽ, như vậy tế đàn Bán Thần của y sẽ có được lực lượng hết sức mạnh mẽ, ngược lại, lực lượng của tế đàn sẽ yếu hơn rất nhiều.

- Cổ Ma đại nhân lấy được Bán Thần gen hạch không chỉ là một món, ông ta làm thí nghiệm thật lâu, mới chọn được một món Bán Thần gen hạch trong số đó, dâng lên tế phẩm chính thức triệu hoán, mà tế đàn triệu hoán Bán Thần kia cũng thật sự là chủng loại rất yếu nhược kia, lực lượng của tế đàn cơ hồ là không có cách nào cắn nuốt sinh cơ của những tế phẩm sinh vật siêu cấp thần huyết đó, nhất định phải do chúng tôi chủ động đi giết những sinh vật siêu cấp thần huyết đó để hiến tế, tế đàn mới có thể hấp thu sinh cơ của tế phẩm. Cuối cùng triệu hoán xuống Bán Thần, cũng xác thực là giống như dự đoán của Cổ Ma đại nhân, là một Bán Thần vô cùng yếu ớt, không chỉ yếu, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không có sức mạnh.

- Bán Thần dù yếu như thế nào đi nữa, coi như là sinh vật cấp Bán Thần bình thường nhất, tố chất thân thể cũng tối thiểu đã có 5000 trở lên, làm sao lại không có sức mạnh được?

Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Hàn Sâm từ chỗ Kỷ gia đã biết một chút chuyện về Bán Thần, Kỷ lão gia tử đã từng nói với Hàn Sâm, sinh vật yếu nhất ở trong không gian thứ tư Tí Hộ Sở, tố chất thân thể cũng tuyệt đối là từ 5000 trở lên, trước kia có rất nhiều

người dùng thần gen viên mãn tấn chức Bán Thần, ở trong không gian thứ tư Tí Hộ Sở giết một con sinh vật bình thường đều hết sức khó khăn, thậm chí còn có khả năng rất lớn sẽ chết ở trong tay sinh vật bình thường.

Kỷ lão gia tử thậm chí còn đã từng khuyên bảo Hàn Sâm, sau khi Hàn Sâm tấn chức lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở, cho dù tố chất thân thể vượt qua 5000, cũng tuyệt đối đừng khinh thường bất kỳ một sinh vật cấp Bán Thần nào, dù cho tố chất thân thể của nó không bằng mình.

Ngay cả Bán Thần đều thận trọng đối đãi với sinh vật cấp Bán Thần như thế, cho dù bọn Cổ Ma triệu hoán xuống nhỏ yếu thế nào đi nữa, tựa hồ cũng còn mạnh hơn cường giả cấp Đại Đế ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở không ít, sao có thể nói là không có lực lượng được?

- Chính là không có lực lượng, nguyên bản Cổ Ma đại nhân đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, có ý định mượn lực lượng của bát ma tướng bọn tôi, cùng thu được tới rất nhiều gen bí bảo, hy vọng có thể có cơ hội giết chết Bán Thần, cho dù giết không chết, cũng có thể khiến cho y bị thương, thu hoạch lấy một ít máu của Bán Thần, đó coi như là đã hoàn thành mục tiêu. Khi đó trong lòng chúng tôi đều rất thấp thỏm không yên, dù sao đó chính là Bán Thần, dù yếu như thế nào thì cũng mạnh hơn chúng tôi rất nhiều, nhưng mà chờ sau khi Bán Thần kia hàng lâm, lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng tôi, đó lại là một Bán Thần bị trọng thương, hoặc nói là một Bán Thần đã sắp chết, đã hoàn toàn không có sức phản kháng, bất kỳ một ai trong chúng tôi đều có thể giết chết y.

- CMN, vận may của các ông tốt như vậy à?

Hàn Sâm mở to hai mắt ra nhìn, chuyện tốt như vậy mà lại rơi lên trên đầu bọn Long Đế.

- Chuyện tốt?

Long Đế cổ quái cười lạnh một tiếng:

- Cũng có thể nói là chuyện tốt đi, rất nhiều tính toán của Cổ Ma đại nhân đều không cần dùng tới, kết quả là sau khi Atula giết Bán Thần kia, hơn nữa cắn nuốt lực lượng của Bán Thần, phản bội Cổ Ma đại nhân, cũng

khiến cho nội bộ bát ma tướng chúng tôi chia rẽ, cuối cùng trận chiến ấy biến khu vực xung quanh Cổ Ma Tí Hộ Sở thành một mảnh Quỷ Vực.

- Nghe có vẻ như chỉ có Atula nhặt được món hời, hơn nữa cũng không có quan hệ gì tới các ông, vì sao ông lại tình nguyện chết đi, cũng không chịu lộ ra chuyện này?

Hàn Sâm hoài nghi hỏi, ở trong mắt hắn xem ra, những chuyện này không có gì mà không thể nói, càng không cần phải dùng tính mạng đi giữ bí mật.

Vẻ mặt của Long Đế có chút phức tạp:

- Không phải là vừa rồi tôi đã nói rồi sao, Bán Thần chúng tôi triệu hoán xuống có chút cổ quái.

- Cổ quái không phải là nói tới chuyện Bán Thần kia bị thương hay sao?

Hàn Sâm hỏi.

- Nếu nói như vậy, tôi sẽ dùng từ vận may, mà sẽ không dùng cổ quái.

Long Đế cắn răng nói:

- Trước khi Atula giết chết Bán Thần kia, y đã từng nói qua một vài câu.

- Nói cái gì?

Hàn Sâm thật sự nhịn không được lại hỏi một câu, phương thức nói chuyện của Long Đế khiến hắn nghe rất khó chịu, hận Long Đế không phải là một cái máy chiếu, có vài cái nút, có thể tua nhanh lên gấp 10 lần.

- Y nói y là thần!

Lúc Long Đế nói câu nói này, âm thanh đều đang run rẩy.

- Thần?!

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, chữ này hắn thường xuyên nghe được, nhưng mà ở trong miệng Long Đế nói ra, lại để cho Hàn Sâm có một loại cảm giác

khác.

Loại cảm giác này, giống như là lúc hắn nghe nói tới thần mà bọn Hàn Kính Chi gặp phải, đó cũng không phải là một chữ đơn thuần, mà là một loại cảm giác khó có thể nói rõ.

Chương 1320: Triệt Để Xóa Đi

- Bán Thần sao, tự xưng là thần thì cũng rất bình thường, đừng nói là Bán Thần, liền ngay cả ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở chúng ta, còn không phải là có rất nhiều tên khốn tự xưng là thần hay sao.

Hàn Sâm cố đè xuống một ít cảm giác không thoải mái trong lòng, cưỡng ép vừa cười vừa nói.

- Lúc ấy chúng tôi cũng cho rằng là như vậy, cho nên cũng không có chút nào do dự, không có khả năng bỏ qua cơ hội tốt mười vạn năm khó gặp như vậy, đương nhiên là muốn giết y, mà trước khi Atula giết y, y còn nói một vài câu.

Long Đế nói đến đây, sắc mặt đã vô cùng lúng túng, giống như là nghĩ tới chuyện gì đó rất đáng sợ.

Lần này Hàn Sâm không hỏi tiếp, chỉ là trong lòng có chút thấp thỏm nhìn Long Đế.

Mặc dù sắc mặt của Long Đế rất khó nhìn, nhưng lại không hề do dự, dùng một loại giọng điệu rất cổ quái nói tiếp:

- Y nói người thí thần sẽ triệt để bị xóa bỏ.

Hàn Sâm nghe không có cảm giác gì quá lớn, tưởng tượng tới tình huống lúc đó, Bán Thần được triệu hoán tới nói loại lời này, càng giống như là đang nói dọa.

Giống như một tên côn đồ đánh nhau đánh không lại người khác, trước khi chạy đều nói "Mày nhớ mặt tao, sau này tao không giết chết mày thì sẽ không thôi".

Hoặc là cái gì mà "Tao thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mày", cảm giác vẫn là đang nói dọa mà thôi.

Long Đế nhìn biểu lộ của Hàn Sâm, đã biết rõ trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, nói tiếp:

- Nguyên bản chúng tôi cũng không đem lời này để ở trong lòng, sau khi Atula cắn nuốt tên tự xưng là thần kia, đã lấy được lực lượng mạnh mẽ. Cổ Ma đại nhân vô cùng tức giận, muốn giết chết Atula.

- Quan hệ giữa tôi và Atula vô cùng tốt, nhưng cũng không muốn phản bội Cổ Ma đại nhân, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm sao, nhưng mà mấy người khác bên trong bát ma tướng, lại như là đã sớm ăn ý rồi, nhao nhao đứng ở bên phía Atula, mà các ma tướng còn lại lại nghe theo mệnh lệnh của Cổ Ma đại nhân, ở trong Cổ Ma Tí Hộ Sở triển khai giết chóc.

- Nguyên bản Atula ở bên trong bát ma tướng chúng tôi cũng coi như là một nhân vật lợi hại, nhưng mà so với Cổ Ma đại nhân thì còn kém hơn một chút, tuy nhiên sau khi cắn nuốt tên tự xưng là thần kia xong, Atula lại càng ngày càng mạnh, liền Cổ Ma đại nhân cuối cùng đều không đánh lại phải bỏ chạy.

- Những ma tướng đi theo Atula đó, đều cho rằng bọn họ đã lấy được thắng lợi, từ đó về sau có thể đi theo Atula ăn ngon uống tốt, nhưng mà ai biết được cũng không lâu sau, Atula lại biến mất.

Nói đến đây, trong giọng của Long Đế đã tràn đầy sự sợ hãi.

- Biến mất là có ý gì?

Hàn Sâm có chút không thể giải thích vì sao.

- Tôi cũng không biết nên nói như thế nào, chính là không thấy, có lẽ là tấn chức đi không gian thứ tư Tí Hộ Sở, có lẽ là đi tới nơi khác nào, tóm lại là không thấy Atula đâu nữa.

Biểu lộ trên mặt Long Đế hết sức quỷ dị, lại nói tiếp:

- Hơn nữa trừ đám chúng tôi tham dự lần chém giết Bán Thần kia ra, tất cả Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, vậy mà đều quên mất sự tồn tại của Atula. Cổ Ma đại nhân lúc ấy ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng giống như là mặt trời ban trưa, Atula thân là một trong bát ma tướng, cũng có được uy danh hiển hách, nhưng mà từ đó về sau, giống như tất cả mọi người đều quên có một Dị Linh cấp Đại Đế mạnh mẽ như Atula từng tồn tại. Mà ngay cả một ít Dị Linh cùng ông ta kết giao trên mười vạn năm, hoặc là dị sinh vật đi theo ông ta vô tận năm tháng, thậm chí là hậu đại Dị Linh của ông ta, cũng hoàn toàn không nhớ rõ sự tồn tại của Atula, thật giống như mọi dấu vết của ông ta trên thế giới này đều đã bị triệt để xóa đi vậy.

- Trừ những ma tướng chúng tôi ra, không còn ai lại nhớ rõ ông ta, hơn nữa lúc chúng tôi cẩn thận hồi ức lại, cũng liền kinh hãi phát hiện ra, trừ tôi ra, rất nhiều ma tướng đều không nhớ rõ chuyện trước kia của Atula, có thể nhớ, chỉ là những chuyện xảy ra ở trên tế đàn kia mà thôi.

Trong ánh mắt của Long Đế lộ ra sợ hãi thật sâu:

- Trước khi Atula biến mất một thời gian ngắn, y đã từng tới tìm tôi, nói với tôi một vài lời, bảo tôi không nên nói ra chuyện xảy ra ở tế đàn, nếu không sẽ có điềm xấu xảy ra. Còn đem một bộ kinh thư khắc ở phía trên vảy ngược của tôi, nói cho tôi biết, nếu như về sau ở trong Tí Hộ Sở nhìn thấy sinh vật tu luyện loại lực lượng này, hi vọng tôi có thể chăm sóc bọn họ một chút, sau đó đem bộ kinh văn này cho bọn họ nhìn một chút. Lúc ấy tôi nghe vô cùng mơ hồ, không biết rốt cuộc là có ý gì, nhưng khi đó tôi cũng không hề suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Atula đang tới những Dị Linh hậu đại của ông ta, nhưng mà về sau tôi mới phát hiện ra, Atula cùng Dị Linh sinh ra Dị Linh hậu đại, vậy mà không có một ai tu luyện loại lực lượng này. Hơn nữa từ đó về sau, Atula liền biến mất, không có ai biết ông ta đi nơi nào.

- Tôi đã đi rất nhiều nơi tìm Atula, nhưng đã không có ai nhớ rõ ông ta nữa, thậm chí là chuyện về bát ma tướng chúng tôi cùng Cổ Ma đại nhân đều trở nên rất mơ hồ, rất nhiều Dị Linh đối với chúng tôi đều chỉ có một chút ấn tượng mơ hồ, dường như chúng tôi đã là nhân vật ở trong truyền thuyết vậy, khi đó chúng tôi thật sự là có chút bị giật mình.

Lúc này Long Đế đã dần dần bình tĩnh lại, sắc mặt dễ nhìn hơn rất nhiều.

Hàn Sâm nghe xong trong lòng liền nổi lên sóng to gió lớn, trong lòng của hắn đã hiện lên vô số ý niệm:

- Chẳng lẽ Atula biến mất thật ra là đi tới Liên Minh, hơn nữa Tu La tộc chính là hậu đại của Atula lưu lại ở trong Liên Minh? Như vậy nguyên nhân mà Tu La tộc không thể tiến vào Tí Hộ Sở, rất có thể là có quan hệ với câu nói kia của thần.

Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy được khả năng này rất lớn, càng nghĩ càng thấy là đúng như vậy.

Long Đế nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Tu La tộc theo lời cậu nói, rất có thể chính là hậu đại của Atula, cả nhà cậu đã có huyết mạch của Tu La tộc, cũng có thể tu luyện Atula Kinh, đại khái là những sinh vật mà Atula chỉ kia rồi. Tôi nói những chuyện này cho cậu nghe hẳn là không có vấn đề, hơn nữa những năm này tôi cũng đã nín nhịn quá lâu, tôi cũng muốn biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Sâm biết Long Đế muốn để cho hắn nói cái gì đó, nhưng mà chuyện hắn biết đến thật sự là vô cùng có hạn, huyết mạch Tu La tộc của hắn thật ra là có thể bỏ qua không tính đấy, cơ bản đã không có quan hệ gì với Tu La tộc nữa rồi.

Chỉ sợ ngay cả huyết mạch Tu La trên người Đại La Sát Thần cũng mỏng manh tới đáng thương, chân chính có được Tu La huyết mạch, phải là một chi người nhà họ La – Ngọc Tu La của Tu La tộc kia.

- Có lẽ chỉ có tiến vào lăng mộ Tu La hoàng đế giống tổ tiên La gia, mới có thể biết được chút ít, bọn họ có thể để lại bí mật này hay không? Nói không

chừng Đại La Sát Thần sẽ biết chút chuyện, nhưng đáng tiếc mình không phải là người nhà họ La chân chính, e rằng cho dù ông ta biết chút chuyện thì cũng sẽ không nói cho mình.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ đến.

Hàn Sâm lại cùng Long Đế trò chuyện rất nhiều, nhưng mà Long Đế biết đến cũng chỉ có những thứ này, Hàn Sâm đem chuyện mình biết về Tu La tộc cùng Phi Thiên Kinh nói rõ chi tiết cho Long Đế nghe.

Long Đế có khả năng làm ra phán đoán, cũng không khác biệt lắm so với Hàn Sâm, cho rằng Atula là đi tới Liên Minh, Tu La tộc chính là hậu đại của Atula ở trong Liên Minh.

Chỉ là rốt cuộc Atula làm như thế nào đi tới Liên Minh, Hàn Sâm cùng Long Đế đều không thể phán đoán chính xác được.

Nếu như nói là dùng sức mạnh xé rách không gian, chuyện đó tựa hồ là không đúng lắm, cho dù xé rách không gian, đó cũng là sẽ đi tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, làm sao có thể đi tới Liên Minh.

- Đến cùng là Atula còn sống hay không?

Trong lòng Hàn Sâm nhịn không được sinh ra nghi vấn như vậy.

Trên lý luận mà nói, chỉ cần Linh Hồn Chi Thạch của Dị Linh bất diệt, bọn họ sẽ không chết mới đúng.

Chương 1321: Một Đạo Khóa Khác

- Nếu như là ở dưới tình huống bình thường, Cổ Ma Đại Đế giết Bán Thần, nhận được Bán Thần gen hạch, hoặc là lấy được máu thịt của Bán Thần, ông ta có thể có được chỗ tốt gì?

Hàn Sâm vẫn một mực nghi hoặc vấn đề này.

Dùng thực lực ngay lúc đó của Cổ Ma Đại Đế, tấn chức Bán Thần cũng đã là chuyện nắm chắc, ông ta hoàn toàn có thể sau khi tấn chức Bán Thần lại đi săn giết dị sinh vật cấp Bán Thần, như vậy nguy hiểm sẽ thấp hơn rất nhiều.

Thế nhưng mà Cổ Ma Đại Đế lại cứ muốn trước khi tấn chức Bán Thần, hao tốn khí lực lớn như vậy, còn muốn mạo hiểm đi chém giết Bán Thần như thế, có lẽ trong đó nhất định là có lợi ích cực kỳ lớn, nếu không Cổ Ma Đại Đế sẽ không làm như thế.

Tình huống của Atula sau khi cắn nuốt Bán Thần rõ ràng có chút không giống kế hoạch của Cổ Ma Đại Đế, cho nên Hàn Sâm mới cố ý hỏi Long Đế vấn đề này.

Long Đế nói ra:

- Theo Cổ Ma đại nhân từng nói, mặc kệ là Dị Linh hay là dị sinh vật, kể cả nhân loại các cậu ở bên trong, ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở tổng cộng đều chỉ có thể mở ra mười đạo khóa gen, mà sau khi trở thành Bán Thần, bởi vì khóa gen đã cố hóa, nếu như ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở không thể mở ra tất cả khóa gen, sau khi trở thành Bán Thần sẽ không thể tiếp tục mở ra.

- Khẳng định là Cổ Ma Đại Đế đã mở ra tất cả mười đạo khóa gen đi?

Hàn Sâm hỏi.

Long Đế gật gật đầu:

- Đã mở ra mười đạo khóa gen, đây cũng đã là cực hạn, nhưng mà Cổ Ma đại nhân cho rằng, ngoài mở mười đạo khóa gen ra, còn có một tầng khóa khác nữa.

- Còn có đạo khóa gen thứ mười một sao?

Hàn Sâm có chút không dám tin tưởng nhìn Long Đế hỏi.

- Không phải là đạo khóa gen thứ mười một, mà là một đạo khóa loại khác.

Long Đế nói.

- Khác nhau ở chỗ nào sao?

Hàn Sâm không hiểu một đạo khóa khác cùng đạo khóa gen thứ mười một có gì khác nhau.

- Chuyện này tôi cũng không rõ ràng cho lắm, bởi vì tôi cũng chưa từng chạm đến loại cấp độ này, chỉ là nghe Cổ Ma đại nhân nói đơn giản vài câu. Không chỉ là Cổ Ma đại nhân, Atula cũng đã từng nói, khi đó cũng có mặt một ít Đại Đế kinh khủng khác đã từng nói về đạo khóa này, tồn tại như Cổ Ma đại nhân, chưa tấn chức thành Bán Thần, chính là muốn mở ra một đạo khóa này.

Long Đế dừng một chút, lại nói tiếp:

- Thế nhưng mà Cổ Ma đại nhân đã nghĩ rất nhiều phương pháp, đều không thể mở ra đạo khóa kia, cuối cùng chỉ có thể có ý định với Bán Thần, muốn nhờ lực lượng đã vượt qua không gian thứ ba Tí Hộ Sở, mở ra một đạo khóa này.

Hàn Sâm không rõ đạo khóa kia rốt cuộc là gì, mà Long Đế cũng nói không rõ ràng.

- Tồn tại giống như Vô Thần Đại Đế, tấn chức Bán Thần đã không có nghi vấn gì, y chưa tấn chức đi lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở, đại khái là cùng một nguyên nhân đi? Cũng có thể từ trong miệng của những Dị Linh như vậy, hỏi tình huống cụ thể của đạo khóa kia.

Hàn Sâm suy tư trong lòng.

Không còn thu hoạch nào khác nữa, Hàn Sâm liền trở về Liên Minh, vừa trở lại Liên Minh chợt nghe thấy máy truyền tin vang lên, cầm lấy máy truyền tin nhìn thoáng qua, phát hiện ra là nhạc phụ Kỷ Nhược Chân của hắn.

Hàn Sâm vội vàng nhận cuộc gọi:

- Cha, bệnh của mẹ có thấy khá hơn chút nào hay không?

Trước đó mẹ của Kỷ Yên Nhiên bị bệnh, hắn và Kỷ Yên Nhiên còn từng đi thăm, không có trở ngại gì, cũng đã khỏe lên rồi, nhưng mà Hàn Sâm vẫn hỏi một câu.

Vẻ mặt của Kỷ Nhược Chân có chút ngưng trọng, cũng không trả lời Hàn Sâm, ngược lại hỏi:

- Con để cho mọi người đều trở về Liên Minh, nói như vậy tin đồn bên ngoài là thật?

- Tin đồn gì?

Hàn Sâm nao nao, gần đây hắn đều ở bên trong Tí Hộ Sở, căn bản không hề chú ý tới tình huống ở bên ngoài.

Kỷ Nhược Chân nói ra:

- Dị Linh bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở hoài nghi truyền nhân của Đại La Sát Thần ở bên trong Tí Hộ Sở của con, rất nhiều Dị Linh mạnh mẽ đều đi tới Tí Hộ Sở của con.

Hàn Sâm gật đầu nói:

- Quả thật là có chuyện như vậy, con đã để cho tất cả nhân loại truyền tống về Liên Minh, trước khi mọi chuyện kết thúc tạm thời không để cho bọn họ tiến vào trong Tí Hộ Sở.

- Con có tính toán gì không?

Kỷ Nhược Chân trực tiếp hỏi.

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói ra:

- Con định toàn lực nghênh chiến.

- Có nắm chắc không?

Kỷ Nhược Chân trầm ngâm hồi lâu mới hỏi.

- Có.

Hàn Sâm rất khẳng định trả lời.

Kỷ Nhược Chân gật gật đầu, lại rất nghiêm túc nói ra:

- Nhớ kỹ, hiện tại con phải gánh vác, không chỉ là mạng của mình, còn có tương lai của rất nhiều Siêu Việt Giả trong Liên Minh. Nếu như con chiến bại, nhiều Siêu Việt Giả như vậy ở trong Liên Minh về sau đều khó có thể đi vào Tí Hộ Sở lại, nếu không hoàn toàn chắc chắn, có thể tạm thời tránh lui, không cần tranh giành thắng bại nhất thời, có đôi khi ngồi xổm xuống là để nhảy cao hơn.

- Cha, con hiểu mà.

Hàn Sâm gật đầu nói.

Kỷ Nhược Chân nghiêm túc nhìn Hàn Sâm, càng thêm nghiêm túc nói:

- Vừa rồi những lời kia được nói ra với tư cách là nguyên thủ của Liên Minh, mà làm một người cha, ta không hy vọng nhìn thấy con gái của mình thương tâm, cần phải bảo vệ tốt chính con, lúc cần thiết phải trốn thì nên trốn.

- Cha, người yên tâm đi, con sẽ không đem mạng của mình đi đánh bạc.

Hàn Sâm nói.

Kết thúc trò chuyện với Kỷ Nhược Chân, Hàn Sâm trực tiếp mở Internet ra, nhìn xem tin tức gần đây, lúc này mới phát hiện ra tin tức Dị Linh muốn đánh Tí Hộ Sở của hắn đã lưu truyền sôi sùng sục ở trong Liên Minh.

Rất nhiều người đều có thái độ bi quan đối với chuyện này, cho rằng Hàn Sâm hẳn là nên tạm thời tránh lui, tình huống hiện tại của Hàn Sâm chính là đối địch với toàn bộ Dị Linh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, căn bản không có cơ hội chiến thắng.

Những người nhận được tin tức đó sau khi trở lại trong Liên Minh, cũng vô cùng lo lắng, nếu như Hàn Sâm chiến bại, tất cả những Tí Hộ Sở một lần

nữa bị Dị Linh chiếm cứ, bọn họ sẽ một lần nữa rơi vào khốn cảnh trước kia.

Còn có rất nhiều chuyên gia học giả đều đang phân tích tình cảnh trước mắt của Hàn Sâm, trên cơ bản đều cho rằng tình huống hiện tại của Hàn Sâm là vô cùng không lạc quan, đường ra duy nhất chính là rút lui.

Buổi tối lúc cùng ăn cơm với Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên mấy lần muốn nói cái gì đó, cuối cùng lại há to miệng nhưng đều không nói ra.

Hàn Sâm đi tới sau lưng Kỷ Yên Nhiên, từ phía sau ôm chặt cô, ở bên tai cô nói ra:

- Em tin tưởng anh chứ?

- Em tin tưởng anh, nhưng mà vẫn có chút sợ hãi.

Kỷ Yên Nhiên nhắm mắt lại vuốt ve tóc Hàn Sâm nói.

- Bởi vì có em, cho nên mặc kệ là anh ở đâu làm gì, đều xem chuyện bảo trụ cái mạng nhỏ của mình thành yếu tố đầu tiên, nếu như không hoàn toàn chắc chắn, anh sẽ là người đầu tiên đào mệnh, anh không dám nói mình đã vô địch ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng nếu anh muốn chạy trốn, cũng không ai có thể cản được anh.

Hàn Sâm hôn gò má của Kỷ Yên Nhiên một cái:

- Anh vẫn đang chờ để ôm con trai, làm sao tùy tiện chết đi được.

Kỷ Yên Nhiên bật cười:

- Em muốn sinh con gái, con gái xinh đẹp khả ái giống như Bảo Nhi, con trai quá cứng đầu.

- Con gái cũng được, con trai hay con gái anh đều thích, tốt nhất là song bào thai. . . không. . . bốn thai năm thai cũng được. . . náo nhiệt một chút mới vui. . .

- Anh cho rằng em là một con heo mẹ à?

- Không phải sao?

- Anh muốn chết hả. . .

- Ôi!

Sau khi Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở, lại để cho bọn Quỷ Nhãn Thú tăng cường đề phòng, mặc dù Hàn Sâm hoàn toàn chắc chắn, nhưng vẫn phải thận trọng đối đãi, hi vọng sẽ không phạm phải bất kỳ sai lầm nào.

Không qua mấy ngày, lúc Hàn Sâm đang ở trên quảng trường nói chuyện với Tà Tình Đế, đột nhiên nhìn thấy ở bên trên bầu trời bay tới một bóng người, bóng người kia càng lúc càng lớn, đợi đến lúc tới gần Tí Hộ Sở, đã giống như là một ngọn núi lớn rồi.

OÀ..ÀNH!

Người khổng lồ giống như ngọn núi kia vậy mà đã rơi xuống phế tích Tí Hộ Sở, đại địa đều run lên vài lần, mặt đất cũng bị giẫm ra hai cái hố sâu lớn, mà đó chẳng qua là dấu chân của người khổng lồ kia mà thôi.

Chương 1322: Phiền Toái

- Cự Thần Đại Đế ở đây, ai là truyền nhân của Đại La Sát Thần, đi ra cùng bản Đại Đế chiến một trận.

Âm thanh của người khổng lồ kia giống như là sét đánh, chấn động làm cho đầu người ta vang lên ông ông, một ít cung điện đã sụp một nửa, bị y rống một tiếng, kết quả đã toàn bộ sụp xuống.

- Dị Linh rất lớn a!

Trong lòng Hàn Sâm tán thưởng một câu.

- Mày tên là gì? Làm ồn ảnh hưởng đến bổn đại gia có biết không?

Tà Tình Đế lớn tiếng nói.

Cự Thần Đại Đế cúi đầu xuống, cúi cái mặt to lớn kia gần xuống mặt đất, bọn Hàn Sâm nhìn y, quả thực giống như là nhìn một tòa cao ốc chọc trời ngã xuống vậy.

- Mày là truyền nhân của Đại La Sát Thần à, như thế nào lại nhỏ xíu như vậy, bản Đại Đế cũng không dám thở, sợ thổi mày bay mất.

Cự Thần Đại Đế oang oang nói.

Lúc Cự Thần Đại Đế nói chuyện thì đang đối diện với Tà Tình Đế, nước miếng phun ra ngoài quả thực giống như là trời mưa, trên người Tà Tình Đế ánh sáng màu bạc lập loè, ngăn toàn bộ nước miếng ở bên ngoài.

- CMM, nói chuyện thì cứ nói, đừng đứng ở đó phun phân.

Tà Tình Đế trực tiếp một quyền liền đánh tới gương mặt to lớn kia của Cự Thần Đại Đế.

Thân thể hùng tráng của Tà Tình Đế ở trước mặt Cự Thần Đại Đế có kích cỡ tương đương với một con ruồi, quả đấm mang theo ánh sáng màu bạc, trực tiếp đánh lên trên trán Cự Thần Đại Đế.

Chỉ nghe oanh một tiếng, thân hình hệt ngọn núi kia của Cự Thần Đại Đế lại bị Tà Tình Đế đánh cho lơ lửng bay lên, bay lên cao mấy chục mét, lúc té xuống đất, nhất thời làm cho mặt đất rung động, ném ra một cái hố khổng lồ.

Hàn Sâm liền vội vàng kêu lên:

- Tà Tình, đừng đánh ở chỗ này, cách xa ra một chút, bằng không thì Tí Hộ Sở này chỉ cần mấy lần là sẽ hỏng mất.

Cự Thần Đại Đế tức giận đứng lên, quả đấm giống như cột điện bằng sắt đánh tới chỗ Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế lên tiếng, né tránh quả đấm của Cự Thần Đại Đế, bay lên trên bầu trời, Cự Thần Đại Đế cũng đuổi theo.

Hai người đại chiến ở trên không trung, sức lực của Cự Thần Đại Đế kia vô cùng lớn, mà Tà Tình Đế lại là một người không biết nhượng bộ tránh né, vậy mà cùng Cự Thần Đại Đế chính diện chọi cứng.

Quả đấm mang theo ánh sáng màu bạc cùng nắm đấm to lớn kia ở trên không trung không ngừng giao kích, gây ra chấn động cơ hồ đánh không khí rách tả tơi, tạo thành từng cơn sóng xung kích kinh khủng, ở bên trên bầu trời giống như là gợn sóng khuếch tán ra.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm giật mình, sau khi mở ra mười đạo khóa gen, lực phá hoại của Tà Tình Đế vô cùng đáng sợ, Cự Thần Đại Đế lại có thể chính diện chọi cứng với y mà không rơi vào thế hạ phong, một thân lực lượng này cũng rất đáng sợ.

Bọn Sát Na Nữ Đế đều đã đi ra, quan sát Tà Tình Đế cùng Cự Thần Đại Đế chiến đấu ở trên bầu trời.

Sát Na Nữ Đế nhìn trong chốc lát liền nói với Hàn Sâm:

- Đứng thứ sáu trong thập đại Thần Tử, Cự Thần Đại Đế đều đã tới, hiện tại vẫn chỉ là mới bắt đầu, đằng sau không biết còn có bao nhiêu Dị Linh kinh khủng sẽ đến, hiện tại rút đi vẫn còn kịp.

Hàn Sâm lại mỉm cười không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn chiến đấu ở trên không trung.

Ở trên một ngọn núi cách xa Di Tinh Tí Hộ Sở, có ba Dị Linh cũng đang nhìn trận chiến đấu này.

Một Dị Linh trong đó người mặc đấu bồng màu đen, trong tay nâng một cái bình gốm, đúng là tên Chung Ma Đại Đế kia.

Mà hai Dị Linh đứng ở bên cạnh Chung Ma Đại Đế, một trong số đó rõ ràng là Vô Thần Đại Đế.

Còn một Dị Linh cuối cùng kia, là một Dị Linh trên trán mọc ra một con mắt dọc, nhưng lại không biết lai lịch ra sao.

- Tà Tình Đế quả nhiên lợi hại, không hổ là Đế Linh đã dương danh từ mười vạn năm trước, lại có thể liều mạng chọi cứng với Cự Thần Đại Đế.

Tam Nhãn Dị Linh nhìn chiến đấu sợ hãi than nói.

- Đây còn không phải là cực hạn của y, nếu như y hoàn toàn bộc phát ra lực lượng, có lẽ Cự Thần Đại Đế sẽ không phải là đối thủ của yn, nhưng mà Tà Tình Đế bạo phát sức mạnh có gánh nặng rất lớn đối với thân thể của y, đoán chừng cũng chỉ có thể sử dụng một hai lần mà thôi.

Chung Ma Đại Đế lạnh nhạt nói.

Y đã từng thấy Tà Tình Đế đánh chết Hoàng Kim Thần Tướng, đối với lực lượng bùng nổ kia của Tà Tình Đế, trong trí nhớ y vẫn còn khắc sâu.

Tam Nhãn Dị Linh nghe vậy liền nói rất khẳng định:

- Vậy thì thật sự quá kinh khủng, nhưng mà chỉ có thể bộc phát một hai lần, đó cũng không phải là không có cách nào đối phó, hiện tại cường giả Dị Linh đã tới rất nhiều, y cũng không giết được mấy người.

Nói xong, ánh mắt của Tam Nhãn Dị Linh nhìn quét ra xung quanh, có chút kỳ quái hỏi:

- Tại sao không thấy truyền nhân của Đại La Sát Thần kia?

- Có lẽ là ở trong Tí Hộ Sở, nếu không thì chính là đã truyền tống về Liên Minh gì đó kia của bọn họ rồi.

Chung Ma Đại Đế nói.

- Trước đây có nhiều Dị Linh mạnh mẽ như vậy vây giết Đại La Sát Thần, chẳng những để cho y chạy thoát, còn bị y giết không ít Dị Linh, lúc này đây tuyệt đối không thể tái phạm sai lầm trước kia được, nhất định phải trực tiếp diệt sát truyền nhân của y ở chỗ này.

Tam Nhãn Dị Linh nói đến Đại La Sát Thần, sắc mặt lập tức lạnh xuống, trong mắt tràn đầy hận ý.

Chung Ma Đại Đế cười hắc hắc:

- Kỳ thật muốn giết truyền nhân của Đại La Sát Thần cũng không có gì khó, mặc dù loại sức mạnh cổ quái kia của bọn họ vô cùng mạnh mẽ, cơ hồ là không có cách nào ngăn cản, nhưng mà một lần thì sức mạnh kia chỉ có thể chém giết một sinh linh, thứ hai là lực phá hoại của bọn họ tuy mạnh, thân thể cũng không phải là vô địch, chỉ cần chúng ta liên thủ, cùng một chỗ phát động công kích trong phạm vi lớn, nhất định có thể dồn cô ta vào chỗ chết.

Tam Nhãn Dị Linh nở nụ cười:

- Tôi cũng có ý này, đã liên hệ với mấy vị Đại Đế khác rồi, chỉ chờ bọn họ chạy tới, liền có thể liên thủ tru sát truyền nhân của Đại La Sát Thần kia.

Vô Thần Đại Đế đột nhiên nói ra:

- Truyền nhân của Đại La Sát Thần không đáng để lo, chân chính phiền toái chính là người đàn ông kia.

Cổ Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Dị Linh theo ánh mắt của Vô Thần Đại Đế nhìn tới, liền thấy Hàn Sâm đang đứng ở trong Di Tinh Tí Hộ Sở xem cuộc chiến.

Tam Nhãn Dị Linh có chút kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ cả nhân loại kia cũng là truyền nhân của Đại La Sát Thần?

- Không phải, nhưng mà còn khó đối phó hơn cả truyền nhân của Đại La Sát Thần.

Vô Thần Đại Đế lạnh nhạt nói.

Tam Nhãn Dị Linh bĩu môi một cái nói:

- Đã không phải là truyền nhân của Đại La Sát Thần, không có loại lực lượng tất sát kia, vậy thì cũng không cần lo lắng, chúng ta có nhiều Đại Đế đi tới như vậy, giết một nhân loại còn không dễ dàng hay sao?

Chung Ma Đại Đế lại không nghĩ như thế, người có thể khiến cho Vô Thần Đại Đế cảnh giác như thế, tuyệt đối không phải là kẻ yếu, y đánh giá Hàn Sâm hỏi:

- Vô Thần, nhân loại kia có lực lượng gì?

Vô Thần Đại Đế nói ra:

- Thân thể của hắn cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả Vô Thần Đao của tôi cũng chỉ có thể cắt vỡ da thịt của hắn, khó có thể trọng thương hắn.

- Cái gì?

Cổ Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Dị Linh đều kinh hãi lên tiếng.

Vô Thần Đao của Vô Thần Đại Đế mạnh cỡ nào thì bọn họ rất rõ ràng, mặc dù không giống như Đại La Sát Thần có thể một đòn tất trúng, nhưng mà người có thể tránh được Vô Thần Đao chém giết cũng không nhiều.

Hiện tại lại ngay cả Vô Thần Đại Đế đều nói Vô Thần Đao của y chỉ có thể gây ra vết thương nhẹ cho Hàn Sâm, chuyện này cũng có chút quá kinh khủng.

Lòng khinh thị vừa rồi của Tam Nhãn Dị Linh đã hoàn toàn không còn, vẻ mặt nghiêm túc đánh giá Hàn Sâm nói:

- Nếu như chỉ có thân thể mạnh mẽ, vậy cũng không cần phải gấp, lực lượng của tôi có thể thử từ bên trong đánh tan thân thể của hắn.

Chung Ma Đại Đế đồng ý nói:

- Lực lượng của Tam Nhãn đúng là khắc tinh của người tu hành, chỉ cần Tam Nhãn có thể lại gần hắn, hắn mạnh mẽ hơn nữa cũng vô dụng.

Vô Thần Đại Đế còn nói thêm:

- Kiếm pháp của hắn còn có lực lượng thời gian cùng không gian, tôi không ngăn được kiếm của hắn.

Lời vừa nói ra, sắc mặt của Cổ Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Dị Linh triệt để thay đổi, không thể tin tưởng nhìn Vô Thần Đại Đế, trong lòng thật sự không thể tin được, nhưng mà bọn họ cũng đều biết, Vô Thần Đại Đế là một người cho tới hiện tại đều luôn không đùa giỡn.

- Nhân loại kia thực sự mạnh như vậy sao?

Hai người đều có chút kinh hãi nhìn về phía Hàn Sâm.

Chương 1323: Cùng Lên Đi

Tam Nhãn Dị Linh đang đánh giá Hàn Sâm, đột nhiên nhìn thấy Hàn Sâm vậy mà xoay đầu lại hướng tới phương hướng của họ mỉm cười, lập tức khiến cho Tam Nhãn Dị Linh hoảng sợ một phen.

- Hắn phát hiện ra chúng ta?

Trong lòng Tam Nhãn Dị Linh cả kinh.

Chung Ma Đại Đế cũng có chút kinh nghi, nhưng vẫn nói ra:

- Chắc có lẽ không phải đi, chúng ta ở xa như vậy, hơn nữa dùng lực lượng che đậy khí tức, làm sao hắn có thể phát hiện ra chúng ta?

Nhìn thấy Hàn Sâm đã quay đầu đi, Tam Nhãn Dị Linh vẫn cảm thấy có chút hãi hùng khiếp vía:

- Người kia xác thực có chút cổ quái. Nếu thật đúng như Vô Thần nói, có được thân thể và lực công kích đáng sợ như vậy, xác thực là rất khó đối phó.

Nghĩ nghĩ, Tam Nhãn Dị Linh còn nói thêm:

- Nhưng mà cũng không sao cả, năm đó Đại La Sát Thần mạnh như vậy, còn không phải là chúng ta bị ép không thể không tấn chức lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở hay sao, hắn có mạnh hơn nữa, còn có thể mạnh hơn Đại

La Sát Thần năm đó hay sao? Lần này cường giả tới rất nhiều, vị ở Chung Cực Chi Sơn kia cũng đang chạy tới, có y tương trợ, nhân loại kia có mạnh hơn cũng khó thoát khỏi cái chết.

- Quy Khư Đại Đế cũng tới à?

Trong lòng Chung Ma Đại Đế vui vẻ.

Tam Nhãn Dị Linh gật đầu:

- Tai mắt của tôi đã truyền tin tức về, hai ngày trước Quy Khư Đại Đế đã đi ra ra khỏi Chung Cực Chi Sơn chạy tới bên này, có lẽ cũng sắp đến rồi.

- Có y ở, nhân loại kia chắc chắn sẽ phải chết.

Chung Ma Đại Đế vui vẻ nói.

Càng ngày càng nhiều Dị Linh đi tới gần Di Tinh Tí Hộ Sở, nhưng mà phần lớn cũng chỉ là đang âm thầm quan sát, cũng không lập tức ra tay.

- Đang chiến đấu với Cự Thần Đại Đế là Đại Đế của Dị Linh nhất tộc chúng ta à?

- Anh ngay cả Tà Tình Đế cũng không nhận ra à?

- Rất nổi danh ư?

- Mười vạn năm trước Tà Tình Đế đã nổi danh trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, hiện tại cũng đã tấn chức Đại Đế rồi.

- Tại sao Tà Tình Đế kia lại trợ giúp truyền nhân của Đại La Sát Thần?

- Ai biết được, tính cách của Tà Tình Đế rất cổ quái.

Một chiếc thuyền lớn ba buồm năm màu từ trong mây đi tới, trên thuyền đang đứng rất nhiều Dị Linh, trong đó có hai cô gái xinh đẹp, rõ ràng là Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế.

Bên cạnh bọn họ còn có mấy vị Đế Linh khác, nhưng mà chủ nhân chân chính của thuyền buồm lại không phải là bọn họ, mà là người đang ở bên trong khoang thuyền.

Phía đông chỗ mặt trời mọc, một Đại Đế cưỡi cự long bay đến, tiếng gầm chấn kinh thiên địa.

Phía tây có biển máu bốc lên, giống như là có sinh vật cực kỳ kinh khủng di chuyển ở bên trong, làm người ta nhìn tới không rét mà run.

Nguyên một đám Dị Linh kinh khủng xuất hiện ở gần Di Tinh Tí Hộ Sở, hoặc sáng hoặc tối, khiến cho khu vực xung quanh Di Tinh Tí Hộ Sở tràn đầy sát cơ.

Ánh mắt của Hàn Sâm bình tĩnh, nguyên một đám Dị Linh mạnh mẽ đã đến, dĩ nhiên đều hiện ra ở trong đầu hắn, cũng không đủ để cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Tuyết Cầu lại đang trốn ở trong ngực Bảo Nhi run rẩy, phần lớn người sợ chết đều có cảm giác tương đối nhạy cảm, Tuyết Cầu đã sớm cảm thấy rất nhiều khí tức cực kỳ đáng sợ, thiếu chút nữa đều đã sợ vãi tè rồi.

Mặc dù Bảo Nhi thường xuyên bắt nạt nó, nhưng lúc Tà Tình Đế không ở, Tuyết Cầu vẫn cảm thấy đi theo Bảo Nhi có cảm giác an toàn hơn.

Sắc mặt của Quỷ Anh cũng không tốt đẹp, đến hiện tại y cũng chỉ mới mở ra bảy đạo khóa gen, đừng nói là mười khóa, mà ngay cả đến chín khóa cũng không biết là cần bao lâu nữa, chỉ là nhìn tới nguyên một đám khí tức kinh khủng tới gần Tí Hộ Sở, trái tim đều đập lợi hại.

- Thằng này thật sự có thể gây chuyện, trêu chọc tới nhiều cường giả kinh khủng tới như vậy, lần này tám chín phần mười sẽ thảm rồi.

Quỷ Anh vừa suy tư ánh mắt vừa nhìn quanh, hy vọng có thể tìm được một con đường chạy trốn, nếu như thực sự đánh nhau, thì cũng giúp cho y có thể đào mệnh.

Sát Na Nữ Đế không khá hơn bao nhiêu so với Quỷ Anh, chỉ là mạng của cô ta bị nắm giữ trong tay Hàn Sâm, không có cách nào đào tẩu, chỉ có thể ở lại chỗ này dốc sức liều mạng.

Cảm giác được từng luồng khí thế khủng bố hàng lâm ở xung quanh Di Tinh Tí Hộ Sở, sắc mặt của Sát Na Nữ Đế cũng càng ngày càng khó coi.

Cường giả đến lần này, còn nhiều hơn dự đoán của Sát Na Nữ Đế, cô ta thật sự rất khó tưởng tượng, mấy người bọn họ phải làm như thế nào mới thủ được nơi này.

Coi như là Linh có lực lượng chém giết vô địch, nhưng mà thân thể của cô ta cũng không phải vô địch, chỉ cần lực lượng trong phạm vi lớn đủ mạnh, khiến cho Linh không có cơ hội tránh thoát, cô ta cũng sẽ bị đánh chết.

Huống chi cho tới hiện tại, Sát Na Nữ Đế cũng không nhìn thấy bóng dáng của Linh, mấy ngày hôm trước sau khi Linh bị Hàn Sâm mang về Liên Minh thì vẫn chưa thấy trở về.

- Đến cùng hắn đang có ý đồ gì?

Sát Na Nữ Đế nhìn bóng lưng của Hàn Sâm, sắc mặt biến đổi bất định.

Kỳ thật ý định của Hàn Sâm rất đơn giản, những Dị Linh đó cũng là vì truyền nhân của Đại La Sát Thần mà đến, nếu như Linh không xuất hiện, bọn họ không nhìn thấy truyền nhân của Đại La Sát Thần, có lẽ cũng sẽ không gấp gáp ra tay, có thể giúp hắn lợi dụng cơ hội này cũng không chừng.

Sau này nếu như thật sự muốn đánh, liền gọi Linh đến cũng không muộn.

OÀ..ÀNH!

Thân thể lớn như ngọn núi của Cự Thần Đại Đế từ trên không trung đập xuống, đập mặt đất rung động lắc lư không ngừng, chỉ thấy bên trên bầu trời có một luồng ánh sáng màu bạc giống như là sao chổi rớt xuống, trực tiếp nện lên trên lồng ngực Cự Thần Đại Đế.

Cự Thần Đại Đế kêu thảm một tiếng, thân thể hóa thành ánh sáng tiêu tán, Tà Tình Đế đứng ở bên trong phế tích, hăng hái ngửa mặt lên trời nói:

- Còn có ai muốn đánh với ta một trận?

- Hung hăng càn quấy cái gì, xem tao đến tiêu diệt mày.

Một Dị Linh xuyên qua không gian mà đến, mang theo bảy mặt Kim Luân lao thẳng tới chỗ Tà Tình Đế.

- Đại Đế kia thật là lợi hại, có chút giống như Thái Thượng Hoàng?

Bách Hoa Nữ Đế nhìn ánh sáng màu bạc kinh thiên trên người Tà Tình Đế, đôi mắt đẹp lóe ra dị sắc nói.

- Thoạt nhìn rất giống mà thôi, nhìn kỹ thì vẫn có chút khác biệt.

Ngự Nữ Đế nói.

- Ngự, truyền nhân của Đại La Sát Thần ở nơi nào?

Trong khoang thuyền truyền tới âm thanh một cô gái.

Ngự Nữ Đế quay người hướng về buồng nhỏ trên tàu hơi hành lễ, một mực cung kính nói:

- Hồi bẩm Đại Đế, còn chưa nhìn thấy, tôi đã quét qua toàn bộ Di Tinh Tí Hộ Sở, cũng không phát hiện ra sự hiện hữu của cô ta, nếu như không phải là đã đi ra khỏi Di Tinh Tí Hộ Sở, chính là truyền tống về đến Liên Minh của nhân loại bọn họ rồi.

- Vậy thì cứ chờ một chút đi.

Đại Đế ở trong khoang thuyền lạnh nhạt nói.

- Vâng.

Ngự Nữ Đế lên tiếng, lúc này mới đưa ánh mắt một lần nữa trở về chiến trường.

Tà Tình Đế liên chiến liên thắng, đã đánh bại năm vị Đại Đế, chỉ là chính bản thân y cũng tiêu hao rất lớn, đã bắt đầu có chút thở dốc.

- Anh đã đủ uy phong rồi, đến lượt tôi ra hoạt động một chút đi?

Hàn Sâm phá không bay lên, đi tới bên cạnh Tà Tình Đế vừa cười vừa nói.

- Được, đổi cho cậu cũng tốt.

Tà Tình Đế vỗ tay với Hàn Sâm một cái, giống như chuyển giao, sau đó bay trở về bên cạnh Bảo Nhi, ngồi xuống ở bên cạnh Bảo Nhi.

Mới vừa ngồi xuống, toàn thân Tà Tình Đế lập tức toát ra từng giọt mồ hôi lớn, liên tục chiến với năm vị Đại Đế, thoạt nhìn đều là chiến thắng mang tính áp đảo, nhưng mà tiêu hao cũng thật sự quá lớn, nếu Hàn Sâm không xuất thủ, y sẽ phải liều cái mạng già rồi.

- Ai tới đánh với ta một trận?

Hàn Sâm học giọng điệu của Tà Tình Đế nói một câu, cũng không phải là hắn hung hăng càn quấy, mà nghĩ là hiện tại có thể giết thêm một người, đợi lát nữa bị vây công, cũng sẽ ít đi một chút phiền toái.

- Chỉ là một nhân loại cũng dám hung hăng càn quấy, tao tới tiêu diệt mày!

Trong nháy mắt có bốn Dị Linh phá không nhảy ra ngoài, ngoài ra còn có một ít Dị Linh muốn xông ra, kết quả lại chậm một bước.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút buồn bực, như thế nào lúc Tà Tình Đế ở chỗ này, chính là từng tên đi lên solo, hắn vừa mới đứng ra, thoạt nhìn đã sắp bị quần ẩu.

- Chẳng lẽ bọn họ biết rõ mình quá mạnh mẽ, cho nên mới phải cùng nhau tiến lên? Khí chất của cao thủ quả nhiên không giấu diếm được mà.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tự an ủi mình.

Trên thực tế chính là Hàn Sâm đã nghĩ hơi nhiều, chủ yếu vẫn là bởi vì Dị Linh nhìn thấy thực lực của hắn quá kém, những năm qua đều là Tiểu Ngân

Ngân cùng bọn Tử Minh Đại Đế nam chinh bắc chiến, không có mấy Dị Linh nhìn thấy Hàn Sâm ra tay, cảm thấy hắn dễ đối phó hơn so với Tà Tình Đế, cho nên mới tranh nhau nhảy ra.

Sau khi bốn Dị Linh đồng thời đi ra đều nao nao, hiển nhiên cũng không phải bọn họ đã thương lượng trước.

- Cùng lên đi.

Hàn Sâm từ tốn nói một câu.

Chương 1324: Một Kiếm

Thái độ của Hàn Sâm như vậy, nhất thời làm cho bốn Dị Linh giận dữ, Dị Linh vốn không có khái niệm quá lớn đối với tử vong, làm sao có thể chịu được vũ nhục như thế, từng người đã phát động ra lực lượng, trực tiếp giết tới chỗ Hàn Sâm.

Từng chiếc mũi khoan kim loại giống như mưa tên lao tới chỗ Hàn Sâm, một tảng đá lớn như ngọn núi cũng trấn áp xuống, vô số lưỡi dao gió hóa thành vòi rồng ập tới, trong chỗ vô hình kia, một vòng khói đen quỷ dị cũng lặng lẽ quấn tới hai chân Hàn Sâm.

Bốn Dị Linh đồng thời tấn công về phía Hàn Sâm, hoàn toàn cắt đứt đường lui của Hàn Sâm, không để cho hắn có bất cứ chỗ trống nào để lùi bước hoặc là tránh né.

Đều là cường giả cấp Đại Đế, mặc dù trước đó không có ước định, nhưng lại phối hợp không chê vào đâu được, thế công mạnh mẽ làm cho người ta khiếp sợ.

Một đám cường giả Dị Linh đều đang nhìn Hàn Sâm, muốn nhìn một chút xem thực lực của hắn đến cùng là như thế nào, Chung Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Đại Đế đều đang nhìn chằm chặp vào Hàn Sâm.

Vô Thần Đại Đế nói Hàn Sâm mạnh như vậy, bọn họ cũng muốn tận mắt nhìn xem.

Hàn Sâm dừng ở phía trước, hai tay đều rút ra một thanh kiếm, trường kiếm màu vàng giống như là Phượng Hoàng Linh Vũ, đoản kiếm đồng, hai tay đều nắm một thanh.

Trong nháy mắt song kiếm vào tay, Hàn Sâm rốt cục đã chuyển động, thân hình giống như là quái điểu phóng lên trời, vọt thẳng tới cơn mưa mũi khoan kim loại ở phía trước mặt.

Mắt thấy thân thể Hàn Sâm đã vọt tới trước mặt cơn mưa mũi khoan kim loại, nhưng mà một giây sau, Hàn Sâm một kiếm chém ra, người lại đột nhiên biến mất.

Mấy tên Đại Đế đều chấn động, chờ bọn họ nhìn thấy Hàn Sâm xuất hiện một lần nữa, đã là ở trước mặt một Đại Đế, hơn nữa Phượng Hoàng Thần Kiếm trong tay hắn đã chém Đại Đế kia thành hai nửa.

Tất cả mọi người đều kinh hãi mà nhìn Hàn Sâm, dưới sự vây công của bốn vị Đại Đế, không chỉ thoát khốn mà ra, còn một kiếm chém chết một vị Đại Đế, đây là năng lực đáng sợ cỡ nào.

Ba Đại Đế khác đều quá sợ hãi, đã bắt đầu có ý thối lui, nhưng mà còn chưa đợi bọn họ đem ý định rút lui ở trong lòng hóa thành hành động, chỉ thấy thân hình Hàn Sâm lóe lên, chợt nghe thấy lại là một vị Đại Đế nữa truyền ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể đã bị chém thành hai nửa.

Còn lại hai vị Đại Đế đã sợ mất hồn, quay người định đào tẩu, nhưng mà mới chạy thoát chưa được vài bước, một người trong đó lại nghe thấy một tiếng hét thảm, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy vị Đại Đế thứ ba đã bị chém ngang lưng, mà Hàn Sâm đã cầm kiếm giống như là ác ma xông lại chỗ y.

Đại Đế kia chỉ cảm thấy lưng bốc lên hơi lạnh, sao còn có nửa phần chiến ý, triệu hồi ra một ngọn núi lớn trấn áp ở sau lưng mình, muốn ngăn cản Hàn Sâm một lát, để cho y trốn vào bên trong đám đông Dị Linh kia, có lẽ có thể thoát được một mạng.

Đại Đế kia không nghe được sau lưng truyền đến âm thanh núi lớn nghiền nát, cho rằng Hàn Sâm không thể đuổi theo, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt của đám Dị Linh ở phía đối diện lộ ra vẻ kinh hãi, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Lập tức nhìn thấy Hàn Sâm đã đến ngay phía sau y, ngọn núi lớn kia hoàn toàn không có dấu vết tổn hại gì, không biết rốt cuộc Hàn Sâm làm như thế nào đến phía sau y.

Nếu như là lách qua núi lớn, làm sao có thể có được tốc độ nhanh như vậy?

Đáng tiếc căn bản không có nhiều thời gian cho y đi suy nghĩ nhiều như vậy, đầu lâu của y cũng đã bay lên giữa không trung, hóa thành ánh sáng trở về Linh Hồn Chi Thạch.

Tất cả Dị Linh cùng dị sinh vật đang quan chiến đều lộ ra vẻ mặt vẻ khiếp sợ, bốn kiếm chém giết bốn vị Đại Đế, giống như là giết gà chó, thực lực thế này quả thật đã nghịch thiên.

- Quá kinh khủng, tại sao lại có nhân loại mạnh mẽ như vậy?

- Hắn không phải là truyền nhân của Đại La Sát Thần đấy chứ?

- Kiếm pháp quá đáng sợ !

. . .

- Thật lợi hại, đó chính là lực lượng của Đại La Sát Thần à?

Bách Hoa Nữ Đế kinh ngạc nói.

- Đó cũng không phải là lực lượng của Đại La Sát Thần, mà là một loại lực lượng thời không.

Trong buồng nhỏ ở trên thuyền truyền ra giọng của cô gái kia.

- Lực lượng thời không? Đó chính là hai loại sức mạnh thời gian cùng không gian kết hợp lại hay sao? Vậy mà có người đồng thời có thể có hai loại lực lượng hiếm thấy này, lại còn có thể kết hợp lại làm một?

Bách Hoa Nữ Đế vô cùng kinh ngạc.

- Xác thực là rất lợi hại, nhưng mà cũng không khó giải giống như lực lượng của Đại La Sát Thần, chỉ cần biết nó là lực lượng, vậy sẽ có biện pháp có thể phá giải.

Người phụ nữ ở trong khoang thuyền nói.

- Phá giải như thế nào?

Bách Hoa Nữ Đế tò mò hỏi.

Thời gian cùng không gian tùy ý một loại lực lượng cũng có thể tung hoành thiên hạ, hai loại sức mạnh kết hợp cho ra kết quả, Bách Hoa Nữ Đế thật sự khó có thể nghĩ ra phương pháp phá giải.

- Rất nhanh các cô sẽ biết.

Cô gái ở trong khoang thuyền sau khi nói một câu cũng không nói gì nữa.

Mặc dù trong lòng Bách Hoa Nữ Đế kỳ quái, nhưng cũng không dám hỏi lại, tính cách của vị Đại Đế này hết sức cổ quái, ở trước mặt cô ta, Bách Hoa Nữ Đế cũng không dám làm càn.

Bên kia Tam Nhãn Dị Linh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Lực lượng thời gian cùng không gian kết hợp, có thể xuyên qua không gian trực tiếp chém ra thân thể đối thủ, mặc dù đây không phải là lực lượng của Đại La Sát Thần, nhưng cũng không kém nhiều nữa rồi.

- Quả nhiên là một tên vô cùng phiền toái, tuy rằng lực lượng thời không thực sự không phải là vô địch, hiện tại chỉ có một vị Đại Đế có thể khắc chế hắn.

Chung Ma Đại Đế híp mắt nói ra.

- Ai?

Tam Nhãn Dị Linh hỏi.

- Y không nhịn được đã xuất thủ.

Chung Ma Đại Đế không trả lời, chỉ là nhìn tới chiến trường nói ra.

Tam Nhãn Dị Linh nhìn sang, chỉ thấy lại có một vị Đại Đế đã đến trước mặt Hàn Sâm, Đại Đế kia đang cưỡi Hắc Long, người mặc áo giáp huyền thiết, hai tay đều cầm một chiếc búa lớn, thoạt nhìn hết sức uy mãnh.

Sau khi nhìn rõ ràng Đại Đế này, trong lòng Tam Nhãn Dị Linh lập tức vui vẻ:

- Thì ra là như thế, lấy độc trị độc.

Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế lại không có kiến thức giống như Tam Nhãn Dị Linh, nhìn thấy Đại Đế kia xuất chiến, lại vẫn không hiểu là tình huống như thế nào.

- Đại Đế, ngài là nói Đại Đế cưỡi Hắc Long kia có thể khắc chế lực lượng thời không của Hàn Sâm?

Ngự Nữ Đế cẩn thận thăm dò hỏi.

- Đúng vậy, vị Đại Đế kia tên là Minh Hình, lực lượng của y cũng có chút quan hệ tới thời không, nhưng mà phương hướng lại khác biệt, đúng là khắc tinh của nhân loại kia.

Người phụ nữ ở trong khoang thuyền nói.

Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế vội vàng nhìn kỹ Đại Đế kia, muốn nhìn một chút xem đến cùng là y làm sao để khắc chế Hàn Sâm.

- Nhân loại, bản Đại Đế tên là Minh Hình, hôm nay muốn chém ngươi.

Minh Hình Đại Đế ngồi trên lưng Hắc Long, từ trên cao nhìn xuống Hàn Sâm lạnh giọng nói.

Hàn Sâm lại không nói một lời, trực tiếp một kiếm chém tới Minh Hình Đại Đế, thân hình quỷ dị biến mất không thấy đâu nữa, giống như biến mất ở trong thời không.

Hôm nay Hàn Sâm đã muốn đại khai sát giới, lười nói thêm lời vô ích.

Minh Hình Đại Đế thấy thân hình Hàn Sâm biến mất, lại tuyệt không bối rối, song chùy chợt đánh ra, nhưng cũng không phải là đánh về phía địch nhân, mà là song chùy đụng vào nhau.

Chỉ nghe oanh một tiếng, không gian ở giữa hai chùy đụng nhau vỡ tan, tạo thành một cái lỗ đen lớn.

- Tôi hiểu rồi. . . Minh Hình Đại Đế có thể chế tạo ra lỗ đen ảnh hưởng tới thời không, lúc Hàn Sâm xuyên qua thời không, sẽ bị hút vào bên trong lỗ đen, trực tiếp mất phương hướng ở bên trong không gian đứt gãy, sẽ khó có thể đi ra. . .

Bách Hoa Nữ Đế sau khi nhìn thấy lỗ đen liền lập tức kịp phản ứng lại.

- Đúng vậy, Minh Hình Đại Đế chế tạo ra lỗ đen, mặc dù chỉ là tạm thời xé rách thời không, nhưng đủ để vây khốn nhân loại kia, ở bên trong khoảng không đứt gãy đó, thân hình đã bị không gian vặn vẹo cùng thời gian xoắn giết, căn bản không đợi tới lúc hắn xuyên qua lỗ đen, thân thể đã bị hủy diệt, ở trước mặt Minh Hình Đại Đế sử dụng lực lượng xuyên qua không gian và thời gian chẳng khác nào là tự tìm đường chết.

Cô gái ở trong khoang thuyền lạnh nhạt nói.

Chương 1325: Thân Thể Mạnh Mẽ

Sát Na Nữ Đế nhìn thấy lỗ đen, lập tức cũng đã hiểu được vì sao mà Minh Hình Đại Đế dám xuất chiến sau khi thấy Hàn Sâm đơn giản chém giết bốn vị Đại Đế, y chế tạo ra lỗ đen, đúng là khắc tinh loại lực lượng thời không này của Hàn Sâm.

Ở trong lỗ đen, thời gian cùng không gian đều bị vặn vẹo, tạo thành đứt gãy, loại đứt gãy này sẽ trực tiếp xoắn giết Hàn Sâm chủ động dấn thân vào trong đó, cường giả có thể từ loại địa phương đó lao ra,trong toàn bộ không

gian thứ ba Tí Hộ Sở chỉ sợ cũng không tìm ra mấy người, một tay đã có thể đếm được.

Cho nên hiện tại Sát Na Nữ Đế vô cùng lo lắng, mặc dù Hàn Sâm chết thì cô ta cũng sẽ không hề thương tâm, thậm chí còn sẽ cao hứng, nhưng mà Hàn Sâm chết cũng có ý nghĩa là cô ta cũng sẽ chết theo, đây cũng là chuyện mà Sát Na Nữ Đế làm như thế nào cũng khó có thể tiếp nhận.

Gương mặt của Minh Hình Đại Đế cũng lộ ra vẻ đắc ý, cao ngạo nói:

- Ở trước mặt tao sử dụng lực lượng xuyên qua không gian và thời gian, thật sự là không biết sống chết.

Lời của Minh Hình Đại Đế vừa nói xong, sắc mặt lại đột nhiên cứng đờ, chỉ thấy một bóng kiếm màu vàng huyễn lệ từ trong lỗ đen của y đâm ra, sau đó là toàn bộ thân kiếm, tiếp đến là tay nắm chuôi kiếm, bàn tay kia óng ánh như ngọc, xinh đẹp quỷ dị không nói lên lời.

Phía sau liền thấy cánh tay cùng khuôn mặt bình tĩnh kia của Hàn Sâm, bàn tay kia óng ánh sáng long lanh, vừa quỷ dị lại vừa xinh đẹp.

- Không có khả năng!

Minh Hình Đại Đế thấy Hàn Sâm lông tóc không hao tổn xuyên qua lỗ đen, sắc mặt lập tức đại biến, vội vàng lại giơ song chùy lên, muốn va chạm chế tạo ra lỗ đen lần nữa.

Đáng tiếc là y đã không có cơ hội như vậy nữa, song chùy còn chưa kịp đụng vào nhau, một luồng ánh kiếm màu vàng óng cũng đã chợt lóe lên trên người y.

Thân hình của Hàn Sâm cũng biến mất ở trước mặt y, lúc xuất hiện lại, đã ở sau lưng của Minh Hình Đại Đế.

Thân hình của Minh Hình Đại Đế đọng lại ở chỗ đó, song chùy chỉ cách nhau khoảng một tấc, nhưng lại không hề nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch, con mắt trừng lớn tới cực điểm.

Rống!

Tọa kỵ Hắc Long của Minh Hình Đại Đế hét thảm lên một tiếng, sau đó thân thể Hắc Long vậy mà từ giữa tách ra thành hai nửa, thuận theo long huyết giống như là thác nước phun ra kia cùng một chỗ rơi xuống.

Mà thân thể của Minh Hình Đại Đế cũng giống như Hắc Long đều bị phân làm hai nửa, tương tự hướng phía dưới rơi xuống, đồng thời hóa thành một luồng ánh sáng màu đen tan đi, trở về Linh Hồn Chi Thạch.

"Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu Hắc Ám Cự Long, đạt được thú hồn Hắc Ám Cự Long bạo tẩu, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen."

Bốn phía là một vùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều hít vào một luồng khí lạnh, thân thể có thể từ trong lỗ đen xuyên qua, lại lông tóc không tổn hao gì, thật sự là khó có thể tưởng tượng, Hàn Sâm đã mạnh mẽ đến loại trình độ nào.

Nếu chỉ có thân thể mạnh mẽ thì cũng thôi đi, còn có được thủ đoạn công kích khủng bố như vậy, công thủ hai mặt đều mạnh tới mức khó có thể tưởng tượng, rất nhiều Đại Đế đột nhiên phát hiện ra, bọn họ đến vì truyền nhân của Đại La Sát Thần, nhưng hiện tại lại thấy một nhân loại có khả năng còn kinh khủng hơn so với truyền nhân của Đại La Sát Thần.

Trong lúc nhất thời xung quanh đã yên tĩnh trở lại, vậy mà không có Dị Linh nào dám tiến lên cùng Hàn Sâm đại chiến nữa.

Sát Na Nữ Đế kinh ngạc tới mức cái cằm đã sắp rớt xuống, không thể tin được Hàn Sâm đã đạt tới mức độ này.

Kỹ xảo thời gian cùng không gian thì cũng thôi đi, thân thể của Hàn Sâm vậy mà mạnh mẽ như thế, khiến cho cô ta cảm thấy khó có thể tin tưởng được.

Mặc dù là Sát Na Nữ Đế ở thời điểm mạnh mẽ nhất, trình độ mạnh mẽ của thân thể cũng còn kém rất xa Hàn Sâm, chớ đừng nói là hiện tại cô ta còn chưa khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

- Thời gian ngắn như vậy, hắn lại đạt đến loại tình trạng này, rốt cuộc làm sao mà làm được?

Ánh mắt của Sát Na Nữ Đế phức tạp nhìn Hàn Sâm ở trên không trung.

- Hắn vậy mà lông tóc không hao tổn xuyên qua lỗ đen?

Bách Hoa Nữ Đế trừng lớn đôi mắt đẹp nhìn Hàn Sâm tự lẩm bẩm.

Cô gái ở trong khoang thuyền cũng không nói gì thêm, cũng không biết là bởi vì phán đoán sai lầm mà không nói, hay là đang khiếp sợ bởi trình độ thân thể mạnh mẽ của Hàn Sâm.

Lông mày của Chung Ma Đại Đế đã nhíu chặt lại:

- Thân thể quá mạnh mẽ, quả nhiên là giống như Vô Thần nói, nhân loại này công thủ hai mặt đều mạnh tới đáng sợ, nếu muốn giết hắn thật đúng là có chút khó khăn, xem ra chỉ có thể đợi Quy Khư Đại Đế đến rồi tính sau.

- Vậy cũng chưa chắc.

Tam Nhãn Dị Linh đột nhiên lại nói một câu.

Vô Thần Đại Đế cùng Cổ Ma Đại Đế đều nhìn về phía Tam Nhãn Dị Linh, không biết là lời này của Tam Nhãn Dị Linh rốt cuộc có ý gì.

Tam Nhãn Dị Linh xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía chiếc thuyền buồm năm màu trong mây kia, thấp giọng nói ra:

- Đông Tiên Nữ Đế đang ở đây, nếu như cô ta chịu xuất thủ tương trợ, muốn giết Hàn Sâm lại có gì khó, Hàn Sâm có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một người mà thôi, cường giả Dị Linh cùng dị sinh vật ở nơi này rất đông, nếu như đồng tâm hiệp lực đánh Tí Hộ Sở, đừng nói là một mình Hàn Sâm, cho dù truyền nhân của Đại La Sát Thần kia đến cũng vô dụng, cũng đều phải chết.

- Chỉ sợ là Đông Tiên Nữ Đế sẽ không dễ dàng ra tay, cô ta cũng không có gì ân oán với Đại La Sát Thần, hơn nữa cô ta đã sắp tấn chức Bán Thần rồi, đối với những chuyện này có lẽ không có hứng thú gì.

Cổ Ma Đại Đế nói ra.

- Vậy cũng chưa chắc, tôi đã từng giúp Đông Tiên Nữ Đế một chuyện, cô ta đã từng hứa hẹn nợ tôi một món nợ ân tình, tôi có thể đi thử một lần.

Tam Nhãn Dị Linh nói ra.

Chung Ma Đại Đế lập tức mừng như điên:

- Nếu như thật sự có thể mời được Đông Tiên Nữ Đế ra tay, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi, chúng ta cũng không cần đợi tới lúc Quy Khư Đại Đế đến.

- Đã như vậy, tôi đi thử một lần xem.

Tam Nhãn Dị Linh nói xong, liền bay tới chỗ chiếc thuyền buồm năm màu trong mây kia.

- Tam Nhãn bái kiến Đại Đế.

Tam Nhãn Dị Linh bay đến trước thuyền, nhưng không dám lên thuyền, một mực cung kính hành lễ với buồng nhỏ trên thuyền nói.

- Cậu không cần phải khách khí với tôi, có chuyện đi lên nói đi.

Trong khoang thuyền truyền ra giọng của cô gái kia.

Sau khi Tam Nhãn Dị Linh tạ ơn leo lên chiếc thuyền buồm năm màu, hơi liếc qua bọn Ngự Nữ Đế ở trên thuyền, sau đó mới lại hướng về buồng nhỏ trên thuyền hành lễ nói:

- Đại Đế, tôi có một chuyện muốn nhờ, mong rằng Đại Đế có thể giúp tôi một tay.

- Cậu nói đi.

Giọng của cô gái kia một lần nữa truyền đến, nghe không ra vui buồn.

Tam Nhãn Dị Linh trầm ngâm một chút mới lên tiếng:

- Nhân loại kia lớn lối như thế, lại giết Dị Linh chúng ta như cỏ rác, tương lai chỉ sợ lại là một mối họa giống như Đại La Sát Thần kia, tôi tuy có tâm giết hắn, nhưng tự biết là không phải đối thủ của hắn, cho nên muốn mời Đại Đế ra tay, giúp bọn tôi một tay, liên hợp đông đảo Dị Linh cùng một chỗ chém giết nhân loại kia, tính cả truyền nhân của Đại La Sát Thần đều diệt sát, chấm dứt hậu hoạn.

- Các người muốn giết thì chính mình đi giết, tìm Đại Đế nhà ta làm gì?

Bách Hoa Nữ Đế lại vô cùng khó chịu nói.

- Nếu tôi có năng lực như vậy, cho dù tan xương nát thịt cũng sẽ tiến lên phía trước, chỉ tiếc là tôi không có năng lực như vậy, cho dù liều mạng, cũng không phải là đối thủ của nhân loại kia.

Tam Nhãn Dị Linh cười khổ nói.

Âm thanh của Đông Tiên Nữ Đế một lần nữa từ trong khoang thuyền truyền đến:

- Tôi đã sớm thề không sát sinh nữa, chỉ sợ không giúp được cậu rồi.

Tam Nhãn Dị Linh lập tức có chút thất vọng, nhưng mà âm thanh của Đông Tiên Nữ Đế một lần nữa truyền đến:

- Nhưng mà cậu có ân với tôi, tôi cũng đã hứa hẹn thiếu nợ cậu một món nợ nhân tình, cậu đã tới cầu, liền mang vật ấy đi đi, từ nay về sau ân tình giữa tôi và cậu coi như thanh toán xong.

Nói xong, một vật từ trong khoang thuyền bay ra, đã rơi tới trước mặt Tam Nhãn Dị Linh.

Tam Nhãn Dị Linh thấy vật kia lập tức vừa mừng vừa sợ, liền thò tay nhận lấy:

- Đa tạ Đại Đế ban thưởng, Tam Nhãn sẽ không phụ kỳ vọng, chém giết nhân loại kia.

- Đây coi như là món nợ ân tình của tôi với cậu, cậu có giết nhân loại kia hay không đều không có quan hệ gì với tôi.

Đông Tiên Nữ Đế lạnh nhạt nói.

Mặc dù Tam Nhãn Dị Linh bị từ chối, nhưng lại tuyệt không tức giận, sau khi chào Đông Tiên Nữ Đế, mang theo vật kia bay thẳng trở về chỗ Vô Thần Đại Đế cùng Chung Ma Đại Đế.

- Như thế nào? Đông Tiên Nữ Đế có đồng ý ra tay không?

Chung Ma Đại Đế liền vội vàng hỏi.

- Mặc dù Đông Tiên Nữ Đế không đồng ý ra tay, nhưng lại cho tôi cái này, đã có nó, chúng ta sẽ có thể liên hợp tất cả Dị Linh cùng dị sinh vật.

Tam Nhãn Dị Linh lấy thứ đồ lấy được từ chỗ Đông Tiên Đại Đế kia ra.

Chung Ma cùng Vô Thần nhìn tới, lập tức đều giật mình:

- Triệu Tiên Linh, cô ta vậy mà cam lòng cho cậu? Trước kia đến cùng là cậu đã giúp cô ta làm cái gì?

Chương 1326: Mất Phương Hướng

Cũng không trách được Cổ Ma Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế lại kinh ngạc, Triệu Tiên Linh là gen bí bảo thành danh mà Đông Tiên Nữ Đế dựa vào, cũng là gen bí bảo Đại Đế tiếng tăm lừng lẫy ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nếu như có bảng xếp hạng bí bảo Đại Đế, Triệu Tiên Linh tuyệt đối có thể xếp vào Top 10.

Bí bảo bực này, Đông Tiên Nữ Đế vậy mà lại cho Tam Nhãn, chuyện Tam Nhãn đã từng giúp Đông Tiên Nữ Đế kia nhất định không phải là chuyện đùa, nếu không thì không thể có việc này xảy ra.

Tam Nhãn Đại Đế mỉm cười:

- Chuyện đó cũng không quan trọng, hiện tại đã có Triệu Tiên Linh trong tay, chúng ta đã có thể ra tay rồi, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Nói xong, Tam Nhãn Đại Đế đưa bàn tay ra ngoài, chỉ thấy trong tay y đang cầm là một cái lục lạc, mà bên trong lục lạc kia còn treo một băng gấm màu trắng.

Ánh mắt của Tam Nhãn Đại Đế lộ ra vầng sáng kỳ dị, con mắt nhìn quét ra xung quanh, lực lượng trên người liền dũng mãnh tràn vào bên trong Triệu Tiên Linh, sau đó liền thấy bên trên băng gấm kia xuất hiện lần lượt từng cái tên.

Theo lục lạc lay động, những cái tên bên trên hiện ra cũng càng ngày càng nhiều, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra những cái tên đó trên thực tế là nguyên một đám niên hiệu của Đế Linh, hơn nữa đều là niên hiệu của Đế Linh ở trong vùng này.

Tam Nhãn Đại Đế ở bên này điều động Triệu Tiên Linh, mà ở trước mặt Đế Linh ở xung quanh, đều nổi lên một quang ảnh giống như thánh chỉ.

- Triệu Tiên Lệnh?

Trong lòng của rất nhiều Đế Linh đều cả kinh, lập tức cẩn thận nhìn tới chữ viết bên trên quang ảnh kia, rõ ràng là ra lệnh bọn họ đồng loạt ra tay đánh Di Tinh Tí Hộ Sở.

Rất nhiều Dị Linh sau khi hơi do dự một chút, liền thò tay lấy xuống quang ảnh giống như thánh chỉ kia, quang ảnh hóa thành một luồng tiên khí dũng mãnh tràn vào bên trong thân thể bọn họ, lập tức làm cho bọn họ lộ ra vui vẻ, giống như lấy được chỗ tốt rất lớn.

Hàn Sâm thấy không có ai dám đi lên khiêu chiến nữa, đang chuẩn bị lại khiêu khích vài câu, nhìn thử xem còn có ai tặng đầu đi lên hay không, nhưng mà lời nói còn chưa nói ra, lại đột nhiên nhìn thấy bốn phía có nguyên một đám khí tức kinh khủng phóng lên trời.

Rất nhiều Dị Linh kinh khủng mang theo Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết thủ hạ của bọn họ, đều đang lần lượt lao tới Di Tinh Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm lập tức nhíu mày, những Dị Linh này nguyên bản đều là đám ô hợp, lúc này như thế nào lại đột nhiên đồng tâm hiệp lực tấn công tới.

Mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng mà hiện tại cũng không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, nhiều Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết khủng bố như vậy xông lại, cho dù Hàn Sâm có thể bảo vệ tính mạng của mình không chết, bọn Tà Tình Đế ở bên trong Tí Hộ Sở cũng sẽ không chịu được.

Hàn Sâm cũng không hoảng loạn, chỉ là hướng tới phía Tí Hộ Sở quát nhẹ một tiếng:

- Tỷ tỷ.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế hoảng sợ, vốn cho rằng Hàn Sâm đã ổn định tình thế, rất nhiều Dị Linh kia cũng đã không dám đi lên khiêu chiến nữa, có lẽ

có thể tránh thoát một kiếp này.

Thế nhưng mà ai biết những Dị Linh đó lại giống như là đã đột nhiên thương lượng xong, đồng thời từ bốn phương tám hướng làm khó dễ, nhiều lực lượng kinh khủng như vậy đột kích, cho dù Hàn Sâm có bản lĩnh sống sót, chỉ sợ bọn họ sẽ chết chắc.

Lại nghe thấy Hàn Sâm hô tỷ tỷ, trong lòng Sát Na Nữ Đế liền cảm thấy buồn bực:

- Sớm nói lui thì không lui, hiện tại hô tỷ tỷ thì làm được cái gì? Đừng nói là hô tỷ tỷ, coi như là kêu mẹ tới cứu mạng cũng vô ích.

Không chỉ là Sát Na Nữ Đế, ngay cả Tà Tình Đế cũng có chút biến sắc, nhân vật khủng bố xông tới thật sự có nhiều lắm, 1 chọi 1 thì Tà Tình Đế không sợ, nhưng rõ ràng là một mình y đánh năm người còn đánh không lại.

Tuyết Cầu bị hù dọa cho triệu hồi ra quả cầu màu trắng bọc lại thân thể, Quỷ Anh đang lặng lẽ lui về phía sau, trong lòng thầm mắng:

- Đánh cái mẹ gì nữa? Người ta mỗi người một ngụm nước miếng đều có thể nhổ bọn họ thành tổ ong vò vẽ.

Mà những Dị Linh xông lên đó nguyên bản vẫn còn có chút sợ hãi đối với Hàn Sâm, không dám tới quá gần Hàn Sâm, đều là phóng tới Tí Hộ Sở, tối đa cũng chỉ là để cho Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết thủ hạ đi giết Hàn Sâm.

Nhưng khi nhìn thấy nhiều nhân vật khủng bố như vậy đồng loạt ra tay, lập tức lá gan của cả đám đều lớn lên, mặc kệ thủ đoạn thông thiên của Hàn Sâm, bọn họ cùng một chỗ liên thủ xoắn giết, đừng nói là một nhân loại, coi như là Bán Thần chỉ sợ cũng sẽ nhượng bộ lui binh.

- Làm sao Đại Đế lại đưa Triệu Tiên Linh cho Tam Nhãn kia, thật sự là quá lãng phí.

Bách Hoa Nữ Đế có chút không cao hứng nói.

Đông Tiên Nữ Đế lạnh nhạt nói:

- Năm đó ta thiếu nợ y một món nợ ân tình lớn, trả cũng coi như trong lòng hết lo lắng.

. . .

Chung Ma Đại Đế nhìn thấy rất nhiều cường giả lao thẳng tới Di Tinh Tí Hộ Sở, lại nhìn lục lạc đang lắc lư trong tay Tam Nhãn một cái, không khỏi tán thán nói:

- Triệu Tiên Linh quả nhiên không hổ là bí bảo Đại Đế nổi tiếng ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, quả nhiên là vô cùng thần diệu, lần này tên Hàn Sâm kia sẽ chắc chắn phải chết, chỉ đáng tiếc là truyền nhân của Đại La Sát Thần còn chưa xuất hiện.

Lúc đang lúc nói chuyện, đã thấy một thiếu nữ tóc tím mặc áo giáp từ bên trong Di Tinh Tí Hộ Sở đi ra, chính là truyền nhân của Đại La Sát Thần mà Chung Ma Đại Đế đã gặp ngày đó.

- Đó chính là truyền nhân của Đại La Sát Thần.

Chung Ma Đại Đế chỉ vào thiếu nữ tóc tím kêu lên một tiếng.

Kỳ thật không cần Chung Ma Đại Đế kêu, rất nhiều Dị Linh cũng đã phát hiện ra thiếu nữ tóc tím, nhận ra cô ta chính là truyền nhân của Đại La Sát Thần, rất nhiều Dị Linh đều đánh ra lực lượng kinh khủng tới phía cô ta.

Ba người bọn Vô Thần Đại Đế đều không ra tay, tựa hồ muốn nhìn tình huống trước một chút.

Ánh mắt của một đám Dị Linh đều ở trên người Hàn Sâm cùng Linh, không hề chú ý tới cùng Linh đi ra còn có một mỹ nữ Dị Linh nữa, đúng là Tà Liên Nữ Đế.

Tà Liên Nữ Đế nghe thấy Hàn Sâm hô tỷ tỷ, lại mỉm cười, trong tay nâng lên một khối đá quý màu đen, chỉ thấy phía trên viên đá quý màu đen kia lóe lên vầng sáng, ánh sáng màu đen cuốn lên ở phía chân trời, trong một

chớp mắt đã khiến cho khu vực vạn dặm xung quanh đều biến thành một vùng tăm tối.

Trong lòng của đám Dị Linh đang tấn công về phía Tí Hộ Sở đều cả kinh, ngay cả Đại Đế chuyên tu nhãn lực, ở bên trong bóng tối này cũng không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, giống như đã biến thành mù lòa.

Một ít Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết quang hệ, trên người loé lên quang diễm, nhưng mà quang diễm kia căn bản chỉ chiếu ra phạm vi không hơn một xích, giống như là một ngọn đèn mờ nhạt.

Mọi người lập tức kinh hãi, muốn xông ra khỏi vùng bóng tối này, nhưng lại phát hiện ra vùng tăm tối này giống như là vô cùng vô tận, dùng bản thân bọn họ, vậy mà bay không ra khỏi vùng tăm tối này được.

Bọn Tà Tình Đế cùng Sát Na Nữ Đế cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, mặc dù bọn họ cũng cảm thấy bầu trời đen lại, nhưng thị lực cũng không hề bị ảnh hưởng quá lớn, mà những Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng đó lại giống như là con ruồi không đầu, ở bên trên bầu trời xoay loạn, cũng không biết đến cùng là bọn họ đang làm gì, giống như đã bị điên vậy.

- Còn ngẩn ra đấy làm gì, giết, giết sinh vật siêu cấp thần huyết trước, một con cũng đừng để cho chạy thoát. Linh, cô đi giết đám Dị Linh kia.

Hàn Sâm hét lớn một tiếng, cầm song kiếm trong tay giết tới chỗ một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Trong tay Tà Liên Nữ Đế cầm viên đá quý màu đen, là Bán Thần gen hạch mà Vĩnh Dạ Nữ Đế cho cô ta, uy lực to lớn không phải là gen bí bảo ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở có thể chống lại, mặc dù chỉ có hiệu quả mất phương hướng trong bóng tối, không có hiệu quả sát thương chân chính, nhưng mà đối với Hàn Sâm thì như vậy cũng đã đủ rồi, đây cũng là một trong những lực lượng Hàn Sâm dựa vào để nghênh chiến vô số nhân vật khủng bố.

Đáng tiếc duy nhất chính là Dị Linh ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở dùng Bán Thần gen hạch, tiêu hao vô cùng lớn, Tà Liên Nữ Đế cũng chỉ

có thể kiên trì chừng mười phút mà thôi.

Cho nên Hàn Sâm từng phút từng giây cũng không muốn lãng phí, trực tiếp liền giết đi lên.

Mấy người bọn Sát Na Nữ Đế cũng đều kịp phản ứng lại, nguyên một đám ngang trời bay lên, lao thẳng tới đám sinh vật siêu cấp thần huyết trước.

Trong lúc nhất thời toàn bộ khu vực xung quanh Di Tinh Tí Hộ Sở đã máu chảy thành sông, máu tươi của sinh vật siêu cấp thần huyết và của Đại Đế bắn ra đầy trời, quả thực giống như là mưa to vậy.

Chương 1327: Quy Khư Đại Đế

Trong bóng tối truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết thê lương, khiến cho người ta kinh hãi, nhưng lại không nhìn thấy đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, loại cảm giác này càng khiến người ta bất an.

Trên mặt Chung Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Đại Đế đều lộ ra vẻ bối rối, bọn họ cái gì cũng không nhìn thấy, nghe được tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng thê lương, tâm thần đều có chút bất an.

- Đây rốt cuộc là lực lượng gì? Như thế nào mà dùng lực lượng của chúng ta, vậy mà không thể nhìn thấy?

Chung Ma Đại Đế bất an hỏi.

Tam Nhãn Đại Đế cũng không biết, mắt dò xét xung quanh, nhưng mà cái gì cũng không nhìn thấy, lọt vào trong tầm mắt chỉ là một vùng tăm tối.

Vô Thần Đại Đế lạnh nhạt nói:

- Đây là lực lượng của Vĩnh Dạ Nữ Đế.

- Vĩnh Dạ Nữ Đế? Không phải bà ta đã sớm đã tấn chức Bán Thần rồi sao?

Tam Nhãn Đại Đế cả kinh nói.

Vô Thần Đại Đế tiếp tục nói:

- Xác thực đã là Bán Thần, nếu như bản thân bà ta ở đây, liền không phải chỉ đơn giản là mất phương hướng trong bóng tối như vậy, mấy người không cần phải lo lắng, chúng ta ở chỗ này vẫn khá an toàn, bóng tối này cũng không kéo dài được quá lâu đâu.

Nghe Vô Thần Đại Đế nói như thế, Tam Nhãn Đại Đế cùng Cổ Ma Đại Đế mới hơi an tâm một chút, nhưng mà mất phương hướng ở trong bóng tối như thế này, vẫn khiến cho bọn họ cảm thấy rất không được tự nhiên.

Đặc biệt là những tiếng kêu thảm thiết kia càng ngày càng nhiều, hơn nữa âm thanh giống như vừa xa vừa gần, lại giống như là từ bốn phương tám hướng truyền đến, căn bản không phân biệt được rốt cuộc là ở chỗ nào.

Song kiếm trong tay Hàn Sâm đang rỉ máu, năng lực phản kháng của những sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Dị Linh mất phương hướng ở trong bóng đêm đó có hạn, trước khi hắn tới gần, cơ hồ khó có thể phát hiện ra sự hiện hữu của hắn, chờ tới lúc phát hiện ra hắn, cũng không có mấy người có thể ngăn cản được U Linh Trảm của hắn.

Săn giết thống khoái đầm đìa, không chỉ có Hàn Sâm, bọn Tà Tình Đế cùng Sát Na Nữ Đế cũng đã giết không ít sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh.

Đây hoàn toàn là một trận đơn phương đồ sát, những sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Dị Linh kia giống như là heo bị nhốt, trên cơ bản không thể hình thành chống cự hữu hiệu.

Vốn là có ưu thế về nhân số, ở bên trong bóng tối bị mất phương hướng đã hoàn toàn không có tác dụng, ngược lại khiến cho bọn họ ở dưới tình huống không nhìn thấy đối phương, xem tất cả những ai tới gần bọn họ thành địch nhân, do đó liền tấn công, kết quả là có rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Dị Linh, đều bị chính người của bọn họ làm cho trọng thương.

Tình cảnh cực kỳ hỗn loạn, chỉ là ở trong bóng đêm, ngoại trừ những người bọn Hàn Sâm ra, không ai nhìn thấy đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Mười phút nháy mắt đã trôi qua, chờ lúc bóng tối biến mất, sau khi mọi người khôi phục thị giác, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Bọn Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế đã sắp không nhịn được muốn ói ra, toàn bộ Di Tinh Tí Hộ Sở đã bị bao phủ ở trong một dòng sông máu, khắp nơi đều có thể nhìn thấy tàn thi của sinh vật siêu cấp thần huyết, nguyên bản mấy trăm sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh, lúc này chỉ còn lại khoảng mười người trơ trọi lơ lửng ở trên không trung.

Mà người ở bên phía Hàn Sâm lại không thiếu một ai, lúc này đã vây mười Dị Linh còn lại kia ở bên trong.

Cũng mới chỉ ngẩn người một chút, bọn Hàn Sâm đã xông tới mười Dị Linh còn lại kia, mặc dù những Dị Linh đó hiện tại đã có thể nhìn thấy được, nhưng lại không có vốn liếng để ngăn cản nữa.

Đột nhiên, một Dị Linh trực tiếp một chưởng đánh gục mình, trực tiếp trở về Linh Hồn Chi Thạch.

Cũng không phải là y sợ hãi chiến đấu, mà là sợ hãi truyền nhân của Đại La Sát Thần, bị lực lượng như vậy chém giết, ngay cả Linh Hồn Chi Thạch cũng sẽ bị chôn vùi theo, tự sát còn có thể phục sinh, bị giết thì chắc chắn sẽ phải chết.

Còn lại mấy Dị Linh bên kia nhìn thấy cảnh này, cũng nguyên một đám học theo, không đợi Linh kịp ra tay, cả đám đều trước một bước tự sát mà đi.

Vừa rồi ở trong bóng đêm, đã có không ít Dị Linh ý thức được tình huống không ổn, sử dụng một chiêu này bỏ chạy mà đi, nếu không thì bọn Hàn Sâm cũng không thể giết nhanh như vậy được.

Bọn Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế sớm đã xem tới ngây người, nhiều Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng như vậy, chỉ là trong chốc lát đã chết sạch sẽ, quả thực không có cách nào tưởng tượng đó là lực lượng đáng sợ cỡ nào.

Trong lòng Chung Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Đại Đế đều phát lạnh, đồ sát như vậy, chỉ sợ là ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở vài vạn năm cũng khó gặp, mấy trăm sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Dị Linh bị đồ diệt, quả thực là không có cách nào tưởng tượng.

Tam Nhãn Đại Đế cũng đã nảy sinh ý lui, cảnh tượng núi xương biển máu trước mắt thật sự là quá dọa người, tình cảnh như vậy y không phải là chưa từng thấy, nhiều tử thi hơn nữa y đều đã gặp, nhưng mà những thi thể đó đều là sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh, vậy thì không giống rồi.

Chỉ là nhìn những sinh vật khủng bố đã từng tung hoành thiên địa kia, lúc này giống như chó chết nằn bên trong máu tươi, trong lòng Tam Nhãn Đại Đế liền không nhịn được run lên.

Mà một ít Dị Linh ở phía xa không tiếp nhận Triệu Tiên Lệnh, cũng đang âm thầm may mắn vì quyết định sáng suốt của mình, không ham chỗ tốt của Triệu Tiên Lệnh mà đưa ra mạng nhỏ.

Đúng vào lúc này, lại đột nhiên nhìn thấy bên trên bầu trời ở phương xa, một Đại Đế đang bay đến, khí xám cuồn cuộn như rồng, ngang trời lướt qua ba nghìn dặm mà đến, khí thế lớn mạnh khiến lòng người rung động lắc lư.

- Quy Khư Đại Đế đến rồi!

Trong lòng Cổ Ma Đại Đế vui vẻ, nhịn không được kêu lên thành tiếng.

Mấy người bọn Hàn Sâm đều nhìn về phía khí xám cuồn cuộn này, chỉ thấy ở phía trước màu xám, một vị Đại Đế cưỡi dị thú mà đến, Long khí cuồn cuộn kia dĩ nhiên là từ trên người dị thú phát ra.

Chỉ thấy dị thú tung bốn vó chạy như điên, Long khí màu xám phát ra từ bốn vó, khí tức khủng bố tới cực điểm.

- Mày chính là truyền nhân của Đại La Sát Thần?

Đại Đế trên lưng dị thú, lạnh lùng nhìn về phía Linh hỏi.

- Nơi này không có truyền nhân của Đại La Sát Thần nào cả, nhưng mà mày muốn dâng mạng, tao có thể thành toàn cho mày.

Kiếm trong tay Hàn Sâm trực tiếp giết tới Đại Đế kia.

Hôm nay mặc kệ là ai tới, đều phải chém giết, để cho tất cả đám Dị Linh kia đều kinh sợ, nếu không làm sao có thể quân lâm thiên hạ được.

Đại Đế kia thấy thân hình của Hàn Sâm biến mất, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, nhưng cũng không trốn tránh.

Coong!

Phượng Hoàng Thần Kiếm của Hàn Sâm trực tiếp chém lên trên ngực y, nhưng lại hơi ngẩn người, trong tích tắc Phượng Hoàng Thần Kiếm đụng phải Đại Đế kia, lực lượng thời không ở trên thân kiếm vậy mà biến mất vô ảnh vô tung.

Không chỉ là ở trên thân kiếm, liền lực lượng thời không ở trên người Hàn Sâm cũng đều biến mất không thấy đâu nữa, giống như lực lượng thời không ở trong khoảnh khắc đó đã bị xóa bỏ khỏi thân thể vậy.

Bọn Tà Tình Đế thấy công kích của Hàn Sâm không có hiệu quả, nguyên một đám cũng đều giết tới chỗ Đại Đế kia, chỉ thấy ánh sáng màu bạc ngang trời, bụi gai như rồng, từng tia sét rơi xuống.

Tất cả công kích rơi lên trên người Đại Đế kia, trong nháy mắt đều biến mất không thấy đâu nữa, nhiều lực lượng kinh khủng như vậy, đều không thể động đến Đại Đế kia mảy may.

Trái lại bọn Kinh Cức Nữ Đế kêu lên sợ hãi, bởi vì bọn họ phát hiện ra lực lượng của mình đều đang biến mất không thấy đâu nữa, giống như là bị giam cầm.

- Chung Cực Chi Sơn, Quy Khư Đại Đế?

Sát Na Nữ Đế nhận ra lai lịch của Đại Đế kia, gương mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Y là Quy Khư Đại Đế?

Khô Cốt Đế nghe thấy Sát Na Nữ Đế gọi tên Đại Đế kia, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Không chỉ là Khô Cốt Đế, mấy Dị Linh khác đã nghe nói qua danh tiếng của Quy Khư Đại Đế, đều lộ ra khuôn mặt kinh ngạc.

Chương 1328: Hai Loại Sức Mạnh

Vô Thần Đại Đế là người đứng đầu thập đại Thần Tử, có thể xem như là người đứng đầu trong đám Dị Linh, nhưng đó cũng chỉ là đứng đầu trong Thần Chiến mà thôi.

Đại Đế chính thức được Dị Linh công nhận là đệ nhất Dị Linh, chính là vị Quy Khư Đại Đế trước mắt này, là nhân vật khủng bố có được lực lượng Quy Khư.

Tất cả lực lượng trên thế gian, nếu chạm tới thân thể của y thì đều sẽ bị giam cầm, có được lực lượng quỷ dị mạnh mẽ hơn, ở trước mặt Quy Khư Đại Đế đều không có tác dụng.

Nếu như nói trên đời thật sự có vạn pháp bất xâm, chỉ sợ cũng chỉ có vị quy khư Đại Đế này mới có thể được tính.

Thậm chí là vạn pháp bất xâm đã không thể hình dung sự đáng sợ của lực lượng quy khư, lực lượng quy khư chẳng những có thể làm được bất xâm, còn có thể giam cầm vạn pháp.

- Quy Khư Đại Đế, ông không ở Chung Cực Chi Sơn hưởng phúc, đến nơi đây làm gì?

Sát Na Nữ Đế nhìn chằm chằm vào Quy Khư Đại Đế quát hỏi.

Quy Khư Đại Đế liếc nhìn Sát Na Nữ Đế:

- Cô đã một lần nữa trở về không gian thứ ba Tí Hộ Sở, vậy cần phải quý trọng cơ hội, đừng xen vào việc của người khác.

Nói xong, Quy Khư Đại Đế lại nhìn về phía Tà Liên Nữ Đế:

- Xem ở trên mặt mũi của Vĩnh Dạ Nữ Đế mẹ cô, hiện tại cô có thể rời đi.

Tà Liên Nữ Đế khẽ nhíu mày:

- Quy Khư Đại Đế, việc này không có quan hệ gì tới ông, ông cần gì phải nhúng tay vào?

- Người khác tôi mặc kệ, truyền nhân của Đại La Sát Thần nhất định phải chết.

Ánh mắt của Quy Khư Đại Đế đã đã rơi lên trên người Linh.

Vô Thần Đại Đế, Chung Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Đại Đế đều bay ra, Vô Thần Đại Đế càng là nhìn chằm chặp vào Sát Na Nữ Đế nói ra:

- Sát Na, mày lại vẫn còn dám trở về? Hôm nay tao tất sẽ hủy Linh Hồn Chi Thạch của mày, tuyệt đối sẽ không cho mày thêm bất cứ cơ hội nào.

- Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế đều tới, lần này có trò hay để nhìn rồi, nhân loại phách lối kia tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của hai vị Đại Đế này.

- Cái gì hai vị, mặc kệ là một vị nào đều có thể chém giết hắn.

- Đâu cần ra tay nữa, anh không nhìn thấy là lực lượng của bọn họ đã bị Quy Khư Đại Đế giam cầm rồi sao, căn bản không có cách nào thi triển ra lực lượng, so với người chết thì khác nhau ở chỗ nào?

- Quy Khư đại nhân quả nhiên vẫn là người mạnh nhất, thật sự quá lợi hại.

. . .

Xa xa trong lòng đám Dị Linh may mắn còn sống sót đều vui vẻ, vừa rồi đại bại như vậy, mặc dù bọn họ không tham dự vào trong đó, nhưng trong lòng cũng âm thầm nhụt chí, lại để cho một nhân loại lớn lối như thế, thân là Dị Linh tự nhiên là vô cùng khó chịu.

Hôm nay Quy Khư Đại Đế vừa đến đã làm bọn Hàn Sâm kinh hãi, khiến cho bọn họ đều nhảy cẫng lên hoan hô.

Trong lòng Hàn Sâm cũng hơi kinh ngạc, người khác thì cũng thôi đi, lực lượng của Tiểu Ngân Ngân cùng Tử Minh Đại Đế rơi lên trên người Quy Khư Đại Đế, vậy mà cũng đều biến mất không còn tăm tích, hơn nữa thoạt nhìn thì Tiểu Ngân Ngân cũng không thể tiếp tục phóng ra lực lượng sấm sét được nữa, hiển nhiên là lực lượng trong cơ thể cũng đang bị giam cầm.

- Làm sao có thể có lực lượng vô địch như vậy được?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, lại có chút không tin Quy Khư Đại Đế thật sự vô địch như vậy.

Hàn Sâm vẫn luôn tin tưởng, thiên hạ không có có lực lượng vô địch, nhưng mà nhiều loại sức mạnh như vậy đánh lên trên người Quy Khư Đại Đế, lại hoàn toàn không có một chút hiệu quả nào, ngược lại bọn Tiểu Ngân Ngân đều bị giam cầm lực lượng ở trong cơ thể, chuyện này thực sự có chút khó tin.

Hàn Sâm thử một chút, quả nhiên là lực lượng thời không ở trong cơ thể mình cũng không có cách nào sử dụng, nhưng ngược lại lực lượng sấm sét, lại phát hiện vẫn còn có thể sử dụng.

OÀ..ÀNH!

Hàn Sâm ngưng tụ ra Lôi Chùy, trực tiếp đánh lên trên người Quy Khư Đại Đế, nhưng mà lôi điện giống như là đốm lửa, vừa đụng phải thân thể Quy Khư Đại Đế liền trực tiếp tản ra, căn bản là không thể làm y bị thương một chút nào.

Sau đó lại muốn ngưng tụ ra Lôi Chùy, lại phát hiện ra mình vậy mà không có cách nào mô phỏng ra lực lượng của Tiểu Ngân Ngân nữa, tự nhiên cũng không sử dụng được Lôi Chùy nữa.

- Quả nhiên có chút cổ quái.

Hàn Sâm nhíu mày.

- Không có tác dụng đâu, ở trước mặt Quy Khư đại nhân, tất cả lực lượng đều không chịu nổi một kích.

Tam Nhãn Đại Đế cười lạnh nói.

Quy Khư Đại Đế lại không để ý tới Hàn Sâm, giống như là căn bản không có hứng thú gì đối với Hàn Sâm, trong ánh mắt chỉ có Linh.

Mắt thấy Quy Khư Đại Đế từng bước một đi đến chỗ Linh, Hàn Sâm nắm song kiếm, trực tiếp chém về phía Quy Khư Đại Đế, Hàn Sâm cũng không tin thiên hạ có lực lượng tuyệt đối vô địch.

Nguyên bản Quy Khư Đại Đế đối với tất cả công kích đều chẳng thèm ngó tới, căn bản không có ý tứ tránh né, nhưng mà một kiếm này của Hàn Sâm chém tới, Quy Khư Đại Đế lại vươn cánh tay ra đỡ.

Chỉ thấy trên cánh tay của hắn có một vòng kim loại màu xám tro, Phượng Hoàng Thần Kiếm của Hàn Sâm chém lên phía trên, vậy mà không phát ra một chút âm thanh nào, giống như là bị dính vào vậy, Phượng Hoàng Thần Kiếm gắt gao dính lên bên trên vòng kim loại.

Hàn Sâm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hắn đã rõ ràng một chuyện, Quy Khư Đại Đế có thể giam cầm tất cả lực lượng, nhưng mà lại có một loại lực lượng y không có cách nào giam cầm, đó chính là lực lượng cơ thể thuần túy.

Một kiếm vừa rồi kia của Hàn Sâm, không kèm theo bất kỳ thuộc tính lực lượng gì, chỉ thuần túy là lực lượng thân thể, mượn nhờ Phượng Hoàng Thần Kiếm chém ra, Quy Khư Đại Đế vẫn một mực chưa từng ra tay, rốt cục thò tay ra ngăn cản một cái, nói rõ là y cũng không thể giam cầm lực lượng như vậy.

Lực hút bên trên vòng kim loại thật lớn, Hàn Sâm không có cách nào đâm Phượng Hoàng Thần Kiếm vào, nhưng mà muốn kéo trở về, thân hình của Quy Khư Đại Đế lại cùng một chỗ bị kéo tới, Quy Khư Đại Đế thuận thế một quyền đánh tới trước mặt Hàn Sâm trước mặt, lực lượng trên nắm tay kia khiến cho không gian bốn phía cũng vì đó mà sụp xuống, khủng bố tới cực điểm.

Hàn Sâm cũng đấm ra một quyền, quả đấm óng ánh ngọc bạch kia đụng vào quả đấm của Quy Khư Đại Đế, lập tức khiến cho Quy Khư Đại Đế biến sắc.

Chỉ nghe bịch một tiếng, thân thể của Quy Khư Đại Đế bị Hàn Sâm đánh bay ngược về phía sau, ở trên không trung trượt ra hơn mười thước mới ngừng lại được, quả đấm của Quy Khư Đại Đế lại hơi run rẩy.

Tam Nhãn Đại Đế cùng Chung Ma Đại Đế đều giật mình, không thể tin được nhìn sang Hàn Sâm cùng Quy Khư Đại Đế, hiển nhiên là thật sự không ngờ Hàn Sâm lại có thể bức lui Quy Khư Đại Đế.

Mắt của Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế cũng đều sáng lên, Bách Hoa Nữ Đế càng sợ hãi than nói:

- Nhân loại này thật là lợi hại, lại có thể bức lui cả Quy Khư Đại Đế?

Chỉ thấy buồng nhỏ trên tàu mở ra, một thân ảnh của một cô gái nhoáng một cái đi tới đầu thuyền, nhìn chiến trường nói ra:

- Quy Khư Đại Đế có thể giam cầm nhiều loại lực lượng trong thiên hạ, chỉ có hai loại sức mạnh là y không giam cầm được.

- Là hai loại lực lượng nào?

Ngự Nữ Đế tò mò hỏi.

- Một loại chính là lực lượng của Đại La Sát Thần, năm đó lúc Đại La Sát Thần xuất thế, Quy Khư Đại Đế cũng từng đánh với y một trận.

Đông Tiên Nữ Đế chậm rãi nói ra.

- Kết quả như thế nào?

Bách Hoa vốn muốn hỏi là Quy Khư Đại Đế thắng chứ, nhưng mà nghĩ lại vừa rồi Đông Tiên Nữ Đế đã nói, Quy Khư Đại Đế không giam cầm được lực lượng của Đại La Sát Thần, thắng thua kia liền khó nói rồi.

- Không có người thắng, cũng không có người thua.

Đông Tiên Nữ Đế lạnh nhạt nói:

- Quy Khư Đại Đế không giam cầm được lực lượng của Đại La Sát Thần, nhưng mà Đại La Sát Thần cũng không ngăn được lực lượng một đòn của Quy Khư Đại Đế, ai cũng không dám ra tay, nếu không tiếp đó sẽ là kết cục ngọc đá cùng vỡ.

- Thì ra là thế, vậy loại lực lượng thứ hai mà Quy Khư Đại Đế không có cách nào giam cầm là gì?

Bách Hoa Nữ Đế lại hỏi.

- Loại thứ hai chính là loại lực lượng mà nhân loại kia đang sử dụng, lực lượng cơ thể thuần túy, không mang theo chút lực lượng thuộc tính nào, Quy Khư Đại Đế có thể giam cầm tất cả lực lượng thuộc tính, nhưng chỉ có lực lượng cơ thể là không có cách nào giam cầm.

Đông Tiên Nữ Đế nhìn Hàn Sâm nói ra.

Mà lúc này Hàn Sâm đã thu hồi Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A Kiếm, một đôi nắm đấm trực tiếp đánh giết tới chỗ Quy Khư Đại Đế, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật bị hắn vận chuyển tới cực hạn.

Chương 1329: Chiến Quy Khư

Hàn Sâm giống như là người máy, toàn thân cao thấp đều biến thành binh khí giết người kinh khủng, ở trước mặt Quy Khư Đại Đế, có thể sử dụng cũng chỉ có cái thân thể này.

Quyền cùng quyền chạm nhau, cước cùng cước đụng nhau, lực lượng kinh khủng ở bên trên bầu trời nương theo xương cùng thịt tùy ý phóng thích, phát ra va chạm sinh mệnh nguyên thủy nhất.

Sát Na Nữ Đế xem đến ngây ngẩn, Hàn Sâm chỉ vào bằng thân thể vậy mà chế trụ được nhân vật khủng bố như Quy Khư Đại Đế, chẳng những không rơi xuống hạ phong, còn mơ hồ có chút cảm giác áp chế Quy Khư Đại Đế.

- Thân thể của hắn đến cùng đã mạnh mẽ đến trình độ nào?

Trong lòng Sát Na Nữ Đế âm thầm kinh nghi.

Kinh nghi không chỉ có Sát Na Nữ Đế, thuyền lớn năm màu cùng rất nhiều Dị Linh ở xa xa cũng đều đã nhìn trợn mắt há hốc mồm, kể cả Đông Tiên Nữ Đế đều có chút âm thầm giật mình.

Đây chính là Quy Khư Đại Đế được công nhận mạnh mẽ nhất ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, một nhân loại lại có thể cùng y chiến đến loại trình độ này, quả thực giống như là đang nằm mơ.

Nhưng mà bản thân Hàn Sâm cũng bị ảnh hưởng một chút, nơi phát ra lực lượng chủ yếu hiện tại của hắn là Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, đúng là Luyện Khí Thuật mạnh mẽ nhất, lực ảnh hưởng của lực lượng quy khư của Quy Khư Đại Đế trên thực tế đối với Hàn Sâm không lớn.

Ảnh hưởng lớn nhất chính là khiến cho Hàn Sâm không có cách nào lại sử dụng U Linh Trảm, lực chém giết đã giảm xuống biên độ lớn, chỉ có thể bằng vào lực lượng thuần túy để chiến đấu, trong lúc nhất thời cũng không làm gì được Quy Khư Đại Đế.

Sắc mặt của Quy Khư Đại Đế không hề đẹp mắt, vốn là vì truyền nhân của Đại La Sát Thần mà đến, ai ngờ còn chưa động thủ với truyền nhân của Đại La Sát Thần, lại bị một nhân loại quấn lấy.

Lực lượng quy khư của Quy Khư Đại Đế lần lượt bộc phát ra, mang theo lực đạo kinh khủng muốn chém giết Hàn Sâm, nhưng đều bị Hàn Sâm lần lượt đánh bay, thân thể của Hàn Sâm thực sự quá mạnh mẽ, cho dù lực lượng quy khư đánh lên phía trên, cũng chỉ có thể tạo thành một ít vết thương nhẹ, trong lúc nhất thời không làm gì được Hàn Sâm, ngược lại mơ hồ còn có loại cảm giác bị Hàn Sâm ngăn chặn.

Tam Nhãn Đại Đế cùng Chung Ma Đại Đế nhìn nhau, đều đã hiểu tâm ý của đối phương, cùng một chỗ bay ra, giết tới chỗ bọn Tà Tình Đế.

Bọn họ kinh hãi với lực lượng của Hàn Sâm, lại có thể đánh với Quy Khư Đại Đế một trận mà không rơi vào thế hạ phong, cho nên liền nổi lên tâm

tư, muốn chém giết bọn Tà Tình Đế trước, thứ nhất là có thể trảm thảo trừ căn, thứ hai là cũng có thể phân tán lực chú ý của Hàn Sâm, nói không chừng còn sẽ có kỳ hiệu.

Nếu như là trước kia, bọn họ tự nhiên không dám làm như thế, nhưng mà hiện tại đông đảo cường giả bọn Tiểu Ngân Ngân cùng Tà Tình Đế lúc công kích Quy Khư Đại Đế đã bị giam cầm lực lượng, người bọn họ cần phải chú ý duy nhất cũng chỉ có Linh mà thôi.

Đối phó với Linh, Chung Ma Đại Đế có biện pháp của mình, mặc dù muốn chém giết Linh thì rất khó khăn, nhưng mà chỉ là vây khốn Linh, lại không phải là chuyện gì khó khăn.

Ý nghĩ của Chung Ma Đại Đế chuyển động, lập tức chỉ thấy trong mặt đất xung quanh chui ra độc trùng giống như thủy triều, điên cuồng dũng mãnh lao tới Di Tinh Tí Hộ Sở.

Mà chính y thì phất tay mở ra bình gốm, bên trong có ba con Chung Ma Cổ lập tức bay ra, bên trong chung rượu trên lưng nguyên một đám Chung Ma Cổ có khói đen tràn ra, chui vào trong cơ thể độc trùng, đều hóa thành một Chung Ma Đại Đế vây giết tới chỗ Linh.

Ánh sáng lạnh trong mắt Linh lóe lên, muốn ném huyết cốt tiểu đao đang cầm trong tay về phía Chung Ma Cổ, nhưng mà còn chưa đợi cô ta ra tay, chỉ thấy nguyên một đám Chung Ma Đại Đế đã xông tới, một tên Chung Ma Đại Đế cách cô ta gần nhất, thân thể phình lên, giống như là bom nguyên tử nổ tung, lực lượng kinh khủng lập tức cuốn ra khu vực Linh đang đứng.

Atula Chi Lực của Linh rất mạnh, nhưng thân thể lại không phải là vô địch, chỉ có thể nhanh chóng bay lên không trung, né tránh lực lượng nổ tung kia.

Thế nhưng mà Linh mới vừa vặn né tránh vụ nổ, nguyên một đám Chung Ma Đại Đế liền từ bốn phương tám hướng vây lại, khiến cho Linh căn bản không có cơ hội ra tay.

Một con Chung Ma Cổ có thể hóa ra mười tên Chung Ma Đại Đế, ba con có thể hóa ra ba mươi tên, ba mươi tên Chung Ma Đại Đế giống như mỗi một

người đều bạo tạc nổ tung, điên cuồng phóng tới chỗ Linh.

Linh bị bọn họ cuốn lấy, huyết cốt tiểu đao trong tay càng không ngừng chém giết Chung Ma Đại Đế, căn bản không có cơ hội phân tâm đi chém giết Chung Ma Cổ, càng không thấy được Cổ Ma Đại Đế.

Atula Chi Lực dù sao cũng có hạn chế khoảng cách, mượn nhờ huyết cốt tiểu đao, mới khiến cho khoảng cách xa hơn rất nhiều, nhưng mà hiện tại bị nhiều Chung Ma Đại Đế không tiếc tự bạo cuốn lấy như vậy, Linh cũng khó có thể phân tâm.

Nếu đổi lại là Dị Linh bình thường, cho dù là tồn tại cấp Đại Đế, chỉ sợ từ lâu đã bị những Chung Ma Đại Đế tự bạo đó hủy diệt.

Linh chém ra từng đao từng đao, trước khi Chung Ma Đại Đế ở gần cô ta tự bạo, liền chém giết, tận khả năng không để cho lực lượng tự bạo đó làm bị thương thân thể.

Từng tên Chung Ma Đại Đế đều tương đương với một cường giả mở ra mười đạo khóa gen, thân thể của Linh cũng không chịu nổi lực lượng trùng kích khủng bố như vậy.

Mắt thấy Linh đã bị Cổ Ma Đại Đế cuốn lấy, đã không có năng lực chú ý tới những người khác, Tam Nhãn Dị Linh lạnh lùng cười cười, liền trực tiếp xông về phía bọn Tà Tình Đế.

Có thể cùng với Vô Thần Đại Đế, Cổ Ma Đại Đế tạo thành một cái vòng trong quan hệ, bản thân Tam Nhãn Đại Đế tự nhiên cũng là nhân vật cực kỳ mạnh, chỉ thấy ở bên trong con mắt dọc của Tam Nhãn Đại Đế bốc cháy lên ánh sáng màu lục quỷ dị, hóa thành một mũi tên ánh sáng màu xanh lục, trực tiếp bắn tới ánh mắt của Tà Tình Đế.

Mũi tên ánh sáng màu xanh lục chợt lóe lên, trực tiếp bắn vào trong ánh mắt Tà Tình Đế, liền cơ hội tránh né đều không có.

Lực lượng ánh sáng màu bạc của Tà Tình Đế bị giam cầm, thò tay muốn ngăn cản mũi tên ánh sáng màu xanh lục kia, nhưng mà mũi tên ánh sáng

màu xanh lục kia thật sự là quá nhanh, y mới vừa vặn giơ tay lên, mũi tên ánh sáng đã bay vào trong mắt phải của y.

Lập tức chỉ thấy máu tươi bắn ra, mắt phải của Tà Tình Đế cứ thế bị bắn nổ, máu tươi giống như là nước suối tuôn ra.

Mới vừa rồi Lam Long không công kích Quy Khư Đại Đế nổi giận gầm lên một tiếng, nhào tới chỗ Tam Nhãn Đại Đế, nhưng mà mới vừa khẽ động, Tam Nhãn Đại Đế hướng tới nó nhìn thoáng qua, một mũi tên ánh sáng màu xanh lục lại hiện lên, một con mắt của Lam Long cũng trực tiếp bị bắn nổ.

Tam Nhãn Đại Đế nhìn hai mắt nó, hai mắt của Lam Long hoàn toàn nổ bung, lập tức phát ra tiếng rống thảm thiết.

Lam Long cố nén nỗi đau đơn mắt bị nổ, miệng rộng mở ra vẫn cắn về phía vị trí Tam Nhãn Đại Đế, nhưng mà Tam Nhãn Đại Đế chỉ hơi lách mình, đã tránh né được Lam Long cắn kích.

Lam Long đã mất đi thị giác, phản ứng rõ ràng chậm chạp hơn rất nhiều, chỉ là thính lực và cảm giác, căn bản không theo kịp tốc độ của Tam Nhãn Đại Đế.

Bành!

Tam Nhãn Đại Đế một quyền mang theo ánh sáng màu lục kinh khủng đánh lên phía trên đầu Lam Long, trực tiếp đánh bay Lam Long ra ngoài mấy trăm mét, kéo phế tích Di Tinh Tí Hộ Sở ra một cái khe rãnh thật dài.

Cũng may là lực lượng của Thánh Tê vẫn còn, hai đạo thánh quang đồng thời bắn ra ngoài, đã rơi lên trên con mắt của Tà Tình Đế cùng Lam Long, lập tức trị liệu mắt của bọn họ.

Tam Nhãn Đại Đế hừ lạnh một tiếng:

- Xem ra phải giải quyết mày trước mới được.

Nói xong, con mắt thứ ba quỷ dị kia của Tam Nhãn Đại Đế đệ liền nhìn về phía ánh mắt của Thánh Tê, cơ hồ là không có bất kỳ khoảng cách thời gian

nào, một mũi tên ánh sáng màu xanh lục cũng đã đâm vào trong ánh mắt Thánh Tê.

Máu tươi lập tức từ trong mắt của Thánh Tê phun ra ngoài, Tam Nhãn Đại Đế đang muốn lại nhìn tới lần thứ hai, bắn nổ con mắt khác của Thánh Tê, lại đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh khác chắn trước mặt của Thánh Tê, khiến cho y mất đi mục tiêu.

Chương 1330: Thời Cơ Đột Phá

Cơ hồ là đồng thời với lúc Tam Nhãn Đại Đế cùng Cổ Ma Đại Đế ra tay, Vô Thần Đại Đế cũng đã ra tay, chỉ là y không cùng bọn Tam Nhãn Đại Đế phóng tới chỗ bọn Tà Tình Đế, mà là nhằm vào Hàn Sâm đang đại chiến với Quy Khư Đại Đế.

Vô Thần Đại Đế biết rõ Hàn Sâm mới là nhân loại đáng sợ nhất, so với truyền nhân của Đại La Sát Thần kia còn đáng sợ hơn, mà mục tiêu của y vẫn luôn là Hàn Sâm.

Hiện tại lực lượng thời không của Hàn Sâm đã bị Quy Khư Đại Đế giam cầm, không có cách nào phát ra U Linh Trảm khiến y không có cách nào tránh né nữa, Vô Thần Đại Đế tự nhiên không cần phải sợ nữa, trực tiếp vọt tới, muốn cùng Quy Khư Đại Đế liên thủ chém giết Hàn Sâm.

Coong!

Hàn Sâm cảm ứng được lực lượng kinh khủng đánh úp lại, vươn cánh tay ngăn cản, lập tức chỉ nghe một tiếng sắt thép va chạm, cánh tay óng ánh cùng Vô Thần Đao đụng vào nhau, lập tức bị chém ra một đạo vết máu.

Quy Khư Đại Đế cũng thừa cơ một quyền đánh xuống bụng dưới Hàn Sâm, thân hình Hàn Sâm hơi xoay chuyển, tránh quả đấm của Quy Khư Đại Đế, đồng thời phất tay đẩy Vô Thần Đao của Vô Thần Đại Đế ra.

Hàn Sâm lấy một địch hai, trái ngăn phải đỡ, đã ngăn được công kích của Vô Thần Đại Đế liên thủ với Quy Khư Đại Đế, mặc dù không bị đánh bại, nhưng mà ưu thế chiếm cứ lúc trước cũng đã không còn sót lại chút gì.

Ba người ở trên không trung điên cuồng đại chiến, Dị Linh ở xa xa nhìn trợn mắt há hốc mồm, Vô Thần Đại Đế đứng đầu thập đại thần tử trong Thần Chiến, cộng thêm Quy Khư Đại Đế được công nhận là mạnh nhất, hai cường giả khủng bố như thế liên thủ đại chiến với một nhân loại, vậy mà không thể lập tức giết chết nhân loại kia, hơn nữa nhìn tới thì nhân loại kia vẫn có công có thủ, mặc dù rơi xuống hạ phong, nhưng trong thời gian ngắn vẫn khó có thể bị đánh bại, trong lòng không khỏi cực kỳ kinh hãi.

- Nhân loại kia thật là lợi hại.

- Thật là đáng sợ, Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế liên thủ, vẫn không thể chém giết hắn, đó thật sự là một nhân loại à?

- Làm sao có thể có nhân loại đáng sợ như vậy?

Rất nhiều Dị Linh đều không thể tin, Hàn Sâm đã triệt để lật đổ hình tượng của nhân loại trong lòng Dị Linh.

Trước kia bọn họ nhìn thấy nhân loại, trên cơ bản đều là những kẻ yếu ớt không chịu nổi một đòn, ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, là tồn tại tầng dưới chót nhất.

Cho dù ngẫu nhiên có mấy nhân loại tương đối mạnh, tối đa cũng chỉ có thể chiến một trận với Dị Linh hoàng tộc, ngoại trừ số ít nhân loại ra, cơ hồ chưa từng thấy qua nhân loại có thể chiến một trận với cường giả Đế cấp, chớ đừng nói chi là nhân loại có thể đối chiến với cường giả cấp Đại Đế.

Hiện tại Hàn Sâm không chỉ là có thể đối chiến với cấp Đại Đế, đối thủ lại còn là Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế, hơn nữa còn ở dưới tình huống lấy một địch hai, vẫn có thể có công có thủ, thật sự khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được.

- Trời ơi, đó thật sự là một nhân loại sao?

Bách Hoa Nữ Đế kinh ngạc thất thanh nói.

- Nhân loại đúng là một chủng tộc không có cách nào coi thường, mặc dù tuyệt đại đa số nhân loại đều rất nhỏ yếu, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện mấy cường giả nhân loại thực sự, đều mạnh tới đáng sợ.

Đông Tiên Nữ Đế nói.

- Đại Đế, ngài còn nhìn thấy những cường giả nhân loại khác? Là Đại La Sát Thần à?

Ngự Nữ Đế hơi kinh ngạc hỏi thăm.

Đông Tiên Nữ Đế khẽ lắc đầu:

- Không phải là Đại La Sát Thần, là một nhân loại khác, là chuyện hơn một trăm năm trước rồi, lúc ấy nhân loại kia đã chém giết Huyền Minh Quỷ Thú.

- Huyền Minh Quỷ Thú là do nhân loại giết chết?

Ngự Nữ Đế cùng Bách Hoa Nữ Đế đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Huyền Minh Quỷ Thú là sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu mở ra mười đạo khóa gen, địa vị ở bên trong dị sinh vật, so lớn Đại Đế bình thường còn cao hơn rất nhiều, cũng không kém Vô Thần Đại Đế là bao.

- Đúng vậy, không chỉ là chém giết, hơn nữa là dùng ưu thế áp đảo để chém giết.

Đông Tiên Nữ Đế tựa hồ rơi vào trong hồi ức, lộ ra một vòng dị sắc.

- Đó rốt cuộc là hạng người gì? Làm sao lại chênh lệch với nhân loại bình thường nhiều như vậy?

Bách Hoa Nữ Đế cảm thán nói.

Đông Tiên Nữ Đế mỉm cười nói:

- Y là nhân loại hạng gì thì ta không biết, nhưng y tự nói y tên là Thiên Tru.

Nếu như Hàn Sâm nghe được cái tên này, nhất định là sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn, chính thức có được Huyết Mệnh Giáo truyền thừa Thiên Tru Thánh Đồ, đã không thể coi là nhân loại bình thường nữa, có thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu cũng không có gì kỳ quái.

Bọn Bách Hoa Nữ Đế tự nhiên không biết những chuyện này, nhìn Hàn Sâm ở trên chiến trường, Bách Hoa Nữ Đế nhịn không được nói ra:

- Chỉ sợ ở dưới tình huống 1 vs 1, cũng chỉ có Thái Thượng Hoàng mở ra mười đạo khóa gen, mới có thể đả bại hắn đi?

- Thái Thượng Hoàng mở ra mười đạo khóa gen có thể đánh bại tên nhân loại này hay không còn rất khó nói, nhưng mà Thái Thượng Hoàng phải mở ra mười đạo khóa gen trước mới được, đã lâu rồi không nhìn thấy Thái Thượng Hoàng xuất hiện, không biết đến cùng là hắn đã mở ra mười đạo khóa gen chưa.

Ngự Nữ Đế nói ra.

- Đúng vậy, không biết hắn đã đi nơi nào rồi, đã lâu rồi không gặp hắn, nếu như hắn mở ra mười đạo khóa gen, nhất định có thể chiến thắng nhân loại kia.

Bách Hoa Nữ Đế thở dài nói.

Hàn Sâm cùng Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế điên cuồng chiến, trên người đã bị tổn thương không ít, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại để cho Hàn Sâm hiểu rõ, chỉ bằng vào Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen, muốn chém giết Quy Khư cùng Vô Thần thì rất không có khả năng.

Chỉ là Hàn Sâm lại không có ý định lập tức triệu hoán ra tiểu thiên sứ hợp thể, ngược lại lại gia tốc vận chuyển Động Huyền Kinh.

Lúc trước Hàn Sâm mở ra lực lượng Động Huyền Kinh, phát hiện ra cũng không hề bị lực lượng quy khư của Quy Khư Đại Đế giam cầm, vẫn có thể

phát huy ra hiệu quả của nó.

Hơn nữa ở dưới loại chiến đấu cường độ cao này, Hàn Sâm mơ hồ cảm giác Động Huyền Kinh tựa hồ có loại ý tứ muốn đột phá.

Hàn Sâm đã khổ tu Động Huyền Kinh lâu như vậy, hiện tại rốt cục đã hơi có chút rục rịch, sao có thể buông tha cho cơ hội như vậy, bỏ đi ý định triệu hoán tiểu thiên sứ ra để hợp thể, chỉ bằng vào thân thể cùng Động Huyền Kinh chiến đấu với hai vị Đại Đế là Quy Khư, Vô Thần.

Hai Đại Đế này đều là nhân vật mạnh nhất ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Hàn Sâm không khó cùng một trong hai người chống lại, nhưng mà lấy một địch hai, mặc dù ỷ vào khí lực mạnh mẽ giữ cho không bị bại, nhưng vết thương trên người cũng đang không ngừng gia tăng.

Vô Thần Đao một lần nữa chém trúng sau lưng Hàn Sâm, chỗ đó nguyên bản đã có một vết thương, lúc này đao thứ hai lại chém vào miệng vết thương, lập tức liền đổ máu.

Từng giọt máu tươi giống như là mã não từ trong vết thương chảy đi ra, để cho Hàn Sâm cảm thấy trên lưng có chút đau nhức.

Mặc dù không phải là bị thương rất nặng, nhưng lại khiến cho vẻ mặt của Hàn Sâm biến đổi.

Thế nhưng hắn cũng không phải bởi vì bị thương mà biến sắc, mà là sau khi bị thương, Động Huyền Kinh đã có biến hóa kỳ dị, để cho trong lòng Hàn Sâm hơi chấn động một chút.

Hắn mặc dù mơ hồ cảm giác được Động Huyền Kinh tựa hồ đã có dấu hiệu đột phá, nhưng lại bắt không được loại cảm giác này rốt cuộc là gì, một mực không thể tiến thêm một bước.

Thế nhưng mà một đao kia của Vô Thần chém lên trên người hắn, lại khiến cho thân thể Hàn Sâm run lên, tựa hồ đã bắt được một điểm gì đó.

- Đến cùng là cái gì đây?

Hàn Sâm cẩn thận nhớ lại, cảm giác kia lại rất mơ hồ.

- Chẳng lẽ phải bị thương mới có thể cảm giác được?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, dứt khoát không hề né tránh công kích của Vô Thần cùng Quy Khư nữa, trực tiếp dùng thân thể thừa nhận công kích của bọn họ, đồng thời đã phát động ra phản ứng.

Vừa rồi hắn một mực sử dụng huyền diệu của Động Huyền Kinh, trốn tránh tuyệt đại bộ phận công kích của Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế, hiện tại liền hoàn toàn chuyển biến phong cách, hoàn toàn không tránh né công kích của bọn họ nữa, khiến cho trong lòng Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế đều cả kinh.

Chương 1331: Long Thực Bát Pháp

Trước mặt Thánh Tê, có một người phụ nữ trên đầu mọc sừng, sau lưng có đôi long dực, khoác trên người long lân giáp.

Mà trong tay người phụ nữ này lại cầm một con dao phay, nhìn vô cùng cổ quái.

Tam Nhãn Đại Đế nhìn người phụ nữ này khẽ nhíu mày, trên người người phụ nữ này, y lại không cảm giác được khí tức sinh mạng, giống như người đứng ở trước mặt y là một bức tượng điêu khắc.

Chuyện này cũng khó trách Tam Nhãn Đại Đế không nhìn ra, người phụ nữ này vốn không thể tính là sinh mệnh, đây chính là khôi lỗi Xà Thần Tọa biến thành khôi lỗi nữ đầu bếp Long tộc.

Người đã gặp qua Xà Thần Tọa không nhiều lắm, bởi vì Hàn Sâm rất ít khi để cho khôi lỗi Xà Thần Tọa tham chiến, gần như đều ở lại trong Tí Hộ Sở

dưới mặt đất phụ trách ăn uống cho đám người Hàn Sâm, cùng với việc di động Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

Đây là lần thứ nhất khôi lỗi Xà Thần Tọa tham chiến, mọi người đều không hiểu rõ về năng lực chiến đấu của khôi lỗi Xà Thần Tọa, nên cũng không dám ôm hi vọng quá lớn.

Dù sao Xà Thần Tọa biến thành thân khôi lỗi, là một đầu bếp, không biết ngoại trừ trù nghệ ra, năng lực chiến đấu của nó đạt đến mức nào.

Mặc dù Tam Nhãn Đại Đế có chút nghi ngờ lai lịch của người phụ nữ này, nhưng hiện tại tự nhiên không có khả năng rút đi, con mắt thứ ba màu xanh lá lóe lên, lập tức một mũi tên ánh sáng màu xanh lục bắn về phía người phụ nữ kia.

Người phụ nữ không thể né được mũi tên ánh sáng màu xanh lục, trực tiếp bị bắn trúng mắt, mũi tên ánh sáng màu xanh lục của Tam Nhãn Đại Đế thực sự quá quỷ dị, chỉ cần bị ánh mắt y hắn chiếu vào, có muốn tránh cũng không thể tránh được.

Thế nhưng khi mũi tên ánh sáng màu xanh lục kia trúng vào mắt của nữ đầu bếp Long tộc, chỉ tuôn ra một tia sáng màu xanh lục, vậy mà không thể bắn nổ mắt của nó, khiến Tam Nhãn Đại Đế hơi kinh hãi.

Đây không phải năng lực của nữ đầu bếp Long tộc, mà là sức mạnh của Xà Thần Tọa, thân thể khôi lỗi vẫn là thân thể Xà Thần Tọa, mà Xà Thần Tọa chỉ là một khôi lỗi, đôi mắt và thân thể đều giống nhau, cũng không có gì khác nhau, mũi tên ánh sáng màu xanh lục bắn trúng vào mắt, hay bắn vào những vị trí khác trên thân thể hoàn toàn không có gì khác nhau, cũng không tồn tại nhược điểm là đôi mắt này.

Tam Nhãn Đại Đế một lần nữa nhìn về phía nữ đầu bếp Long tộc, mũi tên ánh sáng màu xanh lục liên tục bắn trúng mắt của nữ đầu bếp Long tộc, nhưng trừ có thể khiến mắt nữ đầu bếp Long tộc bị tổn hại, hoàn toàn không hình thành được bất kỳ ảnh hưởng nào tới thân thể.

Nữ đầu bếp Long tộc liếm môi một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm Tam Nhãn Đại Đế.

Tam Nhãn Đại Đế đột nhiên cảm thấy sởn gai ốc, ánh mắt nữ đầu bếp Long tộc nhìn y không giống như đang nhìn một vật còn sống, càng giống như đang xem một miếng thịt, một miếng thịt có thể dùng để nướng hoặc là hấp.

Cảm giác này khiến Tam Nhãn Đại Đế vô cùng khó chịu, đưa tay ra sau lưng rút ra một thanh trường thương, điên cuồng giết tới nữ đầu bếp Long tộc.

Tam Nhãn Đại Đế tuy bắn tên ánh sáng, nhưng đó không phải toàn bộ thực lực của của yn, trước khi dùng mắt để bắn tên ánh sáng, sức chiến đấu của Tam Nhãn Đại Đế cũng vô cùng kinh người.

Thương như du long, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, mà con mắt thứ ba của Tam Nhãn Đại Đế cũng nhìn chằm chằm vào nữ đầu bếp Long tộc, con mắt thứ ba của y không chỉ có được năng lực bắn mũi tên, mà còn có được thị lực siêu cường.

Người bên ngoài nhìn thấy động tác cực nhanh, trong mắt y lại là động tác chậm, cho dù là quỹ tích của Vô Thần Đao, y cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ có điều có thể nhìn thấy là một chuyện, thân thể có thể phản ứng kịp hay không lại là một chuyện khác, Tam Nhãn Đại Đế thấy rõ, nhưng trong khi thực chiến, phản ứng của thân thể có đôi khi sẽ theo không kịp tư duy.

Đương nhiên, Tam Nhãn Đại Đế cũng không cho rằng người phụ nữ cổ quái này có thể so sánh với Vô Thần Đại Đế, cho nên y tuyệt đối không lo lắng.

Đương đương đương!

Nữ đầu bếp Long tộc đứng im tại chỗ không hề động, trù đao trong tay vung vẩy, liên tục chém tới trường thương của Tam Nhãn Đại Đế, tốc độ phi thường kinh người.

Nhưng trong mắt Tam Nhãn Đại Đế, tốc độ như vậy dù có nhanh, nhưng đối với y cũng không tạo được uy hiếp.

- Tao còn tưởng là nhân vật tài giỏi gì, hóa ra cũng không có gì hơn cái này.

Tam Nhãn Đại Đế hừ lạnh một tiếng, từ con mắt thứ ba bắn ra ánh sáng màu xanh lục.

Ánh sáng màu xanh lục bắn vào trường thương, khiến trên trường thương bốc lên quang diễm lục sắc, mà trường thương cũng đã rời khỏi tay Tam Nhãn Đại Đế, trường thương giống như có sinh mệnh, theo ánh mắt của con mắt thứ ba, nó phá không đâm vào trên người nữ đầu bếp Long tộc.

Coong!

Nữ đầu bếp Long tộc chưa kịp ngăn trở trường thương kia, mũi thương đã đâm vào cánh tay của cô, tạo ra một vết thương.

Nhưng lại không có máu tươi chảy ra, thân thể này vốn là một khôi lỗi, khôi lỗi tự nhiên sẽ không có huyết dịch, cũng không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào.

Ánh mắt Tam Nhãn Đại Đế liên tục chớp động, trường thương dùng tốc độ khó mà tin nổi, lăng không dùng tất cả các phương thức đâm về nữ đầu bếp Long tộc, để lại rất nhiều vết thương trên người của Nữ đầu bếp Long tộc.

Nữ đầu bếp Long tộc ngăn cản vài cái, nhưng vốn không ngăn được trường thương kia, dứt khoát không thèm ngăn cản nữa, mặc kệ trường thương đâm vào trên người.

Mà Nữ đầu bếp Long tộc lại nâng trù đao trong tay, nhắm mắt lại lặng yên nhớ kỹ cái gì.

Đám người Sát Na Nữ Đế nhìn thấy Nữ đầu bếp Long tộc chỉ có thể đứng im chịu đánh, đều lộ ra vẻ lo lắng.

Tuy thân thể của cô tương đương cường hãn, mỗi lần chuôi trường thương này đều chỉ có thể lưu lại trên người của cô một miệng vết thương, cũng không thể dồn cô vào chỗ chết, nhưng miệng vết thương ngày càng nhiều, cho dù là thân thể bằng sắt cũng không chịu nổi, tiếp tục nữa, chỉ sợ không được 10 phút, thân thể nữ đầu bếp Long tộc sẽ bị phá hủy.

Tam Nhãn Đại Đế thấy nữ đầu bếp Long tộc lại nhắm mắt đứng đó, tay cầm lấy đao rồi khẽ nói lẩm bẩm, không khỏi cười lạnh một tiếng, ánh mắt đến đâu, thương lập tức đâm tới thân thể cô tới đó.

Một giây sau, ánh mắt của Tam Nhãn Đại Đế lại cử động nữa, trường thương lại đâm vào trái tim của cô.

Trường thương liên tục đâm vào vị trí trái tim mấy lần, lập tức đâm thủng trái tim của nữ đầu bếp Long tộc, trường thương xuyên qua lồng ngực cô.

Thế nhưng nữ đầu bếp Long tộc vẫn nhắm mắt lại nói lẩm bẩm:

- Long chi thực thần vĩ đại, xin cho phép người hầu trung thành nhất của ngài, vi ngài dâng lên cống phẩm ngon nhất. . .

Tam Nhãn Đại Đế khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía nữ đầu bếp Long tộc, muốn đâm thủng cổ họng kia, không để cho cô tiếp tục lẩm bẩm mấy lời kỳ quái đó.

Thế nhưng ai biết nữ đầu bếp Long tộc đột nhiên mở mắt, một đôi mắt đầy vẻ cuồng nhiệt quỷ dị nhìn chằm chặp vào y, khiến nội tâm Tam Nhãn Đại Đế lộp bộp một chút.

Sau khi kịp phản ứng lại, Tam Nhãn Đại Đế có chút tức giận, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía cổ họng nữ đầu bếp Long tộc.

Trên người nữ đầu bếp Long tộc lại đột nhiên bộc phát ra hơi thở kinh khủng của rồng, trên người hiện ra hư ảnh giống như Long Thần, hư ảnh kia lượn quanh nữ đầu bếp Long tộc vài vòng, cuối cùng mang theo tiếng long ngâm xông về trù đao, nhất thời khiến trù đao kia xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Trên trù đao vừa lớn vừa ngắn kia, nổi lên ấn ký Long, hơn nữa thân đao không ngừng run rẩy, tựa như Long Thần đang kêu to.

Trong nội tâm Tam Nhãn Đại Đế xuất hiện một cảm giác xấu, ánh mắt nhanh hơn, trường thương trực tiếp đâm vào cổ họng Nữ đầu bếp Long tộc.

- Long Thực Bát Pháp!

Cùng lúc này, một tiếng lạnh lùng vang lên, nữ đầu bếp Long tộc rốt cục bắt đầu chuyển động.

Chương 1332: Khóa Thứ Mười

Cuối cùng nữ đầu bếp Long tộc cũng bắt đầu chuyển động, nhưng không phải trù đao trong tay cô động, mà là tay trái trống không kia.

Trên tay trái của cô bốc lên lửa nóng hừng hực, lăng không phóng về phía đỉnh đầu Tam Nhãn Đại Đế.

- Tốc độ như vậy cũng muốn chạm vào tao? Thật sự quá ngu ngốc.

Tam Nhãn Đại Đế khinh thường bĩu môi.

Một trảo này của nữ đầu bếp Long tộc nhìn thì vô cùng hung mãnh, nhưng dưới con mắt thứ ba của Tam Nhãn Đại Đế, tốc độ này vẫn rất chậm, căn bản không khả năng chạm đến y.

Tam Nhãn Đại Đế muốn né tránh một trảo này, lại đột nhiên cảm giác thân thể từ trên xuống dưới giống như bị thứ gì đó đâm xuyên qua, thân thể của y vậy mà không thể nhúc nhích.

Trong lòng kinh hãi, cố nén nỗi đau khi bị xuyên qua thân thể kia để nhìn kỹ, lại phát hiện không biết từ lúc nào, một quang ảnh dĩa ăn rất lớn đã xuất hiện, từ đỉnh đầu của y trực tiếp đâm vào, xuyên qua cả người y, ghim y trên không trung.

Tam Nhãn Đại Đế vô cùng kinh hãi, y căn bản không thấy cái dĩa ăn này xuất hiện như thế nào, giống như đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu của y, rồi đâm xuyên qua thân hình của y vậy.

Mà hiện tại y không thể nhúc nhích, thân thể giống như đồ nướng bị xiên qua, máu tươi từ dĩa ăn chảy xuống.

Nữ đầu bếp Long tộc một tay nắm chặt dĩa ăn, hóa ra không phải cô muốn bắt Tam Nhãn Đại Đế, mà là muốn cầm lấy đầu dĩa ăn kia.

Dĩa ăn bị nữ đầu bếp Long tộc nắm ở trong tay, cả Tam Nhãn Đại Đế cũng bị nâng ở trước mặt cô, sau đó hỏa diễm trên tay cô bắt đầu bắn về phía Tam Nhãn Đại Đế, chớp mắt cả thân thể Tam Nhãn Đại Đế đã nằm trong ngọn lửa.

Ngọn lửa kia lập tức nướng cháy then thể của Tam Nhãn Đại Đế, mùi hương nhanh chóng tản ra.

- Aaaa!

Tam Nhãn Đại Đế đau đớn kêu gào thảm thiết, con mắt thứ ba nhìn về phía nữ đầu bếp Long tộc, muốn dùng trường thương đâm về phía nữ đầu bếp Long tộc.

Nhưng ánh mắt của y mới nhìn tới nữ đầu bếp Long tộc, chỉ thấy một hàn quang mang theo tiếng rồng ngâm hiện lên, con mắt thứ ba của Tam Nhãn Đại Đế trực tiếp bị mũi trù đao chọc mù.

Mà động tác của nữ đầu bếp Long tộc căn bản không ngừng lại tí nào, một tay cầm xiên nướng, một tay vung trù đao.

Từng miếng thịt nướng dưới ngọn lửa ứa ra dầu bị gọt xuống dưới, mà Tam Nhãn Đại Đế bị xỏ xuyên trên cái nĩa không ngừng kêu thảm thiết.

Tất cả mọi người nhìn mà sởn hết cả gai ốc, dưới ngọn lửa rừng rực bị gọt ra từng miếng thịt, đây là thủ đoạn tàn nhẫn đến thế nào, mà nữ đầu bếp Long tộc lại không thèm nháy máy.

Đám người Tình Quân Đế thường xuyên ăn đồ do nữ đầu bếp Long tộc xử lý, nhìn thấy một màn như vậy, lại nghĩ tới mọi người thường ăn như thế, không nhịn được cảm thấy buồn nôn.

Hiện tại Tam Nhãn Đại Đế chỉ muốn lập tức chết đi, nhưng ngay cả động y cũng không thể động, giống như thật sự bị dĩa ăn kia ghim chặt rồi vậy, chỉ có thể nằm đó kêu thảm thiết.

Nghe tiếng Tam Nhãn Đại Đế kêu thảm thiết thê lương, vẻ mặt nữ đầu bếp Long tộc vẫn bất động, vẫn chém từng miếng thịt xuống, giống như không nướng Tam Nhãn Đại Đế thành người khô tuyệt đối sẽ không dừng tay.

Tiếng kêu thê thảm không ngừng quanh quẩn, đám Dị Linh đứng ở xa nhìn mà nổi da gà, bọn họ không sợ chết, dù sao chết rồi vẫn còn có thể phục sinh, nhưng phải chịu cực hình có thể so với Luyện Ngục thế này, khiến bọn họ sợ hãi từ sâu trong nội tâm.

Tam Nhãn Đại Đế không ngừng rú thảm, Hàn Sâm cũng không dễ chịu, trên người của hắn bị Vô Thần Đại Đế chém ra rất nhiều vết thương, máu tươi đã không khống chế nổi chảy ra.

Quy Khư Đại Đế đánh tới khiến thân thể của hắn bị đánh xanh tím, có mấy chỗ xương cốt đều sắp bị đánh gãy rồi.

Dù thân thể có cường hãn hơn cũng không chịu đựng được công kích liên tục này, huống chi công kích Hàn Sâm chính hai vị Đại Đế mạnh nhất ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Tuy Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mạnh, nhưng vẫn chưa thể khiến thân thể Hàn Sâm đạt tới trình độ bất diệt.

Chỉ là dù Hàn Sâm bị thương như thế, chẳng những hắn không có cảm giác đau đớn, ngược lại trong lòng lại cuồng hỉ, thậm chí là ở trong lòng còn đang reo hò:

- Đánh tao đi, hung hăng đánh tao đi, để cho bão tố tới mạnh hơn nữa đi.

Hàn Sâm cũng không phải là tên cuồng M, sở dĩ hắn hi vọng Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế công kích hắn, cũng không phải vì thích bị đánh, mà là trong quá trình bị thương, hắn có một cảm giác khác với bình thường.

Không phải tất cả công kích đều có thể khiến hắn có cảm giác này, chỉ có một số công kích đạt tới trình độ nào đó, trực tiếp khiến tế bào huyết nhục của hắn nghiền nát thành phân tử, mới có thể khiến Hàn Sâm có cảm giác.

Băng Cơ Ngọc Cốt đã mở ra mười đạo khóa gen, thân thể của Hàn Sâm đã cường hãn đến mức ngay cả Đại Đế cũng rất khó làm hắn bị thương, có thể trực tiếp nghiền nát huyết nhục của hắn đến trạng thái phần tử cực kỳ nhỏ thì ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở không có mấy người.

Cho dù là Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế là cường giả đỉnh cấp, cũng chỉ công kích ngẫu nhiên mới có thể bạo phát ra sức mạnh siêu việt bản thân, hơn nữa còn phải ở tình huống phi thường trùng hợp, mới có thể trực tiếp phân giải huyết nhục của Hàn Sâm đến tình trạng này.

Đối với người khác thì những công kích này hết sức khủng bố, nhưng đối với Hàn Sâm lại giống như là cam lộ.

Hắn khổ tu Động Huyền Kinh lâu như vậy, Động Huyền Khí đã đạt tới cực hạn, mãi vẫn khó có thể tiến thêm một bước, cho nên Hàn Sâm không thể tìm được cơ hội mở ra đạo khóa gen thứ mười, thậm chí là phương hướng để mở ra đạo khóa gen thứ mười cũng không tìm được.

Hôm nay trong một lần tình cờ bị thương, lại để Hàn Sâm quan sát được huyết nhục của bản thân hóa thành trạng thái phần tử đơn thuần nhất.

Hắn vốn cho rằng kết cấu phân tử cực kỳ nhỏ, dưới lực nghiền ép đó, vậy mà một lần nữa bị phá vỡ, sau đó chia thành phần tử nhỏ hơn.

Những phần tử bị nghiền nát đó, khi Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quan sát, bày ra một loại hình thái đặc biệt.

Khi càng hiểu biết về loại trạng thái đó, toàn bộ thế giới ở trong mắt Hàn Sâm dường như đã có chút khác biệt.

Dưới Động Huyền Khí, thế giới mà Hàn Sâm nhìn qua, hoàn toàn khác với thế giới khi hắn dùng mắt nhìn.

Hiện tại Hàn Sâm nhìn cùng về một vật, nhìn không chỉ thấy hình thể bên ngoài, mà còn có kết cấu cấu hình thành vật phẩm đó.

Thị giác như vậy thực sự quá đáng sợ, gần như đã không còn bất kỳ một chút cảm tính nào tồn tại, chỉ còn lại những kết cấu thoạt nhìn phi thường

phức tạp lại phi thường đơn điệu.

Cái loại cảm giác này rất khó hình dung, giống như Hàn Sâm và người khác cùng một chỗ xem một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp.

Người đàn ông khác nhìn chỉ thấy đó là một mỹ nữ gợi cảm nóng bỏng, mà Hàn Sâm lại nhìn thấy kết cấu cực kỳ nhỏ tạo thành làn da, thậm chí là những vi khuẩn trong lỗ chân lông.

Toàn bộ thế giới dưới Động Huyền Khí, đều biến thành kết cấu nguyên thủy nhất.

- Xuyên thủng thế giới Huyền Cơ? Đây là ý nghĩa chân chính của Động Huyền Kinh?

Hàn Sâm chỉ cảm thấy trong thân thể có một gông xiềng bị nghiền nát, khiến cả người hắn giống như siêu thoát thế giới này, hoàn toàn không có thị giác của nhân loại nữa.

Công kích của Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế, ở trong mắt Hàn Sâm cũng trở nên kỳ quái, thân thể của bọn họ không còn đơn thuần là thể rắn.

Mỗi một cử động của bọn họ đều tản ra rất nhiều phần tử, những phần tử đó có thể là lực lượng trên người bọn họ, cũng có khả năng là mùi trên người bọn họ.

Cả người bọn họ, ở trong mắt Hàn Sâm cũng không còn là một thân thể đơn độc, mà là do rất nhiều phần thử kết hợp thành một chỉnh thể.

- Nếu như mình đánh vỡ loại kết cấu này, kết quả sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ?

Hàn Sâm nhìn những kết cấu kỳ dị đó, trong nội tâm âm thầm nghĩ đến.

Chương 1333: Chích Thủ Già Thiên

Hàn Sâm đưa tay ra chụp tới Vô Thần Đại Đế, ở trong mắt hắn, đó không còn là Vô Thần Đại Đế, mà là một kết cấu tổng hợp, hiện tại hắn muốn phá vỡ kết cấu kia.

Động Huyền Kinh mười đạo khóa gen, lực lượng ngưng tụ về bàn tay Hàn Sâm, cảm giác này rất kỳ lạ, khác với cách ngưng tụ lực lượng ở quá khứ.

Ở trong Động Huyền Khí, ngay cả thân thể của mình, Hàn Sâm nhìn cũng chỉ là một kết cấu tổn hợp, nhưng khi lực lượng mười đạo khóa gen rót vào trong bàn tay, hắn lại không nhìn được kết cấu của bàn tay rồi.

Thủ chưởng của Hàn Sâm cũng không có khả năng đụng phải Vô Thần Đại Đế, mà Vô Thần Đao đã bổ xuống đầu.

Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, duỗi tay ra chém tới Vô Thần Đao.

Trong mắt hắn, Vô Thần Đao cũng là một kết cấu tổng hợp, chỉ khác với kết cấu tổng hợp lên thân thể Vô Thần Đại Đế mà thôi.

Trên thực tế mỗi một kết cấu tổng hợp nên mỗi vật đều khác nhau, toàn bộ thế giới ở trong mắt Hàn Sâm hiện ra sắc thái phức tạp, các loại kết cấu phức tạp vận chuyển với các phương thức khác nhau.

Đang nắm chắc Vô Thần Đao, lực lượng trên bàn tay Hàn Sâm đã tràn vào bên trong kết cấu Vô Thần Đao, dễ dàng phá hủy một lỗ nhỏ trong kết cấu tổng hợp kia.

Giống như quân bài đômino, một lỗ nhỏ bị phá hủy, cả kết cấu cứ theo đó mà sụp đổ, loại cảm giác này vô cùng thoải mái, giống như đang nhìn thấy cả một dãy quân bài đổ xuống vậy.

Mà trong mắt ngoại nhân, cảnh tượng này lại kinh khủng không thể tưởng tượng nổi, Hàn Sâm chỉ khẽ chạm vào Vô Thần Đao, Vô Thần Đao gần như có thể tính là gen chí bảo cấp cao nhất ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, lúc này tại trực tiếp biến thành bột phấn trong tay Hàn Sâm, theo gió tán đi.

Tất cả mọi người, kể cả Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế đều tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Thân thể Hàn Sâm dù cường hãn nhưng vẫn còn có biện pháp đối phó, chỉ là cần thời gian lâu hơn một chút, cuối cùng vẫn có thể giết chết hắn, nhưng lực lượng này quá kinh khủng, hắn chỉ mới nhẹ nhàng nắm chặt đã khiến Vô Thần Đao trực tiếp biến thành bột mịn, bọn họ chỉ cảm thấy hơi lạnh ở sau lưng xuyên thẳng lên, nhịn không được cảm giác sợ hãi.

Hàn Sâm lại vui mừng không thôi, không thể tin được lực lượng đạo khóa gen thứ mười lại khủng bố như vậy.

- Khó trách lúc trước Động Huyền Tử có thể phá toái hư không, lực lượng chân chính của Động Huyền Kinh lại khủng bố đến mức này.

Hàn Sâm thầm cảm thán.

Quy Khư Đại Đế ỷ vào lự lượng quy khư của mình đánh ra một quyền, Hàn Sâm vươn tay nắm chặt lấy quả đấm của y, trực tiếp phá hủy một bộ phận trong kết cấu tổng hợp nên thân thể y, lập tức chỉ thấy thân thể Quy Khư Đại Đế như đá vậy, trên bề mặt xuất hiện vô số vết rạn.

Một giây sau, thân thể Quy Khư Đại Đế trực tiếp vỡ vụn thành tro bụi, lực lượng quy khư cũng vô dụng.

Yên tĩnh!

Lặng ngắt như tờ!

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Hàn Sâm, Quy Khư Đại Đế cường hãn như vậy, thế mà lại bị một chưởng đánh thành thịt vụn, sức mạnh này phải khủng bố tới cỡ nào.

Tất cả Dị Linh đều cảm thấy nổi cả gai ốc, không tự chủ bắt đầu lui về phía sau.

Khi Quy Khư Đại Đế bị một chưởng của Hàn Sâm nghiền nát, những lực lượng bị về Quy Khứ lực giam cầm cũng dần khôi phục, một lần nữa trở về chủ thể.

Sắc mặt Vô Thần Đại Đế trắng bệch, quay người định chạy đi, y đã hoàn toàn không còn chiến ý.

Tay Hàn Sâm biến thành đao, một U Linh Trảm lập tức chém về phía Vô Thần Đại Đế đang phá vỡ hư không, Vô Thần Đại Đế đã tiến vào hư không, vẫn bị Hàn Sâm chém một đao ở trên người.

- Không có khả năng. . . Oanh. . .

Vô Thần Đại Đế còn chưa nói hết, thân thể đã trực tiếp sụp đổ, biến thành tro bụi biến mất giữa hư không.

Đừng nói là những Dị Linh đó, ngay cả người của Hàn Sâm cũng đều giống như hóa đá tại chỗ đó, ánh mắt giống như đang nhìn quái vật nhìn Hàn Sâm trên không trung.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào cánh tay Hàn Sâm, giống như cánh tay kia có ma lực không tưởng.

Đám Dị Linh kịp phản ứng lập tức bỏ chạy, mà đám Sát Na Nữ Đế trong lúc nhất thời lại quên đuổi theo.

- Đại Đế, đây rốt cuộc là lực lượng gì?

Bách Hoa Nữ Đế đang bay trốn đi, quay sang hỏi Đông Tiên Nữ Đế, giọng nói của cô đều đang run rẩy, trong lòng thực sự đã sợ hãi tới cực điểm.

Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế là hai Đại Đế đỉnh cấp ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thế mà lại bị Hàn Sâm dùng một chưởng trực tiếp đập thành mây khói, chỉ nghĩ tới đây đã khiến người khác không nhịn được run rẩy.

- Không biết. . .

Sắc mặt Đông Tiên Đại Đế cũng tái nhợt, sức mạnh kia quá khủng bố, ngay cả cô ta cũng kính sợ.

Ngự Nữ Đế cũng không nói gì, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng:

- Nhân loại như vậy, Dị Linh chúng ta còn có thể tìm ra người địch nổi không?

- Có, nhất định có. Thái Thượng Hoàng, Thái Thượng Hoàng nhất định có thể đánh bại nhân loại kia.

Bách Hoa Nữ Đế giống như đang thuyết phục Ngự Nữ Đế, nhưng nghe giống như đang thuyết phục chính mình hơn.

- Hi vọng như thế đi, nếu như thật sự không có ai có thể áp chế hắn, chỉ sợ Dị Linh chúng ta ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

Ánh mắt Ngự Nữ Đế lộ ra vẻ lo lắng.

Tin tức Hàn Sâm đánh một chưởng diệt Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế rất nhanh đã khiến toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở sôi trào, những Dị Linh tận mắt thấy một màn kia, đều là tim đập chân run.

Bọn họ không biết đó là lực lượng gì, khi nói đến sức mạnh kia, họ sẽ tự động nhớ tới một cái tên.

Chích Thủ Già Thiên!

(Dịch: Một tay che trời)

Dị Linh gọi sức mạnh kia là Chích Thủ Già Thiên, ngay cả Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế đều bị một tay chụp chết, cái tên này cũng hết sức chuẩn xác.

Đám Dị Linh cũng đang thảo luận trận chiến ấy, rất nhiều Dị Linh đều vô cùng lo lắng, ngay cả Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế đều bại thảm như vậy, còn có ai có thể ngăn cản được Hàn Sâm?

Tin tức do Dị Linh truyền ra lọt vào tai nhân loại ở Liên Minh, rất nhiều người gần như không thể tin được lại có việc này.

Mấy trăm cường giả khủng bố vây công Tí Hộ Sở của Hàn Sâm, lại bị Hàn Sâm chém giết vô số, hơn nữa ngay cả nhân vật như Vô Thần Đại Đế cũng bị Hàn Sâm chém giết, đây chính là người đứng đầu thập đại Thần Tử đấy.

Nhân loại trên cơ bản cũng không biết danh tiếng của Quy Khư Đại Đế, nhưng Vô Thần Đại Đế lại rất nổi danh, dù sao cũng là nhân vật đứng đầu

thập đại Thần Tử, trong cộng đồng Siêu Việt Giả không có người nào không biết.

Tuy rất nhiều người đều không tin chuyện Hàn Sâm có thể chém giết Vô Thần Đại Đế, nhưng tin tức này là do Dị Linh truyền về, hơn nữa đã truyền khắp toàn bộ Dị Linh nhất tộc, Dị Linh luôn không có khả năng tự biên ra lời nói dối như vậy? Chuyện này đối với bọn họ căn bản không có chỗ tốt gì.

"Chích Thủ Già Thiên Diệt Vô Thần", "Nhân loại Đại Đế mạnh nhất", "Không ai có thể ngăn cản", "Nhân tộc đệ nhất Đại Đế", tất cả các tạp chí lớn đều tranh nhau đưa tin về tin tức này, dùng tốc độ khó mà tin nằm ở trang nhất của tất cả tạp chí lớn, tạo lên một cơn sóng lớn chính giữa Liên Minh.

Mà Hàn Sâm cũng không có thời gian trở lại Liên Minh, hắn đã bắt đầu mang quân đi chinh chiến khắp toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, hắn thật sự muốn đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Không gian thứ ba Tí Hộ Sở liên tục chịu hai lần trọng thương, bị Vĩnh Dạ Nữ Đế quét sạch một lần, lại bị Hàn Sâm diệt thêm một lần, thực lực nay đã giảm nhiều, càng không ngăn cản nổi thế công của Hàn Sâm.

Hàn Sâm gần như đã đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, một vùng lãnh thổ quốc gia và Tí Hộ Sở của Dị Linh đều rơi vào tay, rất nhiều Dị Linh sau khi bị cướp đoạt Linh Hồn Chi Thạch, đều tuyên thệ thuần phục Hàn Sâm.

Nếu là lúc trước, bọn họ căn bản sẽ không có khả năng thuần phục nhân loại, nhưng Hàn Sâm đã chém giết được cường giả như Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế, trong lòng của bọn họ, hắn đã khác với nhân loại bình thường.

Những khu vực chưa bị Hàn Sâm tấn công, lòng người đều bàng hoàng, cũng đang thảo luận xem có ai mới có thể ngăn cản Hàn Sâm.

Mà trong khoảng thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, Hàn Sâm lén lút hóa thân thành Siêu Cấp Đế Linh tiến vào Linh Cơ.

Chương 1334: Đưa Tới Cửa

Ở trong đệ cửu Linh Cơ, mấy tên Dị Linh đang nói chuyện.

- Lục Tí, mày có nghe nói không, gần đây có một nhân loại có danh xưng là Chích Thủ Già Thiên rất lợi hại?

- Làm sao mà không nghe được? Ngay cả Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế đều bị chết ở trong tay của hắn, một vùng lãnh thổ rộng lớn bị hắn chiếm được, hiện tại còn có người nào không biết đến nhân loại kia?

- Cũng không biết tên nhân loại kia đã tu luyện lực lượng gì, thậm chí ngay cả Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế đều bị diệt, thật sự quá đáng sợ.

- Ai biết được, nghe nói gần đây cũng có Dị Linh phản kháng, nhưng Dị Linh phản kháng đều bị hắn dùng một tay tiêu diệt, căn bản không có bất cứ cơ hội nào, cường giả Dị Linh ngay cả một kích cũng không đỡ nổi, thật sự quá quỷ dị.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy, không còn có người nào có thể trị hắn, chẳng phải là sẽ bị hắn đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở ư?

- Nào có dễ dàng như vậy, đánh được xuống thì hắn cũng phải thủ được chứ, chỉ một mình hắn thì có tác dụng chó gì, dưới tay hắn dùng đều là dị sinh vật và Dị Linh, nghe nói hắn đối với Dị Linh cũng không tệ, Dị Linh thần phục hắn cũng không bị áp bức quá nhiều. Hơn nữa cũng có thể lựa chọn thần phục với những Dị Linh cường đại bên cạnh hắn, hiện tại những Dị Linh và dị sinh vật đã thần phục, đại đa số đều là thần phục với bổn tộc chúng ta bên cạnh hắn, trực tiếp thần phục hắn vẫn rất ít.

- Hơn nữa trong thiên hạ này cũng không có lực lượng vô địch, lực lượng của nhân loại kia khẳng định có phương pháp phá giải, chỉ là phải tìm được đúng lực lượng mới được. Hiện tại có danh tiếng nhất trong Dị Linh chúng ta chính là Bất Tử Đại Đế và Thái Thượng Hoàng. Bất Tử Đại Đế có thân thể Bất Tử Bất Diệt, có thể không sợ lực lượng của nhân loại kia, mà lực

lượng của Thái Thượng Hoàng có thể phá vạn pháp, nếu hắn có thể đủ tấn chức tới Đại Đế, có lẽ sẽ có cơ hội chiến thắng tên nhân loại kia.

- Thái Thượng Hoàng có lẽ còn cách mười đạo khóa gen một đoạn nữa?

- Ai biết được, nhân vật như Thái Thượng Hoàng không thể suy đoán theo lẽ thường.

Khi mấy Đế Linh đang nói chuyện hăng say, đột nhiên nìn thấy không gian cách đó không xa thoáng vặn vẹo, một tòa Linh Cơ Đảo xuất hiện trong hư không.

Đám Đế Linh đều quay sang nhìn, vừa nhìn thấy người tới, tất cả đều ngẩn người, Dị Linh ngồi trên Linh Cơ Đảo kia chính là Hàn Sâm mà vừa rồi bọn họ đang nghị luận.

Đám Đế Linh vội vàng cưỡi Linh Cơ Đảo bay tới, một Đế Linh trong đó mở miệng hỏi:

- Thái Thượng Hoàng, cậu có nghe nói chuyện về nhân loại kia không?

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Tôi đương nhiên có nghe nói, tôi nói cho các người biết, người kia chính là tôi đấy.

Khẽ mỉm cười, ngoài miệng Hàn Sâm lại nói:

- Tôi cũng đã nghe nói, cho nên mới phải đi vào Linh Cơ tu hành, hy vọng có thể mau chóng mở ra đạo khóa gen thứ mười, đi chém giết tên nhân loại kia.

Một đám Đế Linh nghe vậy đều vui vẻ:

- Thái Thượng Hoàng có chắc chắn phá được lực lượng của tên nhân loại có danh xưng Chích Thủ Già Thiên kia không?

- Lực lượng của tôi có thể phá vạn pháp, muốn phá lực lượng của hắn thì có gì khó? Chỉ tiếc tôi còn chưa mở ra đạo khóa gen thứ mười, thế nên cũng

khó có thể chiến một trận.

Hàn Sâm tỏ vẻ tiếc hận nói.

- Thái Thượng Hoàng, cậu định mở ra đạo khóa gen thứ mười như thế nào?

Một Đế Linh hỏi.

- Lực lượng của tôi có thể phá vạn pháp, thế nên cần tấn chức trong chiến đấu, hơn nữa tôi cũng cần các loại gen Dị Linh, để có thể đạt đến cảnh giới viên mãn. . .

Hàn Sâm trịnh trọng nói.

- Thái Thượng Hoàng, không có thứ khác, tôi có gen thủy hệ, cậu có muốn không? Tôi muốn tặng cho cậu, chỉ mong cậu sớm mở ra mười đạo khóa gen, đi thu thập tên nhân loại phách lối kia.

Một Đế Linh nói thẳng.

- Tôi còn thiếu một ít gen Đế Linh hệ thủy, anh đồng ý tặng cho tôi như vậy thật là quá. . .

Hàn Sâm thầm mừng rỡ, lúc này hắn chạy vào đây, chính là để đánh chủ ý này.

Gen Đế Linh thật sự không dễ kiếm, nếu hắn tuần tự đi giết, một lần cũng chỉ kiếm được một điểm, không biết tới khi nào mới có thể kiếm đầy một loại gen Đế Linh.

Hơn nữa Đế Linh cũng có thể tránh hắn, thế nên muốn kiếm được tới tay cũng không dễ dàng.

Hiện tại có Đế Linh lại trực tiếp muốn đưa cho hắn, vậy thì không phải chỉ đơn giản là một điểm hai điểm, gặp được Đế Linh hào phóng, tiện tay đưa cho hắn gen Đế Linh cũng là chuyện bình thường.

Dù sao nơi này là đệ cửu Linh Cơ, đều là Đế Linh đã mở ra chín đạo khóa gen, ít nhất cũng có chín trăm điểm gen Đế Linh trở lên, tặng đi một chút

cũng không phải việc khó.

- Thái Thượng Hoàng, tôi có gen lôi điện, cậu có cần hay không, muốn bao nhiêu tôi cho bấy nhiêu, chỉ cần sau đó cậu đi giết nhân loại kia.

- Tôi cũng có. . .

Một đám Đế Linh phía sau liên tục đi lên tỏ ý muốn tặng Hàn Sâm gen Đế Linh.

- Gen hệ thổ thì tôi muốn, hỏa hệ thì không cần nữa, tôi đã đầy. . . đừng chỉ đưa gen. . . tôi còn cần đột phá trong chiến đấu. . . anh theo tôi đánh một trận. . .

Hàn Sâm nhìn gen Đế Linh tăng nhanh như nước chảy, trong lòng đã nhảy chân sáo vui mừng, gần như nằm mơ cũng có thể cười ra tiếng.

Sai khi Hàn Sâm chinh chiến khắp nơi ở ngoài, hắn sẽ rút một chút thời gian đi vào đệ cửu Linh Cơ dạo một vòng, vơ vét một ít gen Đế Linh, đấu một trận với những Đế Linh đó, tăng thêm chút kinh nghiệm thực chiến.

Cùng là mở ra chín đạo khóa gen, Hàn Sâm trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh quét ngang phần lớn Đế Linh, khiến một đám Đế Linh càng kỳ vọng về hắn, hơn nữa cho rằng hắn rất khả năng tiêu diệt Hàn Sâm, cho nên không ít Đế Linh đều chủ động tặng gen Đế Linh cho Hàn Sâm.

Cứ như thế, chẳng mấy chốc gen Đế Linh gen các hệ của Hàn Sâm đã đầy, tất cả gen Dị Linh trên cơ bản đều đã đầy, thiên phú các hệ đều đạt tới trạng thái mạnh nhất.

Hàn Sâm tiện tay sử dụng lực lượng các hệ phong, hỏa, lôi, điện, hoàn toàn có thể hạ bút thành văn không tốn sức chút nào, tuy không bằng những Đại Đế chuyên tu hệ này, nhưng cũng đạt tới tiêu chuẩn.

Sở dĩ Hàn Sâm muốn nhiều hệ thiên phú như vậy, dĩ nhiên không phải vì luyện một hệ, hắn vẫn muốn học tập một số Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có thể dung hợp nhiều hệ, đó mới là thứ lợi hại của nhân loại, đã có những

thiên phú này, hắn học tập Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có dung hợp nhiều hệ cũng dễ dàng hơn rồi.

Hàn Sâm ở đây đang vui sướng, những Dị Linh đó lại khổ sở, bọn họ vẫn chờ Thái Thượng Hoàng mở ra mười đạo khóa gen sau đó đi đánh bại Hàn Sâm, nào dự đoán được, Hàn Sâm chính là Thái Thượng Hoàng, Thái Thượng Hoàng chính là Hàn Sâm, Hàn Sâm làm sao có thể tự đi giết chính mình được.

Trong lòng Hàn Sâm cũng thầm cảm thấy may mắn, không gặp phải Thiên Đế và nữ Đại Đế khống chế Xà Thần Tọa, bọn họ biết rõ Hàn Sâm chính là Thái Thượng Hoàng, nếu gặp phải bọn họ, nhất định sẽ bị vạch trần.

Nhưng bọn họ đều là Đại Đế đã mở ra mười khóa gen, tự nhiên không có khả năng xuất hiện ở đệ cửu Linh Cơ, chỉ chờ Siêu Cấp Đế Linh của Hàn Sâm mở ra đạo khóa gie thứ mười, mới có thể đi vào Linh Cơ gặp bọn họ.

Không thấy được Thái Thượng Hoàng, dù bọn họ có hoài nghi, chỉ sợ cũng không dám khẳng định.

Đương nhiên, tình huống tốt nhất là bọn họ căn bản không tiến vào Linh Cơ, cũng không có nghe nói tới Thái Thượng Hoàng, vậy thì không thể tốt hơn rồi.

Nhưng dù bọn họ ở trước mặt chỉ vào mũi Hàn Sâm, xác nhận hắn là Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng sẽ không thừa nhận, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu Dị Linh sẽ tin tưởng, rõ ràng chính là Dị Linh, làm sao có thể là nhân loại được?

Dù sao Hàn Sâm đều có tâm tư đánh chết cũng không thừa nhận, hơn nữa gen Dị Linh của hắn cơ bản đã đầy rồi, có bị vạch trần hay không cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Chương 1335: Thiên Tru Cáo Biệt

Gần đây Hàn Sâm đã đánh xuống gần trăm vạn dặm lãnh thổ, nhưng bởi vì bên người không có nhân loại nào có thể một mình gánh vác một phương, nên Tí Hộ Sở trên cơ bản vẫn giao cho Dị Linh quản lý.

Giống như lời của đám Dị Linh kia, hắn đánh xuống được nhưng lại không thủ được, đánh xuống nhiều hơn nữa cũng vẫn phải để Dị Linh đi quản lý, ngoại trừ có thể giải cứu ra một ít nhân loại, cũng không có khả năng hình thành cục diện để nhân loại chiếm cứ không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Đây cũng là chuyện không thể làm gì, tiến hóa của nhân loại so sánh với Dị Linh, đã tính là rất nhanh rồi, nhưng dù sao thời gian nhân loại tiến vào Tí Hộ Sở vẫn còn quá ngắn, còn cần một quá trình khá dài mới có thể cường đại lên.

Ngày hôm nay, Hàn Sâm đang nghỉ ngơi bên trong Tí Hộ Sở, đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, lập tức mở to mắt, chỉ thấy một người đứng trong hoa viên, cách hắn chỉ khoảng ba mét.

Dùng linh thức của Hàn Sâm, vậy mà có người có thể đến gần hắn ba mét, hắn mới phát hiện được, có thể thấy người tới đáng sợ đến bực nào.

- Thiên Tru?

Hàn Sâm nhìn rõ ràng người kia là ai thì thoáng ngẩn người, dĩ nhiên là Thiên Tru, một trong mười ba Thánh Đồ Huyết Mệnh Giáo.

Thiên Tru Thánh Đồ tùy ý tại ngồi xuống bên cạnh Hàn Sâm, đưa mắt đánh giá Hàn Sâm rồi nói:

- Trước kia đúng là không nhìn ra, cậu lại có năng lực như vậy? Chích Thủ Già Thiên, đúng là khí phách.

- Khụ khụ, chỉ là may mắn mà thôi, không đáng nhắc tới.

Hàn Sâm ho nhẹ nói.

- Nghe nói cậu muốn đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở?

Thiên Tru Thánh Đồ cười tủm tỉm hỏi Hàn Sâm.

- Cũng chỉ là có ý nghĩ như vậy.

Hàn Sâm cũng không giấu giếm ý định, hắn đúng là có ý định muốn làm như thế.

- Nếu như tôi là cậu thì tôi sẽ không làm như vậy.

Thiên Tru đột nhiên chân thành nói.

- Vì sao?

Hàn Sâm nao nao.

Thiên Tru nhìn về phía hồ nước trong hoa viên, lạnh nhạt nói:

- Siêu cấp thần gen tồn tại, Huyết Mệnh Giáo chúng ta đã sớm biết, hơn nữa người thừa kế Thánh Đồ, đã có năng lực săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết thu hoạch siêu cấp thần gen từ lâu, nhưng trừ người thừa kế Thánh Đồ ra, chúng ta cũng không có nói cho bất luận kẻ nào, cũng chưa từng trợ giúp bất luận kẻ nào thu hoạch siêu cấp thần gen, mà ngay cả giáo đồ bổn giáo cũng không ngoại lệ, cậu có biết vì sao không?

Hàn Sâm đối với chuyện truyền nhân thập tam Thánh Đồ có thể săn bắt siêu cấp thần gen cũng không cảm thấy kinh ngạc, huyết mạch của bọn họ đã trải qua nhiều đời truyền thừa tiến hóa như vậy, mạnh mẽ hơn nhân loại bình thường nhiều lắm, hơn nữa sau khi tiến vào Tí Hộ Sở, đã nhận được gen trong Tí Hộ Sở tăng cường, nếu bọn họ không săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm mới cảm thấy kỳ quái.

Thế nhưng Hàn Sâm vẫn rất ngạc nhiên vì những lời Thiên Tru nói, vì vậy lại hỏi:

- Đây là vì sao?

Thiên Tru mỉm cười:

- Đối với Tí Hộ Sở, nhân loại chính là kẻ xâm lược, nhân loại tiến vào đây, trên thực tế đã phá vỡ hệ thống cân đối của Tí Hộ Sở. Tuy Tí Hộ Sở vô cùng rộng lớn, dị sinh vật cũng rất nhiều, nhưng đó là kết quả sau vô số tuế

nguyệt, nhân loại xâm lấn vào đấy, đang không ngừng phá vỡ cân đối của Tí Hộ Sở. Có lẽ ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cậu còn chưa có cảm giác rõ ràng, nhưng ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở và thứ hai, nhiều khi cần phải đi tranh đoạt tài nguyên dị sinh vật đó? Trước kia nhân loại không giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, không có năng lực đồ sát tất cả, ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở và thứ hai còn có thể giữ được tính ổn định nhất định, nhưng hiện tại càng ngày càng nhiều nhân loại có thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, sẽ khiến sinh thái Tí Hộ Sở càng ngày càng ác liệt.

Hàn Sâm cau mày nói:

- Dị sinh vật không phải có thể sinh ra trong sào huyệt dị sinh vật sao? Sẽ không phải càng ngày càng ít chứ?

- Cậu có biết một quả trứng dị sinh vật trong sào huyệt dị sinh vật sinh ra sinh vật siêu cấp thần huyết cần bao nhiêu thời gian không? Lại có bao nhiêu trứng dị sinh vật không sinh ra sinh vật siêu cấp thần huyết đã bị nhân loại đánh nát không? Tôi có thể khẳng định nói cho cậu biết, cứ phát triển tiếp giống như hiện tại, với số lượng nhân loại hiện tại, tối đa cũng chỉ một hai trăm năm, ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở còn muốn săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, đối tượng để nhân loại liều mạng không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết nữa, mà chính là nhân loại, đến lúc đó nhân loại cần phải tranh đoạt với chính đồng bào của mình, mới có thể đoạt được siêu cấp thần gen.

Thiên Tru nói đến đây, nhìn Hàn Sâm:

- Mà hiện tại đang trong quá trình gia tốc này, nếu như cậu thật sự đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, giết gần hết sinh vật siêu cấp thần huyết, có lẽ không gian thứ ba Tí Hộ Sở có thể sẽ đạt tới trạng thái đó nhanh hơn không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, đến lúc đó cũng không phải là người và dị sinh vật chiến đấu, mà là người với người chiến đấu.

- Cho nên Huyết Mệnh Giáo muốn ngăn cản nhân loại đạt được siêu cấp thần gen?

Hàn Sâm hỏi Thiên Tru.

Thiên Tru khẽ lắc đầu:

- Bắt đầu từ khi nhân loại tiến vào Tí Hộ Sở, đó đã là kết cục không cách nào ngăn cản, chúng ta cũng chỉ hi vọng có thể tận dụng mọi khả năng trì hoãn ngày đó đến, không cần phá hỏng nó, khiến cho hậu đại của chúng ta không có tài nguyên dùng. Nhân loại khủng bố đến mức mà chính nhân loại cũng không thể tự tưởng tượng, cậu có thể đi xem tình huống hiện tại ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, sẽ biết rõ nhân loại đáng sợ biết bao.

- Phải có biện pháp giải quyết vấn đề này chứ?

Hàn Sâm nhíu mày nói.

Thiên Tru khẽ lắc đầu:

- Nếu như là một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh, nhân loại chúng ta xuất hiện với tư cách là một khâu trong đó, Tí Hộ Sở có lẽ còn có khả năng tự mình điều chỉnh khôi phục. Nhưng tới tận hiện tại, chúng ta còn không rõ ràng nhân loại có phải một khâu của Tí Hộ Sở hay không, hay vẫn thuần túy là kẻ xâm nhập từ bên ngoài đến, Tí Hộ Sở có thể tự mình điều chỉnh khôi phục hay không, đây là chuyện mà không có ai dám cam đoan.

Dừng lại một chút, Thiên Tru còn nói thêm:

- Ít nhất đến hiện tại, bởi vì nhân loại mà sinh thái trong Tí Hộ Sở đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, hiện tại không gian thứ nhất Tí Hộ Sở là nghiêm trọng nhất, mà hiện tại cậu làm những chuyện như vậy, có thể khiến tình huống ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở càng bết bát hơn không gian thứ nhất.

- Nếu như tôi cố ý muốn tiếp tục thì sao?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Thiên Tru hỏi.

- Vậy dĩ nhiên là tùy cậu, chỉ là tương lai hậu đại của cậu và đồng bạn giết chóc để tranh đoạt dị sinh vật, hi vọng cậu sẽ không hối hận vì những hành động hôm nay.

Thiên Tru nói xong những lời này lập tức đứng dậy chậm rãi rời đi.

Hàn Sâm nao nao, hắn vốn còn tưởng rằng Thiên Tru muốn uy hiếp điều gì, thậm chí hắn đã chuẩn bị đánh với một trận Thiên Tru, thử xem Thánh Đồ truyền thừa Huyết Mệnh Giáo lợi hại như thế nào.

Nhưng thật sự không ngờ Thiên Tru chỉ nói một câu như vậy, sau đó lạnh nhạt rời đi, không có ý muốn uy hiếp hắn một chút nào hay có ý muốn động thủ.

Hàn Sâm nhìn theo Thiên Tru rời đi, sắc mặt có chút kì quái, hắn vẫn cảm thấy Huyết Mệnh Giáo là một tổ chức phi thường thần bí kinh khủng, nhưng hôm nay Thiên Tru nói một phen, lại khiến Hàn Sâm có cảm giác vô cùng không thể tưởng tượng nổi, quả thực giống như đang nhìn người ngoài hành tinh.

Huyết Mệnh Giáo lại quan tâm tới vấn đề sinh thái trong Tí Hộ Sở? Như thế rất giống hiệp hội bảo hộ sinh thái vậy, khiến trong lúc nhất thời Hàn Sâm có chút không thể liên hệ hình tượng này và Huyết Mệnh Giáo.

- Đi không gian thứ tư Tí Hộ Sở đi, chỗ đó mới là sân khấu của cậu, tôi ở đó chờ cậu, hi vọng chúng ta không phải là địch nhân.

Thiên Tru nói một câu sau đó người đã biến mất trong màn đêm.

Hàn Sâm hơi kinh hãi, thế mới biết Thiên Tru muốn tấn chức đi không gian thứ tư Tí Hộ Sở rồi.

Chương 1336: Siêu Cấp Đế Linh

- Không đúng, Thiên Tru kia đang lừa mình!

Hàn Sâm nghĩ một lúc lâu mới giật mình tỉnh lại.

Thiên Tru nói trách trời thương dân như vậy, giống như là đang suy nghĩ cho con cháu đời sau, nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút thì sẽ biết không phải có chuyện như vậy.

Người tốt như vậy cả ngày hô hào mọi người không nên giết hại tiểu động vật, không mua bán cũng sẽ không có sát hại, kết quả cả ngày chính y lại ăn thịt nướng nuốt hải sản, đây chính là kiểu vừa ăn cướp vừa la làng.

Huyết Mệnh Giáo không để người khác đi giết sinh vật siêu cấp thần huyết, sợ hãi phá hư cân đối sinh thái trong Tí Hộ Sở, nhưng bọn họ cũng giết không ít, nếu không làm sao có thể tiến hóa tới mức này.

Cách nghĩ của bọn họ thật ra cũng không khác Hàn Sâm lắm, đều là muốn mình trước tiên chiếm lấy tài nguyên, hơn nữa bọn họ còn ác hơn Hàn Sâm, người của Huyết Mệnh Giáo còn muốn để cho con cháu đời sau của bọn họ tiếp tục chiếm lấy tài nguyên sinh vật siêu cấp thần huyết, không hề có ý định để cho người khác, ngay cả chính giáo đồ Huyết Mệnh Giáo cũng không được, chuyện này quả thật còn ác liệt hơn Hàn Sâm rất nhiều.

Chỉ là Hàn Sâm không nghĩ xa như bọn họ, không suy nghĩ tới con cháu đời sau.

Điều này cũng không trách được Hàn Sâm, hắn căn bản không có khái niệm này, mà Huyết Mệnh Giáo lại khác, bọn họ chính là dựa vào huyết mạch truyền thừa xuống, trước tiên bọn họ sẽ nghĩ tới vấn đề truyền thừa hậu đại.

- CMN, ngoài miệng thì nói đại nghĩa như vậy, hóa ra còn muốn hung ác hơn mình.

Trong lòng Hàn Sâm thầm mắng một câu.

Nhưng lời Thiên Tru nói cũng đúng là một vấn đề rất lớn, trước kia Hàn Sâm không nghĩ tới vấn đề này, nếu như hắn thật sự đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, không nói đến chuyện cần cần bao nhiêu thời gian, nếu chẳng may giết dị sinh vật quá ác, đời sau của mình lại không có thịt dị sinh vật để ăn, đúng là không phải chuyện gì tốt.

Hàn Sâm vuốt vuốt thái dương, hắn nhất định phải đánh xuống không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng vấn đề nghiêm trọng này cũng phải giải quyết mới được.

Nhân loại đồng bào nên cứu thì cứu, còn phải đón mẹ và Yên Nhiên bình an đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng cũng không thể để nhân loại lạm sát dị sinh vật, càng không thể để tất cả mọi người không làm mà hưởng.

Đúng như Thiên Tru nói, nếu nhân loại chiếm cứ vị trí chúa tể, thì đó đúng là chuyện phi thường đáng sợ.

Mà ngay cả Hàn Sâm là một nhân loại, không thể không thừa nhận điểm này, hắn còn không tin tưởng được chính mình, huống chi là những nhân loại khác, nhân loại đều tham lam, chỉ là trình độ khác nhau mà thôi.

Giống như Liên Minh ở thời đại vũ trụ, nhân loại giống như châu chấu không ngừng khuếch trương cướp đoạt tài nguyên, có thể nói nhân loại chính là chủng tộc tiêu hao tài nguyên nhất trong vũ trụ nhất.

So sánh với những sinh vật tư tưởng đơn thuần kia, nhân loại luôn luôn tò mò, những điều tò mò này sẽ tiêu hao các loại tài nguyên căn bản để nhân loại sinh tồn, trình độ lãng phí vượt xa các chủng tộc khác.

Có thể nói văn minh càng huy hoàng rực rỡ, thì việc lãng phí tài nguyên cũng càng nghiêm trọng, nhưng đây cũng là con đường mà sinh vật tiến hóa phải trải qua.

Về tới Liên Minh, Hàn Sâm đóng máy truyền tin lại, cùng ăn cơm với mẹ.

Hắn đã rất lâu không mở máy truyền tin rồi, chỉ cần mở ra, trên cơ bản sẽ có tiếng kêu 24/24.

Từ sau khi hắn đánh bại Vô Thần Đại Đế, tất cả các thế lực lớn ở Liên Minh đều dùng đủ mọi phương pháp muốn hợp tác với hắn, nội dung hợp tác đương nhiên là bởi vì sau khi Hàn Sâm đánh rớt xuống Tí Hộ Sở, không có cách nào quản lý, có thể giao cho nhân thủ của bọn hắn đi quản lý.

Lợi ích ở trong này quá lớn, quả thực không thể tưởng tượng được, thông qua các phương pháp khác nhau muốn hợp tác cùng Hàn Sâm, uy bức lợi dụ đều có.

Sở dĩ gần đây Hàn Sâm một mực ở lại Tí Hộ Sở rất ít trở về, một phần là vì nguyên nhân này.

Nhưng dù sao vấn đề vẫn phải đối mặt, Hàn Sâm vốn định mượn Kỷ gia giải quyết vấn đề này, nhưng ngay cả Kỷ gia cũng không dám tiếp nhận toàn bộ.

Kỷ Nhược Chân thâm ý nói với Hàn Sâm:

- Bỏ được, bỏ được, có bỏ mới có được.

Hàn Sâm hiểu Kỷ gia không dám độc chiếm không gian thứ ba Tí Hộ Sở, sợ khiến nhiều người tức giận trở thành công địch của Liên Minh, dù sao Liên Minh mới là căn bản nhân loại, Kỷ gia không có khả năng cả đời đều ở lại trong Tí Hộ Sở.

Ý của Kỷ Nhược Chân rất rõ ràng, là khích lệ Hàn Sâm bỏ qua một phần lợi ích, lựa chọn mấy nhà hợp tác, để tất cả mọi người cũng có thể cùng nhau hưởng lợi ích, tuy bỏ ra một bộ phận lợi ích, nhưng lại có thể ổn định phát triển và kết được minh hữu với những tổ chức quan trọng trong trong Liên Minh.

- Xem ra đúng là không thể đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, khó trách Huyết Mệnh Giáo giấu kín như vậy, Đại La Sát Thần cũng không chân chính xưng bá.

Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Nhưng Hàn Sâm cũng không hề có ý định từ bỏ kế hoạch, cười lạnh tự nói:

- Nếu mình không thể dùng thân phận của Hàn Sâm đánh xuống không gian thứ ba Tí Hộ Sở, vậy thì đổi thân phận là được.

Sau đó một thời gian ngắn, Hàn Sâm ngừng khuếch trương, chỉ vơ vét gen bí bảo có thể gia tăng gen bổn mạng trong địa bàn mình chiếm cứ, hy vọng có thể mau chóng để gen bổn mạng đạt tới một nghìn điểm, sau đó Siêu Cấp Đế Linh mở ra đạo khóa gen thứ mười.

Đồng thời Hàn Sâm cũng nhờ Kỷ Nhược Chân giúp hắn chọn đi một số nhà có quan hệ tốt với ông, để thương nghị chuyện hợp tác hạng mục công việc.

Hơn một tháng sau, gen bổn mạng của Hàn Sâm cuối cùng cũng đã đột phá đến một nghìn điểm, Siêu Cấp Đế Linh thành công mở ra đạo khóa gen thứ mười.

Siêu cấp Đế Linh mở ra đạo khóa gen thứ mười, vẫn chỉ là gia tăng lực lượng, khiến cho lực lượng khi biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh càng thêm kinh khủng.

Lực lượng khi biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh rất thuần khiết, chính là nhất pháp phá vạn pháp, mặc kệ lực lượng người khác biến hóa thế nào, chỉ cần dốc hết sức là đủ.

Chỗ tốt lớn nhất sau khi mở ra đạo khóa gen thứ mười, chính là Hàn Sâm đã có được năng lực biến thân vô hạn, có thể một mực duy trì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, không còn nhiều hạn chế như trước.

Sau khi mở ra đạo khóa gen thứ mười, Hàn Sâm thuận lợi tiến vào Linh Cơ thứ mười.

Sau khi tiến vào, trước mắt Hàn Sâm không nhìn thấy Dị Linh nào cả, trong hư không trống rỗng, gần như nhìn không thấy Linh Cơ Đảo.

Điều này cũng khó trách, dù sao Dị Linh có thể mở ra đạo khóa gen thứ mười cũng rất ít.

Hàn Sâm khống chế Linh Cơ Đảo bay một hồi lâu, cuối cùng cũng thấy được một Dị Linh.

Nhưng Hàn Sâm trực tiếp rời khỏi Linh Cơ, không để lộ thân phận.

Từ ngày hôm nay bắt đầu, Hàn Sâm dẫn theo thủ hạ là Dị Linh và dị sinh vật phát động ra thế công kinh khủng, quét ngang những Tí Hộ Sở của Dị Linh cường đại, đến mức không có người nào có thể địch nổi, rất có khí thế quét ngang tứ hải bát hoang thống nhất thiên hạ.

Tin chiến thắng liên tục vang lên trong Liên Minh, toàn bộ Liên Minh cũng vì đó sôi trào.

Dị Linh lại cảm thấy vô cùng bất an, Dị Linh rất cường đại liên hợp lại, còn mời Bất Tử Đại Đế tới, muốn ngăn cản thế công của Hàn Sâm.

Cuối cùng, ở hoành thiên sơn mạch, Bất Tử Đại Đế mang theo đông đảo cường giả Dị Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết chặn đại quân của Hàn Sâm.

- Hàn Sâm, mày có dám đánh với tao một trận?

Bất Tử Đại Đế đứng ở trước đại quân cường giả Dị Linh, thần sắc lạnh nhạt nhìn Hàn Sâm, giống như căn bản không để Hàn Sâm vào trong lòng.

- Có gì không dám.

Hàn Sâm đạp không bay ra, lăng không đi tới trước mặt Bất Tử Đại Đế.

Chương 1337: Ước Pháp Tam Chương

Bất Tử Đại Đế vốn là người mà đám Dị Linh ký thác kỳ vọng, hi vọng thân thể bất hủ bất diệt của y có thể ngăn cản được Chích Thủ Già Thiên, nhưng kết quả cuối cùng lại khiến tất cả Dị Linh kinh hãi.

Bất Tử Đại Đế cường đại như vậy, vẫn bị Hàn Sâm dùng một chưởng vỗ chết, ngay cả một chút lo lắng cũng không có.

Dị Linh chạy tán loạn, nhân loại đại thắng quay về, Hàn Sâm chiếm được Hoành Thiên Sơn Mạch, để nhân loại cùng nhau chúc mừng, nhưng vừa chúc mừng được một nửa, lại đột nhiên nhìn thấy một luồng thánh quang xuất hiện trên bầu trời.

Sau đó có cảm giác đất rung núi chuyển, tiếng nổ mạnh kinh khủng vang lên bên tai không dứt, đợi sau khi tất cả chấm dứt, sắc mặt mọi người đều đã trắng bệch.

Trừ khu vực mà bọn họ ở đây, sơn mạch bốn phía đều biến mất không thấy gì nữa, không biết phải có sức mạnh khủng bố cỡ nào mơi làm được chuyện này, một nơi vốn là núi lớn, lúc này đã trở thành một hố sâu.

Tất cả nhân loại thấy một màn như vậy, đều cảm thấy phát lạnh, nếu khi nãy lực lượng kia đánh tới nơi bọn hắn đứng, chỉ sợ tất cả mọi người đều đã bị hủy diệt.

- Phía trên giống như có chữ viết?

Có người chỉ vào hố sâu bị lực lượng kinh khủng kia tạo ra rồi nói.

Mọi người vội vàng nhìn lại, chỉ thấy trong hố sâu như là bị đao kiếm chém ra đó có một hàng chữ lớn:

- Ba ngày sau, Hoành Thiên chi đỉnh, nhất quyết sinh tử, Thái Thượng Hoàng.

Vẻ mặt tất cả mọi người đều cổ quái nhìn hố lớn kia, tuy bọn hắn vô cùng tin tưởng Hàn Sâm, nhưng lực lượng kia kinh khủng như vậy vẫn khiến bọn hắn hãi hùng khiếp vía.

Nếu Hàn Sâm bị đánh bại, lực lượng của bọn hắn còn không sánh bằng một Đế Linh, thì sao có thể chống lại cường giả khủng bố như vậy.

Tin tức Thái Thượng Hoàng hẹn chiến với Hàn Sâm rất nhanh đã truyền khắp toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Dị Linh nhất tộc đều vô cùng hưng phấn, mà nhân loại thì nửa nọ nửa kia.

Dù sao nhân loại chỉ có mình Hàn Sâm là có lực chiến đấu mạnh mẽ, nếu chẳng may Hàn Sâm bị thua, nhân loại ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở sẽ lập tức bị đánh về nguyên hình.

Những nhân loại nhìn thấy lực lượng kinh khủng kia, không ai dám cam đoan Hàn Sâm nhất định có thể thắng.

Khi nhân loại thấp thỏm không yên và Dị Linh hưng phấn, trận chiến hoành thiên chi đỉnh đúng hẹn đã tới.

Ngày quyết chiến, Hàn Sâm đi lên ngọn núi cao nhất của Hoành Thiên Sơn Mạch, cùng đợi Thái Thượng Hoàng đến.

Tất cả Dị Linh và nhân loại cũng đều khẩn trương nhìn xem thế nào, cùng đợi kết quả của trận chiến này.

Chờ đến khi một thân ảnh hư hư thực thực là Thái Thượng Hoàng đi tới hoành thiên chi đỉnh, tất cả mọi người phát hiện toàn bộ giác quan của bọn họ đã mất đi tác dụng, nhưng chỉ trong chốc lát, bọn họ đã hồi phục.

Thế nhưng chờ bọn họ lại nhìn sang, cả đám đều đã mở to hai mắt nhìn, sau nửa ngày không nói gì.

Hàn Sâm và Thái Thượng Hoàng đều đã biến mất không thấy gì nữa, biến mất cùng bọn họ còn có ngọn núi Hoành Thiên to lớn kia.

Hơn nữa một đường đi qua, khắp nơi đều là dấu vết chiến đấu kinh khủng, một mực kéo dài đến tận ngoài biển rộng.

Mặc dù không nhìn thấy tình cảnh chiến đấu, nhưng chỉ cần nhìn những dấu vết đó, cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Trên biển cũng nổi lên sóng lớn vô biên, căn bản không có nhân loại và Dị Linh nào có can đảm tới gần chỗ đó, thực sự chính là một vùng tử vực.

Trận chiến ấy giằng co bảy ngày bảy đêm, biển rộng không bờ mới khôi phục bình tĩnh.

Trận chiến ấy cũng đã trở thành một trong những trận chiến đấu truyền kỳ của nhân loại, Liên Minh sử xưng “Cuộc chiến tôn nghiêm cuối cùng của nhân loại”.

Cuối cùng Hàn Sâm và Thái Thượng Hoàng thắng bại không có người nào biết được, Liên Minh khăng khăng là Hàn Sâm đã giành được thắng lợi, mà Dị Linh lạ kiên trì là Thái Thượng Hoàng lấy được thắng lợi.

Nhưng chiến tranh không tiếp tục nữa, phe nhân loại dùng Hàn Sâm cầm đầu và phe Dị Linh dùng Thái Thượng Hoàng cầm đầu ký kết hiệp ước tam chương nổi danh nhất trong lịch sử không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Nhất nội dung chủ yếu có ba vấn đề:

1: Nhân loại truyền tống vào Tí Hộ Sở Dị Linh, Dị Linh sẽ cho phép bọn họ sử dụng Truyền Tống Trận trở về Liên Minh.

2: Hàn Sâm trả lại tự do cho đám Dị Linh, hơn nữa dùng Hoành Thiên Sơn Mạch làm biên giới, cả đời không bước qua Hoành Thiên Sơn Mạch.

3: Hoành Thiên Sơn Mạch là giới tuyến, trăm vạn dặm phía tây do Hàn Sâm thống trị, không được cho phép, Dị Linh cũng không được tự mình tiến vào.

Rất nhiều thế lực Liên Minh cũng đều đồng ý "Ước pháp tam chương", Hàn Sâm đã trở thành anh hùng của Liên Minh, giải cứu tất cả Siêu Việt Giả bị vây ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, để bọn họ có thể trở về về Liên Minh.

Đồng thời cũng vì nhân loại tranh thủ được không gian sinh tồn, trăm vạn dặm phía tây Hoành Thiên Sơn Mạch đã trở thành nơi để nhân loại sinh tồn.

Về phần cao tầng Liên Minh, bởi vì biết Hàn Sâm sau trận chiến ở Hoành Sơn đã bị trọng thương, sợ Hàn Sâm chết trận, ngay cả những phần lãnh thổ hiện tại cũng không giữ được, nên đều vui vẻ đồng ý "Ước pháp tam chương" đó.

Mà Thái Thượng Hoàng cũng trở thành nhân vật anh hùng của Dị Linh, dưới tình huống Bất Tử Đại Đế cũng bị một chưởng vỗ chết, Dị Linh nhất tộc vốn tưởng rằng khó có thể ngăn cản thế công của Hàn Sâm, Thái Thượng Hoàng dùng sức một mình để Hàn Sâm cũng không dám bước qua Hoành Thiên Sơn Mạch nửa bước, khiến cho đám Dị Linh cũng vô cùng phấn chấn, coi Thái Thượng Hoàng thành chúa cứu thế.

Mặc dù vẫn có nhân loại hoặc Dị Linh nghi ngờ Thái Thượng Hoàng có khả năng chính là Kim Tệ, nhưng đa số người đều chẳng thèm ngó tới chuyện.

Dị Linh đương nhiên sẽ không cho rằng Thái Thượng Hoàng, anh hùng của Dị Linh là nhân loại, nhân loại cũng không cho rằng Kim Tệ là Thái Thượng Hoàng.

Hàn Sâm hiểu rất rõ, tất cả mọi chuyện đều là dùng thực lực nói chuyện, "Ước Pháp Tam Chương" không có lực ước thúc thực tế, nếu hắn rời khỏi không gian thứ ba Tí Hộ Sở, chỉ sợ qua không được bao nhiêu năm, "Ước Pháp Tam Chương" sẽ thành một tờ giấy lộn.

Nhưng đối với Hàn Sâm mà nói thời gian như thế cũng đủ rồi, Hàn Sâm nhân cơ hội này, đón Kỷ Yên Nhiên và mẹ hắn vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Vận khí của mẹ hắn rất tốt, trực tiếp truyền tống tới khu vực Hàn Sâm quản lý, Kỷ Yên Nhiên lại truyền tống đến khu vực Dị Linh khống chế, nhưng bởi vì có "Ước Pháp Tam Chương" nên Kỷ Yên Nhiên có thể an toàn truyền tống về đến Liên Minh, Hàn Sâm hỏi rõ Tí Hộ Sở của Kỷ Yên Nhiên, trực tiếp phái Dị Linh đến đón cô về.

Trên tay Hàn Sâm có không ít gen sinh mệnh tinh hoa, cũng có thể giúp họ tăng lên thực lực.

Hàn Sâm không cung cấp quá nhiều trợ giúp cho nhân loại Liên Minh, chỉ là cho bọn họ tự do, muốn gen thì tự mình cố gắng lên.

Về phần thủ hạ của Hàn Sâm chính là Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, chỉ có một số dùng để bảo vệ Tí Hộ Sở, vì cung cấp một nơi an toàn cho nhân loại, cũng không tham dự chiến đấu.

Trong đó phần lớn đều bị Hàn Sâm mang về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, có rất ít người biết.

Hàn Sâm giao rất nhiều chuyện cho mẹ mình, còn hắn lại chuyên tâm chuẩn bị để tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm vẫn luôn nghi ngơ, một đạo khóa gen khác trong lời của Long Đế rốt cuộc là cái gì, hiện tại hắn đã có ba loại lực lượng mở ra đạo khóa gen thứ mười, tuy nhiên vẫn không cảm giác được đạo khóa kia tồn tại.

Bởi vì một mực không biết rõ ràng đạo khóa kia là thế nào, hơn nữa Liên Minh cũng hi vọng hắn có thể ở lại không gian thứ ba Tí Hộ Sở lâu thêm một chút, cho nên Hàn Sâm mãi vẫn chưa tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Ngày hôm nay Hàn Sâm về đến nhà, lại nhận được một phong thư, ở niên đại này, lại có người thật sự dùng giấy bút viết thư, khiến Hàn Sâm vô cùng hết sức kinh ngạc.

Mở ra thư đọc qua, thân thể Hàn Sâm lập tức chấn động, khó có thể kìm chế được khẽ run rẩy lên.

Chương 1338: Tác Dụng Của Đan Dược

Vì tìm kiếm manh mối sự cố về cha hắn, Hàn Sâm đã xem rất nhiều tài liệu, đối với bút tích của cha mình, tự nhiên là cực kỳ quen thuộc.

Hàn Sâm rất khẳng định, chữ viết trên tờ giấy này chính là bút tích của cha hắn.

Nhưng giả chữ viết ở thời đại này là chuyện rất đơn giản, thực sự khiến hắn giật mình, là nội dung viết trong thư, rất nhiều chuyện đều chỉ có hắn và cha hắn biết, điều này khiến Hàn Sâm không thể không tin tưởng phong thư này là do cha hắn viết.

Ở mặt sau của tờ giấy, còn nói một chuyện càng khiến Hàn Sâm giật mình.

Trước đó Hạt Tử kia giao cho Hàn Sâm một lò đan và đan dược, đúng là đồ mà cha Hàn Sâm cho hắn, để trước khi Hàn Sâm tấn chức Bán Thần, nhất

định phải ăn đan dược bên trong, bởi vì đan dược bên trong có thể trợ giúp Hàn Sâm mở ra một gông xiềng đặc thù trong thân thể.

Gông xiềng kia không giống như mười đạo khóa gen, nhưng tầm quan trọng của nó tuyệt đối không kém đạo khóa gen thứ mười, đối với chuyện tấn chức Bán Thần cũng có chỗ tốt không nhỏ.

Điều này khiến Hàn Sâm vô cùng giật mình, tác dụng của đan dược này, thế mà lại giống với lời Long Đế nói về một đạo khóa gen khác, thật sự quá kinh người.

Trong thư còn có mấy lời xin lỗi với mẹ con bọn hắn, chỉ là hiện tại ông vẫn chưa thể trở về, nếu không sẽ mang phiền toái đến cho mẹ con Hàn Sâm.

Sau khi Hàn Sâm xem xong, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Hắn tin tưởng đây là thưu của cha hắn, nhưng Hàn Sâm đã tạo thành thói quen độc lập, những năm này vào sinh ra tử, khiến hắn luôn cảnh giác với tất cả, cho dù thuốc trong lò đan thật sự là của cha hắn cho hắn, Hàn Sâm cũng phải tìm hiểu rõ lai lịch của đan dược này sau đó mới dám ăn, huống chi chỉ là một bức thư, không thể trăm phần trăm xác định là thật.

Nhưng trong thư có nói đến một phương pháp có thể thí nghiệm có mở ra gông xiềng kia, hơn nữa cũng không quá phiền toái, Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, chuẩn bị tìm mấy Dị Linh cường đại để thử xem một chút, thử xem phương pháp kia có hữu hiệu thật hay không.

Hơn nữa trong thư có nói đến loại phương pháp này, dĩ nhiên chính là lợi dụng sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu với tư cách mà máy kiểm tra, khiến Hàn Sâm rất tò mò muốn biết Cửu Mệnh Huyết Miêu có loại tác dụng này hay không.

Chỉ là đến hiện tại Hàn Sâm vẫn chưa tìm thấy người xác định đã mở ra đạo gông xiềng kia, cho nên chỉ sợ cũng chỉ là kết quả khảo nghiệm thất bại.

Không thì mình trực tiếp thử, Hàn Sâm gọi Sát Na Nữ Đế ra, để Sát Na Nữ Đế nhỏ một giọt máu vào Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Trước kia Hàn Sâm chưa bao giờ làm như vậy, chỉ thấy một giọt máu Dị Linh nhỏ xuống Cửu Mệnh Huyết Miêu, trên mặt Cửu Mệnh Huyết Miêu rõ ràng không có khe hở, bên trong đều là tinh thể, nhưng một giọt máu kia vậy mà lại quỷ dị thấm vào Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Chỉ một lát sau, Hàn Sâm đã mở to hai mắt, một giọt máu Dị Linh thấm vào bên trong Cửu Mệnh Huyết Miêu theo thời gian dần qua biến thành màu xanh da trời, dòng máu màu xanh lam kia dần dần khuếch tán, cuối cùng biến toàn bộ sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu thành màu xanh da trời.

Sau một lát, màu xanh da trời bên trong sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu mới dần dần nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn khôi phục trạng thái màu đỏ như máu, kết quả này rất giống với kết quả không có mở ra đạo gông xiềng kia mà trong thư nhắc tới.

Nếu như mở ra đạo gông xiền kia, huyết dịch sẽ không biến thành màu xanh da trời, vẫn sẽ giữ nguyên màu đỏ tinh khiết.

Nhưng Hàn Sâm cũng không phải một người đơn giản tin tưởng như thế, hắn lại tìm một Dị Linh khác, dị sinh vật, thậm chí là Siêu Việt Giả nhân loại để làm thí nghiệm nhiều lần.

Kết quả lại chính xác trăm phần trăm, dù là máu của những Dị Linh đó hay dị sinh vật, kết quả sau khi nhỏ vào Cửu Mệnh Huyết Miêu, đều bị hấp thu biến thành màu xanh da trời, không có bất kỳ ngoài ý muốn, ngay cả Nữ Hoàng cũng giống như vậy.

Hàn Sâm cũng nhỏ một giọt máu của mình vào, vốn hắn cho là máu mình cũng sẽ biến thành màu xanh da trời, nhưng sau khi nhỏ vào, máu của hắn đã hòa tan trong Cửu Mệnh Huyết Miêu, cũng không khiến Cửu Mệnh Huyết Miêu biến thành màu xanh da trời, ngược lại tản ra màu đỏ.

Hàn Sâm lập tức ngây cả người:

- Đây là có chuyện gì? Dựa theo phương pháp trong thư để thí nghiệm, đây là phản ứng khi đã mở ra đạo gông xiềng kia mới đúng, từ lúc nào mình đã

mở ra đạo gông xiềng kia? Hay là nói Cửu Mệnh Huyết Miêu đã xảy ra vấn đề?

Hàn Sâm có chút không dám tin tưởng lại tìm người khác để kiểm tra, kết quả vẫn đúng, dù là nhân loại hay Dị Linh, đều chỉ có thể khiến Cửu Mệnh Huyết Miêu biến thành màu xanh da trời, chỉ có máu của hắn có thể khiến Cửu Mệnh Huyết Miêu biến thành màu đỏ.

- Chờ một chút. . .gông xiềng khác. . . không phải là chỉ mở ra một đạo gen Mệnh Môn kia chứ?

Hàn Sâm đột nhiên nhớ tới khi hắn thành công tu luyện Mệnh Môn, thân thể cũng có cảm giác giống như đã mở ra gông xiềng, chỉ là sau khi mở ra, Hàn Sâm cũng không cảm giác được chỗ tốt, cho nên cũng không để trong lòng.

Nếu như Cửu Mệnh Huyết Miêu là máy thí nghiệm chính xác, Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một khả năng như vậy.

- Nói như vậy thì mình đã vô tình sớm mở ra đạo khóa kia, cũng sẽ không cần ăn viên đan dược kia nữa rồi.

Hàn Sâm tâm niệm vừa động:

- Nếu chính mình không cần ăn thì có thể dùng ở trên người những người khác, cuối cùng nên để cho ai ăn nhỉ?

Bởi vì Hàn Sâm vẫn không thể trăm phần trăm xác định đan dược có vấn đề hay không, cho nên cũng không dám đưa đan dược cho người thân cận nhất của hắn ăn, nhưng nếu đan dược là thật sự, hắn cho một kẻ không quen biết ăn, đây chẳng phải là quá lãng phí sao.

Do dự thật lâu, Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở dưới mặt đất, đào lò đan lên, sau đó phân biệt gọi tiểu thiên sứ, Tiểu Ngân Ngân, Kinh Cức Nữ Đế tới, muốn nhìn xem đám người có phản ứng gì đối với viên đan dược kia.

Đám Tiểu Ngân Ngân ngồi vây quanh ở bàn trước mặt, tò mò nhìn Hàn Sâm, không biết Hàn Sâm muốn làm gì.

Hàn Sâm đặt lò đan trên mặt bàn, ánh mắt của đám người lập tức bị lò đan hấp dẫn, Hàn Sâm quan sát đám người, sau đó chậm rãi mở nắp lò ra, lập tức lộ ra viên đan dược kỳ quái bên trong.

Bốn ánh mắt đồng thời rơi vào viên đan dược kia, Kinh Cức Nữ Đế khẽ nhíu mày, hiển nhiên không biết đó là vật gì.

Tiểu thiên sứ cũng không có quá nhiều phản ứng, chỉ là nhìn viên đan dược bên trong, không biết là do cô không biết, hay là bởi vì không có mệnh lệnh của Hàn Sâm nên không dám lộn xộn.

Tiểu Ngân Ngân lại trực tiếp nhào tới đan dược trong lò đan, nhưng lại có một thân ảnh nhanh hơn Tiểu Ngân Ngân.

Bảo Nhi vẫn luôn ngồi ở trên vai Hàn Sâm, thân hình lóe lên trực tiếp bắt được viên đan dược kia, Hàn Sâm đều không kịp ngăn cản, Bảo Nhi đã một ngụm nuốt xuống.

Hàn Sâm không nghĩ tới Bảo Nhi lại nhanh như vậy, muốn ngăn cản đã không kịp, khẩn trương nhìn Bảo Nhi, không cầu có chỗ tốt gì, chỉ cầu sẽ không xảy ra chuyện là tốt rồi.

Nhưng sau khi Bảo Nhi ăn hết, thân thể hơi hơi run lên một cái, sau đó cũng chưa có phản ứng khác, giống như một chút tác dụng cũng không có.

Trước đó Hàn Sâm đã lấy máu Bảo Nhi ra làm thí nghiệm, kết quả giống như những người khác, đều khiến Cửu Mệnh Huyết Miêu hóa thành màu lam.

Đợi trong chốc lát, thấy Bảo Nhi không có thay đổi gì, lại lấy một giọt máu của Bảo Nhi nhỏ vào Cửu Mệnh Huyết Miêu, kết quả chuyện kỳ dị đã xảy ra, dòng máu của Bảo Nhi vậy mà giống như Hàn Sâm, khiến sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu tản ra ánh sáng màu đỏ .

Chương 1339: Con Đường Tấn Chức

Hàn Sâm nhìn sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu, hiện tại hắn đã có thể xác định hai chuyện, đan dược hẳn là thật sự, mà hắn cũng thực sự đã sớm mở ra một đạo khóa khác.

Từ đây về sau, Hàn Sâm luôn mang theo Bảo Nhi trên người, nhưng lại không có phát hiện Bảo Nhi có thay đổi gì, không khác gì lúc trước hắn mở ra Mệnh Môn, thân thể cũng không có biến hóa thực chất.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Xác định Bảo Nhi không có việc gì, lúc này Hàn Sâm mới thở dài một hơi.

Thời gian kế tiếp, đa số thời gian Hàn Sâm đều dùng để tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, nếu mở ra mười đạo khóa gen, hắn sẽ chuẩn bị bắt tay chuẩn bị tấn chức Bán Thần.

Hàn Sâm cũng không lo lắng sau khi hắn đi, Dị Linh sẽ làm trái với "Ước Pháp Tam Chương", dù sao chỉ là trăm vạn dặm lãnh thổ mà thôi, đối với Dị Linh mà nói chỉ là một khu vực không tính là lớn, hơn nữa còn có thủ hạ của Hàn Sâm chính là Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết canh giữ, còn có cả đám Siêu Việt Giả Nữ Hoàng và Tần Huyên, trừ phi Dị Linh một lần nữa liên hợp, nếu không cũng rất khó uy hiếp được khu vực này.

Trong nháy mắt thời gian đã trôi qua hơn một năm, cuối cùng Hàn Sâm đã thành công mở ra đạo khóa gen thứ mười của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Không khác so với dự tính của hắn, mười đạo khóa gen Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh tuy có thể tăng cường cường độ thân thể của hắn, nhưng ở phương diện chiến đấu cũng không quá xuất sắc, so với Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đều chênh lệch không ít.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý tới chuyện này, hắn tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng chỉ hy vọng có thể như Thánh Đồ Huyết Mệnh Giáo, một đời truyền một đời, truyền lực lượng di truyền cho con cháu.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thành công mở ra đạo khóa gen thứ mười, Hàn Sâm cũng không vội vã tấn chức Bán Thần, vẫn ở cùng mẹ và Kỷ Yên Nhiên một đoạn thời gian rất dài.

Thế giới Bán Thần hoàn toàn khác không gian thứ ba Tí Hộ Sở, dùng lời của Kỷ lão gia tử nói, trong thế giới Tí Hộ Sở, Bán Thần mới có thể xem như bắt đầu.

Từ trong miệng đám người Kỷ lão gia tử, Hàn Sâm cũng hiểu không ít về không gian thứ tư Tí Hộ Sở, nhưng mặc dù là có chút hiểu biết, Hàn Sâm cũng không dám coi thường thế giới này nửa phần.

Không gian thứ tư Tí Hộ Sở vẫn là thế giới của dị sinh vật và Dị Linh, chỉ là khác không gian thứ ba, dù dị sinh vật hay Dị Linh, khởi điểm của bọn họ đều giống như nhân loại, ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở hai bàn tay trắng, bọn họ cũng cần dựa vào lực lượng của mình đi chinh phục Tí Hộ Sở.

Ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở, Tí Hộ Sở là tồn tại độc lập, từng Tí Hộ Sở đều có Bán Thần gen hạch, chỉ khi đoạt được gen hạch Bán Thần, mới có thể chiếm cứ Tí Hộ Sở, trở thành chủ nhân Tí Hộ Sở.

Sau khi nhân loại tấn chức thành Bán Thần, cũng có thể dùng gen của bản thân ngưng tụ thành gen hạch Bán Thần thuộc về mình, lấy được càng nhiều gen, có thể khiến năng lực gen hạch Bán Thần càng mạnh.

Đương nhiên, ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở cũng có cơ hội cướp lấy những gen hạch Bán Thần của sinh vật khác hoặc là ở trong Tí Hộ Sở.

Mỗi một loại sinh mệnh ngưng tụ ra gen hạch Bán Thần đều có được các loại năng lực đặc biệt, Kỷ lão gia tử liên tục khuyên bảo Hàn Sâm, tuy sau khi Hàn Sâm tấn chức, tố chất thân thể mạnh hơn sinh vật Bán Thần bình thường không ít, nhưng cũng tuyệt đối không được coi thường bất kỳ một sinh vật Bán Thần bình thường nào.

Sinh vật có được gen hạch Bán Thần, cho dù là tồn tại thấp nhất, đều có thể khiến nhân loại bị thương tổn chí mạng.

Lực lượng gen hạch biến hóa vô cùng, có rất nhiều năng lực căn bản không ngờ tới, nếu như không cẩn thận, rất có thể ngay cả chết thế nào cũng không biết.

Hàn Sâm rất nghe lời Kỷ lão gia tử nói, còn lại cũng chỉ có thể xem mệnh.

Phần lớn nhân loại đều sử dụng tiến hóa trì để tấn chức Bán Thần, chỉ cần có điểm gen, là có thể nhẹ nhõm tấn chức Bán Thần, một lần nữa truyền tống vào Tí Hộ Sở, thì sẽ tiến vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Nhưng chính thức có thể thành Bán Thần lại rất ít, thứ nhất là hoàn cảnh ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở phi thường ác liệt, tố chất thân thể quá kém, Tí Hộ Sở ba tầng trước không dùng thần gen đầy mà tấn thăng, tiến vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở cơ bản sẽ chết, căn bản không có hy vọng sinh tồn.

Cho dù nhân loại ở Tí Hộ Sở ba tầng trước đều dùng thần gen đầy để tấn thăng, cũng chỉ có cơ hội thấp nhất để sinh tồn ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở mà thôi, có thể sinh tồn được hay không, vẫn cần phải xem vận khí và bản lãnh.

Nhân loại tiến vào thế giới Tí Hộ Sở đã gần hai trăm năm, mãi cho tới hiện tại, nhân loại Bán Thần cũng chỉ mới đạt tới ba con số mà thôi, bởi vậy có thể biết tỷ lệ sinh tồn của nhân loại ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở thấp thế nào.

Hàn Sâm không tính dựa vào ao tiến hóa, hắn muốn đẩy Thần Môn để đạt tới Thiên Giai, giống như Huyền Môn truyền nhân trực tiếp tiến vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Nhưng chuyện này cũng phải xem vận khí, Hàn Sâm chỉ cầu mình sau khi tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, không gặp phải dị sinh vật hoặc là Dị Linh đặc biệt cường đại hung tàn, nếu không có thể sống sót hay không, ngay cả chính Hàn Sâm cũng không nắm chắc.

Cùng Kỷ Yên Nhiên đi rất nhiều nơi mà trước kia cô vẫn muốn đi, Hàn Sâm cũng sợ lần này mình vừa đi không biết lúc nào mới có thể trở về.

Nếu như không tìm thấy một tòa Tí Hộ Sở có thể tiến vào, hắn căn bản sẽ không có cơ hội truyền tống về.

Bốn tháng sau, Hàn Sâm mới trở lại Tí Hộ Sở, chuẩn bị muốn đẩy Thần Môn tới Thiên Giai, tấn chức lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Sau khi tạm biệt với bạn bè, Hàn Sâm một người lặng lẽ đi tới một chỗ không có người ở ngoài Vô Lượng Hải, hắn không muốn kinh động tới bất luận kẻ nào.

Dị Linh không xác định hắn còn ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở hay không, trong lòng chắc chắn sẽ có chút kính sợ, sẽ không dễ dàng vượt qua Hoành Thiên Sơn Mạch, xem như hắn cống hiến cho nhân loại đồng bào ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở một việc cuối cùng.

Hàn Sâm dẫn theo Tiểu Ngân Ngân và Bảo Nhi cùng đi, thú hồn cũng dẫn theo tiểu thiên sứ và Kim Mao Hống, Dị Linh cũng chỉ để lại Sát Na Nữ Đế.

Không phải Hàn Sâm không muốn mang nhiều, mà là thần hỏa tẩy lễ có mặt ở khắp nơi, cho dù là ở trong Hồn Hải của hắn, cũng sẽ bị thần hỏa tẩy lễ, nếu như không chịu đựng được thì sẽ trực tiếp tan thành mây khói.

Nếu như không phải bởi vì Hàn Sâm lo Sát Na Nữ Đế quá mức âm hiểm, sợ để cô ta ở lại không gian thứ ba Tí Hộ Sở sẽ xảy ra chuyện, nên mới giữ cô ta lại, dù sao Thần Môn Thiên Giai quá nguy hiểm, hơn nữa còn là cùng hắn đi.

Người càng mạnh đi trên Thiên Giai thì thần hỏa cũng càng mạnh, đi theo Hàn Sâm cùng đi Thiên Giai, đám Sát Na Nữ Đế cũng phải thừa nhận thần hỏa tẩy lễ, so với chính bọn họ đi còn khó hơn nhiều.

Hàn Sâm vốn cũng định để Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân ở lại lại, nhưng hai đứa đều không chịu lưu lại, nhất định muốn đi theo Hàn Sâm, Hàn Sâm nghĩ lúc trước truyền nhân Huyền Môn có năng lực che chở khô lâu kia

cùng đi hết Thiên Giai, hắn cũng không kém truyền nhân Huyền Môn, có lẽ chỉ cần che chở Tiểu Ngân Ngân và Bảo Nhi cũng sẽ không có vấn đề quá lớn.

Về phần tiểu thiên sứ và Kim Mao Hống, đều là thú hồn Hàn Sâm vẫn luôn mang theo trên người, cho bọn nó ăn nhiều bảo bối như vậy, bọn nó cũng đều đã mở ra mười đạo khóa gen, hơn nữa còn có được năng lực tiến hoá đặc thù, Hàn Sâm cũng không bỏ bọn nó lại được, cho nên cũng cùng mang đi.

Những Dị Linh và dị sinh vật khác, và đám thú hồn còn lại, Hàn Sâm đều chuyển cho mẹ và Kỷ Yên Nhiên, để hai người có thể tự bảo vệ mình ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm cũng không phải quá lo lắng về an toàn của hai người, có đám Tà Tình Đế chiếu cố, hơn nữa Tí Hộ Sở dưới mặt đất có khả năng di chuyển và gen sinh mệnh tinh hoa mà Hàn Sâm để lại cho hai người, ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở có lẽ không có người nào có thể bắt nạt được hai người.

Chương 1340: Sinh Vật Bán Thần

PHỐC!

Cả người Hàn Sâm ngã trên đồng cỏ, một ngụm máu tươi không thể khống chế được phun ra.

Gần như cùng lúc đó, Bảo Nhi cũng từ trong vết nứt không gian rơi xuống, mông bé ngã trúng đầu Hàn Sâm, khiến mặt của Hàn Sâm đều lún vào trong cỏ.

Hiện tại Hàn Sâm đã bắt đầu hối hận vì mang theo Bảo Nhi, Tiểu Ngân Ngân, tiểu thiên sứ, Kim Mao Hống và Sát Na Nữ Đế cùng đi Thiên Giai, khiến thần hỏa tẩy lễ kinh khủng tới mức không thể tưởng tượng.

Hàn Sâm cũng coi như người từng va chạm xã hội, đừng nói là Hương Âm tấn chức, cho dù là lần truyền nhân Huyền Môn tấn thăng kia, thần hỏa cũng yếu hơn so với lần tấn thăng này của hắn không biết bao nhiêu lần, Hàn Sâm thiếu chút nữa đã mất mạng ở bậc thang cuối cùng.

Hàn Sâm cũng không thể tưởng tượng được, truyền nhân Huyền Môn cũng chỉ dám mang một Khô Lâu Vương cùng đi Thiên Giai, hắn thì hay rồi, một lần dẫn theo năm tên, không có một người nào yếu hơn Khô Lâu Vương, sáu người cùng đi Thiên Giai, khiến thần hỏa khủng bố tới cực điểm.

Nếu không có Hàn Sâm biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh cộng thêm Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật thực sự vô cùng mạnh, chỉ sợ đã sớm tan thành mây khói trên bậc Thiên Giai thứ mười.

Cho dù như thế, dù Hàn Sâm đã dùng hết toàn lực, vẫn khó có thể chiếu cố tất cả mọi người chu toàn, chỉ có thể che ở Bảo Nhi không tổn hao gì, lực lượng của hắn đã không đủ để trợ giúp những người khác hoàn toàn ngăn cản thần hỏa tẩy lễ.

Cũng may Hàn Sâm vẫn chặn lại phần lớn thần hỏa, bọn họ chỉ thừa nhận một phần nhỏ, Tiểu Ngân Ngân trải qua thần hỏa tẩy lễ, lại tiến hóa ngược biến thành một quả trứng.

Tiểu thiên sứ và Kim Mao Hống sau khi chịu thần hỏa tẩy lễ đều tiến nhập vào trạng thái tiến hóa, chỉ có Sát Na Nữ Đế thảm nhất, Hàn Sâm không thể chú ý nhiều như vậy, chỉ phân ra rất ít lực lượng ở trên người cô ta, Sát Na Nữ Đế thảm hại nhất, tuy cũng thành công lột xác thành Bán Thần, nhưng thân thể bị thương rất nghiêm trọng, không biết cần bao lâu mới có thể khôi phục.

- May mắn không mang theo nhiều người khác cùng tấn chức, nếu không ngay cả mạng nhỏ cũng không giữ được.

Hàn Sâm thầm cảm thấy may mắn.

Ngồi dậy từ dưới đất, đưa mắt đánh giá hoàn cảnh bốn phía, phát hiện nơi này là một mảnh đồi núi, dưới chân là một sườn núi, bốn phía không có dị sinh vật và Dị Linh cường đại nào.

Hàn Sâm ngồi dậy, phát hiện thân thể vô cùng nặng, cũng không phải bởi vì hắn bị thương, mà là trọng lực nơi này quá mạnh, nếu tố chất thân thể không được, chỉ sợ muốn đứng lên cũng không nổi.

Cũng may sau khi Hàn Sâm tấn chức thành Bán Thần, thân thể đã vô cùng cường hãn, trọng lực kinh khủng cũng không quá ảnh hưởng tới hắn.

Chỉ là quần áo khi leo Thiên Giai đều đã bị hủy, hắn lại không có thú hồn áo giáp có thể dùng, nên có chút xấu hổ.

Hàn Sâm: Siêu Thần Thể Siêu Cấp Đế Linh (chung cực).

Cấp độ: Bán Thần

Thọ nguyên: 500.

Thần thể tiến hóa yêu cầu: Không.

Có được gen: Không.

Bán Thần gen hạch: Không.

Hàn Sâm không hiểu rõ Siêu Thần Thể có thêm hai chữ chung cực là có ý gì, thọ nguyên lại tăng lên 100, nếu như hắn không bị bệnh không gặp tai nạn gì, có thể nhẹ nhõm sống tới năm trăm năm.

Chuyện không có yêu cầu tiến hóa thần thể này, Hàn Sâm đã sớm nghe nói, không gian thứ tư Tí Hộ Sở đã không có ao tiến hóa, cho dù có được gen, cũng khó có thể dựa vào ao tiến hóa để trực tiếp tiến hóa.

Hàn Sâm nhìn xung quanh, phát hiện cách đó không xa có một loại cây cỏ có lá rất dài , lập tức bế Bảo Nhi cùng tới đó, hái được mấy cọng cỏ, dùng cọng cỏ móc vào cùng một chỗ, làm hai bộ quần áo bằng cỏ y cho mình và Bảo Nhi

Khi hái lá cỏ xuống, một con châu chấu từ trong cỏ nhảy ra, khiến Hàn Sâm vô cùng hoảng sợ, lúc trước hắn lại không cảm ứng được con châu chấu kia.

Cũng may con châu chấu kia chạy đi xa, Hàn Sâm cũng không đuổi theo, trước tiên cứ chuẩn bị tốt quần áo rồi nói sau.

Sau khi mặc vào quần áo bằng cây cỏ, khi Hàn Sâm đang chuẩn bị mang theo Bảo Nhi rời đi, lại đột nhiên nghe được từ xa truyền đến tiếng côn trùng chói tai, chỉ thấy con châu chấu kia đang ở trên đồng cỏ phía xa thét lên với hắn và Bảo Nhi.

Vừa rồi Hàn Sâm đã dùng Động Huyền Khí quét qua con châu chấu kia, sinh mệnh khí tức rất yếu, có lẽ là tiêu chuẩn sinh vật Bán Thần bình thường cũng không đạt được, cho nên Hàn Sâm căn bản không để ý tới nó.

Thấy nó vẫn dám khiêu chiến mình, Hàn Sâm trực tiếp ngưng tụ ra lực lượng thời không, muốn dùng U Linh Trảm trực tiếp tiêu diệt nó, nếu như là sinh vật Bán Thần, vừa vặn bổ sung chút gen.

Thế nhưng không đợi Hàn Sâm động thủ, hắn đột nhiên có cảm giác mắt phải kịch liệt đau nhức, giống như là bị kim đâm vào.

Hàn Sâm cả kinh, đưa tay che lấy mắt phải của mình, nhưng một giây sau, mắt trái của Hàn Sâm cũng kịch liệt đau nhức.

Hàn Sâm cố nén đau nhức để quan sát bốn phía, nhưng chẳng phát hiện ra bất cứ thứ gì, hắn rõ ràng cảm giác được có nguy hiểm tới gần, nhưng bóng dáng địch nhân cũng không nhìn thấy.

Lại nhìn con châu chấu kia, nó chui vào huyệt động trong bãi cỏ, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng, có lẽ là đã chui xuống dưới đất.

Hàn Sâm không cảm giác được lực lượng bộc phát trên người nó, nhưng không biết vì sao, mắt hắn vẫn rất đau.

Hàn Sâm tiếp tục dùng Động Huyền Khí tìm tòi bốn phía, muốn tìm ra kẻ công kích mình, mãi một lúc lâu sau vẫn không có thu hoạch.

A!

Hàn Sâm đột nhiên cảm giác cổ họng cũng truyền đến cảm giác đau đớn, sau đó theo từ cổ họng xuống, khí quản và dạ dày, đều vô cùng đau đớn,

giống như có người ở bên trong dùng châm đâm vào nội tạng của hắn vậy, cảm giác đau khiến Hàn Sâm vặn vẹo, mồ hôi lạnh từ trên trán xông ra.

Hàn Sâm đã ý thức được cái gì, thần sắc lạnh lẽo, trực tiếp mở ra Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, khiến cả người biến thành băng ngọc, ngay cả nội tạng và mạch máu cũng đều như thế.

Hàn Sâm vẫn có thể cảm giác được trong thân thể không ngừng truyền đến cảm giác nội tạng bị kim đâm, nhưng có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cường hóa, cảm giác đau đớn kia đã không có ý nghĩa, không thể ảnh hưởng tới hắn.

Cùng lúc đó, Hàn Sâm cũng mở ra mười đạo khóa gen Động Huyền Kinh, bắt đầu quan sát chính thân thể của mình.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã nhìn thấy trong dạ dày của hắn một thứ còn nhỏ hơn cả hạt bụi, dưới Động Huyền Khí đã mở ra mười khóa, Hàn Sâm cũng nhìn rõ ràng đó là vật gì.

Đó là một côn trùng cực kỳ nhỏ màu xám, có điểm giống tằm, nhưng đầu nhọn hơn, hơn nữa nhỏ như hạt bụi, không có Động Huyền Khí mở ra mười đạo khóa gen thì sẽ không thể phát hiện ra nó, chỉ coi nó thành là hạt bụi, căn bản không thể nhìn thấy nó.

Con côn trùng thật nhỏ này như cây kim, mang theo hàn quang đâm tới dạ dày hắn, vừa rồi cảm giác như bị kim đâm kia chính là do nó tạo thành.

Hàn Sâm nhìn kỹ một lát, cuối cùng cũng biết đây là cái gì, đó cũng không phải sinh vật Bán Thần, mà là gen hạch Bán Thần của con châu chấu vừa rồi.

Từ trên người côn trùng như hạt bụi này, Hàn Sâm còn có thể nhìn thấy kết cấu tổng hợp như con châu chấu kia, không cần nghi ngờ giữa hai loại này có quan hệ cực kỳ chặt chẽ.

Nhìn thấy con châu chấu kia từ trong đám cây cỏ lặng lẽ ló đầu ra nhìn hắn, giống như đang rất đắc ý, Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ngưng tụ sức mạnh, lấy tay làm đao, bổ tới một U Linh Trảm.

Con châu chấu trong động cỏ lập tức bị Hàn Sâm chém thành hai nửa, máu tươi vung đầy đất, mà côn trùng ở trong dạ dày Hàn Sâm chơi đùa cũng lập tức bất động.

“Săn giết sinh vật bình thường Hậu Thổ Hoàng Trùng, không thu được thú hồn, thu được gen hạch đồng Trần Ai Chi Trùng, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên tăng từ 0 đến 10 điểm gen trụ cột.”

Chương 1341: Cửu Non

Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, viên gen hạch Trần Ai Chi Trùng này đã rơi vào ngón tay của hắn, bởi vì thật sự quá nhỏ, mắt người bình thường không nhìn thấy, Hàn Sâm phải dùng Động Huyền Khí mới có thể nhìn thấy được.

Trần Ai Chi Trùng: Gen hạch hệ thổ đồng.

Hệ thổ thì nhất định phải có lực lượng hệ thổ, mới có thể dùng gen hạch này.

Mà đồng chính là đẳng cấp gen hạch, đồng, bạch ngân, hoàng kim, bảo thạch là bốn loại đẳng cấp gen hạch mà nhân loại quen thuộc, tuy có suy đoán trên gen hạch bảo thạch có lẽ còn có một loại, nhưng phần lớn Bán Thần nhân loại đều chưa từng thu được gen hạch như vậy, cũng không biết đến cùng là dạng cấp bậc gì.

Hàn Sâm có rất nhiều gen Dị Linh hệ thổ, thiên phú hệ thổ cũng khá tốt, chỉ cần sử dụng Động Huyền Kinh chuyển khí tức thành hệ thổ, tất nhiên có thể dùng Trần Ai Chi Trùng này.

Nhưng đây không phải gen hạch mà bản thân Hàn Sâm ngưng tụ ra, hơn nữa bản thể ngưng tụ nó đã chết, cho nên Trần Ai Chi Trùng đã cố hóa, cũng không thể tiếp tục phát triển.

Nếu như là gen hạch chính Hàn Sâm ngưng tụ ra, thì có thể không ngừng tiến hóa theo sự phát triển của Hàn Sâm.

Hàn Sâm thử khống chế Trần Ai Chi Trùng, phát hiện Trần Ai Chi Trùng nhỏ mà có võ, có thể xuất kỳ bất ý chui vào trong cơ thể đối phương, chỉ cần tố chất thân thể của đối phương không quá mạnh, sẽ rất dễ dàng trúng chiêu.

Hiện tại Hàn Sâm mới khắc sâu một đạo lý là lời Kỷ lão gia tử nói không sai, không nên khinh thường bất kỳ một sinh vật Bán Thần là có ý gì, chỉ là một sinh vật Bán Thần bình thường, đã có năng lực đáng sợ như vậy, nếu như không phải Hàn Sâm có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đủ mạnh, chỉ sợ đã trực tiếp ngỏm rồi.

Những nhân loại thông qua ao tiến hóa để tấn chức thành Bán Thần, tỷ lệ sinh tồn ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở thấp đến mức đáng thương, nếu như không có vận khí nhất định, tỷ lệ có thể sống để trở lại Liên Minh thấp đến đáng thương.

Khó trách Liên Minh nhiều Siêu Việt Giả tấn chức thành Bán Thần như vậy, cho đến hiện tại có thể trở lại Liên Minh cũng chỉ có ba con số, đa số đều bị chết ở trong thế giới kinh khủng này.

Đương nhiên, cũng có khả năng là có một số người vẫn còn bị giam ở trong không gian thứ tư Tí Hộ Sở, không thể tìm được Truyền Tống Trận trở về.

Khác với ba tầng Tí Hộ Sở trước, nhân loại truyền tống vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, không xuất hiện ở trong Tí Hộ Sở, bọn họ muốn truyền tống về, phải đánh xuống Tí Hộ Sở, hoặc là tìm được người khác đánh xuống Tí Hộ Sở, hơn nữa người khác nguyện ý để cho họ sử dụng Truyền Tống Trận mới được.

Nhân loại khống chế Tí Hộ Sở, ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở đã không thể nói tới tình cảm nữa, có thể gặp được một tòa, vậy thì thật sự là đời trước đã tích đại đức mới có vận khí như vậy.

Hàn Sâm thu hồi Trần Ai Chi Trùng, đánh giá hoàn cảnh bốn phía, đang suy nghĩ để tìm địa điểm an toàn để đặt chân, trước tiên kiếm chút gen trụ cột, ngưng tụ ra gen hạch rồi tính nói sau.

Mặc dù nói gen hạch cần thông qua tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, kích phát năng lực gen để ngưng tụ ra, nhưng căn cứ kinh nghiệm của tiền nhân, có thể đạt được 100 điểm gen Bán Thần, trên cơ bản sẽ trăm phần trăm có thể thành công ngưng tụ ra gen hạch.

Hàn Sâm cũng không hy vọng xa vời chính mình sẽ mạnh hơn người khác, vì để sớm ngưng tụ ra gen hạch, hắn định thành thành thật thật đi săn giết dị sinh vật để ăn, tích góp từng chút gen trụ cột.

Đương nhiên, còn có một số dị sinh vật hoặc là Dị Linh có thiên phú rất mạnh, lực lượng chỉ thuần túy một loại, khi đi trên Thiên Giai có thể trực tiếp ngưng tụ ra gen hạch.

Hàn Sâm hiển nhiên không có thiên phú như vậy, hắn cũng không có một thuộc tính đặc thù.

Nhặt con châu chấu kia về, hiện tại trên người Hàn Sâm không có vật gì cả, ngay cả Tuyệt Tình Bình hắn cũng không dám mang, sợ bị thần hỏa đốt hỏng.

Cũng may là hắn không có mang, nếu không thần hỏa bị hắn và Bảo Nhi cùng nhau dẫn tới khủng bố như thế, Tuyệt Tình Bình tám chín phần mười sẽ bị đốt thành mây khói.

Nhìn thi thể con châu chấu này, trong tay Hàn Sâm trực tiếp bắn ra một ngọn lửa, nướng chín châu chấu, trước tiên nếm thử một chút, ngoại trừ hơi nhạt, hương vị cũng không tệ lắm.

“Ăn Hậu Thổ Hoàng Trùng, gen trụ cột +1.”

Tiếng thông báo gen trụ cột không ngừng tăng lên liên tục vang lên trong đầu Hàn Sâm, Hàn Sâm chia một nửa khác cho Bảo Nhi, Bảo Nhi lại tỏ vẻ ghét bỏ liên tục khoát tay, hiển nhiên là bé không thèm ăn đồ ăn như vậy.

Hàn Sâm lại tự mình xử lý toàn bộ con châu chấu kia, tổng cộng thu được 8 điểm gen trụ cột.

Gen trụ cột cấp Bán Thần giúp tố chất thân thể tăng lên không ít, Hàn Sâm rõ ràng có thể cảm giác được khí lực của mình tăng lên một ít, tế bào toàn thân dường như cũng nhẹ nhàng không ít.

- Hay là đi tìm một địa phương an toàn để cư trú trước, ở lại những nơi như thế này thật sự quá nguy hiểm, nếu không may mắn đụng phải sinh vật khủng bố thì xong luôn

Hàn Sâm trèo lên sườn núi, muốn đi lên chỗ cao để xem xét hoàn cảnh bốn phía.

Hàn Sâm rất cẩn thận, Động Huyền Kinh không ngừng nhìn quanh bốn phía, hiện tại hắn rất sợ đột nhiên có con kiến, con nhện hay mấy côn trùng nhỏ, vật lớn còn có thể phòng bị, những vật nhỏ này thật sự khó lòng phòng bị.

Cũng may đến khi Hàn Sâm bò lên trên sườn núi, cũng không gặp phải dị sinh vật nào khác, cũng không biết là vận khí của hắn tốt, hay dị sinh vật ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở tương đối thưa thớt.

Sau khi leo lên sườn núi, Hàn Sâm vẫn không thể nhìn rất xa, nơi này là một vùng chập trùng cây cỏ, những sườn núi đầy cây cỏ này không được tính là đồi núi, nếu như thấp hơn một chút, sẽ không khác gì thảo nguyên.

Hàn Sâm cũng không dám bay lên trên bầu trời để nhìn, hắn không muốn biến thành cái đích cho mọi người nhắm vào, không cẩn thận bị dị sinh vật hung ác nhìn chằm chằm vào, vậy thì rất phiền toái.

Hàn Sâm dò xét xung quanh, nhìn thấy một thân ảnh cách đó không xa đang bò lên.

Gần như là phản xạ có điều kiện, Hàn Sâm trực tiếp nằm xuống, ghé vào trong bụi cỏ, hai mắt nhìn chằm chặp vào sinh vật từ xa đang từ từ bò lên trên cây.

Chờ Hàn Sâm nhìn rõ ràng, hơi thoáng buông lỏng một chút, con dị sinh vật kia giống như là một con cừu, lớp lông trên người trắng như bông, trên đỉnh

đầu mọc ra hai sừng cong màu đen, thân thể mập mạp, đi đường uốn éo uốn éo, nhìn cũng không giống như sinh vật có tính công kích rất mạnh.

Nhưng Hàn Sâm cũng không dám xem thường con cừu kia, dù sao bề ngoài xinh đẹp cũng có thể dễ dàng khiến người ta buông lỏng hơn loại sinh vật có bề ngoài đáng ghê tởm.

- Tiểu tử kia, chú mày nằm rạp trên mặt đất làm gì thế?

Hàn Sâm đang đánh giá đầu cừu non kia, lại đột nhiên thấy khóe miệng cừu non giật giật, thế mà nó lại nói tiếng người.

Hàn Sâm nhìn xung quanh một chút, nhưng không có phát hiện có sinh vật gì khác, lúc này mới xác định là con cừu kia đang nói chuyện cùng hắn.

- Chú mày nhìn cái gì, đang hỏi chú mày đấy?

Cừu non đứng ở trên sườn núi, không nhịn được tiếp tục nói.

- Tao mệt mỏi nên nằm rạp trên mặt đất nghỉ ngơi một chút.

Hàn Sâm từ trên đồng cỏ đứng lên, trong lòng âm thầm cảnh giác, ngoài miệng lại thoải mái mà nói.

Cừu non khinh bỉ nhìn hắn một cái, bĩu môi nói:

- Chú mày yên tâm, tao không có hứng thú với máu thịt, mày là giống gì. . . mà thôi. . . không cần biết mày là giống gì. . . tao hỏi mày. . .mày có năng lực gì, nếu như năng lực tạm được, tao có thể cho mày gia nhập đội ngũ của tao, về sau đi theo tao lăn lộn. . .

Hàn Sâm trợn mắt nhìn cừu non, tuy đã sớm nghe nói dị sinh vật ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở rất trâu bò, nhưng không ngờ lại lợi hại như vậy.

Chương 1342: Bạch Y Thiên Sứ

- Tao biết rất nhiều.

Hàn Sâm vội vàng nói.

Hiện tại vừa đến, chưa quen cuộc sống ở đây, tuy đi theo một con cừu lăn lộn cũng không quá có mặt mũi, nhưng đây cũng là đường tắt nhanh nhất để dung nhập vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, Hàn Sâm rất tình nguyện.

Có lão cừu dẫn đầu, tuy có thể sẽ chết không rõ ràng, nhưng cũng sẽ không đi nhầm vào mấy chỗ nguy hiểm.

- Tao hỏi mày am hiểu nhất cái gì?

Cừu non tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút, hiện tại hắn thật sự muốn tận lực biểu hiện một chút, nên không chút khiêm tốn nói:

- Lực phá hoại của tao rất mạnh.

Động Huyền Kinh đã mở ra mười đạo khóa gen, lực phá hoại cũng không phải giả dối.

Cừu non sau khi nghe xong vô cùng thất vọng, quay đầu rời đi.

- Ấy, mày đừng đi mà? Có ý gì thế?

Hàn Sâm nao nao, không biết đây là tình huống gì.

- Mày là sinh vật yếu ớt như gà bệnh, ngay cả gen hạch còn chưa kịp ngưng tụ đúng không? Lực phá hoại cường đại đến mức nào được? Tao cần chính là lực lượng đặc thù hữu dụng, ví dụ như trị tiệu, quầng sáng cũng có thể, lực phá hoại? Tao tùy tiện tìm một sinh vật đã ngưng tụ ra gen hạch đều mạnh hơn mày nhiều lắm, mày thì làm được cái gì?

Cừu non nói xong đã uốn éo uốn éo rất nhanh chạy đi.

Hàn Sâm hơi giật mình mà đứng ở đó mãi vẫn không thể phục hồi tinh thần lại, sau nửa ngày mới nghi ngờ nhìn Bảo Nhi ngồi trên vai hắn rồi hỏi:

- Bảo Nhi, nó đang khinh bỉ cha sao?

- Đúng vậy, ba ba.

Bảo Nhi rất chân thành gật đầu.

Hàn Sâm có chút phiền muộn, chính mình lại bị một con cừu khinh bỉ.

Nhưng Hàn Sâm đại khái cũng đã nhìn ra, thực lực con cừu kia không yếu, trong sinh vật bình thường cũng tính là đạt trình độ cao nhất rồi, hơn nữa nó còn có đội ngũ, có lẽ không chỉ có một người, Hàn Sâm thật sự không chọc nổi.

- Này. . . Dương huynh đệ. . . chớ đi mà. . . tôi nói sai rồi. . . tôi am hiểu nhất là lực lượng trị liệu. . .

Hàn Sâm vội vàng đuổi theo, vừa chạy vừa gọi.

Thật vất vả mới gặp được một dị sinh vật không ăn thịt, Hàn Sâm cảm giác mình vẫn nên đi theo nó hỗn trước đi, trước tiên làm quen hoàn cảnh một chút rồi nói sau.

- Mày có lực lượng trị liệu?

Cừu non dừng bước lại, xoay đầu lại nhìn xem Hàn Sâm với vẻ không tin.

Lực lượng trị liệu dù ở một tòa Tí Hộ Sở nào cũng đều thập phần hiếm thấy, ai cũng mơ tưởng có được đồng bọn như vậy, vừa rồi cừu non cũng chỉ thuận miệng nói như vậy, cũng không trông cậy Hàn Sâm thật sự có được lực lượng trị liệu.

- Đúng vậy, ở quê quán của chúng tao, tao được xưng là Bạch Y Thiên Sứ đấy.

Hàn Sâm vỗ ngực nói.

Cừu non nhìn Hàn Sâm, có vẻ không tin lời hắn nói, đột nhiên thấy nó khẽ ngẩng đầu, lập tức có một loan đao hắc thiết bay ra, xoay tròn trên không trung, giống như một cơn gió lốc bay tới bụi cỏ.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, loan đao hắc thiết kia chém trúng một sinh vật giống chuột trên đồng cỏ.

Con chuột kia liều mạng giãy dụa, nhưng mãi vẫn không giãy dụa thoát được, hơn nữa thân thể còn bị mũi loan đao ghim chặt lấy, nên cũng không dám kịch liệt vận động.

Hàn Sâm rùng mình, lực công kích của con cừu này thoạt nhìn rất mạnh, chuôi loan đao hắc thiết này chắc là gen hạch của nó, lực phá hoại thật sự có chút kinh người.

- Mày thử xem có thể trị cho nó hay không.

Cừu non giơ chân chỉ chỉ con chuột bị ghim trên đồng cỏ đang đổ máu kia.

Hàn Sâm không dám chậm trễ, mô phỏng ra lực lượng Thánh Tê, dùng thánh quang trị liệu cho con chuột kia.

Không biết do đang ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở, hay là do con chuột này, hiệu quả Trì Dũ Thuật của Hàn Sâm dùng trên người con chuột cũng không tốt lắm, tốn vài phút, mới khiến vết thương trên người con chuột khép lại.

- Đúng là lực lượng trị liệu, nhưng quá yếu. . . được rồi. . . mày đi theo tao đi. . .

Cừu non do dự một chút, vẫn quyết định cho Hàn Sâm đi theo.

Hàn Sâm vội vàng đi theo, cừu non đi khoảng nửa giờ, rốt cục thấy được phía trước có một rừng cây không quá lớn, sau khi đi vào rừng cây, Hàn Sâm lại thấy vài con dị sinh vật.

Hàn Sâm tùy tiện nhìn qua, phát hiện dị sinh vật nơi này đúng là rất đa dạng, có một con chim khổng lồ màu đen, ánh mắt lạnh như băng đang nhìn hắn.

Còn có bốn con Lục Túc Thú nhìn không khác nhau nhiều lắm, mỗi một con đều lớn cỡ một chiếc xe tăng, nhìn vô cùng cường tráng.

Mà ở bên trái, thậm chí có một Dị Linh ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi, ánh mắt cũng đang quan sát Hàn Sâm.

Cừu non và Hàn Sâm đều đối mặt với một cự thú như tàu lớn, có chút giống lợn rừng, nhưng trên lưng lại có gai xương, toàn thân như huyền thiết, nhìn vô cùng bá khí, lúc này nằm ở đó, đôi mắt đỏ ngầu lạnh lùng nhìn Hàn Sâm.

Dị sinh vật nơi này và Dị Linh đều do đầu huyền thiết cự thú này cầm đầu.

- Đây là đồ ăn mày mang về?

Dị Linh kia tự tiếu phi tiếu hỏi cừu non.

Cừu non vội vàng lắc đầu, tiến tới trước mặt lợn rừng kia nói:

- Lão đại, đây là tiểu đệ mà tôi tìm trở về.

- Hình như còn chưa ngưng tụ gen hạch? Tiểu đệ như thế thì làm được gì? Để làm lương thực dự trữ sao?

Dị Linh lại cười nói một câu.

Đôi mắt đỏ như máu, to như đôi đèn lồng của huyền thiết cự thú nhìn về phía cừu non, thân thể cừu non lập tức run lên, vội vàng nịnh nọt ton hót nói:

- Lão đại, mặc dù hiện tại hắn rất yếu, nhưng hắn có lực lượng trị liệu, hiệu quả hơi kém một chút, nhưng vẫn có tác dụng, về sau bồi dưỡng một chút là có thể dùng được.

Nghe nói Hàn Sâm có được lực lượng trị liệu, huyền thiết cự thú lại quay đầu nhìn về phía Hàn Sâm, sau đó gầm nhẹ một tiếng, thanh âm rất thấp, nhưng tràn đầy dã tính và bá khí, nếu là dị sinh vật yếu nhược nghe xong, chỉ sợ sẽ bị dọa tới mức hai chân run lên.

- Mày còn ngơ ra đấy làm gì, còn không mau đi qua trị thương cho lão đại.

Cừu non quay sang kêu Hàn Sâm.

Hàn Sâm đi theo cừu non tới bên cạnh huyền thiết cự thú, lúc này mới nhìn bên sườn nó có một vết thương dài gần mét, hiện tại vẫn còn có máu không ngừng thấm ra ngoài.

Hàn Sâm vội vàng mô phỏng lực lượng Thánh Tê, bắn ra thánh quang rơi vào trên vết thương, hiệu quả tự nhiên không tốt đẹp gì, còn chậm hơn lúc trị liệu cho chú chuột kia.

Hàn Sâm đại khái đoán ra đầu huyền thiết cự thú này hẳn là một sinh vật nguyên thủy, sinh cơ của nó rõ ràng mạnh hơn cừu non và Lục Túc Thú rất nhiều.

Dị Linh nhìn thấy hiệu quả Hàn Sâm trị liệu, nhịn không được cười hắc hắc:

- Thế này mà mày cũng gọi là lực lượng trị thương?

Mặt già của cừu non đỏ lên, ho nhẹ nói:

- Dù sao có cũng hơn không mà, bồi dưỡng một chút là được rồi.

Huyền thiết cự thú lại không thèm để ý đến bọn họ, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Sau khi Hàn Sâm đi tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, cũng coi như đã có một nơi để yên ổn sống, mà chuyện duy nhất hắn cần phải làm, chính là mỗi ngày sử dụng thánh quang trị liệu vết thương trên người huyền thiết cự thú.

Tuy Hàn Sâm đối với chuyện làm Bạch Y Thiên Sứ không có hứng thú quá lớn, nhưng theo thời gian hắn đã rất nhanh hiểu được tình huống vùng này, khiến Hàn Sâm bỏ đi ý nghĩ rời đi, chuẩn bị tạm thời ở tại chỗ này một thời gian ngắn.

Chương 1343: Có Độc

Hàn Sâm từ trong miệng cừu non biết rõ, khu vực này tên là Ngọc Khâu, ở gần đây không có nhiều dị sinh vật cường đại lắm, huyền thiết cự thú kia

được coi như một trong mấy dị sinh vật cường đại nhất, cũng là một trong mấy sinh vật nguyên thủy ở gần đây.

Cừu non và Lục Túc Thú là sinh vật bình thường, Dị Linh kia cũng chỉ là cấp người hầu, cùng bậc với sinh vật bình thường.

Hàn Sâm vốn còn muốn đi theo huyền thiết cự thú hỗn vài ngày, trước tiên tìm hiểu rõ tình huống ở khu vực Ngọc Khâu này rồi nói sau, nhưng ai ngờ hắn mới tới được hai ngày, huyền thiết cự thú đi uống nước bên hồ sau đó mãi mà chưa về, khi Hàn Sâm và đám cừu non đi tới bên hồ, chỉ thấy huyền thiết cự thú chỉ còn lại khung xương thôi.

Máu tươi nhuộm bãi cỏ và hồ nước thành màu đỏ như máu, khiến sắc mặt Hàn Sâm không khỏi biến đổi.

Gần như không chút do dự, cừu non và một đám dị sinh vật cùng Dị Linh đi theo huyền thiết cự thú, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Ngay cả huyền thiết cự thú đều bị người ta giết, chúng nào dám dừng lại ở chỗ này.

Hàn Sâm cũng chạy theo cừu non, hiện tại hắn còn chưa quen thuộc với hoàn cảnh, đi theo cừu non quen đường sẽ không sai.

Cừu non chạy rất xa mới dừng lại, thở hồng hộc, nhìn thấy Hàn Sâm chạy theo sau lưng nó, thoáng kinh ngạc, con ngươi đảo một vòng rồi nói với Hàn Sâm:

- Hiện tại lão đại chết rồi, về sau mày đi theo tao đi.

- Được, hiện tai chúng ta đi đâu?

Hàn Sâm chỉ muốn làm quen hoàn cảnh nơi này một chút, đi theo ai cũng giống nhau.

- Đương nhiên là đi lại tìm một lão đại khác, nếu không thì làm thế nào để sống tiếp ở một nơi hung hiểm như vậy?

Cừu non tỏ vẻ đã tính trước, ngẩng đầu nói với Hàn Sâm:

- Mày yên tâm, đi theo tao nhất định không sai.

Cừu non mang theo Hàn Sâm tiếp tục lên đường, đi được hơn nửa ngày, đi tới bên cạnh một tòa núi nhỏ, mang theo Hàn Sâm tìm một sinh vật nguyên thủy làm nơi nương tựa.

Con sinh vật nguyên thủy là một Đại Xà Thanh Lân, căn cứ vào lời cừu non, đại xà thanh lân này còn lợi hại hơn cả huyền thiết cự thú, nó sớm đã muốn xin tới nương tựa, chỉ là sợ huyền thiết cự thú vẫn còn, nên mãi không có cơ hội gì.

Dựa vào chiếc lưỡi ba tấc không nát của cừu no, cộng thêm năng lực trị liệu của Hàn Sâm, đại xà thanh lân kia chấp nhận để cừu non và Hàn Sâm nhập vào đội ngũ, coi như là trở thành tiểu đệ của nó.

Thế nhưng đêm hôm ấy, đại xà thanh lân kia cũng không biết bị ai chém rụng đầu, thân thể cũng không biết đi đâu mất, chỉ còn lại có một đầu rắn máu me đầm đìa ở trong huyệt động.

Đại xà thanh lân bị chém, những dị sinh vật đi theo nó lập tức lại tan ra, trong lòng cừu non mặc dù có chút buồn phiền, nhưng nó vẫn không nhụt chí, hơn nữa còn nói với Hàn Sâm, nó còn biết một sinh vật cấp đại lão khác ở Ngọc Khâu, bọn hắn còn có thể tiếp tục đi tìm nơi nương tựa.

Hàn Sâm cũng chỉ muốn làm quen với hoàn cảnh, cừu non dẫn hắn đi bốn phía, đúng là rất hợp tâm ý của hắn, cũng không nói gì, tiếp tục cùng cừu non lên đường.

Nhưng sau khi theo chân cừu non đi, sắc mặt Hàn Sâm lại càng ngày càng cổ quái.

Ngắn ngủn hơn mười ngày, Hàn Sâm đi theo cừu non tìm tới sáu sinh vật cấp đại lão để làm nơi nương tựa, kết quả nhiều thì ba ngày, ít thì một ngày, những đại lão này hết bị giết đi, một đám đều chết không toàn thây.

- Đây là tình huống gì? Rốt cuộc là ai giết những sinh vật nguyên thủy đó? Chẳng lẽ là nhằm về mình sao?

Trong lòng Hàn Sâm đầy nghi ngờ.

Chuyện này thực sự quá trùng hợp, tại sao bọn hắn đi đầu quân cho ai, thì kẻ đó sẽ chết, kiểu này còn lợi hại hơn cả Conan, khiến Hàn Sâm vô cùng hoài nghi, đây cũng không phải trùng hợp, mà là có người cố ý.

Nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, ở vùng Ngọc Khâu này một nhân loại cũng không có, căn bản không có người biết hắn, tại sao có thể có người nhằm vào hắn chứ?

Hơn nữa nếu thật sự muốn nhằm vào hắn, trực tiếp xuống tay với hắn là được rồi, cần gì phải phiền toái như vậy, đi giết những sinh vật nguyên thủy đó chứ?

Với khả năng của đối phương có thể thần không biết quỷ không hay chém giết sinh vật nguyên thủy, có lẽ không cần cố kỵ Hàn Sâm là nhân loại mà một điểm gen hạch còn chưa ngưng tụ ra mới đúng.

- Không phải làm thế vì mình, như vậy cũng quá trùng hợp rồi? Chẳng lẽ mình thật sự xui xẻo như vậy?

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Cừu non hiển nhiên cũng phi thường phiền muộn, vừa tìm đến một lão đại thì kẻ đó lại lập tức bị giết chết, cũng may ở Tí Hộ Sở không có cộng đồng bạn bè gì, nếu không thanh danh của nó đã sớm thối hoắc, nói không chừng còn được phong danh hiệu “Kẻ hủy diệt lão đại” luôn.

Cừu non nằm rạp trên đất nghỉ ngơi cả buổi, sau đó mới đứng lên, nói với vẻ chả còn chút sức lực nào:

- Tao nói này huynh đệ, hiện tại Ngọc Khâu chỉ còn lại một lão đại sinh vật nguyên thủy cuối cùng, chúng ta đi nhìn thử một chút đi, có lẽ còn có cơ hội.

- Cứ theo mày là được.

Hàn Sâm mỉm cười gật đầu.

Mười mấy ngày nay hắn luôn đi theo cừu non tìm lão đại làm nơi nương tựa ở bốn phía, gần như đã đi khắp khu vực Ngọc Khâu này một lượt, cũng hiểu đại khái về khu vực này, cho dù không có ai chiếu cố, một người sinh tồn ở đây có lẽ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng cừu non vẫn kiên quyết muốn tìm một vị lão đại để làm nơi nương tựa, Hàn Sâm nghĩ thầm dù sao cũng đã dạo qua một vòng rồi, đi xem sinh vật nguyên thủy cuối cùng ở Ngọc Khâu cũng không sao.

Hơn nữa những sinh vật nguyên thủy đó một con tiếp một con tử vong, cũng khiến Hàn Sâm có chút bất an.

Cừu non mang theo Hàn Sâm tiếp tục lên đường, lần này tìm tới sinh vật nguyên thủy kia là một đầu tam giác thú, nhìn khá giống trâu, nhưng trên đỉnh đầu lại có ba sừng đinh ốc.

Cừu non đúng là thiên tài trong việc đầu nhập vào đội ngũ của một vị lão đại, nó rất dễ dàng đã thuyết phục được tam giác thú, cho nó mang theo Hàn Sâm cùng nhập bọn, trở thành tiểu đệ của tam giác thú.

Sau khi nhập bọn, cừu non vẫn còn có chút lo lắng, trong đêm không ngừng ghé vào trên đồng cỏ, trong miệng vẫn đang dùng âm thanh chỉ có chính nó mới có thể nghe được khẽ lẩm bẩm:

- Tuyệt đối đừng chết. . . tuyệt đối đừng chết. . .

Tuy Hàn Sâm cũng có chút lo lắng, nhưng nhìn dáng vẻ của cừu non, hắn vẫn thấy quá buồn cười.

Tam giác thú khác với huyền thiết cự thú, thủ hạ của nó chỉ là dị sinh vật rất đơn giản, là một đám tam giác thú bình thường, mà nó chính là vương của bầy tam giác thú này.

Ngoại trừ tam giác thú, trong đám tiểu đệ của tam giác thú Vương, cũng chỉ có cừu non và Hàn Sâm là hai kẻ dị chủng mà thôi.

Cho nên Hàn Sâm thật sự rất bội phục năng lực của cừu non, ngay cả một đàn đơn chủng tộc mà nó cũng có thể xin gia nhập, quả thực chính là đóa

hoa giao tiếp trong giới dị sinh vật.

Hàn Sâm đi theo nó tuy không kiếm được chỗ tốt gì, ngay cả đồ ăn đều là ăn bữa nay không có bữa mai, nhưng đã tích lũy được không ít kiến thức.

Tam Giác Thú Vương không ở một mình, nó luôn ở cùng đàn tam giác thú, Hàn Sâm và cừu non cũng ở trong bầy thú, cách Tam Giác Thú Vương cũng chỉ hai mươi, ba mươi mét mà thôi.

Cho nên lúc này Hàn Sâm đã tắng tới mười hai phần tinh thần, một mực mở ra Động Huyền Khí, muốn nhìn xem Tam Giác Thú Vương có bị giết chết hay không, nếu như bị giết thì rốt cuộc là kẻ nào giết nó.

- Nhất định có nguyên nhân gì, có lẽ không phải vì vận rủi của mình đâu?

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm hi vọng.

Đến gần nửa đêm về sáng, khi Hàn Sâm đang có chút mệt mỏi, lại đột nhiên cảm giác ở chỗ Tam Giác Thú Vương xuất hiện sóng sức mạnh dị thường, Hàn Sâm vội vàng nhìn sang, chỉ thấy đầu Tam Giác Thú Vương đã bị trảm xuống dưới.

Mà Hàn Sâm cũng nhìn rõ ràng thân ảnh của kẻ chém giết Tam Giác Thú Vương, vẻ mặt lập tức lộ ra vẻ khó tin, thân ảnh kia vậy mà vô cùng quen mắt.

Chương 1344: Nhặt Được Một Cái Đầu Bò

Mặc dù hiện tại là ban đêm, nhưng ánh trăng trên bầu trời vẫn chiếu sáng bãi cỏ như ban ngày, Hàn Sâm nhìn rõ ràng, thân ảnh dùng đao chém xuống đầu Tam Giác Thú Vương kia, nhìn rất giống một người, hơn nữa thân ảnh kia Hàn Sâm còn thấy rất quen mắt.

- Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào thân ảnh kia, đó là một người phụ nữ ở trên đầu có một cặp sừng, sau lưng có hai cánh, trên người mặc giáp long lân, trong tay còn cầm một dao phay cực lớn cổ quái.

Hàn Sâm vô cùng quen thuộc với thân ảnh này, trước khi tấn chức Bán Thần, gần như mỗi ngày Hàn Sâm đều ăn món do cô làm.

Đúng vậy, thân ảnh này giống như đúc nữ đầu bếp Long tộc do Xà Thần Tọa biến thành khôi lỗi, ngay cả đầu lông mày kia và khí chất đều giống như đúc, chỉ là Xà Thần Tọa biến thành là khôi lỗi đồng, mà thân ảnh kia lại là người sống sờ sờ, da của cô non đến mức có thể véo ra nước.

Lúc người phụ nữ kia chém đầu Tam Giác Thú Vương xong, một tay xách thân thể Thú Vương lên, trực tiếp đi ra bên ngoài.

Người phụ nữ đó và nhân loại không khác nhau nhiều lắm, một tay mang theo thân thể Tam Giác Thú Vương lớn hơn cô không biết bao nhiêu lần, lại giống như không có chút trọng lượng nào, nhìn vô cùng quỷ dị.

Cô đi rất nhanh, trong nháy mắt đã rời khỏi đó, khi những tam giác thú đó kịp phản ứng, nhìn đầu Tam Giác Thú Vương còn đang chảy máu trên mặt đất mở to hai mắt nhìn, cũng kêu lớn rồi chạy vội đào tẩu.

Cừu non cũng tỉnh lại, nhìn thấy đầu Tam Giác Thú Vương thì sắc mặt lập tức đại biến, quay người muốn chạy.

Hàn Sâm đưa tay bắt được cái đuôi của cừu non, cừu non lại cũng không quay đầu, căn bản không dám xem rốt cuộc là ai ở sau lưng bắt lấy cái đuôi của nó, nó chỉ vung chân liều mạng bỏ chạy.

Hàn Sâm dùng một tay lại không có thể giữ được nó, dưới chân cừu non dường như sinh ra như gió, trong nháy mắt đã chạy ra ngoài 100 mét, vừa chạy vừa kêu to:

- Sắp chết rồi. . . sắp chết rồi. . .

Thấy cừu non chạy xa, Hàn Sâm cũng lười đuổi theo nó, quay đầu lại đi đến đầu Tam Giác Thú Vương.

Trước kia hắn không biết những sinh vật nguyên thủy đó chết như thế nào, đương nhiên muốn chạy, hiện tại hắn đã biết xảy ra chuyện gì, cũng không nghĩ đến chuyện chạy nữa.

Tính tình nữ đầu bếp Long tộc kia, Hàn Sâm coi như cũng quen thuộc, cô ta đã có thể dễ dàng săn giết sinh vật nguyên thủy, hơn nữa trước kia cũng không giết sinh vật bình thường, vậy khẳng định là chướng mắt.

Giống như là một đầu bếp, có bào ngư vây cá để dùng, ai còn biết đến sợi mì chứ.

Hiện tại đám Hàn Sâm trong mắt nữ đầu bếp Long tộc chính là sợi mì, cho nên tạm thời còn không gặp nguy hiểm.

Hàn Sâm đi đến bên cạnh đầu Tam Giác Thú Vương, đầu này giống như đầu bò, hắn cầm lấy sừng trâu trực tiếp bỏ chạy, thứ này khẳng định ăn ngon hơn đầu bò nhiều, nói không chừng còn có thể gia tăng mấy điểm gen nguyên thủy ấy chứ, không chiếm lấy thì phí.

Về phần chuyện đi tìm Nữ đầu bếp Long tộc, Hàn Sâm không có ý định kia.

Hắn cũng không phải thật sự quen biết người ta, nhỡ không may trong mắt nữ đầu bếp Long tộc chỉ có đồ ăn, lại coi hắn và Bảo Nhi trở thành nguyên liệu nấu ăn, vậy thì thật sự thảm rồi.

Nhìn nữ đầu bếp Long tộc dùng một đao chém xuống đầu của Tam Giác Thú Vương, Hàn Sâm đoán mình tám chín phần không phải là đối thủ của cô.

Đầu thú cũng đã nhặt được, hắn cũng không nên không có việc gì tự đi tìm phiền phức, tìm một chỗ nướng đầu thú ăn mới là đứng đắn.

Những ngày này đi theo cừu non chạy ngược chạy xuôi, cùng lắm cũng chỉ có thể ăn chút khoai tây hay rễ cây thực vật cho đỡ đói, máu thịt dị sinh vật thì không ăn được miếng nào, rốt cục đã có cơ hội ăn cho đỡ thèm.

Hiện tại Hàn Sâm coi như đã rất quen khu vực này, mang theo đầu thú nhanh chóng chạy đến một rừng cây nhỏ không người, mô phỏng ra lực lượng thủy hệ, dùng nước rửa sạch sẽ đầu thú kia, sau đó dựng lên cành cây trực tiếp nướng.

Thịt trên đầu bò vừa nhiều vừa béo, bị nướng dưới lửa như vậy, mỡ không ngừng chảy ra, mùi hương bay ra khiến bụng Hàn Sâm và Bảo Nhi sôi lên.

Hàn Sâm vội vàng che giấu mùi ở gần, tránh để mùi hương truyền đi thu hút sinh vật khủng bố nào tới.

Những ngày này Bảo Nhi cũng chịu không ít khổ cực, lúc này bé đang ngồi bên cạnh đống lửa, hai mắt nhìn chằm chằm vào thịt nướng, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nuốt nước miếng.

- Ba ba. . . có thể ăn chưa. . .

Bảo Nhi chỉ một lát đã không nhịn được hỏi một tiếng, hận không thể lập tức xông lên ôm đầu thú để gặm thịt.

Hàn Sâm còn gấp hơn cả Bảo Nhi, nhưng hiện tại trên người hắn lại không có gia vị, nếu thịt này không nướng chín, thật sự không thể nào nuốt được, cho nên chỉ có thể nhẫn nại tiếp tục nướng, vừa nướng vừa lau nước miếng cho Bảo Nhi nói:

- Nhanh lắm, sắp được ăn rồi, rụt rè chút đi, thục nữ một chút, đừng tỏ vẻ đói khát thế, giống như tám đời chưa được ăn qua thịt vậy, Hàn gia chúng ta không gánh nổi.

- Hừm. . . Bảo Nhi là thục nữ. . .

Bảo Nhi giơ tay nhỏ, thể hiện mình là thục nữ, nhưng ngửi hương thịt nướng kia, chỉ chốc lát sau đã xụ xuống, không tự chủ được tới gần thịt nướng, mắt to lóe tặc quang, trên khóe miệng còn chảy ra một tia nước miếng.

Hàn Sâm cũng không có tâm tình giáo dục Bảo Nhi, chính hắn cũng nhìn chằm chằm vào thịt nướng, hai mắt lóe lên tia sáng xanh lè, giống như đã

nhịn đói vài ngày rồi.

Cũng không đợi được cả khối thịt được nướng chín, Hàn Sâm trực tiếp dùng tay thành đao, cắt xuống một phần bên ngoài nướng xong trước, cho Bảo Nhi một khối, sau đó lại tự mình đưa một miếng vào trong miệng.

- Ba ba. . . ngon. . . ăn ngon. . .

Hai cha con chẳng quan tâm tới chuyện bị phỏng, vừa thổi thổi vừa đưa miếng thịt lên miệng để gặm, vừa ăn vừa khen không dứt miệng.

Hai cha con vừa ăn vừa nướng, không khác gì kiểu ăn thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ, thịt trên đầu này có không ít, hai cha con ăn tới mức bụng đã căng tròn, cuối cùng mới giải quyết xong, Bảo Nhi còn chưa đã thèm tiếp tục ôm một cục xương để hút tủy.

Hàn Sâm ăn rất ít, phần lớn đều vào bụng Bảo Nhi, hơn nữa đầu thú này so với thân thể Thú Vương thì chiếm tỉ lệ rất nhỏ, cho nên dù ăn hết cả cái đầu mà vẫn không tăng được điểm gen nguyên thủy nào.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lợi, Hàn Sâm nhìn tới ba chiếc sừng dài hơn một thước trên đầu lâu kia dù bị nướng lâu như vậy, mà vẫn không chút thay đổi, bên trong lớp sơn màu đen lộ ra một vầng sáng màu đỏ, có lẽ là đồ tốt.

Hàn Sâm vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật dùng tay thử đánh xuống một cái, với lực lượng của Hàn Sâm thế mà đánh xuống mấy chiếc sừng đó lại không có dấu vết gì, nhìn có vẻ vô cùng cứng rắn, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Sừng thú cứng rắn như vậy, nếu dùng làm binh khí thì khá tốt, hiện tại trong tay Hàn Sâm không có vũ khí, mấy chiếc sừng này đúng lúc là đồ tốt.

Sừng thú tuy cứng rắn, nhưng Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Kinh vẫn cũng có thể phá được, nhưng nếu muốn lấy được sừng thú hoàn chỉnh chỉ sợ sẽ hơi khó, cho nên Hàn Sâm không dám dùng, chỉ ngưng tụ lực lượng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, từ từ gỡ sừng thú với chỗ nối với xương đầu, gỡ được ba cái sừng thú hoàn chỉnh ra.

Chỗ nối sừng thú với xương sọ nhìn giống như hình chùy, cũng khá vừa tay, Hàn Sâm nắm thử hai cái, cũng khá thuận tay đấy, không khác gì vũ khí lạnh ở thời đại viễn cổ, hơn nữa đỉnh sừng vô cùng bén nhọn, cũng có thể coi nó thành gai để sử dụng.

Khi Hàn Sâm đang vui vẻ vuốt vuốt ba chiếc sừng thú, đột nhiên cảm giác có khí tức xa lạ tiếp cận, hắn xoay người lại nhìn, trong nội tâm cả kinh, nữ đầu bếp Long tộc cách bọn họ chưa đầy 10m, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trong tay còn cầm dao phay sáng loáng.

Chương 1345: Vô Sỉ

Hàn Sâm nhìn thấy nữ đầu bếp Long tộc, trong lòng lập tức lộp bộp một chút, thầm kêu không ổn:

- Không phải cô ta lại trở về tìm đầu thú kia chứ? Như vậy thì thảm rồi, thịt trên đầu đều bị mình và Bảo Nhi giải quyết hết rồi, muốn trả cũng không trả nổi.

- Cái kia. . . tôi nghĩ rằng cô không cần thứ này nữa, nên mới lấy về ăn.

Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi, vừa nói vừa chậm rãi lui về phía sau.

Hắn hiểu rất rõ sự lợi hại của nữ đầu bếp Long tộc, Xà Thần Tọa hóa thân thành khôi lỗi đã lợi hại như vậy, huống gì người trước mặt này là chính chủ, đã tấn chức thành Bán Thần rất lâu rồi, khẳng định là rất lợi hại, nếu có thể không trở mặt Hàn Sâm cũng không muốn chiến đấu với cô ta.

Nữ đầu bếp Long tộc nhìn Hàn Sâm, lại nhìn đầu Thú Vương bị gặm chỉ còn lại có đầu khớp xương, trực tiếp cầm dao phay bổ tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm không nói hai lời xoay người chạy, hắn biết rõ nữ đầu bếp Long tộc có một kỹ xảo Long Thực Bát Pháp, có thể coi người bình thường như nguyên liệu nấu ăn, trực tiếp ghim lại mặc cô ta đùa bỡn, Hàn Sâm không biết mình có thể chống đỡ hay không, cho nên vẫn chạy trước rồi nói sau.

Hiện tại tố chất thân thể của Hàn Sâm cơ bản khoảng bảy ngàn năm, toàn lực bộc phát cũng không khó đạt tới một vạn, lực lượng một vạn, mới chỉ đạt tới tiêu chuẩn cấp nguyên thủy.

Nữ đầu bếp Long tộc dùng một đao đã dễ dàng chém giết Tam Giác Thú Vương cấp nguyên thủy, Hàn Sâm thật sự không dám liều mạng.

Tuy Động Huyền Kinh có thể nhìn thấu bản chất thế giới, có năng lực trực tiếp hóa giải vật chất, nhưng năng lực này cũng chỉ có tác dụng khi tay của hắn có thể trực tiếp chạm vào đối thủ.

Hiện tại Hàn Sâm còn chưa ngưng tụ ra gen hạch của mình, lại không biết gen hạch của nữ đầu bếp Long tộc có năng lực gì, thật sự không dám mạo hiểm.

Triển khai Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ, Hàn Sâm chạy nhanh chóng.

Nằm ngoài tưởng tượng của Hàn Sâm, tốc độ của nữ đầu bếp Long tộc cũng không phải rất nhanh, cũng chỉ đạt tới tiêu chuẩn cấp nguyên thủy, có lẽ cũng là tương đương với Tam Giác Thú Vương, trong lúc nhất thời cũng không đuổi kịp Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa chạy vừa nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ người phụ nữ này vừa mới tấn chức thành Bán Thần không được bao lâu? Ngẫm lại cũng có khả năng, lúc trước người đàn ông nhân loại kia dựa vào cổng gỗ của Tí Hộ Sở dưới mặt đất chết đi, nếu như nữ đầu bếp Long tộc tấn chức thành Bán Thần trước đó, thì thời gian cũng được mấy chục năm, nhiều lắm cũng chỉ trên trăm năm. Nếu như vận khí cô ta không tốt, không thể đạt được cơ hội và tài nguyên phát triển, thì cũng có khả năng tính như vậy.

Suy nghĩ của Hàn Sâm tuy không hoàn toàn đúng, nhưng cũng trúng vài phần, thời gian nữ đầu bếp Long tộc tấn thăng lên đúng là không quá lâu, hơn nữa khi vừa tấn thăng lên, cô ta đã bị truyền tống tới một khu vực vô cùng nguy hiểm, bị vây ở đó rất nhiều năm, không nói đến mức thân thể không thể tiến hóa, còn thiếu chút nữa chết ở bên trong, thật vất vả mới

sống sót trốn ra ngoài, thời gian cô ta thực sự có có cơ hội săn giết để tiến hóa cũng chỉ mới một hai năm.

Hàn Sâm không ngừng chạy, đột nhiên nhìn thấy trước mặt xuất hiện một đám mây trắng, nhìn kỹ lại chính là cừu non đang uốn éo cái mông cúi đầu không biết đang ăn cái gì.

Cừu non nghe được tiếng động nên quay đầu nhìn lại, trong mồm vẫn đang nhai một thứ giống như nấm hương, nhìn thấy Hàn Sâm thì nói:

- Làm sao mày lại chạy đến nơi này? Trước đó tao cứ đi tìm mày, còn tưởng rằng mày đã chết rồi cơ, tới đây nào, đúng lúc chỗ này có thứ ăn, hai người chịu khó nhét đầy bụng đi, sau đó chúng ta lại đi đầu quân cho lão đại khác, lúc này tao nghĩ kỹ rồi, nhất định phải đầu quân cho một lão đại kiên cường chút, không thể tùy tiện chết được. . .

Cừu non vẫn đứng đó không ngừng lảm nhảm, Hàn Sâm đã lướt qua bên cạnh nó, đồng thời hô:

- Chạy mau.

Một con cừu to béo như vậy, rơi vào trong tay nữ đầu bếp Long tộc kia thì chỉ phút đồng hồ là biến thành thịt cừu nướng rồi, Hàn Sâm dùng mông cũng có thể nghĩ đến kết cục sau khi cừu non bị tóm.

Thế nhưng khi cừu non nhìn thấy nữ đầu bếp Long tộc, lại giống như bị dọa sợ đến mức choáng váng, vẫn không dám nhúc nhích đứng im tại chỗ.

- Mày còn ngơ ra đấy làm gì, còn không mau chạy?

Hàn Sâm thấy cừu non bị dọa sợ ngây người, quay đầu hét to một tiếng.

Thế nhưng ai biết được cừu non kia lại bịch một tiếng, móng trước mềm nhũn quỳ trên mặt đất, dập đầu kêu to với nữ đầu bếp Long tộc kia:

- Đại nhân tha mạng, tiểu nhân nguyện thuần phục đại nhân, đi theo làm tùy tùng cúc cung tận tụy, sống làm cừu của đại nhân, chết cũng làm cừu của đại nhân. . .

Mắt thấy cừu non dập đầu ầm ầm, nói còn hay hơn hát, Hàn Sâm nhìn mà ngây người.

Nhưng trong lòng Hàn Sâm không cho là đúng, mày là một con cừu béo, nữ đầu bếp Long tộc khẳng định sẽ không bỏ qua cho mày, mày có kinh sợ cũng vô dụng, cứ xác định sẽ ngay lập tức biến thành một nồi thịt cừu hầm cách thủy hoặc là thịt cừu nướng đi, nói không chừng người ta đã sớm muốn nướng quả thận cừu để bồi bổ thận.

Thế nhưng Hàn Sâm rất nhanh đã phát hiện, chính mình thật sự đã đánh giá thấp năng lực bái lão đại của cừu non, nữ đầu bếp Long tộc kia căn bản không thèm nhìn nó, chỉ lạnh lùng nói một câu:

- Cản bọn họ lại.

- Lão đại yên tâm, tiểu nhân dù có liều mạng cũng sẽ không để cho bọn họ chạy.

Cừu non mới vừa rồi còn kinh sợ đã lập tức từ dưới đất nhảy dựng lên, như ninja xoay một vòng trên không trung, đã lập tức rơi vào đằng sau Hàn Sâm, trực tiếp cúi đầu, chỉ thấy một thanh đao như sừng dê từ mi tâm của nó bay ra, giống như gió lốc cuốn về phía Hàn Sâm, tốc độ nhanh kinh người.

- CMN, con cừu này thực quá vô sỉ.

Hiện tại Hàn Sâm mới hiểu được, tiểu tử này chẳng những có thủ đoạn bái lão đại, hơn nữa còn trở mặt nhanh hơn lật sách, so về hèn hạ vô sỉ, Hàn Sâm tự nhận kém nó ba phần.

Mắt thấy đao sừng dê như gió lốc cuốn tới, tốc độ thật sự quá nhanh, tốc độ thân thể không thể so sánh được, Hàn Sâm đành phải rút ra một chiếc sừng thú đinh ốc, trực tiếp chém xuống thành đao kia.

U Linh Trảm phối hợp thêm sừng thú đinh ốc cứng rắn, hung hăng chém tới thành đao sừng dê, vậy mà lại không thể khiến đao sừng dê bị đứt.

Chịu một kích cuồng bạo này, tốc độ xoay tròn của đao sừng dê ngược lại nhanh hơn, xẹt trên không trung một đường vòng cung, bắn về Hàn Sâm.

- Thứ quỷ quái kia còn có thể mượn lực?

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, hắn luôn tự phụ là thuật mượn lực của hắn đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, một tay cầm sừng thú, một lần nữa hung hăng đánh tới đao sừng dê, muốn nhờ Đại Âm Dương Từ Lực Pháo khiến đao sừng dê không mượn được lực của hắn, đồng thời cũng có thể đánh nát đao sừng dê.

Thế nhưng rất nhanh sau đó Hàn Sâm đã phát hiện, hắn đã đánh giá thấp đao sừng dê của cừu non, hắn dùng âm kình đánh lên thân đao, thế mà chiếc đao kia ngay cả âm kình cũng có thể hấp thu, tốc độ xoay tròn lại nhanh hơn, một chút nữa đã khiến Hàn Sâm không thể né tránh.

Hàn Sâm bị đao sừng dê kéo chân, nữ đầu bếp Long tộc đã đuổi kịp, chỉ thấy tay trái cô ta hất lên, một dĩa ăn lớn bay ra ra, bắn tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm lách mình né tránh nĩa thép còn cao hơn người kia, đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm lại, thân thể bị bao phủ trong một bóng ma, sau đó chợt nghe bịch một tiếng, một cái chén thủy tinh trong suốt chụp, vây Hàn Sâm và Bảo Nhi bên trong.

- Lão đại, tiểu nhân may mắn không làm nhục mệnh.

Cừu non giống như chó xù, vẻ mặt nịnh nọt chạy tới bên người nữ đầu bếp Long tộc tranh công.

Nữ đầu bếp Long tộc không để ý tới nó, đi về phía Hàn Sâm đi đến.

- Xem ra đành phải sử dụng lực lượng Chích Thủ Già Thiên.

Hàn Sâm thoáng giơ bàn tay lên, lực lượng Động Huyền Kinh mười khóa gen ngưng tụ trên tay phải.

Chương 1346: Chủ Nhân Ngọc Lâu

Nữ đầu bếp Long tộc cầm theo dao phay đi đến chỗ Hàn Sâm bị vậy trong chén, khi Hàn Sâm đang chuẩn bị sử dụng Chích Thủ Già Thiên để phá vỡ chén lớn trong suốt, lại đột nhiên nghe được trên không trung truyện tới một giọng nói lãnh khốc.

- Là mày săn giết sinh vật nguyên thủy ở Ngọc Khâu?

Nghe được giọng nói này, nữ đầu bếp Long tộc dừng bước, quay người nhìn lên lên bầu trời.

Hàn Sâm cũng nao nao, tạm thời để tay xuống, xuyên qua chén lớn nhìn tới nơi truyền tới tiếng nói.

Chỉ thấy một nam Dị Linh đang lơ lửng giữa trời, lúc này đang tức giận nhìn chằm chằm vào nữ đầu bếp Long tộc.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức lộp bộp một chút, thầm nghĩ:

- Không trùng hợp như vậy chứ? Cừu non vừa bái nữ đầu bếp Long tộc làm lão đại, cô ta đã gặp phải xui xẻo? Tiểu tử này không thật sự có độc đấy chứ?

- Mày là ai?

Nữ đầu bếp Long tộc nhìn chằm chằm vào nam Dị Linh trên không trung, vô cùng lạnh nhạt hỏi.

- Giết sinh vật ở Ngọc Khâu, nhưng ngay cả chủ Ngọc Khâu là tao cũng không nhận ra sao?

Nam Dị Linh lạnh lùng nhìn nữ đầu bếp Long tộc tiếp tục nói:

- Mày giết dị sinh vật của tao, vậy thì dùng mạng của mày để đền đi.

Nam Dị Linh nói xong, trên người lóe lên vầng sáng, trước mặt y lập tức xuất hiện một dị quang, hóa thành một bản sách cổ đồng, ngoài bìa sách cổ điêu khắc rất nhiều hoa văn thần bí quỷ dị.

Nam Dị Linh đưa tay trực tiếp lật bìa bìa đồng ra, sau đó trên ngón tay xuất hiện một điểm hào quang, nhanh chóng chạm vào trong quyển kia.

Bởi vì bị chén lớn giam ở bên trong, Động Huyền Khí của Hàn Sâm không quan sát được đến chỗ nam Dị Linh kia, hắn chỉ có thể nhìn thấy mặt bìa bên này, nhìn không tới trên đó vẽ cái gì.

Nhưng trong nháy mắt, chỉ thấy trong quyển sách đồng kia tỏa sáng hào quang, từ bên trong có một móng vuốt dị thú khiến người ta sợ hãi chui ra, sau đó là đầu và thân thể.

Một dị thú thân dài hơn ba mét từ trong sách đồng chui ra, gào lên một tiếng, rồi khẽ đập cánh nhào tới nữ đầu bếp Long tộc.

Nhìn tốc độ và khí thế của Dị Linh này, chỉ sợ còn mạnh hơn Tam Giác Thú Vương rất nhiều.

Nữ đầu bếp Long tộc khẽ nhíu mày, tay trái đánh một quyền tới dị thú đang bay nhào đến kia, trong nháy mắt khi nắm đấm vừa đánh tới, một dĩa sắt lớn phá quyền bay ra, trực tiếp xuyên qua thân thể dị thú.

Thân hình nữ đầu bếp Long tộc nhanh chóng bay tới, một tay nắm lấy dĩa ăn, trong tay kia cầm dao phay điên cuồng chém xuống thân thể dị thú.

Thân thể dị thú kia bị nĩa xỏ xuyên qua, lại giống như không hề đau đớn, vẫn quơ móng vuốt muốn công kích nữ đầu bếp Long tộc, nhưng vì bị nĩa ăn xuyên qua thân thể, nên nó không đến gần được nữ đầu bếp Long tộc.

Mà dao phay cực lớn trong tay nữ đầu bếp Long tộc kia lại khẽ động, lập tức chém thân thể dị thú kia ra thành từng mảnh, chỉ chớp mắt đã chém thành một đống.

- Đúng là có vài phần bản sự đấy, nhưng mày chết chắc rồi.

Chủ nhân Ngọc Khâu lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục vẻ bướng bỉnh.

Chỉ thấy ngón tay của chủ nhân Ngọc Khâu lại chạm lên trên sách cổ đồng, có lẽ là tranh vẽ trên trang sách, trong chớp mắt có rất nhiều dị thú khác

nhau từ trong sách xưa bay ra, không ngừng đánh về phía nữ đầu bếp Long tộc.

Nữ đầu bếp Long tộc một tay cầm nĩa một tay cầm dao phay, liên tục chém giết một đám dị thú đang bay tới, nhưng những dị thú kia thật sự quá nhiều, cô giết một con, chủ nhân Ngọc Khâu lại vẽ thêm mấy con, tốc độ chém giết của nữ đầu bếp Long tộc thậm chí còn không kịp tốc độ y vẽ ra dị thú.

Cừu non nhìn thấy tình huống này, lén lút lui về sau, nhưng sau đó xoay người, vung bốn vó chạy trốn, tốc độ chạy còn nhanh hơn thỏ.

Hàn Sâm ở bên trong cái chén trong suốt nhìn thấy thế thì hơi kinh ngạc, gen hạch của người tự xưng là chủ nhân Ngọc Khâu kia thực sự quá kỳ lạ, lại có thể vẽ ra nhiều dị thú như vậy.

Hiện tại Hàn Sâm rất muốn nhanh chóng ngưng tụ ra gen hạch của mình rồi, cũng không biết gen hạch của hắn sẽ có hình thức gì, cũng không biết sẽ có dạng năng lực gì.

- Tình huống của Long Nữ không tốt lắm, cô ta giết nhiều hơn nữa, cũng không nhiều bằng người kia vẽ ra, đợi tới khi hết sạch sức lực thì chỉ có một con đường chết.

Hàn Sâm nhìn trận chiến rồi thầm nghĩ.

Ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở, nếu như Dị Linh không đánh rớt xuống được Tí Hộ Sở, không thể đặt Linh Hồn Chi Thạch của mình vào tượng thần Dị Linh, vậy thì cũng giống như nhân loại, cũng chỉ có một mạng.

Nếu nữ đầu bếp Long tộc không có Tí Hộ Sở của mình, chỉ sợ hôm nay cô ta gặp phải nguy hiểm rồi.

Nữ đầu bếp Long tộc dường như cũng ý thức được điểm này, sát ý trong mắt lóe lên, thân hình đánh về phía người chủ nhân Ngọc Khâu, muốn tiêu diệt chủ nhân Ngọc Khâu trước.

Chủ nhân Ngọc Khâu đứng trên lưng một quái điểu mà mình vẽ ra, khinh thường nhìn nữ đầu bếp Long tộc, quái điểu dưới chân tự động né tránh, mà

chủ nhân Ngọc Khâu vẫn không ngừng vẽ ra dị thú đánh về phía Nữ đầu bếp Long tộc.

Nữ đầu bếp Long tộc phải chiến đấu với rất nhiều dị thú, sao có thể đuổi kịp chủ nhân Ngọc Khâu, cô ta lại một lần nữa rơi vào khổ chiến.

- Có vẻ như cô ta không được rồi, mình vẫn nên nhanh chạy đi, để tránh tên chủ nhân Ngọc Khâu kia lại đối phó với mình.

Hàn Sâm nhìn thấy càng ngày càng nhiều dị thú, cũng thấy đau đầu, trực tiếp đánh một quyền vào chén lớn trong suốt, muốn đánh bay chén lớn ra để chạy.

Bởi vì không sử dụng lực lượng Chích Thủ Già Thiên, dùng lực lượng Băng Cơ Ngọc Cốt đánh liên tục hơn mười quyền, mà cái chén kia vẫn không hề hấn gì.

- Chén này sao lại cứng như vậy? Thứ này cũng gen hạch sao?

Hàn Sâm thầm suy đoán.

Không có biện pháp khác, Hàn Sâm chỉ có thể chuẩn bị sử dụng lực lượng Chích Thủ Già Thiên để phá vỡ chén lớn, nhưng trước mắt hắn đột nhiên lóe lên một vầng sáng, chén lớn trong suốt lại tự bay đi, trở về bên người nữ đầu bếp Long tộc đang ở trong bầy dị thú.

Hàn Sâm đã khôi phục tự do, lập tức nhanh chóng bỏ chạy, giết được Dị Linh cũng không kiếm được chỗ tốt gì, không cẩn thận mà chết đi thì không đáng chút nào, Hàn Sâm vẫn chọn chạy trước rồi tính.

Phân biệt phương hướng một chút, Hàn Sâm chọn một hướng ngược lại với cừu non, tiểu tử kia có độc, Hàn Sâm quyết định vẫn nên cách nó xa một chút thì tốt hơn, để tránh lại trêu chọc phải phiền toái.

Rời xa chiến trường, Hàn Sâm thỉnh thoảng vẫn có thể nghe thấy ở phía sau truyền đến tiếng thú gào và lực lượng va chạm, nhưng hắn không quan tâm những chuyện này, trước tiên cứ tìm cách tăng lực lượng của mình lên thì hơn.

Ít nhất cũng phải ngưng tụ ra gen hạch đã, nếu không ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở này thật sự quá thiệt thòi.

Người ta đều sử dụng gen hạch để chiến đấu, hắn lại phải lấy máu thịt trên người để liều mạng với người ta, Hàn Sâm cho rằng như thế vô cùng không hợp lý.

Với hiểu biết của hắn về Ngọc Khâu thời gian này, Hàn Sâm chạy thẳng tới một sơn cốc.

Trong sơn cốc này vốn là chỗ nghỉ ngơi của một con nanh độc thú cấp nguyên thủy, nhưng bởi vì bị cừu non và Hàn Sâm đầu phục, sau đó đã bị nữ đầu bếp Long tộc giết đi ăn thịt, hiện tại ở chỗ này không có chủ nhân.

Hàn Sâm chạy tới nơi này, là vì trong cốc có một loại sinh vật bình thường là "Ngọc Oa Ngưu", hành động vô cùng chậm, lực công kích cũng không mạnh, nhưng gen hạch và thú hồn của bọn chúng đều không tệ, Hàn Sâm chuẩn bị săn giết bọn nó, kiếm chút điểm gen hạch va thú hồn, võ trang cho mình một chút.

Chương 1347: Ngọc Oa Ngưu

Trong sơn cốc có không ít Ngọc Oa Ngưu, có hơn mười con, nhưng hành động của bọn nó quá chậm, số lượng có nhiều hơn cũng không thể uy hiếp tới Hàn Sâm.

Hơn nữa gen hạch của Ngọc Oa Ngưu chính là xác ốc sên, không có tính công kích, nhưng lực phòng ngự khá mạnh, nếu như không có lực lượng công kích cực mạnh, cho dù là sinh vật cấp nguyên thủy cũng rất khó đánh vỡ được lớp vỏ của chúng.

Hàn Sâm định kiếm một cái vỏ làm chỗ ở cho mình, đồ vật này khẳng định tốt hơn lều vải, nếu có nó thì sau này không cần màn trời chiếu đất nữa, đi tới đâu cũng có một địa phương an toàn để nghỉ ngơi, trong lúc mấu chốt còn có thể ngăn cản công kích của địch nhân.

Đương nhiên, Hàn Sâm muốn nhất vẫn là thú hồn Ngọc Oa Ngưu, trước đó lúc xin gia nhập vào đội của đại lão này, cừu non đã nói với Hàn Sâm, thú hồn Ngọc Oa Ngưu là loại áo giáp.

Hiện tại Hàn Sâm và Bảo Nhi vẫn phải dùng cây cỏ để xâu thành quần áo, không khác gì tarzan cả, có thể làm được một bộ giống như áo giáp, quả thực chính là tiến bộ vượt thời đại.

Đi vào trong sơn cốc, từ xa xa đã thấy trên thác có mấy con ốc sên lớn cỡ căn phòng đang chậm rãi bò, vỏ ốc sên là màu trắng như đồ sứ, óng ánh long lanh nhìn rất đẹp.

Hàn Sâm và Bảo Nhi đi tới bên cạnh một con Ngọc Oa Ngưu, thân thể Ngọc Oa Ngưu lập tức rút vào trong vỏ ốc sên, trên miệng cũng bị vỏ ngăn chặn, ngay cả một khe hẹp cũng không có.

Ngọc Oa Ngưu gần như không có tính công kích nào, đây cũng là nguyên nhân Hàn Sâm lựa chọn săn giết bọn nó, dù sao an toàn là quan trọng nhất.

Đương nhiên, cũng đừng tưởng rằng đám Ngọc Oa Ngưu này thật sự vô hại, tuy chúng bò chậm, nhưng lúc bò, thân thể sẽ tiết ra một loại nọc độc, dính trên cây cỏ.

Nếu có những dị sinh vật khác ăn phải những cỏ cây dính độc đó, chẳng mấy chốc sẽ độc phát thân vong, thân thể bắt đầu hư thối, Ngọc Oa Ngưu sẽ ăn những thịt thối đó.

Từ miệng cừu non, Hàn Sâm biết thủ đoạn Ngọc Oa Ngưu kiếm thức ăn, đương nhiên sẽ không đụng vào những cỏ cây đó, trực tiếp bay đến bên cạnh Ngọc Oa Ngưu, hóa chưởng thành đao, chém ra một chiêu U Linh Trảm lên lớp vỏ ốc sên.

Chỉ nghe coong một tiếng, giống tiếng va chạm kim ngọc vang lên, vỏ ốc sên kia không chút tổn hại.

U Linh Trảm có thể xuyên qua thời không, nhưng lực công kích cũng không được tăng cường, không chém vỡ được vỏ ốc sên đã nằm trong dự liệu của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không có ý định dùng nắm đấm để đánh nát vỏ ốc sên, trên vỏ ốc sên cũng có độc, Hàn Sâm không xác định Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của mình có thể chống đỡ được loại độc này hay không, cho nên cũng không muốn mạo hiểm.

Từ bên hông rút ra một sừng thú đinh ốc, sau đó mở ra lực lượng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, trực tiếp đâm tới vỏ ốc sên.

Hàn Sâm sử dụng kỹ xảo đinh ốc tiễn pháp, để sừng thú mang theo lực lượng xoay tròn mãnh liệt, giống như một máy khoan điện đánh vào lớp vỏ ốc sên.

Lập tức chỉ thấy bột phấn màu trắng bay tán loạn, sừng thú từng tấc một chui vào vỏ ốc sên, không bao lâu sau đã trực tiếp chui vào vỏ, hơn một nửa đoạn sừng thú đã xuyên vào.

Ngọc Oa Ngưu bị đau, lập tức khẽ lắc thân thể, kéo theo vỏ ốc sên lăn tới, dụng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm tránh ra, sừng thú trong tay cũng nhân cơ hôi đâm về một chỗ khác trên vỏ ốc sên.

Những con Ngọc Oa Ngưu khác cũng bắt đầu chuyển động, cả đàn đều xoay tròn như con thoi về phía Hàn Sâm, muốn đâm chết Hàn Sâm.

Nhưng tốc độ của Hàn Sâm nhanh hơn bọn chúng nhiều lắm, lực lượng cũng lớn hơn chúng nó, gen hạch của Ngọc Oa Ngưu cứng rắn dưới sừng thú cũng khó có thể bảo hộ an toàn.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm đã giết được một con Ngọc Oa Ngưu, nhưng sau khi giết chết nó, lớp vỏ ngoài của nó cũng bị nghiền nát.

“Săn giết sinh vật bình thường Ngọc Oa Ngưu, không thu được thú hồn, gen hạch bị nghiền nát, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên tăng từ 0 đến 10 điểm gen trụ cột.”

Hàn Sâm có chút phiền muộn, cho dù hắn có thể giết chết Ngọc Oa Ngưu, nhưng lớp vỏ của nó đều bị phá hỏng, gen hạch cũng không lấy được.

- Được rồi, trước tiên cứ kiếm hai bộ khôi giáp thú hồn rồi tính, mình với Bảo Nhi cũng không thể mặc quần áo cây cỏ mãi được.

Hàn Sâm tiếp tục giết tới phía những con Ngọc Oa Ngưu khác.

Thế nhưng trong lòng Hàn Sâm khẽ động, giống như nghĩ tới điều gì, khi giết tới bên cạnh Ngọc Oa Ngưu, Hàn Sâm lại ngừng lại, quay người bay về phía bên ngoài sơn cốc.

Hàn Sâm núp ở ngoài thung lũng, đợi một hồi lâu, đã thấy những con Ngọc Oa Ngưu đó từ trong vỏ ốc sên chui ra, thi nhau bò về phía con Ngọc Oa Ngưu đã chết đi kia, chúng lại xé xác ăn thịt đồng loại.

Hàn Sâm cũng không có tâm tình để cảm thán những con Ngọc Oa Ngưu này vô tình, đưa tay triệu hoán ra một vật.

Đó là một tiểu côn trùng còn nhỏ hơn cả hạt bụi, toàn thân màu xám, đúng là gen hạch đồng Trần Ai Chi Trùng mà Hàn Sâm lấy được.

Hàn Sâm nhìn những con Ngọc Oa Ngưu đang ăn uống kia, dùng Động Huyền Kinh mô phỏng ra lực lượng hệ thổ rót vào Trần Ai Chi Trùng, tâm niệm vừa động, Trần Ai Chi Trùng lập tức bay về phía đám Ngọc Oa Ngưu kia.

Tốc độ bay của Trần Ai Chi Trùng rất chậm, khiến Hàn Sâm nhìn cũng thấy gấp thay, nhưng đây là chuyện không có biện pháp, dù sao mỗi loại gen hạch đều có khuyết điểm và ưu điểm riêng, ưu điểm của Trần Ai Chi Trùng chính là nhỏ và cứng rắn, khuyết điểm thì có nhiều lắm, dù sao chỉ là gen hạch đồng.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm cần dựa vào ưu điểm của nó, khuyết điểm có thể tạm thời bỏ qua.

Những con Ngọc Oa Ngưu không có Động Huyền Khí, không thể phát hiện Trần Ai Chi Trùng, cho nên Trần Ai Chi Trùng bay có chậm hơn cũng không có ảnh hưởng gì.

Một hồi lâu sau, cuối cùng Trần Ai Chi Trùng cũng bay đến một bên người con Ngọc Oa Ngưu, trực tiếp dính trên thân thể Ngọc Oa Ngưu như nhựa plastic trong suốt kia.

Ngọc Oa Ngưu lập tức giống như là bị kim đâm, thân thể run lên một cái, sau đó thật nhanh rút về bên trong vỏ ốc sên.

Chỉ là hiện tại nó có rụt về cũng không có tác dụng, Trần Ai Chi Trùng đã chui vào bên trong thân thể của nó, từ thân thể của nó cùng tiến vào vỏ ốc sên.

Rất giống Hàn Sâm khi mới tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, Trần Ai Chi Trùng trong thân thể Ngọc Oa Ngưu không ngừng chui vào, đâm thủng cơ thể Ngọc Oa Ngưu.

Chỉ là dù sao Trần Ai Chi Trùng quá nhỏ, khả năng tạo thành vết thương cũng cực kì nhỏ, giằng co hai giờ, trong đầu Hàn Sâm mới vang lên tiếng săn giết thành công.

“Săn giết sinh vật bình thường Ngọc Oa Ngưu, thu được thú hồn Ngọc Oa Ngưu, đạt được gen hạch đồng Ngọc Oa Xác, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen trụ cột.”

Hàn Sâm vô cùng vui mừng, lần này không chỉ thu được gen hạch, lại thu được cả thú hồn.

Hàn Sâm trực tiếp lột quần áo cây cỏ trên người xuống, đồng thời gọi thú hồn Ngọc Oa Ngưu ra, lập tức chỉ thấy một áo giáp màu trắng như đồ sứ bọc toàn thân Hàn Sâm lại, chỉ có đầu là lộ ở bên ngoài.

Tuy nhiên áo giáp Ngọc Oa Ngưu không có mũ bảo hiểm, nhưng Hàn Sâm vẫn rất hài lòng, như thế này tốt hơn cởi chuồng nhiều lắm.

- Ba ba. . . Bảo Nhi cũng muốn. . .

Bảo Nhi nhìn áo giáp trên người Hàn Sâm, bé năn nỉ nói, tiểu gia hỏa cũng rất thích chưng diện, đã sớm chán váy rơm trên người.

- Đợi chút, cha lập tức tìm cho con một bộ.

Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, Trần Ai Chi Trùng lập tức bay về phía một con Ngọc Oa Ngưu khác.

Chương 1301. Bán Thần hàng lâm

Tất cả mọi nơi đều là một vùng tăm tối, giống như là rơi vào trong vực sâu.

Chỉ có bên trong đồng tước trong tay Hàn Sâm thiêu đốt lên một ngọn huyết diễm, chỉ dẫn cho Hàn Sâm đi về phía trước.

Hàn Sâm mang theo Tà Liên Đại Đế đi về phía trước ở trong bóng đêm, không bao lâu đã thấy ở phía trước xuất hiện một đoàn ánh sáng.

Hàn Sâm đã sớm có kinh nghiệm, mang theo Tà Liên Nữ Đế cùng đi về phía ánh sáng kia, sau khi đi tới, liền thấy một tòa tế đàn thần bí đứng vững ở trong đêm tối, tượng thần trên tế đàn lại là một nữ thần phát ra ánh sáng thần thánh.

- Tượng thần này như thế nào giống mẹ mình như vậy. ..

Tà Liên Nữ Đế kinh ngạc nhìn tượng nữ thần kia.

Không có đồng tước chỉ dẫn, những Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết bị vây ở trong bóng tối đó, lúc này lại đã kinh hãi gần chết, mặc kệ là bọn họ đi như thế nào, đều không tìm thấy lối ra ở trong vùng vực sâu tăm tối này, mà ngay cả không gian dịch chuyển cũng khó có thể rời khỏi nơi đây.

Vô Thần Đại Đế khẽ nhíu mày, Vô Thần Đao trong tay chém vào trong bóng tối, nhưng lại có chút hoảng sợ phát hiện ra, lực lượng của Vô Thần Đao chém vào trong bóng tối, lại không thể chém ra vết rách không gian, chém vào trong bóng tối liền không còn bóng dáng.

Trên tế đàn, đồng tước bay về phía tượng nữ thần, rơi lên trên đỉnh đầu tượng nữ thần, ngọn lửa màu đỏ ngòm từ trong đồng tước chảy ra, lập tức đốt lên toàn bộ tượng nữ thần.

Tượng nữ thần lập tức sống lại ở trong ngọn lửa, dần dần sống lại, nhưng mà lúc này tượng nữ thần cũng không đi xuống giống như tượng thần của Huyết Hà Chi Chủ trên tế đàn thần như lúc trước, chỉ là bàn tay nâng lên một cái, sau đó liền thấy từ bốn phương tám hướng bên trong bóng tối, có vô số sinh cơ dâng tới chỗ tượng thần, trực tiếp nhập vào bên trong thân thể tượng đá.

Lần trước lúc Hàn Sâm dẫn phát tế đàn của Huyết Hà Chi Chủ, xung quanh không có tế phẩm, tế đàn liền cắn trả người mở ra tế đàn là Hàn Sâm.

Nhưng mà lúc này lại khác nhau, khắp nơi xung quanh đều là Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, đương nhiên sẽ không xuất hiện †ình huống cắn trả.

Trong bóng tối, rất nhiều Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đều kinh hãi kêu lên, bọn họ phát hiện ra sinh cơ ở trên người mình đang xói mòn, mặc dù tốc độ xói mòn cũng không tính là quá nhanh, nhưng lại không có cách nào ngăn cản.

Mặc dù tốc độ xói mòn cũng không nhanh, nhưng mà bọn họ không †ìm thấy lối ra trong bóng tối, nếu cứ một mực xói mòn như vậy, sớm muộn gì sinh mệnh lực cũng hoàn toàn biến mất.

- Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

- Tà Liên Nữ Đế, đến cùng là cô đang làm gì?

- nhân loại, chúng ta có chuyện gì thì có thể từ từ nói, cần gì phải làm như thế?

- Có chuyện gì đều có thể thương lượng, cần gì tuyệt tình như vậy, về sau còn có ngày gặp nhau…

Một đám Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, nghĩ hết biện pháp đều không thể đi ra khỏi bóng tối, cũng không thể ngăn cản sinh cơ trên người xói mòn, trong lòng đều hoảng hốt, không khỏi bắt đâu cầu tình với Tà Liên cùng Hàn Sâm.

Sắc mặt của Vô Thần Đại Đế âm trầm, thỉnh thoảng dò xét xung quanh, muốn tìm ra vị trí của Hàn Sâm cùng Tà Liên Nữ Đế.

Thế nhưng mà bóng tối này ngay cả y cũng khó có thể phá vỡ, căn bản không tìm thấy hành tung của bọn Hàn Sâm, lực lượng trên người Vô Thần Đại Đế bắt đầu khởi động, vậy mà ngăn cản sinh cơ thoát ra ngoài.

- Hừ, tao muốn nhìn xem, đến cùng bọn mày chơi trò gì.

Vô Thần Đại Đế không hề sợ hãi, tự nhận đã vô địch ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cũng không chính thức dao động.

Đáng tiếc là y chưa từng gặp qua Bán Thần hàng lâm, cũng không biết điều này có ý nghĩa gì, nếu không cũng sẽ không bình tĩnh như vậy nữa.

Người ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở thực sự được gặp Bán Thần phủ xuống cực ít, Sát Na Nữ Đế năm đó cũng là Đại Đế đã sắp tấn chức Bán Thần, cũng không biết chuyện Bán Thần hàng lâm này, đám Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết bị nhốt hiển nhiên cũng không có được kiến thức như vậy.

Tà Liên Nữ Đế cũng chưa từng thấy qua, nhìn tượng thần đang hấp thu lượng lớn sinh cơ, đang dần dần sống lại kia, vô cùng kinh ngạc hỏi:

- Đây rốt cuộc là gì?

Hàn Sâm nhìn tượng thần ở trên tế đàn cũng âm thầm kinh hãi, trước đó hắn triệu hồi ra Huyết Hà Chi Chủ, bởi vì không có tế phẩm, tượng thần giống như là sống lại, nhưng lực lượng cũng hết sức có hạn.

Thế nhưng mà tượng thần này lại khác, hấp thu lượng lớn sinh cơ của tế phẩm, khí tức bên trên tượng thần càng ngày càng mạnh, giống như đang có một luồng lực lượng vô cùng mạnh mẽ đang buông xuống tượng thần, tượng thần này mạnh mẽ vượt xa Huyết Hà Chi Chủ.

- Đây là tế đàn triệu hoán Bán Thần phủ xuống, bởi vì là ở trước dạ quang thạch triệu hoán Bán Thần, được triệu hoán tới rất có thể sẽ là chủ nhân của dạ quang thạch, Vĩnh Dạ Nữ Đế.

Hàn Sâm đáp. Tà Liên Nữ Đế nghe xong vừa mừng vừa sợ:

- Thật sự có thể triệu hoán mẹ tôi từ trên không gian thứ tư Tí Hộ Sở xuống?

- Trước kia tôi cũng không dám khẳng định, nhưng mà hiện tại nhìn lại, có vẻ thật sự sắp phủ xuống rồi.

Hàn Sâm nhìn tượng thần cơ hồ đã hóa thành thân thể nói ra.

- Nếu là như vậy, vậy thì thật sự quá tốt.

Tà Liên Nữ Đế vui mừng quá đỗi, ánh mắt lom lom nhìn tới tượng thần.

Tượng đá hấp thu vô số sinh cơ, đã sắp hoàn toàn hóa thành thân thể máu thịt, càng xem càng giống như là Vĩnh Dạ Nữ Đế, vô cùng thánh khiết giống như là nữ thần chúa tể vạn vật.

Đột nhiên, chỉ thấy trên trán tượng thần đã hoàn toàn hóa thành thân thể máu thịt xuất hiện một ấn ký thần bí, ấn ký kia càng ngày càng sáng, cơ hồ đã hóa thành một vầng mặt trời, chiếu sáng toàn bộ bóng tối.

Trước mắt Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết rơi vào trong bóng tối lập tức khôi phục lại ánh sáng, đều thấy được tế đàn cùng bọn Hàn Sâm, Tà Liên Nữ Đế ở trước tế đàn.

Chỉ là đại bộ phận sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đại Đế đều đã bị hút đi hơn phân nửa sinh cơ, lúc này có chút suy yếu.

Vô Thần Đại Đế lại vẫn mạnh mẽ như cũ, cũng không bị xói mòn quá nhiều sinh cơ, liếc nhìn tế đàn, ánh mắt hiện lên sát cơ bén nhọn, Vô Thần Đao trong tay trực tiếp chém tới chỗ Hàn Sâm.

Lực lượng kinh khủng cơ hồ là đồng thời với Vô Thần Đao chém ra, liền buông xuống người Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa muốn tránh, lại thấy trước mặt mình xuất hiện một màn màu đen, Vô Thần Đại Đế chém ra lực lượng, không một tiếng động bị hút vào bên trong tấm màn màu đen, không nổi lên một chút gợn sóng nào.

Đồng tử của Vô Thần Đại Đế mạnh mẽ co rút lại, tựa hồ có chút không thể tin được vậy mà lực lượng của mình sẽ bị tan rã như vậy.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, đã thấy tượng thần ở bên trên tế đàn kia đã mở mắt, đang nhìn về phía hắn và Tà Liên Nữ Đế.

Tà Liên Nữ Đế nhìn thấy tượng thần kia mở to mắt, ánh mắt kia giống hệt như của mẹ mình, lập tức cũng không nhịn được nữa, bay tới chỗ tượng thần biến thành Nữ Thần kia, đồng thời kêu lên:

- Mẹ, Tà Liên rất nhớ người.

Vĩnh Dạ Nữ Đế thò tay ôm lấy Tà Liên Nữ Đế, yêu thương vuốt ve tóc của cô:

- Tà Liên, không thể thể ngờ con lại có thể kêu gọi ta hàng lâm xuống không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thật sự là khó khăn cho con.

- Không phải là con triệu hoán mẹ hàng lâm, là Hàn Sâm triệu hoán mẹ.

Tà Liên Nữ Đế vội vàng nói lại mọi chuyện một lần.

- Cũng dám bất kính với con gái của ta, bọn mày thật to gan.

Vĩnh Dạ Nữ Đế lập tức tức giận, đôi mắt đẹp mang theo sát khí vô biên

nhìn tới đám Đại Đế đó cùng sinh vật siêu cấp thần huyết ở sau lưng.

Một đám Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết lập tức sợ hãi, sắc mặt đều hết sức khó coi, nguyên một đám quay người định chạy, căn bản liền ý nghĩ giải thích hoặc chiến đấu đều khó mà sinh ra nổi.

Trước khi Vĩnh Dạ Nữ Đế tấn chức Bán Thần, có lẽ đã là tồn tại vô địch ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, huống chỉ hiện tại đã tấn chức Bán Thần, không ai ngờ được Vĩnh Dạ Nữ Đế lại có thể hàng lâm.

Nếu như biết được, đánh chết bọn họ cũng không dám có nửa điểm bất kính đối với Tà Liên Nữ Đế.

Hết chương 1301.

Chương 1302. Lễ vật trân quý hơn

Đáng tiếc là hiện tại bọn họ muốn trốn cũng đã chậm, đôi tay trắng nõn của Vĩnh Dạ Nữ Đế vung lên, lập tức một vùng tăm tối hướng về những Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đó cắn nuốt lao đi.

Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết mắt thấy mình sắp bị bóng tối cắn nuốt liền kinh hãi gần chết, vội vàng bộc phát ra lực lượng, ý đồ đánh tan bóng tối kia, nhưng mà lực lượng có thể nói là đỉnh cấp ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đánh vào trong bóng tối kia, lại không một tiếng động bị cắn nuốt mất, ngay cả một đám bọt nước đều không thể hiện lên.

Trong chớp mắt, trong sự hoảng sợ của những Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đó, ở bên trong tiếng gầm gừ phẫn nộ, toàn bộ đều bị cắn nuốt ở bên trong bóng tối.

- Giả thần giả quỷ!

Vô Thần Đại Đế quát lạnh một tiếng, thân thể trực tiếp xé rách không gian, nắm Vô Thần Đao chém tới Vĩnh Dạ Nữ Đế.

Y không tin Bán Thần thật sự có thể hàng lâm xuống không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cho rằng phủ xuống có khả năng chỉ là một cái phân thân của Vĩnh Dạ Nữ Đế, đồng thời cũng vô cùng tin tưởng đối với lực lượng của mình, muốn chém giết Vĩnh Dạ Nữ Đế.

Mắt thấy Vô Thần Đại Đế đã chém tới trước mặt Vĩnh Dạ Nữ Đế, Vĩnh Dạ Nữ Đế lại chỉ thuận tay vung lên, lập tức bóng tối đã cắn nuốt Vô Thần Đại Đế, lập tức không còn một tiếng động.

Sau đó tay ngọc của Vĩnh Dạ Nữ Đế lại nhẹ nhàng vẫy, giống như là lau bảng đen, toàn bộ xóa đi bóng tối kia.

Hàn Sâm kinh hãi phát hiện, sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đại Đế đều theo bóng tối kia biến mất không thấy đâu nữa.

- Những Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết đó đâu?

Hàn Sâm nhịn không được hỏi một câu.

- Đã triệt để bị gạt bỏ.

Vĩnh Dạ Nữ Đế lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm trong lòng cả kinh:

- Những Đại Đế đó còn có thể phục sinh lại không?

- Không thể, bọn họ đã không có cơ hội như vậy nữa.

Vĩnh Dạ Nữ Đế thuận miệng nói ra, giống như là đang nói một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

Vừa nói xong, Vĩnh Dạ Nữ Đế lại khẽ nhíu mày:

- Linh Hồn Chi Thạch lại có thể tự động cưỡng ép phục sinh y, đúng là có chút bản lãnh.

- Mẹ đang nói là Vô Thần Đại Đế?

Tà Liên Nữ Đế hỏi.

Vĩnh Dạ Nữ Đế khẽ gật đầu:

- Thời gian mẹ phủ xuống có hạn, cũng không tiện đi hủy diệt Linh Hồn Chi Thạch của y nữa, nhưng mà cũng không sao cả, con theo mẹ trực tiếp đi lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở đi, về sau không còn ai dám có nửa phần bất kính đối với con nữa.

- Có thể trực tiếp đi ư?

Tà Liên Nữ Đế kinh ngạc hỏi.

Vĩnh Dạ Nữ Đế mỉm cười nói:

- Bằng không con cho rằng Bán Thần hàng lâm để làm gì?

- Thế nhưng mà cũng không phải là con triệu hoán tế đàn.

Tà Liên Nữ Đế nhìn về phía Hàn Sâm.

Vĩnh Dạ Nữ Đế thuận miệng nói ra:

- Dẫn hắn cùng đi là được.

Hàn Sâm vội vàng nói:

- Cám ơn Bán Thần đại nhân, tôi không muốn đi, ngài mang Tà Liên tỷ tỷ đi là được rồi.

Trong lòng Hàn Sâm nhịn không được mắng to Long Đế, thằng này quả thật không đáng tin cậy một chút nào, căn bản chính là kiến thức nửa vời, cũng dám ở trước mặt Hàn Sâm nói hươu nói vượn.

Hiện tại Hàn Sâm xem như đã biết, Bán Thần hàng lâm căn bản chính là một con đường mau lẹ, có thể an toàn tiến vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, không cần chịu nỗi khổ thần hỏa tẩy lễ kia, trăm phần trăm có thể tấn chức Bán Thần.

Đáng tiếc là Hàn Sâm không có một chút hứng thú nào đối với loại phương thức tấn chức Bán Thần này, không nói đến khóa gen của hắn còn chưa hoàn toàn mở ra, cho dù mở ra, hắn cũng sẽ đi Thiên Giai chịu đựng thần hỏa tẩy lễ tấn chức Bán Thần, sẽ không đi đường tắt như vậy.

Nếu Hàn Sâm muốn đi đường tắt, trực tiếp đi tới tiến hóa trì là được rồi, tương tự cũng là xác xuất thành công trăm phần trăm, cũng không cần phải phiền phức như thế.

- Mẹ, con vẫn là đi lên Thiên Giai tấn chức Bán Thần đi. Tà Liên Nữ Đế trầm ngâm một chút, vô cùng kiên định nói ra. Vĩnh Dạ Nữ Đế tán dương vuốt ve tóc Tà Liên:

- Con có lòng tin như thế tự nhiên là tốt nhất, được thần hỏa tẩy lễ có rất nhiều chỗ tốt đối với thần thể, là chính đạo để tấn chức Bán Thần.

Nói xong, Vĩnh Dạ Nữ Đế khẽ nhíu mày, đột nhiên điểm ra một tia sáng màu đen rơi vào trong tay Tà Liên Nữ Đế:

- Thời gian của mẹ không còn nhiều lắm, lập tức phải trở lại không gian thứ tư Tí Hộ Sở, cái này con cầm lấy, nếu như tên Vô Thần kia lại đến †ìm con gây chuyện, vật ấy có thể đánh lui y, bảo vệ cho con bình an.

Nói xong, Vĩnh Dạ Nữ Đế đã chậm rãi đi trở về tế đàn, thân thể cũng một lần nữa chầm chậm hóa thành tượng đá.

- Này này. .. Bán Thần… ngài khoan hãy đi mà. .. là tôi triệu hoán ngài phủ xuống… dù sao ngài cũng phải cho tôi ít đồ chứ?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, muốn tiến lên đòi chút chỗ tốt, nhưng mà lời còn chưa nói hết, đã thấy Vĩnh Dạ Nữ Đế trở lại bên trên tế đàn biến thành tượng đá.

Sau một lát tế đàn kia liền trực tiếp tan biến ở trong một mảng bóng tối, sau đó hai mắt liền tỏa sáng, Hàn Sâm cùng Tà Liên Nữ Đế liền trở về bên cạnh dạ quang thạch.

Chỉ thấy trên dạ quang thạch tràn đầy vết rạn, trực tiếp nứt vỡ, rốt cuộc không còn tồn tại nữa.

Đồng tước đã rơi vào trong tay Hàn Sâm, cũng không có dị biến gì nữa, cũng không tiếp tục run rẩy.

Gương mặt Hàn Sâm lập tức lộ ra vẻ buồn bực, thật vất vả triệu hoán ra một Bán Thần, vậy mà hắn không mò được chỗ tốt nào.

Phốc phốc!

Tà Liên Nữ Đế nhìn thấy bộ dáng buồn bực của Hàn Sâm, nhịn không được cười ra tiếng, nhìn Hàn Sâm nói:

- Cậu cũng đừng buồn bực nữa, nếu không, tỷ tỷ đưa cho cậu một món lễ vật?

- Lễ vật gì?

Hàn Sâm lập tức cao hứng hỏi, không thể mò được chỗ tốt từ chỗ Vĩnh Dạ Bán Thần, có thể từ chỗ Tà Liên Nữ Đế lấy được chút chỗ tốt cũng không tệ.

Ánh mắt của Hàn Sâm không khỏi nhìn sang viên đá quý màu đen ở trong tay Tà Liên Nữ Đế kia, đây là bảo bối mà vừa rồi Vĩnh Dạ Bán Thần lưu cho Tà Liên Nữ Đế, nếu như Tà Liên Nữ Đế chịu cho hắn thứ này, vậy thì thật là không thể tốt hơn nữa rồi.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng biết khả năng này rất thấp, cho nên cũng chỉ là tham lam nghĩ tới mà thôi.

Thế nhưng mà ai biết Tà Liên Nữ Đế vậy mà cầm lấy viên đá quý màu đen này, quơ quơ ở trước mặt Hàn Sâm, cười mà không phải cười nói ra:

- Viên Vĩnh Dạ bảo thạch này. ..

- Muốn tặng cho tôi sao?

Hàn Sâm lập tức mừng lớn nói.

Tà Liên lại chỉ lắc lắc trước mặt Hàn Sâm, sau đó liền trực tiếp thu vào:

- Đương nhiên là tự mình thu lại rồi.

- Vậy cô ở trước mặt tôi lắc qua lắc lại làm gì.

Trong lòng Hàn Sâm oán thầm.

Tà Liên Nữ Đế tựa hồ rất thích bộ dáng hiện tại của Hàn Sâm, nhìn vẻ mặt buồn bực của Hàn Sâm, cười tủm tỉm nói:

- Đừng lo lắng, tỷ tỷ sẽ cho cậu lễ vật tốt hơn.

- Lễ vật tốt hơn? Hàn Sâm có chút không tin nhìn Tà Liên Nữ Đế, còn có bảo bối gì có

thể tốt hơn so với đồ của Bán Thần lưu lại được?

- Đúng vậy, lễ vật còn tốt hơn Vĩnh Dạ bảo thạch, cậu có muốn lấy không?

Tà Liên Nữ Đế cười mà không phải cười hỏi. - Tỷ tỷ cho tôi đồ, thứ gì tôi đều thích cả, khẳng định sẽ rất thích. Hàn Sâm vội vàng nói.

Mặc dù là đã cầm nhiều Thánh Thai Quả như vậy rồi, nhưng mà thứ tốt không có ai ngại ít, Hàn Sâm đương nhiên không có đạo lý gì từ chối.

Huống chi Vĩnh Dạ Bán Thần vẫn là do hắn triệu hoán xuống, kết quả chỗ tốt lại bị Tà Liên Nữ Đế lấy được, Tà Liên Nữ Đế đền bù tổn thất hắn một chút cũng là việc nên làm.

Tà Liên Nữ Đế ở trước mặt Hàn Sâm vòng vo một vòng tròn, thân hình có lồi có lõm kia triển lộ hết ra, đặc biệt là đôi chân vừa dài vừa trắng, quả thực là quá mê người.

Hàn Sâm còn không rõ ràng Tà Liên Nữ Đế có ý gì, chỉ thấy Tà Liên Nữ Đế kiều mị nháy mắt hỏi:

- Cậu thấy lễ vật tỷ tỷ tôi như thế nào đây?

- Tỷ tỷ, ý của chị là… ..

Hàn Sâm mở to hai mắt ra nhìn, không thể tin được nhìn Tà Liên Nữ Đế.

- Đúng là tỷ tỷ dâng mình làm lễ vật cho cậu, cậu thấy lễ vật này như thế nào đây? Có trân quý hơn Vĩnh Dạ bảo thạch hay không?

Tà Liên Nữ Đế nháy mắt hỏi.

- Trân quý. .. tuyệt đối trân quý gấp trăm lần nghìn lần so với Vĩnh Dạ

bảo thạch. .. nhưng mà chuyện này sao có thể được. .. tiểu tỷ tỷ hiện tại liền đi theo tôi sao?

Hàn Sâm hơi chút khách khí, căn bản không chờ Tà Liên Nữ Đế nói chuyện, liền lập tức tham lam nhìn chằm chằm vào Tà Liên Nữ Đế hỏi.

Hết chương 1302.

Chương 1303. Khóa thứ mười mở ra

Tà Liên Nữ Đế vậy mà thật sự đi theo Hàn Sâm trở về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, hơn nữa còn mang theo bọn Không Linh Nữ Yêu cùng lục đằng đi tới chỗ của Hàn Sâm, còn đồng ý nghe theo sự điều khiển sắp xếp của hắn.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng phải giúp cô ta đi làm một chuyện, chính là chuyện giao dịch mà lúc đầu cô ta chuẩn bị làm với Hàn Sâm.

Hàn Sâm tự nhiên không chút do dự liền đồng ý, Vô Thần Đại Đế chưa chết, thủy chung là một mối họa, trước khi Hàn Sâm chưa mở ra đạo khóa gen thứ mười, Tà Liên Nữ Đế nắm giữ Vĩnh Dạ bảo thạch, có thể nhẹ nhõm đánh bại Vô Thần Đại Đế, bảo trụ an toàn của rất nhiều sinh mạng bên phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn hỏi Tà Liên Nữ Đế về vấn đề thân thể của hắn, Tà Liên Nữ Đế nói cho hắn biết, thân thể thuộc tính càng đơn nhất, càng dễ dàng mở ra khóa gen.

Nếu như là người có nhiều loại thuộc tính, có thuộc tính càng tạp, mở ra một đạo khóa gen cuối cùng sẽ rất khó khăn.

Loại thân thể không có thuộc tính đặc biệt như Hàn Sâm, lực tương tác đối với các loại thuộc tính đều giống nhau, mở ra một đạo khóa gen cuối cùng thì độ khó cao tới mức đáng sợ, tốt nhất là mượn nhờ ngoại lực mở ra một đạo khóa gen cuối cùng, ví dụ như Thánh Thai Quả chân chính.

Nhưng mà Thánh Thai Quả chỉ có thể ăn chín quả, ăn thêm nữa cũng sẽ không có hiệu quả, muốn ở bên trong chín viên chọn trúng Thánh Thai Quả chân chính cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhiều vị Đại Đế cùng sinh vật siêu cấp thần huyết bị tế sống như vậy, toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều bị chấn động mạnh.

Hàn Sâm thừa cơ cướp lấy mảng lớn lãnh thổ, thôn tính toàn bộ khu vực xung quanh Di Tinh Đại Đế, phát triển cực kỳ mãnh liệt.

Tí Hộ Sở của Vô Thần Đại Đế bởi vì không ở khu vực này, tạm thời cũng không nhìn thấy y xuất hiện.

Hàn Sâm mang theo bọn Tử Minh Đại Đế một đường đánh tới khu vực do Chung Ma khống chế, mới ngừng bước chân khuếch trương.

Chung Ma Đại Đế là người thứ ba bên trong thập đại Thần Tử, chẳng những thực lực bản thân kinh người, hơn nữa thủ hạ cường giả như mây, chí ít có ba bốn nhân vật khủng bố mở ra mười đạo khóa gen, Hàn Sâm cũng không dám nói mình có thể đơn giản đánh hạ, cho nên chỉ có thể tạm thời ngừng khuếch trương.

Chủ yếu vẫn là Hàn Sâm muốn mau chóng mở ra đạo khóa gen thứ mười một chút, cho nên mới tạm thời buông tha cho việc đánh Chung Ma Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm cặn kẽ hỏi thăm Tà Liên Nữ Đế, sử dụng Thánh Thai Quả sẽ có di chứng gì hay không, sau khi cẩn thận nắm rõ, mới quyết định sử dụng Thánh Thai Quả mở ra đạo khóa gen thứ mười của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Sở dĩ không lựa chọn Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh hay Động Huyền Kinh, chủ yếu là bởi vì uy lực của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không đủ mạnh, năng lực chủ yếu của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là cường hóa gen di truyền, có thể giúp cho hậu đại trở nên mạnh mẽ hơn, Hàn Sâm làm đời thứ nhất, uy lực hơi yếu một chút.

Mà Động Huyền Kinh, Hàn Sâm vẫn luôn có ý định không sử dụng bất cứ ngoại lực gì để mở ra đạo khóa gen thứ mười, cho nên liền đem mục tiêu tập trung vào Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Bởi vì mỗi người chỉ có thể ăn chín viên Thánh Thai Quả, về sau ăn nữa cũng sẽ vô dụng, cho nên Hàn Sâm liền để lại bảy viên, những quả khác chia cho bọn Tiểu Ngân Ngân.

Bên trong bảy viên của Hàn Sâm đã bao hàm viên Thánh Thai Quả chân chính kia.

Trở lại cung điện của mình, lại để cho Linh cùng bọn Tiểu Ngân Ngân thủ ở bên ngoài, không để cho người khác quấy rầy hắn, lúc này Hàn Sâm mới ăn Thánh Thai Quả chân chính vào.

Sau khi Thánh Thai Quả vào bụng, lập tức hóa thành một luồng khí lưu kỳ dị tuôn ra toàn thân Hàn Sâm, Hàn Sâm vội vàng vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hấp thu toàn bộ khí tức do Thánh Thai Quả biến thành.

Theo Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật vận chuyển, cả thân thể Hàn Sâm càng ngày càng óng ánh sáng long lanh, quả thực giống như là một bức tượng bằng tinh ngọc chạm thành.

Đứng ở bên ngoài, có thể trực tiếp trông thấy đại não cùng lục phủ ngũ tạng của Hàn Sâm, theo thời gian trôi qua, liền lục phủ ngũ tạng đều đã hoàn toàn tinh thể hóa.

Hàn Sâm giống như đã thật sự biến thành một pho tượng bằng băng tinh, từ trên người hắn đã hoàn toàn không cảm giác thấy sinh cơ.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, thân thể tinh ngọc trong suốt dần dần bị màu ngà sữa tràn ngập, khiến cho thân thể của Hàn Sâm nhìn giống như là dương chỉ bạch ngọc vậy.

Răng rắc!

Đột nhiên trên thân thể như dương chỉ bạch ngọc kia xuất hiện một vết nứt, hơn nữa nhanh chóng lan tràn ra toàn thân, rất nhanh toàn bộ phía trên da

thịt giống như bạch ngọc kia đều tràn đầy vết rạn rậm rạp, chẳng chịt giống như là mạng nhện.

Rắc rắc!

Trong tích tắc, ngọc thạch vỡ ra, nhao nhao rơi xuống mặt đất, giống như là một lớp xác bạch ngọc ở phía ngoài bóc ra rơi xuống, lộ ra thân thể Hàn Sâm ở bên trong.

Bộ thân thể này, đừng nói là máu thịt xương cốt, mà ngay cả lông mi cùng tóc đều là mới sinh ra, da thịt trắng nõn tựa như có thể chảy ra nước, lông cũng là từng sợi đen nhánh như bảo thạch.

Cả người Hàn Sâm đều tựa hồ tản ra vầng sáng óng ánh, có một loại khí chất kỳ dị khó có thể nói rõ.

Hiện tại nếu như có người ở chỗ này, mặc dù người nọ là một vị Bán Thần, cũng khó có thể từ trên người Hàn Sâm cảm giác được một chút sinh cơ nào, thật giống như Hàn Sâm không phải là một người sống, mà là một pho tượng băng ngọc chạm thành vậy.

Đó cũng không phải là bởi vì trên người Hàn Sâm không có sinh cơ, mà là sinh cơ của hắn đã ngưng tụ tới cực điểm, hoàn toàn thu liễm ở trong máu thịt, người ngoài căn bản không cảm giác được.

Hàn Sâm mở to mắt, đôi mắt như bảo thạch hơi nheo lại, bên trong không nhìn rõ vui hay giận.

Thánh Thai Quả thật sự đã trợ giúp hắn mở ra đạo khóa gen thứ mười của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, hiện tại Hàn Sâm chỉ cảm giác thân thể của mình đã có biến hóa cực lớn so với trước kia.

Tuy chỉ là chênh lệch một đạo khóa gen, nhưng lại có khác biệt giống như trời và đất, đạo khóa gen thứ mười cùng đạo khóa gen thứ chín hoàn toàn là hai cái khái niệm khác biệt.

Chính Hàn Sâm có thể cảm giác được chênh lệch cực lớn trong đó, thân thể mạnh mẽ khiến cho chính Hàn Sâm cũng cảm thấy có chút sợ hãi.

Hơn nữa sự mạnh mẽ của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật không chỉ có thế, còn có linh thức mạnh mẽ kia, sau khi mở ra đạo khóa gen thứ mười, linh thức của Hàn Sâm đã trở về bản chất, mặc dù không giống như Động Huyền Kinh có thể nhìn trộm thiên cơ, nhưng lại có thể cảm ứng được một tia thiên ý trong cõi u minh.

Ở trong mắt Hàn Sâm, toàn bộ thế giới đều trở nên có chút không giống.

Triệu hồi ra áo giáp mặc lên người, Hàn Sâm đứng dậy đi ra ngoài đại điện, Tiểu Ngân Ngân cùng Linh thủ ở bên ngoài vậy mà không cảm giác được hắn đi tới.

Cho đến tận lúc Hàn Sâm mở miệng nói chuyện, Tiểu Ngân Ngân cùng Linh mới biết Hàn Sâm đã đi ra, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn hắn.

- Linh, dùng cốt đao của cô công kích tôi một cái thử xem. Hàn Sâm nói với Linh. Linh hơi do dự nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm mỉm cười nói:

- Không sao đâu, có Tiểu Ngân Ngân ở đây.

Linh khẽ gật đầu, bàn tay nhẹ nhàng giơ lên, lập tức một vệt ánh sáng màu máu bay về phía Hàn Sâm, mặc dù tia sáng màu máu kia nhanh, nhưng mà cũng không tính là cực nhanh, nhưng lại có một loại cảm giác giống như từ nơi sâu xa đã sớm xác định rõ ràng, giống như là mặc kệ làm như thế nào cũng không trốn thoát được vậy.

Nhưng mà một đòn công kích này của Linh chỉ là đánh vào cánh tay Hàn Sâm, cũng không công kích vào chỗ yếu hại của hắn.

Hàn Sâm tùy ý xòe bàn tay ra, trực tiếp kẹp tia sáng màu máu kia lại giữa hai ngón tay, mặc kệ cho tia sáng màu máu kia giãy giụa như thế nào, cũng khó có thể giẫy ra nửa phần, đã lộ ra chân dung của nó, đúng là thanh cốt đao màu máu kia.

Hàn Sâm ném cốt đao trả lại cho Linh, trong lòng cực kỳ hưng phấn, trước kia lúc Linh chém giết Thánh Phạm Đại Đế, Hàn Sâm còn không có cách nào cảm ứng được quỹ tích của cốt đao, nhưng hiện tại có thể có một tia

cảm ứng từ nơi sâu xa, trực tiếp đã kẹp lấy cốt đao, uy lực đạo khóa gen thứ mười của Băng Cơ Ngọc Cốt xác thực rất bất phàm.

Hết chương 1303.

Chương 1304. Vô Cấu Quả

Sau khi mở ra đạo khóa gen thứ mười, Hàn Sâm vốn định đi đánh Chung Ma Tí Hộ Sở trước, nhưng mà bởi vì Tà Liên Nữ Đế tới tìm hắn, cho nên đành phải tạm thời trì hoãn lại, dù sao thì Hàn Sâm cũng đã đồng ý với Tà Liên Nữ Đế, giúp cô ta đi làm chuyện kia.

Tà Liên Nữ Đế nói cặn kẽ việc cần phải làm cho Hàn Sâm, sau khi Hàn Sâm nghe xong trong lòng không khỏi hơi động.

Đối với Đế Linh mà nói, có thể mở ra chín đạo khóa gen đã coi như là cực hạn, có thể may mắn mở ra mười đạo khóa gen, đó đã là may mắn một vạn không có một.

Nhưng mà đối với Đại Đế, mở ra mười đạo khóa gen chỉ là khởi đầu, chính thức cần phải đi nỗ lực là leo lên mười đạo Thiên Giai.

Lên Thiên Giai chính là một quá trình thân thể lột xác hướng về Bán Thần, nếu như tiềm năng của thân thể chưa đủ, không chịu đựng tới lúc lột xác thành Bán Thần, đó chỉ có một con đường chết.

Mặc dù là Đại Đế mạnh mẽ như Hương Âm cũng thiếu chút không thể đi lên mười đạo Thiên Giai.

Tà Liên Nữ Đế cũng không có nắm chắc, vì có thể đi lên mười đạo Thiên Giai, Tà Liên Nữ Đế cũng đã hao hết tâm tư.

Mặc dù là chủ nhân của Thánh Thai Quả, nhưng mà Tà Liên Nữ Đế cũng không có cách nào phân biệt viên nào mới là Thánh Thai Quả thật sự, trước kia cô ta chọn lựa ra chín viên có khả năng nhất đã ăn xong, kết quả vẫn không chọn trúng.

Cho nên Tà Liên Nữ Đế cũng chỉ có thể tìm những biện pháp khác, để cho cô ta tìm được một cây gen bí bảo có thể so với Thánh Thai Quả, hơn nữa cũng không cần dùng vận may để lựa chọn, chỉ cần ăn vào, tăng lên tiềm năng, cũng đủ để cho cô ta có thể an toàn lột xác thành Bán Thần.

Chỉ có điều muốn hái viên trái cây này xuống, lại là một việc rất khó khăn, cần người đặc thù mới có thể hái xuống, đây cũng chính là mục đích chủ yếu mà Tà Liên Nữ Đế mở đại hội Thánh Thai Quả, vì để chọn lựa nhân thủ.

Trái cây mà Tà Liên Nữ Đế muốn hái tên là Vô Cấu Quả, là một loại gen quả Đại Đế không thua gì Thánh Thai Quả và Bích Lạc Quả, mặc dù bản thân Vô Cấu Thụ không có tính công kích, sẽ không thương hại bất kỳ ai, nhưng mà muốn hái Vô Cấu Quả cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Muốn hái Vô Cấu Quả, thân thể phải không có những thuộc tính khác, có thể bảo trì thân thể vô cấu, mới có thể hái được Vô Cấu Quả.

Nếu không chỉ cần đụng chạm vào Vô Cấu Quả, Vô Cấu Quả sẽ lập tức bị ô nhiễm, ăn vào chẳng những không có chỗ tốt, ngược lại còn biến thành kịch độc.

Hơn nữa hái Vô Cấu Quả phải dùng thân thể đụng vào, dùng vật phẩm khác đụng tới cũng sẽ bị nhiễm độc.

Lúc trước sở dĩ Tà Liên Nữ Đế coi trọng Hàn Sâm, chính là muốn tiếp dẫn Hàn Sâm đến Tí Hộ Sở của cô ta, giúp cô ta hái Vô Cấu Quả.

- Mấy vạn năm tới nay, tôi đã tìm sáu Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết giúp tôi đi hái Vô Cấu Quả, kết quả bọn họ hái xuống Vô Cấu Quả toàn bộ đều bị nhiễm độc, hiện tại trên Vô Cấu Thụ chỉ còn lại một viên Vô Cấu Quả, cơ hội cuối cùng này, tôi liền nhờ cả vào cậu.

Tà Liên Nữ Đế nói với Hàn Sâm.

- Tà Liên tỷ, tôi cũng không dám hứa chắc tôi là vô cấu thể gì đó, nếu sau này thật sự hái hư mất, chị cũng không nên oán tôi đấy.

Tà Liên Nữ Đế kỳ vọng rất lớn đối với Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm đối với bản thân mình lại không có một chút lòng tin nào.

Vô Cấu Thể hẳn là thể chất tinh khiết mới đúng, nhưng hắn lại có thể sử dụng lực lượng của rất nhiều loại thuộc tính, có thể xem như là thể chất pha tạp nhất, thể chất như vậy thật sự có thể xem như Vô Cấu Thể sao? Trong lòng Hàn Sâm một chút nắm chắc cũng không có.

- Không sao, nếu thật sự không thành công, coi như là số mệnh của tỷ tỷ tôi không tốt, chẳng trách cậu được.

Tà Liên Nữ Đế vừa cười vừa nói.

Tà Liên Nữ Đế đều đã nói như vậy, Hàn Sâm đành phải đi theo cô ta một chuyến, nhìn xem có thể hái xuống viên Vô Cấu Quả cuối cùng kia hay không.

Chỗ Vô Cấu Quả sinh trưởng là một hòn đảo phía trên Vô Lượng Hải, coi như là Tà Liên Nữ Đế sử dụng thuật dịch chuyển không gian, cũng không phải là nơi mà trong thời gian ngắn có thể đi tới.

Hơn nữa thuật dịch chuyển không gian của Tà Liên Nữ Đế cũng không phải là kỹ xảo có thể sử dụng trong thời gian dài, Hàn Sâm dứt khoát mời Phi Ngư Vương đi qua, nhờ nó làm thú cưỡi mang theo Hàn Sâm cùng Tà Liên Nữ Đế tiến về Vô Lượng Hải.

Dùng tốc độ ở trong nước của Ngư Vương, so bản thân bọn họ đi thì còn nhanh hơn không ít.

Trước khi Hàn Sâm lên đường, Kỷ Yên Nhiên đã mang theo Bảo Nhi trở về, Bảo Nhi trở lại vào trong Tí Hộ Sở tìm Hàn Sâm, nghe Hàn Sâm nói muốn đi ra ngoài, liền trực tiếp đi theo.

Hàn Sâm âm thầm tìm một cơ hội hỏi thăm Không Linh Nữ Yêu, vì sao cô ta lại gọi Bảo Nhi là “Thánh Linh”, Không Linh Nữ Yêu do dự thật lâu mới nói cho Hàn Sâm, trên người Bảo Nhi có một loại gen cực kỳ thuần túy thánh khiết.

Người bình thường không cảm giác được sự tồn tại của loại gen này, Không Linh Nữ Yêu cũng là ở thời điểm Không Thanh Đằng thành thục, mang theo lực lượng từ sinh tới tử trong một tích tắc kia của Không Thanh Đằng, mới cảm giác được rõ ràng một luồng gen thuần túy đáng sợ này.

Nguyên bản Không Linh Nữ Yêu cho rằng Bảo Nhi là một loại gen hạt giống mạnh mẽ ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở không biết nguyên nhân gì rơi xuống không gian thứ hai Tí Hộ Sở, dựng dục ra một loại thảo mộc Thánh Linh đã vượt qua cực hạn của không gian thứ hai Tí Hộ Sở.

Thế nhưng mà sau khi đi vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Không Linh Nữ Yêu mới phát hiện ra gen trên người Bảo Nhi còn mạnh mẽ hơn tưởng tượng của cô ta rất nhiều.

Mặc dù là gen của Thánh Thai Quả Thụ, cũng không mạnh mẽ bằng gen trên người Bảo Nhi, mà Thánh Thai Quả Thụ đã là một trong các loại gen thực vật cấp cao nhất ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cho nên hiện tại Không Linh Nữ Yêu cũng không dám suy đoán lai lịch chân chính của Bảo Nhi nữa rồi.

Hơn nữa Không Linh Nữ Yêu một lần nữa nhìn thấy Bảo Nhi đã thai nghén ra, cũng đã không có cách nào cảm ứng được gen trên người Bảo Nhi, càng không thể xác định được.

Hàn Sâm không tiếp tục hỏi nữa, cho dù Không Linh Nữ Yêu cũng không nói thêm gì, Hàn Sâm cũng biết Bảo Nhi tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là một tính mạng do gen thực vật cấp Đại Đế dựng dục ra.

Gen thực vật cấp Đại Đế có rất nhiều, dựng dục ra dị sinh vật cũng không ít, nhưng mà cũng không thấy có ai giống như Bảo Nhi, có thể giống như nhân loại tự do ra vào Tí Hộ Sở và Liên Minh.

Vô Lượng Hải sở dĩ gọi là Vô Lượng Hải, đó là bởi vì không ai biết đến cùng Vô Lượng Hải lớn bao nhiêu, từ xưa tới nay chưa từng có ai đi đến phần cuối của Vô Lượng Hải.

Càng thêm kỳ dị là Vô Lượng Hải cũng chính là một cái Thiên Hải.

Tên cũng như ý nghĩa, cái gọi là Thiên Hải, chính là biển bên trên bầu trời, Vô Lượng Hải chính là một chỗ biển cả lơ lửng trên trời, phía dưới Vô Lượng Hải là lục địa bình thường, mà vạn mét ở trên bầu trời chính là một mảnh biển lớn mênh mông không nhìn thấy bờ.

Sau khi đi vào khu vực Vô Lượng Hải, cũng chỉ có thể đi sát mặt đất, nếu như thân thể rời khỏi mặt đất ở một khoảng cách nhất định, liền sẽ trực tiếp bị hút vào trong Vô Lượng Hải.

Mặ kệ là Đại Đế hay là sinh vật siêu cấp thần huyết, bị hút vào bên trong Vô Lượng Hải mà còn ra ngoài được, trong năm tháng vô tận ở Tí Hộ Sở cũng không có mấy người.

Chỉ có sau khi đi tới hòn đảo, thân thể mới có thể rời khỏi mặt đất, thân thể trực tiếp đi lên hòn đảo mới sẽ không bị hút vào trong Vô Lượng Hải.

Sở dĩ Hàn Sâm mời Phi Ngư Vương đi qua, chủ yếu là bởi vì Ngư Vương là một trong số ít dị sinh vật không phải sinh vật bản địa có thể sinh tồn ở trên Vô Lượng Hải, đã có Ngư Vương ở đó, cho dù ở trên Vô Lượng Hải gặp phải nguy hiểm gì, thân thể không cẩn thận rời khỏi mặt đất, cũng sẽ không lập tức bị hút lên trên Vô Lượng Hải mất mạng.

Hết chương 1304.

Chương 1305. Vô Lượng Hải

Lúc chân chính nhìn thấy Vô Lượng Hải, Hàn Sâm vẫn bị sự tráng lệ của nó dọa sợ ngây người.

Không có cách nào tưởng tượng một vùng biển rộng trên đỉnh đầu là cảm giác như thế nào, ngửa đầu còn có thể nhìn thấy ở trên đại dương bao la có rất nhiều sinh vật biển kỳ dị nhảy ra khỏi mặt nước.

Những dị sinh vật đó đều là sinh vật sống ở trong Vô Lượng Hải, uy hiếp bọn Hàn Sâm chủ yếu là tới từ những dị sinh vật đại dương này.

Nếu như chỉ là dị sinh vật hải dương bình thường thì cũng thôi đi, không có năng lực bức bách bọn Hàn Sâm rời khỏi mặt đất, nhưng mà vạn nhất xuất hiện sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu mở ra mười đạo khóa gen, vậy thì có chút phiền phức rồi.

Bọn Hàn Sâm đi ở trên đất bằng, Phi Ngư Vương thì di chuyển ở trong Vô Lượng Hải trên đỉnh đầu bọn họ, không giống như ở trong nước sông bình thường, cũng không thấy nó bị hút vào bên trong Vô Lượng Hải, khiến cho Hàn Sâm vô cùng hoài nghị, tin đồn về Vô Lượng Hải có phải là thật sự như vậy hay không, hơn nữa hắn cũng một mực không cảm giác được ở trên Vô Lượng Hải có lực lượng gì đặc biệt.

- Ngư Vương, đón tôi đi!

Hàn Sâm có ý định muốn thử một lần xem đến cùng lực lượng của Vô Lượng Hải là dạng gì, hét to một tiếng đối với Phi Ngư Vương ở trong nước biển trên đỉnh đầu.

Phi Ngư Vương lập tức bơi đến đỉnh đầu Hàn Sâm, coi như là đã làm xong chuẩn bị làm nệm hơi.

Hàn Sâm nhẹ nhàng nhảy lên một cái, chỉ là mới nhảy lên cao khoảng hơn một mét, lại đột nhiên cảm giác trên thân thể truyền đến một luồng lực lớn không cách nào ngăn cản, mạnh mẽ kéo thân thể của hắn đi lên trên Vô Lượng Hải.

Trong một chớp mắt, Hàn Sâm cảm giác giống như là trọng lực đã bị quay ngược lại vậy, khiến cho thân thể của hắn không bị khống chế rơi vào trong nước, liền năng lực phi hành ở chỗ này cũng không có tác dụng, làm liên lụy tới Bảo Nhi ở trên vai hắn cùng một chỗ đều rơi xuống Vô Lượng Hải.

Hàn Sâm dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen ngăn lại, nhưng vẫn không ngăn cản nổi xu thế rơi xuống, hơn nữa lực lượng trên người hắn càng mạnh, tốc độ hạ xuống cũng càng nhanh.

Hàn Sâm vội vàng thu lực lượng lại, ôm chặt Bảo Nhi, nhắm đúng lưng của Phi Ngư Vương rơi xuống.

Kể từ đó, thế giới ở trong mắt Hàn Sâm liền lật lại, hắn đang đứng ở trên biển lớn, đỉnh đầu lại là một mảnh đại lục nhìn không thấy bờ.

Tà Liên Nữ Đế thì đang đi lại trên mặt đất phía đỉnh đầu bên kia, thoạt nhìn vô cùng cổ quái.

- Để cho Ngư Vương mang chúng ta đi đi, sẽ đi nhanh hơn. Hàn Sâm nói với Tà Liên Nữ Đế ở phía trên.

Tà Liên Nữ Đế lên tiếng, cũng phi thân rơi xuống, đã rơi lên trên lưng Ngư Vương.

Con tiểu hồng điểu kia từ trên đầu Bảo Nhi bay ra, vậy mà đâm vào trong nước biển, biến thành một con tiểu kim ngư chơi đùa ở trong nước, du động bốn phía xung quanh Phi Ngư Vương.

Trong chốc lát hóa thành con cá, trong chốc lát lại hóa thành chim bay múa ở trên trời.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, không thể tưởng được con vật nhỏ có thể hóa thành chim bay cũng có thể hóa thành cá vàng này, vậy mà cũng có thể tự do bay lượn ở trên Vô Lượng Hải, không hề bị Vô Lượng Hải ảnh hưởng một chút nào.

Từ lúc ở Phượng Hoàng Niết Bàn chỉ địa nhặt được tên tiểu tử này, nó vẫn đi theo Hàn Sâm cùng Bảo Nhi, ngoại trừ có thể biến thành chim thành cá ra, cũng không có chỗ khác thường nào, hôm nay mới đột nhiên nhớ tới, nó cũng không phải là phàm vật.

Ngư Vương mang theo ba người đi tới phương hướng Tà Liên Nữ Đế chỉ, cũng mới chỉ bơi được hơn một trăm dặm, đột nhiên nhìn thấy phía dưới nước biển xuất hiện một cái bóng khổng lồ.

Sau đó chỉ thấy cái đuôi của Ngư Vương đập xuống, hào quang màu vàng xuyên vào trong nước biển, chỉ nghe thấy một tiếng vang thật lớn, nước biển bị đập nổi lên một mảng lớn, Ngư Vương cũng từ trong nước biển bay lên.

Theo sát Ngư Vương cùng một chỗ lao ra khỏi mặt nước còn có một con quái ngư to lớn, quái ngư kia giống như là cá mập, nhưng lại mọc ra hai cái đầu, từng cái đầu cá há to miệng, giống như là có thể một ngụm nuốt Phi Ngư Vương vào trong bụng.

Chỉ là trí thông minh của nó hình như không tốt cho lắm, vậy mà muốn cắn nuốt Phi Ngư Vương.

Hàn Sâm xem khí tức của nó, cũng chỉ là một con sinh vật siêu cấp thần huyết mở ra chín đạo khóa gen mà thôi, cũng dám khiêu khích nhân vật khủng bố như Phi Ngư Vương

Mắt thấy các mập hai đầu sắp cắn trúng Ngư Vương, cái đuôi của Ngư Vương liền đập tới, ánh sáng màu vàng giống như là bàn tay liên tục quất lên trên mặt của cá mập hai đầu, lập tức đập một cái đầu cá của nó quay trái ngã phải.

Chỉ nghe tiếng bành bạch không ngừng bên tai, căn bản không dừng lại được, một cái đầu của con cá mập hai đầu trực tiếp bị đập nát.

Đầu cá còn lại kêu thảm một tiếng, lật lên gợn sóng muốn trốn vào trong biển.

Hàn Sâm sao chịu thả cho nó đi như vậy, trực tiếp rút kiếm ra chém ra một kiếm, đem một cái đầu cá khác cũng bị chém xuống.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết Song Đầu Ma Ngư, không đạt được thú hồn, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Hàn Sâm vừa định đi lấy gen sinh mệnh tinh hoa của Song Đầu Ma Ngư, đã thấy Song Đầu Ma Ngư chết đi mau chóng rơi xuống chỗ sâu bên trong biển, tốc độ nhanh tới kinh người, giống như ở phía dưới không phải là nước biển, mà là một cái vực sâu địa ngục có được lực hút khủng bố.

Lúc Hàn Sâm đang buồn bực, đã thấy tiểu hồng điểu đâm vào trong nước, hóa thành một con cá vàng, quãy đuôi một cái đã lặn sâu vào bên trong biển sâu, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Không qua bao lâu, lại thấy tiểu kim ngư lại bơi trở về, cái đuôi đập xuống nhảy ra khỏi mặt nước, biến thành chim nhỏ bay vào trong lòng bàn tay Hàn Sâm, thả một khối gen sinh mệnh tinh hoa đang ngậm trong miệng vào trong lòng bàn tay Hàn Sâm.

- Tiểu gia hỏa, mày rất lợi hại đó.

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, liền Phi Ngư Vương cũng không muốn lặn sâu vào trong Vô Lượng Hải, tên nhóc này vậy mà tùy tiện lặn xuống, còn mang gen sinh mệnh tinh hoa trở về, khiến cho Hàn Sâm càng thêm kinh ngạc.

Tiểu hồng điểu nhảy lên trên bờ vai Hàn Sâm, ưỡn ngực đắc ý kêu lên hai tiếng, bộ dáng kia hết sức kiêu ngạo.

- Chúng ta vẫn nên trở lại lục địa đi, sinh vật khủng bố ở trên Vô Lượng Hải rất nhiều, năng lực chiến đấu của chúng ta ở chỗ này có hạn, chẳng may Ngư Vương bị thương, đã không có nơi đặt chăn, chúng ta căn bản không có biện pháp chiến đấu, sẽ bị trực tiếp bị hút vào bên trong Vô Lượng Hải.

Tà Liên Nữ Đế nói ra.

Hàn Sâm gật gật đầu, nói một tiếng với Phi Ngư Vương, Phi Ngư Vương lập tức đập sóng bay lên trên bầu trời, đưa bọn Hàn Sâm về đất bằng ở trên đỉnh đầu.

Ba người bước lên lục địa, trọng lực lại một lần nữa xoay ngược trở về, bầu trời biến thành mặt biển rộng lớn.

Phi Ngư Vương thì lại bay trở về trên biển, tiếp tục ở trong nước biển đi theo bọn Hàn Sâm về phía trước, để bảo đảm lúc bọn Hàn Sâm chả may trượt chân rơi vào trong Vô Lượng Hải, có thể lập tức tiếp được bọn họ.

Đi nửa ngày, gặp không ít sinh vật kỳ dị ở trong Vô Lượng Hải, nhưng ngoại trừ cá mập hai đầu ra, đã không có dị sinh vật nào khác dám đến tập kích bọn họ.

Đang đi tới, đột nhiên nhìn thấy ở trên mặt biển xa xa ra có bầy cá lớn, nguyên một đám đang mau chóng lội tới bên này, số lượng nhiều tới kinh người.

Bầy cá thỉnh thoảng nhảy ra ngoài mặt nước, thoạt nhìn có chút giống như là Tiên Ngư, mỗi một con đều vượt qua ba mét, liếc nhìn tới, trên mặt biển cơ hồ khắp nơi đều là loại Tiền Ngư này, liếc không nhìn thấy bờ.

- Không phải chúng tới tìm chúng ta đấy chứ? Hàn Sâm cau mày nói.

- Những thứ này là Vô Lượng Tiên Ngư, là một loại dị sinh vật thường thấy nhất ở trên Vô Lượng Hải, từ cấp bình thường đến siêu cấp thần huyết đều có, chúng không phải là lấy máu thịt làm thức ăn, cũng sẽ không tập kích dị sinh vật, càng không có khả năng tập kích một sinh vật siêu cấp thần huyết, nhiều Vô Lượng Tiễn Ngư bị đuổi lên trên mặt biển như vậy, nhất định là có nguyên nhân đặc biệt gì đó.

Tà Liên nữ đế ngửa đầu nhìn bầy Tiễn Ngư, nhíu mày nói.

Hết chương 1305.

Chương 1306. Bị theo dõi

Rất nhanh, nhóm lớn Vô Lượng Tiễn Ngư cũng đã lao đến, nhưng mà cũng không phải là chúng lao về phía Ngư Vương cùng bọn Hàn Sâm, Vô Lượng Tiên Ngư thành đàn từ bên cạnh Ngư Vương tiến lên, nguyên một đám bơi rất nhanh.

Hiện tại xem như Hàn Sâm đã nhìn ra, những con Vô Lượng Tiễn Ngư kia không giống như là đang gây sự với ai, càng giống như là đang chạy trối chết.

Hàn Sâm ngưng mắt nhìn tới phía sau bầy cá, có thể mơ hồ nhìn thấy ở xa xa trên biển cả, có một thân ảnh to lớn như ẩn như hiện, còn có thể nghe được từng âm thanh giống như là tiếng sóng biển vỗ vào bờ.

Bầy Vô Lượng Tiên Ngư càng ngày càng nhiều bơi qua bên cạnh Ngư Vương, âm thanh của sóng biển vỗ vào bờ cũng càng thêm rõ ràng, rốt cục Hàn Sâm đã nhìn rõ ràng quái vật khổng lồ đuổi ở sau lưng bầy Vô Lượng Tiễn Ngư kia là thứ gì rồi.

Đó là một con quái vật biển giống như là bạch tuộc, thân thể to lớn du động ở trong nước biển, một đám xúc tu to lớn, mỗi một cái đều lớn như thùng nước, ở trong nước biển du động, khơi dậy sóng lớn kinh thiên.

Phía dưới xúc tu có rất nhiều giác hút, Tiên Ngư bị nó quấn lấy căn bản không thể chạy thoát được, trực tiếp bị cuốn vào trong miệng nó, hai ba lần đã bị cắn nuốt xuống.

Toàn thân quái vật bạch tuộc lóe ra màu u lam, lóe ra ánh sáng lộng lẫy giống như ngọc thạch, mà ở trên xúc tu của nó, vậy mà mọc ra từng dãy con mắt, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố.

- Lại là một con sinh vật siêu cấp thần huyết!

Hàn Sâm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, mặc dù hắn không dùng được gen sinh mệnh tinh hoa nữa, nhưng mà thú hồn lại vẫn phải cần, hơn nữa gen sinh mệnh tinh hoa cũng có thể để cho những người khác dùng.

Tuy nói hiện tại Hàn Sâm đã đánh xuống mảng lớn lãnh thổ, nhưng mà thực lực tổng hợp của nhân loại không tốt, nếu như chỉnh thể thực lực của nhân loại không tốt, sau khi hắn đi, không gian thứ ba Tí Hộ Sở sẽ lại rơi vào tay những Dị Linh kia, đó cũng không phải là chuyện hắn muốn nhìn thấy.

Lúc Hàn Sâm đang chuẩn bị xuất thủ, lại đột nhiên nhìn thấy con sinh vật siêu cấp thần huyết tựa như bạch tuộc kia vậy mà ngừng lại, không tiếp tục đuổi theo bầy Vô Lượng Tiễn Ngư nữa.

Tiền Ngư ở bốn phía cũng đã đào tẩu, nhưng mà bạch tuộc lại giống như là nổi điên quơ xúc tu, đập xuống mặt nước vốn không có vật gì, cũng không biết đến cùng là nó đang làm gì.

Đột nhiên!

Thân thể to lớn của bạch tuộc giống như là bị cái gì đó nắm kéo, lập tức đã chìm vào trong nước biển, chỉ có xúc tu vặn vẹo hai cái ở trên mặt biển, sau đó đã bị kéo vào bên trong biển sâu, so với tốc độ chìm xuống Vô Lượng Hải còn nhanh hơn rất nhiều, trong nháy mắt đã không nhìn thấy bóng dáng của nó đâu nữa rồi.

Sắc mặt của Hàn Sâm biến hóa, vội vàng mời Phi Ngư Vương bay trở về đại lục, ánh mắt thì nhìn chòng chọc vào mặt biển, ở phía dưới nước biển đằng kia, Hàn Sâm mơ hồ thấy được một cái bóng khổng lồ, nhưng mà lại không nhìn rõ là cái gì.

Không bao lâu sau, liền thấy ở dưới nước dâng lên mảng lớn bọt nước màu máu, thoạt nhìn là con bạch tuộc kia đã bị giết chết rồi.

- Chúng ta đi.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua biển cả trên đỉnh đầu, mang theo bọn Phi Ngư Vương đẩy nhanh tốc độ tiến lên phía trước.

Liền sinh vật siêu cấp thần huyết đều có thể đơn giản săn giết, cái bóng trên biển kia tuyệt đối vô cùng kinh khủng.

Nếu như là ở những chỗ khác, Hàn Sâm sẽ không sợ cái gì, nhưng mà ở bên trong Vô Lượng Hải, không gian có thể phát huy quá nhỏ, không cẩn thận là sẽ trực tiếp bị hút vào trong Vô Lượng Hải, Hàn Sâm cũng không muốn mạo hiểm.

Hiển nhiên Tà Liên Nữ Đế cũng có chung ý tưởng, đi theo Hàn Sâm cùng một chỗ đẩy nhanh tốc độ.

Nhưng mà bọn họ đi về phía trước một đoạn, bóng mờ trên biển kia vẫn đi theo ở trên đỉnh đầu bọn họ, trăm phần trăm là đang theo dõi bọn họ.

Tà Liên Nữ Đế vừa đi vừa nói chuyện:

- Đợi lát nữa nếu như nó có động tác gì, cậu không nên ra tay trước, tôi dùng Hắc Ám bảo thạch ngăn cản một chút, mau chóng thoát khỏi nó là được.

- Chị biết nó là thứ gì ư2 Hàn Sâm nhìn thấy biểu lộ của Tà Liên Nữ Đế, tựa hồ biết chút gì đó. Tà Liên Nữ Đế trầm ngâm một chút rồi nói ra:

- Trước kia lúc tôi đến mặc dù không đụng phải vật này, nhưng cũng đã nghe qua một ít tin đồn về nó, nếu như suy đoán không sai, đây chính là Hải Quỷ Thú.

- Nó có năng lực dạng gì? Hàn Sâm lại hỏi. Tà Liên Nữ Đế nói tiếp:

- Không có ai biết Hải Quỷ Thú là dị sinh vật hệ gì, sinh vật ở trên Vô Lượng Hải gặp phải nó, tám chín phần mười đều khó thoát khỏi cái chết. Nhưng mà mục tiêu săn giết của Hải Quỷ Thú rất rõ ràng, nó chỉ săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, cũng không có hứng thú gì đối với sinh vật cấp thấp, từng có không ít Dị Linh nhìn thấy nó săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, căn bản không biết rõ ràng xảy ra chuyện gì, sinh vật siêu cấp thần huyết đã bị nó kéo vào trong biển sâu.

Dừng lại một chút, Tà Liên Nữ Đế còn nói thêm:

- Nhưng mà bình thường thì Hải Quỷ Thú đều hoạt động ở chỗ sâu dưới Vô Lượng Hải, hòn đảo chúng ta muốn đi chỉ có thể coi là bộ phận bên ngoài, dựa theo đạo lý mà nói, có lẽ là Hải Quỷ Thú không nên xuất hiện ở khu vực này mới đúng, nếu không tôi cũng sẽ không nói cho cậu mang theo Phi Ngư Vương ra.

- Chị nói là Phi Ngư Vương hấp dẫn nó tới? Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói ra.

- Rất có thể, nhưng cũng có khả năng là cậu hấp dẫn Hải Quỷ Thú, có lẽ Hải Quỷ Thú cũng rất có hứng thú đối với cường giả nhân loại.

Tà Liên Nữ Đế nói ra.

- Tiếp tục đi thôi, nó không đi ra thì thôi, thực dám ra đây, liền mần thịt nó luôn.

Hàn Sâm thuận miệng nói.

Mặc dù hắn không muốn mạo hiểm ở loại địa phương này, nhưng mà nếu như rắc rối tìm đến, hắn cũng sẽ không sợ hãi.

Nhưng mà có vẻ như là Hải Quỷ Thú kiêng kị gì đó, mặc dù một mực đi theo ở trong biển trên đỉnh đầu bọn họ, nhưng từ đầu đến cuối không hề từ trong biển lao tới, cũng không phát động công kích đối với bọn họ, chỉ là một đường theo đuôi bọn họ.

Bởi vì Hải Quỷ Thú đi ra, vùng biển xung quanh đã không nhìn thấy những dị sinh vật khác, khắp nơi đều hoàn toàn tĩnh mịch, giống như là một mảnh biển chết.

Trong hải dương trước mặt, một vầng mặt trời quỷ dị từ trong mặt biển trên đỉnh đầu bay lên, sau một khoảng thời gian liền chui vào đường chân trời, màn đêm cũng theo đó buông xuống.

Ở giữa biển cùng đất kia có một vùng bầu trời, treo một mặt trăng đặc biệt to lớn, ánh sao lốm đa lốm đốm cũng chiếu xạ qua.

Nguyên bản Hàn Sâm cho rằng sau khi trời tối thì con Hải Quỷ Thú kia sẽ có hành động gì đó, nhưng nó vẫn không có động tĩnh gì.

Trong màn đêm u ám, một con động vật biển quỷ dị ẩn phục ở trong hải dương trên đỉnh đầu, bóng mờ một mực bao phủ bọn Hàn Sâm,

mặc dù không bị công kích, nhưng lại khiến cho Hàn Sâm luôn cảm

thấy có chút không thoải mái.

Đi tới hơn nửa đêm, Hàn Sâm mơ hồ nhìn thấy mặt đất trước mặt xuất hiện một ngọn núi, ngọn núi kia cực kỳ hùng tuấn, xa xa nhìn tới, đỉnh ngọn núi giống như là đã đâm vào trong Vô Lượng Hải, thoạt nhìn giống như là một bộ nền móng chống đỡ thiên địa.

- Đó là Hải Địa Thần Sơn, vòng qua ngọn thần sơn kia, chúng ta chỉ cần đi thêm ba trăm dặm nữa là có thể nhìn thấy hòn đảo sinh ra Vô Cấu Quả rồi.

Tà Liên Nữ Đế nói.

Hàn Sâm nhìn cảnh tượng kỳ dị đất biển tương liên kia, có chút nghỉ ngờ hỏi:

- Tại sao phải đi vòng qua? Không thể trực tiếp đi qua núi hay sao? Chẳng lẽ là ngọn núi kia rất cao, lên cao sẽ bị hút vào trong Vô Lượng Hải?

Tà Liên Nữ Đế khế lắc đầu:

- Cũng không có chuyện đó, nhưng mà trên ngọn thần sơn có rất nhiều chuyện quỷ dị, coi như là cường giả cấp Đại Đế cũng không dám đơn giản lên núi, chúng ta vẫn nên đi vòng qua thì tốt hơn.

- Có chuyện quỷ dị gì?

Mặc dù Hàn Sâm nghe theo Tà Liên Nữ Đế, theo cô ta đi đường vòng, nhưng lại hết sức tò mò hỏi thăm.

Hết chương 1306.

Chương 1307. Lực quăng huyền tượng

- Phàm là sinh vật đi lên Hải Địa Thần Sơn, mặc kệ là dị sinh vật hay là Dị Linh, trên cơ bản đều không thể đi ra.

Tà Liên Nữ Đế chỉ nói một câu, để Hàn Sâm bỏ ý niệm đi tới gần Hải Địa Thần Sơn.

Mặc dù Hàn Sâm là loại người có đôi khi sẽ xúc động, nhưng cũng không phải là một người thích tìm kiếm kích thích.

Nếu như cần thiết, Hàn Sâm không sợ mạo hiểm, nhưng mà mạo hiểm không có ý nghĩa không có mục tiêu, Hàn Sâm một chút hứng thú đều không có.

Hàn Sâm bọn họ lách qua Hải Địa Thần Sơn, mặc dù đi nhiều hơn một tí, nhưng cũng không gặp phải nguy hiểm.

Thế nhưng mà còn không chờ bọn họ hoàn toàn vượt qua Hải Địa Thần Sơn, đột nhiên nghe được ở phía trên Hải Địa Thần Sơn truyền đến một tiếng rống buồn bực, sau đó chợt nghe thấy tiếng chân âm ầm.

Nghe phương hướng âm thanh truyền đến, lại chính là hướng bọn họ bên này đang đi tới.

Hàn Sâm không khỏi khẽ nhíu mày, sau khi bọn họ tiến vào bên trong Vô Lượng Hải, tựa hồ luôn có chút không thích hợp.

Trước kia Tà Liên Nữ Đế đã tới không ít lần, vẫn chưa bao giờ gặp phải chuyện phiền toái như vậy.

Đầu tiên là Hải Quỷ Thú ở sâu dưới biển xuất hiện ở khu vực bên ngoài, còn một mực đi theo bọn họ, hiện tại ở phía trên ngọn Hải Địa Thần Sơn lại có thứ gì đó đang chạy xuống, còn hướng về phía bọn họ mà đến, nghĩ như thế nào đều cảm thấy có chút không đúng.

- Vận may của mình sẽ không kém như thế chứ?

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút buồn bực, ở loại địa phương không tiện chiến đấu lại liên tiếp gặp chuyện, thực không phải là mong muốn của Hàn Sâm.

Ở phía trên Hải Địa Thần Sơn mọc đầy cổ thụ che trời, cơ hồ bao trùm toàn bộ ngọn núi lớn vào trong đó, Hàn Sâm chỉ thấy nhánh cây lắc lư, lại không nhìn thấy là vật gì đang xông xuống.

Nhưng mà chỉ trong chốc lát, rốt cục đã nhìn thấy ở chân núi chạy ra một con dị sinh vật có hình thể có chút to lớn, Hàn Sâm nhìn kỹ, đó lại là một con voi lớn.

Chỉ là toàn thân con voi kia giống như là huyền thiết, mặc dù hình thể chỉ lớn tương đương voi bình thường, nhưng mà sức nặng lại lớn hơn nhiều lắm, tùy tiện đạp xuống một cước, là có thể giãm ra một dấu chân rất sâu ở trên mặt nham thạch cứng rắn.

Nhưng mà vượt quá ý liệu của Hàn Sâm là, con huyền tượng này cũng không phải xông tới chỗ bọn họ, mà là đang truy đuổi một người.

Hàn Sâm không hề nhìn lầm, người kia xác thực là một nhân loại, thoạt nhìn nhiều lắm cũng chỉ khoảng bốn năm mươi tuổi, bộ dáng trung niên, dùng tuổi thọ của Siêu Việt Giả, bốn mươi năm mươi tuổi cũng xác thực chỉ có thể coi là thanh niên, bình thường đều nhìn tương đối tuổi trẻ, người này là loại trông có vẻ tương đối già kia.

Trên thân người đàn ông kia mặc không phải là áo giáp thú hồn, mà là chiến đấu phục của Liên Minh, nhưng sớm đã rách tung toé, bị xé ra từng mảnh dính ở trên thân thể, giống như ăn mày ở thời đại viễn cổ.

Mặc dù hình dạng của y có chút chật vật, nhưng cũng không nhìn thấy trên người y có thương tích, cũng không có vết máu xuất hiện.

Huyền Thiết Tượng ở phía sau truy đuổi y, nhưng mà tốc độ của Huyền Thiết Tượng không nhanh, thoạt nhìn vô cùng cồng kềnh, trong lúc nhất thời vậy mà không đuổi kịp người đàn ông nhân loại kia.

Người đàn ông nhân loại kia cũng đã nhìn thấy bọn Hàn Sâm, lập tức lộ ra vẻ mừng, lập tức thẳng tắp chạy tới phía bọn Hàn Sâm bên này, vừa chạy còn vừa gọi:

- Hàn Sâm… cứu tôi. ..

Hàn Sâm nao nao, người đàn ông này vậy mà nhận ra hắn, lại để cho hắn có chút ngoài ý muốn, hơn nữa nghe âm thanh còn có chút quen tai.

Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ người đàn ông kia, thấy y mặc một bộ quần áo vừa thối vừa rách nát, khắp khuôn mặt đều là bụi đất, lảo đảo nghiêng ngả cuốn lên đầy bụi đất, Hàn Sâm nhìn một lúc lâu mới nhận ra.

- Đậu xanh, giáo sư Bạch, tại sao ông lại ở chỗ này?

Hàn Sâm rốt cục nhận ra người này là ai, đó chính là giáo sư Bạch ở Thánh Đường, Bạch Dịch Sơn.

Bạch Dịch Sơn xem như là lão sư của Hàn Sâm ở phương diện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, Hàn Sâm thấy ông ta bị Huyền Thiết Tượng một mực đuổi theo không tha, vội vàng mau chóng vọt tới, trực tiếp chắn ở sau lưng Bạch Dịch Sơn, đối mặt với con Huyền Thiết Tượng kia.

- Đừng liều mạng, con Huyền Lực Tượng này đã mở ra chín đạo khóa gen, một thân quái lực vô cùng lớn, ngay cả núi đều có thể va sụp. …

Bạch Dịch Sơn vội vàng kêu to lên với Hàn Sâm, muốn ngăn cản Hàn Sâm chính diện liều mạng với Huyền Lực Tượng.

Thế nhưng mà Huyền Lực Tượng đã vọt tới trước mặt Hàn Sâm, hiện †ại Hàn Sâm muốn trốn tránh cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Ánh mắt của Hàn Sâm ngưng tụ, thân thể lập tức hóa thành băng ngọc, đôi bàn tay óng ánh sáng long lanh giống như là thủy tinh không tỳ vết.

Bành!

Huyền Lực Tượng chạy như điên tới, mang theo lực lượng mạnh mẽ đánh vào, quái lực vô cùng lớn đụng vào thân thể Hàn Sâm, mà hai tay của Hàn Sâm lại cầm lấy một đôi ngà voi của Huyền Lực Tượng.

Hai luồng lực lượng kinh khủng đụng vào nhau, khiến cho nham thạch dưới chân Huyền Lực Tượng và Hàn Sâm đều nứt vỡ, thân thể của bọn họ đều lún vào trong đất sâu gần một mét, nhưng mà ai cũng không lui lại, Hàn Sâm vậy mà trực tiếp chốn đỡ được Huyền Lực Tượng đánh tới.

Bạch Dịch Sơn nhìn tròng mắt đều sắp trợn lồi ra rồi, ông ra đã theo dõi Huyền Lực Tượng gần mười năm, vì để nghiên cứu khí tức lưu chuyển cùng Luyện Thể thuật của con Huyền Lực Tượng này.

Đối với sự lợi hại của Huyền Lực Tượng, Bạch Dịch Sơn lại vô cùng rõ ràng, mặc dù Huyền Lực Tượng hết sức cồng kềnh, tốc độ ở trong số những sinh vật siêu cấp thần huyết xem như là một loại rất chậm.

Thế nhưng mà lực lượng của nó lại mạnh mẽ kinh khủng, đều là dị sinh vật mở ra chín đạo khóa gen, lực va chạm của Huyền Lực Tượng có thể húc nổ

thân thể đối phương.

Đừng nói là Siêu Việt Giả nhân loại, coi như là sinh vật siêu cấp thần huyết khổng lồ cũng mở ra chín đạo khóa gen, nhìn thấy Huyền Lực Tượng cũng phải đi vòng.

Bạch Dịch Sơn có một chủ đề nghiên cứu, chính là muốn cải biến Bảo Tượng Kinh thành Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, cho nên nhiều năm qua vẫn một mực quan sát nghiên cứu Huyền Lực Tượng.

Cũng may là tốc độ của Huyền Lực Tượng không nhanh, Bạch Dịch Sơn mới có thể bằng vào đủ loại thủ đoạn, để cho Huyền Lực Tượng không thể làm y bị thương, hơn nữa Huyền Lực Tượng cũng không phải là một loại dị sinh vật ưa thích sát sinh.

Nếu như không phải là lần này Bạch Dịch Sơn chọc giận Huyền Lực Tượng, cũng sẽ không rơi vào kết cục thê thảm như thế.

Lúc này Bạch Dịch Sơn vậy mà nhìn thấy Hàn Sâm dùng thân thể chống đỡ Huyền Lực Tượng xông tới, kinh ngạc miệng đều sắp rớt xuống đất.

- Quái vật, đúng là quái vật, lực lượng của Siêu Việt Giả lại có thể chống lại Huyền Lực Tượng, thật sự quá đáng sợ.

Bạch Dịch Sơn mở to hai mắt nhìn lẩm bẩm nói.

Thế nhưng mà một giây sau, tròng mắt của Bạch Dịch Sơn càng sắp trợn lồi ra rồi.

Chỉ thấy Hàn Sâm hét lớn một tiếng, eo mạnh mẽ dùng sức, cơ bắp trên bụng hở ra, bộc phát ra lực lượng kinh khủng, chỉ một cái đã nhấc Huyền Lực Tượng lên.

Hàn Sâm dùng sức ném đi, lập tức ném Huyền Lực Tượng bay ra ngoài hơn mười thước, nặng nề nện xuống đất.

OÀ..ÀNHI

Nham thạch lập tức bị thân hình vô cùng trầm trọng của Huyền Lực Tượng ném ra một cái hố to, đè ép cho nham thạch rạn nứt hướng về bốn phía, tạo thành một cái hố sâu hình tròn đường kính hơn 10m.

Bạch Dịch Sơn ngã xuống cái hố, ngơ ngác nhìn Huyền Lực Tượng cùng Hàn Sâm, cả buổi đều chưa lấy lại được tinh thần, khuôn mặt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm lại có chút nghi hoặc nhìn Huyền Lực Tượng, vừa rồi hắn ném Huyền Lực Tượng ra, như thế nào cũng cao mười mấy mét rồi, vậy mà Huyền Lực Tượng không bị hút vào trong Vô Lượng Hải.

- Hàn Sâm, cái tên nhà cậu tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật gì? Như thế nào lại có lực lượng lớn như vậy?

Bạch Dịch Sơn phục hồi lại tinh thần, từ trong hố leo ra, cầm lấy cổ áo Hàn Sâm hỏi.

Ông ta nghiên cứu Bảo Tượng Kinh nhiều năm như vậy, chính là vì sáng tạo ra một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật mạnh nhất, nhưng giờ nhìn thấy lực lượng của Hàn Sâm, Bạch Dịch Sơn cảm thấy nhiều năm như vậy đều đã lãng phí, tựa hồ Bảo Tượng Kinh căn bản không có một chút giá trị nào đáng để nghiên cứu.

Hết chương 1307.

Chương 1308. Bạo lực đụng nhau

Còn chưa đợi Hàn Sâm trả lời, con Huyền Lực Tượng kia lại bò lên, tức giận lại xông tới chỗ Hàn Sâm bên này.

Hàn Sâm vội vàng đẩy Bạch Dịch Sơn sang một bên, sau đó liền xông lên, quả đấm trong suốt như ngọc của hắn trực tiếp đánh lên trên đầu Huyền Lực Tượng.

Huyền Lực Tượng mang theo lực lượng cuồng bạo đánh tới, giống như là ô tô chạy ở tốc độ cao nhất đâm lên trên tường sắt, cả người mạnh mẽ dừng lại, hơn nữa còn lơ lửng dựng lên, đầu tính cả thân thể nghiêng một cái, trực tiếp bị đánh té xuống đất.

Bành! Mặt đất lại bị đập ra một cái hố to.

Chỉ là thân thể của Huyền Lực Tượng cực kỳ mạnh mẽ, Hàn Sâm đánh ra một quyền vậy mà không thể đánh chết nó, thân thể Huyền Lực Tượng ở trong hố lại chậm rãi bò lên, khắp khuôn mặt đều là vẻ phẫn nộ.

Chỉ là lúc này đây, Hàn Sâm cảm giác được trên người Huyền Lực Tượng vậy mà tản ra một loại uy áp kinh khủng, hơn nữa thân hình giống như là huyền thiết kia của nó, vậy mà mạnh mẽ co rút lại, thoáng cái đã nhỏ đi một vòng.

Giống như là trái tim đang nhảy lên, mỗi khi thân thể Huyền Lực Tượng co rút lại một lần, liền trực tiếp nhỏ đi một vòng, khi nó co rút lại đến lần thứ mười, thân thể đã không khác gì một con trâu.

Mặc dù hình thể nhỏ đi, nhưng mà khí tức trên thân Huyền Lực Tượng lại càng thêm kinh khủng, hơn nữa thân hình giống như huyền thiết kia của nó, bởi vì đã bị áp súc, mật độ cũng trở nên cao hơn.

- Coi chừng, nó vậy mà đã đột phá đạo khóa gen thứ mười. Tà Liên Nữ Đế hô một tiếng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng đã nhìn ra, con Huyền Lực Tượng này sau khi bị hắn đả kích, vậy mà bùng nổ mở ra đạo khóa gen thứ mười, cũng coi như là nhân họa đắc phúc.

Hai mắt Bạch Dịch Sơn thì lại sáng lên nhìn Huyền Lực Tượng, ông ta nghiên cứu Huyền Lực Tượng lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trên người Huyền Lực Tượng bộc phát ra khí tức kinh khủng như vậy, trình độ lực lượng mạnh mẽ vượt xa bất kỳ lần quan sát nào trước kia của ông ta.

Khí tức rõ ràng như vậy, có trợ giúp rất lớn đối với nghiên cứu của Bạch Dịch Sơn, Bạch Dịch Sơn ở một bên si ngốc nhìn Huyền Lực Tượng, vậy

mà quên mất đây là chiến trường vô cùng nguy hiểm, một bước cũng không lui lại.

Còn may Huyền Lực Tượng là sinh vật thuần túy lực lượng, nếu không đổi thành những sinh vật siêu cấp thần huyết mười đạo khóa gen khác, chỉ là dư âm do bộc phát lực lượng, cũng đủ khiến cho Bạch Dịch Sơn trọng thương rồi.

- Tỷ tỷ, giúp tôi trông coi giáo sư Bạch một chút.

Ánh mắt của Hàn Sâm sáng quắc nhìn chằm chằm vào Huyền Lực Tượng, trong miệng nói một tiếng với Tà Liên Nữ Đế.

Tà Liên Nữ Đế lên tiếng, tâm niệm vừa động, lập tức nhiều đóa hồng liên hiện lên ở xung quanh thân thể Bạch Dịch Sơn, miễn cho ông ta bị lực lượng ảnh hướng đến.

Hàn Sâm triệt để mở ra Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, khiến cho lực lượng của thân thể hoàn toàn bạo phát ra, sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của hắn mở ra mười đạo khóa gen, đây là lần đầu tiên hắn dùng toàn lực chiến đấu.

Sinh vật siêu cấp thần huyết có lực lượng tinh khiết như Huyền Lực Tượng, chính là hợp với tâm ý Hàn Sâm, có thể kiểm tra rõ ràng uy lực của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen.

Huyền Lực Tượng không lập tức xông lên, ngược lại chậm rãi lui về phía sau.

Thế nhưng mà Hàn Sâm cũng không cho rằng nó muốn lùi bước, từ †rong ánh mắt của nó, Hàn Sâm chỉ thấy được chiến ý tức giận.

Huyền Lực Tượng lui về phía sau một đoạn, mạnh mẽ phát ra một tiếng rít lên, bốn vó chạy giống như là xe lửa cao tốc, xông tới chỗ Hàn Sâm.

Nguyên bản trước đó nó chưa mở ra mười đạo khóa gen, hình thể hết sức cồng kềnh, chỉ có sức mạnh không có tốc độ.

Nhưng mà Huyền Lực Tượng hiện tại, không chỉ là sức mạnh to lớn đáng sợ, liền tốc độ cũng đã tăng lên, trong chốc lát đã xông qua khoảng cách

hơn 10m, mang theo lực lượng vô cùng cuồng bạo đánh tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm dứt khoát cũng không dùng quả đấm, nhìn Huyền Lực Tượng xông đụng tới, đầu đều sắp húc lên trên lồng ngực của hắn rồi, hắn mạnh mẽ cúi đầu xuống va chạm, lập tức đụng vào đầu của Huyền Lực Tượng.

Bành!

Thân thể của Hàn Sâm bị đụng nghiêng về phía sau, hơi lui về phía sau một bước, thò tay vuốt vuốt cái trán có chút tê dại, không cảm giác được có dấu hiệu sưng đỏ, giống như là ngọc óng ánh hết sức bóng loáng non mịn.

Mà Huyền Lực Tượng cũng chỉ lui về phía sau hai bước, sau đó hai vó giơ lên, gầm thét một tiếng, lại xông tới chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ là muốn thử nhìn một chút xem mười đạo khóa gen Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mạnh như thế nào, tương tự cũng không tránh né, lại dùng đầu đụng vào.

Chỉ thấy từng tiếng tiếng ầm ầm vang lên bên tai không dứt, Huyền Lực Tượng cùng Hàn Sâm không ngừng va chạm, nham thạch bốn phía không chịu nổi lực lượng dưới chân bọn họ, từng mảnh nham thạch vỡ ra bay lên, bị hút bay về phía Vô Lượng Hải trên đỉnh đầu.

Mặc dù là va chạm thuần túy lực lượng, nhưng chỉ vẻn vẹn là lực lượng truyền ra ở dưới chân, đã biến khu vực xunh quanh thành phế tích, khắp nơi đều là mặt đất vỡ ra cùng đá vụn.

- Ba ba… cố lên. .. ba ba. .. cố lên…

Bảo Nhi ngồi ở trong đài sen của Tà Liên Nữ Đế, khoát tay rút ra bình sữa hô trợ uy cho Hàn Sâm.

Con mắt của Bạch Dịch Sơn đều đã nhìn thẳng, sinh vật siêu cấp thần huyết lấy lực lượng mạnh mẽ mà nổi danh như Huyền Lực Tượng, hiện tại lại mở ra mười đạo khóa gen, lực lượng mạnh mẽ không có cách nào tưởng tượng.

Nếu như Hàn Sâm có thể đả bại nó, mặc dù Bạch Dịch Sơn sẽ có chút giật mình, nhưng cũng coi như là ở trong dự đoán, dù sao Hàn Sâm là người có

thể đánh hạ Tí Hộ Sở cấp Đại Đế, sử dụng thú hồn với tư cách giúp đỡ đả bại Huyền Lực Tượng cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng mà hiện tại Hàn Sâm vậy mà dùng thân thể chọi cứng với Huyền Lực Tượng, hơn nữa không hề rơi xuống hạ phong một chút nào, chuyện này quá doạ người rồi.

- Hắn rốt cuộc luyện như thế nào thành một thân khủng bố như vậy? Cường độ thân thể như vậy, chỉ sợ đều sắp bằng một ít Bán Thần rồi.

Ánh mắt của Bạch Dịch Sơn phức tạp nhìn Hàn Sâm.

Lúc này Bạch Dịch Sơn cảm thấy có chút nhụt chí, ông ta nghiên cứu Bảo Tượng Kinh lâu như vậy, chính là hy vọng sáng tạo ra một môn Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật thiên về thân thể mạnh nhất, nhưng mà Hàn Sâm có cường độ thân thể như vậy, lại khiến cho Bạch Dịch Sơn cảm thấy tiếp tục nghiên cứu thì quá đần độn vô vị, mặc dù ông ta nghiên cứu thành công, cũng không thể để cho thân thể của một Siêu Việt Giả đạt tới tình trạng như của Hàn Sâm.

Bành! Bành! Bành!

Sau khi liên tục đụng nhau, Hàn Sâm vẫn bình thường, chỉ là trán có chút đỏ lên mà thôi, mà con Huyền Lực Tượng kia đã rút lui vài bước, trên trán rịn ra một ít tơ máu, thân thể lắc lư vài cái, nhìn giống như là uống rượu say.

Tà Liên Nữ Đế cũng có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, cường độ cùng lực lượng như vậy, ở bên trong Đại Đế cũng là tồn tại hiếm có.

Huyền Lực Tượng lui về phía sau mấy bước, nhưng không tiếp tục đụng nữa, vậy mà xoay người chạy, muốn trốn lại về Hải Địa Thần Sơn.

Hàn Sâm đang định đuổi theo, lại đột nhiên nghe thấy ở trong biển rộng trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh sóng nước dâng trào, chỉ thấy một con quái vật khổng lồ theo sóng nước phá không mà ra, mang theo khí tức vô cùng kinh khủng, vậy mà chộp tới con Huyền Lực Tượng đang chạy trốn tới Hải Địa Thần Sơn kia.

Mặc dù sinh vật kia cực lớn, nhưng mà tốc độ lại mau tới kinh người, giống như đám mây lớn che trời rơi xuống, trong nháy mắt đã đến đỉnh đầu Huyền Lực Tượng.

Ánh mắt của Hàn Sâm mạnh mẽ cỡ nào, mặc dù tốc độ của vật kia nhanh, nhưng vẫn bị Hàn Sâm nhìn rõ bảy tám phần, trên mặt cũng đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Quái vật từ trong biển lao ra, có chút ngoài ý liệu của Hàn Sâm, đó lại là một con quái điểu toàn thân đen như mực.

Hết chương 1308.

Chương 1309. Là địch hay là bạn?

Huyền Lực Tượng nhìn thấy con quái điểu kia, cái mũi dài giống như roi sắt trực tiếp quất tới.

Thế nhưng mà hai móng của con quái điểu kia lại mở ra, giống như là bắt rắn, bắt được cái mũi của Huyền Lực Tượng, hai cánh giống như mây đen che trời chấn động, lập tức kéo thân thể nặng nề của Huyền Lực Tượng lên, bay trở về Vô Lượng Hải.

Huyền Lực Tượng giãy dụa mãnh liệt, chỉ là sau khi bay lên một đoạn, Vô Lượng Hải đã phát huy tác dụng, lực hút lập tức đảo ngược, một luồng lực lượng đáng sợ hút lấy Huyền Lực Tượng bay về phía Vô Lượng Hải.

Hàn Sâm đang định ra tay ngăn cản, đây chính là con mồi của hắn, sao có thể để cho con quái điểu này kiếm chác được.

Thế nhưng mà tốc độ của con quái điểu kia quá nhanh, sau khi bay lên, Hàn Sâm động thủ thì đã không còn kịp nữa rồi, hắn cũng không dám bay lên ngăn cản con quái điểu kia.

Mắt thấy Huyền Lực Tượng rơi vào trong Vô Lượng Hải, làm dấy lên sóng biển to lớn, con quái điểu kia cũng xông vào trong biển.

Nhưng mà con quái điểu kia vừa vào trong nước biển, lập tức hóa thành một con cá lớn màu đen, Hàn Sâm nhìn thấy thế hơi ngẩn ra.

- Tại sao nó lại giống tiểu hồng điểu như vậy, đều có thể lên trời hóa thành chim xuống nước hóa thành cá?

Hàn Sâm nhíu mày nhìn Huyền Lực Tượng cùng quái ngư ở trên biển.

Có lẽ bởi vì Huyền Lực Tượng là dị sinh vật vốn sinh trưởng ở Vô Lượng Hải, mặc dù nó rơi vào trong Vô Lượng Hải, nhưng lại không bị hút vào trong biển sâu, bốn vó ở trong nước biển du động, muốn bơi về phía Hải Địa Thần Sơn tương liên với nước biển.

Quái ngư lập tức nhào tới, muốn kéo Huyền Lực Tượng vào trong biển sâu, miệng cá cực lớn hơn nữa mọc đầy răng nhọn, một ngụm đã nuốt Huyền Lực Tượng vào, hung ác nhai nuốt.

Ở trong miệng con quái ngư, hàm răng sắc nhọn cắn lên trên người Huyền Lực Tượng, ở trên da Huyền Lực Tượng để lại từng vết máu, nhưng khi nhìn tới thì cũng chỉ là vết thương trên da thịt, thân thể của Huyền Lực Tượng xác thực vô cùng mạnh mẽ, trong lúc nhất thời quái ngư cũng khó có thể nhai nát Huyền Lực Tượng.

Huyền Lực Tượng thừa dịp quái ngư há mồm, lại từ trong miệng quái ngư vọt ra, hai con quái vật đại chiến ở trên biển, quấy vùng biển xung quanh ra sóng to gió lớn, nước biển bị kích thích sóng sau cao hơn sóng trước.

Hàn Sâm vốn tưởng rằng sẽ là nhóm người mình gặp phải phiền toái, ai biết được bọn họ còn không gặp phải phiền toái gì, hai con quái vật đã tự đánh nhau.

Mặc dù Huyền Lực Tượng cực kỳ mạnh mẽ, mhưng mà cuối cùng cũng không phải là sinh vật trong nước, một mực rơi xuống thế yếu, mắt thấy đã sắp bị quái ngư kéo vào trong biển sâu.

Nếu Huyền Lực Tượng bị kéo xuống, cho dù thân thể của nó mạnh mẽ thế nào đi nữa, chỉ sợ là cũng khó có thể tác chiến thời gian dài ở trong nước biển với quái ngư, cuối cùng vẫn chỉ có con đường chết.

Lúc Hàn Sâm đang cho rằng tất cả đã sắp kết thúc, lại đột nhiên nghe được ở phía trên Hải Địa Thần Sơn truyền ra từng tiếng rít kỳ dị.

Chỉ thấy từ nơi Hải Địa Thần Sơn cùng Vô Lượng Hải tương liên, từng con rùa màu trắng to bằng cái thớt tiến vào trong nước, vây lại chỗ Huyền Lực Tượng cùng con quái ngư kia.

Hàn Sâm đếm, tổng cộng có sáu con rùa màu trắng vọt vào trong Vô Lượng Hải, chúng đều đang đi trợ giúp Huyền Lực Tượng, theo phương hướng khác nhau vây quái ngư, phát ra tiến công đối với quái ngư.

Sáu con rùa màu trắng kia đều là sinh vật siêu cấp thần huyết, mặc dù chưa mở ra mười đạo khóa gen, nhưng bởi vì giáp xác vô cùng cứng rắn, tìm cơ hội liền đưa đầu ra ngoài cắn một cái, cắn xong lại rút vào bên trong mai rùa.

Hơn nữa có Huyền Lực Tượng chính diện cuốn lấy quái ngư, trong lúc nhất thời quái ngư lại bị rùa cắn vài phát, ngược lại lại không thể chiếm được lợi thế gì.

Có sáu con rùa trợ giúp, Huyền Lực Tượng cũng một lần nữa ổn định cục diện, bên thì đánh nhau, bên thì rút lui, muốn lui về phía trên Hải Địa Thần Sơn.

Sau khi quái ngư bị rùa cắn mấy cái, lập tức cũng có chút tức giận, vây cá võ, lập tức chạy ra khỏi mặt nước, biến thành một con quái điểu màu đen to lớn, một trảo một con, bắt lên hai con rùa màu trắng bay lên không trung.

Chỉ thấy bên trên móng vuốt của con quái điểu màu đen kia nổi lên gợn sóng quỷ dị, sau đó chợt nghe hai tiếng răng rắc, giáp xác của hai con rùa màu trắng vậy mà bị nó bẻ vụn.

Lại nhìn bốn con rùa cùng Huyền Lực Tượng còn lại trên biển, cũng đã trốn về trên Hải Địa Thần Sơn, chui vào trong núi rừng không thấy bóng dáng.

Quái điểu màu đen tức giận vây quanh Hải Địa Thần Sơn bay hai vòng, không tìm được bóng dáng của bọn Huyền Lực Tượng, vậy mà quay người lao đến chỗ bọn Hàn Sâm ở trên lục địa.

Hàn Sâm đã được chứng kiến hung uy của con quái điểu màu đen, biết đây là một con dị sinh vật đáng sợ, trong lòng không dám khinh thường, đã mở ra mười đạo khóa gen, trận địa sẵn sàng đón địch.

Tà Liên Nữ Đế cũng chuẩn bị chiến đấu xong, Phi Ngư Vương tùy thời chuẩn bị xông vào trong biển, nếu như bọn Hàn Sâm bị ép bay lên, vậy thì ở bên đó tiếp bọn họ.

Mắt thấy quái điểu màu đen bay tới, Hàn Sâm đang định ra tay, nhưng mà ai ngờ móng vuốt của quái điểu màu đen lại buông lỏng, hai con rùa màu trắng bị nó bẻ vụn giáp xác, bị móng vuốt sắc bén giết chết kia, rơi đến trước mặt bọn Hàn Sâm.

Sau đó quái điểu màu đen kêu hai tiếng đối với bọn họ, bay thẳng trở về trong Vô Lượng Hải, biến thành quái ngư lặn vào trong biển, vẫn tiếp tục ở trên biển đi theo bọn họ.

Bọn Hàn Sâm đều ngẩn người, không biết đây là tình huống như thế nào, con quái vật giống như cá giống như chim kia, vậy mà lại đưa tới dị sinh vật mà nó săn giết được.

Tà Liên Nữ Đế có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng bị tình huống hiện tại làm cho hơi nghi hoặc một chút.

- Có lẽ là tôi lầm, đó cũng không phải là Hải Quỷ Thú đi?

Tà Liên Nữ Đế âm thầm nhíu mày, đối với phán đoán lúc trước của mình có chút không tự tin rồi.

Hàn Sâm lại nhìn thoáng qua tiểu hồng điểu đang bị Bảo Nhi nắm ở trong tay, trong lòng âm thầm suy đoán:

- Chúng đều có năng lực hóa chim hóa cá, sẽ không phải là chúng có quan hệ huyết thống đấy chứ? Cho nên con Hải Quỷ Thú kia mới chăm sóc chúng ta như vậy? Không, phải nói là nó muốn chăm sóc tiểu hồng điểu mới đúng?

Hàn Sâm không biết suy đoán của mình có đúng hay không, nhưng đồ vật cũng đã đưa tới rồi, Hàn Sâm cũng không hề khách sáo.

Nghiền nát mai rùa bỏ đi, từ bên trong máu thịt đào ra hai viên gen sinh mệnh tinh hoa, thịt cũng được xử lý sạch sẽ, bổ sung làm đồ ăn của bọn họ.

Không hề nghỉ ngờ, hai con rùa màu trắng đều là sinh vật siêu cấp thần huyết, hơn nữa thịt còn có thể ăn, cũng đều là sinh vật siêu cấp †hần huyết đời thứ hai trở lên.

Bọn Hàn Sâm một đường đi về phía trước, Hải Quỷ Thú vẫn ở trong Vô Lượng Hải trên đỉnh đầu đi theo đám bọn họ, hoàn toàn không có ý tứ phát động công kích đối với bọn họ.

Có Hải Quỷ Thú hộ tống, trên đường đi bọn họ đều không gặp được nguy hiểm gì, vô cùng thuận lợi vòng qua Hải Địa Thần Sơn, đi tới chỗ hòn đảo theo lời Tà Liên Nữ Đế.

- Đây rốt cuộc là tình huống như thế nào? Hải Quỷ Thú vậy mà lại hộ tống chúng ta?

Tà Liên Nữ Đế cũng nhìn ra manh mối, không khỏi kinh ngạc nói.

Hàn Sâm cũng không dám khẳng định suy đoán của mình, tự nhiên là không có cách nào trả lời Tà Liên Nữ Đế, chỉ là hỏi Bạch Dịch Sơn tình huống.

Lúc Bạch Dịch Sơn tấn chức Siêu Việt Giả, trực tiếp truyền tống đến một Tí Hộ Sở hoang vu trên Vô Lượng Hải, vận may vô cùng không tệ, ông ta còn quen thuộc Vô Lượng Hải hơn cả Tà Liên Nữ Đế, con đường †ắt xuyên qua Hải Địa Thần Sơn kia, vẫn là do Bạch Dịch Sơn dẫn đường.

Bạch Dịch Sơn đem chuyện mình nghiên cứu Bảo Tượng Kinh cùng quan sát Huyền Lực Tượng nói cho Hàn Sâm, còn nói ra buồn bực của mình, cùng với hỏi Hàn Sâm tu luyện là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật gì.

- Giáo sư, ngài vẫn nên tiếp tục nghiên cứu một chút đi, cái nghiên cứu này của ngài vô cùng có ý nghĩa đấy. Tôi tu luyện chính là Siêu Hạch Cơ Nhân

Thuật bí truyền của Tuyết gia, không thể tùy tiện truyền ra bên ngoài. Hơn nữa tu luyện có hạn chế rất lớn, không thích hợp cho người bình thường tu hành, nếu như Bảo Tượng Kinh của ngài có thể thành công, đây mới thực sự là thần kỹ.

Hàn Sâm nghiêm nghị nói ra.

Hết chương 1309.

Chương 1310. Tái chiến Vô Thần

Hàn Sâm vốn cho rằng một hòn đảo có thể sinh trưởng ra trái cây thánh khiết như vậy, nhất định là một hòn đảo thuần khiết giống như là vườn địa đàng.

Thế nhưng mà sau khi đến hòn đảo, Hàn Sâm mới biết mình sai không hợp thói thường cỡ nào.

Khắp nơi bên trên hòn đảo này đều là cây khô cùng mùi hôi của lá cây mục nát, đại bộ phận khu vực bên trên hòn đảo đều là đầm lầy do bùn nhão tạo thành, có thể nhìn thấy ở bên trong ao đầm có rất nhiều thi thể dị sinh vật đã hư thối, còn có rất nhiều khung xương không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng tẩy lễ nửa chôn ở trong ao đầm.

Chỗ này hoàn toàn khác với tưởng tượng của Hàn Sâm, thật sự rất khó tưởng tượng, loại địa phương này lại có thể sinh ra trái cây thánh khiết dễ hỏng như vậy.

Tà Liên Nữ Đế có vẻ hơi kích động, sau khi đi lên trên hòn đảo, ngay lập tức mang theo bọn Hàn Sâm hướng về trong ao đầm mà đi.

Dùng tốc độ của bọn họ, không bao lâu đã thấy ở bên trong một mảnh đầm lầy bùn đen, có một cây nhỏ cao không tới ba thước sinh trưởng.

Cây nhỏ kia từ bên trong nước bùn mọc ra, rễ cây trắng nõn trong suốt, giống như ngọc thạch tạo thành, càng lên cao lại càng óng ánh sáng long

lanh.

Ở bên trong bùn đen tanh hôi đằng kia, mơ hồ lộ ra một chút mùi thơm ngát, ngửi vào khiến cho toàn thân người ta khoan khoái dễ chịu, cảm giác khó chịu do hoàn cảnh ác liệt bốn phía tạo thành lập tức được tiêu trừ.

- Đó chính là Vô Cấu Quả.

Tà Liên Nữ Đế chỉ vào một viên trái cây lớn cỡ quả bóng bàn bên trên cây nhỏ nói ra.

Hàn Sâm thò tay kéo lấy Tà Liên Nữ Đế đang muốn tiếp tục đi lên phía trước lại, không tiếp tục nhìn Vô Cấu Quả, lại nhìn về phía một gốc cây khô ở cách Vô Cấu Quả không xa.

- Đã đến rồi, cần gì phải trốn trốn tránh tránh, đệ nhất Đại Đế còn cần phải đánh lén sao?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào cây khô, lạnh nhạt nói.

Trong lòng Tà Liên Nữ Đế cả kinh, đã thấy ở đằng sau cây khô kia đi ra một thân ảnh, dĩ nhiên là Vô Thần Đại Đế.

Tà Liên Nữ Đế lập tức hiểu được, nhất định là Vô Thần Đại Đế đã sớm đoán được nhất định là cô ta sẽ đến hái Vô Cấu Quả, cho nên mới ở chỗ này chờ bọn họ chui đầu vào lưới.

Ở loại địa phương này, Tà Liên Nữ Đế không dám tùy tiện di chuyển vị trí, nếu không sẽ rơi vào trong Vô Lượng Hải, sẽ trực tiếp bị hút vào.

‘Thế nhưng mà cường hành chiến một trận, cho dù là cô ta liên thủ với Hàn Sâm, chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Vô Thần Đại Đế.

Hàn Sâm cũng không thể ở chỗ này triệu hồi ra Bán Thần, Tà Liên Nữ Đế biết rõ tình huống hiện tại vô cùng không ổn, liền coi như là bọn họ muốn đi, ở trên Vô Lượng Hải cũng chạy không thoát.

Vô Thần Đại Đế lạnh lùng nói:

- Mặc kệ là kiểu chết như thế nào, chết chính là chết, không có gì khác nhau.

- Có vẻ như mày rất chắc chắc có thể giết bọn tao? Hàn Sâm nhìn Vô Thần Đại Đế nói ra.

- Lần này sẽ không không cho chúng mày bất cứ cơ hội nào, mày cũng không thể ở chỗ này triệu hồi ra Vĩnh Dạ Nữ Đế.

Vô Thần Đại Đế nói xong, đã mang theo hắc đao từng bước một đi tới chỗ bọn Hàn Sâm.

Vô Thần Đại Đế đi mặc dù không nhanh, nhưng lại gây ra một loại lực áp bách vô hình, hắc đao trong tay chậm rãi giơ lên, mũi đao chỉ tới phía Hàn Sâm.

Rất rõ ràng, mục tiêu của Vô Thần Đại Đế là Hàn Sâm, y liền liếc cũng không thèm liếc Tà Liên Nữ Đế, đại khái biết rõ giết Tà Liên Nữ Đế cũng không hề có tác dụng gì.

- Đả bại mày, không cần phiền toái triệu hoán Vĩnh Dạ Nữ Đế tới.

Hàn Sâm đưa Bảo Nhi trong ngực cho Tà Liên Nữ Đế, sau đó mặt hướng tới Vô Thần Đại Đế, thân thể nổi lên ánh sáng màu tinh ngọc, lực lượng toàn thân nội liễm cực độ, cơ hồ không ai có thể cảm giác được sinh cơ của hắn, giống như đã biến thành một pho tượng vậy.

- Chúng ta cùng một chỗ đối phó với y.

Tà Liên Nữ Đế nhíu mày, âm thầm đem Vĩnh Dạ bảo thạch cầm ở trong tay.

- Không cần, một mình tôi là đủ, chị giúp tôi chăm sóc cho Bảo Nhi và giáo sư đi.

Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Mặt Vô Thần Đại Đế không biểu tình, trực tiếp một đao chém xuống Hàn Sâm. Lực lượng của đao kia vẫn vô hình vô tức, căn bản không để cho người ta cảm thấy được lực lượng chấn động.

Hàn Sâm bình tĩnh nhìn hắc đao, thân hình nhẹ nhàng hơi tránh ra, một khung xương thú ở phía sau hắn không xa lập tức bị chém thành hai nửa, 'rầm rầm' một tiếng chìm vào bên trong đầm lầy.

Vô Thần Đại Đế không nhịn được khẽ nhíu mày, Hàn Sâm vậy mà hoàn mỹ tránh né một đao kia của y, Vô Thần Đại Đế không biết đây là trùng hợp, hay là Hàn Sâm thật sự có thể hoàn mỹ né tránh lực lượng của y.

Trong lúc tâm niệm chuyển động, hắc đao trong tay Vô Thần Đại Đế đã giống như là liêm đao thu hoạch sinh mạng của tử thần chém ra ngoài.

Thân hình Hàn Sâm chớp động, trong sự ưu nhã mang theo một tia thong dong, Vô Thần Đại Đế chém liên tục vài đao, liền góc áo của hắn đều không thể chém trúng một mảnh.

Tà Liên Nữ Đế vừa mừng vừa sợ, Hàn Sâm lại có thể né tránh đao của Vô Thần Đại Đế, chuyện này trước kia còn không có mấy người có thể làm được, ít nhất là chính Tà Liên Nữ Đế cũng không nắm chắc có thể né tránh đao của Vô Thần Đại Đế, chỉ có thể dựa vào truyền tống thoát đi, hoặc là trực tiếp dùng lực chọi cứng.

Trong lòng Hàn Sâm cũng hơi có chút vui sướng, sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen, hắn đã có thể ở bên trong sâu xa cảm ứng được đao của Vô Thần Đại Đế, còn muốn dựa vào lực lượng như vậy tổn thương hắn đã là chuyện không thể nào.

Vô Thần Đại Đế lộ ra vẻ hơi kinh ngạc, nhưng cũng chỉ thoáng qua, chỉ là có thể nhìn thấu đao lực của y, chuyện đó cũng không có ý nghĩa gì.

Đại Đế ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cũng có người có thể nhìn thấu đao lực của y, nhưng mà những người kia vẫn đều không phải là đối thủ của y, chỗ ỷ lại của Vô Thần Đại Đế, không chỉ đơn giản là có đao lực quỷ dị mà thôi.

Vô Thần Đại Đế chậm rãi giương Hắc Đao trong tay lên, lực lượng trên người cũng theo đó mà ngưng tụ, khiến cho khí thế trên người càng ngày càng mãnh liệt, đao còn chưa chém ra, khí tức trên thân đã ngưng tụ thành thực chất, giống như là núi lửa phun trào bay thẳng đến tận chân trời.

Hàn Sâm nhìn Vô Thần Đại Đế, chỉ thấy sau lưng y mơ hồ hiện ra một bóng đen quỷ dị, giống như là ác ma dữ tợn đứng ở sau lưng Vô Thần Đại Đế.

Tà Liên Nữ Đế cưỡi trên lưng Ngư Vương, mang theo Bảo Nhi cùng Bạch Dịch Sơn đã đi ra khỏi hòn đảo, hạ xuống đại lục nhìn Hàn Sâm cùng Vô Thần Đại Đế ở trên hòn đảo, trong tay thủ sẵn Vĩnh Dạ bảo thạch, tùy thời chuẩn bị ra tay.

- Dị Linh kia rất mạnh à?

Bạch Dịch Sơn nhíu mày hỏi.

Tà Liên Nữ Đế nhìn chằm chằm vào chiến trường đáp: - Người đứng đầu thập đại Thần Tử lần vừa rồi.

Bạch Dịch Sơn lập tức lộ ra vẻ kinh hãi:

- Đây chẳng phải là Dị Linh mạnh nhất ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở sao? Hàn Sâm không có vấn đề gì chứ?

- Dị Linh mạnh nhất thì không nhất định, nhưng tuyệt đối là một trong những Đại Đế cấp cao nhất ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Tà Liên Nữ Đế nhíu mày nói:

- Hàn Sâm có vấn đề hay không thì tôi không biết, gần đây hắn vừa mới mở ra đạo khóa gen thứ mười, nhưng mà có thể chống lại Vô Thần Đại Đế hay không, vậy cần phải đấu qua mới biết được.

Bạch Dịch Sơn có chút khẩn trương nhìn vào trong chiến trường, Bảo Nhi lại ôm bình sữa, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói ra:

- Ba ba lợi hại nhất, nhất định sẽ thắng.

Tà Liên Nữ Đế cùng Bạch Dịch Sơn lại đều không nói gì, bọn họ cũng không dám ngây thơ tự tin giống như Bảo Nhi vậy.

Lúc này Hàn Sâm đã rút Thái A Kiếm cùng Phượng Hoàng Thần Kiếm ra, hắn cũng muốn thử nhìn một chút, Băng Cơ Ngọc Cốt mười đạo khóa gen, có thể chống lại Vô Thần Đại Đế hay không.

Vô Thần Đại Đế nắm đao, Hàn Sâm nắm kiếm, hai người đều giữ im lặng từng bước một đi đến chỗ đối phương.

Tốc độ hai người tiến lên cũng không nhanh, nhưng lại gây ra một loại cảm giác giống như toàn bộ Thiên Địa đều theo bước chân của bọn họ tiến lên phía trước.

Bầu trời sau lưng Vô Thần Đại Đế giống như là đã hóa thân thành một ác ma khủng bố, đang giương nanh múa vuốt ép tới chỗ Hàn Sâm.

Hết chương 1310.

Chương 1311. Uy của Băng Cơ Ngọc Cốt

Trong tích tắc hắc đao trong tay Vô Thần Đại Đế chém ra, kiếm trong †ay Hàn Sâm cũng đồng thời chém ra ngoài.

Ác ma che trời ngưng tụ ở bên trên hắc đao, chém ra một đao, toàn bộ thế giới giống như đều bị thanh đao tựa như ác ma kia chiếm cứ, làm cho người ta căn bản không có bất cứ chỗ trống nào để tránh né.

Mà trên thân kiếm của Hàn Sâm cũng không mang theo bất kỳ khí tức gì, giống như chỉ là một đôi kiếm bình thường, ngoại trừ thân kiếm ra, rốt cuộc không cảm giác thấy một tia lực lượng dư thừa nào.

Bạch Dịch Sơn chỉ có thể nhìn thấy ánh đao hệt như ác ma ngang trời lóe lên, hắc đao trong tay Vô Thần Đại Đế đã đến sau lưng Hàn Sâm, liền âm thanh đao kiếm va chạm đều không thể nghe được.

Mà Hàn Sâm vẫn còn cầm song kiếm trong tay, còn bảo trì tư thế vọt tới trước.

- Người nào thắng?

Bạch Dịch Sơn có chút khẩn trương hỏi.

Mặc dù thành tựu võ đạo của ông ta rất cao, nhưng mà ánh mắt lại theo không kịp tốc độ của Hàn Sâm cùng Vô Thần Đại Đế, căn bản không nhìn rõ ràng tình huống.

Mặc dù Tà Liên Nữ Đế nhìn rõ ràng rồi, nhưng mà cô ta lại vẫn lắc đầu, cũng khẩn trương giống như Bạch Dịch Sơn.

Cô ta nhìn thấy Phượng Hoàng Thần Kiếm của Hàn Sâm chém trúng Vô Thần Đại Đế, nhưng mà Thái A Kiếm cũng không thể ngăn cản Hắc Đao của Vô Thần Đại Đế, cũng bị Hắc Đao của Vô Thần Đại Đế chém trúng thân thể.

Máu tươi điên cuồng phun ra, trên lồng ngực Vô Thần Đại Đế xuất hiện một vết thương bị chém xéo, cơ hồ có thể nhìn thấy xương ngực bên †rong, máu tươi đang tuôn ra như suối.

Mà trước ngực Hàn Sâm cũng xuất hiện một vết thương, nhưng so với Vô Thần Đại Đế, vết thương trên lồng ngực Hàn Sâm cơ hồ có thể hình dung là không có.

Phía trên làn da giống như tinh ngọc, chỉ bị cắt ra một vết thương rất nông, chỉ có một chút máu tươi chảy ra, ở trên làn da tạo thành một giọt máu tươi.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen, cường hóa đối với thân thể còn mạnh hơn hắn tưởng tượng của một chút, thậm chí ngay cả lực công kích như của Vô Thần Đại Đế, cũng chỉ có thể miễn cưỡng phá vỡ da thịt của hắn, muốn tạo thành đả kích chí mạng đối với hắn, cơ hồ là chuyện không thể nào.

Vô Thần Đại Đế xoay người lại, miệng vết thương trên lồng ngực đang dùng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy rõ khép lại, nhưng mà trong mắt

cũng lộ ra một tia dị sắc.

Vô Thần Đao vậy mà chỉ để lại một vết thương không có ý nghĩa ở trên người Hàn Sâm, điều này cơ hồ khiến cho Vô Thần Đại Đế không thể tin, rõ ràng là trước đây không lâu, y còn có thể đơn giản chém rách da thịt Hàn Sâm.

- Mày dùng Thánh Thai Quả mở ra đạo khóa gen thứ mười?

Vô Thần Đại Đế nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm không trả lời, chỉ là kiếm trong tay đã chém thẳng tới Vô Thần Đại Đế.

Vừa rồi sở dĩ hắn không đỡ đao, là bởi vì kiếm pháp không đủ, Song Phi Kiếm Pháp đối chiến với cường giả như Vô Thần Đại Đế vẫn còn hơi yếu một chút, dù cho hắn cảm ứng được quỹ tích xuất đao của Vô Thần Đại Đế, nhưng cũng không thể dùng Thái A Kiếm đỡ được.

Nhưng mà chuyện này cũng không thành vấn đề, cho dù hắn không ngăn được cũng không có vấn đề gì, đao của Vô Thần Đại Đế đã khó có thể tạo thành uy hiếp chí mạng đối với hắn.

Kiếm quang tung hoành, đao khí đầy trời.

Đầu là công kích không cách nào ngăn cản của đối phương, trên người của Vô Thần Đại Đế không ngừng phun máu tươi tung toé.

Mà trên người Hàn Sâm mặc dù cũng xuất hiện vết thương, nhưng mà những tổn thương đó cũng chỉ là vết thương nhẹ, Vô Thần Đao chém lên trên người Hàn Sâm, càng là phát ra âm thanh giống như ngọc thạch va chạm.

Bạch Dịch Sơn cùng Tà Liên Nữ Đế đều vui mừng quá đỗi, những nơi đao kiếm đi qua, máu của Đại Đế bắn ra, Vô Thần Đại Đế đã hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Sau đó, bọn họ chỉ thấy Vô Thần Đại Đế phóng lên trời, vậy mà rời khỏi hòn đảo kia bay lên đại địa, trong nháy mắt đã nhanh chóng đi xa, ở trên đại

địa để lại từng vết máu Đại Đế.

- Vô Thần Đại Đế vậy mà chạy đi?

Bạch Dịch Sơn vui mừng kêu lên.

Đôi mắt đẹp của Tà Liên Nữ Đế cũng lập loè, kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, người có thể khiến cho Vô Thần Đại Đế không đánh mà chạy, chỉ sợ trong toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở đều tìm không ra mấy người.

Hàn Sâm cũng không đuổi theo, muốn chân chính chém giết Vô Thần Đại Đế sợ không phải là chuyện một chốc một lát, hơn nữa giết cũng không có ý nghĩa gì, Vô Thần Đại Đế vẫn có thể phục sinh từ trong Linh Hồn Chi Thạch.

Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật không phải là Atula Kinh, không có năng lực chặt đứt nhân quả, không thể đồng thời chém giết Dị Linh, cũng hủy diệt Linh Hồn Chi Thạch của bọn họ.

Nhưng mà Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cường hóa đối với thân thể, cũng không phải là Atula Kinh có thể so sánh được.

Ngay cả Vô Thần Đao đều khó có thể làm trọng thương thân thể, toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Hàn Sâm cơ hồ đã có thể đi ngang, trừ phi là loại địa phương giống như Vô Lượng Hải, nếu không thì Hàn Sâm cũng không cần có bất kì cố ky gì.

Hàn Sâm không đuổi theo Vô Thần Đại Đế, quay người đi tới chỗ Vô Cấu Quả.

Tà Liên Nữ Đế cùng Bạch Dịch Sơn cũng từ bên trên mặt đất rơi xuống, đi tới bên cạnh Hàn Sâm.

- Tôi thật sự sẽ hái được?

Hàn Sâm chỉ vào Vô Cấu Quả đã gần ngay trước mặt, quay qua Tà Liên Nữ Đế nói ra.

- Hái đi, tốt xấu đều là vận mệnh của tôi. Tà Liên Nữ Đế lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm không do dự nữa, trực tiếp thò tay chộp tới Vô Cấu Quả, trực tiếp cầm lấy ngọc quả óng ánh kia.

Trong lòng Hàn Sâm cùng Tà Liên Nữ Đế đều có chút khẩn trương, nhìn chằm chằm vào ngọc quả óng ánh kia, thấy ngọc quả cũng không hề có biến hóa gì, trong lòng Hàn Sâm không khỏi thở dài một hơi:

- CMN, thân thể của mình lại thật sự là Vô Cấu Thể gì đó kia, tại sao lại như vậy chứ?

Tà Liên Nữ Đế lại mừng lớn nói: - Quả nhiên là có thể, mau giúp tôi hái Vô Cấu Quả xuống.

Hàn Sâm trực tiếp hái Vô Cấu Quả xuống, cầm Vô Cấu Quả ở trong lòng bàn tay, chỉ thấy Vô Cấu Quả vẫn còn óng ánh sáng long lanh tản ra mùi thơm ngát, cũng không biến thành màu đen hư thối giống như lời Tà Liên Nữ Đế.

- Hiện tại phải làm sao? Hàn Sâm nhìn về phía Tà Liên Nữ Đế hỏi.

Khuôn mặt Tà Liên Nữ Đế lộ ra vẻ mừng như điên, nhưng cũng không quá tới gần Hàn Sâm, giống như là sợ sẽ làm cho Vô Cấu Quả bị vấy bẩn vậy.

- Cậu giúp tôi bóc xác ngoài ra, sau đó trực tiếp nhỏ nước trái cây bên trong vào trong miệng tôi.

Nói xong, Tà Liên Nữ Đế đã há miệng ra đứng ở trước mặt Hàn Sâm, để tiện cho Hàn Sâm nhỏ nước trái cây vào trong miệng cô ta, Tà Liên Nữ Đế cong chân, ngửa mặt mở cái miệng nhỏ nhắn ra.

Hàn Sâm trực tiếp dùng sức bóp một cái, vỏ Vô Cấu Quả cũng không hề cứng rắn, cảm giác giống như là quả đào, vỏ ngoài óng ánh kia lập tức bị bóc ra, nước trái cây bên trong lập tức chảy ra, từng giọt chảy vào trong cái miệng nhỏ nhắn đang mở ra của Tà Liên Nữ Đế.

Tà Liên Nữ Đế trừng lớn đôi mắt đẹp, khắp khuôn mặt đều là vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Từng giọt nước trái cây chảy vào trong miệng Tà Liên Nữ Đế, chui vào trong bụng của cô ta, sau đó có thể thấy rõ ràng, thân thể của Tà Liên Nữ Đế bắt đầu tản mát ra thánh quang mịt mờ, từng tia khí màu trắng từ trong lỗ chân lông trên toàn thân cô ta dâng trào lên.

Đến tận lúc Hàn Sâm nhỏ giọt nước trái cây cuối cùng vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Tà Liên Nữ Đế, lúc này mới lui sang một bên, tò mò nhìn thân thể Tà Liên Nữ Đế đang dần dần bị sương mù bao phủ.

Vừa xem trong chốc lát, sắc mặt của Hàn Sâm đột nhiên biến đổi, cũng không phải là Tà Liên Nữ Đế xảy ra chuyện gì, mà là Hàn Sâm nhận được ý niệm đến từ Sát Na Nữ Đế cùng Kinh Cức Nữ Đế.

- Tà Liên tỷ tỷ, Tí Hộ Sở đã xảy ra chuyện, tôi đi trước một bước.

Hàn Sâm để Phi Ngư Vương lại trông coi Tà Liên Nữ Đế, tự mình ôm Bảo Nhi lên, sau khi cáo từ Bạch Dịch Sơn, trực tiếp bay lên trời, đã rơi xuống mặt đất, nhanh chóng theo con đường lúc trước trở về.

Hết chương 1311.

Chương 1312. Chung Ma đột kích

Lúc này toàn bộ Di Tinh Tí Hộ Sở đã là một mảnh biển trùng, giáp trùng cực lớn như giống như xe tăng tựa như thủy triều che khuất Tí Hộ Sở, con rết khủng bố giống như chân long chiếm giữ ở bên trên bầu trời.

Các loại độc trùng độc vật từ bốn phương tám hướng lao đến, trong đó không thiếu nhân vật cực kỳ khủng bố mạnh mẽ.

Khô Cốt Đế, Tình Quân Đế vân…, đám Đế Linh mạnh mẽ cùng sinh vật siêu cấp thần huyết như Lam Long, lúc này đều đã rơi vào trong khổ chiến.

Khắp nơi đều là lực lượng kinh khủng chấn động, mặt đất sụt lún, kiến trúc trong Tí Hộ Sở một tòa tiếp một tòa bị phá hủy.

Sát Na Nữ Đế đang chiến đấu với một ky sĩ cưỡi độc trùng màu đen, sắc mặt hết sức khó coi.

Xa xăm phía trên bầu trời, một con lôi điện chỉ hồ đang vung mười cái đuôi chiến đấu với một Dị Linh cấp Đại Đế, đánh cho hư không văng tung tóe, mặc dù hơi chiếm cứ thượng phong, nhưng mà trong lúc nhất thời cũng khó có thể lấy được thắng lợi.

Một bên khác, Tử Minh Đại Đế cũng bị một con Phi Thiên Ngô Công màu xanh da trời giống như là chân long cuốn lấy, tương tự cũng không có dư lực để phân tâm.

Ánh mắt của Sát Na Nữ Đế lại nhìn lên phía trên bầu trời cách đó không xa, chỉ thấy một Đại Đế tà ác toàn thân được trùng giáp bao quanh lơ lửng giữa không trung, khóe miệng hơi nhếch lên, đang hứng thú nhìn chiến đấu ở phía dưới.

Mà ở bên cạnh Đại Đế tà ác kia, còn đi theo một sinh vật siêu cấp thần huyết hình người toàn thân giống như hoàng kim, trên người cũng tản ra khí tức khủng bố tới cực điểm.

- Đáng chết!

Sát Na Nữ Đế thầm mắng một câu, trong mắt lại hiện lên lo lắng thật sâu.

Chung Ma Đại Đế quy mô tiến công mà đến, chỉ là cường giả cấp Đại Đế mở ra mười đạo khóa gen đã tới bốn vị, Tiểu Ngân Ngân cùng Tử Minh Đại Đế đều đang chặn lại một vị.

Thế nhưng mà Chung Ma mạnh nhất cùng một vị Hoàng Kim Thần Tướng Bạo Tẩu mở ra mười đạo khóa gen khác lại vẫn chưa ra tay, bọn họ bên này lại đã không có cường giả có thể địch nổi nữa rồi.

Đối thủ của Sát Na Nữ Đế là một sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu trùng ky sĩ mở ra chín đạo khóa gen cùng tọa hạ của nó là sinh vật siêu cấp thần huyết độc trùng, cô ta lấy một địch hai, trong thời gian ngắn cũng khó có thể đánh bại đối thủ.

Những người khác cũng đều đã rơi vào bên trong khổ chiến, hơn nữa còn có độc trùng cùng độc vật từ bốn phương tám hướng lao đến, cũng đã chặn đứng đường lui của bọn họ, hiện tại muốn muốn rút đi cơ hồ đã không có khả năng nữa.

Ngoại trừ cường giả như Tiểu Ngân Ngân cùng Tử Minh Đại Đế còn có thể có thể phá vòng vây đi ra bên ngoài, những người khác liền cơ hội phá vòng vây đều không có.

Hiện tại Sát Na Nữ Đế chỉ có thể gửi hi vọng ở Hàn Sâm có thể mau chóng trở về, mặc dù cô ta cũng biết, loại khả năng đó là vô cùng xa vời, loại khoảng cách đó, đợi đến lúc Hàn Sâm trở về, chỉ sợ bọn họ đã xong đời rồi.

Tuyết Cầu trốn ở bên trong Tí Hộ Sở run rẩy, Lam Long bị sinh vật siêu cấp thần huyết ba đầu vây công, mặc dù vẫn vô cùng hung mãnh, nhưng mà trên người nó cũng đã bị chộp ra rất nhiều vết thương.

Quỷ Anh bị một con rắn lớn mở ra chín đạo khóa gen đuổi chạy loạn khắp nơi, lực lượng của y còn chưa hoàn toàn khôi phục, căn bản không có năng lực chiến đấu chính diện với sinh vật siêu cấp thần huyết mở ra chín đạo khóa gen.

Thánh quang trên người Thánh Tê không ngừng lập loè, trị liệu Đế Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết bị thương.

Bọn Kinh Cức Nữ Đế có thể chèo chống đến hiện tại, hơn phân nửa đều là dựa vào năng lực trị liệu mạnh mẽ của Thánh Tê, không để cho bọn họ hoàn toàn sụp đổ.

- Giải quyết con tê giác kia trước.

Chung Ma Đại Đế khẽ cười nói, y tự nhiên là đã nhìn ra, Thánh Tê là chỗ dựa cuối cùng của bọn Sát Na Nữ Đế, muốn trực tiếp phá hủy cái hi vọng cuối cùng này.

- Vâng.

Hoàng Kim Thần Tướng ứng tiếng, khuôn mặt lộ ra vẻ khát máu, từng bước một đạp không đánh tới Thánh Tê ở bên trong Tí Hộ Sở.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế hơi run lên một cái, chuyện cô ta lo lắng nhất đã xảy ra, lại một vị cường giả mười khóa ra tay, nhưng mà bọn họ cũng đã không tìm thấy người có thể ngăn cản y lại.

Mắt thấy Hoàng Kim Thần Tướng đánh tới Thánh Tê ở bên trong Tí Hộ Sở, đột nhiên chỉ thấy một chùm sáng màu bạc phun tới.

Hoàng Kim Thần Tướng có chút nghiêng người, chùm sáng màu bạc kia lập tức đánh hụt, sượt qua người Hoàng Kim Thần Tướng vọt lên bầu trời.

- Chỗ đó không phải là nơi mày nên đi.

Một thân ảnh hùng tráng toàn thân thiêu đốt lên ánh sáng màu bạc xuất hiện ở trước mặt Hoàng Kim Thần Tướng, lạnh lùng nói ra.

- Thật sao?

Hoàng Kim Thần Tướng lộ ra một nụ cười tà dị, nắm đấm mạnh mẽ đánh ra.

Thân hình nhìn như cồng kềnh kia, lại nhanh đến đáng sợ, cơ hồ giống như là thuấn di xuất hiện ở trước mặt Tà Tình Đế.

Trong mắt Tà Tình Đế lóe lên một tia cuồng nhiệt, ánh sáng màu bạc trên người xông lên trời, hét lớn một tiếng, hào quang màu bạc trên nắm tay ngưng tụ tới cực điểm, một quyền đón đỡ hoàng kim cự quyền của Hoàng Kim Thần Tướng.

OÀ..ÀNHI

Nắm đấm màu vàng óng cùng tia sáng màu bạc chạm vào nhau ở trên không trung, bộc phát ra sóng xung kích kinh khủng, đồng thời thân thể của Tà Tình Đế giống như là viên đạn bị đánh bay ra, hung hăng bay vào bên trong Tí Hộ Sở, lập tức đập sập một đoạn lớn tường thành của Tí Hộ Sở, trên mặt đất cũng bị đánh ra một cái hố lớn.

- Không chịu nổi một đòn.

Hoàng Kim Thần Tướng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đi tới chỗ Thánh Tê.

OÀ..ÀNHI

Tường gạch nổ tung, đá vụn bay lên, ở bên trong phế tích đằng kia, thân thể hùng tráng của Tà Tình Đế một lần nữa đứng lên, y phục trên người rách rưới, khóe miệng còn có máu tươi.

‘Thế nhưng mà ánh sáng màu bạc trên người y cũng càng thêm đậm đặc, cơ hồ đã ngưng kết thành thực chất.

- Khốn kiếp… lại dám hủy đi y phục của tao… đây chính là bản hàng hiệu số lượng có hạn trong Liên Minh. .. CMN mày có thể đền nổi không?

Tà Tình Đế nhảy lên một cái, hai tay giao nhau, tấn công tới Hoàng Kim Thần Tướng.

Chùm sáng màu bạc kinh thiên phá vỡ hư không, những nơi đi qua, liền không gian đều trực tiếp bị đánh xuyên qua.

Hoàng Kim Thần Tướng khẽ nhíu mày, nắm đấm màu vàng một lần nữa đánh tới chùm sáng màu bạc.

OÀ..ÀNHI

Chùm sáng màu bạc giống như là núi lửa bộc phát, cuồng bạo trùng kích lên trên người Hoàng Kim Thần Tướng, cuồn cuộn không dứt đánh sâu vào, không bao lâu sau đã bao phủ toàn bộ thân hình của Hoàng Kim Thần Tướng vào bên trong chùm sáng màu bạc.

- Thằng ranh, biết rõ sự lợi hại của Tà Tình đại gia chưa?

Ánh sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế thu lại, thở hổn hển, cũng không quên bày ra một tư thế cool ngầu.

Nhưng khi ánh sáng màu bạc ở trên bầu trời tan ra, lại nhìn thấy Hoàng Kim Thần Tướng không bị thương chút nào đứng ở trong thiên không, nắm

đấm còn bảo trì tư thế đánh ra.

Sắc mặt của Tà Tình Đế biến hóa, y đã bộc phát tiềm lực đánh ra một kích mạnh nhất, lại bị cản lại như vậy, liền một sợi tóc của Hoàng Kim Thần Tướng cũng không làm bị thương nổi.

- Nếu như mày đã muốn chết, vậy giải quyết mày trước đi.

Trong mắt Hoàng Kim Thần Tướng lóe lên một tia sát cơ, thân hình màu vàng kinh khủng lóe lên đã đến trước mặt Tà Tình Đế, nắm đấm trực tiếp đánh tới đầu Tà Tình Đế.

“A lỗ. .. A lỗ… A lỗ. .. ” Ánh sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế một lần nữa bộc phát, nắm đấm mang theo ánh sáng màu bạc điên cuồng đánh ra, mỗi một đòn đều bộc phát ra tiềm lực vô hạn, cùng quả đấm của Hoàng Kim Thần Tướng đụng vào nhau.

Gạch đá bốn phía cùng với kiến trúc đều bị va chạm sinh ra sóng xung kích nổ tung, công trình kiến trúc tàn phá cùng một một cái trụ đá lớn cao mười mấy thước đều bay lên giữa không trung.

Bành!

Thân hình của Tà Tình Đế bị đánh bay ra ngoài, đụng lên phía trên một †òa cung điện, va sụp cung điện, đồng thời một ngụm máu tươi cũng điên cuồng bắn ra.

Hết chương 1312.

Chương 1313. Toàn lực nghênh chiến

Hoàng Kim Thần Tướng đã rơi xuống trước mặt Tà Tình Đế, chỗ hai chân đạp xuống, mặt đất đã bị nứt ra giống như mạng nhện.

- Lại đến?

Hoàng Kim Thần Tướng cười gần, nắm đấm lại đánh tới Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế nhảy lên một cái, ánh sáng màu bạc trên người lại nổi lên, nắm đấm cũng một lần nữa nghênh đón Hoàng Kim Thần Tướng.

Không giữ lại chút nào nghiền ép ra từng giọt lực lượng cuối cùng trong thân thể, ánh sáng màu bạc giống như núi lửa điên cuồng bộc phát, cùng Hoàng Kim Thần Tướng điên cuồng đụng nhau.

A lỗ… A lỗ… A lỗ…

Lực lượng kinh khủng giữa quyền cùng quyền nổ tung, lập tức phá hủy kiến trúc bốn phía thành bụi phấn.

Tà Tình Đế một bước không lùi, ở trong từ điển của y chưa từng có hai chữ lui lại.

Hoàng Kim Thần Tướng mang nụ cười trên mặt, nắm đấm lần lượt đánh lên trên ánh sáng màu bạc kia, trực tiếp nổ nát ánh sáng màu bạc, Tà Tình Đế đã dốc hết toàn lực, Hoàng Kim Thần Tướng tựa hồ như là tiện tay đã có thể nổ nát.

Chênh lệch giữa mười đạo khóa gen cùng chín đạo khóa gen vẫn còn quá lớn, hơn nữa Hoàng Kim Thần Tướng cũng không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết bình thường, địa vị ở Chung Ma Tí Hộ Sở gần với Chung Ma Đại Đế, thuần túy về mặt lực lượng, thậm chí còn không kém gì Chung Ma Đại Đế.

Tà Tình Đế chưa mở ra mười đạo khóa gen, đúng là khó có thể địch nổi Hoàng Kim Thần Tướng, mặc dù một bước không lui, nhưng mà đối với lực đánh vào, lại khiến cho trong miệng Tà Tình Đế không ngừng tuôn ra máu tươi.

- Đừng đùa nữa, mau chấm dứt chiến đấu.

Chung Ma Đại Đế nói xong, chính mình cũng hướng lên bầu trời bay tới chỗ Tiểu Ngân Ngân đang đại chiến.

Tiểu Ngân Ngân đã hoàn toàn chế trụ Dị Linh Đại Đế mười khóa gen kia, Chung Ma cũng đã nhìn ra, Tiểu Ngân Ngân mới là lực lượng uy hiếp lớn nhất ở đây.

Uy lực của sấm sét màu bạc ngay cả Đại Đế mười khóa gen kia đều có chút khó có thể ngăn cản, lại còn có năng lực trị liệu rất mạnh, uy hiếp càng lớn hơn Thánh Tê, y muốn diệt trừ mối uy hiếp lớn nhất này đầu tiên.

- Đã xong! Không có khả năng kiên trì đến lúc Hàn Sâm đã trở về.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế thầm than một tiếng, đang suy nghĩ xem có nên hạ lệnh rút đi hay không, có thể trốn một người hay một người, dù sao cũng còn hơn là toàn bộ đều chết ở chỗ này.

Dù sao ở bên trong Di Tinh Tí Hộ Sở cũng không có Linh Hồn Chi Thạch, bọn họ hoàn toàn có thể vứt bỏ, không cần phải lo lắng Linh Hồn Chi Thạch của chủ tướng Hàn Sâm bị hủy.

‘Thế nhưng mà Sát Na Nữ Đế cũng rõ ràng, chỉ cần vừa lui thì toàn tuyến sẽ sụp đổ, sẽ chỉ có thêm tử vong, đến lúc đó chính thức có thể sống sót rút đi cũng không có mấy người, tuyệt đại bộ phận đều sẽ phải chết ở chỗ này.

Lui sẽ chết, không lùi sẽ chết hết, chuyện này đối với Sát Na Nữ Đế mà nói cũng không phải là một lựa chọn dễ dàng.

Nếu như Sát Na Nữ Đế là chủ nhân nơi này, cô ta đã sớm hạ lệnh lui lại, nhưng mà cô ta cũng không phải là chủ nhân nơi này, Tiểu Ngân Ngân chưa ra lệnh lui lại, nếu cô ta lui, chẳng may Tiểu Ngân Ngân xảy ra chuyện, cho dù hiện tại cô ta chạy thoát một mạng, chỉ sợ Hàn Sâm cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta, Sát Na Nữ Đế rất rõ ràng phân lượng của Tiểu Ngân Ngân ở trong lòng Hàn Sâm.

Tâm niệm của Sát Na Nữ Đế thay đổi thật nhanh, thế nhưng mà không lui, lại không nghĩ ra có biện pháp nào có thể cứu vớt Tiểu Ngân Ngân.

Dù Tiểu Ngân Ngân lợi hại thế nào đi nữa, cũng không thể chuyển bại thành thắng ở dưới sự vây công của một Đại Đế mười khóa cùng Thần Tử thứ ba, bị thua cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Mắt thấy Chung Ma Đại Đế đã sắp tiếp cận Tiểu Ngân Ngân, lại đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh từ bên trong Tí Hộ Sở bay ra, rất nhanh đã chặn đường đi đến của Chung Ma Đại Đế.

Sát Na Nữ Đế nao nao, trong lúc nhất thời nghĩ không ra bên trong Tí Hộ Sở còn có ai có thể ngăn cản được Chung Ma Đại Đế.

Nhìn kỹ, Sát Na Nữ Đế lại mở to hai mắt ra nhìn, chỉ thấy người ngăn cản Chung Ma Đại Đế là một cô gái mọc ra một đôi sừng nhỏ màu tím, con mắt màu tím tóc tím, trong tay nắm một thanh huyết cốt tiểu đao.

Cô gái kia thoạt nhìn có chút tương tự như cô gái nhân loại tên Linh thường xuyên đi theo ở bên cạnh Hàn Sâm, nhưng mà khí tức trên thân lại hoàn toàn khác.

Sát Na Nữ Đế có chút không dám xác định, đến cùng thì cô gái kia có phải là Linh hay không, ngoại trừ mặt có chút giống ra, cơ hồ là không cảm thấy có bất kỳ chỗ nào tương tự.

Hơn nữa từ trên người cô gái kia, cũng không cảm giác thấy khí tức đặc biệt mạnh mẽ, cô ta đi ngăn Chung Ma Đại Đế lại thì có ích lợi gì?

Lúc Sát Na Nữ Đế đang hồ nghi, Chung Ma Đại Đế khẽ nhíu mày nhìn tới cô gái trước mặt, bàn tay mở ra, từng con độc trùng quái dị giống như thủy triều vọt tới chỗ cô gái kia.

Tóc tím của cô gái kia bay múa, quay mắt về phía đám côn trùng hệt cơn lũ kia, bên trong con mắt màu tím nhìn không thấy một chút ý nghĩ lùi bước nào, ánh sáng màu máu trong tay lóe lên, thanh huyết cốt tiểu đao kia bắn ra lao tới bên trong cơn lũ côn trùng.

Ánh sáng màu máu kia thật nhỏ, trong chốc lát đã bị cơn lũ côn trùng bao phủ, nhưng mà một giây sau, Sát Na Nữ Đế liền thấy ánh sáng màu máu vậy mà mặc kệ cơn lũ côn trùng, trực tiếp đâm về phía mi †âm của Chung Ma Đại Đế.

Chung Ma Đại Đế nghiêng người né tránh, Sát Na Nữ Đế thoạt nhìn hẳn là tránh né được ánh sáng màu máu, nhưng mà không biết rõ là làm sao, ánh

sáng màu máu lại vẫn đâm vào trong mi tâm của Chung Ma Đại Đế, trực tiếp xuyên qua đầu lâu y.

Phi Thiên Chi Lực vốn là công kích tất trúng, như thế nào tùy tiện có thể tránh ra được.

- Không thể nào?!

Sát Na Nữ Đế trợn to mắt nhìn thiếu nữ đang lơ lửng giữa không trung kia, nhân vật như Chung Ma Đại Đế, mặc dù là thời kỳ cô ta toàn thịnh thân là Đại Đế trước kia, cũng không dám chắc chắn có thể một đòn chém giết.

Thiếu nữ kia cũng chỉ là một đòn, đã đánh xuyên qua đầu Chung Ma Đại Đế, thật sự khiến cho Sát Na Nữ Đế có chút kinh nghi.

Bành!

Thân hình của Chung Ma Đại Đế vặn vẹo, trực tiếp nổ vỡ ra, biến thành một đám mưa máu, liên lụy tới cơn lũ côn trùng mà Chung Ma Đại Đế vừa phóng thích ra, cũng cùng một chỗ sụp đổ tiêu tán.

‘Thế nhưng mà không bao lâu sau, liền thấy một con sâu từ trong đám trùng đang vây công Tí Hộ Sở bay ra, vừa bay thân thể vừa biến hình, không bao lâu sau đã lại biến thành bộ dáng của Chung Ma Đại Đế.

- Cô rất mạnh, nhưng đáng tiếc nếu muốn giết Chung Ma Đại Đế ta, đó lại là chuyện không thể nào.

Chung Ma Đại Đế vừa sinh ra một lần nữa triệu hồi ra cơn lũ côn trùng, vọt tới chỗ thiếu nữ.

Lúc này Chung Ma Đại Đế hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào huyết cốt tiểu đao trong tay thiếu nữ, vừa rồi y căn bản không hiểu là có chuyện gì xảy ra, y rõ ràng là đã tránh né huyết cốt tiểu đao, vì sao vẫn bị đâm trúng, y muốn lại nhìn cho rõ ràng.

Thiếu nữ một lần nữa giương huyết cốt tiểu đao trong tay lên, mặt không thay đổi ném tới chỗ Chung Ma Đại Đế.

Hoàng Kim Thần Tướng đã nhận được chỉ lệnh của Chung Ma Đại Đế, trong mắt lóe lên một vòng sát cơ, ánh sáng màu vàng trên người tỏa ra mạnh mẽ, nắm đấm trở nên càng ngày càng mạnh, sau liên tục mấy quyền, lập tức đã phá vỡ quả đấm của Tà Tình Đế.

Bành! Bành! Bành!

Hoàng Kim Thần Tướng liên tục mấy quyền đánh lên trên người Tà Tình Đế, lập tức đánh Tà Tình Đế cho xương cốt vỡ vụn, thân thể bị đánh ngã bay ra ngoài.

Tà Tình Đế ở trên mặt đất vùng vẫy vài cái, vậy mà không thể lập tức đứng lên, y một mực tiêu hao nghiền ép tiềm lực của mình để chiến đấu, hơn nữa còn bị trọng thương, thân thể đã gần như bị sụp đổ.

Chỉ là giãy dụa muốn muốn đứng lên, vết thương trên người đã nứt †oác ra, dòng máu chảy như nước suối.

Hoàng Kim Thần Tướng nhảy lên một cái, mang trên mặt vẻ khát máu, chân to giống như là trụ kim loại đạp tới đầu Tà Tình Đế, muốn trực tiếp giãm nát đầu Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế đã bị trọng thương, đã trốn không thoát loại công kích có tốc độ này, trơ mắt ra nhìn đám ánh sáng màu vàng kinh khủng kia phóng đại ở trong mắt y.

Hết chương 1313.

Chương 1314. Nghênh đón phân kính cuối cùng của mày đi!

Coong!

Một đại bạch cầu chắn ở phía trước Tà Tình Đế, một cước của Hoàng Kim Thần Tướng giẫm lên trên quả cầu màu trắng, quả cầu lớn va lên trên người Tà Tình Đế, cơ hồ là lập tức bị đè ép, nhưng mà lực lượng của Hoàng Kim Thần Tướng cũng bởi vì sự tồn tại của đại bạch cầu mà bị tiết ra hơn phân nửa lực lượng, chỉ là giãm thân thể Tà Tình Đế sâu vào bên trong nham thạch, cũng không có khả năng lấy được mạng của Tà Tình Đế.

Hoàng Kim Thần Tướng giơ chân lên, nhíu mày nhìn đại bạch cầu kia, trong lúc nhất thời không hiểu rõ, đây rốt cuộc là cái quái gì, vậy mà không bị một cước của y đạp nát.

Sau khi chân của Hoàng Kim Thần Tướng giơ lên, đại bạch cầu bị giãm bẹp lập tức lại phồng lên, khôi phục hình dáng.

Chỉ thấy đại bạch cầu xoay tròn ở bên người Tà Tình Đế, vây quanh Tà Tình Đế di chuyển không ngừng.

Trong lòng Tuyết Cầu vô cùng sợ hãi, nhưng mà thời gian lâu như vậy, ở bên trong Tí Hộ Sở, nó đều đi theo chân Tà Tình Đế.

Trước kia ở bên trong Tí Hộ Sở, ai đều có thể bắt nạt nó, nhưng mà từ khi mỗi ngày nó đi theo bên cạnh Tà Tình Đế, mặc dù Tà Tình Đế cũng không để ý đến nó, nhưng cũng không đuổi nó rời đi, ngoại trừ Bảo Nhi ra, cũng không có ai khác bắt nạt nó, cho nên Tuyết Cầu liền yên tâm thoải mái đi theo bên cạnh Tà Tình Đế.

Nguyên bản Tuyết Cầu đã cực kỳ sợ hãi, trốn ở bên trong Tí Hộ Sở căn bản không dám đi ra, nhưng khi nhìn thấy Tà Tình Đế bị trọng thương, mắt thấy sắp bị giết chết, Tuyết Cầu cắn răng một cái vẫn triệu hoán ra đại bạch cầu, giúp đỡ Tà Tình Đế chặn lại một kích chí mạng.

Gâu! Gâu! Gâu!

Cho dù Tuyết Cầu vẫn vô cùng sợ hãi, nhưng lại khống chế đại bạch cầu vây quanh bên cạnh Tà Tình Đế vừa di chuyển vừa kêu, hy vọng có thể gọi

Tà Tình Đế tỉnh dậy cùng một chỗ đào tẩu.

Thế nhưng mà thương tích của Tà Tình Đế thật sự là quá nặng rồi, thân thể lại tiêu hao quá độ, liền khí lực từ trong hầm leo ra cũng không có.

Hoàng Kim Thần Tướng lộ ra một vẻ chán ghét, lại nhấc chân hướng về thân thể Tà Tình Đế đạp xuống.

Tuyết Cầu vội vàng khống chế quả cầu lớn chắn lên trên người Tà Tình Đế, Hoàng Kim Thần Tướng dâm một cước lên trên, mặc dù giãm đại bạch cầu cực độ biến hình, nhưng từ đầu đến cuối lại không thể giãm nổ.

Hoàng Kim Thần Tướng liên tục đạp vài cước, vẫn không thể giãm nổ đại bạch cầu, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, tựa hồ đối với sự cứng cỏi của đại bạch cầu có chút giật mình.

Lại đạp thêm mấy phát, giãm cho đại bạch cầu vặn vẹo biến hình thành các loại bộ dáng quái dị, nhưng vẫn không giãm nổ được.

Hoàng Kim Thần Tướng khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm vào đại bạch cầu, đột nhiên nắm chặt quả đấm, từ chỗ xương cánh tay vậy mà hiện ra một cây gai xương hệt mũi khoan màu vàng.

Liếc nhìn đại bạch cầu, Hoàng Kim Thần Tướng hung hăng dùng gai xương đâm về phía đại bạch cầu.

Gai xương bén nhọn kia, đâm lên trên đại bạch cầu, lập tức đè dẹp đại bạch cầu xuống, mũi nhọn hung hăng đè xuống quả cầu màu trắng.

Vị trí quả cầu màu trắng tiếp xúc với gai xương màu vàng, lập tức bay ra rất nhiều bột màu trắng.

Sau một lát, chỉ nghe bịch một tiếng, quả cầu màu trắng đã nổ tung, một thân thể nho nhỏ màu trắng từ bên trong ngã ra, ở trên mặt đất lăn lộn nhiều vòng.

Hoàng Kim Thần Tường nhìn thấy Tuyết Cầu từ bên trong ngã ra, trực tiếp đá tới một cước.

Tuyết Cầu lập tức bị hắn đá một cước giống như là quả bóng bay ra ngoài, đụng thủng vài vách tường cung điện, mới rơi xuống, máu me khắp người, xương cốt cả người đứt gẫy, thân thể không ngừng run rẩy, mắt thấy cũng đã sắp không xong rồi.

Thánh quang của Thánh Tê lập tức đã rơi lên trên người Tuyết Cầu, chỉ là bởi vì thương tích quá nặng, trong lúc nhất thời cũng khó khôi phục.

Hoàng Kim Thần Tướng hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đi vê phía Thánh Tê, muốn trực tiếp chém giết Thánh Tê, tuyệt mối họa cuối cùng.

- Đứng lại.

Một âm thanh run rẩy từ sau lưng Hoàng Kim Thần Tướng truyền đến.

Hoàng Kim Thần Tướng xoay người nhìn lại, thấy Tà Tình Đế toàn thân đều là tổn thương, cơ hồ giống như là người máu, vậy mà giãy dụa từ trong đá vụn đứng lên, mặc dù toàn thân đều đang run rẩy, nhưng mà vẫn chậm rãi đứng lên, cặp mắt màu bạc kia giống như là đang thiêu đốt lên ngọn lửa, vô cùng rừng rực.

- Vậy mà còn chưa chết à? Tao liền tiên mày một đoạn đường đi.

Hoàng Kim Thần Tướng nói xong, liền vung nắm đấm giống như làm bằng vàng ròng lên, đập tới đầu Tà Tình Đế, muốn trực tiếp đập nát đầu của y.

Thân thể của Tà Tình Đế run rẩy, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống, vết thương toàn thân đều đang chảy máu, mắt thấy nắm đấm màu vàng kinh khủng kia của Hoàng Kim Thần Tướng đang vung tới, thân thể giống như đã không còn có năng lực tránh né nữa.

Tuyết Cầu còn một hơi nằm rạp ở trên mặt đất, sau khi một con mắt vỡ tan thì cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể dùng một con mắt còn lại nhìn Tà Tình Đế, dùng được âm thanh thật thấp cơ hồ không nghe được kêu một tiếng, tựa hồ là đang thúc giục Tà Tình Đế mau chóng đào tẩu.

Thế nhưng mà thân thể của Tà Tình Đế như vậy, sao còn có thể tránh né được nắm đấm cuồng bạo của Hoàng Kim Thần Tướng.

Mắt thấy nắm đấm sắp đánh lên trên mặt Tà Tình Đế, nhưng lại đột nhiên xuất hiện một bàn tay, bắt lấy nắm đấm giống như hoàng kim kia, khiến cho nắm đấm trực tiếp ngừng lại.

Con ngươi của Hoàng Kim Thần Tướng mạnh mẽ co rụt lại, bởi vì y nhìn rõ ràng bàn tay đang bắt lấy nắm đấm của y kia, dĩ nhiên là thuộc về Tà Tình Đế, Tà Tình Đế đã trọng thương đến mức có lẽ đã sắp đứng không vững, vậy mà còn có thể dùng bàn tay bắt được quả đấm của y, điều này khiến cho Hoàng Kim Thần Tướng có chút giật mình.

Một bàn tay của Tà Tình Đế cầm lấy quả đấm của Hoàng Kim Thần Tướng, trên mặt tràn đầy máu đen mang theo nụ cười, nhưng mà nụ cười kia lại khiến người ta cảm thấy sự phẫn nộ khó có thể nói rõ.

- Ở bên trong manga của tao, loại rác rưởi vai phụ như mày, tuyệt đối sống không quá ba tập.

Tà Tình Đế nhìn Hoàng Kim Thần Tướng, lạnh nhạt nói. - Mày nói cái quái gì thế?

Hoàng Kim Thần Tướng hừ lạnh một tiếng, một nắm đấm khác cũng đánh về phía Tà Tình Đế.

Bàn tay kia của Tà Tình Đế đưa ra, lại bắt được một nắm đấm khác của Hoàng Kim Thần Tướng vung tới, vẫn lạnh nhạt như vậy nói:

- Nguyên bản bổn đại gia đại phát thiện tâm, có thể cho mày sống lâu thêm hai tập, nhưng mà loại vai phụ rác rưởi như mày, lại dám đánh tiểu đệ của bổn đại gia, quả thực là tội ác tày trời. Bổn đại gia tuyên bố, hôm nay chính là giây phút cuối cùng của mày, nghênh đón phân cảnh cuối cùng của mày đi!

Nói xong, ánh sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế điên cuồng bốc cháy lên, rừng rực đến mức không ai có thể nhìn rõ ràng thân thể của Tà Tình Đế.

- Nói đùa cái gì vậy? Mày bị bệnh thần kinh à!

Hoàng Kim Thần Tướng cảm giác được trong thân thể Tà Tình Đế phát ra khí tức hết sức nguy hiểm, muốn thoát khỏi bàn tay của y lui về phía sau.

Nhưng lại phát hiện ra đôi tay kia giống như là khóa sắt vậy, gắt gao khóa lại hai nắm tay của của y, cánh tay của Hoàng Kim Thần Tướng bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ, lại khó có thể rút nắm đấm từ trong lòng bàn tay Tà Tình Đế ra.

Trong lòng Hoàng Kim Thần Tướng lập tức có chút bối rối, đầu gối liền đánh tới trên người Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế không hề trốn tránh, cũng không có tay dư thừa để đi ngăn cản Hoàng Kim Thần Tướng lên gối nữa, Hoàng Kim Thần Tướng trực tiếp đánh trúng vào bụng Tà Tình Đế, trong lòng lập tức vui vẻ.

Thế nhưng mà một giây sau, trên mặt của Hoàng Kim Thần Tướng lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một đòn lên gối mạnh mẽ của hắn, lại bị một luồng ánh sáng màu bạc đậm đặc đến không tản ra nổi chắn ở bên ngoài, chỉ kém một tấc nữa là đụng phải bụng dưới của Tà Tình Đế.

‘Thế nhưng mà khoảng cách một tấc này, Hoàng Kim Thần Tướng làm thế nào cũng không đụng tới nổi, chẳng những không đụng tới nổi, còn bị ánh sáng màu bạc ép cho lùi ra ngoài.

- Không có khả năng… điều này sao có thể. ..

Khắp khuôn mặt Hoàng Kim Thần Tướng đều là vẻ kinh hãi, ánh sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế đã mạnh mẽ tới tình trạng khiến cho người ta kinh hãi, khiến cho cường giả như Hoàng Kim Thần Tướng cũng phải run rẩy, thầm nghĩ mau mau thoát đi.

Hoàng Kim Thần Tướng giãy dụa muốn lui về phía sau, nhưng mà lực lượng khổng lồ lại kéo y về phía Tà Tình Đế giống như là Thái Dương màu bạc.

- Thả tao ra…

Gương mặt của Hoàng Kim Thần Tướng vặn vẹo, liều mạng giấy dụa, tràn đầy vẻ hoảng sợ, nhưng mà cuối cùng cũng không ngăn cản nổi sức mạnh đáng sợ đó, bị mạnh mẽ từng chút một kéo vào bên trong thái dương màu bạc.

OÀ..ÀNHI

Trong tích tắc Hoàng Kim Thần Tướng hoàn toàn bị kéo vào bên trong thái dương màu bạc, dòng nước lũ màu bạc mạnh mẽ giống như là núi lửa phun trào, mang theo lực lượng quỷ dị chấn động xông lên trời, nhuộm toàn bộ bầu trời thành màu bạc.

- Aaaa…

Ở bên trong chùm sáng màu bạc đẳng kia, tiếng kêu thảm thiết của Hoàng Kim Thần Tướng cũng chỉ vang lên không đến một giây liền lập tức dừng lại, thân hình màu vàng mạnh mẽ bị tan ra hóa thành hư vô bên trong chùm sáng màu bạc.

Bọn Sát Na Nữ Đế kinh hãi mà nhìn sóng ánh sáng màu bạc khủng bố giống như là núi lửa phun trào kia, nửa Di Tinh Tí Hộ Sở đều bị sóng ánh sáng màu bạc kia hủy diệt.

Tất cả sinh vật đều lui ra khỏi khu vực này, chờ sau khi sóng ánh sáng màu bạc chấm dứt, một khu vực này đã biến thành một cái hố sâu to lớn, ngoại trừ vị trí trung tâm chỗ Tà Tình Đế đứng ra, trong phạm vi hố sâu, tất cả đều bị hủy diệt, liền hạt bụi cũng không để lại, Hoàng Kim Thần Tướng đã sớm hóa thành hư vô.

Tà Tình Đế không biết từ nơi nào lấy ra một điếu xì gà đặt lên trên môi, trực tiếp búng ngón tay một cái, đầu ngón tay bốc cháy lên ngọn lửa, nhen lửa điếu xì gà kia, hít một hơi thật sâu, sau đó đem khói khí phun ra, kẹp lấy xì gà góc 45 độ ngửa mặt nhìn lên bầu trời, lạnh nhạt nói.

- Nhớ kỹ, kiếp sau đừng là địch với nhân vật chính như bổn đại gia, ở trong kịch bản của bổn đại gia, không có ai là đối thủ của bổn đại gia cả.

Nói xong, Tà Tình Đế giơ ngón tay cái lên với Tuyết Cầu đang bị thương nằm ở bên trong phế tích cung điện.

Tuyết Cầu nằm ở bên trong phế tích, chật vật duỗi ra một cái móng vuốt dính máu, muốn đáp lại Tà Tình Đế, nhưng lại nhìn thấy thân thể Tà Tình Đế thẳng tắp ngã về phía sau, con mắt màu bạc vẫn mở to như vậy, người cũng đã hôn mê rồi, vết thương trên toàn thân đều đang chảy xuôi ra dòng máu màu bạc.

Hết chương 1314.

Chương 1315. Chung Ma giết không chết

Sát Na Nữ Đế vui mừng quá đỗi, như thế nào cũng không ngờ Tà Tình Đế vậy mà đã đột phá mười đạo khóa gen, còn giết Hoàng Kim Thần Tướng đi.

Mặc dù hiện tại Tà Tình Đế cũng bởi vì bị trọng thương, tiêu hao cùng cường hành đột phá, đã không biết còn có thể sống sót hay không, nhưng mà cuối cùng đã kéo cán cân thắng lợi trở lại.

- Nếu như cô ta thật sự có thể ngăn cản được Chung Ma Đại Đế, chúng ta liền có cơ hội.

Ánh mắt của Sát Na Nữ Đế nhìn về phía thiếu nữ tóc tím ở trên bầu trời kia.

Thân thể của Chung Ma Đại Đế một lần nữa bị huyết cốt tiểu đao của thiếu nữ tóc tím chém giết, nhưng mà lại có một con côn trùng từ trong đàn trùng bò ra, biến thành bộ dáng của Chung Ma Đại Đế.

Đây đã là lần thứ tư Chung Ma Đại Đế bị chém giết, nhưng nhìn thì có vẻ như là một chút ảnh hưởng đối với y cũng không có, mặc kệ là bị chém giết bao nhiêu lần, đều có côn trùng mới từ trong đám trùng leo ra, một lần nữa hóa thành Chung Ma Đại Đế.

Hơn nữa những con trùng này biến thành Chung Ma Đại Đế, xác thực cũng có được lực lượng tương xứng với Đại Đế, cũng không chỉ đơn thuần là phân thân.

Sát Na Nữ Đế vừa chiến đấu vừa quan sát đàn trùng, cũng không phát hiện ra có quy luật gì.

Những con côn trùng hóa thành đó Chung Ma Đại Đế, cũng không phải là con côn trùng đặc biệt gì, côn trùng hóa thân thành Chung Ma Đại Đế mấy lần, đều không phải là cùng một chủng loại, hơn nữa Sát Na Nữ Đế cũng không nhìn ra trước khi chúng hóa thân thành Chung Ma Đại Đế có khác biệt gì, thật giống như là ở trong đám trùng tùy tiện một con đều có thể hóa thân thành Chung Ma Đại Đế.

- Rốt cuộc thì lực lượng của Chung Ma Đại Đế là gì? Nhất định phải tìm ra nguồn sức mạnh thực sự của y mới được, nếu không giết y nhiều lần hơn nữa cũng vô dụng.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế suy nghĩ, ánh mắt đã tìm kiếm ở trong đàn trùng, hi vọng có thể tìm được căn nguyên.

Thế nhưng mà nhìn một lúc lâu, cũng không nhìn ra cái gì khác thường.

- Đáng giận! Nếu như khôi lỗi Xà Thần Tọa ở chỗ này, mọi chuyện liền dễ làm hơn nhiều rồi.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế hơi có chút buồn bực, khôi lỗi Xà Thần Tọa hóa thân thành nữ đầu bếp Long tộc khống chế Tí Hộ Sở dưới mặt đất ở lại gần Lôi Ngục Tí Hộ Sở, muốn chạy tới cũng cần thời gian không ngắn.

Chung Ma Đại Đế nhìn thấy Hoàng Kim Thần Tướng đã bị giết chết, nhịn không được khẽ nhíu mày, vốn cho là đã nắm chắc thắng lợi trong †ay, không nghĩ tới vậy mà xảy ra nhiều vấn đề như vậy.

Sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu như Hoàng Kim Thần Tướng, lại bị một Dị Linh lâm thời đột phá mười đạo khóa gen chém giết, chuyện này quả thật có chút nằm ngoài sự dự liệu của y.

- Xem ra đành phải tốc chiến tốc thắng, miễn cho xảy ra những chuyện khác.

Ánh mắt của Chung Ma Đại Đế ngưng tụ, hai mắt hóa thành giốn như mắt kép, bên trong lóe ra hào quang quỷ dị.

Lập tức chỉ thấy trong đám trùng có vài con côn trùng bay ra, vậy mà toàn bộ đều hóa thành Chung Ma Đại Đế, từ bốn phương tám hướng vây lại chỗ thiếu nữ tóc tím.

Sát Na Nữ Đế vẫn một mực đang quan sát đàn trùng lập tức sắc mặt đại biến, vốn cho rằng Chung Ma Đại Đế hẳn là nhập lên trên người côn trùng, cho dù không bị giết chết, một lần tối đa cũng chỉ có thể nhập vào thân một con trùng.

Thế nhưng mà lần này vậy mà hóa thân ra sáu tên Chung Ma Đại Đế, hơn nữa còn tên Chung Ma Đại Đế lúc trước, tổng cộng bảy tên Chung Ma Đại Đế cùng một chỗ lao tới chỗ thiếu nữ tóc tím, khiến cho sắc mặt của Sát Na Nữ Đế trở nên vô cùng lúng túng.

Cô ta nhìn kỹ bảy tên Chung Ma Đại Đế, đều có được lực lượng kinh khủng, không phải đơn giản chỉ là ảo ảnh hoặc là phân thân, từng người bọn họ đều có thể nói là Chung Ma Đại Đế chân chính, cũng không tồn tại cách nói thật giả.

Một tên Chung Ma Đại Đế đã vô cùng khó có thể ứng phó, hiện tại đã lập tức biến thành bảy, Sát Na Nữ Đế sợ thiếu nữ tóc tím kia ở dưới sự vây công sẽ mau chóng bị chém giết.

Thế nhưng mà xem biểu hiện của thiếu nữ tóc tím, lại khiến cho Sát Na Nữ Đế chấn động, mặc dù có bảy Chung Ma Đại Đế vây công thiếu nữ tóc tím, nhưng mà thiếu nữ tóc tím đều là một đao một tên, mặc kệ Chung Ma Đại Đế mạnh cỡ nào, nhân số nhiều hơn nữa, chỉ cần tới gần thì sẽ trực tiếp bị chém giết.

Chung Ma Đại Đế thậm chí ngay cả công kích của cô ta đều trốn không thoát, thiếu nữ tóc tím mỗi khi ném ra một đao, nhất định có thể chém giết một tên Chung Ma Đại Đế.

Nhưng mà trong đám trùng, vẫn không ngừng có côn trùng bay ra ngoài, hóa thành Chung Ma Đại Đế vây công thiếu nữ tóc tím, giống như giết thế nào cũng giết không hết vậy.

Sát Na Nữ Đế mắt thấy thiếu nữ tóc tím tung hoành giết chóc, trong lòng khiếp sợ không có cách nào nói rõ, mặc dù chính cô ta ở thời kì mạnh nhất, cũng còn chưa đạt tới loại trình độ này.

Mặc dù vẫn không thể triệt để chém giết Chung Ma Đại Đế, nhưng mà thiếu nữ tóc tím áp chế Chung Ma Đại Đế, cũng đã khiến cho người ta vô cùng giật mình.

- Đến cùng phải làm thế nào mới có thể chính thức chém giết Chung Ma Đại Đế? Đến cùng đâu mới là chân thân của y?

Ánh mắt của Sát Na Nữ Đế không ngừng tìm kiếm xung quanh.

Mặc dù Chung Ma Đại Đế có thể không ngừng dùng trùng hóa thân, nhưng mà số lượng cao nhất cũng chỉ có thể duy trì mười người, mười Chung Ma Đại Đế cùng một chỗ vây công thiếu nữ tóc tím, mỗi lần bị chém giết một người, mới có côn trùng mới hóa thân thành Chung Ma Đại Đế gia nhập chiến đoàn.

- Mặc dù không biết rốt cuộc là Chung Ma Đại Đế có bao nhiêu lực lượng, cho dù y có được năng lực phục sinh, cũng không thể không hạn chế sống lại như vậy, hoàn toàn không có bất kỳ tiêu hao gì, trừ phi thân thể bị chém giết không có liên hệ trực tiếp gì với y, nếu là như vậy, đã nói rõ rằng những Chung Ma Đại Đế đó đều khó có khả năng là thật sự, như vậy đến cùng thì chân thân của y đang ở chỗ nào?

Sát Na Nữ Đế vừa chiến đấu, con mắt cũng đồng thời nhìn về phía một con côn trùng khác đang hóa thành Chung Ma Đại Đế.

Sát Na Nữ Đế cắn răng một cái, trong mắt lóe lên vầng sáng kỳ dị, hình ảnh con côn trùng hóa thành Chung Ma Đại Đế kia khắc ở trong con ngươi của Sát Na Nữ Đế, hơn nữa hình ảnh kia đang nhanh chóng đảo ngược, về tới trước khi con côn trùng kia hóa thân thành Chung Ma Đại Đế.

Hình ảnh giống như là bị Sát Na Nữ Đế ghi chép vào trong mắt, lần lượt tới lui phát ra một lần nữa, để cho Sát Na Nữ Đế có thể nhiều lần quan sát quá trình côn trùng hóa thân thành Chung Ma Đại Đế.

Đột nhiên, con mắt của Sát Na Nữ Đế sáng lên, bên trong nhiều lần quan sát, rốt cục Sát Na Nữ Đế đã phát hiện ra một chỗ khác thường.

Sau khi một lần nữa quan sát xác định, khóe miệng của Sát Na Nữ Đế lộ ra một tia cười lạnh:

- Quả là thế, những thứ kia cũng không phải là chân thân của Chung Ma Đại Đế, chỉ là năng lực của y chế tạo ra một thứ cùng loại với phân thân mà thôi.

Kỳ thật Sát Na Nữ Đế vẫn đã đoán sai một điểm, những tên Chung Ma Đại Đế đó cũng không phải là phân thân, nếu như là các loại như là phân thân hoặc là đoạn thân, chỉ cần cùng bản thân Chung Ma Đại Đế có liên hệ, lúc Atula Chi Lực của Linh chém giết phân thân, cũng có thể đem chân thân cùng Linh Hồn Chi Thạch cùng một chỗ chém giết.

Những Chung Ma Đại Đế được chế tạo ra kia, trên thực tế chỉ là năng lực "Chung" của Chung Ma Đại Đế, tương đương với sủng vật mà Chung Ma Đại Đế nuôi, cùng bản thân Chung Ma Đại Đế cũng không có liên hệ trực tiếp.

Chung Ma Đại Đế chỉ cần đem lực lượng của mình đánh vào trong thân thể của một con độc trùng, con độc trùng kia có thể hóa thành "Chung", thay thế Chung Ma Đại Đế tác chiến.

Một cái "Chung" bị giết chết, Chung Ma Đại Đế có thể lợi dụng lực lượng của y chế tạo ra "Chung" thứ hai, ngoại trừ tiêu hao một ít lực lượng ra, cũng không có tổn thương chân chính đối với thân thể của y.

Hiện tại Chung Ma Đại Đế có thể đồng thời chế tạo ra mười "Chung", chính là đại biểu rằng y đã mở ra mười đạo khóa gen.

Nhưng mà chuyện này cũng không có có ảnh hưởng gì đối với phán đoán của Sát Na Nữ Đế, ánh mắt của Sát Na Nữ Đế ở trong đám trùng muốn tìm

ra chân thân của Chung Ma Đại Đế.

Đột nhiên, đôi mắt đẹp của Sát Na Nữ Đế sáng ngời, khuôn mặt lộ ra một tia cười lạnh:

- Rốt cục để cho tao tìm được mày rồi.

Hết chương 1315.

Chương 1316. Truyền nhân của Sát Thân

Trước đó Sát Na Nữ Đế một mực tìm trong đám Dị Linh, cho nên một mực không nhìn ra dấu vết để lại, nhưng mà cô ta đã nhiều lần quan sát hình ảnh côn trùng trước khi biến thành Chung Ma Đại Đế, liền phát hiện ra một vấn đề.

Ở gần những con côn trùng biến thân thành Chung Ma Đại Đế đó, Sát Na Nữ Đế đều thấy được một con côn trùng kỳ quái, con côn trùng kia giống như là một con giáp trùng, lớn cỡ quả bóng đá, toàn thân màu đen, trên lưng mọc ra một bộ phận giống như là chung rượu.

Ở bên trong các loại côn trùng kinh khủng, nó cũng vô cùng không đáng chú ý, nhưng mà sau khi Sát Na Nữ Đế quan sát nhiều lần, phát hiện bên cạnh những con côn trùng từng biến thân thành Chung Ma Đại Đế, đều có thể nhìn thấy thân ảnh của loại côn trùng này.

‘Thế nhưng mà đơn độc đi tìm, lại nhìn không thấy loại côn trùng tương tự, hiển nhiên là vô cùng khả nghi.

Hơn nữa trước khi những con côn trùng đó biến thân thành Chung Ma Đại Đế, Sát Na Nữ Đế nhìn thấy ở trong chung rượu trên lưng con trùng kia tựa hồ bay ra một tia khói đen như có như không.

Khói đen sau khi rời khỏi chung rượu liền rất nhanh đã không thấy tăm hơi, mặc dù Sát Na Nữ Đế không nhìn thấy khói đen kia tiến vào trong cơ thể côn trùng, nhưng mà ngay sau đó, một con trùng ở gần đó liền biến thân thành Chung Ma Đại Đế.

- Chính là nó.

Sát Na Nữ Đế một mực chú ý tới hướng đi của con trùng kia, thấy nó được đàn trùng yểm hộ, không ngừng thay đổi vị trí, mỗi khi đến một chỗ, đều có côn trùng hóa thân thành Chung Ma Đại Đế, để cho Sát Na Nữ Đế càng thêm xác định.

Nhưng mà Sát Na Nữ Đế cũng không tùy tiện hành động, cô ta cũng chỉ mở ra chín đạo khóa gen, muốn chém giết Đại Đế mười khóa, trên cơ bản là chuyện không có khả năng.

Mắt thấy thiếu nữ tóc tím đang đại chiến với Chung Ma ở trên không trung, thân hình của Sát Na Nữ Đế giống như là đã vượt qua thời gian, bỏ qua đối thủ của mình, hướng lên bầu trời thuấn di đi qua chỗ thiếu nữ tóc tím.

Chỉ là một cái nháy mắt đã đến bên cạnh thiếu nữ tóc tím, Sát Na Nữ Đế cùng thiếu nữ tóc tím giao thoa mà qua, bờ môi mơ hồ hơi giật giật.

Dưới sự gia tốc thời gian trên phạm vi lớn, tất cả mọi người chỉ thấy thân ảnh của Sát Na Nữ Đế từ bên cạnh thiếu nữ tóc tím chợt lóe lên, sau đó đã lại chạy ra khỏi đám trùng.

Trùng ky sĩ vẫn một mực đại chiến với Sát Na Nữ Đế lại đuổi kịp Sát Na Nữ Đế, độc trùng tọa ky cũng phun ra từng sợi tơ cổ quái, muốn trói Sát Na Nữ Đế vào trong đó.

Mắt Sát Na Nữ Đế như thời gian, thân thể giống như đã tiến vào bên trong dòng sông thời gian, thân hình chớp động, đã tránh né tất cả công kích, chỉ là hình ảnh chiếu rọi ra trong mắt cô ta, lại không phải là trùng ky sĩ.

Nếu như nhìn kỹ con ngươi của cô ta, sẽ phát hiện ra trong mắt của cô †a là một con giáp trùng màu đen cõng chung rượu, mỗi một cử động của con giáp trùng màu đen kia, đều rõ ràng chiếu rọi ở trong mắt của cô ta.

Đột nhiên, thân thể của Sát Na Nữ Đế một lần nữa xuyên qua thời gian, cơ hồ giống như là thuấn di xuất hiện ở trước mặt con giáp trùng màu đen kia, trong tay nắm một thanh gen đoản kiếm, hung hăng đâm xuống người con giáp trùng.

Coong!

Thời gian gia tốc trong tay Sát Na Nữ Đế, so với Hàn Sâm sử dụng còn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, đoạn thời gian đó nhanh đến giống như là biến mất, mũi kiếm trực tiếp đâm lên trên lưng của con giáp trùng.

Thế nhưng mà mũi đoản kiếm vậy mà không thể đâm thủng giáp xác của con giáp trùng, chỉ để lại ở phía trên một điểm trắng.

Giáp trùng chịu một đòn này, lập tức giận dữ, khói đen ở trong chung rượu giống như là núi lửa phun trào phun tới, muốn bao phủ Sát Na Nữ Đế ở bên trong đó.

Thân hình lại lóe lên, Sát Na Nữ Đế đã thối lui ra khỏi phạm vi khói đen bao phủ.

Hắc Giáp Trùng ở trong cơn giận dữ còn muốn đuổi theo Sát Na Nữ Đế, lại đột nhiên chỉ thấy ánh sáng màu máu lóe lên, một thanh huyết cốt tiểu đao bay vào trong chung rượu, trực tiếp đâm xuyên qua thân thể Hắc Giáp Trùng, găm nó xuống mặt đất.

Hắc Giáp Trùng hét thảm một tiếng, giáp xác màu đen rạn nứt, sau khi giấy dụa vài cái, thân thể trực tiếp bịch một tiếng nổ tung lên, nổ thành một đám sương máu.

Mà theo Hắc Giáp Trùng chết đi, Chung Ma Đại Đế đang chiến đấu cùng thiếu nữ tóc tím ở trên bầu trời cũng nguyên một đám nổ thành mảnh vỡ.

Toàn bộ chiến trường cứng lại, một giây sau, tất cả dị sinh vật cùng Dị Linh giống như nước thủy triều thối lui, tất cả sinh vật đều đang chạy trối chết.

Bọn Sát Na Nữ Đế lại đã bắt đầu đuổi giết, giết tới máu chảy thành sông, mấy trăm dặm mặt đất, núi cao, dòng sông đều nhuộm thành màu máu.

Mà lúc này ở trong Chung Ma Tí Hộ Sở, lại có một Dị Linh mặc áo choàng, cơ hồ đã bao bọc cả người ở bên trong, làm cho không ai có thể nhìn rõ ràng bộ dáng của y, đang nhìn chằm chằm vào một cái bình côn trùng, bên trong bình vẫn còn ba con giáp trùng màu đen lưng cõng chung rượu.

- Truyền nhân của Đại La Sát Thần vậy mà lại xuất hiện, một con Chung Ma Gổ của mình chết cũng không oan, chỉ cần lan rộng tin tức ra ngoài, tin tưởng sẽ có rất nhiều Đại Đế muốn đến giúp ta giết bọn họ.

Dị Linh mặc áo choàng kia cười gắn, chỉ tay một cái, lập tức có rất nhiều độc trùng màu đen theo ngón tay của y bay ra ngoài, hướng về các phương hướng khác nhau bay đi, trong nháy mắt đã biến mất ở bốn phía chân trời.

Ở trong Di Tinh Tí Hộ Sở, Tuyết Cầu cùng Tà Tình Đế kêu thảm nằm ở cùng một chỗ, thân thể bị điện giật lơ lửng trên không trung, giống như là có thể nhìn thấy khung xương ở bên trong vậy.

Đại chiến lần này, cũng là Tuyết Cầu cùng Tà Tình Đế tổn thương nặng nhất, Tiểu Ngân Ngân tự mình ra tay trị liệu cho bọn họ, còn lại tổn thương tương đối nhẹ thì do Thánh Tê trị liệu.

- Tôi… tôi… tốt rồi. .. không. .. không cần… trị.. . nữa… Tà Tình Đế bị điện giật bờ môi đều run rẩy.

Tiểu Ngân Ngân lại không để ý tới y, vẫn phóng ra mảng lớn lôi điện màu bạc, cuồn cuộn không dứt vận chuyển đến trên người Tà Tình Đế cùng Tuyết Cầu.

- Ẳng ng… Gâu…

Hai tiếng kêu thảm thiết cùng một chỗ vang lên.

Sát Na Nữ Đế kiểm lại tổn thất, bởi vì có Thánh Tê cùng Tiểu Ngân Ngân tồn tại, không có ai chết cả, nhưng mà phần lớn đều bị tổn

thương, Di Tinh Tí Hộ Sở cũng bị hủy hơn phân nửa.

Cũng may là cũng săn giết được không ít dị sinh vật, trong đó sinh vật siêu cấp thần huyết đã bị bọn họ giết tám con, nhưng đáng tiếc là Hoàng Kim Thần Tướng mạnh nhất kia, trực tiếp bị lực lượng của Tà Tình Đế phá hủy triệt để, liền cặn bã cũng không còn, chớ đừng nói chỉ là gen sinh mệnh tinh hoa cùng gen hạch.

Thiếu nữ tóc đen Linh đang quét dọn chiến trường cùng với chuẩn bị đồ ăn cho mọi người, ánh mắt của Sát Na Nữ Đế nhìn về phía Linh lại vô cùng cổ quái, thậm chí có thể nói là có chút kính sợ, hiện tại cô ta đã biết, thiếu nữ tóc tím kia chính là Linh.

Không chỉ là Sát Na, ánh mắt của một đám cường giả bọn Khô Cốt Đế nhìn về phía Linh, cũng đều nhiều hơn mấy phần kính sợ.

Biểu hiện của Linh, thật sự là hù dọa bọn họ một hồi, lực lượng kinh khủng một đao một Đại Đế, không phải ai cũng có thể có được.

Mà lúc này ở trong từng Tí Hộ Sở cấp Đại Đế, từng con côn trùng đã trước sau bay vào, đã rơi vào trước mặt chư vị Đại Đế.

- Cổ Ma, ông tới làm cái gì?

Một Đại Đế nhìn chằm chằm vào con côn trùng kia cau mày nói.

Con côn trùng nhỏ kia không nói gì, chỉ là trong hai mắt phát ra vâng sáng, ngưng tụ thành một quang ảnh, hình ảnh trong đó, đúng là tình

cảnh Linh cùng mười tên Chung Ma đại chiến.

- Đại La Sát Thần?

Ánh mắt của Đại Đế kia lập tức ngưng tụ, nhìn chằm chặp vào Linh trong quang ảnh, gằn từng chữ nói ra.

- Truyền nhân của Đại La Sát Thần rốt cục đã xuất hiện.

- Hừ, tôi muốn nhìn xem, lực lượng của Đại La Sát Thần đến cùng là khủng bố đến mức nào, có vô địch giống như truyền thuyết hay không.

- Là thời điểm rửa đi sỉ nhục.

Ở trong từng Tí Hộ Sở Đại Đế, rất nhiều Đại Đế đều lộ ra biểu lộ khác thường.

Hết chương 1316.

Chương 1317. Cùng không gian thứ ba Tí Hộ Sở là địch

Hàn Sâm dùng thời gian bốn ngày mới liều mạng chạy về tới Di Tinh Tí Hộ Sở, thiếu chút nữa người đều bị căng gân.

Đáng tiếc là chiến đấu lại cũng sớm đã xong, sau khi Hàn Sâm về đến Di Tinh Tí Hộ Sở, liền thấy Di Tinh Tí Hộ Sở tựa như phế tích, còn có Tà Tình Đế đang uống bia ở trong phế tích kia.

- Làm tốt lắm. Hàn Sâm thò tay cùng Tà Tình đánh một chưởng.

Hắn đã từ chỗ bọn Kinh Cức Nữ Đế biết tình huống lúc đó, nếu như không phải là Tà Tình giết chết Hoàng Kim Thần Tướng, chỉ sợ thật đúng là sẽ có chút phiền phức.

- Đương nhiên, tôi chính là Tà Tình Đế. .. không, phải Tà Tình Đại Đế. .. Tà Tình Đại Đế đắc ý nói.

- Anh không phải là Siêu Cấp Đại Đế hay sao? Xuống cấp lúc nào rồi? Hàn Sâm cười nói.

Cũng may là không có ai tử vong, có được lực lượng trị liệu mạnh mẽ, ở trong chiến tranh quả thực là chiếm được ưu thế rất lớn, chỉ cần không phải trực tiếp bị triệt để gạt bỏ, Tiểu Ngân Ngân cùng Thánh Tê đều có thể cứu người trở về.

Gãy tay gãy chân, thậm chí là trái tim bị đánh xuyên, đều không phải là chuyện gì đáng kể.

Nhưng mà hệ trị liệu vốn hiếm thấy, phần lớn dị sinh vật hệ trị liệu bởi vì khuyết thiếu lực công kích, rất dễ dàng bị dị sinh vật các hệ khác săn giết, có thể còn sống thì cũng không dễ dàng.

Hơn nữa bởi vì không có được lực công kích mạnh mẽ, dị sinh vật hệ trị liệu cũng rất khó cướp đoạt được tài nguyên trân quý, tốc độ tấn chức cũng chậm hơn dị sinh vật hệ khác.

Đừng nói là mười khóa cấp Đại Đế, mà ngay cả loại sinh vật siêu cấp †hần huyết hệ trị liệu chín đạo khóa gen như Thánh Tê đều rất hiếm thấy.

Nếu không phải là như thế thì lúc trước Thánh Phạm Đại Đế cũng sẽ không tiếp dẫn Thánh Tê đi lên, bỏ ra cái giá lớn như vậy, trong thời gian vài năm ngắn ngủi đã giúp cho Thánh Tê mở ra chín đạo khóa gen.

Hàn Sâm nói chuyện với bọn Kinh Cức Nữ Đế, Tà Tình Đế, lại đột nhiên nhìn thấy Sát Na Nữ Đế lộ ra sắc mặt âm trầm từ trong Thần Điện Dị Linh đi ra.

Bởi vì sắc mặt của Sát Na Nữ Đế thật sự quá khó nhìn, liền khí tức trên người cô ta đều khiến cho người ta có chút không thoải mái, tất cả mọi người đều nhìn về phía Sát Na Nữ Đế.

- Ai có thể nói cho tôi biết, Đại La Sát Thần là thứ gì không?

Mặt Sát Na Nữ Đế âm trầm hỏi.

Lúc Đại La Sát Thần đại sát ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Sát Na

Nữ Đế đã sớm bị đánh rớt xuống không gian thứ hai Tí Hộ Sở, cho nên cô ta cũng không biết Đại La Sát Thần là ai.

- Là một cường giả bên trong nhân loại chúng tôi, có vấn đề gì không?

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy có chút không đúng. Sát Na Nữ Đế chỉ vào Linh nói ra:

- Tôi mới ở trong Linh Cơ đi ra, hiện tại toàn bộ thế giới Dị Linh đều đang đồn nói cô ta chính là truyền nhân của Đại La Sát Thần, hơn nữa đã có Dị Linh rất mạnh mẽ chuẩn bị muốn đi tới giết cô ta.

Trong lòng Hàn Sâm đã đoán được vài phần, nghe vậy nói ra: - Ồ, đều có ai muốn tới giết Linh?

Hàn Sâm từ lúc tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở, đã chuẩn bị †âm lý bị Dị Linh vây công, nhưng mà nằm ngoài sự dự liệu của hắn, Dị Linh cũng không biết hắn là hậu đại của Đại La Sát Thần, cũng không có ai phát tán chuyện này ra.

Thật không ngờ đã qua thời gian lâu như vậy, trái lại Linh lại bị Dị Linh ngộ nhận là truyền nhân của Đại La Sát Thần.

Nhưng mà hiện tại thực lực của Hàn Sâm đã xưa đâu bằng nay, thực sự không cần sợ hãi.

Sát Na Nữ Đế không nói gì nhìn Hàn Sâm: - Cậu nên biết hiện tại toàn bộ Dị Linh đều đang sôi trào, không biết là có bao nhiêu cường giả cấp Đại Đế đều muốn giết Linh, hiện tại chúng

†a đã là cái đích cho mọi người chỉ trích, cậu cần phải tính toán sớm mới được.

- Theo cô thì nên làm gì bây giờ? Hàn Sâm nhìn Sát Na Nữ Đế hỏi. Sát Na Nữ Đế suy nghĩ rồi nói ra: - Tạm thời buông tha cho Tí Hộ Sở hiện nay chúng ta đã đánh hạ, rút

về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, sau đó di động tới một nơi bí ẩn, tạm thời tránh trước đi một chút.

- Chúng ta có thể lui, nhân loại ở từng Tí Hộ Sở thì làm sao bây giờ? Hàn Sâm hỏi.

Lãnh thổ rộng mấy trăm ngàn dặm, rất nhiều Tí Hộ Sở, mặc dù nhân loại ở từng Tí Hộ Sở không nhiều lắm, nhưng mà cộng lại cũng là một con số vô cùng lớn, đều mang về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, một Tí Hộ Sở dưới đất căn bản không chứa được hết.

- Có thể đi tới Tí Hộ Sở dưới mặt đất thì đi Tí Hộ Sở dưới mặt đất trước, thật sự không được thì đi về Liên Minh gì đó kia của các cậu tránh một chút, chờ sau này chúng ta thắng lợi rồi lại trở về.

Sát Na Nữ Đế nói. Hàn Sâm khẽ lắc đầu:

- Để tương lai đánh trở về, không bằng hiện tại trực tiếp tiêu diệt bọn họ.

Sắc mặt của Sát Na Nữ Đế lập tức có chút khó coi nói:

- Cậu căn bản không biết tình huống lúc này nghiêm trọng đến mức nào đâu, theo tôi được biết, ít nhất đã có hơn mười vị Đại Đế nổi danh đang ở trên đường tới, tôi không biết là còn có bao nhiêu nữa, huống chỉ còn có rất nhiều cường giả Đế Linh, cho dù Linh lợi hại thế nào đi nữa, cũng không thể ngăn được nhiều cường giả như vậy.

- Cô ấy không ngăn được, để tôi chặn lại là được, đi truyền mệnh lệnh của tôi xuống, nói tất cả nhân loại đều tạm thời trở lại Liên Minh tị nạn, chờ đợi thông báo của tôi rồi lại trở lại Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm nói ra. - Cậu ngăn cản? Làm sao cậu có thể ngăn cản? Nhiều Đại Đế như vậy,

một người một quyền cũng đủ để hủy diệt toàn bộ Di Tinh Tí Hộ Sở cùng mọi người chúng tôi.

Sát Na Nữ Đế cảm thấy Hàn Sâm có chút quá tự đại rồi, còn chưa rõ ràng hiện tại là tình huống như thế nào.

Sát Na Nữ Đế tận tình tiếp tục nói:

- Theo tôi được biết, Thần Tử xếp hạng thứ hai, thứ bảy cùng thứ tư thứ năm đang chạy đến chỗ chúng ta bên này, còn có rất nhiều Dị Linh mạnh mẽ khác nữa, hiện tại chúng ta chẳng khác gì là địch của toàn bộ Đại Đế trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, tạm thời tránh mũi nhọn mới là lựa chọn tốt nhất.

- Đến cứ đến, tới một tên tôi giết một tên, đến hai tên tôi giết một cặp. Hàn Sâm bình tĩnh nói.

- Tôi bảo này Na Na, có gì cần phải sợ chứ, đến thì giết chết toàn bộ, vừa vặn để cho bọn họ biết rõ sự lợi hại của ông đây.

Tà Tình Đế một hơi uống cạn lon bia, tiện tay ném cái lon không sang một bên, không thèm để ý nói.

- Mấy người đều bị điên rồi à?

Sát Na Nữ Đế thật sự không thể hiểu nổi trong đầu những người này đều đang suy nghĩ cái gì.

- Đi truyền mệnh lệnh của tôi đi, bảo tất cả nhân loại mau chóng truyền tống trở về Liên Minh.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Sát Na Nữ Đế khuyên bảo không được, đành phải đi truyền đạt mệnh lệnh.

Hàn Sâm thì tại tính toán phải ứng chiến như thế nào, hắn vốn muốn đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, về sau khó tránh khỏi sẽ trải qua cục diện như vậy, nếu như không ứng phó được, đánh xuống nhiều lãnh thổ hơn nữa cũng vô dụng.

Hơn nữa sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen, Hàn Sâm đối với lực lượng của mình cũng đã có đầy đủ tự tin, hơn nữa cùng tiểu thiên sứ hợp thể, chém giết Vô Thần Đại Đế cũng không phải là việc khó, những Đại Đế khác tự nhiên lại càng không cần phải nói.

Hơn nữa có Linh cùng Tiểu Ngân Ngân trợ giúp, cho dù đến hai ba mươi tên Đại Đế, Hàn Sâm cũng không để ở trong lòng.

Kinh Cức Nữ Đế đột nhiên đi tới, lấy quả trứng rắn từ trong Bỉ Ngạn Hoa ra, chỉ thấy bên trên quả trứng rắn có đường vân nhỏ rậm rạp, tựa hồ như là Long Đế đã sắp xuất thế rồi.

Quả nhiên, Kinh Cức Nữ Đế mới triệu hoán quả trứng rắn kia ra không bao lâu, chỉ thấy vỏ trứng vỡ ra, một con tiểu long vảy màu máu từ bên trong chui ra, còn đắc ý hét lớn:

- Ha ha, rốt cuộc bản Đại Đế lại xuất thế. Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Long Đế nói: - Long Đế, ông sẽ không quên chuyện đã đồng ý với tôi đấy chứ?

- Đương nhiên là không, bản Đại Đế nói ra được thì sẽ làm được, không phải là một trăm năm thôi sao, chút chuyện vặt.

Long Đế không để ý nói, lão đi theo Hàn Sâm lâu như vậy, liền phương thức nói chuyện đều càng ngày càng giống nhân loại rồi.

Hết chương 1317.

Chương 1318. Atula phản loạn

- Vậy là tốt rồi, hiện tại tôi vừa vặn gặp phải một cái đại phiền toái, ông xem một chút xem nên làm gì bây giờ.

Hàn Sâm đem chuyện Tí Hộ Sở của mình sắp bị vây công nói lại một lần.

- CMN, đây không phải là muốn đối địch với toàn bộ Dị Linh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở à? Đại La Sát Thần kia là cái quái gì? Làm sao lại chọc tới nhiều Dị Linh như vậy?

Long Đế mở to hai mắt ra nhìn, thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình làm sặc chết.

- Đại La Sát Thần ấy, chính là một nhân loại đã từng đồ sát qua Dị Linh.

Hàn Sâm bất động thanh sắc nói ra.

- Chuyện đó làm sao có thể, một nhân loại mà thôi, cho dù có thể giết Dị Linh, vậy cũng chỉ là giết mấy Dị Linh cấp thấp mà thôi, làm sao có thể chọc tới nhiều Đại Đế như vậy?

Long Đế không tin nói. Hàn Sâm cười một cái nói:

- Tình huống cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết là năm đó Đại La Sát Thần làm thịt rất nhiều Dị Linh, có lẽ trong đó cũng không thiếu cường giả cấp Đại Đế, nếu không như thế nào lại khiến cho Dị Linh phẫn hận ông ta như thế.

- Chuyện này…

Long Đế do dự một chút không nói tiếp, ông ta cũng không quá tin tưởng nhân loại lại có ai lợi hại như vậy.

Hàn Sâm tự nhiên nhìn ra được tâm tư của Long Đế, nhìn Long Đế lại chậm rãi nói một câu:

- Nghe nói lực lượng của Đại La Sát Thần rất giống như của Atula.

- Thôi đi, cậu đừng làm trò nữa, trừ tôi ra, căn bản không có ai biết lực lượng chân chính của Atula là gì.

Long Đế rất tự tin nói.

- Không phải chỉ là Atula Kinh thôi sao? Cho dù người khác không biết, những người khác trong bát ma tướng như thế nào lại không biết?

Hàn Sâm nói ra. - Atula chính là về sau mới…

Long Đế mới nói được phân nửa, lập tức cảnh giác ngậm miệng lại, khó chịu nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Cậu ít dụ dỗ tôi đi, dù sao thì lực lượng của Đại La Sát Thần gì đó kia không thể nào tương tự như Atula được, hơn nữa trừ phi là hậu đại của Atula, bằng không thì không có khả năng tu luyện thành Atula Kinh.

- Atula Kinh cũng chẳng có gì ghê gớm, Linh là bởi vì tu luyện thành Atula Kinh, cho nên mới phải bị hiểu lầm là truyền nhân của Đại La Sát Thần.

Hàn Sâm giống như rất tùy ý nói ra. - Không có khả năng! Cậu đừng hù tôi, nhân loại không có khả năng tu luyện thành công Atula Kinh.

Long Đế rất khẳng định nói.

Hàn Sâm cũng không biện giải, trực tiếp để cho Kinh Cức Nữ Đế gọi Linh tới, lại để cho Linh ở ngay trước mặt Long Đế, phất tay đánh ra một luồng Atula Chỉ Lực.

- Không có khả năng. .. chuyện này không có khả năng… nhân loại làm sao có thể tu luyện thành Atula Kinh…

Long Đế lập tức mở to hai mắt ra nhìn, giống như là gặp quỷ vậy.

- Tu luyện thành Atula Kinh cũng không có gì ghê gớm, theo tôi được biết, lực lượng Phi Thiên Kinh của Đại La Sát Thần giống Atula Kinh như đúc.

Hàn Sâm còn nói thêm.

- Cậu nói hươu nói vượn!

Mặc dù Long Đế vẫn không tin, nhưng mà lực lượng đã có chút không đủ.

Hàn Sâm cười cười, nhìn Long Đế nói ra:

- Tôi có thể nói cho ông biết, tôi có một chút liên hệ máu mủ với Đại La

Sát Thần, tôi cũng đã thấy qua Phi Thiên Kinh của La gia, nội dung cơ bản giống như Atula Kinh.

Long Đế trợn to mắt nhìn Hàn Sâm, thế nhưng mà lại không hề lên tiếng. Hàn Sâm lại nói tiếp:

- Hơn nữa em gái của tôi cũng tu luyện Phi Thiên Kinh, Phi Thiên Chi Lực cùng Atula Chi Lực cơ hồ không có gì khác biệt. Cho nên tôi phải giải quyết cục diện hiện tại, bằng không đợi tới lúc em gái tôi tấn chức lên không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nếu như nó lại bị Dị Linh vây công, vậy thì sẽ vô cùng phiền toái.

Long Đế nhìn Hàn Sâm một mực không nói gì, sắc mặt biến đổi bất định, hiển nhiên là nội tâm đã nhận lấy trùng kích vô cùng lớn.

Hàn Sâm lại nói tiếp:

- Trong Liên Minh có một chủng tộc tên là Tu La, Phi Thiên Kinh chính là tới từ lăng mộ của Tu La hoàng đế.

Long Đế nghe thấy thế thân thể run lên, rốt cục mở miệng hỏi:

- Bộ dạng của Tu La tộc kia trông như thế nào?

Hàn Sâm miêu tả hình dạng của Tu La tộc lại một lần, sau khi Long Đế nghe xong, mặt càng thêm cổ quái.

- Long Đế, ông có thể nói cho tôi biết hay không, ở trong đó có quan hệ ra sao?

Hàn Sâm nhìn Long Đế hỏi.

Vẻ mặt của Long Đế biến ảo, hồi lâu sau mới mở miệng nói:

- Tôi cũng không biết đó là vì sao, tôi. ..

- Ông phải hiểu được, nếu như không giải quyết được vấn đề này, chúng ta sẽ phải cùng toàn bộ Dị Linh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở là địch, nếu như tôi không sống được, ông cũng trốn không thoát,

hiện tại chúng ta là người ở trên một chiếc thuyền, chẳng lẽ ông không muốn nói ra chút gì đó hữu dụng hay sao?

Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Long Đế cắn răng, giống như đã hạ quyết tâm thật lớn, nhỏ giọng nói: - Cậu muốn biết chuyện gì? Thứ tôi biết, đối với tình cảnh hiện tại của

chúng ta cũng không có trợ giúp gì.

- Ông có thể nói nghe một chút xem, có lẽ có thể dùng cũng không chừng.

Hàn Sâm nói ra.

Long Đế nhìn Linh ở bên cạnh, thở dài nói:

- Được rồi, có một số việc cho dù tôi không nói, đã có người đã luyện thành Atula Kinh, sớm muộn cũng sẽ biết rõ.

Nói đến đây, Long Đế dừng lại một chút, giống như là đang suy nghĩ tổ chức lại ngôn ngữ, nghĩ một hồi mới tiếp tục nói:

- Trước kia cậu đoán không hề sai, lúc trước đúng là Cổ Ma đại nhân lợi dụng một món Bán Thần gen hạch triệu hoán ra Bán Thần, nhưng mà có một chuyện cậu đã đoán sai, Cổ Ma đại nhân cũng không hề đem chúng tôi ra làm tế phẩm, dùng thực lực của Cổ Ma đại nhân, có thể triệu tập số lượng đông đảo sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh, căn bản không cần coi chúng tôi là tế phẩm, huống chỉ ông ta còn cần bọn tôi hỗ trợ.

- Hỗ trợ?

Hàn Sâm có chút không hiểu nhìn Long Đế, tế phẩm đã đủ rồi, Cổ Ma còn cần bọn họ hỗ trợ cái gì nữa?

Long Đế tiếp tục nói:

- Trước đó tôi đã nói qua cho cậu, triệu hoán Bán Thần hàng lâm, có thể đạt được trợ giúp của Bán Thần, lời này kỳ thật có chút không đúng, Bán Thần có lẽ sẽ trợ giúp cậu, có lẽ sẽ không, vậy phải xem tâm tình của Bán Thần, mà Cổ Ma đại nhân triệu hồi ra Bán Thần, cũng không phải là vì đạt được trợ giúp của Bán Thần.

- Vậy ông ta muốn làm gì?

Trong lòng Hàn Sâm đã mơ hồ đoán được một chút, nhưng mà lại cảm thấy như vậy thì quá là không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Hàn Sâm đều có chút không thể tin tưởng.

Long Đế nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, từng chữ từng chữ nói:

- Cổ Ma đại nhân là muốn chém giết Bán Thần, cướp lấy Bán Thần gen hạch.

Mặc dù Hàn Sâm đã đoán được một chút, nhưng mà nghe thấy Long Đế nói như vậy, trong lòng vẫn không nhịn được cảm thấy cả kinh.

- Cổ Ma làm như vậy có chỗ tốt gì? Bán Thần gen hạch có tác dụng với ông ta? Cuối cùng ông ta có thành công không?

Trong lòng Hàn Sâm có quá nhiều nghi vấn, một hơi đều hỏi ra.

- Đương nhiên là có tác dụng, hơn nữa có chỗ tốt vô cùng lớn.

Long Đế lộ ra vẻ mặt cổ quái tiếp tục nói:

- Nhưng mà cuối cùng thì Cổ Ma đại nhân chỉ thành công một nửa.

- Thành công một nửa là có ý gì?

Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

- Cổ Ma đại nhân xác thực là đã thành công tính kế Bán Thần, nhưng

lại không phải là ông ta chém giết Bán Thần, Bán Thần gen hạch cũng không rơi vào tay ông ta.

Long Đế chậm rãi nói. - Là Atula?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, hắn rốt cuộc đã hiểu rõ đại khái tất cả mọi chuyện.

- Đúng vậy, chính là Atula, ông ta chẳng những đã giết Bán Thần, còn lấy được gen hạch của Bán Thần, cuối cùng cũng bởi vậy mà quyết liệt với Cổ Ma đại nhân, hơn nữa đưa đến bát ma tướng phản loạn.

Long Đế có chút khổ sở nói ra.

Hết chương 1318.

Chương 1319. Bán Thần cổ quái

Hàn Sâm yên lặng chờ Long Đế nói tiếp, theo những gì hắn nghe được, chuyện này có rất nhiều chỗ mâu thuẫn.

Cổ Ma đã lợi hại như vậy, liền Bán Thần cũng dám có ý định, làm sao có thể sẽ không có phòng bị, để cho một thủ hạ của mình giết chết Bán Thần chiếm lấy Bán Thần gen hạch được?

Còn nữa, Atula coi như là dưới sự trùng hợp giết Bán Thần chiếm lấy Bán Thần gen hạch, chẳng lẽ ông ta có thể lập tức mạnh hơn Cổ Ma Đại Đế? Có thể đối kháng với Cổ Ma Đại Đế, còn để những bát ma tướng khác sinh ra chia rẽ, cuối cùng còn có người cùng Atula phản bội Cổ Ma Đại Đế?

Cho dù những chuyện này đều đã thành lập, Cổ Ma Đại Đế đã có được Bán Thần gen hạch, như vậy ông ta dùng Bán Thần gen hạch triệu hoán Bán Thần hàng lâm, lại đi giết Bán Thần đạt được Bán Thần gen hạch, nghe cũng cảm thấy có chút là lạ.

Tựa như đồng tước trong tay Hàn Sâm, đây cũng là một cái Bán Thần gen hạch, nhưng mà Hàn Sâm cũng không cảm thấy nó có thể giúp cho mình trở nên mạnh mẽ.

Hơn nữa loại chuyện này, lại có gì mà không thể nói đâu? Vì sao Long Đế cùng Quỷ Dạ Xoa đều ngậm miệng không chịu nói, liền chết cũng không chịu lộ ra những bí mật này.

Bởi vì quá nhiều nghi hoặc, cho nên Hàn Sâm không biết bắt đầu từ chỗ nào để hỏi Long Đế, chỉ có thể lẳng lặng yên chờ y nói tiếp, hy vọng có thể cởi bỏ nghi ngờ trong lòng.

Thế nhưng mà sau khi Long Đế nói xong chuyện bát ma tướng phản loạn, lại trầm ngâm không biết là đang suy nghĩ cái gì, vậy mà không tiếp tục nói nữa.

Đợi trong chốc lát, Hàn Sâm thật sự không chịu được nữa, sau khi trầm tư một lát liền mở miệng hỏi:

- Atula giết Bán Thần như thế nào? Bán Thần gen hạch lại cho ông ta lực lượng dạng gì?

Long Đế nghe được vấn đề của Hàn Sâm, bờ môi giật giật, tựa hồ nội †âm rất là giấy dụa, hồi lâu mới cắn răng, giống như là đã làm ra quyết định nào đó nói:

- Đây là một vấn đề rất phức tạp, bởi vì mãi cho tới hiện tại, tôi vẫn còn có chút không dám xác định, Bán Thần mà chúng tôi giết chết kia, đến cùng có

phải là Bán Thần hay không.

Hàn Sâm nghe có chút ngẩn ngơ rồi, căn bản không hiểu rốt cuộc là Long Đế có ý gì, theo bản năng hỏi:

- Các ông không phải đã triệu hoán Bán Thần hàng lâm hay sao? Làm sao lại không xác định y có phải là Bán Thần hay không?

Long Đế vẫn còn đang do dự, không trả lời vấn đề của Hàn Sâm ngay.

Hàn Sâm nhìn Long Đế, cũng nhìn ra nội tâm của ông ta đang giãy dụa, thực sợ hãi ông ta dừng lại không nói nữa.

Cũng may Long Đế chỉ trầm ngâm trong chốc lát, lại tiếp theo nói tiếp:

- Cổ Ma đại nhân lợi dụng món Bán Thần gen hạch đó, triệu hoán Bán Thần hàng lâm, khi đó chúng tôi cũng cho là như vậy, nhưng mà Bán Thần triệu hoán xuống lại có chút cổ quái.

- Cổ quái như thế nào?

Hàn Sâm truy hỏi.

Giọng Long Đế có chút cổ quái tiếp tục nói:

- Nguyên bản kế hoạch của Cổ Ma đại nhân là triệu hoán xuống một Bán Thần yếu nhược, mà phương pháp phán đoán, chính là độ mạnh yếu của bản thân tế đàn của Bán Thần, nếu như là Bán Thần mạnh mẽ, như vậy tế đàn Bán Thần của y sẽ có được lực lượng hết sức mạnh mẽ, ngược lại, lực lượng của tế đàn sẽ yếu hơn rất nhiều.

- Cổ Ma đại nhân lấy được Bán Thần gen hạch không chỉ là một món, ông ta làm thí nghiệm thật lâu, mới chọn được một món Bán Thần gen hạch trong số đó, dâng lên tế phẩm chính thức triệu hoán, mà tế đàn triệu hoán Bán Thần kia cũng thật sự là chủng loại rất yếu nhược kia, lực lượng của tế đàn cơ hồ là không có cách nào cắn nuốt sinh cơ của những tế phẩm sinh vật siêu cấp thần huyết đó, nhất định phải do chúng tôi chủ động đi giết những sinh vật siêu cấp thần huyết đó để hiến tế, tế đàn mới có thể hấp thu sinh cơ của tế phẩm. Cuối cùng triệu hoán xuống Bán Thần, cũng xác thực

là giống như dự đoán của Cổ Ma đại nhân, là một Bán Thần vô cùng yếu ớt, không chỉ yếu, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không có sức mạnh.

- Bán Thần dù yếu như thế nào đi nữa, coi như là sinh vật cấp Bán Thần bình thường nhất, tố chất thân thể cũng tối thiểu đã có 5000 trở lên, làm sao lại không có sức mạnh được?

Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

Hàn Sâm từ chỗ Kỷ gia đã biết một chút chuyện về Bán Thần, Kỷ lão gia tử đã từng nói với Hàn Sâm, sinh vật yếu nhất ở trong không gian thứ tư Tí Hộ Sở, tố chất thân thể cũng tuyệt đối là từ 5000 trở lên, trước kia có rất nhiều người dùng thần gen viên mãn tấn chức Bán Thần, ở trong không gian thứ tư Tí Hộ Sở giết một con sinh vật bình thường đều hết sức khó khăn, thậm chí còn có khả năng rất lớn sẽ chết ở trong tay sinh vật bình thường.

Kỷ lão gia tử thậm chí còn đã từng khuyên bảo Hàn Sâm, sau khi Hàn Sâm tấn chức lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở, cho dù tố chất thân thể vượt qua 5000, cũng tuyệt đối đừng khinh thường bất kỳ một sinh vật cấp Bán Thần nào, dù cho tố chất thân thể của nó không bằng mình.

Ngay cả Bán Thần đều thận trọng đối đãi với sinh vật cấp Bán Thần

như thế, cho dù bọn Cổ Ma triệu hoán xuống nhỏ yếu thế nào đi nữa, tựa hồ cũng còn mạnh hơn cường giả cấp Đại Đế ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở không ít, sao có thể nói là không có lực lượng được?

- Chính là không có lực lượng, nguyên bản Cổ Ma đại nhân đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, có ý định mượn lực lượng của bát ma tướng bọn tôi, cùng thu được tới rất nhiều gen bí bảo, hy vọng có thể có cơ hội giết chết Bán Thần, cho dù giết không chết, cũng có thể khiến cho y bị thương, †hu hoạch lấy một ít máu của Bán Thần, đó coi như là đã hoàn thành mục tiêu. Khi đó trong lòng chúng tôi đều rất thấp thỏm không yên, dù sao đó chính là Bán Thần, dù yếu như thế nào thì cũng mạnh hơn chúng tôi rất nhiều, nhưng mà chờ sau khi Bán Thần kia hàng lâm, lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng tôi, đó lại là một Bán Thần bị trọng thương, hoặc nói là một Bán Thần đã sắp chết, đã hoàn toàn không có sức phản kháng, bất kỳ một ai trong chúng tôi đều có thể giết chết y.

- CMN, vận may của các ông tốt như vậy à?

Hàn Sâm mở to hai mắt ra nhìn, chuyện tốt như vậy mà lại rơi lên trên đầu bọn Long Đế.

- Chuyện tốt? Long Đế cổ quái cười lạnh một tiếng:

- Cũng có thể nói là chuyện tốt đi, rất nhiều tính toán của Cổ Ma đại nhân đều không cần dùng tới, kết quả là sau khi Atula giết Bán Thần kia, hơn nữa cắn nuốt lực lượng của Bán Thần, phản bội Cổ Ma đại nhân, cũng khiến cho nội bộ bát ma tướng chúng tôi chia rẽ, cuối cùng trận chiến ấy biến khu vực xung quanh Cổ Ma Tí Hộ Sở thành một mảnh Quỷ Vực.

- Nghe có vẻ như chỉ có Atula nhặt được món hời, hơn nữa cũng không có quan hệ gì tới các ông, vì sao ông lại tình nguyện chết đi, cũng không chịu lộ ra chuyện này?

Hàn Sâm hoài nghi hỏi, ở trong mắt hắn xem ra, những chuyện này không có gì mà không thể nói, càng không cần phải dùng tính mạng đi giữ bí mật.

Vẻ mặt của Long Đế có chút phức tạp:

- Không phải là vừa rồi tôi đã nói rồi sao, Bán Thần chúng tôi triệu hoán xuống có chút cổ quái.

- Cổ quái không phải là nói tới chuyện Bán Thần kia bị thương hay sao? Hàn Sâm hỏi.

- Nếu nói như vậy, tôi sẽ dùng từ vận may, mà sẽ không dùng cổ quái. Long Đế cắn răng nói:

- Trước khi Atula giết chết Bán Thần kia, y đã từng nói qua một vài câu. - Nói cái gì?

Hàn Sâm thật sự nhịn không được lại hỏi một câu, phương thức nói chuyện của Long Đế khiến hắn nghe rất khó chịu, hận Long Đế không phải là một cái máy chiếu, có vài cái nút, có thể tua nhanh lên gấp 10 lần.

- Y nói y là thần! Lúc Long Đế nói câu nói này, âm thanh đều đang run rẩy.
- Thần?!

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, chữ này hắn thường xuyên nghe được, nhưng mà ở trong miệng Long Đế nói ra, lại để cho Hàn Sâm có một loại cảm giác khác.

Loại cảm giác này, giống như là lúc hắn nghe nói tới thần mà bọn Hàn Kính Chi gặp phải, đó cũng không phải là một chữ đơn thuần, mà là một loại cảm giác khó có thể nói rõ.

Hết chương 1319.

Chương 1320. Triệt để xóa đi

- Bán Thần sao, tự xưng là thần thì cũng rất bình thường, đừng nói là Bán Thần, liền ngay cả ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở chúng †a, còn không phải là có rất nhiều tên khốn tự xưng là thần hay sao.

Hàn Sâm cố đè xuống một ít cảm giác không thoải mái trong lòng, cưỡng ép vừa cười vừa nói.

- Lúc ấy chúng tôi cũng cho rằng là như vậy, cho nên cũng không có chút nào do dự, không có khả năng bỏ qua cơ hội tốt mười vạn năm khó gặp như vậy, đương nhiên là muốn giết y, mà trước khi Atula giết y, y còn nói một vài câu.

Long Đế nói đến đây, sắc mặt đã vô cùng lúng túng, giống như là nghĩ tới chuyện gì đó rất đáng sợ.

Lần này Hàn Sâm không hỏi tiếp, chỉ là trong lòng có chút thấp thỏm nhìn Long Đế.

Mặc dù sắc mặt của Long Đế rất khó nhìn, nhưng lại không hề do dự, dùng một loại giọng điệu rất cổ quái nói tiếp:

- Y nói người thí thần sẽ triệt để bị xóa bỏ.

Hàn Sâm nghe không có cảm giác gì quá lớn, tưởng tượng tới tình huống lúc đó, Bán Thần được triệu hoán tới nói loại lời này, càng giống như là đang nói dọa.

Giống như một tên côn đồ đánh nhau đánh không lại người khác, trước khi chạy đều nói "Mày nhớ mặt tao, sau này tao không giết chết mày thì sẽ không thôi".

Hoặc là cái gì mà "Tao thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mày", cảm giác vẫn là đang nói dọa mà thôi.

Long Đế nhìn biểu lộ của Hàn Sâm, đã biết rõ trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, nói tiếp:

- Nguyên bản chúng tôi cũng không đem lời này để ở trong lòng, sau khi Atula cắn nuốt tên tự xưng là thần kia, đã lấy được lực lượng mạnh mẽ. Cổ Ma đại nhân vô cùng tức giận, muốn giết chết Atula.

- Quan hệ giữa tôi và Atula vô cùng tốt, nhưng cũng không muốn phản bội Cổ Ma đại nhân, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm sao, nhưng mà mấy người khác bên trong bát ma tướng, lại như là đã sớm ăn ý rồi, nhao nhao đứng ở bên phía Atula, mà các ma tướng còn lại lại nghe theo mệnh lệnh của Cổ Ma đại nhân, ở trong Cổ Ma Tí Hộ Sở triển khai giết chóc.

- Nguyên bản Atula ở bên trong bát ma tướng chúng tôi cũng coi như là một nhân vật lợi hại, nhưng mà so với Cổ Ma đại nhân thì còn kém hơn một chút, tuy nhiên sau khi cắn nuốt tên tự xưng là thần kia xong, Atula lại càng ngày càng mạnh, liền Cổ Ma đại nhân cuối cùng đều không đánh lại phải bỏ chạy.

- Những ma tướng đi theo Atula đó, đều cho rằng bọn họ đã lấy được thắng lợi, từ đó về sau có thể đi theo Atula ăn ngon uống tốt, nhưng mà ai biết được cũng không lâu sau, Atula lại biến mất.

Nói đến đây, trong giọng của Long Đế đã tràn đầy sự sợ hãi. - Biến mất là có ý gì? Hàn Sâm có chút không thể giải thích vì sao.

- Tôi cũng không biết nên nói như thế nào, chính là không thấy, có lẽ là tấn chức đi không gian thứ tư Tí Hộ Sở, có lẽ là đi tới nơi khác nào, †óm lại là không thấy Atula đâu nữa.

Biểu lộ trên mặt Long Đế hết sức quỷ dị, lại nói tiếp:

- Hơn nữa trừ đám chúng tôi tham dự lần chém giết Bán Thần kia ra, tất cả Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, vậy mà đều quên mất sự tồn tại của Atula. Cổ Ma đại nhân lúc ấy ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở cũng giống như là mặt trời ban trưa, Atula thân là một trong bát ma tướng, cũng có được uy danh hiển hách, nhưng mà từ đó về sau, giống như tất cả mọi người đều quên có một Dị Linh cấp Đại Đế mạnh mẽ như Atula từng tồn tại. Mà ngay cả một ít Dị Linh cùng ông †a kết giao trên mười vạn năm, hoặc là dị sinh vật đi theo ông ta vô tận năm tháng, thậm chí là hậu đại Dị Linh của ông ta, cũng hoàn toàn không nhớ rõ sự tồn tại của Atula, thật giống như mọi dấu vết của ông †a trên thế giới này đều đã bị triệt để xóa đi vậy.

- Trừ những ma tướng chúng tôi ra, không còn ai lại nhớ rõ ông ta, hơn nữa lúc chúng tôi cẩn thận hồi ức lại, cũng liền kinh hãi phát hiện ra, trừ tôi ra, rất nhiều ma tướng đều không nhớ rõ chuyện trước kia của Atula, có thể nhớ, chỉ là những chuyện xảy ra ở trên tế đàn kia mà thôi.

Trong ánh mắt của Long Đế lộ ra sợ hãi thật sâu:

- Trước khi Atula biến mất một thời gian ngắn, y đã từng tới tìm tôi, nói với tôi một vài lời, bảo tôi không nên nói ra chuyện xảy ra ở tế đàn, nếu không sẽ có điềm xấu xảy ra. Còn đem một bộ kinh thư khắc ở phía trên vảy ngược của tôi, nói cho tôi biết, nếu như về sau ở trong Tí Hộ Sở nhìn thấy sinh vật tu luyện loại lực lượng này, hi vọng tôi có thể chăm sóc bọn họ một chút, sau đó đem bộ kinh văn này cho bọn họ nhìn một chút. Lúc ấy tôi nghe vô cùng mơ hồ, không biết rốt cuộc là có ý gì, nhưng khi đó tôi cũng không hề suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Atula đang tới những Dị Linh hậu đại của ông ta, nhưng mà về sau tôi mới phát hiện ra, Atula cùng Dị Linh sinh ra Dị Linh hậu đại, vậy mà không có một ai tu luyện loại lực lượng

này. Hơn nữa từ đó về sau, Atula liền biến mất, không có ai biết ông ta đi nơi nào.

- Tôi đã đi rất nhiều nơi tìm Atula, nhưng đã không có ai nhớ rõ ông ta nữa, thậm chí là chuyện về bát ma tướng chúng tôi cùng Cổ Ma đại nhân đều trở nên rất mơ hồ, rất nhiều Dị Linh đối với chúng tôi đều chỉ có một chút ấn tượng mơ hồ, dường như chúng tôi đã là nhân vật ở trong truyền thuyết vậy, khi đó chúng tôi thật sự là có chút bị giật mình.

Lúc này Long Đế đã dần dần bình tĩnh lại, sắc mặt dễ nhìn hơn rất nhiều.

Hàn Sâm nghe xong trong lòng liền nổi lên sóng to gió lớn, trong lòng của hắn đã hiện lên vô số ý niệm:

- Chẳng lẽ Atula biến mất thật ra là đi tới Liên Minh, hơn nữa Tu La tộc chính là hậu đại của Atula lưu lại ở trong Liên Minh? Như vậy nguyên nhân mà Tu La tộc không thể tiến vào Tí Hộ Sở, rất có thể là có quan hệ với câu nói kia của thần.

Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy được khả năng này rất lớn, càng nghĩ càng thấy là đúng như vậy.

Long Đế nhìn Hàn Sâm nói ra:

- Tu La tộc theo lời cậu nói, rất có thể chính là hậu đại của Atula, cả nhà cậu đã có huyết mạch của Tu La tộc, cũng có thể tu luyện Atula Kinh, đại khái là những sinh vật mà Atula chỉ kia rồi. Tôi nói những chuyện này cho cậu nghe hẳn là không có vấn đề, hơn nữa những năm này tôi cũng đã nín nhịn quá lâu, tôi cũng muốn biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Sâm biết Long Đế muốn để cho hắn nói cái gì đó, nhưng mà chuyện hắn biết đến thật sự là vô cùng có hạn, huyết mạch Tu La tộc của hắn thật ra là có thể bỏ qua không tính đấy, cơ bản đã không có quan hệ gì với Tu La tộc nữa rồi.

Chỉ sợ ngay cả huyết mạch Tu La trên người Đại La Sát Thần cũng mỏng manh tới đáng thương, chân chính có được Tu La huyết mạch, phải là một chỉ người nhà họ La - Ngọc Tu La của Tu La tộc kia.

- Có lẽ chỉ có tiến vào lăng mộ Tu La hoàng đế giống tổ tiên La gia, mới có thể biết được chút ít, bọn họ có thể để lại bí mật này hay không? Nói không chừng Đại La Sát Thần sẽ biết chút chuyện, nhưng đáng tiếc mình không phải là người nhà họ La chân chính, e rằng cho dù ông †a biết chút chuyện thì cũng sẽ không nói cho mình.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ đến. Hàn Sâm lại cùng Long Đế trò chuyện rất nhiều, nhưng mà Long Đế

biết đến cũng chỉ có những thứ này, Hàn Sâm đem chuyện mình biết về Tu La tộc cùng Phi Thiên Kinh nói rõ chỉ tiết cho Long Đế nghe.

Long Đế có khả năng làm ra phán đoán, cũng không khác biệt lắm so với Hàn Sâm, cho rằng Atula là đi tới Liên Minh, Tu La tộc chính là hậu đại của Atula ở trong Liên Minh.

Chỉ là rốt cuộc Atula làm như thế nào đi tới Liên Minh, Hàn Sâm cùng Long Đế đều không thể phán đoán chính xác được.

Nếu như nói là dùng sức mạnh xé rách không gian, chuyện đó tựa hồ là không đúng lắm, cho dù xé rách không gian, đó cũng là sẽ đi tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, làm sao có thể đi tới Liên Minh.

- Đến cùng là Atula còn sống hay không?

Trong lòng Hàn Sâm nhịn không được sinh ra nghi vấn như vậy.

Trên lý luận mà nói, chỉ cần Linh Hồn Chi Thạch của Dị Linh bất diệt, bọn họ sẽ không chết mới đúng.

Hết chương 1320.

Chương 1321. Một đạo khóa khác

- Nếu như là ở dưới tình huống bình thường, Cổ Ma Đại Đế giết Bán Thần, nhận được Bán Thần gen hạch, hoặc là lấy được máu thịt của Bán Thần,

ông ta có thể có được chỗ tốt gì?

Hàn Sâm vẫn một mực nghỉ hoặc vấn đề này.

Dùng thực lực ngay lúc đó của Cổ Ma Đại Đế, tấn chức Bán Thần cũng đã là chuyện nắm chắc, ông ta hoàn toàn có thể sau khi tấn chức Bán Thần lại đi săn giết dị sinh vật cấp Bán Thần, như vậy nguy hiểm sẽ thấp hơn rất nhiều.

Thế nhưng mà Cổ Ma Đại Đế lại cứ muốn trước khi tấn chức Bán Thần, hao tốn khí lực lớn như vậy, còn muốn mạo hiểm đi chém giết Bán Thần như thế, có lẽ trong đó nhất định là có lợi ích cực kỳ lớn, nếu không Cổ Ma Đại Đế sẽ không làm như thế.

Tình huống của Atula sau khi cắn nuốt Bán Thần rõ ràng có chút không giống kế hoạch của Cổ Ma Đại Đế, cho nên Hàn Sâm mới cố ý hỏi Long Đế vấn đề này.

Long Đế nói ra:

- Theo Cổ Ma đại nhân từng nói, mặc kệ là Dị Linh hay là dị sinh vật, kể cả nhân loại các cậu ở bên trong, ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở tổng cộng đều chỉ có thể mở ra mười đạo khóa gen, mà sau khi trở thành Bán Thần, bởi vì khóa gen đã cố hóa, nếu như ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở không thể mở ra tất cả khóa gen, sau khi trở thành Bán Thần sẽ không thể tiếp tục mở ra.

- Khẳng định là Cổ Ma Đại Đế đã mở ra tất cả mười đạo khóa gen đi? Hàn Sâm hỏi. Long Đế gật gật đầu:

- Đã mở ra mười đạo khóa gen, đây cũng đã là cực hạn, nhưng mà Cổ Ma đại nhân cho rằng, ngoài mở mười đạo khóa gen ra, còn có một †ầng khóa khác nữa.

- Còn có đạo khóa gen thứ mười một sao?

Hàn Sâm có chút không dám tin tưởng nhìn Long Đế hỏi.

- Không phải là đạo khóa gen thứ mười một, mà là một đạo khóa loại khác.

Long Đế nói. - Khác nhau ở chỗ nào sao?

Hàn Sâm không hiểu một đạo khóa khác cùng đạo khóa gen thứ mười một có gì khác nhau.

- Chuyện này tôi cũng không rõ ràng cho lắm, bởi vì tôi cũng chưa từng chạm đến loại cấp độ này, chỉ là nghe Cổ Ma đại nhân nói đơn giản vài câu. Không chỉ là Cổ Ma đại nhân, Atula cũng đã từng nói, khi đó cũng có mặt một ít Đại Đế kinh khủng khác đã từng nói về đạo khóa này, tồn †ại như Cổ Ma đại nhân, chưa tấn chức thành Bán Thần, chính là muốn mở ra một đạo khóa này.

Long Đế dừng một chút, lại nói tiếp:

- Thế nhưng mà Cổ Ma đại nhân đã nghĩ rất nhiều phương pháp, đều không thể mở ra đạo khóa kia, cuối cùng chỉ có thể có ý định với Bán Thần, muốn nhờ lực lượng đã vượt qua không gian thứ ba Tí Hộ Sở, mở ra một đạo khóa này.

Hàn Sâm không rõ đạo khóa kia rốt cuộc là gì, mà Long Đế cũng nói không rõ ràng.

- Tồn tại giống như Vô Thần Đại Đế, tấn chức Bán Thần đã không có nghỉ vấn gì, y chưa tấn chức đi lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở, đại khái là cùng một nguyên nhân đi? Cũng có thể từ trong miệng của những Dị Linh như vậy, hỏi tình huống cụ thể của đạo khóa kia.

Hàn Sâm suy tư trong lòng.

Không còn thu hoạch nào khác nữa, Hàn Sâm liền trở vê Liên Minh, vừa trở lại Liên Minh chợt nghe thấy máy truyền tin vang lên, cầm lấy máy truyền tin nhìn thoáng qua, phát hiện ra là nhạc phụ Kỷ Nhược Chân của hắn.

Hàn Sâm vội vàng nhận cuộc gọi:

- Cha, bệnh của mẹ có thấy khá hơn chút nào hay không?

Trước đó mẹ của Kỷ Yên Nhiên bị bệnh, hắn và Kỷ Yên Nhiên còn từng

đi thăm, không có trở ngại gì, cũng đã khỏe lên rồi, nhưng mà Hàn Sâm vẫn hỏi một câu.

Vẻ mặt của Kỷ Nhược Chân có chút ngưng trọng, cũng không trả lời Hàn Sâm, ngược lại hỏi:

- Con để cho mọi người đều trở về Liên Minh, nói như vậy tin đồn bên ngoài là thật?

- Tin đồn gì?

Hàn Sâm nao nao, gần đây hắn đều ở bên trong Tí Hộ Sở, căn bản không hề chú ý tới tình huống ở bên ngoài.

Kỷ Nhược Chân nói ra:

- Dị Linh bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở hoài nghỉ truyền nhân của Đại La Sát Thần ở bên trong Tí Hộ Sở của con, rất nhiều Dị Linh mạnh mẽ đều đi tới Tí Hộ Sở của con.

Hàn Sâm gật đầu nói:

- Quả thật là có chuyện như vậy, con đã để cho tất cả nhân loại truyền tống về Liên Minh, trước khi mọi chuyện kết thúc tạm thời không để cho bọn họ tiến vào trong Tí Hộ Sở.

- Con có tính toán gì không?

Kỷ Nhược Chân trực tiếp hỏi.

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói ra:

- Con định toàn lực nghênh chiến.

- Có nắm chắc không?

Kỷ Nhược Chân trầm ngâm hồi lâu mới hỏi. - Có.

Hàn Sâm rất khẳng định trả lời.

Kỷ Nhược Chân gật gật đầu, lại rất nghiêm túc nói ra:

- Nhớ kỹ, hiện tại con phải gánh vác, không chỉ là mạng của mình, còn có tương lai của rất nhiều Siêu Việt Giả trong Liên Minh. Nếu như con chiến bại, nhiều Siêu Việt Giả như vậy ở trong Liên Minh về sau đều khó có thể đi vào Tí Hộ Sở lại, nếu không hoàn toàn chắc chắn, có thể †ạm thời tránh lui, không cần tranh giành thắng bại nhất thời, có đôi khi ngồi xổm xuống là để nhảy cao hơn.

- Cha, con hiểu mà. Hàn Sâm gật đầu nói. Kỷ Nhược Chân nghiêm túc nhìn Hàn Sâm, càng thêm nghiêm túc nói:

- Vừa rồi những lời kia được nói ra với tư cách là nguyên thủ của Liên Minh, mà làm một người cha, ta không hy vọng nhìn thấy con gái của mình thương tâm, cần phải bảo vệ tốt chính con, lúc cần thiết phải trốn thì nên trốn.

- Cha, người yên tâm đi, con sẽ không đem mạng của mình đi đánh bạc.

Hàn Sâm nói.

Kết thúc trò chuyện với Kỷ Nhược Chân, Hàn Sâm trực tiếp mở Internet ra, nhìn xem tin tức gần đây, lúc này mới phát hiện ra tin tức Dị Linh muốn đánh Tí Hộ Sở của hắn đã lưu truyền sôi sùng sục ở trong Liên Minh.

Rất nhiều người đều có thái độ bi quan đối với chuyện này, cho rằng Hàn Sâm hẳn là nên tạm thời tránh lui, tình huống hiện tại của Hàn Sâm chính là đối địch với toàn bộ Dị Linh ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, căn bản không có cơ hội chiến thắng.

Những người nhận được tin tức đó sau khi trở lại trong Liên Minh, cũng vô cùng lo lắng, nếu như Hàn Sâm chiến bại, tất cả những Tí Hộ Sở một lần nữa bị Dị Linh chiếm cứ, bọn họ sẽ một lần nữa rơi vào khốn cảnh trước kia.

Còn có rất nhiều chuyên gia học giả đều đang phân tích tình cảnh †rước mắt của Hàn Sâm, trên cơ bản đều cho rằng tình huống hiện tại của Hàn Sâm là vô cùng không lạc quan, đường ra duy nhất chính là rút lui.

Buổi tối lúc cùng ăn cơm với Kỷ Yên Nhiên, Kỷ Yên Nhiên mấy lần muốn nói cái gì đó, cuối cùng lại há to miệng nhưng đều không nói ra. Hàn Sâm đi tới sau lưng Kỷ Yên Nhiên, từ phía sau ôm chặt cô, ở bên tai cô nói ra:

- Em tin tưởng anh chứ?

- Em tin tưởng anh, nhưng mà vẫn có chút sợ hãi.

Kỷ Yên Nhiên nhắm mắt lại vuốt ve tóc Hàn Sâm nói.

- Bởi vì có em, cho nên mặc kệ là anh ở đâu làm gì, đều xem chuyện bảo trụ cái mạng nhỏ của mình thành yếu tố đầu tiên, nếu như không hoàn toàn chắc chắn, anh sẽ là người đầu tiên đào mệnh, anh không dám nói mình đã vô địch ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng nếu anh muốn chạy trốn, cũng không ai có thể cản được anh.

Hàn Sâm hôn gò má của Kỷ Yên Nhiên một cái:

- Anh vẫn đang chờ để ôm con trai, làm sao tùy tiện chết đi được. Kỷ Yên Nhiên bật cười:

- Em muốn sinh con gái, con gái xinh đẹp khả ái giống như Bảo Nhị,

con trai quá cứng đầu.

- Con gái cũng được, con trai hay con gái anh đều thích, tốt nhất là song bào thai. .. không. .. bốn thai năm thai cũng được. .. náo nhiệt một chút mới vui. ..

- Anh cho rằng em là một con heo mẹ à? - Không phải sao?

- Anh muốn chết hả. ..

-Ôil

Sau khi Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở, lại để cho bọn Quỷ Nhãn Thú tăng cường đề phòng, mặc dù Hàn Sâm hoàn toàn chắc chắn, nhưng vẫn phải thận trọng đối đãi, hi vọng sẽ không phạm phải bất kỳ sai lầm nào.

Không qua mấy ngày, lúc Hàn Sâm đang ở trên quảng trường nói chuyện với Tà Tình Đế, đột nhiên nhìn thấy ở bên trên bầu trời bay tới một bóng người, bóng người kia càng lúc càng lớn, đợi đến lúc tới gần Tí Hộ Sở, đã giống như là một ngọn núi lớn rồi.

OÀ..ÀNH! Người khổng lồ giống như ngọn núi kia vậy mà đã rơi xuống phế tích Tí

Hộ Sở, đại địa đều run lên vài lần, mặt đất cũng bị giãm ra hai cái hố sâu lớn, mà đó chẳng qua là dấu chân của người khổng lồ kia mà thôi.

Hết chương 1321.

Chương 1322. Phiền toái lớn nhất

- Cự Thần Đại Đế ở đây, ai là truyền nhân của Đại La Sát Thần, đi ra cùng bản Đại Đế chiến một trận.

Âm thanh của người khổng lồ kia giống như là sét đánh, chấn động làm cho đầu người ta vang lên ông ông, một ít cung điện đã sụp một nửa, bị y rống một tiếng, kết quả đã toàn bộ sụp xuống.

- Dị Linh rất lớn aI

Trong lòng Hàn Sâm tán thưởng một câu.

- Mày tên là gì? Làm ồn ảnh hưởng đến bổn đại gia có biết không?

Tà Tình Đế lớn tiếng nói.

Cự Thần Đại Đế cúi đầu xuống, cúi cái mặt to lớn kia gần xuống mặt đất, bọn Hàn Sâm nhìn y, quả thực giống như là nhìn một tòa cao ốc chọc trời ngã xuống vậy.

- Mày là truyền nhân của Đại La Sát Thần à, như thế nào lại nhỏ xíu như vậy, bản Đại Đế cũng không dám thở, sợ thổi mày bay mất.

Cự Thần Đại Đế oang oang nói.

Lúc Cự Thần Đại Đế nói chuyện thì đang đối diện với Tà Tình Đế, nước miếng phun ra ngoài quả thực giống như là trời mưa, trên người Tà Tình Đế ánh sáng màu bạc lập loè, ngăn toàn bộ nước miếng ở bên ngoài.

- CMM, nói chuyện thì cứ nói, đừng đứng ở đó phun phân.

Tà Tình Đế trực tiếp một quyền liền đánh tới gương mặt to lớn kia của Cự Thần Đại Đế.

Thân thể hùng tráng của Tà Tình Đế ở trước mặt Cự Thần Đại Đế có kích cỡ tương đương với một con ruồi, quả đấm mang theo ánh sáng màu bạc, trực tiếp đánh lên trên trán Cự Thần Đại Đế.

Chỉ nghe oanh một tiếng, thân hình hệt ngọn núi kia của Cự Thần Đại Đế lại bị Tà Tình Đế đánh cho lơ lửng bay lên, bay lên cao mấy chục mét, lúc té xuống đất, nhất thời làm cho mặt đất rung động, ném ra một cái hố khổng lồ.

Hàn Sâm liền vội vàng kêu lên:

- Tà Tình, đừng đánh ở chỗ này, cách xa ra một chút, bằng không thì Tí Hộ Sở này chỉ cần mấy lần là sẽ hỏng mất.

Cự Thần Đại Đế tức giận đứng lên, quả đấm giống như cột điện bằng sắt đánh tới chỗ Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế lên tiếng, né tránh quả đấm của Cự Thần Đại Đế, bay lên trên bầu trời, Cự Thần Đại Đế cũng đuổi theo.

Hai người đại chiến ở trên không trung, sức lực của Cự Thần Đại Đế kia vô cùng lớn, mà Tà Tình Đế lại là một người không biết nhượng bộ tránh né, vậy mà cùng Cự Thần Đại Đế chính diện chọi cứng.

Quả đấm mang theo ánh sáng màu bạc cùng nắm đấm to lớn kia ở trên không trung không ngừng giao kích, gây ra chấn động cơ hồ đánh không khí rách tả tơi, tạo thành từng cơn sóng xung kích kinh khủng, ở bên trên bầu trời giống như là gợn sóng khuếch tán ra.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm giật mình, sau khi mở ra mười đạo khóa gen, lực phá hoại của Tà Tình Đế vô cùng đáng sợ, Cự Thần Đại Đế lại

có thể chính diện chọi cứng với y mà không rơi vào thế hạ phong, một

thân lực lượng này cũng rất đáng sợ.

Bọn Sát Na Nữ Đế đều đã đi ra, quan sát Tà Tình Đế cùng Cự Thần Đại Đế chiến đấu ở trên bầu trời.

Sát Na Nữ Đế nhìn trong chốc lát liền nói với Hàn Sâm:

- Đứng thứ sáu trong thập đại Thần Tử, Cự Thần Đại Đế đều đã tới, hiện tại vẫn chỉ là mới bắt đầu, đằng sau không biết còn có bao nhiêu Dị Linh kinh khủng sẽ đến, hiện tại rút đi vẫn còn kịp.

Hàn Sâm lại mỉm cười không trả lời, chỉ lằng lặng nhìn chiến đấu ở trên không trung.

Ở trên một ngọn núi cách xa Di Tinh Tí Hộ Sở, có ba Dị Linh cũng đang nhìn trận chiến đấu này.

Một Dị Linh trong đó người mặc đấu bồng màu đen, trong tay nâng một cái bình gốm, đúng là tên Chung Ma Đại Đế kia.

Mà hai Dị Linh đứng ở bên cạnh Chung Ma Đại Đế, một trong số đó rõ ràng là Vô Thần Đại Đế.

Còn một Dị Linh cuối cùng kia, là một Dị Linh trên trán mọc ra một con mắt dọc, nhưng lại không biết lai lịch ra sao.

- Tà Tình Đế quả nhiên lợi hại, không hổ là Đế Linh đã dương danh từ mười vạn năm trước, lại có thể liều mạng chọi cứng với Cự Thần Đại Đế.

‘Tam Nhãn Dị Linh nhìn chiến đấu sợ hãi than nói.

- Đây còn không phải là cực hạn của y, nếu như y hoàn toàn bộc phát ra lực lượng, có lẽ Cự Thần Đại Đế sẽ không phải là đối thủ của yn, nhưng mà Tà

Tình Đế bạo phát sức mạnh có gánh nặng rất lớn đối với thân thể của y, đoán chừng cũng chỉ có thể sử dụng một hai lần mà thôi.

Chung Ma Đại Đế lạnh nhạt nói.

Y đã từng thấy Tà Tình Đế đánh chết Hoàng Kim Thần Tướng, đối với lực lượng bùng nổ kia của Tà Tình Đế, trong trí nhớ y vẫn còn khắc sâu. Tam Nhãn Dị Linh nghe vậy liền nói rất khẳng định:

- Vậy thì thật sự quá kinh khủng, nhưng mà chỉ có thể bộc phát một hai lần, đó cũng không phải là không có cách nào đối phó, hiện tại cường giả Dị Linh đã tới rất nhiều, y cũng không giết được mấy người.

Nói xong, ánh mắt của Tam Nhãn Dị Linh nhìn quét ra xung quanh, có chút kỳ quái hỏi:

- Tại sao không thấy truyền nhân của Đại La Sát Thần kia?

- Có lẽ là ở trong Tí Hộ Sở, nếu không thì chính là đã truyền tống về Liên Minh gì đó kia của bọn họ rồi.

Chung Ma Đại Đế nói.

- Trước đây có nhiều Dị Linh mạnh mẽ như vậy vây giết Đại La Sát Thần, chẳng những để cho y chạy thoát, còn bị y giết không ít Dị Linh,

lúc này đây tuyệt đối không thể tái phạm sai lầm trước kia được, nhất định phải trực tiếp diệt sát truyền nhân của y ở chỗ này.

Tam Nhãn Dị Linh nói đến Đại La Sát Thần, sắc mặt lập tức lạnh xuống, trong mắt tràn đầy hận ý. Chung Ma Đại Đế cười hắc hắc:

- Kỳ thật muốn giết truyền nhân của Đại La Sát Thần cũng không có gì khó, mặc dù loại sức mạnh cổ quái kia của bọn họ vô cùng mạnh mẽ, cơ hồ là không có cách nào ngăn cản, nhưng mà một lần thì sức mạnh kia chỉ có thể chém giết một sinh linh, thứ hai là lực phá hoại của bọn họ tuy mạnh, thân thể cũng không phải là vô địch, chỉ cần chúng ta liên thủ, cùng một chỗ phát động công kích trong phạm vi lớn, nhất định có thể dồn cô ta vào chỗ chết.

‘Tam Nhãn Dị Linh nở nụ cười:

- Tôi cũng có ý này, đã liên hệ với mấy vị Đại Đế khác rồi, chỉ chờ bọn họ chạy tới, liền có thể liên thủ tru sát truyền nhân của Đại La Sát Thần kia.

Vô Thần Đại Đế đột nhiên nói ra: - Truyền nhân của Đại La Sát Thần không đáng để lo, chân chính phiền toái chính là người đàn ông kia.

Cổ Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Dị Linh theo ánh mắt của Vô Thần Đại Đế nhìn tới, liền thấy Hàn Sâm đang đứng ở trong Di Tinh Tí Hộ Sở xem cuộc chiến.

Tam Nhãn Dị Linh có chút kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ cả nhân loại kia cũng là truyền nhân của Đại La Sát Thần?

- Không phải, nhưng mà còn khó đối phó hơn cả truyền nhân của Đại La Sát Thần.

Vô Thần Đại Đế lạnh nhạt nói. Tam Nhãn Dị Linh bĩu môi một cái nói:

- Đã không phải là truyền nhân của Đại La Sát Thần, không có loại lực lượng tất sát kia, vậy thì cũng không cần lo lắng, chúng ta có nhiều Đại Đế đi tới như vậy, giết một nhân loại còn không dễ dàng hay sao?

Chung Ma Đại Đế lại không nghĩ như thế, người có thể khiến cho Vô Thần Đại Đế cảnh giác như thế, tuyệt đối không phải là kẻ yếu, y đánh giá Hàn Sâm hỏi:

- Vô Thần, nhân loại kia có lực lượng gì? Vô Thần Đại Đế nói ra:

- Thân thể của hắn cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả Vô Thần Đao của tôi cũng chỉ có thể cắt vỡ da thịt của hắn, khó có thể trọng thương hắn.

- Cái gì?

Cổ Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Dị Linh đều kinh hãi lên tiếng.

Vô Thần Đao của Vô Thần Đại Đế mạnh cỡ nào thì bọn họ rất rõ ràng, mặc dù không giống như Đại La Sát Thần có thể một đòn tất trúng,

nhưng mà người có thể tránh được Vô Thần Đao chém giết cũng không nhiều.

Hiện tại lại ngay cả Vô Thần Đại Đế đều nói Vô Thần Đao của y chỉ có thể gây ra vết thương nhẹ cho Hàn Sâm, chuyện này cũng có chút quá kinh khủng.

Lòng khinh thị vừa rồi của Tam Nhãn Dị Linh đã hoàn toàn không còn, vẻ mặt nghiêm túc đánh giá Hàn Sâm nói:

- Nếu như chỉ có thân thể mạnh mẽ, vậy cũng không cần phải gấp, lực lượng của tôi có thể thử từ bên trong đánh tan thân thể của hắn. Chung Ma Đại Đế đồng ý nói:

- Lực lượng của Tam Nhãn đúng là khắc tinh của người tu hành, chỉ cần Tam Nhãn có thể lại gần hắn, hắn mạnh mẽ hơn nữa cũng vô dụng.

Vô Thần Đại Đế còn nói thêm:

- Kiếm pháp của hắn còn có lực lượng thời gian cùng không gian, tôi không ngăn được kiếm của hắn.

Lời vừa nói ra, sắc mặt của Cổ Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Dị Linh triệt để thay đổi, không thể tin tưởng nhìn Vô Thần Đại Đế, trong lòng thật sự không thể tin được, nhưng mà bọn họ cũng đều biết, Vô Thần Đại Đế là một người cho tới hiện tại đều luôn không đùa giỡn.

- Nhân loại kia thực sự mạnh như vậy sao? Hai người đều có chút kinh hãi nhìn về phía Hàn Sâm.

Hết chương 1322.

Chương 1323. Cùng lên đi

Tam Nhãn Dị Linh đang đánh giá Hàn Sâm, đột nhiên nhìn thấy Hàn Sâm vậy mà xoay đầu lại hướng tới phương hướng của họ mỉm cười, lập tức khiến cho Tam Nhãn Dị Linh hoảng sợ một phen.

- Hắn phát hiện ra chúng ta?

Trong lòng Tam Nhãn Dị Linh cả kinh.

Chung Ma Đại Đế cũng có chút kinh nghi, nhưng vẫn nói ra:

- Chắc có lẽ không phải đi, chúng ta ở xa như vậy, hơn nữa dùng lực lượng che đậy khí tức, làm sao hắn có thể phát hiện ra chúng ta?

Nhìn thấy Hàn Sâm đã quay đầu đi, Tam Nhãn Dị Linh vẫn cảm thấy có chút hãi hùng khiếp vía:

- Người kia xác thực có chút cổ quái. Nếu thật đúng như Vô Thần nói, có được thân thể và lực công kích đáng sợ như vậy, xác thực là rất khó đối phó.

Nghĩ nghĩ, Tam Nhãn Dị Linh còn nói thêm:

- Nhưng mà cũng không sao cả, năm đó Đại La Sát Thần mạnh như vậy, còn không phải là chúng ta bị ép không thể không tấn chức lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở hay sao, hắn có mạnh hơn nữa, còn có thể mạnh hơn Đại La Sát Thần năm đó hay sao? Lần này cường giả tới rất nhiều, vị ở Chung Cực Chi Sơn kia cũng đang chạy tới, có y tương trợ, nhân loại kia có mạnh hơn cũng khó thoát khỏi cái chết.

- Quy Khư Đại Đế cũng tới à?

Trong lòng Chung Ma Đại Đế vui vẻ.

Tam Nhãn Dị Linh gật đầu:

- Tai mắt của tôi đã truyền tin tức về, hai ngày trước Quy Khư Đại Đế đã đi ra ra khỏi Chung Cực Chỉ Sơn chạy tới bên này, có lẽ cũng sắp đến rồi.

- Có y ở, nhân loại kia chắc chắn sẽ phải chết.

Chung Ma Đại Đế vui vẻ nói.

Càng ngày càng nhiều Dị Linh đi tới gần Di Tinh Tí Hộ Sở, nhưng mà phần lớn cũng chỉ là đang âm thầm quan sát, cũng không lập tức ra tay.

- Đang chiến đấu với Cự Thần Đại Đế là Đại Đế của Dị Linh nhất tộc chúng ta à?

- Anh ngay cả Tà Tình Đế cũng không nhận ra à? - Rất nổi danh ư?

- Mười vạn năm trước Tà Tình Đế đã nổi danh trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, hiện tại cũng đã tấn chức Đại Đế rồi.

- Tại sao Tà Tình Đế kia lại trợ giúp truyền nhân của Đại La Sát Thần? - Ai biết được, tính cách của Tà Tình Đế rất cổ quái.

Một chiếc thuyền lớn ba buồm năm màu từ trong mây đi tới, trên thuyền đang đứng rất nhiều Dị Linh, trong đó có hai cô gái xinh đẹp, rõ ràng là Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế.

Bên cạnh bọn họ còn có mấy vị Đế Linh khác, nhưng mà chủ nhân chân chính của thuyền buồm lại không phải là bọn họ, mà là người đang ở bên trong khoang thuyền.

Phía đông chỗ mặt trời mọc, một Đại Đế cưỡi cự long bay đến, tiếng gầm chấn kinh thiên địa.

Phía tây có biển máu bốc lên, giống như là có sinh vật cực kỳ kinh khủng di chuyển ở bên trong, làm người ta nhìn tới không rét mà run.

Nguyên một đám Dị Linh kinh khủng xuất hiện ở gần Di Tinh Tí Hộ Sở, hoặc sáng hoặc tối, khiến cho khu vực xung quanh Di Tinh Tí Hộ Sở tràn đầy sát cơ.

Ánh mắt của Hàn Sâm bình tĩnh, nguyên một đám Dị Linh mạnh mẽ đã đến, dĩ nhiên đều hiện ra ở trong đầu hắn, cũng không đủ để cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Tuyết Cầu lại đang trốn ở trong ngực Bảo Nhi run rẩy, phần lớn người

sợ chết đều có cảm giác tương đối nhạy cảm, Tuyết Cầu đã sớm cảm thấy rất nhiều khí tức cực kỳ đáng sợ, thiếu chút nữa đều đã sợ vãi tè rồi.

Mặc dù Bảo Nhi thường xuyên bắt nạt nó, nhưng lúc Tà Tình Đế không ở, Tuyết Cầu vẫn cảm thấy đi theo Bảo Nhi có cảm giác an toàn hơn.

Sắc mặt của Quỷ Anh cũng không tốt đẹp, đến hiện tại y cũng chỉ mới mở ra bảy đạo khóa gen, đừng nói là mười khóa, mà ngay cả đến chín khóa cũng không biết là cần bao lâu nữa, chỉ là nhìn tới nguyên một đám khí tức kinh khủng tới gần Tí Hộ Sở, trái tim đều đập lợi hại.

- Thằng này thật sự có thể gây chuyện, trêu chọc tới nhiều cường giả kinh khủng tới như vậy, lần này tám chín phần mười sẽ thảm rồi.

Quỷ Anh vừa suy tư ánh mắt vừa nhìn quanh, hy vọng có thể tìm được một con đường chạy trốn, nếu như thực sự đánh nhau, thì cũng giúp cho y có thể đào mệnh.

Sát Na Nữ Đế không khá hơn bao nhiêu so với Quỷ Anh, chỉ là mạng của cô ta bị nắm giữ trong tay Hàn Sâm, không có cách nào đào tẩu, chỉ có thể ở lại chỗ này dốc sức liều mạng.

Cảm giác được từng luồng khí thế khủng bố hàng lâm ở xung quanh Di Tinh Tí Hộ Sở, sắc mặt của Sát Na Nữ Đế cũng càng ngày càng khó Coï.

Cường giả đến lần này, còn nhiều hơn dự đoán của Sát Na Nữ Đế, cô †a thật sự rất khó tưởng tượng, mấy người bọn họ phải làm như thế nào mới thủ được nơi này.

Coi như là Linh có lực lượng chém giết vô địch, nhưng mà thân thể của cô ta cũng không phải vô địch, chỉ cần lực lượng trong phạm vi lớn đủ mạnh, khiến cho Linh không có cơ hội tránh thoát, cô ta cũng sẽ bị đánh chết.

Huống chỉ cho tới hiện tại, Sát Na Nữ Đế cũng không nhìn thấy bóng dáng của Linh, mấy ngày hôm trước sau khi Linh bị Hàn Sâm mang về Liên Minh thì vẫn chưa thấy trở về.

- Đến cùng hắn đang có ý đồ gì?

Sát Na Nữ Đế nhìn bóng lưng của Hàn Sâm, sắc mặt biến đổi bất định.

Kỳ thật ý định của Hàn Sâm rất đơn giản, những Dị Linh đó cũng là vì truyền nhân của Đại La Sát Thần mà đến, nếu như Linh không xuất hiện, bọn họ không nhìn thấy truyền nhân của Đại La Sát Thần, có lẽ cũng sẽ không gấp gáp ra tay, có thể giúp hắn lợi dụng cơ hội này cũng không chừng.

Sau này nếu như thật sự muốn đánh, liền gọi Linh đến cũng không muộn.

OÀ..ÀNHI

Thân thể lớn như ngọn núi của Cự Thần Đại Đế từ trên không trung đập xuống, đập mặt đất rung động lắc lư không ngừng, chỉ thấy bên trên bầu trời có một luồng ánh sáng màu bạc giống như là sao chổi rớt xuống, trực tiếp nện lên trên lồng ngực Cự Thần Đại Đế.

Cự Thần Đại Đế kêu thảm một tiếng, thân thể hóa thành ánh sáng tiêu tán, Tà Tình Đế đứng ở bên trong phế tích, hăng hái ngửa mặt lên trời nói:

- Còn có ai muốn đánh với ta một trận? - Hung hăng càn quấy cái gì, xem tao đến tiêu diệt mày.

Một Dị Linh xuyên qua không gian mà đến, mang theo bảy mặt Kim Luân lao thẳng tới chỗ Tà Tình Đế.

- Đại Đế kia thật là lợi hại, có chút giống như Thái Thượng Hoàng?

Bách Hoa Nữ Đế nhìn ánh sáng màu bạc kinh thiên trên người Tà Tình Đế, đôi mắt đẹp lóe ra dị sắc nói.

- Thoạt nhìn rất giống mà thôi, nhìn kỹ thì vẫn có chút khác biệt. Ngự Nữ Đế nói. - Ngự, truyền nhân của Đại La Sát Thần ở nơi nào?

Trong khoang thuyền truyền tới âm thanh một cô gái.

Ngự Nữ Đế quay người hướng về buồng nhỏ trên tàu hơi hành lễ, một mực cung kính nói:

- Hồi bẩm Đại Đế, còn chưa nhìn thấy, tôi đã quét qua toàn bộ Di Tinh Tí Hộ Sở, cũng không phát hiện ra sự hiện hữu của cô ta, nếu như không phải là đã đi ra khỏi Di Tinh Tí Hộ Sở, chính là truyền tống về đến Liên Minh của nhân loại bọn họ rồi.

- Vậy thì cứ chờ một chút đi.

Đại Đế ở trong khoang thuyền lạnh nhạt nói.

- Vâng.

Ngự Nữ Đế lên tiếng, lúc này mới đưa ánh mắt một lần nữa trở về chiến trường.

Tà Tình Đế liên chiến liên thắng, đã đánh bại năm vị Đại Đế, chỉ là chính bản thân y cũng tiêu hao rất lớn, đã bắt đầu có chút thở dốc.

- Anh đã đủ uy phong rồi, đến lượt tôi ra hoạt động một chút đi?

Hàn Sâm phá không bay lên, đi tới bên cạnh Tà Tình Đế vừa cười vừa nói.

- Được, đổi cho cậu cũng tốt.

Tà Tình Đế vỗ tay với Hàn Sâm một cái, giống như chuyển giao, sau đó bay trở về bên cạnh Bảo Nhi, ngồi xuống ở bên cạnh Bảo Nhi.

Mới vừa ngồi xuống, toàn thân Tà Tình Đế lập tức toát ra từng giọt mồ hôi lớn, liên tục chiến với năm vị Đại Đế, thoạt nhìn đều là chiến thắng mang tính áp đảo, nhưng mà tiêu hao cũng thật sự quá lớn, nếu Hàn Sâm không xuất thủ, y sẽ phải liều cái mạng già rồi.

- Ai tới đánh với ta một trận?

Hàn Sâm học giọng điệu của Tà Tình Đế nói một câu, cũng không phải là hắn hung hăng càn quấy, mà nghĩ là hiện tại có thể giết thêm một người, đợi lát nữa bị vây công, cũng sẽ ít đi một chút phiền toái.

- Chỉ là một nhân loại cũng dám hung hăng càn quấy, tao tới tiêu diệt mày!

Trong nháy mắt có bốn Dị Linh phá không nhảy ra ngoài, ngoài ra còn có một ít Dị Linh muốn xông ra, kết quả lại chậm một bước.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút buồn bực, như thế nào lúc Tà Tình Đế ở chỗ này, chính là từng tên đi lên solo, hắn vừa mới đứng ra, thoạt nhìn đã sắp bị quần ẩu.

- Chẳng lẽ bọn họ biết rõ mình quá mạnh mẽ, cho nên mới phải cùng nhau tiến lên? Khí chất của cao thủ quả nhiên không giấu diếm được mà.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tự an ủi mình.

Trên thực tế chính là Hàn Sâm đã nghĩ hơi nhiều, chủ yếu vẫn là bởi vì Dị Linh nhìn thấy thực lực của hắn quá kém, những năm qua đều là Tiểu Ngân Ngân cùng bọn Tử Minh Đại Đế nam chinh bắc chiến, không có mấy Dị Linh nhìn thấy Hàn Sâm ra tay, cảm thấy hắn dễ đối phó hơn so với Tà Tình Đế, cho nên mới tranh nhau nhảy ra.

Sau khi bốn Dị Linh đồng thời đi ra đều nao nao, hiển nhiên cũng không phải bọn họ đã thương lượng trước.

- Cùng lên đi. Hàn Sâm từ tốn nói một câu.

Hết chương 1323.

Chương 1324. Một kiếm một người

Thái độ của Hàn Sâm như vậy, nhất thời làm cho bốn Dị Linh giận dữ, Dị Linh vốn không có khái niệm quá lớn đối với tử vong, làm sao có thể chịu được vũ nhục như thế, từng người đã phát động ra lực lượng, trực tiếp giết tới chỗ Hàn Sâm.

Từng chiếc mũi khoan kim loại giống như mưa tên lao tới chỗ Hàn Sâm, một tảng đá lớn như ngọn núi cũng trấn áp xuống, vô số lưỡi dao gió hóa thành vòi rồng ập tới, trong chỗ vô hình kia, một vòng khói đen quỷ dị cũng lặng lẽ quấn tới hai chân Hàn Sâm.

Bốn Dị Linh đồng thời tấn công về phía Hàn Sâm, hoàn toàn cắt đứt đường lui của Hàn Sâm, không để cho hắn có bất cứ chỗ trống nào để lùi bước hoặc là tránh né.

Đầu là cường giả cấp Đại Đế, mặc dù trước đó không có ước định, nhưng lại phối hợp không chê vào đâu được, thế công mạnh mẽ làm cho người ta khiếp sợ.

Một đám cường giả Dị Linh đều đang nhìn Hàn Sâm, muốn nhìn một chút xem thực lực của hắn đến cùng là như thế nào, Chung Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Đại Đế đều đang nhìn chằm chặp vào Hàn Sâm.

Vô Thần Đại Đế nói Hàn Sâm mạnh như vậy, bọn họ cũng muốn tận mắt nhìn xem.

Hàn Sâm dừng ở phía trước, hai tay đều rút ra một thanh kiếm, trường kiếm màu vàng giống như là Phượng Hoàng Linh Vũ, đoản kiếm đồng, hai tay đều nắm một thanh.

Trong nháy mắt song kiếm vào tay, Hàn Sâm rốt cục đã chuyển động, thân hình giống như là quái điểu phóng lên trời, vọt thẳng tới cơn mưa mũi khoan kim loại ở phía trước mặt.

Mắt thấy thân thể Hàn Sâm đã vọt tới trước mặt cơn mưa mũi khoan kim loại, nhưng mà một giây sau, Hàn Sâm một kiếm chém ra, người lại đột nhiên biến mất.

Mấy tên Đại Đế đều chấn động, chờ bọn họ nhìn thấy Hàn Sâm xuất hiện một lần nữa, đã là ở trước mặt một Đại Đế, hơn nữa Phượng Hoàng Thần Kiếm trong tay hắn đã chém Đại Đế kia thành hai nửa.

Tất cả mọi người đều kinh hãi mà nhìn Hàn Sâm, dưới sự vây công của bốn vị Đại Đế, không chỉ thoát khốn mà ra, còn một kiếm chém chết một vị Đại Đế, đây là năng lực đáng sợ cỡ nào.

Ba Đại Đế khác đều quá sợ hãi, đã bắt đầu có ý thối lui, nhưng mà còn chưa đợi bọn họ đem ý định rút lui ở trong lòng hóa thành hành động, chỉ thấy

thân hình Hàn Sâm lóe lên, chợt nghe thấy lại là một vị Đại Đế nữa truyền ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể đã bị chém thành hai nửa.

Còn lại hai vị Đại Đế đã sợ mất hồn, quay người định đào tẩu, nhưng mà mới chạy thoát chưa được vài bước, một người trong đó lại nghe thấy một tiếng hét thảm, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy vị Đại Đế thứ ba đã bị chém ngang lưng, mà Hàn Sâm đã cầm kiếm giống như là ác ma xông lại chỗ y.

Đại Đế kia chỉ cảm thấy lưng bốc lên hơi lạnh, sao còn có nửa phần chiến ý, triệu hồi ra một ngọn núi lớn trấn áp ở sau lưng mình, muốn ngăn cản Hàn Sâm một lát, để cho y trốn vào bên trong đám đông Dị Linh kia, có lẽ có thể thoát được một mạng.

Đại Đế kia không nghe được sau lưng truyền đến âm thanh núi lớn nghiền nát, cho rằng Hàn Sâm không thể đuổi theo, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt của đám Dị Linh ở phía đối diện lộ ra vẻ kinh hãi, theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Lập tức nhìn thấy Hàn Sâm đã đến ngay phía sau y, ngọn núi lớn kia hoàn toàn không có dấu vết tổn hại gì, không biết rốt cuộc Hàn Sâm làm như thế nào đến phía sau y.

Nếu như là lách qua núi lớn, làm sao có thể có được tốc độ nhanh như vậy?

Đáng tiếc căn bản không có nhiều thời gian cho y đi suy nghĩ nhiều như vậy, đầu lâu của y cũng đã bay lên giữa không trung, hóa thành ánh sáng trở về Linh Hồn Chi Thạch.

Tất cả Dị Linh cùng dị sinh vật đang quan chiến đều lộ ra vẻ mặt vẻ khiếp sợ, bốn kiếm chém giết bốn vị Đại Đế, giống như là giết gà chó, thực lực thế này quả thật đã nghịch thiên.

- Quá kinh khủng, tại sao lại có nhân loại mạnh mẽ như vậy? - Hắn không phải là truyền nhân của Đại La Sát Thần đấy chứ?

- Kiếm pháp quá đáng sợ !

- Thật lợi hại, đó chính là lực lượng của Đại La Sát Thần à?

Bách Hoa Nữ Đế kinh ngạc nói.

- Đó cũng không phải là lực lượng của Đại La Sát Thần, mà là một loại lực lượng thời không.

Trong buồng nhỏ ở trên thuyền truyền ra giọng của cô gái kia.

- Lực lượng thời không? Đó chính là hai loại sức mạnh thời gian cùng

không gian kết hợp lại hay sao? Vậy mà có người đồng thời có thể có hai loại lực lượng hiếm thấy này, lại còn có thể kết hợp lại làm một?

Bách Hoa Nữ Đế vô cùng kinh ngạc. - Xác thực là rất lợi hại, nhưng mà cũng không khó giải giống như lực

lượng của Đại La Sát Thần, chỉ cần biết nó là lực lượng, vậy sẽ có biện pháp có thể phá giải.

Người phụ nữ ở trong khoang thuyền nói.

- Phá giải như thế nào?

Bách Hoa Nữ Đế tò mò hỏi.

Thời gian cùng không gian tùy ý một loại lực lượng cũng có thể tung hoành thiên hạ, hai loại sức mạnh kết hợp cho ra kết quả, Bách Hoa Nữ Đế thật sự khó có thể nghĩ ra phương pháp phá giải.

- Rất nhanh các cô sẽ biết.

Cô gái ở trong khoang thuyền sau khi nói một câu cũng không nói gì

nữa.

Mặc dù trong lòng Bách Hoa Nữ Đế kỳ quái, nhưng cũng không dám hỏi lại, tính cách của vị Đại Đế này hết sức cổ quái, ở trước mặt cô ta, Bách Hoa Nữ Đế cũng không dám làm càn.

Bên kia Tam Nhãn Dị Linh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Lực lượng thời gian cùng không gian kết hợp, có thể xuyên qua không gian trực tiếp chém ra thân thể đối thủ, mặc dù đây không phải là lực lượng của Đại La Sát Thần, nhưng cũng không kém nhiều nữa rồi.

- Quả nhiên là một tên vô cùng phiền toái, tuy rằng lực lượng thời không thực sự không phải là vô địch, hiện tại chỉ có một vị Đại Đế có thể khắc chế hắn.

Chung Ma Đại Đế híp mắt nói ra.

- Ai?

‘Tam Nhãn Dị Linh hỏi.

- Y không nhịn được đã xuất thủ.

Chung Ma Đại Đế không trả lời, chỉ là nhìn tới chiến trường nói ra.

Tam Nhãn Dị Linh nhìn sang, chỉ thấy lại có một vị Đại Đế đã đến trước mặt Hàn Sâm, Đại Đế kia đang cưỡi Hắc Long, người mặc áo giáp huyền thiết, hai tay đều cầm một chiếc búa lớn, thoạt nhìn hết sức uy mãnh.

Sau khi nhìn rõ ràng Đại Đế này, trong lòng Tam Nhãn Dị Linh lập tức Vui vẻ:

- Thì ra là như thế, lấy độc trị độc.

Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế lại không có kiến thức giống như Tam Nhãn Dị Linh, nhìn thấy Đại Đế kia xuất chiến, lại vẫn không hiểu là tình huống như thế nào.

- Đại Đế, ngài là nói Đại Đế cưỡi Hắc Long kia có thể khắc chế lực lượng thời không của Hàn Sâm?

Ngự Nữ Đế cẩn thận thăm dò hỏi.

- Đúng vậy, vị Đại Đế kia tên là Minh Hình, lực lượng của y cũng có chút quan hệ tới thời không, nhưng mà phương hướng lại khác biệt, đúng là khắc tinh của nhân loại kia.

Người phụ nữ ở trong khoang thuyền nói.

Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế vội vàng nhìn kỹ Đại Đế kia, muốn nhìn một chút xem đến cùng là y làm sao để khắc chế Hàn Sâm.

- Nhân loại, bản Đại Đế tên là Minh Hình, hôm nay muốn chém ngươi.

Minh Hình Đại Đế ngồi trên lưng Hắc Long, từ trên cao nhìn xuống Hàn Sâm lạnh giọng nói.

Hàn Sâm lại không nói một lời, trực tiếp một kiếm chém tới Minh Hình Đại Đế, thân hình quỷ dị biến mất không thấy đâu nữa, giống như biến mất ở trong thời không.

Hôm nay Hàn Sâm đã muốn đại khai sát giới, lười nói thêm lời vô ích.

Minh Hình Đại Đế thấy thân hình Hàn Sâm biến mất, lại tuyệt không bối rối, song chùy chợt đánh ra, nhưng cũng không phải là đánh về phía địch nhân, mà là song chùy đụng vào nhau.

Chỉ nghe oanh một tiếng, không gian ở giữa hai chùy đụng nhau vỡ tan, tạo thành một cái lỗ đen lớn.

- Tôi hiểu rồi… Minh Hình Đại Đế có thể chế tạo ra lỗ đen ảnh hưởng tới thời không, lúc Hàn Sâm xuyên qua thời không, sẽ bị hút vào bên trong lỗ đen, trực tiếp mất phương hướng ở bên trong không gian đứt gãy, sẽ khó có thể đi ra…

Bách Hoa Nữ Đế sau khi nhìn thấy lỗ đen liền lập tức kịp phản ứng lại.

- Đúng vậy, Minh Hình Đại Đế chế tạo ra lỗ đen, mặc dù chỉ là tạm thời xé rách thời không, nhưng đủ để vây khốn nhân loại kia, ở bên trong khoảng không đứt gãy đó, thân hình đã bị không gian vặn vẹo cùng thời gian xoắn giết, căn bản không đợi tới lúc hắn xuyên qua lỗ đen, thân thể đã bị hủy diệt, ở trước mặt Minh Hình Đại Đế sử dụng lực lượng xuyên qua không gian và thời gian chẳng khác nào là tự tìm đường chết.

Cô gái ở trong khoang thuyền lạnh nhạt nói.

Hết chương 1324.

Chương 1325. Thân thể mạnh mẽ

Sát Na Nữ Đế nhìn thấy lỗ đen, lập tức cũng đã hiểu được vì sao mà Minh Hình Đại Đế dám xuất chiến sau khi thấy Hàn Sâm đơn giản chém giết bốn vị Đại Đế, y chế tạo ra lỗ đen, đúng là khắc tinh loại lực lượng thời không này của Hàn Sâm.

Ở trong lỗ đen, thời gian cùng không gian đều bị vặn vẹo, tạo thành đứt gãy, loại đứt gãy này sẽ trực tiếp xoắn giết Hàn Sâm chủ động dấn thân vào trong đó, cường giả có thể từ loại địa phương đó lao ra,trong toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở chỉ sợ cũng không tìm ra mấy người, một tay đã có thể đếm được.

Cho nên hiện tại Sát Na Nữ Đế vô cùng lo lắng, mặc dù Hàn Sâm chết thì cô ta cũng sẽ không hề thương tâm, thậm chí còn sẽ cao hứng, nhưng mà Hàn Sâm chết cũng có ý nghĩa là cô ta cũng sẽ chết theo, đây cũng là chuyện mà Sát Na Nữ Đế làm như thế nào cũng khó có thể tiếp nhận.

Gương mặt của Minh Hình Đại Đế cũng lộ ra vẻ đắc ý, cao ngạo nói:

- Ở trước mặt tao sử dụng lực lượng xuyên qua không gian và thời gian, thật sự là không biết sống chết.

Lời của Minh Hình Đại Đế vừa nói xong, sắc mặt lại đột nhiên cứng đờ, chỉ thấy một bóng kiếm màu vàng huyễn lệ từ trong lỗ đen của y đâm ra, sau đó là toàn bộ thân kiếm, tiếp đến là tay nắm chuôi kiếm, bàn †ay kia óng ánh như ngọc, xinh đẹp quỷ dị không nói lên lời.

Phía sau liền thấy cánh tay cùng khuôn mặt bình tĩnh kia của Hàn Sâm, bàn tay kia óng ánh sáng long lanh, vừa quỷ dị lại vừa xinh đẹp.

- Không có khả năng!

Minh Hình Đại Đế thấy Hàn Sâm lông tóc không hao tổn xuyên qua lỗ đen, sắc mặt lập tức đại biến, vội vàng lại giơ song chùy lên, muốn va chạm chế tạo ra lỗ đen lần nữa.

Đáng tiếc là y đã không có cơ hội như vậy nữa, song chùy còn chưa kịp đụng vào nhau, một luồng ánh kiếm màu vàng óng cũng đã chợt lóe lên trên người y.

Thân hình của Hàn Sâm cũng biến mất ở trước mặt y, lúc xuất hiện lại, đã ở sau lưng của Minh Hình Đại Đế.

Thân hình của Minh Hình Đại Đế đọng lại ở chỗ đó, song chùy chỉ cách nhau khoảng một tấc, nhưng lại không hề nhúc nhích, sắc mặt trắng bệch, con mắt trừng lớn tới cực điểm.

Rống!

Tọa ky Hắc Long của Minh Hình Đại Đế hét thảm lên một tiếng, sau đó thân thể Hắc Long vậy mà từ giữa tách ra thành hai nửa, thuận theo long huyết giống như là thác nước phun ra kia cùng một chỗ rơi xuống.

Mà thân thể của Minh Hình Đại Đế cũng giống như Hắc Long đều bị phân làm hai nửa, tương tự hướng phía dưới rơi xuống, đồng thời hóa thành một luồng ánh sáng màu đen tan đi, trở về Linh Hồn Chi Thạch.

“Săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu Hắc Ám Cự Long, đạt được thú hồn Hắc Ám Cự Long bạo tẩu, thịt không thể ăn, thu được gen sinh mệnh tinh hoa, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm siêu cấp thần gen.”

Bốn phía là một vùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều hít vào một luồng khí lạnh, thân thể có thể từ trong lỗ đen xuyên qua, lại lông tóc không tổn hao gì, thật sự là khó có thể tưởng tượng, Hàn Sâm đã mạnh mẽ đến loại trình độ nào.

Nếu chỉ có thân thể mạnh mẽ thì cũng thôi đi, còn có được thủ đoạn công kích khủng bố như vậy, công thủ hai mặt đều mạnh tới mức khó có thể tưởng tượng, rất nhiều Đại Đế đột nhiên phát hiện ra, bọn họ đến vì truyền

nhân của Đại La Sát Thần, nhưng hiện tại lại thấy một nhân loại có khả năng còn kinh khủng hơn so với truyền nhân của Đại La Sát Thần.

Trong lúc nhất thời xung quanh đã yên tĩnh trở lại, vậy mà không có Dị Linh nào dám tiến lên cùng Hàn Sâm đại chiến nữa.

Sát Na Nữ Đế kinh ngạc tới mức cái cằm đã sắp rớt xuống, không thể tin được Hàn Sâm đã đạt tới mức độ này.

Kỹ xảo thời gian cùng không gian thì cũng thôi đi, thân thể của Hàn Sâm vậy mà mạnh mẽ như thế, khiến cho cô ta cảm thấy khó có thể †in tưởng được.

Mặc dù là Sát Na Nữ Đế ở thời điểm mạnh mẽ nhất, trình độ mạnh mẽ của thân thể cũng còn kém rất xa Hàn Sâm, chớ đừng nói là hiện tại cô †a còn chưa khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

- Thời gian ngắn như vậy, hắn lại đạt đến loại tình trạng này, rốt cuộc làm sao mà làm được?

Ánh mắt của Sát Na Nữ Đế phức tạp nhìn Hàn Sâm ở trên không trung.

- Hắn vậy mà lông tóc không hao tổn xuyên qua lỗ đen?

Bách Hoa Nữ Đế trừng lớn đôi mắt đẹp nhìn Hàn Sâm tự lẩm bẩm.

Cô gái ở trong khoang thuyền cũng không nói gì thêm, cũng không biết là bởi vì phán đoán sai lầm mà không nói, hay là đang khiếp sợ bởi trình độ thân thể mạnh mẽ của Hàn Sâm.

Lông mày của Chung Ma Đại Đế đã nhíu chặt lại:

- Thân thể quá mạnh mẽ, quả nhiên là giống như Vô Thần nói, nhân loại này công thủ hai mặt đều mạnh tới đáng sợ, nếu muốn giết hắn thật đúng là có chút khó khăn, xem ra chỉ có thể đợi Quy Khư Đại Đế đến rồi tính sau.

- Vậy cũng chưa chắc.

Tam Nhãn Dị Linh đột nhiên lại nói một câu.

Vô Thần Đại Đế cùng Cổ Ma Đại Đế đều nhìn về phía Tam Nhãn Dị Linh, không biết là lời này của Tam Nhãn Dị Linh rốt cuộc có ý gì.

Tam Nhãn Dị Linh xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía chiếc thuyền buồm năm màu trong mây kia, thấp giọng nói ra:

- Đông Tiên Nữ Đế đang ở đây, nếu như cô ta chịu xuất thủ tương trợ, muốn giết Hàn Sâm lại có gì khó, Hàn Sâm có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là một người mà thôi, cường giả Dị Linh cùng dị sinh vật ở nơi này rất đông, nếu như đồng tâm hiệp lực đánh Tí Hộ Sở, đừng nói là một mình Hàn Sâm, cho dù truyền nhân của Đại La Sát Thần kia đến cũng vô dụng, cũng đều phải chết.

- Chỉ sợ là Đông Tiên Nữ Đế sẽ không dễ dàng ra tay, cô ta cũng không có gì ân oán với Đại La Sát Thần, hơn nữa cô ta đã sắp tấn chức Bán Thần rồi, đối với những chuyện này có lẽ không có hứng thú gì.

Cổ Ma Đại Đế nói ra. - Vậy cũng chưa chắc, tôi đã từng giúp Đông Tiên Nữ Đế một chuyện,

cô ta đã từng hứa hẹn nợ tôi một món nợ ân tình, tôi có thể đi thử một lần.

Tam Nhãn Dị Linh nói ra.

Chung Ma Đại Đế lập tức mừng như điên:

- Nếu như thật sự có thể mời được Đông Tiên Nữ Đế ra tay, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi, chúng ta cũng không cần đợi tới lúc Quy Khư Đại Đế đến.

- Đã như vậy, tôi đi thử một lần xem.

Tam Nhãn Dị Linh nói xong, liền bay tới chỗ chiếc thuyền buồm năm màu trong mây kia.

- Tam Nhãn bái kiến Đại Đế.

Tam Nhãn Dị Linh bay đến trước thuyền, nhưng không dám lên thuyền, một mực cung kính hành lễ với buồng nhỏ trên thuyền nói.

- Cậu không cần phải khách khí với tôi, có chuyện đi lên nói đi. Trong khoang thuyền truyền ra giọng của cô gái kia.

Sau khi Tam Nhãn Dị Linh tạ ơn leo lên chiếc thuyền buồôm năm màu, hơi liếc qua bọn Ngự Nữ Đế ở trên thuyền, sau đó mới lại hướng về buồng nhỏ trên thuyền hành lễ nói:

- Đại Đế, tôi có một chuyện muốn nhờ, mong rằng Đại Đế có thể giúp tôi một tay.

- Cậu nói đi. Giọng của cô gái kia một lần nữa truyền đến, nghe không ra vui buồn. 'Tam Nhãn Dị Linh trâm ngâm một chút mới lên tiếng:

- Nhân loại kia lớn lối như thế, lại giết Dị Linh chúng ta như cỏ rác, tương lai chỉ sợ lại là một mối họa giống như Đại La Sát Thần kia, tôi †uy có tâm giết hắn, nhưng tự biết là không phải đối thủ của hắn, cho nên muốn mời Đại Đế ra tay, giúp bọn tôi một tay, liên hợp đông đảo Dị Linh cùng một chỗ chém giết nhân loại kia, tính cả truyền nhân của Đại La Sát Thần đều diệt sát, chấm dứt hậu hoạn.

- Các người muốn giết thì chính mình đi giết, tìm Đại Đế nhà ta làm gì? Bách Hoa Nữ Đế lại vô cùng khó chịu nói.

- Nếu tôi có năng lực như vậy, cho dù tan xương nát thịt cũng sẽ tiến

lên phía trước, chỉ tiếc là tôi không có năng lực như vậy, cho dù liều mạng, cũng không phải là đối thủ của nhân loại kia.

Tam Nhãn Dị Linh cười khổ nói. Âm thanh của Đông Tiên Nữ Đế một lần nữa từ trong khoang thuyền truyền đến:

- Tôi đã sớm thề không sát sinh nữa, chỉ sợ không giúp được cậu rồi.

Tam Nhãn Dị Linh lập tức có chút thất vọng, nhưng mà âm thanh của Đông Tiên Nữ Đế một lần nữa truyền đến:

- Nhưng mà cậu có ân với tôi, tôi cũng đã hứa hẹn thiếu nợ cậu một món nợ nhân tình, cậu đã tới cầu, liền mang vật ấy đi đi, từ nay về sau ân tình giữa tôi và cậu coi như thanh toán xong.

Nói xong, một vật từ trong khoang thuyền bay ra, đã rơi tới trước mặt Tam Nhãn Dị Linh.

Tam Nhãn Dị Linh thấy vật kia lập tức vừa mừng vừa sợ, liền thò tay nhận lấy:

- Đa tạ Đại Đế ban thưởng, Tam Nhãn sẽ không phụ kỳ vọng, chém giết nhân loại kia.

- Đây coi như là món nợ ân tình của tôi với cậu, cậu có giết nhân loại kia hay không đều không có quan hệ gì với tôi.

Đông Tiên Nữ Đế lạnh nhạt nói.

Mặc dù Tam Nhãn Dị Linh bị từ chối, nhưng lại tuyệt không tức giận, sau khi chào Đông Tiên Nữ Đế, mang theo vật kia bay thẳng trở về chỗ Vô Thần Đại Đế cùng Chung Ma Đại Đế.

- Như thế nào? Đông Tiên Nữ Đế có đồng ý ra tay không?

Chung Ma Đại Đế liền vội vàng hỏi.

- Mặc dù Đông Tiên Nữ Đế không đồng ý ra tay, nhưng lại cho tôi cái này, đã có nó, chúng ta sẽ có thể liên hợp tất cả Dị Linh cùng dị sinh vật.

Tam Nhãn Dị Linh lấy thứ đồ lấy được từ chỗ Đông Tiên Đại Đế kia ra.

Chung Ma cùng Vô Thần nhìn tới, lập tức đều giật mình:

- Triệu Tiên Linh, cô ta vậy mà cam lòng cho cậu? Trước kia đến cùng là cậu đã giúp cô ta làm cái gì?

Hết chương 1325.

Chương 1326. Mất phương hướng trong bóng tối

Cũng không trách được Cổ Ma Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế lại kinh ngạc, Triệu Tiên Linh là gen bí bảo thành danh mà Đông Tiên Nữ Đế dựa vào, cũng là gen bí bảo Đại Đế tiếng tăm lừng lẫy ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nếu như có bảng xếp hạng bí bảo Đại Đế, Triệu Tiên Linh tuyệt đối có thể xếp vào Top 10.

Bí bảo bực này, Đông Tiên Nữ Đế vậy mà lại cho Tam Nhãn, chuyện 'Tam Nhãn đã từng giúp Đông Tiên Nữ Đế kia nhất định không phải là chuyện đùa, nếu không thì không thể có việc này xảy ra.

'Tam Nhãn Đại Đế mỉm cười:

- Chuyện đó cũng không quan trọng, hiện tại đã có Triệu Tiên Linh trong tay, chúng ta đã có thể ra tay rồi, miễn cho đêm dài lắm mộng.

Nói xong, Tam Nhãn Đại Đế đưa bàn tay ra ngoài, chỉ thấy trong tay y đang cầm là một cái lục lạc, mà bên trong lục lạc kia còn treo một băng gấm màu trắng.

Ánh mắt của Tam Nhãn Đại Đế lộ ra vầng sáng kỳ dị, con mắt nhìn quét ra xung quanh, lực lượng trên người liền dũng mãnh tràn vào bên trong Triệu Tiên Linh, sau đó liền thấy bên trên băng gấm kia xuất hiện lần lượt từng cái tên.

Theo lục lạc lay động, những cái tên bên trên hiện ra cũng càng ngày càng nhiều, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra những cái tên đó trên thực tế là nguyên một đám niên hiệu của Đế Linh, hơn nữa đều là niên hiệu của Đế Linh ở trong vùng này.

Tam Nhãn Đại Đế ở bên này điều động Triệu Tiên Linh, mà ở trước mặt Đế Linh ở xung quanh, đều nổi lên một quang ảnh giống như thánh chỉ.

- Triệu Tiên Lệnh?

Trong lòng của rất nhiều Đế Linh đều cả kinh, lập tức cẩn thận nhìn tới chữ viết bên trên quang ảnh kia, rõ ràng là ra lệnh bọn họ đồng loạt ra †ay đánh Di Tinh Tí Hộ Sở.

Rất nhiều Dị Linh sau khi hơi do dự một chút, liền thò tay lấy xuống quang ảnh giống như thánh chỉ kia, quang ảnh hóa thành một luồng tiên khí dũng mãnh tràn vào bên trong thân thể bọn họ, lập tức làm cho bọn họ lộ ra vui vẻ, giống như lấy được chỗ tốt rất lớn.

Hàn Sâm thấy không có ai dám đi lên khiêu chiến nữa, đang chuẩn bị lại khiêu khích vài câu, nhìn thử xem còn có ai tặng đầu đi lên hay không, nhưng mà lời nói còn chưa nói ra, lại đột nhiên nhìn thấy bốn phía có nguyên một đám khí tức kinh khủng phóng lên trời.

Rất nhiều Dị Linh kinh khủng mang theo Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết thủ hạ của bọn họ, đều đang lần lượt lao tới Di Tinh Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm lập tức nhíu mày, những Dị Linh này nguyên bản đều là đám ô hợp, lúc này như thế nào lại đột nhiên đồng tâm hiệp lực tấn công tới.

Mặc dù trong lòng có nghi hoặc, nhưng mà hiện tại cũng không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, nhiều Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết khủng bố như vậy xông lại, cho dù Hàn Sâm có thể bảo vệ tính mạng của mình không chết, bọn Tà Tình Đế ở bên trong Tí Hộ Sở cũng sẽ không chịu được.

Hàn Sâm cũng không hoảng loạn, chỉ là hướng tới phía Tí Hộ Sở quát nhẹ một tiếng:

- Tỷ tỷ.

Trong lòng Sát Na Nữ Đế hoảng sợ, vốn cho rằng Hàn Sâm đã ổn định tình thế, rất nhiều Dị Linh kia cũng đã không dám đi lên khiêu chiến nữa, có lẽ có thể tránh thoát một kiếp này.

Thế nhưng mà ai biết những Dị Linh đó lại giống như là đã đột nhiên thương lượng xong, đồng thời từ bốn phương tám hướng làm khó dễ, nhiều lực lượng kinh khủng như vậy đột kích, cho dù Hàn Sâm có bản lĩnh sống sót, chỉ sợ bọn họ sẽ chết chắc.

Lại nghe thấy Hàn Sâm hô tỷ tỷ, trong lòng Sát Na Nữ Đế liền cảm thấy buồn bực:

- Sớm nói lui thì không lui, hiện tại hô tỷ tỷ thì làm được cái gì? Đừng nói là hô tỷ tỷ, coi như là kêu mẹ tới cứu mạng cũng vô ích.

Không chỉ là Sát Na Nữ Đế, ngay cả Tà Tình Đế cũng có chút biến sắc, nhân vật khủng bố xông tới thật sự có nhiều lắm, 1 chọi 1 thì Tà Tình Đế không sợ, nhưng rõ ràng là một mình y đánh năm người còn đánh không lại.

Tuyết Cầu bị hù dọa cho triệu hồi ra quả cầu màu trắng bọc lại thân thể, Quỷ Anh đang lặng lẽ lui về phía sau, trong lòng thầm mắng:

- Đánh cái mẹ gì nữa? Người ta mỗi người một ngụm nước miếng đều có thể nhổ bọn họ thành tổ ong vò vẽ.

Mà những Dị Linh xông lên đó nguyên bản vẫn còn có chút sợ hãi đối với Hàn Sâm, không dám tới quá gần Hàn Sâm, đều là phóng tới Tí Hộ Sở, tối đa cũng chỉ là để cho Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết thủ hạ đi giết Hàn Sâm.

Nhưng khi nhìn thấy nhiều nhân vật khủng bố như vậy đồng loạt ra tay, lập tức lá gan của cả đám đều lớn lên, mặc kệ thủ đoạn thông thiên của Hàn Sâm, bọn họ cùng một chỗ liên thủ xoắn giết, đừng nói là một nhân loại, coi như là Bán Thần chỉ sợ cũng sẽ nhượng bộ lui binh.

- Làm sao Đại Đế lại đưa Triệu Tiên Linh cho Tam Nhãn kia, thật sự là quá lãng phí.

Bách Hoa Nữ Đế có chút không cao hứng nói.

Đông Tiên Nữ Đế lạnh nhạt nói:

- Năm đó ta thiếu nợ y một món nợ ân tình lớn, trả cũng coi như trong lòng hết lo lắng.

Chung Ma Đại Đế nhìn thấy rất nhiều cường giả lao thẳng tới Di Tinh Tí Hộ Sở, lại nhìn lục lạc đang lắc lư trong tay Tam Nhãn một cái, không khỏi tán thán nói:

- Triệu Tiên Linh quả nhiên không hổ là bí bảo Đại Đế nổi tiếng ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, quả nhiên là vô cùng thần diệu, lần này tên Hàn Sâm kia sẽ chắc chắn phải chết, chỉ đáng tiếc là truyền nhân của Đại La Sát Thần còn chưa xuất hiện.

Lúc đang lúc nói chuyện, đã thấy một thiếu nữ tóc tím mặc áo giáp từ bên trong Di Tinh Tí Hộ Sở đi ra, chính là truyền nhân của Đại La Sát Thần mà Chung Ma Đại Đế đã gặp ngày đó.

- Đó chính là truyền nhân của Đại La Sát Thần.

Chung Ma Đại Đế chỉ vào thiếu nữ tóc tím kêu lên một tiếng.

Kỳ thật không cần Chung Ma Đại Đế kêu, rất nhiều Dị Linh cũng đã phát hiện ra thiếu nữ tóc tím, nhận ra cô ta chính là truyền nhân của Đại La Sát Thần, rất nhiều Dị Linh đều đánh ra lực lượng kinh khủng tới phía cô ta.

Ba người bọn Vô Thần Đại Đế đều không ra tay, tựa hồ muốn nhìn tình huống trước một chút.

Ánh mắt của một đám Dị Linh đều ở trên người Hàn Sâm cùng Linh, không hề chú ý tới cùng Linh đi ra còn có một mỹ nữ Dị Linh nữa, đúng là Tà Liên Nữ Đế.

Tà Liên Nữ Đế nghe thấy Hàn Sâm hô tỷ tỷ, lại mỉm cười, trong tay nâng lên một khối đá quý màu đen, chỉ thấy phía trên viên đá quý màu đen kia lóe lên vâng sáng, ánh sáng màu đen cuốn lên ở phía chân trời, †rong một chớp mắt đã khiến cho khu vực vạn dặm xung quanh đều biến thành một vùng tăm tối.

Trong lòng của đám Dị Linh đang tấn công về phía Tí Hộ Sở đều cả kinh, ngay cả Đại Đế chuyên tu nhãn lực, ở bên trong bóng tối này cũng không nhìn thấy bất kỳ thứ gì, giống như đã biến thành mù lòa.

Một ít Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết quang hệ, trên người loé lên quang diễm, nhưng mà quang diễm kia căn bản chỉ chiếu ra phạm vi không hơn một xích, giống như là một ngọn đèn mờ nhạt.

Mọi người lập tức kinh hãi, muốn xông ra khỏi vùng bóng tối này, nhưng lại phát hiện ra vùng tăm tối này giống như là vô cùng vô tận, dùng bản thân bọn họ, vậy mà bay không ra khỏi vùng tăm tối này được.

Bọn Tà Tình Đế cùng Sát Na Nữ Đế cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, mặc dù bọn họ cũng cảm thấy bầu trời đen lại, nhưng thị lực cũng không hề bị ảnh hưởng quá lớn, mà những Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thân huyết kinh khủng đó lại giống như là con ruồi không đầu, ở bên trên bầu trời xoay loạn, cũng không biết đến cùng là bọn họ đang làm gì, giống như đã bị điên vậy.

- Còn ngẩn ra đấy làm gì, giết, giết sinh vật siêu cấp thần huyết trước, một con cũng đừng để cho chạy thoát. Linh, cô đi giết đám Dị Linh kia.

Hàn Sâm hét lớn một tiếng, cầm song kiếm trong tay giết tới chỗ một con sinh vật siêu cấp thần huyết.

Trong tay Tà Liên Nữ Đế cầm viên đá quý màu đen, là Bán Thần gen hạch mà Vĩnh Dạ Nữ Đế cho cô ta, uy lực to lớn không phải là gen bí bảo ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở có thể chống lại, mặc dù chỉ có hiệu quả mất phương hướng trong bóng tối, không có hiệu quả sát thương chân chính, nhưng mà đối với Hàn Sâm thì như vậy cũng đã đủ rồi, đây cũng là một trong những lực lượng Hàn Sâm dựa vào để nghênh chiến vô số nhân vật khủng bố.

Đáng tiếc duy nhất chính là Dị Linh ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở dùng Bán Thần gen hạch, tiêu hao vô cùng lớn, Tà Liên Nữ Đế cũng chỉ có thể kiên trì chừng mười phút mà thôi.

Cho nên Hàn Sâm từng phút từng giây cũng không muốn lãng phí, trực tiếp liền giết đi lên.

Mấy người bọn Sát Na Nữ Đế cũng đều kịp phản ứng lại, nguyên một đám ngang trời bay lên, lao thẳng tới đám sinh vật siêu cấp thần huyết trước.

Trong lúc nhất thời toàn bộ khu vực xung quanh Di Tinh Tí Hộ Sở đã máu chảy thành sông, máu tươi của sinh vật siêu cấp thần huyết và của Đại Đế bắn ra đầy trời, quả thực giống như là mưa to vậy.

Hết chương 1326.

Chương 1327. Quy Khư Đại Đế

Trong bóng tối truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết thê lương, khiến cho người ta kinh hãi, nhưng lại không nhìn thấy đến cùng là đã xảy ra chuyện gì, loại cảm giác này càng khiến người ta bất an.

Trên mặt Chung Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Đại Đế đều lộ ra vẻ bối rối, bọn họ cái gì cũng không nhìn thấy, nghe được tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng thê lương, tâm thần đều có chút bất an.

- Đây rốt cuộc là lực lượng gì? Như thế nào mà dùng lực lượng của chúng ta, vậy mà không thể nhìn thấy?

Chung Ma Đại Đế bất an hỏi.

‘Tam Nhãn Đại Đế cũng không biết, mắt dò xét xung quanh, nhưng mà cái gì cũng không nhìn thấy, lọt vào trong tầm mắt chỉ là một vùng tăm tối.

Vô Thần Đại Đế lạnh nhạt nói:

- Đây là lực lượng của Vĩnh Dạ Nữ Đế.

- Vĩnh Dạ Nữ Đế? Không phải bà ta đã sớm đã tấn chức Bán Thần rồi sao?

‘Tam Nhãn Đại Đế cả kinh nói. Vô Thần Đại Đế tiếp tục nói:

- Xác thực đã là Bán Thần, nếu như bản thân bà ta ở đây, liền không phải chỉ đơn giản là mất phương hướng trong bóng tối như vậy, mấy người không cần phải lo lắng, chúng ta ở chỗ này vẫn khá an toàn, bóng tối này cũng không kéo dài được quá lâu đâu.

Nghe Vô Thần Đại Đế nói như thế, Tam Nhãn Đại Đế cùng Cổ Ma Đại Đế mới hơi an tâm một chút, nhưng mà mất phương hướng ở trong bóng tối như thế này, vẫn khiến cho bọn họ cảm thấy rất không được tự nhiên.

Đặc biệt là những tiếng kêu thảm thiết kia càng ngày càng nhiều, hơn nữa âm thanh giống như vừa xa vừa gần, lại giống như là từ bốn phương tám hướng truyền đến, căn bản không phân biệt được rốt cuộc là ở chỗ nào.

Song kiếm trong tay Hàn Sâm đang rỉ máu, năng lực phản kháng của những sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Dị Linh mất phương hướng ở trong bóng đêm đó có hạn, trước khi hắn tới gần, cơ hồ khó có thể phát hiện ra sự hiện hữu của hắn, chờ tới lúc phát hiện ra hắn, cũng không có mấy người có thể ngăn cản được U Linh Trảm của hắn.

Săn giết thống khoái đầm đìa, không chỉ có Hàn Sâm, bọn Tà Tình Đế cùng Sát Na Nữ Đế cũng đã giết không ít sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh.

Đây hoàn toàn là một trận đơn phương đồ sát, những sinh vật siêu cấp †hần huyết cùng Dị Linh kia giống như là heo bị nhốt, trên cơ bản không thể hình thành chống cự hữu hiệu.

Vốn là có ưu thế về nhân số, ở bên trong bóng tối bị mất phương hướng đã hoàn toàn không có tác dụng, ngược lại khiến cho bọn họ ở dưới tình huống không nhìn thấy đối phương, xem tất cả những ai tới gần bọn họ thành địch nhân, do đó liền tấn công, kết quả là có rất nhiều sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Dị Linh, đều bị chính người của bọn họ làm cho trọng thương.

Tình cảnh cực kỳ hỗn loạn, chỉ là ở trong bóng đêm, ngoại trừ những người bọn Hàn Sâm ra, không ai nhìn thấy đến cùng đã xảy ra chuyện gì.

Mười phút nháy mắt đã trôi qua, chờ lúc bóng tối biến mất, sau khi mọi người khôi phục thị giác, tất cả mọi người đều sợ ngây người.

Bọn Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế đã sắp không nhịn được muốn ói ra, toàn bộ Di Tinh Tí Hộ Sở đã bị bao phủ ở trong một dòng sông máu, khắp nơi đều có thể nhìn thấy tàn thi của sinh vật siêu cấp thần huyết, nguyên bản mấy trăm sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Đế Linh, lúc này chỉ còn lại khoảng mười người trơ trọi lơ lửng ở trên không trung.

Mà người ở bên phía Hàn Sâm lại không thiếu một ai, lúc này đã vây mười Dị Linh còn lại kia ở bên trong.

Cũng mới chỉ ngẩn người một chút, bọn Hàn Sâm đã xông tới mười Dị Linh còn lại kia, mặc dù những Dị Linh đó hiện tại đã có thể nhìn thấy được, nhưng lại không có vốn liếng để ngăn cản nữa.

Đột nhiên, một Dị Linh trực tiếp một chưởng đánh gục mình, trực tiếp trở về Linh Hồn Chi Thạch.

Cũng không phải là y sợ hãi chiến đấu, mà là sợ hãi truyền nhân của Đại La Sát Thần, bị lực lượng như vậy chém giết, ngay cả Linh Hồn Chi Thạch cũng sẽ bị chôn vùi theo, tự sát còn có thể phục sinh, bị giết thì chắc chắn sẽ phải chết.

Còn lại mấy Dị Linh bên kia nhìn thấy cảnh này, cũng nguyên một đám học theo, không đợi Linh kịp ra tay, cả đám đều trước một bước tự sát mà đi.

Vừa rồi ở trong bóng đêm, đã có không ít Dị Linh ý thức được tình huống không ổn, sử dụng một chiêu này bỏ chạy mà đi, nếu không thì bọn Hàn Sâm cũng không thể giết nhanh như vậy được.

Bọn Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế sớm đã xem tới ngây người, nhiều Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết kinh khủng như vậy, chỉ là trong chốc lát đã chết sạch sẽ, quả thực không có cách nào tưởng tượng đó là lực lượng đáng sợ cỡ nào.

Trong lòng Chung Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Đại Đế đều phát lạnh, đồ sát như vậy, chỉ sợ là ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở vài vạn năm cũng khó gặp, mấy trăm sinh vật siêu cấp thần huyết cùng Dị Linh bị đồ diệt, quả thực là không có cách nào tưởng tượng.

Tam Nhãn Đại Đế cũng đã nảy sinh ý lui, cảnh tượng núi xương biển máu trước mắt thật sự là quá dọa người, tình cảnh như vậy y không phải là chưa từng thấy, nhiều tử thi hơn nữa y đều đã gặp, nhưng mà những thi thể đó đều là sinh vật siêu cấp thần huyết và Đế Linh, vậy thì không giống rồi.

Chỉ là nhìn những sinh vật khủng bố đã từng tung hoành thiên địa kia, lúc này giống như chó chết nằn bên trong máu tươi, trong lòng Tam Nhãn Đại Đế liền không nhịn được run lên.

Mà một ít Dị Linh ở phía xa không tiếp nhận Triệu Tiên Lệnh, cũng đang âm thầm may mắn vì quyết định sáng suốt của mình, không ham chỗ tốt của Triệu Tiên Lệnh mà đưa ra mạng nhỏ.

Đúng vào lúc này, lại đột nhiên nhìn thấy bên trên bầu trời ở phương xa, một Đại Đế đang bay đến, khí xám cuồn cuộn như rồng, ngang trời lướt qua ba nghìn dặm mà đến, khí thế lớn mạnh khiến lòng người rung động lắc lư.

- Quy Khư Đại Đế đến rồi! Trong lòng Cổ Ma Đại Đế vui vẻ, nhịn không được kêu lên thành tiếng. Mấy người bọn Hàn Sâm đều nhìn về phía khí xám cuồn cuộn này, chỉ

thấy ở phía trước màu xám, một vị Đại Đế cưỡi dị thú mà đến, Long khí cuồn cuộn kia dĩ nhiên là từ trên người dị thú phát ra.

Chỉ thấy dị thú tung bốn vó chạy như điên, Long khí màu xám phát ra từ bốn vó, khí tức khủng bố tới cực điểm.

- Mày chính là truyền nhân của Đại La Sát Thần?

Đại Đế trên lưng dị thú, lạnh lùng nhìn về phía Linh hỏi.

- Nơi này không có truyền nhân của Đại La Sát Thần nào cả, nhưng mà mày muốn dâng mạng, tao có thể thành toàn cho mày.

Kiếm trong tay Hàn Sâm trực tiếp giết tới Đại Đế kia.

Hôm nay mặc kệ là ai tới, đều phải chém giết, để cho tất cả đám Dị Linh kia đều kinh sợ, nếu không làm sao có thể quân lâm thiên hạ được.

Đại Đế kia thấy thân hình của Hàn Sâm biến mất, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, nhưng cũng không trốn tránh.

Coong!

Phượng Hoàng Thần Kiếm của Hàn Sâm trực tiếp chém lên trên ngực y, nhưng lại hơi ngẩn người, trong tích tắc Phượng Hoàng Thần Kiếm đụng phải Đại Đế kia, lực lượng thời không ở trên thân kiếm vậy mà biến mất vô ảnh vô tung.

Không chỉ là ở trên thân kiếm, liền lực lượng thời không ở trên người Hàn Sâm cũng đều biến mất không thấy đâu nữa, giống như lực lượng thời không ở trong khoảnh khắc đó đã bị xóa bỏ khỏi thân thể vậy.

Bọn Tà Tình Đế thấy công kích của Hàn Sâm không có hiệu quả, nguyên một đám cũng đều giết tới chỗ Đại Đế kia, chỉ thấy ánh sáng màu bạc ngang trời, bụi gai như rồng, từng tia sét rơi xuống.

Tất cả công kích rơi lên trên người Đại Đế kia, trong nháy mắt đều biến mất không thấy đâu nữa, nhiều lực lượng kinh khủng như vậy, đều không thể động đến Đại Đế kia mảy may.

Trái lại bọn Kinh Cức Nữ Đế kêu lên sợ hãi, bởi vì bọn họ phát hiện ra lực lượng của mình đều đang biến mất không thấy đâu nữa, giống như là bị giam cầm.

- Chung Cực Chi Sơn, Quy Khư Đại Đế?

Sát Na Nữ Đế nhận ra lai lịch của Đại Đế kia, gương mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

- Y là Quy Khư Đại Đế?

Khô Cốt Đế nghe thấy Sát Na Nữ Đế gọi tên Đại Đế kia, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Không chỉ là Khô Cốt Đế, mấy Dị Linh khác đã nghe nói qua danh tiếng của Quy Khư Đại Đế, đều lộ ra khuôn mặt kinh ngạc.

Hết chương 1327.

Chương 1328. Hai loại sức mạnh không có cách nào cầm cố

Vô Thần Đại Đế là người đứng đầu thập đại Thần Tử, có thể xem như là người đứng đầu trong đám Dị Linh, nhưng đó cũng chỉ là đứng đầu trong Thần Chiến mà thôi.

Đại Đế chính thức được Dị Linh công nhận là đệ nhất Dị Linh, chính là vị Quy Khư Đại Đế trước mắt này, là nhân vật khủng bố có được lực lượng Quy Khư.

Tất cả lực lượng trên thế gian, nếu chạm tới thân thể của y thì đều sẽ bị giam cầm, có được lực lượng quỷ dị mạnh mẽ hơn, ở trước mặt Quy Khư Đại Đế đều không có tác dụng.

Nếu như nói trên đời thật sự có vạn pháp bất xâm, chỉ sợ cũng chỉ có vị quy khư Đại Đế này mới có thể được tính.

Thậm chí là vạn pháp bất xâm đã không thể hình dung sự đáng sợ của lực lượng quy khư, lực lượng quy khư chẳng những có thể làm được bất xâm, còn có thể giam cầm vạn pháp.

- Quy Khư Đại Đế, ông không ở Chung Cực Chỉ Sơn hưởng phúc, đến nơi đây làm gì?

Sát Na Nữ Đế nhìn chằm chằm vào Quy Khư Đại Đế quát hỏi.

Quy Khư Đại Đế liếc nhìn Sát Na Nữ Đế:

- Cô đã một lần nữa trở về không gian thứ ba Tí Hộ Sở, vậy cần phải quý trọng cơ hội, đừng xen vào việc của người khác.

Nói xong, Quy Khư Đại Đế lại nhìn về phía Tà Liên Nữ Đế:

- Xem ở trên mặt mũi của Vĩnh Dạ Nữ Đế mẹ cô, hiện tại cô có thể rời đi.

Tà Liên Nữ Đế khẽ nhíu mày:

- Quy Khư Đại Đế, việc này không có quan hệ gì tới ông, ông cần gì phải nhúng tay vào?

- Người khác tôi mặc kệ, truyền nhân của Đại La Sát Thần nhất định phải chết.

Ánh mắt của Quy Khư Đại Đế đã đã rơi lên trên người Linh.

Vô Thần Đại Đế, Chung Ma Đại Đế cùng Tam Nhãn Đại Đế đều bay ra, Vô Thần Đại Đế càng là nhìn chằm chặp vào Sát Na Nữ Đế nói ra:

- Sát Na, mày lại vẫn còn dám trở về? Hôm nay tao tất sẽ hủy Linh Hồn Chi Thạch của mày, tuyệt đối sẽ không cho mày thêm bất cứ cơ hội nào.

- Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế đều tới, lần này có trò hay để nhìn rồi, nhân loại phách lối kia tuyệt đối sẽ không phải là đối thủ của hai vị Đại Đế này.

- Cái gì hai vị, mặc kệ là một vị nào đều có thể chém giết hắn.

- Đâu cần ra tay nữa, anh không nhìn thấy là lực lượng của bọn họ đã bị Quy Khư Đại Đế giam cầm rồi sao, căn bản không có cách nào thi triển ra lực lượng, so với người chết thì khác nhau ở chỗ nào?

- Quy Khư đại nhân quả nhiên vẫn là người mạnh nhất, thật sự quá lợi hại.

Xa xa trong lòng đám Dị Linh may mắn còn sống sót đều vui vẻ, vừa rồi đại bại như vậy, mặc dù bọn họ không tham dự vào trong đó, nhưng trong lòng cũng âm thầm nhụt chí, lại để cho một nhân loại lớn lối như thế, thân là Dị Linh tự nhiên là vô cùng khó chịu.

Hôm nay Quy Khư Đại Đế vừa đến đã làm bọn Hàn Sâm kinh hãi, khiến cho bọn họ đều nhảy cẫng lên hoan hô.

Trong lòng Hàn Sâm cũng hơi kinh ngạc, người khác thì cũng thôi đi, lực lượng của Tiểu Ngân Ngân cùng Tử Minh Đại Đế rơi lên trên người Quy Khư Đại Đế, vậy mà cũng đều biến mất không còn tăm tích, hơn nữa thoạt

nhìn thì Tiểu Ngân Ngân cũng không thể tiếp tục phóng ra lực lượng sấm sét được nữa, hiển nhiên là lực lượng trong cơ thể cũng đang bị giam cầm.

- Làm sao có thể có lực lượng vô địch như vậy được?

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, lại có chút không tin Quy Khư Đại Đế thật sự vô địch như vậy.

Hàn Sâm vẫn luôn tin tưởng, thiên hạ không có có lực lượng vô địch, nhưng mà nhiều loại sức mạnh như vậy đánh lên trên người Quy Khư Đại Đế, lại hoàn toàn không có một chút hiệu quả nào, ngược lại bọn Tiểu Ngân Ngân đều bị giam cầm lực lượng ở trong cơ thể, chuyện này thực sự có chút khó tin.

Hàn Sâm thử một chút, quả nhiên là lực lượng thời không ở trong cơ thể mình cũng không có cách nào sử dụng, nhưng ngược lại lực lượng sấm sét, lại phát hiện vẫn còn có thể sử dụng.

OÀ..ÀNHI

Hàn Sâm ngưng tụ ra Lôi Chùy, trực tiếp đánh lên trên người Quy Khư Đại Đế, nhưng mà lôi điện giống như là đốm lửa, vừa đụng phải thân thể Quy Khư Đại Đế liền trực tiếp tản ra, căn bản là không thể làm y bị thương một chút nào.

Sau đó lại muốn ngưng tụ ra Lôi Chùy, lại phát hiện ra mình vậy mà không có cách nào mô phỏng ra lực lượng của Tiểu Ngân Ngân nữa, tự nhiên cũng không sử dụng được Lôi Chùy nữa.

- Quả nhiên có chút cổ quái. Hàn Sâm nhíu mày.

- Không có tác dụng đâu, ở trước mặt Quy Khư đại nhân, tất cả lực lượng đều không chịu nổi một kích.

‘Tam Nhãn Đại Đế cười lạnh nói.

Quy Khư Đại Đế lại không để ý tới Hàn Sâm, giống như là căn bản không có hứng thú gì đối với Hàn Sâm, trong ánh mắt chỉ có Linh.

Mắt thấy Quy Khư Đại Đế từng bước một đi đến chỗ Linh, Hàn Sâm nắm song kiếm, trực tiếp chém về phía Quy Khư Đại Đế, Hàn Sâm cũng không tin thiên hạ có lực lượng tuyệt đối vô địch.

Nguyên bản Quy Khư Đại Đế đối với tất cả công kích đều chẳng thèm ngó tới, căn bản không có ý tứ tránh né, nhưng mà một kiếm này của Hàn Sâm chém tới, Quy Khư Đại Đế lại vươn cánh tay ra đỡ.

Chỉ thấy trên cánh tay của hắn có một vòng kim loại màu xám tro, Phượng Hoàng Thần Kiếm của Hàn Sâm chém lên phía trên, vậy mà không phát ra một chút âm thanh nào, giống như là bị dính vào vậy, Phượng Hoàng Thần Kiếm gắt gao dính lên bên trên vòng kim loại.

Hàn Sâm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, hắn đã rõ ràng một chuyện, Quy Khư Đại Đế có thể giam cầm tất cả lực lượng, nhưng mà lại có một loại lực lượng y không có cách nào giam cầm, đó chính là lực lượng cơ thể thuần túy.

Một kiếm vừa rồi kia của Hàn Sâm, không kèm theo bất kỳ thuộc tính lực lượng gì, chỉ thuần túy là lực lượng thân thể, mượn nhờ Phượng Hoàng Thần Kiếm chém ra, Quy Khư Đại Đế vẫn một mực chưa từng ra tay, rốt cục thò tay ra ngăn cản một cái, nói rõ là y cũng không thể giam cầm lực lượng như vậy.

Lực hút bên trên vòng kim loại thật lớn, Hàn Sâm không có cách nào đâm Phượng Hoàng Thần Kiếm vào, nhưng mà muốn kéo trở về, thân hình của Quy Khư Đại Đế lại cùng một chỗ bị kéo tới, Quy Khư Đại Đế thuận thế một quyền đánh tới trước mặt Hàn Sâm trước mặt, lực lượng trên nắm tay kia khiến cho không gian bốn phía cũng vì đó mà sụp xuống, khủng bố tới cực điểm.

Hàn Sâm cũng đấm ra một quyền, quả đấm óng ánh ngọc bạch kia đụng vào quả đấm của Quy Khư Đại Đế, lập tức khiến cho Quy Khư Đại Đế biến sắc.

Chỉ nghe bịch một tiếng, thân thể của Quy Khư Đại Đế bị Hàn Sâm đánh bay ngược về phía sau, ở trên không trung trượt ra hơn mười thước mới ngừng lại được, quả đấm của Quy Khư Đại Đế lại hơi run rẩy.

Tam Nhãn Đại Đế cùng Chung Ma Đại Đế đều giật mình, không thể tin được nhìn sang Hàn Sâm cùng Quy Khư Đại Đế, hiển nhiên là thật sự không ngờ Hàn Sâm lại có thể bức lui Quy Khư Đại Đế.

Mắt của Bách Hoa Nữ Đế cùng Ngự Nữ Đế cũng đều sáng lên, Bách Hoa Nữ Đế càng sợ hãi than nói:

- Nhân loại này thật là lợi hại, lại có thể bức lui cả Quy Khư Đại Đế?

Chỉ thấy buồng nhỏ trên tàu mở ra, một thân ảnh của một cô gái nhoáng một cái đi tới đầu thuyền, nhìn chiến trường nói ra:

- Quy Khư Đại Đế có thể giam cầm nhiều loại lực lượng trong thiên hạ, chỉ có hai loại sức mạnh là y không giam cầm được.

- Là hai loại lực lượng nào?

Ngự Nữ Đế tò mò hỏi.

- Một loại chính là lực lượng của Đại La Sát Thần, năm đó lúc Đại La Sát Thần xuất thế, Quy Khư Đại Đế cũng từng đánh với y một trận. Đông Tiên Nữ Đế chậm rãi nói ra.

- Kết quả như thế nào?

Bách Hoa vốn muốn hỏi là Quy Khư Đại Đế thắng chứ, nhưng mà nghĩ lại vừa rồi Đông Tiên Nữ Đế đã nói, Quy Khư Đại Đế không giam cầm được lực lượng của Đại La Sát Thần, thắng thua kia liền khó nói rồi. - Không có người thắng, cũng không có người thua.

Đông Tiên Nữ Đế lạnh nhạt nói:

- Quy Khư Đại Đế không giam cầm được lực lượng của Đại La Sát Thần, nhưng mà Đại La Sát Thần cũng không ngăn được lực lượng một đòn của Quy Khư Đại Đế, ai cũng không dám ra tay, nếu không tiếp đó sẽ là kết cục ngọc đá cùng vỡ.

- Thì ra là thế, vậy loại lực lượng thứ hai mà Quy Khư Đại Đế không có cách nào giam cầm là gì?

Bách Hoa Nữ Đế lại hỏi.

- Loại thứ hai chính là loại lực lượng mà nhân loại kia đang sử dụng, lực lượng cơ thể thuần túy, không mang theo chút lực lượng thuộc tính nào, Quy Khư Đại Đế có thể giam cầm tất cả lực lượng thuộc tính, nhưng chỉ có lực lượng cơ thể là không có cách nào giam cầm.

Đông Tiên Nữ Đế nhìn Hàn Sâm nói ra. Mà lúc này Hàn Sâm đã thu hồi Phượng Hoàng Thần Kiếm cùng Thái A

Kiếm, một đôi nắm đấm trực tiếp đánh giết tới chỗ Quy Khư Đại Đế, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật bị hắn vận chuyển tới cực hạn.

Hết chương 1328.

Chương 1329. Chiến với Quy Khư

Hàn Sâm giống như là người máy, toàn thân cao thấp đều biến thành binh khí giết người kinh khủng, ở trước mặt Quy Khư Đại Đế, có thể sử dụng cũng chỉ có cái thân thể này.

Quyền cùng quyền chạm nhau, cước cùng cước đụng nhau, lực lượng kinh khủng ở bên trên bầu trời nương theo xương cùng thịt tùy ý phóng thích, phát ra va chạm sinh mệnh nguyên thủy nhất.

Sát Na Nữ Đế xem đến ngây ngẩn, Hàn Sâm chỉ vào bằng thân thể vậy mà chế trụ được nhân vật khủng bố như Quy Khư Đại Đế, chẳng những không rơi xuống hạ phong, còn mơ hồ có chút cảm giác áp chế Quy Khư Đại Đế.

- Thân thể của hắn đến cùng đã mạnh mẽ đến trình độ nào?

Trong lòng Sát Na Nữ Đế âm thầm kinh nghi.

Kinh nghi không chỉ có Sát Na Nữ Đế, thuyền lớn năm màu cùng rất nhiều Dị Linh ở xa xa cũng đều đã nhìn trợn mắt há hốc mồm, kể cả Đông Tiên Nữ Đế đều có chút âm thầm giật mình.

Đây chính là Quy Khư Đại Đế được công nhận mạnh mẽ nhất ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, một nhân loại lại có thể cùng y chiến đến loại trình độ này, quả thực giống như là đang nằm mơ.

Nhưng mà bản thân Hàn Sâm cũng bị ảnh hưởng một chút, nơi phát ra lực lượng chủ yếu hiện tại của hắn là Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, đúng là Luyện Khí Thuật mạnh mẽ nhất, lực ảnh hưởng của lực lượng quy khư

của Quy Khư Đại Đế trên thực tế đối với Hàn Sâm không lớn.

Ảnh hưởng lớn nhất chính là khiến cho Hàn Sâm không có cách nào lại sử dụng U Linh Trảm, lực chém giết đã giảm xuống biên độ lớn, chỉ có thể bằng vào lực lượng thuần túy để chiến đấu, trong lúc nhất thời cũng không làm gì được Quy Khư Đại Đế.

Sắc mặt của Quy Khư Đại Đế không hề đẹp mắt, vốn là vì truyên nhân của Đại La Sát Thần mà đến, ai ngờ còn chưa động thủ với truyền nhân của Đại La Sát Thần, lại bị một nhân loại quấn lấy.

Lực lượng quy khư của Quy Khư Đại Đế lần lượt bộc phát ra, mang theo lực đạo kinh khủng muốn chém giết Hàn Sâm, nhưng đều bị Hàn Sâm lần lượt đánh bay, thân thể của Hàn Sâm thực sự quá mạnh mẽ, cho dù lực lượng quy khư đánh lên phía trên, cũng chỉ có thể tạo thành một ít vết thương nhẹ, trong lúc nhất thời không làm gì được Hàn Sâm, ngược lại mơ hồ còn có loại cảm giác bị Hàn Sâm ngăn chặn.

Tam Nhãn Đại Đế cùng Chung Ma Đại Đế nhìn nhau, đều đã hiểu tâm ý của đối phương, cùng một chỗ bay ra, giết tới chỗ bọn Tà Tình Đế.

Bọn họ kinh hãi với lực lượng của Hàn Sâm, lại có thể đánh với Quy Khư Đại Đế một trận mà không rơi vào thế hạ phong, cho nên liền nổi lên tâm tư, muốn chém giết bọn Tà Tình Đế trước, thứ nhất là có thể trảm thảo trừ căn, thứ hai là cũng có thể phân tán lực chú ý của Hàn Sâm, nói không chừng còn sẽ có kỳ hiệu.

Nếu như là trước kia, bọn họ tự nhiên không dám làm như thế, nhưng mà hiện tại đông đảo cường giả bọn Tiểu Ngân Ngân cùng Tà Tình Đế lúc công

kích Quy Khư Đại Đế đã bị giam cầm lực lượng, người bọn họ cần phải chú ý duy nhất cũng chỉ có Linh mà thôi.

Đối phó với Linh, Chung Ma Đại Đế có biện pháp của mình, mặc dù muốn chém giết Linh thì rất khó khăn, nhưng mà chỉ là vây khốn Linh, lại không phải là chuyện gì khó khăn.

Ý nghĩ của Chung Ma Đại Đế chuyển động, lập tức chỉ thấy trong mặt đất xung quanh chui ra độc trùng giống như thủy triều, điên cuồng dũng mãnh lao tới Di Tinh Tí Hộ Sở.

Mà chính y thì phất tay mở ra bình gốm, bên trong có ba con Chung Ma Gổ lập tức bay ra, bên trong chung rượu trên lưng nguyên một đám Chung Ma Cổ có khói đen tràn ra, chui vào trong cơ thể độc trùng, đều hóa thành một Chung Ma Đại Đế vây giết tới chỗ Linh.

Ánh sáng lạnh trong mắt Linh lóe lên, muốn ném huyết cốt tiểu đao đang cầm trong tay về phía Chung Ma Cổ, nhưng mà còn chưa đợi cô †a ra tay, chỉ thấy nguyên một đám Chung Ma Đại Đế đã xông tới, một tên Chung Ma Đại Đế cách cô ta gần nhất, thân thể phình lên, giống như là bom nguyên tử nổ tung, lực lượng kinh khủng lập tức cuốn ra khu vực Linh đang đứng.

Atula Chi Lực của Linh rất mạnh, nhưng thân thể lại không phải là vô địch, chỉ có thể nhanh chóng bay lên không trung, né tránh lực lượng nổ tung kia.

Thế nhưng mà Linh mới vừa vặn né tránh vụ nổ, nguyên một đám Chung Ma Đại Đế liền từ bốn phương tám hướng vây lại, khiến cho Linh căn bản không có cơ hội ra tay.

Một con Chung Ma Gổ có thể hóa ra mười tên Chung Ma Đại Đế, ba con có thể hóa ra ba mươi tên, ba mươi tên Chung Ma Đại Đế giống như mỗi một người đều bạo tạc nổ tung, điên cuồng phóng tới chỗ Linh.

Linh bị bọn họ cuốn lấy, huyết cốt tiểu đao trong tay càng không ngừng chém giết Chung Ma Đại Đế, căn bản không có cơ hội phân tâm đi chém giết Chung Ma Cổ, càng không thấy được Cổ Ma Đại Đế.

Atula Chi Lực dù sao cũng có hạn chế khoảng cách, mượn nhờ huyết cốt tiểu đao, mới khiến cho khoảng cách xa hơn rất nhiều, nhưng mà hiện tại bị nhiều Chung Ma Đại Đế không tiếc tự bạo cuốn lấy như vậy, Linh cũng khó có thể phân tâm.

Nếu đổi lại là Dị Linh bình thường, cho dù là tồn tại cấp Đại Đế, chỉ sợ từ lâu đã bị những Chung Ma Đại Đế tự bạo đó hủy diệt.

Linh chém ra từng đao từng đao, trước khi Chung Ma Đại Đế ở gần cô †a tự bạo, liền chém giết, tận khả năng không để cho lực lượng tự bạo đó làm bị thương thân thể.

Từng tên Chung Ma Đại Đế đều tương đương với một cường giả mở ra mười đạo khóa gen, thân thể của Linh cũng không chịu nổi lực lượng trùng kích khủng bố như vậy.

Mắt thấy Linh đã bị Cổ Ma Đại Đế cuốn lấy, đã không có năng lực chú ý tới những người khác, Tam Nhãn Dị Linh lạnh lùng cười cười, liền trực tiếp xông về phía bọn Tà Tình Đế.

Có thể cùng với Vô Thần Đại Đế, Cổ Ma Đại Đế tạo thành một cái vòng †rong quan hệ, bản thân Tam Nhãn Đại Đế tự nhiên cũng là nhân vật cực kỳ mạnh, chỉ thấy ở bên trong con mắt dọc của Tam Nhãn Đại Đế bốc cháy lên ánh sáng màu lục quỷ dị, hóa thành một mũi tên ánh sáng màu xanh lục, trực tiếp bắn tới ánh mắt của Tà Tình Đế.

Mũi tên ánh sáng màu xanh lục chợt lóe lên, trực tiếp bắn vào trong ánh mắt Tà Tình Đế, liền cơ hội tránh né đều không có.

Lực lượng ánh sáng màu bạc của Tà Tình Đế bị giam cầm, thò tay muốn ngăn cản mũi tên ánh sáng màu xanh lục kia, nhưng mà mũi tên ánh sáng màu xanh lục kia thật sự là quá nhanh, y mới vừa vặn giơ tay lên, mũi tên ánh sáng đã bay vào trong mắt phải của y.

Lập tức chỉ thấy máu tươi bắn ra, mắt phải của Tà Tình Đế cứ thế bị bắn nổ, máu tươi giống như là nước suối tuôn ra.

Mới vừa rồi Lam Long không công kích Quy Khư Đại Đế nổi giận gầm lên một tiếng, nhào tới chỗ Tam Nhãn Đại Đế, nhưng mà mới vừa khẽ động, Tam Nhãn Đại Đế hướng tới nó nhìn thoáng qua, một mũi tên ánh sáng màu xanh lục lại hiện lên, một con mắt của Lam Long cũng trực tiếp bị bắn nổ.

Tam Nhãn Đại Đế nhìn hai mắt nó, hai mắt của Lam Long hoàn toàn nổ bung, lập tức phát ra tiếng rống thảm thiết.

Lam Long cố nén nỗi đau đơn mắt bị nổ, miệng rộng mở ra vẫn cắn về phía vị trí Tam Nhãn Đại Đế, nhưng mà Tam Nhãn Đại Đế chỉ hơi lách mình, đã tránh né được Lam Long cắn kích.

Lam Long đã mất đi thị giác, phản ứng rõ ràng chậm chạp hơn rất nhiều, chỉ là thính lực và cảm giác, căn bản không theo kịp tốc độ của 'Tam Nhãn Đại Đế.

Bành!

Tam Nhãn Đại Đế một quyền mang theo ánh sáng màu lục kinh khủng đánh lên phía trên đầu Lam Long, trực tiếp đánh bay Lam Long ra ngoài mấy trăm mét, kéo phế tích Di Tinh Tí Hộ Sở ra một cái khe rãnh thật dài.

Cũng may là lực lượng của Thánh Tê vẫn còn, hai đạo thánh quang đồng thời bắn ra ngoài, đã rơi lên trên con mắt của Tà Tình Đế cùng Lam Long, lập tức trị liệu mắt của bọn họ.

Tam Nhãn Đại Đế hừ lạnh một tiếng:

- Xem ra phải giải quyết mày trước mới được.

Nói xong, con mắt thứ ba quỷ dị kia của Tam Nhãn Đại Đế đệ liền nhìn về phía ánh mắt của Thánh Tê, cơ hồ là không có bất kỳ khoảng cách thời gian nào, một mũi tên ánh sáng màu xanh lục cũng đã đâm vào †rong ánh mắt Thánh Tê.

Máu tươi lập tức từ trong mắt của Thánh Tê phun ra ngoài, Tam Nhãn Đại Đế đang muốn lại nhìn tới lần thứ hai, bắn nổ con mắt khác của Thánh Tê,

lại đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh khác chắn trước mặt của Thánh Tê, khiến cho y mất đi mục tiêu.

Hết chương 1329.

Chương 1330. Thời cơ đột phá

Cơ hồ là đồng thời với lúc Tam Nhãn Đại Đế cùng Cổ Ma Đại Đế ra tay, Vô Thần Đại Đế cũng đã ra tay, chỉ là y không cùng bọn Tam Nhãn Đại Đế phóng tới chỗ bọn Tà Tình Đế, mà là nhằm vào Hàn Sâm đang đại

chiến với Quy Khư Đại Đế.

Vô Thần Đại Đế biết rõ Hàn Sâm mới là nhân loại đáng sợ nhất, so với †ruyền nhân của Đại La Sát Thần kia còn đáng sợ hơn, mà mục tiêu của y vẫn luôn là Hàn Sâm.

Hiện tại lực lượng thời không của Hàn Sâm đã bị Quy Khư Đại Đế giam cầm, không có cách nào phát ra U Linh Trảm khiến y không có cách nào tránh né nữa, Vô Thần Đại Đế tự nhiên không cần phải sợ nữa, trực tiếp vọt tới, muốn cùng Quy Khư Đại Đế liên thủ chém giết Hàn Sâm.

Coong!

Hàn Sâm cảm ứng được lực lượng kinh khủng đánh úp lại, vươn cánh †ay ngăn cản, lập tức chỉ nghe một tiếng sắt thép va chạm, cánh tay óng ánh cùng Vô Thần Đao đụng vào nhau, lập tức bị chém ra một đạo vết máu.

Quy Khư Đại Đế cũng thừa cơ một quyền đánh xuống bụng dưới Hàn Sâm, thân hình Hàn Sâm hơi xoay chuyển, tránh quả đấm của Quy Khư Đại Đế, đồng thời phất tay đẩy Vô Thần Đao của Vô Thần Đại Đế ra.

Hàn Sâm lấy một địch hai, trái ngăn phải đỡ, đã ngăn được công kích của Vô Thần Đại Đế liên thủ với Quy Khư Đại Đế, mặc dù không bị đánh bại, nhưng mà ưu thế chiếm cứ lúc trước cũng đã không còn sót lại chút gì.

Ba người ở trên không trung điên cuồng đại chiến, Dị Linh ở xa xa nhìn trợn mắt há hốc mồm, Vô Thần Đại Đế đứng đầu thập đại thần tử trong Thần Chiến, cộng thêm Quy Khư Đại Đế được công nhận là mạnh nhất, hai cường giả khủng bố như thế liên thủ đại chiến với một nhân loại, vậy mà không thể lập tức giết chết nhân loại kia, hơn nữa nhìn tới thì nhân loại kia vẫn có công có thủ, mặc dù rơi xuống hạ phong, nhưng trong thời gian ngắn vẫn khó có thể bị đánh bại, trong lòng không khỏi cực kỳ kinh hãi.

- Nhân loại kia thật là lợi hại.

- Thật là đáng sợ, Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế liên thủ, vẫn không thể chém giết hắn, đó thật sự là một nhân loại à?

- Làm sao có thể có nhân loại đáng sợ như vậy?

Rất nhiều Dị Linh đều không thể tin, Hàn Sâm đã triệt để lật đổ hình tượng của nhân loại trong lòng Dị Linh.

Trước kia bọn họ nhìn thấy nhân loại, trên cơ bản đều là những kẻ yếu ớt không chịu nổi một đòn, ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, là †ồn tại tầng dưới chót nhất.

Cho dù ngẫu nhiên có mấy nhân loại tương đối mạnh, tối đa cũng chỉ có thể chiến một trận với Dị Linh hoàng tộc, ngoại trừ số ít nhân loại ra, cơ hồ

chưa từng thấy qua nhân loại có thể chiến một trận với cường giả Đế cấp, chớ đừng nói chỉ là nhân loại có thể đối chiến với cường giả cấp Đại Đế.

Hiện tại Hàn Sâm không chỉ là có thể đối chiến với cấp Đại Đế, đối thủ lại còn là Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế, hơn nữa còn ở dưới tình huống lấy một địch hai, vẫn có thể có công có thủ, thật sự khiến cho người ta cảm thấy không thể tưởng tượng được.

- Trời ơi, đó thật sự là một nhân loại sao?

Bách Hoa Nữ Đế kinh ngạc thất thanh nói.

- Nhân loại đúng là một chủng tộc không có cách nào coi thường, mặc dù tuyệt đại đa số nhân loại đều rất nhỏ yếu, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ xuất hiện mấy cường giả nhân loại thực sự, đều mạnh tới đáng sợ.

Đông Tiên Nữ Đế nói.

- Đại Đế, ngài còn nhìn thấy những cường giả nhân loại khác? Là Đại La Sát Thần à?

Ngự Nữ Đế hơi kinh ngạc hỏi thăm. Đông Tiên Nữ Đế khẽ lắc đầu:

- Không phải là Đại La Sát Thần, là một nhân loại khác, là chuyện hơn một trăm năm trước rồi, lúc ấy nhân loại kia đã chém giết Huyền Minh Quỷ Thú.

- Huyền Minh Quỷ Thú là do nhân loại giết chết?

Ngự Nữ Đế cùng Bách Hoa Nữ Đế đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Huyền Minh Quỷ Thú là sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu mở ra mười đạo khóa gen, địa vị ở bên trong dị sinh vật, so lớn Đại Đế bình thường còn cao hơn rất nhiều, cũng không kém Vô Thần Đại Đế là bao.

- Đúng vậy, không chỉ là chém giết, hơn nữa là dùng ưu thế áp đảo để chém giết.

Đông Tiên Nữ Đế tựa hồ rơi vào trong hồi ức, lộ ra một vòng dị sắc.

- Đó rốt cuộc là hạng người gì? Làm sao lại chênh lệch với nhân loại bình thường nhiều như vậy?

Bách Hoa Nữ Đế cảm thán nói. Đông Tiên Nữ Đế mỉm cười nói:

- Y là nhân loại hạng gì thì ta không biết, nhưng y tự nói y tên là Thiên Tru.

Nếu như Hàn Sâm nghe được cái tên này, nhất định là sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn, chính thức có được Huyết Mệnh Giáo truyền thừa Thiên Tru Thánh Đồ, đã không thể coi là nhân loại bình thường nữa, có thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết bạo tẩu cũng không có gì kỳ quái.

Bọn Bách Hoa Nữ Đế tự nhiên không biết những chuyện này, nhìn Hàn Sâm ở trên chiến trường, Bách Hoa Nữ Đế nhịn không được nói ra:

- Chỉ sợ ở dưới tình huống 1 vs 1, cũng chỉ có Thái Thượng Hoàng mở ra mười đạo khóa gen, mới có thể đả bại hắn đi?

- Thái Thượng Hoàng mở ra mười đạo khóa gen có thể đánh bại tên nhân loại này hay không còn rất khó nói, nhưng mà Thái Thượng Hoàng phải mở ra mười đạo khóa gen trước mới được, đã lâu rồi không nhìn thấy Thái Thượng Hoàng xuất hiện, không biết đến cùng là hắn đã mở ra mười đạo khóa gen chưa.

Ngự Nữ Đế nói ra.

- Đúng vậy, không biết hắn đã đi nơi nào rồi, đã lâu rồi không gặp hắn, nếu như hắn mở ra mười đạo khóa gen, nhất định có thể chiến thắng nhân loại kia.

Bách Hoa Nữ Đế thở dài nói.

Hàn Sâm cùng Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế điên cuồng chiến, trên người đã bị tổn thương không ít, mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại để cho Hàn Sâm hiểu rõ, chỉ bằng vào Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mở ra mười đạo khóa gen, muốn chém giết Quy Khư cùng Vô Thần thì rất không có khả năng.

Chỉ là Hàn Sâm lại không có ý định lập tức triệu hoán ra tiểu thiên sứ hợp thể, ngược lại lại gia tốc vận chuyển Động Huyền Kinh.

Lúc trước Hàn Sâm mở ra lực lượng Động Huyền Kinh, phát hiện ra cũng không hề bị lực lượng quy khư của Quy Khư Đại Đế giam cầm, vẫn có thể phát huy ra hiệu quả của nó.

Hơn nữa ở dưới loại chiến đấu cường độ cao này, Hàn Sâm mơ hồ cảm giác Động Huyền Kinh tựa hồ có loại ý tứ muốn đột phá.

Hàn Sâm đã khổ tu Động Huyền Kinh lâu như vậy, hiện tại rốt cục đã hơi có chút rục rịch, sao có thể buông tha cho cơ hội như vậy, bỏ đi ý định triệu hoán tiểu thiên sứ ra để hợp thể, chỉ bằng vào thân thể cùng Động Huyền Kinh chiến đấu với hai vị Đại Đế là Quy Khư, Vô Thần.

Hai Đại Đế này đều là nhân vật mạnh nhất ở bên trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở, Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Hàn Sâm không khó cùng một trong hai người chống lại, nhưng mà lấy một địch hai, mặc dù ỷ vào khí lực mạnh mẽ giữ cho không bị bại, nhưng vết thương trên người cũng đang không ngừng gia tăng.

Vô Thần Đao một lần nữa chém trúng sau lưng Hàn Sâm, chỗ đó nguyên bản đã có một vết thương, lúc này đao thứ hai lại chém vào miệng vết thương, lập tức liền đổ máu.

Từng giọt máu tươi giống như là mã não từ trong vết thương chảy đi ra, để cho Hàn Sâm cảm thấy trên lưng có chút đau nhức.

Mặc dù không phải là bị thương rất nặng, nhưng lại khiến cho vẻ mặt của Hàn Sâm biến đổi.

Thế nhưng hắn cũng không phải bởi vì bị thương mà biến sắc, mà là sau khi bị thương, Động Huyền Kinh đã có biến hóa kỳ dị, để cho trong lòng Hàn Sâm hơi chấn động một chút.

Hắn mặc dù mơ hồ cảm giác được Động Huyền Kinh tựa hồ đã có dấu hiệu đột phá, nhưng lại bắt không được loại cảm giác này rốt cuộc là gì, một mực không thể tiến thêm một bước.

Thế nhưng mà một đao kia của Vô Thần chém lên trên người hắn, lại khiến cho thân thể Hàn Sâm run lên, tựa hồ đã bắt được một điểm gì đó.

- Đến cùng là cái gì đây? Hàn Sâm cẩn thận nhớ lại, cảm giác kia lại rất mơ hồ.

- Chẳng lẽ phải bị thương mới có thể cảm giác được?

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, dứt khoát không hề né tránh công kích của Vô Thần cùng Quy Khư nữa, trực tiếp dùng thân thể thừa nhận công kích của bọn họ, đồng thời đã phát động ra phản ứng.

Vừa rồi hắn một mực sử dụng huyền diệu của Động Huyền Kinh, trốn tránh tuyệt đại bộ phận công kích của Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế, hiện tại liền hoàn toàn chuyển biến phong cách, hoàn toàn không tránh né công kích của bọn họ nữa, khiến cho trong lòng Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế đều cả kinh.

Hết chương 1330.

Chương 1331. Long thực Bát Pháp

Trước mặt Thánh Tê, có một người phụ nữ trên đầu mọc sừng, sau lưng có đôi long dực, khoác trên người long lân giáp.

Mà trong tay người phụ nữ này lại cầm một con dao phay, nhìn vô cùng cổ quái.

Tam Nhãn Đại Đế nhìn người phụ nữ này khẽ nhíu mày, trên người người phụ nữ này, y lại không cảm giác được khí tức sinh mạng, giống như người đứng ở trước mặt y là một bức tượng điêu khắc.

Chuyện này cũng khó trách Tam Nhãn Đại Đế không nhìn ra, người phụ nữ này vốn không thể tính là sinh mệnh, đây chính là khôi lỗi Xà Thần Tọa biến thành khôi lỗi nữ đầu bếp Long tộc.

Người đã gặp qua Xà Thần Tọa không nhiều lắm, bởi vì Hàn Sâm rất ít khi để cho khôi lỗi Xà Thần Tọa tham chiến, gần như đều ở lại trong Tí Hộ Sở dưới mặt đất phụ trách ăn uống cho đám người Hàn Sâm, cùng với việc di động Tí Hộ Sở dưới mặt đất.

Đây là lần thứ nhất khôi lỗi Xà Thần Tọa tham chiến, mọi người đều không hiểu rõ về năng lực chiến đấu của khôi lỗi Xà Thần Tọa, nên cũng không dám ôm hi vọng quá lớn.

Dù sao Xà Thần Tọa biến thành thân khôi lỗi, là một đầu bếp, không biết ngoại trừ trù nghệ ra, năng lực chiến đấu của nó đạt đến mức nào.

Mặc dù Tam Nhãn Đại Đế có chút nghỉ ngờ lai lịch của người phụ nữ này, nhưng hiện tại tự nhiên không có khả năng rút đi, con mắt thứ ba màu xanh lá lóe lên, lập tức một mũi tên ánh sáng màu xanh lục bắn về phía người phụ nữ kia.

Người phụ nữ không thể né được mũi tên ánh sáng màu xanh lục, trực tiếp bị bắn trúng mắt, mũi tên ánh sáng màu xanh lục của Tam Nhãn Đại Đế thực sự quá quỷ dị, chỉ cần bị ánh mắt y hắn chiếu vào, có muốn tránh cũng không thể tránh được.

Thế nhưng khi mũi tên ánh sáng màu xanh lục kia trúng vào mắt của nữ đầu bếp Long tộc, chỉ tuôn ra một tia sáng màu xanh lục, vậy mà không thể bắn nổ mắt của nó, khiến Tam Nhãn Đại Đế hơi kinh hãi.

Đây không phải năng lực của nữ đầu bếp Long tộc, mà là sức mạnh của Xà Thần Tọa, thân thể khôi lỗi vẫn là thân thể Xà Thần Tọa, mà Xà Thần Tọa chỉ là một khôi lỗi, đôi mắt và thân thể đều giống nhau, cũng không có gì khác nhau, mũi tên ánh sáng màu xanh lục bắn trúng vào mắt, hay bắn vào những vị trí khác trên thân thể hoàn toàn không có gì khác nhau, cũng không tồn tại nhược điểm là đôi mắt này.

Tam Nhãn Đại Đế một lần nữa nhìn về phía nữ đầu bếp Long tộc, mũi †ên ánh sáng màu xanh lục liên tục bắn trúng mắt của nữ đầu bếp

Long tộc, nhưng trừ có thể khiến mắt nữ đầu bếp Long tộc bị tổn hại, hoàn toàn không hình thành được bất kỳ ảnh hưởng nào tới thân thể.

Nữ đầu bếp Long tộc liếm môi một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm Tam Nhãn Đại Đế.

‘Tam Nhãn Đại Đế đột nhiên cảm thấy sởn gai ốc, ánh mắt nữ đầu bếp Long tộc nhìn y không giống như đang nhìn một vật còn sống, càng giống như đang xem một miếng thịt, một miếng thịt có thể dùng để nướng hoặc là hấp.

Cảm giác này khiến Tam Nhãn Đại Đế vô cùng khó chịu, đưa tay ra sau lưng rút ra một thanh trường thương, điên cuồng giết tới nữ đầu bếp Long tộc.

‘Tam Nhãn Đại Đế tuy bắn tên ánh sáng, nhưng đó không phải toàn bộ thực lực của của yn, trước khi dùng mắt để bắn tên ánh sáng, sức chiến đấu của Tam Nhãn Đại Đế cũng vô cùng kinh người.

Thương như du long, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, mà con mắt thứ ba của Tam Nhãn Đại Đế cũng nhìn chằm chằm vào nữ đầu bếp Long tộc, con mắt thứ ba của y không chỉ có được năng lực bắn mũi tên, mà còn có được thị lực siêu cường.

Người bên ngoài nhìn thấy động tác cực nhanh, trong mắt y lại là động tác chậm, cho dù là quỹ tích của Vô Thần Đao, y cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ có điều có thể nhìn thấy là một chuyện, thân thể có thể phản ứng kịp hay không lại là một chuyện khác, Tam Nhãn Đại Đế thấy rõ, nhưng trong khi thực chiến, phản ứng của thân thể có đôi khi sẽ theo không kịp tư duy.

Đương nhiên, Tam Nhãn Đại Đế cũng không cho rằng người phụ nữ cổ quái này có thể so sánh với Vô Thần Đại Đế, cho nên y tuyệt đối không lo lắng.

Đương đương đương!

Nữ đầu bếp Long tộc đứng im tại chỗ không hề động, trù đao trong tay vung vẩy, liên tục chém tới trường thương của Tam Nhãn Đại Đế, tốc độ phi thường kinh người.

Nhưng trong mắt Tam Nhãn Đại Đế, tốc độ như vậy dù có nhanh, nhưng đối với y cũng không tạo được uy hiếp.

- Tao còn tưởng là nhân vật tài giỏi gì, hóa ra cũng không có gì hơn cái này.

Tam Nhãn Đại Đế hừ lạnh một tiếng, từ con mắt thứ ba bắn ra ánh sáng màu xanh lục.

Ánh sáng màu xanh lục bắn vào trường thương, khiến trên trường thương bốc lên quang diễm lục sắc, mà trường thương cũng đã rời khỏi tay Tam Nhãn Đại Đế, trường thương giống như có sinh mệnh, theo ánh mắt của con mắt thứ ba, nó phá không đâm vào trên người nữ đầu bếp Long tộc.

Coong!

Nữ đầu bếp Long tộc chưa kịp ngăn trở trường thương kia, mũi thương đã đâm vào cánh tay của cô, tạo ra một vết thương.

Nhưng lại không có máu tươi chảy ra, thân thể này vốn là một khôi lỗi, khôi lỗi tự nhiên sẽ không có huyết dịch, cũng không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào.

Ánh mắt Tam Nhãn Đại Đế liên tục chớp động, trường thương dùng tốc độ khó mà tin nổi, lăng không dùng tất cả các phương thức đâm về nữ đầu bếp Long tộc, để lại rất nhiều vết thương trên người của Nữ đầu bếp Long tộc.

Nữ đầu bếp Long tộc ngăn cản vài cái, nhưng vốn không ngăn được trường thương kia, dứt khoát không thèm ngăn cản nữa, mặc kệ trường thương đâm vào trên người.

Mà Nữ đầu bếp Long tộc lại nâng trù đao trong tay, nhắm mắt lại lặng yên nhớ kỹ cái gì.

Đám người Sát Na Nữ Đế nhìn thấy Nữ đầu bếp Long tộc chỉ có thể đứng im chịu đánh, đều lộ ra vẻ lo lắng.

Tuy thân thể của cô tương đương cường hãn, mỗi lần chuôi trường thương này đều chỉ có thể lưu lại trên người của cô một miệng vết thương, cũng không thể dồn cô vào chỗ chết, nhưng miệng vết thương ngày càng nhiều, cho dù là thân thể bằng sắt cũng không chịu nổi, tiếp tục nữa, chỉ sợ không được 10 phút, thân thể nữ đầu bếp Long tộc sẽ bị phá hủy.

Tam Nhãn Đại Đế thấy nữ đầu bếp Long tộc lại nhắm mắt đứng đó, tay cầm lấy đao rồi khẽ nói lẩm bẩm, không khỏi cười lạnh một tiếng, ánh mắt đến đâu, thương lập tức đâm tới thân thể cô tới đó.

Một giây sau, ánh mắt của Tam Nhãn Đại Đế lại cử động nữa, trường thương lại đâm vào trái tim của cô.

Trường thương liên tục đâm vào vị trí trái tim mấy lần, lập tức đâm thủng trái tim của nữ đầu bếp Long tộc, trường thương xuyên qua lồng ngực cô.

Thế nhưng nữ đầu bếp Long tộc vẫn nhắm mắt lại nói lẩm bẩm:

- Long chỉ thực thần vĩ đại, xin cho phép người hầu trung thành nhất của ngài, vi ngài dâng lên cống phẩm ngon nhất. ..

Tam Nhãn Đại Đế khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía nữ đầu bếp Long tộc, muốn đâm thủng cổ họng kia, không để cho cô tiếp tục lẩm bẩm mấy lời kỳ quái đó.

Thế nhưng ai biết nữ đầu bếp Long tộc đột nhiên mở mắt, một đôi mắt đầy vẻ cuồng nhiệt quỷ dị nhìn chằm chặp vào y, khiến nội tâm Tam Nhãn Đại Đế lộp bộp một chút.

Sau khi kịp phản ứng lại, Tam Nhãn Đại Đế có chút tức giận, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía cổ họng nữ đầu bếp Long tộc.

Trên người nữ đầu bếp Long tộc lại đột nhiên bộc phát ra hơi thở kinh khủng của rồng, trên người hiện ra hư ảnh giống như Long Thần, hư ảnh kia lượn quanh nữ đầu bếp Long tộc vài vòng, cuối cùng mang theo tiếng long ngâm xông về trù đao, nhất thời khiến trù đao kia xuất hiện biến hóa kỳ dị.

Trên trù đao vừa lớn vừa ngắn kia, nổi lên ấn ký Long, hơn nữa thân

đao không ngừng run rẩy, tựa như Long Thần đang kêu to.

Trong nội tâm Tam Nhãn Đại Đế xuất hiện một cảm giác xấu, ánh mắt nhanh hơn, trường thương trực tiếp đâm vào cổ họng Nữ đầu bếp Long tộc.

- Long Thực Bát Pháp!

Cùng lúc này, một tiếng lạnh lùng vang lên, nữ đầu bếp Long tộc rốt cục bắt đầu chuyển động.

Hết chương 1331.

Chương 1332. Động Huyền Kinh thứ mười khóa

Cuối cùng nữ đầu bếp Long tộc cũng bắt đầu chuyển động, nhưng không phải trù đao trong tay cô động, mà là tay trái trống không kia.

Trên tay trái của cô bốc lên lửa nóng hừng hực, lăng không phóng về phía đỉnh đầu Tam Nhãn Đại Đế.

- Tốc độ như vậy cũng muốn chạm vào tao? Thật sự quá ngu ngốc.

Tam Nhãn Đại Đế khinh thường bĩu môi.

Một trảo này của nữ đầu bếp Long tộc nhìn thì vô cùng hung mãnh, nhưng dưới con mắt thứ ba của Tam Nhãn Đại Đế, tốc độ này vẫn rất chậm, căn bản không khả năng chạm đến y.

Tam Nhãn Đại Đế muốn né tránh một trảo này, lại đột nhiên cảm giác thân thể từ trên xuống dưới giống như bị thứ gì đó đâm xuyên qua, thân thể của y vậy mà không thể nhúc nhích.

Trong lòng kinh hãi, cố nén nỗi đau khi bị xuyên qua thân thể kia để nhìn kỹ, lại phát hiện không biết từ lúc nào, một quang ảnh dĩa ăn rất lớn đã xuất hiện, từ đỉnh đầu của y trực tiếp đâm vào, xuyên qua cả người y, ghim y trên không trung.

Tam Nhãn Đại Đế vô cùng kinh hãi, y căn bản không thấy cái dĩa ăn này xuất hiện như thế nào, giống như đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu của y, rồi đâm xuyên qua thân hình của y vậy.

Mà hiện tại y không thể nhúc nhích, thân thể giống như đồ nướng bị xiên qua, máu tươi từ dĩa ăn chảy xuống.

Nữ đầu bếp Long tộc một tay nắm chặt dĩa ăn, hóa ra không phải cô muốn bắt Tam Nhãn Đại Đế, mà là muốn cầm lấy đầu dĩa ăn kia.

Dĩa ăn bị nữ đầu bếp Long tộc nắm ở trong tay, cả Tam Nhãn Đại Đế cũng bị nâng ở trước mặt cô, sau đó hỏa diễm trên tay cô bắt đầu bắn về phía Tam Nhãn Đại Đế, chớp mắt cả thân thể Tam Nhãn Đại Đế đã nằm trong ngọn lửa.

Ngọn lửa kia lập tức nướng cháy then thể của Tam Nhãn Đại Đế, mùi hương nhanh chóng tản ra.

- Aaaal

Tam Nhãn Đại Đế đau đớn kêu gào thảm thiết, con mắt thứ ba nhìn về phía nữ đầu bếp Long tộc, muốn dùng trường thương đâm về phía nữ đầu bếp Long tộc.

Nhưng ánh mắt của y mới nhìn tới nữ đầu bếp Long tộc, chỉ thấy một hàn quang mang theo tiếng rồng ngâm hiện lên, con mắt thứ ba của Tam Nhãn Đại Đế trực tiếp bị mũi trù đao chọc mù.

Mà động tác của nữ đầu bếp Long tộc căn bản không ngừng lại tí nào, một tay cầm xiên nướng, một tay vung trù đao.

Từng miếng thịt nướng dưới ngọn lửa ứa ra dầu bị gọt xuống dưới, mà Tam Nhãn Đại Đế bị xỏ xuyên trên cái nĩa không ngừng kêu thảm thiết.

Tất cả mọi người nhìn mà sởn hết cả gai ốc, dưới ngọn lửa rừng rực bị gọt ra từng miếng thịt, đây là thủ đoạn tàn nhãn đến thế nào, mà nữ đầu bếp Long tộc lại không thèm nháy máy.

Đám người Tình Quân Đế thường xuyên ăn đồ do nữ đầu bếp Long tộc xử lý, nhìn thấy một màn như vậy, lại nghĩ tới mọi người thường ăn như thế, không nhịn được cảm thấy buồn nôn.

Hiện tại Tam Nhãn Đại Đế chỉ muốn lập tức chết đi, nhưng ngay cả động y cũng không thể động, giống như thật sự bị dĩa ăn kia ghim chặt rồi vậy, chỉ có thể nằm đó kêu thảm thiết.

Nghe tiếng Tam Nhãn Đại Đế kêu thảm thiết thê lương, vẻ mặt nữ đầu bếp Long tộc vẫn bất động, vẫn chém từng miếng thịt xuống, giống như không

nướng Tam Nhãn Đại Đế thành người khô tuyệt đối sẽ không dừng tay.

Tiếng kêu thê thảm không ngừng quanh quẩn, đám Dị Linh đứng ở xa nhìn mà nổi da gà, bọn họ không sợ chết, dù sao chết rồi vẫn còn có thể phục sinh, nhưng phải chịu cực hình có thể so với Luyện Ngục thế này, khiến bọn họ sợ hãi từ sâu trong nội tâm.

Tam Nhãn Đại Đế không ngừng rú thảm, Hàn Sâm cũng không dễ chịu, trên người của hắn bị Vô Thần Đại Đế chém ra rất nhiều vết thương, máu tươi đã không khống chế nổi chảy ra.

Quy Khư Đại Đế đánh tới khiến thân thể của hắn bị đánh xanh tím, có mấy chỗ xương cốt đều sắp bị đánh gãy rồi.

Dù thân thể có cường hãn hơn cũng không chịu đựng được công kích liên tục này, huống chỉ công kích Hàn Sâm chính hai vị Đại Đế mạnh nhất ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Tuy Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mạnh, nhưng vẫn chưa thể khiến thân thể Hàn Sâm đạt tới trình độ bất diệt.

Chỉ là dù Hàn Sâm bị thương như thế, chẳng những hắn không có cảm giác đau đớn, ngược lại trong lòng lại cuồng hỉ, thậm chí là ở trong lòng còn đang reo hò:

- Đánh tao đi, hung hăng đánh tao đi, để cho bão tố tới mạnh hơn nữa đi.

Hàn Sâm cũng không phải là tên cuồng M, sở dĩ hắn hi vọng Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế công kích hắn, cũng không phải vì thích bị đánh, mà là trong quá trình bị thương, hắn có một cảm giác khác với bình thường.

Không phải tất cả công kích đều có thể khiến hắn có cảm giác này, chỉ có một số công kích đạt tới trình độ nào đó, trực tiếp khiến tế bào huyết nhục của hắn nghiền nát thành phân tử, mới có thể khiến Hàn Sâm có cảm giác.

Băng Cơ Ngọc Cốt đã mở ra mười đạo khóa gen, thân thể của Hàn Sâm đã cường hãn đến mức ngay cả Đại Đế cũng rất khó làm hắn bị thương, có thể

trực tiếp nghiền nát huyết nhục của hắn đến trạng thái phần tử cực kỳ nhỏ thì ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở không có mấy người.

Cho dù là Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế là cường giả đỉnh cấp, cũng chỉ công kích ngẫu nhiên mới có thể bạo phát ra sức mạnh siêu việt bản thân, hơn nữa còn phải ở tình huống phi thường trùng hợp, mới có thể trực tiếp phân giải huyết nhục của Hàn Sâm đến tình trạng này.

Đối với người khác thì những công kích này hết sức khủng bố, nhưng đối với Hàn Sâm lại giống như là cam lộ.

Hắn khổ tu Động Huyền Kinh lâu như vậy, Động Huyền Khí đã đạt tới cực hạn, mãi vẫn khó có thể tiến thêm một bước, cho nên Hàn Sâm không thể tìm được cơ hội mở ra đạo khóa gen thứ mười, thậm chí là phương hướng để mở ra đạo khóa gen thứ mười cũng không tìm được.

Hôm nay trong một lần tình cờ bị thương, lại để Hàn Sâm quan sát được huyết nhục của bản thân hóa thành trạng thái phần tử đơn thuần nhất.

Hắn vốn cho rằng kết cấu phân tử cực kỳ nhỏ, dưới lực nghiền ép đó, vậy mà một lần nữa bị phá vỡ, sau đó chia thành phần tử nhỏ hơn.

Những phần tử bị nghiền nát đó, khi Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí quan sát, bày ra một loại hình thái đặc biệt.

Khi càng hiểu biết về loại trạng thái đó, toàn bộ thế giới ở trong mắt Hàn Sâm dường như đã có chút khác biệt.

Dưới Động Huyền Khí, thế giới mà Hàn Sâm nhìn qua, hoàn toàn khác với thế giới khi hắn dùng mắt nhìn.

Hiện tại Hàn Sâm nhìn cùng về một vật, nhìn không chỉ thấy hình thể bên ngoài, mà còn có kết cấu cấu hình thành vật phẩm đó.

Thị giác như vậy thực sự quá đáng sợ, gần như đã không còn bất kỳ một chút cảm tính nào tồn tại, chỉ còn lại những kết cấu thoạt nhìn phi thường phức tạp lại phi thường đơn điệu.

Cái loại cảm giác này rất khó hình dung, giống như Hàn Sâm và người khác cùng một chỗ xem một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp.

Người đàn ông khác nhìn chỉ thấy đó là một mỹ nữ gợi cảm nóng bỏng, mà Hàn Sâm lại nhìn thấy kết cấu cực kỳ nhỏ tạo thành làn da, thậm chí là những vi khuẩn trong lỗ chân lông.

Toàn bộ thế giới dưới Động Huyền Khí, đều biến thành kết cấu nguyên thủy nhất.

- Xuyên thủng thế giới Huyền Cơ? Đây là ý nghĩa chân chính của Động Huyền Kinh?

Hàn Sâm chỉ cảm thấy trong thân thể có một gông xiềng bị nghiền nát, khiến cả người hắn giống như siêu thoát thế giới này, hoàn toàn không có thị giác của nhân loại nữa.

Công kích của Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế, ở trong mắt Hàn Sâm cũng trở nên kỳ quái, thân thể của bọn họ không còn đơn thuần là thể rắn.

Mỗi một cử động của bọn họ đều tản ra rất nhiều phần tử, những phần tử đó có thể là lực lượng trên người bọn họ, cũng có khả năng là mùi trên người bọn họ.

Cả người bọn họ, ở trong mắt Hàn Sâm cũng không còn là một thân thể đơn độc, mà là do rất nhiều phần thử kết hợp thành một chỉnh thể.

- Nếu như mình đánh vỡ loại kết cấu này, kết quả sẽ xảy ra chuyện gì nhỉ?

Hàn Sâm nhìn những kết cấu kỳ dị đó, trong nội tâm âm thầm nghĩ đến.

Hết chương 1332.

Chương 1333. Chích Thủ Già Thiên

Hàn Sâm đưa tay ra chụp tới Vô Thần Đại Đế, ở trong mắt hắn, đó không còn là Vô Thần Đại Đế, mà là một kết cấu tổng hợp, hiện tại hắn muốn phá vỡ kết cấu kia.

Động Huyền Kinh mười đạo khóa gen, lực lượng ngưng tụ về bàn tay Hàn Sâm, cảm giác này rất kỳ lạ, khác với cách ngưng tụ lực lượng ở quá khứ.

Ở trong Động Huyền Khí, ngay cả thân thể của mình, Hàn Sâm nhìn cũng chỉ là một kết cấu tổn hợp, nhưng khi lực lượng mười đạo khóa gen rót vào trong bàn tay, hắn lại không nhìn được kết cấu của bàn tay rồi.

'Thủ chưởng của Hàn Sâm cũng không có khả năng đụng phải Vô Thần Đại Đế, mà Vô Thần Đao đã bổ xuống đầu.

'Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, duõi tay ra chém tới Vô Thần Đao.

Trong mắt hắn, Vô Thần Đao cũng là một kết cấu tổng hợp, chỉ khác với kết cấu tổng hợp lên thân thể Vô Thần Đại Đế mà thôi.

Trên thực tế mỗi một kết cấu tổng hợp nên mỗi vật đều khác nhau, toàn bộ thế giới ở trong mắt Hàn Sâm hiện ra sắc thái phức tạp, các loại kết cấu phức tạp vận chuyển với các phương thức khác nhau.

Đang nắm chắc Vô Thần Đao, lực lượng trên bàn tay Hàn Sâm đã tràn vào bên trong kết cấu Vô Thần Đao, dễ dàng phá hủy một lỗ nhỏ trong kết cấu tổng hợp kia.

Giống như quân bài đômino, một lỗ nhỏ bị phá hủy, cả kết cấu cứ theo đó mà sụp đổ, loại cảm giác này vô cùng thoải mái, giống như đang nhìn thấy cả một dãy quân bài đổ xuống vậy.

Mà trong mắt ngoại nhân, cảnh tượng này lại kinh khủng không thể tưởng tượng nổi, Hàn Sâm chỉ khẽ chạm vào Vô Thần Đao, Vô Thần Đao gần như có thể tính là gen chí bảo cấp cao nhất ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, lúc này tại trực tiếp biến thành bột phấn trong tay Hàn Sâm, theo gió tán đi.

Tất cả mọi người, kể cả Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế đều tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Thân thể Hàn Sâm dù cường hãn nhưng vẫn còn có biện pháp đối phó, chỉ là cần thời gian lâu hơn một chút, cuối cùng vẫn có thể giết chết hắn, nhưng lực lượng này quá kinh khủng, hắn chỉ mới nhẹ nhàng nắm chặt đã khiến Vô Thần Đao trực tiếp biến thành bột mịn, bọn họ chỉ cảm thấy hơi lạnh ở sau lưng xuyên thẳng lên, nhịn không được cảm giác sợ hãi.

Hàn Sâm lại vui mừng không thôi, không thể tin được lực lượng đạo khóa gen thứ mười lại khủng bố như vậy.

- Khó trách lúc trước Động Huyền Tử có thể phá toái hư không, lực lượng chân chính của Động Huyền Kinh lại khủng bố đến mức này.

Hàn Sâm thầm cảm thán.

Quy Khư Đại Đế ỷ vào lự lượng quy khư của mình đánh ra một quyền, Hàn Sâm vươn tay nắm chặt lấy quả đấm của y, trực tiếp phá hủy một bộ phận trong kết cấu tổng hợp nên thân thể y, lập tức chỉ thấy thân thể Quy Khư Đại Đế như đá vậy, trên bề mặt xuất hiện vô số vết rạn.

Một giây sau, thân thể Quy Khư Đại Đế trực tiếp vỡ vụn thành tro bụi, lực lượng quy khư cũng vô dụng.

Yên tĩnh! Lặng ngắt như tờ!

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Hàn Sâm, Quy Khư Đại Đế cường hãn như vậy, thế mà lại bị một chưởng đánh thành thịt vụn, sức mạnh này phải khủng bố tới cỡ nào.

Tất cả Dị Linh đều cảm thấy nổi cả gai ốc, không tự chủ bắt đầu lui về phía sau.

Khi Quy Khư Đại Đế bị một chưởng của Hàn Sâm nghiền nát, những lực lượng bị về Quy Khứ lực giam cầm cũng dần khôi phục, một lần nữa trở về chủ thể.

Sắc mặt Vô Thần Đại Đế trắng bệch, quay người định chạy đi, y đã hoàn toàn không còn chiến ý.

Tay Hàn Sâm biến thành đao, một U Linh Trảm lập tức chém về phía Vô Thần Đại Đế đang phá vỡ hư không, Vô Thần Đại Đế đã tiến vào hư không, vẫn bị Hàn Sâm chém một đao ở trên người.

- Không có khả năng. .. Oanh…

Vô Thần Đại Đế còn chưa nói hết, thân thể đã trực tiếp sụp đổ, biến thành tro bụi biến mất giữa hư không.

Đừng nói là những Dị Linh đó, ngay cả người của Hàn Sâm cũng đều giống như hóa đá tại chỗ đó, ánh mắt giống như đang nhìn quái vật nhìn Hàn Sâm trên không trung.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào cánh tay Hàn Sâm, giống như cánh tay kia có ma lực không tưởng.

Đám Dị Linh kịp phản ứng lập tức bỏ chạy, mà đám Sát Na Nữ Đế trong lúc nhất thời lại quên đuổi theo.

- Đại Đế, đây rốt cuộc là lực lượng gì?

Bách Hoa Nữ Đế đang bay trốn đi, quay sang hỏi Đông Tiên Nữ Đế, giọng nói của cô đều đang run rẩy, trong lòng thực sự đã sợ hãi tới cực điểm.

Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế là hai Đại Đế đỉnh cấp ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, thế mà lại bị Hàn Sâm dùng một chưởng trực tiếp đập thành mây khói, chỉ nghĩ tới đây đã khiến người khác không nhịn được run rẩy.

- Không biết. ..

Sắc mặt Đông Tiên Đại Đế cũng tái nhợt, sức mạnh kia quá khủng bố, ngay cả cô ta cũng kính sợ.

Ngự Nữ Đế cũng không nói gì, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng:

- Nhân loại như vậy, Dị Linh chúng ta còn có thể tìm ra người địch nổi không?

- Có, nhất định có. Thái Thượng Hoàng, Thái Thượng Hoàng nhất định có thể đánh bại nhân loại kia.

Bách Hoa Nữ Đế giống như đang thuyết phục Ngự Nữ Đế, nhưng nghe giống như đang thuyết phục chính mình hơn.

- Hi vọng như thế đi, nếu như thật sự không có ai có thể áp chế hắn, chỉ sợ Dị Linh chúng ta ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở thật sự sẽ gặp nguy hiểm.

Ánh mắt Ngự Nữ Đế lộ ra vẻ lo lắng.

Tin tức Hàn Sâm đánh một chưởng diệt Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế rất nhanh đã khiến toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở sôi trào, những Dị Linh tận mắt thấy một màn kia, đều là tim đập chân run.

Bọn họ không biết đó là lực lượng gì, khi nói đến sức mạnh kia, họ sẽ tự động nhớ tới một cái tên.

Chích Thủ Già Thiên! (Dịch: Một tay che trời)

Dị Linh gọi sức mạnh kia là Chích Thủ Già Thiên, ngay cả Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế đều bị một tay chụp chết, cái tên này cũng hết sức chuẩn xác.

Đám Dị Linh cũng đang thảo luận trận chiến ấy, rất nhiều Dị Linh đều vô cùng lo lắng, ngay cả Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế đều bại thảm như vậy, còn có ai có thể ngăn cản được Hàn Sâm?

Tin tức do Dị Linh truyền ra lọt vào tai nhân loại ở Liên Minh, rất nhiều người gần như không thể tin được lại có việc này.

Mấy trăm cường giả khủng bố vây công Tí Hộ Sở của Hàn Sâm, lại bị Hàn Sâm chém giết vô số, hơn nữa ngay cả nhân vật như Vô Thần Đại Đế cũng bị Hàn Sâm chém giết, đây chính là người đứng đầu thập đại Thần Tử đấy.

Nhân loại trên cơ bản cũng không biết danh tiếng của Quy Khư Đại Đế, nhưng Vô Thần Đại Đế lại rất nổi danh, dù sao cũng là nhân vật đứng đầu thập đại Thần Tử, trong cộng đồng Siêu Việt Giả không có người nào không biết.

Tuy rất nhiều người đều không tin chuyện Hàn Sâm có thể chém giết Vô Thần Đại Đế, nhưng tin tức này là do Dị Linh truyền về, hơn nữa đã †ruyền khắp toàn bộ Dị Linh nhất tộc, Dị Linh luôn không có khả năng tự biên ra lời nói dối như vậy? Chuyện này đối với bọn họ căn bản không có chỗ tốt gì.

"Chích Thủ Già Thiên Diệt Vô Thần", "Nhân loại Đại Đế mạnh nhất", "Không ai có thể ngăn cản", "Nhân tộc đệ nhất Đại Đế", tất cả các tạp chí lớn đều tranh nhau đưa tin về tin tức này, dùng tốc độ khó mà tin nằm ở trang nhất của tất cả tạp chí lớn, tạo lên một cơn sóng lớn chính giữa Liên Minh.

Mà Hàn Sâm cũng không có thời gian trở lại Liên Minh, hắn đã bắt đầu mang quân đi chinh chiến khắp toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, hắn thật sự muốn đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Không gian thứ ba Tí Hộ Sở liên tục chịu hai lần trọng thương, bị Vĩnh Dạ Nữ Đế quét sạch một lần, lại bị Hàn Sâm diệt thêm một lần, thực lực nay đã giảm nhiều, càng không ngăn cản nổi thế công của Hàn Sâm.

Hàn Sâm gần như đã đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, một vùng lãnh thổ quốc gia và Tí Hộ Sở của Dị Linh đều rơi vào tay, rất nhiều Dị Linh sau khi bị cướp đoạt Linh Hồn Chi Thạch, đều tuyên thệ thuần phục Hàn Sâm.

Nếu là lúc trước, bọn họ căn bản sẽ không có khả năng thuần phục nhân loại, nhưng Hàn Sâm đã chém giết được cường giả như Quy Khư Đại Đế cùng Vô Thần Đại Đế, trong lòng của bọn họ, hắn đã khác với nhân loại bình thường.

Những khu vực chưa bị Hàn Sâm tấn công, lòng người đều bàng hoàng, cũng đang thảo luận xem có ai mới có thể ngăn cản Hàn Sâm.

Mà trong khoảng thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, Hàn Sâm lén lút hóa †hân thành Siêu Cấp Đế Linh tiến vào Linh Cơ.

Hết chương 1333.

Chương 1334. Dị Linh gen đưa tới cửa

Ở trong đệ cửu Linh Cơ, mấy tên Dị Linh đang nói chuyện.

- Lục Tí, mày có nghe nói không, gần đây có một nhân loại có danh xưng là Chích Thủ Già Thiên rất lợi hại?

- Làm sao mà không nghe được? Ngay cả Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế đều bị chết ở trong tay của hắn, một vùng lãnh thổ rộng lớn bị hắn chiếm được, hiện tại còn có người nào không biết đến nhân loại kia?

- Cũng không biết tên nhân loại kia đã tu luyện lực lượng gì, thậm chí ngay cả Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế đều bị diệt, thật sự quá đáng sợ.

- Ai biết được, nghe nói gần đây cũng có Dị Linh phản kháng, nhưng Dị Linh phản kháng đều bị hắn dùng một tay tiêu diệt, căn bản không có

bất cứ cơ hội nào, cường giả Dị Linh ngay cả một kích cũng không đỡ nổi, thật sự quá quỷ dị.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy, không còn có người nào có thể trị hắn, chẳng phải là sẽ bị hắn đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở ư?

- Nào có dễ dàng như vậy, đánh được xuống thì hắn cũng phải thủ được chứ, chỉ một mình hắn thì có tác dụng chó gì, dưới tay hắn dùng đều là dị sinh vật và Dị Linh, nghe nói hắn đối với Dị Linh cũng không tệ, Dị Linh thần phục hắn cũng không bị áp bức quá nhiều. Hơn nữa cũng có thể lựa chọn thần phục với những Dị Linh cường đại bên cạnh hắn, hiện tại những Dị Linh và dị sinh vật đã thần phục, đại đa số đều là thần phục với bổn tộc chúng ta bên cạnh hắn, trực tiếp thần phục hắn vẫn rất ít.

- Hơn nữa trong thiên hạ này cũng không có lực lượng vô địch, lực lượng của nhân loại kia khẳng định có phương pháp phá giải, chỉ là phải tìm được đúng lực lượng mới được. Hiện tại có danh tiếng nhất trong Dị Linh chúng

ta chính là Bất Tử Đại Đế và Thái Thượng Hoàng. Bất Tử Đại Đế có thân thể Bất Tử Bất Diệt, có thể không sợ lực lượng của nhân loại kia, mà lực lượng của Thái Thượng Hoàng có thể phá vạn pháp, nếu hắn có thể đủ tấn chức tới Đại Đế, có lẽ sẽ có cơ hội chiến thắng tên nhân loại kia.

- Thái Thượng Hoàng có lẽ còn cách mười đạo khóa gen một đoạn nữa?

- Ai biết được, nhân vật như Thái Thượng Hoàng không thể suy đoán theo lẽ thường.

Khi mấy Đế Linh đang nói chuyện hăng say, đột nhiên nìn thấy không gian cách đó không xa thoáng vặn vẹo, một tòa Linh Cơ Đảo xuất hiện trong hư không.

Đám Đế Linh đều quay sang nhìn, vừa nhìn thấy người tới, tất cả đều ngẩn người, Dị Linh ngồi trên Linh Cơ Đảo kia chính là Hàn Sâm mà vừa rồi bọn họ đang nghị luận.

Đám Đế Linh vội vàng cưỡi Linh Cơ Đảo bay tới, một Đế Linh trong đó mở miệng hỏi:

- Thái Thượng Hoàng, cậu có nghe nói chuyện về nhân loại kia không?

Hàn Sâm nghĩ thầm:

- Tôi đương nhiên có nghe nói, tôi nói cho các người biết, người kia chính là tôi đấy.

Khẽ mỉm cười, ngoài miệng Hàn Sâm lại nói:

- Tôi cũng đã nghe nói, cho nên mới phải đi vào Linh Cơ tu hành, hy vọng có thể mau chóng mở ra đạo khóa gen thứ mười, đi chém giết tên nhân loại kia.

Một đám Đế Linh nghe vậy đều vui vẻ:

- Thái Thượng Hoàng có chắc chắn phá được lực lượng của tên nhân loại có danh xưng Chích Thủ Già Thiên kia không?

- Lực lượng của tôi có thể phá vạn pháp, muốn phá lực lượng của hắn thì có gì khó? Chỉ tiếc tôi còn chưa mở ra đạo khóa gen thứ mười, thế nên cũng khó có thể chiến một trận.

Hàn Sâm tỏ vẻ tiếc hận nói.

- Thái Thượng Hoàng, cậu định mở ra đạo khóa gen thứ mười như thế nào?

Một Đế Linh hỏi.

- Lực lượng của tôi có thể phá vạn pháp, thế nên cần tấn chức trong chiến đấu, hơn nữa tôi cũng cần các loại gen Dị Linh, để có thể đạt đến cảnh giới viên mãn… .

Hàn Sâm trịnh trọng nói.

- Thái Thượng Hoàng, không có thứ khác, tôi có gen thủy hệ, cậu có muốn không? Tôi muốn tặng cho cậu, chỉ mong cậu sớm mở ra mười đạo khóa gen, đi thu thập tên nhân loại phách lối kia.

Một Đế Linh nói thẳng.

- Tôi còn thiếu một ít gen Đế Linh hệ thủy, anh đồng ý tặng cho tôi như vậy thật là quá…

Hàn Sâm thầm mừng rỡ, lúc này hắn chạy vào đây, chính là để đánh chủ ý này.

Gen Đế Linh thật sự không dễ kiếm, nếu hắn tuần tự đi giết, một lần cũng chỉ kiếm được một điểm, không biết tới khi nào mới có thể kiếm đầy một loại gen Đế Linh.

Hơn nữa Đế Linh cũng có thể tránh hắn, thế nên muốn kiếm được tới †ay cũng không dễ dàng.

Hiện tại có Đế Linh lại trực tiếp muốn đưa cho hắn, vậy thì không phải chỉ đơn giản là một điểm hai điểm, gặp được Đế Linh hào phóng, tiện †ay đưa cho hắn gen Đế Linh cũng là chuyện bình thường.

Dù sao nơi này là đệ cửu Linh Cơ, đều là Đế Linh đã mở ra chín đạo khóa gen, ít nhất cũng có chín trăm điểm gen Đế Linh trở lên, tặng đi một chút cũng không phải việc khó.

- Thái Thượng Hoàng, tôi có gen lôi điện, cậu có cần hay không, muốn bao nhiêu tôi cho bấy nhiêu, chỉ cần sau đó cậu đi giết nhân loại kia.

- Tôi cũng có…

Một đám Đế Linh phía sau liên tục đi lên tỏ ý muốn tặng Hàn Sâm gen Đế Linh.

- Gen hệ thổ thì tôi muốn, hỏa hệ thì không cần nữa, tôi đã đầy. .. đừng chỉ đưa gen… tôi còn cần đột phá trong chiến đấu. .. anh theo tôi đánh một trận…

Hàn Sâm nhìn gen Đế Linh tăng nhanh như nước chảy, trong lòng đã nhảy chân sáo vui mừng, gần như nằm mơ cũng có thể cười ra tiếng.

Sai khi Hàn Sâm chinh chiến khắp nơi ở ngoài, hắn sẽ rút một chút thời gian đi vào đệ cửu Linh Cơ dạo một vòng, vơ vét một ít gen Đế Linh, đấu một trận với những Đế Linh đó, tăng thêm chút kinh nghiệm thực chiến.

Cùng là mở ra chín đạo khóa gen, Hàn Sâm trong trạng thái Siêu Cấp Đế Linh quét ngang phần lớn Đế Linh, khiến một đám Đế Linh càng kỳ vọng về hắn, hơn nữa cho rằng hắn rất khả năng tiêu diệt Hàn Sâm, cho nên không ít Đế Linh đều chủ động tặng gen Đế Linh cho Hàn Sâm.

Cứ như thế, chẳng mấy chốc gen Đế Linh gen các hệ của Hàn Sâm đã đầy, tất cả gen Dị Linh trên cơ bản đều đã đầy, thiên phú các hệ đều đạt tới trạng thái mạnh nhất.

Hàn Sâm tiện tay sử dụng lực lượng các hệ phong, hỏa, lôi, điện, hoàn toàn có thể hạ bút thành văn không tốn sức chút nào, tuy không bằng những Đại Đế chuyên tu hệ này, nhưng cũng đạt tới tiêu chuẩn.

Sở dĩ Hàn Sâm muốn nhiều hệ thiên phú như vậy, dĩ nhiên không phải vì luyện một hệ, hắn vẫn muốn học tập một số Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có

thể dung hợp nhiều hệ, đó mới là thứ lợi hại của nhân loại, đã có những thiên phú này, hắn học tập Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật có dung hợp nhiều hệ cũng dễ dàng hơn rồi.

Hàn Sâm ở đây đang vui sướng, những Dị Linh đó lại khổ sở, bọn họ vân chờ Thái Thượng Hoàng mở ra mười đạo khóa gen sau đó đi đánh bại Hàn Sâm, nào dự đoán được, Hàn Sâm chính là Thái Thượng Hoàng, Thái Thượng Hoàng chính là Hàn Sâm, Hàn Sâm làm sao có thể tự đi giết chính mình được.

Trong lòng Hàn Sâm cũng thầm cảm thấy may mắn, không gặp phải Thiên Đế và nữ Đại Đế khống chế Xà Thần Tọa, bọn họ biết rõ Hàn Sâm chính là Thái Thượng Hoàng, nếu gặp phải bọn họ, nhất định sẽ bị vạch trần.

Nhưng bọn họ đều là Đại Đế đã mở ra mười khóa gen, tự nhiên không có khả năng xuất hiện ở đệ cửu Linh Cơ, chỉ chờ Siêu Cấp Đế Linh của Hàn Sâm mở ra đạo khóa gie thứ mười, mới có thể đi vào Linh Cơ gặp bọn họ.

Không thấy được Thái Thượng Hoàng, dù bọn họ có hoài nghi, chỉ sợ cũng không dám khẳng định.

Đương nhiên, tình huống tốt nhất là bọn họ căn bản không tiến vào Linh Cơ, cũng không có nghe nói tới Thái Thượng Hoàng, vậy thì không thể tốt hơn rồi.

Nhưng dù bọn họ ở trước mặt chỉ vào mũi Hàn Sâm, xác nhận hắn là Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng sẽ không thừa nhận, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu Dị Linh sẽ tin tưởng, rõ ràng chính là Dị Linh, làm sao có thể là nhân loại được?

Dù sao Hàn Sâm đều có tâm tư đánh chết cũng không thừa nhận, hơn nữa gen Dị Linh của hắn cơ bản đã đầy rồi, có bị vạch trần hay không cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Hết chương 1334.

Chương 1335. Thiên Tru cáo biệt

Gần đây Hàn Sâm đã đánh xuống gần trăm vạn dặm lãnh thổ, nhưng bởi vì bên người không có nhân loại nào có thể một mình gánh vác một phương, nên Tí Hộ Sở trên cơ bản vẫn giao cho Dị Linh quản lý.

Giống như lời của đám Dị Linh kia, hắn đánh xuống được nhưng lại không thủ được, đánh xuống nhiều hơn nữa cũng vẫn phải để Dị Linh đi quản lý, ngoại trừ có thể giải cứu ra một ít nhân loại, cũng không có khả năng hình thành cục diện để nhân loại chiếm cứ không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Đây cũng là chuyện không thể làm gì, tiến hóa của nhân loại so sánh với Dị Linh, đã tính là rất nhanh rồi, nhưng dù sao thời gian nhân loại tiến vào Tí Hộ Sở vẫn còn quá ngắn, còn cần một quá trình khá dài mới có thể cường đại lên.

Ngày hôm nay, Hàn Sâm đang nghỉ ngơi bên trong Tí Hộ Sở, đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, lập tức mở to mắt, chỉ thấy một người đứng trong hoa viên, cách hắn chỉ khoảng ba mét.

Dùng linh thức của Hàn Sâm, vậy mà có người có thể đến gần hắn ba mét, hắn mới phát hiện được, có thể thấy người tới đáng sợ đến bực nào.

- Thiên Tru?

Hàn Sâm nhìn rõ ràng người kia là ai thì thoáng ngẩn người, dĩ nhiên là Thiên Tru, một trong mười ba Thánh Đồ Huyết Mệnh Giáo.

Thiên Tru Thánh Đồ tùy ý tại ngồi xuống bên cạnh Hàn Sâm, đưa mắt đánh giá Hàn Sâm rồi nói:

- Trước kia đúng là không nhìn ra, cậu lại có năng lực như vậy? Chích Thủ Già Thiên, đúng là khí phách.

- Khụ khụ, chỉ là may mắn mà thôi, không đáng nhắc tới.

Hàn Sâm ho nhẹ nói.

- Nghe nói cậu muốn đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở? Thiên Tru Thánh Đồ cười tủm tỉm hỏi Hàn Sâm.

- Cũng chỉ là có ý nghĩ như vậy.

Hàn Sâm cũng không giấu giếm ý định, hắn đúng là có ý định muốn làm như thế.

- Nếu như tôi là cậu thì tôi sẽ không làm như vậy.

Thiên Tru đột nhiên chân thành nói.

- Vì sao?

Hàn Sâm nao nao.

Thiên Tru nhìn về phía hồ nước trong hoa viên, lạnh nhạt nói:

- Siêu cấp thần gen tồn tại, Huyết Mệnh Giáo chúng ta đã sớm biết, hơn nữa người thừa kế Thánh Đồ, đã có năng lực săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết thu hoạch siêu cấp thần gen từ lâu, nhưng trừ người thừa kế Thánh Đồ ra, chúng ta cũng không có nói cho bất luận kẻ nào, cũng chưa từng trợ giúp bất luận kẻ nào thu hoạch siêu cấp thần gen, mà ngay cả giáo đồ bổn giáo cũng không ngoại lệ, cậu có biết vì sao không?

Hàn Sâm đối với chuyện truyền nhân thập tam Thánh Đồ có thể săn bắt siêu cấp thần gen cũng không cảm thấy kinh ngạc, huyết mạch của bọn họ đã trải qua nhiều đời truyền thừa tiến hóa như vậy, mạnh mẽ hơn nhân loại bình thường nhiều lắm, hơn nữa sau khi tiến vào Tí Hộ Sở, đã nhận được gen trong Tí Hộ Sở tăng cường, nếu bọn họ không săn giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, Hàn Sâm mới cảm thấy kỳ quái.

‘Thế nhưng Hàn Sâm vẫn rất ngạc nhiên vì những lời Thiên Tru nói, vì vậy lại hỏi:

- Đây là vì sao? Thiên Tru mỉm cười:

- Đối với Tí Hộ Sở, nhân loại chính là kẻ xâm lược, nhân loại tiến vào đây, trên thực tế đã phá vỡ hệ thống cân đối của Tí Hộ Sở. Tuy Tí Hộ Sở vô

cùng rộng lớn, dị sinh vật cũng rất nhiều, nhưng đó là kết quả sau vô số tuế nguyệt, nhân loại xâm lấn vào đấy, đang không ngừng phá vỡ cân đối của Tí Hộ Sở. Có lẽ ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, cậu còn chưa có cảm giác rõ ràng, nhưng ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở và thứ hai, nhiều khi cần phải đi tranh đoạt tài nguyên dị sinh vật đó? Trước kia nhân loại không giết được sinh vật siêu cấp thần huyết, không có năng lực đồ sát tất cả, ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở và thứ hai còn có thể giữ được tính ổn định nhất định, nhưng hiện tại càng ngày càng nhiều nhân loại có thể chém giết sinh vật siêu cấp thần huyết, sẽ khiến sinh thái Tí Hộ Sở càng ngày càng ác liệt.

Hàn Sâm cau mày nói:

- Dị sinh vật không phải có thể sinh ra trong sào huyệt dị sinh vật sao? Sẽ không phải càng ngày càng ít chứ?

- Cậu có biết một quả trứng dị sinh vật trong sào huyệt dị sinh vật sinh ra sinh vật siêu cấp thần huyết cần bao nhiêu thời gian không? Lại có bao nhiêu trứng dị sinh vật không sinh ra sinh vật siêu cấp thần huyết đã bị nhân loại đánh nát không? Tôi có thể khẳng định nói cho cậu biết, cứ phát triển tiếp giống như hiện tại, với số lượng nhân loại hiện †ại, tối đa cũng chỉ một hai trăm năm, ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở còn muốn săn giết sinh vật siêu cấp thần huyết, đối tượng để nhân loại liều mạng không phải là sinh vật siêu cấp thần huyết nữa, mà chính là nhân loại, đến lúc đó nhân loại cần phải tranh đoạt với chính đồng bào của mình, mới có thể đoạt được siêu cấp thần gen.

Thiên Tru nói đến đây, nhìn Hàn Sâm:

- Mà hiện tại đang trong quá trình gia tốc này, nếu như cậu thật sự đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, giết gần hết sinh vật siêu cấp thần huyết, có lẽ không gian thứ ba Tí Hộ Sở có thể sẽ đạt tới trạng thái đó nhanh hơn không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, đến lúc đó cũng không phải là người và dị sinh vật chiến đấu, mà là người với người chiến đấu.

- Cho nên Huyết Mệnh Giáo muốn ngăn cản nhân loại đạt được siêu cấp thần gen?

Hàn Sâm hỏi Thiên Tru. Thiên Tru khẽ lắc đầu:

- Bắt đầu từ khi nhân loại tiến vào Tí Hộ Sở, đó đã là kết cục không cách nào ngăn cản, chúng ta cũng chỉ hi vọng có thể tận dụng mọi khả năng trì hoãn ngày đó đến, không cần phá hỏng nó, khiến cho hậu đại của chúng ta không có tài nguyên dùng. Nhân loại khủng bố đến mức mà chính nhân loại cũng không thể tự tưởng tượng, cậu có thể đi xem †ình huống hiện tại ở không gian thứ nhất Tí Hộ Sở, sẽ biết rõ nhân loại đáng sợ biết bao.

- Phải có biện pháp giải quyết vấn đề này chứ? Hàn Sâm nhíu mày nói.
Thiên Tru khẽ lắc đầu:

- Nếu như là một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh, nhân loại chúng ta xuất hiện với tư cách là một khâu trong đó, Tí Hộ Sở có lẽ còn có khả năng †ự mình điều chỉnh khôi phục. Nhưng tới tận hiện tại, chúng ta còn không rõ ràng nhân loại có phải một khâu của Tí Hộ Sở hay không, hay vẫn thuần túy là kẻ xâm nhập từ bên ngoài đến, Tí Hộ Sở có thể tự mình điều chỉnh khôi phục hay không, đây là chuyện mà không có ai dám cam đoan.

Dừng lại một chút, Thiên Tru còn nói thêm:

- Ít nhất đến hiện tại, bởi vì nhân loại mà sinh thái trong Tí Hộ Sở đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, hiện tại không gian thứ nhất Tí Hộ Sở là nghiêm trọng nhất, mà hiện tại cậu làm những chuyện như vậy, có thể khiến tình huống ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở càng bết bát hơn không gian thứ nhất.

- Nếu như tôi cố ý muốn tiếp tục thì sao?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Thiên Tru hỏi.

- Vậy dĩ nhiên là tùy cậu, chỉ là tương lai hậu đại của cậu và đồng bạn giết chóc để tranh đoạt dị sinh vật, hi vọng cậu sẽ không hối hận vì những hành động hôm nay.

Thiên Tru nói xong những lời này lập tức đứng dậy chậm rãi rời đi.

Hàn Sâm nao nao, hắn vốn còn tưởng rằng Thiên Tru muốn uy hiếp điều gì, thậm chí hắn đã chuẩn bị đánh với một trận Thiên Tru, thử xem Thánh Đồ truyền thừa Huyết Mệnh Giáo lợi hại như thế nào.

Nhưng thật sự không ngờ Thiên Tru chỉ nói một câu như vậy, sau đó lạnh nhạt rời đi, không có ý muốn uy hiếp hắn một chút nào hay có ý muốn động thủ.

Hàn Sâm nhìn theo Thiên Tru rời đi, sắc mặt có chút kì quái, hắn vẫn cảm thấy Huyết Mệnh Giáo là một tổ chức phi thường thần bí kinh khủng, nhưng hôm nay Thiên Tru nói một phen, lại khiến Hàn Sâm có cảm giác vô cùng không thể tưởng tượng nổi, quả thực giống như đang nhìn người ngoài hành tinh.

Huyết Mệnh Giáo lại quan tâm tới vấn đề sinh thái trong Tí Hộ Sở? Như thế rất giống hiệp hội bảo hộ sinh thái vậy, khiến trong lúc nhất thời Hàn Sâm có chút không thể liên hệ hình tượng này và Huyết Mệnh Giáo.

- Đi không gian thứ tư Tí Hộ Sở đi, chỗ đó mới là sân khấu của cậu, tôi ở đó chờ cậu, hi vọng chúng ta không phải là địch nhân.

Thiên Tru nói một câu sau đó người đã biến mất trong màn đêm.

Hàn Sâm hơi kinh hãi, thế mới biết Thiên Tru muốn tấn chức đi không gian thứ tư Tí Hộ Sở rồi.

Hết chương 1335.

Chương 1336. Siêu cấp Đế Linh đạo khóa gen thứ mười

- Không đúng, Thiên Tru kia đang lừa mình!

Hàn Sâm nghĩ một lúc lâu mới giật mình tỉnh lại.

Thiên Tru nói trách trời thương dân như vậy, giống như là đang suy nghĩ cho con cháu đời sau, nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút thì sẽ biết không phải có chuyện như vậy.

Người tốt như vậy cả ngày hô hào mọi người không nên giết hại tiểu động vật, không mua bán cũng sẽ không có sát hại, kết quả cả ngày chính y lại ăn thịt nướng nuốt hải sản, đây chính là kiểu vừa ăn cướp vừa la làng.

Huyết Mệnh Giáo không để người khác đi giết sinh vật siêu cấp thần huyết, sợ hãi phá hư cân đối sinh thái trong Tí Hộ Sở, nhưng bọn họ cũng giết không ít, nếu không làm sao có thể tiến hóa tới mức này.

Cách nghĩ của bọn họ thật ra cũng không khác Hàn Sâm lắm, đều là muốn mình trước tiên chiếm lấy tài nguyên, hơn nữa bọn họ còn ác hơn Hàn Sâm, người của Huyết Mệnh Giáo còn muốn để cho con cháu đời sau của bọn họ tiếp tục chiếm lấy tài nguyên sinh vật siêu cấp thần huyết, không hề có ý định để cho người khác, ngay cả chính giáo đồ Huyết Mệnh Giáo cũng không được, chuyện này quả thật còn ác liệt hơn Hàn Sâm rất nhiều.

Chỉ là Hàn Sâm không nghĩ xa như bọn họ, không suy nghĩ tới con cháu đời sau.

Điều này cũng không trách được Hàn Sâm, hắn căn bản không có khái niệm này, mà Huyết Mệnh Giáo lại khác, bọn họ chính là dựa vào huyết mạch truyền thừa xuống, trước tiên bọn họ sẽ nghĩ tới vấn đề truyền thừa hậu đại.

- CMN, ngoài miệng thì nói đại nghĩa như vậy, hóa ra còn muốn hung ác hơn mình.

Trong lòng Hàn Sâm thầm mắng một câu.

Nhưng lời Thiên Tru nói cũng đúng là một vấn đề rất lớn, trước kia Hàn Sâm không nghĩ tới vấn đề này, nếu như hắn thật sự đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, không nói đến chuyện cần cần bao nhiêu thời gian, nếu chẳng may giết dị sinh vật quá ác, đời sau của mình lại không có thịt dị sinh vật để ăn, đúng là không phải chuyện gì tốt.

Hàn Sâm vuốt vuốt thái dương, hắn nhất định phải đánh xuống không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng vấn đề nghiêm trọng này cũng phải giải quyết mới được.

Nhân loại đồng bào nên cứu thì cứu, còn phải đón mẹ và Yên Nhiên bình an đến không gian thứ ba Tí Hộ Sở, nhưng cũng không thể để nhân loại lạm sát dị sinh vật, càng không thể để tất cả mọi người không làm mà hưởng.

Đúng như Thiên Tru nói, nếu nhân loại chiếm cứ vị trí chúa tể, thì đó đúng là chuyện phi thường đáng sợ.

Mà ngay cả Hàn Sâm là một nhân loại, không thể không thừa nhận điểm này, hắn còn không tin tưởng được chính mình, huống chỉ là những nhân loại khác, nhân loại đều tham lam, chỉ là trình độ khác nhau mà thôi.

Giống như Liên Minh ở thời đại vũ trụ, nhân loại giống như châu chấu không ngừng khuếch trương cướp đoạt tài nguyên, có thể nói nhân loại chính là chủng tộc tiêu hao tài nguyên nhất trong vũ trụ nhất.

So sánh với những sinh vật tư tưởng đơn thuần kia, nhân loại luôn luôn †ò mò, những điều tò mò này sẽ tiêu hao các loại tài nguyên căn bản để nhân loại sinh tồn, trình độ lãng phí vượt xa các chủng tộc khác.

Có thể nói văn minh càng huy hoàng rực rỡ, thì việc lãng phí tài nguyên cũng càng nghiêm trọng, nhưng đây cũng là con đường mà sinh vật tiến hóa phải trải qua.

Về tới Liên Minh, Hàn Sâm đóng máy truyền tin lại, cùng ăn cơm với mẹ.

Hắn đã rất lâu không mở máy truyền tin rồi, chỉ cần mở ra, trên cơ bản sẽ có tiếng kêu 24/24.

Từ sau khi hắn đánh bại Vô Thần Đại Đế, tất cả các thế lực lớn ở Liên Minh đều dùng đủ mọi phương pháp muốn hợp tác với hắn, nội dung hợp tác đương nhiên là bởi vì sau khi Hàn Sâm đánh rớt xuống Tí Hộ Sở, không có cách nào quản lý, có thể giao cho nhân thủ của bọn hắn đi quản lý.

Lợi ích ở trong này quá lớn, quả thực không thể tưởng tượng được, thông qua các phương pháp khác nhau muốn hợp tác cùng Hàn Sâm, uy bức lợi dụ đều có.

Sở dĩ gần đây Hàn Sâm một mực ở lại Tí Hộ Sở rất ít trở về, một phần là vì nguyên nhân này.

Nhưng dù sao vấn đề vẫn phải đối mặt, Hàn Sâm vốn định mượn Kỷ gia giải quyết vấn đề này, nhưng ngay cả Kỷ gia cũng không dám tiếp nhận toàn bộ.

Kỷ Nhược Chân thâm ý nói với Hàn Sâm: - Bỏ được, bỏ được, có bỏ mới có được.

Hàn Sâm hiểu Kỷ gia không dám độc chiếm không gian thứ ba Tí Hộ Sở, sợ khiến nhiều người tức giận trở thành công địch của Liên Minh, dù sao Liên Minh mới là căn bản nhân loại, Kỷ gia không có khả năng cả đời đều ở lại trong Tí Hộ Sở.

Ý của Kỷ Nhược Chân rất rõ ràng, là khích lệ Hàn Sâm bỏ qua một phần lợi ích, lựa chọn mấy nhà hợp tác, để tất cả mọi người cũng có thể cùng nhau hưởng lợi ích, tuy bỏ ra một bộ phận lợi ích, nhưng lại có thể ổn định phát triển và kết được minh hữu với những tổ chức quan trọng trong trong Liên Minh.

- Xem ra đúng là không thể đánh xuống toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở, khó trách Huyết Mệnh Giáo giấu kín như vậy, Đại La Sát Thần cũng không chân chính xưng bá.

Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Nhưng Hàn Sâm cũng không hề có ý định từ bỏ kế hoạch, cười lạnh tự nói:

- Nếu mình không thể dùng thân phận của Hàn Sâm đánh xuống không gian thứ ba Tí Hộ Sở, vậy thì đổi thân phận là được.

Sau đó một thời gian ngắn, Hàn Sâm ngừng khuếch trương, chỉ vơ vét gen bí bảo có thể gia tăng gen bổn mạng trong địa bàn mình chiếm cứ, hy vọng có thể mau chóng để gen bổn mạng đạt tới một nghìn điểm, sau đó Siêu Cấp Đế Linh mở ra đạo khóa gen thứ mười.

Đồng thời Hàn Sâm cũng nhờ Kỷ Nhược Chân giúp hắn chọn đi một số nhà có quan hệ tốt với ông, để thương nghị chuyện hợp tác hạng mục công việc.

Hơn một tháng sau, gen bổn mạng của Hàn Sâm cuối cùng cũng đã đột phá đến một nghìn điểm, Siêu Cấp Đế Linh thành công mở ra đạo khóa gen thứ mười.

Siêu cấp Đế Linh mở ra đạo khóa gen thứ mười, vẫn chỉ là gia tăng lực lượng, khiến cho lực lượng khi biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh càng thêm kinh khủng.

Lực lượng khi biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh rất thuần khiết, chính là nhất pháp phá vạn pháp, mặc kệ lực lượng người khác biến hóa thế nào, chỉ cần dốc hết sức là đủ.

Chỗ tốt lớn nhất sau khi mở ra đạo khóa gen thứ mười, chính là Hàn Sâm đã có được năng lực biến thân vô hạn, có thể một mực duy trì trạng thái Siêu Cấp Đế Linh, không còn nhiều hạn chế như trước.

Sau khi mở ra đạo khóa gen thứ mười, Hàn Sâm thuận lợi tiến vào Linh Cơ thứ mười.

Sau khi tiến vào, trước mắt Hàn Sâm không nhìn thấy Dị Linh nào cả, trong hư không trống rỗng, gần như nhìn không thấy Linh Cơ Đảo.

Điều này cũng khó trách, dù sao Dị Linh có thể mở ra đạo khóa gen thứ mười cũng rất ít.

Hàn Sâm khống chế Linh Cơ Đảo bay một hồi lâu, cuối cùng cũng thấy được một Dị Linh.

Nhưng Hàn Sâm trực tiếp rời khỏi Linh Cơ, không để lộ thân phận.

Từ ngày hôm nay bắt đầu, Hàn Sâm dẫn theo thủ hạ là Dị Linh và dị sinh vật phát động ra thế công kinh khủng, quét ngang những Tí Hộ Sở của Dị Linh cường đại, đến mức không có người nào có thể địch nổi, rất có khí thế quét ngang tứ hải bát hoang thống nhất thiên hạ.

Tin chiến thắng liên tục vang lên trong Liên Minh, toàn bộ Liên Minh cũng vì đó sôi trào. Dị Linh lại cảm thấy vô cùng bất an, Dị Linh rất cường đại liên hợp lại,

còn mời Bất Tử Đại Đế tới, muốn ngăn cản thế công của Hàn Sâm.

Cuối cùng, ở hoành thiên sơn mạch, Bất Tử Đại Đế mang theo đông đảo cường giả Dị Linh và sinh vật siêu cấp thần huyết chặn đại quân của Hàn Sâm.

- Hàn Sâm, mày có dám đánh với tao một trận?

Bất Tử Đại Đế đứng ở trước đại quân cường giả Dị Linh, thần sắc lạnh

nhạt nhìn Hàn Sâm, giống như căn bản không để Hàn Sâm vào trong

lòng.

- Có gì không dám.

Hàn Sâm đạp không bay ra, lăng không đi tới trước mặt Bất Tử Đại Đế. Hết chương 1336.

Chương 1337. Hiệp ước tam chương

Bất Tử Đại Đế vốn là người mà đám Dị Linh ký thác kỳ vọng, hi vọng thân thể bất hủ bất diệt của y có thể ngăn cản được Chích Thủ Già Thiên, nhưng kết quả cuối cùng lại khiến tất cả Dị Linh kinh hãi.

Bất Tử Đại Đế cường đại như vậy, vẫn bị Hàn Sâm dùng một chưởng võ chết, ngay cả một chút lo lắng cũng không có.

Dị Linh chạy tán loạn, nhân loại đại thắng quay về, Hàn Sâm chiếm được Hoành Thiên Sơn Mạch, để nhân loại cùng nhau chúc mừng, nhưng vừa

chúc mừng được một nửa, lại đột nhiên nhìn thấy một luồng thánh quang xuất hiện trên bầu trời.

Sau đó có cảm giác đất rung núi chuyển, tiếng nổ mạnh kinh khủng vang lên bên tai không dứt, đợi sau khi tất cả chấm dứt, sắc mặt mọi người đều đã trắng bệch.

Trừ khu vực mà bọn họ ở đây, sơn mạch bốn phía đều biến mất không thấy gì nữa, không biết phải có sức mạnh khủng bố cỡ nào mơi làm được chuyện này, một nơi vốn là núi lớn, lúc này đã trở thành một hố sâu.

Tất cả nhân loại thấy một màn như vậy, đều cảm thấy phát lạnh, nếu khi nãy lực lượng kia đánh tới nơi bọn hắn đứng, chỉ sợ tất cả mọi người đều đã bị hủy diệt.

- Phía trên giống như có chữ viết?

Có người chỉ vào hố sâu bị lực lượng kinh khủng kia tạo ra rồi nói.

Mọi người vội vàng nhìn lại, chỉ thấy trong hố sâu như là bị đao kiếm chém ra đó có một hàng chữ lớn:

- Ba ngày sau, Hoành Thiên chỉ đỉnh, nhất quyết sinh tử, Thái Thượng Hoàng.

Vẻ mặt tất cả mọi người đều cổ quái nhìn hố lớn kia, tuy bọn hắn vô cùng tin tưởng Hàn Sâm, nhưng lực lượng kia kinh khủng như vậy vẫn khiến bọn hắn hãi hùng khiếp vía.

Nếu Hàn Sâm bị đánh bại, lực lượng của bọn hắn còn không sánh bằng một Đế Linh, thì sao có thể chống lại cường giả khủng bố như vậy.

Tin tức Thái Thượng Hoàng hẹn chiến với Hàn Sâm rất nhanh đã †ruyền khắp toàn bộ không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Dị Linh nhất tộc đều vô cùng hưng phấn, mà nhân loại thì nửa nọ nửa kia.

Dù sao nhân loại chỉ có mình Hàn Sâm là có lực chiến đấu mạnh mẽ, nếu chẳng may Hàn Sâm bị thua, nhân loại ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở sẽ lập

tức bị đánh về nguyên hình.

Những nhân loại nhìn thấy lực lượng kinh khủng kia, không ai dám cam đoan Hàn Sâm nhất định có thể thắng.

Khi nhân loại thấp thỏm không yên và Dị Linh hưng phấn, trận chiến hoành thiên chỉ đỉnh đúng hẹn đã tới.

Ngày quyết chiến, Hàn Sâm đi lên ngọn núi cao nhất của Hoành Thiên Sơn Mạch, cùng đợi Thái Thượng Hoàng đến.

Tất cả Dị Linh và nhân loại cũng đều khẩn trương nhìn xem thế nào, cùng đợi kết quả của trận chiến này.

Chờ đến khi một thân ảnh hư hư thực thực là Thái Thượng Hoàng đi tới hoành thiên chi đỉnh, tất cả mọi người phát hiện toàn bộ giác quan của bọn họ đã mất đi tác dụng, nhưng chỉ trong chốc lát, bọn họ đã hồi phục.

Thế nhưng chờ bọn họ lại nhìn sang, cả đám đều đã mở to hai mắt nhìn, sau nửa ngày không nói gì.

Hàn Sâm và Thái Thượng Hoàng đều đã biến mất không thấy gì nữa, biến mất cùng bọn họ còn có ngọn núi Hoành Thiên to lớn kia.

Hơn nữa một đường đi qua, khắp nơi đều là dấu vết chiến đấu kinh khủng, một mực kéo dài đến tận ngoài biển rộng.

Mặc dù không nhìn thấy tình cảnh chiến đấu, nhưng chỉ cần nhìn những dấu vết đó, cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Trên biển cũng nổi lên sóng lớn vô biên, căn bản không có nhân loại và Dị Linh nào có can đảm tới gần chỗ đó, thực sự chính là một vùng tử vực.

Trận chiến ấy giằng co bảy ngày bảy đêm, biển rộng không bờ mới khôi phục bình tĩnh.

Trận chiến ấy cũng đã trở thành một trong những trận chiến đấu truyền kỳ của nhân loại, Liên Minh sử xưng “Cuộc chiến tôn nghiêm cuối cùng của nhân loại”.

Cuối cùng Hàn Sâm và Thái Thượng Hoàng thắng bại không có người nào biết được, Liên Minh khăng khăng là Hàn Sâm đã giành được thắng lợi, mà Dị Linh lạ kiên trì là Thái Thượng Hoàng lấy được thắng lợi.

Nhưng chiến tranh không tiếp tục nữa, phe nhân loại dùng Hàn Sâm cầm đầu và phe Dị Linh dùng Thái Thượng Hoàng cầm đầu ký kết hiệp ước tam chương nổi danh nhất trong lịch sử không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Nhất nội dung chủ yếu có ba vấn đề:

1: Nhân loại truyền tống vào Tí Hộ Sở Dị Linh, Dị Linh sẽ cho phép bọn họ sử dụng Truyền Tống Trận trở về Liên Minh.

2: Hàn Sâm trả lại tự do cho đám Dị Linh, hơn nữa dùng Hoành Thiên Sơn Mạch làm biên giới, cả đời không bước qua Hoành Thiên Sơn Mạch.

3: Hoành Thiên Sơn Mạch là giới tuyến, trăm vạn dặm phía tây do Hàn Sâm thống trị, không được cho phép, Dị Linh cũng không được tự mình tiến vào.

Rất nhiều thế lực Liên Minh cũng đều đồng ý "Ước pháp tam chương", Hàn Sâm đã trở thành anh hùng của Liên Minh, giải cứu tất cả Siêu Việt Giả bị vây ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở, để bọn họ có thể trở về về Liên Minh.

Đồng thời cũng vì nhân loại tranh thủ được không gian sinh tồn, trăm vạn dặm phía tây Hoành Thiên Sơn Mạch đã trở thành nơi để nhân loại sinh tồn.

Về phần cao tầng Liên Minh, bởi vì biết Hàn Sâm sau trận chiến ở Hoành Sơn đã bị trọng thương, sợ Hàn Sâm chết trận, ngay cả những phần lãnh thổ hiện tại cũng không giữ được, nên đều vui vẻ đồng ý "Ước pháp tam chương" đó.

Mà Thái Thượng Hoàng cũng trở thành nhân vật anh hùng của Dị Linh, dưới tình huống Bất Tử Đại Đế cũng bị một chưởng võ chết, Dị Linh nhất tộc vốn tưởng rằng khó có thể ngăn cản thế công của Hàn Sâm, Thái Thượng Hoàng dùng sức một mình để Hàn Sâm cũng không dám bước qua Hoành Thiên Sơn Mạch nửa bước, khiến cho đám Dị Linh cũng vô cùng phấn chấn, coi Thái Thượng Hoàng thành chúa cứu thế.

Mặc dù vẫn có nhân loại hoặc Dị Linh nghi ngờ Thái Thượng Hoàng có khả năng chính là Kim Tệ, nhưng đa số người đều chẳng thèm ngó tới chuyện.

Dị Linh đương nhiên sẽ không cho rằng Thái Thượng Hoàng, anh hùng của Dị Linh là nhân loại, nhân loại cũng không cho rằng Kim Tệ là Thái Thượng Hoàng.

Hàn Sâm hiểu rất rõ, tất cả mọi chuyện đều là dùng thực lực nói chuyện, "Ước Pháp Tam Chương" không có lực ước thúc thực tế, nếu hắn rời khỏi không gian thứ ba Tí Hộ Sở, chỉ sợ qua không được bao nhiêu năm, "Ước Pháp Tam Chương" sẽ thành một tờ giấy lộn.

Nhưng đối với Hàn Sâm mà nói thời gian như thế cũng đủ rồi, Hàn Sâm nhân cơ hội này, đón Kỷ Yên Nhiên và mẹ hắn vào không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Vận khí của mẹ hắn rất tốt, trực tiếp truyền tống tới khu vực Hàn Sâm quản lý, Kỷ Yên Nhiên lại truyền tống đến khu vực Dị Linh khống chế, nhưng bởi vì có "Ước Pháp Tam Chương" nên Kỷ Yên Nhiên có thể an †oàn truyền tống về đến Liên Minh, Hàn Sâm hỏi rõ Tí Hộ Sở của Kỷ Yên Nhiên, trực tiếp phái Dị Linh đến đón cô về.

Trên tay Hàn Sâm có không ít gen sinh mệnh tinh hoa, cũng có thể giúp họ tăng lên thực lực.

Hàn Sâm không cung cấp quá nhiều trợ giúp cho nhân loại Liên Minh, chỉ là cho bọn họ tự do, muốn gen thì tự mình cố gắng lên.

Về phần thủ hạ của Hàn Sâm chính là Dị Linh cùng sinh vật siêu cấp thần huyết, chỉ có một số dùng để bảo vệ Tí Hộ Sở, vì cung cấp một nơi an toàn cho nhân loại, cũng không tham dự chiến đấu.

Trong đó phần lớn đều bị Hàn Sâm mang về Tí Hộ Sở dưới mặt đất, có rất ít người biết.

Hàn Sâm giao rất nhiều chuyện cho mẹ mình, còn hắn lại chuyên tâm chuẩn bị để tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm vẫn luôn nghi ngơ, một đạo khóa gen khác trong lời của Long Đế rốt cuộc là cái gì, hiện tại hắn đã có ba loại lực lượng mở ra đạo khóa gen thứ mười, tuy nhiên vẫn không cảm giác được đạo khóa kia tồn tại.

Bởi vì một mực không biết rõ ràng đạo khóa kia là thế nào, hơn nữa Liên Minh cũng hi vọng hắn có thể ở lại không gian thứ ba Tí Hộ Sở lâu thêm một chút, cho nên Hàn Sâm mãi vẫn chưa tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Ngày hôm nay Hàn Sâm về đến nhà, lại nhận được một phong thư, ở niên đại này, lại có người thật sự dùng giấy bút viết thư, khiến Hàn Sâm vô cùng hết sức kinh ngạc.

Mở ra thư đọc qua, thân thể Hàn Sâm lập tức chấn động, khó có thể kìm chế được khẽ run rẩy lên.

Hết chương 1337.

Chương 1338. Tác dụng của đan dược

Vì tìm kiếm manh mối sự cố về cha hắn, Hàn Sâm đã xem rất nhiều tài liệu, đối với bút tích của cha mình, tự nhiên là cực kỳ quen thuộc.

Hàn Sâm rất khẳng định, chữ viết trên tờ giấy này chính là bút tích của cha hắn.

Nhưng giả chữ viết ở thời đại này là chuyện rất đơn giản, thực sự khiến hắn giật mình, là nội dung viết trong thư, rất nhiều chuyện đều chỉ có hắn và cha hắn biết, điều này khiến Hàn Sâm không thể không tin tưởng phong thư này là do cha hắn viết.

Ở mặt sau của tờ giấy, còn nói một chuyện càng khiến Hàn Sâm giật mình.

Trước đó Hạt Tử kia giao cho Hàn Sâm một lò đan và đan dược, đúng là đồ mà cha Hàn Sâm cho hắn, để trước khi Hàn Sâm tấn chức Bán

Thần, nhất định phải ăn đan dược bên trong, bởi vì đan dược bên trong có thể trợ giúp Hàn Sâm mở ra một gông xiềng đặc thù trong thân thể.

Gông xiềng kia không giống như mười đạo khóa gen, nhưng tầm quan trọng của nó tuyệt đối không kém đạo khóa gen thứ mười, đối với chuyện tấn chức Bán Thần cũng có chỗ tốt không nhỏ.

Điều này khiến Hàn Sâm vô cùng giật mình, tác dụng của đan dược này, thế mà lại giống với lời Long Đế nói về một đạo khóa gen khác, thật sự quá kinh người.

Trong thư còn có mấy lời xin lỗi với mẹ con bọn hắn, chỉ là hiện tại ông vẫn chưa thể trở về, nếu không sẽ mang phiền toái đến cho mẹ con Hàn Sâm.

Sau khi Hàn Sâm xem xong, sắc mặt không ngừng thay đổi.

Hắn tin tưởng đây là thưu của cha hắn, nhưng Hàn Sâm đã tạo thành thói quen độc lập, những năm này vào sinh ra tử, khiến hắn luôn cảnh giác với tất cả, cho dù thuốc trong lò đan thật sự là của cha hắn cho hắn, Hàn Sâm cũng phải tìm hiểu rõ lai lịch của đan dược này sau đó mới dám ăn, huống chỉ chỉ là một bức thư, không thể trăm phần trăm xác định là thật.

Nhưng trong thư có nói đến một phương pháp có thể thí nghiệm có

mở ra gông xiềng kia, hơn nữa cũng không quá phiền toái, Hàn Sâm

nghĩ tới nghĩ lui, chuẩn bị tìm mấy Dị Linh cường đại để thử xem một chút, thử xem phương pháp kia có hữu hiệu thật hay không.

Hơn nữa trong thư có nói đến loại phương pháp này, dĩ nhiên chính là lợi dụng sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu với tư cách mà máy kiểm tra, khiến Hàn Sâm rất tò mò muốn biết Cửu Mệnh Huyết Miêu có loại tác dụng này hay không.

Chỉ là đến hiện tại Hàn Sâm vẫn chưa tìm thấy người xác định đã mở ra đạo gông xiềng kia, cho nên chỉ sợ cũng chỉ là kết quả khảo nghiệm thất bại.

Không thì mình trực tiếp thử, Hàn Sâm gọi Sát Na Nữ Đế ra, để Sát Na Nữ Đế nhỏ một giọt máu vào Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Trước kia Hàn Sâm chưa bao giờ làm như vậy, chỉ thấy một giọt máu Dị Linh nhỏ xuống Cửu Mệnh Huyết Miêu, trên mặt Cửu Mệnh Huyết Miêu rõ ràng không có khe hở, bên trong đều là tinh thể, nhưng một giọt máu kia vậy mà lại quỷ dị thấm vào Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Chỉ một lát sau, Hàn Sâm đã mở to hai mắt, một giọt máu Dị Linh thấm vào bên trong Cửu Mệnh Huyết Miêu theo thời gian dần qua biến thành màu xanh da trời, dòng máu màu xanh lam kia dần dần khuếch tán, cuối cùng biến toàn bộ sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu thành màu xanh da trời.

Sau một lát, màu xanh da trời bên trong sợi dây chuyên Cửu Mệnh Huyết Miêu mới dần dần nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn khôi phục trạng thái màu đỏ như máu, kết quả này rất giống với kết quả không có mở ra đạo gông xiềng kia mà trong thư nhắc tới.

Nếu như mở ra đạo gông xiền kia, huyết dịch sẽ không biến thành màu xanh da trời, vẫn sẽ giữ nguyên màu đỏ tinh khiết.

Nhưng Hàn Sâm cũng không phải một người đơn giản tin tưởng như thế, hắn lại tìm một Dị Linh khác, dị sinh vật, thậm chí là Siêu Việt Giả nhân loại để làm thí nghiệm nhiều lần.

Kết quả lại chính xác trăm phần trăm, dù là máu của những Dị Linh đó hay dị sinh vật, kết quả sau khi nhỏ vào Cửu Mệnh Huyết Miêu, đều bị hấp thu biến thành màu xanh da trời, không có bất kỳ ngoài ý muốn, ngay cả Nữ Hoàng cũng giống như vậy.

Hàn Sâm cũng nhỏ một giọt máu của mình vào, vốn hắn cho là máu mình cũng sẽ biến thành màu xanh da trời, nhưng sau khi nhỏ vào, máu của hắn đã hòa tan trong Cửu Mệnh Huyết Miêu, cũng không khiến Cửu Mệnh Huyết Miêu biến thành màu xanh da trời, ngược lại tản ra màu đỏ.

Hàn Sâm lập tức ngây cả người:

- Đây là có chuyện gì? Dựa theo phương pháp trong thư để thí nghiệm, đây là phản ứng khi đã mở ra đạo gông xiềng kia mới đúng, từ lúc nào mình đã mở ra đạo gông xiềng kia? Hay là nói Cửu Mệnh Huyết Miêu đã xảy ra vấn đề?

Hàn Sâm có chút không dám tin tưởng lại tìm người khác để kiểm tra, kết quả vẫn đúng, dù là nhân loại hay Dị Linh, đều chỉ có thể khiến Cửu Mệnh Huyết Miêu biến thành màu xanh da trời, chỉ có máu của hắn có thể khiến Cửu Mệnh Huyết Miêu biến thành màu đỏ.

- Chờ một chút. ..gông xiềng khác. .. không phải là chỉ mở ra một đạo gen Mệnh Môn kia chứ?

Hàn Sâm đột nhiên nhớ tới khi hắn thành công tu luyện Mệnh Môn, thân thể cũng có cảm giác giống như đã mở ra gông xiềng, chỉ là sau khi mở ra, Hàn Sâm cũng không cảm giác được chỗ tốt, cho nên cũng không để trong lòng.

Nếu như Cửu Mệnh Huyết Miêu là máy thí nghiệm chính xác, Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một khả năng như vậy.

- Nói như vậy thì mình đã vô tình sớm mở ra đạo khóa kia, cũng sẽ không cần ăn viên đan dược kia nữa rồi.

Hàn Sâm tâm niệm vừa động:

- Nếu chính mình không cần ăn thì có thể dùng ở trên người những người khác, cuối cùng nên để cho ai ăn nhỉ?

Bởi vì Hàn Sâm vẫn không thể trăm phần trăm xác định đan dược có vấn đề hay không, cho nên cũng không dám đưa đan dược cho người thân cận nhất của hắn ăn, nhưng nếu đan dược là thật sự, hắn cho một kẻ không quen biết ăn, đây chẳng phải là quá lãng phí sao.

Do dự thật lâu, Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở dưới mặt đất, đào lò đan lên, sau đó phân biệt gọi tiểu thiên sứ, Tiểu Ngân Ngân, Kinh Cức Nữ Đế

tới, muốn nhìn xem đám người có phản ứng gì đối với viên đan dược

kia.

Đám Tiểu Ngân Ngân ngồi vây quanh ở bàn trước mặt, tò mò nhìn Hàn Sâm, không biết Hàn Sâm muốn làm gì.

Hàn Sâm đặt lò đan trên mặt bàn, ánh mắt của đám người lập tức bị lò đan hấp dẫn, Hàn Sâm quan sát đám người, sau đó chậm rãi mở nắp lò ra, lập tức lộ ra viên đan dược kỳ quái bên trong.

Bốn ánh mắt đồng thời rơi vào viên đan dược kia, Kinh Cức Nữ Đế khẽ nhíu mày, hiển nhiên không biết đó là vật gì.

Tiểu thiên sứ cũng không có quá nhiều phản ứng, chỉ là nhìn viên đan dược bên trong, không biết là do cô không biết, hay là bởi vì không có mệnh lệnh của Hàn Sâm nên không dám lộn xộn.

Tiểu Ngân Ngân lại trực tiếp nhào tới đan dược trong lò đan, nhưng lại có một thân ảnh nhanh hơn Tiểu Ngân Ngân.

Bảo Nhi vẫn luôn ngồi ở trên vai Hàn Sâm, thân hình lóe lên trực tiếp bắt được viên đan dược kia, Hàn Sâm đều không kịp ngăn cản, Bảo Nhi đã một ngụm nuốt xuống.

Hàn Sâm không nghĩ tới Bảo Nhi lại nhanh như vậy, muốn ngăn cản đã không kịp, khẩn trương nhìn Bảo Nhi, không cầu có chỗ tốt gì, chỉ cầu sẽ không xảy ra chuyện là tốt rồi.

Nhưng sau khi Bảo Nhi ăn hết, thân thể hơi hơi run lên một cái, sau đó cũng chưa có phản ứng khác, giống như một chút tác dụng cũng không có.

Trước đó Hàn Sâm đã lấy máu Bảo Nhi ra làm thí nghiệm, kết quả giống như những người khác, đều khiến Cửu Mệnh Huyết Miêu hóa thành màu lam.

Đợi trong chốc lát, thấy Bảo Nhi không có thay đổi gì, lại lấy một giọt máu của Bảo Nhi nhỏ vào Cửu Mệnh Huyết Miêu, kết quả chuyện kỳ dị đã xảy ra, dòng máu của Bảo Nhi vậy mà giống như Hàn Sâm, khiến sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu tản ra ánh sáng màu đỏ .

Hết chương 1338.

Chương 1339. Con đường tấn chức tới Bán Thần

Hàn Sâm nhìn sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu, hiện tại hắn đã có thể xác định hai chuyện, đan dược hẳn là thật sự, mà hắn cũng thực sự đã sớm mở ra một đạo khóa khác.

Từ đây về sau, Hàn Sâm luôn mang theo Bảo Nhi trên người, nhưng lại không có phát hiện Bảo Nhi có thay đổi gì, không khác gì lúc trước hắn mở ra Mệnh Môn, thân thể cũng không có biến hóa thực chất.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Xác định Bảo Nhi không có việc gì, lúc này Hàn Sâm mới thở dài một hơi.

Thời gian kế tiếp, đa số thời gian Hàn Sâm đều dùng để tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, nếu mở ra mười đạo khóa gen, hắn sẽ chuẩn bị bắt tay chuẩn bị tấn chức Bán Thần.

Hàn Sâm cũng không lo lắng sau khi hắn đi, Dị Linh sẽ làm trái với "Ước Pháp Tam Chương", dù sao chỉ là trăm vạn dặm lãnh thổ mà thôi, đối với Dị Linh mà nói chỉ là một khu vực không tính là lớn, hơn nữa còn có thủ hạ của Hàn Sâm chính là Đại Đế và sinh vật siêu cấp thần huyết canh giữ, còn có cả đám Siêu Việt Giả Nữ Hoàng và Tần Huyên, trừ phi Dị Linh một lần nữa liên hợp, nếu không cũng rất khó uy hiếp được khu vực này.

Trong nháy mắt thời gian đã trôi qua hơn một năm, cuối cùng Hàn Sâm đã thành công mở ra đạo khóa gen thứ mười của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Không khác so với dự tính của hắn, mười đạo khóa gen Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh tuy có thể tăng cường cường độ thân thể của hắn, nhưng ở

phương diện chiến đấu cũng không quá xuất sắc, so với Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đều chênh lệch không ít.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý tới chuyện này, hắn tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng chỉ hy vọng có thể như Thánh Đồ Huyết Mệnh Giáo, một đời truyền một đời, truyền lực lượng di truyền cho con cháu.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thành công mở ra đạo khóa gen thứ mười, Hàn Sâm cũng không vội vã tấn chức Bán Thần, vẫn ở cùng mẹ và Kỷ Yên Nhiên một đoạn thời gian rất dài.

Thế giới Bán Thần hoàn toàn khác không gian thứ ba Tí Hộ Sở, dùng lời của Kỷ lão gia tử nói, trong thế giới Tí Hộ Sở, Bán Thần mới có thể xem như bắt đầu.

Từ trong miệng đám người Kỷ lão gia tử, Hàn Sâm cũng hiểu không ít về không gian thứ tư Tí Hộ Sở, nhưng mặc dù là có chút hiểu biết, Hàn Sâm cũng không dám coi thường thế giới này nửa phần.

Không gian thứ tư Tí Hộ Sở vẫn là thế giới của dị sinh vật và Dị Linh, chỉ là khác không gian thứ ba, dù dị sinh vật hay Dị Linh, khởi điểm của bọn họ đều giống như nhân loại, ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở hai bàn †ay trắng, bọn họ cũng cần dựa vào lực lượng của mình đi chinh phục Tí Hộ Sở.

Ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở, Tí Hộ Sở là tồn tại độc lập, từng Tí Hộ Sở đều có Bán Thần gen hạch, chỉ khi đoạt được gen hạch Bán Thần, mới có thể chiếm cứ Tí Hộ Sở, trở thành chủ nhân Tí Hộ Sở.

Sau khi nhân loại tấn chức thành Bán Thần, cũng có thể dùng gen của bản thân ngưng tụ thành gen hạch Bán Thần thuộc về mình, lấy được càng nhiều gen, có thể khiến năng lực gen hạch Bán Thần càng mạnh.

Đương nhiên, ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở cũng có cơ hội cướp lấy những gen hạch Bán Thần của sinh vật khác hoặc là ở trong Tí Hộ Sở.

Mỗi một loại sinh mệnh ngưng tụ ra gen hạch Bán Thần đều có được các loại năng lực đặc biệt, Kỷ lão gia tử liên tục khuyên bảo Hàn Sâm, tuy sau khi Hàn Sâm tấn chức, tố chất thân thể mạnh hơn sinh vật Bán Thần bình

thường không ít, nhưng cũng tuyệt đối không được coi thường bất kỳ một sinh vật Bán Thần bình thường nào.

Sinh vật có được gen hạch Bán Thần, cho dù là tồn tại thấp nhất, đều có thể khiến nhân loại bị thương tổn chí mạng.

Lực lượng gen hạch biến hóa vô cùng, có rất nhiều năng lực căn bản không ngờ tới, nếu như không cẩn thận, rất có thể ngay cả chết thế nào cũng không biết.

Hàn Sâm rất nghe lời Kỷ lão gia tử nói, còn lại cũng chỉ có thể xem mệnh.

Phần lớn nhân loại đều sử dụng tiến hóa trì để tấn chức Bán Thần, chỉ cần có điểm gen, là có thể nhẹ nhõm tấn chức Bán Thần, một lần nữa truyền tống vào Tí Hộ Sở, thì sẽ tiến vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Nhưng chính thức có thể thành Bán Thần lại rất ít, thứ nhất là hoàn cảnh ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở phi thường ác liệt, tố chất thân thể quá kém, Tí Hộ Sở ba tầng trước không dùng thần gen đầy mà tấn thăng, tiến vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở cơ bản sẽ chết, căn bản không có hy vọng sinh tồn.

Cho dù nhân loại ở Tí Hộ Sở ba tầng trước đều dùng thần gen đầy để tấn thăng, cũng chỉ có cơ hội thấp nhất để sinh tồn ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở mà thôi, có thể sinh tồn được hay không, vẫn cần phải xem vận khí và bản lãnh.

Nhân loại tiến vào thế giới Tí Hộ Sở đã gần hai trăm năm, mãi cho tới hiện tại, nhân loại Bán Thần cũng chỉ mới đạt tới ba con số mà thôi, bởi vậy có thể biết tỷ lệ sinh tồn của nhân loại ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở thấp thế nào.

Hàn Sâm không tính dựa vào ao tiến hóa, hắn muốn đẩy Thần Môn để đạt tới Thiên Giai, giống như Huyền Môn truyền nhân trực tiếp tiến vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Nhưng chuyện này cũng phải xem vận khí, Hàn Sâm chỉ cầu mình sau khi tấn chức tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, không gặp phải dị sinh vật hoặc là

Dị Linh đặc biệt cường đại hung tàn, nếu không có thể sống sót hay không, ngay cả chính Hàn Sâm cũng không nắm chắc.

Cùng Kỷ Yên Nhiên đi rất nhiều nơi mà trước kia cô vẫn muốn đi, Hàn Sâm cũng sợ lần này mình vừa đi không biết lúc nào mới có thể trở về.

Nếu như không tìm thấy một tòa Tí Hộ Sở có thể tiến vào, hắn căn bản sẽ không có cơ hội truyền tống về.

Bốn tháng sau, Hàn Sâm mới trở lại Tí Hộ Sở, chuẩn bị muốn đẩy Thần Môn tới Thiên Giai, tấn chức lên không gian thứ tư Tí Hộ Sở.

Sau khi tạm biệt với bạn bè, Hàn Sâm một người lặng lẽ đi tới một chỗ không có người ở ngoài Vô Lượng Hải, hắn không muốn kinh động tới bất luận kẻ nào.

Dị Linh không xác định hắn còn ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở hay không, trong lòng chắc chắn sẽ có chút kính sợ, sẽ không dễ dàng vượt qua Hoành Thiên Sơn Mạch, xem như hắn cống hiến cho nhân loại đồng bào ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở một việc cuối cùng.

Hàn Sâm dẫn theo Tiểu Ngân Ngân và Bảo Nhi cùng đi, thú hồn cũng dẫn theo tiểu thiên sứ và Kim Mao Hống, Dị Linh cũng chỉ để lại Sát Na Nữ Đế.

Không phải Hàn Sâm không muốn mang nhiều, mà là thần hỏa tẩy lễ có mặt ở khắp nơi, cho dù là ở trong Hồn Hải của hắn, cũng sẽ bị thần hỏa tẩy lễ, nếu như không chịu đựng được thì sẽ trực tiếp tan thành mây khói.

Nếu như không phải bởi vì Hàn Sâm lo Sát Na Nữ Đế quá mức âm hiểm, sợ để cô ta ở lại không gian thứ ba Tí Hộ Sở sẽ xảy ra chuyện, nên mới giữ cô ta lại, dù sao Thần Môn Thiên Giai quá nguy hiểm, hơn nữa còn là cùng hắn đi.

Người càng mạnh đi trên Thiên Giai thì thần hỏa cũng càng mạnh, đi theo Hàn Sâm cùng đi Thiên Giai, đám Sát Na Nữ Đế cũng phải thừa nhận thần hỏa tẩy lễ, so với chính bọn họ đi còn khó hơn nhiều.

Hàn Sâm vốn cũng định để Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân ở lại lại, nhưng hai đứa đều không chịu lưu lại, nhất định muốn đi theo Hàn Sâm, Hàn Sâm nghĩ lúc trước truyền nhân Huyền Môn có năng lực che chở khô lâu kia cùng đi hết Thiên Giai, hắn cũng không kém truyền nhân Huyền Môn, có lẽ chỉ cần che chở Tiểu Ngân Ngân và Bảo Nhi cũng sẽ không có vấn đề quá lớn.

Về phần tiểu thiên sứ và Kim Mao Hống, đều là thú hồn Hàn Sâm vẫn luôn mang theo trên người, cho bọn nó ăn nhiều bảo bối như vậy, bọn nó cũng đều đã mở ra mười đạo khóa gen, hơn nữa còn có được năng lực tiến hoá đặc thù, Hàn Sâm cũng không bỏ bọn nó lại được, cho nên cũng cùng mang đi.

Những Dị Linh và dị sinh vật khác, và đám thú hồn còn lại, Hàn Sâm đều chuyển cho mẹ và Kỷ Yên Nhiên, để hai người có thể tự bảo vệ mình ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm cũng không phải quá lo lắng về an toàn của hai người, có đám Tà Tình Đế chiếu cố, hơn nữa Tí Hộ Sở dưới mặt đất có khả năng di chuyển và gen sinh mệnh tinh hoa mà Hàn Sâm để lại cho hai người, ở không gian thứ ba Tí Hộ Sở có lẽ không có người nào có thể bắt nạt được hai người.

Hết chương 1339.

Chương 1340. Bán Thần sinh vật

PHỐC!

Cả người Hàn Sâm ngã trên đồng cỏ, một ngụm máu tươi không thể khống chế được phun ra.

Gần như cùng lúc đó, Bảo Nhi cũng từ trong vết nứt không gian rơi xuống, mông bé ngã trúng đầu Hàn Sâm, khiến mặt của Hàn Sâm đều lún vào trong cỏ.

Hiện tại Hàn Sâm đã bắt đầu hối hận vì mang theo Bảo Nhi, Tiểu Ngân Ngân, tiểu thiên sứ, Kim Mao Hống và Sát Na Nữ Đế cùng đi Thiên Giai, khiến thần hỏa tẩy lễ kinh khủng tới mức không thể tưởng tượng.

Hàn Sâm cũng coi như người từng va chạm xã hội, đừng nói là Hương Âm tấn chức, cho dù là lần truyền nhân Huyền Môn tấn thăng kia, thần hỏa cũng yếu hơn so với lần tấn thăng này của hắn không biết bao nhiêu lần, Hàn Sâm thiếu chút nữa đã mất mạng ở bậc thang cuối cùng.

Hàn Sâm cũng không thể tưởng tượng được, truyền nhân Huyền Môn cũng chỉ dám mang một Khô Lâu Vương cùng đi Thiên Giai, hắn thì hay rồi, một lần dẫn theo năm tên, không có một người nào yếu hơn Khô Lâu Vương, sáu người cùng đi Thiên Giai, khiến thần hỏa khủng bố tới cực điểm.

Nếu không có Hàn Sâm biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh cộng thêm Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật thực sự vô cùng mạnh, chỉ sợ đã sớm tan thành mây khói trên bậc Thiên Giai thứ mười.

Cho dù như thế, dù Hàn Sâm đã dùng hết toàn lực, vẫn khó có thể chiếu cố tất cả mọi người chu toàn, chỉ có thể che ở Bảo Nhi không tổn hao gì, lực lượng của hắn đã không đủ để trợ giúp những người khác hoàn toàn ngăn cản thần hỏa tẩy lễ.

Cũng may Hàn Sâm vẫn chặn lại phần lớn thần hỏa, bọn họ chỉ thừa nhận một phần nhỏ, Tiểu Ngân Ngân trải qua thần hỏa tẩy lễ, lại tiến hóa ngược biến thành một quả trứng.

Tiểu thiên sứ và Kim Mao Hống sau khi chịu thần hỏa tẩy lễ đều tiến nhập vào trạng thái tiến hóa, chỉ có Sát Na Nữ Đế thảm nhất, Hàn Sâm không thể chú ý nhiều như vậy, chỉ phân ra rất ít lực lượng ở trên người cô ta, Sát Na Nữ Đế thảm hại nhất, tuy cũng thành công lột xác thành Bán Thần, nhưng thân thể bị thương rất nghiêm trọng, không biết cần bao lâu mới có thể khôi phục.

- May mắn không mang theo nhiều người khác cùng tấn chức, nếu không ngay cả mạng nhỏ cũng không giữ được.

Hàn Sâm thầm cảm thấy may mắn.

Ngồi dậy từ dưới đất, đưa mắt đánh giá hoàn cảnh bốn phía, phát hiện nơi này là một mảnh đồi núi, dưới chân là một sườn núi, bốn phía không có dị sinh vật và Dị Linh cường đại nào.

Hàn Sâm ngồi dậy, phát hiện thân thể vô cùng nặng, cũng không phải bởi vì hắn bị thương, mà là trọng lực nơi này quá mạnh, nếu tố chất thân thể không được, chỉ sợ muốn đứng lên cũng không nổi.

Cũng may sau khi Hàn Sâm tấn chức thành Bán Thần, thân thể đã vô cùng cường hãn, trọng lực kinh khủng cũng không quá ảnh hưởng tới hắn.

Chỉ là quần áo khi leo Thiên Giai đều đã bị hủy, hắn lại không có thú hồn áo giáp có thể dùng, nên có chút xấu hổ.

Hàn Sâm: Siêu Thần Thể Siêu Cấp Đế Linh (chung cực). Cấp độ: Bán Thần

Thọ nguyên: 500.

Thần thể tiến hóa yêu cầu: Không.

Có được gen: Không.

Bán Thần gen hạch: Không.

Hàn Sâm không hiểu rõ Siêu Thần Thể có thêm hai chữ chung cực là có ý gì, thọ nguyên lại tăng lên 100, nếu như hắn không bị bệnh không gặp tai nạn gì, có thể nhẹ nhõm sống tới năm trăm năm.

Chuyện không có yêu cầu tiến hóa thần thể này, Hàn Sâm đã sớm nghe nói, không gian thứ tư Tí Hộ Sở đã không có ao tiến hóa, cho dù có được gen, cũng khó có thể dựa vào ao tiến hóa để trực tiếp tiến hóa.

Hàn Sâm nhìn xung quanh, phát hiện cách đó không xa có một loại cây cỏ có lá rất dài , lập tức bế Bảo Nhi cùng tới đó, hái được mấy cọng cỏ, dùng cọng cỏ móc vào cùng một chỗ, làm hai bộ quần áo bằng cỏ y cho mình và Bảo Nhi

Khi hái lá cỏ xuống, một con châu chấu từ trong cỏ nhảy ra, khiến Hàn Sâm vô cùng hoảng sợ, lúc trước hắn lại không cảm ứng được con châu chấu kia.

Cũng may con châu chấu kia chạy đi xa, Hàn Sâm cũng không đuổi theo, trước tiên cứ chuẩn bị tốt quần áo rồi nói sau.

Sau khi mặc vào quần áo bằng cây cỏ, khi Hàn Sâm đang chuẩn bị mang theo Bảo Nhi rời đi, lại đột nhiên nghe được từ xa truyền đến tiếng côn trùng chói tai, chỉ thấy con châu chấu kia đang ở trên đồng cỏ phía xa thét lên với hắn và Bảo Nhi.

Vừa rồi Hàn Sâm đã dùng Động Huyền Khí quét qua con châu chấu kia, sinh mệnh khí tức rất yếu, có lẽ là tiêu chuẩn sinh vật Bán Thần bình thường cũng không đạt được, cho nên Hàn Sâm căn bản không để ý tới nó.

Thấy nó vẫn dám khiêu chiến mình, Hàn Sâm trực tiếp ngưng tụ ra lực lượng thời không, muốn dùng U Linh Trảm trực tiếp tiêu diệt nó, nếu như là sinh vật Bán Thần, vừa vặn bổ sung chút gen.

Thế nhưng không đợi Hàn Sâm động thủ, hắn đột nhiên có cảm giác mắt phải kịch liệt đau nhức, giống như là bị kim đâm vào.

Hàn Sâm cả kinh, đưa tay che lấy mắt phải của mình, nhưng một giây sau, mắt trái của Hàn Sâm cũng kịch liệt đau nhức.

Hàn Sâm cố nén đau nhức để quan sát bốn phía, nhưng chẳng phát hiện ra bất cứ thứ gì, hắn rõ ràng cảm giác được có nguy hiểm tới gần, nhưng bóng dáng địch nhân cũng không nhìn thấy.

Lại nhìn con châu chấu kia, nó chui vào huyệt động trong bãi cỏ, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng, có lẽ là đã chui xuống dưới đất.

Hàn Sâm không cảm giác được lực lượng bộc phát trên người nó, nhưng không biết vì sao, mắt hắn vẫn rất đau.

Hàn Sâm tiếp tục dùng Động Huyền Khí tìm tòi bốn phía, muốn tìm ra kẻ công kích mình, mãi một lúc lâu sau vẫn không có thu hoạch.

AI

Hàn Sâm đột nhiên cảm giác cổ họng cũng truyền đến cảm giác đau đớn, sau đó theo từ cổ họng xuống, khí quản và dạ dày, đều vô cùng đau đớn, giống như có người ở bên trong dùng châm đâm vào nội tạng của hắn vậy, cảm giác đau khiến Hàn Sâm vặn vẹo, mồ hôi lạnh từ trên trán xông ra.

Hàn Sâm đã ý thức được cái gì, thần sắc lạnh lẽo, trực tiếp mở ra Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, khiến cả người biến thành băng ngọc, ngay cả nội tạng và mạch máu cũng đều như thế.

Hàn Sâm vẫn có thể cảm giác được trong thân thể không ngừng truyền đến cảm giác nội tạng bị kim đâm, nhưng có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cường hóa, cảm giác đau đớn kia đã không có ý nghĩa, không thể ảnh hưởng tới hắn.

Cùng lúc đó, Hàn Sâm cũng mở ra mười đạo khóa gen Động Huyền Kinh, bắt đầu quan sát chính thân thể của mình.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã nhìn thấy trong dạ dày của hắn một thứ còn nhỏ hơn cả hạt bụi, dưới Động Huyền Khí đã mở ra mười khóa, Hàn Sâm cũng nhìn rõ ràng đó là vật gì.

Đó là một côn trùng cực kỳ nhỏ màu xám, có điểm giống tằm, nhưng đầu nhọn hơn, hơn nữa nhỏ như hạt bụi, không có Động Huyền Khí mở ra mười đạo khóa gen thì sẽ không thể phát hiện ra nó, chỉ coi nó thành là hạt bụi, căn bản không thể nhìn thấy nó.

Con côn trùng thật nhỏ này như cây kim, mang theo hàn quang đâm tới dạ dày hắn, vừa rồi cảm giác như bị kim đâm kia chính là do nó tạo thành.

Hàn Sâm nhìn kỹ một lát, cuối cùng cũng biết đây là cái gì, đó cũng không phải sinh vật Bán Thần, mà là gen hạch Bán Thần của con châu chấu vừa rồi.

Từ trên người côn trùng như hạt bụi này, Hàn Sâm còn có thể nhìn thấy kết cấu tổng hợp như con châu chấu kia, không cần nghi ngờ giữa hai loại này

có quan hệ cực kỳ chặt chẽ.

Nhìn thấy con châu chấu kia từ trong đám cây cỏ lặng lẽ ló đầu ra nhìn hắn, giống như đang rất đắc ý, Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ngưng tụ sức mạnh, lấy tay làm đao, bổ tới một U Linh Trảm.

Con châu chấu trong động cỏ lập tức bị Hàn Sâm chém thành hai nửa, máu tươi vung đầy đất, mà côn trùng ở trong dạ dày Hàn Sâm chơi đùa cũng lập tức bất động.

"Săn giết sinh vật bình thường Hậu Thổ Hoàng Trùng, không thu được thú hồn, thu được gen hạch đồng Trần Ai Chi Trùng, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên tăng từ 0 đến 10 điểm gen trụ cột."

Hết chương 1340.

Chương 1341. Cừu non

'Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, viên gen hạch Trần Ai Chi Trùng này đã rơi vào ngón tay của hắn, bởi vì thật sự quá nhỏ, mắt người bình thường không nhìn thấy, Hàn Sâm phải dùng Động Huyền Khí mới có thể nhìn thấy được.

Trần Ai Chi Trùng: Gen hạch hệ thổ đồng.

Hệ thổ thì nhất định phải có lực lượng hệ thổ, mới có thể dùng gen hạch này.

Mà đồng chính là đẳng cấp gen hạch, đồng, bạch ngân, hoàng kim, bảo thạch là bốn loại đẳng cấp gen hạch mà nhân loại quen thuộc, tuy có suy đoán trên gen hạch bảo thạch có lẽ còn có một loại, nhưng phần lớn Bán Thần nhân loại đều chưa từng thu được gen hạch như vậy, cũng không biết đến cùng là dạng cấp bậc gì.

Hàn Sâm có rất nhiều gen Dị Linh hệ thổ, thiên phú hệ thổ cũng khá tốt, chỉ cần sử dụng Động Huyền Kinh chuyển khí tức thành hệ thổ, tất nhiên có thể dùng Trần Ai Chi Trùng này.

Nhưng đây không phải gen hạch mà bản thân Hàn Sâm ngưng tụ ra, hơn nữa bản thể ngưng tụ nó đã chết, cho nên Trần Ai Chi Trùng đã cố hóa, cũng không thể tiếp tục phát triển.

Nếu như là gen hạch chính Hàn Sâm ngưng tụ ra, thì có thể không ngừng tiến hóa theo sự phát triển của Hàn Sâm.

Hàn Sâm thử khống chế Trần Ai Chi Trùng, phát hiện Trần Ai Chi Trùng nhỏ mà có võ, có thể xuất kỳ bất ý chui vào trong cơ thể đối phương, chỉ cần tố chất thân thể của đối phương không quá mạnh, sẽ rất dễ dàng trúng chiêu.

Hiện tại Hàn Sâm mới khắc sâu một đạo lý là lời Kỷ lão gia tử nói không sai, không nên khinh thường bất kỳ một sinh vật Bán Thần là có ý gì, chỉ là một sinh vật Bán Thần bình thường, đã có năng lực đáng sợ như vậy, nếu như không phải Hàn Sâm có Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đủ mạnh, chỉ sợ đã trực tiếp ngỏm rồi.

Những nhân loại thông qua ao tiến hóa để tấn chức thành Bán Thần, tỷ lệ sinh tồn ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở thấp đến mức đáng thương, nếu như không có vận khí nhất định, tỷ lệ có thể sống để trở lại Liên Minh thấp đến đáng thương.

Khó trách Liên Minh nhiều Siêu Việt Giả tấn chức thành Bán Thần như vậy, cho đến hiện tại có thể trở lại Liên Minh cũng chỉ có ba con số, đa số đều bị chết ở trong thế giới kinh khủng này.

Đương nhiên, cũng có khả năng là có một số người vẫn còn bị giam ở trong không gian thứ tư Tí Hộ Sở, không thể tìm được Truyền Tống Trận trở về.

Khác với ba tầng Tí Hộ Sở trước, nhân loại truyền tống vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, không xuất hiện ở trong Tí Hộ Sở, bọn họ muốn truyền tống về, phải đánh xuống Tí Hộ Sở, hoặc là tìm được người khác đánh xuống Tí Hộ Sở, hơn nữa người khác nguyện ý để cho họ sử dụng Truyền Tống Trận mới được.

Nhân loại khống chế Tí Hộ Sở, ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở đã không thể nói tới tình cảm nữa, có thể gặp được một tòa, vậy thì thật sự là đời trước đã

tích đại đức mới có vận khí như vậy.

Hàn Sâm thu hồi Trần Ai Chi Trùng, đánh giá hoàn cảnh bốn phía, đang suy nghĩ để tìm địa điểm an toàn để đặt chân, trước tiên kiếm chút gen trụ cột, ngưng tụ ra gen hạch rồi tính nói sau.

Mặc dù nói gen hạch cần thông qua tu luyện Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật, kích phát năng lực gen để ngưng tụ ra, nhưng căn cứ kinh nghiệm của tiền nhân, có thể đạt được 100 điểm gen Bán Thần, trên cơ bản sẽ trăm phần trăm có thể thành công ngưng tụ ra gen hạch.

Hàn Sâm cũng không hy vọng xa vời chính mình sẽ mạnh hơn người khác, vì để sớm ngưng tụ ra gen hạch, hắn định thành thành thật thật đi săn giết dị sinh vật để ăn, tích góp từng chút gen trụ cột.

Đương nhiên, còn có một số dị sinh vật hoặc là Dị Linh có thiên phú rất mạnh, lực lượng chỉ thuần túy một loại, khi đi trên Thiên Giai có thể trực tiếp ngưng tụ ra gen hạch.

Hàn Sâm hiển nhiên không có thiên phú như vậy, hắn cũng không có một thuộc tính đặc thù.

Nhặt con châu chấu kia về, hiện tại trên người Hàn Sâm không có vật gì cả, ngay cả Tuyệt Tình Bình hắn cũng không dám mang, sợ bị thần hỏa đốt hỏng.

Cũng may là hắn không có mang, nếu không thần hỏa bị hắn và Bảo Nhi cùng nhau dẫn tới khủng bố như thế, Tuyệt Tình Bình tám chín phần mười sẽ bị đốt thành mây khói.

Nhìn thi thể con châu chấu này, trong tay Hàn Sâm trực tiếp bắn ra một ngọn lửa, nướng chín châu chấu, trước tiên nếm thử một chút, ngoại trừ hơi nhạt, hương vị cũng không tệ lắm.

“Ăn Hậu Thổ Hoàng Trùng, gen trụ cột +1.”

Tiếng thông báo gen trụ cột không ngừng tăng lên liên tục vang lên trong đầu Hàn Sâm, Hàn Sâm chia một nửa khác cho Bảo Nhi, Bảo Nhi lại tỏ vẻ

ghét bỏ liên tục khoát tay, hiển nhiên là bé không thèm ăn đồ ăn như vậy.

Hàn Sâm lại tự mình xử lý toàn bộ con châu chấu kia, tổng cộng thu được 8 điểm gen trụ cột.

Gen trụ cột cấp Bán Thần giúp tố chất thân thể tăng lên không ít, Hàn Sâm rõ ràng có thể cảm giác được khí lực của mình tăng lên một ít, tế bào toàn thân dường như cũng nhẹ nhàng không ít.

- Hay là đi tìm một địa phương an toàn để cư trú trước, ở lại những nơi như thế này thật sự quá nguy hiểm, nếu không may mắn đụng phải sinh vật khủng bố thì xong luôn

Hàn Sâm trèo lên sườn núi, muốn đi lên chỗ cao để xem xét hoàn cảnh bốn phía.

Hàn Sâm rất cẩn thận, Động Huyền Kinh không ngừng nhìn quanh bốn phía, hiện tại hắn rất sợ đột nhiên có con kiến, con nhện hay mấy côn

trùng nhỏ, vật lớn còn có thể phòng bị, những vật nhỏ này thật sự khó

lòng phòng bị.

Cũng may đến khi Hàn Sâm bò lên trên sườn núi, cũng không gặp phải dị sinh vật nào khác, cũng không biết là vận khí của hắn tốt, hay dị sinh vật ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở tương đối thưa thớt.

Sau khi leo lên sườn núi, Hàn Sâm vẫn không thể nhìn rất xa, nơi này là một vùng chập trùng cây cỏ, những sườn núi đầy cây cỏ này không được tính là đồi núi, nếu như thấp hơn một chút, sẽ không khác gì thảo nguyên.

Hàn Sâm cũng không dám bay lên trên bầu trời để nhìn, hắn không muốn biến thành cái đích cho mọi người nhắm vào, không cẩn thận bị dị sinh vật hung ác nhìn chằm chằm vào, vậy thì rất phiền toái.

Hàn Sâm dò xét xung quanh, nhìn thấy một thân ảnh cách đó không xa đang bò lên.

Gần như là phản xạ có điều kiện, Hàn Sâm trực tiếp nằm xuống, ghé vào trong bụi cỏ, hai mắt nhìn chằm chặp vào sinh vật từ xa đang từ từ bò lên trên cây.

Chờ Hàn Sâm nhìn rõ ràng, hơi thoáng buông lỏng một chút, con dị sinh vật kia giống như là một con cừu, lớp lông trên người trắng như bông, trên đỉnh đầu mọc ra hai sừng cong màu đen, thân thể mập mạp, đi đường uốn éo uốn éo, nhìn cũng không giống như sinh vật có tính công kích rất mạnh.

Nhưng Hàn Sâm cũng không dám xem thường con cừu kia, dù sao bề ngoài xinh đẹp cũng có thể dễ dàng khiến người ta buông lỏng hơn loại sinh vật có bề ngoài đáng ghê tởm.

- Tiểu tử kia, chú mày nằm rạp trên mặt đất làm gì thế? Hàn Sâm đang đánh giá đầu cừu non kia, lại đột nhiên thấy khóe

miệng cừu non giật giật, thế mà nó lại nói tiếng người.

Hàn Sâm nhìn xung quanh một chút, nhưng không có phát hiện có sinh vật gì khác, lúc này mới xác định là con cừu kia đang nói chuyện cùng hắn.

- Chú mày nhìn cái gì, đang hỏi chú mày đấy?

Cừu non đứng ở trên sườn núi, không nhịn được tiếp tục nói.

- Tao mệt mỏi nên nằm rạp trên mặt đất nghỉ ngơi một chút.

Hàn Sâm từ trên đồng cỏ đứng lên, trong lòng âm thầm cảnh giác, ngoài miệng lại thoải mái mà nói.

Cừu non khinh bỉ nhìn hắn một cái, bĩu môi nói:

- Chú mày yên tâm, tao không có hứng thú với máu thịt, mày là giống gì… mà thôi… không cần biết mày là giống gì. .. tao hỏi mày…mày có năng lực gì, nếu như năng lực tạm được, tao có thể cho mày gia nhập đội ngũ của tao, về sau đi theo tao lăn lộn. …

Hàn Sâm trợn mắt nhìn cừu non, tuy đã sớm nghe nói dị sinh vật ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở rất trâu bò, nhưng không ngờ lại lợi hại như vậy.

Hết chương 1341.

Chương 1342. Bạch Y Thiên Sứ

- Tao biết rất nhiều. Hàn Sâm vội vàng nói.

Hiện tại vừa đến, chưa quen cuộc sống ở đây, tuy đi theo một con cừu lăn lộn cũng không quá có mặt mũi, nhưng đây cũng là đường tắt nhanh nhất để dung nhập vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, Hàn Sâm rất tình nguyện.

€ó lão cừu dẫn đầu, tuy có thể sẽ chết không rõ ràng, nhưng cũng sẽ không đi nhầm vào mấy chỗ nguy hiểm.

- Tao hỏi mày am hiểu nhất cái gì? Cừu non tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút, hiện tại hắn thật sự muốn tận lực biểu hiện một chút, nên không chút khiêm tốn nói:

- Lực phá hoại của tao rất mạnh.

Động Huyền Kinh đã mở ra mười đạo khóa gen, lực phá hoại cũng không phải giả dối.

Cừu non sau khi nghe xong vô cùng thất vọng, quay đầu rời đi. - Ấy, mày đừng đi mà? Có ý gì thế? Hàn Sâm nao nao, không biết đây là tình huống gì.

- Mày là sinh vật yếu ớt như gà bệnh, ngay cả gen hạch còn chưa kịp ngưng tụ đúng không? Lực phá hoại cường đại đến mức nào được? Tao cần chính là lực lượng đặc thù hữu dụng, ví dụ như trị tiệu, quầng sáng cũng có thể, lực phá hoại? Tao tùy tiện tìm một sinh vật đã ngưng tụ ra gen hạch đều mạnh hơn mày nhiều lắm, mày thì làm được cái gì?

Cừu non nói xong đã uốn éo uốn éo rất nhanh chạy đi.

Hàn Sâm hơi giật mình mà đứng ở đó mãi vẫn không thể phục hồi tỉnh thần lại, sau nửa ngày mới nghi ngờ nhìn Bảo Nhi ngồi trên vai hắn rồi hỏi:

- Bảo Nhi, nó đang khinh bỉ cha sao?

- Đúng vậy, ba ba.

Bảo Nhi rất chân thành gật đầu. Hàn Sâm có chút phiên muộn, chính mình lại bị một con cừu khinh bỉ.

Nhưng Hàn Sâm đại khái cũng đã nhìn ra, thực lực con cừu kia không yếu, trong sinh vật bình thường cũng tính là đạt trình độ cao nhất rồi, hơn nữa nó còn có đội ngũ, có lẽ không chỉ có một người, Hàn Sâm thật sự không chọc nổi.

- Này. .. Dương huynh đệ. .. chớ đi mà. .. tôi nói sai rồi. .. tôi am hiểu nhất là lực lượng trị liệu…

Hàn Sâm vội vàng đuổi theo, vừa chạy vừa gọi.

Thật vất vả mới gặp được một dị sinh vật không ăn thịt, Hàn Sâm cảm giác mình vẫn nên đi theo nó hỗn trước đi, trước tiên làm quen hoàn cảnh một chút rồi nói sau.

- Mày có lực lượng trị liệu?

Cừu non dừng bước lại, xoay đầu lại nhìn xem Hàn Sâm với vẻ không tin.

Lực lượng trị liệu dù ở một tòa Tí Hộ Sở nào cũng đều thập phần hiếm thấy, ai cũng mơ tưởng có được đồng bọn như vậy, vừa rồi cừu non cũng chỉ thuận miệng nói như vậy, cũng không trông cậy Hàn Sâm thật sự có được lực lượng trị liệu.

- Đúng vậy, ở quê quán của chúng tao, tao được xưng là Bạch Y Thiên Sứ đấy.

Hàn Sâm võ ngực nói.

Cừu non nhìn Hàn Sâm, có vẻ không tin lời hắn nói, đột nhiên thấy nó khẽ ngẩng đầu, lập tức có một loan đao hắc thiết bay ra, xoay tròn trên không trung, giống như một cơn gió lốc bay tới bụi cỏ.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, loan đao hắc thiết kia chém trúng một sinh vật giống chuột trên đồng cỏ.

Con chuột kia liều mạng giấy dụa, nhưng mãi vẫn không giãy dụa thoát được, hơn nữa thân thể còn bị mũi loan đao ghim chặt lấy, nên cũng không dám kịch liệt vận động.

Hàn Sâm rùng mình, lực công kích của con cừu này thoạt nhìn rất mạnh, chuôi loan đao hắc thiết này chắc là gen hạch của nó, lực phá hoại thật sự có chút kinh người.

- Mày thử xem có thể trị cho nó hay không.

Cừu non giơ chân chỉ chỉ con chuột bị ghim trên đồng cỏ đang đổ máu kia.

Hàn Sâm không dám chậm trễ, mô phỏng ra lực lượng Thánh Tê, dùng thánh quang trị liệu cho con chuột kia.

Không biết do đang ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở, hay là do con chuột này, hiệu quả Trì Dũ Thuật của Hàn Sâm dùng trên người con chuột cũng không tốt lắm, tốn vài phút, mới khiến vết thương trên người con chuột khép lại.

- Đúng là lực lượng trị liệu, nhưng quá yếu. .. được rồi. .. mày đi theo tao đi…

Cừu non do dự một chút, vẫn quyết định cho Hàn Sâm đi theo.

Hàn Sâm vội vàng đi theo, cừu non đi khoảng nửa giờ, rốt cục thấy được phía trước có một rừng cây không quá lớn, sau khi đi vào rừng cây, Hàn Sâm lại thấy vài con dị sinh vật.

Hàn Sâm tùy tiện nhìn qua, phát hiện dị sinh vật nơi này đúng là rất đa dạng, có một con chim khổng lồ màu đen, ánh mắt lạnh như băng đang nhìn hắn.

Còn có bốn con Lục Túc Thú nhìn không khác nhau nhiều lắm, mỗi một con đều lớn cỡ một chiếc xe tăng, nhìn vô cùng cường tráng.

Mà ở bên trái, thậm chí có một Dị Linh ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi, ánh mắt cũng đang quan sát Hàn Sâm.

Cừu non và Hàn Sâm đều đối mặt với một cự thú như tàu lớn, có chút

giống lợn rừng, nhưng trên lưng lại có gai xương, toàn thân như huyền thiết, nhìn vô cùng bá khí, lúc này nằm ở đó, đôi mắt đỏ ngầu lạnh lùng nhìn Hàn Sâm.

Dị sinh vật nơi này và Dị Linh đều do đầu huyền thiết cự thú này cầm đầu.

- Đây là đồ ăn mày mang về?

Dị Linh kia tự tiếu phi tiếu hỏi cừu non.

Cừu non vội vàng lắc đầu, tiến tới trước mặt lợn rừng kia nói: - Lão đại, đây là tiểu đệ mà tôi tìm trở về.

- Hình như còn chưa ngưng tụ gen hạch? Tiểu đệ như thế thì làm được gì? Để làm lương thực dự trữ sao?

Dị Linh lại cười nói một câu.

Đôi mắt đỏ như máu, to như đôi đèn lồng của huyền thiết cự thú nhìn về phía cừu non, thân thể cừu non lập tức run lên, vội vàng nịnh nọt ton hót nói:

- Lão đại, mặc dù hiện tại hắn rất yếu, nhưng hắn có lực lượng trị liệu, hiệu quả hơi kém một chút, nhưng vẫn có tác dụng, về sau bồi dưỡng một chút là có thể dùng được.

Nghe nói Hàn Sâm có được lực lượng trị liệu, huyền thiết cự thú lại quay đầu nhìn về phía Hàn Sâm, sau đó gầm nhẹ một tiếng, thanh âm rất thấp, nhưng tràn đầy dã tính và bá khí, nếu là dị sinh vật yếu nhược nghe xong, chỉ sợ sẽ bị dọa tới mức hai chân run lên.

- Mày còn ngơ ra đấy làm gì, còn không mau đi qua trị thương cho lão đại.

Cừu non quay sang kêu Hàn Sâm.

Hàn Sâm đi theo cừu non tới bên cạnh huyền thiết cự thú, lúc này mới nhìn bên sườn nó có một vết thương dài gần mét, hiện tại vẫn còn có máu không ngừng thấm ra ngoài.

Hàn Sâm vội vàng mô phỏng lực lượng Thánh Tê, bắn ra thánh quang rơi vào trên vết thương, hiệu quả tự nhiên không tốt đẹp gì, còn chậm hơn lúc trị liệu cho chú chuột kia.

Hàn Sâm đại khái đoán ra đầu huyền thiết cự thú này hẳn là một sinh vật nguyên thủy, sinh cơ của nó rõ ràng mạnh hơn cừu non và Lục Túc Thú rất nhiều.

Dị Linh nhìn thấy hiệu quả Hàn Sâm trị liệu, nhịn không được cười hắc hắc:

- Thế này mà mày cũng gọi là lực lượng trị thương?

Mặt già của cừu non đỏ lên, ho nhẹ nói:

- Dù sao có cũng hơn không mà, bồi dưỡng một chút là được rồi.

Huyền thiết cự thú lại không thèm để ý đến bọn họ, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Sau khi Hàn Sâm đi tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, cũng coi như đã có một nơi để yên ổn sống, mà chuyện duy nhất hắn cần phải làm, chính là mỗi ngày sử dụng thánh quang trị liệu vết thương trên người huyền thiết cự thú.

Tuy Hàn Sâm đối với chuyện làm Bạch Y Thiên Sứ không có hứng thú quá lớn, nhưng theo thời gian hắn đã rất nhanh hiểu được tình huống vùng này, khiến Hàn Sâm bỏ đi ý nghĩ rời đi, chuẩn bị tạm thời ở tại chỗ này một thời gian ngắn.

Hết chương 1342.

Chương 1343. Kẻ hủy diệt lão đại

Hàn Sâm từ trong miệng cừu non biết rõ, khu vực này tên là Ngọc Khâu, ở gần đây không có nhiều dị sinh vật cường đại lắm, huyền thiết cự thú kia được coi như một trong mấy dị sinh vật cường đại nhất, cũng là một trong mấy sinh vật nguyên thủy ở gần đây.

Cừu non và Lục Túc Thú là sinh vật bình thường, Dị Linh kia cũng chỉ là cấp người hầu, cùng bậc với sinh vật bình thường.

Hàn Sâm vốn còn muốn đi theo huyền thiết cự thú hỗn vài ngày, trước tiên tìm hiểu rõ tình huống ở khu vực Ngọc Khâu này rồi nói sau, nhưng ai ngờ hắn mới tới được hai ngày, huyền thiết cự thú đi uống nước bên hồ sau đó mãi mà chưa về, khi Hàn Sâm và đám cừu non đi tới bên hồ, chỉ thấy huyền thiết cự thú chỉ còn lại khung xương thôi.

Máu tươi nhuộm bãi cỏ và hồ nước thành màu đỏ như máu, khiến sắc mặt Hàn Sâm không khỏi biến đổi.

Gần như không chút do dự, cừu non và một đám dị sinh vật cùng Dị Linh đi theo huyền thiết cự thú, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Ngay cả huyền thiết cự thú đều bị người ta giết, chúng nào dám dừng lại ở chỗ này.

Hàn Sâm cũng chạy theo cừu non, hiện tại hắn còn chưa quen thuộc với hoàn cảnh, đi theo cừu non quen đường sẽ không sai.

Cừu non chạy rất xa mới dừng lại, thở hồng hộc, nhìn thấy Hàn Sâm chạy theo sau lưng nó, thoáng kinh ngạc, con ngươi đảo một vòng rồi nói với Hàn Sâm:

- Hiện tại lão đại chết rồi, về sau mày đi theo tao đi.

- Được, hiện tai chúng ta đi đâu?

Hàn Sâm chỉ muốn làm quen hoàn cảnh nơi này một chút, đi theo ai cũng giống nhau.

- Đương nhiên là đi lại tìm một lão đại khác, nếu không thì làm thế nào để sống tiếp ở một nơi hung hiểm như vậy?

Cừu non tỏ vẻ đã tính trước, ngẩng đầu nói với Hàn Sâm: - Mày yên tâm, đi theo tao nhất định không sai.

Cừu non mang theo Hàn Sâm tiếp tục lên đường, đi được hơn nửa ngày, đi tới bên cạnh một tòa núi nhỏ, mang theo Hàn Sâm tìm một sinh vật nguyên thủy làm nơi nương tựa.

Con sinh vật nguyên thủy là một Đại Xà Thanh Lân, căn cứ vào lời cừu non, đại xà thanh lân này còn lợi hại hơn cả huyền thiết cự thú, nó sớm đã muốn xin tới nương tựa, chỉ là sợ huyền thiết cự thú vẫn còn, nên mãi không có cơ hội gì.

Dựa vào chiếc lưỡi ba tấc không nát của cừu no, cộng thêm năng lực trị liệu của Hàn Sâm, đại xà thanh lân kia chấp nhận để cừu non và Hàn Sâm nhập vào đội ngũ, coi như là trở thành tiểu đệ của nó.

‘Thế nhưng đêm hôm ấy, đại xà thanh lân kia cũng không biết bị ai chém rụng đầu, thân thể cũng không biết đi đâu mất, chỉ còn lại có một đầu rắn máu me đầm đìa ở trong huyệt động.

Đại xà thanh lân bị chém, những dị sinh vật đi theo nó lập tức lại tan ra, trong lòng cừu non mặc dù có chút buồn phiền, nhưng nó vẫn không nhụt chí, hơn nữa còn nói với Hàn Sâm, nó còn biết một sinh vật cấp đại lão khác ở Ngọc Khâu, bọn hắn còn có thể tiếp tục đi tìm nơi nương tựa.

Hàn Sâm cũng chỉ muốn làm quen với hoàn cảnh, cừu non dẫn hắn đi bốn phía, đúng là rất hợp tâm ý của hắn, cũng không nói gì, tiếp tục cùng cừu non lên đường.

Nhưng sau khi theo chân cừu non đi, sắc mặt Hàn Sâm lại càng ngày càng cổ quái.

Ngắn ngủn hơn mười ngày, Hàn Sâm đi theo cừu non tìm tới sáu sinh vật cấp đại lão để làm nơi nương tựa, kết quả nhiều thì ba ngày, ít thì một ngày, những đại lão này hết bị giết đi, một đám đều chết không toàn thây.

- Đây là tình huống gì? Rốt cuộc là ai giết những sinh vật nguyên thủy đó? Chẳng lẽ là nhằm về mình sao?

Trong lòng Hàn Sâm đầy nghi ngờ.

Chuyện này thực sự quá trùng hợp, tại sao bọn hắn đi đầu quân cho ai, thì kẻ đó sẽ chết, kiểu này còn lợi hại hơn cả Conan, khiến Hàn Sâm vô cùng hoài nghi, đây cũng không phải trùng hợp, mà là có người cố ý.

Nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, ở vùng Ngọc Khâu này một nhân loại cũng không có, căn bản không có người biết hắn, tại sao có thể có người nhằm vào hắn chứ?

Hơn nữa nếu thật sự muốn nhằm vào hắn, trực tiếp xuống tay với hắn là được rồi, cần gì phải phiền toái như vậy, đi giết những sinh vật nguyên thủy đó chứ?

Với khả năng của đối phương có thể thần không biết quỷ không hay chém giết sinh vật nguyên thủy, có lẽ không cần cố ky Hàn Sâm là nhân loại mà một điểm gen hạch còn chưa ngưng tụ ra mới đúng.

- Không phải làm thế vì mình, như vậy cũng quá trùng hợp rồi? Chẳng lẽ mình thật sự xui xẻo như vậy?

Hàn Sâm thầm nghĩ.

Cừu non hiển nhiên cũng phi thường phiền muộn, vừa tìm đến một lão đại thì kẻ đó lại lập tức bị giết chết, cũng may ở Tí Hộ Sở không có

cộng đồng bạn bè gì, nếu không thanh danh của nó đã sớm thối hoắc, nói không chừng còn được phong danh hiệu “Kẻ hủy diệt lão đại” luôn.

Cừu non nằm rạp trên đất nghỉ ngơi cả buổi, sau đó mới đứng lên, nói với vẻ chả còn chút sức lực nào:

- Tao nói này huynh đệ, hiện tại Ngọc Khâu chỉ còn lại một lão đại sinh vật nguyên thủy cuối cùng, chúng ta đi nhìn thử một chút đi, có lẽ còn có cơ hội.

- Cứ theo mày là được. Hàn Sâm mỉm cười gật đầu.

Mười mấy ngày nay hắn luôn đi theo cừu non tìm lão đại làm nơi nương tựa ở bốn phía, gần như đã đi khắp khu vực Ngọc Khâu này một lượt, cũng hiểu đại khái về khu vực này, cho dù không có ai chiếu cố, một người sinh tôn ở đây có lẽ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng cừu non vẫn kiên quyết muốn tìm một vị lão đại để làm nơi nương tựa, Hàn Sâm nghĩ thầm dù sao cũng đã dạo qua một vòng rồi, đi xem sinh vật nguyên thủy cuối cùng ở Ngọc Khâu cũng không sao.

Hơn nữa những sinh vật nguyên thủy đó một con tiếp một con tử vong, cũng khiến Hàn Sâm có chút bất an.

Cừu non mang theo Hàn Sâm tiếp tục lên đường, lần này tìm tới sinh vật nguyên thủy kia là một đầu tam giác thú, nhìn khá giống trâu, nhưng trên đỉnh đầu lại có ba sừng đỉnh ốc.

Cừu non đúng là thiên tài trong việc đầu nhập vào đội ngũ của một vị lão đại, nó rất dễ dàng đã thuyết phục được tam giác thú, cho nó mang theo Hàn Sâm cùng nhập bọn, trở thành tiểu đệ của tam giác thú.

Sau khi nhập bọn, cừu non vẫn còn có chút lo lắng, trong đêm không ngừng ghé vào trên đồng cỏ, trong miệng vẫn đang dùng âm thanh chỉ có chính nó mới có thể nghe được khẽ lẩm bẩm:

- Tuyệt đối đừng chết. .. tuyệt đối đừng chết. ..

Tuy Hàn Sâm cũng có chút lo lắng, nhưng nhìn dáng vẻ của cừu non, hắn vẫn thấy quá buồn cười.

Tam giác thú khác với huyền thiết cự thú, thủ hạ của nó chỉ là dị sinh vật rất đơn giản, là một đám tam giác thú bình thường, mà nó chính là vương của bầy tam giác thú này.

Ngoại trừ tam giác thú, trong đám tiểu đệ của tam giác thú Vương, cũng chỉ có cừu non và Hàn Sâm là hai kẻ dị chủng mà thôi.

Cho nên Hàn Sâm thật sự rất bội phục năng lực của cừu non, ngay cả một đàn đơn chủng tộc mà nó cũng có thể xin gia nhập, quả thực chính là đóa hoa giao tiếp trong giới dị sinh vật.

Hàn Sâm đi theo nó tuy không kiếm được chỗ tốt gì, ngay cả đồ ăn đều là ăn bữa nay không có bữa mai, nhưng đã tích lũy được không ít kiến thức.

Tam Giác Thú Vương không ở một mình, nó luôn ở cùng đàn tam giác †hú, Hàn Sâm và cừu non cũng ở trong bầy thú, cách Tam Giác Thú Vương cũng chỉ hai mươi, ba mươi mét mà thôi.

Cho nên lúc này Hàn Sâm đã tắng tới mười hai phần tinh thần, một mực mở ra Động Huyền Khí, muốn nhìn xem Tam Giác Thú Vương có bị giết chết hay không, nếu như bị giết thì rốt cuộc là kẻ nào giết nó.

- Nhất định có nguyên nhân gì, có lẽ không phải vì vận rủi của mình đâu?

Trong nội tâm Hàn Sâm âm thầm hi vọng.

Đến gần nửa đêm về sáng, khi Hàn Sâm đang có chút mệt mỏi, lại đột nhiên cảm giác ở chỗ Tam Giác Thú Vương xuất hiện sóng sức mạnh dị thường, Hàn Sâm vội vàng nhìn sang, chỉ thấy đầu Tam Giác Thú Vương đã bị trảm xuống dưới.

Mà Hàn Sâm cũng nhìn rõ ràng thân ảnh của kẻ chém giết Tam Giác Thú Vương, vẻ mặt lập tức lộ ra vẻ khó tin, thân ảnh kia vậy mà vô cùng quen mắt.

Hết chương 1343.

Chương 1344. Nhặt được một cái đầu bò

Mặc dù hiện tại là ban đêm, nhưng ánh trăng trên bầu trời vân chiếu sáng bãi cỏ như ban ngày, Hàn Sâm nhìn rõ ràng, thân ảnh dùng đao chém xuống đầu Tam Giác Thú Vương kia, nhìn rất giống một người, hơn nữa thân ảnh kia Hàn Sâm còn thấy rất quen mắt.

- Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào thân ảnh kia, đó là một người phụ nữ ở trên đầu có một cặp sừng, sau lưng có hai cánh, trên người mặc giáp long lân, trong tay còn cầm một dao phay cực lớn cổ quái.

Hàn Sâm vô cùng quen thuộc với thân ảnh này, trước khi tấn chức Bán Thần, gần như mỗi ngày Hàn Sâm đều ăn món do cô làm.

Đúng vậy, thân ảnh này giống như đúc nữ đầu bếp Long tộc do Xà Thần Tọa biến thành khôi lỗi, ngay cả đầu lông mày kia và khí chất đều giống như đúc, chỉ là Xà Thần Tọa biến thành là khôi lỗi đồng, mà thân ảnh kia lại là người sống sờ sờ, da của cô non đến mức có thể véo ra nước.

Lúc người phụ nữ kia chém đầu Tam Giác Thú Vương xong, một tay xách thân thể Thú Vương lên, trực tiếp đi ra bên ngoài.

Người phụ nữ đó và nhân loại không khác nhau nhiều lắm, một tay mang theo thân thể Tam Giác Thú Vương lớn hơn cô không biết bao nhiêu lần, lại giống như không có chút trọng lượng nào, nhìn vô cùng quỷ dị.

Cô đi rất nhanh, trong nháy mắt đã rời khỏi đó, khi những tam giác thú đó kịp phản ứng, nhìn đầu Tam Giác Thú Vương còn đang chảy máu trên mặt đất mở to hai mắt nhìn, cũng kêu lớn rồi chạy vội đào tẩu.

Cừu non cũng tỉnh lại, nhìn thấy đầu Tam Giác Thú Vương thì sắc mặt lập tức đại biến, quay người muốn chạy.

Hàn Sâm đưa tay bắt được cái đuôi của cừu non, cừu non lại cũng không quay đầu, căn bản không dám xem rốt cuộc là ai ở sau lưng bắt lấy cái đuôi của nó, nó chỉ vung chân liều mạng bỏ chạy.

Hàn Sâm dùng một tay lại không có thể giữ được nó, dưới chân cừu non dường như sinh ra như gió, trong nháy mắt đã chạy ra ngoài 100 mét, vừa chạy vừa kêu to:

- Sắp chết rồi. .. sắp chết rồi. …

Thấy cừu non chạy xa, Hàn Sâm cũng lười đuổi theo nó, quay đầu lại đi đến đầu Tam Giác Thú Vương.

Trước kia hắn không biết những sinh vật nguyên thủy đó chết như thế nào, đương nhiên muốn chạy, hiện tại hắn đã biết xảy ra chuyện gì, cũng không nghĩ đến chuyện chạy nữa.

Tính tình nữ đầu bếp Long tộc kia, Hàn Sâm coi như cũng quen thuộc, cô ta đã có thể dễ dàng săn giết sinh vật nguyên thủy, hơn nữa trước kia cũng không giết sinh vật bình thường, vậy khẳng định là chướng mắt.

Giống như là một đầu bếp, có bào ngư vây cá để dùng, ai còn biết đến sợi mì chứ.

Hiện tại đám Hàn Sâm trong mắt nữ đầu bếp Long tộc chính là sợi mì, cho nên tạm thời còn không gặp nguy hiểm.

Hàn Sâm đi đến bên cạnh đầu Tam Giác Thú Vương, đầu này giống như đầu bò, hắn cầm lấy sừng trâu trực tiếp bỏ chạy, thứ này khẳng định ăn ngon hơn đầu bò nhiều, nói không chừng còn có thể gia tăng mấy điểm gen nguyên thủy ấy chứ, không chiếm lấy thì phí.

Về phần chuyện đi tìm Nữ đầu bếp Long tộc, Hàn Sâm không có ý định kia.

Hắn cũng không phải thật sự quen biết người ta, nhỡ không may trong mắt nữ đầu bếp Long tộc chỉ có đồ ăn, lại coi hắn và Bảo Nhi trở thành nguyên liệu nấu ăn, vậy thì thật sự thảm rồi.

Nhìn nữ đầu bếp Long tộc dùng một đao chém xuống đầu của Tam Giác Thú Vương, Hàn Sâm đoán mình tám chín phần không phải là đối thủ của cô.

Đầu thú cũng đã nhặt được, hắn cũng không nên không có việc gì tự đi †ìm phiền phức, tìm một chỗ nướng đầu thú ăn mới là đứng đắn.

Những ngày này đi theo cừu non chạy ngược chạy xuôi, cùng lắm cũng chỉ có thể ăn chút khoai tây hay rễ cây thực vật cho đỡ đói, máu thịt dị sinh vật thì không ăn được miếng nào, rốt cục đã có cơ hội ăn cho đỡ thèm.

Hiện tại Hàn Sâm coi như đã rất quen khu vực này, mang theo đầu thú nhanh chóng chạy đến một rừng cây nhỏ không người, mô phỏng ra lực lượng thủy hệ, dùng nước rửa sạch sẽ đầu thú kia, sau đó dựng lên cành cây trực tiếp nướng.

Thịt trên đầu bò vừa nhiều vừa béo, bị nướng dưới lửa như vậy, mỡ không ngừng chảy ra, mùi hương bay ra khiến bụng Hàn Sâm và Bảo Nhi sôi lên.

Hàn Sâm vội vàng che giấu mùi ở gần, tránh để mùi hương truyền đi †hu hút sinh vật khủng bố nào tới.

Những ngày này Bảo Nhi cũng chịu không ít khổ cực, lúc này bé đang ngồi bên cạnh đống lửa, hai mắt nhìn chằm chằm vào thịt nướng, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nuốt nước miếng.

- Ba ba… có thể ăn chưa…

Bảo Nhi chỉ một lát đã không nhịn được hỏi một tiếng, hận không thể lập tức xông lên ôm đầu thú để gặm thịt.

Hàn Sâm còn gấp hơn cả Bảo Nhi, nhưng hiện tại trên người hắn lại không có gia vị, nếu thịt này không nướng chín, thật sự không thể nào nuốt được, cho nên chỉ có thể nhẫn nại tiếp tục nướng, vừa nướng vừa lau nước miếng cho Bảo Nhi nói:

- Nhanh lắm, sắp được ăn rồi, rụt rè chút đi, thục nữ một chút, đừng tỏ vẻ đói khát thế, giống như tám đời chưa được ăn qua thịt vậy, Hàn gia chúng ta không gánh nổi.

- Hừm…. Bảo Nhi là thục nữ…

Bảo Nhi giơ tay nhỏ, thể hiện mình là thục nữ, nhưng ngửi hương thịt nướng kia, chỉ chốc lát sau đã xụ xuống, không tự chủ được tới gần thịt nướng, mắt to lóe tặc quang, trên khóe miệng còn chảy ra một tia nước miếng.

Hàn Sâm cũng không có tâm tình giáo dục Bảo Nhi, chính hắn cũng nhìn chằm chằm vào thịt nướng, hai mắt lóe lên tia sáng xanh lè, giống như đã nhịn đói vài ngày rồi.

Cũng không đợi được cả khối thịt được nướng chín, Hàn Sâm trực tiếp dùng tay thành đao, cắt xuống một phần bên ngoài nướng xong trước, cho Bảo Nhi một khối, sau đó lại tự mình đưa một miếng vào trong miệng.

- Ba ba. .. ngon… ăn ngon…

Hai cha con chẳng quan tâm tới chuyện bị phỏng, vừa thổi thổi vừa đưa miếng thịt lên miệng để gặm, vừa ăn vừa khen không dứt miệng.

Hai cha con vừa ăn vừa nướng, không khác gì kiểu ăn thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ, thịt trên đầu này có không ít, hai cha con ăn tới mức bụng đã căng tròn, cuối cùng mới giải quyết xong, Bảo Nhi còn chưa đã thèm tiếp tục ôm một cục xương để hút tủy.

Hàn Sâm ăn rất ít, phần lớn đều vào bụng Bảo Nhi, hơn nữa đầu thú này so với thân thể Thú Vương thì chiếm tỉ lệ rất nhỏ, cho nên dù ăn hết cả cái đầu mà vẫn không tăng được điểm gen nguyên thủy nào.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có lợi, Hàn Sâm nhìn tới ba chiếc sừng dài hơn một thước trên đầu lâu kia dù bị nướng lâu như vậy, mà vẫn không chút thay đổi, bên trong lớp sơn màu đen lộ ra một vầng sáng màu đỏ, có lẽ là đồ tốt.

Hàn Sâm vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật dùng tay thử đánh xuống một cái, với lực lượng của Hàn Sâm thế mà đánh xuống mấy chiếc sừng đó lại không có dấu vết gì, nhìn có vẻ vô cùng cứng rắn, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Sừng thú cứng rắn như vậy, nếu dùng làm binh khí thì khá tốt, hiện tại trong tay Hàn Sâm không có vũ khí, mấy chiếc sừng này đúng lúc là đồ tốt.

Sừng thú tuy cứng rắn, nhưng Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Kinh vẫn cũng có thể phá được, nhưng nếu muốn lấy được sừng thú hoàn chỉnh chỉ sợ sẽ hơi khó, cho nên Hàn Sâm không dám dùng, chỉ ngưng tụ lực lượng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, từ từ gỡ sừng thú với chỗ nối với xương đầu, gỡ được ba cái sừng thú hoàn chỉnh ra.

Chỗ nối sừng thú với xương sọ nhìn giống như hình chùy, cũng khá vừa †ay, Hàn Sâm nắm thử hai cái, cũng khá thuận tay đấy, không khác gì vũ khí lạnh ở thời đại viễn cổ, hơn nữa đỉnh sừng vô cùng bén nhọn, cũng có thể coi nó thành gai để sử dụng.

Khi Hàn Sâm đang vui vẻ vuốt vuốt ba chiếc sừng thú, đột nhiên cảm giác có khí tức xa lạ tiếp cận, hắn xoay người lại nhìn, trong nội tâm cả kinh, nữ đầu bếp Long tộc cách bọn họ chưa đầy 10m, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trong tay còn cầm dao phay sáng loáng.

Hết chương 1344.

Chương 1345. Sống là của dê sống, chết là của dê chết

Hàn Sâm nhìn thấy nữ đầu bếp Long tộc, trong lòng lập tức lộp bộp một chút, thầm kêu không ổn:

- Không phải cô ta lại trở về tìm đầu thú kia chứ? Như vậy thì thảm rồi, thịt trên đầu đều bị mình và Bảo Nhi giải quyết hết rồi, muốn trả cũng không trả nổi.

- Cái kia… tôi nghĩ rằng cô không cần thứ này nữa, nên mới lấy về ăn.

Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi, vừa nói vừa chậm rãi lui về phía sau.

Hắn hiểu rất rõ sự lợi hại của nữ đầu bếp Long tộc, Xà Thần Tọa hóa thân thành khôi lỗi đã lợi hại như vậy, huống gì người trước mặt này là chính chủ, đã tấn chức thành Bán Thần rất lâu rồi, khẳng định là rất lợi hại, nếu có thể không trở mặt Hàn Sâm cũng không muốn chiến đấu với cô ta.

Nữ đầu bếp Long tộc nhìn Hàn Sâm, lại nhìn đầu Thú Vương bị gặm chỉ còn lại có đầu khớp xương, trực tiếp cầm dao phay bổ tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm không nói hai lời xoay người chạy, hắn biết rõ nữ đầu bếp Long tộc có một kỹ xảo Long Thực Bát Pháp, có thể coi người bình thường như nguyên liệu nấu ăn, trực tiếp ghim lại mặc cô ta đùa bốn, Hàn Sâm không biết mình có thể chống đỡ hay không, cho nên vẫn chạy trước rồi nói sau.

Hiện tại tố chất thân thể của Hàn Sâm cơ bản khoảng bảy ngàn năm, toàn lực bộc phát cũng không khó đạt tới một vạn, lực lượng một vạn, mới chỉ đạt tới tiêu chuẩn cấp nguyên thủy.

Nữ đầu bếp Long tộc dùng một đao đã dễ dàng chém giết Tam Giác Thú Vương cấp nguyên thủy, Hàn Sâm thật sự không dám liều mạng.

Tuy Động Huyền Kinh có thể nhìn thấu bản chất thế giới, có năng lực trực tiếp hóa giải vật chất, nhưng năng lực này cũng chỉ có tác dụng khi tay của hắn có thể trực tiếp chạm vào đối thủ.

Hiện tại Hàn Sâm còn chưa ngưng tụ ra gen hạch của mình, lại không biết gen hạch của nữ đầu bếp Long tộc có năng lực gì, thật sự không dám mạo hiểm.

Triển khai Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ, Hàn Sâm chạy nhanh chóng.

Nằm ngoài tưởng tượng của Hàn Sâm, tốc độ của nữ đầu bếp Long tộc cũng không phải rất nhanh, cũng chỉ đạt tới tiêu chuẩn cấp nguyên thủy, có lẽ cũng là tương đương với Tam Giác Thú Vương, trong lúc nhất thời cũng không đuổi kịp Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa chạy vừa nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ người phụ nữ này vừa mới tấn chức thành Bán Thần không được bao lâu? Ngẫm lại cũng có khả năng, lúc trước người đàn ông nhân loại kia dựa vào cổng gỗ của Tí Hộ Sở dưới mặt đất chết đi, nếu như nữ đầu bếp Long tộc tấn chức thành Bán Thần trước đó, thì thời gian cũng được mấy chục năm, nhiều lắm cũng chỉ trên trăm năm. Nếu như vận khí cô ta không tốt, không thể đạt được cơ hội và tài nguyên phát triển, thì cũng có khả năng tính như vậy.

Suy nghĩ của Hàn Sâm tuy không hoàn toàn đúng, nhưng cũng trúng vài phần, thời gian nữ đầu bếp Long tộc tấn thăng lên đúng là không quá lâu, hơn nữa khi vừa tấn thăng lên, cô ta đã bị truyền tống tới một khu vực vô cùng nguy hiểm, bị vây ở đó rất nhiều năm, không nói đến mức thân thể không thể tiến hóa, còn thiếu chút nữa chết ở bên trong, thật vất vả mới sống sót trốn ra ngoài, thời gian cô ta thực sự có có cơ hội săn giết để tiến hóa cũng chỉ mới một hai năm.

Hàn Sâm không ngừng chạy, đột nhiên nhìn thấy trước mặt xuất hiện một đám mây trắng, nhìn kỹ lại chính là cừu non đang uốn éo cái mông cúi đầu không biết đang ăn cái gì.

Cừu non nghe được tiếng động nên quay đầu nhìn lại, trong mồm vẫn đang nhai một thứ giống như nấm hương, nhìn thấy Hàn Sâm thì nói:

- Làm sao mày lại chạy đến nơi này? Trước đó tao cứ đi tìm mày, còn tưởng rằng mày đã chết rồi cơ, tới đây nào, đúng lúc chỗ này có thứ ăn, hai người chịu khó nhét đầy bụng đi, sau đó chúng ta lại đi đầu quân cho lão đại khác, lúc này tao nghĩ kỹ rồi, nhất định phải đầu quân cho một lão đại kiên cường chút, không thể tùy tiện chết được…

Cừu non vẫn đứng đó không ngừng lảm nhảm, Hàn Sâm đã lướt qua bên cạnh nó, đồng thời hô:

- Chạy mau.

Một con cừu to béo như vậy, rơi vào trong tay nữ đầu bếp Long tộc kia thì chỉ phút đồng hồ là biến thành thịt cừu nướng rồi, Hàn Sâm dùng mông cũng có thể nghĩ đến kết cục sau khi cừu non bị tóm.

Thế nhưng khi cừu non nhìn thấy nữ đầu bếp Long tộc, lại giống như bị dọa sợ đến mức choáng váng, vẫn không dám nhúc nhích đứng im tại chỗ.

- Mày còn ngơ ra đấy làm gì, còn không mau chạy?

Hàn Sâm thấy cừu non bị dọa sợ ngây người, quay đầu hét to một tiếng.

Thế nhưng ai biết được cừu non kia lại bịch một tiếng, móng trước mềm nhữn quỳ trên mặt đất, dập đầu kêu to với nữ đầu bếp Long tộc kia:

- Đại nhân tha mạng, tiểu nhân nguyện thuần phục đại nhân, đi theo làm tùy tùng cúc cung tận tụy, sống làm cừu của đại nhân, chết cũng làm cừu của đại nhân. ..

Mắt thấy cừu non dập đầu ầm ầm, nói còn hay hơn hát, Hàn Sâm nhìn mà ngây người.

Nhưng trong lòng Hàn Sâm không cho là đúng, mày là một con cừu béo, nữ đầu bếp Long tộc khẳng định sẽ không bỏ qua cho mày, mày có kinh sợ cũng vô dụng, cứ xác định sẽ ngay lập tức biến thành một nồi thịt cừu hầm cách thủy hoặc là thịt cừu nướng đi, nói không chừng người ta đã sớm muốn nướng quả thận cừu để bồi bổ thận.

Thế nhưng Hàn Sâm rất nhanh đã phát hiện, chính mình thật sự đã đánh giá thấp năng lực bái lão đại của cừu non, nữ đầu bếp Long tộc kia căn bản không thèm nhìn nó, chỉ lạnh lùng nói một câu:

- Cản bọn họ lại.

- Lão đại yên tâm, tiểu nhân dù có liều mạng cũng sẽ không để cho bọn họ chạy.

Cừu non mới vừa rồi còn kinh sợ đã lập tức từ dưới đất nhảy dựng lên, như ninja xoay một vòng trên không trung, đã lập tức rơi vào đằng sau Hàn Sâm, trực tiếp cúi đầu, chỉ thấy một thanh đao như sừng dê từ mi †âm của nó bay ra, giống như gió lốc cuốn về phía Hàn Sâm, tốc độ nhanh kinh người.

- CMN, con cừu này thực quá vô sỉ.

Hiện tại Hàn Sâm mới hiểu được, tiểu tử này chẳng những có thủ đoạn bái lão đại, hơn nữa còn trở mặt nhanh hơn lật sách, so về hèn hạ vô sỉ, Hàn Sâm tự nhận kém nó ba phần.

Mắt thấy đao sừng dê như gió lốc cuốn tới, tốc độ thật sự quá nhanh, tốc độ thân thể không thể so sánh được, Hàn Sâm đành phải rút ra một chiếc sừng thú đinh ốc, trực tiếp chém xuống thành đao kia.

U Linh Trảm phối hợp thêm sừng thú đinh ốc cứng rắn, hung hăng chém tới thành đao sừng dê, vậy mà lại không thể khiến đao sừng dê bị đứt.

Chịu một kích cuồng bạo này, tốc độ xoay tròn của đao sừng dê ngược lại nhanh hơn, xẹt trên không trung một đường vòng cung, bắn về Hàn Sâm.

- Thứ quỷ quái kia còn có thể mượn lực?

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, hắn luôn tự phụ là thuật mượn lực của hắn đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa, một tay cầm sừng thú, một lần nữa hung hăng đánh tới đao sừng dê, muốn nhờ Đại Âm Dương Từ Lực Pháo khiến đao sừng dê không mượn được lực của hắn, đồng thời cũng có thể đánh nát đao sừng dê.

Thế nhưng rất nhanh sau đó Hàn Sâm đã phát hiện, hắn đã đánh giá thấp đao sừng dê của cừu non, hắn dùng âm kình đánh lên thân đao, thế mà chiếc đao kia ngay cả âm kình cũng có thể hấp thu, tốc độ xoay tròn lại nhanh hơn, một chút nữa đã khiến Hàn Sâm không thể né tránh.

Hàn Sâm bị đao sừng dê kéo chân, nữ đầu bếp Long tộc đã đuổi kịp, chỉ thấy tay trái cô ta hất lên, một dĩa ăn lớn bay ra ra, bắn tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm lách mình né tránh nĩa thép còn cao hơn người kia, đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm lại, thân thể bị bao phủ trong một bóng ma, sau đó chợt nghe bịch một tiếng, một cái chén thủy tinh trong suốt chụp, vây Hàn Sâm và Bảo Nhi bên trong.

- Lão đại, tiểu nhân may mắn không làm nhục mệnh.

Cừu non giống như chó xù, vẻ mặt nịnh nọt chạy tới bên người nữ đầu bếp Long tộc tranh công.

Nữ đầu bếp Long tộc không để ý tới nó, đi về phía Hàn Sâm đi đến.

- Xem ra đành phải sử dụng lực lượng Chích Thủ Già Thiên.

Hàn Sâm thoáng giơ bàn tay lên, lực lượng Động Huyền Kinh mười khóa gen ngưng tụ trên tay phải.

Hết chương 1345.

Chương 1346. Chủ ở Ngọc Khâu

Nữ đầu bếp Long tộc cầm theo dao phay đi đến chỗ Hàn Sâm bị vậy trong chén, khi Hàn Sâm đang chuẩn bị sử dụng Chích Thủ Già Thiên để phá vỡ chén lớn trong suốt, lại đột nhiên nghe được trên không trung truyện tới một giọng nói lãnh khốc.

- Là mày săn giết sinh vật nguyên thủy ở Ngọc Khâu?

Nghe được giọng nói này, nữ đầu bếp Long tộc dừng bước, quay người nhìn lên lên bầu trời.

Hàn Sâm cũng nao nao, tạm thời để tay xuống, xuyên qua chén lớn nhìn tới nơi truyền tới tiếng nói.

Chỉ thấy một nam Dị Linh đang lơ lửng giữa trời, lúc này đang tức giận nhìn chằm chằm vào nữ đầu bếp Long tộc.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức lộp bộp một chút, thầm nghĩ:

- Không trùng hợp như vậy chứ? Cừu non vừa bái nữ đầu bếp Long tộc làm lão đại, cô ta đã gặp phải xui xẻo? Tiểu tử này không thật sự có độc đấy chứ?

- Mày là ai?

Nữ đầu bếp Long tộc nhìn chằm chằm vào nam Dị Linh trên không trung, vô cùng lạnh nhạt hỏi.

- Giết sinh vật ở Ngọc Khâu, nhưng ngay cả chủ Ngọc Khâu là tao cũng không nhận ra sao?

Nam Dị Linh lạnh lùng nhìn nữ đầu bếp Long tộc tiếp tục nói:

- Mày giết dị sinh vật của tao, vậy thì dùng mạng của mày để đền đi.

Nam Dị Linh nói xong, trên người lóe lên vầng sáng, trước mặt y lập tức xuất hiện một dị quang, hóa thành một bản sách cổ đồng, ngoài bìa sách cổ điêu khắc rất nhiều hoa văn thần bí quỷ dị.

Nam Dị Linh đưa tay trực tiếp lật bìa bìa đồng ra, sau đó trên ngón tay xuất hiện một điểm hào quang, nhanh chóng chạm vào trong quyển kia.

Bởi vì bị chén lớn giam ở bên trong, Động Huyền Khí của Hàn Sâm không quan sát được đến chỗ nam Dị Linh kia, hắn chỉ có thể nhìn thấy mặt bìa bên này, nhìn không tới trên đó vẽ cái gì.

Nhưng trong nháy mắt, chỉ thấy trong quyển sách đồng kia tỏa sáng hào quang, từ bên trong có một móng vuốt dị thú khiến người ta sợ hãi chui ra, sau đó là đầu và thân thể.

Một dị thú thân dài hơn ba mét từ trong sách đồng chui ra, gào lên một tiếng, rồi khẽ đập cánh nhào tới nữ đầu bếp Long tộc.

Nhìn tốc độ và khí thế của Dị Linh này, chỉ sợ còn mạnh hơn Tam Giác Thú Vương rất nhiều.

Nữ đầu bếp Long tộc khẽ nhíu mày, tay trái đánh một quyền tới dị thú đang bay nhào đến kia, trong nháy mắt khi nắm đấm vừa đánh tới, một dĩa sắt lớn phá quyền bay ra, trực tiếp xuyên qua thân thể dị thú.

Thân hình nữ đầu bếp Long tộc nhanh chóng bay tới, một tay nắm lấy dĩa ăn, trong tay kia cầm dao phay điên cuồng chém xuống thân thể dị thú.

Thân thể dị thú kia bị nĩa xỏ xuyên qua, lại giống như không hề đau đớn, vẫn quơ móng vuốt muốn công kích nữ đầu bếp Long tộc, nhưng vì bị nĩa ăn xuyên qua thân thể, nên nó không đến gần được nữ đầu bếp Long tộc.

Mà dao phay cực lớn trong tay nữ đầu bếp Long tộc kia lại khẽ động, lập tức chém thân thể dị thú kia ra thành từng mảnh, chỉ chớp mắt đã chém thành một đống.

- Đúng là có vài phần bản sự đấy, nhưng mày chết chắc rồi.

Chủ nhân Ngọc Khâu lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục vẻ bướng bỉnh.

Chỉ thấy ngón tay của chủ nhân Ngọc Khâu lại chạm lên trên sách cổ đồng, có lẽ là tranh vẽ trên trang sách, trong chớp mắt có rất nhiều dị thú khác nhau từ trong sách xưa bay ra, không ngừng đánh về phía nữ đầu bếp Long tộc.

Nữ đầu bếp Long tộc một tay cầm nĩa một tay cầm dao phay, liên tục chém giết một đám dị thú đang bay tới, nhưng những dị thú kia thật sự quá nhiều, cô giết một con, chủ nhân Ngọc Khâu lại vẽ thêm mấy con, tốc độ chém giết của nữ đầu bếp Long tộc thậm chí còn không kịp tốc độ y vẽ ra dị thú.

Cừu non nhìn thấy tình huống này, lén lút lui về sau, nhưng sau đó xoay người, vung bốn vó chạy trốn, tốc độ chạy còn nhanh hơn thỏ.

Hàn Sâm ở bên trong cái chén trong suốt nhìn thấy thế thì hơi kinh ngạc, gen hạch của người tự xưng là chủ nhân Ngọc Khâu kia thực sự quá kỳ lạ, lại có thể vẽ ra nhiều dị thú như vậy.

Hiện tại Hàn Sâm rất muốn nhanh chóng ngưng tụ ra gen hạch của mình rồi, cũng không biết gen hạch của hắn sẽ có hình thức gì, cũng không biết sẽ có dạng năng lực gì.

- Tình huống của Long Nữ không tốt lắm, cô ta giết nhiều hơn nữa, cũng không nhiều bằng người kia vẽ ra, đợi tới khi hết sạch sức lực thì chỉ có một con đường chết.

Hàn Sâm nhìn trận chiến rồi thâm nghĩ.

Ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở, nếu như Dị Linh không đánh rớt xuống được Tí Hộ Sở, không thể đặt Linh Hồn Chi Thạch của mình vào tượng thần Dị Linh, vậy thì cũng giống như nhân loại, cũng chỉ có một mạng.

Nếu nữ đầu bếp Long tộc không có Tí Hộ Sở của mình, chỉ sợ hôm nay cô ta gặp phải nguy hiểm rồi.

Nữ đầu bếp Long tộc dường như cũng ý thức được điểm này, sát ý trong mắt lóe lên, thân hình đánh về phía người chủ nhân Ngọc Khâu, muốn tiêu diệt chủ nhân Ngọc Khâu trước.

Chủ nhân Ngọc Khâu đứng trên lưng một quái điểu mà mình vẽ ra, khinh thường nhìn nữ đầu bếp Long tộc, quái điểu dưới chân tự động né tránh, mà chủ nhân Ngọc Khâu vẫn không ngừng vẽ ra dị thú đánh về phía Nữ đầu bếp Long tộc.

Nữ đầu bếp Long tộc phải chiến đấu với rất nhiều dị thú, sao có thể đuổi kịp chủ nhân Ngọc Khâu, cô ta lại một lần nữa rơi vào khổ chiến.

- Có vẻ như cô ta không được rồi, mình vẫn nên nhanh chạy đi, để tránh tên chủ nhân Ngọc Khâu kia lại đối phó với mình.

Hàn Sâm nhìn thấy càng ngày càng nhiều dị thú, cũng thấy đau đầu, trực tiếp đánh một quyền vào chén lớn trong suốt, muốn đánh bay chén lớn ra để chạy.

Bởi vì không sử dụng lực lượng Chích Thủ Già Thiên, dùng lực lượng Băng Cơ Ngọc Cốt đánh liên tục hơn mười quyền, mà cái chén kia vẫn không hề hãn gì.

- Chén này sao lại cứng như vậy? Thứ này cũng gen hạch sao?

Hàn Sâm thầm suy đoán.

Không có biện pháp khác, Hàn Sâm chỉ có thể chuẩn bị sử dụng lực lượng Chích Thủ Già Thiên để phá vỡ chén lớn, nhưng trước mắt hắn đột nhiên

lóe lên một vầng sáng, chén lớn trong suốt lại tự bay đi, trở về bên người nữ đầu bếp Long tộc đang ở trong bầy dị thú.

Hàn Sâm đã khôi phục tự do, lập tức nhanh chóng bỏ chạy, giết được Dị Linh cũng không kiếm được chỗ tốt gì, không cẩn thận mà chết đi thì không đáng chút nào, Hàn Sâm vẫn chọn chạy trước rồi tính.

Phân biệt phương hướng một chút, Hàn Sâm chọn một hướng ngược lại với cừu non, tiểu tử kia có độc, Hàn Sâm quyết định vẫn nên cách nó xa một chút thì tốt hơn, để tránh lại trêu chọc phải phiền toái.

Rời xa chiến trường, Hàn Sâm thỉnh thoảng vẫn có thể nghe thấy ở phía sau truyền đến tiếng thú gào và lực lượng va chạm, nhưng hắn không quan tâm những chuyện này, trước tiên cứ tìm cách tăng lực lượng của mình lên thì hơn.

Ít nhất cũng phải ngưng tụ ra gen hạch đã, nếu không ở không gian thứ tư Tí Hộ Sở này thật sự quá thiệt thòi.

Người ta đều sử dụng gen hạch để chiến đấu, hắn lại phải lấy máu thịt trên người để liều mạng với người ta, Hàn Sâm cho rằng như thế vô cùng không hợp lý.

Với hiểu biết của hắn về Ngọc Khâu thời gian này, Hàn Sâm chạy thẳng tới một sơn cốc.

Trong sơn cốc này vốn là chỗ nghỉ ngơi của một con nanh độc thú cấp nguyên thủy, nhưng bởi vì bị cừu non và Hàn Sâm đầu phục, sau đó đã bị nữ đầu bếp Long tộc giết đi ăn thịt, hiện tại ở chỗ này không có chủ nhân.

Hàn Sâm chạy tới nơi này, là vì trong cốc có một loại sinh vật bình thường là “Ngọc Oa Ngưu”, hành động vô cùng chậm, lực công kích cũng không mạnh, nhưng gen hạch và thú hồn của bọn chúng đều không tệ, Hàn Sâm chuẩn bị săn giết bọn nó, kiếm chút điểm gen hạch va thú hồn, võ trang cho mình một chút.

Hết chương 1346.

Chương 1347. Ngọc Oa Ngưu

Trong sơn cốc có không ít Ngọc Oa Ngưu, có hơn mười con, nhưng hành động của bọn nó quá chậm, số lượng có nhiều hơn cũng không thể uy hiếp tới Hàn Sâm.

Hơn nữa gen hạch của Ngọc Oa Ngưu chính là xác ốc sên, không có tính công kích, nhưng lực phòng ngự khá mạnh, nếu như không có lực lượng công kích cực mạnh, cho dù là sinh vật cấp nguyên thủy cũng rất khó đánh vỡ được lớp vỏ của chúng.

Hàn Sâm định kiếm một cái vỏ làm chỗ ở cho mình, đồ vật này khẳng định tốt hơn lầu vải, nếu có nó thì sau này không cần màn trời chiếu đất nữa, đi tới đâu cũng có một địa phương an toàn để nghỉ ngơi, trong lúc mấu chốt còn có thể ngăn cản công kích của địch nhân.

Đương nhiên, Hàn Sâm muốn nhất vẫn là thú hồn Ngọc Oa Ngưu, trước đó lúc xin gia nhập vào đội của đại lão này, cừu non đã nói với Hàn Sâm, thú hồn Ngọc Oa Ngưu là loại áo giáp.

Hiện tại Hàn Sâm và Bảo Nhi vẫn phải dùng cây cỏ để xâu thành quần áo, không khác gì tarzan cả, có thể làm được một bộ giống như áo giáp, quả thực chính là tiến bộ vượt thời đại.

Đi vào trong sơn cốc, từ xa xa đã thấy trên thác có mấy con ốc sên lớn cỡ căn phòng đang chậm rãi bò, vỏ ốc sên là màu trắng như đồ sứ, óng ánh long lanh nhìn rất đẹp.

Hàn Sâm và Bảo Nhi đi tới bên cạnh một con Ngọc Oa Ngưu, thân thể Ngọc Oa Ngưu lập tức rút vào trong vỏ ốc sên, trên miệng cũng bị vỏ ngăn chặn, ngay cả một khe hẹp cũng không có.

Ngọc Oa Ngưu gần như không có tính công kích nào, đây cũng là nguyên nhân Hàn Sâm lựa chọn săn giết bọn nó, dù sao an toàn là quan trọng nhất.

Đương nhiên, cũng đừng tưởng rằng đám Ngọc Oa Ngưu này thật sự vô hại, tuy chúng bò chậm, nhưng lúc bò, thân thể sẽ tiết ra một loại nọc độc, dính trên cây cỏ.

Nếu có những dị sinh vật khác ăn phải những cỏ cây dính độc đó, chẳng mấy chốc sẽ độc phát thân vong, thân thể bắt đầu hư thối, Ngọc Oa Ngưu sẽ ăn những thịt thối đó.

‘Từ miệng cừu non, Hàn Sâm biết thủ đoạn Ngọc Oa Ngưu kiếm thức ăn, đương nhiên sẽ không đụng vào những cỏ cây đó, trực tiếp bay đến bên cạnh Ngọc Oa Ngưu, hóa chưởng thành đao, chém ra một chiêu U Linh Trảm lên lớp vỏ ốc sên.

Chỉ nghe coong một tiếng, giống tiếng va chạm kim ngọc vang lên, vỏ ốc sên kia không chút tổn hại.

U Linh Trảm có thể xuyên qua thời không, nhưng lực công kích cũng không được tăng cường, không chém vỡ được vỏ ốc sên đã nằm trong dự liệu của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không có ý định dùng nắm đấm để đánh nát vỏ ốc sên, trên vỏ ốc sên cũng có độc, Hàn Sâm không xác định Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của mình có thể chống đỡ được loại độc này hay không, cho nên cũng không muốn mạo hiểm.

Từ bên hông rút ra một sừng thú đinh ốc, sau đó mở ra lực lượng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, trực tiếp đâm tới vỏ ốc sên.

Hàn Sâm sử dụng kỹ xảo đỉnh ốc tiễn pháp, để sừng thú mang theo lực lượng xoay tròn mãnh liệt, giống như một máy khoan điện đánh vào lớp vỏ ốc sên.

Lập tức chỉ thấy bột phấn màu trắng bay tán loạn, sừng thú từng tấc một chui vào vỏ ốc sên, không bao lâu sau đã trực tiếp chui vào vỏ, hơn một nửa đoạn sừng thú đã xuyên vào.

Ngọc Oa Ngưu bị đau, lập tức khế lắc thân thể, kéo theo vỏ ốc sên lăn tới, dụng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm tránh ra, sừng thú trong tay cũng nhân cơ hôi đâm về một chỗ khác trên vỏ ốc sên.

Những con Ngọc Oa Ngưu khác cũng bắt đầu chuyển động, cả đàn đều xoay tròn như con thoi về phía Hàn Sâm, muốn đâm chết Hàn Sâm.

Nhưng tốc độ của Hàn Sâm nhanh hơn bọn chúng nhiều lắm, lực lượng cũng lớn hơn chúng nó, gen hạch của Ngọc Oa Ngưu cứng rắn dưới sừng thú cũng khó có thể bảo hộ an toàn.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm đã giết được một con Ngọc Oa Ngưu, nhưng sau khi giết chết nó, lớp vỏ ngoài của nó cũng bị nghiền nát.

"Săn giết sinh vật bình thường Ngọc Oa Ngưu, không thu được thú hồn, gen hạch bị nghiền nát, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên tăng từ 0 đến 10 điểm gen trụ cột."

Hàn Sâm có chút phiền muộn, cho dù hắn có thể giết chết Ngọc Oa Ngưu, nhưng lớp vỏ của nó đều bị phá hỏng, gen hạch cũng không lấy được.

- Được rồi, trước tiên cứ kiếm hai bộ khôi giáp thú hồn rồi tính, mình với Bảo Nhi cũng không thể mặc quần áo cây cỏ mãi được.

Hàn Sâm tiếp tục giết tới phía những con Ngọc Oa Ngưu khác.

Thế nhưng trong lòng Hàn Sâm khẽ động, giống như nghĩ tới điều gì, khi giết tới bên cạnh Ngọc Oa Ngưu, Hàn Sâm lại ngừng lại, quay người bay về phía bên ngoài sơn cốc.

Hàn Sâm núp ở ngoài thung lũng, đợi một hồi lâu, đã thấy những con Ngọc Oa Ngưu đó từ trong vỏ ốc sên chui ra, thi nhau bò về phía con Ngọc Oa Ngưu đã chết đi kia, chúng lại xé xác ăn thịt đồng loại.

Hàn Sâm cũng không có tâm tình để cảm thán những con Ngọc Oa Ngưu này vô tình, đưa tay triệu hoán ra một vật.

Đó là một tiểu côn trùng còn nhỏ hơn cả hạt bụi, toàn thân màu xám, đúng là gen hạch đồng Trần Ai Chi Trùng mà Hàn Sâm lấy được.

Hàn Sâm nhìn những con Ngọc Oa Ngưu đang ăn uống kia, dùng Động Huyền Kinh mô phỏng ra lực lượng hệ thổ rót vào Trần Ai Chi Trùng, †âm niệm vừa động, Trần Ai Chi Trùng lập tức bay về phía đám Ngọc Oa Ngưu kia.

Tốc độ bay của Trần Ai Chi Trùng rất chậm, khiến Hàn Sâm nhìn cũng thấy gấp thay, nhưng đây là chuyện không có biện pháp, dù sao mỗi loại gen hạch đều có khuyết điểm và ưu điểm riêng, ưu điểm của Trần Ai Chi Trùng chính là nhỏ và cứng rắn, khuyết điểm thì có nhiều lắm, dù sao chỉ là gen hạch đồng.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm cần dựa vào ưu điểm của nó, khuyết điểm có thể tạm thời bỏ qua.

Những con Ngọc Oa Ngưu không có Động Huyền Khí, không thể phát hiện Trần Ai Chi Trùng, cho nên Trần Ai Chi Trùng bay có chậm hơn cũng không có ảnh hưởng gì.

Một hồi lâu sau, cuối cùng Trần Ai Chi Trùng cũng bay đến một bên người con Ngọc Oa Ngưu, trực tiếp dính trên thân thể Ngọc Oa Ngưu như nhựa plastic trong suốt kia.

Ngọc Oa Ngưu lập tức giống như là bị kim đâm, thân thể run lên một cái, sau đó thật nhanh rút về bên trong vỏ ốc sên.

Chỉ là hiện tại nó có rụt về cũng không có tác dụng, Trần Ai Chi Trùng đã chui vào bên trong thân thể của nó, từ thân thể của nó cùng tiến vào vỏ ốc sên.

Rất giống Hàn Sâm khi mới tới không gian thứ tư Tí Hộ Sở, Trần Ai Chi Trùng trong thân thể Ngọc Oa Ngưu không ngừng chui vào, đâm thủng cơ thể Ngọc Oa Ngưu.

Chỉ là dù sao Trần Ai Chi Trùng quá nhỏ, khả năng tạo thành vết thương cũng cực kì nhỏ, giằng co hai giờ, trong đầu Hàn Sâm mới vang lên tiếng săn giết thành công.

“Săn giết sinh vật bình thường Ngọc Oa Ngưu, thu được thú hồn Ngọc Oa Ngưu, đạt được gen hạch đồng Ngọc Oa Xác, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen trụ cột.”

Hàn Sâm vô cùng vui mừng, lần này không chỉ thu được gen hạch, lại thu được cả thú hồn.

Hàn Sâm trực tiếp lột quần áo cây cỏ trên người xuống, đồng thời gọi thú hồn Ngọc Oa Ngưu ra, lập tức chỉ thấy một áo giáp màu trắng như đồ sứ bọc toàn thân Hàn Sâm lại, chỉ có đầu là lộ ở bên ngoài.

Tuy nhiên áo giáp Ngọc Oa Ngưu không có mũ bảo hiểm, nhưng Hàn Sâm vẫn rất hài lòng, như thế này tốt hơn cởi chuồng nhiều lắm.

- Ba ba. .. Bảo Nhi cũng muốn… .

Bảo Nhi nhìn áo giáp trên người Hàn Sâm, bé năn nỉ nói, tiểu gia hỏa cũng rất thích chưng diện, đã sớm chán váy rơm trên người.

- Đợi chút, cha lập tức tìm cho con một bộ.

‘Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, Trần Ai Chi Trùng lập tức bay về phía một con Ngọc Oa Ngưu khác.

Hết chương 1347.

Chương 1348. Lão đại tha mạng

Giằng co mười mấy tiếng, lúc giết con Ngọc Oa Ngưu thứ tám, rốt cục Hàn Sâm đã một lần nữa lấy được một cái thú hồn Ngọc Oa Ngưu, trực tiếp đưa cho Bảo Nhi, để cho Bảo Nhi thoát khỏi kiếp mặc váy cỏ khó coi.

Hàn Sâm không có ý định tiếp tục giết chóc, mục đích đã đạt tới, không cần phải tiếp tục giết chóc nữa, hơn nữa thịt của Ngọc Oa Ngưu quá nhiều, chỉ sợ hắn và Bảo Nhi ăn không hết.

Trong tay Hàn Sâm nhiều hơn bảy cái xác Ngọc Oa Ngưu xinh xắn, đây chính là bảy cái vỏ Ngọc Oa Ngưu thanh đồng gen hạch hắn lấy được, trạng thái nhỏ nhất tương đương với hạt đậu, nếu như rót lực lượng vào bên trong đó, có thể biến lớn giống như gian phòng.

Giống như là Trần Ai Chi Trùng, vỏ Ngọc Oa Ngưu cũng là gen hạch hệ thổ, cần lực lượng hệ thổ mới có thể sử dụng.

Hàn Sâm dùng sừng thú chia cắt một khối thịt ốc sên ra, sau khi dùng nước rửa sạch sẽ, ở bên ngoài cốc đốt lửa nướng, hắn cũng không xác định được đến cùng là đồ vật này có thể ăn được hay không.

Mặc dù nói là có thể ăn, nhưng mà trên thân con ốc sên này dính đầy nọc độc, mặc dù đã rửa sạch sẽ, nhưng mà Hàn Sâm vẫn không dám khẳng định, thứ này còn có độc hay không.

Mắt thấy thịt đã nướng xong, hơn nữa đã bắt đầu ngửi thấy vô cùng thơm, Bảo Nhi muốn đi ăn, lại bị Hàn Sâm ngăn cản, dưới tình huống hắn không xác định được đến cùng là có độc hay không, không thể tùy tiện để cho Bảo Nhi ăn.

Nắm lấy sừng thú đang gác ở trên lửa, tính cả thịt ốc sên nướng cắm ở phía trên sừng thú cùng một chỗ mang đi, sau khi đi ra ngoài sơn cốc, Hàn Sâm trực tiếp quăng thịt nướng về phía bãi cỏ xa xa.

Sau đó Hàn Sâm liền ở trong bụi cỏ bên cạnh ẩn núp xuống, ở xa xa nhìn chằm chằm vào khối thịt nướng kia.

Không bao lâu sau, liền thấy bụi cỏ bên cạnh thịt nướng lắc lư, sau đó liền thấy một con bọ lớn cỡ quả bóng rổ từ trong bụi cỏ chui ra, cảnh giác nhìn xung quanh, sau khi xác định là không gặp phải nguy hiểm, mới từ trong động bò ra, bò tới chỗ khối thịt nướng thơm ngào ngạt kia.

Loại bọ này tên là Xà Trùng, đừng nhìn dáng vẻ của nó đần đần, đó chỉ là những biểu hiện giả dối mà thôi, đầu của nó có thể giống như rắn vươn dài ra một hai xích, tốc độ vừa nhanh vừa độc, liền sắt thép đều có thể bị nó trực tiếp cắn thủng.

Vừa rồi lúc đi qua nơi này, cừu non còn nói cho hắn biết nhất định phải coi chừng Xà Trùng, thứ này cắn trúng sẽ không há miệng, hơn nữa nó cũng có răng nọc giống như rắn, vô cùng đáng sợ.

Hàn Sâm cũng không tính săn giết Xà Trùng, chỉ là muốn thử nhìn một chút xem, sau khi Xà Trùng ăn xong thịt của Ngọc Oa Ngưu có thể bị trúng độc hay không.

Xà Trùng leo đến bên cạnh thịt nướng, cổ lập tức duỗi dài ra, nhìn ra giống như là từng đoạn roi bằng sắt vậy.

Xà Trùng cắn xé thịt nướng, ăn vô cùng ngon lành, Bảo Nhi nhìn chảy cả nước miếng, hận không thể nhào tới giành ăn với Xà Trùng.

Thế nhưng mà mắt thấy Xà Trùng đã sắp ăn xong thịt nướng, lại đột nhiên lăn lộn ở trên mặt đất, thoạt nhìn là vô cùng thống khổ, trên thân thể của nó vậy mà nổi lên nguyên một đám bong bóng.

Theo nó lăn lộn ở trên mặt đất, những bong bóng đó cũng vỡ tan ra, bắn ra nước mủ tràn ngập mùi hôi thối, thoạt nhìn khiến cho người ta rất buồn nôn.

Hàn Sâm nhìn thấy thế âm thầm kinh hãi, bản thân Xà Trùng cũng có độc, đối với độc tố đã có được kháng tính nhất định, thậm chí ngay cả nó cũng bị độc thành dạng này, đủ biết là độc tính của thịt Ngọc Oa Ngưu mãnh liệt tới đâu.

Vùng vây chưa đầy một lát, Xà Trùng đã bất động ở trên mặt đất.

“Săn giết sinh vật bình thường Xà Trùng, không đạt được thú hồn, không đạt được gen hạch, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm gen bình thường.”

Hàn Sâm nhịn không được cảm thấy nao nao, không thể tưởng được như vậy cũng coi như là hắn đã săn giết Xà Trùng, kể từ đó, trên mặt Hàn Sâm lại lộ ra nét mừng rỡ.

Vội vàng chạy trở về sơn cốc, nhìn thấy đám Ngọc Oa Ngưu còn lại đang nuốt ăn thi thể đồng bạn, Hàn Sâm đi lên đuổi chúng đi, sau đó đều lấy thịt

Ngọc Oa Ngưu ra, liền dùng lửa sấy thành thịt khô.

Thoạt nhìn thì thịt của Ngọc Oa Ngưu rất nhiều, nhưng mà cũng rất nhiều nước, sau khi nướng thành thịt khô cũng không còn lại bao nhiêu, hơn nữa đã bị những con Ngọc Oa Ngưu khác cắn nuốt không ít, cuối cùng Hàn Sâm nướng xong, cũng chỉ còn lại khoảng một hai trăm cân.

Dùng cây cỏ bện thành dây thừng buộc thịt khô lại, Hàn Sâm cầm lên liền trực tiếp đi ra bên ngoài sơn cốc.

Săn giết sinh vật bình thường đối với Hàn Sâm mà nói thì có độ khó không lớn, chỉ là cần phải cẩn thận gen hạch của bọn chúng, đừng để không rõ ràng trúng chiêu, bình thường sẽ không có nguy hiểm gì.

Nhưng mà nếu muốn săn giết sinh vật nguyên thủy, vậy sẽ không hề đơn giản nữa, tố chất thân thể hơn vạn không phải là chuyện đùa giốn, hơn nữa còn lực lượng gen hạch, liền Hàn Sâm cũng không dám tùy tiện ra tay.

Hiện tại đã có thịt Ngọc Oa Ngưu độc, cũng để cho Hàn Sâm nổi lên một ý nghĩ.

Con cừu kia bản lĩnh khác quá bình thường, nhưng mà bảnh lĩnh bái lão đại lại rất lợi hại, nhưng mà ở bên trong Ngọc Khâu này, lại có một con sinh vật nguyên thủy mà cừu cũng không dám đi trêu chọc.

Đó là một con sinh vật nguyên thủy vô cùng hung tàn, mặc kệ là ai tiến vào địa bàn của nó, trên cơ bản đều bị săn giết, căn bản liền cơ hội nói chuyện đều không có, cho nên cừu cũng không dám đi tìm nó nương tựa.

Hiện tại Hàn Sâm mang theo những khối thịt độc này đi qua, chính là muốn thử nhìn một chút xem có thể độc chết con sinh vật nguyên thủy kia hay không, có thể độc chết là tốt nhất, độc giết không được thì hắn cũng không có tổn thất gì.

Nếu như có thể thành công độc chết, nói không chừng còn có cơ hội lấy được gen hạch cùng thú hồn cấp nguyên thủy, hơn nữa còn có một chỗ cực tốt.

Con dị sinh vật kia đang thủ hộ một cây gen thực vật, đem nó độc chết, cây gen thực vật kia chính là của Hàn Sâm rồi.

Kéo lấy hơn hai trăm cân thịt độc khô, Hàn Sâm đi tới bên cạnh một cái khe, cái khe kia uốn lượn đi ra ngoài mấy dặm, nhưng mà độ rộng cũng chỉ có không đến 2m.

Ở bên cạnh quan sát, ban ngày mà phía dưới vẫn tối om, căn bản là nhìn không thấy đáy, giống như là địa ngục mở ra một miệng vậy.

Hàn Sâm cũng không nhìn nhiều, trực tiếp đem hơn hai trăm cân thịt độc khô cầm lên ném vào bên trong cái khe lớn kia, hồi lâu sau mới nghe được tiếng vọng của thịt khô rơi xuống đất.

Cũng không ở nơi này dừng lại, Hàn Sâm xoay người rời đi, dù sao nếu thực sự có thể độc chết, hắn tự nhiên là sẽ nghe được âm thanh săn giết, độc không chết thì ở lại chỗ này cũng vô dụng.

Hàn Sâm quay người đi không bao xa, đột nhiên nhìn thấy một cái bóng màu trắng, trong lòng lập tức hơi lộp bộp một cái, nhìn kỹ, quả nhiên là con cừu mất dạy kia đang ăn cái gì đó ở đám cây cỏ bên trên sườn núi.

“Con cừu khốn nạn nhà mày, cũng dám hại tao, xem tao có đem mày sống sờ sờ lột da ra làm thành thịt cừu nướng không. ” Hàn Sâm trực tiếp rút sừng thú ra, nhanh chóng vọt tới chỗ cừu.

Cảm giác của cừu thật là nhạy cảm, quay đầu lại thấy được Hàn Sâm, trong lòng lập tức cả kinh, nó cũng biết lần trước mình làm hơi quá đáng, Hàn Sâm sẽ không bỏ qua cho nó, trực tiếp xoay người chạy.

Thế nhưng mà tốc độ của nó vẫn chậm hơn một chút so với Hàn Sâm, Hàn Sâm mắt thấy đã sắp đuổi kịp nó, vừa mài răng vừa la lớn: “Con cừu khốn nạn, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của mày.”

Cừu thấy mình chạy không thoát, trong lòng khẩn trương, liền quay người bịch một tiếng quỳ đối trước mặt Hàn Sâm, vừa vài vừa la lớn: “Lão đại tha mạng. . “

Hàn Sâm lập tức rùng mình một cái, trong lòng thâm mắng: “Tên khốn kiếp nhà mày, còn muốn hại tao, xem tao làm thịt mày thế nào.”

Hàn Sâm đang định lập tức đem cừu giết chết, miễn khỏi mình bị nó †ai họa chết, nhưng mà ai biết còn chưa kịp vọt tới bên người cừu, liền thấy đám cây cỏ bên cạnh bên trên sườn núi xuất hiện một bóng người màu đỏ ngòm.

Hết chương 1348.

Chương 1349. Dùng tà xông tà

Hàn Sâm bị làm cho hoảng sợ, còn tưởng rằng đã tới nhanh như vậy, nguyền rủa do con cừu khốn bái lão đại lại muốn phát tác nữa rồi.

Ai biết là nhìn kỹ lại, bóng người màu đỏ ngòm xuất hiện ở trong đám cây cỏ bên trên sườn núi dĩ nhiên là nữ đầu bếp Long tộc, chỉ là hiện †ại tình trạng của cô ta vô cùng không tốt, toàn thân cao thấp đều đầy máu, đi đường đều có chút lay động, thoạt nhìn đã bị tổn thương vô cùng nặng.

Bành !

nữ đầu bếp Long tộc lay động thân thể lập tức ngã rầm xuống mặt đất, theo sườn núi đầy cây cỏ lăn xuống dưới.

Hàn Sâm thấy loại tình huống này của nữ đầu bếp Long tộc, lập tức vui mừng nhíu mày, có oan báo oan có thù báo thù, là thời điểm biểu hiện ra lực lượng chân chính rồi.

Hàn Sâm mới vừa đi tới trước mặt nữ đầu bếp Long tộc, rút sừng thú ra muốn đánh, đã thấy nữ đầu bếp Long tộc giống như đã sắp hôn mê, con mắt nửa nhắm nửa mở, đã có chút không tỉnh táo nữa rồi, có chút mơ mơ màng màng nhìn Hàn Sâm, bờ môi giật giật, âm thanh cơ hồ khiến người nghe không rõ ràng, mơ hồ gọi một tiếng: “Hàn. .. Kính… Chi.. “

Thân thể Hàn Sâm mạnh mẽ run lên, mạnh mẽ thu lại sừng thú trong †ay sắp đâm trúng nữ đầu bếp Long tộc, lập tức xông đi lên bắt lấy nữ đầu bếp Long tộc hỏi "Cô nói cái gì?"

Ánh mắt của nữ đầu bếp Long tộc có chút tan rã, lầm bầm lại nói một câu: "Hàn. .. Kính… Chỉi..

Lúc này Hàn Sâm đã nghe rành mạch, tuyệt đối là không nhầm rồi, chính là ba chữ Hàn Kính Chi.

Hàn Sâm lại nghĩ tới lúc trước ở bên ngoài Tí Hộ Sở của nữ đầu bếp Long tộc, một người đàn ông dựa vào cổng gỗ của Tí Hộ Sở chết đi, ở †rong ngực người đàn ông kia, Hàn Sâm còn phát hiện ra một cái đồng hồ bỏ túi.

Bên trong còn có một tấm hình cũ, bên trên có hai người, một đứa bé trai trong đó chính là cha của Hàn Sâm, mà người đàn ông trung niên ôm bé trai kia, Hàn Sâm lại chưa từng thấy qua.

Hàn Sâm đã từng hỏi qua mẹ hắn, La Lam cũng không biết người đàn ông trung niên kia là ai, Hàn Sâm vẫn một mực rất nghi hoặc, không biết rốt cuộc thì người đàn ông ở trong tấm ảnh là ai.

Hôm nay nữ đầu bếp Long tộc đột nhiên hô lên ba chữ Hàn Kính Chị, lại để cho Hàn Sâm giống như bị sét đánh, trong lòng lập tức dâng lên vô số ý nghĩ: "Chẳng lẽ nữ đầu bếp Long tộc có quan hệ gì với Hàn Kính Chi? Người đàn ông ôm cha mình ở trong tấm ảnh kia, sẽ không phải là Hàn Kính Chi chứ?"

Hàn Sâm còn muốn hỏi lại cái gì, nữ đầu bếp Long tộc cũng đã hôn mê rồi.

Hàn Sâm muốn đem cô ta làm cho tỉnh lại để hỏi tiếp, nhưng lại đột nhiên cảm giác được một luồng khí tức kinh khủng từ sườn núi cây cỏ bên kia truyền tới, ngẩng đầu nhìn lên, tên Ngọc Khâu Chi Chủ kia đã từ trên không trung bay tới.

Hơn nữa bên cạnh hắn còn có rất nhiều dị thú đi theo, giống như nước thủy triều bay qua sườn núi cây cỏ, hướng về chỗ nữ đầu bếp Long tộc cùng Hàn Sâm bên này lao đến.

Hàn Sâm cắn răng một cái, ôm nữ đầu bếp Long tộc xoay người chạy, nếu như là vừa rồi, hắn sẽ chẳng muốn đi quan tâm sự chết sống của nữ đầu bếp Long tộc, chết còn tốt hơn.

Nhưng mà hiện tại mặc kệ như thế nào hắn cũng không thể lại để cho nữ đầu bếp Long tộc chết đi, nếu như người đàn ông ở trong tấm ảnh kia thật sự là Hàn Kính Chi, như vậy nhà bọn họ cùng với Hàn Kính Chi thật sự có quan hệ, cho nên Hàn Sâm phải làm rõ ràng, chuyện này rất quan trọng đối với hắn.

Ôm nữ đầu bếp Long tộc đang hôn mê chạy băng băng, đằng sau dị thú như thủy triều cũng đang liều mạng đuổi theo, trong lúc nhất thời vậy mà Hàn Sâm cũng không bỏ rơi được chúng, mà Ngọc Khâu Chi Chủ kia cũng một mực ở trên trời đi theo, thoạt nhìn là muốn vứt bỏ bọn họ cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Chạy trong chốc lát, liền thấy cừu đang chạy ở phía trước, nó chạy sớm hơn Hàn Sâm, lúc Hàn Sâm nhìn thấy nữ đầu bếp Long tộc, nó cũng đã thừa cơ chạy mất.

Chỉ có điều nó chạy không nhanh bằng Hàn Sâm, đã qua lâu như vậy nhưng vẫn bị Hàn Sâm đuổi theo kịp.

“Lão đại, không nên a, anh muốn tôi làm gì cũng được. … ” cừu nhìn thấy Hàn Sâm đuổi theo, càng là liều mạng chạy về phía trước, vừa chạy còn vừa cầu xin tha thứ.

“Mày đứng lại đó cho tao. .. ” Hàn Sâm vừa đuổi vừa gọi.

“Lão đại, tôi không dám đứng lại a, đằng sau có nhiều tên đòi mạng như vậy, đứng lại thì tôi sẽ chết a. ” cừu không nghe theo mệnh lệnh của Hàn Sâm, ngược lại còn bỏ ra khí lực bú sữa, tiếp tục chạy thục mạng về phía trước.

“CM mày. ” Hàn Sâm thầm mắng một tiếng, cũng dùng hết toàn lực, ôm nữ đầu bếp Long tộc đuổi theo.

Chỉ thấy ở trên sườn núi cây cỏ không bến bờ dưới bầu trời xanh, một con cừu ở phía trước nhất liều mạng chạy, Hàn Sâm ở phía sau liều mạng đuổi, mà ở đằng sau Hàn Sâm lại là một đám dị thú kinh khủng như sói như hổ đuổi theo, còn phát ra từng tiếng kêu hung ác.

“Mày đứng lại đó cho tao !” “Tôi không đứng !”

“Đứng lại !”

“Không đứng !”

Hàn Sâm thấy nó quyết tâm muốn chạy, cũng không tiếp tục kêu gọi đầu hàng nữa, cắn chặt hàm răng liều mạng đuổi theo, dần dần kéo gần lại khoảng cách với cừu.

Mà những dị thú sau lưng Hàn Sâm kia cũng cách Hàn Sâm càng ngày càng gần, chúng tựa hồ căn bản không biết rõ mệt mỏi là cái gì, ở phía dưới Ngọc Khâu Chi Chủ thúc giục càng chạy càng nhanh.

Cừu nhìn thấy Hàn Sâm đã sắp đuổi kịp nó, bị hù cho thân thể khế run rẩy, sau đó cắn răng một cái, lập tức đem cây đao sừng dê kia của nó kêu gọi ra, hóa thành một cơn gió lốc cuốn tới chỗ Hàn Sâm ở sau lưng.

Lần trước Hàn Sâm đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của đao sừng dê, sao còn có thể lại mắc bẫy, mắt thấy đao sừng dê thổi tới trước mặt hắn, Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ triển khai, giống như là Phượng Hoàng Phi Thiên từ bên trên đao sừng dê chợt lóe lên, căn bản là không đụng tới thanh đao sừng dê kia, chốc lát đã vọt tới sau lưng cừu.

Năng lực chiến đấu của bản thân cừu rõ ràng là không tốt, hơn nữa đang một lòng đào tẩu, căn bản không hề có chiến ý, bị Hàn Sâm tóm lấy cổ, cầm lên trực tiếp hất ra phía sau, quăng về phía Ngọc Khâu Chi Chủ ở trên bầu trời.

“Đi bái người kia làm lão đại đi. ” Hàn Sâm còn hô lớn một tiếng.

Mặc dù Hàn Sâm cũng không tin tưởng thần tiên, nhưng mà con cừu khốn kiếp này thật sự là có chút tà môn, có lẽ dùng tà xông tà sẽ có chút hiệu quả

cũng khó nói.

Cừu như là viên đạn bị ném bay về phía Ngọc Khâu Chi Chủ ở trên bầu trời, nước mắt đều sắp tràn hết đi ra, vừa thân bất do kỷ bay về phía Ngọc Khâu Chi Chủ, mắt thấy Ngọc Khâu Chi Chủ đã giơ tay lên nhắm tới nó, cừu lập tức kêu to: “Lão đại, là người một nhà, không nên, tiểu nhân là muốn nương tựa vào ngài đó a !”

Nhắc tới cũng quá tà môn, sau khi cừu kêu to, Ngọc Khâu Chi Chủ khẽ nhíu mày, một tay nắm lấy cừu bay tới, tiện tay đem cừu ném đang một bên, vậy mà không giết nó.

Hàn Sâm thấy cừu láo toét đã bái lão đại, trong lòng âm thầm kỳ vọng, hy vọng có thể hiện ra một con quái vật gì đó, đem Ngọc Khâu Chi Chủ giết chết, hắn có thể thừa cơ chạy trốn.

Kỳ quái là, lần này cũng không có dị trạng gì xuất hiện, Ngọc Khâu Chi Chủ vẫn thúc giục những con dị thú kia liều mạng đuổi theo hắn.

Hàn Sâm nguyên bản cũng không trông cậy vào cừu thực sự có năng lực như vậy, thấy không có hiệu quả gì, cũng chỉ đành tiếp tục trốn chạy khỏi chết.

Chạy trước, đã có dị thú đuổi kịp hắn, trọng lực ở trong không gian thứ tư Tí Hộ Sở thật sự là quá mạnh mẽ, Hàn Sâm cũng chạy không nhanh, những dị thú kia lại giống như là không hề chịu ảnh hưởng gì vậy càng

chạy càng nhanh.

Mắt thấy chạy không thể thoát, Hàn Sâm nhìn thoáng qua đàn thú sau lưng cùng Ngọc Khâu Chi Chủ ở trên bầu trời, cắn răng một cái, trực tiếp quay người mạnh mẽ đạp một cái lên trên mặt đất, thân thể lập †ức giống như đạn pháo phóng lên trời, bay giết tới chỗ Ngọc Khâu Chi Chủ.

Hết chương 1349.

Chương 1350. Sơ ngưng gen hạch

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm mặc niệm: “Đừng ngăn cản tao… Lại để cho tao tới gần một chút. .. Gần một chút nữa. . “

Đàn thú của Ngọc Khâu Chi Chủ thật sự là quá lợi hại, nếu như bị nhốt ở bên trong, tám chín phần mười Hàn Sâm sẽ rơi vào kết quả giống như nữ đầu bếp Long tộc.

Nhưng mà nếu như Hàn Sâm có thể đụng tới Ngọc Khâu Chi Chủ, vậy thì khác nhau rồi, trực tiếp một chiêu Chích Thủ Già Thiên, nói không chừng liền có thể trực tiếp tiêu diệt hắn.

Duy nhất để cho Hàn Sâm lo lắng chính là, Chích Thủ Già Thiên thì nhất định phải để tay hắn đụng tới Ngọc Khâu Chi Chủ mới được, hắn chỉ sợ chính mình còn chưa kịp xông tới nơi, đã bị những con dị thú kia ngăn lại.

Nhưng mà chuyện xấu liền xảy ra, lúc Hàn Sâm còn cách Ngọc Khâu Chi Chủ rất xa, Ngọc Khâu Chi Chủ cũng đã mệnh lệnh cho mảng lớn phi thú bốn chân vọt tới chỗ hắn, giống như là mây đen quét tới, căn bản không cho Hàn Sâm có cơ hội tới gần hắn.

Hàn Sâm một tay ôm nữ đầu bếp Long tộc, một tay nắm lấy một cái sừng thú, đem dị thú phi hành tới gần hắn từng con chém giết, nhưng mà bởi vì số lượng thật sự là quá nhiều, giết một con xong lại có thêm càng nhiều con khác xông lại, thật sự là giết không xuể.

“CMN, tương tự đều là bái lão đại, như thế nào chỉ có mình xui xẻo, Ngọc Khâu Chi Chủ lại một chút việc cũng không có? ” Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực.

Ngọc Khâu Chi Chủ có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, sức chiến đấu của Hàn Sâm vậy mà mơ hồ đã đạt tới trình độ sinh vật cấp nguyên †hủy, nhưng mà hắn lại không có gen hạch, chuyện này có vẻ vô cùng quái dị.

Nhưng mà điều này cũng làm cho sát cơ của Ngọc Khâu Chi Chủ càng †ăng lên, nguyên bản hắn chỉ muốn giết nữ đầu bếp Long tộc, nhưng hiện tại đã đem Hàn Sâm cũng trở thành mục tiêu săn giết.

Sức chịu đựng của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Hàn Sâm rất mạnh, chiến đấu mấy ngày mấy đêm cũng không có vấn đề, nhưng mà những con dị thú này lại vô cùng vô tận, cho dù sức chịu đựng của hắn tốt, cuối cùng vẫn sẽ có lúc mệt mỏi.

“Như thế nào mới có thể lao ra được đây? ” Hàn Sâm vừa chiến đấu vừa dò xét xung quanh.

Muốn chém giết Ngọc Khâu Chi Chủ thì rất không có khả năng rồi, hắn ở cách chiến trường có chút quá xa, hơn nữa còn đang không ngừng vẽ ra dị thú, trước người không ngừng có dị thú lao ra, căn bản là Hàn Sâm không có cơ hội gì tiếp cận hắn.

Muốn từ trong vòng vây Dị Linh lao ra, tựa hồ cũng không phải là chuyện dễ dàng, không gian thứ tư Tí Hộ Sở có một loại lực áp bách mạnh mẽ, không chỉ là để cho Hàn Sâm cảm thấy trọng lực gia tăng, liền sử dụng lực lượng khác đều có vẻ như là cố sức hơn rất nhiều so với lúc ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở.

Trước kia lúc ở trong không gian thứ ba Tí Hộ Sở thì lực lượng có thể chặt đứt núi cao, ở chỗ này cũng chỉ có thể chém một tảng đá lớn mà thôi.

nhân loại Bán Thần có tố chất thân thể không đủ, sau khi tiến vào không gian thứ tư Tí Hộ Sở, không cần phải gặp gỡ dị sinh vật, chỉ là lực áp bách kinh khủng này, đã có thể để cho bọn họ bạo thể mà chết.

Mặc dù Hàn Sâm cũng biết một ít Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật phạm vi lớn, nhưng mà ở chỗ này cũng không tiện dùng, hiệu quả kém xa Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật mười khóa có.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có phương pháp gì hay, chủ yếu là hắn chưa ngưng tụ ra gen hạch, toàn bộ đều phải nhờ vào thân thể để chiến đấu, thật sự là có chút chịu thiệt thòi.

“Đành phải như vậy. ” Hàn Sâm cắn răng một cái, quơ sừng thú trong †ay, hướng về phương hướng khe nứt lớn kia phóng đi.

Trước đó hắn còn muốn hạ độc chết con sinh vật nguyên thủy ở bên trong khe nứt kia, nhưng hiện tại lại khẩn cầu con sinh vật nguyên thủy kia không bị hạ độc chết, hắn có thể mượn nhờ lực lượng của con sinh vật nguyên thủy này, tránh được đại nạn lúc này đây cũng khó nói.

Sừng thú không ngừng vung vẩy, tất cả dị thú đều bị Hàn Sâm đập gấy xương đứt đầu, hoặc là trực tiếp đâm xuyên qua cổ họng, không có một con nào lúc đối mặt có thể sống nổi ở trước mặt hắn.

Thế nhưng mà sau khi những con dị thú này bị giết chết, lại trực tiếp hóa thành khói đen biến mất, lại có dị thú mới bị Ngọc Khâu Chi Chủ vẽ ra, giết thế nào cũng không hết.

Hàn Sâm sơ ý một chút, trên cánh tay đã bị móng vuốt của một con dị thú vồ một cái, còn may là Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của hắn cực kỳ mạnh mẽ, chỗ bị vồ trúng cũng chỉ để lại một vết xước, chỉ giống như mèo cào, liền máu cũng không chảy ra.

Hiện tại Hàn Sâm hơi có chút hối hận lúc trước hắn chạy quá nhanh, khoảng cách tới khe nứt có chút xa, hiện tại chém giết đàn thú xông về, sẽ phải phí không ít thời gian.

Ngọc Khâu Chi Chủ nhìn thấy đàn thú của mình ở trong khoảng thời gian ngắn có chút không ngăn được Hàn Sâm, không khỏi khẽ nhíu mày, lực lượng trên người bộc phát ra như tơ, hóa thành từng tia sáng màu bạc chui vào trong sách.

Cuốn sách cổ kia nguyên bản có màu vàng xanh nhạt, lại đang dần dần chuyển biến về màu bạc ở trong hào quang kia.

Hàn Sâm thấy một màn như vậy, trong lòng thầm kêu không ổn, đối phương là Dị Linh cấp ky sĩ, gen hạch của hắn rất có thể đã tiến hóa thành cấp Bạch Ngân.

Dưới trạng thái gen hạch cấp bạch ngân, vẽ ra dị thú chỉ sợ so với những Dị Linh hiện tại còn mạnh hơn rất nhiều.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hàn Sâm, Ngọc Khâu Chi Chủ lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, vẽ cũng không tùy ý giống như vừa rồi nữa, mỗi một nét vẽ đều hết sức chăm chú.

Một hồi lâu về sau, mới chỉ thấy trên cuốn sách cổ kia hóa thành vầng sáng màu bạch ngân xông lên trời, một con dị thú giống như viên hầu màu bạc, sau lưng sinh ra hai cánh từ trong sách vọt ra, bay nhào tới chỗ Hàn Sâm, tốc độ nhanh tới đáng sợ.

Coong!

Hàn Sâm cùng con viên hầu màu bạc kia va chạm một cái, viên hầu màu bạc bị hắn chấn bay lên, thân hình ở trên không trung bay ra xa hơn mười thước mới đứng vững, mà hai chân của Hàn Sâm cũng cắm sâu vào trong đất.

“CMN, con này đã có trình độ của sinh vật cấp nguyên thủy đi? ” Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Chỉ thấy Ngọc Khâu Chi Chủ kia vẫn còn đang không ngừng vẽ tranh, không bao lâu sau lại vẽ ra một con viên hầu cánh màu bạc tương tự, trên trán cũng đã thấy đổ mồ hôi, hiển nhiên là hắn vẽ ra những con viên hầu cánh bạc này cũng vô cùng tiêu hao khí lực.

Một mực vẽ ra bốn con Ngân Dực hầu, Ngọc Khâu Chi Chủ mới ngừng lại.

Hàn Sâm cũng đã rơi vào bên trong khổ chiến, lực lượng của những con Ngân Dực hầu đã trên một vạn, Hàn Sâm sử dụng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật, cũng gần bằng chúng.

Lúc này Hàn Sâm vừa phải ứng phó với những con dị thú thông thường kia, vừa muốn chống cự bốn con Ngân Dực hầu công kích, lập tức rơi vào bên trong hoàn cảnh xấu.

Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật bị Hàn Sâm điên cuồng sử dụng, đồng thời lợi dụng Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ, không ngừng thay đổi vị trí của mình, tận lực lợi dụng địch nhân làm yểm hộ cho mình, khiến chúng không thể vây công mình được.

Hàn Sâm một mực không sử dụng lực lượng Chích Thủ Già Thiên, chủ yếu là sợ hù dọa Ngọc Khâu Chi Chủ, nếu như vậy, Ngọc Khâu Chi Chủ càng sẽ không cho hắn cơ hội tới gần.

Hàn Sâm còn muốn tìm cơ hội tới gân Ngọc Khâu Chỉ Chủ, trực tiếp đem hắn tiêu diệt, chứ chỉ là giết một con Ngân Dực hầu thì cũng không có tác dụng gì, Ngọc Khâu Chi Chủ tiêu hao chút khí lực vẫn có thể vẽ ra tiếp.

Máu tươi từ bên trong vết thương chảy ra, khiến cho Hàn Sâm không khỏi khẽ nhíu mày, lực lượng của Ngân Dực hầu đủ mạnh, móng vuốt giống như là móc câu màu bạc vô cùng lợi hại, ở bên trên cơ thể của hắn xé rách ra vết thương.

Trải qua thời gian chiến đấu dài như vậy, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy ở bên trong thân thể có một luồng sức mạnh kỳ dị đang cuộn trào, giống như từng tế bào ở dưới sự điều động của Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật sống lại, bài tiết ra một loại vật chất kỳ dị hoặc nói đúng hơn là một loại năng lượng.

Trong lòng Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, chuyện này cùng một loại tình huống mà Kỷ lão gia tử từng nói cho hắn biết rất tương tự.

“Chẳng lẽ là muốn ngưng tụ ra gen hạch rồi à? ” Trong lòng Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Hết chương 1350.

Chương 1351. Bản mạng gien hạch thứ nhất

Khác với ngưng tụ khí tức, cảm giác lúc này rất kỳ dị, giống như trong thân thể thật sự bài tiết ra vật chất thần bí nào đó, loại vật chất thần bí này từ trong tế bào toàn thân bài tiết ra, hội tụ ở trong thân thể thành dòng suối nhỏ chảy tới trong hồn hải.

Sau khi những vật chất thần bí đó tụ tập thành lượng lớn, rốt cục Hàn Sâm đã nhìn rõ ràng đó là cái gì, là một loại vật chất trong suốt không tỳ vết giống như tinh thể như nước.

Nói là tinh thể, nhưng mà nó lại lưu động giống như là nước, nói là nước, nhưng mà tựa hồ lại có chút vô cùng nồng đặc.

Có chút giống như là chất lỏng phi Newton, nhưng lại có điểm khác biệt, Hàn Sâm cũng không hình dung ra đây rốt cuộc là một loại vật chất như thế nào, làm cho người ta cảm thấy thần bí cùng khó có thể miêu tả.

Hàn Sâm biết là Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật khác nhau kích phát gien trong thân thể ngưng tụ thành gien hạch đều sẽ khác nhau, bây giờ

hắn đang dùng Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật kích phát ngưng tụ ra gien

hạch, vật chất kia cũng giống như Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật.

Từng chút vật chất trong suốt tụ tập ở trong Hồn Hải, dần dần hóa thành một đoàn, còn không ngừng diễn biến.

Hàn Sâm ở trong bầy thú xung phong liều chết, cũng không có thời gian một mực quan sát chúng, chỉ để cho chúng nó tự mình biến hóa, xem cuối cùng chúng có thể biến thành bộ dáng gìs.

Nhưng mà cho dù Hàn Sâm muốn khống chế loại vật chất thần bí này biến hóa cũng không thể làm được, gien hạch hình thành chỉ chịu ảnh hưởng của gien thân thể cùng Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật lúc ngưng tụ, trừ ra chưa từng nghe nói qua có lực lượng nào có thể ảnh hưởng tới nó.

Lúc Hàn Sâm đang xung phong liều chết, đột nhiên cảm giác trong hồn hải có chút không đúng, gien hạch hình thành tựa hồ có một ít biến cố.

Hàn Sâm vội vàng một lần nữa nhìn vào trong Hồn Hải, trong lòng lập tức cả kinh, chỉ thấy viên tinh thể màu đen đang lơ lửng ở bên trong Hồn Hải kia, lúc này đang tản ra vầng sáng kỳ dị, từ đó bài tiết ra một loại vật chất màu đen như màn đêm, chảy tới gien hạch của Hàn Sâm.

Gien hạch bản thân Hàn Sâm ngưng tụ ra trong suốt không tỳ vết, nhìn không thấy một tia tạp chất nào, nhưng mà tinh thể màu đen bài tiết ra vật chất kia nhưng lại cực kỳ đen, so với nước mực còn đen hơn vạn lần.

Cả hai trộn lẫn lại ở cùng một chỗ, ngoài dự đoán của mọi người lại hóa thành một loại màu trắng sữa, cũng không bị nhuộm vi màu đen.

Chất lỏng màu đen bài tiết ra từ trong tinh thể màu đen càng ngày càng nhiều, sau khi nhiễm vào gien hạch, không làm thể tích của gien hạch gia tăng, màu trắng sữa càng ngày càng đậm.

Hàn Sâm muốn ngăn cản tinh thể màu đen dung nhập vào trong gien hạch của hắn, nhưng lại phát hiện ra không thể nào ngăn cản, căn bản là hắn không thể can thiệp vào biến hóa của gien hạch, càng không có cách nào khống chế tinh thể màu đen.

Theo chất lỏng màu đen bài tiết ra càng ngày càng nhiều, Hàn Sâm phát hiện tinh thể màu đen đã trải qua ba nơi ẩn núp đều không có bất kỳ biến hóa nào, vậy mà lúc này đã rõ ràng nhỏ đi một vòng, bài tiết ra chất lỏng màu đen, tựa hồ chính là bản thể của nó biến thành.

Hàn Sâm không có cách nào khống chế gien hạch hình thành, cũng chỉ có thể mặc cho chúng tiếp tục phát triển, kết quả là tinh thể màu đen đại khái cũng chỉ nhỏ đi khoảng một phần mười, liền không bài tiết ra chất lỏng màu đen nữa.

Gien hạch đã hóa thành màu sữa đang kịch liệt biến hóa, giống như là đóa hoa nở rộ, từng tầng một từ trên cao nở ra, cuối cùng lại ở phía dưới thu nạp ngưng tụ lại.

Hàn Sâm biết rõ gien hạch ngưng tụ đã đến thời điểm mấu chốt, không biết đến cùng là gien hạch hỗn hợp tinh thể màu đen sẽ biến thành bộ dáng gì.

Hàn Sâm không thể mỗi thời mỗi khắc đều chú ý tới gien hạch, bốn con Ngân Dực hầu mang đến áp lực cực lớn cho Hàn Sâm, vết thương trên người cũng càng ngày càng nhiều, hắn phải tập trung hoàn toàn tinh thần để ứng chiến.

Xung phong liều chết một trận, Hàn Sâm đột nhiên cảm giác ở trong Hồn Hải chấn động, giống như có một ngọn núi lửa ở trong hồn hải bạo phát, vội vàng nhìn thoáng qua Hồn Hải.

Sau khi nhìn rõ ràng bộ dáng bây giờ của gien hạch, Hàn Sâm không khỏi nao nao.

“Đây là cái quỷ gì? ” Lòng Hàn Sâm tràn đầy hồ nghi.

Chỉ thấy ở bên trong hồn hải lơ lửng một thứ lớn chừng quả đấm có màu sữa, toàn thân óng ánh bóng loáng, thật đúng là băng cơ ngọc cốt, xinh đẹp giống như là đồ sứ.

Thế nhưng mà ngoại hình của thứ này thật sự lại để cho Hàn Sâm im lặng, hiện lên hình bầu dục, đầu trên hơi nhỏ hơn một chút, phần dưới có chút lớn hơn một chút, thấy thế nào cũng giống như là một quả trứng.

“Chẳng lẽ là còn chưa ngưng tụ hoàn thành? Cần phải phá trứng mà ra mới có thể xem như là chân chính thành công? ” Hàn Sâm âm thầm suy †ư, nhưng mà gien hạch lại hoàn toàn không có biến hóa gì.

Nhìn liếc qua, cũng đã có thể nhìn thấy giới thiệu của nó. Bổn mạng gien hạch: Tinh Hạch thanh đồng.

Hàn Sâm xem trọn cả mắt lên rồi, thứ này cũng quá bình thường đi, Hàn Sâm cũng không cầu thần kỳ giống như Gien hạch của Ngọc Khâu Chi Chủ, ít nhất thì cũng phải ra dáng một chút chứ?

Tên không bá khí thì cũng thôi đi, Hàn Sâm cũng không cầu có một cái †ên thần thánh trâu bò gì đó, nhưng mà chỉ có hai chữ Tinh Hạch thì có phải là quá qua loa một chút hay không?

Hơn nữa tự nhiên có một quả trứng làm cái gì? Dù kém cỏi như thế nào, cũng có thể giống như Long tộc nữ đầu bếp, cho ra một cái nĩa hoặc là dao phay các thứ, dầu gì cũng là một món vũ khí.

Thế nhưng mà lại cho ra một quả trứng, đây không phải là vãi cả trứng à?

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, nhưng mà trong lòng còn tồn lấy một †ia hi vọng, nghĩ thầm: “Có khả năng chỉ là trông tương đối kém, trên thực tế là một loại Gien hạch rất mạnh mẽ, chỉ là thứ này hơi khiêm tốn mà thôi.”

Trong lòng hơi động, trực tiếp đem Gien hạch dạng quả trứng kia gọi ra.

Chỉ thấy một quả trứng giống như tinh như ngọc màu sữa xuất hiện ở †rước mặt Hàn Sâm, lơ lửng ở đó cũng không nhúc nhích.

‘Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, viên Tinh Đản này lập tức giống như là sao băng xông về một con dị thú ở cách Hàn Sâm gần nhất.

Nhìn thấy quả Tinh Đản kia trực tiếp đập vào đỉnh đầu con dị thú kia, trong lòng Hàn Sâm tràn đầy chờ mong: “Đồ vật này sẽ không phải là giống như lựu đạn, trực tiếp sẽ nổ lớn chứ? Hoặc là giống như viên đạn, có thể nổ đầu dị thú?”

Hàn Sâm đối với Gien hạch của mình vẫn có mong đợi rất lớn, dù sao cũng là thứ mà Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật cộng thêm gien bản thân ngưng tụ ra, nghĩ như thế nào đều khó có khả năng sẽ yếu.

Mặc dù ngoại hình thật sự là có chút làm cho người ta nhịn không được muốn chửi bậy, trên thực tế lại là một thứ tốt.

Trong lòng Hàn Sâm đổi qua vô số ý nghĩ, Tinh Đản cũng đã đập lên trên đầu con dị thú kia, khiến cho Hàn Sâm không tự chủ được mở to hai mắt nhìn cùng đợi kỳ tích phát sinh.

Bảo nhi cưỡi trên cổ của Hàn Sâm, ôm đầu Hàn Sâm, cũng trợn to mắt nhìn viên Tinh Đản này, tựa hồ giống như Hàn Sâm, cũng đang đợi đại sự kiện phát sinh.

Trong nháy mắt, con mắt của hai người đã trừng lớn đến cực hạn, vậy mà không thể tin tưởng lại trừng lớn hơn một vòng, quả thực giống như là gặp ma.

Tinh Đản đập lên trên trán con dị thú kia, quả trứng thoạt nhìn giống như như là tinh ngọc kia, không đem đầu lâu dị thú đập nát, càng không xảy ra bạo tạc nổ tung, thậm chí ngay cả một điểm sưng đỏ tổn thương đều không có.

Không chỉ như thế, đầu dị thú cũng không có việc gì, chính Tinh Đản lại xẹp xuống, sau đó giống như là quả bóng nhảy nhót, dùng tốc độ nhanh hơn bắn trở về.

Hàn Sâm ngây người, không thể tin được Gien hạch do chính mình ngưng tụ ra vậy mà sẽ là một món đồ như vậy.

Tinh Đản bởi vì hình dạng, cũng không phải là hoàn toàn có hình tròn, cho nên lúc bị bắn trở lại, ở trên không trung xoay tròn vô cùng không ổn định, cũng không dựa theo tuyến đường vốn có bay trở về, từ bên cạnh đầu Hàn Sâm bay đi.

Hết chương 1351.

Chương 1352. Trứng nhảy nhót

Sau lưng Hàn Sâm vừa vặn cũng có một con dị thú đánh tới, viên Tinh Đản này lại nện ở trên cánh tay con dị thú kia, một lần nữa bị bắn ra ngoài.

Chỉ thấy một quả cầu nhảy nhót lớn chừng quả đấm, ở trong đàn thú bắn tới bắn lui, căn bản là một chút tác dụng cũng không có, đừng nói là đả thương người rồi, liền một chỗ sưng đỏ đều không ném ra được.

“CMN, mình hao tốn nhiều thời gian cùng tinh lực như vậy, bỏ ra nhiều †âm huyết như vậy, tu luyện thời gian lâu như vậy, liền ngưng tụ ra một thứ như thế này? Con mẹ nó mình cũng không phải là vú em, không cần tạo món đồ chơi cho con gái à? ” Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, hắn thật sự là không nhìn ra thứ này đến cùng là làm được cái gì.

“Được rồi, vẫn dựa theo kế hoạch đã định đi tới cái khe nứt kia đi. ” ‘Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, đem Tinh Đản bắn ra thu hồi lại vào trong Hồn Hải.

Hắn đã xem trong chốc lát, Tinh Đản đập lên trên người những con dị thú kia, dị thú vẫn sinh long hoạt hổ phóng tới chỗ hắn, căn bản là không có tác dụng gì.

Hàn Sâm tiếp tục hướng tới phía cái khe lớn kia phóng đi, những nơi đi qua không biết đã chém giết bao nhiêu dị thú, chỉ có điều giết nhiều dị thú thông thường hơn nữa cũng không có tác dụng gì.

Móng vuốt của một con Ngân Dực hầu lại ở dưới tình huống Hàn Sâm né tránh không kịp, trực tiếp cào trúng phía sau lưng hắn.

Hàn Sâm đã làm tốt chuẩn bị bị thương, nhưng mà con Ngân Dực hầu kia chộp lên trên lưng của hắn, Hàn Sâm cũng không hề cảm thấy có đau đớn giống như là trong dự đoán.

Hắn vậy mà không hề có một chút cảm giác đau đớn nào, trong lòng không khỏi khẽ giật mình, dùng Động Huyền Kinh nhìn thoáng qua chỗ mình bị Ngân Dực hầu cào trúng.

Sau khi nhìn rõ ràng không khỏi càng thêm cảm thấy ngoài ý muốn, chỗ đó vậy mà một chút tổn thương cũng không có, ngay cả áo giáp đều không bị tổn hại.

“Tại sao lại có thể như vậy? ” Hàn Sâm trong lòng kinh ngạc.

Móng vuốt của Ngân Dực hầu lợi hại vô cùng, trước đó Hàn Sâm đã lĩnh giáo rất nhiều lần, áo giáp Ốc Sên Ngọc căn bản ngăn là không được uy lực của móng vuốt kia, mỗi một lần móng vuốt của Ngân Dực hầu đều có thể lưu lại vết thương chảy máu ở trên người hắn.

Mặc dù bởi vì Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Hàn Sâm vô cùng mạnh mẽ, chỉ là vết thương trên da thịt, nhưng cũng đã vô cùng dọa người.

Lúc này đây lại vô cùng kỳ quái, Ngân Dực hầu rõ ràng đã cào lên phía sau lưng Hàn Sâm rồi, nhưng lại một chút vết thương cũng không có.

“Chẳng lẽ là Ngân Dực hầu nhường rồi hả? ” Hàn Sâm mới nghĩ thoáng qua đã bỏ đi ý nghĩ này.

Ngân Dực hầu chỉ là sinh vật được vẽ ra, bản thân cũng không có hỉ nộ, cũng không có dư thừa cảm tình, chỉ là nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân để làm việc, căn bản là không tồn tại khả năng nhường, trừ phi là Ngọc Khâu Chi Chủ mệnh lệnh cho nó làm như vậy.

Thế nhưng mà Ngọc Khâu Chi Chủ căn bản chính là muốn mạng của Hàn Sâm, như thế nào lại ra lệnh cho Ngân Dực hầu không làm hắn bị thương?

Trong lòng Hàn Sâm có chút không nghĩ ra, lúc đang nghỉ hoặc, lại một con Ngân Dực hầu từ bên cạnh giết tới đây, lại để cho hắn không kịp trốn tránh, chỉ có thể giơ cánh tay lên chống đỡ.

Mặc dù chặn lại cú vồ của Ngân Dực hầu, nhưng trên cánh tay vẫn lưu lại vài vết cào, chuyện này để cho Hàn Sâm biết rõ, tuyệt đối là Ngân Dực hầu không hề hạ thủ lưu tình đối với hắn.

"Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì vừa rồi phía sau lưng lại không bị thương? " Trong lòng Hàn Sâm hết sức nghỉ hoặc.

Vừa xung phong liều chết vừa đem lực chú ý đều tập trung lên trên người con Ngân Dực hầu không tổn thương mình kia, nhưng mà Hàn Sâm cũng không nhìn ra thứ gì khác thường, đều giống như ba con Ngân Dực hầu khác.

Trước đó con Ngân Dực hầu này đã từng lưu lại vết thương ở trên người Hàn Sâm, chỉ có một lần vừa rồi kia là ngoại lệ.

"Nếu như có cái gì khác biệt, thì hình như vừa rồi Tinh Đản bắn ra, đã bắn trúng một cái lên trên người một con Ngân Dực hầu, không phải là một con Ngân Dực hầu này đấy chứ? " Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Vừa rồi số lần Tinh Đản bắn ra quá nhiều, Hàn Sâm cũng không có tâm tình đi chú ý, chỉ nhớ rõ hình như là đã bắn trúng một con Ngân Dực hầu, còn là một con nào cũng không rõ.

"Nếu thật là con Ngân Dực hầu bị bắn trúng kia, vậy không phải là Tinh Đản sẽ có được năng lực làm bằng hữu với dị thú? Chỉ cần bị nó bắn trúng, mình cùng dị thú sẽ là bạn tốt cả đời rồi, từ nay về sau ai cũng sẽ không thương hại ai, cho nên Ngân Dực hầu mới có thể hạ thủ lưu tình đối với mình? " Hàn Sâm nghĩ lại lại cảm thấy ý nghĩ này thật sự là quá hoang đường.

Nếu thật là như vậy, con Ngân Dực hầu kia cũng không giống như bây giờ, hung thần ác sát lần lượt lao tới tấn công hắn.

“Thế nhưng mà xác thực là nó không thương tổn đến mình? Chuyện này là sao đây? Chẳng lẽ Ngân Dực hầu còn biết diễn Vô Gian đạo, biết rõ nếu như nó không xuất lực, Ngọc Khâu Chi Chủ sẽ tiêu diệt nó, cho nên mới phải ở đó diễn kịch? Thoạt nhìn là đang dốc sức liều mạng với mình, kỳ thật là đang âm thầm hạ thủ lưu tình?”

Hàn Sâm nhìn thoáng qua bộ dáng hung ác của Ngân Dực hầu, cảm thấy ý tưởng này cũng không thực tế, nếu nó thật sự là làm như vậy, hành động kia tuyệt đối có thể đạt được giải thưởng vua màn ảnh rồi.

Hàn Sâm nghĩ không ra là nguyên nhân gì, vừa chạy vừa quan sát con Ngân Dực hầu kia.

Ngọc Khâu Chi Chủ chỉ vẽ ra được bốn con Ngân Dực hầu, những con khác đều là dị thú bình thường, hiển nhiên bản sách cổ do gien hạch biến thành, cũng không phải là hoàn toàn không có hạn chế, ít nhất hắn cũng không có cách nào vô hạn vẽ ra sinh vật như Ngân Dực hầu.

Ngọc Khâu Chi Chủ thấy bốn con Ngân Dực hầu cộng thêm nhiều dị thú như vậy lại vẫn không thể chém giết Hàn Sâm, không khỏi khẽ nhíu mày.

Ngẩng đầu nhìn phương hướng Hàn Sâm phóng đi, chân mày của Ngọc Khâu Chi Chủ nhíu sâu hơn, cơ hồ nhăn trở thành chữ Xuyên, hiển nhiên là bên kia có thứ mà ngay cả hắn đều có chút kiêng ky.

Suy tư một lát, Ngọc Khâu Chi Chủ cắn răng một cái, một lần nữa lật ra sách cổ, ở bên trong ánh sáng màu bạc kia, ngưng chỉ vẽ lên phía trên.

Lúc này Ngọc Khâu Chi Chủ vẽ càng thêm chậm, mỗi một nét bút rơi xuống, trên trán đều hiện ra lượng lớn mồ hôi, theo gương mặt của hắn không ngừng rơi xuống.

Đã qua mấy phút, rốt cục Ngọc Khâu Chi Chủ mới thu ngón tay về, mà sắc mặt của hắn đã hơi có chút trắng bệch, nhưng lại thở ra một hơi thật dài.

Chỉ thấy ở trong sách cổ có vầng sáng màu bạc tỏa ra, một sinh vật toàn thân hiện ra ánh sáng màu bạc từ trong đó hiện lên đi ra.

Sinh vật kia giống như là ác quỷ được miêu tả trên bích hoạ ở trong thần miếu, thân thể cường tráng diện mục ghê tởm, trong hai tay còn nắm một thanh dĩa ăn nhuốm máu, giống như lệ quỷ đòi mạng trong truyền thuyết.

Sau khi ác quỷ từ trong sách cổ đi ra, một đôi mắt hiện ra ánh sáng màu lục đã nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trường xiên trong tay cắm xuống, cũng đã đâm tới Hàn Sâm.

Lực lượng cùng tốc độ của ác quỷ đều mạnh mẽ đến cực điểm, một xiên đâm ra, thân thể giống như nối liền với cái xiên thành một thể, mơ hồ mang theo tiếng xé gió, trong chốc lát đã đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm một tay ôm Long tộc nữ đầu bếp, chỉ có thể dùng một tay nắm lấy sừng thú đón đỡ.

Coong!

Xiên cùng sừng thú đụng vào nhau, Hàn Sâm chỉ cảm thấy một luồng lực mạnh mẽ đánh úp lại, thân thể không tự chủ được lui về phía sau, hai chân cày ra hai cái rãnh sâu ở trên mặt đất, một mực kéo dài ra xa hơn 100m, mới ngừng lại được.

Tay Hàn Sâm nắm sừng thú cũng hơi run rẩy, hiển nhiên là phải thừa nhận lực lượng quá mạnh, sinh ra cảm giác có chút tê liệt.

Mà vừa lúc này, một con Ngân Dực hầu thừa dịp Hàn Sâm lực cũ đã qua lực mới chưa sinh ra, nhào tới sau lưng Hàn Sâm, móng vuốt trực tiếp chộp tới sống lưng của Hàn Sâm.

Lập tức, móng tay màu bạc giống như là dao găm kia, trực tiếp đâm lên trên người Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm mở to hai mắt ra nhìn.

Hết chương 1352.

Chương 1353. Lực lượng của trứng nhảy nhót

Lúc này Hàn Sâm đã tập trung tinh thần cao độ, ở dưới Động Huyền khí tràng nhìn hết sức rõ ràng, con Ngân Dực hầu này chính là một con để cho hắn sinh ra nghỉ ngờ trước kia.

Lúc này móng vuốt của con Ngân Dực hầu này chộp lên phía trên lưng hắn, không có bất kỳ lưu tình nào, tốc độ vừa nhanh vừ mãnh liệt, cơ hồ giống như là muốn đem thân thể Hàn Sâm trực tiếp xé vỡ thành hai mảnh.

Nhưng ngay khi móng tay màu bạc giống như dao găm kia của nó đâm lên trên người Hàn Sâm, Hàn Sâm mở to hai mắt ra nhìn, ngạc nhiên phát hiện, móng tay sắc bén kia vào lúc đụng tới thân thể hắn, liền biến thành giống

như là làm bằng cao su, lập tức nhuyễn bắn ra uốn lượn, căn bản là không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với Hàn Sâm.

Bởi vì lực lượng của Ngân Dực hầu quá mạnh, sau khi móng tay của nó biến ảo, ngón tay cùng bàn tay đều đâm lên trên sống lưng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cảm giác giống như là bị khí cầu làm bằng cao su va vào một phát, không có quá nhiều cảm giác đau đớn, áo giáp ở trên sống lưng đều không hề bị tổn thương chút nài, ngón tay cùng bàn tay của con Ngân Dực hầu kia đều biến hình, ở dưới lực lượng va chạm liền bị bóp méo giống như là cao su.

“Tại sao có thể như vậy? Thật chẳng lẽ là tác dụng của viên Tinh Đản kia? Chẳng lẽ là trong sinh vật bị nó bắn trúng đều sẽ biến thành dạng này? ” Trong lòng Hàn Sâm kinh nghỉ bất định.

Mà ba con Ngân Dực hầu ở những phương hướng khác lại đã đánh tới, con sinh vật giống như ác quỷ kia cũng đã quơ dĩa ăn một lần nữa đâm qua, tốc độ cùng lực ngày càng nhanh hơn mạnh hơn.

‘Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, viên Tinh Đản kia lại đã xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn, Hàn Sâm trong thấy xiên nhọn đã lao đến như bay, trực tiếp bắt lấy Tinh Đản dùng sức quăng tới.

Sau khi Tinh Đản bị Hàn Sâm vung ra ngoài, ở trên không trung sinh ra xoay tròn kịch liệt, bởi vì không phải là hình tròn, trọng tâm vô cùng không ổn định, trong quá trình bay đung đưa không ngừng, nhưng tốc độ lại cực nhanh phóng tới chỗ ác quỷ.

Trong mắt ác quỷ bộc phát ra một vòng hung quang, dĩa ăn trong tay điên cuồng đâm tới Tinh Đản, thoạt nhìn là muốn giải quyết viên Tinh Đản này trước.

Ngọc Khâu Chi Chủ ở trên bầu trời cũng nhíu mày nhìn viên Tinh Đản này, hắn cũng giống như Hàn Sâm, cũng không nhìn ra viên Tinh Đản này có tác dụng gì, hình ảnh hai lần Ngân Dực hầu công kích Hàn Sâm vừa rồi, bởi vì hắn chuyên chú vẽ dị thú, cho nên cũng không nhìn rõ ràng.

Bây giờ nhìn thấy Hàn Sâm một lần nữa vung ra viên Tinh Đản kỳ dị kia, trong lòng cũng hơi nghi hoặc một chút.

Nhưng mà nghỉ hoặc thì nghi hoặc, Ngọc Khâu Chi Chủ cũng không có chút chủ quan nào, vẫn mệnh lệnh cho ác quỷ đem viên Tinh Đản kia phá huỷ trước đã.

Lực lượng cùng tốc độ của ác quỷ vô cùng mạnh mẽ, mũi xiên nhọn vừa vặn đã đâm trúng Tinh Đản mới bay tới, một xiên một trứng lập tức giống như sao hỏa đụng phải trái đất đụng vào nhau.

Trong lòng Hàn Sâm mơ hồ có chút bận tâm, dù sao Tinh Đản cũng chỉ là gien hạch thanh đồng, chính diện va chạm cùng một thứ do lực lượng gien hạch bạch ngân tạo ra như vậy, không biết sẽ có tổn thương gì hay không?

Bành !

Xiên nhọn đã đụng vào Tinh Đản, chỉ thấy viên Tinh Đản kia lập tức bị đâm lõm vào phía trong, biến hình hết sức lợi hại.

Thế nhưng mà cuối cùng xiên nhọn lại không thể đâm thủng Tinh Đản được, mà Tinh Đản đã bị lực lượng mạnh mẽ ở trên xiên nhọn trùng kích, lập tức bắn ngược ra, tốc độ so với lúc Hàn Sâm ném ra còn nhanh hơn nhiều.

Chỉ thấy một viên Tinh Đản bắn tới bắn lui ở bốn phía, làm người nhìn hoa cả mắt, bắn trúng người của không ít dị thú, liền Ngân Dực hầu đều né tránh không kịp bị bắn trúng một cái.

Hơn nữa theo số lần bật ra gia tăng, tốc độ bay của Tinh Đản cũng càng lúc càng nhanh, giống như mỗi một lần bật ra đều làm cho nó tích súc được lực lượng càng thêm mạnh mẽ vậy.

Hàn Sâm vừa trốn tránh công kích, vừa nhìn Tinh Đản bắn ra, lần này hắn không đem Tinh Đản thu hồi lại, chỉ là lặng yên quan sát, càng xem càng để cho Hàn Sâm cảm thấy giật mình.

Khác với quả cầu đàn hồi mà nhi đồng hay chơi đùa, viên Tinh Đản bởi vì hình dạng, mặc kệ là quỹ tích bay hay là mặt chịu lực trong lúc va chạm với vật thể đều rất quỷ dị, căn bản làm cho người ta không thể dự đoán được quỹ tích của nó.

Hàn Sâm thử sử dụng Dịch Thiên Thuật cùng Động Huyền Kinh dự phán quỹ tích của nó, nhưng lại phát hiện ra quỹ tích thực tế cùng dự tính của hắn có độ lệch rất lớn, hoàn toàn không có cách nào đoán trước.

Liền Hàn Sâm đều không thể dự tính được quỹ tích, những con dị thú kia tự nhiên là càng thêm khó có thể dự đoán, không hiểu rõ bị Tinh Đản bắn trúng thân thể, sau khi bắn ra lại mượn lực bay tới một phương hướng khác.

Không bao lâu, dị thú ở xung quanh Hàn Sâm đều đã bị bắn một lần, cả ba con Ngân Dực hầu cùng ác quỷ kia cũng không thể may mắn thoát khỏi, có vài con dị thú còn bị bắn trúng nhiều lần.

Bành !

Cuối cùng Tinh Đản bay về phía Hàn Sâm, bị Hàn Sâm giữ ở trong lòng bàn tay.

Hàn Sâm không biết viên Tinh Đản này là vừa vặn bắn trở về, hay là tự chủ trở về trong bàn tay hắn, nhưng mà những chuyện đó cũng không quan trọng, bây giờ Hàn Sâm chỉ muốn biết, Tinh Đản phải chăng giống như trong tưởng tượng của hắn, có được loại lực lượng quỷ dị này.

Ác quỷ giơ xiên nhọn hung ác đâm tới Hàn Sâm, thoạt nhìn vừa nhanh lại mãnh liệt, mấy con Ngân Dực hầu kia cũng từ bốn phương tám hướng xông về phía Hàn Sâm.

‘Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, sừng thú trong tay đánh tới xiên nhọn của ác quỷ, đồng thời thân hình không lùi mà tiến tới, lấn đến gần ác quỷ.

Xiên của ác quỷ một lần nữa đụng vào sừng thú, vừa rồi Hàn Sâm trực tiếp bị đẩy lui hơn 100m, lúc này Hàn Sâm đã có chuẩn bị tâm lý, nếu như hắn phỏng đoán không đúng, chỉ sợ sẽ thảm hại hơn so với vừa rồi.

Nhưng trong nháy mắt xiên của ác quỷ đụng vào sừng thú, Hàn Sâm lại ngạc nhiên mở to hai mắt ra nhìn, lông tóc toàn thân tựa hồ cũng bởi vì vui sướng mà bắt đầu dựng lên.

Cây xiên nhọn ác quỷ này nguyên bản cứng rắn mà tràn đầy lực lượng, sau khi đụng vào sừng thú nhau, vậy mà giống như là da gân uốn lượn, trở nên vô cùng mềm mại đàn hồi, căn bản là không ngăn cản được sừng thú tiến lên.

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, căn bản là không để ý tới những con Ngân Dực hầu cùng dị thú đang đánh về phía hắn, sừng thú lần nữa tăng lực lượng, xuyên qua xiên nhọn mềm yếu, trực tiếp đâm vào thân thể ác quỷ.

Cùng lúc đó, bốn con Ngân Dực hầu cũng đều nhào lên trên người Hàn Sâm, móng vuốt sắc bén bắt lấy thân thể Hàn Sâm, răng nanh cũng căn lên.

Không chỉ là Ngân Dực hầu, những con dị thú khác cũng nhào lên trên người Hàn Sâm, hoặc xé hoặc cắn, trong nháy mắt Hàn Sâm đã bị bao phủ ở bên trong đó.

Liền Long tộc nữ đầu bếp đang bị Hàn Sâm ôm, cũng bị nhiều con dị †hú cắn xé.

Ngọc Khâu Chi Chủ nhìn thấy Hàn Sâm bị dị thú bao phủ, hơi nhếch khóe môi lên, lộ ra một tia đắc ý.

Mặc dù có một chút phiền toái nhỏ, nhưng cuối cùng cũng đã giải quyết triệt để.

Thế nhưng mà một giây sau, vẻ đắc ý của Ngọc Khâu Chi Chủ lại cứng lại ở trên mặt, mặc dù đông đảo dị thú bao phủ bọn Hàn Sâm, nhưng mà khí tức của hắn lại không có dấu hiệu giảm bớt một chút nào.

“Chuyện gì xảy ra? ” Ngọc Khâu Chi Chủ nhíu mày nhìn Hàn Sâm đang bị bao bọc vây quanh.

Dựa theo đạo lý mà nói, mặc kệ là Hàn Sâm có khí lực mạnh mẽ cỡ nào, chỉ là bốn con Ngân Dực hầu đã có thể đem da thịt của hắn xé rách, nhưng mà

Ngọc Khâu Chi Chủ lại không nhìn thấy có máu thịt tràn ra.

OÀ..ÀNHI

Lúc Ngọc Khâu Chi Chủ đang nghỉ hoặc, lại đột nhiên cảm giác được ở trong bầy thú có lực lượng bộc phát, chỉ thấy những con dị thú bao vây quanh Hàn Sâm đó, nhào lên trên người hắn cắn xé, bị một luồng lực lượng khổng lồ trực tiếp đẩy văng ra, giống như là rác rưởi hướng về bốn phía bay ra.

Cả bốn con Ngân Dực hầu kia đều không ngoại lệ, trực tiếp bị Hàn Sâm chấn bay ra ngoài, mà Hàn Sâm bị dị thú cắn xé lâu như vậy, trên người ngoại trừ những vết thương trước kia ra, thậm chí ngay cả một chút tổn thương cũng không có.

Hết chương 1353.

Chương 1354. Ta muốn đánh một vạn con

Ở trong mắt Hàn Sâm, những con dị thú này đã biến thành nguyên một đám khí cầu, cơ bản là không hề có tính uy hiếp.

Sau khi chúng bị Tinh Đản bắn trúng, thân thể thoạt nhìn có vẻ như không có thay đổi gì, nhưng mà trên thực tế lại trở thành một loại vật chất có đặc tính cùng loại với cao su, hết sức đàn hồi, căn bản là không gây thương tổn cho người khác được.

Không chỉ là sinh vật, mà ngay cả cây xiên nhọn của ác quỷ kia sau khi đụng phải Tinh Đản cũng bị biến thành đàn hồi giống như bọt biển, đã hoàn toàn không có tính chất uy hiếp gì với Hàn Sâm nữa.

Hàn Sâm dùng sức chấn động, lập tức đem tất cả dị thú đè ở trên người hắn đều chấn bay ra ngoài, từng khối bọt biển mà thôi, mấy thứ rác rưởi như

vậy, hoàn toàn không hề có áp lực.

Mà sừng thú cũng xoay tròn ở trong lồng ngực ác quỷ, trực tiếp đem bộ ngực của nó chọc ra một cái lỗ lớn, ác quỷ hung ác nhào lên muốn cắn Hàn Sâm.

‘Thế nhưng mà hàm răng nhìn như bén nhọn kia, sau khi đụng phải Hàn Sâm lập tức biến hình, giống như là một món đồ chơi làm bằng bọt biển.

Hàn Sâm rút sừng thú ra, đem đầu của ác quỷ trực tiếp đâm thủng, lập tức giết chết ác quỷ, những con dị thú một lần nữa nhào lên đó, cũng là mục tiêu để Hàn Sâm tàn sát.

Bây giờ căn bản là Hàn Sâm không cần để ý tới dị thú công kích, dù sao chúng cũng không gây thương tổn được, Hàn Sâm chỉ cần chuyên †âm giết chóc là được rồi.

“Thoải mái ! Quá sung sướng ! Đây mới thực sự là săn giết, đến nhiều hơn chút nữa đi, ta muốn đánh một vạn con. ” Sừng thú của Hàn Sâm trực tiếp đâm xuyên qua một con Ngân Dực hầu, trong lòng cực kỳ hưng phấn.

Ngọc Khâu Chi Chủ lại mở to hai mắt ra nhìn, có chút không dám tin tưởng, chính mình vẽ ra dị thú vậy mà hoàn toàn mất đi lực công kích, giống như đã biến thành bọt biển vậy.

Sắc mặt biến đổi bất định, thấy Hàn Sâm giết tới gần chỗ mình, Ngọc Khâu Chi Chủ để cho tọa hạ quái điểu quay người liền bay ra xa xa, vậy mà lại đào tẩu.

Hàn Sâm cầm lấy Tinh Đản, ném tới phía Ngọc Khâu Chi Chủ ở trên không trung đang đào tẩu, Tinh Đản giống như là sao băng xẹt qua bầu trời, bay nhanh tới chỗ Ngọc Khâu Chi Chủ.

Bành !

Ngọc Khâu Chi Chủ nhìn thấy Tinh Đản, lập tức vẽ ra vài con dị thú ngăn cản ở sau lưng hắn, Tinh Đản nện ở trên người dị thú, lập tức bắn ra ngoài.

Mặc dù lực lượng của Tinh Đản lợi hại, nhưng cũng có khuyết điểm của nó, chính là không thể xuyên qua vật thể, cũng không có năng lực đánh nát vật thể, hơn nữa đụng phải vật thể sẽ bị bắn ra, phương hướng bắn ra thì tạm thời Hàn Sâm cũng không có cách nào khống chế.

Mắt thấy Tinh Đản bay sang những hướng khác, Ngọc Khâu Chi Chủ cũng đã trốn xa, Hàn Sâm chỉ có thể đem Tinh Đản thu hồi lại.

Sau khi Ngọc Khâu Chi Chủ đi xa, những dị thú kia cũng theo đó mà tán loạn, hóa thành khói đen biến mất, thoạt nhìn có vẻ như chúng không thể cách Ngọc Khâu Chi Chủ quá xa.

"Thật sự là bảo bối, cũng không uổng công mình khổ tu nhiều năm như vậy, ngưng tụ ra gien hạch cũng rất thần kỳ. " Hàn Sâm có chút hưng phấn vuốt vuốt Tinh Đản, thử đem Tinh Đản ném ra ngoài.

Chơi mấy lần, Hàn Sâm liền phát hiện thật ra thì vẫn có thể khống chế Tinh Đản, chỉ có điều cần phải lợi dụng kình lực cùng bản thân nó xoay tròn, cùng với đặc tính đàn hồi để khống chế.

Thời gian Hàn Sâm có thể khống chế nó là trước khi rời tay, sau khi rời tay, liền cần dựa vào xoay tròn sinh ra quỹ tích cùng quỹ tích đàn hồi rồi.

Nói cách khác, nếu như Hàn Sâm có thể dự đoán được quỹ tích nó bay ra cùng bắn ra, hơn nữa thủ pháp xảo diệu, thì cũng có thể khống chế nó.

Chuyện này đối với Hàn Sâm cũng không phải là việc khó, hắn vốn am hiểu Âm Dương kình lực của Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, phương diện mượn lực cũng hết sức tinh thông, đinh ốc kình lực càng là kỹ xảo sở trường, những thứ này đối với khống chế Tinh Đản đều có sự trợ giúp rất lớn.

Liền những người ném bóng chày đó đều có thể ném ra đường bóng cong, cầu thủ bóng đá cũng có thể đá ra cú đá vòng cung, Hàn Sâm tự nhiên là còn mạnh hơn bọn họ nhiều lắm, hơn nữa bản thân trọng tâm của Tinh Đản không có tính ổn định, biến hóa sau khi ném ra cũng càng nhiều.

Đương nhiên, trọng tâm không ổn định biến hóa nhiều, cũng mang ý nghĩa là khó có thể khống chế, hơn nữa cần phải tính toán góc độ nó bắn ra,

chuyện đó liền càng thêm khó khăn rồi.

Nhưng mà Hàn Sâm biết rõ là quen tay hay việc, dùng năng lực khống chế cùng dự phán của hắn đối với lực lượng, chỉ cần luyện tập nhiều một chút, sớm muộn gì đều có thể khống chế thuần thục.

Hàn Sâm cầm Tinh Đản ở trong tay quăng ra chơi, quăng xuống mặt đất lại để cho nó bắn ra xoay vào bên trong tay, bởi vì không phải là hình cầu, góc độ bắn ra ở mỗi vị trí tiếp xúc với mặt đất khác nhau sẽ khác nhau, lúc bắt đầu Hàn Sâm ném xuống mặt đất, tám chín phần mười đều bắn ra không trở về trong tay, mà là bay theo góc độ khác.

Đây còn là dưới tình huống không sử dụng kình lực xoay tròn, nếu như lại thêm kình lực xoay tròn, góc độ của nó sẽ càng biến hóa nhiều hơn.

Bảo nhi nhìn hết sức cao hứng, giống như là phát hiện ra món đồ chơi mới vậy, lúc Tinh Đản bắn ra ngoài, cô bé liền lập tức bắt tới.

Hành động này lại càng làm cho Hàn Sâm hoảng sợ, sợ Bảo nhi cũng

bị lực lượng của Tinh Đản biến hóa, hắn cũng không biết sau khi biến

hóa còn có thể biến trở về hay không, không biến trở lại được thì thảm rồi.

Còn may là chuyện như vậy cũng không xảy ra, quỹ tích Tinh Đản bắn ra không có cách nào tùy tâm khống chế, nhưng mà năng lực cải biến vật chất của nó vẫn có thể khống chế, chỉ khi Hàn Sâm cần nó tạo tác dụng, nó mới có thể đem vật chất tiếp xúc với cải biến.

Hơn nữa sau khi trải qua Hàn Sâm thí nghiệm, phạm vi Tỉnh Đản có tác dụng bây giờ chỉ có bán kính chừng một mét, nói cách khác vật thể bị nó bắn trúng bên trong bán kính này, mặc kệ là sinh vật hay là tảng đá các loại, trong vòng bán kính một mét sẽ chuyển hóa thành loại đặc tính thần kỳ kia.

Nếu như bị Tinh Đản tiếp tục bắn trúng lần thứ hai, như vậy loại đặc tính này cũng sẽ bị tiêu trừ.

Một loại gien hạch vô cùng cổ quái, trước kia Hàn Sâm cũng chưa từng nghe nói có loại gien hạch nào có năng lực này.

Đương nhiên, hắn từng nghe nói qua gien hạch cũng không nhiều, dù sao Bán Thần của Nhân loại quá ít, Hàn Sâm biết mấy vị Bán Thần, tư liệu có thể cho hắn cũng hết sức có hạn.

Mang theo Long tộc nữ đầu bếp đi tới một khu rừng nhỏ để ẩn núp, Hàn Sâm cầm lấy Tinh Đản trong tay, ném lên trên người cô ta một cái, lập tức đem thân thể của cô ta biến thành trạng thái đàn hồi vô hại.

Trước khi nữ Dị Linh này hôn mê vậy mà gọi ra tên của Hàn Kính Chị, Hàn Sâm cũng phải hỏi cô ta một chút xem, đến cùng là cô ta và Hàn Kính Chi có quan hệ gì.

Tổn thương của Long tộc nữ đầu bếp vô cùng nặng, Hàn Sâm chỉ có

thể giúp cô ta trị liệu trước đã, rất nhanh cô ta đã tỉnh lại, sau khi nhìn thấy Hàn Sâm liền lập tức biến sắc, một quyền liên đánh tới mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm đã sớm có đề phòng, đưa tay chộp một cái, lập tức đã bắt được quả đấm của Long tộc nữ đầu bếp, sau đó tiện tay vặn một cái, cánh tay của Long tộc nữ đầu bếp trong nháy mắt bị uốn éo trở thành hình dạng méo mó.

Long tộc nữ đầu bếp trợn to mắt nhìn cánh tay vặn vẹo của chính mình, giống như là như là gặp ma, cánh tay của cô ta cũng đã uốn éo trở thành cái dạng kia, vậy mà cô ta không hề cảm thấy đau đớn, giống như là vặn vẹo rất tự nhiên vậy.

Tay run lên một cái, lập tức đem Long tộc nữ đầu bếp đẩy té xuống đất, sừng thú lập tức cũng chạm lên cổ họng của Long tộc nữ đầu bếp, Hàn Sâm lạnh giọng nói: “Cẩn thận trả lời vấn đề của tôi, tôi có thể lưu cho cô một cái mạng, nếu không đừng trách tôi tâm ngoan thủ lạt không quen biết người.”

Nói xong, sừng thú nhấn lên trên cổ họng của Long tộc nữ đầu bếp, mũi nhọn lập tức đâm vào, từng giọt máu tươi theo sừng thú chảy ra.

“Cô và Hàn Kính Chi có quan hệ như thế nào? ” Hàn Sâm thấy Long tộc nữ đầu bếp cắn răng không nói lời nào, nhíu mày lại hỏi một câu.

Hết chương 1354.

Chương 1355. Người một nhà

Long tộc nữ đầu bếp nghe được câu hỏi của Hàn Sâm, nhưng lại chỉ nhìn hắn chằm chằm, không có chút ý tứ nào muốn mở miệng trả lời.

Hàn Sâm sắc mặt lạnh lẽo, sừng thú trong tay dọc theo làn da của cô †a vẽ một cái, lập tức ở giữa cổ cùng xương quai xanh của cô ta để lại một vết máu, máu tươi từ vết thương tràn ra ngoài, cùng da thịt tuyết

trắng tạo thành sự đối lập mãnh liệt.

“Sự chịu đựng của tôi không tốt lắm đâu, cô không cần khiêu chiến sự chịu đựng của tôi. ” Hàn Sâm ra vẻ hung ác lạnh lùng nói.

“Muốn giết cứ giết, không cần nói nhảm. ” Long tộc nữ đầu bếp cũng rất dứt khoát, tựa hồ đối với tử vong không có một tia sợ hãi nào.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy có chút đau đầu, hắn đương nhiên là không muốn giết Long tộc nữ đầu bếp, giết cô ta thì những bí mật kia cũng sẽ cùng một chỗ bị chôn vùi theo cô ta, Hàn Sâm đối với việc giết cô ta thì một chút hứng thú cũng không có, hắn chỉ muốn biết đến cùng là Long tộc nữ đầu bếp cùng Hàn Kính Chi có quan hệ như thế nào, còn có cô ta biết rõ bao nhiêu chuyện về Hàn Kính Chi.

Thấy cưỡng bức không ăn thua, giọng điệu của Hàn Sâm ngược lại trở nên ôn hòa lại: “Cô cần gì phải làm thế chứ? Tôi chỉ là muốn biết cô và Hàn Kính Chi có quan hệ như thế nào, cũng không phải hỏi bí mật gì không thể nói, cô chỉ cần trả lời vấn đề của tôi, sau khi hỏi xong tôi sẽ tha cho cô, cam đoan sẽ không đả thương nửa cọng tóc của cô.”

Thấy Long tộc nữ đầu bếp không nhúc nhích một chút nào, Hàn Sâm chớp mắt, lại bồi thêm một câu: “Kỳ thật tôi cũng chỉ là muốn hỏi cho rõ ràng,

miễn khỏi giết lầm cô, đến cùng thì cô và Hàn Kính Chi là địch hay là bạn cho một lời nói thống khoái, miễn cho tôi giết nhầm người tốt”

“Tôi cùng với Hàn Kính Chi thù sâu như biển, nếu để cho tôi tìm được hắn, tất sẽ giết chết hắn cho thống khoái, cậu là người của Hàn Kính Chi, muốn giết cứ giết, cần gì phải nói nhảm nhiều như vậy. ” Long tộc nữ đầu bếp không có chút do dự nào, trực tiếp nói ra, con mắt còn hung hăng lườm Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, nguyên bản hắn suy đoán người đàn ông chết

trước cổng gỗ của nơi ẩn núp dưới mặt đấtcó thể sẽ là Hàn Kính Chị, nếu nói như vậy, cho dù Long tộc nữ đầu bếp có cừu oán với ông ta,

cũng có thể chính là Long tộc nữ đầu bếp giết Hàn Kính Chỉ đi.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng thù sâu như biển này của Long tộc nữ đầu bếp, lại giống như là Hàn Kính Chi đã làm gì cô ta rồi vậy.

“Làm sao cô biết tôi là người của Hàn Kính Chi? ” Hàn Sâm nhìn Long tộc nữ đầu bếp hỏi.

“Hừ, mấy người đều là cùng một chủng tộc, cho rằng lừa được tôi sao? ” Long tộc nữ đầu bếp khinh thường nói.

Hàn Sâm lập tức cười nói: “Chỉ sợ là cô hiểu lầm rồi, chúng ta đúng là cùng một chủng tộc, chủng tộc chúng ta gọi là nhân tộc, nhưng mà, số lượng của nhân tộc chúng ta có khả năng so với tất cả Dị Linh các cô tập hợp lại vẫn còn nhiều hơn, Dị Linh các cô không phải là cũng có cừu nhân có bạn tốt hay sao, nhân loại chúng ta cũng giống như vậy, làm sao cô biết tôi chính là người của Hàn Kính Chỉ? ” Hàn Sâm tận tình giải thích, chỉ là muốn từ trong miệng của Long tộc nữ đầu bếp moi thêm vài chuyện ra.

Long tộc nữ đầu bếp nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, có chút không †in nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới: “Cậu nói là sự thật?”

“Tôi lừa cô làm gì, thực không dám đấu diếm, Hàn Kính Chi cũng có cừu oán với tôi, vừa rồi không biết nữ anh hùng cô là người trong đồng đạo, còn

tưởng rằng cô và hắn là cùng một nhóm, có nhiều mạo phạm, kính xin nữ anh hùng thứ lỗi. ” Hàn Sâm vội vàng thu hồi sừng thú, vẻ mặt áy náy đỡ Long tộc nữ đầu bếp lên, còn dùng Thánh Quang chữa trị vết thương cho cô ta, thuận tiện còn dùng Tinh Đản đụng cô ta một cái, lại để cho thân thể của cô ta khôi phục lại bình thường.

“Cậu thật sự là có cừu oán với Hàn Kính Chỉ? ” Long tộc nữ đầu bếp có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm đỡ Long tộc nữ đầu bếp ngồi xuống một cái cọc gỗ, vừa dùng lực lượng Thánh Quang trị liệu vết thương trên người cô ta, vừa chân thành nói ra: “Đương nhiên là có thù rồi, nếu tôi là người của Hàn Kính Chi, đã sớm đem cô giết đi, cần gì nói nhảm nhiều như vậy với cô, càng không cần phải lãng phí khí lực cứu cô.”

Long tộc nữ đầu bếp ngẫm lại tựa hồ như là có đạo lý, kiểm tra thân thể của mình một chút, phát hiện ra thân thể đã khôi phục lại bình thường, hơn nữa dưới sự trị liệu của Hàn Sâm, nguyên bản bị thương lúc chiến đấu với Ngọc Khâu Chi Chủ đã đang từ từ khôi phục.

Cô ta tổn thương rất nặng, Hàn Sâm mô phỏng ra Thánh Quang, lại chỉ là lực lượng ở không gian thứ ba của nơi ẩn núp, tại không gian thứ tư của nơi ẩn núp phát huy tác dụng tiểu rất nhiều, chỉ có thể thời gian dần qua trị liệu.

Hàn Sâm vừa trị liệu cho Long tộc nữ đầu bếp, vừa cùng cô ta nói chuyện phiếm, cũng không hỏi chuyện gì đặc biệt.

Hàn Sâm thấy bộ dáng thấy chết không sờn lúc trước của cô ta, cảm thấy mình dùng biện pháp mạnh, khẳng định là cũng không hỏi được cái gì, dứt khoát trước tiên nhập trong nội bộ quân địch đã, thử lại lần nữa xem có thể thám thính ra tin tức gì hay không.

Long tộc nữ đầu bếp ban đầu vẫn rất đề phòng Hàn Sâm đấy, nhưng mà ở chung được vài ngày, thương thế của cô ta đã hoàn toàn được Hàn Sâm trị hết, lại cảm nhận được ôn hòa giống như thân nhân, để cho sự cảnh giác của Long tộc nữ đầu bếp càng ngày càng thấp.

“Lại nói tiếp, vì cái gì mà cô vừa thấy mặt đã đuổi theo tôi chém? Mặc dù tôi nhặt được một cái đầu trâu của cô, cô cũng không cần vì thế mà đòi lấy mạng của tôi chứ? ” Hàn Sâm mắt thấy quan hệ của hai người đã hòa hoãn rất nhiều, liền hỏi một vấn đề không nhẹ không nặng.

Sự cảnh giác của Long tộc nữ đầu bếp đối với Hàn Sâm đã giảm rất thấp, bởi vì cô ta đã khôi phục lại lực lượng, cảm giác mình mạnh hơn không ít so với Hàn Sâm, Hàn Sâm biết rõ không phải là đối thủ của cô †a, lại vẫn trị thương cho cô ta, xác thực hẳn không phải là địch nhân.

Nghe xong vấn đề của Hàn Sâm, Long tộc nữ đầu bếp thuận miệng đáp: “Tôi thấy cậu và Hàn Kính Chỉ là đồng tộc, nghĩ cậu là người của hắn, cho nên mới muốn giết cậu.”

“Lúc cô ở trong không gian thứ ba của nơi ẩn núp chưa từng gặp qua những nhân loại khác hay sao? Mặc dù Nhân loại chúng ta ở trong không gian thứ ba của nơi ẩn núp cũng không nhiều lắm, nhưng mà trên cơ bản là từng nơi ẩn núp đều có một ít, không khó để nhìn thấy lắm mới đúng. ” Hàn Sâm có chút nghi hoặc nhìn Long tộc nữ đầu bếp hỏi.

Long tộc nữ đầu bếp lắc đầu: “Không, tôi chỉ gặp qua một nhân loại là Hàn Kính Chi.”

“Hai người là kết thù như thế nào? ” Hàn Sâm lại thuận thế thám thính nói.

Lúc này Long tộc nữ đầu bếp lại không trả lời, đứng lên nói ra: “Đi thôi, tôi dẫn cậu đi săn giết dị sinh vật, cậu đã cứu tôi, lại trị thương thế cho tôi, phần ân tình này tôi sẽ trả lại cho cậu.”

“Những chuyện nhỏ nhặt này không cần để ở trong lòng, tất cả mọi người đều có thù không đội trời chung với Hàn Kính Chi, vốn nên trợ giúp lẫn nhau, tiện tay mà thôi không đáng giá nhắc tới, tỷ tỷ có chuyện gì thì cứ đi là được. ” Hàn Sâm vội vàng nói.

Hàn Sâm là chuẩn bị diễn kịch diễn đến cùng, thả dây dài câu con cá lớn, trước hết để cho Long tộc nữ đầu bếp hoàn toàn không có phòng bị gì đối với hắn, lần sau nếu có cơ hội gặp lại, lại muốn nghe được cái gì có lẽ sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Long tộc nữ đầu bếp thấy Hàn Sâm như vậy, lại cảm thấy có chút ngượng ngùng, suy nghĩ rồi nói ra: “Cậu mới vừa tấn chức Bán Thần không được bao lâu, một người đi lại ở chỗ này quá nguy hiểm, không bằng rời đi cùng tôi đi, có thể gia nhập nơi ẩn núp chỗ tôi ở.”

“Nơi này có nơi ẩn núp? ” Hàn Sâm lập tức cả kinh, nếu như là nơi ẩn núp Dị Linh, tình cảnh của hắn liền sẽ rất nguy hiểm rồi.

Long tộc nữ đầu bếp không nghĩ nhiều như vậy, thuận miệng đáp: “Là có một nơi ẩn núp cấp Bạch Ngân, bị một con sinh vật nguyên thủy đánh hạ, chỉ cần cung cấp một ít tài nguyên cho nó, có thể ở lại trong nơi ẩn núp, so với ở bên ngoài thì còn an toàn hơn rất nhiều.”

Hàn Sâm nghe đến đó, lập tức vui vẻ đồng ý cùng Long tộc nữ đầu bếp cùng đi tới nơi ẩn núp, đã không bị nô dịch, còn có thể sử dụng Truyền Tống Trận trở lại liên minh, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn được nữa rồi.

Long tộc nữ đầu bếp mang theo Hàn Sâm tiến về nơi ẩn núp, đi đến nửa đường, đột nhiên nhìn thấy một con cừu màu trắng chạy tới, đúng là con cừu mà Hàn Sâm biết kia.

“Hai vị lão đại, tôi đã tìm được hai người rồi. ” Cừu hấp tấp chạy tới, vừa chạy còn vừa hưng phấn kêu lên.

Hết chương 1355.

Chương 1356. Nơi ẩn núp thanh đồng

Hàn Sâm nhìn thấy cừu, lập tức mặt tối sầm lại, đặc biệt là hai chữ lão đại này, Hàn Sâm nghe xong cũng cảm thấy ngứa răng.

Con cừu láo toét này lại vẫn còn dám xuất hiện, Hàn Sâm liền chuẩn bị một cước đem nó đá bay, hoặc là làm thịt dê nướng các loại.

‘Thế nhưng mà cừu vừa chạy tới còn vừa hưng phấn nói: “Hai vị lão đại, tôi phát hiện ra một nơi ẩn núp cấp Thanh Đồng, vẫn chưa có người nào đánh xuống, chúng ta cùng đi đánh xuống liền phát tài rồi.”

“Mày phát hiện ra nơi ẩn núp ở đâu? ” Hàn Sâm thu hồi nắm đấm, mặc dù đẳng cấp của nơi ẩn núp thanh đồng là thấp nhất, nhưng cũng là nơi ẩn núp mà bây giờ bọn Hàn Sâm chắc chắn có thể đánh hạ nhất.

Nếu như có một nơi ẩn núp để có thể tự do ra vào liên minh, đối với Hàn Sâm thì tự nhiên là một chuyện cực tốt.

“Ngay ở bên trong một cái nham động ở dưới đất gần Ngọc Khâu, tôi liền dẫn hai vị lão đại đi. ” Cừu hưng phấn nói ra.

Hàn Sâm cùng Long Nữ nhìn nhau, đều hiểu ý của đối phương, nếu thực sự là nơi ẩn núp thanh đồng, đương nhiên là phải đi đánh xuống rồi.

Mặc dù vẫn có chút lo lắng đối với nguyền rủa lão đại của cừu, nhưng nghĩ đến bây giờ hắn và Long Nữ cũng không có việc gì, không nên cần phải sợ hãi như vậy, trước hết để cho nó dẫn đường tìm được nơi ẩn núp rồi nói sau.

Cừu ở phía trước vừa dẫn đường vừa nói: “Hai vị lão đại, sau này đánh hạ xong nơi ẩn núp, gien hạch bên trong hai người tùy tiện chia cho tôi một chút là được, đừng chia cho tôi quá nhiều, bằng không thì tôi sẽ kiêu ngạo…”

“Câm miệng, con mẹ mày mới là lão đại, cả nhà mày đều là lão đại. ” Hàn Sâm nghe nó mở miệng là một tiếng lão đại, càng nghe càng giống như là tiểu quỷ gọi hồn, lập tức không nhịn được mắng một câu.

Cừu bị làm cho hoảng sợ, không dám nói nữa, chỉ là ở phía trước ngoan ngoãn dẫn đường, đi một hồi lâu, đã đến một sườn núi cây cỏ hơi cao một chút, cừu đẩy bụi cỏ ra, chui vào trong một cái động cỏ cây, vừa chui vào bên trong vừa nói: “Ngay ở bên trong chỗ này.”

Hàn Sâm nhìn nhìn cái động cây cỏ kia, không khỏi khẽ nhíu mày, mặc dù động cỏ này không tính là rất nhỏ, nhưng mà một người cũng không đi vào được, chỉ có thể bò đi qua.

“Trong này sẽ có nơi ẩn núp? Sẽ không phải là trêu chọc bọn tao đấy chứ? ” Hàn Sâm hồ nghi nhìn chằm chằm vào cừu hỏi.

“Lão đại, lòng trung thành của tôi đối với hai người có trăng sao chứng giám, làm sao có thể trêu đùa nghịch hai người được, nếu tôi đùa nghịch hai người, để cho thiên lôi đánh chết tôi đi… ” cừu lập tức phát ra lời thề độc.

Sau khi cùng Long Nữ bàn bạc, hai người vẫn theo chân cừu bò vào, thứ nhất là do cừu cũng không có tính chất uy hiếp gì đối với bọn họ, thứ hai là có nó ở phía trước dò đường, cũng không sợ nó đùa nghịch chiêu trò gì.

Bên trong là đường đất, nhưng mà thoạt nhìn vô cùng vững chắc, cũng không cần lo lắng sẽ bị sụp xuống, đường đất một mực dốc xuống phía dưới, bò đi sâu vào chừng mười phút, đường đất dần dần biến mất, biến thành nham thạch, hơn nữa cũng mở rộng ra hơn rất nhiều, Hàn Sâm cùng Long Nữ đều có thể đứng lên đi lại.

Con đường nham thạch dốc thẳng xuống, không biết đến cùng là thông đến chỗ nào.

Còn may là thị lực của Hàn Sâm cùng Long Nữ đều rất tốt, ở nơi toàn bóng tối này cũng có thể nhìn sáng như ban ngày, cũng không cần lo lắng sẽ bị đánh lén.

“Đến cùng là còn bao xa nữa? ” đi gần một giờ, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của nơi ẩn núp, Hàn Sâm nhíu mày hỏi một câu.

Cừu cười rạng rỡ nói: “Sắp rồi, còn có khoảng một phần ba đường nữa là đến, lão đại kiên trì thêm một chút nữa.”

Đến đều đến rồi, Hàn Sâm đành phải để cho cừu tiếp tục dẫn đường, còn may là nó cũng không hề nói dối, lại đi thêm khoảng nửa giờ nữa, chỉ thấy phía trước xuất hiện một chút ánh sáng, vậy mà đã sớm đi ra hang động.

“Lão đại, nơi ẩn núp là ở chỗ này. ” Sau khi đi ra hang động, cừu nâng chân lên, chỉ tới phía trước nói.

Hàn Sâm cùng Long Nữ theo phương hướng nó chỉ nhìn sang, quả nhiên thấy được một tòa thành do nham thạch kiến trúc mà thành, nhưng nói là tòa thành cũng có chút quá phóng đại, nhiều lắm cũng chỉ có thể xem là một tòa biệt thự lớn một chút.

Hàn Sâm xung quan sát một chút, chỉ thấy ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bầu trời bao la, hai bên đều là vách núi cheo leo, hẳn là một nơi giống như hạp cốc, nơi ẩn núp này ở ngay bên trong hạp cốc.

Toàn bộ đều dùng nham thạch màu nâu xanh kiến tạo thành, chỉnh thể là một biệt thự lớn tựa như lâu đài cổ, cổng của nơi ẩn núp chính là cổng của lâu đài cổ.

Long Nữ dẫn đầu đi tới lâu đài cổ, cô ta đã đi vào không gian thứ tư của nơi ẩn núp nhiều năm rồi, một mực không có cơ hội đánh xuống nơi ẩn núp của mình, chỗ này mặc dù chỉ là nơi ẩn núp cấp thanh đồng, nhưng mà cũng để cho cô ta vô cùng động tâm.

Cừu vội vàng đi theo, nó là nhắm thấy Long Nữ tương đối dễ nói chuyện, một mực vây quanh Long Nữ, thật sự là không dám tới gần Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy bốn phía không có vấn đề gì, lúc này mới đi theo, loại nơi ẩn núp có quy mô này, chắc chắn là cấp thanh đồng rồi, đối ứng là Dị Linh cấp thị giả, coi như là một loại thấp nhất ở bên trong nơi ẩn núp.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm cũng chỉ có gien hạch thanh đồng, đi đánh nơi ẩn núp bạch ngân, có thể đánh xuống hay không thật đúng là vân rất khó nói.

Long Nữ trực tiếp đem cánh cửa đồng lớn kia đẩy ra, đập vào mắt chính là một cái đại sảnh, chỉ thấy ở bên trong đại sảnh bầy một cái bàn ăn hình chữ nhật.

Chính là loại bàn ăn dài kia, đầu bàn chỉ có thể ngồi một người, nhưng mà hai bên lại đều sắp xếp năm cái ghế dựa, toàn bộ bàn ăn có thể ngồi mười một người.

Mà ở trên bàn cơm, lại vẫn bày biện một ít bộ đồ ăn màu bạc, có bát có chén, có đĩa có nồi, thoạt nhìn giống như là đều làm bằng bạc.

Ở bên trong mâm còn để rất nhiều hoa quả, vịt quay, giò các loại, mà ở bên trong một cái nồi bằng bạc, còn hầm một nồi thịt, trong lò phía dưới bàn cũng bốc lên ngọn lửa, khiến nồi thịt một mực sôi trào, bay ra mùi thơm mê người.

Hàn Sâm cùng Bảo nhi cũng nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt, bọn họ đã tới đây lâu như vậy, cũng mới chỉ ăn được một chút thịt nướng, liền muối đều không ướp lên, ở đâu có thể hưởng thụ bữa tiệc lớn như vậy.

Hàn Sâm thò tay khống chế Bảo nhi lại trước, miễn khỏi trở tay không kịp để cho cô bé nhào tới.

Chỗ này thật sự là có chút quỷ dị, dựa theo đạo lý mà nói, chưa đánh hạ được nơi ẩn núp, không có khả năng có Dị Linh hoặc là Nhân loại, liền dị sinh vật cũng sẽ không có, lại làm sao có thể có những vật này.

“Chẳng lẽ nơi ẩn núp này đã bị người đánh xuống rồi hả? ” Hàn Sâm thầm nghĩ, tựu lớn tiếng nói: “Xin hỏi, chủ nhân của nơi ẩn núp có ở đây không?”

Hàn Sâm liền hô vài tiếng, toàn bộ lâu đài cổ lại vẫn yên tĩnh một chút âm thanh cũng không có, giống như ở bên trong chỗ này căn bản là cũng không có người vậy.

“Chúng ta đi vào bên trong nhìn xem. ” Long Nữ nói xong liền dọc theo đại sảnh phía sau thang lầu đi tới.

Hàn Sâm cùng cừu cũng đi theo, ba người ở trong pháo đài cổ vòng vo một lần, nhưng lại ngay cả một bóng ma đều không có.

Lâu đài cổ này tổng cộng có bốn tầng, gian phòng có hơn hai mươi cái, bọn Hàn Sâm đã mở ra xem qua một lượt, căn bản là chẳng có cái gì cả.

Kỳ quái là, bọn họ cũng không phát hiện ra Dị Linh Thần, tự nhiên cũng không tìm được Truyền Tống Trận.

“Kỳ quái, chẳng lẽ chỗ này không phải là nơi ẩn núp? ” Ba người lại quay lại đại sảnh, Hàn Sâm nhíu mày nói.

Long Nữ đang định nói cái gì, lại đột nhiên nghe được bịch một tiếng, cửa lâu đài cổ vậy mà tự động đóng lại, hơn nữa ở bên trong đại sảnh nến tự mình bắt đầu cháy lên rừng rực, đem đại sảnh chiếu sáng trưng.

Hết chương 1356.

Chương 1357. Bắt đầu thanh lý

Cừu nhảy lên một cái liền lập tức trốn ra sau lưng Long Nữ, mà Hàn Sâm cùng Long Nữ lại đều cảnh giác nhìn tới phương hướng bàn ăn.

Chỉ thấy chỗ đó xuất hiện một bóng người, đang đứng nghiêm trang ở phía sau bàn ăn gần với vị trí chủ nhân, trên người còn ăn mặc lễ phục màu đen.

Chỉ là bộ dáng của hắn thoạt nhìn có chút kỳ quái, ở dưới ánh nến chiếu rọi xuống, Hàn Sâm nhìn rõ ràng mặt người kia, lập tức nao nao, đó dĩ nhiên là một khôi lỗi, cái mũi cũng có chút giống như cậu bé mũi dài.

Nhưng mà nó mặc lễ phục màu đen ở trên người, cũng hết sức dễ làm cho người khác chú ý, không thể nói là có bao nhiêu khí phái, nhưng vô cùng vừa vặn, cũng có chút giống như quản gia quý tộc trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình.

“Hoan nghênh mấy vị khách nhân tới nơi nơi ẩn núp dạ yến, tiệc tối đã chuẩn bị xong xuôi, mời khách nhân nhập bàn. ” Đột nhiên, khôi lỗi kia vậy mà nhúc nhích, làm một động tác mời vô cùng có lễ tiết, sau đó liền mở miệng nói ra.

Trong lòng ba người bọn Hàn Sâm đều cả kinh, ở trên người của khôi lỗi đằng kia, bọn họ cũng không hề cảm giác được khí tức sinh mệnh, nhưng mà nó lại giống như là người sống, ngoại trừ trên mặt bởi vì bằng gỗ, không

có biểu lộ gì, động tác cũng có chút khô khan, nhưng mà nói chuyện cùng hành vi lại không khác gì người sống.

Cừu lập tức nhảy ra hét lớn: “Mày chính là gien hạch của nơi ẩn núp này, đừng nghĩ là lừa gạt được bọn tao, tôi liếc qua đã biết rõ mày rồi, trong những đồ ăn đó của mày nhất định là có độc, muốn hại bọn tao hả…”

Khôi lỗi ngẩng đầu liếc qua cừu, dùng âm thanh có chút giống như rô bốt nói ra: “Mày đã bị xếp vào danh sách khách nhân không được hoan nghênh, bắt đầu thanh lý.”

Theo âm thanh của khôi lỗi phát ra, ba người bọn Hàn Sâm đều cảnh giác nhìn chằm chằm vào nó, thế nhưng mà cũng không thấy nó có động tác gì, chỉ là đứng ở chỗ đó, dùng một đôi mắt hiện ra ánh sáng màu đỏ nhìn cừu.

Đợi trong chốc lát, còn không thấy nó có phản ứng gì, Hàn Sâm đang muốn để cho cừu lại nói thêm vài lời, nhưng mà quay đầu nhìn lại, lập tức biến sắc, con cừu kia, không biết lúc nào, vậy mà đã biến thành một khôi lỗi bằng gỗ, trên mặt còn bảo trì tư thế nói chuyện, giống như là vừa rồi lời còn chưa dứt, cũng đã biến thành bộ dáng này.

Trong lòng Hàn Sâm cùng Long Nữ đều cả kinh, cừu vẫn ở bên cạnh bọn họ, thậm chí ngay cả bọn họ đều không phát giác ra được đến cùng là vào lúc nào cừu đã biến thành khôi lỗi.

Còn may là khác với khôi lỗi kia, trên người cừu vẫn còn có thể cảm giác được khí tức sinh mệnh, chỉ là thân thể đã biến thành khúc gỗ, không có cách nào di động, liền con mắt cũng không thể nháy.

“Mời ba vị khách nhân ngồi vào bàn, tiệc tối lập tức liền sắp bắt đầu. ” Khôi lỗi kia một lần nữa xoay người hành lễ với bọn Hàn Sâm, mời bọn họ ngồi vào vị trí.

Nhưng mà ba vị khách nhân theo lời nó, hiển nhiên cũng không bao gồm cừu, một người trong đó là chỉ Bảo nhi.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, mắt Long Nữ lại sáng lên, đang định phát tác, một cái gien hạch thanh đồng nho nhỏ, vậy mà dám uy hiếp cô ta, tự nhiên là cô

ta không chịu được.

“Chúng ta ngồi xuống trước rồi nói sau. ” Hàn Sâm lại kéo Long Nữ lại, không để cho Long Nữ phát tác, cùng một chỗ đi đến chỗ bàn ăn.

Ở dưới sự chỉ dẫn của khôi lỗi, hai người ngồi xuống bàn ăn, Hàn Sâm một mực quan sát khôi lỗi kia, muốn nhìn một chút xem đến cùng là nó muốn làm gì.

“Xin mời vị khách nhân này tuân thủ lễ nghi dùng cơm, mời vị khách nhân này ngồi ở vị trí của mình. ” khôi lỗi đứng ở bên cạnh Hàn Sâm nói ra.

Hàn Sâm hiểu được theo lời nó nói chính là Bảo nhị, liền đem Bảo nhi đặt ở trên ghế dựa.

Hàn Sâm sở dĩ phối hợp như vậy, là bởi vì hắn không nhìn ra rốt cuộc là cừu bị biến thành khôi lỗi như thế nào.

Không gian thứ tư của nơi ẩn núp không giống với ba tầng nơi ẩn núp †rước, mặc dù là sinh vật bình thường yếu nhất, đó cũng là tồn tại cấp Bán Thần, lực lượng của gien hạch thanh đồng cũng tuyệt đối không thể coi thường.

Hàn Sâm vô cùng hoài nghi, bọn họ đã đi vào bên trong phạm vi năng lực gien hạch của đối phương, nếu như bọn họ từ chối khôi lỗi, rất có thể sẽ giống như cừu, để cho đối phương có cơ hội phát động năng lực gien hạch.

Lực lượng của Bán Thần thiên kì bách quái khó có thể đoán được, nếu như không có lực lượng áp chế tuyệt đối, thì nhất định phải tìm được sơ hở của đối phương mới có thể đánh tan được.

Cho nên Hàn Sâm mới có thể thuận thế mà làm, nhìn thử xem lực lượng của khôi lỗi này rốt cuộc là cái gì.

Quả nhiên, bọn họ đã tiếp nhận lời mời ngồi vào chỗ của khôi lỗi, liền không gặp phải đãi ngộ giống như cừu, cũng không bị lực lượng công kích.

Mặc dù cừu biến thành khôi lỗi, nhưng mà sinh cơ cùng ý thức đều còn, vẫn ở đó mở rộng miệng trừng tròng mắt động cũng không thể động, chỉ có thể

nhìn bọn Hàn Sâm.

“Mời khách nhân hưởng thụ món mỹ thực thứ nhất do tôi tỉ mỉ chuẩn bị. ” khôi lỗi không biết từ nơi nào đẩy tới một cái toa thức ăn, sau đó đem bộ đồ ăn làm bằng bạc bày ở trước mặt bọn Hàn Sâm, sau khi đem món ăn bày ra, bên trong dĩ nhiên là từng khối thịt nóng hổi cùng loại với bò bít-tết.

Mặc dù miếng thịt kia bốc ra mùi thơm vô cùng mê người, nhưng mà Hàn Sâm vẫn giữ lại Bảo nhi đang chảy nước miếng ở bên cạnh, con mắt nhìn về phía Long Nữ.

“Đây là thịt tuyết thú, không có vấn đề. ” Long Nữ nói xong đã cầm lấy dao rĩa cắt thịt, đưa một miếng nhỏ vào trong miệng, nhai vài cái còn tựa hồ như khen thưởng ừ một tiếng, tựa hồ là cảm thấy mùi vị không tệ.

Lúc này Hàn Sâm mới yên tâm cùng Bảo nhi học bộ dạng của Long Nữ dùng ăn, Long Nữ là chuyên gia ở phương diện này, nếu như thịt này có vấn đề, không có khả năng cô ta không nhìn ra, cho dù không nhìn ra cũng không thể không nếm ra nổi.

Hàn Sâm cắt một miếng thịt bỏ vào trong miệng, lập tức cảm giác trong miệng tràn đầy nước thịt thơm ngon, xác thực là hết sức không tệ, có loại cảm giác vô cùng thỏa mãn.

“Dùng ăn thịt tuyết thú, gien gien +1.”

Trong lòng Hàn Sâm lập tức kinh ngạc, không nghĩ tới thứ này lại vẫn còn có thể gia tăng gien.

Bảo nhi cũng học bộ dạng của Hàn Sâm, cắt lấy một miếng để ăn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nổi lên ánh sáng màu đỏ hạnh phúc, đôi bàn tay nhỏ bé mau chóng múa dao nĩa, đem một khối lại một khối thịt bỏ vào trong cái miệng nhỏ nhắn để nhai.

“Khách nhân, ở đây còn có rượu ngon. ” Khôi lỗi lại rót rượu cho bọn Hàn Sâm, phục vụ vô cùng chu đáo.

Hàn Sâm cùng Bảo nhi đều ở nhìn ánh mắt của Long Nữ mà làm việc, thấy Long Nữ bưng chén rượu lên uống, cũng đã biết là thứ này không có vấn đề gì, cũng đều uống.

Từng loại thức ăn ngon được khôi lỗi bưng lên, một ly rượu ngon vào bụng, ba người bọn Hàn Sâm liền nhiệt tình ăn uống, tư vị kia đừng nói là có bao nhiêu tuyệt vời rồi, Hàn Sâm cùng Bảo nhi đã thật lâu rồi chưa được hưởng thụ bữa ăn lớn như vậy.

Chỉ có một mình cừu bị cố định ở đó, trong lòng đã khổ tới cực điểm, hận không thể cũng nhào tới ăn một bữa cơm no đủ, nhưng đáng tiếc là bây giờ nó không thể nhúc nhích, cố định ở đó toàn thân đều đau nhức khó chịu.

Bảo nhi ăn tới cao hứng, đã sớm bất chấp nhiều như vậy, thò tay liền trực tiếp cầm lên một cái đùi vịt quay, hướng vào trong cái miệng nhỏ nhắn nhét vào.

“Quá ghê tởm… Ngươi nghiêm trọng trái với lễ nghi ăn uống… Bị liệt vào danh sách khách nhân không được hoan nghênh… Bắt đầu thanh lý… ” khôi lỗi nhìn thấy Bảo nhi dùng tay bốc thịt, lập tức giống như là bị cái gì đó kích thích, trong hai mắt nổi lên ánh sáng màu đỏ, tức giận kêu lên.

“Không được! ” Hàn Sâm cả kinh, vội vàng nhìn sang Bảo nhi.

Hết chương 1357.

Chương 1358. Một quyền đánh giết

Không có chút do dự nào, Hàn Sâm thò tay liền tóm lấy Bảo nhi, trực tiếp đem cô bé xách tới phía sau mình.

Sau khi trong mắt Khôi lỗi lóe lên ánh sáng màu máu, lộ ra một vòng vẻ kinh ngạc, hơi giật mình nhìn tới Bảo nhỉ.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào khôi lỗi, đồng thời cũng kiểm tra trên người Bảo nhi, phát hiện ở trên người Bảo nhi một chút vấn đề cũng không có,

cũng không biến thành khôi lỗi giống như cừu.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, xem bộ dạng của khôi lỗi, hẳn là đã phát động lực lượng của nó rồi, chỉ là cũng không có tác dụng gì đối với Bảo nhi mà thôi.

Sau khi khôi lỗi ngây ra một lúc, ánh sáng màu đỏ trong mắt lại một lần nữa tỏa ra, đồng thời tức giận nói: "Các người đều liệt vào danh sách khách nhân không được hoan nghênh, bắt đầu thanh lý."

Dứt lời, ánh sáng màu đỏ trong mắt khôi lỗi đã nhìn về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm triệu hoán Tinh Đản ra, đang định ném ra, nhưng mà còn chưa kịp rời khỏi bàn tay, bàn tay lại đã bị hóa thành gỗ, thân thể mau chóng hóa thành khúc gõ.

Long Nữ triệu hồi ra dao phay, vẫn chưa kịp động thủ, cũng giống như Hàn Sâm, thân thể liền biến thành khúc gỗ.

Mặc dù thân thể của Hàn Sâm không thể động đậy, nhưng mà trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, năng lực của khôi lỗi này, so với trong tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn nhiều, thậm chí ngay cả thân thể băng cơ ngọc cốt của hắn cùng Long Nữ đã ngưng tụ ra gien hạch bạch ngân đều có thể trực tiếp hóa thành gõ, rất có thể thực sự không phải là gien hạch thanh đồng bình thường, rất khó tưởng tượng được gien hạch thanh đồng lại có được lực lượng hung hăng như vậy.

"Chẳng lẽ lâu đài cổ nho nhỏ này, cũng không phải là nơi ẩn núp thanh đồng, mà là nơi ẩn núp cấp Bạch Ngân? " Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Mà khôi lỗi bên kia, ánh sáng màu đỏ trong mắt lại lập loè, nhìn chằm chặp vào Bảo nhỉ ở sau lưng Hàn Sâm.

Lực lượng của nó vẫn không có tác dụng gì đối với Bảo nhi, Bảo nhi một chút chuyện cũng không có, hoàn toàn không bị hóa gỗ.

"Bắt đầu thanh lý! " khôi lỗi vừa đi về phía Bảo nhi, miệng khôi lỗi vừa nói chuyện, ánh sáng màu đỏ trong mắt lập loè, thoạt nhìn hết sức quỷ dị dọa

người.

Bảo nhi ở sau lưng vuốt ve Hàn Sâm đã hóa gõ, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ tức giận, chẳng những không sợ hãi khôi lỗi, còn hung hăng trừng mắt nhìn nó, trong bàn tay nhỏ đã xuất hiện tiểu hồ lô của cô bé.

Mắt thấy khôi lỗi đã sắp đi đến trước mặt Bảo nhị, lại đột nhiên nghe được một tiếng vang trầm, trên thân thể hóa gỗ của Hàn Sâm, lộ ra vầng sáng màu trắng rừng rực kỳ dị.

Khôi lỗi lập tức cả kinh, không thể tin được nhìn sang Hàn Sâm, chỉ thấy ở bên trong vầng sáng màu trắng rừng rực đằng kia, thân thể đã hóa gỗ của Hàn Sâm, vậy mà lại khôi phục thân thể máu thịt.

“Dám bắt nạt con gái của tao, mày chết chắc rồi. ” Thánh Quang trên người Hàn Sâm rực rỡ giống như là ngân hà, một quyền đánh tới khôi lỗi.

Sắc mặt của khôi lỗi đại biến, ánh sáng màu đỏ trong mắt liều mạng lập loè, nhưng mà đối với Hàn Sâm lại một chút tác dụng cũng không có, bên trong ánh mắt kinh hãi của nó, thánh quang màu trắng rừng rực trực tiếp đánh lên trên người nó.

OÀ..ÀNHI

Mảnh gỗ vụn bay tán loạn, cả người khôi lỗi đều bị một quyền của Hàn Sâm đánh nổ, hóa thành mảnh gỗ vụn bay múa đầy trời.

“Phá hủy gien hạch bạch ngân Khôi Lỗi Quản Gia, đạt được gien hạch bạch ngân Khôi Lỗi Quản Gia.”

Chỉ thấy ở bên trong mảnh gỗ vụn bay tán loạn đằng kia, có một khúc gỗ xinh xắn bay về phía Hàn Sâm, trực tiếp bay vào bên trong Hồn Hải.

Hàn Sâm từ bên trong trạng thái siêu cấp đế linh đi ra ngoài, nhìn thoáng qua Hồn Hải của mình, chỉ thấy ở bên trong nhiều hơn một khôi lỗi to cỡ lòng bàn tay.

Khôi Lỗi Quản Gia: Gien hạch bạch ngân mộc hệ.

Theo Khôi Lỗi Quản Gia bị diệt, thân thể của Long Nữ cùng cừu bị hóa gỗ cũng dần dần khôi phục, chờ sau khi bọn họ khôi phục năng lực hành động, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, lộ ra vẻ vô cùng giật mình.

Bởi vì bọn họ sau khi bị hóa gỗ, con mắt đều chỉ có thể nhìn một tới một phương hướng, cũng không nhìn thấy Hàn Sâm biến thân thành siêu cấp đế linh, chỉ thấy là khôi lỗi bị một luồng thánh quang nổ nát.

Không chờ bọn họ nói cái gì, đại sảnh ở phía sau thang lầu đột nhiên phát ra tiếng nổ ầm ầm, chậm rãi từ giữa tách ra, di động về hai bên, không bao lâu sau đã lộ ra một con đường, mà ở nơi cuối cùng lại có một cái cửa lớn, thoạt nhìn thì chắc là Dị Linh Thần Điện của nơi ẩn núp này rồi.

“Lão đại, ngài thật sự là trác tuyệt bất phàm, anh tuấn cao ngất, quả thật là thần trong Bán Thần, tiểu nhân đối với ngài kính ngưỡng giống như nước sông cuồn cuộn liên miên bất tuyệt, nếu như… ” cừu nhào lên, ôm chân của Hàn Sâm vuốt mông ngựa một trận mãnh liệt.

Bây giờ cừu xem như đã nhìn rõ ràng ai mới thật sự là đùi, liền gien hạch khôi lỗi khủng bố như vậy đều trực tiếp đánh bại, lực lượng như vậy thật sự là quá mạnh mẽ.

Hàn Sâm không đếm xỉa tới nó, trực tiếp ôm Bảo nhi đi đến chỗ cửa lớn, sau khi mở cửa lớn ra, quả nhiên thấy ở bên trong chính là Dị Linh Thần Điện, một Dị Linh Thần đứng ở phía sau cùng.

Nhưng mà lỗ khảm trên trán Dị Linh Thần vẫn còn trống không, cũng không có linh hồn chỉ thạch, nói rõ ở đây cũng vẫn chưa bị Dị Linh chiếm cứ.

Mà toàn thân Dị Linh Thần giống như màu ngân bạch, giống như là bạch ngân đúc thành, nói rõ chỗ này đúng là nơi ẩn núp bạch ngân, cũng không phải là nơi ẩn núp thanh đồng giống như bọn Hàn Sâm nghĩ lúc trước.

Long tộc nữ đầu bếp cùng cừu thế mới biết, Hàn Sâm giết chết khôi lỗi kia, dĩ nhiên là gien hạch bạch ngân, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm càng thêm giật mình.

Hàn Sâm nhìn về phía Long tộc nữ đầu bếp hỏi "Cô có muốn đem linh hồn chi thạch bỏ vào hay không?"

Long tộc nữ đầu bếp khẽ lắc đầu: "Nơi ẩn núp Bạch ngân không phải là chỗ tôi mong muốn."

Nếu Dị Linh đem linh hồn chỉ thạch của mình bỏ vào, muốn lấy ra thì rất phiền toái, đại đa số sẽ giống như là lúc ở trong không gian thứ ba của nơi ẩn núp, không thể không cùng tồn vong với nơi ẩn núp, cho nên Bán Thần Dị Linh đối với việc lựa chọn nơi ẩn núp đều rất thận trọng, bình thường sẽ không đơn giản để linh hồn chi thạch của mình vào.

Long tộc nữ đầu bếp đã không đem linh hồn chỉ thạch của mình bỏ vào, Hàn Sâm cũng kêu gọi Sát Na Nữ Đế ra, để cho cô ta đem linh hồn chi thạch bỏ vào, tiện khống chế được nơi ẩn núp này.

Mặc dù không khống chế nơi ẩn núp cũng có thể sử dụng Truyền Tống Trận, nhưng lại không mở ra chức năng phòng vệ của nơi ẩn núp được, có rất nhiều chức năng cũng không mở ra được.

Sát Na Nữ Đế u oán liếc nhìn Hàn Sâm, đem linh hồn chi thạch của mình đặt vào bên trong cái trán của Dị Linh Thần.

Sát Na Nữ Đế không giống với Long tộc nữ đầu bếp, cô ta đã thần phục với Hàn Sâm, linh hồn chỉ thạch trên thực tế đã do Hàn Sâm khống chế, giống như lúc ở trong không gian thứ ba của nơi ẩn núp, có thể tạm thời bỏ vào, chỉ cần Hàn Sâm muốn, cũng có thể tùy thời để cho cô ta lấy ra, cũng không có nhiều băn khoăn như vậy.

Nếu như Long tộc nữ đầu bếp chịu thần phục với Hàn Sâm, cũng có thể làm được giống như vậy, chỉ là một bình thường Dị Linh như thế nào cũng sẽ không muốn thần phục với một nhân loại.

Long tộc nữ đầu bếp nhìn thấy Hàn Sâm vậy mà triệu hồi ra một Dị Linh, trong lòng càng thêm giật mình.

Mặc dù khí tức của Sát Na Nữ Đế rất yếu, nhưng mà Long tộc nữ đầu bếp lại nhìn ra, đây không phải là một Dị Linh bình thường.

Sát Na Nữ Đế đã khống chế nơi ẩn núp, hoàn toàn hiểu rõ tình huống bên trong nơi ẩn núp, cũng lại để cho Hàn Sâm hết sức vui vẻ, đây quả nhiên là một nơi ẩn núp không bị người chiếm cứ qua, bảo khố của nơi ẩn núp vẫn còn chưa bị mở ra, bên trong khẳng định còn gien hạch bảo tồn.

Nơi ẩn núp cấp Bạch Ngân, trong bảo khố nhất định sẽ có gien hạch bạch ngân, Hàn Sâm trực tiếp đi tới chỗ bảo khố, muốn nhìn một chút xem bên trong đến cùng là có loại gien hạch gì.

Hết chương 1358.

Chương 1359. Ma tâm giới

Nơi ẩn núp ở trong không gian thứ tư của nơi ẩn núp, cùng ba tầng phía trước rất khác biệt, nếu như nơi ẩn núp không bị chiếm cứ, ngoại trừ gien hạch thủ hộ nơi ẩn núp ra, bảo khố cũng không bị Dị Linh cùng dị sinh vật nhúng chàm, rất có thể sẽ có gien hạch thai nghén ở bên trong.

Mặc dù vết thương trên người Sát Na Nữ Đế vẫn còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng chỉ lợi dụng linh hồn chỉ thạch điều khiển thoáng nơi ẩn núp một chút thì cũng không phí khí lực gì.

Hàn Sâm cùng Long tộc nữ đầu bếp, cừu cùng đi đến bảo khố, đẩy cửa ra liền trực tiếp thấy được ba cái rương hòm kỳ quái.

Khác với rương hòm bình thường, ba cái rương này giống như là ba cái cột đá đứng ở bên trong bảo khố, liên tiếp lấy hai đầu cao thấp của bảo khố, phía dưới càng là trực tiếp xâm nhập sâu xuống dưới mặt đất, cùng mặt đất kết nối ở cùng một chỗ.

Một cây cột trong đó toàn thân màu bạch ngân, đại biểu cho bên trong dựng dục chính là gien hạch bạch ngân, mà đổi thành hai cây cột bên ngoài đều là cột thanh đồng, bên trong dựng dục dĩ nhiên chính là gien hạch thanh đồng.

Hàn Sâm việc đáng làm thì phải làm, trực tiếp đi về phía cây cột bạch ngân, đánh hạ nơi ẩn núp này hơn phân nửa đều là công lao của hắn, tự nhiên không cần thiết phải khiêm nhượng.

Bàn tay của Hàn Sâm đặt lên phía trên cây cột bạch ngân, cây cột bạch ngân lập tức chậm rãi hạ xuống.

Cũng không phải là có cơ quan gì, mà là vì Sát Na Nữ Đế đã khống chế nơi ẩn núp, trực tiếp để cho cây cột bạch ngân kia mở ra.

Cây cột trống rỗng, sau khi hạ xuống, lập tức có thể nhìn thấy ở vị trí trung ương lơ lửng một vật, đó là một chiếc nhẫn màu tím.

Hàn Sâm thò tay đem chiếc nhãn lấy ra, lập tức nghe được trong đầu truyền đến âm thanh quen thuộc.

"Đạt được gien hạch bạch ngân Ma Tâm Giới."

Hàn Sâm nhìn thoáng qua tư liệu của Ma Tâm Giới, hơi có chút ngoài ý muốn.

Ma Tâm Giới: Gien hạch Hắc Ám Hệ.

Gien hạch Hắc Ám Hệ cũng không thông thường, cũng may là loại Dị Linh gien nào Hàn Sâm cũng có, Hắc Ám Hệ cũng không làm khó được hắn.

Còn dư lại hai cái gien hạch thanh đồng, Hàn Sâm để cho Long tộc nữ đầu bếp cùng cừu, đã có gien hạch bạch ngân, đối với gien hạch thanh đồng, Hàn Sâm liền không cần để ý nữa rồi.

Long tộc nữ đầu bếp lấy được một cái áo giáp, cừu lấy được một tấm gương thanh đồng, có thể từ trong gương thanh đồng bắn ra hào quang đả thương người, mặc dù lực công kích không tệ, nhưng mà đối với Hàn Sâm, loại gien hạch này cũng không có ích lợi gì, đối với thân thể băng cơ ngọc cốt của hắn đều không có thương tổn quá lớn.

Nghiên cứu hai cái gien hạch bạch ngân mới lấy được một chút, Khôi Lỗi Quản Gia có thể hóa thân thành Khôi Lỗi Quản Gia giống như bọn họ đã gặp, có thể lợi dụng ánh sáng màu đỏ trong mắt đem người hóa thành gõ.

Mà tác dụng của Ma Tâm Giới thì lại tương đối thú vị, sau khi đeo Ma Tâm Giới, có thể để cho trái tim ma hóa, từ đó thu hoạch được lực lượng mạnh mẽ, nhưng mà trái tim ma hóa đối với thân thể có tổn thương rất lớn, tiếp tục lâu thì đối với thân thể cũng không có chỗ tốt gì.

Hàn Sâm từ truyền tống trận ở nơi ẩn núp trở về liên minh, mẹ, Kỷ Yên Nhiên cùng tiểu Nghiên đều rất vui mừng, mặc dù rất có lòng tin đối với thực lực của Hàn Sâm, nhưng mà không gian thứ tư của nơi ẩn núp vẫn quá nguy hiểm, có thể nhìn thấy Hàn Sâm trở về, đó là niềm vui cực lớn.

Hàn Sâm lại liên hệ với những bạn bè có quan hệ không tệ của mình, đem tin tức mình trở về nói cho bọn họ biết, mọi người cũng đều hết sức cao hứng, chúc mừng hắn thành công tấn chức Bán Thần.

Không ở lại trong liên minh quá lâu, bởi vì nơi ẩn núp hắn đang ở cũng không an toàn, nói không chừng sẽ bị sinh vật cao cấp phát hiện ra đánh xuống, cho nên Hàn Sâm vẫn nhất định là phải mau mau tăng thực lực lên.

Tạm thời dùng nơi ẩn núp này với tư cách làm căn cứ, Hàn Sâm ở khu vực xung quanh săn giết sinh vật bình thường, mau chóng để cho gien cơ sở của mình toàn mãn, cũng có thể gia tăng thêm chút ít thực lực.

Gien ở trong không gian thứ tư của nơi ẩn núp, mặc dù là gien trụ cột, cũng có thể gia tăng tố chất thân thể trên phạm vi lớn.

Gien trụ cột đại khái có thể gia tăng 2000 điểm tố chất thân thể; gien nguyên thủy có thể gia tăng 4000 điểm, theo thứ tự mà suy ra, có vài Bán Thần dự đoán là, nếu như là gien siêu cấp thần, có thể gia tăng hơn ba vạn tố chất thân thể.

Hàn Sâm chỉ cần đem gien trụ cột bổ sung toàn mãn, là có thể để cho tố chất thân thể tiếp cận một vạn, cho dù không sử dụng bất kỳ Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật nào, cũng đủ để đánh một trận với cấp nguyên thủy sinh vật.

Săn giết sinh vật bình thường đối với Hàn Sâm thì đã không phải là việc khó gì nữa, có rất nhiều sinh vật bình thường ở bên trong Ngọc Khâu đấy, Hàn Sâm mang theo Tinh Đản giết không ít, rất nhanh đã đem gien trụ cột bổ sung đầy.

Đáng tiếc duy nhất chính là, thịt độc mà Hàn Sâm ném vào trong cái khe lớn kia cũng không có tác dụng gì, không thể hạ độc chết con sinh vật nguyên thủy kia.

Cừu đã cho rằng Hàn Sâm là đùi thật, cũng không đi theo Long Nữ nữa, cả ngày đi theo làm tùy tùng chịu mệt nhọc cho Hàn Sâm, hơn nữa còn phụ trách thêm trọng trách chơi cùng với Bảo nhi nữa, Bảo nhỉ trừng trị nó như thế nào, nó cũng không tức giận, cũng lại để cho Hàn Sâm cũng có chút không tiện đuổi nó đi.

Nhưng mà Hàn Sâm kiên quyết cấm nó gọi mình là lão đại, có chút chịu không nổi, mỗi lần cừu gọi hắn là lão đại, Hàn Sâm đều cảm thấy sau cột sống phát lạnh.

Sau khi gien trụ cột đầy, Hàn Sâm liền bỏ lại nơi ẩn núp trong hạp cốc, đi theo Long Nữ tới nơi ẩn núp mà cô ta an thân kia.

Chủ nếu là bởi vì vùng Ngọc Khâu này, tài nguyên sinh vật nguyên thủy vốn đã ít, hơn nữa nghe Long Nữ nói, rất nhiều sinh vật nguyên thủy đều ở chung, hơn nữa nếu gặp phải sinh vật nguyên thủy có gien hạch tương khắc, chính bọn họ cũng không thể giải quyết, tốt nhất là có một đoàn đội, như vậy săn giết sẽ tương đối dễ dàng hơn.

Long tộc nữ đầu bếp đã gia nhập một đoàn đội, Hàn Sâm cùng đi với cô ta, cô ta có thể dẫn Hàn Sâm gia nhập vào đoàn đội của cô ta, hiệu suất sẽ cao hơn một chút.

Hàn Sâm tự nhiên là vui vẻ đồng ý, hắn cũng không thể cam đoan Siêu Hạch Cơ Nhân Thuật cùng gien hạch của mình là vô địch, có thể gia nhập một đoàn đội thì cũng không tệ.

Vì vậy ba người một dê cùng lên đường, Bảo nhỉ cưỡi trên lưng cừu, Hàn Sâm cùng Long Nữ thì đi bộ tiến lên, rất nhanh đã ra khỏi khu vực Ngọc Khâu.

Bởi vì Long Nữ đối với đường đi vùng này vẫn rất quen thuộc đấy, cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Thế nhưng mà đi tới ngày thứ tư, đột nhiên nhìn thấy ở bên trên bầu trời xẹt qua hai vệt sáng, sau đó chỉ thấy thiên địa biến sắc, bầu trời giống như là núi tuyết sụp đổ, mảng lớn tuyết từ trên bầu trời chảy xuống, trong chốc lát đã đem sơn mạch xung quanh biến thành một vùng màu ngân bạch, nhiệt độ bốn phía cũng lập tức hạ thấp tới trình độ đáng sợ.

Hàn Sâm mắt thấy hoa cỏ cây cối bốn phía, thậm chí là một ít sinh vật bình thường đều trực tiếp bị đóng băng lại, sắc mặt lập tức đại biến, lập tức đem Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật vận chuyển tới cực hạn, đồng thời đem Bảo nhi ôm vào trong ngực, quan sát xung quanh, thấy khắp nơi đều đã là một vùng băng tuyết, không có chỗ ẩn núp, mà từng cơn sóng tuyết giống như là biển gầm đã lao qua.

“Không ổn, có cường giả kinh khủng đang đại chiến ! ” Sắc mặt của Long tộc nữ đầu bếp cũng đại biến, trực tiếp vẫy tay, đem cái chén lớn trong suốt kia của cô ta kêu gọi ra, đem ba người một dê bọn họ đều úp ngược ở trong đó.

Một giây sau, từng cơn sóng tuyết mãnh liệt đã đem bọn họ tính cả chén lớn đều bao phủ, trong nháy mắt cũng không còn thấy bóng dáng.

Hàn Sâm không biết băng tuyết bên ngoài đến cùng là dày bao nhiêu, nhưng mặc dù là đang ở bên trong chén lớn, vẫn cảm thấy trên người cực kỳ lạnh lẽo.

Hết chương 1359.

Chương 1360. Tai bay vạ gió

Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của Hàn Sâm đối với rét lạnh vốn có hiệu quả chống cự rất mạnh, ngay hắn đều cảm thấy có chút rét lạnh, những người khác thì càng không cần phải nói rồi.

Long tộc nữ đầu bếp cùng cừu đều đã bị đông cứng lạnh run, Long tộc nữ đầu bếp cũng còn đỡ, trên người dâng lên ngọn lửa, mặc dù khó có thể phát

huy ra tác dụng gì lớn, nhưng cũng không để cho cô ta bị đông cứng tới chết.

Cừu cũng có chút thảm rồi, lông trắng trên người đều bị đông kết thành băng, biến thành một đám sợi băng, thoạt nhìn hết sức quái dị.

Bây giờ cừu đã bị đông cứng chỉ còn có thể co giật rồi, co lại ở nơi đó đã sắp không động đậy được, nhìn bộ dáng của nó, chỉ sợ một hồi nữa là sẽ bị chết rét.

Hàn Sâm ôm Bảo nhi, chuyển hóa ra lực lượng hỏa diễm, để sưởi ấm cho Bảo nhi ở trong ngực, mặc dù tác dụng cũng không lớn, nhưng mà thoạt nhìn thì trạng thái của Bảo nhi cũng không tệ lắm, cũng không hề lộ ra bộ dáng sợ hãi rét lạnh, chỉ là tò mò đánh giá gió tuyết ở phía ngoài.

Sắc mặt của Hàn Sâm cũng không vì vậy mà biến thành đẹp mắt, không nói tới chuyện cừu có thể bị chết cóng hay không, nhiệt độ bên ngoài bây giờ vẫn còn đang nhanh chóng hạ thấp, nếu vẫn tiếp tục như vậy, qua một đoạn thời gian nữa, chỉ sợ ngay cả hắn đều sẽ bị chết rét.

“Bên ngoài rốt cuộc là những cường giả nào đang chiến đấu? Làm sao lại có lực lượng đáng sợ như thế tràn ra? ” Hàn Sâm nhíu mày hỏi, Động Huyền Kinh của hắn cũng khó có thể xuyên thấu qua lớp băng tuyết dày đặc để nhìn rõ ràng tình huống bên ngoài.

Chỉ có thể cảm thấy bên ngoài giống như là trời sập, mảng lớn tuyết cùng khối băng không ngừng từ trên trời đổ xuống.

“Không biết, chưa bao giờ nhìn thấy cường giả khủng bố như vậy ở trong khu vực này, nhìn tình huống này, rất có thể là cường giả Hoàng cấp thậm chí là Đế cấp đang chiến đấu. ” Hàm răng Long Nữ run lẩy bẩy nói ra.

Mặc dù là được bao phủ ở trong ngọn lửa, bờ môi của Long Nữ vẫn bị đông cứng có chút tím bầm, thân thể cũng không khống chế được run run rẩy rẩy.

Long Nữ vừa nói xong, chợt nghe thấy một loại tiếng kêu cực kỳ quỷ dị truyền đến, âm thanh kia giống như là một cái khoan, trực tiếp đâm vào

trong đầu, khiến cho mấy người chỉ cảm thấy đầu óc oanh một tiếng, đau tới mức đều té xuống đất.

“Đáng chết ! ” Sắc mặt của Hàn Sâm đại biến, tình huống của hắn vẫn còn tương đối tốt, đầu óc của hắn đã trải qua tinh thạch của Tinh Tộc cường hóa, tinh thần lực mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Nhưng mà loại tiếng kêu mang theo công kích tinh thần lực này, vẫn còn một mực tiếp tục, hiển nhiên là một sinh vật khủng bố khác ở trong chiến đấu đưa tới.

Loại âm thanh này ở cách bọn họ rất xa, giống như là ở trên chín tâng trời truyền tới, nhưng mà lực sát thương đối với bọn Hàn Sâm vẫn rất lớn.

Long Nữ đã bịt lỗ tai ngã xuống mặt đất, cừu càng là thống khổ lăn lộn đầy đất, Bảo nhi cũng bưng kín lỗ tai, khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức mất hứng.

Còn may chỗ âm thanh phát ra ở cách bọn họ quá xa, nếu như là ở gần, chỉ sợ là đầu của bọn họ đều đã sớm nổ tung.

Bên ngoài thiên địa đều đang sụp đổ, tiếng thét chói tai liên tục vang lên, nhiệt độ cũng càng ngày càng thấp, lại để cho tình cảnh của bọn họ càng ngày càng không xong.

“Không biết bọn họ chiến đấu còn tiếp tục bao lâu nữa, nếu thêm một hai giờ nữa, chỉ sợ chúng ta hôm nay đều sẽ chết ở chỗ này. ” Hàn Sâm chịu đựng từng cơn đau đớn truyền tới đầu óc âm thầm suy nghĩ.

Nhưng lại cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, cừu chỉ còn thấy co giật rồi, hơn phân nửa thân thể đều đã bị đông cứng trở thành khối băng, chỉ có vị trí tâm tạng các thứ là còn chưa bị băng tuyết bao trùm mà thôi.

Tình huống của Long Nữ đỡ hơn một ít, nhưng nhìn cũng có vẻ là không chống đỡ được quá lâu nữa.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo nhi cũng lộ ra một tia biểu lộ khó chịu, thoạt nhìn là cũng tương đối không thoải mái, Hàn Sâm rất hiếm thấy Bảo nhi lộ ra vẻ mặt như thế.

Hàn Sâm mở ra mười khóa Động Huyền Kinh, muốn thử một chút xem có thể dùng Động Huyền khí tràng đem hàn khí và âm thanh che đậy đi hay không, cho dù không thể che đậy hàn khí, có lẽ đối với âm thanh cũng sẽ có chút ít tác dụng.

Quả nhiên, Động Huyền khí tràng che đậy thất giác vẫn có một chút tác dụng đấy, mặc dù không thể hoàn toàn che đậy được tiếng thét chói tai, nhưng thực sự lại để cho bọn Bảo nhi dễ chịu hơn một chút.

Hàn Sâm không ngừng vận chuyển Động Huyền Kinh chống lại tiếng thét chói tai, hy vọng có thể tận lực giảm bớt ảnh hưởng của tiếng thét chói tai đối với bọn Long Nữ, hi vọng bọn họ có thể kiên trì thêm một thời gian ngắn, chờ hai sinh vật khủng bố kia đánh xong, hoặc là bọn họ cách xa khu vực này, coi như là sẽ được cứu.

Có thể là vận may của bọn họ vô cùng không tốt, một lát sau, âm thanh kia chẳng những không đi xa, ngược lại dần dần đã có xu thế tới gần.

Hàn Sâm vận chuyển Động Huyền khí tràng đã biến thành càng thêm cố hết sức, Hàn Sâm cắn răng, dốc sức liều mạng nghiền ép lực lượng trong cơ thể, đồng thời cũng co rút lại phạm vi của Động Huyền khí tràng, chỉ là bảo vệ ở trong chén lớn trong suốt, hy vọng có thể tận lực chống đỡ thêm một thời gian ngắn.

Nếu như chỉ có rét lạnh, bọn Long Nữ còn có thể đối kháng được, nhưng mà tiếng thét chói tai kia lại nghiêm trọng làm loạn thần chí của bọn họ, để cho bọn họ không có cách nào vận chuyển lực lượng đối kháng với rét lạnh.

Hàn Sâm sau khi sử dụng Động Huyền khí tràng che đậy tiếng thét chói tai, khiến cho tình huống của Long Nữ có chuyển biến tốt hơn, nhưng mà cừu lại căn bản là không có phản ứng, cũng không biết là chết hay sống.

“Tên kia quả nhiên là một con quỷ không may, chết cũng không trách được người khác, cũng hại đám bọn mình đi theo nó cùng một chỗ không may, có lẽ là do nó gọi bọn mình là lão đại, cho nên mới phải bị cái tai bay vạ gió này. ” Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực.

Tiếng thét chói tai càng thêm tới gần, sắc mặt của Long Nữ cùng Bảo nhi cũng càng ngày càng khó coi, Hàn Sâm cũng không chịu nổi, cảm giác trong đầu như là có kim đâm, lại muốn đối kháng với nhiệt độ càng ngày càng thấp kia, cúi đầu xem xét, thấy sắc mặt của Bảo nhi đã hơi trắng bệch, mà Long Nữ cũng đã không kiên trì nổi ngã rầm xuống mặt đất.

"Đáng chết ! Chờ tới lúc tao tấn thăng đến cao cấp, nhất định cũng sẽ cho chúng mày nếm thử loại tư vị này. " Hàn Sâm một lần nữa tiêu hao lực lượng, cưỡng ép tăng lên cường độ của Động Huyền khí tràng, hy vọng có thể trợ giúp Bảo nhi ngăn cản tiếng thét chói tai quỷ dị kia một chút.

Hàn Sâm đang dốc sức liều mạng, lại đột nhiên cảm thấy tế bào toàn thân ở dưới Động Huyền Kinh vận chuyển đang sống lại, bài tiết ra từng sợi vật chất thần bí, chậm rãi chảy xuôi về bên trong Hồn Hải của hắn.

"Động Huyền Kinh lại muốn ở thời điểm này ngưng tụ gien hạch sao? " Trong lòng Hàn Sâm nao nao.

Những vật chất thần bí đó tiến vào bên trong Hồn Hải, giống như vừa rồi Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật ngưng tụ gien hạch, vậy mà khiến cho tinh thể màu đen có phản ứng, bài tiết ra chất lỏng màu đen tham dự vào quá trình ngưng tụ gien hạch.

Hàn khí bốn phía đại thịnh, tiếng thét chói tai cũng đã giống như là tiếng sấm, Hàn Sâm đã khó có thể phân tâm nhìn quá trình Động Huyền Kinh ngưng tụ gien hạch, chỉ liều mạng ngưng tụ sức mạnh đối kháng với âm thanh cùng hàn băng.

Long Nữ đã không biết sống chết, trên người cũng sinh ra băng sương, Bảo nhi ở trong ngực Hàn Sâm cũng đã lạnh run, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đáng sợ.

Hàn Sâm lại cảm thấy nhiệt độ vẫn còn giảm xuống, tiếng thét chói tai cũng tựa hồ càng gần hơn một chút, giống như chiến trường của hai con sinh vật khủng bố kia cách bọn họ càng ngày càng gần.

"Đáng chết, tiếp tục như vậy thì không thể không chết ! " Hàn Sâm nhìn chung quanh, khắp nơi đều là băng tuyết dày đặc, muốn xông đi ra thì rất

không có khả năng.

Đột nhiên, Hàn Sâm chỉ cảm thấy bên trong hồn hải chấn động, giống như có đồ vật gì đó vọt ra, lơ lửng ở trước mặt Hàn Sâm.

Hết chương 1360.

Chương 1361. Già Thiên Tán

Hàn Sâm hơi kinh hãi, vật từ trong Hồn Hải lao ra, dĩ nhiên là một cây dù, giống như loại dù giấy dầu mà Giang Nam nữ tử chống lên ở trong mưa kia.

Toàn thân màu đen, nhìn không thấy một chút màu sắc khác, liền cán dù cũng đều là màu đen.

Sau khi chiếc dù màu đen từ bên trong Hồn Hải bay ra, lập tức bay đến đỉnh đầu Hàn Sâm, sau đó Hàn Sâm liền cảm thấy có một luồng lực lượng vô hình bao phủ xuống, toàn bộ thế giới giống như lập tức liền thanh tĩnh.

Mặc kệ là khí tức băng hàn, hay là tiếng thét chói tai làm cho đầu óc người ta đau đớn kia, lập tức đều biến mất không thấy đâu nữa.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, ánh mắt nhìn quanh, phát hiện ra ở trong phạm vi cây dù bao phủ, tất cả vật chất phần tử đều bị che đậy ở bên ngoài, không có cách nào tiến vào trong phạm vi cây dù.

“Đây là gien hạch do Động Huyền Kinh ngưng tụ? ” Hàn Sâm vội vàng nhìn tư liệu của nó.

Bổn mạng gien hạch: Thanh đồng Già Thiên Tán.

Bên trong phạm vi Già Thiên Tán, giống như đã tạo thành lĩnh vực tuyệt đối, bất kỳ lực lượng nào đều khó mà xâm nhập vào bên trong đó, đã không có hàn khí và âm thanh quấy nhiễu, Bảo nhi lập tức khôi phục bình thường, mắt to tò mò nhìn Già Thiên Tán.

Hàn Sâm đi kiểm tra Long Nữ cùng cừu, tình huống của Long Nữ cũng còn may, đã không có hàn khí và âm thanh kích thích, hẳn là không có vấn đề gì lớn.

Cừu lại chỉ còn lại một hơi, chưa trực tiếp bị chết cóng cũng coi như là mạng nó lớn.

Hàn Sâm dùng Thánh Quang trị liệu cho Long Nữ cùng cừu, không bao lâu sau Long Nữ đã có thể tự mình sử dụng sức mạnh khu trục hàn khí ở trong thân thể, cừu lại vẫn ốm yếu gục ở chỗ đó, mặc dù đã khôi phục thần chí, nhưng mà thân thể vẫn suy yếu lợi hại, liền khí lực vuốt mông ngựa cũng không có.

“Hai vị cường giả đại chiến kia đã đi rồi à? ” Long Nữ sau khi khôi phục một ít khí lực hỏi.

“Còn chưa. ” Hàn Sâm nhìn ra bên ngoài nói.

Long Nữ đang ở trong Già Thiên Tán, hoàn toàn không cảm giác được tình huống ở bên ngoài, Hàn Sâm lại có thể xem được, phần tử băng tuyết và phần tử âm thanh phía ngoài vẫn còn đang kịch liệt vận động, hiển nhiên là đại chiến vẫn còn đang tiếp tục.

Còn may là dưới sự che chở của Già Thiên Tán, bọn họ đã không hề bị liên lụy nữa, dưới sự trị liệu của Thánh Quang, qua một thời gian ngắn nữa, cừu cũng đã tốt lên rất nhiều.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe được một tiếng vang khủng bố truyền đến, giống như là núi lớn sụp đổ nện ở trên mặt đất, sau đó tất cả đều bình Tĩnh lại, lực lượng băng tuyết và âm thanh cũng đều ngừng lại.

“Xem ra hai vị cường giả khủng bố kia chiến đấu đã phân ra thắng bại. ” Trong lòng Hàn Sâm nghĩ như vậy, nhưng lại không dám lập tức đi ra ngoài.

Chả may phe thắng lợi còn ở bên ngoài, bây giờ đi ra ngoài, cũng không biết là tâm tình của cường giả kia là tốt hay xấu, nếu như tâm tình của

người ta không tốt, phất tay liền đem tính mạng có thể nhìn thấy đều tiêu diệt, vậy thì thảm rồi.

Lại đợi thêm mấy giờ nữa, một mực không nghe được động tĩnh gì, lúc này Hàn Sâm mới yên lòng lại, thu lại Già Thiên Tán, Long Nữ cũng thu lại chén lớn trong suốt, đi ra bên ngoài nhìn thấy đều là băng tuyết.

Long Nữ sử dụng dao phay cùng rĩa ở bên trong băng tuyết đào ra một con đường, một mực đào ra hơn 100m, mới rốt cục từ phía dưới băng tuyết chui ra.

Bốn phía có thể nhìn tới, khắp nơi đều là một màu trắng xóa, trừ ra thì cái gì cũng không nhìn thấy rồi, liền những sơn mạch kia đều bị băng tuyết hoàn toàn bao trùm, trở thành tuyết sơn liên miên không dứt.

Mà các nơi như mặt đất, rừng rậm, dòng sông, cũng đã bị băng tuyết chôn vùi, hoàn toàn nhìn không thấy một chút dấu vết rồi.

Bốn người đều im lặng, ngoại trừ những người bọn Hàn Sâm ra, đã hoàn toàn không cảm giác thấy dấu hiệu của sinh mạng, giống như là chỗ này đã là khu vực bị ngăn cách sinh mạng vậy.

“Thật là đáng sợ ! ” Hàn Sâm không khỏi có chút nghĩ mà sợ, nếu như không phải là do Già Thiên Tán ngưng tụ thành công, tám chín phần mười là bọn họ cũng đã chết.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nơi ẩn núp chỗ Long Nữ ở kia, sẽ không phải là cũng bị chôn ở bên trong băng tuyết đi chứ? Bọn họ không chịu nổi, chỉ sợ là dị sinh vật cùng Dị Linh ở bên trong nơi ẩn núp cũng sẽ không chịu nổi.

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm thúc giục Long Nữ mau mau đi tới nơi ẩn núp kia, nếu như nơi ẩn núp thật sự bị liên lụy, bọn họ cũng có thể đào đi vào, có thể nhặt được không ít thịt dị sinh vật, nói không chừng còn sẽ có gien hạch và các thứ khác để nhặt.

Long Nữ mang theo vHàn Sâm đi tới phía nơi ẩn núp, nhưng mà bởi vì băng tuyết bao trùm, thật nhiều địa hình đều khó mà phân biệt ra, Long Nữ

vậy mà không có cách nào xác định đến cùng là nơi ẩn núp ở chỗ nào.

Liếc nhìn khắp nơi bốn phía đều là băng tuyết, toàn bộ trong vài ngàn dặm đều là khu vực băng tuyết, ngoại trừ số ít sơn mạch tương đối cao ra, căn bản là không phân biệt được vị trí.

Long Nữ chỉ biết phương vị đại khái của nơi ẩn núp này, nhưng mà phạm vi lớn như vậy, muốn từ băng tuyết dày hơn 100m đào xuống tìm ra một nơi ẩn núp, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cảm giác biết rõ có một tòa bảo khố ở dưới đất, nhưng lại tìm không thấy vô cùng khó chịu, bọn Hàn Sâm đi quanh mấy trăm dặn, có thể nhìn thấy vẫn là một khu vực băng tuyết không có giới hạn, mà Long Nữ cũng đã đi tới mơ hồ, đổi tới đổi lui liền ngay cả cô ta cũng nói không rõ nơi ẩn núp kia đến cùng là ở nơi nào.

Cũng may trận băng tuyết này cơ hồ đã đem toàn bộ sinh mênh ở xung quanh diệt tuyệt, bọn họ cũng không gặp phải nguy hiểm gì, chỉ là lãng phí một ít thời gian cùng tinh lực mà thôi.

“Được rồi, đã tìm không thấy, chúng ta liền đi ra khỏi khu vực này trước đi, ở đây cái gì cũng đều chết hết, muốn săn giết dị sinh vật hoặc là †ìm chút gien thực vật đều không có cơ hội nữa rồi. ” Hàn Sâm bất đắc đĩ nói.

Ba người một dê chọn lựa một phương hướng, một mực đi tới phía bên kia, hy vọng có thể thoát khỏi phạm vi khu vực băng tuyết.

Đi hơn một ngàn dặm, vẫn không nhìn thấy một vật nào còn sống, lọt vào trong tầm mắt ngoại trừ băng tuyết thì chẳng có cái gì khác cả, thật sự là có chút buồn tẻ không thú vị.

“Phía trước hình như có đồ vật gì đó ! ” Cừu chở Bảo nhi chạy ở phía trước, đang chạy đột nhiên kêu lớn lên.

Hàn Sâm cùng Long Nữ đi lên trên sườn dốc phủ tuyết, quả nhiên thấy ở phía trước có cái gì đó đang đứng ở bên trong băng tuyết, lộ ra màu xanh biếc, ở trong thế giới trắng xóa này tương đối bắt mắt.

Nhìn kỹ, chỗ đó dĩ nhiên là một thân cây.

“Đi, chúng ta đi qua xem thử một chút, cây có thể ở chỗ này sống sót, †ất nhiên không phải là bình thường, nói không chừng là một loại gien †hụ cao cấp, nếu như là bên trên đã kết quả, chúng ta liền phát đạt rồi. “Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, bước nhanh hơn đi về phía cây kia.

Bốn phía đều bị băng tuyết bao phủ, thân cây kia thoạt nhìn chỉ cao mười mấy mét, căn bản là không bị băng tuyết bao phủ, cũng có chút kỳ quái.

Thân cây kia có chút giống như là cây hoa thụ, thân cây uốn lượn, ở bên trên nở đầy hoa nhỏ màu hồng, từng đợt mùi thơm ngát bay tới, khiến cho tâm tình người ta khoan khoái dễ chịu.

Hơn nữa dưới khu vực cây vậy mà không có dấu vết của băng tuyết, lộ ra một mảnh đất đai, thoạt nhìn ở đây vốn là một ngọn đồi đất, cây này sinh trưởng ở trên đất đồi, sau khi đất đồi bị tuyết rơi nhiều bao phủ, mới tạo thành bộ dáng bây giờ.

Mà ở phía dưới thân cây kia, còn có mấy dị sinh vật, có thể là ở lúc đại chiến, chạy trốn ở dưới gốc đại thụ này, mới may mắn tránh được một kiếp.

Nhưng mà đại thụ chỉ có thể giúp bọn chúng ngăn cản rét lạnh, lại không thể ngăn cản âm thanh đáng sợ kia, mặc dù mấy con dị sinh vật kia còn sống, nhưng mà tình huống lại không hề tốt đẹp gì, nguyên một đám đều giống như là uống rượu say, suy yếu liền đứng lên đều hết sức khó khăn.

Hết chương 1361.

Chương 1362. Săn giết Hoàng Kim tu Long

Cừu nhìn thấy những dị sinh vật đã không có năng lực phản kháng đó, trong lòng cũng vui vẻ, liền muốn chạy tới.

“Đừng đi qua. ” Hàn Sâm lại lộ ra vẻ mặt nghiêm túc ngăn cản cừu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào vị trí trung tâm của mấy con dị sinh vật.

Không bao lâu sau, chỉ thấy một con rết lớn dài ba xích từ sau lưng một con dị sinh vật bò ra, toàn thân con rết kia đều có màu hoàng kim, liền chân cùng vòi xúc tu đều giống như là do vàng ròng đúc thành, nhìn vừa hoa mỹ lại vừa quỷ dị.

“Hoàng Kim Tu Long ! ” Long tộc nữ đầu bếp biến sắc, lôi Hàn Sâm nhanh chóng lùi về phía sau.

“Cô nhận ra đó là thứ gì? ” Sau khi thối lui ra xa xa, Hàn Sâm mới mở miệng hỏi Long tộc nữ đầu bếp.

Long Nữ khẽ gật đầu: “Đó là sinh vật biến dị Hoàng Kim Tu Long, gien hạch đã đạt đến Cấp Hoàng Kim, không phải là chúng ta có thể chống lại”

“Vậy cũng chưa chắc, tôi thấy nó cũng bị thương không nhẹ, hẳn là đã bị tiếng thét chói tai trùng kích, tình huống không phải là quá tốt, chúng ta chưa hẳn là đã không có cơ hội giết nó. ” Hàn Sâm nhìn con Hoàng Kim Tu Long kia nói ra.

Hoàng Kim Tu Long quấn ở trên người của một con dị sinh vật, giác hút đâm vào trong đầu con dị sinh vật kia, giống như là đang uống dừa nước hút vào.

Con dị sinh vật kia thống khổ giãy dụa, phát ra tiếng kêu thảm, nhưng mà bởi vì đã bị thương quá nặng, chỉ giãy dụa trong chốc lát liền không còn động tĩnh, đã chết không thể chết hơn.

Hoàng Kim Tu Long đem giác hút rút ra, đầu lâu của con dị sinh vật kia đã chỉ còn lại một cái đầu trống rỗng cùng một lỗ máu, cừu nhìn tê cả da đầu, mau chóng chạy tới sau lưng Hàn Sâm.

“Sinh vật có được gien hạch hoàng kim, thật sự là quá nguy hiểm, hơn nữa chúng ta cũng không biết thương thế của nó đến cùng nặng cỡ nào, hơn nữa giáp xác của nó vô cùng cứng rắn, chưa chắc chúng ta đã có thể chém thủng được. ” Long Nữ nhíu mày nói.

“Cô biết năng lực gien hạch của Hoàng Kim Tu Long là cái gì không? ” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

Long Nữ suy nghĩ rồi nói ra: “Năng lực gien hạch của Hoàng Kim Tu Long là một sợi dây thừng kim loại, nếu bị trói thì sẽ càng thu càng chặt, cho đến tận lúc bị ghìm chết mới thôi, hơn nữa khi tới gần Hoàng Kim Tu Long ở trong khoảng cách nhất định, tám chín phần mười đều sẽ không chạy khỏi sợi dây thừng kim loại kia trói buộc.”

Hàn Sâm nghe xong khẽ nhíu mày, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Hoàng Kim Tu Long đang nhúc nhích trên người những dị sinh vật đó.

Động Huyền khí tràng có thể nhìn ra, Khí tức sinh mệnh của Hoàng Kim Tu Long chấn động rất lớn, rõ ràng cho thấy là đã bị trọng thương, bây giờ đúng là cơ hội tốt nhất để giết nó.

“Mấy người ở lại chỗ này, tôi đi thử một lần. ” Hàn Sâm sau khi đã biết năng lực của Hoàng Kim Tu Long, lại quan sát trong chốc lát, vẫn quyết định muốn đi thử một lần.

Muốn săn giết sinh vật có được gien hạch hoàng kim, chỉ sợ không có cơ hội nào tốt hơn bây giờ rồi, Hàn Sâm không muốn cứ như vậy buông tha cho.

Triệu hồi ra Già Thiên Tán nắm ở trong tay, đồng thời đem Khôi Lỗi Quản Gia cũng kêu gọi ra, phân biệt theo hai phương hướng bất đồng xông về phía Hoàng Kim Tu Long.

Hoàng Kim Tu Long có vẻ là đã phát hiện ra bọn Hàn Sâm, chỉ thấy kim quang ở trên người nó lóe lên, một sợi dây thừng màu vàng hiện ra, cơ hồ là lấy tốc độ mắt thường không thấy rõ, trong chốc lát đã cuốn lấy Khôi Lỗi Quản Gia ở cách nó gần nhất.

Ánh sáng màu đỏ trong mắt Khôi Lỗi Quản Gia lập loè, nhưng mà vì khoảng cách quá xa, hoặc là lực ảnh hưởng của lực lượng của nó đối với Hoàng Kim Tu Long vô cùng có hạn, cũng không có khả năng làm cho thân thể Hoàng Kim Tu Long hóa thành gỗ.

“Ngay lúc này ! ” Trong lòng Hàn Sâm lại vui vẻ, thừa dịp trong nháy mắt Khôi Lỗi Quản Gia bị dây thừng màu vàng trói lại, lực lượng trong cơ thể điên cuồng bộc phát, tốc độ tăng lên tới cực hạn, nhanh chóng tiếp cận Hoàng Kim Tu Long.

Hắn muốn thừa dịp gien hạch của Hoàng Kim Tu Long không ở bên người nó, trực tiếp chém giết.

Nhưng lại chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, sợi dây thừng màu vàng đang trói Khôi Lỗi Quản Gia kia mạnh mẽ co rút lại, giống như là lưỡi dao sắc bén, lập tức đã đem Khôi Lỗi Quản Gia chia làm nhiều mảnh.

Sau đó chỉ thấy dây thừng màu vàng một lần nữa hóa thành tia sáng màu vàng, lại cuốn tới chỗ Hàn Sâm.

Khôi Lỗi Quản Gia bị giải quyết quá nhanh, Hàn Sâm còn chưa kịp vọt tới bên cạnh Hoàng Kim Tu Long, dây thừng màu vàng cũng đã bay tới trước người hắn.

Hàn Sâm vung Già Thiên Tán trong tay lên, nghênh đón dây thừng màu vàng biến thành tia sáng.

Lập tức chỉ thấy dây thừng màu vàng quấn lên bên trên Già Thiên Tán, mà trong tay kia của Hàn Sâm triệu hoán ra Tinh Đản, trực tiếp quăng tới Hoàng Kim Tu Long.

Mắt thấy Tinh Đản giống như là lưu tinh bay tới, thân hình Hoàng Kim Tu Long mạnh mẽ bắn ra, vọt sang bên cạnh, không bị Tinh Đản đập trúng.

Thế nhưng mà Tinh Đản nện ở trên người một con dị sinh vật bên cạnh, lập tức lại bắn lên, vậy mà lại bay tới phía Hoàng Kim Tu Long, khoảng cách gần như thế, Hoàng Kim Tu Long đã bị trọng thương cũng không có năng lực né tránh nữa, lập tức bị Tinh Đản bắn trúng.

Hàn Sâm thò tay đón lấy Tinh Đản bắn trở về, nhanh chóng thu lại vào trong hồn hải, thân hình lại nhanh chóng phóng tới Hoàng Kim Tu Long, đồng thời rút ra sừng thú, đâm tới Hoàng Kim Tu Long.

Sợi dây thừng màu vàng kia giống như là con rắn quấn thật chặt quanh Già Thiên Tán, quấn càng ngày càng chặc, muốn đem Già Thiên Tán cắt đứt.

Mặc dù khung Già Thiên Tán phát ra âm thanh kẽo kẹt, nhưng lại cũng không bị dây thừng màu vàng cắt đứt.

Chỉ là Già Thiên Tán cấp thanh đồng, vậy mà còn cứng và dẻo hơn so với Khôi Lỗi Quản Gia cấp bạch ngân.

Hàn Sâm không xác định được đến cùng là Già Thiên Tán có thể chịu đựng được bao lâu, dù sao vẫn còn hai cấp bậc so với dây thừng màu vàng, cho nên hắn thầm nghĩ phải nhanh một chút chém giết Hoàng Kim Tu Long.

Hoàng Kim Tu Long thấy Hàn Sâm vọt tới trước mặt nó, thân thể lập tức như là rắn ngẩng cao đầu lên, cũng không né nữa, thân thể bắn ra, liền đánh tới mặt Hàn Sâm.

Sừng thú trong tay Hàn Sâm mãnh liệt đâm ra, U Linh trảm xuyên qua không gian và kỹ xảo thời gian được vận dụng vào trong một nhát đâm này, ngay lúc Hoàng Kim Tu Long bổ nhào lên trên mặt hắn, sừng thú cũng đã đâm trúng bụng của nó.

Sừng thú cùng giáp xác giống như vàng ròng va chạm, giáp xác kia đã biến mềm hơn, nhưng mà cũng không hoàn toàn mềm hóa giống như những dị sinh vật mà Hàn Sâm gặp phải trước kia.

Sừng thú vậy mà không thể đâm xuyên qua giáp xác, chỉ là đem Hoàng Kim Tu Long đánh bay ra ngoài.

‘Tháy sừng thú đâm không thủng giáp xác của Hoàng Kim Tu Long, trong lòng Hàn Sâm hung ác, trực tiếp sử dụng lực lượng một tay che trời, đánh lên trên người Hoàng Kim Tu Long.

Lực lượng một tay che trời sử dụng ra, nếu như có thể thành công, sẽ đem thân thể của đối phương hoàn toàn phá hủy, liền máu thịt cũng sẽ không còn lại.

Hàn Sâm còn muốn lấy thịt của Hoàng Kim Tu Long, cho nên ngay từ đầu mới không sử dụng một tay che trời, nhưng bây giờ đã bất chấp nhiều như vậy, trước chém giết rồi nói sau.

Mặc dù Hoàng Kim Tu Long đã bị trọng thương, nhưng mà hung uy vẫn còn, bị Hàn Sâm đâm một cái, lập tức kích phát hung tính của nó, thét vang lên chói tai đánh tới chỗ Hàn Sâm, ánh sáng màu vàng óng trên người tỏa ra.

Bàn tay của Hàn Sâm võ lên phía trên kim quang kia, lập tức cảm thấy bàn tay đau đớn giống như là bị đao cắt, nhưng mà Hàn Sâm vẫn cố nén loại đau khổ này, một tay kéo về phía một đoạn trong dây cấu trúc gien của Hoàng Kim Tu Long.

Lực lượng một tay che trời để cho Hàn Sâm có thể kích phá chỗ yếu nhất của sinh vật, nhưng mà vì thể chất kém hơi nhiều, mặc dù chỉ là điểm bạc nhược yếu kém nhất, bị Hàn Sâm nắm trong tay, cũng đều cứng cỏi giống như là cầm lấy gân trâu vậy.

Bành !

Hàn Sâm dụng hết toàn lực mạnh mẽ kéo một cái, cứ thế mà đem sợi cấu trúc gien cứng cỏi như gân bò kia kéo đứt.

Hết chương 1362.

Chương 1363. Tiểu Mã bị thương

Long Nữ cùng cừu đều rất kỳ quái, Hàn Sâm dùng sừng thú đều không thể làm bị thương con Hoàng Kim Tu Long kia, bây giờ ngược lại lấy tay để đập, đây không phải là càng thêm không gây thương tổn được cho nớ?

Đang lúc một người một cừu nghỉ hoặc, lại nhìn thấy bàn tay của Hàn Sâm quỷ dị chui vào bên trong thân thể Hoàng Kim Tu Long, giống như là thân

thể của Hoàng Kim Tu Long làm bằng nước vậy, trực tiếp bị đâm xuyên vào.

OÀ..ÀNHI

Ngay trong nháy mắt bàn tay của Hàn Sâm từ trong thân thể Hoàng Kim Tu Long rút ra, Hoàng Kim Tu Long phát ra một tiếng rú thảm, sau đó thân thể giống như là nham thạch rạn nứt, trong chốc lát đã sụp đổ, biến thành hạt bụi bay đầy đất, bị gió thổi qua liền tiêu tán ở trong hư Vô.

Long Nữ cùng cừu nhìn tới trợn mắt há hốc mồm, một sinh vật biến dị ngưng tụ gien hạch hoàng kim, dĩ nhiên đã bị Hàn Sâm một tay giết chết như vậy, thật sự là không có cách nào tưởng tượng.

“Săn giết sinh vật biến dị Hoàng Kim Tu Long, không đạt được thú hồn, đạt được gien hạch hoàng kim Hoàng Kim Long Tỏa, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng 0 đến 10 điểm gien biến dị.”

Cái Hoàng Kim Long tu tỏa quấn ở trên Già Thiên Tán kia mềm nhữn ra, bay vào trong hồn hải của Hàn Sâm.

Hoàng Kim Long Tu Tỏa: Gien hạch hoàng kim kim hệ.

Mặc dù Khôi Lỗi Quản Gia cùng thịt của Hoàng Kim Tu Long đã bị hủy diệt rất đáng tiếc, nhưng mà có thể lấy được một cái gien hạch hoàng kim cũng coi như là đáng giá.

“Lão đại, ngài thật sự là thật lợi hại… ” cừu hấp tấp chạy tới trước mặt Hàn Sâm, lại bị Hàn Sâm một cước đã chỏng gọng trên mặt đất.

“Tao đã nói rồi, không nên gọi tao là lão đại. ” Hàn Sâm thật sự sợ con cừu khốn nạn này rồi.

Dị sinh vật ở dưới cây có hai con là cấp nguyên thủy, những con khác đều là cấp bình thường đấy, hơn nữa đại bộ phận đều đã bị Hoàng Kim Tu Long hút óc, trên cơ bản cũng không có con nào còn sống nữa rồi.

Long Nữ trực tiếp đem hai con sinh vật cấp nguyên thủy chế tác thành nồi lẩu, ba người một dê ngồi vây quanh ở dưới tàng cây ăn lẩu.

Ăn trong chốc lát, đột nhiên nghe được ở trên mặt tuyết xa xa có âm thanh tuyết bị đạp xoẹt xoẹt~, giống như có đồ vật gì đó đang đi tới bên này.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn sang, chỉ thấy ở trên mặt tuyết xa xa, một con dị sinh vật bị thương đang bò tới phía bọn Hàn Sâm bên này.

Con dị sinh vật kia có chút giống như ngựa, bộ lông toàn thân màu huyết hồng, thoạt nhìn hết sức thần tuấn, chỉ là hình thể hơi nhỏ một chút, chỉ tới eo Hàn Sâm, giống như là một con Tiểu Mã vị thành niên.

Mà bụng của Tiểu Mã có một vết máu rất sâu, máu tươi từ dưới bụng từng giọt chậm rãi chảy xuống, đi đường đều có chút cong vẹo, thoạt nhìn đã sắp không xong rồi.

Ba người bọn Hàn Sâm nhìn thấy Tiểu Mã màu máu đang hướng về bên này mà đến, nhưng mà Tiểu Mã mới đi đến chỗ cách bọn họ còn có hơn mười mét nữa, đã không chống đỡ nổi nằm lăn ở trên mặt tuyết, vùng vẫy mấy lần đều không thể đứng lên được.

Vùng vẫy vài cái, Tiểu Mã màu đỏ giống như cũng không còn khí lực nữa, cứ như vậy nằm ở đó, một đôi mắt to suy yếu vô lực lại lộ ra vô cùng vô tội nhìn về phía Hàn Sâm cùng Bảo nhi, giống như là đang khẩn cầu bọn họ cứu trợ.

“Ha ha, lại là đồ ăn tự mình đưa tới cửa, vừa vặn làm một nồi lẩu. ” Cừu hưng phấn kêu một tiếng, triệu hồi ra đao sừng dê liền chém tới Tiểu Mã màu đỏ đang nằm ở trên mặt tuyết, đao nhắm thẳng tới cổ nó, muốn đem đầu nó trực tiếp chém xuống.

“Ôi !” Cừu đột nhiên bị Bảo nhi nhảy dựng lên trên đầu hung hăng gõ một cái, sau đó lách mình đã đến bên cạnh Tiểu Mã màu đỏ, đem cừu đao sừng dê đá bay ra ngoài.

Bảo nhi ngồi xổm ở bên cạnh Tiểu Mã màu đỏ, duỗi ra bàn tay nhỏ mập mạp sờ xoạng đầu Tiểu Mã màu đỏ vài cái, xoay đầu lại nhìn về phía Hàn Sâm năn nỉ nói: “Ba ba, chúng ta cứu nó được không?”

Hàn Sâm nhìn nhìn Bảo nhị, lại nhìn Tiểu Mã màu đỏ nằm ở trên mặt tuyết một cái, khẽ gật đầu nói: “Được.”

Kỳ thật nếu như là Hàn Sâm, cũng không quá muốn đi cứu con Tiểu Mã màu đỏ này, mặc dù sinh cơ trên người Tiểu Mã màu đỏ rất yếu, cảm giác giống như chỉ là sinh vật bình thường, Hàn Sâm cũng không thấy có vấn đề gì.

Thế nhưng mà vùng này bị hai vị cường giả khủng bố chiến đấu ảnh hưởng đến, liền loại sinh vật biến dị như Hoàng Kim Tu Long đều bị thương rất nặng, kém chút không thể sống sót.

Đây vẫn còn là dưới tình huống Hoàng Kim Tu Long tìm được cây đại thụ này để ẩn núp, thật sự là rất khó tưởng tượng ra, một con Tiểu Mã là sinh vật bình thường có thể sống sót được ở dưới tình huống như thế.

Cho dù nó tìm được một chỗ ẩn núp, không bị băng tuyết làm cho chết cóng, vậy nó làm thế nào để sống qua tiếng thét chói tai kinh khủng kia tập kích? Xem thần chí của nó rất bình thường, không giống nhưng những dị sinh vật ở dưới đại thụ kia, cho dù còn sống, đầu óc cũng đã bị phá hỏng, đều đã trở nên ngu ngốc.

Nhưng mà nếu như Bảo nhi muốn cứu, Hàn Sâm cũng không kiên trì muốn giết nó, sử dụng Thánh Quang trị liệu vết thương cho nó.

Hiệu quả của Thánh Quang rất kém cỏi, Hàn Sâm đành phải dùng thuốc cùng chỉ mang đến từ liên minh khâu lại, trước tiên đem vết thương của Tiểu Mã màu đỏ cầm máu lại đã, sau đó lại chậm rãi trị liệu.

Hàn Sâm lại đem thịt đã nấu chín cho Tiểu Mã màu đỏ ăn, nhưng mà Tiểu Mã màu đỏ lại chỉ lắc đầu, thoạt nhìn thì nó cũng không ăn thịt.

Bảo nhi dùng bình sữa của mình cho nó ăn, Lúc này Tiểu Mã màu đỏ mới uống một ít sữa.

Còn may là lần trước trở lại liên minh, Hàn Sâm mang vào không ít sữa bột cô đặc, cũng đủ cho Bảo nhi cùng Tiểu Mã màu đỏ uống trong một thời gian ngắn đấy.

Hàn Sâm không muốn trì hoãn quá lâu ở chỗ này, để cừu chở Tiểu Mã màu đỏ đi tiếp tục tiến lên, cừu vô cùng chướng mắt con Tiểu Mã màu đỏ này, trên đường đi lẩm bẩm chửi rủa không ít.

Hàn Sâm lười để ý đến nó, một mực nghiên cứu sợi Hoàng Kim Long Tu Tỏa mới chiếm được kia, thứ này cũng thật sự là dùng tốt, Hàn Sâm mô phỏng ra khí tức lưu chuyển thuật của Hoàng Kim Tu Long, mặc dù chỉ có thể mô phỏng ra một bộ phận, nhưng mà đã đủ để điều khiển sợi Hoàng Kim Long Tu Tỏa này.

Chỉ thấy một vệt ánh sáng màu vàng hiện lên, trong vòng hai mươi thước liền Long Nữ đều trốn không thoát khỏi nó buộc chặt, xa hơn chút nữa, sẽ có thời gian phản ứng.

Nhưng mà dao phay của Long Nữ đều chém không đứt Hoàng Kim Long Tu Tỏa, còn sẽ bị cuốn lấy, bị Hoàng Kim Long Tu Tỏa buộc chặc, gien hạch bạch ngân bình thường cùng sinh vật nguyên thủy đều không chịu nổi lực co rút lại của nó, sẽ trực tiếp bị phân thây.

“Thực sự là đồ tốt, thứ này dùng để trói lại sinh vật biến dị, chỉ sợ là sinh vật biến dị bình thường cũng không nhất định có thể tránh thoát được, về sau săn giết sinh vật biến dị thì tất cả phải nhờ vào nó rồi. ” Hàn Sâm càng dùng càng cảm thấy sợi Hoàng Kim Long Tu Tỏa này xác thực là dùng tốt.

Một đoàn người ở trong khu vực băng tuyết đi gần mười ngày, cuối cùng mới đi ra ngoài, tổn thương của Tiểu Hồng mã cũng đã tốt lên rất nhiều, đã có thể tự mình đi lại, vẫn luôn đi theo phía sau bọn Hàn Sâm.

Chỉ là nó không nói ngôn ngữ nhân loại, Hàn Sâm cũng không có cách nào trao đổi với nó, cũng chỉ có Bảo nhi cùng Tiểu Hồng mã hết sức thân mật.

Ra khỏi khu vực băng tuyết chính là một vùng núi, Long Nữ cũng không biết đây là chỗ nào, bọn họ chỉ đành thận trọng đi lên phía trước thăm dò, vừa bay qua hai ngọn núi, liền thấy trên núi trước mặt thậm chí có một nơi ẩn núp.

Lại đi về phía trước không bao xa, liền thấy có dấu hiệu của sinh vật hoạt động, Hàn Sâm sử dụng lực lượng Động Huyền Kinh mười khóa đi quan sát

những dấu vết đó, ở phía trên vậy mà phát hiện ra khí tức của loài người.

“ở đây thậm chí còn có Nhân loại? ” Trong lòng Hàn Sâm có chút vui mừng, có thể ở loại địa phương này nhìn thấy đồng loại, tự nhiên là chuyện đáng để cao hứng.

Hết chương 1363.

Chương 1364. Thanh Ngưu

“Sẽ là ai chứ? Hy vọng là người mình quen biết, nếu như là Kỷ lão gia tử thì không thể tốt hơn được nữa rồi. ” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ đến.

Nhưng mà hắn cũng biết tỉ lệ như vậy là rất thấp, ở trong không gian thứ tư của nơi ẩn núp muốn vừa vặn đụng phải người mình quen, đơn giản là còn khó hơn so với trúngs xổ số.

Theo dấu vết của những khí tức đó lưu lại, bọn Hàn Sâm vẫn rất cẩn thận đi lên phía trước, ở chỗ này Hàn Sâm còn nhìn thấy khí tức của một ít sinh vật khác.

Hiển nhiên tỉ lệ nơi ẩn núp này là nơi ẩn núp nhân loại là rất thấp, nơi này có Nhân loại, dị sinh vật cùng Dị Linh, hơn nữa Nhân loại lưu lại khí tức rất ít, rất có thể chỉ có một nhân loại, thoạt nhìn hẳn là một nơi ẩn núp tương đối phức tạp.

Chân núi trước mặt xuất hiện bóng dáng của sinh vật, bọn Hàn Sâm đều trở nên cảnh giác, nhìn trong chốc lát, phát hiện ra là một con trâu đen, đang ăn cỏ ở dưới chân núi.

Thanh Ngưu cũng đã phát hiện ra bọn Hàn Sâm, tựa hồ rất giật mình đối với sự xuất hiện của bọn họ.

Cừu chủ động đi lên gánh vác công tác ngoại giao, vung ra bốn vó chạy tới, cười híp mắt nói: “Ngưu lão đại, đây là địa phương nào? Chủ nhân của nơi

ẩn núp này là ai?”

Thanh Ngưu nghe xong cừu nói, trực tiếp mở miệng nói tiếng người: “Nơi này là Ly Ảnh Sơn Mạch, nơi ẩn núp gọi là nơi ẩn núp Ly Ảnh, chủ nhân là một nhân loại, tự xưng là Nam Ly Thiên…”

Thanh Ngưu cũng rất sảng khoái, đem tình huống ở nơi ẩn núp nói ra một lần, còn nói cho cừu, Nam Ly Thiên vô cùng hoan nghênh dị sinh vật cùng Dị Linh gia nhập vào nơi ẩn núp Ly Ảnh.

Hàn Sâm nghe xong hơi có chút kinh ngạc, không thể tưởng được chủ nhân của nơi ẩn núp này vậy mà lại là một nhân loại, theo hắn được biết, trước mắt liên minh ở trong không gian thứ tư của nơi ẩn núp chiếm cứ nơi ẩn núp tổng cộng có bốn tòa, nhưng mà trong đó cũng không có một nơi nào là nơi ẩn núp Ly Ảnh.

Nếu thật sự là nhân loại, hắn đã chiếm cứ nơi ẩn núp, hoàn toàn có thể truyền tống về trong liên minh, không có khả năng tồn tại tình huống không thể quay về, hơn nữa Hàn Sâm cũng chưa từng nghe nói nhân loại có Bán Thần tên là Nam Ly Thiên.

“Chẳng lẽ là một Bán Thần nhân loại tương đối ít nổi danh? ” Hàn Sâm chỉ có thể phỏng đoán như vậy.

Theo Thanh Ngưu từng nói, nơi ẩn núp Ly Ảnh là một nơi ẩn núp Hoàng Kim, thực lực của Nam Ly Thiên tương đương với sinh vật biến dị cùng Dị Linh quý tộc, cũng coi như là nhân vật đứng đầu.

Nhưng mà bởi vì Nam Ly Thiên cho phép dị sinh vật cùng Dị Linh gia nhập, khiến cho thực lực của nơi ẩn núp Ly Ảnh trở nên vô cùng khả quan.

Gia nhập cùng thần phục là hai khái niệm khác nhau, chỉ là gia nhập nơi ẩn núp Ly Ảnh, cũng không cần bị chủ nhân của nơi ẩn núp quản thúc, chỉ cần đánh đổi khá nhiều là được rồi.

Mà điều kiện để gia nhập nơi ẩn núp Ly Ảnh cũng không hà khắc, mỗi tháng chỉ cần giao nộp một viên gien trái cây cấp nguyên thủy, có thể ở lại

bên trong nơi ẩn núp, trả một ít gien trái cây, có thể có được gian phòng của mình, không cần lo lắng bị những sinh vật khác công kích.

“Lão đại, nếu đã là đồng loại của cậu, chúng ta ở bên trong nơi ẩn núp cũng có thể được một chút chiếu cố chứ? ” Cừu hưng phấn nói ra.

Hàn Sâm lắc đầu, cái gọi là nhân tâm hiểm ác, hắn cũng không thể khẳng định được, có đôi khi Nhân loại so với dị tộc càng thêm không đáng tin cậy, Hàn Sâm chỉ hy vọng chủ nhân của nơi ẩn núp Ly Ảnh kia không phải là địch nhân của hắn.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm muốn đi vào cũng không thể, tiến vào nơi ẩn núp cần phải giao nộp gien trái cây cấp nguyên thủy, trên đường bọn họ đi tới đây đều là khu vực bị đóng băng, căn bản là không có gien trái cây để có thể hái, muốn đi vào cũng không thể được.

Lại hướng Thanh ngưu nghe ngóng tình huống xung quanh, nhìn xem có thể đi kiếm một chút gien trái cây trở về trước hay không.

Thanh Ngưu cũng không có địch ý gì đối với bọn họ, trên thực tế không gian thứ tư của nơi ẩn núp đáng sợ nhất không phải là dị sinh vật có trí khôn và Dị Linh, mà là những gien thực vật kia.

Rất nhiều sinh mệnh có trí tuệ liên hợp lại, chính là vì có thể an toàn thu thập được gien trái cây.

Sau khi bọn Hàn Sâm hỏi xong chuẩn bị rời đi, con Thanh Ngưu kia lại nói với bọn Hàn Sâm: “Xem thực lực của mấy người cũng có vẻ không †ệ, có hứng thú gia nhập đội ngũ của tôi hay không? Mặc dù đội ngũ

của tôi đều là sinh vật nguyên thủy, nhưng mà thực lực đều rất không †ồi, ở trong vùng này đều là đứng đầu, gần đây đang trù tính một hành động lớn, nếu thành công thì có thể hái được rất nhiều gien trái cây…”

Hàn Sâm thương lượng với Long Nữ một chút, bọn họ đều chưa quen thuộc đối với khu vực này, đi theo Thanh Ngưu cùng một chỗ hành động thì cũng là một lựa chọn tốt.

“Chúng tao cũng rất tình nguyện gia nhập đội ngũ của mày, nhưng mà bây giờ trên người chúng tao lại một viên gien trái cây cũng không có, chỉ sợ là không vào được nơi ẩn núp. ” Hàn Sâm nói với Thanh Ngưu.

Thanh Ngưu vội vàng nói: “Không có việc gì không có việc gì, nếu như mấy người nhất định muốn gia nhập, những chuyện nhỏ nhặt kia bao ở trên người tôi đi.”

Thấy Thanh Ngưu hùng hồn như thế, bọn Hàn Sâm cũng đang cần thiết, liền nói với Thanh Ngưu, đồng ý gia nhập đội ngũ của nó, mà Thanh Ngưu cũng sẽ giúp bọn Hàn Sâm có đủ gien trái cây trả phí cần có để tiến vào nơi ẩn núp Ly Ảnh.

Thanh Ngưu vô cùng khoái trá mang theo bọn Hàn Sâm đi tới nơi ẩn núp Ly Ảnh, vừa đi còn vừa giảng giải cho bọn họ chuyện ở nơi ẩn núp Ly Ảnh, vô cùng nhiệt tình.

Nơi ẩn núp Ly Ảnh là một nơi ẩn núp cấp hoàng kim, quy mô tương đối lớn, giống như là một tòa thành trì cổ đại, có thể nhìn thấy rất nhiều chủng loại dị sinh vật khác nhau cùng Dị Linh lui tới.

Nhưng mà có thể xuất hiện ở đây, đều là sinh vật có trí tuệ cực cao, cũng không tồn tại chuyện đột nhiên tập kích sinh vật khác.

“Lão Ngưu, mày lại lừa được nhiều người như vậy trở về? ” Mới vừa đi tới cửa ra vào của nơi ẩn núp, một Dị Linh thủ vệ giống như cười mà không phải cười nhìn Thanh Ngưu nói ra.

Hàn Sâm cùng Long Nữ đều nhìn về phía Thanh Ngưu, không biết lời của Dị Linh kia là có ý gì.

Thanh Ngưu vội vàng giải thích: “Mọi người đừng nghe hắn nói bậy, tôi đã bao giờ lừa gạt ai đâu?”

Dị Linh thủ vệ lại nhếch miệng tiếp tục nói: “Mày đã lừa nhiều sinh vật gia nhập vào trong đoàn đội của mày như vậy, sau đó đi tới Tàng Chân cốc chịu chết, trước trước sau sau đi theo mày không có 200 cũng có hơn 100 đi nha? Có mấy người còn sống trở về hay sao?”

Nói xong, Dị Linh thủ vệ kia lại nói với bọn Hàn Sâm: “Tôi khuyên mấy người cách nó xa một chút, chớ cùng nó đi chịu chết.”

“Thanh Ngưu, đây là có chuyện gì? ” cừu lập tức kêu lên với Thanh Ngưu.

“Mấy người hãy nghe tôi nói đã, chúng ta đi vào trước, tìm một chỗ yên †ĩnh tôi sẽ chậm rãi giải thích cho mọi người, mọi người yên tâm, nếu như mọi người không muốn đi, tôi tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng. ” Thanh Ngưu vội vàng nói.

Hàn Sâm cũng không hề kinh ngạc, Thanh Ngưu căn bản là hoàn toàn không biết gì đối với bọn họ cả, lại nhiệt tình mời bọn họ gia nhập đội ngũ như vậy, Hàn Sâm đã sớm cảm thấy trong đó có vấn đề.

Một con sinh vật cấp nguyên thủy, Hàn Sâm cũng không sợ nó có âm mưu quỷ kế gì, muốn nhìn một chút xem đến cùng là Thanh Ngưu muốn làm gì, hơn nữa còn có thể để cho Thanh Ngưu giúp bọn họ trả gien trái cây, cho nên cũng không nói thêm gì, trực tiếp đi theo Thanh Ngưu tới.

“Vậy thì đi vào rồi nói sau. ” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Thanh Ngưu lập tức mừng như điên, sau khi thay thế bọn Hàn Sâm thanh toán gien trái cây, mang theo bọn Hàn Sâm đi vào bên trong nơi ẩn núp Ly Ảnh, trực tiếp đi tới căn phòng của Thanh Ngưu ở trong nơi ẩn núp.

Trên đường đi gặp phải dị sinh vật cùng Dị Linh, ánh mắt nhìn về phía bọn họ đều có chút quái dị, thoạt nhìn thì xác thực là con Thanh Ngưu này ở trong nơi ẩn núp Ly Ảnh vô cùng có danh tiếng.

Hết chương 1364.

Chương 1365. Hiệp hội Bán Thần

“Tôi xin cam đoan với mấy người, Tàng Chân cốc thật sự là nơi Tinh Hải Thần Thú táng cốt, chỉ cần chúng ta có thể tìm được thi cốt của nó, thu

hoạch sẽ cực lớn không có cách nào tưởng tượng. ” Trong phòng, móng Thanh Ngưu đập bộ ngực mình đùng đùng.

Hàn Sâm nghe Thanh Ngưu nói lâu như vậy, coi như là đã hiểu rõ, Tàng Chân cốc theo lời Thanh Ngưu, trước kia là địa bàn của một con sinh vật thần huyết Tinh Hải Thần Thú.

Nhưng mà Tinh Hải Thần Thú đã sớm bị chết, truyền thuyết vẫn là chết ở trong Tàng Chân cốc, Thanh Ngưu từng nghe được một con dị sinh vật đi nhầm vào trong Tàng Chân cốc, về sau lại may mắn ra ngoài được đã từng nói qua tình huống bên trong, bảo vật bên trong cơ hồ là có thể dùng từ chồng chất để hình dung, cho nên liền có ý định với thi cốt cùng gien hạch của Tinh Hải Thần Thú.

Nhưng mà bởi vì ở trong Tàng Chân cốc trồng rất nhiều gien thực vật quỷ dị, cho nên Thanh Ngưu đã dẫn người đi rất nhiều lần, cũng đã chết rất nhiều dị sinh vật cùng Dị Linh, lại từ đầu đến cuối đều không thể đi vào.

“Lão Ngưu, mày quá âm hiểm à? Mày đã hại nhiều tính mạng như vậy rồi, bây giờ còn muốn để cho bọn tao đi chịu chết sao? ” Cừu tức giận kêu lên.

“Mấy người phải tin tưởng tôi, đã có mấy lần kinh nghiệm trước đây, tôi đã biết như thế nào tiến vào bên trong Tàng Chân cốc, lần này không giống với trước kia. ” Thanh Ngưu lập tức nói ra.

Cừu lạnh lùng nói: “Có quỷ mới tin mày…nếu mày biết rõ làm sao đi vào, còn cần đám bọn tao đi làm gì?”

Thanh Ngưu do dự một chút rồi nói ra: “Vốn mấy người không đồng ý cùng đi, tôi cũng không muốn nói cho mấy người, nhưng mà vì để cho mấy người có thể an tâm, tôi liền nói thật đi à nha. Lúc trước chúng tôi chạy tới Tàng Chân cốc, nhưng mà cũng không nhìn thấy thi cốt của Tinh Hải Thần Thú, ở tận cùng bên trong Tàng Chân cốc, phát hiện một hang núi, tôi phán đoán đó chắc là nơi Tinh Hải Thần Thú táng thân, nhưng mà ngoài động có một tảng đá lớn che chắn, sức mạnh của một mình tôi nện không vỡ cũng đẩy không ra, cho nên mới cần phải có người hỗ trợ.”

Dừng lại một chút, lão Ngưu lại nói tiếp: “Nếu mấy người chịu đi theo tôi, tôi cam đoan là sẽ để cho mấy người có thể an toàn đến chỗ đó, sẽ không giống như trước kia.”

“Chính mày đẩy không ra, làm sao mày biết bọn tao có thể đẩy ra? ” Hàn Sâm nhìn lão Ngưu hỏi.

“Lúc tôi thử đẩy, có thể làm cho tảng đá lớn kia sinh ra một tia dao dộng, có lẽ là vì lực lượng không đủ, nếu như khí lực khá lớn, thì sẽ có thể đem nó đẩy ra, thêm mấy người bọn anh, tôi thấy là không sai biệt lắm rồi. ” lão Ngưu nói ra.

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, nếu quả thật là có thi cốt của Tinh Hải Thần Thú, Hàn Sâm tự nhiên là muốn, hơn nữa Hàn Sâm đối với những gien thực vật bên trong Tàng Chân cốc cũng có chút hưng phấn.

Những gien thực vật đó chưa kết xuất trái cây thì vô ích đối với sinh vật, đối với người bình thường cũng không có tác dụng gì, nhưng mà Hàn Sâm lại có thể hấp thu những gien thực vật đó để đút cho tinh thể màu đen.

Sau khi Già Thiên Tán ngưng tụ, Hàn Sâm lại nhìn tinh thể màu đen một chút, phát hiện ra tinh thể màu đen vậy mà lại rút nhỏ đi, hơn nữa so với lúc Tinh Đản ngưng tụ, còn rút nhỏ nhiều hơn.

Lúc Tinh Đản ngưng tụ, tỉnh thể màu đen chỉ rút nhỏ đi một phần mười, mà lúc Già Thiên Tán ngưng tụ, tinh thể màu đen rút nhỏ khoảng một phần năm.

Hàn Sâm còn có Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chưa ngưng tụ ra gien hạch, sợ rằng tiếp tục thu nhỏ như vậy, tinh thể màu đen liền không còn thừa bao nhiêu nữa rồi.

Tinh thể màu đen có thể hấp thu sinh cơ của gien thực vật, không biết là có thể bổ sung bộ phận đã tổn thất hay không.

Chỉ là đối với con thanh ngưu này, Hàn Sâm cũng không dám tin tưởng hoàn toàn, chỉ là đồng ý với Thanh Ngưu là sẽ suy tính trước một chút, sau đó Hàn Sâm mang theo Bảo nhi truyền tống trở về liên minh trước.

Báo bình an cho mẹ và Kỷ Yên Nhiên xong, Hàn Sâm chuẩn bị một ít vật cần thiết, đang chuẩn bị một lần nữa truyền tống vào bên trong nơi ẩn núp, máy truyền tin lại vang lên.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua máy truyền tin, phát hiện dĩ nhiên là Kỷ lão gia tử, vội vàng nhận cuộc gọi: "Lão gia tử, ngài tìm con có chuyện gì khẩn cấp hay sao?"

Kỷ lão gia tử rất ít khi tìm hắn, bình thường cho dù Kỷ gia có chuyện gì cần Hàn Sâm hỗ trợ, cũng đều là để cho Kỷ Nhược Chân mở miệng.

"Lần trước lúc con trở lại, ta vừa vặn có chút việc chưa kịp tới tìm con, chúng ta bên này có một hiệp hội Bán Thần, chủ yếu là một ít Bán Thần có quan hệ tương đối thân cận cùng một chỗ giao lưu trao đổi tình báo cùng tin tức, bây giờ con cũng là Bán Thần rồi, đủ tư cách nhập hội rồi, có hứng thú gia nhập hay không? " Kỷ lão gia tử vừa cười vừa bổ sung một câu: "Đương nhiên, hoàn toàn là tự nguyện, muốn tới thì tới, không đến cũng không sao, tất cả đều dùng ý nguyện cá nhân của con làm chủ, không có gì bắt buộc hết."

"Lão gia tử ngài đã ở bên trong, vậy con khẳng định là phải gia nhập, nhập hội cần tư cách gì? Còn phải giao phí gì không? " Hàn Sâm cười hỏi.

"Hội phí thì không cần, nhưng mà lần thứ nhất nhập hội, phải bản thân đi qua xử lý thủ tục một chút, sau này căn cứ điểm ngay ở trên cộng đồng giả lập, sẽ không cần lại phiên phức như vậy nữa. Bây giờ con rảnh chứ, ta để người đi qua đón con. " Kỷ lão gia tử nói.

"Có thời gian, tôi có thể tự mình đi. " Hàn Sâm nói ra.

"Chỗ kia người ngoài không vào được, ta cho người đi đón con…con chờ là được rồi. " Kỷ lão gia tử nói xong cũng cúp máy.

Hàn Sâm cảm thấy người của Kỷ lão gia tử cũng không thể tới nhanh như vậy được, cho nên đi tới cửa hàng bán phi thuyền của nhà mình trước để thăm Kỷ Yên Nhiên.

Sáng sớm hôm sau, người của Kỷ lão gia tử đã tới, dẫn Hàn Sâm đi đến trụ sở hiệp hội.

Nguyên bản Hàn Sâm còn có chút kỳ quái, vì cái gì nhất định phải đi qua nhập hội, bây giờ Thiên Võng phát triển như vậy, ở trên Thiên Võng còn không làm được hay sao?

Chờ về sau mới biết được, nhập hội còn có chút điều kiện kiểm tra, phải chính bản thân đi qua kiểm tra.

"Những kiểm tra này cũng chỉ là tượng trưng mà thôi, con tùy tiện làm là được rồi. " Kỷ lão gia tử cũng đã tới, tự mình dẫn Hàn Sâm đến kiểm tra.

Hàn Sâm gật gật đầu, có chút tò mò nhìn những dụng cụ kia, hoàn toàn khác với máy kiểm tra tố chất thân thể bình thường, công cụ kiểm †ra nơi này xem xét thì còn cao cấp hơn nhiều, trên cơ bản thì từng dụng cụ đều là khép kín.

Ở bên trong một căn phòng trong hiệp hội, có ba nam một nữ đang ngồi, lúc này đều đang nhìn hình ảnh trên màn hình 3D, trong chân dung đúng là hình ảnh Hàn Sâm kiểm tra.

Những người sáng lập hiệp hội Bán Thần chính là ba nam một nữ này, bọn họ có thể tính là mấy Bán Thần có tư cách già nhất.

Một ông lão trong đó, nếu như Hàn Sâm còn có ấn tượng, liền sẽ phát hiện ra ông ra vẫn là rất quen thuộc đấy, chính là Bán Thần Trác Đông Lai muốn thu Hàn Sâm làm đệ tử kia.

Một lão thân sĩ tóc xanh khác, Hàn Sâm cũng nhất định là biết rõ, đúng là Bán Thần Cách Lâm của Lan Đặc gia.

Còn có một vị Bán Thần mặt mũi lạnh lùng, nhìn người luôn luôn có chút ý vị dò xét, vị Bán Thần này Hàn Sâm cũng nhất định là đã nghe qua tên ông ta, thiết quyền Bán Thần Cổ Tự Đạo, phân quán của Thiết Quyền Võ Đạo Quán ở trong liên minh cũng không ít, người chưa từng nghe qua tên ông ta cũng không có nhiều lắm.

Người cuối cùng là một cô gái cấp bán thần, nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng, mà tuổi của cô ta thoạt nhìn ở trong số những người này coi như là trẻ nhất, bề ngoài thoạt nhìn cũng chỉ hai ba mươi tuổi, nhưng mà ngay cả nhân vật như Cách Lâm cùng Trác Đông Lai, tựa hồ đều vô cùng coi trọng đối với cô gái này, mỗi lần nói chuyện, đều quan sát phản ứng của cô ta.

“Thật sự là hậu sinh khả uý, không nghĩ tới Hàn Sâm còn trẻ tuổi như vậy cũng đã thành công tấn chức Bán Thần, hơn nữa rất có thể là người dùng gien siêu cấp thần toàn mãn tấn chức, không biết tố chất thân thể của hắn có thể đạt tới bao nhiêu. ” Trác Đông Lai than thở nói ra.

Hết chương 1365.

Chương 1366. Đường cong lực lượng không có sóng chấn động

Trong lòng Trác Đông Lai hơi có chút hối hận, sau khi thân thể của Hàn Sâm xảy ra vấn đề, ông ta đành phải buông tha cho Hàn Sâm, một lần nữa tìm một người khác làm đệ tử truyền thừa « Tử Phủ Tiên Kinh), lại thật không ngờ thân thể mà ngay cả La Hải Đường cũng đã phán quyết tử hình, vậy mà thật sự khôi phục.

Không chỉ là khôi phục, Hàn Sâm còn ở trong thời gian ngắn như vậy đã tấn chức Bán Thần, lại để cho Trác Đông Lai có chút hối hận không kiên trì lựa chọn của mình.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm cũng đã là Bán Thần rồi, tự nhiên là không có khả năng lại làm đệ tử của ông ta, Trác Đông Lai đành phải bỏ đi ý nghĩ kia, hơn nữa đệ tử mà bây giờ ông ta thu nhận, vẫn tính là để cho ông ta tương đối hài lòng.

“Gien siêu cấp thần tấn thăng Bán Thần cũng chưa chắc là sẽ nhất định mạnh, có mạnh hay không còn phải xem tự thân tu hành cùng ngưng tụ ra

gien hạch, cùng với vận dụng lực lượng. ” Cổ Tự Đạo đã có thói quen làm lão sư, tật xấu thích lên mặt dạy đời là có chút không sửa được rồi.

Cách Lâm khẽ cười nói: “Tố chất thân thể của Hàn Sâm là không thể nghi ngờ, dù sao cũng là Bán Thần dùng gien siêu cấp thần tấn thăng, khẳng định là mạnh hơn nhiều so với chúng ta lúc trước. Tôi cảm thấy tương đối hứng thú là, gien hạch của hắn là năng lực dạng gì.”

“Chuyện này cũng rất khó nói, tôi nghe nói Hàn Sâm cũng không tu luyện thứ đồ chơi tà môn kia của La gia, hắn có thể đủ tu luyện ra gien hạch dạng gì, quả thật là có chút khó có thể đoán trước. ” Trác Đông Lai nói.

Lúc ba người đang thảo luận, cô gái kia lại một câu cũng không nói, chỉ nhàn nhạt nhìn hình ảnh trên màn hình, căn bản là không có ý tứ tham dự nói chuyện.

Mặc dù là như thế, lúc bọn Trác Đông Lai nói chuyện, vẫn theo thói quen mỗi một câu nói đều nhìn phản ứng của cô gái kia một cái, mặc kệ bọn họ làm trò gì thì cô gái kia vẫn luôn là biểu lộ như vậy, nhưng lại vân không nhịn được đi nhìn.

Hàn Sâm lúc này đã tiến vào bên trong cái máy kiểm tra thứ nhất, thoạt nhìn là một vật chứa kín so với bể bơi còn lớn hơn, bên trong đều là chất lỏng trong suốt.

Nhưng mà Kỷ lão gia tử nói cho Hàn Sâm, đó cũng không phải là chất lỏng, càng không phải là nước, mà là một loại người máy Nano, chỉ cần ở bên trong sử dụng sức mạnh, thông qua người máy Nano lấy được số liệu, là có thể biết rõ thân thể Hàn Sâm bộc phát ra bao nhiêu lực lượng.

Loại kiểm tra này, so với kiểm tra lực lượng đơn thuần càng trực quan cũng tương đối thực tế, dù sao ở trong chiến đấu, không có ai sẽ đứng ở nơi đó cho mọi người bày xong tư thế để đánh, trong chiến đấu có thể đánh ra số liệu, bình thường đều thấp hơn rất nhiều so với loại kiểm tra kia.

Mà loại kiểm tra này sẽ không có tai hại như vậy, có thể toàn diện tính ra trị số bộc phát ra ở trong chiến đấu.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào trong hồ, cảm giác vô cùng cổ quái, thoạt nhìn giống như là nước, sau khi tiến vào bên trong cũng không cảm giác được thân thể giống như là ngâm nước, thật giống như bốn phía đều là thạch hoa quả không có tính dính.

‘Thế nhưng mà những người máy Nano giống như nước này, cũng có được đặc tính của nước, hoàn toàn dán vào thân thể của hắn, thậm chí so với nước dán vào còn chặt chẽ hơn.

Đột nhiên, loại người máy Nano giống như chất lỏng này bắt đầu ép lại, lập tức để cho toàn thân cao thấp của Hàn Sâm đều cảm thấy áp lực.

Hàn Sâm biết rõ kiểm tra đã bắt đầu, bộc phát ra lực lượng trên người, đối kháng với lực lượng của người máy Nano cho hắn.

Ánh mắt của bọn Trác Đông Lai đều tập trung lên trên người Hàn Sâm, còn có trị số biểu hiện ra ở bên cạnh.

Bây giờ ai cũng đều không có hứng thú nói gì thêm, ngay cả Cách Lâm trước đó nói không có cảm giác quá hứng thú với tố chất thân thể của Hàn Sâm, đều nhìn chằm chặp vào trị số.

Dù sao là người thứ nhất dùng gien siêu cấp thần toàn mãn tấn thăng Bán Thần, bọn họ rất muốn biết rõ tố chất thân thể của Hàn Sâm đến cùng là có thể đạt tới trình độ nào.

“5000… Ngay từ đầu đã đột phá 5000 rồi… Thân thể thật là lợi hại… Không hổ là gien siêu cấp thần toàn mãn Bán Thần… ” Xem con số thứ nhất nhảy ra bên trên máy kiểm tra, Trác Đông Lai liền chắt lưỡi nói.

5000 là tiêu chuẩn thấp nhất để xin gia nhập vào hiệp hội Bán Thần, coi như là giá trị này, cũng không phải là dễ dàng có thể đạt tới.

Gien thần toàn mãn tấn thăng Bán Thần, khoảng cách tiêu chuẩn 5000 còn kém rất xa, phải ở bên trong không gian thứ tư của nơi ẩn núp săn bắn một thời gian ngắn, sau khi gia tăng lên lượng lớn gien trụ cột, mới có thể đạt tới giá trị này.

Mà gien thần toàn mãn tấn chức Bán Thần, muốn săn giết dị sinh vật, coi như là sinh vật bình thường cũng cực kỳ khó khăn, nếu không cẩn thận ngược lại sẽ bị giết chết.

Bán Thần có thể còn sống trở lại liên minh, hơn phân nửa đều là nhân vật có cả vận may cùng thực lực, hơn nữa vận may ở trong đó chiếm được tỉ lệ rất lớn.

Giống như Kỷ lão gia tử có vận may tương đối tốt, lúc ông ta tiến vào không gian thứ tư của nơi ẩn núp, nơi tới dĩ nhiên là một khu rừng gien quả, ăn hết gien trái cây bên trong có thể gia tăng gien trụ cột, lại để cho gien trụ cột của ông ta rất nhanh đã đạt đến trị số max, đã có được tư chất săn giết sinh vật bình thường.

Bây giờ Hàn Sâm mới bắt đầu bạo phát sức mạnh liền trực tiếp đạt tới 5000, quả thực là có chút dọa người, mấy người đều tập trung nhìn Hàn Sâm, muốn biết cuối cùng hắn có thể bộc phát ra bao nhiêu lực lượng.

Thế nhưng mà trị số biến hóa kế tiếp, lại làm cho sắc mặt bọn Cách Lâm trở nên có chút kỳ quái.

Trị số 5000 một mực không có biến hóa, số liệu trên biểu đồ chính là một đường thẳng, thẳng tắp không có một chút dao động, giống như là điện tâm đồ của người chết vậy.

“Lợi hại, liền một chút sóng sức mạnh dao động đều không có, loại năng lực khống chế lực lượng này có chút đáng sợ. ” Cách Lâm tán thưởng một câu.

Hắn tự nhiên biết rõ loại tình huống này không phải là lực lượng của Hàn Sâm chỉ có 5000, mà là hắn đem lực lượng ổn định ở giá trị 5000 này, ở v không có bất kỳ dụng cụ phụ trợ nào, hắn có thể một mực bảo trì số liệu 5000, liền một chút sai số đều không có, chỉ có thể nói rõ là năng lực khống chế đối với lực lượng của hắn đã đạt tới cảnh giới vô cùng kinh khủng.

Trác Đông Lai cũng gật đầu nói: “Năng lực khống chế thân thể như vậy, ở bên trong Bán Thần cũng là đỉnh cấp rồi, lực lượng gien hạch của hắn sẽ không có quan hệ tới khống chế thân thể đấy chứ?”

Cổ Tự Đạo lại có chút mất hứng nhíu mày nói ra: “Người tuổi trẻ bây giờ, có một chút năng lực liền khoe khoang đi ra, loại tính cách này chưa đủ chín chắn rồi.”

Cổ Tự Đạo cho rằng Hàn Sâm lộ ra năng lực khống chế thân thể như vậy, là đang khoe khoang với bọn họ, mà sự thật lại hoàn toàn khác biệt, Hàn Sâm cũng không phải là vì khoe khoang, mà là sợ hù bọn họ Sợ.

Mới vừa vặn tấn thăng Bán Thần, lực lượng đã có thể đạt tới gần vạn, đó thật sự là quá dọa người.

Sở dĩ bảo trì ở giá trị 5000 này, thứ nhất là không muốn bạo lộ thực lực chân chính của mình, thứ hai là cũng không muốn để cho người khác xem thường hắn.

Bây giờ lộ ra thủ đoạn như vậy, vừa có thể để cho người của hiệp hội Bán Thần không dám khinh thường hắn, lại không cần bạo lộ thực lực chân chính, quả là không thể tốt hơn rồi.

Chỉ là Hàn Sâm không biết, kể từ đó lại làm cho Cổ Tự Đạo vô cùng mất hứng.

“Thực chiến kiểm tra liền để cho tôi tới đi. ” Cổ Tự Đạo đột nhiên mở miệng nói ra.

Bọn Cách Lâm đều ý vị thâm trường nhìn Cổ Tự Đạo, cũng không có ý định ngăn cản, đều mỉm cười gật đầu đồng ý.

Bọn họ biết rõ Cổ Tự Đạo nhìn Hàn Sâm không vừa mắt, đó cũng là có nguyên nhân đấy, Thiết Quyên Võ Đạo Quán cùng võ đạo quán của Hoàng Phủ gia vẫn luôn là đối thủ cạnh tranh.

Lúc Hàn Sâm chiếm cứ không gian thứ ba của nơi ẩn núp tìm người hợp tác, liền lựa chọn hợp tác với Hoàng Phủ gia, mà không hợp tác với Cổ Tự Đạo, theo Hàn Sâm thì đây là lựa chọn bình thường, hơn nữa Kỷ lão gia tử cùng Kỷ Nhược Chân đều cho rằng đó là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng mà đối với Cổ Tự Đạo, nhưng để cho ông ta vô cùng khó chịu, cũng đã mất đi một cơ hội rất tốt, cho nên mới phải vô cùng thấy ngứa mắt đối với Hàn Sâm.

Hết chương 1366.

Chương 1367. Cô gái đẹp nhất trong thiên hạ

Hiệp hội Bán Thần sở dĩ thành lập, chủ yếu vẫn là cung cấp một nơi để cho Bán Thần trao đổi tin tức.

Nhưng mà thiên hạ không có bữa trưa miễn phí, nếu anh không có một chút thực lực, chứng minh được là anh có năng lực đạt được tình báo có giá trị, cho dù anh là Bán Thần, cũng không có ai sẽ coi trọng anh.

Mục đích chủ yếu của kiểm tra cũng là chỗ này, nhưng mà bình thường chỉ cần hoàn thành kiểm tra lực lượng, có được lực lượng vượt qua 5000 trở lên, là đã có tư cách rồi.

Kiểm tra thực chiến hơn nửa chính là cho Bán Thần mới một cơ hội biểu hiện ra năng lực bản thân, lại để cho những hội viên cũ có chút hiểu rõ đối với hắn, khẳng định thực lực của nhân vật mới, về sau nhân vật mới muốn trao đổi tình báo cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Mặc dù không phải là tất cả mọi người đều sẽ chủ động tiếp cận với cường giả, nhưng mà lúc cường giả có nhu cầu, cũng sẽ có nhiều người hơn muốn ở dưới tình huống đủ khả năng cung cấp một ít trợ giúp.

Giống như là một người có được tài sản trăm vạn, hắn muốn mượn một vạn, có rất nhiều người sẽ muốn cho hắn mượn.

Nhưng mà một người nghèo chỉ có một trăm đồng trên người, hơn nữa còn không có nguồn thu nhập, dưới tình huống như vậy, còn đuổi theo mượn 1

đồng thì người cho hắn mượn cũng rất ít.

Kiểm tra thực chiến chính là thời điểm biểu hiện ra tại sản cá nhân, sau khi thông qua cũng sẽ không có ban thưởng gì mang tính thực chất, nhưng lực ảnh hưởng lại vẫn rất lớn.

Mặc dù Hàn Sâm không có ý nghĩ làm náo động, nhưng mà cũng sẽ không để cho người ta coi thường hắn, kiểm tra thực chiến vẫn còn cần phải thông qua xinh đẹp, để cho hắn về sau có một chút tiếng nói ở trong hiệp hội Bán Thần, đồng thời cũng không thể làm mất mặt Kỷ lão gia tử.

“Làm tốt lắm ! ” Hàn Sâm từ trong hồ đi ra, Kỷ lão gia tử vui vẻ võ võ bả vai Hàn Sâm.

Mặc dù Hàn Sâm chỉ cho thấy lực lượng 5000 vừa đạt tiêu chuẩn nhập hội, nhưng mà loại phương pháp biểu hiện ra này, lại đủ để khiến rất nhiều Bán Thần giật mình.

Kỷ lão gia tử cảm thấy Hàn Sâm xử lý rất tốt, vừa không bạo lộ thực lực chân chính, lại có thể để cho hội viên cũ trong hiệp hội không dám xem nhẹ hắn.

“Không cho ngài mất thể diện thì tốt rồi. ” Hàn Sâm cười nói.

“Đâu chỉ là không mất mặt, còn có thể diện rất lớn, ra đây, ta giới thiệu mấy nguyên lão của hiệp hội Bán Thần cho con biết, hiệp hội Bán Thần lúc vừa bắt đầu chính là do bốn vị bọn họ đề nghị sáng lập, con còn cần phải cùng một trong bốn vị nguyên lão tiến hành một trận thực chiến, sau đó là có thể chính thức gia nhập hiệp hội rồi. ” Kỷ lão gia tử cười ha hả nói.

Hàn Sâm được dẫn tới một võ đạo tràng khép kín cực lớn, ở lối vào võ đạo tràng gặp được bọn Cách Lâm, Kỷ lão gia tử đều giới thiệu cho Hàn Sâm.

Cách Lâm cùng Trác Đông Lai, Hàn Sâm đều là đã nghe tiếng lâu rồi, Cổ Tự Đạo cũng nổi tiếng khắp liên minh, chỉ có cô gái kia, từ trước tới nay Hàn Sâm chưa từng gặp qua.

Hơn nữa lúc Kỷ lão gia tử giới thiệu, cũng không giới thiệu cô gái kia cho Hàn Sâm biết.

Cô gái kia không nói một lời ngồi ở bên cạnh, ban đầu Hàn Sâm còn tưởng rằng cô ta là loại nhân viên công tác giống như thư ký, nhưng mà về sau lại cảm thấy có chút không đúng.

Kỷ lão gia tử rõ ràng nói là bốn vị nguyên lão, nhưng lại chỉ giới thiệu ba người, ngoại trừ bọn Cách Lâm ra, người ở chỗ này cũng chỉ có cô gái này rồi.

Cô gái kia thoạt nhìn rất trẻ, nhưng mà Hàn Sâm từ trên người cô ta, lại cảm thấy một luồng sinh cơ đáng sợ như có như không, nếu như trong bốn người này phải chọn ra một đối thủ, Hàn Sâm có loại cảm giác †ình nguyện bị ba vị Bán Thần khác vây công, cũng không muốn là địch với cô gái này.

Có thể để cho Hàn Sâm sinh ra loại cảm giác này, nhất định không phải là nhân vật bình thường, Hàn Sâm không khỏi quan sát tỉ mỉ cô ta vài lần.

Nhìn kỹ, Hàn Sâm lập tức cảm thấy trước mắt sáng ngời, ngũ quan của cô gái này cũng không tính là đặc biệt xuất chúng, cũng không thể nói là rất kinh diễm, nhưng mà sinh trưởng ở trên một gương mặt, lại làm cho một loại cảm giác thẩm mỹ không thể tin nổi.

Mặc dù là đại mỹ nữ của Dị Linh nhất tộc, so sánh với cô gái này, tựa hồ cũng còn kém nửa phần.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, vẻ đẹp của cô gái này, giống như là đã vượt qua bản thân hình thể, là một loại khí chất khó tả.

Hàn Sâm cũng coi như là người thường thấy mỹ nữ, nhưng mà sau khi nhìn kỹ cô gái này, lại cảm thấy càng nhìn càng đẹp, trong lòng không nhịn được sinh ra ý nghĩ “Cô gái này thật sự là thật đẹp, quả thực chính là một cô gái đẹp trời sinh “.

Ý nghĩ này để cho Hàn Sâm cảm thấy có chút cổ quái, lời tương tự hình như là hắn đã nghe qua ở nơi nào rồi.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút, trong lòng lập tức cả kinh, hắn đã nghĩ ra lời tương tự từng nghe qua ở nơi nào rồi.

Lúc trước Trùng Gia kể cho Hàn Sâm câu chuyện về thần cùng cầu nguyện, trong đó có nhắc tới một cô gái không cầu nguyện, đã từng dùng qua lời tương tự.

Bởi vì hai người không cầu nguyện chỉ là thành viên nhỏ trong tổ hành động hàng thứ bảy, cho nên lúc ấy Hàn Sâm nghe rất chân thành, nhưng mà về tình huống của cô gái kia, Trùng Gia lại tuyệt không biết rõ.

“Sẽ không trùng hợp như vậy chứ? ” Hàn Sâm cảm thấy mình đã nghĩ nhiều rồi, nào có sự trùng hợp như vậy được, lại dễ dàng đụng phải cô gái kia.

Sau khi Kỷ lão gia tử giới thiệu xong, Trác Đông Lai liền nói cho Kỷ lão gia tử, kiểm tra thực chiến sẽ do Cổ Tự Đạo ra tay, sau khi Kỷ lão gia tử nghe xong không khỏi khẽ nhíu mày.

Trước khi vào sân, Kỷ lão gia tử lặng lẽ nói cho Hàn Sâm: “Cẩn thận một chút, chuyện hợp tác ở trong không gian thứ ba của nơi ẩn núp lần trước, chúng ta lựa chọn Hoàng Phủ gia, bởi vậy đã từ chối Thiết Quyền Võ Đạo Quán, lần này Cổ Tự Đạo xuất thủ, ta sợ ông ra sẽ lòng có khúc mắc. Không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người, mặc dù Cổ Tự Đạo hẳn không phải là loại người không biết nặng nhẹ, sẽ không có khả năng ở chỗ này ra tay độc ác với con, nhưng mà vẫn cẩn thận một chút cho thỏa đáng, nếu như phát hiện ra †ình huống không đúng, trực tiếp nhận thua cũng không có vấn đề gì lớn đấy.”

“Lão gia tử yên tâm, con sẽ chú ý. ” Hàn Sâm gật đầu nói.

Chuyện Thiết Quyền Võ Đạo Quán thìbHàn Sâm vô cùng rõ ràng, lựa chọn hợp tác với Chiến Thần Võ Đạo Quán của Hoàng Phủ gia, mà không lựa chọn Thiết Quyền Võ Đạo Quán, thứ nhất là quan hệ giữa Hàn Sâm cùng Hoàng Phủ Bình Tình, Hoàng Phủ tĩnh cũng không tệ, thứ hai cũng là bởi vì trước mắt Chiến Thần Võ Đạo Quán là võ đạo quán lớn nhất có thực lực nhất trong liên minh, mặc kệ là theo phương diện nào, Hàn Sâm đều không có lý do lựa chọn Thiết Quyền Võ Đạo Quán.

Cuộc sống chính là như thế, có đôi khi mọi người không thể không lựa chọn, có lựa chọn sẽ có tổn thương, nếu như gặp gỡ người có lòng dạ tương đối hẹp hòi, trở thành địch nhân cũng là khó tránh khỏi.

Mặc dù Hàn Sâm không gây chuyện, nhưng cũng sẽ không sợ phiền phức, nếu Cổ Tự Đạo thật muốn làm khó hắn cũng không dễ dàng như vậy.

Hàn Sâm tiến vào trong võ đạo trường, Cổ Tự Đạo cũng đi đến.

Dựa theo quy củ, Hàn Sâm chỉ cần kiên trì 10 phút không thất bại coi như là thông qua kiểm tra, đó là, các nguyên lão đều cho nhân vật mới cơ hội biểu hiện ra, cũng không coi đây là chiến đấu rất nghiêm túc.

Cổ Tự Đạo chắp tay đứng trong sân, hơi có chút phong phạm tông sư, nhìn Hàn Sâm nói ra: "Cậu ra tay toàn lực đi, cho tôi xem thử xem gien siêu cấp thần toàn mãn tấn thăng Bán Thần có khác biệt gì."

"Xin chỉ giáo. " Hàn Sâm cũng không biết Cổ Tự Đạo sẽ làm khó hắn hay không, cho nên cấp bậc lễ nghĩa cũng không thể thiếu, sau khi ôm quyền hành lễ mới ngưng tụ sức mạnh.

Hàn Sâm không sử dụng bổn mạng gien hạch của mình, mặc dù bổn mạng gien hạch bị đánh nát thì vẫn còn có thể một lần nữa ngưng tụ, nhưng mà đối với thân thể sẽ có tổn thương không nhỏ, một lần nữa ngưng tụ cũng cần phải có thời gian, Hàn Sâm cũng không muốn tùy tiện sử dụng.

Hơi nghĩ một chút, một sợi dây thừng màu vàng liền xuất hiện ở trong †ay Hàn Sâm, sau đó hóa thành một tia sáng màu vàng, trực tiếp cuốn tới Cổ Tự Đạo.

Hết chương 1367.

Chương 1368. Tình cảnh có chút lúng túng

Cổ Tự Đạo rất có tự tin đối với nắm đấm của mình, cũng không triệu hồi ra gien hạch.

Thiết Quyền Võ Đạo Quán nổi danh nhất, chính là Trảm Thiết Quyền của hắn, hơn nữa làm một Bán Thần uy tín lâu năm, tố chất thân thể của Cổ Tự Đạo cũng vô cùng cao.

Ba loại gien cơ bản là trụ cột, nguyên thủy, biến dị của Cổ Tự Đạo đã toàn mãn, tố chất thân thể đã vượt qua 1.5 vạn, chỉ là một trăm điểm gien biến dị đã cung cấp cho ông ta tố chất thân thể 8000.

Cổ Tự Đạo có đầy đủ tin tưởng, có thể dùng một đôi thiết quyền của mình ứng đối với tất cả, mặc dù là gien hạch cấp bạch ngân, Trảm Thiết Quyền của ông ta cũng có thể trực tiếp chém vỡ.

Mà Hàn Sâm mới tấn chức Bán Thần không được bao lâu, có thể ngưng tụ ra gien hạch thanh đồng đã coi như là rất lợi hại rồi, Cổ Tự Đạo tự nhiên là không cho rằng Hàn Sâm sẽ có được gien hạch cao cấp.

Tương tự như thú hồn, gien hạch có thể mang ra bên ngoài nơi ẩn núp, cũng có thể sử dụng ở bên ngoài, nhưng mà ở bên ngoài nơi ẩn núp lại không có cách nào chuyển cho những người khác, cho dù Bán Thần khác muốn cho Hàn Sâm gien hạch cao cấp cũng không thể làm được.

Cho nên Cổ Tự Đạo rất chắc chắc, ngay gien hạch cả mình đều không thèm sử dụng, chỉ tínsh toán dùng một đôi thiết quyền đối phó với gien hạch của Hàn Sâm.

Nhìn thấy trong tay Hàn Sâm có một vệt sáng màu vàng cuốn ra, Cổ Tự Đạo khẽ nhíu mày, tốc độ của vệt sáng màu vàng kia có chút quá nhanh.

Bọn Cách Lâm nhìn chằm chằm vào vệt sáng màu vàng kia, bọn họ cũng rất muốn biết, Hàn Sâm ngưng tụ ra gien hạch có năng lực gì.

Mắt thấy vệt sáng màu vàng đã đến trước mặt Cổ Tự Đạo, tay phải của Cổ Tự Đạo hóa thành màu huyền thiết, hiện ra ánh sáng màu đen làm cho lòng người lạnh ngắt, trong chốc lát đã đánh lên trên ánh sáng màu vàng do Hoàng Kim Long Tu Tỏa biến thành.

Trảm Thiết Quyền cứng rắn vô đối, Cổ Tự Đạo lợi dụng thiết quyền của mình, không biết đã chém vỡ bao nhiêu Gien hạch cấp thanh đồng cùng cấp bạch ngân, đã thành lập nên sự tự tin vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng khi tay của ông ta đánh lên trên ánh sáng màu vàng, lại biến sắc, chỗ tay cùng vệt sáng màu vàng chạm nhau, phát ra âm thanh sắt thép va chạm, Cổ Tự Đạo chỉ cảm thấy bàn tay của mình giống như là chém lên tên dây cáp vô cùng cứng cỏi, vừa cứng rắn vừa mềm dai, vậy mà không thể chặt đứt.

Cổ Tự Đạo không thể chặt đứt Hoàng Kim Long Tu Tỏa, sợi dây kia lại thuận thế quấn lên, trong chớp mắt đã đem toàn thân Cổ Tự Đạo trói lại giống như là bánh chưng.

“Gien hạch dĩ nhiên là một sợi dây thừng, thật đúng là thú vị. ” Trác Đông Lai vừa cười vừa nói.

Cách Lâm nhìn Cổ Tự Đạo bị trói chặt, có chút buồn cười nói: “Lão Cổ đã quá khinh địch rồi, mặc dù Trảm Thiết Quyền lợi hại, lại cũng không thể cứng rắn vô đối, tôi thấy là gien hạch của Hàn Sâm có lẽ có được lực lượng tính nhu, dùng sức mạnh chỉ sợ rất khó chặt đứt.”

Kỷ lão gia tử chỉ cười cười không nói gì, Hàn Sâm trước đó đã nói với ông ta, ngưng tụ là loại gien hạch gì, hắn tự nhiên là biết rõ, sợi dây thừng kia cũng không phải bổn mạng gien hạch của Hàn Sâm.

Nhưng mà thậm chí cả Trảm Thiết Quyền của Cổ Tự Đạo đều không

thể chặt đứt dây thừng, điều này cũng để cho Kỷ lão gia tử có chút tò mò, Hàn Sâm lấy được cái gien hạch dây thừng này rốt cuộc là đẳng cấp gì.

Kỷ lão gia tử đoán chừng có thể là gien hạch cấp bạch ngân, dùng thời gian Hàn Sâm tiến vào không gian thứ tư của nơi ẩn núp để tính, khả năng hắn có thể lấy được gien hạch hoàng kim cũng không lớn.

Mặc dù ba người đều cảm thấy Cổ Tự Đạo có chút khinh địch, nhưng mà lại cũng không cho rằng Cổ Tự Đạo sẽ thật sự cứ như vậy bị trói lại, dù sao một đòn vừa rồi kia, Cổ Tự Đạo cũng vẫn chưa dùng hết toàn lực.

Tố chất thân thể của Cổ Tự Đạo rất mạnh, đủ để trực tiếp bức đứt gien hạch bạch ngân, muốn trói ông ta lại cũng không dễ dàng, huống chỉ ông ta cũng còn có bổn mạng gien hạch hoàng kim còn chưa sử dụng.

Ngoại trừ bổn mạng gien hạch ra, Cổ Tự Đạo cũng không thiếu gien hạch thanh đồng cùng bạch ngân, muốn phá vỡ dây thừng trên người có lẽ cũng không phải là việc khó.

Kỷ lão gia tử cũng có chút lo lắng thay cho Hàn Sâm, hi vọng hắn có thể thấy đủ thì thôi, cho dù sợi dây thừng kia không phải là bổn mạng gien hạch, bị hủy đi thì cũng rất đáng tiếc.

Thế nhưng mà Hàn Sâm cũng không có ý tứ thu hồi Hoàng Kim Long Tu Tỏa, dùng lực lượng Cổ Tự Đạo xuất thủ, nếu như Hàn Sâm sử dụng là gien hạch thanh đồng, thậm chí là gien hạch bạch ngân, chỉ sợ đã sớm bị Cổ Tự Đạo trực tiếp chặt đứt.

Mặc dù bổn mạng gien hạch nát rồi còn có thể một lần nữa ngưng tụ lại, nhưng mà bản thể cũng sẽ bị thương, một lần nữa ngưng tụ cũng cần phải có một khoảng thời gian, Cổ Tự Đạo ra tay cũng không nhẹ, rõ ràng là muốn cho hắn đẹp mắt.

Dùng tính cách của Hàn Sâm, tự nhiên là không chịu bị thua lỗ, cho nên không có ý tứ thu hồi Hoàng Kim Long Tu Tỏa, chờ xem Cổ Tự Đạo có thể thoát khỏi Hoàng Kim Long Tu Tỏa hay không.

Đối với trình độ bền bỉ của Hoàng Kim Long Tu Tỏa, Hàn Sâm vẫn rất có lòng tin, đồ vật này liền sinh vật biến dị bình thường bị trói đều rất khó giấy giụa, chỉ sợ là tố chất thân thể của Cổ Tự Đạo liền sinh vật biến dị cũng không bằng, ông ta muốn tránh thoát cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Sau khi Cổ Tự Đạo bị trói lại, cũng chỉ hơi nhíu mày, lực lượng trên người một lần nữa bộc phát, khiến cho lực lượng toàn thân cũng vì đó sống lại, muốn lợi dụng lực lượng mạnh mẽ trực tiếp đem Hoàng Kim Long Tu Tỏa kéo đứt.

Mọi người chỉ thấy bắp thịt ở bên dưới quần áo của Cổ Tự Đạo giống như là sắt thép phồng lên, trong chốc lát đem quần áo nguyên bản có chút rộng

thùng thình chống lên cơ hồ sắp vỡ ra.

‘Thế nhưng mà sợi dây thừng màu vàng kia cũng không hề bị lực lượng của Cổ Tự Đạo làm căng đứt, mà là trực tiếp thít vào trong quần áo, đơn giản đã đem quần áo cắt đứt, xuyên thấu qua vết rách trên quần áo, mơ hồ có thể nhìn thấy bắp thịt đen như sắt thép ở bên trong.

Càng để cho người ta không thể tin tưởng là, dây thừng vậy mà thít vào bên trong da thịt của Cổ Tự Đạo, có thể nhìn thấy chỗ dây thừng thít vào, có máu tươi đang rỉ ra.

Cổ Tự Đạo biến sắc, ánh sáng màu đen trên người tỏa ra, lực lượng kinh khủng giống như là núi lửa phun trào một lần nữa dùng sức thoáng giãy dụa, kết quả là Hoàng Kim Long Tu Tỏa vẫn trói rắn rắn chắc chắc, không có một chút dấu hiệu bị căng đứt nào.

Cổ Tự Đạo liên tục dùng lựcy, lại không thể đem Hoàng Kim Long Tu Tỏa căng đứt, ngược lại làm cho Hoàng Kim Long Tu Tỏa thít vào trong cơ thể ông ta, máu tươi cơ hồ là đã thẩm thấu toàn bộ dây thừng, còn theo dây thừng nhỏ xuống dưới.

Tình cảnh hơi có chút xấu hổ, nhưng mà bọn Cách Lâm lại không để ý tới không khí ngột ngạt này, sắc mặt đều có chút thay đổi.

Dùng lực lượng của Cổ Tự Đạo, vậy mà giấy không ra dây thừng trói buộc, trong lòng bọn Trác Đông Lai đều có chút kinh hãi, đều nhìn chằm chằm vào sợi Hoàng Kim Long Tu Tỏa kia.

Sắc mặt của Cổ Tự Đạo hết sức khó coi, vốn là muốn chỉ điểm Hàn Sâm phơi bày một chút thực lực mạnh mẽ của ông ta, lại để cho Hàn Sâm hiểu không lựa chọn hợp tác với ông ta là tổn thất lớn cỡ nào.

Không nghĩ tới lại xuất hiện cục diện như vậy, Cổ Tự Đạo có chút đâm lao phải theo lao, trực tiếp đem hắn Gien hạch hoàng kim kêu gọi ra.

Trong lòng Cổ Tự Đạo rất rõ ràng, ngay cả lực lượng của ông ta đều giấy không ra, chỉ sợ là những gien hạch thanh đồng cùng bạch ngân đó cũng không có tác dụng gì, triệu hoán nguyên một đám đi ra cũng không thể làm

đứt dây trói, chỉ sẽ càng thêm mất mặt, ông ta dứt khoát liền trực tiếp đem bổn mạng gien hạch kêu gọi ra.

Gien hạch đã tiến hóa đến cấp hoàng kim, hình dạng hết sức quái dị, nhìn giống như là một thanh tiễn đao khổng lồ, toàn thân do huyền thiết đúc thành, hiện ra màu đen quỷ dị, lưỡi đao hiện ra ánh sáng âm u, mới nhìn đã biết rõ là vô cùng sắc bén.

Kỷ lão gia tử thấy Trảm Thiết Tiễn của Cổ Tự Đạo đều bị bức lấy ra rồi, trong lòng có chút đắc ý lại có chút giật mình, đắc ý tự nhiên là Hàn Sâm đã cho ông ta thể diện, giật mình là Hoàng Kim Long Tu Tỏa lại lợi hại như thế, vậy mà để cho Cổ Tự Đạo trực tiếp sử dụng bổn mạng gien hạch cấp hoàng kim.

Hết chương 1368.

Chương 1369. Cô gái thân bí

Trảm Thiết Tiễn theo ý niệm của Cổ Tự Đạo di động, lưỡi đao cao thấp di chuyển, răng rắc một tiếng cắt lên trên Hoàng Kim Long Tu Tỏa.

Kỷ lão gia tử nhìn có chút đau lòng, nghĩ rằng Hàn Sâm có lẽ sẽ sớm †hu hồi Hoàng Kim Long Tu Tỏa lại, một cái gien hạch dây thừng tốt như vậy, ngay cả Cổ Tự Đạo đều giấy không ra, cứ như vậy bị cắt đứt thì thực sự là đáng tiếc.

‘Thế nhưng mà ai biết Trảm Thiết Tiên cắt lên trên Hoàng Kim Long Tu Tỏa, lưỡi đao cùng dây thừng kim loại xoắn ở cùng một chỗ, cắt tới mức tia lửa văng khắp nơi, nhưng mà vậy mà không thể đem sợi dây thừng màu vàng kia cắt đứt.

Lần này bọn Cách Lâm đều mở to hai mắt ra nhìn, không thể tin tưởng nhìn Hoàng Kim Long Tu Tỏa đang trói buộc Cổ Tự Đạo.

Bọn họ đều là người đã quen biết nhau mấy chục năm rồi, chi tiết của Cổ Tự Đạo như thế nào thì bọn họ vô cùng rõ ràng, năng lực của Trảm Thiết Tiễn, ở trong số những gien hạch hoàng kim cũng coi như là một loại vô cùng xuất chúng, bây giờ lại không cắt đứt nổi sợi dây thừng màu vàng kia, chuyện này thực sự là có chút vượt quá dự liệu của bọn họ.

Sắc mặt của Cổ Tự Đạo bây giờ cũng đã vô cùng khó coi, điều động Trảm Thiết Tiễn, một lần lại một lần cắt lên trên Hoàng Kim Long Tu Tỏa, nơi tiếp xúc bắn ra từng đám tia lửa, cũng ở phía trên để lại một ít vết thương, nhưng mà từ đầu đến cuối lại không thể cắt đứt được Hoàng Kim Long Tu Tỏa.

Hàn Sâm nhìn thấy loại tình huống này, đã hoàn toàn yên lòng, qua 10 phút, Trảm Thiết Tiễn cũng không có khả năng cắt đứt Hoàng Kim Long Tu Tỏa.

Đừng nói 10 phút, cho dù cho thêm nửa giờ, chỉ sợ là cũng khó có thể cắt đứt.

“Lão Kỷ, Hàn Sâm ngưng tụ ra gien hạch tên là gì thế? Như thế nào lại lợi hại như thế, thậm chí ngay cả cắt đều không đứt, gien hạch của hắn là thanh đồng à? ” Trác Đông Lai không nhịn được quay sang Kỷ lão gia tử hỏi một câu.

Nhưng mà bởi vì biết rõ nghe ngóng năng lực của gien hạch là tối ky, cho nên mặc dù Trác Đông Lai cũng muốn hỏi năng lực của Hoàng Kim Long Tu Tỏa là cái gì, lại vẫn nhịn được, chỉ là hỏi tên.

Kỷ lão gia tử vuốt ve chòm râu, ra vẻ cao thâm nói ra: “Chuyện của vãn bối, tôi nào có nghe ngóng nhiều như vậy, ông muốn biết thì tự mình đi hỏi tiểu Hàn đi.”

Trác Đông Lai lắc đầu bất đắc dĩ, chỉ cho là Kỷ lão gia tử cố ý không nói mà thôi, ông ta nào đâu biết rằng, Kỷ lão gia tử cũng thật sự không biết, ông ta chỉ biết là bổn mạng gien hạch của Hàn Sâm là một viên Tinh Đản, thật sự không biết đồ vật này, lần trước lúc Hàn Sâm nói với ông ta, còn chưa có được Hoàng Kim Long Tu Tỏa.

Cổ Tự Đạo đã cắt hai ba phút, cũng không thể đem Hoàng Kim Long Tu Tỏa cắt đứt, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, mặt mo đều đã có chút không biết nên để vào đâu rồi.

Hàn Sâm cũng không thật sự chờ hết 10 phút mới tháo bỏ, thấy Cổ Tự Đạo bất động, liền vẫy tay, đem Hoàng Kim Long Tu Tỏa gọi trở về.

Cổ Tự Đạo mặt mo đã sưng trở thành màu gan heo, cố nén xúc động muốn xoay người rời đi nói một câu: "Kiểm tra của cậu đã thông qua."

Nói xong, lúc này Cổ Tự Đạo mới bước nhanh rời khỏi võ đạo tràng, lần này thật sự là quá mất mặt, ở trước mặt nhiều lão hữu cùng thế hệ bị xấu mặt như vậy, sao ông ta còn có thể ở lại chỗ này, hận không thể †ìm một cái lỗ để trực tiếp chui xuống dưới.

Kỷ lão gia tử lại lộ ra vẻ mặt đắc ý đem Hàn Sâm kéo qua nói chuyện cùng bọn Cách Lâm, chỉ sợ người khác không biết Hàn Sâm là con rể của Kỷ gia bọn họ vậy.

Cách Lâm cùng Trác Đông Lai đều biểu đạt thiện ý đối với Hàn Sâm, Hàn Sâm tự nhiên là cũng hết sức vui vẻ đáp lại thiện ý của bọn họ, Bán Thần nhân loại cũng không nhiều lắm, có thể kết giao, Hàn Sâm cũng không muốn đối địch.

Chỉ là để cho Hàn Sâm cảm thấy có chút kỳ quái là, mặc kệ là Kỷ lão gia tử hay là Cách Lâm, bọn họ tựa hồ cũng rất để ý đối với cô gái kia, nhưng mà mặc kệ là chuyện gì, lại đều không muốn cho cô gái kia tham gia.

Cô gái kia ngồi ở đó, chỉ nhìn bọn họ nói chuyện, từ đầu tới đuôi đều không hề lên tiếng, giống như chỉ là một người đứng xem ở ngoài vậy.

Sau khi rời khỏi căn cứ kiểm tra, Hàn Sâm liền không nhịn được hỏi Kỷ lão gia tử: 'Lão gia tử, cô gái vừa rồi kia là ai? Một trong bốn vị nguyên lão của hiệp hội Bán Thần sao?"

Kỷ lão gia tử gật gật đầu nói: "Là một trong bốn vị nguyên lão, cô ta hình như là một người câm, từ lúc ta nhập hội đến bây giờ, cũng đã gặp cô ta không ít lần, nhưng mà cho tới nay chưa từng nghe qua cô ta nói chuyện."

Nói xong, Kỷ lão gia tử giống như là đã nghĩ tới điều gì, ánh mắt nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới nói ra: "Tiểu tử không nên thấy người ta đẹp đẽ liền có ý nghĩ xấu xa gì, ta nói cho con…nếu con dám làm chuyện có lỗi với Yên Nhiên, ta liều mạng bộ xương già này cũng muốn thu thập tên nhóc con."

Hàn Sâm cười khổ nói: "Lão gia tử, ngài nghĩ đi đâu rồi, tôi chỉ là hiếu kỳ cô gái này đến cùng là có lai lịch gì, như thế nào Trác lão gia tử cùng Cách Lâm tiên sinh đều có vẻ rất kính sợ cô ta vậy?"

Kỷ lão gia tử gật gật đầu: "Lai lịch của cô ta xác thực là rất thần bí, ta cũng chỉ biết được cô ta là một nguyên lão cấp Bán Thần, còn đến cùng cô ta có lai lịch gì, ta còn thực sự là không rõ ràng lắm, lai lịch của cô ta đại khái chỉ có Trác Đông Lai cùng Cách Lâm biết rõ, có lẽ liền Cổ Tự Đạo cũng không biết."

Hàn Sâm nghe thấy Kỷ lão gia tử nói như vậy, trong lòng hơi động một chút: "Cô gái này sẽ không thật sự là cô gái mà Trùng Gia nói kia đấy chứ?"

"Ta còn có một số việc phải đi tới Tây Nam tinh hệ, chính con đi tới trạm không gian ngồi phi thuyền trở về đi. " Sau khi Kỷ lão gia tử đi được mấy bước lại xoay người lại nói: "Ta cảnh cáo tiểu tử con, đừng có ý đồ với cô gái kia, tuổi của người ta cũng có thể làm bà nội của con đấy."

Hàn Sâm cười khổ nói: "Lão gia tử, ngài coi Hàn Sâm con trở thành người nào rồi?"

Kỷ lão gia tử cười hắc hắc: "Nếu như là người khác, ta rất yên tâm đối với con, nhưng mà sắc đẹp của cô gái kia thật sự là có chút không tưởng nổi, ngay cả bộ xương già này cũng nhịn không được có chút động tâm, huống chỉ là một tên tiểu tử nứt mắt như con, nhưng mà có lẽ là cũng không có vấn đề gì, lai lịch của cô gái này quá thần bí, đối với ai cũng không có hứng thú gì, chắc là con cũng không có cơ hội gặp lại cô ta."

Dứt lời, lúc này Kỷ lão gia tử mới lên phi thuyền rời đi.

Hàn Sâm cũng hiểu rõ lo lắng của Kỷ lão gia tử, chính như ông ta từng nói, sắc đẹp của cô gái này có chút quá tà dị, mặc kệ là ai cũng sẽ lo lắng.

Kỷ lão gia tử ngồi phi thuyền rời đi, Hàn Sâm chỉ có thể đi tới ngồi phi thuyền công cộng, bởi vì hôm nay đã không có phi thuyền bay đi Loga tinh, Hàn Sâm chỉ có thể trước tiên thuê một gian phòng ở trong khách sạn ở lại một đêm.

Buổi tối rảnh rỗi cũng không có chuyện gì, Hàn Sâm dùng trạm chuyên chở công cộng tiến vào bên trong nơi ẩn núp, nhìn xem bọn Long Nữ ở bên trong nơi ẩn núp thế nào rồi.

Cừu cũng rất khéo léo, lúc này mới qua vài ngày đã thân quen không ít ở bên trong nơi ẩn núp này, nghe ngóng được không ít tin tức.

Lời của Thanh Ngưu trên cơ bản đều là sự thật, chỉ có điều Dị Linh cùng dị sinh vật đi theo Thanh Ngưu tới Tàng Chân cốc không có một ai còn sống trở về, cuối cùng thì những lời Thanh Ngưu nói kia là thật hay giả thì ngay cả Hàn Sâm cũng không thể phán đoán.

Trước đó lúc Hàn Sâm cùng bọn Cách Lâm nói chuyện trời đất, hỏi qua bọn họ có biết một Bán Thần tên là Nam Ly Thiên hay không, cùng với có biết nơi ẩn núp Ly Ảnh hay không.

Kết quả là bọn họ đối với chuyện này đều hoàn toàn không biết gì cả, ai cũng không biết có một Bán Thần nhân loại như thế, cũng đều chưa từng nghe nói qua về nơi ẩn núp Ly Ảnh.

Ở bên trong nơi ẩn núp cùng bọn Long Nữ trò chuyện trong chốc lát, Hàn Sâm lại truyền tống trở về liên minh, sau khi trở lại khách sạn, Hàn Sâm đi vào trong gian phòng của mình, vừa đi vừa cởi quần áo, nhưng mà còn chưa đợi hắn đem áo khoác cởi ra, người đã sửng sốt ở chỗ đó.

Ở trên ghế sa lon trong phòng hắn, vậy mà có một cô gái đang ngồi, hơn nữa còn là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Hết chương 1369.

Chương 1370. Cậu và ông ta rất không giống nhau

Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ ràng người tới, không khỏi cảm thấy nao nao, cô gái xinh đẹp đang ngồi ở trên ghế sa lon dĩ nhiên là một trong các nguyên lão của hiệp hội Bán Thần, là cô gái vẫn một mực không nói qua một lời nào kia.

“Tại sao cô lại ở chỗ này? ” Hàn Sâm theo bản năng hỏi một câu, sau khi hỏi xong mới nghĩ ra, có thể đối phương là người câm, căn bản sẽ không nói chuyện.

“Tới tìm cậu. ” Thế nhưng mà lại để cho Hàn Sâm giật mình là, cô gái kia vậy mà mở miệng nói chuyện, âm thanh không phải là khàn khàn

rất có từ tính, cũng không có ngọt ngào như thiếu nữ, là âm thanh cô gái rất bình thường, nhưng mà nghe xong khiến người ta cảm thấy rất dễ nghe, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác thân cận.

“Cô biết nói chuyện? ” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn cô gái kia.

“Ai nói cho cậu là tôi không biết nói chuyện? ” Cô gái kia hứng thú nhìn Hàn Sâm nói ra.

“Cũng không có, tôi chỉ nghe nói là hình như cô chưa từng nói gì bao giờ, bây giờ có vẻ là tôi đã hiểu lầm. ” Hàn Sâm nhún vai nói.

Cô gái kia không tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa, chỉ là ánh mắt đánh giá Hàn Sâm, hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Cậu và Hàn Kính Chi hoàn toàn khác nhau.”

Hàn Sâm nghe có chút không hiểu thấu, không biết làm sao cô ta lại đột nhiên nói một câu như vậy, cũng không biết những lời này là chỉ cái gì.

Nói hình dạng của hắn không giống với Hàn Kính Chi? Nếu như vậy, chuyện đó cũng bình thường, đừng nói hắn không phải là hậu đại của Hàn Kính Chi, coi như là phải, cũng đã là đời thứ ba, không giống thì cũng rất bình thường.

Mấu chốt là Hàn Kính Chỉ theo lời cô gái này đến cùng là chỉ người nào, là Thái gia gia Hàn Kính Chi của hắn, hay là Hàn giáo quan của Lam Huyết bộ đội đặc chủng trước đây.

"Hàn Kính Chi theo lời cô nói, là vị Hàn giáo quan của Lam Huyết bộ đội đặc chủng kia sao? " Hàn Sâm thuận thế hỏi một câu.

Cô gái khẽ gật đầu, lại lập lại một câu: "Cậu và ông ta có sự bất đồng rất lớn."

"Đương nhiên là bất đồng, tôi cùng ông ta cũng không có quan hệ gì, làm sao sẽ giống nhau được? " Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kinh ngạc, cô gái này có thể nói ra loại lời này, hiển nhiên là biết Hàn Kính Chi đấy, như vậy khả năng cô ta là thành viên của tiểu tổ điều tra đặc biệt hàng thứ bảy liền cao hơn, rất có thể chính là theo lời Trùng Gia, cô gái không cầu nguyện kia.

Ánh mắt của cô gái kia lộ ra vẻ hơi khinh miệt: "Vì trốn tránh, thậm chí ngay cả Thái gia gia của mình cũng có thể nói thành người xa lạ, chuyện vô sỉ này thì người Hàn gia các cậu lại giống nhau như đúc."

Hàn Sâm lập tức nhíu mày: "Lời này của cô là có ý gì? Thái gia gia của †ôi tên là Hàn Kính Chi không hề sai, nhưng mà không có bất cứ quan hệ nào với Lam Huyết bộ đội đặc chủng, chính là một viên chức nhỏ bình thường."

Sau khi cô gái kia nghe xong càng thêm khinh thường: "Hàn gia các cậu diễn trò lừa gạt được người khác, nhưng lại không lừa được tôi, cậu thừa nhận cũng được, không thừa nhận cũng được, cậu đã là hậu nhân của ông ta, có một số việc sẽ trốn không khỏi, vẫn nên suy nghĩ sau khi đám bọn họ phát hiện ra quan hệ giữa cậu và Hàn Kính Chi thì giữ nên mạng sống như thế nào đi."

“Ai sẽ muốn giết tôi? ” Trong lòng Hàn Sâm hơi động, không tiếp tục giải thích thân phận của mình nữa, hỏi ngược lại một câu.

“Ai muốn giết cậu, cậu phải rõ ràng hơn tôi mới đúng. ” Cô gái kia nhếch miệng, hừ lạnh nói: “Nếu như cậu dùng loại thái độ này nói chuyện với tôi, tôi nghĩ là chúng ta không cần phải tiếp tục nữa.”

Hàn Sâm nhìn cô gái kia chậm rãi nói ra: “Tôi không biết là cô làm như thế nào đoán được tôi cùng với vị Hàn giáo quan của Lam Huyết bộ đội đặc chủng kia có quan hệ, tôi chỉ biết là Thái gia gia của tôi là một viên chức nhỏ, không có bất cứ quan hệ nào với Lam Huyết bộ đội đặc chủng.”

Cô gái kia rất kinh ngạc dò xét Hàn Sâm, ánh mắt kia giống như là xem một người không biết nói tiếng tàu khựa, cổ quái không nói ra được.

“Cậu thật sự không biết? ” Cô gái kia nhìn Hàn Sâm, có chút nghi ngờ lại hỏi một câu.

“Nếu cô biết vái gì, có thể nói nghe một chút xem. ” Hàn Sâm nói ra.

Vẻ mặt của cô gái kia cổ quái lại nhìn Hàn Sâm một hồi lâu mới lên tiếng: “Cậu biết cũng được, không biết cũng được, cậu đã tấn chức Bán Thần, bị bọn họ phát hiện cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, cho nên tốt nhất là cậu có chuẩn bị tâm lý.”

Dừng lại một chút, cô gái kia lại nhìn Hàn Sâm, mới nói tiếp: “Cũng may cậu và Hàn Kính Chi không giống nhau, có lẽ sẽ còn có một chút cơ hội sống sót.”

Hàn Sâm nghe cảm thấy rất quái dị, lời này cô ta đã nói rất nhiều lần, Hàn Sâm không biết cô ta nói không giống nhau thì rốt cuộc là phương diện nào.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm quan tâm hơn chính là một chuyện khác, nhìn chằm chằm vào cô gái kia hỏi “Bọn họ theo lời cô nói rốt cuộc là ai? Huyết Mệnh Giáo?”

Cô gái kia tựa hồ đã hơi choáng đối với loại thái độ hoàn toàn không biết gì của Hàn Sâm, lạnh nhạt nói: “Tận lực tăng thực lực của cậu lên đi, hi vọng

lúc cậu gặp phải bọn họ, còn có cơ hội sống sót.”

Nói xong, cô gái này liền đứng dậy đi đến chỗ cửa phòng.

Hàn Sâm vội vàng hỏi: “Ít nhất cô cũng nên đem lời nói ra rõ ràng chứ, những người kia rốt cuộc là ai?”

Thế nhưng mà cô gái kia lại không trả lời hắn, mở cửa phòng đi ra ngoài, Hàn Sâm đuổi theo ra cửa nhìn ra bên ngoài, nhưng không thấy cái bóng của cô gái kia đâu.

“Thật là lợi hại, rốt cuộc là cô ta có ý gì đây? Cô ta thật sự cho rằng mình là hậu đại của Hàn giáo quan? Hay chỉ là đang thử dò xét mình? ” Ý niệm trong lòng Hàn Sâm nhanh chóng quay ngược trở lại.

Trước kia người ở thời đại Hàn Kính Chi, đều cho rằng hắn không thể nào là hậu đại của Hàn Kính Chi, Hàn Kính Chi cũng không thể có hậu đại.

Thế nhưng mà cô gái này lại kiên định nói hắn là hậu đại Hàn Kính Chỉ, điều này làm cho Hàn Sâm nguyên bản vốn đã nhận định mình và Hàn giáo quan không có chút quan hệ gì, sinh ra một tia nghi hoặc.

‘Thế nhưng mà chuyện này cũng nói không thông, nghe nói Hàn giáo quan có Lam Huyết, vậy ông ta chính là truyền thừa Thánh đồ của Huyết Mệnh Giáo, cả nhà Hàn Sâm dù sao thì cũng có thể di truyền một ít Lam Huyết mới đúng, nhưng mà nhà bọn họ lại không có một ai có Lam Huyết.

“Những người này thật sự là quá tự cho là đúng, ít nhất cũng phải đem lời nói rõ ràng ra chứ. ” Hàn Sâm đã có chút quen với loại tự cho là đúng này của thế hệ trước, đến hôm nay đã có thể thản nhiên đối mặt.

Chỉ cần người một đời kia còn chưa chết hết, chắc chắn là sẽ có một ngày tra ra được manh mối. Mặc kệ là cô gái kia nói thật hay giả, ít nhất là cô ta có một câu mà Hàn Sâm vô cùng đồng ý, phải nhanh chóng tăng thực lực lên mới là đáng tin nhất đấy.

Sau khi về đến nhà, Hàn Sâm đăng nhập vào cộng đồng giả lập của hiệp hội Bán Thần, bên trong có không ít tư liệu do Bán Thần cung cấp, phần lớn

đều là một ít tư liệu về địa đồ cùng gien hạch.

Nội dung cũng tương đối nhiều, còn phong phú hơn nhiều so với Kỷ lão gia tử nói cho hắn.

Đáng tiếc là địa đồ mà hiệp hội Bán Thần đưa lên, cũng không bao gồm địa phương mà bây giờ Hàn Sâm đang ở.

Chuyện này cũng rất bình thường, không gian thứ tư của nơi ẩn núp vô cùng rộng lớn, Nhân loại cũng chỉ có vài người, đến được địa phương cũng hết sức có hạn.

Cho dù là lúc trước Hàn Sâm đã xưng bá trong không gian thứ ba của nơi ẩn núp, vẫn không biết đến cùng là không gian thứ ba của nơi ẩn núp rộng cỡ nào, không gian thứ tư của nơi ẩn núp hiển nhiên là không thể nhỏ hơn không gian thứ ba của nơi ẩn núp được.

Truyền tống về bên trong nơi ẩn núp, Long Nữ cùng cừu lại không ở trong, hình như là đi ra ngoài săn thú, chỉ còn lại có Tiểu Hồng mã ở trong phòng.

Hàn Sâm suy nghĩ, liền mang theo Tiểu Hồng mã cùng Bảo nhi cùng đi tới phía cửa nơi ẩn núp, cũng chuẩn bị đi ra ngoài săn bắn một phen.

“Nam Ly Thiên đã trở về I”

Mới đi đến cửa lớn của nơi ẩn núp, Hàn Sâm chợt nghe thấy tiếng nghị luận của Dị Linh cùng dị sinh vật, tất cả mọi người đều nhìn ra bên ngoài cửa.

Hết chương 1370.

Chương 1371. Sát cơ không giải thích được

Hàn Sâm cũng đặc biệt hiếu kỳ đối với Nam Ly Thiên kia, liền đi theo ra bên ngoài cửa lớn, nhìn về phía phương hướng Dị Linh chỉ tới, quả nhiên

thấy một người đàn ông nhân loại, cưỡi một con Độc Giác Thú màu đen, đang đi tới chỗ cửa lớn.

Hàn Sâm cũng có thể xác nhận, đó xác thực là một nhân loại, thoạt nhìn cũng chỉ khoảng hai ba mươi tuổi, tuổi thực tế cũng không biết là bao nhiêu.

Độc Giác Thú chạy không nhanh, nhưng mà rất nhanh đã đến trước cổng chính, lúc Hàn Sâm đang đánh giá người đàn ông kia, ánh mắt của người đàn ông kia cũng đã rơi lên trên người Hàn Sâm, tựa hồ chỉ là lơ đãng nhìn thoáng qua, nhưng mà một giây sau, người đàn ông kia lại đột nhiên để cho Độc Giác Thú ngừng lại, hai mắt nhìn chằm chặp vào Hàn Sâm đang.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức lộp bộp một cái, hắn có thể rất xác định, chính mình không biết người đàn ông này, cho tới bây giờ liền chưa bao giờ gặp qua, liền một chút ấn tượng cũng không có.

Mà ánh mắt của người đàn ông này nhìn hắn, lại càng ngày càng lạnh như băng, bên trong tựa hồ đang bốc cháy lên sát cơ kinh khủng.

Hàn Sâm ôm lấy Bảo nhi xoay người rời đi, hắn cũng không tiếp tục cùng người đàn ông kia đối diện nữa, hắn đã có thể rõ ràng cảm giác được sát cơ ở trong ánh mắt của người đàn ông, nếu như không đi chỉ sợ là cũng sẽ không có cơ hội đi nữa rồi.

Mặc dù Hàn Sâm không biết vì cái gì đây là lần thứ nhất gặp mặt người đàn ông này vậy mà lại động sát cơ với hắn, Nhưng mà hắn cũng hiểu được, chính mình nhất định phải lập tức rời đi, đi cách nơi ẩn núp càng xa càng tốt.

Nơi này là địa bàn của Nam Ly Thiên, nếu thật sự muốn đánh nhau, nhiều Dị Linh cùng dị sinh vật như vậy cùng nhau tiến lên, căn bản là không có cơ hội sống sót.

Hàn Sâm liền chạy, trực tiếp đã dùng hết toàn lực chạy, tốc độ mau tới kinh người, ôm Bảo nhi trong chớp mắt đã chạy ra xa hơn một ngàn mét.

Con Tiểu Hồng mã kia vậy mà cũng chạy theo tới, nguyên bản Hàn Sâm cho rằng bằng tốc độ của mình thì có lẽ là Tiểu Hồng mã sẽ theo không kịp, nó chỉ cần không đi theo Hàn Sâm, người bên ngoài cũng không biết nó có quan hệ với Hàn Sâm, Nam Ly Thiên cũng sẽ không đi tìm Tiểu Hồng mã phiền toái.

Thế nhưng mà ai biết Tiểu Hồng mã vậy mà theo sau, lại đuổi kịp tốc độ của Hàn Sâm, bốn vó chạy nhanh chóng, theo sát sau lưng Hàn Sâm.

Nam Ly Thiên không nói một lời, điều động tọa ky Độc Giác Thú màu đen đuổi theo phương hướng Hàn Sâm đào tẩu, tốc độ của Độc Giác Thú màu đen còn nhanh hơn nhiều so với Hàn Sâm chạy.

Dùng ánh mắt của Hàn Sâm, con Độc Giác Thú màu đen kia rất có thể là một con sinh vật biến dị, tố chất thân thể hơn xa Hàn Sâm, hơn nữa vốn am hiểu chạy trốn, tốc độ nhanh hơn Hàn Sâm rất nhiều.

Mắt thấy độc giác thú màu đen từ phía sau đuổi theo rất nhanh, khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng gần, Hàn Sâm biết mình muốn bỏ qua bọn họ là chuyện không thể nào.

Ý nghĩ của Hàn Sâm thay đổi thật nhanh, đã hiện lên vô số ý nghĩ, nhưng lại thủy chung không nghĩ ra kế thoát thân. Nam Ly Thiên có thể đánh hạ nơi ẩn núp hoàng kim, khẳng định là có được tiêu chuẩn tương đương với sinh vật biến dị, cũng khẳng định là có gien hạch hoàng kim.

Khác với Cổ Tự Đạo, người ta là nhân vật đã chân chính đánh hạ được nơi ẩn núp, đẳng cấp tương tự, nhưng tiêu chuẩn lại kém hơn rất nhiều.

Huống chi Hàn Sâm có thể sử dụng Hoàng Kim Long Tu Tỏa trực tiếp trói buộc Cổ Tự Đạo, có một bộ phận nguyên nhân rất lớn là bởi vì Cổ Tự Đạo quá mức tự ngạo khinh địch.

Hàn Sâm toàn lực chạy ra xa vài dặm, độc giác thú màu đen lại đã đến phía sau hắn, trong tay Nam Ly Thiên nhiều hơn một thanh trường thương, mượn lực lượng chạy nước rút của độc giác thú, điên cuồng đâm tới Hàn Sâm.

Thương đâm tới như cầu vồng, trực tiếp xuyên qua mười mấy thước không gian đâm tới sau lưng Hàn Sâm, thân thể Hàn Sâm rung động giống như là con dơi, nhanh chóng tránh sang một bên.

Thế nhưng mà mũi thương kia thật sự là quá nhanh, vẫn sượt qua cánh tay của Hàn Sâm, thân thể Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật ngưng tụ, vẫn bị trường thương trực tiếp cắt ra một vết máu, máu tươi lập tức tràn ra ngoài.

Hàn Sâm càng thêm nhận thức rõ ràng hơn được, chênh lệch tố chất thân thể giữa hai người thật sự là quá lớn.

“Ông làm gì? Tại sao phải đánh lén tôi? ” Hàn Sâm lui về phía sau mấy bước, đồng thời quát to.

Thứ nhất là trong lòng Hàn Sâm xác thực là nghi hoặc, thứ hai cũng là đang trì hoãn thời gian.

“Vì cái gì chính mày biết, nếu không tại sao mày phải chạy? ” Nam Ly Thiên vừa nói vừa đâm một thương qua, căn bản là không cho Hàn Sâm có cơ hội thở dốc.

Hàn Sâm thấy khôngv nổi, cắn răng kêu gọi Hoàng Kim Long Tu Tỏa ra, hóa thành một vệt sáng màu vàng cuốn về phía Nam Ly Thiên, đồng thời lại hô: “Tôi đâu có chạy đi, tôi chỉ là có việc gấp vội phải đi, vì cái gì ông lại vô duyên vô cớ đuổi tôi?”

Nam Ly Thiên mắt thấy vệt sáng màu vàng đã đến trước mặt, trường thương trong tay vung lên, muốn đem vệt sáng kia đánh bay, mà vệt

sáng màu vàng thuận thế quấn một cái, đã quấn lên trường thương,

giống như là rắn cuốn về phía thân thể Nam Ly Thiên.

Nam Ly Thiên khẽ nhíu mày, vứt bỏ trường thương trong tay, thân hình †ừ trên người Độc Giác Thú nhảy lên một cái.

Hoàng Kim Long Tu Tỏa không thể cuốn lấy Nam Ly Thiên, chỉ là trói lấy Độc Giác Thú tọa ky của hắn.

Độc Giác Thú đang chạy như điên, bốn vó bị trói lại, lập tức ngã quy về phía trước, ở trên mặt đất lăn ra hơn 10m mới dừng lại được, trên mặt đất bị nện ra nhiều hố đất.

Nam Ly Thiên thấy sau khi Độc Giác Thú bị trói vậy mà giãy dụa không ra, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là sát cơ càng thêm nồng đậm.

Chỉ thấy hắn vẫy tay, trường thương lại bay tới trong tay hắn, liền điên cuồng đâm tới Hàn Sâm, mũi thương cuồn cuộn mà đến giống như là chân long, trong chốc lát đã đến trước mặt Hàn Sâm, căn bản là không để cho hắn có thời gian dư thừa cùng chuẩn bị.

Hàn Sâm dùng thân pháp Phượng Hoàng Phi Thiên né tránh mũi thương, nhưng mà trường thương lại cuồn cuộn không ngớt tựa như sông lớn, một chiêu liên tiếp một chiêu, thương khí kinh khủng đem chu vi trăm trượng bốn phía đều bao phủ ở bên trong.

Cả sức mạnh lẫn tốc độ của Hàn Sâm đều kém hơn Nam Ly Thiên rất nhiều, mặc dù sử dụng thân pháp Phượng Hoàng Phi Thiên tránh né được một ít công kích, nhưng lại càng ngày càng khó tránh né, trên người thỉnh thoảng bị đâm ra từng vết thương.

Mặc kệ Hàn Sâm nói cái gì, Nam Ly Thiên cũng vẫn không để ý tới, giống như là đã quyết tâm muốn giết Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút phiền muộn, từ sau khi gặp được cừu, hắn vẫn luôn rất không may, bây giờ lại không hiểu thấu bị Nam Ly Thiên đuổi giết, liền nguyên nhân đều hỏi không ra.

Mắt thấy mũi thương đâm thẳng tới lồng ngực, Hàn Sâm đã tránh cũng không thể tránh, chỉ đành rút ra một đôi sừng thú, giao nhau ở †rước ngực đi ngăn cản thanh trường thương kia.

OÀ..ÀNHI

Một đôi sừng thú ở bên trong va chạm trực tiếp đứt rời, thân hình Hàn Sâm giống như viên đạn bị chấn bay ra ngoài, thoáng cái đã bay ra ngoài 100

mét.

Nhưng mà Hàn Sâm lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, mượn lực vặn một cái, giống như một con chim én xẹt qua tầng trời thấp, hướng về phương xa bỏ chạy.

Nam Ly Thiên nao nao, lúc này mới phản ứng tới, Hàn Sâm nguyên bản chính là có ý định, mượn lực một kích này của hắn để đào tẩu, lập tức sắc mặt phát lạnh, nhìn Độc Giác Thú màu đen đang bị trói, cũng không đi quản nó, thân hình trực tiếp lóe lên, liền đuổi theo Hàn Sâm, trường thương trong tay cũng mang theo thương khí kinh khủng đánh úp về phía sau lưng Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kêu khổ, tốc độ của Nam Ly Thiên tuyệt đối không kém hơn con Độc Giác Thú kia, bằng vào tốc độ của hắn thì không thể nào chạy thoát khỏi Nam Ly Thiên đấy.

Xoay người đã hiện lên một mũi thương, Động Huyền khí tràng của Hàn Sâm đã triển khai, vừa trốn tránh công kích của Nam Ly Thiên, vừa quan sát hoàn cảnh bốn phía, muốn tìm ra con đường sống.

“Chỗ đó không phải là Tàng Chân cốc hay sao? ” Hàn Sâm sau khi nhìn thấy một vùng núi xa xa, trong lòng liền nao nao.

Hết chương 1371.

Chương 1372. Hậu nhân của người phản bội

Hàn Sâm có lòng muốn chạy trốn vào bên trong Tàng Chân cốc tị nạn, nhưng mà chỗ này cách Tàng Chân cốc còn có khoảng hai, ba mươi dặm, muốn chịu đựng qua hai ba mươi dặm này thì thật sự không phải là chuyện dễ dàng, Hàn Sâm bây giờ mỗi một giây đồng hồ đều đang gặp phải uy hiếp tới tính mạng.

Trường thương một lần nữa đánh tới, Hàn Sâm cũng không kịp trốn tránh, chỉ đành triệu hoán ra Già Thiên Tán, chặn lại một đòn này.

Khung Già Thiên Tán va chạm với trường thương, phát ra tiếng vang kẽo kẹt, làm cho Hàn Sâm lo lắng bất cứ lúc nào nó cũng sẽ đứt rời.

Thế nhưng mà Già Thiên Tán cấp thanh đồng, vậy mà không hề bị trường thương đâm đứt, cũng không bị nện bẹp, chỉ là lực lượng quá mạnh mẽ, khiến cho Hàn Sâm tính cả Già Thiên Tán cùng một chỗ bị chấn bay ra ngoài.

Mặc dù Hàn Sâm bị chấn cho hổ khẩu đổ máu cánh tay chết lặng, nhưng trong lòng lại không khỏi vui vẻ, không biết là do gien hạch cùng Động Huyền Kinh của hắn đặc biệt mạnh mẽ, hay là bởi vì lúc gien hạch hình thành, có tinh thể màu đen rót vào, Già Thiên Tán lúc này mới chỉ là cấp thanh đồng, lại có thể cùng trường thương cấp hoàng kim va chạm mà không hề bị hao tổn, thật sự là đáng mừng.

Có Già Thiên Tán bảo vệ, lại để cho tin tưởng bảo vệ tính mạng của Hàn Sâm mạnh lên rất nhiều, bay trốn tới phương hướng Tàng Chân cốc.

Nam Ly Thiên lại không chịu buông tha cho Hàn Sâm, thân hình lóe lên đã đến trước mặt Hàn Sâm, trường thương trong tay giống như là cuồng long điên cuồng đánh xuống.

Hai tay Hàn Sâm nắm cán dù, ra sức vung cây dù ngăn cản mũi thương cuồng bạo kia, thương khí bắn ra bốn phía, thân thể Hàn Sâm trầm xuống, hơn phân nửa thân thể đều lún sâu vào trong nham thạch, hai tay chết lặng cơ hồ không cầm nổi Già Thiên Tán nữa, vết thương ở hổ khẩu bị xé ra, máu tươi liền chảy ra.

Còn không có đợi Hàn Sâm từ trong nham thạch rút chân ra, Nam Ly Thiên lại đâm một thương đi qua.

Trong lòng Hàn Sâm đã sớm hiện lên vô số ý niệm, đến cùng Nam Ly Thiên có lai lịch gì? Tại sao lại đột nhiên sinh ra sát cơ đối với hắn? Hàn Sâm từ lúc trước đến bây giờ, một mực suy tư xem chính mình lúc nào đã

kết phải một cừu nhân như Nam Ly Thiên, thế nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui đều không có một kết quả nào.

Nếu nói là hắn là người của Thiên Sứ Gien Triệu gia, thoạt nhìn lại không giống, nếu như Triệu gia có một đại cao thủ như vậy, thanh thế chỉ sợ so với bây giờ còn lớn hơn rất nhiều.

Hơn nữa Triệu gia am hiểu sử dụng gien dịch, người này lại hết sức bình thường, cũng không có dị trạng sau khi sử dụng Thiên Sứ Gien dịch.

Thiết Quyền Võ Đạo Quán càng không có khả năng, ngay cả Cổ Tự Đạo cũng không mạnh tới như vậy.

"Dừng tay, ông có phải là người của Huyết Mệnh Giáo hay không? Tôi với Thiên Tru Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo các ông là bạn tốt… " Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ chỉ có người của Huyết Mệnh Giáo là có khả năng nhất, bây giờ cũng không cần quan tâm nhiều như vậy, tạm thời thử dùng tên tuổi của Thiên Tru thử một lần xem.

Nghe được tên của Thiên Tru Thánh Đồ, Nam Ly Thiên quả nhiên dừng lại một chút.

Lúc Hàn Sâm đang mừng rỡ chính mình đã tìm đúng đường, lại đột nhiên nghe thấy Nam Ly Thiên hừ lạnh một tiếng: "Những tên phản đồ chúng mày đương nhiên đều là bạn tốt."

Nói xong, trường thương liền lấy lực lượng càng thêm kinh khủng đâm xuống, so với lúc trước còn tàn nhãn hơn, sát ý cũng càng đậm hơn.

Hàn Sâm giống một con lật đật lăn qua lại, từ trong nham thạch rút ra thân thể lăn sang một bên, tránh né trường thương của Nam Ly Thiên.

Lúc này thời điểm Hàn Sâm mới biết mình đã biến khéo thành vụng, tên tuổi của Thiên Tru Thánh Đồ chẳng những không thể mang đến cho hắn chỗ tốt, ngược lại đã làm cho sát cơ của Nam Ly Thiên càng thêm mãnh liệt.

Nhưng mà điều này cũng để cho Hàn Sâm biết một chuyện, Nam Ly Thiên đã xưng Thiên Tru Thánh Đồ là phản đồ, nói như vậy, Nam Ly Thiên xác thực hẳn là người của Huyết Mệnh Giáo.

Bành !

Già Thiên Tán lại chặn một đòn của trường thương, cả người Hàn Sâm đều đâm lên trên vách đá, đem vách núi đều đập ra rất nhiều vết nứt, trong miệng phun ra máu tươi.

Mắt thấy Nam Ly Thiên lại giết tới, Hàn Sâm cố nén vết thương trên người tránh sang một bên, đồng thời lại kêu lên: "Tôi và Phó giáo chủ Anh Quỷ của Huyết Mệnh Giáo các ông cũng là bạn bè, là bạn chứ không phải là địch của Huyết Mệnh Giáo các ông, có phải là ông đã nhận lầm người hay không?"

Nghe được tên của Anh Quỷ, Nam Ly Thiên rõ ràng dừng lại một chút, sau đó mắng một câu: "Nói bậy nói bạ, mày là hậu duệ của phản đồ, làm sao có thể có quan hệ gì với Phó giáo chủ."

Nói xong cũng lại tiếp tục giết về phía Hàn Sâm, trong lòng Hàn Sâm cũng trong cơn giận dữ: "CM mày, mày luôn miệng nói tao là hậu duệ của phản đồ, đến cùng là mày có biết tao là hậu nhân của ai hay không?"

"Sắp chết đến nơi còn muốn nói láo, trên người của mày mang theo thánh vật, không phải là hậu đại của tên phản đồ Hàn Kính Chi kia thì còn là hậu đại của ai nữa? " Nam Ly Thiên lạnh giọng nói, trường thương trong tay lại không hề ngừng.

Máu tươi bão tố bay ra, Hàn Sâm toàn lực bộc phát ra tố chất thân thể cũng chỉ có hơn một vạn, Nam Ly Thiên cũng đã tuyệt đối vượt qua hai vạn trở lên, hơn kém cũng có chút quá nhiều, Hàn Sâm thủy chung ở vào trạng thái bị áp chế, vết thương trên người ngày càng nhiều.

Còn may là thân thể băng cơ ngọc cốt của hắn cực kỳ mạnh mẽ, nếu là người khác bị thương nặng như vậy, chỉ sợ sớm đã không còn sức chiến đấu rồi, Hàn Sâm lại chỉ là bị một chút vết thương da thịt, cũng không bị thương chỗ yếu.

“Ông nói đồ vật này à? Đồ vật này là tôi nhặt được… ‘ Hàn Sâm đem sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu từ trong cổ áo kéo ra, thuận miệng nói ra như vậy.

Bây giờ hắn thâm nghĩ muốn kéo dài thêm một chút thời gian, hy vọng có thể trốn vào bên trong Tàng Chân cốc, chỉ có như thế mới có thể có một chút hi vọng sống.

“Hừ, quả nhiên không hổ là hậu nhân của phản đồ, giống hệt nhe tên phản đồ kia, miệng không có một câu nói nào thật. ” Nam Ly Thiên lại căn bản là không tin tưởng Hàn Sâm, trường thương trong tay vung lên mạnh hơn.

“CM mày. ” Hàn Sâm lại bị trường thương quét trúng bả vai, một vết máu lập tức kéo ra, áo giáp cùng da thịt đều cùng một chỗ bị cắt ra, máu tươi lập tức tràn ra, đồng thời chuyện này cũng kích phát hung tính của hắn.

Mắt thấy khoảng cách tới Tàng Chân cốc vẫn còn xa, tiếp tục như vậy, hắn chưa xông tới Tàng Chân cốc đã phải chết ở dưới thương của Nam Ly Thiên.

Thương của Nam Ly Thiên một lần nữa đâm tới, Hàn Sâm cũng không né tránh, một tay nắm lấy Già Thiên Tán, nghênh đón trường thương, đồng thời trong tay kia cầm một viên Tinh Đản, trực tiếp quăng tới Nam Ly Thiên ở phía đối diện.

Bành !

Già Thiên Tán một lần nữa đụng vào trường thương, khung dù phát ra âm thanh thống khổ, cùng với Hàn Sâm bị nện bay ra ngoài, một tay của Hàn Sâm thật sự là bị chấn lợi hại, cầm không nổi cán dù, khiến cho Già Thiên Tán bay sang một bên, cắm vào trong nham thạch.

Cùng lúc đó, Tinh Đản cũng đang kịch liệt xoay tròn bắn tới trước mặt của Nam Ly Thiên, ánh mắt của Nam Ly Thiên lạnh như băng, hơi nghiêng đầu tránh né Tinh Đản.

Thế nhưng mà lúc Tinh Đản bay qua bên cạnh đầu Nam Ly Thiên, lại quỷ dị vẽ ra một đường vòng cung, trực tiếp bắn về phía lỗ tai Nam Ly Thiên.

Dưới khoảng cách gần như thế, Nam Ly Thiên vẫn kịp thời phản ứng, trường thương vung lên, dùng chuôi đâm lên phía trên Tinh Đản, lập tức đem Tinh Đản đụng bắn ra ngoài.

Bán kính hữu hiệu của lực lượng Tinh Đản là một mét, nhưng mà đó chỉ là một loại vật phẩm hoặc là một sinh vật, Tinh Đản cùng trường thương đụng vào nhau, khiến cho trường thương sinh ra biến hóa nào đó, nhưng mà cũng không lan đến Nam Ly Thiên đang nắm trường thương.

Mắt thấy Tinh Đản bắn trở về trong tay Hàn Sâm, Nam Ly Thiên lại nắm trường thương quét tới chỗ Hàn Sâm, thương khí cuồn cuộn giống như cửu thiên ngân hà rủ xuống.

Hàn Sâm xoay người rút Già Thiên Tán đang cắm ở trên mặt đá ra, trực tiếp đem cây dù mở ra, chặn lại thương khí cuồn cuộn kia, đồng thời trường thương cũng đập lên trên mặt Già Thiên Tán.

Hết chương 1372.

Chương 1373. Chương 1373: Khổ chiến Nam Ly Thiên

Bành !

Trường thương nện ở trên mặt dù, nguyên bản thân thương cứng rắn ưỡn thẳng, lúc này đây lại uốn lượn giống như là gậy cao su, nhưng mà có lẽ là bởi vì đẳng cấp của Tinh Đản quá thấp, không thể đem trường thương hoàn toàn mềm hoá, vẫn là bảo trì được độ cứng nhất định, đem Hàn Sâm chấn bay ra ngoài.

Hàn Sâm cầm Già Thiên Tán trong tay, không tự chủ được đánh lên trên một vách núi, chỉ là lực đánh vào, rõ ràng so với vừa rồi đã nhỏ đi rất nhiều, khiến cho hắn không cảm thấy khó chịu như trước nữa.

Thân ở trên không trung, Hàn Sâm lại ném Tinh Đản ra, chỉ là mục tiêu lần này không phải là Nam Ly Thiên, mà là vách núi.

Sau khi Tinh Đản nện lên trên vách núi, lại bắn trở lại trong tay Hàn Sâm, mà Hàn Sâm cũng ngay sau đó đâm lên trên vách núi đá.

‘Thế nhưng mà vách núi kia lại biến thành mềm mại co dãn giống như là bọt biển, Hàn Sâm đụng lên phía trên, lực đánh vào bị đàn hồi tan mất, cơ hồ là không bị ảnh hưởng do va chạm.

Từ trên vách núi bắn ra ngoài, Hàn Sâm nổi giận gầm lên một tiếng, một tay nắm lấy Già Thiên Tán đã thu lại, bay tới bổ xuống đầu Nam Ly Thiên.

Nam Ly Thiên khẽ nhíu mày, thu trường thương giống như có chút nhũn ra lại, lại một thanh trực đao màu xanh biếc xuất hiện ở trong tay hắn, nghịch hướng chém lên trời, đón lấy Già Thiên Tán của Hàn Sâm bổ tới.

Tay kia của Hàn Sâm đưa ra phía sau, sau đó mạnh mẽ vung về phía trước, Tỉnh Đản trong tay một lần nữa bị hắn ném ra ngoài.

Mặt ngoài bất quy tắc của Tinh Đản lúc xoay tròn trong không khí xuất hiện lực cản sinh ra phản ứng, ở trên không trung trên dưới trái phải không có quy tắc lay động tiến lên, thoạt nhìn quả thực giống như là một ma cầu phiêu hốt bất định.

Già Thiên Tán cùng trực đao còn chưa đụng vào nhau, Tinh Đản đã †rước một bước nện tới trước mặt Nam Ly Thiên, một tay của Nam Ly Thiên chụp vào Tinh Đản, mắt thấy sắp bắt được Tinh Đản, nhưng mà Tinh Đản lại giống như là đột nhiên biến mất ở trước bàn tay hắn, lúc xuất hiện lại, đã xuyên qua bàn tay, sắp nện lên trên mặt Nam Ly Thiên.

Bành !

Đột nhiên một cái chuông đồng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Nam Ly Thiên, lập tức bao lại Tinh Đản, đem Tinh Đản chụp vào bên trong, thoáng cái trấn áp ở trên mặt đất.

Hàn Sâm chỉ nghe được ở bên trong chuông truyền đến âm thanh Tinh Đản liên tục va chạm, nhưng lại không có khả năng từ bên trong đi ra.

Khuyết điểm duy nhất của Tinh Đản là không có năng lực nghiền nát, ở trong không gian bịt kín thì làm như thế nào cũng không đi ra được.

Coong! ĐĐ-A-N-G…G!I Đ-A-N-G…GI

Trực đao màu xanh biếc trong tay Nam Ly Thiên điên cuồng múa lên, lập tức chém lên Già Thiên Tán ba lượt, cứ thế mà bằng vào lực lượng mạnh mẽ, đem Già Thiên Tán từ trong bàn tay Hàn Sâm đánh bay ra ngoài.

“Đi chết đi ! ” Hai tay Nam Ly Thiên nắm trực đao, bổ tới trước mặt Hàn Sâm đã tay không vũ khí, ánh đao màu xanh lục lập tức chém tới trước mặt Hàn Sâm, lại để cho Hàn Sâm liền cơ hội tránh né cũng không có.

Nhìn ánh đao màu xanh lục cùng trực đao tới gần thân thể, khóe miệng của Hàn Sâm lại đột nhiên nhếch lên, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Trong lòng Nam Ly Thiên nhảy dựng, nhưng mà cảm thấy Hàn Sâm chỉ là đang giả thần giả quỷ, một đao kia của hắn nhất định là có thể đem Hàn Sâm chém thành hai nửa, cho nên đao thế chẳng những không thu liễm lại, ngược lại còn bỏ thêm hai phần lực.

Đột nhiên, Nam Ly Thiên chỉ cảm thấy mắt phải giống như là bị kim đâm nhói lên một cái, nhịn không được nháy mắt một cái, nhưng mà trong nháy mắt đó, thân hình Hàn Sâm lóe lên, không biết rõ làm sao đã tránh né được một đao kia, hơn nữa một bước này không lùi mà tiến tới, trực tiếp áp sát tới trước mặt Nam Ly Thiên, một tay chộp tới bộ ngực hắn.

Nam Ly Thiên nổi giận gầm lên một tiếng, thu đao đã không còn kịp nữa rồi, một tay thu về, biến chưởng thành quyền cùng bàn tay Hàn Sâm đụng vào nhau.

Bành !

Nắm đấm cùng bàn tay đụng vào nhau, phát ra tiếng vang trầm nặng, nhưng lại không sinh ra sóng xung kích kinh khủng.

Tay của Hàn Sâm giống như là chọc vào trong nước, năm ngón tay vồ vào bên trong quả đấm của Nam Ly Thiên, nhưng lại không có máu chảy ra, quỷ dị không nói lên lời.

Ông!

Ở dưới một trảo kia của Hàn Sâm, Nam Ly Thiên chỉ cảm thấy thân thể mạnh mẽ giựt một cái, thống khổ nhịn không được há miệng kêu to, chỉ là sau khi hé miệng, lại không thể kêu ra thành tiếng, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra.

Nam Ly Thiên không có cách nào hình dung loại đau khổ này, giống như là bị căng gân, không phải là một loại bộ vị bị chuột rút, mà là giống như tế bào cả người đều bị co rút lại, liền nội tạng các thứ, đều mạnh mẽ co rút lại một cái.

Ở trong chớp mắt kia, Nam Ly Thiên chỉ cảm thấy cả người đều đau tựa như không bị khống chế.

Trong lòng Hàn Sâm cũng giật mình, chiêu một tay che trời này của hắn, vậy mà không thể kéo đứt dây trật tự gien của Nam Ly Thiên, đây là lần thứ nhất Hàn Sâm gặp phải loại tình huống này, hiển nhiên là bởi vì tố chất thân thể của Nam Ly Thiên quá mạnh, mà tố chất thân thể của hắn yếu hơn quá nhiều, cho nên liền một mắt xích yếu nhất đều không thể kéo đứt.

Nhưng mà mặc dù là không kéo đứt, lại cũng đã làm cho vòng gien kia bị thụ tổn thương, nếu như lại kéo thêm mấy lần nữa, có lẽ là có thể trực tiếp kéo đứt.

Nam Ly Thiên cũng không cho Hàn Sâm cơ hội như vậy, lúc bàn tay của Hàn Sâm một lần nữa vươn tới phía hắn, trong tay Nam Ly Thiên đã hiện ra một mặt tấm chắn.

Răng rắc !

Dưới một chưởng này, tấm chắn trong tay Nam Ly Thiên lập tức chia năm xẻ bảy, hóa thành hạt bụi vỡ vụn đầy đất.

Khuôn mặt của Nam Ly Thiên lộ ra vẻ kinh hãi, nhưng mà sát ý cũng càng đậm, thân hình lóe lên đã tránh né được chưởng của Hàn Sâm, đồng thời trực đao màu xanh lá cây tựa như tia chớp giăng khắp nơi, từng ánh đao từ trên người Hàn Sâm xet qua.

Bởi vì tố chất thân thể kém quá nhiều, Hàn Sâm không theo kịp tốc độ của Nam Ly Thiên, không chạm được vào thân thể Nam Ly Thiên, lực lượng một tay che trời cũng không hề có tác dụng.

Trong ánh đao rất nhanh chớp động, Già Thiên Tán trong tay Hàn Sâm mở ra, chặn lại từng ánh đao mà không kịp trốn tránh.

Hàn Sâm cắn răng vọt tới trước chuông đồng ở bên cạnh, một chưởng võ lên trên chuông đồng, lập tức đem chuông đồng đập cho chia năm xẻ bảy, Tinh Đản rốt cục thoát khốn mà ra, về lại trong tay Hàn Sâm.

Bước chân của Hàn Sâm một giây cũng không ngừng lại, phóng đi tới phương hướng Tàng Chân cốc.

Nam Ly Thiên không dám tới gần Hàn Sâm nữa, chỉ là lợi dụng tốc độ cùng ánh đao, từ bốn phương tám hướng chém về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa trốn tránh vừa dùng Già Thiên Tán ngăn trở ánh đao, còn không có biện pháp nào hoàn toàn đỡ được, mỗi lần Già Thiên Tán bị chấn bay ra thì trên người Hàn Sâm lại nhiều ra một ít vết thương.

Cũng may là bởi vì Nam Ly Thiên không dám lấy nhục thể của mình mạo hiểm tiếp cận Hàn Sâm, đơn giản đã bị Hàn Sâm kéo lấy thân thể bị thương vọt vào bên trong Tàng Chân cốc.

Nam Ly Thiên cơ hồ là nghĩ cũng không thèm nghĩ, liền trực tiếp cùng một lúc xung phong liều chết tiến vào, hiển nhiên là với hắn, chém giết Hàn Sâm quan trọng hơn.

Tàng Chân cốc hết sức cổ quái, mặc dù là một sơn cốc rất lớn, cả sơn cốc lại cũng bị gien thực vật chiếm cứ, trong cốc có từng cây che trời cơ hồ cao tương đương một ngọn núi, tán cây to lớn đem cả sơn cốc đều bao phủ ở bên trong đó, hơn nữa còn có rất nhiều dây leo đan vào với nhau, giống như tầng tầng lưới lớn, đem cả sơn cốc bao phủ ở bên trong.

Sau khi tiến vào sơn cốc, khắp nơi đều là cành cây cùng dây leo, liền ánh mặt trời đều không xuyên thấu tiến vào được, khắp nơi đều là thực vật xanh, tạo thành một con đường nhỏ hẹp giống như là huyệt động vậy.

Hết chương 1373.

Chương 1374. Chương 1374: Tàng Chân cốc

Trong tích tắc Hàn Sâm tiến vào bên trong rừng thực vật, cũng cảm giác được năng lực cảm ứng của Động Huyền khí tràng trở nên vô cùng hỗn loạn.

Khắp nơi đều là khí tức sinh mệnh, khắp nơi đều là gien thực vật, căn bản là không cần cảm ứng, đã có thể biết có rất nhiều sinh mệnh tồn tại ở bốn phía trên mỗi một mảnh thổ địa.

Nam Ly Thiên nắm trường đao, ở sau lưng Hàn Sâm không ngừng truy kích chém giết, ánh đao xẹt qua những thực vật kia, lập tức chặt đứt rất nhiều thực vật, khiến cho cành lá đứt đoạn bay đầy trời, Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục trốn sâu vào bên trong.

Nhưng mà đã có những thực vật này ngăn cản, Động Huyền thân pháp cùng Dịch Thiên Thuật có thể phát huy ra không gian liền lớn hơn rất nhiều, Hàn Sâm lợi dụng thực vật ngăn trở công kích của Nam Ly Thiên, tình huống lập tức có chuyển biến tốt hơn, ít nhất là Nam Ly Thiên muốn làm hắn bị thương liền không dễ dàng như vừa rồi nữa.

Trong cốc có rất nhiều đại thụ cùng dây leo, liền ánh đao của Nam Ly Thiên đều chém không đứt, Hàn Sâm ở trong Tàng Chân cốc giống như mê cung thực vật này vừa đánh vừa lui, dần dần xâm nhập vào bên trong.

Thanh Ngưu đã từng nói qua, gien thực vật quái dị ở trong Tàng Chân cốc rất nhiều, còn nói ra một ít ví dụ, ví dụ như đại thụ mọc đầy cành rắn, dây leo kết xuất tròng mắt các loại.

Mặc dù không phải là tất cả gien thực vật ở bên trong Tàng Chân cốc đều đả thương người, nhưng mà quái dị ở trong đó lại rất nhiều.

Hàn Sâm một mực mở ra Động Huyền khí tràng, đang tìm gien sinh vật có khí tức mạnh mẽ, nếu như không có gien sinh vật đủ mạnh mẽ ngăn trở, muốn ngăn Nam Ly Thiên lại thì cơ hồ là chuyện không thể nào.

Đột nhiên, ở bên trong đông đảo gien thực vật đằng kia, Hàn Sâm cảm thấy một đoàn khí tức sinh mệnh giống y hệt như đống lửa, độ mạnh của khí tức sinh mệnh kia, đã hoàn toàn vượt qua tất cả sinh vật ở xung quanh, giống như là trăng sáng trong trời sao.

Hàn Sâm cắn răng một cái, liền vọt tới bên kia, nếu như không thể thoát được Nam Ly Thiên, đúng là vẫn chỉ còn con đường chết, không bằng liều một phen.

Khoảng cách tới vị trí đoàn sinh cơ kia càng ngày càng gần, đã còn không đến 10m, nhưng mà vì thực vật bốn phía thực sự là quá tươi tốt, vân không nhìn thấy gien thực vật kia rốt cuộc là thứ gì.

Đột nhiên, Nam Ly Thiên một đao chém tới, Hàn Sâm cúi đầu xuống, chỉ thấy ánh đao màu xanh lục đem thực vật ở trước mặt chặt đứt một mảng lớn, sau đó ánh đao đụng vào vật gì đó, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng lại cả kinh, chỉ thấy ở đằng sau một đám thực vật bị chặt đứt ngang kia, một gốc cây đại thụ hùng Vĩ toàn thân giống như là phỉ thúy đang đứng ở đó.

Mà ở bên trong thổ nhưỡng bốn phía quanh đại thụ, nửa chôn rất nhiều con trâu đực màu phỉ thúy.

Thân thể trân hoàn toàn bị chôn ở bên trong thổ nhưỡng, chỉ có một cái đầu trâu phỉ thúy lớn chừng cái đấu lộ ra ở trên đất mặt, lúc này một cái đầu trâu phỉ thúy trong đó đang dùng con mắt màu đỏ ngầu trừng lên nhìn chằm chằm vào bọn họ, nhìn đã biết không phải là pho tượng, mà là một vật còn sống.

Vừa rồi một ánh đao kia của Nam Ly Thiên, chính là đâm vào bên trên sừng trâu mới bị nghiền nát đấy, mà Hàn Sâm cảm giác thấy khí tức sinh mệnh khủng bố, chính là từ những con trâu phỉ thúy cùng trên cây phỉ thúy đó truyền tới.

“Ùm…um bò….ò…!”

Hàn Sâm đang đánh giá cây cùng đầu trâu, lại đột nhiên nghe thấy cái đầu trâu bị Nam Ly Thiên chém trúng kia, há mồm phát ra một tiếng kêu giống như là tiếng sấm rền, sau đó chợt nghe thấy tiếng ầm ầm vang lên.

Thổ địa phía dưới đầu trâu vỡ ra, lộ ra thân thể màu phỉ thúy giống như màu của đầu trâu, con trâu đực phỉ thúy bị chôn ở bên trong thổ nhưỡng này vậy mà từ dưới đất chui lên, thân thể hùng tráng kia, so với con voi còn uy vũ hơn, toàn thân đều tràn đầy lực lượng cùng sinh cơ kinh khủng mang tính chất bạo tạc.

Trong nháy mắt từ dưới đất chui lên, trâu đực phỉ thúy liền cúi đầu lộ ra một đôi sừng trâu phỉ thúy làm cho người ta sợ hãi, nhắm tới phía Hàn Sâm cùng Nam Ly Thiên bên này, trực tiếp lao đến.

Giống như là một chùm sáng màu phỉ thúy xuyên qua hư không, ý niệm tránh né của Hàn Sâm cơ hồ mới vừa vặn xuất hiện, trâu đực cũng đã vọt tới trước mặt hắn, sừng trâu tráng kiện mà bén nhọn kia, trực tiếp húc lên trên người Hàn Sâm.

Bàn tay của Hàn Sâm chỉ kịp đặt lên phía trên sừng trâu, sau đó liền cảm thấy một luồng lực lượng mạnh mẽ đến khó có thể chống lại từ trên sừng trâu truyền ra, thân thể của hắn không tự chủ được bị húc bay lên, đánh lên trên tán cây liền ánh mặt trời đều không thấu vào được kia.

Chỉ cảm thấy thân thể đụng gấy rất nhiều cành lá, sau đó giống như đụng vào mặt vật gì đó, cảm giác có chút mềm mại.

Nhìn kỹ, mới phát hiện ra mình va vào bên trong một đóa hoa màu bạc †o lớn, đóa hoa kia lớn đến kinh người, chỉ là bộ phận nhụy hoa, đã lớn bằng hai chiếc nệm cao su rồi.

Hàn Sâm chính là va lên trên những nhụy hoa màu bạc đó, cho nên mới cảm giác mềm mại như vậy.

Cơ hồ là đồng thời, Nam Ly Thiên vậy mà cũng bị con trâu đực phỉ thúy ở phía dưới húc bay, bắn vào bên trong một đóa hoa màu bạc khác ở bên cạnh.

Hàn Sâm muốn từ bên trong nhụy hoa đi ra, lại đột nhiên phát hiện ra những nhụy hoa màu bạc đó, giống như một sợi dây thừng trói chặt thân thể của hắn, Hàn Sâm dùng hết khí lực toàn thân giãy dụa, vậy mà cũng không giấy ra nổi những nhụy hoa đó, trong lòng lập tức cả kinh, vội vàng nhìn về phía Nam Ly Thiên.

Nam Ly Thiên cũng giống như hắn, cũng bị nhụy hoa màu bạc trói lại, hắn cũng đang giãy dụa, nhưng mà từng cái nhụy hoa quấn quanh lấy, thậm chí ngay cả hắn cũng không tránh thoát ra được.

Thân thể hai người đều bị nhụy hoa quấn chặt giống như xác ướp, năm chi đều lún sâu ở trong nhụy hoa.

Hàn Sâm vốn cho rằng những bông hoa này khả năng là hoa ăn thịt người, nhưng mà mặc dù là nhụy hoa màu bạc đã trói chặt bọn họ, cũng không có động tác thôn phệ, từ đó về sau liền bất động rồi, cũng không bài tiết ra dịch có thể ăn mòn thân thể của bọn họ.

"Ùm…um bò….ò…!"

Con trâu đực phỉ thúy kia sau khi đem bọn họ đánh bay, tức giận kêu một tiếng với bọn họ, sau đó liền đi trở về trong hầm đất.

Hàn Sâm đã nhìn rõ ràng, cái đuôi sau lưng con trâu đực phỉ thúy giống như là rễ cây, một mực kéo dài tới trong hầm đất, hiển nhiên con trâu đực phỉ thúy này chính là một bộ phận của gốc cây phỉ thúy này, rễ cây sinh ra một sinh vật cũng đã khủng bố như thế, Hàn Sâm thật sự là không có cách nào tưởng tượng, gốc cây phỉ thúy này là đẳng cấp gì.

Quan sát tỉ mỉ, phát hiện ra xung quanh thân cây phỉ thúy này tổng cộng chôn tám cái đầu trâu phỉ thúy, phân biệt đối ứng với tám phương hướng khác nhau.

Mà phía trên thân cây phỉ thúy to lớn, nở ra nhiều đóa hoa màu bạc to lớn, Hàn Sâm cùng Nam Ly Thiên chính là bị vây khốn ở bên trong hai đóa hoa trong đó.

Hàn Sâm đang quan sát tình huống cung quanh, Nam Ly Thiên lại ở đó dùng hết tất cả các loại sức mạnh, muốn từ trong nhụy hoa thoát khốn, nhưng mà trình độ bền bỉ của nhụy hoa vượt xa sự tưởng tượng của hắn, mặc kệ là hắn sử dụng lực lượng dạng gì, cũng chỉ là phí sức lực, thân thể căn bản không giấy ra khỏi sự trói buộc của những nhụy hoa nhìn như óng ánh trắng nõn đó.

“Ông liều mạng truy đuổi tôi như thế làm gì? Đến cùng là chúng ta có huyết hải thâm cừu gì, để cho ông tình nguyện mạo hiểm nguy hiểm tính mạng cũng phải đem tôi đưa vào chỗ chết? ” Hàn Sâm thừa cơ hỏi.

Tình huống bây giờ vẫn còn chưa tới mức vô cùng không xong, đây đã không phải là hoa ăn thịt người, Hàn Sâm có lực lượng một tay che trời, liền còn có hi vọng thoát khốn.

Cho nên ý niệm đầu tiên của Hàn Sâm lúc này không phải là lập tức nghĩ biện pháp thoát khốn, mà là muốn thừa cơ từ trong miệng Nam Ly Thiên hỏi ra chút gì đó.

“Hậu nhân của phản đồ… Đáng chết… ” Nam Ly Thiên lạnh lùng nói, tựa hồ là một chút ý tứ hối hận cũng không có.

“Tôi thấy ông chính là muốn giết tôi, để cướp sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu chứ gì? ” Hàn Sâm ra vẻ thử dò xét nói.

“Nói láo, trừ người của Hàn gia chúng mày ra, Huyết Mệnh Giáo không

có ai muốn vật kia. ” Nam Ly Thiên nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy liền hết sức tức giận, giống như là Hàn Sâm đang vũ nhục hắn vậy.

Hàn Sâm kỳ quái nhìn Nam Ly Thiên, hắn đã nghĩ tới các loại phản ứng mà Nam Ly Thiên sẽ có, nhưng mà loại phản ứng này của Nam Ly Thiên lại hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Hết chương 1374.

Chương 1375. Chương 1375: Siêu cấp đế linh

“Thánh vật của Huyết Mệnh Giáo các ông, vì cái gì các ông không muốn? ” Hàn Sâm nhíu mày nhìn Nam Ly Thiên hỏi.

Nam Ly Thiên nghe thấy Hàn Sâm hỏi như vậy, sắc mặt khẽ thay đổi, một lần nữa quan sát Hàn Sâm tỉ mỉ, có chút không xác định hỏi: ‘Mày là hậu nhân của Hàn Kính Chi?”

“Tôi không phải là đã nói rồi rồi, Thái gia gia của tôi tên là Hàn Kính Chi không sai, nhưng mà không phải là người của Lam Huyết bộ đội đặc chủng kia. ” Hàn Sâm nói ra.

Nam Ly Thiên nghe xong nhíu mày không nói, tựa hồ là đang suy tư điều gì.

“Chẳng lẽ thật sự không phải là hậu nhân của Hàn Kính Chi sao? ” Nam Ly Thiên suy nghĩ trong chốc lát, lại liếc nhìn Hàn Sâm tự lẩm bẩm: “Nếu quả thật không phải là hậu đại của hắn? Vậy tại sao lại có thánh vật, cũng đúng, nếu thật sự là hậu đại của hắn, cũng không thể

an

đeo thánh vật ở trên thân thể.

“Ông còn chưa nói cho tôi biết, vì cái gì mà thánh vật của Huyết Mệnh Giáo các ông, lại chỉ có người của Hàn gia muốn? ” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Nam Ly Thiên hỏi.

“Mày đã không phải là hậu đại của Hàn Kính Chi, chuyện này cùng mày cũng không có quan hệ gì, nhưng mà nếu như mày đã biết thân phận chân chính của tao, lại không thể để cho mày tiếp tục sống sót rồi. ” Nam Ly Thiên nói xong, tâm niệm vừa động, một cây chủy thủ đột nhiên xuất hiện, đâm tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm bị nhụy hoa trói buộc, bây giờ muốn trốn tránh cũng không thể làm được, gien hạch ở trên người hắn bây giờ cũng chỉ còn lại có Ma Tâm Giới, Tinh Đản cùng Già Thiên Tán, chỉ đành triệu hồi Già Thiên Tán ra ngăn cản dao găm.

Già Thiên Tán mở ra che ở trước thân thể Hàn Sâm, dao găm đâm lên trên mặt dù, lại không thể đâm rách Già Thiên Tán, nhưng mà lại đem Già Thiên Tán chấn cho lệch sang một bên.

Ý niệm của Nam Ly Thiên tiếp tục động, thanh trực đao màu xanh lá của hắn lập tức trống rỗng xuất hiện, hóa thành một vệt sáng màu lục đâm tới cổ họng Hàn Sâm.

Già Thiên Tán không kịp kéo trở về, không thể ngăn cản đao.

Mắt thấy ánh đao sắp đâm lên trên người Hàn Sâm, Hàn Sâm sử dụng lực lượng một tay che trời muốn giật nhụy hoa ra, nhưng mà vậy mà không thể lập tức kéo đứt, liền dấu hiệu đứt đoạn đều không có. Đẳng cấp của cây đại thụ này thật sự là quá cao, Hàn Sâm đoán chừng thấp nhất cũng là gien thực vật cấp thần huyết.

Mắt thấy mũi đao sắp đâm lên trên người, lúc này Hàn Sâm cũng không thể chú ý nhiều như vậy nữa, trực tiếp mở ra Siêu Cấp Đế Linh Thể, muốn thử

một chút xem Siêu Cấp Đế Linh Thể có thể giãy giụa ra khỏi nhụy hoa hay không.

Ánh sáng màu trắng rừng rực ở trên thân thể Hàn Sâm tràn ngập, đồng tử đều biến thành màu trắng rừng rực, mái tóc ngắn màu đen cũng bị nhuộm trắng, ở trong ánh sáng rừng rực sinh trưởng rất nhanh, trong chốc lát đã hóa thành một mái tóc dài màu trắng rừng rực rủ xuống đất.

Sau khi biến thân thành Siêu Cấp Đế Linh Thể, Hàn Sâm còn chưa dùng sức giãy giụa khỏi nhụy hoa, những nhụy hoa đó lại tự động buông ra, thả thân thể Hàn Sâm ra.

Hàn Sâm căn bản còn chưa trốn tránh, vậy mà những nhụy hoa đó lại đưa hắn ra ngoài, đón trực đao đâm về phía Hàn Sâm, đem trực đao quấn ở bên trong, khiến cho nó rốt cuộc bay không nổi nữa, giống như là đang bảo vệ Hàn Sâm vậy.

“Đây là có chuyện gì? ” Hàn Sâm hoạt động thân thể một chút, trong lòng hết sức kinh ngạc, những nhụy hoa đó vậy mà đã hoàn toàn không có địch ý đối với hắn nữa.

Nhụy hoa quấn quýt lấy nhau, tạo thành một cái bàn tròn, từ phía dưới nâng Hàn Sâm, mà không phải trói lại giống như vừa rồi nữa.

Nam Ly Thiên mở to hai mắt ra nhìn, vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, hình ảnh bây giờ thật sự là nằm ngoài sự tưởng tượng của hắn, một cây gien thực vật cao cấp, thoạt nhìn dĩ nhiên là đang trợ giúp Hàn Sâm, không chỉ là trợ giúp, thoạt nhìn thậm chí là có chút ít cảm giác nịnh nọt.

“Khí tức trên thân mày là chuyện gì xảy ra? Tại sao lại có khí tức Dị Linh… Không đúng… Còn có khí tức của dị sinh vật… Mày không phải nhân loại… Rốt cuộc mày là ai? ” Nam Ly Thiên kinh hãi nhìn Hàn Sâm, †ình huống bây giờ của Hàn Sâm đã vượt qua kiến thức của hắn, một nhân loại làm sao sẽ có được khí tức của Dị Linh cùng dị sinh vật, chuyện này thực sự làm cho người ta rất kinh hãi.

Hàn Sâm nhìn Siêu Cấp Đế Linh Thể của mình, quả nhiên cảm giác được khí tức của mình có chút cổ quái, thân thể này giống như không chỉ là có được khí tức của Dị Linh, đồng thời còn có được thứ khác, giống như Nam Ly Thiên đã nói, khí tức cùng loại với dị sinh vật nào đó.

Chỉ có điều chủng loại của dị sinh vật có rất nhiều, Hàn Sâm cũng không nói rõ ra được đây rốt cuộc là khí tức của loại dị sinh vật nào.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến vấn đề cái tên siêu cấp đế linh này, nếu như chỉ là Dị Linh Thể, trực tiếp gọi là đế linh là được rồi, cho dù càng tiến thêm một bước, đó cũng có thể gọi là Đại Đế thể.

Hai chữ siêu cấp, hẳn là cách dùng cho dị sinh vật, chỉ có sinh vật siêu cấp thần mới có thể dùng siêu cấp hai chữ này, cái tên siêu cấp đế linh này ngay từ đầu đã cho Hàn Sâm một loại cảm giác cổ quái, cho tới bây giờ, Hàn Sâm mới biết rõ ràng, nguyên bản siêu cấp đế linh không chỉ là dị linh thể, còn là một loại thể chất của dị sinh vật.

“Tôi là người như thế nào không quan trọng, quan trọng là, bây giờ cái mạng nhỏ của ông đang ở trong tay tôi. ” Hàn Sâm đi tới chỗ Nam Ly

Thiên đang bị trói ở trong nhụy hoa.

Nguyên bản hắn muốn đạp không đi qua, nhưng mà chân của hắn mới đi ra một bước, những nhụy hoa đó đã đưa ra ngoài, ngưng tụ thành một cái bàn tròn, vừa vặn để cho hắn có thể đạp lên phía trên.

Hàn Sâm đi lên phía trước một bước, nhụy hoa khác lại ngưng tụ ra mâm tròn mới, giống như là từng bậc cầu thang, tạo ra ở dưới chân Hàn Sâm, nâng hắn tiến lên.

Trong lòng Hàn Sâm ngạc nhiên, nhưng mà bây giờ không có thời gian nghiên cứu những thứ này, đi thẳng đến trước mặt Nam Ly Thiên, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nam Ly Thiên hỏi “Ông ở trong Huyết Mệnh Giáo có thân phận gì?”

Thân thể Nam Ly Thiên bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ, nhưng căn bản là không tránh thoát ra được, Nam Ly Thiên nhìn chằm chằm vào

Hàn Sâm nói: “Người thừa kế của Ly Hận Thánh đồ.

“Ông là một trong mười ba Thánh đồ? ” Hàn Sâm có chút không tin đánh giá Nam Ly Thiên hỏi.

Mặc dù Nam Ly Thiên rất mạnh, nhưng mà Hàn Sâm lại cảm thấy hắn thiếu thiếu một cái gì đó, cũng không có hương vị cường giả giống như Thiên Tru.

“Tao chỉ là người thừa kế, cũng không phải là Ly Hận Thánh đồ. ” Nam Ly Thiên nói một cách lạnh lùng.

“Khác nhau ở chỗ nào sao? ” Hàn Sâm không rõ sự khác biệt giữa người thừa kế và Thánh đồ.

“Chỉ có truyền thừa huyết mạch cổ xưa nhất thuần chánh nhất mới có †ư cách trở thành Thánh đồ, tao chỉ là một chỉ nhánh huyết mạch. ” Nam Ly Thiên nói.

Hàn Sâm đang muốn hỏi thêm cái gì, lại đột nhiên nghe được ở trong rừng cây cách đó không xa có tiếng vang truyền đến, chuyển mắt nhìn lại, chỉ thấy bụi cỏ cùng cành lá lắc lư, chỉ chốc lát sau một con Tiểu Mã màu đỏ từ trong bụi cây chui ra, trên lưng còn chở theo Bảo nhi.

Trước đó lúc hắn đại chiến với Nam Ly Thiên, Tiểu Hồng mã cõng Bảo nhi chạy ra, không nghĩ tới vậy mà cũng theo tới Tàng Chân cốc, còn an toàn đi tới đây.

Hàn Sâm sợ đám đầu trâu chôn sâu dưới cây tổn thương bọn họ, vội vàng nghênh đón, đã rơi vào trước mặt Tiểu Hồng.

“Ba ba. ” Bảo nhi lập tức cao hứng nhào vào trong ngực Hàn Sâm.

Hàn Sâm ôm lấy Bảo nhị, lại phát hiện phía sau Tiểu Hồng mã còn kéo theo cái gì đó, dĩ nhiên là một đoạn dây thừng màu vàng, mà đằng sau dây thừng còn buộc con Độc Giác Thú màu đen kia.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, không thể tưởng được Tiểu Hồng mã lại vân đem Độc Giác Thú bị trói cũng kéo đi qua.

Tiểu Hồng mã vẫy đuôi một cái, liền buông lỏng Hoàng Kim Long Tu Tỏa ra, Độc Giác Thú bị trói trong lỗ mũi thở hổn hển, có lẽ là bởi vì giãy dụa quá mạnh, Hoàng Kim Long Tu Tỏa càng trói càng chặt, đã ghìm vào bên trong máu thịt của nó.

Hết chương 1375.

Chương 1376. Chương 1376: Loạn thế

Độc Giác Thú màu đen muốn kêu, nhưng mà cổ bị ghìm chặt, liền thở đều sắp không kịp thở rồi, sao còn có năng lực kêu, lúc này đã máu me be bét khắp người, hai mắt đã trở nên trắng bệch, đã hít vào nhiều mà thở ra không còn bao nhiêu rồi.

Hàn Sâm rút cây sừng thú còn sót lại của mình ra, hung ác đâm vào bên trong cổ của nó, dưới lực lượng Siêu Cấp Đế Linh Thể gia trì, da thịt cứng cỏi của sinh vật biến dị cũng không thể ngăn cản được sừng thú, bị Hàn Sâm trực tiếp đâm xuyên cổ họng.

"Săn giết sinh vật biến dị Tật Phong Độc Giác Thú, đạt được thú hồn Tật Phong Độc Giác Thú, gien hạch đã bị nghiền nát, thịt có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được 0 đến 10 điểm gien biến dị."

Thu hồi Hoàng Kim Long Tu Tỏa, lúc này Hàn Sâm mới một lần nữa trở về trước mặt Nam Ly Thiên, nhìn hắn lạnh lùng hỏi "Tiếp tục vấn đề vừa rồi, vì cái gì người Huyết Mệnh Giáo các ông lại không muốn có thánh vật?"

Nam Ly Thiên lạnh nhạt nói: "Thánh vật của Huyết Mệnh Giáo, chỉ có giáo chủ mới có thể kiềm giữ, nếu không sẽ bị suy yếu lực lượng huyết mạch."

"Suy yếu lực lượng huyết mạch? Ông nói là lực lượng Lam Huyết? " Trong lòng Hàn Sâm hơi động.

Nam Ly Thiên không biết là sợ chết hay là đã nghĩ thông rồi, trả lời vô cùng dứt khoát: "Đúng vậy, nếu như thánh vật ở bên người, sẽ làm cho thánh huyết dần dần trở nên nhạt, cho nên mặc dù là thánh vật trân quý, với chúng ta lại giống như là độc dược, chỉ có một mình giáo chủ có thể kiềm giữ"

“Chẳng lẽ Hàn Kính Chi là giáo chủ của Huyết Mệnh Giáo các ông? ” Trong lòng Hàn Sâm có chút kinh ngạc.

Theo Nam Ly Thiên từng nói, Hàn Kính Chi có được thánh vật, mà thánh vật lại chỉ có một mình giáo chủ kiềm giữ, những Thánh đồ khác cầm thánh vật cũng không có tác dụng, như vậy chẳng phải là nói Hàn Kính Chi chính là giáo chủ của Huyết Mệnh Giáo sao.

Nhưng mà nghĩ lại lại cảm thấy có chút không đúng, nếu như Hàn Kính Chỉ là giáo chủ của Huyết Mệnh Giáo, Nam Ly Thiên lại làm sao có thể nói hắn là phản đồ được? Bản thân giáo chủ liền là lớn nhất, làm sao lại còn gọi là phản đồ.

“Hắn chỉ là một phản đồ, cũng xứng làm giáo chủ của Huyết Mệnh Giáo ta sao? ” Nam Ly Thiên khinh thường bĩu môi nói.

“Như vậy Hàn Kính Chi ở trong Huyết Mệnh Giáo các ông có thân phận gì? ” Hàn Sâm truy hỏi.

“Một giáo đồ bình thường mà thôi. ” Nam Ly Thiên nói một cách lạnh lùng.

“Giáo đồ bình thường? Không phải là Hàn Kính Chi cũng có Lam Huyết hay sao? ” Hàn Sâm nao nao.

“Hắn là một người ngoài bị bắt tới, làm sao có thể có thánh huyết. ” Nam Ly Thiên hết sức khinh thường.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động: “Vậy thì giống như là Anh Quỷ đã nói, Hàn Kính Chi là bị chộp tới Huyết Mệnh Giáo, trước kia ông ta cũng không phải là người của Huyết Mệnh Giáo, vậy tại sao những người thế hệ trước kia đều cho rằng Hàn Kính Chi có Lam Huyết?”

“Tại sao các ông lại muốn bắt Hàn Kính Chi? ” Hàn Sâm nghĩ mãi mà không rõ, lại truy hỏi.

“Đây là đại bí mật của Huyết Mệnh Giáo chúng ta… ” Nam Ly Thiên nói xong âm thanh đã dần dần thấp xuống, khóe miệng vậy mà chảy ra máu

tươi, khí tức sinh mệnh trên người rất nhanh giảm xuống, xem ra giống như là đã uống thuốc độc tự vẫn.

Trong lòng Hàn Sâm chấn động, vội vàng đến gần Nam Ly Thiên bóp miệng hắn ra xem, nhưng mà tay của Hàn Sâm mới vừa vặn bóp tới miệng hắn, chỉ thấy Nam Ly Thiên đột nhiên quỷ dị cười cười.

Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu không ổn, mau chóng muốn lui về phía sau, nhưng lại đã không còn kịp nữa rồi, chỉ thấy thân thể của Nam Ly Thiên muốn nổ tung lên, dòng máu màu xanh lam giống như hỏa diễm thiêu đốt, bạo phát ra giống như cùng một vòng mặt trời màu xanh nhạt.

‘Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, Già Thiên Tán chắn ở trước mặt hắn, đem Lam Huyết bộc phát giống như là mặt trời kia chắn bên ngoài.

Chỉ là lực lượng kinh khủng kia lại đem cả Già Thiên Tán cùng Hàn Sâm đều đánh bay ra ngoài, còn chưa đợi Hàn Sâm bay xa, vô số nhụy hoa đã quấn tới, giống như là giường lò xo tiếp nhận thân thể Hàn Sâm, lại để cho hắn không đụng vào trong rừng cây.

“Huyết Mệnh Giáo đồ thật là đáng sợ, lúc trước cùng mình nói nhiều như vậy, cũng chỉ là vì dẫn dụ mình tới gần hắn, Nam Ly Thiên nay đã hết hy vọng, còn muốn kéo mình chôn cùng. ” Vẻ mặt Hàn Sâm khác thường nhìn dòng máu màu xanh lam nhạt va chạm ở bốn phía.

Hắn đãnhìn thấy Lam Huyết của Thiên Tru, Nam Ly Thiên rõ ràng là nhạt hơn rất nhiều, thoạt nhìn quả nhiên là có chút khác biệt.

Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trên ngực có chút nóng rực, thò tay lôi ra ngoài xem xét, chỉ thấy sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu lóe ra ánh sáng màu đỏ.

Bị ánh sáng màu đỏ kia chiếu một cái, những dòng máu màu xanh lam đó lập tức liền mất đi hào quang màu xanh lam, khôi phục màu đỏ nguyên bản của máu Nhân loại nên có.

“Nam Ly Thiên cũng không gạt mình, sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu giống như thật sự có thể tiêu trừ Lam Huyết. ” Trong lòng Hàn Sâm

hơi có chút kinh ngạc nhìn sợi dây chuyền kia.

Sau khi Lam Huyết biến đỏ, sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu lại khôi phục lại bình thường, không nhấp nháy loại ánh sáng màu đỏ kia nữa.

Mặc dù Nam Ly Thiên tự bạo mà chết, nhưng mà Hàn Sâm lại cũng biết một chuyện, hai người Anh Quỷ cùng Nam Ly Thiên đều nói Hàn Kính Chỉ là bị bắt buộc đi tới Huyết Mệnh Giáo đấy, nói như vậy thì xác thực là ban đầu Hàn Kính Chỉ rất không có khả năng là Lam Huyết Thánh đồ.

Thế nhưng mà vì cái gì lại có người cảm thấy ông ta có Lam Huyết, lại không có khả năng có hậu đại nữa?

Hàn Sâm bây giờ đã trở nên vô cùng bình tĩnh, không thiếu kiên nhân giống như lúc trước nữa, đã trải qua nhiều như vậy, hắn đã hiểu ra, có rất nhiều nghi vấn cần phải từ từ tìm kiếm đáp án, giống như cùng bản thân cuộc sống liền là một sự bí ẩn, đến chết cũng chưa chắc có thể có đạt được đáp án.

Nhưng mà Hàn tin rằng, đáp án trong cuộc sông có lẽ hắn không làm rõ ràng được, vấn đề của Huyết Mệnh Giáo cùng Hàn Kính Chi hắn lại nhất định có thể sẽ hiểu rõ, hơn nữa hắn có cảm giác, hắn cách đáp án càng ngày càng gần, có lẽ chỉ cách một tầng giấy cuối cùng.

Mang theo thi thể độc giác thú đi ra ngoài Tàng Chân cốc, lúc Hàn Sâm dùng Siêu Cấp Đế Linh Thể đi ra ngoài, những gien thực vật có được ý thức đó, vậy mà liền chủ động tránh cành lá ra, để cho Hàn Sâm có thể trực tiếp đi qua, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy hết sức kỳ dị.

“Nếu như vậy, chẳng lẽ là mình có thể an toàn tiến vào khu vực các loại gien thực vật cổ quái chiếm giữ, sau này lại vừa vặn xâm nhập vào ‘Tàng Chân cốc, nếu nhe Thanh Ngưu không nếu là nói dối, nói không chừng còn thật sự có thể tìm được thi thể của con Tinh Hải Thần Thú kia. ” Hàn Sâm có ý định quay đầu lại sẽ đi vào xem Tàng Chân cốc, nhưng mà trước đó, trước tiên phải đem thi thể con độc giác thú này xử lý sạch sẽ đã.

Đem độc giác thú lột da bỏ xương, cắt thành từng mảng thịt đóng gói trở về, miễn cho bị người khác nhận ra đây là tọa ky của Nam Ly Thiên.

Mặc dù Nam Ly Thiên đã chết, nhưng mà bên trong nơi ẩn núp Ly Ảnh nói không chừng còn có thủ hạ trung thành của hắn, Hàn Sâm cũng không muốn bị vây công.

Lúc trở lại nơi ẩn núp Ly Ảnh, nơi ẩn núp nội đã đại loạn, những dị sinh vật cùng Dị Linh cùng Nam Ly Thiên ký kết qua khế ước đó, bởi vì Nam Ly Thiên đã cũng bị chết bất đắc kỳ tử theo, toàn bộ nơi ẩn núp Ly Ảnh đều loạn tung tùng phèo.

“Đây cũng là một cơ hội tốt, nói không chừng có thể đem nơi ẩn núp Ly Ảnh chiếm xuống. ” Tâm niệm Hàn Sâm chuyển động, liền đi tới phương hướng Dị Linh Thần Điện.

Lúc Hàn Sâm chạy tới Dị Linh Thần Điện, nhìn thấy có một Dị Linh cùng hai dị sinh vật đang giằng co ở bên trong, tựa hồ bọn họ đều có ý nghĩ giống như Hàn Sâm, muốn thừa cơ chiếm lấy nơi ẩn núp Ly Ảnh.

Chỉ là nhìn thoáng qua, theo sinh cơ của bọn họ Hàn Sâm cũng đã xác định được, Dị Linh kia là một quý tộc, mà hai con dị sinh vật kia cũng đều là sinh vật biến dị.

Hai thú một linh nhìn thấy Hàn Sâm tiến đến, sáu con mắt lạnh lùng đồng loạt đã rơi lên trên người hắn.

Hết chương 1376.

Chương 1377. Liên hợp

Trong lòng Hàn Sâm rùng mình, thoạt nhìn thì sinh cơ của ba tên này cũng không hề yếu hơn so với Nam Ly Thiên, có lẽ đều mơ tưởng chiếm cứ nơi ẩn núp Ly Ảnh, nhưng mà lại đều có chỗ cố ky, trong lúc nhất thời có chút giằng co không xong.

Sau khi Hàn Sâm đi vào, lập tức trở thành tiêu điểm của ánh mắt của ba bên.

Thời gian mà một linh hai thú đã ở trong nơi ẩn núp Ly Ảnh cũng không ngắn, đối với nơi ẩn núp Ly Ảnh đều hiểu rất rõ, trừ ba bọn họ ra, thật sự rất khó nghĩ ra được, bây giờ bên trong nơi ẩn núp Ly Ảnh, còn ai có năng lực dám đến tranh đoạt cùng với bọn họ.

Sau khi trông thấy Hàn Sâm, đều nao nao, không ai từng nghĩ tới tới vậy mà là một nhân loại, hơn nữa nhìn khí tức cũng không hề mạnh mẽ.

Dị Linh kia nhìn Hàn Sâm cười lạnh một tiếng: "Chúng ta bị một nhân loại áp bức lâu như vậy, bây giờ lại còn có nhân loại muốn đến chiếm món lợi, mấy người nói xem chúng ta có phải là nên giải quyết hắn trước hay không?"

Nghe xong lời này của Dị Linh, ánh mắt của hai con sinh vật biến dị nhìn về phía Hàn Sâm lại càng thêm hung ác.

Lúc này Hàn Sâm mới vừa đi tới, đang đánh giá Dị Linh cùng hai con sinh vật biến dị kia, đột nhiên nghe được một câu như vậy, lập tức thầm mắng trong lòng: "CMN, Dị Linh này thật sự là âm hiểm, vậy mà muốn trước tiên đem mình tiêu diệt, tao trêu chọc mày rồi hả?"

Hàn Sâm chớp mắt, mở miệng nói ra: "Hai vị không nên nghe Dị Linh kia nói hươu nói vượn, nhân loại chúng ta cùng dị sinh vật mấy người giống nhau, đều chỉ có một cái mạng, Dị Linh bọn họ lại có thể vô hạn phục sinh, bây giờ mấy người liên thủ với hắn giết tôi, vạn nhất hắn thừa cơ ám sát mấy người, liều mạng đồng quy vu tận với mấy người, sau đó hắn vẫn có thể sống lại trở về chiếm cứ chỗ này, chúng ta lại là thật sự chết đi, không có khả năng lại sống lại."

Hai con sinh vật biến dị kia nghe xong, sắc mặt hơi có một chút biến hóa, lại đều nhìn về phía Dị Linh này.

Sắc mặt của Dị Linh này cũng thay đổi, hung hăng trừng mắt lườm Hàn Sâm.

Hàn Sâm không đem uy hiếp trong ánh mắt hắn coi là chuyện đáng kể, đánh giá hắn và hai con sinh vật biến dị.

Dị Linh một thân màu xanh da trời, sau lưng còn đeo một thanh kiếm lớn màu xanh lam do thủy tinh điêu khắc thành, mắt sáng tóc vàng, lóng lánh giống như là mặt trời.

Hai con sinh vật biến dị, một con nhìn giống như là Bạch Hổ, chỉ là thân thể so với trâu đực còn cường tráng hơn, hơn nữa trên đầu còn mọc ra ba cặp lỗ tai, dĩ nhiên là một con Lục Nhĩ Bạch Hổ.

Mà một con sinh vật biến dị khác, trông giống như là Robot kim loại do kim loại màu đen chồng chất mà thành, cũng không biết là lai lịch ra sao, nhưng mà nhìn một thân kim loại này của nó, chỉ sợ là thân thể cực kỳ mạnh mẽ.

"Hai vị, chẳng lẽ hai vị đã quên Nam Ly Thiên nghiền ép chúng ta ra sao rồi à? Chẳng lẽ hai người còn muốn giẫm lên vết xe đổ, lại bị tên nhân loại này nghiền ép hay sao? " Dị Linh còn nói thêm.

Không đợi hai sinh vật biến dị kia có phản ứng gì, Hàn Sâm liền nói thêm: "Nam Ly Thiên đối với mấy người làm cái gì tôi không biết, nhưng mà ít nhất là mấy người vẫn được tự do, nếu để cho một Dị Linh chiếm cứ nơi ẩn núp, cũng không dễ nói chuyện giống như nhân loại chúng ta đâu, mấy người cũng đã thấy nơi ẩn núp bị Dị Linh chiếm cứ rồi chứ? Ở bên trong nơi ẩn núp bị Dị Linh chiếm cứ, dị sinh vật cũng chỉ là tồn tại nô lệ mà thôi, hai vị cẩn thận suy nghĩ một chút đi."

Dị Linh kia còn muốn nói thêm điều gì, Hàn Sâm lại vượt lên trước nói tiếp: "Hơn nữa tôi cũng chỉ là một nhân loại vừa mới ngưng tụ gien hạch thanh đồng, liền gien hạch bạch ngân đều không có, làm sao có thể tranh phong với mấy người được?"

Nói xong, Hàn Sâm còn triệu hoán ra Già Thiên Tán, để cho Già Thiên Tán hiển lộ bổn mạng ấn ký gien hạch thanh đồng, để hai con sinh vật biến dị kia tin tưởng.

Nhìn thấy Hàn Sâm vẫn chỉ là gien hạch thanh đồng, hai con sinh vật biến dị lập tức càng đem lực chú ý tập trung lên trên người Dị Linh kia, chỉ là chính bọn chúng cũng là quan hệ thù địch, cho nên vẫn không có ý tứ phát động công kích, tình cảnh lại biến thành giằng co.

Hàn Sâm thầm nghĩ làm sao để có thể châm ngòi cho bọn họ đánh nhau, chính mình nhặt món lợi, nếu là lấy một địch ba, Hàn Sâm lại không có niềm tin chắc chắn gì cả.

Đối phó với một Nam Ly Thiên cũng đã không dễ dàng gì, cho dù ba †ên này yếu hơn một chút so với Nam Ly Thiên, cũng không yếu hơn quá nhiều, lấy một địch ba thật sự là không có phần thắng gì cả.

Suy nghĩ, Hàn Sâm liền muốn lui ra ngoài trước, chờ cho ba người bọn họ đánh xong, rồi trở về kiếm lợi cũng không muộn.

'Thế nhưng mà Hàn Sâm mới vừa vặn nhấc chân lên, đột nhiên nhìn thấy thân hình kim loại kia khẽ động, thân thể hùng tráng chặn cửa lớn của Dị Linh Thần Điện lại, cũng chặn lấy đường ra duy nhất.

"Nhân loại, chúng ta làm một giao dịch chứ? " Hàn Sâm nhíu mày đang định nói điều gì, người kim loại lại đoạt trước mở miệng nói một câu.

"Giao dịch gì? " Hàn Sâm có nhiều hứng thú nhìn người kim loại.

"Tôi và cậu liên thủ đoạt được nơi ẩn núp, tất cả thứ khác đều thuộc về cậu, tôi chỉ muốn quặng mỏ ở phía sau nơi ẩn núp. " trong mắt người kim loại lóe lên ánh sáng màu vàng kim nhạt, nhìn Hàn Sâm nói ra.

"Kim Chúc Ma Nhân, mày tìm một nhân loại chỉ có gien hạch thanh đồng hợp tác, không bằng trực tiếp tìm tao là được rồi, tao với mày liên thủ giết lục nhĩ, tao đồng ý đem quặng mỏ cho mày. " Dị Linh nói ra.

Lục Nhĩ Bạch Hổ nghe thấy Dị Linh nói như vậy, lập tức mắt lộ ra hung quang nhìn hắn chằm chằm, phát ra một tiếng hổ gầm.

Kim Chúc Ma Nhân nghe xong lời nói của Dị Linh nhưng lại lạnh lùng nói: "Nhân loại kia nói không sai, coi như là nhân loại thống trị nơi ẩn núp, chúng tao vẫn còn có một chút tự do, nếu là bị mày thống trị, chúng tao đều sẽ thành nô lệ, coi như là tao cùng hợp tác với lục nhĩ, cũng sẽ không hợp tác với mày."

Dị Linh nghe xong sắc mặt có chút khó coi, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm càng thêm hung lệ: “Cho dù mày cùng hợp tác với nó, chẳng lẽ mày nghĩ có thêm một nhân loại có gien hạch thanh đồng, có thể đấu qua được tao cùng lục nhĩ sao?”

Kim Chúc Ma Nhân lại cười lạnh một tiếng: “Mày là mày, lục nhĩ là lục nhĩ, đừng nói nhập làm một.”

Nói xong, Kim Chúc Ma Nhân lại chuyển sang nói với Lục Nhĩ Bạch Hổ: “Lục nhĩ, chắc là mày cũng chỉ muốn vườn cây kia chứ? Tao muốn quặng mỏ, mày lấy vườn cây, còn dư lại về cả nhân loại kia, mày thấy như thế thì như thế nào?”

Lục Nhĩ Bạch Hổ nghe xong, chỉ là hơi do dự một chút, liền gầm lên một tiếng, mặc dù không phải là ngôn ngữ Hàn Sâm có thể nghe hiểu, nhưng mà xem vẻ mặt cũng biết, nó đã đồng ý.

“Nhân loại, mày thấy thế nào? ” Kim Chúc Ma Nhân lại nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

“Tôi không có ý kiến, thực lực của tôi thấp kém, có thể kiếm được một nơi ẩn núp, đã rất thấy đủ. ” Hàn Sâm cười nói.

Nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân đều chậm rãi nhích tới gần Dị Linh, hiển nhiên là chuẩn bị diệt đi Dị Linh này trước.

Hàn Sâm mặc dù không biết đến cùng là Kim Chúc Ma Nhân tính toán cái gì, nhưng mà có thể giải quyết trước một đối thủ, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi, liền theo chúng cùng một chỗ vây về phía Dị Linh.

Dị Linh nhìn thấy ba người vây tới, chẳng những không có lộ ra vẻ sợ hãi, ngược lại còn nở nụ cười: “Lục nhĩ, Kim Chúc Ma Nhân, chúng mày đều quá ngây thơ rồi, chúng mày cho rằng tao ở chỗ này nói nhảm nhiều như vậy là vì cái gì?”

Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân nghe thấy vậy đều ngẩn người, tiếp đó liền biến sắc, chúng đều cảm giác được ở bên ngoài Dị Linh Thần

Điện lại xuất hiện khí tức mạnh mẽ.

Rất nhanh, liền thấy hai Dị Linh khác vọt vào bên trong Dị Linh Thần Điện, một cao một thấp, cao 3-4m như là người khổng lồ, trong tay nắm một cây đại chùy.

Thấp thì chỉ cao tới hông của Hàn Sâm, trên bờ vai lại khiêng một cái búa so cự chùy trong tay người khổng lồ còn to lớn hơn.

Hai người bọn họ hoàn toàn không hề che dấu khí tức trên thân, khí tức mạnh không kém hơn Dị Linh lúc trước.

“Ba đối ba, chúng mày còn có một nhân loại có gien hạch thanh đồng, chúng mày còn cảm thấy chiến đấu như thế này còn cần lo lắng gì sao? ” Dị Linh lúc trước lộ ra một nụ cười mê người, giống như là đã nắm chắc phần thắng vậy.

Hết chương 1377.

Chương 1378. Chủ nhân mới của nơi ẩn núp

Sắc mặt của Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân đều có chút khó coi, nguyên bản chúng vô cùng kiêng kị với Dị Linh này, cho nên mới không muốn cùng hắn chia xẻ nơi ẩn núp, tình nguyện hợp tác với một nhân loại có thực lực yếu ớt.

Lại không nghĩ tới Dị Linh lại vẫn có thể đưa tới giúp đỡ có thực lực mạnh mẽ như vậy, trong lòng chúng đều đã manh động thoái ý.

Thế nhưng mà hai Dị Linh một cao một thấp kia lại chặn cửa Thần Điện lại, bây giờ chúng muốn xông ra, nhất định phải chiến đấu chính diện cùng hai Dị Linh kia.

“Nếu như bọn mày muốn thần phục với tao…tao có thể lưu cho bọn mày một mạng, còn mày… ” Ánh mắt của Dị Linh tóc vàng đã rơi lên trên người Hàn Sâm, ngoan độc nói ra: “Nhân loại đều đáng chết, mày đáng chết nhất.”

“Nói giống như là mạng nhỏ của bọn tao đều ở trên tay mày vậy. ” Hàn Sâm cũng không tức giận, chỉ cười cười.

“Ít nhất là cái mạng nhỏ của mày đã ở trên tay tao rồi. ” Dị Linh tóc vàng rút thủy tinh đại kiếm màu lam ở trên lưng ra, mũi kiếm chỉ tới phía Hàn Sâm.

“Hai vị, cứ dựa theo lời lúc trước chúng ta nói mà xử lý, tên vọng tưởng cuồng đồ này giao cho tôi, hai tên còn dư lại hai người tự giải quyết. ” Hàn Sâm nói xong vung tay lên, đánh ra một vệt sáng màu vàng tới Dị Linh tóc vàng kia.

Tóc vàng Dị Linh hừ lạnh một tiếng, thủy tinh đại kiếm màu lam vốn chuẩn bị chém về phía Hàn Sâm, một kiếm chém về phía vệt sáng màu vàng mà Hàn Sâm mới đánh ra.

Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân nhìn nhau, đồng thời đánh về phía hai Dị Linh một cao một thấp kia.

Chúng tự nhiên là không muốn thần phục với Dị Linh, nhưng mà chúng cũng không kỳ vọng Hàn Sâm thật sự có thể đánh bại Dị Linh tóc vàng, chỉ hi vọng là Hàn Sâm có thể ngăn chặn Dị Linh tóc vàng một thời gian ngắn, để cho chúng nó có thể lao ra ngoài Thần Điện đào tẩu là được rồi.

Mắt thấy Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân xông lại, hai Dị Linh một cao một thấp quỷ dị cười cười, đại chùy trong tay vung lên, đập tới Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân.

Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân lập tức rơi vào bên trong khổ chiến, búa của hai Dị Linh một cao một thấp kia vô cùng quỷ dị, mỗi lần va chạm với búa, đều sẽ phải chịu một luồng lực lượng chấn động tập kích, khiến cho thân thể cùng gien hạch của bọn nó đều sinh ra có chút trì độn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không xông ra được.

Ánh mắt của bọn nó không khỏi nhìn về phía Hàn Sâm bên kia, muốn xem một chút xem Hàn Sâm còn có thể kiên trì được bao lâu, chúng còn có cơ hội lao ra hay không.

Thế nhưng mà lần xem này, hai con sinh vật biến dị đều ngây ngốc một chút.

Chỉ thấy Dị Linh tóc vàng cả người lẫn kiếm bị một sợi dây thừng màu vàng trói rắn rắn chắc chắc, người cũng đã ngã rầm ở trên mặt đất, trong tay Hàn Sâm nắm một cái sừng thú đinh ốc, đã hung hăng đâm vào trái tim Dị Linh tóc vàng.

Không chỉ là Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân ngây dại, một cao một thấp hai Dị Linh kia nhìn thấy Dị Linh tóc vàng bị Hàn Sâm đâm thủng trái tim, máu tươi tuôn ra, cũng đều ngây ngốc một chút.

Sau đó liền không nói hai lời, hai Dị Linh kia liền xoay người chạy, Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân kịp phản ứng lại, lập tức mừng như điên đuổi theo.

“Nhớ kỹ, lần sau lúc khoe khoang, xem trước một chút xem đối thủ của mày là ai. ” Hàn Sâm nói một câu với Dị Linh tóc vàng bị trói kia, sau đó sừng thú đinh ốc lại một lần nữa đâm xuyên qua trái tim hắn, khiến cho sinh cơ của Dị Linh tóc vàng triệt để đoạn tuyệt.

Dị Linh tóc vàng mở to hai mắt ra, nhìn chằm chặp vào Hàn Sâm, muốn nói gì cũng đã không nói được nữa rồi, thân thể hóa thành ánh sáng tiêu tán.

Hàn Sâm biết rõ việc này khẳng định là vẫn chưa xong, chỉ cần Dị Linh này chưa chết, khẳng định là sẽ còn tìm hắn báo thù, nhìn biểu lộ của hắn trước lúc trở về linh hồn chi thạch đã biết rõ, hắn đã cực kỳ hận Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không đuổi theo Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân, đi thẳng tới trước Dị Linh Thần, triệu hoán ra Sát Na Nữ Đế, để cho cô ta chiếm cứ Dị Linh Thần trước rồi nói sau.

Rất nhanh màn hào quang phòng hộ của nơi ẩn núp Dị Linh đã được mở ra, rối loạn cũng dần dần ổn định lại, sinh vật ở bên trong nơi ẩn núp đều đang

trông xem thế nào, muốn biết xem ai đã trở thành chủ nhân mới của nơi ẩn núp.

Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân tựa hồ không thể đuổi kịp hai Dị Linh một cao một thấp kia, sau khi trở lại Dị Linh Thần Điện, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm đã nhiều hơn một chút cảnh giác.

“Lời cậu mới vừa nói còn tính không? ” Kim Chúc Ma Nhân nhìn Hàn Sâm hỏi.

Thực lực của Dị Linh tóc vàng thế nào thì chúng đều rõ ràng, có thể gọn gàng tiêu diệt hắn như vậy, thực lực của Hàn Sâm khiến chúng nó xem đều không hiểu.

“Đương nhiên là tính, hai người muốn quặng mỏ cùng vườn cây đều không có vấn đề, nhưng mà ngược lại, có thu hoạch thì phải có trách nhiệm, lúc nơi ẩn núp cần hai người phải xuất lực, hai người cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. ” Hàn Sâm nói ra.

Thực lực của hắn bây giờ vô cùng có hạn, có thể lôi kéo được hai sinh vật cấp biến dị giúp đỡ thì cũng không tệ.

“Đó là đương nhiên, nếu như những dị linh đó lại đến, chúng ta sẽ toàn lực nghênh chiến. ” Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân đều quá đỗi vui mừng, nguyên bản chúng còn có chút bận tâm Hàn Sâm sẽ trở mặt với chúng, để cho chúng cái gì cũng không lấy được.

Dùng lực lượng của Hàn Sâm có thể trực tiếp tiêu diệt Dị Linh tóc vàng, chúng còn thật sự có chút không dám dốc sức liều mạng chiến một trận với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cùng hai con sinh vật biến dị thương lượng một chút chỉ tiết bọn họ hợp tác chiếm cứ nơi ẩn núp Ly Ảnh, vấn đề tỉ mỉ, dị sinh vật cùng Dị Linh phía ngoài lại đầu có chút thấp thỏm không yên.

Chúng không biết chủ nhân mới của nơi ẩn núp rốt cuộc là sinh vật gì, cũng không biết chủ nhân mới sẽ có thủ đoạn dạng gì, đều đang do dự có nên

chạy ra khỏi nơi ẩn núp Ly Ảnh hay không, đi tìm những chỗ khác để an thân.

Trong đó lo lắng nhất cũng không phải là những dị sinh vật cùng Dị Linh này, lo lắng nhất trái lại là một nhân loại ở trong nơi ẩn núp.

Ngoại trừ Nam Ly Thiên ra, trong nơi ẩn núp còn có một Bán Thần nhân loại nữa, tên Bán Thần nhân loại này tên là Tô Miên Hoa, bây giờ hắn là người lo lắng nhất.

Tô Miên Hoa vốn là một vị giáo sư nghiên cứu cơ sở nổi danh, sau khi tấn thăng lên trên không gian thứ tư của nơi ẩn núp, vừa vặn ngay ở gần nơi ẩn núp Ly Ảnh, lại vừa vặn gặp phải Nam Ly Thiên.

Nam Ly Thiên sau khi biết được tình huống của hắn, đem hắn dẫn về nơi ẩn núp Ly Ảnh, cũng không bạc đãi hắn, còn cho hắn không ít thịt dị sinh vật, lại để cho hắn tăng lên một ít gien.

Thế nhưng mà Nam Ly Thiên lại không thả cho hắn trở lại liên minh, thậm chí là tuyệt đối không cho phép hắn tới gần truyền tống trận, đem hắn giam lỏng ở trong nơi ẩn núp làm nghiên cứu.

Qua nhiều năm như thế, người khác không biết, Tô Miên Hoa lại rất rõ ràng, Nam Ly Thiên đã vụng trộm giết chết rất nhiều dị sinh vật sống

nhờ ở bên trong nơi ẩn núp, rất nhiều tài liệu nghiên cứu của Tô Miên

Hoa đều bởi vậy mà có.

Ngay từ đầu đúng là Tô Miên Hoa bị ép làm nghiên cứu, nhưng mà làm một nhà khoa học nghiên cứu gien, sau khi Tô Miên Hoa xâm nhập nghiên cứu, ngược lại bản thân cũng sa vào trong nghiên cứu.

Mặc dù chỗ này không có những dụng cụ công nghệ cao đó, nhưng mà trong lúc Tô Miên Hoa làm một ít thí nghiệm nghiên cứu nguyên thủy, lại đã lấy được thành quả không tưởng tượng được.

Bởi vì nghiên cứu còn chưa tới nơi giai đoạn sau cùng, Tô Miên Hoa vẫn còn cần Nam Ly Thiên cung cấp tài liệu thí nghiệm cần thiết, bây giờ Nam

Ly Thiên ly kỳ chết rồi, tài liệu thí nghiệm tự nhiên là không thể nào có nữa, hơn nữa cũng không biết là sinh vật gì chiếm cứ nơi ẩn núp, vạn nhất là dị sinh vật tàn bạo nào đó, nói không chừng cái mạng nhỏ của hắn cũng sẽ mất.

Những năm này một mực làm nghiên cứu, tố chất thân thể của Tô Miên Hoa bởi vì đã hấp thu gien tương đối nhiều, tương đối mà nói thì cũng không tệ lắm, nhưng mà lại cực kỳ khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu, nếu như thoát đi khỏi nơi ẩn núp, căn bản là không biết rõ có thể sống sót ở bên ngoài hay không.

Tất cả dị sinh vật cùng Dị Linh đều nhìn chằm chằm tới phương hướng nơi ẩn núp Dị Linh, cùng đợi chủ nhân mới của nơi ẩn núp Ly Ảnh xuất hiện.

Hết chương 1378.

Chương 1379. Kho gen hạch

“Bọn máy nói xem tân chủ nhân của nơi ẩn núp Ly Ảnh sẽ là ai?”

“Tao nghĩ sẽ là Kim Chúc Ma Nhân, Gen hạch của hắn gần như là không thể bị phá hủy đấy, có lực phòng ngự tuyệt cường, ở thế bất bại.”

“Tao thấy Lục Nhĩ Bạch Hổ có khả năng nhất…”

“Vừa rồi hình như có nhìn thấy bọn chúng đuổi theo hai Dị Linh chạy đến, về sau lại chạy trở về, chỉ sợ tân chủ nhân là một trong số bọn chúng.”

“Tao không biết ai mạnh ai yếu, nhưng tao hi vọng Kim Chúc Ma Nhân có thể trở thành tân chủ nhân nơi ẩn núp, tính cách của hắn không tàn bạo như vậy, có lẽ cuộc sống của chúng ta sẽ sống tốt hơn một chút.”

“Là ai cũng được, chỉ cần không phải Dị Linh là tốt rồi, nếu như bị Dị Linh chiếm cứ nơi ẩn núp, chúng ta trốn không thoát đâu, tám chín phần là chúng ta đều sẽ phải ký kết khế ước Dị Linh.”

“Đúng vậy a, tuyệt đối không nên là Dị Linh”

Khi mọi người đang không ngừng nghị luận, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh từ trong Dị Linh Thần Điện đi ra.

Nơi ẩn núp lập tức yên tĩnh trở lại, dù là dị sinh vật hay Dị Linh, đều nhìn chằm chằm vào thân ảnh từ Dị Linh Thần Điện đi ra, nếu người đi ra không phải là người trong tưởng tượng của bọn hắn, nói không chừng bọn hắn sẽ lập tức thoát khỏi nơi ẩn núp.

Nhưng khi nhìn thấy Lục Nhĩ Bạch Hổ và Kim Chúc Ma Nhân một trái một phải cùng nhau đi ra, đám sinh vật đều ngẩn người, vốn cho là chúng sẽ phân thắng bại, nhưng nhìn tới bộ dáng của bọn nó, không hề giống như đã trải qua đại chiến.

Khi đám sinh vật đang vô cùng nghỉ hoặc, đột nhiên nhìn thấy Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân song song đi ra dần tách ra, lộ ra một người đi sau bọn họ.

Nhìn dáng vẻ người kia rất giống như là Dị Linh, không ít dị sinh vật đều căng thẳng trong lòng, dị sinh vật nào gan nhỏ một chút đã muốn chạy trốn.

Chúng tưởng rằng Dị Linh chiếm cứ nơi ẩn núp, còn thu phục được Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân.

Thế nhưng mà nhìn kỹ, khí tức kia lại không giống như là Dị Linh, ngược lại rất giống Nam Ly Thiên-chủ nhân trước của nơi ẩn núp.

“Nhân loại… Đó là một Nhân loại… ” Không ít dị sinh vật và Dị Linh kịp phản ứng lại, có chút giật mình nhìn Hàn Sâm từ Dị Linh Thần Điện đi ra.

Bọn hắn cũng không nhận ra Hàn Sâm, không biết tên nhân loại này có lai lịch gì, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này.

Thanh Ngưu cũng đứng trong đám dị sinh vật, lúc này đang trừng lớn đôi mắt nhìn Hàn Sâm: “Tiểu tử kia sao lại chạy tới Dị Linh Thần Điện, hắn đã làm trò gì rồi?”

Trong lòng Tô Miên Hoa thoáng nghi hoặc, không biết trong Dị Linh Thần Điện làm sao lại có một nhân loại đi ra, theo hắn được biết, trong nơi ẩn núp Ly Ảnh chỉ có hắn với Nam Ly Thiên là hai nhân loại thôi.

Khi đám sinh vật đang nghỉ hoặc, lại đột nhiên thấy Kim Chúc Ma Nhân chỉ vào Hàn Sâm nói: "Từ hôm nay về sau, hắn chính là tân chủ nhân của nơi ẩn núp Ly Ảnh chúng ta, nếu người nào gây khó dễ cho hắn, chính là gây khó dễ cho Kim Chúc Ma Nhân, tao nhất định sẽ bắt kẻ đó rôid rút gân lột da chém thành muôn mảnh."

Khi Kim Chúc Ma Nhân vừa nói xong, Lục Nhĩ Bạch Hổ bên kia đã phát ra tiếng gầm rung trời, khiến cho toàn bộ sinh linh trong nơi ẩn núp đều vì thế mà chấn động.

Đám dị sinh vật đều trợn mắt há hốc mồm, ai cũng không nghĩ ra, tân chủ nhân nơi ẩn núp lại vẫn là một nhân loại, nhưng lại đồng thời được Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân cường đại nhất trong nơi ẩn núp ủng hộ, trong lúc nhất thời đều ngây ra tại chỗ, không biết đây rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có Tô Miên Hoa mừng rỡ như điên, một nhân loại trở thành chủ nhân của nơi ẩn núp, với hắn mà nói tự nhiên là không thể tốt hơn rồi.

"Hắn… Là tân chủ nhân của nơi ẩn núp… " Mắt trâu của Thanh Ngưu đã sắp trợn lồi ra rồi, giống như không thể tin vào tai của mình, nhưng nhìn thoáng qua Bảo nhi đang ngồi trên bờ vai Hàn Sâm, mới xác định chính mình cũng không có nhận lầm người.

" Quy củ của nơi ẩn núp vẫn giống như khi Nam Ly Thiên còn làm chủ nhân, tạm thời không có gì thay đổi, mọi người vẫn là có thể tiếp tục yên tâm ở chỗ này ở lại… " Hàn Sâm trấn an thoáng đám dị sinh vật và Dị Linh kia.

Những kẻ này tương lai đều phải nộp thuế cho hắn, về sau Hàn Sâm có thể kiếm tiền hay không chính là dựa vào bọn họ, lúc này vẫn nên ổn định lòng của bọn hắn, tiện để cho bọn họ có thể ở lại nộp thuế.

Có Lục Nhĩ Bạch Hổ và Kim Chúc Ma Nhân phụ trợ, Hàn Sâm rất nhanh đã hoàn toàn khống chế nơi ẩn núp Ly Ảnh trong tay, cũng không có gì sinh vật nào dám nháo sự.

Hàn Sâm cũng tuân thủ hứa hẹn, phân quặng mỏ và vườn cây cho Kim Chúc Ma Nhân cùng Lục Nhĩ Bạch Hổ, coi như là dùng tiền mua lấy hai hộ vệ trông nhà.

Hàn Sâm trở lại Dị Linh Thần Điện, lại thấy Sát Na Nữ Đế đang ngồi ở trong thần điện, giống như đang chuyên môn chờ hắn.

“Có chuyện gì không? ” Hàn Sâm hỏi Sát Na Nữ Đế.

Sát Na Nữ Đế nói thẳng: “Có phải cậu muốn chiếm lấy nơi ẩn núp này lâu dài hay không?”

“Không sai. ” Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn đã nghe Lục Nhĩ Bạch Hổ cùng Kim Chúc Ma Nhân nói qua, ở khu vực này không có sinh vật rất mạnh mẽ, cũng không có nơi ẩn núp khác cường đại.

Hiện tại địch nhân mạnh nhất, chính là nhóm Dị Linh tóc vàng kia, hơn nữa ở gần đây có không ít tài nguyên cấp nguyên thủy và cấp biến dị, cho nên Hàn Sâm muốn chiếm cứ chỗ này thời gian dài, ít nhất phải chờ gien nguyên thủy của hắn và gien biến dị toàn mãn mới thôi.

“Nếu như là chiếm cứ thời gian dài ở đây, tôi hi vọng cậu có thể tốn một chút tài nguyên, mở ra kho gen hạch. ” Sát Na Nữ Đế dứt khoát nói.

“ở đây có thể mở ra kho gen hạch sao? ” Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Sát Na Nữ Đế.

Hắn tự nhiên có nghe nói qua kho gen hạch, Kỷ lão gia tử đã cặn kẽ dặn hắn về kho Gen hạch.

Đơn giản mà nói, kho Gen hạch cũng tương tự như Linh Cơ ở không nơi ẩn núp thứ ba, là một không gian riêng biệt.

Nhưng cũng có bất đồng rất lớn, kho Gen hạch không cần linh hồn chỉ thạch vẫn có thể tiến vào, phải cần chỉ có Gen hạch.

Chỉ cần dùng Gen hạch là có thể tiến vào Gen hạch kho, dù là Dị Linh, dị sinh vật hay nhân loại đều giống nhau, chỉ cần có Gen hạch là có thể tiến vào bên trong.

Nhưng có một hạn chế quan trọng, Gen hạch chính là chìa khóa kho Gen hạch, cậu sử dụng Gen hạch nào để tiến vào kho Gen hạch, như vậy ở bên trong cũng chỉ có thể sử dụng Gen hạch đó, gien hạch đều sẽ phải chịu hạn chế trong kho Gen hạch, không có cách nào sử dụng.

Mà ở trong kho Gen hạch, đả bại đối thủ của mình đạt được thắng lợi, là có thể đạt được ban thưởng của kho Gen hạch, để Gen hạch được cường hóa.

Đương nhiên, Gen hạch đồng thau chỉ có thể tiến vào kho Gen hạch đồng thau, gen hạch Bạch Ngân chỉ có thể tiến vào kho gen hạch Bạch Ngân, cứ thế mà suy ra, không thể lẫn vào.

Tất cả sinh vật tiến vào kho Gen hạch đều có một bảng xếp hạng, nhưng bảng xếp hạng này cũng không phải thuộc về những sinh vật này đấy, mà là thuộc về Gen hạch đấy.

Như Kỷ lão gia tử bây giờ Gen hạch bổn mạng là Hoàng Kim, trong kho Gen hạch Hoàng Kim, xếp hạng cua ông nằm trong tám trăm vạn có hơn, đại khái là thuộc về trình độ trung đẳng.

Hàn Sâm vẫn luôn rất có hứng thú với kho Gen hạch, chỉ là cũng không phải là từng nơi ẩn núp đều có kho Gen hạch, nơi ẩn núp mà hắn đã đến cũng rất ít, cho nên vẫn luôn không có cơ hội tiến vào kho Gen hạch.

“Không biết Già Thiên Tán và Tinh Đản của mình có thể tại xếp hàng bao nhiêu trong kho Gen hạch, nếu như có thể xếp vào top 10 Gen hạch, vậy thì sướng rồi. ” Hàn Sâm trong nội tâm thầm nghĩ.

Hết chương 1379.

Chương 1380. Chương 1380: Nữ nhân và chó

Trong nơi ẩn núp Ly Ảnh cũng có kho Gen hạch, nhưng nếu muốn mở nó ra, cần một nghìn loại gien sinh vật mới có thể mở ra.

Kỳ thật điều kiện này cũng không khó, chỉ là cần hao phí một chút thời gian à thôi, cái gọi là gien, cũng không cần mạng sinh vật, chỉ cần một giọt máu là được rồi, sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thủy loại đều rất dễ thu, chỉ là cần số lượng tương đối nhiều, muốn gom góp được phải hạ chút công phu.

Sinh vật ở gần đây cũng khá phong phú, Hàn Sâm định tìm chút thời giờ gom góp một nghìn loại gien sinh vật, hơn nữa sinh vật trong nơi ẩn núp cũng rất nhiều loại, số lượng còn thiếu cũng không cần quá nhiều.

Hàn Sâm tính toán sau này có thời gian sẽ đi tới Tàng Chân cốc một chuyến, nhìn xem bên trong có thi thể Tinh Hải thần thú hay không, việc này chỉ có thể tự hắn lặng lẽ làm, Hàn Sâm không muốn để người khác nhìn thấy hắn biến thân thành siêu cấp đế linh.

Long Nữ và cừu non trở về, phát hiện nơi ẩn núp dường như đã xay ra đại chiến, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

“Kỳ quái, sao lại giống như vừa trải qua một trận đại chiến nhỉ? Có người đánh nơi ẩn núp sao? ” Cừu non vừa dò xét xung quanh, vừa kỳ quái nói.

Tuy Long Nữ cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng cô cũng không quan tâm những chuyện này, nên cũng không nói gì.

Cừu non lại không nhịn được, chạy tới một dị sinh vật đứng trước mặt để hỏi “Lão huynh, nơi ẩn núp xảy ra chuyện gì thế? Có người đánh nơi ẩn núp sao?”

“Gâu gâu… Uông uông… ” Dị sinh vật kia kêu loạn với cừu non.

Long Nữ nghe mà không hiểu một câu nào, sau khi cừu non nghe xong, sắc mặt càng ngày càng kinh ngạc, cuối cùng trực tiếp kêu lên: “Mày nói cái gì, Hàn Sâm đã trở thành tân chủ nhân của nơi ẩn núp? Không phải là đang đùa tao chứ?”

Long Nữ nhìn về phía cừu non hỏi “Chuyện gì xảy ra?”

Cừu non dùng vẻ mặt khó có thể tưởng tượng chạy trở về nói với Long Nữ: ” Chủ nhân cũ của nơi ẩn núp vốn là Nam Ly Thiên, không biết vì sao lại chết rồi, hiện tại chủ nhân nơi ẩn núp là một nhân loại, hình như gọi Hàn Sâm, không biết có phải là lão đại hay không?”

Cừu non sở dĩ không dám khẳng định, chủ yếu vẫn là quá khó tin tưởng, Hàn Sâm lại có thể đoạt được nơi ẩn núp cấp Hoàng Kim, thật sự khiến nó khó có thể tin.

“Đi xem thì biết. ” Long Nữ đi về phía Dị Linh Thần Điện.

Long Nữ và cừu non đi tới Dị Linh Thần Điện, quả nhiên thấy được Hàn Sâm, cừu non vừa mừng vừa sợ, đi lên điên cuồng vuốt mông ngựa, Long Nữ cũng ngạc nhiên đứng đó.

Tuy Hàn Sâm rất lợi hại, nhưng hắn có thể đánh xuống nơi ẩn núp cấp Hoàng Kim, vậy thì có chút quá dọa người rồi, phải biết là trước kia khi ở Ngọc Khâu, Hàn Sâm nhìn thấy bọn hắn là muốn chạy trốn, bây giờ lại có thể đánh rớt xuống nơi ẩn núp Hoàng Kim, tốc độ tiến bộ thật sự quá nhanh.

Kỳ thật Hàn Sâm cũng chỉ nhặt được một chút tiện nghi, nơi ẩn núp có lực ngưng tụ Hoàng Kim chân chính, dùng thực lực bây giờ của Hàn Sâm căn bản không có khả năng đánh xuống.

Vừa mới tiếp thu nơi ẩn núp, có rất nhiều chuyện cần Hàn Sâm xử lý, cho nên Hàn Sâm tạm thời cũng không có thời gian đi Tàng Chân cốc, chỉ ăn thịt độc giác mã, tăng lên được chín điểm biến dị gien.

Một điểm biến dị gien tương đương với tám mươi điểm tố chất thân thể, chín điểm gien chính là bảy trăm hai mươi điểm tố chất, biên độ tăng hết sức kinh người.

Trong nơi ẩn núp, có một người phụ nữ như thiên sứ mang theo một con chó vừa đi vừa quan sát bốn phía.

Bộ lông trên lưng con chó kia đen giống như mực, phía dưới lại là tuyết trắng, nhìn vô cùng thần tuấn.

Người phụ nữ như thiên sứ, toàn thân mặc áo giáp, sau lưng còn có một đôi cánh chim trắng noãn, chỉ có trên đỉnh đầu thiếu một quầng sáng Thiên sứ.

“Chủ nhân, Nam Ly Thiên lại chết rồi, chuyến này chúng ta xem như đi không. ” Con chó kia đi theo bên cạnh người phụ nữ nói.

Người kia chỉ lạnh nhạt nói: “Vậy thì nhìn xem chủ nhân mới của nơi ẩn núp Ly Ảnh như thế nào.”

“Nghe nói cũng là một nhân loại, thực lực cụ thể thì không biết, nhưng có thể chiếm cứ nơi ẩn núp, vậy có lẽ cũng ngưng tụ ra Gen hạch Hoàng Kim. ” Con chó kia vừa đi vừa trả lời: “Kỳ thật một chủ nhân của nơi ẩn nấp Hoàng Kim nho nhỏ, cần gì phải phiền chủ nhân tự mình đến một chuyến đâu này? Tùy tiện phái một người đến là được, chỉ cần báo tên nơi ẩn núp Thần Vực chúng ta ra, còn phải sợ hắn không ngoan ngoãn thần phục sao?”

Người phụ nữ mỉm cười: “Ở đây dù sao cũng là địa bàn của nơi ẩn núp Thiên Ngoại, chúng ta làm việc không thể quá lộ liễu, để tránh phiền †oái không cần thiết.”

“Chủ nhân, thuộc hạ thật sự không rõ, cần gì nhất định phải là Nhân loại đâu này? Tối đa cũng chỉ là Gen hạch Hoàng Kim mà thôi, bên trong Thần Vực chúng ta tùy tiện vơ cũng được cả nắm, ngài không cần chuyên môn đi một chuyến chứ? ” Con chó kia nói.

“Có những chuyện chỉ có nhân loại mới có thể xử lý, đây cũng là nhiệm vụ mà mẫu thượng giao cho ta, ta cũng chỉ thừa cơ đi ra giải sầu một chút. ” Người phụ nữ nói.

Một người một chó đi lên phía trước, con chó kia đột nhiên dựng lỗ tai, lỗ tai rung động mấy cái sau đó lại quay sang nói với người phụ nữ kia: “Chủ nhân, bọn hắn nói cả nhân loại kia đang ở quảng trường.”

Người phụ nữ khẽ gật đầu, đi tới quảng trường của nơi ẩn núp Ly Ảnh.

Hàn Sâm đang ở trên quảng trường thu thập máu của dị sinh vật, một giọt máu có thể ở lại trong nơi ẩn núp Ly Ảnh một tháng mà không cần nộp phí,

có không ít sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thủy đều tranh nhau đến hiến máu, Hàn Sâm đỡ phải bỏ công đi sưu tập máu của dị sinh vật.

Hơn nữa Hàn Sâm còn tuyên bố dị sinh vật đến hiến máu có thể miễn phí vào thành, càng hấp dẫn dị sinh vật tới.

Người phụ nữ kia và con chó đồng thời đi vào quảng trường, khi thấy Hàn Sâm ở trên đài đang giám sát dị sinh vật xếp hàng hiến máu.

"Người kia chính là nhân loại kia à? Nhìn cũng không có đặc biệt gì nha, sinh cơ cũng không phải rất mạnh, người như thế có thể làm được chuyện gì chứ? " Con chó kia lập tức ghét bỏ nói.

Người phụ nữ lạnh nhạt nói: "Chỉ nói là Nhân loại tương đối dễ xử lý, nhưng cũng phải có thực lực mới được, nếu không ở trong nơi ẩn núp Thần Vực cũng có rất nhiều nhân loại, căn bản không cần thiết tới nơi này."

Nói xong, ánh mắt của người phụ nữ kia đã rơi vào trên người Hàn Sâm, trong nháy mắt đồng tử phân thành hai nửa, lộ ra vầng sáng quỷ dị đánh giá Hàn Sâm trên đài.

Hàn Sâm lập tức cảm giác mình bị người nào theo dõi, nhưng gần đây hắn đã có thói quen, hắn vừa mới trở thành chủ nhân nơi ẩn nấp, mỗi lần xuất hiện sẽ có rất nhiều dị sinh vật và Dị Linh đều nhìn chăm chú dò xét hắn, Hàn Sâm lười quan tâm tới ánh mắt của người khác, chỉ cần không cảm giác được địch ý, bọn hắn thích xem thì để cho bọn họ xem.

Người phụ nữ kia nhìn Hàn Sâm vài lần, khuôn mặt lập tức lộ ra vẻ thất vọng.

"Chủ nhân, làm sao vậy? " Con chó kia có vẻ rất hiểu người phụ nữ này, nhìn vẻ mặt của người phụ nữ, đã biết rõ chuyện này không đúng.

Nữ nhân xoay người rời đi, thuận miệng nói: "Đi thôi, không cần đi gặp hắn, tên nhân loại này chỉ có tố chất thân thể mới vừa đạt tới tiêu chuẩn cấp nguyên thủy, gien hạch trên người chỉ là màu vàng xanh nhạt, nói cách khác Gen hạch bổn mạng của hắn mới chỉ có cấp Thanh Đồng, nhân loại như

vậy, không đạt được tiêu chuẩn chúng ta cần, không có một chút tác dụng nào.”

“Dị sinh vật ở nơi ẩn núp này thật sự quá vô năng a, vậy mà lại để cho một nhân loại như vậy chiếm cứ nơi ẩn núp, có muốn thuộc hạ đi tiêu diệt hắn hay không? ” Con chó kia nhìn về phía Hàn Sâm, trong ánh mắt lộ ra hung quang.

Hết chương 1380.

Chương 1381. Tỉnh Hải Châu

“Được rồi, đây là địa bàn của Thiên Ngoại, hiện tại quan hệ của Thần Vực chúng ta với Thiên Ngoại rất căng thẳng, nếu như không tất yếu, chúng ta vẫn không cần lộ ra dấu vết thì tốt hơn. ” Người phụ nữ khoát khoát tay, mang theo con chó kia ra khỏi nơi ẩn núp Ly Ảnh.

“Chủ nhân, khó có dịp đi ra ngoài một chuyến, chúng ta đi dạo quanh một chút rồi trở về nhé? ” Con chó kia vẫy vẫy cái đuôi đi theo bên cạnh người phụ nữ kia.

“Cũng được.”

Hàn Sâm không chú ý tới người phụ nữ và con chó kia cùng rời đi, tiếp tục giám sát hoạt động hiến máu.

“Đều xếp thành hàng…Không được chen lấn… Người kia xảy ra chuyện gì… Sao lại vừa xếp hàng còn vừa đại tiểu tiện thế… Nghĩ chỗ này là địa phương nào 2 Đây cũng không phải là nơi rách nát trước kia của bọn mày, nơi này là nơi ẩn núp cấp Hoàng Kim, ngồi ở trên kia chính chủ nhân của nơi ẩn núp, phải có lòng kính sợ có hiểu hay không? ” Cừu non ở dưới phụ trách duy trì trật tự, chạy trước chạy sau hét lớn.

Hoạt động hiến máu này đã tiến hành đã mấy ngày, Hàn Sâm vốn cho là mình còn cần phải tiếp tục đi tìm một chút mới có thể gom góp đủ một

nghìn loại gien, nhưng sau khi tin tức một giọt máu có thể ở trong nơi ẩn núp cấp Hoàng Kim một tháng được truyền ra ngoài, có không ít dị sinh vật cấp thấp tới, xem tình huống này, chỉ cần vài ngày là có thể thu thập đầy một nghìn loại gien rồi.

Chuyện trong tay cũng đã làm gần xong, Hàn Sâm cũng không có tâm tình đi xem hiến máu, dứt khoát giao cho cừu non đi làm, mình lại thu thập đồ đạc, định đi xem đi Tàng Chân cốc, xem bên trong có thi cốt của Tinh Hải thần thú hay không.

Bảo nhi đã đi theo Kỷ Yên Nhiên tới biển Aegean du lịch rồi, Hàn Sâm cũng tự mình đi Tàng Chân cốc.

Cũng giống như lần trước, sau khi Hàn Sâm đi vào Tàng Chân cốc, những gien thực vật có được đó ý thức, đều nhường ra một con đường cho hắn, để hắn một đường thông suốt đi sâu vào Tàng Chân cốc.

‘Tàng Chân trong cốc có rất nhiều kỳ dị thực vật, có một số chuyện mà

Thanh Ngưu nói không sai, Hàn Sâm đúng là thấy được xà cây, nhưng

những nhánh cây xà đó đều tự động tránh né Hàn Sâm, căn bản không †ạo thành uy hiếp đối với hắn.

Dưới trạng thái siêu cấp đế linh, Hàn Sâm dễ dàng xuyên qua Tàng Chân cốc, đi tận cùng bên trong sơn cốc.

Đúng như Thanh Ngưu nói, tận cùng bên trong sơn cốc quả nhiên có một sơn động bị tảng đá lớn ngăn chặn, tảng đá lớn kia như một tấm bia, ở trên lại có khắc chữ.

Hàn Sâm nhìn một chút, phát hiện đây chỉ là một khối tàn bia, khắp nơi đều có dấu vết bị chém đứt, chỉ có một đoạn ở giữa, ở trên có khắc một chữ “Thiên ” to lớn.

“Chữ này nhìn rất quen, hình như mình đã gặp ở đâu rồi thì phải? ” Hàn Sâm hơi suy nghĩ một chút, cũng nhớ tới chính mình đã gặp kiểu chữ này ở nơi nào rồi.

Kích thước tấm bia vỡ nà và chữ viết trên đó, rất giống tấm bia đá lúc trước hắn đào lên từ dưới đất khi ở sơn cốc thời gian.

“Chờ chút, khi mình ở bên trong sơn cốc thời gian đào được tàn bia kia có một chữ khẩu sau đó lại tìm được một miếng nữa có chữ nhân, hiện tại trên tàn bia này lại có chữ thiên, chẳng lẽ kia cũng không phải chữ khẩu, nếu như đem chữ nhân ở phía trên, đó không phải là chữ mạng? Hơn nữa ở đây còn có chữ thiên, chính là hai chữ thiên mệnh? ” Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ tàn bia kia, càng nhìn càng cảm thấy tương tự, gần như có thể khẳng định là cùng một tấm tàn bia.

“Nếu thật là một tấm bia, thậm chí có một bộ phận ở không gian nơi ẩn núp thứ ba, lại có một bộ phận xuất hiện ở không gian nơi ẩn núp thứ †ư, như vậy thật sự đáng sợ. ” Hàn Sâm thầm suy tư.

Hàn Sâm thử đánh một quyền lên trên tấm bia đá kia, khi hắn ở không gian nơi ẩn núp thứ ba không thể làm gì tấm bia đá kia, hiện tại đã tấn chức lên Bán Thần, lực lượng so với trước kia không biết đã mạnh gấp bao nhiêu lần, nhưng một quyền này đánh xuống, vẫn không thể làm gì †ấm bia đá này.

Hàn Sâm không khỏi giật mình: “Lực lượng như vậy cũng không gây thương tổn được cho tấm bia đá kia, vậy người chặt đứt tấm bia đá này rốt cuộc là ai?”

Đánh nát tàn bia thì không thể nào, nhưng tàn bia chỉ đơn giản để ở chỗ này, cũng không có cơ quan cấm chế gì, Hàn Sâm dùng sức đẩy, tàn bia đã bị hắn đẩy ra một chút.

Hàn Sâm dùng hết khí lực, từng chút đẩy tàn bia sang bên cạnh, lộ ra hang động phía sau bia.

Hang động rất lớn, càng đi vào bên trong lại càng rộng hơn, hơn nữa ở trong hang động có rất nhiều tinh thạch lóe sáng, khiến huyệt động vốn tối đen lại giống bầu trời đêm đầy sao.

Hàn Sâm cẩn thận đi lên phía trước, trên đường cũng không gặp được nguy hiểm gì, đi thẳng đến chỗ sâu nhất hang động, chỉ thấy một bộ hài cốt dị thú

to lớn.

Thoạt nhìn có vẻ giống tam giác khủng long ở thời đại viễn cổ, chỉ là kích thước lớn hơn, nhưng huyết nhục của nó đã sớm bị ăn mòn theo thời gian, chỉ còn lại có một khung xương, như khung xương khủng long được triển lãm trong viện bảo tàng.

Khung xương nằm ngang trong động, mặc dù chỉ là một bộ khung xương, nhưng trên đó lại tản ra Bảo Quang óng ánh, điểmthình thoảng có oánh quang lập loè trên xương cốt, nhìn vào vừa xinh đẹp lại quỷ dị.

Hàn Sâm dùng Động Huyền khí quét qua khung xương, xác định nó đã không có sinh cơ, đúng là đã bị chết.

“Thanh Ngưu vậy mà không nói sai, đúng có chút ngoài dự đoán. ” Hàn Sâm thầm nghị, liền đi tới gần khung xương Tinh Hải thần thú, muốn nhìn một chút xem nó có Gien hạch lưu lại hay không.

Tỉnh Hải thần thú hẳn là sinh vật thần huyết, nếu như gien hạch của nó có lưu lại, hẳn là Gien hạch cấp Bảo Thạch.

Hiện tại Hàn Sâm không có khả năng chém giết sinh vật thần huyết, cơ hội có thể có được gien hạch Bảo Thạch cũng không nhiều.

Hàn Sâm không ngừng tìm tòi trong khung xương, thế nhưng cũng không tìm thấy gien hạch tồn tại, trong lòng có chút thất vọng: “Chẳng lẽ gien hạch đã biến mất khi Tinh Hải thần thú chết đi?”

Không từ bỏ ý định lại dùng Động Huyền khí quét nhìn nhiều lần, thế mà hắn lại thật sự nhìn ra chỗ khác thường, ánh huỳnh quang trên xương đầu của Tinh Hải thần thú so với những bộ phận khác thì mạnh hơn không ít.

Hàn Sâm trực tiếp bò vào bên trong xương đầu, ở bên trong tìm kiếm, quả nhiên có phát hiện ở trong xoang đầu.

Chỉ thấy một hạt châu như ngôi sao giấu trong xương đầu, một tay Hàn Sâm nắm lấy hạt châu kia, hạt châu này lớn cỡ quả bóng chày lớn, †oàn thân óng ánh giống như thủy tinh, bên trong lóe ra vâng sáng kỳ dị, giống

như có vô số tinh thần tạo thành tinh tuyền ở bên trong không ngừng di chuyển.

Hàn Sâm không biết Tinh Hải thần thú là dị sinh vật hệ gì, hắn dùng tất cả các loại lực lượng để thử một chút, khi dùng tới lực lượng thủy hệ rót vào hạt châu, lập tức chỉ thấy phía trên hạt châu loé lên ấn ký Bảo Thạch.

“Quả nhiên là gien hạch cấp Bảo Thạch. ” Trong lòng Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, tự nhiên kiếm được một Gien hạch Bảo Thạch, mặc kệ là ai cũng sẽ có tâm tình thật tốt.

“Buông Tinh Hải châu ra. ” Khi Hàn Sâm đang mừng rỡ thời điểm, lại đột nhiên nghe được một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Ngẩng đầu nhìn về phía cửa động, chỉ thấy một người phụ nữ mang theo một con chó đen đang đi tới đây, người phụ nữ kia cực kỳ xinh đẹp, sau lưng một đôi cánh chim trắng noãn, giống như thiên sứ trong thần thoại.

“Tại sao phải buông? ” Hàn Sâm nhíu mày nhìn người phụ nữ, khí tức trên người người phụ nữ này lại không phải là Dị Linh, mà là dị sinh vật.

Người phụ nữ kia tỏ vẻ khinh thường nhiều lời với Hàn Sâm, chỉ nhàn nhạt gọi một tiếng: “Tiểu Hắc.”

Con chó đen kia lập tức lộ ra hung quang, thét lên một tiếng, miệng chó mở ra, một luồng lực lượng kinh khủng ngưng tụ trong miệng của nó, rồi lập tức như tia laser bắn tới Hàn Sâm.

Hết chương 1381.

Chương 1382. Tịch Diệt Tử Quang

Hàn Sâm nhìn thấy chùm tia sáng kia vừa bắn đi ra, cả chum sáng đã đến trước mặt của hắn, hắn không kịp trốn tránh, lập tức ngưng tụ lực lượng toàn thân, một quyền đánh tới chùm sáng kia.

OÀ..ÀNHI

Một luồng lực lượng kinh khủng đánh bay Hàn Sâm ra ngoài, cả người hắn hung hăng đụng phải vách núi, khiến vách núi vỡ ra thành một động sâu, đá vụn đều sụp xuống, Tinh Hải châu trong tay cũng rời tay bay ra ngoài.

Người phụ nữ vẫy tay, Tinh Hải châu đã rơi vào trong tay của cô ta, nhìn thoáng qua vách núi sụp xuống, nhíu mày nói một câu: "Khí tức của hắn có chút kỳ quái, không biết có lai lịch gì."

Chó đen tỏ vẻ đắc ý nói: "Chủ nhân, ngài nói hơi trễ rồi, chịu một chiêu Tịch Diệt Tử Quang, tên kia chết chắc rồi, muốn bắt trở lại hỏi cũng không thể nào rồi."

"Một sinh vật râu ria, cũng không có gì để hỏi. " Người phụ nữ nói rồi càm lấy Tinh Hải châu xoay người rời đi.

Con chó đen kia đi theo người phụ nữ cùng rời đi, vừa đi vừa nói: "Chủ nhân, có thể có được một viên Gien hạch cấp Bảo Thạch, chuyến đi này cũng coi như không tệ. Gien hạch bổn mạng của ngài mới vừa tấn chức tới cấp Bảo Thạch, hiện tại lại thu được Gien hạch cấp Bảo Thạch, thật đúng là đại phúc."

" Gien hạch cấp Bảo Thạch mà thôi, có cần khoa trương như vậy sao?"

"Có… Đương nhiên là có… Đây chính là ngài tự tay lấy được… không giống với cái mà Thần đại nhân ở nơi ẩn núp Thần Vực ban cho ngài…"

Một người một chó từ từ đi xa, mà ở trong đống đá vụn bị con chó đen đánh sập kia, một cánh tay từ trong đống đá vụn đưa ra ngoài, sau đó đa vụn sụp ra, trên người Hàn Sâm hiện ra bạch quang từ bên trong bò ra.

Lực lượng trong chùm tia sáng của con chó đên kia còn mạnh hơn Nam Ly Thiên nhiều lắm, rất có thể là sinh vật thần huyết mới có thể đạt tới lực lượng, hơn nữa bên trong chum sáng đó mang theo một loại lực lượng tĩnh mịch, có thể trực tiếp diệt sát sinh cơ, nếu như Hàn Sâm không phải một mực bảo trì trạng thái siêu cấp đế linh, chỉ sợ một kích kia sẽ khiến thân thể của hắn và sinh cơ bị hủy diệt.

Lau đi máu tươi trên khóe miệng, Hàn Sâm cắn răng trừng mắt liếc nhìn sơn động đã không có bóng người, nơi ẩn núp vốn là thế giới mạnh được yếu thua, Hàn Sâm không oán hận một người một chó kia đã đoạt Tinh Hải châu, đó là do tài nghệ của hắn không bằng người, không có gì đáng nói, nhưng thù này nhất định phải báo.

"Lực lượng của mình vẫn chưa đủ cường đại, muốn trảm sát con chó đen cấp thần huyết kia chết, ít nhất cũng phải đợi đến khia gien biến dị và gien nguyên thủy đầy mới có cơ hội. Người phụ nữ kia có khả năng còn mạnh hơn con chó đen đó, nơi ẩn núp Thần Vực, anh đây nhớ kỹ rồi. " Hàn Sâm từ trong đống đá vụn leo ra, quan sát bốn phía, không khỏi nao nao.

Con chó đen kia đánh một kích, đã phá vỡ vách núi xuyên qua đến mấy mét, mà sau mấy mét này, vẫn còn có một cái hang động, hang động này không khác gì hang động trước mặt, trong vách núi cũng có rất nhiều tinh thạch ánh huỳnh quang, lóe lên thập phần xinh đẹp, càng khiến Hàn Sâm giật mình là, ở trong hang động này, Hàn Sâm lại thấy được một quả trứng cao bằng nửa người, dường như có ngàn vạn tinh Hoa lưu động trên vỏ trứng.

"Chẳng lẽ đây là Tinh Đản Hải thần thú? " Hàn Sâm lập tức quá đỗi vui mừng, cũng bất chấp vết thương trên người, cố nén đau đớn chạy tới trước quả trứng kia.

Gien hạch Bảo Thạch mặc dù tốt, nhưng dù sao cũng không tăng được gien, chỉ là vật ngoài thân, nếu quả trứng này là Tinh Đản Hải thần thú, ăn hết khẳng định có thể giúp gien thần tăng lên, là căn bản để sinh vật tiến hóa.

Hàn Sâm không nói hai lời, lấy sừng thú ra đâm vào vỏ trứng, muốn khoan được một cái lỗ, sau đó hút đi nước bên trong trứng.

Sử dụng lực lượng toàn thân, sừng thú mang theo Thánh Quang màu trắng rừng rực khoan vào vỏ trứng, khoan một hồi lâu, mới có thể khoan ra trên vỏ trứng một lỗ như hạt đậu nành, tuy nhiên lại không có nước trứng chảy ra.

Hàn Sâm ghé miệng tới lỗ thủng hút hút, cũng không thể hút ra được thứ gì, đưa mắt ghé qua lỗ nhỏ nhìn vào bên trong, bên trong thật sự có chút nhỏ,

có một mảnh Tinh Quang chớp động, giống như có vô số ngôi sao đang di chuyển, cũng thấy không rõ lắm là chuyện gì xảy ra.

Hàn Sâm nắm lấy sừng thú, lại nhắm ngay tới lỗ nhỏ tiếp tục khoan vào bên trong, muốn khoan ra lỗ thủng lớn hơn một chút.

Khoan hơn nửa giờ, mũi nhọn sừng thú cũng mới khoan được có mấy centimet sâu, lỗ thủng cũng bị đã lớn bằng quả bóng bàn, Hàn Sâm rút sừng thú ra, chuẩn bị lại ghé sát tới nhìn xem.

Thế nhưng ai biết sừng thú mới vừa rút ra, vỏ trứng kia vậy mà lại 'Rầm Ào Ào rồi bể ra.

Hàn Sâm lại càng hoảng sợ, còn lo lắng nước trứng bên trong bắn ra, nhưng ai ngờ ở bên trong một chút trứng nước cũng không có, chỉ thấy được một con tam giác khủng long dài một xích ngủ ở bên trong.

Tam giác khủng long là khủng long đi bằng bốn chân, tiểu tử này lớn lên giống y hệt tam giác khủng long, chỉ là toàn thân tinh lam, nhìn như được điêu khắc từ ngọc thạch.

Ba chiếc sừng thú càng giống như thủy tinh, bên trong có có vô số ánh sao đi chuyển, rất thần bí.

"Đây là Tinh Hải thần thú ấu thể? " Hàn Sâm không sợ mà còn lấy làm mừng, trứng đã ấp ra ấu thể, so với trứng nước có thể gia tăng thêm nhiều điểm gien hơn…

Hàn Sâm đưa tay muốn bắt Tinh Hải thần thú ấu thể kia ra, mặc kệ là chết hay sống, dù sao nướng lên ăn đều giống nhau, chỉ cầu không hư mất là được.

Thế nhưng Hàn Sâm vừa vươn tay còn chưa đụng tới con Tỉnh Hải thần thú ấu thể kia, tiểu tử kia lại đột nhiên mở mắt, từ trên một chút vỏ trứng còn lại dưới đáy đứng lên.

Tinh Hải thần thú nhìn thấy cánh tay Hàn Sâm vươn ra muốn bắt nó, chẳng những không trốn tránh, ngược lại còn hưng phấn nhảy lên một cái, trực

tiếp nhảy tới trong hai tay Hàn Sâm.

Tinh Hải thần thú tự động nhảy đến trong tay Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm ngây ra một lúc, nhìn thấy Tinh Hải thần thú còn sống, hắn còn tưởng rằng cần trải qua một trận đại chiến, cho dù là ấu thể, đây cũng là sinh vật thần huyết, tuyệt đối không phải kẻ yếu.

Hàn Sâm hai tay nâng Tinh Hải thần thú ngẩn ra, Tinh Hải thần thú lại lè lưỡi, vô cùng hưng phấn mà liếm mặt của Hàn Sâm, một đôi mắt màu xanh lam như chứa cả ngàn sao đêm, lộ ra vẻ tràn đầy vui mừng.

“Đừng liếm nữa… Đừng liếm nữa… Lại thè lưỡi ra liếm có tin tao lập tức làm thịt mày hay không? ” Hàn Sâm bị nó thè lưỡi ra liếm cả mặt đầy nước miếng, vội vàng để Tinh Hải thần thú xuống, đồng thời quát.

Tinh Hải thần thú giống như tiểu hà mã ngồi dưới đất, vẻ mặt vô tội nhìn Hàn Sâm.

“Thật vất vả tìm được một cái sinh vật thần huyết, cơ hội cơ để gia tăng gien thần kiểu gì cũng không thể bỏ qua. ” Hàn Sâm nhìn thoáng qua tiểu Tinh Hải thần thú ngồi ở trước mặt mình, trong lòng nổi lên hung ác muốn giơ sừng thú lên: “Đây vốn chính là thế giới mạnh được yếu thua, mày cũng đừng trách tao, co trách thì trách mày sinh không tốt, kiếp sau đừng đầu thai làm dị sinh vật nữa, đầu thai làm người phụ nữ, tìm một nhà khá giả gả cho rồi sống…”

Hàn Sâm giơ sừng thú lên, hung hăng đâm xuống tiểu Tinh Hải thần thú.

Thế nhưng tiểu Tinh Hải thần thú vẫn ngồi ở chỗ kia vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn Hàn Sâm, giống như không hiểu Hàn Sâm muốn làm gì, đôi mắt thần bí xinh đẹp kia nhìn Hàn Sâm, không chứa một tia tạp chất. “Tao… Tap… ” Hàn Sâm cầm sừng thú hung hăng muốn đâm mấy lần, nhưng mãi không có thể đâm xuống.

Hết chương 1382.

Chương 1383. Tiểu Tinh Hà Thần Thú

“Không được… Không được… Làm đàn ông nhất định phải nhãn tâm mới được… Không nhanh chóng tăng thực lực lên, như thế nào bắt được con chó đen kia… Không phải mình không đủ hung ác, nhất định là do ánh mắt của tiểu tử này có năng lực mê hoặc, cho nên một người thiết huyết cứng rắn như mình mới có thể không hạ thủ được… Đúng… Nhất định là như vậy…”

Hàn Sâm cắn răng một cái, hai tay ôm lấy tiểu Tinh Hà Thần Thú, tiểu Tinh Hà Thần Thú lập tức vui vẻ lè lưỡi ra liếm mặt của Hàn Sâm, Hàn Sâm lại huang hăng bắt nó quay một vòng tròn, để nó quay lưng lại với mình..

“Mình là hán tử thiết huyết, giết người như ngóe không nháy mắt, một con thú nhỏ mà thôi, vẫn nên giơ tay chém xuống… ” Hàn Sâm đứng ở sau lưng tiểu Tỉnh Hà Thần Thú, một lần nữa giơ sừng thú lên, cắn răng đâm xuống.

Khi sừng thú đã sắp đâm đến tiểu Tinh Hà Thần Thú rồi, nhưng dù thế nào cũng không đâm xuống được, Hàn Sâm cắn răng mấy lần, tay nắm sừng thú hết giơ cao lại rơi xuống, rơi xuống lại giơ cao nhiều lần, mãi vẫn không thể đâm xuống.

Tiểu Tinh Hà Thần Thú ngồi đưa lưng về phía Hàn Sâm, nghe được Hàn Sâm cắn răng, nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Sâm, gương mặt mê mang và ủy khuất.

“Móa, mày hung ác một chút có được không? Mày chính là sinh vật †hần huyết đấy, mày như vậy chính là khiến sinh vật thần huyết mất mặt mày có biết hay không… ” Hàn Sâm chỉ vào tiểu Tinh Hà Thần Thú rồi mắng.

Tiểu Tinh Hà Thần Thú xoay người lại ngồi im tại chỗ, giống như học sinh tiểu học phạm sai lầm cúi đầu không dám nhìn Hàn Sâm, biểu lộ càng ngày càng ủy khuất, giống như sắp khóc rồi.

“Không được phép bán manh ! Bán manh rất đáng xấu hổ đấy mày có biết hay không? Xuất ra tôn nghiêm của sinh vật thần huyết, đánh với †ao một trận, được làm vua thua làm giặc, ai chết cũng sẽ không oán thán. ” Hàn Sâm hung ác kêu tiểu Tinh Hà Thần Thú.

Một giây sau, trong đôi mắt xinh đẹp kia của tiểu Tinh Hà Thần Thú khẽ chớp, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

“Móa, được rồi được rồi, mày chớ khóc… ” Trong lòng Hàn Sâm vô cùng phiền muộn, nếu là mãnh thú hung ác, hắn có thể dùng toàn lực chém giết, nhưng tên gia hỏa như vậy, hắn thật sự không hạ thủ được.

Vỗ võ đầu tiểu Tinh Hà Thần Thú, tiểu Tinh Hà Thần Thú lập tức lại vui vẻ, lè lưỡi liếm liếm tay Hàn Sâm, muốn vọt tới trong ngực Hàn Sâm rồi thè lưỡi ra liếm mặt của hắn, nhưng lại có chút không dám.

“Được rồi, về sau mày cứ đi theo ta lăn lộn đi, mặc dù không có tác dụng, coi nhà có lẽ còn có thể chứ? Mày kêu thử hai tiếng xem nào… Uông uông uông có thể hay không… ” Hàn Sâm ngồi xổm xuống nhìn tiểu Tinh Hà Thần Thú rồi nói.

Tiểu Tinh Hà Thần Thú lập tức nhào tới trong ngực Hàn Sâm, thò đầu lưỡi ra đi liếm mặt của hắn.

“Này này… Đừng liếm mặt của tao… Tao dựa vào mặt ăn cơm… ” Hàn Sâm kêu một hồi, đột nhiên phát hiện vết thương trên người hắn hình như đang nhanh chóng khép lại.

Khi hắn đang nghỉ ngờ, đã thấy tiểu Tinh Hà Thần Thú há mồm phun ra một hạt châu sáng chói ánh sao, ánh sao trong Tinh Hải châu kia bắt đầu khởi động, hóa thành một biển sao chỉ thủy bọc lại Hàn Sâm.

Thân thể vốn bị thương đang nhanh chóng khép lại, chỉ trong chốc lát, thân thể Hàn Sâm đã hoàn toàn khôi phục.

“Có được năng lực trị liệu thủy hệ sao? ” Hàn Sâm vô cùng vui vẻ, tuy đã mất đi một Tinh Hải châu, nhưng có thể có được này tiểu Tinh Hà Thần Thú, hiển nhiên tác dụng so với một Tinh Hải châu còn lớn hơn.

Hàn Sâm mang theo tiểu Tinh Hà Thần Thú rời khỏi Tàng Chân cốc, giải trừ trạng thái siêu cấp đế linh, trực tiếp đi về nơi ẩn núp.

“Người phụ nữ và con chó đen kia, sau này nhất định sẽ đi tìm các ngươi tính sổ. ” Mặc dù đã có được tiểu Tinh Hà Thần Thú, nhưng thù này Hàn Sâm cũng không có quên, đặc biệt đi tìm Kim Chúc Ma Nhân là dị sinh vật cao cấp để nghe ngóng xem nơi ẩn núp Thần Vực là nơi nào.

Kết quả hỏi thăm lại khiến Hàn Sâm vô cùng giật mình, nơi ẩn núp Thần Vực là một tòa nơi ẩn núp siêu cấp, chủ nhân của nó là sinh vật siêu cấp thần Thiên chi Thần Chủ, thế lực vô cùng khổng lồ.

” Địa vị người phụ nữ kia ở nơi ẩn núp Thần Vực có vẻ cũng không thấp, hơn nữa rất có thể là còn có quan hệ rất mật thiết với Thiên chỉ Thần Chủ, nếu muốn báo thù, chỉ là dù gien biến dị gien đầy cũng không đủ. ” Hàn Sâm cũng không có bởi vì bối cảnh của đối phương mà từ bỏ chuyện trat thù, chỉ là đang tính toán phải làm như thế nào mới có thể báo thù.

Hàn Sâm cũng không phải một người chịu thua thiệt, lần này ăn thiệt thòi lớn như vậy, thù này khẳng định phải báo.

Nâng cao thực lực là chuyện trước mắt cần giải quyết, Hàn Sâm định trước tiên săn giết sinh vật nguyên thủy, trước tiên kiếm được gien nghuyên thủy đầy đã rồi nói sau.

Người phụ nữ và con chó kia nhìn thấy Hàn Sâm, là khi Hàn Sâm đang ở trạng thái siêu cấp đế linh, hiện tại cho dù gặp lại hắn, cũng không nhận ra hắn, Hàn Sâm cũng không lo lắng về chuyện này.

Nhưng Hàn Sâm chưa kịp đi ra ngoài săn bắn, Sát Na Nữ Đế đã đến thông báo với Hàn Sâm, đã thu đử một nghìn loại gien để mở ra kho gien hạch, hiện tại Hàn Sâm có thể tiến vào kho gien hạch rồi.

Hàn Sâm nghĩ một chút, định tiến vào kho Gien hạch nhìn một cái, một mặt là có thể thử xem uy lực Gien hạch của mình đến đâu, thứ hai cũng không biết người phụ nữ kia và con chó đen đã đi chưa, nếu lại gặp phải bọn hắn, không may lại bị kiểu người không chỉ cướp đồ còn muốn giết người như thế, vậy sẽ có chút phiền phức.

Đi tới kho gien hạch, toàn bộ kho Gien hạch nhìn giống như là một trang bị truyền tống, nhưng cũng không có các loại dụng cụ, khắp nơi đều là hoa văn thần bí và ký hiệu.

Ở trung †âm kho gien hạch, một cái thứ như la bàn bằng đá, đường kính khoảng 1m nhiều, ở trên có rất nhiều ký hiệu mà Hàn Sâm nhìn không hiểu.

Hàn Sâm biết đây chính là Truyền Tống Trận để truyền tống vào kho Gien hạch, sau khi đi lên, lại có chút do dự phải dùng Gien hạch nào để mở ra Truyền Tống Trận.

Mở ra kho Gien hạch, chỉ có thể sử dụng bổn mạng Gien hạch, giành được Gien hạch và gien của bản thân không phù hợp, không thể mở ra Truyền Tống Trận.

Nếu là người khác lời, tự nhiên sẽ không có nhiều phiền não như vậy, dị sinh vật cùng Dị Linh bình thường đều chỉ có một Gien hạch bổn mạng, mà Hàn Sâm đã có hai cái, hơn nữa còn có hai cái chưa ngưng tụ thành hình.

“Hay là sử dụng Tinh Đản đi. ” Hàn Sâm nghĩ một chút rồi quyết định đi vào thử một lần, xem xem rốt cuộc tình huống là thế nào, đợi tới khi quen thuộc về rồi lại sử dụng Già Thiên Tán chiếm một thứ tự cũng không muộn.

Triệu hoán ra Tinh Đản, trong tích tắc khi Tinh Đản xuất hiện, bàn đá dưới chân Hàn Sâm đã vận chuyển, vô số ký hiệu thần bí theo bàn đá bay lên, hóa thành một đạo quang ảnh bọc lại Hàn Sâm và Tinh Đản.

Chỉ chớp mắt sau, Hàn Sâm đã xuất hiện ở trước mặt một tấm bia đá cực lớn có phong cách cổ xưa thần bí, ở trên tấm bia đá kia, có khắc rất nhiều chữ viết.

Tuy Hàn Sâm không biết những chữ kia, thế nhưng không biết vì sao, hắn lại có thể xem hiểu những chữ đó.

Trên tấm bia đá kia, lúc này đang sắp xếp 100 Gien hạch Đồng Thau, Hàn Sâm tùy tiện nhìn qua, phát hiện vị trí thứ ba xếp hạng Gien hạch Đồng Thau, là một Gien hạch tên là “Thần Luân Chi Tâm “, mà ở sau Thần Luân Chi Tâm còn có một chú giải.

” Nơi ẩn núp Thần Vực ! ” nhìn rõ ràng ý nghĩa của lời chú giải, ánh mắt Hàn Sâm lập tức đọng lại.

Hết chương 1383.

Chương 1384. Gien Hạch Khảo Thí

Không chỉ ở vị trí thứ ba, chỉ là đơn giản quét qua Top 100 một chút, đã có không ít là Gien hạch thuộc nơi ẩn núp Thần Vực, từ đó có thể biết nơi ẩn núp Thần Vực cường đại đến mức độ nào.

Hơn nữa bên trong Top 100 còn có rất nhiều Gien hạch không có chú giải nơi ẩn núp, trong đó nói không chừng còn có loại thuộc về nơi ẩn núp Thần Vực đấy.

Hàn Sâm đang quan sát bảng xếp hạng Gien hạch Đồng Thau, lại đột nhiên nhìn thấy một người đá bên cạnh tấm bia đá bắt đầu chuyển động, thế mà lại mở miệng nói: “Hoan nghênh tiến vào kho Gien hạch, xếp hạng của bạn vượt qua 10.000 vạn vị, không đưa vào danh sách liệt kê, có lập tức bắt đầu Gien hạch khảo thí xác định vị trí?”

“Ông là ai? ” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào người đá kia rồi hỏi.

“Tôi chính là kho Gien hạch, kho Gien hạch chính là tôi, bạn cũng có thể đem tôi xem thành một loại Gien hạch. ” Người đá đáp lời.

“Nói như vậy toàn bộ trên thực tế kho Gien hạch chính là một Gien hạch đặc thù? ” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Đúng thế. ” người đá đáp. “Như vậy Gien hạch này là thuộc về của người nào? ” Hàn Sâm lại hỏi.

Người đá dùng một loại tiếng cổ xưa mà không có âm điệu đáp: “Khắp cả không gian nơi ẩn núp thứ tư.”

Hàn Sâm lại hỏi thêm mấy vấn đề, coi như đã có một chút hiểu rõ về kho Gien hạch, sau đó lại lựa chọn bắt đầu Gien hạch khảo thí.

Trong kho Gien hạch, không cần đánh với từng cái một, chỉ cần tiến hành Gien hạch khảo thí, căn cứ vào biểu hiện của Gien hạch trong khảo nghiệm, có thể trực tiếp xác định một vị trí trên bảng xếp hạng, còn vị trí kia sau này có thể tăng lên hoặc là bị người đánh tiếp hay không, vậy phải xem thực lực cá nhân.

Ức, ngàn vạn, trăm vạn, mười vạn, vạn, ngàn, trăm, mười, một, tổng cộng chín cấp độ, mỗi khi tiến thêm một bước sẽ cường hóa một lần, mỗi lần cường hóa đều sẽ khiến cho uy lực Gien hạch trở nên càng mạnh mẽ hơn, nhưng không thể tăng lên đẳng cấp Gien hạch.

Mục tiêu của Hàn Sâm đó là có thể bắt được vị trí thứ nhất Gien hạch Đồng Thau, như vậy có thể hưởng thụ chín lần cường hóa, sau đó tấn chức tới kho Gien hạch Bạch Ngân, lại trải qua chín lần cường hóa, cứ từng tầng một cường hóa như thế, đến trạng thái cuối cùng, uy lực so với Gien hạch đồng cấp bình thường không trải qua cường hóa thì mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng muốn trổ hết tài năng giữa hàng ngàn tỉ Gien hạch, đạt được vị trí thứ nhất thì hiển nhiên là một chuyện không dễ dàng.

Cũng may việc bài danh ở kho Gien hạch, cũng không phải thuần túy là dùng Gien hạch chiến đấu, còn phải xem năng lực chủ nhân Gien hạch, cho dù năng lực của Tinh Đản không đạt được vị thứ nhất, Hàn Sâm cũng muốn bằng vào lực lượng của mình để đưa nó lên vị trí thứ nhất.

Hàn Sâm đưa Tinh Đản đến trước mặt người đá, mi tâm người đá đột nhiên mở ra con mắt thứ ba, bắn ra một chùm sáng kỳ dị, chiếu ở trên vỏ Tinh Đản.

Dưới ánh sáng của chum sáng kia, con số trong hai mắt người đá không ngừng biến hóa, giống như là đang chơi máy đánh bạc vậy, con số ở trong hai mắt hắn liên tục thay đổi.

Hàn Sâm nhìn trong mắt người đá không ngừng thay đổi con số, khi vừa bắt đầu con số rất dài, sau đó không ngừng biến hóa, con số càng ngày càng ít.

Tuy năng lực của Tinh Đản không tệ, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, Hàn Sâm đoán năng lực của bản thân Tỉnh Đản, xếp vào danh sách một vạn có lẽ vẫn là có thể, lại thêm một chút thì có chút khó khăn rồi.

Dù sao Tinh Đản không có lực sát thương, cũng không thể chân chính giết địch nhân, cho nên vị trí xếp hạng có thể sẽ không rất cao, cho dù là thấp hơn một vạn, Hàn Sâm cũng là có thể chấp nhận.

Thế nhưng con số trong hai mắt người đá càng ngày càng giảm, Hàn Sâm lại có chút giật mình: "Đã bốn con số rồi, đây chẳng phải là đã xếp hạng trong vị trí hàng vạn, mấy chữ này vẫn còn đang giảm, xem ra còn có không gian rất lớn để phát triển, lực lượng Tinh Đản có mạnh như vậy sao?"

Hàn Sâm có chút không dám tin tưởng nhìn vị trí xếp hạng đang nhanh chóng bay lên, chỉ chốc lát sau đã biến thành ba con số.

Tỉnh Đản không có lực sát thương, tuy nhiên có lúc thực sự dùng rất tốt, nhưng Hàn Sâm cũng không cảm thấy nó có mạnh như vậy, bây giờ vị trí xếp hạng này đã nằm ngoài dự đoán của hắn.

Khi con số trong mắt người đá chỉ còn lại có hai số 0, Hàn Sâm đã bắt đầu hoài nghỉ phải kho gien hạch xảy ra vấn đề rồi, Tinh Đản là Gien hạch có khuyết điểm rõ ràng, lại có thể tiến vào trong top 100, khiến chính hắn cũng cảm thấy quá khó tin.

Thế nhưng con số trong mắt người đá vẫn còn đang nhảy nhót, mỗi lần con số nhảy lên, trái tim Hàn Sâm cũng không nhịn được nữa nhảy theo, chuyện này thực sự quá điên cuồng.

Quả thực vô cùng khó tin, mắt thấy con số trong mắt người đá đã biến thành 1 và 0, Hàn Sâm chỉ cảm thấy trái tim mình đã sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tinh Đản dĩ nhiên cũng tiến vào Top 10, nói cách khác Tinh Đản trực tiếp có thể đạt được tám lần cường hóa, điều này làm cho Hàn Sâm đã chuẩn bị tâm lý cần trải qua từng tràng chiến đấu để xông lên, đột nhiên không kịp chuẩn bị phải ăn hết một khối bánh ngọt từ trên trời rớt xuống, tránh được từng tràng khiêu chiến vất vả.

Càng thêm điên cuồng, sau khi con số trong hai mắt người đá qua 1 và 0 về sau, hai mắt người đá đột nhiên nhắm lại, tất cả con số đều biến mất không thấy gì nữa.

Mà trong mắt bắn ra chùm tia sáng bao phủ Tinh Đản kia, lại xuất hiện số 9, hơn nữa cái số này còn đang không ngừng nhảy lên.

“Không thể nào… Vẫn còn nhảy? Đây là giả đúng không? Tinh Đản có mạnh như vậy? ” Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn, tròng mắt đều đã sắp trợn ra.

Con số trong mắt dựng thẳng quả thực giống như đang vui đùa, căn bản không có một chút cảm giác cẩn thận nào, cứ như vậy tùy tùy tiện tiện vẫn nhảy lên .

“8…7…6…5…4…3… Không được… Trái tim nhỏ của mình không ổn rồi… ” Hàn Sâm kích động aôm lấy ngực, biểu hiện của Tinh Đản hoàn †oàn vượt qua tưởng tượng của Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm có chút khó có thể chịu đựng rồi, con mắt nhìn chằm chặp con số phía trên.

Khi con số trong mắt biến thành 1, cuối cùng cũng dừng thay đổi, trong lòng Hàn Sâm cuồng hỉ, chính hắn cũng không nghĩ tới, Tinh Đản lại có thể bằng vào khảo thí trực tiếp xếp hạng vị trí thứ nhất Gien hạch Đồng Thau.

“Tinh Đản thật sự mạnh như vậy sao? ” Hàn Sâm vô cùng hoài nghỉ về kết quả này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới một việc: “Không phải là bởi vì khi Tinh Đản hình thành, hấp thu chất lỏng mà tinh thể màu đen tiết ra, cho nên mới có thẻ xếp hạng cao như vậy? Nhưng không có bài danh, năng lực Tinh Đản tựa hồ không có loại bá khí duy ngã độc tôn, trực tiếp xếp vào số một hình như có chút quá mức, nhưng mình thích.”

Khi Hàn Sâm đang suy tư thời điểm, người đá lại mở miệng nói chuyện: “Khảo thí chấm dứt, Tinh Đản xếp hạng trong kho Gien hạch Đồng Thau ở vị trí thứ nhất, sắp hiển thị phía trên bảng xếp hạng kho gien hạch Đồng Thau, có muốn biểu hiện ở nơi ẩn núp khảo thí?”

“Không biểu hiện. ” Hàn Sâm lập tức nói. Đừng đùa, để người ta biết Gien hạch xếp hàng thứ nhất lại ở nơi ẩn

núp Hoàng Kim của một người không có bối cảnh, những siêu cấp đó và các đại lão Đế cấp, còn không trực tiếp tới bắt hắn đi.

Gien hạch có thể tấn thăng, ở kho gien hạch Đồng Thau có thể đứng ở vị trí cao, cũng sẽ thu hút sinh vật cao cấp chú ý.

Đặc biệt là Tinh Đản loại này, không trải qua bất kỳ một trận chiến đấu nào, trực tiếp dựa vào tố chất bản thân mà khảo thí đã trực tiếp đạt được vị trí thứ nhất, quả thực chính là nghịch thiên, nhất định sẽ khiếp sợ toàn bộ không gian nơi ẩn núp thứ tư.

Hết chương 1384.

Chương 1385. Nghịch Thiên Gien Hạch

“Hắc Sơn Thần, mày tội gì cứ phải một mực đến dây dưa với tôi, đi khiêu chiến Cực Đạo Chân Ma không phải càng tốt hơn sao? “Trong một chiến trường của kho gien hạch, một Dị Linh dáng vẻ ưu nhã có đau khổ nhìn dị sinh vật hình người phía trước mặt.

“Hắc Sơn Thần tao muốn khiêu chiến tối cường giả, Thần Luân Chi Tâm của tao cũng nhất định sẽ vượt qua Thái Hoàng Chung của cậu, trở thành Gien hạch Đồng Thau thứ nhất. ” Hắc Sơn Thần cuồng nhiệt nhìn chằm chằm vào Dị Linh kia nói ra.

“Khụ khụ, kỳ thật hoàn toàn không cần thiết làm thế, Thái Hoàng Chung của tao lập tức muốn tấn chức thành Gien hạch Bạch Ngân, sau đó Cực Đạo Chân Ma Cực Đạo kiếm sẽ trở thành thứ nhất Đồng Thau, mày có thể trực tiếp đi khiêu chiến hắn là được. ” Thái Nhất Thần Hoàng nháy mắt nói.

“Hừ, đệ nhất như vậy thì có ý nghĩa gì, tao chính là muốn trước khi Thái Hoàng Chung của mày tấn chức Gien hạch Bạch Ngân thì đánh bại mày, đây mới thực sự là thứ nhất ” Hắc Sơn Thần phóng đãng nói.

Thái Nhất Thần Hoàng bất đắc dĩ nhún vai: “Thế nhưng mà mày đã thua mấy trăm lần, có khiêu chiến tiếp cũng có ý gì sao? Mày không thấy nhàm chán sao?”

Hắc Sơn Thần lập tức lạnh lùng nói: “Lần này tao nhất định sẽ không thua nữa, đệ nhất là của tao.”

Nói xong, Hắc Sơn Thần đã triệu hồi ra một Gien hạch như trăng lưỡi liềm, Thần quang trên Gien hạch Thượng chiếu sáng vạn trượng, xoay tròn bắn tới Thái Nhất Thần Hoàng.

“Có tao ở đây, cùng lắm thì mày cũng chỉ có thể làm lão Nhị. ” Thái Nhất Thần Hoàng từ tốn nói một câu, một chuông lớn lóng lánh kim quang xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn, đón đỡ Thần Luân Chi Tâm.

Trong Gien chiến trường thiên địa biến sắc, một luồng sóng lực lượng cực kỳ khủng bố tràn ra.

Đúng lúc này, trên bia Gien hạch Đồng Thau lại đột nhiên tỏa ra hào quang, Thái Hoàng Chung vốn chiếm vị trí thứ nhất, lúc này đột nhiên lui về phía sau một vị trí, thứ tự xếp hạng phía sau cũng theo hạ thấp, mà ở đứng vị trí đầu bảng xuất hiện hai chữ “Tinh Đản “.

Một thú một linh đang chiến đấu, lúc này đều ngây người tại chỗ, đại chiến tự nhiên cũng ngừng lại, ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào hai chữ Tinh Đản đứng đầu bảng.

“Tinh Đản? Đó là Gien hạch gì? ” Trong đầu Hắc Sơn Thần và Thái Nhất Thần Hoàng đều xuất hiện vô số dấu chấm hỏi.

Trước đó, bọn hắn căn bản chưa từng nghe nói cái tên này, trong top 100, đều không có một Gien hạch như vậy, nhưng bây giờ đột nhiên xuất hiện đã giành lấy vị trí đứng đầu bảng, mà Thái Nhất Thần Hoàng còn đang ở chỗ này, bị Hắc Sơn Thần khiêu chiến, tự nhiên không có chính là, Tinh Đản này cũng không phải chiến đấu để tăng hạng lên Địa Bảng thủ, mà là dùng tố chất khảo nghiệm, trực tiếp đã nhận được vị trí đứng đầu bảng.

Nghĩ thông suốt điểm này, Hắc Sơn Thần và Thái Nhất Thần Hoàng đồng thời biến sắc, cũng không phải bởi vì đối phương không trải qua chiến đấu đã xếp hạng thứ nhất mà có chút khinh thường, ngược lại càng thêm khiếp sợ.

Phải biết là ngay cả Thái Nhất Thần Hoàng Thái Hoàng Chung, khi tham giam Gien hạch khảo nghiệm, bài danh cũng chỉ vừa vặn lọt vào Top 100, về sau còn do chính bản thân hắn đánh tới vị trí đứng đầu bảng.

Những đời đứng đầu bảng cũng đều là chiến đấu để giành vị trí như vậy, chưa từng nghe nói có Gien hạch nghịch thiên như vậy, tố chất khảo thí trực tiếp đứng ở vị trí thứ nhất, thật sự rất khó tưởng tượng, không biết năng lực Gien hạch kia cường đại tới trình độ nào.

“Làm sao có thể? Đây rốt cuộc là dạng Gien hạch gì? ” Hắc Sơn Thần nhìn chằm chằm vào hai chữ Tinh Đản đứng ở vị trí đầu bảng, quả thực giống như đang nhìn kẻ thù giết cha vậy.

Hắn và Thái Nhất Thần Hoàng đã chiến đấu mấy trăm lần, chính là để tranh đoạt vị trí đệ nhất, nhưng bây giờ đột nhiên lại có một Gien hạch, ngay cả chiến đấu cũng không cần, lập tức đá Thái Hoàng Chung của Thái Nhất Thần Hoàng xuống khỏi vị trí đứng đầu bảng, khiến Hắc Sơn Thần thật sự khó có thể tiếp nhận.

Sắc mặt Thái Nhất Thần Hoàng cũng không ngừng biến đổi, Thái Hoàng Chung của hắn đã trải qua chín lần cường hóa, mặc dù bây giờ vị trí đệ nhất đối với hắn đã không có ý nghĩa thực tế, nhưng với thân phận địa vị như hắn, tự nhiên không muốn Gien hạch của mình kém hơn người khác, cho nên vẫn luôn chiếm cứ lấy bảo tọa đệ nhất, không bị bại bởi bất cứ sinh vật nào.

Hiện tại Tinh Đản kia lại trực tiếp tham gia một lần khảo thí đã đá hắn ra, thật sự khiến hắn kinh hãi, khi khảo nghiệm tố chất thì Gien hạch còn chưa trải qua cường hóa, Gien hạch của một người chưa cường hóa, lại có thể trực tiếp đá Thái Hoàng Chung của hắn từng cường hóa chín lần ra, thật sự khó có thể tưởng tượng Gien hạch kia có năng lực gì.

Người khiếp sợ không chỉ là Hắc Sơn Thần và Thái Nhất Thần Hoàng, gần như tất cả dị sinh vật cùng Dị Linh trong kho Gien hạch Đồng Thau, đều bị hai chữ Tinh Đản xuất hiện vị trí đầu bảng khiến cho rung động.

” Vị trí đứng đầu Gien hạch Đồng Thau đổi chủ? Thái Hoàng Chung tấn chức tới Gien hạch Bạch Ngân sao?”

“Tấn chức cái rắm a, không phải vẫn xếp ở vị trí thứ hai kia à.”

“CMn, thật sự là đứng hàng thứ hai kìa, Tinh Đản này rốt cuộc có năng lực gì, vậy mà có thể đánh bại Thái Hoàng Chung.”

“Tao thấy không giống như đánh bại Thái Hoàng Chung.”

“Mày ngốc a, không đánh bại Thái Hoàng Chung, hắn leo lên đứng đầu bảng như thế nào?”

“Mày mới ngốc ấy, tao hiểu rõ bảng gien hạch Đồng Thau như lòng bàn tay, có thể cam đoan ở trong một vạn vị trí tuyệt đối không có Gien hạch Tinh Đản này từng xuất hiện, hiện tại đột nhiên xuất hiện lại đứng

vị trí đầu bảng, tuyệt đối không thể nào là đánh đi lên. ” Không phải đánh đi lên, vậy làm thế nào đi lên?”

“Mày đúng là quá ngu xuẩn, không phải đánh đi lên, đương nhiên là khi khảo nghiệm Gien hạch, trực tiếp được xếp hạng vị thứ nhất ah.”

“Chuyện này… Có khả năng sao?”

“Tuy nhiên tao cũng hiểu được là không có khả năng, nhưng ngoài ra †a nghĩ không còn cách giải thích nào hợp lý hơn.”

“Trời ạ, tham gia khảo thí đã trực tiếp xếp ở vị trí thứ nhất, Gien hạch kia rốt cuộc có năng lực nghịch thiên cỡ nào vậy?”

“Có bao nhiêu nghịch thiên thì tao không biết, nhưng tám chín phần mười là sinh vật siêu cấp thần, hoặc là Đại Đế thì mới có thể làm được.”

“Cho dù là sinh vật siêu cấp thần hay Đại Đế ngưng tụ ra Gien hạch, cũng chưa từng đã xuất hiện tình huống như vậy?”

“Thật sự nghịch thiên, cũng không biết đến cùng là dạng gì sinh vật, lại có thể ngưng tụ ra nghịch thiên như vậy Gien hạch.”

Tinh Đản xuất hiện, đã khiến không gian nơi ẩn núp thứ tư oanh động cực lớn, cho dù là những dị sinh vật có Gien hạch đã đạt đến đỉnh cấp, nghe được tin tức này cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Tra, lập tức đi điều tra xem, nhất định phải hiểu rõ Tinh Đản kia có năng lực gì, và rốt cuộc là ai có được nó.”

Gần như tất cả chủ nhân các nơi ẩn núp cường đại, đều hạ mệnh lệnh tương tự.

Cho dù là xếp hạng Gien hạch Đồng Thau thứ nhất, về mặt uy lực cũng không tính được là cường đại, nhưng một Gien hạch có thể trực tiếp dựa vào tố chất để leo lên đầu bảng Đồng Thau, tiềm lực lớn đến mức không có cách nào tưởng tượng, tương lai tấn chức tới đỉnh cấp, nhất định sẽ là nhân vật khủng bố trấn áp toàn bộ không gian nơi ẩn núp thứ tư.

Rất nhiều sinh vật mạnh mẽ có dã tâm, trong lòng đều đang đánh bàn tính của mình, có kẻ muốn tìm ra chủ nhân Tinh Đản để diệt sát, tiêu diệt cường địch có khả năng xuất hiện trong tương lai bóp chết từ trong trứng nước; cũng có kẻ muốn lôi kéo Tinh Đản chủ nhân, đủ loại suy tính không phải trường hợp cá biệt.

Nhưng vì chỉ có hai chữ Tinh Đản đơn giản, cũng không biết đếnnó có bộ dáng gì, cũng không biết là ở nơi ẩn núp, căn bản không thể nào tìm được.

Trong lúc nhất thời hai chữ Tinh Đản đã chấn kinh tới toàn bộ không

gian nơi ẩn núp thứ tư, lại không ai biết rõ nó có bộ dạng dài ngắn thế nào, cũng không biết nó có nhiều năng lực.

Hết chương 1385.

Chương 1386. Trận Chiến Gien Hạch Đầu Tiên

Hàn Sâm lúc này lại đang đắc ý nhìn chùm tia sáng do người đá bắn ra để cường hóa lột xác Gien hạch, trong mắt dựng thẳng của người đá phóng ra một loại chùm tia sáng, mỗi lần đều làm Tinh Đản cường hóa lột xác một lần, liên tục chín lần chùm tia sáng bắn ra, Hàn Sâm đã cảm giác được rõ ràng khí tức Tinh Đản so vớ trước kia không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần.

Chùm tia sáng trong mắt người đá đã biến mất, Tinh Đản cũng một lần nữa trở lại trong tay Hàn Sâm.

Hình dáng Tinh Đản cũng không có thay đổi gì, vẫn giống như trước đây, nhưng là tâm niệm Hàn Sâm vừa động, phía trên Tinh Đản lập tức nổi lên cửu thải Thần Quang, đại biểu cho nó đã trải qua chín lần cường hóa.

“Có vẻ thân thể và công pháp tu luyện của mình đều quá ưu tú, Gien hạch ngưng tụ ra trực tiếp tựu xếp ở vị trí thứ nhất, thật sự là không có tính khiêu chiến. ” Hàn Sâm hơi lâng lâng nghĩ.

Tuy Hàn Sâm cảm thấy vật mà tinh thể màu đen tiết ra cũng có một chút công lao, nhưng hơn nửa công lao vẫn là trên người hắn.

Lấy được vị trí đầu tiên, nhưng lực lượng của Tinh Đản vẫn khiến Hàn Sâm có chút hoài nghi, cho dù năng lực được cường hóa chín lần, lực lượng Tỉnh Đản vẫn không có cách nào trực tiếp giết người, cũng không phá hư được bất kỳ vật gì, đây là đặc tính năng lực, dù cường hóa bao nhiêu lần cũng không thay đổi được.

Năng lực như vậy có thể xếp số một, chính Hàn Sâm cũng có chút hoài nghi đấy.

Nhưng mục tiêu Hàn Sâm vốn chính là lấy được vị trí thứ nhất, có thể thông qua khảo thí mà trực tiếp đạt được, vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi.

“Tinh Đản cũng đã lấy được vị trí đệ nhất, có lẽ Già Thiên Tán cũng không thể kém hơn Tinh Đản chứ? ” Trong lòng Hàn Sâm thầm ngHĩ.

Nhưng Hàn Sâm cũng không muốn lập tức dùng Già Thiên Tán để khảo thí, bởi vì Gien hạch đã có bài danh, cần tiếp nhận khiêu chiến của người khác.

Nói như vậy, chỉ cần Hàn Sâm không vào Kho gien hạch, có thể cự tuyệt tất cả khiêu chiến, nhưng quy tắc trong kho gien hạch, lại là mỗi tháng đều phải nhận một lần khiêu chiến, trận chiến này lại không thể cự tuyệt, nếu như không tiếp nhận khiêu chiến, cũng sẽ bị kho gien hạch trực tiếp phán thua.

Hơn nữa so với thua trận trong chiến đấu còn đáng sợ hơn, nếu như là thua trong trận khiêu chiến thì chỉ mất vị trí thứ nhất, chín lần cường hóa vẫn còn ở đấy đấy.

Nhưng nếu không nhận lời khiêu chiến rồi bị phán thua, như vậy chin lần cường hóa khi khảo thí lấy được xếp hạng kia cũng sẽ bị xóa đi.

Cho nên dù như thế nào, mỗi tháng Hàn Sâm đều cần phải nhận một lần khiêu chiến.

Đương nhiên, cũng không phải là Gien hạch nào cũng có tư cách khiêu chiến, kho gien hạch có chín tầng, người khiêu chiến chỉ có thể thấp hơn người bị khiêu chiến một tầng.

Nói cách khác, hiện tại Tinh Đản đứng ở vị trí thứ nhất, gien hạch có tư cách khiêu chiến với Tinh Đản thì chỉ có gien hạch xếp hạng ở cấp bậc thứ hai, chính là Gien hạch từ thứ hai đến thứ mười.

Tuy mỗi tháng chỉ cần tiếp nhận một lần khiêu chiến là được, nhưng nếu Tinh Đản và Già Thiên Tán cùng lên bảng, một người độc chiếm hai vị trí, một tháng tiếp nhận hai lần khiêu chiến, chẳng phải sẽ rất dễ dàng bị nhìn ra là cùng một người.

Huống chi Hàn Sâm không chỉ có hai cái, tương lai Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng muốn ngưng tụ ra Gien hạch, siêu cấp đế linh cũng muốn ngưng tụ Gien hạch, vậy chính là bốn Gien hạch đồng thời lên bảng xếp

hạng, cho dù Hàn Sâm muốn che dấu cũng rất phiền toái, cho nên trước hết phải nghĩ kỹ đối sách, không thể lộ ra tất cả át chủ bài trước mắt người khác.

Khi Hàn Sâm đang suy tư, lại đột nhiên nhìn thấy vầng sáng trong mắt người đá liên tục lập loè, đồng thời nghe được người đá mở miệng nói ra: ” Thái Hoàng Chung xếp hạng thứ hai khiêu chiến… Thần Luân Chi ‘Tâm xếp hạng thứ tư khiêu chiến… Xếp hạng…”

Người đá không ngừng nói, Hàn Sâm không có cẩn thận đếm, nhưng cũng biết có ít nhất có sáu bảy người muốn khiêu chiến với hắn.

Trên thực tế nhiều người như vậy khiêu chiến hắn, cũng không phải hoàn toàn vì muốn tranh đoạt vị trí thứ nhất, có nhiều người chỉ là muốn xem một chút Gien hạch thông qua khảo thí trực tiếp xếp hạng ở vị trí thứ nhất có nhiều năng lực, sinh vật nào có được nó.

Khi những phương pháp khác đều không điều tra được, khiêu chiến Tinh Đản là được phương pháp duy nhất, tất cả sinh vật trong 10 vị trí xếp hạng đầu, ngoại trừ Cực Đạo Chân Ma hiện tại ở vị trí thứ ba và một dị sinh vật ở vị trí thứ chín, còn lại đều khiêu chiến Hàn Sâm.

Hàn Sâm không cự tuyệt khiêu chiến, mà đang lựa chọn xem nên đấu trận đầu cùng với ai.

Một trận chiến này không thể cự tuyệt đấy, nếu không chín lần cường hóa của Tỉnh Đản cũng sẽ biến mất, sau này còn phải tự mình một lần nữa đánh lên.

Tuy Hàn Sâm rất nghi ngờ vì năng lực Tinh Đản, nhưng hắn vẫn rất có tự tin với bản thân mình đấy, trong cùng một cấp bậc, hẳn là không có người nào là đối thủ của hắn.

Coi như là Đại Đế, ở không gian nơi ẩn núp thứ tư, cũng phải bắt đầu từ Gien hạch Đồng Thau, tố chất thân thể và khí lực cũng phải chậm rãi †ăng lên, chỉ là nội tình sâu hơn một chút thôi, trong những người cùng giai, Hàn Sâm thật sự không sợ ai.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng muốn biết năng lực Tinh Đản rốt cuộc như thế nào, Kho gien hạch đã xếp nó ở vị trí thứ nhất, chắc cũng có đạo lý riêng.

Hàn Sâm đang tuyển chọn Gien hạch khiêu chiến với mình, cuối cùng hắn chọn Thần Luân Chi Tâm, đây là Gien hạch xếp hạng cao nhất ở nơi ẩn núp Thần Vực.

Hàn Sâm và nơi ẩn núp Thần Vực xem như đã kết thù, đương nhiên sẽ không buông tha cơ hội đả kích bọn họ, cứ dùng Thần Luân Chi Tâm để hả giận trước một trận rồi nói sau.

Đang muốn tiếp nhận Thần Luân Chi Tâm khiêu chiến, nhưng Hàn Sâm nghĩ lại, nếu mình làm thế chỉ sợ sẽ lộ thân phận, đắc tội với quái vật khổng lồ như nơi ẩn núp Thần Vực,với thực lực bây giờ của hắn căn bản không có thể đối đầu lại, nói không chừng ngày hôm sau nơi ẩn núp Ly Ảnh sẽ bị biến thành đất bằng.

“Hay là trước tiên cứ dấu thân phận đã. ” Hàn Sâm nghĩ một chút sau đó triệu hoán ra một bộ khôi giáp toàn thân để mặc vào, sau đó cất tất cả những đồ vật có thể phân biệt thân phận của hắn lại, lúc này mới đã tiếp nhận Thần Luân Chi Tâm khiêu chiến.

“Khiêu chiến thất bại, đối phương đang trong quá trình khiêu chiến. ” Đám người Thái Nhất Thần Hoàng đồng thời nghe được tiếng thông báo của người đá, trong lòng đều có chút thất vọng, đồng thời cũng đang suy đoán, chủ nhân Tinh Đản đã tiếp nhận lời khiêu chiến của người nào.

Hắc Sơn Thần nhìn chằm chằm vào người đá chờ đợi kết quả, đột nhiên nghe được người đá mở miệng: “Đối phương đã tiếp nhận khiêu chiến của bạn, khiêu chiến bắt đầu.”

Lời nói vừa rơi xuống, chỉ thấy không gian trên tấm bia Gien hạch Đồng Thau vặn vẹo, xuất hiện một lỗ đen thông đạo.

Hắc Sơn Thần lập tức vui vẻ, trực tiếp vỗ hai cánh màu đen, bay vào trong hắc động, trong nháy mắt đã đi tới gien chiến trường.

Hắc Sơn Thần rơi xuống một bức tường đổ vỡ trên chiến trường, hắn đánh giá toàn bộ chiến trường, chiến trường này chính là một di tích tàn phá, khắp nơi đều là kiến trúc tan hoang và cát vàng, là một tòa thành cổ trong sa mạc.

Bởi vì năng lực Gien hạch đều bất đồng, có một số Gien hạch cần không gian tương đối lớn mới có thể phát huy uy lực, cho nên gien chiến trường cũng không giống nhữ Đấu Vũ đài, mà là một không gian rộng lớn, có thể để cho người tham gia Gien hạch chiến tự do phát huy, không đến mức năng lực Gien hạch bị chế ngự.

Hắc Sơn Thần rất nhanh đã nhìn thấy một bóng người xuyên qua đường hầm lỗ đen đi đến, ánh mắt lập tức tập trung tại thân ảnh kia phía trên.

Hết chương 1386.

Chương 1387. Tỉnh Đản Dị Biến

Thế nhưng sau khi nhìn thoáng qua, Hắc Sơn Thần nhịn không được khẽ nhíu mày, hắn chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mơ hồ, khi ánh mắt rơi vào bóng đen kia giống như bị hấp thu, căn bản không nhìn thấy hình dạng bóng đen kia.

Hàn Sâm dùng Động Huyền khí để thu liễm lại khí tức, che giấu thân thể mình, trừ phi lực lượng mạnh hơn hắn rất nhiều, mới có thể xuyên qua Động Huyền khí, nếu không ngay cả ánh mắt cũng không thể xuyên thấu vào được, tự nhiên cũng thấy không rõ được hình dạng của hắn.

Hàn Sâm mặc khôi giáp toàn thân, chỉ để phòng ngừa vạn nhất, nếu không may Gien hạch của đối phương chính là loại con mắt, có năng lực thị giác cường đại, vẫn có có thể xuyên qua Động Huyền khí.

“Tôi là Hắc Sơn Thần ở nơi ẩn núp Thần Vực, xưng hô với các hạ thế nào? ” Hắc Sơn Thần thấy không rõ bộ dáng đối thủ, cũng không cảm giác được

khí tức, ngay cả đối phương là Dị Linh hay dị sinh vật cũng không đoán ra được, cho nên mới hỏi một câu.

Hắn chỉ muốn thắng được vị trí thứ nhất, nhưng chủ nhân nơi ẩn núp Thần Vực lại ra lệnh, để cho hắn cần phải điểu tra rõ ràng thân phận của người có được Tinh Đản, cùng với Tinh Đản rốt cuộc có bao nhiều năng lực.

Hàn Sâm không nói gì, trực tiếp cầm Tinh Đản trong tay quăng tới Hắc Sơn Thần, chỉ thấy Tinh Đản mang theo điên cuồng xoay tròn trong không gian phóng tới Hắc Sơn Thần.

Hắc Sơn Thần thấy thế thì hoảng sợ, có thể sử dụng Gien hạch trong kho gien hạch chỉ có một, đây chính là Gien hạch trực tiếp có thể xếp ở vị trí thứ nhất, Hắc Sơn Thần không dám có nửa phần chủ quan, trực tiếp kêu gọi Thần Luân Chi Tâm ra, trăng lưỡi liềm như thần luân, một đạo hoàng quang rơi vào phía trên Tinh Đản.

Hắc Sơn Thần là dị sinh vật, cũng không có năng lực phục sinh, nếu chết trong kho Gien hạch thì sẽ chết thực sự, đối mặt với Tinh Đản tuyệt đối không dám lãnh đạm, ra tay là phải dùng toàn lực.

Phạm vi ánh sáng màu vàng mà Thần Luân Chi Tâm bắn ra rất lớn, Tinh Đản lập tức bị bao phủ vào bên trong, sau đó giống như là bị định thân pháp vậy, trực tiếp bị giữ im trong ánh sáng màu vàng.

Tỉnh Đản dễ dàng bị thần quang của Thần Luân Chi Tâm ghim chặt, Hắc Sơn Thần và Hàn Sâm đều là nao nao.

Hắc Sơn Thần không ngờ Gien hạch được xếp hạng khủng bố như vậy, vậy mà đơn giản bị Thần Luân Chi Tâm giữ chặt, mà Hàn Sâm lại có chút buồn bực, Tỉnh Đản trải qua chín lần cường hóa, thế mà một chút công kích cũng không có, bị một chùm sáng trực tiếp giam lại.

Hắc Sơn Thần còn hơi nghi ngờ đánh giá Tinh Đản lớn chừng quả đấm bên trong thần quang, có chút không dám tin tưởng cứ như vậy là xong, cho rằng lực lượng Tinh Đản còn chưa chính thức bày ra, cho nên vẫn toàn lực điều động Thần Luân Chi Tâm, khiến thần quang càng ngày càng mạnh.

Thần Luân Chi Tâm dù sao cũng là Gien hạch Đồng Thau có vị trí xếp hạng rất cao, năng lực của bản thân vô cùng cường đại, tuyệt đối không phải mặt hàng phổ thông, Thần Luân Chi Quang có được lực lượng phân giải cường đại, ở trong ánh sáng màu vàng kia, Tinh Đản vậy mà lại dần dần tan rã.

“Lừa đảo à, năng lực như vậy còn trực tiếp xếp số một ! ” Hàn Sâm thấy tình huống không ổn, chỉ có thể chuẩn bị tự mình động thủ, ngưng †ụ sức mạnh phá không giết tới Hắc Sơn Thần.

Hắc Sơn Thần vốn còn có chút không tin, Gien hạch nghịch thiên xếp hàng thứ nhất lại yếu như thế, trực tiếp bị Thần Luân Chi Quang làm cho tan rã, bây giờ nhìn Hàn Sâm đột nhiên giết tới, lúc này mới phản ứng lại, Gien hạch kia thực sự yếu như vậy.

” Gien hạch như vậy mà cũng có thể xếp số một? Là gien kho hạch xảy ra vấn đề ? Hay Thần Luân Chi Tâm của mình đúng lúc là khắc tinh của nó? ” Hắc Sơn Thần vô cùng vui mừng, Hắc Dực khẽ đập bay lên trời, cũng không chính diện giao chiến cùng Hàn Sâm, Thần Luân Chi Tâm vẫn đang giam giữ Tinh Đản, muốn đem trực tiếp hogiảiàn toàn phân .

Hàn Sâm đánh ra một kích không đắc thủ, thấy Tinh Đản đã sắp muốn không ổn rồi, bên ngoài đã bị hòa tan hơn một nửa, ở bên trong ánh sáng màu vàng vẫn không ngừng tan rã, chỉ sợ một lúc nữa sẽ xong đời.

Hàn Sâm đang muốn xông lên tiếp tục công kích Hắc Sơn Thần, ngăn cản hắn dùng Thần Luân Chi Tâm để phân giải Tỉnh Đản, bây giờ là Gien hạch chiến, chỉ cần Tinh Đản bị hủy, một trận chiến này coi như là thua, năng lực bản thân có cường thịnh cũng vô dụng.

Hắn vốn muốn tìm đến người của Thần Vực để lấy lợi tức, như vậy chẳng phải là vô cớ để bọn hắn được lợi, ngược lại để Hắc Sơn Thần được lấy được vị trí đệ nhất.

Thế nhưng không đợi Hàn Sâm ra tay lần nữa, Hàn Sâm lại đột nhiên cảm giác Tinh Đản bị ánh sáng màu vàng kia chiếu, truyên đến một luồng lực lượng khác thường, luồng lực lượng kia chỉ có Hàn Sâm ngưng tụ ra mới có thể cảm giác được.

Lực lượng kinh khủng chấn động, khiến ngay cả Hàn Sâm đều phải kinh ngạc, kinh ngạc nhìn Tinh Đản đang dần tan rã bên trong ánh sáng màu vàng, thầm nghĩ trong lòng: “Chẳng lẽ thứ kia thực là một quả trứng, bên trong còn có thể ấp ra cái gì đó?”

Cảm giác được lực lượng bên trong Tỉnh Đản càng ngày càng mạnh, Hàn Sâm dừng bước, không tiếp tục công kích Hắc Sơn Thần, chỉ tập †rung quan sát Tinh Đản bên trong ánh sáng màu vàng.

Hắc Sơn Thần lại hoàn toàn không biết gì cả, thấy Tinh Đản bị Thần Luân Chi Quang giam giữ, hơn nữa còn đang nhanh chóng bị phân giải, hơn nữa đối thủ cũng không có năng lực thu lại Tinh Đản, lòng trong không khỏi có chút hưng phấn nói: ” Gien hạch xếp hàng thứ nhất gì chứ, hóa ra cũng không có gì hơn cái này, hôm nay mình sẽ phá hủy nó.”

Lúc này Hàn Sâm đã vô cùng bình tĩnh đứng trên cổng một tòa cổ thành, nhìn xem Tinh Đản tan rã bên trong ánh sáng màu vàng.

Chuẩn xác mà nói, bị tan rã chỉ là vỏ ngoài màu ngà sữa, mà ở trong Tinh Đản, lực lượng càng ngày càng mạnh, khiến Hàn Sâm tràn ngập †ò mò.

Răng rắc !

Dưới Thần Luân Chi Quang cường đại, vỏ trứng màu ngà sữa cuối cùng cũng vỡ tan, từng đường văn nhỏ trên vỏ trứng lan tràn, theo những đường nứt đó, bên trong lộ ra ánh sáng nhạt như băng như ngọc.

“Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ Gien hạch kia còn có gì thay đổi sao? ” Hắc Sơn Thần khẽ nhíu mày, nhưng hắn vẫn rất có tự tin đối với Thần

Luân Chi Tâm của mình, mà ngay cả Thái Hoàng Chung bị Thần Luân

Chi Quang chiếu xạ trong thời gian dài, cũng đều sẽ bị tổn hại.

Thế nên Gien hạch kai bị Thần Luân Chi Quang chiếu lâu như vậy, có lẽ bị phá hư rồi cũng nên.

‘Tâm niệm Hắc Sơn Thần vừa động, ánh sáng màu vàng do Thần Luân Chi Tâm tản ra càng mãnh liệt, muốn hoàn toàn hòa tan Tinh Đản.

Bên trong ánh sáng màu vàng kinh khủng kia, Tinh Đản tan rã ngày càng nhiều, vỏ ngoài càng ngày càng mỏng, vết rạn cũng ngày càng nhiều, bên trong lộ ra quang trạch băng ngọc vẫn nhàn nhạt.

Cuối cùng dưới ánh sáng màu vàng, vỏ trứng màu ngà sữa hoàn toàn bị hòa tan.

Ánh mắt của Hàn Sâm cùng Hắc Sơn Thần gần như đồng thời rơi vào mặt vỏ trứng bị nghiền nát, chỉ thấy ở bên trong có một vật như tinh như ngọc, giống như một khối phỉ thúy đế vương, chỉ là nó không có màu sắc, giống như là hàn băng muôn đời không tan.

Nhìn kỹ hình dáng của nó, Hàn Sâm hơi có chút giật mình, hình dáng băng ngọc kia giống như là một Phật Đà ngồi xếp bằng, nhưng bộ dáng của nó lại là một cỗ hài cốt khô lâu, bên trong thánh khiết lại tràn đầy khí tức tà ác. Ngay cả Hàn Sâm đều có chút giật mình, bên trong Tinh Đản lại là vật này, nhịn không được thầm nghĩ: “Chẳng lẽ là bởi vì phá xác quá sớm, cho nên còn chưa kịp sinh ra máu thịt, bên trong đó vốn nên là một Phật Đà?”

Hết chương 1387.

Chương 1388. Băng Ngọc Khô Lâu

Hắc Sơn Thần tuy không cảm giác được Băng Ngọc Khô Lâu lợi hại

chỗ nào, nhưng trong lòng vẫn rùng mình, dù sao cũng là Gien hạch được kho gien hạch trực tiếp xếp ở vị trí thứ nhất, xuất hiện biến hóa như thế, khiến hắn cũng có chút kinh hãi.

Hắc Sơn Thần cố gắng điều động Thần Luân Chi Quang, muốn phá hủy Băng Ngọc Khô Lâu nho nhỏ kia, nhưng ánh sáng màu vàng chiếu tới trên người Băng Ngọc Khô Lâu đang ngồi xếp bằng, lại không thể khiến cho xương cốt của nó tan rã một chút nào.

Ngược lại càng khiến xương cốt của nó giống như bị nhuộm một tầng kim quang thủy tinh, nhìn càng thêm thánh khiết và tà ác, hai cảm giác đối lập này dùng trên người Băng Ngọc Khô Lâu khiến người ta cảm thấy vô cùng hài hòa.

Dưới thần quang, cuối cùng Băng Ngọc Khô Lâu cũng mở mắt, trong mắt là băng quang xanh ngọc, như vòng xoáy thủy tinh.

Răng rắc ! Răng rắc !

Thân thể khô lâu khẽ động, phát ra từng tiếng xương cốt kỳ dị, giống như đã rất lâu không động đậy vậy.

Kích thước khô lâu rất nhỏ, chỉ cao hơn nắm đấm một chút, nhưng lại không khác gì nhân loại, xương cốt trên người không thiếu một khối, mặc dù là một bộ xương khô, lại khiến người ta cảm thấy vô cùng xinh đẹp tinh xảo, nói là tác phẩm nghệ thuật cũng không đủ.

Khô lâu kia đứng trong Thần Luân Chi Quang, từng bước đi về phía Hắc Sơn Thần đi qua, Thần Luân Chi Quang vậy mà không có cách nào †ạo thành nửa điểm tổn thương đối với thân thể của nó, dù Hắc Sơn Thần điều động Thần Quang thế nào, đều không có tác dụng gì với nó.

Tốc độ Băng Ngọc Khô Lâu càng chạy càng nhanh, cuối cùng hóa thành một đạo băng quang, trực tiếp bắn tới Hắc Sơn Thần.

Hắc Sơn Thần cắn răng một cái, triệu hoán Thần Luân Chi Tâm tới nghênh đón, hắn muốn liều mạng dù Thần Luân Chi Tâm bị hủy, cũng phải xem Băng Ngọc Khô Lâu mê ngươi kia đến cùng lực lượng đến đâu.

Bành !

Băng quang lập tức va chạm vào Thần Luân Chi Tâm, Hàn Sâm có thể thấy rõ ràng, cốt quyền của Băng Ngọc Khô Lâu nho nhỏ đánh vào Thần Luân Chi Tâm như trăng lưỡi liềm kia.

Hàn Sâm vốn đang kỳ vọng Băng Ngọc Khô Lâu có thể dùng một quyền đánh nát Thần Luân Chi Tâm, nhưng tình huống đó cũng không có xảy ra,

Băng Ngọc Khô Lâu đánh một quyền vào Thần Luân Chi Tâm, lập tức thu quyền lui lại, thân thể lại một lần nữa ngồi xếp bằng xuống trên không trung, băng quang xanh ngọc trong mắt cũng dần dần biến mất.

“Mình còn tưởng rằng có lực lượng đặc biệt hơn người gì, hóa ra cũng chỉ thế mà thôi. ” Hắc Sơn Thần thấy Thần Luân Chi Tâm căn bản không bị hao tổn, lập tức cười lạnh.

Nhưng nụ cười của hắn chỉ trong chớp mắt đã cứng đờ trên mặt, hắn muốn điều khiển Thần Luân Chi Tâm một lần nữa phát động công kích, nhưng lại phát hiện mình và Thần Luân Chi Tâm đã mất đi liên hệ, không thể khống chế Thần Luân Chi Tâm.

Cho đến lúc này, cuối cùng Hắc Sơn Thần mới nhìn thấy, Thần Luân Chi Tâm tuy vẫn còn lơ lửng ở đó, nhưng ở vị trí vừa rồi bị cốt quyền của Băng Ngọc Khô Lâu đánh trúng, màu vàng nhạt dần biến thành băng ngọc, hơn nữa màu băng ngọc rất nhanh lan tràn trên trăng lưỡi liềm kia, trong nháy mắt đã khiến Thần Luân Chi Tâm biến thành băng ngọc, giống như một tác phẩm nghệ thuật dùng ngọc thạch điêu khắc thành, ở trên lại không có nửa phần vầng sáng.

Lúc này Thần Luân Chi Tâm đã không thể lơ lửng giữa bầu trời nữa, lực lượng giống như đã mất hết, trực tiếp rơi xuống mặt đất dưới cổ thành, đã rơi vào cát vàng bị cát bụi vùi lấp.

“PHỐC ! ” Hắc Sơn Thần há mồm phun ra một ngụm máu tươi, hắn cảm giác mình giống như bị khoét mất trái tim vậy, trong thân thể như thiếu một bộ phận.

Hắc Sơn Thần biết rõ đây là tình huống gì, vừa rồi khi chiến đấu với một dị sinh vật có Gien hạch Hoàng Kim, khi Thần Luân Chi Tâm của hắn bị phá hủy, chính là loại cảm giác này.

Nhưng bây giờ Thần Luân Chi Tâm của hắn ở chỗ này, cũng không bị phá hủy, thân thể của hắn lại có tình trạng như vậy, khiến trong lòng Hắc Sơn Thần tràn ngập bất an.

Hơn nữa dựa theo tình huống bình thường, khi Gien hạch chiến đấu, Gien hạch một bên bị phá hủy, chính là đã thất bại, chủ nhân Gien hạch sẽ lập tức bị bắn ra chiến trường gien mới đúng.

Nhưng bây giờ hắn cũng không có bị bắn ra chiến trường, nói cách khác Gien hạch của hắn cũng không bị hủy diệt.

Khi Hắc Sơn Thần đang kinh hãi, trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một bóng đen, đúng là chủ nhân của Băng Ngọc Khô Lâu.

Vẻ mặt Hàn Sâm lạnh như băng, một quyền giết tới Hắc Sơn Thần, thế lực nơi ẩn núp Thần Vực cường đại như thế, muốn tiêu diệt con chó đen và người phụ nữ kia, một kẻ như Hắc Sơn Thần, tương lai cũng sẽ là lực cản cực lớn, hiện tại giết được một người, tương lai sẽ thiếu một phân uy hiếp.

Nếu như đã là địch nhân, vậy hắn không cần thiết phải hạ thủ lưu tình, Hàn Sâm mượn cơ hội đến gần Hắc Sơn Thần, dùng lực lượng Một Tay Che Trời, muốn trực tiếp giết Hắc Sơn Thần, không để cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Hắc Sơn Thần chỉ cần bỏ quyền là có thể rời khỏi Kho gien hạch, Hàn Sâm chỉ có cơ hội một kích này, nếu không thể thành công, Hắc Sơn Thần có khả năng sẽ bỏ quyền rời khoit chiến trường.

“Mày dám động vào tao, Thần Vực nhất định sẽ xé xác mày thành muôn mảnh. ” Hắc Sơn Thần nhìn thấy một quyền kia đánh tới, không biết vì cái gì, trong lòng hắn vô cùng bất an, muốn bỏ quyền rời khỏi đã không kịp, trực tiếp lạnh lùng quát.

“Thần Vực rác rưởi, tao gặp một người thĩe giết một người. ” Hàn Sâm lạnh như băng đáp lại, nắm đấm đã đánh vào trên người của Hắc Sơn Thần.

Hắc Sơn Thần toàn lực ngưng tụ lực lượng, giơ tay chặn lại quả đấm của Hàn Sâm, nhưng trong nháy mắt khi hai quyền chạm vào nhau, hai mắt Hắc Sơn Thần trừng lớn lên.

Hắn cũng không cảm giác được lực lượng của mình va chạm với lực lượng của Hàn Sâm, chỉ cảm giác thấy thân thể mình bị một quyền của Hàn Sâm

đập gãy vậy, cả người khẽ nhói một cái, sắc mặt lập tức đại biến, tràn đầy vẻ kinh hãi.

Thế nhưng không đợi Hắc Sơn Thần kêu ra tiếng, thân thể đã như là tượng đá vỡ vụn, hóa thành bụi theo gió tán đi, rơi xuống đống cát ở dưới, ngay cả dấu vết cũng không để lại.

Lực lượng Một Tay Che Trời quá mức hung tàn, tuy xuất thân Hắc Sơn Thần rất tốt, nhưng dù sao còn chưa chính thức lớn lên, tố chất thân thể còn chưa đủ mạnh, không ngăn cản nổi một kích phá hư trật tự nghịch thiên kia.

"Săn giết sinh vật siêu cấp thần ấu thể Hắc Sơn Thần, không thu được thú hồn, Gien hạch Đồng Thau Thần Luân Chi Tâm bị phong ấn, không thể ăn máu thịt."

Trong đầu Hàn Sâm vang lên tiếng săn giết thành công, một nhân vật như Hắc Sơn Thần, cũng mới chỉ là sinh vật siêu cấp thần ấu thể mà thôi.

Sau khi Hàn Sâm chém giết Hắc Sơn Thần, lại đi xem Băng Ngọc Khô Lâu, Băng Ngọc Khô Lâu vẫn ngồi xếp bằng ở nơi đó, bên ngoài thân đã bị khói màu ngà sữa bao phủ, sương khói kia dần dần ngưng tụ thành vỏ trứng màu ngà sữa, không bao lâu sau lại một lần nữa biến thành một viên Tinh Đản, giống lúc trước như đúc, không có bất kỳ biến hóa nào.

Hàn Sâm thu Tỉnh Đản lại, thuận tay nhặt Thần Luân Chi Tâm bị vùi dưới đống cát, sau đó rời khỏi gien chiến trường.

Đám sinh vật Thái Nhất Thần Hoàng đợi trong kho gien hạch Đồng Thau, đều đang đợi xem kết quả của trận chiến này, nhưng đáng tiếc chỉ có người khiêu chiến mới có thể tiến vào gien chiến trường, bọn hắn cũng không biết là ai khiêu chiến Tinh Đản, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào tấm bia xếp hạng Gien hạch Đồng Thau để xem, hy vọng có thể nhìn thấy một chút biến hóa.

Đột nhiên, trên tấm bia đá lại thật sự có biến hóa, Tinh Đản ở vị trí đệ nhất không có thay đổi, Thần Luân Chi Tâm xếp ở vị trí thứ tư lại đột

nhiên biến mất không thấy gì nữa, Gien hạch phía sau đều thuận thế tiến thêm một vị trí, bù vào vị trí trống của Thần Luân Chi Tâm.

Đám người Thái Nhất Thần Hoàng quá kinh hãi, bọn hắn hiểu rõ ràng điều này đại biểu cho cái gì.

Trong chiến đấu Gien hạch, cho dù Gien hạch bị phá hủy, xếp hạng cũng sẽ không bị hủy bỏ, dù sao chỉ cần chủ nhân vẫn còn, Gien hạch còn có thể ngưng tụ một lần nữa.

Xếp hạng trực tiếp bị xóa đi, vậy cũng chỉ có một tình huống, chủ nhân gien hạch đã chết trận.

Hết chương 1388.

Chương 1389. Bỏ Niêm Phong

Trong chiến đấu gien hạch có thể bỏ quyền chạy trốn mà lại bị chém giết, vậy chỉ có thể là do đối thủ thật sự quá cường đại, cường đại đến mức khiến một sinh vật siêu cấp thần như Hắc Sơn Thần cũng trực tiếp bị giết chết, nghĩ tới đó khiến người ta cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Mặc dù ở trong không gian nơi ẩn núp thứ tư, sinh vật siêu cấp thần ấu thể là hạn mức cao nhất, thân thể tố chất so với sinh vật bình thường đúng là mạnh hơn một chút, nhưng cũng không mạnh đến mức có thể nghiền ép, vẫn còn cần dựa vào chính mình để tăng tố chất thân thể và Gien hạch.

Nhưng thân thể sinh vật siêu cấp thần như Hắc Sơn Thần như vậy, cũng không kém khi so sánh với sinh vật biến dị ngưng tụ ra gien hạch Hoàng Kim, đặc biệt là Thần Luân Chi Tâm vô cùng cường đại, có Thần Luân Chi Tâm bảo vệ, cho dù gặp phải sinh vật thần huyết ngưng tụ ra gien hạch Bảo Thạch, cũng không đến mức bị đập phát chết luôn.

Nhưng bây giờ tại trong chiến đấu đồng cấp lại bị giết chết như thế, khiến những sinh vật nhìn thấy đều bị chấn nhiếp càng thêm kính sợ với Tỉnh Đản

đột nhiên xuất hiện được xếp hạng thứ nhất.

Hắc Sơn Thần bị giết, thần chủ Thần Vực vô cùng tức giận, hạ lệnh điều truy chủ nhân Tinh Đản rốt cuộc là ai.

Nhưng mãi mà vẫn không tìm được kẻ đó là ai, vì không có ai biết chủ nhân Tinh Đản là ai, căn bản không có sinh vật nào biết rõ Tinh Đản có bộ dạng ra sao, chỉ có duy nhất Hắc Sơn Thần thấy Tinh Đản lại đã bị chém giết.

Tất cả sinh vật ở không gian nơi ẩn núp thứ tư đều đang đàm luận về Tinh Đản, đều đang suy đoán rốt cuộc là sinh vật nào ngưng tụ ra Gien hạch nghịch thiên như vậy.

Suy đoán nhiều nhất vẫn là con của Đại Đế và đời sau của sinh vật siêu cấp thần trong trạng thái bùng nổ, chỉ là không có ai nghĩ đến là Nhân loại, mặc dù là Đại La Sát Thần, năm đó cũng chưa từng có chiến tích khủng bố như vậy, vừa xuất thế đã trực tiếp đứng đầu bảng, đây quả chính là truyền thuyết từ xưa đến nay chưa hề có.

Lúc này Hàn Sâm lại không có có tâm tư quan tâm đến những chuyện như vậy, hắn đang nghiên cứu Tinh Đản, từ lần trước, Tinh Đản lại khôi phục bộ dáng vốn có, mặc kệ Hàn Sâm làm cách gì, nó cũng chỉ là một quả trứng, từ đầu đến cuối không biến hóa thành Băng Ngọc Khô Lâu.

“Chẳng lẽ là phải có đầy đủ lực lượng đánh vỡ vỏ trứng của nó, mới có thể để cho Băng Ngọc Khô Lâu ở bên trong đi ra? ” Hàn Sâm thầm đoán.

Nhưng Hàn Sâm cũng không biết mình đoán vậy có đúng hay không, đương nhiên hắn cũng sẽ không tự đánh vỡ vỏ trứng, nhỡ may suy đoán không đúng, khô lâu kia đang ở bên trong để hình thành thân thể, hắn sẽ phá hủy chuyện tốt cuat khô lâu, đó không phải tự mình tìm việc sao?

Cho nên Hàn Sâm cũng không dám xằng bậy, đành phải tạm thời buông tha chuyện này, ngược lại đi nghiên cứu Thần Luân Chi Tâm biến thành băng ngọc điêu khắc kia.

Thần Luân Chi Tâm giống như là một vòng đao, chỉ thiếu một đoạn lỗ hổng, lúc này đã biến thành băng ngọc, trên người nó không cảm giác được

một chút lực lượng nào, giống như chỉ là một tác phẩm nghệ thuật bình thường.

Thần Luân Chi Tâm bây giờ đang bị phong ấn, nhưng Hàn Sâm không biết như thế nào mới có thể phá bỏ phong ấn, nó là bị Băng Ngọc Khô Lâu phong ấn, hiện tại Băng Ngọc Khô Lâu đã trở về Tinh Đản, tự nhiên không có khả năng đi ra giải trừ phong ấn.

“Không biết lực lượng Tinh Đản có thể mở ra phong ấn hay không. ” Hàn Sâm suy một chút, triệu hoán Tinh Đản ra, đánh lên Thần Luân Chi Tâm giống như băng ngọc kia.

Bị Tinh Đản chạm vào như vậy, Thần Luân Chi Tâm lập tức có phản ứng, giống như là băng tuyết tan rã vậy, băng ngọc trên Thần Luân Chỉ Tâm dần dần tan ra, lộ ra màu vàng kim nhạt vốn có.

“Thật sự được à, Tinh Đản có thể biến thành mềm, khô lâu có thể trở thành cứng ngắc, Gien hạch này thật đúng là thú vị. ” Hàn Sâm vô cùng vui mừng.

Tuy Thần Luân Chi Tâm cũng chỉ là Gien hạch Đồng Thau, bởi vì chủ nhân cũ đã chết, sau này không thể tấn chức nữa, cả đời đều chỉ có thể là Gien hạch Đồng Thau.

Nhưng dù sao cũng là Gien hạch do ấu thể sinh vật siêu cấp thần ngưng tụ ra, Tiên Thiên gien có ưu thế quá lớn, uy lực cấp Thanh Đồng của nó chỉ sợ cũng có thể so sánh với một phần của Gien hạch cấp Hoàng Kim, so với đại bộ phận Gien hạch Bạch Ngân cũng mạnh hơn, chính là Gien hạch Đồng Thau cực phẩm.

Hàn Sâm thử uy lực của Thần Luân Chi Tâm, lực sát thương rất cực lớn, đúng là thứ tốt hiếm có, chỉ tiếc Hàn Sâm không dám tùy tiện dùng linh tinh, chẳng may bị sinh vật Thần Vực phát hiện, chỉ sợ nơi ẩn núp Ly Ảnh khó bảo toàn.

Thu Thần Luân Chi Tâm lại, Hàn Sâm ra khỏi Dị Linh Thần Điện, phát hiện Tiểu Hồng mã và Tinh Hải thần thú hai con thú con đều nằm trên đệm, đầu lưỡi liếm láp chén sữa bò.

Nhìn hai tên tiểu tự đều lộ ra vẻ ngây thơ đáng yêu, Hàn Sâm nhịn không được thở dài lắc đầu.

Tiểu Hồng mã không biết là đẳng cấp gì, nhưng thoạt nhìn khí thức sinh mệnh không quá mạnh. Tinh Hải thần thú còn nhỏ, tuy nhiên xuất thân không tệ, là đời sau sinh vật thần huyết, nhưng vẫn là ấu thể, cường độ thân thể còn chưa quá mạnh, Tinh Hải châu cũng mới là cấp Thanh Đồng, muốn tiến hóa đến cấp Bảo Thạch không biết phải bao lâu.

Hàn Sâm phát hiện bên người mình không có chiến lực nào có thể dùng là, còn có tên cừu non kia, vuốt mông ngựa bái lão đại thì nó rất có năng lực, thật sự muốn đánh nhau, so với bất cứ kẻ nào nó đều chạy nhanh hơn.

“Nói đi cũng pải nói lại, có nên để cho cừu non đi Thần Vực bái lão đại hay không? Nếu như nó có thể bái được chủ nhân của Thân Vực làm lão đại, nói không chừng mình không cần ta ra tay, nơi ẩn núp Thần Vực sẽ tự sụp luôn ấy. ” Hàn Sâm sờ lên cằm, suy tư về tính khả thi của chuyện này.

Nhưng từ đây tới Thần Vực quá xa, hoặc là nói Hàn Sâm căn bản không biết rõ Thần Vực ở nơi nào, ngay cả đám Kim Chúc Ma Nhân cũng chỉ nghe nói mà thôi, căn bản không biết rõ nơi ẩn núp Thần Vực ở chỗ nào.

Cừu non lại yếu như vậy, chỉ sợ đi chưa tới nơi đã bị những sinh vật khác làm thịt rồi.

“Chờ sau này có cơ hội đi nơi ẩn núp Thần Vực, sẽ dâng cừu non lên, lại để cho hắn đi bái lão đại, cho dù không bái được Thiên chỉ Thần Chủ, có thể bái người phụ nữ kia hoặc là con chó đen đều được, để cho bọn họ cũng nếm thử lợi hại. ” Hàn Sâm quyết định chủ ý, tuy thực lực bây giờ của hắn còn chưa cao, tạm thời không có năng lực đánh xuống nơi ẩn núp Thần Vực, có cơ hội thì nhất định phải trước tiên đưa cừu non tới bái lão đại.

“Hai kẻ bọn mày, biết rõ cái gì gọi là tích thủy chi ân phải dũng tuyền tương báo không hả? ” Hàn Sâm đi tới trước mặt Tiểu Hồng mã và Tinh Hải thần thú.

Hắn định kéo chúng nó đi ra ngoài luyện một chút, sức chiến đấu cần rèn luyện từ nhỏ, mang theo chúng nó đi săn giết sinh vật nghuyên thủy và sinh

vật biến dị, để tương lai chúng nó có thể trở thành một kẻ hữu dụng.

Tiểu Hồng mã và Tinh Hải thần thú đều dùng vẻ mặt mờ mịt nhìn Hàn Sâm, chúng lại không phải nhân loại, sao có thể hiểu được những thứ này.

“Tao nói với bọn mày nhé a, thân là một con dị sinh vật nghiêm chỉnh, bọn mày phải có được giá trị quan đúng đắn của dị sinh vật, bọn mày tự nhìn lại bản thân xem, không có thứ gì, lớn lên lại xấu, tương lai làm thế nào có thể mua phòng ốc cưới vợ? Cho nên bọn mày phải cố gắng muốn phấn đấu… Tương lai trở thành một dị sinh vật có tác dụng đối với xã hội đối với nơi ẩn núp…”

Hàn Sâm vừa giáo dục bọn chúng vừa mang theo hai dị sinh vật vẻ mặt mê mang đi ra bên ngoài nơi ẩn núp, chuẩn bị đi săn giết một ít sinh vật nghuyên thủy, nhanh chóng để gien nguyên thủy đầy.

“Tiểu Hồng, mày đi đuổi con sinh vật thủy kia về bên này… Đúng đúng… Chính là như vậy… Tiểu Tinh Hải… Mày chuẩn bị trị liệu miệng vết thương cho tao cùng Tiểu Hồng, phải nhanh ác chuẩn, tuyệt đối không để lại một vết sẹo… Đúng… Cố gắng lên làm rất tốt… Tương lai mỹ nữ và tiền sẽ không ngừng…”

Khi Hàn Sâm đang không ngừng huấn luyện hai di sinh vật, đột nhiên nghe được từ xa truyền đến tiếng đánh nhau, vội vàng bò lên trên ngọn núi bên cạnh, nhìn tới phía có âm thanh truyền tới, vừa nhìn đã lập tức chấn động.

Hết chương 1389.

Chương 1390. Tử Vong Ma Long

Chỉ thấy trên sơn đạo, Long tộc nữ đầu bếp đang liều mạng chạy ở phía trước, đằng sau có một dị sinh vật như Bọ Ngựa dài trăm thước, toàn thân màu xanh đang truy đuổi.

Bọ Ngựa khổng lồ thỉnh thoảng dơ một đôi càng như lưỡi hái Bọ Ngựa công kích tới nữ đầu bếp Long tộc, vách núi cũng bị chém vỡ vụn sụp đổ.

Mà nữ đầu bếp Long tộc vẫn đang liều mạng chạy trốn, trong ngực còn ôm lấy một quả trứng lớn cỡ bóng rổ, thoạt nhìn hẳn là trứng của con Bọ Ngựa khổng lồ kia.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, đã biết rõ đẳng cấp Bọ Ngựa khổng lồ không thấp, sinh cơ trên người nó bàng bạc như biển, tám chín phần là sinh vật thần huyết.

Cũng may Bọ Ngựa khổng lồ bởi vì kích thước quá lớn, có vẻ cũng không linh hoạt lắm, mà nữ đầu bếp Long tộc chạy khá nhanh, trên đường núi chạy tới chạy lui, trong lúc nhất thời Bọ Ngựa khổng lồ cũng không chém trúng được cô ta.

Nhưng nữ đầu bếp Long tộc muốn thoát khỏi Bọ Ngựa khổng lồ cũng không có khả năng, chỉ có thể không ngừng mượn địa hình trốn chạy để tránh khỏi cái chết.

Hàn Sâm quan sát một lát, cảm giác mình tám chín phần cũng không thể xử lý con Bọ Ngựa khổng lồ kia, ngay cả sinh vật biến dị hắn đều phải cố sức mới giết được, huống chi là sinh vật thần huyết, hiện tại hắn mà xông qua cũng chỉ là dâng đồ ăn lên miệng con Bọ Ngựa khổng lồ thôi.

Hơn nữa Hàn Sâm tuy chưa nhìn thấy Bọ Ngựa khổng lồ sử dụng Gien hạch, nhưng nhìn thân thể nó như thế, hẳn đã trưởng thành, rất có thể đã là Gien hạch cấp Bảo Thạch, nói như vậy phần thắng sẽ thấp hơn.

“Mạng nhỏ quan trọng hơn, nhanh ném trứng đi. ” Hàn Sâm hô với với Long Nữ ở xa.

Nhìn càng của Bọ Ngựa khổng lồ chém tới, khiến vách núi đều bị chém ra một vết rách lớn, Hàn Sâm căn bản không dám tới quá gần.

Nữ đầu bếp Long tộc vừa chạy vừa lớn tiếng nói: “Không thể ném.”

“Một quả trứng thần huyết mà thôi, về sau còn có cơ hội, vẫn là mạng nhỏ quan trọng, nhanh ném đi đi. ” Hàn Sâm không phải là không muốn đi cứu, thật sự là cứu không được.

Cho dù hắn có ném Tinh Đản qua đó, nó cũng chỉ là có thể mềm hoá trong đường kính 2m, đối với con Bọ Ngựa khổng lồ như vậy, ảnh hưởng vô cùng có hạn.

Hơn nữa với tố chất thân thể của Bọ Ngựa mạnh như vậy, hiệu quả của Tinh Đản đối với nó chỉ sợ cũng sẽ không quá tốt, không có khả năng biến thành như mềm như bọt biển.

Lại quay sang nhìn Tiểu Hồng mã và tiểu Tinh Hải Thần thú bên người, đều là thể loại ngây thơi vô số tội, hơn nữa cũng đều không có tính công kích, thật sự không giúp đỡ được cái gì.

Nữ đầu bếp Long tộc chui vào một cánh rừng, ở trong rừng cây quẹo trái xông phải, đôi càng của Bọ Ngựa vung lên, lập tức chặt đứt vài đại †hụ cần mấy người mới ôm hết, lực lượng cực kỳ đáng sợ.

“Không thể ném, Gien hạch của tôi có thể tấn chức tới Hoàng Kim hay không còn phải nhờ vào nó, đánh chết cũng không có thể ném. ” Nữ đầu bếp Long tộc ôm trứng chui qua đám cổ thụ, vừa chạy vừa hét.

“Về sau còn nhiều mà cơ hội, không cần gấp nhất thời. ” Hàn Sâm lại hô to khuyên bảo nữ đầu bếp Long tộc.

“Tôi tới không gian nơi ẩn núp thứ tư lâu như vậy rồi, thật vất vả mới triệu hoán ra đầu Tử Vong Ma Long này, sau này muốn triệu hoán đi ra còn không biết phải tới lúc nào, tôi không thể đợi rồi, nhất định phải bắt lấy cơ hội này. ” Nữ đầu bếp Long tộc hét lớn.

“Móa, hóa ra thứ quỷ này là do cô triệu hoán đi ra? Hơn nữa con kia nhìn kiểu gì cũng giống như một con Bọ Ngựa, tại sao lại gọi là Tử Vong Ma Long? ” Trên trán Hàn Sâm ứa mồ hôi, lúc này mới nhớ tới nữ đầu bếp Long tộc là có năng lực triệu hoán nguyên liệu nấu ăn, nhưng nguyên liệu nấu ăn này có vẻ hơi mạnh rồi, muốn chém đầu bếp thành thức ăn.

Bành !

Nữ đầu bếp Long tộc không kịp né tránh, bị một thân cây cổ thụ đổ xuống đụng vào, lập tức ngã trên mặt đất.

Càng của Tử Vong Ma Long lập tức chém xuống, nếu bị nó chém trúng, đừng nói là nữ đầu bếp Long tộc, mà ngay cả mặt đấy cũng sẽ bị chém ra một cái hố sâu.

Không kịp nghĩ nhiều, Hàn Sâm triệu hoán ra Tinh Đản, vung tay ném ra ngoài, Tinh Đản như lưu tinh bay qua trùng trùng điệp điệp không gian, trước khi đôi càng kia chém xuống, nó đã đập vào trên đôi càng kia.

Tinh Đản vừa va chạm vào, càng kia cũng đã bổ xuống.

Nữ đầu bếp Long tộc vội vàng triệu hồi ra dao phay và rĩa, giơ lên trước người chặn lại đôi càng đang chém xuống kia.

Bành !

Nữ đầu bếp Long tộc cộng với dao phay và nĩa đồng thời bị trảm lún vào trong đất bùn, mặt đất bị chém ra một rãnh sâu dày mấy chục mét.

Nữ đầu bếp Long tộc nằm trong rãnh sâu phun ra một ngụm máu tươi, nhưng có vẻ không bị trọng thương, vừa rồi vị trí mà Tinh Đản bắn trúng, chính là vị trí mà nữ đầu bếp Long tộc va vào, nơi đó đã mềm đi rất nhiều, nếu không với lực lượng kinh khủng như vậy mà nện xuống, nếu độ cứng như lúc đầu, chỉ sợ đao và nĩa của cô ta cũng bị chém đứt, người cũng khó có thể may mắn thoát khỏi.

Tử Vong Ma Long thấy một kích của mình không thể giết chết nữ đầu bếp Long tộc, một cái càng khác tiếp tục tàn nhẫn chém xuống.

“Hai bọn mày về nơi ẩn núp trước đi, tao lập tức trở về. ” Hàn Sâm trước tiên dặn dò Tiểu Hồng mã và Tinh Hải thần thú trở về, chính mình cắn răng một cái bay lên giữa không trung, Tỉnh Đản trong tay một lần nữa văng ra, chỉ là mục tiêu lần này đây không phải chiếc càng kia, mà là đôi mắt của Tử Vong Ma Long.

Bành !

Tinh Đản đập trúng mắt Tử Vong Ma Long, khiến cho mắt của nó bị đau phải nháy một cái, đầu cũng quơ quơ, cái càng kia bị chếch đi, không thể chém trúng nữ đầu bếp Long tộc trong khe.

“Chạy mau. ” Hàn Sâm đỡ lấy Tinh Đản bắn trở về, hét to với nữ đầu bếp Long tộc.

Nữ đầu bếp Long tộc ôm quả trứng kia, từ trong rãnh sâu nhảy ra ngoài, nhưng thoạt nhìn còn bị một ít tổn thương, tốc độ rõ ràng đã chậm hơn không ít.

Tử Vong Ma Long hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm, nhưng không phóng tới hắn, tiếp tục đuổi theo nữ đầu bếp Long tộc.

Mắt thấy Nữ đầu bếp Long tộc chạy quá chậm, có vẻ khó có thể né tránh Tử Vong Ma Long truy kích, trong lòng Hàn Sâm hơi động, vừa xông tới nữ đầu bếp Long tộc vừa hét lớn: “Ném quả trứng cho tôi.”

Nữ đầu bếp Long tộc do dự một chút, sau đó cắn răng ném quả trứng cho Hàn Sâm, chính mình lại mạnh mẽ chạy về phía trước, lăn trên trên mặt đất mấy vòng mới tránh né được công kích của Tử Vong Ma Long.

Càng của Tử Vong Ma Long chém xuống mặt đất, bùn đất bắn lên, rơi xuống trên người nữ đầu bếp Long tộc.

Hàn Sâm nhận lấy quả trứng, hét to một tiếng với Tử Vong Ma Long: “Đến đây, đuổi tao này, đồ đạc ở chỗ này của tao…”

Trong mắt Tử Vong Ma Long lóe lên một tia tức giận, lập tức đuổi tới Hàn Sâm, đôi càng như gió điên cuồng chém xuống.

Tố chất thân thể của Hàn Sâm vẫn kém nữ đầu bếp Long tộc một ít,

tốc độ so với nữ đầu bếp Long tộc cũng có vẻ không bằng, may là hắn có Phượng Hoàng Phi Thiên bí kỹ, dự phán quỹ tích Tử Vong Ma Long công kích, muốn trốn tránh công kích của nó cũng dễ dàng hơn một ít.

Nhưng muốn thoát khỏi Tử Vong Ma Long thì không thể, trong thời gian ngắn muốn bảo trụ mạng nhỏ thì không thành vấn đề.

Hàn Sâm chỉ trốn chạy để khỏi chết, đôi càng của Tử Vong Ma Long liên tục chém tới, để lại trên mặt đất từng đường rãnh sâu đáng sợ, nhưng vẫn không thể chém trúng Hàn Sâm.

Dù sao thân thể của nó cũng quá cồng kềnh, không quá linh hoạt, muốn chém trúng Hàn Sâm cũng không dễ dàng.

Giống như là bị chọc giận, Tử Vong Ma Long đột nhiên ngừng lại, không tiếp tục vung vẩy đôi càng công kích Hàn Sâm, chỉ thấy mi tâm của nó lóe lên, có một vật bay ra.

Hết chương 1390.

Chương 1391. Mạng Sống Quan Trọng Hơn

Hàn Sâm thấy thế thì cả kinh, nhìn kỹ vật kia, phát hiện dĩ nhiên là một Tử Vong Ma Long mini, chỉ dài ba mét, toàn thân tím đen, có vẻ cô cùng dữ tợn khủng bố.

Ông!

Chân sau Tử Vong Ma Long mini kia dùng sức, chớp mắt đã giống như là thuấn di đến trước mặt Hàn Sâm, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, thậm chí ngay cả trốn tránh Hàn Sâm cũng không kịp.

Coong!

Trong tay Hàn Sâm cầm Già Thiên Tán, cứ thế mà đã ngăn được một chém của Tử Vong Ma Long mini, chỉ cảm thấy một luồng lực lượng kinh khủng truyền đến, Hàn Sâm căn bản không cầm Già Thiên Tán được, người cũng giống như viên đạn bay ra ngoài, đâm vào trong núi rừng, không biết đã đụng gãy bao nhiêu cây đại thụ mới ngừng lại được, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, khí huyết trong lồng ngực sôi trào.

“Móa nó, quả nhiên là Gien hạch Bảo Thạch, hơn nữa còn là Gien hạch giống bản thể như đúc, quả thực có thể dùng như phân thân. ” Hàn Sâm hoảng sợ, vừa mới bò lên, Gien hạch Tử Vong Ma Long đã lại xuất hiện trước mặt của hắn, đôi càng tím đen kia, giống như lưỡi hái của tử thần, xuyên qua không gian chém xuống cổ của Hàn Sâm, răng cưa trên đôi càng lóe ra hàn quang kinh khủng.

Nhanh ! Thật sự quá nhanh ! Suy nghĩ của Hàn Sâm có thể phản ứng kịp, nhưng phản ứng thân thể lại không kịp, cơ bắp bởi vì vận hành quá nhanh mà sinh ra dấu hiệu đau nhức, thế nhưng vẫn không theo kịp phản ứng tư duy, mắt thấy cổ mình sẽ bị chiếc càng kia chém trúng.

“Em gái mày. ” Lúc này Hàn Sâm vì mạng sống, cũng không nghĩ được nhiều như thế rồi, giơ quả trứng trong tay lên, đỡ lấy càng của Tử Vong Ma Long.

Chỉ thấy Tử Vong Ma Long kia lập tức cố gắng dừng lại chiếc càng đang trảm xuống, dưới thân phát lực, phải lui về sau một ít.

Hàn Sâm tìm được đường sống trong chỗ chết, cả người đổ đầy mồ hôi, Gien hạch cấp Bảo Thạch thật sự quá mạnh mẽ, tuy không thể mạnh hơn bản thể Tử Vong Ma Long, nhưng bởi vì tốc độ nhanh, đối với Hàn Sâm mà nói, so với bản thể Tử Vong Ma Long lại càng khó ứng phó.

Hàn Sâm xoay người chạy, Tử Vong Ma Long và gien hạch của nó lại đuổi theo, Ma Long Gien hạch bắn ra, đuổi tới sau lưng Hàn Sâm, chỉ là lúc này không chém cổ của Hàn Sâm, mà muốn chém tới chân của hắn.

€ó lẽ là sợ Hàn Sâm lại dùng trứng để ngăn cản, cho nên trước tiên cứ chém chân của hắn, để cho hắn không có cơ hội chạy thoát, sau đó lại trừng trị hắn.

Hàn Sâm nhảy dựng lên, không ngừng tránh né Gien hạch Ma Long chém tới, đồng thời lại ném trứng cho nữ đầu bếp Long tộc, hét lớn: “Thứ này giữ không được, nhanh lên trả cho người ta đi.”

“Không trả. ” Nữ đầu bếp Long tộc ôm lấy trứng xoay người chạy, Tử Vong Ma Long và Gien hạch lập tức quay về đuổi theo cô ta, buông tha đuổi giết Hàn Sâm.

Nữ đầu bếp Long tộc cũng biết mình không có năng lực ngăn cản Tử Vong Ma Long và Ma Long Gien hạch, mắt thấy sắp bị đuổi kịp, lại hơi vung tay, ném quả trứng cho Hàn Sâm.

“Cô có vứt cho tôi cũng vô dụng thôi, thật sự chạy không thoát. ” Hàn Sâm vội vàng ôm trứng bỏ chạy, nhưng mới chạy không bao xa, Gien

hạch Ma Long đã bay đến phía sau của hắn, Hàn Sâm bị dọa vội vàng lại ném cho nữ đầu bếp Long tộc.

Hai người vừa chạy vừa ném tới ném lui, mới ném đi không được mấy lần, khi nữ đầu bếp Long tộc lại ném về phía Hàn Sâm, Gien hạch Ma Long lóe lên, ở giữa không trung đã trực tiếp đoạt được.

“Lần này là xong rồi, vật quy nguyên chủ, chúng ta đi nhanh đi, đừng gây chuyện nữa, thứ này chúng ta không đối phó được, về sau tìm cơ hội khác đi. ” Hàn Sâm vừa chạy một la lớn.

Nữ đầu bếp Long tộc cũng không có cách nào, biết rõ trứng kia nhất định là không đoạt được trở lại, chỉ có thể chạy thưo Hàn Sâm.

Gien hạch Ma Long đưa trứng đưa về trong bản thể Ma Long, sau đó lại tiếp tục đuổi theo Hàn Sâm cùng Nữ đầu bếp Long tộc, dĩ nhiên là muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ.

“Móa, đều đã trả lại cho mày rồi, còn đuổi theo chúng tao làm gì? ” Hàn Sâm vô cùng phiền muộn, nhưng cũng biết chuyện này không trách được Tử Vong Ma Long, nếu đổi lại là trứng của người nào bị trộm, cũng không thể nuốt được cơn tức này, có ý muốn giết chết tên trộm cũng rất bình thường.

Nhưng là bây giờ chính hắn trở thành mục tiêu bị săn giết, vậy tuyệt đối không phải là một chuyện tốt đẹp, đáng sợ hơn là, hắn còn không nắm chắc có thể chạy thoát hay không.

Mắt thấy Gien hạch Ma Long đã đến sau lưng, càng nó cũng đã gần chém tới, Hàn Sâm chỉ có thể cắn răng phun ra một vệt kim quang, khóa Hoàng Kim Long Tu lập tức cuốn đi, quấn trên người của Ma Long Gien hạch, trói chặt nó lại.

Toàn thân Gien hạch Ma Long bị trói, lập tức ngã xuống đất, Hàn Sâm và Nữ đầu bếp Long tộc đều thở dài một hơi, nhưng Gien hạch Ma Long lại không ngừng phập phồn, lớp vỏ bành trướng, khóa Hoàng Kim Long Tu từng tấc một bị căng ra, dường thư tùy thời sẽ bị đứt rời vậy, có lẽ là không kiên trì được quá lâu.

“Chạy !” Hàn Sâm hô một chữ, xoay người chạy, Gien hạch cấp Bảo Thạch quá mức cường hãn, ngay khóa Hoàng Kim Long Tu đều sắp bị căng đứt rồi, không chạy thì tám chín phần là sẽ phải chờ chết.

Nữ đầu bếp Long tộc cũng liều mạng chạy, Hàn Sâm quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện khóa Hoàng Kim Long Tu vốn lớn cỡ ba ngón tay, lúc này đã bị đứt dần chỉ còn lớn cỡ ngón út, vài chỗ trên khóa đã xuất hiện vết rạn, mắt thấy cũng sắp cũng bị đứt rồi.

Hàn Sâm cắn răng trực tiếp thu khóa Hoàng Kim Long Tu lại, hắn thật sự không nỡ để khóa Hoàng Kim Long Tu cứ như vậy bị hủy.

Ma Long Gien hạch thoát khốn, lập tức lại đuổi theo hai người Hàn Sâm, mắt thấy Ma Long Gien hạch càng đuổi càng gần, trong lúc nhất thời Hàn Sâm không thể nghĩ ra được biện pháp tốt nào để thoát khốn.

“Cậu đi trước đi thôi, tôi gây ra phiền toái tự mình tới gánh chịu. ” Nữ đầu bếp Long tộc đột nhiên ngừng lại, một tay nắm lấy dao phay, một tay nắm lấy một chiếc nĩa, quay người vọt tới Gien hạch Ma Long, hiển nhiên là biết rõ trốn không thoát, muốn kéo dài một chút thời gian, lại để cho người vô tội là Hàn Sâm đào tẩu.

Coong!

Dao nĩa và càng của Gien hạch Ma Long đụng vào nhau, lập tức bị chém đứt, Gien hạch bị hủy, trong miệng nữ đầu bếp Long tộc lập tức phun máu tươi, thân thể cũng bị chấn bay ra ngoài.

Hàn Sâm thấy nữ đầu bếp Long tộc quá thảm rồi, không chỉ là Gien hạch bị hủy, ngực cũng bị chém ra một vết thương, máu tươi đang từ vết thương chảy ra.

"Cô đã đặt Gien hạch vào nơi ẩn núp hay chưa? " Hàn Sâm hét lớn hỏi một câu.

Nữ đầu bếp Long tộc chật vật đứng lên, cũng không trả lời Hàn Sâm, chỉ nói là nói: "Cậu đi nhanh đi, nếu không sẽ không kịp rồi."

Mắt thấy Ma Long Gien hạch lại vọt tới nữ đầu bếp Long tộc, Hàn Sâm cắn răng thả ra khóa Hoàng Kim Long tu đã bị tổn thương, khóa lại Ma Long Gien hạch, đồng thời hét lớn: "Chạy trước rồi nói sau, xe đến trước núi ắt có đường, đừng buông tha cơ hội sống sót, còn sống mới có hi vọng, cô vaanc chưa có gì đúng không? Còn chưa hưởng thụ qua niềm vui thú ở thê gian, không có lập gia đình mà chết rồi, đây không phải là thật là đáng tiếc sao…"

Hàn Sâm vừa chạy vừa động viên nữ đầu bếp Long tộc chạy mau, mà lực lượng Gien hạch Ma Long lại không ngừng phập phồng, mắt thấy muốn phá đứt khóa Hoàng Kim Long, bản thể Tử Vong Ma Long cũng đã đuổi kịp ra, bóng mờ to lớn bao phủ lấy Hàn Sâm và nữ đầu bếp Long tộc.

Hết chương 1391.

Chương 1392. Lực Lượng Đánh Bại Tử Vong Ma Long

Hiện tại Hàn Sâm cũng không lo lắng được nhiều như vậy, định triệu hoán Gien hạch của mình ra, để có thể ngăn lại một chút, cũng chuẩn bị biến thân thành siêu cấp đế linh, bộc phát ra toàn bộ lực lượng.

Thế nhưng không đợi Hàn Sâm biến thân, đột nhiên nghe được một tiếng chói tai truyền đến, một giây sau, chỉ thấy một luồng lực lượng như nước lũ cuốn tới, từ bên trong sơn mạch tràn ra.

Nham thạch và cổ thụ trên đường luồng lực lượng kia đi qua đều trực tiếp bị phá hủy, giữa sườn núi lao ra một rãnh sâu nham thạch, đánh thẳng về phía bản thể Tử Vong Ma Long.

Tử Vong Ma Long kêu lên một tiếng giận dữ, bích quang ngoài vỏ trên người bắn ra, một đôi càng lớn chém về phía luồng lực lượng kia.

Rống !

Sau một tiếng hét thảm một, thân thể Tử Vong Ma Long cường đại như vậy, sau khi bị lực lượng kia đánh tới cũng nổ tung ra, cả người trực tiếp biến thành một màn mưa máu bay, ngay cả một khối máu thịt nhỏ cũng không còn.

Khi Tử Vong Ma Long chết đi, Gien hạch của nó cũng biến mất theo.

Nhìn mưa máu rơi đầy trời, rãnh mương kéo dài từ trong ngọn núi ra tới tận đây, Hàn Sâm và nữ đầu bếp Long tộc chỉ cảm thấy cả ngườ lạnh lẽo.

Sinh vật thần huyết bị một kích đã biến thành mưa máu, ngay cả vụn thịt cũng không hề lưu lại, lực lượng này là quá kinh khủng, nếu đánh vào trên người Hàn Sâm và nữ đầu bếp Long tộc, chỉ sợ ngay cả mưa máu cũng không có.

“Đi mau, âm thanh chói tai trước khi lực lượng này xuất hiện kia tôi thấy rất quen tai, chính là âm thanh khi hai siêu cấp cường giả chiến đấu phát ra, bọn hắn vậy mà đã đánh đến đây rồi… ” Hàn Sâm nói xong đã lôi kéo nữ đầu bếp Long tộc muốn chạy đi.

Nữ đầu bếp Long tộc lại chạy ngược lại, nhặt lấy quả trứng bị rơi xuống, lúc này mới đi theo Hàn Sâm cùng rời đi.

Bọn hắn một đường trở lại nơi ẩn núp Ly Ảnh, cũng may trên đường không gặp phải siêu cấp cường giả kia, cũng không nghe được âm thanh này nữa.

“Kỳ quái, chẳng lẽ là vận may chúng ta bùng phát, đúng lúc siêu cấp cường giả kia đi ngang qua nhìn thấy Tử Vong Ma Long không vừa mắt, cho nên tiện tay lam thịt nó, thuận tiện cứu chúng ta một mạng? ” Hàn Sâm trong lòng nghi hoặc.

Trở lại nơi ẩn núp, nhìn thấy Tiểu Hồng mã và tiểu Tinh Hải Thần thú cũng đã đã trở về, cũng không bị thương, lúc này mới thở phào một hơi.

Nữ đầu bếp Long tộc lại vô cùng vui mừng, mang theo quả trứng kia rời tới một nơi, không biết cô ta làm thế nào để tấn chức Gien hạch.

Nhưng chuyện này cũng để Hàn Sâm ý thức được, nữ đầu bếp Long tộc cũng là một quả bom hẹn giờ, nguyên liệu nấu ăn chính cô ta triệu hoán ra, vậy mà lại không có cách nào khống chế, còn triệu hoán ra sinh vật thần huyết, nếu lần sau cô ta lại sơ ý một chút, ở trong nơi ẩn núp triệu hoán ra sinh vật siêu cấp thần, nơi ẩn núp Ly Ảnh nho nhỏ căn bản không đủ để nó chơi đùa, hai ba đạp là xong rồi.

“Sau này phải cẩn thận thương lượng lại với cô ta mới được, không thể tùy tiện triệu hoán nguyên liệu nấu ăn ở trong nơi ẩn núp. ” Hàn Sâm †hầm nghĩ trong lòng.

Gần đây Hàn Sâm đã ăn không ít thịt sinh vật nghuyên thủy, lại ăn một số trái cây có thể gia tăng gien nghuyên thủy, khiến cho gien nguyên thủy đã rất nhanh đầy, tố chất thân thể đã tăng lên đại khái khoảng bốn ngàn.

Nhưng muốn chém giết sinh vật biến dị cũng không đơn giản như vậy, thứ nhất là thể chất sinh vật biến dị cường hãn, thứ hai là số lượng cũng rất thưa thớt, ở gần đây chỉ có một chút vương của bầy thú, mới có thể đạt tới tiêu chuẩn cấp biến dị.

Về phần thực vật có thể gia tăng gien biến dị, vậy thì càng khó gặp được.

Hàn Sâm cảm thấy ăn gien thực vật để tăng gien mới là vương đạo, nếu như gien thực vật có thể gieo trồng trong phạm vi lớn thì có thể giải quyết vấn đề khó thu hoạch gien.

Đáng tiếc Hàn Sâm không phải nhà khoa học, hắn cũng không hiểu phải gieo trồng như thế nào mới có thể trồng được diện tích lớn, cùng với làm thế nào để rút ngắn thời gian gien thực vật phát triển, những chuyện này vẫn phải giao cho nhà khoa học đi giải quyết.

Tinh thể màu đen tiết ra giọt nước sinh cơ mặc dù hữu dụng, nhưng cũng không thích hợp với chuyện gieo trồng trong phạm vi lớn, Hàn Sâm cũng không muốn người khác biết hắn có bảo vật như vậy.

Khi Hàn Sâm đang suy tư những chuyện này, Thanh Ngưu lại tới nói cho hắn biết, có một nhân loại tên là Tô Miên Hoa muốn gặp hắn, đang chờ ở bên ngoài.

Hàn Sâm không biết trong nơi ẩn núp còn có những nhân loại khác, nghe vậy để Thanh Ngưu mang Tô Miên Hoa mang qua.

Tô Miên Hoa đã khá già, có thể là trước khi tiến vào nơi ẩn núp thì tuổi của ông ta đã khá lớn rồi, ở bên trong nơi ẩn núp gia tăng gien, dung mạo lại không có cách nào trẻ lại, cho nên nhìn có vẻ già.

Hàn Sâm vốn cho rằng Tô Miên Hoa tới tìm hắn để tìm trợ giúp, Hàn Sâm nể tình cùng là nhân loại, giúp ông ta một chút,để cho ông ta có thể ở lại trong nơi ẩn núp cũng không có vấn đề gì.

Thế nhưng sau khi Tô Miên Hoa nói rõ ý đồ đến của ông ta, lại khiến Hàn Sâm chấn động.

Từ khi Hàn Sâm chiếm cứ lấy nơi ẩn núp này, cũng không khóa Truyền Tống Trận, Tô Miên Hoa hưng phấn truyền tống về liên minh, trong khoảng thời gian này hắn tiến hành sửa sang lại thành quả nghiên cứu của mình trong liên minh lại, sử dụng một ít dụng cụ một lần nữa làm mấy thí nghiệm để kiểm tra.

Nhưng bởi vì trong liên minh khó có thể tìm được tài liệu về nơi ẩn núp, cho nên cũng chỉ có thể khiến suy nghĩ của ông càng thêm rõ ràng hơn, nhưng cũng không có đột phá lớn.

Tô Miên Hoa tìm đến Hàn Sâm, chính là hy vọng Hàn Sâm có thể cung cấp tài liệu cần có ở trong nơi ẩn núp nội cho ông ta để ông ta nghiên cứu.

Vì muốn lấy được tín nhiệm của Hàn Sâm, Tô Miên Hoa đã tiết lộ nội dung nghiên cứu của ông ta ra, hơn nữa đồng ý chia xẻ thành quả nghiên cứu với Hàn Sâm.

"Ông nói là những năm này Nam Ly Thiên vẫn luôn để ông nghiên cứu lợi dụng gien dị sinh vật để chế tạo gien dịch? " Hàn Sâm nhíu mày nhìn Tô Miên Hoa hỏi.

Tô Miên Hoa gật đầu nói: "Đúng, tôi đã thu được một chút thành quả, lợi dụng máu huyết của một số dị sinh vật đặc biệt, có thể chế tạo ra gien dịch dị sinh vật, sau khi sử dụng có thể để nhân loại tạm thời đạt được gien cường hóa của dị sinh vật đó… " Tô Miên Hoa cuồng nhiệt nói.

"Nếu như Nhân loại sử dụng loại gien dịch này, có thể tạo thành ảnh hưởng tới thân thể nhân loại hay không? " Hàn Sâm hỏi.

"Chuyện này tạm thời còn chưa thể xác định, bởi vì ở trong nơi ẩn núp không có nhân loại, khi tôi thí nghiệm, đều thử dùng gien dịch trên người một loại sinh vật bình thường gọi là Linh Hầu, từ phản ứng của Linh Hầu, khi sử dụng gien dịch, thân thể sẽ sinh ra một ít biến hóa, đến khi hiệu lực gien dịch dần yếu bớt, những biến hóa kia sẽ biến mất, cũng không có tác dụng phụ. Nhưng trước khi tiến hành thí nghiệm trên cơ thể người, tôi cũng không thể xác định đối với thân thể con người có phải giống nhau hay không. " Tô Miên Hoa trả lời rất nghiêm †úc, cũng không nói khoác về thành quả nghiên cứu của hắn.

"Cái này không phải cũng giống như Thiên Sứ Gien dịch của Thiên Sứ Gien sao? Chỉ là bọn hắn sử dụng là máu Tu La, còn ông lại sử dụng máu của dị sinh vật. " Hàn Sâm trầm ngâm nói.

Tô Miên Hoa gật gật đầu: “Sau khi trở lại liên minh, tôi cũng nghe nói về Thiên Sứ Gien dịch, sản phẩm của bọn họ đã rất thành thục, còn sản phẩm của tôi vẫn chỉ có thể coi là giai đoạn sơ cấp nhất, dù sao muốn làm nghiên cứu trong nơi ẩn núp, không có nhiều dụng cụ thí nghiệm, cũng không có trí tuệ nhân tạo giám sát và tính toán, tất cả chỉ sử dụng thủ đoạn nguyên thủy nhất để tiến hành nghiên cứu, có rất nhiều khó khăn, muốn chính thức thu được thành quả, cũng không biết còn phải chờ bao lâu.”

Trong lòng Hàn Sâm đột nhiên hơi động: “Mình không hiểu kỹ thuật gien, trước kia khi gặp được Linh có lấy được bình gien dịch kia cùng với một ít tư liệu mà mãi không hiểu nổi, hiện tại mình đã biết bình gien dịch là từ trong mộ Tu La Hoàng lấy ra, nhưng những tài liệu kia vẫn khó hiểu, hiện tại có một chuyên gia gien ở đây, có lẽ mình có thể đi theo ông ta học một chút, để biết những tài liệu kia nói về thứ gì.”

Hết chương 1392.

Chương 1393. Sắp Làm Cha?

Hàn Sâm đã đồng ý cung cấp cho Tô Miên Hoa một số tài liệu để làm thí nghiệm, nhưng ngoại trừ chuyện phải chia xẻ thành quả nghiên cứu, Tô Miên Hoa còn cần dạy Hàn Sâm một số tri thức về phương diện gien học, hơn nữa cam đoan tùy thời giải đáp những vấn đề mà Hàn Sâm không hiểu.

Dựa theo tư liệu mà Tô Miên Hoa cung cấp, trước tiên Hàn Sâm học một số lý luận cơ sở, một bộ phận này kỳ thật phi thường khó khăn, không phải ngày một ngày hai là có thể học được.

Cũng may trí nhớ người hiện đại đều vô cùng kinh người, Hàn Sâm càng là người nổi bật trong đó, chỉ học bằng cách ghi nhớ cũng không đặc biệt khó khăn.

Hàn Sâm cũng không muốn trở thành nhà khoa học, cũng không muốn nghiên cứu ra kỹ thuật mới, chỉ là muốn đọc hiểu được những tài liệu kia, thế nên cũng không tính là quá khó khăn.

Ngoại trừ thời gian đi săn bắn ở bên ngoài, Hàn Sâm rút ra một chút thời gian để học lý luận, những lý luận này đều là tri thức tinh hoa mà Tô Miên Hoa vạch ra cho hắn, so với học theo hệ thống thì nhẹ hơn rất nhiều, đồng thời giúp cho Hàn Sâm có thể có đại khái nhận thức về gien học.

Bởi vì liên quan đến rất nhiều lĩnh vực, trong thời gian ngắn muốn học được là không thể, Hàn Sâm học những điều này, có thể để hắn có thể hiểu một số tài liệu gien học tương đối sâu, trong đó đương nhiên cũng có một số tư liệu nghiên cứu gien.

Sau một khoảng thời gian học tập, Hàn Sâm lại lấy những tư liệu lấy được cuàng với Tu La gien dịch ra để xem, đại khái đã hiểu được những tài liệu kia nói về chuyện gì.

Trong những tài liệu kia, bình gien dịch màu tím kia được xưng là "Tu La nguyên dịch", mà trong tư liệu có ghi lại, chính là lợi dụng "Tu La nguyên dịch " này chế tạo ra một loại gien dịch có thể tiêm vào cơ thể nhân loại, sau khi sử dụng loại gien dịch này, có thể khiến nhân loại có được gien Tu La tộc, tố chất thân thể có thể biến thành cực kỳ mạnh mẽ.

"Đây không phải là Thiên Sứ Gien dịch sao? " Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Nhưng giữa hai thứ vẫn có chút khác biệt, Thiên Sứ Gien dịch chỉ lợi dụng máu Tu La tộc, sau khi tinh luyện ra sẽ chế tạo ra một thứ tương tự Tu La nguyên dịch, cũng không thể trực tiếp sử dụng Tu La nguyên dịch.

Mà trong những tài liệu này, lại nhất định phải dùng nguyên dịch để luyện, hơn nữa hiệu quả cuối cùng sau khi sử dụng như thế nào, trong tư liệu lại không nói tới.

"Linh không phải là nhân loại sử dụng Tu La nguyên dịch chứ? " Hàn Sâm thầm suy tư.

Tuy đã giải được câu đố, nhưng đối với Hàn Sâm mà nói cũng không có tác dụng quá lớn, phần tài liệu này vẫn vô cùng trân quý.

Triệu gia Thiên Sứ Gien nghiên cứu lâu như vậy, cũng không thể trực tiếp sử dụng Tu La nguyên dịch, nếu như đây là sự thực, có thể tưởng tượng

được mức độ quý giá của tài liệu này.

Nếu như Hàn Sâm muốn kiếm tiền, hoàn toàn có thể lợi dụng phần tài liệu này sáng lập ra một tập đoàn có khả năng còn khổng lồ hơn Thiên Sứ Gien, chỉ là Hàn Sâm cũng không có dã tâm như vậy, cũng không có thời gian và nhu cầu như vậy, hắn cũng không cần quá nhiều tiền, cũng không muốn thống trị liên minh, cho nên vẫn dấu tư liệu đi.

Tuy Triệu Thất sáng lập Thiên Sứ Gien, nhưng nhiều năm nay ông ta đều ở liên minh quản lý Thiên Sứ Gien, thực lực của bản thân cũng không mạnh, đến bây giờ cũng không tấn chức Bán Thần, không phải ông ta không thể, mà là ông ta không dám.

Sau khi tấn chức tới Bán Thần cũng không biết phải đợi bao lâu mới có thể trở lại liên minh, thậm chí không biết có thể trở lại liên minh hay không, Thiên Sứ Gien là tập đoàn khổng lồ như vậy, chỉ cần Triệu Thất không có mặt một thời gian ngắn, toàn bộ tập đoàn sẽ vì áp lực từ nội bộ và bên ngoài mà sụp đổ, cho nên đã nhiều năm như vậy mà Triệu Thất vẫn không dám tấn chức Bán Thần.

Trên thực tế tất cả người cầm đầu ở các đại tập đoàn, thực lực cá nhân thường không quá mạnh, Triệu Thất là như thế, Kỷ Nhược Chân cũng như thế, các đại gia tộc khác cũng đều như vậy.

Trước mắt Hàn Sâm chỉ muốn nhanh chóng tăng lên thực lực của mình, chờ sau này gặp phải bình cảnh, không có cách nào tiếp tục đột phá, lại đi làm chuyện khác khác, thành lập một tập đoàn ra để chơi, kiếm chút tiền lời để mua mấy cái tinh cầu cũng không tệ.

Khó được một ngày ở nhà, Hàn Sâm chuẩn bị tự mình xuống bếp làm vài món thức ăn, để mẹ và Yên Nhiên nếm thử tay nghề của mình.

Hàn Nghiên vẫn còn đang học ở trường quân đội, trên cơ bản cũng chỉ có thể ở trò chuyện qua Thiên Võng, bình thường ở nhà sẽ không gặp được cô.

Nghe Hàn Nghiên nói, bây giờ cô là chủ nhiệm câu lạc bộ Thượng Đế Chi Thủ, cũng là hoa hậu giảng đường được công nhận ở trường quân đội Hắc Ưng, tóm lại Hàn Sâm phi thường lo lắng, trong trường quân đội nhiều sói

đói như vậy, chẳng phải là đều sẽ nhìn chằm chằm vào em gái của mình coi nó như miếng thịt béo hay sao.

Cũng may với thực lực hiện tại của Hàn Nghiên, trước mặt những bạn học trong trường quân đội, có lẽ cũng không có người nào có thể là đối thủ của cô, Phi Thiên Chi Lực cũng không phải đùa giốn, động thủ sẽ đả thương người, muốn tránh cũng không tránh được.

Hàn Sâm đang ở trong phòng bếp làm đồ ăn, lại đột nhiên nghe được tiếng cửa phòng mở, cẩn thận nghe ngóng lại phát hiện Kỷ Yên Nhiên đã trở về.

“Hôm nay sao em về sớm thế, anh vừa mới bắt đầu nấu cơm. ” Trên người Hàn Sâm mặc tạp đề, trong tay cầm môi cơm, vừa làm đồ ăn vừa nói.

“Hôm nay em đi bệnh viện kiểm tra rồi. ” Kỷ Yên Nhiên nói ra.

“Đi bệnh viện kiểm tra? Thân thể em xảy ra vấn đề gì? ” Hàn Sâm lập tức cả kinh, vội vàng đi tới, đánh giá Kỷ Yên Nhiên.

“Bác sĩ nói em có. ” Mặt Kỷ Yên Nhiên ửng đỏ.

“Đã có? Có cái gì hả? ” Hàn Sâm không kịp phản ứng, một lúc lâu sau mới kịp phản ứng lại: “Em nói là có con? Nói như vậy là anh sắp được làm cha?”

Hàn Sâm vui mừng đến mức muốn nhảy dựng, hai người đã kết hôn mấy năm rồi, cuối cùng hắn cũng đã có con của mình rồi.

“Tới tới tới, để cho anh nghe một chút, con trai của chúng ta có động tĩnh gì không nào. ” Hàn Sâm nói xong đaz ngang nhiên xông qua dán lỗ tai dán trên bụng của Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên đưa tay kéo lỗ tai Hàn Sâm: “Nghe cái quỷ ấy, vẫn chưa tới hai tháng đâu, anh có thể nghe được mới là chuyện lạ. Hơn nữa làm sao anh biết con trai của là, nói không chừng là con gái đấy?”

“Con gái thì chúng ta đã có Bảo nhi rồi, vẫn nên là con trai đi. ” Hàn Sâm vuốt vuốt mũi, vừa cười vừa nói: “Vợ à, mau ngồi xuống, anh đi nấu cơm, hôm nay chúng ta làm thêm đồ ăn, anh làm cho em nếm

thử”

“Anh làm món gì? ” Kỷ Yên Nhiên ngồi trên ghế sa lon hỏi.

“Thịt xiên nướng, anh học Long Nữ đấy, đặc biệt ngon. ” Hàn Sâm đắc ý nói.

Lần nữa tiến vào nơi ẩn núp, vừa mới từ trong truyền tống trận đi ra, đã thấy một Dị Linh ngồi trên mặt ghế hơi nghiêng trong Dị Linh Thần Điện, đang dùng một đôi mắt màu xám nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức cả kinh, Dị Linh này trước kia hắn đã từng gặp ở bên ngoài nơi ẩn núp, hơn nữa sinh cơ trên người của hắn vô cùng khủng bố, không hề kém hơn Tử Vong Ma Long mà thời gian trước Long Nữ triệu hồi ra, cũng không thể nào là Dị Linh trong nơi ẩn núp.

Đám Kim Chúc Ma Nhân, Lục Nhĩ Bạch Hổ và cừu non, Thanh Ngưu đều canh giữ bên cạnh Dị Linh kia, vẻ mặt có vẻ rất xấu hổ.

“Không thể nào? Mình mới ở nhà với Yên Nhiên hai ngày, thế mà nơi ẩn núp đã bị người khác đánh xuống rồi à? ” Hàn Sâm thầm kêu.

“Cậu chính là Hàn Sâm chứ? ” Dị Linh mắt xám kia nhìn thấy Hàn Sâm đi ra khỏi Truyền Tống Trận, lập tức đứng lên từ trên ghế, đi đến trước mặt Hàn Sâm rồi cười tủm tỉm nói ra.

“Tôi là Hàn Sâm, xin hỏi xưng hô với ông như thế nào? ” Hàn Sâm thấy đối phương có vẻ cũng không có địch ý, trong lòng tuy vẫn cảnh giác, nhưng cũng không lập tức trở mặt.

“Tôi tên Thanh Nhạc, đến từ nơi ẩn núp Thiên Ngoại, tôi có một chuyện muốn thương lượng với cậu. ” Dị Linh mắt xám nghiêm túc nói.

Hết chương 1393.

Chương 1394. Chỉ Có Nhân Loại Mới Có Thể Đi Vào Nơi Ẩn Núp

Nơi ẩn núp Thiên Ngoại, trước đó Hàn Sâm có nghe ngóng về nơi ẩn núp Thần Vực cũng nghe đám Kim Chúc Ma Nhân đã từng nói qua, cũng giống như nơi ẩn núp Thần Vực, đều là nơi ẩn núp siêu cấp trong truyền thuyết, hơn nữa so với Thần Vực còn nổi danh hơn.

Hôm nay xếp ở vị trí thứ hai trong kho gien hạch Đồng Thau, trước khi Hàn Sâm chưa xuất hiện, Thái Hoàng Chung vẫn luôn xếp hạng thứ nhất, chính là đến từ nơi ẩn núp Thiên Ngoại.

Thanh Nhạc này cũng không có ý muốn chiếm cứ nơi ẩn núp Ly Ảnh, ở đây vốn thuộc phạm vi thế lực của nơi ẩn núp Thiên Ngoại, chỉ là bởi vì tương đối vắng vẻ, cũng không có gì đặc biệt, trước đó nơi ẩn núp Thiên Ngoại cũng không để ý tới chỗ này.

Thanh Nhạc đến đây cũng không phải vì nơi ẩn núp Ly Ảnh, mà là đến vì chủ nhân Nam Ly Thiên trước kia của nơi ẩn núp Ly Ảnh, sau khi đến mới biết được Nam Ly Thiên đã bị giết chết, tân chủ nhân đổi thành Hàn Sâm.

Vốn Thanh Nhạc còn có chút thất vọng, nhưng nghe nói Hàn Sâm cũng giống như Nam Ly Thiên, cũng là một nhân loại, nên hắn mới ở lại, chờ Hàn Sâm tới, muốn gặp Hàn Sâm .

“Khó trách đám Kim Chúc Ma Nhân và Lục Nhĩ Bạch Hổ đều ngoan như cháu trai thế kia, hóa ra là địa vị lớn như vậy. ” Hàn Sâm thầm nghĩ, hắng giọng một cái nói: “Không biết ông tìm tôi có chuyện gì không?”

“Cũng không muốn dấu diếm cậu, chúng ta phát hiện một tòa nơi ẩn núp còn chưa bị tấn công, nhưng nơi ẩn núp kia có chút kỳ quái, chúng †a tìm rất nhiều loại sinh vật, sau khi tiến vào nơi ẩn núp đều sẽ bị thương không cách nào ngăn cản, chỉ có nhân loại mới không bị thương như thế, nên chúng ta muốn tìm mấy nhân loại đi vào tìm một chút, vốn là muốn tìm Nam Ly Thiên, nhưng bây giờ Nam Ly Thiên đã bị giết chết, nếu như cậu

muốn thử, chúng ta cũng có thể hợp tác. ” Thanh Nhạc dứt khoát trực tiếp nói rõ mọi chuyện.

“Nơi ẩn núp Thiên Ngoại lớn như vậy, nhân loại ở trong đó chắc cũng có không ít chứ? Tại sao phải đến tìm người ngoài? ” Hàn Sâm trực tiếp hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Thanh Nhạc nói: “Tuy Nhân loại sẽ không bị thương, nhưng trong nơi ẩn núp vẫn do Gien hạch khống chế đấy, vẫn có rất nhiều chuyện phiền toái, cho nên chúng tôi tổ chức một nhóm nhân loại đi vào, hy vọng có thể một lần thành công, tránh chuyện phát sinh thêm, trước mắt chúng tôi mới chỉ tìm được hai mươi bốn người, nếu như cậu đồng ý tham gia, về giá tiền cũng dễ thương lượng, chúng ta có thể cung cấp thêm gien trái cây cho cậu, hơn nữa có thể sớm kết quả.”

“Trái cây tăng gien siêu cấp thần? ” Hàn Sâm hỏi Thanh Nhạc.

Thanh Nhạc cười cười: “Loại trái cây này trong Thiên Ngoại chúng tôi cũng có, nhưng phải xem thực lực của cậu thế nào mới được, có bao nhiêu thực lực thì có thể lấy được đến bấy nhiêu thù lao. Đương nhiên, nếu như còn có khi cậu thăm dò nơi ẩn núp, có biểu hiện đặc thù, hoặc là làm ra hành động có tác dụng quan trọng, chúng tôi còn có thể ban thưở thứ khác nữa.”

“Nếu như tôi tham gia, có thể lấy được dạng gien trái cây gì? ” Hàn Sâm cũng không có hứng thú với cái gọi là ban thưởng, hắn chỉ muốn biết hắn có thể lấy tới tay bao nhiêu.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng chỉ hỏi như vậy, còn chuyện có đi hay không thì vẫn chưa quyết định, một nơi quỷ dị như vậy, nơi ẩn núp Thiên Ngoại có nhiều siêu cấp cường giả như vậy, cũng không có cách nào cường hành công phá, còn muốn tìm nhân loại đi thăm dò, chỉ dựa vào điểm này đã có thể thấy tòa nơi ẩn núp kia rất đáng sợ.

Trong lòng Hàn Sâm đã quyết định, dù Thanh Nhạc báo ra giá cả gì, hắn đều nói quá thấp, sau đó đòi lấy một cái giá trên trời, khiến Thanh Nhạc biết khó mà lui.

Gien trái cây giúp tăng gien tuy rất tốt, nhưng cũng phải có mạng mới hưởng thụ được, một nơi kinh khủng như thế, nếu như hiện tại gien Hàn Sâm đã đầy, thì hắn sẽ không chút do dự mà đi luôn, nhưng đáng tiếc hắn mới chỉ có gien trụ cột và gien nguyên thủy đầy thôi, tố chất thân thể còn quá kém, ở không gian nơi ẩn núp thứ tư có nhiều kẻ có thể giết chết hắn lắm.

"Chúng tôi vốn dĩ định chuẩn bị trả cho Nam Ly Thiên hai mươi quả gien cấp Thần, mỗi một quả đều có thể tăng thêm một điểm gien thần, nếu như cậu chịu đi, thì hai mươi quả gien cấp thần đó sẽ thuộc về cậu, trước khi tiến vào nơi ẩn núp có thể đưa cho cậu. " Thanh Nhạc nói ra.

Hàn Sâm nghe xong không khỏi có chút trầm ngâm, bây giờ hắn muốn giết một con sinh vật thần huyết cũng rất khó khăn, hai mươi điểm gien thần, đúng là một con số không nhỏ.

Nhưng giá tiền như vậy, còn không đáng để Hàn Sâm đi bán mạng, Hàn Sâm lạnh nhạt nói: "Cái giá này hơi quá thấp."

"Cậu muốn bao nhiêu, cậu có thể ra giá, chỉ cần không quá mức thì đều dễ thương lượng. " Thanh Nhạc khẽ cười nói.

"Nói thật, hiện tại tôi mới chỉ là gien hạch Đồng Thau, ông nhất định muốn mời tôi đi sao? " Hàn Sâm thật sự không muốn đi tới một nơi nguy hiểm như thế để mạo hiểm, nhưng trực tiếp cự tuyệt lại không ổn, chỉ sợ chỉ cần Thanh Nhạc trước mặt ra tay là có thể hủy diệt nơi ẩn núp Ly Ảnh rồi, càng không cần phải nói đến nơi ẩn núp Thiên Ngoại có nhiều siêu cấp cường giả như vậy.

"Có thể dùng Gien hạch Đồng Thau trở thành chủ nhân nơi ẩn nấp Hoàng Kim, chứng tỏ cậu có chỗ hơn người, lần này thăm dò chủ yếu là muốn biết rõ ràng tình huống bên trong tòa nơi ẩn núp kia, thực sự không phải để mọi người phải đi đánh xuống, cho nên nhân tài ở các phương diện đều rất cần, nếu như cậu chịu đi, tôi có thể làm chủ cho cậu thêm mười quả gien Thần. " Thanh Nhạc chân thành nói.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nhún vai: "Nói thật, tôi cũng không quá hứng thú với quả gien thần, nếu như có thể cho tôi trái cây giúp gia tăng gien siêu cấp

thần, dù là chỉ có một quả, tôi cũng sẽ đồng ý tham gia hành động lần này.”

Trong lòng Hàn Sâm hiểu rất rõ ràng, Thanh Nhạc không có khả năng đồng ý điều kiện như vậy, loại trái cây trân quý như vậy, ngay cả sinh vật siêu cấp thần và Đế Linh đều muốn có, lại làm sao có thể sẽ cho một nhân loại như hắn chứ, đừng nói một quả, nửa quả cũng khó có khả năng cho.

Thanh Nhạc nhìn Hàn Sâm nở nụ cười: ‘Kỳ thật cậu không muốn cũng không có vấn đề gì, nơi ẩn núp Thiên Ngoại chúng tôi sẽ không ép buộc, nhưng trừ nơi ẩn núp Thiên Ngoại chúng tôi, nơi ẩn núp Thần Vực cũng biết tòa nơi ẩn núp kia tồn tại, bọn hắn cũng đang tìm kiếm Nhân loại khắp nơi, nếu như bọn hắn tìm tới, chỉ sợ cũng không làm việc giống như tôi đâu, tôi hi vọng cậu có thể cân nhắc cẩn thận.”

Hàn Sâm muốn nói nhưng Thanh Nhạc đã đứng dậy, đưa một vật cho Hàn Sâm: “Nếu như cậu thay đổi chủ ý, có thể cầm vật này đi tới nơi ẩn núp Kỳ La, tới đó đợi tôi…tôi còn phải đi tới mấy nơi ẩn núp khác mời thêm mấy nhân loại, lúc trở về sẽ đi ngang qua chỗ đó.”

Hàn Sâm nhận lấy vật kia, đến khi ngẩng đầu nhìn lên thì Thanh Nhạc đã ra khỏi Dị Linh Thần Điện, thân hình biến mất trên đường dài.

Hàn Sâm cúi đầu nhìn nhìn, phát hiện Thanh Nhạc ném cho hắn là một quyển trục bằng da, sau khi mở ra da cuốn, ở trên có mấy bức tranh, vẽ về một tòa nơi ẩn núp, có lẽ là tòa nơi ẩn núp mà Thanh Nhạc nói tới. Có vài bức vẽ, có mấy cảnh bên ngoài nơi ẩn núp, còn có một chút cảnh tượng ở trong, nhưng thoạt nhìn đều là kiến trúc bên ngoài, cũng không có tranh vẽ bên trong, có lẽ không phải đồ vật bí mật gì.

Đã không phải chỉ có nơi ẩn núp Thiên Ngoại phát hiện tòa nơi ẩn núp này, những chuyện cũng đã có rất nhiều người biết rõ, khó trách Thanh Nhạc cho tùy ý như vậy.

Hàn Sâm cẩn thận nhìn những tranh vẽ đó, đến khi hắn nhìn thấy một bức tranh trong đó, đồng tử lại mạnh mẽ co rút lại.

Hết chương 1394.

Chương 1395. Nơi Ẩn Núp Quỷ Dị

Bức tranh kia vẽ cảnh tượng phía sau cánh cửa tiến vào nơi ẩn núp, đối diện với cửa lớn là một kiến trúc, kiến trúc kia phi thường kỳ quái, có vẻ giống như tháp, lại có chút giống như bia.

Bốn phía vững chắc, dưới rộng trên hẹp, cả kiến trức cao mấy chục mét, bản vẽ này chỉ vẽ chính diện kiến trúc, ngay trên mặt vách tường có rất nhiều phù điêu.

Những phù điêu đó đều là hình vẽ, trong hình vẽ đó dĩ nhiên là Nhân loại, ít nhất bề ngoài cũng giống nhân loại như đúc, không có khí quan đặc biệt kỳ quái, đương nhiên, cũng có khả năng là một loại Dị Linh rất gần loài người hoặc là dị sinh vật hình người.

Liên tưởng đến chuyện chỉ có nhân loại khi tiến vào nơi ẩn núp này mới không hội bị thương, những hình vẽ trên phù điêu kia khả năng là nhân loại vẫn tương đối cao.

Chỉ là nhân loại là kẻ đến sau, tiến vào nơi ẩn núp cũng mới khoảng hai trăm năm, làm sao lại có một tòa nơi ẩn núp Bán Thần chứa hình vẽ về nhân loại? Nghĩ tới chỗ này, Hàn Sâm lại cảm thấy có khả năng chỉ là trùng hợp, phía trên không phải là Nhân loại.

Những chuyện cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là những chữ ở phù điêu trên vách tường kia, những chữ đó đều là một loại văn tự nhân loại xa xưa, không ngừng biến đổi cho tới hôm nay, đã trở thành văn tự thông dụng ở liên minh.

“Mạng chỗ gửi, thần chỉ sở quy…”

Một đoạn văn tự này, dĩ nhiên là lời dạo đầu trong « Mệnh Môn », vậy thì càng khiến Hàn Sâm rất giật mình rồi, vì sao bí pháp Huyết Mệnh Giáo, lại được khắc lên trên tường một nơi ẩn núp Bán Thần, chuyện này thực sự quá khó tin.

Hàn Sâm nhanh chóng lật mở mấy trang tiếp theo, muốn xem ba mặt khác của kiến trúc này, tuy nhiên lại không có tranh vẽ về kiến trú này nữa, phía sau cũng đều là một số cảnh có thể ở trước cổng, không biết là không có ai có thể đi vào, hay là sau khi đi vào nhìn qua những nơi đó lại không vẽ ra.

“Thật là kì quái, nhìn kiến trú này, nhất định là tồn tại rất lâu rồi, phù điêu này không thể nào là sau này mới vẻ lên, như vậy tại sao « Mệnh Môn › lại nằm ở phía trên? Chẳng lẽ Huyết Mệnh Giáo thật sự là do Dị Linh hoặc dị sinh vật sáng lập, giáo chủ Huyết Mệnh Giáo trên thực tế là một Dị Linh hoặc là dị sinh vật? Nếu không phải thế thì thật sự rất khó giải thích, vì sao đoạn mở đầu « Mệnh Môn »› lại được khắc trên vách tường trong nơi ẩn núp, hơn nữa nghĩ đến Anh Quỷ là Phó giáo chủ Huyết Mệnh Giáo, nếu như hắn không nói sai, Huyết Mệnh Giáo là Dị Linh sáng lập có khả năng rất cao, cũng lẽ sau này nhân loại mới gia nhập. ” Tuy Hàn Sâm nghĩ như vậy, nhưng là lại cảm thấy vẫn có chỗ nào không đúng.

Lật lại bức tranh kia cẩn thận nhìn phù điêu phía trên kiến trúc kia, bởi vì văn tự chỉ có mấy câu của lời dạo đầu, cho nên không cần thiết phải nhìn nhiều, Hàn Sâm đã sớm thuộc lòng.

Những hình người trên phù điêu kia, Hàn Sâm xem xét tỉ mỉ môt lát, phát hiện động tác của bọn hắn dĩ nhiên là quá trình tu luyện « Mệnh Môn », tổng cộng có mười phù điêu hình người, mỗi phù điêu đều đại biểu cho một giai đoạn tu luyện « Mệnh Môn », đã phù điêu hình người thứ tư, chính là biểu hiện tình huống Mệnh Môn mở ra.

“Hình thứ tư đã là Mệnh Môn mở ra, như vậy sáu hình phía sau đại biểu cảnh giới gì? Chẳng lẽ Trùng Gia lấy được « Mệnh Môn » kia là không hoàn chỉnh đấy, đằng sau còn có một bộ phận? ” Hàn Sâm nhíu mày suy tư.

Tuy Hàn Sâm rất nhớ đi tới tòa nơi ẩn núp đó nhìn một cái, để hiểu rõ ràng « Mệnh Môn » có còn phần sau hay không, còn nơi ẩn núp kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc là có quan hệ gì với Huyết Mệnh Giáo hay không.

Nhưng lại nghĩ đến mình đã sắp làm ba ba rồi, đi tới một nơi như thế mạo hiểm, tuyệt đối là cửu tử nhất sinh, Hàn Sâm vẫn cố gắng nhẫn nhịn lại xúc động trong lòng, buông tha cho ý muốn đi tìm Thanh Nhạc.

“Được rồi, chờ bọn hắn đánh xuống, nếu không có nguy hiểm gì, mình lại đi xem cũng không muộn, hoặc là đợi thực lực của mình tăng lên rồi lại đi, hiện tại không cần phải đi mạo hiểm.”

Từ bỏ suy nghĩ muốn đi nghiên cứu, Hàn Sâm mỗi ngày giành chút thời gian để ra ngoài ở bên Kỷ Yên Nhiên, phần lớn thời gian đều dùng để tu luyện mấy môn công pháp của mình.

Gien và tố chất thân thể của hắn đều đủ để hắn tiến hóa Gien hạch lên cấp Bạch Ngân, nhưng điều này cũng cần công pháp có đột phá mới được, hơn nữa Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và siêu cấp Đế Linh còn chưa ngưng tụ ra Gien hạch Đồng Thau.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh còn dễ nói, trải qua một thời gian tu luyện, đã sắp ngưng tụ ra Gien hạch Đồng Thau rồi.

Gien hạch của siêu cấp đế linh, Hàn Sâm lại không biết phải như thế nào mới có thể ngưng tụ ra, siêu cấp đế linh tuy có được lực lượng của mình, nhưng lực lượng của hắn tự thành hệ thống, cũng không có đến phương pháp tu luyện sau đó, Hàn Sâm không biết phải như thế nào mới có thể ngưng tụ ra Gien hạch.

“Lão bản, chúng ta phát hiện ra một sinh vật biến dị. ” Cừu non hấp tấp chạy tới, nó gọi Hàn Sâm là lão bản, là do Hàn Sâm quy định, Hàn Sâm thực sự sợ nó gọi mình lão đại, mỗi lần nó gọi như vậy, Hàn Sâm giống như sẽ gặp được chuyện không may, không chết đi thì chỉ có thể nói là do mạng Hàn Sâm cứng rắn, đổi thành người khác không có mạng cứng như vậy, sớm đã bị nó khắc chết rồi.

“Ở nơi nào? Là sinh vật biến dị dạng gì? ” Hàn Sâm vẫn luôn phái nhân thủ tìm kiếm sinh vật biến dị có thể săn giết khắp nơi, nhìn dáng vẻ của cừu non, là đã tìm được mục tiêu thích hợp.

“Ở núi Phong Lăng bên kia, có một con sinh vật biến dị trong sơn động, mỗi đêm đều sẽ ra ngoài phơi ánh trăng, người của chúng ta ở đó quan sát vài ngày, chỉ có một mình nó, không có sinh vật nào khác. ” Cừu non báo cáo.

“Làm rất tốt, buổi tối hôm nay chúng ta đi qua đó nhìn một chút. ” Hàn Sâm sớm đã muốn săn giết sinh vật biến dị rồi, chỉ là ở gần đây quá ít sinh vật biến dị, có một chút thì lại là Vương của một tộc khổng lồ, vô

cùng khó săn giết.

Dưới sự dẫn dắt của cừu non, Hàn Sâm mang theo Bảo nhỉ cùng đi đến Phong Lăng núi.

Tiểu Hồng mã và tiểu Tinh Hải Thần thú còn quá nhỏ, tuy tố chất thân thể không tệ, nhưng đối với sinh vật biến dị, cũng không có tác trọng, cho nên hắn cũng không dẫn chúng nó tới.

Địa hình trong núi Phong Lăng vô cùng kỳ lạ, giữa hai tòa sơn mạch hình thành một thung lũng, gió từ dưới thung lũng thổi lên hết sức lợi hại, toàn bộ núi Phong Lăng giống như là một mũi nhọn nhắm thẳng vào hạp cốc hình tam giác.

Cừu non dẫn Hàn Sâm đi vào phía sau núi Phong Lăng, chỉ vào vách núi dựng đứng sắp được chín mươi độ nói: ” Huyệt động của sinh vật biến dị kia ở trên vách núi đá, chờ đến khi trăng lên cao nó, nó sẽ từ trong huyệt động đi ra, leo đến đỉnh núi đi phơi ánh trăng.”

“Rất tốt, mày đi về trước đi. ” Hàn Sâm nhìn đỉnh núi nói.

“Lão bản mạo hiểm ở đây săn giết sinh vật biến dị, tôi đây sao có thể một mình trở về, như vậy đơn giản chính là không bằng heo chó, tôi vẫn nên lưu lại giúp cậu một tay thì hơn? ” Cừu non nịnh nọt nói.

Hàn Sâm biết rõ tính tình của nó, vốn thực lực tựu yếu, gió thổi cỏ lay một chút đã trực tiếp bỏ chạy, nó thì có thể giúp đỡ được gì, thuần túy chỉ là vuốt mông ngựa mà thôi.

“Không cần, mày cứ đi về trước đi, có thể tìm được sinh vật biến dị, mày đã lập công lớn. ” Hàn Sâm còn sợ nó ở chỗ này vướng chân đấy. Lúc này cừu non mới cẩn thận quay người rời đi, vẻ mặt lưu luyến không rời.

Hàn Sâm ở phụ cận tìm một nơi tránh gió tiện thể ẩn nấp, thổi một cái nệm hơi, cùng Bảo nhi nằm ở phía trên ngắm sao trời, chờ con sinh vật biến dị xuất hiện.

Hết chương 1395.

Chương 1396. Hắc Phong

“Ba ba, có phải mẹ sắp sinh tiểu bảo bảo rồi hay không? ” Bảo nhi nằm trên đệm, khuôn mặt nhỏ nhắn rất nghiêm túc hỏi Hàn Sâm.

“Đúng vậy, con cũng sắp được làm chị rồi. ” Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

“Ba ba, sau khi ba ba có tiểu bảo bảo, có phải sẽ không cần Bảo nhi nữa hay không? ” Khi Bảo nhi nói chuyện, trong đôi mắt to đã dâng lên một tầng hơi nước.

Hàn Sâm đau lòng ôm lấy Bảo nhi, sờ đầu bé: “Sao lại như vậy, con chính là con gái bảo bối của ba ba, ba ba vĩnh viễn thương con nhất.”

Bảo nhi nghe thế mới vui vẻ lên: “Lại để cho mẹ thương tiểu bảo bảo, ba ba thương Bảo nhi.”

“Được. ” Hàn Sâm vuốt vuốt đầu nhỏ của Bảo nhỉ: “Nhưng sau này con là chị, làm chị cũng phải thương tiểu bảo bảo mới được.”

“Bảo nhi sẽ làm chị gái tốt đấy, ai dám bắt nạt tiểu bảo bảo, Bảo nhi sẽ đánh hắn nhừ tử. ” Bảo nhi vẻ mặt thành thật nắm nắm tay nhỏ cam đoan.

Hàn Sâm nở nụ cười, nhưng lập tức thu liễm lại, ngẩng đầu nhìn về phía núi Phong Lăng, chỉ thấy trên vách núi đá có một con thạch sùng lớn màu trắng đang bò rất nhanh ở phía trên, không bao lâu sau đã bò lên trên đỉnh núi.

Con thạch sùng kia dài hơn ba mét, toàn thân mọc đầy vảy màu trắng, thoạt nhìn giống như sứ trắng tấm, trên lưng còn có một hàng gai xương, đỉnh đầu lại mọc ra một đống kỳ quái.

Không giống như sừng, mà ngược lại chỉ giống như một bếp lò luyện đan, thoạt nhìn vô cùng kỳ lạ.

Sau khi bò tới đỉnh núi, lò đan trên đỉnh đầu thạch sùng như mào gà, dưới ánh trăng loé lên vầng sáng kỳ dị, sau đó chỉ thấy ở bên trong phún ra một luồng nước suối như màn sương, ở trong sương mù, một hạt châu lớn chừng quả đấm bay ra, xoay tròn ở trên trời, giống như đang hấp thu tinh hoa ánh trăng.

“Con sinh vật biến dị này thành tinh sao? Lại có thể phun ra nuốt vào nội đan để hấp thu tinh hoa của ánh trăng? ” Hàn Sâm có chút kinh ngạc, nhưng hắn cũng biết kia không phải nội đan, mà là Gien hạch của con sinh vật biến dị kia.

Xem khí tức trên Gien hạch kia, có lẽ có quan hệ với ánh trăng, cũng không biết nó có năng lực gì.

Hàn Sâm đang chuẩn bị xông lên đỉnh núi, lại đột nhiên nghe được trong hạp cốc đối diện núi Phong Lăng, truyền đến một tiếng nổ mạnh, khiến Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tạm thời dừng bước.

Tiếng ầm ầm tới cực nhanh, chỉ một lát đã đến núi Phong Lăng, Hàn Sâm nhìn thấy một luồng gió mang theo hắc khí xông tới đỉnh núi Phong Lăng, bị núi Phong Lăng tách ra, phóng về hai bên, âm ầm không ngừng bên tai.

Cũng may Hàn Sâm lựa chọn nơi này là ở sau núi Phong Lăng, bị núi Phong Lăng chặn lại luồng bão tố kinh khủng kia, nhưng vẫn có thể cảm giác được khí thế mạnh mẽ của ngọn gió kia, Hắc Phong giống như dùng mắt trần có thể thấy được nước lũ giống như từ hai bên núi Phong Lăng tiến lên, ma sát vào vách núi tạo lên tiếng ầm ầm, khiến lỗ †ai của người ta gần như không nghe được âm thanh gì.

“Tại sao lại có luồng gió mạnh như vậy? ” Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi, chỉ thấy con thạch sùng đang hập thụ ánh trăng sừng sững trên đỉnh núi, khi luồng gió đen thổi qua trên người nó, thân thể nó lại không chút sứt mẻ, hạt châu kia trong hắc phong vẫn sáng ngời, giống như luồng gió đen đó đều tự động tránh được nó vậy.

“Chẳng lẽ hạt châu kia có tác dụng khắc chế lực lượng phong hệ? ” Trong lòng Hàn Sâm hơi động một chút.

Bành… Bành…

Trong luồng gió đen ầm ầm kia, Hàn Sâm đột nhiên nghe được một tiếng chân rất nặng nề, trong tiếng gió ầm ầm vẫn có thể nghe thấy rõ ràng, giống như có một sinh vật khủng bố đang đi trong luồng gió đen kia, giống như đang đi về phía Phong Lăng.

Hàn Sâm do dự một chút, vẫn từ bỏ ý định lập tức phi lên đỉnh núi để chém giết cái con thạch sùng kia: “Săn giết cũng không cần quá vội vàng, hay là trước tiên cứ nhìn rõ ràng tình huống xem thế nào rồi tính.”

Con thạch sùng trên đỉnh núi một mực không có động tĩnh, trong luồng gió đen cuồng bạo kia, tiếng chân lại càng ngày càng gần, không bao lâu sau, Hàn Sâm đã thấy trong luồng gió đen kia xuất hiện một thân ảnh khổng lồ.

Nhìn hình dáng kia, giống như một con ngựa chở theo cái gì đó, đợi tới khi thân ảnh kia dần dần hiển rõ, Hàn Sâm mới phát hiện đó dĩ nhiên là một con lạc đà màu trắng, đang từng bước một đi tới, giống như đang nhàn nhã dạo bước, luồng gió đen kinh khủng kia đối với nó không có một chút ảnh hưởng nào.

Lạc đà màu trắng cao hơn 10m, trên lưng có hai cục u, giữa hai cục u đó có một bóng người đang ngồi, Hàn Sâm nhìn kỹ, biết rõ đó không phải nhân loại, mà là một Dị Linh.

Dị Linh kia có đầu hình tam giác, miệng giống như “mỏ vịt”, hình dáng vô cùng hết sức quái dị, nhìn khí tức trên thân hắn, hẳn là một Dị Linh quý tộc, ngồi trên lưng lạc đà màu trắng kia cũng là sinh vật biến dị.

Dị Linh cưỡi lạc đà màu trắng ngừng lại trước núi Phong Lăng, nhìn con thạch sùng và hạt châu kia trên đỉnh núi, trong mắt lóe ra vẻ tham lam.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày: “Săn giết một sinh vật biến dị cũng có người đến đoạt, gần đây vận khí đúng là quá kém rồi.”

Hàn Sâm vẫn còn đang quan sát Dị Linh kia, đã thấy lông mày Dị Linh hơi động lòng, một dị quang bay ra, trực tiếp vọt tới đỉnh núi, nhưng hướng bay của dị quang kia lại không phải tới thạch sùng, mà là bay tới hạt châu đang lơ lửng giữa không trung.

Tập trung nhìn về phía ánh trăng, Động Huyền khí bị Hàn Sâm vận chuyển tới cực hạn, cuối cùng cũng nhìn rõ ràng, dị quang bắn về phía hạt châu, dĩ nhiên là một chuông gió màu đen.

Chuông gió trực tiếp chụp vào hạt châu, tốc độ vô cùng nhanh, nhưng hạt châu kia cũng không chậm, trên không trung bay múa chớp động, tránh né Phong Linh chụp tới.

Dị Linh kia lập tức nổi giận, trên người lập loè vầng sáng, chuông gió kia lập tức vang lên, phát ra tiếng chuông thanh thúy, tiếng chuông kia đi qua nơi nào, gió đen bốn phía dường như cũng bị tiếng chuông trấn trụ, chớp mắt tiếng gió đều không có, ở gần đó cũng không nhìn thấy gió đen đánh úp lại.

Hạt châu của con thạch sùng kia trong tiếng chuông gió, tốc độ bay múa cũng chậm hơn rất nhiều, mắt thấy sắp bị chuông gió chụp vào trong.

Thạch sùng ghé vào trên vách núi cuối cùng cũng chuyển động, trong miệng phun ra một sương mù bạch sắc, giống như cột nước xông tới chuông gió kia, đẩy chuông gió kia ra ngoài, không để cho chuông gió chụp tới hạt châu kia.

Sau đó lò đan trên đỉnh đầu thạch sùng giống như mào gà một lần nữa bắn ra ánh sáng, hạt châu kia đã lập tức bay trở về bên trong lò luyện đan.

Chuông gió bị thổi bay ra ngoài, đan châu lại bị thu về, Dị Linh kia vô cùng giận dữ, thò tay cầm lấy chuông gió, điên cuồng lay động.

Lập tức chỉ thấy gió đen cuồn cuộn thổi đến, so với lúc trước còn mãnh liệt hơn không biết bao nhiêu lần, cả thiên địa lập tức đều bị luồng gió đen kia che khuất, lúc này không còn một chút ánh trăng nào, khắp nơi đều là gió đen cuồn cuộn.

Trong gió đen đó còn kèm theo từng vòi rồng, núi đá ở gần đều bị luồng gió đen kia cạo nứt ra sau đó cuốn vào, vòi rồng cuốn vây quanh núi Phong Lăng chuyển không ngừng.

Hàn Sâm ôm Bảo nhi trốn ở phía sau núi Phong Lăng núi, gió đen cũng không thổi đến bọn hắn, nhưng bây giờ vòi rồng trực tiếp cuốn tới, khiến bọn họ cũng không có chỗ núp.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua trên vách núi đá, trong lòng lập tức khẽ động, ôm Bảo nhỉ bay lên, bay về phía hang động của con thạch sùng kia.

Con thạch sùng kia không thể từ trên đỉnh núi vọt ra, có lẽ là bị Hắc Phong vây khốn, lúc này trong động có lẽ chẳng có cái gì cả, Hàn Sâm đi vào tránh gió một chút vậy.

Hết chương 1396.

Chương 1397. Tập Sát Dị Linh

Hàn Sâm mới vừa bay lên, đột nhiên nhìn thấy hai vòi rồng cuốn về phía hắn, có lẽ là Dị Linh kia phát hiện hắn, dùng vòi ròng muốn cuốn lấy hắn.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tốc độ của vòi ròng cực nhanh, hắn căn bản không có cơ hội bay vào trong huyệt động, trong nháy mắt cả người đã bị quấn vào trong đó.

“Vẫn còn có những sinh vật khác, vậy thì tính là bọn mày không may, chết chung đi. ” Dị Linh ngồi trên lưng lạc đà màu trắng, trong mắt lóe lên một tia dữ tợn, nhìn Hàn Sâm và Bảo nhi bị vòi rồng cuốn lấy.

Tốc độ của vòi rồng nhanh đến đáng sợ, mà trong luồng gió đen đó, cũng không chỉ có một loại màu sắc, trên thực tế đó là vô số hạt cát màu đen, những đống cát đen cứng rắn vô cùng, viên bi thật nhỏ trong gió lốc này, so với lưỡi đao còn đáng sợ hơn.

Vòi rồng kia giống như một vòng cát xoáy khổng lồ, đừng nói là máu thịt con người, cho dù là sắt thép ở bên trong cũng sẽ bị mài thành bụi phấn.

Trong nháy mắt khi Hàn Sâm và Bảo nhỉ bị cuốn vào, Dị Linh đã cho rằng bọn họ chết chắc rồi, cho dù là sinh vật biến dị đồng cấp, muốn sống sót trong vòi rồng kia rồi đi ra cũng rất khó khăn.

Hàn Sâm vốn muốn bay ra khỏi vòi rồng, nhưng bốn phía vòi vồng mang theo gió xoáy, khiến cho quỹ tích bay của hắn bị ảnh hưởng, chưa thể bay ra ngoài, lại đã bị vòi rồng cuốn vào.

Cảm thụ được luồng gió như bão táp, và đống cát đen như vô số lưỡi dao sắc bén, Hàn Sâm đưa tay chộp một cái, Già Thiên Tán xuất hiện trong tay hắn, trong tích tắc khi nó bị mở ra, gió và cát đen đều bị ngăn ở bên ngoài.

Già Thiên Tán có đặc tính che đậy tất cả, bão cát đều dừng ở ngoài Già Thiên Tán, không có cách nào tiến vào phạm vi Già Thiên Tán bao phủ.

Nhưng vòi rồng kinh khủng kia cuốn quanh Già Thiên Tán, có cảm giác như muốn cuốn bay Già Thiên Tán ra ngoài, hai tay Hàn Sâm dùng toàn lực nắm chặt Già Thiên Tán, mới có thể miễn cưỡng tại ổn định thân hình trong bão cát.

“Cũng may phạm vi vòi rồng rất lớn, lực lượng đã phân tán, nếu lực lượng lại mạnh hơn một chút, chỉ sợ cả Già Thiên Tán đều sẽ bị thổi bay. ” Hàn Sâm trong thầm cảm thấy may mắn.

Uy lực của gien hạch Hoàng Kim thực sự rất lớn, vòi rồng mạnh nhất chính là gió xoáy và đống cát đen không một kẽ hở, Già Thiên Tán chặn được những hạt cát đen, chẳng khác nào là đã phế vòi rồng đi hơn một nửa, sức gió còn chưa đủ để cuốn Già Thiên Tán trong tay Hàn Sâm đi, nên cũng không có uy hiếp quá lớn.

Cầm Già Thiên Tán trong tay tiến lên trong bão cát, mục tiêu của Hàn Sâm tự nhiên là Dị Linh kia.

Dị Linh kia cũng rất khó nhìn thấy gì trong bão cát đen này, Hàn Sâm lại đang ở bên trong vòi rồng, căn bản không thể nhìn thấy bóng dáng của hắn,

chỉ là không cảm giác thấy hơi thở Hàn Sâm, nên mới nghĩ rằng hắn đã chết.

Dị Linh nhếch miệng, dùng lực khiến hai vòi rồng này lại cuốn về đỉnh núi Phong Lăng.

Trên đỉnh núi, con thạch sùng kia ghé vào trên vách núi, móng vuốt ghim xuống trong lớp đá, lò đan trên đỉnh đầu như bông hoa nở rộ, vòi rồng tới gần nó đã biến thành rất yếu, nhưng vòi rồng vẫn cuốn qua, tuy vầng sáng kia có thể làm suy yếu lực lượng của vòi rồng kia, nhưng những hạt cát màu đen lại rơi xuống, thân thể con thạch sùng kia lại dần dần bị cát đen chôn vùi.

Con thạch sùng khế rung người, muốn lắc lắc để đống cát đen đó rớt xuống, nhưng đống cát đen đó lại như sắt thép dính trên nam châm dính chặt vào trên người của nó, nó rung lắc thế nào cũng không rũ xuống được.

Càng ngày càng nhiều cát đen rơi xuống, rất nhanh đã chôn con thạch sùng kia ở dưới, con thạch sùng gào thét, nhưng vẫn khó có thể thoát khỏi đống cát kia, kêu một hồi đã bị đống cát đen chôn vùi, cuối cùng không nghe được tiếng động gì nữa.

“Hắc hắc, lại thu được một sinh vật biến dị. ” Dị Linh thấy con thạch sùng kia đã bị đống cát đen bao phủ, lập tức dừng lắc chuông gió trong tay.

Vòi rồng lập tức ngừng lại, một đống cát đen rơi xuống, khiến bốn phía núi rừng lập tức biến thành một vùng đen nhánh.

Dị Linh vẫn ngồi trên lưng lạc đà, muốn ra lệnh choh lạc đà đi lên trên ngọn núi xem xét con thạch sùng kia, nhưng lạc đà lại đột nhiên hí lên một tiếng đau đớn, hai vó nâng lên.

Dị Linh cúi đầu xem xét, chỉ thấy một nhân ảnh phá cát bay ra, lướt qua lạc đà màu trắng, người kia một tay cầm dù một tay nắm lấy một chiếc sừng thú, sừng thú đã đâm xuyên qua bụng lạc đà, hơn nữa đang nhanh chóng lôi kéo, nhanh chóng kéo rách miệng vết thương kia ra, khiến bụng lạc đà trực tiếp bị xé ra, máu tươi nội tạng cùng rơi ra.

Dị Linh lập tức bị hất bay ra ngoài, mà lạc đà ngã lăn xuống đống cát đen, máu nhuộm đỏ một vùng đống cát đen.

“Vậy mà mày lại không có chết? ” Dị Linh vừa sợ vừa giận, trong lòng cực kỳ hận Hàn Sâm.

Lạc đà có được lực lượng rất mạnh, thế mà lại bị Hàn Sâm đánh lén trực tiếp giết chết, ngay cả gien hạch của nó cũng không kịp triệu hoán ra.

Hàn Sâm vốn am hiểu ám sát, mượn đống cát đen giấu kín thân hình, đợi đến khi con lạc đà kia đi ngang qua, hắn mới đánh ra một kích trí mạng, trực tiếp giết lạc đà.

Sở dĩ lựa chọn chém giết lạc đà, mà không đem Dị Linh trở thành mục †iêu hàng đầu, đó là bởi vì Hàn Sâm đã thấy được Gien hạch của Dị Linh kia, biết rõ hắn là lực lượng gì, đã có phương pháp ứng đối.

‘Thế nhưng Hàn Sâm lại hoàn toàn không biết gì về lực lượng lạc đà, vì để tránh không gặp chuyện gì bất ngờ, cho nên lựa chọn trước tiên giết chết lạc đà.

“Săn giết sinh vật biến dị Thần Phong Minh Đà, không thu được thú hồn, Gien hạch đã bị nghiền nát, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên tăng lên từ 0 đến 10 điểm gien biến dị.”

Hàn Sâm không có thời gian để ý tới tiếng thông báo săn giết thành công, một tay cầm Già Thiên Tán, sừng thú trong tay kia lại lần nữa đâm ra, mục tiêu lần này chính là cái Dị Linh.

Dị Linh vô cùng giận dữ, chuông gió trong tay lay động, lập tức bão cát màu đen lại bắt đầu cuốn lên, muốn biến thành vòi rồng cuốn lấy Hàn Sâm.

“Nhân loại đáng chết, cũng dám giết Thần Phong Minh Đà của tao, tao nhất định phải trấn áp mày trong cát đen vạn năm, khiến cho thi cốt của mày trọn đời bị đống cát đen quất. ” Dị Linh gào rú, chuông gió trong tay không ngưng lay động, khiến cho vòi rồng càng khủng bố, giống như một trụ trời nối cả màu đen thiên địa.

Chỉ là trụ trời màu đen này đang nhanh chóng xoay tròn, cuốn lấy tất cả trong pham vị của nó.

Dị Linh cắn răng động, hận không thể chính mắt nhìn thấy tên nhân loại trong vòi rồng bị mài thành phấn, nhưng là một giây sau Dị Linh lại mở to hai mắt nhìn.

Bên tron vòi rồng điên cuồng, Hàn Sâm miễn cưỡng phá cát bay ra, khuôn mặt lạnh lùng như băng, trực tiếp bay đến trước mặt của Dị Linh, giống như vòi rồng kinh khủng kia cũng không thể làm hắn bị thương một chút nào, ở trên người hắn ngay cả một hạt hạt cát cũng không nhìn tới.

“Không có khả năng… ” Dị Linh giật mình, nhưng sừng thú trong tay Hàn Sâm đã đâm tới trước mặt của hắn.

Trên người Dị Linh bắn ra hắc quang, chuông gió trong tay vung ra, bao lại mũi nhọn sừng thú, khiến cho sừng thúkia không thể tiến lên một chút.

“Muốn giết tao, mày còn non lắm. ” Trong mắt Dị Linh Nhãn hiên lên sát ý, có chút càn rỡ kêu lên.

Vẻ mặt Hàn Sâm vẫn bất động, Già Thiên Tán trong tay nhẹ nhàng nâng lên, để nó bay lên giữa không trung, đồng thời đánh một quyền về phía Dị Linh, thân thể cũng đồng thời sượt qua người Dị Linh, ở sau lưng Dị Linh chừng hai mét chỗ, đón lấy Già Thiên Tán.

“Lần sau trước khi muốn giết người, trước tiên phải rửa mắt sáng rõ một chútt. ” Hàn Sâm cũng không quay đầu lại cuộn Già Thiên Tán lại đi lên núi Phong Lăng.

Gương mặt Dị Linh vặn vẹo, quay người muốn nhìn Hàn Sâm, lại cảm giác thân thể không thể khống chế.

“Ah I”

Hắn gào lên thê thảm, Dị Linh không thể tin được nhìn thân thể của mình rạn nứt, hóa thành hạt bụi rơi lả tả trên đất.

Hết chương 1397.

Chương 1398. Xuất Phát

Dị Linh biến thành một tia sáng trở về linh hồn chi thạch, Hàn Sâm đã dự liệu được sẽ có kết quả như vậy, thực sự không có gì để thất vọng, đi thẳng tới đỉnh núi Phong Lăng, Già Thiên Tán trong tay đã thu lại, quét xuống đống cát một cái, lập tức đánh bay đống cát đen kia, lộ ra thạch sùng bị vùi ở dưới.

Con thạch sùng kia đã hấp hối, chỉ còn lại một chút sức lực rồi, đống cát đen đã tràn vào bên trong thân thể của nó, khiến cho thân thể của nó như là búp bê bị nhồi vải, thân thể trướng lên một vòng.

Miệng tai mắt trong mũi đều có máu và cát đen cùng một chỗ chảy ra, nội tạng gần như đều đã bị hủy diệt rồi.

Hàn Sâm rút sừng thú ra, trực tiếp đâm xuyên qua trái tim của nó, trực tiếp giết chết nó.

“Săn giết sinh vật biến dị Đan Lô Thú, thu được thú hồn Đan Lô Thú, thu được Gien hạch Hoàng Kim-Thái Âm đan, có thể ăn thịt, hấp thu có thể ngẫu nhiên gia tăng từ 0 đến 10 điểm gien biến dị.”

Hàn Sâm rất vui vẻ, thu hoạch lần săn giết này rất lớn, thú hồn và Gien hạch đều thu được tới tay, hơn nữa còn có thịt của Đan Lô Thú và Minh Đà, có thể nói là thu hoạch rất lớn.

Gọi Hắc Ám độc giác mã ra, dùng khóa Hoàng Kim Long Tu trói thi thể hai con sinh vật biến dị cùng một chỗ, rồi kéo về nơi ẩn núp.

Hai con sinh vật biến dị có nhiều thịt lắm, đủ cho Hàn Sâm ăn rất nhiều ngày, Hàn Sâm cũng không cần vội vã đi ra ngoài săn giết, chỉ chờ đám cừu non và Thanh Ngưu phát hiện mục tiêu săn giết thích hợp.

Cứ thế đã qua hơn một tháng trôi qua, cuộc sống trôi qua phi thường an nhàn, Hàn Sâm cũng đã ăn gần hết thịt hai con sinh vật biến dị kia, đã tăng lên 16 điểm gien biến dị, khiến cho gien biến dị của hắn đạt đến 25 điểm.

Hôm nay Hàn Sâm đang ở trên quảng trường nơi ẩn núp huấn luyện Tiểu Hồng mã và tiểu Tinh Hải Thần thú, tiểu Tinh Hải Thần thú ngồi ở chỗ kia, hai mắt mở to, rất nghiêm túc học theo Hàn Sâm, vẻ mặt vô cùng ngoan ngoãn.

“Ah… Ờ… Ách… ” Hàn Sâm dùng một đoạn trúc chỉ vào chữ cái trên bảng đen, đọc từng chữ một.

“Ờ… Ờ… Ờ… ” Tiểu Tinh Hải Thần thú nỗ lực vươn cổ, vẻ mặt thành thật học tập, nhưng tiếng nó đọc vẫn giống nhau, không nghe ra có thay đổi gì.

Hàn Sâm có chút phiền muộn, là dị sinh vật cấp Bán Thần nhưng không phải ai cũng có thể nói tiếng người, có lẽ tiểu Tinh Hà Thần Thú và Tiểu Hồng mã cũng không có thiên phú ngôn ngữ, hắn đã dạy thật lâu, hai tiểu tử này ngay cả phát âm chữ cái cũng chưa học được.

“Hai tiểu tử bọn mày, cho dù là đầu đá, tao cũng nhất định dạy bọn mày nói chuyện, đọc theo tao… Ah ờ ách… ” Hàn Sâm định dùng chúng nó để luyện tay một chút, về sau tiện dạy con trai của mình.

Tiểu Hồng mã vô cùng không yên lòng, chỉ tùy tiện kêu hai tiếng, tiểu Tinh Hải Thần thú lại phi thường cố gắng, nhưng không có thiên phú thật sự không có biện pháp gì, âm sắc âm điệu gì từ miệng nó đều biến thành ò ó o.

Đột nhiên, một luồng khí tức kinh khủng từ bên ngoài nơi ẩn núp truyền đến, tuy nhiên không nhìn thấy nơi phát ra luồng khí tức kia, nhưng Hàn Sâm lại cảm giác được dường như cả nơi ẩn núp đều bị bao phủ, trên mặt lập tức biến sắc.

Bay tới cửa thành nơi ẩn núp, Hàn Sâm nhìn thấy Thanh Nhạc đi theo sau lưng một Dị Linh khác, đang đi về phía nơi ẩn núp, cách nơi ẩn núp không đến 500m.

Khí tức kinh khủng chính là từ trên người Dị Linh kia phát ra, Hàn Sâm nhìn thấy Thanh Nhạc và Dị Linh kia, đã biết chỉ sợ mình không tránh được phải đi tới nơi ẩn núp quỷ dị kia rồi, hoặc là hắn chịu vứt bỏ nơi ẩn núp Ly Ảnh để bỏ chạy.

“Thanh Nhạc, tôi chờ ông đã lâu. ” Hàn Sâm nhìn Thanh Nhạc và Dị Linh kia đi tới trước cửa thành, mỉm cười nói .

Thanh Nhạc và Dị Linh kia nghe Hàn Sâm nói xong, thấy Hàn Sâm lộ ra vẻ tươi cười, không khỏi nao nao, Thanh Nhạc nhìn Dị Linh trước người, sau đó mới quay sang hỏi Hàn Sâm “Cậu biết tôi muốn đến?”

“Thời gian trước tôi có một số việc, không thể tiến đến tụ hợp với ông, bỏ qua một cơ hội thật tốt, ông có thể lại đến một lần nữa, có phải vẫn là vì chuyện kia? Tôi đồng ý gia nhập đội ngũ, nhưng tôi muốn 50 quả gien thần, ông nói giá tiền này thích hợp sao? ” Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

“Trước đó không phải đã nói qua, 30 quả gien thần sao? ” Thanh Nhạc và Dị Linh kia liếc mắt nhìn nhau, sau đó mới mở miệng nói.

Chuyện này hiển nhiên đã vượt quá dự liêu của bọn hắn, lần này bọn hắn đến vốn là muốn mạnh mẽ mang Hàn Sâm đi, nhưng thật không ngờ Hàn Sâm lại mở miệng nói muốn cùng bọn hắn đi, khiến bọn họ không tiện làm khó dễ.

Dù sao một người tự nguyện đi, vẫn tốt hơn là người bị bọn hắn bắt buộc đi, không đến mức sẽ có tâm lý đối địch quá mạnh mẽ đối với bọn họ, có một số việc cũng dễ làm hơn rất nhiều, cũng có thể dễ dàng câu thông.

“Lần trước tôi đã muốn đi theo ông rồi, 30 quả kia cũng không thành vấn đề. Nhưng lần trước không đi được, ông lại tìm đến tôi, chúng tỏ những người đi lần trước có lẽ đã thất bại, nói cách khác nguy hiểm của tôi đã tăng thêm gấp mấy lần, tôi muốn 50 quả cũng không phải là quá đáng chứ? ” Hàn Sâm nói ra.

“Không quá đáng, 50 quả gien cấp Thần, quyết định như vậy đi. ” Lần này không đợi Thanh Nhạc nói chuyện, Dị Linh kia đứng một bên đã nói thẳng.

Ngữ khí của hắn rất tự nhiên, hiển nhiên có quyền thế vượt xa Thanh Nhạc, chút chuyện nhỏ này có thể đơn giản làm ra quyết định.

“Sảng khoái, xưng hô với ông thế nào? ” Hàn Sâm từ trên cửa thành đi xuống, đi tới trước mặt của Dị Linh kia, nếu đã không thể không đi, hắn dứt

khoát chủ động một chút, để tranh thủ lợi ích lớn nhất cho mình.

“Con trai thứ sáu của Đại Đế-Ngọc Huyễn. ” Dị Linh kia lạnh nhạt nói, khí thế khủng bố trên người đã thu liễm, nhưng vẻ tự tin lại không yếu bớt nửa phần.

“Tôi là Hàn Sâm, hy vọng có thể hợp tác vui vẻ. ” Hàn Sâm cười tửm †ỉm nói với Ngọc Huyễn.

Ngọc Huyễn khẽ gật đầu: “Cậu là người thông minh, tôi thích hợp tác cùng người thông minh, thời gian của chúng tôi hơi vội, cậu thu thập một chút, bây giờ chúng ta xuất phát.”

“Được. ” Hàn Sâm về nơi ẩn núp, đưa Bảo nhi về liên minh trước, tòa nơi ẩn núp này quá quỷ dị, Bảo nhi cũng không phải thực sự là Nhân loại, Hàn Sâm sợ để bé đi theo sẽ gặp phải nguy hiểm, cho nên quyết định lần này không mang theo Bảo nhi.

Dặn dò mọi chuyện trong nơi ẩn núp xong, lần này Hàn Sâm không mang theo ai cả, chỉ một người đi theo đám Ngọc Huyễn tiến về tòa nơi ẩn núp quỷ dị kia.

Trên đường, Thanh Nhạc và Ngọc Huyễn đã nói đại khái tình huống hiện tại cho Hàn Sâm biết.

Lần trước bọn hắn phái hai mươi chín nhân loại tiến vào tòa nơi ẩn núp quỷ dị kia, cuối cùng chỉ có ba người còn sống đi ra, nhưng ba người còn sống đi ra kia, hiện tại cũng đã chết.

Trong hai mươi chín nhân loại kia đó, còn có tồn tại đã ngưng tụ ra Gien hạch Bảo Thạch, thế mà lại không có một người nào sống sót, có thể thấy bên trong nơi ẩn núp này hung hiểm thế nào.

Hơn nữa không chỉ có 29 người, phía Thần Vực cũng phái ra nhân loại đi vào, kết quả thảm hại hơn, chỉ có một người đi ra, cũng không lâu sau đã chết rồi.

Hiện tại Thần Vực và Thiên Ngoại đã không tìm được nhiều người như vậy , cho nên hai nhà chuẩn bị liên hợp hành động, thăm dò một lần cuối cùng, nếu như vẫn không phát hiện được tình báo hữu dụng, vậy cũng chỉ có thể buông tha tòa nơi ẩn núp kia.

Hết chương 1398.

Chương 1399. Dị Thú Quan Tài Đồng Thau Cổ

“Ngọc Huyễn điện hạ, hiện tại coi như tôi đã người thuộc nơi ẩn núp Thiên Ngoại, vì có thể hoàn thành nhiệm vụ, cũng vì đảm bảo cho tôi có thể còn sống trở về, hai người có thể nói chuyện xảy ra trong nơi ẩn núp cho tôi biết không? ” Hàn Sâm biết rõ lần này đi sẽ rất nguy hiểm, nhưng hắn lại không thể không đi, cho nên hắn muốn có thể tìm được một chút hi vọng sống, hơn nữa Hàn Sâm cũng thực sự rất hiếu kỳ về tòa nơi ẩn núp này.

Ngọc Huyễn nhìn sang Thanh Nhạc, khẽ gật đầu với Thanh Nhạc, Thanh Nhạc thấy thế mới lên tiếng: “Chuyện bên trong nơi ẩn núp đó thì chúng tôi cũng không biết nhiều, đúng là có ba nhân loại từ bên trong đi ra, nhưng lời của bọn hắn nói sau khi đi ra, chúng ta lại không biết là thật hay giả.”

Hàn Sâm không hiểu Thanh Nhạc có ý gì, khẽ nhíu mày nhìn hắn.

Thanh Nhạc biết rõ Hàn Sâm nghe không hiểu, tiếp tục nói: “Ba người kia đi ra ngoài, lời bọn hắn miêu tả tình hình bên trong trên cơ bản giống nhau, nhưng có một vấn đề mấu chốt, ba người lại nói hoàn toàn khác nhau, chúng ta không biết nên tin tưởng ai. Hơn nữa sau đó, bọn hắn cũng ly kỳ chết đi, không có khả năng hỏi lại kết quả nữa.”

“Mấu chốt của vấn đề là cái gì? ” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Bọn hắn bỏ qua kiến trúc ngay sau cửa thành nơi ẩn núp đó, một mực đi sâu vào bên trong nơi ẩn núp, khi bọn hắn đi tới trước một tòa cung điện,

gặp được một chuyện đáng sợ, khiến cho phần lớn người đều chết hết, chỉ có ba người bọn hắn đi phía sau là kịp quay người chạy về”

Thanh Nhạc nói đến đây, trầm ngâm một lát, giống như đang tổ chức ngôn ngữ, mới tiếp tục nói: “Chỉ là đối với chuyện xảy ra lúc đó, ba người bọn họ miêu tả hoàn toàn khác nhau.”

Hàn Sâm không cắt lời, chờ Thanh Nhạc nói rõ mọi chuyện.

Thanh Nhạc tiếp tục nói: “Nhưng có một chỗ ba người bọn họ lại nói giống nhau, bọn hắn nói, bọn hắn đi đến trước mặt đại điện, thấy được trước đại điện có đặt ngang một cỗ quan tài đồng thau cổ, trên quan tài đồng thau cổ kia, còn có một dị thú nằm ở phía trên. Bọn hắn nói dị thú đó là một con hồ ly, người khác lại nói là một con mèo, bộ lông toàn thân máu đỏ, trước sau như một nằm trên quan tài đồng thau cổ, cũng không biết rốt cuộc đó là loại gì”

Hàn Sâm nghe đến đó, trong lòng lập tức nhói một cái: “Chẳng lẽ là Cửu Mệnh Huyết Miêu, không phải là một con Cửu Mệnh Huyết Miêu còn sống chứ?”

“Vật kia còn sống không? ” Hàn Sâm cố nén kích động trong lòng lên tiếng hỏi, nếu thật sự là Cửu Mệnh Huyết Miêu, tỷ lệ sống sót của hắn cũng lớn hơn nhiều rồi.

Hắn cũng luyện qua Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, hơn nữa còn có sợi dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trên thân thể, nếu tòa nơi ẩn núp này thật sự có quan hệ cùng Huyết Mệnh Giáo, với hắn mà nói ngược lại là một chuyện tốt, nếu không may gặp phải nguy hiểm gì cũng có thể giả mạo giáo đồ Huyết Mệnh Giáo.

“Không biết. ” Thanh Nhạc lắc đầu: “Ba người bọn họ nói đều khác nhau, một người nói là con dị thú kia sống lại giết tất cả mọi người; một người nói dị thú kia chỉ là pho tượng, là sau khi quan tài bằng đồng xanh mở ra, tất cả mọi người mới ly kỳ chết đi; còn có một người nói là sau khi bọn hắn khi nhìn thấy con dị thú kia, dĩ nhiên lại bắt đâu tự giết lẫn nhau, kết quả là đều chết hết.”

“Có phải là lực lượng ảo giác hay không? ” Hàn Sâm hỏi.

“Nếu như chỉ thuần túy là ảo giác, như vậy ba người trốn ra khỏi đã không chết. ” Ngọc Huyễn nói một câu.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, Ngọc Huyễn nói không có sai, nếu như chỉ là ảo giác, ba người kia đã trốn ra ngoài sẽ không phải chết, bọn hắn nhất định là bị cái gì công kích.

“Bọn họ chết như thế nào? Trên người có vết thương không? ” Hàn Sâm lại hỏi một câu.

“Không có thương tổn, chỉ là máu huyết trên người toàn bộ ngưng tụ thành tinh thể, giống như là đá quý màu đỏ, tràn ngập khắp mạch máu của bọn họ và trái tim. ” Thanh Nhạc nói ra.

Hàn Sâm nhíu mày không nói gì, nói đến đây, những gì mà hai người Thanh Nhạc biết cũng đã nói xong rồi, Hàn Sâm càng thêm xác định, tòa nơi ẩn núp này nhất định có quan hệ gì đó với Huyết Mệnh Giáo.

Nếu như dị thú trên quan tài đồng thau cổ kia thật sự là Cửu Mệnh Huyết Miêu, Hàn Sâm có cảm giác chuyến đi lần này của mình có lẽ sẽ gỡ bỏ được một nỗi băn khoăn lớn.

Ngọc Huyễn và Thanh Nhạc cũng không mang theo Hàn Sâm tới nơi ẩn núp Thiên Ngoại mình, mà trực tiếp đi tới tòa nơi ẩn núp kia, có lẽ quả thật có chút sốt ruột.

Đợi đến khi đến đó, Hàn Sâm mới biết được trừ hắn ra, nơi ẩn núp Thiên Ngoại trừ hắn ra, cũng chỉ tìm được ba tên nhân loại.

Lần trước tổn thất nặng nề, Bán Thần Nhân loại vốn đã ít, nhân loại Bán Thần ở nơi ẩn núp Dị Linh, trên cơ bản đều không thể quay về liên minh, bị liên minh dán nhãn hiệu là người mất tích.

Mặc dù là nhân loại Bán Thần như vậy, ở không gian nơi ẩn núp thứ tư vẫn có rất ít, lúc trước nơi ẩn núp Thiên Ngoại có thể tìm được gần ba mươi nhân loại Bán Thần, đã coi như là phi thường lợi hại.

Hiện tại sau một lần thăm dò lại chết hết, lần này tìm được Nhân loại đã ít đến thương cảm.

“Chỉ là một nhân loại mới ngưng tụ ra Gien hạch Đồng Thau thì làm được cái gì? ” Trong doanh địa tạm thời, một người phụ nữ Dị Linh nhìn Hàn Sâm rồi nhíu mày nói, hiển nhiên là hết sức bất mãn đối với chuyện Ngọc Huyễn và Thanh Nhạc mang về một nhân loại như vậy.

Ngọc Huyễn thân là con trai thứ sáu của Đại Đế, đối với nữ Dị Linh này lại dị thường cung kính: “Đại tỷ, hiện tại Nhân loại thật sự khó tìm, thêm một người coi như là thêm một cơ hội, để hắn thử một chút xem sao.”

Nữ Dị Linh gật gật đầu không tiếp tục cái đề tài này, ánh mắt nhìn về phía một người đàn ông bên cạnh, khuôn mặt băng sơn kia lập tức hòa †an, thản nhiên cười nói nói: “Lệ tiên sinh, lần này hành động tất cả xin nhờ ngài.”

“Điện hạ yên tâm, tôi nhất định sẽ cố hết sức. ” Người đàn ông bị nữ Dị Linh gọi là Lệ tiên sinh kia, không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp lại.

Hàn Sâm nhìn hơi kinh ngạc, nhịn không được quan sát tỉ mỉ người được xưng là Lệ tiên sinh này.

Không hề nghi ngờ, hắn là một Nhân loại, nhưng người này lại được con của Đại Đế coi trọng như vậy, thật sự khiến người ta có chút giật mình.

Người đàn ông này thoạt nhìn khoảng chừng ba mươi tuổi, tuổi thật thì không biết đã bao nhiêu, sinh cơ trên người cũng không quá mạnh, nhưng Hàn Sâm lại cảm giác được, sinh cơ trên người Lệ tiên sinh này tuyệt đối không chỉ có như thế, có vẻ là cố ý thu liễm lực lượng.

Nữ Dị Linh được Ngọc Huyễn gọi là đại tỷ, tư thái lúc nói chuyện cùng Lệ tiên sinh bày ra vẻ vô cùng thấp, giống như là bằng hữu, hoặc khoa trương hơn, có cảm giác nữ Dị Linh kia thậm chí giống như đệ tử đối mặt với sư phụ, đối với Lệ tiên sinh vô cùng tôn kính.

Mà ở bên người Lệ tiên sinh, còn có hai nhân loại, một già một trẻ, người già đã là râu tóc bạc trắng, trẻ thì nhìn mới chừng hai mươi, nhưng tuổi thật có lẽ tuyệt không chỉ như thế.

Khí tức trên thân hai người đều rất cường đại, có thể so sánh cùng Tử Vong Ma Long, rất có thể là nhân loại đã ngưng tụ ra Gien hạch Bảo Thạch.

Mà hai nhân loại Bán Thần như vậy, rõ ràng đi theo Lệ tiên sinh như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, một trái một phải như hai tên hộ vệ, đứng ở bên người Lệ tiên sinh.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng: ” Lệ tiên sinh này có lẽ có địa vị ở nơi ẩn núp Thiên Ngoại vô cùng cao, nếu không lần trước thăm dò, cũng sẽ không có ba người bọn hắn. Một nhân loại lại có thể lăn lộn trong nơi ẩn núp của Dị Linh tới mức này, Lệ tiên sinh này thật sự có chút không đơn giản, nhưng tại sao mình chưa bao giờ từng nghe nói về một người như vậy trong liên minh? Hắn cũng là Bán Thần không thể quay về liên minh sao?”

Hết chương 1399.

Chương 1400. Tiến Vào Nơi Ẩn Núp

Hàn Sâm đợi hai ngày trong doanh địa, sau đó nhận được lệnh xuất phát tiến về nơi ẩn núp.

Kỳ thật ở vị trí nơi trú quân, có thể nhing thấy nơi ẩn núp, ở trong nơi ẩn núp, cả ngày có mây mù bao phủ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng.

“Tiểu huynh đệ, lát nữa đi vào nơi ẩn núp, cố gắng đi ở bên cạnh tôi, như thế cũng tiện chiếu ứng lẫn nhau. ” Khi vừa lên đường, Lệ tiên sinh đã quay sang nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm gật gật đầu: “Đúng là nên chiếu ứng lẫn nhau, chúng ta đều là đồng bào, hi vọng đều có thể sống sót đi ra.”

Hàn Sâm vừa mới nói xong, Bán Thần nhìn có chút trẻ tuổi tên Hứa Ngôn Mộng bĩu môi một cái rồi nói: “Cậu thật đúng là dám nói? Lệ tiên sinh bảo

cậu đi cạnh ông ta gần một chút, đó là muốn bảo về cậu… một người mới ngưng tụ ra Gien hạch Đồng Thau như cậu, không có người bảo vệ, ở bên trong chết cũng không biết chết như thế nào.”

“Thì ra là thế, đa tạ Lệ tiên sinh. ” Tuy Hứa Ngôn Mộng nói chuyện khó nghe, nhưng Lệ tiên sinh đúng là đang biểu đạt thiện ý, Hàn Sâm cũng lười so đo với Hứa Ngôn Mộng, quay sang nói lời cảm ơn với Lệ tiên sinh.

Lệ tiên sinh cười một cái nói: “Bảo về thì không dám nói tới, tự mình cũng không biết có thể đi ra từ trong nơi ẩn núp kia hay không, tất cả mọi người cùng cố hết sức mà thôi.”

Không bao lâu, dưới sự dẫn dắt của Ngọc Huyễn và đại tỷ Ngọc Diệu, một đoàn người Hàn Sâm đã đi tới khe núi trước nơi ẩn núp.

Hàn Sâm vốn cho rằng khi tới gần, là có thể sẽ nhìn rõ hơn một chút, nhưng đến nơi này mới phát hiện, dù đến gần vẫn chỉ có thể nhìn thấy mây mù bao phủ.

Ngọc Diệu để bọn họ ở chỗ này nghỉ ngơi một lát, sau đó nhìn thấy từ một hướng khác lại có một đội người đến, người dẫn đầu kia, Hàn Sâm lại quen biết, đúng là người phụ nữ và con chó đen đã chiếm Tinh Hải châu của hắn.

“Thần nữ, cô tới quá muộn. ” Ngọc Diệu nhìn chằm chằm vào người phụ nữ kia rồi nói.

Thần nữ còn chưa lên tiếng, con chó đen kia đã kêu lên: “Cái gì gọi là tới muộn, chúng ta tới thế này gọi là thật đúng lúc.”

Khi bọn hắn đang nói chuyện, Hàn Sâm đánh giá một đoàn người do Thần nữ dẫn, ngoại trừ dị sinh vật, còn có năm nhân loại, sinh mệnh khí tức đều không tệ lắm, trong đó có hai người có sinh cơ đặc biệt cường đại, tương đương với ba người Lệ tiên sinh, đều là người đã ngưng tụ Gien hạch Bảo Thạch.

Chờ bọn hắn nói xong, con chó đen đột nhiên chỉ vào Hàn Sâm nói: ” Thiên Ngoại nhà các cô cũng quá vô dụng, vậy mà tìm một nhân loại mới chỉ

ngưng tụ ra Gien hạch Đồng Thau như vậy, Thần Vực chúng ta vốn khinh thường kiểu nhân này.”

“Thêm một người là thêm một phần lực lượng, chắc chắn sẽ có chút tác dụng. ” Ngọc Diệu lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến, người phụ nữ và con chó đen lúc trước xuất hiện ở Tàng Chân cốc, có lẽ bọn hắn đi tìm Nam Ly Thiên, kết quả Nam Ly Thiên đã chết, thấy hắn chỉ là một nhân loại mới ngưng tụ ra Gien hạch Đồng Thau, cho nên mới không mang hắn đi.

“Đã đến giờ, chuẩn bị lên đường đi. ” Thần Nữ lạnh nhạt nói một câu.

Ngọc Diệu cũng không nói gì thêm, để đám người Hàn Sâm tụ tập cùng một chỗ chuẩn bị sẵn sàng, chỉ thấy mây mù ngoài nơi ẩn núp kia dưới ánh mặt trời đã dần dần tán đi, có thể nhìn thấy rõ cửa thành, lúc này mới để bọn hắn xuất phát về nơi ẩn núp.

Một chuyến này tổng cộng có chín người, ngoại trừ Hàn Sâm, Lệ tiên sinh, Hứa Ngôn Mộng cùng lão Thu, phía Thần Vực có thêm năm người là Vương Chiếu, Chung Tam Tiếu, Dư Chí Do, Hạ Trực, Tiêu Lưu Ngọc.

Phía Hàn Sâm do Lệ tiên sinh cầm đầu, bên kia lại do Lưu Ngọc và Chung Tam Tiếu cầm đầu, tuy đều là nhân loại, nhưng rõ ràng có thể cảm giác được, hai phe vẫn có tâm tư riêng đấy.

Đối với chuyện này Hàn Sâm cũng không thấy kỳ quái, Nhân loại vốn

nổi danh vì chuyên đấu tranh nội bộ, có câu nói: đấu với người kỳ nhạc vô cùng, nói lời này đúng là để nói về nhân loại, đừng nói là chín người, cho dù chỉ có hai người, vì lợi ích khác nhau cũng có thể đấu một trận.

“Tiểu Hàn, cẩn thận những sương mù đó, không nên tới gần chúng. ” Lệ tiên sinh nhắc nhở Hàn Sâm.

Hàn Sâm cảm ơn Lệ tiên sinh, nhưng trong lòng thâm mắng: ” Hai tên khốn Ngọc Huyễn và Nhạc Thanh kia, không biết còn có bao nhiêu chuyện không nói cho mình biết, sương mù này ngay cả Động Huyền khí của mình

cũng không xuyên qua được, chỉ có thể cảm giác được một nguy cơ rất lớn, trước khi vào bọn hắn lại chưa từng nói qua.”

“Lệ tiên sinh, chúng ta có nên đi nhanh để ra trước khi mây mù lại nồng đậm không? ” Hàn Sâm hỏi Lệ tiên sinh.

Lệ tiên sinh đáp: “Mây mù này chỉ khi đến giữa buổi trưa mới hơi mỏng một ít, có thể để chúng ta an toàn đi qua, sau một lát sẽ lại một lần nữa ngưng tụ bên ngoài nơi ẩn núp, bên trong cực kỳ nguy hiểm, nếu chúng ta lại muốn đi ra, ít nhất phải đợi đến khoảng giờ này ngày mai.”

Hàn Sâm nghe thế mới biết, cũng không phải muốn đi ra là có thể đi ra, những chuyện này Ngọc Huyễn và Thanh Nhạc đều không với hắn, có lẽ lúc trước là vì giữ bí mật, về sau Hàn Sâm lại không được Ngọc Diệu coi trọng, cho nên cũng không có người có ý muốn nói cho hắn biết những thứ này.

Hàn Sâm chỉ sợ là trong nhiều người như vậy, hắn chính là người hiểu ít nhất về tòa nơi ẩn núp này.

Một đoàn người bắt đầu đi vào bên trong nơi ẩn núp, không khí có chút áp lực, ngoại trừ Hàn Sâm và Lệ tiên sinh hàn huyên vài câu, những người khác không nói lời nào, hiển nhiên tâm tình đều rất trầm trọng, mọi người đều biết lần này là cửu tử nhất sinh.

Đi tới trước cổng chính nơi ẩn núp, đại môn kia đã bị người đẩy ra một khe cửa nhỏ, mọi người đi qua khe hở kia, tiến vào nơi ẩn núp thần bí mà quỷ dị kia.

Hàn Sâm vốn nghĩ rằng sau khi tiến vào nơi ẩn núp sẽ có thể nhìn thấy kiến trúc có phù điêu « Mệnh Môn », nhưng vượt quá tưởng tượng của Hàn Sâm, hắn xem tranh vẽ có thể nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng lúc này chân chính đến nơi này, lại phát hiện trong nơi ẩn núp cũng có thật nhiều mây mù, mặc dù không có đậm đặc như bên ngoài, nhưng kiến trúcở xa đều rất khó nhìn rõ, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy phía trước có một kiến trúc giống như tháp mà không phải tháp, lại giống như bia mà không phải bia.

“Các huynh đệ, bây giờ chúng ta vào được, ở đây đều là nhân loại chúng ta, không có người ngoài, có thể nói về những tin tức mình biết một chút cho mọi người cùng nghe. ” Lệ tiên sinh nhìn đám người Vương Chiếu: “Để mọi người cơ hội giữ lại mạng sống, chúng ta nói về tình huống nơi ẩn núp này đi?”

“Vậy dĩ nhiên là không thể tốt hơn rồi. ” Đám người Vương Chiếu liếc mắt nhìn nhau, sau đó Vương Chiếu nói.

Mọi người bắt đầu nói ra tất cả những tình huống mà mình biết, bọn hắn vốn cũng không biết trong nơi ẩn núp xảy ra chuyện gì, những chuyện mà họ biết đều là Ngọc Diệu và Thần nữ nói cho bọn hắn biết đấy.

Nhưng bởi vì Thiên Ngoại và Thần Vực chia ra hai lần để thăm dò nơi ẩn núp, con đường mà bọn hắn đi có chút không giống, cho nên tin tức lấy được cũng có chút không giống.

Hàn Sâm nghe bọn hắn từng người nói, cuối cùng cũng đã hiểu sơ bộ về nơi ẩn núp này, không giống vừa rồi hoàn toàn không biết gì như vậy.

Thanh Nhạc nói rất hời hợt, giống như những nhân loại lần trước kia rất dễ dàng đi tới trước quan tài đồng thau cổ, nhưng trên thực tế không có chuyện như vậy, trước khi đi đến quan tài đồng thau cổ, hai mươi chín người kia cũng đã chết hơn phân nửa.

Đám người Lệ tiên sinh đứng ở cửa lớn thương nghị một hồi lâu, cuối cùng mới xác định một đường đi mà tất cả mọi người đều công nhận.

Hàn Sâm chỉ là một cái Gien hạch Đồng Thau, hơn nữa hiểu về nơi ẩn núp ít nhất, cho nên trên cơ bản cũng không có quyền phát ngôn gì, chỉ có thể đứng ở một bên nghe.

Nhưng dù đi con đường nào, khẳng định phải đi qua chỗ kiến trúc giống tháp mà lại không phải kia, khác biệt chỉ là đi bên trái hay bên phải.

Mà căn cứ vào lời của đám Lệ tiên sinh, kiến trúc kia vô cùng nguy hiểm.

Hết chương 1400.

Chương 1401. Mạng Ta Tức Mạng Ta

Hàn Sâm đi theo bên người Lệ tiên sinh để tiến về phía trước. Tất cả mọi người đều đi rất cẩn thận, mặc dù bọn họ chỉ nghe nói rằng chỉ cần không cách cái kiến trúc này quá gần thì sẽ không gặp nguy hiểm.

Nhưng không ai cho rằng cái việc nghe nói này sẽ đúng mười trên mười. Bọn họ chưa từng tự mình đến đây, nên ai nấy đều vô cùng cảnh giác với tất cả mọi thứ, ngay cả với người bên cạnh cũng thế.

Mọi người đi từ phía bên trái của kiến trúc, nhưng cũng không thể cách †òa kiến trúc kia quá xa. Bởi vì ở phía xa có lớp sương mù rất dày, bọn họ càng không muốn đi vào trong sương mù hơn.

Tất cả mọi người vẫn luôn duy trì khoảng cách chừng mười mét với kiến trúc kia, sau khi tới gần, Hàn Sâm rốt cuộc thấy rõ nó.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là mặt chính, quả nhiên giống bản vẽ y như đúc, bên trên có khắc mười phù điêu hình người và phần mở đầu của đoạn Mệnh Môn kia.

Thanh Nhạc không hề gạt ta điều này." Sau khi quan sát cẩn thận, hắn thấy chính diện không khác gì bản vẽ, Hàn Sâm tiếp tục theo mọi người tiến lên, nhìn mặt bên của tòa kiến trúc.

Thấy rõ mặt bên, tất cả mọi người đều biến sắc. Bên cạnh mặt bên của †òa kiến trúc này có ba người ngồi đó, thoạt nhìn thì trên người đều không có vết thương nào, sắc mặt cũng rất bình thường, ngồi đấy như là đang ngủ vậy, nhưng trên người họ không có chút sinh cơ nào, đã chết từ rất lâu rồi.

Thấy ba người này, Hàn Sâm biết lời của mấy người Lệ tiên sinh hồi nãy không hề sai. Quả nhiên những người lại gần kiến trúc đều chết rất quỷ dị, thậm chí còn không biết rõ chết như thế nào.

Hàn Sâm quan sát ba thi thể mấy lần, vẫn không nhìn ra bọn họ chết kiểu gì. Họ ngồi xếp bằng ở đấy, dựa vào tường mặt bên của kiến trúc như là hòa thượng đang ngồi, cứ cúi đầu chết như vậy.

Tại sao họ phải dựa vào kiến trúc kia và bày ra tư thế đó, tất cả mọi người đều không hiểu. Nếu nói là do lực lượng nào đó giết chết họ, việc bị chặt đầu hay mở ngực phanh bụng có khi khiến người khác dễ tiếp thu hơn chút, nhưng cách chết kiểu này có hơi quỷ dị thật sự.

Hàn Sâm không nhìn thi thể nữa, ánh mắt hắn rơi xuống vách tường mặt bên của kiến trúc, quả nhiên lại thấy được một ít phù điêu và chữ viết.

Chẳng qua hơi khác với tưởng tượng của Hàn Sâm là những chữ viết kia không phải đoạn sau của Mệnh Môn mà là một câu thoại vô cùng cổ quái.

“Mạng ta tức mạng ta, mạng ngươi cũng mạng ta, chuyện luân hồi sinh tử, không do người chút nào.” Dư Chí Do nhẹ giọng đọc câu trên vách tường lên.

Hàn Sâm không hiểu những lời này rốt cuộc có ý gì. Ánh mắt hắn nhìn sang những phù điêu hình người, vừa nhìn liền nhất thời có chút giật mình.

Trên vách tường mặt bên có mười phù điêu hình người, chỉ là mười hình người này đều đang ngồi, tư thế ngồi của ba người kia thế mà giống ba hình người trong đó y như đúc.

Trong lúc Hàn Sâm đang giật mình thì bỗng nghe Vương Chiếu lớn tiếng rống lên: “Dư Chí Do, ngươi làm gì thế, mau quay về.”

Hàn Sâm vội vã nhìn sang, chỉ thấy không biết vì sao mà Dư Chí Do lại đi tới kiến trúc kia, hơn nữa tốc độ còn cực nhanh, khiến người ta có muốn kéo hắn lại thì cũng không có cơ hội, trong nháy mắt đã chạy tới phía chân tường.

Sau đó mấy người Hàn Sâm nhìn thấy một cảnh kì lạ. Dư Chí Do xoay người ngồi xếp bằng, lưng dựa vào vách tường kia, cười quỷ dị với bọn họ. Nụ cười ấy khiến mấy người Hàn Sâm thấy da đầu tê dại, sau đó hắn cứ

như vậy nhắm hai mắt lại, sinh cơ trên người lập tức biến mất, giống như người chết vậy.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy lạnh cả lưng, trên người đều nổi da gà. Một người sống sờ sờ ra đấy mà lại chết một cách kỳ lạ như vậy, thậm chí bọn họ còn không biết được hắn đã chết như thế nào.

Mặc dù Dư Chí Do không mạnh lắm trong số chín người, nhưng hắn vẫn có hạch gen Hoàng Kim. Trong chuyến đi lần này, trừ Hàn Sâm ra thì những người còn lại đều là tinh anh trong nhân loại Bán Thần, không có ai quá yếu, nhưng hắn lại chết như vậy, chết một cách không rõ ràng, khiến người ta sởn cả tóc gáy.

Hàn Sâm càng thấy rõ tư thế của tên Dư Chí Do kia giống y như một hình người ở trên vách tường.

"Đừng đọc thành tiếng dòng chữ trên vách tường." Lệ tiên sinh nhíu mày nhìn tường nói.

Lúc này mọi người mới nhớ tới, vừa nãy bọn họ đều ở đây nhìn chữ trên tường, nhưng chỉ có Dư Chí Do nói ra.

Vương Chiếu nói với sắc mặt khó coi: "Tất cả mọi người phải cẩn thận, Tí Hội Sở này rất kỳ lạ, đừng nhìn loạn đọc loạn, nếu nguy hại đến tính mạng thì không ai cứu được các ngươi đâu."

Mọi người thấy trong lòng lạnh lẽo, cũng không dám nhìn về phía kiến trúc nữa, quay đầu cắn răng tiếp tục đi tới.

Đáng lẽ họ còn cho rằng có kinh nghiệm của người đi trước, dọc đường này sẽ không cần phải chết người nữa, nhưng giờ vừa đi qua đã chết mất một người, điều này khiến tâm trạng mọi người nặng nề hơn.

Hàn Sâm không thu hồi ánh mắt. Hai mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm vào mười bức vẽ hình người kia, ghi nhớ lại tư thế của bọn họ. Hắn cảm thấy những tư thế này có chút liên quan tới Mệnh Môn.

Rất nhanh, mọi người sắp đi qua tòa kiến trúc kia, có thể nhìn thấy đằng sau của kiến trúc.

Chẳng qua lúc này mấy người Vương Chiếu không dám nhìn linh tinh nữa, căn bản không quay đầu nhìn kiến trúc đằng sau. Hàn Sâm đi cuối cùng thì lại dừng bước, nhìn về vách tường ở phía sau kiến trúc.

Trên vách tường đằng sau kiến trúc không có chữ viết gì, chỉ có mười đồ án điêu khắc hình người. Động tác của họ có ngồi có đứng có nằm, thoạt nhìn mỗi người đều không giống nhau.

Hàn Sâm ghi nhớ những hình vẽ ấy, sau đó đi về một bên khác của kiến trúc, định lượn qua xem thử một bên kia của bia đá sẽ có thứ gì.

“Tiểu Hàn, ngươi làm gì thế?” Lệ tiên sinh cho rằng Hàn Sâm cũng trúng chiêu, vội phi thân tới giữ tay Hàn Sâm lại, kéo hắn lùi về phía sau.

Hàn Sâm bị hắn kéo ra vài mét mới dừng lại. Ánh mắt của mấy người Vương Chiếu đều tập trung lên người hắn. Họ đều có khuôn mặt cảnh giác, dường như Hàn Sâm bị ác quỷ bám vào người vậy.

“Lệ tiên sinh, ta không sao. Ta chỉ muốn đi xem một bên khác của kiến trúc có khắc cái gì mà thôi. Ta luôn cảm thấy thứ được khắc trên tường của kiến trúc có liên quan rất lớn tới Tí Hội Sở này.” Hàn Sâm giải thích.

“Nói bậy gì thế, đó chỉ là mấy thứ hại người mà thôi. Ngươi cứ thành thật đi theo bọn ta đi, đừng gây rắc rối làm phiền hà Lệ tiên sinh.” Hứa Ngôn Mộng xụ mặt nói, hiển nhiên là rất bất mãn với việc tự ý hành động của Hàn Sâm.

“Lệ tiên sinh, ta muốn đi xem thử xem, có thể chờ ta một lát không?” Hàn Sâm không để ý tới Hứa Ngôn Mộng mà nói với Lệ tiên sinh.

Lệ tiên sinh trầm ngâm một lát, sau đó nói với mấy người Vương Chiếu: “Chi bằng cùng đi xem đi, mọi người không lên tiếng, chỉ nhìn một cái thôi, biết đâu có manh mối gì hữu dụng thật.”

“Lệ tiên sinh, các ngươi muốn đi thì cứ đi đi, chúng ta không đi đâu. Những người đến Tí Hội Sở Thần Vực lần trước đi tới bằng một bên khác của kiến trúc, bọn ta đại khái biết trên đó có gì cả rồi.” Chung Tam Tiếu mở miệng nói.

Ba người Vương Chiếu cũng gật đầu phụ họa, hiển nhiên bọn họ cũng không muốn lại gần tòa kiến trúc quỷ dị kia nữa.

“Vậy thế này đi, hai người Lão Thu và Tiểu Mộng cũng ở lại đây, ta và Tiểu Hàn qua xem” Lệ tiên sinh thương lượng.

Hứa Ngôn Mộng có chút tức giận nói: “Lệ tiên sinh, ngươi hà tất phải nghe hắn nói bậy, đã đi tới đây rồi còn phải quay lại mạo hiểm ư?”

Lệ tiên sinh võ vai Hứa Ngôn Mộng: “Không sao đâu, ta cũng muốn đi xem thử coi bên kia kiến trúc có gì. Đừng lo lắng, không có chuyện gì đâu.”

“Nếu ngươi muốn đi thật, vậy ta và Lão Thu sẽ đi cùng ngươi.” Hứa Ngôn Mộng nói.

“Không cần, các ngươi cứ ở đây đi, ta và Tiểu Hàn đi qua xem là được.” Lệ tiên sinh xua tay rồi vòng qua kiến trúc cùng Hàn Sâm, đi tới một bên khác.

Ánh mắt của Hàn Sâm vẫn nhìn vào kiến trúc. Sau khi thấy được mặt bên của một bên khác, trong lòng hắn lập tức vui vẻ.

Hết chương 1401.

Chương 1402. Tường Vận Mệnh

Ở mặt bên này của kiến trúc không có phù điêu, phía trên có rất nhiều chữ khắc chỉ chít vào nhau, ít nhất cũng phải mấy ngàn chữ.

An”

Hàn Sâm cho rằng đây là phần tiếp theo của "Mệnh Môn", trong lòng đang mừng thầm, nhưng mà nhìn kỹ lại phát hiện nội dung viết phía trên chỉ nói đến vận mệnh luân hồi chứ không phải là công pháp gì.

Hàn Sâm có chút thất vọng nhưng vẫn xem hết nội dung, những nội dung này không hề có trợ giúp gì đối với việc tu luyện "Mệnh Môn" hết.

Hàn Sâm và Lệ tiên sinh nhìn một hồi lâu, bọn họ chưa kịp trở về thì lão Thu và Hứa Ngôn Mộng đã lập tức đi tới, chắc là lo lắng Lệ tiên sinh sẽ xảy ra chuyện.

"Chủ yếu những văn tự này nói tới vận mệnh và luân hồi, có lẽ hạch gen của Tí Hội Sở có liên quan tới hai thứ này. Vốn dĩ bản thân vận mệnh và luân hồi đã mang thuộc tính cực kỳ thần bí, lại có liên quan đến nhân quả, chúng ta phải cẩn thận một chút mới được." Sau khi xem xong những chữ khắc chỉ chít đó, Lệ tiên sinh nói.

Hàn Sâm thất vọng đi theo nhóm người Lệ tiên sinh quay lại đội ngũ, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi, bọn họ càng cẩn thận hơn, có vết xe đổ của Dư Chí Do lúc trước, mọi người không ai dám nói nhiều, cũng cố gắng không đi lung tung dò xét, sợ sẽ vô tình mất mạng.

Sau khi đi qua kiến trúc vừa giống tháp vừa giống bia kia, phía trước lập tức xuất hiện một vách tường cao lớn, giống như một mê cung, có rất nhiều giao lộ không giống nhau, lối đi bên trong cũng hết sức quanh co.

lù phía trên vách tường, mây mù ngưng tụ thành mây đen, một phần vách tường cũng bị bao phủ trong đó, cũng không biết rốt cuộc những vách tường này cao bao nhiêu.

Phía ngoài cùng tổng cộng có ba lối vào, lúc trước Lệ tiên sinh và đám người Vương Chiếu đã bàn bạc xong xuôi, sẽ dùng con đường Tí Hội Sở Thiên Ngoại mà nhóm người trước đã đi, cũng chính là lối vào chính giữa.

Nhóm người lúc trước có ba người sống sót trở về, con đường mà bọn họ đi sẽ có cơ hội sống sót cao hơn, hơn nữa miêu tả của ba người họ về lối đi

cũng rất giống nhau, chắc sẽ không có vấn đề gì quá lớn xảy ra.

Lệ tiên sinh lấy ra một tấm bản đồ, vừa đưa mọi người đi vào trong thông đạo, vừa đối chiếu bản đồ mấy lần rồi mới đi về phía trước, không dám chủ quan một chút nào.

Chưa đi được bao xa, mọi người đã thấy một thi thể người nằm trên mặt đất, trên người không hề có thương tích, nhưng đã chết.

“Đây là một trong những người ở nhóm đi vào Tí Hội Sở Thiên Ngoại lần trước sao?” Chung Tam Tiếu nhìn một lượt thi thể kia rồi cất tiếng hỏi.

“Đúng vậy, là một người trong nhóm trước.” Hứa Ngôn Mộng cẩn thận đánh giá thi thể rồi nói.

“Tại sao hắn lại chết ở chỗ này vậy?” Vương Chiếu cau mày nói.

Nơi này nhìn sơ cũng không có cơ quan gì, trên vách tường không có điêu khắc hoặc là chữ viết, nhìn qua thì đây là một lối đi rất bình thường, không khác gì với khu vực lúc trước bọn họ đã đi qua.

“Theo như lời của ba người sống sót trở về, chỉ khi lạc vào một lối đi sai mới phải chịu sức mạnh kỳ lạ công kích, chúng ta đúng đường thì phải không có vấn đề gì mới đúng, ba người bọn họ lúc đi vào và lúc trở lại đều là đi con đường này.” Lệ tiên sinh suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Có lẽ là sau khi trúng cơ quan, chạy đến nơi đây rồi mới chết.” Hứa Ngôn Mộng nói.

Sau khi mọi người trao đổi, quyết định tiếp tục theo bản đồ đi về phía trước, có lẽ bản đồ kia là chính xác, dọc theo con đường không có bất cứ nguy hiểm gì, nhanh chóng thấy được lối ra như trên bản đồ đã ký hiệu.

Lệ tiên sinh đi ở đằng trước, nhìn thấy đã sắp tới lối ra, lại đột nhiên nghe “ầm” một cái, ngay vị trí lối ra kia có một thứ từ dưới đất trồi lên,

chặn kín lối ra ngay trước mắt bọn họ.

“Kỳ lạ, chuyện gì đây chứ? Không hề nghe ba người kia nói rằng ở đây lại có một vách tường chặn đường?” Lệ tiên sinh nhíu mày, cẩn thận đối chiếu lại trên bản đồ, xác nhận đây chính là lối ra.

“Hình như trên vách tường kia có chữ viết.” Lão Thu chỉ vào vách tường chặn đường rồi nói.

Mọi người vội vàng nhìn về phía vách tường, quả nhiên nhìn thấy trên mặt khắc ba chữ to “Tường Vận Mệnh”, mà bên cạnh còn có một hàng chữ nhỏ: “Chỉ có người may mắn có số mệnh mở cửa cho mới có thể đi qua.”

“Người may mắn mới có thể đi qua ư? Như vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ người may mắn sẽ có thuật xuyên tường” hay sao?” Vương Chiếu không nhịn được nhíu mày, thứ nhất là không hiểu những lời này là có ý gì, thứ hai là không ai biết được rốt cuộc vận may của mình là như thế nào, đây là tiêu chuẩn không thể nào phán đoán được.

“Có lẽ cũng không phải là ý trên mặt chữ đâu, người may mắn’ ở đây có thể là chỉ một điều gì đó.” Lệ tiên sinh suy tư nói.

Nhưng mà tất cả mọi người suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra được ‘người may mắn là đại diện cho cái gì, không ai dám mạo hiểm đi tới xem thử, cuối cùng trao đổi một chút, đành lui về đường cũ, thử đi con đường mà nhóm người Thần Vực trước đây đã từng đi.

Men theo đường cũ trở về, nhưng mà càng đi càng phát hiện, vậy mà bọn họ lại không tìm được con đường lúc nãy đã đi.

“Lệ tiên sinh, không phải ngươi đang cố ý giở trò quỷ đó chứ? Tại sao ngươi cầm bản đồ mà vẫn đi sai được vậy hả?” Hai người Vương Chiếu và Chung Tam Tiếu cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm Lệ tiên sinh.

Hứa Ngôn Mộng lập tức quát lên: “Các ngươi nói vậy là có ý gì?”

Chung Tam Tiếu lạnh lùng nói: “Là ý mà các ngươi mới nghe thấy đó, các ngươi cầm bản đồ mà vẫn có thể dẫn sai đường được, không lẽ chuyện này không kỳ lạ hay sao?”

“Các ngươi cũng vẫn luôn nhìn bản đồ đó thôi, chẳng lẽ các ngươi không nhìn thấy, lúc chúng ta quay lại, dường như những con đường này đã thay đổi, không còn giống với lúc trước nữa?” Lão Thu cũng lên tiếng.

“Các ngươi dẫn đường, bản đồ cũng là của các ngươi, ai biết các ngươi giở trò gì!” Mặc dù Chung Tam Tiếu cũng biết lão Thu thật sự nói đúng, nhưng hắn vẫn lầm bầm mấy câu.

Hứa Ngôn Mộng còn muốn nói gì nữa, lại bị Lệ tiên sinh ngăn cản, Lệ tiên sinh nhìn đám Vương Chiếu, nói: “Bản đồ không sai, có điều xem ra nơi này quả thật có vấn đề, chúng ta đi tiếp về phía trước xem sao.”

Lệ tiên sinh dắt mọi người đi về phía trước, bây giờ bản đồ đã vô dụng, tất cả các vị trí được ghi chú trên bản đồ đã hoàn toàn khác với những con đường mà bọn họ đang đi.

Nhưng ít nhất họ cũng không gặp phải nguy hiểm gì, đi hơn nửa giờ, Chung Tam Tiếu đột nhiên chỉ về phía trước kêu lên: “Mẹ nó chứ, tại sao chúng ta lại quay trở lại đây rồi?”

Mọi người nhìn theo hướng tay hắn chỉ, quả nhiên thấy phía trước xuất hiện bức tường chặn kín, từ xa đã có thể thấy chữ viết trên đó - Tường Vận Mệnh.

“Xem ra chúng ta phải qua được bức tường này mới có thể đi tiếp rồi.” Lệ tiên sinh bất đắc dĩ nói.

“Con mẹ nó chỗ này đúng là quái dị thật đấy.” Chung Tam Tiếu lại mắng một câu, phun một bãi nước miếng xuống mặt đất, trông hắn có vẻ vô cùng bất an.

“Chúng ta dừng tại đây nghỉ ngơi ăn một chút gì trước đã, giữ thể lực cho tốt, sau đó lại nghiên cứu thêm một chút, xem coi ‘người may mắn rốt cuộc là có ý nghĩa gì.” Lệ tiên sinh suy nghĩ một lúc rồi nói.

Mọi người cũng không có cách nào khác, đành phải ngồi xuống ăn một chút thức ăn tự mang theo.

Hàn Sâm lấy ra một Quả Gen Thần Cấp to bằng một nắm tay, ăn từng miếng từng miếng, vừa ăn vừa nhìn chằm chằm Tường Vận Mệnh đang chắn ở đằng kia.

Vừa ăn xong, trong đầu vang lên một giọng nói.

“Sử dụng Huyền Quả Cửu Thiên, Gen Thần +”

Hết chương 1402.

Chương 1403. Thăm Sinh Tử

Hàn Sâm cũng đem theo năm mươi Quả Thực Thần Cấp lấy được từ chỗ Ngọc Huyền mà Ngọc Huyền mới đưa cho hắn trước khi tiến vào Tí Hội Sở. Nói chung hắn cũng không thể ăn hết trong một thời gian ngắn được nên đã đem theo làm thức ăn của mình.

Ăn một Quả Gen Thần Cấp có thể mấy ngày không đói không khát, dinh dưỡng đủ để cho một người sống sót mười mấy ngày, lỡ như bị mắc kẹt lại ở bên trong, Hàn Sâm cũng có thể dựa vào những thứ này sống sót được một thời gian ngắn.

Ăn xong một trái, Hàn Sâm không ăn thêm nữa, chỉ cau mày nhìn Tường Vận Mệnh, nhớ lại lúc nãy trong những văn tự khắc trên bề mặt của kiến trúc kỳ lạ kia có những từ đề cập tới vận may.

Nếu như dựa theo ý nghĩa trên đó, muốn biết một người có vận may hay không cũng không quá khó khăn.

“Chẳng lẽ những văn tự khắc trên đó chính là cách để đi qua Tường Vận Mệnh này? Nếu nói như vậy…” Hàn Sâm âm thầm suy tư, sắc mặt thay đổi không ngừng.

Nghỉ ngơi một lúc, đám Vương Chiếu lại đề nghị đi theo bản đồ, lần này hắn muốn tự xem bản đồ để dẫn đường.

Lệ tiên sinh không có ý kiến gì, đưa bản đồ cho Vương Chiếu, Vương Chiếu dựa theo bản đồ đi trở về đường cũ, nhưng càng đi lại càng thấy không giống trước, không lâu sau, bọn họ vẫn quay trở lại trước Tường Vận Mệnh.

Liên tục thử nhiều lần, bất kể bọn họ đi như thế nào, cuối cùng cũng đều trở lại phía trước Tường Vận Mệnh.

Sắc mặt đám người Vương Chiếu bắt đầu có chút khó coi, rõ ràng bọn họ đã bị vây ở chỗ này rồi, trừ khi có thể mở Tường Vận Mệnh ra, hoặc là bay ra ngoài từ phía trên, nếu không thì không còn cách nào khác.

Bọn họ cũng không dũng cảm tới mức dám bay từ mây mù phía trên ra ngoài, nhưng không ai trong bọn họ dám xác định mình có đủ may mắn để mở Tường Vận Mệnh hay không?

Nói chung những người mạo hiểm đến nơi này đều là bị bắt buộc tới, có thể nói thẳng ra là xui tận mạng, không ai dám nhận là mình may mắn, nên tất nhiên cũng cũng không dám nhích tới gần Tường Vận Mệnh.

Cái chết của Dư Chí Do đã khiến bọn họ bị đả kích rất lớn, bọn họ không dám tùy tiện thử bất cứ thứ gì.

“Chỉ là một bức tường mà thôi, ta thấy chúng ta trực tiếp đập mẹ nó đi, nếu các ngươi không dám, vậy thì ta làm, cùng lắm thì chết.” Hứa Ngôn Mộng nghiến răng nói.

“Không được lỗ mãng.” Lệ tiên sinh lắc đầu, ngăn Hứa Ngôn Mộng lại, sau đó nhìn về phía Hàn Sâm nói: “Tiểu Hàn, ngươi còn nhớ rõ những khắc văn mà chúng ta đã thấy ở mặt bên của kiến trúc kia không?”

“Còn nhớ được một chút.” Hàn Sâm gật đầu nói.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lệ tiên sinh và Hàn Sâm, không hiểu lúc này Lệ tiên sinh nói những thứ này làm gì.

Lệ tiên sinh hắng giọng một cái, nói tiếp: “Điều mà những khắc văn đó đề cập đến chính là vận mệnh luân hồi, trong đó có nói về vận may nữa, nếu

muốn xác định người nào trong chúng ta có được vận may, thật ra cũng không phải là chuyện khó."

"Lệ tiên sinh, ý của ngươi là, tìm ra người có vận may trong chúng ta để hắn mở Tường Vận Mệnh kia?" Vương Chiếu lập tức hiểu được ý trong lời nói của Lệ tiên sinh.

Lệ tiên sinh gật đầu: "Bây giờ chúng ta không đi ra ngoài được, coi như đây là con đường duy nhất."

Chung Tam Tiếu hỏi thẳng: "Vậy thì làm thế nào mới biết được, rốt cuộc ai trong chúng ta là người có số mệnh tốt?"

"Trong khắc văn đó có một câu nói là vận may đi đến đâu, phận người theo đến đới, ý nghĩa đại khái là, một người có được vận may, sẽ có sứ mệnh mà người khác không có, có thể có được thứ mà người khác không có. Giống như là mua vé số, người khác không thể chạm vào nó, chỉ có hắn mới có thể chạm vào, tức là chỉ có hắn có được vận may mà người khác không có." Lệ tiên sinh từ từ giải thích.

"Nói như vậy thì chúng ta chỉ cần rút thăm cũng có thể biết được ai là người may mắn nhất?" Chung Tam Tiếu nói.

"Theo lý thuyết thì đúng là như vậy." Lệ tiên sinh gật đầu, nói.

"Vậy thì rút thăm đi, dù sao bị kẹt lại ở chỗ này sớm muộn cũng khó thoát khỏi cái chết, không bằng liều mạng một phen, người nào rút trúng thăm thì người đó phải đi mở bức tường kia ra." Hứa Ngôn Mộng cáu kỉnh nói.

"Nếu như đã không có cách nào khác thì cứ làm như vậy đi." Ánh mắt Vương Chiếu quét qua mọi người, thấy không ai lên tiếng, hắn lập tức lấy một cuốn sổ ghi chép nhỏ từ trong lòng ngực ra, xé tám miếng giấy, sau đó viết một chữ "Vận" lên một miếng giấy, lại nói với mọi người: "Người nào rút được chữ "Vận, thì chính là người phải đi mở bức tường kia, thăm là do ta làm, để tránh nghi ngờ, ta sẽ là người rút sau cùng."

Vừa nói, Vương Chiếu vừa gom tám miếng giấy lại, đặt trong cái túi hắn đem theo bên người rồi lắc đi lắc lại một lúc, sau đó ném túi xuống mặt đất

giữa nhóm người: “Người nào rút trước?”

Mặc dù người ta vẫn thường nói người rút thăm đầu tiên tỷ lệ rút trúng là nhỏ nhất, nhưng dù sao vẫn có thể rút trúng, thế nên tất cả mọi đều chần chừ.

“Không có ai muốn rút trước à, vậy thì ta trước đi.” Lão Thu đi tới giữa, vươn tay vào trong túi, rút một mảnh giấy rồi mở ra.

Phía trên không có chữ “Vận”, mọi người căng thẳng hơn, tỷ lệ một phần tám bây giờ đã trở thành một phần bảy.

“Ta rút thứ hai.” Tiêu Lưu Ngọc cắn răng đi tới, thò vào trong túi, mò một tờ giấy lấy ra ngoài, vừa mở ra nhìn, sắc mặt hắn lập tức lập tức thay đổi.

Tờ giấy mà hắn rút ra, có một chữ “Vận” ngay ngắn.

“Lưu Ngọc…” Sắc mặt Vương Chiếu cũng có chút khó coi, Tiêu Lưu Ngọc là bạn tốt nhất của hắn ở trong Thần Vực.

Không ngờ rằng hắn lại rút trúng.

“Đây là số phận, nếu là vận mệnh muốn để ta đi, chắc là sẽ cho ta một con đường sống” Tiêu Lưu Ngọc cười cay đắng, giống như đang cầu xin, lại giống như đang an ủi chính mình.

“Cẩn thận” Môi Vương Chiếu mấp máy, cuối cùng cũng chỉ nói ra được hai chữ này.

Tiêu Lưu Ngọc rút trúng thăm sinh tử, không thể nào không đi, có nhiều ánh mắt như vậy, muốn trốn cũng không trốn được.

Nếu như bây giờ Tiêu Lưu Ngọc đổi ý không đi, đừng nói người Thiên Ngoại bên này không chấp nhận, cho dù là đám người Chung Tam Tiếu của Thần Vực bên kia sợ cũng sẽ không bằng lòng.

Suy cho cùng nếu như Tiêu Lưu Ngọc không đi, một trong bọn họ cũng phải có người đi.

Tiêu Lưu Ngọc gật đầu, giữa trán chợt lóe sáng, một thanh Bích Ngọc kiếm được hắn nắm trong tay, đây chính là hạch gen của hắn, chẳng qua là lạc ấn phía trên không lộ rõ nên không biết được là cấp bậc gì.

Tiêu Lưu Ngọc cầm Bích Ngọc kiếm, trên người rực lên kiếm quang hộ thể giống như bánh răng, sắc mặt chăm chú từng bước đi về phía Tường Vận Mệnh kia.

"Đừng qua đó, ngươi đi như vậy chắc chắn sẽ chết đấy." Hàn Sâm đột nhiên cất tiếng.

Tiêu Lưu Ngọc lập tức dừng lại, quay đầu nhìn về phía Hàn Sâm, ánh mắt của nhóm Vương Chiếu cũng tập trung trên người Hàn Sâm.

"Hắn không đi, chẳng lẽ ngươi đi?" Hứa Ngôn Mộng lạnh lùng nói.

Hàn Sâm lãnh đạm nói: "Hắn rút trúng thăm, sẽ phải mạo hiểm cái mạng của mình, chuyện đó và vận may khi trúng số hoàn toàn là hai việc khác nhau, người may mắn gì chứ, ta thấy là vận may của ngươi kém nhất mới đúng, như vậy không phải là đi chịu chết thì là cái gì?"

Tiêu Lưu Ngọc nghe xong, mồ hôi lạnh ứa ra, chân cũng bất động không bước được nữa.

Mặc dù nguyên tắc này mọi người đều biết, nhưng cũng mang theo một chút hi vọng "biết đâu", nếu như hắn thật sự là người vận mệnh đã chọn lựa, biết đâu sẽ có thể đẩy Tường Vận Mệnh ra.

Thật ra thì bọn họ đã không còn đường nào, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần thôi. "Nếu nói như vậy, vậy thì hết cách rồi, bất kể người nào rút trúng, cũng

chỉ có thể nói là vận may không tốt." Hứa Ngôn Mộng lại nói.

Trong lòng tất cả mọi người đều nghĩ thế, nếu kết quả việc rút thăm của Tiêu Lưu Ngọc lại là ngược lại, vậy thì rút thăm còn ý nghĩa gì nữa, dù rút kiểu gì cũng đúng với lý luận kia.

Hết chương 1403.

Chương 1404. Người Mở Cánh Cửa Vận Mệnh

“Không cần rút thăm nữa, nếu như các ngươi đồng ý với ta một điều kiện thì ta có thể đi” Hàn Sâm nhàn nhạt nói.

Mọi người kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, bởi vì Hàn Sâm chỉ là một hạch gen Thanh Đồng, thế nên trước đây tất cả mọi người đều không để ý đến hắn, càng không nghĩ tới việc hắn sẽ nói ra những lời như vậy.

“Tiểu Hàn, đây không phải chuyện có thể đùa giỡn được đâu.” Lệ tiên sinh cau mày nói.

“Ta không hề đùa giỡn, nếu như các ngươi đồng ý điều kiện của ta thì †a sẽ thử một lần, sống chết không oán hận.” Hàn Sâm chân thành nói: “Vận may của ta rất tốt, từ nhỏ đến lớn luôn gặp may mắn, ta nghĩ rằng

mình chính là ‘người may mắn”

“Là một nam nhân, ngươi có điều kiện gì cứ việc nói, chỉ cần không cố ý làm khó bọn ta, ta sẽ đồng ý ngươi.” Vương Chiếu nói thẳng.

Tất nhiên Vương Chiếu cảm thấy rất vui mừng nếu như bạn tốt không cần phải mạo hiểm chịu chết.

Thấy những người khác đều không phản đối, Hàn Sâm mới nói: “Các ngươi tới nơi này, hẳn là Thiên Ngoại và Thần Vực đều cho các ngươi không ít lợi ích phải không? Ta cũng không cần cái gì khác, các ngươi gom cho ta sáu mươi Quả Thực có thể gia tăng Gen Thần, ta sẽ đi thử

”

xem.

Yêu cầu của Hàn Sâm không thấp, nhưng cũng không có thể gọi là cao, sáu mươi Quả Thực không phải là số lượng nhỏ, nhưng bọn họ có bảy người, mỗi người cũng chỉ cần đưa ra không tới mười quả.

“Hàn huynh đệ, nếu ngươi thật sự dám đi, chỗ ta có mười sáu trái, ta

cho ngươi toàn bộ.” Tiêu Lưu Ngọc móc Quả Thực từ trong túi ra.

Những người khác bàn bạc thảo luận, người nào có Quả Thực thì đưa ra, không thì dùng thứ khác trao đổi, nhanh chóng góp đủ sáu mươi trái, đại khái cũng gần như là một nửa tài sản của bọn họ rồi.

“Tiểu Hàn, ngươi cần phải hiểu rõ, đây không phải chuyện đùa, ngươi không cần tự ép mình, bọn ta vẫn có thể nghĩ cách khác mà” Lệ tiên sinh khuyên Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ cười nói: “Cám ơn Lệ tiên sinh, ta đã suy nghĩ kỹ, ta rất chắc chắn về vận may của mình.”

Hàn Sâm vơ hết Quả Thực vào mình, sau đó sải bước đi tới Tường Vận Mệnh, không hề chần chừ một chút nào.

Hàn Sâm không phải là một người thích đánh bạc, nếu như không chắc ăn thì hắn sẽ không mạo hiểm, sở dĩ lần này chủ động đi là bởi vì hắn nắm chắc mình có thể mở được Tường Vận Mệnh ra.

Không phải năng lực của Hàn Sâm mạnh hơn đám người Lệ tiên sinh mà là Hàn Sâm đã thông suốt được một việc.

Quả thật những khắc văn trên kiến trúc nhìn thấy lúc trước có liên hệ với Tường Vận Mệnh này, nhưng nó không nói rằng người nào có vận may tốt thì có thể đẩy bức tường này ra.

Vận may là một thứ huyền bí, mỗi người đều có lúc vận may rất tốt và vận may không tốt, dù là người hết sức may mắn, cũng không thể chắc chắn vận may của hắn luôn luôn tốt, cũng sẽ có lúc không như vậy, ai có thể bảo đảm khi hắn đẩy Tường Vận Mệnh ra chính là lúc hắn đang có vận may tốt?

Hàn Sâm nhìn thấy Tường Vận Mệnh, lại kết nối với những khắc văn đó và lời mở đầu của "Mệnh Môn" được khắc trên kiến trúc, đột nhiên hắn nhận ra một chuyện.

Có thể mở Tường Vận Mệnh ra, không phải là người có vận may, mà là người có thể mở được "Mệnh Môn".

Lúc này hắn âm thầm vận chuyển "Mệnh Môn", lập tức cảm giác cơ thể hình như có một mối liên hệ nào đó với Tường Vận Mệnh, dường như có thể cảm giác được Tường Vận Mệnh rung động, hình như Tường Vận Mệnh đang triệu hoán hắn.

Chuyện này lại không khiến cho Hàn Sâm có cảm giác bất an, cho nên hắn mới dám chắc chắn rằng mình có thể đẩy Tường Vận Mệnh ra.

Hơn nữa Hàn Sâm nghỉ ngờ, hai nhóm người của Thiên Ngoại và Thần Vực tới trước đều chưa từng nhắc tới Tường Vận Mệnh, rất có thể bọn họ không hề đụng phải.

Bây giờ nhóm Hàn Sâm lại gặp phải Tường Vận Mệnh, rất có thể là bởi vì trong bọn họ có người có thể mở ra "Mệnh Môn", cho nên mới thu hút Tường Vận Mệnh xuất hiện.

Thậm chí Hàn Sâm còn nghỉ ngờ, sau khi bọn họ đi qua Tường Vận Mệnh, rất có thể nơi mà bọn họ sẽ đến cũng không phải là nơi hai nhóm người kia đã tới lúc trước.

Hàn Sâm cũng không có ân oán gì với nhóm người Lệ tiên sinh, Vương Chiếu, trong đầu hắn cũng không có suy nghĩ muốn đưa bọn họ vào chỗ chết, nếu có thể cứu bọn họ một mạng, đồng thời cũng có được thứ mà bản thân mong muốn, cớ sao lại không làm chú?

Hàn Sâm đi tới trước Tường Vận Mệnh, Mệnh Môn lại càng rung động mãnh liệt hơn, thậm chí Hàn Sâm có thể cảm giác được Tường Vận Mệnh đang nhẹ nhàng kêu gọi hắn.

Hít sâu một hơi, Hàn Sâm triệu hoán Già Thiên Tán, mở nó ra trên tay để bảo vệ thân mình, sau đó mới đưa tay chạm về hướng Tường Vận Mệnh.

Mặc dù ngay cả Động Huyền Kinh cũng không phát ra dấu hiệu báo động, tức là không có nguy hiểm gì, nhưng Hàn Sâm vẫn phòng bị, tránh khinh thường mà bị trúng chiêu.

Ánh mắt của mọi người cũng tập trung vào tay trái của Hàn Sâm, nhìn bàn tay hắn chậm rãi đặt lên Tường Vận Mệnh.

Lòng bàn tay Hàn Sâm đã ngưng tụ sức mạnh Băng Cơ Ngọc Cốt, nhưng ngay trong nháy mắt bàn tay tiếp xúc với Tường Vận Mệnh, Hàn Sâm cảm giác toàn thân giống như bị điện giật, không nhịn được mà sợ run cả người.

Hắn nhanh chóng rút tay về, thân người hoàn toàn trốn sau Già Thiên Tán, hơn nữa nhanh chóng lui về phía sau, động tác liền một mạch, nhanh tới đáng ngạc nhiên.

Nhóm Vương Chiếu còn căng thẳng hơn cả Hàn Sâm, ai nấy đều triệu hoán hạch gen của mình ra như gặp phải kẻ thù, sức mạnh khủng khiếp đột nhiên tách ra.

Uỳnh! Uỳnh!

Tường Vận Mệnh nổ một tiếng cực lớn khiến cho nhóm người Vương Chiếu càng căng thẳng hơn, nhưng ngoài dự liệu của bọn họ, không có gì nguy hiểm giáng xuống, chỉ thấy Tường Vận Mệnh kia chậm rãi hạ xuống, mở ra một lối đi.

Cho đến lúc lối đi được mở ra hoàn toàn, nhóm Hứa Ngôn Mộng vẫn còn không dám tin, vậy mà chuyện này lại kết thúc đơn giản như vậy.

“Hàn huynh đệ, quả nhiên ngươi là người có vận may lớn.” Tiêu Lưu Ngọc vui vẻ nói.

Ánh mắt những người khác nhìn về phía Hàn Sâm cũng có thay đổi, họ vốn cho rằng một kẻ có hạch gen Thanh Đồng như hắn không làm được chuyện gì, không ngờ hắn lại có thể giải quyết được một vấn đề khó như vậy.

Thế nhưng trong lòng bọn họ cũng có chút nghỉ ngờ, nói không chừng Tường Vận Mệnh kia chỉ là đang hù dọa bọn họ, người nào đi cũng có thể

đẩy mở ra giống như vậy.

“May mắn mà thôi.” Hàn Sâm cười, đi về phía lối ra.

Đương nhiên hắn sẽ không nói cho Tiêu Lưu Ngọc biết, không phải người may mắn nào cũng có thể mở được Tường Vận Mệnh.

Hơn nữa Hàn Sâm có một chút cảm giác kỳ lạ, giây phút hắn vừa chạm vào, hình như có thứ gì đó tựa như dòng điện truyền vào cơ thể của hắn, khiến cho “Mệnh Môn” của hắn có một chút thay đổi, nhưng thay đổi ở đâu, Hàn Sâm lại không thể nói rõ.

Hàn Sâm cẩn thận kiểm tra cơ thể của mình, không phát hiện ra điều gì khác thường, ngược lại cảm thấy tràn đầy năng lượng, sức sống cũng mạnh mẽ hơn.

Tất cả mọi người đi theo Hàn Sâm về phía lối ra, mặc dù lối ra bên ngoài rất sáng, nhưng bọn họ ở bên trong lại chỉ có thể nhìn thấy một †ia sáng chứ không nhìn thấy được rốt cuộc tình trạng bên ngoài như thế nào.

Trước kia Hàn Sâm đã từng gặp tình huống giống như vậy nên không thấy có gì lạ, hắn xuyên thẳng qua luồng ánh sáng, cảm giác giống như xuyên qua một tấm màn nước, trước mắt ngay lập tức hiện rõ.

Cảnh tượng đập vào mắt khiến cho cơ thể Hàn Sâm nháy mắt lạnh như băng, hắn muốn xông ngược về lại đường cũ, nhưng lại giống như chạm phải một bức tường vô hình, khiến Hàn Sâm cảm giác xương cốt sắp phải rời ra từng mảnh.

Đám người Vương Chiếu không nhìn thấy được tình hình bên này của Hàn Sâm, đều xuyên qua ánh sáng đi tới.

Hết chương 1404.

Chương 1405. Bầy Sói

Phản ứng của Vương Chiếu và Hàn Sâm giống hệt nhau, sau khi bước qua nhìn rõ được cảnh vật phía trước thì bèn xoay người muốn chạy về, nhưng sau đó lại nghe thấy từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Đó là tiếng đầu của mọi người va vào nhau, có người còn bẹp dúm cả mặt lại, trên mặt thì bê bết máu.

Hàn Sâm lại không có tâm trạng để cười nhạo bọn họ, bây giờ không thể trở về con đường kia nữa, mà ở trước mắt bọn họ là từng con sói rất lớn đang vây bên ngoài, số lượng rất nhiều, cũng cực kỳ đáng sợ, không biết rốt cuộc có bao nhiêu con, từng cặp mắt xanh biếc đang

nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Một giây sau, những con sói tụ tập thành đàn im lìm không một tiếng động lao tới, tất cả mọi người lập tức rơi vào trận khổ chiến.

Hàn Sâm không nhiều lời, nhanh chóng triệu hồi Già Thiên Tán ngăn chặn một con sói lớn đang lao vào hắn.

Con sói này còn to lớn mạnh mẽ hơn trâu đực, lúc nhào tới, lưỡi vuốt trên móng vuốt chĩa ra hệt như dao găm.

Cũng may Già Thiên Tán cứng cáp nên không bị lưỡi vuốt của con sói lớn chém đứt.

Đáng lẽ mọi người vẫn muốn kết thúc trận chiến với bầy sói, nhưng thực sự bầy sói quá hung ác, dưới sự tấn công mọi người thì cuối cùng cũng chỉ có thể ai trốn đường nấy, lúc này bất cứ ai cũng không để ý tới người khác, ưu tiên hàng đầu là thoát thân.

Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm quét qua, địa hình vùng lân cận đều ở trong đầu của hắn. Đầu óc hắn nhanh chóng vận hành, suy tính một con đường sống sót tạm thời.

Hàn Sâm cầm Già Thiên Tán trong tay, xông vào trong bầy sói, nhưng Già Thiên Tán chỉ là vật phụ trợ, Hàn Sâm lợi dụng năng lực tính toán và dự

đoán mạnh mẽ của Động Huyền Thân Pháp lần lượt né tránh sự †ập kích của những con sói lớn kia, nhắm vào vị trí bên trái.

Nơi này tương tự với quảng trường, bên trái có rất nhiều tượng đá, có thể nhảy vào trong đám tượng đá. Hàn Sâm có thể lợi dụng địa hình phức tạp để đọ sức với những con sói này.

Cũng may sức mạnh của những người khác đã thu hút hàng loạt con sói khiến cho áp lực của Hàn Sâm giảm bớt. Không ngờ rằng hắn lại xông vào trong rừng tượng đá dễ dàng đến như vậy.

Sau khi đi vào rừng tượng đá, Hàn Sâm vừa dựa vào tượng đá để đọ sức với sói, vừa nuốt trái cây. Bây giờ hắn cũng không để ý nhiều như vậy, nhặt vài trái nhỏ rồi nhanh chóng nuốt xuống, chỉ cần tăng cường Gen Thần một chút cũng có thể khiến thể chất của hắn cũng nhanh chóng tăng mạnh.

Tuy rằng những con sói này mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa tới mức không thể ứng phó được. Dù rằng tố chất cơ thể của Hàn Sâm không đủ, nhưng sau khi nuốt rất nhiều Gen Thần thì tố chất cơ thể cũng nhanh chóng nâng cao, lúc dùng Già Thiên Tán chống lại những con sói cũng không hề chật vật nữa.

Đám người Lệ tiên sinh đã tách nhau ra, cũng không biết là đã chết hay còn sống, bây giờ Hàn Sâm cũng không thể quan tâm nhiều như thế, những con sói đang tụ tập thành đàn ở phía sau lao về phía hắn, Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục lùi vào trong rừng tượng đá.

Nhưng Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện ra, tuy rằng những con sói lớn này hung ác, nhưng dường như cũng không có ý muốn giết hắn mà là muốn đuổi hắn vào trong rừng tượng đá.

“Chúng nó muốn làm gì đây?” Trong lòng Hàn Sâm thầm kinh ngạc, nhưng cho dù bây giờ hắn không muốn chạy vào bên trong thì cũng không thể, mấy con sói phía sau xông đến càng ngày càng nhiều, hắn chỉ có thể lùi vào trong rừng tượng đá.

Rất nhanh đã đến cuối rừng tượng đá, phía trước lại thay đổi thành không gian trống trải. Hàn Sâm lập tức thầm nói không ổn rồi.

Ở trong rừng tượng đá, hắn vẫn có thể đọ sức với bầy sói dựa vào địa hình phức tạp, nhưng chỗ bên ngoài kia không có vật che chắn, nếu bầy sói cùng nhau tiến lên thì hắn rất khó trốn chạy thêm nữa.

Cũng may có chút thời gian nên Hàn Sâm đã ăn không ít Quả Gen Thần Cấp để tăng thêm mấy chục điểm Gen Thần, tố chất thân thể cũng tăng mạnh, uy hiếp từ những con sói kia với hắn cũng giảm bớt không ít.

Hàn Sâm muốn ở lại trong rừng tượng đá, nhưng bầy sói đã vây quanh bốn phía, hoàn toàn không có chỗ trống để chạy về, thế nên hắn chỉ có thể nhắm mắt chạy ra khỏi rừng tượng đá.

Điều khiến Hàn Sâm kinh ngạc chính là sau khi hắn chạy ra khỏi rừng tượng đá thì những con sói kia lại không đuổi theo, chỉ ở trong rừng tượng đá nhìn hắn cứ như bên ngoài rừng tượng đá có một tấm bình phong vô hình ngăn cản chúng nó.

Hàn Sâm đứng ở bên ngoài nhìn những con sói kia, tuy vẻn vẹn chỉ cách có mấy mét nhưng chúng nó lại không hề có ý muốn nhào tới một chút nào.

“Quả nhiên chúng nó không hề có ý định giết ta, chỉ muốn đuổi ta chạy đến nơi này, rốt cuộc chúng nó làm như vậy để làm gì đây?” Ánh mắt Hàn Sâm đánh giá xung quanh rồi phát hiện nơi này giống như một vườn hoa.

Trong vườn trồng rất nhiều cây cối kì lạ, trên mảnh đất bên cạnh hắn gieo trồng rất nhiều củ cải, nhưng nhìn kỹ thì những cây đó là một cái đầu nửa chôn dưới đất, trên đỉnh đầu mọc ra lá xanh, hơn nữa những cái đầu kia lại giống như đầu người, cái nào cái nấy đang nhắm mắt lại giống như là củ cải chôn vùi trong đất, trông kỳ dị đến mức không nói lên lời.

Hắn tiến sâu vào bên trong thì có một vùng trồng toàn khóm hoa, những khóm hoa đó nở ra các đóa hoa có màu sắc khác nhau, nhưng nếu quan sát kĩ thì sẽ phát hiện hình như bên trong những đóa hoa đều có giọt máu, tất cả hoa đều đang chảy máu, giống như huyết lệ đang chảy ra ngoài từ bên trong đóa hoa vậy.

Theo những gì mắt thường có thể nhìn thấy thì những cây cối này rất quái dị, khiến người ta có chút không thoải mái.

Nhưng kỳ lạ là Hàn Sâm cũng không cảm giác được trên người chúng nó có sức sống mạnh mẽ giống như cây cối bình thường mà lại rất yếu đuối.

Mấy con sói trông giữ ở bìa rừng tượng đá không chịu rời đi, Hàn Sâm cũng không thể quay về, chỉ có thể tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Cũng may là Hàn Sâm cũng không cảm giác được sự nguy hiểm ở trong vườn hoa, suy tư một lúc, hắn cứ tiếp tục đi vào bên trong để khám phá xem bên trong vườn còn có cái gì nữa không.

Bởi vì có sương mù nên Hàn Sâm không nhìn thấy toàn cảnh vườn hoa, chỉ có thể từ từ đi vào.

Càng đi sâu vào bên trong, câu cối càng quái dị, thậm chí Hàn Sâm còn thấy một thân cây giống như cơ thể của con người, cành cây mọc ra rất nhiều cánh tay, trên cánh tay mọc ra rất nhiều lá cây giống như lỗ †ai, xem ra cây cối ở đây cực kỳ đáng sợ.

Mặc dù là cây cối nhưng Hàn Sâm lại không cảm giác được sức sống quá mạnh mẽ ở trên người nó giống như sức sống của cây cối bình thường, không bằng cả cây cối gen.

“Kỳ lạ thật đấy, theo lý mà nói, cây cối ở nơi này kì lạ như thế thì không thể nào là cây cối bình thường được, nhưng sao sức sống của chúng lại yếu đuối tới như vậy?” Trong lòng Hàn Sâm hơi nghỉ ngờ.

Hắn đang đi vào bên trong thì bỗng nhiên nghe thấy có một có âm thanh truyền tới từ phía sau, Hàn Sâm quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy Hạ Trực từ phía sau chạy tới.

Xem ra tình trạng của Hạ Trực khá tốt, trên người cũng không bị thương.

“Hạ Trực, đám người Vương Chiếu ở đâu rồi?” Hàn Sâm vội vàng hỏi.

Hạ Trực lạnh lùng nói: “Ta không biết bọn họ đi đâu rồi, sau khi ta chạy trốn tới chỗ này thì chỉ nhìn thấy một mình ngươi.”

Hàn Sâm thấy giọng điệu của Hạ Trực có gì đó sai sai, thế là lùi về phía sau hai bước rồi nhìn hắn chăm chú không nói gì thêm nữa.

“Ta cũng không nhiều lời nữa, đưa Quả Thực Gen của ngươi cho ta rồi đi theo ta, ta bảo đảm ngươi sẽ an toàn.” Hạ Trực nói

“Ngươi dựa vào cái gì để bảo đảm an toàn cho ta?” Hàn Sâm lập tức hiểu rõ, Hạ Trực đang muốn cướp Quả Thực Gen của hắn, thế là sắc mặt cũng sa sâm cả xuống.

“Dựa vào cái này.” Hạ Trực nói xong, ấn đường chiếu ra một vệt hào quang, hóa thành một con sói bằng kim loại màu đen ở trước mặt hắn. Lạc ấn hiện ra trên người con sói ấy chứng minh nó là một hạch gen Hoàng Kim.

Hết chương 1405.

Chương 1406. Giết Chết Hạ Trực

Hàn Sâm không hề lo lắng có người đến cướp Quả Thực Gen của hắn, bởi vì trong số những người tới đây, Lệ tiên sinh, Lão Thu, Hứa Ngôn Mộng, Vương Chiếu và Chung Tam Tiếu đều đã kết tụ ra hạch gen Bảo Thạch, Gen Thần của bọn họ cũng đã đầy đủ, cướp Quả Thực cũng chỉ có thể làm đồ ăn mà thôi, cũng không có tác dụng quá lớn.

Cũng chỉ còn lại đám người Hạ Trực mới có nhu cầu với Quả Thực Gen Thần Cấp mà thôi. Mà ở bọn họ cũng không phải là nhân vật chủ chốt trong đội ngũ, lời nói cũng không có sức nặng, muốn cướp Quả Thực của Hàn Sâm thì cũng chỉ có thể chờ cơ hội Hàn Sâm đơn độc một mình.

Hàn Sâm nhìn chung quanh chỉ thấy có một người là Hạ Trực, sau đó liếc mắt nhìn hạch gen con sói bằng kim loại của hắn rồi nói: “Ngươi muốn dựa vào nó để an toàn chạy trốn khỏi bầy sói kia ư?”

Hạ Trực cười lạnh nói: “Đúng vậy, hạch gen của ta tên là Bách Thú, nó có thể bắt chước bất cứ dị thú nào rồi khiến cho đối phương coi nó là đồng loại.”

“Hạch gen mạnh đấy, quả thật đáng tiếc.” Hàn Sâm thở dài nói.

“Đáng tiếc cái gì?” Lúc Hạ Trực đang nói chuyện, hắn cũng đã ra lệnh cho con sói kim loại áp sát Hàn Sâm, cơ thể của con sói kim loại này †o lớn, mạnh mẽ, hình như bất cứ lúc nào nó cũng có thể bùng nổ, xé Hàn Sâm thành ngàn mảnh vụn.

“Nếu hạch gen này có thể tiến hóa đến trạng thái mạnh nhất thì chắc chắn sẽ rất thú vị, nhưng đáng tiếc sự tiến hóa của nó chỉ có thể dừng lại ở đây thôi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Lúc đầu ta còn muốn giữ một mạng cho ngươi, nhưng xem ra bây giờ không cần phải như thế nữa rồi.” Hạ Trực khit mũi một tiếng, con sói kim loại lập tức hóa thành một cơn gió mạnh mẽ bổ nhào về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không né tránh, trong tay bắn ra một vệt kim quang, Hoàng Kim Long Tu Tỏa lập tức cuộn lại đánh về phía con sói kim loại của hắn, bó con sói kim loại thành cái bánh chưng.

Con sói kim loại ngã xuống trước mặt Hàn Sâm, nó dùng sức mạnh †oàn thân liều mạng giãy dụa, nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được.

“Vậy mà ngươi lại có hạch gen cấp Hoàng Kim ư?” Hạ Trực thấy hạch gen của mình đang không ngừng vật lộn với Hoàng Kim Thẳng Tỏa kia, sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

“Có hạch gen Hoàng Kim cũng chẳng có gì ghê gớm.” Hàn Sâm nói.

“Thực sự chẳng có gì ghê gớm.” Hạ Trực nói xong thì triệu hồi một thanh trường kiếm màu tím ra.

Thanh kiếm kia dài ba thước, trên thân kiếm là tinh thể Tử Ngọc, phía trên khắc rất nhiều phù văn, trông có vẻ rất kỳ dị.

Hạ Trực vung trường kiếm lên, chỉ thấy hào quang trên trường kiếm kia †oả sáng, phù văn phía trên sống lại, hóa thành luồng ánh sáng phù văn xông về phía Hàn Sâm nhanh như nước chảy.

Già Thiên Tán trong tay Hàn Sâm mở ra, ngăn chặn luồng ánh sáng phù văn kia.

Chỉ thấy từng luồng ánh sáng phù văn nổ tung lên trên mặt chiếc dù, dĩ nhiên là nó không thể gây ra bất cứ thương tổn nào cho Già Thiên Tán.

Trước đó Hàn Sâm đã ăn rất nhiều Quả Gen Thần Cấp nên Gen Thần cũng mạnh mẽ lên không ít, sức mạnh không hề yếu hơn sinh vật biến dị, sức mạnh của hạch gen Hoàng Kim cũng khó lòng mà đẩy lui được hắn.

“Sao ngươi lại nắm giữ nhiều hạch gen Hoàng Kim tới vậy?” Sắc mặt Hạ Trực thay đổi rất khó coi, hắn cho rằng Già Thiên Tán cũng là hạch gen Hoàng Kim nên mới có thể ngăn chặn sự công kích của hạch gen Hoàng Kim Quang Phù Kiếm được.

Ai”

“Đây chỉ là hạch gen Thanh Đồng mà thôi.” Hàn Sâm dùng một tay cầm Già Thiên Tán, trong khi cái tay còn lại thì nắm chặt Tinh Đản, vừa nói chuyện vừa quăng về phía Hạ Trực.

“Không thể nào, ngươi đang lừa ta, không ngờ ngươi lại ẩn giấu sâu như vậy, hóa ra ngươi cũng là Bán Thần có hạch gen Hoàng Kim.” Quang Phù Kiếm trong tay Hạ Trực lại vung lên, từng luồng từng luồng ánh sáng phù văn xông về phía Tinh Đản.

Nhưng Tỉnh Đản lại lắc lư không ngừng trên không trung, trốn thoát dòng ánh sáng phù văn, Hạ Trực không thể không dùng Quang Phù Kiếm trong tay chém về phía Tinh Đản.

Ầm!

Quang Phù Kiếm bổ vào phía trên Tinh Đản, lập tức chém rơi Tỉnh Đản xuống đất, nhưng Tinh Đản rơi trên mặt đất kia lại nảy lên một cái, nhanh chóng nảy tưng tưng về phía của Hạ Trực.

Hạ Trực hoàn toàn biến sắc, hắn muốn né tránh Tinh Đản nhưng đã không còn kịp nữa rồi. Tinh Đản nảy lên trên đùi của hắn, sau đó bắn về trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm lấy lại Tinh Đản, Già Thiên Tán tiến đánh từng bước một về phía Hạ Trực, khống chế của hắn với Tinh Đản cũng càng ngày càng chính xác và khéo léo hơn.

Hạ Trực vừa bị Tinh Đản đập trúng một cái, nhưng hắn không hề cảm nhận cơ thể bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thấy Hàn Sâm đi tới, hắn lại sử dụng Quang Phù Kiếm bổ về phía Hàn Sâm.

Những luồng sáng phù văn lại nổ tung trước Già Thiên Tán, hoàn toàn không thể đến gần cơ thể của Hàn Sâm.

Hạ Trực cắn răng một cái, nhanh chóng dùng thân kiếm giống như Tử Ngọc bổ về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm không thèm trốn tránh, cũng không hề dùng Già Thiên Tán ngăn chặn, mặc cho Quang Phù Kiếm chém trên người hắn.

Nhưng Quang Phù Kiếm cũng không thể mảy may tổn thương đến áo giáp trên người Hàn Sâm, thân kiếm lại bị uốn cong hệt như một sợi cao su.

Trong lòng Hạ Trực kinh hãi, hắn không biết vì sao lại xảy ra chuyện như vậy. Nhưng giờ phút này Hạ Trực không thể nghĩ nhiều được nữa, hắn cắn răng dùng một quyền đánh vào lồng ngực của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn không hề né tránh, dù cho nắm đấm của Hạ Trực đã đánh vào ngực hắn.

Trong cái chớp mắt nắm đấm đánh trúng Hàn Sâm ấy, con ngươi của Hạ Trực bỗng nhiên co rút lại, hắn lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, nhìn lại thì thấy nắm đấm của mình biến dạng giống như bọt biển bị đè ép sau khi đánh vào lồng

ngực của Hàn Sâm. Nó cứ như không phải là nắm đấm của người đang còn sống, mà giống như nắm đấm của một con rối làm bằng xốp vậy.

Hàn Sâm không hề cho cho Hạ Trực bất cứ cơ hội nào nữa mà dùng một tay túm lấy Hạ Trực gần trong gang tấc, động tác nhanh gọn lẹ hệt như đôi bàn tay của U Linh vậy.

Khoảng cách thực sự quá gần nên Hạ Trực không kịp né tránh, hắn chỉ có thể dùng quyền nghênh đón bàn tay của Hàn Sâm.

Chỉ thấy bàn tay của Hàn Sâm đang bọc trên nắm đấm của Hạ Trực, cơ thể Hạ Trực lập tức đông cứng tại chỗ hệt như là linh hồn bị rút đi, trên mặt vẫn duy trì vẻ sợ hãi đó.

Xoetl

Cơ thể Hạ Trực bỗng chia năm xẻ bảy giống như tượng đá bị rạn nứt, hóa thành tro bụi.

Gần như là song song, hạch gen bản mệnh của hắn là con sói kim loại kia cũng hóa thành tro bụi, thanh Quang Phù Kiếm không hề bị tổn hại kia rơi trên mặt đất.

Hàn Sâm nhặt Quang Phù Kiếm lên, quả nhiên là một hạch gen cấp Hoàng Kim, thế là hắn bèn tiện tay cất vào bên trong Hồn Hải.

Hàn Sâm đang chuẩn bị rời khỏi đó thì lại bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng sột soạt, âm thanh ấy giống hệt như là có thứ gì đó đang đi lại trên cát.

Hắn đảo mắt nhìn sang thì lập tức biến sắc, chỉ thấy một cây cổ thụ hình người đang di chuyển trên đất, đi về phía Hàn Sâm.

“Lẽ nào đó không phải là thực vật mà là một sinh vật sống sờ sờ ư?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm cổ thụ hình người kia rồi từ từ lùi về phía sau.

Sức sống của cổ thụ hình người cũng không mạnh mẽ lắm, không khác gì với cây cối bình thường, nhưng bây giờ Hàn Sâm cũng không thể nhìn nhận nó như cây cối bình thường được.

Cổ thụ hình người lết từng bước một, tốc độ cũng không nhanh lắm, đi thẳng đến chỗ đám bụi mà cơ thể Hạ Trực biến thành rồi dừng lại ở chỗ đó.

Bây giờ Hàn Sâm mới biết mục tiêu của cổ thụ hình người không phải là hắn, mà là Hạ Trực đã bị Hàn Sâm xé đứt chuỗi kết cấu trật tự gen, biến thành phân tử nguyên thủy nhất.

Cổ thụ hình người cắm rễ vào bên trên đám bụi của Hạ Trực, sau đó một cảnh tượng kì lạ đã xảy ra, Hàn Sâm nhìn thấy đám bụi mà Hạ Trực hóa thành biến mất với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, cứ như là bị cây cổ thụ hình người kia hấp thu vậy.

Hết chương 1406.

chương 1407. Chờ Đợi Một Bóng Dáng Trong Năm Tháng Vô Tận

Chẳng bao lâu sau, đám bụi bặm kia đã bị cổ thụ hình người hấp thu xong. Hàn Sâm nhìn cây cổ thụ hình người từ xa, phát hiện sức sống trên người nó lại tăng lên nhanh chóng, không bao lâu đã gần giống với Hạ Trực lúc còn sống.

Hơn nữa không biết có phải là ảo giác hay không, Hàn Sâm nhìn vào mặt của cổ thụ hình người, gần như cũng hơi giống như Hạ Trực.

Hàn Sâm cảnh giác nhìn cổ thụ hình người, nhưng nó lại không làm việc dư thừa, sau khi hấp thu đám bụi Hạ Trực biến thành xong thì cắm rễ ở nơi đó không chuyển động, dường như định sinh trưởng ở nơi đó.

Hàn Sâm thấy nó bất động, cũng từ từ lùi ra, Tí Hội Sở này thực sự rất kì dị, có thể không cần phải trêu chọc nó thì Hàn Sâm cũng không muốn động vào nó làm gì.

Sau khi lùi lại, Hàn Sâm đi đến rừng tượng đá để nhìn xem bầy sói kia còn ở đó hay không, nếu như không còn thì hắn có thể trở về bằng đường cũ và đi tìm đám người Lệ tiên sinh.

Nhưng hắn vừa định trở về thì lại nghe thấy tiếng động xung quanh, những cái đầu giống như củ cải trồng trên đất kia lại di chuyển trên đất, chặn kín lối đi khi đến của Hàn Sâm.

Ngay cả cây cổ thụ hình người cũng di chuyển cơ thể, chắn trước mặt Hàn Sâm.

Vẻ mặt Hàn Sâm thay đổi thất thường, một lúc sau mới cắn răng xoay người tiếp tục đi vào bên trong, trong lòng thầm nghĩ: “Ta muốn nhìn xem rốt cuộc chúng nó đuổi ta vào trong này để làm gì?”

Hàn Sâm đi vào trong vườn hoa, những cây cối kia cũng chưa có động Tĩnh gì, những cây cối trước đó chặn con đường trở về của Hàn Sâm cũng đã trở về vị trí của mình.

Đi sâu vào bên trong thêm một đoạn nữa, cây cối bên trong vườn hoa thay đổi càng ngày càng kỳ dị, nhưng trông cũng không quá đáng sợ, trái lại còn vô cùng xinh đẹp.

Có đóa hoa giống như hồ điệp tiên tử, có cây cối giống như ngọc thạch điêu khắc, toàn bộ vườn hoa lộng lẫy dị thường, gần như không phải là nơi con người nên đến.

Giữa lùm cỏ bụi hoa, Hàn Sâm nhìn thấy một hồ nước tinh khiết giống như bầu trời, mà ở giữa hồ nước ấy dựng thẳng một khối bia đá, Hàn Sâm nhìn từ xa đã thấy một người chắp tay đứng trước tấm bia đá, giống như là đứng trên mặt hồ.

Mây mù trên hồ mỏng manh, Hàn Sâm không thấy rõ rốt cuộc người kia là ai. Hắn cắn răng tiếp tục đi về phía trước, đi thẳng đến bên hồ, lúc này mới nhìn thấy rõ người kia mặc toàn thân áo trắng, tuy chỉ có thể nhìn thấy một bóng lưng, nhưng lại làm cho người khác cảm thấy phiêu dật xuất trần tới cực điểm, đứng trên mặt hồ giống như thanh linh, không giống người trong hồng trần.

“Con của ta, ta chờ đợi ngươi trong tháng năm vô tận, ngươi cuối cùng đã tới.” Hàn Sâm đang đánh giá nam tử mặc áo trắng đưa lưng về phía hắn thì bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của nam tử mặc áo trắng truyền tới.

“Ngươi đang nói chuyện với ta?” Hàn Sâm biết lúc này sợ hãi cũng vô dụng, chỉ đành miễn cưỡng trả lời.

“Đương nhiên là ngươi, con của ta.” Nam tử mặc áo trắng đứng trước †ấm bia đá, mặc dù rất giống như đang nói chuyện với Hàn Sâm, nhưng vẫn không quay đầu lại, dường như đang nhìn chằm chằm vào bia đá.

Hàn Sâm nghe thế nào cũng cảm thấy nam tử mặc áo trắng nói chuyện rất là khó chịu, cái gì mà con của ta chứ, đây chẳng phải là chiếm hời của hắn hay sao?

“Ngươi là ai? Hình như ta không quen biết ngươi?” Hàn Sâm cau mày nói.

Hắn khẳng định bản thân chưa từng nghe giọng nói của nam tử đó bao giờ, nhìn dáng vẻ cũng không quen thuộc, hoàn toàn chưa từng gặp hắn.

“Ta cũng không quen biết ngươi, nhưng ngoại trừ con của ta, ai cũng không thể đi tới nơi này, cho dù là thần.” Giọng nói của nam tử mặc áo trắng vẫn rất bình tĩnh, thế nhưng lại có một loại khí phách khiếp người khiến người ta không thể không tín phục.

“Rốt cuộc ngươi là ai? Nếu như còn nói chuyện như vậy thì đừng trách †a không khách khí.” Sắc mặt Hàn Sâm khá khó coi, cho dù đối thủ có lợi hại như thế nào đi nữa thì hắn cũng không thể bị người khác chỉ thẳng vào mũi nói ngươi là con trai của ta mà vẫn còn tiếp tục nhẫn nhịn không tức giận được.

“Ta là bóng hình, một bóng hình ở lại chỗ này trong năm tháng vô tận, chỉ vì chờ đợi ngươi đến.” Nam tử mặc áo trắng lại tiếp tục nói.

“Ngươi biết ta là ai sao?” Hàn Sâm có chút không hiểu gì cả, thực sự cái tên này quá kì lạ, nói chuyện không hề có bài bản chút nào.

Nếu không phải có mây mù lượn lờ trên hồ khiến Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm không thể kéo dài qua đó được thì hắn thật sự muốn nhìn xem rốt cuộc cái tên giả thần giả quỷ này là sinh vật gì.

“Ngươi là ai không quan trọng, nếu ngươi có thể đi tới nơi này, vậy thì nhất định là con của ta.” Nam tử mặc áo trắng nói.

Hàn Sâm lập tức giận dữ, cái tên này nói qua nói lại, cuối cùng cũng là dùng miệng lưỡi để chiếm hời của hắn cả.

Hàn Sâm đưa tay kêu gọi Tinh Đản, đang chuẩn bị ném Tinh Đản về phía nam tử mặc áo trắng kia.

Cho dù đã đến bước này, chết sống Hàn Sâm đều chấp nhận, nhưng không thể nuốt xuống cơn giận này.

Nhưng không đợi Hàn Sâm ném Tinh Đản qua, nam nhân mặc áo trắng lại nói: “Đây là thứ duy nhất ta để lại cho ngươi, ngươi đã nhìn rõ chưa”

Nói xong, nam nhân mặc áo trắng chậm rãi đi vào bia đá trước mặt hắn, cứ như vậy mà đi vào trong bia đá, thân thể của hắn giống như hư ảo.

Sau đó Hàn Sâm nhìn thấy trên bia đá vốn trống không lại xuất hiện từng luồng từng luồng ánh sáng phù văn kết thành chữ.

"Mệnh chỉ sở ký, thần chỉ sở quy…"

Trong lòng Hàn Sâm lập tức kinh ngạc, chữ viết xuất hiện phía trên đó lại là lời mở đầu của "Mệnh Môn"

Hàn Sâm vội vàng nhìn chăm chú quan sát, chỉ thấy chữ không ngừng hiện lên, không lâu sau cả quyển "Mệnh Môn" hoàn toàn hiện ra, không sai một chữ so với những gì Hàn Sâm đã học.

Hơn nữa dòng chữ vẫn liên tục tiếp tục nổi lên không ngừng.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, nghiêm túc ghi nhớ dòng chữ phía dưới, rõ ràng đó là phần tiếp theo của "Mệnh Môn".

Nhưng sau khi hắn đọc xong dòng chữ phía dưới lại bỗng nhiên cảm thấy khí tức trong cơ thể phun trào, "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" lại tự động hoạt động khiến tế bào bên trong cơ thể làm hắn tiết ra chất thần bí, lại bắt đầu muốn ngưng kết hạch gen rồi.

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, hắn cứ cảm thấy "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" muốn ngưng kết hạch gen, nhưng vẫn không thể ngưng kết được, hình như có một bức tường vô hình ngăn cản hắn.

Bây mờ mới nhìn thấy một phần phía sau "Mệnh Môn" mà đã khiến "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" tự động ngưng kết hạch gen, thực sự vượt ra ngoài dự đoán của Hàn Sâm.

"Quả nhiên nơi này có liên quan rất lớn đến Huyết Mệnh Giáo, e là nam nhân mặc áo trắng này đã nhận nhầm ta thành người kế thừa Huyết Mệnh Giáo, cho nên mới bày ra bí mật của đoạn phía sau 'Mệnh Môn" Trong lòng Hàn Sâm suy nghĩ tìm tòi, ánh mắt đang nhanh chóng ghi nhớ những dòng

chữ đã kết tụ thành ánh sáng rực rỡ kia, khắc từng câu từng chữ vào sâu trong lòng.

Sau khi dòng chữ kết tụ thành ánh sáng rực rỡ kết thúc, "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" đã hoạt động đến cực hạn, mà vật chất thần bí do tế bào tiết ra đã cùng đi vào Hồn Hải, bắt đầu ngưng kết hạch gen thật SỰ.

Tinh thể màu đen lại bị kích thích tiết ra chất lỏng màu đen hòa vào bên trong hạch gen, khiến hạch gen xảy ra một vài biến hóa kỳ dị.

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm có cơ hội quan sát cẩn thận quá trình hình thành hạch gen, chỉ thấy chất thần bí kia biến hóa không ngừng, giống như tế bào đang nút ra, vừa giống như vũ trụ đang co rút lại trước vụ nổ lớn.

Bên trong sự lột xác kỳ dị ấy, một hạch gen dần dần ngưng kết thành hình, mà hình dạng của hạch gen này lại làm cho Hàn Sâm sợ hết hồn.

Hết chương 1407.

Chương 1408. Chân Huyết

Hạch gen được ngưng tụ bằng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh trông giống bản thân Hàn Sâm y nhứ đúc, hệt như là mô hình thu nhỏ của Hàn Sâm.

Giữa lúc Hàn Sâm đang hoảng sợ thì hạch gen lại thay đổi.

Hàn Sâm giống như đang xem đoạn phim chiếu lại, Hàn Sâm do hạch gen hóa thành từ từ biến thành thanh niên, từ diện mạo thanh niên biến thành thiếu niên, từ thiếu niên lại thành trẻ em, từ trẻ em lại thành trẻ sơ sinh, từ trẻ sơ sinh lại thành phôi thai, cuối cùng biến thành một giọt máu đỏ tươi, cuối cùng không biến hóa nữa.

Hạch gen bản mệnh: Chân huyết Thanh Đồng.

Hàn Sâm hơi sửng sốt một lúc không thể nào thốt lên lời, không cần

nói đến hạch gen ngưng tụ ra mạnh mẽ tới mức nào, bây giờ căn bản Hàn Sâm không biết chân huyết rốt cuộc có ích lợi gì, chỉ là nhìn thấy quá trình sinh mệnh của bản thân bị đảo ngược, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy chấn động.

“Con à, con đường của mình cuối cùng vẫn phải do chính mình tự đi, điều ta có thể giúp đỡ ngươi cũng chỉ có những thứ này.”

Những nét chữ phát sáng cùng nhau kết tụ trên tấm bia đá kia hóa thành hình bóng nam tử mặc áo trắng, chỉ là lần này bóng dáng kia lại quay về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm có thể thấy rõ mặt mũi hắn.

Hàn Sâm khẳng định mình chưa từng gặp nam nhân này, hắn vô cùng thanh tú tuấn nhã, còn có cả sự cứng rắn và kiêu ngạo khó có thể diễn †ả, không giống với cha, ông nội và ông cố của Hàn Sâm.

Dĩ nhiên cũng không có quá nhiều điểm giống với Hàn Sâm, xem ra cũng không giống như có bất cứ quan hệ máu mủ nào.

“Rốt cuộc ngươi là ai? Giáo chủ Huyết Mệnh Giáo?” Hàn Sâm biết thứ trước mặt chỉ là một lưu ảnh, không phải là chân thân của người này, cho nên không kiêng ky quá nhiều, lớn tiếng hỏi trực tiếp.

Nam tử mặc áo trắng cười tửm tỉm khẽ gật đầu: “Nhớ kỹ, mệnh do trời định, việc do người làm, mạng ngươi do ngươi không do trời.”

Sau khi nói xong câu nói này, bóng người do ánh sáng kết tụ đã lờ mờ tản đi, nhanh chóng biến mất không còn tung tích, trên tấm bia đá cũng không còn lưu lại bất cứ thứ gì.

Trong chớp mắt, toàn bộ cây cối ở Tí Hội Sở hệt như những người còn sống, cúi đầu về hướng bia đá rồi chảy huyết lệ, giống như đang thương tiếc người thân nhất rời bỏ cõi trần.

“Hóa ra giáo chủ của Huyết Mệnh Giáo lại không khác một người bình thường chút nào cả, nhưng khí tức của hắn không giống con người mà giống dị linh hơn. Xem ra Huyết Mệnh Giáo thực sự là nơi do dị linh sáng

lập ra chứ không phải do loài người như ta sáng lập.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng âm thầm vui mừng, cũng may hắn đã từng tu luyện “Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh” và “Mệnh Môn”, bởi vậy mới bị nhận nhầm là người kế thừa của Huyết Mệnh Giáo, nếu không đi vào nơi kinh khủng này thì hoàn toàn khó có thể giữ được tính mạng.

Điều duy nhất khiến Hàn Sâm có chút khó hiểu là, Cửu Mệnh Huyết Miêu là thánh vật của Huyết Mệnh Giáo, tại sao nó lại không có phản ứng đặc biệt gì đối với nơi này?

Nếu nam tử mặc áo trắng kia thực sự là Huyết Mệnh giáo chủ, Cửu Mệnh Huyết Miêu chính là đồ vật của hắn, với sự thông minh của Cửu Mệnh Huyết Miêu thì làm sao có chuyện không có chút phản ứng nào được chứ.

Mặc dù trong lòng Hàn Sâm có chút nghi ngờ, nhưng lưu ảnh của Huyết Mệnh giáo chủ đã biến mất, hắn cũng không thể đến để đưa ra câu trả lời nữa.

Hàn Sâm quay người nhìn về phía những cây cối đang cúi đầu nhỏ huyết lệ kia rồi suy nghĩ sau đó phải đi hướng nào, những cây cối kia lại chuyển động, tự nhường ra một con đường, giống như đang chỉ dẫn phương hướng cho Hàn Sâm.

“Nếu nam tử mặc áo trắng đã cho rằng ta là người kế thừa của Huyết Mệnh Giáo, chắc những cây cối này sẽ không làm hại ta đâu nhỉ?” Hàn Sâm nghĩ thầm, sau đó đi dọc theo con đường mà cây cối đã rẽ ra.

Hàn Sâm đi dọc theo con đường nhỏ, chẳng bao lâu sau đã đi ra khỏi ngoài vườn hoa. Chẳng qua nơi Hàn Sâm đi ra đó lại không phải là phía hắn tiến vào. Hắn ta khỏi cổng vòm vườn hoa không bao xa thì nhìn thấy phía trước là một cung điện to lớn.

Mà ở phía trước cung điện kia bất ngờ bày một bộ quan tài đồng thau cổ, phía trên quan tài cổ điêu khắc rất nhiều phù văn thần bí, Hàn Sâm không hiểu có có ý nghĩa gì, nhưng Hàn Sâm lại nhìn thấy rõ một con thú nhỏ đang nằm phía trên quan tài đồng thau cổ.

Bộ lông toàn thân con thú nhỏ kia hệt như lửa, toàn bộ cơ thể nằm trên quan tài cổ, giống như đang ngủ say.

“Đây chắc hẳn là Tí Hội Sở mà một nhóm người nhắc đến lúc trước, hình như con thú nhỏ trên quan tài cổ thật sự là Cửu Mệnh Huyết Miêu.” Trong lòng Hàn Sâm ngạc nhiên.

Lúc Hàn Sâm đang nghi ngờ, mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu ở †rước ngực truyền ra từng đợt cảm giác nóng rực, dường như đang thúc giục hắn đi tới nhanh một chút.

Hàn Sâm đang muốn cầm mặt dây chuyền từ trong áo giáp che trước ngực ra nhìn kĩ một chút, nhưng bỗng nhiên lại nghe thấy có tiếng bước chân, quay đầu nhìn sang, phát hiện lại là Lệ tiên sinh, Lão Thu, Hứa Ngôn Mộng, Vương Chiếu và Chung Tam Tiếu, mấy người bọn họ lại ở cùng nhau, đi vào từ một cái cổng lớn gần đây.

“Hàn Sâm?” Lệ tiên sinh bọn họ nhìn thấy Hàn Sâm nên có chút kinh ngạc, dường như rất sợ hãi.

“Tiểu Hàn, ngươi không sao thì tốt quá, ta vẫn luôn lo lắng ngươi đã chết trong bầy sói.” Lệ tiên sinh vui mừng nói.

“Cám ơn sự lo lắng của Lệ tiên sinh, may thay ta thoát được một kiếp.” Hàn Sâm nói.

Lệ tiên sinh lại hỏi: “Sao ngươi có thể tránh được sự truy sát của bầy sói? Ngươi đến nơi này kiểu gì thế?”

“Ta cũng không rõ lắm, lúc đó rất nhiều sói, ta bèn liều mạng chạy trốn, chạy vào trong một rừng tượng đá, may mắn tránh được sự truy sát của bầy sói, băng qua một vườn hoa đi tới nơi này.” Hàn Sâm nói xong lại hỏi ngược một câu: “Lệ tiên sinh, các ngươi đến chỗ này kiểu gì thế?”

“Bọn ta cũng như thế, dọc đường trốn chạy sự truy sát của bầy sói, vất vả lắm mới đến được nơi này, nhưng mà một Bán Thần hạch gen Thanh Đồng như ngươi lại có thể tránh được sự truy sát của bầy sói thì đúng là vận may

tốt thật đấy.” Hứa Ngôn Mộng hừ lạnh nói, rõ ràng không tin lời nói của Hàn Sâm là mấy.

Thực lực của những con sói kia rất mạnh, tuy rằng còn chưa đạt tới trình độ sinh vật thần huyết, nhưng chúng vẫn mạnh hơn sinh vật biến dị bình thường.

Nếu một chọi một thì những con sói kia cũng không phải là đối thủ của đám người Lệ tiên sinh, nhưng chúng lại tấn công theo bầy, hơn nữa hình như còn hiểu được trận pháp, điều đó khiến đám người Lệ tiên sinh suýt chút nữa chết ở trong bầy sói, tuy trốn thoát nhưng trên người cũng bị thương ít nhiều.

Nhưng Hàn Sâm là một kẻ có hạch gen Thanh Đồng, hắn không những trốn thoát mà trên người cũng không có vết thương nào. Không chỉ có Hứa Ngôn Mộng, những người khác cũng có chút nghi ngờ Hàn Sâm.

Đương nhiên Hàn Sâm không hề có ý định giải thích, hắn chỉ vào quan tài đồng thau cổ kia rồi nói: “Kia chắc là quan tài đồng thau cổ mà một nhóm người lần trước đã nhắc tới đúng không?”

Ánh mắt của mấy người Lệ tiên sinh đều nhìn sang quan tài đồng thau cổ, bọn họ vừa mới đến nơi này, nhìn thấy Hàn Sâm đã hết sức kinh ngạc, ai nấy đều chưa kịp quan sát xung quanh.

Bây giờ nhìn thấy quan tài đồng thau cổ kia, phía trên nó còn có một con thú nhỏ đang ngủ say, tất cả đều biến sắc.

Đám người lần trước đi tới nơi này đã chết hết, bây giờ bọn họ cũng đến nơi này, cũng không một ai biết mình còn có mạng sống trở về hay không.

“Xem ra đúng là nó.” Ánh mắt Lệ tiên sinh nhìn chăm chằm vào con thú nhỏ trên quan tài đồng thau cổ, sắc mặt dao động nói.

“Lệ tiên sinh, ngươi nói xem bây giờ chúng ta phải làm gì đây?” Chung Tam Tiếu nhìn về phía Lệ tiên sinh nói, lời nói khá cung kính, có vẻ không giống với lúc trước. Hình như trên đoạn đường trước đó kia đã xảy ra

chuyện gì khiến cho bọn họ thay đổi, bỗng trở nên cung kính với Lệ tiên sinh hệt như Hứa Ngôn Mộng.

Hết chương 1408.

Chương 1409. Ai Đi Mở Quan Tài?

“Thiên Ngoại và Thần Vực đều yêu cầu chúng ta làm rõ xem rốt cuộc bên trong quan tài đồng cổ có gì, chắc chắn phải mở quan tài này, nếu không quay về cũng không thể bàn giao được.” Lệ tiên sinh thở dài nói.

Vương Chiếu và Chung Tam Tiếu liếc mắt nhìn nhau, Chung Tam Tiếu mở miệng nói: “Lệ tiên sinh, chúng ta nhất định phải mở quan tài đồng cổ này, nếu không quay về cũng chỉ có con đường chết, nhưng mà ta nghĩ không cần tất cả chúng ta qua đó đâu.”

“Ý của ngươi là gì?” Lệ tiên sinh nhìn Chung Tam Tiếu hỏi.

Chung Tam Tiếu liếc thoáng qua Hàn Sâm, sau đó mới lên tiếng: “Lần trước đám người đến Tí Hội Sở Thần Vực chỉ có một người sống sót quay về, hắn cũng nhìn thấy một chiếc quan tài đồng cổ hệt như vậy, theo lời hắn nói thì bởi vì hắn cách quan tài đồng cổ khá xa, không hề tới gần nên mới có thể chạy về được. Thật ra chúng ta nhiều người như vậy thì cũng không cần phải qua đó hết, tìm một người qua đó mở quan tài đồng cổ kia rồi xem cũng được mà.”

“Mẹ nó, cái tên này Chung Tam Tiếu này nham hiểm thật đấy, muốn ta đi làm quỷ chết thay đến vậy cơ à.” Làm gì có chuyện Hàn Sâm không hiểu được ý trong lời nói của hắn chứ, trong lòng thầm mắng một tiếng.

Tuy Hàn Sâm vốn muốn xem thử vết máu con thú con phía trên quan tài đồng cổ, nhưng việc tự hắn muốn đi và bị người khác ép đi là hai việc khác nhau.

“Hàn lão đệ, vận may của ngươi tốt như vậy, chỉ bằng lần này ngươi cực khổ một chút, qua đó mở quan tài đồng cổ xem bên trong có gì đi. Ngươi có điều kiện gì cứ việc nói, chỉ cần bọn ta có thể làm được thì nhất định sẽ thỏa mãn ngươi.” Chung Tam Tiếu quay đầu nhìn Hàn Sâm, giọng điệu hắn không được tự nhiên lắm, cũng không hề có ý thương lượng gì cả, rõ ràng là đã quyết muốn ép Hàn Sâm đi mở quan tài đồng cổ.

Sắc mặt Hàn Sâm sa sầm, hắn đang định nói gì đó thì Lệ tiên sinh lại mở miệng nói: “Như vậy sao được, thực lực của Tiểu Hàn vốn đã kém rồi, sao có thể để hắn một mình đi mạo hiểm được cơ chứ? Hơn nữa bên trên quan tài đồng cổ còn có con thú con màu máu, chắc hẳn là dị thú trông coi quan tài đồng cổ. E rằng Tiểu Hàn mới là hạch gen Thanh Đồng không phải là đối thủ của nó, qua đó chỉ uổng phí cả tính mạng, cuối cùng cũng không nhìn thấy được bên trong quan tài cổ có cái gì”

Hàn Sâm có ấn tượng rất tốt với Lệ tiên sinh, quả thật trên đường đi Lệ tiên sinh đã chăm sóc hắn rất chu đáo.

“Đa tạ Lệ tiên sinh, quả nhiên ngươi không giống một số súc sinh ngay cả tiếng người cũng không biết nói.” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Chung Tam Tiếu rồi nói, tình hình đã tiến triển tới mức này rồi thì hắn cũng không cần phải khách khí với Chung Tam Tiếu làm gì nữa.

Chung Tam Tiếu gằn giọng nói: “Hạch gen Thanh Đồng? Hạch gen Thanh Đồng mà cũng có khả năng sống sót trong bầy sói sao? Có khả năng tới đây nhanh hơn chúng ta sao? Ta thấy hắn bụng dạ khó lường, không biết trong bụng có đang nghĩ cách hại chúng ta không nữa.”

Hàn Sâm đang định nói gì đó nhưng Lệ tiên sinh lại nói trước: “Tuy ta quen biết Tiểu Hàn chưa lâu, nhưng ta có thể nhìn ra được Tiểu Hàn không phải loại người như vậy.”

“Lệ tiên sinh, biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Lần trước lúc chúng ta ở trước mặt Tường Vận Mệnh, tại sao hắn có thể chắc chắn rằng bản thân sẽ đẩy được Tường Vận Mệnh chứ? Ta không tin trên đời này thật sự có người may mắn đến như vậy, cửa ải sống hay chết trước mắt hắn cũng không do dự, chẳng phải điều này rất kỳ lạ sao? Ta đoán rằng hắn đã biết

phía sau Tường Vận Mệnh có bầy sói từ sớm, nhất định muốn đưa chúng ta qua đó chịu chết.” Chung Tam Tiếu lạnh lùng nói.

“Không phải lời Tam Tiếu nói cũng không có lý, ta cũng cảm thấy hắn hơi kỳ lạ.” Vương Chiếu cũng mở miệng nói, tuy không có nói rõ, nhưng hiển nhiên hắn cũng đồng ý với ý của Chung Tam Tiếu, muốn để một mình Hàn Sâm đi qua đó mở quan tài đồng cổ.

“Ta vẫn luôn cảm thấy hắn có gì đó không đúng, một kẻ có hạch gen Thanh Đồng thì làm sao có thể từ trốn thoát bầy sói được chứ?” Hứa Ngôn Mộng cũng nói.

“Các ngươi không cần nói nữa, nếu như các ngươi khăng khăng để Tiểu Hàn một mình đi mở quan tài đồng cổ, vậy ta cùng đi theo hắn là được.” Lệ tiên sinh kiên quyết nói.

Nói xong, Lệ tiên sinh bước đến gần Hàn Sâm rồi võ vai hắn rồi nói: “Tiểu Hàn, ngươi yên tâm đi, ta đã đưa ngươi vào thì cũng sẽ không để một mình ngươi đi mạo hiểm đâu. Ta có thể sống sót đi ra ngoài thì tuyệt đối cũng sẽ không để ngươi chôn thây ở đây đâu.”

“Lệ tiên sinh.” Trong lòng Hàn Sâm rất cảm động.

£”

“Lệ tiên sinh, ngài cần gì phải như thế…” Chung Tam Tiếu thấy Lệ tiên sinh như vậy thì cũng hơi khó xử.

“Các ngươi không cần nói nữa. Nếu như các ngươi đã không muốn đi, vậy thì ta và Tiểu Hàn cùng đi, cũng xem như có thể chăm sóc lẫn nhau, nếu như bọn ta gặp nguy hiểm gì thì các ngươi cũng không cần qua đó, cứ quay về là được.” Lệ tiên sinh bình tĩnh nói.

“Lệ tiên sinh, nếu ngươi muốn đi thì chắc chắn ta cũng đi, ta không thể nhìn ngươi đi mạo hiểm còn bản thân chẳng làm gì hết được.” Hứa Ngôn Mộng bước thẳng đến bên cạnh Lệ tiên sinh rồi nói.

“Nếu không tận mắt nhìn xem rốt cuộc bên trong quan tài đồng cổ có cái gì thì lúc trở về cũng không bàn giao được.” Lão Thu vừa nói xong cũng đi tới bên cạnh Lệ tiên sinh.

Vương Chiếu và Chung Tam Tiếu liếc mắt nhìn nhau, Vương Chiếu bất đắc dĩ nói: “Vậy thì cùng nhau đi, Lệ tiên sinh đã cứu mạng chúng ta, chúng ta cũng không thể nhìn Lệ tiên sinh đi mạo hiểm mà không ngó ngàng gì tới được.”

“Các ngươi không cần phải như vậy đâu” Lệ tiên sinh thở dài nói.

“Lệ tiên sinh, ngươi cũng đừng nói nữa, cứ làm vậy đi, sống hay chết đều do số cả.” Hứa Ngôn Mộng nói vừa hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm một cái: “Tiểu tử, Lệ tiên sinh đối xử tốt với ngươi như vậy, nếu để †a phát hiện ngươi thật sự muốn giở trò muốn hại hắn thì ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.”

Hàn Sâm bất đắc dĩ nhún vai nói: “Trước đây ta còn chẳng quen biết các ngươi, tại sao phải làm hại các ngươi chứ?”

“Hừ!” Hứa Ngôn Mộng không nói gì nữa, hiển nhiên cũng không tin lời Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm cũng bất đắc dĩ, thứ khó đoán nhất trên đời chính là lòng người, lúc trước hắn đẩy Tường Vận Mệnh, tuy rằng chủ yếu là muốn kiếm một ít Quả Thực Gen, nhưng quả thật cũng có ý cứu người, không muốn nhìn bọn họ chết một cách vô ích, nhưng không ngờ rằng trái lại còn bị bọn họ hoài nghi.

Nếu không phải Lệ tiên sinh thì e rằng Hàn Sâm bị ép tới đường cùng cũng chỉ có thể trở mặt thành thù với bọn họ. Quan tài đồng cổ còn chưa mở ra mà bọn họ đã phải phân chia kẻ sống người chết trước.

Lệ tiên sinh thương lượng với bọn họ một lúc, ai nấy đều triệu hồi hạch gen của mình ra. Hứa Ngôn Mộng cầm một cây súng lớn trong tay rồi chỉ Hàn Sâm nói: “Ngươi đi trước, đừng để ta phát hiện ngươi tâm tư quỷ kế gì, nếu không súng của ta sẽ không tha ngươi đâu.”

Lệ tiên sinh lắc đầu thở dài, đi tới bên cạnh Hàn Sâm, vỗ vai Hàn Sâm rồi nói: “Tiểu Hàn, chúng ta cùng nhau đi.

thích thế nào cũng không rõ ràng được. Việc hắn không chết trong bầy sói đã là một việc không tài nào giải thích được với đám người Hứa Ngôn Mộng, cũng không thể cứu vãn sự tin tưởng của bọn họ.

Mấy người từ từ đi về phía quan tài đồng cổ, chiếc quan tài kia lẳng

lặng nằm im nơi đó, bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả con thú con trên quan tài cổ ấy cũng không phát âm thanh nào. Bộ lông như lửa như ngọc, trông có vẻ không giống một sinh vật còn sống mà là giống như một pho tượng hơn.

Càng tới gần quan tài đồng cổ, phản ứng của mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng càng ngày càng mãnh liệt, giống như lò lửa nhỏ không ngừng toả nhiệt ở trước ngực.

Hết chương 1409.

Chương 1410. Mở Quan Tài

Hàn Sâm đưa tay vuốt ve mặt dây chuyền, hắn thấy hơi phỏng tay một chút.

“Mặt dây chuyền này không hề có một chút phản ứng với người tự xưng giáo chủ Huyết Mệnh Giáo kia, nhưng ở đây phản ứng nhưng mãnh liệt như vậy, chẳng lẽ phía trên quan tài đồng cổ kia là bản thể của Cửu Mệnh Huyết Miêu ư? Hay thứ được chôn cất bên trong quan tài đồng cổ chính là hài cốt Huyết Mệnh giáo chủ?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Chẳng qua nếu nói bên trong là thi thể của Huyết Mệnh giáo chủ thì lại không đúng lắm, hắn chưa từng thấy một kẻ đường đường là một giáo chủ mà lại đặt quan tài của bản thân ở trước cửa lớn cung điện đâu.

Trong lúc Hàn Sâm suy tư, mọi người đã đi tới chỗ cách quan tài đồng cổ khoảng hai ba mét, ai nấy đều đã thể thấy rõ dáng vẻ con thú nhỏ trên quan

tài đồng cổ.

Đầu của nó vùi vào trong đuôi, bộ lông toàn thân giống như ngọc, thoạt nhìn cực kỳ lộng lẫy. Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào nó, nhưng hắn không cảm nhận được hơi thở trên người nó, cứ như chỉ là một con vật đã chết vậy.

Đuôi con thú nhỏ đột nhiên nhúc nhích, thần kinh đám Vương Chiếu vốn đã căng thẳng, giờ đây trong lòng lại còn lạnh run, ai nấy đều lập tức dừng lại, không dám đi lên phía trước nữa, gắt gao nhìn chằm chằm vào con thú nhỏ trên quan tài đồng cổ kia.

“Thứ kia còn sống!” Hứa Ngôn Mộng nhìn chằm chằm con thú nhỏ rồi nói.

Hắn vừa dứt lời, đuôi con thú nhỏ kia lập tức phe phẩy hai cái, lần này tất cả mọi người đều nhìn rõ cái đuôi đầy lông đang động đậy, xuyên

qua cái đuôi có thể nhìn thấy một đôi mắt dài nhỏ màu đỏ đang lạnh

lùng nhìn chằm chằm bọn họ.

“Đúng là còn sống!” Chung Tam Tiếu nhìn thấy cặp mắt màu đỏ ấy, không khỏi lùi lại hai bước.

Mặt con thú nhỏ ấy giống như con mèo, thế nhưng đôi mắt lại không tròn mà là một hình dáng hẹp dài, trong đôi mắt ấy hiện lên đôi con ngươi dựng thẳng màu máu, trông có vẻ hết sức lạnh lùng và tàn nhãn, cứ như là coi thường tất cả sinh mệnh thế gian này vậy.

Tất cả mọi người lập tức không dám nhúc nhích gì, theo tin tức bọn họ nghe được, nhóm người trước đó chết là do nhìn thấy nó, cũng không ai biết nó sẽ tấn công thế nào. Tất cả mọi người đều tập trung đề phòng, sức mạnh bên trong cơ thể cũng đều đã được vận chuyển cực hạn, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra sức mạnh mạnh nhất.

Nhưng con thú nhỏ kia lại chỉ nằm ở đó nhìn bọn họ giống như đang xem mấy con kiến đang bò, vẻ mặt không quan tâm, hệt như kiểu như đám người Lệ tiên sinh không khiến nó hứng thú.

Đợi một lúc lâu thấy con thú nhỏ từ đầu đến cuối không có động tĩnh gì, Chung Tam Tiếu không nhịn được nói: "Trông dáng vẻ của nó giống như là không có ý định công kích chúng ta, chỉ bằng chúng ta cùng nhau ra tay…"

Chung Tam Tiếu còn chưa nói hết, nhưng mà ai nấy đều hiểu phải liên thủ giết chết con thú nhỏ này.

"Không được." Lệ tiên sinh lắc đầu nói: "Hiện tại nó không có thể hiện địch ý với chúng ta, nếu như bây giờ chúng ta ra tay, không giết chết nó thì sẽ chọc giận nó, nhỡ đâu chúng ta không phải đối thủ của nó vậy không phải tự tìm đường chết hay sao."

"Nhưng chúng ta cũng đâu thể đứng mãi ở chỗ này chứ?" Chung Tam Tiếu nói.

Lệ tiên sinh nhìn chằm chằm con thú nhỏ một lát rồi mới chậm rãi nói: "Xem ra dường như nó không hề có sát ý với chúng ta, chúng ta đến gần thêm một chút nữa xem sao, nếu nó không có phản ứng gì chúng †a cứ mặc kệ nó, trực tiếp nhấc nắp quan tài đồng cổ lên là được rồi."

Trong lòng mọi người cứ do dự mãi, nghe Lệ tiên sinh nói như vậy thì ai nấy đều nhìn nhau mấy cái rồi gật đầu, từ từ đi theo hướng khác nhau tới gần quan tài đồng cổ.

Cùng với mỗi một một bước đi của bọn họ là trái tim đập đang thình thịch, ai nấy chỉ sợ con thú nhỏ kia sẽ đột nhiên tấn công. Mọi người đều cảm nhận được sự kinh hãi của bản thân tới từ từng thớ cơ thớ

thịt.

Nhưng mãi đến lúc bọn họ đi tới bên cạnh quan tài đồng cổ, con thú nhỏ kia cũng không hề nhúc nhích, cứ hệt như lười để ý đến bọn họ, chỉ khẽ lắc cái đuôi đầy lông rồi thờ ơ nhìn bọn họ.

Chẳng qua sáu người Vương Chiếu chia ra các hướng khác nhau, còn mắt con thú nhỏ lại đang nhìn về hướng Hàn Sâm ở đối diện, Hàn Sâm không biết đây là trùng hợp hay là nó thật sự đang nhìn mình nữa.

“Chúng ta cùng nhau nhấc nắp quan tài lên đi.” Mọi người đứng bên cạnh quan tài nhìn một lúc, thấy thú nhỏ vẫn không có phản ứng, Lệ tiên sinh bèn nói.

Đám người Vương Chiếu đều nhìn chằm chằm con thú nhỏ, bàn tay sờ lên phía trên quan tài đồng cổ, hai tay nắm lấy bên dưới nắp quan tài.

Mặc dù là nhấc nắp quan tài nhưng tâm tư bọn họ không đặt ở nắp quan tài, ai nấy sợ con thú nhỏ kia lại đột nhiên tấn công mình hơn nhiều.

“Một… hai… ba…” Lệ tiên sinh cũng nhìn con thú nhỏ, sau khi trong miệng đếm tới ba, tất cả mọi người bắt đầu dùng sức.

Ngoài dự liệu của bọn họ, nắp quan tài đồng cổ dễ dàng bị bọn họ nhấc lên, con thú nhỏ bên trên vẫn không có phản ứng gì, bọn họ từ từ nhấc quan tài lên, tốc độ cực kỳ chậm chạp, giống như là sợ dọa đến con thú nhỏ.

Con thú nhỏ trên nắp quan tài vẫn thờ ơ như cũ, giống như việc nhấc nắp quan tài lên không ảnh hưởng gì đến nó, ánh mắt của mọi người không khỏi nhìn sang hướng phía dưới nắp quan tài.

Nhiệm vụ lần này của bọn họ chính là nhìn xem rốt cuộc bên trong quan tài đồng cổ có cái gì, hiện tại cơ bản đã coi như là hoàn thành nhiệm vụ, sau khi xem qua một chút, bọn họ hoàn toàn có thể trở về.

Không cần tiếp tục mạo hiểm nữa.

Ánh mắt của vài người đều tập trung vào bên trong quan tài đồng cổ, sau khi nhìn thoáng qua, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bên trong quan tài đồng cổ lại trống không chẳng có gì cả. “Sao lại trống không chứ?” Vương Chiếu giật mình nói.

“Cái… cái con… thú nhỏ… không thấy nữa…“Giọng nói Lão Thu hơi run lên.

Vừa nãy đám người Vương Chiếu đều nhìn vào bên trong quan tài, nghe thấy Lão Thu nói như vậy thì trong lòng lập tức cả kinh, ai nấy đều ngẩng đầu nhìn về phía bên trên nắp quan tài.

Mới vừa rồi con thú nhỏ còn nằm ở trên đó, vậy mà trong chớp mắt không thấy đâu, ngay cả bóng dáng của nó cũng hoàn toàn không thấy đâu nữa.

“Nó đi đâu rồi?” Hứa Ngôn Mộng vừa nói vừa đánh giá xung quanh, nhưng cũng không thấy bóng dáng con thú nhỏ.

Ánh mắt những người khác cũng tìm tòi khắp nơi như thế, nhưng cũng không nhìn thấy con thú nhỏ đâu cả, giống như nó biến mất không còn tăm hơi vậy.

“Mặc kệ nó đã đi đâu, đi rồi thì tốt, dù sao chúng ta cũng đã nhìn xem bên trong quan tài đồng cổ có gì rồi, xem như đã hoàn thành xong nhiệm vụ, hiện tại chúng ta lập tức đi ra ngoài, tránh sinh thêm nhiều rắc rối.” Vương Chiếu nói.

“Được, mau thả nắp quan tài về lại chỗ cũ, chúng ta lập tức đi ra ngoài.” Lệ tiên sinh gật đầu nói.

Vài người lại chậm rãi thả nắp quan tài xuống, để cho nó trở lại vị trí ban đầu, nhưng đợi đến lúc bọn họ buông tay thì ai nấy đều biến sắc.

Hứa Ngôn Mộng trực tiếp sợ hãi kêu lên: “Chuyện gì thế này, cứ như trên nắp quan tài này có một lực hút mạnh mẽ vậy, ta không rút tay ra được.”

“Ta cũng như thế, đúng là gặp quỷ rồi!” Chung Tam Tiếu cũng la lên, thấy mặt của hắn đỏ bừng, rõ ràng là muốn dùng sức rút tay về nhưng chưa thành công được.

Tất cả mọi người cũng giống như bọn họ, bàn tay hệt như là bị quan tài nắp hút lại, ai cũng không buông tay được.

Tuy rằng Hàn Sâm cũng cầm lấy nắp quan tài, nhưng mà hắn lại không hề cảm nhận được lực hút như đám người Chung Tam Tiếu nói, hắn cũng lén lút thử buông tay ra nhưng không hề phát hiện lực hút gì.

Nhưng mà trong lòng Hàn Sâm hơi dao động, hắn không hề buông tay, cũng cầm lấy nắp quan tài như kiểu bị hút lại không thể bỏ ra được như đám người Hứa Ngôn Mộng.

Hết chương 1410.

Chương 1411. Thánh Quan Sống Lại

Mọi người đột nhiên hoảng sợ, từng người một đều ngưng kết sức mạnh của bản thân lại, muốn phá vỡ quan tài đồng cổ, hoặc là muốn đánh nát quan tài cổ ấy.

Bọn họ không sử dụng sức mạnh thì còn tốt, bây giờ dùng sức một cái là ngay lập tức cảm thấy sức mạnh trên người lao vào quan tài đồng cổ một cách không tài nào kiểm soát nổi, hệt như bị máy hút nước hút vào vậy.

Đám người Vương Chiếu vô cùng kinh hãi, trừng mắt nhìn sức mạnh của mình chảy vào trong quan tài đồng cổ mà không thể dừng lại được, hai tay cũng không thể buông ra khỏi quan tài đồng cổ.

Chung Tam Tiếu triệu hồi ra một hạch gen hình thanh kiếm rồi mạnh mẽ chém lên mặt của quan tài đồng cổ, nhưng hạch gen kia vừa động vào nắp quan tài thì lại không phát ra tiếng gì nữa cả, hệt như bị hút vào vậy, sức mạnh bên trong hạch gen cũng bị hút vào trong quan tài đồng cổ.

Tình huống của những người khác cũng giống như vậy, triệu hồi hạch gen ra hoàn toàn không có tác dụng, chỉ cần chạm đến quan tài đồng cổ thì ngay lập tức bị hút vào.

Tất cả mọi người đều hoảng hốt nhìn sức mạnh của bản thân tràn vào trong quan tài đồng cổ, những phù hiệu kỳ lạ trên quan tài đồng cổ lóe lên từng chút một, trong lòng ai nấy đều hoảng sợ.

“Tại sao sức mạnh của ngươi lại không bị hút đi?” Đột nhiên Hứa Ngôn Mộng nhìn Hàn Sâm nói, sức mạnh trên người mọi người đều bị rút đi, nhưng sức mạnh trên người Hàn Sâm lại không thay đổi gì cả. Hứa Ngôn Mộng vẫn luôn nghi ngờ rằng Hàn Sâm có vấn đề, lúc này phản ứng đầu

tiên của hắn là nhìn lướt qua Hàn Sâm, kết quả phát hiện Hàn Sâm chẳng bị sao hết.

Hứa Ngôn Mộng vừa nói như vậy, tâm mắt của mọi người đều hướng về phía Hàn Sâm, quả nhiên vẫn thấy hắn vẫn bình an vô sự.

“Mẹ nó, quả nhiên hắn có vấn đề.” Chung Tam Tiếu mắng to, triệu hồi hạch gen ra chém về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm buông tay lùi về phía sau né tránh công kích của hạch gen hình thanh kiếm kia, hắn bất đắc dĩ nói: “Tuy rằng ta không bị quan tài đồng cổ vây hãm lại, có điều ta cũng chẳng sợ các ngươi, bởi lẽ ta cũng chẳng liên quan gì đến quan tài đồng cổ.”

Đáng tiếc rằng bây giờ đám người Vương Chiếu hoàn toàn không tin Hàn Sâm nữa, từng người một triệu hồi hạch gen giết Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ có thể lùi về phía sau, hạch gen của bọn họ đều là cấp Bảo Thạch, hạch gen thấp nhất cũng đã là cấp Hoàng Kim, Hàn Sâm cũng không dám chống lại mấy hạch gen lao qua cùng một lúc đâu.

“Ta biết ngay tên tiểu tử này không phải thứ tốt đẹp gì mà, phải giết hắn từ sớm mới đúng.” Hứa Ngôn Mộng nghiến răng nói.

“Cơ thể của các ngươi…” Đột nhiên Lão Thu kêu lên.

Mọi người nhìn nhau, liền phát hiện cơ thể của bọn họ bắt đầu già yếu, hơn nữa còn lão hóa cực kỳ kinh khủng.

Dáng vẻ của Hứa Ngôn Mộng vốn là thanh niên, bây giờ tóc đã thành hoa râm, trên mặt hiện lên nếp nhăn, trông giống như cụ già sáu mươi bảy mươi tuổi.

Mọi người đều cùng cảnh ngộ, trong lòng thầm kinh hãi, Vương Chiếu đột nhiên lại kêu lên một tiếng: “Lệ tiên sinh, sao ngươi lại không lão hóa?”

Không chỉ có Vương Chiếu, những người khác đều nhìn thấy rồi, Lệ tiên sinh vẫn là dáng vẻ thanh nhã ấy, không già đi như bọn họ.

Trong ánh mắt sợ hãi của bọn họ, Lệ tiên sinh khẽ mỉm cười, thả tay ra lùi về sau hai bước, sau đó thản nhiên nói: “Ta không bị Thánh Quan này vây hãm, tất nhiên sẽ không già đi rồi.”

“Lệ tiên sinh, ngươi biết đây là thứ gì không?” Sắc mặt đám người Vương Chiếu đều biến đổi, vẻ mặt không thể tin nổi, ai cũng không tin Lệ tiên sinh có thể nói ra câu này.

“Đây là Thánh Quan của Huyết Mệnh Giáo, Cửu Mệnh Huyết Miêu vừa nãy là Trấn Quan Thú, có Trấn Quan Thú ở đây, Thánh Quan sẽ ngủ say liên tục. Nhưng chúng ta mở Thánh Quan ra, khiến Trấn Quan Thú rời đi, Thánh Quan có thể khôi phục sức mạnh, lúc này cần sức sống mới có thể hoàn toàn bình phục.” Lệ tiên sinh bình tĩnh nói.

“Lệ tiên sinh, sao ngươi lại biết những thứ này? Ngươi có cách cứu bọn †a rồi có đúng không?” Lão Thu hoảng sợ nói to với Lệ tiên sinh như thể van xin.

Vốn dĩ hắn cũng đã rất già rồi, lúc này đã già đến mức nếp nhăn trên mặt giống như vỏ cây, lưng cũng đã còng đi, nhìn giống như một cụ già hấp hối sắp gần đất xa trời.

Đám người Vương Chiếu cũng nhìn Lệ tiên sinh, mặc dù biết Lệ tiên sinh có chút gì đó sai sai nhưng lại vẫn nuôi hy vọng đó.

“Quả thật là ta biết làm thế nào để cứu các người, nhưng đây vốn dĩ là mục đích ta tới đây, làm sao có khả năng để ngăn Thánh Quan sống lại chứ?” Lệ tiên sinh thản nhiên nói.

“Ngươi… là ngươi cố ý đưa bọn ta đến đây… ngươi đã tính kế bọn ta từ sớm..” Vương Chung kêu gào lên.

“Đừng nói khó nghe như thế, mạng của các ngươi là do ta cứu đấy, không phải bây giờ trả lại cho ta là điều rất bình thường sao? Chính bản thân các ngươi từng nói, nếu như sau này hữu dụng, tất sẽ lấy cái chết báo đáp, bây giờ chính là lúc để các ngươi báo đáp đấy, lẽ nào lời các ngươi từng nói chưa bao giờ xem là thật sao?” Lệ tiên sinh dửng dưng nói.

Đám người Vương Chiếu sớm đã nghe đến há mồm trợn mắt, hơn nữa sức sống cũng bị Thánh Quan hút cạn kiệt, cơ thể ngày càng suy yếu, ngay cả nói chuyện cũng thở hổn hển kinh khủng, lúc này một câu lại càng không nói ra được.

Hàn Sâm ở một bên cũng nhìn đến ngơ người, không thể tin được một người được tôn kính như Lệ tiên sinh, vậy mà lại có một mặt như thế, ngay cả Hàn Sâm cũng có phần không dám tin.

Đám người Hứa Ngôn Mộng tín nhiệm Lệ tiên sinh đến như thế, vậy mà lại không ngờ rằng chính Lệ tiên sinh lại đưa bọn họ vào chỗ chết.

Lệ tiên sinh cũng không quan tâm bọn họ nữa, quay đầu về phía Hàn Sâm: "Tiểu Hàn, ngươi là đệ tử của mạch nào?"

Hàn Sâm biết Lệ tiên sinh cũng xem hắn là tín đồ của Huyết Mệnh Giáo, có điều trong lúc nhất thời, Hàn Sâm không biết nên trả lời ra Sao.

Theo sự hiểu biết của Hàn Sâm, Huyết Mệnh Giáo có ít nhất hai dòng thế lực, một dòng là hệ Nam Ly Thiên, hình như là dòng trung thành với Huyết Mệnh giáo chủ, mà một dòng khác lại bị cho là phản đồ, Hàn Sâm biết có thánh đồ Thiên Tru và Hàn Kính Chỉ.

Hàn Sâm không biết Lệ tiên sinh là người thuộc dòng thế lực nào, nên hồi lâu cũng không biết trả lời như thế nào.

Có điều Lệ tiên sinh cũng không chú ý hỏi chỉ tiết, thấy Hàn Sâm cũng không trả lời ngay lập tức, hắn lại nói tiếp: "Thánh Quan sống lại vẫn cần một ít thánh huyết, tuy rằng thánh huyết trên người ngươi rất nhạt, nhưng cũng có chút tác dụng, hiến tế thánh huyết cùng ta để giúp Thánh Quan sống lại."

Lệ tiên sinh nói xong rồi đi tới phía trước Thánh Quan, ngón trỏ bên tay phải rạch ra một vết trong lòng bàn tay trái, huyết dịch màu xanh lam bất ngờ chảy ra từ miệng vết thương.

Màu xanh lam kia đẹp đến nỗi máu của Nam Ly Thiên cũng hoàn toàn không thể sánh cùng, nó lộng lẫy hệt như huyết lam của thánh đồ Thiên Tru

vậy.

“Lệ tiên sinh, ngươi là vị thánh đồ nào vậy?” Hàn Sâm nhìn Lệ tiên sinh hỏi.

Lệ tiên sinh nghe thấy câu hỏi của Hàn Sâm thì hơi cau mày: “Ngươi là con cháu của dòng nào, ngay cả chuyện của bản giáo chủ mà trưởng bối nhà ngươi cũng không nói cho ngươi biết sao?”

“Ngươi là giáo chủ Huyết Mệnh Giáo?” Hàn Sâm lập tức trợn to mắt nhìn Lệ tiên sinh.

Trước đây Hàn Sâm hao phí tâm trí,muốn biết giáo chủ của Huyết Mệnh Giáo là ai, nhưng bây giờ xuất hiện cùng lúc những hai người, hơn nữa bọn họ hoàn toàn không giống nhau.

Một kẻ tự xưng là lưu ảnh của giáo chủ, nhìn kiểu gì cũng là dị linh, bây giờ Lệ tiên sinh lại nói hắn là giáo chủ, nhưng hắn rõ ràng là một nhân loại thuần túy.

“Chuyện gì thế này? Sao lại xuất hiện nhiều giáo chủ thế?” Suy nghĩ

trong đầu Hàn Sâm quay mòng mòng, nhưng hắn vẫn không nghĩ ra được chút manh mối nào.

Hết chương 1411.

Chương 1412. Đại Chiến Với Huyết Mệnh Giáo Chủ

Lúc này đám người Vương Chiếu tóc trắng bạc phơ nằm liệt bên cạnh Thánh Quan, trong mắt tràn ngập sự đau khổ và tuyệt vọng, đừng nói đến việc sử dụng hạch gen, giờ đây đến đứng dậy mà họ cũng không có sức nữa rồi.

“Còn không mau hiến huyết thánh?” Lệ tiên sinh nhẹ nhàng nói.

“Nếu Thánh Quan sống lại thì làm sao?” Hàn Sâm không hề đi qua đó, nhưng hắn lại cố ý đóng giả là một tín đồ của Huyết Mệnh, nhưng nếu để hắn hiến huyết thánh thì có ma mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, có khi hắn sẽ mất mạng ấy chứ.

Lần này Lệ tiên sinh không trả lời Hàn Sâm, ánh mắt nhìn vào Hàn Sâm, bóng người lướt qua rồi di chuyển nhanh chóng đến trước mặt Hàn Sâm, một tay túm lấy cổ áo của Hàn Sâm, trực tiếp xách Hàn Sâm đến trước Thánh Quan.

Đến cơ hội để tránh mà Hàn Sâm cũng không có, mặc dù đã ý thức được nhưng cơ thể lại không theo kịp phản ứng của nhận thức.

Bị Lệ tiên sinh túm lấy cổ áo, Hàn Sâm chỉ cảm thấy giống như đang bị một cái khoá sắt khóa lại vậy, cả cơ thể như có một dòng điện chạy qua, hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể để cho Lệ tiên sinh tuỳ ý xách đến trước quan tài bằng đá.

Lệ tiên sinh xách Hàn Sâm đến trước Thánh Quan, ấn hắn lên trên nắp quan tài, lấy ngón tay quẹt qua cổ Hàn Sâm, muốn trực tiếp dùng máu của Hàn Sâm nhỏ lên trên đó.

Trong mắt Hàn Sâm ánh lên một luồng thánh quang màu trắng, ánh sáng đó nhanh chóng từ trong mắt chạy dài ra ngoài, mái tóc ngắn màu đen cũng dần biến thành màu trắng toát, còn dài ra nhanh chóng, †oàn thân đều đã bị thánh quang quấn lấy.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng có thể thoát ra khỏi trói buộc luồng sức mạnh kì lạ đó, hắn dùng một quyền đón lấy ngón tay của Lệ tiên sinh rồi sử dụng sức mạnh Chích Thủ Già Thiên của mình.

Bùm!

Lệ tiên sinh lùi về sau hai bước, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm còn sợ hãi hơn, hắn dùng Chích Thủ Già Thiên để phá vỡ được chuỗi trật tự gen của Lệ tiên sinh, vậy mà cứ như phá vỡ cốt thép vậy, hoàn toàn không tài nào phá vỡ được. Thật không thể tưởng tượng được rốt cuộc cơ thể của Lệ tiên sinh dũng mãnh đến mức nào, rất có thể đã đạt đến trình độ của sinh vật siêu cấp Thần hoặc Đại Đế.

Hàn Sâm không nói lời nào mà xoay người bỏ chạy, cách biệt sức mạnh quá lớn, hoàn toàn không phải là người cùng đẳng cấp, nếu tiếp tục đánh tiếp thì sẽ chỉ có đường chết.

“Không thể ngờ được trong Huyết Mệnh Giáo của ta lại có một đệ tử lợi hại như vậy, tuy rằng nồng độ huyết thánh hơi thấp, nhưng nếu hiến †ế cho Thánh Quan cũng không tính là xúc phạm Thánh Quán.” Lệ tiên sinh nhẹ nhàng nói, nhưng bóng dáng hắn đã lại ở sau lưng Hàn Sâm, dùng một tay muốn bắt lấy Hàn Sâm.

Nhưng lần này Hàn Sâm đã có sự chuẩn bị sẵn, hơn nữa với ưu thế của thân thể của Đế Linh cao cấp, tốc độ phản ứng của cơ thể cũng nhanh hơn vừa nấy rất nhiều.

Già Thiên Tán mở ra chặn lại được bàn tay của Lệ tiên sinh, đồng thời †ay còn lại cũng tung Tỉnh Đản ra.

Ầm!

Tay của Lệ tiên sinh đập vào Già Thiên Tản, trên mặt ô tức khắc xuất hiện những vết nứt, còn Hàn Sâm thì cảm thấy được có một lực cực lớn ập tới, đến nỗi cả người và ô cùng bay đi, đập vào tường của cung điện, máu tươi từ trong miệng phun ra.

Tỉnh Đản đong đưa đến trước Lệ tiên sinh một cách quỷ dị, nhưng quỹ đạo kỳ dị ấy cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Lệ tiên sinh, cuối cùng bị hắn bắt được, năm ngón tay nhè nhẹ dùng lực, chỉ nghe thấy một tiếng bùm, Tinh Đản trực tiếp bị bóp nát.

Băng Ngọc Cô Lâu đột nhiên xuất hiện từ trong đó, đâm thẳng vào lòng bàn tay của Lệ tiên sinh sau đó bay thẳng về bên cạnh Hàn Sâm.

Lê tiên sinh không ngờ lại còn có kiểu biến hóa như vậy, lòng bàn tay bị Băng Ngọc Cô Lâu đâm qua ấy, đột nhiên những mảng Băng Ngọc láng bóng bắt đầu lan ra trong lòng bàn tay hắn, chớp mắt cả bàn tay đã biến thành màu của Băng Ngọc, trông giống như một tác phẩm điêu khắc bằng ngọc pha lê.

Hàn Sâm cố gắng nhịn cơn tức cuồn cuộn trong lòng, bò dậy từ mặt đất, trong lòng cũng có chút mừng thầm, không thể ngờ được Băng Ngọc Cô Lâu lại mạnh như vậy, đến cả thân thể ngang tàn của Lệ tiên sinh cũng có thể phong ấn được.

Nhưng ngay giây tiếp theo, sự hưng phấn của Hàn Sâm đều tan biến, chỉ thấy từ trong cơ thể Lệ tiên sinh toả ra màu xanh lam, làn da như bị màu xanh lam đó bao phủ vậy, còn khoảng màu của Ngọc Băng đó dần dần bị tan chảy, trong nháy mắt nó đã hoàn toàn biến mất trên tay Lệ tiên sinh, trong lòng bàn tay đó chỉ còn sót lại một màu xanh thuần khiết.

“Thật hiếm có, thật sự quá hiếm có, đệ tử của Huyết Mệnh giáo có thể vận dụng được thuật Tí Hội Sở đến trình độ này, ngươi chính là người đầu tiên trong giáo của ta.” Lệ tiên sinh không hề tức giận vì mình bị †ấn công mà ngược lại còn rất tán thưởng nói.

Nhưng Hàn Sâm lại không có tâm trạng để nghe hắn tán thưởng, trong đầu suy nghĩ quay cuồng, tính toán mọi khả năng sống sót nhưng nhất thời lại không thể nghĩ ra được bất kì biện pháp khả thi nào.

Sức mạnh của hắn thua xa Lệ tiên sinh, hạch gen lại vẫn là cấp Thanh Đồng, không một ai trong số họ có thể chống đối với Lệ tiên sinh, cơ hội sống sót rất mỏng manh.

"Vì sao hầu như người trong giáo của ta không thể thích ứng được với sức mạnh của Tí Hội Sở?" Hàn Sâm thản nhiên nói, chỉ là muốn kéo dài thời gian thêm một chút, hi vọng có thể nghĩ ra được biện pháp thoát thân.

Lệ tiên sinh liếc nhìn Hàn Sâm một cái, dường như đã nhìn thấu được suy nghĩ của hắn, nhưng lại không ra tay ngay lập tức, ngược lại lại trả lời: "Tuy rằng những tín đồ có huyết thánh có thể hấp thụ gen của TÍ Hội Sở nhưng lại rất khó để có thể có được sức mạnh thuộc tính của Tí Hội Sở, thánh huyết càng thuần khiết thì sẽ càng như vậy, đó là vì gen của chúng ta trải qua sự truyền nối bao nhiêu đời, phương thức tiến hoá sớm đã bị cố định từ lâu, có thể hấp thụ gen để thúc đẩy quá trình tiến hoá, nhưng lại không thể thay đổi được thuộc tính. Huyết thánh của ngươi quá mờ nhạt nên mới không bị huyết thánh trói buộc, vậy nên mới có thể có được sức mạnh thuộc tính của Tí Hội Sở. Ngươi là đệ tử thuộc mạch nào, với cả huyết thánh đời thứ mấy?"

"Ngươi biết ta họ Hàn mà." Hàn Sâm nói.

"Trong mười ba thánh đồ hoàn toàn không có ai họ Hàn cả, ngươi đang dùng tên giả." Dường như Lệ tiên sinh hiện tại rất có hứng thú với Hàn Sâm, không hề vội vàng động thủ.

"Đây là tên thật của ta, ông cố của ta tên là Hàn Kính Chi." Hàn Sâm nói tiếp.

"Hàn Kính Chi? Không thể nào, tuy rằng Hàn Kính Chi đã gia nhập giáo của ta, nhưng cũng chỉ là một người ngoài mà thôi, hậu nhân của hắn không thể có huyết thánh được. Lệ tiên sinh trực tiếp phủ định.

Hàn Sâm nghe Lệ tiên sinh nói như vậy thì cũng biết được Nam Ly Thiên và Anh Quỷ nói không sai, quả nhiên Hàn Kính Chi không phải thánh đồ của Huyết Mệnh Giáo, hắn chỉ bị ép gia nhập vào Huyết Mệnh Giáo mà thôi.

"Nếu ngươi đã nói Hàn Kính Chi là người ngoài, vậy tại sao hắn lại có thánh vật của Huyết Mệnh Giáo chứ?" Hàn sâm nói tiếp, đồng thời tìm kiếm Động Huyền Khí Tràng xung quanh, hi vọng có thể tìm được khả năng trốn thoát.

Đột nhiên, Hàn Sâm phát hiện Cửu Mệnh Huyết Miêu vừa nãy còn đang trấn giữ quan tài, giờ lại nằm bên cạnh mái hiên của cung điện, vây vây đuôi, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

"Vậy mà nó vẫn còn ở đây ư?" Hàn Sâm thầm ngạc nhiên.

Lệ tiên sinh suy nghĩ một hồi rồi nói: "Ngươi vậy mà lại biết chuyện này, vậy thì chắc chắn là thế hệ sau của mười ba thánh đồ, chẳng qua tại sao huyết mạch của ngươi lại yếu ớt như vậy chứ, lẽ nào ngươi là thánh đồ Đế Giả, người của nhà họ Tần?"

"Sao ngươi biết?" Hàn Sâm cố tỏ vẻ kinh ngạc. "Từ thời xa xưa nhà họ Tần đã rời khỏi giáo ta, không tu luyện huyết mạch thì huyết thánh yếu đi cũng là chuyện bình thường." Lệ tiên sinh

vừa nhìn Hàn Sâm vừa nói: "Không ngờ sau bao nhiêu năm, nhà họ Tần lại trở lại với giáo phái ta, quả là một sự kiện đáng mừng."

Hết chương 1412.

Chương 1413. Bí Mật Huyết Mệnh Giáo

"Nếu đã là chuyện vui, ngày vui lớn như vậy đừng động đao động

thương là được, chảy máu thì sẽ không may mắn đâu.” Hàn Sâm vừa nói vừa chầm chậm lùi về phía sau.

“Ta dạy đệ tử phải lấy máu làm vinh, ngày lễ trọng đại nhất định phải lấy máu làm vật hiến tế, sao lại nói không may mắn được? Ngươi là hậu nhân nhà họ Tần thì càng nên hiến tế vì Thánh Quan, sau này khi giáo ta quân lâm thiên hạ, tất nhiên có một phần công lao của nhà họ Tần ngươi.” Lệ tiên sinh nói xong thì đi như gió tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm đã có chuẩn bị từ trước, nghiêng người nhảy cái vèo lên trên mái hiên cung điện, đi tới bên cạnh Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trong ngực hắn vẫn luôn nóng rực, bây giờ Hàn Sâm đã có thể xác định không phải mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu phản ứng với quan tài đồng cổ mà là với Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu có thể trấn áp lam huyết, mà trước đây con Cửu Mệnh Huyết Miêu này lại từng trấn Thánh Quan, nếu như là nó, nói không chừng có lẽ sẽ gây ảnh hưởng với cục diện hiện tại.

Lệ tiên sinh ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Sâm, hắn vốn định đuổi theo nhưng liếc mắt đã thấy Cửu Mệnh Huyết Miêu trên mái hiên, thân thể lập tức dừng lại, cau mày đánh giá Cửu Mệnh Huyết Miêu không hề nhúc nhích kia.

Thấy phản ứng của Lệ tiên sinh như thế, trong lòng Hàn Sâm thầm vui mừng, cẩn thận từng li từng tí ngồi xổm xuống bên cạnh Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Cửu Mệnh Huyết Miêu vẫn nằm im ở đó như cũ, Lệ tiên sinh nhìn chằm chằm Cửu Mệnh Huyết Miêu nói: “Thánh Quan đã mở, tại sao ngươi còn không rời đi? Ngươi tưởng rằng Huyết Mệnh Giáo bọn ta không dám giết ngươi hay sao?”

Cửu Mệnh Huyết Miêu nghe thấy vây, mắt híp lại lộ ra nụ cười quỷ dị, sau đó đứng lên, thoáng chốc nhảy lên đỉnh đầu Hàn Sâm. Hàn Sâm hoàn toàn chưa kịp phản ứng thì nó đã nằm ở trên đầu Hàn Sâm rồi, cái đuôi rũ xuống

đung đưa sau lưng Hàn Sâm, từ trên cao nhìn xuống Lệ tiên sinh giống như đang khiêu khích, cũng giống như là đang cười nhạo hắn.

Hàn Sâm thấy Cửu Mệnh Huyết Miêu không làm hắn bị thương, cũng không có động thủ, trong đầu quanh quẩn vô vàn ý nghĩ, hắn thầm nghĩ: "Sao thế nhỉ? Vậy mà thánh vật của Huyết Mệnh Giáo lại đi gây khó dễ cho giáo chủ bọn họ ư?" Sắc mặt Lệ tiên sinh hơi cứng đờ lại, hắn nhìn chằm chằm vào Cửu Mệnh Huyết Miêu trên đầu Hàn Sâm, khẽ nhấc bàn tay lên, lắc mình một cái rồi lập tức đánh về phía Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Mặc dù Lệ tiên sinh nhắm vào Cửu Mệnh Huyết Miêu nhưng Hàn Sâm vẫn phải né tránh, bởi lẽ Cửu Mệnh Huyết Miêu đang ở trên đầu hắn, đánh nó thì chẳng khác nào đang đánh vào đầu của hắn cả, làm sao Hàn Sâm không né cho được đây.

Nhưng mà Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy ngực mình nóng rực lên, mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trong ngực tỏa ra ánh đỏ khiến cho cả người Hàn Sâm bị huyết quang bao vây mãnh liệt, một luồng sức mạnh tới đỉnh điểm truyền vào bên trong cơ thể khiến Hàn Sâm có cảm thấy dường như bản thân hắn có thể đấm nát cả vũ trụ chỉ bằng một quyền.

Hàn Sâm cảm nhận sự lợi hại bên trong cơ thể dần tăng lên, hắn không kiêm chế được mà đấm một cái về Lệ tiên sinh, nắm đấm mang theo ánh sáng đỏ rực đánh vào tay Lệ tiên sinh, vậy mà trực tiếp đánh bay Lệ tiên sinh ra ngoài.

Thân thể mạnh mẽ của Lệ tiên sinh ngã trên mặt đất, hai chân trượt trên dài hơn mười mét trên đất đá tạo thành hai cái rãnh sâu, khóe miệng trào ra máu tươi màu lam.

"Không phải ngươi hậu nhân thánh đồ ư, sao thánh vật lại ở trên người ngươi? Rốt cuộc ngươi là ai?" Lệ tiên sinh nhìn chằm chằm Hàn Sâm rồi nói.

"Trước đó ta cũng đã nói rồi, ta là hậu nhân Hàn Kính Chi." Hàn Sâm thầm vui mừng, mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trước ngực hắn liên tục tuôn ra sức mạnh rót vào thân thể của hắn giúp hắn được bao bọc vây bên

trong ánh sáng đỏ rực, sức mạnh cường đại không thể nào tưởng tượng được.

“Hậu nhân Hàn Kính Chi, vậy ngươi phải chết rồi.” Sắc mặt Lệ tiên sinh âm trầm, lại đánh một quyền về phía Hàn Sâm.

Lần này Hàn Sâm không hề có ý muốn né tránh, dưới ánh ánh đỏ bao bọc ấy, hắn lại đánh một quyền về phía Lệ tiên sinh.

Ầm!

Thực lực của Lệ tiên sinh mạnh mẽ như vậy nhưng cũng không chống lại được cú đấm của Hàn Sâm, thân thể hắn bị đánh đến tung lên trời.

Hai chân Hàn Sâm đạp mạnh một cái, trên mái hiên lập tức nứt toác ra, cơ thể hắn bay lên không trung trong nháy mắt rồi xuất hiện trước mặt Lệ tiên sinh.

Nắm đấm giáng lên người Lệ tiên sinh như vũ bão, từ trước tới nay Hàn Sâm chưa từng có tốc độ và sức mạnh như vậy, bây giờ hắn cảm thấy mình tiện tay cũng có thể làm nổ tung cả thiên hà.

Lúc mới đầu Lệ tiên sinh còn có thể dùng nắm đấm ngăn cản vài lần, nhưng dưới sức mạnh kia, thế phòng thủ của hắn nhanh chóng bị phá VỠ.

Hàn Sâm điên cuồng đấm liên tiếp vào người Lệ tiên sinh giống như đấm từng đấm lên bao cát, đánh đến mức thân thể Lệ tiên sinh trở nên méo mó, trong miệng không ngừng phun ra máu tươi.

“À lú… À lú..” Hàn Sâm hưng phấn đấm từng đấm lên người Lệ tiên sinh, không nhịn được bắt chước câu cửa miệng của Tà Tình Đế.

Ầm!

Cuối cùng Lệ tiên sinh bị một quyền của Hàn Sâm đánh bay ra ngoài, thân thể đập mạnh xuống đất tạo ra một rãnh sâu, thân thể kéo lết cả một đường dài, đến khi va vào Thánh Quan thì mới dừng lại.

Hàn Sâm đang muốn đi tới trực tiếp giết chết Lệ tiên sinh để tránh sau này sinh ra thêm rắc rối.

Nhưng Lệ tiên sinh dựa vào Thánh Quan, thân thể vặn vẹo không còn hình dáng gì, sắc mặt phức tạp nói: "Hàn Kính Chi làm giáo phái ta sụp đổ, bây giờ hậu nhân của hắn lại phá hỏng đại sự của ta, chẳng lẽ Huyết Mệnh Giáo của ta đã định phải hủy trong tay Hàn gia… ta không cam tâm… thật sự không cam tâm… rõ ràng chỉ còn một bước nữa là †a sẽ thành Thần…"

"Thành Thần? Thành Thần gì cơ?" Hàn Sâm nghe đến chữ đó thì trong lòng không khỏi nhói lên một cái.

"Ngươi là hậu nhân Hàn Kính Chi, chẳng lẽ ngươi không biết mục đích cuối cùng của Huyết Mệnh Giáo là trở thành Thần sao?" Lệ tiên sinh phun ra một ngụm máu nói.

"Làm sao để thành Thần?" Hàn Sâm cau mày hỏi.

"Phá vỡ hư không, tiến vào Tí Hội Sở thứ năm thì đương nhiên sẽ trở thành Thần, nhưng đáng tiếc xem ra ta không có cơ hội này, ngay cả Hàn Kính Chi cũng không có, xem ra ngươi là người có cơ hội nhất." Lệ tiên sinh nói.

"Tại sao Hàn Kính Chi không có cơ hội?" Hàn Sâm nghỉ ngờ nói.

"Tư chất hắn quá kém, căn bản không có khả năng thành Thần, hắn cũng giống như ta, chỉ là ảo tưởng cả thôi." Lệ tiên sinh cười nhạo nói.

Hàn Sâm muốn giết Lệ tiên sinh lập tức, nhưng trong lòng lại có nhiều nghi ngờ muốn hỏi, do dự một lúc vẫn không động thủ, thế là hắn hỏi: "Tại sao Huyết Mệnh Giáo có dị linh rồi lại còn có cả nhân loại? Rốt cuộc Huyết Mệnh Giáo là nhân loại hay là dị linh?"

Lệ tiên sinh đưa tay lau máu tươi ở khóe miệng: “Xem ra Hàn Kính Chi không nói cho ngươi điều gì cả, ngươi thật sự là hậu nhân của hắn sao?”

“Phải hay không phải thì có sao chứ?” Hàn Sâm nói.

“Cũng phải.” Lệ tiên sinh trầm ngâm nói: “Thật ra vấn đề mà ngươi nói cũng không có bất kỳ mâu thuẫn gì, Huyết Mệnh Giáo là do nhân loại sáng lập, cũng là do dị linh sáng lập.”

“Ngươi có ý gì đây?” Hàn Sâm hơi nhíu mày.

Lệ tiên sinh cười nói: “Ngươi cho rằng nhân loại là gì? Chúng ta là từ đâu tới đây?”

Trái tim Hàn Sâm bỗng đập cái thịch: “Lẽ nào người sáng lập Huyết Mệnh Giáo vốn là sinh vật trong Tí Hội Sở? Nhưng sau đó hắn lại liên minh với những người khác? Giống hệt như A Tu La kia?”

Lệ tiên sinh gật đầu rồi lại lắc đầu: “Ngươi chỉ nói đúng một nửa, A Tu La là cái thá gì chứ, chẳng qua hắn may mắn giết chết được một vị Thần đang bị thương nặng mà thôi. Mà người sáng lập Huyết Mệnh Giáo chúng ta, hay nói cách khác là thuỷ tổ của toàn nhân loại, chính là người phá vỡ hư không đạt tới sự tồn tại Tí Hội Sở thứ năm.”

Hết chương 1413.

Chương 1414. Ngọn Nguồn

“Cái gì? Ý ngươi là thuỷ tổ toàn thể nhân loại chúng ta vốn là sinh vật ở Tí Hội Sở ư?” Hàn Sâm sợ hãi kêu lên.

“Đây là bí mật tương truyền từ xưa tới nay của Huyết Mệnh Giáo, thuỷ tổ đại nhân đã nói như vậy thì đương nhiên sẽ không sai.” Lệ tiên sinh nói.

“Rốt cuộc Tí Hội Sở thứ năm có cái gì?” Hàn Sâm hỏi tiếp, tất cả lời Lệ tiên sinh nói đều khiến hắn khiếp sợ, hắn muốn biết đáp án.

Nhưng Lệ tiên sinh lại lắc đầu nói: “Không biết, cái này cũng là bí mật mà Huyết Mệnh Giáo chúng ta muốn đi tìm, chỉ có tiến vào Tí Hội Sở thứ năm rồi trở thành Thần mới có thể biết bí mật này.”

“Như vậy thì chuyện Hàn Kính Chi là như thế nào? Rốt cuộc hắn là ai?” Hàn Sâm lại hỏi.

Lệ tiên sinh cười nói: “Một tên lừa gạt mà thôi, đáng lẽ ta còn cho rằng hắn có được sức mạnh kỳ dị, có thể giúp ta nắm giữ thánh vật. Nhưng lại không ngờ rằng hắn chỉ là một tên lừa đảo cái gì cũng không biết, chẳng những không giúp ta mà còn lừa toàn bộ Huyết Mệnh Giáo, làm sụp đổ Huyết Mệnh Giáo, nhân cơ hội trộm mất bảo đồ thánh địa của giáo phái ta, xem ra quả nhiên hắn đã tìm được thánh vật, còn truyền thánh vật lại cho ngươi.”

Mỗi một câu Lệ tiên sinh nói đều khiến cho Hàn Sâm vô cùng khiếp Sợ.

Trong miệng Lệ tiên sinh, cùng cuối người được gọi là đại sư khí công Hàn Kính Chỉ lại chỉ là một tên lừa đảo, hơn nữa còn lừa toàn bộ Huyết Mệnh Giáo.

Hàn Sâm tổng hợp tất cả manh mối mình biết, cuối cùng sắp xếp lại †ất cả mọi chuyện thành ngọn nguồn.

Thuỷ tổ nhân loại vốn là sinh vật bên trong Tí Hội Sở, Huyết Mệnh Giáo cũng được sáng lập ở bên trong Tí Hội Sở.

Sau đó hắn đã trở thành Thần giống như A Tu La, sau đó không biết tại sao lại liên minh với nhau.

A Tu La sinh ra ở tộc Tu La, mà thuỷ tổ nhân loại thì sinh ra nhân tộc, đồng thời liên minh sáng lập ra Huyết Mệnh Giáo.

Anh Quỷ là giáo chúng Huyết Mệnh Giáo Tí Hội Sở, mà đám người Lệ tiên sinh lại là giáo đồ liên minh nhân loại.

Thuỷ tổ nhân loại để lại một vài thứ có liên quan Tí Hội Sở ở Huyết Mệnh Giáo, thế nhưng không biết tại sao thuỷ tổ nhân loại và nhân loại không có cách nào vào trong Tí Hội Sở được.

Mãi cho đến khi xuất hiện không gian khoa học kỹ thuật truyền tống, nhân loại lại tiến vào Tí Hội Sở một lần nữa, mở ra hành trình nhân loại ở Tí Hội Sở.

Lúc trước Hàn Sâm nhìn thấy bóng dáng người tự xưng là Huyết Mệnh Giáo chủ, rất có thể đó chính là bóng dáng trước khi thành Thần mà thuỷ tổ nhân loại để lại.

Suy đi nghĩ lại, Hàn Sâm cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi. Nếu những suy đoán này là thật,thì những gì hắn nhìn thấy lúc trước đây chính là tổ tiên của nhân loại.

Chẳng trách hắn nói mình nhất định là con trai của hắn, nếu như hắn thật sự là thuỷ tổ nhân loại, vậy quả thật có thể nói mình là con trai của hắn.

Về phần Lệ tiên sinh, không biết tại sao hắn lại nghĩ cách đoạt lấy thánh vật, có thể vì muốn thành Thần hay là có nguyên nhân khác nào đó.

Không biết là do bản thân hắn không làm được, hay là cần có cái gì đặc biệt. Lệ tiên sinh đã bắt đại sư khí công Hàn Kính Chi - người rất nổi danh lúc đó, để giúp hắn. Nhưng hắn không ngờ rằng Hàn Kính Chi lại lừa toàn bộ Huyết Mệnh Giáo, còn lấy mất một phần bảo đồ.

Hàn Sâm đoán rằng Hàn Kính Chi dựa vào phần bảo đồ kia, cùng với cả sự giúp đỡ của Trùng Gia mới tìm được thánh vật Cửu Mệnh Huyết Miêu và "Mệnh Môn".

Nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy có gì đó không đúng, trong lòng dao động một cái, hắn nhìn Lệ tiên sinh rồi hỏi: "Hàn Kính Chi gia nhập Huyết Mệnh Giáo trước liên minh Tí Hội Sở hay là sau đó?"

Lệ tiên sinh kinh thường hừ lạnh: "Nếu như không phải Hàn Kính Chi trộm mất nghiên cứu của chúng ta thì ngươi cho rằng liên minh có thể nghiên cứu ra trang bị truyền tống sao? Chẳng qua những người liên minh kia may mắn, mượn khoa học công nghệ của Tinh tộc nên mới thành công trước chúng ta một bước thôi."

Hàn Sâm bỗng nhiên hiểu rõ, trước khi tổ hành động thứ bảy được truyền tống, Hàn Kính Chi đã biết nơi hắn truyền tống đi vào chính là Tí Hội Sở.

Nhưng vì kỹ thuật truyền tống chưa hoàn thiện hoặc đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn, bọn họ cũng không truyền tống đến tầng thứ nhất của Tí Hội Sở, rất có khả năng là trực tiếp truyền tống đến Tí Hội Sở Thần thứ năm.

Còn về việc bọn họ gặp nhau ở trong Tí Hội Sở thứ năm, đến bây giờ Hàn Sâm vẫn không thể nào hiểu rõ, chỉ biết rất nhiều người trong tổ hành động thứ bảy đều đã bị cái tên tự xưng là Thần kia chơi một vố.

Hàn Kính Chi đã biết sự tồn tại của Tí Hội Sở từ sớm, nhưng tại sao cuối cùng hắn lại có một nguyện vọng về nó chứ? Đây là điều mà Hàn Sâm không biết.

Bất kể thế nào thì bây giờ Hàn Sâm đã biết rõ một chuyện, chính là chỉ cần hắn có thể tiến vào Tí Hội Sở thứ năm thì tất cả những nghi ngờ sẽ sáng tỏ.

Cuối cùng Huyết Mệnh giáo chủ có phải nhân loại thuỷ tổ hay không, rốt cuộc có phải hắn đi vào liên minh từ Tí Hội Sở không, rốt cuộc cái †ên tự xưng là Thần kia là ai và các vô số mối nghi ngờ khác, chỉ cần

có thể tiến vào Tí Hội Sở thứ năm thì có thể giải quyết toàn bộ.

“Lúc trước nơi đây là Tí Hội Sở trước khi Huyết Mệnh Giáo chủ thăng cấp thành Thần sao?” Hàn Sâm nhìn Lệ tiên sinh hỏi.

Lệ tiên sinh khẽ gật đầu, có phần kiêu ngạo nói: “Đây chính là Tí Hội Sở của thuỷ tổ đại nhân, chỉ có đời sau của hắn, cũng chính là nhân loại chúng ta mới có thể tiến vào. Ngoài chúng ta ra, cho dù là Thần cũng không vào được nơi này.”

Nghe Lệ tiên sinh nói vậy, Hàn Sâm lại nghĩ đến một chuyện, cũng đều trở thành Thần như nhau rồi tham gia vào liên minh, vậy thì tại sao đời sau của A Tu La lại không thể tiến vào Tí Hội Sở?

Còn có cả việc tại sao Thần cũng sẽ bị thương, còn để cho A Tu La của Tí Hội Sở thứ ba nhặt được món hời, đây cũng là việc làm người khác vô cùng

khó hiểu.

Hàn Sâm không dám xác định những lời Lệ tiên sinh nói đều là sự thật, chẳng qua nếu những lời hắn nói là thật, Hàn Sâm cũng hiểu được đại khái sự việc, cũng không còn mờ mịt giống như trước.

“Thánh vật lại là cái gì? Nó lại là cái gì nữa vậy?” Hàn Sâm nhìn Cửu Mệnh Huyết Miêu nằm trên đầu mình.

“Thánh vật chính là hạch gen của thuỷ tổ đại nhân, nhưng cũng không chính xác, phải nói là hạch gen sau khi thành Thần, ta cũng không biết rốt cuộc tên của nó là gì.” Lệ tiên sinh nói xong thì nhìn Cửu Mệnh Huyết Miêu trên đầu Hàn Sâm: “Về phần nó có thay thuỷ tổ đại nhân trấn thủ dị sinh vật ở Tí Hội Sở, ta cũng không biết nó có quan hệ gì với thủy tổ đại nhân, chỉ biết ngay cả hạch gen của thuỷ tổ đại nhân cũng là hình dạng của nó.”

Hàn Sâm còn muốn hỏi gì nữa nhưng Lệ tiên sinh lại đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị: “Đã đến giờ.”

Vẻ mặt Hàn Sâm biến sắc, hắn bỗng nhiên hiểu rõ Lệ tiên sinh đang nói cái gì, dánh một quyền về phía Lệ tiên sinh.

Nhưng lại thấy bên trên quan tài đồng cổ kia tỏa ra ánh sáng, nắp quan tài lại tự động mở ra, Lệ tiên sinh tung mình nhảy vào trong quan tài đồng cổ.

“Khi ta tái xuất lần nữa chính là lúc ta được thành Thần. chỉ nói một câu như vậy, nắp quan tài cũng đã đậy lại.

Lệ tiên sinh

Hàn Sâm chạy tới trước quan tài đồng cổ, hai tay cầm lấy nắp quan tài, muốn nhấc nó lên. Nhưng chỉ dựa vào sức mạnh mạnh mẽ của Hàn Sâm bây giờ thì không thể nào nhấc nắp quan tài lên được.

“Không cần phí công vô ích, đó là di vật của Thần, một khi đã đóng lại thì không một ai có thể mở nó ra được nữa.”

Hai tay Hàn Sâm cầm lấy nắp quan tài, hắn đang muốn dùng sức lần nữa thì đột nhiên nghe thấy Cửu Mệnh Huyết Miêu trên đỉnh đầu của mình mở miệng nói chuyện.

Hết chương 1414.

Chương 1415. Gen Thần Cách

"Chẳng phải mặt dây chuyền là hạch gen của Thần sao? Chẳng lẽ sức mạnh của nó cũng không thể mở quan tài đồng cổ?" Hàn Sâm không cảm thấy kỳ lạ với việc Cửu Mệnh Huyết Miêu có thể nói, thế là hắn hỏi thẳng.

Cửu Mệnh Huyết Miêu híp mắt nói: "Thứ này không được gọi là hạch gen, nhưng thực chất cũng chẳng khác lắm. Nếu thứ này còn trong tay Thần thì đương nhiên có thể phá vỡ di vật của Thần, đáng tiếc ngươi không phải Thần, sức mạnh của nó cũng không được ngươi kích hoạt, không mở được quan tài đồng cổ cũng là điều rất bình thường."

Cửu Mệnh Huyết Miêu nói xong, ánh đỏ trên người Hàn Sâm đã bắt đầu biến mất, mặt dây chuyền cũng khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Hàn Sâm đã đoán được việc Cửu Mệnh Huyết Miêu kích hoạt sức mạnh của mặt dây chuyền từ lâu, bởi vậy hắn cũng không có phản ứng đặc biệt gì với việc này, chỉ tiếp tục hỏi: "Chẳng lẽ không có cách nào có thể kéo hắn từ trong quan tài đồng cổ ra sao?"

Cửu Mệnh Huyết Miêu thản nhiên nói: "Từ huyết mạch mà nói, hắn và ngươi giống nhau, đều là đời sau của chủ nhân Tí Hội Sở này, chẳng qua huyết mạch của hắn xảy ra vấn đề, cho nên mới không được dẫn dắt đến gặp chủ nhân Tí Hội Sở, cũng không được truyền nhận chính thức, cho dù vào quan tài đồng cổ thì cơ hội có thể thành Thần cũng rất thấp."

Dừng lại một chút, Cửu Mệnh Huyết Miêu lại thêm một câu: "Hơn nữ,a cho dù thành Thần nhờ vào quan tài cổ thì đó cũng không hẳn là chuyện tốt."

“Vì sao?” Hàn Sâm khó hiểu hỏi.

Cửu Mệnh Huyết Miêu không trả lời Hàn Sâm, nhảy xuống từ đỉnh đầu Hàn Sâm, nhảy lên phía trên quan tài đồng cổ: “Ta đã đồng ý với thủy tổ của các ngươi, trấn giữ Tí Hội Sở cho đến khi đời sau của hắn đến mở quan tài đồng cổ, hiện tại quan tài đồng cổ đã được mở ra, ta cũng không cần phải tiếp tục ở đây nữa.”

Dường như Cửu Mệnh Huyết Miêu hơi lưu luyến nhìn thoáng qua quan tài đồng cổ dưới chân: “Ngủ ở đây trong một thời gian dài như vậy, sau này phải đổi chỗ ngủ, thật sự hơi không quen.”

Nói xong, Cửu Mệnh Huyết Miêu lại nhảy lên, nhảy tới đỉnh đầu Hàn Sâm rồi nằm ở đó, giống như một chiếc mũ lông màu đỏ.

“Đi thôi” Cửu Mệnh Huyết Miêu nói như một điều đương nhiên.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, lai lịch của con Cửu Mệnh Huyết Miêu này rất phi thường, ngay cả thủy tổ của Thần cũng mời nó trấn giữ Tí Hội Sở, có thể tưởng tượng được thực lực của nó đáng gờm tới mức nào, hơn nữa nó còn có thể kích hoạt sức mạnh của mặt dây chuyền, chỉ mỗi điểm này cũng đã khiến Hàn Sâm vô cùng động lòng, muốn giữ nó lại.

“Nếu hiện tại chúng ta ra ngoài, e rằng có lẽ hơi phiền phức.” Hàn Sâm kể lại chuyện Thiên Ngoại và Thần Vực một lượt.

“Hừ, năm đó khi người ấy còn ở đó, Thiên Ngoại và Thần Vực còn không dám dám hó hé gì, ngay cả khi người ấy mất, bọn họ cũng không dám vào Tí Hội Sở, chỉ dám tìm các ngươi để sục sạo Tí Hội Sở, cũng coi như là thông minh đấy. Đáng tiếc thông minh bị thông minh hại, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ được rằng các ngươi lại chính là đời sau của người ấy.” Cửu Mệnh Huyết Miêu khinh thường bĩu môi, nói.

“Thì ra trước đây chủ nhân nơi này lớn mạnh như vậy, vậy ta có thể an tâm, hay là bây giờ ta sẽ đưa ngươi ra ngoài trừng trị bọn họ nhé?” Hàn Sâm nói.

Cửu Mệnh Huyết Miêu khinh bỉ: “Ta cũng không phải người ấy, không có năng lực trấn áp Thiên Ngoại và Thần Vực, ngươi cũng không kích hoạt

được uy lực thật sự của Gen Thần Cách, chỉ dựa vào sức mạnh kích hoạt nó của ta để khắc chế người có huyết mạch xảy ra vấn đề còn được, muốn đối đầu với Thiên Ngoại và Thần Vực thì còn kém quá xa. Tốt nhất là ngươi nên nghiêm túc nghĩ lại xem nên làm gì để đánh lừa, bảo vệ tốt mạng nhỏ của ngươi đi đã."

"Vậy chỉ có thể đi bước nào biết nước ấy thôi." Nói xong, Hàn Sâm chớp mắt, nói với Cửu Mệnh Huyết Miêu: "Ngươi cũng phải đi rồi, còn có đồ gì muốn thu dọn mang theo không?"

Cửu Mệnh Huyết Miêu lập tức nhìn thấu suy nghĩ của hắn: "Ngươi đừng có mà ấp ủ mấy suy nghĩ không đứng đắn này, không có bất kỳ vật gì trong Tí Hội Sở có thể di chuyển được, nếu không đại trận bảo vệ sẽ mất đi hiệu lực, ai cũng có thể tiến vào Tí Hội Sở, nơi này cũng sẽ khó giữ được. Chờ sau này thực lực của ngươi đạt tới trình độ Đại Đế thì đương nhiên có thể trở về tiếp quản nơi này."

"Lệ tiên sinh đã chiếm giữ quan tài đồng cổ, ta còn có thể tiếp quản nơi này sao?" Hàn Sâm ngạc nhiên, vui mừng hỏi.

"Quan tài đồng cổ là quan tài đồng cổ, Tí Hội Sở là Tí Hội Sở, hai thứ này không hề liên quan gì với nhau cả. Ngươi có Gen Thần Cách của người ấy, đó mới là chìa khóa kiểm soát Tí Hội Sở. Hơn nữa thành Thần cũng không phải chuyện dễ dàng, Lệ tiên sinh gì đó tiến vào quan tài đồng cổ, bất kể thành công hay thất bại, thì ít nhất mấy chục ngàn năm không ra được." Cửu Mệnh Huyết Miêu nói.

Hàn Sâm nghe thấy Lệ tiên sinh ít nhất phải mấy chục ngàn năm mới có thể đi ra ngoài, trong lòng lập tức vui vẻ: "Việc đó cũng không khác gì đã chết, chờ mấy chục ngàn năm sau, ca ca ta đã sớm thành Thần, cho dù không thành Thần cũng đã chết từ lâu, hắn không ra được có liên quan gì tới ta cơ chứ."

Tuy Hàn Sâm cảm thấy hơi đáng tiếc, mình vào bảo sơn mà không thể mang đi bất kì đồ vật nào, cơ mà Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đã ngưng kết thành hạch gen, còn có thu hoạch là Cửu Mệnh Huyết Miêu này, bằng ấy thôi cũng đã khiến hắn thỏa mãn rồi.

Hắn cũng chưa biết Chân Huyết có lợi ích gì, hạch gen giống như cơ thể của con người, khi con người mới sinh ra, tuy có thể khống chế cơ thể của mình, nhưng cũng chưa chắc đã thật sự hiểu rõ cơ thể của mình, mãi đến sau này mới biết được mình có thể làm gì, không thể làm gì.

Hạch gen cũng như vậy, phải không ngừng khai phá năng lực của nó, mức độ khai phá càng cao, mức độ tiến hóa của nó cũng càng cao.

Việc này còn liên quan đến vấn đề tiềm lực, nếu hạch gen không đủ tiềm lực thì cho dù khai phá như thế nào hay khai phá hết tiềm lực đi chăng nữa cũng không đạt được cấp bậc quá cao.

Hàn Sâm dẫn theo Cửu Mệnh Huyết Miêu cùng đi ra ngoài Tí Hội Sở. Dưới sự chỉ dẫn của Cửu Mệnh Huyết Miêu, hắn ra ngoài rất nhẹ nhàng, không gặp phải nguy hiểm gì.

“Nói đi, ngươi có tên hay không? Ta phải gọi ngươi như thế nào?” Hàn Sâm vừa đi vừa hỏi Cửu Mệnh Huyết Miêu trên đỉnh đầu.

“Ngươi cứ gọi ta là Miêu Thần đi.” Cửu Mệnh Huyết Miêu híp mắt nói.

“Miêu Thần, ta có một chuyện không rõ lắm, nhiều người trong bọn ta tiến vào như vậy, nếu bọn ta đều là đời sau của chủ nhân Tí Hội Sở, vậy thì vì sao vẫn có nhiều người chết như vậy. Theo nguyên tắc, ngoài Lệ tiên sinh có huyết mạch xảy ra vấn đề ra thì hẳn là những người khác đều có thể được chỉ dẫn đến gặp bóng hình của hắn chứ?” Hàn Sâm hỏi.

Miêu Thần bĩu môi nói: “Vậy thì có gì kỳ lạ đâu chứ, toàn bộ nơi này đều được hắn giữ lại trước khi thành Thần, cho dù sau khi đã thành Thần cũng không phải vạn tri vạn năng, trù tính dự liệu phát sinh lệch lạc cũng rất bình thường, nếu không phải ngươi đã tu luyện bí pháp chính xác thì cũng không thể được chỉ dẫn đến gặp bóng hình mà hắn để lại.”

Một người một mèo nói chuyện khi đi ra khỏi Tí Hội Sở, Hàn Sâm đợi đến khi mây mù tản ra vào giữa trưa mới ra khỏi Tí Hội Sở.

Ngọc Diệu, Ngọc Huyền và Nữ Thần vẫn chờ bên ngoài, bọn họ nhìn thấy có người đi tới thì đều đứng lên, chăm chú nhìn vào cổng lớn của Tí Hội

Sở.

Nhưng khi thấy người từ bên trong đi ra chỉ có một mình Hàn Sâm thì ai nấy đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhiều nhân loại đi vào như vậy, cuối cùng lại chỉ có một nhân loại có hạch gen Thanh Đồng đi ra, thật sự hơi ngoài dự đoán của bọn họ.

Bọn họ đều nhìn Hàn Sâm chằm chằm, nhưng dường như không nhìn thấy Miêu Thần trên đỉnh đầu Hàn Sâm, cứ như nó hoàn toàn không tồn tại.

“Bên trong đã xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao chỉ có một mình ngươi đi ra?” Nữ Thần nhìn chằm chằm Hàn Sâm đang đi tới rồi hỏi.

Hết chương 1415.

Chương 1416. Khiêu Chiến

“Ngươi không cần trả lời, nói gì thì chúng ta trở về nói sau.” Ngọc Diệu lại lập tức chắn trước mặt Hàn Sâm, đối mặt với Nữ Thần, thản nhiên nói.

“Ngọc Diệu, ngươi có ý gì? Chúng ta đã đồng ý hợp tác, có tin tức gì đương nhiên phải cùng hưởng.” Sắc mặt Nữ Thần khẽ biến nói.

“Bây giờ việc hợp tác của chúng ta đã xong, Ngọc Huyền, dẫn hắn đi.” Ngọc Diệu lạnh lùng nói.

“Muốn đi ư, không dễ dàng như vậy đâu.” Dường như Nữ Thần cũng biết, bất kể là ai bước ra, trừ khi hai bên đều có người đi ra, nếu không thì khó tránh khỏi sẽ có một trận chiến.

Hàn Sâm đã chuẩn bị một đống sớ trong đầu, thế nhưng hắn còn chưa kịp tuôn ra chữ nào thì bên kia đã sẵn sàng đánh nhau rồi.

Ngọc Huyền thì lôi hắn bỏ chạy, một đám dị linh Tí Hội Sở Thiên Ngoại và dị sinh vật Tí Hội Sở Thần Vực lập tức đại chiến, trời long đất lở, nhật

nguyệt vô quang.

Cũng may đám người Ngọc Huyền đã sắp xếp từ lâu, Ngọc Huyền triệu hồi ra một con thuyền ngọc, chở Hàn Sâm xuyên qua hư không, nhanh chóng thoát khỏi chiến trường, mãi đến khi Hàn Sâm có thể thấy rõ cảnh vật bốn phía thì thuyền ngọc đã đi vào trong một tòa Tí Hội Sở cổ đại.

“Ngươi không cần căng thẳng, chỉ cần nói rõ những chuyện ngươi nhìn thấy trong Tí Hội Sở, đến lúc đó đương nhiên sẽ có lợi ích rất lớn.” Vì sợ Hàn Sâm sẽ nhanh chết giống như nhóm ba nhân loại đầu tiên trở về, Ngọc Huyền và các dị linh gấp gáp hỏi Hàn Sâm đã nhìn thấy gì trong Tí Hội Sở.

Hàn Sâm kể lại chuyện đã xảy ra trong Tí Hội Sở một lượt, khi nói chín thật một giả, cơ bản đều là sự thật, ví dụ như bọn họ nhìn thấy tòa nhà giống như bia đá, giống như tháp kia, và cái chết kỳ lạ của Dư Chí Do, trong thông đạo gặp được bia đá vận mệnh, bị bầy sói đuổi theo, quan tài đồng cổ đã hút chết Vương Chiếu bọn họ vân vân và mây mây, Hàn Sâm không nói sai lấy một chữ nào cả.

‘Thế nhưng một vài chỗ quan trọng thì Hàm Sâm lại không nói ra, hơi sửa lại một chút.

Chẳng hạn Hàn Sâm đều đã che giấu mấy chuyện như hắn đẩy Tường Vận Mệnh ra, còn có bóng hình nhìn thấy trong vườn hoa, Lệ tiên sinh là Huyết Mệnh giáo chủ và cả Miêu Thần.

Sau khi nghe sự việc Hàn Lâm nói, Ngọc Huyền nhìn qua một dị linh bên cạnh, dị linh kia không nói lời nào, đi đến đối mắt với Hàn Sâm, ấn đường đột nhiên hiện ra một nhãn cầu, viên ngọc đó chiếu về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm lập tức cảm thấy đầu óc đau nhức, giống như có vật gì đó xâm nhập vào đại não của hắn.

“Mẹ nó, không ngờ lại muốn trực tiếp cưỡng ép đọc trí nhớ đại não ta.” Trong lòng Hàn Sâm thầm kinh hãi, hắn đang muốn phản kháng.

Thì lại nghe được Miêu Thần trên đỉnh đầu nói: “Nhắm mắt lại, không cần phản kháng, giả bộ như đau đớn, ta sẽ giải quyết.”

Hàn Sâm nghe vậy không nhúc nhích nữa, nhắm hai mắt lại đứng đó, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Nhưng dường như sức mạnh xâm lấn vào đại não hắn kia đã tan biến.

Không lâu sau, dị linh kia đã thu lại viên nhãn cầu kia, nói với Ngọc Huyền ở bên cạnh: "Hắn không nói dối, toàn bộ trí nhớ của hắn và lời của hắn đều giống nhau hoàn toàn."

"Xem ra lần tìm kiếm này của chúng ta lại thất bại, vẫn không thu hoạch được gì, bên trong quan tài đồng cổ lại trống không, điều này khá bất ngờ." Ngọc Huyền thở dài nói.

Một lúc sau, Ngọc Huyền nhìn Hàn Sâm còn đang ngẩn ngơ đứng ở chỗ đó, lại hỏi dị linh kia: "Nhân loại này, hắn thế nào rồi?"

Dị linh đáp: "Hắn bị Sưu Hồn Châu của ta trực tiếp phá mở trí nhớ, linh hồn đã bị tổn hại, nói chung sau này sẽ không thể khôi phục như lúc ban đầu, không đến mức chết, chỉ là đầu óc sẽ hơi có vấn đề, nếu xui xẻo thì sẽ trở thành một kẻ đần, còn nếu may mắn thì vẫn có thể sống như người bình thường, tuy rằng không đến mức trở thành tên ngốc, nhưng trí nhớ trước kia cũng bị hủy toàn bộ."

"Như vậy vừa khéo, đỡ để hắn tiết lộ nhưng chuyện mà hắn nhìn thấy trong Tí Hội Sở ra ngoài." Ngọc Huyền thản nhiên nói.

Qua vài ngày sau, Hàn Sâm giống như dần khôi phục một ít, chỉ là hoàn toàn chuyện trước kia không nhớ rõ, hơn nữa dường như chỉ số thông minh cũng xảy ra một ít vấn đề.

Như vậy đám người Ngọc Huyền mới hoàn toàn yên tâm cho Hàn Sâm một ít Quả Thực Gen, còn tìm một dị linh đưa hắn về Tí Hội Sở Ly Ảnh.

Nguyên nhân họ không giết Hàn Sâm, thứ nhất là bởi vì Hàn Sâm đã bị hủy toàn bộ trí nhớ, cho dù lại có người muốn lục soát trí nhớ của hắn cũng vô dụng, thứ hai là bởi vì quả thật Hàn Sâm đã ra sức, nếu giết hắn thì e rằng trong lòng những sinh vật khác trong Tí Hội Sở Thiên Ngoại sẽ nguội lạnh, sau này không có ai dám ra sức vì bọn họ nữa.

“Không ai trong số chúng là kẻ tốt, chờ sau khi ta thăng cấp đến Đại Đế, Thiên Ngoại Thần Vực gì đó, ta đều phải đánh bại tất cả.” Sau khi Hàn Sâm trở lại Tí Hội Sở Ly Ảnh mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ.

Vì sợ người của Tí Hội Sở Thiên Ngoại biết hắn không bị làm sao, Hàn Sâm vẫn luôn không rời khỏi Tí Hội Sở Ly Ảnh, phần lớn thời gian bình thường cũng đều ở liên minh.

Hàn Sâm hạ quyết tâm, lần tới khi hắn ra ngoài săn bắt thì sẽ dùng dáng vẻ Đế Linh siêu cấp, tránh cho sinh vật của Tí Hội Sở Thiên Ngoại nhìn thấy hắn không sao.

Nhưng thu hoạch lần này cũng rất lớn, sau khi Hàn Sâm ăn Quả Thực Gen Thần Cấp, Gen Thần đã hoàn toàn đầy đủ, mà vẫn còn lại mười Quả Thực Gen Thần Cấp.

Còn kém gen biến dị rất nhiều, nhưng với tố chất thân thể của Hàn Sâm hiện tại, cho dù không dùng hạch gen thì việc săn bắn sinh vật biến dị cũng không phải việc gì khó khăn nữa.

Hắn tiến vào kho hạch gen lần nữa, vẫn dùng tinh hạch làm chìa khóa tiến vào trong đó.

Hàn Sâm phát hiện, vậy mà không có một sinh vật nào tới khiêu chiến hắn, mọi thứ im lặng đến mức quái lạ.

“Không phải nói là một tháng sẽ nhận khiêu chiến một lần sao? Sao lại không có ai khiêu chiến ta vậy?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi người đá. Người đá đáp: “Không ai khiêu chiến.”

Hàn Sâm hỏi thế nào đi chăng nữa thì người đá cũng chỉ trả lời bốn chữ này.

Sự thật là việc Hàn Sâm giết chết Hắc Sơn Thần lần trước quá chấn động, trước khi những sinh vật khác trong mười hạng đầu hiểu rõ được rốt cuộc tinh hạch có năng lực gì thì không một ai dám khiêu chiến hắn nữa.

Dù sao ngay cả Hắc Sơn Thần và Thần Luân Chi Tâm đều bị giết chết, ngay cả cơ hội nhận thua hay đào tẩu cũng không có, chẳng ai muốn lấy sinh mạng của mình ra để đùa giỡn hết.

Bất kỳ dị linh nào có năng lực hồi sinh cũng không muốn mạo hiểm, dù sao cũng có một số sức mạnh trong Tí Hội Sở có thể trực tiếp hủy diệt đá linh hồn.

"Người đá, ta có thể khiêu chiến bọn họ không?" Hàn Sâm chuyển mắt nhìn những hạch gen ở đầu ở đầu bảng xếp hạng hạch gen Thanh Đồng được Tí Hội Sở Thiên Ngoại và Thần Vực chú ý, trong lòng Hàn Sâm lập tức cảm thấy rất khó chịu.

"Có thể khiêu chiến, nhưng ngươi đã đứng đầu bảng, cho dù khiêu chiến thắng lợi cũng sẽ không nhận được lợi ích gì, thứ hạng cũng sẽ không thay đổi nữa" Người đá đáp.

Hàn Sâm nhìn trên đầu bảng xếp hạng có một hạch gen của Tí Hội Sở Thần Vực đang sáng lên, chứng tỏ chủ nhân của hạch gen này đang ở trong kho hạch gen, vì vậy hắn trực tiếp chọn khiêu chiến.

Kết quả chỉ trong nháy mắt đã bị đối phương trực tiếp từ chối, hoàn toàn không cho hắn cơ hội chiến đấu.

"Chẳng phải ngươi nói có thể khiêu chiến sao?" Hàn Sâm nhìn về phía người đá rồi hỏi.

Người đá nói: "Có thể khiêu chiến, nhưng quy tắc khiêu chiến đều giống nhau, mỗi tháng đối phương phải nhận cơ hội khiêu chiến một lần, những khiêu chiến khác đều có thể tự do lựa chọn chấp nhận hoặc không chấp nhận."

Hàn Sâm lập tức hơi buồn bực, tại thời điểm này lại đột nhiên nghe được người đá nói: "Mắt Quỷ xếp hạng thứ chín hạch gen Thanh Đồng đề nghị khiêu chiến."

Hết chương 1416.

Chương 1417. Mua Bán Vị Trí Đầu Bảng

Hàn Sâm nhìn thoáng qua phát hiện nơi Tí Hội Sở của Mắt Quỷ không phải Thiên Ngoại hay Thần Vực nên thấy hơi thất vọng.

Nhưng Hàn Sâm vẫn chấp nhận khiêu chiến, tiến vào bên trong chiến trường gen.

Sau khi hắn tiến vào chiến trường gen thì lập tức nhìn thấy một con báo ba mắt toàn thân phát ra ánh sáng đen, bộ lông óng ả hệt như tơ lụa chạy đến đây.

Con báo đen ba mắt vừa chạy vừa hô: "Đại ca đừng hiểu lầm, ta đến đây để bàn chuyện làm ăn, không phải đến khiêu chiến ngươi."

Hàn Sâm thầm mừng rỡ khi trông thấy dị sinh vật, hắn cho rằng bản thân lại có cơ hội giết chết ấu thể sinh vật Thần siêu cấp nữa rồi. Nhưng giờ nghe thấy nó hô như vậy, hắn không khỏi hơi ngẩn ra.

"Bàn chuyện làm ăn gì?" Hàn Sâm không hề động thủ, nhìn con báo đen từ trên xuống dưới hỏi.

"Đại ca, là như vậy, ngươi đã lấy được hạng nhất, hạch gen của ngươi đã được cường hóa chín lần rồi, ở lại vị trí thứ nhất cũng không còn giá trị thực tế gì nữa. Chi bằng ngươi nhượng lại vị trí thứ nhất cho ta… Đương nhiên đương nhiên… đó không phải thực lực của ngươi không ổn, mà là ngươi có lòng tốt. Ta cũng sẽ không để ngươi chịu thiệt, ngươi muốn đòi hỏi gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm thì chắc chắn cố gắng hết sức thỏa mãn ngươi." Con báo đen nói hết một mạch, sợ Hàn Sâm không đợi hắn nói xong đã động thủ.

Hàn Sâm đã hiểu rõ, thì ra tên này muốn lấy được vị trí thứ nhất vì lần cường hóa thứ chín, nhưng lại sợ không đánh bại được Hàn Sâm, cho nên đã muốn mua lại, để Hàn Sâm trực tiếp nhận thua.

“Ngươi dự định ra giá nào để mua hạng nhất này của ta?” Hàn Sâm muốn nghe thử một chút xem con báo đen này có thể đưa ra bảng giá như nào, nếu tùy tiện dùng ít đồ đồng nát để lừa dối hắn, vậy thì hắn trực tiếp thịt rồi ăn luôn.

Con báo đen nghe Hàn Sâm hỏi bảng giá thì lập tức vui vẻ, hắn chỉ sợ Hàn Sâm không hỏi giá mà trực tiếp đấu võ, chịu hỏi giá là tốt rồi.

“Đại ca, giá cả hoàn toàn không thành vấn đề, Tí Hội Sở Luyện Ngục của bọn ta có rất nhiều đồ tốt. Đại ca, ngươi muốn cái gì cứ nói, chỉ cần Tí Hội Sở Luyện Ngục có những đồ vật ấy, ta đảm bảo sẽ không khiến ngươi thất vọng.” Con báo đen nói liên thanh.

“Tí Hội Sở Luyện Ngục các ngươi có thứ gì tốt vậy?” Hàn Sâm nghe giọng điệu của con báo đen này, hẳn là siêu phú nhị đại trong dị sinh vật, chắc chắn có không ít thứ tốt.

“Có rất nhiều, ví dụ như là cỏ mắt quỷ, lửa địa ngục…” Con báo đen lập tức nói hàng loạt cái tên mà Hàn Sâm chưa từng nghe qua.

“Có Quả Thực Gen có thể tăng cường Gen Thần siêu cấp hay không?” Hàn Sâm hỏi

“Cái này thì không có, nhưng có một loại cây U Linh siêu cấp cũng không khác lắm. Quả Thực được nó sinh ra có thể mở ra ấu thể sinh vật Thần siêu cấp, giết xong ăn thịt còn tốt hơn cả ăn trái cây.” Con báo đen vội vàng nói.

“Tí Hội Sở của các ngươi lớn như vậy, ngay cả Quả Thực Gen cũng không có ư?” Hàn Sâm hơi không tin nhìn con báo đen hỏi.

Vẻ mặt con báo đen đau khổ nói: “Có cây như vậy thì những Quả Thực vừa kết trái đã bị ăn từ lâu rồi, hoàn toàn không giữ được.”

“Không có Quả Thực Gen, vậy thì có hạch gen siêu cấp chứ?” Hàn Sâm nói.

Trong lòng con báo đen oán thầm: “Ngươi còn dám mở miệng, hạch gen siêu cấp ư? Vậy phải giết Đại Đế hoặc sinh vật Thần siêu cấp mới có thể

giành được, Tí Hội Sở Luyện Ngục chúng ta có, nhưng cũng không thể đổi đồ này cho ngươi được."

Nhưng con báo đen không dám những lời này, cười theo nói: "Đại ca, †a thật sự không có bảo bối như vậy, chỉ có một viên hạch gen cấp Bảo Thạch, nếu không thì ngươi xem xét có đổi hay không?"

Thật ra Hàn Sâm cũng biết, cho dù con báo đen có hạch gen siêu cấp thì cũng không thể đem ra đổi với hắn được, đây gọi là chào giá trên trời rồi đợi con báo đen trả giá.

"Dường như hạch gen Bảo Thạch không có tác dụng gì lớn lắm." Hàn Sâm có vẻ thất vọng, nhưng lại bổ sung thêm một câu: "Hạch gen kia của ngươi là hệ gì, có năng lực đặc biệt gì không?"

Hàn Sâm vẫn khá vừa lòng với hạch gen cấp Bảo Thạch, dù sao vị trí thứ nhất này đã không còn tác dụng gì với hắn, đổi lấy chút đồ như vậy cũng tốt.

Con báo đen vội vàng nói: "Có có có, năng lực rất đặc biệt và dễ dùng, quả thật chính là cực phẩm trong hạch gen Bảo Thạch, đảm bảo ngươi vừa nhìn đã thích."

Nói xong, con báo đen triệu hồi ra một hạch gen, nhưng trong kho hạch gen, ngoại trừ hạch gen bản mệnh của hắn ra thì những hạch gen khác đều không thể sử dụng. Tuy rằng khối hạch gen kia đã được triệu hồi ra nhưng vẫn đang ở trong trạng thái phong ấn, bề ngoài không có chút uy năng nào, cũng không thể kích hoạt sức mạnh của nó được.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, thấy viên hạch gen kia là một khối Bảo Thạch màu lam, cũng không biết rốt cuộc có chỗ gì tốt.

Không đợi Hàn Sâm mở miệng hỏi, con báo đen kia lập tức giải thích: "Khối hạch gen cấp Bảo Thạch này tên là U Linh Thiết Giáp, là hạch gen hệ Hắc Ám. Nó có thể biến thành áo giáp u linh bảo vệ thân thể của ngươi, có năng lực phòng ngự rất mạnh cho các hệ sức mạnh, hơn nữa có thể dựa vào hình thể của ngươi để biến hóa tự động, vẻ ngoài hoa mỹ và tính thực dụng mạnh mẽ, khuyết điểm duy nhất chính là không có năng lực phòng

ngự quá tốt đối với những đòn tấn công vật lý..” Hàn Sâm nghe con báo đen nói như vậy thì đại khái đã hiểu đây là một loại hạch gen thiết giáp có thể phòng ngự công kích ma pháp, nhưng không phòng được công kích vật lý.

Đáng tiếc ở trong kho hạch gen khổng thể biểu diễn xem rốt cuộc U Linh Thiết Giáp trông thế nào.

“Vừa rồi ngươi nói có cái cây gì linh gì đó?” Hàn Sâm lại hỏi một câu.

Con báo đen vội vàng lại triệu hồi ra một viên hạt giống gen: “Cây được trồng trong Tí Hội Sở Luyện Ngục, không thể nhổ mang đi trồng được, đây là hạt giống của cây U Linh siêu cấp kia, coi như là ta tặng cho ngươi một ít tấm lòng.

“Được, tốt lắm, ngươi rất có triển vọng, ta coi trọng ngươi.” Hàn Sâm đưa tay nhận lấy hạt giống cây U Linh siêu cấp, cảm giác sức sống tràn trê bên trong, quả thật là hạt giống vô cùng cao cấp.

“Đa tạ đại ca khích lệ, ngươi nhìn này…” Con báo đen đưa U Linh Thiết Giáp đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiếp nhận hạch gen giống như viên bảo thạch màu lam kia. Hắn nhìn thoáng qua thấy quả nhiên cũng giống như nó nói, là hạch gen hệ Hắc Ám cấp Bảo Thạch.

“Ta có thể cho ngươi vị trí đầu tiên, nhưng sau khi ngươi cường hóa hạch gen thì phải nhận khiêu chiến của ta, để ta giành lại vị trí thứ nhất.” Hàn Sâm nói.

“Không thành vấn đề…” Con báo đen thẳng thắn đáp ứng.

“Như vậy đi, chúc mừng ngươi trở thành hạng nhất của kho hạch gen Thanh Đồng, mai sau việc trị vì Tí Hội Sở thứ tư nằm trong tầm tay rồi.” Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

“Còn phải cảm tạ sự đề bạt của đại ca ngươi.” Con báo đen lập tức mừng rỡ.

“Được rồi, sau này có làm ăn gì thì lại tìm đến ta.” Hàn Sâm khua tay với con báo đen, trực tiếp nhận thua rồi rời khỏi kho hạch hen.

Trở lại chỗ người đá, quả nhiên nhìn thấy xếp hạng tinh hạch của hắn giảm xuống một bậc, xếp hạng thứ hai, vị xếp hạng thứ nhất chính là Mắt Quỷ vừa rồi.

Hắn nhìn thoáng qua Tinh Đản, chín tầng ánh sáng cường hóa bên trên vẫn còn, vẫn còn chín lần cường hóa.

Trở lại Tí Hội Sở, Hàn Sâm triệu hoán U Linh Thiết Giáp ra, thay đổi khí tức của mình thành hệ Hắc Ám, kích hoạt U Linh Thiết Giáp.

Nhất thời chỉ thấy ánh sáng màu xanh đậm hiện trên thân thể Hàn Sâm, hóa thành áo giáp ánh xanh như thạch anh bọc lấy toàn bộ thân thể của Hàn Sâm.

Áo giáp này cũng không phải thực chất, nhưng người ngoài nhìn vào lại thấy Hàn Sâm lại giống như biến thành một con ác quỷ ánh xanh, không nhìn được bản thể bên trong U Linh Thiết Giáp trông thế nào.

Hết chương 1417.

Chương 1418. Lại Lên Đầu Bảng

“Thứ này không tệ đâu!” Hàn Sâm thử một chút. Ánh mắt và ý niệm của người ngoài đều không thể xuyên qua U Linh Thiết Giáp được. Không bàn về lực phòng ngự của thứ này, chỉ cần hắn mặc nó vào là không ai có thể nhìn thấy tướng mạo của hắn, cũng không cảm giác được khí tức của hắn. Điều này làm Hàn Sâm rất thích.

Hạch gen Thiếp Giáp khác với áo giáp thú hồn. Trong U Linh Thiết Giáp, Hàn Sâm vẫn có thể mặc áo giáp thú hồn, cái này tương đương với hai lớp phòng ngự.

“Lát về lấy lại vị trí đâu bảng sau vậy, biết đâu còn có người cầm bảo bối tới đổi.” trong lòng Hàn Sâm nghĩ như vậy.

Hắn trồng hạt giống của U Linh Thụ siêu cấp trong hoa viên, rót một giọt Sinh Mệnh Thủy Châu do tinh thể màu đen tiết ra. Chỉ qua một đêm, U Linh Thụ siêu cấp đã mọc lên một cái chồi non màu xanh biển mờ mờ như thủy tinh.

Một giọt Sinh Mệnh Thủy Châu chẳng khác nào bằng một năm, một năm nó mới nảy mầm, không hổ là hạt giống gen siêu cấp, cũng không biết phải bao nhiêu năm thì nó mới kết quả.

Ngày thứ hai, Hàn Sâm rảnh rỗi không có gì làm, lại tiến vào kho hạch gen, thấy Mắt Quỷ vẫn ở đó, bèn tiện tay khiêu chiến hắn.

Báo đen nhận được khiên chiến của Hàn Sâm, trực tiếp lựa chọn từ chối, đồng thời bĩu môi, nói: “Đùa gì thế, đến cả hạt giống U Linh Thụ siêu cấp cũng phải cho ngươi thì ta mới đổi lấy vị trí thứ nhất được, lát †a còn phải bán với cái giá thật đắt nữa, sao có thể nhận lời khiêu chiến của ngươi, lại để ngươi thắng lại được.”

Thật ra ngay từ đầu báo đen đã không có ý định trả lại vị trí đầu tiên rồi. Hắn đã liên lạc được một dị linh nằm trong mười người đứng đầu, đối phương trả giá cao, muốn mua vị trí đầu tiên của hắn.

Sau khi từ chối yêu cầu khiêu chiến của Hàn Sâm, báo đen nhanh chóng nhận được một yêu cầu khiêu chiến khác. Thấy tên hạch gen của người khiêu chiến, mặt báo đen lập tức lộ vẻ vui mừng, vội vàng chấp nhận khiêu chiến.

Dị linh khiêu chiến hắn lần này là người đã trả giá cao để mua vị trí đầu bảng của hắn. Chỉ cần hoàn thành vụ giao dịch này là hắn có thể kiếm được một số tiền lớn, thu lại lợi ích gấp bội lần mấy món hắn đã đưa cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy yêu cầu khiêu chiến báo đen bị từ chối, lập tức hiểu được báo đen muốn bội ước. Hắn cũng không tức giận, chỉ cười khẩy một cái:

“Ngươi cho rằng không nhận lời khiêu chiến của ta thì ta không có cách nào trừng trị ngươi đúng không? Đúng là quá ngây thơ rồi.”

Hàn Sâm lập tức ra khỏi kho hạch gen, sau đó triệu hồi hạch gen Chân Huyết, dùng cái này để mở kho hạch gen.

Rất nhanh, Hàn Sâm lại tiến vào kho hạch gen lần nữa, đồng thời lấy hạch gen Chân Huyết để tiến hành kiểm tra xếp hạng.

Lúc hạch gen Chân Huyết ngưng tụ thì không khác Động Huyền Kinh cho lắm, đều hấp thu hai phần mười tinh thể màu đen, tính ra thì còn nhiều hơn chút so với lượng Tinh Đản hấp thu, tin chắc xếp hạng của nó sẽ không thấp hơn Tinh Đản mới đúng.

Con mắt dọc thứ ba của người đá bắn ra một chùm sáng, trùm lên mặt trên của hạch gen Chân Huyết. Chữ số trong hai mắt lóe lên nhanh chóng, giống y như lúc kiểm tra Tinh Đản.

Trong chiến trường gen, báo đen và một dị linh đỏ đứng đối diện với nhau, đang trò chuyện.

“Quỷ Báo, không ngờ ngươi lại có thể lấy được vị trí đầu bảng, lợi hại thật đó. Nhìn thấy Tinh Hạch và chủ nhân của nó chưa? Là hạch gen loại nào, có năng lực gì thế?” Di linh đỏ nhìn báo đen rồi hỏi.

Quỷ Báo cười khổ, than: “Điện hạ, không phải ngươi cũng không biết, với chút bản lĩnh của ta thì sao mà có thể đánh bại cường giả khủng bố như vậy được chứ. Ta đã mua nó với cái giá cao chứ căn bản ngay cả dáng dấp của hạch gen của hắn thế nào ta cũng chưa được thấy nữa”

“Ồ, vậy ít nhất ngươi cũng phải thấy được hắn là dị linh hay dị sinh vật chứ?” Dị linh đỏ lại hỏi.

Quỷ Báo lại lắc đầu nói: “Không hề, thân thể hắn bị bao phủ trong bóng tối tựa như hỗn độn, căn bản là nhìn không ra hình dạng thế nào. Nếu †a mà nhìn thấy thì ta đã bán cái tin ấy đi luôn rồi. Bán nó còn kiếm nhiều tiền hơn bán vị trí thứ nhất nữa.”

Dị linh đỏ gật đầu. Hắn cũng biết bản lĩnh và tính cách của Quỷ Báo. Nếu hắn ta thực sự biết tình huống của Tỉnh Hạch và chủ nhân của nó thì sao có thể chịu ngồi yên tới giờ được.

“Cứ vậy đi, mấy thứ ngươi muốn đều ở đây, một món cũng không thiếu, cầm đồ rồi tự động nhận thua đi.” Dị linh đỏ triệu hồi ra mấy món đồ, bày ra trước mặt Quỷ Báo.

Thấy mấy đồ này, hai mắt Quỷ Báo lập tức sáng lên, tràn đầy sự tham lam.

Giá trị của mấy thứ này còn cao hơn gấp mấy lần so với mấy món hắn đưa cho Hàn Sâm nữa. Lần này hắn không chỉ lấy được cái danh đệ nhất một cách dễ dàng, lại còn buôn bán lời nhiều như vậy. Vừa nghĩ thế, Quỷ Báo nhịn không được mà nhếch miệng cười.

Móng vuốt của Quỷ Báo đã duỗi tới trước mấy món đồ kia, nhưng lúc này bia xếp hạng hạch gen Thanh Đồng bỗng sáng lên. Quỷ Báo và dị linh đỏ đều hơi ngẩn ra, không biết có tình huống gì mà bia xếp hạng lại đột nhiên có phản ứng lớn như vậy chứ?

Giao dịch của họ còn chưa hoàn thành, Quỷ Báo còn chưa nhận thua, dị linh đỏ cũng còn chưa hốt được hạng đầu nữa, theo lý thì bảng không thay đổi, bia hạch gen Thanh Đồng không thể có phản ứng lớn đến thế được.

Đang lúc nghỉ ngờ, đột nhiên thứ tự trên bia xếp hạng xuất hiện biến hóa. Mắt Quỷ vốn đứng ở vị trí đầu tiên bỗng nhiên lùi xuống một hạng, biến thành đứng thứ hai, những hạch gen xếp hạng đằng sau cũng đều lần lượt lùi xuống một vị trí, mà ở đầu bảng, thình lình hiện lên hai chữ xa lạ - Chân Huyết.

Quỷ Báo lập tức cũng hơi choáng váng, tại sao hắn còn chưa nhận thua mà vị trí thứ nhất đã đổi chủ rồi? Hơn nữa hắn nhớ rõ tên hạch gen của dị linh đỏ có phải là Chân Huyết đâu.

“Ngươi đã lấy được vị trí đầu bảng rồi ư?” Đầu óc Quỷ Báo nhất thời còn chưa kịp hiểu, ngơ ngác nhìn dị linh đỏ hỏi.

“Quỷ Báo, ngươi đang lừa ta chứ gì? Muốn nuốt đồ của Xích Linh Thần †a, có phải ngươi đang chê mạng mình quá dài không?” Dị linh đỏ mặt mày tái mét nhìn chằm chằm vào Quỷ Báo, rồi đưa tay đánh Quỷ Báo một quyền.

Quỷ Báo bị một quyền này đấm văng ra hơn mười mét, miệng phun tiên huyết, nhưng hắn lại không dám đánh trả.

Dị linh đỏ có thể ra cái giá lớn như vậy, thân phận bối cảnh của hắn ta, hẳn là Quỷ Báo không thể chọc nổi. Hắn hoàn toàn không dám đánh trả, đứng lên vội vàng giải thích: “Điện hạ, ta nào dám nuốt đồ của ngươi chứ? Bản thân ta còn đứng ở đây, đồ của ngươi ta còn chưa cầm nữa, ta cũng không rõ là đã xảy ra chuyện gì luôn ấy?”

Xích Linh Thần cũng biết Quỷ Báo đang nhận khiêu chiến của hắn rồi, không có khả năng lại để cho người khác cầm vị trí đầu bảng nữa, cho dù Quỷ Báo có muốn giở trò quỷ thì cũng không thể nào.

Chẳng qua một quyền vừa rồi chỉ là Xích Linh Thần muốn trút cơn buồn bực trong lòng mà thôi.

Quỷ Báo bị đánh một quyền, nôn ra không ít máu, đầu óc cũng tỉnh táo lại, lập tức bổ sung: “Ta biết rồi, lại có một hạch gen xông lên vị trí trên bảng, chiếm lấy vị trí thứ nhất.”

“Thế mà lại xuất hiện một hạch gen có thể xông thẳng lên bảng như vậy, lần này sẽ là sinh vật gì đây?” Sắc mặt Xích Linh Thần hết sức khó coi, hắn đã nghĩ ra điều này từ sớm.

Giờ Quỷ Báo buồn bực gần như muốn thổ huyết, mắt thấy nhiều thứ tốt sắp tới tay mình, kết quả lại không chỉ không bắt được mà còn ăn không một quyền của Xích Linh Thần nữa, sắp nôn ra vài lít Thần Huyết siêu cấp luôn rồi.

“Đúng là thiệt lớn mà, sớm không tới muộn không tới, tại sao cứ đúng lúc này lại có hạch gen kinh khủng xuất thế cơ chứ?” Quỷ Báo khóc không ra nước mắt, trong lòng toàn là sự khó chịu.

Hết chương 1418.

Chương 1419. Dị Linh Ngóc Đầu Trở Lại

Việc hạch gen Chân Huyết leo lên vị trí đầu bảng lập tức tạo nên sự chấn động to lớn giữa các sinh linh trong Tí Hộ Sở thứ tư.

“Gần đây sao vậy nhỉ, vậy mà lại xuất hiện một hạch gen yêu nghiệt như vậy, vừa kiểm tra là có thể trực tiếp leo lên vị trí đầu bảng. Không biết rốt cuộc là sinh vật gì mới có thể tạo ra hạch gen đáng sợ như vậy?”

“Xem ra Tí Hộ Sở thứ tư sắp phải nghênh đón một thời đại lớn đầy khủng bố rồi. Nhiều sinh vật cấp yêu nghiệt được sinh ra như vậy, một khi bọn chúng lớn lên, sợ rằng toàn bộ Tí Hộ Sở thứ tư đều phải long trời lở đất mất.”

“Không biết giữa Tinh Hạch và Chân Huyết đến cùng là ai mạnh hơn nhỉ.”

“Ta thấy Chân Huyết càng mạnh hơn chút, bằng không sao có thể lướt qua Tinh Hạch trực tiếp lên tới đầu bảng được?”

“Vậy cũng không đúng, Tinh Hạch cố ý bại dưới tay Mắt Quỷ nên mới phải đứng sau. Nếu Tinh Hạch đứng nhất, chưa chắc Chân Huyết có thể chen nó xuống được, phải biết đó chính là hạch gen có thể nháy mắt giết chết Thần Luân Chi Tâm đấy.”

“Quá kinh khủng. Ai cũng kinh khủng như vậy, còn có để cho chúng ta sống nữa không thế.”

“Lo lắng nhất chắc phải là mấy Tí Hộ Sở siêu cấp như Thần Vực hay Thiên Ngoại rồi, nhiều nhân vật khủng bố liên tục được sinh ra như vậy, nếu lớn lên, ắt sẽ có hại cho sự thống trị của bọn họ.”

“Trong thời đại lớn như vậy, nói không chừng sẽ có nhân vật vĩ đại thống trị toàn bộ Tí Hộ Sở thứ tư xuất thế cũng nên.”

“Có thể không? Đó là chuyện chưa bao giờ xảy ra đấy.”

“Trước đây ngươi có nghe chuyện hạch gen mới kiểm tra là có thể leo lên đầu bảng bao giờ chưa? Giờ vừa ra là ra hai cái luôn, thời đại này, thực sự khó mà nói.”

“Cũng đúng, quá kinh khủng, đúng là muốn biết rốt cuộc chủ nhân của hai hạch gen là dị sinh vật hay là dị linh thật đấy.”

Toàn bộ Tí Hộ Sở thứ tư đều đang bàn tán về hạch gen Chân Huyết. Các đại lão ở Tí Hộ Sở siêu cấp cũng đều nghĩ mọi biện pháp để tra xem rốt cuộc hạch gen Chân Huyết là thuộc về ai, tuy nhiên lại không có lấy một chút manh mối nào.

Hàn Sâm lại lấy lại vị trí thứ nhất lần nữa, suy nghĩ trong đầu thông suốt hơn rất nhiều, muốn nhìn xem có ai khiêu chiến hắn không, ai dè ngay cả một người cũng không có.

Có ví dụ là Hắc Sơn Thần lần trước, không một ai dám tùy tiện lên khiêu chiến hạch gen có thể trực tiếp lên bảng như vậy nữa.

Hàn Sâm cảm thấy hơi nhàm chán, đành phải rời khỏi kho hạch gen, trở về Liên Minh ở cùng Kỷ Yên Nhiên.

Hàn Sâm thỉnh thoảng hóa thân Đế Linh siêu cấp đi ra ngoài săn bắn sinh vật biến dị để tăng gen biến dị của mình, nhưng phần lớn thời gian hắn đều ở với Kỷ Yên Nhiên.

Bụng Kỷ Yên Nhiên dần dần to lên, đã xác định là một bé trai, qua mấy tháng nữa là sẽ sinh nên trong khoảng thời gian này, Hàn Sâm cũng không có tâm trạng làm việc khác, đa số là ở nhà với Kỷ Yên Nhiên.

Hạch gen Đế Linh siêu cấp vẫn mãi mà không ngưng tụ được, Tinh Hạch, Già Thiên Tán và Chân Huyết cũng không có dấu hiệu tăng lên cấp Bạch Ngân.

Thể chất của Hàn Sâm tăng lên quá nhanh, tốc độ tu luyện đã có chút theo không kịp. Thời gian hắn thăng lên Tí Hộ Sở thứ tư có hơi ngắn quá, tu

luyện là cần thời gian, không giống việc tăng gen, chỉ cần có ăn là được.

Chưa tới mấy tháng, gen biến dị của Hàn Sâm đã đầy hết, chỉ còn mỗi Gen Thần siêu cấp là còn chưa tìm thấy.

Hiển nhiên chém giết sinh vật Thần siêu cấp không phải là một chuyện dễ dàng, trừ khi có thể gặp được ấu thể, bằng không chỉ dùng nhục thể thì sợ rằng rất khó thành công. Vẫn cần thăng cấp các loại hạch gen rồi phối hợp giữa sức mạnh thân thể và lực lượng của hạch gen cao cấp thì mới có thể săn giết sinh vật Thần siêu cấp.

Còn ấu thể sinh vật Thần siêu cấp thì cơ bản đều nằm dưới sự bảo vệ của trưởng bối bọn chúng, muốn gặp chúng nó ở bên ngoài là điều gần như không thể. Hàn Sâm cũng không có hi vọng mình sẽ may mắn như vậy.

Vì giảm bớt thời gian ra ngoài, cứ mãi ở Liên Minh cùng Kỷ Yên Nhiên, khoảng thời gian này Hàn Sâm khá là an nhàn.

Tí Hộ Sở thứ ba, trong một tòa Tí Hộ Sở của dị linh có rất nhiều Đại Đế khủng bố đang tụ tập, trong đó có Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế từng bại dưới tay Hàn Sâm.

Mặc dù dường như Chỉ Thủ Già Thiên có thể phá hủy tất cả, nhưng không giống lực Phi Thiên có thể trực tiếp chặt đứt nhân quả, diệt đá linh hồn của bọn họ.

Sau lần thua trận trước đó, Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế lẳng lặng biệt tích. Rất nhiều người đều cho rằng bọn họ đã lên Tí Hộ Sở thứ tư, nhưng không ngờ rằng họ vẫn đang ở Tí Hộ Sở thứ ba.

Lúc này, rất nhiều dị linh và dị sinh vật xuất hiện ở nơi đây đều là những sinh vật không kém hơn Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế.

“Đã xác nhận tin tức, nhân loại kia đã thăng lên Tí Hộ Sở thứ tư rồi. Bên dãy núi Hoành Thiên đã không còn lực lượng nào có thể chống lại chúng ta, đã tới lúc đoạt lại những gì chúng ta đánh mất rồi, để cho bọn họ biết, ai mới là chúa tể chân chính của Tí Hộ Sở thứ ba.” Quy Khư Đại Đế lạnh mặt nói.

Một sinh vật Thần siêu cấp cuồng nộ như Cự Long ồm ồm nói: “Chúng †a cũng đã điều tra tình huống bên kia cả rồi, mạnh nhất cũng chỉ có mấy dị linh và sinh vật Thần siêu cấp như Tà Tình Đế mà thôi, tuy là rất mạnh thật, chẳng qua lần này chúng ta cũng liên hiệp với đông đảo sinh vật Thần siêu cấp và Đại Đế như vậy, hẳn là có thể ung dung tiêu diệt hết những nhân loại ghê tởm đó.”

“Tiếc là chúng ta không liên lạc được với Thái Thượng Hoàng đại nhân, nếu không chúng ta sẽ càng chắc chắn hơn rồi.” Một dị linh thở dài.

“Hàn Sâm đã đi, giờ chỉ còn những nhân loại kia, chẳng cần đến Thái Thượng Hoàng đại nhân phải ra tay, chúng ta có thể dễ dàng giết chết bọn họ.” Sinh vật Thần siêu cấp điên cuồng như Cự Long nói.

“Được, cứ quyết định như vậy đi, dựa theo thời gian đã hẹn trước, chúng ta cùng đi đến dãy núi Hoành Thiên, để cho những nhân loại kia biết ai mới là chúa tể của nơi này.” Vô Thần Đại Đế nói một cách lạnh lùng.

Từng sinh vật cực kì khủng bố đồng thời rống giận gầm thét, gần như khiến nóc đại điện lật ngược lên.

Có thể nói những năm có Hàn Sâm là khoảng thời gian khiến rất nhiều Đại Đế ở Tí Hộ Sở thứ ba buồn bực nhất. Sau khi lấy được tin tức Hàn Sâm đã thăng lên Tí Hộ Sở thứ tư, những người đã quen với việc thống trị tất cả như họ lập tức liên hiệp lại, muốn đoạt lại khu vực triệu dặm ở dãy núi Hoành Thiên, tiêu diệt triệt để nhân loại ở đó.

Dãy núi Hoành Thiên.

Nữ Hoàng đang chiến đấu với một con sinh vật Thần siêu cấp. Lúc trước Hàn Sâm để lại không ít tinh hoa của gen sinh mệnh, trừ một phần để lại cho La Lam, Kỷ Yên Nhiên và Hàn Nghiên, những phần còn lại dùng để giao dịch với các đối tác, trong đó người được lợi nhiều nhất chính là Nữ Hoàng.

Sau khi hấp thu một ít tinh hoa của gen sinh mệnh, Nữ Hoàng đã có thể miễn cưỡng chiến đấu với sinh vật Thần siêu cấp. Tuy là thua nhiều thắng

ít, nhưng xem như là bản thân cũng có năng lực đạt được Gen Thần siêu cấp.

Đương nhiên, một nguyên nhân quan trọng khác giúp Nữ Hoàng có thể chiến đấu với sinh vật Thần siêu cấp là nàng học được U Linh Trảm từ Hàn Sâm. Trình độ phù hợp của U Linh Trảm có lực lượng thời gian và không gian hợp lại với Siêu Thần Thể Thời Không Chi Luân của Nữ Hoàng còn cao hơn cả bản thân Hàn Sâm nữa. Đây cũng là chỗ dựa giúp Nữ Hoàng có thể săn giết sinh vật Thần siêu cấp.

Sinh vật Thần siêu cấp này vô cùng hung hãn. Nếu không phải Nữ Hoàng có Siêu Thần Thể Thời Không Chi Luân, còn có hai tầng thuộc tính thời gian và không gian, sức mạnh vô cùng thần kỳ, sợ rằng nàng đã bị sinh vật Thần siêu cấp này đánh chết từ lâu rồi.

Tuy giờ vẫn có thể chống đỡ, nhưng cũng đã triệt để rơi vào thế yếu. Đột nhiên, không biết vì sao sinh vật Thần siêu cấp kia dừng lại, không công kích Nữ Hoàng nữa, ngược lại còn hoảng hốt chạy trốn về phía Xa Xa.

Nữ Hoàng còn đang tự hỏi, bỗng thấy trong dãy núi Hoành Thiên, dị

sinh vật tuôn ra như thủy triều, trên trời dưới đất không chỗ nào không có, gần như bao phủ toàn bộ thiên địa.

Trong đó có không ít dị linh đứng trên nhiều loại dị sinh vật khủng bố, trong đó có Vô Thần Đại Đế và Quy Khư Đại Đế mà Nữ Hoàng từng gặp.

“Dị Linh tộc muốn làm trái ước định ban đầu!” Mặt Nữ Hoàng lập tức biến sắc, hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Hết chương 1419.

Chương 1420. Đại Chiến Nổ Ra

Thân hình Nữ Hoàng chớp nhoáng lên, xuyên qua tầng tầng thời không, dùng tốc độ khó mà tin được chạy như điên về khu Tí Hộ Sở của nhân loại.

“Vừa tới dãy núi Hoành Thiên đã gặp được người có liên quan tới hắn, hôm nay quả là một ngày đẹp trời.” Vô Thần Đại Đế thấy Nữ Hoàng sử dụng thuật Xuyên Thời Không là nhớ tới Hàn Sâm, không nói hai lời, lập tức chém ngang về phía Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng dùng thân pháp U Linh Trảm, sinh vật Thần siêu cấp và Đế Linh đều không đuổi kịp nàng. Nhưng Vô Thần Đại Đế lại thuộc hàng đỉnh cấp ở Tí Hộ Sở thứ ba, Vô Thần Đao trảm phá hư không, trong chớp mắt đã tới sau lưng Nữ Hoàng, định trực tiếp chém Nữ Hoàng ra làm hai khúc.

Thân thể Nữ Hoàng lóe lên, giống như biến mất trong thời không, khi nàng lại xuất hiện thì đã lướt qua Vô Thần Đao của Vô Thần Đại Đế rồi.

Thần thể Thời Không Chi Luân giúp thiên phú của Nữ Hoàng trên U Linh Trảm mạnh hơn so với Hàn Sâm, cũng có thể đẩy nó lên một cực hạn mạnh hơn nữa, cả người đều có thể xuyên qua thời không trong thời gian ngắn, có thể xuyên qua thời gian và vật cản, đa số công kích đều vô hiệu với nàng.

Vô Thần Đao có thể bổ toạc hư không, nhưng cũng chỉ có thể bổ không gian ra mà thôi. U Linh Trảm của Nữ Hoàng có thể xuyên qua thời không, còn xuyên cả thời gian nữa. Cho dù chém vào hư không, nhưng nếu không ở cùng một điểm thời gian thì vẫn không chém trúng Nữ Hoàng được.

Còn thêm năng lực dự đoán của Dịch Thiên Thuật nữa, Nữ Hoàng vừa đánh vừa lui, nhất thời một cường giả như Vô Thần Đại Đế cũng không làm gì Nữ Hoàng được.

Rất nhiều dị linh và dị sinh vật đều khá kinh ngạc, không ngờ rằng một nữ tử nhân loại không nổi danh mà lại có thể dây dưa với Vô Thần Đại Đế tới mức này, thực sự có hơi làm người ta ngạc nhiên.

Mặc dù không nói ra miệng nhưng rất nhiều dị linh cũng phải âm thâm kinh hãi, trong lòng đều cảm thấy tương lai nhân loại sẽ thành mối họa lớn, lần này cần phải diệt trừ tất cả nhân loại mới được.

Sắc mặt của Vô Thần Đại Đế cũng khá khó coi, trên người nổi lên từng gợn màu đen, đột nhiên nâng Vô Thần Đao trong tay lên, một đao chém thẳng về phía hư không, vẫn không dừng lại.

Thân thể Nữ Hoàng xuyên qua thời không vừa lúc xuất hiện, lại phát hiện Vô Thần Đao đã tới bên người, chỉ đành phải rút kiếm ngăn cản.

Kengl

Trường kiếm trong tay bị Vô Thần Đao chém gãy. Tuy Nữ Hoàng đã cố gắng lùi ra sau nhưng phần ngực của áo giáp vẫn bị chém ra một đường máu, tiên huyết lập tức trào ra.

Nữ Hoàng mặt không đổi sắc, cứ như không phải một đao kia chém lên người nàng. Hai chân tuôn ra sức mạnh lớn nhất, thân thể không ngừng thuấn di xuyên qua thời không chạy đi thật xa, đi về phía Tí Hộ Sở của nhân loại.

Nữ Hoàng tự biết mình chắc chắn phải chết, nhưng nếu nàng có thể về sớm nhắc nhở những người khác, bọn họ sẽ có cơ hội truyền tống đến Liên Minh, không đến mức bị dị linh diệt sạch.

Chẳng qua Nữ Hoàng còn cách Gen Thần đầy đủ một khoảng khá xa, vân còn một chút chênh lệch với Vô Thần Đại Đế. Sau khi xuyên qua thời không mấy lần, nàng lại bị Vô Thần Đại Đế đuổi kịp.

Tiên huyết nở rộ như một đóa hoa. Nữ Hoàng miễn cưỡng tránh được những điểm yếu, trên người lại có thêm vài vệt máu.

Dịch Thiên Thuật và U Linh Trảm đều bị Nữ Hoàng sử dụng đến mức cực hạn, lần lượt lướt qua từng nhát chém chí mạng của Vô Thần Đại Đế, không ngừng điên cuồng xông tới hướng Tí Hộ Sở của nhân loại.

Nhưng tiên huyết vẫn không ngừng nở rộ. Không bao lâu sau, trên dưới †oàn thân Nữ Hoàng đều đang rỉ máu, gần như trở thành một người máu luôn rồi.

Chỉ là Nữ Hoàng vẫn không rên lấy một tiếng. Hai chân có hộ giáp đã bị máu tươi nhiễm đỏ không ngừng tuôn ra sức mạnh cường đại, sục sôi xông về phía Tí Hộ Sở của nhân loại.

Lại là một đao phá không bổ tới, dường như sức mạnh kia đánh nát toàn bộ không gian, trong chớp mắt đã tới sau lưng Nữ Hoàng.

Nữ Hoàng mới xuyên qua thời không xong, muốn tránh thì đã không tránh được nữa. Nàng biết chỉ sợ mình không có năng lực để quay lại Tí Hộ Sở của nhân loại nữa, chỉ sợ một đao này sẽ lấy mạng của nàng.

Không quay đầu lại, Nữ Hoàng vét cạn chút lực lượng cuối cùng, ra sức hét to về phía Tí Hộ Sở của nhân loại: "Dị linh đột kích!"

Giọng nàng xuyên qua hư không khuếch tán ra xa, nhưng nơi này cách Tí Hộ Sở quá xa, Nữ Hoàng biết giọng của mình không truyền tới Tí Hộ Sở được. Nàng chỉ hy vọng xung quanh có nhân loại có thể nghe được giọng của nàng, truyền tin này về Tí Hộ Sở.

"Ngươi có kêu thế nào thì cũng vô ích cả thôi. Không ai có thể cứu ngươi được." Vô Thần Đại Đế lạnh lùng nói, Vô Thần Đao trong tay không hề dừng lại, trực tiếp chém về phía lưng của Nữ Hoàng, định chém Nữ Hoàng ra làm hai nửa.

Ầm!

Một tia sáng màu bạc như tia laze ngang trời lướt tới, trong nháy mắt đã xuyên qua hư không đâm thẳng vào Vô Thần Đao. Lưỡi đao và ánh bạc va chạm tạo nên những tia lửa nóng rực.

Vô Thần Đại Đế nắm lấy Vô Thần Đao. Tuy Vô Thần Đao đã hoàn toàn trung hòa ánh bạc nhưng nó cũng không thể chém tới tiếp dù chỉ là nửa tấc. Nữ Hoàng lại xuyên vào thời không lần nữa, vừa chớp mắt đã chạy ra ngoài ngàn mét.

Chẳng qua Vô Thần Đại Đế không nhìn Nữ Hoàng nữa, hai mắt hắn nhìn chòng chọc đằng trước.

Chỉ thấy một bóng hình vô cùng hùng tráng phá không mà tới trong màn ánh sáng bạc, hạ xuống đối diện Vô Thần Đại Đế.

Quần cộc rộng thùng thình, áo sơ mi hoa ngắn tay thì phanh ra để lộ lồng ngực và bụng dưới tràn đầy cơ bắp, dưới chân đi đôi dép tông, một bộ tóc dài màu bạc tung bay theo gió, trên mặt còn đeo một cái kính râm lớn, che khuất hơn nửa khuôn mặt góc cạnh và gian tà.

“Tà Tình Đế, ngươi thuộc Dị Linh tộc bên ta, lẽ nào ngươi muốn trở thành kẻ địch với chúng ta vì tụi nhân loại hèn mọn này thật sao?” Vô Thần Đại Đế lạnh lùng nhìn chằm chằm Tà Tình Đế rồi nói.

Tà Tình Đế khinh thường hừ lạnh: “Mọi người đều do trời sinh đất dưỡng, cùng ngươi đồng tộc cái lông ấy? Đừng có làm như quen biết lắm”

Vô Thần Đại Đế nhất thời giận dữ: “Hôm nay ta phải chém tên phản bội Dị Linh tộc nhà ngươi.”

Nói xong, hắn chém một đao về phía Tà Tình Đế. Thế đao cắt ngang núi sông, giống như một đao này có thể trảm cả nhật nguyệt.

Tà Tình Đế cũng không tránh né. Bắp thịt trên cánh tay hắn căng ra, ánh bạc trên người lóe lên, tóc dài và áo sơ mi hoa bay lượn theo ánh bạc, nắm tay của hắn trực tiếp nghênh đón Vô Thần Đao của Vô Thần Đại Đế.

“Muốn đánh thì đánh, nói nhiều như vậy làm lãng phí thời gian, ngươi bồi thường nổi thanh xuân của bổn đại gia không?” Miệng Tà Tình Đế còn buông thả hét to.

Bụp!

Quyền và đao va chạm vào nhau, ánh bạc vỡ vụn lửa đao biến mất. Trên nắm đấm của Tà Tình Đế có một vết đao mờ mờ, rịn ra một lớp tiên huyết.

Mà Vô Thần Đại Đế cũng lui về sau hai bước mới đứng vững và cầm chắc Vô Thần Đao trong tay được.

Trong lòng rất nhiều Đại Đế và sinh vật Thần siêu cấp đều giật mình. Với sức mạnh của Vô Thần, vậy mà lại không chiếm thế thượng phong được, trái lại còn bị Tà Tình Đế bức lui với bàn tay trần nữa, thực sự làm người ta giật mình.

Ánh mắt Tà Tình Đế lộ vẻ cuồng nhiệt, ánh bạc trên người nổ tung như là núi lửa. Hắn hóa thành một cái bóng bạc trực tiếp vọt tới trước mặt Vô Thần Đại Đế, liên tục tung quyền như điên.

“À lú… À lú..” Sắc mặt Vô Thần Đại Đế lạnh lùng nghiêm nghị, liên tiếp chém Vô Thần Đao trong tay ra.

Quyền và đao không ngừng va chạm trên không trung tạo ra từng vụ nổ và sóng xung kích chấn vỡ dãy núi và làm nứt đại địa bốn phía, hệt như là động đất sống lại vậy.

Dị sinh vật cách họ tương đối gần không bị khối đá vỡ đập chết thì cũng là rơi xuống khe nứt trên mặt đất. Sức mạnh cường đại đánh tới làm không biết bao nhiêu dị sinh vật cấp thấp bị tiêu diệt.

Hết chương 1420.

Chương 1421. Khổ Chiến

“Nơi này giao lại cho Vô Thần Đại Đế, chúng ta đi thẳng đến chỗ Tí Hộ Sở nhân loại thôi.” Quy Khư Đại Đế lạnh lùng nói, từng người trong đám Đại Đế và Đế Linh ra lệnh cho thuộc hạ dị linh cùng dị sinh vật của mình tránh khỏi chiến trường của Tà Tình Đế và Vô Thần Đại Đế, tiếp tục xuất phát về nhân loại Tí Hộ Sở.

“Lễ nào đám dị linh các ngươi muốn làm trái giao ước ban đầu với nhân tộc của ta sao?” Một giọng nói khinh thường vang lên, chỉ thấy rất nhiều bóng người lướt qua khoảng không bước tới.

Trong đó có những con khủng long khổng lồ bằng kim loại màu lam, có kỵ sĩ khoác trên mình lôi điện, có yêu cơ hệt như nước, có thú con như quả cầu tuyết, còn có cả những dị linh xinh đẹp.

Mà giọng nói ấy phát ra từ một mỹ phụ nhân đang cưỡi trên lưng Thánh Tê.

Mỹ phụ nhân kia đưa tay kéo Nữ Hoàng đang bị thương lên trên lưng Thánh Tê, Thánh Tê bỗng nhiên hóa ra thánh quang rơi trên người Nữ Hoàng, vết thương lập tức biến mất không còn tăm hơi, ngoại trừ những vết tích trên áo giáp ra thì cơ thể Nữ Hoàng hệt như chưa từng bị thương vậy.

“Giao ước đó chỉ là thỏa thuận giữa Thái Thượng Hoàng và Hàn Sâm, không liên quan đến bọn ta, tại sao lại nói là làm trái được cơ chứ?” Quy Khư Đại Đế lạnh lùng nói.

“Cần gì phải phí lời với bọn chúng chứ. Cường giả của bọn chúng đều đã ở đây cả, trực tiếp tiêu diệt rồi đoạt lại nơi vốn dĩ là của chúng ta là được, để cho những sinh linh thấp hèn kia biết ai mới là chúa tể của nơi này.” Cự Long gầm rú trên bầu trời.

Dị sinh vật như thủy triều bỗng nhiên vọt về phía bọn họ, đám Đại Đế và sinh vật Thần siêu cấp cũng xông thẳng đến.

Trời đất lập tức bị bao phủ, khắp nơi đều bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, vô số dị sinh vật dữ tợn rít gào.

Kinh Cức Nữ Đế vung tay lên, mặt đất nứt toác, hàng loạt bụi dây đầy gai nhọn khổng lồ như con rồng chui lên từ lòng đất. Chúng lập tức cuốn lấy

toàn bộ dị sinh vật vào trong biển dây leo, từng con từng con bị mũi gan nhọn đâm xuyên qua thân thể, máu tươi lập tức nhuộm đỏ cả vùng đất.

Khô Cốt Đế lấy tâm cốt từ trong lồng ngực ra, gõ một cốt quyền trên tâm trống, trái tim đám dị sinh vật trên bầu trời nổ tung rồi từng cái một rơi xuống, máu bắn tung tóe như những cơn mưa đang trút từ trên trời xuống dưới đất.

Thủy Mị Yêu Linh tự mình hóa thành thuỷ triều rồi quét qua đám dị sinh vật. Da và thịt của đám dị sinh vật ấy không hề tổn hại gì, nhưng nước trên người chúng đã bị rút khô, từng con biến thành thây khô, đổ rạp trên đất rồi hóa thành bụi.

Thân thể khủng bố của Lam Long nhảy vào trong bầy thú rồi thảm sát bừa bãi, cái đuôi kim loại lập tức quét sạch cả một vùng, cái miệng lớn mở ra nuốt chửng mấy con dị thú, tiếng nhai xương răng rắc vang vọng khắp nơi.

Anh Quỷ, Tình Quân, Nham Thạch Cự Nhân và các cường giả siêu cấp khác cũng đều xông lên, trong lúc nhất thời giết đến mức máu chảy thành sông thây chất như núi.

Có điều rất nhanh sau đó, một đám cường giả dị linh tộc đã xông tới ngăn cản đám người Khô Cốt Đế đại khai sát giới.

“Xương khô rải rác, trời đất khóc than, Khô Cốt Đế, ta đã muốn đánh một trận với ngươi từ lâu rồi. Ta muốn xem thử xem tâm trống của ngươi mạnh, hay lôi trống của ta mạnh.” Một Đế Linh với đôi cánh sau lưng, khuôn mặt như chim, bên hông dắt một cái trống, trong tay nắm lấy song chùy đi tới trước mặt Khô Cốt Đế. Song chùy trong tay đánh xuống cái trống, lôi quang lập tức bắn ra bốn phía, lôi điện khủng bố lan tràn trên mặt đất, hóa thành Lôi Long phá tan đất đá đánh về phía Khô Cốt Đế”

Sắc mặt Khô Cốt Đế sa sầm lại, cốt quyền mãnh liệt đánh váo tâm trống, một nguồn sức mạnh vô hình lập tức lao ra, va chạm cùng với con rồng được tạo thành từ lôi điện kia.

Ầm!

Toàn bộ không gian như đều chấn động, hai luồng âm thanh đan vào nhau nhưng lại không hề phát ra âm thanh gì, hoặc có thể nói nói âm thanh ấy phát ra tần số cao đến mức ngay cả dị sinh vật và dị linh cũng không nghe được.

Nhưng mà âm thanh tần số cao kia lại sinh ra lực xung kích chấn động khắp bốn phía, bụi bặm và đá vụn chấn động bay đầy trời, bị mài thành bụi mịn hơn.

Tùng tùng tùng!

Tiếng trống rung trời phát ra từ trận quyết đấu giữa hai đại trống giả. Nó không cho phép bất cứ sinh vật nào bước vào trong, cũng hủy diệt toàn bộ những nơi gần đó, ngay cả những dị sinh vật không kịp né tránh cũng bị chấn động tới mức máu thịt rời ra, vùng đất xung quanh không ngừng chấn động mà rạn nứt, lôi điện và âm thanh hòa vào nhau, vô cùng đáng sợ.

“Thủy Mị Yêu Linh, ta với ngươi cùng là hệ thủy, ngươi đến xem thử uy lực nước Thiên Hà của bổn Đại Đế xem sao…” Một nữ tử dị linh cuốn quanh Thiên Hà, lao về phía Thủy Mị Yêu Linh.

“Nham Thạch Cự Nhân, ta với ngươi cũng là hệ thổ, ngươi xem thử tộc dị sinh vật của ngươi mạnh hơn hay tộc dị sinh vật ta mạnh hơn.” Một

người khổng lồ cao như núi lớn đạp một cước xuống, dưới mặt đất lập tức xuất hiện một cái hố to.

Quy Khư Đại Đế bay về phía mỹ phụ nhân ngồi trên Thánh Tê, nhưng Tử Minh Đại Đế lại vượt tới chắn trước người hắn.

“Tử Minh, ngươi dám động đến ta sao?” Quy Khư Đại Đế khinh thường nói, thân thể Quy Khư của hắn có thể bài trừ vạn pháp, cũng có thể giam cầm vạn pháp, bất kỳ sức mạnh nào động đến thân thể của hắn cũng sẽ lập tức bị giam cầm.

Tử Minh Đại Đế cũng cười lạnh, Tử Minh Đao trong tay chém thẳng tới Quy Khư Đại Đế, đồng thời nói: “Có gì không dám chứ?”

Sắc mặt Quy Khư Đại Đế biến đổi, không dám đón lấy đao của Tử Minh Đại Đế.

Hình thái hoàn thiện giờ phút này hoàn toàn đền bù lại thiếu sót của Tử Minh Đại Đế, sức lực một đao kia có thể phá nát U Minh và Hoàng Tuyền. Tuy rằng Quy Khư Đại Đế có thể chịu được một đao kia bằng cách giam cầm sức mạnh Tử Minh Đại Đế, nhưng một đao kia cũng chém hắn xém chết. Bởi vậy dù cho Quy Khư Đại Đế có được sức mạnh Quy Khư thì hắn cũng không dám chống đỡ một đao đến từ Tử Minh.

Đại chiến lại tiếp tục, ngay cả Nữ Hoàng cũng gia nhập chiến trường lại lần nữa, La Lam không nhịn được khẽ cau mày.

Tuy thực lực của bọn họ rất mạnh, tự mình đối mặt bất kỳ cấp Đại Đế nào của Tí Hộ Sở cũng có thể giành thắng lợi, nhưng số lượng cường giả cấp Đại Đế đến đây lần này cũng không ít.

Chẳng hạn những người chưa thăng cấp đến Đại Đế như Khô Cốt Đế, Thủy Mị Yêu Linh cũng không thể không giao chiến với cường giả cấp Đại Đế, như đều đã rơi vào thế hạ phong.

Tuy rằng Thánh Tê có năng lực biến hóa chữa khỏi, có thể tạm thời ổn định cục diện trong thời gian ngắn giúp bọn họ không đến nỗi thua ngay tức khắc, nhưng thế cục lại vô cùng bất ổn.

Linh ở bên cạnh cũng nhìn ra tình thế bất ổn, còn có nhiều Đế Linh và Đại Đế không ai có thể ngăn cản nổi đang chém giết lao thẳng về phía bọn họ. Linh bước ra nghênh đón những Đế Linh và Đại Đế kia, trong †ay bắn ra một vệt huyết quang.

Cốt đao mang theo sức mạnh Phi Thiên chém ra lập tức giết chết Đế Linh, đồng thời phá hủy đá linh hồn khiến hắn hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

“Hậu nhân của Đại La Sát Thần, ngươi thật sự cho rằng sức mạnh của ngươi vô địch sao? Đúng là ngây thơ thật đấy. Cho dù là Đại La Sát Thần

năm đó thì cũng không làm gì được bổn Đại Đế, huống chỉ là ngươi.” Dường như tộc dị linh đã chuẩn bị từ lâu, khoảnh khắc Linh ra tay thì có ngay một vị Đại Đế lên tiếp.

Đại Đế kia thân như tiên tôn, trong tay cầm một cái gương cổ, cốt đao của Linh mang theo lực Phi Thiên chém ra, gương cổ trong tay vị Đại Đế kia tiến lên nghênh đón chặn cốt đao lại, không hề bị cốt đao và lực Phi Thiên chém trúng.

“Thập sinh thập tử thập luân hồi, tuy rằng sức mạnh nhân quả của ngươi lợi hại, nhưng còn lâu mới tới hỏa hầu, không chém được Thập Thế thì không phá vỡ được Thập Thế Kính của ta.” Thập Thế Đại Đế khinh bỉ nói.

Linh hơi cau mày, cốt đao trong tay lại chém về phía Thập Thế Đại Đế một lần nữa.

“Truyền nhân của Đại La Sát Thần đã bị Thập Thế Đại Đế ngăn cản, chúng ta giết Thánh Tê và mỹ phụ nhân kia trước đã.” Một đám Đế Linh và Đại Đế xông về phía Thánh Tê và mỹ phụ nhân, muốn tiêu diệt

nguồn căn nguyên giúp đám người Khô Cốt Đế chống đỡ.

Hết chương 1421.

Chương 1422. Chém Vỡ Tam Thập Tam Thiên

Ầm!

Lôi điện màu lam như làn sóng trùng kích lan rộng trên chiến trường, trên người tất cả sinh linh đều bị nhiễm một lớp lôi điện màu lam, dưới chân bọn chúng đều xuất hiện vầng sáng tia chớp.

Điều khác biệt là tất cả sinh linh bên nhân loại trở nên hung mãnh hơn sau khi nhận được sự tăng cường từ lôi điện màu lam và vầng sáng. Mà người bên phía Vô Thần Đại Đế đột nhiên suy yếu, rất nhiều hành động cũng trở nên hơi chậm chạp.

Phản Nghịch Ky Sĩ đạp lên trên lôi quang, đánh một quyền về phía một Đại Đế dị linh.

Một bên khác, Xà Thần Tọa biến thành con rối nữ trù sư Long tộc, cũng vung dao rĩa về phía một vị Đại Đế khác.

"Xông qua đó, tiêu diệt Thánh Tê trước đã" Hai vị Đại Đế nghênh chiến Phản Nghịch Ky Sĩ và Xà Thần Tọa đồng thời hét lên, ngăn cản dị linh và dị sinh vật khác tới giúp đỡ bọn họ.

Các dị linh cùng dị sinh vật còn lại đáp lại một tiếng, tiếp tục xông về phía Thánh Tê.

Có Thánh Tê ở đó, trừ khi bọn họ trực tiếp giết chết Khô Cốt Đế, Thủy Mị Yêu Linh và các dị linh dị sinh vật khác, nếu không đám người Khô Cốt Đế chẳng khác nào bất tử, trọng thương cũng không có ảnh hưởng gì tới bọn họ.

Thánh Tê đã thăng cấp đến sinh vật cấp Thần, đồng thời mở mười mã khóa gen, từng đạo thánh quang từ trên người không ngừng hạ xuống, cho dù đứt tay gãy chân hay thủng tim cũng có thể phục hồi ngay lập tức.

Dị sinh vật hệt như Cự Long đang phun lửa trên bầu trời, con rết dài hơn trăm mét bò dưới lòng đất cuốn về phía bốn chân của Thánh Tê, các loại sinh vật khủng bố trải khắp mọi nơi ùn ùn kéo đến, trong đó có Đế Linh và

cường giả cấp Đại Đế, mang theo sức mạnh kinh khủng bao †rùm xuống chỉ vì muốn giết chết Thánh Tê.

Thánh Tê ngửa mặt lên trời gâm thét, thánh quang trên người tỏa ra diện rộng, bồ công anh bay lượn trên khắp đất trời. Bồ công anh rơi xuống nơi nào thì những thực vật bị tàn phá ở nơi ấy lại tái sinh một lần nữa, hòa vào bên trong thân thể đám người Khô Cốt Đế, khiến cho bọn họ mạnh mẽ hơn như được tiêm thuốc kích thích vậy.

Tuy rằng thực lực của Thánh Tê mạnh mẽ, nhưng lại không có lực sát thương, không có cách nào ngăn cản những sinh vật khủng bố và dị linh đến từ mọi phía kia được.

Khung cảnh trên mặt đất như địa ngục, các loại yêu ma quỷ quái đều đánh về phía Thánh Tê như muốn kéo nó xuống địa ngục

Thánh Tê không hề nhúc nhích, mà khóe miệng mỹ phụ nhân La Lam ngồi trên lưng Thánh Tê lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Thiên Lưu Đại Đế giống như cực quang xông đến trước mặt Thánh Tê, hai tay cùng chém, hóa thành một đạo quang lưu trảm thiên đoạn địa chém về phía đầu Thánh Tê, muốn giết chết Thánh Tê và cả La Lam trên lưng nó.

Thánh Tê đứng im, La Lam khẽ nâng cổ tay phải khẽ xoẹt ngang qua khoảng không trước mặt, quang lưu lao đến cực kỳ nhanh như một bức màn kia đột nhiên bị cắt ra thành hai nửa, cùng lúc đó, thân thể của Thiên Lưu Đại Đế cũng bị chém lại đôi.

Đế huyết giàn giụa, mặt đất nhuốm đầy máu.

Trong lúc nhất thời, tất cả sinh linh đánh về phía Thánh Tê và La Lam đều dừng lại, ngay cả dị linh cấp Đại Đế cũng khiếp sợ. Thiên Lưu Đại Đế mạnh như vậy mà lại bị một đòn tiện tay chém chết, quả thật khiến người khác không thể nào tưởng tượng được.

“Sức mạnh Phi Thiên… Đại La Sát Thần… Nữ nhân này cũng là truyền nhân Đại La Sát Thần…” Lập tức có người sợ hãi kêu lên.

La Lam thản nhiên liếc nhìn sinh vật khắp nơi một cái, dường như Thánh Tê phía dưới nàng cũng hiểu ý, đôi chân đạp lên trên mặt đất, lập tức giẫm nát con rết hơn trăm mét dưới chân, thân thể nhảy lên một cái, lao như điên về phía Cự Long trên trời.

Tay ngọc của nàng vung nhẹ, từng luồng sức mạnh vô hình chém vào khoảng không, giết chết từng sinh vật khủng bố và dị linh. Đế huyết Thần huyết tuôn trào như nước sông, phảng phất cả đất trời đều đang rên rỉ than khóc.

"Mẹ nó, vậy mà nữ nhân kia lại có sức mạnh của A Tu La, hơn nữa còn mạnh đến như vậy. Quả nhiên Hàn Sâm không hề lừa ta, nàng còn đáng sợ hơn cả Linh." Long Đế đã hóa thân thành giao kia bỗng rụt cổ lại, nó nhìn đám dị linh và dị sinh vật thê thảm khắp nơi, trong lòng cảm thấy không rét mà run.

Thánh Tê chạy như điên, đôi tay ngọc ngà cũng vung liên tục, không ai có thể ngăn cản nổi sức mạnh xé toạc bầu trời kia, tất cả đều bị chém nát như kiến cỏ, chỉ còn lại xương và máu thị rơi xuống dưới đất.

Giết! Giết! Giết!

Từ đầu đến cuối, nụ cười trên mặt La Lam không hề thay đổi, chẳng qua trong mắt đám dị linh và dị sinh vật phía đối địch, nụ cười ấy còn đáng sợ hơn cả ác quỷ.

Sức mạnh của A Tu La - một sức mạnh gặp thần giết thần, lẽ ra không nên xuất hiện trong Tí Hộ Sở, sức mạnh còn lại sau khi A Tu La giết thần đã chặt đứt nhân quả thế gian, diệt sạch tất cả sinh cơ.

Tuy rằng La Lam chưa đạt đến cảnh giới tối cao, nhưng nếu không có Thập Thế Kính thì không một ai trong đám Đại Đế và sinh vật cấp Thần ngăn nổi uy lực của nhát chém đó.

Khi các dị linh và dị sinh vật bị giết đến gào khóc thảm thiết, liên tục bỏ chạy thì một vệt kim quang từ phía chân trời chiếu xuống, một dị linh hệt như Đế Hoàng xuất hiện với vẻ lộng lẫy. Đó chính là Thiên Đế sống trên Thần Thụ, hắn vẫn chưa thăng cấp lên Bán Thần.

“Không ổn rồi!” Long Đế thầm kêu.

Tuy rằng sức mạnh A Tu La cực kỳ mạnh mẽ, nhưng dù gì La Lam cũng không phải A Tu La, vẫn chưa thể chính thức đạt đến cảnh giới A Tu La. Thiên Đế có kỹ năng Tam Thập Tam Thiên, chỉ sợ sức mạnh A Tu La của La Lam không thể xuyên thủng Tam Thập Tam Thiên được.

Quả nhiên, chỉ thấy Thiên Đế dùng tay đánh một chiêu, toàn bộ thiên địa đều đang áp chế về phía La Lam.

La Lam vung tay ra chém, sức mạnh Phi Thiên xuyên thủng hư không, nhưng chém hết lớp hư không này thì một lớp hư không khác lại xuất hiện, lớp này lớp nọ như vô tận, vậy mà sức mạnh Phi Thiên của nàng cũng không thể tới được trước mặt Thiên Đế.

“Một ngày một giới, ba mươi ba ngày là ba mươi ba giới. Có sức mạnh của A Tu La thì sao chứ, ngươi cũng đâu thể làm gì khi cách ba mươi ba giới.” Thiên Đế lạnh nhạt nói.

“Ta khinh, nếu như A Tu La còn trên thế gian này thì liệu một Thiên Đế như ngươi còn dám nói những lời này nữa không?” Long Đế khinh thường quát lên.

Thiên Đế cũng không chấp, nhìn Long Đế rồi cười nói: “Long Đế, không ngờ rằng ngươi còn chưa chết cơ đấy. Ngươi nói không sai, nếu A Tu La vẫn còn sống thì đương nhiên ta không dám nói câu nói này, nhưng đáng tiếc nàng ta cũng không phải A Tu La.”

“Lão nương ta đây cũng chẳng cần phải là kẻ nào hết.” La Lam lạnh nhạt nói một câu, tay ngọc lại vung ra lần nữa, sức mạnh Phi Thiên tuôn ra như đao, xé bỏ từng lớp hư không.

Thiên Đế đột nhiên biến sắc, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau, chờ tới khi hắn dừng lại, trước ngực lại có thêm một vết thương cắt xuyên qua áo giáp màu vàng kim, máu vàng chảy ròng ròng.

Thấy sắc mặt Thiên Đế khẽ đổi, Long Đế lại cười to: “Ha ha, làm tốt lắm”

Thiên Đế hừ lạnh một tiếng, kim quang trên người hóa thành Thiên Uy, một chưởng Tam Thập Tam Thiên lại giáng xuống La Lam, đồng thời quát to: "Các ngươi còn đứng ngây ra làm gì, còn không đồng loạt ra †ay giết chết nàng ta đi. Có ta ngăn cản sức mạnh của nàng, nàng cũng không còn năng lực giết các ngươi nữa đâu."

Rất nhiều Đại Đế và sinh vật cấp Thần giờ phút này mới phản ứng lại, chúng nhao nhao xông về phía Thánh Tê và La Lam một lần nữa. Nhưng mà lần này khác với lần trước, mục tiêu chủ yếu vừa nãy của bọn chúng là Thánh Tê, bây giờ lại là La Lam.

La Lam vung tay liên tục, tuy rằng có thể cố gắng hết sức phá vỡ ba mươi ba giới, nhưng lại khó có thể giết chết Thiên Đế, cũng khó có thể đồng thời ứng phó sự công kích của nhiều sinh vật khủng bố và Đế Linh như vậy được.

Trong lúc nhất thời, tất cả các loại sức mạnh kinh khủng ập đến khiến La Lam không còn chỗ nào để tránh.

Hết chương 1422.

Chương 1423. Tế Đàn Giáng Lâm

Long Đế và mọi người đều rất kinh ngạc, dù gì La Lam cũng là mẹ của Hàn Sâm, nếu nàng ấy chết ở nơi này thì Hàn Sâm chắc chắn sẽ phát điên lên.

Mọi người đều rất muốn đến cứu nàng, nhưng vì có quá nhiều dị linh và dị sinh vật, bọn họ đều bị chính đối thủ của mình chặn lại nên đều không có cơ hội để cứu giúp.

Sắc mặt của La Lam lại không thay đổi gì, đột nhiên nàng lấy một quả cầu màu trắng từ sau lưng ra rồi vứt nó lên trời.

Quả cầu tuyết kêu một tiếng kêu thảm thiết, cơ thể phải đón lấy một sức mạnh đáng sợ thấu trời, nó bị doạ đến nước mắt sắp tuôn trào, lập tức triệu

hồi một quả cầu màu trắng khổng lồ ra.

Ầm!

Đủ loại sức mạnh đáng sợ khác nhau bắt đầu bắn phá quả cầu khiến quả cầu màu trắng khổng lồ này rơi xuống đất, quả cầu dần bị biến dạng dưới sự tấn công của một loạt sức mạnh này, nhưng cuối cùng lại không hề bị nổ tung.

Đợi sau khi tất cả các sức mạnh đó biến mất thì quả cầu lại khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

“Không cần quan tâm đến cái quả cầu trắng đó, phải giết nữ nhân đó trước.” Thiên Đế giận dữ hét lên.

Một đám Đại Đế và sinh vật Thần siêu cấp mới phản ứng lại, một lần nữa chuyển mục tiêu về phía La Lam.

Quả cầu khổng lồ màu trắng quay tròn trên mặt đất rồi bay lên trên không trung như đĩa bay, ngăn chặn từng luồng sức mạnh đang hướng về phía La Lam, quả cầu bị bắn đến nỗi bị móp lại rồi bị bật ra ngoài, nhưng không hề có dấu vết sắp bị vỡ.

Nhưng một quả cầu trắng đương nhiên là không thể ngăn cản hết tất cả những đòn tấn công đấy, cho nên La Lam đã bị bàn tay của Đại Đế đánh một cái vào mặt, trong lòng bàn tay ấy ẩn chứa khí tức cực kỳ băng giá, nếu bị hắn đánh trúng một cái thì cả cơ thể sẽ lập tức trở thành một tảng băng điêu khắc.

Bây giờ La Lam đang phải chống cự lại Thiên Đế, nàng còn chưa kịp phân thân để cản lại cái tay kia của Đại Đế thì đã thấy nó đánh vào người nàng. Nhưng bỗng nhiên, tiếng chim hót từ đâu đó vang lên.

Chú chim nhỏ màu đỏ đứng bên cạnh La Lam đột nhiên cúi đầu xuống mổ một cái, lập tức tạo ra một cái lỗ rỉ máu trên tay của Đại Đế.

La Lam vuốt ve chú chim nhỏ màu đỏ trên vai rồi nhìn xung quanh chiến trường, tình hình hiện tại cực kỳ không ổn, cường giả dị linh và sinh vật Thần siêu cấp thật sự quá nhiều, với năng lực trị thương mạnh mẽ thì vẫn còn có thể chống đỡ được, nhưng bại trận thì chỉ là vấn đề thời gian.

Đến Khô Cốt Đế cũng đã bị ép cuốn vào cuộc chiến của hai vị Đại Đế, dù khả năng trị thương có mạnh hơn nữa thì cũng sắp không thể chống đỡ được nữa, sợ rằng nó sẽ trực tiếp bị chém giết, đến lúc đó dù khả năng trị thương có mạnh hơn nữa thì cũng không làm được gì.

Dù gì trị thương cũng không phải thuật hồi sinh, không thể hồi sinh người đã chết.

"Xem ra chỉ có thể thử cái này vậy." La Lam lấy một cái bát uống rượu bằng đồng từ trong túi ra, đồng thời lấy một bình rượu ra rồi đổ vào.

Bát uống rượu này chính là Tế Thiên Tước mà năm đó Hàn Sâm đã để lại, hắn không hề mang Tế Thiên Tước đến Tí Hộ Sở thứ tư là vì hy vọng sau này đám người La Lam có thể dùng Tế Thiên Tước để triệu hồi hắn từ Tí Hộ Sở thứ tư trở về thu nhận một số người không có khả năng dựa vào chính thực lực của mình đi hết Thần Môn Thiên Giai.

Tuy rằng chưa trải qua lễ rửa tội của Thần Môn Thiên Giai thì cơ thể chưa đủ thuần khiết, không có hy vọng thăng tới cấp Thần trong tương lai, nhưng mà vẫn tốt hơn là không thăng cấp nổi đến Bán Thần, hoặc là chết ở Thiên Giai.

La Lam vừa chiến đấu vừa đổ rượu, đợi đến sau bát rượu đồng đó đầy rồi lại lấy một túi máu ra rồi đổ vào đó.

Đương nhiên Hàn Sâm không thể để lại gen của mình ở Tí Hộ Sở thứ ba, nhưng hắn là nhân loại nên vẫn có thể quay về Liên Minh, sau khi quay về Liên Minh, Hàn Sâm đã để lại chỗ máu Bán Thần cho La Lam.

Dù không có gen, nhưng chắc trực tiếp sử dụng chỗ máu Bán Thần đó của Hàn Sâm cũng có thể khiến cho Tế Thiên Tước liên hệ được với Hàn Sâm, có thể triệu hồi hắn từ Tí Hộ Sở thứ tư trở về.

Chỗ máu Bán Thần đó của Hàn Sâm vừa đổ vào Tế Thiên Tước, bát rượu đồng lập tức có phản ứng.

"À lú….À lú….À lú…." Lúc này Tà Tình Đế một đấu ba, hắn đại chiến với Vô Thần Đại Đế và hai vị Đại Đế khác, nhưng lại không hề chùn bước, ánh

sáng màu bạc điên cuồng phun ra như núi lửa, điên cuồng vung

những nắm đấm ra, không ngừng va chạm vào binh khí của ba vị Đại Đế như thể hắn có ba đầu sáu tay vậy.

Tuy rằng là bùng phát khả năng liều mạng tiềm ẩn, nhưng một đấu ba, cùng lúc đại chiến với ba vị Đại Đế mà lại không quá yếu thế thực sự khiến người khác rất kinh ngạc.

Cốt đao của Linh chém từng nhát từng nhát lên trên Thập Thế Kính làm cho Thập Thế Kính xuất hiện nhiều vết nứt. Điều ấy khiến Thập Thế Đại Đế cũng phải kinh hãi, nếu còn tiếp tục nữa thì chỉ sợ rằng đến Thập Thế Kính của hắn cũng sẽ bị chém vỡ, đến lúc đó không thể nào ngăn cản được sức mạnh Phi Thiên của Linh.

“Thập Thiên Đại Đế đừng hoảng hốt, bọn ta đến giúp người giết nàng †a.” Hai tên Cửu Toả Đại Đế một trái một phải bước đến, nhân lúc Thập Thế Đại Đế đang ứng phó với Linh và cốt đao thì bộc phát sức mạnh tấn công về phía của Linh.

Bùm!

Khô Cốt Đế bị chém mất một nửa bên vai, sau đó một chiêu Lôi Âm Chi Long đã tấn công lên người khiến hắn lập tức bay đi nghìn dặm, cả thân người đập vào quả đồi, làm cho nó bị đổ ập xuống.

Khô Cốt Đế miễn cưỡng bò dậy từ trong đống đá vụn thì một lưỡi kiếm khổng lồ bằng kim loại màu đen từ trên trời rơi xuống đã hoàn toàn giết chết Khô Cốt Đế.

Chỉ nhìn thấy bóng dáng một con thú bổ nhào vào xác của Khô Cốt Đế, nó mở to miệng, một miếng nuốt chửng lưỡi kiếm khổng lồ bằng kim loại màu đen từ trên trời rơi xuống đó, nhai nhai mấy cái xong thì nuốt chửng vào bụng, còn ợ một cái.

“Phệ Kim Thú!” Đế Linh trên trời ngạc nhiên thốt lên.

“Phệ Kim Thú, Thực Thổ Thú gì chứ, tất cả đều phải chết hết cho tal” Lôi trống đánh điên cuồng, từng đợt từng đợt Lôi Âm Điện Long tấn công về phía Phệ Kim Thú.

Trên người Phệ Kim Thú lóe sáng, nó kiên cường chống lại từng đợt công kích của Lôi Âm Điện Long, tuy rằng dựa vào sức mạnh phòng ngự mạnh mẽ này đã ngăn chặn lại được, nhưng máu vẫn trào ra từ khoé miệng.

Nó dù gì cũng là Phệ Kim Thú chứ không phải Phệ Lôi Thú, sức mạnh của Lôi Điện cũng khó để có thể tiêu hoá được.

Tình Quân bị bảy tám vị Đế Linh vây đánh, nàng cũng không hề mở ra Thập Toả, nếu một đấu ba thì có lẽ có thể chiến đấu một lúc, đủ để kéo dài thời gian thêm một chút. Nhưng tình hình hiện tại lại cực kỳ không ổn, toàn thân chỉ toàn là máu, nếu mà không có sức mạnh trị thương lúc nào cũng ở trên người nàng của Thánh Tê thì nàng đã chết từ lâu rồi.

Nham Thạch Cự Nhân và Sơn Nhạc Dị Linh ngươi một quyền ta một quyền điên cuồng đánh nhau, những mảng đất đá trên người bị đánh đến vỡ vụn từng mảng, xem ra không ai là người có lợi thế hơn.

Thuỷ Mị Yêu Linh lại khá thảm, những phần nước trên cơ thể nàng không ngừng bị Thiên Hà rút đi hết, trở nên ngày càng nhỏ bé, thấy có vẻ như sắp không ổn rồi.

Nàng vẫn chưa mở Thập Đạo Toả Gen, bởi lẽ đối thủ là Đại Đế kia cũng có Thập Đạo Tỏa Gen, hơn nữa còn cùng hệ, đương nhiên là nàng sẽ gặp bất lợi, không bị trực tiếp chém chết cũng đã là dựa vào sự giúp đỡ của Thánh Tê rồi.

Cơ bản thì những cường giả nhân loại đều đang trong trạng thái bị vây đánh, có vẻ như sắp không chống đỡ được nữa rồi, nhưng đột nhiên lại nghe thấy một âm thanh kỳ lạ từ hướng của Thánh Tê vọng lại.

Sau khi La Lam uống hết rượu Tế Thiên thì Huyết Quang trong Tế Thiên Tước xông thẳng lên trời, mang theo những âm thanh vèo vèo xông lên giữa trời, lập tức khiến cả khoảng trời bị nhuốm màu đỏ máu.

Giữa bầu trời máu nứt ra một đường, một tế đàn cổ kính thần bí dần dần hạ xuống. Mà trên tế đàn ấy, một tượng thần màu đỏ như máu đứng sừng sững trên đó, nhìn kỹ một chút sẽ thấy dung nhan của tượng thần đó giống hệt với Hàn Sâm, hệt như được đúc ra từ cùng một khuôn.

Khi nhìn thấy tế đàn đó, những dị linh và dị sinh vật đang muốn giết chết toàn bộ đám người xung quanh và La Lam đều biến sắc.

Hết chương 1423.

Chương 1424. Nữ Nhân Đáng Thương Bị Bắt Nạt

Ngay lúc tế đàn xuất hiện, tất cả những sinh vật ở gần đấy đều chỉ cảm thấy sức sống trong cơ thể như dòng nước chảy từ trong cơ thể mình chảy ra ngoài, tuôn về phía tế đàn màu máu kia.

Những sinh vật ở đây thực sự rất đông, sức sống ồ ạt chảy vào trong †ế đàn như một vật hiến tế, cuối cùng ngưng tụ trên tượng thần ở giữa tế đàn.

Lúc này Hàn Sâm đang ở Tí Hộ Sở Thần thứ tư chờ đợi trong hồi hộp, hắn đã nhận được tin dị linh tấn công Tí Hộ Sở nhân loại, cho nên vẫn luôn đợi ở trong Tí Hộ Sở thứ tư.

Bởi vì hắn cũng không biết nếu dùng máu Bán Thần thì Tế Thiên Tước có thể triệu hồi hắn trở về được không, nếu không triệu hồi được thì chỉ có thể dựa vào sự liều mạng của mẹ và đám người kia rồi.

Trong lòng hắn đang hồi hộp bất an thì đột nhiên cảm thấy thân thể mình như đang cháy lên, một sức mạnh từ giữa trời truyền đến, trực tiếp xâm nhập vào cơ thể hắn.

Sức mạnh này vô cùng mạnh mẽ, rừng rực cháy trong cơ thể của Hàn Sâm làm cho không gian xung quanh biến dạng và nứt ra.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức thấy vui vẻ: "Xem ra đã thành công triệu hồi được rồi, nhiều dị linh cấp Đại Đế mang theo dị sinh vật đã liên hợp với nhau như thế, chắc tế phẩm cũng đủ rồi, chắc cũng có đủ sức mạnh để giúp ta phá vỡ không gian trong Tí Hộ Sở Thần thứ ba rồi."

Trong lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ, sức mạnh trong cơ thể càng ngày càng mạnh hơn, trực tiếp phá vỡ không gian, kéo cơ thể hắn vào hư không, lập tức biến mất, nơi này chỉ còn lại một cánh cửa dẫn đến một không gian méo mó khác.

Tí Hộ Sở thứ ba, dãy núi Hoành Thiên.

Vô Thần Đại Đế nhìn thấy tế đàn giáng lâm, sắc mặt lập tức thay đổi: "Đáng chết, sao lại là tế đàn Bán Thần nữa vậy, tại sao lần nào bọn họ đều có thể thành công triệu hồi được Bán Thần giáng lâm vậy?"

Triệu hồi được Bán Thần tuyệt đối không phải một chuyện dễ dàng, kể cả có đủ may mắn lấy được ở hạch gen Bán Thần còn sót lại của Tí Hộ Sở thứ ba, nói không chừng nó cũng thuộc về Bán Thần đã chết, cũng chưa chắc đã thành công triệu hồi được.

Nhưng lần trước ở chỗ Tà Liên Nữ Đế, Hàn Sâm đã thành công triệu hồi được mẹ của Tà Liên Nữ Đế, mà lần này La Lam triệu hồi thì còn phô trương hơn, nhìn tượng thần đó, rõ ràng chính là Hàn Sâm, không thể tưởng tượng được rốt cuộc bọn họ đã làm gì mà có thể có tỷ lệ thành công cao như vậy, có vẻ như còn xác định đối tượng muốn triệu hồi, như kiểu muốn triệu hồi ai là có thể triệu hồi được.

Vô Thần Đại Đế nghiến răng muốn chạy trốn, hắn đã từng gặp cảnh tượng đáng sợ là cảnh Vĩnh Dạ Nữ Đế giáng lâm, căn bản không phải là sinh linh mà Tí Hộ Sở thứ ba có thể chống lại được.

Tuy rằng Hàn Sâm mới thăng cấp lên Bán Thần chưa bao lâu, trong Bán Thần thì cũng không tính là mạnh, chưa đạt đến trình độ đó của Vĩnh Dạ Nữ Đế, nhưng có yếu như nào đi nữa thì cũng vẫn là Bán Thần, hơn nữa trước đây khi Hàn Sâm chưa thăng cấp lên Bán Thần thì đã là vô địch với Tí Hộ Sở thứ ba rồi, ngoại trừ Thái Thượng Hoàng ra thì không có ai có thể đối đầu với hắn.

Những Đại Đế và sinh vật Thần siêu cấp khác hiểu biết hơn, giống như Vô Thần Đại Đế cũng đều muốn chạy trốn.

Nhưng bọn họ còn chưa kịp chạy trốn, ai nấy đều lại đột nhiên cảm thấy cả thế giới đều bị bao phủ bởi một luồng sức mạnh vô hình, toàn bộ cảm giác của bọn họ đều như bị bóc tách ra, dường như họ như đã không thuộc về thế giới này nữa. Căn bản cũng không biết nên trốn ở đâu, ngay cả muốn bước đi một bước, nhưng lại đột nhiên phát hiện không thể cảm nhận được cơ thể của mình, các giác quan của họ cũng hoàn toàn bị tước bỏ.

Bọn họ cũng không thể nhìn thấy những sinh vật khác ở bên cạnh nữa, không nghe thấy cũng không ngửi thấy gì, vừa nãy bãi chiến trường còn đang lộn xôn, nhưng hiện tại dường như chỉ còn mình bọn họ và tế đàn mà thôi.

Bọn họ cũng chỉ có thể nhìn thấy và nghe thấy mọi thứ xảy ra trên tế đàn, những thứ khác lại giống như không hề tồn tại.

Vô Thần Đại Đế liều mạng tập hợp hết sức mạnh trên người, muốn thoát khỏi sự ràng buộc này, nhưng hắn lại hoàn toàn không thể cảm thấy sự tồn tại của thân thể chứ còn chẳng cần nói tới sức mạnh trong cơ thể, đến Vô Thần Đao đang cầm trong tay kia cũng không hề có chút phản ứng nào.

Kể từ lần bị Hàn Sâm đánh vỡ Vô Thần Đao, Vô Thần Đại Đế đã trải qua rất nhiều khó khăn mới có thể tập hợp lại hết Vô Thần Đao để hợp thể với hắn, tuy rằng Vô Thần Đao này đã là một bộ phận cơ thể của hắn, nhưng hiện tại lại cũng không cảm giác được gì.

“Làm sao có thể… lẽ nào hắn đã mạnh hơn cả Vĩnh Dạ Nữ Đế ư? Hắn mới thăng cấp lên Bán Thần được bao lâu chứ?” Vô Thần Đại Đế kinh ngạc, lúc hắn đối đầu với Vĩnh Dạ Nữ Đế mới tránh được một kiếp, bây giờ lại cảm thấy bất an và tuyệt vọng nghĩ rằng bản thân không thể trốn thoát.

Không chỉ riêng Vô Thần Đại Đế có cảm giác bất an và tuyệt vọng, tất cả những dị linh và dị sinh vật, lúc này trong lòng chỉ cảm thấy bất an và tuyệt vọng, toàn thân run rẩy. Bọn họ không thể cảm nhận được sự †ồn tại của những sinh linh khác, hệt như chỉ có một mình bọn họ đang đối mặt với cái tế đàn đáng sợ đó, không hề có cảm giác an toàn.

Mà bên trên tế đàn ấy, tượng thần đã biến thành chân thân của Hàn Sâm rồi. Hắn bước từng bước từ tế đàn tới, mỗi một bước cứ như đang dẫm lên trái tim của bọn họ, khiến cho họ chỉ cảm thấy sự tuyệt vọng đầy đau khổ.

"Ta đã về rồi đây!" Lúc này Hàn Sâm cảm thấy rất hạnh phúc, xuyên qua hư không trở về Tí Hộ Sở thứ ba, đây vốn không phải cơ hội mà mỗi một Bán Thần đều có có được, trên thực tế hầu hết Bán Thần đều không thể có được cơ hội như này. Nhưng cảm giác được trở về Tí Hộ Sở thứ ba không quá tuyệt vời, hắn cảm thấy mình như đang trong vũng bùn, đến hít thở cũng như hít phải bùn, khiến hắn khó chịu nhưng lại không thể nói ra.

Cùng lúc đó, Hàn Sâm lại cảm thấy sức mạnh của mình ở đây phóng đại vô hạn, sức mạnh bị Tí Hộ Sở thứ tư áp chế lại có thể giải phóng ở nơi này, thậm chí còn mạnh hơn, dù gì hắn đã hấp thụ rất nhiều sức sống, Hàn Sâm cảm thấy mình chính là một vị Thần toàn năng thực sự ở đây, cứ như tuỳ ý cũng có thể phá huỷ cả không gian.

Động Huyền Khí Tràng bị bao phủ hết, tám giác quan của tất cả dị linh và dị sinh vật của bên địch đều đã bị hắn tách ra, đừng nói là nhìn hay nghe, đến cơ thể của bọn họ mà còn không cảm nhận được gì, cứ như vật đã chết cứ đứng ngơ ở đó, nhìn thấy Hàn Sâm bước đi từng bước,

nhưng đến đầu ngón tay cũng không động đậy được, dù có mạnh như Quy Khư Đại Đế và Vô Thần Đại Đế cũng hệt vậy.

Nữ Hoàng và mọi người lại kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, không một ai ngờ được Hàn Sâm lại có thể từ Tí Hộ Sở thứ tư xuống đây, chuyện này hoàn toàn chưa nghe qua bao giờ.

Tình thế lúc đầu vốn sắp sụp đổ, nhưng đúng lúc này lại hoàn toàn lật ngược lại.

Đó là Bán Thần đấy, là tồn tại có thể làm nổ tung Tí Hộ Sở thứ ba, ở đây thì đồng nghĩa với vô địch.

Kể cả không biết Hàn Sâm giỏi như nào, nhưng chỉ cần nhìn những Đại Đế và sinh vật Thần siêu cấp ở đây, đến cả ngón tay còn không động đậy được thì có thể biết được Hàn Sâm hiện tại đáng sợ như thế nào.

“Con trai, đám kẻ xấu bắt nạt mẹ xinh đẹp, lương thiện, hào phóng, tử †ế, dịu dàng, thân thiện, tinh tế quyến rũ lại đáng thương của ngươi…” Lúc La Lam nói chuyện, trong mắt ánh lên những tia sáng long lanh như thể đã phải chịu đựng một nỗi nhục khủng khiếp nào đó.

Những dị sinh vật và dị linh không biết vì sao lại nghe thấy câu nói này của La Lam, tim đều đập thình thịch, đồng thời còn mắng thầm: “Bắt nạt ngươi gì chứ, đến cọng tóc của ngươi còn chưa động vào được, trái lại còn bị ngươi giết nhiều người như vậy, đây mà gọi là bắt nạt ngươi à?

Hết chương 1424.

Chương 1425. Giết Hết

“Đáng giết lắm!” Hàn Sâm nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn để cho một đám dị linh và dị sinh vật nghe thấy câu nói của La Lam chính là để nói cho chúng biết, ta giết các ngươi là có lý do, đó đều là do các ngươi tự rước họa vào thân.

Hơn nữa chuyện này cũng là sự thật, tuy rằng bây giờ La Lam chưa bị thương, nhưng nếu hắn không thành công quay về Tí Hộ Sở thứ ba thì không thể tưởng tượng ra kết quả sẽ thế nào.

Bóng dáng Hàn Sâm vừa lướt một cái đã đến trước mặt Vô Thần Đại Đế, không biết vì sao, mắt của mọi người bỗng dưng lại có thể hồi phục lại thị giác, có thể nhìn thấy mọi thứ, nhưng vẫn không thể động đậy và nói chuyện.

Hàn Sâm nhìn Vô Thần Đại Đế, lạnh lùng nói: “Vô Thần, ngươi đáng chết, thêm mà lại dám động đến người trong tộc ta, hôm nay sẽ khiến ngươi phải chết, từ giờ thế gian này sẽ không có Vô Thần nữa.”

Vô Thần Đại Đế đột nhiên phát hiện mình có thể nói chuyện, lạnh lùng nói: “Ngươi giết ta thì sao chứ, ta cũng có thể hồi sinh thêm lần nữa, ta không

tin ngươi có thể mãi mãi trở về được Tí Hộ Sở thứ ba, chắc chắn sẽ có một lần Đại Đế ta đây sẽ giết chết toàn bộ chúng."

Đám dị linh nghe vậy, nỗi sợ hãi trong lòng đột nhiên vơi đi rất nhiều, Bán Thần thì sao chứ, quả thật như Vô Thần Đại Đế đã nói, hắn không thể nào mãi mãi ở lại Tí Hộ Sở thứ ba, không thể đến Tí Hộ Sở để giết hết bọn họ, những gì họ có là cơ hội trong tương lai.

"Ngươi tưởng rằng ngươi vẫn còn cơ hội như thế sao?" Hàn Sâm nhẹ nhàng nói: "Linh, giết."

Linh đi ra từ phía sau lưng Hàn Sâm, Cốt đao trong tay di chuyển, đâm về phía Vô Thần Đại Đế, Vô Thần Đại Đế kinh ngạc, muốn né tránh nhưng lại không thể động đậy.

Trên mặt chỉ toàn sự kinh hãi, đầu bị Cốt đao đâm xuyên qua. Bịch!

Cơ thể của Vô Thần Đại Đế lập tức tan vỡ rồi diệt sạch, hoàn toàn không thể trở về hòn đá linh hồn được nữa. Hắn bị sức mạnh Phi Thiên chém giết, đến cả đá linh hồn bên trong Tí Hộ Sở Viễn Phương cũng bị diệt gọn.

Một đám dị linh cảm thấy sợ hại đến tột cùng, muốn tự sát để có thể thoát khỏi tình trạng khó khăn hiện tại, nhưng lại phát hiện không thể khống chế cơ thể của chính mình, đến tự sát cũng không làm được.

Hàn Sâm lại đi đến trước mặt Quy Khư Đại Đế, nhẹ nhàng nói một từ giết, Cốt đao của Linh đã chặt mất đầu của Quy Khư Đại Đế, đến cơ hội nói cũng không cho hắn.

Hàn Sâm đi qua từng dị linh của Đại Đế, từng Đại Đế đã trực tiếp bị chặt đầu, trực tiếp chết luôn, căn bản là không có cơ hội trở về đá linh hồn, đám dị linh và dị sinh vật thấy vậy thì lo lắng không thôi.

Đáng lẽ Hàn Sâm định để Linh giải quyết hết toàn bộ từng người một, nhưng phát hiện bản thân bị Thần Tí Hộ Sở thứ ba bài xích quá khủng khiếp, cơ thể sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Bán Thần đã không thuộc về Tí Hộ Sở này nữa rồi, hắn sẽ bị sức mạnh của cả Tí Hộ Sở bài xích, thời gian mà Hàn Sâm có thể ở lại đây rất ngắn.

Hiện giờ Hàn Sâm mới hiểu vì sao Vĩnh Dạ Nữ Đế lại ra đi vội vàng như vậy, bị sức mạnh của Tí Hộ Sở bài xích hết hoàn toàn không phải chuyện đùa, nếu quá muộn thì đến thân xác của Bán Thần cũng sẽ bị phá huỷ.

"Nhờ vào phúc trời ban, ta sẽ cho các ngươi thêm một cơ hội nữa, nếu còn có lần sau chắc chắn cả tộc dị linh của ngươi chắc chắn phải chết." Hàn Sâm phất tay, cơ thể của tất cả dị linh đều nổ tung, toàn bộ đều biến thành những ánh sáng lấp lánh quay trở về đá linh hồn.

Hàn Sâm không nỡ giết những dị sinh vật này, dù gì đây đều là tài nguyên, để lại cho con cháu sau này săn bắn cũng được.

Đám dị sinh vật lấy lại được tự do thì lập tức bỏ chạy đi như con chó nhà có tang, như thuỷ triều rút xuống.

Bọn chúng đã bị doạ đến sợ hãi từ lâu, bao nhiêu dị linh mạnh mẽ như vậy đều bị một cái phất tay giết chết, muốn giết chúng thì có gì khó, bọn chúng không có được khả năng hồi sinh của dị linh, tất cả đều nhanh chóng chạy trốn, chỉ hận cha mẹ sinh ra mình thiếu mất hai cái chân.

Duy nhất có một người không lấy lại được tự do, cũng không bị Hàn Sâm giết chính là Thiên Đế. Hàn Sâm vẫn còn một vài thắc mắc về chuyện của Cổ Ma và A Tu La, muốn giữ lại Thiên Đế để hỏi vài câu.

Hơn nữa, dù gì Tình Quân cũng là con gái của Thiên Đế, Hàn Sâm cũng không muốn giết chết Thiên Đế ngay trước mặt nàng, nhưng cũng không muốn tha cho hắn.

"Quả nhiên là Bán Thần mạnh không ai bằng, xem ra ta cũng phải thăng cấp lên Bán Thần rồi." Tà Tình Đế cười nói.

"Ha ha, nếu ngươi có hứng thú thì giờ trở về cùng ta, trực tiếp thăng

cấp lên Bán Thần, không cần chịu đựng đá Thiên Giai nữa. Nhưng mà chưa trải qua lễ rửa tội của Thiên Giai Thần Hỏa, thần thể chưa thuần khiết thì có

lẽ tương lai sẽ có một số nguy hiểm tiềm ẩn, e rằng muốn

trở thành Thần cũng sẽ rất khó khăn.” Hàn Sâm nói.

“Vậy thì không cần nữa, đương nhiên Tà Tình Đế ta đây phải dựa vào sức mạnh của bản thân để thăng cấp lên Bán Thần rồi, không thì còn gì vui nữa” Tà Tình Đế tuỳ tiện nói.

Đương nhiên là Hàn Sâm biết hắn sẽ không đi theo mình, giờ thời gian của hắn không còn nhiều, vậy nên trực tiếp nói với Khô Cốt Đế và Thuỷ Mị Yêu Linh cùng với đám dị linh và dị sinh vật: “Các ngươi có ai muốn trực tiếp thăng cấp lên Bán Thần không? Có thể rời đi cùng với ta.”

Bình thường sẽ có người rời đi cùng Hàn Sâm, nhưng lần này đã nằm ngoài dự đoán của hắn, Khô Cốt Đế và đám sinh linh cứ nhìn nhau, không ai nói lời nào, quả nhiên bọn họ đều muốn bản thân có thể đến Thiên Giai thăng cấp lên Bán Thần, nhưng không ai muốn trực tiếp đi lên như thế.

Đến cả quả cầu tuyết nhát gan sợ chết cũng không có ý định đi đường tắt để thăng cấp lên Bán Thần.

Thực ra Hàn Sâm không biết là do biểu hiện mạnh mẽ của hắn vừa nãy mới khiến đám sinh vật đều từ bỏ dự định đi đường tắt, muốn tới Thiên Giai để thăng cấp lên Bán Thần.

Hàn Sâm xoa xoa mũi, lắc đầu nói: “Nếu đã như này thì tuỳ các ngươi vậy.”

Nói xong, Hàn Sâm bước đến trước mặt La Lam, La Lam đưa món đồ đã chuẩn bị cho Hàn Sâm.

Trong đó bao gồm Tuyệt Tình Bình và Miêu Quân các thứ, lúc đến Thiên Giai không dám đem những thứ này là vì sợ bị Thần Hỏa làm cho chúng trực tiếp tan chảy ra, đương nhiên bây giờ phải tận dụng cơ hội mang đi rồi.

“Mẹ, ta đi đây.” Hàn Sâm cảm thấy cơ thể sắp không chịu đựng được sự bài xích Tí Hộ Sở nữa rồi, nhét Thiên Đế vào Tuyệt Tình Bình rồi trực tiếp trở về tế đàn.

Bây giờ cũng không phải lúc nói chuyện, dù sao thì lúc quay về Liên Minh thì nói như nào chẳng được, không cần phải ôn chuyện cũ ở đây.

Sau khi vẫy tay chào mọi người, Hàn Sâm trực tiếp trở về Tí Hộ Sở thứ †ư, xuyên qua từ trong kẽ hở không gian.

Nhìn vào trong Tuyệt Tình Bình, Quỷ Dạ Xoa và Thiên Đế đều bình an vô sự ở trong đấy, sau đó nhìn hồn hải của bản thân, Miêu Quân cũng không hề hãấn gì, lúc này hắn mới yên tâm được.

Hắn cũng nuôi Miêu Quân như một thú cưng, không mong nó có thể giúp đỡ trong chiến đấu.

Trải qua cuộc chiến này, dị linh tổn thất nặng nề, rất nhiều Đại Đế có tiếng đều đã bị Linh chém chết, hơn nữa trong tình huống chưa xác định được Hàn Sâm có quay trở lại hay không thì không có dị linh nào dám có chủ ý đánh nhân loại.

Gần đây Hàn Sâm đều ở Liên Minh cùng với Kỷ Yên Nhiên, nàng sắp sinh rồi, Hàn Sâm rất mong chờ được gặp đứa con trai sắp ra đời của mình.

Hơn nữa bây giờ vào trong Tí Hộ Sở, hắn cũng chẳng có việc vì để làm. Sinh vật Thần siêu cấp cũng không thể săn bắt được, các gen khác cũng đã đầy, mỗi ngày đều chỉ có thể tu luyện một chút công pháp, tu luyện ở Tí Hộ Sở hay ở Liên Minh cũng chẳng khác gì nhau.

Đến lúc Kỷ Yên Nhiên sắp lâm bồn, Kỷ Nhược Chân và phu nhân của hắn cũng đều đến để chăm sóc cho Kỷ Yên Nhiên, người một nhà đều chăm lo cho nàng như một bảo bối vậy.

La Lam cũng rất hạnh phúc khi đứa cháu trai của mình sắp ra đời, nhưng Hàn Sâm vẫn có chút không tin tưởng vào khả năng nuôi dạy con cái của La Lam.

Cuối cùng ngày đó cũng đến, Kỷ Yên Nhiên được đưa vào phòng sinh, Hàn Sâm, La Lam, vợ chồng Kỷ Nhược Chân đều đang hồi hộp chờ đợi ở ngoài.

Hết chương 1425.

Chương 1426. Di Truyền

Trong phòng sinh đã có đầy đủ các người máy thông minh, chức năng chụp X quang và quét hình mạnh mẽ, có thể biết rõ tất cả các tình huống của người mẹ, an toàn hơn rất nhiều so với sinh thủ công, nếu cần thiết, độ chính xác của phẫu thuật cũng sẽ rất cao.

“Hàn Sâm, đồ khốn kiếp, ngươi lăn vào đây cho ta.” Giọng nói đau đớn của Kỷ Yên Nhiên phát ra từ loa trong phòng sinh.

Vốn dĩ chồng của nàng có thể cùng vào phòng sinh, nhưng thật ra Hàn Sâm có hơi sợ hãi, ngay cả một kẻ giết người không chớp mắt như hắn cũng cảm thấy rất căng thẳng, cho nên không dám đi vào.

Bây giờ nghe thấy giọng của Kỷ Yên Nhiên, hắn cũng quan tâm nhiều nữa, đẩy cửa bước vào phòng sinh, chỉ thấy trên trán Kỷ Yên Nhiên nhễ nhại mồ hôi, sắc mặt rất khó coi, dường như rất đau đớn.

Hàn Sâm vội vàng đi tới, nắm lấy tay Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên mắng to hắn, hầu như Hàn Sâm chưa từng nghe thấy Kỷ Yên Nhiên nói tục chửi thề, nhưng hôm nay, Kỷ Yên Nhiên gần như đã nói hết những câu nói tục chửi thề của cuộc đời mình.

Cuối cùng, đứa trẻ chào đời thuận lợi, nhưng Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên lại không nghe thấy âm thanh của đứa trẻ, lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra với đứa trẻ hay không.

Dường như khi mỗi đứa trẻ được sinh ra thì đầu sẽ khóc lóc rất dữ dội, đáng lẽ phải có âm thanh mới đúng chứ.

Sau khi người máy thông minh dọn dẹp theo các bước, ôm đứa bé đến bên cạnh Kỷ Yên Nhiên, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy đôi mắt to của đứa trẻ vô cùng hiếu kỳ và linh động, xem ra rất khỏe mạnh, lúc này mới yên lòng.

Hiện tại khoa học kỹ thuật đã phát triển, việc sinh con cũng đã không còn quá phiền phức, đứa trẻ và mẹ với sự trợ giúp của các dung dịch dinh dưỡng khác nhau, tất cả đều phục hồi rất nhanh chóng.

Sau khi Kỷ Yên Nhiên được đưa đến phòng hồi sức sau sinh, vợ chồng Kỷ Nhược Chân và La Lam đều nóng lòng muốn gặp cháu trai của họ.

"Chuyện gì vậy, sao vẫn không nghe thấy tiếng đứa nhỏ, có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?" Kỷ Nhược Chân căng thẳng hỏi, không hề còn dáng người đứng đầu Liên Minh một chút nào, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Nhưng nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên bình an, đôi mắt đứa trẻ nằm bên cạnh Kỷ Yên Nhiên mở to, còn đang duỗi bàn tay nhỏ bé vẫy vẫy ở đó, lúc này mới yên lòng.

"Không biết vì sao hắn không phát ra chút âm thanh nào cả, nhưng theo kết quả kiểm tra não bộ trí tuệ, tất cả mọi thứ đứa bé đều bình thường, thân thể vô cùng khỏe mạnh, dây thanh quản cũng không có vấn đề gì, sẽ không bị câm đâu, ngươi cứ yên tâm." Hàn Sâm vội vàng giải thích.

Kỷ Nhược Chân vội vàng ôm đứa bé lên, nói với Hàn Sâm: "Như vậy không được, không khóc thì rất có thể là do ngạt thở thiếu oxy mà thành, tương lai sẽ ảnh hưởng đến não bộ, phải làm hắn khóc lên mới được, người của thế hệ trước đều làm như vậy."

Đang nói, Kỷ Nhược Chân mở quấn tã của em bé ra, tét một cái vào mông trần của đứa trẻ: "Trí não không đáng tin gì cả, bác sĩ lão luyện trước kia đều sẽ làm như vậy mà, ta đã học kỹ thuật này từ một bác sĩ dày dặn kinh nghiệm… các ngươi yên tâm… không thành vấn đề… nhìn xem… hắn khóc rồi này…"

Đứa nhỏ bị Kỷ Nhược Chân vỗ mấy cái lên trên mông nhỏ, cái miệng nhỏ bé bẹt ra, đôi mắt to nhắm lại, mếu máo khóc lên.

Kỷ Nhược Chân hơi tự hào, nhưng Hàn Sâm lại phát hiện mọi chuyện vô cùng không ổn, bởi vì trên người đứa nhỏ, hắn cảm giác được sức mạnh khủng bố đang kết tụ lại, loại mức độ khủng bố này khiến hắn hơi sợ hãi.

“Hu huil”

Đứa trẻ khóc lên tiếng hu hu, đám người Kỷ Nhược Chân đang mừng rỡ thì lại đột nhiên nhìn thấy thánh quang màu trắng rực nổi lên trên người đứa nhỏ, toàn thân đều được bao bọc trong thánh quang, đầu lớn lên nhanh chóng, trong nháy mắt đã đi đến chân, sau đó thì cảm giác có một sức mạnh như núi lửa phun ra từ trên người đứa nhỏ nổ tung.

Bùm!

Toàn bộ phòng hồi sức cho sản phụ bị nổ tung, một luồng ánh sáng trắng vọt lên nửa bầu trời, trên người Kỷ Nhược Chân bị nổ thành mảng đen mảng đỏ, đầu còn đang bốc khói, mẹ vợ đại nhân cũng không kém, đó là bởi vì Hàn Sâm phát hiện sớm, sử dụng sức mạnh của bản thân để áp chế luồng sức mạnh đó, nếu không có lẽ toàn bộ bệnh viện đã bị tiêu diệt trong sức mạnh đáng sợ đó.

Mấy người Kỷ Nhược Chân trợn to hai mắt nhìn đứa bé đã nằm trong vòng tay của Hàn Sâm, ngẩn người mãi vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

“Đứa nhỏ này… Xảy ra chuyện gì thế…” Kỷ Nhược Chân hoàn hồn, vừa ngạc nhiên vừa hạnh phúc, cũng có phần hơi khó tin khi nhìn đứa trẻ trong vòng tay của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không thể giải thích nổi, nhưng trong lòng hắn cũng rất kinh ngạc với đứa trẻ này. Đứa nhỏ này thật sự trực tiếp thừa hưởng Thần thể của hắn, thật sự quá đáng sợ.

Đứa trẻ được Hàn Sâm bế, đã không còn khóc nữa, bạch quang chói mắt trên người cũng biến mất, phát triển vừa rồi cũng biến mất, giống như đứa trẻ bình thường, đôi mắt to tò mò nhìn thế giới này.

Bảo Nhi nằm sấp trên vai Hàn Sâm, cũng tò mò nhìn tiểu bảo bối này.

Kỷ Nhược Chân gọi trí não tới, kiểm tra toàn diện cho tiểu bảo bối, kết quả kiểm tra khiến Kỷ Nhược Chân vô cùng vui vẻ, thể chất của đứa bé vô cùng tốt, vừa mới sinh ra, tố chất thân thể đã phá vỡ giới hạn một trăm, nó còn đáng sợ hơn cả sinh vật thần cấp trong Tí Hộ Sở thứ nhất.

Hàn Sâm biết con số này vẫn còn trong trạng thái chưa tiến vào Thần thể của đứa trẻ, nếu như tiến vào thần thể, sức mạnh sẽ càng thêm kinh khủng, còn phải tăng lên gấp mấy lần.

“Xứng đáng là người có gen ưu tú của Kỷ gia chúng ta, thật sự là cháu ngoại ngoan của ta.” Kỷ Nhược Chân vui vẻ không khép miệng lại được.

“Kỷ Đại Nguyên, lời nói này của ngươi có hơi vấn đề rồi đấy?” La Lam có chút không vui.

Kỷ Nhược Chân vội vàng nói: “Đúng đúng đúng, là gen ưu tú chung của Hàn gia các ngươi và Kỷ gia chúng ta mới có thể sinh ra đứa nhỏ xuất sắc như vậy, chúc mừng ngươi có một đứa cháu trai xuất sắc như vậy.

“

La Lam cũng cười nói: “Cũng phải chúc mừng ngươi, có một đứa cháu ngoại xuất sắc như vậy.”

Việc sinh con trong bệnh viện bị Kỷ Nhược Chân đè xuống, ngoại trừ mấy người Hàn Sâm ra, không một ai biết đứa bé lại có tố chất thân thể đáng sợ như vậy.

Cả nhà chăm sóc đứa bé như bảo bối, nhưng khi đặt tên, Hàn Sâm lại hơi lúng túng.

Hàn Sâm chưa từng giỏi trong việc đặt tên, vì vậy chỉ có thể tìm đến mẹ mình là La Lam để được giúp đỡ.

La Lam suy nghĩ một chút rồi nói ra vài cái tên, Hàn Sâm nghe được những cái tên như Hàn Điềm, Hàn Thiết Oản, Hàn Hữu Tiền, thì cũng tuyệt vọng với khả năng đặt tên của mẹ mình.

Cuối cùng vẫn phải mời Kỷ Nhược Chân giúp đỡ để đặt một cái tên, ngược lại làm cho Kỷ Nhược Chân vô cùng vui vẻ, còn tưởng rằng La Lam và Hàn Sâm cố ý cho hắn đặt tên, vô cùng tôn trọng hắn, cảm động không ngừng.

Nhưng làm sao mà hắn biết được, hai mẹ con Hàn Sâm đều dốt đặc cán mai trên phương diện đặt tên, vốn dĩ tự mình không làm được nên mới nhờ hắn

giúp đỡ.

“Không cần nói gì hết, sau này ta sẽ trang trải mọi chỉ tiêu của đứa trẻ này.” Kỷ Nhược Chân võ ngực nói.

Tuy nhiên Kỷ Nhược Chân cũng không đặt tên ngay cho đứa trẻ, hắn rất thận trọng về vấn đề này, sau khi trở về còn lật lại rất nhiều sách cổ, tính toán lại số mệnh, rồi lại kết hợp sinh thần bát tự thiên can địa chỉ gì gì đó, dù sao thì cũng có rất nhiều kiến thức mà Hàn Sâm không hiểu được, cuối cùng đặt cho bảo bối một cái tên - Hàn Tiểu Hoa.

Hàn Sâm nghe được cái tên này, khóe mắt co giật cười rất miễn cưỡng, hắn đột nhiên phát hiện, những cuốn sách cổ quái đó chẳng có ích lợi gì cả, hơn nữa Kỷ Nhược Chân cũng giống như mẹ con bọn họ, đều là những kẻ ngốc trong việc đặt tên.

Hết chương 1426.

Chương 1427. Kim Tệ Gấp Trăm Lần

Chương 1427: Kim Tệ gấp trăm lần

“Không được không được, sao có thể gọi bằng cái tên này được, nếu sau này cháu trai của ta trở thành người đứng đầu, người ta sẽ gọi là Tiểu Hoa Nguyên… Tiếu Thoại Nguyên… vậy thì còn ra thể thống gì nữa? Đây không phải là tên có thể làm việc lớn, tuyệt đối không được.” Không đợi Hàn Sâm mở lời, mẹ vợ đại nhân đã phản đối trước.

“Tầm nhìn của nữ nhân nông cạn thật đấy, cái tên Chung Linh Dục Tú này, tương lai chắc chắn sẽ trở thành một kẻ hào khí. Còn nữa, đứng đầu Liên Minh thì có tác dụng gì, không phải ta là người đứng đầu Liên Minh hay sao? Chẳng phải mỗi ngày mệt mỏi muốn chết à, còn phải chịu nhiều nỗi uất ức như vậy, tương lai Tiểu Hoa của chúng ta sẽ là nam nhân bùng nổ vũ trụ…” Kỷ Nhược Chân phẫn nộ trừng mắt nói.

“Cha, người ta nói tên thì không thể quá hay được, nếu không sẽ không dễ nuôi đâu, chi bằng chúng ta lấy tên Tiểu Hoa làm biệt danh là được rồi, ngươi nghĩ thêm một cái tên khác xem sao?” Kỷ Yên Nhiên cũng không thể nghe nổi nữa, quả thật cái tên Tiểu Hoa quá “kinh diễm”.

Thấy cả nhà có vẻ không thích cái tên này, Kỷ Nhược Chân đành phải thỏa hiệp một chút: “Thôi được rồi, Tiểu Hoa sẽ được đặt làm biệt danh, cũng may ta còn có phương án thứ hai, nhưng nó không tốt như phương án thứ nhất, miễn cưỡng cũng có thể dùng được. “

Nghe hắn nói như vậy, mọi người đều cảm thấy có hơi không ổn, phương án thứ nhất đã dọa người như vậy, còn không bằng phương án thứ nhất, vậy không phải là càng dọa người hay sao.

Kỷ Nhược Chân suy nghĩ một chút mới nói: “Nếu các ngươi không thích Hàn Tiểu Hoa, vậy thì gọi Hàn Phỉ đi. “

“Hay, thật tuyệt vời, cái tên này khá hay đó! Có trình độ, vô cùng có trình độ.” Hàn Sâm, La Lam, Kỷ Yên Nhiên và mẹ vợ đều vội vàng kêu lên.

Không phải nói cái tên này hay đến mức nào, mà là bọn họ thật sự sợ, có một cái tên bình thường thì bọn họ đã hài lòng lắm rồi, chỉ lo Kỷ Nhược Chân lại nghĩ ra cái tên yêu sâu bướm gì đó, lát nữa lại muốn nói cái này không được, hắn lại đặt thành Hàn Đại Cước cái gì đó, vậy thì gay go rồi.

Thế là tên của đứa bé được quyết định như vậy, tên là Hàn Phỉ, biệt danh là Tiểu Hoa.

Tuy rằng phương án thứ hai đã được mọi người đồng ý thông qua,

nhưng Kỷ Nhược Chân vẫn có chút không cam lòng, hắn nhiều lần cố gắng thuyết phục bọn họ chấp nhận tên Hàn Tiểu Hoa, mọi người đều chỉ giả vờ như không nghe thấy, vốn dĩ không để ý đến lời nói của hắn.

Trong nhà có người máy thông minh cao cấp chăm sóc nên không cần người khác chăm sóc, nhưng Kỷ Nhược Chân bận rộn như vậy mà vẫn thường hay đến thăm cháu ngoại của hắn.

Mẹ vợ sống trong ngôi nhà cổ của Hàn gia, trên danh nghĩa là giúp đỡ chăm sóc ở cữ, cả ngày ôm Tiểu Hoa không buông, rất gần gũi.

Tuy rằng La Lam cũng thích tiểu hài tử, nhưng nàng không thích làm việc nhà, thế là ngồi trên sô pha chỉ huy mẹ vợ của Hàn Sâm làm việc, hơn nữa dường như mẹ vợ làm việc rất vui vẻ.

Cũng không biết vì sao, mặc dù có tên là Hàn Phỉ, nhưng rồi gọi mãi gọi mãi, biệt danh Tiểu Hoa này đã được gọi thuận miệng, lúc bình thường ở nhà vẫn gọi là Tiểu Hoa.

Đứa nhỏ Tiểu Hoa này vô cùng ngoan ngoãn, vốn dĩ bình thường không khóc không nháo đã làm người khác vô cùng yêu thích, mẹ vợ †in rằng Tiểu Hoa sẽ có tiền đồ tương lai vô hạn, cho nên chăm sóc hắn như bảo bối.

Nhưng mặc dù Tiểu Hoa rất ngoan ngoãn, nhưng lại không thể chọc giận hắn, nếu chọc hắn tức giận, sức mạnh trên người bạo phát ra, tùy tiện phá hủy một con phố cũng không có vấn đề gì.

Cũng may tính tình Tiểu Hoa rất tốt, vô cùng lanh lợi thông minh, trừ khi đánh hắn như Kỷ Nhược Chân, còn không bình thường cũng rất khó chọc giận hắn.

Hàn Sâm ở nhà một thời gian cũng không có gì để làm, việc gì cũng là do mẹ vợ làm, hắn ở nhà cũng chỉ có rảnh rỗi quá nên dứt khoát đến Tí Hộ Sở.

“Quá trình thăng cấp hạch gen chậm như vậy, trước tiên chúng ta vẫn phải nghĩ biện pháp ngưng tụ hạch gen của cấp Đế Linh mới được.” Hàn Sâm biến thành cấp Đế Linh, tìm một sơn cốc hẻo lánh ở bên ngoài, bộc phát sức

mạnh hết lần này đến lần khác, muốn thử xem làm sao mới có thể ngưng tụ được hạch gen.

Tất cả các thí nghiệm đều kết thúc trong thất bại, cuối cùng Hàn Sâm cố gắng sử dụng Tồn Tiền Thuật để thu thập sức mạnh.

Kim tệ được ngưng tụ và hình thành giữa các ngón tay, con số phía trên nhanh chóng nhảy lên, một khối hai khối ba khối… Thời gian trôi qua, sức mạnh giữa các ngón tay của Hàn Sâm càng ngày càng mạnh, con số trên kim tệ đã đạt tới con số đáng kinh ngạc là hai mươi bảy.

Sức mạnh này đã gấp hai mươi bảy lần so với sức mạnh của Hàn Sâm, thân thể của hắn đã bắt đầu có chút không chịu nổi sức mạnh đáng sợ như vậy.

Hàn Sâm tiếp tục ngưng tụ sức mạnh vào Kim Tệ, làm cho sức mạnh của Kim Tệ tiếp tục tăng lên.

Khi đạt tới gấp ba mươi lần, trên người Hàn Sâm đã nhễ nhại mồ hôi như thể vừa vớt từ dưới nước lên.

Lúc gấp bốn mươi lần, thân thể của Hàn Sâm đã bắt đầu run run, cả người đều run rẩy dữ dội.

Ánh sáng trên Kim Tệ chói lọi tản ra khí tức cực kỳ khủng bố, nếu một miếng kim tệ này nổ tung ra, cho dù có một hàng Hàn Sâm, có lẽ cũng sẽ bị nổ tung thành từng mảnh.

Nếu là bình thường Hàn Sâm sẽ không tiếp tục nữa, nhưng hôm nay hắn muốn xem giới hạn của mình rốt cuộc là bao nhiêu, cho nên vẫn còn đang ngưng tụ sức mạnh.

Rất nhanh, con số trên kim tệ đã vượt qua năm mươi, sức mạnh khủng bố như vậy, nếu ở trong thân thể của Hàn Sâm, sợ rằng thân thể hùng mạnh của Hàn Sâm cũng đã nổ tung.

Cũng may kim tệ được ngưng tụ ở bên ngoài, Hàn Sâm chỉ cần cẩn thận nắm giữ được sức mạnh của nó, không để nó rơi trên mặt đất rồi nổ tung ra là được.

Cho dù như vậy, kim tệ cũng đã mang đến gánh nặng rất lớn cho Hàn Sâm, sức mạnh toàn thân đều kết tụ trên ngón tay, xương cốt đều đã phát ra âm thanh cọt kẹt.

Sức mạnh được cải thiện một chút khi các con số trên Kim Tệ đạt đến một trăm, Hàn Sâm không dám tiếp tục nữa, hắn đã bắt đầu mất khống chế trước sức mạnh của kim tệ.

Hắn muốn làm sức mạnh của kim tệ biến mất, nhưng lại phát hiện hiện tại không thể làm được, sức mạnh của Kim Tệ đã vượt quá khả năng kiểm soát của hắn, muốn loại bỏ Kim Tệ cũng không được.

Hàn Sâm lập tức thực hiện phương án thứ hai, muốn ném Kim Tệ ra ngoài, để nó nổ tung ở bên ngoài.

Lý do lựa chọn sơn cốc này, chính là bởi vì bên cạnh sơn cốc này có một cái khe nứt, phía dưới không biết sâu bao nhiêu, chỉ cần ném kim tệ xuống dưới, sau khi kim tệ rơi xuống đất, có nổ tung thế nào cũng không ảnh hưởng đến hắn.

Hàn Sâm cũng không muốn bản thân là người đầu tiên bị giết bởi sức mạnh của chính mình, nhưng khi Hàn Sâm dùng sức muốn ném kim tệ ra ngoài, sức mạnh của Kim Tệ quá nặng, hiện tại hắn chỉ cách vực thẳm ba thước, nhưng hiện tại đừng nói ba thước, ngay cả mười cm hắn cũng cảm thấy không thể vứt được.

Hàn Sâm cắn răng, nắm chặt kim tệ đi về phía bờ vực thẳm, mỗi một bước đi đều để lại một dấu chân cực sâu trên mặt đất đá, hơn nữa xương cốt thân thể đều vang lên răng rắc, hình như đã không thể chịu nổi sức mạnh khủng bố đó nữa.

Chỉ mới đi được ba bước, Hàn Sâm phát hiện mình không còn di chuyển được nữa, khoảng cách ba mét đối với hắn như xa tận chân trời.

“Ta đi… ta sẽ không thực sự là người đầu tiên bị giết bởi sức mạnh của chính mình đấy chứ?” Hàn Sâm chật vật cố gắng giơ kim tệ lên, nhưng đã không thể giữ nổi nữa, kim tệ đè tay hắn hơi rơi xuống một chút, cho dù Hàn Sâm dùng sức như thế nào cũng không ngăn được.

“Người chắc chắn không thể chết!” Nhìn thấy kim tệ sắp rơi xuống đất, Hàn Sâm lại hoàn toàn không có cách nào khác.

Răng rắc!

Ngọn núi đá dưới chân Hàn Sâm vỡ vụn, tảng đá phía dưới cũng không chịu nổi áp lực cường đại như vậy mà vỡ vụn ra, đột nhiên Hàn Sâm cảm giác dưới chân mình trống rỗng, cùng với tảng đá dưới chân ngã xuống biển sâu.

Hết chương 1427.

Chương 1428. Tỉnh Thể Đen Đột Biến

Đang ở trên không trung, Hàn Sâm lập tức thả kim tệ xuống, để kim tệ tuỳ ý rơi xuống đất, mà hắn thì lại phi thân bay lên, đáp xuống mép vách đá một lần nữa.

Hàn Sâm đợi một lúc lâu nhưng lại không nghe thấy tiếng Kim Tệ rơi xuống đất, hắn đang muốn vươn đầu ra nhìn thì nghe thấy một tiếng nổ vang trời, dưới vực sâu thăm thẳm giống như có núi lửa đang phun trào, một nguồn năng lượng đáng sợ vọt thẳng lên.

Năng lượng kia hất văng Hàn Sâm ở mép vực ra ngoài, lăn lộn mười mấy mét mới ổn định được thân thể.

Chỉ thấy vách núi hai bên vực thẳm đều sụp đổ một mảng lớn, quả nhiên sức mạnh của cấp Đế Linh gấp một trăm lần quá lợi hại.

Hàn Sâm muốn đứng dậy đi tới gần đến để xem tình hình nhưng vừa động đậy đã cảm nhận được lồng ngực cấp Đế Linh sôi sục, lan toả một loại vật chất thần bí.

“Hoá ra là đang ngưng tụ hạch gen sao?” Hàn Sâm quá đỗi vui mừng, dừng lại cẩn thận quan sát quá trình Cấp Đế Linh ngưng tụ hạch gen.

Quá trình cấp Đế Linh ngưng tụ hạch gen cũng không quá khác biệt so với ba hạch gen khác. Đều là tiết vật chất đặc biệt kia ra rồi lại tụ thành một giọt chất tinh tuý rót vào trong hồn hải.

Sau đó cô đọng ở trong hồn hải, bắt đầu vặn vẹo chuyển hoá, dần dần hình thành hình thể cố định.

Tinh thể màu đen cũng giống như những lần trước, tiết ra dòng chất lỏng màu đen tuyền để tham gia vào quá trình ngưng tụ hạch gen.

Tinh thể đen vốn không lớn, sau khi ngưng tụ Tinh Đản thì nhỏ đi một chút, ngưng tụ Già Thiên Tán rút nhỏ hai phần, ngưng tụ Chân Huyết cũng co lại hai phần giống thế, ngưng tụ hạch gen cấp Đế Linh lần này cũng tiết ra rất nhiều chất lỏng đen huyền.

Sau khi tiết chất lỏng đen tuyền ra xong, Hàn Sâm vừa liếc mắt nhìn tinh thể đen một cái lập tức lắp bắp kinh ngạc.

Không biết từ khi nào, tinh thể đen đã không còn màu đen nữa, hay nói cách khác, nó đã không còn là tinh thể nữa, một phần của tinh thể đã lìa ra và tiêu biến, phơi bày ra một vầng sáng hỗn loạn ở trong lòng tinh thể.

Đã không còn bị tinh thể đen giam cầm nữa, vầng sáng kia càng lúc càng lớn, lúc ban đầu chỉ lớn bằng hạt táo, không bao lâu đã phát triển thành một vầng sáng như ánh mặt trời.

Tuy rằng Hàm Sâm không nhìn thấy rốt cuộc bên trong vầng sáng là cái gì, nhưng hắn có thể cảm nhận được rõ ràng một luồng sức mạnh kinh khủng đang thoát ra theo tia sáng.

Không chờ đến khi Hàn Sâm nhìn rõ được thứ ẩn chứa bên trong vầng sáng thì quá trình ngưng tụ của cấp Đế Linh đã hoàn thành, nhưng điều khiến Hàn Sâm kinh ngạc hơn là, hạch gen mà cấp Đế Linh ngưng tụ thành lại là một đồng Kim Tệ.

Mặt chính diện của đồng vàng khác một chữ, mặt sau là chân dung sau khi biến thân của hắn.

Hạch gen bản mệnh: Kim Tệ Thanh Đồng.

Hàn Sâm cũng không có thời gian suy nghĩ xem rốt cuộc hạch gen Kim Tệ kia có tác dụng gì thì vầng sáng ở hồn hải bên kia ngày càng mãnh liệt, cuối cùng chiếu sáng toàn bộ hồn hải, sáng chói như tuyết khiến Hàn Sâm không nhìn thấy gì.

Cũng may là vầng sáng này không có tính sát thương, qua một lúc lâu sau, cuối cùng vầng sáng kia cũng tắt dần, Hàn Sâm cũng nhìn được rõ hơn.

Đợi vầng sáng kia tắt hoàn toàn, Hàn Sâm mới quay sang nhìn nơi đặt nguyên bản của tinh thể đen, lại giật mình há miệng ngạc nhiên.

Nơi đó đã không còn sự xuất hiện của tỉnh thể đen nữa mà thay vào đó là một bộ áo giáp tinh thể đen huyền lơ lửng giữa không trung.

Bộ áo giáp kia rõ ràng là một bộ áo giáp nặng, một bộ kị giáp bình thường đang lơ lửng giữa không trung, thế nhưng hình dáng của bộ giáp tinh thể đen lại khiến Hàn Sâm cảm thấy hơi nữ tính.

Hai tay áo giáp tinh thể cầm một thanh đại kiếm tinh thể đen cùng chất liệu, sau lưng còn có một đôi cánh tinh thể đen vô cùng tinh tế.

Nhìn không rõ bên trong có sinh vật nào hay không, nhưng năng lượng tràn ra từ bộ giáp tinh thể đen khiến Hàn Sâm thấy kiêng kị, cho dù là cường giả như Vĩnh Dạ Nữ Đế cũng không có sức mạnh mạnh mẽ như vậy.

Áo giáp tinh thể đen vẫn không có động tĩnh gì, Hàn Sâm muốn sờ thử một chút nhưng cũng không có phản ứng, thế nhưng loại khí tức khủng bố ấy cũng dần dần thu lại.

Không bao lâu sau, bộ giáp tinh thể đen kia như một pho tượng đắp đứng im ở đó, dường như không còn tỏa ra năng lượng nữa.

Trong một nơi tối tăm cách đó không xa, một con Cửu Mệnh Huyết Miêu đang nghỉ ngơi bỗng dưng mở mắt, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, rất nhanh hóa

thành một vệt ánh sáng lẩn vào không trung, rất nhanh bay đến vực thẳm gần đó.

Cửu Mệnh Huyết Miêu đứng từ xa xa nhìn thấy Hàn Sâm, cũng có chút ngạc nhiên nhưng ánh mắt nó không dừng lại trên người Hàn Sâm quá lâu mà lập tức lắc thân mình bay đến cạnh vách núi bị sạt xuống ở vực thẳm, nó nhìn xuống vực sâu thăm thẳm thì nhíu mày lẩm bẩm: "Quái lạ, vừa rồi còn cảm nhận được, vì sao bây giờ lại không có gì? Chẳng lẽ đã rời đi rồi?"

Cửu Mệnh Huyết Miêu đánh hơi xung quanh nhưng cũng không ngửi được cái gì.

"Sao ngươi lại ở đây?" Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn Cửu Mệnh Huyết Miêu bên cạnh vực sâu.

Cửu Mệnh Huyết Miêu không trả lời Hàn Sâm mà còn hỏi ngược lại hắn: "Vừa rồi ở đây ngươi có thấy xuất hiện thứ gì không?"

"Thứ gì? Thứ gì cơ?" Hàn Sâm nghỉ hoặc hỏi.

Cửu Mệnh Huyết Miêu thấy sắc mặt nghi hoặc của Hàn Sâm thì cũng không hỏi lại, cũng không để ý đến Hàn Sâm nữa, nó lại nhìn quanh bốn phía rồi lẩm bẩm: "Chẳng nhẽ ta gặp ảo giác sao? Hẳn là thứ kia sẽ không xuất hiện ở Tí Hộ Sở thứ tư này mới đúng."

"Rốt cuộc là thứ gì vậy?" Hàn Sâm đi đến bên cạnh Cửu Mệnh Huyết Miêu rồi hỏi.

Cửu Mệnh Huyết Miêu quãy quây đuôi nói: "Thứ đó không liên quan gì tới ngươi, ngươi vẫn nên tự tu luyện thăng cấp năng lực của mình đi, mãi vẫn là hạch gen Thanh Đồng thì đến năm tháng nào mới có thể thành Thần đây?"

"Ta cũng gần đến rồi được chưa? Với lại ta có thành Thần hay không thì liên quan gì đến ngươi?" Hàn Sâm nói.

Cửu Mệnh Huyết Miêu trừng mắt nhìn Hàn Sâm: "Ngươi không thành Thần thì làm sao ta có thể về…"

Nói đến đây, dường như Cửu Mệnh Huyết Miêu ý thức được mình lỡ lời lập tức ngậm chặt miệng không thèm nói tiếp.

Hàn Sâm đánh giá lời nói của Cửu Mệnh Huyết Miêu, hỏi: "Quay về cái gì?

"Không có gì." Cửu Mệnh Huyết Miêu xoay người muốn chuồn đi.

"Ngươi chắc không phải là sinh vật của Tí Hộ Sở thứ năm, cần mượn đến sức mạnh của ta để trở về đấy chứ?" Hàn Sâm dò hỏi.

Cửu Mệnh Huyết Miêu hơi ngừng lại nhưng cũng không quay đầu, vừa đi vừa nói: "Tí Hộ Sở thứ năm không đơn giản như ngươi nghĩ đâu, có gắng mà bồi dưỡng sức mạnh của ngươi đi, nếu không thì ngươi sẽ chết rất khó coi đó."

Hàn Sâm vừa muốn hỏi thêm nhưng Cửu Mệnh Huyết Miêu đã loé thành một tia sáng rồi biến mất, cũng không biết nó chạy đi đâu.

Hàn Sâm bất đắc dĩ lắc đầu, không dám nghĩ đến chuyện của Cửu Mệnh Huyết Miêu nữa, hắn liếc nhìn vào hồn hải của mình, bộ giáp tỉnh thể đen tinh tế kia im lặng, không toả ra chút khí tức nào, giống như một tinh thạch vô tri vô giác vậy.

Hàn Sâm không biết rõ đó là thứ gì, cũng không thể bắt nó ra khỏi hồn hải nên hắn chỉ có thể âm thầm cẩn thận quan sát, không tác động gì hết.

Nhưng mà cảm giác bộ giáp tinh thể đen rất giống với tinh thể đen ban đầu, không hề tạo ra cảm giác nguy hiểm.

Đang chuẩn bị rời khỏi thì thấy dưới vực thẳm xuất hiện một tia sáng lờ mờ, Hàn Sâm đi đến cạnh vách núi, vừa cúi xuống đã thấy một luồng ánh sáng loé lên, hình như có thứ gì đó.

Nhưng vực quá sâu, ánh sáng kia cũng không phải chói loá mà chỉ lờ mờ chớp nháy, khi ánh sáng loé lên thì bên trên vách núi mới nhìn thấy được.

Hết chương 1428.

Chương 1429. Quả Trứng Khổng Lồ Nặng Nề

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng tìm kiếm một lúc nhưng cũng không phát hiện được khí tức của bất cứ sinh vật nào.

Hơn nữa vừa rồi Kim Tệ rơi xuống tạo ra tiếng động lớn như vậy, nếu như thực sự có sinh vật thì hẳn cũng đã sớm đi ra chứ không đợi đến tận bây giờ.

Do dự một lúc cuối cùng Hàn Sâm vẫn quyết định đi xuống nhìn một chút, hắn cẩn thận phi thân xuống vực sâu.

Vực này có lẽ sâu đến mấy ngàn mét, xung quanh còn có sương khói lượn lờ, đến khi Hàn Sâm sắp đáp xuống đáy vực thì mới phát hiện dưới đáy vực đã bị sức mạnh gấp một trăm lần của Kim Tệ của hắn †ạc thành một cái hố sâu rộng.

Mà ở trung tâm của hố sâu xuất hiện một cửa động to bằng thùng nước, giống như ẩn chứa một tầng không gian khác, khi Kim Tệ gấp một trăm lần làm nổ đất đá thì cái của động này mới hiện ra.

Luồng sáng mà Hàn Sâm nhìn thấy cũng xuất phát từ cửa động này, bây giờ vẫn còn đang lập loè, thi thoảng mới phát ra tia sáng.

Hàn Sâm cẩn thận tiến lại gần rồi nhìn xuống cửa động, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Hắn nhìn thấy quả nhiên ở phía dưới của động có một không gian ngầm vô cùng rộng lớn, mà ở bên trong không gian ngầm có một loại bò sát trắng đen đan xen, thoạt nhìn giống như một con rắn đang trườn.

Cơ thể của nó một đoạn đen lại đến một đoạn trắng, phần thân màu đen thì cực kỳ đen, không nhìn ra một chút ánh sáng nào, mà ngược lại, phần thân

màu trắng lại loé ra ánh sáng, mỗi khi phần thân trắng đi qua cửa động, trên vảy sẽ loé lên tạo ra tia sáng.

Thân của con rắn kia ít cũng phải dài đến trăm mét, thân thể vô cùng †o lớn, nói nó là rắn nhưng mà trên đầu lại không có mắt miệng, thoạt nhìn còn giống một con giun đen trắng to lớn hơn.

Nhưng nếu nói nó là giun thì cũng không phải, thân thể nó lắc lư tới lui giống rắn, hơn nữa trên đầu còn nhú lên hai cái sừng rồng dài một đen một trắng, cuối cùng cũng không xác định được đây rốt cuộc là loại sinh vật gì.

Nhưng mà trên người nó lại tản mát ra một loại khí tức, rất có thể là sự xuất hiện Thần siêu cấp.

Mà lúc này, con rắn kia kia đi tới đi lui trong không gian ngầm, dường như đang tìm kiếm đồ vật gì đó.

Hàn Sâm nín thở, lại sử dụng Động Huyền Khí Tràng để che dấu khí tức của bản thân, sau đó cẩn thận ghé sát cửa động để quan sát sinh vật kì dị kia, xem xem rốt cuộc nó muốn làm gì.

Sinh vật kì dị như vậy, Hàn Sâm cũng không có vọng tưởng xa vời sẽ săn được nó, căn bản cũng không cùng một cấp bậc.

Nếu hạch gen của Hàn Sâm đến cấp Bảo Thạch thì có lẽ hắn cũng sẽ thử một chút nhưng bây giờ hắn cũng chẳng có chút tâm tư để động thủ nào.

Quan sát một lúc lâu, cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu được sinh vật đen trắng đan xen này đang làm cái gì, không phải nó đang tìm đồ mà là nó đang cố gắng mở rộng không gian ngầm.

Thân thể nó trườn men theo vách đá, mỗi khi nó đi qua đất đá ở dưới vảy đều bị nghiền vỡ, mỗi khi đi được một vòng thì đất đá cũng bị phá ra một rãnh sâu tầm một mét.

Cứ như thế từng vòng lại từng vòng, khiến cho khu vực kia càng ngày càng bị đào sâu, hình thành một hình xoắn ốc chạy xuống dưới, tạo thành một cái hố đá hình cái phễu.

“Tên này đào cái hố đá sâu như vậy làm gì? Chắc là không phải đinh tự sát, đào trước mộ cho mình đâu nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Mà lúc Hàn Sâm còn nhiều nghi hoặc thì dường như ở nơi sâu nhất của hố đá đã bị quái vật đào ra một vật gì đó.

Phần lộ ra giống như một thứ đồ sứ bình thường, màu trắng như tuyết óng ánh, hình dáng vòng cung.

Sau khi con quái vật kia chạm vào thứ đó thì càng ra sức đào bới, men theo đó mà trườn dọc xuống dưới, chẳng bao lâu đã đào hết đất đá ở gần đó lên, hình dáng của thứ kia cũng dần dần lộ ra.

Thứ kia giống như một quả trứng được làm bằng sứ, vỏ trứng trắng trong như tuyết đang phát sáng, nếu nói đây là món đồ sứ của một bậc thầy nhân loại làm ra thì Hàn Sâm cũng chẳng nghỉ ngờ gì.

Phần lộ ra của quả trứng đã cao hơn một mét, hơn phân nửa vẫn còn chôn ở trong đất đá, đường kính cũng phải khoảng tâm ba mét, hắn không đoán ra được bên trong là loại sinh vật to lớn như thế nào.

“Không biết quả trứng này là đời sau của sinh vật trắng đen kia hay là nó đi trộm của sinh vật khác nhỉ?” Hàn Sâm đứng một bên vừa lén nhìn vừa suy nghĩ.

Chẳng bao lâu sau quái vật cũng đào được toàn bộ quả trứng ra ngoài, nó xoay quanh quả trứng vài vòng nhưng cũng không tác động gì nữa, sau đó nó lập tức chui vào một cái hang động ở trong không gian ngầm, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Nhịp tim của Hàn Sâm tăng nhanh: “Tên kia đi rồi, bây giờ phía dưới không có ai, đây đúng là một cơ hội ngàn năm có một. Không cần biết quả trứng kia là của quái vật đen trắng hay là của sinh vật nào khác nhưng, cho dù là của ai thì quả trứng kia cũng thuộc cấp Thần siêu cấp, nếu như trộm nó về ăn, nhất định có thể trở thành gen cấp Thần siêu cấp.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng đi xuống lục soát, không thấy được khí tức của quái vật đen trắng kia, hẳn là đã đi xa rồi.

“To gan lớn mật thì không lo chết đói.” Hàn Sâm cắn răng đi vào trong hang động, nhẹ nhàng dừng lại bên cạnh quả trứng khổng lồ kia.

Hàn Sâm muốn ôm lấy quả trứng kia, chỉ cần ôm được thì hắn có thể cất nó vào trong Tuyệt Tình Bình.

Tuyệt Tình Bình không phải như hồ lô của Bảo Nhi, không thể chủ động hút đồ vào bên trong, mà tự Hàn Sâm phải đưa đồ vật vào.

Hắn vòng hai tay, nâng quả trứng lên, nhưng quả trứng kia không hề hấn gì, Hàn Sâm lại thay đổi vị trí, thử lại một lần nữa.

Không biết vì sao mà quả trứng này nặng đến đáng sợ, Hàn Sâm cố sức đến mấy cũng không đả động được nó.

Trong lòng Hàn Sâm có chút sốt ruột, quả trứng lớn như vậy, nếu như hắn ăn không hết, mà chuyển đi cũng không được, một lúc nữa quái vật kia trở về thì cũng chỉ có thể chạy lấy người.

Ghét của nào trời trao của nấy, Hàn Sâm vừa định thử cho trứng vào trong Tuyệt Tình Bình một lần nữa, chợt nghe được âm thanh vảy ma sát vào đất đá vô cùng chói tai phát ra từ trong động, vừa nghe đã biết là quái vật đen trắng đã trở về.

Nhưng mà quái vật đen trắng kia di chuyển không nhanh cũng không vội, hẳn là chưa phát hiện ra sự xuất hiện của Hàn Sâm.

Hàn Sâm tính toán một chút, trong khoảng vài chục giây nữa thì quái vật đen trắng kia sẽ trở về đây, thời gian còn lại của hắn không còn nhiều nữa.

“Phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bỏ nó lại sao?” Hàn Sâm vừa muốn rời khỏi không gian ngầm nhưng lại không cam lòng.

Nếu cơ hội tăng thăng thành cấp Thần siêu cấp không nhiều như vậy, quả thật Hàn Sâm không nỡ từ bỏ.

Hắn lại đẩy quả trứng lần nữa, cũng không biết vì sao, rõ ràng là hình dáng của một của trứng, đáng ra phải dễ dàng lăn đi mới phải, nhưng đằng này, Hàn Sâm dùng bao nhiêu sức cũng không đả động nổi nó.

Đang chuẩn bị từ bỏ thì Hàn Sâm lại phát hiện ra một điểm vô cùng kì quái. "Ngươi dẫn ta đi đâu?" Ở trong động truyền ra tiếng của một nữ nhân.

Chẳng bao lâu sau, quái vật trắng đen to lớn kia đã chui ra khỏi cửa động, tiến vào không gian ngầm, mà trên đầu nó còn có một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp.

Quái vật trắng đen kia lướt nhanh tới bên cạnh quả trứng, vừa nhìn thấy quả trứng, sắc mặt thiếu nữ lập tức thay đổi.

Hết chương 1429.

Chương 1430. Linh Mị Nhi

"Xà Vương, quả trứng này có vẻ hơi đặc biệt, chẳng lẽ là trứng của sinh vật cấp Thần siêu cấp sao?" Thiếu nữ đến bên cạnh quả trứng khổng lồ, đưa tay vuốt ve vỏ trứng, có chút ngạc nhiên hỏi.

Con rắng trắng đen kia gật đầu, dường như đang trả lời thiếu nữ.

"Thật quá tốt rồi, đã rất lâu rồi Tí Hộ Sở chúng ta không sinh ra một sinh vật cấp Thần siêu cấp rồi, chúng ta mau mang nó về đi." Thiếu nữ vui mừng nói.

Xà Vương cuộn mình quấn lấy quả trứng sứ, dùng lực cuộn một vòng muốn đẩy quả trứng ra ngoài.

Nhưng Xà Vương vừa dùng chút lực quả trứng sứ kia lập tức vỡ tan tành đầy đất.

Xà Vương và thiếu nữ đều ngẩn người, sau đó phát hiện vậy mà vẫn còn thứ gì đó lăn ra từ trong quả trứng khổng lồ đã vỡ.

Nhìn kỹ hơn, đó là một sinh vật có mái tóc trắng dài, toàn thân tản ra thánh quang màu trắng.

Dĩ nhiên sinh vật này chính là Hàn Sâm, vừa rồi Hàn Sâm phát hiện quả trứng có chút vấn đề, phần dưới đáy vẫn bị đất đá vùi lấp, dường như có một vết nứt, hình như phía dưới trống không.

Hàn Sâm đục một cái lỗ từ tảng đá bên cạnh, phát hiện ngay dưới quả trứng quả nhiên có một cái lỗ, khiến Hàn Sâm có chút thất vọng.

Ngay bên dưới có một cái lỗ, cho dù bên trong có lòng trứng thì cũng đã rỉ ra từ lâu rồi, vốn dĩ Hàn Sâm định nhìn một cái rồi lặng lẽ chuồn đi, nhưng khi thò đầu nhìn vào bên trong, Hàn Sâm lại hơi giật mình.

Quả nhiên bên trong quả trứng khổng lồ không có lòng trứng, có điều bên trong cũng không rỗng, bên trong vỏ trứng lại có rất nhiều những thứ màu đỏ giống như linh chi đỏ vậy, to có nhỏ có, tản ra mùi thơm mê người.

Chỉ cần ngửi thấy mùi hương thôi cũng khiến người ta cảm thấy như các tế bào của toàn bộ cơ thể trở nên sống động vậy.

“Đồ tốt… Tuyệt đối là đồ tốt…” Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, vội vàng hái từng cây linh chi đỏ xuống, bỏ vào Tuyệt Tình Bình.

May là rễ của linh chỉ đỏ này không cứng, Hàn Sâm hái rất dễ dàng, tổng cộng có bảy cây, tất cả đều được bỏ vào Tuyệt Tình Bình.

Sau khi Hàn sâm hái xong linh chi thì định đào một cái động để chạy trốn, dù sao thì hắn có Động Huyền Kinh có thể cách âm, cho dù có phát ra tiếng động gì thì những sinh vật bình thường cũng không nghe thấy được.

Nhưng chưa kịp đợi tới lúc hắn chui ra khỏi vỏ thì Xà Vương đã quấn lấy vỏ trứng, cũng không biết là vì bảy cây linh chỉ đã bị hái hay vì nguyên nhân nào khác mà cái vỏ trứng vốn rất cứng, bị Xà Vương quấn một vòng đã vỡ nát, Hàn Sâm - kẻ chưa kịp chui ra kia, lập tức lăn từ trong vỏ trứng ra ngoài.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn, Xà Vương đen trắng lẫn lộn, còn cả thiếu nữ kia kinh ngạc nhìn hắn. Dĩ nhiên Xà Vương không cần phải nói rồi, nó là sự tồn tại vô cùng cường đại.

Mà thiếu nữ kia cũng không phải là nhân loại, mặc dù vẻ ngoài rất giống, có điều tai của nàng lại giống mèo, sau lưng lại có chiếc đuôi đầy lông giống như lông hồ ly vậy, tai và đuôi đều là màu đen.

Từ khí tức trên người nàng, Hàn Sâm có thể cảm nhận được nàng cũng không phải dị linh, mà là một chủng loại dị sinh vật có hình người.

Mặc dù không nhìn ra nàng đang ở cấp bậc nào, có điều dị sinh vật hình người thì cấp bật cũng sẽ không quá thấp.

"Ta nên chạy hay không đây?" Trong lòng Hàn Sâm suy nghĩ liên tục, đang chuẩn bị nhấc chân chạy.

Lại đột nhiên nghe thiếu nữ kia vui mừng nói: "Ngươi không cần phải sợ, chúng ta không có ác ý, ngươi là dị sinh vật vừa sinh ra sao? Ta là chủ nhân của Linh Tí Hộ Sở Ám, ta hy vọng có thể mời người gia nhập Tí Hộ Sở của ta."

Sau khi Hàn Sâm nghe thì hơi ngẩn ra, dị sinh vật hình người này xem hắn là dị sinh vật.

Có điều cái này cũng không có gì ngạc nhiên, Hàn Sâm vẫn luôn ở trạng thái Đế Linh siêu cấp, ở trạng thái này, dị sinh vật sẽ ngộ nhận hắn là dị sinh vật, thậm chí những thực vật gen cũng sẽ ngộ nhận hắn là đồng loại.

Hàn sâm trợn tròn mắt, híp mắt hỏi: "Cấp bậc Tí Hộ Sở của ngươi là gì? Có bao nhiêu sinh vật Thần siêu cấp?"

"Ở Ám Linh tộc chúng ta, sau khi thành niên đều cần phải ra ngoài phát triển Tí Hộ Sở của bản thân, ta vừa mới thành niên, xây dựng Tí Hộ Sở chưa lâu, hiện tại sinh vật Thần siêu cấp của Tí Hộ Sở chỉ có ta và Xà Vương, nếu như ngươi đồng ý gia nhập thì chúng ta sẽ có ba sinh vật Thần siêu cấp rồi." Mặt thiếu nữ đỏ lên, có chút ngượng ngùng nói.

Hàn Sâm chợt động lòng: “Nhìn nàng ngơ ngác trông rất dễ gạt, chỉ bằng trước tiên đi với nàng xem thử, sau đó có khi còn lừa nàng và Xà Vương đi với hắn, vậy thật sự hời rồi.”

“Ta gia nhập Tí Hộ Sở của ngươi có ích lợi gì chứ?” Hàn Sâm hỏi.

“Ngươi mới vừa ra đời, ở thế giới ngầm rất dễ gặp nguy hiểm, ta và Xà Vương có thể bảo vệ ngươi, còn có thể cung cấp thức ăn cần cho ngươi sinh trưởng.” Thiếu nữ suy nghĩ, có chút không tự tin bổ sung thêm một câu:“Mặc dù bây giờ bọn ta chỉ có thể hái được Thạch Khuẩn Cô, nhưng mà đợi đến khi bọn ta mạnh lên thì nhất định có thể hái được thực phẩm cao cấp nhất.”

“Được rồi, ta đồng ý gia nhập Tí Hộ Sở của các ngươi, có điều ngươi phải nói cho ta biết ngươi tên gì chứ?” Hàn Sâm nói.

Thiếu nữ ngạc nhiên, không ngờ Hàn Sâm lại dễ dàng đồng ý như vậy, nàng hơi ngẩn người không tin được, sau đó vội vàng nói: “Ta là Linh Mị Nhi, ngươi tên gì?”

“Ta là Kim Tệ.” Hàn Sâm nháy mắt nói.

“Chúng ta mau về thôi, nơi này không an toàn, nếu để tộc nhân khác của Ám Linh tộc phát hiện ra ngươi, tới lúc đó thì không xong đâu.” Linh Mị Nhi nói, gọi Hàn Sâm cùng trèo lên lưng Xà Vương, sau đó Xà Vương trườn tới hang động.

Hàn Sâm thấy Linh Mị Nhi không có tâm cơ gì, hết sức ngây thơ dễ gạt, dọc đường đi cũng đã moi được không ít chuyện từ miệng nàng.

Sau khi biết đại khái tình hình ở đây, Hàn Sâm rất ngạc nhiên, theo lời Linh Mị Nhi, Ám Linh tộc của bọn họ là một chủng tộc sinh vật Thần siêu cấp rất lớn, có thể coi là chúa tể của thế giới ngầm này, hơn nữa số lượng tương đối nhiều.

“Kinh khủng, gia tộc sinh vật Thần siêu cấp, không biết nếu ta bắt cóc Linh Mị Nhi đi thì những sinh vật Thần siêu cấp của gia tộc bọn họ có tới tìm ta tính sổ không?” Hàn Sâm có chút hồi hộp.

Dọc theo đường đi nói chuyện phiếm với Linh Mị Nhi, biết không ít chuyện của thế giới ngầm.

Sau khi đến Tí Hộ Sở của Linh Mị Nhi, mặc dù Hàn Sâm đã tâm lý chuẩn bị, nhưng Tí Hộ Sở của nàng hơi nhỏ, suy cho cùng theo như lời nàng nói, nàng vừa mới thành niên ra ngoài trải đời, Tí Hộ Sở không lớn cũng là chuyện có thể bỏ qua.

Nhưng khi nhìn thấy Tí Hộ Sở của nàng, Hàn Sâm vẫn ngây dại, ở dưới đất bên cạnh một con sông có một cái hang động tương đối lớn, hình như cũng chỉ sửa sang đơn giản lại một chút là đã coi là Tí Hộ Sở.

"Như này cũng có thể tính là Tí Hộ Sở sao?" Hàn Sâm thắc mắc nhìn Linh Mị Nhi.

Trong ấn tượng của Hàn Sâm, nơi có tài năng truyền tống trận mới được coi là Tí Hộ Sở chứ? Gái loại tự chiếm một hang động làm Tí Hộ Sở này là lần đầu tiên hắn gặp.

Mặt Linh Mị Nhi đỏ lên: "Thế giới ngầm vốn đã ít Tí Hộ Sở rồi, ta lại vừa mới ra ngoài, vẫn chưa tìm được nơi nào thích hợp, nên tạm thời ở đây, tương lai chúng ta chắc chắn sẽ có thể chiếm được Tí Hộ Sở lớn nhất."

Hàn Sâm chớp mắt, cười híp mắt nhìn Linh Mị Nhi, giống như thúc thúc kỳ quái đang dụ bắt tiểu loli nói: "Thật ra thì ngươi cũng không cần nhất định ở thế giới ngầm, Tí Hộ Sở bên ngoài rất nhiều, với khả năng của ta và ngươi có thể chiếm một Tí Hộ Sở cực lớn."

Hết chương 1430.

Chương 1431. Bách Tộc Minh Ước

Ai biết rằng Linh Mị Nhi nghe vậy thì lắc đầu liên tục: "Ta không thể đi."
"Tại sao?" Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

“Ám Linh tộc có ước định với các tộc khác là không thể chiếm Tí Hộ Sở trên mặt đất.” Linh Mị Nhi nói.

“Ước định gì? Ước định với ai?” lòng Hàn Sâm khẽ động hỏi.

Linh Mị Nhi nói: “Ta cũng không biết rõ, chỉ nghe Thủy Tổ đại nhân nói Bách Tộc Minh Ước quy định như vậy, nếu ta rời khỏi thế giới ngầm đi lên mặt đất, chu dù ta có bị giết thì Thủy Tổ đại nhân cũng không thể

lên mặt đất báo thù cho ta được.”

Hàn Sâm nghe xong thì âm thầm cau mày, không biết Bách Tộc Minh Ước này là gì, Linh Mị Nhi cũng không biết chuyện gì, chỉ biết hình như là minh ước của rất nhiều chủng tộc lớn, Ám Linh tộc của bọn họ là một trong số đó.

Nhất thời không lừa được Linh Mị Nhi đi, Hàn Sâm chỉ có thể đi theo nàng vào hang động trước, quả nhiên bên trong cũng đơn sơ như vậy, không khác gì hang động nguyên thủy, có thể thấy nó được đào bởi Xà Vương, ngay cả cuộc sống cơ bản đều rất khó đảm bảo, càng đừng nói tới thoải mái.

Về phần thuộc hạ của Linh Mị Nhi, trừ Xà Vương ra cũng chỉ có một vài sinh vật ngầm cấp nguyên sơ và cấp biến dị, còn có một vài sinh vật phổ thông, mà tổng cộng lại chưa tới hai mươi con.

Hơn nữa những dị sinh vật này đều là những ấu sinh thể mà Linh Mị Nhi tìm được, một số chỉ mới nở cách đây không lâu, hầu hết chúng đều là hạch gen Thanh Đồng, sức chiến đấu mạnh yếu khác nhau.

“Mị Nhi, có đồng bọn mạnh mẽ như Xà Vương, cho dù Tí Hộ Sở ngâm có ít đi chăng nữa thì ngươi cũng có thể chiếm một chỗ chứ?” Hàn Sâm thực sự không hiểu, Linh Mị Nhi có một đồng bọn như Xà Vương thì làm sao có thể thảm như vậy.

Linh Mị Nhi lại lắc đầu nói: “Xà Vương được Thủy Tổ đại nhân phái tới chiếu cố ta, nó sẽ không giúp ta đánh chiếm Tí Hộ Sở.”

Hàn Sâm nghe xong khẽ động lòng: “Xem ra hắn là Ám Linh tộc vô cùng coi trọng Linh Mị Nhi, ngay cả Thủy Tổ của Ám Linh tộc cũng phái dị sinh vật mạnh mẽ như Xà Vương tới bảo vệ nàng, có thể thấy được địa vị của nàng trong lòng Thủy Tổ Ám Linh tộc rất khác thường.”

Mặc dù nhất thời Hàn Sâm không gạt Linh Mị Nhi đi, có điều hắn nghĩ nếu có thể có mối quan hệ tốt với nàng trước cũng tốt, nhân thiện tìm hiểu chỉ tiết về Ám Linh tộc.

Hơn nữa còn có sự tồn tại của Bách Tộc Minh Ước kia, xem ra Tí Hộ Sở thứ tư vô cùng không đơn giản. Hàn Sâm cũng muốn tìm hiểu rõ rốt cuộc Bách Tộc Minh Ước là chuyện gì, nếu không ngộ nhỡ giết một con sinh vật Thần siêu cấp, ngoảnh lại một đám cha mẹ chú dì các loại của người ta tới báo thù, Hàn Sâm có mạnh nữa cũng không chịu nổi.

Vì vậy Hàn Sâm đành tạm thời ở lại “Tí Hộ Sở” của Linh Mị Nhi, đợi đến lúc ăn cơm, Linh Mị Nhi lấy ra những thứ khô quắt nhìn giống như nấm chia cho mọi người ăn.

Hàn Sâm ăn một chút, nhất thời cảm thấy hơi khó nuốt trôi, mặc dù không phải rất khó ăn nhưng cũng không ngon, hơn nữa cùng lắm những thứ này cũng là thực vật gen cấp biến dị, tác dụng với Hàn Sâm cũng có hạn.

Linh Mị Nhi nhìn Hàn Sâm cau mày, lo lắng Hàn Sâm sẽ chạy mất, bèn vội vàng nói: “Ngươi là đời sau của sinh vật Thần siêu cấp, tác dụng của đám nấm đá này với ngươi không còn nhiều nữa, ngươi ăn một chút trước đi, đợi lát nữa ta ra ngoài tìm cho ngươi thức ăn cao cấp, được không?”

Hàn Sâm gật đầu, việc Mị Linh Nhi trở thành chủ nhân của Tí Hộ Sở này cũng thật sự chẳng dễ dàng gì.

Có điều Hàn Sâm cũng không muốn ăn đống nấm đá này, hắn lấy một ý thịt khô và đồ uống trong Tuyệt Tình Bình ra rồi tự mình ăn.

Bởi vì máu thịt bình thường không thể gia tăng gen của Hàn Sâm, máu thịt của sinh vật Thần siêu cấp lại không lấy được, cho nên Hàn Sâm mang theo thức ăn, đều là đặc sản của Liên Minh, ví như bò khô ngũ hương và các loại coca.

Bản thân Hàn Sâm vừa ăn vừa uống ở chỗ này, Linh Mị Nhi ở bên cạnh ngửi thấy mùi, nhìn chằm chằm vào những thứ trên tay Hàn Sâm, đôi mắt long lanh chớp chớp.

“Muốn ăn không?” Hàn Sâm nhìn Linh Mị Nhi cười híp mắt hỏi.

Linh Mị Nhi nuốt nước miếng, lắc đầu nói: “Ta là chủ nhân của Tí Hộ Sở, ngươi là thuộc hạ của ta, sao ta có thể ăn đồ của ngươi được, ngươi yên tâm, ta sẽ tìm được rất nhiều đồ ăn cao cấp cho ngươi nhanh thôi.”

Hàn Sâm nghe vậy, đúng là Linh Mị Nhi nuôi hắn hệt như thú cưng rồi, nhưng với mức sống của ngươi, có lẽ nếu đổi lại là những sinh vật khác thì đều bị ngươi bỏ đói rồi.

“Hay là, ngươi nếm một chút?” Hàn Sâm dụ dỗ nói.

Linh Mị Nhi nhìn chằm chằm coca và thịt khô, mặc dù không nhịn được mà nuốt nước miếng, nhưng lại vẫn kiên quyết lắc đầu.

“Đừng căng thẳng, ngươi nếm thử trước, nếu ngươi không nếm thử làm sao biết ta thích ăn cái gì? Không biết ta thích ăn cái gì ngươi làm sao đi tìm thức ăn cho ta chứ?” Hàn Sâm nhét một chai coca và một gói thịt khô vào trong tay Linh Mị Nhi.

“Vậy ta nếm một chút, phần còn lại sẽ trả cho ngươi.” Linh Mị Nhi mới học dáng vẻ của Hàn Sâm, lấy một miếng thịt khô trong túi ra ăn, còn uống một nước.

Mắt Linh Mị Nhi lập tức sáng lên: “Đây là cái gì? Là do loại thực vật gen nào tạo ra vậy?”

“Đây là thịt bò khô đằng và coca trên cây tạo thành.” Hàn Sâm thuận miệng nói.

“Mùi vị này rất lạ, ta có thể nếm thêm một chút nữa được không?” Linh Mị Nhi nuốt nước miếng, dùng đôi mắt to tròn nhìn Hàn Sâm.

“Dĩ nhiên rồi, ăn nhiều một chút, nhớ rõ mùi vị đó, đó chính là thức ăn mà ta thích.” Hàn Sâm híp mắt nói.

Lúc này Linh Mị Nhi mới lại lấy một mảng thịt khô từ trong túi ra, ăn

thử, một lúc sau, một bọc thịt khô và một chai coca đã bị nàng "nếm xong rồi.

"

Thấy Linh Mị Nhi vẫn chưa hết thèm, chiếc lưỡi nhỏ vẫn còn liếm vụn thịt khô trên tay, hắn lại lấy ra một gói khác đưa cho nàng: "Đây mà vị cay tê, vị này ta cũng rất thích, ngươi ăn thử cái này đi."

"Vậy ta sẽ giúp ngươi nếm thử một chút." Linh Mị Nhi vui vẻ nhận lấy thịt khô, vô cùng thuần thục xé bọc ra, bỏ miếng thịt khô vào khuôn miệng nhỏ nhắn.

"Ăn đi, sa đọa đi, ngươi đã không thể trốn thoát khỏi ma trảo của ta rồi" Hàn Sâm âm thầm đắc ý.

Sau khi ăn thử hết bảy tám gói thịt khô vị khác nhau, uống mấy chai nước ngọt, lúc này Linh Mị Nhi mới thỏa mãn sờ cái bụng nhỏ, giống như sắp ăn no rồi.

Nhân lúc Linh Mị Nhi ăn, Hàn Sâm lại hỏi nàng ít chuyện liên quan tới thế giới ngầm và Ám Linh tộc.

Có một số chuyện liên quan tới Ám Linh tộc Linh Mị Nhi không thể nói, những cái khác thì biết gì nói nấy.

Cuối cùng Hàn Sâm hiểu rõ một chuyện, mặc dù Ám Linh tộc làm chủ thế giới ngâm, nhưng vẫn còn rất nhiều Tí Hộ Sở bị chiếm bởi những dị linh hoặc dị sinh vật khác. Gần đó có một Tí Hộ Sở Hoàng Kim bị chiếm bởi chủng tộc khác, còn có một vài Tí Hộ Sở chưa được khai phá, chỉ có điều thực lực của Linh Mị Nhi không đủ, cho nên mới không thể chiếm được một Tí Hộ Sở chân chính.

Hiện tại Linh Mị Nhi chỉ là hạch gen Thanh Đồng, mặc dù là sinh vật Thần siêu cấp, nhưng muốn đánh chiếm Tí Hộ Sở cấp Hoàng Kim thì cũng không dễ dàng gì.

“Hạch gen Thanh Đồng của Ám Linh tộc được coi là trưởng thành rồi sao?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi, trong ấn tượng của Hàn Sâm, hẳn là sinh vật Thần siêu cấp của hạch gen Thành Đồng ấu thể mới đúng chứ?

Bất kể là sức mạnh, hay là năng lực hạch gen đều rất thấp, mỗi một lần tiến hóa hạch gen của sinh vật Thần siêu cấp, bọn họ cũng sẽ lột xác một lần, khi hạch gen tiến hóa tới siêu cấp thì mới coi như trưởng thành thực sự.

Hết chương 1431.

Chương 1432. Khốn Cảnh Của Linh Mị Nhi

“Ám Linh bọn ta chỉ cần ngưng tụ hạch gen thành công thì đã coi như trưởng thành rồi, cần phải rời khỏi Tí Hộ Sở Ám Linh, tự ra ngoài thành lập Tí Hộ Sở của riêng mình” Linh Mị Nhi tự hào ưỡn thẳng bộ ngực nhỏ rồi nói.

Hàn Sâm không nói gì, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra Ám Linh tộc có quyền năng rất lớn, có thể khống chế thế giới ngầm, nếu không thì sao có thể để một ấu thể như vậy ra ngoài rèn luyện năng lực được.”

“Làm sao mới có thể lừa Linh Mị Nhi đi đây? Nếu như Ám Linh tộc đã không thể ngoi lên mặt đất, vậy thì ta chẳng cần phải lo nghĩ gì, chỉ cần dụ được nàng đi lên trên là ổn, đám người Ám Linh tộc cũng không dám gây phiền phức cho ta.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Hắn đang suy tư nghĩ biện pháp để bắt cóc Linh Mị Nhi thì đột nhiên nghe được âm thanh người khác từ bên ngoài.

“Linh Mị Nhi, ngươi có ở trong đó không?”

Vừa nghe thấy giọng nói kia, gương mặt Linh Mị Nhi biến sắc, nhanh chóng trèo lên lưng Xà Vương, nhỏ giọng nói với Hàn Sâm: “Ngươi mau

lên đây, chúng ta phải đi nhanh một chút.”

“Bên ngoài là ai vậy? Có Xà Vương ở đây thì ngươi còn sợ cái gì?” Hàn Sâm nghi hoặc hỏi.

“Không phải là ta sợ…” Linh Mị Nhi còn chưa nói xong thì đã thấy có bóng người chuẩn bị bước vào.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua bóng dáng của nam nhân kia, phát hiện ra hắn có dáng vẻ khá giống với Linh Mị Nhi, trên đỉnh đầu có tai mèo, sau lưng mọc đuôi, rõ ràng cũng là một thành viên của Ám Linh tộc.

Nhưng mà phía dưới của nam Ám Linh kia còn đương cưỡi một con trùng lớp vỏ to như một con trâu đực, toàn thân xanh biếc như tinh thể, thoạt nhìn vô cùng hung mãnh.

“Linh Mị Nhi, ngươi còn muốn trốn đi đâu? Lần này ta sẽ không để cho ngươi trốn thoát đâu, mau chóng thực hiện ước định khiêu chiến với ta, nếu thua thì ngoan ngoãn theo ta trở về đi.” Nam Ám Linh kia nói chuyện với Linh Mị Nhi.

“Ta có trốn đâu?” Linh Mị Nhi biện bạch một câu, nàng ta nén giận liếc Hàn Sâm một cái, trách cứ hắn nhiều lời mà không nhanh chân chạy trốn, bây giờ có muốn trốn cũng không thoát nữa rồi.

“Không chạy thì tốt, vậy thì cho sinh vật kì dị mà ngươi thuần phục được đấu với Bích Tinh Trùng của ta đi, chỉ cần sinh vật ngươi thu phục được đánh bại nó thì xem như ta thua, nếu không thì ngươi phải

ngoan ngoãn theo ra trở về.” Thân hình nam Ám Linh hơi động đậy, sau đó thì Bích Tinh Trùng đã nhảy từ trên lưng xuống.

Con Bích Tinh Trùng kia hùng hùng hổ hổ, khí phách hiên ngang đi thẳng về phía trước, trên người nó tỏa ra ánh sáng màu xanh ngọc, trông vô cùng hiên ngang.

“Con bích giáp trùng của ngươi đã đến hạch gen Hoàng Kim, mà sinh vật ta thu phục được còn chưa đến hạch gen Bạch Ngân, như thế là không công

bằng, đợi chúng nó ngưng tụ được hạch gen Hoàng Kim thì chúng ta tái đấu.” Linh Mị Nhi nói.

“Lúc trước chúng ta lập ước định cũng không nói như vậy, chỉ nói thời gian một năm, mà ngươi cũng đã trốn tránh hơn một năm này, nếu như ngươi vẫn không quyết đấu, ta chỉ còn cách đi tìm Thuỷ Tổ đại nhân, nhờ Thuỷ Tổ đại nhân thay ta chủ trì công đạo.” Nam Ám Linh lại nói.

“Linh Thập Tam, ngươi đừng có mà quá đáng.” Linh Mị Nhi cắn môi nói.

“Ta quá đáng cái gì? Đúng là ta phải đi tìm Thuỷ Tổ đại nhân, nhờ lão nhân gia hắn xem ta quá đáng chỗ nào?” Linh Thập Tam vừa nói dứt câu thì đã quay người định rời đi.

“Khoan đã, đấu thì đấu thôi, ngươi tưởng rằng ta sợ ngươi chắc?” Linh Mị Nhi cắn răng gọi Linh Thập Tam quay lại.

Gương mặt Linh Thập Tam lộ vẻ tươi cười đắc ý, chỉ vào Bích Tinh Trùng của mình và nói: “Chẳng cần biết là sinh vật kì dị nào do ngươi †hu phục xuất chiến, chỉ cần đánh thắng nó thì coi như ngươi thắng.”

Linh Mị Nhi cắn môi nhìn về chỗ dị sinh vật của mình, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người hai sinh vật biến dị, trong đó có một con vừa mới nở, chắc chắn là không được rồi.

Con còn lại là một con Ngọc Thử Thú biến dị, đã ngưng tụ đến hạch gen Bạch Ngân, nhưng nếu đấu cùng với hạch gen Hoàng Kim của Bích Tinh Trùng thì vẫn kém một chút.

Nhưng mà bây giờ thì Linh Mị Nhi cũng không còn lựa chọn nào khác, đành phải gọi Bạch Thử Thú qua đây đấu với Bích Tinh Trùng một trận.

Thấy Bạch Thử Thú đang đi đến trước mặt Bích Tỉnh Trùng, Hàn Sâm mới đi đến bên cạnh Linh Mị Nhi hỏi nhỏ: “Xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng phải các người là người cùng tộc sao?”

Linh Mị Nhi nghiến răng nói: “Đúng là cùng tộc, nhưng đây là quy củ của Ám Linh tộc bọn ta, nếu như ta thua thì ta phải theo hắn trở về, sinh con

dưỡng cái cho hắn.”

“Trời, như thế mà cũng được á?” Đôi mắt Hàn Sâm bỗng nhiên bùng lên ngọn lửa giận dữ, nếu Linh Mị Nhi thực sự đi theo Linh Thập Tam trở về đương nhiên sẽ ảnh hưởng đến đại sự của hắn, hắn còn đang trông cậy để có thể lừa được sinh vật Thần siêu cấp trở về đấy.

Năng lực hạch gen của bộ tộc Ám Linh vô cùng đặc biệt, bọn họ có thể giao tiếp được với những dị sinh vật khác hệ, đặc biệt là với ấu thể cũng sinh vật đặc biệt này thì cực kì dễ dàng thuần hoá được.

Đương nhiên, hạch gen của bọn họ cũng có năng lực chiến đấu, đấy cũng là một trong những đặc điểm của việc giao tiếp.

Hàn Sâm còn đang tính toán, sau này ra ngoài dẫn theo một cô thư ký nhỏ kiêm phiên dịch, đi đến đâu cũng không sợ, nghe hiểu được tiếng muông thú thì cũng hiểu được tình hình của những vùng xa lạ từ trước. Loại năng lực quan trọng như vậy có thể giúp ngăn chặn được rất nhiều nguy hiểm.

Thế mà bây giờ Linh Thập Tam lại muốn đưa Linh Mị Nhi trở về sinh con dưỡng cái, trong lòng Hàn Sâm nháy mắt hừng hực lửa giận.

Ngọc Thử Thú biến dị đã đi đến trước mặt Bích Tinh Trùng, thoạt nhìn dáng vẻ vô cùng bất an, một bên là hạch gen Hoàng Kim, một bên là hạch gen Bạch Ngân, dù sao cũng cách nhau một cấp.

Nếu xét về hình thể, rõ ràng Ngọc Thứ Thú biến dị nhỏ hơn Bích Tinh Trùng một cỡ, đương nhiên khí thế cũng thua mất một bậc.

“Bắt đầu đi.” Linh Thập Tam thản nhiên nói một câu.

Móng vuốt lởm chởm như răng cưa của Bích Tinh Trùng mở ra, một luồng bích quang phóng ra từ mi tâm của nó biến thành một lưỡi đao màu xanh lục, đánh thẳng về phía Ngọc Thử Thú biến dị.

“Ngọc Thử ơi, cố lên!” Linh Mị Nhi ở phía sau không ngừng cổ vũ cho Bạch Thử thú.

Ngọc Thử Thú kêu lên một tiếng, trong lúc Hàn Sâm và Linh Mị Nhi nghĩ nó sẽ triệu hồi hạch gen để chiến đấu, ai mà biết được Ngọc Thử Thú đã xoay người chạy nhanh như chớp, móng vuốt đạp nhanh vào đấy, thoắt cái đã phi thân vào trong một huyệt động gần đó, rất nhanh không thấy bóng dáng.

“Mẹ kiếp, đây là phương thức chiến đấu gì thế?” Hàn Sâm suýt chút nữa hộc máu.

Mà Linh Thập Tam đứng bên kia cũng cười ha hả: “Linh Mị Nhi, ngươi †hu phục cái loại tạp nham gì vậy? Không đấu mà chỉ biết chạy? Đúng là làm mất mặt Ám Linh tộc chúng ta! Ngươi vẫn nên ngoan ngoãn theo ta trở về đi thôi, chứ chiến đấu như vậy không hợp với ngươi, ở nhà sinh con dưỡng cái mới là tốt nhất.”

“Ta sẽ tiến hoá hạch gen siêu cấp, tương lai nhất định sẽ mạnh hơn ngươi.” Linh Mị Nhi cắn răng nói.

“Tương lai ngươi có mạnh hay không ta không biết, nhưng bây giờ thủ hạ của ngươi đấu không lại Bích Tinh Trùng của ta, ngươi nhất định

sa”

phải theo ta trở về.” Linh Thập Tam cười nói.

Sắc mặt Linh Mị Nhi lập tức chán nản, Ngọc Thử Thú biến dị là dị sinh vật mạnh nhất dưới trướng nàng, thế mà nó cũng bị Bích Tinh Trùng doạ sợ, thì làm gì còn ai có thể lên chiến đấu bây giờ?

“Không tìm được dị sinh vật để chiến đấu sao? Vậy thì theo ta trở về!” Linh Thập Tam nhìn chằm chằm vào Linh Mị Nhi rồi nói. Linh Mị Nhi cắn cắn môi nói không nên lời, nàng chuẩn bị nói gì đó thì bỗng có một bóng dáng ngay bên cạnh vọt ra, đi đến trước mặt Bích Tỉnh Trùng.

Hết chương 1432.

Chương 1433. Sức Mạnh Cơ Thể Mạnh Mẽ

“Ta sẽ đấu với nó.” Hàn Sâm đi đến trước mặt Bích Tinh Trùng rồi nói với Linh Thập Tam.

“Ai đấu cũng thế cả thôi.” Linh Thập Tam khinh miệt khoát tay, lưỡi đao trên đầu Bích Tinh Trùng lại giương lên, chém thẳng về phía Hàn Sâm.

Linh Thập Tam vô cùng tin tưởng vào Bích Tinh Trùng, dù là lực công kích hay phòng ngự thì Bích Tinh Trùng đều đứng nhất, hơn nữa nó còn là hậu duệ của sinh vật Thần Huyết, dù con Ngọc Thử Thú vừa rồi có thăng cùng cấp với Bích Tinh Trùng là hạch gen Hoàng Kim thì cũng không phải là đối thủ của nó.

Cho dù cùng cấp nhưng xuất thân khác biệt.

Linh Thập Tam hiểu rất rõ hoàn cảnh của Linh Mị Nhi, mặc dù nàng được Thuỷ Tổ đại nhân sủng ái, nhưng quy củ cũng là do Thuỷ Tổ đại nhân đặt ra, hắn nhất định sẽ không phá vỡ.

Mặc dù Hắc Bạch Xà Vương được ban tặng cho Linh Mị Nhi, nhưng nó cũng sẽ không giúp Linh Mị Nhi giết dị sinh vật khác, cũng sẽ không giúp nàng công kích Tí Hộ Sở, có thể đạt được loại sinh vật như nào thì phải dựa vào năng lực bản thân của Linh Mị Nhi.

Thời gian Linh Mị Nhi ra ngoài quá ngắn, cũng không đi được nhiều nơi, muốn tìm được hậu duệ của dị sinh vật cấp cao tại đây, căn bản là không thể.

Cho dù nàng thực sự tìm được hậu duệ của dị sinh vật cấp cao thì cũng cần tài nguyên và thời gian để bồi dưỡng, mà Linh Mị Nhi vừa không có tài nguyên cũng không có thời gian, vậy thì làm sao có được dị sinh vật mạnh mẽ đây?

Huống chỉ Ám Linh tộc vô cùng mẫn cảm với độ mạnh yếu của khí tức sinh mệnh, nhưng Linh Thập Tam lại không cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ trên người Hàn Sâm, cho nên mặc dù thoạt nhìn Hàn Sâm là một dị sinh vật trí tuệ cao thì hắn cũng không để vào mắt.

Mắt thấy lưỡi đao đang như gió lốc cuồn cuộn đánh tới, thế nhưng Hàn Sâm lại không có ý định tránh đi mà trực tiếp đánh một quyền về phía lưỡi đao kia.

"Đừng mà!" Linh Mị Nhi thấy Hàn Sâm lỗ mãng như vậy thì lập tức sốt ruột kêu t†o.

Mặc dù nàng nghĩ rằng Hàn Sâm là hậu duệ của sinh vật Thần siêu cấp, thế nhưng sức mạnh của sinh vật Bán Thần lại có quan hệ chặt chẽ với hạch gen, Hàn Sâm cũng chỉ vừa mới được sinh ra, liệu có hạch gen ngưng tụ hay không còn chưa chắc, cho dù hắn bẩm sinh có thể ngưng tụ ra hạch gen của sinh vật Thần siêu cấp thì hạch gen kia cũng mới chỉ là hạch gen Thành Đồng mà thôi, so với hạch gen của những sinh vật bình thường khác thì mạnh hơn một chút, có thể vượt cấp đấu cùng sinh vật hạch gen Bạch Ngân một trận.

Nhưng mà so với Bích Tinh Trùng có hạch gen Hoàng Kim thì vẫn kém một chút, rất khó giành phần thắng.

Mà bây giờ Hàn Sâm định dùng một quyền đập tan lưỡi đao, chỉ bằng một thân thể mới được sinh ra có thể đến cả hạch gen còn chưa ngưng tụ được, làm sao có thể trở thành đối thủ của hạch gen Hoàng Kim, có khi còn chẳng thể đả thương nó dù chỉ một chút.

"Đúng là muốn chết mài!" Linh Thập Tam âm thầm cười lạnh.

Thế nhưng ngay khi một quyền kia của Hàn Sâm nện vào lưỡi đao thì cả hai người Linh Thập Tam lẫn Linh Mị Nhi đều tròn mắt, vẻ mặt khó tin.

Ngay khi lưỡi đao xanh biếc trong suốt sắc bén phát ra bích quang kia chạm phải một quyền của Hàn Sâm thì lập tức vỡ vụn, hoá thành từng mảnh vụn như thuỷ tinh bắn ra tứ phía.

Sau khi đập tan lưỡi đao hạch gen Hoàng Kim của Bích Tinh Trùng, Hàn Sâm vẫn chưa ngừng tay, hắn trực tiếp đánh một quyền thẳng lên lớp vỏ của Bích Tỉnh Trùng, Bích Tinh Trùng nhận một đòn kia thì cả thân thể chia năm xẻ bảy, máu tươi giàn giụa, chết trong tức tưởi.

"Săn được sinh vật Thần Huyết Bích Tinh Trùng, chưa đạt được hồn thú, hạch gen vỡ vụn, huyết nhục có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được Gen Thần 0 đến 10 điểm"

Mà một quyền này của Hàn Sâm mới chỉ dùng sức mạnh thuần tuý nhất, còn chưa dùng Chích Thủ Già Thiên.

Nền móng, nguyên thuỷ, biến dị và Gen Thần, Hàn Sâm đều có đủ, nếu như Bích Tinh Trùng đạt được đến trình độ hạch gen Bảo Thạch thì mới có thể so sánh với Hàn Sâm, thế nhưng hiện tại nó mới đến hạch gen Hoàng Kim, Hàn Sâm chỉ cần dùng đến sức mạnh thuần tuý nhất để chế trụ nó, không cần phải phiền toái như vậy.

Thế nhưng một quyền này lọt vào ánh mắt của Linh Thập Tam và Linh Mị Nhi khiến bọn họ kinh ngạc vô cùng, có thể dùng sức mạnh thuần tuý như vậy làm nổ tung một sinh vật thuộc hạch gen Hoàng Kim thì ít nhất cũng phải là sinh vật Thần Huyết trình độ hạch gen Bảo Thạch mới có thể làm được.

Mà cho dù là hậu duệ của sinh vật Thần siêu cấp của Ám Linh tộc thì cũng phải ngưng tụ được hạch gen Hoàng Kim mới có thể làm được như vậy.

Mà người bất ngờ nhất phải là Linh Mị Nhi, nàng vẫn nghĩ Hàn Sâm là một sinh vật Thần siêu cấp chỉ vừa mới tách trứng, mới sinh ra mà thân thể đã có sức mạnh như vậy, phải nói rằng cực kì kinh khủng.

Sắc mặt Linh Thập Tam có chút khó coi: "Không ngờ rằng ngươi có thể thu phục được một dị sinh vật mạnh mẽ như vậy, nhưng mà ngươi cũng đừng đắc ý, ta sẽ còn quay lại."

Dứt lời, Linh Thập Tam lập tức phi thân ra ngoài, có Hắc Bạch Xà Vương ở đây, dù hắn có muốn ép buộc nàng cũng không được.

“Kim Tệ, ngươi giỏi thật đấy! Vừa mới sinh ra đã có thân thể mạnh mẽ như vậy, ngươi chắc chắn là một hậu duệ vô cùng mạnh mẽ của sinh vật Thần siêu cấp, cha mẹ của ngươi chắc cũng là sinh vật Thần siêu cấp nhỉ? Chẳng lẽ là sinh vật Thần siêu cấp đang chạy trốn? Nếu so với ngươi, ta còn kém hơn nhiều, cha mẹ của ta đều chỉ mang một phần hạch gen Thần Huyết, đều không phải là sinh vật Thần siêu cấp thuần túy…” Linh Mị Nhi vui mừng chạy về phía Hàn Sâm.

“Hẳn là vậy đi.” Hàn Sâm thuận miệng trả lời, mặc dù Linh Mị Nhi là

hậu duệ của sinh vật Thần siêu cấp trí tuệ cao, nhưng thời gian được sinh ra cũng không dài, bây giờ vẫn chỉ là một ấu thể mang hạch gen Thanh Đồng, chắc là sinh ra mới được mấy năm, kinh nghiệm xã hội còn hạn hẹp, rất dễ lừa, Hàn Sâm cũng lười phải bịa chuyện luôn rồi.

Sau khi thấy Hàn Sâm một quyền xử lý Bích Tinh Trùng, Linh Mị Nhi vô cùng coi trọng Hàn Sâm, nhưng mà nàng lại không có thứ gì tốt để tặng cho hắn, thậm chí bình thường còn phải ăn đồ của hắn cho, điều này khiến Linh Mị Nhi vô cùng buồn rầu.

“Mị Nhi, chẳng phải ngươi nói gần đây có Tí Hộ Sở Hoàng Kim còn chưa khai phá sao? Chúng ta mau đi đánh chiếm thôi, nơi này không thể ở lại nữa rồi.” Hàn Sâm nói với Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi đã đánh mất hoàn toàn phong thái của một vị chủ nhân, nghe vậy, vẻ mặt nàng vô cùng mong chờ nhìn vào Hàn Sâm: “Được, vậy chúng ta đánh chỗ nào?”

“Có mấy chỗ?” Hàn Sâm thấy Linh Mị Nhi không hiểu cái gì, đành phải ôm hết việc vào người, chỉ hỏi nàng một ít tình hình rồi dẫn nàng đi đánh Tí Hộ Sở Hoàng Kim, để cho nàng có chỗ ngủ nghỉ an toàn, không đến nỗi phải ngủ trong sơn động.

Hàn Sâm sử dụng truyền tống trận để trở về Liên Minh, nếu quá lâu không trở về thì trong nhà cũng sẽ lo lắng.

Trong một Tí Hộ Sở ở thế giới ngầm, Linh Thập Tam đứng một bên, sắc mặt vô cùng khó nhìn, hắn đang bị một nam Ám Linh có bộ dáng vô cùng

giống hắn răn dạy.

“Ta đã âm thầm giúp ngươi thu phục Bích Tinh Trùng, vậy mà sao ngươi vẫn thua dưới tay Linh Mị Nhi kia?” Nam Ám Linh kia lạnh giọng hỏi.

“Cha, không biết Linh Mị Nhi tìm đâu ra một dị sinh vật vô cùng mạnh mẽ, có thể tay không đánh nát hạch gen Hoàng Kim, Bích Tinh Trùng cũng bị hắn ra đánh một quyền mà chết, ta cũng không còn biện pháp nào khác.” Vẻ mặt Linh Thập Tam khổ sở trả lời.

Nam Ám Linh nghe vậy thì trầm mặt: “Linh Mị Nhi kia mới sinh được bao lâu chứ? Làm sao nàng ta có đủ năng lực để thu phục được dị sinh vật như vậy?”

“Cha, quả thực như vậy, thiên chân vạn xác, đều do chính ta nhìn thấy. Linh Thập Tam vội vàng thề thốt.

“Nếu đã như vậy thì cũng chỉ còn một khả năng mà thôi, đó chính là Thuỷ Tổ đại nhân cố tình giúp nàng.”

Linh Thập Tam sửng sốt: “Ý ngươi là, dị sinh vật kia là do Thuỷ Tổ đại nhân ban cho Linh Mị Nhi sao?”

Nam Ám Linh cười lạnh: “Xuất thân của Linh Mị Nhi ở Ám Linh tộc ta chỉ tính là bình thường, trong huyết mạch của cha mẹ nàng ta cũng chỉ có một nửa của Thần Huyết siêu cấp, nhưng nàng ta lại được di truyền hết tất cả ưu điểm, năng lực Huyết Mạch vô cùng lớn, Thuỷ Tổ đại nhân cho rằng trong tương lai nàng ta có thể tiến hoá thành hạch gen siêu cấp, cho nên cũng kiêng nể nàng ta mấy phần, nếu không cũng không để vật cưỡi là Hắc Bạch Xà Vương đi bảo vệ nàng.”

“Có Thuỷ Tổ đại nhân che chở nàng bất công như vậy, chẳng phải ta sẽ không còn cơ hội sao?” Linh Thập Tam nhíu mày nói.

“Hừ, cũng chưa chắc đã không được, cho dù là Thuỷ Tổ đại nhân cũng sẽ không phá vỡ luật lệ do hắn đề ra, ta nhất định sẽ giúp ngươi có được Linh Mị Nhi, nâng cao sức mạnh huyết mạch của con cháu.” Nam Ám Linh cười lạnh.

Hết chương 1433.

Chương 1434. Sức Mạnh Cơ Thể Mạnh Mẽ

“Ta sẽ đấu với nó.” Hàn Sâm đi đến trước mặt Bích Tinh Trùng rồi nói với Linh Thập Tam.

“Ai đấu cũng thế cả thôi.” Linh Thập Tam khinh miệt khoát tay, lưỡi đao trên đầu Bích Tinh Trùng lại giương lên, chém thẳng về phía Hàn Sâm.

Linh Thập Tam vô cùng tin tưởng vào Bích Tinh Trùng, dù là lực công kích hay phòng ngự thì Bích Tinh Trùng đều đứng nhất, hơn nữa nó còn là hậu duệ của sinh vật Thần Huyết, dù con Ngọc Thử Thú vừa rồi có thăng cùng cấp với Bích Tinh Trùng là hạch gen Hoàng Kim thì cũng không phải là đối thủ của nó.

Cho dù cùng cấp nhưng xuất thân khác biệt.

Linh Thập Tam hiểu rất rõ hoàn cảnh của Linh Mị Nhi, mặc dù nàng được Thuỷ Tổ đại nhân sủng ái, nhưng quy củ cũng là do Thuỷ Tổ đại nhân đặt ra, hắn nhất định sẽ không phá vỡ.

Mặc dù Hắc Bạch Xà Vương được ban tặng cho Linh Mị Nhi, nhưng nó cũng sẽ không giúp Linh Mị Nhi giết dị sinh vật khác, cũng sẽ không giúp nàng công kích Tí Hộ Sở, có thể đạt được loại sinh vật như nào thì phải dựa vào năng lực bản thân của Linh Mị Nhi.

Thời gian Linh Mị Nhi ra ngoài quá ngắn, cũng không đi được nhiều nơi, muốn tìm được hậu duệ của dị sinh vật cấp cao tại đây, căn bản là không thể.

Cho dù nàng thực sự tìm được hậu duệ của dị sinh vật cấp cao thì cũng cần tài nguyên và thời gian để bồi dưỡng, mà Linh Mị Nhi vừa không có tài

nguyên cũng không có thời gian, vậy thì làm sao có được dị sinh vật mạnh mẽ đây?

Huống chỉ Ám Linh tộc vô cùng mẫn cảm với độ mạnh yếu của khí tức sinh mệnh, nhưng Linh Thập Tam lại không cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ trên người Hàn Sâm, cho nên mặc dù thoạt nhìn Hàn Sâm là một dị sinh vật trí tuệ cao thì hắn cũng không để vào mắt.

Mắt thấy lưỡi đao đang như gió lốc cuồn cuộn đánh tới, thế nhưng Hàn Sâm lại không có ý định tránh đi mà trực tiếp đánh một quyền về phía lưỡi đao kia.

"Đừng mà!" Linh Mị Nhi thấy Hàn Sâm lỗ mãng như vậy thì lập tức sốt ruột kêu t†o.

Mặc dù nàng nghĩ rằng Hàn Sâm là hậu duệ của sinh vật Thần siêu cấp, thế nhưng sức mạnh của sinh vật Bán Thần lại có quan hệ chặt chẽ với hạch gen, Hàn Sâm cũng chỉ vừa mới được sinh ra, liệu có hạch gen ngưng tụ hay không còn chưa chắc, cho dù hắn bẩm sinh có thể ngưng tụ ra hạch gen của sinh vật Thần siêu cấp thì hạch gen kia cũng mới chỉ là hạch gen Thành Đồng mà thôi, so với hạch gen của những sinh vật bình thường khác thì mạnh hơn một chút, có thể vượt cấp đấu cùng sinh vật hạch gen Bạch Ngân một trận.

Nhưng mà so với Bích Tinh Trùng có hạch gen Hoàng Kim thì vẫn kém một chút, rất khó giành phần thắng.

Mà bây giờ Hàn Sâm định dùng một quyền đập tan lưỡi đao, chỉ bằng một thân thể mới được sinh ra có thể đến cả hạch gen còn chưa ngưng tụ được, làm sao có thể trở thành đối thủ của hạch gen Hoàng Kim, có khi còn chẳng thể đả thương nó dù chỉ một chút.

"Đúng là muốn chết mài!" Linh Thập Tam âm thầm cười lạnh.

Thế nhưng ngay khi một quyền kia của Hàn Sâm nện vào lưỡi đao thì cả hai người Linh Thập Tam lẫn Linh Mị Nhi đều tròn mắt, vẻ mặt khó tin.

Ngay khi lưỡi đao xanh biếc trong suốt sắc bén phát ra bích quang kia chạm phải một quyền của Hàn Sâm thì lập tức vỡ vụn, hoá thành từng mảnh vụn như thuỷ tinh bắn ra tứ phía.

Sau khi đập tan lưỡi đao hạch gen Hoàng Kim của Bích Tinh Trùng, Hàn Sâm vẫn chưa ngừng tay, hắn trực tiếp đánh một quyền thẳng lên lớp vỏ của Bích Tỉnh Trùng, Bích Tinh Trùng nhận một đòn kia thì cả thân thể chia năm xẻ bảy, máu tươi giàn giụa, chết trong tức tưởi.

"Săn được sinh vật Thần Huyết Bích Tinh Trùng, chưa đạt được hồn thú, hạch gen vỡ vụn, huyết nhục có thể ăn, hấp thu có thể ngẫu nhiên đạt được Gen Thần 0 đến 10 điểm"

Mà một quyền này của Hàn Sâm mới chỉ dùng sức mạnh thuần tuý nhất, còn chưa dùng Chích Thủ Già Thiên.

Nền móng, nguyên thuỷ, biến dị và Gen Thần, Hàn Sâm đều có đủ, nếu như Bích Tinh Trùng đạt được đến trình độ hạch gen Bảo Thạch thì mới có thể so sánh với Hàn Sâm, thế nhưng hiện tại nó mới đến hạch gen Hoàng Kim, Hàn Sâm chỉ cần dùng đến sức mạnh thuần tuý nhất để chế trụ nó, không cần phải phiền toái như vậy.

Thế nhưng một quyền này lọt vào ánh mắt của Linh Thập Tam và Linh Mị Nhi khiến bọn họ kinh ngạc vô cùng, có thể dùng sức mạnh thuần tuý như vậy làm nổ tung một sinh vật thuộc hạch gen Hoàng Kim thì ít nhất cũng phải là sinh vật Thần Huyết trình độ hạch gen Bảo Thạch mới có thể làm được.

Mà cho dù là hậu duệ của sinh vật Thần siêu cấp của Ám Linh tộc thì cũng phải ngưng tụ được hạch gen Hoàng Kim mới có thể làm được như vậy.

Mà người bất ngờ nhất phải là Linh Mị Nhi, nàng vẫn nghĩ Hàn Sâm là một sinh vật Thần siêu cấp chỉ vừa mới tách trứng, mới sinh ra mà thân thể đã có sức mạnh như vậy, phải nói rằng cực kì kinh khủng.

Sắc mặt Linh Thập Tam có chút khó coi: "Không ngờ rằng ngươi có thể thu phục được một dị sinh vật mạnh mẽ như vậy, nhưng mà ngươi cũng đừng đắc ý, ta sẽ còn quay lại."

Dứt lời, Linh Thập Tam lập tức phi thân ra ngoài, có Hắc Bạch Xà Vương ở đây, dù hắn có muốn ép buộc nàng cũng không được.

“Kim Tệ, ngươi giỏi thật đấy! Vừa mới sinh ra đã có thân thể mạnh mẽ như vậy, ngươi chắc chắn là một hậu duệ vô cùng mạnh mẽ của sinh vật Thần siêu cấp, cha mẹ của ngươi chắc cũng là sinh vật Thần siêu cấp nhỉ? Chẳng lẽ là sinh vật Thần siêu cấp đang chạy trốn? Nếu so với ngươi, ta còn kém hơn nhiều, cha mẹ của ta đều chỉ mang một phần hạch gen Thần Huyết, đều không phải là sinh vật Thần siêu cấp thuần túy…” Linh Mị Nhi vui mừng chạy về phía Hàn Sâm.

“Hẳn là vậy đi.” Hàn Sâm thuận miệng trả lời, mặc dù Linh Mị Nhi là

hậu duệ của sinh vật Thần siêu cấp trí tuệ cao, nhưng thời gian được sinh ra cũng không dài, bây giờ vẫn chỉ là một ấu thể mang hạch gen Thanh Đồng, chắc là sinh ra mới được mấy năm, kinh nghiệm xã hội còn hạn hẹp, rất dễ lừa, Hàn Sâm cũng lười phải bịa chuyện luôn rồi.

Sau khi thấy Hàn Sâm một quyền xử lý Bích Tinh Trùng, Linh Mị Nhi vô cùng coi trọng Hàn Sâm, nhưng mà nàng lại không có thứ gì tốt để tặng cho hắn, thậm chí bình thường còn phải ăn đồ của hắn cho, điều này khiến Linh Mị Nhi vô cùng buồn rầu.

“Mị Nhi, chẳng phải ngươi nói gần đây có Tí Hộ Sở Hoàng Kim còn chưa khai phá sao? Chúng ta mau đi đánh chiếm thôi, nơi này không thể ở lại nữa rồi.” Hàn Sâm nói với Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi đã đánh mất hoàn toàn phong thái của một vị chủ nhân, nghe vậy, vẻ mặt nàng vô cùng mong chờ nhìn vào Hàn Sâm: “Được, vậy chúng ta đánh chỗ nào?”

“Có mấy chỗ?” Hàn Sâm thấy Linh Mị Nhi không hiểu cái gì, đành phải ôm hết việc vào người, chỉ hỏi nàng một ít tình hình rồi dẫn nàng đi đánh Tí Hộ Sở Hoàng Kim, để cho nàng có chỗ ngủ nghỉ an toàn, không đến nỗi phải ngủ trong sơn động.

Hàn Sâm sử dụng truyền tống trận để trở về Liên Minh, nếu quá lâu không trở về thì trong nhà cũng sẽ lo lắng.

Trong một Tí Hộ Sở ở thế giới ngầm, Linh Thập Tam đứng một bên, sắc mặt vô cùng khó nhìn, hắn đang bị một nam Ám Linh có bộ dáng vô cùng giống hắn răn dạy.

“Ta đã âm thầm giúp ngươi thu phục Bích Tinh Trùng, vậy mà sao ngươi vẫn thua dưới tay Linh Mị Nhi kia?” Nam Ám Linh kia lạnh giọng hỏi.

“Cha, không biết Linh Mị Nhi tìm đâu ra một dị sinh vật vô cùng mạnh mẽ, có thể tay không đánh nát hạch gen Hoàng Kim, Bích Tinh Trùng cũng bị hắn ra đánh một quyền mà chết, ta cũng không còn biện pháp nào khác.” Vẻ mặt Linh Thập Tam khổ sở trả lời.

Nam Ám Linh nghe vậy thì trầm mặt: “Linh Mị Nhi kia mới sinh được bao lâu chứ? Làm sao nàng ta có đủ năng lực để thu phục được dị sinh vật như vậy?”

“Cha, quả thực như vậy, thiên chân vạn xác, đều do chính ta nhìn thấy. Linh Thập Tam vội vàng thề thốt.

“Nếu đã như vậy thì cũng chỉ còn một khả năng mà thôi, đó chính là Thuỷ Tổ đại nhân cố tình giúp nàng.”

Linh Thập Tam sửng sốt: “Ý ngươi là, dị sinh vật kia là do Thuỷ Tổ đại nhân ban cho Linh Mị Nhi sao?”

Nam Ám Linh cười lạnh: “Xuất thân của Linh Mị Nhi ở Ám Linh tộc ta chỉ tính là bình thường, trong huyết mạch của cha mẹ nàng ta cũng chỉ có một nửa của Thần Huyết siêu cấp, nhưng nàng ta lại được di truyền hết tất cả ưu điểm, năng lực Huyết Mạch vô cùng lớn, Thuỷ Tổ đại nhân cho rằng trong tương lai nàng ta có thể tiến hoá thành hạch gen siêu cấp, cho nên cũng kiêng nể nàng ta mấy phần, nếu không cũng không để vật cưỡi là Hắc Bạch Xà Vương đi bảo vệ nàng.”

“Có Thuỷ Tổ đại nhân che chở nàng bất công như vậy, chẳng phải ta sẽ không còn cơ hội sao?” Linh Thập Tam nhíu mày nói.

“Hừ, cũng chưa chắc đã không được, cho dù là Thuỷ Tổ đại nhân cũng sẽ không phá vỡ luật lệ do hắn đề ra, ta nhất định sẽ giúp ngươi có được Linh

Mị Nhi, nâng cao sức mạnh huyết mạch của con cháu.” Nam Ám Linh cười lạnh.

Hết chương 1434.

Chương 1435. Mặt Nạ Hoàng Kim

Hàn Sâm và Linh Mị Nhi đang trên đường đến Tí Hộ Sở Hoàng Kim, không gian dưới lòng đất vô cùng rộng lớn, từng không gian được nối liền với nhau.

Hơn nữa trên đỉnh các tảng đá ở dưới đây đều có thể nhìn thấy một loài thực vật như dây leo.

“Đám dây leo này thuộc thực vật gen nào vậy?” Hàn Sâm chỉ vào mấy dây leo trên đỉnh phiến đá rồi hỏi Linh Mị Nhi, những dây leo này trông có vẻ rất quen mắt nhưng Hàn Sâm nghĩ mãi cũng không nhớ ra mình đã từng nhìn thấy những cây tương tự ở đâu.

Khí tức của mấy dây leo này còn không mạnh bằng khí tức của Bích Lạc Đằng, cảm giác không khác gì so với mấy loại dây leo thông thường.

“Đấy là Thánh Đằng ở thế giới ngầm của bọn ta. Chúng bảo vệ và chống đỡ cho thế giới ngầm, còn Ám Linh tộc bọn ta chính là những người bảo vệ Thánh Đằng, nếu tộc nhân có thể thăng cấp đến hạch gen Bảo Thạch thì có thể trở về Tí Hộ Sở Ám Linh, nơi đó chính là nơi có hệ thống rễ của Thánh Đằng và Chủ Đằng.” Linh Mị Nhi giải thích.

“Thánh Đằng còn có thể kết trái sao? Loại quả được kết ra sẽ có tác dụng gì?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Linh Mị Nhi cười đáp lại: “Tất nhiên là có thể kết trái rồi, thế nhưng ta nghe Thủy Tổ trong tộc nói, từ lúc lớn đến nay Thánh Đằng chỉ kết ra một quả, cũng không biết phải mất bao lâu thì quả mới chín, Thủy Tổ †a từ

trước đến nay chưa bao giờ đi ra khỏi Tí Hộ Sở, một phần là vì Bách Tộc Minh Ước, phần còn lại là vì bảo vệ Thánh Đằng và Thánh Quả."

"Ngay cả Thủy Tổ tộc ngươi cũng phải bảo vệ nó, chắc chắn công hiệu của nó rất mạnh nhỉ?" Hàn Sâm lại hỏi.

Linh Mị Nhi suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Vậy thì ta cũng không biết nữa, nó cũng chỉ kết ra một Thánh Quả như thế thôi, cho đến hiện tại thì vẫn chưa chín, Thủy Tổ cũng chưa từng nói cho ta về công dụng của Thánh Quả. Thế nhưng khi ta còn nhỏ, Thủy Tổ từng ôm ta ngồi cạnh Thánh Đằng, ta còn dùng tay sờ vào Thánh Quả, cũng không có gì đặc biệt cả."

Nói xong, Linh Mị Nhi lại miêu tả hình dáng của Thánh Quả rồi lại tiếp tục : "Thật không hiểu vì sao một Thánh Đằng to như vậy, lan rộng khắp thế giới ngầm, vậy mà lại chỉ có thể kết ra một Quả Thực nhỏ như thế"

Nhìn thấy cử chỉ miêu tả của Linh Mị Nhi, Hàn Sâm rất bất ngờ, hình dáng mà Linh Mị Nhi miêu tả, rõ ràng là một quả hồ lô.

Mà khi nhìn thấy hình dáng quả hồ lô mà Linh Mị Nhi miêu tả, một tia sáng vụt qua trong đầu Hàn Sâm, hắn cuối cùng cũng nhớ ra vì sao mấy Thánh Đằng này lại trông quen mắt đến thế rồi.

Dây leo đã khô héo khi Bảo Nhi sinh ra trông có vẻ rất giống với Thánh Đằng, thế nhưng dây leo kia đã khô héo rồi, cho nên giữa nó và Thánh Đằng vẫn có vài điểm khác biệt, vì vậy lúc mới đầu Hàn Sâm mãi không nghĩ ra, chỉ cảm thấy có chút quen mắt.

Sau lời nhắc nhở của Linh Mị Nhi, Hàn Sâm càng nhìn càng thấy Thánh Đằng rất giống dây leo khô héo kia, nếu dây leo chưa bị khô héo thì có thể nó cũng sẽ trông như thế này.

Hàn Sâm trực tiếp dùng ngón tay vẽ hình một quả hồ lô lên mặt đất, rồi hỏi Linh Mị Nhi: "Có phải hình dáng của Thánh Quả trông như này không?"

"Đúng, hệt như vậy luôn, trước đây ngươi từng thấy Thánh Quả rồi sao?" Nói xong, Linh Mị Nhi lại tự vỗ đầu mình: "Ta ngốc quá, ngươi vừa mới sinh ra, làm sao có thể đã từng thấy Thánh Quả chứ."

Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, hình quả hồ lô mà hắn vẽ là dựa trên quả hồ lô có từ trước khi Bảo Nhi sinh ra, vậy mà Linh Mị Nhi lại nói là giống hệt, có lẽ nào Thánh Đằng ở thế giới ngầm có liên quan đến Bảo Nhi không?

Vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu Hàn Sâm, lai lịch của Bảo Nhi luôn là một nghỉ vấn đối với Hàn Sâm.

Có thể tự do đi lại giữa Tí Hộ Sở và Liên Minh thì chỉ có thể là nhân loại hoặc hoặc sinh vật mang dòng máu nhân loại.

Bảo Nhi được sinh ra từ quả hồ lô, nghĩ thế nào cũng không thể có gen của nhân loại được, vậy tại sao nàng lại có thể tự do di chuyển giữa Tí Hộ Sở và Liên Minh được chú, Hàn Sâm vẫn luôn cảm thấy thắc mắc với việc này.

Nếu thực sự liên quan đến Thánh Đằng này, nói không chừng còn có thể tìm được lai lịch thật sự của Bảo Nhi.

Chỉ tiếc rằng Linh Mị Nhi không biết nhiều về Thánh Đằng, sợ rằng người thật sự biết về Thánh Đằng ở thế giới ngầm này chỉ có Ám Linh tộc vẫn luôn canh giữ cho Thánh Đằng mà thôi.

Hàn Sâm thực sự rất muốn nhìn xem rốt cuộc Thánh Quả có hình dáng giống với quả hồ lô đã sinh ra Bảo Nhi hay không.

Chỉ tiếc rằng ngay cả Linh Mị Nhi cũng cần phải đợi đến khi hạch gen của nàng ấy thăng lên cấp Bảo Thạch, như vậy mới có tư cách trở lại Tí Hộ Sở Ám Linh một lần nữa.

Tuy rằng năng lực của Linh Mị Nhi không yếu, thế nhưng thời gian sinh ra lại quá ngắn, vẫn còn là chỉ số thông minh và tính cách của trẻ con, nếu như không phải có Hắc Bạch Xà Vương bảo vệ thì cũng khó nói có sống được đến bây giờ. Nếu mong chờ nàng ấy có thể thăng cấp lên hạch gen Bảo Thạch thì không biết còn phải đợi đến bao giờ nữa đây.

“Không được, đợi sau khi ta đánh bại được Tí Hộ Sở, ta sẽ ôm Bảo Nhi đến đây, để nàng ấy nhìn xem Thánh Đằng này có quan hệ gì với nàng ấy hay không.” Hàn Sâm quyết định sẽ cùng Linh Mị Nhi đánh bại Tí Hộ Sở Hoàng Kim trước đã rồi nói tiếp.

Về cơ bản Tí Hộ Sở ở thế giới ngầm đều được xây bằng đá, đám người Hàn Sâm đi đến trước một cánh cổng đá nằm sâu trong vách núi, Hàn Sâm cẩn thận xem xét cánh cổng đá.

Cổng đá không có dấu vết bị mở, ổ khóa trên đó vẫn còn nguyên vẹn, có thể là một Tí Hộ Sở chưa được phát hiện.

Tí Hộ Sở này cũng được phát hiện bởi Hắc Bạch Xà Vương, chỉ tiếc rằng Hắc Bạch Xà Vương không thể giúp Linh Mị Nhi xây dựng Tí Hộ Sở, nếu không thì nàng cũng không phải sống trong hang động.

Hàn Sâm quan sát cánh cổng đá, trên đó có khắc nhiều hoa văn hình mặt nạ, nhìn trông rất quỷ dị.

Bình thường hoa văn trên cánh cổng của các Tí Hộ Sở đều liên quan đến sức mạnh của Tí Hộ Sở đó, không biết những chiếc mặt nạ này đại diện cho sức mạnh nào.

Thế nhưng nhìn kích thước của cánh cổng này, ước chừng quy mô bên trong cũng không quá lớn, không phải Tí Hộ Sở Bạch Ngân thì cũng là Tí Hộ Sở Hoàng Kim.

“Đúng là nó rồi.” Hàn Sâm dùng một tay trực tiếp cắt khóa cửa, rồi thuận tay đẩy cánh cổng đá ra.

Chỉ nhìn thấy bên trong cổng đá có một đại sảnh, hai người bước vào đại sảnh, thế nhưng Hắc Bạch Xà Vương không vào theo mà chỉ canh giữ ở bên ngoài cổng lớn của Tí Hộ Sở.

“Chúng ta thật sự có thể chiếm Tí Hộ Sở này ư?” Linh Mị Nhi nhìn vào đại sảnh, hỏi một cách không chắc chắn.

Trong đại sảnh có mấy bộ bàn ghế bằng đá, trông có vẻ lâu đời rồi, hơn nữa dường như trên bức tường ở phía sau đại sảnh có treo một chiếc mặt nạ làm từ Hoàng Kim.

Bề ngoài chiếc mặt nạ giống y hệt chiếc mà Hàn Sâm nhìn thấy trên cánh cổng đá, thế nhưng so với những hình khắc trên đá đơn giản, vật thể này

thực tế mà tinh xảo hơn rất nhiều, nhìn nó như chiếc mặt nạ được sử dụng bởi các vị thần.

Hàn Sâm và Linh Mị Nhi còn chưa kịp bước tới, chiếc Mặt Nạ Hoàng Kim kia đã tự bay ra khỏi bức tường rồi lao về phía họ.

Cơ hội để có thể chiếm lấy hạch gen không nhiều, chiếc Mặt Nạ Hoàng Kim này trông có vẻ là một hạch gen Hoàng Kim, vậy nên không trực tiếp động thủ chém vỡ nó được, hắn chỉ đành lấy một đồng Kim Tệ ném về phía nó.

Đồng Kim Tệ trực tiếp dính vào trán của mặt nạ, nhưng dường như Mặt Nạ Hoàng Kim không bị ảnh hưởng gì, tiếp tục bay về phía Hàn Sâm với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chốc lát đã bay tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ cau mày, hắn cho rằng đồng Kim Tệ trước đó không đủ mạnh, liên tiếp tung mấy đồng Kim Tệ ra, tất cả đều dính lên Mặt Nạ Hoàng Kim.

Hết chương 1435.

Chương 1436. Thúc thúc tốt bụng

Đường Như Bi, biệt danh Quỷ Thủ, tự phong mình là thần trộm số một tinh tế, thông qua các loại thủ đoạn trộm cắp cổ xưa và công nghệ cao, hành nghề hơn sáu mươi năm chưa bao giờ thất thủ.

Lần này nhận được một mối làm ăn lớn, có người trả giá cao trên trời để hắn bắt cóc Hàn Tiểu Hoa con trai của Hàn Sâm, vậy nên hắn mới đến tinh cầu Loga, hơn nữa còn ở đó rất lâu, tiếp đó nắm lấy cơ hội ngàn năm có một đợi mọi người trong nhà đi vắng chỉ còn lại hai đứa trẻ.

“Con người bây giờ cũng thật là, ngay cả một chút ý thức an toàn cũng không có, cho rằng cái gì cũng giao cho trí não và người máy là được, cái thứ kia làm sao có thể đáng tin chứ, đừng nói là thần trộm siêu cấp như ta

đây, ngay cả tên ăn trộm nhỏ cũng có thể làm được.” Đường Như Bi vừa đi về phía Tiểu Hoa, còn vừa lẩm bẩm một mình.

“Bản nhỏ à, ngươi thích ăn kem không?” Đường Như Bi thấy Bảo Nhi đang nhìn hắn, trên mặt hắn lập tức lộ ra nụ cười, lấy ra một cây kem Lam Bảo Thạch đưa cho Bảo Nhi.

Tư liệu người kia đưa cho hắn rất tỉ mỉ, Đường Như Bi biết Bảo Nhi không phải là nhân loại mà chỉ là sủng vật thú hồn mà Hàn Sâm nuôi, không những không có sức chiến đấu, mà còn vô cùng thích ăn kem Lam Bảo Thạch, vì thế Đường Như Bi đã có chuẩn bị từ sớm.

“Thúc thúc, ngươi đúng là người tốt.” Hai mắt Bảo Nhi tỏa sáng, vô cùng vui mừng nhận cây kem.

Trong lòng Đường Như Bi âm thầm đắc ý: “Trộm là một kỹ thuật, kỹ thuật là gì? Cái này chính là kỹ thuật, toàn bộ Liên Minh à không toàn bộ vũ trụ, Đường Như Bi ta mà tự nhận đứng thứ hai e rằng cũng không ai dám nhận đứng thứ nhất.”

Thừa dịp lúc Bảo Nhi ăn kem, Đường Như Bi cúi người xuống vươn hai tay muốn đi đến ôm lấy Tiểu Hoa, động tác của hắn rất nhẹ nhàng, một bên duỗi tay qua một bên dụ Tiểu Hoa nói: “Tiểu bảo bối, thúc thúc dẫn ngươi đi chơi nhé.”

Nhưng tay Đường Như Bi vẫn chưa chạm tới Bảo Nhi thì đột nhiên hắn cảm thấy ở phía sau có thứ gì kéo y phục hắn, Đường Như Bi nhất thời như bị sét đánh, nhanh chóng xoay người lại.

Đường Như Bi đắc ý nhất chính là năng lực cảm giác của hắn, nhưng căn bản hắn không có cảm giác có người tới gần, quần áo lại bị người khác kéo điều này làm sao có thể không làm cho hắn hoảng sợ.

Sự nghiệp ăn trộm nhiều năm như vậy, hắn chưa bao giờ bị người khác bắt tại trận, lần này nếu bị bắt tại trận thì cả đời anh minh đều sẽ bị huỷ toàn bộ mất.

Nhưng Đường Như Bi xoay người nhìn lại thì phát hiện vốn không có ai, Bảo Nhi bên cạnh đứng dậy kéo góc áo hắn, đôi mắt to tròn nhìn hắn chờ mong.

“Ta đã nói rồi mà, bọn họ không thể trở về nhanh như vậy được mà” Đường Như Bi thở phào nhẹ nhõm, trái tim lúc nãy suýt nhảy ra cuống họng cuối cùng cũng rơi xuống lại.

“Bạn nhỏ à, ngoan ngoãn đi ăn kem đi.” Đường Như Bi lộ ra khuôn mặt tươi cười thân thiết nói với Bảo Nhi, nói xong xoay người muốn đi ôm lấy Tiểu Hoa.

Nhưng Bảo Nhi lại kéo quần áo hắn, Đường Như Bi không thể làm gì khác hơn là lại xoay người lại nhìn về phía Bảo Nhi, Bảo Nhi trừng đôi mắt to vẻ mặt vô tội nói: “Thúc thúc, Bảo Nhi ăn hết kem rồi, còn muốn ăn nữa”

Đường Như Bi đột nhiên có chút đau đầu, hắn cho rằng Bảo Nhi là sủng vật thú hồn, mặc dù chủ nhân của sủng vật thú hồn không thể biết sủng vật thú hồn đang làm gì nếu không ở bên cạnh, nhưng nếu sủng vật thú hồn bị công kích, thân thể bị tổn thương, chủ nhân vẫn có thể phát hiện ra.

Cho nên Đường Như Bi cũng không muốn động thủ với Bảo Nhị, tránh cho Hàn Sâm phát hiện.

Trên thực tế Bảo Nhi cũng không phải thú hồn của Hàn Sâm, cho dù hắn động thủ với Bảo Nhi, Hàn Sâm cũng không cảm nhận được.

“Có câu nói không sai một chút nào, người càng giàu có thì càng keo kiệt, sủng vật hình người đáng yêu như thế, nếu là ta nuôi thì tùy ý muốn ăn cái gì cũng được, cả nhà Hàn Sâm chắc chắn là không nỡ cho nàng ăn ngon, mới khiến nàng thèm ăn như thế” Đường Như Bi nghĩ tới, lập tức mở ra cái hộp nhỏ treo bên hông, đó là một cái hộp ướp lạnh đặc chế, bên trong còn hai cây kem Lam Bảo Thạch.

Từ trước đến nay Đường Như Bi làm việc luôn thích chuẩn bị đầy đủ, ngay cả kem cũng mang tới ba cây một lúc, lúc này đúng lúc có ích, đưa cho mỗi tay của Bảo Nhi một cây: “Ngoan, đi qua bên kia ăn đi.”

Chưa đợi đến lúc Đường Như Bi xoay người, Bảo Nhi một miếng một cây, ăn sạch hai cây kem, sau đó mắt to mở nhìn Đường Như Bi, bi bô nói: "Thúc thúc, ta còn muốn ăn nữa."

"Đậu mé, ngươi ăn kem như vậy không sợ ăn đau bụng sao?" Nhất thời Đường Như Bi hơi buồn bực, hắn chỉ chuẩn bị có ba cây kem, bây giờ làm gì còn cây nào.

"Thúc thúc không có kem, ngươi đợi một lát, thúc thúc lập tức dẫn ngươi đi mua." Đường Như Bi nói xong lại muốn đi ôm Tiểu Hoa đi."Thúc thúc, bây giờ ngươi dắt ta đi mua đi." Bảo Nhi kéo góc áo Đường Như Bi nói.

Đường Như Bi định không để ý tới Bảo Nhi, muốn ôm Tiểu Hoa bỏ chạy, nhưng hắn lại phát hiện tay mình không sao chạm tới Tiểu Hoa được, thân thể cũng không thể tiến về phía trước nửa bước.

Hắn quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên hoảng sợ, tay Bảo Nhi cầm lấy góc áo của hắn, sức mạnh lớn đến nỗi hắn cũng không có cách nào tránh thoát.

"Sức lực thật mạnh mẽ, lẽ nào hắn ta đã nuôi nàng trở thành sủng vật thú hồn có trạng thái chiến đấu cao cấp ư? Sao trong tư liệu tại sao lại không nói đến?" Đường Như Bi âm thầm hoảng sợ, nhưng suy cho cùng hắn cũng có kinh nghiệm ăn trộm phong phú, chớp mắt đã có cách, đắp lên khuôn mặt tươi cười, hòa ái dễ gần nói với Bảo Nhi: "Được, bây giờ thúc thúc dẫn ngươi đi mua kem, chúng ta dắt đệ đệ đi cùng, đến lúc đó ngươi muốn ăn bao nhiêu thì có bấy nhiêu được hay không?"

"Vâng, thúc thúc đúng là người tốt." Bảo Nhi vui vẻ nói.

"Vậy thì được, bây giờ chúng ta đi thôi, đừng đi trễ quá cửa tiệm sẽ đóng cửa" Đường Như Bi xoay người lại muốn ôm Tiểu Hoa, nhưng lại bị Bảo Nhi kéo lại.

"Thúc thúc, vẫn chưa được, Bảo Nhi không thể đi." Vẻ mặt Bảo Nhi buồn bã nói.

"Tại sao lại không được? Ngươi không muốn ăn kem sao?" Đường Như Bi thầm nhảy dựng lên, vội vàng nói.

“Muốn, nhưng nếu không làm xong bài tập thì cha và mẹ sẽ mắng ta, †a muốn làm xong bài tập mới đi ăn kem.” Bảo Nhi chỉ sách bài tập bên cạnh nói.

Hàn Sâm rảnh rỗi thì cho Bảo Nhi học một ít kiến thức Liên Minh, tương lai dự định để cho Bảo Nhi sống ở Liên Minh, nói chung nơi Tí Hộ Sở này không thích hợp với cô bé xinh đẹp dễ thương như này.

“Ác thật đấy, trưởng bối bây giờ không những không buông tha con của chính mình, thậm chí ngay cả sủng vật cũng phải làm bài tập, đúng là không có nhân đạo, thúc thúc giúp ngươi làm.” Đường Như Bi lòng đầy căm phẫn nói, nhưng trong lòng lại nghĩ: “Nếu ta chờ ngươi làm xong bài tập không chừng lúc đó Kỷ Yên Nhiên đã trở về.”

“Thúc thúc, ngươi đúng là người tốt.” Vẻ mặt Bảo Nhi đầy cảm động. “À, đương nhiên thúc thúc là người tốt rồi” Đường Như Bi cầm lấy sách

bài tập và viết, liếc mắt nhìn đề bài: “Trong nông trường tổng cộng có sáu mươi bảy động vật nhỏ, số lượng vịt là gấp đôi gà…”

Đường Như Bi làm gì có tâm trạng tính cái này, lập tức tùy tiện viết đáp án, hắn muốn ứng phó xong nhanh chóng rời đi.

“Thúc thúc tốt bụng, câu này ngươi tính không đúng, hẳn là phải tính như vậy…” Bảo Nhi chỉ vào đáp án Đường Như Bi viết nói.

“Là thúc thúc cố ý viết sai để kiểm tra ngươi.” Trong lòng Đường Như Bi buồn bực, không thể làm gì khác hơn là tính lại lần nữa.

“Xảy ra chuyện gì vậy, ta đường đường là thần trộm số một tinh tế, vậy mà lại chạy đến nhà người khác làm toán cho trẻ nhỏ.” Đường Như Bi tỏ vẻ đau khổ tiếp tục làm toán.

Hết chương 1436.

Chương 1437. Đường Như Bi

Bi kịch hơn chính là, có mấy đề Đường Như Bi cũng không biết tính.

Tuy rằng hắn chắc chắn đã học qua cách giải những đề này, nhưng đã mấy chục năm hắn không đi học rồi, đi ăn trộm cũng không dùng tới những kiến thức đó, sớm cũng đã quên sạch hết, đề khó một chút Đường Như Bi cũng không biết làm.

"Vô sỉ, quá vô sỉ rồi, làm sao có thể để một đứa trẻ học những đề khó như vậy? Đây đúng là tàn phá những đóa hoa tương lai của Liên Minh, phá hủy tuổi thơ tươi đẹp của bọn chúng, người ra đề này chính là súc sinh, cặn bã, phải lôi hắn đi xử bắn mới đúng." Đường Như Bi tức giận mắng.

Bảo Nhi có lòng tốt động viên: "Thúc thúc tốt bụng, ngươi nói đúng quá, nên kéo cha và mẹ ta ra ngoài bắn chết, nhưng đề này ngươi còn phải làm giúp ta."

"Chúng ta không làm nữa, chúng ta đi ăn kem, thúc thúc sẽ làm chủ, ngươi yên tâm, xảy ra chuyện gì trở về thúc thúc sẽ gánh vác cho ngươi." Đường Như Bi vỗ ngực nói.

Bảo Nhi lắc đầu liên tục,dáng vẻ như chim nhỏ giật mình: "Không được, không làm xong bài tập, cha trở về sẽ đánh Bảo Nhi, dùng dây lưng treo lên đánh…"

Vừa nói, đôi mắt to của Bảo Nhi long lanh, nước mắt sắp rơi xuống.

"Súc sinh, thật là súc sinh, ngay cả đứa trẻ nhỏ như vậy cũng không buông tha, đúng là không phải là người, phải đến hiệp hội quyền lợi trẻ em của Liên Minh để kiện hắn, để hắn ngồi tù" Đường Như Bi xem dáng vẻ tủi thân sợ hãi của Bảo Nhị, trong lòng thật sự có chút tức giận thay nàng.

Dáng vẻ Bảo Nhi da non thịt mềm, lại tinh xảo đáng yêu, nghĩ đến vẻ thảm thương của Bảo Nhi khi bị treo lên đánh bằng dây lưng, thật sự Phật cũng phải nổi giận mà.

Huống chỉ lúc nhỏ Đường Như Bi bị sư phụ trộm về để học thủ nghệ, chỉ cần sư phụ có phần không vừa ý thì sẽ bị treo lên đánh, bây giờ Bảo Nhi

vừa nói như vậy, Đường Như Bi lập tức có ngay cảm giác đồng bệnh tương liên.

“Ngươi yên tâm, thúc thúc làm giúp ngươi, bảo đảm sẽ không để cho ngươi bị đánh.” Đường Như Bi chỉ có thể tiếp tục vùi đầu viết đề, hắn không viết cũng không còn cách nào, không lừa Bảo Nhi đi cùng hắn cũng đi không xong.

Bị ép đến không còn cách, Đường Như Bi chỉ có thể mở trí não của mình, tự bản thân tính không ra thì để trí não tính giúp hắn, tính tới tính lui làm hơn một giờ, cuối cùng cũng coi như là làm xong toàn bộ bài tập.

“Thúc thúc tốt bụng, ngươi thật là lợi hại, đề gì cũng biết làm.” Vẻ mặt Bảo Nhi sùng bái nhìn Đường Như Bi, Đường Như Bi đã làm xong bài †ập một tuần mà Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên sắp xếp cho nàng.

Đường Như Bi lập tức cảm thấy cả người thăng hoa, giống như đã làm một việc vô cùng phi thường, trong lòng còn hơi đắc ý: “Thế này có là gì chứ, thúc thúc sống hơn mấy chục năm, làm gì có sóng to gió lớn nào chưa từng thấy, mấy thứ hiểu biết cũng nhiều lắm đó. Chúng ta đừng nói cái này nữa, nhanh đi ăn kem đi, không thì cửa hàng sắp đóng cửa mất.”

Vừa nói, Đường Như Bi lại muốn đi ôm Tiểu Hoa, Bảo Nhi đột nhiên lại gọi một tiếng: “Thúc thúc tốt bụng, ngươi tuyệt đối đừng chạm vào hắn.”

“Sao vậy?” Trong lòng Đường Như Bi bỗng nhiên hồi hộp, còn tưởng rằng Bảo Nhi phát hiện ra hắn là người xấu, nhưng hắn vẫn cố gắng tự trấn an tinh thần xoay đầu lại nhìn về phía Bảo Nhi.

Vẻ mặt Bảo Nhi thành khẩn nói: “Thúc thúc tốt bụng, ta cho ngươi biết, cha và mẹ sợ có người bắt đệ đệ đi, vì vậy trên người đệ đệ có gắn một loại thiết bị, chỉ cần không phải người được thiết lập trong phạm vi đụng tới đệ đệ, thiết bị sẽ khởi động trang bị báo động, khi đó cha và mẹ của ta còn có ông ngoại, bà ngoại của đệ đệ đều có thể nhận được tín hiệu, bọn họ về đến ta thì sẽ thê thảm. Bọn họ nói không cho người ngoài đi vào, nhưng ta đã để cho thúc thúc tốt bụng đi vào, bọn họ nhất định sẽ đánh chết ta.”

Đường Như Bi nghe Bảo Nhi nói như thế, đột nhiên trong lòng thâm nghĩ thật nguy hiểm: "Ta đã nói rồi, đường đường là quý tộc siêu cấp đứng đầu Liên Minh, còn là Nữ Yên của Kỷ nguyên thủ, làm sao có khả năng dùng mạng lưới phòng hộ an toàn nát như vậy chứ, hóa ra thứ tốt ở trên người của đứa bé sao? Đúng là công nghệ cao thật đấy, ta cũng chưa nghe nói tới, là thứ tiêm vào trong cơ thể ư?"

Đường Như Bi suy nghĩ như vậy, trong lòng cũng hơi phiền muộn, hắn không thể ôm đứa nhóc, vậy làm sao có thể bắt đi được đây.

Trong lúc Đường Như Bi đang suy nghĩ phải làm sao thì Bảo Nhi loạng chà loạng choạng chạy vào trong phòng, một lúc sau cầm lấy một cái điều khiển đưa cho Đường Như Bi, vẻ mặt chân thành nói: "Thúc thúc tốt bụng, ta biết ngươi là người tốt, cái này đưa cho ngươi, chỉ cần ấn xuống cái nút này là có thể tạm thời dừng thiết bị kia, thứ này được dùng khi lúc khách đến."

Đường Như Bi lập tức vui mừng nhận lấy điều khiển cảm động nói: "Bảo Nhi, ngươi ngoan lắm, lát nữa thúc thúc sẽ mua cho ngươi mười cây kem… à không… hai mươi cây…"

"Cám ơn thúc thúc tốt bụng, chúng ta nhanh đi mua đi. Đúng rồi, ngươi phải quay cái điều khiển này về phía mặt của hắn mới có tác dụng." Vẻ mặt Bảo Nhi chờ mong nói.

"Là thiết bị được cấy ghép vào trong não sao?" Đường Như Bi cầm cái điều khiển quay về phía Tiểu Hoa ấn một cái, bỗng nhiên thấy một tia sáng từ phía trước điều khiển bắn ra ngoài, tia sáng vừa vặn chiếu vào trên mặt Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa mở đôi mắt to đang tò mò nhìn Đường Như Bi, ánh sáng chiếu vào mặt của Tiểu Hoa, lập tức dọa Tiểu Hoa sợ hết hồn.

Cơ thể Tiểu Hoa run lên, miệng thì mếu, trong đôi mắt nhắm lại đã tràn ra nước mắt óng ánh, đôi tay nhỏ nắm thật chặt lại, xem ra sắp khóc tới nơi rồi.

"Thúc thúc tốt bụng, được rồi đó, ngươi nhanh ôm lấy đệ đệ dỗ dành đi, đừng để cho hắn khóc, nếu không cha mẹ quay về lại đánh ta." Bảo Nhi vội

vàng thúc giục.

Đường Như Bi cũng sợ Tiểu Hoa khóc, để tránh sự chú ý của người khác, hắn vội vàng tiến lên ôm Tiểu Hoa, muốn dỗ dành hắn.

Lần này là Đường Như Bi chân chính dùng hai tay ôm lấy Tiểu Hoa, nhưng Tiểu Hoa vốn đã bị dọa sợ, bây giờ lại bị người lạ ôm như vậy, nhất thời oa một tiếng khóc lên.

“Bảo bảo đừng… a… Đường Như Bi đang muốn dỗ, đột nhiên lại cảm giác được một luồng sức mạnh kinh khủng từ trên người Tiểu Hoa phóng ra, ngoài toàn thân Đường Như Bi như bị sét đánh, lập tức bay ra ngoài, phá vỡ luôn cả vách tường, va vào phía sau vườn rồi rơi vào trong hồ cá.

Cũng may bản thân Đường Như Bi là siêu việt giả, tố chất cơ thể vô cùng cứng cáp, tuy rằng không có phòng bị nên bị thương một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng tới tính mạng.

Đường Như Bi chật vật bò từ trong hồ cá ra ngoài rồi xông thẳng vào phòng, tức giận dò xét Bảo Nhi và Tiểu Hoa, bây giờ hắn vẫn chưa có rõ khi nãy đã xảy ra chuyện gì.

Bảo Nhi ôm lấy Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cũng đã ngừng khóc, trông có vẻ cũng không có gì khác thường.

“Xin lỗi thúc thúc tốt bụng, ta quên nói cho ngươi biết, trên người Tiểu Hoa còn trang bị một loại thiết bị phòng hộ khác ta đã đóng lại rồi, bây giờ không sao nữa chúng ta đi thôi.” Bảo Nhi nhìn Đường Như Bi nói. Đường Như Bi nghi ngờ nhìn Bảo Nhị, hiện tại toàn thân hắn đều ướt sũng, tóc cũng bị cháy đen, y phục trên người cũng rách nát, tình cảnh này vô cùng bất ổn.

Nếu bây giờ hắn dẫn theo Bảo Nhi và Tiểu Hoa đi ra đường thì sẽ khiến người khác chú ý.

“Đúng rồi thúc thúc tốt bụng, ta sợ người khác nhìn thấy chúng ta trên đường sẽ nói cho cha mẹ ta, bọn họ lại muốn đánh ta, ngươi dùng cái

này mang bọn ta đi thôi.” Bảo Nhi nói xong cố hết sức lôi một cái hòm †o ra, tự mình mở cái hòm, ôm Tiểu Hoa ngồi vào bên trong hòm.

Đường Như Bi thấy Bảo Nhi phối hợp như vậy, hoài nghi trong lòng cũng giảm xuống rất nhiều, tính đi qua muốn đóng nắp hòm lại, sau đó mau chóng dắt bọn chúng đi cùng, như vậy cũng sẽ không khiến người khác nghi ngờ.

Bảo Nhi ngồi ở trong rương, đầu nàng hơi cao nên không đóng kín nắp rương được. Đường Như Bi lập tức ấn đầu Bảo Nhi xuống, muốn dúi đầu nàng rồi đóng nắp hòm lại.

Nhưng ngay lúc này, Hàn Sâm đi từ bên ngoài vào.

Hết chương 1437.

Chương 1438. Có Chút Quen Thuộc

Hàn Sâm nhìn thấy hình ảnh như thế này, trên tường phòng mình xuất hiện một cái lỗ hổng lớn, mà trong phòng lại có một nam nhân xa lạ đang đè đầu Bảo Nhi, âm mưu muốn nhét Bảo Nhi vào trong hòm.

Trong lồng ngực Bảo Nhi còn ôm Tiểu Hoa, cả mặt Tiểu Hoa là màu đỏ như máu, hệt như dùng máu tươi trét lên vậy, trong đôi mắt còn vương nước mắt, Hàn Sâm lập tức điên tiết lên.

“Ngươi… đang… làm… gì..” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Đường Như Bi, từng chữ như đang lọt qua kẽ răng. Hắn vô cùng phẫn nộ, trên người †ỏa ra khí tức khủng bố, cứ như ác quỷ bước ra từ trong địa ngục.

Cơ thể Đường Như Bi liền run lên, hắn vẫn giữ nguyên tư thế này, cứng nhắc quay đầu nhìn Hàn Sâm đang tức đỏ mặt, lại nhìn dáng vẻ hiện †ại của

mình và hai tỷ đệ Bảo Nhi, trong lòng lập tức kinh hãi, nhảy dựng lên nói: "Ngươi nghe ta giải thích… không phải như vậy đâu…"

"Cha, hắn là trộm, hắn muốn trộm đệ đệ Tiểu Hoa đi." Đúng lúc này, Bảo Nhi kêu lên một tiếng.

"Ngươi đi xuống địa ngục mà giải thích đi." Sức hung bạo trên người Hàn Sâm giống như núi lửa phun trào, nắm đấm điên cuồng dữ dội đánh vào người Đường Như Bi hệt như búa sắt.

Răng rắc! Răng rắc! AI

Cả người Đường Như Bi lơ lửng trên không trung, nắm đấm như vũ bão rơi trên người hắn.

Không biết trong khoảnh khắc đó, xương cốt trên dưới cả người Đường Như Bi đã bị đánh gãy bao nhiêu cái rồi, ngay cả mặt cũng bị đánh vặn vẹo không thành hình dạng gì, sau khi Hàn Sâm giáng cho hắn một cú đấm, Đường Như Bị đập mạnh vào tường rồi trượt xuống, toàn thân đã méo mó không ra hình người, thất khiếu đều chảy máu, nếu như không phải Hàn Sâm muốn giữ lại mạng sống, hắn sớm đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Xương cốt trên dưới toàn thân của Đường Như Bi đều vỡ vụn, lệch vị trí, thậm chí không phát ra âm thanh gì, nhưng cả người đau đến mức hắn hận không thể tự sát, chỉ ngồi ở đấy mà rên rỉ, khóe mắt rỉ ra một giọt nước mắt trong suốt, cũng không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Hàn Sâm bế Bảo Nhi và Tiểu Hoa từ trong hòm ra ngoài, nhìn kĩ mới thấy, những thứ trên mặt Bảo Nhi kia không phải là vết máu, hình như là son môi, lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Vốn dĩ Hàn Sâm còn có chút nghỉ ngờ, với trình độ của tên trộm kia thì sao có thể nhét Bảo Nhi vào trong hòm được, hắn trừng mắt nhìn Bảo Nhi hỏi: "Chuyện này là thế nào?"

Bảo Nhi vô tội nói: "Ta muốn trang điểm cho đệ đệ xinh đẹp một chút, nhưng không biết trang điểm, thế là thành dáng vẻ này."

Hàn Sâm không có ý trách phạt Bảo Nhi, sờ cái đầu nhỏ của Bảo Nhi rồi hỏi: “Ngươi không bị thương chứ?”

“Bảo Nhi không bị thương, đệ đệ cũng không bị thương, Bảo Nhi vẫn luôn bảo vệ đệ đệ.” Bảo Nhi kiêu căng nói.

Hàn Sâm võ võ đầu Bảo Nhi, khen ngợi nàng mấy câu, sau đó gọi điện nói chuyện với Kỷ Yên Nhiên và Kỷ Nhược Chân. Kỷ Nhược Chân nghe thấy chuyện này thì lập tức nổi trận lôi đình, bảo Hàn Sâm ở nhà chờ, hắn lập tức cho người đi bắt tên trộm kia.

Hàn Sâm cũng không am hiểu về hình phạt bức cung, bên phía Kỷ Nhược Chân có rất nhiều nhân tài chuyên nghiệp, vẫn nên để nhân tài chuyên nghiệp xử lý vậy.

Chưa quá hai ngày, tất cả chỉ tiết mười tám đời tổ tông của Đường Như Bi đã điều tra ra, những chuyện Đường Như Bi biết đều khai ra hết.

Có điều Đường Như Bi không biết người thuê hắn là ai, bọn họ thông qua một tổ chức hải tặc tinh tế tiến hành giao dịch, nhóm hải tặc kia vấn lén lút ở khu vực giữa nhân loại và Tu La tộc.

Khi bị nhân loại đuổi bắt thì chạy đến khu vực của Tu La tộc, bị Tu La tộc đuổi bắt thì lại chạy trốn đến khu vực của nhân loại, là một nhóm hải tặc rất khó chơi.

Cố chủ và Đường Như Bi đều giao dịch thông qua nhóm hải tặc kia, không gặp mặt trực tiếp, Đường Như Bi cũng không biết cố chủ thật sự là ai.

Kỷ Nhược Chân đích thân nói chuyện với Tu La tộc trong cơn tức giận, sau khi đạt được thỏa thuận, cả hai bên cùng phái hạm đội đi vây quét nhóm hải tặc kia, cuối cùng nhóm hải tặc kia hoàn toàn bị tiêu diệt, cũng bắt được một ít trí não, nhưng bọn họ không biết cố chủ là người nào, manh mối hoàn toàn bị đứt đoạn ở đây.

“Rốt cuộc là chủ ý của kẻ nào nhòm ngó đến con trai ta? Xem ra là bọn họ muốn bắt cóc Tiểu Hoa đi chứ không phải giết hắn. Như vậy có hai khả năng, một là nhìn trúng cơ thể Tiểu Hoa, mặt khác là dùng Tiểu Hoa để uy

hiếp ta. Nếu như là nhìn trúng cơ thể của Tiểu Hoa, dường như La Hải Đường và Huyết Mệnh Giáo đều có khả năng, nếu như dùng để uy hiếp ta. thì có quá nhiều khả năng." Trong lúc nhất thời, Hàn Sâm cũng không nghĩ ra manh mối gì.

Có điều chuyện này cũng nhắc nhở hắn rằng, bắt buộc phải bảo vệ chặt chẽ Tiểu Hoa mới được.

Thật ra trong Liên Minh, khả năng cưỡng ép đoạt lấy Tiểu Hoa không lớn, nếu không thì đối phương cũng sẽ không mời Đường Như Bi ra tay.

Đương nhiên cách tốt nhất là để cho Bảo Nhi và Tiểu Hoa ở cùng nhau, với sức mạnh của Bảo Nhi, cho dù là Bán Thần tới đây thì chỉ sợ cũng không mang Tiểu Hoa khỏi tay nàng được.

Nhưng đôi khi Hàn Sâm vẫn cần Bảo Nhi đi cùng hắn vào Tí Hộ Sở, không thể để Bảo Nhi trông Tiểu Hoa mãi được, hắn đành phải gọi Linh từ trong Tí Hộ Sở ra để nhờ Linh trông giúp Tiểu Hoa.

Linh chưa từng ra khỏi Tí Hộ Sở thứ ba, vì nếu nàng đi vào Tí Hộ Sở lần nữa thì sẽ đến bên cạnh Hàn Sâm, mà chính Hàn Sâm cũng không cho nàng đến trước khi hắn ổn định Tí Hộ Sở thứ tư.

Bây giờ đành phải để Linh về trước, lúc La Lam không có ở nhà thì hắn chăm sóc Tiểu Hoa một chút, đợi đến khi La Lam về là được.

Sau khi Kỷ Yên Nhiên quay về, nàng đã khen Bảo Nhi rất nhiều, còn mua rất nhiều đồ cho Bảo Nhi khiến cho Bảo Nhi vô cùng vui vẻ.

"Khi nào mới có trộm đến đây lần nữa vậy? Vừa có kem ăn, lại còn có người làm bài tập hộ, còn có thể lấy được đồ ăn vặt và quần áo đẹp như thế, còn được cha và mẹ khen, tên trộm kia quả là người tốt." Bảo Nhi ngồi bên trong đống quà vặt, vừa ăn quà vặt vừa nghĩ ngợi.

Hàn Sâm đưa Bảo Nhi đến Tí Hộ Sở, tùy tiện nói vài câu cũng đánh lừa được Linh Mị Nhi, sau đó đưa Bảo Nhi đi xem Thánh Đằng.

“Bảo Nhi, ngươi xem thứ đó có liên quan gì đến ngươi không?” Hàn Sâm chỉ vào những dây leo trên mỏm đá.

Bảo Nhi nhìn những dây leo kia, gương mặt nhỏ lập tức lộ ra vẻ cùng kinh ngạc, đôi mắt lớn không ngừng quan sát Thánh Đằng, trực tiếp leo lên đỉnh của tảng đá, dùng tay sờ sờ những dây leo kia.

“Đừng chạm vào! Nó nguy hiểm lắm!” Linh Mị Nhi ở phía sau bị dọa sợ, vội vã kêu lên.

Nhưng nàng nói đã muộn rồi, bàn tay nhỏ của Bảo Nhi đã nắm lấy dây leo, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra, những dây leo kia vẫn không nhúc nhích, chẳng khác gì thực vật bình thường lắm.

Lúc này Hàn Sâm mới yên tâm, nhưng Mị Linh Nhi lại tỏ vẻ sợ hãi nói: “Sao lại thế này, ngoài Ám Linh tộc bọn ta ra thì phần lớn dị sinh vật ở thế giới ngầm không thể chạm vào Thánh Đằng, nếu không sẽ bị

đ”

Thánh Đằng quấn lấy hút khô cơ thể: “Có lẽ nàng ấy khá đặc biệt.” Hàn Sâm thuận miệng nói.

Bảo Nhi đi từ trên cao xuống, quay về bên cạnh Hàn Sâm, ánh mắt nhìn về một phương hướng trong thế giới ngầm, đó cũng là phương hướng Tí Hộ Sở của Ám Linh tộc.

“Cha, ta muốn đi qua bên đó xem một chút, có lẽ dây leo kia có liên quan đến ta, ta luôn cảm thấy nó rất quen thuộc.” Bảo Nhi với khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị nói với Hàn Sâm.

Hết chương 1438.

Chương 1439. Thực Tử Trùng

Hàn Sâm cũng muốn đến Tí Hộ Sở Ám Linh để xem Thánh Đăng và Thánh Quả này một chút, nhưng mà ở bên trong đó là một gia tộc sinh vật Thần siêu cấp, với thực lực của hắn bây giờ thì chắc chắn là không thể xông vào được.

“Đành đợi vậy, chúng ta sẽ có cơ hội đến đó thôi.” Hàn Sâm nói.

Đúng lúc đang muốn quay về Tí Hộ Sở thì hắn đột nhiên lại nghe thấy có tiếng vọng kỳ quái truyền đến từ bên trong hang động gần đó, âm thanh khá giống tiếng chuột đang gặm gõ.

“Thế này là ý gì đây?” Hàn Sâm khẽ cau mày.

Linh Mị Nhi cẩn thận nghe ngóng âm thanh kia, đột nhiên biến sắc: “Không hay rồi, sao ở đây lại có Thực Tử Trùng chứ?”

“Thực Tử Trùng là cái gì?” Hàn Sâm nhìn Linh Mị Nhi hỏi.

“Một loại dị sinh vật đáng sợ nhất trong thế giới ngầm, bọn chúng có thể nuốt chửng bất cứ sinh linh nào, đi qua nơi nào là nơi ấy không còn một ngọn cỏ, nếu như bọn chúng đi về phía bên này của chúng ta thì gay go rồi, sợ rằng Tí Hộ Sở chúng ta vừa mới gây dựng lên cũng sẽ không giữ được.” Linh Mị Nhi nói với vẻ hơi gấp gáp.

“Thực Tử Trùng là dị sinh vật có cấp bậc như nào?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Bọn chúng là sinh vật Thần Huyết, hơn nữa tốc độ phát triển rất nhanh, thông thường đều có hạch gen Bảo Thạch, hạch gen sẽ làm cho thân thể của bọn chúng vô cùng cứng cáp, kể cả cấp độ dị sinh vật cũng không phá vỡ được lớp vỏ của chúng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn chúng cắn nuốt hết tất cả mọi thứ, trừ khi là cường giả siêu cấp ra tay, nếu không thì không ai có thể tiêu diệt được bọn chúng.” Vẻ mặt của Linh Mị Nhi đau khổ nói: “Trước kia chưa từng phát hiện ra Thực Tử Trùng ở khu vực này, tại sao đột nhiên lại xuất hiện chứ?”

“Hắc Bạch Xà Vương không thể ra tay sao?” Hàn Sâm cẩn thận lắng nghe, phát hiện tiếng động kia càng ngày càng gần, có lẽ là Thực Tử Trùng đã qua tới chỗ bên này của bọn họ.

“Hắc Bạch Xà Vương sẽ không nhúng tay vào những chuyện thế này, tối đa cũng chỉ là sẽ đưa ta rời khỏi đây khi có nguy hiểm đến tính mạng” Linh Mị Nhi lắc đầu nói.

Trong lúc hai người đang nói chuyện thì lập tức thấy ở phía xa có một con trùng xuất hiện từ không gian dưới lòng đất, con trùng đó trông có vẻ khá giống với con cua, nhưng mà trên lưng lại có một vài hoa văn màu trắng nhìn giống như một cái mặt quỷ, hơn nữa móng vuốt còn như là một lưỡi dao sắc bén, trong miệng đầy những chiếc răng nanh lởm chởm trông như lưỡi răng cưa.

Con trùng này có thể đạt tới kích thước của một chiếc xe tăng, toàn thân có màu đen như mực, trông như lớp vỏ giống như là được đúc từ sắt đen, thoạt nhìn đã thấy không dễ đối phó chút nào.

Hàn Sâm cảm nhận khí cơ của nó một chút, quả nhiên là sinh vật cấp Thần Huyết.

Hàn Sâm không hề sợ sinh vật cấp Thần Huyết, tố chất thân thể của hắn hoàn toàn có đủ khả năng để chiến đấu với sinh vật cấp Thần Huyết, nhưng mà so sánh về mặt hạch gen thì hắn sẽ gặp phải bất lợi.

Nhưng mà năng lực đặc thù của Tinh Đản và Già Thiên Tán cũng có thể coi là phần giản đơn để bổ sung cho sự cách biệt ấy.

Còn về phần năng lực Chân Huyết và Kim Tệ cũng vô cùng đặc biệt, giờ đây Hàn Sâm đã nghiên cứu ra được một số manh mối của vấn đề này, đang định thử nghiệm khi chiến đấu thực tế.

Con Thực Tử Trùng kia không hề do dự chút nào mà lao thẳng về phía đám người Hàn Sâm ở bên này, điều ấy khiến cho Hàn Sâm cực kỳ nghi ngờ rằng không biết có phải con Thực Tử Trùng này đã nhắm đến bọn họ ngay từ đầu hay không.

Chẳng qua bây giờ hắn cũng không có thời gian để suy nghĩ đến những việc đó, Hàn Sâm lập tức lao thẳng về phía Thực Tử Trùng để nghênh đón nó, mặc dù Linh Mị Nhi là sinh vật Thần siêu cấp đời sau, nhưng mà vì cấp độ của hạch gen quá thấp nên năng lực chiến đấu cũng không quá mạnh mẽ.

Hàn Sâm lướt qua bầu trời giống như một con quái điểu, khoảnh khắc lướt qua Thực Tử Trùng, hắn đã lập tức tung ra một cú đấm lên trên lưng của Thực Tử Trùng.

Mặc dù một đấm này cũng không hề sử dụng Chích Thủ Già Thiên, nhưng mà tố chất thân thể mạnh mẽ cùng với trạng thái biến thân Đế Linh siêu cấp thì cũng không phải là trò đùa.

Ban đầu lúc Hàn Sâm thăng cấp lên Bán Thần, tố chất thân thể cũng đã có hơn bảy ngàn gần tám ngàn, sau đó gen căn bản thêm khoảng hai ngàn, gen nguyên bản thêm khoảng tám ngàn, gen biến dị thêm khoảng tám ngàn, toàn bộ Gen Thần đạt đến mười sáu ngàn.

Bây giờ tố chất thân thể của Hàn Sâm đã đạt đến ba mươi bảy ngàn tám trăm, sắp đến gần trình độ bốn mươi ngàn.

Hơn nữa lại có thêm sự gia tăng phát triển của biến thân Đế Linh siêu cấp, thông thường sinh vật Thần Huyết cũng không thể chịu nổi một cú đấm này.

Nhưng mà sau khi Hàn Sâm đấm một cú vào trên lưng của Thực Tử Trùng thì lại thấy cái mặt quỷ trên lưng của nó lóe ra một ánh sáng rực rỡ quái lạ, Hàn Sâm chỉ cảm thấy là quả đấm của mình bên ngoài giống như một khối sắt phát ra một âm thanh kim loại chói tai, không làm tổn thương đến lớp vỏ của nó được một chút nào.

Trong một không gian hang động ở dưới lòng đất, Linh Thập Tam và cha Linh Thập Nhị của hắn đang theo dõi Hàn Sâm chiến đấu với Thực Tử Trùng.

Thấy Hàn Sâm đấm một cú oanh liệt kia vào Thực Tử Trùng, Linh Thập Nhị lập tức nở nụ cười khẩy: “Sức mạnh cú đấm kia của hắn đã vượt qua gần như là tất cả sinh vật Thần Huyết, một sự tồn tại mạnh đến như vậy thì làm sao mà Linh Mị Nhi có thể thuần phục được chứ, chắc chắn là Thủy Tổ đại nhân cố tình đưa tới cho nàng.”

“Năng lực của hắn mạnh như vậy, Thực Tử Trùng sẽ không bị hắn đánh chết chứ?” Linh Thập Tam có vẻ hơi lo lắng hỏi.

Nhưng Linh Thập Nhị lại khinh thường nói: “Cho dù nắm đấm của hắn có thể giết chết sinh vật Thần Huyết thì cũng không thể nào đánh chết được Thực Tử Trùng, hạch gen của Thực Tử Trùng là Quỷ Giáp, trong các sinh vật Thần Huyết thì nó cũng là hạng nhất hạng nhì khi nói về khả năng phòng thủ, trừ khi là cường giả siêu cấp ra tay, nếu không muốn dùng sức mạnh để phá vỡ hạch gen của nó thì vốn dĩ là không thể nào.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, Hàn Sâm đã giao chiến với Thực Tử Trùng nhiều lần, nắm đấm của hắn đánh lên trên người Thực Tử Trùng vốn không thể phá vỡ được lớp vỏ của nó.

Có lẽ Hàn Sâm đã nhìn ra được, có lẽ loại vỏ cứng như mai cua này là hạch gen của Thực Tử Trùng, còn thật ra Thực Tử Trùng chân chính ở bên trong của lớp vỏ này.

“Chỉ đơn giản một lớp vỏ mà có thể ngăn chặn được ta sao?” Hàn Sâm sử dụng kỹ xảo của Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, biến đổi sức lực của mình hóa thành âm kình, đấm một cú xuyên qua lớp vỏ, đánh vào bên trong Thực Tử Trùng.

Nhưng mà kết quả lại khiến cho Hàn Sâm có hơi giật mình, hắn đánh

âm lực vào bên trong Thực Tử Trùng nhưng cũng không đủ để có thể †ạo ra hiệu quả, cũng không biết là Hàn Sâm đã suy đoán sai hay phải nói là phần bên trong của nó và lớp vỏ cứng cáp như nhau.

Móng vuốt sắc bén như đao của Thực Tử Trùng bò lên trên tảng đá với tốc độ nhanh đến mức khủng khiếp, mặc dù không đuổi kịp Hàn Sâm nhưng nó cũng không hề cố chấp, thấy được không thể theo kịp Hàn Sâm nên lập tức vọt tới phía Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi vội vã né ra được, nhưng Thực Tử Trùng cũng không quay đầu lại, móng vuốt để lại một vết đao ở trên tảng đá, nhanh chóng lao về phía Tí Hộ Sở Diện Cụ.

Cánh cửa của Tí Hộ Sở Diện Cụ đóng chặt, lớp ánh sáng bảo vệ cũng đã mở ra.

Nhưng mà vốn dĩ Thực Tử Trùng không có ý định dừng lại, thân thể giống như xe tăng cứ thế đâm thẳng vào cánh cửa.

Chỉ nghe được một tiếng ầm ầm, lớp ánh sáng bảo vệ Tí Hộ Sở Diện Cụ bị đâm vỡ tan, cửa đá cũng bị nó đâm thủng, một vài dị sinh vật mà Linh Mị Nhi đã thuần phục lập tức hiện ra ở trước mặt nó.

Thực Tử Trùng điên cuồng lao vào trong, cái kìm kẹp lấy một dị sinh vật giống như con rắn ném vào trong miệng nhai nhai hai cái rồi cứ thế nuốt thẳng vào trong bụng, tiếp tục tàn phá bừa bãi Tí Hộ Sở Diện Cụ.

Hàn Sâm khẽ cau mày, ngưng tụ một đồng Kim Tệ ở trong tay rồi bắn vào người của Thực Tử Trùng, Kim Tệ dính lên trên người nó, làm cho tốc độ của nó trong phút chốc trở lên chậm chạp đi không ít, giống như là đang cõng một tảng đá lớn vậy.

Hàn Sâm đang muốn xông tới giải quyết xong xuôi cái con Thực Tử Trùng kia thì đột nhiên lại nghe được dao động kỳ lạ từ bốn phía xung quanh, chỉ nhìn thấy từng con Thực Tử Trùng đang bò tới từ khắp nơi ở phía xa, ít cũng phải có mấy chục con.

Hơn nữa trong đó có một con Thực Tử Trùng đặc biệt khổng lồ, to hơn gấp hai lần so với những con Thực Tử Trùng bình thường, vừa nhìn cũng đã biết là Thực Tử Trùng Vương của nhóm này.

Linh Thập Tam hưng phấn nói: “Phụ thân đại nhân thật sự là quá lợi hại, vậy mà lại có thể điều khiển được một đám Thực Tử Trùng.”

Hết chương 1439.

Chương 1440. “Thu Thuế”

“Đám Thực Tử Trùng này không phải do ta khống chế, nếu không sẽ bị Hắc Bạch Xà Vương phát hiện ra trên người chúng có khí tức của ta, đến lúc đó

Thuỷ Tổ đại nhân điều tra xuống thì ta cũng khó mà trốn tránh trách nhiệm được.” Linh Thập Nhị thản nhiên nói.

“Vậy làm sao cha có thể khiến cho những con Thực Tử Trùng này tấn công bọn họ vậy?” Linh Thập Tam có hơi ngạc nhiên hỏi.

“Cái đó cũng không phải việc gì khó khăn, ta chỉ để cho một con Biến Sắc Trùng mang theo một chút phấn hoa của hoa Chiết La lặng lẽ rắc lên cửa Tí Hộ Sở của bọn họ, sau đó rải ra dọc đường tới đó, Thực Tử Trùng vô cùng yêu thích phấn hoa Chiết La, đương nhiên là bọn chúng sẽ theo phấn hoa để xông tới Tí Hộ Sở rồi.” Linh Thập Nhị nói.

“Phụ thân đại nhân không hổ danh là Ám Linh sáng suốt nhất của Ám Linh tộc chúng ta.” Linh Thập Tam nói với vẻ nịnh hót.

Trong lúc hai cha con đang nói chuyện thì một đoàn Thực Tử Trùng đã sắp vọt tới Tí Hộ Sở Diện Cụ rồi.

“Nhiều Thực Tử Trùng như vậy, còn có cả một con Trùng Vương, không ở lại Tí Hộ Sở này được nữa rồi, chúng ta mau đi thôi.” Linh Mị Nhi hô hào Hàn Sâm chạy thoát thân, không phải nàng sợ bản thân bị giết chết, có Hắc Bạch Xà Vương ở đây thì nó sẽ không khoanh tay ngồi nhìn nàng mất mạng được.

Nhưng mà Hắc Bạch Xà Vương sẽ chỉ cứu Linh Mị Nhi chứ tuyệt đối sẽ không ra tay cứu Hàn Sâm, thế nên Linh Mị Nhi mới phải gấp gáp đến như vậy.

“Ngươi đưa bọn chúng đi trước đi, ta sẽ thử một lần nữa.” Hàn Sâm chìa ngón tay một về đám Thực Tử Trùng kia, lập tức Kim Tệ bay xuống khắp bầu trời, leng leng rơi lên trên người bọn chúng, trong phút chốc đã làm cho tốc độ của bọn chúng giảm đi rất nhiều.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không kịp vui mừng quá lâu, mặt quỷ trên lưng của Thực Tử Trùng đã phát ra một ánh sáng rực rỡ kỳ quái, Kim Tệ bị rung rung lại lung lay rơi xuống từ trên người bọn chúng, cũng không đủ để có thể hoàn toàn trấn áp được bọn chúng.

“Đúng là cái đám này khó chơi thật đấy!” Suy nghĩ của Hàn Sâm vừa lóe lên một cái, lại triệu hồi ra một đống Kim Tệ nữa, nhưng mà những Kim Tệ này hoàn toàn không giống với những Kim Tệ khác.

Kim tệ này có vẻ dày hơn một chút so với Kim Tệ mà Hàn Sâm ngưng tụ ra, đó chính là Kim Tệ do hạch gen của Đế Linh thể siêu cấp ngưng tụ lại, bây giờ Hàn Sâm muốn thử xem năng lực của hạch gen Kim Tệ có tác dụng đối với Thực Tử Trùng hay không.

Sau khi nhắm chuẩn vào con Thực Tử Trùng Vương kia, Hàn Sâm mạnh mẽ bắn Kim Tệ về phía nó.

Thực Tử Trùng Vương là sinh vật Thần Huyết cuồng bạo, lớp vỏ của nó còn kiên cố rắn chắc hơn so với Thực Tử Trùng bình thường, nó ỷ vào sức mạnh lớp vỏ của mình nên vốn dĩ không có ý định muốn né tránh, hạch gen Kim Tệ lập tức bắn thẳng vào phía trên lớp vỏ của Thực Tử Trùng Vương.

Hoa văn mặt quỷ trên lưng của Thực Tử Trùng Vương lóe lên, thân thể hơi rung rung một chút, nhưng mà lần này lại không thể phủi Kim Tệ xuống được, chẳng qua hạch gen Kim Tệ cũng không thể gây ra ảnh hưởng ảnh hưởng quá lớn cho Thực Tử Trùng.

Xem ra năng lực trấn áp của hạch gen Kim Tệ còn không mạnh bằng Kim Tệ bình thường mà Hàn Sâm tiện tay bắn ra.

Chắc chắn là quả thật bản thân năng lực của hạch gen Kim Tệ không bằng một đồng Kim Tệ mà Hàn Sâm tiện tay bắn ra, hay nói cách khác là chính nó gần như không có năng lực, năng lực của hạch gen Kim Tệ không phải do tự nó phát ra.

Không thể giữ để Kim Tệ rụng xuống, Thực Tử Trùng Vương cảm thấy cũng không có ảnh hưởng gì, lại tiếp tục dẫn theo đám Trùng lao về phía Tí Hộ Sở.

Nhưng mà càng lao tới, Trùng Vương và đám Thực Tử Trùng cũng cảm giác có cái gì đó không đúng, hình như sức mạnh của bọn nó đang yếu dần, mặc dù tốc độ yếu đi khá chậm, nhưng mà đúng là đang yếu đi.

Mà dường như hạch gen Kim Tệ lại có sức nặng, hơn nữa thật sự giống như càng ngày càng nặng, mà rõ ràng sự đè ép ấy khiến Trùng Vương chậm lại hẳn.

“Thật sự có tác dụng sao?” Hàn Sâm thấy vậy thì thầm vui mừng.

Hạch gen Thanh Đồng đủ để phát ra hiệu quả với sinh vật Thần Huyết cuồng bạo, sợ rằng ngoài hạch gen của hắn ra, cho dù là đời sau sinh vật Thần siêu cấp cũng không tạo ra được cái trình độ như này.

Năng lực của Kim Tệ được Hàn Sâm gọi là “thu thuế”, chỉ cần nó xuất hiện thì những sinh vật trong một phạm vi nhất định sẽ bị nó hấp thụ sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, càng hấp thu được nhiều sức mạnh thì năng lực trấn áp của bản thân nó cũng càng mạnh hơn.

Bây giờ Kim Tệ mới chỉ là hạch gen Thanh Đồng, có thể phạm vi thu thuế sẽ không lớn, có vẻ cũng chỉ được mấy trăm mét, nhưng mà dùng để đối phó với một đám Thực Tử Trùng như vậy thì xem ra hiệu quả vẫn còn rất tốt.

Mấy chục con Tử Trùng bị hạch gen Kim Tệ mạnh mẽ thu thuế, sức mạnh bên trong cơ thể không ngừng chảy về phía Kim Tệ, mà Kim Tệ lại trở lên càng ngày càng nặng, đè nén thân thể của Trùng Vương rõ ràng đã khiến tốc độ của nó chậm lại không ít.

Nhưng mà bây giờ tốc độ hấp thụ sức mạnh của Kim Tệ quá chậm, cũng khó mà thật sự lập tức trấn áp được Trùng Vương.

“Nếu như chờ Kim Tệ thăng cấp đến siêu cấp thì không biết có thể thu thuế được ở phạm vi bao nhiêu mét, nếu như có thể thu thuế được ở cả Tí Hội Sở thứ tư này thì quá lợi hại.” Trong lòng Hàn Sâm đang âm †hầm toan tính gian xảo.

Nhưng mà bây giờ hạch gen Kim Tệ còn chưa lợi hại đến như vậy, mặc dù làm cho hành động của đám Thực Tử Trùng chậm chạp đi một chút, nhưng không thể ngăn cản bọn chúng xông tới.

Vốn dĩ Hàn Sâm cũng không hề trông cậy vào việc hạch gen Kim Tệ lập tức trấn áp được bọn chúng, có thể làm cho bọn chúng chậm chạp lại một chút thì cũng coi như đã đạt được mục đích.

Nhìn thấy đám Thực Tử Trùng đã lao vọt tới phía trước Tí Hộ Sở, sắp lao vào trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm lại triệu hồi thêm một hạch gen, đánh lên phía trên người con Thực Tử Trùng Vương kia.

Ánh sáng vàng rơi lên trên đầu của Thực Tử Trùng Vương, đó chính là Mặt Nạ Hoàng Kim mà Hàn Sâm đã thu phục được cách đây không lâu.

Mặc dù hạch gen của Mặt Nạ Hoàng Kim có kém hơn một cấp độ so với Thực Tử Trùng, nhưng mà cái tên đó đã từng khoe khoang khoác lác, nói rằng chỉ cần có thể bám vào mặt của đối phương thì cho dù là sinh vật Thần Huyết cũng có thể khống chế được.

Chỉ là tốc độ bay của nó quá chậm, thông thường nếu sinh vật cố ý muốn né tránh thì nó cũng rất khó để bám lên được.

Lúc trước Hàn Sâm đã dùng Kim Tệ trấn áp Thực Tử Trùng Vương, để cho tốc độ của nó trở lên chậm chạp hơn rất nhiều, chính là muốn tạo ra cơ hội cho Mặt Nạ Hoàng Kim, xem có phải nó thật sự khống chế được sinh vật Thần Huyết hay không.

Thực Tử Trùng Vương không có né tránh, bị Mặt Nạ Hoàng Kim dán thẳng lên trên mặt, Mặt Nạ Hoàng Kim lập tức biến đổi dựa theo hình dáng gương mặt rồi bao trùm lên cả mặt nó.

Thực Tử Trùng Vương lập tức thét lên một tiếng quái dị, lắc đầu giấy giụa, giống như đang đấu tranh với Mặt Nạ Hoàng Kim vậy.

Thực Tử Trùng Vương bị dừng lại như vậy thì tất cả những Thực Tử Trùng khác cũng dừng lại theo, vây quanh bên cạnh muốn giúp đỡ Thực Tử Trùng Vương, nhưng khoảng cách của bọn chúng càng gần với Thực Tử Trùng Vương thì sẽ càng bị hạch gen Kim Tệ hấp thu nhiều sức mạnh hơn, mà thật sự bọn chúng cũng không thể đến giúp Thực Tử Trùng Vương được, mà cũng không thể lấy móng vuốt của mình đâm vào mặt Trùng Vương.

Trùng Vương tự dùng móng vuốt của mình túm lấy Mặt Nạ Hoàng Kim ở trên mặt, nhưng mà tinh thần của nó cực kỳ không ổn định, móng vuốt giơ lên lại hạ xuống, bỏ xuống lại giơ lên, rõ ràng là về mặt tinh thần đang tiến hành đấu tranh kịch liệt, nó cũng không có cách nào để hoàn toàn khống chế được thân thể của mình lôi cái Mặt Nạ Hoàng Kim xuống.

Sau khi giằng co một lúc lâu, càng ngày hạch gen Kim Tệ càng hấp thu được nhiều sức mạnh, thân thể của Trùng Vương cũng càng lúc càng bị trấn áp kịch liệt, coi như là gián tiếp giúp sức cho Mặt Nạ Hoàng Kim, khiến cho lực chống đỡ của Trùng Vương càng yếu dần đi.

Qua một lúc lâu, cuối cùng Trùng Vương cũng không thể chống cự nổi nữa, bò dậy kêu lên một tiếng, dưới ánh mắt không thể tin nổi của hai cha con Linh Thập Tam và Linh Thập Nhị, với sự dẫn dắt của Trùng Vương, một đám Thực Tử Trùng bò tới trước mặt Hàn Sâm, cúi đầu xuống giống như chiếc xe tăng bộ đội đang chờ hắn duyệt binh.

Hết chương 1440.

Chương 1441. Chủ Nhân Vĩ Đại Của Tí Hộ Sở

Hàn Sâm thu hồi hạch gen Kim Tệ trấn áp Trùng Vương. Khi hạch gen Kim Tệ vừa rời khỏi người Trùng Vương thì tức khắc toàn bộ sức mạnh đều biến mất.

Đây coi như cũng là một khuyết điểm của hạch gen Kim Tệ. Chỉ có những lúc kí sinh vào một sinh vật nó mới có thể ngưng kết sức mạnh lại để trấn áp sinh vật, nếu rời khỏi người của sinh vật đó thì sức mạnh được ngưng kết sẽ tiêu tán, trả về cho sinh vật bị nó hấp thụ sức mạnh.

Nhưng bây giờ không cần sức mạnh của nó nữa, Mặt Nạ Hoàng Kim đã khống chế được Trùng Vương, đồng thời dùng thân phận của Trùng Vương ra lệnh cho đám Thực Tử Trùng xếp thành một hàng trước mặt Hàn Sâm,

tất cả đều cúi đầu hành lễ với Hàn Sâm giống như đang đợi mệnh lệnh của hắn.

“Xin chủ nhân sai bảo.” Mặt Nạ Hoàng Kim kí sinh trên Trùng Vương hưng phấn nói.

Nó mới chỉ là hạch gen Hoàng Kim mà lại có cơ hội được kí sinh vào sinh vật Thần Huyết cuồng bạo, đương nhiên trong đó cũng có công lao của hạch gen Kim Tệ, bằng không chỉ dựa vào chính nó chưa chắc đã có thể thành công.

Nó bám vào người Trùng Vương không chỉ đơn giản khống chế Trùng Vương mà còn có thể hấp thụ sức mạnh của Trùng Vương, đồng thời đẩy mạnh tiến hóa hạch gen của mình.

Hàn Sâm nhìn một đám ba bốn mươi con Thực Tử Trùng, trong lòng cũng cực kỳ vui mừng. Thế này chẳng khác nào có thêm một đám tay sai Thần Huyết, lại còn đều là khiên thịt cực kỳ lớn.

Mặt mũi Linh Thập Nhị đứng ở phía xa rất là khó chịu. Kiểu gì hắn cũng không ngờ được rằng cả một đám Thực Tử Trùng mình vất vả lắm mới dụ dỗ tới chẳng những không làm đối phương tổn thất chút nào, còn bị người ta thu phục. Chẳng khác nào hắn tặng cho kẻ thù một đám tay chân sinh vật Thần Huyết siêu mạnh, khiến hắn bực bội suýt thì hộc máu.

Nếu không phải sợ Hắc Bạch Xà Vương thấy hắn thì giờ hắn chỉ muốn lập tức lao ra chém chết Hàn Sâm.

“Cha, giờ chúng ta làm sao đây? Cái tên kia thực sự mạnh quá, thậm chí ngay cả Thực Tử Trùng Vương cũng bị hắn thu phục, mà không biết rốt cuộc cái Mặt Nạ Hoàng Kim kia là hạch gen gì, đúng là rất đáng gờm” Linh Thập Tam trợn mắt há hốc mồm nói.

“Không hiểu sao Thủy Tổ lại bất công đến mức này, cho Linh Mị Nhi một dị sinh vật mạnh mẽ tới mức ấy.” Linh Thập Nhị tối sâm mặt mũi nói.

“Vậy có phải là ta sẽ không có cơ hội lấy được Linh Mị Nhi đúng không?” Linh Thập Tam hiện vẻ buồn rười rượi hỏi.

Linh Thập Nhị xanh mặt đáp: “Dù thế nào đi nữa Linh Mị Nhị nhất định phải tới nhà chúng ta. Tuy huyết mạch của cha mẹ nàng không được tốt lắm, nhưng nàng lại kế thừa mọi ưu điểm, thậm chí còn tiến hóa hơn một bước, không hề kém sinh vật Thần siêu cấp Thuần Huyết, ngươi có thể kết hợp với nàng tất nhiên sẽ sinh ra được đời kế tiếp mạnh hơn, điều này rất quan trọng với chúng ta.”

Mặc dù Ám Linh tộc là dị sinh vật trí tuệ cao nhưng vẫn chưa hoàn †oàn thoát khỏi bản năng của dị sinh vật, luôn có khát vọng ăn sâu bén rễ với việc kéo dài huyết mạch.

Trên thực tế thì nhân loại cũng như vậy, nhân loại cũng sẽ theo đuổi người khác giới mạnh mẽ xinh đẹp. Thoạt nhìn thì có vẻ như vì bản thân mình nhưng thật ra thì cũng là một loại bản năng tiến hóa muốn sinh ra đời sau có gen ưu tú.

“Nhưng ngay cả đám Thực Tử Trùng cũng không đánh bại được hắn, giờ hắn lại thêm sự giúp đỡ của nhiều Thực Tử Trùng như vậy thì sao chúng ta còn cách nào được nữa? Đâu thể để cha tự mình ra tay được?” Linh Thập Tam nói.

Linh Thập Nhị cười khẩy một tiếng: “Sẽ luôn có cách, giờ chúng ta về trước đã rồi tính sau.

Linh Mị Nhi quả thực cứ như đang nằm mơ khi thấy Hàn Sâm mang theo một đám Thực Tử Trùng trở lại Tí Hộ Sở. Bao nhiêu là Thực Tử Trùng cấp Thần Huyết, còn có cả một con Trùng Vương Thần Huyết cuồng bạo, bây giờ đều là thành viên trong Tí Hộ Sở của nàng, đúng là khiến nàng không thể tin nổi.

Hàn Sâm lại hỏi Mặt Nạ Hoàng Kim thêm vài chuyện: “Sao đám Thực Tử Trùng này lại muốn đi tới Tí Hộ Sở của chúng ta?”

Mặt Nạ Hoàng Kim đã khống chế được suy nghĩ của Trùng Vương, sau khi đọc xong ký ức của Trùng Vương thì đáp: “Chúng nó rất thích mùi phấn hoa Chiết La nên mới theo mùi đó mà đến đây.”

“Phấn hoa Chiết La?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Mặt Nạ Hoàng Kim khống chế Trùng Vương đi tới trước cửa lớn Tí Hộ Sở, dúi mặt ra ngửi một cái rồi nói: "Ở đây có mùi phấn hoa Chiết La"

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng quét xuống, tức khắc phát hiện được phấn hoa nhỏ đến mức mắt thường gần như không nhìn thấy, trên cửa chính có rất nhiều phấn hoa như vậy.

Tiếp tục quét sang những chỗ khác, phát hiện ra phấn hoa rải dọc một đường từ cửa chính tới chỗ đám Thực Tử Trùng xuất phát đến đây.

"Quả nhiên có kẻ cố ý giở trò, có lẽ chính là cái tên Linh Thập Tam kia." Trong lòng Hàn Sâm thầm suy tư.

"Kim Tệ, ta là chủ nhân Tí Hộ Sở, ta phải làm gì đây?" Linh Mị Nhi hơi xấu hổ hỏi.

Tuy bây giờ nàng được gọi là chủ nhân Tí Hộ Sở, nhưng chuyện gì cũng đến tay Hàn Sâm, hơn nữa ngay cả đồ nàng ăn hiện giờ cũng là của Hàn Sâm. Điều này khiến Linh Mị Nhi cảm thấy hơi xấu hổ.

"Ngươi biết mát xa không?" Hàn Sâm cười tửm tỉm hỏi.

"Mát xa là gì?" Linh Mị Nhi lắc đầu, nàng chưa từng nghe thấy từ này bao giờ.

Hàn Sâm nghiêm túc nói: "Mát xa là một bí kỹ quan trọng của chủ nhân vĩ đại Tí Hộ Sở, có thể làm thể xác và tinh thần của cấp dưới mình sung sướng, lúc nào cũng trong trạng thái chiến đấu với điều kiện tốt nhất, khi chiến đấu có thể bộc phát ra sức chiến đấu mạnh hơn, nghĩa là thắng trận càng nhiều, càng chiếm cứ được Tí Hộ Sở lớn hơn…"

Linh Mị Nhi nghe mà mắt ngày càng sáng, không đợi Hàn Sâm nói dứt lời đã vội vã hỏi: "Ngươi biết mát xa sao? Dạy ta được không? Ta muốn trở thành một chủ nhân vĩ đại của Tí Hộ Sở"

"Ta chỉ biết một chút thôi, có thể dạy cho ngươi trước, nhưng chuyện này phải xem thiên phú, không biết ngươi có làm được không." Hàn Sâm vừa nói vừa liếc Linh Mị Nhi một cái.

Vóc người Linh Mị Nhi nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng bầu ngực nở nang trông rất đã mắt, ít nhất cũng phải cỡ cup D.

“Thủy Tổ nói thiên phú của ta rất tốt, ta chắc chắn làm được, ngươi mau dạy ta mát xa đi, ta nhất định sẽ chăm chỉ luyện tập.” Linh Mị Nhi vội vã nói.

“Được rồi, ta sẽ truyền dạy toàn bộ bí kỹ mát xa cả đời này cho ngươi, nhưng đây là bí kỹ gia truyền của ta, chỉ có thể dạy cho một mình ngươi thôi. Ngươi không được truyền ra ngoài, cũng không được nói cho những người khác, ngay cả Thủy Tổ của ngươi cũng không được. Ngươi đồng ý với ta trước đã, sau đó ta mới dạy cho ngươi.” Hàn Sâm nghiêm mặt lại nói.

Linh Mị Nhi nghe thấy không được nói cho cả Thủy Tổ đại nhân thì hơi do dự, nhưng khát vọng muốn trở thành chủ nhân vĩ đại của Tí Hộ Sở làm nàng hạ quyết tâm: “Ta xin thê sẽ không nói bí kỹ mát xa này cho bất kỳ ai, kể cả Thủy Tổ đại nhân.”

“Được, rất tốt, vậy bây giờ ta sẽ truyền thụ cho ngươi mát xa chân chính.” Hàn Sâm hoạt động mười ngón tay của mình, ánh mắt rơi trên người Linh Mị Nhi.

Mấy tiếng sau, Hàn Sâm nằm nhoài trên đệm hơi ở trên giường, Linh Mị Nhi quỳ bên cạnh đệm, hai tay vừa ấn vừa võ trên người hắn, vẻ mặt chăm chú.

Nhưng Linh Mị Nhi vẫn hơi thắc mắc, vừa mát xa cho Hàn Sâm vừa hỏi: “Mát xa như vậy thật sự có tác dụng à?” “Đương nhiên có tác dụng, ta đã cảm giác được sức chiến đấu trong cơ thể tăng lên gấp bội, xuống chút nữa… ấn eo… Đúng đúng đúng… chính là chỗ đó… ấn mạnh hơn một chút… Chủ nhân, ngươi quá vĩ đại…”

Hết chương 1441.

Chương 1442. Lục Đạo

“Sức chiến đấu có tăng thêm nữa chưa?” Linh Mị Nhi vừa sử dụng phương pháp mát xa kiểu Thái vừa học được từ Hàn Sâm vừa hỏi.

“Đang tăng lên, tiếp tục đi tiếp tục đi.” Hàn Sâm nằm nhoài trên đệm, thoải mái nói.

Bảo Nhi ngồi bên cạnh Hàn Sâm không nhịn được nhõng nhẽo: “Chủ nhân vĩ đại Tí Hộ Sở ơi, Bảo Nhi cũng muốn được tăng sức chiến đấu, cũng muốn mát xa.”

Linh Mị Nhi lập tức dời tay xoa bóp cho Bảo Nhi.

Hàn Sâm không được mát xa nữa nên đành ngồi dậy hoạt động gân cốt một chút. Hắn ngồi trên đệm hỏi Linh Mị Nhi: “Ngươi có biết Tí Hộ Sở của Linh Thập Tam ở đâu không?”

“Có, làm gì vậy?” Linh Mị Nhi vừa xoa bóp cho Bảo Nhi vừa hỏi.

“Quy định Ám Linh tộc các ngươi có cho phép tấn công Tí Hộ Sở của Ám Linh tộc không?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Ngươi muốn tấn công Tí Hộ Sở của Linh Thập Tam ư, không được không được, quy định của Ám Linh tộc không cho phép đánh Tí Hộ Sở của bộ tộc mình, nếu muốn Tí Hộ Sở thì chỉ được cướp đoạt từ trong tay chủng tộc khác, sẽ được xem là kiểu chiếm đánh Tí Hộ Sở chưa được khai thác.” Linh Mị Nhi lắc đầu nguầy nguậy đáp.

Với tính tình của Hàn Sâm, ngươi dám chọc tới ta thì ta chắc chắn sẽ đáp trả lại. Nhưng bây giờ có quy định của Ám Linh tộc, nếu thật sự muốn giết Linh Thập Tam thì phải âm thầm ra tay mới được.

“Để ta nghĩ kỹ biện pháp.” Hàn Sâm thầm suy tư, phải làm sao mới có thể âm thầm ra tay giải quyết triệt để tên Linh Thập Tam siêu rắc rối này.

Hắn dự định phải giúp Linh Mị Nhi thăng cấp thẳng lên cấp Bảo Thạch, xong rồi theo nàng về Tí Hộ Sở của Ám Linh xem thử quả hồ lô được sinh ra từ Thánh Đằng kia.

Chuyện này hiển nhiên cần một khoảng thời gian dài, nếu không giải quyết sạch tên tai họa ngầm Linh Thập Tam này, hắn lại thường xuyên đánh lén thì Hàn Sâm chẳng làm được gì hết mà cả ngày đều phải đề phòng hắn.

Vả lại minh thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, nhỡ mà một lần nào đó không kịp đề phòng, vậy chẳng phải toi đời rồi ư?

Hàn Sâm hỏi Linh Mị Nhi tình huống cặn kẽ của Linh Thập Tam để nghĩ cẩn thận cách đối phó với hắn.

Lúc trước Thủy Tổ Ám Linh sinh hạ tổng cộng bốn người con, nhưng đến khi bốn người này sinh đời kế tiếp thì có người giao phối được với sinh vật Thần siêu cấp, có người lại chỉ giao phối được với sinh vật Thần Huyết, cứ sinh đẻ đời sau như vậy nên có một vài nhánh đương nhiên sẽ trở nên yếu đi.

Trong bốn nhánh đời sau này thì Linh Thập Tam thuộc nhánh lão đại. Lão đại tên là Linh Nhất, đời tiếp theo sinh ra lại gọi Linh Nhị, cứ như vậy đời này truyền đời sau mãi đến Linh Thập Tam là tổng cộng có mười ba đời.

Ba nhánh Ám Linh tộc còn lại thì không sắp xếp như thế. Linh Mị Nhi là một trong những đời sau của lão tứ.

Sau một thời gian dài di truyền cách xa thế hệ như vậy, liên hệ máu mủ đã yếu đi rất nhiều. Nếu những con cháu khác nhánh kết hợp với nhau thì tỉ lệ sinh con ra bị khuyết tật cũng rất thấp, bởi vậy nên bây giờ Ám Linh tộc cho phép các đời sau khác nhánh được kết hợp.

Trong bốn nhánh lớn của Ám Linh hiện nay thì nhánh của Linh Thập rất nhiều cường giả thuộc nhánh bọn họ đều bỏ mình, bây giờ chỉ còn lại hai người Linh Thập Tam Linh Thập Nhị và cha bọn họ, hơn nữa huyết mạch cũng không quá tốt, vậy nên bây giờ họ mới vội vã muốn tăng cường huyết mạch của đời sau.

Mà Linh Thập Tam lớn hơn Linh Mị Nhi vài chục năm, nếu sinh ra cùng lúc thì thành tựu kém xa Linh Mị Nhi.

Bây giờ Linh Thập Nhị cũng vẫn đang là hạch gen Bảo Thạch, bởi vì huyết mạch không tốt nên vẫn chưa thể thăng lên hạch gen siêu cấp. Họ là nhánh duy nhất trong bốn nhánh lớn Ám Linh mà lại không có một cường giả siêu cấp nào.

"Bảo sao bọn họ lại có ý đồ với ngươi như vậy." Hàn Sâm cảm thấy chỉ với một mình Linh Thập Tam thì e rằng hắn không dám to gan như vậy, chắc chắn Linh Thập Nhị cũng tham gia.

Nếu như muốn đối phó với Linh Thập Tam thì cũng phải suy xét đến cả Linh Thập Nhị nữa.

Tuy Linh Thập Nhị không phải siêu cấp, nhưng dù sao cũng là chủ nhân một nhánh, tài nguyên có thể sử dụng hơn rất nhiều những Ám Linh tộc bình thường, nên muốn giết hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hàn Sâm lại hỏi Linh Mị Nhi một số chuyện khác, thâm suy nghĩ xem tìm cơ hội nào đó thu dọn cha con Linh Thập Tam.

Hàn Sâm còn bất ngờ biết được một tin tức. Linh Mị Nhi nói ngay trong mười mấy dặm quanh Tí Hộ Sở Diện Cụ có một hồ sâu, trong hồ có một sinh vật Thần siêu cấp, là một sinh vật Thần siêu cấp đơn độc, không có con cũng không có bạn đời.

Linh Mị Nhi nói chuyện này với Hàn Sâm vì muốn hắn cẩn thận, không nên tới gần cái hồ sâu kia.

Sau khi Hàn Sâm nghe thì thầm ghi nhớ lại, rồi hỏi cặn kẽ con sinh vật Thần siêu cấp kia có năng lực gì.

"Âm Thực Long, có hạch gen hệ hàn, phun một hơi long tức cũng có thể làm người chết cóng, dường như có chút cơ hội rồi đây. Theo tố chất cơ thể ta, cộng thêm năng lực chống cự của Băng Cơ Ngọc Cốt với Ngọc Hàn Khí, nếu có thể tu luyện đến cấp Bảo Thạch thì may ra có cơ hội đi đọ sức." Hàn Sâm thầm tính toán.

Không đạt được siêu cấp thì chỉ mãi là loại người thấp hèn. Không có giây phút nào là Hàn Sâm bỏ qua ý nghĩ săn giết sinh vật Thần siêu cấp trong

đầu, chỉ là thực lực còn chưa đạt được mà thôi.

Hàn Sâm tìm một cái cớ trở lại Tí Hộ Sở Ly Ảnh, chủ yếu là Tí Hộ Sở Diện Cụ không mở kho hạch gen ra, hắn cảm nhận được có người khiêu chiếu hắn nên đành phải trở lại Tí Hộ Sở Ly Ảnh để ứng chiến.

"Rốt cuộc lại ai to gan như vậy, dám khiêu chiến với ta?" Chân Huyết leo lên hạch gen Thanh Đồng một khoảng thời gian dài như vậy không hề có ai dám khiêu chiến hắn. Bây giờ đột nhiên lại có người khiêu chiến khiến Hàn Sâm cực kỳ tò mò.

Đi vào kho hạch gen, người đá lập tức nói chuyện có hạch gen khiêu chiến hắn ra, phát hiện là một hạch gen tên Lục Đạo, mà cũng không hề chú thích Tí Hộ Sở, chẳng biết là từ Tí Hộ Sở nào.

Hàn Sâm thấy hơi kỳ lạ, lúc trước hắn đã xem qua bảng hạch gen Thanh Đồng, những hạng bên dưới hắn không nhớ nhưng mười hạng hạch gen đứng đầu hắn vẫn biết, trong đó không hề có cái tên Lục Đạo này.

Bây giờ hắn xem thử, vậy mà Lục Đạo đã xếp hạng thứ hai, chỉ ở dưới Chân Huyết của hắn, ngay cả Tinh Hạch của hắn cũng xếp sau Lục Đạo.

Xuất hiện tình huống này chỉ có hai khả năng, một là Lục Đạo trực tiếp kiểm tra rồi xông lên vị trí thứ hai, hoặc là hắn khiêu chiến hạch gen xếp hạng hai.

Tinh Hạch hiện giờ xếp hạng thứ năm, đứng sau Mắt Quỷ, Hàn Sâm sẽ không tiếp tục dùng Tinh Hạch khiêu chiến nữa mà Mắt Quỷ lại bị thua hai lần, vậy nên mới khiến xếp hạng Tinh Hạch bị giảm xuống.

Hàn Sâm suy nghĩ một lát, sau đó mặc áo giáp để bản thể của mình tiếp nhận khiêu chiến, không sử dụng Động Huyền Kinh để che giấu năng lực, tránh cho người khác đoán ra chủ của Tinh Hạch và Chân Huyết là cùng một người.

Sau khi tiến vào chiến trường gen, vẫn là tòa thành cổ đổ nát trong sa mạc. Một chàng trai áo xám đang đứng bên cạnh cổng tường thành cổ, trong tay cầm một thanh cổ kiếm đen nhánh còn cắm trong vỏ.

Mặc dù đưa lưng về phía Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm vừa xuất hiện trong chiến trường, chàng trai áo xám đã cảm nhận được mà quay đầu về phía hắn.

Chàng trai áo xám trông rất giống con người, nhưng là một dị linh. Nếu không phải trong mắt hắn có một con ngươi màu tím giống cánh hoa thì gần như không nhận ra được hắn là con người hay dị linh.

“Ta tên Lục Đạo, ngươi chính là chủ nhân của Chân Huyết à?” Lục Đạo nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Ta chính là Chân Huyết.” Hàn Sâm cho rằng Lục Đạo cố ý dùng tên hạch gen làm tên giả, vậy nên cũng thuận miệng dùng tên hạch gen làm tên mình chứ không nói tên thật.

Lục Đạo cũng không quan tâm, nói tiếp: “Vốn ta cho rằng có thể xông thẳng lên hạng đầu, nhưng không ngờ rằng chỉ xếp hạng năm. Lúc ta khiêu chiến vị trí thứ hai trong kho hạch gen cũng chẳng cảm thấy có gì đặc biệt hơn người, ta rất muốn biết Chân Huyết xếp hạng thứ nhất rốt cuộc có sức mạnh gì mà lại có thể ngăn cản ta xông lên đầu bảng.”

Hết chương 1442.

Chương 1443. Kiếm Duy Tâm

Hàn Sâm nghe giọng điệu của Lục Đạo, chắc là vừa có bài kiểm tra không lâu, vốn dĩ hắn nắm chắc hạng nhất, kết quả chỉ xếp hạng năm.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút, hình như xếp ở vị trí thứ tư trước đó là Tinh Hạch thì phải, khi Lục Đạo kiểm tra, đến vị trí ấy mà Tinh Hạch cũng không lọt vào được.

“Ngươi đến từ đâu?” Hàn Sâm suy nghĩ rồi hỏi một câu, có được tự tin và hạch gen như vậy, có lẽ lai lịch không tầm thường.

“Ta là Đại Đế Chi Linh được thiên tiên sinh ra, tới từ hỗn độn, không cha không mẹ không có bối cảnh gì cả, ngươi không cần kiêng nể gì đâu, chỉ cần dùng toàn lực chiến đấu là được.” Lục Đạo thản nhiên nói.

Hàn Sâm bĩu môi nói: “Ngươi xem ta là thằng ngốc à? Thiên Tiên Đại Đế vừa ra đời đã là hạch gen Đại Đế, sao có thể là cấp Thanh Đồng được chứ? Con cháu của Đại Đế còn kém lắm”

Biểu cảm của Lục Đạo vẫn lạnh nhạt như cũ: “Quả thật lúc ta từ hỗn độn tới đây thì là hạch gen Đại Đế, chẳng qua ta không thích hạch gen ấy, thế nên đã tự bạo hạch gen rồi sinh ra một hạch gen mới, giống ngươi bây giờ, đều là cấp Thanh Đồng.”

“Ngươi nói thật hay đùa thế?” Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Lục Đạo, dù sao hắn cũng không ngờ rằng trên thế gian lại còn có dị linh như vậy, bày đặt không cần hạch gen Đại Đế, hủy hạch gen của mình đi rồi ngưng tụ lại hạch gen Thanh Đồng lần nữa, điều này cũng quá vô lý.

“Sao ta lại phải lừa ngươi?” Lục Đạo nói cực kỳ nghiêm túc, không hề có một chút ý muốn trêu đùa nào.

“Vậy tại sao ngươi không thích hạch gen trước đây, thuộc tính cơ thể của ngươi vẫn như vậy, dù cho hạch gen ngưng tụ lần nữa thì cũng chẳng khác hạch gen trước kia là bao, làm vậy có ý nghĩa gì không?” Hàn Sâm khó hiểu hỏi.

“Không có quá trình mà có kết quả mới là không có ý nghĩa, ta muốn quá trình này, điều này rất có ý nghĩa đối với ta.” Lục Đạo nói xong nhìn Hàn Sâm nói: “Tuy rằng hạch gen của ta đã tự bạo, nhưng ở trong cơ thể Đại Đế thì sức mạnh vẫn ở cấp Đại Đế, ngươi cứ việc sử dụng toàn lực, ta sẽ căn cứ vào sức mạnh của ngươi mà áp chế bản thân, cùng đạt được đẳng cấp giống ngươi.”

“Được, để ta thử xem sức mạnh cấp Đại Đế có gì khác biệt.” Hàn Sâm nói xong thì hóa chưởng vi đao, một chưởng chém về phía Lục Đạo.

Hàn Sâm sử dụng U Linh Trảm, sức mạnh của nó là ngưng thời gian và không gian lại, trong phút chốc đã đến trước mặt Lục Đạo.

Lục Đạo lại rút kiếm, cũng chém ra một chưởng, cùng đánh vào bàn †ay của Hàn Sâm, hai luồng sức mạnh kinh khủng đánh tới nổ tung, cơ thể Lục Đạo đứng im như núi, ngay cả cổng thành vỡ nát dưới chân cũng không phải chịu một chút sức nén nào, nhưng Hàn Sâm lại phải lùi lại mấy mét trên không trung thì cơ thể mới đứng vững được.

“Ta đã biết rồi sức mạnh của ngươi, ta sẽ áp chế sức mạnh cùng cấp với ngươi, ra tay hết sức đi.” Lục Đạo suy nghĩ một chút rồi nói.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, thầm nghĩ: “Đây đúng là thân xác cấp Đại Đế, hậu duệ của sinh vật Thần siêu cấp bình thường cũng không thể có sức mạnh như thế này khi là hạch gen Thanh Đồng được.”

Vẻ mặt của Hàn Sâm sa sầm lại, nhưng đương nhiên Hàn Sâm sẽ không bỏ qua cơ hội đấu với cường giả cấp Đại Đế như vậy.

Hàn Sâm không sử dụng hạch gen Chân Huyết, hắn chỉ ngưng đọng sức mạnh toàn thân, vận chuyển bí kỹ Phượng Hoàng Phi Thiên đến cực hạn, biến thành một luồng ánh sáng trên bầu trời rồi xông về phía Lục Đạo.

Quả nhiên Lục Đạo không nói dối, hắn áp chế sức mạnh của mình đến mức ngang ngửa với Hàn Sâm, bất kể tốc độ và sức mạnh không yếu bằng Hàn Sâm, thế nhưng cũng không mạnh bằng Hàn Sâm.

“Dùng hạch gen của ngươi.” Lục Đạo tay không chặn ba đòn liên tiếp của Hàn Sâm, vẫn không thấy Hàn Sâm dùng hạch gen, cau mày nói.

“Ngươi cứ việc sử dụng hạch gen là được, ta sẽ sử dụng hạch gen khi †a cần. “Hàn Sâm nói.

“Thì ra là như vậy.” Lục Đạo đáp lại một tiếng, cuối cùng rút kiếm cổ trong tay ra.

Cổ kiếm rút ra khỏi vỏ, Hàn Sâm lập tức cảm thấy trong lòng phát lạnh, †hân kiếm ấy giống như gang, tối đen giống như vỏ kiếm, không có lấy một lia sáng sắc bén nào.

Nhưng thanh kiếm rút này ra lại khiến Hàn Sâm trong lòng phát lạnh, sinh ra cảm giác nguy hiểm cực độ, sống lưng ớn lạnh.

Nhìn thấy Lục Đạo cầm kiếm, Hàn Sâm bỗng nhiên tin rằng tên của hắn thật sự là Lục Đạo, dường như cả người của Lục Đạo và hạch gen Lục Kiếm của hắn đã hòa vào một tổng thể, giống như Lục Đạo Kiếm chính là một phần cơ thể của hắn.

"Lục Đạo Kiếm của ta có sáu sức mạnh khác nhau, những gì ta sử dụng bây giờ là tâm kiếm đầu tiên trong Lục Đạo Kiếm" Lục Đạo nói xong thì đâm một kiếm về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ biết Lục Đạo luân hồi các loại súc sinh gì đó, nhưng chưa từng nghe qua tới có tâm đạo gì đó.

Nhưng một kiếm này của Lục Đạo đâm ra lại mang đến cho Hàn Sâm áp lực vô cùng lớn, Hàn không kìm lòng nổi mà muốn lao vào để bị hắn đâm xuyên qua.

Loại cảm giác này giống như xem phim kinh dị, rõ ràng biết rằng cực kỳ đáng sợ nhưng lại nhịn không được mà xem tiếp, giống như thiêu thân lao vào lửa, biết rõ là sẽ chết, cũng bị những hấp dẫn tươi đẹp kia mà dũng cảm quên mình.

Hàn Sâm dùng bí kĩ Phượng Hoàng Phi Thiên để nhanh chóng né tránh đòn công kích của kiếm cổ, nhưng mà suy nghĩ trong lòng muốn xông lên để bị kiếm cổ đâm xuyên qua càng ngày càng mãnh liệt.

Cũng may tâm trí Hàn Sâm cực kỳ cứng cỏi, vẫn không lung lay, đổi thành người có ý niệm hơi yếu một chút, chỉ sợ rằng bản thân đã bị thanh kiếm đâm xuyên qua từ lâu.

Kiếm pháp của Lục Đạo ngày càng nhanh, sức hút nguy hiểm này ngày càng mạnh, Hàn Sâm vừa chiến đấu với Lục Đạo, vừa phải chống lại sự cám dỗ, làm hắn đấu trận này vô cùng khó khăn.

Trong mắt Hàn Sâm, cả người Lục Đạo toát ra một loại mê hoặc khó tả, hận không thể hòa vào, cho dù chết trong tay một người tài giỏi tuyệt thế, cũng

là một loại hạnh phúc.

Mặc dù Lục Đạo vẫn duy trì cấp sức mạnh như hắn, nhưng Hàn Sâm phát hiện bản thân mình lại yếu thế hơn, là chuyện trước đây chưa từng xảy ra.

“Tâm kiếm tà môn gì thế này!” Hàn Sâm vừa chiến đấu vừa chống cự lại xúc động trong lòng.

Giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của Hàn Sâm, Lục Đạo vừa đánh vừa nói: “Tâm đạo chính là đạo của tín niệm, thế gian vạn lý vạn pháp giai thông, chư bản sinh linh đều có đạo lý riêng của mình, không phân tốt xấu đúng sai, nếu dục vọng khiến người khác tin vào đạo lý của ngươi, vậy tín niệm của ngươi càng mạnh hơn, càng kiên định hơn so với những sinh linh khác, nói duy tâm, tất cả những gì ngươi nghĩ đều là tâm, cũng chỉ vì tâm kiếm.”

Hàn Sâm càng đánh càng thấy sức hấp dẫn cá nhân của Lục Đạo mạnh mẽ vô biên, đem bản thân ra so sánh thì còn kém hơn rất nhiều.

Thậm chí Lục Đạo còn thuận miệng nói hết bí mật sức mạnh của bản thân cho Hàn Sâm nghe, không giữ lại chút nào, mà Hàn Sâm thì vô cùng ích kỷ, có thứ gì tốt đều giấu đi cho mình, căn bản không muốn chia cho người ngoài.

So sánh hai người, ngay cả bản thân Hàn Sâm cũng cảm thấy khác nhau một trời một vực, hắn cũng cảm thấy Lục Đạo giống như thần linh, hơn nữa bị kiếm thuật của hắn hấp dẫn, hận không thể dấn thân vào thanh kiếm đó.

“Kiếm pháp lợi hại thật… Lục Đạo giỏi thật đấy… Hàn Sâm ta đã coi thường sinh linh trong Tí Hộ Sở này rồi…” Hàn Sâm cho rằng mình bất khả chiến bại trong cùng cấp bậc, nhưng hôm nay gặp được Lục Đạo mới biết được, trong dị linh cũng tồn tại một loại khiến người khác ngạc nhiên như vậy.

Hết chương 1443.

Chương 1444. Thức Ăn Ngon Nhất

Đây không chỉ là sự va chạm của sức mạnh mà còn là sự cạnh tranh của ý chí. Không có bất kì khả năng mưu lợi nào.

Một người dù yếu hay mạnh cũng có thể lừa dối tất cả mọi người trên thế giới, nhưng lại không lừa được tâm của chính mình, hiện tại cân nhắc trực tiếp đến tâm hồn, nếu niềm tin của Hàn Sâm xuất hiện sự mềm yếu, như vậy không cần Lục Đạo đến giết hắn, hắn cũng sẽ tự mình nhào về phía cổ kiếm để chất.

Vẫn có một chút khác biệt giữa tâm hồn và sức mạnh tinh thần, quả thật sức mạnh tinh thần mạnh mẽ có thể làm cho niềm tin mạnh mẽ hơn, nhưng đó cũng không phải là toàn bộ sức mạnh tâm trí.

Ngay cả khi sức mạnh tinh thần bình thường, thậm chí là sức mạnh của cơ thể cũng rất bình thường đi chăng nữa thì vẫn có rất nhiều người có niềm tin và tâm trí vô cùng mạnh mẽ.

Có lẽ tâm linh mạnh mẽ cũng không thể trở thành cường giả thật sự, nhưng một cường giả thực sự về cơ bản sẽ có một tâm trí mạnh mẽ.

Cuộc tranh đấu giữa quyền và kiếm, sự va chạm của niềm tin và niềm †in, không có tia lửa kinh thiên động địa, cũng không có tùy ý tung hoành kiếm khí, nhưng nguy hiểm còn gấp bội lần.

Một cú đâm, một cú xoay người, đều là những khoảnh khắc bỏ mạng trôi qua.

Hàn Sâm đã trải qua bao nhiêu trận chiến, không biết bao nhiêu lần bồi hồi giữa sự sống và cái chết, nhưng chưa bao giờ hắn cảm thấy đau đớn như ngày hôm nay.

Để chiến đấu với những sinh linh mạnh hơn hắn, chỉ cần cố gắng hết sức mình mà thôi.

Tuy nhiên, trận chiến này đã đẩy thể xác và tinh thần của Hàn Sâm đến cực hạn, không chỉ là thể xác, ngay cả tâm hồn cũng bị ảnh hướng đến.

Tuy nhiên ảnh hưởng này cũng cho phép Hàn Sâm bộc phát sức mạnh vượt quá giới hạn của mình, đưa ra nhiều lựa chọn và phản ứng khó có thể thực hiện ở thời điểm bình thường.

Dưới lực hấp dẫn chết người đó, Hàn Sâm luôn đảm bảo đầu óc tỉnh †áo, từ đầu đến cuối không hề mắc phải sai lầm nào, động tác của hắn không biến dạng chút nào, cũng không khuất phục trước sự mê hoặc của Lục Đạo.

Hàn Sâm chưa từng đặt cao vị trí của mình, ngay cả khi đã trở thành Bán Thần - có thể coi là sức chiến đấu hàng đầu của liên minh, nhưng hạnh phúc mà Hàn Sâm mong muốn vẫn chỉ đơn giản như vậy và chưa từng thay đổi.

“Cho dù ngươi là thần linh trên trời thì sao? Ta là một vũng bùn, đó cũng là niềm tin của riêng ta, không cần niềm tin của người khác áp đặt lên ta.” Tâm niệm Hàn Sâm kiên định như vậy, tất nhiên cảm thấy niềm tin của Lục Đạo rực rỡ xán lạn như mây trên trời, nhưng sẽ không bởi vì vậy mà muốn đi làm đám mây xinh đẹp như hắn.

“Ta chỉ muốn làm bản thân mình là đủ rồi” Hàn Sâm đã thầm cảnh giác với bản thân, củng cố niềm tin, không bị kiếm pháp và niềm tin của Lục Đạo làm lung lay.

Đột nhiên, Lục Đạo thu kiếm lui về phía sau, ngưng kiếm như vậy không tấn công nữa, đứng ở nơi đó nhìn Hàn Sâm.

“Sao lại không đấu nữa?” Hàn Sâm có hơi khó hiểu mà nhìn Lục Đạo.

Lục Đạo lắc đầu nói: “Thân pháp của ngươi quá thần bí, dường như có thể đoán được thiên mệnh, kiếm của ta không thể xuyên qua ngươi, kiếm của ta cũng không thể lay động được trái tim của ngươi, tiếp tục chiến đấu đã không còn ý nghĩa gì.”

“Ngươi muốn nhận thua?” Hàn Sâm hơi giật mình.

“Lục Đạo kiếm pháp của ta vừa rồi chỉ sử dụng đạo tâm kiếm đầu tiên, còn có năm đạo chưa dùng, làm sao có thể nhận thua được? Nhưng ngươi là kẻ thù duy nhất mà ta từng thấy kể từ khi được sinh ra, ngươi có thể đấu một trận với một đạo tâm kiếm ta mà không cần dùng hạch gen, thật sự là khó có được. Đối thủ như ngươi, trái lại ta không muốn tiếp tục chiến đấu nữa.”

“Ý ngươi là sao? Cuối cùng là đấu hay không đấu?” Hàn Sâm không hiểu Lục Đạo rốt cuộc là có ý gì.

Lục Đạo thờ ơ nói: “Thức ăn ngon nhất là phải gạt mọi thứ sang một bên tận tình hưởng thụ nó, đối với ta mà nói, ngươi là món ăn ngon nhất, nhưng sức mạnh hiện tại của ngươi còn chưa đạt tới, không có cách nào để cho ta dốc hết toàn lực để tận tình chiến đấu, dù ta thắng hay thua cũng không có ý nghĩa gì, hôm nay dừng ở đây, ta sẽ chờ ngày mà ngươi có thể để ta hoàn toàn giải phóng sức mạnh của mình.”

Nói xong, Lục Đạo thu kiếm vào vỏ, chuẩn bị rời khỏi chiến trường gen. “Khoan đã.” Hàn Sâm vội vàng hét lên.

“Ngươi còn có chuyện gì nữa?” Lục Đạo một lần nữa xoay người nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

“Ngay cả khi ngươi không đấu, ngươi thật sự cũng có thể giành được vị trí thứ nhất, ngươi tùy tiện cho ta cái gì đó, trao đổi vị trí thứ nhất này là được. Hạch gen của ta đã trải qua chín lần cường hóa, nếu có lần nữa, ngươi chỉ cường hóa tám lần, đó không phải là ta chiếm lợi ích của ngươi sao? Ta là người không thích chiếm lợi ích của người khác nhất.” Hàn Sâm da mặt dày, vô cùng thẳng thắng nói.

Nhưng trong lòng Hàn Sâm lại không nghĩ như vậy: “Ngươi đường đường là một Đại Đế, cho dù tự hủy hạch gen rồi tái tạo lại thì trên người cũng chắc chắn sẽ có đồ tốt, tùy tiện cho ta cái gì đó, cũng sẽ mạnh hơn so với tên Mắt Quỷ kia cho.”

Lục Đạo nghe Hàn Sâm nói như vậy thì hơi ngạc nhiên, một lát sau mới nói: “Cũng tốt, vậy dùng cái này đổi lấy vị trí thứ nhất của ngươi.”

Hàn Sâm bắt lấy thứ mà Lục Đạo ném qua, nhìn kỹ, đó là một thanh kiếm gỗ, kiểu dáng của thanh kiếm gỗ rất giống với thanh kiếm cổ của Lục Đạo, chỉ khác là thanh kiếm này được chạm khắc từ một loại gỗ đen mà thành, cầm trong tay khá nặng.

Mặc dù Hàn Sâm không thể nhìn ra đó là loại gỗ gì, nhưng hắn có thể nhìn ra đó không phải là hạch gen, cũng không phải là thú hồn hay gì khác, đó chỉ là một thanh kiếm gỗ được tạc từ một mảnh gỗ.

"Thanh kiếm gỗ này được tạc khi ta giác ngộ ra kiếm đạo, ngươi nói gì cũng được, ta cũng chỉ có cái này." Lục Đạo ung dung nói.

"Khụ khụ, cũng được, vậy cứ như vậy đi. Ta đi đây…" Hàn Sâm trong miệng nói rằng mình định đi, nhưng bước chân vẫn không nhúc nhích, ánh mắt vẫn nhìn Lục Đạo.

Hắn có hơi không cam lòng, vốn tưởng rằng có thể lấy được một ít bảo vật gì đó, kết quả chỉ có thể đổi lấy một thanh kiếm gỗ Lục Đạo tiện tay điêu khắc như vậy.

"Ngày sau ngươi và ta chắc chắn sẽ có một trận chiến, hy vọng ngươi có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của mình, để cho ta có thể sớm ngày tận tình đánh một trận." Lục Đạo bình thản nói.

"Được, ta nhất định sẽ cố gắng." Hàn Sâm thuận miệng đáp một câu, miễn cưỡng chấp nhận thất bại mà rời khỏi chiến trường gen.

"Hầy, thiệt thòi lớn rồi, vị trí tốt vậy mà chỉ đổi lấy một thanh kiếm gỗ rác rưởi." Trong lòng Hàn Sâm có hơi buồn bực, nhưng lời đã nói ra, hắn cũng không thể không biết xấu hổ mà nuốt lời.

Lục Đạo leo lên vị trí đầu của hạch gen Thanh Đồng, cũng không gây ra quá nhiều chấn động, bởi vì Lục Đạo tái tạo hạch gen tự huỷ, bản thân việc ấy đã chấn động hơn đứng nhất hạch gen Thanh Đồng.

Lục Đạo cũng không phải là một Đại Đế vô danh, hắn được tạo ra từ hỗn độn, ngắn ngủi ngàn năm đã quét sạch thiên hạ, không có mấy người đủ tư cách đánh một trận với hắn.

Hạch gen trước đây của Lục Đạo được xếp ở vị trí thứ hai ở trên bảng cấp hạch gen, việc tự huỷ rồi tái tạo của Lục Đạo Đại Đế đã gây chấn động mạnh ở Tí Hộ Sở Thần thứ tư, so với lấy được vị trí đâu hạch gen Thanh Đồng thì tất cả sinh linh đều cảm thấy rất bình thường, căn bản không có gì đáng để kinh ngạc, đó là điều đáng ra phải như vậy.

Hàn Sâm có hơi buồn bực khi mang theo một thanh kiếm gỗ trở về Tí Hộ Sở, đúng lúc đụng phải Sát Na Nữ Đế muốn tiến vào kho hạch gen. Hàn Sâm đối mặt với Sát Na Nữ Đế, Sát Na Nữ Đế vô tình liếc mắt nhìn thanh kiếm gỗ trong tay Hàn Sâm, đột nhiên trợn to hai mắt, lộ ra vẻ khó tin.

"Ngươi làm gì vậy?" Hàn Sâm nhìn Sát Na Nữ Đế ba hai bước đi tới bên cạnh hắn, hai tay kích động bắt lấy thanh kiếm gõ, giống như đang nhìn một món đồ cổ vô giá, nhìn nó từng li từng tí.

"Không thể nào. Sao có thể như vậy được…"

Càng nhìn thì nét kinh ngạc trên mặt của Sát Na Nữ Đế càng đậm, đến cuối cùng vẻ mặt đã tràn đầy khiếp sợ.

Hết chương 1444.

Chương 1445. Gỗ Của Thông Thần

"Đây là thứ tốt à?" Hàn Sâm nhìn vẻ mặt của Sát Na Nữ Đế, trong lòng nhất thời khẽ dao động.

"Đương nhiên là thứ tốt rồi, ngươi lấy nó từ đâu ra? Sao lại khắc nó thành kiếm gỗ, thật sự là quá lãng phí." Ánh mắt của Sát Na Nữ Đế nhìn Hàn Sâm, quả thực giống như đang nhìn một kẻ phá của.

"Ngươi đừng quan tâm ta lấy được từ đâu, nói cho ta biết đây là thứ gì?" Hàn Sâm thầm vui mừng, nghe giọng điệu của Sát Na Nữ Đế, kiếm gỗ hẳn là thứ tốt không thể nghi ngờ.

Sát Na Nữ Đế dừng một chút rồi nói: “Nếu như ta không nhìn lầm, đây hẳn là một nhánh cây trên Thông Thần Thụ.”

“Thông Thần Thụ là cái gì? Nghe có vẻ như rất lợi hại?” Hàn Sâm chưa từng nghe nói về cái tên này.

Sát Na Nữ Đế liếc mắt nhìn Hàn Sâm: “Ngươi đến Tí Hộ Sở thứ tư lâu như vậy mà còn chưa có nghe nói đến Thông Thần Thụ sao? “

“Nếu ta đã từng nghe nói về nó thì ta còn cần phải hỏi ngươi sao?” Hàn Sâm sốt ruột hỏi, mỗi lần Sát Na Nữ Đế nói chuyện đều quanh co lòng vòng, không nói đúng trọng điểm gì cả.

Sát Na Nữ Đế nói: “Thông Thần Thụ là một cây thần thụ mọc ở Tí Hộ Sở thứ tư, truyền thuyết nói rằng nó kết nối với Tí Hộ Sở thứ năm, nếu có thể leo lên đỉnh Thông Thần Thụ thì có thể trực tiếp thành thần tiến vào Tí Hộ Sở thứ năm.”

“Leo lên một cái cây là có thể thành Thần, vậy chẳng phải thành Thần quá dễ dàng rồi sao, người người thành Thần từ lâu rồi.” Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Thực tế thì cho đến nay không một ai có thể leo lên đỉnh của Thông Thần Thụ, cũng không có người nào có thể thành Thần.” Sát Na Nữ Đế nói.

“Không ai có thể leo lên đỉnh cây? Không phải chứ? Cây đó cao bao nhiêu? Hàng nghìn hàng vạn mét? Việc này không là gì đối với cường giả siêu cấp phải không?” Trong lòng Hàn Sâm không thể tin nổi.

Sát Na Nữ Đế vuốt ve kiếm gỗ nói: “Không ai biết Thông Thần Thụ cao bao nhiêu, bởi vì chưa từng có ai có thể leo đến đỉnh cây bao giờ, cho dù là Đại Đế cũng vậy, cây càng leo càng cao, kiểu gì cũng không leo lên đỉnh được.”

“Thông Thần Thụ lớn như vậy, một nhánh cây như vậy cũng không đáng giá bao nhiêu đúng không?” Hàn Sâm có hơi thất vọng, hơn nữa mặc kệ rốt cuộc có thể trèo lên đỉnh Thông Thần Thụ hay không, cây lớn như vậy, tùy ý chặt đi, nhánh cây có thể tính bằng tấn, chỉ sợ một nhánh cây nhỏ cũng không có giá trị gì.

Hàn Sâm thấy Sát Na Nữ Đế kinh ngạc như vậy, còn tưởng rằng là thứ tốt gì, nhưng hóa ra lại là thứ phổ biến như vậy.

Sát Na Nữ Đế trợn trắng mắt nhìn Hàn Sâm: "Ngươi cho rằng ai cũng có thể chém được thần thụ sao? Cho dù là cường giả cấp Đại Đế cũng không thể nào làm tổn thương được thần thụ, muốn lấy được nhánh cây từ trên người nó, quả là còn khó hơn leo lên trời."

"Chuyện này có chút thú vị đấy." Hàn Sâm sờ cằm nói.

"Đâu chỉ là có chút thú vị, nếu không thì tại sao lại gọi là Thông Thần Thụ chứ, có người còn nghi ngờ rằng vốn dĩ Thông Thần Thụ là thần chủng còn sót lại của Tí Hộ Sở thứ năm, nếu không thì làm sao có thể ngay cả cường giả cấp Đại Đế cũng không thể nào làm tổn thương được nó." Sát Na Nữ Đế nói.

"Nếu ngay cả Đại Đế cũng không thể làm tổn thương được Thông Thần Thụ, vậy nhánh cây này là từ đâu đến? Chẳng lẽ nói đây không phải là gỗ của Thông Thần?" Hàn Sâm nhìn kiếm gỗ nói.

Sát Na Nữ Đế khẽ lắc đầu: "Đây chính là gỗ của Thông Thần, tuy rằng ngay cả Đại Đế cũng không thể tổn thương được Thông Thần Thụ, nhưng cứ cách vạn năm sẽ có một cơ hội để chặt nó."

Sát Na Nữ Đế kể chỉ tiết mọi việc về Thông Thần Thụ cho Hàn Sâm, cứ trải qua một vạn năm, sẽ có sấm chớp kinh hoàng trên đỉnh Thông Thần Thụ giáng xuống như thác nước.

Sấm sét kia có thể hủy diệt tất cả, ngay cả cường giả cấp Đại Đế cũng không dám chạm vào, nếu không cơ thể của Đại Đế cũng có thể bị hóa thành than cốc.

Nhưng Thông Thần Thụ lại bị sấm chớp huỷ diệt thấm đẫm, trên cơ bản thì không hề có tổn thương, chỉ có rất ít nhánh cây không biết nguyên nhân vì sao bị sấm chớp đánh rồi hóa thành loại Lôi Kích Thần Mộc này.

Tuy rằng loại Lôi Kích Thần Mộc này vẫn vô cùng cứng rắn, nhưng đã không còn kiên cố như ban đầu, nếu cường giả cấp Đại Đế đủ mạnh thì có

thể bẻ gấy Lôi Kích Thần Mộc từ Thông Thần Thụ.

Bình thường số lượng loại Lôi Kích Thần Mộc này vô cùng ít, mỗi vạn năm có thể sinh hai ba nhánh là đã không tệ rồi.

Loại Lôi Kích Thần Mộc này có một tác dụng rất đặc biệt, chỉ cần mang nó trên người thì nó sẽ phát ra một loại sức sống riêng biệt, giữ ấm cho thân thể và hạch gen của người mang, làm cho thân thể trở nên có sức sống hơn, đồng thời cũng có thể thúc đẩy sự phát triển của hạch gen.

Nghe nói rất nhiều Đại Đế đều tự hào vì có thể đeo một đoạn Lôi Kích Thần Mộc, cũng có thể được coi là biểu tượng của thân phận và địa vị.

Sát Na Nữ Đế nhìn thanh kiếm gỗ trong tay nói: "Bình thường Lôi Kích Thần Mộc càng lớn thì hiệu quả càng tốt, có thể có một đoạn dài một thước đã vô cùng hiếm có, đủ để làm cho Đại Đế tự hào. Thanh kiếm gỗ này dài hơn ba thước, được tạo thành từ việc điêu khắc một thể, phần bảo vệ dày hơn cánh tay, có thể thấy được rằng nó vốn rất dày, vậy mà vèo cái đã bị vứt bỏ rất nhiều phần chỉ vì khắc ra thanh kiếm gỗ này, quá lãng phí, quả thật là phung phí của trời."

Hàn Sâm nghe xong thì lệ rơi đầy mặt, bảo vật có thể thúc đẩy sự phát triển của hạch gen lại bị hủy hoại như vậy, thật sự tên Lục Đạo kia quá hoang phí.

Hàn Sâm nhận lại Lôi Kích Thần Mộc từ tay Sát Na Nữ Đế, vuốt ve nó như vuốt ve người yêu: "Thật sự đi theo tên Lục Đạo đã khiễn cho ngươi phải chịu tủi thân, sau này cứ việc đi theo ta, ta đảm bảo sẽ tốt hơn một vạn lần so với đi theo tên Lục Đạo kia, ta sẽ cung phụng ngươi như bảo bối luôn.

Lúc Sát Na Nữ Đế chuẩn bị tiến vào kho hạch gen, lại đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc nói với Hàn Sâm một câu: "Tốt nhất ngươi không nên để người khác nhìn thấy thứ này, nếu không thì nói không chừng cường giả cấp Đại Đế đều sẽ rung động mà tới cướp lấy, có lẽ hiện tại ngươi không có sức mạnh để chiến đấu với cường giả cấp Đại Đế, đúng chứ?"

Hàn Sâm gật đầu: "Trước đây không biết đó là bảo bối, bây giờ biết rồi, đương nhiên sẽ không để cho người khác nhìn thấy nó nữa."

Sau khi Sát Na Nữ Đế rời đi, Hàn Sâm lại chơi với nó một lúc, nghĩ xem làm thể nào để người ta không nhận ra đây là Lôi Kích Thần Mộc.

Bởi vì cần phải mang nó trên người thì mới có tác dụng, Hàn Sâm cũng không thể để nó vào trong Tuyệt Tình Bình được, nhưng một thanh kiếm gỗ lớn như vậy, Lục Đạo mang trên người thì không có việc gì, hắn mang trên người, chỉ sợ không bao lâu sẽ bị người khác nhận ra và cướp đi.

Lúc Hàn Sâm suy tư, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nếu gọi là Lôi Kích Thần Mộc, lại bị sấm chớp kinh khủng như vậy đánh mà tạo thành, có lẽ thứ này cũng có thể được xem như là bảo vật hệ lôi điện chứ?

“Không biết thứ này có ích với Tiểu Ngân Ngân hay không, đáng tiếc nó còn chưa lột xác hoàn toàn, nếu không thì đã để cho nó xem xem.” Hàn Sâm nghĩ đến Tiểu Ngân Ngân, lập tức tìm quả trứng mà nó hóa thành ra nhìn một cái.

Hàn Sâm không dám bỏ Tiểu Ngân Ngân vào Tuyệt Tình Bình, bởi vì không gian bên trong Tuyệt Tình Bình đã đông cứng lại, Hàn Sâm sợ nó ở bên trong sẽ không tiếp tục lột xác được, cho nên vẫn để ở bên ngoài.

Vừa mới lấy trứng Tiểu Ngân Ngân hoá thành ra, đột nhiên Hàn Sâm phát hiện dường như không thể cảm giác được khí tức đặc biệt của Lôi Kích Thần Mộc, một tia lôi điện phóng ra từ trong thân kiếm đen kịt, giống như tơ sáng quấn về phía trứng của Tiểu Ngân Ngân hoá thành.

Hết chương 1445.

Chương 1446. Tiểu Ngân Ngân xuất thế

Chương 1446: Tiểu Ngân Ngân xuất thế

Kiếm gỗ đen như mực, nhưng sấm chớp phóng ra lại trắng như tuyết, từng luồng sấm chớp quấn quanh quả trứng, rồi từ từ tan ra như tuyết, thấm vào trong trứng, làm cho cả quả trứng đều sáng lên.

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn kiếm gỗ và quả trứng do Tiểu Ngân Ngân hóa thành, tuy rằng kiếm gỗ phóng ra sấm chớp, nhưng hoàn toàn không cảm nhận được sự hung bạo của sấm chớp, ngược lại tràn đầy sức sống, mang đến cho con người khí tức về nguồn gốc sinh vật của vạn vật đang hồi sinh.

Mà trên quả trứng của Tiểu Ngân Ngân hóa thành, Hàn Sâm lại cảm giác được một loại ý niệm khát khao, giống như một con dã thú đang đói khát khát khao máu thịt.

‘Tâm niệm khẽ động, Hàn Sâm đặt thanh kiếm gõ lên trên quả trứng, đứng ở một bên quan sát xem Tiểu Ngân Ngân có phản ứng gì.

Tuy rằng Lôi Kích Thần Mộc trân quý, nhưng nếu có thể để cho Tiểu Ngân Ngân lột xác ra sớm một chút, nếu có một ít lợi ích cho nó, tuy rằng Hàn Sâm có hơi không nỡ, nhưng cũng sẽ không keo kiệt.

Suy cho cùng thì Tiểu Ngân Ngân đã đi theo Hàn Sâm thời gian quá lâu, lại nhiều lần cứu hắn trong nguy hiểm khó khăn, Hàn Sâm cũng đã xem nó là một phần của gia đình từ sớm.

Kiếm gỗ đụng phải quả trứng, lập tức càng nhiều sấm chớp từ trong đó phóng ra hơn, từng luồng sấm chớp giống như tơ tằm quấn quanh quả trứng, làm quả trứng càng ngày càng sáng ngời, giống như có sấm chớp màu bạc thai nghén trong trứng.

Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là, Lôi Kích Thần Mộc tạc nên thanh kiếm gõ kia đã dần dần trở nên sống động, thân kiếm đen như mực cũng dần trở nên ẩm ướt, hơi có chút phồng lên, như thể nó đang từ từ lớn lên vậy.

Không lâu sau, Hàn Sâm nhìn thấy trên thanh kiếm gỗ đã mọc lên một mầm nhỏ, mầm cây vẫn đang phát triển, trên thanh kiếm càng ngày càng có nhiều mầm, kiếm gỗ cũng dần dần mất đi hình dạng, càng giống như một thân cây khô đang nảy chồi.

"Đây có được tính là cây khô gặp được mùa xuân không?" Hàn Sâm †hầm thán phục.

Theo sấm chớp từ trong kiếm gỗ phóng ra, quả trứng của Tiểu Ngân Ngân đã giống như một vầng sấm chớp màu bạc như ánh mắt trời, mà kiếm gỗ cũng sinh trưởng thành thành một gốc cây nhỏ, những chồi non dần dần lớn lên, lá cây biến thành màu xanh.

Quá trình này kéo dài không quá lâu, khi toàn bộ thanh kiếm gỗ đã bị lá xanh bao phủ, sức sống trên thanh kiếm gỗ bắt đầu yếu đi, lá cây cũng bắt đầu khô héo từ từ, những tia chớp phóng ra từ thanh kiếm cũng ngày càng ít đi.

Cho đến khi toàn bộ lá xanh đều héo úa, thanh kiếm gỗ đó cũng không còn phóng ra sấm chớp nữa, sau đó kiếm gỗ bốp một tiếng, biến thành một đống bột như tro than.

Hàn Sâm hơi đau lòng, đây chính là bảo vật có lẽ một vạn năm mới xuất hiện một lần, còn cần phải là Đại Đế ra tay mới có thể chặt xuống, hiện tại nhánh cây này đã bị hủy, Hàn Sâm không biết sau này mình có cơ hội có được một đoạn Lôi Kích Thần Mộc như vậy nữa hay không.

Nhưng trong vùng điện màu bạc kia, khí tức sinh mệnh quen thuộc càng ngày càng mạnh, đó chính là khí tức sinh mệnh của Tiểu Ngân Ngân.

Răng rắc!

Giữa ánh mặt trời màu bạc đó, một âm thanh khẽ khàng đột nhiên vang lên, sau đó sấm chớp màu bạc càng lúc càng mạnh rồi đột nhiên mạnh mẽ, tràn ngập toàn bộ đại điện.

Nhưng những sấm chớp màu bạc rực rỡ này cũng không làm Hàn Sâm bị thương, trái lại làm cho Hàn Sâm cảm giác toàn thân thoải mái, như thể

toàn bộ cơ thể đều được thánh quang tẩy rửa, tế bào đều tràn đầy sức sống.

Giữa sấm chớp màu bạc, một bóng người nhỏ nhắn và tao nhã bước đi chậm rãi, trên người phủ một bộ lông màu bạc, cao quý và lộng lẫy không thể tả.

“Tiểu Ngân Ngân!” Hàn Sâm trong lòng vui sướng, trực tiếp ôm Tiểu Ngân Ngân lên, khuôn mặt chà chà vào đầu Tiểu Ngân Ngân.

Tiểu Ngân Ngân híp mắt, vẻ kiêu ngạo lộ ra chút bất lực, chỉ là trong vẻ mặt đó cũng có một tia vui vẻ khó nén.

Ánh sáng của sấm chớp tan biến, Tiểu Ngân Ngân thoát khỏi Hàn Sâm, thân thể hơi lắc lắc, lông trên người bị Hàn Sâm làm rối loạn lập tức khôi phục vẻ đẹp mỹ lệ và trơn tru.

“Đừng tùy tiện ôm một bé gái.” Giọng của một cô nhóc phát ra từ miệng Tiểu Ngân Ngân.

Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, lại nâng Tiểu Ngân Ngân lên bằng hai tay, nhìn nàng và nói:

“Vậy mà ngươi còn biết nói tiếng người cơ đấy?”

“Đã nói không được ôm ta, bộ lông đẹp của ta đều bị ngươi làm rối tung hết lên rồi.” Tiểu Ngân Ngân thoát khỏi hai tay Hàn Sâm, đáp xuống đất rồi lại hất tung lông bị rối lên, kiêu ngạo nói: “Giọng nói của con người với ta mà nói quá đơn giản, nói ngôn ngữ con người cũng không có gì đáng tự hào.”

“Biết ngươi lợi hại nhất.” Hàn Sâm xoa đầu Tiểu Ngân Ngân.

Tiểu Ngân Ngân vô cùng đắc ý, đến mức không còn nhấn mạnh Hàn Sâm không được làm rối tung đầu nàng nữa.

Tiểu Ngân Ngân xuất thế khiến Hàn Sâm vô cùng vui mừng, nhưng điều ấy lại làm cho Bảo Nhi vô cùng không vui, trước kia chỉ có duy nhất mình nàng được Hàn Sâm sủng ái, Hàn Sâm đi đâu cũng sẽ mang theo nàng, hiện tại lại có thêm một Tiểu Ngân Ngân.

Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân nhìn nhau, ánh mắt của họ dường như phát ra tia điện trong không khí, sau khi một người một cáo mắt chạm mắt, họ lập tức quay đầu lại và không nhìn đối phương nữa.

Tình huống hiện tại của Tiểu Ngân Ngân tương tự như đời sau của sinh vật cấp Thần, vừa mới sinh ra, thể chất của nó đã ở mức ấu thể của sinh vật cấp Thần, nhưng Tiểu Ngân Ngân đã trực tiếp kết tụ hạch gen, giống như Hàn Sâm, đều là hạch gen Thanh Đồng, bản thân cần phải hoàn thiện từng chút.

Hàn Sâm đang muốn mang theo Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân đi thế giới ngầm một chuyến, hắn sợ mình rời đi quá lâu, Linh Mị Nhi sẽ bị Linh Thập Tam tính kế.

Không đến mức chết, nhưng đối với một cô gái trong sáng và xinh đẹp như vậy, nếu bị Linh Thập Tam lừa gạt sinh một đứa bé, vậy thì quá đáng thương.

Nhưng còn chưa đợi Hàn Sâm rời khỏi Tí Hộ Sở Ly Ảnh, hắn đã cảm nhận được một luồng khí tức cực mạnh đang hướng về phía Tí Hộ Sở Ly Ảnh, khiến Hàn Sâm nhịn không được khẽ nhíu mày.

Hắn đã biết chủ nhân của khí tức đó là ai, là dị linh đã đến hai lần, Thanh Nhạc đến từ Tí Hộ Sở Thiên Ngoại.

Hàn Sâm vội vàng ẩn náu trở lại Dị Linh Thần Điện, sau đó để cho Miên Dương và Thanh Ngưu - hai tên giỏi lừa bịp nhất đi nghênh đón Thanh Nhạc, xem xem rốt cuộc hắn lại tới làm gì.

Miên Dương và Thanh Ngưu dẫn theo mấy tên thủ hạ là dị sinh vật nghênh đón ngoài cửa lớn, Miên Dương mặt tươi cười nghênh đón nói: “Thanh Nhạc đại nhân, ngươi đại giá quang lâm thật sự làm cho Tí Hộ Sở Ly Ảnh của bọn ta càng thêm rực rỡ, không biết đại nhân đến đây là có chuyện gì quan trọng sao? Bọn ta cũng sẽ rất tích cực hợp tác với đại nhân.”

Thanh Nhạc sắc mặt âm trầm nói: “Bắt đầu từ bây giờ, Tí Hộ Sở này do †a thống trị, sau này các ngươi sẽ đi theo ta.”

Hiện tại tâm trạng của Thanh Nhạc vô cùng không tốt, đáng lẽ Hàn Sâm trở thành người duy nhất bước ra từ trong Tí Hộ Sở thần bí kia, mà Hàn Sâm lại được hắn và Ngọc Huyền cùng nhau tiến cử, theo lý mà nói coi như là một công lớn.

Nhưng bởi vì Hàn Sâm không thể mang về tình báo đặc biệt hữu dụng, Thiên Ngoại cũng không thể đánh được Tí Hộ Sở thần bí, cho nên công lao này cũng không có.

Công lao không có thì cũng thôi đi, nhưng bởi vì hắn và Ngọc Huyền qua lại với nhau, lại bị Ngọc Diệu gạt giò, bị đuổi tới nơi này đóng giữ, nói là quản lý khu vực này, trên thực tế đây chỉ là một nơi hẻo lánh khỉ ho cò gáy, Tí Hộ Sở cũng không có mấy tòa, Tí Hộ Sở Ly Ảnh đã được xem như một Tí Hộ Sở quan trọng, hơn nữa chủ nhân ban đầu là Hàn Sâm, linh hồn cũng đã bị tổn hại, thực lực cũng tương đối yếu, cho nên Thanh Nhạc đã lên kế hoạch trú ở đây.

Nghe Thanh Nhạc nói như vậy, vẻ mặt của Miên Dương và Thanh Ngưu đều thay đổi.

“Đại nhân, làm sao Tí Hộ Sở nho nhỏ này của bọn ta có thể làm phiền ngươi đích thân quản lí được, ngươi muốn cái gì chỉ cần nói một câu là được, đám tiểu tốt bọn ta sẽ cho ngươi.” Miên Dương nói.

“Bớt nói nhảm đi, dẫn ta tới Dị Linh Thần Điện, về sau ta chính là lão đại của các ngươi.” Hiện tại tâm trạng của Thanh Nhạc vô cùng không tốt, căn bản là lười nói nhảm với Miên Dương, trực tiếp đi thẳng vào bên trong Tí Hộ Sở.

“Được được được, mời lão đại vào trong.” Miên Dương đảo mắt, ngoan ngoãn nói.

Hết chương 1446.

Chương 1447. Trả Thù

“Bây giờ Hàn Sâm sao rồi?” Thanh Nhạc vừa đi về phía trong thành vừa hỏi Miên Dương.

Vẻ mặt Miên Dương ghét bỏ nói: “Hắn à, đầu óc có vấn đề, đã bị bọn ta đuổi ra ngoài từ lâu rồi, giữ lại một kẻ ngu ngốc có lợi ích gì, chẳng lẽ để một kẻ ngu ngốc làm lão đại của bọn ta sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, kẻ đó ngốc lắm, ngay cả đực cái cũng không phân biệt được, đừng nói làm chủ Tí Hộ Sở, ngay cả làm đầy tớ cũng không ai cần.” Thanh Ngưu tiếp lời.

“Nói cũng phải, bây giờ hắn đang ở đâu?” Thanh Nhạc lại hỏi.

“Ai mà biết, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hắn ở mấy con hẻm nhỏ trong Tí Hộ Sở, nhặt lại xương của những sinh vật khác ăn dư gặm, ngươi không biết hắn tham ăn đến mức nào đâu, khúc xương lớn như cây gậy, một chút thịt cũng không có, hắn vẫn gặm ngon lành…” Miên Dương nói tới mức nước bọt bắn tung tóe.

Thanh Nhạc nghe bọn họ nói như vậy, cũng lười hỏi tiếp sự việc liên quan đến Hàn Sâm, ngược lại hỏi: “Hiện tại ai làm chủ Tí Hộ Sở ?”

Miên Dương và Thanh Ngưu giả câm vờ điếc, đồng thanh nói: “Hiện tại không phải lão đại ngươi làm chủ sao?”

“Ta đang nói lúc ta chưa tới.” Thanh Nhạc trừng mắt nhìn bọn nó.

“Lão đại, ngươi nói là trước lúc ngươi chưa đến sao, đó là một nữ dị linh tên là Sát Na làm chủ, mấy ngày trước đi ra ngoài, đến bây giờ vẫn chưa thấy về, cũng không biết đi làm gì, người của bọn ta cũng không dám hỏi.” Miên Dương nói.

Thanh Nhạc hỏi một ít sự việc liên quan tới Sát Na, Miên Dương và Thanh Ngưu hỏi gì cũng nói không biết, ai cũng không tiết lộ nửa câu.

Nhưng Thanh Nhạc vẫn hài lòng đối với thái độ cung kính mở miệng là một tiếng lão đại của Miên Dương và Thanh Ngưu, hắn đi dạo một vòng quanh Tí Hộ Sở Ly Ảnh, cũng rất hài lòng với sự phát triển của nơi này, cuối cùng

hắn ở trong Thần Điện Dị Linh, sau đó để Miên Dương và Thanh Ngưu gọi tất cả đại lão bên trong Tí Hộ Sở, ngày mai hắn muốn mở cuộc họp để tất cả sinh vật tại Tí Hộ Sở Ly Ảnh đều biết Thanh Nhạc hắn trở thành chủ nhân của Tí Hộ Sở.

Đương nhiên Miên Dương và Thanh Ngưu đồng ý, sau khi rời đi thì lén la lén lút đi tới một căn nhà đá ở trong Tí Hộ Sở. Hàn Sâm và Sát Na Nữ Đế, Bảo Nhi, Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Hồng Mã, Tỉnh Hải Thần Thú tất cả nhân vật quan trọng đều ở đó.

"Ông chủ, bọn ta đã ổn định được thằng nhãi Thanh Nhạc kia rồi, tiếp theo nên làm gì đây?" Miên Dương nói lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra một lần, sau đó hỏi Hàn Sâm.

"Hay là chúng ta thừa dịp hắn ngủ rồi cùng nhau xông lên giết chết hắn." Trong mắt Thanh Ngưu loé lên tia sát ý, nhỏ giọng nói.

Hàn Sâm lắc lắc đầu: "Dù sao Thanh Nhạc cũng là người của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, hiện tại chúng ta vẫn không có thực lực đấu với Thiên Ngoại, nếu bây giờ giết hắn thì khó tránh khỏi sẽ gặp phiền toái lớn. Việc này cũng không vội, trước tiên các ngươi chịu khổ đi theo hắn mấy ngày, ta tự nhiên sẽ có biện pháp đối phó hắn."

Miên Dương và Thanh Ngưu nâng móng vỗ bành bạch vào ngực: "Ông chủ, ngươi yên tâm, bọn ta tuyệt đối trung thành với ngươi, cho dù thể xác ở bên Thanh Nhạc nhưng lòng ta cũng là của ông chủ ngươi…"

"Rất tốt, các ngươi đi theo ta cũng sẽ không thiệt thòi, chỉ cần một ngày ta còn sống, các ngươi đều là ông nội ở Tí Hộ Sở Ly Ảnh" Hàn Sâm thản nhiên nói: "Các ngươi đi về trước đi tránh để Thanh Nhạc nghi ngờ, hắn muốn làm gì các ngươi cứ làm theo yêu cầu của hắn."

Sau khi Miên Dương và Thanh Ngưu rời khỏi căn nhà đá thì vừa đi vừa trao đổi.

"Lão Dương, cuối cùng chúng ta là theo phe ông chủ hay là theo phe lão đại?" Thanh Ngưu nhỏ giọng hỏi Miên Dương, nó vẫn luôn theo sát Miên

Dương, hơn nữa còn rất tin tưởng năng lực cùng chỉ số thông minh của Miên Dương, tất cả mọi việc đều nghe lời Miên Dương.

Miên Dương trợn mắt liếc hắn: "Đương nhiên là ai lợi hại hơn thì theo."

"Vậy là theo lão đại hả? Hắn đến từ Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, nhất định mạnh hơn ông chủ." Thanh Ngưu suy tư nói.

Miên Dương duỗi móng đạp Thanh Ngưu một cái, bĩu môi nói: "Ngươi hiểu cái đếch gì, Thanh Nhạc lợi hại đến đâu cũng chỉ là một hạ nhân nô bộc, chúng ta theo một nô bộc thì có tương lai gì ? Lế nào ngươi muốn làm nô bộc của nô bộc sao?"

"Nhưng không phải ngươi vừa mới nói, ai lợi hại hơn thì theo người đó sao?" Thanh Ngưu khó hiểu hỏi.

Vẻ mặt Miên Dương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Ngươi thật ngu ngốc, ông chủ là người như nào mà ngươi còn không nhìn ra ư? So với ông chủ thì Thanh Nhạc là cái quái gì chứ, nếu hắn không có bối cảnh Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, một đầu ngón tay của ông chủ có thể khiến hắn chết, hắn dựa vào cái gì đấu cùng ông chủ chứ?"

"Ông chủ lợi hại như vậy sao?" Mắt Thanh Ngưu trừng lớn.

"Cho nên mới nói ngươi ngốc, dù sao ngươi cũng đừng quan tâm, chúng ta đi theo ông chủ mới là chính xác không sai, hơn nữa còn có ông chủ, chúng ta ở Tí Hộ Sở như ông nội, đi tới đâu cũng được xem trọng, chẳng lẽ ngươi muốn làm nhãi nhép với Thanh Nhạc sao? Chỉ với thực lực của chúng ta, e rằng người khác cũng coi thường."

Thanh Ngưu suy nghĩ một lúc: "Nói cũng đúng, với chút thực lực này của chúng ta, nếu không phải ông chủ coi trọng giao chuyện ở Tí Hộ Sở cho chúng ta quản lý, làm gì có chuyện bây giờ chúng ta ở đây nở mày nở mặt được."

"Đúng vậy, nói đi nói lại ông chủ cũng không ép chúng ta trở mặt với Thanh Nhạc, trước mắt cứ như vậy đi."

Hàn Sâm đi cả đêm ra khỏi Tí Hộ Sở, hắn cũng không sợ Miên Dương cùng Thanh Ngưu đi cáo báo, Thanh Nhạc cũng chỉ là một dị linh cấp bậc hoàng tộc, còn có được hạch gen Bảo Thạch mà thôi, bây giờ Hàn Sâm cũng không sợ hắn chút nào.

Nếu như không phải hắn không muốn kinh động Tí Hộ Sở Thiên Ngoại thì hắn đã trực tiếp giết chết Thanh Nhạc, dù sao Thanh Nhạc cũng là

dị linh đã từng thần phục, đá linh hồn của hắn đã dung hòa một thể với hắn, không có năng lực sống lại, giết thì cứ giết thôi.

Bây giờ Hàn Sâm cũng không có dự tính bỏ qua cho Thanh Nhạc, hắn đang chuẩn bị tới thế giới ngầm đưa vài con Thực Tử Trùng về giết chết Thanh Nhạc, như vậy nếu Tí Hộ Sở Thiên Ngoại tra xét xuống cũng không sẽ nghĩ tới hắn.

Hàn Sâm ra khỏi Tí Hộ Sở mới đi được có mấy dặm đường thì đột nhiên nhìn thấy phía trước có một cái bóng trắng đi tới trước mặt, Hàn Sâm nhìn kỹ đó là một con vượn toàn thân trắng như tuyết, cao chừng hơn ba thước, cơ bắp toàn thân cứng như sắt thép, lông trắng như tuyết, chỉ lộ ra khuôn mặt tay và chân giống như vàng đen.

Thuật quan khí Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm không hề tâm thường. Tuy rằng con vượn tuyết này đã thu lại khí tức trên người, nhưng Hàn Sâm có thể cảm giác được, sinh cơ của tên này vô cùng đáng sợ, ngay cả Thực Tử Trùng cũng không bằng nó.

Bây giờ Hàn Sâm không có có tâm trạng kiếm thêm phiền toái, nên chuẩn bị tránh con vượn tuyết để đi đường khác, ai mà biết con vượn tuyết này vô cùng tinh mắt, đã nhìn thấy Hàn Sâm từ trước, hai chân chạy như điên như đầu xe lửa chạy tới trước mặt Hàn Sâm, tức giận hỏi: “Ngươi có phải là người của Tí Hộ Sở Ly Ảnh không?”

Hàn Sâm nhìn vẻ mặt con vượn tuyết này, trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra con vượn tuyết này tám chín phần mười là đến gây phiền phức.” Cho nên Hàn Sâm vội vàng nói: “Ta từng sống ở Tí Hộ Sở Ly Ảnh, nhưng đã bị đuổi đi rồi, bây giờ đã không có nhà để về.”

“Hừ, vậy thì thật là tốt, ngươi dẫn ta đi Tí Hộ Sở, chờ ta xé xác chủ

nhân của Tí Hộ Sở thì không có người đuổi ngươi đi nữa.” Vượn tuyết lạnh mặt nói.

Hàn Sâm nghe xong trong lòng khẽ rùng mình chủ nhân Tí Hộ Sở không phải đang nói hắn sao?

“Không đúng, bây giờ chủ nhân Tí Hộ Sở là Thanh Nhạc!” Hàn Sâm nghĩ tới đây nhất thời ánh mắt sáng lên, hỏi vượn tuyết: “Đại nhân ngươi có thù với chủ nhân Tí Hộ Sở sao?”

“Thù không đội trời chung.” Vượn tuyết tức giận quát.

Hết chương 1447.

Chương 1448. Bởi Vì Ta Là Chủ Nhân Tí Hộ Sở

Hàn Sâm và vượn tuyết đi về phía Tí Hộ Sở Ly Ảnh, trong lòng thầm vui mừng.

Trên đường đi Hàn Sâm nói bóng nói gió nên đã biết là xảy ra chuyện gì, thì ra lai lịch con vượn tuyết này là đời sau của sinh vật Thần siêu cấp Nhật Nguyệt Thần Viên.

Chẳng qua sau khi Nhật Nguyệt Thần Viên sinh ra nó không biết đã xảy ra chuyện gì, con vượn tuyết này cũng chưa từng nhìn thấy cha của nó, lại đúng dịp bị Nam Ly Thiên đi ngang qua bắt về lấy máu làm thí nghiệm.

Nam Ly Thiên không ngờ rằng bản thân lại may mắn như vậy, có thể nhặt được ấu thể sinh vật Thần siêu cấp, nhưng hắn không biết vượn tuyết là đời sau của Nhật Nguyệt Thần Viên, hơn nữa máu của vượn tuyết không thuần,

không nhìn ra nó là ấu thể sinh vật Thần Huyết, rút không ít máu đưa cho Tô Miên Hoa làm thí nghiệm.

May mà vượn tuyết thông minh, thừa dịp Nam Ly Thiên không ở Tí Hộ Sở nên đã tìm cơ hội chạy ra ngoài kết thúc kiếp sống làm chuột bạch.

Sau đó vượn tuyết gặp không ít kỳ ngộ, mãi cho đến hôm nay vượn tuyết đã thăng cấp lên hạch gen siêu cấp, vì vậy mới trở lại tìm Nam Ly Thiên báo thù.

Chẳng qua lúc vượn tuyết bị bắt còn quá nhỏ, trải qua nhiều năm như vậy, căn bản nó cũng không nhớ rõ dáng vẻ Nam Ly Thiên ra sao, cũng không biết người bắt nó tên gì chỉ biết là chủ nhân Tí Hộ Sở, vì vậy nó luôn la hét muốn xé xác chủ nhân Tí Hộ Sở để báo thù.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ thật nguy hiểm: “May mà tên nhãi Thanh Nhạc kia đến, nếu không ta chính là chủ nhân Tí Hộ Sở, nếu con siêu cấp vượn tuyết này đến xé xác ta, vậy cũng oan uổng quá.”

Cũng may tính cách con vượn tuyết cũng không xấu, mặc dù có chút nóng nảy nhưng không có dự định muốn đả thương những sinh vật khác.

Hắn mang theo vượn tuyết đi một mạch tới Tí Hộ Sở Ly Ảnh, vượn tuyết vừa nhìn dáng vẻ Tí Hộ Sở Ly Ảnh thì mắt long lên sòng sọc gầm thét nói: “Không sai, chính là chỗ này, nơi này chính là Tí Hộ Sở.”

Nói xong vượn tuyết muốn xông vào bên trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm vội vàng gọi nó lại: “Đại nhân, trước tiên ngươi đừng xông vào.”

“Tại sao không thể xông vào? Chẳng lẽ ngươi muốn cản ta?” Vượn tuyết lập tức hung dữ trừng mắt nhìn Hàn Sâm, giống như nếu Hàn Sâm ngăn nó chính là có thâm cừu đại hận với nó vậy.

“Không phải không phải, ý của ta là ngươi không nhớ chủ nhân Tí Hộ Sở trông như thế nào, hiện tại ngươi mạnh mẽ như vậy, cứ trực tiếp đi vào thì con rùa đó sẽ bị hù chết khiếp, biết ngươi đến tìm hắn báo thù, hắn nào dám nhận mình là chủ nhân Tí Hộ Sở, đến lúc đó sẽ làm ra vẻ đáng thương bỏ chạy.” Hàn Sâm vội vàng nói.

“Nói cũng phải.” Vượn tuyết trầm ngâm nói.

“Như vậy đi, đại nhân ngươi hãy thu lại khí tức như lúc nấy, chịu uất ức cùng ta đi vào thành, ta dẫn ngươi đi tìm chủ nhân Tí Hộ Sở kia, đợi ta

hỏi rõ hắn thừa nhận chính mình là chủ nhân Tí Hộ Sở, cũng chắc chắn hắn là kẻ thù của ngươi, lúc đó xé xác hắn cũng không muộn.”

Hàn Sâm vừa nói vừa nghĩ thâm: “Nam Ly Thiên bị ta giết chết, cũng coi như là đã giúp ngươi báo thù, bây giờ ngươi giúp ta một việc là xử lý tên khốn Thanh Nhạc kia, cũng coi như là báo ơn rồi.”

Vượn tuyết nghe xong thì đùng đùng nổi giận nói: “Cách này tốt, ngươi nhanh chóng đưa ta đi tìm tên khốn kia đi, ta muốn xé xác hắn ngay lập tức.”

Hàn Sâm đáp một tiếng, nghênh mang dắt theo vượn tuyết đi vào trong Tí Hộ Sở, hơn nữa còn đi thẳng về phía Dị Linh Thần Điện.

Thanh Nhạc đang đợi họp ở trong Dị Linh Thần Điện. Hắn ngồi ở phía chủ vị, thuận miệng ăn Quả Thực Gen mà Miên Dương và Thanh Ngưu mang tới, tâm trạng cũng khá hơn nhiều.

Sự phát triển của Tí Hộ Sở Ly Ảnh tốt hơn so với hắn tưởng tượng nhiều, sau này hắn có thể kiếm không ít béo bở ở nơi đây, đương nhiên †âm trạng cũng khá hơn nhiều.

Hắn đột nhiên nhìn thấy có bóng dáng tiến vào Tí Hộ Sở, Thanh Nhạc tưởng rằng là Ma Nhân thuộc tính kim và đám đầu sỏ của Tí Hộ Sở Ly Ảnh đến họp, không ngờ chú ý nhìn qua lại phát hiện là Hàn Sâm đi ở phía trước, phía sau còn có một con vượn trắng.

“Hàn Sâm, ngươi đến đây làm gì?” Bây giờ Thanh Nhạc không còn suy nghĩ gì với Hàn Sâm hết, Hàn Sâm cũng không có ích gì với hắn, hiển nhiên cũng sẽ không khách khí với hắn.

“Ta còn muốn hỏi ngươi đến đây làm gì đấy? Ngươi dựa vào cái gì mà ngồi ở trên vị trí này?” Hàn Sâm oán giận hỏi.

“Dựa vào cái gì? Dựa vào ta là chủ nhân của Tí Hộ Sở Ly Ảnh.” Thanh Nhạc phách lối nói, trực tiếp tuyên bố địa vị của mình trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghe xong thì vui mừng, hắn còn tưởng rằng phải nói thêm vài câu mới có thể moi ra lời của Thanh Nhạc, ai mà biết Thanh Nhạc lại phách lối như vậy, vừa mở miệng đã lập tức nói ra, những lời Hàn Sâm chuẩn bị nói cũng không còn tác dụng.

“Ngươi thật sự là chủ nhân Tí Hộ Sở ở đây ư?” Vượn tuyết cũng không trực tiếp động thủ, nó nhẫn nhịn lửa giận trong lòng rồi lại hỏi thêm một câu.

“Ta không phải chủ nhân của Tí Hộ Sở, lẽ nào là ngươi hay sao?” Thanh Nhạc không có năng lực Động Huyền Khí Tràng, đương nhiên không nhìn ra sinh cơ trên người vượn tuyết không tầm thường, hơn nữa hắn biết nơi này hoàn toàn không cái gì có thể vượt qua được dị sinh vật, vì vậy trong lòng không có kiêng kị gì mà bày ra dáng vẻ duy ngã độc tôn.

Hàn Sâm nghe Thanh Nhạc nói những lời này, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống: “Thanh Nhạc ơi là Thanh Nhạc, ngươi đang †ự mình tìm đường chết đấy, chẳng thể trách được người khác đâu.” Quả nhiên khi nghe được câu trả lời của Thanh Nhạc, vượn tuyết lập tức trở nên hung bạo, cơ thể màu trắng to lớn mạnh mẽ lóe lên đi đến †rước mặt Thanh Nhạc, đôi móng vuốt như vàng đen thoáng cái nắm lấy đầu Thanh Nhạc.

Thanh Nhạc cực kỳ sợ hãi, hét lớn: “Ngươi là ai…”

Vượn tuyết hừ lạnh một tiếng: “Ta chính là con vượn nhỏ lúc trước bị ngươi bắt đi rút máu đánh đập tàn nhẫn, hôm nay viên gia gia ngươi đến để báo thù.”

Thanh Nhạc nghe xong khuôn mặt tràn đầy thắc mắc, muốn giải thích gì đó nhưng còn chưa hé miệng, hai móng vượn tuyết dùng sức lập †ức xé Thanh Nhạc thành hai mảnh, máu tươi văng đầy đất, dĩ nhiên loại dị linh như Thanh Nhạc không có sức chống trả.

Thanh Nhạc là dị linh thân phục Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, đá linh hồn đã hòa làm một với thân thể, cũng tương tự Sát Na Nữ Đế, có thể tạm thời để đá

linh hồn vào tượng thần dị linh, tuy nhiên lại mất đi năng lực hồi sinh từ sớm.

Hiện tại bị vượn tuyết trực tiếp xé ra, hoàn toàn không có khả năng sống lại.

Vượn tuyết nhìn Thanh Nhạc bị xé thành hai nửa, nó còn chưa hết giận, hai tay điên cuồng đấm xuống, đập nát tàn thi của Thanh Nhạc thành một đống bùn nhão.

“Thảm thật đấy! Ngươi cũng dám nhận là lão đại của Miên Dương, tự †ạo nghiệt thì không thể sống.” Hàn Sâm thở dài nhìn Thanh Nhạc chết không nhắm mắt nói.

Mà Miên Dương và Thanh Ngưu ở bên cạnh thì nhìn đến choáng váng, làm sao Thanh Nhạc đang yên đang lành mà có thể bị giết chết, hơn nữa đường đường là một dị linh hoàng tộc, vậy mà ngay cả sức chống trả cũng không có.

Những người chạy tới họp như Ma Nhân thuộc tính kim, các loại dị sinh vật và dị linh đều nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng càng thêm khiếp sợ.

Sau khi đập chết Thanh Nhạc, vượn tuyết xoay người rời đi, không hề lưu luyến nơi này chút nào.

Hàn Sâm lập tức nhắc nhở một câu: “Đại nhân, ngươi phải cẩn thận, hắn là người của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại. Nếu Tí Hộ Sở Thiên Ngoại biết hắn chết trong tay ngươi thì có lẽ sẽ đến gây sự với ngươi.”

“Đến bao nhiêu ta giết bấy nhiêu.” Vượn tuyết thô bạo nói một câu, trực tiếp sải bước đi xa.

Hết chương 1448.

Chương 1449. Cây Nấm Không Thể Chạm Tới

“Ông chủ, ngươi đúng là anh minh thần võ có số mệnh phi phàm, vừa gặp phải một rắc rối Thanh Nhạc như này thì đã có người giúp ngươi

giải quyết rồi.” Bên trong Thần Điện Dị Linh, Miên Dương nói với vẻ lấy lòng.

Thanh Ngưu cũng không hề tụt lại phía sau: “Ông chủ, quả thật ngươi chính là đứa con cưng của trời cao, anh tuấn tiêu sái lại còn niên thiếu hữu vi, tất cả những con bò cái của cả cái Tí Hộ Sở này đều động lòng với ngươi…”

“Được rồi, ngươi tự giữ lại bò cái cho mình đi” Hàn Sâm nghĩ nghĩ rồi nói với bọn nó: “Nếu lại có người ở Tí Hộ Sở Thiên Ngoại đến thì các ngươi biết phải nói gì rồi chứ?”

“Tất nhiên tất nhiên, là con vượn tuyết đó đã giết Thanh Nhạc để báo thù, cái tên Thanh Nhạc này chưa từng làm chuyện gì tốt đẹp, kẻ thù nhiều như vậy, bị giết cũng là chuyện hết sức bình thường.” Miên Dương vội nói.

“Rất tốt, ăn ngay nói thật, ta thích.” Hàn Sâm cười nói.

“Đa tạ lời khen của ông chủ, sau này đám tiểu tốt bọn ta nhất định sẽ cưỡi trên lưng ngựa xông pha chiến trường vì ngươi…” Miên Dương đột nhiên trở nên có tinh thần, khoe khoang mấy thành ngữ học trộm được khi Hàn Sâm dạy cho Bảo Nhi và thần thú Tiểu Tinh Hải.

Hàn Sâm giao lại công việc ở Tí Hộ Sở cho Miên Dương và Thanh Ngưu, tuy rằng hai tên này rất xảo quyệt, thế nhưng năng lực làm việc lại rất mạnh, Hàn Sâm cũng không trông chờ bọn chúng có thể thực sự trung thành, chỉ cần có thể quản lý tốt Tí Hộ Sở, giúp hắn kiếm thật nhiều tiền là được rồi.

Những dị sinh vật và dị linh cường đại nói chung không thể có khả năng đưa đẩy như vậy, dù bọn chúng có mạnh đến đâu, về phương diện này cũng không hữu dụng bằng Miên Dương và Thanh Ngưu.

Hàn Sâm để Sát Na Nữ Đế và những người khác ở lại Tí Hộ Sở, cũng không dẫn Tiểu Ngân Ngân đi theo bọn họ. Mà nguyên nhân chủ yếu là do

Hàn Sâm đến Tí Hộ Sở dưới lòng đất, dùng thân phận Đế Linh siêu cấp và Kim Tệ, dẫn theo thì chỉ sợ sau này sẽ bị lộ tẩy.

Nhưng Bảo Nhi không chịu ở lại, nhất định muốn đi cùng Hàn Sâm, hơn nữa Bảo Nhi và Thánh Đằng cũng có quan hệ với nhau, tương lai nhất định phải theo Hàn Sâm tiến vào Tí Hộ Sở Ám Linh, vậy nên hắn đành phải đưa Bảo Nhi theo.

Trước khi rời đi, Bảo Nhi ngồi trên vai Hàn Sâm, còn cố ý lộ ra nụ cười đắc thắng với Tiểu Ngân Ngân.

Nhưng Tiểu Ngân Ngân lại phớt lờ cô bé, quay trở lại nệm của mình để nghỉ ngơi, như thể nàng hoàn toàn không thèm để tâm, điều này khiến Bảo Nhi rất tức giận.

Đến Tí Hộ Sở Diện Cụ, may mắn là Linh Mị Nhi vẫn an toàn, trong khoảng thời gian Hàn Sâm vắng mặt cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt, có vẻ như sau thất bại đó, Linh Thập Tam và những kẻ khác vẫn chưa nghĩ ra phương pháp nào khác.

“Kim Tệ, ta phát hiện ra một nơi có thực vật gen cao cấp, thế nhưng Hắc Bạch Xà Vương không chịu cho ta đi vào, ngươi có muốn đi xem thử không?” Linh Mị Nhi nói với Hàn Sâm.

“Thực vật gen cao cấp gì thế?” Hàn Sâm không có hứng thú với những thực vật gen bình thường.

“Đó là một hang động, bên trong mọc rất nhiều nấm, trông có vẻ rất cao cấp, ta cũng không biết bọn chúng được gọi là gì.” Linh Mị Nhi đáp.

Hiện tại Hàn Sâm vẫn chưa nghĩ ra cách đối phó với cha con Linh Thập Tam, cũng không thể làm việc gì khác, thế là đi theo Linh Mị Nhi xem xem mấy cây nấm này là thực vật gen cấp bậc nào.

Thế giới ngầm có có cả ngàn vạn hang động, căn bản không thể đếm được rốt cuộc có bao nhiêu cái, nếu không phải có Linh Mị Nhi dân đường, cứ cho là Hàn Sâm từng đi qua một lần thì cũng sẽ vẫn không †ìm được nơi đấy.

Hang động kia chỉ đủ cho một người đi qua, thế nhưng sau khi đi được vài trăm mét thì dân dần mở rộng ra, mặc dù vẫn không phải là to lắm, nhưng cũng đủ để cho ba người cùng đi song song.

Đi được một lúc, Linh Mị Nhi chỉ về phía trước rồi nói: “Chính là loại nấm kia”

Hàn Sâm nhìn theo hướng ngón tay Linh Mị Nhi chỉ, quả nhiên nhìn thấy một loại nấm có hình dạng giống nấm hương mọc trong các khe nứt của vách đá, toàn thân lấp lánh trắng muốt, vừa to bằng một nắm tay.

“Ở đây cũng không có dị thú nào canh giữ, sao ngươi không tự mình hái đi?” Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Khí Tràng quét hết xung quanh, nhưng không hề phát hiện ra có bất kỳ sinh vật nào khác ở đây, nghi ngờ hỏi lại.

“Ta hái rồi, nhưng mà không hái được.” Linh Mị Nhi bất lực nói.

“Sao lại không hái được?” Hàn Sâm vẫn chưa hiểu được ý của Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi dường như cũng không biết nói như nào: “Chính là không thể hái được, ngươi thử thì sẽ biết.”

Hàn Sâm không cảm thấy có nguy hiểm gì, thế là đi thẳng đến bên cạnh cây nấm đó, đưa tay ra định hái nấm.

Nhưng tay của hắn lại giống như xuyên qua một ảo ảnh vậy, những cây nấm nhìn như thật kia còn đang toả ra mùi hương thơm ngát, vậy mà không hề có cảm giác tiếp xúc vào nó.

“Kỳ lạ, đây là ảo ảnh sao?” Hàn Sâm nghỉ ngờ đánh giá cây nấm kia.

Màu trắng tinh như bột phấn , còn có cả hương thơm tràn ngập, hơn nữa Động Huyền Khí Tràng thực sự cũng đã cảm nhận được trên thân nó đang toả ra khí tức sức sống mạnh mẽ, rất có khả năng là thực vật gen cấp Thần Huyết.

“Kỳ lạ thật, nhìn lại thì thấy không giống áo ảnh.” Hàn Sâm đưa tay ra sờ sờ, lòng bàn tay lại xuyên qua, hoàn toàn không thể chạm đến mấy cây

nấm.

“Nhìn đi, ta nói là không thể chạm vào được mà.” Linh Mị Nhi nói.

“Cái này đúng thật là kỳ lạ mà, sao lại không thể chạm vào được nhỉ?” Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng quét qua mấy lần, dù nhìn như

nào thì cũng vẫn là những thứ còn sống sờ sờ ra, không thể nào là ảo ảnh được.

Nhưng cho dù Hàn Sâm có dùng sức mạnh như thế nào thì vẫn không thể nào chạm vào được nó.

“Bên trong còn có rất nhiều.” Linh Mị Nhi vừa nói vừa đi vào trong. Hàn Sâm đi theo Linh Mị Nhi tiếp tục tiến sâu vào trong, quả nhiên lại nhìn thấy rất nhiều cây nấm khác, có rất nhiều cây lớn bé khác nhau, có cây to như một quả bóng, có cây thì nhỏ bằng nắm tay.

Hàn Sâm thử hết lần này đến lần khác ở trong đấy nhưng vẫn không thể chạm vào những cây nấm đó.

Bảo Nhi hiếu kỳ nhìn rồi nhảy từ trên vai Hàn Sâm xuống, đưa tay ra hái một cây, bàn tay bé nhỏ của cô bé nắm lấy cây nấm, chỉ cần nhẹ nhàng dùng lực là có thể hái được.

“Quả nhiên vẫn là Bảo Nhi lợi hại.” Hàn Sâm nghĩ thâm.

Linh Mị Nhi nhìn thấy Bảo Nhi hái được nấm cũng vui mừng khôn xiết, †ự mình đưa tay tìm một cây nấm để thử, nhưng vẫn không thể chạm vào.

“Cha ơi, cho cha này.” Bảo Nhi đặt cây nấm vào tay Hàn Sâm, cũng không biết là vì đã bị hái xuống hay là do nó đã bị Bảo Nhi chạm vào, nên cây nấm vừa rơi vào tay Hàn Sâm đã trở thành thực chất, không hề xuyên qua tay Hàn Sâm rồi rơi xuống đất. Hàn Sâm cầm cây nấm bóp nhẹ một cái, đáng lẽ định nhón một miếng nhỏ để nếm thử xem rốt cuộc nấm này có tác dụng gì.

Nhưng hắn vừa bóp một cái, cả cây nấm lập tức bị vỡ ra, một luồng sáng màu trắng chiếu vào lông mày của Hàn Sâm, đồng thời một tiếng nói cũng

vang lên trong đầu của Hàn Sâm.

“Nhận được nấm bom thú hồn cấp thông thường.”

“Vậy mà cái thứ này cũng có thể sinh ra thú hồn được ư?” Hàn Sâm †hầm kinh ngạc.

Hắn nhìn vào trong hồn hải của mình, quả nhiên nhìn thấy một cây nấm bom trắng nõn trong đó, Hàn Sâm lại nhìn tư liệu của nó.

Nấm: Thú hồn thực vật cấp thông thường. “Thú hồn thực vật có tác dụng gì?” Hàn Sâm nhất thời cảm thấy khó hiểu.

Rõ ràng thú hồn thực vật không hề có nghĩa là nó được sinh ra từ thực vật, trước đây Hàn Sâm cũng đã từng nhận được không ít thú hồn sinh ra từ trong thực vật, nhưng chưa từng gặp loại thú hồn thực vật này.

Trong lúc Hàn Sâm đang suy ngẫm, Bảo Nhi đã hái thêm một cây nữa, nhưng lần này Bảo Nhi không đưa cho Hàn Sâm, nó thấy Hàn Sâm bóp nát cây nấm rất thú vị nên đã tự tay bóp nát cây nấm đó.

“Cha ơi, ta lấy được một thú hồn Thần Huyết.” Bảo Nhi nói với Hàn Sâm.

“Không phải chứ, sao khoảng cách lại lớn như vậy? Sao ta lại chỉ nhận được thú hồn thông thường chứ?” Hàn Sâm lập tức trợn trừng mắt lên.

Hết chương 1449.

Chương 1450. Nấm Bom

“Bảo Nhi, ngươi giúp cha hái thêm một cây nữa nhé.” Trong lòng Hàn Sâm không hề tin vào chuyện kỳ lạ này. Nếu cây nấm này có thể sinh ra thú hồn Thần Huyết thì không có lý do gì mà hắn chỉ có thể ra được thú hồn thông thường.

Bảo Nhi đáp lại một tiếng, đưa tay ra hái cây nấm, nhưng Hàn Sâm lại lập tức nói: “Cây đó bé quá, chỉ to bằng nắm tay, chắc chắn không thể sinh ra thú hồn cao cấp được đâu, ngươi hái cây ở bên kia kìa, đúng, chính là cây to to đấy.

Bảo Nhi dùng hai tay ôm chặt một cây nấm to gần bằng quả bóng đưa cho Hàn Sâm, Hàn Sâm cầm lấy, cảm giác trọng lượng của cây này nặng gấp mấy lần mấy cây trước hắn cầm.

“Loại thực vật gen này, vừa nhìn là biết tốt xấu như nào, to thì chắc chắn là hút được nhiều khí cơ sinh mệnh hơn, trông tốt như này thì chắc chắn cơ hội sinh ra thú hồn xịn sẽ cao.” Hàn Sâm nói, tay cầm lấy cây nấm.

Bụp!

Cây nấm to gần bằng quả bóng bị Hàn Sâm bóp nát, lúc này một luồng ánh sáng trắng từ bên trong phát ra ngoài, tiến thẳng vào hồn hải của Hàn Sâm.

“Nhận được nấm bom thú hồn cấp thông thường.”

“Đậu mè, tại sao vẫn là thú hồn thông thường, chẳng lẽ càng nhỏ thì càng tốt sao?” Hàn Sâm tự hỏi.

“Cha ơi, ta lại có thêm một con thú hồn Thần Huyết.” Bảo Nhi tự tay bóp một cây nấm khác, vui vẻ nói với Hàn Sâm.

“Chắc chắn vừa rồi là do tư thế của mình không đúng, chắc chắn mình không xui xẻo như vậy đâu.” Hàn Sâm nghiến răng nghiến lợi, nói với Bảo Nhỉ: “Bảo Nhi, ngươi giúp ta hái một cây, lần này hái cây nhỏ giúp †a đi, loại to không phù hợp với ta, không hợp với bát tự của ta.”

“Bát tự là gì vậy?” Bảo Nhi khó hiểu nhìn Hàn Sâm.

“Ngươi đừng quan tâm cái này, mau giúp ta hái một cây nhỏ đi.” Hàn Sâm sốt sắng nói.

Bảo Nhi rất nghe lời, lập tức giúp Hàn Sâm hái một cây nấm nhỏ hơn, ném thẳng đến tận tay Hàn Sâm.

Hai tay Hàn Sâm bắt lấy cây nấm, tạo tư thế như một nén hương hướng lên trời, rồi nhắm mắt lại và thành kính cầu nguyện: “Phật tổ, Thiên Đế, Thánh Mẫu Maria Ozawa, xin hãy phù hộ cho ta chắc chắn mở ra được hồn thú Thần Huyết, sau này ta nhất định sẽ ngày ngày thờ cúng, hằng đêm thắp hương, tín đồ Hàn Sâm thành kính…”

Sau khi thành tâm cầu nguyện, Hàn Sâm đang chuẩn bị bóp cây nấm, thế nhưng hắn lại lập tức nghĩ đến điều gì đó, xoay người, chọn một vị trí may mắn rồi mới dùng sức bóp cây nấm.

“Nhận được nấm bom thông thường.”

“Đậu mé, đây nhất định là bài toán xác suất chứ không phải do vận khí của mình không tốt, ai cũng sẽ gặp phải mấy thể loại xác suất này thôi, sẽ có cây tốt cây xấu, giá trị trung bình sẽ không quá chênh lệch, thêm vài cây nữa là tốt rồi.” Hàn Sâm đã từ bỏ ý nghĩ mê tín kia, quyết định tin vào khoa học.

“Cha ơi, ta lại lấy được một thú hồn Thần Huyết khác, cha lấy được gì rồi?” Bảo Nhi lại vui vẻ nói.

“E hèm, chúng ta như nhau cả, ngươi giúp ta hái thêm mấy cây nữa đi.” Hàn Sâm khẽ hắng giọng rồi nói.

Bảo Nhi rất nghe lời, lại đi hái thêm vài cây nấm cho Hàn Sâm, Hàn Sâm hít một hơi dài, cầm mấy cây nấm nghĩ thầm: “Thần thánh gì đều không đáng tin, khoa học mới là chân lý, mình phải tin tưởng vào khoa

”

học. “Nhận được nấm bom thông thường.”

“Cha ơi, làm sao tất cả chỗ này có thể đều là thú hồn Thần Huyết được chứ”

“Nhận được nấm bom thông thường.”

“Thật nhàm chán, lại là thú hồn Thần Huyết, chỉ có vậy thôi sao?” “Nhận được nấm bom thông thường.”

“Cha ơi, ta nhận được nấm bom cấp Thần này!”

Phụt!

Hàn Sâm suýt nữa thì phun ra một búng máu, tay run lên, mặc dù trước mặt vẫn còn nấm, thế nhưng hắn thật sự không thể bóp nổi nữa, thật sự bị đả kích quá lớn rồi.

Thế nhưng Hàn Sâm ngay lập tức nghĩ lại: “Dù gì Bảo Nhi cũng khác biệt, con bé không phải người bình thường, có thể lấy ra được những thú hồn cao cấp cũng là chuyện bình thường, mình cũng không thể coi là xui xẻo được, chẳng qua giống như những người bình thường mà thôi.”

“Các ngươi đang làm gì vậy? Rốt cuộc những cây nấm này có tác dụng gì?” Linh Mị Nhi đứng ở bên cạnh nhìn một hồi lâu, cũng hơi tò mò hỏi.

Hai mắt Hàn Sâm đột nhiên sáng lên, nhét một cây nấm cho Linh Mị Nhi và nói: “Ngươi bóp nát mấy cây nấm này thử xem.”

Khi ở ba Tí Hộ Sở trước đó, trừ khi các dị linh thân phục nhân loại, nếu không thì sẽ không có cách nào sử dụng thú hồn được, không biết ở Tí Hộ Sở thứ tư có giống như vậy hay không.

Nếu các dị linh không thể sử dụng các thú hồn, vậy họ có thể nhận được gì khi vắt kiệt Quả Thực Gen đây?

Hàn Sâm vẫn còn một chút mong đợi nhỏ, dù gì Quả Thực Gen cũng không thể không cho ra gì bởi vì dị linh không thể sử dụng thú hồn được.

Linh Mị Nhi nhìn Hàn Sâm và Bảo Nhi bóp nấm, vừa mới nãy rất động lòng, cũng muốn thử bóp, bây giờ Hàn Sâm đưa nấm cho nàng, nàng không nói thêm gì mà dùng sức bóp nát luôn.

Bụp!

Chỉ thấy một tia sáng bay ra từ cây nấm, bắn thẳng vào ấn đường của Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi đột nhiên lộ ra vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ: “Ta nhận được một thú hồn nguyên thủy.”

Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy hơi hoảng hốt, mặc dù chỉ là thú hồn nguyên thủy, thế nhưng đã tốt hơn thú hồn thông thường của hắn rất nhiều rồi.

Hàn Sâm đưa hai cây còn lại cho Linh Mị Nhi, kết quả Linh Mị Nhi lôi ra được một thú hồn biến dị và một thú hồn nguyên thủy, dường như đây mới là năng lực của người bình thường.

“Thứ rác rưởi gì đây chứ, ta cũng không hiếm lạ gì đâu. Nhớ lại năm đó, anh đây đánh quái đạt được ba thú hồn cao cấp, thậm chí còn có thể lượn khắp Liên Minh trong ba tuần, ai thèm quan tâm mấy loại thú hồn rác rưởi này chứ. Những thú hồn được lấy trực tiếp đó chẳng có chút hàm lượng kỹ thuật cả, các cao thủ hoàn toàn không thèm dùng đến nó, căn bản một cường giả như ta đây cũng không cần phải dùng đến loại thú hồn này.” Khóe mắt Hàn Sâm giật giật liên tục, mắt cong cong, bĩu môi nói.

Bảo Nhi lắc lư đi giữa những bụi nấm, thỉnh thoảng lại cúi xuống hái một cây nấm, trông có vẻ chơi rất vui.

“Cha ơi, cho cha nấm này.” Bảo Nhi ôm mấy cây nấm đến trước mặt Hàn Sâm rồi nói.

“E hèm, cha không cần nữa rồi, Bảo Nhi thích thì tự mình bóp đi.” Hàn Sâm từ bỏ ý định bóp nấm, hắn cảm thấy tự mình bóp thật sự quá lãng phí.

Mặc dù quả thật ở đây có rất nhiều nấm, xem ra cũng phải hơn trăm cây, thế nhưng có Bảo Nhi bóp chúng, ít nhất có thể lôi ra được thú hồn Thần Huyết, như vậy còn hữu dụng, chứ lôi ra thú hồn thông thường thì cũng chẳng có ích lợi gì.

Hàn Nhi đi hái nấm để bóp lấy thú hồn, Hàn Sâm thì nghiên cứu xem rốt cuộc công dụng của những thú hồn này là gì, tất cả thú hồn lôi ra được đều là nấm bom, chẳng qua chúng ở những cấp bậc khác nhau mà thôi.

Trước kia Hàn Sâm chưa từng nhìn thấy thú hồn thực vật, còn giờ đây đã triệu hồi ra một cây nấm bom cấp thông thường.

Đột nhiên một cây nấm trắng muốt như tuyết xuất hiện trong tay Hàn Sâm khiến Hàn Sâm hơi kinh ngạc, thứ này không hề biến hóa gì, vẫn giữ nguyên hình dạng ban đầu.

“Nấm bom, không phải sẽ được sử dụng như bom đấy chứ?” Hàn Sâm thản nhiên tung tung cây nấm bom trong tay.

Bùm !

Nấm bom rơi trên mặt đất đột nhiên phát ra tiếng nổ lớn, sau khi nấm bom rơi xuống mặt đất thì lập tức phát nổ, làm xuất hiện một đám mây nấm trắng, tảng đá cũng bị nổ tung thành từng mảnh.

“Đậu mé, thế mà cũng có thể dùng được như bom này! Uy lực cũng không tệ, cấp thông thường đã lợi hại như vậy rồi, thế thì cấp Thần Huyết và các cấp khác sẽ có uy lực mạnh đến như nào đây?” Trong lòng Hàn Sâm vui sướng.

“Đáng tiếc, thú hồn của nấm bom chỉ dùng được một lần, dùng xong là hết rồi” Hàn Sâm có suy nghĩ khá tham lam.

Đột nhiên, trong động truyền đến một tiếng kêu quái dị, cứ như có thứ gì đó đang xông về phía bọn họ.

Hết chương 1450.

Chương 1451. Dế Mèn Đầu Đỏ

“Chít chít… Chít chít…”

Rất nhanh, Hàn Sâm đã nhìn thấy nơi sâu thẳm của hang động xuất hiện những tia sáng màu đỏ, hơn nữa còn nhanh chóng tiến gần đến chỗ họ.

Đợi đến khi Hàn Sâm nhìn thấy rõ thì hắn mới hít vào một hơi lạnh, đấy đâu phải tia sáng đỏ gì chứ, đó chính là một con dế mèn lớn đầu đỏ.

Anh bạn dế mèn dài hơn một mét, thân thể như sắt, cánh có kim văn, sáu cái chân và giống như lưỡi liềm, bốn cái chân trước khá nhỏ, hai cái chân sau thì vừa to vừa khỏe, phần đầu và đuôi đều có hai cái râu như roi bằng thép, chỉ có trên đỉnh đầu là có một vùng đỏ như máu vẫn đang phát sáng như một viên hồng ngọc.

Giữa rung động của đôi cánh kim văn kia, nó phát ra tiếng kêu chít chít kì quái, cứ như đâm thủng màng nhĩ của người ta.

Sức mạnh chân sau của nó rất đáng kinh ngạc, nhảy một cái một cái ra rất xa, cứ như dịch chuyển tức thời, trong tức khắc đã đuổi kịp đám người Hàn Sâm, xem ra nó rất tức giận.

“Chết rồi, là sinh vật Thần siêu cấp, chạy mau.” Hàn Sâm bế Bảo Nhi lên rồi chạy đi, không hề quan tâm đến Linh Mị Nhi.

Không phải là hắn bỏ lại Linh Mị Nhi một mình không quan tâm, mà là Hắc Bạch Xà Vương đang ở ngay gần đó, cho dù Linh Mị Nhi có không trốn được thì Hắc Bạch Xà Vương chắc cũng sẽ đi cứu nàng, còn nếu hắn và Bảo Nhi không chạy được thì chỉ có đường chết, Hắc Bạch Xà Vương cũng không thể cứu họ.

Linh Mị Nhi cũng bạt mạng chạy tới lối ra, nhưng tốc độ của nàng chậm hơn Hàn Sâm rất nhiều, chưa gì đã sắp bị dế mèn đầu đỏ đuổi kịp.

Hàn Sâm nghe thấy bên ngoài có tiếng sinh vật khổng lồ va vào đá, thế là hắn lập tức biết sẽ xảy ra chuyện gì. Lối ra của hang động chỉ có thể đủ cho một người đi qua, Hắc Bạch Xà Vương quá lớn nên không thể đi vào được, muốn đi vào thì phải phá tan cái hang này.

Đợi nó phá tan cái hang xông vào thì cái mạng nhỏ của Linh Mị Nhi đã không còn từ sớm rồi.

Nhìn thấy dế mèn đầu đỏ đã đuổi đến sau lưng của Linh Mị Nhi, bên trong cái miệng mở to ra như ác quỷ toàn là những chiếc răng như lưỡi răng cưa, bị nó cắn một phát thì sợ rằng có là thanh sắt cũng sẽ bị cắn nát.

Hàn Sâm đành phải quay người nhảy lên, nhào qua đầu của Linh Mị Nhi, dùng một chưởng đập vào lưng nàng, dùng sức mạnh khéo léo đẩy nàng ra, nhanh chóng xông về phía trước, để nàng tránh khỏi đòn †ấn công của dế mèn đầu đỏ.

Hàn Sâm nhìn rõ ràng từng cái răng ở trên dưới của dế mèn đầu đỏ đang nghiến chặt, phát ra âm thanh hệt như máy ép thủy lực.

Ngay khi lướt qua đỉnh đầu của dế mèn đầu đỏ đó, Hàn Sâm lại giáng tiếp một chưởng nữa, chỉ là lần này không phải đẩy Linh Mị Nhi mà là đập phải lưng của dế mèn đầu đỏ.

Một chưởng này của Hàn Sâm đã tập hợp hết sức mạnh của Chích Thủ Giả Thiên, đập mạnh vào lưng của dế mèn đầu đỏ, nhưng cứ như đập lên một thanh sắt, chỉ làm các mắt xích trật tự của nó rung lên một chút.

Hàn Sâm đáp xuống một nơi cách mười mấy dặm sau lưng dế mèn đầu đỏ, còn dế mèn đầu đỏ nhận được một chưởng của Hàn Sâm, tuy rằng không bị thương nhưng cũng đã dừng lại, dần dần quay người lại, nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

“Đến đuổi ta này, cái đồ côn trùng ngu ngốc nhà ngươi.” Hàn Sâm giơ ngón tay giữa với con dế mèn đầu đỏ, sau đó quay người bỏ chạy, cơ thể còn có lại cái bóng, chạy sâu vào trong hang động.

Chít chít!

Dế mèn đầu đỏ rít lên một tiếng giận dữ, đuổi theo Hàn Sâm bằng những lần nhảy như dịch chuyển tức thời.

Linh Mị Nhi nhìn dế mèn đầu đỏ đang đuổi Hàn Sâm ở phía xa, trên mặt lộ ra biểu cảm phức tạp, như có chút cảm động lại như có cảm giác gì không thể nói rõ.

Hàn Sâm chạy bạt mạng, nhưng tốc độ của dế mèn đầu đỏ thật sự quá nhanh, hai lần nhảy lên xuống đã đến sau lưng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm hết cách chỉ đành triệu hồi ra từng cây nấm bom vứt về phía dế mèn đầu đỏ đằng sau lưng, nhưng những cây nấm bom hắn lấy được đều là cấp thông thường, sau khi nổ trên người dế mèn đầu đỏ thì hoàn toàn không hề ảnh hưởng gì đến nó.

“Bảo Nhi, đưa những cây nấm bom ngươi vừa hái được cho ta.” Hàn Sâm vừa chạy vừa nói.

Bảo Nhi nghe lời đưa hết tất cả thú hồn cho Hàn Sâm, Hàn Sâm vừa nhìn đã bị dọa sợ, tất cả có mười một cây nấm bom, trong đó có mười cây đều là thú hồn Thần Huyết, còn có một cây là thú hồn Thần siêu cấp.

Hàn Sâm không thể tưởng tượng nổi thú hồn Thần siêu cấp, cấp Bán Thần lại đến tay như vậy, đồng thời cũng than thở rằng hắn đang bực tức hơn ai hết, thú hồn mà hắn kiếm nửa ngày đều là thông thường, nhưng thú hồn của Bảo Nhi thấp nhất cũng đã là thú hồn Thần Huyết, còn có cả thú hồn Thần siêu cấp.

Bây giờ không còn chỗ cho Hàn Sâm thở dài nữa, con dế mèn đầu đỏ sau lưng đã ngoác to cái mồm để chuẩn bị cắn, nó đã sắp chạm đến lưng của Hàn Sâm rồi.

Hàn Sâm trở tay ném một cây nấm bom cấp Thần Huyết vào cái miệng rộng của dế mèn đầu đỏ, chỉ nghe thấy một tiếng ầm, dế mèn đầu đỏ bị thổi bay đi trong luồng khí trắng.

Hàn Sâm cũng bị sóng xung kích đánh cho bay đi rất xa, va vào vách núi mới dừng lại được.

“Quả nhiên sức mạnh của thú hồn chỉ dùng được một lần này lớn hơn hẳn những thú hồn cùng loại, sức mạnh này vụ nổ này sắp đuổi kịp được sức mạnh của sinh vật Thần siêu cấp rồi.” Hàn Sâm bò dậy từ dưới đất, hơi kinh ngạc nói.

Nhưng hắn vui mừng chưa được bao lâu thì đã nhìn thấy dế mèn đầu đỏ xông ra từ trong luồng khí trắng và bụi bặm, nấm bom ở trong mồm nó phát nổ nhưng có vẻ như không hề tổn thương đến nó, đến một vết máu cũng không thấy đâu, tốc độ của nó cũng không hề giảm đi một chút nào.

Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục trốn vào trong, hang động ở bên trong bắt đầu trở nên phức tạp, nhờ sự giúp đỡ của địa hình phức tạp này, trái lại lại giúp Hàn Sâm có vốn để đối phó với dế mèn đầu đỏ, chứ không chỉ bàn về vấn đề tốc độ, hắn căn bản không phải đối thủ của dế mèn đầu đỏ.

Kể cả như vậy, dế mèn đầu đỏ vẫn có thể theo sát hắn không tha, còn mấy lần suýt thì cắn phải Hàn Sâm, nhưng mỗi lần Hàn Sâm gặp phải nguy hiểm đều vứt một cây nấm bom cấp Thần Huyết ra, nếu nổ trên người của dế mèn đầu đỏ thì cũng tạm thời có thể làm nó thụt lùi lại.

Nhưng số lượng nấm bom có hạn, chạy hơn một tiếng rồi, nấm bom cũng sắp dùng hết rồi, chỉ còn lại một cây nấm bom siêu cấp không nỡ dùng đến.

Hang động trước mặt đột nhiên mở rộng ra, rất nhiều thông đạo đều dừng lại ở đây để dẫn vào hang động lớn dưới lòng đất.

Hàn Sâm xông vào trong hang động, trực tiếp bay lên, dần lại gần những cây Thánh Đằng đang leo đầy trong động.

Dế mèn đầu đỏ xông ra từ trong thông đạo, nó trực tiếp giang đôi cánh bay về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm bay thẳng lên trên đỉnh mỏm đá của hang động, dế mèn đầu đỏ cũng hung dữ xông đến theo.

Nó vô cùng hung hãn, ánh mắt như muốn nuốt chửng Hàn Sâm trên không trung, nhưng Hàn Sâm lại giống như một con chim, vẽ một vòng cung trong không trung và thoát khỏi sự tấn công của dế mèn màu đỏ.

Ầm!

Cơ thể của con dế mèn đầu đỏ bất ngờ va vào phía trên của đỉnh mỏm đá, Thánh Đằng đã leo đầy đỉnh mỏm đá ấy lập tức sống dậy giống như những con rắn, cuốn chặt lấy cơ thể của con dế mèn màu đỏ.

Hàn Sâm thì đã lùi sang một bên, chưa thực sự gặp phải những Thánh Đằng đó, hắn không chắc rằng mình có thể giống như Bảo Nhi, không

bị những Thánh Đằng đó tấn công, có thể không đụng vào thì tốt nhất

không nên đụng vào.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía dế mèn đầu đỏ, chỉ thấy nó đang kêu ré lên, cơ thể vùng vẫy trong Thánh Đằng, nhưng lại không thể thoát ra từ trong Thánh Đằng.

“Thánh Đằng này lợi hại quá, đến cả sức mạnh của sinh vật Thần siêu cấp cũng không thể thoát ra được.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kinh ngạc.

Hết chương 1451.

Chương 1452. Sò Đá

Dế mèn đầu đỏ vùng vẫy mấy lần mà vẫn không thể thoát ra được, chỉ thấy dường như viên hồng ngọc ở đỉnh đầu của nó lóe lên một ánh sáng rực rỡ, có một thứ đang bay lơ lửng ở trên đầu nó.

Hàn Sâm nhìn một cách cẩn thận, đó là một bánh răng hồng ngọc có đường kính khoảng một mét, sau khi bánh răng xuất hiện thì lập tức xoay tròn với tốc độ cao, giống như một cái máy cắt kim loại, cắt vào bề mặt của Thánh Đằng đang trói con dế mèn đầu đỏ.

Thánh Đằng rắn chắc vậy mà cũng bị cắt ra, chẳng qua cũng chỉ cần dùng đến thời gian vài giây, răng cưa xoay tròn của hồng ngọc đã chặt đứt cánh tay thô ráp của Thánh Đằng.

Hàn Sâm không nói thêm lời nào xoay người bỏ chạy, vốn dĩ hắn cũng không phải là đối thủ của dế mèn đầu đỏ, gần đây lại không có đông

đảo sinh vật có thể cung cấp sức mạnh cho hạch gen Kim Tệ để trấn áp dế mèn đầu đỏ, ở lại chỗ này chính là đang chờ chết.

Nhân lúc dế mèn đầu đỏ còn chưa hoàn toàn thoát ra được, Hàn Sâm chỉ muốn chạy được xa bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, tốt nhất là đợi sau khi dế mèn đầu đỏ cắt hết tất cả Thánh Đằng xong thì đã không còn †ìm được hắn nữa.

Nhưng mà không được như mong muốn, sau khi Hàn Sâm mới chạy được một hai ngàn mét thì đã nghe thấy tiếng kêu chít chít lớn ở phía sau, dế mèn đầu đỏ đã thoát khỏi đang đuổi theo hắn.

Đáng sợ hơn chính là, cái bánh răng hồng ngọc kia vẫn còn đang xoay tròn ở trên đỉnh đầu của dế mèn đầu đỏ, lần này lại bị nó đuổi tới thì tình hình có thể sẽ càng gay go hơn. Ngay cả Thánh Đằng mà bánh răng hồng ngọc cũng có thể chặt đứt được, vậy thì thân thể của Hàn Sâm càng không cần phải nói, nếu như bị cắt lên một nhát thì nhất định sẽ đứt thành hai khúc.

Hàn Sâm liều mạng chạy đi, nhưng không thể ngăn cản được khoảng cách của dế mèn đầu đỏ càng ngày càng gần hắn. Điều làm cho Hàn Sâm càng phiền muộn hơn chính là, không gian dưới lòng đất đã đến điểm cuối cùng, một tảng thạch bích lớn đập vào mắt, đã không còn

đường để chạy nữa rồi.

“Chết tiệt!” Hàn Sâm thầm chửi bậy, ánh mắt đang quan sát xung quanh tảng thạch bích, nhìn xem có hang động nào có thể dẫn đến nơi khác hay không.

Có rất nhiều hang động ở thế giới ngầm, nhưng mà bên trên một tảng thạch bích lớn như vậy mà ngay cả một cái khe đá cũng không có, chỗ nào cũng nhô lên gập ghềnh.

Hàn Sâm chỉ có thể xoay người chuẩn bị xông về phía bên trái, may là hang động ở dưới lòng đất này cũng vô cùng rộng lớn, hắn không cần trực tiếp chạy lại liều mạng với dế mèn đầu đỏ.

Nhưng mà Hàn Sâm đi được vài bước thì lập tức dừng lại, không phải là hắn gặp phải nguy hiểm gì, cũng không phải là có cái gì đó ngăn chặn đường đi của hắn, mà là cái con dế mèn đầu đỏ kia đang dừng lại đứng ở một nơi cách hắn khoảng ba mươi mét, nhìn chằm chằm theo dõi hắn, tuy nhiên nó không hề xông tới phía trước nữa.

Nếu như bây giờ Hàn Sâm chạy về, trái lại sẽ càng ngày càng đến gần nó, thế nên Hàn Sâm phải dừng lại.

Dế mèn đầu đỏ dừng lại ở chỗ này chít chít hét lớn về phía Hàn Sâm, nhưng vẫn không hề xông tới, điều này làm cho Hàn Sâm cảm thấy cực kỳ quái lạ, lúc Hàn Sâm đang hoài nghỉ thì Bảo Nhi lại đột nhiên kêu lên: "Cha ơi, ngươi nhìn phía sau đi."

"Phía sau? Phía sau không phải là thạch bích sao?" Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy khó hiểu, nhưng mà vẫn quay đầu nhìn về phía thạch bích ở đằng sau, lúc này vừa mới nhìn thấy đã làm cho Hàn Sâm lập †ức chấn động.

Những chỗ không bằng phẳng ở phía trên tảng thạch bích kia, thoạt nhìn thì dường như là từng tảng đá nhỏ có kích thước lớn bằng cái cối xay, nhưng mà bây giờ Hàn Sâm mới nhìn thấy được, những thứ kia đều không phải là tảng đá, mà là vỏ sò rất giống với tảng đá.

Những cái vỏ sò khổng lồ kia giống như viên đá vây quanh phía trên thạch bích, lúc này đã mở vỏ sò ra, để lộ ra thịt mềm màu đỏ tươi ở bên trong.

Trên tảng đá kéo dài mấy trăm mét, khắp nơi đều là loại sò đá như này, lúc này tất cả bọn chúng đã mở ra, để lộ ánh sáng long lanh phát ra từ trên thịt mềm đỏ tươi, bề mặt bên ngoài vừa kỳ dị lại vừa hùng vĩ.

Hơn nữa ở bên trong một vài sò đá, Hàn Sâm còn nhìn thấy những viên ngọc giống như trân châu, to hơn rất nhiều so với trân châu của Liên Minh, viên nào viên nấy đều to bằng nắm đấm của một nam nhân trưởng thành, có màu đỏ tươi, hồng phấn lấp lánh, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp.

Trong đầu Hàn Sâm cũng không có ý định muốn lấy viên ngọc, mặc dù không biết những thứ sò đá kia tồn tại ở cấp bậc nào, nhưng mà, nhưng mà dế mèn đầu đỏ dừng bước không tiến lên nữa, nhất định là nó có lý do cho việc đó. Mà nguyên nhân ở bốn phía xung quanh này, cũng chỉ có đám sò đá kia thôi.

Hàm Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng quét qua, hắn phát hiện tất cả những sò đá lớn nhỏ kia cũng không hề đáng sợ như tưởng tượng của hắn, có rất nhiều sò đá đều chỉ có trình độ cấp nguyên thủy và cấp biến dị, còn một vài con có thể đạt đến trình độ cấp Thần Huyết.

Xem ra trình độ như vậy cũng hoàn toàn không có tư cách làm cho dế mèn đầu đỏ sợ hãi, không biết tại sao dế mèn đầu đỏ lại dừng bước không tiến lên.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, phía sau thì bị dế mèn đầu đỏ ngăn chặn, phía trước lại là ngõ cụt, còn có một bức tường sò đá, mặc dù trình độ cũng không được coi là cực kỳ cao, nhưng mà ngay cả dế mèn đầu đỏ cũng không muốn nhích tới gần bọn chúng thì nhất định là có cái gì đó kỳ lạ, đám sò đá chắc chắn có năng lực gì đó rất đặc biệt, khiến cho sinh vật Thần siêu cấp cũng cảm thấy hơi sợ hãi.

Lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ thì lập tức thấy thịt mềm ở trong những con sò đá trông giống như một cái lưỡi kia từ từ vươn ra ngoài, hơn nữa càng đưa ra lại càng dài, vươn về hướng bên phía Hàn Sâm.

Thật sự không thể nào tưởng tượng nổi, một đống lưỡi vươn về phía mình trên bức tường dài mấy trăm mét là cái hình ảnh kỳ quái như thế nào.

Hơn nữa những cái lưỡi kia còn càng đưa ra lại càng dài, thật sự giống như lưỡi của một con quỷ bị treo cổ, gần như là có thể kéo dài đến vô tận.

Hàn Sâm nhìn những thứ thịt mềm vươn ra từ sò đá kia, lại nhìn dế mèn đầu đỏ, dứt khoát rút Thái A Kiếm ra chém về phía cái lưỡi đang vươn tới đây.

Sức sống của những con sò đá này không mạnh, cho dù có nguy hiểm gì thì Hàn Sâm cũng có thể nghĩ ra cách đối phó, nhưng mà con dế mèn đầu đỏ kia thì hắn làm như thế nào cũng không thể đánh lại được.

Mức độ sắc bén của Thái A Kiếm đã không còn quá nhiều tác dụng ở Tí Hộ Sở thứ tư, nhưng mà cho dù là ở Tí Hộ Sở thứ tư thì độ cứng của Thái A Kiếm vẫn có thể dùng tốt được, chỉ cần sử dùng sức mạnh phù hợp thì vẫn có thể phát huy được uy lực không hề nhỏ.

Với năng lực thể xác của Hàn Sâm, kết hợp thêm với Thái A Kiếm thì khi một kiếm này hạ xuống, lập tức sẽ chặt đứt đầu của thịt mềm giống như đầu lưỡi kia, đoạn thịt mềm bị chém xuống rơi trên mặt đất, giãy dụa vài lần như một con rắn rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Phần còn lại của thịt mềm thì chảy ra chất lỏng màu hồng, rút về bên trong vỏ sò.

“Quả nhiên cũng chỉ là sinh vật cấp biến dị, xem ra cũng không mạnh lắm” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy rất vui mừng, những sò đá này còn yếu hơn một chút so với tưởng tượng của hắn.

Hàn Sâm múa may Thái A Kiếm trong tay chặt đứt đầu lưỡi đang hướng về phía hắn, chỉ trong chốc lát đã chặt đứt rất nhiều thịt mềm, những thịt mềm giống như đầu lưỡi kia cũng không dám vươn về phía bên này của hắn nữa.

“Hình như những thứ như sò đá này cũng chẳng có năng lực gì đặc biệt nhỉ? Sức mạnh có vẻ cũng rất kém, rốt cuộc là dế mèn đầu đỏ đang sợ cái gì chứ?” Hàn Sâm suy tư nhìn về phía con dế mèn đầu đỏ.

Hắn phát hiện ra thế mà dế mèn đầu đỏ lại đang lùi về phía sau, đồng thời cũng cách xa thạch bích thêm một chút.

Trong lòng Hàn Sâm lập tức run lên, hắn hiểu được rằng chắc chắn những con sò đá này không hề đơn giản như vậy.

Không đợi Hàn Sâm quay đầu lại, đột nhiên có cảm giác cả cái hang động lớn cũng rung lắc bắt đầu chuyển động, cứ như thể đang xảy ra một cơn động đất, những tảng đá ở phía trên không ngừng rơi xuống.

Hàn Sâm tránh được những tảng đá rơi xuống kia, sau khi ổn định thân thể vững vàng thì quay đầu nhìn về thạch bích, lúc này vừa mới nhìn thấy đã làm cho Hàn Sâm giật mình hai mắt trợn trừng, vẻ mặt tràn đầy sự hoảng sợ, lập tức xoay người lao về phía con dế mèn đầu đỏ ở bên kia.

Bây giờ rốt cuộc Hàn Sâm cũng đã hiểu dế mèn đầu đỏ đang sợ hãi cái gì, hắn thà là đối mặt với dế mèn đầu đỏ, cũng không mong muốn trêu chọc phải thứ khủng bố như thế này.

Hết chương 1452.

Chương 1453. Sò Vương

Vậy mà vách núi dài mấy trăm mét phía sau Hàn Sâm lại nứt ra một khe hở nhỏ theo chiều ngang, giống như là một cái miệng lớn bị nứt ra †ừ địa ngục, lộ ra ánh sáng rực rỡ của huyết sắc ở bên trong, gần như có thể cắn nuốt hết tất cả sinh linh.

Vậy mà toàn bộ thạch bích lại chính là một sò đá khổng lồ, và những con sò đá loại nhỏ kia đã lớn lên trên người của nó.

Con Sò Vương như tảng đá khổng lồ mở một cái vỏ sò dài đến mấy trăm mét, thịt mềm máu đỏ ở bên trong lăn vòng ra, gần như là giống với nước biển huyết sắc, trong nháy mắt có thể bao phủ kín phần lớn hang động.

Vốn dĩ Hàn Sâm còn chưa kịp chạy thoát thì cả người đã bị thịt mềm kia quấn lấy.

Con dế mèn đầu đỏ kia cũng giống như vậy, sau khi bị thịt mêm quấn lấy thì đã bị lôi vào bên trong sò đá.

Trên thịt mềm có một loại dịch nhờn, sau khi dế mèn đầu đỏ bị dính chặt lại thì vùng vẫy cũng không thể thoát ra nổi, nó lập tức dùng bánh răng hồng ngọc cắt đứt thịt mềm.

Bánh răng hồng ngọc thực sự rất lợi hại, thoáng cái đã cắt thịt mềm ra thành một cái lỗ hổng lớn, nhưng mà cùng lúc đó thịt mềm giống như một dòng nước chảy tràn đến, bao trùm lên bánh răng hồng ngọc.

Bánh răng hồng ngọc xoay tròn, sức mạnh vô địch giống như một cái máy cắt kim loại, nhưng mà thịt mềm dính chặt nó từ bên cạnh lại giống như là một miếng hút, làm cho bánh răng hồng ngọc xoay tròn càng ngày càng chậm lại, cuối cùng bị dính chặt cố định không thể nào xoay tròn được nữa, đương nhiên cũng không có cách nào để cắt được thịt mềm.

Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm chém xuống hai nhát, cắt thịt mềm đang quấn vòng quanh ra thành một cái lỗ hổng, hắn lập tức chui từ bên trong ra

ngoài.

Những thứ chất lỏng dính nhớp nháp kia lại chẳng có tác dụng gì đối với thân thể Đế Linh siêu cấp của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cõng Bảo Nhi lên lưng rồi bay lên, muốn lao ra khỏi hang động, nhưng mà thịt mềm như dòng nước cuộn trào mãnh liệt kia thoáng cái lại lập tức dâng lên, muốn kéo Hàn Sâm vào trong đó.

Hàn Sâm chống đỡ khắp mọi phía nhưng vẫn không thể nào trốn tránh được, thế là lại bị từng lớp sóng thịt mềm quấn lấy lôi ngược trở lại.

Thịt mềm giống như một cái túi ngủ bao vây Hàn Sâm và Bảo Nhi ở

trong đó, toàn bộ tay chân Hàn Sâm đều bị trói chặt, vốn dĩ ngay cả

động đậy một chút cũng không thể, chứ đừng nói là cắt rời thịt mềm ra.

Thịt mềm huyết sắc phóng mạnh về phía bên trong lớp vỏ của Sò Đá Vương giống như thủy triều rút xuống, vết rách dài mấy trăm mét thoạt nhìn giống như một cái miệng lớn của huyết thú địa ngục, muốn cắn nuốt cả Hàn Sâm và dế mèn đầu đỏ vào trong.

Hàn Sâm không biết Sò Đá Vương giết người như thế nào, những thứ thịt mềm này chỉ có thể bao vây hắn nhưng không giết được hắn, nếu bị kéo vào trong vỏ sò thì cũng khó mà nói được.

Hàn Sâm dùng hết sức giấy dụa, nhưng vốn dĩ không thể nào vùng vẫy nổi, dù sao thịt mềm cũng là ấu thể sinh vật Thần siêu cấp, nếu đơn thuần là về sức mạnh thì Hàn Sâm vẫn kém nó rất nhiều.

Cho dù là sinh vật Thần siêu cấp có thân thể tương đối kém thì sức mạnh của thân thể cũng lên đến gần mười vạn, mà vốn dĩ tố chất thân thể của Hàn Sâm cũng chỉ mới chưa tới bốn vạn, cộng thêm sự bùng nổ của công pháp và Đế Linh siêu cấp thì vẫn kém xa.

Bởi vì vừa rồi Hàn Sâm đã chạy trốn được một khoảng cách ngắn vậy nên dế mèn đầu đỏ đã bị kéo vào trong vỏ sò trước hắn, Hàn Sâm lập tức nhìn

thấy ở bên trong vỏ sò này có một viên trân châu huyết sắc khổng lồ sáng bừng lên.

Có lẽ đó là trân châu do Sò Đá Vương thai nghén mà ra, đường kính khoảng mấy mét, thoạt nhìn giống như một viên dạ minh châu huyết sắc khổng lồ, mà sau khi dế mèn đầu đỏ bị kéo vào vỏ sò thì viên trân châu Sò Vương này lập tức sáng lên, phóng ra một thứ huyết quang vô cùng đáng sợ.

Huyết quang đang bắt đầu trào ra ở bên trong vỏ sò giống như nó cũng có sự sống, nhưng lại không lộ ra khỏi vỏ một chút nào.

Huyết quang chiếu lên trên người dế mèn đầu đỏ, lập tức nhuộm toàn thân dế mèn đầu đỏ thành huyết sắc, cùng với việc con dế mèn đầu đỏ bị huyết quang kia chiếu vào, thế mà lớp vỏ cứng cáp của sinh vật Thần siêu cấp lại giống như sắt cứng gặp phải cường toan, bất chợt bắt đầu thối rữa rồi tan chảy.

Hàn Sâm nhìn thấy thì vô cùng hoảng sợ, ngay cả dế mèn đầu đỏ là một sinh vật kinh khủng như vậy mà còn không chống đỡ nổi khi huyết quang chiếu vào, nếu như hắn bị kéo vào trong đó, thế này còn không phải là đường chết hay sao?

Thịt mềm co rút lại với tốc độ vô cùng nhanh chóng, vốn dĩ không cho Hàn Sâm có thời gian kịp suy nghĩ gì cả, lập tức kéo Hàn Sâm vào bên trong vỏ sò.

Nhưng mà Hàn Sâm làm như thế nào cũng không thể vùng vẫy thoát ra được, hắn nghĩ thâm: “Xong, xong rồi, lần này thật sự quá thê thảm rồi, còn làm liên lụy tới Bảo Nhi.”

Hắn đảo mắt liếc nhìn Bảo Nhi ở bên cạnh, lại thấy thân thể nhỏ bé của Bảo Nhi nhảy dựng lên, vậy mà lại chen chúc thoát ra ngoài được từ bên trong thịt mềm, đứng ở trên thịt mềm, tò mò nhìn hình cầu huyết sắc bên trong vỏ sò.

“Bảo Nhi, ngươi ném quả bom vào.” Hàn Sâm chuyển cho Bảo Nhi quả nấm bom thú hồn Thần siêu cấp cuối cùng, hét to với Bảo Nhi.

“Tại sao?” Bảo Nhi khó hiểu nhìn Hàn Sâm hỏi.

Khoảng cách ở chỗ mà Hàn Sâm lên tiếng đến vỏ sò còn không tới hai mét, làm sao còn có thời gian mà giải thích, hắn lớn tiếng nói: “Mau ném vào đi.”

Bảo Nhi chớp chớp đôi mắt, triệu hồi quả nấm bom siêu cấp ra ngoài, nâng cây nấm to đùng đó trong bàn tay nhỏ, dùng hết sức ném vào bên trong vỏ sò.

Trong khoảnh khắc gần như Hàn Sâm sắp bị kéo vào vỏ sò thì quả bom nấm siêu cấp rơi vào trong đó.

Vốn dĩ Hàn Sâm hy vọng sau khi nấm bom nổ tung thì có thể để cho hắn chạy thoát được, nhưng mà khi nấm bom rơi vào bên trong vỏ sò rồi đập vào phía trên thịt mềm, không biết là vì thịt kia quá mềm hay có chuyện gì, nấm bom rơi lên phía trên nhưng lại không thấy có nổ tung.

“Con mẹ nó, lừa bịp!” Hàn Sâm kêu lên một tiếng thảm thiết thì đã bị kéo vào bên trong vỏ sò.

Huyết quang chiếu lên trên người Hàn Sâm làm cho hắn có cảm giác giống như là thoáng cái đã nhảy vào trong một chảo dầu, toàn thân đều đau đớn không thể chịu đựng nổi.

Gần như không do dự chút nào, trong nháy mắt Hàn Sâm đã triệu hồi Già Thiên Tán lên trên đỉnh đầu ngăn chặn, che chắn ánh sáng rực rỡ của huyết sắc lại, nhưng mà ở dưới ánh sáng rực rỡ của huyết sắc, ngay cả Già Thiên Tán cũng bắt đầu bị ăn mòn, thoạt nhìn cũng thấy sẽ không kiên trì được quá lâu.

“Cấp bậc của hạch gen Thanh Đồng vẫn còn quá thấp, có thể chống đỡ với hạch gen siêu cấp ở trước mặt trong giây lát cũng đã là quá giỏi rồi.” Suy nghĩ ở trong đầu của Hàn Sâm nhanh chóng quay ngược trở lại, liều mạng muốn nghĩ ra cách để chạy trốn, nhưng mà thân thể đã bị giam cầm, ngay cả đầu ngón tay của hắn cũng không nhúc nhích được, vốn dĩ không thể trốn thoát nổi.

Dường như Bảo Nhi cũng rất khó chịu với huyết quang, Bảo Nhi cũng đi xuống dưới Già Thiên Tán.

“Cha ơi, những thứ huyết quang này thật là đáng ghét, chúng ta đi ra ngoài đi!” Bảo Nhi nói.

Hàn Sâm âm thầm cười khổ sở, hắn cũng muốn đi ra chứ, nhưng mà hắn không đi được, Hàn Sâm cắn răng nói với Bảo Nhi: “Bảo Nhi đi ra ngoài trước đi, ta sẽ đi ra ngay.”

“Cha không đi thì Bảo Nhi cũng không đi ra ngoài.” Bảo Nhi lại lắc đầu nói.

Hàn Sâm đang muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên cảm thấy thân thể được buông lỏng, thịt mềm đã thả hắn ra, trả lại sự tự do cho hắn.

Hàn Sâm lập tức mừng rỡ, cái đó cũng không phải là Sò Đá Vương xuất hiện ý tốt muốn thả hắn ra, mà là vỏ sò đã đóng cửa rồi hắn cũng không trốn thoát được, thịt mềm buông hắn ra chỉ vì muốn để cho ánh sáng rực rỡ của huyết cầu kia có thể chiếu được vào toàn thân của hắn dễ dàng hơn, thuận lợi làm cho thân thể của hắn tan ra nhanh chóng một chút.

Con dế mèn đầu đỏ kia cũng được thả ra giống như vậy, chỉ thấy nó liều mạng va đập vào vỏ sò, nhưng cũng không thể đập vỡ được vỏ sò, mà hạch gen bánh răng hồng ngọc của nó vẫn bị thịt mềm bao quanh, xem ra Sò Đá Vương cũng sợ dế mèn đầu đỏ sẽ sử dụng bánh răng hồng ngọc để cắt vỏ sò ra.

Già Thiên Tán bị ăn mòn cũng sắp xuất hiện lỗ hổng, Hàn Sâm không còn thời gian lo lắng nhiều như vậy nữa, có cái gì có thể thực hiện được thì cũng phải thử một chút.

Hắn triệu hồi Tinh Đản ra cầm ở trong tay, cánh tay vung về giới hạn cao nhất ở phía sau, ném nấm bom về phía trên thịt mềm.

Hết chương 1453.

Chương 1454. Vụ Nổ Lớn

Tinh Đản lao tới tựa như sao băng điên cuồng, trong chốc lát đã nảy lên phía trên nấm bom.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi bổ nhào lên phía trên thịt mềm, dùng Già Thiên Tán bảo vệ thân thể rồi cố gắng hết sức lăn về bên cạnh vỏ sò, hắn cũng không mong nấm bom nổ ngay lập tức, bởi vì khoảng cách thực sự quá gần, nếu như nấm bom nổ tung ở khoảng cách này, e rằng ngay cả hắn và Già Thiên Tán đều cùng bị phá hủy, chắc chắn sức mạnh của nấm bom siêu cấp vô cùng kinh khủng.

Đùng!

Tinh Đản va vào phía trên nấm bom, nấm bom cũng không nổ tung ngay lập tức mà bị bắn bay lên, hơn nữa còn bay về phía viên trân châu huyết sắc kia.

Hàn Sâm bỗng chốc vui mừng khôn xiết, hắn vẫn cược đúng, nấm bom rơi vào phía trên thịt mềm nhưng không hề phát nổ, nó bị ảnh hưởng bởi sức mạnh Tỉnh Đản rồi trở nên mềm hơn, không bị va đến nổ tung, đây mới chính là điều mà Hàn Sâm muốn.

Hắn tận mắt thấy nấm bom va vào trên viên trân châu huyết sắc, nhưng nó đã bị Tinh Đản làm cho mềm đi, lần này cũng không nổ tung hệt như trước đó.

Nhưng sau khi Tỉnh Đản nảy qua nảy lại trong vỏ sò mấy lần, nó vừa vặn bắn trở lại trên mặt nấm bom.

Nấm bom bị Tinh Đản đánh trúng hai lần, lập tức tiêu tan đặc tính mềm yếu, sau đó lại va vào trên viên trân châu huyết sắc.

Hàn Sâm không dám nhìn nữa, ôm Bảo Nhi nằm úp sát vào trên thịt mềm, liều mạng muốn co người lại để mình và Bảo Nhi bớt bị ảnh hưởng bởi xung kích của bom nổ.

Ầm!

Một làn sóng xung kích mạnh mẽ làm nổ tung lớp thịt mềm và vỏ sò, biến thành một đám mây hình nấm khổng lồ bay lên.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy cơ thể hệt như đang ở trong sóng biển rồi bị hất bay lên, sau đó tựa như bị xe lửa va vào, Già Thiên Tán ngăn cản hơn phân nửa sức mạnh đã rách. Hàn Sâm chỉ cảm thấy khí huyết trong lồng ngực đảo lộn, hắn điên cuồng phun máu tươi lên không trung.

Đùng!

Cũng không biết va vào trên vật gì, Hàn Sâm chỉ cảm thấy va đến mức hoa mắt choáng váng đầu óc, xương cốt toàn thân rã rời đau không chịu nổi, dường như trong đầu có còn âm thanh gì đó vang lên.

Nhưng hắn nào có thể bận tâm nhiều như vậy, chỉ liều mạng ôm Bảo Nhi, hi vọng thân thể của mình có thể ngăn cản một phần thương tổn.

Qua một lúc lâu, Hàn Sâm mới cảm giác đầu óc khá hơn một chút, †rước mắt vẫn choáng váng như cũ, trong lỗ tai thì ong ong vang rền, toàn thân đau đớn như bị xé rách.

Nhưng Hàn Sâm biết rõ một điều là hắn vẫn chưa chết, nếu không cũng sẽ không đau đớn như vậy, đồng thời Hàn Sâm cũng biết rõ hắn bị thương rất nặng.

“Cha… cha… Ngươi không sao chứ…” Qua một lúc lâu, Hàn Sâm nghe thấy một giọng nói quen thuộc trong tiếng ù tai ong ong.

Hắn khó khăn mở mắt ra, từ khe mắt mơ hồ nhìn thấy dáng vẻ Bảo Nhi ở trước mặt hắn lo lắng gọi.

“Cha… không sao… Khụ khụ…” Hàn Sâm khó khăn mở miệng nói, vừa mới nói hai chữ, máu từ bên trong miệng trào ra ngoài khiến hắn bị sặc ho khan không ngừng. Hắn càng ho, trong lồng ngực càng đau dữ dội.

Nhưng đau đớn này cũng làm cho Hàn Sâm lại tỉnh táo một chút, thính lực thị lực cùng và các loại giác quan khác cũng dần dần trở lại trên người hắn.

Quần áo trên người Bảo Nhi bị máu nhuộm đỏ, cũng không biết là của Hàn Sâm hay là của chính nàng, làm Hàn Sâm vô cùng đau lòng.

Hắn muốn ngưng tụ sức mạnh để sử dụng Động Huyền Khí Tràng, nhưng lại phát hiện máu toàn thân yếu đến nỗi không thể ngưng tụ được sức lực.

Hàn Sâm nhìn thử thân thể của chính mình, giờ đây mới phát hiện toàn thân đâu đâu cũng có vết thương, không biết gãy mất bao nhiêu cái xương, cánh tay và chân đều vặn vẹo, không chết đúng là mạng lớn.

Tinh Đản và Già Thiên Tán đều bị phá hủy trong vụ nổ kinh khủng kia, cũng vì vậy khiến hắn vết thương chồng chất vết thương, phần bên trong cơ thể cũng bị thương nặng.

Sức mạnh của vụ nổ lớn hơn so với tưởng tượng của Hàn Sâm, xem ra không chỉ có sức mạnh của nấm bom, sau khi viên trân châu huyết sắc bị nấm bom làm cho nổ, nó cũng phát nổ, hai nguồn sức mạnh giao nhau, mới sinh ra sức mạnh kinh khủng như vậy.

Bây giờ thậm chí Hàn Sâm không còn sức để đứng dậy, hai mắt sưng đến mức chỉ có thể miễn cưỡng mở ra một kẽ hở, máu chảy vào trong khiến cho tầm mắt của Hàn Sâm như nhuộm một tầng máu.

Hắn khó khăn nhìn xung quanh, đầu xoay qua xoay lại, cổ hắn đau đến mức hắn không thể kiềm chế được mà rên rỉ, giống như xương gáy cũng bị gãy, may mà hắn là Bán Thần, thân thể vô cùng mạnh mẽ, đổi thành người bình thường thì đã chết từ lâu rồi.

“Cha, ngươi không sao chứ?” Bảo Nhi ngồi xổm bên cạnh Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thương xót.

“Ta… không sao… ngươi có bị thương không…” Hàn Sâm nói hai câu rồi lại không nhịn được ho khan một tiếng, máu tươi từ trong miệng bắn ra ngoài, trong lồng ngực khó chịu như lửa đốt.

“Bảo Nhi không bị thương.” Bảo Nhi lắc đầu liên tục, đưa cái miệng nhỏ lại gần vết thương trên người Hàn Sâm, nhẹ nhàng thổi rồi nói: “Mẹ nói thổi thổi một lúc là sẽ hết đau.”

“Cha đỡ nhiều rồi.” Hàn Sâm thấy Bảo Nhi thật sự không có chuyện gì, trong lòng cũng an tâm không ít, vết thương của hắn cũng không lấy nổi mạng của hắn, miễn là không có kẻ thù nào khác là được.

Ánh mắt Hàn Sâm dò xét xung quanh, thấy mình nằm trên thạch bích hình cung, mà nhìn kỹ lại là trong vách vỏ sò cách đó không xa là một vùng hỗn độn, khắp nơi đều là thịt mềm nát vụn, còn có ánh sáng chiếu xuống từ phía trên.

Hàn Sâm đưa mắt nhìn lên trên, phát hiện phía trên vỏ sò khổng lồ bị nổ tung có một lỗ thủng lớn có kích thước một hai trăm mét, ánh sáng kia chiếu vào từ phía trên cái lỗ thủng đó.

Không còn nghi ngờ nào nữa, Sò Đá Vương đã xong đời, chết đến không thể chết nữa, hơn nữa cũng không thấy bóng dáng con dế mèn đầu đỏ kia, trong vụ nổ kinh khủng như vậy, e rằng cũng xong đời rồi.

Hàn Sâm thở phào một hơi, may mắn không còn kẻ thù nào nữa, bằng không với thân thể hiện tại đã không còn sức lực tiếp tục chiến đấu, chỉ có thể ngồi chờ chết.

Hắn chậm rãi vận chuyển khí tức rồi ngưng tụ sức lực lại từng chút một, chữa trị cơ thể bị thương, may là tuy vết thương nghiêm trọng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần cho hắn thời gian là hắn có thể bình phục.

Một lát sau, thất giác của Hàn Sâm đã khôi phục không ít, ánh mắt nhìn ra bên ngoài lỗ thủng lớn trên vỏ sò.

Tuy rằng bên ngoài có ánh sáng, nhưng khác với những gì Hàn Sâm nghĩ, thứ ánh sáng ấy không phải ánh sáng mặt trời, bên ngoài vẫn là thế giới ngầm, có thể nhìn thấy phía trên vẫn là đỉnh vòm đá, nhưng bên ngoài có ánh sáng chiếu vào trong hang động. Ánh sáng kia phát ra màu lam nhạt, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, cũng không biết là do thứ gì phát ra.

Đây cũng không phải là hang động lớn khi Hàn Sâm đến, mà là một hang động khác phía sau cơ thể Sò Đá Vương, nó lớn hơn hang động khi hắn đến.

“Hi vọng bên ngoài không có kẻ thù.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cười khổ, bây giờ hắn đã không còn sức mà chiến đấu nữa rồi.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua hồn hải của mình, muốn triệu hồi Độc Giác Mã ra, để Độc Giác Mã chở hắn rời khỏi nơi này trước đã rồi tính sau.

Nhưng ở trong hồn hải, Hàn Sâm nhìn thấy một bóng dáng vừa quen thuộc lại vừa xa lại.

“Dế mèn đầu đỏ… Ta thật sự có được thú hồn của con dế mèn đầu đỏ đó sao?” Hàn Sâm nhìn thấy bóng dáng kia, trong lòng lập tức vui mừng.

Hàn Sâm cũng không rõ rốt cuộc vụ nổ vừa nấy đã xảy ra chuyện gì, dù sao cũng là hai lượt cùng nổ tung, bây giờ nhìn thấy thú hồn của dế mèn đầu đỏ, hắn đột nhiên hiểu được, quy tắc của Tí Hộ Sở cho rằng hắn đã giết Sò Đá Vương và con dế mèn đầu đỏ kia.

Vừa rồi ở trong vụ nổ, dường như hắn nghe được âm thanh nhắc nhở săn giết, nhưng lúc đó hắn cũng không nghe rõ rốt cuộc là sao. “Không ngờ rằng còn có thể kiếm được thú hồn Thần siêu cấp cơ đấy, không biết nó là loại gì?” Ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía thú hồn dế mèn đầu đỏ.

Hết chương 1454.

Chương 1455. Bị Nhốt Trong Vỏ Sò Vương

Thú hồn Thần siêu cấp Dế Mèn Hồng Tinh: Loại hình áo giáp dành cho sủng vật.

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, đã lâu rồi chưa nhìn thấy sủng vật sử dụng thú hồn. Thỉnh thoảng có thấy thì cũng đều là mấy con cấp thấp, với loại cấp siêu Thần như vậy, trước đây hắn chỉ từng sở hữu một lần.

Tuy không phải thú hồn mình sử dụng, nhưng giá trị thực dụng của nó tuyệt đối không thấp.

Nếu là sủng vật loại khiên thịt sử dụng, lực phòng ngự của nó sẽ tăng cường mạnh mẽ, hoặc sủng vật loại chữa trị như Thánh Tê sử dụng, có thể yên tâm chữa trị, không cần lo lắng bị đánh chết.

Nếu cho Tiểu Ngân Ngân mặc, nó vừa có thể công kích vừa có thể chữa trị vừa có thể gánh nữa, quả thực là hoàn mỹ. Chỉ tiếc Tiểu Ngân Ngân và Thánh Tê không phải sủng vật thú hồn, hẳn chúng nó không dùng cái áo giáp sủng vật này được.

Còn có Tiểu Thiên Sứ nữa, sở hữu lực công kích cực mạnh, lại thêm lực phòng ngự trên áo giáp nữa, cũng có thể mạnh mẽ tăng lực chiến đấu của nàng.

Đáng tiếc Tiểu Thiên Sứ vẫn còn đang tiến hóa, hiện giờ trên người hắn không có sủng vật thú hồn nào quá mạnh mẽ. Chẳng qua dù chỉ là sủng vật thú hồn bình thường, chỉ cần mặc cái áo giáp này vào thì đều có lực phòng ngự cấp Siêu Thần, dùng để làm khiên thịt cũng không tỆ.

“Bảo Nhi, ngươi đi tìm xem Sò Vương và Dế Mèn Huyết Tinh có để lại †inh hoa gen Sinh Mệnh không.” Hàn Sâm phân phó Bảo Nhi.

Bảo Nhi đáp lời, nhanh chóng bò qua, chỉ lát sau đã lượm về hai khối tinh thể từ trung tâm vụ nổ. Hai khối tinh thể đều vô cùng nhỏ, hơn nữa liếc mắt là có thể phân biệt được chúng nó thuộc về ai.

Cũng không phải do khí tức của bọn nó có sự khác biệt lớn, mà là do ngoại hình của chúng rất dễ phân biệt.

Khác với ba Tí Hộ Sở trước, vậy mà tinh hoa gen Sinh Mệnh của Dế Mèn Huyết Tinh và Sò Vương không còn là một khối tinh thể đơn thuần nữa. Tinh hoa gen Sinh Mệnh của bọn chúng thoạt nhìn giống như pho tượng

thủy tỉnh bản mini của bọn chúng vậy, chỉ to bằng nắm đấm, trông rất sống động. Một cái là vỏ sò màu đỏ và một cái là dế mèn màu máu, trông có vẻ vô cùng giống thật.

“Không biết hấp thu thì có khác biệt gì không nhỉ?” Đây cũng là lần đầu Hàn Sâm lấy được tinh hoa gen Sinh Mệnh như vậy, hắn hơi lo lắng không biết liệu có hấp thu được không.

Chẳng qua bây giờ hắn bị thương khá nặng, không còn sức để mô phỏng khí cơ của con dế mèn và Sò Vương nữa, chỉ có thể cất nó đi trước.

Huyết nhục của Dế Mèn Huyết Tinh đã không còn, nhưng huyết nhục của Sò Vương vẫn ở. Nhìn thịt mềm bị nổ rồi nhưng vẫn chồng chất như núi, Hàn Sâm không hề có chút ý nào khác.

Căn cứ kinh nghiệm trước kia của hắn, huyết nhục của sinh vật Thần siêu cấp không có ích lợi gì với nhân loại, nhưng sủng vật và dị sinh vật lại có thể ăn.

Chỉ là bên cạnh hắn cũng không có sủng vật hay dị sinh vật nào, huống hồ có nhiều thịt lắm, nhất thời cũng ăn không hết được.

Hàn Sâm sợ những huyết nhục này sẽ gọi những dị sinh vật khác đến, không dám tiếp tục ở lại nơi đây. Hắn không để ý đến vết thương trên người, định triệu hồi Độc Giác Mã, để Độc Giác Mã cõng hắn rời khỏi nơi này.

Nhưng hắn còn chưa hành động thì đã thấy một bóng dáng bò vào từ một lỗ hổng lớn đã được nổ ra trên vỏ sò đá kia.

Hàn Sâm lập tức thầm cả kinh. Hắn bị thương quá nặng, về cơ bản đã không còn sức chiến đấu nữa. Giờ lại đụng phải dị sinh vật, đây thực sự không phải là dấu hiệu tốt lành gì.

Nhìn kỹ thì dị sinh vật bò vào là một sinh vật có lớp vảy ngoài màu xanh đen, khá là giống cá sấu.

Sau khi chui vào, nó lập tức há to miệng bắt đầu cắn nuốt những thịt mềm này, dường như nó hoàn toàn không có hứng thú để ý tới mấy người Hàn Sâm.

Hiện giờ Hàn Sâm cũng không sử dụng Động Huyền Khí Tràng được, không cảm được ứng con dị sinh vật kia có đẳng cấp gì, nhưng nhìn ngoại hình của nó cũng cảm thấy cấp bậc của nó cũng không thấp.

Hàn Sâm cẩn thận triệu hồi Độc Giác Mã, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này. Cũng may con dị sinh vật kia hoàn toàn không có hứng thú với mấy người Hàn Sâm, từ đầu đến cuối đều cắn nuốt thịt mềm.

Hàn Sâm cố nén cơn đau nhức từ vết thương trên người, bò lên lưng Độc Giác Mã. Độc Giác Mã nhảy một cái đã chạy ra khỏi động lớn, đáp xuống mặt trên của vỏ Sò Vương.

Bây giờ Hàn Sâm rốt cuộc cũng biết những ánh sáng màu lam này truyền tới từ nơi nào. Trong cái hang ở phía sau Sò Vương có rất nhiều nấm dạ quang màu lam mọc ở đấy. Chúng nó đều tỏa ra lam quang yếu ớt, những tia sáng này chính là đến từ bọn nó.

Nhưng đồng thời với việc phát hiện những nấm dạ quang này, Hàn Sâm còn phát hiện từng đám dị sinh vật vây quanh bên ngoài vỏ Sò Vương. Liếc mắt nhìn qua là chẳng chịt các loại dị sinh vật, đặc biệt là các loại côn trùng có hình thù kỳ quái, chúng nó bắt đầu di chuyển tựa như thủy triều, căn bản là không biết có bao nhiêu con.

Thấy Hàn Sâm và Độc Giác Mã xuất hiện, không ít dị sinh vật đều nhe răng rít gào về hướng này, giống như là muốn nuốt sống họ vậy, tuy nhiên lại không có ai dám tới gần Sò Vương.

Hàn Sâm vội vã khống chế Độc Giác Mã quay về trong vỏ Sò Vương. Rất rõ ràng, nếu chỉ dựa vào Độc Giác Mã thì căn bản là hắn không thể lao ra vòng vây dị sinh vật này.

Lúc trở lại trong vỏ Sò Vương, Hàn Sâm để Độc Giác Mã đặt hắn ở trong góc, sau đó thu Độc Giác Mã về, để tránh kích thích con dị sinh vật giống như cá sấu kia.

Mặc dù không biết nó có đẳng cấp gì, nhưng sở dĩ dị sinh vật bên ngoài không dám vào vỏ Sò Vương ăn huyết nhục chắc chắn là bởi vì nó. Cho dù dùng ngón chân nghĩ cũng có thể đoán ra cấp bậc của nó.

"Hy vọng nó không thích ăn thịt người." Bây giờ Hàn Sâm không có sức chiến đấu, coi như có thể chiến đấu thì đã không có nấm bom siêu cấp, hắn cũng không phải đối thủ của sinh vật Thần siêu cấp.

Cũng may bây giờ nó còn chưa có hứng với Hàn Sâm, toàn bộ sự chú ý của nó đều tập trung vào đống thịt mềm của Sò Vương.

Hàn Sâm chỉ có thể ngồi đấy vận chuyển Động Huyền Kinh chậm rãi chữa trị thân thể của mình, hy vọng có thể sớm ngày khôi phục, nghĩ cách lao ra vòng vây.

Bằng không, đợi cá sấu ăn thịt mềm của Sò Vương xong, nói không chừng nó sẽ tới ăn hắn.

Cũng may ở đây có rất nhiều thịt mềm, sức ăn của cá sấu không nhỏ, thế nhưng nhất thời cũng không ăn hết được. Chờ nó ăn một lúc lâu, tới lúc thực sự ăn không nổi nữa thì mới ăn được ba đến bốn phần mà thôi.

Sau khi ăn no, cá sấu nằm đó nghỉ ngơi, cũng không có ý định rời đi.

Hàn Sâm vận chuyển Động Huyền Kinh một lượt, tốc độ khôi phục vẫn rất chậm. Hắn cho Bảo Nhi ra ngoài nhìn mấy lần, dị sinh vật vẫn vây quanh ở bên ngoài thành từng đàn một, muốn chạy trốn cũng không có cơ hội.

"Không được, cứ tiếp tục như vậy sợ rằng thương thế của ta còn chưa có tốt, thịt Sò Vương đã bị cá sấu ăn sạch rồi." Hàn Sâm suy nghĩ xem có cách nào không.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghĩ đến hắn có hái không ít thứ có sinh cơ mạnh mẽ giống như linh chi tựa như đồ sứ trong vỏ trứng, có lẽ nó sẽ có trợ giúp với thương thế của hắn cũng nên.

Hắn lấy một cây từ Tuyệt Tình Bình ra, cắn một miếng nhỏ để nếm thử trước.

Cái thứ giống linh chỉ đỏ kia vừa vào miệng là hóa thành một dòng nước ấm đi xuống bụng, sau đó khuếch tán ra toàn thân. Hàn Sâm cảm giác thân thể như là tiến vào phòng sưởi ấm vậy, cả người nóng lên, gân cốt và kinh mạch huyết nhục bị thương cũng bắt đầu khép lại nhanh chóng.

Thấy linh chi đỏ hữu hiệu đến như thế, Hàn Sâm lại cắn một miếng lớn, trong người lập tức có cảm giác như đốt một cái lò lửa lên, dòng nước ấm đi khắp toàn thân, những vết thương kia nhanh chóng khép lại, chỉ

một lát sau đã bắt đầu đóng vảy và ngứa ngáy.

"Thứ tốt!" Hàn Sâm vốn chỉ hy vọng có thể khôi phục chút sinh cơ và khí tức, nhưng không ngờ rằng thế mà thứ linh chi đỏ này lại có tác dụng trị liệu mạnh như vậy, đúng là niềm vui bất ngờ.

Hết chương 1455.

Chương 1456. Đại Chiến Đoạt Thịt

Chẳng qua vết thương da thịt thì dễ lành lại, nhưng kinh mạch và xương cốt thì không dễ lành như vậy, cũng may linh chỉ đỏ có tác dụng chữa lành kinh mạch và xương cốt rất tốt.

Hàn Sâm ở trong vỏ Sò Vương hơn bốn ngày, vết thương trên người cơ bản đã khỏi rồi, nếu không có hiệu quả thần kỳ của linh chi đỏ, e là thêm thời gian gấp mười lần cũng không thể khỏi nhanh như vậy.

"Thật đúng là đồ tốt, đáng tiếc tổng cộng cũng chỉ có bảy cây, bị ta ăn mất một cây, hiện tại chỉ còn lại có sáu cây." Hàn Sâm tham lam suy nghĩ.

Mặc dù thân thể đã khỏe rồi, nhưng cá sấu và đàn thú ở bên ngoài vẫn còn, sau khi hắn khỏe lại thì đã đi ra ngoài kiểm tra cẩn thận, trong đàn thú có rất nhiều thứ khủng bố, dùng năng lực cảm nhận của Động Huyền Khí Tràng, vậy mà Hàn Sâm lại phát hiện ra sự tồn tại cấp cấp Siêu Thần ở trong đàn thú.

“Đến cả dị sinh vật cấp Siêu Thần cũng không dám tiến vào trong vỏ Sò Vương để ăn thịt Sò Vương, rốt cuộc con cá sấu này phải khủng bố tới mức sao?” Hàn Sâm thầm sợ hãi.

Cũng còn may tâm tư của con cá sấu đều đặt trên thịt của Sò Vương, không hề có hứng thú gì với hắn và Bảo Nhi.

Hàn Sâm không dám động đến cá sấu, lại còn phát hiện ra hai sự tồn †ại có vẻ như là sinh vật Thần siêu cấp trong đàn thú ở bên ngoài, cộng thêm rất nhiều sinh vật Thần Huyết và sinh vật biến dị, hắn cũng không có lòng tin có thể xông ra, chỉ có thể tiếp tục ở lại bên trong vỏ Sò Vương.

“Làm sao đây?” Hàn Sâm thật sự không muốn tiếp tục chờ ở đây nữa, hắn không thể chắc rằng liệu sau khi cá sấu ăn xong thịt sò thì vẫn không có hứng thú với hắn và Bảo Nhị, lỡ như đến lúc đó cá sấu nảy sinh hứng thú với bọn họ, vậy thì cảnh ngộ của bọn họ sẽ còn gay go hơn bây giờ.

Bây giờ xông ra ngoài, ít nhất thì không cần chiến đấu với con cá sấu khủng bố này, nhưng nói không chừng đến lúc đó chính là cá sấu cùng với cả đàn thú vây đánh hắn và Bảo Nhi.

Hàn Sâm ở trong vỏ Sò Vương âm thầm quan sát đàn thú bên ngoài, hy vọng có thể tìm được cơ hội để xông ra.

Nhưng lại phát hiện đàn thú càng lúc càng tụ tập nhiều hơn, cơ hội để xông ra ngoài cũng càng lúc càng xa vời.

Tuy nhiên Hàn Sâm còn phát hiện ra một vấn đề, mấy ngày đầu, đàn thú không dám tiến quá gần đến vỏ Sò Vương, nhưng gần đây lại càng lúc càng bồn chồn, đã bắt đầu có dị sinh vật thử muốn đến gần vỏ Sò Vương.

€ó dị sinh vật biết bay đang bay quanh quẩn ở trên cái lỗ lớn được tạo ra từ vụ nổ, nhưng bị cá sấu rống lên một tiếng, đều tản ra, không có bất kì con nào dám thật sự xông vào.

“Xem ra sớm hay muộn gì thì bọn chúng cũng không nhẫn nại được mà xông vào, đến lúc đó cá sấu muốn độc chiếm thức ăn thì nhất định sẽ đánh

một trận với chúng, có lẽ lúc đó ta có thể thừa dịp loạn xông ra ngoài.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Hiện tại không lao ra được, Hàn Sâm cũng chỉ có thể ở trong vỏ Sò Vương tu luyện thuật Băng Cơ Ngọc Cốt và Động Huyền Kinh, để sớm ngày ngưng tụ lại Tinh Hạch và Già Thiên Tán.

Ngưng tụ lại hạch gen thì dễ hơn nhiều so với ngưng tụ lần đầu, chỉ là cần một chút thời gian mà thôi.

Hàn Sâm cũng đã từng thử hấp thu hai tinh hoa gen Sinh Mệnh kia, nhưng mà không biết vì lý do gì, hắn lại không thể hấp thu nó thành công.

Hắn mô phỏng theo khí tức lưu chuyển của Sò Vương và con Dế Mèn Huyết Tinh nhưng cũng không có tác dụng, không biết là bởi vì trình độ mô phỏng của Hàn Sâm quá thấp, hay là vì nguyên nhân nào khác.

Hàn Sâm nghiên cứu một lúc lâu cũng không nghiên cứu ra là vì lý do gì, nhưng hắn lại phát hiện dao động Sinh Mệnh bên trong tinh hoa gen Sinh Mệnh rất kỳ lạ, hơi khác so với những gì hắn đã nhìn thấy trước đây.

Giống như hai tinh hoa gen Sinh Mệnh này không phải đơn thuần là sự kết tinh của sức mạnh, mà giống như một loại Sinh Mệnh đang trong quá trình mang thai.

“Quái lạ, Sò Vương và con Dế Mèn Huyết Tinh đều đã chết, sao tinh hoa gen Sinh Mệnh của chúng có thể vẫn còn khí tức sinh mệnh như vầy, giống như trứng chưa nở, chẳng lẽ tinh hoa gen Sinh Mệnh cuối cùng có thể hóa thành sự tồn tại giống như sinh mệnh sao?” Hàn Sâm thầm đoán trong lòng, nhưng lại không có cách nào để chứng thực suy nghĩ trong lòng.

Lại hai ngày nữa trôi qua, dị sinh vật bên trong đàn thú càng lúc càng không kiềm chế được, có một số lượng lớn dị sinh vật biết bay bay. quanh quẩn trên miệng lỗ hổng, những dị sinh vật khác cũng đều đã bò lên trên vỏ sò, từ mép lỗ hổng kia nhìn vào trong, trong mắt tràn đầy vẻ đói khát và tham lam, nhưng vẫn không hề dám xông vào.

Lúc này cho dù cá sấu có gào như thế nào cũng không có tác dụng bao nhiêu, cho nên nó cũng không rống nhiều nữa, chỉ cần những dị sinh vật này không tiến vào, hắn cũng không thèm để ý tới bọn chúng.

“Xem ra bọn chúng cũng không nhịn được bao lâu nữa, hẳn là sắp xông vào, chỉ không biết rốt cuộc bọn chúng đang đợi cái gì.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Lại thêm mấy tiếng trôi qua, Hàn Sâm nghe thấy bên ngoài có chút tiếng động, đàn thú tránh sang thành một con đường, chỉ thấy một con dị sinh vật trông giống như con rắn nhưng lại không phải rắn, giống rùa nhưng lại không phải rùa, thân là rùa nhưng đầu lại là rắn, trên đầu còn mọc ra một cặp sừng, không hề do dự bò từ bên ngoài vào vỏ Sò Vương, nó trực tiếp chui vào trong vỏ Sò Vương.

Xà Quy vừa tiến vào, những dị sinh vật khác cũng đều tiến vào sau nó, cảnh tượng lập tức hoàn toàn mất khống chế, dị sinh vật tràn vào giống như thủy triều, giống như một đàn sói đói bổ nhào về phía thịt của Sò Vương.

“Hóa ra bọn chúng đang đợi con Xà Quy này, cuối cùng cơ hội của ta cũng đến rồi.” Hàn Sâm mừng thầm, cảnh tượng càng hỗn loạn thì càng có lợi cho hắn.

Dị sinh vật tràn vào giống như thủy triều, lập tức chọc giận cá sấu, chỉ thấy cá sấu gào lên một tiếng, hạch gen có hình thù kỳ lạ giống như một cây kéo lớn lao ra, cả cây kéo đó có màu xanh pha lê với những chiếc răng cưa đáng sợ giống như miệng của cá sấu, cắt một cái, lập tức đã cắt vài con dị sinh vật thành hai nửa.

Cái kéo liên tục cắt răng rắc răng rắc ở trong đàn thú, gần như không thể ngăn lại, bất kì dị sinh vật hay hạch gen nào, chỉ cần đụng phải nó thì sẽ bị cắt làm đôi, căn bản không có chút hồi hộp nào.

Cho dù là hai con dị sinh vật mà lúc trước Hàn Sâm nghỉ ngờ là sinh vật Thần siêu cấp, cũng đều lẩn trốn không dám ra ứng chiến, tránh ra khỏi phạm vi công kích của cái kéo cá sấu, không dám đối đầu trực diện với cái kéo cá sấu, thậm chí còn không dám lấy hạch gen của mình ra để chống lại kéo cá sấu.

“Khó trách lúc trước bọn chúng đều không dám tiến vào, quả thật hạch gen của cá sấu quá bá đạo, bất cứ cái gì cũng bị cắt làm đôi, quả là vô địch, còn đáng sợ hơn cả bánh răng hồng ngọc của con Dế Mèn Huyết Tinh.” Trong lòng Hàn Sâm thầm hoảng sợ, nhưng lại không nhịn được nhìn về hướng Xà Quy: “Những dị sinh vật này đợi đến khi Xà Quy đến mới dám tiến vào cùng nó, thiết nghĩ hẳn là con Xà Quy này có thể chống lại cá sấu nhỉ?”

Ánh mắt dừng trên người Xà Quy, nhưng lại thấy nó căn bản không có ý quan tâm đến những dị sinh vật khác, nửa thân trên giống rắn vặn vẹo, quấn lấy một khối thịt lớn, há to miệng nuốt thịt của Sò Vương vào bụng, cũng không thèm liếc những dị sinh vật và cái kéo cá sấu này một cái.

Nó không nhìn cái kéo của cá sấu, nhưng hành động ăn thịt Sò Vương đã chọc giận cá sấu, chỉ thấy cá sấu gào lên một tiếng với Xà Quy, cái kéo của cá sấu lập tức cắt về phía người Xà Quy, muốn cắt nó thành hai đoạn.

Xà Quy không hề hoang mang, vẫn đang ăn thịt Sò Vương y như cũ, nhưng trên người lại hiện lên luồng ánh sáng kỳ lạ, một cái chuông cổ bằng đồng thau bay ra, bảo vệ ở trên người nó, ngăn chặn cái kéo lớn của cá sấu.

Kengl

Chỉ nghe một tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên, vậy mà cái

kéo sắc bén của cá sấu lại không thể cắt đôi chiếc chuông cổ bằng đồng thau.

Dưới sự bảo vệ của chuông cổ bằng đồng thau, Xà Quy vẫn tiếp tục ăn thịt Sò Vương, những sinh vật khác cũng nhân cơ hội này mà xông vào, một đám tranh nhau xé thịt của Sò Vương ăn.

Hết chương 1456.

Chương 1457. Đi Theo Ta

Hàn Sâm đang muốn thừa dịp loạn lao ra ngoài, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy một đạo kiếm quang lóe lên trên bầu trời, sau đó chỉ thấy lông chim nhuốm máu rơi xuống đầy trời, rất nhiều sinh vật biết bay đã bị chém chết.

Còn Xà Quy và cá sấu đang tranh đấu, sau khi nhìn thấy kiếm quang kia, vậy mà lại không đánh nữa, đến cả thịt Sò Vương cũng không tiếp tục ăn, chia nhau một trái một phải chạy ra khỏi vỏ sò.

“Ngươi còn muốn chạy đi đâu?” Hàn Sâm chỉ nghe thấy giọng nói của một nữ tử truyền đến từ trong không trung, sau đó là một luồng kiếm quang bay vụt về hướng cá sấu, tốc độ rất nhanh, Hàn Sâm còn chưa thấy rõ chủ nhân của kiếm quang kia là ai thì kiếm quang đã bay đến

trên người cá sấu.

Cá sấu sử dụng cái kéo cá sấu nghênh đón kiếm quang, muốn cắt đứt kiếm quang, nhưng lưỡi kéo còn chưa kịp khép lại, kiếm quang đã xuyên qua từ chính giữa.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, vậy mà con cá sấu hùng mạnh kia lại bị kiếm quang xuyên thẳng qua đầu, rơi xuống từ trong không trung, ngã vào trong vỏ Sò Vương.

Những dị sinh vật khác cũng đều chen lấn nhau mà chạy trốn, cho dù là sinh vật Thần siêu cấp cũng không ngoại lệ, một đám đến cả thịt Sò Vương cũng không thèm, trong nháy mắt đã chạy sạch.

Hàn Sâm ngơ ngác nhìn, cá sấu đã mạnh như vậy, nhưng không ngờ chủ nhân của kiếm quang kia lại có thể dùng một đòn đánh chết nó, năng lực như vậy, quả thực quá mức khủng bố.

Nhưng mà giọng nói kia, Hàn Sâm cảm thấy bản thân đã nghe qua ở đâu đó, chờ sau khi kiếm quang kia biến mất hắn nhìn kỹ hơn, lập tức kinh ngạc, vậy mà nữ nhân thần bí đó lại là một trong số những nguyên lão của hiệp hội Bán Thần, rất có khả năng có quan hệ nào đó với Hàn Kính Chỉ.

“Sao ngươi lại ở đây?” Nữ nhân cũng nhìn thấy Hàn Sâm, khẽ nhíu mày nói.

“Ta bị dị sinh vật đuổi theo đến đây, không ngờ tới lại gặp được ngươi ở chỗ này, càng không ngờ ngươi vậy mà lại có được thực lực mạnh mẽ như vậy, ngay cả sinh vật Thần siêu cấp cũng có thể giết chết.” Hàn Sâm nhìn nữ nhân nói, thật may hắn vì điều hòa khí lực nên không hề duy trì trạng thái Đế Linh siêu cấp, nếu không lỡ như nữ nhân này xem hắn thành dị sinh vật mà giết, đó mới thật sự là oan uổng.

Nữ nhân lạnh nhạt nói: “Chuyện mà ngươi không ngờ tới còn rất nhiều đấy, ngươi sẽ không nghĩ rằng mình thật sự là quý tộc đệ nhất của Liên Minh đấy chứ?”

“Không dám, ít nhất ta biết ngươi và thánh đồ của Huyết Mạch Giáo đều mạnh hơn ta.” Hàn Sâm dang tay nói.

“Ngươi biết thì tốt, đi theo ta.” Nữ nhân nói một câu, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Đi đâu?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi, hắn không muốn có liên quan gì tới nữ nhân thần bí này ở trong Tí Hộ Sở.

Nữ nhân nói: “Có thể gặp được ngươi ở chỗ này thật tốt, đúng lúc ta có một chuyện cần ngươi đi làm.”

“Ta còn có chuyện quan trọng phải làm, e là không thể giúp ngươi được.” Hàn Sâm khéo léo từ chối.

Nữ nhân dừng bước, xoay người nhìn Hàn Sâm lạnh nhạt nói ra một câu: “Ngươi có thể từ chối ta, nhưng không thể từ chối kiếm của ta, đi hoặc là rút kiếm, ngươi tự mình chọn.”

“Ta còn có thể chọn lựa sao?” Hàn Sâm bất lực dang tay nói.

“Có, ngươi có thể chọn cái chết.” Nữ nhân nói một cách rất nghiêm túc.

“Ta vẫn chưa muốn chết, có thể sống thì ai muốn chết chứ?” Hàn Sâm thở dài một tiếng, đi theo nữ nhân về phía trước.

Thi thể của cá sấu đã tiêu tan, không còn máu thịt lưu lại, nữ nhân lấy được một tinh hoa gen Sinh Mệnh của cá sấu, đồng thời còn thu hoạch được hạch gen cái kéo cá sấu.

Hàn Sâm tự biết mình không phải là đối thủ của nàng, phản kháng cũng không có tác dụng, dứt khoát biết điều một chút đi theo nàng.

Nữ nhân cũng không để ý đến Hàn Sâm, chỉ dẫn theo hắn đi về phía trước trong thông đạo của thế giới ngầm, khi nữ nhân này ở đây thì hoàn toàn khác với khi ở trong Liên Minh.

Ở trong Liên Minh gần như không có ai có thể cảm nhận được sức mạnh ở trên người nàng, nhưng hiện tại trên người nàng lúc nào cũng tản ra khí tức cực kỳ nguy hiểm, ngay cả dị sinh vật ngầm cũng không dám tới gần nàng.

Lúc đầu Hàn Sâm còn hỏi nàng mấy câu, nhưng căn bản nàng không để ý tới hắn, sau vài lần Hàn Sâm tự làm mình mất mặt, cũng không còn hỏi nữa, chỉ đi theo nàng.

Sau khi đi bộ trong thế giới ngầm hơn hai ngày, mới bước ra khỏi thế giới ngầm từ một hang động trên vách của một ngọn núi lớn.

“Rốt cuộc ngươi muốn đi đâu?” Hàn Sâm nhìn cảnh vật xung quanh, đã không còn là khu vực mà hắn quen thuộc, căn bản đến cả nơi này là hướng nào của Tí Hộ Sở Ly Ảnh cũng không phân biệt được.

Trước sự bất ngờ của Hàn Sâm, vậy mà lần này nữ nhân lại trả lời hắn: “Đi đến Tí Hộ Sở của ta”

“Tí Hộ Sở của ngươi? Tí Hộ Sở của nhân loại?” Hàn Sâm có hơi ngạc nhiên.

“Ai nói với ngươi ta là con người?” Nữ nhân lạnh lùng thốt ra một câu.

Trong lòng Hàn Sâm chấn động, dùng Động Huyền Khí Tràng cẩn thận đánh giá nữ nhân kia, mặc dù khí tức của nàng rất mạnh mẽ, nhưng trên cảm giác thì hẳn là nhân loại không sai được.

“Ngươi không phải là nhân loại thì là gì? Chẳng lẽ là dị linh à?” Hàn Sâm nói đùa.

“Hàn Kính Chi không có nói cho ngươi biết chuyện gì cả sao?” Nữ nhân nhíu mày nhìn Hàn Sâm nói.

“Nếu ta biết thì cũng không cần hỏi ngươi.” Hàn Sâm vô cùng bất đắc dĩ, hiện tại đến cả bản thân hắn cũng không biết rốt cuộc hắn có phải là hậu thế của Hàn giáo quan kia hay không.

Vốn dĩ Hàn Sâm còn nghĩ nữ nhân sẽ nói cho hắn biết chuyện gì đó, nhưng sau khi nữ nhân trầm ngâm một lúc thì chỉ nói: “Dù sao thì chuyện này không liên quan gì với chuyện ta muốn ngươi làm, ngươi có biết hay không cũng không có gì khác.”

Nữ nhân nói xong thì tiếp tục đi về phía trước, Hàn Sâm có hỏi nàng cái gì, nàng cũng trả lời nữa.

“Ít nhất ngươi cũng phải nói cho ta biết, rốt cuộc là ngươi kêu ta đi làm chuyện gì? Còn tên của ngươi nữa, ta cũng không thể kêu ngươi là nữ nhân

mãi nhỉ?" Hàn Sâm vẫn không từ bỏ ý định, lại hỏi thêm một câu.

Nữ nhân do dự một chút nói: "Chuyện ta kêu ngươi làm, đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết. Về phần tên của ta, ngươi muốn xưng hô như thế nào cũng được, chẳng qua cũng chỉ là một cái danh hiệu."

"Nói như không nói." Hàn Sâm hơi buồn bực, nhưng nữ nhân không để ý đến hắn nữa, hắn có hỏi như thế nào cũng vô dụng.

Nữ nhân triệu hồi ra một con cự thú thay đi bộ, Hàn Sâm cũng ngồi ở trên, tốc độ của con cự thú nhanh đến đáng sợ, chính xác là tọa ky cấp Siêu Thần.

Cho dù là vậy, tọa ky cấp Siêu Thần này cũng phải chạy ước chừng khoảng bốn ngày, cuối cùng mới đi tới Tí Hộ Sở mà nữ nhân nói.

Nó khá giống với trong tưởng tượng của Hàn Sâm, là một tòa Tí Hộ Sở cực lớn, vậy mà lại được xây dựng trên một hòn đảo lơ lửng, hòn đảo lơ lửng nổi trên mặt của một hồ nước, bao quanh bởi mây mù, cực giống với nơi ở của tiên nhân trong thần thoại, truyền thuyết.

Nhưng trên đảo lơ lửng không có Tiên cung, chỉ có một tòa Tí Hộ Sở có thể so sánh với đại đô thị Liên Minh, không cần nhìn cũng biết là Tí Hộ Sở siêu cấp.

Ở trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm không hề nhìn thấy một nhân loại nào, ngoại trừ dị sinh vật thì chính là dị linh, số lượng dị linh rất nhiều, thậm chí còn nhiều hơn cả dị sinh vật.

Càng đáng sợ hơn là, dị linh và dị sinh vật của nơi này, trên người đều có khí tức cực kỳ đáng sợ, cho dù là dị sinh vật và dị linh bình thường, thì khí tức của chúng cũng không yếu hơn khí tức trên người Hàn Sâm, có nghĩa yếu nhất ở đây cũng là sinh vật Thần Huyết hoặc là dị linh hoàng tộc.

Những dị linh và dị sinh vật này nhìn thấy nữ nhân đều cúi đầu hành lễ tránh ra, tỏ vẻ vô cùng tôn kính, thậm chí có thể nói là sợ hãi.

Đồng thời cũng dùng ánh mắt tò mò và nghi ngờ nhìn Hàn Sâm người đi theo nữ nhân đến kia, rõ ràng đều đang đoán rốt cuộc Hàn Sâm có lai lịch gì, vậy mà lại có thể đi ở bên cạnh nữ nhân.

Hết chương 1457.

Chương 1458. Đại Tế Sư

Hàn Sâm đi theo nữ nhân một mạch đến Dị Linh Thần Điện của Tí Hộ Sở, nữ nhân ngồi xuống chủ vị của thần điện, Hàn Sâm quan sát xung quanh, cũng không có cái ghế nào khác, chỉ đành phải đứng trên đại điện.

Không bao lâu sau, hắn nhìn thấy một đám dị linh mạnh mẽ từ cửa đại điện đi vào, dị linh có thể tiến vào Dị Linh Đại Điện, theo Hàn Sâm thấy, khí tức trên người họ cũng đủ để so sánh với con dế mèn đầu đỏ, hẳn đều là dị linh cấp Đế.

Chẳng qua trên người bọn họ đều khoác một cái áo choàng màu xám, không nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ.

Sau khi mỗi tên dị linh khủng bố mạnh mẽ tiến vào Dị Linh Thần Điện, kẻ nào kẻ nấy đều phải hành lễ với nữ nhân trước, đồng thời còn cung kính nói "mỗ mỗ bái kiến chủ thượng", sau đó mới đi đến hai bên đại điện và đứng yên.

Chỉ sau một lát, đã có linh dị đứng đầy hai bên đại điện, thể nào cũng phải có hai mươi ba mươi tên, đều là dị linh cấp Đế, thực lực mạnh mẽ đến đáng sợ.

Càng khiến Hàn Sâm sợ hãi hơn chính là, nhìn có vẻ những Đế Linh này đều cùng một chủng tộc, mặc dù không nhìn thấy mặt mũi của bọn họ, nhưng đặc điểm cơ thể và khí tức của bọn họ đều tương tự nhau, rất có thể là một dị linh gia tộc giống như Ám Linh tộc.

“Chẳng lẽ nữ nhân này thật sự không phải nhân loại? Nếu không thì sao có thể thống trị gia tộc Đế Linh lớn mạnh như vậy chứ?” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy vô cùng quái lạ, nhưng mà nhìn sang nữ nhân, lại cảm thấy khí tức trên người nàng hoàn toàn khác với những dị linh này, rõ ràng là giống với nhân loại hơn.

Hiện tại hai mươi ba mươi tên Đế Linh ở trên đại điện, tất cả đều đang nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, giống như cảm thấy vô cùng quái lạ đối với sự xuất hiện của hắn ở đây.

Cũng may Hàn Sâm cũng coi như là người đã gặp qua những cảnh tượng lớn, mặc dù khí thế của những Đế Linh này rất ngang tàn, nhưng cũng không dọa được hắn, vẫn thong dong đứng ở trên đại sảnh như cũ.

Bảo Nhi lại tò mò quan sát xung quanh, nếu không phải Hàn Sâm ghìm chặt nàng, e là nàng đã sớm nhảy tưng tưng trước mặt thần tượng dị linh rồi.

“Đã đến đông đủ chưa?” Ánh mắt của nữ nhân quét qua trên mặt của những dị linh ở hai bên đại điện.

“Hồi bẩm chủ thượng, ngoại trừ Quỷ Nguyệt, các chi khác đều đã đến đông đủ.” Một tên dị linh đứng ở bên trái gần với nữ nhân nhất hành lễ nói một cách cung kính.

“Tại sao Quỷ Nguyệt không đến?” Nữ nhân nhíu mày nói.

Dị linh đó lại nói: “Khoảng thời gian trước chủ thượng kêu bọn ta đi Thiên Ngoại để mượn món đồ như vậy, ta đã để Quỷ Nguyệt đi.”

Nữ nhân khẽ gật đầu: “Vậy không cần chờ nàng, ta có một chuyện muốn tuyên bố, các ngươi đều nghe đây, từ hôm nay trở đi, hắn chính là Đại Tế Sư của Tí Hộ Sở Minh Giới chúng ta.”

Ngay khi nữ nhân nói ra những lời này, rất nhiêu Đế Linh đều kinh ngạc.

“Chủ thượng, chuyện này tuyệt đối không thể được, từ xưa chức Đại Tế Sư đều được chọn ra từ trong Minh tộc ta, sao có thể để cho một tên ngoại tộc đảm nhiệm?”

“Chủ thượng, ta thấy cơ thể của hắn lộ ra quang hạch Thanh Đồng, có lẽ chỉ là một sinh vật hạch gen Thanh Đồng, sao có tư cách để làm Đại Tế Sư của tộc ta?”

Bên trong cả Dị Linh Thần Điện giống như đang sôi sùng sục, một đám Đế Linh nhao nhao quỳ lạy cầu xin nữ nhân thu hồi mệnh lệnh, những người ở trong đại điện đều quỳ xuống, cũng chỉ còn lại một mình Hàn Sâm là còn đứng.

Hơn nữa hiện tại Hàn Sâm cũng trở nên hoang mang, hắn hoàn toàn không biết Đại Tế Sư là gì, mặc dù nghe có vẻ giống như là rất lợi hại, nhưng căn bản hắn không có ý định ăn nhờ ở đậu, đương nhiên cũng không muốn làm Đại Tế Sư gì đó.

Chẳng qua hiện tại có làm chức Đại Tế Sư này hay không, căn bản không phải do Hàn Sâm định đoạt, cho nên hắn cũng dứt khoát im lặng, để xem tình hình phát triển ra sao.

“Chủ thượng, Quỷ Nguyệt có thiên phú xuất chúng, tốt hơn sinh vật này gấp trăm nghìn lần, chính là lựa chọn tốt nhất để làm Đại Tế Sư, mong chủ thượng hãy suy xét lại!” Dị linh ở vị trí đầu bên tay trái hết lòng khuyên nhủ nói.

“Các ngươi không cần nhiều lời, ý ta đã quyết, các ngươi đều lui xuống đi” Nữ nhân hoàn toàn không để ý tới đám Đế Linh đang khuyên can hết lời, trực tiếp vung tay lên nói.

Vừa nói ra câu này, mặc dù có rất nhiều Đế Linh không cam tâm, nhưng cũng không dám tiếp tục ở lại trong Dị Linh Thần Điện, từng người chậm rãi rời khỏi thần điện, chỉ là ánh mắt thì đều nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trong mắt tràn ngập sự oán giận.

Mãi cho đến khi tất cả những Đế Linh này rời khỏi Dị Linh Thần Điện, cửa lớn của thần điện đóng lại, Hàn Sâm mới cười khổ nói: “Ta chỉ là một nhân loại hạch gen Thanh Đồng nhỏ nhoi, e là không làm được chuyện gì quá lớn, ngươi có nhiều thuộc hạ là cường giả như vậy, không bằng ngươi chọn ra một người trong số bọn họ để làm Đại Tế Sư đi”

Nữ nhân lạnh nhạt nói: “Nếu ta đã để ngươi làm Đại Tế Sư, đương nhiên ta có lý do của ta, ngươi chỉ cần làm tốt chuyện của ngươi, những chuyện khác ngươi không cần quan tâm.”

“Ta chỉ sợ bản lĩnh của ta thấp kém, không làm tốt chuyện ngươi giao cho.” Hàn Sâm tỏ vẻ khó xử nói.

Nữ nhân đột nhiên mỉm cười, nàng vốn đã rất xinh đẹp, cười như vậy, càng làm cho người khác cảm thấy vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành, khiến Hàn Sâm nhìn thấy cũng không tự giác được mà ngây ra một lúc.

“Nếu ngươi làm không tốt, ta sẽ chém đầu của ngươi.” Nữ nhân mỉm cười nói.

“Ta cũng đã nói là ta không thể làm tốt được rồi, là ngươi cứ bắt ta làm, làm không tốt còn muốn chém đầu của ta, chuyện này vô lý quá rồi đấy nhá?” Hàn Sâm cãi lại.

“Bởi vì ta mạnh hơn ngươi, đạo lý này đã đủ chưa?” Nữ nhân nói.

“Đủ rồi.” Hàn Sâm không nhiều lời nữa, hắn biết cho dù hắn có nói cái gì đi nữa thì cũng vô dụng, chức Đại Tế Sư này hắn phải làm là cái chắc rồi.

“Ít nhất ngươi cũng phải nói cho ta biết, Đại Tế Sư rốt cuộc là phải làm gì? Nếu bảo ta đi giết sinh vật Thần siêu cấp, cho dù đánh chết ta, ta cũng không có loại năng lực này.” Hàn Sâm nói.

Nữ nhân cười mỉm nói: “Muốn giết sinh vật Thần siêu cấp cũng không cần đến ngươi, Đại Tế Sư của Tí Hộ Sở Minh Giới chỉ có một nhiệm vụ, đối với ngươi mà nói thì hẳn là không khó.” Nữ nhân vừa nói vừa nhìn vào Bảo Nhi ngồi ở trên vai Hàn Sâm.

“Rốt cuộc phải làm gì?” Hàn Sâm đã lười nói thêm lời vô nghĩa.

“Dạy Thánh Tử của Minh tộc, chăm sóc hắn thuận lợi trưởng thành.” Nữ nhân chậm rãi nói.

“Thánh Tử của Minh tộc? Là con trai của ngươi sao? Bây giờ bao nhiêu tuổi rồi?” Hàn Sâm thắc mắc đầy đầu.

Nữ nhân trừng mắt liếc hắn một cái: “Không phải nói với ngươi rồi sao, là Thánh Tử của Minh tộc, những dị linh vừa rồi chính là Minh tộc, người ngươi phải dạy, chính là Thánh Tử của bọn họ.”

“Nhưng mà ta chưa từng làm thầy giáo, thậm chí còn chưa từng dạy cho con người, huống hồ là dị linh Thánh Tử gì đó.” Hàn Sâm cảm thấy dường như đây không phải là chuyện gì tốt.

Không nói đến việc những Đế Linh này đều cực kỳ phản đối hắn làm Đại Tế Sư, kẻ nào cũng đều xem hắn giống như kẻ thù, cho dù bọn họ đều ủng hộ, thì Hàn Sâm cũng không có hứng thú gì đối với việc làm thầy giáo dạy trẻ nhỏ.

“Dạy không tốt thì chém đầu ngươi.” Nữ nhân chỉ có một câu như vậy, nhưng lại vô cùng có tác dụng.

Hàn Sâm không nói gì thêm nữa, hắn nói cái gì cũng không có tác dụng, cuối cùng chỉ có thể đi theo nữ nhân ra khỏi Dị Linh Thần Điện, được sắp xếp ở trong một căn gác nhỏ của hoa viên trong Tí Hộ Sở.

“Sau này ngươi dạy Thánh Tử ở ngay bên trong hoa viên này, nếu như dạy không tốt, chắc là ngươi cũng hiểu được sẽ có hậu quả gì.” Nữ nhân nhìn Hàn Sâm, lạnh nhạt nói.

“Thánh Tử ở đâu? Ít nhất cũng phải để ta gặp mặt hắn chứ?” Hiện tại Hàn Sâm không có đường lui, nói cái gì thì cũng vô dụng, còn không bằng nghĩ thử xem nên làm sao mới có thể dạy Thánh Tử cho tốt.

“Thánh Tử ở ngay tại đây.” Ánh mắt của nữ nhân nhìn vào trong hoa viên.

Hàn Sâm thuận theo ánh mắt của nàng nhìn sang, lập tức trừng to hai mắt, có chút không dám tin hỏi: “Hắn là Thánh Tử?”

Hết chương 1458.

Chương 1459. Người Trong Bức Tranh

Vốn dĩ Hàn Sâm còn nghĩ đương nhiên Thánh Tử của Minh tộc thì cũng là một tên Minh tộc, cùng lắm cũng chỉ là một đứa bé mà thôi, hắn đã có giác ngộ để làm bảo mẫu, nhưng nhìn theo ánh mắt của nữ nhân, cái mà hắn nhìn thấy không phải là một Minh tộc, thậm chí không phải dị linh.

Nhìn theo ánh mắt của nữ nhân, Hàn Sâm nhìn thấy là một tảng đá, đại khái cao khoảng một trượng, vốn dĩ Hàn Sâm còn nghĩ rằng đó là núi giả trong hoa viên, dùng để trang trí.

Nhưng nhìn theo ánh mắt của nữ nhân, Hàn Sâm nhìn thấy phía trên tảng đá đó còn vẽ một bức tranh.

Hình ảnh trong bức tranh là một người nữ tử đang cầm ô đứng trên cầu, dưới làn mưa bụi mờ ảo, chỉ có thể thấy được bóng lưng của nữ †ử, mặc dù không nhìn thấy khuôn mặt, nhưng lại có một loại thanh lệ thoát tục nói không nên lời.

“Ngươi nói nữ tử trong bức tranh đó chính là Thánh Tử? Vậy bản thân nàng đang ở đâu?” Hàn Sâm không dám tin vào suy nghĩ của mình, đổi một cách lý giải khác để hỏi.

Nữ nhân giống như đã nhìn thấu suy nghĩ của Hàn Sâm: “Giống như những gì ngươi nghĩ, người trong bức tranh đó chính là Thánh Tử, nàng là ngay trong đó.”

“Có nghĩa là bức tranh đó chính là Thánh Tử?” Hàn Sâm không dám tin dùng Động Huyền Khí Tràng nhìn quét qua cả tảng đá và bức tranh phía trên, không cảm nhận được bất kỳ sự sống nào, căn bản là một vật chết.

“Không sai.” Nữ nhân rất nghiêm túc mà gật đầu nói: “Hiện tại ngươi có thể trở lại Liên Minh để chuẩn bị một chút, mang vài tác phẩm nổi tiếng trở về để đọc cho nàng nghe, cố gắng hết sức để dạy cho nàng một số lối tư duy

của nhân loại, nếu ngươi dạy không tốt, ta sẽ dùng nó để cắt đầu ngươi, nếu như ngươi dạy tốt, nó chính là của ngươi.”

Nữ nhân vừa nói, vừa lấy kéo cá sấu ra, quơ quơ ở trước mặt Hàn Sâm.

“Nhưng mà..” Hàn Sâm còn muốn nói thêm gì đó thì nữ nhân đã xoay người rời đi, trong nháy mắt đã biến mất ở trong hoa viên.

“Đệt, ngươi bị điên sao? Kêu ta dạy một bức bức tranh, nàng có thể nghe hiểu không vậy?” Hàn Sâm buồn bực hét lên một câu.

“Ai nói ta nghe không hiểu?” Đột nhiên, từ phương hướng của tảng đá truyền đến giọng nói nhẹ nhàng của một nữ nhân.

Hàn Sâm nhất thời bị dọa hết hồn, trừng to hai mắt nhìn chằm chằm vào tảng đá, Động Huyền Khí Tràng nhìn quét qua, cảm thấy đó vẫn là một khối vật chết y như cũ.

“Là ngươi đang nói chuyện với ta sao?” Hàn Sâm có chút không dám †in đi tới gần tảng đá, nhìn vào nữ tử áo xanh trên bức tranh nói.

“Ở đây còn có sinh linh nào khác sao?” Giọng nói truyền đến từ trong tảng đá, nhưng Hàn Sâm lại không nhìn thấy nữ tử áo xanh trong bức tranh có thay đổi gì, vẫn như vậy là một vật chết.

Hàn Sâm lại nói thêm mấy câu, nhưng nữ tử áo xanh ở trong bức tranh lại không lên tiếng nữa.

“Này, ngươi còn ở đó không?” Hàn Sâm lại kêu thêm mấy tiếng, nhưng không nghe thấy giọng nói của nữ nhân nữa.

“Quái lạ, chẳng lẽ vừa rồi ta nghe bị ảo giác thính giác sao?” Trong lòng Hàn Sâm nghỉ ngờ, đánh giá bức tranh trên tảng đá với vẻ mặt phức tạp.

Nhưng tóm lại thì Hàn Sâm cũng đã biết, quả thật tảng đá và bức tranh này không phải là vật bình thường, nữ nhân để hắn dạy bức tranh, cũng không phải là chuyện khó có thể hiểu như vậy.

Không còn cách nào khác, hắn muốn chạy cũng chạy không thoát, chỉ có thể trở về Liên Minh, tìm vài quyển sách trở về đọc cho bức tranh nghe, chỉ là ngoại trừ hai câu lúc đầu, hắn không còn nghe thấy nữ tử áo xanh trong bức tranh nói chuyện nữa.

Nữ nhân không cho phép Hàn Sâm đi ra khỏi hoa viên, Hàn Sâm ngoại trừ đọc sách cho nữ tử áo xanh ở trong bức tranh nghe, thì chính là tu luyện thuật Băng Cơ Ngọc Cốt và Động Huyền Kinh, ngưng tụ lại tinh hạch và Già Thiên Tán nhanh một chút.

Hàn Sâm không thật sự xem trọng việc dạy cho nữ tử áo xanh trong bức tranh, phần lớn thời gian đều dùng để tu luyện hoặc là nói chuyện phiếm chơi đùa với Bảo Nhi.

Không phải bởi vì Hàn Sâm không muốn dạy, mà là ở đây đọc sách cho một bức tranh, không có ai đáp lại hắn, loại chuyện này căn bản không cần hắn làm, nữ nhân lấy mấy quyển sách về, bất kì một dị linh nào cũng đều có thể thay thế Hàn Sâm hoàn thành, hơn nữa còn làm tốt hơn so với hắn, ít nhất bọn họ sẽ không lười biếng giống như Hàn Sâm.

Cũng may cho dù Hàn Sâm có lười biếng cỡ nào thì cũng không thấy nữ nhân kia tới tìm hắn, giống như đã lãng quên hắn, Hàn Sâm ở trong hoa viên hơn nửa tháng, ngoại trừ bức tranh trên tảng đá, thì đến cả một sinh vật sống cũng chưa từng nhìn thấy, như thể cả thế giới đều đã quên đi hắn.

“Cũng không biết Linh Mị Nhi ra sao rồi, hy vọng nàng đừng xảy ra chuyện gì, tuyệt đối đừng bị Linh Thập Tam lừa đi.” Cho dù hiện tại Hàn Sâm có lòng muốn giúp đỡ nàng, thì cũng không có năng lực đó.

Sau khi tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt và Động Huyền Kinh, Hàn Sâm thật sự nhàn rỗi không có gì làm, dù sao thì cũng không trốn thoát, nên hắn lấy Thái A Kiếm ra khoa tay múa chân một chút Tâm Kiếm Đạo của Lục Đạo.

‘Tâm Kiếm Đạo không chú trọng đến chiêu thức, cho dù học hết các bộ chiêu thức của Lục Đạo cũng vô dụng, Tâm Kiếm Đạo nhấn mạnh đến việc ý cảnh, ý niệm của cá nhân quan trọng hơn bản thân kiếm pháp.

Hàn Sâm rất thích loại kiếm pháp này, nhưng hắn luyện thì lại chưa ra hệ thống gì cả, vẫn chưa có hiệu quả quá tốt.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy có lẽ vấn đề nằm trên Lục Đạo Kiếm, Lục Đạo có thể sử dụng Tâm Kiếm Đạo, ngoại trừ quả thật bản thân hắn là một tuyệt thế thiên tài, còn có một lý do quan trọng nữa là, thiên phú của hắn và thuộc tính của hạch gen Lục Đạo Kiếm đều phù hợp với Tâm Kiếm Đạo, cho nên mới có thể khiến Tâm Kiếm Đạo phát huy ra uy lực mạnh mẽ như vậy.

Hàn Sâm không có loại thuộc tính và hạch gen Lục Đạo Kiếm này, muốn luyện ý cảnh của Tâm Kiếm Đạo đến trình độ này, quả thực là khó hơn nhiều so với Lục Đạo.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không có ý định luyện Tâm Kiếm Đạo đến loại cảnh giới như Lục Đạo, chỉ là nhờ vào phương pháp của Tâm Kiếm Đạo để khiến bản thân nhận biết rõ hơn tín niệm của chính mình, cũng là một loại tự xét lại mình và hiểu rõ về bản thân.

Mặc dù Tâm Kiếm Đạo được học từ Lục Đạo, nhưng khi Hàn Sâm sử dụng lại hoàn toàn khác với Lục Đạo, bởi vì bọn họ vốn là hai loại người có tính cách hoàn toàn khác nhau, thậm chí có thể nói là hai loại tính cách vô cùng đối lập.

Lục Đạo là loại người tràn ngập chủ nghĩa hoàn mỹ phong cách lãng mạn, dường như thế gian không có bất kì thứ gì có thể lưu lại vết tích ở trong lòng hắn, dù là hạch gen Đại Đế, hắn cũng nói hủy thì hủy, căn bản chưa từng để ở trong lòng.

Nhưng Hàn Sâm cũng là một người đã từng chịu khổ, hắn gánh vác rất nhiều thứ, cho nên có đôi lúc sẽ không dễ dàng buông bỏ, cũng không đành lòng buông bỏ.

‘Tâm Kiếm Đạo chính là đạo duy tâm, tâm cảnh khác nhau, sử dụng kiếm pháp, ý cảnh hoàn toàn là hai việc khác nhau, cho dù chiêu thức có giống nhau, nhìn qua cũng dường như là hai loại kiếm pháp hoàn toàn khác nhau.

Lục Đạo sử dụng Tâm Đạo Kiếm, quả thật giống như thần linh làm người khác phải bái phục, hận không thể dùng thân để thử kiếm, cho dù chết dưới kiếm của hắn cũng không một lời oán thán.

Nhưng khi Tâm Đạo Kiếm đến tay Hàn Sâm lại hoàn toàn không giống như vậy, người ngoài xem kiếm pháp của Hàn Sâm, chẳng những không có suy nghĩ muốn dấn thân vào kiếm, ngược lại sẽ bị kích phát ý chí chiến đấu.

Đây là chuyện mà Hàn Sâm không thể khống chế, bởi vì tín niệm của bản thân hắn chính là như vậy, bất luận là đối mặt với khó khăn gì thì cũng tuyệt đối không bỏ cuộc, cho dù là cơ hội cực nhỏ thì cũng phải †ìm đường sống trong cái chết, tín niệm của hắn chuyển hóa thành 'Tâm Đạo Kiếm, tự nhiên trở thành loại phong cách này.

Trừ khi Hàn Sâm thay đổi suy nghĩ của mình, nếu không cho dù hắn có thay đổi toàn bộ chiêu thức thì cũng không thay đổi được loại ý cảnh này. "Kiếm này luyện tốt đấy, nó tên là gì vậy?" Hàn Sâm đang luyện kiếm, đột nhiên lại nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng từ bên trong tảng đá kia truyền đến, chính là giọng nói của nữ tử mà hắn đã nghe qua trước đây.

Hết chương 1459.

Chương 1460. Không Thật Sự Biết

"Ngươi hiểu kiếm à?" Hàn Sâm nhìn về phía nữ tử áo xanh trên bức tranh.

"Nhìn kiếm pháp của ngươi rồi tự nhiên sẽ hiểu." Giọng nói nhẹ nhàng lại truyền ra từ tảng đá.

"Nếu ngươi thích học, ta có thể dạy cho ngươi." Con ngươi Hàn Sâm đảo một vòng, rồi nhìn nữ tử trong bức tranh nói.

"Học xong rồi." Nữ tử trong tranh đáp.

"Ngươi chỉ nhìn thôi đã biết ư?" Hàn Sâm có phần không tin nhìn nữ tử trong tranh nói.

Nữ tử trong tranh không nói gì nữa nhưng Hàn Sâm lại kinh ngạc nhận ra nữ tử đồ xanh trong bức tranh đá cử động.

Vách đá như biến thành một thứ hệt như màn hình tỉ vi, trong một mảng mưa bụi, nữ tử đồ xanh cụp ô lại rồi dùng ô thay kiếm múa Tâm Kiếm Đạo mà Hàn Sâm đã luyện khi nãy.

Hàn Sâm trợn mắt há mồm nhìn, không ngờ nữ tử trong bức tranh lại biểu diễn được Tâm Kiếm Đạo hắn luyện không sai một li, bất kể là kiếm pháp hay ý cảnh đều giống y đúc với Hàn Sâm luyện, quả thật là đã học hết.

“Ngươi chỉ đang sao chép lại thôi chứ không phải thật sự học được.” Sau khi Hàn Sâm xem nữ tử đồ xanh trong tranh luyện xong một bộ ‘Tâm Kiếm thì không thấy ngạc nhiên nữa.

Cái cao siêu chân chính của Tâm Kiếm Đạo chính là tín niệm và ý cảnh, nữ tử trong tranh hoàn toàn mô phỏng theo kiếm pháp của hắn, thoạt nhìn thì có vẻ như đã học được.

Nhưng nữ tử trong tranh không phải Hàn Sâm, tư tưởng và sự hiểu biết của nàng và Hàn Sâm hoàn toàn khác nhau, nhưng lại chỉ nhìn một lần đã có thể làm ra kiếm pháp giống Hàn Sâm y như đúc, điều này chứng †ỏ rằng không phải nàng tự lĩnh ngộ Tâm Kiếm Đạo mà có thêm một năng lực đặc biệt nào đó, trực tiếp mô phỏng lại quá khứ Tâm Kiếm Đạo của Hàn Sâm.

“Thế thì khác chỗ nào à?” Nữ tử trong tranh hờ hững hỏi.

Hàn Sâm suy nghĩ một lát rồi nói: “Dù sao chép được đồ vật nào đi nữa thì đó cũng không phải của chính ngươi, điều quan trọng của đạo †âm là cái tâm bản ngã của bản thân, đến cả bản ngã của bản thân ngươi còn không có thì dù ngươi có học được kiếm pháp này, có thể thi triển ra sức mạnh của kiếm pháp thì đó cũng không được tính là đã học hết toàn bộ kiếm pháp.”

“Thế như nào mới là học hết?” Nữ tử trong tranh hỏi.

“Nếu ngươi có thể dùng tín niệm của mình để biểu đạt ra ý cảnh kiếm pháp thì coi như là đã luyện thành.” Hàn Sâm đáp.

Nữ tử trong tranh không nói gì nữa, Hàn Sâm đợi một lúc lại hỏi thêm vài câu, nhưng nàng vẫn không trả lời, như thể tảng đá và bức tranh vốn luôn là vật chết.

“Chẳng lẽ chỉ có võ học cao cường mới có thể khiến nữ tử trong tranh hứng thú?” Hàn Sâm thầm suy nghĩ.

Đang lúc trầm ngâm, đột nhiên có một bóng người đi vào trong hoa viên.

Hàn Sâm thầm giật mình, tới nơi này hơn nửa tháng, đây là lần đầu tiên hắn thấy có dị linh dám đi vào. Vốn hắn tưởng là nữ nhân kia, nhưng khi nhìn lên lại không giống, nhìn kỹ thì thấy là một dị linh mặc áo choàng màu xám, không nhìn rõ hình dáng, chỉ dựa vào vóc người thì chắc là một dị linh nữ.

“Ngươi chính là Đại Tế Sư mới à?” Nữ dị linh nhìn Hàn Sâm, đôi mắt lộ ra khỏi áo choàng mang vẻ sắc bén.

“Đúng vậy.” Hàn Sâm thuận miệng đáp.

“Ngươi có bản lĩnh gì mà có thể ngồi vào chức Đại Tế Sư?” Nữ dị linh hỏi tiếp.

“Ta cũng đâu muốn ngồi, nhưng chủ thượng các ngươi bắt ta lên ngồi, †a không thể không ngồi.” Hàn Sâm từng trải nhiều nên vừa nghe là biết nữ dị linh này rất bất mãn với việc hắn trở thành Đại Tế Sư, chắc là đến kiếm chuyện.

“Ba tháng, nếu như trong vòng ba tháng ngươi không thể làm Thánh Tử sống lại nói một câu, Quỷ Nguyệt ta chắc chắn sẽ thay thế ngươi trở thành Đại Tế Sư, cho dù là chủ thượng cũng không thể ngăn cản ta” Nữ dị linh khẳng định một câu chắc nịch, sau đó xoay người đi ngay, dường như đang nói cho Hàn Sâm hoặc như đang nói cho chính nàng nghe.

Hàn Sâm nhìn bóng lưng Quỷ Nguyệt, chớp mắt một cái rồi hỏi: “Khiến bức tranh này nói khó lắm à?”

“Từ sáu ngàn năm trước sau đời Đại Tế Sư Quỷ Kiếm thì không còn ai có thể khiến Thánh Tử cất lời lại, Đại Tế Sư kế tiếp có thể làm Thánh Tử sống lại nhất định là Quỷ Nguyệt ta.” Nói rồi Quỷ Nguyệt xoay người đi khỏi hoa viên, Hàn Sâm muốn nói tiếp cũng chẳng kịp.

“Chỉ là nói một câu mà thôi, làm gì khó khăn đến mức thế chứ? Tuy rằng nữ tử trong bức tranh kia không thích nói nhưng cũng đâu đến mức sáu nghìn năm không nói câu nào đi? Chẳng phải hôm ta tới nàng đã nói hai câu rồi à” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng Hàn Sâm cũng không cố ý luyện thêm võ kỹ khác cho nữ tử trong tranh xem, thứ nhất là hắn sợ võ kỹ của mình bị học lén, thứ hai là hắn hiểu được điều ấy không cần thiết.

Nếu như ba tháng sau Quỷ Nguyệt thật sự có thể thay thế hắn trở thành Đại Tế Sư, vậy chẳng phải quá tốt rồi còn gì, vừa hay cho hắn cơ hội thoát thân.

Bởi vì thật sự không yên tâm về Linh Mị Nhi nên Hàn Sâm dùng ý niệm nói với Sát Na Nữ Đế, bảo nàng đi xuống thế giới ngầm tìm Linh Mị Nhi, ở cạnh Linh Mị Nhi giúp nàng một tay.

Tuy thực lực của Sát Na Nữ Đế vẫn chưa quá ổn, cũng mới ngưng kết được hạch gen Thanh Đồng như Hàn Sâm, nhưng so về độ âm hiểm và xảo trá của Sát Na Nữ Đế thì Linh Mị Nhi không sánh bằng. Có nàng ở cạnh, dù gặp phải chuyện gì Sát Na Nữ Đế hẳn có thể nghĩ cách giải quyết cho Linh Mị Nhi.

Linh Mị Nhi có Hắc Bạch Xà Vương bảo vệ, cái thiếu hụt thật ra không phải sức mạnh mà là một bộ não trí tuệ.

Qua một ngày, Sát Na Nữ Đế dùng ý niệm trả lời Hàn Sâm, bảo rằng nàng đã tìm được Linh Mị Nhi, hơn nữa đã lấy được tín nhiệm của Linh Mị Nhi, tạm thời ở lại Tí Hộ Sở Diện Cụ.

Lúc đầu ở trong hoa viên, Bảo Nhi còn tò mò với nơi này, nhưng sau khi ở đây vài ngày, Bảo Nhi có hơi không chịu nổi, Hàn Sâm đành phải đưa nàng về Liên Minh, đúng lúc Kỷ Yên Nhiên đang định dẫn Tiểu Hoa đi nghỉ

phép, vậy nên Hàn Sâm không quay về Tí Hộ Sở nữa mà dẫn theo Bảo Nhị, Linh và Kỷ Yên Nhiên cùng đi nghỉ phép.

Tiểu Hoa đã chập chững biết đi, nhưng hắn là một đứa bé khá yên lặng nên vẫn ngoan ngoãn ngồi chơi với Bảo Nhi dưới đệm hơi dưới tàng cây.

Hàn Sâm, Kỷ Yên Nhiên và Linh cũng ngồi dưới tàng cây vừa nói chuyện phiếm vừa ăn đồ ăn vặt và ngắm những cánh hoa bay xuống như bông tuyết.

Mùa này trên Vũ Hoa Tỉnh hằng năm chính là thời gian cây vũ hoa nở hoa, hấp dẫn rất nhiều khách du lịch đến đây nghỉ phép, ngắm cảnh đẹp hoa rơi.

Hàn Sâm nghe nói danh tiếng của Vũ Hoa Tinh đã lâu, nhưng cho đến hôm nay mới tận mắt được thấy, quả thật có một vẻ đẹp đặc biệt.

‘Tâm trạng mấy người họ rất tốt, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên trò chuyện về một vài chuyện cũ hồi còn ở trong trường quân đội thì đột nhiên thấy một nam nhân mặc âu phục đi tới.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên không khỏi nhìn về phía nam nhân kia. Khách du lịch rất đông, nhưng ai cũng đều mặc đồ bình thường và chọn một gốc vũ hoa ngắm hoa rơi dưới tàng cây, không ai quấy rầy ai.

Nhưng nam nhân này vẫn đi về phía tàng cây của bọn họ, hiển nhiên là đến tìm họ.

“Chào ngươi, kẻ hèn này tên Vương Cố Khải, làm việc cho Bán Thần Thu Minh, Thu Minh đại nhân sắp sửa tới đây ngắm hoa, đây là vị trí hắn thích nhất, nếu có thể mong ngươi ra cái giá, ta muốn mua vị trí này.” Giọng nói của nam nhân dường như rất lễ phép nhưng lại ngầm có vẻ cường thế.

Hết chương 1460.

Chương 1461. Kỷ Nguyên Thủ Cũng Phải Sợ

Hàn Sâm thoáng nhìn quanh bốn phía, khắp Vũ Hoa Tinh đều là cây vũ hoa, đâu đâu cũng có nơi ngắm hoa, cứ coi như mặt núi này là chỗ ngắm hoa tốt nhất thì vị trí của nó cũng rất nhiều, dường như không cần phải khăng khăng nhất định là chỗ của bọn họ thì mới được.

Hàn Sâm nhìn nam nhân kia từ trên xuống dưới một lượt, thản nhiên đáp: "Ở đây có rất nhiều chỗ ngắm hoa, Bán Thần Thu Minh không cần thiết nhất định phải ở chỗ này đâu nhỉ?"

Vương Cố Khải vẫn giữ thái độ như cũ, nói tiếp: "Ngươi hiểu lầm rồi, Bán Thần Thu Minh thích yên tĩnh, vậy nên chúng ta hy vọng có thể cho hắn một môi trường tốt, để Bán Thần Thu Minh có thể một mình yên tĩnh ngắm hoa."

Hàn Sâm nhìn xung quanh, quả nhiên thấy có rất nhiều nhân viên công †ác mặc âu phục như Vương Cố Khải ở xung quanh tìm đến những du khách ngắm hoa.

Có vài du khách đã bắt đầu đứng dậy thu dọn đồ đạc rời đi, có vài người thì đang tranh chấp với họ, nhưng đa phần thoạt nhìn vẫn khá nể mặt Bán Thần, rất nhiều người đều chấp nhận điều kiện của họ, thu dọn đồ đạc rời đi.

Vương Cố Khải khuyên tiếp: "Mong ngươi có thể thông cảm một chút cho Bán Thần Thu Minh, vả lại chúng ta cũng sẽ trả thù lao khiến ngươi hài lòng."

"Thôi, chúng ta đổi chỗ khác đi, ở lại nữa cũng chẳng còn tâm trạng." Kỷ Yên Nhiên nói.

Hàn Sâm khẽ gật đầu. Vốn họ đi ra ngoài để giải sầu, không cần phải làm ầm ĩ đến mức cụt hứng bỏ về, Bán Thần Thu Minh gì đấy chẳng là gì, quan

trọng là ảnh hưởng đến tâm trạng của mình.

Dù sao chỗ để ngắm hoa trên Vũ Hoa Tinh rất nhiều, không cần thiết cãi nhau với một đám tay sai ở đây làm gì, đúng là mất phẩm giá.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, còn chưa thu đồ xong thì đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng cãi cọ, hình như là xảy ra xung đột.

Đám người Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đảo mắt nhìn sang thì thấy một đôi vợ chồng trẻ đang cãi nhau với một người giống như Vương Cố Khải.

Người vợ trẻ tuổi không rõ tại sao lại ngã ngồi xuống đất rồi kêu lên một tiếng, người chồng trẻ tức khắc đỏ mắt, che chở cho vợ và hét to: "Các ngươi làm cái gì đấy, chẳng phải chúng ta đã nói vợ ta đang mang thai, không tiện đi lại, bọn ta không muốn bán chỗ này, các ngươi dựa vào đâu mà đuổi bọn ta đi?"

Nhân viên công tác kia lạnh lùng nói: "Thằng ranh, tốt nhất là ngươi nghĩ kĩ đi, ngươi đang gây cản trở cho Bán Thần Thu Minh đấy.

"Bán Thần thì sao hả? Bán Thần thì có thể muốn làm gì thì làm à? Bọn †a không bán đấy, các ngươi cút ngay đi." Nam nhân trẻ tuổi kích động hét lên.

Có vẻ cái người nhân viên công tác kia cũng không nhịn được nữa, nói một câu gì đó vào máy liên lạc, ngay lập tức có vài nhân viên công tác đi về phía hắn, lôi lôi kéo kéo định cưỡng bách mang cặp vợ chồng trẻ kia xuống núi.

Hàn Sâm tức khắc nhíu mày, Kỷ Yên Nhiên cũng không nhìn được nữa mà lao ngay tới, quát to: "Các ngươi làm gì đấy hả? Lại dám đối xử với thai phụ như vậy, các ngươi điên hết rồi à2"

Vương Cố Khải bèn vội vàng đi lên ngăn cản Kỷ Yên Nhiên rồi cau mày nói: "Chuyện này không liên quan gì đến ngươi, nếu như ta là ngươi, ta sẽ không lo chuyện bao đồng như vậy, đặc biệt là chuyện bao đồng của Bán Thần."

“Bán Thần thì sao? Bán Thần cũng là con dân Liên Minh, hắn cũng phải tuân thủ pháp luật Liên Minh.” Kỷ Yên Nhiên đẩy Vương Cố Khải ra rồi chạy tới trước mặt đôi vợ chồng kia.

“Chuyện gì đây? Nhao nhao ầm ĩ có ra thể thống gì không? Bán Thần Thu Minh sắp đến rồi đấy, các ngươi vẫn chưa chuẩn bị xong nữa à?” Một nam nhân trung niên ngồi ghế phi hành lại đây, cau mày hỏi.

“Ông chủ, xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, có người không muốn bán vị trí, bọn ta đang giải quyết.” Vương Cố Khải tiến lên bẩm báo.

“Chúng muốn bao nhiêu tiền, cho bọn chúng là được.” Người đàn ông trung niên hơi không nhịn được nói.

xa m

“Có một đôi vợ chồng trẻ nói bọn họ không lấy tiền.” Vương Cố Khải đáp.

Người chồng trẻ tuổi lập tức nói: “Có tiền thì giỏi lắm à? Chúng ta không thèm tiền bẩn của ngươi.”

Người đàn ông trung niên nghe vậy thì khinh thường bĩu môi: “Cho tiền ngươi là nể mặt ngươi, đã nể mặt rồi còn không biết xấu hổ, toàn bộ Vũ Hoa Tinh đều là của Chu Thường Long ta, dù ta không cho ngươi một cắc nào ta vẫn có thể làm ngươi cút khỏi đây.”

Kỷ Yên Nhiên lập tức không vui: “Dù Vũ Hoa Tinh là của ngươi nhưng nếu ngươi đã thu tiền rồi thì không có quyền gì được đánh đuổi khách cả”

“Địa bàn của ta ta làm chủ, ngươi không thích thì cứ việc kiện ta, nhưng bây giờ các ngươi phải rời đi.” Chu Thường Long thản nhiên nói.

“Nếu ta không đi thì sao?” Kỷ Yên Nhiên cũng lạnh mặt.

“Nếu thân thể các ngươi không tiện, ta đây sẽ làm chuyện tốt giúp các ngươi một phen.” Chu Thường Long nói rồi phất phất tay, đám nhân viên công tác lập tức vây xung quanh đám Kỷ Yên Nhiên, vẫn còn có nhân viên công tác muốn ra tay với đôi vợ chồng trẻ kia.

Hàn Sâm nhìn thế có phần dở khóc dở cười. Không biết rốt cuộc tên Chu Thường Long này là cường hào ở đâu ra, thậm chí ngay cả Kỷ Yên Nhiên cũng không nhận ra, xem ra hẳn chẳng phải là nhân vật tai to mặt lớn gì.

Tai to mặt lớn chân chính ở Liên Minh thì làm sao có thể không biết Kỷ Yên Nhiên.

Dù có không biết Kỷ Yên Nhiên là con gái độc nhất của Kỷ nguyên thủ thì cũng phải biết đó là vợ của Hàn Sâm hắn.

Hàn Sâm không thể nhìn Kỷ Yên Nhiên bị người ta ức hiếp bèn xông tới khẽ đưa tay túm lấy cánh tay của một nhân viên công tác vặn lại, lập †ức khiến cánh tay của hắn bị trật khớp.

Cứ thế từng tên một, trong nháy mắt mười mấy nhân viên công tác đều bị hắn phân cân thác cốt, tên nào tên nấy lăn lộn trên đất kêu thảm thiết.

“Ngươi biết ngươi đang đánh ai không?” Chu Thường Long không hề kinh ngạc, trái lại còn cười khẩy.

“Chẳng phải là người của ngươi à?” Hàn Sâm mỉm cười đáp.

Chu Thường Long chỉ vào nhân viên công tác đang kêu gào trên mặt đất nói: “Người trẻ tuổi đúng là không biết trời cao đất rộng, nếu ta là ngươi thì sẽ cút ngay khỏi đây, chứ đợi lát nữa Bán Thần Thu Minh tới rồi, thấy người của em vợ hắn bị đánh thành thế này, chỉ sợ dù nguyên thủ có tới cũng không đỡ nổi lửa giận của ông già như hắn đâu.”

“Nói vậy ngươi chính là em vợ của Bán Thần Thu Minh à?” Hàn Sâm ngẫm nghĩ một lát mới hiểu được Chu Thường Long có ý gì.

Đây cũng không phải do Hàn Sâm ngốc, chỉ là người bình thường chẳng ai nói quanh co lòng vòng như vậy cả, nên hắn suy nghĩ một lát mới hiểu được Chu Thường Long đang nói chính hắn.

“Đúng vậy.” Chu Thường Long lạnh lùng nói: “Bây giờ ngươi còn muốn động thủ à?”

Hàn Sâm cười cười: “Vừa nãy ngươi nói đến cả Kỷ nguyên thủ tới cũng không đỡ nổi lửa giận của Bán Thần Thu Minh?”

“Đương nhiên, ngươi có ý kiến gì?” Chu Thường Long thách thức.

“Không có ý kiến gì, xem ra Bán Thần Thu Minh quả thật rất giỏi, nhưng vợ ta cũng rất lợi hại, nàng mà nổi giận thì Kỷ nguyên thủ không chỉ không ngăn được, mà còn rất sợ nữa.” Hàn Sâm cười nói.

“Chém gió mạnh miệng quá nhỉ?” Chu Thường Long tức khắc tỏ vẻ khinh thường, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đều còn trẻ như vậy, cùng lắm cũng chỉ là siêu việt giả thôi, lời nói quá mức ngông cuồng.

“Hắn nói là thật cả đấy.” Một giọng nói truyền đến từ cách đó không xa, chỉ thấy một ông cụ đi bộ từ dưới chân núi lên.

“Anh rể!” Chu Thường Long vội vã tiếp đón ông cụ, trên mặt đầy vẻ tươi cười.

Hết chương 1461.

Chương 1462. Một Quyền Phá Giáp

“Chát!” Ông cụ lại tát một cái lên mặt Chu Thường Long khiến mặt hắn sưng vù lên. Chu Thường Long bị đánh ngẩn cả người.

“Anh rể, sao ngươi lại đánh ta?” Chu Thường Long ôm mặt, hơi giật mình nhìn ông cụ.

Ông cụ hừ lạnh một tiếng: “Lần này chỉ đánh ngươi, lần sau nữa đánh chết ngươi luôn, còn hơn là để ngươi chết trong tay người khác, lại còn phá hủy thanh danh của ta, mất mặt người chị của ngươi. Ngươi có thể xấu, thế nhưng xấu xa kiểu ngu xuẩn chính là đáng chết, ngay cả con gái Kỷ nguyên thủ và quý tộc siêu cấp đệ nhất Hàn Sâm ngươi cũng không nhận ra, ngươi thật sự đáng chết.”

“Bọn họ là Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên ư?” Ngay lập tức Chu Thường Long biến sắc, không thể tin nổi nhìn Hàn Sâm.

“Ta nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, thiên phú không tốt không sao, thực lực không tốt cũng được, chí ít ngươi phải biết nhìn người. Ta bảo ngươi nhớ kỹ mặt những nhân vật chân chính trong nòng cốt Liên Minh, mà đến bây giờ ngay cả bọn họ ngươi cũng không nhận ra, đúng là đáng chết.” Ông cụ nói đến chỗ tức lại tát một cái lên mặt Chu Thường Long, khiến mặt bên kia của hắn cũng sưng vù lên.

“Anh rể…” Chu Thường Long ngang ngược ở bên ngoài nhưng trước mặt ông cụ thì không dám hé răng, cực kỳ sợ ông cụ.

Ông cụ thì chẳng để ý hắn nữa, xoay người đi về phía Hàn Sâm, ánh mắt rơi trên người Hàn Sâm như lưỡi dao sắc bén. Mỗi một bước đều như đang cõng trên lưng ngọn núi to nặng nghìn quân, khiến khí thế của hắn trở nên cực kỳ kinh khủng.

Kỷ Yên Nhiên cảm nhận được một thứ áp lực vô hình đè nàng không thở nổi, Hàn Sâm vọt lên trước một bước chắn trước người Kỷ Yên Nhiên. Kỷ Yên Nhiên lập tức cảm thấy áp lực trên người biến mất, không nhịn được cau mày nói: "Bán Thần Thu Minh, em vợ ngươi làm sai, lẽ nào ngươi còn muốn trách chúng ta đấy à?"

Bán Thần Thu Minh đi từng bước một tới, miệng hờ hững nói: "Hắn làm sai, ta đương nhiên sẽ dạy dỗ hắn, nhưng người khác ức hiếp hắn, ta cũng phải giúp hắn."

"Đúng là lý luận hay, không hổ là người có gen Thiên Sứ, đúng là rất ngang ngược." Kỷ Yên Nhiên lạnh lùng nói.

Biểu cảm Bán Thần Thu Minh không đổi, vẫn là giọng điệu cao cao tại thượng như cũ: "Ngươi yên tâm, nể tình Kỷ nguyên thủ, ta sẽ không giết hắn, ta chỉ muốn cho hắn biết đánh chó cũng phải ngó mặt chủ."

"Chồng à, ngươi phải cẩn thận, Thu Minh thăng cấp lên Bán Thần đã nhiều năm, nghe nói hắn rất có khả năng đã ngưng kết được hạch gen Bảo Thạch." Kỷ Yên Nhiên nghiêm túc nói nhỏ với Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, lúc hắn nghiên cứu Bán Thần Liên Minh cũng nghe qua về Thu Minh. Hắn không phải người nhà họ Triệu, nhưng sau đó không biết do nguyên nhân gì lại gia nhập gen Thiên Sứ, cách làm việc luôn luôn vô cùng độc đoán.

Chu Thường Long bị ăn hai cái tát lúc này lại phấn chấn lên, hô gào ở bên cạnh: "Anh rể, dạy dỗ cái tên khốn kiếp mắt mù kia ra trò đi, con gái với con rể nguyên thủ Liên Minh thì có gì hơn người, ở chỗ chúng ta cũng phải quỳ thôi."

Hàn Sâm nhìn Bán Thần Thu Minh không nói gì, Thu Minh cứ đi từng bước một tới. Vốn Hàn Sâm tưởng sức lực nghìn quân trên người hắn chỉ là

khí thế mà thôi.

Thế nhưng dần dần trên người hắn lại từ từ ngưng tụ thành một cái áo giáp. Cái áo giáp kia nặng như núi, mỗi bước tiến lên lại càng ngày càng nặng, giống như một ngọn núi lớn va về phía Hàn Sâm.

_’

“Hạch gen áo giáp hệ thổ, xem ra cũng có vẻ thú vị đấy.” Hàn Sâm nhìn Bán Thần Thu Minh sắp đi tới trước mặt hắn nói.

Toàn thân Bán Thần Thu Minh được bộ giáp dày cộm nặng nề bao bọc, hắn không nói thêm gì nữa, tốc độ càng lúc càng nhanh đánh về phía Hàn Sâm như ngọn núi lửa.

Khí thế kia mạnh mẽ, thoạt nhìn giống như ngay cả một ngọn núi nhỏ cũng có thể bị va đến sụp đổ.

Hàn Sâm không có ý định né tránh mà vung quyền đánh ngay về phía Bán Thần Thu Minh.

“Đâm chết hắn!” Chu Thường Long thấy Hàn Sâm dám dùng quyền đối kháng với Bán Thần Thu Minh thì tức khắc cắn răng nghiến lợi kêu lên.

Đương nhiên hắn rất hiểu thực lực của Thu Minh, hạch gen của Thu Minh là áo giáp hậu thổ, bây giờ đã lên đến cấp Bảo Thạch. Lúc trước khi chiến đấu với Tu La tộc, Thu Minh còn dựa vào áo giáp hậu thổ để chặn trực tiếp đợt bắn phá trực diện từ chủ pháo của chiến hạm cấp Hằng Tinh, vậy mà áo giáp cũng không hề vỡ nát, nên độ đáng gờm của áo giáp hậu thổ là không phải nghi ngờ gì cả.

Luận về lực phòng ngự, Thu Minh có thể coi là một trong những Bán Thần mạnh nhất Liên Minh. Hàn Sâm là một Bán Thần vừa mới lên tới ở Tí Hộ Sở của Thần thứ tư không bao lâu mà cũng dám đón tấn công trực diện từ áo giáp hậu thổ của Thu Minh, sợ rằng chỉ một đòn đã khiến xương của hắn vỡ vụn toàn bộ.

Bán Thần Thu Minh cũng thầm nhíu mày, hắn chỉ muốn dạy dỗ Hàn Sâm một chút chứ không định lấy mạng của Hàn Sâm.

Tuy rằng trong bóng tối gen Thiên Sứ thế như nước với lửa với Hàn Sâm, nhưng ở trong Liên Minh, Bán Thần Thu Minh lại không thể thật sự làm gì Hàn Sâm.

Mà Hàn Sâm lại không hề tránh né va chạm của hắn, trong mắt Bán Thần Thu Minh thì hành động này là vô cùng ngạo mạn.

“Ngươi cho rằng ta thật sự không dám làm ngươi bị thương ư? Hôm nay ta cứ đánh ngươi trọng thương nửa tàn phế, chỉ cần không giết ngươi thì nhà họ Kỷ có thể làm gì ta đâu nhỉ?” Trong mắt Bán Thần Thu Minh lóe ra vẻ hung ác, sức mạnh không tăng mà giảm, đụng mạnh vào nắm đấm của Hàn Sâm.

Uỳnh!

Nắm đấm đánh vào áo giáp, thân thể Bán Thần Thu Minh vọt lên trước giống đầu xe lửa lập tức ngừng lại như va phải tường sắt.

Trong tích tắc từ cực động chuyển thành cực tĩnh, loại kích thích thị giác này không gì sánh kịp.

Mà thế vẫn chưa kết thúc, lấy nắm đấm của Hàn Sâm làm trung tâm, cái áo giáp nặng như núi kia trong nháy mắt nứt thành từng đường vân, tích tắc lan khắp cái áo giáp.

Ầm!

Áo giáp hậu thổ ngăn cản bắn phá trực diện từ chủ pháo của chiến hạm cấp Hằng Tinh, vậy mà lại cứ thế vỡ nát, hóa thành từng mẩu đá vụn nứt vỡ bay tứ tung.

Mà thân thể của Bán Thần Thu Minh đã bay ra ngoài trong ánh mắt kinh hãi không thể tin nổi của Chu Thường Long, đụng đổ hết bảy tám gốc cây vũ hoa mà mấy người mới ôm xuể thì mới rơi xuống rồi hộc một ngụm máu tươi ra.

"Ở trong mắt ta chó chính là chó, chỉ có chó to chó bé là khác nhau, chứ không có chủ chiếc gì hết." Hàn Sâm từ tốn nói một câu, sau đó bế Tiểu Hoa lên rồi rời đi cùng đám người Kỷ Yên Nhiên.

Chu Thường Long và những nhân viên công tác khác đều đồng loạt choáng váng, không ai dám ngăn cản Hàn Sâm. Bán Thần Thu Minh gần như bất bại như thể thần linh trong mắt bọn họ lại bị một quyền của Hàn Sâm đánh thành dáng vẻ thế kia, điều này quả thật khiến họ không thể nào tin nổi.

Mà đôi vợ chồng trẻ kia cũng thầm khiếp sợ bèn vội vàng rời đi cùng Hàn Sâm.

"Hàn Sâm, bọn ta đã sớm nghe nói ngươi là quý tộc siêu cấp đệ nhất của Liên Minh chúng ta, không ngờ rằng ngươi còn đáng gờm như vậy, ngay cả Bán Thần cũng không chịu nổi một quyền của ngươi, đúng là quá mạnh…" Người chồng trẻ vừa đi vừa hào hứng nói chuyện phiếm với Hàn Sâm. Một quyền lúc nãy của Hàn Sâm khiến hắn hết sức hả giận.

"Tại sao hắn lại mạnh như vậy? Lẽ nào không có gen Thần siêu cấp thì chênh lệch thật sự lớn như vậy ư? Thậm chí ngay cả hạch gen mà hắn

còn không sử dụng đã đánh vỡ áo giáp hậu thổ của ta." Bán Thần Thu

Minh cắn răng cố chống người đứng lên, nhìn bóng lưng rời đi của Hàn Sâm, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Hết chương 1462.

Chương 1463. Lại Leo Lân Vị Trí Số Một

Kiểu gì Thu Minh cũng không ngờ được tố chất thân thể của Hàn Sâm còn phát triển nhanh hơn hạch gen của hắn, thân thể của hắn ta cũng mạnh hơn cả hạch gen. Cho dù có sử dụng hạch gen thì cũng không mạnh hơn một đòn này được.

“Phát hiện của Tí Hộ Sở khiến cho nhân loại sở hữu được lực lượng vượt mức bình thường, đây là chuyện tốt và cũng là chuyện xấu. Mặt tốt là làm nhân loại có khả năng vô hạn, nhưng chính vì loại khả năng vô hạn này mà khiến rất nhiều nhân loại tự mãn, cho rằng mình có thể giỏi hơn pháp luật và trên mọi chúng sinh.” Kỷ Yên Nhiên vừa lái phi thuyền về nhà vừa nói với Hàn Sâm.

“Trước sau gì Bán Thần cũng không phải Thần, muốn vượt lên trên chúng sinh, vẫn là chờ bọn họ thành Thần rồi hằng nói.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Nói đến Thần, Hàn Sâm lại nhớ tới cái vị gọi là Thần đã gài bẫy mấy người Hoàng Hôn kia. Hàn Sâm không biết rốt cuộc đó là một tồn tại như thế nào, có phải sinh vật trong Tí Hộ Sở thứ năm hay không, những câu hỏi này đều không có đáp án.

Đi ra ngoài để thả lỏng tâm trạng, tuy gặp phải chút phiền toái nhỏ, nhưng cũng khiến Hàn Sâm thấy thoải mái hơn chút.

Lại lần nữa trở về Tí Hộ Sở, vẫn ở trong hoa viên như cũ.

“Ngươi xem coi kiếm pháp này của ta có đúng không.” Hàn Sâm mới đi vào hoa viên đã nghe thấy giọng của nữ nhân trong bức tranh trên đá truyền tới, thế mà lúc này nữ nhân kia lại chủ động nói chuyện.

Hàn Sâm có hơi kinh ngạc nhìn về phía tảng đá. Quả nhiên thấy nữ tử áo xanh trong tranh kia đã khép ô lại, lấy ô thay kiếm, đang thi triển kiếm pháp.

Lúc này nàng vẫn thi triển Tâm Kiếm Đạo, nhưng đã có hơi khác so với lần phục chế thuần túy lúc trước. Trong kiếm pháp tràn đầy u oán như †ố như khóc, khiến người nhìn nhịn không được, trong lòng bắt đầu có ý buồn tuôn ra. Cũng may ý chí của Hàn Sâm vô cùng kiên định, nếu đổi thành một nữ nhân đa sầu đa cảm, nói không chừng đã nhìn và khóc không thành tiếng rồi.

"Trong lòng ngươi có oán, không bằng nói ta nghe, biết đâu ta có thể giúp ngươi cũng nên." Chờ bộ kiếm pháp của nữ tử áo xanh trong tranh kia chấm dứt, Hàn Sâm thở dài nói.

Nhưng nữ tử áo xanh trong tranh vẫn không nói gì, ô đã được mở ra lần nữa. Nàng vẫn đứng trên cầu, đưa lưng về phía Hàn Sâm, trong làn mưa bụi, thoạt nhìn có thêm mấy phần ai oán.

Khoảng mấy ngày kế tiếp, nữ tử áo xanh đều không nói gì thêm. Hàn Sâm thì thừa dịp trong khoảng thời gian này, lại ngưng tụ Tinh Hạch và Già Thiên Tán lần nữa.

Không biết có phải ảo giác không, hình như Tinh Hạch và Già Thiên Tán được ngưng tụ lại lần nữa trở nên càng cứng rắn hơn trước một tí.

Nữ nhân lâu rồi chưa gặp cuối cùng vẫn xuất hiện lần nữa rồi đi vào hoa viên. Dung nhan của nàng vẫn làm người ta thán phục như vậy, dường như không có bất cứ vật gì có thể lưu lại vết tích ở trên mặt nàng.

Có đôi khi Hàn Sâm sẽ nhịn không được suy nghĩ, rốt cuộc nàng bao nhiêu tuổi rồi, có phải cũng giống như Hoàng Hôn, đều ưng thuận nguyện vọng thanh xuân vĩnh viễn ở trước mặt Thần hay không.

Nhưng Trùng Gia rất khẳng định nói với hắn, nữ nhân này và vị tổ tiên của Ninh gia đều không hứa nguyện ở trước mặt Thần, là hai người duy nhất không cầu nguyện trong tiểu tổ hành động thứ bảy.

Điều khiến Hàn Sâm không hiểu là, nếu sau khi đi ra từ Huyết Mệnh Giáo, Hàn Kính Chi mới tiến vào thế giới Tí Hộ Sở, nghĩa là hắn đã có nhận thức rất rõ ràng về thế giới Tí Hộ Sở, hẳn là hắn biết đó cũng không phải Thần thật, vì sao hắn vẫn hứa nguyện cơ chứ?

“Quỷ Nguyệt từng tới tìm ta, nàng ấy muốn thay ngươi trở thành Đại Tế Sư. Ngươi chỉ còn hai tháng, nếu trong vòng hai tháng, ngươi không thể làm Thánh Tử sống lại, vậy nàng sẽ thay thế được ngươi, trở thành Đại Tế Sư mới.” Nữ nhân nói.

“Nếu nàng ấy có năng lực ấy thật, vậy cứ để cho nàng ấy lên làm Đại Tế Sư là được.” Hàn Sâm nói.

Nữ nhân cười nói: “Ta nhớ ta đã từng nói, nếu ngươi thất bại, ta sẽ chặt đầu của ngươi. Những lời này bây giờ vẫn hữu hiệu như cũ. Hai tháng, nếu ngươi không làm được, vậy rửa cổ của ngươi đi.”

Hàn Sâm nhất thời buồn bực. Hắn vốn hy vọng Quỷ Nguyệt thế chỗ hắn trở thành Đại Tế Sư, hắn có thể tránh được một kiếp, ai biết thế mà nữ nhân này không chịu tha cho hắn.

“Để bồi dưỡng Thánh Tử tốt hơn, ta có một yêu cầu.” Hàn Sâm nói với nữ nhân.

“Nói nghe xem.” Nữ nhân nhìn Hàn Sâm với vẻ hứng thú.

“Ta hy vọng có thể sử dụng kho hạch gen trong Tí Hộ Sở.” Hàn Sâm suy nghĩ một lát rồi nói.

Muốn cho nữ nhân này thả hắn rời đi, vậy chắc chắn là không thể. Cứ tranh thủ chút không gian tự do trước đã, ít nhất kho hạch gen không ở trong hoa viên, chỉ cần có thể đi kho hạch gen, nghĩa là hắn có thể rời khỏi hoa viên. Đến lúc đó có khi có thể tìm được cơ hội chạy trốn.

“Việc ngươi sử dụng kho hạch gen có liên quan gì tới việc bồi dưỡng Thánh Tử?” Nữ nhân hỏi.

“Nếu thực lực của ta quá yếu, sao ta có thể giáo dục Thánh Tử được? Bây giờ không có nơi nào khác để tăng thực lực, nên ta muốn vào kho hạch gen, cường hóa hạch gen một phen.” Hàn Sâm nói.

Nữ nhân khẽ gật đầu: “Có thể, chẳng qua ngươi phải nhớ kỹ, ngươi chỉ còn gần hai tháng mà thôi. Nếu đến lúc đó ngươi không làm Thánh Tử sống lại

được, ta nhất định sẽ chặt đầu ngươi xuống.”

“Ta sẽ làm hết sức.” Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ.

Hàn Sâm cho rằng nữ nhân còn chưa biết chuyện nữ tử áo xanh trong tranh đã nói chuyện, dù gì hắn cũng đứng ở thế bất bại, cho nên cũng không có gánh nặng gì trong lòng.

Nữ nhân đi rồi, Hàn Sâm trực tiếp ra khỏi hoa viên. Quả nhiên lúc này không bị thủ hộ giả ngăn cản nữa, một đường đi thẳng tới kho hạch gen.

Mà lúc này, trong Dị Linh Thần Điện ở Tí Hộ Sở Minh Giới, nữ nhân thoải mái nằm ngang trên bảo tọa, trước mặt treo một chiếc gương cổ, thế mà trong chiếc gương cổ đó lại là hình ảnh bây giờ của Hàn Sâm.

“Đúng là một tên thú vị, vậy mà có thể khiến Thánh Tử chủ động nói chuyện, quả nhiên ta không tìm sai người, không hổ là đời sau của lão già lừa đảo Hàn Kính Chi kia, am hiểu việc gạt người nhất, đặc biệt là biết lừa gạt nữ nhân.” Nữ nhân tự lẩm bẩm, ánh mắt vẫn nhìn nhất cử nhất động của Hàn Sâm trong gương cổ.

Hàn Sâm đã đi vào kho hạch gen, gọi Già Thiên Tán của hắn ra. Hắn định để Già Thiên Tán lấy vị trí số một trước, hoàn thành chín lần cường hóa rồi nói tiếp.

Gầy đây khi tu luyện Động Huyền Kinh, hắn mơ hồ có cảm giác mình sắp đột phá, có khi Già Thiên Tán nhanh chóng có thể tấn chức hạch gen Bạch Ngân, cho nên hắn không thể đợi thêm nữa, để tránh bỏ qua chín lần cường hóa của kho hạch gen Thanh Đồng.

Nữ nhân nhìn Hàn Sâm sử dụng Già Thiên Tán để mở kho hạch gen, trong mắt lóe lên tia dị sắc: “Thế mà lại là hạch gen hình cái dù, giống y hệt hạch gen của Thánh Tử, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy chứ?”

Hàn Sâm tiến vào kho hạch gen, đi tới trước mặt người đá lần nữa. Giống hai lần trước, người đá mở kiểm tra đối với Già Thiên Tán.

Nữ nhân đóng gương cổ. Gương cổ chỉ có thể nhìn được hình ảnh bên

trong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đã tiến vào kho hạch gen, ra khỏi phạm vi quản chế của gương cổ, có nhìn tiếp cũng vô nghĩa.

“Chủ thượng, xếp hạng hạch gen Thanh Đồng lại có biến hóa, lại có một hạch gen Thanh Đồng xông thẳng lên vị trí đầu bảng.” Một dị linh Minh tộc tiến đến bẩm báo.

Hết chương 1463.

Chương 1464. Vào Tranh

“Lại có hạch gen mới xuất thế đã xông lên đầu bảng? Thế đạo này sắp thay đổi thật sao?” Nữ nhân không khỏi khế nhíu mày, nhìn dị linh hỏi: “Là hạch gen gì xông lên vị trí đầu bảng?”

Dị linh vội vàng đáp: “Hồi bẩm chủ thượng, là một hạch gen tên Già Thiên Tán xông lên, ngay cả Lục Đạo cũng bị đè xuống vị trí thứ hai.”

“Già Thiên… Tán…” Sắc mặt nữ nhân lập tức thay đổi, trở nên có chút kỳ quái, tự lẩm bẩm: “Hạch gen hình ô, chẳng lẽ lại là một cái trùng hợp nữa?”

Việc Già Thiên Tán xông lên đầu bảng lại lần nữa làm toàn bộ Tí Hộ Sở của Thần thứ tư kinh hãi, người người cũng đang thảo luận.

Không chỉ mỗi Già Thiên Tán, gần đây các loại hạch gen cường đại cũng xuất hiện nhiều lần, làm cho toàn bộ sinh vật của Tí Hộ Sở thứ tư đều cảm thấy có áp lực như sóng gió sắp ập đến.

“Lẽ nào một thời đại lớn sắp tới thật sao? Nhiều hạch gen khủng bố xuất thế như vậy, đây nhất định là một thời đại khủng bố xưa nay chưa từng có.” Tất cả sinh linh đều nghĩ vậy, trong lòng cũng có hơi sợ hãi.

Nhưng ai cũng không ngờ được rằng, nhiều hạch gen kinh khủng như vậy, trừ ba cái Lục Đạo ra thì còn lại đều thuộc về một mình Hàn Sâm, hơn nữa hắn còn có một cái hạch gen Kim Tệ chưa lên bảng.

Về hạch gen Kim Tệ, Hàn Sâm nghĩ không thể để nó lên bảng một cách đơn giản như vậy. Hai chữ này đối với nhân loại mà nói, thực sự quá nhạy cảm.

Còn về Già Thiên Tán, Hàn Sâm lại không lo lắng lắm. Có lẽ chưa tới một tháng, Già Thiên Tán của hắn đã có thể tấn chức hạch gen Bạch Ngân rồi, đến lúc đó biết đâu cũng không cần tiếp nhận khiêu chiến nữa.

Hơn nữa ngoại trừ Lục Đạo ra, Hàn Sâm cũng không cho rằng có ai dám khiêu chiến Già Thiên Tán của hắn.

Quả nhiên, Hàn Sâm bên này còn đang suy nghĩ, Lục Đạo bên kia đã khiêu chiến rồi. Chẳng qua Hàn Sâm không chấp nhận cũng không từ chối, dù sao vẫn còn thời gian một tháng, hắn muốn chờ Già Thiên Tán trực tiếp tấn chức lên cấp Bạch Ngânh Ngân, như vậy là không cần nhận khiêu chiến.

Rời khỏi kho hạch gen, Hàn Sâm đi trên đường cái của Tí Hộ Sở Minh Giới. Dị linh và dị sinh vật lui tới đều là những tồn tại vô cùng cường đại.

Hắn vẫn dùng Động Huyền Khí Tràng quét nhìn bốn phía, tuy nhiên vẫn không thể phát hiện cơ hội chạy trốn.

Hàn Sâm chậm rãi đi về hoa viên, lại phát hiện nữ nhân an vị trên ghế dài trong hoa viên.

“Chúc mừng Già Thiên Tán của ngươi xông lên vị trí đầu bảng.” Hàn Sâm vẫn không nói gì, nữ nhân lại đột nhiên mở miệng nói.

Hàn Sâm đã thấy quen đầu sóng ngọn gió rồi, sắc mặt không chút thay đổi, hỏi ngược lại: “Già Thiên Tán gì cơ?”

Nữ nhân làm như sớm biết kết quả như vậy, lạnh nhạt nói: “Quả nhiên ngươi có chút bất đồng với lão già lừa đảo Hàn Kính Chỉ kia, ta đã hơi xem thường ngươi rồi.”

“Tại sao lại nói thế?” Hàn Sâm chớp chớp mắt rồi hỏi.

“Lão già lừa đảo kia chỉ biết lừa gạt, ít ra ngươi còn có chút bản lĩnh thực sự. Dạy dỗ Thánh Tử cho tốt, ta nói được thì làm được, chỉ cần ngươi có thể

làm Thánh Tử sống lại, cái kéo của con cá sấu kia sẽ là của ngươi, hơn nữa ngươi còn có thể lấy được tự do.” Nữ nhân nói xong thì đứng dậy rời đi, không nói thêm gì với Hàn Sâm.

“Xem ra mọi cử động trong Tí Hộ Sở của ta đều nằm dưới sự theo dõi của nàng ta. Hẳn nàng ta thấy ta dùng Già Thiên Tán để khởi động kho hạch gen rồi, tuy nhiên lại không thể xác định có phải ta là người xông lên vị trí đầu bảng không.” Hàn Sâm suy nghĩ một lát, không khỏi hơi nhíu mày: “Nàng có thể thấy ta lúc tiến vào kho hạch gen, không có đạo lý nào mà không thể thấy ta ở trong hoa viên. Nàng đã biết chuyện †a với nữ tử trong tranh nói chuyện với nhau, vì sao nàng lại không đề cập đến dù chỉ một chữ?”

“Chẳng lẽ điều kiện hồi sinh Thánh Tử không đơn giản như lời nói?” Hàn Sâm cảm thấy với tâm tính và trí tuệ của nữ nhân, nàng không thể nào vô duyên vô cớ nói với hắn những điều này, để lộ ra rất nhiều thứ như vậy.

E rằng nữ nhân này tới để nhắc nhở hắn, chỉ khiến nữ tử áo xanh trong tranh nói thôi là chưa đủ.

“Đến cùng là phải làm sao mới khiến nàng sống lại đây?” Hàn Sâm âm thầm suy tư trong lòng.

Lại lần nữa đi tới tảng đá, Hàn Sâm nói mấy câu, nhưng không nghe thấy nữ tử trong tranh đáp lại, đành phải bỏ qua ý tưởng giao lưu, rút Thái A Kiếm ra tiếp tục luyện kiếm pháp của mình.

Hắn chỉ vừa mới có thể gia nhập tín niệm của mình vào trong kiếm pháp, thế nhưng nếu muốn phát huy tác dụng chân chính giống như Lục Đạo thì còn kém xa lắm.

Không có hạch gen Lục Đạo Kiếm gia cố, chuyện này vô cùng khó làm.

Chẳng qua giờ Hàn Sâm ngoài rảnh rỗi ra thì chẳng có gì, cứ luyện xem sao, có lẽ có cơ hội làm cho nữ tử trong tranh nói chuyện cũng nên.

Luyện một chút, Hàn Sâm đã toàn tâm toàn ý đầu nhập vào kiếm pháp. Luyện tập kiếm pháp chú trọng ý cảnh và tín niệm như Tâm Đạo Kiếm, hắn

muốn không chuyên chú cũng rất khó.

Luyện xong một bộ kiếm pháp, Hàn Sâm quay đầu nhìn tảng đá, nữ tử trong tranh không có phản ứng gì, vân cầm ô đứng trên cầu như cũ, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng.

“Dáng người đúng là không tệ, không biết dung mạo thế nào.” Hàn Sâm lẩm bẩm một câu.

Bởi vì trong tranh có màn mưa bụi che mất, cho dù lúc nàng thi triển kiếm pháp, cũng chỉ có thể nhìn thấy một đường viền mơ hồ, không thấy rõ dáng vẻ của nữ tử như thế nào.

Hàn Sâm vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy một giọng nói đầy tức giận của nữ tử trên đá truyền ra: “Bình phẩm lung tung đối với một nữ tử, ngươi cũng chẳng phải thứ tốt gì”

Hàn Sâm nghe nàng nói vậy, đang định tiếp lời nói gì đó, lại đột nhiên thấy cây dù trong tay nữ tử trong tranh chuyển động như là một đĩa quay may mắn, mà trong lúc cây dù kia chuyển động, hình như nó hình thành nên một lỗ đen quỷ dị, dường như có thể hút người vào thẳng nó Vậy.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh kì dị quấn lấy thân thể hắn, kéo hắn đi về phía tảng đá.

Hàn Sâm giãy dụa một cái, thế mà không thể tránh thoát được, thân thể trực tiếp đụng vào tảng đá.

Nhưng hắn cũng không cảm giác được cơn đau đớn khi bị đụng, thân thể giống như xuyên qua làn nước, vậy mà thoáng cái đã xuyên vào tảng đá.

Nói chính xác hơn, hắn không xuyên qua tảng đá mà là xuyên vào bức tranh trên đó.

Lúc trước Hàn Sâm cũng đã sờ tảng đá và bức tranh trên ấy. Đó là vật thật chân thực, cũng không phải hư ảo.

Nhưng thế mà bây giờ hắn xuyên vào thế giới trong tranh, trong lòng không khỏi thấy hơi kinh ngạc. Ánh mắt quan sát xung quanh, phát hiện nơi đây

đúng là cảnh tượng mưa bụi như tơ ở trong tranh, chẳng qua là có thể thấy một ít hình bóng bên ngoài bức tranh.

Một dòng sông nhỏ chảy qua trấn nhỏ cổ kính, bốn phía đều là nhà đã cổ xưa xây từ những tảng đá, cây cầu đá kia thì ngay ở phía trước cách Hàn Sâm không xa, nữ tử áo xanh cầm dù vẫn đứng trên cầu như cũ.

Trong màn mưa bụi mông lung, hình như nữ tử áo xanh kia đang nhìn về phía Hàn Sâm, tuy không thấy rõ mặt nàng, nhưng Hàn Sâm lại cảm giác được có vẻ nàng ấy đang tức giận.

“Thì ra thế mà tranh này lại là một thế giới thực sự, lẽ nào hòn đá và tranh kia chính là một hạch gen?” Hàn Sâm nhìn nữ tử áo xanh rồi hỏi.

Nữ tử áo xanh không lên tiếng, che dù bước từng bước xuống cầu đá, chầm chậm đi về phía Hàn Sâm.

Chẳng mấy chốc, Hàn Sâm đã thấy rõ mặt của nàng. Đó là một khuôn mặt xinh đẹp cũng biết vui cũng biết hờn, làm người ta vô cùng động lòng, hiện tại có vẻ đang hơi tức giận.

Nhưng gương mặt này, Hàn Sâm thực sự quá quen thuộc.

Hết chương 1464.

Chương 1465. Kiếm Pháp Biến Hóa Vô Tận

Mỹ nữ trong thiên hạ nhiều không kể xiết, thế nhưng nói đến nữ nhân xinh đẹp nhất, đương nhiên là nữ nhân thần bí kia.

Bây giờ Hàn Sâm thấy được khuôn mặt này, nó lại giống y như đúc khuôn mặt của nữ nhân thần bí. Không, phải nói là cùng một người, mặt mày hay tóc hay mấy chỗ rất nhỏ đều không có gì khác biệt.

“Ngươi đùa ta như vậy có vui không?” Hàn Sâm nhìn nữ tử áo xanh, nhíu mày nói.

Nữ tử áo xanh không nói hai lời, cây dù trong tay hợp lại, lấy ô làm kiếm đâm tới, sử dụng Tâm Kiếm Đạo nàng học được từ Hàn Sâm.

Kiếm pháp như suối nước liên miên, mang theo hận ý u oán mà đến.

Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm chặn cây dù lại, nhưng cái dù kia liên miên bất tuyệt, dường như liên tục, cũng dường như không đứt đoạn, đánh khiến Hàn Sâm không thể không lùi, nhất thời rơi xuống hạ phong.

Chẳng qua nhìn kiếm pháp của nữ tử áo xanh, trong lòng Hàn Sâm lại có nghi hoặc. Tuy nữ nhân thần bí cũng dùng kiếm, nhưng kiếm pháp của nàng ấy lại cực kỳ bá đạo, ngay cả sinh vật Thần siêu cấp cũng có thể một kiếm giết chết, sức mạnh như vậy, không biết mạnh hơn Hàn Sâm bao nhiêu lần.

Bây giờ nữ tử áo xanh dùng Tâm Kiếm Đạo, bất luận lực lượng hay tốc độ cũng đều kém hơn nữ nhân thần bí rất nhiều, nghĩa là có trình độ xấp xỉ với Hàn Sâm, thoạt nhìn hình như không phải cùng một người.

Nữ tử áo xanh đâm tới từng kiếm một, căn bản không cho Hàn Sâm có cơ hội thở dốc.

Hàn Sâm nảy ra một ý, cũng đâm Thái A Kiếm ra theo chiêu thức của ‘Tâm Kiếm Đạo.

Khác với kiếm pháp tràn ngập hận ý liên miên của nữ tử áo xanh, kiếm pháp của Hàn Sâm mang cảm giác hung hãn. Tuy thoạt nhìn thì giữa một kiếm và một kiếm có quan hệ không lớn, giống như lung tung chém loạn vậy, tuy nhiên lại có cảm giác chặt chẽ mà tự nhiên, mỗi lần tới lúc mấu chốt đều có đột ngột bùng nổ, sử dụng ra diệu chiêu mà nữ tử áo xanh kia không tưởng tượng nổi.

Có khá nhiều lần, kiếm ý liên miên của nữ tử áo xanh đã dồn Hàn Sâm đến tuyệt cảnh, nhưng ở nơi tuyệt hiểm mà Hàn Sâm vẫn sử dụng ra những chiêu thuật bất ngờ để thoát khốn mà ra, không chỉ hóa giải kiếm thức của

nữ tử áo xanh, ngược lại còn đồn nàng đến một tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Chỉ một lát sau, nữ tử áo xanh phát hiện mình đã rơi ngược lại vào hạ phong, bị kiếm pháp của Hàn Sâm áp chế.

Nữ tử áo xanh càng muốn phản kích, trái lại càng bị Hàn Sâm lợi dụng sơ hở, mắt thấy kiếm pháp bị buộc đến khó thành cách thức, ý cảnh u oán cũng dần dần khó duy trì được.

“Rốt cuộc ngươi có phải nữ nhân kia không?” Hàn Sâm đã chiếm thế thượng phong tuyệt đối, bây giờ có thể thả lỏng ứng đối, vừa đấu kiếm với nữ tử áo xanh vừa nói.

Nhưng vừa nói xong, Hàn Sâm mới phát hiện lời này rất có vấn đề, thế nhưng hắn căn bản không biết nữ nhân kia tên gì thật, thế là nhất thời cũng nghĩ không ra nên nói sao mới đúng.

Nữ tử áo xanh cũng không nói một lời, cây dù trong tay đột nhiên biến đổi kiếm thức, không sử dụng Tâm Kiếm Đạo nữa mà đổi thành một loại kiếm pháp Hàn Sâm chưa từng thấy qua.

Kiếm pháp này vừa ra, nữ tử áo xanh lập tức đoạt lại thượng phong, áp chế Hàn Sâm xuống.

Kiếm pháp của nàng hoàn toàn khác với Tâm Đạo Kiếm lúc nãy. Kiếm pháp này nhanh như bay, kiếm thức giống như biển mây biến hóa thất thường trên trời, làm người ta không cân nhắc ra nổi, cũng đoán không được tiếp theo kiếm của nàng sẽ bổ từ nơi này, hay là sẽ đâm từ nơi kia.

Nếu nói kiếm pháp của Hàn Sâm thuộc loại đặc biệt chặt chẽ và tự nhiên thì kiếm pháp của nữ tử áo xanh kia chính là biến hóa cực hạn.

Tuy kiếm pháp của nàng nhanh như bay biến hóa phức tạp, nhưng trong mỗi nhát chém mỗi nhát đâm đều tự hình thành phong cách riêng, tuyệt đối không tiện tay chém một cách qua loa, mà là thôi diễn đạo biến hóa đến cực hạn.

Dù Hàn Sâm có xuất kiếm thế nào, dường như nữ tử áo xanh cũng có hậu chiêu để hóa giải, rõ ràng nhìn như là một sơ hở, nhưng lại giấu diếm sát khí, có biến hóa vô cùng tinh diệu.

“Kiếm pháp lợi hại thật, là ai có trí tuệ và tinh lực có thể sáng tạo ra một bộ kiếm pháp có biến hóa phức tạp đến cực điểm như vậy?” Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc.

Nếu bàn về năng lực suy tính, Hàn Sâm tinh thông Dịch Thiên Thuật và Động Huyền Kinh chắc chắn là nhân tài kiệt xuất trong đó. Nhưng khi nhìn đến kiếm pháp như vậy, ngay cả hắn cũng phải cảm thấy hết sức phức tạp, có thể tưởng tượng được biến hóa của kiếm pháp này lợi hại đến mức nào.

Hễ là biến hóa mà ngươi có thể ngờ tới hoặc không ngờ tới, cũng đều có thể thấy được trong kiếm pháp này.

Hàn Sâm hoàn toàn bị áp chế dưới thế hạ phong, tuy vậy nhưng hắn vân không hề kinh hãi mà lại vui mừng, bởi vì hắn phát hiện không có bộ kiếm pháp nào thích hợp với hắn hơn so với bộ kiếm pháp mà nữ tử áo xanh sử dụng.

Có Động Huyền Kinh và Dịch Thiên Thuật làm cơ sở, loại kiếm pháp thôi diễn biến hóa tới cực điểm này thực sự rất thích hợp Hàn Sâm.

Thái A Kiếm trên tay Hàn Sâm vung lên, kiếm nào kiếm nấy đều bùng nổ, không phải vì đánh bại nữ tử áo xanh mà là muốn xem thử xem rốt cuộc kiếm pháp của nàng còn có bao nhiêu biến hóa kỳ diệu nữa.

Quả nhiên kiếm pháp này không làm cho Hàn Sâm thất vọng, biến hóa giống như vô cùng vô tận vậy, dù thế nào đi nữa cũng không nhìn thấy điểm kết.

Hàn Sâm vừa đại chiến với nữ tử áo xanh, vừa âm thầm suy tính quy luật trong biến hóa.

Nhiều biến hóa như vậy, cho dù Hàn Sâm có kỹ năng đã gặp là không quên được, cũng không thể nhớ kỹ toàn bộ được, chỉ có thể tìm ra quy luật giữa các biến hóa ấy, mới có thể chân chính học trộm được bộ kiếm pháp này.

Nhưng Hàn Sâm đã nhìn rất lâu mà vẫn không thấy được rốt cuộc quy luật trong đó là cái gì. Mỗi lần nữ tử áo xanh tùy tiện ra tay đều là biến hóa tuyệt diệu, dường như dung hợp kiếm pháp trong thiên hạ thành một thể, giống như nữ tử áo xanh đang sử dụng một bộ kiếm pháp đại cương vậy.

“Thực sự là kiếm pháp hay, rốt cuộc là người nào mới có lòng dạ rộng rãi bậc này, lại có thể sáng tạo kiếm pháp như thế?” Trong lòng Hàn Sâm càng kính phục.

Hắn cũng không cho rằng kiếm pháp này là do chính nữ tử áo xanh sáng tạo, bởi vì xem Tâm Kiếm Đạo mà nữ tử áo xanh luyện thành, nàng ấy không phải là một nữ tử có ý chí thiên hạ.

Đây không phải vấn đề về tư chất, không có ý chí như vậy thì không thể sáng chế ra kiếm pháp như thế.

Xoetl

Mũi dù xẹt qua trên tay Hàn Sâm, nhất thời vạch ra một vết thương, tiên huyết lập tức rỉ ra.

“Kiếm pháp hay, kiếm pháp này tên gì, do ai sáng tạo vậy?” Hàn Sâm không lùi mà tiến tới, liên tục đâm ra Thái A Kiếm trên tay, từng chiêu đều là kỹ xảo lấy mạng đổi mạng lấy máu đổi máu, ép cho nữ tử áo xanh đang chiếm thượng phong cũng không khỏi phải tạm thời tránh mũi nhọn, làm Hàn Sâm có thể ổn định cục diện.

“Vì sao không thể là ta tạo ra?” Cuối cùng nữ tử áo xanh mở miệng nói chuyện, nhưng kiếm trong tay vẫn không dừng lại, kiếm pháp liên tục biến hóa nhanh chóng lại áp chế Hàn Sâm.

“Đây không phải kiếm pháp của nữ nhân, chỉ có nam nhi lòng mang thiên hạ mới có thể sáng tạo ra kiếm pháp như vậy được.” Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm ngăn trái đỡ phải, miễn cưỡng chống đỡ được kiếm pháp biến đổi thất thường của nữ tử áo xanh.

Sau khi nghe Hàn Sâm nói ra những lời này, sắc mặt nữ tử áo xanh lập tức biến đổi, cây dù trong tay nàng đột nhiên thay đổi, trở nên càng cuồng bạo quỷ dị hơn, thế tiến công nhất thời mãnh liệt tới cực điểm.

Tiên huyết bắn ra từ vết thương trên tay, hóa thành từng giọt máu lướt qua khuôn mặt của Hàn Sâm.

Dưới thế tiến công mãnh liệt của nữ tử áo xanh, Hàn Sâm đã trúng kiếm thứ sáu rồi, nhưng bây giờ trong lòng Hàn Sâm chẳng những không hề thấy đau xót, ngược lại còn thấy hưng phấn khó có thể nói bằng lời.

Trong thế tiến công cuồng bạo của nữ tử áo xanh, rốt cuộc hắn cũng thấy được một tia mạch lạc của kiếm pháp này.

Hết chương 1465.

Chương 1466. Nàng Là Ai?

“Quả nhiên kiếm pháp này không phải do nữ tử áo xanh sáng tạo ra, nếu không nàng ấy sẽ không mang theo biểu cảm phẫn nộ khi sử dụng môn kiếm pháp này, cũng sẽ không để ta nhìn thấu mạch lạc trong đó.” Hàn Sâm mừng thầm, dù chỉ nhìn thấy một tia mạch lạc, còn lâu mới nhìn ra được quy luật thực sự.

Nhưng một tia mạch lạc này lại giống như một đầu mối chính xác trong nắm tơ vò, sau khi tìm được nó, Hàn Sâm lập tức có thể gỡ rối từng chút một, phân tích ra bộ kiếm pháp vô cùng phức tạp này, từ đó nắm bắt được cái cốt lõi của môn kiếm pháp này.

Máu tươi không ngừng tuôn rơi trong cuộc chiến giữa kiếm và ô.

Mặc dù những vệt máu tươi đó đều thuộc về Hàn Sâm, nhưng trong lòng hắn lúc này lại tràn đầy sự nhiệt huyết và hưng phấn.

Nữ tử áo xanh giao chiến cùng hắn càng lâu, hắn càng có thể hiểu rõ môn kiếm pháp này, có thể học được môn kiếm pháp như vậy, đối với Hàn Sâm tinh thông Động Huyền Kinh và Dịch Thiên thuật mà nói, là một chuyện vô cùng may mắn.

Dịch Thiên Thuật và Động Huyền Kinh chỉ có thân pháp, cả hai đều không có kỹ thuật sát phạt, Hàn Sâm vẫn hy vọng có thể tìm được một loại thuật hạch gen mang tính tấn công để phối hợp với hai môn kiếm pháp này, nhưng mãi chưa được như mong muốn.

Lúc nhìn thấy môn kiếm pháp của nữ tử áo xanh, lòng hắn vô cùng kích động, kiếm pháp này chỉ cần thay đổi một chút là có thể kết hợp hoàn hảo với Động Huyền Kinh và Dịch Thiên Thuật, giúp Hàn Sâm có nhiều không gian để phát huy.

Đây giống như là nấu cơm vậy, Động Huyền Kinh và Dịch Thiên Thuật giống với kỳ thuật nấu nướng vô cùng tinh diệu, có thể phối hợp với nhau thì sẽ nấu ra được món ăn tuyệt hảo.

Nhưng cho đến lúc đó, hắn phải có đủ nguyên liệu mới được, nếu chỉ có gạo, mặc cho tài năng nấu nướng giỏi đến mấy cũng không thể làm ra một bàn đại tiệc Mãn Hán Toàn Tịch được.

Mà bộ kiếm pháp mà nữ tử áo xanh sử dụng giống như nguyên liệu phong phú nhất, bao gồm tất cả các nguyên liệu và gia vị tốt nhất trong thiên hạ, hơn nữa kết hợp với Động Huyền Kinh và Dịch Thiên Thuật cùng với tài năng nấu nướng thì sẽ tạo ra phản ứng hoá học khó có thể tưởng tượng được.

Tuy rằng nữ tử áo xanh xuất kiếm tàn nhẫn, nhưng cũng không thật sự muốn giết Hàn Sâm, cũng không có bất cứ sự hạ thủ nào.

Nếu không với Tâm Đạo Kiếm vẫn chưa hình thành hoàn chỉnh của Hàn Sâm, căn bản không thể khả năng chống đỡ đến tận bây giờ.

Đương nhiên, nếu là nữ tử áo xanh thật sự xuống tay, Hàn Sâm cũng sẽ không sử dụng Tâm Kiếm Đạo để chiến đấu nữa, tuy rằng Song Phi kiếm pháp của hắn không bằng kiếm pháp biến hoá cao thâm của nữ tử áo xanh, nhưng vẫn có thể so bì cao thấp với nữ tử áo xanh ở mặt tinh giản.

Nữ tử áo xanh thấy Hàn Sâm càng đánh càng hăng, rõ ràng là bị thương mà còn sung sức như vậy, trong lòng không thể không ngạc nhiên, sự tức giận trong lòng cũng giảm đi không ít.

Đột nhiên, nữ tử áo xanh nhận thấy kiếm pháp của Hàn Sâm có sự biến đổi, kiếm pháp mà hắn đang sử dụng, thoạt nhìn có chút giống với kiếm pháp của nàng.

Nữ tử áo xanh thầm khế kinh ngạc: “Không thể là Quỷ Kiếm Thuật được, chắc là có chút tương đồng thôi? Năm đó Đại Tế Sư Quỷ Kiếm hay còn được gọi là đệ nhất kiếm sư Minh tộc, hắn tốn gần ngàn năm mới sáng tạo ra Quỷ Kiếm Thuật, sau trải qua nhiều năm không ngừng hoàn thiện mới có thể đạt tới trình độ này. Cho dù là ta, dưới sự chỉ bảo tận tình của Đại Tế Sư Quỷ Kiếm cũng mất hơn một năm mới học được Quỷ Kiếm Thuật, làm sao nhanh như vậy mà Quỷ kiếm Thuật lại bị tên này học được rồi?”

Trong lòng nữ tử áo xanh không tin Hàn Sâm đang sử dụng Quỷ Kiếm Thuật, nhưng sau một hồi giao chiến, sắc mặt của nàng càng trở nên khó coi, phức tạp.

Cho dù nàng không thừa nhận đó là Quỷ Kiếm Thuật, cũng không tin đó là Quỷ Kiếm Thuật, nhưng kiếm pháp Hàn Sâm sử dụng càng ngày càng giống kiếm pháp của nàng.

Cứ chiêu thuật mà nữ tử áo xanh vừa mới sử dụng, trải qua mấy chiêu là lại có thể nhìn thấy chiêu thuật giống hệt nàng xuất ra từ Hàn Sâm.

Điều khiến nữ tử áo xanh không thể chấp nhận chính là, cùng là một chiêu thuật, mà Hàn Sâm sử dụng lại xảo diệu hơn nhiều so với nàng.

Không phải nói sự biến hoá của chiêu thuật tinh tế hơn, bởi vì chiêu thuật đều giống nhau, nhưng về phương diện thời cơ sử dụng chiêu thuật, Hàn Sâm nắm bắt tốt hơn, đối với khả năng bắt lấy chỉ tiết lại càng nhạy bén hơn.

Việc sử dụng cùng một môn kiếm pháp, Hàn Sâm vốn đang ở thế bất lợi lại dần dần thoát khỏi thế bất lợi, hai người đánh qua đánh lại, bất phân thắng bại, ngang tài ngang sức, không ai chiếm được thế thượng phong.

Nhưng nữ tử áo xanh càng ngày càng kinh ngạc, bởi vì hiện tại nàng đã xác định được Hàn Sâm đang sử dụng Quỷ Kiếm Thuật, hơn nữa còn vừa mới học được từ nàng.

“Trước đây ngươi đã luyện qua môn kiếm pháp nào đó tương tự như này sao?” Nữ tử áo xanh đột nhiên rời khỏi vòng chiến đấu, chằm chằm nhìn Hàm Sâm hỏi.

“Cũng có thể coi là như vậy.” Hàn Sâm khẽ gật đầu nói.

Tuy rằng hắn chưa từng luyện qua Quỷ Kiếm Thuật, nhưng sự tinh túy của Quỷ Kiếm Thuật lại là tổ hợp và vận dụng chiêu thuật, đây cũng là phần mà Động Huyền Kinh và Dịch Thiên Thuật am hiểu nhất, cho nên trên thực tế Hàn Sâm học được Quỷ Kiếm Thuật, vì bản thân hắn có căn cơ thâm sâu, chỉ cần hiểu được quy luật của Quỷ Kiếm Thuật thì dễ dàng học được.

Nếu không cho dù Hàn Sâm học được tất cả chiêu thuật thì cũng không có khả năng đã vận dụng được Quỷ Kiếm Thuật nhanh như vậy, bản thân Quỷ Kiếm Thuật cũng không phải một môn kiếm pháp chỉ cần ghi nhớ là được, chiêu thuật phức tạp chỉ là một cơ sở mà thôi.

Nữ tử áo xanh sắc mặt lộ rõ sự phức tạp nhìn Hàn Sâm một cái, sau đó chiếc ô trong tay được mở ra nhẹ nhàng chuyển động.

Hàn Sâm nhất thời cảm nhận được một nguồn lực đẩy hắn lùi về phía sau, giống như cuốn hắn vào hư không, chờ khi nguồn lực kia biến mất hắn đã đứng trước tảng đá, mà nữ tử áo xanh trong bức tranh kia, đã như thường lệ, che ô đứng trước cây cầu đá nọ.

"Đừng nói cho Cố Khuynh Thành biết ngươi đã tiến vào Tị Thế Thạch." Giọng nàng yếu ớt vọng ra từ Tị Thế Thạch.

"Cố Khuynh Thành là ai? Ý ngươi là nữ nhân đó?" Hàn Sâm đột nhiên phản ứng lại, nhìn nữ tử áo xanh trong bức tranh hỏi.

Hiện tại hắn có thể chắc chắn, nữ tử áo xanh trong tranh tuyệt đối không phải là nữ nhân thần bí kia, tuy rằng hai người giống nhau như đúc, nhưng nhiều mặt vẫn có sự khác biệt, căn bản không thể là cùng một người.

"Nàng ấy không nói với ngươi sao?" Giọng nói của nàng một lại vang tới.

"Không nói gì cả, ta cũng nghe ngươi nói nên mới biết nàng ấy là Cố Khuynh Thành." Ánh mắt Hàn Sâm dao động, lại nhìn chằm chăm với nữ tử hỏi: "Vậy ngươi là ai? Là chị em song sinh của Cố Khuynh Thành sao?"

Bên trong tảng đá ấy không hề phát ra thanh âm nào, xem ra nữ tử áo xanh không muốn trả lời câu hỏi này.

Thì ra nữ nhân thần bí kia tên là Cố Khuynh Thành, nếu nàng có họ, vậy khả năng cao nàng là người, dường như chưa từng thấy qua dị linh hay dị sinh vật nào tên là Cố gì đó, giống như Ám Linh tộc trực tiếp lấy Linh làm họ, trong Minh tộc đại đa số đều lấy Quỷ làm họ, dường như bản thân họ Cố không được dị sinh vật hoặc dị linh sử dụng." Hàn Sâm thầm ngHĩ.

“Vậy nữ nhân áo xanh trong tranh này là ai? Quan hệ giữa nàng và Cố Khuynh Thành là gì? Chị em? Phân thân? Hoặc chủ là một linh hồn trong bức tranh? Tại sao nàng ấy lại không muốn ta nói với Cố Khuynh Thành việc đã đi vào trong bức tranh? Trong lòng Hàn Sâm hiện lên vô số câu hỏi, ánh mắt không khỏi dừng lại trên bức chân dung của nữ nhân áo xanh kia, vẫn chỉ nhìn thấy là một bóng lưng thanh lệ đầy u oán kia như cũ.

Hết chương 1466.

Chương 1467. Thời Cơ Để Trốn Thoát

Tuy rằng nữ nhân trong bức tranh không cho Hàn Sâm nói với Cố Khuynh Thành, nhưng Hàn Sâm biết Cố Khuynh Thành vẫn luôn theo dõi hắn, rất có thể hiện tại Cố Khuynh Thành đã biết chuyện hắn tiến vào bức tranh rồi.

Nhưng Hàn Sâm lại nghĩ nhiều rồi, Cố Khuynh Thành không trông thấy Hàn Sâm tiến vào trong tranh, cũng không phải Cố Khuynh Thành buông lỏng giám sát hắn, từ trong gương cổ chỉ nhìn thấy Hàn Sâm đứng trước tảng đá, cũng không hành động gì, giống như cho tới bây giờ chưa từng tiến vào trong bức tranh.

Hàn Sâm luôn nghĩ đến quan hệ giữa nữ nhân này và Cố Khuynh Thành, nhưng không thể tìm ra đầu mối gì.

Sáng sớm hôm sau, Cố Khuynh Thành đi vào trong hoa viên tìm Hàn Sâm, trong lòng Hàn Sâm nhảy dựng lên, còn tưởng rằng Cố Khuynh Thành phát giác ra chuyện hắn tiến vào trong tranh.

“Ta có việc cần rời khỏi Tí Hộ Sở một thời gian, thời gian ta không ở đây, ngươi tốt nhất nên ở trong hoa viên, không nên đi bất cứ đâu.” Cố Khuynh Thành nói như vậy khiến Hàn Sâm có chút bất ngờ.

“Ta luôn bị nhốt ở đây, còn có thể đi đâu nữa?” Hàn Sâm nhún vai nói.

“Ngươi hiểu ý của ta mà” Nói xong, Cố Khương Thành đứng dậy rời đi, cũng không giải thích gì thêm.

“Ngươi muốn đi đâu?” Hàn Sâm hỏi một câu.

Cố Khuynh Thành do dự nói: “Ta đi lấy một thứ, nếu ngươi có thể khiến Thánh Tử hồi sinh, đến lúc đó ngươi với Thánh Tử đều sẽ có một lợi ích rất lớn, nhưng trước mắt ngươi phải khiến nàng hồi sinh.”

Trước khi đi Cố Khuynh Thành vẫn nán lại nhắc nhở Hàn Sâm: “Khi ta đi, tuyệt đối đừng rời khỏi hoa viên.”

Hàn Sâm hiểu Cố Khuynh Thành có ý gì, lúc nàng vắng mặt, chưa chắc Minh tộc sẽ thành thật như trước đây, e rằng sẽ gây bất lợi cho hắn, cho nên Cố Khuynh Thành mới kêu hắn ở hoa viên, không chạy đi lung tung.

Về phương diện này, Hàn Sâm hiểu rõ là Cố Khuynh Thành muốn tốt cho hắn, nhưng nàng đang không ở Tí Hộ Sở, đối với hắn mà nói đây là một cơ hội tốt để bỏ trốn.

Ngày hôm sau, Hàn Sâm cũng không nghe theo lời cảnh cáo của Cố Khuynh Thành, vẫn rời khỏi hoa viên đi tới kho hạch gen như cũ.

Trên đường đi không gặp bất cứ nguy hiểm nào, cũng không có khác biệt gì mấy so với lúc Cố Khuynh Thành có mặt, mặc dù những dị linh Minh tộc này khá căm thù hắn, nhưng lại không hề đả động gì đến hắn, nhiều nhất cũng chỉ trừng mắt, lườm hắn mà thôi.

Lần này Hàn Sâm đi lại giữa hai nơi vài lần, không nói đến chuyện không gặp bất cứ nguy hiểm gì, hơn nữa hắn còn phát hiện ra một cơ hội khả thi có thể trà trộn Tí Hộ Sở Minh Giới.

Ở Đông Thành của Tí Hộ Sở Minh Giới có không ít dị sinh vật và dị linh ra vào, những kẻ này không phải là thành viên của Tí Hộ Sở Minh Giới, dường như là có chuyện gì mới tới nơi này.

Sau hai ngày quan sát, Hàn Sâm nhận thấy có rất nhiều dị sinh vật ra vào nơi này, hơn nữa hệ thống phòng thủ ở đó không quá nghiêm ngặt, Hàn

Sâm lại am hiểu năng lực lẩn trốn khỏi tai mắt, chỉ cần tìm một cơ hội thích hợp, hẳn là muốn trà trộn vào cũng không khó.

“Dĩ nhiên Tí Hộ Sở của cấp Đại Đế sẽ không có lỗ hổng như vậy được, chỉ sợ đây là một cái bẫy do Minh tộc tạo ra, chỉ chờ ta sa vào. Ta ở trong Tí Hộ Sở, bọn họ không có lý do để giết ta, nhưng một khi ta rời khỏi Tí Hộ Sở, bọn họ chắc chắn sẽ dùng danh nghĩa truy nã để bắt ta.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Hàn Sâm vẫn luôn do dự, thoạt nhìn đây là cơ hội cực kỳ tốt để trốn thoát, nhưng rất có thể đây là lại một cái bẫy chết chóc.

“Ngươi muốn chạy trốn à?” Hàn Sâm đang suy nghĩ bỗng nghe thấy giọng nói của nữ tử áo xanh vọng từ tảng đá.

“Làm sao ngươi biết.” Hàn Sâm giật mình, vội vàng phủ nhận.

“Cho dù ngươi tìm thấy cơ hội gì thì tất cả cũng chỉ là cái bẫy mà thôi.” Dường như nữ nhân trong bức tranh không nghe thấy Hàn Sâm nói, tự mình tiếp tục nói.

Biểu cảm của Hàn Sâm có chút dao động, lần này hắn không phủ nhận nữa.

Nữ nhân trong bức tranh tiếp tục nói: “Nếu ngươi tin ta, ta có một cách để giúp ngươi thoát khỏi Tí Hộ Sở Minh Giới, ngươi có muốn thử hay không?”

“Tại sao ngươi lại giúp ta?” Hàn Sâm nhìn nữ nhân áo xanh hỏi.

Nữ nhân trong bức tranh nhẹ nhàng nói: “Ta không có ý định giúp ngươi, mà ta chỉ đang giúp chính mình, ngươi phải đưa ta cùng đi.”

“Ngươi không phải là Thánh Tử của Minh tộc sao? Tại sao ngươi lại muốn bỏ trốn chứ?” Hàn Sâm có chút ngạc nhiên hỏi.

Nữ nhân im lặng một hồi rồi đáp: “Mặc dù ta là Thánh Tử của Minh tộc, nhưng đối với ta đây chả phải chuyện tốt đẹp gì, ta thà là một dị linh bình thường còn hơn.”

“Vậy ngươi có kế hoạch gì?” Hàn Sâm không phải là một người nhiều

chuyện, hắn cũng không muốn hỏi câu chuyện của nữ nhân trong bức tranh, hắn chỉ muốn biết liệu nữ nhân trong tranh này có thực sự giúp được hắn thoát khỏi Tí Hộ Sở.

Nữ nhân trong bức tranh nhẹ nhàng đáp: “Cố Khuynh Thành không ở Tí Hộ Sở, ta tự có cách giúp ngươi chạy trốn, tuy nhiên trước đó, ngươi nhất định phải giúp ta lấy lại đá linh hôn mới được, nếu không ta không thể đi đâu được.”

“Vậy đá linh hồn của ngươi ở đâu?” Hàn Sâm cảm thấy nữ nhân này không việc gì phải lừa dối mình, nếu thật sự có thể trốn thoát, hắn cũng không ngại giao dịch với nữ nhân này.

Nữ nhân nói: “Đá linh hồn trên bức tượng của các vị thần dị linh thuộc về ta.”

“Đá linh hồn trên tượng thần dị linh là của ngươi?” Hàn Sâm nhíu mày. Đá linh hồn đã đặt vào tượng dị linh, trừ khi nữ nhân trong tranh này †hần phục người khác, nếu không nàng không có khả năng mang đá linh hồn cùng rời đi theo.

Hơn nữa chắc chắn Dị Linh Thần Điện của nơi này có rất nhiều cao thủ Minh tộc bảo vệ, tuyệt đối không phải là nơi dễ dàng đột nhập. Muốn lấy được đá linh hồn từ đó ra, chỉ sợ còn khó hơn gấp trăm lần so với chạy khỏi Tí Hộ Sở.

“Không phải đá linh hồn của ta, chả nhẽ là của Cố Khuynh Thành ư?

Nàng ấy là một con ngươi, đào đâu ra đá linh hồn.” Nữ nhân trong tranh gấp rút nói.

“Cố Khuynh Thành, nàng ấy thực sự là người sao?” Hàn Sâm luôn hoài nghỉ về chuyện này.

Dị linh gia tộc như Minh tộc lại bị một con người thống trị, đây quả là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa nếu nói Cố Khuynh Thành là con người, vậy tại sao nữ nhân trong tranh giống nàng y như đúc này lại là dị linh?

Nữ nhân trong tranh không trả lời Hàn Sâm, cười nói: “Loài người các ngươi còn biết sống chết không vậy? Đến nước này rồi, ngươi không muốn giữ lại cái mạng quèn của mình sao, còn có thời gian nhàn rỗi đi hỏi linh tinh?”

“Khụ khụ, ta cũng chỉ tuỳ tiện hỏi như vậy, tuy rằng ta rất muốn giúp ngươi lấy lại đá linh hồn, nhưng với thực lực của ta, chỉ sợ ngay đến cửa của Dị Linh Thần Điện cũng chưa xông vào được.”

“Ai bảo ngươi xông vào? Nữ tử áo xanh bĩu môi nói: “Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, đá linh hồn trên tượng dị linh là của ta, ta có được quyền kiểm soát của Tí Hộ Sở Minh tộc, muốn đưa ngươi vào Dị Linh Thần Điện không phải dễ như trở bàn tay sao? Ngươi chỉ cần giúp †a lấy lại đá linh hồn là được.”

Hàn Sâm có chút nghi ngờ nữ nhân này, nếu đơn giản như vậy, tự nàng đi lấy không phải là được rồi sao? Cần gì phải tốn công tốn sức như vậy làm gì.

“Nhưng có một rắc rối nhỏ mà ngươi cần phải tự mình vượt qua.” Quả nhiên, nữ nhân áo xanh này vẫn còn có một lời phía sau.

Hết chương 1467.

Chương 1468. Một Chiến Trường Gen Khác

Phiên phức nhỏ mà nữ tử áo xanh nhắc tới đối với Hàn Sâm mà nói không hề dễ dàng vượt qua.

Nữ tử áo xanh có thể giúp hắn đến tận bên trong Dị Linh Thần Điện, hơn nữa còn ở trước mặt tượng dị linh, nhưng trước khi lấy được đá linh hồn trên trán tượng dị linh, hắn phải đối mặt với sinh vật Thần siêu cấp ngày đêm canh giữ Dị Linh Thần Điện.

Theo như lời của nữ tử áo xanh, sinh vật Thần siêu cấp kia, khi thuỷ tổ của Minh tộc còn tại thế, nó cũng đã là một tuỳ tùng theo hắn.

Trải qua những năm tháng dài thanh tẩy, đến tận bây giờ thực lực của sinh vật Thần siêu cấp này khó lòng đánh giá được, muốn trộm lấy đá linh hồn từ trước mặt nó, tỉ lệ thành công không cần đoán cũng biết khó nhường nào.

Hàn Sâm hỏi cặn kẽ về thể hình và năng lực của sinh vật Thần siêu cấp, nhưng nhận về đều là những câu trả lời chung chung, không rõ ràng.

“Để ta suy nghĩ đã.” Hàn Sâm cũng không từ chối.

“Thời gian của ngươi không có nhiều, đợi sau khi Cố Khuynh Thành trở

Ai”

về, ngươi sẽ không có cơ hội thứ hai đâu.” Nữ tử áo xanh nói.

“Hãy cho ta thời gian suy nghĩ. nhân áo xanh làm dao động.

Hàn Sâm không hề bị lời nói của nữ

Ưu điểm lớn nhất của Hàn Sâm chính là tự mình biết mình, đối đầu với một sinh vật Thần siêu cấp hắn hiểu rõ bản thân mình có thể làm gì, không thể làm gì.

Trừ khi tên sinh vật Thần siêu cấp không để ý tới hắn, nếu không kể cả khi hắn đứng trước tượng dị linh, cũng chỉ giống như xa tận chân trời mà thôi.

Nữ tử áo xanh cũng không thúc giục Hàn Sâm nữa, chỉ nói: “Ngươi có biết Cố Khuynh Thành đi làm gì không?”

“Lẽ nào ngươi biết?” Hàn Sâm nghe hiểu được ý tứ trong lời nói của nữ nhân áo xanh.

Nữ nhân đáp: “Ngươi đã tiến vào kho hạch gen, hẳn ngươi đã biết chiến trường gen?”

“Tất nhiên rồi” Hàn Sâm gật đầu đáp.

“Trong kho hạch gen có hai loại chiến trường, loại thứ nhất là loại ngươi đã nhìn thấy, còn một loại nữa, cần phải có kho hạch gen đặc biệt mới có thể tiến vào.” Nữ nhân cho hay.

“Ý của ngươi là Cố Khuynh Thành đã tiến vào chiến trường gen kia sao? Nàng ấy vào đó làm gì?” Hàn Sâm hỏi.

Nữ nhân từ tốn đáp: “Mặc dù đều là chiến trường gen, nhưng không giống chiến trường gen đấu tay đôi, chiến trường gen này là một chiến trường chết để giành được hạch gen.”

“Nghĩa là sao?” Hàn Sâm ngạc nhiên hỏi.

“Bán Thần tiến vào chiến trường gen có thể thông qua việc giết chết đối thủ để chiếm đoạt lấy hạch gen của đối phương, giúp hạch gen của bản thân phát triển nhanh chóng, từ đó dễ dàng tăng cấp của hạch gen.” Nữ nhân trả lời.

“Lại còn có nơi như vậy sao? Làm thế nào mới có thể tiến vào chiến †rường gen như vậy?” Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

“Để vào được chiến trường gen như vậy, cũng phải thông qua kho hạch gen, tuy nhiên kho hạch gen này khác với kho bình thường, cần phải có kho hạch gen đặc biệt. Cố Khuynh Thành có thể đi, chính là nhờ kho hạch gen của Tí Hộ Sở Minh tộc đã được cải tạo. Đợi sau khi ta hồi sinh, nàng ấy sẽ ép ta tiến vào chiến trường gen như vậy, để ta có thể nhanh chóng nâng cấp hạch gen.”

“Nàng ấy làm như vậy thì được Tợi lộc’ gì chứ?” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

“Nàng ta được lợi gì thì ta không biết, nhưng với tư cách là Đại Tế Sư, ngươi cần phải cùng ta tiến vào chiến trường gen, tỷ lệ ngươi chết ở bên trong đó cao hơn ta rất nhiều.” Nữ nhân áo xanh nói.

“Tại sao chứ? Ta cảm thấy thực lực của ngươi còn không bằng ta.” Hàn Sâm cười nói.

Nữ nhân áo xanh chế giễu nói: “Nếu ta chết bên trong đó, ta có thể sống lại bằng đá linh hồn, còn ngươi một khi đã chết ở trong đó rồi, thì đồng nghĩa với cái chết thực sự đó, ngươi còn muốn cùng ta so bì không?”

“Không cần nữa đâu.” Hàn Sâm lắc đầu cười trừ.

“Nếu ngươi không muốn tiến vào chiến trường gen thì có thể đi con đường này, lấy lại đá linh hồn cho ta, ta sẽ giúp ngươi thoát khỏi Tí Hộ

Sở Minh tộc.” Nữ nhân áo xanh nói.

“Nhưng vẫn còn có sự cản trở của sinh vật Thần siêu cấp, coi như ta lấy được đá linh hồn của ngươi từ trên tượng dị linh xuống, cũng không có khả năng chạy thoát ra ngoài. Dù sao khi ta lấy được đá linh hồn, ngươi cũng không còn là chúa tể của Tí Hộ Sở Minh Giới, hẳn là không còn năng lực đưa ta trốn ra ngoài trước mặt sinh vật Thần siêu cấp đúng chứ?”

“Ai nói là không thể? Nếu ngay cả chuyện cỏn con như vậy ta cũng không làm được, vậy nhiều năm làm Thành Tử này coi như là vô ích à.” Nữ nhân áo xanh nói tiếp: “Ta đã vì ngươi mà nghĩ ra cách, ngươi chỉ cần lấy đá linh hồn xuống, ta sẽ có cách đưa ngươi thoát khỏi Dị Linh Thần Điện”

“Vẫn là để ta suy nghĩ đã.” Mặc dù Hàn Sâm có chút động lòng, nhưng hắn cũng không tin tưởng nữ nhân này lắm, dù sao bọn họ cũng là người xa lạ, căn bản Hàn Sâm không biết gì về nữ nhân này.

“Tên nhát gan này.” Nữ nhân áo xanh hừ lạnh một tiếng, thế là không nói gì nữa, hiển nhiên là có chút tức giận.

Hàn Sâm mặc kệ nàng có tức hay không, so với việc mạo hiểm đi Dị Linh Thần Điện, hắn thà đi đến chiến trường gen gì kia, nói không chừng còn có thể vớt vát được gì đó, giúp hạch gen của bản thân có thể nhanh chóng tiến hoá.

Mấy ngày sau,nữ nhân áo xanh cũng nhắc tới chuyện nhờ hắn đi trộm đá linh hồn mấy lần, Hàn Sâm đều giả vờ gạt đi.

Nữ nhân áo xanh đại khái cũng biết hắn không muốn mạo hiểm, thái độ với Hàn Sâm lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, không thèm để ý đến hắn nữa.

Đợi sau khi Cố Khuynh Thành trở về, nhìn thấy Hàn Sâm ở trong hoa viên bình yên vô sự, trên mặt lộ rõ nụ cười: "Quả nhiên ngươi không làm ta thất vọng, không hổ danh là hậu duệ của lão lừa đảo Hà Kính Chi kia, chỉ có các ngươi lừa được người khác, chứ không ai lừa được các ngươi."

"Mặc dù cụ cố của ta tên là Hà Kính Chi, nhưng hắn cũng chỉ là một viên chức nhỏ bình thường, không phải kẻ mà ngươi nhắc đến." Hàn Sâm nghiêm túc nói.

Hiện tại xem như Hàn Sâm đã phát hiện ra một chuyện, nhất định giữa Cố Khuynh Thành và Hàn Kính Chi đã xảy ra chuyện gì đó, mà chuyện này đã khiến Cố Khuynh Thành khó chịu, Hàn Sâm cảm thấy sở dĩ Cố Khuynh Thành không hề vừa mắt với hắn, chắc chắn là bởi vì mối quan hệ giữa nàng và Hàn Kính Chi.

Cố Khuynh Thành khinh thường nói: "Bớt nói mấy lời vô dụng đó đi, lão hồ ly Hàn Kính Chỉ kia có thể gạt kẻ khác, nhưng đừng hòng lừa được †a. Ngươi không bị Thánh Tử mê hoặc làm ra chuyện ngu xuẩn dại dột gì, biểu hiện cũng không tệ, tiếp tục duy trì đi."

"Có phải ngươi đã biết nàng đã hồi sinh từ lâu rồi đúng không?" Hàn Sâm chất vấn Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành gật đầu cười nói: "Lời của nàng ta ngươi một chữ cũng đừng tin, nếu không đến lúc đó ngươi chết như nào cũng không hay biết."

"Vậy lần này ngươi ra ngoài làm gì?" Hàn Sâm tiếp tục chất vấn.

"Cải tạo kho hạch gen của cấp Đại Đế cần phải có nguyên liệu gen vô cùng quý hiếm, ở trong Tí Hộ Sở Minh Giới chỉ có mình ta mới có thể kiếm được." Cố Khuynh Thành lộ ra một tia vui mừng đắc ý: "Kho hạch gen sẽ

nhanh chóng được cải tạo xong, đến lúc đó ngươi có thể cùng Thánh Tử tiến vào kho hạch gen rồi.

“Nữ nhân trong bức tranh không hề nói dối.” Trong lòng Hàn Sâm khẽ lay động.

Hết chương 1468.

Chương 1469. Chiến Trường Gen

“Ngươi có chắc là ta có thể hồi sinh Thánh Tử không?” Hàn Sâm nghe ra trong giọng nói của Cố Khuynh Thành như thể nàng xác định được Thánh Tử chắc chắn có thể hồi sinh vậy.

Cố Khuynh Thành cười như không cười nói: “Nếu như dị linh Minh tộc làm Đại Tế Sư, chắc chắn nàng ta sẽ không để ý đến ngươi, nhưng ngươi lại là con người, vậy thì sẽ không giống rồi, hơn nữa biểu hiện của ngươi cũng không tồi, nếu nàng ấy đã có hành động, vậy chuyện hồi sinh chỉ là sớm muộn thôi.”

Vừa nói, Cố Khuynh Thành vừa nhìn nữ nhân áo xanh trong bức tranh: “Ngươi nói xem có đúng không?”

Từ tảng đá không hề vọng lại âm thanh nào, nữ nhân áo xanh trong tranh giống như không nghe thấy bất cứ điều gì.

“Nhưng ngươi cần nắm bắt thời gian, chỉ còn lại một tháng nữa thôi.” Cố Khuynh Thành nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm hỏi: “Rốt cuộc làm cách nào thì nàng ấy mới hồi sinh?”

“Giúp nàng ấy thoát ra khỏi bức tranh.” Cố Khuynh Thành trả lời dứt khoát.

Nhìn Cố Khuynh Thành rời đi, Hàn Sâm lại nhìn về nữ tử trong bức tranh, cảm giác mối quan hệ giữa hai nàng rất bí ẩn, những lời vừa rồi của Cố Khuynh Thành giống như đang nói cho nữ tử trong tranh nghe vậy.

“Mỹ nữ, rốt cuộc mối quan hệ giữa ngươi và Cố Khuynh Thành là gì vậy?” Hàn Sâm hỏi nữ nhân trong tranh.

“Liên quan gì đến kẻ nhát gan nhà ngươi.” Dường như nữ tử áo xanh vẫn còn đang tức giận.

“Con người bọn ta chỉ còn duy nhất một sinh mạng, đương nhiên ta vô cùng quý trọng rồi.” Hàn Sâm cảm thấy sợ chết chẳng có gì là sai cả.

“Chuyện đến nước này còn có cái gì mà nói, ngươi cứ chờ để tiến vào chiến trường gen đi, đến lúc đó ta xem ngươi chết như nào.” Nữ tử áo xanh lạnh lùng nói.

Hàn Sâm nghe giọng điệu của nàng, trong lòng nhất thời vui mừng, lời nàng của nàng, chẳng phải là nói nàng sẽ thoát khỏi bức tranh sao.

Hàn Sâm lại tán gẫu vào câu với nữ tử áo xanh, nữ tử áo xanh vô cùng ghét bỏ hắn, nên một câu cũng không đáp.

Thời gian cứ thế trôi qua, mấy ngày sau, Động Huyền Kinh có bước đột phá, Hàn Sâm lại lột xác một lần nữa, Già Thiên Tán cũng có sự thay đổi, thăng lên cấp Bạch Ngânh Ngân.

Dự đoán không lâu nữa thuật Băng Cơ Ngọc Cốt cũng nhanh chóng có sự biến đổi.

Từ sau ngày hôm đó, nữ tử áo xanh không hề để ý tới Hàn Sâm, cũng sắp đến giao ước với Quỷ Nguyệt, trái lại Hàn Sâm có chút lo lắng.

Ngộ nhỡ sau ba tháng nữ tử áo xanh còn chưa ra khỏi bức tranh, Đại Tế Sư đổi thành Quỷ Nguyệt, Hàn Sâm không biết Cố Khuynh Thành có thật sự chém đầu hắn hay không.

Nhưng mà cho dù Hàn Sâm có nói cái gì đi chăng nữa, nữ tử áo xanh vẫn không thèm để ý tới hắn, Hàn Sâm đã thử trăm phương ngàn kế cũng đều vô dụng, mặc cho hắn nói chuyện chính, hay là kể chuyện cười, tảng đá kia như lại biến thành tảng đá vô tri vô giác, căn bản không hề có chút phản ứng nào.

Ba tháng nháy mắt trôi qua, Tinh Hạch cũng đã đạt tới cấp Bạch Ngânh Ngân rồi, hiện tại chỉ còn Chân Huyết và Kim Tệ là cấp Thanh Đồng.

Hàn Sâm đang mải tính toán thời gian ba tháng đã đến rồi, nữ tử áo xanh vẫn luôn phớt lờ hắn, trong lúc hắn đang suy nghĩ tìm cách, thì Cố Khuynh Thành đã kéo theo một đám Minh tộc dị linh tiến vào trong hoa viên.

Quỷ Nguyệt hành lễ với Cố Khuynh Thành cười cười nói: "Chủ thượng, thời hạn ba tháng đã hết, tên này không hề khiến Thánh Tử hồi sinh, vẫn nên mời chủ thượng tuân thủ giao ước, để ta thay hắn trở thành Đại Tế Sư"

"Nếu đã giao ước như vậy, tất nhiên nên để ngươi thay hắn thành Đại Tế Sư." Cố Khuynh Thành khẽ gật đầu nói.

"Cảm tạ chủ thượng." Quỷ Nguyệt và đám dị linh Minh tộc đều vui mừng khôn xiết, vội vàng tạ lễ với Cố Khuynh thành.

"Ta từng nói, nếu trong vòng ba tháng hắn không thể khiến Thành Tử sống lại, thì sẽ chém đầu hắn. Ngươi thay hắn trở thành Đại Tế Sư, vậy việc chém đầu này do ngươi thực hiện đi." Cố Khuynh Thành thản nhiên nói với Quỷ Nguyệt.

Quỷ Nguyệt không một chút do dự, trực tiếp triệu hồi ra một thanh Loan Đao, đi về phía Hàn Sâm.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Sâm đã vắt óc suy nghĩ làm cách nào để vượt qua khó khăn này, nếu không thể trốn thoát, vậy chỉ có thể trở lại Liên Minh rồi tiếp tục tính toán.

Tố chất thân thể của hắn đã rất tốt, cái thiếu chỉ là sự phát triển của hạch gen, sau khi hắn trở lại Liên Minh cũng có thể tiếp tục tu luyện công pháp, khiến hạch gen tiến hoá.

Đợi sau khi hắn thăng cấp hạch gen lên cấp Bảo Thạch, lại âm thâm †ruyền tống vào, chưa chắc không có cơ hội thoát khỏi Tí Hộ Sở của Minh Giới.

Hàn Sâm sớm đã có kế hoạch, hắn đang đứng ở phía trước tiểu lâu, nhìn thấy Quỷ Nguyệt đang tiến về phía mình, hắn chỉ cần xoay người xông về

tiểu lâu, lợi dụng truyền tống trận của tiểu lâu để trở về Liên Minh.

“Đợi đã” Nhưng còn chưa đợi Hàn Sâm hành động, đột nhiên hắn nghe thấy giọng nói của nữ tử áo xanh từ trong tranh truyền đến.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía bức chân dung trên tảng đá, mà khoé miệng Cố Khuynh Thành lộ ra một nụ cười giỡn cợt, giống như sớm biết sẽ như vậy.

Chỉ thấy bức chân dung trên tảng đá xuất hiện những gợn sóng nhấp nhô, giống như không gian bị vặn vẹo, nữ tử áo xanh cầm ô kia từ trong bức tranh từng bước từng bước trong làn khói mờ ảo đi ra.

Rất nhanh, nữ tử áo xanh đã bước ra từ trong tranh, hoá thành một người sống đứng trước mặt mọi người.

Gương mặt nàng xinh đẹp giống như Cố Khuynh Thành, hai người mặt đối mặt, nếu chỉ nhìn vẻ bề ngoài thôi căn bản không thể phân biệt được hai người họ.

Kể cả Quỷ Nguyệt và cả đám dị linh Minh tộc đều lập tức quỳ xuống bái kiến nữ tử áo xanh, miệng còn hô vang: “Thánh Tử đại nhân!”

“Hãy để hắn ta tiếp tục làm Đại Tế Sư, cùng ta tiếng vào chiến trường gen.” Nữ tử áo xanh từ tốn nói.

Biểu cảm của Quỷ Nguyệt và đám dị linh Minh tộc đều thay đổi, nhưng không một ai dám chống lại lời của nữ tử áo xanh.

Nữ tử áo xanh nói xong thì chậm rãi rời khỏi hoa viên.

Hàn Sâm khẽ dao động, vội vàng đến bên cạnh nữ tử áo xanh, mặc kệ ánh mắt tức giận của đám người Quỷ Nguyệt và dị linh Minh tộc.

“Cảm ơn đã đi ra ngoài cứu ta một mạng.” Sau khi tiến vào kho hạch gen, những dị linh Minh tộc kia cũng không còn đi theo nữa, Hàn Sâm khẽ khàng nói với nữ tử áo xanh.

Nữ tử áo xanh không thèm liếc nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: “Ta nào có từ bi đức độ đi cứu kẻ hèn nhát nhà ngươi, ta chỉ là muốn cho ban cho ngươi cái chết khi tiến vào chiến trường gen cùng ta mà thôi.”

Nói xong, nữ tử áo xanh cũng đã tiến vào Truyền Tống Trận của kho hạch gen, sử dụng chiếc ô trong tay làm chìa khoá để truyền tống tiến vào chiến trường.

Hàn Sâm trầm ngâm: “Trong kho hạch gen có phân tầng, dựa vào thực lực của ta, có cái gì phải sợ chứ, sau khi ta tiến vào chỉ có ta giết địch, nào có tên nào địch nổi ta, nói không chừng còn có thể nhanh chóng tăng cấp hạch gen. Hơn nữa, cũng không biết hạch gen của ngươi cấp mấy, chưa chắc chúng ta sẽ truyền tống đến cùng một tầng.”

Hàn Sâm quan sát kỹ lưỡng kho hạch gen, khoảng thời gian này hắn ghé qua đây không ít lần, nhưng không hề nhìn ra nơi này có sự thay đổi gì, sự cải tạo mà nữ tử áo xanh nhắc đến, Hàn Sâm không hề nhìn ra.

Nghĩ một chút, Hàn Sâm bèn lấy Già Thiên Tán ra làm chìa khoá để mở ra truyền tống trận tiến vào kho hạch gen.

Sau khi tầm nhìn được khôi phục, Hàn Sâm có thể nhìn rõ mọi thứ, nhất thời trong lòng có chút kinh ngạc, chỉ thấy huyết nguyệt treo cao, tất cả dãy núi, dòng sông, cây cối bốn phía xung quanh đều biến thành huyết sắc, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Không hề có người đá, cũng không có bia hạch gen, chỉ có một toà truyền thống trận mà nữ tử áo xanh đã đứng ở bên ngoài nhìn hắn.

Hết chương 1469.

Chương 1470. Nhân Mã Trọng Giáp

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Ta và ngươi lại cùng là hạch gen cấp Bạch Ngânh Ngân sao?” Hàn Sâm có chút kinh ngạc hỏi nữ tử áo xanh, nơi này thật sự khác biệt so với nhưng kho hạch gen hắn từng đi qua.

“Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Kho hạch gen đã được thay đổi rồi, chúng ta đã tiến vào một chiến trường gen khác, ở trong chiến trường gen này, cho dù là sinh vật ở cấp bậc nào đi chăng nữa thì cũng đều sẽ ở cùng một chỗ, nơi mà hạch gen cấp Bạch Ngân của ngươi vừa tăng cấp, ở nơi đó tất cả sinh vật đều đã chết rồi.” Nữ tử áo xanh bĩu môi nói.

“Vậy hạch gen của ngươi là cấp mấy?” Hàn Sâm cười cười hỏi.

“Hạch gen của ta là cấp Bảo Thạch, chỉ còn một chút nữa thôi là tăng lên siêu cấp.” Nữ tử áo xanh đắc ý nói.

Hàn Sâm cũng phán đoán ra như vậy, tố chất thân thể của nàng và hắn cũng không khác nhau là mấy, cho nên Hàn Sâm cũng đoán được hạch gen của nàng là cấp Bảo Thạch.

Hàn Sâm không có truyền tống trận để thoát ra ngoài, mà trong tay đang cầm Già Thiên Tán, muốn mở truyền tống trận từ trong này để truyền tống ra ngoài một lần nữa.

Dù sao hắn đã hoàn thành nhiệm vụ hồi sinh Thánh Tử, Cố Khuynh Thành không còn cái cớ gì để giết hắn, hiện tại hắn truyền tống ra ngoài, thương lượng với Cố Khuynh Thành, nói không chừng có thể yên ổn rời khỏi Minh Giới, khôi phục lại sự tự do của bản thân.

Nếu nàng ấy không đồng ý, thì lại truyền tống một lần nữa là được.

Nhưng Hàn Sâm không ngờ đến, truyền tống trận lại không có có tác dụng, cứ như bị hỏng rồi vậy.

“Đừng có mà lãng phí thời gian nữa, chiến trường gen này chỉ có thể vào mà không thể thoát ra, trừ khi tìm được bia hạch gen thì mới có thể truyền tống ra ngoài.

Nhưng mà bên cạnh của bia hạch gen chính là nơi nguy hiểm nhất, nơi đó chắc chắn có những cao thủ đang mai phục, chờ đợi để giết những kẻ muốn truyền tống ra ngoài.” Nữ tử áo xanh lạnh lùng nhìn Hàn Sâm nói.

“Tại sao lại rắc rối thế?” Hàn Sâm không khỏi nhíu mày.

Nữ tử áo xanh bĩu môi nói: “Bây giờ hối hận vì không tin lời cùng ta chạy trốn phải không?”

Hàn Sâm cười trừ, nhìn nữ tử áo xanh hỏi: “Bây giờ chúng ta là bạn đồng hành, ít nhất ngươi có thể cho ta biết tên không? Không thể lúc nào cũng xưng “ngươi” được, nghe rất là khó chịu đó.”

“Ai làm bạn đồng hành với kẻ hèn nhát như ngươi chứ? Nếu không phải cấp độ hạch gen của ngươi quá thấp thì ta đã sớm giết ngươi rồi, cướp đoạt luôn hạch gen của ngươi.” Nữ tử áo xanh nói xong thì tiến ra ngoài.

Hàn Sâm cũng không để ý nhiều, theo sau nữ tử áo xanh cùng tiến về phía trước.

Nếu như nữ nhân này thực sự muốn lấy mạng hắn, cũng sẽ không bước ra vào lúc Quỷ Nguyệt muốn giết hắn.

Vừa rồi Hàn Sâm ở phía ngoài cũng phải mất một lúc mới có thể truyền tống tiến vào, nếu như nữ tử áo xanh không phải đang chờ hắn thì đã sớm đi xa rồi.

“Cho dù không phải bạn đồng hành, cho ta biết tên của ngươi cũng không có vấn đề gì chứ? Nếu không sau này cứ mỗi lần gặp ngươi, đều là xưng “ngươi”, thật sự rất khó nghe.” Hàn Sâm vừa đi bên cạnh nữ tử áo xanh vừa nói.

“Minh Nguyệt.” Nữ tử áo xanh nói.

“Minh Nguyệt, quả là một cái tên đầy ý nghĩa, người cũng như tên, đẹp đến mức khiến cho các ngôi sao sáng trên bầu trời đêm cũng phải thấy hổ thẹn.” Hàn Sâm cảm thán.

Nữ tử áo xanh trừng mắt với hắn: “Minh (u tối) trong Minh Giới, không phải Minh (ánh sáng) trong Minh Nguyệt, nghĩa là ánh trăng của Minh Giới đó.”

“Minh Nguyệt… Minh Nguyệt… Sao cái tên này lại có chút giống với tên Quỷ Nguyệt kia thế?” Hàn Sâm nhắc đi nhắc lại.

“Gì mà ta giống nàng ấy, nàng ta chỉ đơn giản là đang bắt chước ta của

†a thôi.” Minh Nguyệt bĩu môi nói.

Hàn Sâm và Minh Nguyệt tiến về phía trước, mặc dù bề ngoài Minh Nguyệt nói rất ghét Hàn Sâm, nhưng cũng không hề nói không đồng ý để hắn đi cùng mình, cũng không hề trầm mặc, u buồn như lúc trước ở trong tranh.

Chỉ là trong lúc hai người nói chuyện, Minh Nguyệt rất “đành hanh”, lúc nào cũng châm chọc Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng chỉ đành cười cười cho qua.

Sau khi vượt qua một ngọn núi thì hai người bèn nghỉ chân, nhìn xung quanh một cái, Minh Nguyệt nhìn chằm chằm về hướng sơn cốc lạnh lùng nói: “Nếu đã tới rồi còn không mau xuất hiện đi, muốn đánh lén bọn ta thì ngươi nhầm to rồi đấy.”

Minh Nguyệt vừa dứt lời, trong sơn cốc lập tức truyền đến âm vang của tiếng vó ngựa.

Rất nhanh sau đó hai người nhìn thấy một nhân mã thân mặc trọng giáp, tay cầm một cây trường thương hồng tinh, trong ánh mắt tràn đầy huyết sắc, từ trong sơn cốc phi ra.

“Đây là chiến hồn gen!” Minh Nguyệt nhìn chằm chằm vào nhân mã trọng giáp kia nói.

“Chiến hồn gen là cái gì vậy?” Hàn Sâm thắc mắc.

“Thứ sinh vật được sinh ra trong chiến trường gen, bản thân bọn chúng có thể được coi là một hạch gen, giết chết bọn chúng đồng nghĩa với việc có thể tăng cường hạch gen của bản thân.” Minh Nguyệt dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Tuy nhiên chiến hồn gen này rất ít khi xuất hiện, nhưng một

khi xuất hiện, đương nhiên cấp bậc sẽ không quá thấp, thậm chí còn có thể là cấp Hoàng Kim, ít nhất con nhân mã trước mặt này cũng phải là cấp Bảo Thạch, vừa hay nếu giết được nó, ta có thể cường hóa hạch gen của mình."

Vừa nói, Minh Nguyệt vung ô trong tay lên, giống như luồng gió xông thẳng tới phía của nhân mã trọng giáp.

Nhân mã trọng giáp cũng điên cuồng phi tới, cây trường thương hồng tinh trong tay cũng được huy động, nhất thời cản được đòn của Minh Nguyệt.

Ầm!

Từ nơi va chạm của ô và thương phát ra một nguồn sức mạnh khổng lồ khiến núi đá xung quanh nổ tung toé, tạo thành một hố sâu.

Nhưng chỉ một giây sau, Minh Nguyệt đột nhiên mở ô ra, dường như mặt ô xoay tròn tạo ra một lực hút đáng sợ, kéo nhân mã trọng giáp gần lại mặt tán.

Nhân mã trọng giáp cố dãy dụa cơ thể để lùi về phía sau nhưng lại không thể ngăn cản được lực hút đáng sợ kia, trực tiếp từng bước từng bước bị hút vào trong ô.

Sau khi nhân mã trọng giáp bị hút vào hoàn toàn, Minh Nguyệt mới dừng xoay ô, Hàn Sâm nhìn kỹ, một bức tranh nhân mã trọng giáp đã xuất hiện trên mặt ô, hiện lên sống động chẳng khác gì vật thật.

Không, phải là như đang sống sờ sờ mới đúng.

“Năng lực này quả thật lợi hại, lúc trước Minh Nguyệt giao đấu với ta, nếu như nàng sử dụng năng lực này, nói không chừng ta cũng giống

†ên nhân mã kia, trở thành một bức tranh trên ô rồi.” Trong lòng Hàn

Sâm thầm kinh hãi.

Nghĩ lại, Hàn Sâm lại có chút buồn bực: “Cùng là hạch gen dạng ô, tại sao Già Thiên Tán của ta lại chỉ có khả năng phòng ngự? Không biết sau khi thăng lên cấp Bạch Ngân, năng lực của nó có biến hoá gì không.”

Hàn Sâm nhìn Già Thiên Tán trong tay, sau khi tiến hoá lên cấp Bạch Ngân, thoạt nhìn như không có gì thay đổi vẫn là dáng vẻ đen kịt như trước.

Hàn Sâm còn đang ngắm nghía Già Thiên Tán của mình, đột nhiên nghe thấy trong sơn cốc lại truyền ra tiếng vó ngựa, nhưng lúc này không chỉ là một nhân mã trọng giáp nữa.

Tiếng vó nghĩa ầm ầm tựa như vạn mã đang phi thẳng tới, không lâu sau đã nhìn thấy một đám nhân mã trọng giáp cuồn cuộn như nước lũ phi ra từ trong sơn cốc.

“Không phải ngươi nói chiến hồn gen rất hiếm sao? Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?” Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, cho dù hắn mạnh thế nào đi chăng nữa, đối mặt với một đám nhân mã trọng giáp như vậy, sợ là không địch nổi.

“Làm sao mà ta biết được, ta cũng chưa tới đây bao giờ, ta cũng chỉ nghe từ lời của đám dị linh khác thôi.” Minh Nguyệt bực dọc nói.

Hàn Sâm không nói năng gì nữa, xoay người bỏ chạy, Minh Nguyệt cũng không chậm hơn hắn là bao, cũng cắm đầu cắm cổ chạy, mà đám nhân mã trọng giáp phía sau bọn họ, kẻ nào cũng đều cầm chắc trường thương hồng tinh, hệt như đất đá trôi từ trên núi xuống, râm rầm phi tới với tốc độ đáng sợ.

Hết chương 1470.

Chương 1471. Sự Phòng Thủ Của Già Thiên Tán

Tốc độ của Hàn Sâm và Minh Nguyệt cũng không hề chậm, trong chốc lát những nhân mã trọng giáp kia cũng không đuổi kịp được bọn họ.

Hàn Sâm quay đầu liếc nhìn một cái, bỗng nhiên sắc mặt khẽ thay đổi, nhân mã trọng giáp đuổi theo tới đây ít nhất cũng phải có hơn một hai trăm tên, lúc này bọn họ đã giơ trường thương hồng tinh ở trong tay lên, hệt như ai nấy cũng đều phi cây thương qua đây vậy.

Trong nháy mắt trường thương hồng tinh đã biến mất, đợi đến lúc xuất hiện một lần nữa thì đã giống như mưa ào ào rơi xuống, bao phủ cả một phạm vi rộng lớn, muốn né tránh cũng không thể được.

Hàn Sâm nghiến răng, lập tức điều động Già Thiên Tán mở bung ra, bây giờ cũng không quan tâm được nhiều như vậy, chỉ có thể thoát khỏi đã rồi tính sau.

Nhưng mà Già Thiên Tán mới chỉ có cấp Bạch Ngân, chênh lệch hai cấp độ với cấp Bảo Thạch, Già Thiên Tán có thể ngăn chặn được trường thương hồng tinh hay không thật sự rất khó mà nói được.

Minh Nguyệt cũng đã mở chiếc ô lên, muốn ngăn cản những cây trường thương hồng tỉnh kia.

Ngay lập tức chỉ nghe thấy những tiếng leng keng va chạm vào nhau không ngừng ở bên tai, Hàn Sâm mừng rỡ phát hiện ra, vậy mà trường thương hồng tinh đâm vào phía trên Già Thiên Tán lại không gây ra chấn động quá lớn, càng không đâm thủng được Già Thiên Tán.

“Chẳng lẽ những nhân mã trọng giáp này cũng không hoàn toàn là cấp Bảo Thạch sao?” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy nghỉ ngờ, liếc nhìn qua phía Minh Nguyệt ở cách đó không xa, lại thấy chiếc ô kia của nàng không được may mắn như vậy, sau khi bề mặt ô đã bị trường thương hồng tinh tấn công liên tục thì đã để lại rất nhiều dấu vết ở phía trên, nếu như thêm mấy lần nữa thì sợ là mặt ô kia cũng sẽ bị đâm xuyên qua.

Hàn Sâm nghĩ thầm ở trong lòng: “Quả nhiên vẫn phải chuyên tâm phòng thủ với Già Thiên Tán hơn nữa, mặc dù hạch gen hình dạng chiếc ô kia của nàng cũng đã là cấp Bảo Thạch, nhưng vẫn không thể nào hoàn toàn ngăn cản được sự tấn công của trường thương hồng tinh, Già Thiên Tán của ta mới chỉ là cấp Bạch Ngân cũng đã có thể ngăn chặn được rồi, chênh lệch này thật sự quá lớn.”

Hàn Sâm đang suy nghĩ thì đợt thứ hai của nhân mã trọng giáp đã tiếp tục phóng trường thương hồng tinh bắn qua như là một cơn mưa xối xả.

Hàn Sâm mở Già Thiên Tán ra, chỉ nghe thấy âm thanh leng keng trên mặt ô không ngừng vang lên bên tai, vậy mà Già Thiên Tán lại hoàn toàn không bị sao cả, nhưng mà trong một thời gian ngắn Hàn Sâm không thoát khỏi những nhân mã trọng giáp kia đi được, chỉ có thể dùng Già Thiên Tán ngăn cản trường thương hồng tinh bắn ra hết lượt này đến lượt khác.

Chạy được một lúc, Hàn Sâm đột nhiên nghe thấy một tiếng rên rỉ truyền đến từ phía sau, quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy mặt ô của Minh Nguyệt vậy mà đã bị một cái trường thương hồng tinh đâm thủng, mũi thương xuyên qua khung ô đâm lên trên vai nàng, khiến cho nàng phát ra một tiếng rên rỉ khe khẽ.

Chiếc ô này đã phải chịu đựng trường thương hồng tinh đâm vào quá nhiều lần, sau khi bị đâm nhiều nhát vào cùng một chỗ thì đã không thể chịu nổi nữa, bị đâm xuyên qua.

Dù sao cũng là hạch gen cùng một cấp độ, cũng không phải bản thân ô của Minh Nguyệt có năng lực phòng thủ đặc biệt mạnh mẽ, nên bị đâm thủng cũng không phải là chuyện quá kỳ lạ.

Ngoại trừ bả vai của Minh Nguyệt bị một cây trường thương hồng tinh đâm bị thương, trên mặt ô còn bị chọc vào vài cái, nhưng mà mấy cái đó không thể xuyên qua khung ô nên cũng không làm tổn thương đến Minh Nguyệt được.

“Mau tới đây bên cạnh ta!” Hàn Sâm vẫy tay về phía Minh Nguyệt nói.

Hàn Sâm đã hoàn toàn nhận thức được sự đáng sợ của chiến trường gen, dù sao có thêm một người bạn đồng hành cũng tốt hơn là một mình mò mẫm xông vào bên trong, gặp phải nguy hiểm cũng sẽ có người cùng nhau chia sẻ.

Minh Nguyệt nhìn Hàn Sâm ở đằng trước với vẻ mặt kỳ quái, trong lòng vô cùng kinh ngạc, hạch gen Bảo Thạch của nàng cũng không thể ngăn cản được trường thương hồng tinh luân phiên bắn ra nhiều như vậy, vậy mà hạch gen Bạch Ngân của Hàn Sâm lại ngăn chặn được, điều này thật sự khiến cho nàng có hơi kinh ngạc.

Nhưng nghĩ đến việc trước đây bản thân mình ghét bỏ Hàn Sâm như vậy, nếu như bây giờ trốn xuống dưới ô của hắn, nhận được sự che chở của hắn, thế không phải là mất mặt chết đi được sao.

Nghiến răng nghiến lợi, Minh Nguyệt vẫn tiếp tục nghiến răng chạy về phía trước mà không đi về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy Minh Nguyệt không đi tới thì còn tưởng rằng nàng có thủ đoạn đặc biệt gì đó, cũng không gọi nàng nữa, tiếp tục chạy về hướng trong núi, hy vọng có thể nhờ vào địa hình để thoát khỏi những nhân mã trọng giáp kia.

Thấy được đã sắp xông vào trong rừng núi, Hàn Sâm quay đầu lại nhìn thoáng qua, phát hiện Minh Nguyệt đã gập ô lại, biến ô thành kiếm nhanh chóng đánh vào trường thương hồng tinh đang bay tới.

Nhưng mà thật sự là trường thương hồng tinh có quá nhiều, trên người nàng đã có không ít chỗ đang bị thương, còn có một cây trường thương hồng tinh đã xuyên thẳng qua bả vai của nàng.

Nhìn thấy từng kẻ trong đám nhân mã trọng giáp kia hung ác huy động sức mạnh cánh tay phóng trường thương hồng tinh tới đây một lần nữa.

Nhưng mà sắc mặt của Minh Nguyệt lại tái nhợt cả đi, máu đã thấm ướt rất nhiều chỗ trên chiếc áo xanh, xem ra tình hình đang cực kỳ không ổn.

Hàn Sâm suy nghĩ một lúc rồi vẫn vọt quay lại, dùng Già Thiên Tán che kín thân thể của nàng, chỉ nghe thấy một trận leng keng hỗn loạn, trường thương hồng tinh giống như cơn mưa xối xả cũng đã bị ngăn chặn lại.

“Ngươi quay lại đây làm gì?” Minh Nguyệt cắn răng nói.

“Đừng nói nhiều như vậy, chúng ta mau chóng đi thôi.” Hàn Sâm ôm lên eo của Minh Nguyệt, kẹp lấy nàng nhanh chóng xông về phía rừng núi.

Nhân mã trọng giáp vẫn điên cuồng xông tới, thân thể của trọng giáp kia bị bao quanh cứ thế va chạm đụng nát cây cối, nhất định không chịu buông tha đuổi theo Hàn Sâm và Minh Nguyệt.

“Ngươi thả ta xuống.” Minh Nguyệt bị Hàn Sâm kẹp ở dưới nách cảm thấy có hơi xấu hổ kêu lên.

“Chiếc ô này của ta lớn như vậy, bình thường che chở hai người không có vấn đề gì, nhưng mà bây giờ đang chạy trốn, lao đi sẽ khó tránh khỏi có những chỗ không thể để ý tới được, ngươi lại còn đang bị thương, chờ

chúng ta thoát khỏi những nhân mã trọng giáp đã rồi nói sau" Hàn Sâm không để Minh Nguyệt xuống mà vẫn nhanh chóng chạy về phía trước.

Quay đầu nhìn lại thì thấy những nhân mã trọng giáp kia giống như bẻ cọng cỏ khô va chạm đụng nát rừng núi rồi, vẫn đang ở phía sau nhanh chóng xông đến, cây đại thụ hai người ôm mới hết cũng cứ thế bị bọn họ va đụng phải rồi đổ gẫy.

Nhưng mà lúc bọn họ đâm đổ cây cối, tốc độ đi tới cũng đã bị trì hoãn lại một chút, Hàn Sâm nhờ vào thân pháp linh hoạt vẫn có thể từ từ kéo giãn được khoảng cách giữa bọn họ.

Cứ chạy một mạch như vậy được hơn một trăm dặm, cuối cùng cũng không còn thấy dấu vết của những nhân mã trọng giáp kia nữa, Hàn Sâm xuyên qua khu rừng bên cạnh rồi dừng lại ở một bờ sông nhỏ.

Quan sát về phía sau không nghe thấy tiếng bước chân nữa, lúc này Hàn Sâm mới thở phào nhẹ nhõm: "Xem ra những nhân mã trọng giáp kia không đuổi theo tới đây nữa rồi."

"Ngươi còn chưa thả ta xuống." Minh Nguyệt bị Hàn Sâm kẹp ở dưới nách, sắc mặt đỏ bừng nói.

"Ha ha, ngại quá." Lúc này Hàn Sâm mới để Minh Nguyệt xuống.

"Vết thương trên người ngươi không sao chứ?" Hàn Sâm hỏi khi thấy vết thương trên người Minh Nguyệt vẫn còn đang chảy máu.

"Ta không sao." Ánh sáng rực rỡ như vầng trăng hiện lên trên người Minh Nguyệt, muốn chữa trị thân thể đang bị thương của mình.

Nhưng khi nhìn thấy hiệu quả cũng không được tốt lắm, nhưng vết thương kia chậm chạp không chịu khép lại mà thỉnh thoảng còn có máu tươi chảy ra, khiến cho sắc mặt của Minh Nguyệt càng lúc càng tái nhợt.

"Sức mạnh của những nhân mã trọng giáp kia hơi kỳ lạ một chút, vậy mà vết thương của ta không có cách nào khép lại được." Một lát sau, sắc mặt của Minh Nguyệt có vẻ hơi khó coi nói.

“Lại có chuyện như vậy sao? Cũng may ngươi là dị linh, có thể sống lại ở trong đá linh hồn.” Hàn Sâm nói.

Minh Nguyệt cười miễn cưỡng lắc đầu nói: “Lúc trước là ta lừa ngươi thôi, vốn dĩ đá linh hồn của ta không tồn tại trên mặt tượng thần dị linh, mà đang ở bên trong thân thể của ta, nếu như ta chết thì cũng giống như ngươi, không thể nào sống lại được nữa.”

Hàn Sâm nghe vậy thì khẽ cau mày, nhìn Minh Nguyệt không nói gì. Minh Nguyệt tiếp tục nói: “Lúc trước ta bảo ngươi đến tượng thần dị linh chỉ là muốn ngươi phá vỡ đá linh hồn ở đó, bởi vì đá linh hồn ở bên trong dị linh thần điện thuộc về kẻ thù của ta, vốn dĩ ta chưa từng nghĩ đến việc chạy trốn, ta chỉ muốn giết chết hắn mà thôi.”

Hết chương 1471.

Chương 1472. Điều Trị

Hàn Sâm cũng không cảm thấy bất ngờ, vốn dĩ hắn cũng không quá tin tưởng vào Minh Nguyệt.

“Bây giờ nói mấy chuyện đó cũng không còn tác dụng gì nữa rồi, trước tiên chúng ta phải nghĩ cách để sống sót được đã, để ta xem vết thương của ngươi.” Hàn Sâm tiến sát lại nhìn vào vết thương trên vai Minh Nguyệt.

Chỉ thấy làn dã trắng nõn lúc đầu đã bị mũi thương xuyên qua thành một lỗ máu, da thịt hở ra, thoạt nhìn vô cùng khủng khiếp, đáng sợ hơn chính là vùng da thịt đó không hề có dấu hiệu sẽ khép lại, máu cũng không đông lại mà vẫn rỉ ra từ bên trong vết thương.

Mặc dù Minh Nguyệt đã sử dụng năng lực của mình để ngăn cho máu tươi không tràn ra từ vết thương nữa, nhưng mà vết thương vẫn không thể khép lại được, chỉ sẽ khiến cho nàng càng lúc càng yếu đi thôi.

Hàn Sâm yên lặng suy nghĩ một chút, mô phỏng theo sức mạnh của Thánh Tê, dùng Thánh Quang trị liệu cho vết thương của Minh Nguyệt, nhưng Thánh Quanh thuần khiết lại không mang lại hiệu quả tốt lắm, vết thương vẫn không thể nào khép lại được.

“Không có tác dụng gì đâu, ngay cả sức mạnh U Minh của ta cũng không đủ để có thể làm cho vết thương khép lại được, năng lực của ngươi lại càng không thể.” Minh Nguyệt lắc đầu nói: “Chỉ sợ là ta sẽ không đi ra ngoài được, ta hy vọng ngươi có thể giúp ta một chuyện.”

“Nói xem là chuyện gì.” Hàn Sâm vừa kiểm tra vết thương của Minh Nguyệt vừa nói.

“Mặc dù cơ hội rất mong manh, nhưng nếu như ngươi có thể sống sót đi ra ngoài, sau khi trở lại thế giới nhân loại của các ngươi, có thể giúp †a nói một câu với một người không?” Minh Nguyệt do dự một chút rồi mới mở miệng nói.

“Nói cái gì, với người nào?” Hàn Sâm ngẩng đầu lên nhìn Minh Nguyệt hỏi.

Trong lòng hắn đang âm thầm tự suy đoán: “Không phải là Hàn Kính Chi chứ? Chẳng lẽ ngay cả dị linh mà Hàn Kính Chi cũng lừa gạt hả?”

Minh Nguyệt mở miệng, nhưng không nói được lời nào ra khỏi miệng, hình như điều nàng muốn nói tiếp theo có vẻ khiến cho nàng khó mà lên tiếng được.

Hàn Sâm cũng không thúc giục nàng, chỉ tiếp tục kiểm tra miệng vết thương của nàng, quả thật vết thương đó rất kỳ lạ, hình như có sức mạnh kỳ quái nào đó ngăn cản vết thương không thể khép lại được.

Nếu như là thân thể Đế Linh siêu cấp của Hàn Sâm thì đương nhiên sẽ không phải phiền não như thế này, nhưng mà rõ ràng Minh Nguyệt cũng không có đủ năng lực như vậy.

Một lúc lâu sau, dường như Minh Nguyệt vừa mới hạ quyết tâm, nàng cắn chặt đôi môi đã tái nhợt nói: “Ta không biết nàng có thân phận như thế nào

ở Liên Minh, chỉ biết tên của nàng là Đường Du, là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp.”

Hàn Sâm có vẻ hơi bất ngờ, không ngờ rằng vậy mà người Minh Nguyệt muốn tìm lại là một nữ nhân nhân loại, cũng không phải là Hàn Kính Chi mà hắn đã phỏng đoán trước đó.

“Nàng có quan hệ gì với ngươi? Ngươi muốn ta nói cho nàng biết cái gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Ngươi không cần biết quan hệ giữa ta và nàng, ta chỉ hy vọng nếu như ngươi có thể gặp được nàng thì hãy giúp ta nói cho nàng biết, ta chưa từng oán hận nàng.” Minh Nguyệt thấp giọng nói.

“Ừ, nếu như gặp được nàng… Ta sẽ nói cho nàng biết.” Hàn Sâm nói xong thì lại ngưng tụ sức mạnh một lần nữa, bàn tay được lôi điện màu bạc bao quanh, đặt lên vết thương trên vai của Minh Nguyệt.

Lần này Hàn Sâm mô phỏng theo sức mạnh lôi điện của Tiểu Ngân Ngân, đánh thẳng vào vết thương của Minh Nguyệt.

“AI” Minh Nguyệt không hề đề phòng, lập tức phát ra một tiếng kêu đau đớn.

“Ngươi làm gì vậy?” Minh Nguyệt kìm nén cơn đau, muốn gạt bàn tay của Hàn Sâm xuống, tuy nhiên lại phát hiện vết thương của nàng được bàn tay Hàn Sâm mang theo lôi điện màu bạc ấn xuống đang từ từ khép lại, máu cũng không còn rỉ ra nữa, đã bắt đầu đóng lại thành vảy.

“Làm sao có thể như vậy được chứ?” Minh Nguyệt không thể tin nổi nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm có thể học được Quỷ Kiếm Thuật đã khiến cho Minh Nguyệt vô cùng ngạc nhiên rồi, nhưng mà không ngờ sau khi tiến vào chiến trường gen, biểu hiện của Hàn Sâm lại càng làm cho nàng giật mình hơn.

Hạch gen cũng có hình dạng chiếc ô giống như nhau, nhưng hạch gen Bạch Ngân của Hàn Sâm lại có thể ngăn cản được sự tấn công của chiến hồn gen

Bảo Thạch mà không có chút thương tích gì, còn vững vàng hơn so với hạch gen Bảo Thạch của nàng.

Bây giờ Hàn Sâm lại còn có thể làm cho vết thương trên người nàng khép lại, điều này ngay cả thể chất tối cao của Minh tộc nàng cũng không thể làm được.

Minh Nguyệt cố gắng chịu đựng sự đau đớn do Lôi Điện gây ra, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm, giống như là lần đầu tiên quen biết hắn.

Dưới sự điều trị của lôi điện màu bạc kia, vết thương của Minh Nguyệt từ từ khép lại, tuy rằng do đã chảy quá nhiều máu nên thân thể vẫn cực kỳ yếu ớt, nhưng mà đã không còn chuyển biến xấu đi nữa rồi.

Bởi vì Tiểu Ngân Ngân cũng vừa mới tiến hóa thành Bán Thần, sức mạnh của nó vẫn còn ở giai đoạn sơ cấp nên tốc độ dùng để điều trị vết thương cũng không nhanh được.

Trải qua hơn một giờ, Hàn Sâm mới xử lý được hai vết thương nặng nhất trên vai, sau đó lại đi xử lý những vết thương không quá nghiêm trọng khác.

Trong đó có một vết thương ở trên bụng của Minh Nguyệt, hắn cắt ra một đường trên chiếc áo xanh của nàng, lộ ra một khoảng bụng rắn chắc trắng như tuyết, nhìn qua trông vô cùng đẹp đẽ.

Bàn tay Hàn Sâm đặt lên trên vết thương, cũng không biết là do lôi điện làm cho Minh Nguyệt quá đau đớn hay là còn có chuyện gì xảy ra, thân thể Minh Nguyệt khẽ run lên một cái, gương mặt cũng hơi đỏ ửng, hình như cũng thở dốc nặng hơn chút.

Tổng cộng phải dùng hết hơn hai giờ, cuối cùng cũng xử lý xong những vết thương ở trên người Minh Nguyệt, toàn thân Minh Nguyệt đều đã hoàn hảo như lúc đầu, không còn một chút vết thương nào nữa.

Nhưng mà sau khi thân thể bị tổn thương thì việc hồi phục lại như cũ sẽ không dễ dàng như vậy, bây giờ khí tức của Minh Nguyệt đã yếu đi rất nhiều so với trước đây, muốn khôi phục hoàn toàn thì còn phải dựa vào chính bản thân nàng.

Đương nhiên, thật ra trên người Hàn Sâm còn có Xích Linh Chi, cho nàng ăn một viên bổ sung thì có thể tăng nhanh sự hồi phục của Minh Nguyệt.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không phải là người tốt quá mức, trước đây Minh Nguyệt còn muốn lừa gạt hắn, cứu nàng quay trở lại còn giúp nàng chữa trị vết thương coi như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, đương nhiên không thể nào lãng phí bảo vật của mình thêm được nữa.

Nơi nguy hiểm như thế này, một bảo vật như linh chỉ đỏ rất có khả năng sẽ có tác dụng to lớn trong tương lai và sẽ là cơ sở để sống sót được.

Nhưng mà Minh Nguyệt cũng được coi như là một nguồn năng lực giúp đỡ rất tốt, có thể giúp nàng một phen thì Hàn Sâm cũng sẽ không keo kiệt.

Quan trọng nhất là, nếu như Minh Nguyệt không đi ra ngoài cùng với hắn, Hàn Sâm không biết Cố Khuynh Thành và những dị linh của Minh tộc kia có thể bỏ qua cho hắn hay không.

“Đừng nhúc nhích!” Minh Nguyệt muốn đứng dậy, tuy nhiên lại bị Hàn Sâm vươn tay ra ghì chặt bả vai.

“Ngươi muốn làm gì?” Minh Nguyệt lập tức cảm thấy hoảng sợ, bây giờ thân thể nàng vẫn còn đang suy yếu, nếu như Hàn Sâm muốn hãm hại nàng thì sợ rằng lúc này nàng cũng không có năng lực để chống cự.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, chỉ vào con sông nhỏ cách đó không xa, sau đó ra dấu hiệu im lặng.

Minh Nguyệt quay đầu nhìn về phía con sông nhỏ, lập tức thấy ở phía dưới nước sông xuất hiện một cái bóng, dường như là có thứ gì đang ngủ đông ở đó.

Minh Nguyệt đột nhiên biết mình đã có suy nghĩ lầm rồi, gương mặt không nhịn được đỏ ửng lên.

Hàn Sâm lại đang gắt gao nhìn chằm chằm vào nước sông nên cũng không chú ý tới vẻ mặt của Minh Nguyệt.

Nước sông xen lẫn hàng loạt lá khô và bùn đất, thoạt nhìn có một chút hơi vẩn đục, dưới màu đỏ của ánh trăng lại càng lộ ra vẻ mờ ảo không rõ ràng, nhưng mà cái bóng ở dưới nước kia lại cực kỳ nổi bật, ít nhất phải dài ba đến bốn mét, hình như có vẻ là một con cá lớn.

Hàn Sâm đã xoay chuyển Động Huyền Khí Tràng tới giới hạn cao nhất, hắn có thể cảm nhận được cái bóng ở dưới mặt nước có một luồng khí tức kinh khủng bắt đầu tuôn ra, cảm giác còn có thể đáng sợ hơn so với nhân mã trọng giáp.

“Chúng ta từ từ rút lui đi” Hàn Sâm nói khẽ vào tai Minh Nguyệt, sau đó lập tức kéo Minh Nguyệt chậm rãi lùi về phía sau, muốn rời xa khỏi bờ sông.

Nhưng mà bọn họ vừa mới lùi được một bước thì đã lập tức nghe thấy rầm một tiếng, một thứ gì đó vọt ra từ trong nước sông, há cái miệng máu to lớn ra, mang theo hơi thở hôi thối mãnh liệt nhào về phía bọn

họ. Hết chương 1472.

Chương 1473. Lao Vào Vòng Vây

Hàn Sâm vừa lùi lại vừa nhìn xem thứ đó là cái gì, nó khác với những gì hắn nghĩ trước đây, đó không phải là một con cá lớn.

Mặc dù cơ thể có chút giống như cá, nhưng nó lại như động vật bốn chân vậy, thân trên không có vẩy, phát triển từng lớp vỏ sừng dày, toàn thân đen như mực.

Chẳng trách vừa mới trong nước chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen, bản thân cơ thể của nó xem ra như một cái bóng.

Sau khi ra khỏi mặt nước, xem ra hình dạng cơ thể lớn hơn không ít so với lúc ở dưới nước, cái miệng mở ra giống như cá mập hệt như là có thể xé nát tất cả huyết nhục sinh linh vậy.

Tốc độ của nó khi lao ra khỏi mặt nước quả thật quá nhanh, Hàn Sâm và Minh Nguyệt còn chưa kịp lùi lại vài bước thì dã thú đã đến đến trước mặt bọn họ rồi.

Minh Nguyệt vung ra ô ra, dùng ô làm đao, ra sức đập vào đỉnh đầu con quái vật.

Nhưng lại chỉ thấy đỉnh đầu của quái vật lộ ra một luồng ánh sáng đen, hình thành một lưỡi đao màu đen hình tam giác ở đỉnh đầu. Sau đó lưỡi tam giác trên đỉnh đầu của nó ấy lập tức đâm vào ô của Minh Nguyệt.

Trước đó chiếc ô đã bị làm cho hư hại, giờ lại bị lưỡi tam giác đâm vào như vậy, thế là lại gãy mất một đoạn, bất chợt làm Minh Nguyệt phun ra một búng máu tươi, cơ thể lùi về phía sau, ngã vào lòng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhíu mày, ôm lấy Minh Nguyệt rồi chạy, dù sao Minh Nguyệt cũng là hạch gen Bảo Thạch, mặc dù đặc tính của nó không phải là cứng rắn lắm, nhưng bị quái vật chém đứt mất một đoạn cũng có thể thấy hạch gen của nó có sức mạnh hủy diệt vô cùng khủng khiếp, mà đẳng cấp hạch gen lại không hề thấp hơn của Minh Nguyệt.

Hàn Sâm chạy ở phía trước, quái vật truy đuổi ở phía sau, đừng thấy bốn chân của nó ngắn không tỉ lệ thuận với cơ thể, nhưng lại vô cùng mạnh, tốc độ chạy nhanh khiến người ta phải kinh ngạc.

Hàn Sâm một tay ôm lấy Minh Nguyệt, bí kỹ của Phượng Hoàng Phi Thiên bị hắn vận chuyển đến cực hạn rồi, lợi dụng thân pháp hết lần này đến lần khác tránh né được va chạm của quái vật, hoàn toàn không bị nó cắn phải, cũng không bị lưỡi nhọn ở đỉnh đầu quái vật đâm vào.

Minh Nguyệt bị Hàn Sâm kẹp vào nách, cắn chặt môi không nói gì cả, trước đây Minh Nguyệt còn nói Hàn Sâm là kẻ nhát gan, nhưng sau khi vào chiến trường gen lại luôn là Hàn Sâm chăm sóc nàng, điều ấy khiến nàng chịu sự đả kích vô cùng lớn.

Hàn Sâm bay lên, con quái vật đó cũng đồng thời đạp không đuổi tới, tốc độ chậm hơn so với bí kỹ của Phượng Hoàng Phi Thiên.

Tam giác sắc nhọn trên đỉnh đầu con quái vật này có năng lực cắt đứt hư không, khi xung kích dường như hoàn toàn không có lực cản, so với siêu xe thiết kế tinh giản thì lợi hại hơn nhiều.

Hàn Sâm chỉ có thể lại bay về trong núi rừng, mượn địa hình làm lợi thế, trái lại càng dễ dàng lẩn tránh được xung kích của quái vật.

Nhưng mãi không thể tránh khỏi quái vật truy kích, Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục xông lên phía trước, chạy được một chập, lại nhìn thấy phía trước mờ ảo xuất hiện một bóng hình, chính là nhân mã trọng giáp.

Một bầy nhân mã trọng giáp đó nghỉ ngơi ở trong sơn lâm, trông thấy Hàn Sâm và Minh Nguyệt chạy tới, tức thì đều đứng hết dậy, từng tên một như là con trâu đực đang vô cùng phân nộ vậy, điên cuồng lao đến.

“Nguy rồi, lũ nhân mã trọng giáp kia xông tới rồi.” Minh Nguyệt trông thấy lũ nhân mã trọng giáp đó, lập tức kêu lên.

Đương nhiên Hàn Sâm cũng nhìn thấy, nhưng vẫn tiếp tục lao lên phía trước, vốn dĩ không hề có ý nghĩ lùi lại hay chuyển hướng gì.

“Ngươi điên rồi sao?” Minh Nguyệt trợn to mắt, hoàn toàn không biết có phải đầu óc Hàn Sâm có vấn đề rồi không mà lại trực tiếp xông về phía lũ nhân mã trọng giáp đó.

Hàn Sâm cũng không để ý đến nàng, tăng nhanh tốc độ tiếp tục xông về phía trước, không phải là hắn không muốn trả lời Minh Nguyệt, mà vốn dĩ hắn không có tâm trạng để trả lời.

Hiện tại Hàn Sâm đã vận chuyển Động Huyền Khí Tràng đến cực hạn rồi, ở trong đầu đã tiến hành suy luận nhất cử nhất động của tất cả lũ nhân mã trọng giáp rồi.

Hắn né tránh không đụng phải quái vật đó, bây giờ lại tính chuyển hướng trốn chạy, vậy rất có thể bị nhân mã trọng giáp và quái vật cùng nhau truy kích, khả năng trốn thoát có thể lại càng thấp.

Hàn Sâm lựa chọn xông vào lũ nhân mã trọng giáp, trông thì có vẻ rất nguy hiểm, nhưng đồng thời lại là cơ hội tốt trốn thoát quái vật và lũ nhân mã trọng giáp .

“Đúng là điên rồi!” Minh Nguyệt nhìn thấy Hàn Sâm tăng tốc lao về phía lũ nhân mã trọng giáp, sắc mặt càng trắng bệch ra.

Trước đó nàng cho rằng không có hi vọng để sống sót nữa, vì vậy nên cởi mở một chút, bây giờ vừa mới có hi vọng cuộc sống, lại phải đối mặt với cái chết, cho dù là dị linh thì trong lòng cũng khó tránh được việc có chút bất an.

Nhưng bây giờ nàng lại không có quyền tự mình chọn lựa, chỉ có thể bị Hàn Sâm kẹp lại xông vào bên trong lũ nhân mã trọng giáp.

Hàn Sâm như một con chim nhỏ phẫn nộ điền cuồng lao về phía nhân mã trọng giáp, mà nhân mã trọng giáp cũng điên cuồng như vậy xông về phía hai người, một tên nhân mã trọng giáp đi đầu, cây trường thương hồng tỉnh trong tay biến thành một vệt màu trắng đâm về phía Hàn Sân.

Trong cuộc đối đầu cao độ giữa hai bên, cây thương nhanh như con chim nhạn quá khích, vốn dĩ không để người ta có cơ hội phản ứng lại.

Với thị lực của Minh Nguyệt cũng cảm thấy hoàn toàn không có cách nào né cây thương đó được, trái tim đều như sắp nhảy bắn ra ngoài từ lồng ngực.

Nhưng sau đó, Minh Nguyệt lập tức phát hiện Hàn Sâm đột nhiên đạp vào không gian một bước, bước đi đó kiên định như sắt, như không hề có một chút do dự nào, xem ra có dự liệu từ trước, điềm tĩnh như thường.

Cây trường thương hồng tinh đâm xoẹt qua gò má của Hàn Sâm, mà đến cả thần sắc của Hàn Sâm không hề có chút biến chuyển, hệt như là trước giờ không biết sợ hãi bất cứ điều gì, bước chân không lùi mà người lại còn tiến tới, trực tiếp xông vào trên trong nhân mã trọng giáp.

Cây trường thương hồng tỉnh trong tay tên nhân mã trọng giáp bên cạnh lại đâm tới, ngoài một bên của Nhân mã cũng cùng lúc đâm tới, bên trái bên

phải quây chặt phía trước và bên cạnh con đường của Hàn Sâm.

Minh Nguyệt vô cùng lo sợ, nhưng Hàn Sâm vừa mới đạp ra một bước, lại đột nhiên thu ngược trở lại, đồng thời kéo ngược lại phía sau cơ thể, quay trở về bên cạnh tên nhân mã ban đầu đó một cách kỳ lạ, thân pháp biến hóa tới trình độ cao nhất, uyển chuyển như ma pháp vậy.

Cây trường thương hồng tinh của hai tên nhân mã phía sau đâm vào không trung, nhân mã ở phía trước lại không ngờ tới Hàn Sâm lại lùi trở lại, nhất thời không kịp rút thương đâm hắn.

Đợi lúc hắn phản ứng lại, Hàn Sâm đã xông ra khỏi đó, trực tiếp lao vút qua hai tên nhân mã kia, đâm đầu vào bên trong đám nhân mã trọng giáp dày đặc.

Cảm giác của Minh Nguyệt hiện tại như là đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc vậy, giống như bất kể lúc nào cũng có thể bay văng ra ngoài, cây trường thương hồng tinh của như rừng từ bốn phương tám hướng đâm tới, khiến nàng có cảm giác bất kể lúc nào đều có thể bị đâm thành cái †ổ ong vò vẽ vậy.

Cho dù là dị linh như Minh Nguyệt cũng cảm thấy trái tim căng thẳng sắp nổ tung mất.

Nhưng mỗi lần Minh Nguyệt cho rằng đã tới đường cùng thì Hàn Sâm lại đột nhiên chuyển biến thuận lợi, từ không thể tìm được một con đường sống, bỗng dưng ở trong rừng thương vạch ra một con đường không thể tưởng tượng nổi, nhiều nhân mã trọng giáp tới như vậy, thế mà không có lấy một nhát thương nào có thể đâm trúng bọn họ.

Đó quả thật giống như một buổi biểu diễn ma pháp ảo diệu vậy, mà cảm giác hồi hộp khi đứng giữa sự sống và cái chết làm cho trái tim của khán giả duy nhất là Minh Nguyệt nhảy lên nhảy xuống, hoàn toàn không thể khống chế được nhịp đập.

Trong khi di chuyển liên tục, Minh Nguyệt nghiến chặt răng nhìn Hàn Sâm, nhưng thấy khuôn mặt của Hàn Sâm không chút biểu cảm nào, trong mắt

tỏa một thần thái nghiêm túc, giống như tất cả đều nằm trong tầm tay của hắn.

Minh Nguyệt trông thấy biểu cảm của Hàn Sâm, trong mắt lộ rõ thần sắc phức tạp, không biết là vì sao trong lòng lại cảm thấy vô cùng yên tâm.

“Hắn thật sự nắm chắc có thể lao ra ngoài được ư?” Minh Nguyệt trông thấy vẻ mặt cương nghị đó, trong lòng không khỏi nghĩ thầm.

Hết chương 1473.

Chương 1474. Quang Hạch Gen

Tố chất cơ thể của Hàn Sâm không hề thua kém nhân mã trọng giáp, đến giờ cả Động Huyền Khí Tràng cũng dùng hết công suất, tất cả nhất cử nhất động của nhân mã trọng giáp đều hình thành quỹ đạo trong đầu của hắn.

Mỗi một bước bước ra, tất cả khả năng đều nằm trong tính toán của Hàn Sâm, ở hàng trăm quỹ đạo đan xen tạo thành bên trong mạng lưới, Hàn Sâm đã tính toán ra được một con đường có thể an toàn thông hành.

Mà ở phía sau, con quái vật đó cũng xông vào lũ nhân mã trọng giáp cùng với Hàn Sâm, nhưng nó không hề nhẹ nhàng như Hàn Sâm mà trực tiếp xông vào.

‘Tức khắc có những tên nhân mã trọng giáp bị nó đâm bay lên không †rung, xem ra sức mạnh của nó lớn hơn so với nhân mã trọng giáp, lớp vỏ cũng cứng hơn nhân mã trọng giáp.

Lũ nhân mã trọng giáp bị quái vật xông tới như vậy thì trở lên toán loạn, rõ ràng bọn chúng cảm thấy sự uy hiếp của quái vật lớn hơn rất nhiều so với Hàn Sâm, nhiều nhân mã trọng giáp đều lao ra khỏi phía quái vật.

Lập tức người tung ngựa ngã, con quái vật đó tàn bạo vô cùng, ở trong lũ nhân mã trọng giáp đâm tới đâm lui, đám nhân mã trọng giáp đó bị va phải ngã thành một đám.

Hàn Sâm nhân cơ hội đó xông ra khỏi lũ nhân mã trọng giáp, nhân lúc trận chiến loạn lạc lao tới bên trong rừng núi, rất nhanh trốn thoát khỏi đám nhân mã trọng giáp và quái vật.

Hàn Sâm cũng không biết rốt cuộc nơi nào mới là an toàn, thế là chỉ đành tìm tới một nơi ẩn náu không có dấu vết của sự sống tạm thời nghỉ ngơi.

Chiến trường gen không phân rõ ngày đêm, một vầng trăng máu cứ †reo trên không trung, Hàn Sâm tới đây lâu như vậy nhưng không hề nhìn thấy nó có ý định lặn xuống.

Bên trong là một cánh rừng trúc, cây trúc vốn dĩ có màu xanh lục sâm, nhưng dưới ánh sáng của trăng máu, trông lại giống màu đỏ thâm, khiến trong lòng người ta có chút ngột ngạt, bức bối.

“Tạm thời ở trong này không có nguy hiểm gì, chúng ta ở đây nghỉ ngơi một chút.” Hàn Sâm đỡ Minh Nguyệt xuống, bản thân cũng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Vừa rồi khi chạy trốn hoàn toàn bùng nổ hết sức lực, mặc dù cơ thể vẫn còn khả năng chống đỡ, nhưng tinh thần lại hơi mệt mỏi rồi.

Nhân lúc hiện tại không có nguy hiểm gì, Hàn Sâm nhắm mắt vận chuyển Động Huyền Kinh nghỉ ngơi giữ sức để nghênh đón trận đấu tiếp theo. Minh Nguyệt nhìn thấy Hàn Sâm nhắm mắt nghỉ ngơi, trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp, luôn nhìn Hàn Sâm, cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Gió thổi qua rừng trúc khiến lá trúc cọ xát vào nhau tạo thành những tiếng xào xạc, Minh Nguyệt thu ánh mắt lại, đứng dậy, quan sát bốn phía, giống như đang phán đoán xem rốt cuộc nơi đây là nơi nào.

Nhìn ngó một lúc, trên mặt Minh Nguyệt đột nhiên lộ rõ một vẻ phấn khích: “Ta biết nơi này là nơi nào rồi.

“Ngươi đã từng đến đây sao?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Minh Nguyệt hỏi.

Minh Nguyệt lắc đầu: “Ta cũng giống ngươi thôi, đều là lần đầu tiên bước vào chiến trường gen, làm sao có thể đã đến đây được, chẳng qua nghe thấy

các dị tộc khác trong Minh tộc nói về rất nhiều chuyện của chiến trường gen này, nếu như ta đoán không sai, nơi đây chính là rừng trúc Hỏa Vĩ"

"Rừng trúc Hỏa Vĩ? Nơi này có nguy hiểm không?" Hàn Sâm không biết rừng trúc Hỏa vĩ là nơi quái quỷ nào, hắn chỉ muốn biết nơi này có an toàn hay không.

"Cái này rất khó nói, bất kể là nơi nào cũng đều có thể có sinh vật khủng bố của chiến trường gen tiến vào, điều này rất khó để kiểm tra, nhưng gần đây không có chiến hồn gen đặc biệt mạnh nào, vả lại bên cạnh rừng trúc Hỏa Vĩ có một tấm bia hạch gen, nếu như nơi này không bị kẻ mạnh chiếm lấy, chúng ta có thể thông qua nơi này trở về Tí Hộ Sở" Minh Nguyệt hào hứng nói.

"Ngươi tính quay trở về ư?" Vẻ mặt Hàn Sâm vặn vẹo nhìn Minh Nguyệt rồi hỏi.

Hắn còn cho rằng sau khi Minh Nguyệt tiến vào chiến trường gen, nếu chưa thăng cấp hạch gen siêu cấp thì sẽ không rời đi.

Minh Nguyệt khẽ thở dài: "Ngươi cho rằng là tự ta muốn tiến vào đây sao? Đó là có người không muốn ta sống nê mới ép ta tiến vào đây, nếu không ta thà rằng tự mình luyện dân dần mà tiến hóa cũng không muốn tới nơi này."

"Ngươi ở trong tảng đá đó, chỉ cần ngươi không ra ngoài thì ai có thể ép ngươi được được chứ?" Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Minh Nguyệt lắc đầu: "Mặc dù gần như Tị Thế Thạch không thể bị phá hủy, nhưng tóm lại đó chỉ là một vật vô tri vô giác, có người muốn đối phó ta thì cuối cùng cũng sẽ nghĩ ra biện pháp thôi. Ta không ra ngoài chỉ khiến bọn họ càng không kiêng dè gì."

"Rốt cuộc kẻ thù của ngươi là ai? Cố Khuynh Thành sao?" Hàn Sâm hỏi.

Minh Nguyệt lại lắc đầu, nhưng lại không nói thêm gì nữa, quan sát xung quanh một lúc sau mới lại nói tiếp: "Ta vừa mới xem qua địa hình nơi này một chút, sợ rằng chúng ta phải băng qua rừng trúc Hỏa Vĩ mới có thể tới bia hạch gen đó."

“Cơ thể của ngươi quá yếu, hay là ở lại đây nghỉ ngơi vài ngày đi” Hàn Sâm nói.

“Không cần nữa, rừng trúc Hỏa Vĩ rất lớn, chúng ta muốn băng qua nơi này thì chí ít cần tới mười ngày, thời gian vết thương của ta cũng hồi phục tương đối rồi. Nếu như vận may của chúng ta tốt thì còn có thể gặp được chiến hồn gen Hỏa Vĩ trong rừng trúc Hỏa Vĩ, đó là chiến hồn cấp Hoàng Kim, với thực lực của ngươi, có thể nhẹ nhàng săn giết được bọn chúng.” Dường như Minh Nguyệt đã ghi nhận thực lực của Hàn Sâm.

“Cũng tốt, hy vọng chúng ta không gặp phải sinh vật khủng bố của chiến trường gen.” Hàn Sâm gọi Độc Giác Mã ra, hai người bọn họ ngồi trên Độc Giác Mã đi vào rừng trúc.

Chiến trường gen không giống như trong Tí Hộ Sở, mặc dù trong này cũng có thực vật, nhưng ngoài chiến hồn gen và sinh vật ngoại lai ra thì lại không hề có động vật.

Thứ cảm giác yên tĩnh này khiến người ta rất không thoải mái, cảm giác không có chút sự sống nào.

Bây giờ Hàn Sâm có chút vui mừng khi tự mình cứu được Minh Nguyệt, nếu không thì chỉ có mình hắn ở nơi này, vốn dĩ không biết nên đi đâu về đâu, chỉ có thể như một con ruồi không đầu bay lượn loạn xạ.

Nhưng khi có Minh Nguyệt ở cùng, cũng có người có thể nói chuyện cùng, hắn sẽ không thấy quá bức bối.

“Chiến hồn gen Hỏa Vĩ” Còn chưa đi được nữa ngày thì Minh Nguyệt đã vui mừng chỉ về phía trước rồi kêu lên.

Hàn Sâm nhìn về phía Minh Nguyệt chỉ, chỉ thấy bên trong rừng trúc, có con hồ điệp ngưng tụ từ ngọn lửa đậu lên bên trên một phiến lá trúc.

Ngọn lửa của con hồ điệp đó là một màu xanh rất đẹp, dưới ánh sáng của trăng máu hiện ra với vẻ chói sáng lạ thường.

“Hỏa Vĩ có sức mạnh hỏa diễm, nó có thể bắn ra một loại hỏa diễm nhiệt độ cao, chẳng qua với lực phòng ngự chiếc ô của ngươi thì hỏa diễm kia lại chẳng hề có tác dụng gì.” Minh Nguyệt nói.

Hàn Sâm gật đầu, nắm lấy Già Thiên Tán từ từ tiến lại gần về phía hồ điệp Hỏa Vĩ.

Sau khi con hồ điệp Hỏa Vĩ đó phát hiện ra Hàn Sâm, nó lập tức sải đôi cánh, mang theo ngọn lửa như một cơn lốc cuốn về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm mở Già Thiên Tán, dùng mặt ô ngăn ngọn lửa màu xanh lại, ngọn lửa chạm phải mặt ô tức thì bị cản lại, Hàn Sâm cụp Già Thiên Tán, dùng ô thay kiếm, chém một nhát lên trên thân hồ điệp Hỏa Vĩ.

Ngọn lửa xanh bùng cháy, hồ điệp Hỏa Vĩ trực tiếp bị Già Thiên Tán chém nổ tung, một sợi ánh sáng vàng rực bay lên từ bên trong đó, Hàn Sâm mở Tuyệt Tình Bình thu lấy sợi ánh sáng vàng chói đó.

Hàn Sâm biết được từ chỗ Minh Nguyệt rằng, thứ đó gọi là quang hạch, sợi quang hạch đó phát ra ánh sáng vàng rực, điều ấy chứng tỏ nó là quang hạch cấp Hoàng Kim. Nếu là hạch gen cấp Bạch Ngân thì chỉ cần có thể hấp thụ một trăm quang hạch Hoàng Kim là đủ để dễ dàng thăng cấp lên cấp Hoàng Kim.

Nhưng nếu như là hạch gen cấp Hoàng Kim thì dùng quang hạch Hoàng Kim sẽ không còn có tác dụng gì nữa, bắt buộc phải dùng đến quang hạch Bảo Thạch mới có thể làm cho hạch gen tiếp tục thăng cấp.

Hiện tại Hàn Sâm vẫn chưa quyết định muốn tiến hóa Già Thiên Tán, vì vậy hắn thu lại quang hạch Hoàng Kim trước đã, đợi tới sau này mới quyết định có sử dụng hay không.

Hết chương 1474.

Chương 1475. Tử Phủ

Có lẽ thật sự đã xoay chuyển vận mệnh rồi, sau khi đi vào rừng trúc Hỏa Vĩ thì đám người Hàn Sâm không còn gặp nguy hiểm nữa, còn gặp được không ít hồ điệp Hỏa Vĩ, đi được hai ngày thì Hàn Sâm cũng đã thu thập được mười chín quang hạch Hoàng Kim.

Minh Nguyệt đã là hạch gen Bảo Thạch, mấy quang hạch Hoàng Kim này đã vô dụng với nàng, đương nhiên chúng đều rơi vào trong tay Hàn Sâm.

Nhưng mà Hàn Sâm có chút không thể hiểu được, Minh Nguyệt đã là hạch gen Bảo Thạch, chỉ có bắt được quang hạch siêu cấp mới có thể làm cho hạch gen của nàng thăng cấp.

Nhưng với thực lực của Minh Nguyệt, rốt cuộc nàng phải làm như nào mới có thể săn giết chiến hồn gen siêu cấp, hoặc là giết chết sinh vật Thần siêu cấp và Đế Linh tiến vào chiến trường gen đây?

Nếu như không giết được, vậy thì nàng vào chiến trường gen sẽ không có ý nghĩa gì.

Tuy rằng trong lòng Hàn Sâm nghi hoặc nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, dù sao đây cũng là chuyện riêng của Minh Nguyệt, hắn cũng lười hỏi nhiều như vậy.

Hơn nữa sau khi băng qua rừng trúc Hỏa Vĩ, nếu như bọn họ may mắn thì có thể truyền tống ra ngoài thông qua bia hạch gen, cũng không phải rối rắm về vấn đề này nữa.

Hai người đang rảo bước trong rừng trúc thì đột nhiên nghe được phía trước vang lên tiếng bước chân, dường như có sinh vật gì đó đang đi về phía này.

Rừng trúc không rậm rạp lắm, cũng không có chỗ nào để trốn, Hàn Sâm nhanh chóng nhìn thấy sinh vật đi tới từ phía đối diện là gì.

Đó là một nhân loại, hơn nữa Hàn Sâm còn biết hắn ta, thế là Hàn Sâm không khỏi gọi ra thành tiếng: “Lão Trác, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Vậy mà người đi tới từ phía đối diện lại là Trác Đông Lai, một trong các nguyên lão của hiệp hội Bán Thần Liên Minh, Hàn Sâm thật sự không ngờ

hắn cũng sẽ tiến vào chiến trường gen này.

“Hàn Sâm, sao ngươi cũng tới nơi này?” Trác Đông Lai nhìn thấy Hàn Sâm thì trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng, nhanh chóng bước tới chỗ đám người Hàn Sâm.

Hàn Sâm nói chuyện với Trác Đông Lai vài câu, đại khái đã biết hắn vì sao tới nơi này.

Vả lại coi như là Trác Đông Lai xui xẻo, hắn đã là Bán Thần hạch gen Bảo Thạch, cũng xem như là một sự tồn tại đứng đầu trong nhân loại.

Trước đó hắn tìm thấy một tòa Tí Hộ Sở đổ nát, bên trong đã không có sinh vật gì nữa từ lâu rồi. Trác Đông Lai còn phát hiện Tí Hộ Sở kia vẫn còn có thể đủ sử dụng, hơn nữa còn có kho hạch gen, cho nên ở chỗ đó một thời gian.

Trác Đông Lai dùng kho hạch gen, ai biết được hắn không bị truyền tống đến kho hạch gen có người đá, trái lại truyên tống đến một nơi quỷ quái như này.

Tuy rằng thực lực của Trác Đông Lai không tầm thường, còn săn giết một ít chiến hồn gen, nhưng mà quang hạch gen cấp thấp hoàn toàn vô dụng đối với hắn, sau đó hắn còn gặp một dị sinh vật khủng bố, bị truy đuổi đến mức chạy loạn khắp nơi, vất vả lắm mới thoát khỏi truy đuổi mà chạy tới nơi này.

“Hàn Sâm, vậy tại sao ngươi lại đến nơi này?” Trác Đông Lai hỏi Hàn Sâm.

Hàn Sâm không biết giải thích như nào, chỉ đành nói: “Ta bị người khác ép tiến vào đây, còn thảm hơn ngươi ấy.”

Trác Đông Lai cười khổ nói: “Hạch gen của ngươi mới chỉ cấp Thanh Đồng thôi đúng không? Ở nơi như thế này thật sự rất nguy hiểm, trước hết ngươi cứ đi theo ta đi, ta cũng có thể chiếu cố chút ít.”

Hàn Sâm lại lắc đầu nói: “Tốt nhất là ngươi đi theo ta đi, ta biết cách đi ra ngoài, chúng ta phải tìm ra bia hạch gen trước mới được.”

Vì thế Hàn Sâm lại nói hết một lượt chuyện Minh Nguyệt đã kể cho hắn cho Trác Đông Lai nghe.

Sau khi Trác Đông Lai nghe xong thì mừng rỡ: “Có thể đi ra ngoài ư, vậy thì tốt quá, ta đi theo các ngươi vậy.”

Hàn Sâm để Minh Nguyệt tiếp tục dẫn đường, Trác Đông Lai cũng cùng đi theo, dọc đường hai người nói với nhau không ít chuyện, Trác Đông Lai còn nói cho Hàn Sâm biết trước kia hắn định nhận Hàn Sâm làm đệ tử, nhưng lại vì đủ loại nguyên nhân mà cuối cùng đều bỏ lỡ.

Tới lúc nghỉ ngơi, Trác Đông Lai nói bọn họ chờ một chút, sau đó hắn vung tay một cái, vậy mà lại triệu hồi ra cả một tòa thạch điện, cười nói: “Đây là hạch gen Tử Phủ của ta, chúng ta có thể yên tâm ngủ ở bên trong, không cần lo lắng lúc nghỉ ngơi bị tấn công.”

“Đúng là hạch gen này của ngươi thực dụng thật đấy, tự mang theo

biệt thự bất động sản, giàu có ghê.” Hàn Sâm trêu chọc.

Trác Đông Lai cũng thở dài một hơi: “Tử Phủ còn có rất nhiều công dụng thần kỳ, người chưa từng luyện khó lòng mà hiểu được, đáng lẽ †a định truyền thừa “Tử Phủ Tiên Kinh’ cho ngươi, đáng tiếc… đáng tiếc…

Hàn Sâm theo Trác Đông Lai đi vào Tử Phủ, thấy trong tòa thạch điện này còn thờ phụng một pho tượng thần bằng đá, phía trước còn treo một cái chuông đồng lớn màu tím.

“Tử Phủ Tiên Kinh của ta còn chưa luyện tới mức cao nhất, Tử Phủ hình thành nên cũng còn rất đơn sơ, cũng may lực phòng ngự cũng khá tốt, còn có thể che chắn khí tức, nếu lúc bị tấn công thì chuông đồng cũng sẽ kêu lên mà không cần gió, xem như một loại cảnh báo tự động, các ngươi có thể yên tâm ngủ một giấc.” Trác Đông Lai nói.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, đi khắp ngõ ngách trong đại điện, sau đó tựa vào vách tường nghỉ ngơi.

Tinh thần hắn mấy ngày nay vẫn luôn căng thẳng cao độ, bây giờ có cơ hội ngủ một giấc thoải mái thì đương nhiên là không thể tốt hơn được nữa rồi.

Hàn Sâm ngủ cực kỳ ngon, không có gì quấy rầy, đến cả âm thanh xào xạc của rừng trúc cũng không nghe được, một giấc ngủ này giúp hắn cảm giác được tinh thần vô cùng thỏa mãn.

Lúc Hàn Sâm tỉnh dậy thì phát hiện Minh Nguyệt đang tu luyện ở chỗ này, xúc tiến thân thể khôi phục, mà Trác Đông Lai vẫn còn chưa tỉnh dậy.

Đi đến cửa đại điện, Hàn Sâm đẩy cửa đá một cái nhưng lại không có chút phản ứng gì, xem ra phải do chính Trác Đông Lai phải tự thân xuất mã mới có thể mở được cửa đá.

“Sao không ngủ thêm chút nữa? Sau khi ra ngoài rừng trúc thì có lẽ sẽ khó có cơ hội nghỉ ngơi như này nữa đó.” Lúc Hàn Sâm đẩy cửa thì Trác Đông Lai đã bừng tỉnh, nhìn Hàn Sâm cười nói.

“Làm ồn đến ngươi à?” Hàn Sâm hơi hơi ngượng ngùng.

“Không, ta cũng đã nghỉ ngơi tốt rồi, đừng thấy xương cốt ta già cả, nếu so với đại đa số người trẻ tuổi thì thân thể ta vẫn cường tráng lắm” Trác Đông Lai nói xong thì bước đến mở cửa đá ra, nhưng mà vừa nhìn thoáng qua bên ngoài thì Trác Đông Lai đã lập tức biến sắc, ầm một tiếng đóng cửa đá lại.

Hàn Sâm lập tức nghe thấy tiếng cửa đá va vào nhau và âm thanh xoạt xoạt.

Tuy rằng Trác Đông Lai chỉ mở một chút rồi đóng lại ngay, nhưng Hàn Sâm vẫn thấy được tình huống bên ngoài như nào.

Khắp nơi trong rừng trúc ở bên ngoài đều là những con hồ điệp Hỏa Vĩ xinh đẹp, vừa rồi chúng nó đậu trên cây trúc rồi động đậy cứ như là ngọn đuốc màu lam xinh đẹp, liếc mắt một cái là thấy khắp nơi đều có.

Nhưng mà vừa rồi Trác Đông Lai mở cửa đã làm kinh động đến hồ điệp Hỏa Vĩ, chúng nó bay lên đầy trời giống như tuyết rơi, cuốn đến về phía cửa đá.

May là Trác Đông Lai đóng cửa rất nhanh, nếu không hồ điệp Hỏa Vĩ kia tiến vào như bão tuyết thì bọn họ hoàn toàn không có đường nào để trốn tránh.

“Không sao đâu, con hồ điệp này cũng không khác gì sinh vật biến dị, chúng nó không thể phá vỡ Tử Phủ của ta, chúng ta ở bên trong rất an toàn.” Trác Đông Lai cười cười nói.

Nhưng Trác Đông Lai vừa mới nói xong lại đột nhiên nhìn thấy cửa đá của Tử Phủ tan chảy hệt như nham thạch, một lỗ hổng lớn xuất hiện, hơn nữa cái lỗ hổng này còn không ngừng mở rộng, ngọn lửa màu lam xinh đẹp tràn vào từ trong đó.

Hết chương 1475.

Chương 1476. Áo giáp siêu cấp mạnh mẽ cho sủng vật

Xuyên qua lỗ của cửa đá đã tan chảy kia là thấy bên ngoài có một con hồ điệp như ngọn lửa xanh xinh đẹp, chính là chiến hồn gen Hỏa Vĩ.

Nhưng con hồ điệp này hơi khác những con mà Hàn Sâm đã nhìn thấy trước đây, những con mà Hàn Sâm thấy trước đây chỉ to hơn bàn tay người lớn một chút, nhưng con này có đôi cánh dang rộng hơn một mét. Ngọn lửa màu xanh lam tạo thành một hoa văn kỳ dị đẹp đẽ, rõ ràng không thể so sánh với những chiến hồn gen Hỏa Vĩ bình thường.

“Không ổn rồi, con chiến hồn gen này hơi kỳ lạ, ngay cả Tử Phủ cấp Bảo Thạch của ta cũng bị tan chảy rồi, các ngươi cẩn thận, ta phải cất Tử Phủ đây.” Trác Đông Lai sợ nếu tiếp tục đốt thì toàn bộ Tử Phủ đều bị tan chảy mất, hắn chỉ có thể cất Tử Phủ trước.

Vừa cất Tử Phủ đi, mọi người chợt nhìn thấy những con hồ điệp Hỏa Vĩ bên ngoài trông giống như tuyết, không biết rốt cuộc có bao nhiêu con, tất

cả những hồ điệp Hỏa Vĩ đều bay quanh con hồ điệp khổng lồ kia.

Dù gì chiến hồn gen cũng không phải là sinh linh thực sự, chúng không có chút sức sống nào, Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm cũng không biết được bọn chúng mạnh yếu ra sao, có điều con hồ điệp khổng lồ đó vừa nhìn đã biết không phải loại bình thường, mạnh hơn so với những con hồ điệp Hỏa Vĩ khác, ít nhất cũng phải là hạch gen Bảo Thạch.

Hồ điệp Hỏa Vĩ cuốn thẳng về phía đám người Hàn Sâm, ba người chỉ có thể ứng chiến, Hàn Sâm bung Già Thiên Tán ra đón lấy hồ điệp Hỏa Vĩ đang bay tới kia.

Hồ điệp Hỏa Vĩ va mạnh vào Già Thiên Tán, mấy con lập tức cùng nổ tung theo, từng luồng quang hạch Hoàng Kim bay ra.

Hiện tại Hàn Sâm không có thời gian bắt bọn chúng đi, bởi lẽ có thêm nhiều hồ điệp Hỏa Vĩ bay tới.

Đặc biệt là Hỏa Vĩ Điệp Vương, nó hóa thành một ngọn gió lửa xanh, mục tiêu là Hàn Sâm.

Tốc độ của Hỏa Vĩ Điệp Vương quá nhanh, mà vừa rồi thể lực của Hàn Sâm đã cạn kiệt, hắn khó tránh được những đòn đánh của Điệp Vương, chỉ có thể dùng Già Thiên Tán đón lấy đòn của nó.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, Hàn Sâm chỉ cảm thấy trên mặt ô

truyền tới một luồng sức mạnh khổng lồ, của người và ô đều bị ném bay đi, mà phía mặt ngoài của Già Thiên Tán xuất hiện vết cháy xém, có dấu hiệu bị gãy.

"Chết tiệt, chẳng lẽ tên này không phải là chiến hồn gen cấp Bảo Thạch mà là chiến hồn siêu cấp?" Trong lòng Hàn Sâm hoảng sợ, Điệp Vương kia lại lao tới hệt như đã nhắm chuẩn hắn vậy.

Mặc dù Trác Đông Lai và Minh Nguyệt bị mắc kẹt trong bầy hồ điệp Hỏa Vĩ, những những con hồ điệp Hỏa Vĩ kia cũng chỉ là chiến hồn Hoàng Kim mà thôi, không thể thực sự gây tổn thương tới bọn họ, ngược lại bị bọn họ giết không ít, quang hạch Hoàng Kim bay tung tóe khắp nơi.

Hàn Sâm lắc mình né tránh cú vỗ cánh công kích của Điệp Vương, giữa hai cánh của Điệp Vương rung động, một bóng dáng quỷ dị lại đuổi theo, tốc độ thay đổi nhanh hơn, căn bản không cho phép Hàn Sâm tránh né.

Ầm!

Hàn Sâm chỉ có thể dùng Già Thiên Tán cản lại một chút, thế là lại bị nổ bay ra ngoài, hổ khẩu nơi bàn tay cầm ô bị rách toạc, máu tươi tuôn ra.

Bề mặt của Già Thiên Tán thì đen xì cả một vùng, giống như sắp bị cháy rụi rồi.

"Tên này chắc chắn là siêu cấp!" Rõ ràng Hàn Sâm có thể cảm nhận được, bất kể là sức mạnh hay tốc độ của Điệp Vương đều mạnh hơn hắn rất nhiều, đây không phải là trình độ cấp Bảo Thạch.

Nếu là cấp Bảo Thạch thì có lẽ cơ thể hắn có thể chống lại được mới đúng, không thể nào chật vật như vậy được, mà Già Thiên Tán cũng sẽ không bị hư hỏng nghiêm trọng tới như vậy.

Nhìn thấy Điệp Vương lại lao về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm vẫn không tránh được. Trác Đông Lai gầm lên một tiếng, thạch điện dựng đứng trấn áp xuống, bao trùm Điệp Vương.

“Chạy mau.” Sau khi Trác Đông Lai trấn áp được Điệp Vương, sắc mặt lại càng thêm khó coi, quát lớn với Hàn Sâm.

Hàn Sâm xoay người liều mạng chạy, nhưng mới chạy được hơn trăm mét thì đã thấy ánh sáng màu xanh ở phía sau lưng, quay đầu lại thì thấy nóc của thạch điện Tử Phủ bị thiêu rụi thành một lỗ lớn, ngọn lửa màu xanh phóng lên cao giống như núi lửa bùng nổ vậy, Điệp Vương bay ra rồi lao thẳng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghiến răng nghiến lợi chạy trong rừng trúc, nhưng tốc độ của hắn chênh lệch quá lớn so với Điệp Vương, ngọn lửa màu xanh của Điệp Vương lại thỉnh thoảng xuất hiện trên không trung, trong phút chốc đã đuổi tới sau lưng Hàn Sâm, đánh thẳng vào lưng hắn.

“Miêu Quân! Chặn nó lại!” Hàn Sâm không thể né tránh nổi, hắn nghiến răng triệu hồi Miêu Quân ra để nó nghênh tiếp Điệp Vương.

Miêu Quân đã ăn rất nhiều những sinh mệnh thủy châu tiết ra từ tinh thể màu đen, cũng ăn không ít máu thịt của những dị sinh vật cao cấp, thêm vào đó sau khi lên Tí Hộ Sở thứ tư, hấp thụ năng lượng của Tí Hộ Sở thứ tư, bản thân nó cũng có sự phát triển nhất định. Nhưng vì tư chất quá kém, lại không có thuộc tính tiến hóa, vì vậy cho đến hiện tại, thân xác vẫn chỉ miễng cưỡng tương đương với trình độ sinh vật Bán Thần phổ thông, hơn nữa còn chưa có hạch gen ngưng tụ.

Hàn Sâm đem theo nó đơn thuần chỉ làm một thú cưng, lần này thả nó ra, cũng không phải để nó chịu chết.

Bởi vì trên người Hàn Sâm không có thú hồn sủng vật nào có thể dùng được, mà món áo giáp siêu cấp dành cho sủng vật đó cũng chỉ có thú hồn sủng vật mới có thể dùng được, cho nên hắn cũng chỉ có thể để cho Miêu Quân ra tay.

Miêu Quân hóa thành trạng thái chiến đấu, biến thành một con hổ màu đen, cơ thể to hơn Điệp Vương nhiều, có điều sức mạnh có nó còn chênh lệch quá xa, rất có thể sẽ bị giết ngay tức khắc.

Đồng thời khi Miêu Quân được triệu hồi, thú hồn của con dế mèn màu đỏ cũng đáp xuống trên người nó, biến nó thành một tấm áo giáp như được tạc bằng hồng ngọc, bao bọc lấy toàn bộ cơ thể Miêu Quân, nhìn qua trông như biến thành một con hổ hồng ngọc.

Ầm!

Lúc này Hỏa Vĩ Điệp Vương cũng va phải người Miêu Quân, thế là Miêu Quân lập tức bị nổ bay ra ngoài.

Nhưng khi ở trên không, Miêu Quân lắc mình vững vàng đáp xuống đất bằng bốn móng, lại đánh về phía Hỏa Vĩ Điệp Vương.

Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, với thể chất của Miêu Vương, chịu được một đòn của Điệp Vương lại không bị thương chút nào, rõ ràng đó là công lao của áo giáp siêu cấp cho sủng vật.

Vốn dĩ Hàn Sâm còn hơi bận tâm đến việc thể chất của Miêu Quân quá kém, cho dù có áo giáp siêu cấp cho sủng vật cũng không chống chọi nổi với sức mạnh của Điệp Vương, nhưng giờ tảng đá trong lòng đã được hạ xuống.

Miêu Quân lại đánh về phía Điệp Vương, hành động này như đang chọc giận Điệp Vương, Điệp Vương cũng gắng sức đánh về phía Miêu Quân, ngọn lửa màu xanh trên người nó như đang bùng nổ.

Ầm!

Ngọn lửa xanh bùng nổ hệt như núi lửa phun trào, Miêu Quân bị ngọn lửa xanh đánh bay lên trời, nhưng khi nó rơi xuống đất, bốn móng vuốt vẫn vững vàng đáp đất, lại đánh về phía Hỏa Vĩ Điệp Vương.

Điệp Vương dày xéo Miêu Quân hết lần này đến lần khác, nhưng Miêu Quân có áo giáp siêu cấp cho sủng vật hộ thể, từ đầu đến cuối lại không bị thương, khôi giáp hồng ngọc cũng không hề có dấu hiệu bị thiêu đốt hay tan chảy.

"Mạnh! Quá mạnh!" Hàn Sâm thầm hưng phấn.

Một bên khác, Trác Đông Lai và Minh Nguyệt cũng rất ngạc nhiên, ngay cả Tử Phủ của Trác Đông Lai đều bị đốt thủng, họ cũng thấy Hỏa Vĩ Điệp Vương rất phi thường, rất có thể là một tồn tại siêu cấp.

Việc thú hồn sủng vật của Hàn Sâm có thể chặn được Hỏa Vĩ Điệp Vương khiến cho tất cả bọn họ đều đang suy đoán xem, rốt cuộc Miêu Quân là thú hồn sủng vật ở đẳng cấp nào?

Nếu nói nó là siêu cấp thì lại không giống lắm, bất kể là tốc độ hay sức mạnh đều có vẻ yếu ớt, nhưng quả thật sức phòng thủ của thân thể quá kinh người.

Hết chương 1476.

Chương 1477. Hỏa Vĩ Điệp Vương

Hàn Sâm nhìn một lúc rồi không thèm nhìn nữa, thay vào đó lại xông vào đám hồ điệp Hỏa Vĩ, thu thập những quang hạch Hoàng Kim đã phát nổ vào Tuyệt Tình Bình, đồng thời giết sạch toàn bộ những con hồ điệp Hỏa Vĩ mà hắn gặp được.

Những thứ này đều là đồ tốt cả, tương lai bốn hạch gen bổn mệnh thăng cấp lên hạch gen Hoàng Kim thì đều phải dựa vào nó hoàn toàn.

Hỏa Vĩ Điệp Vương hét lên, lại từ bỏ Miêu Quân mà lao về phía Hàn Sâm, tốc độ của Miêu Quân chênh lệch quá lớn nên căn bản không đuổi kịp Điệp Vương, đương nhiên cũng không thể ngáng chân nó được.

Hàn Sâm suy nghĩ liền trực tiếp triệu hồi Miêu Quân trở về, sau đó ném nó về phía Điệp Vương đang bay tới, nhất thời chỉ nghe được một tiếng nổ, Miêu Quân lại lần nữa bị nổ bay ra ngoài, mà công kích của Điệp Vương cũng bị hóa giải.

Điệp Vương giống như đã nhắm chuẩn Hàn Sâm, đánh tới hết lần này tới lần khác, Hàn Sâm có vương bài Miêu Quân này, tạm thời có thể giữ được tính mạng, nhưng lại không có thời gian đi thu thập những quang hạch Hoàng Kim kia được.

Thấy tấn công Hàn Sâm không thành, Điệp Vương giống như có trí khôn vậy, bất ngờ xoay người đánh về phía Minh Nguyệt, một trong ba người yếu nhất.

Nếu như bình thường, thực lực của Minh Nguyệt vẫn mạnh hơn Trác Đông Lai một chút, nhưng hiện tại thân thể nàng vẫn còn chưa hoàn †oàn hồi phục, đương nhiên sẽ yếu đi rất nhiều. Điệp Vương xông tới thì nàng chỉ tránh được một đòn, còn lại không tránh được, sắp bị nó vồ vào người rồi.

Ầm!

Hàn Sâm lại ném Miêu Quân tới lần nữa, Miêu Quân va vào người Điệp Vương, lập tức gây ra một vụ nổ, chẳng qua dư chấn của sức mạnh ấy làm cho Minh Nguyệt bị nổ bay ra mười mấy mét.

“Các ngươi đi trước đi, ta sẽ giữ chân nó.” Hàn Sâm quát lớn với Trác Đông Lai và Minh Nguyệt.

Trác Đông Lai và Minh Nguyệt vừa mới bò dậy, biết rằng bọn họ ở lại cũng vô ích, chỉ trở thành gánh nặng cho Hàn Sâm, cả hai xoay người lao ra khỏi rừng trúc.

“Bọn ta đợi ngươi ở gần bia hạch gen, sau khi ngươi đến thì đừng lại gần bia hạch gen trước.” Minh Nguyệt hét lên với Hàn Sâm.

“Được, ta sẽ qua sớm.” Hàn Sâm đáp một tiếng, lại bắt lấy Miêu Quân, quay sang Điệp Vương đang muốn đuổi theo Minh Nguyệt kia.

Sau khi Điệp Vương bị chặn lại, Minh Nguyệt và Trác Đông Lai dần đi xa và biến mất trong rừng trúc, mặc dù có một đàn hồ điệp Hỏa Vĩ đang đuổi theo nhưng bọn họ có thể dễ dàng đối phó với những con hồ điệp Hỏa Vĩ thông thường.

Sau khi đám người Minh Nguyệt đi rồi, Điệp Vương trút tất cả lửa giận lên người Hàn Sâm.

Cũng may Hàn Sâm có Miêu Quân, có thể dùng nó như một lá chắn bằng thịt nên không cần phải sợ Hỏa Vĩ Điệp Vương. Già Thiên Tán trong tay cũng không rảnh rỗi, đánh tan không ít chiến hồn hồ điệp Hỏa Vĩ cấp Hoàng Kim.

Bây giờ Hàn Sâm cũng không có thời gian thu những quang hạch Hoàng Kim vào Tuyệt Tình Bình nữa, chỉ thấy từng luồng quang hạch Hoàng Kim dung nhập vào trong Già Thiên Tán, dường như khiến cho Già Thiên Tán mạnh hơn rất nhiều.

Đồng thời Hàn Sâm còn phát hiện một hiện tượng thú vị, mặc dù Hỏa Vĩ Điệp Vương rất mạnh, nhưng sau mỗi lần va chạm với Miêu Quân thì sức mạnh của nó dường như bị suy yếu, mặc dù chỉ là rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không nhìn ra Điệp Vương đang trở nên yếu đi, nhưng nó thực sự đã trở nên yếu đi rồi.

Trải qua nhiều lần va chạm thì có thể cảm nhận rõ ràng rằng nó đã yếu đi không ít.

"Nói không chừng ta có cơ hội giết chết con Hỏa Vĩ Điệp Vương này!" Trong lòng Hàn Sâm có chút hưng phấn, vừa để Miêu Quân quấy rầy Điệp Vương, tiêu hao sức mạnh của Điệp Vương, vừa giết hết những con hồ điệp Hỏa Vĩ thông thường, thu lấy quang hạch gen của bọn chúng.

Già Thiên Tán rất nhanh đã hấp thụ được một trăm luồng quang hạch gen, dường như có dấu hiệu sắp đột phá rồi.

Bởi vì hạch gen toàn mệnh và bản mệnh có quan hệ mật thiết, Già Thiên Tán hấp thụ nhiều quang hạch gen như vậy cũng khiến cho Động Huyền Kinh trong cơ thể Hàn Sâm lưu chuyển nhanh, đạt được rất nhiều cải thiện, dường như sắp đột phá cửa ải rồi.

Hàn Sâm biết rằng, một khi Động Huyền Kinh đột phá cửa ải này thì Già Thiên Tán sẽ được thăng cấp lên cấp Hoàng Kim, nhưng Hàn Sâm không làm như vậy, hắn mạnh mẽ áp chế Động Huyền Kinh không để cho nó đột phá.

Già Thiên Tán vừa mới thăng lên cấp Bạch Ngân, còn chưa tới kho hạch gen Bạch Ngân trải qua chín lần cường hóa, bây giờ thăng cấp luôn thì quả thật rất thua thiệt, cho nên Hàn Sâm cưỡng ép chế trụ việc thăng cấp của Động Huyền Kinh.

Sau khi hấp thụ một trăm luồng quang hạch Hoàng Kim, có hấp thụ nữa cũng vô ích, cũng không khiến cho Già Thiên Tán trở nên mạnh hơn.

Hàn Sâm triệu hồi Tinh Hạch ra để cho nó tiếp tục hấp thụ những quang hạch Hoàng Kim kia, đồng thời khi Tinh Hạch hấp thụ, Hàn Sâm cũng cảm nhận được thuật Băng Cơ Ngọc Cốt cũng đang phát triển nhanh chóng, chỉ

chốc lát đã đạt tới giới hạn thăng cấp, mà nó cũng bị Hàn Sâm trực tiếp áp chế.

Bởi vì số lượng hồ điệp Hỏa Vĩ quá nhiều cho nên còn rất nhiều quang hạch gen chưa hấp thụ, Hàn Sâm không dám triệu hồi hai hạch gen là Kim Tiền và Chân Huyết ra hấp thụ.

Bởi lẽ chúng vẫn là hạch gen Thanh Đồng, một khi hấp thụ quang hạch Hoàng Kim thì sức mạnh nhận được quá lớn, e rằng không thể áp chế mà trực tiếp thăng cấp.

Đột nhiên chỉ nghe thấy Hỏa Vĩ Điệp Vương hét lên một tiếng, một đàn hồ điệp Hỏa Vĩ bay tứ tán trốn đi, bản thân nó cũng chui vào trong rừng trúc.

Sao Hàn Sâm có thể để nó chạy trốn cơ chứ, đây là chiến hồn gen siêu cấp đó, hiện tại có cơ hội giết chết nó, hắn tuyệt đối không thể bỏ qua được.

Hàn Sâm cũng không quan tâm đến việc giết những con hồ điệp Hỏa Vĩ bình thường kia nữa, trực tiếp đuổi theo Điệp Vương.

Vừa rồi Hỏa Vĩ Điệp Vương dây dưa với Miêu Quân lâu như vậy, sức mạnh trên người nó rõ ràng đã yếu đi không ít, Hàn Sâm thi triển bí kỹ Phượng Hoàng Phi Thiên đuổi theo, vậy mà không bị Hỏa Vĩ Điệp Vương quăng ra.

Hàn Sâm dùng Miêu Quân làm đại bác, vừa đuổi theo Hỏa Vĩ Điệp Vương, vừa ném Miêu Quân tới, nếu Hỏa Vĩ Điệp Vương né được thì sẽ kéo gần khoảng cách với Hàn Sâm, nếu nó không tránh, cũng sẽ bị Miêu Quân đập trúng.

Sau mấy lần liên tiếp, Hỏa Vĩ Điệp Vương hoàn toàn bị chọc giận rồi, quay người lao vào đánh Hàn Sâm, muốn giết chết Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không liều mạng với nó, chỉ lợi dụng Miêu Quân làm †iêu hao sức mạnh của nó, sức mạnh trên người nó cũng từ từ càng ngày càng yếu, sau khi chiến đấu cật lực một ngày một đêm, sức mạnh của Hỏa Vĩ Điệp Vương cũng sắp cạn kiệt, Hàn Sâm tung một nắm đấm, vậy mà trực tiếp đánh bay Hỏa Vĩ Điệp Vương.

Sau khi cơ thể Hỏa Vĩ Điệp Vương bị đánh vỡ nát, thứ xuất hiện lại không phải là quang hạch gen mà là một viên hồng tinh như được ngưng tụ từ ánh sáng màu đỏ. Đó đã không phải là ánh sáng hư vô nữa mà thật sự đã được ngưng tụ thành thực chất.

Hàn Sâm vươn tay định lấy tinh thể đó xuống, trong đầu lập tức vang lên một giọng nói.

"Nhận được hạch gen Hỏa Vĩ."

"Đây là hạch gen ư? Không phải quang hạch gen sao?" Hàn Sâm hơi ngẩn ra, khá bất ngờ.

Liếc qua dữ liệu của hạch gen, Hàn Sâm thêm hoang mang. Hỏa Vĩ Điệp: Hạch gen siêu cấp (Không hoàn chỉnh).

"Không hoàn chỉnh là sao?" Hàn Sâm khẽ cau mày, hạch gen bị hủy thì cũng là bị hủy rồi, hoặc cũng có khả năng là đã bị phá vỡ, nhưng hắn chưa từng thấy hạch gen không hoàn chỉnh

Hơn nữa điều khiến cho Hàn Sâm thấy kỳ lạ chính là, hạch gen Hỏa Vĩ Điệp này không thể sử dụng, hoàn toàn không thể kích thích được uy lực của nó, không biết là do nguyên nhân gì.

Hàn Sâm cũng không có thời gian cẩn thận nghiên cứu, hắn lập tức đi theo hướng đã thống nhất, cố gắng đuổi kịp Minh Nguyệt và Trác Đông Lai.

Đuổi theo hơn nửa ngày nhưng vẫn không thấy bọn họ đâu, có thể là do Hàn Sâm đuổi theo Điệp Vương rất xa, tuy rằng đi cũng một hướng nhưng lại đi đường khác nhau.

Cũng không biết những con hồ điệp Hỏa Vĩ kia đã chạy đi đâu, dọc đường đi Hàn Sâm không gặp lấy một con nào hết. Hắn đi khoảng hai ba ngày thì đột nhiên nghe nghe thấy âm thanh giống như tiếng đàn truyền ra từ trong rừng trúc trước mặt.

Hết chương 1477.

Chương 1478. Gặp lại Lục Đạo

Sau khi Hàn Sâm cẩn thận lắng nghe thì mặt biến sắc, bởi vì đó không phải là tiếng đàn thật sự mà là âm thanh của lưỡi kiếm, là âm thanh của lưỡi kiếm giống như tiếng đàn.

Hơn nữa theo hướng mà âm thanh của lưỡi kiếm phát ra, Hàn Sâm cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại như thể có người đang giao chiến ở đó.

Sau phút chốc trầm ngâm, Hàn Sâm thu liễm khí tức rồi lẻn tới bên đó, hắn muốn nhìn xem rốt cuộc là ai đang giao chiến.

Nơi giao chiến cách Hàn Sâm cũng không xa, chưa đi được mấy dặm thì Hàn Sâm đã nhìn thấy thanh kiếm phát ra âm thanh như tiếng đàn kia. Nhưng điều khiến Hàn Sâm có chút kinh ngạc lại là, hắn lại biết chủ nhân của thanh kiếm kia, chính là Lục Đạo đã từng giao chiến với hắn ở kho hạch gen.

Lúc này Lục Đạo đang đánh nhau với một chiến hồn gen Khổng Tước, thứ mà hắn sử dụng đã không phải là Tâm Kiếm Đạo, giữa những đường kiếm của Lục Đạo phát ra tiếng đàn kỳ dị, tiếng đàn dường như có sức tổn thương rất lớn đối với Khổng Tước, mặc dù Lục Đạo Kiếm không chém trên người nó nhưng lại khiến cho Khổng Tước đau khổ kêu to.

“Đây là công pháp Âm Kiếm sao?” Hàn Sâm nhìn thấy thì hết sức kinh ngạc, hắn cũng đã từng học thuật siêu hạch gen của hệ âm, có điều bởi vì bản thân không có thiên phú hệ âm cho nên cũng không nghiên cứu sâu hơn.

Hôm nay nhìn thấy Âm Kiếm của Lục Đạo lại khiến hắn hết sức say mê, có điều Hàn Sâm cũng không định học Âm Kiếm, chỉ là thưởng thức đơn thuần mà thôi.

Hắn học Tâm Kiếm Đạo là vì cảnh tỉnh bản thân, học trộm Âm Kiếm thì chẳng có ý nghĩa gì, nếu đơn thuần là học thêm một kỹ năng thì có lẽ hắn học quá nhiều rồi, cũng không cần học hệ âm mà hắn không giỏi.

Dưới tiếng kiếm như tiếng đàn, con Khổng Tước đã thống khổ ngã xuống đất, Lục Đạo dùng một đao chém đứt đầu nó, chiến hồn Khổng Tước lập tức bị giết chết.

Điều khiến Hàn Sâm kinh ngạc chính là, chiến hồn Khổng Tước này cũng không phải là quang hạch gen, mà là một hạch gen màu xanh.

Lục Đạo thu hồi hạch gen, nhìn về phía Hàn Sâm nói: "Nếu đã đến rồi thì sao không lộ diện."

Trong lòng Hàn Sâm nhất thời cả kinh, hắn đã sử dụng Động Huyền Khí Tràng để che giấu tất cả phân tử bên ngoài cơ thể, vậy mà Lục Đạo vẫn cảm nhận được hắn đang ở đây.

"Vậy mà lại bị ngươi phát hiện." Hàn Sâm thu hồi Động Huyền Khí Tràng, bước ra từ rừng trúc.

Lục Đạo thấy Hàn Sâm thì hơi kinh ngạc: "Ngươi cũng tới chiến trường gen ư?"

"Không phải ngươi đã phát hiện ra ta rồi sao, cần gì phải hỏi nhiều vậy chứ?" Hàn Sâm cau mày hỏi.

Lục Đạo cười nói: "Ta chỉ cảm thấy khu vực kia thiếu cái gì đó, giống như thiếu một khối trong một chỉnh thể vậy, cho nên ta biết có sinh linh nào đó đang núp ở đó, không hề biết là ngươi."

Lúc này Hàn Sâm mới biết vì sao mình lại bị bại lộ, không phải Lục Đạo có thể nhìn thấu Động Huyền Khí Tràng của hắn mà là thiếu sót của Động Huyền Khí Tràng.

"Thì ra là như vậy." Hàn Sâm nhìn Lục Đạo nói: "Ngươi tới đây cũng vì muốn nâng cấp hạch gen sao?"

Ai biết Lục Đạo lại lắc đầu nói: "Nếu ta muốn nâng cấp hạch gen cũng sẽ không tự hủy rồi tu lại, lần này ta sẽ tự mình tu luyện lại hạch gen từng bước, sẽ không mượn bất kỳ ngoại lực nào."

"Vậy ngươi tới đây làm gì?" Hàn Sâm không hiểu nhìn Lục Đạo.

Lục Đạo cũng đầy nghỉ hoặc: “Chẳng lẽ ngươi tiến vào chiến trường gen không phải vì hạch gen Thần, cũng chỉ đơn thuần muốn nâng cấp hạch gen thôi sao?”

“Hạch gen Thần gì?” Hàn Sâm khẽ cau mày.

“Xem ra ngươi thật sự không biết.” Lục Đạo giải thích lại chuyện đó một lượt.

“Quả nhiên Minh Nguyệt giấu ta chuyện gì đó, ta nói mà, với thực lực của nàng thì không thể nào giết chết chiến hồn gen siêu cấp, làm sao có thể nâng cao đẳng cấp hạch gen của nàng được chứ, thì ra còn có một thứ gọi là hạch gen Thần, e rằng ngay từ đầu nàng tới đây là vì hạch gen Thần.” Sau khi Hàn Sâm nghe Lục Đạo nói thì đã nghĩ thông suốt tất cả.

Trong chiến trường gen vốn không tồn tại quang hạch siêu cấp, cho dù có giết chiến hồn gen siêu cấp cũng chỉ lấy được loại hạch gen không hoàn chỉnh như Hàn Sâm đã lấy được.

Loại hạch gen siêu cấp không hoàn chỉnh này không thể sử dụng bình thường, nhưng nó là chìa khóa để tiến vào chiến trường chính của Thần, cũng chỉ có lấy được loại hạch gen không hoàn chỉnh này mới có thể tiến vào chiến trường chính ấy.

Trong chiến trường chính sẽ có cơ hội tìm thấy hạch gen Thần, mà đường vào chiến trường chính của Thần chính là bia hạch gen ở các khu vực khác nhau.

Điều này hoàn toàn khác với những gì Minh Nguyệt đã nói với Hàn Sâm, nàng nói rằng có thể được truyền tống ra ngoài từ bia hạch gen, nhưng đó lại là cửa tiến vào chiến trường chính.

“Quả nhiên nữ nhân xinh đẹp đều sẽ lừa người, ngay từ đầu nàng chỉ muốn đến bia hạch gen, sau đó tiến vào chiến trường chính ư? Nói như vậy thì có lẽ nàng đã có hạch gen không hoàn chỉnh rồi.” Hàn Sâm thầm ngHĩ.

“Rốt cuộc hạch gen Thần có công dụng gì?” Hàn Sâm nhìn Lục Đạo rồi hỏi.

“Tác dụng của hạch gen Thần chính là cung cấp cho ngươi hạch gen bản mệnh thứ hai, trước kia ta không có cơ hội thử nghiệm, nhưng bây giờ lại muốn làm một cái thử.” Lục Đạo nói.

“Trước kia ngươi là cấp Đại Đế, không phải có thể dễ dàng lấy được hạch gen Thần sao?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

Lục Đạo lắc đầu nói: “Hạch gen bản mệnh vượt qua cấp Bảo Thạch thì không thể tiến vào chiến trường gen được, ta sinh ra đã là cấp Đại Đế, đương nhiên ta không thể tiến vào nơi này. Bây giờ chiến trường chính đã mở ra, lần này ta nhất định phải lấy được hạch gen Thần, thử cảm giác hạch gen bản mệnh thứ hai là gì.”

Hàn Sâm không có hứng thú với hạch gen thứ hai, sinh linh bình thường đều có thiên hướng thuộc tính, chỉ có thể ngưng tụ ra một hạch gen, nhưng thân thể hắn không có thiên hướng thuộc tính, đến hiện tại đã ngưng tụ ra tận bốn hạch gen, có nhiều hơn nữa cũng không có ý nghĩa gì, cho nên hắn không hề có ham muốn mãnh liệt phải đi chiếm lấy cái gì mà hạch gen Thần.

“Nếu ngươi đã đến, vậy hãy cùng ta đi chiến trường chính đi, có điều ngươi không cần kiêng dè gì, nếu có thực lực thì cứ đi cướp hạch gen Thần.” Lục Đạo mời Hàn Sâm đồng hành.

“Ta cũng không có hứng thú với hạch gen Thần lắm, ngươi có biết làm sao để rời khỏi chiến trường gen không?” Hàn Sâm hỏi.

“Đợi sau khi chiến trường chính đóng lại thì có thể đi ra từ truyền tống trận, ngay cả cái này mà ngươi cũng không biết sao? Vậy sao ngươi vào được chiến trường gen vậy?” Lục Đạo có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm kể qua loa đại khái chuyện của mình một lượt, sau khi Lục Đạo nghe xong thì cau mày nói: “Ngươi bị Minh Nguyệt kia lừa rồi, chắc chắn nàng tới là để cướp hạch gen Thần, hơn nữa nàng có lẽ đã có hạch gen không hoàn chỉnh rồi.”

“Ta cũng cho là như vậy.” Hàn Sâm liếm môi nói: “Đừng để ta gặp lại nàng, nếu không ta nhất định sẽ cho nàng biết tay.”

Lục Đạo cười nói: “Nếu ngươi muốn gặp nàng thì chẳng phải dễ lắm sao, theo ta tới chiến trường chính đi, nếu như nàng chưa chết thì nhất định sẽ gặp được. Hơn nữa ở đó có rất nhiều hậu duệ sinh vật Thần siêu cấp và hậu duệ Đại Đế cường đại, đó chính là thời cơ tốt nhất để

rèn luyện nâng cao bản thân.

Hết chương 1478.

Chương 1479. Đối thủ

Hàn Sâm và Lục Đạo đi tiếp để tìm bia hạch gen tiến vào chiến trường chính.

Chiến trường chính không kết thúc thì Hàn Sâm cũng không ra được, ở lại chỗ này nếu gặp phải chiến hồn siêu cấp thì cũng nguy hiểm như vậy, chỉ bằng đi theo Lục Đạo, Lục Đạo là Đại Đế, cho dù không dùng hạch gen thì việc giết chết siêu cấp chiến hồn cũng không có áp lực

gì.

Lúc ở trên đường đi, Hàn Sâm còn thỉnh giáo Lục Đạo về Tâm Kiếm Đạo, sau khi Lục Đạo thấy biểu hiện của Hàn Sâm thì đã thẳng thắn chỉ điểm hắn cần phải chú ý những gì và thiếu sót ở đâu, điều này rất có lợi cho Hàn Sâm.

Dường như Lục Đạo hoàn toàn không thèm để ý những thứ này, thuận miệng nói cho Hàn Sâm hết những bí kỹ, khẩu quyết.

“Ta càng ngày càng mong đợi được đánh với ngươi một trận, ngươi phải nhanh trưởng thành mới được.” Lục Đạo nghiêm túc nói với Hàn Sâm.

“Ta cũng muốn nhanh chóng trưởng thành, nhưng không biết làm thế nào để hấp thụ được những tinh hoa gen sinh mệnh của sinh vật Thần siêu cấp.

Lục Đạo nói: “Muốn hấp thụ tinh hoa gen sinh mệnh cũng không khó, có điều ngươi phải có được sự đồng ý của tinh hoa gen sinh mệnh mới được, hoặc thực lực của ngươi đủ mạnh mới có thể trực tiếp hấp thụ hết bọn chúng.”

“Ý ngươi là, tinh hoa gen sinh mệnh có ý thức?” Hàn Sâm kinh ngạc nói.

Lục Đạo khẽ gật đầu: “Sự tiến hóa của sinh vật Thần siêu cấp khác với chúng ta, cuối cùng khi bọn chúng thăng cấp đến Tí Hộ Sở thứ năm thì chúng sẽ vứt bỏ, dùng tinh hoa gen sinh mệnh thuần túy để diễn sinh sinh mệnh. Tuy rằng trước khi bọn chúng chưa thăng cấp vẫn chưa đạt tới trình độ đó, nhưng tinh hoa gen sinh mệnh đã có ý thức rồi, thật ra thì giết chết bản thể của chúng cũng không hẳn là giết chết chúng, nếu tinh hoa gen sinh mệnh vẫn còn thì có nghĩa là bọn chúng vẫn sống.”

“Thì ra là như vậy, khó trách ta không hấp thụ được.” Lúc này Hàn Sâm mới hiểu, thì ra quả nhiên tinh hoa gen sinh mệnh có ý thức tự chủ, chẳng trách không bị khí tức mô phỏng của hắn lừa gạt.

Hàn Sâm lại hỏi Lục Đạo phải thế nào mới có thể có được tinh hoa gen sinh mệnh, nhưng Lục Đạo nói với hắn rằng không có phương pháp cố định, mỗi tinh hoa gen sinh mệnh có một phương pháp nhận biết khác nhau, thời cơ khác nhau, kinh nghiệm không hề thông dụng.

Hai người vừa tìm bia hạch gen vừa trò chuyện rôm rả, còn chưa tìm được bia hạch gen thì đột nhiên thấy phía trước có bóng người đi tới.

Chỉ thấy kẻ tới kia là mấy dị linh, khí tức trên người chúng đều hết sức kinh người, mặc dù tất cả đều chưa thăng cấp lên dị linh siêu cấp, nhưng mà chắc hẳn bản thân chúng cũng đều chỉ sau mỗi Đế Linh.

“Lục Đạo Đại Đế, không ngờ lại có thể gặp ngươi ở đây đấy, không biết Lục Đạo Đại Đế có đồng ý đồng hành cùng bọn ta không?” Mấy dị linh kia nhìn thấy Lục Đạo thì đều kinh ngạc, tên dị linh tóc đỏ dẫn đầu tiến lên nói.

“Ta đã quen độc lai độc vãng rồi, không thích đồng hành cùng người khác.” Lục Đạo lạnh nhạt nói.

Dị linh kia khẽ cau mày, nhìn Hàn Sâm bên cạnh Lục Đạo, chỉ Hàn Sâm nói: “Nếu Đại đế thích độc lai độc vãng, vậy tên nhân loại này là thế nào?”

Lục Đạo dửng dưng nói: “Hắn là đối thủ của ta.”

“Đối thủ?” Lục Đạo vừa nói ra, một đám dị linh đều kinh ngạc, nhìn Hàn Sâm với ánh mắt khác thường.

Lục Đạo khác với Đại Đế bình thường, hắn là cường giả chân chính đứng đầu Tí Hộ Sở thứ tư, ngay cả nhiều cường giả cấp Đại Đế cũng khó có ai được hắn coi là đối thủ.

Chỉ có một người đã từng được Lục Đạo coi là đối thủ, đó cũng chính là người áp đảo Lục Đạo chiếm vị trí thứ nhất trên bia hạch gen siêu cấp.

Rất nhiều dị linh đều nói, sở dĩ Lục Đạo tự hủy rồi tu lại chính là vì có thể vượt qua chính mình, bù đắp những thiếu sót bẩm sinh, đánh bại cường giả đứng đầu trên bia hạch gen kia.

Bây giờ Lục Đạo lại gọi một nhân loại là đối thủ, điều này khiến bọn họ kinh ngạc không thôi.

“Vậy ta phải xem thử xem một nhân loại tầm thường sao lại xứng để làm đối thủ của Đại Đế ngươi.” Dị linh tóc đó bước ra một bước, tay cầm trường thương chỉ vào Hàn Sâm nói: “Báo tên đi, không có kẻ vô danh nào chết dưới thương của Xích Tiêu Long ta cả.”

“Hàn Sâm” Hàn Sâm hơi bất lực, hắn cũng không thích đánh nhau vô nghĩa, hao tổn sức lực mà không được gì.

Tuy nhiên Hàn Sâm vẫn nói ra tên họ mình, ban đầu khi hắn đánh nhau với Lục Đạo ở kho hạch gen, hắn đã sử dụng bản thể, cho nên trước mặt Lục Đạo, hắn cũng không cần phải che giấu gì, dứt khoát dùng tên mình.

Dị linh tóc đỏ sảng khoái, không nói hai lời, trực tiếp đâm một kích về phía Hàn Sâm, cây thương kia giống như được tu luyện, giống như độc long mang theo long khí cuồn cuồn đâm tới, còn chưa đâm trúng Hàn Sâm mà đất đá đều bị kiếm khí thổi tung tạo thành một rãnh sâu.

Lục Đạo mỉm cười lùi về phía sau, mấy dị linh đi theo dị linh tóc đỏ cũng lùi sang một bên.

Hàn Sâm cũng không nhượng bộ, rút Thái A Kiếm ra chém về phía long khí cuồn cuộn kia, sức mạnh cường đại khiến cho Thái A Kiếm cứng rắn trực tiếp tách đôi long khí, chém lên trường thương.

Hàn Sâm và Xích Tiêu Long không ai lùi bước, vậy mà cục diện lại là kẻ tám lạng người nửa cân.

Xích Tiêu Long hừ lạnh một tiếng, trường thương trong tay phóng to lên, hóa thành một con Hắc Long, trường thương được Xích Tiêu Long sử dụng, Hắc Long có tác dụng như một cây thương, nhưng bản thân lại có thể phun ra long tức đả thương kẻ địch, chẳng những uy lực lớn, còn khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Hàn Sâm lại không chút hoảng sợ, mặc cho hạch gen của Xích Tiêu Long thần kỳ quỷ dị, nhưng dù sao vẫn là hạch gen cấp Bảo Thạch, không thể áp chế sức mạnh của hắn.

Hàn Sâm mở Động Huyền Khí Tràng ra, đồng thời thi triển Quỷ Kiếm Thuật, sau khi học Quỷ Kiếm Thuật từ chỗ Minh Nguyệt thì Hàn Sâm đã luyện tập để càng phù hợp với Động Huyền Kinh.

Mặc dù bây giờ vẫn chưa tính là hoàn mỹ những cũng đã được Hàn Sâm luyện thuần thục rồi.

Lúc này phối hợp Động Huyền Kinh với Dịch Thiên Thuật, kiếm pháp vô cùng biến hóa, có thể lường trước được kẻ địch, không cần biết cây thương trong tay Xích Tiêu Long quỷ dị đến mức nào, dường như rất nhiều biến hóa đã nằm trong dự liệu của Hàn Sâm.

Xích Tiêu Long kinh hoàng phát hiện, cho dù thương pháp của hắn biến hóa như thế nào thì thanh kiếm của Hàn Sâm như đã biết trước một bước, nếu tiếp tục thì thân thể của mình sẽ trúng kiếm của Hàn Sâm.

Xích Tiêu Long đột nhiên trở nên nhát như thỏ đế, Hắc Long Thương trong tay mới vừa vung ra nửa đường đã phải thu lại, nếu tiếp tục như vậy, Xích

Tiêu Long hoàn toàn không có năng lực công kích, bị một kiếm của Hàn Sâm đâm tới, chỉ có thể chặn lại lùi về sau.

Một đám dị linh đều cả kinh thất sắc, Xích Tiêu Long là kẻ mạnh nhất trong bọn họ, hơn nữa còn là hậu duệ Đại Đế, hạch gen Hắc Long Thương đã tung hoành một vùng lãnh thổ rộng lớn, gần như bất khả chiến bại, không ngờ rằng lại bị một nhân loại đánh cho tới mức không còn sức đánh trả, chỉ có thể liên tiếp lui về sau.

"Quả nhiên nhân loại này có chút khác thường, không hổ là sinh vật

mà Lục Đạo Đại Đế gọi là đối thủ."

"Kiếm pháp đó thật sự biến ảo khó lường, ta nhìn lâu như vậy mà vẫn không thấy biến hóa lặp lại."

"Quá đáng sợ, dường như hắn ta có thể nhìn thấu suy nghĩ của Xích Tiêu Long, cho dù Xích Tiêu Long đánh như thế nào cũng đều bị một kiếm của hắn phá giải, tại sao lại có kiếm pháp đáng sợ như vậy chứ."

Hết chương 1479.

Chương 1480. Thiên Kiếm

Một đám dị linh đều kinh hãi, mà trong mắt Lục Đạo lại lóe lên một tia sáng kỳ dị, khen ngợi: "Kiếm này đã có được tinh hoa của Thiên Đạo."

Chẳng qua chỉ hơn trăm kiếm mà Xích Tiêu Long đã không thể không bỏ Hắc Long Thương trong tay xuống, nếu không hai tay hắn sẽ bị chặt đứt.

Xích Tiêu Long lùi lại, mặt tái nhợt nhìn Hàn Sâm nói: "Không hổ là người mà Lục Đạo Đại Đế coi là đối thủ, Hàn Sâm, ta sẽ nhớ kỹ cái tên này"

Dứt lời, Xích Tiêu Long bèn xoay người đi, mấy dị linh kia cũng vội vàng đi theo hắn.

Hàn Sâm nhún vai, hắn không hề hy vọng người khác nhớ đến mình, đặc biệt là kẻ thù.

“Kiếm pháp của ngươi rất mạnh, nhưng có vẻ vẫn chưa hoàn mỹ, hơn nữa kiếm pháp này của ngươi không có kiếm tâm.”

“Quả thật không có kiếm tâm, thật ra thì cũng không tính là kiếm pháp.” Hàn Sâm mỉm cười.

Mặc dù bây giờ đã dung hợp với Quỷ Kiếm Thuật, nhưng vẫn lấy Động Huyền Kinh và Dịch Thiên thuật làm chủ, kiếm pháp chỉ là phụ, nòng cốt vẫn là suy luận, phán đoán trước, bày cuộc, bản thân kiếm pháp là thứ yếu.

Cho nên Lục Đạo mới nói kiếm pháp của Hàn Sâm không có kiếm tâm, có điều Hàn Sâm cũng không phải là người chuyên luyện kiếm pháp, đối với hắn việc kiếm tâm có hay không cũng không quan trọng.

Lúc trên đường đi, Lục Đạo cũng thỉnh giáo Hàn Sâm những nghỉ vấn liên quan tới Quỷ Kiếm Thuật, Hàn Sâm cũng không giấu giếm trả lời những nghi vấn của Lục Đạo.

Bất kể là Động Phá Huyền Cơ Thuật của Động Huyền Kinh, hay Dĩ Thiên Vi Cục của Dịch Thiên Thuật thì đều không phải học kỹ xảo là được. Nếu bản thân không có lòng dạ và ý thức thì dù có dạy như thế nào cũng không được, nếu có thiên phú như vậ thì cho dù không dạy, chỉ nhìn thôi cũng sẽ hiểu được.

“Đáng tiếc ngươi không phải là người luyện kiếm pháp chân chính, bằng không kiếm pháp này thật sự có thể thông thiên đạo.” Sau khi Lục Đạo hiểu sâu sắc, không khỏi thở dài nói.

Dọc theo đường đi, Lục Đạo đã học được rất nhiều Quỷ Kiếm Thuật, cũng biểu diễn kiếm pháp Lục Đạo của mình cho Hàn Sâm xem, điều này cũng rất có ích cho Hàn Sâm.

Mỗi một đạo kiếm pháp của Lục Đạo đều có một phong cách riêng, dưới Lục Đạo giống như mỗi người một vẻ, Quỷ Kiếm Thuật chỉ bao gồm biến

hóa kiếm thuật trong thiên hạ, mà kiếm pháp Lục Đạo đã vượt qua biến hóa của bản thân kiếm thuật, giữa hai bên không hề có xung đột.

Đi gần nửa tháng mà Hàn Sâm không hề thấy Trác Đông Lai và Minh Nguyệt đâu, cũng không biết rốt cuộc bọn họ chạy đi đâu rồi, hay là đã vào chiến trường chính rồi.

Nhưng cuối cùng bọn họ cũng tìm được một tấm bia hạch gen, ngoài bia hạch gen còn có không ít dị linh đang đứng đó, trong đó có Xích Tiêu Long.

"Ta nghe bọn Xích Tiêu Long nói Lục Đạo Đại Đế đang ở đây, cho nên vẫn ở đây chờ ngươi đến mãi, may mà không phải thất vọng." Một dị linh tóc trắng tuấn mỹ nhìn Lục Đạo cười nói.

"Ngươi là ai?" Lục Đạo lạnh nhạt nhìn dị linh tóc trắng rồi hỏi. "Ta là Tu Di, nhi tử của Hư Lô Đại Đế" dị linh tóc trắng nói. "Thì ra là nhi tử của Hư Lô." Lục Đạo thờ ơ nói, không nói thêm gì nữa.

Tu Di cũng không tức giận, Lục Đạo và hắn vốn không cùng đẳng cấp, năm đó phụ thân hắn - Hư Lô Đại Đế cũng bại dưới tay Lục Đạo.

Mặc dù trong lòng Tu Di rất muốn khiêu chiến với Lục Đạo để rửa nhục cho phụ thân, nhưng trước khi nâng cấp hạch gen thì hắn lại không dám đề cập tới.

"Ngươi chính là Thiên Kiếm Hàn Sâm ư2" Tu Di nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới hỏi.

"Ta là Hàn Sâm, không sai, nhưng ta không biết Thiên Kiếm là cái gì hết." Hàn Sâm nhún vai nói.

Tu Di nghiêm túc nói: "Nếu ngay cả Lục Đạo Đại Đế cũng đã nói kiếm pháp của ngươi đã thông thiên đạo thì đương nhiên cái tên Thiên Kiếm không giả được, thứ ta tu luyện cũng là kiếm đạo, cho nên ta muốn lĩnh giáo Thiên Kiếm đạo của ngươi."

Dứt lời, Tu Di đã rút kiếm trên tay ra, thanh kiếm của hắn rất cổ quái, nó giống như một cây kim thép dài, lưỡi kiếm thật sự rất nhỏ.

Hàn Sâm cũng rút Thái A Kiếm ra, mặc dù hắn không thích đánh nhau vô nghĩa,

Nhưng ở đây, hắn lại không thể lộ ra vẻ yếu đuối, nếu không sau khi vào chiến trường chính thì sao có thể giành lấy hạch gen Thần được.

Mặc dù hắn không có dục vọng quá lớn với hạch gen Thần, nhưng tới cũng đã tới rồi, nếu có đồ tốt thì đương nhiên vẫn muốn tranh một phen.

Xích Tiêu Long và dị linh cũng nhìn Hàn Sâm và Tu Di, rất mong đợi trận chiến này.

Mặc dù Hàn Sâm là đối thủ mà Lục Đạo chính miệng thừa nhận, nhưng sức mạnh của Hàn Sâm vẫn chưa đạt tới siêu cấp, hơn nữa Lục Đạo cũng chưa đánh với hắn, có lẽ chỉ là được Lục Đạo công nhận tiềm năng.

Mà Tu Di cũng không phải là Đế nhị đại bình thường, phụ thân hắn là Hư Lô Đại Đế, mẫu thân hắn cũng là Đại Đế tiếng tăm lẫy lừng, Tu Di sở hữu những ưu điểm di truyền của cả hai vị Đại Đế, thậm chí còn giỏi hơn cha mẹ, tương lai nếu đạt thành tựu siêu cấp, thì có thể khiêu chiến những nhân vật tồn tại như Lục Đạo.

Sở dĩ cha mẹ hắn kết hợp với nhau cũng là vì mục tiêu này, để đời sau của bọn họ có thể trở thành tồn tại cao nhất Tí Hộ Sở thứ tư, thậm chí còn thăng cấp lên Tí Hộ Sở thứ năm.

Sự ra đời của Tu Di cũng không khiến bọn họ thất vọng, với thiên phú và năng lực vô cùng mạnh mẽ, tiềm lực của hắn còn mạnh hơn cả bản thân cha mẹ.

Tu Di thấy Hàn Sâm cũng đã rút kiếm ra, thế là không nói thêm gì nữa, thanh kiếm trên tay chém thẳng vào Hàn Sâm.

Thanh Kiếm kia mỏng như kim thêu vậy, hơn nữa không nhìn thấy thần quang tỏa ra, thế mà Tu Di lại xem nó như một cây kiếm, quả không thể nào ngờ tới.

Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm cũng bổ tới, hai kiếm chạm nhau, đột nhiên Hàn Sâm cảm giác được một luồng sức mạnh cực lớn tấn công tới, thân thể không tự chủ được lùi về sau, hai chân vững vàng như đinh đóng xuống đất, gắng gượng kéo thành hai rãnh sâu dài hàng trăm mét trên mặt đất.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy tay cầm kiếm cũng khế run lên, hổ khẩu cũng rách toác, hắn thầm hơi kinh ngạc: "Sao mà nột dị linh cấp Bảo Thạch có thể có sức mạnh cường đại tới như vậy? Gần như sức mạnh này ngang ngửa với sinh vật Thần siêu cấp rồi."

Tu Di lại chém về phía Hàn Sâm một lần nữa, đồng thời lạnh nhạt nói: "Kiếm của ta cũng gọi là Tu Di, hạch gen cấp Bảo Thạch, có sức mạnh như núi."

Bây giờ Hàn Sâm mới hiểu được, thì ra là kiếm trong tay Tu Di cổ quái chứ không phải sức mạnh cơ thể hắn cường đại tới như vậy.

Xích Tiêu Long và dị linh cũng đều thán phục: "Không hổ là Tu Di, uy lực trong một kiếm quá lớn, quả thật không phải chuyện bọn ta có thể làm được."

"Hắn vẫn chưa được thăng cấp tới siêu cấp, nếu mà đạt đến siêu cấp, vậy Tu Di Kiếm kia còn mạnh đến mức nào chứ, e rằng ngay cả Đại Đế cũng chưa chắc có thể ngăn cản uy lực từ một kiếm của hắn."

"Kiếm lực như vậy, quả thật quá kinh khủng."

Mặt Hàn Sâm lại không đổi sắc, hắn vẫy bàn tay tê dại của mình, đổi kiếm sang tay trái, vậy mà dùng tay trái nghênh tiếp Tu Di.

Thực lực mạnh không có nghĩa là tất cả, ít nhất dưới Động Huyền Kinh của Hàn Sâm, sức mạnh đó chỉ là vô dụng.

Nhất cử nhất động của Tu Di đều được Hàn Sâm ghi lại trong đầu, đồng thời Thái A Kiếm cũng đâm về phía Tu Di. Hết chương 1480.

Chương 1481. Chiến trường chính

Sức mạnh tuyệt đối mà không có sự chèo chống của tốc độ tuyệt đối thì rõ ràng khó có thể tạo thành những phiền toái quá lớn cho Hàn Sâm.

Dù cho có mạnh đến đâu, nếu không đụng được vào Hàn Sâm thì cũng không có tác dụng gì. Tu Di Kiếm mạnh như núi, không thua gì sức mạnh của sinh vật Thần siêu cấp.

Nhưng dưới Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm, nhất cử nhất động của hắn đều nằm trong sự tính toán của Hàn Sâm, giống như một con rối, không thể nào đụng vào Hàn Sâm.

Cho dù Tu Di muốn lấy mạng liều mạng thì cũng không có cơ hội, cho dù hắn có cố gắng như thế nào thì cũng giống như đã bàn bạc trước với Hàn Sâm vậy, mọi đường kiếm đều không thể nào chạm vào một góc áo Hàn Sâm.

Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm tùy ý tự nhiên, kiếm chỉ thẳng tới, Tu Di không thể không tránh đi để bảo toàn tính mạng, Tu Di không có kiếm lực cường đại,

không thể không ngậm ngùi rút lui.

Xích Tiêu Long và một đám dị linh đều khiếp sợ, ngay cả một cường giả như Tu Di cũng không có sức đánh trả dưới kiếm Hàn Sâm, hắn cứ lui nữa lui mãi, cuối cùng cơ thể va vào bia hạch gen, không còn đường lui nữa.

Tu Di hét lớn một tiếng, dứt khoát nhắm hai mắt lại, vung loạn xa Tu Di Kiếm trong tay, không phải hắn không muốn đấu tiếp mà hắn đã bất lực rồi, lui cũng không được mà đánh cũng không được, ngay cả ngăn cản kiếm của Hàn Sâm cũng không thể.

Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm dừng lại, không đâm hắn, giết Tu Di ở đây cũng vô dụng, hắn vẫn có thể sống lại, chỉ thêm một kẻ thù mà thôi.

Hắn trở tay cắm Thái A Kiếm về trong vỏ, Hàn Sâm lui về bên cạnh Lục Đạo.

“Kiếm pháp của các hạ thật lợi hại, không hổ là Thiên Kiếm, Tu Di ta thua rồi.” Tu Di dứt khoát không dây dưa thêm.

“Thời gian cũng sắp tới rồi, vào chiến trường chính đi.” Lục Đạo thản nhiên nói, lập tức tới trước bia hạch gen, hắn bỏ hạch gen chưa hoàn chỉnh vào rãnh bên trong bia hạch gen.

Đột nhiên hạch gen chưa hoàn chỉnh kia tỏa ra một tia sáng chói lòa, chiếu lên người Lục Đạo, hút Lục Đạo vào trong bia hạch gen.

Hàn Sâm cũng lấy hạch gen chưa hoàn chỉnh của mình ra, bỏ vào bên †rong rãnh, cũng tiến vào bia hạch gen giống như Lục Đạo.

Sau khi thị giác trở lại bình thường, Hàn Sâm phát hiện ra bản thân đã tới một chiến trường rất lớn, mà vị trí của hắn đứng là khán đài của đấu trường.

Ngoài hắn ra, trên khán đài còn rất nhiều dị linh và dị sinh vật, chẳng qua bây giờ cho dù là dị linh hay là dị sinh vật, dù bình thường là tử địch, thì ở đây cũng không lập tức đánh nhau, bọn họ đều đang nhìn đấu trường bên dưới.

Lúc này, trong đấu trường, có một cặp thú hung dữ đang chiến đấu, trong đó có một con sư tử thép, con còn lại là xà nữ sáu tay, hai con quái vật đang chiến đấu điên cuồng, những sinh vật khác chỉ đứng trên khán đài để xem cuộc chiến.

Hàn Sâm nhìn xung quanh, bởi vì đấu trường này quá lớn, với thị lực của Hàn Sâm không thể nào nhìn thấy có những sinh vật nào ở khán đài đối diện, Lục Đạo cũng không ở bên cạnh hắn, không biết là ở đâu trong đấu trường.

“Minh Nguyệt!” Hắn không nhìn thấy Lục Đạo nhưng lại nhìn thấy Minh Nguyệt mà lâu nay chưa tìm được, Hàn Sâm vừa đi qua vừa gọi.

Minh Nguyệt thấy Hàn Sâm, lại chỉ thản nhiên nói: “Không ngờ ngươi có thể tới được nơi này.”

“Lão Trác đâu?” Hàn Sâm đã biết Minh Nguyệt lừa hắn rất nhiều chuyện, cũng không khỏi thêm gì cả, hắn chỉ hơi lo lắng cho Trác Đông Lai thôi.

Minh Nguyệt nói: “Ngươi yên tâm, hắn không sao, chẳng qua bởi vì không có được hạch gen cho nên không vào được chiến trường chính, bây giờ đang chờ ở ngoài bia hạch gen. Trái lại là ngươi, vậy mà có thể vào được chiến trường chính, chẳng lẽ ngươi giết được con Hỏa Vĩ Điệp Vương kia rồi?”

“Mục tiêu của ngươi là ở đây ư?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

Minh Nguyệt khẽ gật đầu: “Bây giờ ta cũng không cần gạt ngươi, ta đến đây là vì nơi này, cái này còn phải cám ơn ngươi trợ giúp, chờ sau khi ra ngoài, chắc chắn Minh tộc sẽ hậu tạ ngươi.”

Hàn Sâm lạnh nhạt nói: “Ngay cả năng lực tự mình đi tới đây mà ngươi cũng không có, ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể giành được hạch gen Thần ư?”

“Xem ra ngươi đã biết không ít chuyện.” Minh Nguyệt khẽ mỉm cười: “Có điều ngươi không cần lo lắng cho ta, ta tự có cách, ngươi giúp ta tới đây coi như đã hoàn thành nhiệm vụ, không cần phải nghĩ tới chuyện khác.”

“Sơ rằng ngươi chưa chắc có được những gì ngươi muốn.” Hàn Sâm cười lạnh nói.

“Không ai có thể ngăn cản ta lấy hạch gen Thần.” Mặt Minh Nguyệt lại đầy vẻ kiên định.

Hàn Sâm không nói gì nữa, bèn ngồi xuống bên cạnh, hắn muốn nhìn thử xem rốt cuộc Minh Nguyệt dựa vào cái gì mà cho rằng mình có thể cướp được hạch gen Thần giữa nhiều cường giả tới như vậy.

Mặc dù thực lực của nàng không tệ, nhưng ở chiến trường chính cũng không tính là xuất sắc, cũng không biết rốt cuộc tự tin của nàng từ đâu mà

ra.

“Nể tình ngươi bảo vệ ta tới đây, ta muốn khuyên ngươi một câu, đứng ở đây nhìn là được rồi, đừng có tham chiến, mặc dù thực lực của ngươi cũng không tệ, nhưng ở đây có quá nhiều cường giả, ngươi không có chút cơ hội nào đâu. Cho dù là ta, nếu không có chuẩn bị trước cũng không dám tranh hạch gen Thần.” Minh Nguyệt nói với Hàn Sâm ngồi bên cạnh.

“Đó là việc của ta.” Hàn Sâm thản nhiên nói một câu.

Đương nhiên hắn muốn tham chiến, không chỉ muốn tham chiến, mà còn muốn đoạt hạch gen Thần, tốt nhất có thể khiến Minh Nguyệt vui mừng vô ích một phen.

Chẳng qua bây giờ Hàn Sâm vẫn không rõ rốt cuộc Minh Nguyệt dựa vào đâu mà tự tin tới vậy.

Minh Nguyệt còn muốn nói điều gì đó thì thấy hai hậu duệ sinh vật Thần siêu cấp trong đấu trường đã phân thắng bại rồi, con sư tử thép kia bị xà nữ sáu tay xé một chân, hét lên thảm thiết rồi rời khỏi chiến trường.

May là nó lui nhanh, nếu không sợ rằng nó sẽ mất mạng.

Đột nhiên hắn thấy viên hạch gen trong tay Minh Nguyệt tỏa ra ánh sáng kỳ dị, đồng thời trước mặt nàng cũng xuất hiện một cánh cổng ánh sáng.

“Ta khuyên ngươi cũng là có ý tốt, đây không phải là nơi ngươi nên tới.” Minh Nguyệt nói rồi bước vào cánh cổng ánh sáng, khi xuất hiện lần nữa thì nàng đã ở trên đấu trường.

Đồng thời ở bên kia đấu trường, một dị linh cũng tiến vào.

Tay dị linh kia cầm một cây đại chùy, bước lên không nói lời nào đã đánh về phía Minh Nguyệt, đầu chùy hình thành một khí bạo khủng bố, dường như đến cả núi cũng có thể nổ tung.

Minh Nguyệt triệu hồi U Minh Tán của nàng ra, chẳng qua bây giờ U Minh Tán trông hơi khác.

“Quái lạ! Tại sao khí tức trên U Minh Tán của nàng lại trở nên mạnh mẽ rồi?” Hàn Sâm khẽ cau mày nhìn cái ô trong tay Minh Nguyệt, bây giờ U Minh Tán mạnh hơn rất nhiều so với cái hắn nhìn thấy trước đây, thậm chí không thua kém gì hạch gen siêu cấp.

Đại chùy trong tay dị linh kia lại nện xuống, Minh Nguyệt lại không né tránh, U Minh Tán trong tay xoay tròn, hình thành một vòng xoáy U Minh khổng lồ trên mặt ô.

Đại chùy đánh trúng lập tức bị hút vào trong vòng xoáy, dị linh kia dùng hai tay nắm lấy chuôi chùy muốn kéo ra ngoài, nhưng lực hút quá kinh người, thế là cả dị linh và chùy đều bị hút vào bên trong.

Đợi khi U Minh Tán dừng xoay, phía trên mặt ô có thêm hình một dị linh đang cầm chùy.

Tất cả dị linh và dị sinh vật đứng xem trên khán đài đều biến sắc, dù gì đó cũng là dị linh đời sau cấp Đế, vừa đối mặt mà đã bị hút vào trong ô, không biết sống chết thế nào.

“Không đúng… quá không bình thường… Chắc chắn sức mạnh trước đây của U Minh Tán không mạnh như vậy, chẳng lẽ nàng đã được thăng cấp lên hạch gen siêu cấp rồi ư? Nhưng đây là chiến trường gen, không phải chỉ cho phép những sinh vật dưới cấp Bảo Thạch tiến vào sao?” Hàn Sâm khẽ cau mày.

“Bây giờ ngươi hiểu rồi chứ, lần này cho dù ai tới, người cuối cùng lấy được hạch gen Thần nhất định là ta” Minh Nguyệt trở về từ cánh cổng ánh sáng, ngồi bên cạnh Hàn Sâm, tự tin nói.

Hết chương 1481.

Chương 1482. Nhận thua

“Nếu ngươi có thực lực như vậy thì cần gì phải giả bộ đáng thương?” Hàn Sâm dửng dưng nói.

Minh Nguyệt lắc đầu: “Cũng không tính là giả bộ đáng thương, mặc dù †a có cách có thể tăng cường sức mạnh của U Minh Tán, khiến nó tạm thời đạt tới cấp hạch gen siêu cấp, nhưng thời gian rất có hạn, ta phải giữ lại để sử dụng ở chiến trường chính nữa, mới có thể đoạt được hạch gen Thần, trước khi tới đây, dù có chết ta cũng sẽ không sử dụng nó. Cho nên, vẫn phải cảm ơn ngươi và Trác Đông Lai đã giúp ta tới được đây.”

Hàn Sâm không nói gì nữa, mặc dù đây vốn là việc hắn phải làm, nhưng bị Minh Nguyệt lừa dối như thế vẫn khiến hắn rất khó chịu.

Minh Nguyệt còn muốn nói điều gì đó, lại thấy hạch gen không hoàn chỉnh trong tay Hàn Sâm sáng lên, đồng thời một cánh cổng ánh sáng cũng mở ra trước mặt Hàn Sâm, có vẻ như đã đến lượt hắn xuất chiến rồi.

“Ngươi chỉ là một nhân loại, chết rồi thì không có cơ hội sống lại, ở đây cường giả như mây, nếu ta là ngươi, sẽ không tham gia loại chiến đấu vô nghĩa, hơn nữa còn nguy hiểm đến tính mạng này.”

“Ta cũng không thích tham gia vào những trận chiến vô nghĩa, cho nên †a phải lấy được hạch gen Thần, vậy thì nó mới có ý nghĩa.” Hàn Sâm thản nhiên nói một câu rồi bước vào trong cánh cổng ánh sáng, xuất hiện trong đấu trường.

Minh Nguyệt thở dài nói với chính mình: “Mặc dù hơi có lỗi với ngươi, nhưng có điều lần này ta phải lấy được hạch gen Thần.”

Dứt lời, ánh mắt của Minh Nguyệt tập trung vào trên đấu trường, nàng nhìn thấy đối thủ của Hàn Sâm hóa ra lại là Xích Tiêu Long, không nhịn được khẽ cau mày: “Xích Tiêu Long là hậu duệ của Đại Đế, xem ra vận khí của Hàn Sâm không được tốt lắm, cho dù có thể thắng trận này, sợ rằng hắn sẽ phải bỏ ra một cái giá không nhỏ. Có điều như vậy cũng tốt, tránh cho ta gặp hắn, một nhân loại thú vị như vậy, ta cũng không đành lòng thu hắn vào U Minh Tán để luyện hóa.”

Hàn Sâm thấy Xích Tiêu Long, Xích Tiêu Long cũng nhìn thấy Hàn Sâm, hai người cũng không nhịn được hơi ngẩn người, sau đó Xích Tiêu Long nở nụ cười khổ: "Xui thật đấy, không ngờ trận đầu đã gặp phải ngươi."

Hàn Sâm cười một tiếng không nói gì, Xích Tiêu Long bất đắc dĩ lắc đầu: "Cũng được, dù sao sớm muộn đều thua, có thể thua dưới tay Thiên Kiếm của ngươi, vậy cũng không tính là mất mặt."

Dứt lời, Xích Tiêu Long lại trực tiếp bỏ quyền nhận thua, lui ra khỏi cuộc chiến.

Xích Tiêu Long là hậu duệ của Đại Đế, vẫn có chút tiếng tăm trong giới dị linh, bây giờ Xích Tiêu Long chưa đấu đã nhận thua khiến rất nhiều dị linh đều ngạc nhiên, rối rít hỏi thăm có chuyện gì xảy ra, cũng như rốt cuộc kẻ đối chiến với Xích Tiêu Long là ai.

Minh Nguyệt ngạc nhiên, sau khi Xích Tiêu Long gặp phải Hàn Sâm lại chủ động đầu hàng, điều này thật sự khiến nàng hơi bất ngờ, nhất thời không đoán được rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Hàn Sâm đi ra từ trong cánh cổng ánh sáng, vẫn ngồi lại chỗ cũ.

Minh Nguyệt nhìn hắn không có ý muốn nói chuyện, không nhịn được hỏi: "Tại sao Xích Tiêu Long lại nhận thua?"

"Có lẽ do ta may mắn, hoặc là hắn thấy ta anh tuấn nên không nỡ làm tổn thương ta, cho nên chủ động nhận thua chăng?" Hàn Sâm mỉm cười nói.

Đương nhiên Minh Nguyệt không tin mấy lời nhảm nhí của hắn, nhưng cũng không để trong lòng, mặc dù Xích Tiêu Long là hậu duệ của Đại Đế, nhưng cũng không được coi là quá mạnh, hơn nữa cũng không phải đối thủ của Minh Nguyệt, cho nên Minh Nguyệt cũng không quá quan tâm.

Không ngừng có cường giả tiến vào đấu trường khiêu chiến, cho dù là dị sinh vật hay dị linh, trong đó có rất nhiều cường giả.

Sau khi Lục Đạo ra sân, Minh Nguyệt biến sắc: "Lục Đạo Đại Đế cũng tới chiến trường gen."

“Không phải ngươi đã thắng chắc sao, ai tới có liên quan gì chứ?” Hàn Sâm chế nhạo nói.

“Lục Đạo Đại Đế thì khác, mặc dù hắn không có hạch gen siêu cấp, nhưng thân thể hắn vẫn là thân thể của Đại Đế, cho dù là ta thì cũng

không chắc trăm phần trăm có thể đánh bại hắn.” Minh Nguyệt nghiêm trọng nói.

Hàn Sâm mím môi không nói gì nữa, mặc dù Minh Nguyệt rất xảo quyệt, đáng tiếc nàng cũng không phải là người tu hành chân chính, cho dù có hạch gen siêu cấp trợ lực, nhưng nói về lực chiến đấu thực sự, Hàn Sâm không mấy coi trọng nàng.

Đừng nói là gặp Lục Đạo, cho dù đối đầu với mình, nàng cũng chưa chắc có thể thắng.

Cho dù hạch gen siêu cấp có mạnh đến đâu đi nữa, vậy cũng phải đòi hỏi người sử dụng phát huy được sức mạnh thực sự của nó, bản thân Minh Nguyệt chưa đạt tới siêu cấp, cũng không phải là người một lòng tu hành, rất khó có thể phát huy được sức mạnh của U Minh Tán siêu cấp.

Bởi vì sinh vật có thể tiến vào chiến trường chính không nhiều, cũng chỉ có vài giờ, vòng đối chiến thứ nhất cũng đã kết thúc, bắt đầu vòng đấu thứ hai.

Sinh vật thất bại đã mất đi cơ hội tái chiến, người thắng lại tiếp tục phân chia thắng bại.

Rất nhanh lại đến lượt Minh Nguyệt, quả thật U Minh Tán của nàng rất lợi hại, vừa đối mặt đã thu một sinh vật Thần siêu cấp vào trong ô, biến thành một hình vẽ trên mặt ô.

“Rốt cuộc nữ dị linh đó là thần thánh phương nào, thủ đoạn thật lợi hại.”

“Nếu như ta không nhìn lầm, sức mạnh của nàng là lực U Minh, có lẽ đã từng tung hoành ngang dọc Tí Hộ Sở thứ tư, hậu duệ Minh tộc tiếng †ăm lừng lẫy.

“Minh tộc mà lại mạnh tới vậy ư? Tại sao nhiều năm trở lại đây không nghe tới chuyện của bọn họ nhỉ?”

“Quả thật trận chiến năm đó quá thảm khốc, rất nhiều chủng tộc cường đại đều đã ẩn nấp, Minh tộc chỉ là một trong số đó thôi.”

“Ta thấy hạch gen Thần lần này, sợ rằng sẽ rơi vào tay Lục Đạo Đại Đế hoặc nữ dị linh Minh tộc đó rồi, có lẽ chúng ta chẳng có cơ hội nào đâu.”

“Vốn dĩ cũng chỉ tới đây mở mang kiến thức mà thôi, có cường giả như thế ở đây, chúng ta làm gì có cơ hội.”

“Thật đáng sợ, ngay cả hậu thế sinh vật Thần siêu cấp có hạch gen cấp Bảo Thạch cũng không thể chống lại sức mạnh của chiếc ô đó, trực tiếp bị tiêu diệt, không biết Lục Đạo có thể phá hủy chiếc ô của nàng không.”

“Nếu ta gặp nàng thì chỉ có thể bỏ cuộc ngay lập tức, nếu bị nàng thu vào trong ô, không biết còn có thể trở lại đá linh hồn để hồi sinh không.”

Mọi người bàn luận sôi nổi, đều cảm thấy kinh ngạc trước sức mạnh của Minh Nguyệt.

Một lúc sau, lại đến lượt Hàn Sâm xuất chiến, sau khi Hàn Sâm tiến vào đấu trường, thấy đối thủ của mình bước ra từ cánh cổng ánh sáng, lại hơi ngẩn ra.

“Hôm nay làm sao vậy, không ngờ lại đụng phải người quen.” Hàn Sâm liếm môi, nhìn Tu Di đối diện cũng đang kinh ngạc.

Mà người theo dõi cuộc chiến của Hàn Sâm và Tu Di đều có chút phấn khích.

Hàn Sâm là nhân loại có thể khiến cho Xích Tiêu Long nhận thua, mà Tu Di là kết tỉnh của hai vị Đại Đế, thiên phú không phải hạng tầm thường có thể sánh được, cũng là một Đại Đế đời thứ hai có tiếng trong giới dị linh.

Hai cường giả như vậy giao chiến, đương nhiên khiến tất cả sinh linh khá mong đợi.

“Không biết bọn họ ai mạnh hơn ai?”

“Đương nhiên là Tu Di rồi, đây chính đời sau của hai vị Đại Đế, nghe nói thực lực của hắn mạnh mẽ vô cùng, mặc dù vân chỉ là hạch gen cấp Bảo Thạch nhưng sức mạnh miễn cưỡng có thể so với sinh vật Thần siêu cấp.

“Sao lần này lại xuất hiện nhiều cường giả đáng sợ như vậy, khó nói trước được hạch gen Thần sẽ rơi vào tay ai rồi.”

Hết chương 1482.

Chương 1483. Kiếm pháp giống Thần Minh

Nhìn thấy đối thủ của Hàn Sâm là Tu Di, Minh Nguyệt cũng không nhịn được mà hơi cau mày, nàng lẩm bẩm nói: “Sức mạnh của Tu Di quá cường đại, nếu như hắn dùng toàn lực tấn công thì e rằng ngay cả cơ hội nhận thua cũng không có, nếu ta là ngươi, bây giờ cứ trực tiếp nhận thua đi.”

Trong đấu trường, Tu Di bước qua phía Hàn Sâm, trực tiếp đi đến trước mặt Hàn Sâm, nhưng không rút kiếm, chỉ nhìn Hàn Sâm rồi nói: “Ta nghe nói từ đồng tộc nhân loại của ngươi rằng, bất cứ món đồ gì của nhân loại các ngươi đều có giá, thế thì giá cả bộ kiếm pháp của ngươi như nào? Ta muốn đưa ra một cái giá gì đó, ngươi có chịu dạy ta kiếm pháp không?”

Lúc Tu Di vừa dứt lời, đám người quan sát trận chiến trên khán đài đều ồ cả lên.

Nhi tử của hai vị Đại Đế - Tu Di tiếng tăm lừng lẫy trong số Đại Đế đời thứ hai, vậy mà lại muốn học kiếm pháp của một tên nhân loại, điều này thật sự rất đáng kinh ngạc.

“Một quả hạch gen siêu cấp, ngươi muốn học kiếm pháp gì thì ta đều sẽ dạy cho ngươi hết.” Hàn Sâm nói.

“Được thôi, có điều ta không mang được hạch gen siêu cấp đến đây, đợi sau khi rời khỏi chiến trường hạch gen, ngươi có thể đến Tí Hộ Sở Hư Lô tìm ta, hoặc là ngươi nói một địa điểm, ta tới tìm ngươi. Tu Di không chút nghĩ ngợi, trực tiếp đồng ý một cái rụp, cứ như theo cách nhìn của hắn thì kiếm pháp của Hàn Sâm còn quý hơn một quả hạch gen siêu cấp.

Thậm chí các sinh vật trên đài quan sát còn náo động hơn, suy cho cùng quả hạch gen siêu cấp không phải là thứ mà ai cũng có được, nhiều người trong số họ đã luyện tập chăm chỉ trong nhiều năm chỉ để cô đặc lại một quả hạch gen siêu cấp cho mình mà thôi.

Vậy mà bây giờ Tu Di lại dùng hạch gen siêu cấp để đổi lấy kiếm pháp của Hàn Sâm, điều này càng làm cho bọn họ thêm tò mò hơn, rốt cuộc Hàn Sâm có kiếm pháp gì mà đáng giá bằng một quả hạch gen siêu cấp.

“Có dịp thì ta sẽ tới Tí Hộ Sở Hư Lô tìm ngươi.” Lúc nãy Hàn Sâm cũng chỉ thuận miệng nói một câu, không ngờ rằng Tu Di lại đồng ý, không khỏi cảm thán Đại Đế đời thứ hai trâu bò, ngay cả hạch gen siêu cấp cũng coi thường, nói cho là cho.

“Nói chuyện làm ăn xong rồi, nên làm chính sự thôi, ra tay đi.” Hàn Sâm rút Thái A Kiếm ra nói.

“Ra tay cái gì? Nếu ta đánh thắng ngươi thì cần gì phải học kiếm pháp của ngươi, ta nhận thua, ngươi nhớ đến Tí Hộ Sở Hư Lô tìm ta.” Tu Di nói một cách tự nhiên.

Trước sự choáng váng của mọi người, Tu Di đã đầu hàng và rút lui khỏi đấu trường.

Vẻ mặt Minh Nguyệt càng thêm phức tạp, nàng có nằm mơ cũng không ngờ rằng, vậy mà trận chiến sẽ kết thúc như vậy.

“Rốt cuộc hắn đã làm gì trong khoảng thời gian tách nhau ra ấy?” Đột nhiên Minh Nguyệt phát hiện, vốn dĩ nàng cho rằng mình rất hiểu Hàn Sâm, giờ bỗng nhiên thấy vô cùng xa lạ.

Hàn Sâm quay lại ngồi vào chỗ cũ, lần này Minh Nguyệt chỉ nhìn thấy hắn không nói chuyện, vốn dĩ Minh Nguyệt không coi Hàn Sâm là đối thủ cạnh tranh, nhưng bây giờ không thể không bắt đầu nghiêm túc nhìn nhận với Hàn Sâm.

Ngay cả Đại Đế đời thứ hai là Tu Di cũng tự nhận không phải là đối thủ của Hàn Sâm, điều này khiến cho Minh Nguyệt cũng cảm thấy áp lực.

Dị linh và dị sinh vật bốn phía đều quan sát Hàn Sâm và Minh Nguyệt, có ý kiến thảo luận về Hàn Sâm, cũng có ý kiến thảo luận về Minh Nguyệt, nhưng cả hai đều có mối quan tâm riêng và không nói ra.

Tuy rằng thắng hai trận liên tiếp dễ như trở bàn tay, thậm chí còn khiến cho một đám dị linh và dị sinh vật biết tên tuổi của mình, nhưng đối với Hàn Sâm mà nói, điều đó chẳng giúp được gì nhiều cho hắn.

Muốn lấy được hạch gen Thần, hắn trước sau vẫn phải đánh một trận với Minh Nguyệt hoặc Lục Đạo, nếu như may mắn thì trước khi hắn gặp hai người, bọn họ đã phân thắng bại được trước một bước rồi, Hàn Sâm chỉ muốn đấu với người chiến thắng giữa họ, đây có thể xem là kết quả tốt nhất.

Trận chiến vẫn tiếp tục, vẫn tiếp tục cho đến khi phân ra người chiến thắng cuối cùng, cánh cổng ánh sáng không ngừng mở ra trên khán

đài, từng cường giả bước vào trong đó rồi xuất hiện trong cuộc chiến trên đấu trường.

Về cơ bản những sinh vật chạm trán với Lục Đạo và Minh Nguyệt đều chủ động bỏ cuộc và nhượng bộ, chẳng ai muốn đem cái mạng nhỏ của mình ra để đùa giốn hết.

Nhưng Hàn Sâm thì không may mắn như vậy, tuy rằng những dị sinh vật đến bây giờ đều biết đến cái tên Thiên Kiếm, nhưng chưa từng tận mắt thấy qua sức mạnh của Hàn Sâm, từ đầu đến cuối vẫn có người chưa chịu từ bỏ ý định.

Sinh vật Thần siêu cấp đi đến vòng thứ ba chỉ dùng mũi ngửi ngửi hắn rồi chủ động bỏ cuộc và nhận thua. Đến vòng thứ tư thì hắn gặp một Đế Linh,

nhưng kẻ kia không có ý bỏ cuộc, chịu thua.

“Thiên Kiếm phải không? Ta muốn xem xem dựa vào cái gì mà một tên nhân loại lại dùng biệt hiệu Thiên Kiếm kiêu ngạo đến như thế, ngươi thật sự nghĩ rằng ngươi là kiếm giả mạnh nhất thiên hạ sao?” Dị linh kia không kiêng nể chỗ nào, lập tức rút đao chém thẳng về phía Hàn Sâm.

“Từ trước tới nay ta chưa từng nói mình là Thiên Kiếm gì đó.” Hàn Sâm thản nhiên nói một câu, kiếm ở trong tay cũng đã rút ra, cùng lúc đâm về phía dị linh kia.

Đúng là Hàn Sâm không thích cái biệt hiệu Thiên Kiếm này, nó thật sự quá quê mùa, hắn vẫn thích cái biệt hiệu Kim Tệ này hơn, vừa nghe đã thấy phú quý vui mừng hơn rồi.

Dị linh chém xuống một đao, giống như trăm ngàn cây đao cùng chém xuống, gần như bao phủ toàn bộ đấu trường, căn bản không có chỗ trống để Hàn Sâm né tránh.

Dị linh này tên là Bách Đao, hạch gen của hắn tên là Vạn Đao, một đao chém xuống, vạn đao theo sau, trời sinh đã có tính phạm vi năng lực công kích mạnh mẽ.

Trước đây Bách Đao từng nghe nói tới việc Hàn Sâm đánh bại Xích Tiêu Long và Tu Di, biết được kiếm pháp của Hàn Sâm vô cùng lợi hại, nhưng so đấu kiếm pháp, e rằng hắn không phải là đối thủ của Hàn Sâm.

Nhưng hắn có hạch gen Vạn Đao, hoàn toàn không cho Hàn Sâm cơ hội để phát huy kiếm pháp, buộc Hàn Sâm không thể không liều mạng với hắn, hắn muốn dùng sức mạnh để đánh bại Hàn Sâm.

Nhìn bầu trời đầy ánh kiếm rơi xuống, nhưng vẻ mặt Hàn Sâm không thay đổi, Thái A Kiếm trong tay trực tiếp đón lấy.

Hắn phải dùng kiếm thuật để giành chiến thắng, nhưng đó cũng chỉ lúc đối đầu với Tu Di mà thôi. Sức mạnh kiếm của Tu Di quá mạnh, hắn không thể chống chọi lại, vậy nên chỉ có thể lấy kỹ xảo tránh né để giành chiến thắng.

Nhưng Bách Đao cũng chỉ là hạch gen Bảo Thạch, sức mạnh của hắn kém xa Tu Di Kiếm, Hàn Sâm không cần né tránh.

Kengl

Đao kiếm chạm vào nhau, Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm cản hết đao quang tới gần cơ thể hắn, cơ thể không lùi lại mà tiến tới, thế kiếm giống như thủy triều cuồn cuộn đánh về phía Bách Đao.

Nói về sức mạnh, thân thể của Hàn Sâm cũng sẽ không kém hơn bất kị sinh vật cấp Bảo Thạch nào.

Trước đây những người đó cũng chỉ nghe nói kiếm pháp của Hàn Sâm rất mạnh, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng tận mắt nhìn thấy, cũng không biết rốt cuộc nó mạnh tới mức nào.

Bây giờ chứng kiến trận chiến Hàn Sâm thoải mái đấu lại Bách Đao kia, tại sao ngay cả cường giả như Tu Di, cũng sẵn lòng đưa ra cái giá bằng một quả hạch gen siêu cấp để học kiếm pháp cùng Hàn Sâm.

Ngoại trừ đao đầu tiên, Bạch Đao không có khả năng để đánh thêm một đao nữa, tất cả các thế đao của hắn đều bỏ dở giữa chừng, không phải là hắn không muốn tiếp tục, mà nếu như hắn tiếp tục, bản thân hắn sẽ đánh lên kiếm của Hàn Sâm trước.

Kiếm pháp của Hàn Sâm giống như Thần Minh có thể biết trước được tương lai vậy, dường như mỗi thanh kiếm của hắn không xuyên thẳng vào chỗ hiểm, thậm chí có chút gì đó khiến người xem không hiểu nổi, †ại sao một kiếm đó lại đâm về hướng đó, nhưng sau khi đợi Bách Đao ra tay, bọn họ mới phát hiện, hóa ra thanh kiếm đâm vào chỗ đó lại có thể đẹp như vậy.

Mỗi một kiếm của Hàn Sâm đều như xuất ra từ tương lai, kiếm pháp như thánh như thần này thật sự khiến người khác không nói lên lời. Nhìn qua kiếm pháp của Hàn Sâm, không còn một ai cảm thấy giá trị của một quả hạch gen siêu cấp là quá đắt cả.

“Đáng! Đáng cmn giá! Nếu như ta có một quả hạch gen siêu cấp, còn có cả thiên phú kiếm thuật và hạch gen nữa thì chắc chắn ta cũng sẽ học kiếm pháp thế này, quả thật giống như kiếm pháp của Thần vậy!”

Hết chương 1483.

Chương 1484. Đợi xem ngươi đánh bại nàng

Dưới kiếm của Hàn Sâm, trăm đao ở cũng không đủ sức chống đỡ được trăm kiếm, hắn không thể không chấp nhận thua cuộc mà rút lui khỏi trận chiến.

Mặc dù Hàn Sâm giành được chiến thắng, nhưng không đáng sợ đến như Minh Nguyệt, mỗi lần khi đến lượt Hàn Sâm ra thi đấu thì đối thủ đều sẽ chiến đấu với Hàn Sâm tới lúc không thể không chấp nhận thất bại mà dừng lại.

Bởi vì mặc dù kiếm pháp của Hàn Sâm tính áp chế rất mạnh, nhưng lại không thể trực tiếp chém chết đối thủ, bởi vậy bọn họ cũng không quá sợ hãi.

Điều này cũng là cơ hội cho Hàn Sâm luyện tập kiếm pháp mới, toàn bộ những đối thủ này đều là sinh vật Thần siêu cấp hoặc là hậu thế của Đế Linh, mỗi một bí pháp và năng lực từ mọi cấp bậc khác nhau đang thử thách kiếm pháp mới của Hàn Sâm.

Bất kể đối thủ là có năng lực gì thì Hàn Sâm đều có thể dùng các kiếm thuật khác nhau biến hóa để đáp trả, kiếm pháp biến hóa vô hạn, chẳng qua trung tâm lại giữ nguyên là dự đoán và bố cục.

Minh Nguyệt càng xem thì càng kinh ngạc, rõ ràng Hàn Sâm sử dụng Quỷ Kiếm Thuật nhưng cũng không hẳn là Quỷ Kiếm Thuật. Không biết là tại sao Hàn Sâm học Quỷ Kiếm Thuật không hoàn chỉnh từ chỗ của nàng mà trái lại còn lợi hại hơn cả Quỷ Kiếm Thuật của nàng.

Không chỉ lợi hại, mà còn không biết lợi hại hơn bao nhiêu lần nữa, trong lòng Minh Nguyệt thầm nghĩ: “Vì sao Quỷ Kiếm Thuật nào trong tay ta lại

không có loại uy lực này chứ, nếu không ta cũng không cần hoàn toàn ở lại vào U Minh Tán rồi.”

Đối thủ hết vòng này đến vòng khác đều thất bại dưới kiếm của Hàn Sâm, đến khi xác nhận được Thiên Kiếm của hắn, một đám Đế Linh và hậu thế sinh vật Thần siêu cấp đều bái phục với kiếm pháp của hắn.

Đến khi Hàn Sâm vào đấu trường đấu thêm một lần nữa thì tất cả mọi người đều sững sờ, bởi vì đối thủ lần này của Hàn Sâm là Lục Đạo Đại Đế.

Thật là đáng tiếc, nếu như loại kiếm pháp như này đạt tới siêu cấp thì chưa chắc hắn không thể để chiến đấu một trận với Lục Đạo Đại Đế, nhưng bây giờ lại là không có cơ hội nào cả.

“Bọn họ đối đầu sớm quá, ta vẫn còn muốn xem thêm mấy trận kiếm pháp như thế nữa, đúng là quá thần kỳ.”

Mọi người đều cảm thấy Hàn Sâm thua là cái chắc, kiếm pháp lợi hại thì sao, chỉ khi nó được thiết lập trên cùng một cơ thể cùng cấp thì khoảng cách mới không cách biệt quá xa.

Nhưng đối mặt với sức mạnh và tốc độ tuyệt đối, kiếm pháp có mạnh đến đâu cũng vô dụng.

Minh Nguyệt mỉm cười thở phào một cái, Hàn Sâm và Lục Đạo đấu trước thì có lẽ Hàn Sâm sẽ thất bại mà lui, nàng cũng bớt đi một đối thủ mạnh.

Mặc dù Minh Nguyệt vô cùng tự tin với U Minh Tán, nhưng đâu đâu trên người Hàn Sâm cũng lộ vẻ cổ quái, điều ấy vẫn khiến Minh Nguyệt phải kiêng dè ít nhiều, nếu có khả năng không phải gặp thì chẳng phải rất tốt sao.

Đương nhiên Hàn Sâm có thể bùng nổ rồi đánh bại Lục Đạo là tốt nhất, †ừ đầu đến cuối Minh Nguyệt cảm thấy Lục Đạo mới là chướng ngại lớn nhất của nàng.

Hàn Sâm nhìn thấy Lục Đạo, hắn nở nụ cười gượng gạo, hắn quá hiểu rõ Lục Đạo, tự biết bản thân khi đối đầu với Lục Đạo thì tỷ lệ chiến thắng sẽ không vượt quá mười phần trăm.

Kiếm pháp của Lục Đạo không hề thua kém hắn, mà tố chất cơ thể lại hơn hắn một bậc, dường như trận chiến như này không quá khó đoán nữa rồi.

Lục Đại nhìn thấy Hàn Sâm, khóe miệng nở một nụ cười nói: "Ta biết trong lòng ngươi đang nghĩ gì, ta đợi xem ngươi đánh bại nàng ấy, lúc đó cũng rất thú vị đấy."

Lục Đạo chỉ nói mỗi một câu như vậy rồi bỗng nhiên rút khỏi đấu trường.

Tất cả mọi người đều như chết lặng, không ai có thể ngờ rằng Lục Đạo sẽ nhận thua mà rút lui, mà câu nói "nàng ấy" của Lục Đạo, rõ ràng là

chỉ Minh Nguyệt.

"Lục Đạo Đại Đế rút lui vì hắn, thật là việc khiến người ta không ngờ đến"

"Hắn thật sự là đối thủ của Lục Đạo Đại Đế ư, sao ta thấy không giống nhỉ?"

"Ngươi thì biết cái gì chứ, việc khó nhất khi đến được cảnh giới như Lục Đạo Đại Đế chính là tìm được một đối thủ xứng tầm, tất nhiên phải đối xử tốt với hắn một chút rồi."

"Ban đầu ta còn cho rằng Minh Nguyệt cô nương kia mạnh hơn, không ngờ Lục Đạo Đại Đế lại coi trọng Thiên Kiếm đến vậy, xem ra ý của Lục Đạo Đại Đế là, Thiên Kiếm nhất định có thể chiến thắng nữ nhân Minh

tộc kia. "

"Bản thân Lục Đạo Đại Đế từ bỏ cơ hội thành toàn cho Thiên Kiếm, nếu

như hắn không thắng được thì Lục Đạo Đại Đế phải thất vọng rồi đây.

Minh Nguyệt khẽ thở phào một hơi, mặc dù lời nói của Lục Đạo Đại Đế khiến nàng hơi tức giận, nhưng có thể tránh việc phải đối đầu với Lục Đạo Đại Đế thì trong lòng nàng cũng thầm vui mừng.

Trở ngại lớn nhất trong việc đoạt lấy hạch gen Thần đã biến mất, với Minh Nguyệt mà nói, đó là một chuyện tốt.

“Không ngờ rằng để hắn tới đây lại có lợi ích như vậy.” Minh Nguyệt nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt phức tạp, trong lòng thầm nghĩ: “Rốt cuộc hắn là nhân loại như nào mà ngay cả Lục Đạo Đại Đế cũng đối xử với hắn như vậy?”

Trận đấu tiếp theo đã biến thành nhạt nhẽo vô vị, tất cả mọi người đều mong chờ xem trận đấu của Hàn Sâm và Minh Nguyệt, những dị linh gặp phải Hàn Sâm đều chủ động nhận thua rồi từ bỏ, ai nấy đều mong chờ nhanh chóng xem được trận đấu giữa Hàn Sâm và Minh Nguyệt.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng xác suất Hàn Sâm giành được chiến thắng tương đối thấp, nhưng Lục Đạo Đại Đế đã tin tưởng Hàn Sâm đến vậy, điều ấy cũng khiến bọn họ sinh ra dao động với phán đoán của chính bản thân mình.

Bởi vì dị linh và hậu duệ của sinh vật Thần siêu cấp gặp phải Hàn Sâm và Minh Nguyệt đều chủ động nhận thua, không lâu sau đó, hai người đều đã nhìn thấy đối phương trong đấu trường.

“Thật không ngờ trở ngại lớn nhất của ta lại là ngươi.” Minh Nguyệt thở dài nói.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói: “Bây giờ ngươi hối hận cũng muộn rồi, từ khi bắt đầu ngươi không nên để ta tới.”

Minh Nguyệt lắc đầu: “Để ngươi tới đây không phải là quyết định của mình ta mà là cả quyết định của Cố Khuynh Thành. Nàng ấy nói rằng ngươi có thể giúp ta tốt hơn Quỷ Nguyệt nhiều. Nàng ấy nói không sai chút nào, nếu như thay ngươi bằng Quỷ Nguyệt thì e rằng ta đã không thể tới đây được rồi, nhưng nàng ấy cũng không thể ngờ được rằng ngươi sẽ trở thành đối thủ của ta.”

“Rốt cuộc mối quan hệ giữa ngươi và Cố Khuynh Thành là gì?” Hàn Sâm hỏi, vốn dĩ hắn cũng không hi vọng Minh Nguyệt có thể trả lời.

Quả nhiên Minh Nguyệt cũng không hề có ý muốn trả lời câu hỏi đó, nàng chỉ mở U Minh Tán ra, chỉ vào Hàn Sâm rồi nói: “Những sinh vật bị U Minh Tán hút vào, cho dù là dị linh cũng khó mà tồn tại được, ngươi giúp ta

nhiều như vậy, ta thật sự không muốn giết ngươi, nhưng †a nhất định phải lấy bằng được hạch gen Thần, cho nên ngươi tự mình rút lui đi.”

“Không phải trước đây ngươi từng nói rằng không cần phải tham dự trận đấu không có ý nghĩa hay sao, nếu như bây giờ ta rút lui thì chẳng phải toàn bộ trận đấu trước đó đều là không có ý nghĩa ư?” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Hắn đã quan sát rất lâu, chắc hẳn sức mạnh của U Minh Tán là một loại sức mạnh không gian có thể dẫn sinh linh vào bên trong không gian của U Minh Tán, hơn nữa còn bị phong cấm ở bên trong rồi từ từ bị luyện hóa.

Bản thân Hàn Sâm cũng đã từng luyện thuật siêu hạch gen của hệ không gian, vậy nên cũng chẳng còn xa lạ gì với điều này nữa. Hắn nghĩ rất lâu, tất cả đều nghĩ tới mấy phương pháp để đối phó kia, cơ mà chưa trải qua thực chiến thì hắn cũng không thể xác định được rằng liệu mấy biện pháp đó có ổn hay không.

Đương nhiên biện pháp nhẹ nhàng nhất chính là biến thân thành Đế Linh siêu cấp, đến tám chín phần mười là sức hút và năng lực phong cấm của U Minh Tán không có tác dụng với Đế Linh siêu cấp.

Chẳng qua nếu không lâm vào đường cũng thì Hàn Sâm cũng không muốn biến thành Đế Linh siêu cấp trước mặt mọi người.

“Vì ngươi đã khăng khăng muốn trở thành kẻ thù của ta, vậy cũng đừng trách ta không niệm tình xưa.” Minh Nguyệt sa sầm mặt mày nói, đồng thời xoay chuyển U Minh Tán ở trong tay.

Mặt ô tỏa ra ánh sáng mờ nhạt khác nhau, trong khi chuyển động khiến cho không gian xung quanh trở nên méo mó dị thường, tạo thành một vòng xoáy đen như hang động vậy.

Hàn Sâm lập tức cảm nhận được một lực hút khổng lồ quẩn quanh trên cơ thể của hắn, kéo hắn về phía vòng xoáy đó.

Hết chương 1484.

Chương 1485. Chiến đấu với Minh Nguyệt

Sức mạnh của vòng xoáy đó quá lớn, Hàn Sâm cố gắng dùng hết sức mà cũng không thể ngăn được cơ thể mình bị kéo về phía U Minh Tán, lập tức sắp bị hút vào bên trong U Minh Tán.

Dị linh và dị sinh vật đang theo dõi trận chiến kia nhìn thấy Hàn Sâm cũng không thể chống cự lại sức mạnh kỳ dị của U Minh Tán, ai nấy đều có chút thầm tiếc nuối, cường giả kiếm đạo cứ vậy mà ngã xuống.

Nhưng thấy giây phút Hàn Sâm sắp bị hút vào bên trong U Minh Tán, chỉ thấy hình bóng của Hàn Sâm đột nhiên như đã dịch chuyển đi mất †iêu trong chớp mắt, không còn nhìn thấy nữa.

Mọi người đều cho rằng hắn bị hút vào trong ô rồi, nhưng lại phát hiện ra bóng người của Hàn Sâm đã xuất hiện bên cạnh người Minh Nguyệt, chém một kiếm về phía yết hầu của Minh Nguyệt.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy, sao hắn trốn thoát ra khỏi đó được?”
“Không thấy gì hết!”

Mọi người đều không tài nào thấy rõ Hàn Sâm đã làm gì để thoát khỏi U Minh Tán, ngay cả bản thân Minh Nguyệt cũng hơi ngỡ ngàng, nàng cũng không nhìn rõ rốt cuộc Hàn Sâm làm thế nào mà thoát ra ngoài được.

Minh Nguyệt nghiến răng, U Minh Tán trong tay xoay chuyển, đồng thời cơ thể cũng lùi về phía sau, U Minh Tán lại nhắm về phía Hàn Sâm một lần nữa, muốn hút lấy hắn vào trong ô một lần nữa.

Nhưng hình bóng của Hàn Sâm lại đến cạnh Minh Nguyệt, bề mặt của U Minh Tán không có cách nào đối phó với hắn.

Lần này mọi người đều nhìn thấy rất rõ, không gian và thời gian bên ngoài cơ thể Hàn Sâm méo mó, hắn thật sự như dịch chuyển đến bên cạnh Minh

Nguyệt, sức mạnh của U Minh Tán lại không thể níu giữ hắn lại.

“Đó là sức mạnh của thời gian và không gian sao? Lẽ nào Thiên Kiếm lại là thuộc tính song hệ của không gian và thời gian hiếm thấy ư?” Có dị linh hiểu biết lập tức nhận ra sức mạnh mà Hàn Sâm sử dụng, cảm thấy rất kinh ngạc.

Bất kể thuộc tính thời gian và không gian nào đều vô cùng hiếm thấy, quả thật nếu có thể dùng sức mạnh song hệ thì đó là việc hiếm thấy †rong những chuyện hiếm thấy, tỉ lệ thấy được thấp hơn cả việc trúng vé số nữa.

Trong lịch sử của Tí Hộ Sở thứ tư cũng chỉ xuất hiện vài dị linh, dị sinh vật sở hữu song thuộc tính thời gian và không gian, số lượng đó cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà tất cả đều là những kẻ mạnh trong kẻ mạnh.

Nhưng Hàn Sâm không phải là thiên phú song hệ, thiên phú thời gian và không gian của hắn đều chỉ bắt nguồn từ gen dị linh của Tí Hộ Sở thứ ba mà ra.

Mặc dù còn kém hơn người có thiên phú thời gian và không gian chân chính, nhưng khi toàn lực sử dụng U Linh Trảm, Hàn Sâm vẫn có thể tức khắc hoàn thành dịch chuyển tức thời trong không gian thời gian.

Loại dịch chuyển tức thời trong khoảng cách ngắn này, khoảng cách xa nhất có thể thực hiện là một mét, còn chẳng bằng người có thiên phú không gian đơn hệ, nhưng đối với U Minh Tán lại vô cùng hữu dụng.

Chỉ dựa vào việc dịch chuyển thời không của U Linh Trảm thì không đủ để hoàn toàn thoát ra khỏi lực hút của U Minh Tán, xét cho cùng thì thiên phú vượt thời gian và không gian của Hàn Sâm cũng không tốt lắm, cơ thể cũng chưa đạt đến siêu cấp, U Linh Trảm không thể đối đầu trực diện với U Minh Tán được.

Nhưng thông qua quan sát của Hàn Sâm, lực hút của U Minh Tán chỉ †ồn tại ở bề mặt của U Minh Tán, hơn nữa ở vị trí càng gần trung tâm của ô, loại lực hút này lại càng mạnh.

Mỗi khi Minh Nguyệt hút đối thủ vào U Minh Tán thì đều dùng vị trí †rung tâm của U Minh Tán nhắm về phía quân địch.

Hàn Sâm vừa mới vì kiểm chứng ý nghĩ đó, khi Minh Nguyệt dùng U Minh Tán nhắm về phía hắn, hắn bèn nghiêng người, chỉ để vị trí ở viền mặt ô nhắm về phía hắn.

Mặc dù còn cảm nhận được lực hút mạnh mẽ, nhưng vì có năng lực thời không của U Linh Trảm nên Hàn Sâm thành công thoát khỏi lực hút của U Minh Tán.

Nếu cứ như vậy thì Hàn Sâm có niềm tin ngay tức khắc, chỉ cần U Minh Tán không hút tất cả mọi thứ một cách không phân biệt gì cả, với Hàn Sâm mà nói thì không phải là không có biện pháp để đối phó.

Theo góc nhìn của Hàn Sâm, Minh Nguyệt cũng chẳng phải là phiên bản mạnh hơn của Tu Di.

Chẳng qua phạm vi kiếm đao của Tu Di rất nhỏ, cũng không có năng lực công kích từ xa, bởi vậy né tránh tương đối dễ dàng. Mà U Minh Tán của Minh Nguyệt có lực hút từ xa nhất định, phạm vi khá lớn, ứng phó với nó cũng chỉ phiền phức hơn chút mà thôi.

Hàn Sâm hoàn toàn không sợ phiền phức khi đang chiến đấu, vì vậy hắn có đủ kiên nhẫn, không ngừng chuyển động thay đổi vị trí, tránh để vị trí trung tâm của U Minh Tán hướng về hắn.

Minh Nguyệt cũng nhìn ra được năng lực dịch chuyển không gian của Hàn Sâm không mạnh, nàng cố sức vung U Minh Tán, muốn hướng vị trí trung tâm của mặt ô về phía Hàn Sâm. Chỉ cần có thể nhắm vị trí trung tâm của mặt ô vào hắn thì có thể lợi dụng sức mạnh lớn nhất của U Minh Tán, cưỡng chế kéo Hàn Sâm vào trên trong U Minh Tán.

Nhưng đột nhiên Minh Nguyệt phát hiện ra nàng đã phạm phải một sai lầm, nàng không nên để Hàn Sâm lại gần nàng. Bây giờ Hàn Sâm đang ở bên cạnh nàng, không ngừng di chuyển vị trí, giữa nhưng bước chân di chuyển ấy, thỉnh thoảng hắn xuất hiện ở bên cạnh và phía sau Minh Nguyệt. Mặc dù Minh Nguyệt có thể đạt tới tốc độ như Hàn Sâm, nhưng lại hoàn toàn

không thể phán đoán được chính xác vị trí bước tiếp theo của Hàn Sâm, cho nên nàng không có cách nào khiến vị trí †rung tâm của mặt ô nhắm đúng hướng của Hàn Sâm được.

Lực hút ở vị trí viền bị thân pháp kỳ dị của Hàn Sâm thoát ra, thật sự khó mà hút được hắn vào trong ô.

Trên mặt đám dị linh đang quan sát trận chiến kia đều lộ rõ biểu cảm cổ quái, hình ảnh bọn nhìn thấy bây giờ hệt như cảnh một đứa bé tay cầm cây giáo múa may loạn xạ, nhưng hoàn toàn không đánh trúng người lớn bước xung quanh nàng.

Điều này khiến bọn họ đều sinh ra một ảo giác, giống như một người lớn đang nô đùa với một đứa trẻ vậy.

Đương nhiên bọn họ hiểu rất rõ chắc chắn đó không phải là chơi đùa, bất kể một bước sai sót nào của Hàn Sâm đều sẽ đẩy hắn tới cái chết.

Nhưng không biết vì sao bọn họ lại toàn cảm thấy không cần lo lắng cho Hàn Sâm một chút nào, cứ như Hàn Sâm không thể có sai sót nào vậy.

Trong lòng Minh Nguyệt bắt đầu hơi nôn nóng, mãi mà nàng không thể dùng vị trí trung tâm của U Minh Tán để nhắm về phía Hàn Sâm được, mà trái lại bản thân còn bị kiếm của Hàn Sâm ép đến mức không thể không rút lui, trông có vẻ sắp phải lùi tới mép của đấu trường rồi.

Đột nhiên trong lòng Minh Nguyệt khẽ động, không đợi Hàn Sâm ép tới lần nữa, nàng tự mình quay ngược lại xông về phía bức tường ở mép đấu trường.

Hàn Sâm có thể đối đầu được là do hắn dựa vào thân pháp thần bí khó đoán, chuyển động qua lại xung quanh người nàng khiến nàng phán đoán hoàn toàn không chuẩn xác, từ đầu đến cuối không thể dùng vị trí tâm ô ngắm về Hàn Sâm.

Nhưng chỉ cần nàng quay lưng vào tường thì sẽ khiến Hàn Sâm không thể nào sử dụng phương pháp này để tránh U Minh Tán được nữa, từ đó nàng có thể dễ dàng đánh bại Hàn Sâm.

Dị linh và dị sinh vật đang quan sát trận chiến cũng đều nhìn ra ý đồ của nàng, ai nấy không khỏi hơi lo lắng cho Hàn Sâm, nếu như Minh Nguyệt bước tới sát tường thì Hàn Sâm sẽ không còn cách nào để đối kháng với nàng được nữa.

Minh Nguyệt chỉ còn cách bức tường của đấu trường không đến mười mét, một khi nàng lao tới đó thì khả năng Hàn Sâm thua là chín phần mười. Nhưng với Minh Nguyệt mà nói, khoảng cách mười mét ấy giống như xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt, nàng chỉ cần dốc sức lao lên, hai bước là có thể đạt tới.

Nhưng đối với Minh Nguyệt mà nói, việc "dốc sức lao lên" đơn giản như vậy lại giống như một nhiệm vụ không thể hoàn thành vậy.

Động Huyền Kinh và U Linh Trảm được Hàn Sam dùng đến cực hạn, trong khi cơ thể di chuyển, từng kiếm một đâm về phía vị trí kỳ lạ, trông có vẻ giống như đâm về phía khoảng không, vốn dĩ không thể chạm tới Minh Nguyệt, nhưng theo nhưng bước di chuyển của Hàn Sâm, còn có vị trí dịch chuyển của bản thân Minh Nguyệt, làm cho cảnh như kiếm đâm vào khoảng không đó biến thành đâm vào chỗ hiểm của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt nhìn thấy bức tường ở ngay phía trước, nhưng lại cảm thấy trước mặt như có vô số chướng ngại và đoạn đường ngoằn ngoèo, nàng phải uyển chuyển di chuyển mới có thể tiếp tục bước về phía trước, nếu không sẽ hệt như đụng phải chướng ngại vật rồi xảy ra †ai nạn thảm khốc vậy.

Đương nhiên những chướng ngại đó là Hàn Sâm và thanh kiếm ở trong †ay hắn. Minh Nguyệt dùng hết sức nắm chặt U Minh Tán trong tay, nhưng nàng phát hiện ra rằng không những không thể làm tổn hại đến Hàn Sâm, trái lại bản thân bị Hàn Sâm ép như là con rối trong tay hắn vậy, không những không thể dựa vào gần bức tường, ngược lại khoảng cách với bức tường càng ngày càng xa.

"Kiếm pháp này thật sự quá thần kỳ!" Xích Tiêu Long không nhịn nổi mà thốt lên lời khen ngợi.

Hết chương 1485.

Chương 1486. Thân thân thể Minh Thân

“Đại Đế, Hàn Sâm không hổ là nam nhân mà ngươi coi trọng.” Tu Di đứng bên cạnh Lục Đạo cũng cất lời khen ngợi.

Lục Đạo lại lắc đầu: “Kiếm pháp của hắn chỉ có thể coi là một nửa kiếm pháp mà thôi.”

“Một nửa kiếm pháp?” Tu Di không hiểu, nhìn Lục Đạo.

Lục Đạo nhìn Hàn Sâm rồi nói: “Thật ra hạch tâm của kiếm pháp đó của hắn không phải là kiếm pháp. Cho dù không dùng kiếm, dùng đao thương hay thậm chí là tay không, hắn vẫn có thể phát huy ra uy lực giống vậy. Với hắn, kiếm chỉ là một đạo cụ, cũng không phải là thứ duy nhất của hắn. Nếu ngươi muốn học kiếm pháp của hắn thật thì chỉ có thể học bề ngoài của nó, nhưng nhất định phải có thần cho riêng mình, nếu không chẳng những ngươi không thu hoạch được gì, mà còn đánh mất bản thân nữa.”

“Đa tạ Đại Đế chỉ điểm, Tu Di nhớ kỹ.” Tu Di nghiêm mặt nói.

Trong chiến trường, Minh Nguyệt đã bị Hàn Sâm dồn đến tuyệt cảnh. Tiếu tấu của kiếm pháp đó khiến nàng nghẹt thở, rõ ràng là chiêu nào nàng cũng nhận ra, thậm chí nó còn là kiếm thuật mà nàng biết nữa, thế nhưng nàng lại không đỡ được công kích của thế kiếm kia, cũng không đoán ra thế tiến công kế tiếp sẽ ở đâu.

Kiếm xeẹt qua bả vai, da thịt trắng tuyết của Minh Nguyệt lập tức xuất hiện một vệt máu. Tố chất thân thể của nàng không hề tăng lên, chỉ mỗi hạch gen tạm thời đạt tới siêu cấp mà thôi.

Sắc mặt Minh Nguyệt có hơi khó coi, cho dù thế nào thì nàng cũng không ngờ được Hàn Sâm sẽ trở thành chướng ngại vật trong việc đoạt hạch gen Thần, thậm chí ngay cả U Minh Tán đã đột phá đến siêu cấp cũng không làm gì được hắn.

“Hàn Sâm, ta lặp lại lần cuối, lập tức nhận thua rồi lui xuống, bằng không đừng trách ta vô tình, bất kể thế nào ta đều phải lấy hạch gen Thần cho bằng được.” Minh Nguyệt vừa lùi vừa nói với Hàn Sâm.

“Đó cũng là lời ta muốn nói.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói, kiếm trong tay lại không dừng lại.

Vừa né tránh U Minh Tán vừa tấn công Minh Nguyệt, Hàn Sâm vẫn hết sức thong dong hệt như trước, không có chút dấu hiệu nôn nóng nào, dường như đây chỉ là trò chơi hạ bút thành văn mà thôi.

“Là do ngươi ép ta.” Hình như Minh Nguyệt ra quyết định nào đó, trên mặt lộ vẻ dứt khoát.

Hàn Sâm thầm giật mình, dường như hắn cảm thấy hơi bất an, chỉ thấy hai mắt Minh Nguyệt hóa thành màu u lam như hai vòng bích nguyệt trên không, ánh sáng rực rỡ bên trong ngày càng đầy ắp.

Gần như đồng thời, khí tức trên người Minh Nguyệt đột nhiên điên cuồng tăng vọt, chẳng mấy chốc đã cường đại đến mức khó tin, quả thật giống như lên cơn hưng phấn vậy.

“Người này cắn thuốc kích thích à?” Hàn Sâm nhíu mày nhìn Minh Nguyệt. Sức mạnh bản thân Minh Nguyệt cấp tốc tăng lên, bù cho chỗ thiếu hụt duy nhất của nàng, còn phối hợp với U Minh Tán, thực lực nháy mắt tăng vọt đến một trình độ đáng sợ, không kém hơn Đế Linh chân chính là bao.

“Sao nàng ta làm được chứ? Vậy mà có thể tăng tố chất thân thể lên tới tiêu chuẩn cấp Đế chỉ trong nháy mắt?” Tu Di có hơi kinh ngạc, nói.

Lục Đạo cũng thản nhiên nói: “Đã quá lâu rồi Minh tộc chưa từng hiện thế, ngay cả thân thân thể Minh Thần cũng bị quên lãng, xem ra quả nhiên nàng là huyết mạch Minh Vương chính thống, nếu không thì cũng không thể kích phát thân thể Minh Thần như vậy được.”

“Thân thể Minh Thần? Thể chất đặc thù của Minh tộc à?” Tu Di hỏi.

“Cũng không hẳn, năm đó Minh Vương Đại Đế có loại năng lực này, nhưng trong con cháu đời sau của hắn, người có thể hoàn toàn kế thừa loại thể chất này cũng không nhiều.” Lục Đạo nói.

“Đây là loại thể chất như nào? Làm sao có thể nháy mắt nâng cao thể chất lên tới mức ấy?” Tu Di hỏi.

Lục Đạo nhìn Minh Nguyệt trong đấu trường, trả lời: “Minh Vương còn có một cách gọi khác là vị Thần của Tử Giới, cái gọi là thân thể Minh Thần thật ra chính là để Minh Thần giáng lâm thân thể của hắn. Tuy Minh Thần mà bọn họ gọi không phải là Thần đúng nghĩa, thế nhưng sức mạnh lại đủ để đối kháng với Đại Đế đỉnh cấp. Năm đó Minh Vương Đại Đế dựa vào Minh Thần giáng lâm mà liên tục giết chết sáu vị cường giả cấp Đại Đế rồi mới ngã xuống trong trận chiến ấy.”

“Vậy mà lợi hại tới mức ấy, thế chẳng phải Hàn Sâm nhất định sẽ thua sao?” Tu Di kinh hãi nói.

Lục Đạo mỉm cười: “Cũng chưa chắc đâu. Tuy thân thể Minh Thần rất cường đại, Minh Thần cũng rất lợi hại, cho dù là ta trước khi chưa tự hủy cũng chưa chắc có thể thắng được khi chống lại Minh Thần, nhưng Minh Thần giáng lâm làm thân thể phải gánh vác rất lớn. Minh Vương Đại Đế sử dụng Minh Thần giáng lâm cũng chỉ duy trì được không tới một ngày, sau khi liên tục giết chết sáu vị cường giả cấp Đại Đế, cuối cùng cũng không chịu được lực lượng của Minh Thần giáng lâm, tự bạo mà chết. Tố chất thân thể của Minh Nguyệt còn chưa đạt tới cấp Đế, thân thể yếu đuối như vậy, không chống đỡ được toàn bộ sức mạnh của Minh Thần, thời gian có thể kiên trì vô cùng hữu hạn. Ta đoán Minh Thần chưa kịp hoàn toàn giáng lâm, nàng chắc chắn phải đình chỉ kích hoạt thân thể Minh Thần, bằng không khi Minh Thần hoàn toàn giáng lâm xuống người nàng, đừng nói là giết người, có khi thân thể của nàng sẽ tự bạo trước ấy chứ”

“Mặc dù nói vậy, cho dù không hoàn toàn giáng lâm thì chỉ sợ Hàn Sâm cũng không đỡ được. Sức mạnh như vậy phối hợp với U Minh Tán, chỉ cần một chiêu là có thể giết chết hắn.” Tu Di dừng một lát, lại hỏi Lục Đạo: “Đại Đế, ngươi thấy Hàn Sâm có còn cơ hội không?”

“Không biết, theo tình huống bình thường thì không có cơ hội nào hết, nhưng hắn là một tên rất đặc biệt, có khi còn có cơ hội cũng nên.” Lục Đạo nhìn Hàn Sâm đầy hứng thú, nói.

Tu Di nhịn không được âm thầm cười khổ trong lòng. Lời này của Lục Đạo có ý gì chứ, đây hoàn toàn là có ý nói phải đợi kỳ tích xuất hiện đây mà.

Trong đấu trường, quả nhiên Minh Nguyệt làm hệt như lời Lục Đạo, không đợi khí tức trên người đạt tới cực hạn mà đã phát động công kích về phía Hàn Sâm.

U Minh Tán trong tay vung lên, mặt ô lập tức nhắm ngay Hàn Sâm.

Dưới sức mạnh cường đại, tốc độ này nhanh đến mức làm Hàn Sâm không thể phản ứng kịp, đầu óc hắn muốn tránh, nhưng thân thể lại không theo kịp tốc độ của đầu óc.

Một lực hút to lớn nhất thời kéo tới, Hàn Sâm không khống chế được mà bị hút về phía U Minh Tán. Hàn Sâm muốn sử dụng U Linh Trảm để trốn thoát, nhưng lại không thoát khỏi lực hút kinh khủng kia, vẫn bị lôi kéo về phía mặt ô xoay tròn.

Hơn nữa theo sức mạnh của Minh Nguyệt dần tăng lên, lực hút của U Minh Tán cũng trở nên cường đại hơn, đừng nói là tâm ô nhắm ngay Hàn Sâm, lần này cho dù mép dù nhắm ngay Hàn Sâm thì sức mạnh của hắn cũng không đủ để thoát ra được.

Đây chính là điểm hay của hạch gen bản mệnh, uy lực sẽ phải chịu ảnh hưởng từ lực lượng bản thể, không giống hạch gen có được sau này, hoàn toàn không liên quan tới bản thân, sẽ không bị sức mạnh thân thể ảnh hưởng.

Hàn Sâm liên tục sử dụng nhiều loại sức mạnh để thoát khỏi lực hút nhưng đều vô ích, bởi vì lực hút quá mạnh, chỉ chớp mắt Hàn Sâm đã bị hút vào vòng xoáy.

Trong lòng tất cả mọi người đều kinh hãi không gì sánh được. Ngay cả cường giả như Hàn Sâm cũng bị hút vào trong U Minh Tán, sợ rằng những

dị linh và dị sinh vật còn lại cũng không có năng lực để chiến đấu với Minh Nguyệt.

Sau khi hút Hàn Sâm vào U Minh Tán, Minh Nguyệt lập tức ngừng kích phát thân thể Minh Thần. Tuy Minh Thần vẫn chưa hoàn toàn giáng lâm nhưng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, trên thân thể của nàng đã xuất hiện nhiều vết rạn, nếu tiếp tục, lập tức sẽ bạo thể mà chết.

Sau khi dừng thân thể Minh Thần, thân thể Minh Nguyệt khôi phục bình thường, nhưng vẫn có thể thấy rõ rất nhiều vết thương xé rách trên cơ thể nàng, máu tươi liên tục trào ra từ miệng vết thương, thoạt nhìn thì trạng thái của Minh Nguyệt vô cùng thê thảm.

Hết chương 1486.

Chương 1487. Sức mạnh của Chân Huyết

“Nếu không phải tại ngươi thì ta cũng sẽ không bị dồn tới mức này.” Minh Nguyệt cố nén vết thương và tầng tầng cảm giác suy yếu trên người, nhìn U Minh Tán rồi nói.

Đáng lẽ nàng muốn xem hình vẽ do Hàn Sâm biến thành kia, nhưng chỉ mới nhìn thoáng qua, Minh Nguyệt lại sững sờ, trên mặt ô không có hình vẽ Hàn Sâm nào hết.

Minh Nguyệt lấy làm kinh hãi, dụi dụi mắt, lại cẩn thận nhìn lại, quả nhiên vẫn chẳng có gì cả, mặt ô trống rỗng, đừng nói là hình vẽ của Hàn Sâm, ngay cả một hình vẽ xương cốt cũng chẳng có.

Đám người quan sát trận chiến trên khán đài cũng nhìn U Minh Tán với vẻ kỳ quái. Lúc trước họ đã từng chứng kiến năng lực của U Minh Tán, giờ đây lại không nhìn thấy trên mặt ô xuất hiện hình vẽ nào, ai nấy cũng đều hết sức nghỉ hoặc.

Đột nhiên chỉ thấy một vệt máu nở rộ trên U Minh Tán, giống như hoa nở trên ô giấy dầu vậy. Vệt máu kia nhanh chóng loang ra trên mặt ô, thoáng cái đã nhuộm toàn bộ mặt ô U Minh Tán thành màu máu, hơn nữa màu máu kia vẫn còn nhanh chóng lan xuống khung ô và cán ô.

Mắt thấy màu máu đã lan đến nơi nàng cầm, trong lòng Minh Nguyệt kinh hãi, không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra với màu máu kia mà sức mạnh của U Minh Tán cũng không ngăn cản được sự lan tràn của nó. Nàng không dám mạo hiểm, cũng không kịp lo lắng thêm, chỉ đành buông tay khỏi U Minh Tán.

Lúc ở trên không trung, U Minh Tán đã bị màu máu chiếm lấy hoàn toàn, biến thành một thanh U Minh Tán toàn thân màu máu.

“Phụt!”

Minh Nguyệt há miệng phun ra một ngụm máu tươi, trợn to mắt nhìn U Minh Tán màu máu đang lơ lửng trên không trung với ánh mắt khó tin.

Vậy mà U Minh Tán hệt như bị phá hủy, hoàn toàn mất liên hệ với nàng, khiến thân thể nàng lại bị thương nặng lần nữa. Thân thể vốn đã bị tổn thương bởi vì sử dụng Minh Thần giáng lâm, lúc này lại càng lung lay như sắp ngã, gần như ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Chỉ thấy U Minh Tán màu máu không gió tự xoay, từ vòng xoáy trên mặt ô màu máu, cuối cùng Hàn Sâm vẫn lao ra, hơn nữa U Minh Tán cũng tự động rơi xuống tay hắn.

Tất cả mọi người há hốc miệng, nhìn Hàn Sâm cầm U Minh Tán đứng

đấy với vẻ khó mà tin được, không biết rốt cuộc Hàn Sâm làm thế nào để chẳng những không bị luyện hóa sau khi bị hút vào U Minh Tán, trái lại còn đoạt lấy U Minh Tán nữa.

Hàn Sâm nhìn Minh Nguyệt, vung U Minh Tán trong tay về phía Minh Nguyệt. U Minh Tán nhất thời lại xoay tròn, một lực hút vô cùng mạnh mẽ cứng rắn kéo nguyên chủ nhân Minh Nguyệt vào trong vòng xoáy.

“Không…” Minh Nguyệt kinh hãi kêu lên, còn chưa kêu xong, thân thể cũng đã bị kéo vào vòng xoáy, tiếng nói đột ngột im bặt.

Hàn Sâm khiến U Minh Tán ngừng xoay, chỉ thấy trên mặt ô có thêm một hình vẽ về nữ tử áo xanh, chính là Minh Nguyệt.

Đám người Tu Di sớm đã nhìn đến mức trợn mắt há mồm, ai cũng không ngờ được thế mà mọi chuyện lại biến hóa nhanh như vậy, mới vừa nãy Minh Nguyệt vẫn còn là người thắng, chớp mắt đã bị Hàn Sâm cướp lấy U Minh Tán, ngay cả chính nàng cũng bị thu vào trong U Minh Tán. Mọi chuyện đều quá mức đột ngột, khiến đầu óc người ta nhất thời vẫn xoay chuyển kịp.

Quả thật là Hàn Sâm đã bị hút vào trong U Minh Tán, chẳng qua lúc hút vào, Hàn Sâm đặt hạch gen Chân Huyết lên mặt ô.

Hàn Sâm đã nghiên cứu rất lâu, hắn biết đại khái hạch gen Chân Huyết có năng lực huyết mạch cường đại, chỉ cần hạch gen Chân Huyết thẩm thấu vật nào thì gần như vật đó có huyết mạch của Hàn Sâm, bị Hàn Sâm khống chế.

Chẳng qua hạch gen Chân Huyết cũng có rất nhiều hạn chế, ví dụ như hạch gen Chân Huyết không có sức mạnh gì, chỉ cần không cho nó chạm vào bản thể thì hạch gen Chân Huyết cũng không tác dụng gì hết.

Hơn nữa sự khống chế của hạch gen Chân Huyết cũng không phải Vĩnh cửu, nếu thu hồi hạch gen Chân Huyết, lực khống chế sẽ biến mất.

Hàn Sâm không rõ rốt cuộc là loại khống chế này có ý nghĩa gì, hạch gen Chân Huyết có còn mang năng lực nào khác không, hắn vẫn còn phải tiếp tục nghiên cứu khai phá.

Đáng lẽ Hàn Sâm cũng chỉ định nhìn thử xem hạch gen Chân Huyết có thể khống chế U Minh Tán hay không. Dù sao chênh lệch đẳng cấp nhiều lắm, Hàn Sâm cũng không có hy vọng xa vời là hạch gen Chân Huyết nhất định có thể thẩm thấu hết U Minh Tán.

Bởi cả Minh Nguyệt và U Minh Tán đều bị Hàn Sâm lấy đi, quá trình chiến đấu tiếp theo không có chút hồi hộp nào, các đối thủ đối đầu với Hàn Sâm

đều trực tiếp chịu thua bỏ quyền.

Cho đến khi Hàn Sâm lại bước vào đấu trường, hắn cũng không nhìn thấy đối thủ nào nữa, mà ở vị trí giữa đấu trường xuất hiện một tế đàn.

Trong tế đàn là thần quang phun ra như suối, lao về phía Hàn Sâm. Mục tiêu của những thần quang kia không phải Hàn Sâm mà là mạnh hạch gen không hoàn chỉnh hắn dùng để vào chiến trường chính.

Viên hạch gen kia lơ lửng trước mặt Hàn Sâm, thần quang vô tận tràn vào đó khiến hạch gen biến hóa từng chút từng chút một, dần dần biến thành hình con hồ điệp, thoạt nhìn thì hết sức tương tự với Hỏa Vĩ Điệp Vương.

Sau khi tất cả thần quang tràn vào hạch gen, hạch gen đã sống lại, hóa thành một con hồ điệp bay về phía ấn đường của Hàn Sâm, nháy mắt đã bay vào trong hồn hải.

“Nhận được hạch gen Thần hồ điệp.”

Hàn Sâm liếc qua hạch gen hồ điệp trong hồn hải của mình, phát hiện nó thoạt nhìn thì giống Hỏa Vĩ Điệp Vương, nhưng mà vẫn có một chút khác biệt.

Ít nhất thoạt nhìn thì chắc hẳn nó không phải là hệ hỏa, tuy toàn thân giống như hồng ngọc nhưng không có chút dao động nào của hệ hỏa.

Hạch gen Thần: Hồ điệp siêu cấp.

Thấy đẳng cấp của hạch gen hồ điệp, trong lòng Hàn Sâm lập tức mừng rỡ. Đây là hạch gen siêu cấp hoàn chỉnh, có nghĩa là Hàn Sâm đã có một hạch gen siêu cấp.

Tuy hạch gen Thần chỉ tương tự với hạch gen bản mệnh, không thể coi là hạch gen bản mệnh chân chính, chỉ là công năng rất giống mà thôi.

Ví dụ như hạch gen Thần và hạch gen bản mệnh giống nhau, đều có thể sống lại vô hạn trong hồn hải của chủ nhân sau khi bị hủy.

Một ví dụ khác như độ mạnh yếu của hạch gen Thần cũng phải chịu ảnh hưởng từ sức mạnh của chủ nhân vân vân, cũng giống như hạch gen bản mệnh.

Đương nhiên, cũng có một số chỗ không giống. Nếu hạch gen Thần bị phá hủy, nó không làm chủ nhân bị thương giống như hạch gen bản mệnh, đây cũng coi như một trong những ưu điểm của nó.

Hạch gen Thần đã hoàn thành, chiến trường chính trực tiếp đóng lại, tất cả mọi người bị truyền tống thẳng ra khỏi chiến trường chính, về tới bên ngoài bia hạch gen.

Giải quyết Minh Nguyệt, còn chiếm được hạch gen Thần, lúc này Hàn Sâm có thể tính là thắng lớn, tuy nhiên lại có một điểm mà Hàn Sâm không thể không thận trọng suy nghĩ.

Sau khi hắn rời khỏi chiến trường gen, hắn vẫn sẽ trở lại kho hạch gen của Tí Hộ Sở Minh Giới. Với tình huống hiện tại, hắn phải làm sao mới có thể thoát khỏi Tí Hộ Sở Minh Giới đây?

Nếu Minh tộc mà biết hắn đã thu Minh Nguyệt, nhất định sẽ liều mạng với hắn, hẳn Cố Khuynh Thành cũng sẽ không thể nào không bỏ qua cho hắn.

“Nếu có thể truyền tống đi nơi khác thì tốt rồi” Hàn Sâm thầm thở dài, chỉ là hắn cũng biết đây là chuyện không thể nào. Hắn chỉ có thể đối mặt với Minh tộc và Cố Khuynh Thành, cửa ải này hắn nhất định phải xông qua, bằng không đó là một con đường chết.

Hết chương 1487.

Chương 1488. Trở Lại Minh Giới

Trác Đông Lai quanh quẩn bên ngoài bia hạch gen, đáng lẽ muốn chờ Minh Nguyệt đi ra.

Hắn cũng ý thức được mình bị Minh Nguyệt lừa, muốn chờ Minh Nguyệt ra, bắt nàng lại để hỏi cho rõ ràng.

Nhưng ai biết bia hạch gen sáng lên, người đi ra lại không phải Minh Nguyệt mà là một vài dị linh và dị sinh vật có khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Mặt Trác Đông Lai lập tức biến sắc, xoay người nhanh chóng bỏ chạy.

Những dị linh và dị sinh vật này lập tức đều vọt lên, vừa đuổi theo hắn vừa la lớn: "Ngươi có phải Trác Đông Lai không?"

"Con tiện nhân Minh Nguyệt kia, vậy mà kêu mấy súc sinh này tới giết †a, đúng là đáng hận mà." Trách Đông Lai vừa sợ vừa giận, tưởng Minh Nguyệt tìm cường giả tới giết hắn, càng liều mạng chạy, cũng không đáp lời.

"Ngươi chạy nhanh như vậy làm gì? Ta hỏi ngươi có phải Trác Đông Lai không?" Dị linh đuổi theo đằng sau hắn lại kêu to.

"Ta không phải Trác Đông Lai, các ngươi nhận nhầm người rồi." Trác Đông Lai vừa chạy vừa hét to, những tay già đời như hắn hoàn toàn không để ý danh tiếng, mạng sống mới là quan trọng nhất.

"Sao ngươi không phải Trác Đông Lai cho được, rõ ràng là giống Thiên Kiếm nói y như đúc, chắc chắn ngươi là Trác Đông Lai." Dị linh phía sau càng không tin, vừa đuổi theo vừa nói.

"Thiên tiện? Chẳng lẽ nói con tiện nhân Minh Nguyệt kia à? Coi như

nàng ta tự biết mình đấy, còn biết mình tiện." Trác Đông Lai thầm nghĩ, chân và miệng vẫn không nhàn rỗi, vừa chạy vừa nói: "Ta thật sự không phải Trác Đông Lai gì hết, cũng không biết Thiên Tiện Địa Tiện gì hết, chắc chắn là các ngươi đã nhận nhầm người rồi."

"Chắc chắn không sai, chính là ngươi, Thiên Kiếm nói rất rõ, vừa già vừa xấu, có chòm râu dê, nhân loại như vậy không phải ngươi thì là ai?" Dị linh còn nói thêm.

“Cái cmn á, ngươi mới vừa già vừa xấu, ta đây gọi là năm tháng lắng đọng.” Trác Đông Lai cả giận nói.

Nhưng vừa đảo mắt, Trác Đông Lai lập tức thâm kêu không xong trong lòng, chỉ thấy các loại ánh sáng lóe lên, đã có vài dị linh và dị sinh vật đuổi theo, trực tiếp chặn đường đi của hắn, dị linh và dị sinh vật đằng sau cũng đuổi kịp, cũng vây hắn ở giữa vòng vây.

“Xem ra hôm nay Trác Đông Lai ta phải bỏ mạng ở nơi này, chỉ hận không thể tự tay giết con tiện nhân kia.” Trác Đông Lai thấy hết hi vọng chạy thoát, dứt khoát thức thời kêu: “Đến đây đi, hôm nay Trác gia gia gia ngươi sẽ một mình đấu với một đám các ngươi, muốn giết ta, các ngươi cũng phải trả cái giá đắt.”

Những dị linh và dị sinh vật kia thì lại nhìn hắn kiểu hắn bị thần kinh, dị linh vừa nói chuyện với hắn lúc nấy càng nói thẳng: “Ngươi nổi điên cái gì đấy? Ai muốn giết ngươi chứ? Thiên Kiếm nhờ bọn ta, nếu nhìn thấy ngươi thì giúp ngươi một phen, đưa ngươi về truyền tống trận, ngươi đứng đấy nói bậy gì thế?”

Trác Đông Lai lập tức sửng sốt, gần như tưởng mình đang nằm mơ, đơ ra một lúc lâu mới hỏi lại: “Các ngươi nói Thiên Tiện là ai thế? Tại sao hắn phải nhờ các ngươi giúp ta?”

“Không phải Thiên Kiếm bạn của ngươi sao? Hắn nói ngươi là bạn hắn, chúng ta mới bằng lòng giúp một tay, lẽ nào ngươi thật sự không phải Trác Đông Lai?” Một đám dị linh và dị sinh vật cũng nhìn Trác Đông Lai với vẻ nghỉ ngờ.

Trác Đông Lai vội vàng xua tay nói: “Ta chính là Trác Đông Lai, chỉ là nhất thời chưa nhớ ra Thiên Tiện là ai, các ngươi đợi ta suy nghĩ lát.”

Trách Đông Lai thầm nghĩ: “Có ai có năng lực kém như vậy, đặt tên cho mình là Thiên Tiện. Hình như ta đâu biết người như vậy đâu, mặc kệ, cứ thừa nhận trước đã, bảo vệ cái mạng già này là quan trọng.”

“À, đúng rồi, tên của Thiên Kiếm hình như là Hàn Sâm” Dị linh kia lại nói thêm một câu.

Trác Đông Lai lập tức trợn trừng mắt: “Người các ngươi nói là Hàn Sâm?”

Trác Đông Lai cảm giác như mình đang mơ vậy, được một đám dị linh và dị sinh vật hộ tống về truyền tống trận, đồng thời từ truyền tống trận trở về Tí Hộ Sở đổ nát kia.

“E rằng ta già thật rồi, người trẻ tuổi bây giờ nguy hiểm thật, thế mà lại có sức ảnh hưởng với dị linh và dị sinh vật lớn đến thế, xem ra còn cách lúc nhân loại ta đứng vững trong Tí Hộ Sở Thần thứ tư cũng không còn xa nữa.” Trác Đông Lai không khỏi cảm thán.

Sau khi chia tay với Lục Đạo và một đám dị linh, Hàn Sâm chạy tới truyền tống trận mà mình truyền tống vào, chỉ có từ nơi đó mới có thể đi truyền tống đi.

Dọc theo đường đi Hàn Sâm cũng đang nghiên cứu viên hạch gen hồ điệp này. Nếu đánh thật thì có lẽ viên hạch gen hồ điệp siêu cấp này là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Đúng là hạch gen hồ điệp không phải hệ hỏa nguyên bản thật. Trải qua sự dựng dục của thần quang của chiến trường chính, hạch gen vốn không trọn vẹn đã được chữa trị hoàn chỉnh, đồng thời cũng có thêm một ít thay đổi.

Toàn thân hạch gen hồ điệp giống như hồng ngọc, bên trong còn có một loại hoa văn hỏa diễm màu lam, thoạt nhìn hết sức lộng lẫy xinh đẹp, cũng coi như là hạch gen xinh đẹp nhất trong tất cả hạch gen mà Hàn Sâm đã từng thấy.

Chẳng qua khi nói đến năng lực, hạch gen hồ điệp cũng là cái trực quan nhất, không cần nghiên cứu cũng đã có thể biết tác dụng của nó.

Năng lượng hạch gen hồ điệp có thể gắn lên người của Hàn Sâm, giúp Hàn Sâm mọc ra hai cánh giống như hồ điệp. Khác với thú hồn phi hành, hai cánh hạch gen hồ điệp biến thành không những có năng lực phi hành mà còn có sức mạnh cường đại, có thể cung cấp cho Hàn Sâm sức mạnh mạnh mẽ không thua gì sinh vật Thần siêu cấp.

“Không hổ là hạch gen Thần, thực sự quá mạnh mẽ.” Hàn Sâm thử năng lực của hạch gen Hồ điệp xong, trong lòng càng mừng rỡ.

Có hạch gen hồ điệp thì chẳng khác nào có vốn liếng để chống lại cường giả siêu cấp, ít nhất không quá thua về sức mạnh và tốc độ.

“Có lẽ rốt cuộc giờ đây có thể chạy ra khỏi Tí Hộ Sở Minh Giới hay không thì phải nhờ vào ngươi thật rồi.” Trong lòng Hàn Sâm âm thâm nghĩ.

Về tới truyền tống trận đi vào lúc trước, Hàn Sâm lại cẩn thận suy nghĩ †ất cả mọi chuyện thêm lần nữa, sau đó mới bước lên truyền tống trận.

Quả nhiên lần này truyền tống trận bị khởi động bình thường. Không gian trước mắt Hàn Sâm vặn vẹo, nháy mắt đã trở về kho hạch gen của Tí Hộ Sở Minh Giới.

Mà trong tầm mắt, trong kho hạch gen đứng đầy Minh tộc, đều là Minh tộc hắn đã từng gặp trong dị linh đại điện, bao gồm cả Minh Nguyệt.

Cố Khuynh Thành đứng ở nơi cách Hàn Sâm không đến hai mét, ánh mắt nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm.

“Thánh Tử đâu? Ta nhớ ta đã nói với ngươi, Thánh Tử sống thì ngươi sống, Thánh Tử chết thì ngươi cũng phải chết, đừng có nói với ta Thánh Tử không thể sống sót để đi ra ngoài.” Cố Khuynh Thành nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nói một cách lạnh lùng.

Ánh mắt Hàn Sâm đảo qua từng người trong Minh tộc, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt mỹ lệ tuyệt luân của Cố Khuynh Thành, triệu hồi U Minh Tán màu máu ra, sau đó từ từ mở ô, trên mặt ô lộ ra hình vẽ nữ tử áo xanh.

“Thánh Tử mà ngươi nói không phải là nàng chứ?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Tại sao Thánh Tử lại ở trong U Minh Tán?” Một đám Minh tộc lập tức sợ hãi, Cố Khuynh Thành cũng biến sắc, đưa tay đi bắt lấy U Minh Tán.

“Tất cả đừng nhúc nhích, người nào lại bước lên trước một bước, ta sẽ khiến Thánh Tử của các ngươi hồn phi phách tán cùng cái ô này ngay.” Hàn Sâm lạnh giọng hét lớn.

“Ngươi dám!” Vô số cường giả Minh Tộc rít gào, khí tức khủng bố bộc phát ra đủ để tiêu diệt cả một thành phố.

Hết chương 1488.

Chương 1489. Sức Của Hạch Gen Hồ Điệp

Hàn Sâm không nhìn khí tức khủng bố này, trực tiếp rút Thái A Kiếm ra, bổ vào U Minh Tán trong tay.

“Tất cả dừng tay.” Cố Khuynh Thành lạnh giọng quát, tuy tiếng không lớn nhưng lại ngăn chặn tiếng gầm gừ của tất cả cường giả Minh tộc chỉ trong nháy mắt, làm cả kho hạch gen lập tức yên tĩnh lại.

Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm cũng dừng lại, không chém tiếp.

“Để U Minh Tán lại, thả Thánh Tử ra, ta có thể đảm bảo cho ngươi còn sống.” Cố Khuynh Thành nhìn Hàn Sâm chằm chằm, chậm rãi nói.

“Mạng của ta là của chính ta, không cần bất luận kẻ nào đảm bảo thay †a. Ngươi muốn mạng của ta thì tự mình tới cầm cho chắc.” Hàn Sâm nói, sải bước đi ra ngoài kho hạch gen.

Đám người Minh tộc tính tiến lên ngăn cản, Hàn Sâm cũng không nói nhiều, rút kiếm tính định đâm vào U Minh Tán.

“Tất cả lui ra” Sắc mặt Cố Khuynh Thành lạnh lùng, quát đám dị linh Minh tộc dừng lại xong mới nói với Hàn Sâm: “Ngươi thực sự cho rằng như vậy là có thể chạy ra khỏi Tí Hộ Sở Minh Giới?”

“Có thể chạy được là tốt nhất, không ra được, có vị Thánh Tử này làm đệm lưng cho ta thì cũng không thiệt.” Hàn Sâm làm như không sợ hãi, một tay cầm kiếm một tay cầm ô tiếp tục đi về phía trước.

Đám đại lão của Minh tộc cũng không chịu lui ra, đều đứng đấy nhìn Hàn Sâm chằm chằm, trên mặt toàn là lửa giận.

Hàn Sâm cũng không lui, chỉ đi thẳng về phía trước, còn chút nữa thôi là đâm vào mấy đại lão Minh tộc này.

“Tránh ra, để hắn đi.” Cố Khuynh Thành lạnh mặt nó.

“Chủ thượng, tuy khí tức của cây dù kia rất giống U Minh Tán của Thánh Tử, nhưng nhìn nó không hề giống U Minh Tán, e là trong đó có bấy.” Một đại lão Minh tộc nói.

“Không sai, cho dù nó là U Minh Tán thật, hắn chỉ là một nhân loại, cũng không thể phá hủy U Minh Tán được. Chúng ta không thể thả hắn rời đi.” Lại một đại lão Minh tộc khác nói.

Một đám Minh tộc lại kêu gào, thế mà lại không chịu nhường đường.

Trong lòng Hàn Sâm thất kinh: “Xem ra có một việc Minh Nguyệt không gạt ta, nàng thực sự có kẻ thù trong Minh tộc, hơn nữa xem ra Thánh Tử là nàng cũng không được Minh tộc thích cho lắm, con tin này thực sự không đáng tin chút nào.”

Cố Khuynh Thành cũng chỉ lãnh đạm nói: “Không bằng cho các ngươi lên làm chủ của Tí Hộ Sở Minh Giới, cho các ngươi lên làm vị trí của ta đi?”

“Không dám” Tất cả dị linh Minh tộc giật mình, vội vàng lo sợ nói, thoạt nhiên bọn họ vẫn rất sợ Cố Khuynh Thành.

“Không dám thì còn đứng đó làm gì?” Sắc mặt Cố Khuynh Thành đã hơi âm trầm.

Đám cường giả Minh tộc bất đắc dĩ nhường đường, trong lòng Hàn Sâm âm thầm thở phào, nhưng lại không dám khinh thường chút nào, vẫn nắm chặt kiếm và ô, chuẩn bị xuất thủ bất cứ lúc nào.

Dưới ánh nhìn chăm chú của rất nhiều cường giả Minh tộc, Hàn Sâm chậm rãi đi ra kho hạch gen. Vừa mới bước ra cửa lớn, đột nhiên thân hình của

một con dị thú trắng bóc xuất hiện bên cạnh Hàn Sâm. Nó trông giống như một con rắn trắng không vảy, miệng rắn cắn về phía đầu Hàn Sâm.

Một đám cường giả Minh tộc vui mừng. Dị thú sở hữu năng lực tàng hình, nhưng lại không thể động đậy, một khi động đậy là sức mạnh tàng hình kia sẽ biến mất. Nó vẫn luôn canh giữ ở cửa, chờ Hàn Sâm đi tới cửa chính, cách nó gần trong gang tấc rồi mới mở miệng cắn.

Đột nhiên, chỉ thấy trên người Hàn Sâm có ánh đỏ sáng lên chói lóa, một đôi cánh hồ điệp giống như hồng ngọc mở ra sau lưng hắn. Đồng thời, Thái A Kiếm trong tay cũng xuất hiện ánh đỏ như tia hồng ngoại, hắn giơ kiếm chém một cái, đầu dị thú lập tức bị chém xuống, máu tươi nở rộ như đóa hoa.

Dị linh Minh tộc vốn chuẩn bị xông lên đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi, dừng bước chân đang xông lên lại. Bọn họ không tài nào ngờ được rằng Hàn Sâm lại có sức mạnh như vậy.

Dị thú là một con sinh vật Thần siêu thấp, tuy sức mạnh bản thân cơ thể nó không mạnh, thế nhưng không có trình độ siêu cấp thì hoàn toàn không thể giết chết nó. Hàn Sâm có thể dùng một kiếm chém bay đầu nó, rõ ràng sức mạnh đã đạt tới siêu cấp.

“Săn giết sinh vật Thần siêu cấp dị hình thú, nhận được thú hồn dị hình thú, hạch gen đã nghiền nát, huyết nhục không thể dùng, có thể thu thập tinh hoa gen sinh mệnh.”

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, uy lực của hạch gen hồ điệp còn lớn hơn tưởng tượng của hắn một chút. Ánh sáng màu đỏ do nó sinh ra lại có thể giết chết sinh vật Thần siêu cấp, tuy rằng lực phòng ngự của con sinh vật Thần siêu cấp kia thuộc loại tương đối kém, nhưng cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

Hơn nữa cũng thật không ngờ, vào thời điểm này, thế mà còn lấy được một thú hồn của thần thú siêu cấp.

“Ngươi là kẻ lấy được hạch gen Thần?” Cố Khuynh Thành cũng lập tức hiểu ra, nhìn chằm chằm Hàn Sâm với ánh mắt như thiêu như đốt.

Nghe Cố Khuynh Thành nói vậy, cường giả Minh tộc cũng đều phản ứng lại, rõ ràng lúc tới Hàn Sâm còn cách siêu cấp một khoảng xa lắc xa lơ, làm sao có thể lập tức lấy được sức mạnh như vậy, lời giải thích duy nhất chính là hắn đã lấy được hạch gen Thần trong chiến trường gen, cho nên thực lực mới có thể đột nhiên tăng vọt trong thời gian ngắn.

Nhưng bọn họ lại có chút không dám tin. Trong chiến trường gen có vô số cường giả, hơn nữa Minh Nguyệt còn chuẩn bị nhiều như vậy, thế mà cuối cùng lại để cho một nhân loại như hắn đoạt được hạch gen Thần.

“Ta đang định thử uy lực của hạch gen Thần, không biết có thể chém đứt chuôi của U Minh Tán này không.” Hàn Sâm cũng không hoảng sợ, lại đi tới bên thân xác thú dị hình đã biến mất, nhặt tinh hoa gen sinh mệnh lên.

Sau đó Hàn Sâm mới tiếp tục đi ra ngoài. Trên mặt dị linh Minh tộc đều có biểu cảm phức tạp, muốn động thủ nhưng lại có chút kiêng dè, thế nhưng cũng không muốn cứ thả Hàn Sâm rời đi như vậy, rồi lại không cam lòng.

Mặc dù bọn họ không ngăn cản Hàn Sâm bước về phía trước, nhưng cũng không hoàn toàn tránh ra. Ánh mắt của một đám dị linh Minh tộc đều nhìn chăm chú Hàn Sâm, chuyển động theo Hàn Sâm, dường như đều chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Sau khi ra khỏi kho hạch gen, dị linh và dị sinh vật bên ngoài cũng đều vây quanh. Minh tộc có số lượng đông đảo, các loại dị sinh vật kinh khủng nhìn chằm chằm Hàn Sâm từ bốn phương tám hướng, chỉ cần hơi có cơ hội là chúng sẽ lập tức xông lên, xé xác Hàn Sâm thành từng mảnh nhỏ.

Thoạt nhìn thì dường như Hàn Sâm chỉ đang đi về phía trước, nhưng nhất cử nhất động của tất cả sinh vật xung quanh đều chiếu trong đầu hắn. Một khi bọn họ có dị động gì, Hàn Sâm sẽ phản ứng lại trước tiên.

Hơn nữa tiết tấu và vị trí mà Hàn Sâm đi cũng đều cố gắng tránh cho Minh tộc có cơ hội xuất thủ. Chẳng qua Minh tộc thật sự quá nhiều, Hàn Sâm cũng không thể hoàn toàn phong kín tất cả góc độ, chỉ đành xem xem bọn họ có can đảm hạ thủ hay không vậy.

Cũng may Cố Khuynh Thành vẫn luôn đi theo phía sau, có nàng ở đây, tóm lại là những dị linh Minh tộc này không dám làm càn, không ai dám một mình ra tay với Hàn Sâm.

Chẳng qua khi Hàn Sâm đi tới trước cửa lớn của Tí Hộ Sở thì những dị linh Minh tộc này không nhường đường tiếp, đứng ở đó chặn đứng của lớn của Tí Hộ Sở.

"Chủ thượng, tuyệt đối không thể thả hắn đi được, nếu để hắn cứ rời đi như vậy, mặt mũi của Minh tộc chúng ta để ở đâu? Hơn nữa cho dù thả hắn đi, sợ rằng cũng không giữ được mạng của Thánh Tử. Sau khi rời đi chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua cho Thánh Tử, nếu giữ hắn lại, Thánh Tử còn có chút hi vọng sống sót." Một dị linh Minh tộc tức giận nói.

Một đám dị linh Minh tộc đều đồng loạt phụ họa, rõ ràng không chịu thả Hàn Sâm đi dễ dàng như vậy.

Hết chương 1489.

Chương 1490. Minh Tộc Nội Loạn

"Ta nói tránh ra, các ngươi không nghe thấy sao?" Cố Khuynh Thành mặt trầm như nước.

Ai nấy của Minh tộc đều mặc áo choàng, cho nên không thể nhìn ra được biểu cảm của họ, nhưng bọn họ cũng chỉ cúi đầu không dám phản bác Cố Khuynh Thành, tuy nhiên lại không có ý lùi lại, đứng đấy không nhúc nhích giống như một đám u linh, ngăn Hàn Sâm ở bên trong cửa lớn của Tí Hộ Sở.

"Xem ra nội bộ Tí Hộ Sở Minh tộc vô cùng phức tạp, thoạt nhìn thì chủ của Tí Hộ Sở là Cố Khuynh Thành cũng không thể hoàn toàn định đoạt. Nhìn thì Minh Nguyệt cũng không được hoan nghênh trong Minh tộc, con tin này của ta cũng không hữu dụng lắm" Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy tư.

“Cố Khuynh Thành, nếu ngươi là chủ của Tí Hộ Sở thì nên suy nghĩ cho Minh tộc của ta. Nếu để một nhân loại như hắn dễ dàng ra khỏi Tí Hộ Sở Minh tộc của ta, về sau Minh tộc chúng ta làm gì còn chỗ đứng trong Tí Hộ Sở thứ tư?” Một giọng nói truyền đến từ trong Tí Hộ Sở, đông đảo dị linh và dị sinh vật đều tránh ra một con đường.

Chỉ thấy một dị linh tay cầm gậy gỗ màu đen, người khoác áo choàng màu xám tro chậm rãi đi tới. Rất nhiều dị linh Minh tộc nhìn thấy hắn đều vội vàng cung kính hành lễ kêu lên: “Đại Tế Sư!

“Tại sao lại có một Đại Tế Sư tới đây? Rốt cuộc Minh tộc có bao nhiêu Đại Tế Sư vậy?” Hàn Sâm nhìn dị linh, khẽ nhíu mày. Thế mà hắn lại không thể cảm giác được chút sinh cơ nào ở trên người dị linh này, giống như đó chính là một người chết vậy.

Cố Khuynh Thành thấy dị linh cũng hơi nhíu mày: “Đại Tế Sư, đây là chuyện của ta, không cần ngươi dạy ta phải làm thế nào.”

Đại Tế Sư cười lạnh, nói: “Quỷ Thánh ta năm đó đi theo Minh Vương đại nhân tung hoành Tí Hộ Sở thứ tư không biết bao nhiêu năm trời, trải qua vô số đại chiến, làm Tế Sư qua mấy đời Thánh Tử, Minh tộc chính là mạng của ta, với ta mà nói không có chuyện gì quan trọng hơn Minh tộc và Tí Hộ Sở Minh Giới. Mặc dù ngươi là chủ của Tí Hộ Sở Minh Giới, nhưng nếu ngươi làm ra chuyện khiến Minh tộc ta hổ thẹn, cho dù chết ta cũng sẽ không đồng ý.”

“Theo ý của ngươi, phải như thế nào mới có thể không làm Minh tộc hổ thẹn?” Cố Khuynh Thành nhìn Quỷ Thánh nói.

“Minh tộc chưa bao giờ bị người uy hiếp, đương nhiên nhân loại hèn mọn này phải chết.” Đại Tế Sư hờ hững nói.

“Ngươi muốn Minh Nguyệt chết như vậy ư?” Cố Khuynh Thành khinh thường bĩu môi nói.

Đại Tế Sư đáp trả không chút kiêng dè: “Là Thánh Tử của Minh tộc ta, đương nhiên phải giành lấy vinh quang vì Minh tộc ta. Mặc dù không thể vì Minh tộc ta lấy được vinh quang thì cũng không thể bởi vì nó mà khiến

Minh tộc ta hổ thẹn. Có thể cứu được thì đương nhiên phải cứu, không cứu được, chết vì Minh tộc ta, đó cũng là một loại vinh quang."

"Nếu ta nhất định phải thả hắn đi thì sao?" Cố Khuynh Thành lạnh lùng nhìn Đại Tế Sư hỏi.

"Trừ khi ta chết, bằng không hắn tuyệt đối không ra khỏi Tí Hộ Sở Minh Giới được." Đại Tế Sư nói không chút nhân nhượng.

Cố Khuynh Thành liếc Đại Tế Sư Quỷ Thánh một cái, sau đó thản nhiên nói với Hàn Sâm: "Bây giờ ngươi đi ngay đi, để ta xem xem có ai dám ngăn cản ngươi."

Hàn Sâm biết đây là cơ hội cuối cùng của mình rồi, rõ ràng con tin Minh Nguyệt này hữu dụng với Cố Khuynh Thành. Nghe Cố Khuynh Thành nói vậy, Hàn Sâm lập tức đi nhanh về phía cửa thành.

Nhưng những dị linh Minh tộc chặn ở cửa thành lại không hề có ý muốn nhường đường, thoạt nhìn bọn họ đều đứng bên phía Đại Tế Sư.

Mắt thấy Hàn Sâm đã sắp đi tới trước mặt những Minh tộc này mà bọn họ vẫn không có ý thoái nhượng, nếu Hàn Sâm đi thêm nữa, vậy cũng chỉ có thể rút kiếm đánh một trận.

Không đợi Hàn Sâm rút kiếm, chỉ thấy một ánh kiếm vô cùng bá đạo chém tới dường như khai thiên tích địa, trong chớp mắt đã chém ra một con đường trước mặt Hàn Sâm. Những dị linh Minh tộc đứng ngăn trước mặt Hàn Sâm lập tức bị giết không biết bao nhiêu người.

Trong lòng Hàn Sâm khiếp sợ, quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy trong tay Cố Khuynh Thanh rút ra một thanh cổ kiếm bích lục, bước tới giống như tiên tử, ánh kiếm bá đạo đến từ dưới kiếm của nàng.

"Cố Khuynh Thành, ngươi cũng dám giết Minh tộc ta, ngươi thật sự cho rằng Minh tộc bọn ta không sợ ngươi chắc?" Đại Tế Sư lập tức

giận dữ, gậy gỗ trong tay đập lên mặt đất, sức mạnh U Minh lập tức t†uôn ra như nước hoàng tuyền cuồn cuộn.

“Không phải các ngươi không sợ một năm hai năm rồi sao, bây giờ nói những lời này có ý nghĩa gì không?” Cố Khuynh Thành hờ hững nói.

“Được được được, Cố Khuynh Thành, hôm nay để cho ngươi xem cốt khí của Minh tộc bọn ta! Giết nhân loại kia, ngày hôm nay tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào rời khỏi Tí Hộ Sở Minh Giới ta.” Gậy gỗ trong tay Đại Tế Sư chỉ một cái, nhất thời toàn bộ Tí Hộ Sở Minh Giới đều bị khói bụi bao phủ, giống như lâm vào trong hư vô.

Hàn Sâm lập tức hiểu được, Đại Tế Sư mới là dị linh nắm trong tay Tí Hộ Sở Minh Giới chân chính. Chắc hẳn đá linh hồn bên trong tượng thần dị linh thuộc về hắn.

Nhận được mệnh lệnh của Đại Tế Sư, trong mắt những dị linh Minh tộc này lập tức lóe lên ánh sáng kinh khủng, trên người khói bụi mãnh liệt, từng người đều giống như một quỷ mị đến từ quỷ vực U Minh.

Mặc dù Minh tộc đã không có thủy tổ, chẳng qua dị linh cấp Đế thì lại không ít, hạch gen đạt tới siêu cấp thì có hơn hai mươi người, cấp Bảo Thạch thì càng nhiều không kể xiết.

Lúc này cùng nhau bộc phát sức mạnh, cảnh tượng ấy kinh khủng đến khó có thể hình dung, ngay cả trong lòng Hàn Sâm cũng có chút bất an.

Dựa vào hạch gen hồ điệp, muốn hắn chiến đấu với một Đế Linh thì không khó, nhưng đồng thời đối mặt với nhiều Đế Linh như vậy, nếu muốn xông ra ngoài thì sẽ không dễ dàng như vậy.

Thu hồi U Minh Tán đã không còn tác dụng, Hàn Sâm một tay cầm Thái A Kiếm, tay kia thì triệu hồi Già Thiên Tán. Lúc hắn đang chuẩn bị muốn đại chiến một trận thì đột nhiên thấy một ánh kiếm lại chém tới lần nữa từ hướng Cố Khuynh Thành. Ánh kiếm kia như trời xanh vạn dặm, chém thẳng lên cửa thành.

Cửa thành cực đại và kể cả sương mù xám xịt bên ngoài bị ánh kiếm mạnh mẽ bổ ra. Toàn bộ cửa thành đều bị chia ra làm hai, lộ ra một lối đi nối thẳng hướng ra ngoại giới.

“Xông ra mau.” Cố Khuynh Thành lạnh giọng quát.

Mặc dù không chỉ mặt gọi tên, Hàn Sâm vẫn hiểu nàng đang nói với mình. Không nói nhiều, hai cánh hồ điệp sau lưng rung lên, ánh đỏ dập dờn xuất hiện, chớp mắt đã chạy ra khỏi Tí Hộ Sở Minh Giới, bay ra ngoài dọc theo sương mù xám xịt.

“Cố Khuynh Thành, ngươi khinh người quá đáng!” Đại Tế Sư vô cùng phẫn nộ, trên người bộc phát ra khí tức kinh khủng, quơ gậy gỗ đập về phía Cố Khuynh Thành.

Có một bộ phận Đế Linh Minh tộc cường đại thì chạy ra khỏi Tí Hộ Sở, đuổi theo hướng Hàn Sâm bay đi.

Hàn Sâm không dám dừng lại, dùng hết sức đập hai cánh hồ điệp phối hợp với bí kỹ Phượng Hoàng Phi Thiên để bỏ chạy, chẳng qua thế mà tốc độ những Đế Linh này cũng không chậm hơn hắn, trong chốc lát cũng không thoát khỏi họ được.

Bên trong Tí Hộ Sở Minh Giới ở phía sau thì vang lên từng tiếng nổ lớn ầm ầm giống như long trời lở đất. Hầu hết cường giả Minh tộc và Đại Tế Sư Quỷ Thánh kia đều bị nàng giữ lại trong Tí Hộ Sở.

“Nữ nhân kia lợi hại thật, rốt cuộc là nàng có lai lịch gì đây? Là nhân loại thật sao?” Hàn Sâm thầm hoảng sợ, một nhân loại mà có thể đạt tới trình độ này, chỉ sợ ngay cả Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo cũng không hơn được, thậm chí có thể ngay cả Thánh Đồ này cũng không bằng Cố Khuynh Thành.

Hàn Sâm không rảnh nghĩ nhiều, dốc sức bỏ chạy về phía xa. Mặc dù đang ở trong thời điểm gấp gáp nhưng Hàn Sâm vẫn chọn lọc mà lao về hướng của thế giới ngầm.

Cố Khuynh Thành đã từng xuất hiện ở thế giới ngầm, chẳng qua hẳn là nàng không phải người của Minh tộc. Một Minh tộc chân chính có đến †ám, chín phần mười vẫn phải tuân thủ Bách Tộc Minh Ước mới đúng. Cho dù như bọn họ không tuân thủ, chờ đến khi bọn họ xông vào thế giới ngầm rồi, Ám Linh tộc cũng sẽ dạy cho bọn họ cách tuân thủ quy tắc.

Tổng cộng có sáu dị linh đuổi theo Hàn Sâm, đều là cường giả cấp Đế Linh đã ngưng tụ ra hạch gen siêu cấp.

Hết chương 1490.

Chương 1491. Lại Tiến Vào Thế Giới Ngầm

Mặc dù đều là Minh tộc, sức mạnh thuộc tính cũng rất giống nhau, nhưng mà hạch gen mà bọn họ ngưng tụ ra lại không giống nhau lắm.

Trong đó có hai Minh tộc cấp Đế Linh đều dùng kiếm, còn có một phiến minh vũ, ba người còn lại, một người là đao, còn có một Đế Linh cầm lư thanh đồng, ngoài ra còn có một người không thấy trong tay hắn có cầm thứ gì, nhưng chỉ thấy hắn vừa vung tay dưới chiếc áo choàng một cái, sương mù xám xịt giăng phủ khắp trời, bỗng chốc biến mười mấy dặm xung quanh đều bị lớp sương này che phủ, Hàn Sâm cũng bị nhấn chìm trong màn sương mù đó.

Phạm vi của sương mù rất lớn, Hàn Sâm cũng không thể xông ra ngoài, sau khi rơi vào trong đó, Động Huyền Khí Tràng bỗng chốc cảm thấy khí tức xung quanh đều bị sương mù này chắn lại, trong lòng thầm nghĩ có chuyện không hay rồi.

Nếu chỉ là ảo giác thì không thể mê hoặc được Hàn Sâm, nhưng màn sương mù này lại có một sức ép lớn mạnh như thế, khiến tốc độ của Hàn Sâm bất giác chậm lại.

Sáu Đế Linh phía sau đuổi theo, ánh đao đáng sợ cũng chém tới.

Hàn Sâm ngay lập tức bị dính vào một trận khổ chiến, cũng may là có sức mạnh của hạch gen Thần và khả năng bay lượn, cộng thêm bí kỹ Phượng Hoàng Phi Thiên và Động Huyền Kinh.

Hắn miễn cưỡng lắm cũng có thể đọ sức với bọn họ, tuy Hàn Sâm không ngừng lui về phía sau, vết thương trên người cũng không ngừng nhiều hơn, cũng may, Hàn Sâm đã gắng sức tránh những chỗ hiểm, tạm thời không gây ra những vết thương chí mạng.

Chỉ là lâu dần, cuối cùng vẫn khó mà tránh khỏi số mệnh bị truy sát, Hàn Sâm đang chuẩn bị biến thân thành Đế Linh siêu cấp, xem thử có thể thoát khỏi ảnh hưởng của màn sương mù này với hắn không, nhưng lại đột nhiên nghe thấy một âm thanh quen thuộc truyền tới từ phía xa.

"Cha…"

Hàn Sâm quay đầu nhìn lại, bởi vì màn sương dày đặc nên chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé xinh xắn đang hớt hải chạy về phía này, không lâu sau lại nhìn thấy một bé gái xinh đẹp giống như búp bê sứ từ trong màn sương bò tới đây, giống như một tên lửa có gắn phản lực vậy.

"Bảo Nhi!" Hàn Sâm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, không ngờ Bảo Nhi lại chạy tới đây, cũng không biết làm sao mà nàng tìm được nơi này.

"Cha ơi! Bảo nhi rất nhớ cha." Bảo Nhi nhảy cẵng lên sung sướng lao vào vòng tay của Hàn Sâm.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi lại, nhưng vì cả người hắn bỗng chốc dừng lại, sau lưng lại bị trúng nhát kiếm của một Đế Linh, máu tươi men theo chiếc giáp mà chảy xuống.

Hàn Sâm vừa chiến đấu vừa bỏ chạy, Bảo Nhi thì lộ ra vẻ tức giận, bàn †ay nhỏ bé mũm mĩm quơ quơ trong không trung, bỗng chốc bắt được một quả hồ lô mini, chiếu nó vào khắp màn sương đó.

Chỉ thấy màn sương mù cuồn cuộn giống như nước sông vỡ đê, chui vào trong quả hồ lô của Bảo Nhi, chớp mắt đã bị hút vào sạch sẽ.

"Phụt!"

Đế Linh Minh tộc đã giải phóng màn sương đó bỗng chốc phun ra một ngụm máu tươi, những Đế Linh khác cảm thấy tức giận, xông về phía Hàn

Sâm càng điên cuồng hơn.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, tất cả gánh nặng trên người, giữa hai đôi cánh, lại hóa thành một luồng ánh sáng bay đi, tuy không thoát được Đế Linh đó, nhưng bọn họ có muốn đuổi theo Hàn Sâm cũng không dễ.

“Bảo Nhi, ngươi đúng là đứa con gái ngoan của cha.” Hàn Sâm vừa bay đi vừa khen ngợi Bảo Nhi.

Bảo Nhi tự hào nói: “Bảo Nhi là bảo bối ngoan của cha mà.”

Đế Linh Minh tộc không đuổi theo Hàn Sâm được, chỉ đành phóng ra từng luồng đao quang kiếm quang ở phía sau muốn ép Hàn Sâm dừng lại.

Nhưng thân pháp của Hàn Sâm so với Đế Linh cũng chỉ có hơn chứ không có kém, những luồng đao quang kiếm quang đó không thể chém trúng hắn, cả cơ hội khiến hắn dừng lại cũng không có, ngược lại lại chém mặt đất ra thành mấy cái rãnh sâu, khắp nơi đều là những vết chém đan chồng chéo nhau, trông hệt như ngày tận thế của thế giới.

Hàn Sâm cũng chẳng thèm để ý bọn họ, chỉ chú tâm bỏ chạy, đối chiến với đám người Đế Linh, giết bọn họ thì có được lợi ích gì, hơn nữa bản thân còn gặp nguy hiểm rất lớn, đương nhiên là Hàn Sâm không muốn liều mạng chiến đấu rồi.

Đế Linh Minh tộc quyết tâm muốn giết cho được Hàn Sâm, vẫn không chịu từ bỏ, truy đuổi Hàn Sâm suốt mấy ngày, cuối cùng để Hàn Sâm trở về khu vực của thế giới ngầm, xông vào bên trong huyệt động ngầm đó.

Đám Đế Linh Minh tộc đó dừng lại ở trước lối vào, đương nhiên là đang do dự, không dám trực tiếp truy đuổi vào trong.

“Hình như phía dưới là địa phận của Ám Linh tộc, chúng ta có đuổi theo tiếp không?” Một trong những Đế Linh Minh tộc cau mày nhìn mấy người kia, hỏi.

Mấy Đế Linh khác cũng có hơi do dự, một Đế Linh lạnh lùng nói: “Đương nhiên là đuổi theo, hắn đâu phải là Ám Linh tộc, có gì mà phải sợ, tuyệt đối

không thể để hắn chạy trốn. Hơn nữa không giết hắn, chúng ta làm sao ăn nói với Đại Tế Sư được?”

Nói rồi, tên Đế Linh đó xung phong vào trước, những Đế Linh Minh tộc kia cũng nghiến răng đuổi theo sau.

Hàn Sâm thấy mấy Đế Linh Minh tộc đó quả thật đuổi theo vào trong, không thấy kinh hãi mà ngược lại còn vui mừng, địa hình thế giới ngầm rất là phức tạp, thích hợp để phát huy Dịch Thiên Thuật và Động Huyền Kinh.

Nếu lợi dụng nó có hiệu quả, nói không chừng có thể giết chết hết đám sáu tên Đế Linh đó ngay tại đây.

Nhưng mà suy nghĩ lại, Hàn Sâm cũng không quay lại động thủ với bọn họ, mà xông vào khu vực ban đầu bị phá nổ của Sò Vương.

Hắn biết ở đó có rất nhiều sinh vật khủng khiếp, biết đâu có thể lợi dụng chúng đấu một trận với đám Đế Linh Minh tộc đó, nói không chừng bản thân có thể ngồi ngư ông đắc lợi.

Hàn Sâm lao thẳng một đường tới đó, vậy mà lại chẳng gặp được sinh vật kỳ lạ nào, đừng nói là sinh vật Thần siêu cấp, ngay cả một con dị sinh vật cấp nguyên thủy và cấp dị biến cũng không nhìn thấy.

“Kỳ lạ, những dị sinh vật đó chạy đi đâu rồi?” Hàn Sâm nhìn thấy mình đã xông vào trong chỗ vỏ bối của Sò Vương, những vẫn chẳng nhìn thấy dấu vết của một dị sinh vật nào.

Hàn Sâm chỉ đành bay qua bề mặt phía trên lớp vỏ, định bay đến chỗ

Tí Hộ Sở Ám Linh, để Ám Linh tộc phát hiện ra sự xâm nhận của đám

Minh tộc này, hắn có thể giả mạo thuộc hạ của Linh Mị Nhi, đám Minh tộc này chắc chắn sắp gặp xui xẻo rồi.

Nhưng khi Hàn Sâm bay đến cái lỗ lớn bị nổ tung ở phía trên vỏ sò, trong lòng đột nhiên có một cảm giác lo sợ, thầm nghĩ có chuyện không hay, cả người lập tức bay lên phía trên.

Gần như cùng lúc đó, hắn nhìn thấy một chiếc kìm lớn màu tím đen duỗi ra nhanh như tia chớp ở trong cái lỗ trên vỏ, to bằng chiếc máy xúc, phía trên đầy răng lởm chởm, suýt chút nữa đã bắt được Hàn Sâm.

Hàn Sâm lần theo chiếc kìm màu tím đen nhìn vào trong cái lỗ đó, thì thấy một con cua lớn màu tím đen đang bò ra từ trong cái vỏ.

Không biết từ khi nào mà cái vỏ nát này của Sò Vương đã bị nó chiếm cứ.

Con cua lớn vừa chui ra khỏi vỏ, đám Đế Linh Minh tộc cũng vừa lao tới, cái càng cua lớn lại vẫy vây, hai chiếc càng to tướng dường như đang dịch chuyển, kẹp lấy hai Đế Linh trong đó.

Hai Đế Linh không ngờ lại đột nhiên xuất hiện một gã khổng lồ như thế, đợi khi phát hiện ra, chiếc càng cua đã đến phía trước mặt họ, chỉ có thể dùng đao kiếm trong tay chém về phía nó.

Kengl

Đao kiếm do hạch gen siêu cấp hóa thành mang theo một sức mạnh U Minh cực kỳ khủng khiếp chém lên phía trên chiếc càng của con cua lớn đó, vậy mà chẳng để lại một chút dấu vết nào, ngược lại còn chọc tức con cua lớn.

Đôi mắt to của con cua phát ra ánh sáng màu tím đen, bên trong tỏa ra luồng sát khí vô hạn. Cái chân của nó chỉ gảy nhẹ trên cái vỏ sò, thân thể to lớn đột nhiên bật ra, tốc độ nhanh đến đáng sợ, càng cua lại kẹp vào Đế Linh.

Hết chương 1491.

Chương 1492. Chuyện Của Mình Mình Tự Làm

Hàn Sâm ở một bên xem trò vui, bây giờ cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao gần đây không có bất kỳ một sinh vật kỳ lạ nào khác, tám chín phần là vì sợ con cua lớn này, cho nên mới không dám ở gần đây.

Chỉ thấy con cua lớn có thể dùng lớp vỏ của nó tấn công Đế Linh thì biết tên này thật sự không đơn giản.

Nhân lúc đám Đế Linh bị con cua đó bám lấy, Hàn Sâm lại dò xét con cua đó, chỉ thấy vỏ giáp màu đen của nó phảng phất màu tím, giống như huyền thiết vậy.

Toàn thân đều như thế, không tìm ra được chút kẽ hở nào, giống như quái vật được làm bằng thép vậy.

Thân hình nó to hơn máy xúc nhưng hành động lại nhanh khủng khiếp, không giống cua tí nào mà lại giống một con nhện linh hoạt hơn.

Sáu Đế Linh vây lại tấn công nó, vậy mà chẳng ai làm nó bị thương được, nhất thời ở thế giằng co.

Hàn Sâm cũng không bỏ chạy, từ xa nhìn sáu Đế Linh bị con cua đó đuổi chạy loạn khắp nơi, con cua đó ngang ngược bá đạo, căn bản không hề biết sợ.

Mặc cho vũ khí hạch gen siêu cấp có chém lên lớp giáp của nó, cũng chẳng khiến nó bị thương dù chỉ một chút.

Đế Linh Minh tộc nhiều lần muốn lách qua con cua đó, nhưng vì thông đạo đã bị lớp vỏ của Sò Vương chặn lại, chắc phải vượt qua phía trên của lớp vỏ mới có thể qua đó, con cua thì đang thủ gần cái vỏ, bọn họ nhất thời cũng không thể xông qua được.

“Ta và Quỷ Ảnh bám lấy tên này, các người đi đuổi theo tên nhân loại đó, nhất định phải giết chết hắn.” Một Đế Linh Minh tộc lớn tiếng nói.

“Con quái thú này rất lợi hại, e là hai người các ngươi không thể chặn nó lại được, ta ở lại cùng các ngươi, để ba người Quỷ Trảo đi giết tên nhân loại đó.” Một Đế Linh Minh tộc khác nói.

“Cũng được.” Đế Linh Minh tộc đồng ý trước, sáu Đế Linh bỗng chốc phân làm hai đội, một đội xông đánh con cua lớn, một đội nhân cơ hội vượt qua vỏ sò, xông về phía Hàn Sâm đang đứng xem kịch hay.

Hai mắt Hàn Sâm khẽ chuyển, lần này hắn không bỏ chạy, hai cánh bỗng chốc nhúc nhích, lập tức lao về phía ba Đế Linh Minh tộc kia.

Đế Linh Minh tộc vui như được mùa, dù sao thế giới ngầm cũng không phải là địa bàn của bọn họ, bọn họ còn hơi lo lắng mình sẽ không bắt được Hàn Sâm, bây giờ Hàn Sâm đã tự mình dâng tới cửa, đương nhiên là chuyện quá tốt rồi.

Nhưng mà Hàn Sâm không định dây dưa với bọn họ, sau khi sử dụng thân pháp tránh đi vài lần thì xông qua từ bên cạnh bọn họ, đáp xuống bề mặt vỏ sò cách con cua không xa.

Khi con cua lớn nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức dùng cái càng kẹp tới, Hàn Sâm vội lách mình tránh cái càng của nó, con cua lớn bất chợt phát hiện ba Đế Linh đang đuổi theo phía sau Hàn Sâm, nó giơ cái càng ra mà chẳng hề khách sáo.

Cảnh tượng này đột nhiên biến thành có hơi nguy hiểm, luận phản ứng và năng lực phán đoán, những Đế Linh này cũng không bằng Hàn Sâm, Hàn Sâm lượn lờ bên cạnh con cua lớn, thỉnh thoảng lại giao chiến với

Đế Linh, xem ra trận này có vẻ như hắn và con cua lớn liên thủ với nhau đối phó với sáu đại Đế Linh vậy.

Thật ra con cua lớn cũng tấn công Hàn Sâm, nhưng mà bị Hàn Sâm lợi dụng vị trí và bố cục, cứ thế mà trở thành kẻ địch tấn công sáu người Đế Linh Minh tộc, hắn cũng chỉ là cáo mượn oai hùm mà thôi.

Quả thực con cua lớn này rất lợi hại, không chỉ thân thể cực kỳ cứng rắn, tốc độ cũng nhanh đến kinh ngạc, cho tới bây giờ Hàn Sâm cũng không nhìn thấy hạch gen của nó trông như thế nào, nếu sử dụng hạch gen, thì sẽ càng thêm khủng khiếp.

Đế Linh Minh tộc có nỗi khổ khó nói, bọn họ thật sự không đoán ra được, rõ ràng là con cua không phân biệt được địch ta tấn công, nhưng không biết tại sao, lần nào kẻ chịu thiệt cũng là bọn họ, còn Hàn Sâm thì lại được lợi từ sự tấn công của con cua.

Nếu như rời khỏi đây, bọn họ có hơi không cam tâm, đường đường là Đế Linh lại bị một tên nhân loại trêu đùa như vậy, khiến bọn họ không thể nuốt trôi cục tức này, hơn nữa không giết được Hàn Sâm, sau khi trở về bọn họ biết ăn nói làm sao đây chứ.

“Các ngươi vây quanh nơi này, đừng để hắn chạy khỏi, đợi ta sử dụng Quỷ Lư thu phục con quái thú này, sau đó mới giết.” Đế Linh phát hiện không giải quyết con cua này thì không thể giết được Hàn Sâm, một Đế Linh có hạch gen lư đồng trong số đó nói.

“Được.” Các Đế Linh khác đáp một tiếng rồi chia làm nhiều hướng khác nhau lao tới, chặn hai bên thông đạo, không để Hàn Sâm có cơ hội chạy

thoát.

Mà trên người Đế Linh Minh tộc cầm lư đồng đó lại phát ra một luồng ánh sáng u ám, giơ tay mở nắp lư ra, bỗng chốc có một ngọn lửa U Minh màu ngọc bích từ trong lư trào ra, giống như biển lửa quấn lấy con cua lớn đó.

Con cua lớn như thế, bị ngọn lửa U Minh màu ngọc bích quấn lấy, rồi lại bị kéo vào trong lư đồng bé xíu kia.

Đế Linh Minh tộc lập tức đậy nắp lư lại, chỉ thấy ngọn lửa trong lư cuộn trào, giống như đang luyện thép vậy.

Còn Lư đồng thì không ngừng rung chuyển, Đế Linh Minh tộc dùng hết sức ấn vào lò cũng không thể khiến nó yên tĩnh được, hiển nhiên là con cua lớn đang điên cuồng đâm vào thành Lư, muốn thoát ra ngoài.

“Các ngươi mau giết tên nhân loại đó đi, dị thú rất lợi hại, U Minh Lư

của ta không thể duy trì được lâu nữa đâu.” Đế Linh ấn vào lư đồng hét lớn.

Mấy Đế Linh kia chẳng nói lời nào, trực tiếp lao về phía Hàn Sâm, tên nào tên nấy sát khí đằng đằng, dường như muốn ăn thịt Hàn Sâm, nghiền hắn thành vũng thịt nhão.

Hàn Sâm thấy con đường rút lui đã bị chặn, hơn nữa hắn cũng không có ý định định chạy, đương nhiên hắn cũng nhìn ra, cái U Minh Lư gì đó kém xa U Minh Tán của Minh Nguyệt, không thể giam giữ con cua lớn đó lâu được, hắn chỉ cần kiên trì chờ đợi đến khi con cua lớn đó xông ra ngoài được, đến lúc đó những tên này coi như tiêu đời.

Hắn phát huy công pháp và kiếm pháp tới mức cực hạn, nhưng lấy một địch năm thì vẫn nằm ở thế hạ phong.

“Cha… cố lên… cha… cố lên …” Bảo Nhi nằm trên lưng Hàn Sâm, ôm lấy cổ hắn không ngừng cổ vũ.

Trên tay Hàn Sâm lại xuất hiện một đường kiếm quang, hắn không kìm được hỏi một câu: “Bảo Nhi, hồ lô của ngươi có thể hút được lớp sương mù kia, vậy có thể hút hết đao kiếm của mấy người bọn chúng không?”

Bảo Nhi lập tức đáp: “Có thể.”

Hàn Sâm bỗng chốc sững sờ, suýt chút nữa hắn lại chịu phải một đao, hắn chỉ tùy tiện hỏi một câu, không ngờ Bảo Nhi lại thật sự làm được.

“Vậy sao ngươi không dùng hồ lô hút đao kiếm của bọn họ vào chứ?” Sau khi mở đao kiếm ra, Hàn Sâm bỗng dưng chán nản hỏi.

Bảo Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một hồi: “Cha, không phải cha luôn dạy †a là, chuyện của mình phải tự mình làm, phải không ngừng rèn luyện trưởng thành ở trong thực tiễn và nghịch cảnh mới có thể trở thành người có ích thật sự sao?”

Hàn Sâm suýt chút nữa là hộc máu, hắn vẫn luôn thắc mắc tại sao hồ lô của Bảo Nhi lại mất linh ngay lúc quan trọng thế, hóa ra không phải là mất linh, mà là cô bé hoàn toàn không định sử dụng nó, hơn nữa, đây còn là kết quả mà hắn đã dạy.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm giống như đang ngậm một họng bồ hòn, có khổ cũng không nói ra được, nếu bây giờ hắn bảo Bảo Nhi giúp đỡ, há chẳng phải là tự mình vả mặt mình sao?

“Đầu có thể đứt máu có thể rơi, nhưng thể diện thì ông đây không thể mất được.” Hàn Sâm nghiến răng tiếp tục cố chấp, hắn thật sự không thể lột bỏ cái thể diện này mà đi nhờ cậy Bảo Nhi nữa.

“Cha… cố lên… cha… cố lên …” Bảo Nhi lại bắt đầu cổ vũ Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm nghe thế nào cũng cảm thấy khó mà tiếp thu.

“Các ngươi nhanh lên, ta không thể giữ được nữa rồi.” Đế Linh đè lên U Minh Lư, lúc này toàn thân đều nổi gân xanh, trên người bốc lên làn khói xám, cơ thể cũng không ngừng rung chuyển theo U Minh Lư, có vẻ như đã sắp không thể giữ được nữa rồi.

Hết chương 1492.

Chương 1493. Kim Văn Bá Giải

Năm Đế Linh vây đánh Hàn Sâm cũng rất gấp gáp, dưới sự giúp đỡ của hạch gen hồ điệp, tốc độ và sức mạnh của Hàn Sâm cũng không yếu hơn bọn họ, cùng với sự kỳ dị cực độ của thân pháp, năm người bọn họ vây quanh một mình Hàn Sâm, nhưng lại có một loại cảm giác bị người của mình gây trở ngại, có chút không phát huy ra được.

Nhiều khi có cơ hội đánh Hàn Sâm trọng thương, đều phát hiện vị trí mà mình ra tay lại bị người của mình chặn mất, không kịp thời phát ra một đòn chí mạng.

Bùm!

Chỉ thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa, U Minh Lư trực tiếp bị nổ tung thành từng mảnh, Đế Linh nắm giữ chiếc lư phun ra một ngụm máu tươi rồi bị nổ bay ra ngoài.

Con cua lớn lao ra từ ngọn lửa xanh tản mạn khắp nơi, càng cua nhanh như chớp kẹp lấy Đế Linh đã bị thương nặng cắt thành hai nửa.

“Cuối cùng cũng ra rồi!” Trong lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết.

Sắc mặt của năm Minh tộc thay đổi rõ rệt, chưa kịp phản ứng thì con cua lớn đã lao tới, chỉ thấy trên lưng nó có một chữ ánh kim lấp lánh.

Hàn Sâm cũng rất ngạc nhiên, khi quan sát kỹ hơn, trên bề mặt lớp vỏ có màu tím đen như huyền thiết xuất hiện một ký tự cổ được tạo thành †ừ những kim văn, Hàn Sâm cũng có nghiên cứu rất nhiều về văn tự cổ, lập tức nhận ra chữ “bá” cổ này.

“Cái kim văn cổ tự đó là thứ gì? Chẳng lẽ là hạch gen của con cua lớn đó?” Hàn Sâm đang suy nghĩ, nhưng lại thấy con cua lớn đã hướng về một Đế Linh.

Trong tay Đế Linh cầm hạch gen trường kiếm, giao chiến với cái càng của con cua lớn đó.

Rắc rắc!

Va chạm một hồi, hạch gen trường kiếm của Đế Linh đã trực tiếp vỡ †an, Đế Linh đó nôn ra máu rồi bay lùi lại, nhưng lại bị cái càng trông giống như ảo ảnh của con cua kẹp lấy, cắt hắn làm hai đoạn.

Con cua lớn với kim văn chữ "bá" sáng chói trên người đúng là ngang ngược bá đạo, hạch gen của những Đế Linh đó vừa va vào vỏ giáp hoặc cái càng của nó thì lập tức vỡ ra, có chút dọa người.

Hàn Sâm không dám nhìn nữa, con cua này thật sự quá đáng sợ, ngay cả hạch gen siêu cấp cũng có thể vỡ nát, dường như có thể chắc chắn, nó chính là sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo.

Hắn xoay người cõng theo Bảo Nhi bỏ chạy, những Đế Linh đó cũng đang chạy, nhưng chớp mắt đã bị con cua lớn giết chết hết bốn người, cũng chỉ có hai người là chạy được xa nhất.

Ai ngờ con cua lớn đó không có đuổi theo hai Đế Linh kia, mà là đuổi theo Hàn Sâm.

"Đệt, ngươi không đuổi theo bọn họ, đuổi theo ta làm cái gì chứ?" Hàn Sâm lập tức bực bội quát.

Vốn dĩ hắn còn đang tưởng sẽ được ngồi ngư ông đắc lợi, nhưng bây giờ lại chẳng nghĩ được cách nào có lợi, chỉ muốn mau chóng bỏ chạy mà thôi.

Nhưng tốc độ của con cua lớn lại nhanh hơn những Đế Linh kia, chân nó búng lên hòn đá, nhanh chóng kéo gần khoảng cách với Hàn Sâm.

Hàn Sâm đột nhiên phát hiện ra hắn đã thoát khỏi mấy tên Đế Linh Minh tộc đó, nhưng bây giờ lại rước phải một phiền phức lớn hơn.

"Cha… cố lên…" Bảo Nhi vẫn cổ vũ cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm thầm khóc trong lòng, vừa chạy vừa nói: “Ngươi đúng là con gái yêu của cha.”

Một người một cua thi chạy với nhau ở thế giới ngầm, hiển nhiên Hàn Sâm chạy không lại con cua, hắn mượn thạch đạo phức tạp ở thế giới ngầm mới miễn cưỡng không bị con cua đuổi kịp.

Hàn Sâm xuyên qua những cái hang nhỏ kia, vốn là muốn mượn địa thế để ngăn cản con cua lớn đó, nào ngờ con cua lớn trực tiếp tông vào tảng đá, tảng đá dày mấy mét giống như keo giấy ở trước mặt nó vậy, căn bản chẳng có tác dụng gì.

Hàn Sâm cứ chạy cứ chạy, chợt nhận ra trước mặt là ngõ cụt, hang đá bị bức tường đá bịt kín.

Hàn Sâm nghiến răng, Thái A Kiếm chém về phía bức tường đá, muốn học theo con cua lớn, chẻ nứt bức tường đá đó ra, tiến vào trong hang động phía sau.

Nhờ có sức mạnh của hạch gen Thần giúp đỡ, Hàn Sâm chém ra một đạo kiếm quang màu đỏ, ngay lập tức cắt một vết nứt sâu vài mét trên bức tường đá.

Nhưng điều khiến Hàn Sâm chán nản là bên trong vẫn còn một tảng đá, dày đến đâu cũng không biết.

Lúc này Hàn Sâm cũng đã lao tới vách đá, nhìn thấy con cua phía sau tông vỡ tảng đá trong huyệt động, hang động vốn dĩ chỉ có hai mét đã mở rộng lên gấp hai lần, nó lao nhanh tới trong đống đổ nát, cách Hàn Sâm không tới hai mươi mét.

Hàn Sâm nghiến răng, lại chém một nhát vào vách đá, còn nhắm chuẩn vào vết kiếm khi nấy, một kiếm này lại khiến vết nứt mở rộng thêm vài mét, nhưng mà bên trong vẫn là một lớp đất đá.

“Đệt, phía trong không phải còn đặc ruột hơn đất chứ?” Hàn Sâm cảm thấy rất bất lực, mà con cua lúc này cũng đã lao đến trước mặt hắn, cái càng to

lớn của nó đang vung tới, dường như muốn chiếm hết cả thông đạo này, khiến cho Hàn Sâm không có cơ hội tránh né.

“Liều thôi!” Hàn Sâm không khỏi nghiến răng, triệu hoán thú hồn.

Thú hồn đó giống một con rắn không vảy, cơ thể rất mỏng manh và kỳ dị, chính là thú hồn siêu cấp mà lần trước, cũng là con thú có hình dáng kỳ lạ mà Hàn Sâm thu hoạch được sau khi giết chết.

Thú hồn thú siêu cấp dị hình: Dung hợp biến thân.

Sau khi thú dị hình và Hàn Sâm dung hợp, Hàn Sâm lập tức biến thành một con bạch xà không vẩy, nhưng mà xem ra càng giống một con lươn trắng hơn.

Hạch gen hồ điệp được Hàn Sâm thu thập đã hóa thành cơ thể của thú dị hình, uốn éo trong động một hồi, bỗng chốc biến thành một thứ mỏng giống như tờ giấy, dán lên mép tường chui qua từ bên cạnh cái càng của con cua lớn.

Sức mạnh phòng ngự của thú dị hình rất kém, sức mạnh của nó trong sinh vật Thần siêu cấp cũng không coi là mạnh, nhưng thân thể của nó có thể tự do biến đổi hình dạng khác nhau, vô cùng thuận lợi.

Hắn quấn quanh Bảo Nhi cùng né cái càng của con cua lớn, thân hình của thú dị hình kéo dài ra, muốn chui qua từ khe đá mà con cua lớn làm nứt ra.

Đáng tiếc, con cua lớn không phải là nhân vật dễ đối phó, những chiếc móng vuốt như một con dao sắc nhọn đâm thẳng về phía Hàn Sâm khiến Hàn Sâm không thể không đổi hướng, trườn sang phía bên kia như một con rắn, đồng thời cũng mất đi cơ hội xông ra ngoài.

Càng và móng của con cua lớn đồng loạt di chuyển, liên tục tấn công Hàn Sâm đang bị mắc kẹt trong hang động, Hàn Sâm lợi dụng cơ thể của thú dị hình thi thoảng biến mỏng hoặc biến ngắn hơn, tránh đòn †ấn công của con cua lớn hết lần này đến lần khác.

Nhưng cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, không né được nữa thì chính là nộp mạng, vẫn phải nghĩ cách xông ra ngoài mới được.

Hàn Sâm liếc nhìn con cua lớn, nghiến răng trườn về phía dưới bụng của con cua, cơ thể của nó chặn ở cửa ra, dưới bụng chỉ có một khe hở.

Tuy nhiên, bụng cua lớn cũng là nơi nó có sức tấn công mạnh nhất, chân của nó cũng có thể tấn công đến đó, Hàn Sâm chỉ cần trườn qua, mấy chiếc chân như dao nhọn đâm tới, không chỉ chặn đường đi của Hàn Sâm, ngay cả đường lui của hắn cũng đồng thời bị chặn đứng

Hàn Sâm nghiến răng, cơ thể nảy lên như một con rắn, đồng thời biến đổi trở nên mảnh hơn, giống như một tờ giấy dán lên phần bụng của con cua.

Con cua lớn này rất là thông minh, cái bụng của nó đè xuống lớp đá bên dưới, như muốn dùng bụng của mình mà đè chết Hàn Sâm và Bảo Nhi.

Thân hình mảnh mai như rắn trườn động khắp người con cua lớn, khi bụng con cua lớn va vào tảng đá, hắn đã đưa Bảo Nhi trườn lên mai của con cua, dán lên phía trên chữ “bá” đó.

Hết chương 1493.

Chương 1494. Con Cua Hung Ác

Con cua lớn ve vẩy cái chân của nó, nhưng cái chân và càng của nó không thể vươn ra sau, làm cách nào cũng không thể chạm vào Hàn Sâm và Bảo Nhi.

Vòng vòng một hồi, con cua lớn cũng đã từ bỏ ý định giết Hàn Sâm, bò lại con đường khi nãy đến.

Hoa văn chữ “bá” màu vàng trên lưng con cua biến mất, Hàn Sâm phục hồi lại hình người, ôm Bảo Nhi ngồi trên lưng con cua, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Mặc dù bây giờ con cua lớn không còn chú ý tới hắn nữa, nhưng một khi hắn rời khỏi lưng nó thì không nói chắc được, cho nên Hàn Sâm cũng không dám nhảy khỏi lưng nó.

Con cua lớn cứ thế tiến vào trong hang, Hàn Sâm nhìn nó thì cảm thấy trong lòng có chút cảm giác kỳ quái, phương hướng nó đi tới không phải là vị trí của vỏ Sò Vương, cũng không biết rốt cuộc là nó đang đi đâu.

Không lâu sau, Hàn Sâm nghe thấy vài tiếng ầm ầm, khi nghe kỹ lại thì sắc mặt bỗng dưng biến đổi, rõ ràng đây là tiếng nước chảy.

"Không phải con cua lớn này muốn lặn xuống nước dìm chết chúng ta đó chứ?" Hàn Sâm nhíu mày, tuy hắn có thể tự do hít thở dưới nước, nhưng cũng không thể cứ ở mãi dưới nước được, hơn nữa cũng không biết Bảo Nhi có thể thở dưới nước hay không.

Quả nhiên, không bao lâu sau, phía trước xuất hiện một con sông ngầm đang chảy xiết, con cua lớn bò thẳng xuống nước sông, nhanh chóng chìm xuống dưới.

Hàn Sâm và Bảo Nhi cũng chìm vào cùng với con cua lớn, may thay, Hàn Sâm có thể hít thở trong nước, không ảnh hưởng gì đến hắn. Hắn nhìn sang Bảo Nhi, thấy cô bé cũng không có chuyện gì, còn đang vui vẻ nghịch nước nữa chứ, lúc này hắn mới cảm thấy yên tâm hơn.

Sông ngầm sâu hơn Hàn Sâm tưởng tượng rất nhiều, Kim Văn Bá Giải khổng lồ đó rơi xuống sông, dễ dàng chìm xuống dưới.

Con cua xuôi theo dòng sông ngầm bơi xuống, Hàn Sâm đang ngồi trên lưng ôm Bảo Nhi nhìn xung quanh, thỉnh thoảng phát hiện một vài sinh vật kỳ lạ dưới nước, chúng cũng không dám lại gần con cua lớn, con nào con nấy nhanh chóng bơi đi thật xa.

Con cua lớn bò dưới đáy sông hơn một giờ, Hàn Sâm cảm thấy chắc nó đã quên mất mình và Bảo Nhi rồi, thế là lặng lẽ bơi khỏi lưng nó.

Nhưng Hàn Sâm vừa rời khỏi lưng thì lập tức bị cái càng cua kẹp lại, Hàn Sâm vội vàng biến thân thành thú dị hình, tránh được cái càng rồi quay trở

lại cái mai của nó.

Xem ra con cua lớn này khá là thù dai, vẫn luôn chú ý đến Hàn Sâm, đang tìm cơ hội để giết hắn.

Hắn bất lực ngồi trên mai cua rồi nghĩ cách khác, Bảo Nhi thì rất là vui vẻ, bàn tay nhỏ bé vỗ tới võ lui trong nước, xem ra cô bé rất thích nghịch nước.

Con cua lớn vẫn không có ý định dừng lại, nổi lên theo dòng nước, một lần đi đã mất tận mấy ngày, con sông ngầm này không biết rốt cuộc dài bao nhiêu, giống như vĩnh viễn không thể đến được điểm cuối vậy.

Nhưng mà, hễ là những nơi có động huyệt, đều có thể nhìn thấy Thánh Đằng bò trên đỉnh động, Thánh Đằng thực sự rất đáng sợ, chống đỡ cả thế giới ngầm này.

“Dây gai này còn lớn hơn nhiều so với Thánh Đằng đã nuôi dưỡng Bảo

Nhi lúc đầu, không biết trong hồ lô mà nó nuôi dưỡng có thứ gì, không

phải là sinh vật giống như Bảo Nhi đó chứ?” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Hắn vẫn chưa nghĩ ra cách trốn thoát, cứ để con cua lớn này men theo dòng sông ngầm là được, lại hai ngày trôi qua, phát hiện vùng nước phía trước đột nhiên mở rộng, hơn nữa còn sâu hơn.

Nó gần giống như đại dương, không nhìn thấy bờ đâu cả.

Con cua lớn chui vào vùng nước ngầm rộng lớn này tiếp tục lặn xuống, nơi này sâu hơn sông ngầm rất nhiều, bơi về trước không bao lâu thì đã đạt tới độ sâu mấy trăm mét.

Một số dị sinh vật dưới nước bơi xung quanh, dường như chúng không quá sợ hãi con cua lớn này, con cua lớn giơ cái càng ra, kẹp chặt một số dị sinh vật rồi bỏ vào trong miệng ăn.

Hàn Sâm thì chống đỡ chiếc ô Già Thiên Tán, chặn dòng nước bên ngoài, đồng thời lấy ra một ít thức ăn và nước uống từ trong Tuyệt Tình Bình, rồi

ăn cùng Bảo Nhi.

Bơi được một đoạn, chợt thấy xa xa có những mảng ánh điện màu lam nhấp nháy dưới đáy nước, giống như có sấm chớp mưa bảo dưới nước vậy, nhưng lại không nghe thấy tiếng động.

Con cua lớn bò về phía lôi điện màu lam đó, không biết nó muốn làm gì.

Lôi điện màu lam lập lòe, chỉ đến khi con cua lớn tiến lại gân, Hàn Sâm mới nhìn rõ được đó vốn chẳng phải là sấm chớp gì cả, mà là một con cá chình điện vô cùng to lớn, giống như kim cương.

Trong người con cá chình điện thỉnh thoảng lại phát ra lôi điện màu lam, trông giống như sấm chớp, vừa đẹp đẽ lại vừa kỳ dị.

“Không phải con cá chình điện này là bạn của con cua lớn đó chứ? Con cua lớn muốn cá chình điện giúp nó ăn chúng ta sao?” Vẻ mặt của Hàn Sâm có chút khó coi.

Vừa nhìn con cá chình điện thì đã biết nó đáng sợ đến nhường nào, nếu nó thật sự có quan hệ với cá chình điện, lần này coi như lành ít dữ nhiều, vốn dĩ chỉ cần đối phó với một mình con cua lớn, bây giờ lại thêm một con cá chình đáng sợ, cơ hội sống sót lại càng sụt giảm rồi.

“Bảo Nhi, ngươi có thể hút con cua lớn và cá chình điện này vào trong hồ lô không?” Hàn Sâm hỏi Bảo Nhi, nếu có thể, Hàn Sâm quyết định hi sinh cái tôn nghiêm của người cha già này để Bảo Nhi nhanh chóng †hu phục mấy con yêu nghiệt.

Bảo Nhi lắc đầu nói: “Bọn chúng rất mạnh, bây giờ hồ lô không thể hút vào được.”

Hàn Sâm cảm thấy chán đời, đúng là dựa núi núi đổ dựa sông sông cạn.

Cá chình điện cũng phát hiện con cua lớn đến gần nó, nhất thời trở nên cảnh giác, nhìn chăm chăm con cua lớn, luồng điện màu lam trong cơ thể trong suốt giống như kim cương của nó lại càng chao động mạnh hơn, giống như đang cảnh cáo con cua lớn không được lại gần nó.

Hàn Sâm vui mừng khôn xiết: “Hóa ra bọn chúng không cùng một bọn, vậy thì tốt quá rồi.”

Nhưng sau khi nghĩ lại, sắc mặt Hàn Sâm lại có chút khó coi, tuy rằng bọn chúng không phải cùng bọn, nhưng con cua lớn chủ động đi chọc giận nó, nếu cá chình điện phóng lôi điện tấn công con cua lớn, thì Hàn Sâm và Bảo Nhi ngồi trên lưng con cua sẽ là người đầu tiên gặp họa.

Nhưng lực phòng ngự của lớp vỏ của con cua mạnh như thế, chịu mấy †ia điện này có là gì, sợ là nó còn có chủ ý muốn lợi dụng cá chình điện để hạ gục Hàn Sâm trên lưng nó.

Quả nhiên, con cua lớn vung càng khiêu khích con cá chình điện, con cá chình điện lập tức phẫn nộ, lôi điện màu lam trong người nó đột nhiên bùng lên, cả người đều bị luồng điện màu lam ấy bao trùm, giống như một con rồng điện.

Bùm!

Lôi điện màu lam từ trong người con cá chình bắn ra, trực tiếp bao phủ lấy con cua lớn.

Con cua lớn không hề né tránh, cứ trơ trơ chịu sự gột rửa của lôi điện, ngâm mình trong luồng điện đó, con cua lớn giống như đang tắm vậy, căn bản chẳng có chút dấu hiệu bị thương nào, còn hưng phấn thổi bong bóng nữa.

Hàn Sâm đang khóc thầm kêu khổ, sau khi lôi điện rơi xuống, Già Thiên Tán bỗng chốc chịu sự tấn công dữ dội, sắp không thể chịu được nữa.

“Con cua chết tiệt, ngươi đúng là ác độc mà, muốn dùng điện giật chết bọn ta sao, không có dễ như thế đâu.” Hàn Sâm nghiến răng nhìn xung quanh, cố gắng tìm cơ hội chạy trốn.

Hết chương 1494.

Chương 1495. Cuộc Chiến Giữa Cá Và Cua

Khó khăn lắm mới chống đỡ được lôi điện, bề mặt của Già Thiên Tán xuất hiện nhiều vết hằn, còn con cua đó thấy Hàn Sâm vẫn chưa bị điện giật chết, lại vung càng đi khiêu khích cá chình điện.

Cá chình điện càng tức điên hơn, lập tức phóng lôi điện tấn công con cua lớn.

Hàn Sâm nghiến răng nhảy khỏi lưng con cua, lại chịu thêm hai luồng lôi điện, sợ không chỉ có Già Thiên Tán, mà ngay cả bản thân hắn cũng sẽ bị điện nướng khét mất.

Hàn Sâm vừa rời khỏi lưng con cua lớn, con cua lớn đột nhiên xoay người, đối mặt với Hàn Sâm, những cái càng lớn bắt lấy Hàn Sâm, muốn kẹp chết hắn.

Hàn Sâm biến thành thú dị hình, hóa thành một con bạch xà không vảy bơi trong dòng nước, tránh né cái càng của con cua lớn.

Hình dáng của thú dị hình rất thích hợp cho các trận thủy chiến, tốc độ của nó ở dưới nước nhanh hơn rất nhiều so với cơ thể của Hàn Sâm, nhưng nó vẫn kém hơn một chút so với con cua lớn.

Hàn Sâm không vội chạy trốn, quấn lấy Bảo Nhi bơi đến bên cạnh con cá chình điện.

Cua lớn cũng lao theo đuổi tới, xem ra nó rất quyết tâm muốn giết chết Hàn Sâm.

Cá chình điện tưởng con cua lao về phía mình, trên người lại phóng ra tia sét, lao thẳng về phía con cua.

Hàn Sâm bơi xung quanh cá chình điện, con cua lớn đuổi tới đây đã chọc giận cá chình điện, khiến cho luồng điện trên người nó càng trở nên dữ dội hơn.

Cuối cùng cũng gây khó chịu cho cá chình điện, một quả cầu sấm sét †o như mặt trời phun ra từ trong miệng nó, quả cầu đó rơi trên người con cua nó, bỗng chốc lông cua lập tức dựng đứng, bề mặt lớp vỏ cũng bị đen một mảng.

Vốn dĩ con cua lớn muốn giết Hàn Sâm nên mới khiêu khích cá chình điện, nhưng liên tục bị cá chình điện phóng ra vài quả cầu sấm sét, bỗng chốc cũng chọc tức luôn cả con cua lớn, nó cũng chẳng buồn đuổi theo Hàn Sâm nữa, ngược lại muốn giết cá chình điện hơn.

Hai sinh vật đáng sợ bắt đầu chiến đấu dưới đáy biển, làm cho nước biển dấy lên những làn sóng cuồn cuộn ngút trời, Hàn Sâm nhân cơ hội bơi ra khỏi mặt nước, khôi phục hình người bay lên không trung.

Hắn đứng lơ lửng trên không trung, chỉ thấy trên mặt biển không ngừng dậy sóng, luồng điện màu lam lam lập lòe dưới dòng nước, chiếu rực cả một vùng biển rộng lớn, ngoài ra còn có thể lờ mờ nhìn thấy một luồng ánh sáng màu vàng nho nhỏ, chính là chữ “bá” trên lưng con cua lớn kia.

Hai con hung thú chiến đấu điên cuồng, Hàn Sâm cũng không vội rời đi, đứng trên không trung nhìn hai con hung thú đó đánh nhau.

“Con cua chết tiệt, đừng để ta tìm được cơ hội, nếu không ta xiên chết ngươi.” Hàn Sâm vẫn luôn quan sát trận chiến, đang tìm cơ hội đánh lén, giết chết con cua đó.

Tuy nhiên, sau khi quan sát một hồi, Hàn Sâm lại phát hiện tuy rằng con cá chình điện đó rất mạnh, nhưng cũng không phải là đối thủ của Kim Văn Bá Giải, dần dần lâm vào thế hạ phong, xem ra tình hình không ổn lắm.

“Thảo nào nó dám chọc giận cá chình điện, hóa ra cá chình điện không phải là đối thủ của nó.” Hàn Sâm cảm thấy có chút phiền muộn, †uy hắn muốn ngư ông đắc lợi, nhưng lại càng muốn giết con cua lớn hơn.

Nhìn dáng vẻ hung hãn của con cua lớn, cho dù cá chình điện bị giết chết, sợ là hắn cũng không còn cơ hội ngư ông đắc lợi nữa.

Hơn nữa, bây giờ Hàn Sâm không bỏ chạy, đợi con cua lớn hạ gục được cá chình điện rồi, sợ là sẽ tiếp tục truy sát hắn.

Nhưng cứ bỏ chạy như thế, Hàn Sâm lại có chút không cam tâm, do dự một hồi, hắn lại gọi hạch gen hồ điệp ra, rút ra Thái A Kiếm, nhắm chuẩn cơ hội, một luồng ánh kiếm màu đỏ lao về phía con cua lớn trong dòng nước.

Tuy nhiên, ánh kiếm màu đỏ hiển nhiên không có tác dụng gì đối với con cua lớn, sau khi bị nước biển làm tiêu hao một phần sức mạnh, ngay cả cái vỏ của nó cũng chẳng để lại một vết hằn nào.

Hàn Sâm không bỏ cuộc, vẫn còn cơ hội, hắn vẫn sẽ rút kiếm quang của mình tấn công con cua, các hướng tấn công không giống nhau,

hắn là đang muốn xem thử, trên người con cua này có điểm yếu nào không.

Kết quả khiến hắn rất thất vọng, dù là chém vào mai, hay là chém vào mấy vị trí chính yếu và bên mép, thậm chí là chém lên mắt nó, cũng chẳng khiến con cua đó bị thương.

“Không thể nào không có nổi một chút điểm yếu chứ? Nếu không chẳng phải nó là thiên hạ vô địch rồi sao?” Hàn Sâm cau mày quan sát.

Càng cua lưu lại rất nhiều vết thương trên mình con cá chình điện, nhưng thân thể cá chình điện cũng rất cứng cáp, giống như được tạo thành từ kim cương vậy, không thấy có máu chảy ra, chịu một vết thương nhỏ cũng không chẳng là gì, vẫn tiếp tục dây dưa đọ sức với con cua đó.

Lại bị con cua lớn tiếp tục tổn thương thân thể mình, cá chình điện đột nhiên há miệng phun ra một tia sấm sét, tia sấm đó bỗng chốc bắn vào trong mắt con cua, bắn xuyên qua mắt của nó.

Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, nhìn kỹ lại tia chớp, mới phát hiện hóa ra đó là một mũi tên giống như kim cương được lôi điện bao lấy, trông rất lộng lẫy và tinh xảo.

Con cua lớn bị bắn xuyên mắt kêu lên thảm thiết, càng cua kẹp lấy phần lộ ra của mũi tên rồi giật mạnh ra.

Nhưng chiếc càng cua có thể cắt đứt cả hạch gen siêu cấp của Linh Đế, vậy mà lại không đủ sức cắt được mũi tên kim cương này, chỉ bị con cua lớn hậm hực ném vào trong biển.

Mũi tên kim cương lập tức tự động bay trở lại miệng con cá chình điện, rồi lại bị con cá chình điện phóng ra, bắn vào con mắt còn lại của con cua lớn.

Con cua lớn có chút sợ hãi mũi tên kim cương này, nó tập trung tinh †hần nhìn chằm chằm vào mũi tên, trực tiếp dùng càng cua kẹp chặt nó.

Lần này, con cua lớn không vứt mũi tên đi nữa, một cái càng giữ chặt mũi tên, cái càng còn lại thì tiếp tục tấn công cá chình điện.

Mũi tên kim cương bị khống chế không di chuyển được, con cá chình điện lại rơi vào thế hạ phong, trước đó nó không dùng đến mũi tên kim cương chính là biết mũi tên này cũng chẳng làm gì được con cua đó, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội dùng mũi tên đánh lén bắn hỏng một mắt của con cua lớn, nhưng cũng không thu được thành quả đáng kể.

Hàn Sâm nhìn thấy mắt của con cua sau khi bị bắn trúng thì không ngừng chảy máu.

“Kỳ lạ, với thể chất của con cua, vết thương bình thường có lẽ phải nhanh chóng được chữa lành mới đúng, sao vết thương trên mắt nó vân không chịu lành thế này? Là khả năng trị thương của nó vốn khá kém, hay là mũi tên kia có năng lực đặc biệt gì sao?” Hàn Sâm âm thầm suy đoán.

Nhưng bất kể lý do là gì, đều khiến trong lòng Hàn Sâm có thêm một tia hi vọng.

Trầm ngâm một hồi, Hàn Sâm lao đầu xuống nước, hóa thành một con bạch xà không vảy bơi về phía con cua lớn, quan sát trong nước một lúc, khi tìm được cơ hội lại bám vào trên lưng con cua lớn đó.

Sau khi bám được lưng con cua, Hàn Sâm lại hóa thành hình người, rút Thái A Kiếm ra, cẩn thận dè dặt bò tới gần mắt của con cua lớn.

Con cua lớn đang đánh nhau với cá chình điện, không chú ý đến Hàn Sâm, Hàn Sâm giơ kiếm lên đâm xuống, Thái A Kiếm mang theo ánh sáng đỏ chói của hạch gen Thần trực tiếp đâm vào trong mắt trái đã bị thương của con cua lớn.

Sức phòng ngự của đôi mắt bị đâm xuyên đó đã không còn mạnh như trước, lập tức bị thanh kiếm xuyên qua, gần như hoàn toàn chìm vào mắt trái cua lớn.

Con cua lớn đau đớn đến mức vùng vây càng cua muốn kẹp Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm đã rút kiếm lùi về sau lưng của nó, con cua có vung càng thế nào cũng không chạm được hắn.

Nhưng trong mắt của con cua lớn, máu không ngừng tuôn trào ra, có vẻ như vết thương không nhẹ.

Hết chương 1495.

Chương 1496. Thú Hồn Thân Siêu Cấp Cuồng Bạo

Con cua lớn bị đau, nó thả lỏng càng cua, mũi tên kim cương kia bị con cá chình điện nhặt về.

Dường như cá chình điện đã bị con cua kia chọc tức từ lâu rồi vậy, thấy có cơ hội tốt, nó gần như không hề có bất kỳ do dự gì, mũi tên kim cương lại được nó phóng ra.

Con cua lớn chính khí bại hoại huơ huơ cái càng lớn muốn bắt lấy Hàn Sâm đang ở trên lưng nó, nhưng mũi tên kim cương tức thì bắn vào mắt còn lại của nó, lập tức bắn nổ mắt còn lại kia.

Con cua lớn đã bị mù cả hai mắt, nhất thời mất đi thị giác, nó chỉ đành hành động dựa theo cảm giác.

Hàn Sâm vẫn dùng Động Huyền Khí Tràng để che dấu các phân tử chuyển động trên cơ thể bản thân mình, con của lớn hoàn toàn không hề cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Thanh Thái A Kiếm với ánh đỏ âm thẳng vào mắt còn lại của con cua lớn, nó không hề cảm nhận được sự tồn tại của Hàn Sâm, chỉ có thể vung càng loạn xạ cả lên.

Mũi tên kim cương của cá chình điện phối hợp tấn công con cua lớn cùng với Hàn Sâm. Con cua lớn ấy muốn xoay người để chạy trốn, nhưng không kịp nữa rồi, mũi tên kim cương lôi điện của con cá chình điện đã xuyên thẳng qua, không ngừng khoan vào bên trong cơ thể con cua lớn, khiến nó tuôn máu tươi tung tóe.

Hàn Sâm nghiến răng, hắn chui vào bên trong con cua từ một cái lỗ lớn đã được khoan thủng ở bên mắt còn lại của nó, Thái A Kiếm trong †ay thì đâm trái chém phải, đập nát hết cơ quan bên trong ấy của nó.

Nhưng mà quả thật thể chất của con cua lớn này rất đáng gờm, cho dù là phần bên trong cơ thể tương đối yếu ớt, nhưng Hàn Sâm dùng cả Thái A Kiếm và sức mạnh hạch gen của Thần cũng chỉ có thể miễn cưỡng để lại vết kiếm, khó có thể nhanh chóng tạo thành vết thương lớn.

Hàn Sâm và mũi tên kim cương phá hỏng nội tạng bên trong con cua, cá chình điện cũng điên cùng phóng lôi điện. Giày vò con cua lớn một hồi lâu, cuối cùng nó cũng không động đậy nữa.

Hàn Sâm vẫn luôn dồn sức chém ở bên trong, bởi lẽ hắn sợ bản thân sẽ không thu được lợi lộc gì nếu như con cua lớn kia bị cá chình điện giết chết.

Thấy con cua lớn kia đã bất động, Hàn Sâm vẫn không dám dừng lại, tiếp tục ngưng tụ ra sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên đánh thẳng về vị trí gần não bộ của con cua lớn.

Mặc dù không thể phá vỡ chuỗi trật tự gen của con cua lớn, nhưng cũng đủ để nó lại bị thương nặng thêm lần nữa.

Mà mũi tên kim cương cũng đâm xuyên vào bên trong cơ thể dưới sự điều khiển của con cá chính điện, xem ra con cá chính điện muốn giết con cua lớn kia rồi.

Sau khi vật lộn thêm một lúc, đột nhiên trong đầu Hàn Sâm vang lên một âm thanh.

"Săn giết được thú hồn Thần siêu cấp cuồng bạo Kim Văn Bá Vương Giải, nhận được thú hồn của Kim Văn Bá Vương Giải cuồng bạo, hạch gen đã bị phá vỡ, máu thịt có thể ăn được, có thể thu thập tinh hoa gen Sinh Mệnh, hấp thụ có thể ngẫu nhiên tăng từ 0 đến 10 điểm gen Thần siêu cấp.

Hàn Sâm lập tức vui mừng khôn xiết, quả nhiên con cua này là một sinh vật Thần siêu cấp của cấp cuồng bạo, hơn nữa còn thu hoạch được cả thú hồn của nó. Mà e rằng đến cả con cá chình điện kia cũng là một sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo ấy chứ.

Đúng lúc Hàn Sâm đang vui mừng thì hắn lại đột nhiên cảm thấy một nguồn lôi điện tuôn vào bên trong cơ thể con cua, Hàn Sâm không thể không chui ra khỏi cơ thể nó.

Con cá chình điện kia liếc Hàn Sâm một cái, sau đó cơ thể cuốn lấy con cua kia, trực tiếp kéo lấy xác con cua lớn ấy rồi bơi xuống dưới đáy biển sâu.

Hàn Sâm cảm thấy hơi tiếc, xác của Kim Văn Bá Vương Giải và tinh hoa gen Sinh Mệnh đều bị con cá chình điện kia kéo đi mất rồi, nhưng mà hắn cũng không phải là đối thủ của con cá chình điện ấy, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng bỏ đi, có thể lấy được thú hồn Thần siêu cấp cuồng bạo thì đã hời lắm rồi.

Hắn nóng lòng muốn vào bên trong hồn hải muốn biết rốt cuộc thú hồn của Kim Văn Bá Vương Giải là loại hình gì.

"Xem ra hẳn là loại áo giáp thì phải? Nếu như là vậy thật thì tốt quá, áo giáp Thần siêu cấp cuồng bạo thì phòng ngự sẽ mạnh tới cỡ nào đây, cho dù

sau này gặp phải sinh vật Thần siêu cấp và Đế Linh cũng không cần sợ nữa rồi.” Hàn Sâm thầm nghĩ, ánh mắt nhìn lên bên trên thú hồn của Kim Văn Bá Vương Giải.

Thú hồn Thần siêu cấp cuồng bạo - Kim Văn Bá Vương Giải: Loại khiên tay.

“Khiên tay?” Hàn Sâm sửng sốt, thú hồn loại hình như khiên không hề hiếm thấy, nhưng xác suất xuất hiện không cao, trước đây Hàn Sâm cũng từng nhận được một thú hồn Thần siêu cấp dạng khiên, nhưng sau đó hắn đã giao dịch với người khác để đổi lấy món vũ khí mà hắn cần.

Dù rằng thú hồn dạng khiên tay rất hiếm thấy, mà đây cũng là cái đầu †iên mà Hàn Sâm lấy được, trước đó hắn đã thấy rất nhiều người dùng, hắn cảm thấy không hữu dụng lắm, còn chẳng bằng tấm khiên thông thường.

“Chắc là thú hồn Thần siêu cấp cuồng bạo phải có điểm gì có đặc biệt chứ.” Hàn Sâm thầm nghĩ, sau đó triệu hồi khiên Kim Văn Bá Vương Giải ra ngoài.

Hàn Sâm lập tức nhìn thấy một một con cua sắt màu tím đen to bằng cái đĩa xuất hiện trên cánh tay hắn, thoạt nhìn còn tưởng là Bá Vương Giải bản mini, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện ra đây là một cái khiên tay.

“Nó nhỏ như vậy thì chắc diện tích phòng ngự cũng nhỏ lắm nhỉ? Nếu như to hơn một chút thì tốt rồi.” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhỏ như vậy thì phạm vi phòng thủ cũng rất nhỏ, chỉ có thể dùng để ngăn cản đao kiếm gì đó thôi, hoàn toàn không thể ngăn cản đòn tấn công diện rộng được.

Hàn Sâm thầm nghĩ, nhưng lại đột nhiên thấy cái khiên tay kia bỗng lớn lên, nhanh chóng có kích thước bằng cả cái cối xay.

Hàn Sâm lập tức mừng rỡ: “Thứ này còn có thể biến to lên được cơ à? Không biết còn có thể to hơn nữa được không nhỉ?”

Suy nghĩ vừa lóe lên, quả nhiên tấm khiên Bá Vương Giải lại to thêm, cùng với việc khiên tay to lên là trọng lượng của nó cũng tăng lên, điều ấy khiến Hàn Sâm cảm thấy càng ngày càng vất vả.

Không lâu sau, tấm khiên Bá Vương Giải kia đã to hơn cả một ngôi nhà, mà trọng lượng cũng trở nên cực kỳ đáng sợ, Hàn Sâm hoàn toàn không nhấc nó lên nổi, bởi vậy hắn chỉ đành để tấm khiên đứng trên mặt đất rồi tiếp tục để nó to lên.

Mà không phải tấm khiên tay kia có thể biến to không giới hạn được, đợi đến khi nó đạt đến kích thước xấp xỉ lúc Kim Văn Bá Vương Giải còn sống trước đó thì không thể tiếp tục to lên nữa, mà với sức mạnh của Hàn Sâm lúc này cũng hoàn toàn không tài nào nhấc nó lên nổi.

"Tại sao lại không nhìn thấy kim văn chữ 'bđ trên lưng nó nhỉ?" Hàn Sâm thầm thắc mắc, nhìn đi nhìn lại nhưng cũng không thấy kim văn chữ "bá" kia đâu.

Mặc dù trông có vẻ cái khiên tay này cũng được đấy, nhưng mà trên lưng không có chữ "bá" thì cứ không cảm thấy hoàn hảo lắm.

Hắn để khiên tay khôi phục lại trạng thái nhỏ nhất, trông nó giống hệt như một con cua nhỏ đang bò bên ngoài cẳng tay vậy. Lúc Hàn Sâm đang ngắm nghía nó thì đột nhiên thấy một dị sinh vật như con cá kiếm lao về phía hắn.

Sau khi con cua lớn kia chết, cá chình điện cũng đã rời đi, những dị sinh vật vốn sống ở đây cũng bơi trở về. Nó phát hiện Hàn Sâm - một thứ đáng nghỉ giống như thức ăn, thế là lập tức phát động công kích về phía hắn.

Nhìn thấy con cá lao đến như một mũi tên sắc bén, Hàn Sâm không hề †ránh né mà nhấc tấm khiên tay lên, hóa thành kích thước như cái cối xay rồi nghênh đón con cá kiếm kia.

"Đúng lúc ta đang muốn thử xem rốt cuộc lực phòng thủ của tấm khiên này như thế nào đây." Hàn Thâm thầm nói.

Khí tức của con cá kiếm kia không hề yếu, hẳn là sinh vật Thần Huyết, dưới xung kích với tốc độ cao, cái thứ nhọn và dài ở phía trước nó như trường thương đâm thẳng vào tấm khiên tay.

Ầm!

Giây phút con cá kiếm kia đâm sầm vào tấm khiên tay, tấm khiên chịu tác động lực xung kích, kim quang bỗng lóe lên, trên mặt khiên bỗng xuất hiện một chữ "bá" màu vàng.

Mà thân thể của con cá kiếm kia cũng đột nhiên phát nổ sau khi va chạm, máu thịt nhuộm đỏ cả vùng nước gần đó.

"Săn giết được sinh vật Thần Huyết - Xung Kích Ngư, không nhận được thú hồn, hạch gen đã bị vỡ, máu thịt có thể ăn, hấp thụ có thể ngẫu nhiên tăng từ 0 đến 10 điểm Gen Thần"

Hàn Sâm trợn tròn mắt, mặc dù hắn đã biết sinh vật Thần Huyết kia không thể lay chuyển được tấm khiên tay, nhưng không thể nào mới va chạm một cái mà bản thân con Xung Kích Ngư kia đã nổ tung chứ.

Hết chương 1496.

Chương 1497. Có Phải Là Kim Tệ Kia Không?

Sau vài lần thử nghiệm, Hàn Sâm phát hiện ra rằng lúc tấm khiên này bị một lực tác động vào thì sẽ hiện lên kim văn chữ "bá", mà sức mạnh va chạm vào trên mặt nó cũng sẽ bị kim văn chữ "bá" này dội ngược trở lại.

"Đáng sợ thật đấy, vậy mà tấm khiên tay này lại có khả năng phản chấn siêu mạnh, còn mạnh hơn lực phòng ngự của mấy loại áo giáp đơn thuần nhiều." Hàn Sâm vô cùng hài lòng với tấm khiên tay này. Nhưng khuyết điểm duy nhất của nó chính là quá nặng, không thể biến quá to được, nếu không thì Hàn Sâm hoàn toàn không thể vung nó lên nổi.

Hàn Sâm dẫn theo Bảo Nhi lao ra khỏi mặt nước, đi bộ dọc theo con sông ngầm trở về Tí Hộ Sở Diện Cụ trong thế giới ngầm, cả đường không gặp phiền phức quá lớn.

Sát Na Nữ Đế nói với Hàn Sâm rằng, quả thật Tí Hộ Sở Diện Cụ gặp phải chút rắc rối, hẳn là có người ngáng chân Linh Mị Nhi, nhưng mà nàng đã nghĩ ra được cách để giải quyết rồi, tạm thời không có việc gì hết.

Sau một khoảng thời gian không về nhà, Hàn Sâm dẫn theo Bảo Nhi quay trở về Liên Minh, nóng lòng muốn đi gặp Tiểu Hoa.

"Tiểu Hoa, ngươi có nhớ cha không?" Hàn Sâm bế Tiểu Hoa lên, hôn vào ngươi mặt nhỏ nhắn của hắn cái bẹp, đáng tiếc là Tiểu Hoa vẫn chưa biết nói.

"Sau lâu vậy ngươi mới về thế, Tiểu Hoa sắp không nhận ra ngươi nữa rồi đó." Kỷ Yên Nhiên nói hai câu.

"Không phải là do có việc sao, tiếp đến ta sẽ ở nhà với ngươi và Tiểu Hoa mà." Hàn Sâm cũng đỉnh ở lại Liên Minh nghỉ ngơi một thời gian, tranh thủ củng cố lại thu hoạch của bản thân một phen.

"Vậy thì tốt, ta đang chuẩn bị chọn trường cho Tiểu Hoa đây, nhà họ Đường mới xây dựng một trường mẫu giáo, nghe nói cũng ổn lắm, rất nhiều Bán Thần đều gửi hậu bối của mình qua đó học tập, lúc về chúng ta đi tới tham quan trước xem sao." Kỷ Yên Nhiên nói.

"Tiểu Hoa mới được bao nhiêu tuổi chứ, bây giờ mà ngươi đã bắt hắn đi học là sao?" Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Kỷ Yên Nhiên rồi nói.

"Dạy dỗ là việc phải làm từ khi con còn nhỏ, chúng ta cứ đi xem trước đã, nếu như thật sự ổn thì hai năm nữa, đợi đến khi Tiểu Hoa ba tuổi thì gửi thẳng qua đó là được." Kỷ Yên Nhiên nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Không phải ngươi có quan hệ rất tốt với Đường Chân Lưu hay sao, nói với hắn một tiếng đi, biết đâu đến lúc Tiểu Hoa đi học, các giáo viên quan tâm đến Tiểu Hoa của chúng ta hơn thì sao."

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói: "Còn sớm lắm, đến lúc đó rồi hãng nói."

“Không được, chắc chắn chuyện liên quan đến Tiểu Hoa của chúng ta không thể qua loa được, dù gì chẳng phải ngươi cũng định ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày sao, ta xử lý xong chuyện công ty trước, mấy ngày sau chúng ta sẽ dẫn Tiểu Hoa tới tham quan, để xem Tiểu Hoa có thích trường mẫu giáo đó không.” Kỷ Yên Nhiên nghiêm túc nói, nàng đã hóa thân thành một người cuồng nhiệt với con cái rồi.

“Hắn còn nhỏ như vậy, làm sao biết được có thích hay không chứ.” Hàn Sâm cũng hơi cạn lời.

“Cảm giác của trẻ nhỏ mới là chuẩn nhất đó, bây giờ vừa đúng lúc.”

Hàn Sâm còn định nói gì đó nhưng Kỷ Yên Nhiên trừng mắt nhìn hắn một cái, hắn vội vàng sửa miệng nói: “Đi, chốc nữa rồi đi, việc dạy dỗ Tiểu Hoa là quan trọng nhất.”

Mặc dù trong lòng Hàn Sâm lại đang nghĩ như này: “Con trai của Hàn Sâm ta còn cần phải đến trường học mấy thứ đó nữa sao? Tới trường kết giao thêm bạn bè vui chơi là được rồi, với tố chất thân thể của Tiểu Hoa thì chẳng phải cho dù tiến vào Tí Hộ Sở đánh mấy sinh vật Thần siêu cấp cũng dễ như ăn cháo hay sao?”

“Cũng không biết bây giờ Tiểu Hoa có thể vào trong Tí Hộ Sở được không nữa, hay phải đợi đến mười sáu tuổi như nhân loại bình thường mới được nhỉ? Nhưng mà cũng chẳng cần phải để hắn vào đó làm gì, cứ vui chơi thỏa thích mấy năm đi đã, đợi đến lúc trưởng thành rồi tới cũng không muộn.” Hàn Sâm cũng không định để Tiểu Hoa trở thành một tu sĩ cực khổ như bản thân mình, hắn thích sống một cuộc sống như nào thì cứ để cho sau này hắn tự quyết định vậy.

Hắn ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, lúc nhàm chán thì tới Tí Hộ Sở, nhưng không hề ra ngoài săn bắt mà là tiến vào bên trong kho hạch gen của Tí Hộ Sở.

Chân Huyết, Tinh Hạch và Già Thiên Tán đều đã lên cấp Bạch Ngân rồi, bây giờ chỉ còn lại mỗi Kim Tệ chưa được trải qua chín lần cường hóa mà thôi. Hàn Sâm cũng định cường hóa cho Kim Tệ.

Không có gì phải hồi hộp cả, Kim Tệ vừa mới được kiểm tra thì đã leo thẳng lên vị trí đầu bảng của kho hạch gen Thanh Đồng.

Cơ mà đám dị linh và dị sinh vật đều khá mơ màng, quả thật số lượng hạch gen mạnh mẽ xuất hiện gần đây quá nhiều, giờ lại thêm một cái Kim Tệ nữa, mặc dù khiến người ta kinh ngạc, nhưng cũng không còn giật gân hệt như trước đó nữa.

Nhưng mà cái tên Kim Tệ này lại khiến nhân loại chấn động, hơn nữa cảm giác chấn động ấy còn tới mức vượt qua cả của Già Thiên Tán, Chân Huyết và Tinh Hạch trước đó nhiều.

Bởi vì nhân loại đều cho rằng mấy thứ trước đó là hạch gen của dị sinh vật hay sinh vật gì đó, nhưng cái tên Kim Tệ này thật sự quá dễ để liên tưởng tới "Thần B" nào đó.

"Các ngươi nói xem liệu có phải Kim Tệ này thuộc về "Thần B' hay không?"

"Ta thấy đến tám chín phần mười là "Thần B' đó."

"Các ngươi đúng là ngây thơ thật đấy, nếu biệt danh của hắn là Kim Tệ thì có thể ngưng kết ra hạch gen Kim Tệ, vậy biệt danh của ta là bạn

của nữ nhân, sao chưa thấy ta ngưng kết ra hạch gen em gái nào thế.

"Ngươi mà là 'bạn của nữ nhân, vậy thì phải ngưng kết ra hạch gen

của một nữ nhân già nua chứ không phải là một em gái đâu."

"Ta thấy chắc chắn là hạch gen của "Thần B' kia, mà một hạch gen vừa mới kiểm tra mà đã có thể leo lên vị trí đầu bảng, "Thần B' quá trâu bò luôn."

"Cũng chưa chắc là "Thần B' mà, mặc dù hắn rất lợi hại, nhưng mà cũng chưa đạt được đến trình độ kia đâu."

Đám nhân loại cứ tranh luận mãi không ngớt, có người nói là của Kim Tệ, cũng có người nói là không phải, chuyện này được thảo luận sôi nổi trong Liên Minh suốt cả một thời gian.

Đáng tiếc là không hề có người nào nhìn thấy chủ nhân của Kim Tệ là ai. Bởi lẽ chẳng ai trong số nhân loại lọt vào top mười bảng hạch gen Thanh Đồng cả, cho nên đến cả tư cách khiêu chiến Kim Tệ cũng chẳng có.

Nhưng mà một vài dị linh và dị sinh vật đều muốn khiêu chiến Kim Tệ, chẳng qua Hàn Sâm đều không nhận, nếu như trong vòng một tháng mà Kim Tệ vẫn không lên được cấp Bạch Ngân, đến lúc đó xem xét lại việc nhận khiêu chiến cũng không muộn.

Sau khi ra khỏi kho hạch gen, Hàn Sâm lại dùng Tỉnh Hạch làm chìa khóa, tiến vào kho hạch gen một lần nữa để Tinh Hạch được tiến hành kiểm tra rồi xác định thứ hạng của nó.

Chẳng có gì phải hồi hộp cả, trong lượt kiểm tra Tinh Hạch cấp Bạch Ngân, nó lại leo lên vị trí đầu.

Việc Tinh Hạch lại leo lên vị trí đầu bảng hạch gen Bạch Ngân cũng không khiến người khác quá ngạc nhiên, bởi lẽ điều ấy nằm trong dự liệu của rất nhiều người rồi.

Điều bọn họ mong đợi lại là, liệu mấy hạch gen yêu nghiệt vừa xuất hiện đã leo lên vị trí đầu bảng như Chân Huyết, Già Thiên Tán và Kim Tệ, nếu như cùng tiến vào bảng Bạch Ngân thì rốt cuộc ai có thể đoạt được vị trí đầu tiên.

Hàn Sâm không hề thăng cấp ngay tức thì, bởi vì hắn không muốn thu hút quá nhiều sự chú ý, những hạch gen thì phải đợi trước đã.

Mà xếp hạng trên bảng hạch gen cũng không thể nói lên được tất cả, rốt cuộc một hạch gen có mạnh hay không thì còn phải dựa vào chủ nhân sử dụng nó, năng lực của bản thân hạch gen chỉ là một khía cạnh mà thôi.

Trước giờ chính bản thân Hàn Sâm cũng không tin vào thứ hạng, không có thứ hạng khi đã trải qua thực chiến thì tất cả cũng chỉ là hư ảo cả mà thôi.

Mấy ngày trôi qua, Kỷ Yên Nhiên đã xử lý xong hết việc ở công ty, thế là

hai người dẫn theo Bảo Nhi và Tiểu Hoa tới trường mẫu giáo được xây dựng ở tinh cầu Gunat của nhà họ Đường.

Cơ mà trẻ trên ba tuổi mới có thể nhập học tại trường mẫu giáo, Tiểu Hoa còn nhỏ lắm nên bây giờ chỉ có thể được đi tham quan một chuyến thôi.

Hết chương 1497.

Chương 1498. Bóng

"Lão Hàn, dạo này ngươi cũng được đấy nhỉ." Trong cảng không gian của tinh cầu Gunat, Đường Chân Lưu đón mấy người Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên, sau đó đưa bọn họ tới tham quan trường mẫu giáo.

"Tàm tạm thôi, cũng đẹp trai hơn chút, có tiền hơn chút, tiến bộ nhanh hơn chút, còn có được một đứa con trai nữa, cũng có gì đâu." Hàn Sâm nói.

"Nếu như không phải là do ta không đánh lại ngươi thì bây giờ ngươi chết chắc rồi." Đường Chân Lưu nghiến răng nghiến lợi nói.

"Dạo gần đây ngươi thế nào?" Hàn Sâm hỏi Đường Chân Lưu.

"Ta và lão Lâm còn đang chật vật ở Tí Hộ Sở thứ ba, còn phải đi một đoạn đường dài nữa thì gen Thần siêu cấp mới đầy được, có lẽ thời gian không phải mười năm đổ lên thì không thể nào thăng cấp lên Bán Thần được đâu." Đường Chân Lưu thở dài rồi nói: "Ngươi đi nhanh thật đấy, bọn ta không đuổi kịp nữa rồi. Lão Lâm liều mạng mãi, nhưng việc muốn gen Thần siêu cấp đầy để thăng cấp lên Bán Thần đâu phải là một hai năm là có thể thành công được."

"Là do ta may mắn thôi." Hàn Sâm nhún vai rồi nói.

Đây là lời thật lòng của hắn, bởi vì nếu như không có may mắn thì hắn không thể nào phát triển nhanh đến như vậy được. Bất kể là Đường Chân Lưu hay là Lâm Phong, bọn họ đều là những kẻ thiên tài tung hoành cả,

chẳng qua kém may mắn hơn Hàn Sâm một chút nên mới không phát triển nhanh bằng Hàn Sâm.

“Tóm lại thì ngươi làm linh hồn bé nhỏ của ta bị đả kích lắm đó. Mặc dù đây là địa bàn của ta, nhưng mà hôm nay ngươi nhất định phải đãi †a đó.” Đường Chân Lưu hung ác nói.

“Cả tinh cầu Gunat này đều là của nhà họ Đường các ngươi, cho dù ta muốn đãi thì cũng không thể tìm được chỗ nào để đãi ngươi đâu.” Hàn Sâm cười he he nói.

“Ta không quan tâm, dù gì ăn uống ngươi cũng phải trả hết đó.” Đường Chân Lưu vừa nói vừa dẫn theo đám người Hàn Sâm tham quan trường mẫu giáo.

Toàn bộ tinh cầu Gunat chính là khu vực chính của trường mẫu giáo, mà điểm khác biệt ở trên tinh cầu Gunat này chính là nó có dị sinh vật mô phỏng theo Tí Hộ Sở thứ nhất, ví dụ như con Hắc Giáp Trùng mà trước đây Hàn Sâm từng giết nhiều đến mức sắp ói cả ra ở Tí Hộ Sở thứ nhất, hơn nữa còn mô phỏng giống y như đúc.

Bất kể là ngoại hình hay là tốc độ và sức mạnh, còn cả cách thức tấn công nữa, tất cả đều giống hệt như con Hắc Giáp Trùng thật, chẳng qua nó là người máy trí năng mô phỏng sinh vật mà thôi. Công dụng của nó chủ yếu là để rèn luyện khả năng thực chiến của những đứa trẻ, cũng giúp chúng hiểu biết đầy đủ về dị sinh vật trong Tí Hộ Sở trước khi chúng có thể tiến vào Tí Hộ Sở.

“Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển thật đấy, trước đây chúng ta làm gì có mấy thứ như này chứ, cùng lắm cũng chỉ được xem mấy tước phim 3D thôi, làm sao có thể giống với thực chiến được.”

Đường Chân Lưu cười rồi nói: “Loại công nghệ này đã có từ trước đó rồi, chẳng qua lúc trước ngươi học ở trường tổng hợp nên mới không có đãi ngộ này thôi. Bây giờ bọn ta đang làm tinh tế hơn chút, dường như có thể mô phỏng giống thật trên chính mươi chín phần trăm, tất cả các dị sinh vật thường thấy trong Tí Hộ Sở thứ nhất đều có thể nhìn thấy ở đây, chi phí cũng khá là cao đấy.”

“Hẳn là thấp hơn học phí của các ngươi chứ?” Hàn Sâm sổ toẹt một câu, học phí một năm ở đây cả đời người bình thường này cũng không thể nào kiếm nổi.

“Hì hì, chẳng phải đều vì kiếm tiền sao. Nhưng mà trường mẫu giáo của nhà họ Đường bọn ta, bất kể là khía cạnh công nghệ, triết lý giáo dục hay là đội ngũ giảng viên đều là hàng đầu của Liên Minh, rất nhiều những kẻ tai to mặt lớn trong Liên Minh và Bán Thần đều gửi con cháu của họ ở chỗ bọn ta để học tập.” Đường Chân Lưu ngừng lại, rồi nói tiếp: “Đương nhiên còn một điểm rất quan trọng nữa, những đứa trẻ học ở trong đây đều là con cháu của những người trong vòng tròn đứng đầu Liên Minh, sau này thiên hạ Liên Minh sẽ là của bọn chúng, đây cũng được coi là một xã hội thu nhỏ, có thể giúp cho đám trẻ nhanh chóng thích ứng với cái vòng tròn này.”

“Bọn trẻ vất vả thật đấy.” Hàn Sâm cười khổ.

“Hết cách rồi, áp lực cạnh tranh bây giờ quá lớn, phát triển gần đây của Liên Minh cũng đột nhiên tăng mạnh, những tinh cầu hoang vu còn có thể khai phá được cũng càng ngày càng ít. Chỉ cần có tài nguyên để tranh đoạt, vậy thì không thể nào tránh khỏi việc bắt buộc phải cạnh tranh với người một nhà.” Đường Chân Lưu nói: “Mà xung đột gần đây giữa Liên Minh và Tu La tộc cũng càng ngày càng nhiều hơn, e rằng không lâu nữa trận chiến sẽ nổ ra. Mà trận chiến này cũng vĩnh viễn không thể nào chân chính kết thúc trước khi thật sự xác định được ai là chúa tể của cả vũ trụ này.”

“Đây là thời đại tốt nhất, nhưng cũng là thời đại tồi tệ nhất. Ta hy vọng rằng con cháu của chúng ta có thể sống tốt hơn, không cần phải trải qua nhiều trận chiến như chúng ta” Kỷ Yên Nhiên cảm thán.

“Nếu như có thể sống một cách thoải mái thì làm gì có ai muốn liều mạng cơ chứ. Đáng tiếc bất kể là ở Tí Hộ Sở hay là vũ trụ, nhân loại chúng ta cũng không phải là chúa tể của tất cả, vẫn phải tiếp tục liều mạng thôi.” Đường Chân Lưu do dự ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Mà cho dù nhân loại thật sự nắm giữ được tất cả thì cũng không thể tránh khỏi việc nội bộ đấu đá nhau. Dù gì bất kể ở thời đại nào thì con người cũng cần phải phấn đấu, mà trường mẫu giáo của nhà họ Đường bọn ta chính là nơi cung cấp cho bọn trẻ một cơ hội dành chiến thắng ngay từ vạch xuất phát.”

“Lão Đường, tài ăn nói của ngươi hiện giờ được lắm đó.” Hàn Sâm trêu ghẹo nói.

Đường Chân Lưu cười hì hì: “Chịu thôi, ta cũng cần phải nuôi gia đình mà. Nhà ta có hai đứa con gái và một bà vợ phá của cần phải nuôi đó, không kiếm tiền thì không được đâu.”

“Đúng rồi, ta nhớ là tuổi tác đứa con gái nhỏ của ngươi cũng xấp xỉ Tiểu Hoa nhà bọn ta nhỉ? Sau này nàng cũng sẽ học ở trường này chứ?” Hàn Sâm hỏi.

“Không phải bây giờ ngươi đang có ý gì với con gái ta đấy chứ?” Đường Chân Lưu cười cười rồi nói.

“Người anh em tốt à, phù sa không chảy ruộng ngoài, ngươi xem Tiểu Hoa nhà ta cũng mi mục thanh tú lắm, tương lai nhất định sẽ là một mỹ nam tử, nếu bây giờ con gái ngươi không tích cực một chút thì chắc chắn sau này không có cơ hội nữa đâu.” Hàn Sâm nói.

“Cái đệt, phải là Tiểu Hoa nhà ngươi tích cực hơn mới đúng ấy. Chắc chắn con gái của Đường Chân Lưu ta là một đại mỹ nữ siêu cấp, tương lai nam nhân theo đuổi nàng phải thêm một hàng dài như ngân hà, Tiểu Hoa nhà ngươi mà muốn theo đuổi thì có lẽ phải xếp hàng ấy chứ.

Mấy người cười nói, câu chuyện xoay quanh tinh cầu Gunat, Kỷ Yên Nhiên rất hài lòng với trang thiết bị, môi trường và cả đội ngũ giảng viên.

“Đúng rồi, hiệu trưởng hiện tại của trường mẫu giáo vẫn bác Đường Ân hả?” Kỷ Yên Nhiên hỏi.

Đường Chân Lưu nói: “Chú của ta được gọi đi dẫn quân rồi, hiệu trưởng bây giờ là một người cô cả ta, nàng tên là Đường Du.”

“Đường Du?” Hàn Sâm nghe thấy cái tên này thì hơi kinh ngạc.

Lúc trước khi hắn đang ở trong chiến trường gen, Minh Nguyệt từng nhờ hắn chuyển lời tới một nữ nhân nhân loại tên là Đường Du, bây giờ nghe thấy cái tên này, Hàn Sâm lập tức nhớ ra chuyện đó.

Nhưng mà biểu hiện sau đó của Minh Nguyệt lại khiến Hàn Sâm cảm thấy hẳn là nàng đang giả vờ đáng thương và lấy lòng tin, chỉ thuận miệng nói mà thôi, về việc thật sự có người tên Đường Du này, có khi chỉ là một sự trùng hợp, cho nên Hàn Sâm cũng không để tâm lắm.

Sau khi tham quan trường mẫu giáo xong, Đường Chân Lưu lại giữ vợ chồng Hàn Sâm thêm hai ngày nữa, sau đó Hàn Sâm với Kỷ Yên Nhiên mới lên phi thuyền trở về tinh cầu Loga.

Lần này bọn họ từ mình lái phi thuyền đến đây, Kỷ Yên Nhiên nói rằng lâu lắm rồi không ra ngoài chơi, cho nên tiện đi du lịch luôn.

Sau khi rời khỏi tinh cầu Gunat nửa ngày, Kỷ Yên Nhiên đang điều khiển phi thuyền đi về phía trước dưới bầu trời đầy sao, nhưng nàng đột nhiên phát hiện phía trước không xa có một vật khổng lồ nhảy ra từ Á Không Gian, cái bóng khổng lồ của nó đang bao trùm lên phía trên phi thuyền của mấy người Hàn Sâm.

Hết chương 1498.

Chương 1499. Tân Lưu Xã

Một chiếc chiến hạm khổng lồ nhảy vọt ra từ Á Không Gian, xuất hiện ngay phía trên phi thuyền của mấy người Hàn Sâm.

“Chiến hạm của Tu La tộc?” Hàn Sân và Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy chiến

hạm kia thì đều biến sắc. Bề ngoài của chiếc chiến hạm ấy rất kỳ quái, bọn họ chưa từng thấy nó bao giờ, nhưng trông có vẻ không giống với chiến hạm của Tu La tộc lắm.

“Đây vẫn là khu vực nội địa Liên Minh, sao có thể xuất hiện chiến hạm của Tu La tộc được chứ?” Kỷ Yên Nhiên điều khiển phi thuyền, định lao ra khỏi phạm vi công kích của chiến hạm kia.

Nhưng mà chiến hạm của Tu La tộc kia vô cùng lớn, so sánh với nó thì bọn họ như một con kiến với một con voi vậy, Kỷ Yên Nhiên còn chưa kịp điều khiển chạy trốn thì tàu chiến đã mở một thông đạo hệt như cái miệng, trực tiếp nuốt phi thuyền của bọn họ vào bên trong chiến hạm.

Sau khi phi thuyền của mấy người Hàn Sâm vào trong thì chiến hạm lập tức tiến vào đường của Á Không Gian, nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Trên màn hình phi thuyền của mấy người Hàn Sâm đột nhiên xuất hiện một tín hiệu xâm nhập từ bên ngoài, chỉ thấy hình ảnh của một Tu La hoàng tộc hiện lên trên đó.

“Bán Thần Hàn Sâm, nếu như ta là ngươi thì bây giờ ta sẽ đưa người nhà xuống phi thuyền rồi nói chuyện đó.” Tu La hoàng tộc kia mỉm cười rồi nói.

“Ngươi cho rằng chiến hạm này có thể nhốt được ta sao?” Hàn Sâm nhìn tên Tu La hoàng tộc kia rồi nói.

“Đương nhiên rồi, chắc chắn là một chiến hạm cấp Hằng Tinh không thể nhốt được một Bán Thần, nhưng ngươi có thể nhìn bên ngoài xem, bây giờ đang có năm cường giả cấp Bán Thần đang ở bên ngoài phi thuyền của ngươi, đồng thời bọn họ còn có thể phá hủy phi thuyền ngay lập tức. Cho dù ngươi không sợ thì lẽ nào ngươi không suy nghĩ cho người nhà chút sao?” Dường như Tu La hoàng tộc kia đã tính kỹ càng trước, không nhanh không chậm nói.

Hàn Sâm nhìn ra bên ngoài phi thuyền, quả nhiên hắn thấy năm nhân loại và Tu La hoàng tộc lần lượt đứng xung quanh phi thuyền, ai nấy đều có khí tức sinh mệnh cực kỳ đáng sợ, rõ ràng đều đã đạt tới cấp độ khủng bố là cấp Bán Thần.

Nhưng điều khiến Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên khá kinh ngạc lại là, Tu La và cường giả nhân loại cùng ở với nhau, hơn nữa cũng không thấy đội

quân chính quy của Tu La tộc, cứ như đây không phải là một đội quân

thuần túy của Tu La tộc.

Sức mạnh của Hàn Sâm đủ để làm nổ tung chiến hạm cấp Hằng Tinh này, nhưng mà nhiều cường giả cấp Bán Thần đang ở đây nhữ vậy, e rằng bọn họ cũng khó mà giữ lại được chiếc phi thuyền này.

Bản thân Hàn Lâm có thể tồn tại trong không gian này một thời gian, nhưng Kỷ Yên Nhiên và đám Tiểu Hoa lại không hề có năng lực này.

"Các ngươi là ai?" Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Tên Tu La hoàng tộc kia mỉm cười rồi nói: "Hàn Sâm tiên sinh, ngươi không cần phải căng thẳng đâu, bọn ta không hề làm việc cho Tu La tộc, hay nói cách khác là bọn ta không làm việc cho bất kỳ một chủng tộc nào hết. Bọn ta là một tổ chức tự do, lần này mời ngươi tới là vì ta muốn làm một giao dịch với ngươi."

"Giao dịch gì?" Trong lòng Hàn Sâm không quá căng thẳng, dù sao mấy kẻ này cũng có hứng thú.

Cho dù phi thuyền của bọn họ bị phá hủy thì cũng không ảnh hưởng lớn lắm, Hàn Sân vẫn có thể sử dụng Độc Giác Thú, cũng chẳng nguy hiểm lắm khi ở trong không gian.

"Chi bằng ngồi xuống mặt đối mặt nói chuyện chút nhỉ, cũng để cho ta có thể giải thích kỹ càng cho các ngươi được." Tu La hoàng tộc kia mỉm cười rồi nói.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên liếc mắt nhìn nhau một cái, Kỷ Yên Nhiên khẽ gật đầu, lúc này Hàn Sâm mới nói: "Được."

Phi thuyền được mở ra, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên, một người bế Tiểu Hoa một người bế Bảo Nhi bước ra ngoài, năm nhân loại cấp Bán Thần và Tu La hoàng tộc kia cũng đi qua đó.

"Ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ là Naga, phó xã trưởng của Tân Lưu Xã, bốn vị này là thành viên trụ cột của Tân Lưu Xã bọn ta." Tu La hoàng tộc — kẻ đã dùng hình ảnh giao lưu với với Hàn Sâm trước đó, mỉm cười nói.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên không khỏi nhíu mày, bọn họ đều chưa từng nghe nói tới cái tên Tân Lưu Xã, nhưng mà Tân Lưu Xã này lại có đến năm cường giả cấp Bán Thần, lại còn bao gồm cả nhân loại và Tu La. Một tổ chức mạnh như này, không thể có chuyện bọn họ chưa từng nghe nói tới mới đúng.

"Rốt cuộc các hạ bắt cóc cả nhà ta để làm gì đây?" Hàn Sâm thẳng thắn nói.

Naga nói: "Đây không phải là đạo để đãi khách, chúng ta vào trong phòng khách rồi nói chỉ tiết."

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên không hề từ chối, bởi lẽ tới nơi này rồi thì ở phòng khách hay ở đây cũng chẳng khác gì nhau.

Sau khi theo chân Naga vào phòng khách, chỉ còn mình Naga ở lại, bốn cường giả cấp Bán Thần khác đều không vào theo, chỉ có một nữ nhân nhân loại đưa đồ uống tới rồi lui ra ngoài.

"Đáng lẽ bọn ta nên tới thăm nhà ngươi, nhưng mà vì năng lực có hạn nên chỉ đành dùng hạ sách này." Naga vô cùng áy náy nói.

"Các ngươi đã coi trọng Hàn Sâm ta như vậy, còn tốn nhiều công như thế, thật sự là làm khó các ngươi đấy nhỉ?" Hàn Sâm hiểu rõ, cho dù bọn họ không phải là người của Tu La tộc, nhưng mà có thể xuất hiện †ại nơi này, chắc chắn không phải là một chuyện dễ dàng gì.

Không chỉ đơn giản là có chiến hạm và cường giả cấp Bán Thần, chắc chắn bọn họ còn có một mạng lưới quan hệ vô cùng mạnh ở Liên Minh, nếu không thì không thể nào lái chiến hạm tới nơi này được.

"Vì để gặp được ngươi, bỏ ra nhiều công sức hơn nữa cũng đáng giá mà." Naga chân thành nói.

"Vậy rốt cuộc các ngươi muốn ta làm gì?" Hàn Sâm hỏi.

Biểu cảm của Naga bỗng nghiêm túc hẳn lên: "Bọn ta muốn mời ngươi gia nhập Tân Lưu Xã của bọn ta, trở thành một thành viên của Tân Lưu Xã bọn ta."

“Ta hoàn toàn không biết Tân Lưu Xã là tổ chức gì, tại sao phải gia nhập với các ngươi chứ?” Hàn Sâm nói.

Naga đã sớm biết Hàn Sâm sẽ nói: “Tân Lưu Xã của bọn ta là một tổ chức tự do của những kẻ không có chủng tộc, các thành viên tới từ mọi chủng tộc khác nhau. Như ngươi thấy đấy, có cả nhân loại và Tu La, còn cá cả một vài thành viên chủng tộc nhỏ, mục tiêu của bọn ta là duy trì và bảo vệ hòa bình giữa các chủng tộc trong vũ trụ, cố gắng giúp tất cả các chủng tộc đều nhận được đối xử công bằng, công chính…”

“Hàn Sâm tiên sinh, lẽ nào ngươi không muốn góp một phần sức lực vì hòa bình giữa các chủng tộc hay sao?” Naga nhìn Hàn Sâm rồi nói.

Hàn Sâm thản nhiên nói: “Ta cũng hy vọng vũ trụ có thể hòa bình, đáng tiếc ta chỉ là một con người bình thường, không hề có lý tưởng lớn lao tới vậy, trọng trách duy trì và bảo vệ hòa bình của cả vũ trụ này, các ngươi nên giao cho người khác đi.”

“Hàn Sâm tiên sinh, ngươi chỉ cần có phần tâm ý này là được rồi. Bất kể là làm ít hay làm nhiều, chỉ cần sẵn sàng dốc chút sức thì cũng đều là việc thiện tạo phúc cho sinh linh. Bọn ta là một tổ chức tự do, bọn ta cũng sẽ không bắt ngươi làm quá nhiều thứ, chỉ cần thỉnh thoảng ngươi giúp bọn ta việc nhỏ lúc bọn ta cần là được, hy vọng ngươi có thể bỏ ra chút sức mà thôi.” Naga nói.

“Là việc nhỏ như nào đây?” Hàn Sâm thăm dò, hỏi một câu.

“Cái này khó nói lắm, cơ mà ngươi cứ yên tâm, đều là những việc tốt giúp đỡ người khác cả, đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết thôi.”

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, trông có vẻ Naga không hề muốn tiết lộ gì cả, không thể hỏi được chút gì từ trong miệng hắn hết.

“Xin lỗi, ta không hề có lý tưởng vĩ đại đến vậy, ta nghĩ các ngươi tìm nhầm người rồi. Các ngươi có thể tới hiệp hội hỗ trợ và bảo vệ chủng tộc vũ trụ để xem xem, chắc chắn các thành viên ở nơi đó cũng có cùng chung một mục tiêu và lý tưởng sống như các ngươi đấy.” Hàn Sâm nói.

Nụ cười trên mặt Naga biến mất, hắn nghiên túc nhìn Hàn Sâm rồi nói: “Hàn Sâm tiên sinh, ta vẫn hy vọng ngươi có thể suy nghĩ kỹ lại. Bây giờ ngươi sở hữu sức mạnh có thể uy hiếp đến sự sinh tồn của hầu hết các sinh vật trong vũ trụ này, nếu không thể xác định được ngươi có ích với các sinh vật trong vũ trụ hay không, vậy thì bọn ta không thể không sử dụng một vài thủ đoạn độc đáo để bảo đám rằng ngươi không hề gây nguy hiểm đến sự sinh tồn của các sinh vật khác.

Hết chương 1499.

Chương 1500. Giết

Đáy mắt Hàn Sâm lóe lên một tia sát khí, hắn tung một nắm đấm về phía Naga, sức mạnh cường đại ngưng tụ trên nắm đấm. Mặc dù trông có vẻ không có hiệu quả đặc biệt gì, nhưng mà chỉ cần sức mạnh này thôi cũng có thể làm nổ tung lớp vỏ ngoài bằng hợp kim của chiến hạm.

Chiến đầu là việc không thể nào tránh khỏi, Hàn Sâm định đánh đòn phủ đầu, muốn xử lý Naga trước.

Naga cười lạnh một tiếng, đồng thời cũng dùng nắm đấm nghênh đón Hàn Sâm, không hề có ý định lui bước.

Ầm!

Hai nắm đấm va vào nhau, mặc dù bọn họ đều đã cố gắng giảm bớt sức mạnh của mình, nhưng vụ nổ khi xảy ra khi va chạm đã làm nổ tung tất cả các bức tường hợp kim của phòng khách gần đó.

Thân hình Hàn Sâm bất động, Kỷ Yên Nhiên ôm lấy Tiểu Hoa đứng sau lưng Hàn Sâm, không hề chịu chút ảnh hưởng nào từ sức mạnh ấy.

Mà thân thể không đứng được vững được của Naga lại đập cái rầm về phía sau khiến bức tường hợp kim kia nứt ra.

"Quả nhiên Bán Thần Hàn Sâm danh bất hư truyền, vậy mà tố chất thân thể đã có thể sánh ngang với một Bán Thần cấp Bảo Thạch." Naga đứng dậy từ trong đống kim loại vỡ vụn, khóe miệng vẫn còn vết máu tươi.

Lúc này bốn Bán Thần nhân loại và Tu La vừa nãy cũng lao đến, bao vây lấy Hàn Sâm.

Naga lau máu tươi ở khóe miệng rồi nói: "Nhưng mà cũng chính bởi vì sức mạnh của ngươi quá cường đại, một khi mất khống chế thì sẽ là mối nguy hại lớn với vũ trụ, cho nên bọn ta càng phải có trách nhiệm xóa sổ ngươi."

Hàn Sâm liếc Naga một cái, lạnh lùng nói: "Các ngươi dựa vào cái gì để phán đoán rằng liệu ta có hại với vũ trụ hay không chứ, các ngươi cho rằng bản thân mình là Thần sao?"

"Bọn ta không phải Thần, chỉ là những kẻ duy trì và bảo vệ vũ trụ mà thôi" Vẻ mặt Naga không thay đổi, khí tức trên cơ thể đột nhiên bùng nổ, trở nên cường đại đến vô dòng, cả người cũng phát sinh một vài biến hóa, lúc này gương mặt tuấn mỹ ban đầu của Tu La hoàng tộc đã trở nên hơi dữ tợn.

Sau khi sử dụng Tu La để biến thân, Naga bước từng bước một về phía Hàn Sâm, đồng thời cũng nói: "Ngươi vẫn còn cơ hội, nếu như bây giờ ngươi đồng ý gia nhập với bọn ta, chứng minh sự lương thiện của ngươi thì ngươi có thể tiếp tục sống."

“Câu là câu chuyện cười nực cười nhất mà ta từng được nghe từ lúc cha sinh mẹ đẻ đấy, Hàn Sâm ta không cần phải chứng minh mình là thiện hay là ác với bất cứ ai hết.” Ánh mắt Hàn Sâm như rực lửa nhìn chằm chằm vào Naga rồi nói: “Nhưng mà bây giờ ta đã quyết định rồi, †a muốn làm một kẻ ác.”

“Đáng tiếc thật đấy, vậy bọn ta chỉ đành xóa sổ ngươi thôi.” Naga vừa dứt lời, một nắm đấm lập tức tung về phía Hàn Sâm. Dưới biến thân Tu La, Naga - một kẻ đã đạt đến tu đấu sĩ cấp bốn, bộc phát sức mạnh thể chất, dường như hình thành thực chất mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Mà bốn cường giả còn lại cũng bộc phát sức mạnh của bản thân mình, nhân loại thì triệu hồi ra hạch gen Bán Thần, Tu La thì sử dụng biến thân Tu La, sức mạnh được bùng nổ ấy không hề yếu ớt, lờ mờ đạt đến trình độ sinh vật Thần Huyết cấp Bán Thần.

Nhưng mà với người khác mà nói, có lẽ sinh vật Thần Huyết cấp Bán Thần rất mạnh, như đối với Hàn Sâm mà nói thì nó chẳng là cái thá gì.

Một đôi cánh bướm hồng ngọc đột nhiên mở bung ra phía sau lưng Hàn Sâm, cả người hắn được bao phủ bởi một lớp ánh đỏ. Cùng với ánh sáng đỏ ấy, hắn biến đôi tay mình thành lưỡi đao chém về phía nắm đấm của Naga.

Chẳng qua vừa mới chạm mặt, nắm đấm và cả cánh tay kia của Naga cùng bị chém đứt, Naga phát hiện mọi chuyện có vẻ không ổn, dưới †ình huống kia, hắn lắc mình một cái, nếu không thì cả người của hắn đã bị ánh đỏ kia chém làm đôi rồi.

Hàn Sâm không hề dừng lại, đôi cánh sau lưng hắn dao động, dường như hắn đang thuấn di, sau khi liên tục lóe lên bốn lần, đồng thời chém ra bốn luồng ánh sáng đỏ giết chết bốn nhân loại và Tu La cấp Bán Thần kia, đến cả cơ hội để bọn họ thể hiện sức mạnh của bản thân cũng không có.

“Không thể nào… Sao ngươi lại sở hữu sức mạnh như vậy được… Ngươi mới thăng cấp lên Bán Thần chưa được bao lâu… Sao có thể như vậy chứ… Cho dù hạch gen Thần siêu cấp của ngươi đã đầy thì cũng không thể nào đạt đến siêu cấp nhanh như vậy được…” Naga dùng tay bịt lấy phần bả

vai đã bị chém đứt kia, hai mắt trợn tròn, nhìn phần thi thể và máu tươi trên mặt đất với vẻ mặt không thể tin nổi.

Kỷ Yên Nhiên đứng phía sau Hàn Sâm dùng tay che mắt Tiểu Hoa lại, nàng không hy vọng Tiểu Hoa nhìn thấy cảnh tượng đẫm máu này sớm như thế.

"Chủ nhân của ngươi là ai? Là ai phái ngươi tới giết ta?" Ánh mắt lạnh lẽo của Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Naga rồi hỏi.

Chắc chắn thế lực có thể phái nhiều Bán Thần tới như vậy không thể nào là một thế lực im lặng vô danh được, nhất định là có một thế lực mạnh mẽ đứng sau bọn họ.

Naga lại đột nhiên bật cười, hắn lắc đầu nói: "Chỉ cần ngươi gia nhập Tân Lưu Xã của bọn ta thì tự nhiên sẽ gặp được hội trưởng đại nhân thôi, nhưng mà xem ra ngươi lại chấp mê bất ngộ. Lần này ta không giết được ngươi, nhưng lần sau ta chắc chắn sẽ xóa sổ ngươi, sức mạnh của ngươi càng mạnh thì nguy hại với vũ trụ càng lớn, Tân Lưu Xã bọn ta chắc chắn không cho phép những sinh vật như ngươi tồn tại trong vũ trụ."

"Ai nói với ngươi là ngươi còn có cơ hội lần sau nữa, hôm nay ngươi chết chắc rồi." Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Naga không hề sợ hãi chút nào, mặc dù vết thương trên cánh tay đã đứt lìa kia không ngừng chảy máu, sắc mặt cũng tái nhợt cả đi, nhưng mà hắn vẫn cười rồi nói: "Ngươi sẽ không giết ta đâu, mặc dù tính toán của bọn ta đã sai, không ngờ ngươi đã đạt đến siêu cấp, vậy nên bọn †a không phái một cường giả siêu cấp nào tới đây. Đây là sai lầm của bọn ta, nhưng người đừng quên rằng ngươi không phải chỉ có một mình, ngươi có thể sinh tồn được trong vũ trụ này, nhưng vợ và con trai ngươi lại không thể, ta đã thiết lập xong chương trình từ lâu rồi, nếu như ta chết thì chiến hạm này cũng sẽ nổ tung, liệu vợ và con trai ngươi có thể kiên trì tới lúc ngươi dẫn theo họ rồi tìm được một tinh cầu có sự sống hay không?"

Nói đến đây, Naga cười to: "Cho nên ngươi không dám giết ta, lần sau †a sẽ không phạm sai lầm hệt như vậy nữa đâu. Cho dù ngươi là cường giả siêu cấp đi chăng nữa, đối đầu với Tân Lưu Xã bọn ta thì cũng chỉ có một con đường chết mà thôi."

“Nói xong chưa? Nói xong rồi thì lên đường đi.” Dứt lời, Hàn Sâm bổ một đấm về phía Naga.

Naga không dám chống lại Hàn Sâm, hắn vừa né tránh và rút lui, vừa kinh hãi kêu lên: “Ngươi không thể giết ta được, tất cả những gì ta nói đều là thật, nếu ngươi giết ta thì vợ và con trai của ngươi cũng phải chôn cùng tai”

Xoetl

Hàn Sâm không nói thêm gì, cánh tay chém qua đầu của Naga, ánh đỏ trực tiếp cắt đứt đầu hắn.

Cái đầu đầy máu tươi lăn lông lốc sang một bên, đôi đồng tử như sắp lồi cả ra ngoài, đến chết cũng không dám tin Hàn Sâm thật sự dám giết hắn.

Bùm!

Naga không hề nói dối, ngay sau khi hắn chết, trí não lập tức kích hoạt chương trình tự nổ đã được thiết lập sẵn, xung quanh chiến hạm bắt đầu nổ ầm ầm.

Trong tay Hàn Sâm lóe lên tia sáng kỳ lạ, phi hành khí Độc Giác Tiên màu đen được hắn triệu hồi ra: "Yên Nhiên, ngươi lái phi hành khí đi."

Kỷ Yên Nhiên vội vàng ôm lấy Tiểu Hoa rồi bước vào trong Độc Giác Tiên màu đen, nhưng Hàn Sâm lại không hề vào trong đó, hắn nhảy lên phía trên của Độc Giác Tiên màu đen, tung một đấm lên phía trước, ánh sáng đỏ lập tức khiến phía trước mặt chiến hạm xuất hiện một lỗ thủng to đùng trải dài mấy nghìn mét dọc theo đến tận bên ngoài chiến hạm.

Kỷ Yên Nhiên điều khiển Độc Giác Tiên xông ra ngoài chiến hạm, chiếc chiến hạm cấp Hằng Tinh kia liên tục nổ ầm ầm, tỏa ra thứ ánh sáng còn rực rỡ hơn cả mặt trời.

Hàn Sâm sợ Độc Giác Tiên bị tổn hại nên đã triệu hồi khiên tay rồi biến nó to ra, che chắn ở phía sau để chịu lực xung kích lớn sản sinh ra từ vụ nổ.

Quả thật kim văn chữ "bá" cực kỳ mạnh mẽ, xung kích từ vụ nổ của chiến hạm cấp Hằng Tinh cũng không làm tổn hại tới nó chút nào.

Nhưng mà mấy người Hàn Sâm lại gặp phải một vài rắc rối, trong thời gian bọn họ ở trong chiến hạm, chiếc chiến hạm kia đã bay đến một tinh vực hoang vu, nơi đó hoàn toàn không thể nhận được tín hiệu. Bây giờ mấy người Hàn Sâm cũng không biết rốt cuộc bọn họ đang ở đâu.

Hết chương 1500.

Chương 1501. Phòng điều khiển chính

Cũng may là Độc Giác Tiên sở hữu tinh đồ rộng lớn, còn chỉ tiết hơn cả tinh đồ hoàn chỉnh nhất của Liên Minh. Kỷ Yên Nhiên mở tinh đồ ra rồi tiến hành định vị, nàng phát hiện ra rằng bọn họ đang ở một tinh vực căn cỗi được Liên Minh đặt tên là Platon.

Nếu muốn đến tinh vực có nhân loại sinh sống thì cũng không xa lắm, với tốc độ phi hành của Độc Giác Tiên thì cùng lắm chỉ mất đến nửa ngày.

Lúc này Hàn Sâm mới yên tâm, hắn nhìn Kỷ Yên Nhiên đang điều khiển Độc Giác Tiên rồi nói: “Rốt cuộc Tân Lưu Xã là tổ chức như nào đây? Trước đó ngươi đã từng nghe nói đến chưa?”

Kỷ Yên Nhiên lắc đầu nói: “Ta cũng chưa từng nghe nói tới, nhưng mà nếu có thực lực như vậy, có thể điều động đến năm cường giả cấp Bán Thần ngay tức khắc, còn có cả nhân loại có cả Tu La, đó tuyệt đối không thể là một tổ chức vô danh được. Chắc là cha sẽ biết gì đó, chúng ta quay về hỏi hắn là biết.”

Phi hành khí Độc Giác Tiên phi hành trong tinh vực hoang vu cằn cỗi, xung quanh đều là những tinh vực chưa được con người khai phá, đến cả bóng cả một trạm không gian cũng chẳng thấy đâu.

Sau khi chế độ điều khiển tự động được thiết lập, Hàn Sâm, Kỷ Yên Nhiên, Tiểu Hoa và Bảo Nhi cũng chơi với nhau, nói chung cũng không nhàm chán lắm.

Độc Giác Tiên phi hành khoảng một giờ hơn, đúng lúc Hàn Sâm — người đang chơi với Tiểu Hoa, đột nhiên nghe thấy một thứ âm thanh vang lên hệt như giọng của trí não Độc Giác Tiên.

“Phát hiện phòng điều khiển chính, có hạ cánh hay không?”

“Phòng điều khiển chính? Phòng điều khiển chính gì?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn về phía màn hình của Độc Giác Tiên, chỉ thấy một tinh cầu khổng lồ giống như được cấu tạo ở kim cương xuất hiện ở bên trái Độc Giác Tiên. Lúc này, tinh cầu lớn hệt như viên kim cương ấy đang tiến tới dọc theo quỹ đạo với tốc độ rất nhanh, tốc độ ấy còn nhanh hơn cả chiến hạm tiên tiến nhất của Liên Minh rất nhiều.

“Kia là tinh cầu của Tinh tộc hả?” Hàn Sâm tỏ vẻ kinh ngạc, hắn nhìn tinh đồ, trên mặt tinh đồ không hề phát hiện ra sự tồn tại của tinh cầu như viên kim cương này.

Nói cũng phải thôi, ban đầu tinh cầu này không hề ở đây, không biết nó lưu chuyển từ chỗ nào tới.

“Trông có vẻ giống lắm.” Dù gì Kỷ Yên Nhiên cũng từng là hạm trưởng của tàu thám hiểm Tinh tộc, nàng biết khá rõ về khía cạnh này.

“Có hạ cánh hay không?” Phía bên trong Độc Giác Tiên lại vang lên một âm thanh hệt như của trí não.

“Trên đó có nguy hiểm gì không?” Hàn Sâm thử hỏi một câu.

“Phòng điều khiển chính không hề có dấu hiệu của sự sống, hệ số nguy hiểm bằng không” Độc Giác Tiên trả lời.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên thương lượng với nhau một lúc, khó khăn lắm mới bắt gặp được một di tích của Tinh tộc, lại còn không có nguy hiểm gì, chỉ bằng cứ lên đó xem thử xem sao, có lẽ còn lấy được một số sản phẩm công nghệ của Tinh tộc ấy chứ.

Tốc độ của tinh cầu như viên kim cương ấy vô cùng nhanh, nếu như bây giờ không lên trên đó xem thử thì e rằng sau này cũng không thể nào tìm được nó nữa đâu.

Hàn Sâm hạ lệnh để Độc Giác Tiên hạ cánh, nhưng Độc Giác Tiên không hề lập tức hành động, dường như nó phải phát tín hiệu với tinh cầu đó trước

đã, sau một lúc mới bay qua.

“Đã kết nối thành công với phòng điều khiển chính, đang trong quá trình hạ cánh.”

Cùng với việc Độc Giác Tiên bay về phía tinh cầu kim cương kia, vậy mà tinh cầu ấy lại mở ra một lối vào hệt như cảng không gian, giúp cho Độc Giác Tiên hạ cánh thành công ở trong đó.

“Nơi này thật sự không có nguy hiểm gì sao?” Hàn Sâm lại thử hỏi thêm một câu nữa.

Độc Giác Tiên trả lời: “Hiện tại phòng điều khiển chính đang ở chế độ vận hành tự động, không hề có bất kỳ dấu hiệu của sự sống nào tồn tại. Chỉ cần không vi phạm các quy định về an toàn của phong điều khiển chính thì hệ số nguy hiểm sẽ bằng không.”

“Quy tắc an toàn của phòng điều khiển chính là gì vậy?” Hàn Sâm thắc mắc hỏi.

Màn hình của Độc Giác Tiên lập tức hiển thị rất nhiều tư liệu, mà tất cả đều đã được dịch sang chữ viết của Liên Minh, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên có thể thấy rõ ràng và dễ hiểu.

Bọn họ không hề lập tức điều khiển Độc Giác Tiên đi khám phá di tích Tinh tộc này. Sau khi bọn họ đều nghiêm túc xem hết quy tắc an toàn mới yên tâm lại, hạ lệnh cho Độc Giác Tiên tiếp tục tiến về phía trước.

Cả tinh cầu này chính là một hệ thống máy móc tinh thể cực kỳ lớn, trình độ tinh vi và tiên tiến đã vượt xa Liên Minh. Trước mặt tinh cầu này, chiến hạm cấp Hằng Tinh cũng chỉ như món đồ chơi của một đứa trẻ con mà thôi.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đều phải kinh ngạc thốt lên trước tất cả những gì mà bọn họ nhìn thấy khi ngồi trên Độc Giác Tiên tham quan hết phòng điều khiển chính này.

Nhưng mà tất cả nơi này đều là máy móc tạo thành một phòng điều khiển chính, dựa theo quy tắc an toàn, bọn họ không thể chạm vào một vào thứ,

nếu không thì sẽ phải chịu phạt từ hệ thống.

Tuy rằng bây giờ Hàn Sâm đã là Bán Thần, nhưng hắn cũng không dám bất cẩn khi đối mặt với mấy thứ của Tinh tộc chút nào. Hiện tại Tinh tộc được biết đến như một nền văn minh phát triển nhất vũ trụ, bọn họ để lại rất nhiều công nghệ, đến cả nhân loại và Tu La tộc ngày nay cũng chưa thể nghiên cứu và hiểu được.

Mà một số công nghệ đã được Tinh tộc nghiên cứu ra đã có tác động sâu sắc đến nhân loại và Tu La tộc.

“Đã đến phòng nghỉ ngơi, có vào hay không?” Độc Giác Tiên đến trước một cánh cửa tinh thể, giọng nói của nó lại vang lên.

“Vào xem thử đi.” Hàn Sâm đã chán ngấy với vô số máy móc tinh thể kia từ lâu rồi, dù gì hắn cũng chẳng phải là một nhà khoa học, mấy thứ đó có tiên tiến đến đâu thì xem lâu cũng sẽ thấy nhàm chán thôi.

Nhưng mà phòng nghỉ ngơi tinh thể lại khiến Hàn Sâm rất tò mò. Đó là nơi mà Tinh tộc nghỉ ngơi, Hàn Sâm cũng muốn biết bình thường đám người Tinh tộc ngủ nghỉ và giải trí như thế nào.

Độc Giác Tiên mở cửa, tiến vào rồi hạ cánh xuống.

Hàn Sâm phát hiện bên trong này giống như một quảng trường, có rất nhiều tượng, đài phun nước, ghế dài và cả những thứ khác, chẳng qua những thứ này đều được tạo ra từ tinh thể mà thôi.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn lại là nơi này có rất nhiều tượng, hơn nữa còn đều là dáng vẻ của nhân loại.

“Lạ thật đấy, lúc Tinh tộc còn tồn tại, nhân loại hoàn toàn chưa được sinh ra, vậy tại sao nơi này lại có tượng nhân loại được chứ?” Kỷ Yên Nhiên tò mò hình mấy bức tượng kia.

“Có lẽ trước đây vũ trụ cũng có một giống loài cùng loại nhân loại, giống như Tu La tộc ấy.” Hàn Sâm ngẫm nghĩ rồi nói.

Bảo như bước ra khỏi Độc Giác Tiên, nhảy lên trên một chiếc ghế dài. Chiếc ghế ấy trông có vẻ như được làm bằng tinh thể, nhưng lại không ngờ rằng nó lại mềm mại và đàn hồi đến thế. Bảo Nhi nhảy lên trên đó cứ như đang chơi nhảy trên đệm lò xo vậy.

Bởi vì trong phòng nghỉ này không hề có quy tắc an toàn, Hàn Sâm có thể yên tâm mà không cần sợ Bảo Nhi chạm phải thứ gì đó. Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên để Bảo Nhi tự chơi một mình, còn hai người đi vòng quanh đó.

Ở đây có rất nhiều thứ mà Hàn Sâm không biết, hắn đều phải hỏi Độc Giác Tiên đang phi hành ở bên cạnh mình, sau khu nó quét qua xong thì sẽ giải đáp cho hắn từng câu một.

Mọi thứ ở đây càng càng càng khiến Hàn Sâm phải cảm thấy kinh ngạc, bởi lẽ trang trí và vật phẩm ở nơi này đều là những món đồ phù hợp với thói quen sinh hoạt của nhân loại, tại sao phòng nghỉ của Tinh tộc lại như thế này nhỉ.

“Lẽ nào thật ra Tinh tộc là một chủng tộc giống như nhân loại chúng ta ư?” Hàn Sâm không khỏi phỏng đoán.

“Nhìn cách bày trí ở đây, hình như rất có khả năng là như vậy. Nếu như thật sự là như thế thì phát hiện này thật sự rất đáng kinh ngạc. Liên Minh đã nghiên cứu lâu như vậy rồi mà vẫn không thể đưa ra luận cứ nào về dáng vẻ của Tinh tộc, phỏng đoán thông thường đều nói rằng bọn chúng là sinh vật tinh thể, nếu như chúng thật sự là một giống loài gần với con người thì chuyện này khó mà tin nổi.” Kỷ Yên Nhiên nói với vẻ phần khích.

Hai người vừa nói vừa đi quan sát xung quanh, đi tới đi lui, đột nhiên một thứ đồ thu hút ánh mắt của Hàn Sâm. Đó là một quyển sách giấy được đặt bên trên chiếc ghế tựa. Mà điều càng khó tin hơn là Hàn Sâm biết chữ viết trên mặt trang bìa của quyển sách ấy, đấy chẳng phải là chữ viết cổ đại của nhân loại hay sao.

Hết chương 1501.

Chương 1502. “Vật ngữ gen”

“Tinh tộc cũng biết sử dụng chữ viết của nhân loại nữa ư?” Trong lòng Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc.

Dường như điều này là chuyện khó mà xảy ra, những dấu tích của Tinh tộc được phát hiện trước đây đều là loại chữ viết phù hiệu đặc biệt của Tinh tộc, trước giờ chưa từng thấy chữ viết của con người xuất hiện.

Nhưng rõ ràng chữ viết trên mặt quyển sách này là chữ viết của nhân loại. Hàn Sâm nhận ra bốn chữ đó là “Vật ngữ gen”.

Để xác định xem liệu đây có phải là một sự trùng hợp hay không, Hàn Sâm đã cầm quyển sách lên, mở ra xem thử. Chỉ thấy quả nhiên chữ viết bên trong đó đều là chữ viết cổ đại của nhân loại.

“Chẳng lẽ có nhân loại đã từng đến đây ư?” Kỷ Yên Nhiên phỏng đoán.

Hàn Sâm cười khổ, nói: “Không biết được, nếu như thật sự là đồ của Tinh tộc thì đúng là vô cùng kỳ lạ.”

“Bên trên đó viết gì vậy?” Kỷ Yên Nhiên không hề chuyên tu cổ văn, bởi vậy nên nàng không hiểu được bên trong sách viết cái gì.

Hàn Sâm lật sách xem thử một lúc, sắc mặt hơi kỳ lạ: “Dường như là một loại phương pháp tu luyện hệt như Luyện Khí Thuật của nhân loại vậy. Nhưng và vẫn có vài chỗ không giống, cảm giác rất cổ quái.”

“Nếu như nói đây là phương pháp tu luyện của Tinh tộc thì ta thấy câu †ừ và miêu cả về thân thể trên đó lại giống với Luyện Khí Thuật của nhân loại, cứ như là phương pháp tu luyện của nhân loại vậy.”

“Nếu là thế này thì có lẽ có nhân loại đã từng đến đấy, hoặc là đã từng ở đây một thời gian, sau đó để lại quyển sách ấy ở nơi này.” Kỷ Yên Nhiên nghĩ nghĩ rồi nói.

Hàn Sâm lắc đầu: “Mặc dù thứ này khá giống với Luyện Khí Thuật của nhân loại, ta cũng xem hiểu được những thứ được viết ở bên trong. Nhưng mà cũng có chút gì đó là lạ, dường như nó không giống với Luyện Khí Thuật lắm, xem ra nhân loại hoàn toàn không thể tu luyện như này được.”

“Vậy rốt cuộc như nào?” Kỷ Yên Nhiên tỏ vẻ hoang mang, nàng không biết rốt cuộc Hàn Sâm có ý gì.

Hàn Sâm ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta cũng khó mà giải thích được. Lấy một ví dụ đi, nhân loại không thể thở trong nước được, nhưng phương pháp †u luyện này lại nhận định rằng việc nhân loại hô hấp được dưới nước là điều đương nhiên, cho nên nó đã trở thành điều kiện cơ bản để tu luyện, còn rất nhiều những điều kiện cơ bản tương tự như này nữa. Về cơ bản thì nhân loại không thể nào đạt tới được, cho dù một Bán Thần như ta cũng không thể đáp ứng hầu hết các yêu cầu trong này. Thật sự phải nói rằng nếu có ai đó có thể đáp ứng tất cả yêu cầu, e rằng cũng chỉ có Thần hoàn mỹ vô khuyết trong truyền thuyết mới làm được.”

Hai người nghiên cứu một lúc lâu cũng không tìm ra được nguyên nhân gì, Hàn Sâm cũng hỏi thử Độc Giác Tiên để xác định xem bọn họ có thể mang quyển sách này đi được không. Thế là lúc này hai người mới cất sách định, định sau này châm chậm nghiên cứu.

Họ còn tới phòng nghỉ ngơi lấy một vài thứ của Tinh tộc, sau đó mới đưa Tiểu Hoa và Bảo Nhi quay về Độc Giác Tiên, tiếp tục tham quan những nơi khác của phòng điều khiển chính.

Thật ra có rất thứ của Tinh tộc mà Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên không hiểu được, cũng chỉ nghe Độc Giác Tiên giới thiệu mỗi cái tên mà thôi. Nhưng mà chỉ cần một sự tồn tại vĩ đại hệt như một tinh cầu do con người tạo ra này cũng đủ để khiến người ta thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Phòng điều khiển chính này còn lớn hơn cả tinh cầu Loga nơi Hàn Sâm sống gấp mấy chục lần, vậy mà nó chỉ là một phòng điều khiển chính thôi, đến cả chiến hạm mà nhân loại kiến tạo ra cũng hoàn toàn không thể so sánh được với nó.

Hơn nữa nếu nơi này chỉ là phòng điều khiển chính, vậy thì nó đang điều khiển cái gì đây? Nói chung thì không phải phòng điều khiển chính thường là một phần của kiến trúc hoặc máy móc nào đó hay sao?

Hàn Sâm hỏi Độc Giác Tiên vấn đề này, nhưng mà câu trả lời của Độc Giác Tiên lại là không thể trả lời vì không có đủ thông tin.

Sau khi dùng khoảng hai mươi tư giờ tham quan cả phòng điều khiển chính, ngoài những thứ ở trong phòng nghỉ ngơi ra, những thứ khác đều không thể chạm vào. Bởi vậy Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đều cảm thấy ở lại đây không còn ý nghĩa gì, hơn nữa bọn họ cũng sợ tốc độ của phòng điều khiển chính này quá nhanh, bay đi xa quá thì có lẽ bọn họ sẽ gặp chút khó khăn khi quay trở về Liên Minh, thế là hai người ra lệnh cho Độc Giác Tiên bay ra khỏi phòng điều khiển chính.

Đợi đến khi Độc Giác Tiên bay ra khỏi phòng điều khiển chính, Hàn Sâm phát hiện bọn họ vẫn đang ở trong tinh vực lúc như lúc mới vào kia, cứ như sau khi bọn họ vào trong thì phòng điều khiển chính hoàn toàn không di chuyển chút nào.

Nhưng mà đợi đến khi bọn họ rời khỏi phòng điều khiển chính, tinh cầu hệt như một viên kim cương kia lại tiếp tục di chuyển với tốc độ nhanh hệt như trước đó về phía xa xa rồi biến mất trong giây lát.

“Rốt cuộc Tinh tộc là chủng tộc như nào đây? Thật sự khiến người ta †ò mò quá đi.” Kỷ Yên Nhiên nhìn về hướng phòng điều khiển chính đã biến mất kia rồi nói.

“Ai mà biết được, có lẽ không liên quan gì đến chúng ta đâu.” Hàn Sâm nhún vai, mặc dù hắn cũng hơi tò mò, nhưng mà cũng không hề có mong muốn đi tìm hiểu gì đó.

Đến cả chuyện trong gia đình mình mà bây giờ hắn vẫn chưa làm rõ được, làm gì có tâm trạng đi nghiên cứu nền văn minh tiền sử đó chứ.

Nhưng mà Hàn Sâm rất hứng thú với “Vật ngữ gen” do nhân loại hoặc Tinh tộc để lại, cả chuyến hành trình hắn vừa đọc vừa nghiên cứu.

Quả thật phương pháp tu luyện trong đó khiến người ta không tài nào tin nổi, cũng lại hệt như hư ảo, chí ít dưới góc nhìn của Hàn Sâm thì nó hoàn toàn công pháp mà không một nhân loại nào có khả năng thứ tu luyện được cả.

Hệt như cá phải bơi dưới nước, chim mới có thể bay trên trời, rất nhiều yêu cầu cơ bản trong đó không phải là thứ mà nhân loại có thể sở hữu được.

"Đây không phải là một trò đùa ác ý do ai đó cố tình tạo ra đấy chứ?" Hàn Sâm nghĩ thầm.

Cũng trong thời gian nữa ngày ấy, bọn họ đã bay ra khỏi tinh hệ cằn cỗi dựa theo lộ tuyến của tinh đồ. Sau khi ra khỏi tinh hệ hoang vu kia không lâu thì lập tức nhìn thấy được một chiếc phi thuyền cỡ trung chở hàng hóa thuộc về Liên Minh.

Hàn Sâm không muốn lái Độc Giác Tiên quay về, lúc này tình cờ gặp được chiếc phi thuyền chở hàng kia, hắn lập tức chủ động liên lạc với đối phương, hy vọng có thể ké được một cách thuận buồm xuôi gió.

"Trời ạ, phi thuyền của ngươi ngầu thật đấy, mới nãy ta còn tưởng là quái thú nào trong vũ trụ cơ." Trên màn hình xuất hiện một thanh niên đang vừa nhai kẹo cao su vừa nghe nhạc, trông có vẻ rất cởi mở, thế là hắn nói thẳng.

"Đây là phi thuyền do gia đình ta đặt làm theo yêu cầu, ngoại hình hơi kỳ lạ một chút, nhưng động năng cũng bình thường thôi." Hàn Sâm cười rồi nói tiếp: "Phi thuyền của bọn ta có chút vấn đề, bọn ta có thể đi ké phi thuyền của ngươi tới tinh cầu nhân loại gần đây không? Bọn †a có thể trả tiền cho ngươi."

"Trả tiền gì đó thì không cần đâu, cơ mà ta phải tới tinh cầu Kính Thủy, sẽ không dừng lại giữa chừng, nếu như các ngươi thấy không có vấn đề gì thì lái phi thuyền qua đây đi." Thanh niên kia tốt bụng nói.

"Cảm ơn, bọn ta không thấy có vấn đề gì hết." Hàn Sâm vội vàng nói lời cảm ơn,

Sau khi thanh niên kia mở lối vào khoang sau của phi thuyền, Kỷ Yên Nhiên lập tức lái Độc Giác Tiên vào bên trong.

Đợi đến khi bọn họ mở cửa rồi bước ra thì thanh niên kia đã đứng bên ngoài, hắn lấy tay vuốt ve lớp vỏ của Độc Giác Tiên rồi nói: "Trời ơi, phi thuyền này ngầu quá xá, các ngươi đặt làm ở đâu vậy? Trông có vẻ lớp vỏ ngoài này là hợp kim mô phỏng sinh vật cao cấp thì phải."

"Do gia đình ta tự sửa lại đó, bọn ta tự mở một cửa hàng phi thuyền." Hàn Sâm cười nói.

"Vật thì ngầu thật đó." Thanh niên kia khen ngợi một câu. "Không biết nên gọi anh bạn là gì đây?" Hàn Sâm hỏi.

"Các ngươi gọi ta là Sieg là được rồi. Đúng rồi, ta bắt buộc phải chuyển hàng tới tinh cầu Kính Thủy trước ngày 25, thời gian rất eo hẹp, cho nên ta không thể đi đường vòng đưa các ngươi tới tinh cầu gần đây được, ta chỉ có thể đưa các ngươi tới tinh cầu Kính Thủy được thôi, các ngươi thấy không có vấn đề gì chứ?" Thanh niên kia nói.

"Bọn ta cũng không vội, tới tinh cầu Kính Thủy cũng được." Hàn Sâm gật đầu nói.

Kỷ Yên Nhiên ôm lấy Tiểu Hoa, ánh mắt hơi nghi ngờ đánh giá phần bên trong của chiếc phi thuyền vận chuyển hàng hóa này. Một lúc lâu sau, nàng không nhịn được mà hỏi: "Sieg, ta thấy hình như chiếc phi thuyền này của ngươi là dòng Kim Ngưu của công ty Tinh Vũ đúng không, nhưng mà hình như cũng không đúng lắm, có vẻ nó tiên tiến hơn dòng Kim Ngưu rất nhiều, là mẫu mới gần đây nhất sao?"

"Phi thuyền này của ta là dòng Bạch Kim Ngưu, là sản phẩm của năm sáu năm trước rồi, dòng Kim Ngưu mà ngươi nói đã ngừng sản xuất từ lâu rồi mà?" Sieg khó hiểu nhìn Kỷ Yên Nhiên rồi nói.

Kỷ Yên Nhiên lập tức sửng sốt, bởi vì nàng là người buôn bán phi thuyền, nàng biết rất rõ dòng Kim Ngưu là mẫu mới ra mắt gần đây, sao có thể ngừng sản xuất được chứ.

Hết chương 1502.

Chương 1503. Mười năm

Hàn huyên vài câu với Sieg, Hàn Sâm cũng nhận ra sự không bình thường nên sau khi dùng máy liên lạc kết nối thiên võng mới tức thời phát hiện một chuyện khiến bọn họ trợn mắt há mồm.

Bọn họ ở trong phòng điều khiển chính một ngày, ở trong Liên Minh lại dường như đã trôi qua mười năm.

"Thảo nào Sieg không biết chúng ta." Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên đều cảm thấy hết sức khó tin, vậy mà khoa học kỹ thuật của Tinh tộc đã đến trình độ có thể biến đổi thời gian, điều này thật sự quá đáng sợ.

Hàn Sâm lại mở quyển "Vật ngữ gen" kia ra xem. Đáng lẽ hắn không quá tin tưởng đây là một bộ công pháp tu luyện chân chính, nhưng Tinh tộc thậm chí cả thời gian cũng có thể thay đổi thì dường như tính xác thực của loại công pháp này cũng cao hơn một chút.

Hàn Sâm định sau khi về nhà sẽ thử tu luyện bộ công pháp kia. Tuy rằng điều kiện cơ sở của hắn kém hơn rất nhiều, nhưng thử một lần cũng chẳng mất gì.

Ngồi phi thuyền của Sieg bay thẳng về phía tinh cầu Kính Thủy, Hàn Sâm xem được khá nhiều tin tức trên thiên võng, bổ sung thiếu sót của bọn họ trong mười năm nay.

Mười năm nay Liên Minh xảy ra rất nhiều chuyện, việc nghiên cứu và phát triển dịch gen Thiên Sứ và cả những loại thuốc gen khác đã khiến nhân loại có bước tiến vượt bậc.

Thành tựu là số lượng nhân loại trở thành Bán Thần trong mười năm này tăng rất nhiều, nhưng trong Tí Hộ Sở của Thần thứ tư thì nhân loại vẫn là quần thể rất yếu thế, so sánh với dị linh và dị sinh vật thì vẫn chẳng là gì.

Trong đó còn có một chuyện khá quan trọng, Tu La tộc nghiên cứu ra một loại dịch gen, sau khi tiêm vào có thể làm cho bọn họ không phải chịu bài xích của Tí Hộ Sở trong một thời gian ngắn, có thể tự do hoạt động trong Tí Hộ Sở.

Nhưng bọn họ vẫn không thể hấp thụ gen trong Tí Hộ Sở, cũng không dùng được thú hồn và các loại vật phẩm hạch gen, hơn nữa người Tu La đi vào Tí Hộ Sở thì không phải ai cũng đều có thể đi vào Tí Hộ Sở thứ nhất.

Dựa theo phân cấp của các đấu sĩ Tu La, khi đấu sĩ cấp một truyền tống vào sẽ tiến vào Tí Hộ Sở thứ nhất, từ đó suy ra vì sao mà ưu thế của người Tu La trong Tí Hộ Sở không lớn lắm.

Mặc dù như thế nhưng nhân loại vẫn chịu sự đả kích không nhỏ, ở trong Tí Hộ Sở thỉnh thoảng lại xảy ra xung đột với Tu La tộc.

Nhân lúc Sieg không có mặt, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên gửi tin tức cho cha mẹ của bọn họ. Khi vợ chồng La Lam và Kỷ Nhược Chân thấy Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên, họ đều không khống chế được cảm xúc mà vỡ òa, ngay cả người bình thường không thể hiện vui giận gì như Kỷ Nhược Chân mà cũng phải đỏ vành mắt, liên tục nói trở về là tốt rồi.

Kỷ Nhược Chân đã từ chức nguyên thủ. Trong cuộc tổng tuyển cử mấy năm trước, Vương Chi Hiên được gen Thiên Sứ và tập đoàn Tinh Vũ toàn lực ủng hộ đã trở thành tân nguyên thủ của Liên Minh.

Hàn Sâm cũng biết Vương Chỉ Hiên, chính là cha của Vương Manh Manh, anh cả của Vương Vũ Hàng.

Kỷ Nhược Chân dặn Hàn Sâm để họ trước hết không liên lạc với những người khác, không nên truyền tin tức bọn họ mất tích chứ chưa chết ra ngoài, tất cả để chờ về nhà rồi hãy nói.

Kỷ Nhược Chân bảo bọn họ tiếp tục đi tinh cầu Kính Thủy cùng Sieg, hắn sẽ phái người đi đón họ về nhà.

“Cảm ơn ngươi Sieg, ngươi có số liên lạc của bọn ta, nếu như sau này có chuyện gì cần giúp một tay cứ gọi cho bọn ta.” Sau khi đến tinh cầu Kính

Thủy, cả nhà Hàn Sâm tạm biệt rời đi, bọn họ muốn trả tiền cho Sieg nhưng lại bị Sieg từ chối.

Phi thuyền đã chờ từ sớm ở tinh cầu Kính Thủy đưa một nhà Hàn Sâm về tinh cầu Loga, mà vợ chồng La Lam và Kỷ Nhược Chân đều ở nhà chờ họ từ sớm.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên thấy cha mẹ mình đều chẳng cảm thấy gì bởi trong cảm giác của họ chỉ mới đi ra ngoài vài ngày mà thôi.

Nhưng cảm xúc của vợ chồng La Lam và Kỷ Nhược Chân lại khác, vẻ mặt họ kích động lao tới.

Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên cũng bị lây cảm xúc của họ, dang hai tay ra chuẩn bị ôm bọn họ.

“Bé cưng của ta, rốt cuộc ngươi đã về rồi, bà nội chết mất, sao ngươi vẫn chưa lớn vậy.”

“Tiểu Hoa, sao chẳng lớn lên tí nào thế này, chẳng lẽ sau này cục cưng ngoan của chúng ta sẽ không lớn được ư?”

Điều khiến Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên lúng túng là, bọn họ chỉ ôm mỗi Tiểu Hoa, hết thơm lại nựng, cơ bản chẳng có ai quan tâm đến hai người họ cả, khiến hai người dang tay lúng túng cứng đờ ở đó.

Sau khi về đến nhà, Kỷ Nhược Chân bảo Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên kể lại chuyện bọn họ đã trải qua một lần. Sau khi nghe xong lông mày của hắn càng nhăn lại.

“Cha, ngươi biết tổ chức Tân Lưu Xã sao?” Hàn Sâm hỏi Kỷ Nhược Chân.

Kỷ Nhược Chân gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “Tổ chức Tân Lưu Xã này thì ta vẫn có nghe nói qua, đặc biệt những năm gần đây rất sôi nổi, trong rất nhiều sự kiện lớn giữa Liên Minh và Tu La tộc đều thấp thoáng thấy bóng dáng của bọn họ, nhưng cho đến bây giờ nhà họ Kỷ chúng ta vẫn chưa tra ra rốt cuộc xã trưởng Tân Lưu Xã là ai, ngay cả hắn là nhân loại hay là Tu La cũng không biết.”

“Thế lực lớn như vậy không thể nào không có nền móng chứ?” Hàn Sâm hỏi.

“Bình thường thì không thể nào không tra được tổ chức giống thế, nhưng quả thực Lưu Tân Xã rất kỳ lạ. Thành viên của bọn họ có đủ cả hai tộc nhân loại lẫn Tu La, thậm chí ngay cả nội bộ của một số đại gia tộc cũng có người âm thầm ra sức vì Tân Lưu Xã. Các đại gia tộc đều nghi ngờ, nhưng vẫn không tra được rốt cuộc xã trưởng Tân Lưu Xã là ai”

Kỷ Nhược Chân thoáng dừng rồi lại nói tiếp: “Thời gian này các ngươi không nên quá lộ diện, để ta điều tra chuyện lúc đầu trước đã.”

Sau khi bàn xong chuyện chính sự, Hàn Sâm lại hỏi La Lam: “Mẹ, Tiểu Nghiên đâu rồi?”

La Lam vừa cười vừa đáp: “Ngươi không cần lo lắng, Tiểu Nghiên đã thăng cấp lên Bán Thần, cũng thuận lợi trở lại Liên Minh rồi, bây giờ đang tu hành ở Tí Hộ Sở. Chúng ta không liên lạc được với nàng, chỉ đành chờ nàng đi ra thì sẽ nói tin tức ngươi trở về cho nàng biết, chắc chắn nàng sẽ vui lắm đây.”

“Thời gian trôi nhanh quá, ngay cả Tiểu Nghiên cũng thăng cấp tới Bán Thần rồi.” Hàn Sâm không nhịn được cảm thán.

Nghỉ ngơi ở nhà hai ngày, thật sự rất buồn tẻ, Hàn Sâm không nhịn được bèn đi vào Tí Hộ Sở.

May mà Tí Hộ Sở Diện Cụ và Linh Mị Nhi không có chuyện gì, hơn nữa với sự giúp đỡ của Sát Na Nữ Đế, hạch gen của Linh Mị Nhi đã lên cấp Bảo Thạch, có tư cách trở lại Tí Hộ Sở Ám Linh, nàng đã quay lại rất nhiều lần.

Bản thân Sát Na Nữ Đế cũng lên cấp hạch gen Bảo Thạch, nhưng lại nói cho Hàn Sâm một tin tức cực kỳ xấu.

Mấy năm trước có một nữ nhân tới Tí Hộ Sở Ly Ảnh, nói rằng đến tìm Hàn Sâm. Bởi vì Hàn Sâm vẫn chưa về nên nàng bèn chiếm luôn Tí Hộ Sở Ly Ảnh. Bây giờ toàn bộ Tí Hộ Sở Ly Ảnh đều do nữ nhân kia quản lý, nàng vẫn một mực ở nơi đó chờ Hàn Sâm.

“Nữ nhân kia có nói tên nàng là gì không?” Hàn Sâm hỏi.

“Không nói gì cả, là một nhân loại, là kiểu rất xinh đẹp rất lợi hại.” Sát Na Nữ Đế suy nghĩ một lát rồi nói.

“Cố Khuynh Thành? Nếu như là nàng thật thì e rằng nàng đến vì Minh Nguyệt, mà không biết Minh Nguyệt có còn sống hay không.” Hàn Sâm triệu hồi U Minh Tán ra, U Minh Tán bị hạch gen Chân Huyết khống chế vẫn giữ màu đỏ tươi, hình vẽ nữ tử áo xanh bên trên vẫn như cũ, cũng không biết đã bị U Minh Tán luyện hóa hấp thụ chưa.

Hàn Sâm dự định quay về Tí Hộ Sở Ly Ảnh một chuyến. Bây giờ đám Tiểu Ngân Ngân vẫn còn ở Tí Hộ Sở Ly Ảnh, nếu hắn không đi thì bọn nó vẫn bị coi là con tin.

Hết chương 1503.

Chương 1504. Mộng Yểm

Đi tới Tí Hộ Sở Ly Ảnh, ở đây không có thay đổi gì quá lớn. Còn chưa vào Tí Hộ Sở thì Hàn Sâm đã thấy Miên Dương và Thanh Ngưu mỗi con một bên canh cổng như hai ông thần giữ cửa.

“Hai các ngươi làm gì ở đây?” Thấy Miên Dương và Thanh Ngưu bốn chân đứng thẳng, mắt nhìn thẳng không chớp như hóa thân thành tượng đá, Hàn Sâm hơi kinh ngạc hỏi.

“Ông chủ, cuối cùng ngươi đã trở về. Nếu ngươi không trở lại, chúng ta sẽ bị dạy dỗ chết mất.” Miên Dương và Thanh Ngưu thấy Hàn Sâm thì suýt nữa bật khóc.

Nhờ Miên Dương và Thanh Ngưu kể lại Hàn Sâm mới biết được, sau khi Cố Khuynh Thành đến đã bắt bọn nó phải canh gác ở đây.

Để chúng nó gác không phải vì phòng ngừa kẻ thù mà vì chờ Hàn Sâm trở về, chờ chúng nó thấy Hàn Sâm thì trước tiên trở lại bẩm báo cho Cố

Khuynh Thành.

Chúng nó giữ cổng ở chỗ này mười năm, bình thường không dám nhúc nhích một tí nào.

“Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Hồng Mã thế nào rồi?” Mặt Hàn Sâm hiện vẻ hổ thẹn, đến cả Miên Dương và Thanh Ngưu còn bị dạy dỗ như thế, sợ rằng Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Hồng Mã còn thảm hại hơn.

Miên Dương nhăn nhó nói: “Chúng nó vẫn tốt lắm, nữ nhân kia không làm khó dễ chúng nó, để chúng nó ở trong vườn hoa, ngày ngày ăn ngon uống say, đều là thân tín của ông chủ, tại sao chịu khổ luôn là chúng ta chứ?”

Nói rồi Miên Dương rơi lệ ròng ròng, không tài nào ngừng được.

Nghe thấy đám Tiểu Ngân Ngân không có việc gì, lúc này Hàn Sâm mới yên lòng, an ủi Miên Dương và Thanh Ngưu hai câu, bảo chúng nó lên trước dẫn đường đưa hắn đi gặp nữ nhân kia.

Thật ra nữ nhân kia đang ở trong dị linh thần điện, chẳng mấy chốc Hàn Sâm đã đi tới dị linh thần điện, quả nhiên thấy nữ nhân bên trong là Cố Khuynh Thành.

“Cuối cùng ngươi đã trở về, ta biết mà, ngươi không chết dễ dàng như vậy.” Cố Khuynh Thành thấy Hàn Sâm thì trong mắt khó nén vẻ vui mừng.

“Mạng sống như chỉ mành treo chuông, suýt nữa thì không về được.” Hàn Sâm nói.

“Trả Thánh Tử lại cho ta, ta có thể không nhắc lại hiềm khích lúc trước.” Cố Khuynh Thành cũng thẳng thắn, không vòng vo nhiều.

Hàn Sâm triệu hồn U Minh Tán, cầm trong tay rồi nói: “Nàng ở bên trong ô, chết hay sống ta cũng không biết.”

Dứt lời, Hàn Sâm thu hồi hạch gen Chân Huyết lại, sau đó đưa U Minh Tán cho Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành vì Minh Nguyệt mà có thể trở mặt với toàn bộ Minh tộc. Một nữ nhân nguy hiểm như vậy, Hàn Sâm thật sự không muốn dính líu gì đến nàng, vả lại bọn Tiểu Ngân Ngân ở trong tay Cố Khuynh Thành, Hàn Sâm buộc phải thỏa hiệp.

Không còn bị hạch gen Chân Huyết khống chế, U Minh Tán lập tức khôi phục lại màu sắc ban đầu, còn chưa rơi vào trong tay Cố Khuynh Thành, U Minh Tán đã tự động lơ lửng xoay tròn trên không trung, Minh Nguyệt cũng bay ra khỏi đó.

Minh Nguyệt bắt lấy U Minh Tán tức giận nhìn chằm chằm Hàn Sâm, định vung U Minh Tán động thủ với Hàn Sâm.

Nhưng Cố Khuynh Thành vung tay lên trói buộc Minh Nguyệt tại chỗ, sau đó nhìn Hàn Sâm nói: “Bây giờ bọn ta đã trở mặt với Minh tộc, tạm thời không có chỗ nào để về, đành mượn chỗ ngươi ở tạm một thời gian ngắn, chắc không gây phiền phức cho ngươi đâu nhỉ?”

“Không phiền phức, các ngươi muốn ở bao lâu cũng được.” Hàn Sâm thầm cảm thấy hơi kỳ lạ.

Một nữ nhân mạnh mẽ như Cố Khuynh Thành, bảo nàng chiếm đoạt Tí Hộ Sở Ly Ảnh thì Hàn Sâm cũng chẳng thấy lạ. Nhưng bây giờ rõ ràng cho thấy Cố Khuynh Thành đang thương lượng với hắn, điều này khiến Hàn Sâm cảm thấy có phần kỳ lạ.

Vốn Hàn Sâm đã chuẩn bị sẽ đánh một trận với Cố Khuynh Thành, ai ngờ thái độ của Cố Khuynh Thành lại vượt ra ngoài dự đoán của hắn.

Có thể không đánh là tốt nhất, chỉ là Hàn Sâm không hiểu nổi, rốt cuộc nguyên nhân gì mới có thể khiến Cố Khuynh Thành thay đổi không còn ngang ngạnh nữa.

“Không ngờ rằng ngươi rất có duyên với dị sinh vật đấy, vậy mà dị sinh vật như này lại ở trong Tí Hộ Sở nho nhỏ này của ngươi.” Cố Khuynh Thành nhìn Hàn Sâm nói.

“Chỗ này của ta có rất nhiều dị sinh vật lớn mạnh, ý ngươi là con nào?” Hàn Sâm thầm giật mình, giả vờ bình tĩnh hỏi.

Cố Khuynh Thành bĩu môi nói: “Đương nhiên là Mộng Yểm, tuy con hồ ly nhỏ kia và Thần Thú Tinh Hải cũng khá tốt, tiếc rằng vẫn chưa trưởng thành, khó mà có thể sánh bằng Mộng Yểm được.”

“Mộng Yểm?” Hàn Sâm thầm hoang mang. Cái tên này hắn thấy lạ hoắc, nhưng vừa nghĩ lại thì trừ Tiểu Ngân Ngân và Thần Thú Tinh Hải ra chỉ còn lại Tiểu Hồng Mã.

Mặc dù hơi khó tin, nhưng sự thật cũng đã rất rõ ràng, con Tiểu Hồng Mã kia không phải là một con thú non mà là một dị sinh vật lớn mạnh, ngay cả Cố Khuynh Thành cũng phải có phần kiêng ky.

Trước đây Hàn Sâm cũng hơi nghi ngờ Tiểu Hồng Mã, nhưng nó vẫn chưa lộ ra điều gì khác thường nên dần dần Hàn Sâm cũng xem nó là ấu thú dị sinh vật.

Bây giờ nghĩ lại thì Tiểu Hồng Mã rất có khả năng chính là một trong những cường giả đáng sợ trong lần đại chiến kia. Lúc trước khi Hàn Sâm gặp phải nguy hiểm, lại lần nữa nghe được thanh âm kinh khủng kia, còn có một luồng sức mạnh cực lớn đánh chết kẻ thù cứu hắn, e rằng đó là Tiểu Hồng Mã ra tay.

Hàn Sâm vội vàng đi tới vườn hoa, hắn còn chưa đi tới cửa vườn hoa, Tiểu Ngân Ngân ngửi được khí tức của hắn đã chạy ra đi tới bên chân Hàn Sâm, cọ xát bắp chân hắn.

Hàn Sâm ôm Tiểu Ngân Ngân lên, vuốt ve lông nó, rất vui mừng nói: “Tiểu Ngân Ngân, mười năm đã qua rồi mà sao ngươi vẫn còn bé có một xíu như vậy? Sao chẳng lớn lên chút nào cả?”

Tiểu Ngân Ngân thè cái lưỡi hồng hào ra liếm liếm gò má Hàn Sâm, sau đó lại dụi dụi đầu lên mặt hắn, nhưng không nói gì cả, hiển nhiên là nó không thích dùng ngôn ngữ của nhân loại cho lắm.

Bảo Nhi ngồi trên vai Hàn Sâm, hai tay ôm vai nhìn Tiểu Ngân Ngân, trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ không vui.

“Cảm ơn ngươi đã chăm sóc đám Tiểu Ngân Ngân.” Thả Tiểu Ngân Ngân ra, Hàn Sâm đi tới trước mặt Tiểu Hồng Mã nói.

Nhưng Tiểu Hồng Mã chỉ lắc đầu rồi nằm xuống một bên của đệm hơi, không hề có ý định muốn nói chuyện với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không cưỡng ép, nếu nó che chở Tiểu Ngân Ngân và Thần Thú Tinh Hải, hơn nữa ở với Hàn Sâm lâu như vậy cũng không hề làm hại bọn họ, hiển nhiên là nó không có ác ý nên cũng chẳng phải tính toán nhiều như vậy.

Tiểu Ngân Ngân và Thần Thú Tinh Hải đều đã lên cấp Bảo Thạch, mười năm này không hề lãng phí, đạt tới siêu cấp chỉ còn cách có một bước.

Cố Khuynh Thành kiêng ky Tiểu Hồng Mã, chỉ ở tạm trong Tí Hộ Sở Ly Ảnh, hơn nữa nàng cũng chướng mắt Tí Hộ Sở Ly Ảnh nhỏ. Sở dĩ ở lại e rằng nguyên nhân chủ yếu bởi vì Hàn Sâm ở chỗ này.

Sau khi Hàn Sâm xử lý xong Tí Hộ Sở Ly Ảnh thì trở về Tí Hộ Sở Diện Cụ dưới thế giới ngầm.

Bây giờ Linh Mị Nhi đã có thể quay lại Tí Hộ Sở Ám Linh, cách một đoạn thời gian nàng sẽ quay lại một lần. Hàn Sâm muốn đi theo nàng cùng tới Tí Hộ Sở Ám Linh xem thử hồ lô kết thành trên Thánh Đằng. Có điều không phải lúc nào Linh Mị Nhi cũng tới Tí Hộ Sở Ám Linh được, vẫn phải chú ý một số điều đặc biệt, bây giờ cách thời gian nàng tới Tí Hộ Sở Ám Linh còn có gần nửa tháng.

Hàn Sâm nhàn rỗi cũng buồn chán nên ở lại Tí Hộ Sở nghiên cứu quyển “Vật ngữ gen” kia, thử tu luyện xem sao.

Hết chương 1504.

Chương 1505. Áo giáp thần bí thức tỉnh

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hàn Sâm, khi Hàn Sâm tu luyện "Vật ngữ gen", thân thể và khí tức của hắn đều không có bất kỳ phản ứng nào, hoàn toàn không có một chút hiệu quả nào cả.

Chuyện này cực kỳ bình thường, vốn yêu cầu cơ sở của "Vật ngữ gen" này quá cao, đừng nói là nhân loại, cho dù là Bán Thần đỉnh cấp trong Tí Hộ Sở cũng không có khả năng hoàn toàn phù hợp với yêu cầu cơ sở của gen trong vật ngữ.

Nhưng đang lúc Hàn Sâm định từ bỏ thì đột nhiên phát hiện áo giáp hắc tinh trong hồn hải có phản ứng.

Theo phương pháp tu luyện Hàn Sâm dựa vào "Vật ngữ gen", hình như trong áo giáp hắc tinh có một sức mạnh thần bí đang lưu động, cảm giác như thể áo giáp hắc tinh cũng có kinh mạch vậy.

Lòng Hàn Sâm cực kỳ kinh ngạc, dựa theo phương pháp tu luyện trong "Vật ngữ gen" tiếp tục tu luyện, quả nhiên sức mạnh thần bí bên trong áo giáp hắc tinh cũng chuyển động theo, lưu chuyển không ngừng trong áo giáp.

Theo thời gian trôi qua, sức mạnh thần bí bên trong áo giáp hắc tinh càng ngày càng mạnh, sau khi hoàn thành một vòng tuần hoàn thì không cần Hàn Sâm luân chuyển nữa mà sức mạnh thần bí kia đã tự động lưu chuyển liên tục trong áo giáp hắc tinh.

Hàn Sâm lộ ra vẻ mặt kỳ lạ nhìn áo giáp hắc tinh, thật sự không nghĩ ra rốt cuộc nó là cái thứ gì.

Lúc trước hắn phát hiện tinh thể màu đen ở Tí Hộ Sở của Thần thứ nhất, sau đó lại phát hiện tinh thể màu đen có trợ giúp rất lớn với tiến hóa của dị sinh vật và thú hồn.

Hàn Sâm vẫn luôn nghĩ chắc nó là bảo vật đến từ Tí Hộ Sở cao cấp, nhưng bây giờ tinh thể đen ẩn núp trong áo giáp lại bị công pháp mang ra từ phòng điều khiển chính của Tinh tộc dao động, sinh ra phản ứng kỳ lạ khiến Hàn Sâm trong thời gian ngắn liên tưởng đến rất nhiều thứ.

“Lẽ nào Tí Hộ Sở có quan hệ gì đó với Tinh tộc ư?” Hàn Sâm thầm suy đoán.

Sau khi sức mạnh thần bí lưu chuyển không biết bao nhiêu vòng tuần hoàn trong áo giáp hắc tinh thì bất chợt chảy ra khỏi người nó như mưa xuân chảy vào trong người của Hàn Sâm, rồi cũng lưu chuyển tuần hoàn liên tục như thế.

Khi mới bắt đầu, luồng sức mạnh thần bí thấm khắp vào từng tế bào trong người hắn, Hàn Sâm cảm thấy khoan khoái như ăn quả nhân sinh.

Nhưng chẳng bao lâu, sắc mặt Hàn Sâm chuyển sang hết sức khó coi. Không phải là do sức mạnh thần bí có hại mà là nó quá lớn mạnh, chỉ lưu chuyển trong người hắn thôi đã khiến Hàn Sâm có phần không chịu nổi.

Giống như một con sông nhỏ bị dòng nước lũ dữ dội ngang ngược tàn phá, kinh mạch và thân thể Hàn Sâm đều bị hung hăng xé rách bởi sức mạnh thần bí này.

Máu tươi nháy mắt nhuộm đỏ khắp người Hàn Sâm, rất nhiều cơ bắp và mạch máu đều bị nổ tung. Sức chịu đựng của thân thể Hàn Sâm chỉ như là giấy dưới luồng sức mạnh thần bí kia.

Mà luồng sức mạnh thần bí này chỉ mới vận chuyển thôi chứ không hề cố ý công kích hắn.

Sức mạnh thần bí hoàn toàn thoát khỏi khống chế của Hàn Sâm, lao nhanh ùn ùn trong cơ thể hắn lưu chuyển thần tốc liên tục.

Nếu coi cơ thể Hàn Sâm như một thế giới, vậy sức mạnh thần bí chảy ra khỏi áo giáp hắc tinh chính là đại hồng thủy trong truyền thuyết cổ đại đã hủy diệt thế giới.

Thân thể Hàn Sâm gần như sẽ bị sức mạnh thần bí kia đánh sập hoàn †oàn. Kinh mạch, cơ bắp, xương cốt toàn thân đều bị va chạm mãnh liệt khiến cả người Hàn Sâm chảy máu. Kinh mạch nổ tung, bắp thịt xé †oạc, xương cốt tràn đầy vết rạn.

Khi Hàn Sâm gần như cho rằng mình sẽ chết, rốt cuộc luồng sức mạnh thần bí kia cũng hoàn thành một vòng tuần hoàn trong cơ thể hắn, sau đó rút khỏi người Hàn Sâm trở về trong áo giáp hắc tinh.

Hàn Sâm nằm trên đất thở hổn hển từng hơi, một lúc lâu sau mới hơi bình tĩnh lại rồi vận chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Cốt chữa trị vết thương trên người.

Sức mạnh thần bí không tạo ra vết thương trí mạng, nhưng lại khiến thân thể hắn không chỗ nào còn nguyên vẹn, tất cả tế bào đều bị thương, khôi phục hết sức chậm chạp.

Hàn Sâm đành phải gọi Sát Na Nữ Đế dẫn Tiểu Ngân Ngân lại đây để Tiểu Ngân Ngân giúp chữa trị miệng vết thương trên người hắn.

May mà sức mạnh lôi điện của Tiểu Ngân Ngân thật sự có tác dụng, hơn nữa kết hợp với sức mạnh của Hàn Sâm, cũng chỉ mất hơn một tiếng là đã hoàn toàn chữa trị xong vết thương trên người.

Mà sức mạnh thần bí trong áo giáp hắc tinh vân đang tự động lưu chuyển, không có dấu hiệu nào sẽ dừng lại.

Đó cũng chưa phải kết thúc, từ ngày hôm đấy, dù Hàn Sâm không luyện quyển "Vật ngữ gen" kia nữa thì cứ cách một hai ngày, sức mạnh thần bí trong áo giáp hắc tinh lại chảy ra một lần rồi tuần hoàn theo lộ tuyến như cũ trong cơ thể Hàn Sâm khiến Hàn Sâm lại phải chịu đựng việc bị thương khắp người.

Hàn Sâm không biết rốt cuộc hành động này của áo giáp hắc tinh có ý gì, xem ra là muốn để cho hắn cũng tu luyện loại công pháp này.

Nhưng Hàn Sâm đã thử nhiều cách, sau khi áo giáp hắc tinh lưu chuyển trong thân thể hắn xong, hắn tu luyện theo "Vật ngữ gen" như thế nào đi

chăng nữa vẫn không có phản ứng.

Có điều Hàn Sâm loáng thoáng cảm thấy dường như thân thể hắn có một chút xíu thay đổi, rồi lại không nói rõ được rốt cuộc là thay đổi chỗ nào.

Mày mà sau nhiều lần bị sức mạnh thần bí kia làm bị thương, Hàn Sâm đã từ từ thích ứng với sự tàn phá này, mặc dù không có cách nào để tu luyện "Vật ngữ gen", nhưng mỗi khi luồng sức mạnh thần bí kia chảy qua trong thân thể hắn thì thương tổn tạo ra với thân thể hắn ngày càng nhỏ.

Nửa tháng sau, khi sức mạnh thần bí lưu chuyển trong cơ thể Hàn Sâm chỉ có thể khiến Hàn Sâm cảm thấy đau đớn, vết thương cũng không đáng kể là bao.

Linh Mị Nhi cũng chuẩn bị đi Tí Hộ Sở Ám Linh, Hàn Sâm dẫn Bảo Nhi theo đi cùng nàng, đương nhiên thân phận là nhân loại bị Linh Mị Nhi thu phục.

Bây giờ Linh Mị Nhi đã quen với việc Hàn Sâm sử dụng trạng thái bản thể, người ngoài biết được Hàn Sâm có trạng thái Đế Linh siêu cấp hiện giờ cũng chỉ có duy nhất Linh Mị Nhi.

May mà Linh Mị Nhi suy nghĩ đơn giản, tiếp xúc rất ít với bên ngoài, cũng rất tin tưởng Hàn Sâm nên không phải lo lắng nàng sẽ tiết lộ ra ngoài.

Linh Mị Nhi cưỡi Hắc Bạch Xà Vương đi phía trước, Hàn Sâm đi bộ theo sau, ánh mắt vẫn đánh giá cổ thành ngầm trước mặt.

Đây là một hang động ngầm rất lớn nhìn không thấy đáy, bên trên còn bồng bềnh thứ gì đó như mây mù, có thể thấy thấp thoáng Thánh Đằng vươn ra từ đám mây mù.

Mà ở vị trí trung tâm cổ thành có thể thấy một cây dây leo to lớn như trụ trời leo lên tới tận trong mây mù như đang chống đỡ trời đất.

Trong Tí Hộ Sở có rất nhiều dị sinh vật và dị linh qua lại, có điều dị linh xuất hiện ở chỗ này trên cơ bản đều là Ám Linh linh.

Khá nhiều Ám Linh và dị sinh vật đều nhìn chằm chằm vào Linh Mị Nhi và Hắc Bạch Xà Vương, hiển nhiên bọn họ rất sợ Hắc Bạch Xà Vương,

còn với Linh Mị Nhi thì lại hết sức hâm mộ, thậm chí là đố ky.

“Hàn Sâm!” Hàn Sâm vừa theo Linh Mị Nhi vào trong Tí Hộ Sở thì chợt nghe thấy một giọng nói mừng rỡ.

Hàn Sâm thấy giọng nói này hơi quen bèn quay đầu nhìn sang, nhất thời trên mặt lộ vẻ phức tạp, không biết nên vui hay buồn.

Hết chương 1505.

Chương 1506. Lại thêm một quả hồ lô

“Chú út à, sao ngươi lại ở đây?” Hàn Sâm nhìn nam nhân nhân loại cách đó không xa rồi hỏi, thế mà nam nhân kia lại là chúa xui xẻo Vương Vũ Hàng.

Có thể gặp bạn bè ở trong Tí Hộ Sở là một chuyện khiến người ta rất vui mừng, nhưng nhìn thấy Vương Vũ Hàng lại làm Hàn Sâm thấy hơi hết hồn.

Ở đây toàn là dị linh và dị sinh vật, nếu hắn vẫn xui xẻo như hồi trước, Hàn Sâm không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu bị toàn bộ sinh vật trong Tí Hộ Sở Ám Linh truy sát tuyệt đối không phải là chuyện sung sướng gì.

“Ta bị một dị linh tên là Linh Thập Tam mang tới, sao ngươi cũng ở đây thế?” Vương Vũ Hàng hỏi.

“Linh Thập Tam mang ngươi tới ư?” Hàn Sâm khẽ giật mình, vội vàng kéo Vương Vũ Hàng đến một chỗ không ai chú ý, hỏi hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Vận may của Vương Vũ Hàng vẫn kém hệt như xưa, sau khi hắn thăng cấp lên Bán Thần đã xuống thế giới ngầm rồi bị một đám dị sinh vật truy sát,

cuối cùng còn đụng phải Linh Thập Tam.

Đáng lẽ Vương Vũ Hàng còn cho rằng mình chết chắc rồi, nhưng ai ngờ Linh Thập Tam lại không giết hắn, còn dẫn hắn tới Tí Hộ Sở Ám Linh.

“Linh Thập Tam không thể tốt bụng như thế được, trong chuyện này chắc chắn có âm mưu gì đó, có phải hắn biết ngươi rất xui xẻo có thể kéo lấy thù hận từ dị sinh vật không?” Hàn Sâm hỏi Vương Vũ Hàng.

“Ta nghĩ chắc hắn nhắm đến đặc điểm này của ta, nhưng hắn vẫn không để ta làm gì cả, ta cũng không biết hắn muốn làm gì.” Vương Vũ Hàng nhún vai đáp, chuyện kiểu này hắn đã quen rồi.

Hàn Sâm trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Chúng ta vẫn không thể rời khỏi Tí Hộ Sở Ám Linh, tạm thời người ở lại chỗ Linh Thập Tam, chờ đến lúc rời đi ta sẽ nghĩ cách mang ngươi đi. Đúng rồi, ngươi có ký khế ước với Linh Thập Tam không?”

“Không hề, ta không biết vì sao mà hắn cũng không muốn ta ký khế ước.” Vương Vũ Hàng đáp.

“Như vậy thì tốt, ngươi ở chỗ nào? Sau đó ta sẽ nghĩ cách liên lạc với ngươi, đừng cho Linh Thập Tam biết chúng ta quen biết nhau.” Hàn Sâm cảm thấy rất có thể Linh Thập Tam mang Vương Vũ Hàng tới đây là muốn lợi dụng Vương Vũ Hàng đối phó với Linh Mị Nhi.

May mà Linh Thập Tam không biết Hàn Sâm chính là Kim Tệ, sẽ không đề phòng hắn quá mức.

Sau khi ước hẹn phương pháp gặp lại với Vương Vũ Hàng, Hàn Sâm cũng rảo bước nhanh đuổi kịp Linh Mị Nhi đi phía trước.

Ánh mắt mọi người ở đây đều tập trung trên người Hắc Bạch Xà Vương và Linh Mị Nhi nên không ai chú ý đến bọn họ.

Bảo Nhi vẫn nhìn lăm lăm về hướng Thánh Đằng, Hàn Sâm sờ sờ đầu nàng nói nhỏ: “Nơi này có rất nhiều cường giả, ta sẽ nghĩ cách cho ngươi đi xem quả hồ lô kia, ngươi cứ bình tĩnh đi đã.”

Bảo Nhi khẽ gật đầu, đôi mắt to vẫn nhìn chằm chằm về hướng Thánh Đằng không chớp mắt.

Linh Mị Nhi có nhà ở trong Tí Hộ Sở Ám Linh, còn mang Hàn Sâm đi gặp cha mẹ nàng.

Bởi vì huyết mạch không thuần nên cha mẹ Linh Mị Nhi vẫn cứ ở hạch gen Bảo Thạch, nhưng vì có Linh Mị Nhi nên bọn họ vẫn chiếm cứ một lâu đài cổ kiểu hoa viên rất tốt trong Tí Hộ Sở Ám Linh.

“Sao lại thu cả nhân loại vậy? Nhân loại khó thuần dưỡng nhất, thực lực vừa thấp vừa dễ phản bội.” Cha Linh Mị Nhi liếc qua Hàn Sâm theo Linh Mị Nhi tới đây, không nhịn được cau mày nói.

“Hàn Sâm tốt lắm, thực lực rất mạnh lại còn rất trung thành.” Linh Mị Nhi vội vàng biện giải cho Hàn Sâm.

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, mau để Mị Nhi đi gặp Thủy Tổ đại nhân đi, sợ rằng ông cụ cũng chờ sốt ruột lắm rồi.” Mẹ Linh Mị Nhi giục.

“Đúng đúng, Mị Nhi, ngươi đi bái kiến Thủy Tổ đại nhân đi đã.” Cha Linh Mị Nhi cũng phụ họa.

“Vậy Mị Nhi đi gặp Thủy Tổ đại nhân trước nhé.” Linh Mị Nhi đã quen với việc như này từ lâu, mỗi lần nàng trở về, cha mẹ đều giục nàng đi gặp Thủy Tổ trước.

“Mị Nhị, chúng ta có thể theo ngươi cùng đi gặp Thủy Tổ không?” Hàn Sâm đi theo Linh Mị Nhi hỏi.

“Thủy Tổ đại nhân không cho phép những sinh linh khác đi vào viện của hắn, ta chỉ có thể mang các ngươi đến ngoài viện thôi, các ngươi đành ở đó chờ ta vậy.” Linh Mị Nhi áy náy nói.

“Cũng được, để bọn ta chờ ngươi ở ngoài đi.” Hàn Sâm cũng không nghĩ có thể trực tiếp nhìn thấy hồ lô trên Thánh Đằng, có thể đến gần đấy thì may ra Bảo Nhi có thể cảm ứng được gì đó.

Dưới sự chỉ dẫn của Hắc Bạch Xà Vương, Linh Mị Nhi mang Hàn Sâm đi tới vị trí trung tâm của Tí Hộ Sở Ám Linh.

Tại khu vực trung tâm của lâu đài cổ bằng đá còn có một mảng dây leo quấn quanh tạo thành một vườn cây cảnh lớn, những dây leo đan vào một chỗ tạo thành một tường vây cao hơn mười mét, khiến người †a không tài nào nhìn thấy bên trong có gì.

Có một con rùa kim tiền nằm trước cửa vườn cây, thoạt nhìn trông có vẻ như đang ngủ.

Sau khi Hắc Bạch Xà Vương và Linh Mị Nhi đến gần, con rùa già kia mở mắt liếc bọn họ một cái, rồi tùy ý nhắm mắt lại giống như thờ ơ với mọi thứ.

.”

“Ngươi cứ chờ ta ở đây đã.” Linh Mị Nhi nhìn con rùa già một cái rồi nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm biết con rùa già là dị sinh vật trông coi vườn dây leo, từ khí tức đáng sợ trên người nó có thể cảm giác được chắc nó là sinh vật Thần siêu cấp.

Hàn Sâm đang định đồng ý thì lại nghe thấy một giọng nói già nua phát ra từ trong vườn dây leo: “Để cho người bạn nhỏ nhân loại của ngươi vào cùng đi.”

Hàn Sâm thầm giật mình, hắn từng nghe Linh Mị Nhi nói, dù cho là thành viên nòng cốt trong Ám Linh tộc cũng không được phép tiến vào vườn dây leo, bây giờ người đang nói chuyện kia bảo hắn đi vào, không thể nghi ngờ chính là Thủy Tổ của Ám Linh tộc.

Hắn chủ động để Hàn Sâm đi vào, Hàn Sâm không biết thế này nghĩa là gì, nhưng bây giờ muốn rút lui là chuyện không thể, chỉ có thể kiên trì đi theo Linh Mị Nhi cùng vào trong vườn dây leo.

Hắc Bạch Xà Vương trườn vào vườn dây leo, Hàn Sâm và Linh Mị Nhi cũng theo nó đi vào, không ngờ toàn bộ khu vườn lại vô cùng trống trải.

Ngoại trừ bức tường được tạo thành từ dây leo ra thì không còn vật gì khác, liếc mắt một lượt là có thể thấy khóm dây leo khổng lồ như trụ trời kia.

Dưới khóm dây leo khổng lồ có một dị linh tuấn mỹ đang ngồi. Đáng lẽ Hàn Sâm tưởng rằng Thủy Tổ của Ám Linh tộc phải là một ông lão rất rất rất già, dù sao sinh mệnh của dị linh có dài thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng có thể sẽ có một vài dấu hiệu của tuổi già.

Nhưng sau khi nhìn thấy hắn rồi, Hàn Sâm biết rằng suy nghĩ của mình thật sự quá mức hạn chế, quan niệm nhân loại quá nặng.

Thủy Tổ Ám Linh không chỉ không hề già mà còn rất tuấn mỹ. Nếu không phải nhìn thấy hắn trong vườn dây leo, nói hắn là anh trai của Linh Mị Nhi thì chắc chắn Hàn Sâm cũng chẳng có chút hoài nghi nào. “Mị Nhi bái kiến Thủy Tổ đại nhân.” Linh Mị Nhi bước nhanh tới trước mặt Thủy Tổ hành lễ.

“Mị Nhi ngày càng hiểu chuyện.” Thủy Tổ Ám Linh cười xoa đầu Linh Mị Nhi, sau đó ánh mắt hắn rơi vào trên người Hàn Sâm, từ tốn nói một câu: “Ngươi chính là nhân loại vẫn luôn giúp đỡ Mị Nhi à?”

“Đấy là chuyện ta nên làm.” Hàn Sâm khẽ hành lễ rồi đáp.

Nhưng ánh mắt của Bảo Nhi lại không hề nhìn Thủy Tổ Ám Linh mà nhìn chằm chằm vào Thánh Đằng bên cạnh Thủy Tổ Ám Linh.

Ở vị trí gần phần gốc của Thánh Đằng to lớn chìa ra một dây leo xanh non chỉ dài có ba mét, bên trên mọc một quả hồ lô màu lục lớn chừng bằng bàn tay.

Hết chương 1506.

Chương 1507. Nhân Đế

Hàn Sâm đã nhìn thấy quả hồ lô màu lục kia từ lâu rồi, nhưng hắn không dám nhìn nhiều để tránh bị Thủy Tổ Ám Linh nhìn ra đầu mối.

Nhưng xem ra quả hồ lô kia không quá giống với những quả trước đây của Bảo Nhi, cảm giác cũng hơi khang khác. Hàn Sâm không nói rõ được rốt cuộc khác chỗ nào, chỉ là cảm thấy như vậy.

"Năm ấy ta và Nhân Đế cũng có chút giao tình, được Nhân Đế giúp đỡ một chút, bây giờ hắn ở đâu? Tại sao Nhân tộc các ngươi lại lưu lạc đến tận đây?" Lời của Thủy Tổ Ám Linh khiến Hàn Sâm giật mình.

Hàn Sâm cũng biết có lẽ Nhân Đế mà Thủy Tổ Ám Linh nhắc đến chính là vị Huyết Mệnh Giáo chủ thành Thần kia.

"Bọn ta cũng không rõ chuyện của Thủy Tổ lắm, nhân loại bọn ta chưa từng thấy Thủy Tổ bao giờ, ngay cả sự tích về Thủy Tổ cũng biết rất ít" Hàn Sâm lắc đầu đáp.

Dường như Thủy Tổ Ám Linh không nghỉ ngờ lời nói của Hàn Sâm, gật đầu nói: "Năm ấy các tộc đều kể lại rằng Nhân Đế đã thành Thần, bây giờ xem ra chuyện không phải như vậy. Nếu Nhân Đế thật sự thành Thần, Nhân tộc các ngươi cũng sẽ không bị rơi xuống hạ tầng, còn phải thăng cấp từng tầng từ hạ tầng đi lên. Xem ra Nhân Đế đã thật sự bỏ mình, bằng không thì chỉ cần có được chút xíu huyết mạch của hắn thôi đã có thể trở thành Đại Đế, không đến mức lưu lạc xuống hạ tầng."

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm nghe thấy những sinh linh khác đàm luận về nhân loại và Thủy Tổ của nhân loại, trong lòng chỉ mong hắn nói thêm một ít để có thể biết nhiều hơn chút nữa về chuyện của Thủy Tổ của nhân loại.

Chỉ vỏn vẹn mấy câu vừa nãy đã làm Hàn Sâm biết được rất nhiều câu trả lời. Sự tích về Thủy Tổ nhân loại vẫn còn tồn tại trong Tí Hộ Sở, cũng không bị sinh sinh trong Tí Hộ Sở lãng quên như A Tu La.

"Quả nhiên nhân loại chúng ta có phần khác với Tu La tộc." Hàn Sâm thầm ngHĩ.

Đáng tiếc Thủy Tổ Ám Linh không có ý định nói tiếp chuyện này, trái lại nói với Hàn Sâm: "Ngươi chăm sóc Mị Nhi tốt lắm, tất nhiên ta sẽ không bạc đãi ngươi, cái này thưởng cho ngươi, coi như là phần thưởng cho mấy năm nay ngươi phái dị linh bảo vệ Linh Mị Nhi."

Nói rồi Thủy Tổ Ám Linh triệu hồi ra một hạch gen rồi để nó lơ lửng trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy cái hạch gen mang vẻ cổ kính, bên trên lóe lên ấn ký cấp Bảo Thạch. Tuy rằng không biết nó có lợi ích gì, nhưng vẫn cứ nhận lấy trước đã, hắn cảm ơn Thủy Tổ Ám Linh.

Đồng thời trong lòng Hàn Sâm cũng hiểu, Thủy Tổ Ám Linh không chỉ thưởng cho hắn mà còn đang cảnh cáo hắn. Hai câu ban nãy thoạt nhìn có vẻ rất tùy ý, nhưng lại dường như đang bảo Hàn Sâm rằng nhất cử nhất động của hắn đều bị Thủy Tổ Ám Linh nắm trong lòng bàn tay, ngay cả chuyện hắn không vào Tí Hộ Sở mà chỉ phái dị linh theo Mị Nhi cũng rõ như lòng bàn tay.

"Sau khi Mị Nhi thăng cấp lên siêu cấp thì đương nhiên còn có thể ban nhiều phần thưởng hơn, chẳng qua hạch gen siêu cấp cũng chẳng đáng là bao, ngươi tự giải quyết cho tốt đi" Thủy Tổ Ám Linh nói xong thì phất phất tay bảo Hắc Bạch Xà Vương mang Hàn Sâm ra khỏi vườn dây leo.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi vườn, trên người đã vã hết mồ hôi lạnh. E rằng Thủy Tổ Ám Linh không hề yếu hơn Cố Khuynh Thành, nếu Thủy Tổ Ám Linh có sát ý với hắn, hôm nay hắn muốn ra khỏi vườn dây leo này cũng khó.

"Cha ơi, ta muốn quả hồ lô kia." Bảo Nhi tỏ vẻ cực kỳ nghiêm túc nói.

Hàn Sâm vội vàng bịt cái miệng nhỏ của Bảo Nhi lại, nhìn xung quanh một lượt, sau đó mở Động Huyền Khí Tràng che giấu phân tử rồi mới hỏi: "Bảo Nhi, ngươi biết quả hồ lô kia là cái gì à2"

Bảo Nhi lắc đầu: "Ta không biết, nhưng ta cảm thấy nó rất quan trọng với mình."

“Bây giờ sợ rằng hơi khó khăn, có Thủy Tổ Ám Linh coi chừng quả hồ lô kia, chúng ta không hề có cơ hội ra tay.” Hàn Sâm tự biết thực lực mình kém hơn Thủy Tổ Ám Linh rất nhiều. Những cường giả cấp Thủy Tổ kiểu vậy, e là thực lực còn mạnh hơn Đại Đế rất nhiều.

Thấy mặt Bảo Nhi hiện vẻ chán nản, Hàn Sâm lại thấy có phần không đành lòng, hắn suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Bảo Nhi, ngươi biết bao giờ quả hồ lô kia chín không?”

“Chắc là bốn năm năm nữa sẽ chín.” Bảo Nhi hiện vẻ tha thiết nhìn Hàn Sâm và nói.

“May mà vẫn còn dư dả thời gian, đến lúc đó chúng ta lại nghĩ cách tiếp là được.” Hàn Sâm an ủi Bảo Nhi.

Nhưng hắn cũng biết, muốn chỉ trong mấy năm phát triển đến mức có thể đối kháng với Ám Linh tộc thì trên cơ bản là điều không thể.

Song cũng không phải hoàn toàn không có cách nào, chí ít trong mắt Hàn Sâm, Cố Khuynh Thành có năng lực đánh một trận với Thủy Tổ Ám Linh, nếu có thể mượn sức của Cố Khuynh Thành thì chưa chắc là không có cơ hội cướp lấy quả hồ lô màu lục kia.

Vả lại còn có mấy năm nữa, nói không chừng đến khi ấy Hàn Sâm đã đạt được trình độ cấp Thủy Tổ rồi ấy chứ.

Ở lại Tí Hộ Sở Ám Linh hai ngày, rốt cuộc Hàn Sâm tìm được một cơ hội hẹn địa điểm gặp mặt với Vương Vũ Hàng.

Hàn Sâm đi vào một cái hẻm nhỏ vắng vẻ trong Tí Hộ Sở Ám Linh, chợt nghe thấy từ góc tối âm u trong hẻm truyền ra giọng nói của một nam nhân: “Xuân sắc khắp vườn khôn cách giữ.”

Hàn Sâm vội vã tiếp lời ám hiệu: “Vượt tường hồng hạnh cố vươn mình”

“Đồng chí, rốt cuộc ngươi đã tới rồi, ta chờ khổ quá đi.” Vương Vũ Hàng chạy ra khỏi góc tối, kích động cầm tay Hàn Sâm.

“Vì thắng lợi cách mạng, chắc chắn phải nhẫn nhịn, ngươi phải chuẩn bị tâm lý đột ngột hy sinh.” Hàn Sâm hiện vẻ chính trực nói.

Vương Vũ Hàng bỏ ngay tay Hàn Sâm ra: “Mẹ nhà ngươi, ngươi mới hi sinh ấy, ta còn sống được mấy trăm năm nữa, còn cả hàng ngàn mỹ nữ chờ ta theo đuổi, ta không thèm hy sinh đâu.”

“Chàng trai trẻ, lẽ nào ngươi cực khổ tu hành thăng cấp lên Bán Thần chỉ vì mấy nữ nhân kia sao? Ngươi phải có lý tưởng cao thượng hơn chứ.” Hàn Sâm ra vẻ đau xót, hận sắt không thể thành thép.

“Bằng không ngươi nghĩ ta cực khổ tu hành vì cái gì? Không vì mỹ nữ mà vì ngươi chắc?” Vương Vũ Hàng bĩu môi nói.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nhún vai: “Ngươi vẫn cứ vì nữ nhân đi thì hơn. Được rồi, Linh Thập Tam có phản ứng gì không?”

Vương Vũ Hàng gật đầu nói: “Có, hắn bảo ta tìm cơ hội tiếp cận một nữ nhân bên Ám Linh tộc tên là Linh Mị Nhi, sau đó theo nàng rời khỏi Tí Hộ Sở Ám Linh.”

“Quả nhiên tên Linh Thập Tam không có ý tốt mà, hắn muốn ngươi đi theo Linh Mị Nhi sau đó mượn sức mạnh xui xẻo của ngươi hấp dẫn dị sinh vật đối phó với Linh Mị Nhi.” Hàn Sâm đã hoài nghỉ từ lâu, nghe Vương Vũ Hàng nói vậy là hiểu ngay lập tức.

“Vậy ta nên làm gì bây giờ?” Vương Vũ Hàng hỏi.

“Hắn bảo ngươi đi theo thì ngươi cứ theo là được, có ta ở đây, không phải sợ.” Hàn Sâm đang nghĩ nên mang Vương Vũ Hàng đi thế nào, bây giờ Linh Thập Tam lại chủ động đưa Hoàng Vũ Hàng lại đây, đúng là bớt bao nhiên rắc rối cho Hàn Sâm.

Vương Vũ Hàng hết sức vui mừng, hắn thật sự sợ Hàn Sâm sẽ để hắn tiếp tục ở lại chỗ Linh Thập Tam.

“Linh Thập Tam đúng là ngây thơ, hắn hoàn toàn chẳng biết gì về sức mạnh chân chính cả, cũng quá coi thường chú út, thật sự cho rằng chú út chỉ đơn

giản là xui xẻo như vậy thôi à?” Trong lòng Hàn Sâm thầm cười khẩy.

Vương Vũ Hàng thương lượng tiếp một lúc với Hàn Sâm, sau đó mới một mình đi về.

Linh Thập Tam đã sắp xếp cơ hội xong từ lâu, Hàn Sâm lại chân thành nhận lấy, cho nên Vương Vũ Hàng rất thuận lợi đã tới cạnh Linh Mị Nhi, chỉ còn chờ quay về Tí Hộ Sở Diện Cụ cùng đám Hàn Sâm.

“Được rồi, trong Tí Hộ Sở Ám Linh còn có những Bán Thần khác nữa, ta đã liên lạc được với bọn họ, dự định sẽ tụ họp một lát, ngươi có muốn đi cùng không?” Vương Vũ Hàng hỏi Hàn Sâm.

“Ngươi cũng nắm bắt tin tức nhanh quá nhỉ?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Vương Vũ Hàng.

“He he, dù gì bây giờ ta cũng là em trai của nguyên thủ mà, này ít nhiều đám Bán Thần cũng sẽ nể mặt ta.” Vương Vũ Hàng khẽ cười đáp.

Hết chương 1507.

Chương 1508. Sức mạnh thần bí thức tỉnh

“Ta không đi được, tin tức ta còn sống vẫn chưa được công bố ra ngoài, trước đó không muốn người khác nhìn thấy ta.” Hàn Sâm suy nghĩ một lát rồi đáp.

Vương Vũ Hàng vừa cười vừa nói: “Sợ gì, đã mười năm rồi, ngoại trừ một vài người quen ra thì người còn nhớ rõ ngươi không nhiều lắm đâu, cùng lắm thì có một số người vẫn nhớ rõ quý tộc siêu cấp đệ nhất Hàn Sâm thôi, nhưng mặt mũi thế nào thì chắc hẳn đều đã quên hết rồi.”

“Vẫn cứ cẩn thận thì hơn, chuyện của ta ngươi tạm thời giữ bí mật cho †a.” Hàn Sâm lắc đầu, không phải hắn sợ Tân Lưu Xã mà sợ gây trở ngại cho việc điều tra của Kỷ Nhược Chân.

Vương Vũ Hàng đồng ý, một mình đi tham gia buổi tụ hội của nhân loại.

Bởi vì có Linh Mị Nhi nên Hàn Sâm không bị hạn chế nữa. Hắn sử dụng truyền tống trận quay về Liên Minh.

“Anh hai, ngươi về rồi.” Mới vừa vào nhà đã thấy Hàn Nghiên vui mừng đi lên đón, kéo cánh tay Hàn Sâm.

“Mấy ngày không gặp đã lớn thành cô gái rồi.” Hàn Sâm võ võ đầu Hàn Nghiên như hồi bé.

“Đối với anh là mấy ngày nhưng với em là mười năm.” Hàn Nghiên lắc lắc tay Hàn Sâm: “Anh hai, cái phòng điều khiển chính của Tinh tộc thật sự thần kỳ như vậy à?”

“Thần kỳ cái gì, xui tận mạng thì có. Một ngày chẳng khác nào mười năm, ở bên trong thêm mấy ngày, mất toi mất trăm năm thọ mệnh.” Hàn Sâm cười nói.

“Xem ra các ngươi chẳng thay đổi chút nào cả, với chúng ta là mười năm nhưng với các ngươi chỉ mới một ngày. Nhưng trong mười năm này, ta đã đuổi kịp ngươi rồi đó, bây giờ ta cũng là Bán Thần, nói không chừng anh hai không còn là đối thủ của ta nữa đâu.” Lúc Hàn Nghiên ở trước mặt Hàn Sâm mới có thể nói năng không kiêng dè gì như vậy.

“Ha ha, anh hai ngươi mãi mãi đều là anh hai ngươi, dù có cho ngươi thêm một trăm năm ta vẫn là anh hai ngươi.” Hàn Sâm cười híp mắt nói.

“Được rồi, ai bảo ngươi là anh hai ta, ngươi siêu nhất được chưa.” Hàn Nghiên nháy mắt một cái rồi nói: “Anh hai, mấy ngày nữa ta định đi dự một buổi họp lớp, ngươi đi cùng ta được không?”

“Các ngươi họp lớp ta đi theo làm gì?” Hàn Sâm hỏi.

Hàn Nghiên bất đắc dĩ chìa tay ra bảo: “Bọn họ dặn phải mang người yêu đi cùng, ta còn chưa có người yêu, đành phải mang anh hai đi cho đủ số thôi.”

“Vậy à, cụ thể vào lúc nào?” Hàn Sâm trầm ngâm hỏi.

“Buổi tối thứ bảy, địa điểm không xa, ở ngay tinh cầu Vantis thôi, mất có ba giờ đi đường.” Hàn Nghiên đáp.

“Ngươi đợi một lát đã.” Hàn Sâm bấm số gọi Kỷ Nhược Chân rồi hàn huyên vài câu với Kỷ Nhược Chân.

Sau khi truyền tin xong, Hàn Sâm cười tủm tỉm nói: “Không thành vấn đề, anh hai đi họp lớp với ta đó.

“Thế quyết định như vậy nhé, ngoắc tay nào, không cho anh chơi xấu đâu đấy.” Hàn Nghiên kéo tay Hàn Sâm, ngoắc ngón út với ngón tay hắn rồi nói.

Hàn Sâm dở khóc dở cười: “Mấy tuổi rồi mà vẫn thích trò này.”

“Bao nhiêu tuổi thì vẫn là em gái, dù sao anh cũng không được lật lọng với ta.” Hàn Nghiên cười hì hì nói.

Kỷ Yên Nhiên và Tiểu Hoa đều ở nhà. Hàn Sâm ôm Tiểu Hoa chơi một lúc, sau đó lấy “Vật ngữ gen” ra nghiên cứu một lát. Tuy rằng hắn không có cách nào chân chính tu hành quyển công pháp này, nhưng ngày nào cũng phải chịu đau đớn một lần khiến hắn thấy rất bực mình nên muốn nghiên cứu thử xem rốt cuộc phải làm sao mới giải quyết được vấn đề này.

Sức mạnh của Hàn Sâm hoàn toàn không thể lay động được sức mạnh thần bí chảy ra từ áo giáp hắc tinh, dù cho hắn có biến thân thành thân thể Đế Linh siêu cấp cũng vô dụng.

Hàn Sâm cẩn thận nghiên cứu luồng sức mạnh này, nhưng ngay cả thuộc tính của nó là gì cũng không nhìn ra được.

Trước đây hắn từng học thuật nghiên cứu gen siêu hạch theo hệ thống Bạch Dịch Sơn, đều nghiên cứu sâu đến các kiểu thuộc tính của sức mạnh, nhưng

luồng sức mạnh chảy ra từ áo giáp hắc tinh lại hoàn toàn không ăn khớp với những sức mạnh hiện hữu đã biết của hệ thống.

Nhìn đồng hồ đã sắp sửa đến lúc phát tác tiếp theo của áo giáp hắc tinh. Hàn Sâm một mình vào phòng luyện công trong nhà, chuẩn bị chịu đựng đau đớn ập đến lần nữa.

Quả nhiên như giờ quy định, sau khi đến thời gian, sức mạnh thần bí lưu chuyển liên tục trong áo giáp hắc tinh bèn chảy ra khỏi nó rồi tuần hoàn lưu chuyển trong cơ thể Hàn Sâm, mang đến đau đớn cực lớn cho cơ thể của hắn.

Mặc dù không có cách nào ngăn cản chuyện này xảy ra, nhưng Hàn Sâm không phải một người chấp nhận mọi thứ mà không hề làm gì. Trong lúc sức mạnh thần bí kia lưu chuyển trong thân thể của hắn, Hàn Sâm bắt đầu dựa theo phương pháp tu hành của "Vật ngữ gen", hy vọng có thể khống chế luồng sức mạnh thần bí này.

Không biết là do sức mạnh của hắn quá ít, hay bởi vì lông sức mạnh thần bí không thuộc về hắn mà Hàn Sâm căn bản không có cách nào ảnh hưởng đến sự vận chuyển của nó, đương nhiên càng không có khả năng khống chế được nó.

Và như mọi khi, sau khi luồng sức mạnh thần bí kia tuần hoàn một vòng trong cơ thể Hàn Sâm thì lại trở về trong áo giáp hắc tỉnh.

Sau khi đau đớn biến mất, Hàn Sâm vận chuyển một vòng dựa theo phương thức tu luyện của "Vật ngữ gen" theo thói quen, chỉ là lần lần khiến Hàn Sâm hết sức kinh ngạc mừng rỡ.

Thân thể vẫn luôn không hề có phản ứng khi hắn tu luyện "Vật ngữ gen" lúc này lại sinh ra một chút phản ứng, tế bào cả người đều hơi nóng lên, giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Tuy rằng phản ứng này ít đến mức không đáng kể, căn bản còn không tính là nhập môn, nhưng nó thật sự có phản ứng, chứng minh rằng nhân loại có thể tu luyện quyển "Vật ngữ gen" này.

Hàn Sâm lại tiếp tục vận chuyển tuần hoàn thêm mấy vòng, xác định phản ứng có tồn tại, nhưng cũng chỉ giới hạn đến thế mà thôi. Dù cho Hàn Sâm có vận chuyển bao nhiêu lần, phản ứng vẫn cứ yếu ớt như cũ, hoàn toàn không có dấu hiệu tăng mạnh.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý, vẫn vận chuyển hết lần này đến lần khác theo phương pháp tu hành trong "Vật ngữ gen".

Lúc này ở tầng chót một tòa cao ốc trong một tinh cầu, một nam nhân tóc trắng vóc dáng cao to ngồi đầu chiếc bàn dài hội nghị, hai bên cạnh hắn lần lượt là nhân loại và Tu La ngồi.

Nếu có người thấy nhân loại và Tu La này chắc chắn sẽ vô cùng khiếp sợ, bởi vì nhân loại này là một tồn tại lớn mạnh cấp Bán Thần, mà Tu La cũng không thua kém gì nhân loại, là Bán Thần đấu sĩ Tu La cấp bốn.

Nhiều tồn tại lớn mạnh như vậy ngồi bên nam nhân tóc trắng, nhưng ai cũng đều im như thóc, gần như không dám nhìn thẳng vào mặt của nam nhân tóc trắng, lại càng không dám chạm phải tâm mắt của hắn.

"Ai có thể nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra không? Tại sao Hàn Sâm và vợ hắn cùng cả con trai hắn đều còn sống, mà năm thành viên nòng cốt của Tân Lưu Xã chúng ta vẫn chẳng biết đi đâu thế" Ánh mắt của nam nhân tóc trắng đảo qua từng khuôn mặt đám nhân loại và Tu La, hờ hững nói.

Tất cả mọi người đều im lặng không nói gì, một lúc lâu sau, nữ nhân trong hoàng tộc Tu La ngồi bên tay phải nam nhân tóc trắng mới mở miệng lên tiếng: "Xã trưởng đại nhân, nếu như ngài cho phép, ta nghĩ †a có thể mang Hàn Sâm và người nhà của hắn về đấy, chúng ta có thể biết được câu trả lời từ miệng của hắn."

"Như vậy không ổn lắm đâu, chúng ta vẫn chưa thể xác định rốt cuộc hắn có phải con cháu của Hàn Kính Chi hay không. Nếu như hắn bảo không phải mà chúng ta lại ra tay với hắn, chẳng phải sẽ vô cớ đắc tội với nhà họ Kỷ và La Hải Đường hay sao?" Một chàng trai nhân loại ngồi bên trái nam nhân tóc trắng phản bác.

“Hắn không phải thì sao? Xã trưởng đại nhân đã thức tỉnh hoàn toàn, còn phải để tâm đến nhà họ Kỷ hay La Hải Đường chắc?” Nữ nhân Tu La khinh miệt nói.

“Shafi, chuyện này giao cho ngươi, ta chỉ muốn câu trả lời, không được

để ta thất vọng nữa.” Nam nhân tóc trắng hờ hững nói.

“Vâng thưa xã trưởng đại nhân, Shafi chắc chắn sẽ không khiến ngươi thất vọng.” Nữ nhân Tu La đứng dậy hành lễ đáp.

Hết chương 1508.

Chương 1509. Nam nhân giống Thần

Kỷ Yên Nhiên mang Tiểu Hoa đến nhà họ Kỷ ở một thời gian ngắn, thứ nhất là thăm ông cụ Kỷ để hắn không phải lo lắng, thứ hai là nhà họ Kỷ có ông cụ Kỷ và một vài Bán Thần mới thăng cấp bảo vệ, coi như được an toàn hơn một chút.

Hàn Sâm lại ở nhà dạy Bảo Nhi đọc sách. Tuy rằng Bảo Nhi thông minh, nhưng vẫn chưa lớn, đứa trẻ chừng ấy còn cả cả đạt tiêu chuẩn đưa đi nhà trẻ, chứ đừng nói là được đi học.

Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên. Hàn Sâm thoáng nhìn màn hình theo dõi thì thấy hóa ra là người mù.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, người mù vẫn luôn ra vẻ thần bí, thế mà lần này lại chủ động tới cửa, quả thực ngoài dự đoán.

Hàn Sâm mở cửa ra, người mù không nói gì mà đi thẳng vào nhà, chẳng khách sáo chút nào.

“Ở đây có tiện nói chuyện không?” Người mù vừa đi vừa quan sát xung quanh.

“Vào trong phòng nói đi.” Bây giờ tâm tính Hàn Sâm đã cực kì điềm Tĩnh, không còn nóng nảy như trước đây nữa. Hắn biết mình đã đến gần chân tướng.

Vào trong phòng khách, Hàn Sâm hỏi người mù: “Ngươi muốn uống gì không?”

“Không cần, ta không có nhiều thời gian lắm, nói xong mấy câu rồi đi ngay.” Người mù nhìn Hàn Sâm nói: “Bây giờ ngươi đang rất nguy hiểm, có kẻ muốn lấy mạng của ngươi.”

“Kẻ muốn giết ta rất nhiều, ta đã làm quen từ lâu rồi.” Hàn Sâm nhún vai đáp.

“Lần này khác đấy, kẻ muốn mạng ngươi lần này thật sự có năng lực giết chết ngươi. Nếu kẻ kia thật sự ra tay, dù cho là La Hải Đường cũng không bảo vệ được ngươi đâu.” Người mù nói.

“Là ai muốn giết ta?” Hàn Sâm cũng chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi chứ không trông mong gì người mù có thể trả lời vấn đề của hắn.

Nhưng người mù lại trả lời rất thẳng thắn: “Tân Lưu Xã” “Các ngươi có quan hệ với Tân Lưu Xã ư?” Hàn Sâm khẽ giật thót, nhìn người mù rồi hỏi.

Người mù gật đầu: “Tình hình rất phức tạp, giờ không có thời gian nói tỉ mỉ đâu. Cha ngươi bảo ta nói cho ngươi biết, mang người nhà của ngươi đến nhà họ Kỷ hoặc là nhà họ La để tạm thời tị nạn, nhỡ có một ngày ngươi rơi vào trong tay Tân Lưu Xã, dù ai hỏi ngươi đi nữa thì ngươi chỉ cần biết, cụ ngươi Hàn Kính Chi chỉ là một viên chức nhỏ bình thường, không có bất kỳ quan hệ gì với Hàn Kính Chi là bộ đội đặc chủng Lam Huyết cả.”

“Ta phải biết mọi chuyện.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Những điều ngươi muốn biết đều ở trong này, vào chỗ an toàn rồi hãy mở nó. Sau khi xem xong thì tiêu hủy hoàn toàn đi, không thể để cho bất kỳ ai

nhìn thấy, bằng không cha ngươi sẽ gặp nguy hiểm tính mạng.” Người mù kín đáo đưa một tinh tạp cho Hàn Sâm, sau đó rời khỏi nhà cũ nhà họ Hàn ngay.

Người mù đi rất nhanh, Hàn Sâm không hề kịp nói thêm gì thì hắn đã ra khỏi cửa đi xa rồi.

Đóng cửa lại, Hàn Sâm về phòng mình, đọc nội dung trên tinh tạp.

Rất nhanh, trên màn hình toàn tức xuất hiện một bóng dáng mà Hàn Sâm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ, thoạt nhìn cực kỳ giống người cha trong trí nhớ của Hàn Sâm.

“Tiểu Sâm, mọi lời ta nói bây giờ, người đều phải nhớ thật kỹ, ngươi đã trưởng thành, đã có phán quyết của chính mình, ta tin ngươi sẽ làm ra quyết định chính xác.”

Người đàn ông hiện trên màn hình thoáng dừng lại rồi thở dài: “Đây là một câu chuyện rất dài, ta chỉ có thể dùng ngôn từ đơn giản nhất kể hết mọi chuyện một cách đại khái cho ngươi, nếu như còn có thể sống sót gặp mặt, ta sẽ nói một cách cặn kẽ những chỉ tiết kia cho ngươi biết.”

“Thứ nhất, ông của ta cũng là cụ của ngươi tên Hàn Kính Chi, trước đây được gọi là khí công đại sư cuối cùng của Liên Minh, Hàn Kính Chi.”

Hàn Sâm ngây người, không thể lập tức phản ứng lại được. Hắn đã quen với tác phong thần bí của đời cha ông mình, bây giờ nam nhân này lại dùng phương thức trực tiếp như vậy để nói chuyện, trái lại khiến hắn trong nhất thời có phần khó tiếp thu được.

Người đàn ông nói tiếp: “Thứ hai, đúng là ông cố ngươi thật sự tên là Hàn Kính Chi, nhưng hắn cũng không phải là khí công đại sư như lời đồn, cũng không có huyết mạch đặc biệt nào cả. Hắn xuất thân từ phái Giang Tương thời xưa, đó cũng chẳng phải một môn phái luyện khí sĩ gì mà là một môn phái lừa đảo chuyên nghiệp lấy thân phận nhà tri thức thời xưa làm vỏ bọc.

Hàn Sâm nghe mà trợn mắt há mồm. Hắn vốn tưởng rằng Hán Kính Chi chân chính ít nhiều vẫn có chút bản lĩnh thật sự, bằng không làm sao có thể

làm mưa làm gió như vậy được.

Ai ngờ hóa ra chỉ là một tên lừa đảo thuần túy, hơn nữa còn là chuyên nghiệp.

“Thứ ba, ông ngươi cũng không thật sự là ông của ngươi, chú hai và cô ngươi cũng không có quan hệ máu mủ gì với ngươi cả. Năm ấy khi cụ ngươi không thể tránh khỏi cái chết đã bắt đầu sử dụng con cờ ngầm được chuẩn bị từ sớm, cũng chính là thân phận viên chức nhỏ Hàn Kính Chi này. Cụ ngươi chiếm lấy thân phận một viên chức nhỏ, mà ta cũng chiếm lấy thân phận con cả của ông ngươi. Nhà họ Hàn vì bọn ta mà hy sinh hai mạng người, chúng ta nợ nhà họ Hàn rất nhiều. Vậy nên dù bọn họ có làm chuyện gì cũng không nên trách bọn họ. Ngoại trừ Hàn Kinh Chi nguyên bản và ông ngươi ra thì cả nhà họ không ai biết gì hết, nhưng quả thực chúng ta nợ nhà bọn họ hai mạng người.”

Biểu cảm của Hàn Sâm đã thay đổi cực kỳ phức tạp, nói không rõ là biểu cảm gì. Mọi thứ nam nhân nói đều vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

“Vốn chúng ta cho rằng có thể thoát khỏi truy sát, sống như một gia đình bình thường. Nhưng ai biết vẫn bị bọn chúng phát hiện ra manh mối, cuối cùng truy xét được đến ta. Khi đó đúng lúc tập đoàn Tinh Vũ muốn thu mua công ty nhà chúng ta, ta bèn mượn cơ hội này giả chết, hơn nữa sắp xếp một số chuyện để cho bọn chúng tưởng đầu mối này là sai lầm, tiếc rằng ta đã tính sai hai chuyện.”

Người đàn ông nói đến đây thì nở nụ cười khổ: “Ta thật sự không ngờ vợ ta lại là con gái của La Hải Đường, càng không ngờ rằng con trai ta sẽ xuất sắc như vậy. Sau khi ngươi dần dần trưởng thành, lại hấp dẫn sự chú ý của bọn chúng lần nữa. May mà ông ngoại ngươi là La Hải Đường, sau đó ngươi lại thành con rể của Kỷ Nhược Chân, cộng cả sức mạnh của ngươi, cùng với rất nhiều nỗi nghi ngờ trên người ngươi khiến bọn chúng không rõ ràng rốt cuộc ngươi có phải là con cháu của Hàn Kính Chi hay không. Vả lại bọn chúng cũng sợ rút dây động rừng, khiến Hàn Kính Chi đề phòng nên mới chậm chạp không hề ra tay với ngươi.”

Nói đến đây, vẻ mặt nam nhân trở nên nghiêm trọng: “Nhưng giờ khác rồi, nam nhân kia đã thức tỉnh từ ngủ mê, tối đa còn có ba năm nữa là hắn có

thể khôi phục hoàn toàn. Bây giờ bọn chúng đã bắt đầu không dè chừng gì cả, thậm chí có khả năng tương lai ba năm sau sẽ làm cho bố cục của toàn bộ vũ trụ xảy ra thay đổi cực lớn. Thời gian ba năm này rất quý giá đối với ngươi, ngươi có thể tạm thời đến nhà họ Kỷ hoặc nhà họ La để tị nạn, nhưng ba năm sau, nam nhân kia hoàn toàn khôi phục, nếu như hắn thật sự có ý định giết ngươi, dù cho là nhà họ Kỷ hay nhà họ La e rằng cũng không bảo vệ nổi ngươi."

Hàn Sâm mấp máy môi, hắn rất muốn hỏi, rốt cuộc nam nhân kia là ai, có phải xã trưởng Tân Lưu Xã hay không, hay là người của Huyết Mệnh Giáo.

Nhưng đây chỉ là một tư liệu hình ảnh, không thể trả lời hắn. Vậy nên dù Hàn Sâm mấp máy môi nhưng lại không có âm thanh nào phát ra, cuối cùng vẫn mím lại.

Dường như nam nhân nhìn thấu suy nghĩ của Hàn Sâm, tiếp tục nói: "Người đàn ông kia chính là xã trưởng Tân Lưu Xã, ta thay đổi thận phận lẻn vào Tân Lưu Xã nhiều năm, nhưng trừ việc hắn cực mạnh ra thì ta vẫn hoàn toàn không biết gì về hắn cả. Điều duy nhất có thể xác định là, hắn là một người hùng mạnh như Thần, nếu như đợi hắn hoàn toàn khôi phục rồi thì dù có là Bán Thần đỉnh cấp, trước mặt hắn cũng chỉ như con búp bê không thể chịu nổi một kích"

Hết chương 1509.

Chương 1510. Thời gian ba năm

"Nhưng nam nhân kia có một nhược điểm trí mạng, hắn không vào Tí Hộ Sở được. Nếu như thật sự đến mức sống còn, ngươi có thể tiến vào Tí Hộ Sở để lánh nạn, mặc dù trong đó vẫn sẽ có rất nhiều cường giả của Tân Lưu Xã, nhưng chí ít ngươi không cần phải đối mặt với xã

a"

trưởng Tân Lưu Xã.

Nói đến đây, vẻ mặt của nam nhân rất phức tạp: “Con của ta, ngươi xuất sắc hơn tưởng tượng của ta rất nhiều, có thể có một đứa con trai như ngươi là kiêu ngạo lớn nhất cả đời của ta. Dù cho như thế nào đi nữa thì nhất định phải sống đấy, chăm sóc tốt mẹ ngươi và Tiểu Nghiên, con dâu rất tốt, Tiểu Hoa cũng rất đáng yêu. Ta sẽ dùng hết sức mình có để bảo vệ mọi người, hy vọng có một ngày được đoàn tụ.”

Hình chiếu đến đây là kết thúc. Hàn Sâm không biết nam nhân trong hình chiếu có thật sự là cha mình hay không. Khoa học kỹ thuật thời nay quá phát triển, muốn làm một tư liệu như vậy thật sự rất dễ dàng.

Hàn Sâm biết, lý do người mù mạo hiểm tự mình đưa tới đây chính là vì sợ hắn không tin.

Mặc dù bây giờ Hàn Sâm không dám tin hoàn toàn, nhưng những nội dung này quả thực giải thích rất nhiều nỗi băn khoăn trong lòng hắn, hơn nữa nghe cũng rất hợp lý.

Nhưng trong lòng Hàn Sâm vẫn có một số nghỉ ngờ, luôn cảm thấy sai sai ở đâu đó.

Nếu như Hàn Kính Chỉ né tránh Tân Lưu Xã, vậy tại sao con cờ ngâm hắn bày ra lại vẫn có thể lấy cái tên Hàn Kính Chi này.

Đừng nói gì mà nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, hoặc dưới đèn tối gì gì đấy. Toàn là nói vớ vẩn, dùng một cái tên hoàn toàn không liên quan gì đến Hàn Kính Chi tuyệt đối sẽ an toàn gấp bao nhiêu lần so với ba chữ Hàn Kính Chỉ này, tỉ lệ phần trăm bị phát hiện cũng sẽ thấp hơn rất nhiều.

Nếu như nói đó là kiêu ngạo của Hàn Kính Chi, không chịu thay tên đổi họ của mình, vậy cũng chẳng thể nào nói nổi. Hàn Kính Chi vốn là một tên lừa đảo chuyên nghiệp, việc vứt bỏ tên họ của mình với hắn mà nói căn bản chỉ là chuyện thường, không có khả năng vì một chút kiêu ngạo của mình mà phải mạo hiểm lớn như vậy.

Ngoài trừ điểm nghi vấn này ra, mọi chuyện trong hình chiếu đều nghe rất đáng tin.

“Rốt cuộc Xã trưởng Tân Lưu Xã là ai? Còn mạnh hơn cả Bán Thần đỉnh cấp, lại không vào được Tí Hộ Sở, rốt cuộc hắn là ai? Một kẻ lừa đảo như Hàn Kính Chi, sao lại đắc tội hắn, khiến hắn hận Hàn Kính Chi như vậy, thậm chí ngay cả con cháu của Hàn Kính Chi cũng không tha?” Hàn Sâm thầm suy tư trong lòng.

Bất kể hình chiếu thật hay giả, có một điều Hàn Sâm có thể xác định, Tân Lưu Xã chắc chắn sẽ không buông tha hắn, bất luận thật giả, hắn đều cần phải nâng cao sức mạnh của mình để ứng phó với biến cố sắp sửa xảy ra.

Đối với việc đến nhà họ Kỷ hoặc nhà họ La, Hàn Sâm lại không có dự định như vậy. Hắn biết rõ, với thực lực bây giờ của hắn, sợ rằng còn mạnh hơn cả nhà họ Kỷ cộng lại. Nếu như hắn còn không ngăn nổi, đến nhà họ Kỷ sẽ chỉ khiến nhà họ Kỷ chôn cùng mà thôi.

Mặc dù mười năm nay có khá nhiều Bán Thần mới xuất hiện, nhưng so với Hàn Sâm thì chẳng tính là chiến lực gì. Toàn bộ Liên Minh có thể đạt đến Bán Thần siêu cấp được mấy người?

Ngoại trừ Cố Khuynh Thành và Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo ra, ngay cả một người Hàn Sâm cũng chưa từng thấy, kể cả nhà họ Kỷ cũng không có.

Hàn Sâm nắm giữ hạch gen Thần đã có thể xem như là siêu cấp. Vậy nên hắn đến nhà họ Kỷ căn bản chẳng hề có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ làm liên lụy đến nhà họ Kỷ thôi.

Phá hủy tinh tạp, Hàn Sâm tiếp tục dạy học cho Bảo Nhi.

Có điều Hàn Sâm vẫn thất thần, hắn không nhịn được suy đoán xem rốt cuộc xã trưởng Tân Lưu Xã là ai.

Dường như khả năng lớn nhất là A Tu La. A Tu La biến mất khỏi Tí Hộ Sở một cách khó hiểu, để lại Tu La tộc, không thể vào trong Tí Hộ Sở. Mà xã trưởng Tân Lưu Xã cũng không vào Tí Hộ Sở được, tổng kết lại những điều trên, xã trưởng Tân Lưu Xã rất có khả năng chính là A Tu

La.

Hàn Sâm còn có một ý nghĩ, tên xã trưởng Tân Lưu Xã kia hận Hàn Kính Chi đến thế, hơn nữa hình như còn xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, cho tới bây giờ vẫn chưa thể khôi phục hoàn toàn.

Nghĩ như vậy, Hàn Sâm lại cảm thấy xã trưởng Tân Lưu Xã rất có khả năng chính là vị Thần mà tiểu tổ hành động thứ bảy đã gặp phải ở trong Tí Hộ Sở. E rằng khi ấy, giữa hắn và Hàn Kính Chi đã xảy ra chuyện gì đó cho nên mới dẫn tới cục diện hiện giờ.

Hai suy đoán này là hai cái Hàn Sâm thấy có khả năng nhất, nhưng cũng không có nhiều chứng cứ, hắn cũng không biết rốt cuộc chân tướng là gì.

Nhưng dù trời có sập xuống thì cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Không thể biết mình ngày mai sẽ chết thì hôm nay cứ ngồi ở nhà chờ chết được.

Hàn Sâm không phải người như vậy, dù cho thật sự phải chết thì trước khi chết hắn cũng muốn sống thoải mái tự tại, huống cho ít nhất hắn vẫn còn ba năm nữa, đến lúc đó ai thua ai thắng khó mà nói được.

Đến ngày Hàn Nghiên đi họp lớp, Hàn Sâm mang Bảo Nhi đi cùng nàng. Tân Lưu Xã đã biết hắn còn sống, hắn cũng không cần phải giấu giếm gì nữa, thoải mải ngồi phi thuyền công cộng của Liên Minh đi đến tinh cầu Vantis.

Tinh cầu Vantis chính là một tinh cầu du lịch nghỉ ngơi, có rất nhiều khách sạn để nghỉ lại. Địa điểm họp lớp của Hàn Nghiên được xem như là khách sạn nghỉ ngơi sang trọng nhất ở tinh cầu Vantis.

Hàn Nghiên nói với Hàn Sâm, trong số những bạn học của nàng, trừ nàng ra thì đa phần đều vẫn chỉ là siêu việt giả, chỉ có một người đã thăng cấp lên Bán Thần giống nàng, cũng chính là người tổ chức lần họp lớp này, tên Triệu Danh Trạch.

“Người nhà họ Triệu gen Thiên Sứ ấy hả?” Hàn Sâm hỏi.

Hàn Nghiên gật đầu: “Con thứ hai của Triệu Thất, hồi còn học trong trường quân đội, hắn vẫn luôn theo đuổi ta, nhưng ta không thích tính cách của hắn.”

Hàn Sâm mới chợt hiểu ra: “Lần này ngươi mang ta đi là muốn ta giúp ngươi chặn sự quấy rầy của tên Triệu Danh Trạch kia đúng không?”

Hàn Nghiên cười hì hì nói: “Người theo đuổi ta rất nhiều, nhưng gen Thiên Sứ bây giờ như mặt trời ban trưa, lực ảnh hưởng trong Liên Minh quá lớn, dù cho bây giờ ta tìm một người bạn trai đi cùng thì tám chín phần mười cũng sẽ bị đả kích thương tích đầy mình trước mặt Triệu Danh Trạch. Chẳng phải trước giờ anh hai có ân oán với nhà họ Triệu à, ngươi không sợ hắn đấy chứ?”

Hàn Sâm giả vờ tức giận hừ lạnh: “Chỉ là một nhà họ Triệu thôi, có gì phải sợ? Nếu hắn thật sự không biết điều như vậy, ta sẽ giúp ngươi dạy dỗ hắn một trận, đừng nói là một Triệu Danh Trạch, dù Triệu Thất tới cũng vô dụng. Tiểu Nghiên, ngươi đừng lo lắng gì cả, chọn người mình thích là được, ngoại trừ cha mẹ và anh trai ngươi ra, toàn bộ vũ trụ đều không có ai có thể ép người làm chuyện ngươi không thích.”

Hàn Nghiên bĩu môi: “Ý ngươi là nếu cha mẹ và ngươi không thích thì †a có chọn ai cũng vô dụng thôi đúng không?”

“Tất nhiên, tục ngữ nói rồi, không nghe lời người lớn tuổi, sẽ gặp tai họa ngay. Lời của ta và cha mẹ ngươi phải nghe theo.” Hàn Sâm nói như chuyện đương nhiên.

“Cắt, ngươi đang tiêu chuẩn kép đó, trước đây ta cũng có thấy ngươi

nghe lời mẹ nói đâu.” Hàn Nghiên nói một cách cực kỳ khinh bỉ. Trong một phi thuyền dân dụng Liên Minh bình thường, Shafi đang xem thông tin trong hình chiếu.

“Đúng là thằng cha điếc không sợ súng, vẫn còn có tâm trạng đi tham gia họp lớp của em gái cơ đấy, cũng tốt, giải quyết hắn ở chỗ này, chúng ta cũng đến tinh cầu Vantis.” Shafi ra lệnh, phi thuyền lập tức đi về hướng tinh cầu Vantis.

Hết chương 1510.

Chương 1511. Tina

Hàn Sâm và Hàn Nghiên cùng đi đến khách sạn thì thấy một nam nhân tuổi còn trẻ tiến lên đón: “Tiểu Nghiên, rốt cuộc ngươi đã tới rồi, đám Viện Viện và Hồng Liên Thuận đều đã tới rồi đấy, ở trong đợi ngươi đã lâu.”

Thấy Hàn Sâm bế Bảo Nhi ở bên cạnh, nam nhân trẻ tuổi ngẩn ra, sau đó gượng cười hỏi: “Anh này là bạn trai của Tiểu Nghiên à?”

“Đây là anh trai ta” Hàn Nghiên mỉm cười đáp.

_)

“Anh ngươi? Chẳng phải anh ngươi đã… mang.

Người đàn ông trẻ tuổi hoang

“Anh ta đâu có dễ chết như thế.” Hàn Nghiên nói rồi quay về phía Hàn Sâm giới thiệu nam nhân trẻ tuổi kia: “Đây là bạn học ở trường quân đội Hắc Ưng của ta tên là Triệu Danh Trạch, cậu hai gen Thiên Sứ tiếng †ăm lừng lẫy.

“Rất vui khi gặp ngươi.” Hàn Sâm đưa tay ra và nói.

Tuy rằng Triệu Danh Trạch đưa tay ra nhưng trên mặt vẫn là vẻ ngờ vực, như không thể tin nổi hỏi: “Ngươi thật sự là Hàn Sâm?”

“Không thể giả được.” Hàn Sâm cười đáp.

“Đừng đứng ở đây nữa, đám Viện Viện lại chờ sốt ruột bây giờ.” Hàn Nghiên nói.

“Bọn họ đang ở trong đại sảnh, ta mang các ngươi vào.” Triệu Danh Trạch vội vàng dẫn đường ở đằng trước, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng liếc về phía Hàn Sâm.

‘Thế mà Hàn Sâm lại không chết, điều này thật sự là một tin tức vô cùng kinh người.

“Tiểu Nghiên, sao giờ ngươi mới tới thế? Ôi, không phải chứ, thậm chí ngươi có cả con rồi hả, đây là chồng ngươi à?” Sau khi vào đại sảnh, mấy nam nhân và phụ nữ thấy Hàn Nghiên thì đều đi tới, thấy Hàn Sâm và Bảo Nhi bên cạnh Hàn Nghiên thì càng kinh ngạc hô lên.

“Nói cái gì đó, đây là anh trai ta, ta không có bạn trai, vậy nên mới mang anh trai ta đi cùng.” Hàn Nghiên nói.

“Anh trai ngươi… Chẳng phải là siêu cấp quý tộc đệ nhất của Liên Minh chúng ta ư? Không phải mười năm trước hắn đã xảy ra chuyện rồi…” Phương Viện Viện chưa nói xung, nghi ngờ nhìn Hàn Sâm, những người khác cũng mang vẻ mặt tương tự.

“Đúng là xảy ra chuyện, đi lạc vào một tinh hệ hoang vu, mất mười năm mới tìm được đường trở về…” Hàn Nghiên giải thích sơ sơ một lượt.

Mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, Phương Viện Viện cười hì hì đi tới †rước mặt Hàn Sâm rồi nói: “Đàn anh, trước đây ta rất sùng bái ngươi, khi đó ngươi chính là thần tượng của mọi học sinh trong trường quân đội Hắc Ưng đó.”

Hàn Sâm cũng xuất thân từ trường quân đội Hắc Ưng, đây đều có thể coi là đàn em khóa dưới của hắn. Bàn về thân phận, cảm giác trong nháy mắt kéo gần khoảng cách, trò chuyện cũng xem như vui vẻ.

“Mười năm không gặp, không biết ngươi có lụt nghề không đây.” Đang lúc mọi người nói chuyện phiếm thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói hơi lạnh lùng truyền tới.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía giọng nói truyền đến thì thấy Y Đông Mộc ngồi trên ghế sô pha, trong tay cầm một chén rượu, đứng dậy đi về phía Hàn Sâm.

“Tại sao ngươi lại ở chỗ này?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc, không hiểu được sao lại thấy Y Đông Mộc ở đây.

Phương Viện Viện đi tới bên cạnh Y Đông Mộc kéo hắn lên rồi níu cánh tay hắn, hơi có vẻ đắc ý mà nói: "Đây là bạn trai ta Y Đông Mộc, nếu đàn anh quen biết thì ta sẽ không giới thiệu nhiều nữa."

Triệu Danh Trạch cười bảo: "Bây giờ ai mà không biết tiếng tăm của Y Đông Mộc, hắn chính là Bán Thần còn nổi danh hơn cả Y Nghị Hội, trò giỏi hơn thầy."

Bạn học của Hàn Nghiên đương nhiên đều biết tiếng tăm của Y Đông Mộc rất lớn, Hàn Sâm cũng cảm thấy hứng thú vô cùng. Hắn ngồi xuống bên cạnh Y Đông Mộc, cười hỏi: "Xem ra dạo này ngươi sống rất tốt, gặt hái cả người đẹp lẫn công danh ha."

Y Đông Mộc hờ hững nói: "Điều đáng tiếc duy nhất chính là không thể giao thủ với Kim Tệ, cuối cùng không thể thắng được hắn."

Hàn Sâm hàn huyên vài câu với Y Đông Mộc. Y Đông Mộc không phải là một người thích nói chuyện, trên cơ bản trừ Hàn Sâm ra hắn rất ít khi nói chuyện với người khác, trông có vẻ càng lạnh lùng hơn trước đây.

Trong lúc đám người Hàn Sâm nói chuyện phiếm, một chiếc phi thuyền đã lặng yên hạ xuống tinh cầu Vantis.

Shafi ngụy trang một chút, sau khi đội mũ lên thì đi xuống khỏi phi thuyền. Nhưng nàng chưa kịp rời khỏi phi thuyền đã thấy một người khác đi xuống từ phi thuyền.

"Tiểu thư Tina, tại sao ngươi lại ở đây?" Shafi trợn to mắt nhìn thiếu nữ đi từ trên thuyền xuống, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Ta đi theo Shafi ngươi tới đây đó." Tina nháy mắt một cái, vẻ ranh mãnh thoáng qua.

Shafi tức khắc nở nụ cười khổ: "Tiểu thư Tina, ngươi lén chui vào phi thuyền của ta trốn ra ngoài, nếu bị xã trưởng đại nhân biết được, ta sẽ bị trách phạt."

Nhưng Tina nháy mắt một cái rồi nói: “Không cho cha ta biết là được mà? Chẳng phải ngươi tới giết tên Hàn Sâm kia sao? Ta có thể giúp ngươi mà.”

“Tiểu thư, đây là nhiệm vụ của ta, ta có thể tự hoàn thành, người về phi thuyền trước đi đã, ta sẽ sai người đưa ngươi trở lại.” Shafi vội vàng nói.

“Dì Shafi, có phải ngươi cảm thấy năng lực của ta không bằng ngươi, không giúp được ngươi đúng không?” Dường như Tina có hơi tức giận hỏi.

“Tiểu thư, ý ta không phải thế, ngươi thừa kế gen ưu tú của xã trưởng đại nhân, năng lực hơn xa ta, nhưng Hàn Sâm chỉ là một Bán Thần nhân loại, căn bản không xứng để tồn tại cao quý như tiểu thư tự mình ra tay.” Trong lòng Sa Phỉ rất bất đắc dĩ.

Tina là con gái duy nhất của xã trưởng Tân Lưu Xã, được cưng chiều cực kỳ. Gen của nàng cũng quả thực rất mạnh, nhưng dù sao thì tuổi tác quá nhỏ, hơn nữa không có kinh nghiệm thực chiến, nếu thật sự chiến đấu với cường giả Bán Thần, nhỡ mà xảy ra sơ xuất gì, Shafi không gánh nổi trách nhiệm ấy.

Tina chỉ tùy tiện bị mất một sợi tóc thôi, e rằng xã trưởng cũng sẽ nổi trận lôi đình, nói không chừng sẽ lấy ngay cái mạng nhỏ của Shaïfi.

Tuy rằng Tina còn thiếu kinh nghiệm, nhưng lại rất thông minh, nháy mắt một cái rồi nói: “Dì Shafi à, ngươi không phải lo lắng, lần này ta đi ra ngoài còn tiện tay mượn chiến giáp gen của cha, không có bất kỳ nguy hiểm nào đâu.”

Shafi trừng mắt to hơn, thất thanh nói: “Cái gì? Ngươi trộm chiến giáp gen của xã trưởng đại nhân ư?”

“Dì Shafi à, đừng nói khó nghe vậy chứ, ta là con gái của cha, đồ của cha chính là đồ của ta, ta lấy đồ của mình dùng một chút sao có thể gọi là trộm được?” Tina nháy mắt nói.

Shafi không biết mình nên làm phản ứng gì nữa. Nhưng ngẫm lại thì vị đại tiểu thư Tina này không sợ trời không sợ đất, ngay cả xã trưởng cũng phải bó tay với nàng.

Bây giờ nàng đã lén tới đây rồi, muốn đưa nàng trở về là không thể nào. Nàng mang theo chiến giáp gen trên người trái lại an toàn hơn một chút.

Chí ít cũng không cần phải lo lắng Tina bị thương bất ngờ mà bị xã trưởng trách phạt. Với sức mạnh của chiến giáp gen, dù cho là Bán Thần đỉnh cấp cũng không thể làm tổn thương đến Tina.

“Dì Shafi ơi, chúng ta mau mau đi giết tên Bán Thần nhân loại kia đi.” Tina có phần hào hứng giục.

“Đi cũng được, nhưng tiểu thư Tina, ngươi phải hành động theo sắp xếp của ta.” ShafI nói.

Tina đồng ý một tiếng, nhưng Shafi nhìn vẻ mặt của nàng là biết, nuốn nàng nghe lời là chuyện không đời nào.

Bây giờ Shafi thấy may mà Tina trộm chiến giáp gen ra, bằng không nhỡ mà nàng bị tổn thương gì, đấy mới thực sự là rắc rối lớn.

Hết chương 1511.

Chương 1512. Sâu không lường được

Shafi dựa theo kế hoạch đã vạch ra, mang Tina cùng tiến vào khách sạn, nhưng các nàng không thấy Hàn Sâm trong đại sảnh, cũng không hề thấy Hàn Nghiên.

Y Đông Mộc cực kỳ không thích nơi như vậy nên đã bảo Hàn Sâm cùng đến phòng thi đấu của khách sạn.

“Hàn Sâm, để ta xem thử xem mười năm này ngươi có thụt lùi hay không.” Y Đông Mộc đứng trên đài thi đấu, cầm một thành dao găm chuyên để đối kháng nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng bước lên đài thi đấu, trong tay cầm một thanh kiếm chuyên để đối kháng, cười tủm tỉm nói: “Dù có không tiến bộ nhưng cũng không đến mức thụt lùi.”

Y Đông Mộc không nói lời vô ích mà đâm dao găm tới.

Quan hệ của mấy người Hàn Nghiên, Phương Viện Viện và Triệu Danh Trạch khá tốt, lúc này cũng đều xem trận chiến ở dưới đài.

Hồng Liên Thuận có phần hào hứng nói: “Không biết đàn anh Hàn hay

Y Bán Thần, ai mạnh hơn đây.

Phương Viện Viện tràn đầy tự tin nói: “Đương nhiên Đông Mộc nhà bọn †a rồi, tuy anh trai Tiểu Nghiên rất mạnh nhưng dù sao hắn cũng lãng phí mười năm, rất nhiều thứ chắc chắn sẽ thấy gượng tay.”

Hàn Nghiên mỉm cười: “Dù gượng tay thế nào đi nữa, anh trai ta cũng sẽ không thua.”

Triệu Danh Trạch vội vàng hòa giải: “Đàn anh Hàn và Y Bán Thần đều là nhân vật truyền kỳ của Liên Minh chúng ta, bọn họ đều là Bán Thần rất có thực lực, ai thắng ai thua cũng có thể.”

Trong lúc mọi người nói chuyện, chiến đấu cũng đã nháy mắt đạt tới cao trào.

Thuật ám sát của Y Đông Mộc đã đạt tới trình độ xuất thần nhập hóa, vừa ra tay chính là chết chắc. Tuy dùng chỉ là dao găm chuyên để đối kháng, gần như không có lực sát thương gì nhưng ở trong tay Y Đông Mộc vẫn bạo phát ra uy lực không thể tin nổi như cũ.

Mọi người đang nhìn ở khoảng cách gần mà lại đều không thể thấy được Y Đông Mộc ra tay thế nào, thân thể Y Đông Mộc trong nháy mắt đâm dao găm ra giống như biến mất.

Ngay cả cường giả đã thăng cấp lên Bán Thần như Hàn Nghiên và Triệu Danh Trạch cũng không thấy được đường đi nước bước của Y Đông Mộc.

Kengl

Kiếm đối kháng trong tay Hàn Sâm vung ngược ra chém về phía khoảng không sau eo, nhất thời chỉ nghe thấy một tiếng kim loại vang lên, sau đó mới nhìn thấy Y Đông Mộc và dao găm trong tay hắn xuất hiện.

Cùng gần như chỉ trong chớp mắt, Y Đông Mộc lại biến mất, đến khi kiếm trong tay Hàn Sâm vung ra lần nữa lại phát ra tiếng kim loại, thân người Y Đông Mộc mới lại hiện ra.

Bóng người Y Đông Mộc như ẩn như hiện, xuất quỷ nhập thần xung quanh Hàn Sâm như một linh hồn, nhưng dao găm của hắn vẫn luôn không thể đâm trúng Hàn Sâm, đều bị kiếm trong tay Hàn Sâm cản lại.

“Siêu quá, bọn họ đúng là giỏi thật, không biết lúc nào ta mới có thể mạnh được như bọn họ.” Hồng Liên Thuận nhìn mà sáng rực hai mắt cảm thán.

“Hàn Nghiên, anh trai ngươi quả thực rất giỏi, nhưng Đông Mộc nhà ta vẫn chiếm thượng phong.” Phương Viện Viện nói.

“Người ta bảo nữ nhân khi yêu đều bị mù, xem ra đúng là như vậy thật rồi” Hàn Nghiên cũng không cam lòng yếu thế, ngầm phản kích bảo.

“Ngươi không thấy anh ngươi đã bị Đông Mộc áp chế à? Ngay cả năng lực phản kích cũng không có, đến bây giờ vẫn chưa thể chủ động tấn công một kiếm kìa.” Phương Viện Viện bĩu môi một cái rồi nói.

Hàn Nghiên bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Triệu Danh Trạch bên cạnh: “Ta nói sợ Viện Viện không tin, Triệu Danh Ngạch, ngươi giải thích cho nàng đi.”

Triệu Danh Ngạch vẫn nhìn đối chiến trên đài, khuôn mặt hiện vẻ khiếp sợ, bị Hàn Nghiên gọi một tiếng mới hồi phục tinh thần lại, vẻ mặt kỳ dị nói: “Ta luôn nghe cha ta nói, trong Liên Minh có vài người khiến hắn vô cùng bội phục, một trong số đó chính là đàn anh Hàn, hơn nữa thứ cha ta bội phục nhất chính là khả năng tu hành của đàn anh Hàn. Ta luôn nghe cha kể rằng khả năng tu hành của đàn anh Hàn rất mạnh, vốn trong lòng ta còn có chút không phục, nghĩ thầm sau này có cơ hội nhất định phải đọ sức với đàn

anh Hàn một trận, đánh bại đàn anh Hàn cho cha xem. Nhưng hôm nay nhìn kiếm pháp của đàn anh Hàn, †a mới biết mình còn kém xa, chỉ sợ đàn anh Hàn có cho ta mười năm †a cũng không thể thắng hắn."

Hàn Nghiên hơi bất ngờ, không ngờ rằng Triệu Thất lại nhận xét Hàn Sâm như thế, có vẻ không tin hỏi: "Giám đốc Triệu mà nhận xét anh trai ta như thế á?"

Triệu Danh Trạch cười khổ nói: "Quả thật giữa cha ta và anh ngươi có chút mâu thuẫn về mặt lợi ích, nhưng cha ta, hắn hiểu rõ nhất không phải là bạn bè người thân của mình mà lại chính là đối thủ của hắn. Thời gian hắn dùng để nghiên cứu đối thủ còn hơn nhiều sự quan tâm hắn dành cho bạn bè người thân nữa, mà đàn anh Hàn chính là một †rong những đối thủ khiến hắn bỏ công nghiên cứu nhiều nhất."

"Ngươi nói nhiều như vậy mà vẫn chưa nói ra được vì sao đàn anh Hàn lại mạnh hơn Đông Mộc được chứ?" Phương Viện Viện không phục nói.

Triệu Danh Trạch nói tiếp: "Y Bán Thần rất mạnh, thuật ám sát có thể nói là độc nhất vô nhị, ở phương diện này có thể nói rằng hắn là Bán Thần mạnh nhất trong nhân loại."

"Lời hay ý đẹp gì ngươi đều nói cả rồi." Hàn Nghiên bĩu môi bảo.

Triệu Danh Trạch nhìn thoáng Phương Viện Viện một cái sau đó mới cười khổ nói: "Ta không am hiểu thuật ám sát nhưng cũng xem như là biết một ít, không dám đánh giả một cường giả như Y Bán Thần, ta chỉ nói một chút quan điểm của mình. Thuật ám sát suy cho cùng phải là giết chết trong một kích, Y Bán Thần dùng thời gian lâu như vậy đã xuất ra gần trăm kích mà vẫn không thể làm đàn anh Hàn bị thương. Điều này với người tu luyện thuật ám sát mà nói, không phải một hiện tượng tốt."

Trên thực tế Triệu Danh Trạch nói rất uyển chuyển, thuật ám sát một kích không trúng thì trên cơ bản đã coi như thất bại.

Hàn Sâm đứng bất động tại chỗ, chỉ bằng một thanh kiếm đã chặn được mọi tấn công của Y Đông Mộc, sớm đã khiến cho Triệu Danh Trạch giật mình

hết sức, chẳng qua hắn không thể nói quá thẳng ở trước mặt Phương Viện Viện được.

Mặc dù Phương Viện Viện đang trong tình yêu cuồng nhiệt, cũng cực kỳ tự tin với Y Đông Mộc, nhưng nàng không phải là một người ngốc, đương nhiên nghe ra được ý tứ trong lời nói của Triệu Danh Trạch.

“Tiểu Nghiên, đàn anh Hàn thật sự mạnh đến thế ư? Chẳng phải hắn đã lưu lạc mười năm ở tinh hệ hoang vu hay sao?” Phương Viện Viện nghỉ ngờ nhìn về phía Hàn Nghiên hỏi.

Hàn Nghiên cười nói: “Bọn họ chỉ đang thu lại sức mạnh dùng kỹ xảo chiến đấu, hạn chế quá nhiều, nếu thật sự đánh toàn lực một trận, vậy thì sẽ khó nói.”

Phương Viện Viện nghe vậy lại vui vẻ khiến đám người Hàn Nghiên và Triệu Danh Trạch cảm thán, quả nhiên nữ nhân khi yêu chỉ số thông minh đều là số âm, tất cả mọi người đều nghe ra Hàn Nghiên chỉ đang an ủi nàng mà thôi.

“Đàn anh Hàn không hổ là niềm kiêu ngạo của trường quân đội Hắc Ưng chúng ta, đúng là mạnh quá.” Hồng Liên Thuận khen ngợi.

Y Đông Mộc tấn công không ngừng, không phải hắn không biết rằng mình đã thua, chỉ là muốn thử một lần xem rốt cuộc giới hạn của Hàn Sâm ở đâu.

Mười năm, Y Đông Mộc cảm thấy mình đã đuổi kịp Hàn Sâm, thậm chí đã vượt qua hắn. Thế nhưng hôm nay sau khi đánh một trận mới nhận ra, Hàn Sâm vẫn sâu không lường được như đại dương mênh mông như cũ.

Đang lúc hai người chiến đấu, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên từ bên ngoài, khiến phòng thi đấu chấn động một thoáng. Sau đó lại có tiếng nổ mạnh truyền đến liên tục không ngừng, như thể nhiều nơi trong khách sạn đang bị nổ bom liên hoàn.

Hết chương 1512.

Chương 1513. Trận chiến Vantis

Shafi không tìm thấy Hàn Sâm ở trong đại sảnh, nàng cũng lười tìm tiếp, đứng cùng với Tina ở ngay cửa lớn của khách sạn, dùng máy liên lạc truyền đạt mệnh lệnh.

Xung quanh tinh cầu Vantis đều phát nổ khiến cả tinh cầu đều rơi vào cảnh khủng hoảng, rất nhiều nhân loại đang đi nghỉ mát đều lao về phía bãi đậu phi thuyền, muốn điều khiển phi thuyền rời đi.

Bởi vì tinh cầu Vantis là sản nghiệp tư nhân, không hề có bộ phận an ninh nào của Liên Minh đóng quân, nhưng các thành viên bộ phận bảo vệ của Triệu gia đã xuất động tìm kiếm nguyên nhân gây phát nổ, đồng thời tiến hành sơ tán dòng người.

Khách sạn chỗ mấy người Hàn Sâm đang ở cũng xảy ra phát nổ, tất cả mọi người đều chạy ra hướng bên ngoài khách sạn, mấy người Hàn Sâm cũng đi ra từ trong khách sạn, muốn xem thử xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Shafi và Tina liếc mắt một cái thì đã thấy được mấy người Hàn Sâm đi ra từ trong khách sạn, Shafi nhìn chăm chú chuẩn bị động thủ với Hàn Sâm.

Nhưng Tina lại đưa tay giữ nàng lại: “Dì Shafi, Hàn Sâm giao cho ta, những người khác thì ngươi giải quyết đi.”

Shafi muốn nói thêm gì đó, nhưng Tina đã xông về phía Hàn Sâm, đồng thời triệu hồi ra một thanh đại kiếm, nàng cao khoảng một mét sáu, xem như vô cùng xinh xắn nhanh nhẹn, nhưng thanh đại kiếm này lại dài hơn nhiều so với chiều cao của nàng, được nàng mang theo hoàn toàn chẳng phù hợp với tỉ lệ gì cả, nhìn có vẻ vô cùng buồn cười.

“Tinh cầu Vantis cấm sử dụng vũ khí, xin lập tức thu hồi vũ khí….” Phi hành khí trí năng không người lái phụ trách tuần tra an toàn trên bầu trời lập tức bay về phía Tina, đồng thời chùm tia sáng và vũ khí cũng nhắm thẳng vào nàng.

Đại kiếm Cương Thiết trong tay Tina liên tục vung lên, loại đại kiếm này ở trong tay nàng có vẻ nhẹ như không có gì, từng luồng kiếm quang của Cương Thiết bắn ra bốn phía, lập tức toàn bộ phi hành khí không người lái đều bị chém thành hai nửa, nổ tung ở trong ở không trung.

Mà Tina cũng cũng không thèm nhìn về phía phi hành khí đang nổ mạnh đó, tiếp tục xông về phía Hàn Sâm.

Mấy người Hàn Sâm cũng đã nhìn thấy Tina, Triệu Danh Trạch lập tức tức giận: "Ngươi là ai mà dám làm loạn ở tinh cầu Vantis, không biết đây là sản nghiệp của nhà họ Triệu gen Thiên Sứ bọn ta sao?"

Tina lại không thèm đáp lại, đại kiếm Cương Thiết trong tay đã chém về phía Hàn Sâm.

Triệu Danh Trạch tức giận, triệu hồi ra hạch gen Nộ Phong Thương của bản thân, nghênh đón về phía Tina.

Nộ Phong Thương giáp mặt với đại kiếm Cương Thiết thì trực tiếp bị chém gãy, hơn nữa đại kiếm Cương Thiết vẫn không dừng lại mà tiếp tục chém về phía thân thể Triệu Danh Trạch với tốc độ cực nhanh, sắp chém Triệu Danh Trạch thành hai nửa.

Triệu Danh Trạch sửng sốt, máu tươi trong miệng trào ra dữ dội, đến cả cơ hội để né tránh cũng không có, cả người sắp bị chém làm đôi.

Bóng dáng của Y Đông Mộc lóe lên, đến bên người Triệu Danh Trạch, kéo cơ thể của Triệu Danh Trạch nhanh chóng lùi về sau, để Triệu Danh Trạch tránh được họa sát thân.

Đám bạn học cũ của trường quân đội Hắc Ưng đều biến sách, dù gì Triệu Danh Trạch cũng là một Bán Thần, vậy mà hạch gen của hắn lại bị phá hủy trong nháy mắt.

Thoạt nhìn thì dường như cô gái nhỏ cũng chỉ mới mười lăm sáu tuổi, nhưng lại có được sức mạnh như vậy, thật sự khiến người khác cảm thấy kinh sợ.

Y Đông Mộc hừ lạnh một tiếng, triệu hồi ra hạch gen dao găm của hắn, chuẩn bị đâm về hướng Tina, nhưng phát hiện trước mặt mình lại xuất hiện thêm một nữ nhân.

“Tiểu thư, nhanh giết Hàn Sâm đi.” Shafi cản Y Đông Mộc lại, nói với Tina.

“Được.” Tina đã xông đến trước mặt Hàn Sâm, đại kiếm Cương Thiết chém thẳng xuống.

Ánh mắt của Hàn Sâm sáng quắc nhìn chằm chằm Tina, từ lúc bắt đầu thì hắn đã vận chuyển Động Huyền Khí Tràng tới cực hạn, nhưng lại không cảm ứng được khí tức sinh mệnh trên người Tina, điều ấy khiến hắn không nhịn được âm thầm nhíu mày.

Tuy nhiên chỉ cần nhìn thanh đại kiếm Cương Thiết này thì đã có thể xác định, chắc hẳn Tina một cường giả cấp Bán Thần, còn đại kiếm đó chính là hạch gen.

“Anh hai, để ta lên.” Hàn Nghiên vừa nói, vừa triệu hồi ra một thanh đao nhìn có vẻ rất kỳ lạ của nàng, thanh đao đó lớn hơn dao găm một chút, lưỡi đao mỏng như cánh ve, giống như có thể nhìn thấy một mặt khác thông qua thân đao.

Hàn Sâm biết đó là hạch gen do Hàn Nghiên ngưng tụ ra, là hạch gen do “Phi Thiên Kinh” ngưng tụ thành, tên là Xá Đế Đao, sở hữu sức mạnh nhân quả vô cùng đáng sợ.

Xá Đế Đao cũng từng lọt vào bảng hạch gen Thanh Đồng và bảng hạch gen Bạch Ngân, sau khi kiểm tra trực tiếp thì lọt vào top năm, không thua gì Lục Đạo Kiếm của Lục Đạo, mặc dù không lấy được vị trí đầu, nhưng cũng đã vô cùng đáng sợ.

Hàn Nghiên dựa vào “Phi Thiên Kinh” và Xá Đế Đao mà có thể vượt cấp giết chết dị sinh vật ở Tí Hộ Sở Thần thứ tư, chỉ cần một đòn vận mệnh chắc chắn trúng kia, gần như không có dị sinh vật cùng cấp nào có thể ngăn cản.

Kengl

Đại kiếm Cương Thiết và Xá Đế Đao đập vào nhau, Hàn Nghiên và cả Xá Đế Đao đều bị đánh bay ra ngoài, trên mặt tràn đầy vẻ không dám tin.

Rõ ràng một đao này của Hàn Nghiên chém về phía người Tina, cho dù có đại kiếm Cương Thiết chắn ở phía trước, nhưng bởi vì lực Phi Thiên

†hần kỳ quỷ dị, Tina cũng nên trúng đao mới đúng, nhưng một đao này của Hàn Nghiên lại bị đại kiếm Cương Thiết cản lại, khiến nàng có chút không dám tin.

Càng đáng sợ hơn chính là, Tina trông như một thiếu nữ này lại có sức mạnh mạnh mẽ đến đáng sợ, chỉ sau một kích thì đã đánh bay Hàn Nghiên vốn đã là hạch gen Bạch Ngân ra ngoài, đến cả phía trên Xá Đế Đao cũng bị nứt ra rất nhiều vết nứt.

Hàn Sâm vươn tay đỡ được Hàn Nghiên, hắn dùng phương thức Đại Âm Dương Từ Lực Pháo để loại bỏ sức mạnh trên người Hàn Nghiên để tránh cho nàng bị sức mạnh đó làm bị thương, sau đó mới đặt nàng xuống.

“Ngươi là ai, vì sao lại muốn giết ta?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Tina hỏi.

Mặc dù chỉ trợ giúp Hàn Nghiên loại bỏ sức mạnh trên người, nhưng hiện tại Hàn Sâm đã rất chắc chắn, vậy mà sức mạnh của thiếu nữ này đã đạt đến siêu cấp, đây thật sự là một chuyện rất khó tin. Trong nhân loại, ngoại trừ La Hải Đường, Cố Khuynh Thành và Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo ra, không ngờ còn có người đạt đến siêu cấp, hơn nữa còn là một thiếu nữ như vậy, quả thật khiến người ta không tài nào tin nổi.

“Bởi vì ngươi nhất định phải chết.” Tina nói xong, đại kiếm Cương Thiết lại tiếp tục chém tới.

Ánh sáng đỏ phóng ra từ sau lưng Hàn Sâm, một đôi cánh bướm giống như bảo thạch xuất hiện khiến trên người Hàn Sâm cũng giống như được mạ thêm một lớp màng hào quang đỏ.

Thái A Kiếm cũng được Hàn Sâm rút ra, chém về phía đại kiếm Cương Thiết.

Kiếm quang giao nhau ở trong không trung, sóng xung kích sinh ra làm cho mặt đất và những tòa nhà xung quanh đều bị nứt toác, các vật vỡ vụn bay đầy trời, những phi hành khí đậu ở bên cạnh cũng phát nổ.

“Vẫn là đàn anh Hàn lợi hại, nữ nhân khủng bố như vậy cũng không làm gì được đàn anh Hàn.” Hồng Liên Thuận nói.

“Đừng nói nữa, ở đây quá nguy hiểm, chúng ta lui về trong khách sạn trước, trong đó có công trình phòng ngự chuyên biệt, cho dù là sức mạnh cấp Bán Thần cũng có thể ngăn cản được một phần.” Triệu Danh Trạch nói.

“Vậy còn Y Đông Mộc thì sao?” Phương Viện Viện nhìn Y Đông Mộc đang đại chiến với Shafi, hơi lo lắng nói.

Y Đông Mộc đã thăng cấp đến hạch gen Bảo Thạch, vậy mà hắn vẫn bị Shafi áp chế hoàn toàn, thuật ám sát cũng không thể làm Shaïi bị thương.

“Y Đông Mộc, bọn họ nhắm vào ta, ngươi trở về trước đi.” Có lẽ Hàn Sâm đã nhìn ra lai lịch của Shafi và Tina. Rõ ràng Shafi kia là người Tu La, thiếu nữ này trông có vẻ cũng giống vậy, nếu không cũng sẽ không sở hữu hạch gen, người có thể cùng lúc điều động hai lực lượng như này không nhiều lắm, trong đó có thù oán với Hàn Sâm, e rằng cũng chỉ có Tân Lưu Xã.

Hết chương 1513.

Chương 1514. Áo giáp tỉnh thể

Điều đáng sợ nhất chính là, bất kể là thiếu nữ hay là người Tu La kia, vậy mà sức mạnh của các nàng đều đạt đến trình độ siêu cấp, quả thật khiến người khác không thể tin nổi.

“Việc trong Tân Lưu Xã có cường giả siêu cấp thì không có gì lạ, nhưng làm sao có thể có nhiều như vậy được? Phương thức tu luyện thân thể của

Tu La tộc có thể đạt đến cấp bốn đã rất khó rồi, đạt đến cấp bốn đỉnh cao lại càng ít hơn, một bàn tay cũng có thể đếm hết. Vậy tại sao cường giả Tu La mạnh tới như vậy lại bán mạng cho loại tổ chức như Tân Lưu Xã chứ?" Trong lòng Hàn Sâm tràn đầy nghi ngờ, nói chung hắn cảm thấy trong chuyện này có chỗ nào đó không đúng.

"Viện Viện, ngươi đi vào cùng với bọn họ đi." Y Đông Mộc lạnh lùng nói trong khi bóng dáng của hắn đang chớp lóe.

"Nhưng mà…" Phương Viện Viện rất lo lắng, Y Đông Mộc cứ mãi tránh né, không dám chiến đấu chính diện với Shafi, nếu không phải thân pháp của hắn có sức mạnh hệ không gian, e là lúc này đã bị thương nặng từ lâ, cho dù Phương Viện Viện có tin tưởng Y Đông Mộc ra sao thì cũng có thể nhìn ra tình huống của hắn đang vô cùng xấu.

"Đi vào." Y Đông Mộc lạnh giọng nói lại, trong giọng nói chứa đầy sự kiên định không cho phép người khác từ chối.

"Viện Viện, chúng ta đi vào trước đi, có anh hai ta ở đây, sẽ không có

việc gì đâu." Hàn Nghiên an ủi nói.

"Bên trong có hệ thống giám sát, chúng ta có thể thông qua việc giám sát để biết được tình huống ở đây." Mấy người Triệu Danh Trạch nửa khuyên nhủ nửa lôi kéo, cùng nhau đưa Phương Viện Viện vào trong khách sạn.

Sau khi trong công trình phòng ngự ở tầng dưới cùng của khách sạn, Triệu Danh Trạch bèn mở thiết bị lên, toàn bộ thông tin hình ảnh ở bên ngoài lập tức được chiếu lên.

Kiếm quang bên ngoài khách sạn tung hoành, mặt đất cứng ngắc cũng bị chém thành hết rãnh sâu này tới rãnh sâu khác, thỉnh thoảng có những công trình kiến trúc bị chém ngang, các tòa nhà cao hàng chục tầng bị chém mất mười mấy tầng, sau khi rơi xuống mặt đất đã gây ra những chấn động tựa như động đất.

"Sức mạnh của Bán Thần quả thật quá đáng sợ, thiếu nữ đó cũng là Bán Thần sao?" Hồng Liên Thuận cảm thán nói.

Hiện giờ tâm trạng của mọi người cũng đã ổn định hơn rất nhiều, bởi vì thiếu nữ khủng bố kia, mặc dù vẫn vô cùng hung hãn y như trước, nhưng cũng đã bị Hàn Sâm áp chế.

“Không hổ là đàn anh Hàn, cho dù đã lưu lạc trong tinh hệ hoang vu mười năm nhưng vẫn có sức mạnh khủng bố tới như vậy.” Những người khác cũng đều tán thưởng nói.

Triệu Danh Trạch nhìn lên hình chiếu, vẻ mặt lại có chút quái lạ, hắn đã là Bán Thần, có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn so với mấy người Hồng Liên Thuận.

Sức mạnh của Hàn Sâm không chỉ đơn giản là khủng bố, Triệu Danh Trạch đã từng gặp qua không ít sinh vật mạnh mẽ cấp Bảo Thạch ở Tí Hộ Sở của Thần thứ tư, nhưng nếu so sánh với Hàn Sâm, những sinh vật này hoàn toàn là yếu đến đáng thương.

“Chẳng lẽ vào mười năm trước hắn đã đạt đến siêu cấp rồi sao? Quả nhiên cha nói không sai, năng lực tu luyện của nam nhân này thật sự mạnh đến đáng sợ.” Trong lòng Triệu Danh Trạch hiện lên rất nhiều suy nghĩ, nhưng ánh mắt lại dán chặt lên người Hàn Sâm.

Nhưng tình huống của Y Đông Mộc lại không được tốt như vậy, bóng dáng của hắn không ngừng biến mất rồi lại xuất hiện, giống như di chuyển tức thời, phát huy sức mạnh hệ không gian và hạch gen của hắn tới cực hạn.

Nhưng cho dù như vậy thì vẫn không thể làm Shafi bị thương chút nào, ngược lại trên người hắn còn bị thương không ít, điều ấy khiến Phương Viện Viện rất lo lắng.

Tuy nhiên Y Đông Mộc lại hoàn toàn không có ý muốn lùi bước, trái lại ánh mắt càng thêm nóng bỏng, tốc độ bóng dáng chớp lóe cũng càng lúc càng nhanh.

“Đúng là ruồi nhặng đáng ghét.” Shafi ghét bỏ quơ quơ cây đao trong †ay, sức mạnh tu luyện thuần túy của người Tu La gặp phải loại sức mạnh gần như là di chuyển tức thời giống như Y Đông Mộc, trong lúc nhất thời cũng không có thủ đoạn nào hay có thể trực tiếp giết chết hắn.

Nhưng Shaïi biết rất rõ, việc thực hiện loại dịch chuyển tức thời mức độ này, gánh nặng đối với thân thể sẽ rất lớn, Y Đông Mộc vẫn chưa đạt đến siêu cấp, có lẽ không kiên trì được bao lâu.

“Thời điểm ngươi kiệt sức, cũng chính là lúc ngươi phải chết.” Ánh mắt của Shafi chuyển về phía Tina và Hàn Sâm, vừa nhìn thấy cũng phải giật mình.

“Sao có thể chứ? Vậy mà Tina tiểu thư lại bị Hàn Sâm áp chế ? Hắn đã thăng cấp đến siêu cấp rồi sao?” Shafi biết rất rõ Tina mạnh ra sao.

Mặc dù bản thân Tina có ít kinh nghiệm, nhưng nàng lại có một người cha đáng gờm nhất trong vũ trụ. Ngay cả việc bản thân Shafi có thể thăng cấp đến Tu La cấp bốn, thậm chí đạt tới đỉnh cao cấp bốn, cũng là nhờ vào sự trợ giúp của xã trưởng Tân Lưu Xã. Là con gái của xã trưởng Tân Lưu Xã, hạch gen di truyền của Tina, là không thể tưởng tượng được.

Cho dù là Shafi cũng không dám nói một mình nàng có thể đánh bại Tina không có kinh nghiệm, nhưng vậy mà hiện tại Tina lại bị Hàn Sâm áp chế.

“Kiếm pháp thật lợi hại, sức mạnh quá cường đại, khó trách đám người Naga lại thất bại, nhân loại như vậy, quả thật không phải là người mà bọn họ có thể thắng được, thật sự là một nhân loại đáng sợ.” Hiện tại Shafi cảm thấy có chút may mắn, may mắn có Tina cùng đến đây.

Vốn dĩ Shafi còn nghĩ rằng dựa vào sức mạnh của bản thân cũng có thể giải quyết được Hàn Sâm, nhưng không ngờ vậy mà Hàn Sâm cũng đã đạt đến siêu cấp.

Nếu dựa theo kế hoạch ban đầu, hành động lần này của nàng đã xem như thất bại, sau khi trở về nhất định sẽ bị xử phạt.

Nhưng có Tina ở đây thì khác, mặc dù sức mạnh của nàng không mạnh bằng Hàn Sâm, nhưng trên người nàng lại mang theo một món đồ, món đồ đó có thể trao cho Tina sức mạnh giống như Thần, mặc dù bởi vì sức mạnh của bản thân Tina quá yếu, vẫn chưa thể phát huy hoàn toàn ra sức mạnh của món đồ đó, nhưng dùng để giết chết Hàn Sâm thì vẫn đủ.

“Tiểu thư, thời gian của chúng ta không còn nhiều, mau sử dụng món đồ đó để giải quyết Hàn Sâm đi.” Shafi nói với Tina.

Hiện tại trong lòng Tina cũng có chút tức giận, nàng vô cùng tin tưởng vào sức mạnh của chính mình, tự cho rằng ngoại trừ cha của mình ra, căn bản không có bất kì sinh vật nào có thể đánh đồng được với nàng. Nhưng nàng lại không ngờ đến rằng, nàng dùng hết toàn bộ sức lực mà vẫn bị Hàn Sâm áp chế.

Hiện tại Tina cảm thấy rất khó chịu, bất kể nàng sử dụng chiêu thức ra sao thì kết quả cũng đều giống nhau, không có cách nào dùng hết một chiêu toàn vẹn, nếu không bản thân nàng sẽ đụng phải kiếm quang của Hàn Sâm.

Loại cảm giác bó tay bó chân này, đến cả một kiếm trọn vẹn cũng không đâm ra được, làm cho Tina cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Nhân loại ngu xuẩn, ngươi sẽ phải trả giá đắt vì sự vô lễ của ngươi.” Tina đột nhiên lui về phía sau, chỉ thấy ấn đường của nàng lóe lên một luồng sáng, ánh sáng màu trắng tuôn ra như suối, trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một chiếc áo giáp tinh thể màu trắng ngà ở ngoài thân thể của nàng, bao phủ lấy toàn bộ cơ thể của nàng.

Tiên quang lưu chuyển phía trên chiếc áo giáp tinh thể kia không giống với vật ở thế gian, càng đáng sợ hơn chính là, khí tức tỏa ra trên áo giáp mạnh mẽ đến mức làm cho kẻ khác phải khiếp sợ.

Hàn Sâm nhìn chiếc áo giáp này, con ngươi lại co rút lại một chút, bởi vì thoạt nhìn chiếc áo giáp tinh thể đó khá quen mắt.

Đúng vậy, chiếc áo giáp tinh thể này khiến Hàn Sâm nhớ tới chiếc áo giáp hắc tinh trong hồn hải của chính mình, mặc dù tạo hình của hai chiếc rất khác nhau, nhưng sức mạnh chảy trong áo giáp tinh thể trên người Tina, trên khí tức lại có chút giống với sức mạnh chảy trong áo giáp hắc tinh.

“Phàm nhân vô tri, hãy nhận lấy sự phán xét của Thần đi.” Tina lạnh lùng nói một câu với Hàn Sâm, sau đó đột nhiên bộc phát ra sức mạnh khủng bố, thân thể biến mất trong nháy mắt, khi xuất hiện lại thì đã đến trước mặt Hàn Sâm, đại kiếm trong tay cũng đã chém đến người Hàn Sâm.

Chỉ là một chiếc áo giáp, nhưng trong nháy mắt đã làm cho sức mạnh và tốc độ của Tina tăng lên không biết bao nhiêu lần, khủng bố đến mức không thể tưởng tượng được.

Hết chương 1514.

Chương 1515. Sức mạnh vượt quá giới hạn của nhân loại

Vào lúc Shafi hét về phía Tina, trong mắt Y Đông Mộc hiện lên một tia sáng lạnh lẽo, vốn dĩ bóng dáng của hắn đang càng lúc càng nhanh, đột nhiên bộc phát ra một luồng sức mạnh khó có thể tưởng tượng được, như thể phóng ra tất cả sức mạnh và tốc độ mà hắn đã tích lũy trước đó trong nháy mắt.

Uỳnh!

Dao găm và thân thể hợp làm một, xé rách hư không trong nháy mắt, không gian giống như đã bị rút ngắn lại, dao găm đâm vào thẳng vào ngực Shaifi.

Khi dao găm sắp đâm xuyên qua ngực Shafi, Shafi lại đột nhiên cười chế giễu một tiếng, bàn tay giống như tia chớp nắm chặt dao găm của Y Đông Mộc, cười chế giêu nói: “Dám bày ra loại mánh khóe này ở trước mặt ta, đúng là ngươi muốn chết thật rồi.”

Nhưng vào giây tiếp theo, khi Shafi đã thật sự nắm chặt dao găm, sắc mặt đột nhiên thay đổi, vậy mà tay nàng lại đang nắm một khoảng không, dao găm nhìn có vẻ vô cùng chân thật kia lại chỉ là một ảo ảnh.

Gần như là cùng lúc đó, vẻ mặt lạnh lùng của Y Đông Mộc xuất hiện ở phía sau Shafi, khuôn mặt không chút biểu cảm vung dao găm lên, mạnh mẽ đâm vào giữa lưng Shaft.

Phương Viện Viện đã kích động đến mức nói không nên lời, nhưng đám người Hồng Liên Thuận lại kích động hét lên: "Đông Mộc đại thần làm tuyệt lắm!"

"Phân tâm ở trước mặt một thích khách chân chính, quả thật nữ nhân Tu La đó muốn chết rồi." Triệu Danh Trạch nói.

Máu tươi tràn ra từ sau lưng Shafi, nhưng biểu cảm của Y Đông Mộc lại không nhẹ nhõm lắm, dao găm trong tay hắn chỉ đâm vào được một đoạn, sau đó lại không đâm tiếp vào được nữa, giống như là bị gân cốt kẹp lấy vậy.

Lúc này Y Đông Mộc muốn rút dao găm ra nhưng lại phát hiện nó không hề nhúc nhích tí nào, không tài nào rút ra được.

Shafi mạnh mẽ vung cây đao trong tay lên, Y Đông Mộc không thể không buông dao găm ra rồi lui về sau.

Shafi chậm rãi xoay người lại, nàng cũng không quan tâm đến dao găm đang cắm ở trên lưng mà gắt gao nhìn chằm chằm Y Đông Mộc nói: "Ta đã xem thường một nhân loại thấp kém như ngươi rồi, vậy mà lại có thể khiến ta bị thương, cho dù ngươi có chết thì chuyện này cũng đủ để khiến ngươi kiêu ngạo đâu."

Nói xong, trên người Shafi bộc phát ra sức mạnh khủng bố, nàng chém ra một đao về phía Y Đông Mộc, so với trước đó thì còn nhanh và mạnh hơn.

"Không xong rồi, e rằng thân thể của nữ nhân Tu La đó có thể sánh ngang với Bán Thần siêu cấp, năng lực của Y Đông Mộc rất mạnh, nếu hắn cũng là Bán Thần siêu cấp thì nữ nhân Tu La kia đã chết rồi, nhưng sức mạnh hiện tại của hắn vẫn chưa đủ để phá vỡ thân thể của Bán Thần siêu cấp, căn bản không thể giết chết nữ nhân Tu La kia" Hàn Nghiên nhíu mày nói.

"Vậy thì phải làm sao bây giờ?" Phương Viện Viện gấp đến mức sắp khóc.

Lúc này Y Đông Mộc chỉ có thể cách né tránh, nhưng sau lần bộc phát đó, tốc độ và năng lực di chuyển tức thời của hắn rõ ràng đã giảm đi rất nhiều, lập tức trở nên nguy khốn, lúc nào cũng có thể bị Shafi giết chất.

Cùng lúc đó, Tina được áo giáp tinh thể bao bọc lấy, đại kiếm Cương Thiết trong tay mang theo kiếm quang vô song đã chém đến trước mặt Hàn Sâm, gần như sắp chém vào ngực hắn.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày nhưng không hề hoảng loạn, cơ thể xoay một cái hệt như ma thuật né tránh kiếm quang đáng gờm kia.

Ầm!

Đại kiếm Cương Thiết chém vào hư không, kiếm quang khủng bố chém xuống mặt đất tạo thành một cái rãnh sâu, cái rãnh sâu ấy kéo dài ra ngoài xa hàng nghìn dặm, không nhìn thấy điểm cuối, giống như một cái hố lớn được rạch ra trên bề mặt tinh cầu.

Nhát kiếm khủng bố này đã dẫn đến sự chấn động của cả tinh cầu, đất sập núi lở biển cả rít gào, không biết có bao nhiêu công trình khắp tinh cầu Vantis đã bị phá hủy.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, gần như không dám tin vào hai mắt của mình. Vậy mà uy lực của một nhát kiếm lại có thể đạt đến mức này, còn khủng bố hơn nhiều so với những Bán Thần mạnh mẽ đã làm nổ tung chiến hạm cấp hằng tinh chỉ bằng một tay.

"Nữ nhân kia… Nàng thật sự là người… sao…" Đến cả nói chuyện mà Hồng Liên Thuận cũng hơi lắp bắp.

Những người khác bao gồm cả Hàn Nghiên và Triệu Danh Trạch, sắc mặt đều trở nên trắng bệch, không thốt ra được một câu nào, sức mạnh như thế đã hoàn toàn vượt khỏi giới hạn của nhân loại, khiến người khác không dám tin nhát kiếm đó là được chém ra từ một nhân loại.

Sắc mặt của Hàn Sâm cũng trở nên khó coi, sức mạnh mà Tina thể hiện ra, đã vượt ra khỏi nhận thức của hắn, dường như còn mạnh hơn nhiều so với Cố Khuynh Thành.

"Áo giáp tinh thể… đó là sức mạnh của áo giáp tinh thể, không phải là sức mạnh của bản thân nàng." Hàn Sâm gắt gao nhìn chằm chằm vào áo giáp tinh thể trên người Tina.

Chiếc áo giáp tỉnh thể đó mang đến cho Tina một sức mạnh không thể tưởng tượng được, đúng như những gì nàng nói, quả thật sức mạnh đó giống như sự phán xét của thần, là sức mạnh không nên xuất hiện ở nhân gian.

Hơn nữa Hàn Sâm cảm nhận được, dường như Tina cũng không thể phát huy hoàn toàn sức mạnh của chiếc áo giáp đó, khí tức trên áo giáp tinh thể khủng bố hơn so với nhát kiếm do nàng chém ra.

Hàn Sâm cũng có một chiếc tương tự như áo giáp tinh thể, nhưng hắn lại không biết làm sao mới có thể sử dụng áo giáp tinh thể giống như Tina.

Vả lại Hàn Sâm cũng không chắc, áo giáp hắc tinh trong hồn hải của mình có giống với áo giáp tinh thể của Tina hay không, bởi vì khí tích có hơi giống nhau, nhưng vẫn có sự khác biệt rất lớn, không thể hoàn toàn vơ đũa cả nắm được.

Khi Hàn Sâm đang suy nghĩ, nhát kiếm vừa rồi của Tina không chém trúng Hàn Sâm, thì nhát kiếm thứ hai lại tiếp tục chém tới, sức mạnh và tốc độ đó đều khủng bố đến mức không thể tưởng tượng được, không hề yếu hơn chút nào so với Cố Khuynh Thành, thậm chí còn mạnh hơn nhiều.

Hàn Sâm đã khó có thể dựa vào sức mạnh để chống lại Tina, sau khi kết hợp Động Huyền Kinh và bí kỹ Phượng Hoàng Phi Thiên lại với

nhau và vận dụng đến cực hạn, nhờ vào thân pháp, năng lực dự đoán và bố trí của mình, hắn lần lượt tránh được những công kích của Tina.

Nó để lại từng vết kiếm khủng bố trên tinh cầu Vantis, cả tinh cầu đều bị nàng chém thành đầy rãy phế tích, may là trước đó đã có rất nhiều nhân loại lái phi thuyền rời khỏi tinh cầu Vantis, nếu không thì không biết những trận động đất, sóng thần và núi lửa phun trào do những vết kiếm đó gây ra sẽ giết chết bao nhiêu người.

Cũng may nơi này một tinh cầu nhân tạo để nghỉ dưỡng, hơn nữa tương đối là cao cấp, bình thường có thể đến đây nghỉ dưỡng thì đều là người có tiền, số lượng cũng khá ít, nếu là một tinh cầu cư trú thì căn bản không kịp để sơ tán nhiều cư dân như vậy.

Cho dù là vậy thì cũng có không ít người không kịp lái phi thuyền rời khỏi tinh cầu Vantis đã gặp phải tai họa, từng vết kiếm đan chéo nhau ở trên tinh cầu, thậm chí còn cho người khác một loại ảo tưởng rằng, liệu cả tinh cầu có thể bị Tina phá hủy hay không.

Nhưng hiện tại Tina lại vô cùng khó chịu, rõ ràng sức mạnh đã cường đại tới như vậy nhưng vẫn không chém trúng Hàn Sâm, giống như Hàn Sâm có thể đoán trước hành động của nàng, mỗi lần đều có thể tránh trước một bước, khiến kiếm của nàng chém vào hư không.

“May mà chiến đấu cùng nữ nhân khủng bố kia là đàn anh Hàn Sâm, nếu đổi lại là ta, e là có một triệu cái mạng thì cũng đã bị chém chết thành tro từ lâu.” Sắc mặt của Hồng Liên Thuận tái nhợt nói.

Trong lòng của những người khác cũng đều có suy nghĩ giống vậy, đặc biệt là Triệu Danh Trạch, lúc này thật sự vô cùng bội phục cha của mình, trước đây khi Hàn Sâm vẫn chưa thể hiện ra loại thực lực khủng bố này, Triệu Thất đã coi hắn hệt như kẻ thù, không phải ai cũng có †ầm nhìn này.

Tina chém mãi mà không trúng, đột nhiên nàng nheo mắt lại, không chém về phía Hàn Sâm nữa mà chém về phía tòa nhà khách sạn kia.

Sắc mặt của Hàn Sâm lập tức thay đổi, sống chết của người khác hắn có thể mặc kệ, nhưng Hàn Nghiên vẫn còn ở bên trong khách sạn, cho dù công trình phòng ngự ở đó có thể ngăn cản công kích của Bán Thần, nhưng cũng tuyệt đối không cản được một kiếm này của Tina.

Hết chương 1515.

Chương 1516. Chiến giáp của thân

“Không hổ danh là chiến giáp gen của xã trưởng đại nhân, mặc dù tiểu thư khó có thể phát huy ra sức mạnh thật sự của nó, nhưng cũng đã kinh người như vậy, quả thật là sức mạnh mà chỉ có Thần mới có thể có được.” Shafi nhìn từng luồng kiếm quang đáng sợ, không nhịn được tán thưởng nói.

Nhưng nhìn thấy Hàn Sâm vẫn có thể kiên trì dưới kiếm quang khủng bố không bị chém chết, trong lòng cũng là thầm cảm thấy may mắn: “Không ngờ tới Hàn Sâm chỉ là một nhân loại nhỏ nhoi, vậy mà lại khó đối phó như vậy, may mà tiểu thư đã trộm chiến giáp gen của xã trưởng đại nhân đến

đây, nếu không thì chắc chắn nhiệm vụ lần này sẽ thất bại, ta cũng sẽ bị xử phạt.”

Nhìn thấy Tina đột nhiên chém một kiếm về phía hư không, Shafi ngẩn người trước, sau đó đã nhanh chóng hiểu được.

Xung quanh tinh cầu Vantis đều bị hủy hoại vô cùng nghiêm trọng, nhưng bộ phận chính của tòa khách sạn kia vẫn vô cùng hoàn hảo y như cũ, không chịu phải công kích quá mạnh, Shafi suy nghĩ một chút thì đã biết xảy ra chuyện gì.

Em gái của Hàn Sâm và đám người vừa nãy đã đi vào trong khách sạn, sở dĩ tòa khách sạn kia không có tổn hại, rõ ràng là do Hàn Sâm cố ý làm.

“Thật đúng là nhân loại đáng sợ, dưới thế tấn công khủng bố như vậy của tiểu thư, lại vẫn có thể tính kế đến bước này, dẫn dắt kiếm quang của tiểu thư hoàn toàn tránh được khách sạn, nếu nhân loại này không chết, tương lai nhất định sẽ trở thành mối tai họa lớn của Tân Lưu Xã chúng ta. May mà tiểu thư thông minh, phát hiện ra ý đồ của hắn, nếu hắn không đỡ nhát kiếm này, Hàn Nghiên ở trong khách sạn sẽ bị chém chết, hắn sẽ lựa chọn như thế nào đây?” Trong lòng Shafi thầm suy nghĩ.

Hàn Sâm nhìn thấy Tina chém một nhát về phía khách sạn, sắc mặt hơi thay đổi, nhưng cơ thể không hề dừng lại, trực tiếp chắn ở trước đạo kiếm quang kia, ngăn cản kiếm quang tấn công về phía khách sạn.

Tina nhìn thấy Hàn Sâm chắn ở trước kiếm quang, trong lòng lập tức vui mừng, lại tăng thêm vài phần kiếm quang rồi dùng hết sức chém xuống.

Vốn dĩ nàng cũng không có ý định muốn giết những người khác, chẳng qua chém về phía khách sạn cũng chỉ vì để ép Hàn Sâm không né tránh công kích của nàng nữa mà thôi.

“Đừng mài!” Hàn Nghiên nhìn thấy Hàn Sâm trực tiếp nghênh đón về hướng kiếm quang của Tina, lập tức kêu lên sợ hãi.

Đám người Hồng Liên Thuận cũng đều im lặng không lên tiếng, kiếm quang kia thật sự quá mạnh, cho dù là Hàn Sâm thì e rằng cũng không ngăn

cản được, Hàn Sâm chịu lấy thân đi chắn kiếm quang, rõ ràng là vì để bọn họ ở trong khách sạn không bị thương.

Mặc dù động cơ của Hàn Sâm rất có thể là vì để bảo vệ Hàn Nghiên, nhưng bọn họ cũng cảm động lây.

Nhìn thấy đại kiếm Cương Thiết của Tina mang theo kiếm quang khủng bố đã sắp chém vào người Hàn Sâm, ngay cả Phương Viện Viện cũng bắt đầu khẩn cầu kỳ tích xuất hiện.

Dưới kiếm quang khủng bố, thân thể lóe lên ánh sáng đỏ của Hàn Sâm lập tức bị nhấn chìm và hòa tan, sau đó đám người Hàn Nghiên cũng không nhìn thấy gì nữa.

Lực kiếm khủng bố làm cho những tòa nhà tầng trên của khách sạn và những máy móc ở gần đều bị phá hủy, không có tín hiệu truyền vào trong công trình phòng ngự, đương nhiên hình ảnh sẽ biến mất, trên màn hình cũng nhiễu sóng.

Tất cả mọi người đầu tiên là ngẩn ra, sau khi bọn họ hiểu được đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt đều trở nên ảm đạm, trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Hàn Sâm có thể ngăn cản được nhát kiếm kia, nếu không bọn họ sẽ bị hủy diệt cùng với công trình phòng ngự.

Vào lúc đang vô cùng lo sợ, bọn họ đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ, cả công trình phòng ngự đều run rẩy theo.

Ầm!

Bên ngoài khách sạn, trong khoảnh khắc khi kiếm quang khủng bố của Tina đã đến sát người, trên cánh tay của Hàn Sâm xuất hiện một cái khiên tay màu tím đen.

Khiên tay đó biến thành đường kính hai ba mét trong nháy mắt, che ở trước toàn bộ cơ thể của Hàn Sâm, sau đó kiếm quang khủng bố của Tina chém vào trên khiên tay.

Chịu phải công kích của kiếm quang, chữ bá màu vàng hiện lên ở trên tấm khiên, Hàn Sâm và tấm khiên đều bị văng ra ngoài, cơ thể đụng vào trong toà nhà chính của khách sạn, làm cho hết tòa lầu này tới tòa lầu khác sụp đổ, cơ thể đụng từ phía sau khách sạn đụng ra, hai chân kéo ra thành hai rãnh sâu ở trên mặt đất, trượt ra vài trăm mét mới dừng lại được.

Nhưng Hàn Sâm vẫn đứng, khóe miệng chảy máu, nhưng cánh tay vẫn kiên định giơ khiên tay lên, vậy mà phía trên khiên tay vô cùng cứng rắn kia lại xuất hiện vài vết nứt, nhưng chữ bá màu vàng ở trên đó vẫn †ỏa sáng lấp lánh, sáng chói giống như mặt trời.

Cùng lúc đó, Tina - người chém ra một kiếm lên khiên tay, cũng hét lên một tiếng, sức mạnh khủng bố mà nàng bộc phát ra đều bị chữ bá màu vàng ở trên tấm khiên bắn ngược trở về.

Tina chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khủng bố dội ngược lại, ngay lập tức chấn động tới mức khiến cơ thể của nàng văng ra từ trong áo giáp tinh thể, khóe miệng cũng chảy máu tươi.

Áo giáp tinh thể không phải là vật mà bản thân Tina sở hữu, cũng không nhận quyền hạn chủ đạo của Tina, hiện giờ gặp phải lực lượng mạnh mẽ dội ngược lại, áo giáp tinh thể lập tức tách ra khỏi Tina, rơi xuống mặt đất.

Hàn Sâm, Tina và Shafi đều khá sững sờ, không một ai ngờ rằng Tina cũng sẽ bị văng ra.

Hàn Sâm cảm nhận được khí tức của áo giáp tinh thể thật sự quá mạnh, mặc dù sức mạnh đội ngược lại rất mạnh, nhưng vẫn không đủ để phá hủy áo giáp tinh thể.

Nhưng hiện tại Tina lại bị văng ra, thật sự có hơi bất ngờ.

“Chẳng lẽ Tina cũng giống như ta, trên thực tế nàng cũng không thể khống chế được áo giáp tinh thể kia, cho nên áo giáp tinh thể bị phản chấn lại kia bị chấn động bởi sức mạnh thuộc tính, vì thế nàng mới bị văng từ trong áo giáp ra?” Suy nghĩ của Hàn Sâm lóe lên một cái, hắn cắn răng sau đó dùng hết sức lao về phía áo giáp tinh thể rơi xuống.

Nếu thật sự Tina không thể khống chế áo giáp tinh thể, Hàn Sâm chỉ cần lao đến đó đoạt lấy áo giáp tinh thể, cho dù bản thân hắn không thể sử dụng, nhưng Tina cũng sẽ không còn áo giáp tinh thể để sử dụng, bàn về sức mạnh của bản thân thì Hàn Sâm đủ để đánh bại Tina.

Tina biến sắc, gần như là cùng lúc lao về phía áo giáp tinh thể.

Hệt như những gì Hàn Sâm suy nghĩ, trên thực tế Tina cũng không thể hoàn toàn khống chế chiến giáp gen.

Vốn dĩ chiến giáp gen là đồ của xã trưởng Tân Lưu Xã, trước kia xã trưởng Tân Lưu Xã có nói cho Tina biết một loại phương pháp có thể tạm thời mượn sức mạnh của chiến giáp gen, hơn nữa loại phương pháp này cũng chỉ có Tina có thể sử dụng.

Không phải nói bản thân loại phương pháp này có thiếu sót gì, mà là gen của cơ thể không giống nhau. Tina có được gen di truyền của xã trưởng Tân Lưu Xã nên mới có thể sử dụng được loại phương pháp tạm thời mượn được sức mạnh của chiến giáp gen này.

Ngoại trừ nàng, cho dù là Shafi - người có sức mạnh không hề thua kém Tina, cũng không thể khiến chiến giáp gen sinh ra phản ứng dù chỉ một chút.

Mặc dù lúc đó xã trưởng Tân Lưu Xã đã nói cho Tina biết loại phương pháp này ngay trước mặt Shafi và mấy tên là lực lượng nòng cốt của Tân Lưu

Xã, nhưng cũng chỉ có một mình Tina là có thể sử dụng chiến giáp gen.

Đám người Shafi cũng vì vậy mà cho rằng chiến giáp gen là sức mạnh của Thần, chỉ có xã trưởng Tân Lưu Xã giống như thần linh và Tina sở hữu gen của hắn mới có thể sử dụng.

Hàn Sâm và Tina đều dùng hết sức lao về phía áo giáp tỉnh thể, tốc độ của hai người đều nhanh gần bằng nhau, nhưng rõ ràng khoảng cách từ chỗ Tina đến áo giáp tinh thể thì gần một chút.

Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm chém thẳng về phía Tina, Tina chỉ có thể vung kiếm lên để chặn lại kiếm quang, mà dựa vào thời gian ngắn ngủi này, Hàn Sâm đã lao đến bên cạnh áo giáp tinh thể, nắm được chiếc áo giáp tinh thể kia.

Áo giáp tinh thể đã đến tay, nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy trong tay bắt

đầu nặng trĩu, vậy mà hắn lại không thể nhấc nổi áo giáp tinh thể, trái lại bản thân còn khụy xuống cùng với áo giáp.

Tina bị Hàn Sâm tính kế nên chậm một bước, nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì nở nụ cười: “Đó là chiến giáp của Thần, đâu phải là thứ mà loại phàm nhân như ngươi có thể làm ô uế được.”

Hết chương 1516.

Chương 1517. Sức mạnh của vật ngữ gen

Hàn Sâm không nỡ buông tay, cả người và áo giáp bị rơi xuống đất, khiến mặt đất biến dạng tạo thành một hố lớn, đất đá bụi bặm văng tung toé bay lên trời.

Hàn Sâm cắn răng chịu đựng, triệu hồi hạch gen Chân Huyết, muốn thử xem có thể thẩm thấu khống chế chiếc áo giáp này hay không, nhưng từng giọt Chân Huyết nhỏ xuống áo giáp tinh thể lại giống như giọt nước trên giấy thấm dầu vậy, lập tức trượt xuống, căn bản không thể thấm vào bên trong.

Tina cầm đại kiếm Cương Thiết xông tới, Hàn Sâm không thể vừa bảo vệ áo giáp vừa giao chiến cùng với Tina, nhưng nếu để Tina cầm được áo giáp sẽ giúp nàng trở lại trong áo giáp, chỉ sợ việc kéo nàng ra khỏi áo giáp lần nữa sẽ vô cùng khó khăn.

Hàn Sâm nâng khiên lên ngăn cản đại kiếm Cương Thiết của Tina, đồng thời xuất ra một kiếm đẩy lui nàng, không cho nàng tiếp cận đến áo giáp tinh thể.

“Ngươi cố bảo vệ nó cũng vô dụng, chiến giáp của Thần không phải thứ kẻ phàm nhân như ngươi có hy vọng đạt được.” Tina vừa điên cuồng tấn công vừa khinh thưởng xỉa xói.

Shafi lại có chút hãi hùng khiếp vía, vô cùng lo sợ, sau khi chém một đao khiến Y Đông Mộc bị thương nặng, cũng không có tâm tư đuổi giết hắn nữa, toàn lực xông lên tấn công Hàn Sâm, hỗ trợ Tina đoạt lại chiến giáp gen.

Bản thân Y Đông Mộc thua kém nhiều về trình độ, lúc này đã bị trọng thương, dù muốn xông lên ngăn cản Shafi, nhưng do vết thương quá nặng, nên không thể đuổi kịp Shafi, chỉ có thể trơ mắt nhìn Shafi rời đi.

Hàn Sâm dựa vào Kim Văn Bá Thuẫn và sức mạnh của hạch gen Thần nên có thể dễ dàng đánh bại Tina, nhưng Tina có sự hỗ trợ của Shafi lại khiến Hàn Sâm nhất thời lâm vào thế bất lợi.

Có Kim Văn Bá Thuẫn ở trong tay nên việc Hàn Sâm một mình đánh hai người Tina và Shafi chưa chắc sẽ thua, nhưng việc có áo giáp tỉnh thể ở đó khiến hắn không thể di chuyển nhiều, hắn phải phòng thủ áo giáp tinh thể để cho Tina không thể tiếp cận được, việc này đã ảnh hưởng nghiêm trọng, khiến năng lực chiến đấu của Hàn Sâm bị hạn chế.

Kim Văn Bá Thuẫn không hổ danh là thú hồn Thần siêu cấp, tuy rằng vừa rồi đã chịu một đòn tấn công, trên mặt khiên cũng đã xuất hiện nhiều vết nứt, nhưng Tina và Shafi vẫn không thể phá được khả năng phòng thủ của nó, thậm chí còn bị lực phản của nó làm cho không tự chủ được phải lùi về phía sau.

Chỉ là khi Tina và Shafi chia ra tấn công từ hai phía, điều này khiến Hàn Sâm càng trở nên khó khăn trong việc ứng phó, chỉ có thể toàn lực ngăn cản đòn công kích của Tina, không để cho nàng tiếp cận áo giáp tinh thể.

Điều này khiến Hàn Sâm không thể tránh khỏi đòn tấn công của Shaïfi, máu tươi ở vết thương từ từ tuôn ra.

Thình thịch!

Hàn Sâm tiếp tục chịu một quyền từ Shafi, thân thể đụng vào mặt trên của áo giáp tinh thể đang nằm ở phía sau, từ bên kia Tina đã đến gần áo giáp tinh thể, bàn tay ngay lập tức chạm vào áo giáp tinh thể.

Hàn Sâm muốn ngăn cản nhưng đã không kịp nữa rồi, đang muốn rời đi tìm Hàn Nghiên để cùng chạy trốn, Hàn Sâm chưa kịp hành động gì thì đột nhiên cảm nhận được "vật ngữ gen" trong cơ thể mình lại tự hoạt động.

Đến tận bây giờ vật ngữ gen chỉ có chút phản ứng yếu ớt, chưa hề có sức chiến đấu, Hàn Sâm không biết vì sao lúc này nó lại tự hoạt động như vậy.

Mà trong khoảnh khắc gen vật ngữ hoạt động, Hàn Sâm lập tức cảm giác cơ thể của mình và áo giáp tinh thể tạo ra một mối liên kết kỳ lạ nào đó.

Một giây sau, chỉ thấy ánh hào quang từ áo giáp tinh thể phát ra, cả cơ thể Hàn Sâm giống như rơi xuống nước, sáp nhập với áo giáp tinh thể màu trắng ngà.

"Không thể như vậy được! Sao có thể như vậy được?" Tina và Shafi đều kinh ngạc kêu lên, mắt chữ A mồm chữ O giống như vừa mới gặp quỷ vậy.

Bọn họ không thể tin rằng Hàn Sâm lại khởi động được chiến giáp gen.

“Không thể nào! Cha đã từng nói căn bản không một sinh vật trong vũ trụ có tư cách khởi động chiến giáp gen, chỉ có huyết mạch của Thần như chúng ta mới có thể khởi động được chiến giáp gen.” Tina đưa tay bắt lấy áo giáp tinh thể, nàng muốn sử dụng cách mà xã trưởng Tân Lưu Xã đã dạy cho nàng để khống chế áo giáp tinh thể và lôi Hàn Sâm ra khỏi áo giáp.

Nhưng ngay khi bàn tay của Tina chạm vào chiến giáp gen lại đột nhiên cảm nhận được một sức mạnh khổng lồ chạy qua, nhất thời thảm thiết kêu lên, giống như bị điện giật mà bắn ra ngoài.

“Trời ơi… Không thể như vậy được…” Tina ôm lấy bàn tay còn đang tê dại, ánh mắt kinh ngạc nhìn chiến giáp gen. Shafi càng ngây người hơn, Hàn Sâm không những khởi động được chiến giáp gen, mà lại còn khiến chiến giáp gen bài xích người vốn đã khống chế nó là Tina.

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Đây là chiến giáp gen của xã trưởng đại nhân, chỉ có huyết mạch của Thần mới có thể sử dụng chiến giáp gen, hà cớ gì một người phàm như hắn lại có thể khởi động, hơn nữa còn có quyền hạn cao hơn của tiểu thư Tina?” Shafi không thể tưởng tượng nổi những gì đang xảy ra, tâm trạng vô cùng hoảng loạn.

Cơ thể Hàn Sâm tiến vào trong áo giáp tinh thể, áo giáp lập tức tự động dán sát vào cơ thể hắn, lưu chuyển theo vật ngữ gen, Hàn Sâm có thể cảm nhận được một nguồn sức mạnh khổng lồ từ áo giáp tràn vào trong cơ thể hắn, khiến hắn cảm nhận được nguồn sức mạnh trong cơ thể mình như đang cuộn trào, giống như chỉ cần nhẹ nhàng đánh một quyền là có thể dẹp sạch cả thế giới vậy.

“Thật sự quá mạnh! Đây có phải là sức mạnh của áo giáp tinh thể không?” Hàn Sâm cố cựa quậy với một cơ thể được bao bọc bởi áo giáp.

Nhưng chỉ khẽ động một chút giống như là muốn xé rách không gian, nguồn sức mạnh này không có từ đủ để diễn tả.

Hàn Sâm nắm chặt tay từ từ cảm nhận được sức mạnh khổng lồ, Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng: “Sức mạnh thực sự của vật ngữ gen là khống chế áo giáp tinh thể sao? Sức mạnh như vậy, e là kể cả sinh vật Bán Thần siêu cấp của Tí Hộ Sở cũng không sánh bằng… giá trị … thực sự quá đáng giá rồi…

Đừng nói là mười năm… cho dù có dùng mười năm nữa để đổi lấy vật ngữ gen cũng đáng giá…”

Hàn Sâm đảo mắt nhìn về gương mặt kinh ngạc của Tina và Shafi, nhè nhẹ nắm tay đánh Tina một quyền.

“Tiểu thư… Cẩn thận…” Shafi hét lên, đẩy Tina còn đang ngẩn người ra.

Uỳnh!

Chỉ thấy một nguồn lực lớn đánh thẳng vào người Shafi, dưới một đòn như trời giáng, thân thể đấu sĩ cấp bốn đỉnh phong dũng mạnh của Shafi lập tức hóa thành tro bụi.

Nguồn sức mạnh cường đại đó vẫn không dừng lại, tiến thẳng về chân trời, oanh tạc bầu khí quyển thành một lỗ hổng rồi hóa thành một chùm ánh sáng kéo dài ra không gian.

“Mạnh… Thật sự là quá mạnh…“Hàn Sâm không còn từ ngữ nào có thể miêu tả sức mạnh này, cho dù để Hàn Sâm oanh tạc toàn bộ tinh cầu Vantis, chắc hắn cũng chỉ cần một quyền thôi là đủ.

“Không thể như vậy được… Cha đã nói mà… Trong toàn bộ vũ trụ, ngoại trừ hắn ra, chỉ có ta mới có thể khởi động chiến giáp gen, chỉ có huyết mạch của Thần mới có thể sử dụng sức mạnh này, vì sao một kẻ người trần mắt thịt như ngươi lại có thể làm được, còn bộc phát ra sức mạnh như vậy?” Nội tâm Tina bị một cú đả kích lớn, nàng không thể tin được rằng một phàm nhân lại có thể sử dụng chiến giáp gen, hơn nữa sức mạnh bộc phát ra còn mạnh hơn nhiều so với lúc nàng sử dụng.

Dựa vào sự lưu chuyển của vật ngữ gen, Hàn Sâm cảm nhận được áo giáp tinh thể đã hoàn toàn dung hợp với hắn, sức mạnh trên cơ thể hắn và áp giáp đã không còn khoảng cách, giống như áo giáp tinh thể và cơ thể của Hàn Sâm đã hòa làm mội.

Hết chương 1517.

Chương 1518. Sự trở lại của Hàn Sâm

Cảm nhận được sức mạnh to lớn trong cơ thể mình, ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía Tina với sắc mặt trắng bệch, tung ra nắm đấm đánh thẳng về Tina lần nữa.

Nó đáng sợ đến mức có thể dọa nạt tinh thần khiến Tina hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu, ngay cả cơ hội bỏ chạy cũng không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn nguồn sức mạnh đang từ từ tiến đến.

Có thể thấy nguồn sức mạnh chuẩn bị biến Tina thành tro bụi, nhưng từ đâu bên cạnh Tina đột nhiên xuất hiện một dáng người nam nhân trung niên nho nhã, bàn tay nhẹ nhàng đặt vào vai Tina, trong nháy mắt, nam nhân trung niên và Tina đã biến mất, đồng thời đòn tấn công kia cũng vô dụng, đánh vào trong hư không.

Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Khí Tràng ra sức tìm kiếm xung quanh, nhưng ở trên tinh cầu Vantis lại không phát hiện ra bóng dáng của Tina và nam nhân trung niên kia.

Bên ngoài tinh vực Tây Nam, Tina và nam nhân trung niên xuất hiện trong không gian.

Tina vẫn còn chưa hoàn hồn, nhưng nhìn thấy nam nhân trung niên kia lại kích động nói: “Chú Thanh Nhã, sao ngươi lại tới đây?”

Người đàn ông trung niên mỉm cười đáp: “Ta mà không trông chừng ngươi thì ngươi đã sớm bị người ta giết rồi.”

Tina sợ hãi nói: “Kẻ đó thật đáng sợ, không phải cha nói chỉ có huyết mạch của chúng ta mới có thể sử dụng chiến giáp gen sao? Vì sao kẻ người phàm kia cũng có thể sử dụng chiến giáp gen, hơn nữa phát huy ra sức mạnh lớn hơn ta?”

Chú Thanh Nhã cốc đầu Tina một cái, Tina ôm đầu kêu: “Ai ui, chú Thanh Nhã, sao ngươi lại đánh ta?”

“Ngươi đáng bị ăn đòn, ai bảo ngươi lén trốn ra ngoài, đã trốn ra rồi, đằng này còn dám trộm chiến giáp gen của xã trưởng đi, hiện tại chiến giáp gen bị người khác cướp đi, xem ngươi ăn nói thế nào với xã trưởng.” Chú Thanh Nhã cằn nhằn.

Tina nhăn nhó mặt mày, kéo cánh tay chú Thanh Nhã lắc lắc mà năn nỉ “Chú Thanh Nhã, ngươi có thể nói tốt cho ta ở trước mặt cha ta được không, nếu không thì ta chết mất.”

“Hầy, thật hết cách với ngươi, ta chỉ có thể nói giúp ngươi vài câu, nhưng ngươi phải tự nhận lỗi của mình, nếu không thì chẳng có ai cứu nổi ngươi đâu.” Chú Thanh Nhã vừa nói vừa đặt tay lên vai Tina, cả hai người lập tức biến mất trong nháy mắt, chờ đến khi xuất hiện thì đã vượt qua một tinh vực lớn và có mặt ở trong phi thuyền.

Tinh cầu Vantis giống như đã trải qua tận thế, Y Đông Mộc cố chịu đựng vết thương mà đứng dậy, ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm.

Hắn vốn tưởng rằng Hàn Sâm lưu lạc ở tinh vực hoang vu mười năm thì hắn có thể đuổi kịp Hàn Sâm, nhưng không ngờ rằng mọi chuyện vẫn như cũ, hắn vẫn thua xa Hàn Sâm, Hàn Sâm giống như đại dương, vùng biển lớn mà hắn khó có thể vượt qua.

Suy nghĩ của Hàn Sâm lóe lên một cái, áo giáp tinh thể màu trắng ngà trên người hắn tự động thu vào trong hồn hải, dưới sự hoạt động của vật ngữ gen, áo giáp tinh thể giống như đã trở thành một bộ phận trên cơ thể hắn, có thể để Hàn Sâm tùy ý sử dụng nó.

Nhưng chỉ cần Hàn Sâm ngừng hoạt động vật ngữ gen, loại cảm giác hợp thể này sẽ lập tức biến mất, hắn không còn cảm nhận được liên kết với áo giáp tinh thể nữa.

“Anh hai!” Hàn Nghiên và đám người kia đồng loạt vọt ra từ trong đống đổ nát của khách sạn, nhìn thấy Hàn Sâm bình yên vô sự đứng ở nơi đó thì vui

mừng hớn hở chạy tới tới, chẳng qua trên mặt còn vương giọt nước mắt giống như vừa mới khóc vậy.

“Còn hai nữ nhân hung dữ kia đâu?” Hồng Liên Thuận vẫn còn sợ hãi nhìn trái ngó phải phòng bị, nhưng không hề thấy bóng dáng của Shafi và Tina.

Sau khi tín hiệu bị cắt đứt, bọn họ không hề biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, chờ đến lúc bọn họ chạy ra, đã không thấy nhìn Shafi và Tina.

“Nữ nhân Tu La tộc đó đã bị giết, kẻ còn lại thì bị doạ cho chạy rồi, hiện tại có thể yên tâm rồi.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

Đám người Triệu Danh Trạch giật mình, Shafi bị giết chết thì bọn họ còn có thể hiểu được, nhưng trước khi tín hiệu bị cắt đứt, bọn họ nhìn thấy sức mạnh khủng bố mà Tina bộc phát ra, căn bản nhân loại không thể ngăn cản được, bọn họ không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc Hàn Sâm có thể đánh bại được Tina bằng cách nào, khiến nàng phải tháo chạy.

Nhưng có thể may mắn sống sót cũng đã khiến bọn họ vui mừng lắm rồi, giờ này không còn tâm tư mà suy nghĩ nhiều đến chuyện khác.

Đợi hơn một tiếng đồng hồ, hạm đội Liên Minh và hạm đội nhà họ Triệu đều đồng thời đến Vantis, bọn họ thuật lại đại khái những chuyện đã xảy ra.

Hàn Sâm nhờ Y Đông Mộc giúp hắn giấu diếm chuyện xảy ra sau đó, cho dù như vậy cũng đã khiến quân nhân Liên Minh vô cùng khiếp sợ.

Trông từng vết kiếm trên bề mặt tinh cầu Vantis mà kinh hãi, hoàn toàn có thể tưởng tượng trận chiến đó kinh khủng đến cỡ nào, Hàn Sâm và Y Đông Mộc cùng chiến đấu với kẻ khủng bố như vậy, lại còn đánh bại kẻ địch, khiến ánh mắt của các quân sĩ nhìn Hàn Sâm và Y Đông Mộc đều vô cùng kiêng nể.

Nhưng tư liệu hình ảnh được bảo quản trong công trình phòng ngự, Triệu Danh Trạch lại không lấy ra, cuối cùng giao tư liệu đến tận tay Triệu Thất.

Sau khi Triệu Thất xem hình ảnh được trích xuất ra, không nói gì một lúc lâu, xem đi xem lại mấy lần mới nói: “Toàn lực đi tra rõ thân phận của nữ

nhân này, còn có rốt cuộc áo giáp trên người nàng là cái gì.”

“Cha, có cần điều tra Hàn Sâm không?” Triệu Danh Trạch nhịn không được hỏi.

Triệu Thất thản nhiên nói: “Không cần, hắn có thể đánh lui nữ nhân như vậy đủ để chứng minh hắn có năng lực phi thường, đã vượt qua sức mạnh mà chúng ta nghĩ, điều tra lại cũng phí thời gian, ta phái ngươi đi điều tra nữ nhân kia chỉ là muốn biết rốt cuộc nàng ta là ai, cũng không phải bảo ngươi tấn công nàng ta.”

“Rõ thưa cha, ta đi điều tra ngay”. Tuy rằng bản thân Triệu Danh Trạch đã là Bán Thần, mà Triệu Thất chỉ là một người siêu việt, nhưng ở trước mặt Triệu Thất, Triệu Danh Trạch vẫn cảm giác mình giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện.

“Xem ra tốc độ nghiên cứu của chúng ta vẫn còn quá chậm, trên đời này lại có sức mạnh hùng mạnh như vậy, hoàn toàn vượt qua phạm vi của Bán Thần, chúng ta nhất định phải tăng tốc độ nghiên cứu dịch gen Thiên Sứ mới được.” Sau khi Triệu Danh Trạch rời đi, Triệu Thất lẩm bẩm.

Bởi vì sự kiện tại tinh cầu Vantis, Hàn Sâm đã mười năm im ắng lại một lần nữa lọt vào tâm mắt của các cấp cao Liên Minh, các thế lực lớn nhao nhao suy đoán thực lực của Hàn Sâm, nhưng lại khó có thể đưa ra một đáp án chính xác.

Chỉ từ dấu vết tại chiến trường và lời khai của đám người Hồng Liên Thuận thì có thể khẳng định Hàn Sâm đã đạt tới siêu cấp.

Nhưng mười năm không hề đặt chân vào Tí Hộ Sở, trước kia khi hắn tiến vào Tí Hộ Sở thứ tư cũng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, nếu nói trong thời gian ngắn như vậy hắn đã thăng cấp lên Bán Thần siêu cấp, thật sự có chút làm cho người ta không thể tin được.

Hàn Sâm mặc kệ những suy đoán của thế giới bên ngoài về mình, cố gắng để cho gia đình tránh đi ra ngoài, hoặc chỉ đơn giản là vào Tí Hộ Sở, để tránh cho cho xã trưởng Tân Lưu Xã một cơ hội.

Kỷ Yên Nhiên và Tiểu Hoa ở nhà họ Kỷ cũng coi như là an toàn. Chủ tinh nhà họ Kỷ có rất nhiều hạm đội cùng hệ thống phòng ngự bảo vệ, muốn xông vào sẽ không dễ dàng như tinh cầu Vantis.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút, bản thân cũng tới nhà họ Kỷ, hắn đến không phải muốn nhà họ Kỷ bảo vệ hắn, chủ yếu là hắn vẫn không yên tâm với Kỷ Yên Nhiên và Tiểu Hoa, trong Tân Lưu Xã có quá nhiều cao thủ đáng sợ, thật sự làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Cuối cùng là nam nhân trung niên đã kéo Tina đi kia, rõ ràng hắn đã có được năng lực dịch chuyển tinh không, loại năng lực này cao cấp hơn rất nhiều so với thuấn di, vừa nhìn là đã biết không phải là nhân vật đơn giản.

Hơn nữa không biết vì sao, mặc dù Hàn Sâm xác định mình chưa từng gặp nam nhân ông trung niên kia, nhưng hắn luôn cảm thấy nam nhân trung niên này có chút quen thuộc.

Hết chương 1518.

Chương 1519. Kiến khát máu

Nằm ngoài dự liệu của Hàn Sâm, không hiểu vì sao vẫn chưa hề có chuyện gì xảy ra, dường như Tân Lưu Xã hoàn toàn quên mất chuyện này.

Lần nữa tiến vào Tí Hộ Sở, Hàn Sâm phát hiện áo giáp tinh thể lại không thể sử dụng được trong Tí Hộ Sở, cho dù hắn mặc áo giáp tinh thể tiến vào Tí Hộ Sở thì áo giáp tinh thể cũng sẽ ngay lập tức mất liên kết với Hàn Sâm, hoàn toàn không phát huy được sức mạnh của nó.

“Sức mạnh của áo giáp tinh thể mạnh mẽ như vậy lại bị Tí Hộ Sở hạn chế, rốt cuộc Tí Hộ Sở là nơi như nào đây?” Hàn Sâm trầm ngâm suy nghĩ.

Hàn Sâm chỉ đành từ bỏ ý định lợi dụng áo giáp tinh thể để san phẳng Tí Hộ Sở, tiếp tục thành thật tăng thực lực bản thân lên.

Hiện tại bốn hạch gen của Hàn Sâm đã được thăng lên cấp Bạch Ngânh Ngân, nhưng ngoại trừ Tinh Hạch ra, ba hạch gen còn lại vẫn chưa tiến hành kiểm tra ở kho hạch gen cấp Bạch Ngân.

Tinh Hạch vốn đang ở vị trí đầu tiên, bởi vì mười năm qua Hàn Sâm không hề trở về, cũng không tiếp nhận khiêu chiến, nên vị trí xếp hạng đã giảm xuống, hiện tại đã rớt khỏi vị trí thứ một vạn trên bảng xếp hạng.

Hàn Sâm chuẩn bị nâng cấp toàn bộ hạch gen, sau khi tất cả đạt được chín lần cường hóa, có thể lợi dụng quang hạch gen Hoàng Kim mà hắn đã lấy được trước đó để trực tiếp thăng cấp hạt gen lên cấp Hoàng Kim.

Nhưng Hàn Sâm còn chưa kịp tiến vào kho hạch gen thì đã bị Linh Mị Nhi gọi qua, mấy ngày trước Linh Mị Nhi đã chuẩn bị rời khỏi Tí Hộ Sở Ám Linh, nhưng vì đợi Hàn Sâm trở về nên mới nán lại thêm mấy ngày, Hàn Sâm vừa mới truyền tống trở lại Tí Hộ Sở, nàng bèn lập tức tìm tới.

Hàn Sâm đành phải đi theo Linh Mị Nhi về Tí Hộ Sở Diện Cụ, đương nhiên chú út cũng đi theo bọn họ.

“Chỉ sợ lần này đi cũng không bình yên được.” Sau khi rời khỏi Tí Hộ Sở Ám Linh, Hàn Sâm luôn lặng lẽ suy tư, Linh Thập Tam phái chú út tới nhất định là có động cơ gì đó.

Nhưng mà Hàn Sâm nghĩ mãi không ra, có Hắc Bạch Xà Vương ở đây, dù có như thế nào thì Linh Thập Tam cũng không có khả năng uy hiếp tới Linh Mị Nhi, rốt cuộc hắn đang âm mưu gì vậy?

Đột nhiên, một suy nghĩ lóe lên trong tâm trí của Hàn Sâm: “Không phải người mà Linh Thập Tam thực sự muốn đối phó là ta đấy chứ?”

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy điều này có thể: “Vốn dĩ Linh Thập Tam không hề muốn giết Linh Mị Nhi, thậm chí hắn còn cần Linh Mị Nhi trợ giúp hắn cải thiện huyết mạch gen của hậu duệ, cho nên nếu hắn muốn giết cũng chỉ giết những người phàm như chúng ta mà thôi. Hắn đã phái chú út đến, chắc chắn là để trừ khử ta.”

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm lại thấy có phần nhẹ nhõm, hắn có được hạch gen Thần, cho dù Linh Thập Tam có thể lấy được sinh vật Thần siêu cấp đi chăng nữa cũng không thể đấu lại với hắn.

Ba người đi theo Hắc Bạch Xà Vương tiến về phía Tí Hộ Sở Diện Cụ, đang đi thì phát hiện có rất nhiều kiến xuất hiện xung quanh hang động.

Đương nhiên những con kiến này không phải là kiến bình thường, mỗi con đều to như con chó vậy, toàn thân đỏ thẫm như lửa, hệt như ngọn lửa đang bùng cháy.

"Quái lạ, tại sao lại xuất hiện nhiều kiến khát máu như vậy." Linh Mị Nhi nhìn xung quanh càng ngày càng nhiều kiến, nhịn không được nhíu mày phàn nàn.

"Quả nhiên là tới rồi" Trong lòng Hàn Sâm thầm cười lạnh, tuy rằng không biết Linh Thập Tam dùng cách gì để trêu chọc những con kiến khát máu này, nhưng có thể khẳng định là do hắn dở trò.

Hàn Sâm hỏi Linh Mị Nhi một số thông tin về đám kiến này, nghe xong không khỏi giật mình.

Tuy rằng kiến khát máu bình thường chỉ có cấp nguyên thủy, nhưng bởi vì số lượng của kiến khát máu rất lớn, cho nên thường có cả cấp biến dị, thậm chí là kiến khát máu cấp Thần Huyết.

Nếu đó là Kiến Vương của đàn kiến, thậm chí còn có thể là sinh vật Thần siêu cấp.

Hạch gen của kiến khát máu cũng chính là máu của chúng, khi kiến khát máu tiến vào trạng thái khát máu, tốc độ và sức mạnh đều sẽ tăng lên, ngay cả lực phòng ngự của lớp vỏ của chúng cũng sẽ tăng lên, là một loại dị sinh vật rất khó đối phó.

Tuy nhiên có một điểm khiến Hàn Sâm an tâm, thú hồn của kiến khát máu là thể ma văn, đều có tác dụng giúp tố chất thân thể tăng lên về mọi mặt.

Chỉ là hạch gen của chúng bình thường rất khó có được, giết chết chúng chẳng khác nào phá hủy máu của nó, khiến hạt nhân gen đều không thể giữ được.

“Lần này xem ra Linh Thập Tam muốn chơi lớn rồi, có chú út ở đây, chắc chắn ngay cả Kiến Vương cũng sẽ bị dẫn ra.” Trong lòng Hàn Sâm không chút sợ hãi, ngược lại còn có chút mong chờ: “Nếu như may mắn, nói không chừng có thể đạt được thú hồn Thần siêu cấp.”

Bọn họ tiếp tục tiến về phía trước, kiến khát máu xung quanh càng ngày càng nhiều, ban đầu còn chỉ có ở xa xa nhìn chằm chằm bọn họ, không bao lâu, đã bắt đầu có kiến khát máu nhịn không được nhe răng giơ vuốt xông tới.

Hàn Sâm trực tiếp đánh chết mấy con kiến khát máu xông tới, chỉ là đám chết giãm cấp nguyên thủy nên không có có khả năng lấy được thú hồn và hạch gen.

Nhưng những vũng máu đó lại kích phát tính hung hăng của đàn kiến, nhất thời một đám lớn kiến khát máu từ trong hang động bốn phương tám hướng chui ra, hùng hổ xông tới đám người Hàn Sâm, con nào con đấy mắt long sòng sọc, giống như ma quỷ chọn người mà cắn vậy.

Ba người nhanh chóng bị đám kiến khát máu bao vây, cũng may ngoại trừ chú út thực lực có chút yếu ra, Hàn Sâm và Linh Mị Nhi đều có trình độ cấp Bảo Thạch, tuy rằng đàn kiến hung mãnh, nhưng cũng không thể gây áp lực lớn với bọn họ.

Bọn họ giết càng nhiều kiến khát máu thì lại càng thu hút nhiều kiến khát máu tới, giống như không có điểm dừng.

Ban đầu chỉ có mấy con kiến khát máu cấp nguyên thủy, càng về sau cấp biến dị và cấp Thần Huyết bò ra càng ngày càng nhiều, giết thế nào cũng giết không hết.

“Chúng ta mau chạy đi, kiến khát máu nhiều quá, giết như thế nào cũng không hết, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp hay, sớm muộn

gì sức mạnh của ta cũng sẽ bị tiêu hao hết.” Linh Mị Nhi vừa nói vừa giết kiến khát máu.

“Đừng vội, chờ một chút.” Hàn Sâm không có ý định chạy trốn.

Hàn Sâm biết rõ, hiện tại dù hắn có chạy cũng vô dụng, có chú út ở đây, nhất định đàn kiến còn bám theo bọn họ.

Trong lúc đang trao đổi kế hoạch, đột nhiên nhìn thấy một con kiến khổng lồ có kích thước giống như một con bò đực, toàn thân đỏ sẫm từ hang động bên cạnh bò ra.

“Không hay rồi, đó là Kiến Khát Máu Vương!” Linh Mị Nhi nhìn thấy Kiến Vương thì biến sắc.

Hắc Bạch Xà Vương luôn chiếm cứ phía trước, nhìn thấy con kiến khổng lồ, lập tức vươn đầu ra, ngậm lấy Linh Mị Nhi tiến nhanh Tí Hộ Sở Diện Cụ, căn bản không để ý tới Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng.

“Cmn, con rắn đó bị cái quái gì vậy, sao lại không nói năng gì đã chạy rồi?” Vương Vũ Hàng tức giận quát mắng.

Trong một hang động cách đó xa xa, Linh Thập Tam và Linh Thập Nhị nhìn Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng bị đàn kiến bao vây, Linh Thập Tam nói: “Đáng tiếc Kim Tệ kia không có ở đây, nếu không ngay cả hắn cũng bị chôn vùi ở đây, quá là mỹ mãn.”

“Cứ từ từ, không cần gấp gáp làm gì, những tên đáng ghét bên cạnh Linh Mị Nhi, kể cả nữ dị linh kia đều phải giải quyết toàn bộ.” Linh Thập Nhị lạnh lùng nói.

Hàn Sâm nhìn thấy Kiến Vương, không hề tỏ ra kinh hãi, một tay nắm

lấy Vương Vũ Hàng, kẹp hắn dưới nách, phi thân đạp lên lưng đám kiến khát máu rồi chạy về phía trong hang động xa xa.

“Chú út, ngươi hét lên mấy tiếng giùm ta, dụ dẫn tất cả chúng đến đây.” Hàn Sâm vừa chạy vừa nói với Vương Vũ Hàng.

Hết chương 1519.

Chương 1520. Kiến không bị lay động

Vương Vũ Hàng không rõ Hàn Sâm muốn làm cái gì, nhưng vẫn nghe theo lời hắn, đối mặt đám kiến khát máu và Kiến Vương kêu lên: “Mấy con kiến rác rưởi các ngươi, có giỏi thì bắt ta đi.”

Những lời này của Vương Vũ Hàng vừa dứt, trong nháy mắt chỉ thấy toàn bộ đám kiến khát máu đều dừng lại, tất cả kiến khát máu đều nhìn về phía Vương Vũ Hàng, trong mắt lộ rõ tia máu.

Một giây sau, cả đàn kiến gồm cả Kiến Vương đều điên cuồng xông về Vương Vũ Hàng.

“Hàn Sâm, mau chạy đi!” Vương Vũ Hàng kêu to.

“Vẫn đang chạy đây!” Hàn Sâm vừa cắm đầu chạy vừa trả lời.

Cha con Linh Thập Tam và Linh Thập Nhị nhìn thấy đàn kiến cuồng bạo, trong lòng cũng thầm kinh hãi, uy lực của chú út còn lớn hơn cả trong tưởng tượng của bọn họ, dường như mạnh hơn so với trước kia.

“Đúng là tự chui đầu vào rọ.” Linh Thập Tam hừ lạnh một tiếng, hắn cũng không cho rằng Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng có thể sống sót thoát khỏi một đàn kiến cuồng bạo như vậy.

Nhưng Linh Thập Tam và Linh Thập Nhị nhanh chóng biến sắc, chỉ thấy Hàn Sâm kẹp Vương Vũ Hàng chạy ở phía trước, đàn kiến khát máu cuồn cuộn như thuỷ triều đuổi theo ở phía sau lại không thể đuổi kịp bọn họ.

Linh Thập Tam và Linh Thập Nhị vội vàng đuổi theo, sau đó phát hiện có chút không đúng.

Linh Thập Nhị phản ứng đầu tiên, sắc mặt khó coi nói: “Không ổn rồi, bọn chúng đang chạy về Tí Hộ Sở của chúng ta.”

“Chưa chắc bọn chúng đã kịp chạy đến đó?” Sắc mặt Linh Thập Tam cũng thay đổi.

“Chắc chắn tên nhân loại kia có vấn đề, ngay cả Kiến Vương lại không đuổi kịp được hắn, thật sự gặp phải quỷ rồi, chúng ta mau trở về Tí Hộ Sở, bất luận như thế nào cũng không thể để cho bọn họ tiến vào Tí Hộ Sở.” Sắc mặt Linh Thập Nhị rất khó coi, muốn xông tới ngăn cản, nhưng hắn cũng không thể đuổi kịp Hàn Sâm.

Đáng tiếc bây giờ bọn họ muốn trở về đã không còn kịp, tốc độ của bọn họ vốn không bằng Hàn Sâm, hiện tại lại chạy theo phía sau Hàn Sâm, đương nhiên không có khả năng trở lại Tí Hộ Sở nhanh hơn Hàn Sâm.

“Bọn chúng chắc chỉ đang chạy loạn, không phải đến Tí Hộ Sở của chúng ta chứ?” Linh Thập Tam tự an ủi.

“Đáng chết, tên nhân loại kia tuyệt đối có mưu kế.” Linh Thập Nhị lại không hề ngây thơ như Linh Thập Tam, biểu cảm vô cùng khó chịu, chỉ có thể liều mạng đuổi theo ở phía sau.

Hàn Sâm kẹp Vương Vũ Hàng chạy ở phía trước, Vương Vũ Hàng thấy đàn kiến hoàn toàn không thể đuổi kịp bọn họ, ngay cả Kiến Vương cũng bị bỏ lại phía sau, nhất thời hưng phấn lên, không ngừng nhổ nước bọt vào đàn kiến: “Đám xấu xí bát quái các ngươi, có thể sống trên đời này đó chính là sự khoan dung và nhân từ mà Thượng Đế ban cho các ngươi, các ngươi còn không biết ơn báo đáp xã hội thì cũng đành thôi, đằng này lại còn muốn giết chú út vương gia nhà ngươi, đúng là đám cặn bã, không bằng thứ súc sinh, sớm muộn gì cũng sẽ bị trời đánh, đem đám các ngươi đốt thành kiến xào cay, đến lúc đó chú út thúc nhà ngươi vừa uống một ngụm rượu vừa nhâm nhi một con kiến, ăn hết toàn bộ các ngươi…”

Nếu ánh mắt có thể giết người thì e rằng Vương Vũ Hàng đã bị đám kiến khát máu kia giằng xé vô số lần.

Chỉ thấy đám con kiến khát máu kia, con nào con nấy đều trừng mắt giống như đèn lồng, ánh mắt tràn đầy lửa giận, tốc độ càng ngày càng nhanh, thậm chí đã vượt qua giới hạn vốn có của chúng.

Đặc biệt là Kiến Vương, giống như có hận giết cha đoạt vợ với Vương Vũ Hàng vậy, móng vuốt bò rất nhanh, vụt một cái đã ở phía sau lưng Hàn Sâm, một móng vuốt sắp đâm vào đầu Vương Vũ Hàng.

"Sắp chết rồi… Sắp chết rồi…" Vương Vũ Hàng dọa kêu to, tay chân giấy dụa lung tung.

Hàn Sâm bất đắc dĩ đành phải triệu hồi hạch gen Thần, gia tăng tốc độ, tránh được một đòn của Kiến Vương.

Hắn cũng thật không ngờ Vương Vũ Hàng lại mãnh liệt như vậy, giống như tiêm chất kích thích cho dị sinh vật, vốn dĩ không muốn dùng đến hạch gen Thần, hiện tại vì bị ép nên đành sử dụng.

Móng vuốt của Kiến Vương chỉ sượt nhẹ qua má Vương Vũ Hàng, vậy mà cũng đã khiến đôi mắt sợ hãi của Vương Vũ Hàng như sắp rớt ra ngoài.

Nhưng sau khi phát hiện tốc độ của Hàn Sâm lại tăng nhanh, Kiến Vương căn bản không đuổi kịp hắn, lá gan của Vương Vũ Hàng lại lớn thêm: "Tiểu kiến, lại dám sờ mặt chú út nhà ngươi, ngươi không biết chú út nhà ngươi dựa vào mặt để kiếm cơm sao? Sờ hỏng ngươi đền nổi không? Bán cả gia đình nhà ngươi cũng không đủ cho ta mua một lọ mỹ phẩm, ngươi có làm kiếp trâu kiếp ngựa đến đời đời kiếp kiếp cũng chưa đền nổi…"

Hàn Sâm chạy ở phía trước, Vương Vũ Hàng không ngừng đùa giỡn với đám kiến khát máu giống như phát điên, không ngừng đuổi theo bọn họ.

Linh Thập Tam và Linh Thập Nhị phía sau, lúc này lại bày ra vẻ mặt phẫn nộ cùng tuyệt vọng, bọn họ không thể đuổi kịp đàn kiến, hơn nữa đàn kiến tản đi khắp nơi, đã dần dần tiếp cận tới Tí Hộ Sở của bọn họ.

Không nghỉ ngờ gì nữa, Hàn Sâm đang cố gắng đưa đàn kiến tiến vào Tí Hộ Sở của họ, nhìn đàn kiến đáng sợ trước mắt, không dám tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra khi chúng tràn vào Tí Hộ Sở của bọn họ.

“Cha, mau chặn lũ kiến này lại, nếu không sẽ nguy hiểm tới Tí Hộ Sở của chúng ta.” Linh thập Tam hét lên.

“Đành phải chấp nhận thôi.” Linh Thập Nhị cắn răng, lấy ra mấy quả trứng to bằng bóng bàn từ trong lòng, vẻ mặt đau đớn đập xuống đất, nhất thời chỉ thấy dịch trứng bắn tung tóe, Linh Thập Nhị hận nói: “Món nợ này sớm muộn gì ta cũng sẽ trả cho bọn họ gấp trăm lần”

Thứ Linh Thập Nhị sử dụng chính là trứng Huyết Xà, hậu duệ của sinh vật Thần Huyết cấp Bảo Thạch, hương vị của trứng Huyết Xà có thể hấp dẫn kiến khát máu, lúc trước chính hắn dùng một quả trứng Huyết Xà để dụ dỗ một đám kiến khát máu đến gần đám người Hàn Sâm, nếu không năng lực của chú út còn kém như vậy thì sẽ không có khả năng dụ dẫn dị sinh vật đi được xa như vậy.

Chẳng qua bởi vì Huyết Xà vô cùng trân quý, hiện tại Linh Thập Nhị không thể không hy sinh thêm một quả trứng Huyết Xà, bây giờ trong lòng hắn đang vô cùng day dứt khó chịu.

Nhưng một quả trứng Huyết Xà mà hắn đập xuống lại không hề thu hút một con kiến khát máu nào, đàn kiến vẫn điên cuồng đuổi theo Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng như cũ.

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy, tại sao trứng Huyết Xà lại không có tác dụng gì?” Sắc mặt Linh Thập Tam méo mó.

“Thôi toi rồi, đám kiến khát máu đã thực sự bị đám người Hàn Sâm chọc giận rồi, hương vị của trứng Huyết Xà không thể thu hút sự chú ý của bọn chúng.” Linh Thập Nhị cắn răng, đau đớn trực tiếp ném mấy quả trứng huyết xà còn lại vào trong đám kiến phía trước, hiện tại hắn đã bất chấp nỗi đau, lập tức ném sạch trứng Huyết Xà.

Chỉ thấy những quả trứng Huyết Xà đó, từng quả đụng vào lớp vỏ của kiến khát máu, dịch trứng bắn tung tóe khắp nơi.

Vốn dĩ Linh Thập Nhị còn cho rằng có thể thu hút được sự chú ý của kiến khát máu, nhưng ai biết được những con kiến khát máu này lại không chút để ý nào với trứng Huyết Xà mà bình thường chúng rất yêu thích.

Thậm chí những con kiến khát máu trên người có dịch trứng cũng hoàn toàn không để ý tới, chỉ điên cuồng đuổi theo Vương Vũ Hàng. “Không… không thể…” Linh Thập Nhị và Linh Thập Tam tuyệt vọng kêu la.

Chỉ thấy đám kiến khát máu điên cuồng đuổi theo Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng, đã xông vào Tí Hộ Sở của bọn họ.

Hàn Sâm vừa tới cửa lớn của Tí Hộ Sở thì đột nhiên bay lên trên, Kiến Vương phía sau lập tức bị đụng vào cửa lớn của Tí Hộ Sở.

Rầm rầm!

Cả cơ thể to lớn của Kiến Vương đụng phải cửa lớn khiến bức tường thành Tí Hộ Sở đều sụp đổ một vùng, vô số kiến khát máu phía sau đồng loạt nhau tràn vào.

Hết chương 1520.

Chương 1521. Giết Kiến Vương “Toang rồi!” Trong lòng Linh Thập Nhị và Linh Thập Tam ớn lạnh.

Hàn Sâm dẫn theo đại quân kiến xông vào trong Tí Hộ Sở, một đàn kiến mắt long sòng sọc hỗn loạn trong Tí Hộ Sở, đám kiến khát máu này do không bắt được Hàn Sâm nên cứ hễ đụng phải bất cứ sinh vật ngáng đường nào là trực tiếp ăn thịt, ngay cả những tòa nhà cũng bị chúng phá nát.

Đàn kiến khát máu giống như nước lũ chỉ trong chốc lát đã “cuốn trôi” Tí Hộ Sở cấp Hoàng Kim, những nơi chúng tàn phá qua đều tang tóc, tan hoang, khắp nơi đều là một biển máu.

“Ta nhất định sẽ giết ngươi.” Linh Thập Nhị cắn răng chịu đựng nhìn những sinh linh trong Tí Hộ Sở bị kiến khát máu cắn xé nuốt chửng, những sinh

linh đó đều là do hắn vất vả lắm mới thuần phục được.

Linh Thập Tam cố gắng ngăn Linh Thập Nhị lại, không để hắn xông vào tấn công Hàn Sâm.

Hiện tại khắp nơi bên trong Tí Hộ Sở đều là kiến khát máu cuồng bạo, Kiến Vương cũng ở bên trong, đi vào trong đó khác nào đi vào chỗ chết.

Hiện tại điều may mắn duy nhất còn sót lại của Linh Thập Tam chính là đá linh hồn của Ám Linh tộc bọn họ đều đang ở trong Tí Hộ Sở Ám Linh, nếu không Tí Hộ Sở đang bị đám kiến khát máu chiếm giữ này, bọn họ cũng sẽ toi đời.

Hàn Sâm nhân lúc Kiến Vương đi tới dị linh thần điện, trực tiếp đào đá linh hồn trong tượng dị linh ra, đáng tiếc viên đá linh hồn này không phải của cha con Linh Thập Tam, mà chỉ là cả một dị linh hoàng tộc bình thường, điều ấy khiến Hàn Sâm có hơi thất vọng.

Dĩ nhiên dị linh hoàng tộc không lựa chọn thần phục Hàn Sâm, mà trực tiếp tự bạo chết khiến Hàn Sâm sững người, phỏng đoán có thể là dị linh và Linh Thập Nhị có mối liên hệ đặc biệt gì đó.

Sau khi càn quét xong Tí Hộ Sở, Hàn Sâm mới dẫn theo đàn kiến tràn ra ngoài, để lại một Tí Hộ Sở bị tàn phá nặng nề, giống như một đống phế tích.

Ị”

“Ta nhất định sẽ giết ngươi!” Hàn Sâm mơ hồ nghe được âm thanh thê lương đang gào thét đay nghiến từ phía sau.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý tới, tiếp tục dẫn theo đám kiến khát máu chạy về phía trước.

“Hàn Sâm, chúng ta làm gì bây giờ? Đám kiến này không có ý định tha cho chúng ta.” Vương Vũ Hàng có chút lo lắng.

“Giết được Kiến Vương thì mọi chuyện sẽ được giải quyết.” Hàn Sâm tiếp tục tiến về phía trước.

“Giết Kiến Vương như thế nào? Ngươi có giết được nó không? Có lẽ Kiến Vương là Bán Thần siêu cấp đó.” Vương Vũ Hàng sốt sắng.

“Chờ xem kịch hay đi.” Hàn Sâm vừa nói vừa tiến vào một thông đạo.

Thông đạo này chỉ cao bằng chiều cao một người trưởng thành, sau khi Hàn Sâm vượt qua thì Kiến Vương cũng đồng thời bò tới, nhưng cơ thể của nó quá lớn làm các tảng đá đổ ập xuống khiến cơ thể to lớn của Kiến Vương bị mắc kẹt ở trong thông đạo.

Hàn Sâm nhắm chuẩn cơ hội, Thái A Kiếm phát ra ánh đỏ của hạch gen Thần đâm thẳng vào mắt của Kiến Vương.

Mắt của Kiến Vương túa ra máu, Kiến Vương đau đớn giấy dụa lùi về phía sau, cố gắng thoát khỏi thông đạo.

“Chú út, mau quyến rũ nó, đừng để nó bò ra!” Hàn Sâm vội vàng nói.

“Má ngươi mới đi quyến rũ nó!” Vương Vũ Hàng khó chịu đành hanh nhưng vẫn khiêu khích Kiến Vương: “Tên kiến ngu ngốc, mới như vậy đã sợ rồi sao, không phải muốn bắt chú của ngươi sao? Tới đây, tới đây nào!”

Kiến Vương vốn định chui ra ngoài, nhưng bị Vương Vũ Hàng “kích đểu” như vậy, thế là lập tức trở lên hung hãn tiếp tục bò vào trong hang động, ra sức bò về phía trước, muốn nhanh giết chết Vương Vũ Hàng.

“Chú út đỉnh quá, tiếp tục quyến rũ nó đi!” Hàn Sâm vừa tiến sâu vào thông đạo vừa nói.

“Ta nói này, ngươi có thể đổi một từ khác không hả?” Vương Vũ Hàng vừa quyến rũ Kiến Vương vừa quát Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa chạy vào bên trong vừa nói: “Vậy gọi là câu dẫn? Ây cũng không được, hay gọi là mê hoặc… gọi khách…”

“Đậu mè, ngươi còn chút văn hóa nào không vậy, cái này gọi là xả thân dụ địch.” Vương Vũ Hàng nghiến răng nghiến lợi.

“À, đúng rồi, xả thân dụ địch, không quản ngại hi sinh.” Hàn Sâm gật gù nói.

Vương Vũ Hàng tức giận: “Nếu đã không có văn hoá thì ngươi đừng xàm xí mấy lời vớ vẩn được không?”

Hàn Sâm chỉ đành ngậm miệng, tiếp tục ra tay hành động.

Thái A Kiếm không ngừng đâm Kiến Vương đang điên cuồng đuổi theo phía sau, nhưng mà tố chất thân thể Kiến Vương rất tốt, sức mạnh của Hàn Sâm cũng chỉ có thể khiến nó bị thương, muốn giết chết nó thì không hề đơn giản.

Mỗi lần bị thương Kiến Vương đều muốn rút lui, nhưng đều bị Vương Vũ Hàng quyến rũ trở về.

Nhưng thân thể sắt đá như nào cũng khó có thể trụ được, vừa bị Vương Vũ Hàng quyến rũ, vừa bị Hàn Sâm ra sức tấn công ngay trên đầu, máu tươi tuôn ra không ngừng, đuổi theo hơn một tiếng đồng hồ, Kiến Vương dần dần trở nên suy yếu.

Cuối cùng kéo dài hơn nửa ngày, rốt cục Hàn Sâm cũng đâm thủng được đầu Kiến Vương, lần này Kiến Vương không còn sức mà bò tiếp nữa, chỉ có thể dãy dụa vài cái.

Trên mặt Kiến Vương chỉ chít vết kiếm, không biết đã bị Hàn Sâm chém bao nhiêu nhát, trông Kiến Vương chết thảm vô cùng.

“Săn giết sinh vật Thần siêu cấp Kiến Khát Máu Vương, đạt được thú hồn Kiến Khát Máu Vương, hạch gen đã bị vỡ, máu thịt không thể ăn được, có thể thu thập tinh hoa gen, hấp thụ tinh hoa gen có thể tăng ngẫu nhiên từ 0 đến 10 điểm Gen Thần siêu cấp.”

Nghe thấy âm thanh “săn giết” vang vọng trong đầu, Hàn Sâm vô cùng phấn chấn, không khác gì vừa ăn trái nhân sâm: “Vẫn là săn giết dị sinh vật hời nhất, mở mấy Quả Thực thực vật gen quái dị như này hoàn toàn không dùng tới.”

Chém giết dị sinh vật giúp cơ hội Hàn Sâm đạt được thú hồn cực cao, lần này lại tiếp tục đạt được thú hồn Thần siêu cấp, làm cho hắn vô cùng phấn khích.

Nhưng ngẫm lại thời điểm mở Quả Thực gen, vẫn khiến Hàn Sâm vô cùng khó chịu.

Sau khi thi thể Kiến Vương chầm chậm tiêu biến, Hàn Sâm nhặt một tinh thể trong đống tàn tro lên, tinh thể này giống như Kiến Vương bản mini.

Đàn kiến nhìn thấy Kiến Vương bị giết, con nào con nấy đều kinh hãi chạy trốn, tan đàn xẻ nghé, không dám đuổi theo nữa.

Vương Vũ Hàng còn muốn gọi lại thì bị Hàn Sâm vội vàng che miệng: "Đừng Tù quến nữa, kiến khát máu nhiều thế kia giết đến khi nào mới hết, giết xong thì mệt chết, giết một mình Kiến Vương là đủ rồi."

"Chỉ giết mỗi Kiến Vương, tinh hoa gen sinh mệnh cũng rơi vào tay ngươi, còn ta chả được tí lợi lộc gì, giết thêm vài con kiến khát máu cấp Thần Huyết đi để ta có chút gì đi" Vương Vũ Hàng hậm hực.

"Sinh vật cấp Thần Huyết thì về sau vẫn còn nhiều cơ hội, không cần thiết phải giết cả đàn kiến như vậy. Về phần tinh hoa gen sinh mệnh này, cũng có một phần công sức của ngươi, nếu ngươi muốn, ta có thể đưa trước cho ngươi." Hàn Sâm hào phóng đưa tinh hoa gen sinh mệnh của Kiến Vương cho Vương Vũ Hàng.

Hắn có tinh hoa gen sinh mệnh, nhưng thứ này hắn không hấp thụ được, nếu Vương Vũ Hằng tìm được cách hấp thụ thì đối với hắn mà nói chỉ có lợi chứ không có hại.

Hiện tại Hàn Sâm đã có năng lực săn giết sinh vật Thần siêu cấp nên chả thèm để ý đến chuyện được mất một khối tinh hoa gen sinh mệnh, huống chỉ hắn còn vừa mới đạt được thú hồn Thần siêu cấp.

"Thực sự cho ta sao?" Vương Vũ Hàng kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, trong ấn tượng của hắn, Hàn Sâm không hề hào phóng như vậy.

“Thật thật giả giả cái gì, mau cầm lấy đi.” Hàn Sâm trực tiếp ném tỉnh hoa gen sinh mệnh cho Vương Vũ Hàng.

Vương Vũ Hàng vô cùng mừng rỡ, ôm tinh hoa gen sinh mệnh giống như bế bồng con: “Hí hí, vậy thì ta xin, lần sau liên thủ giết sinh vật Thần siêu cấp mà được tinh hoa gen sinh mệnh thì đều là của ngươi tất”

Hàn Sâm đang định trả lời thì lại đột nhiên nghe được cách đó không xa truyền đến âm thanh kỳ quái, trong nháy mắt nhìn qua, vẻ mặt lập tức biến sắc.

Hết chương 1521.

Chương 1522. Cây cổ thụ ong

Cả đoạn đường bọn họ chỉ mải chiến đấu với Kiến Vương, không hề để ý tới xung quanh, ngay khi nghe được âm thanh thì nhìn thấy phía trước xuất hiện một hang động, bên trong hang động mọc lên một gốc cây cổ thụ.

Trên cây cổ thụ chi chít Quả Thực, chỉ là những Quả Thực này lại có chút bất thường, thoạt nhìn giống như là mấy con ong có kích thước bằng nắm tay.

Lúc này những con ong Quả Thực bắt đầu rung cánh, phát ra âm thanh vù vù, nhìn qua vô cùng đáng sợ khiến da đầu tê dại, lạnh hết sống lưng.

Hàn Sâm không biết cây đó là cây gì, nhưng thông qua Động Huyền Khí Tràng mà cảm nhận khí tức phía trên vô cùng nguy hiểm, may mắn thay dù sao những con ong này cũng là Quả Thực, lại còn đang đậu trên cành cây nên không có chuyện chúng sẽ bay đến tấn công họ.

Lúc Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng đang mừng thầm thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh, một con ong Quả Thực đang giương vòi, đuôi nhắm thẳng vào Vương Vũ Hàng, ngòi ong châm Vương Vũ Hàng một phát nhanh như ảo ảnh.

Tốc độ châm của ong thật sự quá nhanh, Vương Vũ Hàng ngay cả tránh cũng không tránh kịp, Hàn Sâm rút kiếm chém ngòi ong rơi xuống đất, nhưng bàn tay cũng cảm thấy có chút tê bì, sắc mặt Hàn Sâm không khỏi kinh ngạc.

Vương Vũ Hàng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy đàn ong Quả Thực đều đang "chổng ngòi" nhắm thẳng vào hắn, ngòi độc như một trận mưa tên vậy.

"Toang rồi!" Vương Vũ Hàng than thở, ngay cả một cái hắn cũng không tránh được, hiện tại cả đàn bay tới, e là sẽ bị châm thành tổ ong mất.

Cho dù kiếm của Hàn Sâm nhanh đến mức nào cũng không thể chém hết ngòi châm, hắn đành phải triệu hồi Kim Văn Bá Thuẫn ra, biến thành nó to lên để bảo vệ hai người.

Ngòi ong châm chỉ chít lên Kim Văn Bá Thuẫn, phập phập bịch bịch giống như là mưa đá, nhưng may thay chúng không thể châm thủng Kim Văn Bá Thuẫn.

Chỉ thấy kim văn chữ "bá" hiện lên trên mặt khiên, những ngòi độc đó bị lực phản chấn phản lại, châm ngược về phía cây ong cổ thụ.

Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng ngòi độc đó châm ngược trở về có thể gây sát thương cho đàn ong Quả Thực, thậm chí còn có thể giết chết một ít, đến lúc đó có thể biết rốt cuộc đàn ong Quả Thực Thực này là cái gì.

Nhưng ai ngờ được những ngòi độc này vừa mới trở lại được nửa đường, lại giống như có sinh mệnh, ý thức, chuyển hướng quay đầu bay về phía Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng.

Hơn nữa lần này những ngòi độc này lại không thẳng chính diện bay tới, mà từng cái bay theo một đường, từ mọi hướng đâm vào Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng, giống như một thanh phi kiếm linh hoạt.

Tuy rằng Kim Văn Bá Thuần lợi hại, nhưng chỉ có thể ngăn được một phía, không thể ngăn ngòi độc từ bốn phương tám hướng bay tới, Hàn Sâm lo lắng bèn kẹp lấy Vương Vũ Hàng rồi xoay người bỏ chạy.

Cũng may những ngòi độc này không thể vượt qua một phạm vi nhất định nào đó, sau khi Hàm Sâm chạy ra ngoài khoảng ngàn mét, những ngòi độc này bay được hai vòng thì quay lại đuôi của ong Quả Thực.

“Cái thứ quái quỷ gì thế? Ngòi độc của ong sau khi rớt xuống đất rồi còn có thể quay trở lại đuôi được nữa hả?” Hàn Sâm từ xa nhìn lại cây ong cổ thụ, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

“Một cái cây toàn là ong, nhìn không thể nào kinh dị hơn, chúng ta mau rời đi thôi.” Vương Vũ Hàng nói.

“Đừng vội, không chừng cây cổ thụ kia là đồ quý, sức mạnh của đám ngòi châm kia không tồi, có thể đã đạt tới cấp độ siêu cấp, nói không chừng cái cây ong Quả Thực kia đều là sinh vật Thần siêu cấp, nếu như giết được bọn chúng thì có thể đạt được vô sô tinh hoa gen sinh mệnh, có đếm cũng không đếm xuể, hơn nữa có nhiều sinh vật Thần siêu cấp như vậy, chắc chắn có thể đạt được thú hồn.” Hàn Sâm phân tích.

“Không thể nào, làm sao chỉ dựa vào một cái cây mà lại có thể sinh ra nhiều sinh vật Thần siêu cấp như vậy chứ, sinh vật Thần siêu cấp rẻ như cho vậy à?” Vương Vũ Hàng không tin lắm.

“Thử một cái cũng chẳng mất gì, biết đâu là thật thì sao?” Hàn Sâm không nỡ cứ vậy mà rời đi, nhưng hiện tại hắn không thể nghĩ ra cách để xử lý đàn ong này.

Bởi vì ngòi độc của chúng quá linh hoạt, khoảng cách công kích lại xa, chỉ dựa vào mỗi Kim Văn Bá Thuần là không thể, Hàn Sâm lại không dám mạo hiểm, đứng ở bên này một hồi lâu, vẫn không nghĩ ra cách gì.

“Nếu thực sự mỗi con ong trên cây là một sinh vật Thần siêu cấp, chắc chắn không thể dễ ăn như vậy được, chúng ta vẫn nên trở về rồi hãng thảo luận.” Vương Vũ Hàng có chút sợ hãi đám ong kia.

Hàn Sâm quan sát xung quanh, chỉ có duy nhất thông đạo này dẫn tới cây ong cổ thụ, muốn từ thông đạo này xông ra ngoài không khả thi lắm.

“Bỏ đi, chúng ta vẫn nên trở về trước đã, đợi đến khi nghĩ ra cách rồi quay lại” Hàn Sâm đành đưa Vương Vũ Hàng trở lại Tí Hộ Sở Diện Cụ.

Linh Mị Nhi nhìn thấy bọn họ “lành lặn” trở về, vui mừng khôn xiết,

nàng còn tưởng rằng Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng đã chết dưới sự tấn công của Kiến Vương.

Sau khi trở về phòng mình, Hàn Sâm mới có thời gian để xem xét kỹ hơn thú hồn của Kiến Khát Máu Vương vừa mới thu được.

Thú hồn Thần siêu cấp Kiến Khát Máu Vương là: Loại hình ma văn.

Hàn Sâm đã biết loại hình thú hồn của Kiến Vương Hàn Sâm từ trước rồi, hắn thử triệu hồi thú hồn Kiến Vương, bỗng thấy trên người có thêm một hình xăm Kiến Vương màu đỏ tươi, sau đó một luồng nhiệt chảy vào trong cơ thể hắn, giống như khiến cho màu huyết dâng trào, có vẻ sức mạnh và tốc độ của cơ thể đã tăng lên không ít.

Cảm nhận được nguồn sức mạnh tràn trề trong cơ thể, Hàn Sâm vô cùng thỏa mãn.

Khi hắn sử dụng hạch gen Thần, tuy rằng thực lực đã tới Bán Thần siêu cấp, nhưng sức mạnh này chỉ có năng lực phi hành của ánh đỏ và cánh bướm do hạch gen Thần sinh ra đạt được.

Sức mạnh của Hàn Sâm vẫn dừng dậm chân tại trình độ dị sinh vật cấp Bảo Thạch, mà ma văn Kiến Vương thì lại giúp hắn tăng sức mạnh cơ bắp và tốc độ, khiến sức mạnh và tốc độ của hắn đều hoàn toàn đạt tới siêu cấp.

“Không tồi, quả nhiên là thứ tốt, không uổng công ta tốn nhiều thời gian và công sức như vậy.” Hàn Sâm rất hài lòng với thú hồn Kiến Vương.

Tuy rằng thú hồn Kiến Vương rất mạnh, nhưng đối với việc xử lý cây ong cổ thụ lại không có sức hỗ trợ quá lớn. Hắn vẫn chưa thể tới xử lý đàn ong Quả Thực kia.

“Nếu có một bộ áo giáp cấp siêu thần thì tốt, hoàn toàn có thể ngăn cản ngòi độc và dễ dàng xử lý đàn ong. Nhưng tiếc thay chỉ có sửng vật mới có

thể sử dụng áo giáp sủng vật, mà ta lại không có sủng vật mạnh. Nếu để Miêu Quân tấn công cây ong cổ thụ đó thì chỉ dựa vào sức mạnh của nó cũng không xử lý được mấy con ong Quả Thực, nếu có được một sủng vật siêu cấp thì tốt." Hàn Sâm thầm nghĩ.

Chỉ tiếc hiện tại hai thứ đó đều hắn đều không có, trừ khi có thể biến ra Tiểu Thiên Sứ, nếu không kể cả có áo giáp siêu cấp cho sủng vật cũng vô dụng.

"Tiểu Thiên Sứ ơi Tiểu Thiên Sứ à, ngươi mau xuất hiện đi." Bây giờ Hàn Sâm nhớ Tiểu Thiên Sứ da diết, không gì đong đếm được.

"Cha ơi, Bảo Nhi nhớ Tiểu Hoa rồi, chúng ta đi thăm em trai được không?" Bảo Nhi nghiêng đầu hỏi.

"Được, chúng ta đến chơi với Tiểu Hoa thôi." Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi truyền tống ra khỏi Tí Hộ Sở.

Hiện tại Hàn Sâm đang ở nhà họ Kỷ, đi ra từ trong thiết bị truyền tống †ư nhân của nhà họ Kỷ, ngước đầu lên nhìn, trùng hợp lại bắt gặp thiết bị truyên tống bên cạnh cũng có người truyền tống ra, nhìn kỹ thì hoá

ra là Kỷ Tình.

Hết chương 1522.

Chương 1523. Tiểu Vương Sư Tử Chiếu Ngọc

Kỷ Tình được coi như là người trẻ tuổi có tư chất tốt nhất của nhà họ Kỷ, khi còn ở Tí Hộ Sở thứ nhất đã giết được sinh vật Thần siêu cấp, về sau nhờ thăng cấp toàn bộ hạch gen Thần siêu cấp mà đạt được Kiếm Hồn Thể Siêu Thần.

Nhà họ Kỷ luôn dốc sức bồi dưỡng Kỷ Tình, mà bản thân nàng cũng rất hăng hái, không chịu thua kém ai, nghe nói hiện tại đã là siêu việt giả, hơn nữa Gen Thần siêu cấp đã sắp đầy, không lâu nữa sẽ thăng cấp lên cấp Bán Thần.

Hàn Sâm luôn nghe người ta đồn thổi rằng Kiếm Hồn Thể Siêu Thần của Kỷ Tình rất lợi hại, nhưng lại chưa từng được thấy qua, dẫu sao hai người cũng ít tiếp xúc gặp mặt, trong những sự kiện của nhà họ Kỷ cũng gặp qua nhưng cũng chỉ chào hỏi và hỏi thăm đôi ba câu.

"Anh rể, nghe nói kiếm pháp của ngươi rất lợi hại, ta sắp thăng lên cấp Bán Thần, đến lúc đó có thể cùng ngươi tỉ thí một trận được không, để xem kiếm pháp của ai lợi hại hơn." Kỷ Tình nhìn thấy Hàn Sâm bèn cười tủm tỉm hỏi.

"Ngươi có Thể Siêu Thần của hệ kiếm, ta chắc chắn không đấu lại ngươi." Hàn Sâm đã sớm qua cái tuổi hiếu chiến hiếu thắng, đương nhiên sẽ không tham gia vào cuộc đấu vô nghĩa với Kỷ Tình, cũng chẳng có gì tốt, lỡ như làm Kỷ Tình bị thương lại tự gây thù chuốc oán với nhà họ Kỷ.

Kỷ Tình chớp chớp mắt nói: "Vậy phải thử mới biết được, đợi đến khi ta thăng cấp lên Bán Thần, nhất định phải nghiêm túc đấu với anh rể một

trận.

"Khụ khụ, đến lúc đó rồi nói, ta còn có công chuyện, chị ngươi đang ở nhà chờ ta, ta xin phép đi về." Hàn Sâm nói có lệ.

Sau khi cùng Bảo Nhi rời đi, Hàn Sâm nghĩ: "Cho dù bình thường ta đều ở trong Tí Hộ Sở nhưng chẳng bao giờ ta và ngươi gặp nhau, nên lấy đâu ra cơ hội tỉ thí, trừ khi lúc ngươi tăng lên Bán Thần lại tình cờ gặp †a thì còn có cơ may, mà Tí Hộ Sở lớn như vậy, làm sao có chuyện trùng hợp như vậy được."

Trở lại tiểu viên mà nhà họ Kỷ chuẩn bị cho bọn họ, Kỷ Yên Nhiên đang cùng Tiểu Hoa phơi nắng trong vườn, Linh cũng ngồi gần đó pha trà, Bảo Nhi chạy ngay đến bên cạnh Tiểu Hoa, nhéo nhéo nựng má Tiểu Hoa, hồn nhiên: "Tiểu Hoa có nhớ chị không?"

“Chị…chị..” Hiện tại Tiểu Hoa đã bậm bẹ biết nói, tuy rằng chỉ gọi được cha, mẹ, chị, bà ngoại, bà nội, nhưng cũng khiến mọi người vô cùng vui vẻ, phấn khởi.

“Dạo này có xảy ra chuyện gì không?” Hàn Sâm ngồi xuống, uống một chén trà, nhìn Kỷ Yên Nhiên hỏi.

Kỷ Yên Nhiên biết Hàn Sâm hỏi chuyện của Tân Lưu Xã, lắc đầu nói: “Không xảy ra chuyện gì cả, cứ như bọn họ đã quên hết mọi chuyện.”

Hàn Sâm khẽ nhíu mày:”Không có lý nào, ta cướp một bảo vật quan trọng của bọn họ như vậy, Tân Lưu Xã không thể không có động tĩnh nào, bọn họ “tốt bụng” tới vậy sao?”

Trên thực tế cũng không phải là Tân Lưu Xã có lòng tốt, mà là bọn họ không hiểu vì sao Hàn Sâm có thể sử dụng chiến giáp gen, đồng thời cũng không chắc đối phó được Hàn Sâm khi sử dụng chiến giáp gen, cho nên mới cố tình chậm chạp không động thủ.

Cho dù trong Tân Lưu Xã chỉ có mỗi chiến giáp gen này, trừ khi là xã trưởng Tân Lưu Xã tự mình ra tay, nếu không không ai có đủ khả năng giao chiến với Hàn Sâm.

Thân thể xã trưởng Tân Lưu Xã còn chưa hoàn toàn hồi phục, cộng thêm nhiều lý do khác nữa nên bọn họ đang chờ thời cơ để xuống tay với Hàn Sâm.

Tina cũng phải chịu phạt, nhưng ngay cả khi đã phạm phải sai lầm lớn như vậy, cũng không có bất cứ hình phạt nghiêm khắc nào, có thể thấy được Tân Lưu Xã trưởng rất sủng ái nàng.

Nếu lúc đó Hàn Sâm giết chết Tina, có lẽ mọi chuyện sẽ không như bây giờ, rất có thể xã trưởng sẽ trực tiếp ra tay với Hàn Sâm.

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, khi Hàn Sâm tiến vào Tí Hộ Sở lần nữa, thì trực tiếp tiến vào kho hạch gen, hắn muốn nhanh chóng nâng cấp cấp bậc của hạch gen lên.

Suy nghĩ một hồi, Hàn Sâm vẫn lấy Tinh Hạch làm chìa khóa để mở kho hạch gen, hiện giờ thứ hạng của Tinh Hạch rất thấp, tăng cường trước kia cũng bị suy yếu, lại phải đánh để trở lại vị trí đầu bảng.

Mười năm đã làm cho người ta quên đi sự tồn tại của Tinh Hạch, sau khi Hàn Sâm tiến vào khiêu chiến với hạch gen xếp hạng phía trước, đối phương chấp nhận khiêu chiến, Hàn Sâm đánh một lèo đến top mười nghìn và một nghìn, có xếp hạng của top một nghìn thì Hàn Sâm mới có thể khiêu chiến với hạch gen top một trăm, đạt được thứ hạng trong top một trăm mới có thể khiêu chiến với top mười, cuối cùng mới có thể đạt vị trí hạng nhất.

Nhưng khi Tinh Hạch tiến vào top một nghìn, muốn khiêu chiến với top một trăm thì lại không dễ dàng như vậy, các hạch gen của top một trăm không chấp nhận lời khiêu chiến của đối thủ, để tránh thứ hạng của mình giảm xuống, dù Hàn Sâm đã gửi lời khiêu chiến vài lần đối phương cũng không có chấp nhận lời mời.

“Cứ tiếp tục như vậy thì đến bao giờ mới có thể đạt vị trí đầu tiên đây?” Trước kia Hàn Sâm đều trực tiếp lên thẳng top một, đi đường tắt quen rồi, giờ thì cứ lay lắt tăng từng hạng, hắn cảm thấy chậm quá.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, Hàn Sâm chỉ có thể nhìn vào †op một trăm của bia hạch gen Bạch Ngân, chỉ cần tên sáng lên, hắn lập tức gửi lời mời khiêu chiến cho từng người một, thử vận khí, xem có ai tiếp nhận khiêu chiến của hắn không.

Kết quả nhận về như đá chìm đáy biển, không một ai trả lời, Hàn Sâm tiếp tục đưa gửi lời mời thách thức.

Đúng lúc Hàn Sâm không chút để ý gửi đi lời khiêu chiến, đột nhiên nhìn thấy hào quang từ trên bia hạch gen tỏa ra, hóa thành một cánh cửa hút hắn vào.

“Có người chấp nhận lời khiêu chiến của ta rồi!” Hàn Sâm mừng thầm, hắn gửi lời khiêu chiến đi linh tinh nên không biết ai đã chấp nhận lời khiêu chiến, ở trên chiến trường gen, hắn nhìn về phía bên kia muốn nhìn xem đối thủ của mình là ai.

Ở phía bên kia chiến trường gen chỉ thấy một con sư tử trắng vô cùng dũng mãnh, trông nó còn to hơn con voi, thân thể cứ như được điêu khắc từ bạch ngọc, cái bờm giống như tơ tằm, nhìn qua vô cùng khí phách.

Hàn Sâm không nhận ra con sư tử trắng này là ai, nhưng nếu đổi thành một người bản địa ở Tí Hộ Sở thứ tư, kiến thức về dị sinh hoặc dị linh tương đối nhiều, trong nháy mắt chắc chắn sẽ nhận ra con sư tử trắng này.

Sinh vật Thần siêu cấp Bạch Ngân Sư Vương của Sư Thủ Sơn, đó chính là một thế lực khủng của Tí Hộ Sở thứ tư, bởi vì nảy sinh mâu thuẫn với một Đại Đế gần Sư Thủ Sơn, trong một đêm tiêu diệt sạch hơn một ngàn Tí Hộ Sở, quét sạch Tí Hộ Sở thuộc hạ của Đại Đế kia, giết tên Đại Đế quăng khôi vứt giáp mà bỏ chạy kia, sau cũng không dám xuất hiện gần Sư Thủ Sơn.

Con sư tử trắng này chính là hậu duệ của Bạch Sư Vương, tuy rằng huyết mạch không phải thuần chủng một trăm phần trăm, nhưng mẹ nó cũng là một sinh vật Thần siêu cấp, gen của nó cũng không kém Bạch Sư Vương.

Thân thể như tinh ngọc của nó chính là được thừa hưởng từ mẹ nó là Ma Ngọc Sư Tử.

Đồng thời có được huyết mạch của Bạch Sư Vương và Ma Ngọc Sư, nó được gọi là Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, ở Tí Hộ Sở thứ tư được coi như là Thần thế hệ thứ hai tiếng tăm lừng lẫy.

Ngoại trừ có phụ huynh cường đại ra, thực lực của nó cũng khiến người ta kinh ngạc, sau khi thăng lên cấp Bạch Ngân, chỉ kiểm tra qua cũng đã xếp thứ mười một.

Hàn Sâm khiêu chiến nhiều hạch gen top một trăm như vậy, cũng không có ai để ý tới hắn, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc lại không kiêng nể gì cả, sau khi nó đạt được top mười một, đây là lần đầu tiên có người khiêu chiến nó, cho nên nó không hề do dự, trực tiếp đồng ý khiêu chiến của Hàn Sâm.

Hết chương 1523.

Chương 1524. Vĩnh viễn không vào được trong top mười

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc bước lên trên chiến trường gen, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng sư tử gầm rống như tiếng lôi âm cuồn cuộn khiến cho toàn bộ chiến trường gen đều rung chuyển lay động.

Hàn Sâm không hề hoảng sợ mà còn cảm thấy vui mừng, rõ ràng đối thủ chính là một sinh vật Thần siêu cấp đời sau, giết dị linh ở bên trong chiến trường gen chẳng có ích lợi gì, nhưng mà giết sinh vật Thần siêu cấp lại vô cùng có tác dụng, lấy được thú hồn và tinh hoa gen sinh mệnh, thậm chí còn có cơ hội đoạt được thân xác của sinh vật Thần siêu cấp.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhìn thấy Hàn Sâm, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ hung ác, mở miệng sư tử, sinh ra một viên đạn ánh sáng khủng khiếp điên cuồn bắn về phía Hàn Sâm. Ngay lập tức chỉ thấy một chùm tia sáng phun ra, trong nháy mắt xẹt qua không trung phun đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm sợ rằng sẽ hù dọa đến Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nên không đón đỡ lấy thứ mà Sư Vương gầm thét bắn ra, thân hình như một con chim kỳ quái mau chóng né tránh, tránh được cú bắn ra của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc ra một đòn không thành thì có hơi tức giận, nó mở rộng miệng sư tử ra, phun ra những chùm tia sáng liên tiếp như hàng loạt quả pháo bắn ra, muốn giết chết Hàn Sâm ngay dưới đợt bắn phá điên cuồng đó.

Hàn Sâm né tránh sự bắn phá liên tục hết lần này đến lần khác, chậm rãi đến gần Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, muốn bắt lấy rồi đập một phát cho chết luôn, không để cho nó có cơ hội chịu thua rồi trốn thoát.

Sinh vật Thần siêu cấp thật sự không phải là đối thủ của Hàn Sâm, chẳng qua nó cũng chỉ là hạch gen Bạch Ngân đời thứ hai, Chích Thủ Già Thiên của hắn cũng đủ để giết chết ngay lập tức.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc không hề phát hiện ra ý đồ của Hàn Sâm, nó đã có thói quen xưng hùng xưng bá từ lâu, gần như không có đối thủ trong cùng một cấp độ, bây giờ nhiều lần liên tục cũng không đánh trúng được Hàn Sâm, vừa thấy Hàn Sâm đến gần đây thì nó trực tiếp nhào tới.

"Đến đúng lúc lắm." Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, vốn dĩ hắn vẫn đang nghĩ phải làm sao để nhích tới gần Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, không ngờ thế mà nó lại tự mình đưa tới tận cửa.

Sức mạnh bên trong cơ thể ngưng tụ lại, hóa thành một sức mạnh khủng khiếp chảy vào bàn tay phải khiến cho tay phải của Hàn Sâm giống như ảo mộng, cứ như là có thể thâm nhập vào trong không trung vậy.

Cạch!

Tay phải của hắn xuyên qua từng tầng không gian, va chạm với móng vuốt tấn công của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, thâm nhập thẳng vào trong đó, cứ như thể kéo gãy thứ gì đó hình cung bên trong thân thể của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc vậy.

Sau đó trong nháy mắt đã thấy thân thể của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc tan vỡ giống như tro tàn, biến thành một đống bụi.

Nhưng mà thứ khiến cho Hàn Sâm cảm thấy kỳ lạ chính là, hắn không hề nghe được âm thanh thông báo săn giết, cho nên không khỏi hơi sững sờ.

Chiến trường gen cứ thế kết thúc, thứ hạng Tinh Hạch của Hàn Sâm nhảy tới vị trứ thứ mười một, thay thế vị trí vốn là của Ngọc Sư, còn Ngọc Sư thì tụt xuống vị trí thứ mười hai.

Ở bên trong một cái kho hạch gen, một con sư tử màu trắng há mồm phun ra một ngụm tiên huyết, trên gương mặt xuất hiện vẻ cực kỳ phân nộ: "Cái thứ chết tiệt, lại dám phá hủy hạch gen của Ngọc Sư ta, ta nhất định phải giết chết ngươi."

Mặc dù Hàn Sâm không biết thứ mà hắn phá hủy chính là hạch gen của Ngọc Sư, chỉ đoán được chung chung có thể là loại phân thân gì đó, tuy rằng có hơi tiếc nuối vì không thể giết chết con Thần siêu cấp đời thứ hai

kia, nhưng mà có thể lấy được vị trí thứ mười một thì coi như cũng đã hoàn thành được mục tiêu, tiếp theo chỉ cần hắn tiến vào trong hàng ngũ của top mười nữa, muốn lấy được hạng nhất thì sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Hàn Sâm tiếp tục đề xuất khiêu chiến thứ hạng trước, nhưng mà lại hoàn toàn không có ai tiếp chiến cả, Hàn Sâm cũng không hề để ý lắm, người ta không ứng chiến thì hắn cũng chẳng còn cách nào.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều khiêu chiến hạng bên trên một lượt, chín người trong top chín, ngoại trừ người hạng nhất ra, mỗi tháng cũng sẽ phải tiếp nhận một lần khiêu chiến, chắc chắn sẽ có cơ hội đến lượt hắn.

Nhưng mà điều khiến cho Hàn Sâm cảm thấy vô cùng kỳ lạ chính là, hắn đã liên tục khiêu chiến rất nhiều ngày, nhưng vẫn không có bất kỳ một hạch gen nào trong top mười tiếp nhận khiêu chiến của hắn.

Hàn Sâm chỉ cho rằng người ta đã biết đến danh tiếng của Tinh Hạch, vì vậy mới không tiếp nhận khiêu chiến, thế nên hắn cũng không để ở trong lòng.

Ngày hôm nay khi Hàn Sâm vừa tiến vào kho hạch gen thì phát hiện ra, vậy mà lại có người khiêu chiến hắn, cẩn thận nhìn kỹ lại thì ra là Ngọc Sư.

“Dù sao cũng nhàn rỗi ấy mà, đúng lúc xem xem rốt cuộc tình huống của Ngọc Sư là như thế nào, tại sao lần trước lại không giết chết được nó.” Hàn Sâm trực tiếp lựa chọn tiếp nhận khiêu chiến.

Sau khi tiến vào chiến trường gen, quả nhiên thấy Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đã ở bên trong đó, nó thấy Hàn Sâm đi vào thì lập tức gầm thét lên: “Rốt cuộc ngươi là ai vậy hả, có gan thì lập tức khai báo tên họ đi”

Trên người Hàn Sâm mặc áo giáp, hơn nữa còn sử dụng Động Huyền Khí Tràng để che giấu phân tử của bản thân, vì vậy ngay cả hắn là người, là dị linh hay dị sinh vật thì Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng không thể phân biệt được rõ ràng.

“Ta là ai không quan trọng, chỉ cần ta có thể đánh bại ngươi là được.” Hàn Sâm cười nói.

Chiếu Ngọc Sư Tử Vương lạnh lùng hừ một tiếng: "Đánh bại ta sao? Bây giờ ngươi cầu xin ta tha thứ vẫn còn kịp đấy, nếu không đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, con đường thăng tiến của ngươi cũng chỉ tới đây mà thôi."

"Chỉ sợ sẽ làm cho ngươi thất vọng, con đường thăng tiến của ta bây giờ mới bắt đầu, ta sẽ chiếm được vị trí đầu bảng." Hàn Sâm không biết tại sao con Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc này có thể tự tin nói những lời như thế với hắn.

"Đứng đầu bảng sao?" Chiếu Ngọc Sư Tử Vương khinh thường cười mỉa mai một tiếng: "Ta đã dặn dò với tất cả mười sinh linh ở trong top mười, không có bất cứ sinh linh nào có thể tiếp nhận khiêu chiến của ngươi đâu, cả đời này ngươi cũng không thể bước vào top mười, trừ khi bây giờ ngươi quỳ xuống cầu xin bản vương, nếu như tâm trạng của bản vương tốt thì vẫn có thể tha cho ngươi một mạng."

"Trong top mười có nhiều cường giả như vậy, tại sao người ta phải nghe lời ngươi chứ?" Hàn Sâm có hơi kinh ngạc nhìn Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc ngạo nghề nói: "Chỉ dựa vào việc ta là con của Bạch Sư Vương, có ai dám không nể mặt bản vương chứ, ngươi lại còn dám phá hủy hạch gen của ta, nếu như không thể làm cho bản vương vui vẻ thì cả đời này ngươi cũng đừng nghĩ đến chuyện vào top mười."

Bây giờ Hàn Sâm mới hiểu được vì sao trong top mười không có ai chịu tiếp nhận khiêu chiến của hắn, cũng không phải là sợ hãi danh tiếng của Tinh Hạch mà là vì con Chiếu Ngọc Tiểu Sư Tử này đang ngấm ngầm giở trò.

"Ngươi muốn như thế nào thì mới có thể vui vẻ được?" Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc rồi hỏi.

"Trước tiên tới đây để cho bản vương trút giận, sau đó sẽ nói tiếp những cái khác." Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc lạnh lùng nói.

“Được” Hàn Sâm đi về phía Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, nhưng mà còn không đợi cho Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc kịp hành động thì hắn đã ra tay trước một bước.

Lần này Hàn Sâm không sử dụng Chích Thủ Già Thiên, mà chỉ dùng sức mạnh đơn thuần đánh vào phía trên cằm của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, trực tiếp đá bay nó lên.

Cái chân tung ra hệt như một mũi đao nhọn, liên tục vẫy vùng trái phải trên không trung, căn bản đá tới mức Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc không hề rơi xuống đất, cuối cùng lập tức tung một cú đấm đánh bại nó ở ngay trên không trung.

“Phụt!”

Bên trong kho hạch gen, máu tươi trong miệng Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc điên cuồng phun ra, nó sử dụng rất nhiều bảo vật gen, mới làm cho hạch gen ngưng tụ được trong một thời gian ngắn như vậy, sau đó lập tức vội vã đi tìm Hàn Sâm trút giận, nhưng mà ai ngờ lại bị đánh bại nữa rồi, ngay cả cơ hội chịu thua rút lui cũng không có.

“Chết tiệt, ta nhất định phải giết ngươi.” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc gào thét chửi bới như sấm động.

Đáng tiếc bản thân nó không phải là đối thủ của Hàn Sâm, cũng không biết Hàn Sâm là ai, không thể nào cứ thế mà đi tìm hắn báo thù, chỉ có thể tức giận lại liên hệ với một số sinh linh trong top mười kia một lần nữa, yêu cầu bọn họ dù có như thế nào cũng không được tiếp nhận khiêu chiến của Hàn Sâm, khiến cho hắn vĩnh viễn cũng không thể vào được top mười.

Hết chương 1524.

Chương 1525. Phương pháp hấp thụ tinh hoa gen sinh mệnh

Điều duy nhất Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc lo lắng bây giờ chính là Xá Đế Đao xếp ở vị trí thứ hai, còn đám từ hạng ba đến hạng mười còn lại nó đều biết thuộc loại sinh linh gì cả, chỉ cần canh giữ ở bên trong kho hạch gen, chờ sau khi bọn họ đi vào thì nói một tiếng là được rồi, về cơ bản thì bọn họ cũng sẽ nể mặt Sư Vương.

Chỉ có Xá Đế Đao xếp ở vị trí thứ hai là thuộc nhân loại, nó cũng chưa từng nhìn thấy con người đó, chỉ biết là người đó vô cùng mạnh, sinh linh khiêu chiến với nàng, ngay cả dị linh cũng cứ thế mà bị giết chết, không có bất kỳ cơ hội tồn tại nào cả,

Nếu như không phải là sinh linh ở vị trí thứ nhất phòng thủ không chiến đấu, không tiếp nhận khiêu chiến của nàng thì sợ rằng nàng đã xông lên vị trí thứ nhất rồi.

“Hắn không khiêu chiến con người đó thì cũng thôi đi, còn nếu như khiêu chiến, vừa đúng lúc để cho hắn tự đi tìm đường chết.” Trong lòng Chiếu Ngọc Tiểu Sử Tử hung ác suy nghĩ đến.

Nhưng Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc lại không ngờ rằng Hàn Sâm cũng là nhân loại, chẳng những quen biết chủ nhân của Xá Đế Đao, hơn nữa lại còn là anh trai của nàng.

Hàn Sâm nhìn lướt qua danh sách của top mười, ngoại trừ cái tên đầu tiên hắn không thể trực tiếp khiêu chiến ra, cái tên thứ hai hắn cũng không khiêu chiến, đương nhiên hắn chẳng có lý do gì mà đi khiêu chiến em gái của mình.

“Xem ra rất có thể cái con Tiểu Sư Tử kia đang khoác lác, gì mà khiến cho ta vĩnh viễn không vào được top mười chứ, những cái tên khác ta không nhận ra, nhưng mà vị trí thứ hai này không phải là Tiểu Nghiên sao, thật sự không được thì có thể đi tìm Tiểu Nghiên giúp đỡ mà” Hàn Sâm bĩu môi lẩm bẩm.

Sau khi rời khỏi kho hạch gen, trước tiên Hàn Sâm lập tức về đến nhà xem xét một chút, Tiểu Nghiên vẫn còn ở bên trong Tí Hộ Sở không hề đi ra ngoài, chỉ có thể để lại một tin nhắn trước, sau đó thì lại tiến vào Tí Hộ Sở.

Trong tay Hàn Sâm cầm lấy một viên tinh hoa gen sinh mệnh, hắn đang nghiên cứu rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể hấp thụ được nó.

Hàn Sâm đã nghiên cứu tinh hoa gen sinh mệnh của Sò Vương và Dế Hồng Tỉnh rất nhiều lần, những vẫn không nghĩ ra cách gì có thể hấp thụ được bọn chúng.

Lúc trước Hàn Sâm vẫn nghe theo lời Lục Đạo, luôn luôn nghĩ cách làm thế nào có thể hoàn toàn kết nối với bọn chúng, làm sao có được sự công nhận của chúng, nhưng kết quả là vẫn không thể thành công.

Hôm nay thời điểm hắn nghĩ đến Tiểu Nghiên thì lập tức nghĩ đến một việc, hạch gen Chân Huyết là sức mạnh của huyết mạch, nó có thể khống chế hạch gen thì liệu có thể khống chế được tinh hoa gen sinh mệnh hay không?

Nếu như Chân Huyết có thể khống chế được tinh hoa gen sinh mệnh, vậy không phải sẽ đơn giản hơn nhiều sao?

Thế nên Hàn Sâm mới nghĩ đến việc muốn thử một chút. Hắn lấy ra tinh hoa gen sinh mệnh của Sò Vương ra, rồi lại triệu hồi Chân Huyết nhỏ giọt lên phía trên, trong lòng có hơi căng thẳng một chút.

Chân Huyết cũng không chảy xuống mà vẫn dính vào phía trên tinh hoa gen sinh mệnh của Sò Vương, từ từ thẩm thấu vào bên trong, nhưng mà tốc độ thẩm thấu cực kỳ chậm, trải qua hơn một giờ mới thẩm thấu vào được một chút, muốn chính thức khống chế được tinh hoa gen sinh mệnh, sợ rằng ít nhất cũng phải mười ngày trở lên mới được.

“Xem ra là cấp độ của hạch gen Chân Huyết quá thấp, thế nên mới thẩm thấu chậm tới như vậy, nhưng mà có thể thẩm thấu thì quá tốt rồi” Trong lòng Hàn Sâm mơ hồ có một chút phấn khởi, hận không thể làm cho hạch gen Chân Huyết lập tức khống chế được tinh hoa gen sinh mệnh, thôi được, cứ thử xem có thể hấp thụ được hay không đã.

Hàn Sâm cũng nghĩ tới việc tăng cấp độ của hạch gen Chân Huyết lên, nếu như thăng cấp lên đến cấp Hoàng Kim thì có lẽ việc thẩm thấu sẽ tiến nhanh hơn một chút.

Chờ đợi hai ngày, cuối cùng Hàn Nghiên cũng đi ra từ trong Tí Hộ Sở, lúc Hàn Sâm về đến nhà thì Hàn Nghiên cũng đã thấy được tin nhắn hắn đang đợi nàng.

“Anh hai, ngươi bảo ta chờ ngươi làm gì đó?” Hàn Nghiên nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Ta đã thấy Xá Đế Đao của ngươi ở trên danh sách gen Bạch Ngân, sao mà mới xếp vị trí thứ hai chứ?” Hàn Sâm hỏi.

Hàn Nghiên nghe thấy Hàn Sâm hỏi chuyện này, vẻ mặt lập tức oán giận nói: “Những tên kia quá vô liêm sỉ, không chấp nhận khiêu chiến của ta, để cho ta không thăng tiến lên trên được. Đáng ghét hơn chính là, trước đó đứng đầu là Long Mục Châu. Đáng lẽ chỉ cần sau khi nó thăng cấp lên Hoàng Kim thì ta có thể thuận lợi đoạt được vị trí đầu tiên, nhưng ai ngờ trước khi nó thăng cấp lại cố ý thua Huyết Chi Lãng ban đầu còn xếp ở vị trí thứ ba, ta vẫn chỉ có thể xếp ở vị thứ hai, Huyết Chi Lãng cũng mãi không chấp nhận khiêu chiến của ta.”

Hàn Nghiên tức anh ách, nếu như không phải vì vẫn không lấy được vị trí thứ nhất, nàng cũng đã thăng cấp lên cấp Hoàng Kim từ lâu rồi.

“Thì ra là như vậy, ngươi có muốn lấy được thứ hạng đầu tiên hay không?” Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Hàn Nghiên nói.

“Làm sao không muốn chứ, ta nằm mơ cũng muốn, nếu như không phải là vì chín lần cường hóa thì ta cũng sẽ không thăng cấp chậm như vậy. Anh hai, ngươi để lại cho ta nhiều tài nguyên như vậy, để cho ta có thể nhanh chóng thăng cấp lên Bán Thần, nhưng mà bản thân ta lại thăng tiến chậm như thế, thật là có lỗi với việc ngươi để lại nhiều tài nguyên cho ta.” Hàn Nghiên nói.

Hàn Sâm cười nói: “Cái đó không liên quan đến thực lực của ngươi, ngươi muốn thăng tiến lên hạng nhất cũng không khó khăn, nhưng trước tiên ngươi phải thua một lần đã.”

“Thua trước một lần sao?” Hàn Nghiên nghi ngờ nhìn Hàn Sâm, không hiểu Hàn Sâm đang có ý gì.

Hàn Sâm giải thích: “Vừa rồi ta mới thăng cấp lên hạng thứ mười một trong bảng danh sách hạch gen Bạch Ngân, nhưng mà lại đắc tội với một tên Thần đời thứ hai, cái tên Thần đời thứ hai đó liên kết với một vài kẻ đứng đầu danh sách không chấp nhận khiêu chiến của ta, sau khi ta lọt vào top mười thì sẽ có cách cho chúng ta lần lượt đoạt lấy hạng nhất.”

Hàn Nghiên hơi ngẩn ra: “Anh hai, ngươi mới chỉ là hạch gen Bạch Ngân sao?”

Ở tinh cầu Vantis, Hàn Sâm đã bày ra năng lực chiến đấu khủng bố như vậy, nàng vẫn luôn cho rằng Hàn Sâm đã sớm thăng cấp lên siêu cấp rồi.

“Ta không chỉ có một hạch gen bản mệnh thôi đâu.” Hàn Sâm nói.

“Hai hạch gen bản mệnh ư? Cái đó đúng thật là hiếm thấy, nghe nói trong số các Bán Thần của nhân loại chúng ta, cho đến bây giờ chỉ có hai người có hai hạch gen bản mệnh, không ngờ là anh hai cũng như vậy, bây giờ ta lập tức vào Tí Hộ Sở, trước hết để cho ngươi lọt vào hạng mười đã rồi nói sau.” Hàn Nghiên vừa nói vừa hỏi một câu: “Đúng rồi anh hai, hạch gen của ngươi có tên gọi là gì?”

“Tinh Hạch.” Hàn Sâm trả lời.

Hàn Nghiên nghe thấy vậy thì lập tức ngẩn người, tiếp đó giật mình nhìn Hàn Sâm hỏi: “Tinh Hạch, chẳng lẽ chính là Tinh Hạch đạt vị trí thứ nhất khi chỉ mới kiểm tra trong danh sách hạch gen Thanh Đồng và danh sách hạch gen Bạch Ngân sao? Vậy mà cái đó lại là hạch gen của ngươi ư?”

“Không được sao?” Hàn Sâm cười nói: “Nhưng mà tạm thời đừng nói chuyện này ra ngoài, tránh gây ra những phiền toái không cần thiết.”

“Ta biết rồi, ta vào Tí Hộ Sở trước đã.” Hàn Nghiên cũng không hỏi rốt cuộc Hàn Sâm sẽ làm gì để có thể khiến cho bọn họ đứng lên vị trí đầu của danh sách.

Hàn Sâm cũng vào trong Tí Hộ Sở, sau đó lại tiến vào kho hạch gen, quả nhiên thấy Xá Đế Đao đã sáng lên trên danh sách hạch gen.

Nhưng mà còn không đợi cho Hàn Sâm khiêu chiến Hàn Nghiên thì Chiếu Ngọc Sư lại vừa mới chủ động khiêu chiến hắn.

Hàn Sâm trầm ngâm một chút, trước hết tiếp nhận khiêu chiến của Chiếu Ngọc Sư, hắn muốn xem xem con sư tử này lại muốn làm gì.

Tiến vào chiến trường gen, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc thấy Hàn Sâm thì lập tức nói: "Sao nào, không vào được top mười sao? Bây giờ ngươi cầu xin ta vẫn còn kịp đấy."

Hàn Sâm cười cười nói: "Muốn lọt vào top mười có gì khó chứ, ta muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể vào được."

"Hừ, khoác lác cũng không có tác dụng gì đâu." Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc khinh thường bĩu môi, chẳng qua lần này đến nó đã có kinh nghiệm, từ trước đến nay Hàn Sâm vẫn duy trì khoảng cách rất xa, nếu như Hàn Sâm lại muốn tới đây giết nó, nó sẽ trực tiếp nhận thua rút khỏi khỏi chiến trường gen, tránh cho việc vô cùng vất vả ngưng tụ hạch gen lại một lần nữa lại bị Hàn Sâm phá hỏng.

Hết chương 1525.

Chương 1526. Trở Lại Đầu Bảng

"Có phải khoác lác hay không thì rất nhanh ngươi sẽ được biết thôi, ta không chỉ muốn lọt vào top mười, mà còn muốn lấy được vị trí đầu bảng." Hàn Sâm thản nhiên nói.

"Nếu như ngươi có thể lấy được vị trí đầu bảng, bản vương sẽ để ngươi chặt cái đầu này để làm ghế ngồi." Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc khinh thường nói.

Nếu như nói Hàn Sâm lọt vào top mười thì còn có một chút khả năng, nhưng vị trí đứng đầu bảng thì ngay cả một chút khả năng nho nhỏ cũng

không thể có được, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cực kỳ chắc chắn đối với điều này.

Bởi vì Huyết Chi Lãng đang xếp ở hạng nhất hiện nay chính là thuộc hạ của cha nó - Bạch Sư Vương, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng đã sớm xác định vị trí đứng đầu, chỉ chờ sau khi nó lọt vào top mười là có thể khiên chiến với Huyết Chỉ Lãng lấy được vị trí đầu bảng.

Hàn Sâm hoàn toàn không có cơ hội để khiêu chiến với Huyết Chi Lãng, làm sao hắn có thể tiến lên vị trí đầu tiên được.

Hàn Sâm cười nói: "Cũng không cần phải đến mức chặt đầu nghiêm trọng như vậy đâu, nếu như ta lấy được vị trí đầu bảng, ngươi để ta làm chủ, thế nào?"

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc lập tức giận dữ: "Nếu ngươi không lấy được vị trí đầu bảng, có phải cũng nên nhận ta làm chủ nhân, được không?"

"Đương nhiên, cái này rất công bằng." Hàn Sâm gật đầu nói.

"Được, nếu như hôm nay ngươi có thể lấy được vị trí đầu bảng, bản vương lập tức nhận ngươi làm chủ nhân, còn nếu không thì ngươi sẽ phải nhận bản vương làm chủ của ngươi." Tiểu Sư Tử Chiếu Ngọc lạnh lùng nói, nó cũng chưa đến mức ngu ngốc, vẫn còn đưa cho Hàn Sâm quy định về thời gian, tránh để cho Hàn Sâm chơi xấu.

"Vậy thì cứ quyết định như thế, ngươi thua thì cũng đừng chơi xấu đó." Hàn Sâm cười nói.

"Ngươi coi bản vương là cái gì chứ? Từ trước đến nay bản vương đã nói là sẽ làm." Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc ngẩng đầu kiêu ngạo mà nói.

Vốn dĩ nó không tin là Hàn Sâm có thể lấy được vị trí đầu bảng, cho dù có cho Huyết Chi Lãng mười lá gan đi nữa thì nó cũng sẽ không tiếp nhận khiêu chiến của bất cứ ai khác ngoại trừ Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc.

"Ngươi tự mình nhận thua, hay để ta tiễn ngươi đi đây?" Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Cho ngươi đắc ý thêm một ngày nữa, về sau ngươi cũng sẽ tự mình nhận thua rút lui khỏi chiến trường gen thôi.”

Hàn Sâm trở lại kho hạch gen thì đã thấy Hàn Nghiên chủ động đề nghị khiêu chiến hắn.

Tiếp nhận khiêu chiến của Hàn Nghiên xong, Hàn Sâm lại tiến vào chiến trường gen lần nữa, quả nhiên Hàn Nghiên đã đứng ở trong đó.

Hàn Nghiên nhìn thấy Hàn Sâm thì vẻ mặt cũng vô cùng vui sướng: “Anh hai, ngươi thật sự là chủ nhân của Tinh Hạch sao? Mau cho ta xem một chút, có thể kiểm tra trực tiếp lấy được vị trí đầu bảng hạch gen rốt cuộc là tồn tại sức mạnh như thế nào chứ.”

“Cái này… thôi đi thì hơn…” Không phải Hàn Sâm muốn lừa gạt Hàn Nghiên, hắn cũng chẳng có gì phải giấu diếm với em gái của mình cả.

Nhưng mà hình dáng của Tỉnh Hạch kia chính là một quả trứng, thật sự làm cho người ta khó có thể liên kết đến sức mạnh của hạch gen được, dù sao cảm giác hạch gen của một người đàn ông là một quả trứng, lấy ra để cho người ta nhìn có hơi mất thể diện.

“Ngươi còn muốn giữ bí mật với cả đứa em gái đáng yêu như thế này của ngươi sao?” Hàn Nghiên chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Khụ khụ, cái này, hôm nay có hơi bất tiện, quay về ta sẽ lại cho ngươi xem một cái hạch gen khác.” Hàn Sâm khẽ ho nói.

“Không phải ta đã nhìn thấy cái khác rồi sao, còn có cái gì nhìn đẹp mắt nữa chứ?” Hàn Nghiên cũng không quá ép buộc, tán gẫu với Hàn Sâm hai câu rồi chủ động nhận thua, để cho Hàn Sâm thay thế nàng xếp ở vị thứ hai, còn Xá Đế Đao của chính nàng thì lùi xuống vị trí thứ ba.

Chiếu Ngọc Tiểu Sư Tử vẫn liên tục nhìn chằm chằm vào bia đá hạch gen, nó muốn biết Hàn Sâm rốt cuộc đang muốn giở cái trò quỷ gì.

Đột nhiên, chỉ thấy trên tấm bia đá hạch gen bỗng nhiên thay đổi, Xá Đế Đao vốn xếp ở vị trí thứ hai bị đẩy xuống dưới, vậy mà thay thế vị trí của

Xá Đế Đao lại là Tinh Hạch.

“Quả nhiên là vấn đề xuất hiện ở cái tên nhân loại đó, chẳng lẽ cái tên vô liêm sỉ kia cũng là nhân loại sao? Có lẽ hắn đã bỏ ra một cái giá rất cao mới khiến cho con người kia bằng lòng nhường lại vị trí thứ hai

nhỉ?” Sắc mặt của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc có chút hơi khó coi.

Điều làm cho nó lo lắng nhất chính là con người kia sẽ xảy ra vấn đề, kết quả là đúng thật đã phát sinh vấn đề rồi, làm cho nó vô cùng khó chịu.

“Hừ, cho dù ngươi có thể tiến lên hạng thứ hai cũng vô dụng, ngươi tuyệt đối không có bất cứ hy vọng nào về vị trí đứng đầu bảng” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc suy nghĩ một hồi thì sắc mặt đã dễ nhìn hơn rất nhiều.

Để đề phòng chuyện ngộ nhố, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc vội vàng rời khỏi kho hạch gen, đi tới tìm Huyết Chỉ Lãng, để cho nó ở ngay bên cạnh mình, tránh xảy ra thêm chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

“Bây giờ kẻ đứng đầu bảng đã ở bên cạnh ta, cả ngày hôm nay ta cũng sẽ không để cho nó rời khỏi ta nửa bước, để ta xem làm thế nào ngươi có thể lên vị trí đầu tiên. Qua ngày hôm nay, hãy xem bản vương ta trừng trị tên khốn kiếp nhà ngươi như thế nào.” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc tàn bạo suy nghĩ.

Sau khi Hàn Sâm lấy được vị trí thứ hai thì cũng không chào hỏi Hàn Nghiên mà cứ thế lập tức rời khỏi kho hạch gen, sau đó đổi hạch gen Chân Huyết thành chìa khóa, lại tiến vào kho hạch gen một lần nữa.

Hàn Sâm chính là định dùng hạch gen Chân Huyết để lấy được vị trí thứ nhất, sau đó lại bị Hàn Nghiên đánh bại, để cho Hàn Nghiên lấy được vị trí đầu tiên rồi sau đó mới lại thua bởi Tinh Hạch của hắn, như vậy bọn họ cũng đều có thể lấy được chín lần cường hóa.

Mặc dù bản thân Hàn Sâm đã có được mấy hạch gen, nhưng mà mỗi lần hắn chỉ có thể sử dụng một hạch gen tiến vào trong đó, không thể nào tự khiêu chiến chính mình được, có Hàn Nghiên ở trong đó làm cầu nối là có thể giải quyết được vấn đề này một cách hoàn hảo.

“Bắt đầu kiểm tra.” Hàn Sâm cũng không nói nhảm với người đá, để cho nó bắt đầu kiểm tra xếp hạng hạch gen.

Chỉ thấy bên trong con mắt của người đá thứ ba bắn ra một chùm tia sáng rơi lên trên hạch gen Chân Huyết, con số trong đôi mắt nhanh chóng chuyển động.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đang nói chuyện với Huyết Chi Lãng ở bên trong Tí Hộ Sở Sư Tâm thì đột nhiên lại nghe thấy tiếng Huyết Chi Lãng thốt lên: “Không ổn rồi.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cau mày nhìn Huyết Chi Lãng hỏi.

“ÿ¡ trí đứng đầu bảng của Huyết Chi Lãng ta đã đổi chủ rồi.” Sắc mặt của Huyết Chi Lãng khó coi nói.

“Sao có thể như vậy được chứ? Ngươi đang nói đùa sao? Ngươi vẫn luôn ở chỗ này, làm sao vị trí đứng đầu bảng có thể đổi chủ được?” Trong lòng của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng lộp bộp một cái.

“Ta cũng không biết, Tiểu Vương, chúng ta mau vào kho hạch gen để nhìn xem là chuyện gì đã xảy ra.” Huyết Chi Lãng vội la lên.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc vội vàng tiến vào kho hạch gen cùng với Huyết Chi Lãng, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc lập tức nhìn về phía vị trí đứng đầu, sau đó cả người nó cứng đờ tại chỗ.

Rõ ràng vị trí thứ nhất trên bia đá hạch gen Bạch Ngân đã biến thành hai chữ Tinh Hạch, mà không phải là Huyết Chi Lãng ban đầu nữa.

“Không thể nào… sao có thể như vậy được…” Trong chốc lát cả người Chiếu Ngọc Tiểu Sư Tử cũng hoảng sợ đến sững sờ.

Hạch gen Chân Huyết của Hàn Sâm chỉ kiểm tra đã lập tức lấy được vị trí thứ nhất, hoàn toàn không có bất kỳ lo lắng nào cả.

Hắn cũng không do dự, sau khi lấy được vị trí thứ nhất thì ngay lập tức khiêu chiến Hàn Nghiên.

Hàn Nghiên đang suy nghĩ rốt cuộc Hàn Sâm có phương pháp gì để có thể làm cho bọn họ cùng đi lên vị trí đầu bảng, đột nhiên thấy có người khiêu chiến chính mình, phát hiện ra là một cái tên khá lạ lãm, bây giờ nàng không có tâm trạng để tiếp nhận khiêu chiến, đang có ý định muốn từ chối thì đột nhiên lại cảm thấy cái tên người khiêu chiến hạch gen của nàng này hình như có vẻ hơi quen.

"Chân Huyết… Chân Huyết…" Bỗng nhiên Hàn Nghiên có vẻ như là đã nghĩ đến điều gì, nàng nhìn sang vị trí đứng đầu bảng, chỉ thấy Huyết Chi Lãng vốn dĩ đứng ở vị trí đầu tiên đã lùi xuống vị trí thứ hai, lúc này cái tên ở vị trí đầu bảng chính là Chân Huyết. "Mười năm trước, Chân Huyết trực tiếp kiểm tra đạt được vị trí đầu tiên ở trên tấm bia đá của hạch gen Thanh Đồng… lúc này lại xuất hiện… không thể nào…" Hàn Nghiên từ từ trợn to hai mắt, dường như đang nghĩ tới chuyện gì đó cực kỳ khủng khiếp.

Hết chương 1526.

hương 1527. Cuối Cùng Cũng Được Đạt Được Gen Thần Siêu Cã

Hàn Nghiên tiếp nhận khiêu chiến, kích động tiến vào chiến trường gen, quả nhiên nhìn thấy Hàn Sâm đã đứng ở trong chiến trường gen.

"Anh… sao có thể… hạch gen Chân Huyết cũng là của ngươi… Ngươi có được ba hạch gen bản mệnh cũng một lúc ư?" Tuy rằng Hàn Nghiên luôn nghĩ rằng Hàn Sâm rất mạnh, là mục tiêu phấn đấu của nàng, nhưng mà bây giờ vẫn khiến cho nàng cảm thấy kinh ngạc đến chấn động như trước.

Qua hai lần kiểm tra là đã giành lấy được vị trí đứng đầu bảng hạch gen, vậy mà tất cả đều thuộc về một người sở hữu là Hàn Sâm, hơn nữa Hàn Sâm còn có một hạch gen đạt tới hạch gen siêu cấp, quả thật là sự tồn tại giống như quái vật, nếu nói ra thì sợ sẽ không có ai dám tin.

"Nếu để những người khác biết Tinh Hạch và Chân Huyết đều là do một nhân loại sở hữu, chỉ sợ tất cả dị sinh vật và dị linh của Tí Hộ Sở thứ tư đều sẽ phát điên lên." Trong lòng Hàn Nghiên thoáng kiêu ngạo, bởi vì người sở hữu chính là anh hai nàng, và cũng chính là mục tiêu mà nàng luôn theo đuổi.

“Vị trí đứng đầu cho ngươi, bây giờ ta đổi về Tinh Hạch rồi sẽ khiêu chiến ngươi.” Hàn Sâm nói xong rồi lập tức nhận thua rời khỏi kho hạch gen, có một số việc không phải một hai câu là đã có thể nói rõ ràng, cho nên bây giờ Hàn Sâm cũng không giải thích.

Rồi hắn lại sử dụng Tinh Hạch tiến vào kho hạch gen lần nữa, khiêu chiến Xá Đế Đao của Hàn Nghiên, một lần nữa làm Tinh Hạch giành được vị trí đầu bảng, rồi lại nhận được chín lần cường hóa một lần nữa.

Bây giờ, bảng xếp hạng hạch gen Bạch Ngân đã biến thành Tinh Hạch, Xá Đế Đao, Chân Huyết, Huyết Chi Lãng đã rớt xuống ba vị trí sau hạng nhất.

Sau khi Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc và Huyết Chi Lãng vào kho hạch gen, vừa nhìn thấy bảng xếp hạng này thì Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đã sợ ngây người, hoàn toàn không thể tin được vào hai mắt của mình, đứng ngây ra đó một lúc lâu vẫn chưa phản ứng lại được.

“Sao có thể… không thể nào…” Trong nhất thời, đầu óc của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc không thể nghĩ được thứ gì, thật sự không thể hiểu được vì sao rõ ràng Huyết Chi Lãng luôn ở bên cạnh hắn, thế mà Hàn Sâm còn có thể lấy được vị trí số một.

Những dị sinh vật, dị linh và nhân loại khác trong kho hạch gen thấy Chân Huyết một bước lên thẳng vị trí số một thì đều biết đã xảy ra chuyện gì.

Mà vì ba vị trí đứng đầu bảng liên tiếp thay đổi khiến cho người khác không khỏi khiếp sợ, tạo ra một cuộc tranh luận nảy lửa, tất cả đều nhao nhao suy đoán rốt cuộc chủ nhân Chân Huyết và Xá Đế Đao với cả chủ nhân Tinh Hạch có quan hệ gì, thế mà lại nhường vị trí số một lại cho người kia.

Nhưng mà cho dù họ có nghĩ thế nào, cũng không ngờ được rằng Tinh Hạch và Chân Huyết lại thuộc về cùng một người.

Người bình thường thì không thể nào liên tưởng tới Hàn Sâm, bởi vì Hàn Sâm đã từng biểu diễn gen hạch hồ điệp bên trong Liên Minh, mà bây giờ có rất nhiều người trong Liên Minh đã có hình ảnh chiến đấu ngay lúc đó.

Tất cả mọi người cho rằng Hàn Sâm đã là cường giả hạch gen siêu cấp, cho nên không ai liên tưởng đến hai hạch gen Bạch Ngân và hắn liên quan tới nhau cả.

Chỉ cần Hàn Sâm không tự nói ra, sẽ không ai biết hắn còn có được bốn hạch gen bản mệnh.

Sau khi rời khỏi kho hạch gen, Hàn Sâm đã lập tức sử dụng quang hạch Hoàng Kim thăng cấp hạch gen Chân Huyết lên đến cấp Hoàng Kim.

Bề ngoài hạch gen Chân Huyết cấp Hoàng Kim không có thay đổi quá lớn, vẫn chỉ mang hình dáng một giọt máu, nhưng mà dường như bên trong đã lột xác hoàn toàn, bên trong giọt máu kia như ẩn hiện tia

sáng màu vàng, giống như những tia ánh sáng le lói trong hoàng hôn.

Mà ở trong cơ thể Hàn Sâm, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng theo hạch gen Chân Huyết thăng cấp lên một cấp bậc, gen thân thể cũng được tối ưu hóa một lần nữa.

Hạch gen Chân Huyết mới vừa được lên trên bảng hạch gen Bạch Ngân cũng vì thế mà biến mất khỏi vị trí dẫn đầu trên bảng Bạch Ngân, thời gian từ đầu đến cuối cũng chỉ có hơn một tiếng.

Hàn Sâm lại sử dụng hạch gen Chân Huyết để thẩm thấu tinh hoa gen sinh mệnh, hắn phát hiện tốc độ, biên độ thẩm thấu đã hoàn toàn nhanh hơn, chắc là chỉ cần thời gian một hai ngày là đã có thể thẩm thấu hết tinh hoa gen sinh mệnh.

“Hy vọng sau khi thẩm thấu hoàn toàn thì có thể hấp thụ được.” Trong hai ngày này Hàn Sâm cũng không có lòng làm mấy chuyện khác, vẫn luôn trông chừng khối tinh hoa gen sinh mệnh của Sò Vương kia.

Tốc độ còn nhanh hơn trong tưởng tượng của Hàn Sâm một chút, chỉ mới qua ba mươi lăm, ba mươi sáu tiếng đồng hồ, tinh hoa của khối gen sinh mệnh đã hoàn toàn bị hạch gen Chân Huyết thẩm thấu hết, đồng thời Hàn Sâm cũng cảm nhận được một cảm giác như huyết mạch tương liên, giống

như tinh hoa của gen sinh mệnh kia đã trở thành một phần trong thân thể hắn.

Hàn Sâm lại thử vận chuyển khí kình Động Huyền Kinh lần nữa, hấp †hụ tinh hoa gen sinh mệnh, thậm chí lần này Hàn Sâm còn không cố tình bắt chước khí tức sinh mệnh Sò Vương.

“Hấp thu tinh hoa gen sinh mệnh, Gen Thần siêu cấp +1.”

Nghe thấy âm thanh đã lâu không được nghe, Hàn Sâm hưng phấn đến mức suýt thì nhảy lên, cuối cùng hắn đã thành công đạt được Gen Thần siêu cấp một lần nữa.

“Ha ha… Gen Thần siêu cấp đại viên mãn… Ta lại tới đây…” Hàn Sâm không nhịn được ngửa mặt lên trời cất giọng cười vui vẻ từ sâu trong nội tâm.

Sức mạnh bên ngoài có thể nào cũng chỉ là sức mạnh bên ngoài, chỉ có sức mạnh hùng mạnh của riêng mình mới là đáng tin cậy nhất, không có gì khiến cho hắn hưng phấn hơn so với việc gen của mình được tăng lên.

Từng luồng năng lượng trong tinh hoa gen sinh mệnh từ từ chảy vào trong thân thể Hàn Sâm khiến cho tế bào đang ngừng tiến hóa của hắn lại hoạt bát lên lần nữa, bắt đầu lột xác tiến hóa một lần nữa, gen cũng đạt được tối ưu hóa một lần nữa.

Cuối cùng tinh hoa gen sinh mệnh Sò Vương cung cấp cho Hàn Sâm tới chín điểm Gen Thần siêu cấp. Sau khi Hàn Sâm hấp thụ tinh hoa gen sinh mệnh Sò Vương xong, hắn lại nôn nóng không chờ nổi mà sử dụng hạch gen Chân Huyết để thẩm thấu tinh hoa gen sinh mệnh của hạch gen Dế Hồng Tinh.

Gần đây Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cực kỳ không vui, sau khi Tinh Hạch lên được vị trí số một, hắn gần như đã bỏ chạy khỏi kho hạch gen, mấy ngày qua đều không dám đi vào, vì sợ Hàn Sâm sẽ đến tìm hắn.

Tuy rằng hắn không muốn tuân thủ ước định nhận Hàn Sâm làm chủ, những mà cũng không thể nào không biết xấu hổ coi như chưa từng xảy ra chuyện

gì được.

Tín ngưỡng của dị sinh vật khác với nhân loại, nhất là với Bạch Sư Vương Nhất Mạch mà nói, trung, dũng, tín đối với bọn họ vô cùng quan trọng, cho nên Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc mới cảm thấy mâu thuẫn như thế.

“Tiểu Vương, thời gian đi đến di tích Băng Xuyên đã đến gần rồi, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Huyết Chi Lãng đi đến trước mặt Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, hỏi.

“Di tích Băng Xuyên mở ra nhanh như vậy sao?” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc hơi ngẩn người ra.

“Đúng vậy, Sư Vương đại nhân bảo ngày mai ngươi xuất phát đến di tích Băng Xuyên.” Huyết Chi Lãng đáp.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc khẽ gật đầu: “Cũng được, vào di tích Băng Xuyên thì sẽ không còn nhiều chuyện phiền lòng nữa, ngươi cũng sẽ đi cùng sao?”

Huyết Chi Lãng khẽ gật đầu: “Ta sẽ tới di tích Băng Xuyên với Tiểu Vương, còn có cả Nha Thú đại nhân đi cùng, hắn chịu trách nhiệm bảo vệ ngươi an toàn, nhưng mà hắn cũng chỉ có thể ở bên ngoài di tích Băng Xuyên, sau khi vào bên trong, cũng chỉ có thể dựa vào Tiểu Vương và sức mạnh của ta để giành lấy bảo vật bên trong.”

“Đó là điều hiển nhiên rồi, cùng một cấp bậc thì còn có gì đáng sợ với chúng ta chứ?” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc kiêu ngạo nói một câu, nhưng mà vừa nói xong đã không nhịn được nghĩ đến Hàn Sâm.

Còn Hàn Sâm lúc này đang chờ tinh hoa gen sinh mệnh Dế Hồng Tinh bị thẩm thấu, nhưng mà còn chưa chờ đến khi tinh hoa gen sinh mệnh bị thẩm thấu hoàn toàn, Miên Dương của Tí Hộ Sở Ly Ảnh đã đến báo cáo, nói là có một dị sinh vật tới Tí Hộ Sở Ly Ảnh, chỉ tên nói họ muốn gặp hắn, còn nói biết rất rõ về hắn, là bạn bè thân thiết.

“Không thể nào…” Hàn Sâm nghe xong xong lời Miên Dương miêu tả về dị sinh vật kia, lập tức không dám tin há to miệng.

Hết chương 1527.

Chương 1528. Di tích của Thần

Hàn Sâm bước nhanh vào đại điện Tí Hộ Sở, quả nhiên nhìn thấy một dị sinh vật đang lơ lửng ở bên trong đại điện.

“Tiểu Yêu Tinh… Không ngờ ngươi cũng thăng cấp lên Bán Thần rồi cơ đấy?” Hàn Sâm nhìn tiểu mỹ nữ tí hon hệt như một tiểu tinh linh đang lơ lửng trước mặt, hơi kinh ngạc nói.

“Sao nào? Chỉ cho phép mỗi ngươi thăng cấp Bán Thần chứ không cho †a thăng cấp sao?” Tiểu Yêu Tinh bĩu môi, dường như rất bất mãn với Hàn Sâm.

“Không phải, chỉ là không ngờ rằng ngươi sẽ thăng cấp nhanh như vậy.” Hàn Sâm cười nói.

Năm đó, Tiểu Yêu Tinh này được thăng cấp từ Tí Hộ Sở thứ hai lên Tí Hộ Sở thứ ba, dị sinh vật thăng cấp khó khăn hơn nhân loại rất nhiều, nhưng nàng có thể thăng cấp Bán Thần nhanh như vậy, đúng là ngoài dự kiến của Hàn Sâm.

“Hừ, ta còn thăng cấp Bán Thần sớm hơn ngươi đó, biết chưa.” Tiểu Yêu Tinh cực kỳ khinh thường nói.

Lúc này Hàn Sâm mới chợt hiểu rõ, vì sao hắn chưa từng gặp được Tiểu Yêu Tinh khi ở Tí Hộ Sở thứ ba, không ngờ nàng đã thăng cấp Bán Thần sớm như thế.

“Sao ngươi lại biết được ta ở đây?” Hàn Sâm nhìn Tiểu Yêu Tinh rồi hỏi, Tí Hộ Sở thứ tư lớn như vậy, làm sao Tiểu Yêu Tinh tìm được hắn chứ?

“Điều này ngươi không cần lo, ta tới tìm ngươi là vì có chuyện tốt.” Tiểu Yêu Tinh cười tủm tỉm nói.

“Ngươi tới tìm ta thì có thể có chuyện tốt gì? Ta cũng chẳng dám hy vọng xa vời.” Hàn Sâm bĩu môi nói, cái nàng Tiểu Yêu Tinh này là người vô tình vô nghĩa, lúc trước khi mới thăng cấp còn chẳng thèm lưu luyến đã thẳng thừng chạy theo người ta, Hàn Sâm cũng không dám trông cậy nàng có chuyện tốt sẽ nghĩ đến hắn.

Tiểu Yêu Tinh nổi giận nói: “Ngươi đúng là đồ không có lương tâm không biết tốt xấu, uổng công ta đi xa như thể để đến đây tìm ngươi cùng tới di tích của Thần, muốn cho người được dính chút món hời, hừ, tổn thương thật đó, thôi ta tự đi.”

Tuy Tiểu Yêu Tinh ngoài miệng nói là tự đi, nhưng cánh lại đập rất chậm, vừa thấy đã biết là không có ý định đi.

“Được rồi, đừng diễn kịch nữa, nói đi, rốt cuộc chuyện này là như thế nào?” Hàn Sâm nói với vẻ bất lực, cái nàng Tiểu Yêu Tinh này vẫn giống như trước đây, ngoại trừ càng thông minh hơn, cũng càng mạnh hơn, thế mà tính cách lại chẳng thay đổi chút nào.

Tiểu Yêu Tinh không hề cảm thấy xấu hổ chút nào, lập tức nói sơ qua nguyên nhân mình đến đây.

Bây giờ nàng sống cũng không tệ, lúc trước khi nàng lên tới Tí Hộ Sở thứ ba, kẻ đón nàng đi là một dị linh mạnh mẽ đến lạ thường, không tới mấy năm đã giúp nàng mở ra mười khóa gen, rồi đến khi nàng thăng cấp Bán Thần thì đã cùng nàng thăng cấp rồi tới Tí Hộ Sở của Thần

thứ tư.

Bây giờ cuộc sống Tiểu Yêu Tinh cũng không tệ, tuy rằng không còn uy phong như khi ở Tí Hộ Sở thứ ba, nhưng nàng đã đạt tới cấp Bảo Thạch, ngoại trừ tư chất và năng lực bản thân không tệ ra, đương nhiên trong này còn có cả công lao nàng đi theo dị linh kia.

Lần này Tiểu Yêu Tỉnh tới tìm Hàn Sâm, đúng là có một chuyện tốt, muốn Hàn Sâm đi cùng nàng đến di tích của Thần.

Cái gọi là di tích của Thần chính là một vài Thần vật thật giả lẫn lộn lưu lạc ở Tí Hộ Sở thứ tư, những Thần vật đó đều có sức mạnh đặc biệt của mình, tạo thành dao động không gian hình thành một khu vực đặc thù.

Bởi vì sức mạnh của các Thần vật khác nhau, nên các khu vực đặc thù được sinh ra cũng không giống nhau.

Lần này Tiểu Yêu Tinh cần tới di tích của Thần là vì bên trong đó có một vùng sông băng, sức mạnh trong đó cũng lấy hệ băng làm chủ, vừa hay tương đồng với thuộc tính của Tiểu Yêu Tinh.

Cho nên Tiểu Yêu Tinh muốn vào bên trong thử vận may, xem có cơ hội giành được cái Thần vật kia không.

Cho dù không đạt được Thần vật, nhưng ở bên trong di tích của Thần cũng có không ít đồ tốt, đúng là về việc này Tiểu Yêu Tinh cũng không lừa Hàn Sâm.

"Nơi như thế nhất định sẽ có rất nhiều cường giả siêu cấp tiến vào, với chút thực lực này của chúng ta, đi vào đó không phải chịu chết sao?" Hàn Sâm trầm ngâm nói.

Tiểu Yêu Tinh bĩu môi nói: "Nếu như cường giả siêu cấp có thể đi vào thì ta sẽ không tới tìm ngươi, cái di tích của Thần kia chỉ có cấp Bảo Thạch và sinh linh dưới cấp Bảo Thạch đi vào được thôi."

lần"

"Nếu đúng là vậy thì nên thử đến đó một lần." Hàn Sâm nói.

"Đừng do dự, đi thôi, có rất nhiều cường giả hậu duệ ở Tí Hộ Sở siêu cấp gần đấy cũng đi vào." Tiểu Yêu Tinh nói.

Không phải Hàn Sâm không muốn đi, nguyên nhân hắn do dự là vì không biết trong sau khi mình có được hạch gen Thần còn có thể tiến vào di tích của Thần kia hay không.

Nếu nghĩ kỹ lại, hạch gen Thần đã là hạch gen siêu cấp, nếu như nói bị hạn chế ở cấp Bảo Thạch, rất có thể hắn sẽ không vào được.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, Hàn Sâm vẫn chuẩn bị thử một lần, dù sao hạch gen Thần khác với hạch gen bản mệnh, nói không chừng là có thể đi vào được.

Mà dù không vào được, cũng coi như là đi mở mang thêm kiến thức.

“Người vào bên trong đó có người Thiên Ngoại và Thần Vực không?” Hàn Sâm lại hỏi một câu.

“Có đó, Ngọc Diệu của Thiên Ngoại và Thần Nữ của Thần Vực, các nàng cũng đều tiến vào di tích của Thần.” Tiểu Yêu Tinh ngẫm nghĩ rồi nói.

“Được, ta đi cùng ngươi.” Hàn Sâm nghe nói Thần Nữ và Ngọc Diệu đều tới đó, thế là bản thân càng kiên quyết trong việc quyết định tới đó hơn.

Hai nữ nhân này đều có mối thù không nhỏ với hắn, muốn đến Thiên Ngoại và Thần Vực giết người thì đúng là không thực tế, cho dù chuyến đi lần này không lấy được Thần vật gì mà xử lý được các nàng cũng đáng.

Nhất là Thần Nữ, và cả con chó hoang kia nữa, Hàn Sâm hận không thể lập tức chặt bọn họ thành tám khúc.

Bây giờ điều Hàn Sâm lo lắng nhất chính là bản thân không vào được, nếu vậy thì bó tay rồi.

Còn về việc giết chết Ngọc Diệu và Thần Nữ sẽ có hậu quả gì thì Hàn Sâm lại không sợ hãi chút nào, bây giờ trong Tí Hộ Sở Ly Ảnh đã có thêm hai tên khủng bố Cố Khuynh Thành và Tiểu Hồng Mã rồi.

Cố Khuynh Thành kia chính là tồn tại đáng gờm nhất, nàng có thể trốn khỏi sự tàn sát của Minh Giới nhất tộc, tuy rằng có hơi kiêng dè Tiểu Hồng Mã, nhưng cũng không yếu chút nào.

Cho dù Thiên Ngoại và Thần Vực biết Hàn Sâm ra tay, đuổi theo đến Tí Hộ Sở Ly Ảnh, nhưng ai có thể giành được chiến thắng thì khó mà nói trước được.

Hơn nữa bây giờ người Thiên Ngoại đã sớm biết Cố Khuynh Thành đóng chiếm Tí Hộ Sở Ly Ảnh, cho tới tận nay vẫn chưa dám phái người đến đây, bọn họ không biết rằng thực tế người nắm giữ Tí Hộ Sở Ly Ảnh vẫn là Hàn Sâm.

Hàn Sâm chuẩn bị một chút đồ vật, ban đầu hắn không muốn dẫn theo ai cả, nhưng mà khi Bảo Nhi, Tiểu Ngân Ngân, Thần Thú Tinh Hải nghe nói xong thì đều đòi đi theo Hàn Sâm.

Sau khi Tiểu Yêu Tinh nhìn thấy Tiểu Ngân Ngân và Thần Thú Tinh Hải thì hai mắt tỏa sáng ngay lập tức, dùng hết sức khuyên Hàn Sâm dẫn chúng đi cùng, nói là nhiều người nhiều sức.

Miên Dương và Thanh Ngưu vì muốn tỏ lòng trung thành cũng nói muốn đi cùng, nhưng Tiểu Yêu Tinh lại không hề nể tình mà để chúng nó ngoan ngoãn ở lại trong nhà, đừng tự tìm đường chết.

“Tiểu Ngân Ngân và Thần Thú Tinh Hải đều đã là hạch gen Bảo Thạch, dẫn theo chúng nó cũng được, bên trong cùng cấp, chúng nó sẽ không kém hơn bất kỳ sinh vật hậu thế Thần siêu cấp nào. Huống chỉ chỉ cần có ta đi vào, thì căn bản là không cần sợ hãi bất kỳ kẻ nào.” Hàn Sâm hơi do dự một lúc rồi đồng ý dẫn chúng nó đi cùng.

Nhưng mà ý định của Hàn Sâm chính là, nếu bản thân mình không vào được thì sẽ không cho chúng nó mạo hiểm đi vào, miễn để chúng gặp nguy hiểm trong đó.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng không yên tâm về Tiểu Yêu Tinh, sợ Tiểu Yêu Tinh hố chúng nó.

Hết chương 1528.

Chương 1529. Rừng cây đóng băng

Thu dọn vài món đồ xong, Hàn Sâm lập tức đi theo Tiểu Yêu Tinh đến di tích của Thần, hiển nhiên đi cùng còn có Bảo Nhi, Tiểu Ngân Ngân và Thần Thú Tinh Hải.

Bây giờ Thần Thú Tinh Hải đã trưởng thành hơn rất nhiều, thân thể to lớn như là khủng long vậy, nhưng mà trong đôi mắt thì vẫn trong trẻo ngây thơ như trước, vì thế nên mỗi khi Hàn Sâm nhìn vào nó, vẫn luôn cảm thấy nó giống như lúc bé, vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Bảo Nhi thì luôn chiếm lấy trong lòng ngực Hàn Sâm, không cho Tiểu Ngân Ngân có cơ hội đến đây, nhưng mà Tiểu Ngân Ngân lại lập tức nhảy lên trên đỉnh đầu Hàn Sâm, nằm phía trên giống như cái mũ lông, cái đuôi đầy lông còn lắc qua lắc lại sau lưng Hàn Sâm, Bảo Nhi tức tới trợn cả mắt lên nhưng cũng không thể làm gì.

Sau khi Hàn Sâm tới Tí Hộ Sở thứ tư thì vẫn chưa đi xa khỏi nơi này, vậy nên đành phải để cho Tiểu Yêu Tinh dẫn đường.

Tiểu Yêu Tinh quen cửa quen nẻo dẫn theo mấy người Hàn Sâm đi vòng qua vòng lại, dọc theo đường đi cũng không gặp phải nguy hiểm gì, đúng là rất khiến người khác an lòng.

Đi được gần nửa tháng, mấy người Hàn Sâm đã đến được một cánh đồng tuyết, từ xa có thể nhìn thấy núi cao, sông băng trùng điệp ở phương Bắc giống như là từng thanh kiếm nhọn hoắt chĩa lên trời cao.

Tiểu Yêu Tinh đè thấp giọng, nói với Hàn Sâm: “Ngoài cổng vào di tích của Thần kia còn có một sinh vật khủng bố bảo vệ, muốn tiến vào bên trong di tích thì cần phải được nó cho phép mới được, nhưng thực lực chúng ta yếu kém, lại chẳng có quen biết gì với sinh vật khủng bố kia, đi vào từ chỗ nó nhất định là không được rồi.”

Hàn Sâm đã sớm biết cái nàng Tiểu Yêu Tinh này không đáng tin cậy, trong lòng sớm đã có chuẩn bị trước, nên nghe vậy cũng không bất ngờ lắm, chỉ thản nhiên nói: “Nếu ngươi đã đưa chúng ta đến đây, hẳn là đã có kế hoạch gì rồi chứ?”

Tiểu Yêu Tinh chớp mắt, ngừng đập cánh đậu trên vai Hàn Sâm, cười nhạt nói: “Vẫn là ngươi hiểu ta, nếu như chúng ta ngang nhiên đến đó thì nhất định sẽ không vào được, có điều chúng ta có thể đi vào bằng cách nhập cư trái phép.”

“Nhập cư trái phép như thế nào?” Hàn Sâm hỏi.

“Cái di tích của Thần kia được bao phủ bởi một sức mạnh đặc biệt, ngoại lực không cách nào phá được, chỉ có thể đi vào từ cái chỗ hổng ở khe núi của sông băng bên kia, người bình thường đều phải đi vào từ nơi đó, nhưng mà sinh vật khủng bố đã đóng chiếm bên trong khe núi ở sông băng, chúng ta không thể nào đi tới nơi đó được.”

Rồi Tiểu Yêu Tinh hơi ngừng lại rồi nói tiếp: “Nhưng mà ta đã hỏi thăm kỹ rồi, ngoại trừ khe núi sông băng ra, thật ra di tích của Thần còn có một lỗ hổng nữa đó là ở ngọn núi nhỏ ở phía Tây Bắc sông băng, từ nơi đó cũng có thể đi vào bên trong di tích, có điều…”

“Có điều cái gì?” Hàn Sâm nhàn nhạt hỏi.

Hắn biết mà, mấy chỗ tốt như vậy, thì dị sinh vật và các dị linh còn phải đi bằng khe núi sông băng, rõ ràng là vì mấy đường khác càng khó đi hơn, cho nên hắn cũng không dám hy vọng xa vời có thể dễ dàng đi vào.

Tiểu Yêu Tinh nhún vai nói: “Tuy rằng nơi đó không có sinh vật khủng bố bảo vệ, nhưng mà lại có một loại thực vật gen đóng băng cực kỳ đáng sợ, chúng ta cần phải đi qua tám trăm dặm rừng cây đóng băng

an”

mới có thể đi vào được di tích của Thần.

“Cây đóng băng là loại thực vật gen gì vậy?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

“Là một loại thực vật có thuộc tính băng Thần siêu cấp, có sức mạnh hệ băng rất mạnh, ví dụ như dị sinh vật cấp Bảo Thạch bước vào rừng cây đóng băng, trong chốc lát sẽ bị đông lạnh thành khối băng, cho dù có là sinh vật Thần siêu cấp và hậu duệ của Đại Đế cũng khó có thể kiên trì ở trong đó

một thời gian dài, nếu bị đóng băng lại thì chết cũng không chết được, dị linh cũng không dám vào. Càng đáng sợ hơn là, nơi đó cũng được xem là một phần của di tích, cường giả siêu cấp cũng không thể vào được rừng cây đóng băng."

Sau khi nói xong, Tiểu Yêu Tỉnh lại cười nói: "Nhưng mà mọi người cứ yên tâm, bổn tiểu thư chính là thiên tài hệ băng, có bổn tiểu thư ở đây, nhất định có thể bảo vệ các ngươi an toàn không một vết xước đi qua rừng cây đóng băng, nếu như không dám chắc chắn, ta cũng sẽ không

Aw"

để các ngươi đến đây.

Ai"

"Được, vậy tới rừng cây đóng băng thôi." Hàn Sâm cũng không nói thêm gì, khẽ gật đầu.

Thấy Hàn Sâm đồng ý sảng khoái như vậy, điều ấy khiến cho Tiểu Yêu Tinh thấy nao nao, không khỏi cảm thấy rất cảm động: "Các ngươi tin tưởng ta như vậy, ta nhất định giúp các ngươi vào đó an toàn."

Hàn Sâm cười không nói gì, không phải hắn tin tưởng Tiểu Yêu Tinh, mà là tin tưởng bản thân mình, cho dù không có Tiểu Yêu Tinh, chỉ cần hắn có thể đi vào thì cũng có thể bảo vệ đám Tí Hộ Sở Tiểu Ngân Ngân an toàn.

Quan trọng là hắn có thể đi vào đó được hay không, nếu hắn không vào được, vậy tất cả đều hóa thành vô nghĩa.

Tiểu Yêu Tinh không nói thêm gì nữa, dẫn mấy người Hàn Sâm đi đường vòng đến gần khe núi Tây Bắc sông băng.

Dọc theo đường đi Hàn Sâm đều luôn quan sát núi non sông băng, ngoại trừ núi non sông băng trùng điệp trước mắt ra, không thể nhìn thấy được cái gì nữa, giống như là có một luồng sức mạnh kỳ dị bao phủ lên ngọn núi này.

Từ sau khi bọn họ đi vào cánh đồng tuyết, gần tám mươi phần trăm thời gian trên trời đều có bông tuyết tung bay, khiến người ta cực kỳ rét lanh.

Tiểu Yêu Tinh vì muốn đám người Hàn Sâm tin tưởng nàng hơn, còn chủ động khống chế những bông tuyết đó, không cho bông tuyết tới gần bọn họ, biểu diễn sức mạnh khống chế hệ băng của nàng.

“Dị linh dẫn ngươi thăng cấp tới Tí Hộ Sở Thần thứ tư đâu? Hắn không đến cùng sao?” Hàn Sâm rất tò mò vấn đề này.

Nếu như dị linh kia không lên được siêu cấp thì chắc hẳn hắn phải cùng đi mới đúng chứ, còn nếu hắn đã là siêu cấp, hẳn là sẽ có cơ hội †ạo ra được ân tình từ trong tay sinh vật khủng bố kia, sau đó cứ đi thẳng vào bên trong khe núi băng là được.

Vẻ mặt Tiểu Yêu Tinh buồn bã: “Đã chết rồi, bị một cường giả cực mạnh giết chết, cho dù mạnh mẽ như thế, nhưng mà hắn vẫn không thể nào tránh được trò đùa của số mệnh ”

Hàn Sâm hơi giật mình, một người có năng lực dẫn theo Tiểu Yêu Tinh cùng nhau thăng cấp ở Tí Hộ Sở Thần thứ tư thì bản thân nhất định phải vô cùng mạnh mẽ, vậy mà hắn đã chết rồi, vậy người có thể giết chết hắn nhất định không kém.

“Là ai đã giết chết hắn?” Hàn Sâm nhịn không được hỏi.

Tiểu Yêu Tinh lại lắc đầu không trả lời, chỉ cắn răng nói: “Tên khốn kiếp kia, ta nhất định sẽ tự tay giết hắn, cho nên ta cần phải thăng cấp lên siêu cấp nhanh hơn, hơn nữa nhất định phải giành được Thần vật, nếu

không thì sẽ không có cơ hội.

Hàn Sâm không nói thêm nữa, nhìn vẻ mặt của Tiểu Yêu Tinh là đã biết, cái chết của dị linh kia đã tạo ra đả kích rất lớn với nàng, nàng quyết tâm phải báo thù.

Chỉ là người đó mạnh đến vậy, Tiểu Yêu Tinh muốn báo thù cho dị linh thì e rằng con đường này sẽ cực kỳ, cực kỳ khó đi, thậm chí còn phải bỏ luôn cả mạng của nàng.

Đi trên cánh đồng tuyết được vài ngày, cuối cùng bọn họ đã đến được rừng cây đóng băng theo như lời Tiểu Yêu Tinh.

Những thân cây bị đóng băng trông giống như là rừng cây thủy tinh †rong các câu chuyện dân gian, nhưng mà trong đó tỏa ra khí tức đóng băng, mà mười mấy dặm quanh đó cũng đã tỏa ra hơi lạnh sắp chết người.

Có một phần nhỏ của rừng cây nằm ngoài sông băng, nhưng mà phần lớn rừng cây chạy dài vào sâu trong núi non sông băng, khó trách Tiểu Yêu Tinh nói cánh rừng đóng băng này chính là một phần của di tích của Thần, không phải là không có lý.

Ai”

“Đi thôi.” Vẻ mặt Tiểu Yêu Tinh có hơi nặng nề, ngoài cơ thể tuôn ra những tinh thể tuyết tỏa sáng, sau đó bảo phủ mọi người lại.

Khi vừa bị tinh thể tuyết bao phủ, đám người Hàn Sâm đều cảm thấy cả người ấm áp, trái lại hơi lạnh đã giảm đi rất nhiều.

Đi vào rừng cây đóng băng, trái tim Hàn Sâm đã buông xuống, có thể đi vào bên trong chứng tỏ rằng hắn có thể tiến vào di tích của Thần.

Đoàn người từ từ tiến vào rừng cây đóng băng, dưới sức mạnh của Tiểu Yêu Tinh, Hàn Sâm không cảm thấy quá lạnh lẽo, nhưng mà trong lòng lại cảm thấy không thoải mái, từ sau khi đi vào trong rừng cây đóng băng, hắn luôn có một cảm giác giống như bị nhìn trộm, cứ như là có một đôi mắt luôn nhìn chằm chằm vào họ.

Hết chương 1529.

Chương 1530. Cá ngựa kéo lò

Mặc dù có sức mạnh của Tiểu Yêu Tinh hỗ trợ, nhưng càng đi vào khu rừng băng giá kia, cái lạnh lại dần dần thẩm thấu, ngay cả sức mạnh của Tiểu Yêu Tinh cũng khó có thể chống đỡ được hàn khí.

Cũng may phần lớn hàn khí đều bị Tiểu Yêu Tinh chặn ở bên ngoài, chỉ có một phần thẩm thấu vào, với tố chất cơ thể và sức mạnh của mấy người Hàn Sâm cũng không khó chặn lắm.

Nhưng mà trên đường Hàn Sâm tới đây đều dòm ngó xung quanh, hắn vận chuyển Động Huyền Khí Tràng tới cực hạn, muốn tìm ra ngọn nguồn cảm giác bị nhìn trộm.

Nhưng quả thật khu rừng băng giá kia rất kỳ dị, không hổ là một phần của di tích của Thần, Huyền Động Khí Tràng của Hàn Sâm chỉ có thể kéo dài được không đến một trăm mét. Xa hơn nữa thì không thể cảm nhận được gì, cũng không có phát hiện được rốt cuộc loại cảm giác bị người ta nhìn trộm đó là xuất phát từ hướng nào.

Càng đi vào khu rừng băng giá, cảm giác bị nhìn trộm càng mãnh liệt, khiến Hàn Sâm cứ luôn nhíu mày, bị thứ trong di tích Thần nhìn chằm chằm, hiển nhiên không phải là chuyện tốt lành gì rồi.

“Tí Hộ Sở có luật lệ nghiêm ngặt, chắc không có sinh vật nào có thể vượt tầng để ở lại Tí Hộ Sở thứ tư trong khoảng thời gian dài mới phải chứ” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Đang suy nghĩ miên man, bỗng nhiên nghe thấy Tiểu Yêu Tinh hét lên: “Mọi người cẩn thận, hình như phía trước có thứ gì đó.”

Hàn Sâm, Tiểu Ngân Ngân và Thần Thú Tinh Hải đều nhìn theo hướng Tiểu Yêu Tinh chỉ, chỉ thấy trong khu rừng băng giá phía trước quả nhiên có thứ gì đó đang động đậy.

Động Huyền Khí Tràng chẳng có ích gì ở đây cả, Hàn Sâm cũng chỉ có thể dựa vào thị giác ban đầu, so với thứ mà mấy người Tiểu Ngân Ngân nhìn thấy cũng không khác lắm.

Đếu đã đến đây rồi, đương nhiên cũng không thể chùn chân, mọi người nhìn Tiểu Yêu Tinh một cái, tiếp tục đi về phía trước, chỉ là bước chân càng cẩn thận hơn, muốn nhìn kỹ xem rốt cuộc thứ phía trước là cái gì.

Chẳng đi được bao lâu, bóng hình trong rừng cây lại dần dần rõ ràng hơn, một con cá ngựa lớn cao hơn một mét, cả người như được băng ngọc điêu khắc mà thành, lơ lửng trong không trung, trôi từng bước về phía trước, giống như đang bơi trong nước vậy, hành động chẳng phát ra bất cứ âm thanh gì.

Rõ ràng con cá ngựa băng cũng nhìn thấy mấy người Hàn Sâm, nhưng cũng chẳng nảy sinh địch ý, vẫn lơ lửng về phía trước trong khu rừng.

"Cha nhìn kia kìa… có rất nhiều cá ngựa… rất đẹp…" Bảo Nhi chỉ tay về phía bên kia khu rừng và vui mừng thốt lên.

Hàn Sâm vội vàng nhìn sang thì thấy theo hướng ngón tay của Bảo Nhi, một đàn cá ngựa băng hai mươi ba mươi con đang bay lơ lửng trên không, lớn có nhỏ có, con nhỏ thì cũng cao khoảng một mét giống như con khi nãy, con lớn thì cao khoảng ba bốn mét, có vẻ thú vị lắm đây.

Tính cách của mấy con cá ngựa băng này có vẻ rất ngoan, tuy nhìn thấy mấy người Hàn Sâm, nhưng không hề có ý thù địch, chỉ tự mình tiến lên phía trước.

Dưới sự ảnh hưởng của sức mạnh của di tích Thần, Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm hoàn toàn không nhìn ra có sự sống trong cơ thể của những con cá ngựa băng này, cũng không phán đoán được điểm mạnh yếu của nó.

Bảo Nhi lại vui mừng kêu lên một tiếng, nhảy khỏi vòng tay của Hàn Sâm, đáp xuống lưng con cá ngựa băng nhỏ, ôm cổ con cá ngựa băng giống như đang cưỡi ngựa.

Hàn Sâm giật mình và muốn gọi Bảo Nhi quay lại, mặc dù cá ngựa băng nhìn có vẻ hiền lành, nhưng ai biết được, liệu sau khi bọn chúng bị trêu chọc thì có còn hiền lành như vậy nữa không.

Lúc này, Tiểu Yêu Tinh đột nhiên khế thốt lên, ánh mắt Hàn Sâm nhìn sang Tiểu Yêu Tinh, nhưng lại ánh mắt Tiêu Yêu Tinh đang nhìn thẳng ra phía sau đám cá ngựa băng kia, giống như là đang nhìn thấy quỷ vậy.

Hàn Sâm cũng nhìn theo, hắn bỗng dưng kinh ngạc, chỉ thấy phía sau đám cá ngựa băng kia, lại có thêm một đám cá ngựa nữa.

Con dẫn đầu trong đám cá ngựa đó to hơn một chút, hình như là cao hơn bốn mét, hơn nữa cả người nó giống như kim cương đen, cơ thể

thì giống như huyền băng đúc thành, hoàn toàn không phải cùng một bọn với đám cá ngựa kia nãy.

Càng kỳ lạ hơn là, trên người những con cá ngựa huyền băng kia lại buộc một sợi dây xích dày to bằng cánh tay của một người trưởng thành, cả người đen ngòm giống như gang, phía trên còn có những hoa văn và phù hiệu kỳ lạ.

Thật ra số lượng cá ngựa huyền băng không nhiều, Hàn Sâm đếm chúng, tổng cộng có mười một con, kích thước gần như nhau, bọn chúng lơ lửng trên không, không rải rác như những con cá ngựa băng trước đó, mà xếp thành một trận thức kỳ quái, tiến về phía trước có trật †ự, ngay cả tiết tấu cà giật cà giật của chúng cũng giống y như nhau.

Mà ở phía sau của con cá ngựa huyền băng đó, những sợi dây xích đều nối với một thứ, đó là một cái lò sắt lớn đen kịt, cao khoảng bảy tám mét, từ chỗ thông gió của lò sắt còn có thể nhìn thấy một ngọn lửa màu băng bốc ra, giống như ngọn lửa trong lò đang bùng cháy rất dữ dội.

Nhưng đám người Hàn Sâm lại chẳng thấy ấm áp tí nào, trái lại càng gần lò sắt của bọn chúng, bọn họ lại càng cảm thấy lạnh hơn, giống như thứ trong lò sắt toát ra không phải là hơi ấm, mà là một luồng khí băng hung sát cực kỳ lạnh lẽo.

Khí băng hung sát càng lúc càng mạnh bạo, cho dù có sức mạnh Tí Hộ Sở của Tiểu Yêu Tinh, vẫn khiến mấy người Hàn Sâm cảm thấy giống như bị đông cứng lại vậy, ngay cả bản thân Tiểu Yêu Tính cũng run cầm cập, nàng là hệ băng mà cũng không chống cự lại được sự thẩm thấu của cái lạnh đó.

Đám người Hàn Sâm đều đang cố gắng sử dụng sức mạnh của mình để đối kháng với khí băng hung sát đó, nhưng cũng chẳng có hiệu quả mấy, ai nấy đều bị lạnh đến cả người phát run.

“Chúng ta tránh đi một lát, đợi cái lò sắt đó đi qua rồi quay lại.” Hàn Sâm nói.

Tiểu Yêu Tinh đáp lại một tiếng, mọi người cùng nhau lui đi, nhưng nào ngờ thân thể không nghe sự sai khiến, không biết khi nào mà cả người bọn họ đã bị đông cứng lại, trên hai chân còn bao phủ một lớp băng sương.

Chẳng mấy chốc, sương giá trên chân lan khắp người khiến bọn họ không thể cử động, miễn cưỡng vùng vẫy một hồi, cũng có cảm giác thân thể giống như người máy, chỉ có thể nhúc nhích được một chút.

Chỉ có Bảo Nhi ngồi trên lưng con cá ngựa băng trước mặt là không có chuyện gì, vẫn đang vui đùa ở đó.

Mọi người đều hãi hùng, Hàn Sâm vội vàng gọi hạch gen Thần ra, hai đôi cánh giống như hồng bảo thạch dang rộng sau lưng hắn, trên người còn tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ.

Một sức mạnh cực lớn bỗng chốc làm tiêu tan hết khí băng hung sát trên người hắn, giúp Hàn Sâm có thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của băng sương lên cơ thể hắn.

Hàn Sâm muốn đưa mấy người Tiểu Ngân Ngân đi, tránh để khí băng hung sát càng lúc càng mạnh lên ảnh hưởng xấu đến thân thể bọn họ, nhưng đột nhiên nhìn thấy những con cá ngựa băng đang kéo lò sắt kia lại dừng lại, ánh mắt đều tập trung về phía hắn.

Trái tim của Hàn Sâm đột nhiên đập mạnh: “Không hay rồi, kẻ làm màu thường chết đầu, lẽ nào biểu hiện vừa rồi của mình trái lại đã khiến bọn chúng chú ý tới sao?”

Nhưng mà, Hàn Sâm lại nhanh chóng phát hiện ra, đám cá ngựa huyền

băng đó không phải đang nhìn hắn, mà là nhìn Bảo Nhi đang nhảy về vai của Hàn Sâm.

Bảo Nhi hoàn toàn không bị ảnh hưởng của khí băng hung sát, ngồi trên vai Hàn Sâm, đung đưa cái chân nhỏ của mình, đôi mắt to tò mò dòm ngó đám

cá ngựa huyền băng và cái lò sắt của bọn chúng.

Hết chương 1530.

Chương 1531. Cường giả trong chiến đấu

Sau khi cá ngựa huyền băng nhìn Bảo Nhi vài cái thì chẳng có hành động gì đặc biệt, lại tiếp tục kéo lò sắt đi về phía trước, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều, phút chốc đã kéo cái lò sắt lớn đó đi xa.

Lò sắt lớn đi khỏi, khí băng hung sát xung quanh cũng yếu dần đi, băng sương trên người mấy người Tiểu Ngân Ngân cũng dần dần tan biến, cơ thể bị đông cứng cũng từ từ hồi phục bình thường.

“Thật là khủng khiếp, rốt cuộc thứ đó là cái gì vậy?” Sau khi Tiểu Yêu Tinh bình thường trở lại, trong lòng vẫn còn cảm giác sợ hãi.

Sức mạnh thuộc hệ hàn, Tiểu Yêu Tinh cũng đã đạt được cấp Bảo Thạch, cho dù đối phó với sức mạnh siêu cấp cùng hệ thì chắc cũng có một ít năng lực đối kháng mới đúng, nhưng khí băng hung sát này lại khiến cơ thể của nàng ta cũng bị đông cứng lại.

“Nếu đã không liên quan đến chúng ta, vậy thì tiếp tục đi thôi.” Hàn Sâm thu hạch gen Thần lại, tiếp tục đi vào trong khu rừng băng.

Sắc mặt của Tiểu Yêu Tinh có chút quái lạ nhìn Hàn Sâm, ngay cả khi nàng có sức mạnh thuộc hệ băng cũng không thể chống lại được khí băng hung sát, vậy mà Hàn Sâm lại có thể hồi phục lại sức mạnh, hành động trước khí băng hung sát này, đúng là khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Cảm giác bị nhìn trộm vẫn còn tồn tại, nhưng cho đến khi bọn họ bước ra khỏi rừng băng cũng không gặp bất cứ sự việc nào ngoài ý muốn, vẫn an toàn tiến vào di tích Thần.

Khắp nơi trong di tích đều là núi băng nối tiếp nhau, dường như đã bước vào một thế giới băng vậy, ngay cả một chút bụi đất cũng không nhìn thấy, sạch sẽ đến mức khiến người ta cảm thấy không tự nhiên.

Ánh sáng do tuyết phản chiếu nhìn lâu sẽ khiến người ta bị hoa mắt,

rất khó mà thích ứng được, tuy rằng sẽ không ảnh hưởng quá lớn đối với những người có tố chất cơ thể cực cao như Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm vẫn móc ra ba cái kính râm đeo lên, hai cái còn lại đưa cho Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân đeo.

Đầu và mắt của Thần Thú Tinh Hải quá lớn, Hàn Sâm không tìm được cái kính râm thích hợp nào cho nó.

“Không phải ngươi nói trong di tích có đường hầm Thần Quang sao, thứ đó ở đâu vậy?” Hàn Sâm nhìn Tiểu Yêu Tinh hỏi.

đường hầm Thần Quang là một trường lực ánh sáng đặc biệt được hình thành bởi sức mạnh của Thần vật, sau khi tiến vào đường hầm Thần Quang có thể cảm nhận được sự tồn tại của sức mạnh đặc biệt đó, trong quá trình đối đầu với sức mạnh đó, cơ thể sẽ được cường hóa đến một mức độ nhất định.

Loại cường hóa này sẽ không biểu hiện trong số liệu gen, nhưng quả thật giúp ích rất lớn cho cơ thể.

Hàn Sâm dự đoán là mấy người Ngọc Diệu và Thần Nữ đã đến đường hầm Thần Quang này rồi, cho nên mục tiêu đầu tiên của hắn chính là ở đó, cho dù không tìm được Ngọc Diệu và Thần Nữ thì cũng có thể mượn đường hầm Thần Quang tôi luyện nhục thể của mình một chút.

“Chắc là đi về phía bên trái, hình như khoảng hơn một ngàn dặm nữa là có thể tìm thấy đường hầm Thần Quang” Tiểu Yêu Tinh nhìn những ngọn núi xung quanh và nói.

“Cái gì mà hình như chứ?” Hàn Sâm nhíu mày.

Tiểu Yêu Tinh bất lực dang hai tay nói: “Ta chưa từng tới đây, đây cũng là tin tức nghe ngóng được, nếu tin tức không sai, chắc là một ngàn dặm về phía bên trái.”

Hàn Sâm gật đầu và không nói gì, Thần Thú Tinh Hải hạ thấp người xuống để Hàn Sâm, Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân leo lên trên lưng nó, cõng bọn họ chạy nhanh về phía mà Tiểu Yêu Tinh đã chỉ.

Khi Thần Thú Tinh Hải đang chạy, có các điểm sáng như vì sao lấp lánh xung quanh người nó, giống như đang bay giữa các vì sao, tốc độ cực kỳ nhanh.

Đừng thấy thân hình của Thần Thú Tinh Hải to lớn, nhưng nó không hề vụng về chút nào, chỉ là bình thường nó có hơi thật thà thái quá khiến người ta cảm thấy nó hơi lớ ngớ, thật ra khi hành động rồi mới thấy nó linh hoạt cỡ nào.

“Chậm một chút, đây là di tích Thần, trong đó có rất nhiều nguy hiểm khó mà tưởng tượng được” Tiểu Yêu Tinh bay bên cạnh, liên tục cảnh cáo đám người Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không bảo Thần Thú Tinh Hải giảm tốc độ, ngược lại vẫn chạy nhanh.

Hắn không phải là không sợ mấy nguy hiểm trong di tích, Hàn Sâm chỉ là muốn thử xem, dưới tốc độ nhanh thế này có thể thoát khỏi cảm giác bị nhìn trộm hay không.

Nhưng rõ ràng là vô dụng, dù sao Thần Thú Tinh Hải có chạy nhanh đến đâu, cảm giác bị nhìn trộm vẫn tồn tại.

Ban đầu Hàn Sâm vẫn tưởng bọn họ bị nhìn trộm là vì đã đi vào trong khu rừng băng giá, bây giờ xem ra không phải chuyện đó, hắn bị dòm ngó trong cả khu di tích này.

“Chẳng lẽ Thần vật kia có ý thức của chính mình, có thể giám sát toàn bộ khu di tích Thần sao?” Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ ra được khả năng này thôi.

Nếu nói là sinh vật trong Tí Hộ Sở thứ tư, cho dù là cường giả siêu cấp, Hàn Sâm cũng không cho rằng bọn họ có thể có được sức mạnh lớn như thế trong khu di tích Thần.

Bản thân Hàn Sâm sử dụng hạch gen Thần cũng có thể đạt được trình độ siêu cấp, loại sức mạnh này không ảnh hưởng lắm với di tích Thần.

"Nếu là Thần vật kia đang dòm ngó thì không cần lo lắng thái quá, trước đây sinh vật tiến vào đây rất nhiều, ngoại trừ số ít bị xui xẻo, đa phần đều có thể ra ngoài, chắn hẳn những Thần vật đó vốn không khát máu." Hàn Sâm thầm nghĩ: "Nhưng nó muốn nhìn trộm chúng ta làm gì chứ? Là sự tò mò với sinh vật ngoại lai, hay là tìm một mục tiêu có thể dựa vào."

"Nếu nó muốn tìm một người có thể dựa vào, không phải nên tìm mấy cường giả siêu cấp mới đúng sao? Tại sao lại không cho phép cường giả siêu cấp vào trong di tích Thần?" Hàn Sâm nghĩ đi nghĩ lại cũng không tài nào nghĩ thông được, tiếp tục tiến về phía đường hầm Thần Quang.

Không bao lâu, đột nhiên nghe thấy phía trước có tiếng đánh nhau, hơn nữa còn rất kịch liệt.

Nghe một lát, sắc mặt Hàn Sâm đột nhiên thay đổi, hắn tự lẩm bẩm: "Lục Đạo cũng đã tới đây, là người nào dám khiêu chiến với Lục Đạo, vậy mà lại có thể ép Lục Đạo đến bước này."

Hàn Sâm rất quen thuộc với kiếm pháp của Lục Đạo, vừa nghe thấy tiếng kiếm từ xa truyền đến thì đã nghe ra một trong số đó là Lục Đạo, hơn nữa sức mạnh mà Lục Đạo bộc phát ra rất mạnh, dường như là đang dốc toàn bộ sức lực chiến đấu với đối thủ.

Với thực lực của Lục Đạo, tuy hạch gen có thể vẫn chưa quay trở lại siêu cấp, nhưng sức mạnh cơ thể hắn đã có trình độ siêu cấp, người có thể khiến hắn dốc toàn lực chiến đấu, hiển nhiên cũng phải có sức mạnh siêu cấp.

"Không phải nói người có cấp Bảo Thạch trở lên không vào được sao? Sao lại có cường giả đáng sợ như thế trong di tích Thần chứ? Lẽ nào lại có cường giả tự hủy trùng tu sao?" Hàn Sâm do dự một hồi, vẫn nên để Thần

Thú Tinh Hải chạy về phía có chiến đấu, hắn muốn xem thử xem rốt cuộc là sinh vật nào đang chiến đấu với Lục Đạo.

Sự hỗn loạn do trận chiến gây ra rất dữ dội, gây ra nhiều đứt gãy ở các sông băng xung quanh, những sông băng này rất khác thường, cường giả cấp Bảo Thạch rất khó làm nó đứt gãy, thế nên người đang chiến đấu kia sức mạnh không hề tầm thường tí nào.

Đợi sau khi đám người Hàn Sâm tiến đến gần chiến trường, cuối cùng nhìn thấy hai sinh linh trong trận chiến, một trong số đó chính là Lục Đạo Đại Đế, nhưng hiện tại hắn cũng đã thăng cấp lên cấp Bảo Thạch, Lục Đạo Kiếm cũng càng trở nên đáng sợ hơn.

Còn người đang đánh nhau với hắn hóa ra là nhân loại, Hàn Sâm kinh ngạc há hốc mồm, nhân loại đó hắn cũng biết.

Hết chương 1531.

Chương 1532. Biến phức tạp thành đơn giản

“Thánh Đồ Thiên Tru, hắn cũng ở đây sao?” Hàn Sâm nhìn rõ người đang khiêu chiến với Lục Đạo thì không khỏi kinh ngạc.

Thiên Tru không sử dụng vũ khí, chỉ dựa vào cơ thể chiến đấu với Lục Đạo, vậy mà vẫn không bị xuống thế hạ phong, cơ thể của hắn vô cùng dũng mãnh, còn đáng sợ hơn cả đấu sĩ Tu La cấp bốn Shaïfi rất nhiều, đối diện với Lục Đạo mà vẫn ung dung múa kiếm, không có vẻ gì là quá thận trọng.

“Tên điên nhà ngươi, ta với ngươi không thù không oán, sao ngươi lại muốn truy sát ta không buông?” Thiên Tru vừa chiến đấu vừa kêu lên.

“Ngươi là một đối thủ không tệ, đáng lẽ có thể dốc toàn lực đấu với ta một trận, bộc lộ hết toàn bộ sức mạnh của ngươi đi.” Lục Đạo Kiếm trong tay

Lục Đạo mang theo kiếm ý không gì sánh được hung hăng chém về phía Thiên Tru.

Thiên Tru sa sâm mặt xuống: “Tên thần kinh? Cường giả trong thiên hạ nhiều như thế, ngươi muốn đánh nhau thì đi tìm người khác, ta không có thời gian để điên theo ngươi.”

Thiên Tru muốn rút lui, nhưng kiếm pháp của Lục Đạo quá lợi hại khiến Thiên Tru không thể thoát ra khỏi vòng chiến.

“Sao lại có một cường giả đáng sợ như thế trong di tích Thần, chắc bọn họ đều là cường giả siêu cấp nhỉ?” Tiểu Yêu Tinh ngẩn ra, sắc mặt khó lường.

Vốn dĩ nàng còn tưởng đối thủ của nàng chỉ có một số đời thứ hai cấp Bảo Thạch thậm chí là thấp hơn một chút, sau khi liên hợp với Hàn Sâm, cơ hội giành được Thần vật rất lớn, nhưng không ngờ vừa mới bước vào di tích Thần lại gặp phải hai cường giả siêu cấp như thế.

Hàn Sâm lại rất thoải mái, tạm thời Lục Đạo sẽ không tìm hắn gây sự, Thiên Tru cũng không có thù oán gì với hắn, tuy có hai cường giả siêu cấp cùng ở trong di tích, nhưng cũng không có xung đột quá lớn với hắn, hơn nữa chắc bọn họ cũng chẳng có quan hệ gì với Thiên Ngoại và Thần Vực, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hành động của Hàn Sâm.

Hắn bảo Thần Thú Tinh Hải dừng lại một nơi cách đó không xa cũng không gần, ánh mắt hắn nghiêm túc quan sát cuộc chiến giữa Lục Đạo và Thiên Tru.

Hắn có học một ít kiếm pháp của Lục Đạo, nhưng mà ngoại trừ Tâm Kiếm Đạo ra, đều chỉ học được một chút, không hề thật sự luyện tập.

Trước đây hắn cũng chưa nhìn thấy Lục Đạo dốc hết sức chiến đấu, bây giờ thấy Lục Đạo dụng tâm sử dụng Lục Đạo kiếm pháp, đúng là khiến hắn lĩnh ngộ được không ít.

Điều khiến Hàn Sâm kinh ngạc chính là phương pháp của Thiên Tru, Hàn Sâm biết Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo giống như Thiên Tru không thể

nhận được các loại sức mạnh và thuộc tính trong Tí Hộ Sở vì chịu ảnh hưởng của huyết mạch, chỉ có thể dựa vào sức mạnh chiến đấu của mình.

Tuy nhiên, khả năng chiến đấu mà Thiên Tru thể hiện vẫn khiến Hàn Sâm phải kinh ngạc, không thua kém Bán Thần siêu cấp chút nào, quyền pháp và thân hình của hắn đều rất kỷ lạ.

Mỗi một quyền của hắn trông rất đơn giản, cũng chẳng khác gì so với những quyền pháp cơ bản, đa số chiêu thức đều có thể học được trong trường học.

Nhưng quyền pháp bình thường như thế lại có thể chống đỡ được chiêu thức kiếm pháp khủng khiếp của Lục Đạo, thật sự khiến người ta có hơi bất ngờ.

Nhìn một lúc, Hàn Sâm không khỏi cảm thấy có chút cảm động, bởi vì hắn phát hiện quyền pháp của Thiên Tru nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng trên thực tế đã đạt đến trình độ biến phức tạp thành đơn giản, mỗi một quyền trông rất dễ, nhưng bất kể là thời cơ nào, tác dụng của nó cũng đều biến hóa rất huyền ảo.

Ngay cả Hàn Sâm nhiều khi cũng phải chiêm nghiệm sau khi Thiêu Tru sử dụng quyền pháp đó mới có thể nhận ra chỗ kỳ diệu thật sự của nó.

“Quyền pháp lợi hại thật, Thiên Tru lợi hại thật, không hổ là Thánh Đồ kế thừa của Huyết Mệnh Giáo, sự tự tin này không phải người bình thường có thể bì được” Trong lòng Hàn Sâm thầm ngưỡng mộ.

Đồng thời Hàn Sâm cũng thầm mừng rỡ, đạo lý của quyền pháp này thích hợp để hắn dùng.

Quyền pháp của Thiên Tru tuy đơn giản, nhưng muốn học thì lại không phải là chuyện dễ dàng như thế.

Có gọi là đơn giản hóa phức tạp cũng phải cần học được sự biến hóa phức tạp của nó rồi mới có thể tinh giản lại thành tinh hoa, nếu trực tiếp bắt đầu từ đơn giản trước, ngươi sẽ không thể nào hiểu được cái phức tạp bao hàm

trong nó, không hiểu được ý nghĩa tồn tại thật sự của nó, chỉ là học một cái sườn căn bản chẳng có tác dụng gì.

Cũng giống như một người bình thường, nếu chưa trải qua sóng to gió lớn của thế gian, chưa trải qua những thăng trầm của cuộc đời thì cũng chưa thể gọi là thay hồn đổi xác thật sự.

Hàn Sâm từng học Quỷ Kiếm Thuật phức tạp nhất, bây giờ lại nhìn quyền pháp của Thiên Tru, trong lòng lĩnh ngộ được rất nhiều, nhưng mà không phải hắn muốn học Thiên Tru, hắn chỉ lĩnh ngộ về sự biến hóa của hắn lại càng thêm sâu sắc, có thể áp dụng lên kiếm pháp của hắn mà thôi.

Rõ ràng Thiên Tru không muốn chiến đấu vô nghĩa với Lục Đạo, nhưng lại bị Lục Đạo bám lấy không còn cách nào, quyền pháp của hắn tuy lợi hại, nhưng cũng không mạnh đến mức có thể áp chế được Lục Đạo, cho dù là nghiêm túc chiến đấu, thắng bại giữa hai người cũng chỉ sàn sàn ngang nhau.

Thế nhưng Thiên Tru vẫn không có ý định dốc toàn sức chiến đấu, cứ muốn bỏ chạy, khiến Lục Đạo cau mày không vui.

Đột nhiên, Thiên Tru phát hiện đám người Hàn Sâm đang đứng từ xa quan sát, bỗng chốc lộ ra nét mặt vui vẻ, châm chậm tiến tới gần đám người Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa nhìn đã nhận ra tâm tư của Thiên Tru, vội vàng bảo Thần Thú Tinh Hải lui về sau, giữ một khoảng cách nhất định với Thiên Tru.

Thiên Tru có hơi chán nản, hắn còn hi vọng có người thay mình gánh họa, để Hàn Sâm đi ứng phó với tên Lục Đạo tinh thần có vẻ không bình thường kia, nhưng ai ngờ Hàn Sâm vừa nhìn đã biết được ý đồ của hắn, căn bản không cho hắn cơ hội đến gần.

Thiên Tru phải chiến đấu với Lục Đạo, tốc độ di chuyển không phải nhanh lắm, vậy nên cũng không đuổi kịp đám người Hàn Sâm.

Thiên Tru nghiến răng, gào về phía phía Hàn Sâm: “Tên nhóc kia, ngươi qua đây giúp ta thoát khỏi tên thần kinh này đi, ta sẽ nói cho ngươi biết

Thần vật ở đâu."

Nhưng Hàn Sâm không tin Thiên Tru, nghe vậy thì bĩu môi, lớn tiếng đáp: "Ngươi tự mình giữ lại Thần vật đi, ta không có hứng thú với thứ đó."

Thiên Tru nghe vậy lập tức ủ rũ, vừa đảo mắt lại hét lên: "Ngươi có muốn biết về bí mật lớn của Huyết Mệnh Giáo ta không, nếu ngươi qua đây giúp ta thoát khỏi hắn, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Hàn Sâm bĩu môi nói: "Ta đã từng gặp giáo chủ Huyết Mệnh Giáo của các ngươi rồi, lẽ nào ngươi còn biết nhiều bí mật hơn giáo chủ Huyết Mệnh Giáo của các ngươi sao?"

Thiên Tru không tiếp tục dụ ngọt Hàn Sâm, nhưng lại tự mình sửng sốt: "Cái gì? Ngươi từng gặp giáo chủ?"

"Phải đấy, hắn còn nói với ta, ngươi là phản đồ, nếu để hắn tìm được ngươi, nhất định sẽ băm ngươi làm tám mảnh, sau đó rút xương xay thành thịt nhão." Hàn Sâm lảm nhảm.

Không ngờ Thiên Tru nghe hắn nói như thế mà cũng tin là thật, sắc mặt ảo não thở dài: "Ta cũng chỉ mắc lừa cái tên khốn kiếp ác ôn Hàn Kính Chi đó nên mới phản nghịch với giáo chủ, nhưng mà những việc hắn làm quả thật không đúng, Huyết Mệnh Giáo bọn ta không nên đi trên con đường đó."

"Con đường nào?" Hàn Sâm hỏi.

Thiên Tru cũng chẳng nói thêm, dường như vì hắn nhớ lại những chuyện không vui, tâm trạng trở nên vô cùng tồi tệ, vậy mà cũng không bỏ chạy, tiếp tục chiến đấu điên cuồng với Lục Đạo Đại Đế.

Thiên Tru nghiêm túc như vậy, cuộc chiến giữa hai người càng nảy lửa, đáng xem hơn khi nãy không biết bao nhiêu lần, nhưng cũng khiến Hàn Sâm thu hoạch được rất nhiều.

Hết chương 1532.

Chương 1533. Tỉnh Hải xuyên qua

Cuộc chiến không hồi kết của hai người khiến sông băng gần đó không ngừng đứt gãy.

“Các ngươi xem đó là cái gì?” Hàn Sâm đang chăm chú nhìn, đột nhiên nghe được tiếng Tiểu Yêu Tinh kinh ngạc thốt lên.

Hàn Sâm quay đầu lại nhìn Tiểu Yêu Tinh, sau đó lại nhìn theo hướng mà ngón tay Tiểu Yêu Tinh đang chỉ, chỉ thấy ở nơi lớp băng nứt ra, có một thứ chất lỏng giống như máu tươi chảy ra, nó trào tới đây giống như một dòng sông máu.

“Không hay rồi!” Sắc mặt Hàn Sâm biến đổi, bởi vì hắn có thể nhìn ra những thứ đó không phải máu, cũng không phải chất lỏng, mà là những con bọ đỏ dày đặc, mỗi con chỉ to bằng hạt vừng, nhưng số lượng lại nhiều đến kinh ngạc, tầng tầng lớp lớp phun ra, cũng không biết rốt cuộc là có bao nhiêu con.

Nơi có những con bọ màu máu đó, ngoại trừ băng và tuyết ra, mọi thứ còn lại đều bị nuốt chửng ngay lập tức, khiến một ngọn núi băng vốn dĩ không có thực vật lại càng thêm quạnh quẽ.

“Các ngươi đừng đánh nữa, mau xem đó là cái gì.” Hàn Sâm hét lên với Thiên Tru và Lục Đạo.

Bọn họ nghe thấy tiếng Hàn Sâm gọi, Lục Đạo căn bản chẳng để tâm gì, vẫn dốc sức tấn công Thiên Tru, Thiên Tru vừa nhìn thấy đám bọ đỏ đó thì sắc mặt đại biên, hét lớn lên: “Không hay rồi, nó là Thần Thi Trùng, chạy mau.”

Nói rồi, Thiên Tru xoay người muốn bỏ chạy, nhưng lại bị Lục Đạo bám lấy không thể chạy được.

“Có phải cái tên nhà ngươi bị điên rồi đúng không? Bây giờ chúng ta không chạy, đám Thần Thi Trùng đó qua đây, chúng ta sẽ chết mất.” Thiên Tru

chán nản hét lên với Lục Đạo.

“Hôm nay ngươi và ta nhất định phải phân rõ thắng bại, Thần có đến cũng không cản được.” Lục Đạo thờ ơ nói, không ngừng vung kiếm trong tay.

“Chết tiệt, đúng là xui xẻo, gặp phải một tên mất trí như ngươi.” Thiên Tru không nhịn được mắng một câu, lại nói với Hàn Sâm, “Mau giúp ta nghĩ cách thoát khỏi tên điên này đi, nếu không thật sự không chạy được, nghe nói đám Thần Thi Trùng kia từng ăn xác chết của Thần, tuy chưa chắc là thật, nhưng bọn chúng muốn ăn chúng ta tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Ta đâu có bản lĩnh cản được hắn chứ?” Hàn Sâm xoay người định chạy, tuy Thần Thi Trùng được nghe nói là đã từng ăn xác chết của Thần, nhưng chỉ nghe thôi đã rất ngầu rồi, Hàn Sâm không muốn lấy thân mình mạo hiểm, cũng không muốn thử xem đám Thần Thi Trùng đó có thể gặm nhấm thịt của hắn không.

“Cho nên mới bảo ngươi nghĩ cách, ta vẫn chưa sống đủ, cho dù chết cũng không muốn chết cùng với tên điên này.” Thánh Đồ Thiên Tru lại thốt lên.

Hàn Sâm suy nghĩ một lúc, thấy tốc độ của đám Thần Thi Trùng đó cũng không nhanh lắm, tạm thời vẫn chưa thể uy hiếp bọn họ được, đứng mũi chịu sào cũng là Thiên Tru và Lục Đạo, cho dù xui xẻo, cũng là bọn họ xui xẻo trước.

“Lục Đạo, cho dù ngươi muốn đánh với hắn, chí ít cũng phải để hắn có thể dốc toàn tâm toàn ý đánh với ngươi chứ? Tình trạng bây giờ, hắn không còn tâm trạng đâu mà chiến đấu với ngươi, ta thấy hay là thôi đi” Hàn Sâm tùy tiện nói một câu, coi như là một phần tâm ý của hắn, sau đó bảo Thần Thú Tinh Hải cõng bọn họ mau chóng rời đi.

Bọn họ vừa mới chạy thoát được hơn mười dặm thì thấy Thiên Tru và Lục Đạo đuổi theo ở phía sau, chạy còn nhanh hơn cả Thần Thú Tinh Hải, không lâu sau đã vượt qua khỏi đám người Hàn Sâm.

Hàn Sâm quay đầu lại nhìn, sắc mặt hắn đột nhiên có chút thay đổi, đám Thần Thi Trùng giống như máu đỏ đã đuổi tới từ phía sau, tốc độ đáng kinh ngạc, không còn chậm chạp như khi nấy.

Trong chốc lát, đám Thần Thi Trùng cách Hàn Sâm không tới một ngàn mét, giống như nước sông vỡ đê, ào ào lao tới.

Chỉ là đám Thần Thi Trùng đó di chuyển trên tuyết, nhưng lại chẳng phát ra một chút âm thanh nào, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Hàn Sâm định nhảy khỏi lưng của Thần Thú Tinh Hải, tốc độ của Thần Thú Tinh Hải đã không theo kịp đám Thần Thi Trùng kia rồi, không kéo xa khoảng cách giữa bọn chúng được, Hàn Sâm chỉ đành nghĩ cách khác.

Nhưng nào ngờ trên người Thần Thú Tinh Hải đột nhiên bạo phát tinh quang, da thịt khắp người, trong xương cốt đều tỏa ra một luồng tinh quang xán lạn, ánh sáng rực rỡ tỏa ra xung quanh, sau đó thì thấy tốc độ của Thần Thú Tinh Hải đột nhiên tăng cao, giống như đang du hành trong Tinh Hải vậy, ngay cả cảnh vật xung quanh cũng trở nên có chút mơ hồ.

Nhìn từ phía xa xa, giống như cơ thể của Thần Thú Tinh Hải đang biến hóa, xông tới đỉnh núi băng dưới sự bao phủ của lớp lớp tinh quang kia.

“Ôi đệt, Tiểu Tinh, não của ngươi bị úng nước rồi sao? Không phải muốn đập đầu vô tường tự sát đó chứ?” Vẻ mặt Hàn Sâm lại thay đổi, nhưng Thần Thú Tinh Hải đã tông vào đỉnh núi sông băng kia.

Kết quả lại khiến Hàn Sâm được một phen sửng sốt, giữa những tỉnh quang, vậy mà cơ thể của Thần Thú Tinh Hải lại xuyên qua lớp sông băng đó như chẳng hề có chuyện gì.

Trong tinh quang mờ ảo, thân ảnh Thần Thú Tinh Hải nhanh chóng tiến về phía trước, chốc lát đã xuyên qua đỉnh sông băng đến bờ bên kia của đỉnh sông băng.

Mặc dù tốc độ của Thần Thi Trùng đó tuy nhanh, nhưng cũng chỉ có thể vượt qua sông băng mới đuổi được tới đây, chậm hơn Thần Thú Tinh Hải rất nhiều.

Thần Thú Tinh Hải không ngừng lao về phía trước, mặc kệ va chạm của sông băng liên tục, hết lần này tới lần khác lướt qua sông băng, không chỉ

bỏ xa đám Thần Thi Trùng, mà ngay cả Thiên Tru và Lục Đạo cũng bị bỏ lại phía sau.

Nhìn thấy Thần Thú Tinh Hải kỳ dị như thế, Thiên Tru không biết xấu hổ lao tới, bùng nổ sức mạnh đáng sợ, rồi đột nhiên đáp xuống lưng Thần Thú Tinh Hải.

“He he, ta đi nhờ.” Thiên Tru cười lớn.

Lục Đạo cũng gần như đồng thời đáp xuống lưng Thần Thú Tinh Hải, điềm nhiên ngồi một bên.

“Người anh em, sủng vật này của ngươi được đấy chứ, vậy mà lại có thể đi xuyên qua vật chất, năng lực thật là đặc biệt.” Thiên Tru thấy Thần Thú Tinh Hải xuyên qua sông băng tiến về phía trước, liền giơ ngón tay cái lên, nói.

“Đây không phải là sủng vật, nó là dị sinh vật mà ta thu dưỡng.” Hàn Sâm đính chính.

Từ nhỏ hắn đã nuôi dưỡng Thần Thú Tinh Hải như đứa bé nhân loại rồi, nhưng Thần Thú Tinh Hải không có thiên phú ngôn ngữ, từ trước đến nay cũng không học tiếng người, trí thông minh không tồi, nhưng bản tính lại quá ngoan ngoãn hiền lành, dường như không có tính tấn công.

Thần Thú Tinh Hải ngừng lại một lúc lâu, bóng dáng của đám Thần Thi Trùng kia không còn nhìn thấy nữa, Hàn Sâm mới bảo Thần Thú Tinh Hải dừng lại.

“Tiểu Tinh, làm tốt lắm.” Hàn Sâm vỗ đầu Thần Thú Tinh Hải và khen ngợi nó.

Trước đây hắn thực sự không biết, Thần Thú Tinh Hải có khả năng như vậy, bản thân năng lực này đã rất dị thường rồi.

Thần Thú Tinh Hải ngao ngao hai tiếng, có vẻ như lời khen của Hàn Sâm đã khiến nó rất vui.

Trước đây khi học kiến thức văn hóa và ngôn ngữ nhân loại, nó luôn bị Hàn Sâm trừng mắt, hiếm khi nhận được lời khen, đương nhiên được khen một lần khiến nó rất là vui rồi.

Hàn Sâm bây giờ nghĩ lại, bảo Thần Thú Tinh Hải học tập ngôn ngữ và văn hóa của nhân loại quả thật có hơi làm khó nó.

Thiên Tru và Lục Đạo cũng rời khỏi lưng của Thần Thú Tinh Hải, quan sát xung quanh.

Tuy rằng vẫn ở trong dãy núi băng dài liên miên này, nhưng trên sông băng ở đây có rất nhiều hoa cỏ mọc lên, muôn màu muôn vẻ, rất đẹp.

"Không hay rồi, sao chúng ta lại chạy tới đây?" Sau khi Thiên Tru nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Hết chương 1533.

Chương 1534. Lò sắt vượt ngang trời

"Ở đây có vấn đề gì sao?" Hàn Sâm cau mày quan sát bốn phía, cũng không phát hiện ra thay đổi gì cả.

Vẻ mặt Thiên Tru nghiêm nghị nói: "Không phải là có vấn đề, mà là rất có vấn đề. Trước đây ta đã từng đến khu vực này, hoa ở đây rất đáng sợ, tốt nhất các ngươi đừng chạm vào chúng."

"Quả thật những bông hoa này có hơi kỳ lạ, chúng nở r rất đẹp, nhưng không có dấu hiệu của sự sống." Lục Đạo cũng quan sát những đóa hoa đủ mọi màu sắc rồi nói.

"Nếu như chạm vào bọn chúng thì sao?" Hàn Sâm hỏi.

Thiên Tru cười hì hì: “Trước đây ta không cẩn thận đụng vào một đóa hoa màu đỏ, thế là không thể không bỏ ngón tay ấy đi, coi như mới bảo vệ được mạng sống, nếu như ngươi có hứng thú thì có thể thử một chút xem.”

Hàn Sâm nhìn bàn tay của Thiên Tru thì phát hiện nó vẫn hoàn hảo, có lẽ là đã mọc lại, cũng không biết điều hắn nói là thật hay giả.

Có điều ngay cả Thiên Tru cũng nói như thế, Hàn Sâm cũng không dám chạm vào những đóa hoa kia.

“Cách tốt nhất bây giờ là bảo sủng vật của ngươi, không, là Tiểu Tỉnh, bảo nó đưa chúng ta rời khỏi đây, cơ thể của nó sẽ không đụng vào vật chất, những bông hoa này không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với nó.” Thiên Tru lại nói.

Hàn Sâm gật gật đầu, bây giờ cũng chỉ còn có cách này thôi, tuy rằng hoa ở xung quanh không nhiều, nhưng cơ thể của Tiểu Tinh vô cùng to lớn, nếu như đi qua bình thường, có thể sẽ đụng phải một chút.

Mọi người lại ngồi trên lưng Thần Thú Tỉnh Hải, Hàn Sâm liếc mắt đánh giá xung quanh, hỏi Thiên Tru: “Ngươi đã từng tới nơi này, bây giờ bọn ta phải đi bên nào mới có thể ra ngoài?”

“Ta chỉ mới đến khu vực này, nhưng chưa từng đến đây, ngươi hỏi ta bây giờ đi bên nào, ta cũng không biết.” Thiên Tru dang hai tay nói.

Lục Đạo cũng không nói chuyện, rõ ràng hắn không biết đây là chỗ nào.

Lục Đạo là Đại Đế trời sinh, trước đây hắn không vào được chỗ này, đây cũng là lần đầu tiên hắn đi vào.

“Vậy chỉ có thể thử vận may thôi.” Hàn Sâm chỉ bừa vào một hướng, bảo Thần Thú Tinh Hải đưa họ đi lên phía trước.

Giữa ánh sao mờ ảo, Thần Thú Tinh Hải xuyên qua sông băng và những đóa hoa, những thứ đó không thể chạm đến bọn họ, đương nhiên sẽ không có nguy hiểm gì hết.

Nhưng đi mãi đi mãi, đám người Hàn Sâm cũng cảm thấy không thoải mái, khi xuyên qua sông băng thì có thể nhìn thấy những đóa hoa xung quanh cũng ngày càng nhiều.

“Ta nói người anh em này, ngươi chọn sai hướng đi rồi, sao những đóa hoa ngày càng nhiều thế, bây giờ chúng ta đi vào sâu hơn rồi.” Thiên Tru nói.

“Đã nói là dựa vào vận may rồi mà, nếu không được thì ngươi chọn hướng khác đi.” Hàn Sâm xòe hai tay ra nói.

“Đi hướng bên này.” Thiên Tru nghĩ nghĩ rồi chỉ một hướng.

Hàn Sâm bảo Thần Thú Tinh Hải đi theo hướng Thiên Tru chỉ, nhưng chưa đi được bao lâu, đám người Hàn Sâm phát hiện những bông hoa ở xung quanh trở nên nhiều hơn, thậm chí họ còn có thể nhìn thấy cả những cánh đồng hoa.

“Mau quay đầu lại, không thể đi tiếp được nữa, hoa ở đây ngày càng nhiều rồi.” Tiểu Yêu Tinh vội vã nói.

Nhưng trong lúc này, ánh sao trên cơ thể Thần Thú Tinh Hải tối trở lại, thân thể dần dần trở nên chân thực.

Hàn Sâm vội vàng kiểm tra thân thể của Thần Thú Tinh Hải, phát hiện khí tức của nó yếu đi nhiều rồi, có vẻ xuyên qua như vậy sẽ tiêu hao khí tức của nó rất nghiêm trọng, nó sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Hàn Sâm chỉ có thể bảo Thần Thú Tinh Hải tìm một chỗ không có hoa gần đây rồi dừng lại.

“Không xong rồi, bây giờ muốn quay về cũng khá phiền phức đấy.” Thiên Tru quan sát xung quanh, bốn phía ngoại trừ một khoảng nhỏ như sân bóng rổ là chỗ bọn họ dừng chân không có hoa ra, khắp nơi xung quanh đó đều đã trở thành cánh đồng hoa.

Trừ khi bọn họ có thể bay lên bầu trời, nếu không thì khó lòng mà không đụng phải những bông hoa kia đó.

Đám người Hàn Sâm thì còn được, nhưng dáng người của Thần Thú Tinh Hải to lớn như vậy, nếu không có sự bảo vệ của năng lực xuyên qua kia thì chắc chắn nó sẽ đụng phải mấy bông hoa.

Còn việc bay ra khỏi đó thì cũng không phải là không thể, có điều nhìn những đám mây kỳ lạ trên bầu trời, bọn họ chỉ đành ném ý nghĩ này ra sau đầu.

Dựa theo tin tức Tiểu Yêu Tinh thăm dò được, ở bên trong di tích của Thần không được bay quá cao, tuyệt đối không được vượt qua đỉnh núi sông băng, nếu không trong đám mây sẽ hạ xuống sức mạnh kinh khủng, trước đây có rất nhiều sinh vật đi vào di tích của Thần đã chết dưới sức mạnh kinh khủng trong những đám mây ấy.

Hàn Sâm và mấy người bọn họ đang bàn xem tiếp theo phải làm thế nào, bỗng nhiên thấy phía xa trong bầu trời xuất hiện vài bóng dáng, không bao lâu sau thì nhìn thấy mười mấy con cá ngựa khổng lồ như được đúc từ huyền băng bay ngang qua từ bầu trời, sau lưng bọn chúng còn kéo theo một cái lò sắt lớn đen ngòm, ngọn lửa băng bắn ra xung quanh từ lỗ thông gió của lò sắt trông vô cùng quỷ dị.

“Đó là thứ gì vậy?” Thiên Tru chưa từng thấy cá ngựa huyền băng, cau mày hỏi.

Lục Đạo cũng chăm chú nhìn cá ngựa huyền băng trên bầu trời, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Tuy rằng Hàn Sâm đã từng nhìn thấy chúng một lần, nhưng không biết rốt cuộc bọn nó là cái gì.

Khác với lần trước nhìn thấy bọn nó, lần này chỉ có những con cá ngựa huyền băng này xuất hiện chứ không hề có những con cá ngựa băng bình thường, không biết bọn nó đã xảy ra chuyện gì, hay là vẫn đang ở lại trong rừng cây đóng băng.

“Chúng nó có thể bay ở trên không trung thì chẳng có lý nào mà chúng †a lại không làm như thế được cả, chi bằng chúng ta thử bay ra ngoài xem” Thiên Tru nhìn những con cá ngựa huyền băng kia nói.

Hàn Sâm lại không lạc quan như thế, hắn lắc đầu nói: “Ngươi có thể thử xem, còn bọn ta sẽ ở đây đợi Tiểu Tinh hồi phục, sau đó quay về bằng đường cũ.”

Mặc dù Thiên Tru hơi dao động, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, chủ yếu là bởi vì năng lực bay của hắn rất kém, thậm chí còn không thể tính là bay, gọi là nhảy cao thì hợp lý hơn một chút.

Mười một con cá ngựa huyền băng kéo theo lò sắt lớn đi xa rất nhanh, nhưng Lục Đạo vẫn nhìn chằm chằm hướng mà tụi nó biến mất rồi cau mày không nói gì, giống như là đang nghĩ đến cái gì đó.

“Lục Đạo, ngươi nhận ra những con cá ngựa huyền băng và lò sắt đó không?” Hàn Sâm không phải kẻ mù, đương nhiên là nhìn thấy dường như Lục Đạo đang nghĩ đến thứ gì đó, thế là bèn mở miệng hỏi.

Lục Đạo trầm ngâm một lúc rồi nói: “Ngươi từng nghe nói tới điều này chưa, ở Tí Hộ Sở thứ tư từng xảy ra đại chiến một lần, đại chiến lần đó ảnh hưởng rất rộng, trong đó có rất nhiều cường giả khủng bố tham gia, cuối cùng số lượng cường giả cấp Đại Đế và sinh vật Thần cuồng bạo ngã xuống không tài nào đếm xuể được.”

“Ta đã từng nghe nói đến rồi, ta còn nghe nói sau này cường giả siêu cấp may mắn sống sót được đã ký Bách Tộc Minh Ước gì gì đó, có phải là lần đại chiến đó không?” Hàn Sâm hỏi.

Lục Đạo gật đầu nói: “Chính là lần đại chiến đó, lúc xảy ra trận đại chiến đó thì ta còn chưa ra đời, ta không nhớ rõ chỉ tiết về trận đại chiến đó lắm, có điều ta từng nghe một sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo từng tham gia chận đại chiến đó nói rằng, sở dĩ có trận đại chiến ấy, hình như là do tranh giành một bảo vật, nhưng phần lớn sinh linh chưa từng thấy bảo vật đó, chỉ là nó còn sẽ dính dáng đến cả đồng tộc hoặc là bạn bè.”

Tất cả mọi người đều không nói gì, đợi Lục Đạo nói tiếp, bọn họ biết Lục Đạo sẽ không vô duyên vô cớ mà nhắc đến trận đại chiến lần đó.

Lục Đạo dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo mà ta quen biết kia, nó cũng xem như là một trong số ít những sinh linh

từng nhìn thấy bảo vật đó, nghe nó nói, bảo vật ấy là một cái lò sắt toàn thân đen như mực.”

Trong lòng mọi người bỗng dưng lộp bộp, không khỏi thầm nghĩ: “Không phải là cái lò sắt lớn lúc nãy sao?”

Hết chương 1534.

Chương 1535. Tháp Thiên Mệnh

“Chẳng lẽ chính là cái lò sắt lớn đó sao?” Hai mắt Tiểu Yêu Tinh sáng lên, nhìn về phương hướng cái lò sắt lớn đã biến mất kia.

Lục Đạo suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta cũng không thể chắc chắn được, nó cũng không miêu tả chỉ tiết về dáng vẻ của cái lò sắt lớn, nhưng mà có thể khẳng định một chút, theo như lời của nó thì cái lò sắt lớn cũng không được kéo bởi những con cá ngựa huyền băng kia, cũng không nghe nói có băng diễm bùng cháy ở bên trong lò sắt lớn.”

“Vậy rốt cuộc có phải là cái đó hay không chứ?” Tiểu Yêu Tinh nhíu mày nói.

“Cho dù là không phải thì cũng không liên quan gì đến chúng ta, năm đó có nhiều cường giả đáng gờm tới như vậy cũng không thể có được món bảo vật đó, cho dù có đúng là nó thì vốn dĩ chúng ta cũng không thể nào lấy được.” Thiên Tru nói.

“Cái này cũng đúng, chúng ta vẫn phải nghĩ cách làm thế nào để đi ra khỏi nơi này.” Hàn Sâm không hề có ý kiến gì về cái lò sắt lớn kia.”

Trước đây bọn họ còn chưa đến gần cái lò sắt lớn mà khí băng sát ở trong lò sắt lớn phát ra đã suýt chút nữa lấy mạng của bọn họ rồi, hơn nữa dù sao thì Hàn Sâm cũng cảm thấy sự tồn tại của những con cá ngựa huyền băng kia cực kỳ khủng khiếp, dường như theo lời của Thiên Tru nói, cho dù năm đó

cái lò sắt ấy thật sự là bảo bối mà rất nhiều cường giả tranh đoạt, vậy thì cũng không phải là thứ mà bọn họ có thể giành được vào trong tay.

Xung quanh có rất nhiều hoa, đến gần những bông hoa này thì không có mùi thơm, cũng không có các loại côn trùng hay ong mật thường xuyên lui tới, mặc dù nở rộ rất xinh đẹp nhưng thoạt nhìn lại vô cùng kỳ lạ.

Hơn nữa trên những bông hoa này hoàn toàn không có sức sống, vốn dĩ là một cảnh tượng tuyệt đẹp giống như biển hoa, nhưng lại làm cho trong lòng người ta cảm thấy hơi sợ hãi.

Hàn Sâm tiến lại gần một chút, quan sát một bông hoa nhỏ màu vàng, trông có vẻ thân rễ của nó đều rất rõ ràng, không thể nào là hoa giả nhân tạo được, nhìn thế nào cũng là một bông hoa thật sự.

“Các ngươi nhìn xem đằng kia là cái gì vậy?” Hình như Thiên Tru đã nhìn thấy gì đó, hắn chỉ vào một nơi ở trong núi rồi nói.

Tất cả mọi người đều nhìn theo hướng ánh mắt của hắn, chỉ thấy giữa lưng chừng của một ngọn núi băng có thể thấp thoáng thấy được một tòa tháp có kiến trúc bình thường, toàn thân cứ như thể là do màu trắng của kim loại tạo thành, lúc ở sông băng thì không rõ lắm, vừa rồi sự chú ý của bọn họ đều ở trên những bông hoa kia, không nhìn thấy ở chỗ đó còn có một tòa kiến trúc.

“Cái nơi này kỳ quái như thế, không phải chỗ đó là nơi Thần vật ở đấy chứ?” Hai mắt Tiểu Yêu Tinh sáng rực lên rồi nói.

“Rất có thể.” Thiên Tru đồng ý.

“Không phải ngươi nói ngươi biết Thần vật ở đâu sao?” Hàn Sâm chế nhạo Thiên Tru một câu, lúc trước Thiên Tru còn lấy Thần vật ra để lừa gạt hắn.

Thiên Tru không hề có chút xấu hổ nào, hắn cười nói: “Đương nhiên Thần vật đó xuất quỷ nhập thần rồi, xuất hiện ở đây cũng chẳng có gì kỳ lạ”

Hàn Sâm chẳng thèm tranh cãi với hắn, quay qua quan sát tòa tháp có kiểu kiến trúc kim loại màu trắng này.

Ngọn núi băng kia cách bọn họ không xa lắm, nhìn chung ở trong này đã có thể thấy được rõ ràng hình dáng của tòa tháp kim loại màu trắng, nhưng mà bởi vì địa điểm khác nhau nên cũng chỉ có thể thấy được phía chính diện.

Hàn Sâm thấy phía trên cửa của kiến trúc kia có treo một cái biển, trên biển đó viết hai chữ cổ "Thiên Mệnh", Hàn Sâm càng nhìn hai chữ đó lại càng cảm thấy quen thuộc, hắn phát hiện ra kết cấu với ý đồ ngòi bút của hai chữ này và tàn bia giống nhau như đúc, hơn nữa hai chữ Thiên Mệnh cũng giống như vậy.

"Chẳng lẽ chỗ này có liên quan đến tàn bia đó sao?" Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy kinh ngạc.

Không biết là tàn bia đã bị sinh linh gì chém mất, nó chia năm xẻ bảy nằm rải rác tại một số tầng bên trong Tí Hộ Sở, mà nó cũng đã vượt ra khỏi nhận thức thông thường của Tí Hộ Sở.

Hơn nữa tàn bia đó cực kỳ cứng rắn, ngay cả Hàn Sâm cũng khó mà có thể làm cho nó bị thương được một chút nào, vậy mà nó lại bị người †a chém thành nhiều đoạn như vậy, thêm cả cái thung lũng thời gian bí ẩn kia, tất cả đều lộ ra vẻ khó mà biết rõ được ngọn nguồn.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một tòa kiến trúc có liên quan tới khối bia đá kia như vậy khiến cho Hàn Sâm không nhịn được âm thầm tự mình suy đoán: "Nơi này là di tích Thần, chẳng lẽ là là khối bia đá kia có liên quan đến Thần của Tí Hộ Sở sao?"

"Mặc dù nơi đây có rất nhiều hoa, nhưng mà chúng ta cẩn thận một chút chắc sẽ không đụng phải bọn chúng, hay là trước tiên đến xem †òa tháp kim loại kia một chút nhỉ?" Thiên Tru đề nghị.

Mọi người cũng có vẻ đã xiêu lòng, sau khi bàn bạc một chút thì để cho Tiểu Ngân Ngân ở lại cùng với Thần Thú Tinh Hải, những người khác đều sẽ qua bên đó xem xét.

Thể lực bị tiêu hao của Thần Thú Tinh Hải còn chưa hồi phục được, sợ rằng sau khi đi qua bên kia sẽ xảy ra nguy hiểm gì đó thì nó sẽ không có sức lực để có thể đối phó được.

Thứ hai là thân hình của nó cũng quá lớn, chỗ này lại có có rất nhiều hoa, nhỡ nó đụng phải không nhỏ thì gay go rồi.

Để cho Tiểu Ngân Ngân ở lại cũng là vì sợ chỗ này có nguy hiểm gì đó, lỡ như có xảy ra chuyện cũng có thể tạm thời bảo vệ cho Thần Thú Tỉnh Hải.

Sau khi đã bàn bạc xong xuôi, mọi người cẩn thận xuyên qua cánh đồng hoa đi về phía tòa tháp kim loại màu trắng kia, có rất nhiều cánh hoa ở xung quanh, nhưng mà vẫn có một vài chỗ không có hoa, cũng coi như không quá nguy hiểm.

Không có khó khăn trắc trở quá lớn, đoàn người đã đi tới phía trước của tòa tháp kim loại màu trắng này.

Sau khi khoảng cách gần lại thì bọn họ mới phát hiện tòa tháp này vô cùng hùng vĩ, mặc dù chỉ có bảy tầng nhưng độ cao lại vượt qua cả trăm mét, chỉ một cánh cửa lớn cũng đã cao hai mươi mấy mét rồi, tấm biển ở phía trên có hai chữ Thiên Mệnh, sau khi nhìn kỹ ở khoảng cách gần thì Hàn Sâm lại càng khẳng định, hai chữ này và hai chữ Thiên Mệnh ở trên khối tàn bia đều được bắt nguồn từ nét bút của cùng một người.

Tòa tháp kim loại này có hình bát giác, ở mỗi góc của tháp đều được †reo một cái chuông kim loại, tất cả mọi người dạo quanh bốn phía của tòa tháp này một vòng, Thiên Tru không nhịn được nhíu mày nói: “Cái tháp này có vẻ hơi kỳ lạ, ngoài một tấm biển ở ngoài ra thì ngay cả một chút dấu tích điêu khắc cũng không có chứ đừng nói là tranh vẽ trên tường, trên mái hiên ở hành lang kia cũng không có nổi một hình thú trừ tà cơ bản, hơn nữa tòa tháp này và môi trường xung quanh hoàn toàn không ăn nhập với nhau, có vẻ cực kỳ mâu thuẫn, giống như vốn dĩ nó không phải được xây ở chỗ này mà đã bị người ta dời qua đây thì đúng hơn.”

Lục Đạo khẽ gật đầu: “Quả thật tòa tháp này không thuộc về nơi đây.”

“Liệu Thần vật có đang ở bên trong tháp hay không?” Tiểu Yêu Tinh hỏi.

Không có ai trả lời nàng, bởi vì mọi người cũng không biết rốt cuộc tòa tháp này có nguồn gốc như thế nào, cũng không một ai biết bên trong có cái gì, đương nhiên không thể trả lời nàng được.

“Có nên đi vào xem một chút hay không?” Thiên Tru vừa dứt lời thì hai tay đã đẩy cánh cửa của tòa tháp, vốn dĩ hắn cũng chỉ thử một lần, ai ngờ cánh cửa lớn cao hai mươi mấy mét kia vậy mà lại mở ra được trong tầm tay, bị hắn đẩy ra một khe cửa.

Thiên Tru sững sờ, ngay cả chính bản thân hắn cũng lẩm bẩm với vẻ không dám tin: “Vậy mà lại thật sự mở ra được.”

Mọi người nhìn vào bên trong tòa tháp qua khe cửa, chỉ thấy bên trong trống không, ngoại trừ một bức tượng đá ở ngoài thì cũng không còn có vật gì khác nữa.

Bức tượng đá kia cũng hơi kỳ lạ, không phải Phật không phải Tiên cũng không phải Thần, mà cũng không phải là Thượng Đế hay Thánh Mẫu gì đó, mặc dù có thân thể nhưng lại không có đầu.

Giống như là một cái thi thể không đầu đang ngồi khoanh chân ở đó, cũng không biết tượng đá này từ đầu đã không có đầu, hay là bị người nào đó phá vỡ.

Thấy bên trong không có thứ gì nguy hiểm, Thiên Tru và Lục Đạo cũng đã bước vào trước một bước.

Hàn Sâm cũng dẫn Bảo Nhi vào theo, nhưng sau khi tiến vào trong tháp thì Hàn Sâm lại hơi ngẩn ra.

Vừa rồi nhìn xuyên qua khe cửa vào bên trong chỉ có thể nhìn được hầu hết chỗ đó, hắn cảm thấy hình như là trống không, nhưng mà sau khi đi vào thì mới phát hiện ra, vậy mà ở trên vách tường bên trong tòa tháp đó lại có khắc một ít chữ, nội dung mấy chữ này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy khá kinh ngạc.

Hết chương 1535.

Chương 1536. Đông Hoàng đã tới đây chơi

Chữ viết trên tường tháp đều là chữ cổ của nhân loại, điểm này Hàn Sâm cũng đã lười nghĩ nhiều, nhưng mà nội dung chữ viết ở trên tường tháp này lại mơ hồ có liên quan một chút đến huyết khí, điều ấy khiến cho Hàn Sâm có vẻ hơi kinh ngạc.

Mặc dù những chữ viết này đều không phải là phần chính của "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", cũng không thuộc về bí quyết cửa ải của Mệnh Môn. Nhưng mà khi xem xét kỹ lưỡng thì hắn phát hiện ra rằng, ghi chép ở phía trên này lại là một loại bí pháp sử dụng phối hợp "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", có thể kích thích năng lực huyết mạch của thân thể, khiến cho cơ thể bước vào một loại trạng thái giống như Tu La.

Người chưa từng học "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" nhìn thấy đoạn chữ viết này chỉ có thể có cảm thấy không đầu không cuối vô cùng kỳ quái, thế nhưng Hàn Sâm và Thiên Tru đã liếc mắt nhìn nhau, cũng nhìn thấy được sự khiếp sợ ở trong mắt nhau.

"Chẳng lẽ chỗ này có liên quan gì đó đến Nhân Đế, người sáng lập ra Huyết Mệnh Giáo sao?" Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tự suy đoán, nhưng mà ánh mắt lại nhanh chóng nhớ kỹ những chữ viết kia.

Tiểu Yêu Tinh lượn vài vòng trong tầng thứ nhất, trừ cái tượng thần không đầu và những chữ viết kia thì ngoài ra không phát hiện thêm được cái gì, cũng khá không kiên nhẫn bay về phía tầng thứ hai.

Nàng đi dọc theo mép tường trên cầu thang lên tầng thứ hai rồi, phát hiện tầng thứ hai cũng trống rỗng, không có bất cứ thứ gì cả, ngay cả tượng đá hay chữ viết cũng không có, như thể đã từng bị một tên trộm cực kỳ chuyên nghiệp dọn dẹp sạch sẽ.

"Sao lại không có cái gì chứ? Chẳng lẽ trước khi chúng ta tới thì đã có người từng đến chỗ này, trộm đồ tốt đi rồi hay sao?" Nàng không hài lòng

đi lên tầng thứ ba.

Tất cả mọi người cũng theo nàng đi lên tầng thứ ba, kết quả cũng giống như tầng thứ hai, cũng trống rỗng chẳng có cái gì cả.

“Nhìn thoáng qua thì hình như có người đã tới đây trước chúng ta một bước, có lẽ ban đầu ở nơi này có thứ gì đó, chỉ có điều đều đã bị người †a mang đi mất.” Lục Đạo quan sát xung quanh rồi nói.

“Đã như vậy thì cũng chứng minh nơi này không có Thần vật, nếu như Thần vật đã bị người ta cướp mất thì có lẽ di tích Thần này cũng đã mất đi lực trường đặc biệt từ lâu rồi, sẽ không có chuyện tồn tại cho tới hôm nay.” Thiên Tru nói.

Tiểu Yêu Tinh bỗng nhiên tỏ vẻ hơi thất vọng, vốn dĩ nàng vẫn còn nghĩ nơi này có khả năng sẽ cất giấu Thần vật, nhưng mà ai ngờ chẳng những không có Thần vật, mà ngay cả đồ vật bên trong cũng đã sớm bị người ta lấy sạch đi.

“Tới cũng đã tới rồi, lên trên đỉnh nhìn một cái đi.” Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi tiếp tục đi lên trên.

“Đúng, nói không chừng người tới đây lúc trước cũng chưa mang được hết đồ vật đi, có khi vẫn còn để lại một vài thứ gì đó.” Trong lòng Tiểu Yêu Tinh vẫn còn chứa một phần vạn hy vọng.

Đi lên từng tầng một, kết quả là trống rỗng chẳng có bất cứ một thứ gì cả, còn sạch sẽ hơn cả khi mời một công ty chuyển nhà.

Sau khi Tiểu Yêu Tinh đã trải qua sự thất vọng hết lần này tới lần khác, đến sau cùng đã hoàn toàn không ôm bất cứ hy vọng nào nữa, mọi người cùng nhau đi lên tầng thứ bảy cuối cùng.

Nhưng mà sau khi bước vào tầng thứ bảy, tất cả mọi người đều hơi ngẩn ra, tiếp theo đó là vui mừng khôn xiết, vậy mà tầng thứ bảy này lại không hề trống rỗng, chẳng những không hề trống rỗng mà còn còn bày ra rất nhiều thứ.

Chỉ thấy ở bên trong tầng thứ bảy có bảy cái thạch đài hình tròn, trên mỗi thạch đài đều được đặt lên một vật.

Kiếm, lá chắn, đỉnh, trượng và một hạt giống, còn có một chiếc găng †ay và một cái bình hoa, nhìn qua thì hình như tất cả mọi thứ đều không thể so sánh với những vật tầm thường được.

Gần như là cùng một lúc, bọn họ còn phát hiện ra một số chữ khắc ở trên đài, nhưng mà những chữ khắc kia đều không phải có ở trên thạch đài từ ban đầu, méo mó, vừa nhìn cũng đã biết là bị người ta khắc lên sau đó.

"Đông Hoàng đã tới đây chơi!"

Từng chữ được khắc trên bảy cái đài, dấu chấm than cũng chiếm lấy một cái đài trong đó.

Hàn Sâm nhìn mọi người đều đang hơi sững sờ, rõ ràng cái tên Đông Hoàng này đã tới đây trước bọn họ một bước, nhưng mà để lại chữ viết như thế này thì thật sự trông hơi quê mùa, không khác gì những du khách thích để lại gì đó để làm kỷ niệm của bản thân mình.

Tiểu Yêu Tinh không có tâm trạng đi xem những chữ đó, nàng vô cùng hào hứng bay thẳng về phía những bảo bối kia, có vẻ như đang muốn chiếm làm của riêng/

Hàn Sâm đã nắm được cánh của Tiểu Yêu Tinh, nhấc nàng quay trở lại.

Tiểu Yêu Tinh tức giận nói: "Ngươi làm sao vậy?"

Hàn Sâm buông nàng ra thản nhiên nói: "Cái tên Đông Hoàng này đã làm cho cả ở phía dưới đều trống không, chỉ để lại những thứ kia không hề động tới, ngươi không cảm thấy hơi kỳ lạ hay sao?"

Tiểu Yêu Tinh vừa mới từ thất vọng chuyển sang vui mừng, đầu óc hơi phấn khích quá mức, sau khi Hàn Sâm nói như thế thì nàng cũng cảm thấy có vấn đề lớn, ánh mắt đánh giá những thứ trên đài tròn kia, nhưng không bay qua đó nữa.

“Có hai loại khả năng, một loại là cái tên Đông Hoàng kia có lòng tốt để lại những thứ này cho người phía sau, loại khả năng này vô cùng nhỏ, có khả năng nhất chính là hắn không cầm những thứ này đi được, thế nên chỉ có thể để lại.” Thiên Tru nói.

Lục Đạo nhìn thạch đài nói: “Những thạch đài cực kỳ có vấn đề, phía trên có dao động nào đó rất kỳ lạ, mặc dù cực kỳ yếu ớt nhưng tuyệt đối không thể sai được.”

Thiên Tru lấy một viên đá ra từ trong túi áo, cũng không biết hắn đã nhặt được ở chỗ nào. Nó một viên đá vô cùng bình thường, hắn ném nó về phía đỉnh đồng trên thạch đài kia.

Bụp!

Viên đá còn chưa chạm vào đỉnh đồng, chỉ mới nhích tới gần thạch đài mà đã lập tức thấy được không gian ở trên thạch đài méo mó, thoáng cái viên đá kia đã bị hút vào trong không gian méo mó rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Thời điểm nhìn lại vào phía trên thạch đài thì không gian méo mó ở đó đã khôi phục lại, giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

“Màn chắn vòng xoáy không gian!” Lục Đạo và Thiên Tru đồng thời nhíu.

Vẻ mặt Hàn Sâm cũng đông cứng lại, vậy mà có thể sử dụng sức mạnh không gian ở bên trên một cái thạch đài nho nhỏ như vậy, thực lực mạnh mẽ của chủ nhân tòa tháp kim loại này đã không thể nào tưởng tượng được nữa.

Cái này không phải chỉ đơn thuần là đánh ra một không gian méo mó đơn giản như vậy, muốn tạo thành màn chắn không gian vòng xoáy Vĩnh viễn thì không biết còn phải cao siêu hơn biết bao nhiêu lần sự am hiểu về U Linh Trảm của Hàn Sâm.

“Vậy mà trong thiên hạ lại có cường giả như vậy, không biết rốt cuộc hắn là ai, chẳng lẽ hắn thật sự là Thần của Tí Hộ Sở thứ năm sao?” Ánh mắt của Lục Đạo gắt gao nhìn chằm chăm vào thạch đài, lẩm bẩm giống như tự nói một mình.

Ngay cả một Đại Đế như Lục Đạo cũng cảm thấy năng lực của chủ nhân thạch đài cũng không thuộc về Tí Hộ Sở thứ tư, có thể tưởng tượng ra được chủ nhân của thạch đài đáng sợ như thế nào.

"Đã có sức mạnh khủng khiếp như vậy che chở, không chừng bên trong những thứ này thật sự là Thần vật, hơn nữa còn có đến bảy cái, mỗi người chúng ta chia nhau một cái vậy là cũng đủ rồi." Tiểu Yêu Tỉnh lại mừng rỡ nói.

Đương nhiên mọi người đến nơi này thì đều sẽ mơ tưởng về đồ vật ở bên trong, vấn đề là phải làm như thế nào mới có thể phá bỏ được màn chắn vòng xoáy không gian, lấy được những thứ bên trong đó.

Tất cả mọi người đều yên lặng trong chốc lát, ngay cả Lục Đạo và Thiên Tru cũng không nói gì, ánh mắt đang nhìn những thứ ở trên thạch đài im lặng suy nghĩ, đương nhiên bọn họ cũng không thể lập tức nghĩ ra cách gì phá bỏ được màn chắn vòng xoáy không gian được.

Tiểu Yêu Tinh bay tới bay lui xung quanh thạch đài, cũng không dám nhích tới gần, trong số tất cả mọi người thì có thể coi sức mạnh của nàng là yếu nhất, ngay cả Lục Đạo và Thiên Tru cũng không nhúc nhích thì nàng lại càng không dám động đậy.

"Ta có một cách, có thể thử xem" Sau khi do dự trong chốc lát, Lục Đạo đột nhiên lên tiếng.

Hết chương 1536.

Chương 1537. Bí thuật

"Cách gì vậy?" Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Lục Đạo, Tiểu Yêu Tinh lại càng gấp gáp không thể chờ đợi được nữa hỏi hắn.

Lục Đạo thản nhiên nói: "Màn chắn vòng xoáy không gian chẳng khác nào một dị không gian ngăn cách, cho dù năng lực của chúng ta có mạnh bao

nhiêu đi nữa thì cũng sẽ bị cái không gian kia hút vào, trừ khi giống có thể xé rách được sức mạnh của không gian như Thần, nếu không sẽ không thể phá bỏ được màn chắn vòng xoáy không gian."

Dừng lại một chút, Lục Đạo lại chỉ vào những thạch đài kia rồi nói: "Nhưng mà những thạch đài kia thì không giống vậy, nếu như trước đó Đông Hoàng có thể để lại chữ viết ở phía trên thì chứng tỏ rằng chúng cũng không có màn chắn vòng xoáy không gian bảo vệ, chỉ cần phá hủy được chúng thì có khi sẽ tìm thấy điểm mù của màn chắn vòng xoáy không gian tại nơi kết nối giữa thạch đài và bảo vật ấy chứ."

"Mặc dù không chắc chắn sẽ có điểm mù như vậy, nhưng mà cũng có thể thử một lần xem sao, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta rồi." Thiên Tru gật đầu nói.

"Vậy còn chờ đợi gì nữa, chúng ta nhanh chóng phá vỡ thạch đài đi." Lúc này Tiểu Yêu Tinh đã tỉnh táo lại không còn kích động như trước đó nữa, mặc dù trong miệng nàng nói như vậy nhưng chính bản thân nàng lại không hành động.

Lục Đạo triệu hồi Lục Đạo Kiếm của hắn ra, chém một nhát kiếm lên trên thạch đài thờ phụng kiếm khí, đồng thời nói: "Nếu như cách này có thể thực hiện được, ta chỉ muốn thanh kiếm này thôi.

Nhưng mà một nhát kiếm của Lục Đạo chém lên trên thạch đài lại chỉ nghe thấy một tiếng kim loại va phai nhau vang lên, thế mà hòn đá kia chỉ bị bị xước một vết màu trắng, điều ấy khiến cho sắc mặt của Lục Đạo hơi thay đổi, tất cả mọi người đều cảm thấy hoảng sợ.

Sức mạnh của Lục Đạo mạnh đến mức nào tất cả mọi người đều rất rõ ràng, thế mà một nhát kiếm này của hắn chém xuống lại chỉ để lại một cái vết trắng trên thạch đài, mức độ rắn chắc của thạch đài đã vượt xa khỏi tưởng tượng của bọn họ.

Ánh mắt Lục Đào sáng bừng nhìn chằm chằm vào thạch đài, sức mạnh ở trên người phóng mạnh về phía Lục Đạo Kiếm của hắn giống như thủy triều, một lát sau mới lại chém một nhát kiếm nữa về phía thạch đài.

Lần này hiệu quả đã tốt hơn rất nhiều, rốt cuộc cũng để lại một vết kiếm ở trên thạch đài, nhưng nó cũng cũng chỉ là một dấu vết mờ nhạt, nông hơn rất nhiều so với những chữ khác của cái tên Đông Hoàng kia.

"Tảng đá cứng quá!" Ngay cả Thiên Tru cũng không nhịn được chép miệng nói.

"Đường kính của thạch đài này là một mét, cho dù chúng ta không thể hoàn toàn chặt đứt được nó, nhưng mà sợ rằng chỉ riêng việc đào một cái lỗ ở vị trí bên rìa cũng cần đến một khoảng thời gian rất dài." Lục Đạo nhíu mày nói.

"Không bằng chúng ta thay phiên nhau đào thử xem, nếu như thật sự có thể đào ra được những thứ ở bên trong, cho dù lãng phí một chút thời gian thì cũng xứng đáng." Hàn Sâm nói.

Mọi người bàn bạc một chút, có ý định sẽ thay phiên nhau đào thạch đài, đào một cái lỗ từ phía dưới lên, thử xem có thể lấy ra những bảo vật bên trong đó từ phía dưới hay không.

Mặc dù thạch đài rất rắn chắn, nhưng đúng là vẫn có thể đào nó được, sử dụng công phu nước chảy đá mòn thay phiên nhau từ từ đào từng chút, dùng một vài ngày là có thể đào ra một cái lỗ nhỏ ở phía dưới thông đến bảo vật.

Nhưng điều khiến cho bọn họ cảm thấy thất vọng chính là, nhìn qua thì dường như bảo vật được đặt ở trên thạch đài, nhưng mà ở giữa lại vẫn còn tồn tại tấm màn vòng xoáy không gian, vẫn không thể xuyên qua được.

"Khó trách tên Đông Hoàng kia lại không lấy được những thứ này, trừ khi có thể xé rách không gian, nếu không thì vốn dĩ không thể nào lấy những thứ này ra được." Thiên Tru tỏ vẻ hơi thất vọng nói.

Hàn Sâm cũng hiểu rõ, muốn thật sự xé rách được không gian thì cực kỳ khó khăn, trừ khi đạt tới loại cảnh giới Động Huyền Tử thì mới có thể thực sự xé rách không gian, đả thông được lối đi của dị không gian và lấy bảo vật bên trong ra.

Mặc dù ở phía trước có bảo vật, nhưng mà đám người Hàn Sâm cũng chỉ có thể ngắm nghía rồi ca ngợi, không một người nào có khả năng để lấy được những thứ đó ra.

Tuy rằng không lấy được bảo vật ra ngoài, nhưng cũng không phải Hàn Sâm không có thu hoạch gì, hắn ghi chép lại mấy bí pháp có thể kích phát huyết mạch, thử nghiệm một chút thì thật sự có thể tu luyện.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều phải quay lại bên chỗ của Thần Thú Tinh Hải và Tiểu Ngân Ngân để xem xét tình hình của bọn nó, Thiên Tru tìm một cơ hội rồi cùng đi theo hắn rời khỏi tòa tháp kim loại màu trắng kia.

"Chú em, ngươi có luyện bí pháp ở trên bức tường kia không?" Nhân lúc đi trên đường bốn bề xung quanh đều vắng lặng, Thiên Tru hạ thấp âm thanh xuống hỏi Hàn Sâm.

"Chưa luyện, có vấn đề gì không vậy?" Hàn Sâm biết Thiên Tru không thể nào vô duyên vô cớ hỏi hắn những thứ này, nhất định là có chuyện gì đó.

Thiên Tru tiếp tục nói: "Có lẽ ngươi cũng đã nhìn ra, bí pháp ở trên tường có liên quan rất lớn đến bảo điển trấn giáo 'Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh"của Huyết Mệnh Giáo chúng ta, ta nghi ngờ có khả năng tòa tháp kim loại màu trắng này có liên quan đến giáo của ta, có thể những bí pháp này chính là mấu chốt của những thứ bảo vật kia. Nhưng mà ta thử tu luyện một chút, rõ ràng là những bí pháp này có liên quan đến "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" của giáo ta, nhưng sau khi tu luyện lại không có phản ứng gì, thật sự không hiểu rõ lắm, không biết có phải là lúc ta tu luyện đã có sai sót gì đó hay không, muốn xác minh với ngươi chút."

Hàn Sâm nghe vậy thì trong lòng lại âm thầm dao động, hắn thầm nghĩ: "Tại sao có thể như vậy chứ? Vậy mà Thiên Tru lại không thể luyện được bí thuật này, rõ ràng đây chính là bí pháp cùng bộ cùng với Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, không thể nào có chuyện Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo lại không luyện được, trái lại mình có thể tu luyện thành công. Trừ khi chỉ có một khả năng, đó chính là Thiên Tru chưa từng luyện 'Mệnh Môn và những thứ biến hóa tiếp phía sau, không mở ra được huyền quan đó, cho nên mới có thể không luyện được môn bí thuật này."

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cái khả năng này là cao nhất.

“Ngươi là Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo mà cũng không luyện được, e rằng kẻ chỉ có một nửa Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh như ta thì lại càng không thể luyện được.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

Mặc dù Thiên Tru cũng cho là như vậy, những mà hắn vẫn nói: “Trước tiên ngươi cứ luyện thử xem sao, nói không chừng sẽ có thể luyện thành công đấy, có thể là do ta quá bảo thủ nên mắc phải sai lầm rồi.”

Hàn Sâm chỉ có thể giả vờ đồng ý trước, chuẩn bị hai ngày nữa sẽ nói cho Thiên Tru, hắn luyện cũng không có phản ứng gì.

Nếu như loại bí pháp này thật sự là mấu chốt để lấy được những thứ bảo vật kia, Hàn Sâm lại càng không thể để lộ ra ngoài được.

Nếu để đám người của Huyết Mệnh Giáo biết một được người ngoài như hắn lại có thể luyện được bí kỹ mà ngay cả Thánh Đồ cũng không luyện được, chỉ riêng điều này thôi cũng đã làm cho rất nhiều người ghen ghét hận thù, huống chỉ loại bí kỹ này lại còn có thể liên quan đến những thứ bảo vật kia.

Hàn Sâm không muốn xây dựng số phận của mình lên trên tâm địa tốt bụng của Thiên Tru, vậy nên hắn cũng không thể tiết lộ tin tức mình có thể tu luyện được môn bí thuật này cho Thiên Tru.

Đương nhiên cũng không thể loại bỏ khả năng là Thiên Tru đang diễn trò, thực tế hắn cũng có thể tu luyện môn bí thuật kia, chỉ vì để ổn định Hàn Sâm, sau này dễ dàng độc chiếm bảo vật, cho nên mới phải nói như vậy.

Lúc quay lại khu đất trống của Tiểu Ngân Ngân và toàn bộ Thần Thú Tinh Hải kia, hắn thấy Thần Thú Tinh Hải đang nằm bò xuống, đôi mắt †o nhìn chằm chằm về hướng tháp kim loại.

Thấy Hàn Sâm đi tới, nó lập tức trở nên phấn chấn, vui mừng chạy tới trước mặt Hàn Sâm, lè cái lưỡi to ra liếm lên mặt Hàn Sâm.

“Đã dạy ngươi bao nhiêu lần rồi, sau này không được dùng lưỡi để chào hỏi nữa.” Hàn Sâm có vẻ hơi bất lực, mặc dù hắn đã dạy Thần Thú Tinh Hải rất nhiều lễ tiết của loài ngươi, nhưng mà vẫn rất khó có thể áp chế được hoàn toàn bản tính vốn có của nó.

Thân thể của Thần Thú Tinh Hải đã hồi phục lại, mặc dù Hàn Sâm có thể tu luyện môn bí thuật kia, nhưng không phải chỉ vài ngày thì có thể luyện thành công được, thế nên vẫn định sẽ rời khỏi nơi này trước đã, đợi sau này đã luyện thành môn bí thuật kia rồi quay lại cũng không muộn.

Hết chương 1537.

Chương 1538. Đường hâm Thần Quang

Bởi vì không lấy được bảo vật ở bên trong nên cả đám người Lục Đạo và Thiên Tru đều chuẩn bị rời khỏi chỗ này, Tiểu Yêu Tinh cũng cực kỳ không cam lòng mà cùng rời khỏi.

Để đề phòng việc lại lạc đường thêm lần nữa, lần này Hàn Sâm sẽ để cho Thần Thú Tinh Hải quay trở lại dựa theo con đường lúc trước, trước tiên quay về nơi không có những bông hoa này đã rồi nói sau.

Thần Thú Tỉnh Hải đưa bọn họ xuyên qua sông băng và núi non, đi thẳng dọc theo con đường lúc đến đây quay về, quay lại nơi bọn họ đã gặp phải những Thần Thi Trùng kia ở cách đó không xa một lần nữa, cũng may là bọn họ không phát hiện thấy bóng dáng của Thần Thi Trùng, không biết có phải bọn chúng đã lui về trong lớp băng rồi hay không.

“Khụ khụ, nơi này đã an toàn rồi, ta cũng nên đi thôi, sau này dựa vào cơ duyên của tất cả chúng ta, ai có thể lấy được Thần vật thì chính là do vận may của chính bản thân mình rồi.” Thiên Tru vội vàng đi mất.

Nhìn thấy Thiên Tru rời đi như vậy làm cho trong lòng Hàn Sâm vô cùng nghỉ ngờ, Thiên Tru thực sự có thể luyện được môn bí thuật kia.

Nhưng mà thử ngẫm nghĩ lại thì cảm thấy không có khả năng đó lắm, cho dù hắn có thể tu luyện thành công môn bí kỹ kia, nhưng mà không có năng lực xuyên qua vật chất của Thần Thú Tinh Hải thì còn muốn quay trở lại toàn tháp kim loại màu trắng đó cũng không phải chuyện dễ dàng.

Dù sao Thần Thú Tinh Hải cũng trực tiếp xuyên thẳng qua, cũng không biết đã xuyên qua giữa bao nhiêu sông băng núi lớn, nếu như tự mình tới đó thì cũng khó mà nói được phải vượt qua bao nhiêu con đường, hơn nữa còn rất có thể còn không tìm được vị trí của tòa tháp kim loại màu trắng đó.

Lục Đạo cũng từ biệt rời đi, bọn họ đều là những kẻ độc lai độc vãng, không hề thích có người đồng hành cùng với mình, hơn nữa bọn họ cũng không muốn chia sẻ bảo vật với người khác.

Hàn Sâm để cho Thần Thú Tinh Hải nghỉ ngơi trong một khoảng thời gian ngắn, khôi phục thể lực đã bị tiêu hao, sau đó mới mang theo bọn chúng lên đường lần nữa, tiến lên phía trước tới khu vực có đường hầm Thần Quang ở đó.

Di tích Thần có rất nhiều địa điểm kỳ lạ, nhưng mà sinh vật lại có rất ít, trừ Thần Thi Trùng và đám cá ngựa băng kia ra thì thậm chí bọn họ còn không gặp phải vật sống gì dọc đường đi tới.

“Ở chỗ phía trước đó có một ngọn núi đá, chúng ta không đi nhầm đâu, nơi đó chắc chắn phải là vị trí của đường hầm Thần Quang không còn gì phải nghi ngờ.” Tiểu Yêu Tinh bay ở phía trên cùng đột nhiên hào hứng kêu lên.

Hàn Sâm ngồi trên lưng của Tiểu Tinh, ngẩng đầu nhìn về phía trước mặt, quả nhiên thấy ở giữa những dòng sông băng xuất hiện liên tiếp một vài ngọn núi đá màu nâu xanh, rất giống với vị trí của đường hầm Thần Quang.

Thần Thú Tỉnh Hải vung chân ra chạy về hướng núi đá, còn chưa kịp nhích tới gần núi đá thì đã nhìn thấy bóng dáng sinh vật ở bên kia núi đá, hơn nữa số lượng còn không hề ít chút nào.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát, bỗng nhiên ánh mắt đông cứng lại, bởi vì trong số những bóng dáng đó, hắn thấy được một nữ nhân hệt như thiên sứ, còn có cả một con chó hoang nữa.

Ngoại trừ bọn họ ra, Hàn Sâm còn nhìn thấy được Ngọc Diệu và Ngọc Huyễn, cho dù là Thần Nữ hay Ngọc Diệu, bên cạnh bọn họ đều có không ít kẻ đồng hành, có vẻ như là thuộc hạ bảo vệ bọn họ tiến vào trong di tích Thần.

Điều càng làm cho Hàn Sâm bất ngờ hơn chính là, ngoại trừ hai người Thần Nữ và Ngọc Diệu ra, hắn còn nhìn thấy một bóng hình quen thuộc, đó chính là Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc mà hắn đã gặp rất nhiều lần ở trong kho hạch gen.

Mặ dù thực lực của bản thân nó cũng không được tính là quá mạnh, nhưng mà nó còn dẫn theo rất nhiều dị sinh vật khủng khiếp bên mình, mỗi một kẻ trong bọn chúng đều là tồn tại ở cấp Bảo Thạch, sức mạnh †oàn thân cũng không hề thua kém hai người Thần Nữ và Ngọc Diệu.

Thời điểm Hàn Sâm nhìn thấy bọn họ, tất cả bọn họ cũng thấy được Hàn Sâm, trên mặt mỗi người là biểu cảm khác nhau.

Ngọc Diệu và Thần Nữ đều khẽ nhíu mày, không ngờ rằng Hàn Sâm lại có thể xuất hiện ở đây, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc thì không coi trọng Hàn Sâm lắm, vốn dĩ nó không biết con người này chính là chủ nhân của Tinh Hạch.

“Ngươi tới đây làm gì?” Ngọc Huyễn liếc mắt nhìn Hàn Sâm một cái rồi hỏi.

Hắn vẫn luôn tưởng rằng linh hồn của Hàn Sâm đã bị tổn thương, cho dù đã tốt lên rồi thì sau này cũng không tiến vào không gian được, thế nên cũng để tâm tới Hàn Sâm lắm.

“Tới đây rồi thì đương nhiên là để xông vào đường hầm Thần Quang chứ sao, nếu không ta tới cái chỗ quái quỷ này làm gì chứ?” Hàn Sâm híp mắt lại nói, ánh mắt cũng đang quan sát một số sinh linh ở bên cạnh Ngọc Diệu và Thần Nữ.

Bên cạnh các nàng có mấy chục dị linh cấp Bảo Thạch hoặc là dị sinh vật đi theo, Hàn Sâm đang tính toán dựa vào năng lực của mình có thể giết chết được Thần Nữ và con chó hoang kia, còn có cả Ngọc Diệu, Ngọc Huyễn dưới sự bảo vệ đó hay không.

Thần Nữ và con chó hoang kia là mục tiêu quan trọng nhất của Hàn Sâm, bọn họ là dị sinh vật, đã giết thì sẽ chết, không thể nào sống lại được nữa.

Ngọc Diệu và Ngọc Huyễn đều là dị linh, bây giờ giết bọn họ thì bọn họ vẫn có thể sống lại được, nhưng mà nếu như có khả năng thì tốt nhất là giết hết bọn họ một lần trước đã, coi như là thu lại được một chút lợi tức.

Ánh mắt của Hàn Sâm quét lên trên người một vài sinh linh ở phía sau Thần Nữ, thời điểm ánh mắt quét qua khuôn mặt của một người thì lại khẽ sửng sốt.

“Tại sao nàng lại ở đây?” Thế mà Hàn Sâm lại thấy được Nữ Hoàng Hoàng Phủ Tĩnh ở trong phe của Thần Nữ.

Sau khi hắn quay trở lại Liên Minh thì nghe nói Hoàng Phủ Tĩnh đã thăng cấp lên Bán Thần, nhưng mà vẫn không quay về Liên Minh, không biết có phải đã gặp phải chuyện gì bất trắc bên trong Tí Hộ Sở thứ tư hay không.

Không ngờ thế mà Nữ Hoàng lại đến Tí Hộ Sở Thần Vực, còn đi theo Thần Nữ tới di tích Thần.

Đương nhiên Nữ Hoàng cũng nhận ra Hàn Sâm, nhưng mà trên gương mặt nàng lại không có chút thay đổi nào, có lẽ là không muốn nhận thân với Hàn Sâm ở dưới tình huống như thế này, tránh tạo thành phiền phức không cần thiết cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm không biết liệu có phải Nữ Hoàng bị trói buộc bởi mấy thứ kiểu như khế ước hay không, hắn cũng không vội vã nhận thân với nàng, tránh để cho Thần Nữ và con chó hoang kia lợi dụng Nữ Hoàng để uy hiếp hắn.

Điều càng làm cho Hàn Sâm không ngờ tới hơn chính là, lúc mà hắn nhìn về phía đám người Ngọc Diệu kia, vậy mà lại thấy được một người quen,

cái tên Đường Chân Lưu lại cũng đang đứng trong đám dị linh ở phía sau Ngọc Diệu.

Đường Chân Lưu cũng giống với Nữ Hoàng, kiềm chế không để lộ ra vẻ hoảng hốt, rõ ràng là trong lòng cũng đang có điều gì đó kiêng dè.

Ngọc Huyễn bị Hàn Sâm châm chọc một câu, đột nhiên gương mặt vô cùng u ám, nhìn Hàn Sâm lạnh lùng nói: "Đường hầm Thần Quang là nơi ngươi muốn vào là có thể vào được hay sao? Bây giờ đường hầm Thần Quang đã thuộc quyền sở hữu của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại bọn ta, muốn đi vào cũng được, trước tiên nộp ra một hạch gen Bảo Thạch đã"

Hàn Sâm còn chưa kịp nói gì thì Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đã kêu lên: "gì mà đường hầm Thần Quang thuộc sở hữu của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại các ngươi chứ, chỗ này là của Sư Vương Sơn bọn ta mới đúng."

"Ngươi nói lời ngớ ngẩn gì thế hả? Thần Vực bọn ta mới là chủ nhân của đường hầm Thần Quang, không thấy chúng ta đều có chữ Thần làm tên lót đấy sao? Các ngươi đang tấu hài đấy hả?" Con chó hoang ở bên cạnh Thần Nữ kêu lên.

Lúc này Hàn Sâm mới biết tại sao nhiều người bọn họ lại giằng co nhau ở đây, cũng không một ai đi vào trong đường hầm Thần Quang, hóa ra là cả ba nhà đều mơ tưởng chiếm đoạt nơi này để thu phí qua đường.

Bên trong những dãy núi ở xung quanh còn có thể thấy được một số dị sinh vật và sinh linh rải rác đứng vây xem ba phe không thuộc về bọn họ, cũng không khác lắm với tình hình của Hàn Sâm, đều là một mình tiến vào di tích Thần, tối đa cũng chỉ có hai ba sinh vật cùng đi vào với nhau mà thôi.

"Các ngươi độc đoán quá nhỉ? Muốn chiếm lấy đường hầm Thần Quang, không sợ sẽ chọc giận dị linh và dị sinh vật trong thiên hạ sao?" Một dị linh đi một mình cũng không vào được đường hầm Thần Quang với với vẻ hơi giận dữ.

"Ngươi không phục sao? Không phục thì có thể tới thử uy lực Sư Tâm Ấn của bản vương này, có thể ngăn chặn được một ấn của bản vương thì bản vương sẽ lập tức phân xử để cho ngươi đi vào." Tiểu Sư Tử Vương Chiếu

Ngọc hoàn toàn không có chỗ nào cần phải lo lắng, trực tiếp triệu hồi ra một hạch gen Sư Tâm Ấn.

Thấy được hạch gen Sư Tâm Ấn kia thì Hàn Sâm khẽ nhíu mày, rõ ràng cái hạch gen đó không phải là hạch gen bản mệnh của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, sức mạnh ở phía trên vô cùng khủng khiếp, hiển nhiên là đã đạt đến hạch gen siêu cấp.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, mặc dù cường giả có hạch gen bản mệnh đã đạt đến siêu cấp cũng không thể vào được, nhưng mà bọn họ lại có thể mang theo hạch gen không phải bản mệnh đi vào trong đó.

Xem ra không những chỉ có Tiểu Sư Tử Chiếu Ngọc, mà chắc chắn trên người Thần Nữ và Ngọc Diệu cũng sẽ có hạch gen siêu cấp.

Hết chương 1538.

Chương 1539. Hạch gen siêu cấp đối đầu

Dị linh kia nhìn thấy Sư Tử Ấn thì gương mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, không dám nói thêm gì nữa, xoay người rời đi.

Những dị linh và dị sinh vật khác cũng không dám nói thêm nữa, chỉ có thể xem hướng phát triển của cục diện, hy vọng tìm được cơ hội vào đường hầm Thần Quang.

Hàn Sâm nghĩ nghĩ, cũng lui xuống theo mọi người, cứ xem hướng phát triển của thế cục trước đã, nếu có thể làm ngư ông đắc lợi, so với việc một mình đấu ba phe thì đỡ tốn tinh lực hơn nhiều.

Ngọc Huyễn thấy Hàn Sâm rút đi thì hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì.

Bây giờ Đường Chân Lưu có hơi buồn bực, sao hắn lại không may như vậy chứ, đã thăng cấp lên Tí Hộ Sở thứ tư được một năm, mặc dù cuộc sống cũng không tồi, thế nhưng lại bị dị linh của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại bắt được, còn bị ép kí vào khế ước.

Đã không thể quay về Liên Minh thì cũng thôi đi, lại còn phải dùng chính hạch gen Thanh Đồng của bản thân để bán mạng cho Tý Hộ Sở Thiên Ngoại. Hắn bị ép tham gia hành động tới di tích Thần này cũng là bởi dị linh mà hắn đã kí khế ước cũng ở trong đó.

Khi nhìn thấy Hàn Sâm, Đường Chân Lưu còn hơi vui mừng, cũng may Hàn Sâm còn sống, thế nhưng nghĩ đến việc bản thân bị một thế lực mạnh mẽ như Thiên Ngoại bắt được, còn phải ký cả khế ước, cho dù Hàn Sâm muốn cứu hắn cũng không làm được.

“Đúng là đáng buồn, thời gian mười năm ấy, đừng nói đến bắt kịp Hàn Sâm, đến tính mạng của mình còn chưa nắm chắc.” Trong lòng Đường Chân Lưu âm thầm than thở.

Tình cảnh của Nữ Hoàng và Đường Chân Lưu cũng không khác nhau lắm, nhưng nàng không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ có thể im lặng đứng trong đám dị sinh vật phía sau Thần Nữ, âm thầm chờ đợi cơ hội, nàng có lòng tin mạnh mẽ với Hàn Sâm, tin rằng Hàn Sâm có thể tạo cơ hội để nàng trốn thoát.

Từ đằng xa, Hàn Sâm đã nhìn thấy ba luồng sức mạnh đang giằng co ở trong khe núi phía trước đường hầm Thần Quang, trong lòng hắn còn đang suy nghĩ biện pháp cứu Nữ Hoàng và Đường Chân Lưu ra.

“Nếu như bọn họ không ký khế ước thì còn may, nhưng nếu kí khế ước rồi thì sẽ khá phức tạp đấy.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, thời gian của di tích Thần có hạn, việc Sư Vương Sơn bọn ta lấy được đường hầm Thần Quang đã định rồi, các ngươi tới nơi khác đi” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc kiêu ngạo nói.

Tuy rằng nó mới chỉ là hạch gen Bạch Ngân, nhưng vì thế lực mạnh mẽ của Bạch Sư Vương nên nó cũng không sợ Thiên Ngoại và Thần Vực, biểu hiện

vô cùng cứng cỏi.

“Tiểu Sư Tử Vương, nếu ngươi muốn Tí Hộ Sở Thiên Ngoại bọn ta rút đi thì cũng được thôi, nhưng bọn ta có một điều kiện.” Ngọc Diệu đột nhiên nói với Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nghe Ngọc Diệu nói sẽ rút đi thì cũng không tỏ vẻ quá khí gì, mở miệng hỏi: “Nếu là điều kiện quá đáng thì không cần phải nói, còn nếu không phải thì nói nghe thử một chút đi.”

“Không hề quá đáng chút nào, Thiên Ngoại bọn ta không tranh đường hầm Thần Quang với các ngươi, nhưng mà người của Thiên Ngoại bọn †a vào đường hầm Thần Quang thì ngươi cũng không thể thu hạch gen của bọn ta đâu nhỉ?” Ngọc Diệu nói.

“Chị gái … sao mà như vậy được… Ngọc Huyễn hơi nóng nảy, đường hầm Thần Quang có thể coi là một trong những di tích Thần đem lại lợi ích lớn nhất, Ngọc Diệu lại nói ra điều kiện như vậy, chắc chắn sẽ khiến bọn họ tổn thất mất hơn một nửa lợi ích.

Ngọc Diệu phất tay ngăn Ngọc Huyễn nói thêm, cũng không nói điều kiện khác nữa.

“Được, bản vương đồng ý với các ngươi, mấy dị linh Thiên Ngoại các ngươi có thể tùy ý tiến vào đường hầm Thần Quang” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc thấy Ngọc Diệu ra điều kiện như vậy thì lập tức đồng ý.

“Quyết định như vậy đi.” Ngọc Diệu phất tay, dẫn người của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại rời đi, để lộ ra lối vào đường hầm Thần Quang.

“Chị, chúng ta cứ đi như vậy thì chẳng phải không có được chút lợi ích nào sao?” Ngọc Huyễn đi theo Ngọc Diệu rồi hỏi.

“Ngươi vội cái gì? Chúng ta rời đi thì chẳng phải còn đám Thần Nữ sao? Bọn họ không rời đi, nhất định sẽ xảy ra một hồi long tranh hổ

đấu, đến cuối cùng ai mới là kẻ được lợi còn chưa biết đâu.” Ngọc Diệu lạnh nhạt nói.

“Nhỡ như đám người Thần Nữ cũng nhượng bộ thì sao?” Ngọc Huyễn lo lắng nói.

“Không có chuyện đấy đâu, theo tính tình của Thần Nữ, nàng ta nhất

định sẽ không chịu nhượng bộ đâu.” Ngọc Diệu tính toán nói.

Hắc Bối Cẩu thấy đám người Ngọc Diệu thực sự rời khỏi lối vào đường hầm Thần Quang thì lập tức nhỏ tiếng nói với Thần Nữ: “Tiểu thư, Ngọc Diệu kia vô cùng gian trá, nhất định đang đợi chúng ta và nhóm Sư Vương Sơn của Tiểu Sư Tử kia đấu đá nhau, chúng ta nên làm gì bây giờ? Dù muốn hay không cũng nên lui trước, tránh cho đám người Diệu Ngọc kia được lợi?”

“Không cần thiết, nếu Ngọc Diệu kia muốn tính kế chúng ta, sao có thể cho chúng ta cơ hội, chỉ cần chúng ta lấy thế Lôi Đình đánh đuổi Sư Vương Sơn thì có thể chiếm được hoàn toàn đường hầm Thần Quang.” Thần Nữ nhìn về phía Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc mà nói.

“Tiểu Sư Tử kia vẫn còn non nớt, nhưng mà hạch gen siêu cấp Sư Tử Ấn vô cùng lợi hại, hơn nữa hộ vệ dị sinh vật kia cũng không hề kém hơn chúng ta, muốn bắt bọn chúng không phải dễ dàng.” Hắc Bối Cẩu lo lắng nói.

“Nếu mà đơn giản thì Ngọc Diệu cũng không cho chúng ta cơ hội như vậy.” Thần Nữ vừa nói xong thì đi về phía Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc.

“Thần Nữ, niệm tình cha ngươi có chút giao tình với cha ta, nếu bây giờ ngươi rời đi ta sẽ không làm khó ngươi.” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc vênh váo nói.

Thần Nữ cười nhạt: “Thần Vực và Sư Vương Sơn vẫn luôn giao hảo, nhưng khiến bọn ta bỏ lại đường hầm Thần Quang thì ngươi cũng ngây thơ quá rồi.”

“Sư Vương Sơn bọn ta dựa vào thực lực chứ không phải nhờ giao tình gì, ý ngươi muốn nói là muốn tranh đường hầm Thần Quang với bản vương sao?” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc mất hứng nói.

“Tranh thì đương nhiên phải tranh, chỉ là không nhất thiết phải tổn thương hoà khí lại để kẻ khác được lợi.” Thần Nữ nói xong thoáng nhìn về phía Ngọc Diệu và những dị linh khác đã rời khỏi sơn cốc.

Mặc dù Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc kiêu ngạo nhưng không phải là kẻ ngu dốt, đương nhiên hiểu được Ngọc Diệu kia muốn chiếm hời.

“Vậy ý ngươi là gì?” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc hỏi Thần Nữ.

“Chi bằng ta với ngươi đấu một trận, ai thua phải rời khỏi, vừa tránh được tổn thất lại không để cho người ngoài chiếm lợi, ngươi thấy thế nào?” Thần Nữ nói.

“Ngươi nghĩ bản vương ngốc sao? Ngươi đã là cấp Bảo Thạch, ta mới

là cấp Bạch Ngân, làm sao có thể đơn phương độc mã đánh với ngươi được?” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc bĩu môi, không hề thích thú với

đề xuất của Thần Nữ.

Thần Nữ nói: “Chúng ta chỉ so năng lực của hạch gen, không so năng lực cơ thể, chẳng phải ngươi mang theo Sư Tâm Ấn sao? Ta cũng mang theo Thần Chi Hoàn của Tí Hộ Sở Thần Vực bọn ta, chẳng lẽ ngươi cho rằng Sư Tử Ấn kém hơn Thần Chi Hoàn của Thần Vực bọn †a sao?”

“Thực sự chỉ so hạch gen sao?” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nghi ngờ nhìn Thần Nữ, không biết rốt cuộc nàng đang âm mưu gì.

Sư Tâm Ấn của Tiểu Sư Tử Vương và Thần Chi Hoàn của Thần Nữ đều không phải hạch gen bản mệnh của bọn họ, đều không ảnh hưởng đến thực lực của bản thân. Mà trong cuộc giao lưu giữa hai Tí Hộ Sở, việc thực lực của Thần Chi Hoàn kém hơn Sư Tâm Ấn đã được chắc chắn, mà bây giờ Thần Nữ lại đưa ra phương thức chiến đấu bất lợi như vậy, khiến Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc không đoán ra được nàng ta suy tính cái gì.

Nhưng mà Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc vô cùng tin tưởng Sư Tâm Ấn, nghĩ đi nghĩ lại cũng không thấy lý do gì để từ chối trận quyết đấu có lợi như vậy, hơn nữa người ta còn phân tích như vậy, nếu nó còn không dám

ứng chiến chẳng phải làm giảm đi uy thế của Sư Vương Sơn sao, người khác sẽ lại nghĩ nó sợ Thần Vực mất.

“Được, quyết định như vậy đi, Sư Tâm Ấn đấu với Thần Chi Hoàn, ai thua phải rời khỏi đường hầm Thần Quang” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng không phải kẻ ngu, hắn phải nói chắc chắn tên hạch gen, tránh để Thần Nữ đưa hạch gen siêu cấp khác mạnh hơn.

Hết chương 1539.

Chương 1540. Thân Chỉ Hoàn

Thần Nữ mỉm cười, gọi Thần Chi Hoàn xuất hiện, xem ra nàng cũng không có ý định giở trò gì.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc thấy Thần Nữ thật sự gọi Thần Chi Hoàn ra đấu một trận với Sư Tâm Ấn của nó, cũng không có ý định đùa cợt nên cũng an tâm không ít.

“Chị, Thần Nữ định làm gì vậy? Trước kia Thần Chi Hoàn đã từng thua Sư Tâm Ấn, như vậy chẳng phải nàng ta nhất định sẽ thua sao? Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tiểu Sư Tử Vương kia nhất định sẽ chiếm cứ đường hầm Thần Quang.” Ngọc Huyễn nói.

Thần Nữ khẽ nhíu mày: “Thần Nữ kia đâu có đơn giản như vậy, dám chắc nàng ta còn thủ đoạn gì đó, Tiểu Sư Tử Vương ngờ nghệch kia nhất định chịu thiệt.”

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Thần Chi Hoàn và Sư Tâm Ấn đã bộc phát năng lượng cường đại, bắt đầu cuộc chiến của hạch gen siêu cấp.

Sư Tâm Ấn là do một Thần Sư Sư Vương Sơn siêu cấp truyền lại, cũng là một trong những Sư Vương Sơn có hạch gen vô cùng có tiếng tăm, là một đại ấn đầu sư tử, toàn thân làm bằng vàng khối, trên ấn khắc một ký hiệu kì lạ, ký hiệu kia trong tiếng sư tử có nghĩa là tâm.

Sư Tâm Ấn vừa cương vừa uy, Tâm Ấn trấn áp tất cả mọi thứ xuống, sinh vật Thần siêu cấp mà yếu một chút đều sẽ bị Sư Tấm Ấn nghiền nát thân thể Bán Thần, sức mạnh vô cùng khủng khiếp.

Còn Thần Chi Hoàn là do một trưởng bối trong tộc của Thần Nữ truyền lại, thoạt nhìn giống một vầng sáng thiên sứ, bên trong lại phát ra thánh quang màu trắng, những sinh vật bị thánh quang chiếu lên, sự sống của sinh vật đều bị Thần Chi Hoàn hấp thu, thôn tính, đây cũng là một hạch gen siêu cấp vô cùng bá đạo.

Lúc này, Sư Tâm Ấn mang theo luồng kim quang lấp lánh hướng thẳng về Thần Chi Hoàn, mà thánh quang bên trong của Thần Chi Hoàn cũng toả ra, hấp thu ánh kim quang của Sư Tâm Ấn, rõ ràng có thể nhìn ra được, kim quang của Sư Tâm Ấn đang dần dần đàn áp, thánh quang bên trong của Thần Chi Hoàn cũng bị chèn ép mà thu lại, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa sẽ thua cuộc.

Hàn Sâm có thể cảm nhận được uy thế bộc phát của hạch gen siêu cấp, tuy rằng đang ở rất xa nhưng lại cảm nhận được sự mạnh mẽ của năng lượng kia.

Bốn phía của sông băng đều vì sức mạnh của hạch gen siêu cấp mà vỡ ra, trong vòng mấy ngàn mét xung quanh Sư Tâm Ấn và Thần Chi Hoàn đều bị phá huỷ.

Đây vẫn đang ở bên trong di tích Thần, nếu như là ở bên ngoài, chỉ sợ đến núi cao cũng bị phá nát.

“Năng lực rất mạnh mẽ, nhưng mà vẫn không mạnh hơn được hạch gen Thần của ta, không biết trên người bọn họ liệu còn hạch gen siêu cấp nào khác không, nếu như không có, hẳn là ta có thể ra tay.” Mắt Hàn Sâm loé lên, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Mắt thấy kim quang của Sư Tâm Ấn dần dần áp xuống, ánh sáng của Thần Chi Hoàn dần dần thu lại, thoạt nhìn như sắp không chống đỡ nổi nữa.

Ấn thể hoàng kim của Sư Tâm Ấn sắp áp lên trên mặt của Thần Chi Hoàn, một khi bị Sư Tâm Ấn trấn trụ, những hạch gen siêu cấp thông thường cũng

không thể chống đỡ được uy lực, lập tức bị Sư Tấm Ấn nghiền nát.

Trong lòng Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc vô cùng đắc ý, thế nhưng ngay khi Sư Tâm Ấn trấn áp lên bề mặt Thần Chi Hoàn, đột nhiên thấy thánh quang từ Thần Chi Hoàn tuôn ra, sau khi bị áp chế, thánh quang đột nhiên chuyển từ toả ra ngoài sang hấp thụ vào trong, cứ như thế, Sư Tâm Ấn lập tức bị Thần Chi Hoàn hút vào.

Vầng sáng trắng của Thần Chi Hoàn tự động thu hẹp lại, bao quanh bên ngoài của Sư Tâm Ấn, hệt như kim cô chú khiến kim quang của Sư Tâm Ấn hoàn toàn biến mất.

Thần Nữ đưa tay ra, Thần Chi Hoàn đã khoá Sư Tâm Ấn mất hết kim quang trở về tay nàng.

“Sao có thể chứ?” Vẻ mặt Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc biến sắc, hai mắt trừng lớn, không tin được rằng Sư Tâm Ấn lại bị Thần Chi Hoàn hấp thụ.

Phải biết rằng, Sư Tâm Ấn và Thần Chi Hoàn từng chiến đấu nhiều lần nhưng chưa có lần nào Thần Chi Hoàn thắng nổi Sư Tâm Ấn, thứ hạng cũng luôn xếp sau Sư Tâm Ấn, sao đột nhiên lại có được năng lực như vậy, có thể khoá Sư Tâm Ấn lại, điều này khiến Chiếu Ngọc Tiểu Sư Vương vô cùng khó tin.

“Sao có thể như vậy? Kia không phải Thần Chi Hoàn ư? Sao Thần Chi Hoàn có thể có được sức mạnh như vậy, có thể hút được cả Sư Tâm Ấn?” Gương mặt Ngọc Huyễn lộ rõ vẻ hoảng sợ, khó tin nhìn vào Sư Tâm Ấn đang bị Thần Chi Hoàn khoá chặt trên tay Thần Nữ.

“Không, đó chắc chắn là Thần Chi Hoàn, nhưng là Thần Chi Hoàn ở trạng thái hoàn chỉnh.” Vẻ mặt của Ngọc Diệu cũng hơi cứng lại, nói.

“Thần Chi Hoàn ở trạng thái hoàn chỉnh ư? Chẳng lẽ trước kia Thần Chi Hoàn bị hư tổn sao?” Ngọc Huyễn hơi mờ mịt nhìn Ngọc Diệu, hắn đương nhiên biết Thần Chi Hoàn nhưng lại chưa bao giờ nghe đến Thần Chi Hoàn từng bị tổn thương.

Ngọc Diệu lắc đầu nói: “Thần Chi Hoàn chưa từng bị hư tổn, nhưng lai lịch của Thần Chi Hoàn lại không hề tâm thường.”

Dừng một chút, Ngọc Diệu mới nói tiếp: “Mặc dù bộ tộc của Thần Nữ kia là dị sinh vật, nhưng lại tự cho mình là hậu duệ của Thần, thật giả không thể đoán được hết, nhưng mà bộ tộc bọn họ thực sự có rất nhiều sinh vật Thần siêu cấp lợi hại. Mà trong đó có tiếng tăm nhất là Thần Chủ của Thần Vực, điều này ngươi cũng biết, nhưng mà cùng thời kỳ với Thần Chủ còn có một vị nữa vô cùng mạnh mẽ, cũng là một sinh vật Thần siêu cấp của tộc bọn họ, danh tiếng lúc đó cũng không kém Thần Chủ kia, nhưng vì một trận đại chiến mà nó đã ngã xuống, nếu không nói không chừng kẻ đứng đầu Thần Vực bây giờ là nó ấy chứ”

“Chẳng lẽ nó chính là kẻ đã thai nghén ra Thần Chi Hoàn?” Ngọc Huyễn kinh ngạc nói.

Ngọc Diệu gật đầu: “Sức mạnh của Thần tộc kia có điểm đặc thù, đó là vì một nửa huyết mạch không thuộc Thần tộc, có lẽ đến từ huyết mạch của người mẹ nó, cho nên năng lực cũng không thuần tuý là năng lực của Thần Tộc, thai nghén tạo ra hạch gen siêu cấp cuồng bạo. Mặc dù ở trong tay Thần tộc nhưng cũng không phát huy được toàn bộ năng lực, uy lực cũng không khác hạch gen siêu cấp thông thường là bao, thời gian qua đi, người biết được lai lịch của Thần Chi Hoàn ngày càng ít, gần như đã rơi vào quên lãng, trên thực tế thì nó là một hạch gen siêu cấp vô cùng mạnh mẽ.”

“Ý của ngươi là, Thần Nữ đã phát huy được toàn bộ năng lực của nó? Chắc hẳn là Thần Nữ một hậu duệ thuần tuý của Thần tộc phải không? Những hậu duệ khác của Thần tộc cũng không phát huy được toàn bộ uy lực của Thần Chi Hoàn thì sao nàng ta có thể chứ?” Ngọc Huyễn không tin được, nhìn vào Thần Nữ rồi nói.

Ngọc Diệu khẽ lắc đầu: “Không biết, nhưng cũng không quan trọng, quan trọng là… Tình huống bây giờ rất bất lợi với chúng ta, hy vọng Tiểu Sư Tử Vương kia sẽ không bất lực như cha nói, nếu không kế sách của ta đều hỏng bét, không còn cơ hội chiếm cứ đường hầm Thần Quang.”

Thần Nữ thu hồi Thần Chi Hoàn, trả lại Sư Tâm Ấn cho Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, đồng thời nói: “Tiểu Sư Tử Vương, ngươi sẽ tuân thủ lời hứa

với ta phải không?”

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhận lại Sư Tâm Ấn, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nhưng nói chung là vẫn không thể bội ước được.

“Tiểu Sư Tử Vương, thắng bại là chuyện thường tình, ngươi và ta liên thủ bảo vệ đường hầm Thần Quang, lợi ích mỗi bên chia một nửa, thấy thế nào?” Ngọc Diệu cao giọng nói.

“Từ trước tới nay bản vương nói một không hai, thua là thua, từ nay Sư Vương Sơn không còn liên quan gì đến đường hầm Thần Quang nữa.”

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cắn răng một cái, dẫn nhóm cường giả

Sư Vương Sơn rời khỏi lối vào của đường hầm Thần Quang.

“Chờ một chút.” Tiểu Sư Tử Vương còn chưa kịp đưa người rời đi thì đột nhiên nghe được một giọng nói từ bên ngoài sơn động vọng lại.

Tất cả mọi người đều nhìn về hướng phát ra âm thanh, nhưng lại phát hiện người gọi Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc là Hàn Sâm, nhất thời ai nấy đều kinh ngạc, không biết hắn định làm gì.

Hết chương 1540.

Chương 1541. Giết chết Hắc Bối Cẩu

Nhìn thấy Hàn Sâm đi về phía Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, ánh mắt của đám người Ngọc Diệu và Thần Nữ đều tập trung trên người của hắn, không biết hắn đột nhiên chọc vào Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc làm gì.

Tuy rằng Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc vẫn chưa trưởng thành, có điều ngay cả Thần Nữ và Ngọc Diệu cũng đều không dám động đến nó, Thần

Nữ đã đoạt được Sư Tâm Ấn đến tay mà vẫn phải trả lại cho Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, chính là bởi kiêng dè Bạch Sư Vương.

Mà dị sinh vật bên cạnh Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhìn thấy Hàn Sâm đi đến thì lập tức tiến vào trạng thái cảnh giác, con nào con nấy cũng đều nhe răng trợn mắt nhìn Hàn Sâm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên xé hắn thành từng mảnh vậy.

"Ngươi làm gì vậy?" Tâm tình của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc rất không tốt, nhìn Hàn Sâm lạnh lùng hỏi một câu, trong lòng ngầm định đoạt, chỉ cần tên nhân loại này khiến hắn không vui, liền lập tức xé hắn thành mảnh vụn, thuận tiện trút buồn bực mới thua trận đối chiến lúc nấy.

"Còn nhớ ước định đầu tiên không?" Hàn Sâm nhìn rồi đáp.

Hắn muốn thử xem Tiểu Sư Tử Vương này có tuân thủ ước định hay không, nếu như nó tuân thủ thì Hàn Sâm có thể trợ giúp nó đoạt đường hầm Thần Quang, bản thân hắn cũng có thể vét chút lợi ích.

Suy cho cùng thì bên cạnh Hàn Sâm cũng không có người có thể làm cu li, không thể thủ ở trong đường hầm Thần Quang này được. Có thể để cho thủ hạ của Tiểu Sư Tử Vương làm việc, hắn nằm một chỗ thu tiền thì còn gì bằng nữa.

Nếu như Tiểu Sư Tử Vương không tuân thủ ước định, Hàn Sâm cũng không có tổn thất gì quá lớn, thấy qua nó và Thần Nữ chiến đấu, Hàn Sâm không hề sợ nó lật mặt.

"Là ngươi?" Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nghe xong câu này của hắn, sắc mặt liền lập tức thay đổi, kinh hãi nhìn Hàn Sâm.

Nó không ngờ rằng chủ nhân của Tinh Hạch lại có thể là một nhân loại, càng không ngờ rằng sẽ gặp hắn ở chỗ này, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Vẻ mặt biến hóa của Tiểu Sư Tử Vương lọt vào trong mắt của Ngọc Diệu và Thần Nữ khiến cho bọn họ đều âm thầm nhíu mày, không biết rốt cuộc

mối quan hệ giữa Hàn Sâm và Tiểu Sư Tử Vương là gì mà lại khiến cho Tiểu Sư Tử Vương lộ ra biểu cảm như thế kia.

Hàn Sâm bước về phía Tiểu Sư Tử Vương, mấy con dị sinh vật đằng sau Tiểu Sư Tử Vương lập tức rít gào lên, muốn nhào lên xé Hàn Sâm thành mảnh vụn.

“Tất cả dừng tay lại” Sắc mặt của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc biến đổi thất thường, có điều vẫn quát để cản mấy con dị sinh vật kia lại.

Hàn Sâm bước một mạch đến trước mặt Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, cơ thể nghiêng về phía trước, dùng âm thanh chỉ hai người nghe thấy nói một câu ở bên tai của nó: “Ở trong di tích Thần ngươi giúp ta một tay, ra khỏi di tích chúng ta ân oán phân minh, từ đó không ai nợ

ịm

al.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nghe xong tức khắc vui mừng, trước đó trong lòng hắn cũng rất phân vân, tuy rằng hắn không tình nguyện thất tín bội nghĩa, nhưng bảo hắn đường đường là con cháu của Bạch Sư Vương mà nhận một tên nhân loại làm chủ nhân, hắn lại thực sự không cam tâm, cũng không thể mất thể diện đó.

Bây giờ Hàn Sâm chỉ bảo nó giúp làm chút việc trong di tích Thần thôi, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc tức khắc vui mừng quá đỗi, lớn tiếng nói: "Không thành vấn đề, có việc gì ngươi cứ việc nói ra, có bản vương ở đây, việc lớn bằng trời cũng có thể giúp ngươi làm được."

Ngọc Diệu và Thần Nữ đều nhíu mày lại, không biết rốt cuộc Hàn Sâm đã làm gì khiến cho Tiểu Sư Tử Vương nói lên những lời này.

Hàn Sâm cười rộ lên: "Cũng không có gì, ta muốn tranh giành đường hầm Thần Quang, bảo người của Sư Vương Sơn ngươi giúp ta canh chừng đường hầm, thu được lợi ích thì ta và ngươi mỗi người một nửa."

"Được" Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đáp ứng, mặc dù theo cách nhìn của hắn, giúp Hàn Sâm giành giật đường hầm Thần Quang rất khó, nhưng so với việc để Hàn Sâm làm chủ nhân thì tốt hơn nhiều, cho nên hoàn toàn không có chút phân vân nào.

"Tiểu Sư Tử Vương, lẽ nào ngươi muốn làm trái lại lời hứa của mình sao?" Hắc Bối Cẩu tức giận hỏi với Tiểu Sư Tử Vương"

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhún nhún vai nói: "Ta không hề làm trái lời hứa, dưới góc độ của bản thân ta mà nói, ta không giành giật với các ngươi, nhưng bây giờ không phải ta muốn tranh giành với các ngươi, mà là hắn muốn giành với các ngươi, bây giờ hắn nói mới tính, †a cũng không còn cách nào khác."

Ngọc Diệu và đám người Thần Nữ nghe xong lời của Tiểu Sư Tử Vương đều tỏ vẻ nghi ngờ, xưa nay Tiểu Sư Tử Vương luôn ra vẻ vô pháp vô thiên, nhưng xem dáng vẻ bây giờ của hắn, thế mà lại nghe theo một kẻ nhân loại sai đâu đánh đó, thực sự làm cho bọn họ không tài nào hiểu nổi rốt cuộc là có chuyện gì.

Hàn Sâm không quan tâm tới đám người Thần Nữ, thế là bước đến cửa vào của sơn cốc, xem ra là muốn cưỡng chiếm cửa vào của đường hầm Thần Quang.

Hành động như này của Hàn Sâm khiến cho Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc bị doạ một phen, mặc dù nó rất ngang ngược càn quấy, nhưng nó không đến mức coi thường đám người Thần Nữ. Có điều Tiểu Sư Tử Vương vẫn cắn răng mang theo thủ hạ của mình đi theo Hàn Sâm.

Tất nhiên Tiểu Sư Tử Vương không ngờ rằng Hàn Sâm vốn muốn gây kích động, nhân cơ hội ra tay với Thần Nữ và con chó hoang kia, tìm cơ hội giết chết chúng.

Trước đây khi Thần Nữ và chó hoang đoạt Tinh Hải Thần Châu, Hàn Sâm ở trạng thái Đế Linh siêu cấp, bọn họ không biết rằng lúc đó người suýt chút nữa bị giết chết chính là Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm vẫn ghi nhớ thù lớn này.

“Cmn, thế mà một tên nhân loại lại dám càn rỡ như thế này, ngươi muốn chết hả?” Hắc Bối Cẩu tức giận quát tháo lên, dẫn theo các dị sinh vật Tí Hộ Sở Thần Vực xông lên, ngăn chặn Hàn Sâm và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cùng với đám dị sinh vật.

“Kẻ nào chống ta thì chết!” Hàn Sâm đã nổi lên sát ý từ lâu, hoàn toàn không nói nhiều lời thừa thãi, cũng không có ý thương lượng, ánh đỏ trên người hắn phóng ra, một đôi cánh như hồng ngọc giương rộng sau lưng hắn.

Ánh đỏ như máu, Thái A Kiếm trong tay Hàn Sâm mang theo sát ý mãnh liệt chém xuống, cùng với sự rung động của đôi cánh, tức khắc giao nhau với Hắc Bối Cẩu.

Suy cho cùng thì Hắc Bối Cẩu cũng chỉ là hạch gen Bảo Thạch, khoảng cách với siêu cấp vẫn kém một bậc, vả lại nó hoàn toàn không ngờ rằng một tên nhân loại như Hàn Sâm lại dám trực tiếp ra tay với nó, hoàn toàn không chút phòng bị, muốn tránh đi cũng không kịp nữa, người nó phóng ra ánh sáng đen muốn chặn một kiếm này của Hàn Sâm lại.

Chỉ có điều ánh đỏ kia lại lập tức bổ đôi thần quang phun ra từ miệng nó, trong khoảnh khắc lướt qua con Hắc Bối Cẩu thì đồng thời giọng nói của Hàn Sâm truyền vào tai nó: "Còn nhớ Tinh Hải Thần Châu chứ?"

Đồng tử Hắc Bối Cẩu đột nhiên co lại, nó sợ hãi nhìn về phía Hàn Sâm muốn hét lên gì đó, nhưng Thái A Kiếm mang theo ánh đỏ khủng bố đã chặt đầu chó của nó xuống rồi.

Cái đầu chó tràn đầy kinh hãi bay lên không trung cùng với máu tươi khiến cho mọi người đều ngơ ngác tại chỗ, tất cả xảy ra quá nhanh làm cho bọn họ hoàn toàn còn chưa kịp phản ứng gì.

Ai cũng không dám tin một tên nhân loại lại giết chết được dị sinh vật của Thần Vực một cách mạnh mẽ như thế này. Ngay cả Thần Nữ cũng trợn to mắt lên, lúc lâu vẫn chưa phản ứng lại, không thể tin được Hắc Bối Cẩu lại cứ thế mà bị Hàn Sâm giết chết.

Ngay cả Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng sững sờ tại chỗ, nó cũng không ngờ rằng Hàn Sâm một lời không hợp đã giết, trực tiếp chém bay đầu của con Hắc Bối Cẩu kia, còn cường thế bá đạo hơn cả hắn.

Ai cũng biết lai lịch của con Hắc Bối Cẩu kia không tầm thường, bản thân nó vốn là con cháu của sinh vật Thần siêu cấp, hơn nữa còn lớn lên bên cạnh Thần Nữ, có thể tính là nhị đại khá nổi tiếng trong Tí Hộ Sở Thần Vực.

Càng khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi hơn chính là, vậy mà Hắc Bối Cẩu lại bị giết chết bằng một chiêu, căn bản không có cơ hội đánh trả. Mặc dù có phần lơ là trong đó, nhưng không thể phủ nhận nhân loại có thể một chiêu giết chết nó tuyệt đối không thể là người bình thường.

Nhìn thân thể Hàn Sâm được ánh đỏ bao phủ, đôi cánh rung động lơ lửng trên không trung, vẻ mặt của tất cả mọi người đều vô cùng phức tạp.

“Ngươi chết chắc rồi.” Trong đôi mắt xinh đẹp của Thần Nữ nổi lên sát ý đằng đằng, mặc dù Hắc Bối Cẩu không phải là thủ hạ của nàng, nhưng cũng là bạn đồng hành lớn lên từ nhỏ với nàng, hơn xa những thuộc hạ bình thường của nàng nhiều.

Hắc Bối Cẩu bị giết khiến cho Thần Nữ cực kỳ phẫn nộ, ngay cả sát ý trong lòng cũng khó mà che giấu được.

Hết chương 1541.

Chương 1542. Cường thế chém giết

Tuy mặc dù đang nổi giận đùng đùng thì đầu óc của Thần Nữ vẫn tỉnh †áo hệt như cũ, hai cánh bướm ở phía sau lưng Hàn Sâm tỏa ra khí tức vô cùng khủng khiếp, rõ ràng không phải là thứ bình thường, gần như có thể chắc chắn chính là hạch gen siêu cấp.

Thần Nữ không biết hạch gen siêu cấp của Hàn Sâm đến từ đâu, nhưng mà nàng cũng không hề chủ quan chút nào, lập tức triệu hồi Thần Chi Hoàn ra ngoài, bao phủ về hướng Hàn Sâm.

“Chém giết ấu thể sinh vật Thần siêu cấp, không lấy được thú hồn, hạch gen đã bị phá vỡ, máu và thịt có thể dùng làm thức ăn, có thể lấy được tinh hoa gen sinh mệnh, hấp thụ ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm Gen Thần”

Trong đầu Hàn Sâm vang lên âm thanh săn giết, nhưng mà hắn đã không còn thời gian để lắng nghe thêm nữa, Thần Chi Hoàn đã bao phủ đến chỗ hắn.

Tâm trạng của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc vô cùng phức tạp, mặc dù thế lực của Sư Vương Sơn cực kỳ mạnh mẽ, nhưng mà chắc chắn Thần Vực

cũng không phải kẻ yếu, nó cũng không thật sự muốn khai chiến với Thần Nữ, nếu không trước đó đã không giằng co lâu như vậy rồi.

Bây giờ Thần Nữ đã thật sự nổi giận, rất nhiều dị sinh vật cũng đang mãnh liệt tấn công về phía Hàn Sâm, ngay lập tức khiến cho Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc có phần không thể nào lựa chọn nổi.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc hét lên với Thần Nữ: "Thần Nữ, ngươi đừng có mà làm loạn, nếu không đừng trách bản vương trở mặt vô tình"

Nhưng mà Thần Nữ chỉ lạnh lùng nói: "Nhân loại này chết chắc rồi, điều này cũng chẳng liên quan gì đến ngươi, nếu như ngươi cố ý giúp nhân loại này thì ta cũng sẽ không giơ cao đánh khẽ đâu."

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhìn thấy sát ý của Thần Nữ đã quyết thì hơi do dự, nhưng vẫn ra lệnh cho những thuộc hạ của mình xông về phía những dị sinh vật của Thần Vực, cơ mà chính bản thân nó lại không ra tay, cũng không sai thuộc hạ đi ngăn cản Thần Nữ.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc không muốn làm cho tình hình tiếp tục mở rộng thêm, nó dự định sẽ tìm một cơ hội để ổn định lại tình thế hỗn loạn lúc này.

Hàn Sâm cũng không để ý quá nhiều như vậy, cánh bướm rung động tránh thoát khỏi cú đánh của Thần Chi Hoàn, dùng tốc độ cực kỳ nhanh vọt về phía Thần Nữ.

"Cái tên đó thật sự là Hàn Sâm sao? Sao mà hắn lại có thể có được hạch gen siêu cấp vậy?" Ngọc Huyễn có chút không dám tin nhìn Hàn Sâm đang giáng xuống giống như một vị Thần.

Nhưng trong lòng Ngọc Diệu lại đang hưng phấn: "Bất kể tại sao hắn lại có thể có được hạch gen siêu cấp, cuối cùng cơ hội của chúng ta cũng đã tới rồi, cả hai bên Sư Vương Sơn và Thần Vực sẽ cùng bị thiệt hại, đường hầm Thần Quang chính là của chúng ta."

"Con mẹ nó, bây giờ lão Hàn hung hãn như vậy sao? Nói giết dị sinh vật cao cấp của Thần Vực thì lập tức giết, quả thật là mất trí rồi." Ánh mắt của

Đường Chân Lưu cũng đang nhìn chằm chằm.

Nữ Hoàng đang chiến đấu với dị sinh vật của Sư Vương Sơn ở trong bầy dị sinh vật, đôi mắt xinh đẹp lóe lên ánh sáng lập lòe kỳ lạ.

Nàng cũng được coi là người thăng cấp lên Bán Thần trong thế giới nhân loại mới tương đối sớm, nhưng mà bởi vì vận may không tốt lắm, bị nhốt ở bên trong Tí Hộ Sở Thần Vực, chỉ có thể chịu đựng sự chèn ép của dị sinh vật nên phát triển tương đối chậm, cho đến bây giờ cũng chỉ vừa mới thăng cấp lên hạch gen Hoàng Kim không bao lâu.

Nhưng mà Nữ Hoàng biết rất rõ về sự mạnh mẽ của Hắc Bối Cẩu, Hàn Sâm có thể giết Hắc Bối Cẩu bằng một kiếm, thực lực như thế đã được xếp vào trình độ cao nhất ở bên trong Tí Hộ Sở thứ tư rồi.

“Mười năm không có tin tức của hắn, không ngờ là hắn đã tiến xa hơn rồi.” Trong lòng Nữ Hoàng âm thầm khẽ than thở.

Dưới sự biến hóa của thân pháp, trong lúc Nữ Hoàng đi lại giữa không gian thì thân thể như thoắt ẩn thoắt hiện, cũng không thực sự đi chiến đấu mà phần lớn tinh lực đều chú ý đến Hàn Sâm và Thần Nữ hơn.

Thần Nữ thấy Hàn Sâm đã tránh thoát được cú đánh của Thần Chi Hoàn và xông lại về phía bản thân, vẻ mặt không thay đổi chút nào, đột nhiên lại triệu hồi ra một chiếc đoản đao mạnh mẽ chém về phía Hàn Sâm đang xông tới kia.

Toàn thân chiếc đoản đao kia hệt như ô kim, một đao mang theo ánh đao màu đen chém ra, dường như là ngay cả không gian cũng đều sẽ bị cắt đứt.

“Cát Liệt Đao! Thậm chí ngay cả Cát Liệt Đao mà Thần Nữ cũng mang tới, quả nhiên người đứng đầu Thần Vực vô cùng cưng chiều nàng.” Ngọc Diệu có phần hơi đố ky nói.

Cát Liệt Đao cũng là hạch gen siêu cấp có tiếng tăm lừng lẫy ở bên trong Tí Hộ Sở Thần Vực, có năng lực cắt hết tất cả mọi thứ, có thể nói là sức mạnh vô địch.

Năm đó lúc chủ nhân của Cát Liệt Đao còn sống, không biết Cát Liệt Đao đã cắt nát bao nhiêu hạch gen của sinh vật Thần siêu cấp rồi, không có người nào ở bên trong Tí Hộ Sở thứ tư không biết đến cái danh tiếng tàn bạo đó.

Mặc dù Cát Liệt Đao vẫn còn chưa đạt tới trình độ cấp cuồng bạo, nhưng mà về phương diện uy lực còn kinh khủng hơn rất nhiều so với hạch gen siêu cấp cuồng bạo.

“Thậm chí ngay cả Cát Liệt Đao Thần Nữ cũng mang tới đây, như vậy thì chắc chắn Hàn Sâm sẽ chết nếu cứ xông lên, đúng thật là người thiếu hiểu biết không biết sợ, may mắn có được ‘chút sức mạnh thì đã kiêu căng ngạo mạn, không biết trời cao đất dày, cũng đáng phải chết.” Ngọc Huyễn thản nhiên nói.

Trong lúc Ngọc Diệu và Ngọc Huyễn đang nói chuyện thì Hàn Sâm cũng đã vọt tới trước mặt Thần Nữ, Cát Liệt Đao trong tay Thần Nữ mang theo ánh đao khủng khiếp cũng đã chém lên người Hàn Sâm.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhìn thấy vậy thì cũng thầm hoảng sợ: “Thậm chí ngay cả Cát Liệt Đao Thần Nữ cũng đã mang tới, tên kia chết chắc rồi, không phải là bản vương không cứu ngươi, mà là dưới Cát Liệt Đao, bản vương cũng bó tay bất lực.”

Kengl

Trong lúc tất cả mọi người đều cho là Hàn Sâm sẽ chết chắc thì đột nhiên thấy Hàn Sâm giơ cánh tay lên, lại muốn dùng cánh tay để ngăn chặn Cát Liệt Đao.

“Đúng thật là quá ngây thơ, cho dù là sinh vật Thần siêu cấp thì cũng không thể nào ngăn được lưỡi đao sắc bén này.” Trong lòng mọi người đều nảy ra suy nghĩ như vậy cùng một lúc.

Nhưng mà một giây sau lại thấy trên cánh tay của Hàn Sâm xuất hiện một thứ khiên tay màu đen giống như con cua, chặn nhát chém của Cát Liệt Đao lại.

Ánh đao màu đen của Cát Liệt Đao chém lên trên khiên tay, thế mà ánh đao gần như có sức mạnh vô địch đó lại không thể chém vỡ được khiên tay ra, thân đao của Cát Liệt Đao chém lên bên trên khiên tay cũng chỉ để lại một vết đao sâu khoảng một tấc ở trên đó.

“Sao có thể như vậy chứ? Đây là loại khiên gì vậy? Vậy mà lại có thể ngăn cản được sức mạnh của Cát Liệt Đao ư?” Ngọc Huyễn lập tức thất thanh kêu lên.

Sắc mặt của Ngọc Diệu và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, thậm chí là cả của chính Thần Nữ cũng thay đổi rõ rệt, không ai ngờ rằng Cát Liệt Đao lại có thể bị ngăn cản.

Bụp!

Trên mặt Kim Văn Bá Thuẫn hiện ra kim văn chữ “bá”, lực phản chấn

của Cát Liệt Đao lập tức quay ngược trở về, cổ tay của Thần Nữ đang cầm đao vừa mới kêu răng rắc một tiếng thì Cát Liệt Đao đã rơi khỏi

†ay bay ra ngoài, người cũng phun ra máu bay về phía sau.

Mặc dù Thần Nữ có thể sử dụng được sức mạnh của Cát Liệt Đao, nhưng mà thân thể của nàng và hạch gen bản mệnh cũng chưa tiến hóa đến siêu

cấp, không thể chịu nổi lực phản chấn khủng khiếp như thế này.

Đôi cánh của Hàn Sâm rung lên, toàn thân như một hào quang đỏ xẹt qua bầu trời, Thái A Kiếm chém qua như một cơn gió, lập tức chém Thần Nữ sau khi đã hộc máu ngã xuống thành hai nửa trên không trung.

Tất cả mọi người đều sợ hãi đến ngây người, vốn dĩ không thể tin được Hàn Sâm lại có thể giết được Thần Nữ.

Đây chính là đứa con gái được cưng chiều nhất của người đứng đầu Thần Vực, không nói đến việc tại sao Hàn Sâm có thể có sức mạnh lớn như vậy, cho dù có sức mạnh như thế, đổi lại thành Ngọc Diệu và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng không dám ra tay tàn nhẫn.

Nhưng mà bây giờ Hàn Sâm lại đã giết chết Thần Nữ, điều ấy khiến cho những người đang đứng ở nơi này đều sửng sốt, thậm chí là Ngọc Diệu muốn kiếm hời kia cũng đang sững sờ đứng ở đó, tình hình đã đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự đoán của nàng, làm cho nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Hàn Sâm cũng nhíu mày không nói gì, rõ ràng hắn đã giết chết Thần Nữ rồi, nhưng mà lại không nghe thấy âm thanh chém giết, chỉ thấy Thần Nữ bị chém thành hai nửa, thân thể hóa thành một luồng tia sáng trốn vào bên trong Thần Chi Hoàn, trong phút chốc Thần Chi Hoàn đã biến mất vào trong không trung không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Ta nhất định sẽ giết ngươi.” Chỉ có âm thành tràn ngập thù hận của Thần Nữ vẫn đang vang vọng trên không trung.

Hết chương 1542.

Chương 1543. Chiếm lĩnh đường hâm Thần Quang

Hàn Sâm thấy Thần Nữ vẫn chưa chết, trong lòng thầm cảm thấy hơi đáng tiếc. Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc thì lại thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu Thần Nữ thật sự bị giết chết, nó mà bị liên lụy vào trong đó, nói không chừng sẽ dẫn đến chiến tranh giữa Sư Vương Sơn với Thần Vực.

Tuy rằng Sư Vương Sơn không sợ Thần Vực, nhưng chỉ vì loại chuyện này mà nổ ra chiến tranh giữa hai Tí Hộ Sở siêu cấp thì quả thật chẳng có lợi chút nào.

Hàn Sâm thấy thanh Cát Liệt Đao này không hề bỏ chạy cùng với Thần Nữ, thế là bèn bắt nó lại.

"Lấy được hạch gen siêu cấp Cát Liệt Đao."

Hàn Sâm thầm vui vẻ bèn cất ngay Cát Liệt Đao đi. Cát Liệt Đao có thể chém thành vết trên Kim Văn Bá Thuấn, quả thật sức tàn phá của nó vô cùng kinh hồn. Có thể hốt được hạch gen siêu cấp như vậy thì rất có lợi cho sự thăng cấp của Hàn Sâm.

Dù sao Thái A Kiếm cũng chỉ cứng rắn mà thôi, dựa vào sức mạnh của Hàn Sâm mới có thể phát huy được uy lực. Mà tự bản thân Cát Liệt Đao đã có sức mạnh Cát Liệt rất lớn mạnh, đối với Hàn Sâm bây giờ mà nói thì hiển nhiên Cát Liệt Đao càng có thể tăng mạnh lực chiến đấu của hắn hơn, đặc biệt là năng lực giết chết sinh vật siêu cấp thần.

Thần Nữ bỏ chạy mất hút, những dị sinh vật của Tí Hộ Sở Thần Vực cũng đều nhao nhao chạy trốn. Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc không hề phái tay sai chạy theo đuổi giết, bản thân nó cũng không muốn thật sự đối địch với Tí Hộ Sở Thần Vực.

Hàn Sâm thấy Nữ Hoàng không bỏ chạy bèn đi tới trước mặt Nữ Hoàng hỏi: "Ngươi không bị khế ước hạn chế đúng không?"

Nữ Hoàng gật đầu: "Nếu như bị khế ước hạn chế thì ta đã không ở lại rồi"

"Vậy là tốt rồi, đợi ra khỏi di tích Thần, ta sẽ đưa ngươi quay về Liên Minh" Hàn Sâm nói rồi nhìn về phía Tiểu Sư Tử Vương nói rằng: "Bảo

người của ngươi bảo vệ cổng vào đường hầm Thần Quang. Không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào trong đó."

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc vội vàng đáp một tiếng, phân phó tay sai chiếm giữ toàn bộ sơn cốc.

Bây giờ trong lòng Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc thấp thoáng có vài phần sợ hãi Hàn Sâm. Lúc trước nó còn tưởng Hàn Sâm định mượn sức của nó chiếm lấy đường hầm Thần Quang, bây giờ xem ra hoàn toàn không phải như vậy.

Hơn nữa Hàn Sâm nói giết là giết với một tồn tại như Thần Nữ, thực lực vừa mạnh vừa đáng sợ. Nó thật sự sợ Hàn Sâm nhất thời không vui rồi làm thịt cả nó luôn.

Dù cho có được hạch gen siêu cấp là Sư Tâm Ấn thì Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc vẫn không có quá nhiều cảm giác an toàn.

Ở trước mặt Hàn Sâm, danh tiếng của thiếu chủ nhân Sư Vương Sơn không thể mang đến một chút cảm giác an toàn nào cho Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cả.

Đáng lẽ Ngọc Diệu muốn kiếm lợi, nhưng khi nhìn thấy Thần Nữ suýt nữa thì bị Hàn Sâm chém chết, phải mượn sức mạnh của Thần Chi Hoàn mới có thể chạy thoát thì đâu còn dám động thủ.

"Tiểu Sư Tử Vương, dựa theo giao hẹn, hẳn là bọn ta có thể vào đường hầm Thần Quang, đúng chứ?" Ngọc Diệu đi tới trước sơn cốc nói với Tiểu Sư Tử Vương.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cười khổ đáp: "Nếu như ta chiếm được đường hầm Thần Quang thì đương nhiên điều này không thành vấn đề. Nhưng bây giờ ở đây không phải do ta quyết định."

Nói rồi, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhìn về phía Hàn Sâm.

"Muốn vào đường hầm Thần Quang cũng được, mỗi người phải giao ra hai viên hạch gen cấp Bảo Thạch." Hàn Sâm hờ hững bảo.

Tuy rằng Hàn Sâm cũng muốn giết chết Ngọc Diệu và Ngọc Huyễn, nhưng bọn chúng là dị linh, giết chúng ở chỗ này cũng vô dụng, trái lại sẽ khiến sau này bọn chúng càng cẩn thận hơn. Nếu thật sự muốn ra †ay với bọn chúng thì phải một đòn giết ngay, ngay cả đá linh hồn của chúng cũng phải hủy diệt luôn, khiến chúng không có bất kỳ cơ hội giấy giụa nào.

“Ngươi đừng có mà quá đáng!” Ngọc Huyễn có vẻ căm tức nói. Thế lực trước đây chiếm đường hầm Thần Quang, cùng lắm thì cũng chỉ muốn một viên hạch gen Bảo Thạch mà thôi.

“Quá đáng à? Thế thì ba viên đi.” Hàn Sâm lại từ tốn nói tiếp. “Ngươi…” Ngọc Huyễn lập tức nổi giận.

“Bốn viên.” Hàn Sâm vẫn không biến sắc, không đợi Ngọc Huyễn dứt lời đã phun ra hai tiếng tiếp theo.

“Hai viên thì hai viên.” Ngọc Diệu cau mày nói. Ở trong di tích Thần, nàng không nắm chắc có thể chiến thắng Hàn Sâm, chỉ đành phải tạm thời nhẫn nhịn.

“Bây giờ là mỗi người bốn viên, một viên cũng không thể thiếu.” Hàn Sâm chỉ chỉ vào Đường Chân Lưu rồi nói tiếp: “Nhưng các ngươi cũng có thể dùng thứ khác để thay thế, giải trừ khế ước cho người kia rồi giao cho ta, ta có thể miễn trừ một nửa phí cho các ngươi.”

“Người có thể giao cho ngươi, cũng có thể giải trừ khế ước, nhưng ta muốn miễn phí toàn bộ.” Ngọc Diệu nhìn thoáng qua Đường Chân Lưu, sau đó nói với Hàn Sâm.

Đối với nàng mà nói, Đường Chân Lưu chỉ là một con tốt thí hạch gen Thanh Đồng, nếu có thể đổi được lợi ích như vậy thì chẳng lý nào cứ giữ mãi không buông.

Tuy rằng Ngọc Diệu cũng nghĩ tới việc lấy Đường Chân Lưu để uy hiếp Hàn Sâm, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ ý định này.

Nàng không biết một nhân loại nhỏ bé yếu đuối như Đường Chân Lưu có bao nhiêu phân lượng trong lòng Hàn Sâm. Sợ cuối cùng lại chữa lợn lành

thành lợn què.

Không thành công thì thôi, mất nhiều tiền để vào đường hầm Thần Quang chỉ là thứ yếu. Nhỡ mà Hàn Sâm lên cơn điên như khi nãy, cũng giết bọn họ như Thần Nữ. Tuy rằng bọn họ có thể sống lại từ đá linh hồn, nhưng sẽ mất đi cơ hội tìm kiếm Thần vật trong di tích Thần.

“Một nửa, thêm một viên hắn chẳng đáng.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Giằng co một lúc, Hàn Sâm tuyệt đối không đồng ý nhượng bộ. Cuối cùng Ngọc Diệu vẫn lựa chọn thỏa hiệp, dùng Đường Chân Lưu đổi lấy điều kiện giảm một nửa phí qua cửa. Một người bốn viên hạch gen cấp Bảo Thạch thật sự quá đắt, ngay cả Ngọc Diệu cũng khó mà góp được nhiều hạch gen cấp Bảo Thạch như vậy.

Nhưng sau khi được miễn giảm rồi vẫn phải giao ra hai viên hạch gen cấp Bảo Thạch, điều này còn độc ác gấp đôi so với thế lực chiếm đường hầm Thần Quang lúc di tích Thần mở ra hồi trước.

Vốn dĩ Ngọc Diệu và Ngọc Huyễn cho rằng Hàn Sâm cũng thu lệ phí như vậy với những dị sinh vật và dị linh khác, nhưng ai ngờ khi mấy dị sinh vật và dị linh rải rác đến đây hỏi giá, Hàn Sâm lại chỉ lấy bọn họ một viên hạch gen, làm Ngọc Diệu và Ngọc Huyễn tức giận muốn hộc máu.

Ngọc Huyễn căm tức định nói gì đó nhưng lại bị Ngọc Diệu kéo đi vào trong đường hầm Thần Quang.

“Đừng nói mấy lời oán giận vô dụng, chúng ta không phải đối thủ của hắn trong di tích Thần. Mọi chuyện đều phải nhịn, chờ ra khỏi di tích Thần rồi, đến lúc ấy đương nhiên sẽ có rất nhiều biện pháp dạy dỗ hắn.” Đi vào đường hầm Thần Quang rồi Ngọc Diệu mới lạnh mặt nói.

“Ta nhất định phải rút gân róc xương hắn” Sát khí trong mắt Ngọc Huyễn rừng rực, nàng nói bằng một giọng căm hận.

Được thả tự do, Đường Chân Lưu kích động rơi lệ đầy mặt: “Lão Hàn, không cần phải nói gì cả, sau này có việc gì cần giúp cứ nói ta một tiếng.”

“He he, đúng là có rất nhiều chuyện cần ngươi giúp đỡ, sau này Tiểu Hoa đi học ở học viện của các ngươi, học phí lấy giá ưu đãi chứ?” Hàn Sâm cười nói.

“Cái gì mà giá ưu đãi, mọi chỉ phí đều được miễn toàn bộ, hơn nữa tuyệt đối là đãi ngộ cao cấp nhất.” Đường Chân Lưu võ ngực đáp.

“Thế ta không khách sáo đâu nhé, đợi trở lại Liên Minh rồi nói. Nào tới đây, chúng ta cũng vào đường hầm Thần Quang thử vận may đi, nói không chừng có thể nâng cao được đẳng cấp hạch gen đấy.” Hàn Sâm dẫn Đường Chân Lưu và Nữ Hoàng cùng đi vào đường hầm Thần

Quang.

Đường hầm Thần Quang chính là một cái đường hầm đi xuyên qua núi, cùng lắm toàn bộ chiều dài chỉ gói gọn trong mười mấy dặm mà thôi, nhưng bên trong có một loại sức mạnh kỳ lạ sẽ sản sinh ra áp lực cực lớn với những người tiến vào đường hầm. Áp lực từ nhẹ đến nặng dần, càng đi sâu vào trong đường hầm áp lực sẽ càng lớn, đồng thời loại sức mạnh kỳ lạ này cũng càng rõ ràng hơn.

Nếu thiên phú đủ tốt, tố chất thân thể cũng đủ mạnh thì trong lúc đối kháng với sức mạnh kỳ lạ sẽ có thể lĩnh ngộ ra vài điều, giúp công pháp của bản thân đột nhiên tăng mạnh, trực tiếp thăng lên một cấp bậc cũng là chuyện thường xảy ra.

Hết chương 1543.

Chương 1544. Lên cấp dưới áp lực

Đường hầm rộng tương đương với hầm trú ẩn của lực lượng phòng không dưới lòng đất, hai chiếc ô tô đi song song nhau không thành vấn đề. Cách mỗi cây số lại thấy được một nguồn sáng giống mặt trời †reo trên trần đường hầm, thoạt nhìn vừa gần vừa xa, loại cảm giác này cực kỳ quái lạ.

Mỗi lần đi qua một nguồn sáng, áp lực bên trong đường hầm Thần Quang lại lớn hơn vài phần. Trước kia sinh vật cấp Bảo Thạch tới nơi này, dù cho là con cháu của sinh vật Thần siêu cấp đi nữa thì cũng đều chỉ đi tới được nguồn sáng thứ mười bốn là không dám tiến lên trước nữa, hoặc có thể nói là muốn đi cũng không được.

Thế nhưng từ bên này đường hầm nhìn sang có thể thấy những nguồn sáng như mặt trời này treo một loạt trên trần như đèn đường, số lượng có hơn mười chín cái.

Cho đến bây giờ vẫn chưa có ai biết đi tới cuối đường hầm Thần Quang sẽ có thứ gì.

Mặc dù là dị sinh vật siêu cấp đang trong quá trình thăng cấp thì cũng không đi được tới cuối đường hầm Thần Quang.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng đi theo vào đây, lặng lẽ vừa cười vừa nói: “Coi như chúng ta không đánh nhau thì không quen biết, lại làm quen một lần nữa nhé, ta là Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc của Sư Vương Sơn, không biết các hạ xưng hô thế nào?”

“Hàn Sâm, nhân loại.” Hàn Sâm đáp, hắn không có cảm tình gì với Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cả, nhưng cũng chưa tới mức ác cảm quá lớn, chí ít nó vẫn giữ lời.

Trong lúc Hàn Sâm nói chuyện cùng Tiểu Sư Tử Vương, đám người Ngọc Diệu phía trước thỉnh thoảng lạnh lùng liếc mắt nhìn qua, hiển nhiên là hết sức bất mãn với Hàn Sâm.

Đang lúc nói chuyện thì lại có người đi vào đường hầm Thần Quang, vốn dĩ Hàn Sâm tưởng là đám dị sinh vật và dị linh rải rác kia, nhưng ai ngờ người đi vào lại là Lục Đạo.

Ngọc Diệu thấy Lục Đạo thì lòng chợt nảy ra một ý nghĩ. Với tính cách của Lục Đạo Đại Đế, chắc chắn sẽ không có khả năng giao hạch gen gì hết, nếu Hàn Sâm nổi lên xung đột với hắn, tám chín phần mười sẽ bị Lục Đạo Đại Đế giết chết.

Vốn định đi về phía trước thì Ngọc Diệu lại dừng bước, dự định chờ một lát xem Lục Đạo có thể nổi lên xung đột với Hàn Sâm hay không.

“Chị, không ngờ Lục Đạo Đại Đế cũng tới đây, không biết Hàn Sâm có biết hắn hay không. Nếu như không biết, với tính cách của Lục Đạo Đại Đế, tám chín phần mười sẽ đánh nhau.” Ngọc Huyễn cũng có cùng suy nghĩ với Ngọc Diệu, hạ giọng mang vẻ hưng phấn nói với Ngọc Diệu.

Quả nhiên Lục Đạo đi về phía Hàn Sâm, nhưng ngoài dự đoán của Ngọc Diệu và Ngọc Huyễn, Lục Đạo Đại Đế nói chuyện như với người quen cũ: “Sao ngươi cũng tới đây?”

“Tới di tích Thần thì sao có thể không đến đường hầm Thần Quang.” Hàn Sâm cười đáp.

Lục Đạo Đại Đế gật đầu: “Cũng phải, vậy thì đúng lúc, chúng ta có thể so thử xem ai đi được xa hơn trong đường hầm Thần Quang.”

Biểu cảm trên mặt của Ngọc Diệu và Ngọc Huyễn đều hiện vẻ kỳ quái, không hiểu nổi sao Hàn Sâm lại quen biết Lục Đạo Đại Đế, hơn nữa với tính cách của Lục Đạo Đại Đế thế mà lại nói chuyện cùng Hàn Sâm, dường như xem Hàn Sâm như một tồn tại bình đẳng với mình khiến bọn họ rất là giật mình.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc thấy Hàn Sâm nói chuyện phiếm với Lục Đạo Đại Đế cứ như bạn bè thì trong lòng càng thêm kính nể: “Bảo sao hắn mạnh như vậy, ngay cả Thần Nữ muốn giết là giết, hóa ra quả nhiên là người có thân phận lớn. Năm ấy khi Lục Đạo Đại Đế chưa tự hủy để trùng tu, tiếng tăm của hắn còn lớn hơn cả phụ vương, mà Hàn Sâm lại có thể giao lưu ngang hàng với hắn, địa vị chắc chắn không thấp.”

Lục Đạo không phải người nói nhiều, sau khi nói vài câu với Hàn Sâm thì đi vào trong đường hầm Thần Quang.

Hàn Sâm và Nữ Hoàng, Đường Chân Lưu, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đồng thời đuổi theo.

Bảo Nhi dựa vào lòng Hàn Sâm, Thần Thú Tinh Hải vẫn đi theo đằng sau Hàn Sâm. Tiểu Ngân Ngân thì ngồi trên đầu nó nhìn từng hàng nguồn sáng đẳng trước ở trong đường hầm.

Nguồn sáng như mặt trời nhỏ gắn trên trần đường hầm làm sáng trưng cả con đường. Ánh sáng rọi lên người Hàn Sâm như chất lỏng khiến Hàn Sâm cảm tưởng như thể mình đang đi trong nước.

Nhưng loại cảm giác này rất nhỏ, không hề tạo thành gánh nặng quá lớn với Hàn Sâm.

Gần như tất cả mọi người đều rất dễ dàng đi qua nguồn sáng thứ nhất. Sau khi qua nguồn sáng thứ nhất, loại cảm giác này rõ ràng tăng lên rất nhiều, nhưng đối với đám người Hàn Sâm cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Mọi người cứ đi tiếp, đến nguồn sáng thứ năm thì Đường Chân Lưu đã bắt đầu không chịu nổi áp lực kinh khủng kia. Toàn thân hắn vã mồ hôi đầm đìa, lưng như cõng một ngọn núi lớn đi về phía trước. Mỗi một bước đều phải dùng nỗ lực cực lớn, mồ hôi túa ra liên tục.

Dù sao hắn vẫn chỉ là hạch gen Thanh Đồng, bất kể tố chất thân thể hay là sức mạnh hạch gen vẫn còn rất yếu, có thể đi tới đây đã là tốt lắm rồi.

“Còn có thể đi tiếp không?” Hàn Sâm nhìn Đường Chân Lưu hỏi.

“Không thành vấn đề, ta vẫn có thể chịu đựng, ít nhất cũng phải đi qua nguồn sáng thứ sáu.” Đường Chân Lưu cắn răng nói.

Hàn Sâm không nói thêm gì nữa, đứng bên cạnh Đường Chân Lưu tiếp tục đi về phía trước. Áp lực nơi này với hắn vẫn quá nhỏ, trên cơ bản chẳng tạo thành trở ngại nào.

Đường Chân Lưu thấy người khác đều đi rất dễ dàng, Tiểu Ngân Ngân còn nằm trên đầu Thần Thú Tinh Hải như thể chẳng hề quan tâm đến áp lực nơi này, trong lòng hắn thầm thở dài nói: “Đám người bên cạnh Hàn Sâm đều kinh khủng như vậy, ta không biết phải bao lâu nữa mới có thể đuổi kịp.”

Nhưng Đường Chân Lưu cũng không hề có ý định từ bỏ, hắn vẫn đi từng bước khó khăn về phía trước, đã rớt lại sau cùng, hơn nữa càng đi càng chậm, bắp thịt trên người gồng cứng lên như thể bất kỳ lúc nào cũng sẽ có nguy cơ căng rách lớp quần áo ướt đẫm.

Hàn Sâm không cố ý nhìn Đường Chân Lưu nhưng vẫn chú ý đến hắn. Nếu như hắn không chịu được nữa thì sẽ mang hắn ra ngoài ngay lập tức, tránh cho hắn bị hủy ở chỗ này.

Ngoài dự đoán của Hàn Sâm, tuy rằng Đường Chân Lưu bước đi rất khó khăn nhưng vẫn kiên trì được. Khi sắp đi tới nguồn sáng thứ sáu đã có thể nghe thấy xương cốt trên người hắn phát ra tiếng răng rắc, khiến người ta lo lắng xương của hắn có thể bị gãy mất hay không.

Ầm!

Đường Chân Lưu vừa bước đến nguồn sáng thứ sáu thì trên thân thể hắn tỏa ra thần quang như có ánh sáng bạc trắng lao ra, nhìn thử thì không ngờ lại là hạch gen tăng lên một cấp bậc, thăng lên cấp Bạch

Ngân.

Ngọc Diệu và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đều hơi liếc mắt sang. Mặc dù thăng cấp trong đường hầm Thần Quang không phải là chuyện đáng ngạc nhiên, nhưng có thể thăng cấp ở đây chứng minh rằng tư chất vẫn rất tốt.

Đường Chân Lưu mệt lả ngồi dưới đất, không đi về trước nữa. Tùy rằng hạch gen thăng cấp, nhưng tố chất thân thể không hề tăng. Khả năng chịu đựng của thân thể hắn cũng đã đến giới hạn, không có khả năng đi về trước nữa.

“Ta đi không nổi, các ngươi đi đi, ta chờ các ngươi ở chỗ này.” Đường Chân Lưu ngồi tại chỗ thở phì phò nói.

Hàn Sâm gật đầu, tiếp tục đi về phía trước với đám người Nữ Hoàng.

Khi đi đến nguồn sáng thứ chín, Nữ Hoàng cũng bắt đầu có vẻ cố hết sức, đến nguồn sáng thứ mười, mới đi được một nửa, trên người Nữ Hoàng cũng tỏa ra thần quang, hạch gen cũng tăng lên một cấp bậc.

“Mặc dù vào đường hầm Thần Quang có xác suất nâng cao đẳng cấp hạch gen, nhưng đó cũng chỉ là xác suất nhất định thôi, những dị sinh vật và dị linh khác đều không có thay đổi gì, hai nhân loại như Đường

Chân Lưu và Nữ Hoàng lại đều thăng cấp, đây là trùng hợp, hay là có

nguyên nhân đặc biệt gì?” Hàn Sâm thầm nghi ngờ trong lòng.

Hết chương 1544.

Chương 1545. Tại sao không thăng cấp

Sau khi thăng cấp, Nữ Hoàng không đi về trước nữa mà nói với Hàn Sâm: "Tố chất của cơ thể ta chưa đủ, miễn cưỡng đi tiếp cũng không có kết quả tốt gì, vân nên ở chỗ này chờ các ngươi trở về thì hơn."

Hàn Sâm thấy nàng vẫn còn dư sức, nhưng không tiếp tục đi về phía trước nữa, trong lòng cũng thấy bội phục, có thể nhất trí giữa nhận thức và hành động, lĩnh ngộ của Nữ Hoàng ở Dịch Thiên Thuật cũng đã nâng cao một bước.

Sau khi đi qua nguồn sáng thứ mười, trong đám dị sinh vật và dị linh mới bắt đầu có người thăng cấp, nhưng xác suất rất nhỏ, trên cơ bản trong hai mươi người mới có một người thăng cấp, còn đám dị sinh vật còn lại dù đi đến lúc không còn sức để đi tiếp nữa thì có kiên trì đến đâu cũng vẫn không hề có dấu hiệu thăng cấp.

Hơn nữa có thể thăng cấp đều là hạch gen dưới cấp Bảo Thạch, không có một hạch gen cấp Bảo Thạch nào thăng lên siêu cấp cả.

Sau khi đi qua nguồn sáng thứ mười hai, hầu hết dị sinh vật và dị linh đều đã không còn sức để đi tiếp. Lúc đi đến nguồn sáng thứ mười ba, ngay cả Ngọc Huyễn cũng phải dừng lại, Tí Hộ Sở Thiên Ngoại chỉ còn có Ngọc Diệu là đang đi tiếp.

Ánh mắt Ngọc Diệu liếc về phía Hàn Sâm, nhưng gương mặt lại hiện nỗi kinh ngạc. Hàn Sâm có thể đi tiếp không hề ngoài dự đoán của nàng, nhưng hai con dị sinh vật một lớn một nhỏ bên cạnh Hàn Sâm, còn cả Bảo Nhi trong lòng Hàn Sâm vậy mà cũng có thể đi tiếp, mà cũng không hề có biểu hiện gắng sức quá mức gì mới là điều khiến nàng thật sự khiếp sợ.

Sinh vật có thể đi qua thần quang thứ mười ba, trong cấp Bảo Thạch đã coi như là đỉnh cấp rồi. Mà đám dị sinh vật đi cùng Hàn Sâm này lại có thể đi tới tận đây, quả thật khiến Ngọc Diệu rất giật mình.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc còn giật mình hơn, nó có thể đi tới đây, chủ yếu là bởi vì phương thức thăng cấp của dị sinh vật khác với nhân loại.

Sự thăng cấp hạch gen của nhân loại phụ thuộc vào trình độ thăng cấp công pháp. Sau khi hạch gen được tiến hóa có ảnh hưởng rất nhỏ với thể chất.

Nhân loại muốn thăng cấp thể chất thì phải hấp thụ gen của dị sinh vật.

Thế nhưng dị sinh vật lại không thăng cấp theo kiểu như vậy. Sự thăng cấp hạch gen của bọn họ có liên quan trực tiếp đến thân thể, mỗi lần hạch gen thăng cấp thì tố chất thân thể cũng sẽ tăng lên theo diện rộng.

Bởi vậy nên dị sinh vật thăng lên cấp Bảo Thạch đều sẽ có được tố chất thân thể cấp Bảo Thạch, không cần phải dùng cách khác để tăng cao tố chất thân thể.

Gen của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc quả thật rất mạnh, hạch gen †ăng nhanh vùn vụt, từ cấp Bạch Ngân liên tục tăng lên hai cấp, đã đạt tới cấp Bảo Thạch, tố chất thân thể cũng đồng thời tăng lên. Không giống như Nữ Hoàng và Đường Chân Lưu, tuy rằng hạch gen thăng cấp nhưng bởi vì tố chất thân thể không hề tăng lên nên khó có thể đi tiếp.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc rất hài lòng với biểu hiện của mình, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Ngân Ngân và Thần Thú Tinh Hải cũng không tốn chút sức nào đi đến tận đây, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: “Quả nhiên Hàn Sâm là một nhân vật vô cùng đáng sợ, ngay cả dị sinh vật bên người hắn đều có được tư chất đỉnh cấp như vậy, không biết chúng nó có thể đi tới thần quang thứ mười bốn không, nếu có thể đi tới đo, hiển nhiên chúng là đời sau của sinh vật Thần siêu cấp đỉnh cấp.”

Hàn Sâm không để ý Ngọc Diệu và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đang suy nghĩ gì. Trong lòng hắn thầm thấy kỳ lạ, tại sao Đường Chân Lưu và Nữ Hoàng đều thăng cấp mà hạch gen của hắn lại vẫn chẳng có phản ứng gì.

Hắn có bốn viên hạch gen bản mệnh, ngoại trừ Chân Huyết đã thăng lên cấp Hoàng Kim ra, những viên khác đều vẫn là cấp Bạch Ngân. Hẳn là phải rất

dễ dàng thăng cấp mới đúng, thế nhưng hắn đã đi tới tận đây rồi mà bốn viên hạch gen bản mệnh lại vẫn chẳng có phản ứng gì cả.

Bây giờ vẫn đang đi về phía chỉ còn lại Ngọc Diệu, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, Lục Đạo và đám người Hàn Sâm. Trong lòng bọn họ có nhiều suy nghĩ, ai cũng không nói gì mà đi về phía trước.

Sau khi qua thần quang thứ mười bốn, bước chân mọi người đều chậm lại.

Rất nhiều cường giả trước kia có thể đi tới đây đều là đỉnh cấp trong cấp Bảo Thạch, tại thân quang thứ mười bốn đã có cơ hội khiến hạch gen Bảo Thạch thăng lên siêu cấp.

Mục tiêu ban đầu của Ngọc Diệu chính là chỗ này, nhưng bây giờ nhìn lại, đám dị sinh vật bên người Hàn Sâm vậy mà đều có thể đi tới đây, khiến trong lòng nàng kinh hãi: “Những sinh vật bên cạnh hắn, lẽ nào đều là đời sau của sinh vật đỉnh cấp? Bằng không sao có thể dễ dàng đi tới tận đây được?

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng càng khẳng định rằng Hàn Sâm chắc chắn có lai lịch không tầm thường, nếu không tại sao bên cạnh hắn lại có khả năng tụ tập nhiều đời sau của sinh vật đáng sợ như vậy.

Hàn Sâm thì chẳng hề bất ngờ với điều này. Trước đây Tiểu Ngân Ngân ăn rất nhiều Thủy Châu Sinh Mệnh, tiềm lực tuyệt đối không thể chê, tiềm lực không hề kém hơn so với đời sau của sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo.

Nhưng cả Thần Thú Tinh Hải cũng có thể đi tới tận đây thì lại khiến Hàn Sâm hơi có chút ngoài ý muốn.

Lúc trước khi Hàn Sâm phát hiện ra thi thể của Thần Thú Tinh Hải, thấy hạch gen chỉ là cấp Bảo Thạch, Hàn Sâm còn tưởng rằng Thần Thú Tinh Hải chỉ là sinh vật Thần Huyết mà thôi, bây giờ xem ra có gì đó không đúng lắm.

Cái loại năng lực xuyên qua vật chất của Thần Thú Tinh Hải, thấy thế nào cũng không phải thứ mà sinh vật Thần Huyết có thể có được, bây giờ nó lại

dễ dàng đi tới tận đây, hiển nhiên rất có tiềm lực, còn có không gian thăng cấp rất lớn.

“Quái lạ, tại sao con Thần Thú Tinh Hải này lại chỉ có cấp Bảo Thạch nhỉ? Lẽ nào nó không phải cha mẹ của thú hồn Tiểu Tinh Hải ư?” Hàn Sâm thầm suy đoán trong lòng.

Thấy dáng vẻ của Tiểu Thần Thú Tinh Hải, dường như còn chưa dùng hết toàn lực, vẫn còn dư sức đi tiếp về phía trước.

Tiểu Ngân Ngân vẫn ngồi trên đầu Tiểu Tinh, căn bản chẳng hề lãng phí sức lực của nó đi về trước.

Nhưng áp lực trong đường hầm Thần Quang không chỗ nào là không có, mặc dù Tiểu Ngân Ngân ngồi trên đầu Tiểu Tinh, song áp lực nó phải thừa nhận vẫn thế, xem nó không có biểu hiện quá mức mệt mỏi gì, tiềm lực của nó cũng vô cùng đáng sợ.

Vốn dĩ Ngọc Diệu còn có tâm trạng tranh cao thấp với Hàn Sâm, nhưng cứ đi rồi đi, thân thể nàng ngày càng rã rời, đừng nói là so sánh với Hàn Sâm, coi như là so với đám dị sinh vật bên người Hàn Sâm dường như cũng chẳng bằng.

Khi sắp đến nguồn thần quang thứ mười lăm, Ngọc Diệu đã bước đi khó khăn, năng lực chịu đựng của thân thể sắp đến cực hạn, nhưng Ngọc Diệu vẫn cắn răng kiên trì đi về phía trước.

Trong nháy mắt khi Ngọc Diệu vượt qua nguồn thần quang thứ mười lăm, trên người tỏa ra hào quang lấp lóe như ánh sao ban ngày, thế mà hạch gen lại thăng cấp.

Ngọc Diệu tức thời vui mừng quá đỗi: “Đúng là phải cảm ơn mấy kẻ †rong nhóm Hàn Sâm đã kích thích ta, nếu như chỉ có một mình ta, sợ rằng khó có thể đi tới tận đây, cũng không thể thành công thăng cấp hạch gen.”

Hàn Sâm liếc mắt nhìn Ngọc Diệu, không cần phải nói, Ngọc Diệu cũng thăng lên siêu cấp. Vốn ban đầu nàng là cấp Bảo Thạch, điều này không phải nghi ngờ gì cả.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc lại thấy phiền muộn. Sau khi nó thăng cấp liên tục hai lần thì không còn động tĩnh gì nữa cả, hôm nay khó khăn vượt qua nguồn thần quang thứ mười lăm mà vẫn không hề thăng cấp, nhưng nó cảm thấy thân thể mình đã đạt tới giới hạn, sợ rằng khó mà đi tiếp được.

“Hôm nay ta thăng lên siêu cấp, thực lực của ta ở đây đã coi như là đỉnh cấp, mặc dù có hơi thắng không vẻ vang gì, nhưng lần này ta thắng chắc, ngoại trừ Lục Đạo Đại Đế ra, chắc chắn ta là người có thể đi xa nhất.” Ngọc Diệu lại thầm suy nghĩ trong lòng.

Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh cũng đều vượt qua cửa ải thứ mười lăm, nhưng hạch gen của chúng nó vẫn không thăng cấp.

Hết chương 1545.

Chương 1546. Tiềm lực đáng sợ

Vốn Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc định từ bỏ, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Thần Thú Tinh Hải vẫn còn đi về phía trước thì lại cắn răng liều mạng đi theo.

“Ta không tin, ta không bằng cả đám dị sinh vật bên cạnh hắn.” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc thầm quyết tâm, cố chịu đựng đi về phía trước.

Khi đi được một nửa thì thấy trên người Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc †ỏa ra ngọc quang khắp nơi, vậy mà hạch gen lại thăng cấp lần nữa, lên thẳng tới siêu cấp.

“Hừ, quả nhiên ta mạnh nhất.” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc hưng phấn rống to hơn.

“Thiên phú của người này cao thật, thậm chí còn thăng liên tiếp ba cấp, không hổ là đời sau của dị sinh vật đỉnh cấp.” Trong lòng Hàn Sâm thầm hâm mộ, đến giờ hạch gen bản mệnh của hắn vẫn chẳng có chút phản ứng nào.

Sau khi Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc thăng lên siêu cấp, nhất thời có hơi lâng lâng, bởi vì tố chất thân thể tăng cấp diện rộng nên áp lực của †hần quang thứ mười lăm yếu hơn rất nhiều với hắn. Hắn nhẹ nhàng chạy đến bên người Hàn Sâm nói: "Hàn Sâm, có hứng thú thi với ta không, xem xem ở đây ai có thể đi xa hơn?"

"Thắng thì được lợi gì?" Hàn Sâm thuận miệng hỏi.

"Nếu như ngươi có thể đi xa hơn ta, ta sẽ bái ngươi làm đại ca, sau này ngươi nói gì thì ta làm đó, ngươi bảo ta đi hướng đông ta tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, ngươi bảo ta lên núi ta tuyệt đối không xuống biển" Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đảo đồng tử một vòng rồi nói.

Nó biết Hàn Sâm rất lợi hại, nhưng đó là bởi vì Hàn Sâm sử dụng hạch gen và thú hồn.

Còn đơn giản chỉ xét về tố chất thân thể thì Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhìn ra được Hàn Sâm cũng chỉ mạnh hơn dị sinh vật cấp Bảo Thạch một ít thôi, vẫn chưa đạt được tiêu chuẩn siêu cấp.

Mà trong đường hầm Thần Quang, ngoại lực đều vô dụng, chỉ có thể dùng sức mạnh tự thân của cơ thể đối kháng với thần quang, vậy nên nó mới có lòng tin như vậy.

"Được, cứ quyết định như thế đi." Hàn Sâm cười một cười rồi nói.

"Đừng vội vàng thế, ngươi thua cũng phải vậy đó, phải bái ta làm đại ca mới được, sau đó ta nói gì ngươi làm nấy." Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc bèn vội vàng nói.

"Được." Hàn Sâm gật đầu.

Ngọc Diệu ở bên cạnh không nói gì. Tuy rằng Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng thăng lên siêu cấp khiến lòng nàng thấy hơi không thoải mái lắm, nhưng nàng vẫn khá xem trọng Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc.

Nhân loại khác với dị sinh vật và dị linh. Dù cho hạch gen bản mệnh của Hàn Sâm thăng lên siêu cấp ở đây đi nữa thì tố chất thân thể của hắn cũng

chẳng tăng được, giống như hai nhân loại lúc nãy vậy. Chỉ đành phải dừng lại ở đó, dù thế nào cũng không có khả năng sánh ngang được với Tiểu Sư Tử Vương khi thăng lên siêu cấp.

Sở dĩ Ngọc Diệu không hề ra tay với Hàn Sâm sau khi thăng lên siêu cấp chỉ vì sợ hãi hạch gen và thú hồn của Hàn Sâm, mà không phải thực lực của bản thân Hàn Sâm.

Lục Đạo vẫn chẳng nói gì, chỉ thong thả đi về phía trước, không thèm để ý tới những người khác, cũng không quan tâm bọn họ nói gì hay làm gì.

Điều khiến Ngọc Diệu thật sự kinh ngạc chính là, không chỉ Hàn Sâm mà ngay cả Bảo Nhi, Tiểu Ngân Ngân và Tỉnh Hải Thần Thú đều đang vượt qua nguồn thần quang thứ mười sáu.

Phải biết rằng chúng nó vẫn chỉ là hạch gen Bảo Thạch, còn chưa thăng lên siêu cấp mà lại có thể vượt qua nguồn thần quang thứ mười sáu. Trước đây Ngọc Diệu chưa từng nghe nói đến chuyện này, trong lòng thấy hơi hoảng sợ.

“Rốt cuộc đám kia là đời sau của sinh vật gì, sao có thể có tiềm lực đáng sợ như vậy? Chẳng lẽ chúng nó đã là sinh vật Thần siêu cấp rồi ư? Không thể nào, nếu như trước đó đã là siêu cấp thì căn bản chẳng thể đi vào di tích Thần được” Trong lòng Ngọc Diệu thầm thắc mắc.

Tiểu Sư Tử Vương cũng hết sức giật mình như Ngọc Diệu. Nó từng nghe Bạch Sư Vương nói, chỉ có đời sau của dị sinh vật cực kỳ đáng sợ mới có thể dùng thân thể cấp Bảo Thạch đi qua thần quang thứ mười sáu. Nhưng đấy cũng là tồn tại hiếm có hàng tỉ năm mới xuất hiện, tại sao bên người Hàn Sâm lại có nhiều như vậy.

Đang lúc Ngọc Diệu và Tiểu Sư Tử Vương thầm giật mình thì thấy trên người Thần Thú Tinh Hải lấp lóe ánh sao đêm như những vì sao đang xoay tròn, ánh sáng trông cực kỳ lung linh.

“Tiểu Tinh thăng lên siêu cấp!” Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, có lẽ do đây là con sinh vật Thần siêu cấp đầu tiên hắn bồi dưỡng được ở Tí Hộ Sở của Thần thứ tư.

Lúc này Ngọc Diệu không còn nghỉ ngờ gì nữa, biết được ban đầu Tiểu Thần Thú Tinh Hải quả thật chỉ là cấp Bảo Thạch, trong lòng càng hoảng sợ hơn.

Có thể dùng thân thể cấp Bảo Thạch đi tới thần quang thứ mười sáu, năng lực như thế ở trong đám dị sinh vật tuyệt đối là đỉnh cấp nhất. Nếu không chết yểu giữa đường thì chắc chắn có thể thăng đến trình độ sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo, trở thành chiến lực đỉnh cấp nhất trong Tí Hộ Sở thứ tư.

Ngay cả Lục Đạo cũng hơi biến sắc mặt, không khỏi chăm chú đánh giá Tiểu Thần Thú Tinh Hải, sau một lúc mới lên tiếng: "Truyền thuyết ngày xưa kể rằng từng có một con Tinh Hải Long Vương tung hoành khắp Tí Hộ Sở thứ tư, sức mạnh của con Tỉnh Hải này khiến chúng sinh thần phục, không người nào có thể địch nổi, cuối cùng thăng cấp ở biển nơi chân trời, nó là con cháu của Tinh Hải Long Vương à?"

Hàn Sâm lắc đầu đáp: "Không phải, Tiểu Tinh chỉ là đời sau của sinh vật Thần Huyết thôi, có điều gen hơi đột biến một chút."

Hắn không biết Tiểu Tinh có phải con cháu của Tỉnh Hải Long Vương gì gì kia không, nhưng dù có phải đi chăng nữa thì Hàn Sâm cũng sẽ không thừa nhận. Tên tuổi lớn như vậy áp lên người Tiểu Tinh, ai biết được cái tên Tinh Hải Long Vương gì kia có bao nhiêu kẻ thù còn đang ở trong Tí Hộ Sở thứ tư, quả thật chính là tự rước lấy phiên phức.

Nhưng nếu Tiểu Tinh thật sự là đời sau của Tinh Hải Long Vương kia thì lý do tại sao nó lại có tiềm lực lớn như vậy không còn khó giải thích nữa. Dù sao cũng là một tồn tại đã thăng lên làm Thần trong truyền thuyết, nếu thật sự có quan hệ thân thích, vậy thì cũng coi như Tiểu Tinh là hậu duệ của Thần.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, lúc sắp đến gần thần quang thứ mười bảy, Tiểu Ngân Ngân đã lộ ra nét mệt mỏi, thân thể run lên bần bật, dường như đang đối kháng với lực lượng áp bách cực lớn.

Điều khiến Hàn Sâm thấy kỳ lạ là không biết tại sao đi đến tận giờ, tuy rằng hắn có thể cảm giác được áp lực của thần quang, nhưng lại không có khoa

trương như trong tưởng tượng, cũng không hề tạo thành gánh nặng quá lớn với thân thể của hắn.

“Quái lạ, tố chất cơ thể ta cũng chỉ mạnh hơn một ít so với dị sinh vật cấp Bảo Thạch, cũng chẳng mạnh hơn bao nhiêu so với đám Ngọc Diệu, tại sao ta lại không cảm giác được áp lực mạnh mẽ của thần quang nhỉ?” Hàn Sâm càng đi càng thấy kỳ lạ, đã sắp đến thân quang thứ mười bảy rồi mà hắn vẫn không cảm thấy áp lực quá lớn.

Sau khi đi tới thần quang thứ mười bảy, Tiểu Ngân Ngân lập tức đứng lên lưng của Thần Thú Tinh Hải, bộ lông màu bạc trên người nó xù lên, xương cốt toàn thân đều phát ra tiếng kẽo kẹt kỳ dị, vẫn đang cật lực đối kháng với một lực lượng nào đó.

Vốn Hàn Sâm còn lo lắng Tiểu Ngân Ngân không chịu đựng nổi, nhưng Thần Thú Tinh Hải cũng đã cõng nó đi qua thần quang thứ mười bảy, có điều Tiểu Ngân Ngân vẫn đang khổ cực chống đỡ, hạch gen chưa hề tiến hóa.

Đi được một nửa thần quang thứ mười bảy, rốt cuộc Tiểu Ngân Ngân không chịu nổi mà nhảy xuống khỏi lưng của Thần Thú Tinh Hải, dừng ở chỗ đó không đi tiếp nữa.

Xem ra nó đã đạt tới giới hạn, không có sức lực đi về phía trước nữa.

“Tiềm lực của Tiểu Ngân Ngân sẽ không thể yếu hơn Thần Thú Tinh Hải mới đúng, sao hạch gen của nó lại không hề thăng cấp nhỉ?” Hàn Sâm hơi ngờ vực trong lòng.

Hết chương 1546.

Chương 1547. Ung dung đi về phía trước

Trong đường hầm Thần Quang, người vẫn đang tiếp tục đi về phía trước chỉ còn lại Ngọc Diệu đã thăng lên siêu cấp, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc, Thần Thú Tinh Hải, cộng thêm cả Hàn Sâm và Lục Đạo.

Bảo Nhi vẫn nằm trong lòng Hàn Sâm, nhưng khi Hàn Sâm giới thiệu đều nói Bảo Nhi là thú hồn thú cưng của hắn, chỉ cần Hàn Sâm có thể đi tiếp thì nàng hẳn cũng có thể đi tiếp cùng, nhưng bản thân Hàn Sâm lại hiểu rõ Bảo Nhi không phải là thú hồn.

Sau khi đi qua thần quang thứ mười bảy, mặc dù là Ngọc Diệu đã thăng lên siêu cấp hay Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng đều cảm thấy được áp lực cực lớn.

Ngọc Diệu và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đều nhìn về phía Hàn Sâm, nhưng thoạt nhìn Hàn Sâm trông vẫn mang dáng vẻ thoải mái như cũ, khiến trong lòng bọn họ ngạc nhiên nghi ngờ, thậm chí hoài nghỉ lúc trước mình nhìn lầm, có phải tố chất thân thể Hàn Sâm đã đạt tới tiêu chuẩn Bán Thần siêu cấp hay không, bằng không làm sao có thể đi được đến tận đây.

Thật sự không tài nào tưởng tượng nổi, một thân thể còn chẳng đạt được cường độ của một sinh vật siêu cấp mà lại có thể đi tới thần quang thứ mười bảy.

Ngay cả sắc mặt Lục Đạo cũng đã hơi nghiêm lại, chắc là đã cảm nhận được một ít áp lực, mà vẻ mặt Hàn Sâm vẫn cứ ung dung như cũ, áp lực trong đường hầm Thần Quang với hắn luôn luôn rất nhỏ.

Cách thần quang thứ mười tám còn chưa đến một trăm mét, thân thể của Ngọc Diệu và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đều bắt đầu run rẩy, mỗi một bước đi đều phải dùng một sự cố gắng to lớn.

Hai người thấy Hàn Sâm và Lục Đạo chưa hề có ý định dừng lại, chỉ đành cắn răng tiếp tục kiên trì đi về phía trước. Có điều tốc độ rõ ràng chậm lại, mỗi bước đi như cõng một ngọn núi.

Máu thịt xương cốt toàn thân dường như phát ra tiếng kẽo kẹt răng rắc. Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc không cam lòng gầm lên, muốn tiếp tục đi về

phía trước nhưng thân thể lại không biết cố gắng mà run rẩy, không bước nổi một bước.

Ngọc Diệu cũng vậy, mắt thấy Lục Đạo và Hàn Sâm đã sắp đi tới chỗ †hần quang thứ mười tám, thế nhưng nàng cảm giác hai chân mình như thể bị dính chặt xuống mặt đất, thế nào cũng không nhấc nổi bước.

“Ta đã thăng lên siêu cấp, tại sao vẫn có chênh lệch lớn như vậy?” Lòng Ngọc Diệu tràn đầy nỗi không cam tâm, điều động sức mạnh †oàn thân muốn bước tiếp lên phía trước như Hàn Sâm và Lục Đạo.

Nhưng vừa bước một bước nữa thì chợt nghe thấy một tiếng răng rắc, cái chân còn lại nâng thân thể lại không thể chống đỡ thân thể một mình, xương đùi dưới áp lực nặng nề đã bị gãy.

Phich!

Ngọc Diệu ngã khụy dưới đất, không cam lòng nhìn bóng lưng từ từ đi xa của Hàn Sâm và Lục Đạo, lại không có năng lực đứng lên tiếp tục đuổi theo.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc liên tục rít gào, đi từng bước về trước, mỗi một bước toàn thân đều run rẩy kịch liệt, nhưng chỉ còn cách thần quang thứ mười tám bốn mét nữa thì cả người nó run lập cập, rốt cuộc không thể di chuyển về phía trước dù chỉ một tấc.

Khoảnh khắc khi Hàn Sâm và Lục Đạo vượt qua thần quang thứ mười †ám thì chợt thấy trên người Lục Đạo tỏa ra kiếm quang như hoa nở, vào đúng lúc này hạch gen trọng hồi siêu cấp.

Nhưng việc hạch gen của Lục Đạo trọng hồi siêu cấp không có ảnh hưởng quá lớn tới tố chất thân thể của hắn. Thân thể hắn vốn là thân thể Đại Đế, bản chất không hề thay đổi so với trước khi hạch gen thăng cấp.

“Mẹ nó, lại thua rồi, cái tên kia thật sự quá mạnh, rốt cuộc sao hắn lại làm được?” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc thấy Hàn Sâm và Lục Đạo vượt qua thần quang thứ mười tám thì không khỏi nản lòng, không cố chống đỡ nữa

nhưng cũng không rút lui mà ngồi tại chỗ nhìn về phía trước, muốn nhìn xem Lục Đạo và Hàn Sâm rốt cuộc ai đi xa hơn.

Người khác có thể không rõ nhưng Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc lại rất rõ ràng. Rõ ràng hạch gen bản mệnh của Hàn Sâm trước đó cũng cấp bậc với hắn, ngay cả hắn đã thăng ba cấp rồi mà hạch gen bản mệnh của Hàn Sâm vẫn chẳng có một chút động tĩnh nào.

Nếu như hắn thật sự vẫn chỉ là hạch gen Bạch Ngân, tố chất thân thể chưa đạt tới siêu cấp mà có thể đi tới mức này đúng là quá đáng sợ.

“Một nhân loại, dù cho tố chất thân thể có chỗ nào khác người thì cũng không thể nào sánh bằng Lục Đạo Đại Đế được.” Ngọc Diệu ngồi tại chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng lưng hai người phía trước.

Nàng không hy vọng Hàn Sâm đi xa hơn. Nếu Lục Đạo Đại Đế đi xa hơn nàng, nàng vẫn có thể chấp nhận, thế nhưng một nhân loại như Hàn Sâm mà trước đây nàng còn chẳng buồn liếc mắt lấy một cái lại có thể đi xa hơn cả nàng khiến nàng khó có thể chấp nhận được sự thật này.

“Ta thấy chưa chắc, Lục Đạo Đại Đế đã lộ vẻ nghiêm trọng rồi mà Hàn Sâm vẫn như trước, cho tới giờ chưa từng thay đổi gì, ta thấy hắn có thể đi xa hơn Lục Đạo Đại Đế.” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nói.

Trong lòng nó vẫn hy vọng Hàn Sâm có thể đi xa hơn. Nó đánh cược thua Hàn Sâm rồi, nhưng nếu Hàn Sâm có thể đi xa hơn cả Lục Đạo Đại Đế, vậy thì trong lòng nó ít nhiều sẽ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Ngay cả Lục Đạo Đại Đế cũng phải thua thì nó bại trước Hàn Sâm cũng chẳng coi là chuyện mất mặt.

Cùng là chịu thua làm đàn em, nhưng làm đàn em cho một cường giả tuyệt thế vô song đương nhiên là có thể diện hơn bao nhiêu so với làm đàn em cho một kẻ vô danh tiểu tốt rồi.

Dị sinh vật luôn luôn sùng bái cường giả từ tận trong xương tủy, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng không ngoại lệ.

Lục Đạo Đại Đế dần dần cảm thấy áp lực mà thần quang mang tới, ngay cả thân thể Đại Đế của hắn cũng bắt đầu có hơi không thể dễ dàng chống đỡ, bắp thịt trên người đều gồng cứng, mồ hôi cũng không khống chế được mà túa ra.

Nhìn thoáng qua Hàn Sâm bên cạnh, ánh mắt Lục Đạo Đại Đế không khỏi cứng lại, chỉ thấy Hàn Sâm vẫn cứ ung dung như khi mới đi vào đường hầm Thần Quang, nhìn trên người hắn ngay cả chút dấu vết của mồ hôi cũng không thấy.

"Tại sao lại như vậy? Thể chất của hắn rõ ràng còn chưa đạt tới siêu cấp, làm sao lại ung dung như vậy được?" Lục Đạo Đại Đế thầm cau mày, nhưng cũng không nghĩ ra được đáp án.

Trước đây có rất nhiều cường giả tới đường hầm Thần Quang, trong đó đủ các loại cường giả tuyệt thế với những hệ thuộc tính khác nhau, cũng có rất nhiều cường giả thăng lên siêu cấp trong đường hầm Thần Quang, thế nhưng bất kể bọn họ có bao nhiêu sức mạnh cũng đều không thể miễn dịch được với sức mạnh trong đường hầm Thần Quang.

Nếu như nói thuộc tính sức mạnh của Hàn Sâm có thể khắc chế được sức mạnh của đường hầm Thần Quang, Lục Đạo Đại Đế lại không thể nào tin nổi.

Thế nhưng trừ điều đó ra thì khó mà giải thích được tại sao Hàn Sâm có thể đi một cách dễ dàng như vậy.

"Ta không hề nhìn lầm người, quả nhiên hắn là một đối thủ khác với những kẻ khác, như vậy ta lại càng mong chờ trận chiến ấy, mau thăng lên siêu cấp đi, để ta nhìn xem rốt cuộc sức mạnh của ngươi đến trình độ nào?" Ánh mắt của Lục Đạo Đại Đế trở nên có phần nóng rực.

Nhưng Hàn Sâm không hề nhìn Lục Đạo Đại Đế. Áp lực của đường hầm Thần Quang với hắn hầu như không đáng kể, nhưng dần dần khi đến gần điểm cuối của đường hầm Thần Quang, Hàn Sâm thấp thoáng cảm giác được chỗ cuối đường kia như có thứ gì đang lay động, tựa như đang triệu hồi hắn từ nơi xa xăm.

“Chẳng lẽ ta không hề bị thần quang áp chế đúng là có nguyên nhân gì đặc biệt ư? Rốt cuộc phía cuối đường hầm Thần Quang có cái gì đây?

Tại sao chỉ duy nhất một mình ta?” Trong lòng Hàn Sâm có hàng nghìn điều thắc mắc, đồng thời cũng sinh ra lòng hiếu kỳ cực lớn, muốn nhìn

thử xem rốt cuộc cuối đường hầm có thứ gì.

Trong lúc bất tri bất giác, Hàn Sâm đã bước nhanh hơn, muốn mau chóng thấy cuối đường hầm Thần Quang rốt cuộc có cái gì.

Hết chương 1547.

2hương 1548. Bóng tối gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt

Hàn Sâm rảo bước nhanh hơn, tức thời bỏ lại Lục Đạo Đại Đế ở đằng sau. Vốn Lục Đạo Đại Đế đã bắt đầu hơi gắng sức, cước bộ chậm lại một chút, Hàn Sâm lại tăng tốc khiến khoảng cách giữa hai người càng xa.

Lục Đạo Đại Đế khẽ nhíu mày, nhưng không hề bị Hàn Sâm ảnh hưởng, vẫn dựa theo nhịp độ của mình đi về trước.

Nhưng cảnh này lọt vào trong mắt của Ngọc Diệu và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc lại khiến bọn họ lộ ra vẻ kinh hãi và không thể tin nổi.

Hàn Sâm có thể đi song song với Lục Đạo Đại Đế đã khiến bọn họ giật mình lắm rồi, nhưng bây giờ Hàn Sâm lại vượt qua cả Lục Đạo Đại Đế, hơn nữa còn đi nhanh hơn cả lúc trước rất nhiều.

Bọn họ nào đã từng thấy chuyện như vậy, có thể đi đến thần quang thứ mười tám đã là cường giả đỉnh cấp muôn đời khó gặp rồi, sau khi vào thần quang thứ mười tám tốc độ chẳng những không giảm mà còn tăng khiến Ngọc Diệu và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhìn trợn mắt há mồm, gần như không thể tin vào mắt của mình, tưởng rằng mình đang nằm mơ.

Nhưng dụi dụi mắt, bọn họ nhận ra đúng là Hàn Sâm tăng nhanh tốc độ hơn, và còn càng lúc càng nhanh. Vốn ban đầu chỉ là đi nhưng sau đó đã biến thành chạy chậm, cứ chạy chậm một đường như thế xông về phía đường thần quang thứ mười chín.

Ngọc Diệu và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đã khiếp sợ đến không nói lên lời, dưới con đường thần quang thứ mười tám mà lại chạy bộ tiến thẳng về phía trước, chuyện này ngay cả nằm mơ bọn họ cũng không nghĩ tới.

"Không hổ danh là tồn tại có thể đánh cược thắng được bản vương, quả nhiên không giống với những kẻ khác." Lúc này Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đã hoàn toàn không còn sự ủ rũ khi thua cược nữa, Hàn Sâm biểu hiện như thế khiến nó cảm thấy thua cuộc là chuyện đương nhiên, thậm chí còn loáng thoáng thấy hơi may mắn.

Ngọc Diệu không nói nổi một lời, nhưng môi vẫn mấp máy vẫn chưa khép lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng đang chạy chậm kia.

"Sao có thể như vậy được… Chỉ là một nhân loại… Chỉ là một nhân loại…" Trong lòng Ngọc Diệu đã cực kỳ phức tạp.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm cũng đã chạy vào trong đường thần quang thứ mười chín, tốc độ vẫn không giảm bớt chút nào, vẫn nhẹ nhàng như vậy, như thể cậu thiếu niên đang tan học về nhà.

Lục Đạo Đại Đế chậm rãi đi về phía trước, mỗi bước đi đều rất nặng nề, nhưng hắn vẫn bước vào được trong con đường thần quang thứ mười chín, có điều chậm hơn Hàn Sâm rất nhiều.

Ánh mắt Lục Đạo Đại Đế kiên định, đi từng bước một về trước theo nhịp độ của mình. Mặc dù mồ hôi trên người đã túa ra ướt đẫm quần áo, nhưng không thể ngăn cản hắn tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này cả người Lục Đạo Đại Đế như một thanh kiếm, một thanh kiếm không biết sợ hãi, tựa như bất kỳ gian nan hiểm trở nào cũng đều không thể ngăn cản hắn tiến về phía trước.

Thế nhưng Lục Đạo Đại Đế mới đi vào đường thần quang thứ mười chín không bao lâu, thân thể Hàn Sâm lại đột nhiên biến mất ở cuối đường hầm Thần Quang.

Đường hầm Thần Quang có mười chín ngọn thần quang rải rác trên trần đường hầm, chiếu sáng trưng khắp đường hầm. Nhưng tại điểm thần quang

thứ mười chín cuối cùng lại tối om, ai cũng không thấy được phía sau nơi tăm tối đó rốt cuộc là cái gì, bởi vì cho tới bây giờ chưa có người nào có thể đi vào trong khu vực tối tăm đó.

Vậy mà hôm nay Hàn Sâm lại dễ dàng đi vào khiến đáy mắt Lục Đạo Đại Đế không khỏi lóe lên một tia sáng, bước chân đi về trước càng thêm kiên định.

"Thật sự đi đến phần cuối của đường hầm Thần Quang kìa!" Tuy rằng đã sớm đoán được là kết quả này, nhưng khi Ngọc Diệu thấy Hàn Sâm biến mất trong bóng tối ở cuối đường hầm Thần Quang thì vẫn không nhịn được chấn động linh hồn.

Di tích Thần này đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, cũng không biết bao nhiêu tồn tại đáng sợ đã từng thăng lên siêu cấp ở chỗ này, thậm chí có rất nhiều dị sinh vật và dị linh thăng lên siêu cấp ở đây, sau đó đều trở thành cường giả siêu cấp độc bá một phương, trong đó đếm không hết bao nhiêu là Đại Đế và sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo.

Dù vậy cũng chưa từng có ai có thể đi tới cuối đường hầm Thần Quang, sinh linh có thể đi vào đường thần quang thứ mười tám đã coi như là đỉnh cấp trong Bán Thần rồi.

Cường giả có thể đi vào đường thần quang thứ mười chín, từ xưa đến nay chỉ đếm được trên đầu ngón tay và đều là tuyệt đại thiên kiêu như Lục Đạo Đại Đế cả.

Thế nhưng dù cho những cường giả kia có xuất sắc đến mức nào, thiên phú cao đến dường nào thì cũng không ai có thể đi tới cuối đường hầm Thần Quang.

Vậy mà hôm nay, một nhân loại như Hàn Sâm lại có thể đi tới được cuối đường hầm Thần Quang, hơn nữa còn là chạy chậm đi vào, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, Ngọc Diệu sẽ không đời nào tin.

Bây giờ nàng đã có thể đoán trước rằng sau khi nàng trở về kể chuyện này cho những dị linh khác nghe, chỉ sợ bọn họ sẽ không tài nào tin có chuyện như vậy.

“Rốt cuộc hắn là loại người gì? Nhân loại sẽ có tiềm lực như vậy sao?” Trong đầu Ngọc Diệu đã rối như tơ vò.

“Không hổ là đại ca của bản vương, đúng là quá mạnh, quả thật chính là người mạnh nhất từ xưa đến giờ.” Lúc này hai mắt Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc tỏa sáng, nó đã hoàn toàn không để ý nỗi nhục khi thua phải bái Hàn Sâm làm đại ca, ngay cả xưng hô cũng sửa lại.

Bây giờ Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đã bắt đầu tính toán, bái Hàn Sâm làm đại ca thì sẽ được lợi gì.

Lục Đạo Đại Đế đi về phía trước như một thanh kiếm sắc không có gì kiên cố mà không phá nổi, cước bộ và ánh mắt đều kiên định và sắc bén, như thể trên thế gian này không có thứ gì có thể ngăn cản hắn.

Một bước hai bước ba bước… Lục Đạo Đại Đế từng bước một đến gần điểm cuối đường hầm Thần Quang, đến gần bóng tối bí ẩn kia hơn, mà trong mắt hắn cũng chỉ còn lại vùng bóng tối kia.

Sau khi cảm xúc của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc và Ngọc Diệu đều hơi bĩnh tĩnh lại thì ánh mắt họ đều rơi trên người Lục Đạo Đại Đế, muốn biết có phải Lục Đạo Đại Đế cũng có thể đi tới được cuối đường hầm Thần Quang hay không.

Khoảng cách đến vùng tối tăm kia ngày càng thu hẹp lại, bước chân của Lục Đạo Đại Đế cũng ngày càng chậm, mỗi một bước tiến lên đều trắc trở như khai thiên lập địa.

Uy thế thần quang quá mạnh mẽ, cho dù là Lục Đạo Đại Đế cũng khó mà thoát khỏi, áp lực trên người ngày càng lớn.

Răng rắc!

Nền đất đá bên dưới đường hầm Thần Quang bị thần quang chiếu rọi ngấm dần không biết bao nhiêu nghìn năm, gần như khó mà đổ vỡ lại đang nứt ra dưới chân của Lục Đạo Đại Đế.

Mỗi một bước đi của Lục Đạo Đại Đế đều để lại một dấu chân thật sâu trên nền nham thạch.

Lúc này khoảng cách giữa Lục Đạo Đại Đế và phần cuối thần quang thứ mười chín còn không đến một trăm mét, ngoại trừ Hàn Sâm ra, đây là phạm vi mà những sinh vật khác chưa từng đặt chân đến được.

Thế nhưng mục tiêu của Lục Đạo Đại Đế không chỉ là thế, hắn phải đi vào vùng tăm tối kia, hắn muốn đi xuyên qua đường hầm Thần Quang này giống Hàn Sâm.

Ánh mắt của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc và Ngọc Diệu đều đuổi theo bước chân của Lục Đạo Đại Đế, tuy rằng không phải tự bọn họ đi nhưng trong lòng vẫn thấy hồi hộp.

Một bước hai bước ba bước… Thế tiến công trên người Lục Đạo Đại Đế ngày càng mạnh, khiến người ta cảm tưởng như hắn đã không phải một người nữa mà là một thanh tuyệt thế bảo kiếm lao về trước.

“Mau lên… Còn chưa đến mười mét nữa thôi…” Ngọc Diệu siết chặt tay.

Nhưng lúc này trên người Lục Đạo Đại Đế bắt đầu chảy máu, máu Đại Đế rỉ từ da ra khiến người ta cảm giác như thấy được một thanh kiếm thần nhuốm máu.

Mỗi một bước tiến lên của Lục Đạo Đại Đế đều có loại cảm giác máu chảy thành sông.

“Cố chịu đựng… Chỉ còn có vài bước nữa thôi…” Ngọc Diệu hy vọng Lục Đạo Đại Đế cũng có thể đi tới cuối hầm, như vậy ít nhiều gì trong lòng nàng còn có thể thấy dễ chịu hơn một chút.

Khắp người Lục Đạo Đại Đế nhuốm máu, bước đi ngày càng chậm nhưng nói chung vẫn đi tới phía trước vùng bóng tối kia.

Sáng và tối rõ ràng như hai thế giới, Lục Đạo Đại Đế cứ thế đứng trước khoảng bóng tối như bức tường mà chẳng nhìn thấy cái gì, trước mặt chỉ là một vùng tăm tối, chỉ thiếu một bước nữa thôi là hắn có thể đi vào trong đó.

Nhưng Lục Đạo Đại Đế vẫn đứng ở đó, một bước cuối cùng trì trệ mãi không thể bước ra.

“Đi vào đi chứ!” Trong lòng Ngọc Diệu hò hét.

Trong lòng Lục Đạo Đại Đế cũng đang gầm thét, kiếm quang đáng sợ lưu chuyển trên người hắn. Hắn muốn bước một bước cuối cùng này, muốn đi vào trong bóng tối, thịt nát xương tan cũng chẳng sợ.

Thế nhưng thần quang kinh khủng kia trấn áp thân thể hắn, dù cho hắn có bộc phát sức mạnh thế nào, tiêu hao thể xác mình ra sao thì hai chân cứ như bị đính chặt tại chỗ, ngay cả một tấc cũng khó mà đi được.

Lục Đạo Đại Đế rất muốn biết rốt cuộc trong bóng tối kia có cái gì, nhưng làm thế nào thân thể hắn cũng không nhúc nhích được, ngay cả ngón tay cũng không thể tiến lên một tấc.

Chỉ còn một bước nữa thôi, lại như thể gần trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Hết chương 1548.

Chương 1549. Một căn phòng

Vẻ mặt Hàn Sâm kỳ lạ đứng trong một căn phòng. Miệng hắn hơi hé ra, cả buổi vẫn chưa khép lại được.

Từ đường hầm Thần Quang nhìn qua thì như là một vùng tăm tối, nhưng sau khi thật sự đi vào thì lại nhận ra bóng tối kia chỉ như một lớp voan mỏng.

Sau khi đi xuyên qua bóng tối thì chính là một căn phòng rộng chừng một phòng nghỉ ngơi. Nếu như chỉ là một căn phòng bình thường, dù cho bên trong căn phòng này có quái thú gì đều không đến mức khiến Hàn Sâm phải kinh ngạc.

Dù sao hắn có thể đi đến tận đây đã chuẩn bị tâm lý phải đối mặt với nguy hiểm rồi. Thế nhưng khi thấy rõ mọi thứ trong phòng, Hàn Sâm vẫn kinh ngạc không thốt lên lời.

Cái bàn, cái ghế, thậm chí còn có cốc uống nước và ghế nằm để nghỉ ngơi. Bản thân mấy thứ này thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng nguyên liệu để chế tạo chúng nó lại là một loại tinh thể mà Hàn Sâm thấy vô cùng quen mắt.

Loại tinh thể này Hàn Sâm đã thấy rất nhiều lần ở phòng điều khiển chính của cái tinh cầu kia, thậm chí cả hình dáng đám bàn ghế cũng rất giống ở chỗ đó.

Hàn Sâm có thể khẳng định, căn phòng được tạo thành toàn bộ từ tinh thể này chắc chắn là đồ vật của đám Tinh tộc kia.

“Tại sao sau đường hầm Thần Quang lại là một căn phòng của Tỉnh tộc?” Bây giờ trong đầu Hàn Sâm tràn đầy vô số dấu hỏi chấm.

Dựa theo nguyên tắc khoa học kỹ thuật của Tinh tộc thì chắc không có khả năng sử dụng được trong Tí Hộ Sở, ngay cả phi thuyền Độc Giác Tiên của hắn cũng không thể sử dụng trong Tí Hộ Sở.

Thế nhưng ở đây lại có một căn phòng nguyên vẹn của Tinh tộc, thật sự quá ngoài dự đoán.

“Chỉ là một căn phòng mà thôi, nói không chừng là do ai mang vào, nhưng nơi này là cuối đường hầm Thần Quang cơ mà? Ai có năng lực như thế, có thể mang nguyên một căn phòng Tinh tộc dọn vào đây?” Ánh mắt Hàn Sâm quan sát xung quanh, hy vọng có thể tìm ra một ít manh mối.

Đồng thời hắn cũng đang tìm kiếm thứ khiến hắn thấy rung động, nhưng ánh mắt quét nhiều lần khắp căn phòng mà vẫn chẳng phát hiện ra thứ gì khiến hắn cảm thấy thật sự rung động.

Ở đây chỉ có một vài đồ dùng sinh hoạt, Hàn Sâm thử ngồi lên cái ghế, nó giống như cái hắn đã thấy ở trong phòng điều khiển chính hồi trước, mặc dù làm bằng tinh thể nhưng ngồi vào lại hết sức mềm mại thoải mái.

Đáng tiếc ở trong Tí Hộ Sở không sử dụng được Độc Giác Tiên, nếu không đã có thể hỏi Độc Giác Tiên xem ở đây rốt cuộc là chỗ nào.

Cuối cùng ánh mắt Hàn Sâm dừng lại ở bên trái căn phòng, ở đó có một cái tủ màu đen bằng tinh thể kê sát vào tường. Hàn Sâm đi tới trước cái tủ tinh thể đưa tay kéo thử ra định nhìn xem bên trong có tư liệu linh tinh gì không.

Hàn Sâm kéo hai lần, cánh tủ chẳng nhúc nhích gì, hiển nhiên đã bị khóa.

Do dự một lát, Hàn Sâm rút Thái A Kiếm ra chém một nhát lên cánh tủ, tia lửa văng khắp nơi, vậy mà trên cánh tủ không sứt mẻ một miếng nào cả.

Hàn Sâm hơi biến sắc, một nhát kiếm này hắn dùng hết toàn lực, thậm chí ngay cả một chút dấu vết cùng chẳng để lại, mực độ cứng cáp của loại tinh thể này thật sự quá đáng sợ.

Đang lúc Hàn Sâm cau mày đánh giá cái tủ thì đột nhiên đồ án Độc Giác Tiên trên tay hắn sáng lên. Thế mà Độc Giác Tiên vẫn luôn không thể sử dụng khi ở trong Tí Hộ Sở lại tự động khởi động.

“Phát hiện phòng điều khiển, có kết nối không?” Âm thanh điện tử trí não của Độc Giác Tiên truyền ra từ bàn tay Hàn Sâm.

“Kết nối.” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc vô cùng: “Ở đây thật sự là phòng điều khiển tinh thể, hơn nữa đồ khoa học công nghệ của Tinh tộc như Độc Giác Tiên có thể sử dụng ở đây ư?”

Điều này đã vượt ra khỏi tưởng tượng của Hàn Sâm. Trong ấn tượng trước giờ của hắn, có lẽ là do quan niệm được truyền thụ từ nhỏ, ở Tí Hộ Sở luôn luôn không thể sử dụng sản phẩm của công nghệ khoa học.

€ó vô số người đã làm rất nhiều kiểu thí nghiệm ở trong Tí Hộ Sở mà kết quả đều giống nhau, từ súng ống đơn giản nhất tới pháo lượng tử tân tiến nhất và chiến giáp sinh hóa siêu cấp đều không thể hoạt động trong Tí Hộ Sở, chúng chẳng khác nào sắt vụn cả.

Trước đó, ngay cả công nghệ khoa học của Tinh tộc như Độc Giác Tiên cũng không thể sử dụng bên trong Tí Hộ Sở, nhưng không biết tại sao bây

giờ lại có thể sử dụng được công nghệ khoa học của Tinh tộc.

“Đang kết nối với phòng điều khiển…” Trên đồ án Độc Giác Tiên phóng ra hào quang rồi hạ xuống ngăn tủ màu đen bằng tinh thể.

Không bao lâu sau thì chợt nghe thấy một tiếng răng rắc, cánh tủ vốn bị đóng kín lại tự động mở ra.

“Kết nối thành công.” Sau khi ngăn tủ mở ra thì hào quang tỏa ra từ trên đồ án của Độc Giác Tiên dần dần mờ đi.

Hàn Sâm nhìn vào bên trong tủ, phát hiện thiết bị tinh thể lóe ra vệt sáng hình như là đài điều khiển, còn những vệt sáng lấp lóe giống như là một loại số liệu, có điều Hàn Sâm không biết rốt cuộc nó là gì.

“Đây là cái gì?” Hàn Sâm hỏi Độc Giác Tiên. “Chưa đủ số liệu, không thể trả lời.” Đồ án Độc Giác Tiên lấp lóe đáp.

Hàn Sâm khế nhíu mày. Hắn hoàn toàn không hiểu gì về khoa học kỹ thuật của Tinh tộc nên dù có biết đây là cái gì cũng vô ích. Hắn cũng chẳng điều khiển được nó.

Đang lúc Hàn Sâm suy tư xem phải làm sao thì đột nhiên thấy một bên khác của căn phòng chẳng biết mở ra một cánh cửa từ lúc nào.

Hàn Sâm tò mò đi tới cạnh đó nhìn thử vào bên trong thì thấy bên trong hình như là một phòng ngủ, còn có một cái giường lớn bằng tinh thể trông có vẻ rất thoải mái.

Trên giường còn bày chăn mền các thứ, một góc chăn bị kéo ra trong có vẻ hơi lộn xộn, dường như lúc chủ nhân trời đi có phần vội vàng nên không gấp gọn chăn lại.

Hàn Sâm đi lên kéo chăn ra xem thứ, bên dưới cũng chẳng có thứ gì. Hắn lại đến bên cạnh cái tủ đầu giường xem xét, bên trên bày một vài chai tinh thể, bên trong còn đựng non nửa chai chất lỏng, nhạt hơn màu rượu vang đỏ một chút, là màu hồng phấn rất đẹp.

Cái chai đang bị đậy kín, Hàn Sâm tiện tay mở nắp ra, tức thời ngửi được mùi rượu tỏa ra từ bên trong.

“Đây là rượu ư? Tinh tộc cũng uống rượu à?” Hàn Sâm cực kỳ không thể tin nổi.

Suy nghĩ một lát, Hàn Sâm đậy nắp chai lại, sau đó cất chai đi rồi mở ngăn kéo tủ đầu giường ra định nhìn thử xem còn có thể tìm được thứ gì hữu dụng hay không.

Sau khi mở ngăn kéo, Hàn Sâm lập tức lộ vẻ vui mừng, bên trong chẳng những có đồ hơn nữa còn có rất nhiều. Có một vài thứ trông như là kẹp tóc, một vài thứ khác thì là trang sức đẹp đẽ, nhiều hơn nữa là một vài bình nhỏ tinh xảo, trông như là những chai lọ trang điểm của phụ nữ.

Trong rất nhiều đồ vật linh tinh, Hàn Sâm thấy được một quyển nhật ký bằng giấy.

Cầm quyển nhật ký ra khỏi ngăn kéo rồi mở bìa ngoài ra thì thấy bên trong quả nhiên viết rất nhiều chữ, vừa nhìn là biết viết tay, kiểu chữ vô cùng xinh xắn đẹp đẽ, có vẻ là được phụ nữ viết.

Điều khiến Hàn Sâm vui mừng hơn là những chữ này đều là chữ thời cổ của nhân loại, trên cơ bản hắn đều có thể đọc được.

Bây giờ Hàn Sâm thấy cực kỳ may mắn khi mình học chữ cổ lâu như vậy, bằng không cầm quyển nhật ký này thì cũng chẳng hiểu được gì.

Hết chương 1549.

Chương 1550. Quyển nhật ký

Hàn Sâm vội vàng đọc nội dung trong quyển nhật ký.

Mặc dù đây là một quyển nhật ký nhưng không hề ghi chú ngày tháng, mỗi trang đều chỉ viết một đoạn văn, cũng không có nội dung liền mạch, như thể

chỉ là một vài dòng nhật ký cảm nhận tùy ý.

“3480 sao lại đần như thế, ta phục hắn thật đấy, thế mà hắn lại bị một con yêu thú Ngọc Cốt giết chết.”

“Đầu của 5079 bị úng nước à? Có chút xíu thực lực như vậy thôi mà muốn đi lang bạt biển Tinh Thần, đúng là tự tìm đường chết.”

“Quả nhiên chết rồi, đúng là đồ ngu ngốc.”

“.”

Quyển nhật ký tràn đầy những dòng oán trách và chê bai như vậy, nhưng Hàn Sâm không biết những con số kia có ý nghĩa gì?

“Lẽ nào Tinh tộc cũng giống nhân loại chúng ta, đã từng tiến vào Tí Hộ Sở rồi săn giết dị sinh vật trong Tí Hộ Sở, những con số kia đại diện cho những người trong Tỉnh tộc ư?” Hàn Sâm thầm suy đoán trong lòng.

Tuy rằng nội dung chủ yếu đều là oán giận và chê bai, nhưng Hàn Sâm vẫn đọc hết từng chữ, sợ bỏ lỡ nội dung quan trọng có thể cho hắn manh mối.

Thế nhưng kết quả lại làm Hàn Sâm rất thất vọng, hắn đọc hơn nửa quyển, bên trong toàn viết những nội dung như nhau, như thể chủ của quyển nhật ký chính là một người ghi chép vô cùng nhàm chán, giống như cả ngày chỉ toàn quan sát người ta chiến đấu.

Cố nén thôi thúc muốn lật ngay tới trang cuối cùng, Hàn Sâm vẫn nhìn từng chữ một. Sau khi lật thêm vài trang nữa, đột nhiên có một đoạn văn khiến Hàn Sâm mừng rỡ.

“Cách ngày trở về còn có ba mươi bốn ngày nữa mà vẫn không có người đủ tư cách xuất hiện, nhiệm vụ thất bại là điều không thể tránh khỏi.”

“Trở về nghĩa là sao? Người đủ tư cách là gì?” Trong lòng Hàn Sâm tràn đầy sự ngờ vực, hắn tiếp tục lật quyển nhật ký, hy vọng nội dung phía sau có thể biết được đáp án.

Nhưng sau đấy cũng toàn là oán giận và chê bai, Hàn Sâm vẫn đọc tiếp, sau khi lật thêm mười mấy trang, rốt cuộc đã thấy được một đoạn nữa mà nội dung không phải là oán trách và trào phúng.

“Nhiệm vụ thất bại, vẫn không thể xác định tung tích của số bốn, rốt cuộc được thoát rồi, sau này không cần phải chịu khổ ở cái chỗ quái quỷ này nữa.”

Sau trang này thì toàn bộ giấy đều để trống không, xem ra chủ nhân quyển nhật ký đã rời khỏi đây nên không viết tiếp nữa.

Trong lòng Hàn Sâm chợt nảy lên một suy nghĩ, hắn lật lại những trang trước. Vừa nãy khi đọc, hắn thấy rất nhiều lời oán giận về người số bốn này, nhưng không quá để ý.

Nhưng lúc chủ nhân quyển nhật ký gần rời đi vẫn nhắc tới cái người số bốn này, hiển nhiên số bốn có hơi đặc biệt, cho nên mới khiến chủ nhân quyển nhật ký nhớ mong như vậy.

Hắn chọn lựa tất cả những lời oán giận về số bốn.

“Một nhát kiếm kia của số bốn cũng không tệ lắm, miễn cưỡng đạt tới trình độ mẫu giáo.”

“Không ngờ số bốn lại định đi giết Thần Huyết Hà, đúng là tự tìm đường chết.”

“Hừ, vậy mà số bốn lại may mắn thành công, đúng là chó ngáp phải ruồi mà.”

“.”

Sau khi sắp xếp lại, quả nhiên phát hiện chủ nhân quyển nhật ký đặc biệt quan tâm tới số bốn.

Khi chủ nhân quyển nhật ký chê bai những số hiệu khác thì đều là cảm giác nhìn xuống từ trên cao như thể đang nhìn con khỉ trong vườn bách thú.

Nhưng chỉ với mình số bốn, mặc dù chủ nhân quyển nhật ký chê bai nhiều nhất, song cảm giác như xem người đó là đồng loại chứ không phải một sinh vật thấp hơn.

Suy xét đọc lại nhiều lần lời móc mỉa về số bốn, Hàn Sâm đại khái có thể phán đoán ra vài điều.

Chắc là giới tính của số bốn là nữ, tuy rằng không biết nàng thuộc Tinh tộc hay là một chủng tộc khác, nhưng chuyện nàng chắc chắn là con gái không hề sai.

Cộng thêm vũ khí nàng dùng là kiếm, còn khá dũng mãnh nữa. Có một lần trào phúng, chủ nhân quyển nhật ký nhắc tới Tuyệt Ly, hồi trước Hàn Sâm từng nghe nói tới, chắc là một loại sinh vật Thần siêu cấp Bán Thần, sức mạnh rất kinh khủng, cả sinh vật Thần siêu cấp cũng không dám tùy tiện trêu chọc nó.

Mà xem nội dung móc mỉa, số bốn giết chết Tuyệt Ly, tuy rằng bị chủ nhân quyển nhật kỳ chê bai kiếm pháp rất tệ, trình độ còn thua cả học sinh tiểu học, nhưng hiển nhiên quá trình chém giết nó không có trắc trở gì, chắc là số bốn đã dễ dàng giết chết Tuyệt Ly.

Còn thêm một điều nữa, chính là số bốn hẳn cực kỳ đẹp.

Trong một câu móc mỉa đã viết như này: “Đắc ý cái gì, chẳng phải trông đẹp một chút thôi à, đẹp thì có thể kiêu ngạo chắc? Số bốn đúng là đồ đáng ghét”

Hàn Sâm liên hệ với những trang móc mỉa số bốn phía trước là có thể biết lúc ấy có một con ấu thể dị sinh vật chủ động đến gần số bốn, đồng thời đi theo nàng cho nên mới có lời mỉa mai như vậy xuất hiện ở những trang sau.

Bây giờ đầu mối mà Hàn Sâm biết được chính là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp hơn nữa kiếm pháp hết sức lợi hại, thực lực ít nhất có thể giết được sinh vật Thần siêu cấp.

Tất cả manh mối tập hợp lại một chỗ, đột nhiên có một bóng dáng hiện lên trong đầu Hàn Sâm lúc bấy giờ.

“Cố Khuynh Thành? Số bốn này có thể là nàng sao?” Hàn Sâm ngẫm lại thì thấy không có khả năng lắm, quyển nhật ký này chẳng biết đã được viết từ tận năm nào rồi, hơn nữa người viết còn là Tinh tộc, rất có thể cùng là người của Tỉnh tộc.

Vả lại, phụ nữ vừa đẹp vừa biết dùng kiếm cũng không chỉ có mỗi một người là Cố Khuynh Thành, dị linh và dị sinh vật hình người cũng có rất nhiều.

Hàn Sâm lại nghiên cứu nội dung của quyển nhật ký thêm mấy lần nữa, ngoại trừ số bốn ra thì chẳng còn quá nhiều điểm sáng. Những kẻ được đánh số khác dường như không được chủ nhân quyển nhật ký để tâm, chỉ thỉnh thoảng móc mỉa vài lời, đa số đều không xuất hiện lần thứ hai.

“Đợi quay về hỏi Cố Khuynh Thành xem nàng có từng giết Tuyệt Ly không, vậy là có thể biết số bốn có phải là nàng hay không.” Tuy rằng Hàn Sâm cảm thấy khả năng số bốn là Cố Khuynh Thành không cao, nhưng vẫn quyết định khi quay về hỏi thử xem.

Hắn lại cẩn thận xem xét phòng ngủ một lần nữa, ngoại trừ những đồ trang sức và chai lọ nhỏ ra thì không còn thứ gì khác, Độc Giác Tiên cũng không nhắc nhở gì cả.

Ngoại trừ hai căn phòng này ra thì không còn lối ra khác. Hàn Sâm thật sự không tìm được vật có giá trị nào nữa, chỉ đành quay về chỗ ban đầu.

Đống trang sức và chai lọ nhỏ, cả quyển nhật ký đều bị Hàn Sâm cất vào trong Tuyệt Tình Bình rồi mang ra ngoài.

Sau khi Hàn Sâm ra khỏi phòng thì lập tức sợ hết hồn. Hắn thấy Lục Đạo đứng im không nhúc nhích ở bên ngoài, cả người gần như đẫm máu, Hàn Sâm mới liếc qua suýt nữa thì không nhận ra được.

Phich!

Khi Lục Đạo thấy Hàn Sâm xuất hiện, thân thể cũng không chịu đựng được nữa, miệng hộc ra máu tươi liên tục, ngã người về sau.

Hàn Sâm bèn vội vàng tiến lên đỡ Lục Đạo, cõng hắn đi trở về, thầm nghĩ trong lòng: “Sao phải khổ thế chứ, chỉ là một con đường thôi mà, cũng có phải đại đạo sinh tử gì đâu, việc gì phải cố chấp như vậy.”

Hắn chỉ biết nói người ta mà lại quên chính mình cũng là một người vì đạt được mục đích mà không màng hậu quả. Mặc dù biết đáp án với hắn cũng chẳng có ảnh hưởng thực chất gì nhưng hắn vẫn phải tìm được đáp án mới thôi.

Chiếu Ngọc Tiểu Sư Tử và Ngọc Diệu thấy Hàn Sâm cõng Lục Đạo Đại

Đế bị thương nặng đã hôn mê trở về thì biểu cảm trên mặt họ càng kỳ lạ.

“Đại ca, ngươi mạnh thật đấy, ngay cả Lục Đạo Đại Đế cũng không đi được tới cuối mà ngươi lại đi vào một cách dễ dàng, thật sự quá lợi hại.” Chiếu Ngọc nói.

Hết chương 1550.

Chương 1551. Lò sắt lớn

Hàn Sâm cõng Lục Đạo ra khỏi đường hầm Thần Quang rồi kiểm tra qua vết thương trên người hắn, phát hiện hắn bị thương rất nặng. May mà thân thể Đại Đế quả thật quá dũng mãnh không gì sánh được, nên cũng không nguy hiểm đến tính mạng.

Ngọc Diệu mang đám Ngọc Huyễn rời đi. Trước khi liếc mắt nhìn Hàn Sâm, ánh mắt kia cực kỳ phức tạp.

Hàn Sâm không lãng phí thời gian đi giết đám Ngọc Diệu, giết bọn chúng một lần cũng chẳng có ích gì, vẫn phải tìm cơ hội diệt cỏ tận gốc.

Bây giờ Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cực kỳ phục tùng Hàn Sâm, mở miệng ra là đại ca, không có cảm giác gượng gạo nào hết, cứ như anh trai ruột không bằng.

Sau khi gặp được Miên Dương, Hàn Sâm cứ nghe thấy hai tiếng đại ca này là lại cảm thấy cực kỳ khó chịu, vậy nên cuối cùng vẫn phải yêu cầu Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc gọi hắn là ông chủ như Miên Dương, Thanh Ngưu là được.

“Hàn Sâm, chúng ta xuất phát thôi chứ nhỉ?” Tiểu Yêu Tinh có chút vội vàng nói với Hàn Sâm.

Tiểu Yêu Tinh không vào đường hầm Thần Quang. Nàng bảo muốn dựa vào chính bản thân mình để tu hành thăng lên siêu cấp, hơn nữa mục tiêu của nàng cũng không phải đường hầm Thần Quang mà là Thần vật của nơi này.

Tự tu hành thăng cấp hay thăng cấp nhờ đường hầm Thần Quang thì mỗi cái đều có lợi ích riêng, không thể nói rõ được cái nào tốt cái nào xấu, mỗi người đều có lựa chọn khác nhau.

Hàn Sâm mang theo đám Bảo Nhi cùng nhau lên đường. Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nằng nặc đòi đi cùng, Hàn Sâm không hề từ chối, có một sinh vật Thần siêu cấp như vậy đi theo cũng là một trợ lực tốt.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc sắp xếp những dị sinh vật khác trông chừng đường hầm Thần Quang, còn mình thì theo Hàn Sâm đi đến những di tích Thần khác.

Hàn Sâm ngồi trên lưng của Thần Thú Tinh Hải, thỉnh thoảng lấy ra một vài thứ linh tinh mân mê ở trong tay. Những thứ này đều được hắn mang đi từ căn phòng ngủ của Tỉnh tộc.

Lúc trước khi hắn ở bên trong đường hầm Thần Quang cảm thấy dường như có thứ gì đó đang kêu gọi hắn, nhưng sau khi đi vào đường hầm Thần Quang thì lại chẳng cảm giác được loại dao động đấy nữa.

Sau khi đi ra ngoài cũng không cảm thấy lại. Bởi vậy nên Hàn Sâm vô cùng ngờ vực, thứ làm hắn dao động có phải là một trong số những thứ đồ linh tinh này không.

Nhưng nhìn đi nhìn lại thì vẫn chỉ là mấy thứ đồ của phụ nữ, không có gì đặc biệt.

“Lại là những con cá ngựa huyền băng kìa!” Tiểu Yêu Tinh bay ở phía trước đột nhiên hô lên.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, quả nhiên thấy một đàn cá ngựa kéo theo cái lò sắt lớn bay qua trên không trung. Nhưng điều khiến Hàn Sâm bất ngờ là lần này bên trong cái lò sắt lớn kia không còn phun ra ngọn lửa nữa mà hình như ngọn lửa băng bên trong lò đã tắt.

“Đàn cá ngựa huyền băng này kéo lò sắt lớn bay đi bay lại trong di tích Thần, rốt cuộc chúng nó muốn làm gì vậy?” Trong lòng Hàn Sâm nghỉ ngờ, tự lẩm bẩm.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nghe vậy bèn vội vàng nói: “Ta từng nghe phụ vương nhắc đến, trước đây khi hắn còn nhỏ đã từng tới di tích Thần, cũng từng thấy đàn cá ngựa huyền băng kéo lò sắt lớn này, hơn nữa phụ vương còn cảnh cáo ta không bao giờ được tới gần chúng nó. Chúng nó đều là những tồn tại vô cùng đáng sợ, mỗi một con cá ngựa huyền băng đều đủ sức đối kháng được với Bán Thần đại siêu cấp.

“Không cần ngươi nói cũng biết thừa đám cá ngựa huyền băng này rất mạnh” Tiểu Yêu Tinh cắt lời Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc.

Hàn Sâm lại có phần kinh ngạc nhìn Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nói: “Chẳng phải Bạch Sư Vương là sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo trời sinh sao?”

“Có rất nhiều người cho rằng phụ vương ta là sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo trời sinh, nhưng thật ra không phải vậy. Phụ vương cũng phải từng bước tiến hóa đi lên.” Nói đến Bạch Sư Vương, trên mặt Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhất thời lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Hàn Sâm ồ một tiếng rồi không nói gì nữa, ánh mắt hắn vẫn luôn nhìn vào đám cá ngựa huyền băng kéo lò sắt lớn kia, nhìn một lát thì nhận ra đàn cá ngựa huyền băng kia đang hạ xuống một ngọn núi băng phía xa xa, trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng.

Đợi một lúc mà vẫn chưa thấy chúng nó lại bay lên.

“Đi thôi, chúng ta đi xem thử xem chúng nó đang làm gì.” Hàn Sâm rất hứng thú với lò sắt lớn. Lúc trước sát khí băng trong lò sắt lớn quá nồng nặc, bây giờ lửa băng trong đó đã tắt. Nếu đến gần một chút, có khi có thể sẽ thấy được bên trong lò sắt lớn có cái gì.

Tiểu Yêu Tinh vẫn nghỉ ngờ cái lò sắt lớn kia có khả năng chính là Thần vật nên lập tức đồng ý đi xem thử.

Mặc dù Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc có hơi do dự, nhưng Hàn Sâm muốn đi xem, nó suy nghĩ một lát rồi vẫn quyết định sẽ đi cùng Hàn Sâm nhìn thử xem sao.

Mấy người họ leo lên trên ngọn núi băng mà lò sắt lớn hạ xuống. Trong vô số những ngọn núi băng ở trong di tích thì ngọn núi băng này không được tính là hùng vĩ nhất, nhưng nó cũng phải cao hơn mười nghìn mét.

May là ngoại trừ sông băng ra thì cũng không phát hiện ra các loại hoa linh tinh quái dị nào. Mọi người đều rất dễ dàng leo lên được đỉnh núi mà không gặp phải nguy hiểm gì.

Sau khi bọn họ leo lên đỉnh núi băng rồi thì mới phát hiện một điều, hóa ra sau ngọn núi băng này vẫn còn một đỉnh núi băng cao hơn nữa ẩn vào trong những đám mây. Đây chính là đỉnh núi băng khi nấy đàn cá ngựa huyền băng kéo lò sắt lớn bay vào.

Hàn Sâm và Tiểu Yêu Tỉnh liếc mắt nhìn nhau, sau đó tiếp tục theo vào.

Đỉnh núi băng cũng không khác sông băng thông thường mấy, chỉ là ẩn vào trong mây nên rất nhanh đã không thấy tung tích của đàn cá ngựa huyền băng nữa.

Tìm cả buổi mới bò lên trên biển mây được thì khung cảnh đập vào mắt khiến đám Hàn Sâm đều hơi kinh ngạc. Họ thấy biển mây mênh mông nghìn dặm như thể đi vào thiên giới thần tiên, chỉ có một ngọn núi băng nhô lên khỏi biển mây như thể một con thuyền băng khổng lồ trôi nổi giữa đại dương.

Đàn cá ngựa huyền băng kéo lò sắt lớn kia đã bay lên tận đỉnh núi băng rồi ngừng lại ở đó giống như chúng đang đợi cái gì đó.

Leng keng! Leng keng!

Chẳng mấy chốc, xích sắt trên cổ đàn cá ngựa huyền băng lại đột nhiên tự động cởi ra, mười một con cá ngựa huyền băng tức thời kêu lên một tiếng vui mừng, đồn dập nhảy xuống ngọn núi, nhảy vào trong biển mây.

Chúng nhún nhảy dạo chơi trong biển mây giống như những con cá thoát khỏi lồng giam.

Không bao lâu sau thì thấy từ xa xa trong biển mây có một đàn cá ngựa băng cả to lẫn nhỏ bơi lại đây, chính là đám mà lúc trước đám người Hàn Sâm gặp ở trong rừng cây đóng băng.

Mười một con cá ngựa huyền băng tức thời nghênh đón muốn tụ chung một chỗ với những con băng cá ngựa kia. Trong đó có vài con băng cá ngựa khá to quấn quít dây dưa với cá ngựa huyền băng giống như những đôi vợ chồng lâu ngày xa cách.

Còn những con băng cá ngựa nhỏ hơn thì vây quanh chúng nó, bơi tới nhảy lui vô cùng vui sướng như khung cảnh gia đình sum vầy.

Hàn Sâm đang nhìn khung cảnh đám cá ngựa gặp gỡ nhau thì Bảo Nhi lại tò mò quan sát lò sắt lớn trên đỉnh núi băng rồi nhảy xuống khỏi lòng Hàn Sâm tung tăng đi về phía đỉnh núi.

Hàn Sâm sợ hết hồn định gọi Bảo Nhi về nhưng lại sợ quấy rầy đến đám cá ngựa huyền băng.

Vả lại Hàn Sâm cũng hết sức tò mò với cái lò sắt lớn kia nên nhanh chóng đuổi theo Bảo Nhi lên đỉnh núi băng.

Tiểu Yêu Tinh và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng theo sau, đoàn người lén lút trèo lên từ mặt bên kia ngọn núi.

Đàm cá ngựa huyền băng đang quấn quít thắm thiết với cá ngựa băng nên dường như không chú ý tới bọn họ.

Trong lò sắt lớn không có lửa băng thiêu đốt, cũng không còn tỏa ra sát khí băng như trước đây, rất nhanh mọi người đã trèo lên tới đỉnh núi. Bảo Nhi nhảy ngay lên đỉnh lò sắt lớn rồi đưa đầu dí sát vào lỗ thông hơi, cặp mắt to tò mò nhìn một vòng bên trong.

Hàn Sâm theo sau chạy tới bế bổng Bảo Nhi lên xách nàng xuống khỏi lò sắt lớn, nhưng hắn cũng tò mò dí mắt vào lỗ thông hơi nhìn thoáng qua bên trong lò sắt lớn.

Hết chương 1551.

Chương 1552. Sinh vật trong lò

Chỉ nhìn thoáng qua đã khiến Hàn Sâm sợ hết hồn. Bởi vì vậy mà bên trong lò sắt lớn lại có một đôi mắt cũng đang nhìn chằm chằm hắn…

May mà Hàn Sâm đã trải qua sóng to gió lớn nên lập tức bình tĩnh lại, ánh mắt không trốn tránh trái lại còn quan sát chủ nhân của cặp mắt kia.

Nhưng nhìn không được rõ lắm bởi vì chủ nhân của cặp mắt mặc một bộ giáp liền thân đen như cái lò sắt lớn này, ngồi cuộn tròn trong lò sắt lớn, chỉ lộ mỗi đôi mắt ra ngoài, những bộ phận khác thì chẳng tài nào thấy được. Có điều nhìn hình dáng đại khái thì trông gần như không khác gì nhân loại.

“Nhân loại? Dị linh hay là dị sinh vật hình người?” Trong đầu Hàn Sâm †hầm hiện lên mấy suy đoán ,ánh mắt vẫn đối diện với ánh mắt trong bộ giáp kia.

Bảo Nhi bò lên vai Hàn Sâm và sít lại gần lỗ thông hơi rồi cũng nhìn sinh vật mặc giáp bên trong chiếc lò sắt lớn, có vẻ hết sức tò mò.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Yêu Tinh, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc và Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Tinh Tinh cũng đều nhích lại gần đồng thời nhìn bên trong chiếc lò sắt lớn.

Cặp mắt trong lò sắt lớn lại không hề di chuyển, vẫn thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, căn bản chẳng để ý đến đám Tiểu Yêu Tinh, giống như bọn họ không hề tồn tại.

Lòng Hàn Sâm khẽ thót một cái, bị đôi mắt này nhìn chằm chằm khiến cảm giác bị nhìn trộm bỗng nhiên tăng lên rất nhiều, trong lòng hắn hơi kinh hãi: "Chẳng lẽ sau khi đi vào di tích Thần, kẻ luôn nhìn trộm ta lại chính là sinh vật trong cái lò sắt lớn này?"

Bị cặp mắt kia nhìn chằm chằm, Hàn Sâm đã bắt đầu hơi nghi ngờ, rốt cuộc cặp mắt kia nhòm ngó mọi sinh vật hay chỉ nhìn trộm mỗi mình hắn.

Lúc trước Hàn Sâm cho rằng mọi sinh linh đi vào di tích Thần đều bị nhìn trộm, nhưng bây giờ cặp mắt kia vẫn cứ đang nhìn chằm chằm vào hắn, chẳng hề để ý tới những người khác khiến Hàn Sâm nghi ngờ phán đoán của mình lúc trước.

Đám Tiểu Yêu Tinh thấy sinh vật bên trong thì cũng hơi ngẩn ra, vốn tưởng bên trong sẽ có bảo vật gì đó, nhưng không ngờ lại là một vật còn sống.

Nhưng sau khi suy ngẫm, trong lòng bọn họ lại có hơi kinh hãi. Lúc trước bên trong lò sắt lớn luôn có lửa băng đáng sợ thiêu đốt, bọn họ cũng đều được chứng kiến sự lợi hại của băng sát, ngay cả tới gần lò sắt lớn cũng không thể.

Vậy mà sinh vật kia lại ngồi bên trong lò sắt lớn, phải chịu đựng lửa băng đốt cháy không biết bao lâu, chỉ điều này thôi dường như đã có thể chứng minh sự đáng sợ của sinh vật bên trong lò sắt lớn.

Mấy người họ đều kinh ngạc lẫn ngờ vực, không biết có nên lập tức rút lui hay không. Rõ ràng sinh vật bên trong lò sắt lớn đã thấy bọn họ, nếu như hắn kêu lên một tiếng đánh động đến đám cá ngựa huyền băng, chỉ sợ ngay cả chết như nào bọn họ cũng không biết.

Mặc dù Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc và Tiểu Tinh Tinh đều đã thăng lên siêu cấp nhưng chống lại mười một con cá ngựa huyền băng thì vân không có chút phần thắng nào.

Còn chưa đợi bọn họ hóa suy nghĩ muốn rút lui trong đầu thành hành động thực tế thì đột nhiên nghe thấy xung quanh cách đó không xa truyền đến tiếng tu tu khiến đám Hàn Sâm giật nảy mình.

Quay đầu nhìn sang thì họ thấy một con cá ngựa băng nhỏ cao hơn một mét không biết từ lúc nào đã chạy tới biển mây bên này đang phồng má lên dùng cái miệng như cái loa nhỏ kêu tu tu với đám Hàn Sâm.

Nhưng trông nó không có thái độ thù địch gì, đôi mắt chớp chớp quan sát đám Hàn Sâm, lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Thế nhưng nó không phải vấn đề, đám cá ngựa huyền băng và cá ngựa băng đều lập tức dừng buổi tụ hội hạnh phúc của chúng nó lại, hơn mười cặp mắt to đều nhìn chằm chằm về phía này.

“Chạy mau.” Hàn Sâm khẽ hô một tiếng rồi bỏ chạy.

Tuy rằng thực lực của hắn đã rất mạnh, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng lắm đạt được tiêu chuẩn siêu cấp mà thôi. Còn mười một con cá ngựa huyền băng kia, không một con nào yếu hơn siêu cấp cả, thậm chí còn có khả năng mạnh hơn. Vả lại cộng thêm sinh vật Thần bí trong lò sắt lớn và một đám cá ngựa băng, nếu thật sự đánh nhau thì đám Hàn Sâm chắc chắn sẽ rất thảm.

Bọn họ liều mạng chạy xuống núi, con cá ngựa băng nhỏ kia cũng cong người chạy theo bọn họ.

Mười một con cá ngựa huyền băng thấy bọn họ thì lập tức nổi giận, điên cuồng đuổi theo. Tốc độ của chúng nhanh đến mức đáng sợ, còn nhanh hơn Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc vừa mới thăng lên siêu cấp rất nhiều.

“Thảm rồi, đám cá ngựa huyền băng kia quá đáng sợ, bị chúng nó đuổi theo chúng ta chết chắc luôn.” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc quay đầu lại nhìn thoáng qua, tức thời cực kỳ sợ hãi. cá ngựa huyền băng chỉ chốc lát đã đuổi tới ngay phía sau bọn họ.

Hàn Sâm cắn răng, ôm Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân đồng thời nhảy lên lưng của Thần Thú Tinh Hải rồi hô lớn: “Tất cả lên đây, Tiểu Tinh Tỉnh chạy mau.”

Tiểu Yêu Tinh cũng nhảy lên theo, mà không ngờ con cá ngựa băng nhỏ kia vậy mà cũng nhảy lên cùng, dáng vẻ giống như chơi rất vui.

Thần Thú Tinh Hải lập tức khởi động năng lực xuyên qua tinh hải, tức khắc quanh người nó tràn ngập ánh sao như là ngân hà hộ thể, tốc độ cũng đột nhiên tăng nhanh rất nhiều.

“Chờ ta đã!” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhào tới, nhưng thân hình nó quá to, chỉ có thể nắm lấy đuôi của Thần Thú Tinh Hải.

Ánh sao lưu chuyển, thân thể của Thần Thú Tinh Hải lập tức đi xuyên vào sông băng khiến những con cá ngựa huyền băng kia đều chỉ vồ vào khoảng không, thân thể chúng va lên mặt sông băng làm sông băng sụp một miếng to.

Thế nhưng cá ngựa huyền băng vẫn không từ bỏ truy đuổi. Thần Thú Tinh Hải đi xuyên trong sông băng thì chúng nó bèn chạy theo ở bên ngoài, tốc độ không hề thua kém Thần Thú Tinh Hải.

Ngoại trừ những con cá ngựa huyền băng nảy ra thì đàn cá ngựa băng cũng đồng thời đuổi tới đây, liên tục kêu lên những tiếng tu tu lạ lùng.

Xoetl

Mắt thấy đám cá ngựa huyền băng chuẩn bị đuổi vào trong tầng mây, nhưng lại thấy xích sắt trên lò sắt lớn tự động bay ra quấn lấy cổ những con cá ngựa huyền băng khiến chúng nó không thể nhúc nhích thêm bước nào, trái lại còn bởi dây xích thu ngắn lại mà bị kéo về bên cạnh lò sắt lớn, trong miệng chúng phát ra tiếng gừ gừ phân nộ, nhưng thế nào cũng không giấy ra khỏi ràng buộc của xích sắt được.

Đàn cá ngựa băng thì vẫn tiếp tục đuổi theo Thần Thú Tinh Hải nhưng sau khi Thần Thú Tinh Hải đi xuyên qua núi băng rồi tiếp tục đi qua mấy dãy núi thì đã cắt đuôi được đàn cá ngựa băng.

Ban đầu vẫn có thể nghe thấy tiếng kêu tu tu của đàn cá ngựa băng, nhưng sau đó thì không còn nghe được bất cứ tiếng nào nữa.

"Thần Thú Tinh Hải đúng là thần khí chạy thoát thân!" Hàn Sâm thâm cảm thán trong lòng, Thần Thú Tinh Hải sau khi thăng lên siêu cấp thì tốc độ và năng xuyên qua tinh hải đều mạnh hơn.

Thần Thú Tinh Hải ngừng lại trên một tảng băng, tất cả mọi người đều

xuống khỏi lưng của Thần Thú Tinh Hải. Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nhìn Thần Thú Tinh Hải ca ngợi: "Người anh em này lại có thể đi xuyên

qua vật chất, đúng là năng lực này quá mạnh mẽ!"

Con cá ngựa băng nhỏ bị đồng thời mang ra ngoài lúc này lại có hơi hoảng sợ, nó đi loanh quanh như là trẻ con không tìm thấy mẹ, trong miệng thỉnh thoảng kêu tu tu hình như là đang gọi người nhà nó.

Có điều đã cách đàn cá ngựa băng rất xa, dù nó có kêu thế nào đi nữa, sợ rằng đàn cá ngựa băng kia cũng không nghe được.

Bảo Nhi nhảy lên lưng con cá ngựa băng nhỏ, đưa cái tay mập mạp ra vuốt ve đầu nó: "Bé ngoan, bé đừng sợ, có Bảo Nhi ở đây với ngươi rồi."

Con cá ngựa băng nhỏ kêu hai tiếng tu tu, đầu dựa vào Bảo Nhi dụi dụi hai cái, cứ như đã tìm được một chỗ dựa vững chắc, không còn bàng hoàng bất lực giống ban nãy nữa.

Hết chương 1552.

Chương 1553. Trở về tháp Thiên Mệnh

Vốn dĩ Hàn Sâm còn muốn giết chết cá ngựa băng nhỏ kia, nhưng thấy dường như Bảo Nhi rất thích nó, thế là đành phải từ bỏ ý định này.

“Không ngờ rằng bên trong lò sắt đó lại có sinh vật, cũng không biết rốt cuộc hắn là dạng tồn tại gì nữa?” Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc nói.

“Một sinh vật sống, chắc không thể nào là Thần vật đâu nhỉ?” Tiểu Yêu Tinh nói với vẻ đau khổ.

“Có phải là Thần vật hay không thì ta không biết, nhưng chúng ta đừng tới đó chọc vào bọn chúng thì tốt hơn. E rằng cá ngựa huyền băng là sự tồn tại cao cấp nhất trong sinh vật siêu cấp, nhưng chúng lại bị dây xích của lò sắt lớn thu phục một cách gọn gàng, trước giờ không có chút năng lực phản kháng nào, sinh vật bên trong lò sắt lớn vô cùng đáng sợ, không phải là kẻ chúng ta có thể đối phó được.” Hàn Sâm nói xong thì bước đi.

Mọi người cũng đều đồng tình với ý kiến đó, không ai dám có ý gì với lò sắt lớn nữa, chỉ có thể đi tới nơi khác thử vận may.

Con cá ngựa băng nhỏ cũng luôn ở cạnh Bảo Nhi, ban đầu có chút nhớ nhung lũ cá ngựa băng, sau này vui vẻ chơi đùa, rất nhanh đã trở nên hoạt bát.

Chẳng qua đám người Hàn Sâm lượn vài ngày trong khu di tích rồi mà vân không thu được gì.

Hàn Sâm cũng chẳng để ý tới việc không thu thập được gì lắm, hắn luôn âm thầm tu luyện bí kỹ đã lấy được trong tòa tháp màu trắng kia. Một khi hắn luyện thành thì sẽ bảo Thần Thú Tinh Hải đưa hắn trở về thử vận may, xem xem có thể lấy được những bảo vật ở đỉnh tháp ra ngoài không.

Nếu nói đến Thần vật, rất có khả năng bảy thứ đồ ở trong tháp là Thần vật.

Hàn Sâm tìm kiếm xung quanh trong di tích với đám Tiểu Yêu Tinh, cũng coi như là đang đi du lịch, hoàn toàn không nghĩ đến những lợi ích có thể kiếm được.

Trải qua hơn nửa tháng lượn lờ trong di tích Thần, ngày hôm đó Hàn Sâm vẫn ngồi trên lưng của Thần Thú Tinh Hải tu luyện bí kỹ như nhưng ngày bình thường thì bỗng nhiên cảm thấy Mệnh Môn của mình dao động, huyết mạch toàn thần đột nhiên chảy mạnh hơn.

Chẳng qua không giống như trước đây, huyết mạch toàn thân không lấy trái tim làm trung tâm vận chuyển nữa mà dòng màu ấy lại chảy vào bên trong Mệnh Môn, sau đó lại chảy ra ngoài. Chuyển biến một cách khó hiểu ấy hình thành lên một hệ tuần hoàn mới, khiến cơ bắp. của Hàn Sâm sinh ra một sự chuyển biến kỳ lạ kéo dưới sự lưu chuyển của dòng máu.

Kiểu biến hóa này không chỉ giới hạn ở dòng máu, máu càng giống tác dụng của một lại chất xúc tác khiến tế bào và gien của Hàn Sâm đều sinh ra một kiểu biến chuyển kỳ lạ.

Bên ngoài của Hàn Sâm không có sự thay đổi nhiều, loại biến chuyển này vốn là ở bên trong, không biểu hiện rõ ra bên ngoài, chỉ có hai con ngươi từ màu đen vốn có chuyển thành màu đỏ máu.

Ngoài màu sắc của con ngươi ra, xem ra Hàn Sâm không khác gì so với trước đó, chẳng qua thực tế bên trong lại phát sinh chuyển biến thay đổi hoàn toàn.

Hàn Sâm cảm giác máu, thịt, xương, cốt của mình giống như đều bị sắp xếp lại vậy, biến đổi khác biệt so với trước đây, rõ ràng trọng lượng cơ thể cũng tăng lên vài lần, nhưng cơ bắp và xương cốt lại giống như loài chim, sinh ra kết cấu trống rỗng, mà máu không hề lưu chuyển trong mạch máu mà lại

lưu chuyển từ trong khoảng không của xương và cơ bắp, trực tiếp ngấm dần vào máu thịt và xương cốt.

Loại chuyển biến này khiến cảm nhận của Hàn Sâm càng thêm nhạy cảm với những biến hóa nhỏ bé của cơ thể, với sức khống chế bản thân thì càng mạnh hơn, càng tinh tế hơn, mà dường như sức mạnh của cơ thể bỗng chốc trở nên cường đại hơn rất nhiều.

Chẳng qua lúc ánh mắt của Hàn Sâm nhìn vào cơ thể của Thần Thú Tinh Hải và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc thì lại giật nảy cả mình.

Thị giác của hắn có chút khác biệt dưới tác dụng của đôi đồng tử màu đỏ, dưới góc độ của huyết sắc, hắn có thể nhìn thấy có chất lỏng màu đỏ đang chảy trôi trong cơ thể của Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc.

Đáng kẽ Hàn Sâm còn cho rằng đó là máu của bọn chúng đang chảy, nhưng nhìn kỹ lại thì lại phát hiện ra không giống lắm.

Nếu như là tuần hoàn máu đang lưu động thì phải lấy trái tim làm †rung tâm mới đúng. Nhưng thứ Hàn Sâm nhìn thấy là không phải là như vậy, dòng chất lỏng màu đỏ chảy toàn thân bọn chúng tạo thành một khu vực mạnh yếu phân bố không đồng đều, càng không có con đường tuần hoàn cố định.

“Lẽ nào cái đó là sức sống của bọn chúng?” Trong lòng Hàn Sâm thâm suy đoán, nhưng lại không dám khẳng định.

Hắn đang muốn xem kỹ lại cho rõ hơn, nhưng bỗng nhiên lại cảm thấy đầu đau dữ dội, cơ thể cũng bắt đầu co rúm lại, giống như toàn thân trên dưới đều bị kim châm vậy.

Hàn Sâm vội vàng dừng vận chuyển bí pháp, cái cảm giác như bị kim châm và co giật đó mới dần dần biến mất, dị biến của cơ thể cũng hồi phục lại như trước, máu lại lấy trái tim làm trung tâm vận chuyển.

Chẳng qua Hàn Sâm vẫn có thể cảm thấy cơ thể rất yếu, trong lòng không khỏi kinh ngạc: “Bí pháp này ảnh hưởng đến sự tiêu hao của cơ thể lớn như vậy, chỉ mới vài phút mà đã khiến cơ thể của ta kém đi rất nhiều. Không

biết rốt cuộc sức mạnh sau khi biến thân sẽ ra sao, cũng không biết sau khi biến thân có nhìn thấy những thứ màu đỏ đó là sức sống nữa hay không.

Hàn Sâm nghỉ ngơi gần một ngày, cơ thể tốt lên rất nhiều, đã không còn vấn đề gì nữa.

"Đã đến lúc đi tới tháp kim loại trắng cướp lấy bảo vật rồi." Hàn Sâm nghĩ ra một biện pháp, hắn tách Tiểu Yêu Tinh và Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc ra, nói rằng chia nhau đi tìm xem, rồi tự mình đem theo Bảo Nhi, Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh một lần nữa cùng nhau tiến về tháp kim loại trắng.

Con cá ngựa băng nhỏ đó luôn ở cùng Bảo Nhi, Hàn Sâm đuổi nó đi nó cũng không đi, chỉ có thể để chúng ở cạnh nhau.

Dẫu sao Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng là người ngoài, còn Tiểu Yêu Tinh thì quá xảo quyệt, Hàn Sâm không dám để bọn họ đi cùng.

Thần Thú Tinh Hải chở theo Hàn Sâm, đưa bọn họ băng qua sông băng rặng núi, lại tới ngọn núi có dòng sông băng với cánh đồng hoa chết chóc kia.

Thần Thú Tinh Hải đã phát triển đến siêu cấp, lần này Tinh Hải di chuyển không cần phí quá nhiều sức lực, trực tiếp chở theo Hàn Sâm và đám người kia đến phía trước ngọn tháp kim loại màu trắng.

Hàn Sâm nóng lòng đẩy cửa bước vào tháp kim loại, một mạch trèo lên đến tầng thứ bảy, nhìn thấy bảy dạng bảo vật đều vẫn ở đây, gánh nặng trong lòng cũng được rũ bỏ.

"Xem ra Thiên Tru thật sự không thể tu luyện môn bí pháp, bằng không kiểu gì hắn cũng quay lại thử, hoặc là nói hắn còn không luyện thành được?" Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Trông thấy bảo vật ở trên bảy thạch đài, Hàn Sâm vận chuyển bí pháp khiến cơ thể bản thân tiến vào bên trong chuyển hóa kì dị đó, duỗi tay một cách dè chừng, muốn xuyên qua màn chắn vòng xoáy không gian lấy bảo vật ở bên trong đi.

Nhưng Hàn Sâm vẫn vô cùng cẩn thận, bàn tay dần dần tiến đến gần từng chút một, khoảnh khắc móng tay chạm gần đến hòn đá, bộ phận phía trước móng tay lập tức biến mất không thể trông thấy.

Hàn Sâm thay đổi sắc mặt, lập tức thu tay về: "Thần pháp này không thể vượt qua màn chắn vòng xoáy không gian sao?"

Hàn Sâm phí mất bao nhiêu công sức như vậy, đến với tràn đầy hi vọng, ai mà biết rằng lại có kết quả như vậy, trong lòng cảm thấy thất vọng.

Vào lúc này, đột nhiên Hàn Sâm nghe thấy ben ngoài vang lên âm thanh gầm vang, toàn bộ tháp kim loại đều bị rung chuyển trong chốc lát, sau đó liền nghe thấy âm thanh tu tu vô cùng quen thuộc.

Hàn Sâm biến sắc, vội vàng đi về phía cửa tháp, thử đẩy xem, quả thật cửa tháp bị đẩy mở ra.

Từ cửa tháp nhìn xuống phía dưới, quả nhiên hệt như suy nghĩ của hắn, mười một con cá ngựa huyền băng kéo theo lò sắt lớn hạ xuống phía trước tháp kim loại trắng, vả lại vừa hay lấp kín luôn cửa lớn.

Mười một con cá ngựa huyền băng đó, khi đó đứng trước tháp kim loại đồng thanh la to, phát ra thứ âm thanh tu tu rung chuyển cả bầu trời.

"Cái đệch, lũ cá ngựa huyền băng đó hung hãn ghê, vậy mà lại kéo theo lò sắt lớn truy đuổi tới tận đây sao? Sớm biết như vậy thì không nên đem theo cá ngựa băng nhỏ tới rồi." Hàn Sâm cho rằng lũ cá ngựa huyền băng đó đuổi theo là để đưa cá ngựa con về, thế là thầm bực dọc.

Hết chương 1553.

Chương 1554. Người đá không đầu

Không biết là lúc nào, ngọn lửa băng trong lò sắt lớn lại bùng cháy trở lại.

Mười một con cá ngựa huyền băng miệng như chiếc kèn, phun ra luồng khí băng sát hệt như nước suối, trực tiếp phun mạnh về phía tháp kim loại trắng.

“Đậu mé, lũ cá ngựa huyền băng chắc không dữ tợn như vậy chứ? Cho dù các ngươi hận ta bắt mất cá ngựa băng nhỏ, vậy cũng không đến mức làm bọn ta và cá ngựa băng nhỏ chết cóng cùng nhau chứ? Hổ dữ còn không ăn thịt con cơ mà, bọn ngươi còn hung dữ hơn cả hổ nữa!” Hàn Sâm buồn bực thầm nghĩ, trong lòng đang suy tính xem phải làm thế nào để sống được.

Luồng khí băng sát đã trùm lên trên tháp kim loại trắng, bao phủ toàn bộ tháp kim loại, bây giờ cho dù dùng năng lực xuyên tinh hải của Tiểu Tinh Tinh rút khỏi tháp kim loại từ phía sau thì sợ rằng vẫn sẽ bị sức mạnh khủng khiếp của băng sát đóng băng lại.

Dưới luồng khí băng sát, sông băng xung quanh lại đều bị đông lại rồi nứt vỡ ra, đỉnh núi trực tiếp sụp đổ, tháp kim loại trắng cũng sụp xuống theo sự sụp đổ của đỉnh núi.

Dưới luồng khí băng sát, những bông hoa tử vong đáng sợ đó đều bị đông lại kết thành hoa băng, từng bông một vỡ tung thành vụn, mặt sông băng cũng rạn nứt hệt như ngày tận thế sắp đến vậy.

Quả thật sức mạnh của mười một con cá ngựa huyền băng quá đáng sợ, thậm chí chỉ thấy mỗi luồng sức mạnh kia thôi mà đã có khả năng chúng ta sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo.

“Cái đậu mè, còn muốn lấy mạng của ta… không đúng… luồng khí băng sát đáng sợ như vậy, sao ta không cảm nhận được chút lạnh lẽo nào thế?” Hàn Sâm thầm cảm thấy sợ hãi, nhưng hắn lại đột nhiên phát hiện bản thân không cảm thấy chút nào luồng khí lạnh nào.

Luồng khí băng sát đáng sợ làm sông băng trên đỉnh núi đều đông cứng lại, nhưng Hàn Sâm lại không cảm thấy lạnh một chút nào, giống như luồng khí băng sát đáng sợ ở ngoài đó trước giờ chưa từng tồn tại.

“Lẽ nào là lạnh quá nên ta bị đông cứng đến ngớ ngẩn rồi sao, đã không còn cảm giác gì nữa, cũng không cảm nhận được cái lạnh chăng?” Hàn Sâm tự

véo mình một cái, tức thời kêu lên một tiếng "ối" đau đớn, da thịt của hắn vẫn còn trắng trẻo nõn nà như vậy, không có dấu vết bị tê cóng.

"Chuyện này sao vậy? Lẽ nào tháp kim loại trắng này chống lại được luồng khí băng sát mà lũ cá ngựa huyền băng kia phun ra sao?" Trong lúc Hàn Sâm vẫn đang ngạc nhiên nghỉ ngờ lại nghĩ ra một vấn đề mới.

Ban đầu tháp kim loại trắng nằm trên núi băng, mà núi băng ấy đã bị luồng khí băng sát của mười con cá ngựa phun cho đông cứng lại rồi nứt ra và sụp đổ, tháp kim loại trắng cũng rơi sụp xuống theo, nhưng cho đến bây giờ, bọn họ không hề cảm thấy trong tháp có sự rung chuyển.

Hàn Sâm lập tức bước đến bên cạnh cửa sổ tháp nhìn ra bên ngoài, ngay lúc nhìn thấy đã khiến hắn mở to mắt kinh ngạc.

Tháp kim loại trắng không hề rơi xuống dưới sự sụp đổ của ngọn núi mà treo lơ lửng giữa không trung, chính xác mà nói là được một bàn tay nâng lên giữa không trung.

Đó là một bàn tay đá to lớn, tháp kim loại trắng vô cùng to lớn được bàn tay đó nâng lên, nhưng cũng không thể hoàn toàn chiếm hết bàn †ay đó, giống như một món đồ chơi được nâng gọn gàng trên lòng bàn tay.

Hàn Sâm theo bàn tay đá nhìn ra xa, bất chợt ánh mắt đông cứng lại, chỉ thấy bàn tay đó nối liền với một người đá to lớn vô cùng, hơn nữa người đá đó không có đầu.

Người đá một tay nâng tháp kim loại trắng ngồi ở sông băng ấy giống hệt với người đá không đầu mà Hàn Sâm và những người khác nhìn thấy ở tầng một tháp kim loại trắng.

Chẳng qua lúc này trên người người đá phát ra hào quang muôn trượng, cơ thể bằng đá cao vút đến tận trời xanh ấy nối liền với núi cao vượt khỏi tâm mắt, hệt như thân pháp thiên địa của Thần Ma.

"Thiên… mệnh… Thiên… mệnh"

Âm thanh hư vô phát ra từ trên cơ thể của người đá không đầu đó, nó ảm đạm, thê lương, dường như đang muốn tố cáo sự vô thường của thiên mệnh, nhưng trong đó lại tràn đầy sự không cam chịu và kiên quyết vô bờ bến.

Người đá không hề có đầu, Hàn Sâm không biết rốt cuộc âm thanh đó phát ra từ đâu, nhưng âm thanh đó giống như tiếng sấm ầm ầm, khí huyết của hắn chấn động, máu như muốn phá vỡ cơ thể chảy ra bên ngoài theo âm thanh đó.

Khi Hàn Sâm đưa mắt nhìn về phía mười một con cá ngựa huyền băng và lò sắt lớn, mặt lại biến sắc.

Không biết từ lúc nào mà hình dáng của đám cá ngựa huyền băng và lò sắt lớn ấy đã trở nên vô cùng to lớn, không hề thua kém người đá chút nào.

Mỗi con cá ngựa huyền băng giống như chiến hạm cấp Hằng Tinh khổng lồ, kéo theo lò sắt lớn như một hành tinh.

“Thiên mệnh… Thiên mệnh… Sinh mệnh của ta là do ta quyết định, không phải do ông trời sắp xếp.” Âm thanh phát ra từ người đá ngày ngày càng dữ dội, giống như đại khí phách xé nát đất trời, giống như chiến hồn bất diệt, luồng khí giết chóc tràn vào màn đêm.

“Lễ rửa tội kéo dài đến vô tận, người vẫn chưa ngộ ra hay sao?” Một giọng nói lạnh nhạt vang lên từ trong lò sắt lớn, nghe thì có vẻ không lớn nhưng lại xuyên qua tiếng sấm ầm ầm của người đá, truyền vào tai của Hàn Sâm và những người khác một cách rõ ràng, một chữ cũng không sót.

Âm thanh đó khá trung tính, Hàn Sâm không nghe ra được người nói là nam hay nữ, nhưng có thể khẳng định được giọng nói đó là của sinh vật mặc áo giáp trước đây bọn họ đã từng thấy.

ẩn”

“Đến chết mà còn chưa hiểu.” Người đá phát ra âm thanh dữ dội như tiếng sấm, một bàn tay khác to như ngọn núi trấn áp về phía mười một con cá ngựa huyền băng và lò sắt lớn.

Trời đất giống như bị cánh tay to lớn đó xé toạc, không tài nào trấn áp lại được. Bất cứ nơi nào mà cánh tay di chuyển tới, không gian ở nơi ấy lập tức nứt toác vỡ vụn, giống như toàn bộ thế giới đều sẽ bị nghiền nát dưới lòng bàn tay của người đá.

Mười một con cá ngựa huyền băng phẫn nộ gầm lên, lớp khí băng sát được phun ra từ trong cái miệng hình loa to hơn cả nòng súng chính của chiến hạm cấp Hằng Tinh của chúng chộp lấy bàn tay to lớn che trời kia, khiến nó không thể nào hạ xuống được.

Luồng khí băng sát đáng sợ khiến cho bàn tay đá lớn xuất hiện băng sương, không lâu sau đã bị đông lại thành một lớp băng dày.

“Ngươi đã chết rồi, nên tỉnh ngộ đi thôi.” Bên trong lò sắt lớn lại vang lên âm thanh lạnh nhạt đó.

A”

“Đến chết cũng không tỉnh ngộ” Trong âm thanh bi phẫn của người đá, bàn tay to lớn tiếp tục ép xuống, lớp băng đông cứng trên lòng bàn tay lần lượt vỡ vụn, bàn tay to lớn sắp trấn áp lên đỉnh đầu của mười một con cá ngựa huyền băng.

Phụt!

Mười một con cá ngựa huyền băng lập tức lũ lượt phun ra máu rồi bỏ chạy, quả nhiên khó mà chống lại được sức mạnh khủng khiếp của người đá.

“Vậy thì hủy diệt hoàn toàn đi.” Kèm theo âm thanh lạnh nhạt đó, chỉ thấy nắp của lò sắt lớn bung ra, lửa băng bên trong dâng trào ra ngoài, biến thành dòng thác cuồn cuộn chảy về phía người đá.

Tới lúc này Hàn Sâm cũng đã biết, lũ cá ngựa huyền băng không hề lao tới vì hắn và cá ngựa băng nhỏ, nhưng nhìn thấy loại uy thế này thì trong lòng không khỏi thầm kêu than.

Vốn dĩ hắn chỉ muốn tới đây kiếm chút bảo bối, ai biết được vận may

lại kém như vậy, lại vướng vào cuộc chiến lớn của mấy boss, sức mạnh nhỏ bé của hắn so với người đá và sinh vật trong lò sắt lớn kia hệt như là dòng suối nhỏ với đại dương vậy, vốn không có chút ảnh hưởng nào.

Mắt nhìn thấy ngọn lửa băng cuồn cuộn như thiên hà chảy tới, Hàn Sâm chút lo lắng rằng lửa băng sẽ hủy diệt bọn họ cùng với tháp kim loại.

Nhưng không ai biết được bàn tay to lớn của kẻ đang nâng tháp kim loại cử động một cái, tháp kim loại lập tức tự động bay lên, trôi nổi trong không trung hứng lấy ngọn lửa băng khủng khiếp.

Sau đó Hàn Sâm nhìn thấy băng sát bị hút vào trong tháp kim loại trắng, băng sát đang ùn ùn kéo đến kia lập tức bị tháp kim loại hút sạch.

Hết chương 1554.

Chương 1555. Hấp Thụ Sức Mạnh Huyết Sắc

Sắc mặt của Hàn Sâm hơi khó coi, nhiều lửa băng bị hút vào trong tháp kim loại như vậy, bên trong tháp kim loại ngập tràn, vậy thì bọn họ ở trong tháp kim loại phải chịu thảm rồi.

Thế nhưng cảnh tượng Hàn Sâm tưởng tượng không hề xuất hiện, những lửa băng bị hút vào trong tháp kim loại kia không hề tràn lan, thậm chí còn không chảy ở trong tháp.

Nhưng trong tầng đỉnh của tháp lại có thêm một bệ đá, trên mặt bệ đá lại có thêm một đám lửa băng, đung đưa ở trên bệ đá giống như băng nhũ.

Hiện tại cũng coi như là Hàn Sâm đã biết những thứ đồ trên bảy bệ đá khác đều đến từ đâu, hoá ra những cái đó không phải là đồ cất giữ của chủ nhân tháp, mà là bị tháp kim loại thu vào.

“Mấy tên này đáng sợ quá, phải nghĩ một cách trốn đi mới được.” Ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía bên ngoài tháp, muốn tìm cơ hội trốn đi.

Lửa băng lần này không thể gây tổn thương đến bọn họ, nhưng trong trận chiến lớn như thế này, ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, tốt nhất vẫn là nghĩ cách thoát thân.

Nhưng tình huống bên ngoài lại khiến Hàn Sâm không dám hành động thiếu suy nghĩ, sau khi lửa băng bị tháp kim loại thu vào, tháp kim loại

lại xông thẳng đến trấn áp lò sắt lớn, khí thế kia dường như muốn bóp

nát lò sắt lớn.

Chỉ thấy tất cả lửa băng đều bên trong lò sắt lớn kia đã tiêu tan, không biết là tự động dập tắt hay là đã bị tháp kim loại hút sạch.

Một sinh vật toàn thân giáp đen đi ra từ trong lò sắt lớn, chống lấy đế tháp của tháp kim loại, mạnh mẽ nâng tháp kim loại lên, khiến ánh sáng rực rỡ trên tháp kim loại không đè ép xuống được chút nào.

Người đá không đầu đè một tay trên đỉnh tháp, sức mạnh khủng bố đè xuống tháp kim loại, người mặc áo giáp màu đen kia lại cứng rắn đối đầu ở phía dưới, hai luồng sức mạnh khủng bố ở trên thân tháp kim loại bùng nổ ra sức mạnh chấn động kinh khủng.

Sóng xung kích mạnh mẽ lấy tháp là trung tâm bắn ra, sông băng núi cao xung quanh lập tức đổ nát, những khối băng bay lượn khắp trời, khiến trời đất bỗng thành một vùng xơ xác tiêu điều.

Đám người Hàn Sâm và Bảo Nhi ở trong tháp cũng không dễ chịu gì, tháp kim loại đã chịu đựng hai luồng sức mạnh vô cùng kinh khủng, cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được bên ngoài.

Một phần sức mạnh của người đá và sức mạnh của người mặc giáp màu đen đều có xâm nhập vào trong tháp, từng tia sức mạnh của người đá kia như máu khiến Hàn Sâm cảm thấy vô cùng quen thuộc, đó chính là sức mạnh của bí kỹ bắt nguồn từ trong tháp.

“Lẽ nào người đá không đầu này có quan hệ gì đó với Nhân Đế? Hay nói cách khác, nó chính là Nhân Đế?” Trong lòng Hàn Sâm lóe lên vô số suy nghĩ.

Sức mạnh của người mặc giáp đen rất quỷ dị, thoạt nhìn có lẽ chính là sức mạnh của lửa băng, một loại sức mạnh kết hợp giữa băng và lửa, Hàn Sâm cũng không nhìn ra lai lịch của loại sức mạnh này, chỉ cảm thấy vô cùng mạnh mẽ.

Một chút sức mạnh lọt vào trong tháp kia không tổn hại quá lớn đến tháp kim loại, nhưng lại gây ra phiền phức rất lớn cho đám người Hàn Sâm.

Quả thật trong tháp lúc thì lạnh đến thấu xương, lúc thì lại nóng đến tận hồn, còn có sức mạnh huyết mạch đến từ người đá khiến máu trong cơ thể của đám người Hàn Sâm chảy ngược, giống như sắp nổ tung ra khỏi cơ thể.

Tiểu Ngân Ngân và Thần Thú Tinh Hải đều đang dốc sức chống lại hai loại sức mạnh đáng sợ này, nhưng thoạt nhìn hiệu quả không tốt bao

nhiêu, khí tức của bọn nó trở nên rất hỗn loạn, bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ nổ tung cơ thể mà chết.

Hàn Sâm đã triệu hồi hạch gen Thần và thú hồn của Kiết Khát Máu Vương để chống chọi sức mạnh khủng bố kia.

Dường như sức mạnh của người đá không đầu và người mặc áo giáp đen đang ngang nhau, trong nhất thời ai cũng không thể làm gì ai, cứ giằng co ở đó như vậy.

Hàn Sâm liếc nhìn bên ngoài, có sự che chở của tháp kim loại còn thì tốt hơn một chút, sức mạnh bên ngoài quả thật quá khủng khiếp, bọn họ hoàn toàn không thể xông ra ngoài dưới tình cảnh này.

Hàn Sâm đang cảm nhận sức mạnh đang tuôn ra trong tháp, đột nhiên trong lòng chợt lóe lên suy nghĩ: “Ta cũng đã tu luyện bí pháp trong tháp, không biết có thể dùng sức mạnh của ta thử khống chế sức mạnh huyết sắc thấm vào trong tháp kia không. Nếu như có thể khống chế được thì không cần

đồng thời chống cự hai luồng sức mạnh nữa, chỉ cần chuyên tâm ứng phó sức mạnh lửa băng, như vậy sẽ thoải mái hơn rất nhiều."

Suy nghĩ ấy vừa lóe lên, Hàn Sâm đã khởi động bí pháp trong tháp, thúc giục sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, làm thân thể của mình xảy ra biến hoá, tiến vào loại trạng thái kỳ dị kia.

Hàn Sâm mới vừa kích hoạt bí pháp, còn chưa kịp khống chế những sức mạnh huyết sắc kia thì lại đột nhiên cảm thấy sức mạnh huyết sắc thấm vào trong tháp tự động vọt về phía trong cơ thể hắn, giống như đã tìm thấy nơi quy tụ.

Vốn dĩ sử dụng loại bí pháp này tiêu hao cực lớn, Hàn Sâm không thể kiên trì được thời gian quá dài, nhưng sau khi những sức mạnh huyết sắc kia vọt vào cơ thể hắn, ngược lại khiến hắn cảm thấy càng ngày càng thoải mái, không hề có chút cảm giác mệt mỏi nào, hơn nữa cũng không xảy ra chuyện đau đầu và co giật như lần trước.

Sau khi sức mạnh huyết sắc vọt vào cơ thể hắn, dễ dàng để bí pháp luyện hóa, tẩm bổ cơ thể sau khi biến hoá của hắn, sự biến hoá của xương cốt máu thịt cơ thể càng thêm dữ dội.

Cùng với sức mạnh huyết sắc bị Hàn Sâm luyện hóa càng ngày càng nhiều, vậy mà Hàn Sâm lại mơ hồ cảm thấy mình hình như đã hình thành loại quan hệ đặc biệt nào đó với bảo tháp kim loại màu trắng này.

Dường như hắn có thể cảm nhận được mạch động của bản thân tháp kim loại này, có loại cảm giác kì lạ liên kết với huyết mạch của tháp kim loại.

Chẳng qua đây cũng chỉ là một loại cảm giác mà thôi, hắn không thể thật sự điều khiển tháp kim loại.

Cùng với sự đối kháng trầm trọng hơn, Hàn Sâm nhìn thấy bảo vật trên những bệ đá kia giống như đã bị loại sức mạnh kì dị nào đó ăn mòn, vậy mà lại bắt đầu phân rã tiêu tán, ngay cả đám băng hoả kia cũng không ngoại lệ.

Bảo vật trên đá từ từ phân giải, từng điểm thần quang phiêu tán ra từ trên đá, hoà vào trong chủ thể của tháp, làm ánh sáng của tháp kia càng ngày

càng rực rỡ, sức mạnh dường như cũng đang tăng trưởng.

“Ngươi thật sự chấp mê bất ngộ à?” Chỉ thấy giọng nói lạnh nhạt của người mặc áo giáp đen lại truyền đến lần nữa.

Người đá không đầu giọng nói với vẻ oán hận: “Nếu như tỉnh ngộ chính là ý trời, ta thà nguyện vĩnh viễn không tỉnh ngộ.”

“Vậy thì hoàn toàn chôn vùi đi.” Cùng với giọng nói lạnh lùng ấy, người mặc áo giáp đen đánh một quyền lên trên đế tháp của tháp kim loại, mạnh mẽ đánh bay tháp kim loại.

Tay lớn đè tháp kim loại của người đá bị tháp kim loại đâm xuyên, thân thể không tự chủ được lui ra sau mấy bước.

Lửa băng trên người mặc áo giáp đen ngưng tụ, lại hoá thành một chuôi đao băng và lửa, phá vỡ hư không chém về phía người đá.

Đao lửa kinh hãi thế tục, đỉnh tháp tựa trời cao.

Ánh mắt Hàn Sâm chỉ có thể nhìn thấy các loại sức mạnh khủng bố bùng nổ bên ngoài, dường như như trời đất đều đã rơi vào tan vỡ, hoàn toàn không nhìn thấy rốt cuộc bên ngoài là tình cảnh gì.

Toàn bộ bảo vật trên đá đều đã phân giải hoà vào trong tháp kim loại, thỉnh thoảng có thể nghe thấy âm thanh giống như tiếng va chạm của lưỡi đao và tháp kim loại.

Mỗi lần va chạm đều khiến sức mạnh trong tháp càng thêm hỗn loạn, hơn nữa thân tháp rung động dữ dội, giống như đã xảy ra động đất cấp mười.

Ngay cả Hàn Sâm cũng không thể khống chế được cơ thể mình, lăn qua lăn lại trong tháp giống như Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Tinh Tinh và cá ngựa băng nhỏ.

Hàn Sâm ôm chặt Bảo Nhi ở trong lòng, cố gắng hết sức không khiến nàng bị va chạm, đồng thời cơ thể vận chuyển bí pháp, không ngừng hấp thụ sức mạnh huyết sắc vọt vào trong tháp, giúp đám Tiểu Ngân Ngân không cần

phải chịu sự xâm phạm quấy nhiễu của sức mạnh huyết sắc, chỉ cần đối kháng với một ít sức mạnh băng hoả vọt vào.

May là quả thật bản thân tháp kim loại vô cùng kiên cố, đã trải qua không biết bao nhiêu lần va chạm khủng khiếp vẫn không hề rạn nứt, sức mạnh có thể vọt vào trong tháp cũng chỉ là một phần rất nhỏ, đám người Hàn Sâm vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Hết chương 1555.

Chương 1556. Hạch Gen Đại Đế

Không biết đã qua bao lâu, trong cảm nhận của Hàn Sâm lại giống như đã qua một thế kỷ dài dằng dặc như vậy, đột nhiên nghe thấy một tiếng ầm ầm cực lớn.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy thân thể bị bắn lên mạnh mẽ, đụng vào trên trần của đỉnh tháp, rồi lại rơi xuống, sau đó tất cả đã khôi phục lại yên tĩnh.

Tháp kim loại không lung lay nữa, bên ngoài cũng không còn âm thanh, sức mạnh thấm vào trong tháp cũng dần dần biến mất.

“Đánh xong rồi sao? Ai thắng vậy?” Hàn Sâm bò lên từ mặt đất, lắc lắc đầu, ánh mắt tìm kiếm xung quanh: “Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Tinh Tinh, các ngươi không sao chứ?”

Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh, còn có con cá ngựa băng nhỏ kia cũng đang bò dậy từ trên đất, lắc đầu, thân thể hơi lắc lư, xem ra vẫn còn hơi chóng mặt.

Vẫn may dường như bọn nó đều không bị thương, mặc dù khí tức trên người hơi yếu, nhưng vẫn coi như là bình thường.

Hàn Sâm thấy bọn nó đã không sao, hắn cũng yên tâm không ít, vội vàng đi đến cửa sổ của tháp nhìn ra bên ngoài, sau khi đã nhìn rõ tình hình bên ngoài lại không nhịn được ngẩn ra.

Toàn bộ khung cảnh bên ngoài đều là nước, giống như đã tiến vào trong viện bảo tàng biển, còn có không ít sinh vật biển bơi qua bơi lại ở bên ngoài.

Hàn Sâm duỗi tay ra, thứ sờ phải quả nhiên thật sự là nước, hắn thò đầu nhìn lên trên, chỉ thấy bầu trời giống như là một tầng mây mơ hồ, còn có rất nhiều vết nứt kì quái.

Nhìn kỹ một chút, Hàn Sâm đã biết hiện tại là tình huống gì.

Toà tháp kim loại này đã va chạm và tầng băng, chìm vào trong một vùng biển rộng, hiện tại bọn họ đang ở dưới đáy biển.

Xung quanh có không ít sinh vật biển, chẳng qua lại không nhìn thấy người đá và người mặc áo giáp đen, cũng không biết bọn họ đã đi đâu, đã phân thắng bại hay chưa.

Hàn Sâm thử bơi ra ngoài từ cửa sổ tháp, thoạt nhìn những sinh vật biển kia đều rất nhỏ yếu, khí tức cũng chỉ là dị sinh vật bình thường và sinh vật nguyên thuỷ tiêu chuẩn mà thôi, hoàn toàn không có uy hiếp gì đối với Hàn Sâm.

Hàn Sâm bơi thẳng về phía vết nứt của tầng băng, sau khi xuyên ra từ trong nước, phát hiện xung quanh chính là một vùng biển băng hà, hoàn toàn không nhìn thấy sông băng rặng núi nữa.

“Nơi này đã không phải là khu vực di tích Thần rồi ư?” Hàn Sâm liếc nhìn xung quanh, cũng đã không cảm nhận được loại sức mạnh kì quái bao trùm, rõ ràng đã không còn ở trong di tích Thần nữa.

Người đá và người mặc áo giáp đen không biết đã đánh bao lâu, vậy mà lại đã đánh ra ngoài di tích Thần.

Hàn Sâm liếc nhìn xung quanh, không nhìn thấy người đá không đầu và người mặc áo giáp đen, cũng không cảm ứng được gần đây có sức mạnh dao động, cho nên lại lặn trở về trong tháp kim loại trong biển.

Đám Tiểu Ngân Ngân đã tốt hơn rất nhiều, thoạt nhìn đều đã tỉnh táo rồi, Tiểu Ngân Ngân đang dùng sức mạnh lôi điện của nó điều trị vết thương trên người mình và cá ngựa băng nhỏ.

Tiểu Tinh Tinh thì vẫn ổn, nó đã thăng cấp lên siêu cấp, thể xác còn mạnh hơn đám Tiểu Ngân Ngân một chút, không hề bị tổn thương quá lớn.

Hàn Sâm chạy xuống lầu, một mạch chạy đến tầng thứ nhất, quả nhiên không nhìn thấy tượng đá không đầu kia nữa, hiện tại tầng thứ nhất của tháp kim loại cũng trống rỗng, ngoại trừ một bí pháp kia ra thì không còn gì cả.

"Quả nhiên người đá không đầu chính là tượng đá không đầu kia trong tháp." Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ: "Hiện tại không biết hướng đi của người đá không đầu kia, không biết ta có thể khống chế tòa tháp kim loại này không?"

Toà tháp kim loại này có uy lực mạnh mẽ như vậy, đại chiến với người mặc áo giáp đen đáng sợ kia lâu như thế, vậy mà lại không tổn hại chút nào, tuyệt đối là bảo vật đỉnh cấp.

Trước đó Hàn Sâm đã có thể cảm nhận được có một phần liên hệ nào đó với tháp kim loại, lúc này muốn thử xem xem có thể thu tháp kim loại đã vô chủ này thành của mình hay không.

Nhưng mà hiện tại Hàn Sâm lại không cảm nhận được mối liên hệ của mình và tháp kim loại, chỉ hơi do dự, Hàn Sâm lại sử dụng bí pháp lần nữa, làm thân thể của mình hóa thành trạng thái kỳ dị kia.

Sau khi hắn tiến vào loại trạng thái kia, lập tức đã sản sinh ra loại liên hệ kì lạ với tháp kim loại, hơn nữa còn mãnh liệt hơn cảm giác trước kia.

Hàn Sâm thử khống chế tháp kim loại, hắn không biết như vậy có thể được không, trước kia lúc người đá không đầu và người mặc áo giáp đen đại chiến, hắn đã từng thử nhưng mà không thành công.

Chẳng qua hiện tại tháp kim loại đã mất đi sự khống chế, có lẽ nói không chừng sẽ có cơ hội.

Hàn Sâm cũng chỉ dùng thái độ thử xem, tốt nhất là có thể khống chế được tháp kim loại, còn nếu không khống chế được vậy cũng chỉ có thể nói là trong số phận không nên có nó.

Ai biết được suy nghĩ của Hàn Sâm vừa lóe lên, tháp kim loại kia lập tức đã rung lên, phát ra âm thanh ầm ầm, dường như muốn sụp đổ.

Điều ấy khiến Hàn Sâm sợ hãi vội vàng mang theo đám Tiểu Ngân Ngân chui ra ngoài từ trong tháp kim loại, bơi trong nước biển nhìn tháp kim loại lung lay.

Tháp kim loại lay động mấy lần, trong tháp to lớn vậy mà lại từ từ thu nhỏ, không lâu sau đã hoá thành kích thước như bàn tay, theo sức mạnh trong cơ thể Hàn Sâm lưu động, bắn vào trong hồn hải của hắn.

“Nhận được hạch gen Đại Đế tháp Thiên Mệnh.”

Đồng thời trong đầu Hàn Sâm cũng vang lên giọng nói quen thuộc, khiến Hàn Sâm hết sức vui mừng: “Hạch gen Đại Đế, quả nhiên là bảo vật đỉnh cấp.”

Hàn Sâm không có tư liệu liên quan, cũng không biết hạch gen Đại Đế và hạch gen siêu cấp có khác biệt gì trên bản chất, chẳng qua có lẽ Đại Đế là sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo tương ứng, chắc không chỉ đơn giản như hạch gen siêu cấp.

Hắn đang muốn triệu hồi tháp Thiên Mệnh ra xem thử rốt cuộc uy lực như thế nào, Hàn Sâm đột nhiên lại cảm thấy đau đầu một trận, toàn thân đều co giật dữ dội, chỉ đành giải trừ bí pháp, khôi phục trạng thái bình thường trước đã.

Nhưng mà sau khi đã khôi phục lại trạng thái bình thường, Hàn Sâm lại muốn triệu hồi tháp Thiên Mệnh, nhưng phát hiện bản thân lại không thể có được liên hệ với tháp Thiên Mệnh, dường như tháp Thiên Mệnh là một vật chết ngủ say ở trong hồn hải của hắn.

“Lẽ nào chỉ có thể ở trạng thái biến thân mới có thể sử dụng được tháp Thiên Mệnh ư?” Hàn Sâm có hơi nhức đầu.

Nếu như chỉ có thể sử dụng tháp Thiên Mệnh ở loại trạng thái biến thân đó, hắn hoàn toàn không thể kiên trì được bao lâu, thời gian có thể sử dụng vô cùng có hạn.

Hàn Sâm dẫn theo đám Bảo Nhi bơi ra mặt nước, trở về trên mặt băng hà, hắn muốn xác định bọn họ đang ở nơi nào, nhưng mà xung quanh khắp nơi đều là băng hà và biển cả, ngay cả một ngọn núi băng cũng không nhìn thấy, hiển nhiên đã cách di tích Thần kia rất xa.

Phương hướng của biển cả chắc chắn không đúng, Hàn Sâm đại khái đã phán đoán được phương hướng một chút, thế là đi về hướng Nam, mặc dù không biết đây là nơi nào, nhưng có lẽ đi về phía Nam sẽ không sai.

Có Tiểu Tinh Tỉnh chở bọn họ đi về phía trước, tốc độ vừa nhanh vừa tiết kiệm thể lực, có Tiểu Ngân Ngân ở đây, dị sinh vật bình thường cũng không dám đến gần bọn họ. Chỉ mấy khoảng mấy ngày, bọn họ đã đi ra khỏi phạm vi băng tuyết.

Nhưng cảnh tượng xung quanh vẫn rất xa lạ, Hàn Sâm cũng không phán đoán ra được rốt cuộc đây là nơi nào.

Hàn Sâm chỉ đành để Tiểu Tinh Tinh tiếp tục chở bọn họ đi về phía Nam, nhưng mới đi chưa được mười mấy dặm, đột nhiên nghe thấy phía trước tiếng hô đánh hô giết.

“Có nhân loại?” Hàn Sâm nghe thấy âm thanh này thì trong lòng lập †ức vui mừng, rất nhiều tiếng la hét kia đều là phương thức nói chuyện mà nhân loại mới có, vì vậy có khả năng rất lớn là nhân loại.

Hàn Sâm vội vàng mang theo đám Tiểu Ngân Ngân đi đến, nếu như có thể nhìn thấy đồng tộc nhân loại, ít nhất có thể hỏi thăm một chút nơi này cuối cùng là nơi nào.

Vượt qua một khu rừng núi, quả nhiên nhìn thấy phía trước có mấy nhân loại đang vây giết một con dị sinh vật, càng khiến Hàn Sâm kinh ngạc vui mừng hơn là, vậy mà bên trong những nhân loại kia lại có người quen hắn biết.

Chẳng qua thoạt nhìn tình hình hiện tại của bọn họ vô cùng không ổn, mặc dù mấy người cùng vây giết con dị sinh vật kia, nhưng lại bị dị sinh vật đánh đến liên tục bại lui, đội hình trước mắt đã khó mà duy trì được nữa.

Hết chương 1556.

Chương 1557. Tí Hộ Sở Sát Thần

Bên trong những nhân loại kia, rõ ràng người dẫn đầu là Bán Thần Thiết Quyền Giả Tự Đạo.

Trước đây khi Hàn Lâm đi đến hiệp hội Bán Thần đã có chút mâu thuẫn với Giả Tự Đạo, cuối cùng làm ầm ĩ đến mức hai bên không vui vẻ ra về.

“Không ngờ rằng vận may của ta lại không tốt như vậy, chẳng dễ dàng gì mới gặp được nhân loại, mà một trong số đó là oan gia, lẽ nào thật sự có chuyện oan gia ngõ hẹp sao?” Trong lòng Hàn Sâm thầm lẩm bẩm.

Thực lực của Giả Tự Đạo khá tốt, trên tay phải bọc một găng tay nắm đấm có lưỡi đao bằng sắt, thoạt nhìn có lẽ là hạch gen của hắn, mỗi một quyền đều có thể để lại một vết thương trên vảy giáp cứng rắn của con dị sinh vật kia.

Đáng tiếc đồng đội của hắn lại yếu hơn rất nhiều, gần như không có năng lực đánh xuyên vảy giáp của dị sinh vật kia, đao pháp trong tay chặt trên người con dị sinh vật kia, trên cơ bản không khác gì gãi ngứa.

Dáng vẻ của con dị sinh vật kia rất cổ quái, thân thể có hơi giống con rùa, nhưng trên người lại không có mai rùa mà là vảy giáp vững chắc, hơn nữa vô cùng dày.

Có lẽ Giả Tự Đạo đã là hạch gen cấp Bảo Thạch, găng tay đánh ở phía trên lớp vảy của nó, phải cắt ra một vết nửa thước ra mới miễn cưỡng có thể nhìn thấy một chút máu thịt.

Dị sinh vật kia đấu đá lung tung, giống như lao không có mục đích gì về đám người Giả Tự Đạo. Mặc dù bởi vì tốc độ không quá nhanh nên không hình thành được uy hiếp chí mạng, nhưng thoạt nhìn lại cũng vô cùng nguy hiểm.

"Mấy vị, cần giúp đỡ không?" Hàn Sâm mang theo đám Tiểu Ngân Ngân đi đến gần, không lập tức ra tay giúp đỡ.

Hiện tại trận đấu vẫn còn đang trong tình cảnh giằng co, hắn vốn có bất hoà với Giả Tự Đạo, trực tiếp ra tay lại bị coi thành cướp dị sinh vật thì không ổn lắm, cho nên Hàn Sâm mới hỏi trước một câu.

"Bằng hữu cứ việc ra tay." Đám người Giả Tự Đạo nghe vậy vui mừng, bọn họ đối phó con dị sinh vật này đã vô cùng tốn sức, mãi mà không thể làm nó trọng thương, hiện tại thể lực đã tiêu hao vô cùng nghiêm trọng. Có thể toàn thân rút lui hay không cũng rất khó nói, vì vậy có người giúp đỡ đương nhiên không gì tốt bằng.

Nhưng mà khi Giả Tự Đạo quay đầu liếc nhìn lại phát hiện người đến lại là Hàn Sâm, sắc mặt không khỏi hơi thay đổi.

Sau khi Hàn Sâm có được câu trả lời của bọn họ, không do dự chút nào, trực tiếp triệu hồi ra hạch hen Cát Liệt Đao, thân hình chợt loé đã đến trước người con dị sinh vật kia, chém xuống một đao.

Con dị sinh vật có lớp vảy vô cùng cứng rắn kia trực tiếp bị Cát Liệt Đao chém thành hai nửa, quả thật hệt như đang cắt đậu phụ.

Đám người Cô Tự Đạo đều có hơi bị chấn động, sửng sốt nhìn Hàn Sâm và dị sinh vật bị chém thành hai nửa.

Con dị sinh vật kia gọi là Cửu Giáp Thú, lực phòng ngự của nó được coi là hàng đầu trong sinh vật Thần Huyết, vậy mà lại bị Hàn Sâm một đao chém thành hai nửa, ngay cả Giả Tự Đạo cũng thầm kinh ngạc.

"Giết chết sinh vật Thần Huyết Cửu Giáp Thú, đoạt được thú hồn Cửu Giáp Thú, hạch gen đã bị vỡ nát, máu thịt có thể ăn được, hấp thụ có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm Gen Thần."

Hàn Sâm không ngờ rằng vậy mà còn đạt được thú hồn, ít nhiều còn có chút vui mừng.

Cát Liệt Đao là hạch gen siêu cấp, hơn nữa cũng coi như là một loại có lực phá hoại rất mạnh trong hạch gen siêu cấp, giết chết một con sinh vật Thần Huyết không phí chút sức gì, còn có thể đạt được thú hồn của sinh vật Thần Huyết, quả thật là niềm vui ngoài ý muốn.

"Giả quán chủ, đã lâu không gặp." Hàn Sâm nhìn về phía Giả Tự Đạo nói.

Giả Tự Đạo miễn cưỡng cười một tiếng: "Hàn lão đệ, lâu rồi không gặp, thực lực tăng lên không ít đấy, vậy mà lại có thể dễ dàng giết chết Cửu Giáp Thú như vậy, chắc hẳn đã thăng cấp siêu cấp rồi nhỉ?"

"Làm gì có chuyện dễ dàng đạt được Gen Thần siêu cấp như vậy. Ta cũng chỉ vừa mới viên mãn Gen Thần, chẳng qua chỉ may mắn đoạt được một hạch gen có lực phá hoại rất mạnh mà thôi." Hàn Sâm cười nói.

Mấy người khác cũng đều đi đến hàn huyên với Hàn Sâm, bọn họ đều là Bán Thần khá già, nói ra tên, Hàn Sâm đều đã từng nghe qua, chẳng qua chỉ ngoại trừ Giả Tự Đạo ra, Hàn Sâm đều chưa từng gặp những Bán Thần khác bao giờ.

Sau khi Hàn Sâm nói mình không cần máu thịt của Cửu Giáp Thú, bọn họ lại càng thêm vui mừng, cũng càng thêm nhiệt tình, đối với vấn đề của Hàn Sâm cũng đều trả lời rất tường tận.

Sau khi Hàn Sâm biết nơi này là nơi nào, sắc mặt không khỏi khế thay đổi.

Nơi này có một Tí Hộ Sở nhân loại, hiện tại đám người Giả Tự Đạo đều cư trú ở trong Tí Hộ Sở nhân loại này. Nơi đây được coi như là một Tí Hộ Sở hàng đầu trong số ít những Tí Hộ Sở của nhân loại.

Nhưng chủ nhân của Tí Hộ Sở này lại khiến trong lòng Hàn Sâm thấy hơi không muốn nhìn thấy lắm.

Mặc dù mấy năm gần đây số lượng nhân loại đã thăng cấp Bán Thần không ít, nhưng được coi như là cường giả chân chính ở trong Tí Hộ Sở thứ tư lại

không nhiều, người bình thường có thể nghĩ đến, sợ rằng cũng chỉ có La Hải Đường.

Tí Hộ Sở mà đám người Giả Tự Đạo ở chính là Tí Hộ Sở Sát Thần mà La Hải Đường thống trị.

Trong lòng Hàn Sâm có hơi do dự, không biết mình có nên vào Tí Hộ Sở Sát Thần hay không.

Vốn dĩ chuyện mẹ rời khỏi nhà họ La cũng không thể trách móc La Hải Đường, dù sao Hàn Sâm cũng không có cảm giác đặc biệt gì với La Hải Đường.

Nhưng việc La Hải Đường lừa gạt Hàn Nghiên tu luyện "Phi Thiên Kinh" lại khiến Hàn Sâm cảm thấy bất mãn, ấn tượng về La Hải Đường và nhà họ La cũng trở nên vô cùng ác liệt.

Một khi La Hải Đường xảy ra vấn đề gì, nhà họ La lập tức để một tiểu cô nương như Hàn Nghiên đi dự hẹn ước mười năm kia, hơn nữa là hết đời này đến đời khác, cứ mười năm đều phải đi liều mạng một lần, loại kiếp nạn gây hoạ đến con cháu đời sau này, La Hải Đường áp đặt lên người Hàn Nghiên, mới là nguồn gốc khiến Hàn Sâm có ấn tượng ác liệt về nhà họ La và La Hải Đường đến thế.

"Hàn Sâm, hiện tại ông ngoại ngươi Đại La tiên sinh đang ở trong Tí Hộ Sở, bọn ta dẫn ngươi đi đến gặp hắn nhé?" Một Bán Thần tên là Lưu Triệt nói.

Hàn Sâm do dự một chút, lắc đầu nói: "Không cần đâu, ta còn có chuyện, ta không đi đâu."

Dứt lời, Hàn Sâm chuẩn bị rời khỏi, đại khái hiện tại hắn đã biết được nơi này là nơi nào, muốn trở về vị trí di tích Thần không hề khó.

Tiểu Yêu Tinh vẫn ở di tích Thần, hơn nữa Hàn Sâm còn phải trở về phân chia lợi nhuận của đường hầm Thần Quang, cho nên hắn vẫn tính đi đến chỗ di tích Thần trước, xem thử xem đám Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc và Tiểu Yêu Tinh còn ở đó hay không.

“Hàn lão đệ xin dừng bước.” Giả Tự Đạo do dự một chút, mở miệng gọi Hàn Sâm lại.

“Giả quán chủ còn có chuyện gì sao?” Hàn Sâm dừng bước chân nhìn Giả Tự Đạo hỏi.

Giả Tự Đạo cắn cắn răng, miễn cưỡng nói: “Hàn lão đệ, ta có một mối làm ăn muốn bàn với ngươi, không biết ngươi có hứng thú hay không?”

“Làm ăn gì?” Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Giả Tự Đạo hỏi.

“Có liên quan đến việc giết chết sinh vật Thần siêu cấp, ta đã phát hiện một vài sinh vật Thần siêu cấp có cơ hội để giết chết, nhưng bởi vì thực lực không đủ, không phá vỡ được thân thể của sinh vật Thần siêu cấp, với uy lực hạch gen của Hàn lão đệ, nói không chừng sẽ có cơ hội.” Giả Tự Đạo nói.

“Là sinh vật Thần siêu cấp gì?” Hàn Sâm lập tức có hứng thú. Có cơ hội giết chết sinh vật Thần siêu cấp đạt được tinh hoa gen sinh mệnh, đương nhiên hắn vô cùng có hứng thú.

Gần đây Hàn Sâm chỉ lấy được một tinh hoa gen sinh mệnh, nhưng †inh hoa gen sinh mệnh của con chó hoang kia tạm thời vẫn chưa kịp hấp thụ.

“Chuyện này nói ra hơi phiền phức, chi bằng chúng ta trở về Tí Hộ Sở trước rồi từ từ bàn bạc, ta bảo đảm ngươi nhất định sẽ có hứng thú với nó.” Giả Tự Đạo nói.

Hết chương 1557.

Chương 1558. Nhà Họ La

Hàn Sâm do dự một chút, cuối cùng vẫn đi theo Giả Tự Đạo trở về Tí Hộ Sở Sát Thần.

Bởi vì sinh vật Thần siêu cấp mà Giả Tự Đạo đã nói không chỉ đơn thuần là một con, mà có một đám, nghe ý của hắn, dường như chỉ cần có sức mạnh đủ để phá vỡ da thịt của những sinh vật Thần siêu cấp kia thì có thể sẽ rất dễ dàng giết chết toàn bộ.

Cho nên ngay cả Hàn Sâm cũng hơi động lòng, muốn nghe thử trước cuối cùng đây là chuyện gì, mặc dù hắn và Giả Tự Đạo có mâu thuẫn, nhưng ở trước lợi ích, vấn đề phi nguyên tắc cũng có thể tạm thời bỏ qua.

Mặc dù Hàn Sâm không muốn gặp người của nhà họ La, nhưng lại cũng sẽ không sợ gặp bọn họ.

Quy mô của Tí Hộ Sở Sát Thần rất lớn, rất có thể là Tí Hộ Sở siêu cấp, nhưng nhân loại ra vào bên trong lại rất ít, phần lớn đều là dị sinh vật và dị linh.

Đây cũng là chuyện không có cách nào, dù sao nhân loại ở trong Tí Hộ Sở thứ tư vẫn là số ít, cho dù là Tí Hộ Sở của nhân loại mình, đồng bào nhân loại vẫn là thiểu số.

Vừa mới đi vào Tí Hộ Sở không bao lâu, vân chưa đến nơi ở của Giả Tự Đạo, Hàn Sâm nhìn thấy có mấy nhân loại từ phía đối diện đi đến, một trong số đó chính là La Lị.

La Lị không phải là em gái ruột của La Lam, theo bối phận Hàn Sâm vẫn phải gọi một tiếng dì, rất lâu trước kia La Lị đã từng đến tìm Hàn Sâm, muốn để Hàn Sâm tu luyện “Phi Thi Kinh”, chẳng qua lúc đó Hàn Sâm không biết nàng là La Lị, sau này hỏi La Lam mới biết thân phận thật sự của nàng.

La Lị đang vừa nói vừa đi ra bên ngoài với hai người đàn ông nhân loại, nàng nhìn thấy Hàn Sâm thì không khỏi sửng sốt.

Hai người đàn ông nhân loại kia cũng thuận theo ánh mắt của La Lị nhìn về phía hắn, dường như bọn họ không hề quen biết Hàn Sâm, chỉ cảm thấy là một người trẻ tuổi xa lạ.

“Giả Tự Đạo, người này là ai vậy? Bán Thần mới à?” Một người đàn ông nhân loại trong đó mở miệng hỏi, vậy mà vẫn có một loại ý vị ở trên cao nhìn xuống với loại Bán Thần sõi đời Giả Tự Đạo này.

Giả Tự Đạo lại không để bụng, cười nói: “Vũ thiếu, vị này nói ra vẫn là thân thích của nhà họ La các ngươi, các ngươi không quen biết sao?”

“Thân thích? Nhà họ La bọn ta làm gì có thân thích gì chứ.” La Vũ bĩu môi nói, dường như vô cùng khinh thường lời nói của Giả Tự Đạo.

Bởi vì sự cường thế của Đại La Sát Thần, nhà họ La vẫn luôn khinh thường những người bình thường của Liên Minh, đừng nói là người bình thường, cho dù là Bán Thần, người nhà họ La cũng không coi ra gì.

Dù sao trong cả Tí Hộ Sở Sát Thần, rất nhiều Bán Thần đều dựa vào nhà họ La để trú ẩn, trên cơ bản tất cả Bán Thần nhìn thấy người nhà họ La đều khá cung kính, thời gian lâu dần, khiến người nhà họ La có một loại kiêu ngạo.

Trước kia loại kiêu ngạo này đã từng chịu hai lần tổn thương, một lần là khi La Hải Đường chọn Hàn Sâm làm người kế thừa, một lần là khi chọn Hàn Nghiên làm người thừa kế.

Hai lần này là đả kích rất lớn đối với bọn họ, mặc dù nhà họ La không được tính là hưng thịnh, nhưng vẫn là một nhà có một chút huyết mạch, La Hải Đường thà rằng chọn một người họ khác cũng không chọn bọn họ, khiến bọn họ vô cùng bất mãn với người của nhà họ Hàn.

Nhưng mà bởi vì kiêu ngạo, họ cũng cố ý biểu hiện ra vẻ vô cùng khinh thường người nhà họ Hàn, cho nên bọn họ hoàn toàn không chú ý đến Hàn Sâm và Hàn Nghiên, thậm chí là vô thức chống đối tin tức có liên quan đến bọn họ.

Chuyện này giống như nhìn thấy một người đáng ghét trên ti vi, người bình thường đều sẽ vô thức đổi kênh.

Trên thực tế không chỉ là nhà họ Hàn, trong toàn bộ Liên Minh, người có thể khiến người nhà họ La đi chú ý cũng không có mấy người. “Đúng vậy,

mẹ của Hàn Sâm chính là đại tiểu thư La Lam, tính ra các ngươi vẫn là bậc chú bác của Hàn Sâm đấy" Giả Tự Đạo nói.

Nghe thấy hai cái tên Hàn Sâm và La Lam này, sắc mặt La Vũ và La Huy đều trở nên có hơi khó coi, ở nhà họ La, có thể coi hai cái tên này là điều kiêng kị.

"Hoá ra ngươi chính là Hàn Sâm, tuổi tác còn trẻ mà đã có thể thăng cấp Bán Thần, coi như không tồi, đáng tiếc không đi theo chính đạo,

trước sau không thể đạt đến cảnh giới hoàn mỹ." La Vũ nhìn Hàn Sâm lạnh lùng nói.

"Người này bị điên à?" Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, hắn hoàn toàn chưa từng gặp La Vũ, hiện tại La Vũ vừa bước đến đã nói mấy câu nói như vậy khiến Hàn Sâm cảm thấy quả thật La Vũ này không thể nói lý được.

Đương nhiên Hàn Sâm không biết, có biết bao nhiêu người nhà họ La muốn kế thừa y bát của La Hải Đường, nhưng mà La Hải Đường lại một mực chọn trúng Hàn Sâm, kết quả Hàn Sâm lại còn không cảm kích, không luyện cả "Phi Thiên Kinh" đưa đến cửa, khiến người nhà họ La rất tức giận.

Trong suy nghĩ của người nhà họ La, nhà họ La chính là gia tộc mạnh nhất, "Phi Thiên Kinh" chính là võ học mạnh nhất, quả thật loại hành vi này của Hàn Sâm là ngu ngốc đến buồn cười.

"Như thế nào mới là đi theo chính đạo?" Hàn Sâm nhìn La Vũ hỏi.

Hắn cũng không có thiện cảm gì với người nhà họ La, đương nhiên cũng sẽ không yêu thương gì bọn họ hết.

La Vũ hừ lạnh nói: "Nói gì với người ngu xuẩn cũng đều vô dụng."

Nói xong, La Vũ trực tiếp đi lướt qua bên người Hàn Sâm, căn bản coi Hàn Sâm là không khí.

"Người của nhà họ La đều bị điên à?" Hàn Sâm nhíu mày nói, quả thật La Vũ này vô cùng khó hiểu.

“Khụ khụ, chúng ta trở về trước đã rồi nói sau.” Vốn dĩ Giả Tự Đạo cho rằng quan hệ giữa nhà họ Hàn và nhà họ La gần như vậy, có lẽ quan hệ khá tốt mới đúng, cho nên mới sẽ chủ động giới thiệu, nhưng không ngờ rằng lại trở nên ngại ngùng như vậy, cho nên vội vàng chuyển chủ đề nói.

La Vũ và La Huy đều đã đi đến, La Lị liếc nhìn Hàn Sâm, nhưng lại không nói gì.

Nàng không phải là người nhà họ La chân chính, chỉ là một con gái nuôi, mặc dù cũng có một chút kiêu ngạo của người nhà họ La, nhưng lại không ngạo mạn giống như La Vũ.

Hơn nữa bởi vì mối quan hệ với La Lam, La Lị vô cùng để ý tin tức của nhà họ Hàn, hiểu biết về Hàn Sâm cũng nhiều hơn đám La Vũ rất nhiều, nàng biết La Vũ không thể so được với Hàn Sâm, nàng còn biết hắn là nhân vật lợi hại thật sự.

Nhưng là một thành viên của nhà họ La, La Lị cũng thể nói gì nhiều với Hàn Sâm, người bị nhà họ La ghét bỏ kia.

Sau khi rời khỏi đó cùng với đám người La Vũ, La Lị bèn tìm một cái cớ rời đi, đến chỗ ở của La Hải Đường, nói tin tức Hàn Sâm đến Tí Hộ Sở Sát Thần cho La Hải Đường.

Hàn Sâm lại đi theo Giả Tự Đạo đi đến chỗ ở của hắn, một mình Giả Tự Đạo nói tường tận một lượt chuyện sinh vật Thần siêu cấp.

Giả Tự Đạo đã phát hiện một loại sinh vật Thần siêu cấp rất đặc biệt ở một nơi bí ẩn, những sinh vật Thần siêu cấp kia sẽ không di chuyển, phạm vi có thể công kích cũng khá hẹp, nhưng mà lực phòng ngự của bọn nó lại vô cùng kinh người, ngay cả phòng ngự của sinh vật Thần Huyết mà đám người Giả Tự Đạo cũng đã gặp khó khăn như vậy, đương nhiên không thể giết chết được loại sinh vật Thần siêu cấp kia.

Hôm nay sau khi nhìn thấy lực công kích siêu mạnh của Hàn Sâm, họ mới không tiếc mặt mũi mà mời Hàn Sâm trở về, muốn hợp tác với Hàn Sâm giết chết những sinh vật Thần siêu cấp kia.

Hàn Sâm không hỏi những sinh vật Thần siêu cấp kia ở nơi nào, chỉ hỏi tường tận tình huống cụ thể của chúng nó.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong không nhịn được nhíu mày nói: “Mọc ở trên đất, không thể di chuyển, phạm vi công kích còn rất ngắn, sinh vật Thần siêu cấp gần như chỉ có thể bị đánh, thật sự có loại sinh vật Thần siêu cấp này tồn tại sao?”

“Thật một trăm phần trăm, ta tự mắt nhìn thấy, nơi đó chỉ có mình ta biết, nếu như ngươi đồng ý hợp tác, mấy ngày sau ta sẽ dẫn ngươi đi

xem thử.” Giả Tự Đạo giơ tay xin thề.

Hết chương 1558.

Chương 1559. La Hải Đường

“Tại sao phải mấy ngày sau?” Hàn Sâm hỏi.

Giả Tự Đạo ngượng ngùng nói: “Lúc trước ta đã từng nói chuyện này với nhà họ La rồi, nhưng vẫn chưa bàn xong, bất kể có thành công hay không thì trước hết phải có một kết quả đã. Nhưng ngươi yên tâm, cho dù có bàn bạc thành công với nhà họ La thì ta chắc chắn cũng sẽ tính cho ngươi một phần.”

Hàn Sâm vừa nghe thì đã hiểu được ý của lão hồ ly Giả Tự Đạo này, bản thân hắn không giết nổi những sinh vật Thần siêu cấp, muốn hợp †ác cùng nhà họ La, nhưng lại sợ nhà họ La qua cầu rút ván.

Hiện tại đúng lúc Hàn Sâm cũng đến đây, hắn muốn lợi dụng Hàn Sâm và nhà họ La để đạt được hiệu quả cân bằng lẫn nhau, để hắn có thể thu lợi từ giữa, không đến mức bị một bên nào nuốt mất.

Có lẽ việc trước đó Hàn Sâm gặp được La Vũ cũng là do lão hồ ly Giả Tự Đạo này cố ý, có thể là muốn xem thử mối quan hệ của Hàn Sâm và nhà họ La có thật sự không tốt giống như trong lời đồn hay không.

“Mặc dù lão hồ ly Giả Tự Đạo này mưu tính hay, nhưng đáng tiếc với cường thế của của người nhà họ La thì e là sẽ không cho hắn cơ hội này, sợ rằng cuối cùng hắn vẫn phải đưa ra một lựa chọn.” Lời này Hàn Sâm cũng không nói ra, đồng ý lời Giả Tự Đạo tạm thời ở lại Tí Hộ Sở Sát Thần vài ngày, chờ đợi tin tức cuối cùng của hắn.

Mấy ngày nay Hàn Sâm cũng không nhàn rỗi, hấp thụ hết tinh hoa gen sinh mệnh, hiện tại gen Thần siêu cấp của hắn đã đạt đến hai mươi sáu điểm, tố chất cơ thể cũng được tăng lên với biên độ lớn.

Tranh thủ thời gian mấy ngày này, Hàn Sâm cũng được dịp trở lại Liên Minh để báo bình an cho gia đình.

Cũng chỉ hai ba ngày sau, Giả Tự Đạo lại đến tìm Hàn Sâm, vẻ mặt cười khổ nói: “Hàn lão đệ, thật sự xin lỗi, La Vũ nghe nói ngươi muốn tham gia, bất kể như thế nào cũng không chịu đồng ý, ta nói hết lời cũng không có tác dụng. Ngươi cũng biết, nơi này là địa bàn của nhà họ La, ta cũng không có cách nào khác…”

Hàn Sâm không thèm để ý tới lão hồ ly Giả Tự Đạo này kể khổ, sự việc đã rất rõ ràng, cuối cùng lão hồ ly Giả Tự Đạo này vẫn lựa chọn hợp tác cùng đám người La Vũ.

“Một khi đã như vậy thì cứ như vậy đi, chúc các ngươi thành công.” Hàn Sâm nói xong thì lập tức rời đi.

“Lão Giả, ngươi thật sự hợp tác với đám người La Vũ sao?” Sau khi Hàn Sâm rời khỏi, một tên Bán Thần đi cùng Giả Tự Đạo nghi ngờ hỏi.

“Thật không ngờ ân oán của nhà họ La và Hàn Sâm lại sâu như vậy, nếu Hàn Sâm tham gia, đám người La Vũ sẽ rút khỏi hoàn toàn, hai bên chỉ có thể chọn một, so ra thì nhà họ La đáng tin hơn, cho nên ta cũng chỉ có thể lựa chọn như vậy.” Giả Tự Đạo bất đắc dĩ nói.

“Tại sao lại không chọn Hàn Sâm? Không phải hắn rất lợi hại sao? Nếu chỉ một mình hắn, chúng ta có thể được chia phần nhiều hơn một chút.” Bán Thần kia vẫn có hơi khó hiểu hỏi.

Giả Tự Đạo lắc đầu nói: “Hàn Sâm rất lợi hại, nhưng thật sự lợi hại đến trình độ nào thì chúng ta cũng chưa từng nhìn thấy tận mắt, nhưng thực lực của nhà họ La thì chúng ta đều biết rõ, hơn nữa Hàn Sâm lại chưa từng luyện “Phi Thiên Kinh”, không đáng tin bằng nhà họ La, cộng thêm chuyện vốn dĩ chúng ta đang xin cơm ăn ở địa bàn của nhà họ La, vẫn là lựa chọn nhà họ La thì thích hợp hơn.”

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi chỗ của Giả Tự Đạo thì chuẩn bị rời khỏi Tí Hộ Sở Sát Thần, vốn dĩ hắn cũng chỉ định thử vận may, nếu hiện tại đã không có cơ hội, đương nhiên cũng không cần thiết phải ở lại nữa.

Nhưng Hàn Sâm còn chưa bước ra khỏi cửa của Tí Hộ Sở thì đã nhìn thấy La Lị đứng ở phía trước cách đó không xa.

“Đại La tiên sinh muốn gặp ngươi.” La Lị nói ngắn gọn.

“Ta không muốn gặp hắn.” Hàn Sâm không có hảo cảm gì với La Hải Đường, trực tiếp từ chối La Lị, vượt qua người nàng, rời khỏi Tí Hộ Sở Sát Thần.

“Là nói về chuyện của Hàn Nghiên.” Một câu của La Lị lại làm cho Hàn Sâm dừng bước.

“Tiểu Nghiên thì có gì để nói chứ? Đừng tưởng rằng lừa nàng luyện Phi Thiên Kinh là có thể lôi nàng xuống nước, nàng họ Hàn chứ không phải họ La” Sắc mặt của Hàn Sâm trở nên u ám nói.

“Ngươi nói những chuyện này với ta cũng vô dụng, trực tiếp đi nói rõ với Đại La tiên sinh không tốt sao? Hay là ngươi sợ?” La Lị hờ hững nói.

“Được, ta đi nói rõ với hắn.” Mặc dù Hàn Sâm biết La Lị đang khích tướng, nhưng quả thật lời này cũng là có đạo lý, hiện tại thực lực của hắn đã đủ mạnh, là thời điểm để nói rõ ràng với La Hải Đường.

Bất kể ra sao thì Hàn Sâm cũng sẽ không để Hàn Nghiên bị cuốn vào vòng xoáy vô tận đó, đó là một cái động không đáy, một khi rơi vào, trừ khi dòng dõi Ngọc Tu La kia đều bị giết, nếu không sẽ gây họa cho đến con cháu đời

sau, Hàn Sâm tuyệt đối không cho phép chuyện kiểu như này xảy ra trên người em gái của mình.

“Mời.” La Lị làm một động tác tay xin mời, sau đó đi ở phía trước dẫn đường.

Hàn Sâm đi theo La Lị đi thẳng đến trong một gian phòng trong Tí Hộ Sở, vốn dĩ Hàn Sâm còn nghĩ rằng đó nơi La Hải Đường ở, cho dù không nguy nga lộng lẫy thì cũng nhất định là vô cùng lịch sự tao nhã.

Nhưng sau khi thật sự nhìn thấy, lại khiến cho Hàn Sâm có chút ngạc nhiên.

Nơi mà La Hải Đường sống vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức chỉ có một cái giường, một cái bàn và một cái ghế dựa, ngoại trừ những thứ này thì cũng không còn thứ gì khác, cả căn phòng đều có vẻ trống rỗng.

Lần trước khi cơ thể của Hàn Sâm xuất hiện vấn đề đã từng gặp La Hải Đường, lúc này gặp lại hắn, nhận ra hắn cũng không có gì thay đổi, vẫn là dáng vẻ giống như lần trước gặp hắn.

La Hải Đường ngồi ở phía sau cái bàn, ánh mắt đánh giá Hàn Sâm, Đại La Sát Thần của Tí Hộ Sở Sát Biến trong truyền thuyết, lúc này lại giống một người trung niên bình thường, không nhìn thấy chút lệ khí nào trên người, ánh mắt ôn hòa nhìn vào Hàn Sâm.

“Ngươi đừng có mà âm mưu gì với Tiểu Nghiên, nàng họ Hàn chứ không phải họ La, ngươi không có tư cách để nàng chết thay cho nhà họ La các ngươi.” Hàn Sâm gọn gàng dứt khoát nói với La Hải Đường.

Sắc mặt của La Hải Đường không đổi, chỉ phất phất tay, La Lị đã đi ra khỏi căn phòng, đóng cửa lại.

“Ta sắp chết rồi.” Vào lúc Hàn Sâm còn định nói thêm cái gì đó, rốt cuộc La Hải Đường cũng mở miệng nói chuyện, lời nói ra lại khiến cho Hàn Sâm hơi giật mình.

Hàn Sâm đánh giá La Hải Đường một cái, phát hiện sinh cơ ở trên người hắn cuồn cuộn như biển, căn bản không có chút dấu hiệu suy nhược, thậm

chí còn vô cùng khủng bố, chỗ nào giống như một người sắp chết chứ.

“Ngươi cho rằng như vậy là có thể lừa Tiểu Nghiên chết thay cho nhà họ La các ngươi sao? Ngươi chết hay sống thì cũng là chuyện của nhà họ La các ngươi, không có liên quan gì với họ Hàn bọn ta.” Hàn Sâm lạnh giọng nói.

La Hải Đường thở dài một tiếng: “Nếu nhà họ La có người có thể dùng thì ta cũng sẽ không lần lượt tìm đến hai anh em các ngươi, càng sẽ không sử dụng thủ đoạn như vậy.”

Dừng một chút, La Hải Đường lại nói tiếp: “Cho dù ta vẫn có thể tiếp tục sống, cũng sẽ không để cho những tiểu bối như các ngươi phải gánh vác vận mệnh nặng nề như vậy, nhưng mà ta thật sự sắp chết rồi, tuổi thọ chỉ còn lại không đến năm năm, nhưng trận quyết đấu tiếp theo với dòng dõi Ngọc Tu La lại vào sáu năm sau, ta không chờ nổi đến lúc đó, đến lúc đó chỉ có thể để Hàn Nghiên thay ta xuất chiến, mới có thể có một tia hy vọng.”

“Các ngươi ai thua ai thắng thì có với liên quan gì tới bọn ta? Ta lặp lại lần nữa, Tiểu Nghiên nàng tuyệt đối sẽ không xuất chiến thay cho nhà họ La các ngươi.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

La Hải Đường khẽ lắc đầu: “Nàng đã tu luyện “Phi Thiên Kinh’ chân chính, cho dù nàng không đi cũng không được, Ngọc Tu La sẽ đến tìm nàng.”

Hết chương 1559.

Chương 1560. Ngọc Tu La Chính Là Ngọc Tu La?

Hàn Sâm nghĩ thầm: “Không phải ngươi là đang lừa đảo hay sao? May mà ngươi là Đại La Sát Thần nổi tiếng khắp thiên hạ, tính ra còn là ông ngoại của ta.”

Chẳng qua Hàn Sâm cũng không dám nói ra những lời này, dù sao đối phương cũng là trưởng bối của hắn.

Không chờ cho Hàn Sâm kịp nói thêm gì đó, La Hải Đường lại tiếp tục nói: "Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, dòng dõi Ngọc Tu La khá nhiều huyết mạch Tu La, về mặt tư chất để tu luyện "Phi Thiên Kinh", thì quả thật mạnh hơn chúng ta rất nhiều. Vì để có thể thắng Ngọc Tu La, ta không thể không sử dụng một vài thủ đoạn đặc biệt, chuyện này cũng làm cho sinh mệnh của ta cạn kiệt một cách nghiêm trọng, bất kể ta có chống đỡ như thế nào, cũng sẽ không sống được hơn năm năm, ta không có sự lựa chọn nào khác, bắt buộc phải tìm được một người có thể thay thế cho ta."

Dừng một chút, La Hải Đường lại nói thêm: "Ta nói những chuyện này không phải vì để ngươi thông cảm cho ta, chỉ là muốn để ngươi biết được, việc của Hàn Nghiên là một sự thật, phải nghĩ xem làm sao mới có thể khiến nàng thắng được trận quyết đấu vào sáu năm sau mới là chuyện quan trọng nhất."

"Ta đã nói rồi, ta sẽ không để Hàn Nghiên chết thay cho nhà họ La các ngươi, đó không phải là vận mệnh của nàng." Mặc dù Hàn Sâm có hơi kinh ngạc đối với chuyện La Hải Đường có thể thật sự sắp chết, nhưng về chuyện Hàn Nghiên, hắn sẽ không nhượng bộ chút nào.

La Hải Đường nhìn Hàn Sâm, ánh mắt đó giống như đang nhìn một đứa nhỏ đang nổi giận, mỉm cười nói: "Vậy thì ngươi muốn làm gì đây?"

"Không phải bọn họ muốn "Phi Thiên Kinh' sao? Đưa cho bọn họ là được rồi"

La Hải Đường khẽ lắc đầu: "Cho dù ngươi đồng ý đưa, e là dòng dõi Ngọc Tu La cũng sẽ không chịu để yên, ngươi cảm thấy bọn họ có thể chịu được trên thế giới này còn có người khác biết 'Phi Thiên Kinh" sao? Cho dù ngươi đưa cho bọn họ, bọn họ cũng sẽ tìm mọi cách để lấy mạng Hàn Nghiên, thậm chí là tất cả những người đã từng tiếp xúc với 'Phi Thiên Kinh' đều sẽ trở thành mục tiêu đuổi giết của bọn họ, bao gồm cả mẹ của ngươi."

“Vậy thì giết sạch bọn họ.” Hàn Sâm nói.

La Hải Đường không biện giải nữa, chỉ nói: “Ngươi không cảm thấy ba chữ Ngọc Tu La này có chút quen tai sao?”

“Có ý gì?” Trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng không kịp phản ứng lại.

La Hải Đường lắc đầu nói: “Nữ hoàng hiện tại của tộc Tu La tên là Ngọc Tu La, ngươi cảm thấy đây chỉ là một sự trùng hợp sao?”

“Nữ hoàng Tu La chính là Ngọc Tu La đời này?” Sắc mặt của Hàn Sâm khẽ biến, mặc dù trước đây hắn cũng cảm thấy xưng hô của hai người này na ná nhau như vậy cũng hơi kỳ lạ, nhưng thật không ngờ nữ hoàng Tu La lại thật sự là đời sau của Ngọc Tu La.

Bởi vì quan niệm huyết mạch của tộc Tu La mạnh hơn nhiều so với nhân loại, Ngọc Tu La kia là một nhân loại, mặc dù sau khi hắn kết hợp cùng với Tu La tộc, cộng thêm chuyện đời sau không ngừng kết hợp cùng Tu La tộc, cho đến hiện tại thì gen nhân loại trong cơ thể của dòng dõi Ngọc Tu La đã rất ít, nhưng loại xuất thân này của bọn họ lại có thể tu luyện thành Tu La Hoàng, thật sự có chút làm người khác phải kinh ngạc.

La Hải Đường khẽ gật đầu: “Nữ hoàng Tu La hiện tại chính là truyền nhân của Ngọc Tu La đời này, hơn nữa còn là truyền nhân mạnh nhất của dòng dõi Ngọc Tu La, mặc dù nàng chỉ mới tu luyện nửa bộ Phi Thiên Kinh, nhưng trong hơn mười năm chiến đấu, ta chỉ may mắn thắng được nàng một lượt, hơn nữa nàng còn đang trong thời kỳ thăng cấp, cho dù năm năm sau ta không chết thì cũng không biết liệu có thể thắng nàng nữa hay không.”

La Hải Đường nói xong, thì lấy ra một tấm tinh tạp và một quyển nhật kí đẩy đến trước mặt Hàn Sâm: “Đây là tư liệu chiến đấu của ta với dòng dõi Ngọc Tu La, cùng với một số lĩnh hội của cá nhân ta và những kỹ xảo mà ta đã sáng tạo ra để phối hợp với ‘Phi Thiên Kinh, hy vọng ngươi có thể giao những thứ này cho Tiểu Nghiên, trận chiến vào sáu năm sau, bất luận như thế nào thì nàng nhất định phải thắng, nếu nàng thua, không chỉ có nhà họ La ta, e là cả Liên Minh đều phải gặp nạn, ta không thể tưởng tượng được sau khi Ngọc Tu La tu luyện hoàn chỉnh “Phi Thiên Kinh, đến lúc đó sẽ mạnh đến mức nào.”

Hàn Sâm không lấy tấm tinh tạp và quyển nhật ký kia, chỉ bình tĩnh nói: "Hàn Nghiên là em gái của ta, ta tự khắc sẽ dạy nàng, không cần các ngươi hao tâm tổn trí, ta nói lại một lần cuối cùng, đừng đến làm phiền em gái của ta nữa, bất kể là Ngọc Tu La hay là các ngươi, bất kể là ai, †a cũng đều giết hết."

Nói xong, Hàn Sâm liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Cháu à, ngươi quá tùy hứng rồi, quả thật giống như được khắc ra từ cùng một khuôn với Lam Nhi, đều phản nghịch không nghe lời người khác như vậy." La Hải Đường nói: "Ngươi có từng nghĩ tới chưa, bởi vì sự tùy hứng của ngươi có thể sẽ khiến cho Tiểu Nghiên mất mạng, thậm chí là cả mẹ của ngươi."

La Hải Đường nhìn thấy Hàn Sâm giống như không nghe thấy, vẫn tiếp tục rời đi, thở dài nói: "Nếu có thể, ta cũng không muốn lựa chọn các ngươi, cho dù nhà họ La thua rồi, các ngươi vẫn có thể tiếp tục sống tốt thì cũng được. Nhưng Lam Nhi, nàng cũng tu luyện "Phi Thiên Kinh, nếu nhà họ La thua, Ngọc Tu La cũng sẽ không bỏ qua nàng, các ngươi sinh vào nhầm nhà, đã định trước là người trong cuộc, cho dù ta không ép các ngươi, sớm hay muộn thì Ngọc Tu La cũng sẽ đến tìm các ngươi."

"Cầm đi cháu, đây là hy vọng của nhà họ La bọn ta, cũng là hy vọng của nhà họ Hàn các ngươi." La Hải Đường đưa tinh tạp và quyển nhật ký đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn La Hải Đường, Đại La Sát Thần oai phong lãm liệt trong truyền thuyết kia, hiện giờ lại giống như một lão già vào tuổi xế chiều, mặc dù bề ngoài của hắn không già, nhưng trái tim của hắn quả thật đã già rồi.

Không biết vì gì mà Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy La Hải Đường có chút đáng thương, khẽ thở dài: "Ngươi đã làm gì vậy, tại sao chỉ còn lại có năm năm tuổi thọ? Ta thấy sinh cơ của ngươi đồi dào, không giống có nội thương gì cả."

La Hải Đường nói: "Tư chất của ta ở nhà họ La đã được xem như là lựa chọn tốt nhất, nhưng rất nhiều người tu luyện "Phi Thiên Kinh' vẫn không bì kịp với dòng dõi Ngọc Tu La, ảnh hưởng của huyết mạch Tu La đối với

‘Phi Thiên Kinh thật sự quá lớn, vì để có thể thắng được dòng dõi Ngọc Tu La, ta bất đắc dĩ đã đi trên một con đường chưa từng có ai đi qua, dùng thân thể nhân loại để tu luyện “Tu La Biến.” “Gen Tu La trong huyết mạch của nhà họ La bọn ta sớm đã yếu đến mức có thể xem nhẹ, dựa vào một tia huyết mạch yếu ớt kia, ta sử dụng thân thể nhân loại để tu luyện “Tu La Biến, vậy mà lại khiến ta may mắn thành công, hơn nữa hiệu quả còn tốt đến mức khó có thể tưởng tượng, làm cho sức mạnh của ta lớn mạnh đến mức vượt xa nhân loại bình thường.”

Trên mặt La Hải Đường lộ ra vài phần đắc ý: “Loại sức mạnh này kết hợp với ‘Phi Thiên Kinh khiến ta gần như là sự tồn tại vô địch trong Tí Hộ Sở, nhưng đồng thời cũng khiến ta mất đi năng lực sở hữu sức mạnh thuộc tính Tí Hộ Sở, ta có thể thông qua huyết nhục của dị sinh vật để cường hóa cơ thể mình, nhưng ta sẽ không có gen giống như các ngươi, cũng không sử dụng được các loại sức mạnh của gen, sức mạnh mà ta có thể sử dụng cũng chỉ có sức mạnh của cơ thể và sức mạnh Phi Thiên, vẻn vẹn chỉ có như vậy cũng đã đủ để hỗ trợ ta chiến đấu với dị sinh vật cấp cao nhất, khó có thể tìm ra người hoặc dị sinh vật nào có thể ngang sức với ta.”

“Nhưng loại sức mạnh này đã khai phá cơ thể ta quá mức, hẳn là ngươi cũng cảm nhận được, sinh cơ của ta đồi dào hơn nhiều so với người bình thường. Ta hiện tại, giống như một quả bóng hơi được thổi rất lớn, nhìn có vẻ dường như rất lớn rất cường tráng, nhưng lại có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Ta đã dốc sức áp chế loại sức mạnh này, nhưng nó vẫn đang bành trướng lên không ngừng, nhiều nhất là năm năm, có lẽ chỉ cần ba bốn năm, nó sẽ lớn đến mức ta không thể áp chế được nữa” La Hải Đường nói.

Hết chương 1560.

Chương 1561. Con Trai Lợi Hại

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng cẩn thận quan sát sinh cơ của La Hải Đường, quả nhiên phát hiện ra một ít manh mối.

Sinh cơ của La Hải Đường quả thật hơi mạnh mẽ quá mức, hơn nữa loại lớn mạnh này giống như một ngọn lửa đang bùng cháy rất mạnh, lửa càng lớn thì cơ thể càng được xem là nhiên liệu, cũng sẽ bị đốt cháy thành tro càng nhanh.

Sinh cơ của La Hải Đường ở dưới sự áp chế mạnh mẽ của bản thân hắn, vẫn lớn mạnh y như cũ khiến người khác run sợ, rõ ràng là bản thân hắn đã không khống chế được nữa, Hàn Sâm rất tin tưởng đối với những gì hắn nói.

"Phương thức để tu luyện Tu La Biến cũng ở trong đó, nhưng ta đã sửa chữa đôi chút, uy lực không sánh bằng loại mà ta tu luyện, nhưng sự tổn hại sinh ra đối với cơ thể đã được giảm đến thấp nhất." Dừng một chút, La Hải Đường lại nói thêm: "Nếu trong vòng mấy năm này thực lực của Hàn Nghiên có thể đạt tới trình độ chiến một trận với Ngọc Tu La, vậy thì đừng cho nàng luyện cái này, nếu không đạt đến thì cho dù có chút tổn hại cũng tốt hơn so với việc so tài thua cuộc và mất đi tính mạng."

Nói xong, La Hải Đường lại đưa tinh tạp và quyển nhật kí đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn không nhận lấy, nhìn vào La Hải Đường nói: "Tâm tình của ngươi ta có thể hiểu được, nhưng những thứ này thì không cần."

"Cháu à, đừng bướng bỉnh như vậy, chuyện này liên quan đến tính mạng của mẹ và em gái ngươi, nhân sinh có đôi lúc không thể không thỏa hiệp, bất luận là ai thì cũng đều giống nhau."

Hàn Sâm lắc đầu: "Ta đã nói rồi, Tiểu Nghiên là người của nhà họ Hàn bọn ta, tự ta sẽ chỉ dạy nàng. Còn những thứ này đó là đồ của nhà họ La các ngươi, bọn ta không cần. Huống chỉ trái tim ngươi đã già cỗi, đồ do một lão già già viết, cho dù để Tiểu Nghiên xem, đối với nàng cũng chỉ có hại chứ không có lợi."

La Hải Đường mỉm cười, nhưng ánh mắt lại sắc bén hơn rất nhiều, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói: "Xem ra ta nên để ngươi nhìn thấy sức mạnh Phi Thiên thực sự, có lẽ ngươi sẽ thay đổi suy nghĩ hiện tại."

“Ta không phải là một người cố chấp, nhưng ta không có bất kì chút thời gian dư thừa nào để bàn bạc về vấn đề này, suy nghĩ của ta cũng sẽ vĩnh viễn không thay đổi.” Hàn Sâm kiên định nói.

“Xem xong rồi nói cũng không muộn.” Dù cho bây giờ tính tình của La Hải Đường đã tốt hơn rất nhiều, đặc biệt là hắn cảm thấy hổ thẹn với La Lam và La Nghiên, cho nên khi nói chuyện cùng Hàn Sâm đã dùng vẻ mặt ôn nhu hiếm thấy, cho dù e rằng là những hậu bối chí thân của nhà họ La cũng chưa từng nhìn thấy La Hải Đường có tính tình tốt như vậy.

Cho dù là như vậy, La Hải Đường vẫn không nhịn được nảy sinh suy nghĩ muốn giáo huấn Hàn Sâm, nhưng loại suy nghĩ này không hề có ác ý, hắn càng nhìn càng cảm thấy Hàn Sâm thật sự rất giống với La Lam.

Không phải nói diện mạo, mà là kiểu tính cách này, một khi đã quyết định chuyện gì đó, cho dù là chín trâu cũng không kéo lại nổi.

Người khác là không đụng tường nam không quay đầu, nhưng La Lam là loại người đụng trúng tường nam rồi cũng sẽ không quay đầu.

Mà tính cách của Hàn Sâm làm cho La Hải Đường nhớ đến La Lam, Lam Nhi mà cả ngày bị hắn răn dạy, nhưng lại là người duy nhất luôn được hắn mang theo bên cạnh.

Bàn tay của La Hải Đường khẽ lay động, vỗ vào bả vai của Hàn Sâm, trong cái vỗ này đã ẩn chứa sức mạnh Phi Thiên.

Không giống với sức mạnh Phi Thiên của Hàn Nghiên và Linh, sức mạnh Phi Thiên của La Hải Đường giống như đã hòa thành một chỉnh thể với hắn, khiến người khác không cảm nhận được cảm giác mất cân bằng của sức mạnh Phi Thiên, giống như đây chỉ là một cái vỗ bình thường mà thôi, tương tự như sự cổ vũ của trưởng bối dành cho vấn bối.

Nhưng vẻ mặt của Hàn Sâm lại trở nên ngưng trọng trong nháy mắt, sức mạnh của La Hải Đường không hề thua kém bất kì cường giả đỉnh cấp nào trong Tí Hộ Sở thứ tư.

Ở trong mắt Hàn Sâm, một cái vỗ đơn giản này lại giống như có nhân quả vướng mắc vô tận, giống như bàn tay kia đã định sẵn phải hạ trên bả vai của hắn, cho dù là thần linh cũng không thể thay đổi.

Trong phút chốc, Hàn Sâm đã vận chuyển "Động Huyền Kinh" đến cực hạn, cả cơ thể đều được che chắn khỏi thiên cơ, bài trừ tất cả những phân tử không thuộc về bản thân ra ngoài.

Cho dù là vậy, Hàn Sâm vẫn cảm thấy dường như bàn tay của La Hải Đường vẫn hạ trên bả vai của hắn, loại cảm giác đó không thể nói thành lời.

"Quả nhiên lợi hại, Động Huyền Khí Tràng thể dễ dàng phá hủy sức mạnh Phi Thiên của đám người La Lị, nhưng lại gần như không có tác dụng đối với La Hải Đường, không hổ là nam nhân được xưng là Đại La Sát Thần." Trong lòng Hàn Sâm thầm khen một tiếng.

Nhưng khí tức trong cơ thể vẫn vận chuyển rất nhanh, trực tiếp phá vỡ xiềng xích, trong phút chốc cả thế giới ở trong mắt Hàn Sâm đã hoàn toàn thay đổi.

Mặc dù sức mạnh mạnh nhất của Động Huyền Kinh được mệnh danh là một tay che trời, nhưng đó không chỉ là kỹ xảo trên tay.

Hàn Sâm bước ra một bước, dường như cả chuỗi mắt xích trật tự nhiễm vẻ u tối trên người hắn đã bị phá vỡ.

Dưới một cái vỗ này của La Hải Đường, vậy mà Hàn Sâm lại lui vê phía sau từng bước, tránh khỏi bàn tay của hắn, điều ấy khiến La Hải Đường trừng to hai mắt, bàn tay cứng lại ở giữa không trung, dường như cả người đều có chút thất thần.

"Cáo từ." Hàn Sâm hơi hành lễ, sau đó trực tiếp xoay người rời đi.

Rốt cuộc hắn cũng được chứng kiến Phi Thiên Kinh chân chính, cũng được chứng kiến sức mạnh của La Hải Đường, lần đi này cũng xem như không uổng công.

Xét riêng về sức mạnh, hẳn là La Hải Đường đạt đến cấp số giống như Cố Khuynh Thành, khó có thể nói ai mạnh ai yếu, nhưng chắc chắn đều là cường giả đỉnh cấp.

Sức mạnh của bản thân Hàn Sâm vẫn là kém hơn một chút, nhưng cũng đã chứng minh được quả thật "Động Huyền Kinh" là mạnh hơn so với "Phi Thiên Kinh", sở hữu tính có thể lấy hạ khắc thượng.

Mãi cho đến khi Hàn Sâm rời khỏi phòng, La Hải Đường mới hoàn hồn lại, nhưng ánh mắt vẫn nhìn vào vị trí cửa phòng chỗ Hàn Sâm rời đi một cách phức tạp, lẩm bẩm một mình nói: "Lam Nhi, ngươi sinh ra một đứa con trai thật lợi hại, nói không chừng số mệnh của nhà họ La chúng ta thật sự có thể được giải thoát ở đời này của hắn. Một người nhà họ La không tu luyện "Phi Thiên Kinh", vậy mà lại có thể đi đến bước này, e là nói ra cũng sẽ không có ai tin, nếu Ngọc Tu La nhìn thấy hắn, không biết sẽ có phản ứng ra sao nhỉ?"

Đột nhiên, La Hải Đường nở ra một nụ cười kỳ dị: "Thật là thú vị, không ngờ tới trước khi ta chết vẫn có thể nhìn thấy một chuyện thú vị như vậy, đáng tiếc ta không thấy được ngày mà hắn đứng trước mặt Ngọc Tu La, đúng là hơi nuối tiếc."

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi phòng của La Hải Đường, La Lị lập tức bước lên hỏi hắn: "Ngươi và Đại La tiên sinh đã nói những gì?"

"Còn không phải là những chuyện đó sao, đã biết rồi còn hỏi làm gì?" Hàn Sâm thuận miệng nói.

"Ngươi đồng ý để Hàn Nghiên đến nhà họ La bọn ta sao?" La Lị nhất thời vui vẻ nói.

"Làm sao có thể? Tiểu Nghiên là người của nhà họ Hàn bọn ta, dựa vào cái gì mà lại đến nhà họ La các ngươi?" Hàn Sâm lập tức không vui nói.

"Hừ, tầm mắt hạn hẹp, một người khác họ có thể vào nhà họ La, tu luyện bí thuật của nhà họ La, đó là phúc phận của các ngươi, vậy mà còn không biết tốt xấu." Một giọng nói có chút tức giận truyền tới từ cách đó không xa.

Hàn Sâm nhìn sang, chỉ thấy là mấy người La Vũ và La Huy ở cách đó không xa, người nói chuyện chính là La Vũ.

“Khó trách La Hải Đường thà rằng chọn ta và Tiểu Nghiên cũng không chọn người kế thừa trong nhà họ La, đúng là những kẻ nhà họ La này được nuông chiều sinh hư rồi.” Hàn Sâm thầm lắc đầu, cũng không có tâm tư để nói chuyện với đám người La Vũ, chỉ xem như không nghe thấy, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng rõ ràng La Vũ không có ý định cứ như vậy mà buông tha Hàn Sâm, mấy người bước đến vừa lúc chặn đường Hàn Sâm đi.

Hết chương 1561.

Chương 1562. Tiên Nhân Chưởng

“Còn có chuyện gì nữa?” Hàn Sâm nhìn La Vũ nhíu mày hỏi.

La Vũ bĩu môi: “Không phải ngươi muốn đi săn giết sinh vật Thần siêu cấp sao? Nể mặt La Lam, ta cho ngươi cơ hội này.”

Hàn Sâm hơi bất ngờ, hắn còn tưởng La Vũ muốn làm gì, vậy mà là để hắn cùng đi săn giết sinh vật Thần siêu cấp, có lẽ chính là những sinh vật Thần siêu cấp do Giả Tự Đạo phát hiện.

“Có cần thiết không?” Hàn Sâm cười như không cười nhìn La Vũ, hắn cũng có thể đoán ra được một ít tâm tư của La Vũ.

“Không dám đi à?” La Vũ khinh thường nói.

“Đi thì được thôi, nhưng mà sinh vật Thần siêu cấp do ta săn giết, ta muốn được chia một nửa.” Hàn Sâm không quan tâm đến La Vũ có ý nghĩa gì, nếu có thể lấy được tinh hoa gen sinh mệnh, không có lý nào lại không đi.

“Được, chỉ cần ngươi có bản lĩnh đó.” La Vũ đồng ý rất sảng khoái. “Khi nào thì xuất phát?” Hàn Sâm cũng không nhiều lời. “Ngày mai.” La Vũ

đáp.

“Được Hàn Sâm đáp lại, hắn rời khỏi sân vườn đi tụ họp với đám Tiểu Ngân Ngân.

“Anh hai, chúng ta chẳng dễ dàng gì mới bàn được điều kiện với Giả Tự Đạo để đá hắn ra, sao bây giờ lại muốn dẫn hắn theo?” La Huy khó hiểu hỏi.

La Vũ lạnh giọng nói: “Đá hắn ra khỏi cuộc chơi là để hắn biết thực lực của nhà họ La chúng ta, dẫn hắn đi là để hắn biết được thực lực của chúng ta, cũng là để lão gia tử nhìn thấy, nhà họ La chúng ta không phải không có người, chỉ là hắn không cho chúng ta cơ hội.”

“Ngươi nói đúng, cũng không biết rốt cuộc lão gia tử nghĩ cái gì, không dùng đến người trong nhà như chúng ta, mà cứ dùng ngoại nhân như họ Hàn” La Huy cũng có chút khó chịu nói.

Lựa chọn của La Hải Đường làm cho trong lòng của rất nhiều người nhà họ La đều nghẹn khuất, nhưng bọn họ không thể nghỉ ngờ quyết định của La Hải Đường, nhưng trong lòng lại cực kỳ không phục, lần này nhìn thấy Hàn Sâm, đương nhiên muốn biểu hiện một chút ở trước mặt La Hải Đường, muốn để La Hải Đường biết bọn họ còn ưu tú hơn tên họ Hàn kia nhiều.

Đám người La Vũ cũng không cho rằng bản thân kém hơn Hàn Sâm, cái gì mà siêu cấp quý tộc đệ nhất của Liên Minh, theo bọn họ thấy thì chẳng qua cũng chỉ là một trò cười mà thôi.

Dưới sự trợ giúp của La Hải Đường, người nhà họ La đã đạt được gen siêu cấp thần từ lâu, chỉ là bởi vì những giới hạn gia quy của nhà họ La, bọn họ không hề công khai ở trước mặt người khác mà thôi.

La Lị nghe La Vũ nói như vậy, trong lòng lại thầm cười khổ, nàng quá hiểu rõ về La Vũ và La Huy rồi.

Bọn họ có năng lực và thiên phú, nhưng cũng không tính là nổi bật, cộng thêm địa vị của La Hải Đường và Tí Hộ Sở Sát Thần là rất cao, từ nhỏ bọn họ đã được rất nhiều người tâng bốc quen rồi, ngay cả những Bán Thần cao

cao tại thượng trong Liên Minh cũng phải nhún nhường bọn họ ba phần, khiến bọn họ cảm thấy trong thiên hạ ngoại trừ La Hải Đường và một ít cường giả ra thì cũng chỉ có bọn họ là mạnh nhất, trong lòng rất xem thường những Bán Thần bình thường, đánh giá cao năng lực của bản thân quá mức.

Đúng giờ hẹn vào ngày hôm sau, Hàn Sâm dẫn theo Tiểu Ngân Ngân đi đến quảng trường của Tí Hộ Sở Sát Thần, quả nhiên nhìn thấy đám người La Vũ đã ở đó.

Giả Tự Đạo cũng đã đến đây, nhìn thấy Hàn Sâm thì không nhịn được hơi sững người, gượng cười nói: “Hàn lão đệ, sao lại trùng hợp như vậy?”

“Không phải trùng hợp, là ta gọi hắn tới, hành động lần này hắn sẽ đi cùng chúng ta.” La Vũ nói.

Giả Tự Đạo xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, không biết rốt cuộc La Vũ muốn làm cái quái gì, là hắn yêu cầu đá Hàn Sâm ra khỏi cuộc chơi này, vậy mà hiện tại lại chủ động để Hàn Sâm đi cùng.

La Vũ thấy Hàn Sâm dẫn theo mấy dị sinh vật, cũng không nói thêm gì, nói cách khác là coi thường đám Tiểu Ngân Ngân, dù sao thì muốn thuần phục dị sinh vật mạnh mẽ cũng không phải là một chuyện dễ dàng, trong Tí Hộ Sở Sát Thần cũng không có nhiều sinh vật Thần siêu cấp, hơn nữa những sinh vật Thần siêu cấp này cũng sẽ không bị điều khiển bởi mệnh lệnh của bọn họ.

Thuần phục sinh vật Thần siêu cấp khó hơn nhiều so với việc giết chết chúng, sinh vật Thần siêu cấp của Hàn Sâm cơ bản đều là được nuôi từ nhỏ, loại trưởng thành giống như Tiểu Hồng Mã sẽ không nghe lời Hàn Sâm giống đám Tiểu Ngân Ngân, cũng rất khó bị điều khiển.

Đoàn người bắt đầu lên đường dưới sự chỉ dẫn của Giả Tự Đạo, La Lị cũng cùng tiến về phía trước, nhưng sức chiến đấu của nàng cũng không mạnh lắm, mới chỉ là cấp Bảo Thạch, La Vũ và La Huy dẫn nàng theo cũng chỉ vì muốn để La Lị làm người chứng kiến mà thôi, không trông cậy nàng có thể giúp đỡ.

Mặc dù La Lị không phải huyết mạch nhà họ La chân chính, nhưng nàng phụ trách chăm sóc cuộc sống hàng ngày của La Hải Đường, cơ hội có thể tiếp xúc với La Hải Đường còn nhiều hơn đám người La Vũ, La Lị nhìn thấy thì cũng chẳng khác nào La Hải Đường nhìn thấy.

Dọc đường đi, La Vũ và La Huy đều không hề ra tay, những dị sinh vật gặp phải chỉ do mấy tên Bán Thần đi theo bọn họ thay bọn họ đuổi đi, mặc dù những người này phụ thuộc vào nhà họ La, nhưng cũng không có huyết mạch nhà họ La, đương nhiên cũng không biết "Phi Thiên Kinh".

Đi hơn bốn ngày, rốt cuộc cũng đi đến một Sa Cốc như lời Giả Tự Đạo nói.

Khắp nơi trong Sa Cốc đều là những bãi cát màu trắng, nhìn từ xa thì đã thấy được vài bóng dáng màu xanh lẫn ở bên trong, là đám Tiên Nhân Chưởng và Tiên Nhân Cầu vô cùng lớn.

Giả Tự Đạo chỉ vào đám Tiên Nhân Chưởng đó rồi nói: "Mọi người cẩn thận, đám Tiên Nhân Chưởng và Tiên Nhân Cầu này không phải là thực vật, chúng chính là dị sinh vật ở đây, sinh vật Thần siêu cấp mà ta nói, chính là Tiên Nhân Chưởng ở sâu trong Sa Cốc."

"Những Tiên Nhân Chưởng này thì có năng lực gì?" La Vũ nhìn Giả Tự Đạo hỏi.

Trước khi đến đây thì Giả Tự Đạo cũng không chịu nói bất kì chuyện gì, cho nên tình huống mà đám người La Vũ biết được cũng không khác gì Hàn Sâm.

Giả Tự Đạo không giấu diếm nữa, chỉ vào một Tiên Nhân Chưởng ở cách bọn họ gần nhất nói: "Những Tiên Nhân Chưởng này không thể di chuyển, nhưng chúng có thể bắn gai trên người mình. Mỗi cái gai có thể bắn ra xa khoảng gần một nghìn mét, cho nên chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút."

"Không sao hết." La Vũ triệu hồi ra một tấm khiên hồn thú ra trước mắt, đi về phía Tiên Nhân Chưởng kia.

Khi chỉ còn cách Tiên Nhân Chưởng có vài trăm mét, Tiên Nhân Chưởng đó phát hiện ra La Vũ, những chiếc gai nhọn giống như định sắt ở trên

người đột nhiên bắn ra, chỉ chít ít nhất cũng phải có trên trăm cái.

Chỉ là những cái gai đó không thể đâm thủng tấm khiên của La Vũ, đều bị tấm khiên cản lại, La Vũ tiếp tục tiến về phía Tiên Nhân Chưởng.

Những chiếc gai trên Tiên Nhân Chưởng giống như là dùng mãi không hết, sau một lượt bắn, lại vô cớ sinh ra những chiếc gai mới, lại bắt đầu một lượt bắn mới.

Chỉ là bởi vì uy lực của những gai này không mạnh, hoàn toàn bị tấm khiên cản lại, La Vũ lao tới trước mặt Tiên Nhân Chưởng, dùng một đao chém gãy Tiên Nhân Chưởng.

"Quả nhiên là dị sinh vật, nhưng chỉ là cấp biến dị mà thôi, Giả quán chủ, ngươi xác định ở đây có Tiên Nhân Chưởng Thần siêu cấp sao?" Sau khi La Vũ chém chết Tiên Nhân Chưởng, nhìn về phía Giả Tự Đạo rồi hỏi.

"Có, chắc chắn có Thần siêu cấp, lần trước ta lạc vào đây, nhìn thấy ở đây có một loại Tiên Nhân Chưởng được đúc bằng vàng, đó là cấp Thần Huyết, còn nhìn thấy ở phía xa trong đó có một loại cây Tiên nhân giống như một trụ thủy tinh, hẳn là sinh vật Thần siêu cấp, không thể sai được" Giả Tự Đạo vội vàng nói.

"Vậy thì tiếp tục đi vào bên trong thôi." La Vũ nhìn chằm chằm vào sâu trong Sa Cốc một cái, giơ tấm khiên lên tiến vào bên trong.

Hết chương 1562.

Chương 1563. Tiên Nhân Chưởng Thủy Tỉnh

Tiên Nhân Chưởng bình thường thì không có uy hiếp gì đối với đám người La Vũ, dùng sức mạnh Phi Thiên thì có thể thoải mái chém giết, căn bản không có Tiên Nhân Chưởng nào có thể cản nổi một đòn chém của hắn.

Nhưng Hàn Sâm phát hiện ra, “Phi Thiên Kinh” mà đám người La Vũ tu luyện chỉ là nửa bộ trước, cũng không phải là “Phi Thiên Kinh” hoàn chỉnh, không biết tại sao La Hải Đường đến cả quan hệ huyết thống của nhà họ La cũng không truyền thụ “Phi Thiên Kinh” hoàn chỉnh.

Hơn nữa thân thể của La Vũ, theo Hàn Sâm thấy thì cũng có chút kỳ lạ, thoạt nhìn thì sức mạnh và tốc độ của hắn giống như đã đạt tới siêu cấp, nhưng có vẻ khí tức sinh mệnh cả hắn vẫn chưa đạt đến trình độ này, vẫn dừng ở cấp độ sinh vật Thần Huyết.

Đương nhiên Hàn Sâm không biết La Hải Đường đã lấy được tinh hoa gen sinh mệnh từ rất sớm, nhưng bản thân La Hải Đường không thể hấp thụ được tinh hoa gen sinh mệnh vì vấn đề liên quan tới cơ thể của hắn.

Những đời sau của nhà họ La tựa như La Vũ, cũng giống như những nhân loại bình thường, đừng nói là tinh hoa gen sinh mệnh của Tí Hộ Sở Thần thứ tư, cho dù là tinh hoa gen sinh mệnh của Tí Hộ Sở thứ nhất, bọn họ cũng không hấp thụ được.

Khi đó vẫn chưa phát minh ra dịch gen dùng để hấp thụ tinh hoa gen sinh mệnh, cho nên thế hệ cha của La Vũ và La Huy, sau khi nghiên cứu một khoảng thời gian rất lâu, rốt cuộc cũng nghĩ ra một phương pháp đặc biệt để sử dụng tinh hoa gen sinh mệnh.

Loại phương pháp này khác với việc hấp thụ thật sự tinh hoa gen sinh mệnh, bọn họ sử dụng một loại kim đan thuật trong luyện khí thuật, coi tinh hoa gen sinh mệnh như một loại ngoại đan để tiến hành luyện hóa.

Mặc dù không thể dung nhập tinh hoa gen sinh mệnh vào máu thịt, nhưng lại tu luyện thành một loại đan gen, loại đan gen này ngưng tụ sức mạnh của tinh hoa gen sinh mệnh, trở thành nguồn sức mạnh của người nhà họ La, khiến người nhà họ La ngoại trừ sức mạnh Phi Thiên ra, thì còn sở hữu một loại sức mạnh đặc biệt khác.

Sau khi lên đến Tí Hộ Sở thứ tư, vậy mà đan gen mà bọn họ ngưng tụ được lại trở thành hạch gen bản mệnh, hơn nữa loại hạch gen bản mệnh này,sở hữu năng lực hấp thụ tinh hoa gen sinh mệnh y như cũ, đột phá rào cản, làm cho hạch gen đạt đến siêu cấp.

Ngoại trừ hạch gen bản mệnh này ra, bọn họ còn có thể ngưng tụ ra hạch gen bản mệnh thứ hai của "Phi Thiên Kinh", đây mới thật sự là nguồn sức mạnh của người nhà họ La.

Hai hạch gen bản mệnh, hơn nữa hạch gen bản mệnh thứ nhất đã thăng cấp siêu cấp, đủ để cho người nhà họ La lên mặt với Liên Minh, cũng là vốn tự hào của bọn họ.

Nhưng loại phương pháp này cũng có tai hại rất lớn, đó chính là thân thể của bọn họ không đạt đến trình độ siêu cấp, cho nên cường độ phổ biến cơ thể của người nhà họ La không cao, khí cơ sinh mệnh của bản thân cũng không đạt đến trình độ siêu cấp, cho nên sẽ khiến Hàn Sâm có cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Sau khi đi vào Sa Cốc khoảng mấy trăm dặm, quả nhiên xuất hiện Tiên Nhân Chưởng và Tiên Nhân Bổng làm bằng vàng, đều là sinh vật Thần Huyết, La Vũ và La Huy vẫn dùng một đòn để giết chết, chỉ mỗi sức mạnh của nửa bộ Phi Thiên Kinh cũng đã vô cùng kinh người.

Hàn Sâm cũng dùng Thái A Kiếm giết chết vài Tiên Nhân Bổng màu vàng, vậy mà lại có được một thú hồn Thần Huyết, là một lang nha bổng, toàn thân giống như được làm bằng vàng, nhìn có vẻ vô cùng khí phách.

Chẳng qua Hàn Sâm cũng không biết sử dụng loại binh khí không được thông dụng này như thế nào, chỉ có thể để sau này dùng nó làm giao dịch.

Những loài dị sinh vật giống như Tiên Nhân Chưởng này vô cùng cổ quái, chúng mọc ở bên trong hạt cát không thể di chuyển, thủ đoạn công kích duy nhất chính là bắn ra những chiếc gai, máu thịt của bọn chúng cũng không thể ăn được, nếu không phải đã có được thú hồn, thậm chí Hàn Sâm đã nghi ngờ bọn chúng hoàn toàn không phải là dị sinh vật.

Đối với việc Hàn Sâm có thể giết chết sinh vật Thần Huyết, đám người La Vũ cũng không cảm thấy bất ngờ, nếu ngay cả chút bản lĩnh Hàn Sâm cũng không có, vậy thì làm sao La Hải Đường có thể xem trọng hắn.

"Chính là những Tiên Nhân Chưởng kia!" Sau khi tiến vào Sa Cốc khoảng nghìn dặm, Giả Tự Đạo đột nhiên chỉ vào phía trước kêu lên.

Hàn Sâm và đám người La Vũ nhìn theo hướng mà Giả Tự Đạo chỉ, quả nhiên nhìn thấy một Tiên Nhân Chưởng cao hơn ba mét, cả thân giống như thủy tinh đang hiện ra quầng sáng mờ ảo dưới ánh mặt trời.

Hơn nữa không chỉ có một cây này, ở phía sau Tiên Nhân Chưởng này, còn có thể nhìn thấy rất nhiều cây Tiên Nhân Cầu và Tiên Nhân Bổng giống như được làm bằng thủy tinh, vừa muôn hình vạn trạng lại hoa lệ chói mắt.

Tất cả mọi người đều dừng bước, không dám tiếp tục đi về phía trước, cho dù là La Vũ và La Huy, đối mặt với sinh vật Thần siêu cấp cũng không dám sơ ý chút nào.

Dù sao thì cường độ cơ thể của bọn họ cũng gần giống với sinh vật Thần Huyết, đều sẽ bị sinh vật Thần siêu cấp giết chết.

“Không phải ngươi muốn giết chết sinh vật Thần siêu cấp sao? Hiện tại để xem ngươi có năng lực đó hay không.” La Vũ nhìn về phía Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm nhìn những Tiên Nhân Chưởng giống như thủy tinh này, lắc đầu nói: “Hiện tại vẫn chưa biết những Tiên Nhân Chưởng này có năng lực ra sao, vẫn nên thăm dò trước thì tốt hơn.”

Mặc dù nói những Tiên Nhân Chưởng ở phía trước đều không thể di chuyển, nhưng không ai có thể bảo đảm những Tiên Nhân Chưởng siêu cấp kia cũng không thể di chuyển, Hàn Sâm cũng không muốn mạo hiểm.

“Nếu ngươi không dám, vậy ta sẽ không khách khí nữa.” La Vũ nói xong, lập tức triệu hồi hạch gen của hắn.

Trên người La Vũ được một chiếc áo giáp tinh thể màu đỏ bao phủ lấy, trong tay cũng xuất hiện thêm một thanh đao.

Chiếc áo giáp tỉnh thể màu đỏ kia vô cùng quái dị khiến cho Hàn Sâm có một loại cảm giác kỳ lạ nói không nên lời, giống như nó được tạo thành từ tinh hoa gen sinh mệnh.

Thanh đao của La Vũ nhìn có vẻ hơi tương tự với Xá Đế Đao, nhưng lại thiếu một ít thần vận.

“Thật kỳ lạ, dường như sức mạnh của chiếc áo giáp tinh thể kia không liên quan gì với Phi Thiên Kinh, nhưng lại cung cấp cho La Vũ một sức mạnh khủng bố.” Hàn Sâm nhìn thấy vậy thì có chút ngạc nhiên tới mức vui mừng.

La Vũ giơ tấm khiên tiến về phía một Tiên Nhân Chưởng ở trước mặt hắn, quả nhiên Tiên Nhân Chưởng đó giống với Tiên Nhân Chưởng bình thường ở phía trước, từng chiếc gai giống như thủy tinh bay ra, tựa như mưa to bắn về phía La Vũ.

Kengl

‘Tấm khiên thú hồn Thần Huyết ở trong tay La Vũ bị đâm xuyên qua, nhưng sau khi những chiếc gai thủy tinh này bắn vào người hắn thì lại bị áo giáp tinh thể cản lại, không thể làm cơ thể của hắn bị thương.

Hàn Sâm khẽ gật đầu: “Quả thật người nhà họ La có vốn để kiêu ngạo, chỉ dựa vào chiếc áo giáp này, e rằng trong số nhân loại thì cũng không có ai có thể làm hắn bị thương ngoại trừ một vài người như Cố Khuynh Thành.”

La Vũ tựa như chiến sĩ mang áo giáp nặng xông về phía Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, những chiếc gai thủy tinh bắn vào trong áo giáp của hắn như mưa xối xả, âm thanh leng keng leng keng không ngừng vang lên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể đâm xuyên qua áo giáp của hắn, trái lại còn bị hắn nhanh chóng thu hẹp khoảng cách, thanh đao trong tay mang theo sức mạnh Phi Thiên huyền diệu chém về phía Tiên Nhân Chưởng thủy tỉnh.

Giả Tự Đạo nhìn thấy như vậy thì thầm vui mừng, không nhịn được kêu lên: “Không hổ là Vũ thiếu, thật quá lợi hại, vượt xa năng lực mà ta chờ đợi.”

La Huy cười nói: “Ngươi tìm bọn ta để hợp tác là đúng rồi, hạch gen của đại ca có đủ cả tấn công và phòng thủ, có thể nói là chém giết loại dị sinh vật không thể di chuyển này dễ như trở bàn tay, ngươi chỉ việc chờ để nhặt món hời là được rồi.”

Trong khi hai người đang nói chuyện, thanh đao của La Vũ đã chém vào trên thân Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, nhưng giây tiếp theo, La Vũ lại khẽ biến sắc.

Thanh đao hạch gen ngưng tụ sức mạnh Phi Thiên chém vào thân Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, nhưng lại không thể làm Tiên Nhân Chưởng thủy tinh bị thương chút nào.

Đao hạch gen là hạch gen do Phi Thiên Kinh ngưng tụ ra, không có cách nào tăng trưởng giống như hạch gen bản mệnh thứ nhất, đến bây giờ vẫn là cấp Bảo Thạch, không thể thăng cấp đến siêu cấp.

Cơ thể của Tiên Nhân Chưởng thủy tinh cực kỳ cứng rắn, cho dù đồn hết sức lực thì cũng không thể phá vỡ cơ thể của Tiên Nhân Chưởng thủy tinh.

Hết chương 1563.

Chương 1564. Đao Vung Bổng Gãy

La Vũ đón lấy sự bắn ra xối xả của những chiếc gai thủy tinh, thanh đao trong tay chém liên tục vào thân Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, mỗi một nhát chém của hắn đều chém trúng vào Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, nhưng chém liên tục, gần như đã chém vào khắp thân của Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, nhưng cũng chỉ để lại một vài dấu vết màu trắng ở trên thân thể, không thể thật sự làm nó bị thương.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu: "Chỗ lợi hại nhất của sức mạnh Phi Thiên chính là công kích tất trúng, thậm chí có thể xem nhẹ phòng ngự trực tiếp chém vào cơ thể, nhưng thân thể của những Tiên Nhân Chưởng thủy tinh này lại cứng như thép, sức mạnh của La Vũ không đủ, cho dù có công kích tất trúng cũng không có tác dụng, không thể phá vỡ được cơ thể của nó."

Đám người La Huy và Giả Tự Đạo nhìn thấy La Vũ hoàn toàn không thể chém đứt Tiên Nhân Chưởng thủy tỉnh, trong lòng đều có chút ngạc nhiên.

La Vũ đại chiến với Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, hắn không làm gì được Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, Tiên Nhân Chưởng thủy tinh cũng không thể làm hắn bị thương, La Vũ kiên trì trong chốc lát, đột nhiên lui trở về, rời khỏi phạm vi tấn công của Tiên Nhân Chưởng thủy tinh.

"Thân thể của nó thật sự rất cứng, La Huy, hiện tại chỉ có thể dựa vào ngươi rồi." La Vũ nhìn về phía La Huy nói.

"Có lẽ hạch gen Chân Ngôn Thương của ta có thể khiến nó bị thương, nhưng ta không có hạch gen áo giáp, rất khó đến gần nó." La Huy nói.

Không giống với La Vũ, hạch gen bản mệnh thứ nhất của La Huy là một thanh thương, sở hữu lực phá hoại mạnh mẽ, cũng đạt đến siêu cấp.

“Không sao, ta ở trước ngươi giúp ngươi cản lại những cái gai thủy tinh này, ngươi tới xử lý nó.” La Vũ nói.

“Được.” La Huy gật đầu đồng ý.

Thế là hai người một trước một sau xông về phía Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, La Vũ ở phía trước cản lại những chiếc gai của Tiên Nhân Chưởng thủy tinh bắn ra, dẫn theo La Huy cùng lao đến phụ cận của Tiên Nhân Chưởng thủy tỉnh.

La Huy lập tức triệu hồi ra một cây trường thương toàn thân giống như thủy tinh màu vàng, ngọn thương mang theo ánh sáng mãnh liệt của cây thương đâm xuyên qua thân của Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, lập tức đã đâm vào được nửa mũi thương.

“Quả nhiên có thể, cứ như vậy mà xử lý nó thôi.” La Vũ vui mừng khôn xiết, phối hợp cùng La Huy tấn công vào Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, để lại càng lúc càng nhiều những vết thương ở trên thân Tiên Nhân Chưởng thủy tinh.

Đám người Giả Tự Đạo cũng vô cùng vui mừng, Lưu Triệt nói: “Tiên Nhân Chưởng thủy tinh thật lợi hại, cũng may đã mời Vũ thiếu và Huy thiếu cùng đến đây, nếu không thì sẽ thật khó để có thể chém chết nó.”

Giả Tự Đạo cũng có chút hưng phấn gật đầu nói: “Có thể lấy được tinh hoa gen sinh mệnh là được, nhìn chung cũng không uổng phí công sức.”

Sau khoảng hai ba giờ, Chân Ngôn Thương của La Huy cuối cùng cũng chém gãy Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, sau đó thì nhìn thấy Tiên Nhân Chưởng thủy tinh phân giải tiêu tan, nhưng vậy mà đến cả tinh hoa gen sinh mệnh cũng không còn.

La Vũ và La Huy cũng bởi vì tiêu hao thể lực quá nghiêm trọng, đành phải lui về trước.

“Vũ thiếu, tình huống gì thế này, tại sao không nhìn thấy tinh hoa gen sinh mệnh?” Giả Tự Đạo khó hiểu hỏi.

La Huy nhíu mày nói: “Thật kỳ lạ, mặc dù bọn ta đã giết chết Tiên Nhân Chưởng thủy tinh kia, nhưng lại không nghe thấy lời thông báo săn giết.”

“Không có lời thông báo săn giết? Sao có thể như vậy được?” Giả Tự Đạo có chút khó tin nói.

La Vũ mở miệng nói: “Quả thật Tiên Nhân Chưởng thủy tinh hơi kỳ lạ, nếu thật sự là sinh vật Thần siêu cấp, nhất định phải có tinh hoa gen sinh mệnh lưu lại mới đúng.”

Giả Tự Đạo nghĩ lại cũng đúng, mặc dù hắn thăng cấp từ rất sớm, trước đây cũng chưa từng nhìn thấy tinh hoa gen sinh mệnh ở trong Tí Hộ Sở, nhưng mấy năm gần đây tinh hoa gen sinh mệnh đã không còn là bí mật gì nữa, hắn cũng biết bình thường sinh vật Thần siêu cấp đều sẽ có tinh hoa gen sinh mệnh, nhưng Tiên Nhân Chưởng thủy tinh này lại không hề để lại tinh hoa gen sinh mệnh, quả thật có chút không thích hợp.

“Thể lực của bọn ta đã tiêu hao rất nghiêm trọng, chờ bọn ta nghỉ ngơi một lát, xong rồi lại đi giết một Tiên Nhân Chưởng thủy tinh khác thử xem sao.” La Vũ nói xong nhìn về phía Hàn Sâm, chế nhạo nói: “Có lẽ ngươi cũng đã thấy rõ được tình huống của Tiên Nhân Chưởng thủy tinh rồi nhỉ? Không muốn thử đi giết một cây sao?”

“Được.” Lần này Hàn Sâm không có từ chối.

Vừa rồi đám người La Vũ chiến đấu với Tiên Nhân Chưởng thủy tinh,

Hàn Sâm quan sát cũng đã hiểu được, những Tiên Nhân Chưởng thủy tinh này, ngoại trừ những chiếc gai bắn ra mạnh hơn và thân thể cứng hơn thì cũng không có gì khác so với Tiên Nhân Chưởng bình thường.

Đám người La Vũ thấy Hàn Sâm thật sự muốn đi, không nhịn được khẽ nhíu mày, không biết Hàn Sâm có cái gì để ỷ vào, vừa có thể ngăn cản công kích của Tiên Nhân Chưởng lại vừa có thể chém giết nó.

Giả Tự Đạo hơi ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm, sau khi nhìn thấy khí lực mạnh mẽ và năng lực công kích của Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, vậy mà Hàn Sâm còn dám đi qua đó, điều này có chút nằm ngoài dự đoán của hắn.

Nhưn La Lị lại không hề cảm thấy bất ngờ, ánh mắt nhìn theo Hàn Sâm, nàng cũng muốn biết rốt cuộc hiện tại Hàn Sâm đã mạnh đến mức độ nào.

Hàn Sâm để đám Tiểu Ngân Ngân ở lại bên này, bản thân thì tiến về phía một cây tiên nhân Tiên Nhân Bổng thủy tinh cao khoảng bốn năm mét.

Cây Tiên Nhân Bổng thủy tinh lập tức bị kích thích, từng đợt gai thủy tinh bắn đến, tốc độ nhanh đến mức kinh người, giống như mưa xối xả căn bản không để cho người khác có cơ hội tránh né.

Hàn Sâm cũng không có ý muốn tránh né, hắn triệu hồi ra Kim Văn Bá Thuẫn, trực tiếp biến thành kích cỡ vừa đủ có thể che chắn thân thể của hắn, giơ tấm khiên lên đi về phía trước.

Từng đợt gai dày đặc bắn vào trong tấm khiên lập tức vang lên tiếng leng keng leng keng.

Đám người La Vũ và Giả Tự Đạo trừng to hai mắt, vậy mà những cái gai thủy tinh này lại không thể xuyên qua khiên tay của Hàn Sâm, nhưng cảnh tượng kế tiếp càng làm cho bọn họ giật mình hơn.

Chẳng những những cái gai đó không thể đâm thủng được tấm khiên, ngược lại còn bị tấm khiên bắn ngược trở về, từng chiếc gai thủy tinh đâm vào trên thân cây tiên nhân Tiên Nhân Bổng thủy tinh, mặc dù đâm vào không sâu, nhưng cũng đã khiến người khác rất khó tin.

“Đó là tấm khiên thú hồn gì vậy, vậy mà lại có thể dội lại công kích của sinh vật Thần siêu cấp?” La Huy hơi giật mình nói.

“Một tấm khiên thú hồn mà thôi, cũng không đại diện cho cái gì, ngoại lực trước sau cũng chỉ là ngoại lực, không chứng minh cho năng lực của bản thân hắn.” La Vũ lạnh giọng nói.

Hàn Sâm cầm Kim Văn Bá Thuẫn, dễ dàng đi đến trước cây Tiên Nhân Bổng thủy tinh, hắn triệu hồi hạch gen Cát Liệt Đao, chém một đao vào trên cây Tiên Nhân Bổng thủy tinh thô to như cái thùng đựng nước.

Đám người La Huy phải mất hơn hai giờ mới có thể chặt gãy Tiên Nhân Chưởng vừa rồi, cây Tiên Nhân Bổng thủy tinh này còn to hơn cả Tiên

Nhân Chưởng thủy tinh đó, nhưng dưới một đao của Hàn Sâm thì đã bị chém thành hai nửa, ngay cả nhát đao thứ hai cũng còn chưa chém ra.

"Sao có thể như vậy được?" La Vũ cũng không thể giữ được bình tĩnh nữa, trừng to hai mắt, không dám tin nhìn chằm chằm vào cây Tiên Nhân Bổng thủy tinh đang tiêu tan và Hàn Sâm đang đứng ở phía trước.

Đám người Giả Tự Đạo lúc này đã ngạc nhiên đến mức ngây người rồi, đáng lẽ còn tưởng rằng La Vũ và La Huy cũng được coi là rất mạnh, nhưng khi so sánh với Hàn Sâm thì lại hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Hai người bọn họ hợp lực làm đi làm lại cả nửa ngày mới chém được một Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, Hàn Sâm dùng một đao thì đã chặt đứt một cây, sự chênh lệch này đã khó có thể tính toán, căn bản không ở cùng một cấp bậc.

Trong lòng La Lị cũng bị sốc, nàng đã biết rằng Hàn Sâm rất mạnh từ trước, nhưng mà mạnh đến cỡ này thì cũng hơi thái quá rồi.

"Đúng là không có lời nhắc nhở săn giết thật, chẳng lẽ những Tiên Nhân Chưởng thủy tinh này không phải là dị sinh vật?" Hàn Sâm âm †hầm nhíu mày, quả thật giống như những gì La Huy nói, hắn không nghe thấy tiếng của lời nhắc nhở săn giết.

Vào lúc Hàn Sâm đang nghỉ ngờ thì đột nhiên nhìn thấy những Tiên Nhân Chưởng những cây Tiên Nhân Cầu thủy tinh này đều bắt đầu chuyển động, chờ đến khi bọn họ phản ứng lại, phát hiện bốn phương tám hướng chỗ nào cũng đều là những sinh vật tương tự như Tiên Nhân Chưởng thủy tinh đã bao vây lấy bọn họ, tất cả mọi người đều biến sắc.

Hết chương 1564.

Chương 1565. Đội Hình Lớn

Nhìn những cây Tiên Nhân Chưởng thủy tinh trông giống như một khu rừng rậm rạp ở xung quanh, sắc mặt Giả Tự Đạo và những người khác đã trở nên tái nhợt.

Sắc mặt của La Vũ và La Huy cũng rất khó coi, La Vũ có áo giáp bảo vệ nên không sợ gai của cây Tiên Nhân Chưởng thủy tinh, nhưng La Huy không có áo giáp bảo vệ, nếu bị gai của những cây Tiên Nhân Chưởng thủy tinh này đồng loạt bắn đến từ bốn phía, hắn làm thế nào cũng khó lòng thoát chết.

Mà La Vũ cũng không khá hơn là bao. Dù có áo giáp bảo vệ nhưng những cây Tiên Nhân Chưởng thủy tinh đó đã bao bọc chặt chẽ khắp xung quanh, khiến cho nơi này giống như một cái lồng sắt. Dù áo giáp của hắn có lợi hại đến thế nào, nhưng nếu không thể thoát khỏi chỗ này thì cũng chỉ có một con đường chết.

Khi trong lòng tất cả mọi người đều đang cảm thấy thấp thỏm bất an thì chợt nhìn thấy từ hướng thung lũng sâu thẳm, những cây Tiên Nhân Chưởng thủy tinh mọc dày đặc như rừng rậm kia bỗng tự động tách ra thành một lối đi.

Chỉ thấy hai dị sinh vật giống hệt nhau một trái một phải bước ra khỏi lối đi. Hai dị sinh vật có thân thể trông giống như bạch ngọc, ngoại hình của chúng hơi giống với Thần Thú Bạch Trạch.

Khi La Lị nhìn thấy hai dị sinh vật bước ra khỏi lối đi, sắt mặt nàng thay đổi rõ rệt, nàng nói với vẻ kinh ngạc: “Đó là sinh vật Thần siêu cấp Bạch Trạch. Ta đã từng nhìn thấy nó một lần khi đi theo Đại La tiên sinh. Nhưng Đại La tiên sinh nói Bạch Trạch là một loại dị chủng cực kỳ hiếm gặp và rất khó để tự sinh sản, e là cả Tí Hộ Sở thứ tư cũng sẽ khó tìm được con thứ hai. Ban đầu Đại La tiên sinh muốn thu phục Bạch Trạch để làm vật cưỡi, nhưng cuối cùng lại để nó chạy mất. Khả năng của nó rất kinh người. Vậy mà nơi này lại có đến hai con Bạch Trạch đồng thời xuất hiện, rốt cuộc đây là nơi nào?”

Nghe La Lị nói vậy, sắc mặt La Vũ và La Huy đều vô cùng khó coi.

Trong khu rừng Tiên Nhân Chưởng thủy tinh đáng sợ lại thêm sự xuất hiện của hai sinh vật Thần siêu cấp Bạch Trạch mà ngay cả ông già nhà bọn họ cũng phải khen ngợi, dường như hy vọng sống sót của bọn họ ngày càng mong manh hơn.

Hai con Bạch Trạch bước ra khỏi lối đi, rồi lần lượt một trái một phải vụt sang hai bên, chứ không tấn công đám người Hàn Sâm.

Sau khi Bạch Trạch vụt ra, lúc này bọn họ mới phát hiện phía sau Bạch Trạch còn có một sinh vật biến dị. Sinh vật biến dị đó là một con bò đen có sừng, trên bốn vó có mây và sương mù, nó bước đi như đi trên mây.

“Thần Thú Thiên Vân!” La Lị biến sắc.

Mặc dù lần này La Lị không đề cập đến nguồn gốc của Thần Thú Thiên Vân, nhưng chỉ cần nghe cái tên này thôi, La Vũ và La Huy đã lộ rõ vẻ mặt tuyệt vọng.

Mặc dù Giả Tự Đạo không biết Thần Thú Thiên Vân là gì, nhưng nhìn sắc mặt của La Vũ và La Huy, hắn cũng biết e là nó còn là một tồn tại đáng sợ hơn cả Thần Thú Bạch Trạch.

Thần Thú Thiên Vân từng bước đi đến, tuy rằng nó không giải phóng sức mạnh, nhưng trong vô hình vẫn thật sự khiến cho đám người La Vũ cảm nhận được một áp lực vô cùng to lớn. Lòng bàn tay bọn họ vã đầy mồ hôi, sắc mặt cũng hết sức khó coi.

Nếu không có những cây Tiên Nhân Chưởng thủy tinh kia ngăn cản bọn họ, bọn họ đã chạy biến từ lâu rồi, không thể nào đứng ở chỗ này mà nhìn chằm chằm Thần Thú Thiên Vân như vậy.

La Vũ và La Huy cũng từng nghe nói đến đại danh của Thần Thú Thiên Vân. Đó là một sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo chính hiệu, một trong những sinh vật hàng đầu ở Tí Hộ Sở thứ tư.

Cho dù La Vũ và La Huy có kiêu ngạo tự đại đến đâu cũng sẽ không ngây thơ nghĩ rằng họ có thể chống lại sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo.

Nhìn thấy Thần Thú Thiên Vân từng bước đi tới, trong lòng bọn họ đã kinh hồn bạt vía, thậm chí còn không nhìn thấy được một chút cơ hội sống sót nào.

Thần Thú Thiên Vân bước vào vòng vây, nhưng nó không nhìn đám người La Vũ, mà bước thẳng đến trước mặt Hàn Sâm.

"Các hạ là Thiên Kiếm Hàn Sâm ư?" Thần Thú Thiên Vân đánh giá Hàn Sâm với một đôi mắt giống như chuông đồng rồi cất giọng hỏi.

"Ta là Hàn Sâm, gọi ta là Thiên Kiếm thì ta thật sự không dám nhận. Không biết các hạ là vị nào?" Hàn Sâm hơi sửng sốt, hắn đã chuẩn bị tâm lý để sẵn sàng đấu một trận.

Nếu thật sự không được thì dứt khoát dùng bí kỹ Huyết Mệnh, sau đó dùng tháp Thiên Mệnh đập ra một con đường để thoát thân, chứ hắn thật sự không muốn bị dị sinh vật đáng sợ này gọi tên mình đâu.

La Lị và La Vũ nhìn Thần Thú Thiên Vân và Hàn Sâm với vẻ mặt kỳ quái. Họ không biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra. Rõ ràng Hàn Sâm không biết Thần Thú Thiên Vân, nhưng Thần Thú Thiên Vân lại có thể gọi tên của Hàn Sâm, xem ra có lẽ là vì hắn nên mới đến nơi này.

"Quả nhiên là Thiên Kiếm điện hạ. Tiểu chủ nhân nhà ta có lời mời, hi vọng Thiên Kiếm điện hạ có thể đến Tí Hộ Sở một chuyến để gặp tiểu chủ nhân." Thần Thú Thiên Vân vừa nói vừa khẽ gật đầu ra hiệu với Bạch Trạch ở bên cạnh.

Một trong hai con Bạch Trạch bước ra rồi cúi đầu nằm xuống trước mặt Hàn Sâm, xem ra là muốn Hàn Sâm cưỡi lên lưng mình.

La Vũ và những người khác đều ngơ ngác. Dù La Hải Đường có đích thân đến, e là cũng chưa chắc có được đãi ngộ như vậy. Suy cho cùng, La Hải Đường đã chém giết quá tàn nhẫn, nên bị rất nhiều dị sinh vật và dị linh

căm ghét. Nếu chạm mặt với Thần Thú Thiên Vân, chỉ e là sẽ có một trận đại chiến, chứ không được trọng đãi như vậy.

Hơn nữa, Thần Thú Thiên Vân còn nói hắn có chủ nhân. Một tồn tại đáng sợ có thể sai khiến được Thần Thú Thiên Vân, phái một đội hình lớn như vậy đến mời Hàn Sâm, khiến bọn họ khó có thể tưởng tượng được rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

"Xin lỗi, ta có thể hỏi tiểu chủ nhân nhà các ngươi là vị nào được không?" Hàn Sâm nhất thời không đoán ra được, trong số những người hắn quen biết, có người nào lại có bản lĩnh đến như vậy.

"Gặp mặt rồi sẽ biết thôi." Thần Thú Thiên Vân không trực tiếp nói ra. Hàn Sâm thấy dường như Thần Thú Thiên Vân không có ác ý, hơn nữa bây giờ hắn dường như cũng không có lựa chọn nào khác, thế là không hỏi nữa mà dứt khoát ngồi lên lưng Thần Thú Bạch Trạch.

Lúc này Thần Thú Thiên Vân mới xoay người đi sâu vào trong Sa Cốc. Thần Thú Bạch Trạch mang theo Hàn Sâm đi theo ngay phía sau.

Tiểu Ngân Ngân nằm trên đỉnh đầu của Hàn Sâm nheo mắt nhìn Thần Thú Thiên Vân trước mặt, trong khi Bảo Nhi thì cưỡi cá ngựa băng nhỏ đi theo bên cạnh Hàn Sâm.

Tiểu Tinh Tinh cũng vội vã đuổi theo. "Chúng ta làm thế nào bây giờ?" La Huy bình tĩnh hỏi.

Những cây Tiên Nhân Chưởng thủy tinh bao vây ở xung quanh, bọn họ vẫn không thể thoát ra được.

"Dù sao hắn cũng là con trai của chị Lam, chắc chắn hắn sẽ nể tình Ai

thôi." La Lị vừa nói vừa đi theo, nàng nhìn Hàn Sâm đang cưỡi Bạch Trạch ở trước mặt với ánh mắt phức tạp.

La Vũ nghiến răng và gọi La Huy và những người khác cùng đuổi theo.

Giả Tự Đạo không còn cách nào khác đành phải vội đi theo. Trong lòng hắn vừa lo lắng vừa không thể hiểu được, không biết lúc này đang xảy ra

chuyện gì, mà cũng không biết tương lai số phận sẽ ra sao.

Dưới sự dẫn đường của Thần Thú Thiên Vân, cả nhóm đã đến nơi sâu nhất của Sa Cốc, và thấy ở đó có một Tí Hộ Sở trông giống như núi đồng, nguy nga tráng lệ đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, trước cổng lớn của Tí Hộ Sở, có một dị linh đang háo hức chờ đợi.

Đám người La Vũ nhìn thấy dị linh kia, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi thêm mấy phần.

La Hải Đường rất mạnh, ở Tí Hộ Sở cũng rất cường thế, đã tạo được danh tiếng rất lớn, nhưng đồng thời cũng có không ít kẻ thù.

Hơn nữa, nói chung những dị linh có thể trở thành kẻ thù của La Hải Đường đều là những tồn tại cực kỳ kinh khủng.

Khi La Vũ và La Huy nhìn thấy dị linh ở trước cửa lớn của Tí Hộ Sở Đồng Sơn, bọn họ đã nhận ra ngay, dị linh chính là đời sau của kẻ địch đáng sợ của La Hải Đường, cũng có tiếng tăm lẫy lừng ở Tí Hộ Sở thứ tư.

Nếu như dị linh kia biết bọn họ là con cháu của La Hải Đường, e rằng hôm nay lành ít dữ nhiều rồi.

Hết chương 1565.

Chương 1566. Thiên Kiếm, Thầy Của Ta

La Vũ và La Huy biến sắc, lúc họ đang tự cảm thấy thấp thỏm thì nhìn thấy dị linh kia đã ra chào đón.

“Thiên Kiếm, thầy của ta, cuối cùng ngươi đã đến rồi, ta chờ ngươi vất vả quá.”

Nhìn thấy dị linh trực tiếp đến trước mặt Hàn Sâm, hành lễ rất nghiêm túc, sau đó có chút kích động nói.

La Vũ, La Huy và La Lị đều sững sờ, Giả Tự Đạo không biết dị linh là ai thì đỡ hơn một chút. Nhưng đám người La Vũ lại lại biết rất rõ thân phận của dị linh, vậy mà hắn còn cúi đầu hành sư lễ trước Hàn Sâm, chuyện này quả thật không thể nào tưởng tượng được, khiến họ nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Đường đường là con trai của Hư Lô Đại Đế, mẹ cũng là một vị Tu Di Đại Đế nhị đại siêu cấp, thế mà lại đi nhận một nhân loại làm thầy. Quả thật đến nằm mơ cũng chưa từng mơ đến chuyện này. Từ lúc nào mà nhân loại lại có địa vị như vậy ở Tí Hộ Sở thế? Làm thế nào có thể nhận được sự đãi ngộ và tôn trọng như vậy?

Ngay cả La Hải Đường - một cái tên có uy tín, nhưng cũng sẽ không được dị linh tôn trọng như vậy.

Nhưng bây giờ bọn họ mới thực sự nhìn thấy rõ, quả thật Tu Di đã hành sư lễ với Hàn Sâm, hơn nữa còn tha thiết đón Hàn Sâm vào Tí Hộ Sở. Mức độ long trọng này tuyệt đối không đơn giản như một trò đùa.

Trước đây Hàn Sâm đã hứa sẽ dạy kiếm thuật cho Tu Di, nhưng không ngờ lại gặp hắn ở đây nên không khỏi ngạc nhiên hỏi:

“Sao Tí Hộ Sở Hư Lô lại ở đây? Tu Di cười nói:

“Thưa thầy, có chuyện ngươi không biết. Tí Hộ Sở Hư Lô có khả năng dịch chuyển tức thời trong hư không. Gần đây ta mới chuyển đến đây. Không ngờ lại gặp được ngươi, thật sự quá tốt rồi.”

Sau khi vào Tí Hộ Sở Hư Lô, Tu Di dẫn Hàn Sâm vào trong một đại điện.

La Vũ bọn họ nhìn thấy Bảo Nhi và Tiểu Tinh Tinh đi theo nên cũng muốn đi theo vào, nhưng đã bị chặn lại.

“Đứng ở đây đợi đi. Nếu không phải nể tình Thiên Kiếm điện hạ, mấy nhân loại của Tí Hộ Sở Sát Thần các ngươi, đừng mong kẻ nào sống sót”

Thần Thú Bạch Trạch hừ lạnh một tiếng, đứng canh gác hai bên trái phải ngoài đại điện.

Đám người La Vũ cũng không biết mình có thể đi đâu, cũng không dám đi lung tung bên ngoài Tí Hộ Sở Hư Lô, chỉ có thể chờ đợi bên ngoài đại điện, trong lòng rất khó chịu, nhưng cũng thầm mừng rỡ. Nếu Hàn Sâm ở đây, e rằng lần này bọn họ chạy trời không khỏi nắng.

Mối ân oán giữa Hư Lô Đại Đế và La Hải Đường, bọn họ rơi vào tay Tu Di, e rằng khó giữ được toàn thây.

"Rốt cuộc hắn đã làm gì?"

Ngay cả một dị linh như Tu Di cũng nhận hắn làm thầy? Đãi ngộ như vậy, ngay cả Đại La tiên sinh cũng chưa từng có."

La Lị nhìn vào bên trong đại điện với vẻ mặt phức tạp, nhưng đại điện lại đóng kín cửa, nàng hoàn toàn không thể nhìn thấy Hàn Sâm đang làm gì bên trong.

"Tu Di, đây chính là người thầy ngươi muốn nhận?"

Trên đại điện, Hư Lô Đại Đế tựa như Thượng Cổ Thần Kỳ nhìn chằm vào Hàn Sâm, không khỏi hơi nhíu mày.

Vốn dĩ Tu Di đã rất trịnh trọng thỉnh cầu Hư Lô Đại Đế để Thiên Vân Thần Thú đi nghênh đón Hàn Sâm. Hư Lô Đại Đế còn cho rằng người Tu Di muốn nhận là một nhân vật mạnh mẽ, đáng sợ vô cùng nào đó. Không ngờ lại là một nhân loại, mà có vẻ như hắn vẫn chưa đạt đến siêu cấp.

"Ngươi có thể dạy con ta cái gì đây?"

Hư Lô Đại Đế không hài lòng với quyết định của Tu Di, nhưng lại không trực tiếp đuổi Hàn Sâm đi.

"Không phải Tu Di muốn học kiếm thuật với ta sao? Đương nhiên là dạy kiếm thuật rồi." Hàn Sâm thuận miệng trả lời.

Tu Di nhanh chóng nói:

“Cha, kiếm pháp của thầy rất lợi hại, ngay cả Lục Đạo Đại Đế cũng cho rằng kiếm pháp của hắn gần đến thiên đạo, cho nên mới được xưng là Thiên Kiếm.”

Hư Lô Đại Đế nghe vậy thì sắc mặt có chút thay đổi, người có thể được Lục Đạo Đại Đế khen như vậy chắc hẳn cũng có chút bản lĩnh.

Tuy nhiên Hư Lô Đại Đế thực sự không thể thấy được điều gì đặc biệt ở Hàn Sâm, suy nghĩ một chút bèn nói với Hàn Sâm:

“Các hạ đã được mệnh danh là Thiên Kiếm, lại còn được Lục Đạo Đại Đế khen ngợi như vậy, chắc hẳn kiếm pháp đã đạt đến hóa cảnh. Trong vườn sau của ta có một dấu kiếm năm đó do Thánh Kiếm Đại Đế để lại khi thăng cấp lên Tí Hộ Sở thứ năm. Ngươi có thể đi xem, có lẽ sẽ thu hoạch được gì đó.”

Thánh Kiếm Đại Đế mà Hư Lô Đại Đế nói đến là một vị Đại Đế có thành tựu kiếm đạo cực kỳ cao. Hàng nghìn năm trước đây, hắn đã từng càn quét Tí Hộ Sở thứ tư, là kẻ bất khả chiến bại trong giới kiếm đạo.

Khi hắn thăng cấp đã từng một kiếm phá hư không, cuối cùng đuôi kiếm ý quét tới một ngọn núi đá, để lại những vết kiếm và kiếm ý thiên cổ bất diệt trên ngọn núi đá đó.

Sau đó, ngọn núi đá thuộc về Hư Lô Đại Đế, mà nó được đặt trong hoa viên gần nơi ở của Tu Di nhất, để Tu Di có thể thuận tiện quan sát và lĩnh ngộ kiếm ý trong đó.

Chỉ là kiếm ý của Thánh Kiếm Hoàng Đế rất đặc thù, đã có rất nhiều cường giả hệ kiếm tới quan sát vết kiếm này. Kết quả không chỉ không †hu được gì, mà còn có rất nhiều cường giả hệ kiếm bị vết kiếm trên kiếm ý kia mê hoặc, suýt chút nữa đánh mất kiếm tâm của mình.

Hư Lô Đại Đế để Hàn Sâm đi quan sát vết kiếm, chính là muốn xem xét suy nghĩ của hắn. Nếu ngay cả chủ tâm cũng không giữ được, bị kiếm ý trên vết kiếm mê hoặc, cho dù người xung quanh nói hắn giỏi như thế nào cũng không xứng đáng là thầy của Tu Di.

Tu Di cũng nghĩ đến suy nghĩ của Hư Lô Đại Đế. Nhưng hắn cho rằng Hàn Sâm sẽ không bị kiếm ý mê hoặc, cho nên lập tức nói:

“Thầy, để ta dẫn ngươi đi xem vết kiếm.”

Hàn Sâm và Hư Lô Đại Đế không có cùng tiếng nói chung. Ở đây nhìn Hư Lô Đại Đế ngồi trên bảo tọa nói chuyện cũng rất nhạt nhẽo, thế nên hắn rất vui vẻ rời đi cùng Tu Di.

Hắn đưa đám Bảo Nhi đi cùng Tu Di vào trong hoa viên. Nói là hoa

viên, nhưng nó lại ngoài sức tưởng tượng. Một ngọn núi đá cao đến ngàn trượng vẻn vẹn chỉ chiếm có một phần năm không gian trong

hoa viên này.

Hàn Sâm vừa nhìn đã thấy trên núi đá có một vết kiếm ngay chính giữa, gần như tách ngọn núi đá ngàn trượng ra làm đôi.

Tu Di giải thích: “Năm đó Thần Kiếm Đại Đế một kiếm phá nát hư không, được thăng lên cấp Tí Hộ Sở thứ năm. Phần đuôi kiếm khí quét trên núi đá đã để lại kiếm ý thiên cổ bất diệt. Không biết có bao nhiêu cường giả kiếm đạo đã từng đến trước ngọn núi lĩnh ngộ. Kết quả cũng không đạt được gì. Ta cũng thường xuyên tự lĩnh ngộ vết kiếm này, nhưng kết quả cũng như thế, nửa phần cũng không lĩnh ngộ được.”

“Cho dù là do Kiếm Đạo Đại Đế để lại, chí ít cũng phải có một chút cảm ngộ chứ?” Hàn Sâm hơi nghỉ ngờ hỏi.

Hắn đứng ở cửa đã có thể cảm nhận được kiếm ý đáng sợ trên vết kiếm đó. Kiếm ý mạnh mẽ như vậy, ngày đêm đắm chìm trong đó, kiểu gì cũng phải có chút thu hoạch mới đúng.

Cũng giống như câu nói của nhân gian. Nếu học thuộc ba trăm bài thơ Đường, nếu không biết làm thơ cũng phải biết ngâm thơ, không thể hoàn toàn không có thu hoạch gì cả.

“Có điều thầy không biết, kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế vô cùng đặc biệt. Rất nhiều cường giả cấp Đế đến trước núi lĩnh ngộ kiếm ý, nhưng đều

không đạt được gì, ngược lại còn bị kiếm ý mê hoặc, suýt chút nữa †a đã đánh mất chính mình…”

Tu Di vừa dẫn Hàn Sâm vào hoa viên vừa giải thích.

Trong thần điện dị linh, Hư Lô Đại Đế cùng một nữ dị linh đang nhìn hình ảnh đám người Hàn Sâm tiến vào hoa viên thông qua một cái gương cổ.

“Nếu nhân loại đó không bị dấu kiếm mê hoặc, ngươi thật sự muốn Tu Di nhận hắn làm thầy sao?” Nữ dị linh cau mày nhìn hình ảnh nói.

“Nếu hắn không hề bị kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế mê hoặc, cộng với những gì Lục Đạo Đại Đế đã nói, cũng miễn cưỡng đủ tư cách để trở thành thầy của Tu Di.” Hư Lô Đại Đế nói.

Nữ dị linh lắc đầu nói: “Thầy của con trai ta phải là một kiếm đạo cường giả độc nhất vô nhị, không thể chỉ vỏn vẹn ba chữ “đủ tư cách, tuyệt đối không phải điều ta mong muốn.”

Hết chương 1566.

Chương 1567. Thánh Kiếm Ý

Sau khi Hàn Sâm vào hoa viên, hắn lập tức cảm nhận được luồng kiếm ý như thủy triều tuôn ra từ vết kiếm.

Kiếm ý đó quả thật rất kỳ quái. Hầu hết sẽ cho những người luyện kiếm một cảm giác như đang bộc lộ tài hoa. Tuy rằng tất cả kiếm ý được hình thành khác nhau, nhưng hầu hết đều có cảm giác sức mạnh bất khả chiến bại.

Nhưng kiếm ý này lại hoàn toàn khác, từng đợt tiếp từng đợt, liên tục không ngừng như nước. Tuy rằng không có sức mạnh bất khả chiến bại, nhưng lại mang tính chất dẻo dai làm nước chảy đá mòn.

Cảm giác như kiếm ý này không quá mạnh, người bình thường đều có thể chiến đấu chống lại kiếm ý bằng ý chí của mình. Đừng nói là cường giả siêu

cấp, cho dù là một số sinh vật cấp Bảo Thạch cũng đủ để chiến đấu với kiếm ý mà không ngã xuống.

Chỉ là một kiếm ý không quá mạnh như vậy, nhưng lại khiến nhiều cường giả kiếm đạo trong thiên hạ đều bất lực. Ngay cả những cường giả siêu cấp cũng khó có thể thuần phục được kiếm ý dịu dàng này, trái lại còn có thể sẽ bị ảnh hưởng bởi nó.

"Hầu hết những người lần đầu tiên nhìn thấy sẽ không bao giờ nghĩ rằng đây sẽ là kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế, nhưng sau một thời gian dài cảm nhận, họ sẽ biết được sự đáng sợ của kiếm ý này. Kiếm ý kỳ lạ này giống như thủy triều không ngừng của một dòng sông lớn, hình thành nên một luồng áp lực cuồn cuộn, tích tụ càng lâu thì uy lực càng mạnh và áp lực càng lớn. Các sinh vật cấp Bảo Thạch thông thường có thể ở đây theo dõi trong vài ngày mà không bị kiếm ý xâm hại. Nhưng cho dù là cường giả siêu cấp cũng khó có thể kiên trì quá mười ngày, sẽ chịu ảnh hưởng mãnh liệt của kiếm ý. Nhẹ thì bị thương, nặng thì sẽ ảnh hưởng đến tín niệm của bản thân, khiến cho kiếm ý của chính mình xuất hiện khiếm khuyết." Tu Di nói.

Hàn Sâm gật đầu, hắn cũng đã từng luyện kiếm pháp, tuy không tính là quá xuất sắc, nhưng cũng có kiếm ý của riêng mình.

Đặc biệt là sau khi lấy Tâm Kiếm Đạo của Lục Đạo Đại Đế làm gương, phong cách kiếm đạo của hắn cũng hết sức rõ ràng. Nếu bị kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế ảnh hưởng, thì cũng sẽ tạo nên một đả kích rất nặng nề.

Tu Di tiếp tục nói: "Tuyệt đối đừng cố gắng dùng kiếm ý của mình đối đầu với kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế. Tính chất kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế giống như nước. Ngươi dùng kiếm ý của mình để chống lại nó, giống như đi ngược lại với dòng nước. Sức mạnh sử dụng càng lớn, thì áp lực từ kiếm ý đó lên ngươi càng mạnh. Nếu không chiến đấu chống lại nó, ngươi vẫn có thể yên ổn trong vài ngày. Nếu ngươi bắt buộc phải đối đầu, e rằng đến một ngày cũng khó có thể kiên trì. Có thể chỉ cần vài tiếng, kiếm tâm của bản thân sẽ bị tổn thương."

“Kiếm ý này nhìn có vẻ rất dịu dàng nhưng thực chất rất bá đạo” Hàn Sâm nói.

“Dù gì thì đó cũng là một thế hệ Kiếm Đạo Đại Đế” Tu Di nói.

Hàn Sâm cảm nhận được kiếm ý đó như thủy triều, trong lòng khẽ động: “Ta luyện Tâm Kiếm Đạo, vì vậy thành kiếm đạo dựa trên sự kiên trì. Ý chí kiên cường như đi ngược lại dòng chảy. Không bao giờ có hai từ ‘bỏ cuộc”. Vừa may có thể lợi dụng kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế mài dũa Tâm Kiếm Đạo của ta, nói không chừng sẽ có sự đột phá.”

Hàn Sâm biết Hư Lô Đại Đế để hắn đến quan sát vết kiếm chính là muốn xem xét suy nghĩ của hắn. Nhưng vốn dĩ Hàn Sâm không phải rất muốn dạy Tu Di kiếm pháp, cho nên cũng không thành vấn đề, hắn cũng không cố ý muốn có được sự tán thưởng của Hư Lô Đại Đế.

Suy nghĩ ấy vừa lóe lên, kiếm ý trên người Hàn Sâm đột ngột sinh ra, kiếm ý nguyên bản vốn ấm áp như nước bỗng trở nên căng thẳng tột độ.

Kiếm ý trên người của Hàn Sâm càng mạnh thì áp lực lên kiếm ý đó càng lớn, đúng như lời Tu Di nói.

Tu Di thấy Hàn Sâm dùng kiếm ý của mình đối đầu với kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế, nhất thời trở nên hưng phấn, đứng một bên theo dõi cuộc đối đầu giữa hai kiếm ý.

“Ồ, kiếm ý của hắn gần như có một chút bóng dáng của Tâm Kiếm Đạo, chỉ là có một chút không giống với Lục Đạo Đại Đế” Hư Lô Đại Đế nhìn thấy kiếm ý do Hàn Sâm phát ra, nhất thời nhìn ra manh mối.

Hư Lô Đại Đế đã từng giao chiến với Lục Đạo Đại Đế, nhưng lại bị đánh bại sau một chiêu. Hắn rất quen thuộc với kiếm đạo của Lục Đạo Đại Đế, nhìn thoáng qua là biết ngay.

Ly Hỏa Đại Đế, mẹ của Tu Di hơi cau mày: “Tu Di đã nói với hắn về đặc tính kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế, hắn còn dùng kiếm ý của chính mình để chống lại. Nói dễ nghe thì là can đảm, nói khó nghe là người này hơi tự

phụ, cuối cùng khó có thể làm việc lớn, không thích hợp làm †hầy của Tu Di.”

Hư Lô Đại Đế khẽ lắc đầu: “Đó cũng không hẳn là đúng. Tuy Lục Đạo Đại Đế không bằng Thánh Kiếm Đại Đế lúc ban đầu, nhưng cách biệt cũng không xa. Lần này hắn tự hủy trùng tu. Khi một lần nữa đạt đến cấp Đại Đế, e rằng cũng không thua kém gì với Thánh Kiếm Đại Đế. Nếu Hàn Sâm thật sự học được Tâm Kiếm Đạo, cho dù là bảy phần của Lục Đạo Đại Đế cũng có thể miễn cưỡng đối đầu với kiếm ý này. Không đến nỗi là tổn thương kiếm ý của mình.”

“Nếu chỉ là bảy phần, không bằng trực tiếp tìm Lục Đạo Đại Sư làm thầy.” Ly Hỏa Đại Đế nói.

“Khó. Lục Đạo Đại Đế không phải có thể dễ dàng mời tới như vậy. Nếu hắn không thích Tu Di thì có bỏ ra cái giá lớn hơn cũng vô ích.” Hư Lô lắc đầu.

“Tu Di thừa hưởng gen ưu tú của hai chúng ta, tài năng tuyệt đối không thua kém gì so với Lục Đạo. Nếu đến hắn Lục Đạo cũng xem thường, vậy sẽ không có sinh linh nào của Tí Hộ Sở thứ tư có thể vào được mắt của Lục Đạo.”

Ly Hỏa Đại Đế trừng hai mắt nói. Cho dù là Đại Đế cũng như người mẹ bình thường, đều cho rằng con trai mình là ưu tú nhất

Hàn Sâm cảm thấy áp lực càng ngày càng lớn. Dưới sự kích phát của kiếm ý của hắn, kiếm ý trên vết kiếm vốn dĩ dịu dàng như nước, lúc này lại hung bạo không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm cảm giác như mình đang lao vào dòng nước xoáy, kiếm ý của hắn bị luồng áp lực kinh khủng làm hao mòn, như thể sẽ bị mài nhẵn bất cứ lúc nào.

Kiếm ý không phải là sức mạnh thuần túy, mà là một loại kiếm đạo ý cảnh. Loại ý cảnh này chỉ có thể hiểu ngầm, không thể nói ra được, cũng không chạm hay nắm tới được, sẽ không có ảnh hưởng đáng kể.

Nhưng nếu kiếm ý của một người có vấn đề, nó còn đáng sợ hơn cả thương tích về thể xác.

Vết thương thể xác cũng có thể được chữa trị bằng thuốc và các trị liệu ngoại lực. Vết thương về mặt tâm linh thì không có thuốc nào chữa khỏi, chỉ có thể tự dựa vào ý chí để vượt qua.

Lúc này hàn Sâm chỉ cảm thấy kiếm ý của mình giống như một khúc thép, không ngừng bị bánh xe cát mài giũa, ý chí lực nhanh chóng bị hao mòn. Nếu đều thành một người có ý chí lực yếu ớt, e rằng sớm đã sụp đổ

Ngay cả những cường giả kiếm đạo có ý chí vô cùng kiên định, dưới sự hao mòn như vậy, e rằng họ cũng không kiên trì được lâu.

Nhưng Hàn Sâm lại hơi khác một chút. Hắn luyện Tâm Kiếm Đạo dựa trên tính kiên trì để ngưng tụ kiếm ý. Thêm vào đó tinh thần lực của hắn được Tinh tộc cường hóa, cho dù là kiếm ý đáng sợ như bánh xe cát cũng không đủ làm lung lay ý chí của hắn.

Cho dù kiếm ý đó có xung kích đánh mòn ý chí của hắn như thế nào, Hàn Sâm trước sau bất động như núi. Dưới sự đánh mòn của kiếm ý đáng sợ đó, ý chí của Hàn Sâm càng trở nên kiên định.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, rất nhanh một canh giờ đã trôi qua.

“Không hổ danh là thầy, có thể đối đầu với Thánh Kiếm Đại Đế một canh giờ rồi mà vẫn không hề có dấu hiệu suy giảm. Không hề thua kém gì với những cao thủ kiếm đạo kia.” Tu Di ca ngợi nói.

“Quả thực có chút bản lĩnh” Hư Lô Đại Đế nói.

Ly Hỏa Đại Đế thờ ơ nói: “Mới một canh giờ. Nếu hắn có thể kiên trì mười hai canh giờ mà kiếm ý vẫn không bị hao tổn thì mới đủ tư cách làm thầy của Tu Di.”

Hết chương 1567.

Chương 1568. Vết Kiếm

“Mười hai canh giờ, đừng nói là một nhân loại, bao nhiêu năm qua đã có rất nhiều cao thủ kiếm đạo siêu cấp mà cũng chỉ có một người có thể kiên trì được qua mười hai canh giờ mà thôi, hơn nữa thanh danh của người đó cũng không kém Lục Đạo Đại Đế là bao, ngươi cảm thấy Hàn Sâm có khả năng sao?” Hư Lô Đại Đế cười khổ sở nói.

“Nếu không phải là nhân vật như vậy thì làm sao xứng đáng làm thầy của Tu Di chứ?” Ly Hỏa Đại Đế kiên định nói.

Hư Lô Đại Đế lắc đầu không nói gì, cường giả như vậy, làm gì có ai có lòng dạ thảnh thơi mà đi dạy cho người khác chứ? Cảm nhận của hắn đối với Hàn Sâm cũng không tệ lắm, trình độ như vậy lại có thể thông thạo Tâm Kiếm Đạo của Lục Đạo Đại Đế, cũng đã miễn cưỡng được xem như có thể làm thầy của Tu Di rồi.

Nhưng mà đương nhiên Hư Lô Đại Đế không muốn làm trái với nguyện vọng của Ly Hỏa Đại Đế, cũng chỉ có thể tùy thuộc vào nàng.

Hàn Sâm bất đồng như núi, một mực đối đầu với kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế.

Kiếm ý thay đổi luân phiên giống như cát đó không thể hoàn toàn đánh bại được ý chí của Hàn Sâm, ngược lại còn giống như thép nguyên chất được mài giũa hàng trăm lần, càng mài lại càng sắc bén hơn, làm cho kiếm ý của Hàn Sâm cũng lại càng phát ra sự tinh khiết hơn nữa.

Nếu như nói trước đây kiếm ý của Hàn Sâm giống như thép nguyên chất, bây giờ sau khi đã được mài giũa thì lại càng lộ ra ánh hào quang chói mắt như đá quý.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sáu canh giờ sau, Tu Di thấy Hàn Sâm vẫn thản nhiên thì trong lòng cảm thấy rất vui mừng.

Hư Lô Đại Đế khen ngợi nói: “Quả thật người này không hề tầm thường, ánh mắt của Tu Di không tệ chút nào, kiếm đạo và ý chí bền bỉ như thế, nếu như Tu Di có thể bái làm thầy, nhất định có thể sẽ có thu hoạch.”

Ly Hỏa Đại Đế thấy Hàn Sâm vẫn y nguyên như cũ, không hề có chút biểu hiện nào là đang cố gắng hết sức, mặc dù trong lòng cũng có hơi lay chuyển một chút nhưng vẫn nói: “Mới chỉ trôi qua một nửa thời gian, bây giờ đưa ra kết luận vẫn còn hơi sớm.”

Thời gian lại qua thêm hai canh giờ nữa, Hư Lô Đại Đế đã có vẻ hơi xúc động: “Cho đến bây giờ người này vẫn là lòng dạ sắt đá, ý chí bền bỉ không thể nào tưởng tượng được, đúng là một nhân vật rất hiếm thấy.” Ly Hỏa Đại Đế cũng đã lung lay một chút, khe khẽ nói: “Đúng thật có một chút bản lĩnh, nhưng mà còn bốn giờ nữa là có thể lập tức nhìn ra được có kiên trì hay không.”

Hai canh giờ nữa lại trôi qua, Hàn Sâm vẫn bất động như một ngọn núi, không hề khác biệt gì so với mười canh giờ trước đó.

Hư Lô Đại Đế và Ly Hỏa Đại Đế cũng đã cảm thấy hơi giật mình, thế mà lại có thể vẫn bất động như núi cho tới bây giờ, nhìn qua thì kiếm ý cũng không hề bị ảnh hưởng một chút nào, với cái nhìn của bọn họ thì việc Hàn Sâm chống đỡ được qua mười hai giờ có lẽ đã không còn phải lo lắng gì nữa.

“Không hổ danh là con trai của Hư Lô ta, quả nhiên là tầm nhìn không hề kém, có thể tìm được một vị thầy như vậy, nhất định sẽ giúp ích được cho hắn rất nhiều.” Lúc Hư Lô Đại Đế nhắc tới Hàn Sâm, giọng nói đã thay đổi mấy phần, từ khi bắt đầu là xem xét kỹ lưỡng, đến bây giờ là có chung nhận thức, thậm chí là có phần tán thưởng, có thể nói là sự thay đổi vô cùng lớn.

Lúc này Ly Hỏa Đại Đế cũng không còn tiếp tục kiêu ngạo như lúc trước nữa, có vẻ hơi kinh ngạc nhìn cảnh tượng bên trong nơi đó rồi nói: “Quả thật nhân loại này có chút khác biệt, cũng coi như có tư cách làm thầy của Tu Di.”

Hai vị Đại Đế cũng không còn tiếp tục nghi ngờ về việc Hàn Sâm có thể kiên trì được quá mười hai canh giờ nữa, những khác biệt vốn dĩ cũng đã

biến mất không còn thấy nữa, ý kiến đã bắt đầu có sự thống nhất.

Thời gian từ từ trôi qua, mười hai canh giờ sau, Tu Di đã không nhịn được nữa lên tiếng ca ngợi: “Quả nhiên thầy không phải là một người bình thường, có thể đối đầu với kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế mười hai canh giờ mà không rơi vào thế bất lợi, đã qua bao nhiêu năm như vậy cũng mới chỉ xuất hiện có một người, thầy, ngươi đã là người thứ hai rồi đó.”

Hàn Sâm không nghe được Tu Di nói gì, hiện tại toàn bộ tâm tư của hắn đều đang đặt ở bên trên kiếm ý, kiếm ý không ngừng mài giữa ý chí của hắn, làm cho kiếm ý của hắn càng ngày càng tinh khiết.

Nhưng một khoảng thời gian rất lâu sau đó, Hàn Sâm cũng cảm thấy kiếm ý thiếu chút lực, không thể mài giữa kiếm ý của hắn gần thêm một bước nữa, thế nên Hàn Sâm không tự chủ được đi về phía cái núi đá vết kiếm kia, muốn cách vết kiếm gần hơn một bước, cảm nhận sự mài giữa kiếm ý càng thêm mãnh liệt hơn.

“Hắn muốn làm gì vậy?” Ly Hỏa Đại Đế kinh ngạc nhìn Hàn Sâm đi về phía núi đá vết kiếm.

Mặc dù kiếm ý mà Thánh Kiếm Đại Đế để lại có vẻ rất dịu dàng, nhưng nếu như khoảng cách quá gần thì đó lại là một chuyện khác rồi.

Năm đó một kiếm của Thánh Kiếm Đại Đế đã đánh bại hư không, kiếm ý kia quét đến núi đá rồi lưu lại kiếm ý nghìn đời không thể tiêu diệt này.

Có thể nói đây là kiếm ý cuối cùng, cũng có thể nói đây là cực điểm của một nhát kiếm.

Càng đến gần vết kiếm thì sẽ càng có thể cảm nhận được một nhát kiếm kia ẩn chứa ý chí tột cùng ở trong đó, nhát chém đó đã đánh bại niềm tin của hư không và kiếm ý vĩnh viễn không bao giờ dừng lại.

Năm đó có nhiều cường giả quan sát được Thánh Kiếm Đại Đế thăng cấp như vậy, những cường giả có chủ ý muốn đánh bại núi đá vết kiếm này nhiều không kể xiết, nhưng mà cuối cùng sở dĩ lại rơi vào trong tay của Hư

Lô Đại Đế, đó là vì vốn dĩ những cường giả bình thường không dám chạm vào núi đá vết kiếm, lại càng không thể mang nó đi được.

Nơi được đặt vết kiếm kia, cho dù là cường giả cấp Đại Đế, bất kể là tu kiếm ý hay là không tu kiếm ý, đụng chạm vào vết kiếm này thì kiếm ý sẽ bị chấn động của hư không nghiền nát, bản thân ý chí cũng sẽ phải chịu đựng tổn thương vô cùng nghiêm trọng.

Thế nên không có cường giả nào có thể mang được núi đá vết kiếm đi, chỉ có Hư Lô Đại Đế dựa vào năng lực dịch chuyển tức thời hư không của Tí Hộ Sở Hư Lô, cứng rắn dời Tí Hộ Sở Hư Lô đến phía dưới núi đá vết kiếm, chẳng khác gì là một cái túi bọc núi đá vết kiếm vào, lúc này mới đủ để có thể mang nó đi.

Bây giờ ý chí của Hàn Sâm đang bị chấn động và mài giũa mười hai canh giờ trong kiếm ý đó, không những ý chí không bị đánh tan mà ngược lại còn đi về phía nơi vết kiếm, quả thật có phần làm cho Hư Lô Đại Đế và Ly Hỏa Đại Đế cảm thấy hơi giật mình.

“Có lẽ ý chí vững vàng của người này không hề thua kém hơn so với cường giả đỉnh cấp bây giờ.” Vẻ mặt của Hư Lô Đại Đế nghiêm túc nói.

Ly Hỏa Đại Đế không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm đã hoàn toàn không còn vẻ coi thường như lúc trước nữa, trong đôi mắt đẹp đẽ hiện lên vẻ vô cùng kinh ngạc.

Hàn Sâm bước từng bước đi về phía vết kiếm, cảm nhận được kiếm ý không ngừng mạnh mẽ lên, cũng để cho kiếm ý của hắn bị mài giũa càng thêm sáng chói mắt, ý chí lại càng thêm kiên định.

Khi đến gần nơi cách núi đá vết kiếm một trăm mét, bước chân của Hàn Sâm nhanh chóng chậm lại, nhưng mà tất cả mỗi một bước đi đều vô cùng kiên định, không có một chút do dự nào.

Cả người Hàn Sâm giống như đã hóa thân thành một bảo kiếm lộ rõ ra †ài năng, rẽ sóng chia nước mà đi, từng bước kiên định bước về phía núi đá có vết kiếm.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng đã bước lên núi đá có vết kiếm ấy, bàn tay vuốt lên bên trên vết kiếm đó.

"Âm!" Kiếm ý mãnh liệt dâng lên cuồn cuộn không ngừng như dòng sông thời gian, dường như đã đánh kiếm ý của Hàn Sâm rơi vào dòng sông thời gian, nhận lấy sự tẩy rửa bất diệt vĩnh viễn.

Lúc này sắc mặt của Hư Lô Đại Đế và Ly Hỏa Đại Đế cũng đã thay đổi rõ rệt, dù thế nào cũng không ngờ được vậy mà Hàn Sâm lại thật sự đi tới phía trước núi đá vết kiếm, lại còn đưa tay ra vuốt ve vết kiếm.

Cho dù đó cũng là một người đã thăng tiến đến Tí Hộ Sở thứ năm, là Bán Thần cách còn nửa bước để trở thành Thần, là cường giả Đại Đế đỉnh cấp, cũng sẽ phải chịu sự chấn động của kiếm ý kia làm cho ý chí bị tổn hại.

Mặc dù ý chí của Hàn Sâm cực kỳ mạnh mẽ, nhưng mà đụng chạm đến vết kiếm kia, chỉ sợ cũng sẽ khó tránh được sẽ phải chịu sự tổn thương, nếu như tình huống nghiêm trọng, lập tức phá hủy đi ý chí, từ đó về sau sẽ gục ngã không thể gượng dậy nổi.

"Không xong rồi!" Hư Lô Đại Đế thầm kêu lên không ổn, hắn đã cực kỳ hài lòng với tu vi kiếm đạo của Hàn Sâm, nếu như cứ bị phá hủy như vậy phá thì thật sự sẽ vô cùng đáng tiếc, Tu Di muốn tìm lại một người †hầy như vậy cũng không hề dễ dàng.

Ly Hỏa Đại Đế cũng không nhịn được thở dài, nàng cũng nhận thức được thực lực của Hàn Sâm, nhưng lại không ngờ được Hàn Sâm có thể to gan đến như vậy, thế mà lại đi vuốt ve cái vết kiếm kia, chỉ sợ nhất định sẽ bị tổn hại.

Ly Hỏa Đại Đế chỉ có thể hy vọng tổn thương mà hắn phải chịu đựng sẽ không quá nghiêm trọng để còn có năng lực dạy cho Tu Di.

Hết chương 1568.

Chương 1569. Kiếm Ý Sụp Đổ

Kiếm ý vô biên đã ăn mòn đi ý chí của Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm đã có chút không chịu nổi, gần như đã rơi vào trong vực sâu của cái chết, cũng không còn cảm giác được có chút hy vọng và khả năng sống sót nào nữa.

Nếu đổi lại là người khác, vào thời điểm ý chí bị suy sụp thế này nhất định sẽ nảy ra suy nghĩ từ bỏ ở trong đầu, nhưng mà Hàn Sâm lại không biết buông bỏ là cái gì, ở dưới áp lực đè nặng như vậy vẫn kiên định như sắt, cố gắng hết sức giữ vững một chút niềm tin cuối cùng của mình.

Lúc này điều quyết định sẽ thành công hay thất bại đã không còn là năng lực mạnh yếu nữa, cũng không phải là thiên phú tu luyện, mà là bản lĩnh và kinh nghiệm sống của một nhân loại.

Nếu như một người có bản lĩnh yếu đuối, vậy thì cho dù tu vi của bản thân có cao tới mức nào thì ý chí cũng sẽ sụp đổ, coi như là cường giả siêu cấp thì cũng không ngoại lệ.

Cho dù là một người ý chí kiên định thì cũng vô cùng sẽ cực kỳ gian nan để vượt qua sự bóp nghẹt như vậy.

Bản thân Hàn Sâm chính là một người có ý chí vô cùng kiên định, hơn nữa cũng được thừa hưởng tính cách đụng phải bức tường phía nam cũng không bao giờ quay đầu nhìn lại của cha mẹ, dù vậy thì dưới chấn động của kiếm ý như vậy, cũng đã dần không thể chống đỡ nổi nữa, ý chí bắt đầu sụp đổ.

Hư Lô Đại Đế và Ly Hỏa Đại Đế thấy sắc mặt của Hàn Sâm đã thay đổi thì mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra, cũng biết việc lớn đã không ổn rồi, chỉ sợ Hàn Sâm sẽ không chịu nổi chấn động của kiếm ý, kiếm ý của bản thân hay thậm chí là ý chí cũng sẽ bắt đầu tan vỡ mất.

Thân hình của Hư Lô Đại Đế và Ly Hỏa Đại Đế lóe lên, đã ngay lập tức đi vào bên trong vườn hoa, có ý định sẽ ra tay kéo Hàn Sâm từ trong núi đá vết kiếm ra ngoài.

Nhưng mà còn chưa đợi bọn họ kịp ra tay, đột nhiên lại thấy kiếm ý trên người Hàn Sâm dựng đứng lên về phía màn đêm, giống như một ngọn núi lửa đang phun trào.

Dưới sự chấn động của kiếm ý bùng nổ ra từ trên người Hàn Sâm, kiếm ý bên trên sơn thể vết kiếm kia lại bị áp chế xuống.

"Sao có thể như vậy được chứ?" Ly Hỏa Đại Đế và Hư Lô Đại Đế đều giương mắt đờ đẫn đứng nhìn, quả thật không dám tin vào đôi mắt của mình nữa.

Một nhân loại trông có vẻ còn chưa thể đạt tới siêu cấp, vậy mà đã có thể bùng nổ ra được kiếm ý, lại còn có thể áp chế được kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế đã trở thành thần, trong nháy mắt bọn họ cảm thấy thế giới quan của mình đã bị phá vỡ rồi, trong chốc lát cứ đứng sững sờ ở đó, đều đã quên mất cần phải hành động.

Nhưng Tu Di lại vô cùng kích động kêu lên: "Kiếm ý của thầy thật sự quá mạnh mẽ, nếu như chỉ bàn về kiếm ý thì sợ rằng tất cả Tí Hộ Sở †hứ tư cũng không tìm ra được sinh linh mạnh hơn thầy, cho dù có là Lục Đạo Đại Đế cũng chưa chắn có thể so sánh được với thầy."

Lúc này Hàn Sâm lại cảm thấy có hơi khó chịu, khi mà một số kiếm ý của hắn gần như đã sụp đổ, bên trong áo giáp tinh thể màu đen vẫn luôn luôn yên lặng đột nhiên tuôn ra một luồng ý chí, hòa nhập vào bên trong kiếm ý của Hàn Sâm.

Sau đó kiếm ý của Hàn Sâm cứ thế bùng nổ ra không kiểm soát được, †rong nháy mắt đã quét sạch kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế ra ngoài, chẳng những quét ra khỏi cơ thể của Hàn Sâm, mà thậm chí còn ngăn chặn được toàn bộ kiếm ý của núi đá vết kiếm.

Nhưng mà vì bên trong áo giáp tinh thể màu đen tuôn ra luồng ý chí kia cực kỳ mạnh mẽ, sau khi hòa nhập vào với kiếm ý của Hàn Sâm thì làm cho chính bản thân Hàn Sâm cũng phải nhận lấy áp lực quá lớn, suýt chút nữa đã bị sụp đổ rồi.

May là tính cách của Hàn Sâm vô cùng cứng rắn, ý chí cực kỳ kiên định, trong thời gian ngắn nhất đã lập tức đưa ra một quyết định chính xác, lợi dụng kiếm ý của mình để luyện hóa và kiểm soát được luồng ý chí này.

Mặc dù điều này vô cùng khó khăn, dù gì thì kiếm ý của bản thân Hàn Sâm cũng cực kỳ yếu, ý chí này lại quá mạnh mẽ, nhưng thứ nhất là do ý chí của Hàn Sâm đã đủ sự bền bỉ, thứ hai là ý chí này cũng không có mưu đồ chống lại Hàn Sâm, thậm chí còn chủ động hòa nhập vào bên trong kiếm ý của Hàn Sâm, làm cho quá trình này tiến hành vô cùng thuận lợi.

Với việc luồng ý chí này bị Hàn Sâm luyện hóa hòa nhập vào bên trong kiếm ý của mình đã khiến cho kiếm ý của bản thân Hàn Sâm càng ngày lại càng mạnh hơn.

Ầm!

Dưới sự chấn động của kiếm ý vô cùng mạnh mẽ, núi đá đã hoàn toàn bị bổ ra làm hai nửa, kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế ở trên núi đá vết kiếm cũng đã bị sụp đổ tan biến, ngược lại còn để lại kiếm ý vô cùng bất khuất cứng rắn kia của Hàn Sâm.

Hư Lô Đại Đế và Ly Hỏa Đại Đế đều đang há miệng thật to, một lúc lâu vân không có chút động tĩnh nào, giống như là đã bị hóa đá mất rồi.

Thế mà kiếm ý của Thánh Kiếm Đại Đế lại có thể bị Hàn Sâm làm cho sụp đổ, thật sự khiến cho người ta không thể nào tin nổi.

Đám người La Vũ, La Huy, La Lị và Giả Tự Đạo đang đợi ở bên trên quảng trường hai ngày rồi mà vẫn không thấy Hàn Sâm đi ra ngoài.

La Huy không nhịn được phàn nàn nói: “Hàn Sâm thật sự không coi ai ra gì rồi quá đấy, tốt xấu gì thì chúng ta cũng là trưởng bối của hắn, để chúng ta phơi nắng ở đây thì còn ra thể thống gì nữa chứ?”

“Đây cũng không phải là Tí Hộ Sở Sát Thần, cũng không phải địa bàn của hắn, có lẽ hắn nói cũng không có tác dụng gì đâu, cứ chờ thêm lát nữa đi.” La LỊ nói.

“Đúng vậy đó, có thể còn sống đã xem như là mạng lớn lắm rồi, chờ một chút cũng không sao.” Giả Tự Đạo vội vã nói.

La Vũ đang muốn nói điều gì đó nhưng đột nhiên lại nhìn thấy cánh cửa lớn của đại điện được mở rộng ra, hai con Bạch Trạch nhanh chóng tránh sang hai bên, có người đi ra từ bên trong.

“Là hắn đi ra sao?” Mấy người La Vũ vội vàng nhìn qua, quả nhiên thấy được Hàn Sâm đang đi ra từ trong điện.

La Lị đang muốn gọi Hàn Sâm, nhưng khi nhìn thấy người ở bên cạnh Hàn Sâm thì lập tức ngậm miệng lại, sắc mặt của La Vũ và La Huy cũng thay đổi rõ rệt.

Người đi theo ra bên ngoài cùng với Hàn Sâm, đương nhiên là Hư Lô Đại Đế và Ly Hỏa Đại Đế, hai vị Đại Đế một trái một phải đi cùng với Hàn Sâm ra tới, Tu Di cũng chỉ có thể đi theo phía sau.

"Thầy Hàn, sau này sẽ phải làm phiền ngươi dạy dỗ Tu Di rồi, đáng đánh thì cứ đánh, nên mắng thì cứ mắng, ngươi cứ coi như là con trai của mình vậy." Ly Hỏa Đại Đế nói.

"Đúng, thầy Hàn, nếu có bất cứ yêu cầu gì thì cứ việc nói với bọn ta, cho dù chỉ có cái mạng này thì nhất định ta và Ly Hỏa cũng đều sẽ dốc toàn bộ sức lực để làm." Hư Lô Đại Đế cũng nói với vẻ vô cùng nhiệt Tình.

Đám người La Lị, La Vũ và La Huy đều sững sờ ngây ngốc, gần như không còn dám tin vào đôi mắt của mình nữa.

Hư Lô Đại Đế và Ly Hỏa Đại Đế lại là cường giả cao cấp nhất của Tí Hộ Sở thứ tư, quả thật thái độ của hai vị Đại Đế này là tốt đến mức khác thường đối với Hàn Sâm, thậm chí còn có thể dùng từ kính trọng để miêu tả.

Bọn họ khó mà có thể tưởng tượng được, sao một người như Hàn Sâm lại có thể khiến cho Hư Lô Đại Đế và Ly Hỏa Đại Đế đều có thái độ như vậy được chứ, chỉ sợ ngay cả La Hải Đường cũng không có cái thể diện lớn như vậy.

"Hai vị yên tâm, ta sẽ dạy hắn thật tốt, nhưng mà có thể học được bao nhiêu thì còn phải xem vận may và thiên phú của hắn, cùng với sự nỗ lực của bản thân nữa" Hàn Sâm nói.

"Thầy Hàn nói rất đúng, Tu Di có thể học hỏi được ba bốn phần trên mười phần của ngươi thì ta và Ly Hỏa cũng đã mãn nguyện lắm rồi." Hư Lô Đại Đế nói.

Ly Hỏa Đại Đế cũng nói cực kỳ đạo lý: "Tu Di có thể đi theo ngươi tu hành, đó chính là may mắn của hắn, có thể học được bao nhiêu, cái đó cũng là số mệnh của hắn, nếu có thể với được tới một chút da lông của Hàn lão sư thì như vậy cũng đủ để cho hắn vô cùng thoải mái rồi."

Giả Tự Đạo nghe bọn họ nói cũng đã choáng váng rồi, dường như trong lời nói của vị Đại Đế cao nhất đã hoàn toàn khác với Đại Đế dị linh trong ấn tượng của bọn họ, đơn giản giống như là hai người khao khát có thể bái được thầy cho con cái của nhà bình thường vậy.

“Hắn thật sự mạnh đến như vậy sao?” Ánh mắt của La Lị cực kỳ phức tạp.

Nàng biết Hàn Sâm vô cùng mạnh mẽ, nhưng mà cũng không thể tin được Hàn Sâm lại có thể mạnh đến mức độ như thế này, ngay cả cường giả cấp Đại Đế cũng đều chỉ có thể dùng giọng điệu mềm dịu nhờ vả, hy vọng con cháu của mình có thể bái lạy làm học trò của hắn.

Đầu óc của La Vũ và La Huy lại càng trở nên trống rỗng, một lúc lâu cũng không hề có phản ứng gì.

Cho đến khi bọn họ đi theo Hàn Sâm ra khỏi Tí Hộ Sở Hư Lô thì vẫn còn cảm giác như đang ở trong một giấc mơ, tất cả đều mờ ảo như vậy.

Hết chương 1569.

Chương 1570. Quà Tặng Của Nhà Họ La

Tu Di cũng rời khỏi Tí Hộ Sở Hư Lô cùng với Hàn Sâm, coi như là đệ tử đi theo Hàn Sâm tu hành.

Mặc dù chính bản thân Hàn Sâm cũng không biết phải dạy đồ đệ như thế nào, nhưng cũng đã tùy tiện học mấy chiêu trong hệ thống giáo dục của Liên Minh đã đủ dùng để dạy cho Tu Di rồi.

Năng lực dạy học của dị linh mà so sánh với của nhân loại thì rác rưởi thật.

Tuổi thọ của dị linh không hề có giới hạn, muốn học thế nào thì cứ học thế đó, muốn học lúc nào thì cứ học lúc đó, không có quá nhiều hiệu quả đáng

nói.

Nhưng nhân loại không giống vậy, thời đại xa xưa có một câu nói gọi là "đời người được bảy mươi năm là hiếm cớ", khi đó có thể sống được tới bảy mươi tuổi đã được coi là sống lâu rồi, nhưng mà bởi vì thân thể có giới hạn, thật ra thì sau ba mươi tuổi, khả năng học tập sẽ từ từ giảm xuống, thế nên từ xưa tới nay nhân loại đã nghiên cứu cực kỳ sâu về phương diện học tập.

Làm sao trong thời gian ngắn nhất có thể đủ để học được nhiều kiến thức nhất, các loại phương pháp giáo dục một cách khoa học nhiều không kể xiết, tất cả đều mang tính hệ thống và kế thừa, có thể ngược dòng tìm hiểu về thời cổ đại.

Cho dù là dạy học tích hợp tất cả lại hay là cá nhân thành lập võ quán thì quan điểm về giáo dục đều rất tiến bộ, không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần so với dị linh.

'Thế nên Hàn Sâm cũng không thấy có áp lực gì đối với việc dạy dỗ Tu Di cả, chẳng qua để cho trí não tạo ra một bản kế hoạch, cứ thế dựa theo kế hoạch đã vạch ra mà dạy bảo Tu Di.

Mặc dù ở bên trong Tí Hộ Sở Hư Lô cũng có nhân loại, nhưng mà làm gì có dị linh nào mù quáng nghe lời nhân loại chứ, hơn nữa lại còn là Đại Đế đỉnh cấp, thế nên Tu Di cũng chưa từng được nghe nói về những phương pháp dạy học cho nhân loại này, nó cảm thấy cực kỳ thú vị và sống động, khắp mọi nơi đều có những bất ngờ, học hành vô cùng chăm chỉ.

Nói đến đám người La Lị, La Vũ và La Huy, vẻ mặt của bọn họ cũng vô cùng quái dị, bọn họ cảm thấy hình như phương pháp dạy học của Hàn Sâm quá tầm thường, cũng phải dạy cái gì đó vô cùng lợi hại, làm thế nào để cho Tu Di có thể kính trọng với hắn như thế.

Hơn nữa cũng không thể nào mà nghĩ ra nổi, sự tồn tại như Hư Lô Đại Đế và Ly Hỏa Đại Đế, làm sao cũng lại tôn kính Hàn Sâm như vậy chứ.

Cho dù là như thế nào, bây giờ La Vũ và La Huy cũng không còn dám nói những chuyện khác nữa, từ trong đáy lòng xuất hiện một chút kính nể đối

với Hàn Sâm.

“Hàn Sâm, trở về Tí Hộ Sở Sát Thần cùng với bọn ta không?” Sau khi ra khỏi Sa Cốc, La Lị gọi Hàn Sâm cùng nhau trở về.

“Ta muốn trở về Tí Hộ Sở của mình, các ngươi giữ gìn sức khỏe.” Hàn Sâm không thích người của nhà họ La, cũng không có ý nghĩ muốn ở chung cùng với bọn họ, hắn cứ thế mang theo đám Tiểu Ngân Ngân và Tu Di cùng nhau rời đi.

Giả Tự Đạo biết La Vũ và đám người Hàn Sâm không hợp nhau nên cũng không dám nói thêm gì nữa, nhưng mà trong lòng lại đang âm thầm suy nghĩ: “Xem ra cái tên con cháu này khó nói đây, chỉ sợ sau này nhà họ La không ổn, tương lai thiên hạ là của nhà họ Hàn rồi, nói không chừng thành tựu mai sau của Hàn Sâm còn có thể cao hơn so với La Hải Đường, sợ rằng phương hướng phát triển sau này của võ đạo quán Thiết Quyền sẽ phải đổi mới rồi đây.

Hàn Sâm dẫn theo Tu Di trở về Tí Hộ Sở của mình, theo sau Tu Di là tên nhị đại siêu cấp này, dọc trên đường đi cho dù dị linh hay là dị sinh vật thì cũng đều phải nể mặt, hoàn toàn không gặp phải phiền phức gì.

Còn về phần di tích Thần bên kia, Hàn Sâm cũng không đi qua đó nữa, nghe Tu Di nói di tích Thần đã đóng cửa rồi, sợ rằng còn phải mấy chục năm nữa mới mở ra thêm lần nữa.

Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc cũng đã trở về Sư Vương Sơn rồi, hắn đến di tích Thần cũng vô dụng.

“Những cây Tiên Nhân Chưởng thủy tinh ở trong Sa Cốc là thứ gì vậy?” Hàn Sâm không nhịn được hỏi Tu Di.

Tu Di cười nói: “Đó là một sinh vật Thần siêu cấp, nhưng mà không phải là sinh vật Thần siêu cấp bình thường đâu, nó tên là Tiên Nhân Châm, cha và mẹ ta phải hợp lại tốn rất nhiều tâm huyết mới có thể thu phục được nó, để cho nó canh giữ cổng vào của Tí Hộ Sở Hư Lô, chẳng qua những Tiên Nhân Chưởng và Tiên Ngân Bổng mà các ngươi chặt đứt lúc đầu cũng chỉ là phân thân của Tiên Nhân Châm mà thôi, không có ảnh hưởng gì lớn đối

với nó. Trừ khi tìm được bản thể của nó, giết hết được những bản thể đó, nếu không thì nó có thể phân thân triệu hồi ra vô cùng tận, sức mạnh của từng cái phân thân cũng không khác biệt lắm với sinh vật Thần siêu cấp bình thường, đúng là một sinh vật mạnh vượt quá mức bình thường."

"Đúng thật là sinh vật Thần siêu cấp vô cùng lợi hại, sợ rằng khả năng này cũng không hề yếu hơn so với sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo thông thường." Hàn Sâm nói lời tán thưởng.

"Đương nhiên là cực kỳ lợi hại rồi, nếu không cha mẹ ta cũng sẽ không bỏ ra một cái giá lớn và nhiều tâm huyết như vậy để đi thu phục nó." Tu Di đắc ý nói.

Đám người Hàn Sâm thuận lợi quay trở lại Tí Hộ Sở Ly Ảnh, Hàn Sâm sắp xếp cho Tu Di ở lại bên trong Tí Hộ Sở, sau đó gọi Miên Dương và Thanh Ngưu đến, hỏi một chút tình hình gần đây của Tí Hộ Sở.

"Ông chủ, có bọn ta ở đây, ngươi cứ yên tâm đi, Tí Hộ Sở vô cùng ngăn nắp gọn gàng…" Miên Dương lập tức khoe khoang một phen, không quên hướng về phía Hàn Sâm tranh công.

Nhưng mà thật sự nó làm việc không hề tệ, xử lý tất cả những chuyện lộn xộn của Tí Hộ Sở vô cùng tốt đẹp, làm cho Hàn Sâm cực kỳ hài lòng.

Tiểu Hồng Mã vẫn còn đang ở trong vườn hoa phía sau, cái con Cửu Mệnh Huyết Miêu kia lại vẫn chưa quay về, không biết đã đi đâu rồi.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt cũng vẫn còn đang ở bên trong Tí Hộ Sở, xem ra là trong một khoảng thời gian ngắn không có ý định muốn rời đi.

Cố Khuynh Thành rất ít khi rời khỏi Tí Hộ Sở, còn Minh Nguyệt thì thường xuyên đi ra bên ngoài Tí Hộ Sở, nhưng mà thường chỉ cách một khoảng thời gian là sẽ quay về một lần, chỉ là rất ít khi qua lại với các sinh linh khác, vốn dĩ khi quay lại thì đều sẽ đến chỗ của Cố Khuynh Thành.

Hàn Sâm muốn đi hỏi Cố Khuynh Thành vài vấn đề, thử xem nàng có phải là số bốn được nhắc đến ở trong nhật ký hay không, nhưng mà sau khi suy

nghĩ một lúc thì vẫn trở về Liên Minh trước, báo an toàn cho người trong gia đình, cũng quay về ôm con trai của mình, đã lâu như vậy không về nhà, Hàn Sâm cũng rất nhớ bọn họ.

“Đáng tiếc Tiểu Hoa còn nhỏ quá, chưa vào Tí Hộ Sở được, bây giờ ta cũng không có năng lực để có thể chắc chắn làm cho Yên Nhiên an †oàn thăng cấp lên Bán Thần được, nếu không người cùng một nhà có thể cùng nhau đi săn giết dị sinh vật, vậy thì lại càng thú vị hơn, cũng không phải luôn khó khăn để gặp nhau nữa” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm than thở.

Sau khi quay trở lại vào trong nhà, Hàn Sâm phát hiện không khí có cái gì không đúng lắm, mẹ La Lam và Kỷ Yên Nhiên cũng đều ở nhà, hình như là đang chờ hắn, ánh mắt nhìn hắn giống như nhìn một tên tội phạm.”

“Trong nhà đã xảy ra chuyện gì sao?” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy hoảng hốt, lập tức vội vàng hỏi.

“Trong nhà không có chuyện gì, nhưng mà ngươi lại có vấn đề rất lớn. La Lam giống như thẩm phán đang đánh giá Hàn Sâm, vô cùng nghiêm túc nói.

“Ta có vấn đề gì?” Hàn Sâm khó hiểu hỏi lại. “Ngươi đến Tí Hộ Sở Sát Thần?” La Lam hỏi.

Hàn Sâm gật đầu: “Đúng lúc đi ngang qua chỗ đó, bởi vì có một số việc thế nên ta đi qua đó một chuyến, nhưng mà mẹ à, ngươi yên tâm, †a tuyệt đối không có liên quan gì đến người của nhà họ La đâu.”

La Lam chỉ vào hộp quà ở trên mặt bàn, ánh mắt rực lửa nói: “Không có liên quan gì vậy tại sao cái tên gàn dở đó lại cho người đưa những thứ này tới đây?”

“Tên gàn dở sao? Ngươi nói vị đó của nhà họ La hả, hắn đưa cái gì tới đây? Sẽ không phải lại muốn để cho Hàn Nghiên học cái bí thuật quái quỷ gì của hắn đấy chứ? Ta nói cho ngươi biết, thứ đó tuyệt đối không thể học được, sẽ có tổn hại đối với tuổi thọ…” Hàn Sâm vội vàng kêu lên.

La Lam lại lắc đầu: “Những cái này đều là đồ ăn vặt trước đây ta thích ăn, đã bao nhiêu năm như vậy rồi, không ngờ là hắn vẫn còn nhớ rõ. Ngươi thành thật khai báo cho ta, rốt cuộc ngươi đã đồng ý cái gì với hắn, với cái tính tình bảo thủ đó của hắn, làm sao hắn có thể cúi đầu trước ta được chứ, còn để cho La Lị đem những thứ này tới đây tặng? Mặc dù nói là La Lị tặng, nhưng có nhiều thứ vốn dĩ La Lị cũng không biết, nhất định là đồ do hắn đưa.”

Mặc dù ngoài miệng La Lam nói vĩnh viễn sẽ không quay trở về nhà họ La nữa, nhưng mà La Hải Đường lại đưa những thứ này quay về đây, làm cho nàng cũng không biết là trong lòng mình đang có cảm xúc như thế nào.

Có phần cảm động, có phần thoải mái, sau bao nhiêu năm kiên trì khổ sở như vậy, cuối cùng cũng có được sự tha thứ của La Hải Đường, mặc dù La Hải Đường không tới, nhưng mà những thứ này lại đại diện cho rất thứ, với tính cách nóng nảy của La Hải Đường, có thể làm được đến mức độ này, trước kia La Lam cũng chưa bao giờ dám nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Nhưng mà La Lam cũng lại có chút không yên lòng, sợ là Hàn Sâm sẽ phải hy sinh cái gì đó, mới có thể đổi được hành động như thế này của La Hải Đường.

Hết chương 1570.

Chương 1571. Số bốn?

Chính bản thân Hàn Sâm cũng có phần không giải thích được, mặc dù hắn đã nhìn thấy La Hải Đường ở Tí Hộ Sở Sát Thần, nhưng vốn dĩ không hề đồng ý với La Hải Đường cái gì, cũng không cho hắn vẻ mặt tốt đẹp gì cả, làm sao hắn lại chủ động đưa đồ đến đây chứ, xem ra có vẻ là chủ động muốn lấy lòng La Lam.

Chỉ nhìn vào tính khí nóng nảy của La Lam thì Hàn Sâm cũng biết tính cách của La Hải Đường như thế nào rồi, đã bao nhiêu năm như vậy mà hắn cũng không tới gặp mặt La Lam một lần, cũng không nói được một câu hay trao đổi tin tức với La Lam, nếu thật sự hắn có lòng muốn gửi đồ tới thì đã sớm gửi rồi, cũng sẽ không đợi tới ngày hôm nay.

Sở dĩ bây giờ lại gửi tặng đồ tới đây, rất rõ ràng là có liên quan đến cuộc gặp gỡ trước đó của hắn và Hàn Sâm.

“Mẹ, ta thật sự không hề làm gì giúp hắn, lại càng không nhận lời hắn cái gì cả.” Hàn Sâm kể hết một lượt đầu đuôi câu chuyện mình gặp La Hải Đường ra.

“Ngươi tránh được một chưởng của hắn sao?” Bỗng nhiên đôi mắt La Lam mở to nhìn Hàn Sâm, gương mặt đang không thể nào tin nổi.

“Mặc dù ta chưa từng học qua “Phi Thiên Kinh, nhưng mà ngươi cũng biết mà, ta hiểu rất rõ về Phi Thiên Kinh, có thể tránh được một chưởng của hắn có vấn đề gì sao?” Hàn Sâm ngây ngốc nói, bản thân hắn cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

“Không sao, rất tốt, ngươi làm rất tốt!” La Lam đột nhiên phấn chấn trở lại, đôi tay ôm lấy hai má của Hàn Sâm, hung hăng véo một cái: “Không hổ danh là con trai ngoan của ta, thật sự ngươi đã làm quá tuyệt vời.”

“Rốt cuộc là có ý gì chứ?” Vẻ mặt của Hàn Sâm nghỉ ngờ, không biết đã xảy ra chuyện gì, rất ít khi hắn thấy La Lam vui vẻ như thế.

“Không có gì, như vậy là tốt rồi.” La Lam cười híp mắt rời đi, cũng không trả lời câu hỏi của Hàn Sâm.

Sau khi ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, lúc Hàn Sâm lại bước vào Tí Hộ Sở lần nữa thì lập tức đến phòng mà Cố Khuynh Thành ở.

Hàn Sâm giơ tay lên vừa định gõ cửa thì lại nghe được giọng nói của Cố Khuynh Thành vang lên ở bên trong: “Vào đi, cửa không khóa.”

Hàn Sâm sờ mũi, không khách khí đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Cố Khuynh Thành đứng ở trước mặt bàn đang dùng một loại bút cực kỳ cổ xưa để vẽ tranh.

Hàn Sâm nhớ rõ đã từng học qua tiết học lịch sử trước, cái loại bút như thế này được gọi là ‘bút lông”, là công cụ dùng để viết của thế hệ thời cổ đại, từ lâu đã không còn ai sử dụng nữa rồi.

Bây giờ chỉ có một số ít người yêu thích và nhà nghệ thuật mới sử dụng bút lông, không ngờ Cố Khuynh Thành vẫn còn có loại sở thích như thế này, hơn nữa nhìn bức vẽ nàng vẽ lên cũng vô cùng đẹp.

Hàn Sâm không có bất cứ tế bào nghệ thuật nào cả, nhưng mà lại xuất hiện cảm giác nếu như bút pháp kia mà không luyện tập nhiều lần thì sẽ không thể nào vẽ ra được.

"Ngươi đến tìm ta làm gì?" Cố Khuynh Thành buông cây bút trong tay xuống, tự thưởng thức bức vẽ chính mình vừa mới hoàn thành xong, thuận miệng hỏi.

Hàn Sâm cười hỏi: "Gần đây ta có gặp được một người, có nghe được một số chuyện của ngươi từ hắn, không biết rốt cuộc hắn có phải là tên lừa đảo hay không, cho nên mới tới hỏi ngươi xem có phải đã làm những chuyện hắn nói không."

"Hả, hắn nói chuyện gì về ta?" Cố Khuynh Thành vô cùng hào hứng nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm sắp xếp lại suy nghĩ một chút, sau đó mỉm cười nói: "Hắn nói ngươi đã từng giết chết Tuyệt Ly, không biết là thật hay giả?"

Cố Khuynh Thành nhíu mày suy nghĩ: "Không nhớ ra được, ta đã từng giết chết rất nhiều dị sinh vật."

"Tuyệt Ly là một sinh vật Thần siêu cấp cấp Bán Thần nổi tiếng như vậy, nếu như ngươi đã từng giết thì có lẽ sẽ không thể quên được chứ?" Hàn Sâm có chút không tin hỏi lại.

"Quên rồi thì chính là quên rồi, ta có cần phải lừa dối ngươi không?" Cố Khuynh Thành bĩu môi nói.

Hàn Sâm suy nghĩ lại một chút thì cũng đúng, nếu như Cố Khuynh Thành muốn lừa gạt hắn, chỉ cần nói có hoặc không có, hắn cũng không thể nào phân biệt được đâu là thật đâu là giả, quả thật không cần phải nói dối như vậy.

“Chuyện này ngươi không nhớ được cũng không sao cả, hắn còn nói rất nhiều chuyện, ví dụ như hắn nói ngươi đã từng uống nước tiểu của Ngọc Đà Thú thì mới không bị chết khát ở trong sa mạc, còn có…” Hàn Sâm đưa ra một vài chiêu mãnh liệt, nhưng còn chưa đợi cho hắn kịp nói xong thì sắc mặt của Cố Khuynh Thành đã có một chút thay đổi.

“Không thể nào, chuyện này không thể nào có người biết được, rốt cuộc làm sao ngươi biết được chứ?” Cố Khuynh Thành gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, vẻ mặt kia giống như là đang thấy ma quỷ vậy.

“Ngươi thật sự đã làm chuyện như vậy sao? Vậy ngươi có trốn ở bên trong Liệp Thiên Thú, bị Liệp Thiên Thú ngồi ấp trứng hơn một tháng không?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Không thể nào… chuyện này lại càng không thể nào có người biết được… Rốt cuộc là ngươi đã nghe ai nói?” Sắc mặt của Cố Khuynh Thành thay đổi rõ rệt, trong nháy mắt đã bước đến trước mặt Hàn

Sâm, nắm lấy cổ áo của hắn.

“Không phải ta đã nói rồi sao, trước đó ta gặp được một người, hắn đã nói cho ta biết những điều này, hắn nói đã tận mắt nhìn thấy, vốn dĩ ta còn tưởng rằng hắn chỉ đang khoác lác, không ngờ vậy mà lại đều là sự thật.” Trong lòng Hàn Sâm vừa mừng lại vừa lo, bây giờ về cơ bản đã có thể khẳng định được, Cố Khuynh Thành chính là số bốn được nhắc tới ở bên trong sổ ghi chép.

“Không thể nào, lúc ta làm những chuyện này, ngay cả động cơ hơi nước mà nhân loại cũng chưa biết là thứ gì, làm sao lại có thể có người nhìn thấy được.” Cố Khuynh Thành tức giận nói.

Bỗng nhiên Hàn Sâm sợ hãi đến ngây người, hai mắt trợn to nhìn Cố Khuynh Thành, nói với vẻ không thể nào tin nổi: “Động cơ hơi nước… Cái đó không phải là đồ vật từ thời cổ đại sao… Đó là thời gian ngươi bước vào Tí Hộ Sở sao?”

Hàn Sâm gần như không thể tin được phán đoán này của mình, nhưng mà câu nói đó của Cố Khuynh Thành lại rõ ràng là có ý này.

Cố Khuynh Thành khẽ nhíu mày, chăm chú nhìn Hàn Sâm rồi nói: "Ngươi nói đúng, ta là người của thời đại đó, cũng đã bước vào Tí Hộ Sở trong thời cổ đại. Nói cho ta biết, rốt cuộc là ai nói cho ngươi những chuyện này, lúc ta làm những chuyện này, vốn dĩ nhân loại không thể nào xuất hiện ở Tí Hộ Sở được, lại càng không thể nào nhìn thấy ta làm những chuyện này được."

"Không thể nào chứ? Trong thời kỳ cổ đại, đừng nói là thiết bị truyền tống, ngay cả máy phát điện cũng chưa có, làm sao khi đó ngươi có thể tiến vào Tí Hộ Sở được, ngươi đang đùa giỡn với ta có đúng không?" Mặc dù Hàn Sâm đã nghe rất rõ ràng, nhưng mà hắn không thể tin được vậy mà cái này lại là sự thật.

"Ngươi nhìn ta giống đang nói đùa sao?" Cố Khuynh Thành thản nhiên nói.

"Nhưng mà điều này không đúng, cho dù khi đó ngươi có thể bước vào Tí Hộ Sở được, nhưng mà khoảng cách từ thời cổ đại cho đến bây giờ cũng đã tính bằng vạn năm rồi, cho dù khi đó ngươi đã thăng cấp lên Bán Thần, cũng chỉ có mấy trăm năm tuổi thọ mà thôi, làm sao có thể sống đến tận bây giờ được chứ?"

Cố Khuynh Thành thừa nhận chuyện kỳ lạ như vậy, trái lại Hàn Sâm càng không thể nào tin nổi.

"Ngươi có tin hay không cũng không liên quan gì đến ta, ta chỉ muốn ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc là ai nói cho ngươi biết những chuyện này?" Sắc mặt của Cố Khuynh Thành u ám hỏi.

Bây giờ nàng chỉ đang cảm thấy sống lưng lạnh toát, lúc nàng làm những chuyện này vốn dĩ không thể nào có nhân loại thấy được. Đừng nói là nhân loại, hai chuyện mà Hàn Sâm nói ra nàng cứ tưởng chỉ có một mình nàng biết, ngay cả dị linh và dị sinh vật cũng không thể nào biết được.

Bây giờ lại bị Hàn Sâm nói ra như vậy làm cho nàng có chút sởn hết cả gai ốc, có thể biết những chuyện này, vậy thì chỉ có một khả năng thôi, có người luôn luôn âm thầm theo dõi nàng, hơn nữa cũng đã bắt đầu từ thời cổ đại rồi, cái này đối với Cố Khuynh Thành mà nói thì cảm giác thật sự vô cùng đáng sợ.

“Làm sao ngươi có thể khiến cho ta tin ngươi thật sự là người của thời cổ đại chứ?” Hàn Sâm thấy Cố Khuynh Thành không giống như đang nói đùa chút nào thì hàng trăm ngàn ý nghĩ xoay chuyển ở trong đầu, không nhịn được lại hỏi một câu.

Hết chương 1571.

Chương 1572. Luyện khí sĩ

“Phải hay không cũng không quan trọng, ngươi không tin thì cứ coi như là không phải, ngươi chỉ cần nói cho ta biết ai là người nói với ngươi những chuyện đó.” Cố Khuynh Thành hiểu rõ thân thế của Hàn Sâm, tất nhiên biết không phải Hàn Sâm tự chứng kiến mà nhất định có người nói với hắn, cho nên Cố Khuynh Thành không nghi ngờ lời nói của Hàn Sâm quá nhiều.

“Chuyện này ta cũng không rõ lắm, ngẫu nhiên gặp được một người, ta không rõ thân phận của hắn là gì, sau đó cũng chưa từng gặp lại hắn.” Bởi vì không hề có người này, đương nhiên Hàn Sâm không nói ra được.

Cố Khuynh Thành nhíu mày, chăm chú nhìn Hàn Sâm, tất nhiên lời này của Hàn Sâm không đáng tin mấy, sao một người không quen thuộc có thể nói với hắn những việc này chứ.

Hàn Sâm lừa gạt đôi câu, muốn nhanh chân rời khỏi nơi này, hắn đã có thể xác định đại khái Cố Khuynh Thành chính là số bốn không thể sai được.

Nếu như Cố Khuynh Thành đúng như những gì nàng từng nói, đã đi vào Tí Hộ Sở của nhân loại từ thời thượng cổ, như vậy rốt cuộc nàng đã làm như thế nào? Làm sao mà sống được đến tận bây giờ?

Còn vài điểm nữa làm Hàn Sâm rất nghi ngờ, nếu nói số bốn là số thứ tự do người quan sát đặt ra, như vậy có phải những con số khác đều là nhân loại không?

Nếu là nhân loại, như vậy số thứ tự này được quy định như thế nào? Cố Khuynh Thành là số bốn, nếu như tuân theo thứ tự thời gian bắt đầu đến Tí Hộ Sở, như vậy chứng tỏ ít nhất còn có ba người khác tiến vào Tí Hộ Sở của nhân loại sớm hơn cả Cố Khuynh Thành.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán, chưa chắc những số thứ tự còn lại đều là nhân loại.

"Muốn chạy cũng được, trước tiên nói rõ ra đã." Cố Khuynh Thành nghiêng mình, lập tức đi đến cửa, ngăn cản đường thoát duy nhất, chặn Hàn Sâm lại.

Hàn Sâm nhìn Cố Khuynh Thành, thật ra hắn cảm thấy lời Cố Khuynh Thành có mức độ tin cậy nhất định, bởi vì từ lúc bắt đầu, hắn luôn thấy Cố Khuynh Thành có điểm kỳ lạ, giống như có điều không hợp với thế giới này.

Cái tên Cố Khuynh Thành này, nghe qua lập tức có cảm giác đến từ thời đại xưa cũ, không giống tên nhân loại hiện đại.

Hơn nữa nàng có vài hành động cử chỉ làm Hàn Sâm có cảm giác hơi không được tự nhiên, trước kia chỉ thấy nàng có vẻ thần bí, hơn nữa còn là một đại mỹ nữ, có chỗ khác với người bình thường cũng không lạ.

Bây giờ nhớ lại, đúng là Cố Khuynh Thành hơi giống người hiện đại.

"Muốn ta nói ra cũng được, nhưng trước tiên ngươi phải nói cho ta biết rốt cuộc ngươi là ai?" Hàn Sâm cân nhắc một chút rồi nói.

"Ta đã nói rồi, tự bản thân ngươi không tin." Cố Khuynh Thành nói.

"Cho dù ta có tin ngươi là người từ thời thượng cổ, vậy ngươi cũng phải có thân phận gì đó chứ? Ta nhớ rõ người thời thượng cổ có phân chia quốc gia đúng không? Ngươi là người của quốc gia nào? Trước đây làm việc gì?" Thực tế chuyện Hàn Sâm muốn biết nhất chính là Cố Khuynh Thành tiến vào Tí Hộ Sở bằng cách nào.

Nhưng hắn sợ mới mở miệng đã hỏi như vậy, Cố Khuynh Thành sẽ không trả lời hắn, cho nên tính toán thử nói bóng nói gió trước.

Cố Khuynh Thành do dự một chút, nói: “Ta là người nước Sở, ta là một luyện khí sĩ.”

“Luyện khí sĩ? Là luyện khí sĩ của môn phái nào?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Chuyện này không liên quan gì đến ngươi.” Cố Khuynh Thành không trả lời.

“Vậy ngươi đến Tí Hộ Sở bằng cách nào?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

“Nếu ta trả lời vấn đề này, ngươi nhất định phải nói cho ta biết ai kể cho ngươi những chuyện đó ngay.” Cố Khuynh Thành nhìn Hàn Sâm nói.

“Được, cứ vậy đi.” Hàn Sâm mở miệng đồng ý.

Không do dự gì, Cố Khuynh Thành nói: “Ta tuy là người nước Sở nhưng nơi tu hành lại ở trên biển, có một lần đi thuyền từ biển trở về đất liền làm việc, gặp phải một lốc xoáy lớn kỳ lạ, bị quấn vào trong lốc xoáy, sau đó đi đến Tí Hộ Sở.”

“Lốc xoáy lớn kia nằm ở vùng biển nào, tinh cầu nào?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Vô ích thôi, sau khi ta trở lại Liên Minh đã quay lại đó rất nhiều lần, không tìm được bất kỳ dấu vết gì sót lại, thậm chí còn sử dụng rất nhiều chiến hạm đi xuống nước tìm kiếm, đó chỉ là một vùng biển bình thường, không có gì đặc biệt.” Cố Khuynh Thành nói.

Hàn Sâm gật đầu: “Dựa theo lời của ngươi, nếu ngươi thật sự là người nước Sở, như vậy thời gian đến nay đã qua mấy chục nghìn năm, làm sao ngươi sống đến bây giờ được?”

“Vừa rồi ta đã nói đó là câu hỏi cuối cùng, bây giờ đến lượt ngươi trả lời câu hỏi của ta, là ai nói cho ngươi những việc đó?” Cố Khuynh Thành nói.

Hàn Sâm lấy một quyển sổ ra đưa cho Cố Khuynh Thành, đây không phải là nhật ký mà hắn tìm thấy trong phòng điều khiển, mà là quyển được hắn đặc biệt sao chép lại, còn phần về số bốn, Hàn Sâm đã đem bản gốc về nhà giấu đi.

Trước đây hắn không lập tức đi tìm Cố Khuynh Thành, có vài phần là vì nguyên nhân này.

Cố Khuynh Thành nhận lấy quyển sổ, hơi nghi ngờ mở ra, sau khi nhìn vài lần sắc mặt lập tức thay đổi đi nhiều, nhanh tay lật xem quyển sổ, càng xem sắc mặt càng khó coi.

“Là ai, rốt cuộc là do ai?” Cố Khuynh Thành khép sổ lại, nhìn chằm chằm Hàn Sâm không buông, sắp giận đến điên người, xem xong mấy câu châm biếm kia làm cả người nàng nổi hết da gà.

Có thể nhìn ra từ trong những câu này, tất cả những chuyện mà nàng tự cho là không ai biết đều bị người ta nhìn ra, trong mắt người này, nàng giống như trần trụi không còn lại gì.

“Ta cũng không biết đó là ai, đây là do ta sao chép lại từ phòng quan sát ở di tích Thần…” Hàn Sâm kể lại sơ lược một lần tình huống vào lúc đó.

Cố Khuynh Thành nghe bán tín bán nghỉ, chờ sau khi Hàn Sâm nói xong, nhìn Hàn Sâm chằm chằm một hồi lâu, giống như muốn nhìn ra được gì đó từ trên mặt Hàn Sâm, nhưng cuối cùng lại thất vọng.

“Nếu lời ngươi nói là sự thật, như vậy phải còn có số thứ tự khác mới đúng? Ít nhất còn có ba người nữa.” Cố Khuynh Thành nghĩ ngợi rồi hỏi.

“Có, nhiều phần nói về họ rất ít, đa số chỉ có một hai câu thôi, chỉ có ngươi là nhiều nhất, thoạt nhìn ngươi là người bị chú ý nhiều nhất.” Hàn Sâm cười nói.

“Đưa những phần khác cho ta xem một chút.” Cố Khuynh Thành duỗi tay ra nói.

“Được thôi, trước tiên ngươi nói cho ta biết làm sao ngươi có thể sống đến tận bây giờ?” Hàn Sâm nháy mắt nói.

Cố Khuynh Thành không hề do dự gì nhiều, bởi vì giống như nàng nghĩ tới chuyện gì đó, nóng lòng muốn xác thực, lập tức nói với Hàn Sâm: “Sau khi ta tiến vào Tí Hộ Sở tầm mười mấy năm thời gian đã thăng cấp lên Bán

Thần, sau đó khi thăm dò một di tích Thần, đi nhầm vào một nơi cực kỳ kỳ lạ, bị nhốt ở đó một khoảng thời gian, cảm giác rất ngắn ngủi, thời gian nhiều lắm cũng chừng mấy tháng thôi, nhưng đến khi ta trở ra đã phát hiện ra truyền tống trận vốn không thể mở ra trong Tí Hộ Sở có thể sử dụng được, trở về Liên Minh thông qua truyền tống trận, sau đó ta mới biết thời gian ở nhân loại đã qua đi mấy chục nghìn năm"

Nói tới đây, Cố Khuynh Thành dường như nhớ lại chuyện cực kỳ không vui, lạnh lùng trừng mắt nhìn Hàn Sâm: "Khi ta trở lại Liên Minh không được bao lâu đã gặp phải ông nội lừa đảo kia của ngươi."

Hàn Sâm có thể tưởng tượng được một người vẫn còn tư duy ở cổ đại, gặp phải một tên lừa đảo sẽ có kết quả như thế nào.

"Ngươi đi vào nơi đó, có rất nhiều thiết bị tinh thể đúng không?" Trong lòng Hàn Sâm chợt nghĩ đến một chuyện.

Hết chương 1572.

Chương 1573. Đồng bọn hợp tác

Cố Khuynh Thành khẽ gật đầu: "Ngươi nghĩ đúng rồi, rất giống với căn phòng mà ngươi từng vào, nhưng có chút khác biệt, ta suy đoán thứ kia có thể là đồ của Tinh tộc, nhưng mãi không xác thực được, hơn nữa về sau khi trở lại nơi đó lại không tìm được cửa vào căn phòng kia"

Hàn Sâm cũng nghỉ ngờ giữa Tí Hộ Sở và Tinh tộc có quan hệ đặc biệt nào đó, hơn nữa hắn có chút tin tưởng Cố Khuynh Thành, chính hắn sau khi đi vào phòng điều khiển cũng xuyên qua mười năm thời gian giống như lời của Cố Khuynh Thành.

Nhưng nghĩ lại chuyện khác thì Hàn Sâm cảm thấy có điểm không đúng, nhìn Cố Khuynh Thành nói: "Ta nhớ rõ ngươi là thành viên đầu tiên của tiểu tổ hành động thứ bảy, trước đây là người thí nghiệm tạo ra Tí Hộ Sở cùng với đám người Hàn Kính Chi, khi đó nhân loại còn chưa thực sự đi

vào Tí Hộ Sở được, đồ trang bị truyền tống cũng chỉ có vài cái được thí nghiệm mà thôi, làm sao ngươi mà ra được? Dùng mấy cái trang bị truyền tống đang được thí nghiệm kia để đi ra sao?"

Cố Khuynh Thành lắc đầu: "Không phải chỉ có trang bị truyền tống mới có thể rời khỏi Tí Hộ Sở, vị trí mà ta truyền tống ra là một kiến trúc giống một tòa tế đàn ở hành tinh mẹ của nhân loại, nơi đó chỉ có thể ra mà không thể vào, sau đó ta dùng trang bị truyền tống được nhân loại làm ra để đi vào Tí Hộ Sở."

Hàn Sâm lại hỏi tiếp: "Sau khi ngươi đi theo Hàn Kính Chỉ đi vào Tí Hộ Sở một lần nữa, có đã gặp phải thứ gì ở đó không?"

"Ta đã trả lời xong câu hỏi rồi, đưa phần còn lại cho ta." Cố Khuynh Thành không trả lời câu hỏi của Hàn Sâm, duỗi tay đưa ra trước mặt hắn.

"Trả lời câu hỏi cuối cùng của ta đi, rốt cuộc các ngươi đã gặp phải chuyện gì ở nơi đó?" Hàn Sâm vẫn kiên trì hỏi.

"Ta không biết đã xảy ra chuyện gì, bọn ta gặp phải một tên tự xưng là Thần, hắn nói có thể thỏa mãn mọi nguyện vọng mà bọn ta có, nhưng mỗi người chỉ có thể cầu xin một nguyện vọng. Hàn Kính Chi bảo ta không nên cầu nguyện, sau đó ta và Ninh lão nhị đều không cầu nguyện gì cùng nhau đi ra, người khác ở lại bên trong có xảy ra chuyện gì ta cũng không biết." Cố Khuynh Thành nói.

"Lúc đó ngươi đã là Bán Thần đúng không? Ngươi cảm thấy người kia là Thần thật sao? Hay chỉ là một dị sinh vật hoặc dị linh mạnh mẽ nào đó?" Hàn Sâm lại hỏi.

"Không nhìn ra được, ta cũng nghi ngờ nơi đó chắc là Tí Hộ Sở của Thần thứ năm, Thần mà bọn ta gặp có thể là sinh vật cấp Thần." Cố Khuynh Thành nói xong lại duỗi tay ra trước mặt Hàn Sâm: "Ngươi muốn biết gì ta đều nói rồi, đưa phần còn lại cho ta."

"Bản gốc để trong nhà của ta, ngươi chờ ta đi về lấy." Hàn Sâm không thể hỏi được thêm gì nữa, đành phải trở về lấy quyển nhật ký giao cho Cố Khuynh Thành.

Hình như trình độ cổ văn của Cố Khuynh Thành còn lợi hại hơn Hàn Sâm, dễ dàng xem hiểu những thứ được viết bên trong.

“Kỳ lạ… đúng là quá kỳ lạ…” Cố Khuynh Thành nhìn nội dung trong quyển nhật ký, lẩm bẩm nói một mình.

“Kỳ lạ chỗ nào?” Hàn Sâm vội vàng hỏi.

“Bên trong có nhắc tới dị sinh vật, tất cả đều là dị sinh vật ở Tí Hộ Sở của Thần thứ tư, trước kia lúc ta thăng cấp lên Bán Thần đã gặp qua một ít, nhưng sau khi Liên Minh nhân loại tiến đến đã tuyệt tích rất nhiều, xem ra chủ nhân của những con số này không phải là người sau Liên Minh nhân loại.” Cố Khuynh Thành nói.

“Có lẽ cũng giống như ngươi, là người ở thời đại trước khi nhân loại đi vào Tí Hộ Sở.” Hàn Sâm nói.

“Dựa theo số thứ tự, có ít nhất vài ngàn người như vậy, nhưng ở Tí Hộ Sở trước đây ta từng ở chưa gặp qua bao giờ.” Cố Khuynh Thành nói.

“Tí Hộ Sở lớn như vậy, đi vào mấy ngàn người, không gặp được cũng rất bình thường.” Hàn Sâm nói.

Cố Khuynh Thành lại lắc đầu: “Không có khả năng, trong đó có vài người có tiếng tăm lừng lẫy, từng giết chết sinh vật Bán Thần siêu cấp, không có khả năng một tí tin tức cũng không nghe được, thậm chí còn chưa từng nghe nói qua.”

“Vậy thì thật sự hơi kỳ lạ, chẳng lẽ không phải số thứ tự nào cũng là nhân loại?” Hàn Sâm chỉ vào một đoạn cuối cùng, hỏi Cố Khuynh Thành: “Đoạn cuối cùng này có ý gì, giống như có một khoảng thời gian hắn không nhìn thấy ngươi, khoảng thời gian đó ngươi đã đi đâu?”

“Hay là sau khi ta đi vào nơi kỳ quái kia, hắn nhìn không thấy ta?” Cố Khuynh Thành suy nghĩ nói.

“Rất có khả năng, nếu nói như vậy, khi đó hắn đã bắt đầu quan sát, nói cách khác, mấy số thứ tự này đều là nhân loại hoặc sinh vật khác sống vào lúc

đó, không phải là Liên Minh nhân loại thời hiện đại.” Hàn Sâm nghĩ ngợi nói.

“Xem ra đúng là giữa Tinh tộc và Tí Hộ Sở có liên hệ rất lớn, đáng tiếc Tinh tộc đã bị chôn vùi trong lịch sử lâu dài từ sớm, rất nhiều thứ chúng ta khó lòng hiểu rõ được.” Cố Khuynh Thành trả lại quyển nhật ký cho Hàn Sâm, nói thêm: “Nếu chúng ta đều hy vọng có thể làm rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào, chúng ta có thể tạm thời hợp tác, về sau có tin tức gì có thể chia sẻ với nhau cùng nghiên cứu, ngươi thấy sao?”

“Được thôi, ta giơ hai tay đồng ý.” Hàn Sâm chớp mắt, lại hỏi: “Chuyện Minh Nguyệt là sao vậy? Tại sao dáng vẻ nàng giống ngươi y đúc, bản thân nàng cũng là một dị linh sao?”

“Chuyện này không liên quan gì đến người.” Cố Khuynh Thành lạnh mặt nói.

“Không phải chúng ta đang hợp tác sao, hiểu biết lẫn nhau một chút không hại gì.” Hàn Sâm cười nói.

“Chuyện này không nằm trong phạm vi hợp tác.” Cố Khuynh Thành lập tức đẩy Hàn Sâm ra ngoài, sau đó rầm một tiếng, ngay lập tức đóng cửa lại.

Hàn Sâm sờ mũi, đành phải tạm thời rời đi trước, sau này lại tìm cơ hội hỏi thăm.

“Đây là lúc biểu diễn một phen kỹ thuật chân chính rồi đây.” Hàn Sâm lập tức đi đến kho hạch gen, tính toán để toàn bộ hạch gen của mình đạt hạng nhất trước, sau đó thăng cấp lên Hoàng Kim hết.

Bây giờ gen của Hàn Sâm tăng trưởng không chậm, đôi khi hạch gen không theo kịp, cho nên Hàn Sâm dự định trong khoảng thời gian này, dành ra chút thời gian nâng cấp hạch gen lên.

Tăng lên siêu cấp hết thì có chút khó khăn, nhưng mà nếu thăng cấp đến Bảo Thạch thì đây là cơ hội lớn.

Hàn Sâm suy nghĩ, trước tiên dùng Tinh Hạch làm chìa khóa đi vào kho hạch gen, bây giờ Tinh Hạch còn đang đứng hạng nhất, nhưng có rất nhiều hạch gen hạng thấp hơn muốn khiêu chiến hắn.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, lập tức phát hiện một cái tên quen thuộc ở bên trong, thế mà là tên khốn Mắt Quỷ kia, hạng của hắn nằm trong †op mười ở bảng hạch gen Bạch Ngân, không biết là hắn tự mình đánh đi lên hay dựa vào mua hạng.

Hàn Sâm còn nhớ chuyện lần trước hắn không tuân theo giao hẹn, tuy rằng cuối cùng không thực hiện được lần nào, nhưng bây giờ nghĩ lại vẫn hơi khó chịu.

“Tên khốn này đúng là gan lớn, vậy mà vẫn dám khiêu chiến ta, nếu ngươi muốn chết thì ta đây sẽ thành toàn cho ngươi.” Hàn Sâm siết chặt nắm đấm, chấp nhận khiêu chiến từ Mắt Quỷ, lập tức tiến vào

chiến trường gen.

Quả nhiên Hàn Sâm nhìn thấy con báo ba mắt kia đứng trong chiến trường gen, đúng là tên đểu Mắt Quỷ không giữ chữ tín kia.

“Ngươi đúng là to gan, thế mà còn dám đứng trước mặt ta.” Hàn Sâm vừa lắc mình đã đánh đến trước mặt Mắt Quỷ ngay tức khắc.

“Đại ca khoan hãy ra tay, ta có một bí mật động trời muốn nói với ngươi.” Mắt Quỷ vừa chạy vừa hét lớn.

Hết chương 1573.

Chương 1574. Xuy Huyết

“Đem theo bí mật của ngươi xuống địa ngục đi!” Hàn Sâm cũng không để ý đến hắn, trên người mặc bộ U Linh Thiết Giáp từ cuộc giao dịch của Mắt Quỷ, trong phút chốc đi tới trước mặt hắn, đấm một quyền vào đầu hắn.

“Ta có một hạch gen Đại Đế, muốn tặng cho lão đại ngươi, xin ngươi hãy nhận lấy.” Mắt Quỷ thấy không thể tránh khỏi nắm đấm của Hàn Sâm, sợ hãi mà bất chấp hét lớn lên.

Hàn Sâm nghe vậy thì nắm đấm hơi dừng lại một chút, nhưng không thu tay về, mà để ngang trên cái đầu với ba con mắt kia, ba mắt đối diện với hắn, hừ lạnh nói: “Ta đếm đến ba, nếu như vẫn không thấy hạch gen Đại Đế gì đó, thì ngươi chuẩn bị xuống địa ngục đi, 1…”

Mắt Quỷ nghiến răng một cái, không biết từ đâu lấy ra một thứ dùng móng vuốt giơ lên trước mặt Hàn Sâm: “Lão đại, chính là cái này, ta biết trước đây là ta sai, đều là ta đáng chết, nhưng lần này là ta thành tâm thành ý đấy, chỉ muốn dùng hạch gen Đại Đế để đổi lấy vị trí đầu bảng của ngươi, vẫn xin lão đại ngươi tin ta thêm lần nữa.”

Hàn Sâm dùng tay lấy vật đó từ tay Mắt Quỷ, tay khác vẫn còn để lên đầu hắn, quan sát thứ kia rồi nói: “Thứ đồ này là hạch gen Đại Đế hả?”

Hàn Sâm cũng không tin tưởng Mắt Quỷ lắm, nếu hắn thật sự có hạch gen Đại Đế thì sao có thể tùy tiện dùng nó để đổi lấy vị trí đầu bảng của bảng hạch gen Bạch Ngân chứ, cho dù là đưa cho nó hạng nhất của bảng hạch gen Bảo Thạch thì chắc chắn cũng không giá trị bằng hạch gen Đại Đế.

Đó là một hạch gen vô cùng kỳ lạ, bởi vì trong kho hạch gen, những hạch gen không phải hạch gen bản mệnh đều trong trạng thái giam cầm, không có cách nào sử dụng ở đây được.

Có điều rõ ràng hạch gen này không chỉ bị kho hạch gen đơn giản niêm phong như thế, thoạt nhìn thì u ám, giống như được đúc từ đá khô, trông dáng vẻ rất kỳ lạ.

Kích thước của nó trông giống như một ống sáo, nhưng lại không có lỗ, giống như một cái ống làm bằng đá.

Mắt Quỷ nhếch miệng cười nói: “Lão đại anh minh, tuy rằng thứ này là hạch gen Đại Đế, chỉ xảy ra chút vấn đề, hiện tại ở trạng thái niêm phong, nhưng ta tin rằng, dùng sức mạnh của lão đại ngươi thì chắc chắn có thể mở

khóa phong ấn của nó, từ đó xông thẳng trời cao quân lâm Tí Hộ Sở thứ tư…"

"Nếu giải phong ấn này ra, ngươi còn tặng cho ta không?" Hàn Sâm không buồn bĩu môi nói.

Mắt Quỷ xấu hổ cười cười: "Ta không giải được, đó là vì năng lực của †a thấp kém, lão đại ngươi là người nổi tiếng có thần thông thông thiên, nhất định sẽ có cách giải."

"Đồ thì ta cũng nhận rồi, coi như là phạt ngươi lần trước không tuân thủ giao ước, nếu như còn muốn vị trí đầu bảng thì lần sau đem thứ thật sự tốt hơn đi, đừng có mang mấy thứ rác rưởi này tới." Hàn Sâm nói xong, căn bản không để cho Mắt Quỷ cơ hội nói chuyện, một quyền lập tức đấm Mắt Quỷ bay ra ngoài.

Máu tươi trong miệng Mắt Quỷ điên cuồng phun ra, bị thương không nhẹ, dưới sự kinh hãi vội vàng nhận thua rồi rời khỏi chiến trường gen.

"Mẹ nó, còn xấu xa hơn cả ta, lấy đồ của ta mà còn không làm việc." Mắt Quỷ buồn bực muốn chết.

Trước đây nó cũng từng chơi Hàn Sâm một vố, không ngờ rằng Hàn Sâm lại nắm được vị trí Bạch Ngân đầu bảng, hắn vẫn phải nhìn sắc mặt của Hàn Sâm, kết quả phải hy sinh một hạch gen cấp Đại Đế, còn bị đánh một trận, vị trí đầu bảng cũng không có được.

"Xem ra chỉ có thể đợi hắn sau khi thăng cấp Hoàng Kim, sau đó mới nghĩ cách để có vị trí đầu bảng Bạch Ngân, thật sự là lãng phí một hạch gen Đại Đế của ta rồi." Mắt Quỷ u sầu mắng hai câu.

Thứ Mắt Quỷ đưa cho Hàn Sâm thật sự là hạch gen cấp Đại Đế, hơn nữa còn vô cùng có danh tiếng ở Tí Hộ Sở thứ tư, chỉ có điều danh tiếng của nó và phong ấn của nó đều có tiếng như nhau, từ trước đến giờ không có người nào có thể giải ra.

Hạch gen cấp Đại Đế đó có tên là "Xuy Huyết", là hạch gen của một vị Huyết Ẩm Đại Đế vô cùng nổi tiếng lúc đấy, Huyết Ẩm Đại Đế cũng từng

thống trị thiên hạ.

Có điều bi kịch đấy là, Huyết Ẩm Đại Đế chọc phải một dị sinh vật khủng bố, không chỉ người bị giết, ngay cả hạch gen Xuy Huyết cũng bị phong ấn.

Sau đó thì hạch gen Xuy Huyết không biết đã qua tay của bao nhiêu cường giả siêu cấp, kết quả không ai giải được phong ấn của nó, thế là ngày càng nổi tiếng, cũng ngày càng không đáng giá.

Dù nó đã từng có sức mạnh như thế nào đi chăng nữa thì nó cũng không khác gì đống sắt vụn nếu không thể giải được, cách đây không lâu thì rơi vào tay của Mắt Quỷ, vốn dĩ Mắt Quỷ muốn tìm Hàn Sâm nói chuyện, xem xem có thể giao dịch với Hàn Sâm một chút hay không, lấy được vị trí đầu bảng.

Ai ngờ hạch gen Xuy Huyết bị Hàn Sâm lấy đi, lại không cho nó vị trí đầu bảng, khiến Mắt Quỷ vô cùng sầu não.

Cũng may bây giờ giá trị của hạch gen Xuy Huyết có lẽ cũng tương đương với hạch gen cấp Bảo Thạch, cũng không phải rất đáng giá, nếu không Mắt Quỷ sẽ càng thêm buồn bực.

Hàn Sâm nhìn thấy Mắt Quỷ, cũng không vội vã khiến Tinh Hạch tiếp tục thăng cấp như vậy, định quay đầu lại bắt chẹt hắn một món, sau đó thăng cấp Hoàng Kim.

Rời khỏi kho hạch gen, Hàn Sâm nghiên cứu hạch gen kia một chút, muốn xem xem liệu mình có thể giải được phong ấn ở trên hay không.

Hàn Sâm chưa từng nghe nói qua chuyện hạch gen Xuy Huyết, hiển nhiên sẽ không biết nguồn gốc của hạch gen này, vì thế hắn cũng không quá tin đây thật sự là hạch gen Đại Đế.

Hắn triệu hồi hạch gen Chân Huyết đã thăng cấp lên cấp Hoàng Kim, để Chân Huyết nhỏ lên trên hạch gen, muốn thử xem sức mạnh của hạch gen Chân Huyết có tác dụng hay không.

Một giọt Chân Huyết nhỏ lên trên mặt của ống màu xám, không lập †ức tan vào nó, nhưng cũng không chảy xuống, giống như đang từ từ thấm vào cái ống màu xám.

Hàn Sâm nhìn một lúc, hắn phát hiện ở chỗ Chân Huyết nhỏ xuống kia, phía trên ống màu xám xuất hiện một vài tơ máu rất nhỏ, giống như Chân Huyết đang từ từ thấm vào.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ: "Xem ra Chân Huyết còn có chút tác dụng đối với hạch gen này, xem tình hình bây giờ, ít nhất phải qua mấy ngày mới có thể thấy được hiệu quả."

Nếu như Mắt Quỷ biết được hạch gen Xuy Huyết có khả năng sẽ được giải phong ấn, chỉ sợ sẽ đấm ngực dậm chân, không bị tức chết mới lạ đấy.

Hàn Sâm không biết đây thực sự là hạch gen Đại Đế, nhưng nhìn phong ấn này quả thật có chút lợi hại, cũng biết đây có thể là hạch gen cao cấp, cho dù không phải cấp Đại Đế, cũng có thể chính là cấp Đế hoặc các loại siêu cấp gì gì đó.

Hàn Sâm đang nghiên cứu hạch gen thì thấy Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đi vào đại điện, Minh Nguyệt đã lâu không gặp, trông có vẻ trạng thái cực kỳ không tốt, trên người còn có vết thương, sắc mặt vô cùng nhợt nhạt, như thể vừa phải chịu thiệt lớn một phen.

"Có một bọn dị sinh vật hung ác đến gần chỗ bọn ta, có lẽ là sinh vật Thần siêu cấp, nó còn làm Minh Nguyệt bị thương, ta định đi giết nó, ngươi có muốn đi cùng ta hay không?" Cố Khuynh Thành gọn gàng dứt khoát nói với Hàn Sâm.

"Nếu giết nó thì phân chia như thế nào?" Hàn Sâm hỏi.

"Đồ vật thì thuộc về ngươi, ta chỉ muốn giúp Minh Nguyệt xả giận." Cố Khuynh Thành nói.

"Nếu thực sự có chuyện tốt như vậy, ngươi còn tới tìm ta ư? Chắc chắn là dị sinh vật đó có vấn đề gì đó nhỉ?" Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, lập †ức cảm

thấy không có lý do gì mà Cố Khuynh Thành lại để cho hắn chiếm hời như vậy được.

Hết chương 1574.

Chương 1575. Hạch Gen Đã Từng Vô Địch

“Diệt Thế Chi Lang đứng thứ một trăm ba mươi chín trên bảng hạch gen siêu cấp, đương nhiên không thể dễ dàng giết chết như vậy.” Cố Khuynh Thành thản nhiên nói.

“Mạo muội hỏi một câu, ngươi đứng vị trí thứ mấy trên bảng hạch gen siêu cấp?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Vị trí thứ mười bảy.” Cố Khuynh Thành thuận miệng đáp.

“Thứ hạng lại cao như vậy á? Một người hạng mười bảy như ngươi còn không giải quyết được một Diệt Thế Chi Lang xếp hạng thứ một trăm ba mươi chín sao?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc.

“Nói về thực lực thì đương nhiên nó không phải là đối thủ của ta, nhưng Diệt Thế Chi Lang có năng sức mạnh nuốt chửng không gian, chạy trốn nên ta cũng không đuổi kịp nó, cho nên cần phải ngươi và con Mộng Yểm kia giúp đỡ.” Cố Khuynh Thành nói.

“Hoá ra người ngươi thật sự muốn mời đi giúp đỡ là Tiểu Hồng à, vậy ngươi đi tìm nó là được rồi, dù sao ta không mời được nó.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

“Không mời được, ngươi đi theo cũng giống vậy, ít nhiều cũng có thể giúp đỡ được một chút.” Cố Khuynh Thành nói.

“Đi thì có thể, nhưng giống như ngươi nói, nếu giết được thật, vậy thì mọi thứ đều thuộc về ta hả?” Hàn Sâm mỉm cười nói.

“Ngươi có thể giúp cho chính bản thân mình cũng được, nếu không cho dù ta cho ngươi thì ngươi cũng không biết xấu hổ mà lấy hả?” Cố Khuynh Thành không khách khí chút nào với Hàn Sâm.

“Vậy được, đến lúc đó xem biểu hiện đi, ta bỏ ra bao nhiêu sức thì lấy bấy nhiêu đồ.” Hàn Sâm cũng không xoắn xuýt những việc này, trực tiếp đồng ý.

Hắn cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc Cố Khuynh Thành có thể chiếm cứ hạng thứ mười bảy trên bảng hạch gen siêu cấp mạnh đến trình độ nào.

Hàn Sân rời khỏi Tí Hộ Sở cùng với Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt, lúc đi đường có chút nhàm chán, hắn thuận tiện hỏi: “Hiện tại người xếp hạng thứ nhất trên bảng hạch gen siêu cấp là ai vậy?”

Cố Khuynh Thành cũng thấy nhàm chán, thuận miệng nói: “Hiện tại người xếp hạng thứ nhất là chủ của Thần Vực, được mệnh danh là đời sau của Thần tộc, nhưng thật ra người có thể sánh ngang với hắn còn có mấy người nữa, vị trí thứ nhất thường sẽ có biến động, hiện tại cũng không nói chính xác được.”

“Sao cơ, vị trí thứ nhất còn thường xuyên thay đổi à?” Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

“Chuyện này có gì kì lạ sao? Hạch gen mạnh mẽ đã nhiều hơn rồi, cường giả cấp Đại Đế và cấp cuồng bạo không biết có bao nhiêu, mỗi người có đặc điểm riêng, thật sự nếu phải nói là ai thiên hạ vô địch thì thật sự vẫn chưa có, trước kia khi ta vừa mới thăng cấp Bán Thần, trái lại đã từng nghe nói rằng, rất lâu trước đây đã từng xuất hiện một hạch gen bá đạo chiếm vị trí thứ nhất một thời gian dài, chưa từng nếm trải mùi vị thất bại, chỉ có hạng nhất trên bảng hạch gen siêu cấp lúc đó mới là cố định, những lúc khác cứ cách một khoảng thời gian đều sẽ biến động.” Cố Khuynh Thành nói.

“Hạch gen đó tên là gì? Hiện tại còn ở trên bảng không?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Nếu như hiện tại còn ở trên bảng thì vị trí đầu bảng cũng sẽ không thay đổi đi thay đổi lại rồi, nhưng ta cũng chỉ nghe nói thôi, ở thời đại của ta đã không nhìn thấy nó rồi. Hơn nữa đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, ta cũng nghe nói tên của nó gọi là tháp Thiên Mệnh, có lẽ nó đã thăng cấp đến Tí Hộ Sở thứ năm cùng với chủ nhân rồi ấy chứ.” Cố Khuynh Thành nói.

Hàn Sâm nghe thấy cái tên Cố Khuynh Thành nói, trái tim chợt đập mạnh, nếu như hạch gen kia tên là tháp Thiên Mệnh, vậy không phải nó đang ở trong hồn hải của hắn sao?

“Đậu xanh, hoá ra tháp Thiên Mệnh trâu như vậy à!” Hàn Sâm thầm kiềm chế kích động, giả vờ không để tâm hỏi: “Chủ nhân của tháp Thiên Mệnh là ai vậy?”

“Không biết, sợ rằng cũng không ai biết, đã là truyền thuyết rất lâu trước đây rồi, ta cũng chỉ nghe nói một chút kia thôi.” Cố Khuynh Thành nói.

Hàn Sâm lại hỏi mấy câu, quả thật những gì Cố Khuynh Thành biết không nhiều, chỉ nói chủ nhân của tháp Thiên Mệnh rất kì lạ, tương truyền mỗi lần khi hắn xuất hiện ở trên bảng hạch gen, xếp hạng đều rất thấp, thấp đến mức thậm chí ngay cả xếp hàng mười nghìn cũng không thể tiến vào, thậm chí còn có thể thấp hơn.

Dù sao lúc đầu cũng không có ai nhìn thấy nó ở trong xếp hạng cao, nhưng sau khi trải qua một khoảng thời gian, lần nào tháp Thiên Mệnh cũng có thể đánh lên vị trí thứ nhất, quả thật khiến người ta không thể nào hiểu nổi rốt cuộc tố chất của bản thân tháp Thiên Mệnh là tốt hay là xấu.

Đương nhiên những điều này cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, Cố Khuynh Thành cũng nghe nói cả, nàng cũng chưa từng thấy tháp Thiên Mệnh.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ: “Tháp Thiên Mệnh kia có phải chính là tháp Thiên Mệnh trong hồn hải của ta hay không nhỉ? Nếu như phải, nó †râu như vậy, chủ nhân của nó cũng trâu như thế, tại sao không thăng tiến Tí Hộ Sở thứ năm chứ? Cái người mặc áo giáp trong lò sắt lớn kia lại là ai, tại sao phải đối địch với chủ nhân của tháp Thiên Mệnh?”

Từng nghi vấn xuất hiện ở trong đầu Hàn Sâm, chẳng qua nghĩ đến tháp Thiên Mệnh đã thuộc về hắn, Hàn Sâm suýt nữa cười ra tiếng.

“Cha, chuyện gì mà vui thế.” Bảo Nhi trong lòng Hàn Sâm, đôi mắt to tò mò nhìn Hàn Sâm rồi hỏi.

“Bởi vì Bảo Nhi ở bên cạnh cha, cho nên cha rất vui.” Hàn Sâm vội vàng ứng phó một câu, sợ bị Cố Khuynh Thành nhìn ra cái gì.

Bảo Nhi nghe thấy thì rất vui mừng, miệng nhỏ hôn một cái trên mặt Hàn Sâm, khẽ nói: “Cha ở bên cạnh Bảo Nhi, Bảo Nhi cũng rất vui.”

Minh Nguyệt lại có chút không thể nhìn được nữa, bĩu môi nói: “Cha con hai người các ngươi có thôi đi không?”

“Ngươi đố ky đấy hả, có bản lĩnh ngươi cũng sinh một đứa con gái xinh đẹp dễ thương lại còn thương người như vậy đi.” Hàn Sâm ôm Bảo Nhi cười ha ha nói.

“Hừ!” Sắc mặt Minh Nguyệt lập tức sa sầm xuống, quay mặt qua không để ý Hàn Sâm nữa.

Hàn Sâm thấy hơi lạ, không biết mình đã nói sai lời gì khiến Minh Nguyệt không vui như vậy, hình như những lời vừa rồi không có vấn đề gì cả, dường như không đáng để tức giận tới như vậy.

Dường như Cố Khuynh Thành cố ý chuyển chủ đề: “Đợi khi đối đầu với Diệt Thế Chi Lang, ngươi nhất định phải cẩn thận, nó có sức mạnh nuốt chửng không gian, có thể cắn xé ra không gian đoạn tầng rồi chui vào bên trong, xông ra từ các loại vị trí không lường trước được. Nếu như nó tiến vào không gian đoạn tầng, ngươi phải cố gắng ở bên cạnh †a, phòng ngừa bị nó tranh thủ cơ hội.”

“Vậy thì hơi phiên phức thật, ngươi định giết nó như thế nào?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Sức mạnh của hắn vẫn có thể miễn cưỡng đối đầu một trận với sinh vật Thần siêu cấp, nhưng đối đầu với loại sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo vừa

khủng bố vừa có sức mạnh không gian này, sợ rằng vân không phải là đối thủ.

Trừ khi hắn sử dụng tháp Thiên Mệnh, nhưng thứ kia một là tiêu hao quá lớn, hai là cũng không thích hợp lộ diện trước mặt người khác.

Lỡ như người ta nhận ra đó là tháp Thiên Mệnh lại ở trong tay một nhân loại không mạnh mẽ như hắn, Đại Đế của các Tí Hộ Sở và sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo không cùng nhau đến cấu xé hắn mới lạ đấy.

“Đi xem thử trước đã, có lẽ căn bản không có cơ hội để chúng ta ra †ay.” Cố Khuynh Thành nói.

“Ngươi có ý gì?” Hàn Sâm hơi sửng sốt.

“Hình như con Diệt Thế Chi Lang kia đã đắc tội người nào đó, hoặc là có nguyên nhân đặc biệt nào đó, có rất nhiều sinh vật khủng bố và dị linh đang đuổi theo nó, chúng ta cũng chỉ đi thử vận may thôi, nói không chừng căn bản không tìm thấy nó ấy chứ.” Cố Khuynh Thành nói.

“Vậy mà còn có chuyện như này ư, sao ngươi không nói sớm?” Hàn Sâm lập tức nhíu mày.

Nghe Cố Khuynh Thành nói như vậy, Hàn Sâm càng thêm cảm thấy chuyện này không đơn giản chút nào.

Hết chương 1575.

Chương 1576. Trứng Thần Bị Trộm

Chưa đi được hai ngày, quả nhiên đã nhìn thấy xung quanh đều có khí tức khủng bố, thỉnh thoảng có khí thế mạnh mẽ bay ngang qua bầu trời.

Nhưng dường như phương hướng bọn họ đi hơi lộn xộn, không giống như đang đuổi theo ai, ngược lại giống đang tìm người.

“Chắc chắn là bọn họ đang tìm con Diệt Thế Chỉ Lang kia.” Minh Nguyệt nói.

Hàn Sâm đang muốn nói gì đó, chỉ thấy Tu Di bị hắn đuổi ra ngoài rèn luyện chạy đến: “Thầy ơi, đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Chuyện lớn gì?” Hàn Sâm chợt giật mình, nhìn Tu Di hỏi.

Tu Di hưng phấn nói: “Diệt Thế Chi Lang ăn trộm đời sau còn chưa nở ra của chủ Thần Vực, bây giờ đã trốn đến bên này của chúng ta, hiện tại rất nhiều cường giả siêu cấp khủng bố đều đang đuổi theo nó.”

“Đời sau của chủ Thần Vực? Là dị sinh vật giống Thần Nữ sao?” Trong đầu Hàn Sâm lập tức hiện ra một cảnh tượng kì quái, Thần Nữ bò ra từ bên trong một quả trứng, dường như dáng vẻ kia có hơi kì lạ.

“Đúng vậy, nghe nói là đời sau của chủ Thần Vực và một sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo sinh ra, nhưng bởi vì sinh vật Thần siêu cấp kia không cư trú ở trong Thần Vực, kết quả bị Diệt Thế Chi Lang tìm được một cơ hội, ăn trộm trứng đã sinh kia đi, hiện tại rất nhiều Tí Hộ Sở đỉnh cấp như Thần Vực, Thiên Ngoại… đã phái người đi tìm Diệt Thế Chi Lang.” Tu Di nói.

“Chủ của Thần Vực có thể diện lớn như vậy ư?” Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

“Làm gì có, những người khác đều là đến cướp quả trứng kia, đó lại là đời sau của hai dị sinh vật đỉnh cấp đấy, chắc chắn gen không tầm thường, chiếm được thì có rất nhiều lợi cihs, nếu như có thể nở ra một con cái thì có thể nuôi trước, sau này phối giống cải thiện gen…” Tu Di vô cùng hưng phấn, còn đè thấp giọng nói với Hàn Sâm: “Thầy, chúng †a có cần cùng nhau đi tìm thử xem không, nếu như may mắn, nói không chừng có cơ hội lấy được quả trứng Thần đó.”

“Cứ tìm thử xem trước đi.” Hàn Sâm không ôm hy vọng gì với chuyện này nhiều, Tí Hộ Sở đỉnh cấp cũng đã phái ra cường giả khủng bố đi †ìm Diệt Thế Chi Lang và quả trứng Thần kia rồi.

Sợ rằng Diệt Thế Chi Lang đã trốn từ lâu, Hàn Sâm không cho rằng chỉ mấy người như mình mà cũng có thể tìm được.

Cho dù có thể tìm được, muốn cướp lấy quả trứng Thần kia từ trong †ay của nhiều cường giả kinh khủng như vậy cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Sự tồn tại khủng khiếp bay ngang qua bầu trời cực nhiều, rất nhiều cường giả siêu cấp, chỉ nửa ngày thôi mà Hàn Sâm đã cảm nhận được hơn hai mươi khí thế khủng bố, còn có không biết bao nhiêu khí thế không phát hiện nữa.

Nhưng bọn họ chạy tứ tung ở gần đây, không có phương hướng nhất định, có lẽ còn chưa tìm được Diệt Thế Chi Lang.

“Minh Nguyệt, ngươi gặp được Diệt Thế Chi Lang ở đâu vậy?” Hàn Sâm nhìn về phía Minh Nguyệt hỏi.

“Ngay ở gần hồ Cổn Long.” Minh Nguyệt chỉ về một hướng nói.

Cũng coi như là Hàn Sâm quen thuộc với khu vực gần đây, dù sao vốn dĩ nơi này cách Tí Hộ Sở của hắn không quá xa, hồ Cổn Long chính là một hồ lớn của sơn mạch, tương truyền trong hồ có ẩn giấu dị sinh vật hình rồng khủng bố, cho nên mới có một cái tên như vậy.

Hàn Sâm chỉ nghe nói gần đây có một cái hồ như thế, nhưng chưa từng đến đó, hôm nay là lần đầu tiên hắn tới.

Một đoàn người đi về phía hồ Cổn Long, không bao lâu đã đến bên hồ.

Tuy hồ Cổn Long ở trong sơn mạch, nhưng lại cũng vô cùng rộng lớn, một vùng sóng xanh ngọc bích ít nhất cũng có diện tích trên một trăm nghìn mét vuông.

Nhưng nước đó lại vô cùng đen, đen đến phát sáng giống như dầu mỏ, nhìn vô cùng dính, đừng nói là đáy hồ, ngay cả một tấc cũng không thể nhìn xuyên qua, cũng không biết có phải là thật sự trong nước đó có sinh mệnh có thể sống sót không.

Còn chưa đợi đám người Hàn Sâm đi đến vị trí mà Minh Nguyệt đã nói thì đã nhìn thấy bên hồ Cổn Long còn có một đám sinh vật ở đó, Hàn Sâm xa xa đã nhìn thấy Thần Nữ.

Thoạt nhìn Thần Nữ giống như có chút khác với trước kia, khí tức trên người trở nên vô cùng đáng sợ, hơn nữa thoắt ẩn thoắt hiện khiến người ta không thể nắm bắt, thoạt nhìn dường như đã thăng đến siêu cấp.

Khi Hàn Sâm quan sát Thần Nữ, Thần Nữ cũng đã nhìn thấy Hàn Sâm, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo.

Nhưng nhìn thấy Cố Khuynh Thành bên cạnh Hàn Sâm, lông mày Thần Nữ khẽ nhíu, dẫn đầu đám dị sinh vật bên cạnh đi đến.

Bên cạnh Thần Nữ có bốn con dị sinh vật, con nào cũng sinh cơ như biển, rõ ràng là sinh vật Thần siêu cấp, thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng Thần Nữ không hề để ý đến Hàn Sâm, đi đến trước mặt Cố Khuynh Thành hỏi: “Chủ của Minh Giới, người này có quan hệ với ngươi à”

“Có quan hệ thì sao, không có quan hệ thì thế nào?” Cố Khuynh Thành bình thản nói.

“Hắn là kẻ có thù oán với ta, nếu như không có quan hệ với ngươi, vậy ta phải có thù báo thù.” Ánh mắt Thần Nữ lạnh như băng nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

Cố Khuynh Thành liếc nhìn Hàn Sâm, híp mắt nói: “Ngươi nói xem chúng ta có quan hệ hay không?”

Hàn Sâm nghe vậy cười nói: “Đương nhiên có quan hệ, chúng ta không phải là đồng bọn hợp tác sao?”

“Ừm, ngươi nghe thấy chưa?” Cố Khuynh Thành nhìn Thần Nữ, thản nhiên nói một câu.

“Được, nể mặt ngươi, hôm nay ta sẽ bỏ qua cho hắn.” Thần Nữ hơi vẫy tay, dẫn theo bốn sinh vật Thần siêu cấp kia rời đi.

“Mặt mũi này của ngươi cũng lớn ghê đấy.” Hàn Sâm dựng đứng ngón cái về phía Cố Khuynh Thành.

“Ngươi nợ ta một nhân tình.” Cố Khuynh Thành nói.

“Được, không thành vấn đề, nhưng ta thấy hơi lạ, tại sao nàng gọi ngươi là chủ của Minh Giới? Sao một nhân loại như ngươi lại trở thành người đứng đầu Minh tộc chứ?” Hàn Sâm cũng rất tò mò với chuyện này.

“Không liên quan đến ngươi.” Cố Khuynh Thành liếc nhìn hắn, mang theo Minh Nguyệt đi thẳng về phía bên hồ. Hàn Sâm liếc nhìn hướng rời đi của Thần Nữ, sau đó mới đi theo đám người Cố Khuynh Thành.

Quả nhiên bên hồ có một chút dấu vết đánh nhau, hơn nữa còn có sự †ồn tại của vết nứt không gian yếu ớt chưa lành lại, hiển nhiên là đã từng bị người xé toạc không gian đoạn tầng.

Vừa rồi đám người Thần Nữ cũng ở đây nhìn vết nứt không gian này, đại khái bọn họ cũng đã phán đoán ra, đây là dấu vết chiến đấu của Diệt Thế Chi Lang đã để lại.

Hàn Sâm cũng đã dùng Động Huyền Khí Tràng quan sát những dấu vết chiến đấu kia, phân tử còn sót lại đã rất ít, đại khái là bởi vì Diệt Thế Chi Lang trực tiếp trốn đi từ không gian đoạn tầng, căn bản không có phân tử lưu lại dọc đường.

Cố Khuynh Thành nhìn một lúc cũng không phát hiện được manh mối nào, nhíu mày nói: “Lúc đó có người đang đuổi theo Diệt Thế Chi Lang nên mới giúp cho Minh Nguyệt chỉ kinh sợ chứ không gặp nguy hiểm mà trốn thoát, Diệt Thế Chi Lang cũng trốn đi từ trong không gian đoạn tầng, e rằng không tìm được manh mối gì ở nơi này.”

“Chúng ta tìm xung quanh đây thử xem đi, có lẽ nói không chừng may mắn sẽ có manh mối gì đó.” Hàn Sâm liếc nhìn hồ Cổn Long, men theo bờ hồ đi đến một bên khác.

Quả thật phân tử của Diệt Thế Chi Lang không để lại dấu vết gì, nhưng Hàn Sâm lại đã nhìn thấy một vài phân tử rất nhỏ còn sót lại, chấm nhỏ li ti đi về

phía một bên khác bờ hồ.

Hàn Sâm không biết những phân tử này thuộc về một loại sinh vật nào, nhưng lại có thể phán đoán ra, thời gian của loại phân tử này sót lại có lẽ là gần như thời gian phân tử của Diệt Thế Chi Lang còn sót lại, có lẽ lúc đó loại sinh vật nào đó cũng ở gần đây, cho nên hắn muốn †ìm ra sinh vật này trước đã, xem xem có manh mối hay không.

Hết chương 1576.

Chương 1577. Manh Mối

“Diệt Thế Chi Lang trốn đi từ không gian đoạn tầng đấy, ngươi có thể †ìm thấy manh mối gì ở gần đây chứ?” Minh Nguyệt nhíu mày nói.

“Tìm thử xem mà, nếu như may mắn thì nói không chừng sẽ có manh mối.” Hàn Sâm vừa đi vừa nói.

“Ngươi cứ từ từ thử vận may đi, bọn ta không trông mong có thể có vận khí tốt như vậy.” Minh Nguyệt nói xong thì đi về một hướng khác.

“Đừng tìm ở đây nữa, chúng ta lặng lẽ đi theo những cường giả siêu cấp kia của Thần Vực và Thiên Ngoại, vẫn tốt hơn thử vận may đó.” Cố Khuynh Thành nói.

“Vậy chúng ta chia thành hai đường, các ngươi đuổi theo trước đi, ta

†ìm thử xem đã.” Hàn Sâm cũng không lo lắng.

Cường giả của Thần Vực và Thiên Ngoại quá nhiều, bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, muốn tìm bọn họ không khó, Hàn Sâm vẫn định men theo phân tử còn sót lại để xem xem, rốt cuộc sinh vật cùng ở đây với Diệt Thế Chi Lang khi đó là cái gì.

“Cũng được, ta để lại kí hiệu cho ngươi, ngươi đuổi đến nhanh chút đấy.” Cố Khuynh Thành thấy Minh Nguyệt đã sắp đi xa, nói một câu với Hàn

Sâm, sau đó bèn đuổi theo Minh Nguyệt.

Mặc dù Tu Di cũng muốn cùng đi qua đó xem náo nhiệt, nhưng Hàn Sâm không đi, hắn cũng chỉ có thể đi theo Hàn Sâm.

“Thầy, Diệt Thế Chi Lăng cũng đã trốn đi từ không gian đoạn tầng rồi, chúng ta vẫn tìm manh mối gì ở đây chứ? Chi bằng đi theo đám người Thần Nữ kia, đến lúc đó chắc chắn sẽ có kịch hay để xem.” Tu Di vừa đi vừa nói, hắn không ôm hy vọng có thể cướp được trứng Thần, chỉ muốn xem những cường giả siêu cấp kia hỗn chiến.

Hàn Sâm cười nói: “Ta tìm thử xem đã, nếu như ngươi muốn đi, vậy thì đi theo hai người bọn họ trước đi.”

“Ta đi theo thầy vẫn hơn.” Tu Di nghĩ một chút rồi nói.

Hàn Sâm không nói gì thêm nữa, đi men bờ hồ tìm những phân tử kia. Phân tử còn sót lại khá nhỏ, bởi vì thời gian đã qua hơi lâu, chỉ có thể nhìn thấy một chút phân tử có mùi, hơn nữa còn đứt đoạn, muốn tìm ra nó trong rất nhiều phân tử thì phải phí không ít tâm tư của Hàn Sâm.

Tu Di thấy Hàn Sâm vòng qua vòng lại ở bên hồ, nhìn đông nhìn tây, đi vô cùng chậm, không biết rốt cuộc Hàn Sâm đang nhìn cái gì, nhưng cũng chỉ có thể đi theo phía sau.

Hàn Sâm vòng quanh hơn nửa cái hồ, phát hiện phân tử mùi kia đã đứt đoạn ở đây, thế là hắn lại đi về phía trước, cũng không phát hiện sự tồn †ại của loại phân tử mùi này nữa.

“Kì lạ, sao lại không còn nữa rồi?” Hàn Sâm lại lùi lại đến nơi cuối cùng nhìn thấy phân tử mùi kia, quan sát kĩ xung quanh.

Hắn phát hiện nơi này đã vô cùng sát gần bờ hồ, bên hồ còn có một chút vết nước màu đen.

“Lẽ nào nói cái hồ này còn có hiện tượng triều dâng nữa hả? Dị sinh vật để lại mùi đã xuống hồ từ đây? Nhưng mà tại sao hắn không trực tiếp xuống

hồ ở bên kia, cứ phải vòng quanh hơn nửa vòng mới xuống hồ ở đây chứ? Nơi này có chỗ nào đặc biệt sao?" Hàn Sâm nhíu mày nghĩ thầm.

Ánh mắt rơi trên nước hồ, không phát hiện nơi đặc biệt nào, nước hồ ở đây cũng giống như những nơi khác của hồ Cổn Long, đen hệt như mực, căn bản không thể nhìn xuyên qua được.

Mặt nước cũng rất phẳng lặng, hoàn toàn không có gợn sóng nước nào, Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm cũng không phát hiện sự tồn tại sinh mệnh nào ở trên hồ.

"Thầy, ngươi đang nhìn gì vậy?" Tu Di đứng ở bên cạnh Hàn Sâm cũng nhìn lên mặt hồ, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy gì hết.

"Đang nhìn manh mối." Hàn Sâm cười nói.

"Manh mối? Manh mối ở đâu chứ? Sao ta không nhìn thấy gì hết vậy?" Trong đầu Tu Di đầy dấu hỏi chấm, ánh mắt lại quan sát kĩ mặt hồ lần nữa, nhưng mà cũng vẫn không thấy gì.

"Nếu như cái gì ngươi cũng có thể nhìn ra được, vậy còn cần người †hầy như ta làm gì?" Hàn Sâm làm ra vẻ cao thâm nói.

Tu Di lập tức chợt hiểu ra: "Thầy không hổ là thầy, quả thật học trò không tài nào sánh bằng được, vẫn mong thầy chỉ rõ đôi chút, rốt cuộc trên hồ này có manh mối gì?"

"Đồ đệ à, tự mình tìm được đáp án mới có thể nhớ cả đời, mọi chuyện phải động não nhiều, tự mình hiểu rõ chuyện thì mới thật sự là thứ của chính ngươi." Hàn Sâm chỉ mặt hồ nói: "Ngươi cứ ở đây nhìn cho cẩn thận, thầy đến chỗ khác xem thử có còn manh mối khác không?"

"

"Vâng, thưa thầy, đệ tử chắc chắn sẽ không cô phụ kỳ vọng của ngươi. Tu Di nói xong liền nhìn chằm chằm mặt hồ, muốn nhìn ra cuối cùng có manh mối gì.

Hàn Sâm lại ôm Bảo Nhi tiếp tục đi dọc theo bờ hồ, đi một vòng quanh hồ, còn đi quanh trong núi rừng gần đây một vòng, hy vọng có thể tìm thấy được loại phân tử mùi kia.

Tu Di nhìn chằm chằm mặt hồ rất lâu vẫn nhưng vẫn không nhìn ra manh mối gì.

“Quả nhiên thầy cao thâm khó dò, ta mãi không thể bằng được, rốt cuộc thầy đã nhìn thấy manh mối gì ở đây thế nhỉ?” Tu Di nhìn càng thêm cẩn thận.

Trên thực tế Hàn Sâm cũng không nhìn thấy manh mối gì, hắn chỉ cảm thấy phân tử mùi biến mất ở đó vô cùng ngẫu nhiên, cho nên để Tu Di canh giữ ở đó, xem thử sẽ có phát hiện gì không.

Nếu như phán đoán của Hàn Sâm không sai, có lẽ sinh vật kia đã lặn vào trong hồ vào lúc hồ Cổn Long dâng nước lên, cho nên Hàn Sâm định đi loanh quanh ở gần đó, đợi đến khi triều cường dâng trở lại, có lẽ sẽ có phát hiện gì đó cũng nên.

Hàn Sâm đi loanh quanh một lúc trong núi rừng gần đấy nhưng không †ìm thấy phân tử mùi của dị sinh vật kia, trái lại nhìn thấy được một phân tử hơi quen thuộc khác.

“Mắt Quỷ, sao nó cũng ở đây vậy? Chỉ dựa vào chút bản lĩnh của nó thì đến đây chịu chết sao?” Hàn Sâm cẩn thận nhìn lại, phát hiện còn có hai loại phân tử khác gần giống với quỹ đạo của phân tử Mắt Quỷ, không biết là thuộc về sinh vật gì, chỉ nhìn những phân tử này, hắn cũng không phán đoán ra được đối phương mạnh yếu ra sao.

Đi vòng quanh núi rừng gần đây một lượt, trái lại trên đường đi nhìn thấy mấy khí tức mạnh mẽ bay ngang qua bầu trời, nhưng cũng không dừng lại ở gần đây, trong nháy mắt đã đi xa.

Không có phát hiện mới, nhìn thấy sắc trời đã tối lại, Hàn Sâm bèn trở về phía hồ Cổn Long.

“Thầy ơi, ta đã nhìn thấy manh mối rồi!” Tu Di nhìn thấy Hàn Sâm ở phía xa, còn chưa đợi Hàn Sâm đi đến nơi đã hưng phấn chạy đến nói.

“Ngươi đã nhìn thấy manh mối gì?” Hàn Sâm hơi sửng sốt, hắn cũng chỉ để Tu Di canh giữ ở đó để thử vận may, không ngờ rằng vậy mà thật sự lại có thu hoạch.

Tu Di chỉ về nơi trước đó Hàn Sâm bảo hắn nhìn, chỉ thấy nơi lúc đầu đám người Hàn Sâm đã đứng đã bị nước hồ màu đen nhấn chìm, nhưng ở đó không hề có chỗ đặc biệt nào.

Trái lại mặt hồ mà trước đó bọn họ đã nhìn, sau khi triều cường dâng lên, nơi đó có một vùng nước hồ nhỏ, đại khái có một nơi lớn như miệng giếng, nước hồ vốn dĩ màu đen vậy mà lại khôi phục lại trạng thái trong suốt của nước hồ bình thường.

Nhưng mà bởi vì sắc trời đã tối, lại thêm cả khu vực kia nhỏ, nếu như không nhìn kĩ, căn bản không nhìn ra bên trong nước hồ đen kịt sẽ có một phần nhỏ trong veo như vậy.

“Thật sự là thầy có con mắt tinh tường, trước đó mãi mà ta không nhìn ra chỗ đặc biệt gì, mãi đến sau khi sắc trời tối lại, dưới ánh trăng mới nhìn thấy nước hồ nơi đó không giống với nước hồ xung quanh lắm.” Tu Di nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt sùng bái.

Hết chương 1577.

Chương 1578. Diệt Thế Chỉ Lang

Hàn Sâm bay đến bên trên một vùng nhỏ nước hồ trong veo, quan sát kĩ bên trong nước hồ có cái gì khác.

Vùng nước hồ đó giống như một miệng giếng, thẳng tắp từ trên xuống dưới đều là nước trong veo, mà xung quanh lại phân biệt rõ ràng, nước hồ màu đen và nước hồ trong veo hoàn toàn không hoà hợp.

Nhưng bởi vì sắc trời hơi tối, hơn nữa nước hồ đó vô cùng sâu, cho dù là nhìn xuống từ phần nước hồ trong veo cũng chỉ có thể nhìn thấy một vùng đen thui, không biết phía dưới rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Nhưng không giống với những nước hồ đen kịt không gợn sóng xung quanh kia, nơi này thường nổi lên rất nhiều bong bóng, từng chùm giống như phía dưới có rất nhiều cá lớn đang phun bọt.

"Thầy ơi, rốt cuộc bên trong nước này có cái gì kỳ lạ vậy?" Tu Di ở bên cạnh Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm nghĩ thầm: "Sao ta biết được nơi này có gì kỳ lạ, ta cũng không phải là thần tiên, chuyện gì cũng đều biết."

Đương nhiên Hàn Sâm không nói ra lời này, cười nói với Tu Di: "Ngươi đợi ở đây trước đã, ta đi xuống xem thử, trước khi ta chưa ra ngoài, ngươi nhất định không được xuống nước đó."

Hàn Sâm nói xong thì tức khắc dẫn theo Bảo Nhi nhảy vào trong nước hồ trong veo kia, lặn xuống chỗ sâu.

Trước kia hắn đã từng được huấn luyện kỹ xảo trong nước, mặc dù không thể so được với sinh vật trong nước chân chính, nhưng chiến đấu bình thường cũng không ngại.

Hàn Sâm không dám lơ là, khi thân thể lặn xuống dưới, hắn triệu hồi Kim Văn Bá Thuẫn để cản ở phía dưới, lỡ như phía dưới thật sự có vật hung mãnh gì, Kim Văn Bá Thuần cũng có thể bảo vệ hắn bình an.

Nước hồ này sâu ngoài dự liệu, Hàn Sâm đã lặn xuống hơn một nghìn mét nhưng vẫn không nhìn thấy đáy, xung quanh vẫn một vùng đen kịt hệt như cũ, cũng là loại nước mực màu đen kia.

Hàn Sâm tiếp tục lặn xuống, đang lặn thì đột nhiên cảm thấy phía dưới trống không, cả người đã rơi xuống.

Hàn Sâm liên tục khống chế thân thể nổi lên, hắn phát hiện bản thân đang đứng ở trong một hang động cực lớn dưới lòng đất, trong hang động kia rải

rác rất nhiều xương cốt, khắp nơi đều toả ra mùi vị tanh

tưởi.

Ởgiữa hang động có một miệng nguồn suối màu đen đang phun ra nước suối giống như dầu mỏ, ở bên cạnh nguồn suối kia, có hai con dị sinh vật đang nằm một trái một phải.

Con bên trái giống như thuồng luồng, vảy toàn thân đen nhánh phát sáng hệt như đúc thành từ vàng đen, bên trong miệng mọc đầy răng rồng sắc nhọn giống như dao găm.

Cơ thể có chân dài hơn tám trượng, thoạt nhìn vô cùng hung ác ngang ngược.

Con còn lại lại là cự lang màu trắng, thân hình thua kém con thuồng luồng đen kia, lông mao trắng thuần như tuyết, một đôi mắt lại đen như mực, khi lông mao kia đong đưa giống như nối liền với hư không.

Lúc này ánh mắt hai con thú hung ác đồng loạt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, quả thật ánh mắt kia giống như đang nhìn thịt kho tàu dâng đến cửa.

“Diệt Thế Chi Lang?” Trong lòng Hàn Sâm ké giật thót, vốn dĩ hắn chỉ muốn tìm tung tích của con dị sinh vật kia, không ngờ rằng lại trực tiếp †ìm được Diệt Thế Chi Lang.

Trước đó hắn đã từng nghe Minh Nguyệt hình dung qua dáng vẻ của Diệt Thế Chi Lang, nó giống con cự lang màu trắng này như đúc, hơn nữa khí tức khủng bố tràn ra trên người nó, ngoại trừ Diệt Thế Chi Lang ra thì không thể có thêm một khả năng khác nữa.

Một con thuồng luồng đen khác rất có thể chính là Cổn Long trong truyền thuyết, nhưng khí tức của cả hai đều không giống với con dị sinh vật mà Hàn Sâm muốn lần theo dấu vết kia.

Mà những nơi tâm mắt có thể nhìn thấy được, Hàn Sâm không hề nhìn thấy dị sinh vật khác trong hang động.

Ngoại trừ Cổn Long Giao và Diệt Thế Chi Lang ra, toàn bộ hang động dưới nước cũng không có sinh vật khác, trái lại ở trong hắc tuyên có một thứ có kích thước to bằng một quả bóng rổ nhấp nhô cùng với nước suối đang tuôn trào.

“Grào!” Hàn Sâm vẫn chưa nhìn rõ rốt cuộc đó là thứ gì thì đã nghe thấy Cổn Long Giao gầm lên một tiếng, trực tiếp mở miệng phun ra một luồng ánh sáng đen, bắn về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm hoàn toàng chưa nhìn rõ ánh sáng đen đó rốt cuộc là gì, ngay cả né tránh cũng không kịp, chỉ đành giơ Kim Văn Bá Thuẫn trong †ay lên ngăn cản.

Kengl

Hàn Sâm chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cực lớn truyền đến từ trên Kim Văn Bá Thuẫn, thân thể không tự chủ được bay lùi về sau, va chạm ở trên vách đá của hang động.

Đá ở nơi này cứng rắn đến đáng sợ, thân thể Hàn Sâm mạnh mẽ va chạm vào phía trên, nhưng chỉ khiến đá nứt ra một vết nhỏ gần như không thấy được, còn bản thân Hàn Sâm thì bị gãy hết cả xương.

Mà ánh sáng đen kia cũng bị Kim Văn Bá Thuẫn bắn ngược trở lại, ánh sáng đen bắn ngược về phía Cổn Long Giao, đuôi Cổn Long Giao chợt vung lên một cái, vậy mà lại quấn lấy luồng ánh sáng đen kia, không hề bị sức mạnh bắn ngược trở lại làm bị thương.

Lúc này Hàn Sâm mới nhìn rõ, ánh sáng đen Cổn Long Giao phun ra là một cây Tam Xoa Kích, toàn thân đen kịt như mực, phía trên có hoa văn thuồng luồng, đến phần đỉnh chia làm ba, ba mũi nhọn của Tam Xoa Kích chính là ba đầu thuồng luồng.

Một kích của Cổn Long Giao không giết chết được Hàn Sâm, dường như nó có hơi kinh ngạc, ánh mắt của Diệt Thế Chi Lang cũng chợt cứng lại, nhìn chằm chằm Hàn Sâm mở miệng nói: “Là ai phái ngươi đến đây? Thần Vực hay là Thiên Ngoại?”

“Không có ai phái ta đến, là tự ta đến.” Trong lòng Hàn Sâm lóe lên vô số suy nghĩ.

Thoạt nhìn Cổn Long Giao và Diệt Thế Chi Lang không phải là quan hệ đối địch, hơn nữa trên cơ thể của hai sinh vật đều có khí tức vô cùng khủng bố, đều là sự tồn tại cực kì mạnh mẽ.

Thực lực của Hàn Sâm dù sao vẫn chưa thật sự đạt đến siêu cấp, đối đầu với hai tồn tại đáng sợ như vậy thì không nắm chắc chút nào.

Au”

“Sớm biết vậy đã dẫn theo Cố Khuynh Thành cùng đến đây.” Trong lòng Hàn Sâm thầm than một tiếng, hắn cũng không ngờ rằng lại có thể tìm được Diệt Thế Chi Lang nhanh như vậy.

“Nếu như ngươi đã không phải người Thần Vực phải đến, lại đơn độc một mình, vậy trái lại dễ dàng giải quyết rồi, chỉ bằng ngươi ở lại cùng nhau chia sẻ trứng Thần với bọn ta đi?”

Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng Diệt Thế Chi Lang chín phần mười muốn liên thủ với Cổn Long Giao đối phó hắn, nhưng mà ai biết được Diệt Thế Chi Lang híp mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lúc, vậy mà lại đưa ra một đề nghị khiến Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc.

“Sao mà như vậy được chứ?” Đương nhiên Hàn Sâm không tin Diệt Thế Chi Lang sẽ tốt bụng như vậy.

Nó trăm cay nghìn đắng mạo hiểm lớn mới trộm được trứng Thần ra ngoài, sao lại sẽ dễ dàng chia sẻ với một nhân loại không dính dáng gì như vậy chứ?

Diệt Thế Chi Lang lộ ra một nụ cười, nụ cười kia khiến Hàn Sâm cảm thấy hơi sởn gai ốc, nụ cười của một con sói, người bình thường hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

“Thành thật mà nói, chúng ta cũng không muốn chia sẻ trứng Thần với người khác đâu, nhưng ta thấy thực lực của ngươi rất mạnh, bọn ta muốn giết chết ngươi cũng không dễ dàng như vậy, nếu như ngươi chạy ra ngoài dẫn cường giả siêu cấp khác đến, trái lại càng thêm phiền phức, cho nên nếu như ngươi đồng ý, ba người chúng ta sẽ cùng nhau chia sẻ quả trứng Thần này, ngươi thấy thế nào?” Dường như Diệt Thế Chi Lang vô cùng chân thành nói.

Hàn Sâm nghe thấy rất có lý, nhưng mà vẫn cảm thấy có chút gì đó không đúng lắm.

Nhưng có một điều Hàn Sâm có thể xác định, nếu như hắn không đồng ý, vì bảo vệ bí mật, chắc chắn hai bọn nó sẽ lập tức liên thủ vây giết mình.

“Được, nếu như các ngươi đã có thành ý như vậy, ta cũng không khách khí nữa.” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ: “Cùng lắm thì sử dụng tháp Thiên Mệnh, ta không tin các ngươi có thể làm gì ta, nói không chừng còn có thể tìm được cơ hội lấy được trứng Thần.”

“Nếu đã như vậy, anh bạn hãy xuống đây cùng nhau chờ một chút đi, trứng Thần sắp có thể ăn được rồi, ngoại trừ anh bạn ra, còn có sinh vật khác biết bọn ta ở đây không?” Diệt Thế Chi Lang mỉm cười hỏi.

“Không có.” Hàn Sâm từ từ đáp xuống, nhưng lại duy trì một khoảng cách nhất định với bọn nó, ánh mắt tập trung vào thứ màu trắng trong hắc tuyền kia rồi hỏi: “Lẽ nào đó chính là trứng Thần ư?”

Hết chương 1578.

Chương 1579. Trứng Thần

“Đúng vậy, quả trứng kia chính là trứng Thần, nhưng vỏ ngoài của quá cứng, bọn ta đã thử rất nhiều cách cũng không thể đập vỡ vỏ trứng, cho nên chỉ có thể lợi dụng nước suối của Hắc Tử Tuyền ăn mòn vỏ ngoài của trứng Thần. Ngươi đến đúng lúc lắm, có lẽ còn hai mươi ba mươi canh giờ nữa là vỏ trứng này sẽ bị ăn mòn hoàn toàn, đến lúc đó chúng ta sẽ có thể tận tình hưởng dụng trứng Thần” Diệt Thế Chi Lang vô cùng sảng khoái nói.

Cổn Long Giao ở một bên chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Lâm, không nói một câu nào, giống như bức tượng đúc bằng sắt, không biết là do nó không hiểu tiếng người hay là khinh thường nói chuyện với Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy Diệt Thế Chi Lang và Cổn Long Giao đều không có ý ra tay với hắn, trái lại hơi bất ngờ.

Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng Diệt Thế Chi Lang chỉ nói suông với hắn, sau đó thì ra tay với hắn. Hắn cũng đã nói không có người nào khác biết nơi này, vậy mà Diệt Thế Chi Lang vẫn không hề có ý định muốn ra ta, dường như đã hạ quyết tâm muốn cùng nhau chia sẻ trứng Thần với hắn.

Mặc dù không biết rốt cuộc Diệt Thế Chi Lang đang âm mưu gì, nhưng Hàn Sâm cũng không buông lỏng ý cảnh giác, duy trì khoảng cách nhất định với Diệt Thế Chi Lang và Cổn Long Giao, ánh mắt quan sát trứng Thần trong hắc tuyền.

Nói là trứng Thần, thoạt nhìn cũng chỉ giống như một quả trứng gà khổng lồ mà thôi, không thấy có chỗ gì đặc biệt, rất khó khiến người khác tưởng tượng vậy mà lại ngay cả cường giả giống như Diệt Thế Chi Lang cũng không đập vỡ được vỏ trứng.

Hắc tuyền trào dâng khiến trứng Thần chìm nổi ở bên trong đó, Hàn Sâm nhìn kĩ một lúc thì phát hiện phía trên vỏ trứng đã xuất hiện rất nhiều hoa văn màu đen nhỏ bé, dường như là nước suối của Hắc Tử Tuyền đã thẩm thấu vào trong.

“Anh bạn xưng hô thế nào?” Diệt Thế Chi Lang cũng không có ý sát lại gần Hàn Sâm, chỉ cười híp mắt quan sát Hàn Sâm hỏi.

“Hàn Sâm.” Hàn Sâm đáp lại.

“Thực lực của anh bạn mạnh mẽ như vậy, có lẽ chắc là có chút lai lịch nhỉ? Sao trước kia lại chưa từng nghe nói tới nhỉ?” Diệt Thế Chi Lang lại hỏi.

“Không có lại lịch gì cả, chẳng qua vận may khá tốt, đoạt được mấy món bảo vật hạch gen và thú hồn có thực lực mạnh mẽ mà thôi.” Hàn Sâm thuận mồm nói.

Hàn Sâm càng nói như vậy lại càng khiến Diệt Thế Chi Lang không dám xem nhẹ Hàn Sâm, nhưng vẫn luôn nói chuyện, không có ý muốn ra tay chút nào, dường như thật sự muốn đợi sau khi vỏ trứng kia bị ăn mòn nát sẽ cùng nhau chia sẻ với Hàn Sâm.

“Vỏ trứng này thật sự cứng như vậy sao, ngay cả sức mạnh của ngươi cũng không đập vỡ được ư?” Hàn Sâm có chút không tin lắm, hỏi lại một câu.

Dựa theo quy tắc của Tí Hộ Sở thứ tư mà nói, cho dù là đời sau của sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo, khi vừa mới ra đời cũng chỉ là cấp Thanh Đồng, không thể có sức mạnh quá mạnh.

Diệt Thế Chi Lang nằm ở bên cạnh Hắc Tử Tuyền cười khổ nói: "Nếu như có thể đập vỡ rồi ăn nó, ta cũng sẽ không mang theo nó chạy đông chạy tây, bị nhiều cường giả siêu cấp đuổi giết như vậy."

Dừng một chút, Diệt Thế Chi Lang cười ha ha nói: "Nghĩ đến chủ Thần Vực kia phí hết tâm cơ mới làm cho Huỷ Diệt Nữ Vương vui lòng, khiến Huỷ Diệt Nữ Vương sinh hạ đời sau cho hắn, hắn không biết đã tiêu phí bao nhiêu tâm huyết ở trên người của đứa con này, cho nên hơi đặc biệt cũng rất bình thường."

Hàn Sâm lại liếc nhìn quả trứng Thần kia, vẫn không thấy có chỗ đặc biệt gì, điều càng khiến Hàn Sâm nghi ngờ hơn là, hắn cũng không nhìn thấy phân tử còn lại của sinh vật trước đó kia nữa.

Nếu như nói sinh vật kia là thức ăn được Diệt Thế Chi Lang và Cổn Long Giao mang đến, đã bị bọn nó ăn mất, vậy cũng nên có mùi còn sót lại mới đúng.

Giống như những xương trắng trong động kia, bọn nó đều có phân tử còn sót lại của riêng nó, nhưng mà Hàn Sâm lại không nhìn thấy phân tử còn sót của sinh vật kia.

Hàn Sâm còn sợ phân tử trong động quá hỗn loạn, bản thân không nhìn kĩ, thế nên còn xem xét kỹ lại mấy lần, kết quả vẫn như vậy, ngay cả một phân tử tương đồng còn sót cũng không có.

"Lẽ nào nói dị sinh vật kia không hề tiến vào trong hồ? Vậy rốt cuộc nó đã đi đâu rồi chứ?" Hàn Sâm nhíu mày suy nghĩ, nhất thời cũng không nghĩ ra được manh mối.

Diệt Thế Chi Lang thỉnh thoảng nói vài câu với Hàn Sâm, thái độ vô cùng ôn hoà, dáng vẻ hiền lành vô hại.

Mà Cổn Long Giao lại chẳng nói một câu nào, chỉ ngồi xổm ở bên Hắc Tử Tuyền, nhìn chằm chằm trứng Thần nhấp nhô ở nước suối kia, dường như ngoại trừ trứng Thần ra, trong mắt nó đã không nhìn thấy những thứ khác.

Nhìn dáng vẻ của bọn nó dường như thật sự không có ý muốn ra tay với Hàn Sâm, trái lại khiến trong lòng Hàn Sâm hơi buồn bực.

Bảo Nhi thỉnh thoảng tò mò quan sát quả trứng Thần kia, dường như đã nhìn thấy món đồ chơi mới lạ gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hoa văn màu đen trên vỏ trứng càng ngày càng nhiều, thoạt nhìn giống như vết nứt, đúng như Diệt Thế Chi Lang nói, dường như vỏ trứng thật sự sắp bị ăn mòn nát rồi.

Răng rắc!

Hai mươi ba mươi canh giờ sau, đám người Hàn Sâm đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang, giống như là tiếng vỏ trứng gà nổ vỡ khi luộc.

Phía trên vỏ trứng màu trắng của quả trứng Thần kia, một vằn đen trong đó đã nứt ra.

“Thành công rồi!” Diệt Thế Chi Lang hết sức vui mừng, Cổn Long Giao cùng vui mừng khôn xiết, đuôi đang quấn Tam Xoa Kích trực tiếp đâm xuống trứng Thần trong Hắc Tử Tuyền kia.

Phía trên trứng Thần đã toàn là vằn đen, hiện tại một đường vằn đen trong đó lại nổ vỡ ra, đã lộ ra một khe nhỏ, một kích này của Cổn Long Giao đâm xuống, vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng nó sẽ trực tiếp đâm xuyên trứng Thần.

Nhưng mà ai biết được mũi kích đâm ở trên khe hở nứt ra của trứng Thần vậy mà lại làm Tam Xoa Kích lại chỉ kéo ra một loạt tia lửa, trứng Thần lại bình yên vô sự, ngay cả khe nứt kia cũng không mở rộng thêm một chút nào.

Trong lòng Hàn Sâm sợ hãi, trước đó nghe Diệt Thế Chi Lang nói trứng Thần cứng rắn như thế nào, Hàn Sâm còn có chút không tin.

Hắn đã tự mình trải nghiệm sức mạnh của Tam Xoa Kích, chắc chắn là trình độ đỉnh cấp bên trong Tí Hộ Sở thứ tư, nhưng mà lại không thể tổn thương được vỏ trứng một chút nào, quả thật khiến người ta bất ngờ.

Diệt Thế Chi Lang liếm liếm miệng, ngăn cản Cổn Long Giao vẫn muốn tiếp tục ra tay, ánh mắt bốc cháy nhìn chằm chằm trứng Thần nói: “Xem ra còn cần phải đợi thêm một chút, chúng ta cũng đã đợi lâu như vậy rồi, cũng không sợ ở đây thêm một thời gian ngắn nữa.”

Cổn Long Giao lại lùi về chỗ ban đầu ngồi xổm xuống, ánh mắt Hàn Sâm nhìn trứng Thần, trong lòng lại thấy hơi khác thường.

Trước đó hắn mãi không cảm nhận được sự sống ở phía trên trứng Thần, nhưng sau khi vỏ trứng kia nứt ra, cuối cùng hắn đã cảm nhận được có khí tức truyền ra từ bên trong.

Nhưng điều khiến Hàn Sâm cảm thấy kỳ lạ là, thứ truyền ra từ bên trong kia vẫn không phải là sự sống, mà là một loại khí tức giống như †ử vong.

“Sao lại sẽ có khí tức tử vong chứ? Lẽ nào sinh mệnh mà quả trứng Thần này sinh ra có sức mạnh hệ tử linh? Vậy thì cũng không đúng, ta đã từng thấy sức mạnh của Thần Nữ, sức mạnh của nàng hoàn toàn không giống với hệ tử linh, nếu như đều là đời sau của chủ Thần Vực, đáng lẽ không thể có khác biệt quá lớn chứ nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm thầm ngHĩ.

Trong lúc Hàn Sâm thầm suy nghĩ, đột nhiên lông mày nhíu lại, ánh mắt nhìn về một góc trong hang động.

Ở trong góc đó, Hàn Sâm đã nhìn thấy một chút phân tử quen thuộc đang dao động, chính lá loại phân tử hắn nhìn thấy ở bờ hồ kia trước đó.

“Kỳ lạ! Rõ ràng lúc trước ta đã nhìn mấy lần ở trong hang động nhưng không hề phát hiện ra phân tử còn sót lại của con dị sinh vật kia, tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ở đây chứ?” Lông mày Hàn Sâm nhíu càng chặt hơn.

Hết chương 1579.

Chương 1580. Tranh đoạt trứng Thần

“Lễ nào nơi này còn có một dị sinh vật, nhưng ngay cả Diệt Thế Chi Lang và Cổn Long Giao đều không biết? Hoặc là bọn nó biết, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó, cho nên bắt con dị sinh vật kia ẩn núp mãi?” Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Hàn Sâm vẫn rất tự tin với Động Huyền Khí Tràng của mình, tin tưởng chắc chắn mình sẽ không nhìn lầm, những phân tử còn sót lại kia nhất định là của con dị sinh vật kia, hơn nữa còn là vừa mới để lại.

Vậy thì chỉ có một loại khả năng, con dị sinh vật kia ở ngay trong hang động, nhưng nó đã lợi dụng phương pháp gì đó để ẩn trốn mình, ngay cả một chút khí tức cũng không để lại.

Hàn Sâm suy đoán, có lẽ vừa rồi khi vỏ trứng của trứng Thần nổ vỡ, Cổn Long Giao lại ra tay, khiến tâm trạng của dị sinh vật kia kích động, cho rằng đã đến lúc ra tay, mới sẽ dưới sự kích động mà hơi bộc lộ ra một chút khí tức.

Khi Hàn Sâm đang suy nghĩ, quả trứng Thần kia lại liên tiếp truyền đến tiếng nổ vỡ, vằn đen trên vỏ trứng nứt ra càng ngày càng nhiều.

“Nước suối của Hắc Tử Tuyền kia sẽ không tràn vào trong vỏ trứng, làm bẩn lòng trứng bên trong chứ?” Thoạt nhìn giống như Hàn Sâm †uỳ ý nói một câu, nhưng Động Huyền Khí Tràng lại khoá chặt hết mức toàn bộ hang động, nơi chú ý nhất chính là góc có phân tử còn sót lại kia.

Nhưng mà Hàn Sâm không hề phát hiện có gì dị thường cả, xung quanh vẫn bình lặng hệt như cũ, lại cũng không có phân tử giống vậy tràn ra.

“Nói cũng có lý, vớt trứng ra xem thử trước, bây giờ có nhiều vết nứt như vậy, nói không chừng đã có thể trực tiếp hút lòng trứng ra được rồi” Diệt Thế Chi Lang nói với Cổn Long Giao ở một bên.

Hành động này khiến Hàn Sâm cảm thấy rất kì lạ, nếu như nói Diệt Thế Chi Lang sợ hãi nước Hắc Tử Tuyền, chỉ cần hút lấy phần lộ ra của trứng Thần là được rồi.

Bảo vật giống như vậy, người bình thường đều sẽ không mượn tay người khác, mà sẽ tự mình ra tay mới đúng.

Cổn Long Giao nghe thấy lời của Diệt Thế Chi Lang, cái đuôi trực tiếp vung, Tam Xoa Kích giống như cái muỗng vớt trứng Thần bên trong Hắc Tử Tuyền, đặt ở trên mặt đất bên cạnh.

Lúc này phía trên vỏ trứng trắng như tuyết của trứng Thần đã phủ khắp vằn đen giống như mạng nhện, hơn nữa có mấy đường vằn đen cũng đã nứt ra.

Diệt Thế Chi Lang đi đến bên cạnh trứng Thần, cúi đầu nhìn khe hở phía trên trứng Thần.

“Khe hở này vẫn nhỏ quá, hoàn toàn không nhìn thấy bên trong, lòng trứng cũng không chảy ra, có lẽ vẫn phải ngâm một lúc nữa mới được.” Diệt Thế Chi Lang nói xong, hai chân ôm lấy trứng Thần, thân thể đứng thẳng lên giống như nhân loại, quay người muốn ném trứng Thần vào trong Hắc Tử Tuyền.

Nhưng nó mới vừa quay người đã thấy đuôi Cổn Long Giao chợt vung mạnh, Tam Xoa Kích từ sau lưng đâm vào trong thân thể Diệt Thế Chi Lang, mạnh mẽ đâm xuyên cơ thể của nó, Thần Huyết nhất thời phun ra, trong nháy mắt đã nhiễm đỏ da lông trắng như tuyết.

Diệt Thế Chi Lang với hai chân đang ôm lấy trứng Thần lập tức ngã xuống, trên cơ thể sản sinh ra dao động kỳ dị làm méo mó không gian bên ngoài cơ thể, chốc lát biến mất giống như di chuyển tức thời, lúc xuất hiện lần nữa đã đến sau lưng Cổn Long Giao, răng sói xé rách không gian, dường như nhu nuốt chửng cả không gian, cắn về phía cổ Cổn Long Giao.

Grào!

Nhưng mà vẫn chưa đợi Diệt Thế Chi Lang cắn trúng cổ Cổn Long Giao, chỉ thấy một cây giác tiễn toàn thân óng ánh bắn xuyên đầu Diệt Thế Chi

Lang.

Giác tiễn từ sau não xuyên ra ấn đường, máu tươi thuận theo mũi tên không ngừng nhỏ xuống.

Thân thể Diệt Thế Chi Lang cũng ngã xuống trên mặt đất, căn bản ngay cả cơ hội vùng vây cũng không có mà đã ngã chết trên mặt đất, hoàn toàn không còn sức sống.

Hàn Sâm nhìn thấy vậy há hốc mồm kinh ngạc, không dám tin Diệt Thế Chi Lang mạnh mẽ như vậy lại dễ dàng chết đến thế.

Ánh mắt chuyển về phía một góc trong hang động, chỉ thấy một dị sinh vật nửa người trên là người, nửa người dưới là rắn đứng ở đó, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra ý cười tàn khốc.

Trong tay hắn vẫn đang cầm một cây cung khảm sừng, màu sắc của cung khảm sừng đó vô cùng giống với một cặp sừng cong mọc trên đỉnh đầu hắn.

“Thuồng luồng đen, làm tốt lắm.” Sinh vật giống người đi đến bên cạnh Cổn Long Giao, vỗ vỗ đầu nó.

Vậy mà con Cổn Long Giao hung tàn đáng sợ đó lại là sủng vật, dường như còn vô cùng hưởng thụ lời khen và vuốt ve của sinh vật giống người kia.

“Ngươi là ai?” Toàn thân Hàn Sâm đều tiến vào trạng thái cảnh giác.

Tình huống hiện tại rất rõ ràng, sinh vật giống người và Cổn Long Giao mới là một nhóm, có lẽ ban đầu Diệt Thế Chi Lang đến mượn Hắc Tử Tuyền, cho nên mới sẽ đồng ý chia một chút lợi ích cho Cổn Long Giao, kết quả không ngờ rằng Cổn Long Giao còn có đồng bạn hợp tác khác, giết chết Diệt Thế Chi Lang, muốn độc chiếm trứng Thần.

“Cổn Long Vương, chủ của hồ Cổn Long.” Sinh vật giống người khinh thường nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi sửng sốt, lúc này mới biết sinh vật trong truyền thuyết kia của hồ Cổn Long chính là Cổn Long Vương này, con thuồng luồng đen kia không phải là chủ nhân chân chính của hồ Cổn Long.

Cổn Long Vương nói xong thì đã bơi đi đến bên cạnh Hắc Tử Tuyền, nhặt quả trứng Thần kia lên, nâng ở trong bàn tay.

“Giết chết hắn.” Cổn Long Vương quan sát trứng Thần, đồng thời trong miệng thản nhiên nói một câu.

Thuồng luồng đen lập tức gầm thét một tiếng, cái đuôi đang quấn Tam Xoa Kích đánh về phía Hàn Sâm.

Móng vuốt, đuôi và Tam Xoa Kích của nó đều là vũ khí vô cùng đáng sợ, Hàn Sâm lấy Kim Văn Bá Thuẫn ngăn chặn lấy thế tiến công dồn dập.

Nhưng mà sức mạnh ngang tàng kia khiến hắn không ngừng lùi lại phía sau.

Ánh đỏ trên người Hàn Sâm tăng vọt, một cặp cánh bướm hồng ngọc mở ra ở sau lưng Hàn Sâm, đồng thời trên người cũng xuất hiện ma văn của Kiếm Khát Máu Vương.

Sức mạnh của Hàn Sâm lập tức tăng mạnh, chiến đấu không phân cao thấp với con thuồng luồng đen kia, nhất thời ai cũng không làm gì được ai.

Cổn Long Vương hoàn toàn không có ý muốn cùng vây đánh Hàn Sâm với thuồng luồng đen, nó nhổ giác tiễn đã bắn chết Diệt Thế Chi Lang ra, còn lau máu ở phía trên da lông của Diệt Thế Chi Lang, sau đó dùng giác tiễn đâm thẳng về phía khe hở của trứng Thần.

Giác tiễn đâm liên tiếp mấy lần cũng không thể đâm vào trong khe hở, Cổn Long vương hơi nhíu mày, trên người tỏa ra một loại dị quang màu đen, rót vào trên giác tiễn, sau đó ngắm ngay khe hở mạnh mẽ đâm xuống một nhát.

Chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, cuối cùng giác tiên đã đâm vào trong khe hở, mũi tiễn và một đoạn thân tiên đều đã đâm vào.

Cổn Long Vương lập tức vui mừng khôn xiết, nắm lấy giác tiễn muốn nhổ ra.

Tuy nhiên một giây sau, sắc mặt Cổn Long Vương lại đột ngột thay đổi, hắn không thể nhổ giác tiễn từ trong trứng Thần ra được, trái lại cả người đều

run rẩy giống như bị điện giật.

Mắt thường cũng có thể nhìn thấy được, khí tức màu đen trên người hắn đang giống như nước suối thuận theo giác tiễn vọt vào trong trứng Thần.

“Cổn Long Vương, ngươi thật sự cho rằng ta không biết chủ nhân của hồ Cổn Long là ngươi ư?” Diệt Thế Chi Lang vốn dĩ đã bị bắn chết, lại †ừ từ bò dậy từ trên mặt đất một cách khó tin.

Ngực và đầu đã bị đâm xuyên kia, dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được nhanh chóng lành lại, một đôi mắt sói lại lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổn Long Vương, trên mặt lộ ra một loại ý cười quỷ dị.

“Ngươi…” Cổn Long Vương cực kì hoảng sợ, biết mình đã rơi vào trong bãy của Diệt Thế Chi Lang.

Nhưng mà hiện tại hối hận lại đã không kịp nữa, thân thể giống như bị sức mạnh mạnh mẽ giống như nam châm hút lấy, vậy mà hắn lại không thể tách khỏi trứng Thần, sức mạnh không ngừng vọt vào trong trứng Thần khiến sức mạnh của bản thân càng ngày càng yếu.

‘Thuồng luồng đen tức giận gầm thét một tiếng, bỏ lại Hàn Sâm không quan tâm, xông về phía Cổn Long Vương, đuôi đang quấn Tam Xoa Kích mạnh mẽ đâm về phía trứng Thần, muốn tách trứng Thần và Cổn Long Vương ra.

Hết chương 1580.

Chương 1581. Chiến đấu với Diệt Thế Chi Lang

“Muốn chết hả!” Diệt Thế Chi Lang lạnh lùng cười một tiếng, nhưng chỉ đứng ở bên cạnh nhìn, hoàn toàn không có ý muốn ngăn cản thuồng luồng đen.

Tam Xoa Kích của thuồng luồng đen đâm vào trứng Thần, lập tức bị trứng Thần hút lấy, sức mạnh trên người nó cũng tuôn chảy về phía trong trứng Thần, rơi vào cùng một cảnh với Cổn Long Vương.

Hai dị sinh vật siêu cấp khủng bố, thậm chí có thể là dị sinh vật siêu cấp cuồng bạo, vậy mà lại đều không thoát ra khỏi trứng Thần được, điều ấy khiến Cổn Long Vương và thuồng luồng đen đều vô cùng sợ hãi.

Hàn Sâm nhìn thấy cũng há hốc mồm, hắn đã nhìn thấy thế hệ siêu cấp thứ hai nhiều, Tu Di còn là đời sau của hai vị Đại Đế đấy, về xuất thân có lẽ không kém hơn trứng Thần, nhưng cũng chưa từng thấy thế hệ thứ hai mạnh mẽ như vậy, còn chưa ra đời đã lật đổ hai cường giả siêu cấp, Cổn Long Vương và thuồng luồng đen đều đã sắp bị nó hút thành thịt khô, thực sự quá mạnh.

Lúc này dường như thân thể Cổn Long Vương như trong nháy mắt già đi nghìn tuổi, lớp vảy trên đuôi rắn khô vàng, cơ thể nửa thân trên trũng xuống, sớm đã không còn uy thế trước đó, giống như một ông già gầy †rơ xương.

Thuồng luồng đen cũng không tốt hơn bao nhiêu, thân thể nhanh chóng già yếu lún xuống, giống như bị rút sạch tinh khí.

Diệt Thế Chi Lang nhìn Cổn Long Vương không ngừng bị hút mất sức mạnh, chế giêu nói: “Người khác đều cho rằng chủ nhân của hồ Cổn Long chính là con thuồng luồng đen này, nhưng mà bản lang vương là †ồn tại như thế nào? Thủ thuật che mắt nhỏ bé làm sao có thể giấu được bản vương chứ? Các ngươi thật sự cho rằng bởi vì bản vương là không đập vỡ được trứng Thần mới đến hồ Cổn Vương ư? Thật là đứa trẻ ngây thơ?”

Nói đến đây, Diệt Thế Chi Lang híp mắt loé qua một đạo tinh quang: “Bản lang vương đến đây là vì đã nhìn trúng sức mạnh Tử Vong mà các ngươi đã tu luyện dựa vào Hắc Tử Tuyền, không có sức mạnh Tử Vong của các ngươi giúp đỡ, ta làm sao có thể khiến trứng Thần nở ra trước thời hạn đây?”

“Đời sau của Thần Chủ thì có liên quan gì đến sức mạnh Tử Vong của bọn ta chứ?” Cổn Long Vương cắn răng hỏi.

Diệt Thế Chi Lang khinh thường cười: “Các ngươi là kẻ ngu sao? Lế nào không biết mẹ của nó là Huỷ Diệt Nữ Vương à? Sức mạnh của Huỷ Diệt Nữ Vương là sức mạnh hệ tử vong, trứng Thần đã kế thừa không phải chỉ là sức mạnh dòng dõi Thần Chủ, còn có sức mạnh huỷ diệt của Huỷ Diệt Nữ Vương, muốn khiến nó nhanh chóng nở ra, sức mạnh của các ngươi chính là thuốc bổ tốt nhất.”

“Ngươi làm như vậy thì có ích lợi gì với ngươi chứ, tha cho bọn ta, bọn †a sẽ cho ngươi bất cứ thứ gì ngươi muốn.” Cổn Long Vương lại nói.

Hiện tại hắn đã bị trứng Thần hút đến mức sắp không ổn rồi, bên ngoài xương chỉ còn lại một lớp da, thoạt nhìn còn đáng sợ hơn bộ xương.

“Ngu ngốc, các ngươi có thể cho ta cái đây? Cho dù các ngươi cho ta cả hạch gen bản mệnh của mình cũng không thể so được với một cọng lông của nó.” Trong mắt Diệt Thế Chi Lang tràn đầy cuồng nhiệt: “Đời sau của Thần chủ và Huỷ Diệt Nữ Vương, tập hợp những ưu điểm gen của bọn họ, từ sau khi ra đời đã được Thần Chủ tẩm bổ bằng dịch Thần, lại thêm cả sức mạnh Tử Vong của các ngươi thì sự mạnh mẽ của hạch gen dị sinh vật sinh ra còn phải hoàn mỹ hơn sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo bẩm sinh, một khi nó thành công sinh ra, ta chỉ cần dung hợp gen của nó thì sẽ có thể trở thành sinh vật Tí Hộ Sở thứ †ư mạnh mẽ nhất hoàn mỹ nhất.”

“Ngươi đừng nằm mơ nữa, ngay cả ta và thuồng luồng đen cũng không phải là đối thủ của nó, làm sao ngươi dung hợp nó được?” Xương Cổn Long Vương cũng sắp mềm rồi, cả người tê liệt ở bên cạnh trứng Thần.

“Bản vương tự có cách, chuyện này không cần các ngươi lo lắng, yên tâm làm thuốc bổ đến chết đi.” Sau khi Diệt Thế Chi Lang nói xong cũng không để ý Cổn Long Vương và thuồng luồng đen phẫn nộ gầm thét nữa.

“Về phần ngươi à, mặc dù bản vương không muốn lãng phí thời gian giết chết ngươi, nhưng mà bản vương dung hợp nó còn phải cần một khoảng thời gian, lỡ như bị Thần Vực và Thiên Ngoại biết được, dù sao cũng khá phiền phức, cho nên vẫn nên giết chết ngươi vậy.” Diệt Thế Chi Lang nói xong, thân hình chợt loé, trong nháy mắt trốn vào trong không gian đoạn tầng.

Không gian sau lưng Hàn Sâm nứt ra một lỗ hổng, một đầu sói thò ra, hàm răng trắng bóng cắn về phía cổ Hàn Sâm.

Kim Văn Bá Thuẫn trên cánh tay Hàn Sâm chợt vung lên, ngăn lại vết cắn của Diệt Thế Chi Lang.

Rắc!

Hàm răng của Diệt Thế Chi Lang ma sát với lá chắn kim loại phát ra âm thanh khiến người sợ hãi run rẩy, vậy mà Kim Văn Bá Thuẫn cứng rắn kia lại bị hàm răng của Diệt Thế Chi Lang mạnh mẽ cắn đứt một miếng, mà kim văn chữ "bá" trên Kim Văn Bá Thuẫn lấp loé không yên, không thể bắn ngược lại sức mạnh lại được.

Trong lòng Hàn Sâm sợ hãi, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sức mạnh không thể bị Kim Văn Bá Thuẫn bắn ngược lại.

Diệt Thế Chi Lang đáp xuống trước mặt Hàn Sâm, lạnh lùng ngạo nghễ nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: "Sức mạnh của bản vương là nuốt chửng không gian, ngay cả không gian cũng nuốt mất, sao có lực bắn ngược trở lại được chứ, lá chắn của ngươi cũng không chịu được một kích ở trước mặt bản vương."

Dứt lời, thân hình Diệt Thế Chi Lang lại lóe lên lần nữa, biến mất trong không gian đoạn tầng.

Hàn Sâm nhích người di chuyển, nhưng vẫn chậm một bước, trên lưng lập tức bị móng vuốt của Diệt Thế Chi Lang cào ra ba vết máu, ngay cả cánh bướm hồng ngọc cũng bị cào rách, máu tươi tuôn trào ra trong nháy mắt.

Thân hình Diệt Thế Chi Lang lúc ẩn lúc hiện, không ngừng qua lại trong không gian đoạn tầng, mỗi lần đều có thể để lại một vết máu trên người Hàn Sâm.

Tốc độ của Hàn Sâm hoàn toàn không theo kịp sự qua lại của không gian đoạn tầng, hơn nữa thân thể cũng không ngăn cản được sức mạnh nuốt chửng không gian, vết thương giống như trực tiếp bị cắt đi một miếng máu thịt, thoạt nhìn cực kì quỷ dị.

May mà Kim Văn Bá Thuẫn đã cản lại phần lớn công kích, nếu không máu thịt của Hàn Sâm đã bị nuốt chửng ngay cả vụn xương cũng không còn từ lâu rồi.

Hàn Sâm hơi nhíu mày, quả thật sức mạnh nuốt chửng không gian của Diệt Thế Chi Lang rất khủng bố, hơn nữa khiến Hàn Sâm khó mà đề phòng, bởi vì không nhìn thấy thân hình nó di chuyển trong không gian đoạn tầng như thế nào, cũng không có cách nào dự đoán, các loại ưu thế đều khó mà phát huy ra được, hoàn toàn bị Diệt Thế Chi Lang áp chế.

Hàn Sâm chợt cắn răng, thánh quang trắng lóa trên người tuôn trào ra, †óc trong nháy mắt mọc dài, trong đồng tử cũng tuôn trào ra ánh sáng trắng, biến thân thành trạng thái Đế Linh siêu cấp.

Trạng thái Đế Linh siêu cấp hơi khác với sức mạnh của bản thân Hàn Sâm, tố chất thân thể của nhân loại và đẳng cấp hạch gen tách rời nhau, mà tố chất thân thể của dị sinh vật và dị linh lại tỉ lệ thuận với đẳng cấp hạch gen.

Trạng thái Đế Linh siêu cấp giống với dị sinh vật và dị linh, cũng là tuỳ theo đẳng cấp hạch gen tăng lên mà tăng lên theo, hiện tại đẳng cấp hạch gen Kim Tệ vẫn chưa được tăng lên, cường độ sức mạnh mà trạng thái Đế Linh siêu cấp có thể cung cấp cho Hàn Sâm cũng không lớn lắm.

Chẳng qua Hàn Sâm biến thân thành trạng thái Đế Linh siêu cấp cũng không phải vì cường hóa sức mạnh của mình.

Sau khi kích hoạt trạng thái Đế Linh siêu cấp, Hàn Sâm trực tiếp xông về phía trứng Thần, bàn tay đập về phía trứng Thần, muốn tách trứng Thần khỏi Cổn Long Vương và thuồng luồng đen.

Trái lại không phải hắn muốn cứu Cổn Long Vương và thuồng luồng đen, mục đích của Diệt Thế Chi Lang là muốn để trứng Thần nở ra, nhưng mà không có sức mạnh của Cổn Long Vương và thuồng luồng đen, trứng Thần sẽ không nở ra được.

Cho nên Hàn Sâm cứu lấy đám Cổn Long Vương, bất kể bọn nó chiến đấu hay chạy trốn, Diệt Thế Chi Lang đều phải đối phó với bọn nó trước, cơ hội của Hàn Sâm sẽ đến.

Diệt Thế Chi Lang thấy Hàn Sâm đánh về phía trứng Thần, lập tức lộ ra vẻ khinh thường: “Dựa vào ngươi mà cũng muốn chạm vào trứng Thần, đúng là tự tìm đường chết.”

Nhưng Diệt Thế Chi Lang không hề dừng công kích, trực tiếp xuất hiện phía sau lưng Hàn Sâm, móng vuốt mang theo sức mạnh nuốt chửng không gian cào về phía cổ Hàn Sâm.

Hết chương 1581.

Chương 1582. Trứng Thần nở

Hàn Sâm không quay đầu lại, Kim Văn Bá Thuẫn đã bị tàn phá nghiêm trọng vung tay ngăn cản phía sau, đồng thời tay trái của hắn cũng đánh vào phía trên trứng Thần.

Hai âm thanh gần như đồng thời vang lên, móng vuốt của Diệt Thế Chi Lang để lại lại ba vết sâu phía trên Kim Văn Bá Thuần, gần như trực tiếp xuyên qua Kim Văn Bá Thuẫn.

Mà bàn tay Hàn Sâm cũng đã đánh vào phía trên trứng Thần, trứng Thần lập tức bị đánh bay ra.

Nhưng hơi khác so với những gì Hàn Sâm nghĩ, mặc dù trứng Thần không hề hút lấy hắn, nhưng cũng không tách rời Cổn Long Vương và thuồng luồng đen, mà mang theo Cổn Long Vương và thuồng luồng đen cùng bay ra.

Tõml

Trứng Thần, Cổn Long Vương và thuồng luồng đen cùng nhau rơi vào trong Hắc Tử Tuyền, trong nháy mắt chìm xuống, khiến nước đen bắn tung toé.

Diệt Thế Chi Lang thấy Hàn Sâm không bị trứng Thần hút lấy, có hơi kinh ngạc, khẽ gầm một tiếng, tiếp tục xông về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa né tránh vừa nghĩ cách chống lại thế tiến công của Diệt Thế Chi Lang, nhưng hiệu quả không ra làm sao.

Ai”

“Xem ra chỉ có thể sử dụng tháp Thiên Mệnh thôi.” Hàn Sâm biết nếu tiếp tục nữa chỉ có một con đường chết, nhân lúc sức mạnh cơ thể vẫn chưa tiêu hao quá nhiều, sử dụng bí kỹ Huyết Mệnh rồi trực tiếp dùng tháp Thiên Mệnh mới có một hy vọng sống.

Nhưng mà vẫn chưa đợi Hàn Sâm sử dụng bí kỹ Huyết Mệnh, đột nhiên nhìn thấy nước suối của Hắc Tử Tuyền vọt lên, phun thẳng ra ngoài, một luồng khí tức khủng bố bắn tung ra từ trong Hắc Tử Tuyền.

Diệt Thế Chi Lang và Hàn Sâm đều di chuyển khỏi vị trí, tránh né những giọt nước Hắc Tử Tuyền bay tung tóe ra kia, đồng thời ánh mắt cũng nhìn về phía Hắc Tử Tuyền, muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy một chùm ánh sáng màu đen bay lên từ trong Hắc Tử Tuyền giống như một một vòng mặt trời trong nhật thực, từ từ nổi ra mặt nước.

Khí tức khủng bố kia truyền đến từ trong ánh sáng màu đen, khiến toàn bộ hang động dưới nước đều bị khí tức tử vong bao trùm, giống như tiến vào trong một khu vực chết chóc.

Ánh sáng màu đen dần dần thu lại, nhưng mà khí tức tử vong lại càng ngày càng nặng nề, đợi sau khi ánh sáng kia hoàn toàn thu lại, ánh mắt Hàn Sâm không nhịn được chợt đông cứng lại.

Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp toàn thân được áo giáp đen bao lấy, trong †ay còn đang cầm một cây trường cung màu đen đi ra từ trong Hắc Tử Tuyền, sau lưng còn có một đôi cánh đen giống như quạ, tóc dài như mực, mắt như vực sâu, cả người đều toả ra khí tức vừa xinh đẹp lại nguy hiểm đáng sợ, giống như thiên sứ lưu lạc vào Ma giới.

“Vậy mà lại đã nở ra trước thời hạn!” Trong mắt Diệt Thế Chi Lang lộ ra vẻ cuồng nhiệt, không quan tâm Hàn Sâm nữa, trực tiếp xông về phía cô gái nở ra từ trứng Thần.

Hàn Sâm không dám đến đó cướp đoạt, không phải bởi vì hắn sợ mình không phải là đối thủ của Diệt Thế Chi Lang, mà là quả thật khí tức tử vong trên người cô gái nở ra từ trong trứng Thần kia quá đáng sợ.

Theo Hàn Sâm, cô gái này còn đáng sợ hơn Diệt Thế Chi Lang nhiều, có lẽ Diệt Thế Chi Lang đã có chuẩn bị từ sớm, có thể chiếm được món hời trên người cô gái kia, nhưng Hàn Sâm lại không cho rằng mình có thể chiếm được món hời gì từ trên người nàng hết.

Cô gái cứ lơ lửng trên Hắc Tử Tuyền như vậy, mặc dù đang mở mắt, nhưng mà ánh mắt lại rất trống rỗng, giống như không có linh hồn.

Diệt Thế Chi Vương ngoác cái miệng sói, hai chiếc răng nanh giống như gai nhọn trực tiếp đâm vào trong cổ của cô gái.

Hàn Sâm thấy răng sói trắng bóng trong không trung nháy mắt đâm vào trong cổ cô gái, lập tức hút huyết dịch vào trong răng nanh, khiến răng nanh trắng bóng cũng nhuộm thành màu đen.

‘Thế mà huyết dịch của cô gái lại là màu đen, huyết dịch màu đen như vậy lại càng khiến Diệt Thế Chi Lăng hưng phấn, hàm răng đâm vào. từng chút một cứ như muốn hút càng nhanh hơn.

Dường như cảm thấy được chút nhoi nhói, cô gái hơi nhíu mày, trong đôi mắt như vực sâu cũng có một tia dao động.

“Thêm nữa… Ta vẫn cần thêm nữa… Gen hoàn mỹ nhất mạnh mẽ nhất…” Diệt Thế Chỉ Lang vừa hút vừa điên cuồng gào thét.

Dường như thể xác của cô gái vô cùng cứng cỏi, răng sói của nó cũng chỉ đâm vào một đoạn nhỏ, nếu cắn vào trong lại trở nên vô cùng khó khăn.

Nhưng huyết dịch màu đen lại bị răng sói của Diệt Thế Chi Lang không ngừng hút vào trong cơ thể nó, khiến lông sói trắng như tuyết toàn thân nó bắt đầu tản ra khói màu đen, dường như thân thể cũng đang xảy ra loại biến hoá gì đó.

Hàn Sâm nhìn thấy thì kinh ngạc, bất kể nhân loại hay là dị sinh vật, thậm chí là dị linh, ăn máu thịt của dị sinh vật đều có thể có tác dụng cường hoá bản thân, nhưng đó cũng chỉ là cường hoá gen của bản thân, hoặc là làm gen của bản thân xuất hiện một chút tiến hoá và đột biến, nhưng tất cả này đều lấy gen của bản thân làm cơ sở.

Hiện tại sự biến hoá của Diệt Thế Chi Lang lại hơi khác, dường như thân thể của nó tiếp thu toàn bộ gen ngoại lai, khiến thân thể nó xuất hiện đột biến vốn dĩ không nên có.

Cùng với khói đen trên người của Diệt Thế Chi Lang càng ngày càng dày, lông mao màu trắng đã hoàn toàn bị hun thành màu đen, máu thịt trên lưng vặn vẹo, có thêm hai chỗ nhô ra, dường như có thứ gì đó muốn kéo dài ra bên trong máu thịt.

Trong lòng Hàn Sâm hơi do dự, không biết hiện tại nên làm gì.

Vốn dĩ hắn cho rằng cô gái tồn tại đáng sợ như vậy sẽ đại chiến với Diệt Thế Chi Lang một trận, ai biết được cô gái này lại hoàn toàn

không phản ứng, cứ bị Diệt Thế Chi Lang hút huyết dịch, khiến hắn thấy mình tính lầm rồi.

Sau khi Diệt Thế Chi Lang hấp thụ huyết dịch màu đen của cô gái, khí †ức trên người càng ngày càng mạnh, vốn dĩ hắn đã không phải là đối thủ của nó, hiện tại sợ rằng càng khó lòng mà địch lại được.

Mà mặc dù cô gái kia hơi biến sắc, nhưng lại vẫn ngây ngẩn trôi nổi ở đó không có động tĩnh, thời gian dài như vậy, huyết dịch của nàng đã sắp bị hút sạch, cho dù chút nữa là phản ứng lại thì sợ rằng cũng vô dụng.

“Mặc dù bề ngoài thoạt nhìn không khác Thần Nữ lắm, nhưng dù sao cũng vừa mới ra đời, sợ rằng IQ còn rất thấp, có lẽ nàng hoàn toàn không rõ hiện tại đã xảy ra chuyện gì.” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Nhưng khoảnh khắc suy nghĩ này, chỉ thấy máu thịt sau lưng Diệt Thế Chi Lang nứt ra, máu tươi bắn tung toé, vậy mà một đôi cánh đẫm máu lại duỗi ra từ bên trong cơ thể nó.

Đôi cánh trực tiếp có thể nhìn thấy máu thịt, phía trên còn chưa mọc ra lông chim, nhưng cùng với sự bao trùm của khí đen, đôi cánh kia sinh trưởng rất nhanh, dần dần sinh ra lông đen, thoạt nhìn rất tương tự với đôi cánh của cô gái kia.

"Sức mạnh… Sức mạnh mạnh mẽ… Thật sự quá tuyệt vời…" Diệt Thế Chi Lang tham lam như quỷ, mạnh mẽ hút lấy, rút sạch một giọt máu tươi cuối cùng trong cơ thể cô gái, lúc này mới nhổ răng ra, ngẩng đầu lên trời phát ra tiếng gào thét.

Trên người nó bao trùm hỗn hợp hắc diễm của khí tức tử vong, một đôi hắc dực cũng đã sinh trưởng thành hình, cùng với tiếng gào thét của hắn, hắc dực cũng toả ra khí tức tử vong vô tận.

Mà cô gái bị hút sạch máu đen kia lại giống như con rối mất đi sinh mệnh ngã trên mặt đất của hang động, hai mắt giống như hố đen kia vẫn đang mở, nhưng đã hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của nàng, có lẽ đã chết rồi.

Hàn Sâm thầm than một tiếng, quay người xông về phía dòng nước phía trên hang động, sai một li đi một dặm, hiện tại sợ rằng mình đã không còn cơ hội gì nữa, Diệt Thế Chi Lang đã dung hợp hoàn toàn, sức mạnh càng trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ riêng khí tức kia đã khiến người sợ hãi, thời gian duy trì bí kỹ Huyết Mệnh có hạn, dưới tình huống không xác định có thể giải quyết Diệt Thế Chi Lang trong thời gian ngắn hay không, Hàn Sâm cũng không muốn mạo hiểm.

"Còn muốn đi ư?" Diệt Thế Chi Lang hừ lạnh một tiếng, đôi cánh chợt rung lên, trong nháy mắt đã mang theo khí tức tử vong khủng bố vô biên đến trước mặt Hàn Sâm.

Hết chương 1582.

Chương 1583. Xuy Huyết

Hàn Sâm khẽ cau mày, suy nghĩ vừa lóe lên, trong tay hắn xuất hiện một cái ống đá rỗng dài màu xám.

Cái ống đá này chính là hạch gen Xuy Huyết mà Hàn Sâm lấy được từ Mắt Quỷ, từ lần trước sau khi sử dụng hạch gen Chân Huyết phá vỡ cấm chế của nó, Chân Huyết đã ngấm vào trong đó.

Suýt chút nữa Hàn Sâm quên mất nó, mới vừa rồi trong đầu hắn đột nhiên vang lên một giọng nói.

“Đạt được hạch gen Đại Đế Xuy Huyết.”

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện, vậy mà phong cấm của Xuy Huyết đã được hạch gen Chân Huyết giải trừ, bây giờ đã ở trạng thái kích hoạt, có thể mặc cho Hàn Sâm sử dụng.

Sử dụng tháp Thiên Mệnh còn phải bước vào trạng thái bí kỹ Huyết Mệnh, không kiên trì được lâu, bây giờ có một hạch gen Đại Đế khác có thể sử dụng, Hàn Sâm muốn thử xem công dụng của hạch gen Xuy Huyết này là gì.

“Vậy mà tên Mắt Quỷ kia không nói dối, đây thật sự là một hạch gen Đại Đế.” Nắm hạch gen Xuy Huyết trong tay, Hàn Sâm lẩm bẩm, có chút bất ngờ.

Thấy Diệt Thế Chi Lang đã đến trước mặt, Hàn Sâm cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, đồn sức vào hạch gen Xuy Huyết, coi Xuy Huyết là một chủy thủ, nghênh đón Diệt Thế Chi Lang.

Choang!

Một luồng sức mạnh kinh khủng đánh lên Xuy Huyết, Hàn Sâm không thể nắm chắc, hạch gen Xuy Huyết lập tức bay ra ngoài, bản thân Hàn Sâm cũng đập vào vách núi phía sau, phun ra một ngụm máu tươi.

“Đậu mè, đây là hạch gen Đại Đế sao? Sao lại vô dụng như vậy?” Trong lòng Hàn Sâm hết sức buồn bực, xem ra sau khi mở phong cấm hạch gen Xuy Huyết thì cũng không dùng được.

Ngoại trừ việc nó trông rất cứng, ngay cả răng của Diệt Thế Chi Lang cũng không thể nghiền nát ra thì nó không hề phát huy một uy lực cường đại nào, còn không bằng Thái A Kiếm mà Hàn Sâm thường dùng nữa.

Diệt Thế Chi Lang không để cho Hàn Sâm có thời gian suy nghĩ, nháy mắt lao tới trước mặt Hàn Sân, mang theo sức mạnh chết chóc mà không gian, trực tiếp cào vào ngực Hàn Sâm.

Ong ongl

Hàn Sâm đang chuẩn bị sử dụng tháp Thiên Mệnh, đột nhiên lại nghe thấy tiếng chấn động ong ong, sau đó thấy Xuy Huyết của mình bay lên, giống như một mũi tên nhọn bắn về phía Hàn Sâm.

Diệt Thế Chi Lang cảm nhận được có thứ gì đó đang bắn tới, hơn nữa còn mang một sức mạnh rất đáng sợ, nó từ bỏ tấn công Hàn Sâm, lắc mình né tránh, Xuy Huyết trực tiếp rơi vào trong tay Hàn Sâm.

Phía trên Xuy Huyết kích động một sức mạnh cường đại, nhưng Hàn Sâm nắm nó trong tay, nhất thời không biết sử dụng thế nào.

Đòn đánh vừa rồi đã chứng minh Xuy Huyết không thể dùng như vũ khí thông thường, nhất thời Hàn Sâm cũng không nghĩ ra được cách sử dụng nó.

“Chậc, tại sao hạch gen Xuy Huyết của Ẩm Huyết Đại Đế lại ở trong tay ngươi? Nó đã được giải trừ phong cấm rồi ư?” Lúc này Diệt Thế Chi Lang mới nhận ra Xuy Huyết, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Năm đó Ẩm Huyết Đại Đế cũng là một người rất nổi tiếng, hạch gen Xuy Huyết cũng đã từng lọt vào top mười bảng xếp hạng, Diệt Thế Chi Lang cũng chẳng xa lạ gì với nó, thậm chí có thể nói là có chút sợ hãi.

Có điều sợ hãi cũng chỉ trong chốc lát mà thôi, Diệt Thế Chỉ Lang lập tức khôi phục lại sát khí, lạnh giọng nói: “Nếu là trước đây thì bản vương vẫn còn có chút khiêng dè nó, nhưng bây giờ không cần thiết phải như vậy, bản vương đã dung hợp với hạch gen hoàn mỹ nhất. Nếu đã mạnh mẽ nhất rồi thì hạch gen Xuy Huyết tầm thường có là gì chứ, cho dù Ẩm Huyết Đại Đế có sống lại mà tới đây thì bản vương cũng sẽ khiến hắn hận mà không làm gì được tại trận.

Diệt Thế Chi Long vừa nói, vừa mang theo không gian và sức mạnh chết chóc cuồng bạo đánh về phía Hàn Sâm, thế công kích còn ác liệt hơn so với lần trước.

Hàn Sâm đang suy nghĩ phải làm thế nào để sử dụng hạch gen Xuy Huyết thì lại thấy hạch gen Xuy Huyết tự động đậy, một đầu ống đá kề sát miệng Hàn Sâm, đầu còn lại nhắm vào Diệt Thế Chi Lang.

"Chẳng lẽ thứ này là sáo sao, dùng để thổi?" Hàn Sâm thử thổi một cái.

Vừa mới thổi Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy khí huyết trong người sôi trào, một tia máu đầu tim chảy ra, trực tiếp chui vào bên trong ống đá.

Vèo!

Một mũi tên máu bắn ra từ ống đá găm thẳng vào vuốt của Diệt Thế Chi Long.

Chỉ nghe ầm một tiếng, mũi tên máu kia đã bắn gãy móng vuốt mang theo sức mạnh không gian và chết chóc của Diệt Thế Chi Lang, ngay cả Diệt Thế Chi Lang cũng không thể không thể né tránh mũi nhọn được.

"Ái chà, cái tên Xuy Huyết này không tồi đâu, vậy mà còn thổi ra máu thật!" Hàn Sâm vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Mừng dĩ nhiên là uy phong của Xuy Huyết thật sự quá mạnh, không hổ là hạch gen Đại Đế, thậm chí một ngụm máu đã thổi gãy vuốt của Diệt Thế Chi Lang, kinh ngạc lại là thứ mà nó thổi ra lại là máu của hắn, hắn cũng không có bao nhiêu máu để mà thổi.

Diệt Thế Chi Long gầm lên đầy giận dữ, trực tiếp chui vào trong không gian đoạn tầng, xông ra từ phía sau lưng Hàn Sâm, xé xác hắn thành nhiều mảnh vụn.

Hàn Sâm phát hiện một chuyện kỳ diệu, Xuy Huyết tự mình chuyển động, miệng ống nhắm vào Diệt Thế Chi Lang đang xuất hiện, Hàn Sâm không do dự, ngay lập tức thổi ra một ngụm máu.

Mặc dù Diệt Thế Chi Lang tránh khá nhanh, nhưng nó đã bị mũi tên máu cắm vào đùi tạo ra một vết thương, máu tươi tuôn ra.

Hàn Sâm nghiến răng, thổi ra mấy ngụm máu liên tục, sau đó cũng không nhìn xe, nó có trúng hay không, lao thẳng vào trong hồ nước, thoát ra khỏi

hang động.

Diệt Thế Chi Lang không dám đối mặt trực tiếp với mũi tên máu, sau khi tránh được mấy mũi tên máu mới đuổi giết Hàn Sâm.

Hai người họ cũng không để ý, mấy mũi tên máu mà Hàn Sâm thổi ra, trong đó có một mũi tên máu bắn trúng người nữ nhân đã bị hút cạn máu, máu xuyên vào trong cơ thể nàng.

Bởi vì mặt của nữ nhân đó bị mũi tên máu xuyên qua nên hơi có chút huyết sắc, trên người tỏa ra chút sinh khí.

Máu tràn trong cơ thể nữ nhân, lưu chuyển trong huyết quản nàng, khiến sinh cơ trong càng ngày càng mạnh, giống như cả người đều đang từ từ phục hồi.

Ánh mắt trống rỗng dường như có thêm mấy phần linh động, không còn đờ đãn nữa.

Những mũi tên mà Hàn Sâm thổi ra trước đó đều rơi xuống đất, những giọt máu nhỏ lăn về phía cơ thể nữ nhân giống như bị nam châm hút vậy.

Từng giọt giọt máu rơi trên người của nữ nhân, thấm vào mạch máu, làm cho cơ thể nàng càng ngày càng có sức sống, sắc mặt cũng càng ngày càng hồng hào như một sinh mệnh sống.

Nữ nhân vốn mang đầy hơi thở tử thần, sau khi hấp thụ máu của Hàn Sâm thì cơ thể đã không còn khí tức chết chóc đáng sợ nữa, thay vào đó là một sức mạnh kỳ dị, có sự cô tịch của chết chóc, nhưng lại có chút không giống.

Cho dù Hàn Sâm ở đây, e rằng cũng không nói được rốt cuộc có chỗ nào không giống, chỉ là sẽ cảm thấy khác.

Hàn Sâm và Diệt Thế Chi Long hoàn toàn không biết có biến hóa kỳ dị xảy ra trên cơ thể nữ nhân đó, lúc này một người một sói đã vọt ra khỏi hồ Cổn Long, tiếp tục đuổi đánh trên không.

Hết chương 1583.

Chương 1584. Dung hợp huyết mạch

Huyết mạch của trứng Thần đến từ chủ của Thần Vực và Hủy Diệt Nữ Vương, nhưng vì nó hấp thụ sức mạnh tử vong của Cổn Long Vương và thuồng luồng đen, lại còn được sinh ra ở Hắc Tử Tuyền nên đã hấp †hụ quá nhiều sức mạnh hệ tử vong, trong đó một bộ phận huyết mạch thuộc về Hủy Diệt Nữ Vương được kích thích hoàn toàn, áp chế phần huyết mạch thuộc về chủ của Thần Vực trong cơ thể.

Sức mạnh tử vong quá nhiều hình thành nên tạp chất tích tụ trong cơ thể, ảnh hưởng rất xấu tới trẻ sơ sinh.

Nếu như mặc cho trẻ sơ sinh hấp thụ hết sức mạnh tử vong, e rằng thể chất của nó sẽ hoàn toàn có đặc tính tương tự thuộc tính của Hủy Diệt Nữ Vương.

Diệt Thế Chi Lang hút máu của trẻ sơ sinh, đồng thời cũng hút đi phần sức mạnh tử vong tích tụ đó.

Cho nên Diệt Thế Chi Lang nghe thì có vẻ là dung hợp, nhưng không thể coi là toàn bộ gen của trẻ sơ sinh, mà cũng chỉ có phần thiên về hủy diệt kia thôi.

Huyết mạch của đứa trẻ sơ sinh kia cũng nhờ đó mà đạt tới sự cân bằng, khiến cho thể chất của nàng phát triển theo bình thường, chứ không chỉ là phần thuộc về Hủy Diệt Nữ Vương kia.

Nhưng vì thứ đã mất đi không chỉ là sức mạnh tích tụ, còn có máu của nàng, đứa trẻ sơ sinh tạm thời tiến vào trạng thái ngủ đông, cho đến khi máu của Hàn Sâm vô tình rơi trên người nàng, bổ sung máu cho nàng, mới khiến nàng dần dần hồi phục.

Đứa trẻ sơ sinh hấp thụ máu của Hàn Sâm, cũng tương đương với có một phần gen của Hàn Sâm, cũng bởi vì máu kia mà bản thân gen của nàng sinh

ra một vài biến hóa vi diệu.

Máu của Hàn Sâm giống như một chất xúc tác khiến hai loại huyết mạch gen di truyền khác nhau trong cơ thể đứa trẻ sơ sinh dung hợp, sinh ra một sức mạnh mà không ai tin được.

Hàn Sâm không biết máu của mình lại có tác dụng vi diệu này, lúc này đang điên cuồng thổi ra, một mũi tên máu bắn ra từ ống đá, mặc dù không thể trúng Diệt Thế Chi Lang, nhưng uy năng khổng lồ lại bắn nổ một đỉnh núi.

Hàn Sâm thổi ra bốn năm mũi tên máu, đỉnh núi xung quanh là một vùng hỗn loạn.

Mắt Quỷ đang mang theo hai sinh vật Thần siêu cấp di chuyển loanh quanh xung quanh đây, muốn đến đây kiếm chút lợi, hóng xem có thể kiếm chút lợi không.

Đang đi thì đột nhiên thấy đỉnh núi cách đó không xa nổ tung, sau đó nhìn thấy Hàn Sâm biến thân thành Đế Linh siêu cấp đánh nhau với Diệt Thế Chi Lang trên không.

Hàn Sâm cầm Xuy Huyết thổi về phía Diệt Thế Chi Lang, chỉ nhìn thấy một quang huyết chợt lóe, Diệt Thế Chi Lang không thể không né, đỉnh núi phía sau gặp tai họa, bị huyết quang bắn xuyên qua trực tiếp nổ tung, uy lực cường đại kia khiến lòng người sợ hãi.

“Đó là Xuy Huyết… không thể nào… Mắt Quỷ trợn to hai mắt, há hốc miệng, vẻ mặt khó coi như vừa mới nuốt một con ruồi vậy.

Nó đã nắm giữ Xuy Huyết đã lâu, rất hiểu Xuy Huyết, làm sao có thể không nhận ra Hàn Sâm đang cầm thứ gì, trong lòng khó chịu kinh khủng.

“Không thể nào, làm sao có thể giải trừ phong cấm của Xuy Huyết được, nhất định là ta hoa mắt nhìn lầm rồi!” Mắt Quỷ khó mà tiếp nhận hiện thực này, trong lòng thầm an ủi.

Nhưng sau khi nhìn mấy lần, nó thấy sức mạnh của Xuy Huyết giống hệt như trong truyền thuyết, quả thật rất khó lừa gạt bản thân.

“Đậu mè, đó chính là Xuy Huyết mà, tên khốn kia là chủ nhân của Tỉnh Hạch sao? Hắn thật sự giải trừ được phong cấm ư?” Mắt Quỷ chán nản đến mức gần như muốn trào máu, trợn mắt nhìn chằm chằm cuộc chiến giữa Hàn Sâm và Diệt Thế Chi Lang trên không.

“Tiểu chủ nhân, hình như đó là Diệt Thế Chi Lang, sao nó lại biến thành bộ dạng này?” Một sinh vật Thần siêu cấp đi theo Mắt Quỷ nhìn chằm chằm Diệt Thế Chi Lang nói.

“Đó là Diệt Thế Chi Lang? Không phải nó là một con sói trắng to lớn sao?” Mắt Quỷ đánh giá Diệt Thế Chi Lang, có chút nghi ngờ hỏi.

“Cái này… ta cũng không rõ có phải hay không…” Sinh vật Thần siêu cấp đó cũng do dự, không dám xác định rốt cuộc đó có phải là Diệt Thế Chi Lang hay không.

Diện mạo của Diệt Thế Chi Lang rất khác so với trước đây, hơn nữa thuộc tính sức mạnh của nó cũng thay đổi rất lớn, cho dù những người từng thấy nó trước đây cũng không thể chắc chắn là nó.

Lúc này Hàn Sâm lớn tiếng nói: “Diệt Thế Chi Lang ở đây, nó đã ăn trứng Thần rồi.”

Giọng nói của Hàn Sâm không lớn, nhưng vì uy lực quá mạnh, đã truyền đi rất xa, Thần Nữ và những người khác vốn dĩ bị sức mạnh chấn động hấp dẫn tới, nghe được những lời này, đột nhiên biến sắc, trực tiếp xông về phía Diệt Thế Chi Lang.

“Diệt Thế Chi Lang, ngươi đáng chết!” Sắc mặt Thần Nữ tái xanh, thấy sức mạnh hủy diệt phát ra từ trên người Diệt Thế Chi Lang, lại không chút hoài nghi, trực tiếp dẫn theo sinh vật Thần siêu cấp đi giết nó.

“Bản vương đã có được gen hoàn mỹ nhất, mạnh mẽ nhất, tương lai nhất định sẽ thống trị thế giới, các ngươi dám đối địch với bản vương mới thật đáng chết.” Diệt Thế Chi Lang đã hoàn toàn bùng nổ, ngay cả người của Thần Vực cũng không coi ra gì, sức mạnh không gian và chết chóc trên người nổ tung, muốn một chọi năm, giết hết đám người Thần Nữ.

Trái lại Hàn Sâm lại nhân cơ hội thoát khỏi chiến trường, đáp xuống một ngọn núi xa theo dõi trận chiến.

Cường giả siêu cấp của các lộ đều nghe tin mà hành động, đi tới khu vực kế cận, âm thầm quan sát trận chiến giữa Diệt Thế Chi Lang và đám người Thần Nữ.

Bốn sinh vật Thần siêu cấp bên người Thần Nữ đều là những tồn tại có uy danh hiển hách trong Thần Vực, nay liên thủ với Thần Nữ, năm chọi một, vậy mà lại bị Diệt Thế Chi Lang đánh cho liên tiếp lùi về sau, xem

ra căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Tu Di vẫn luôn canh giữ bên cạnh hồ Cổn Long, không dám rời đi nữa bước, lúc này thấy Diệt Thế Chi Lang và một sinh vật lạ lao ra khỏi hồ, nhưng lại không thấy Hàn Sâm, trong lòng có chút lo lắng.

Đang muốn xuống nước xem Hàn Sâm có gặp phải nguy hiểm hay không, lại thấy Bảo Nhi nổi lên khỏi mặt nước, nhảy lên bờ.

“Bảo Nhị, thây đâu?” Tu Di vội vàng chạy tới hỏi Bảo Nhi.

“Cha còn có việc dưới đó, ngươi không cần lo lắng, cũng đừng vào trong hồ.” Bảo Nhi chớp mắt nói.

Lúc này Tu Di mới thở phào nhẹ nhõm, đảo mắt nhìn trận chiến trên trời.

“Kẻ nào có thể giúp ta giết chết Diệt Thế Chi Lang, Thần Vực nhất định có hậu tạ.” Sắc mặt Thần Nữ khó coi hét lên, bọn họ lấy năm chọi một nhưng vẫn không phải là đối thủ của Diệt Thế Chi Lang, cơ thể một sinh vật Thần siêu cấp đang sống sờ sờ bị Diệt Thế Chi Lang xé xác, máu me tung tóe khắp trời.

“Thần Nữ đừng vội, ta tới giúp ngươi.” Ngọc Diệu mang theo mấy Đế Linh xông tới, không biết nàng ta có ý đồ gì mà lại dẫn người tới giúp Thần Nữ.

Không chỉ Ngọc Diệu, nháy mắt có rất nhiều cường giả siêu cấp lao tới, lũ lượt đánh về phía Diệt Thế Chi Lang, nhất thời thiên địa biến sắc, khắp nơi đều là sức mạnh khủng bố bùng nổ.

Quả thật sau khi Diệt Thế Chi Lang dung hợp sức mạnh tử vong và máu nữ nhân thì vô cùng cường hãn, lấy ít địch nhiều vẫn rất nhẹ nhàng, nhất thời không ai làm gì được nó.

“Dám đối địch với bản vương, hôm nay ta phải khiến tất cả các ngươi

chôn thây ở đây.” Diệt Thế Chi Lang ngửa mặt lên trời gâm lên, sát khí trên người như biển, phun ra sức mạnh tử vong kinh khủng.

Hàn Sâm ở xa quan sát một phen, thấy những cường giả siêu cấp bị Diệt Thế Chi Lang đánh cho kẻ chết kẻ ngã, việc bao vây tấn công với Diệt Thế Chi Lang ra vào không ngớt không gian đoạn tâng mà nói vốn không có ích gì.

Hết chương 1584.

Chương 1585. Trấn áp Lang Vương

“Nếu không giết chết Diệt Thế Chi Lang giết chết, nói chung sẽ là một mối họa.” Hàn Sâm đứng ở đằng xa, thấy Diệt Thế Chi Lang tung hoành vô địch, không khỏi thâm cau mày.

Diệt Thế Chi Lang thấy hắn biến thân thành Đế Linh siêu cấp, coi hắn như cái gai trong mắt, đương nhiên Hàn Sâm cũng muốn giết nó, đáng tiếc sau khi Diệt Thế Chi Lang dung hợp sức mạnh tử vong, chẳng thực lực vô cùng mạnh mẽ, mà còn có thêm sức mạnh nuốt chửng không gian, có thể tự do phi hành trong không gian đoạn tầng, muốn giết nó quả thì quả thật rất khó.

Hiện tại có ba mươi bốn mươi cường giả siêu cấp đang bao vây tấn công nó nhưng đều không làm gì được, trái lại có rất nhiều cường giả siêu cấp bị nó đánh cho bị thương.

lù vòng ngoài vẫn còn vài cường giả vây xem, trong có có không ít cường giả khủng bố, Hàn Sâm thấy Cố Khuynh Thành cũng đang quan sát từ xa, có điều nàng cũng không chắc có thể giết chết Diệt Thế Chi Lang, cho nên cũng chỉ quan sát, không hề xuất thủ.

Hàn Sâm nhìn một hồi, đột nhiên lòng khẽ động: "Ở đây nhiều cường giả như vậy, có lẽ hạch gen Kim Tệ của ta có đất dụng võ rồi."

Mặc dù cấp bật của hạch gen Kim Tệ thấp, nhưng đặc tính sức mạnh lại không bị ảnh hưởng, nếu dùng lúc bình thường thì thật sự vô dụng, nhưng bây giờ trong khu vực này có biết bao nhiêu cường giả siêu cấp, vậy thì khác rồi.

Chỉ đơn giản là cường giả siêu cấp ở đây giống như ông chủ giàu có, sức mạnh của bọn họ bị hấp thụ vào hạch gen Kim Tệ như một phần phí, có thể đem đến cho hạch gen Kim Tệ một sức mạnh cường đại gần như không thể tưởng tượng nổi.

"Bây giờ vấn đề duy nhất chính là làm thế nào mới có thể đánh trúng hạch gen Kim Tệ lên người Diệt Thế Chi Lang chứ?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm Diệt Thế Chi Lang đang không ngừng chớp lóe trên không trung, tìm kiếm cơ hội có thể đánh hạch gen Kim Tệ.

Diệt Thế Chi Lang tàn phá hư không, tàn sát đếm mức máu bay tung †óe, phách lối khó có thể tưởng tượng.

Tu Di đưa Bảo Nhi tới cạnh đám người Cố Khuynh Thành, Cố Khuynh Thành nhìn Bảo Nhi hỏi: "Hàn Sâm đi đâu rồi?"

"Thầy có chuyện phải làm, tạm thời không thể quay về." Tu Di nhìn trận chiến trên bầu trời hỏi: "Cố tỷ tỷ, ngươi nghĩ bọn họ có thể thắng Diệt Thế Chi Lang không?"

"Khó! Sức mạnh của Diệt Thế Chi Lang đã tiến thêm một bước rồi, không ai có thể ngăn cản lực công kích của hắn, đây mới chỉ là thứ yếu, chủ yếu là hắn có sức mạnh có thể nuốt chửng không gian, có thể phi hành vô hạn trong không gian đoạn tầng, muốn giết nó quả thật rất khó, nếu bọn họ

không rút lui thì chỉ sợ hôm nay sẽ có rất nhiều người chết." Cố Khuynh Thành thản nhiên nói.

Tu Di lắc đầu nói: "Sợ rằng Diệt Thế Chi Lang không dám đại khai sát giới thật, mặc dù nó bây giờ rất mạnh, nhưng vẫn còn kém hơn thủy tổ các tộc, nếu hôm nay nó thật sự đại khai sát giới, chỉ sợ toàn bộ Tí Hộ Sở thứ tư sẽ không còn đất cho nó dung thân."

Tu Di vừa mới nói xong, Diệt Thế Chi Lang cũng đã xé nát một dị linh của Thiên Ngoại, hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại, dường như nó phải giết sạch hết tất cả mọi người mới có thể ngăn được sát khí trong ngực.

"Nó điên thật rồi" Tu Di cười khổ nói.

Cố Khuynh Thành mỉm cười nói: "Đột nhiên có được sức mạnh cường đại thì khó tránh sẽ muốn thể hiện, nhưng sức mạnh thật sự rất lớn, đã gần như có thể so sánh với một cường giả thủy tổ rồi."

"Thần Nữ, chúng ta hãy lui trước đi, hiện tại Diệt Thế Chi Lang quá mạnh, chúng ta không làm gì được nó." Một sinh vật Thần siêu cấp đi theo Thần Nữ hét lên.

Một bên khác, một Đế Linh cũng khuyên Ngọc Diệu rút đi.

Một số dị linh và dị sinh vật tham chiến đang phân tán cũng bắt đầu thoát chạy khỏi vòng chiến.

"Muốn đi ư, không dễ như vậy đâu, hôm nay các ngươi đều phải chết." Diệt Thế Chi Lang vô cùng phách lối, xé toạc không gian cắn chết một sinh vật Thần siêu cấp giống voi, trực tiếp cắn đứt cổ nó bằng một phát, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng.

Đột nhiên một luồng kim quang xé không gian bay tới, vào lúc Diệt Thế Chi Lang đắc ý nhất, đánh lên cổ nó, cứ thế dính chặt lấy nó.

Bởi vì tất cả mọi người đều bị sự hung hãn của Diệt Thế Chi Lang thu hút nên tất cả đều đang theo dõi Diệt Thế Chi Lang, Kim Tệ bay vào dính lên cổ Diệt Thế Chi Lang, tất cả mọi người đều thấy rất rõ, không nhịn được

mà nhìn về hướng Kim Tệ bay tới, ngay cả Diệt Thế Chi Lang cũng nhìn sang.

Thấy Hàn Sâm biến thân thành Đế Linh siêu cấp, tất cả cường giả siêu cấp đều ngẩn ra, rõ ràng bọn họ cũng không nhận ra Hàn Sâm ở trạng thái Đế Linh siêu cấp.

Chỉ có Diệt Thế Chi Lang hừ lạnh một tiếng, trong mắt bắn ra sát ý: "Lại là ngươi, cũng tốt, bản vương giết ngươi trước."

Vừa nói dứt câu, sức mạnh tử vong trên người Diệt Thế Chi Lang phát ra, muốn giết chết Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không nói, chỉ búng tay một cái.

Đột nhiên thấy hào quang của Kim Tệ dính trên cổ Diệt Thế Chi Lang lóe sáng, lập tức khiến cơ thể Diệt Thế Chi Lang dừng lại.

Mà những cường giả siêu cấp khác lại lộ ra vẻ mặt kinh hãi, bởi vì bọn họ phát hiện sức mạnh bên trong thân thể mình hoàn toàn không thể khống chế được, tuôn về hướng những Kim Tệ trên cổ Diệt Thế Chi Lang.

Tất cả cường giả siêu cấp đều đang cố ngăn sức mạnh của mình bị lọt ra ngoài, nhưng chúng hoàn toàn vô ích, dường như phần sức mạnh đó đã không còn là của bọn họ, căn bản không nằm trong sự khống chế của bọn họ.

Ngay cả sắc mặt Cố Khuynh Thành cũng rất khó coi, sức mạnh của nàng cũng bị hút đi một phần, với năng lực của nàng mà hoàn toàn không thể ngăn cản, điều ấy khiến cho nội tâm nàng cảm thấy kinh hoàng, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía chủ nhân của Kim Tệ.

Trên thực tế, tất cả sinh vật gân đó đều kinh hãi nhìn Hàn Sâm, không biết rốt cuộc hắn có lai lịch gì, tiện tay đánh ra một Kim Tệ mà lại có thể cưỡng ép hấp thụ sức mạnh của bọn họ.

Lại nhìn Diệt Thế Chi Lang, mặt đám cường giả siêu cấp càng kinh hãi hơn.

Chỉ thấy Diệt Thế Chi Lang vốn dĩ hùng hiểm ngút trời lại như thể bị núi đè vậy, thân thể nó run rẩy không di chuyển được, hơn nữa còn từ từ ngã xuống.

Ầm!

Cùng với một tiếng động lớn, thân thể Diệt Thế Chi Lang ngã xuống mặt đất, tạo thành một cái hố lớn.

Bây giờ hạch gen Kim Tệ có thể thu thuế trong một phạm vi rất nhỏ, vốn không thể có uy lực lớn như vậy, nhưng có quá nhiều cường giả siêu cấp gần đó, bọn họ có thể giao nộp nhiều hơn so với những sinh vật bình thường, vậy nên mới giúp cho hạch gen Kim Tệ có sức mạnh cường đại.

Trong lòng Hàn Sâm mừng thầm, biểu hiện của hạch gen Kim Tệ còn tốt hơn nhiều so với những gì hắn tưởng tượng, thậm chí ngay cả sức mạnh của những cường giả siêu cấp cũng bị áp chế hấp thụ một phần, quả thật là nghịch thiên, phải biết rằng nó mới chỉ là hạch gen Bạch Ngân mà thôi, cũng chưa nâng cấp lên cấp Hoàng Kim.

Chí ít bất cứ sinh vật nào ở đây cũng là hạch gen Bảo Thạch, hạch gen siêu cấp cũng rất nhiều, nhưng lại không có ai có thể ngăn cản sức

mạnh “thu thuế” của hạch gen Kim Tệ.

Diệt Thế Chi Lang cố gắng đứng dậy xuyên vào không gian đoạn tầng, nhưng cơ thể nó không ngừng run rẩy, không tài nào nhất chân nổi, đặc biệt là đầu nó, bị Kim Tệ dính chặt ở cổ, thậm chí ngửa cổ lên cũng rất khó, đầu càng ngày càng thấp xuống, gần như chạm đất, nó gầm thét không ngừng, nhưng đầu lại càng ngày càng thấp.

Hết chương 1585.

Chương 1586. Cái tên Kim Tệ

Ầm!

Trong tiếng gầm gừ phẫn nộ, Diệt Thế Chi Lang nện đầu xuống mặt đất, nhưng bất kể nó giấy giụa gào rít thế nào thì cũng không thể cử động dù chỉ một chút.

Tất cả các cường giả siêu cấp đều xem đến ngẩn người, trong lòng đã kinh hãi đến tột độ.

Bọn họ đều ghi tạc trong tiềm thức rằng Diệt Thế Chi Lang có sức mạnh thế nào, thế nhưng chỉ một mảnh Kim Tệ nhỏ nhoi như kia lại có thể trấn áp khiến Diệt Thế Chi Lang không ngẩng nổi đầu, rốt cuộc đây là thứ sức mạnh gì vậy.

Trong phút chốc, hình tượng của Hàn Sâm trong lòng bọn họ bỗng dưng tăng lên, còn mang theo cả chút bí ẩn cùng khó đoán.

Trong lúc hoảng loạn, mọi người thấy Hàn Sâm nâng một chiếc ống đá đến bên miệng, hướng về phía Diệt Thế Chi Lang thổi một hơi, huyết quang chợt loé, đâm thẳng vào đầu Diệt Thế Chi Lang, khiến đầu nó bị bắn vỡ.

“Săn giết được sinh vật Thần siêu cấp Diệt Thế Chi Lang, nhận được hồn thú của Diệt Thế Chi Lang, hạch gen vỡ nát, máu thịt không thể ăn, có thể thụ thập tinh hoa gen Sinh Mệnh, hấp thụ có thể ngẫu nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm Gen Thần siêu cấp.”

Hàn Sâm thầm vui vẻ, vậy mà còn đoạt được một thú hồn Thần siêu cấp.

Những cường giả siêu cấp khác thấy Diệt Thế Chi Lang bị thổi bay đầu, vẻ mặt ngày càng thêm kinh hãi, ai cũng không dám nhúc nhích, đều nhìn Hàn Sâm từng bước đi về phía thân thể đang dần biến mất của Diệt Thế Chi Lang, mồ hôi lạnh trên trán không biết túa ra từ lúc nào.

Hàn Sâm vươn tay bắt lấy tinh hoa gen sinh mệnh mà Diệt Thế Chi Lang để lại, hắn quét mắt nhìn đám cường giả siêu cấp một cái, sau đó xé toạc không gian rời đi.

Mãi cho đến khi bóng dáng của Hàn Sâm biến mất vào không trung, đám đông cường giả siêu cấp mới cảm thấy gánh nặng trong lòng vơi bớt, loại cảm giác áp bức cũng biến mất không giấu vết.

Không phải nói rằng Hàn Sâm rất có uy lực, mà là nội tâm bọn họ đã xác định rằng Hàn Sâm rất mạnh, đến cả Diệt Thế Chi Lang cũng có thể đánh chết, quả thật khiến người khác khiếp sợ không thôi.

Chính vì bọn họ tự mình dọa mình như vậy nên mới thấy áp lực.

“Thật đáng sợ, rốt cuộc đó là ai vậy? Chẳng lẽ là thuỷ tổ của một tộc lớn mạnh?”

“Lúc trước cũng chưa từng nghe nói tới, nhưng có chút giống với dị linh.”

“Sao ta lại thấy giống dị sinh vật nhỉ?” “Dị sinh vật cái gì, đó là dị linh của bọn ta.” “Nói láo, đó là dị sinh vật của bọn ta.”

“Mấy người các người không thấy ống đá hắn thổi để giết Diệt Thế Chi Lang sao, hình như là hạch gen Xuy Huyết của Ẩm Huyết Đại Đế đó.” “Nhìn qua thì giống thật đấy.”

“Cái gì mà giống, chính là nó đấy, trước kia ta đã từng nhìn thấy Ẩm Huyết Đại Đế dùng Xuy Huyết, chính là nó.”

“Chẳng phải sau khi Xuy Huyết bị phong ấn, đến cả các cường giả cấp Đại Đế cũng không giải trừ được sao? Sao hắn giải trừ được vậy?”

“Năng lực của cường giả kia chúng ta làm sao tưởng tượng được.”

Nữ Thần nhìn theo hướng Hàn Sâm rời đi, đôi mắt xinh đẹp lóe ra tia sáng khác thường: “Từ khi nào mà một kẻ có sức mạnh đáng gờm tới như thế xuất hiện vậy?”

Ánh mắt Ngọc Diệu cũng phức tạp nhìn về phía Hàn Sâm rời đi, với kiến thức của hắn cũng không đoán ra được thân phận thật sự của Hàn Sâm.

Cố Khuynh Thành nhíu mày, nàng phát hiện luồng sức mạnh mạnh mẽ bị hấp thụ vừa nãy bỗng dưng đã quay trở về trên người nàng, không khỏi có

chút kinh ngạc.

“Sức mạnh thật kì lạ, rốt cuộc hắn là ai?” Cố Khuynh Thành cũng không nhìn thấu lai lịch của Hàn Sâm.

Gương mặt Tu Di lộ vẻ sùng bái: “Người kia quá mạnh mẽ, không biết là cường của tộc nào, vừa nãy đáng ra nên hỏi một chút.”

Một đám cường giả sau khi rời đi đều âm thầm dò hỏi về lai lịch của Hàn Sâm, trong chốc lát, danh tiếng Hàn Sâm trong hình thái Đế Linh siêu cấp lập tức được truyền khắp Tí Hộ Sở thứ tư, tất cả mọi người đều thăm dò xem kẻ này rốt cuộc là ai.

Ban đầu không ai biết được hắn là ai, mãi đến khi có một nhân loại được thăng cấp lên Tí Hộ Sở thứ ba nhìn thấy bức chân dung của hắn, thế là lập tức nhận ra.

“Kim Tệ… Đây là Kim Tệ …. Đây chính là cường giả Kim Tệ nhân loại của chúng ta.”

“Thần B trâu bò quá, bao nhiêu sinh vật Thần siêu cấp và Đế Linh như vậy cũng không giết được Diệt Thế Chi Lang, thế mà lại bị hắn đánh chết, thật đáng sợ.”

“Quả nhiên là Thần B mạnh nhất, bất kể ở đâu cũng đều như vậy.” “Một Kim Tệ hệt như Thần” “Cuối cùng cũng đợi được ngươi rồi.”

Bất kể là dị sinh vậy hay Dị Linh đều vô cùng nghi ngờ lời nói của nhân loại kia, không tin Kim Tệ là một nhân loại, nhưng ngoại trừ nhân loại kia thì quả thật không còn sinh vật nào khác nhận ra hắn.

Bất kể thế nào, danh tiếng của Kim Tệ đã truyền khắp Tí Hộ Sở, bị các thế lực lớn để ý, nhưng mà không ai biết hắn đến từ đâu, cũng không biết nên đi đâu để tìm hắn.

Mà kẻ sầu muộn nhất bây giờ hẳn là Mắt Quỷ, hắn không ngờ rằng bản thân có thể dễ dàng ném hạch gen Xuy Huyết đi như vậy, còn thật sự có thể giải trừ phong cấm, mắt thấy đến cả cường giả khí thể độc ác ngập trời như Diệt

Thế Chi Lang mà Xuy Huyết cũng có thể thổi bay, hiện tại trong lòng Mắt Quỷ tiếc nhỏ máu.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi vòng chiến, hắn tìm một nơi không người, giải trừ trạng thái Đế Linh siêu cấp, khôi phục diện mạo ban đầu của mình.

Lặng lẽ lượn một vòng hồ Cổn Long, sau đó lặn xuống hang động dưới nước.

Hắn muốn đi xem thử xem thi thể nữ nhân do trứng Thần nở ra có còn ở đó không, hạch gen mạnh mẽ như vậy, nếu thân thể có thể lưu lại, lãng phí thì quả thật đáng tiếc.

Dù sao người cũng đã chết rồi, thân thể còn lại cũng chỉ là một cái thân xác thối rữa, có thể tạo thêm phúc cho sinh vật khác, coi như là tích âm phúc đi.

Trong lòng Hàn Sâm tính toán như vậy, lập tức lặn xuống hang phía dưới, chỉ là khi hắn xem một lượt trong hang lại ngẩn người, thi thể của nữ nhân kia đã biến mất rồi.

“Chẳng lẽ nàng ta cũng giống với Diệt Thế Chi Lang, thân thể không thể ăn được nên đã tiêu tán rồi?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Nếu như vậy, máu thịt của sinh vật Thần siêu cấp nếu đã không thể ăn sẽ lập tức tiêu tán, nhưng mà lúc trước thi thể kia không hề bị tiêu tán mà bây giờ lại biến mất, điều này khiến trong lòng hắn cũng dấy lên ít

nhiều nghỉ hoặc.

Hàn Sâm kiểm tra hang động mấy lượt, thậm chí còn lấy vũ khí phóng bừa vào trong Hắc Tử Tuyền, kết quả cũng không phát hiện ra gì, Hàn Sâm chỉ đành bất đắc dĩ rời khỏi hang động, đi hội ngộ cùng đám người Cố Khuynh Thành.

Huyết Đề Thú đang đi qua đi lại trong núi, tâm trạng nó bây giờ vô cùng khó chịu, bản thân là sinh vật Thần siêu cấp, trong trận chiến với Diệt Thế Chi Lang cũng không dành được lợi thế, thậm chí còn bị thương không nhẹ.

Lúc đang đi tới thì đột nhiên hắn nhìn thấy phía trước có một dị sinh vật nhỏ bé từ trong rừng, cánh đen châm chậm bay đến, đúng lúc Huyết Đề Thú cảm thấy đói bụng, trực tiếp nhào tới, muốn lấp đầy bụng bằng dị sinh vật kia.

Nhưng mà chưa chờ đến lúc Huyết Đề Thú nhào tới trước mặt dị sinh vật kia, chỉ thấy bóng dáng nhỏ xinh kia bỗng giơ lên cung tên màu đen lên, chỉ nghe dây cung vút một tiếng, một mũi tên lông vũ đen huyền đã bắn xuyên qua đầu của Huyết Đề Thú.

Bùm!

Cả đầu và thân thể Huyết Đề Thú lập tức nổ tung, chết không thể chết hơn được nữa, mà dị sinh vật nhỏ xinh kia còn không thèm liếc mắt nhìn Huyết Đề Thú một cái, tiếp tục sải cánh bay về phía trước.

Nếu như Hàn Sâm có mặt ở đây thì nhất định có thể nhìn ra, sinh vật nhỏ xinh kia chính là nữ nhân nở ra từ trứng Thần.

Hết chương 1586.

Chương 1587. Phù Chú Thú Hồn

Chap 1587: Phù chú thú hồn

Lúc trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm mới kịp nhìn thật kĩ hồn thú của Diệt Thế Chi Lang.

Thú hồn Thần siêu cấp vô cùng mạnh mẽ của Diệt Thế Chi Lang: Loại hình phù chú.

Trong lòng Hàn Sâm không khỏi kinh ngạc, hắn còn chưa biết loại hình phù chú là loại hình gì, trước kia nghe cũng chưa bao giờ nghe nói tới.

Hắn vội vã triệu hồi Diệt Thế Chi Lang ra, muốn xem xem loại hình phù chú là dạng hồn thú gì.

Diệt Thế Chi Lang tuân theo suy nghĩ của hắn, từ hồn hải bay ra ngoài, hoá thành một ngọc phù lớn bằng bàn tay rơi xuống lòng tay Hàn Sâm.

Chỉ thấy toàn thân ngọc phù đen như mực, bên trên có khắc hoa văn một con quái lang có hai đôi cánh, vô cùng giống với dáng vẻ của Diệt Thế Chi Lang sau khi tiến hoá.

Hàn Sâm lật qua lật lại ngọc phù xem mấy lượt, thấy trên mặt có tử khí và sức mạnh không gian dây dưa lẫn lộn, vô cùng đáng sợ, chẳng qua không biết thứ này phải dùng như thế nào.

Cầm ngọc phù nghiên cứu mấy ngày, cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu được phải dùng ngọc phù này như thế nào, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Hồn thú của loại hình phù chú vô cùng kì lạ, Hàn Sâm nghiên cứu rất nhiều tư liệu ở Liên Minh, sau đó ngẫu nhiên thấy được ở trên thiên võng có một người nói rằng bản thân có được loại hình phù chú hồn †hú, sau đó cũng ngẫu nhiên nghiên cứu được phương pháp sử dụng, còn đăng bài nói rằng chủ yếu nó dùng để khoe khoang.

Nhưng cũng nhờ có vậy mà Hàn Sâm biết được cách sử dụng của phù chú thú hồn, phù chú thú hồn có thể triệu hồi được dị sinh vật đã chết, chẳng qua những dị sinh vật này không nghe nhân loại chỉ huy mà nghe theo chỉ huy của ngọc phù.

Đánh ngọc phù vào người của ai thì dị sinh vật được triệu hồi sẽ đuổi giết kẻ đó, không chết sẽ không ngừng, mãi khi đối phương chết mới thôi.

Cho dù có giết được mục tiêu hay không, ngọc phù đều sẽ bị huỷ, nó cách khác thì loại hình phù chú hồn thú chỉ có thể dùng một lần, nhưng uy lực không hề nhỏ.

Ngẫm lại, Diệt Thế Chi Lang vô cùng mạnh mẽ, nếu ai đó bị nó nhìn chòng chọc, cho dù có một đám sinh vật Thần siêu cấp bảo hộ, e rằng cũng không tránh khỏi sự đuổi giết của Diệt Thế Chi Lang.

Điều đáng tiếc duy nhất là loại hình phù chú hồn thú là hồn thú một lần, dùng rồi sẽ không thể dùng nữa, của báu như vậy, nếu không gặp trường

hợp khẩn cấp thì Hàn Sâm nhất định sẽ không đem ra dùng.

Phù chú thú hồn của người kia đã dùng rồi, cho nên cũng không có cách nào tới cơ cấu chuyên môn của Liên Minh để đánh giá được nữa, bài viết mà hắn đăng cũng ít người tin tưởng, phần lớn đều cho rằng đang khoác lác.

Rảnh rỗi nên Hàn Sâm lại đi vào kho hạch gen, lập tức nhìn thấy rất nhiều lời mời khiêu chiến, trong đó lời mời khiêu chiến của Mắt Quỷ là nhiều nhất.

"Tiểu tử này còn dám đến khiêu chiến ư, không muốn sống nữa à?" Hàn Sâm tuỳ tiện chấp nhận lời mời khiêu chiến của Mắt Quỷ, muốn xem Mắt Quỷ có ý đồ gì.

Hàn Sâm vừa tiến vào chiến trường gen, chợt nghe Mắt Quỷ hô to: "Chúc mừng đại ca đã thành công giải trừ được hạch gen Xuy Huyết, hiện tại ngươi cũng chắc chắn là ta không lừa ngươi chứ?"

"Chúc mừng cái gì mà chúc mừng? Ta đã bán món đồ kia đi rồi, cũng chẳng phải do ta giải trừ, ngươi chúc mừng ta thì có tác dụng gì?" Hàn Sâm lạnh giọng mà nói.

Mắt Quỷ hơi ngẩn người: "Đại ca đừng nói đùa chứ? Ngươi chính là Kim Tệ đại nhân mà?"

"Nếu ta mà là Kim Tệ thì còn nói nhiều lời vô nghĩa với ngươi vậy ư, sớm đã một chưởng giết chết ngươi rồi." Hàn Sâm không kiên nhẫn nói: "Ngươi có chuyện gì thì mau nói, còn không có thì mau cút đi."

Mắt Quỷ nửa tin nưa ngờ đánh giá Hàn Sâm, không biết rốt cuộc Hàn Sâm nói thật hay giả, nhưng cũng không dám dông dài, sắc mặt lập tức vui vẻ nói: "Đại ca, vẫn là vấn đề kia, ta muốn mua vị trí đầu bảng của ngươi, ngươi ra giá đi, nếu có thể trả, ta nhất định không kì kèo."

"Muốn vị trí đầu cũng được, một hạch gen siêu cấp." Hàn Sâm nói thẳng.

"Đại ta, bản thân ta vẫn còn là hạch gen Bạch Ngân, lấy đâu ra hạch gen siêu cấp cho ngươi đây, hạch gen Đại Đế lần trước đều cho ngươi là viên

duy nhất mà ta có, không còn nữa rồi." Vẻ mặt Mắt Quỷ đau khổ nói, trong lòng thì thầm mắng: "Ngươi cũng ngoan độc quá đấy, vị trí đầu bảng của một hạch gen Bạch Ngân mà còn muốn bán giá một viên hạch gen siêu cấp, ngươi tưởng hạch gen siêu cấp là viên đá viên đường, có thể tuỳ tiện nhặt được à?"

"Ai mà biết thứ tồi tàn ngươi đưa là hạch gen Đại Đế chứ, ta tưởng rác rưởi nên bán đi, cũng không được chút lợi nào, nói tại thấy tức, sao ngươi không giải thích rõ cho ta từ trước, khiến ta tổn thất nặng nề" Hàn Sâm nghiêm mặt lạnh lẽo nói.

Mắt Quỷ tức giận nhưng cũng không dám đối đầu với Hàn Sâm, đành cười xoà làm hoà: "Đại ca, chẳng phải ta đã nói với ngươi vài lần rồi sao, nhưng mà ngươi không tin, điều này sao có thể trách ta được?"

"Quên đi, ta cũng không so đo chuyện này với ngươi, coi như ta thiệt thòi vậy. Như vậy đi, ngươi muốn mua vị trí đầu một lần? Hay là mua đứt?" Hàn Sâm nhìn Mắt Quỷ rồi nói.

"Mua một lần là sao? Mua đứt là sao?" Mắt Quỷ giật mình hỏi.

"Mua một lần cũng giống như giao hẹn lần trước của chúng ta, tức là sau khi ngươi lấy được hạng nhất thì phải trả lại cho ta. Nếu là bán đứt thì về sau hạng nhất đều là của ngươi, không cần trả lại cho ta." Hàn Sâm cười như không cười nhìn Mắt Quỷ.

"Mua một lần thì giá như nào? Mà mua đứt thì giá ra sao?" Mắt Quỷ hỏi.

"Mua một lần, thì ta tính cho ngươi một viên hạch gen Thần Huyết, còn nếu bán đứt thì giá cả phải gấp mười lần." Hàn Sâm nói.

Mắt Quỷ nghĩ thầm: "Ngươi nghĩ ta ngu sao? Đương nhiên là mua một lần, ta không trả cho ngươi, ngươi dùng cách nào để ép ta? Lần trước không trả cho ngươi, chẳng phải ta vẫn tốt đấy thôi."

"Đại ca, ta muốn mua một lần, ngươi thấy thế nào?" Mắt Quỷ nịnh nọt nói.

“Được chứ, nhưng nếu muốn mua một lần, trước tiên ngươi phải viết một bản khế ước cho ta.” Hàn Sâm cười mỉm nói.

“Khế ước gì?” Mắt Quỷ nói.

“Nếu sau khi ngươi mua vị trí đầu bảng của ta xong mà không tuân thủ ước định, trả nó lại cho ta, như vậy ngươi phải bồi thường cho ta mười mảnh hạch gen siêu cấp, có khế ước giấy trắng mực đen làm chứng.” Hàn Sâm cười nói.

“Vậy được, ta viết khế ước cho ngươi, đại ca cứ yên tâm, ta cam đoan sẽ trả lại cho ngươi, ngươi tin tưởng ta một lần nữa đi.” Trong lòng Mắt Quỷ vui như nở hoa, thầm nghĩ: “Phá vỡ khế ước thì làm sao, chẳng lẽ ngươi có thể đến Tí Hộ Sở Địa Ngục tìm ta sao? Đừng nói là ngươi có thể tìm được Tí Hộ Sở Địa Ngục ở đâu, cho dù tìm được ta đoán ngươi cũng không có gan đến.”

“Vậy lập khế ước trước đi.” Hàn Sâm lấy giấy và bút đưa cho Mắt Quỷ, để Mắt Quỷ viết từng câu từng chữ mà hắn nói, sau đó còn để Mắt Quỷ đóng ấn huyết thủ.

“Đại ca, ngươi xem như vậy đã được chưa?” Mắt Quỷ giao khế ước và một viên hạch gen Thần Huyết cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhận khế ước, gấp gọn rồi đứng dậy: “Được rồi, bây giờ ngươi đứng đầu bảng.”

Hàn Sâm lập tức nhận thua rời khỏi chiến trường gen, sau đó lập tức khiêu chiến với Mắt Quỷ.

Mắt Quỷ thấy Hàn Sâm đến khiêu chiến, không thèm quan tâm lý lẽ, bu môi lẩm bẩm: “Đúng là ngây thơ, quỷ mới trả lại đầu bảng cho ngươi, lần trước là ngoài ý muốn, lần này ta sẽ lập tức bán hạng nhất, miễn cho đêm dài lắm mộng.”

Hàn Sâm cũng biết Mắt Quỷ này sẽ không giữ lời, thật ra hắn tính toán

kia, không chừng sau này sẽ có tác dụng. Nhưng mà Hàn Sâm cũng không để Mắt Quỷ được lợi, sau khi rời khỏi

kho hạch gen, lập tức tăng Tinh Hạch lên cấp Hoàng Kim, sau đó lại dùng Già Thiên Tán tạo thành chìa khoá đi vào kho hạch gen.

Hết chương 1587.

Chương 1588. Nữ Thần Tử Vong

Mắt Quỷ đã tính toán kỹ từ lâu, một giây cũng không chậm trễ, lập tức liên hệ người mua, nhưng khi hắn vừa kịp liên hệ lại phát hiện vị trí đầu bảng của mình đã mất.

“Mắt Quỷ, ngươi lại chơi ta?” Dị linh lúc trước làm giao dịch với Mắt Quỷ sa sầm mặt mày nhìn hắn, lạnh lùng nói.

“Không phải… ta… con mẹ nó xảy ra chuyện gì vậy?” Quỷ Mắt lập tức sầu não, nó hành động đã rất nhanh rồi, sao đột nhiên lại xuất hiện một hạch gen đứng đầu bảng vậy.

“Sẽ không phải liên quan đến tên kia đấy chứ?” Mắt Quỷ thấy vầng sáng đầu bảng hiện ra ba chữ Già Thiên Tán, trong đầu hiện lên vô vàn suy nghĩ, lờ mờ cảm nhận thấy hơi rợn người.

Nếu như thật sự có lên quan, hắn không dám tưởng tượng thế lực phía sau của Hàn Sâm đáng sợ đến nhường nào, vậy mà có thể cho ra nhiều hạch gen vừa mới kiểm tra đã đứng đầu bảng như vậy.

Mắt Quỷ không dám nghĩ đó là một người, còn nghĩ đó phải là một thế lực khủng bố nào đó, nhưng ai cũng không ngờ đến, nhiều hạch gen khủng như vậy, đều là của một người.

Hàn Sâm dùng Già Thiên Tán lấy được vị trí đầu bảng, hoàn thành chín lần cường hóa, không hề do dự, trực tiếp dùng quang hạch Hoàng Kim nâng cấp Già Thiên Tán lên cấp Hoàng Kim.

Mắt Quỷ đột nhiên phát hiện bản thân lại đạt được vị trí đầu bảng, nó vui mừng quá đỗi: “Ha ha, xem ra chủ nhân của Già Thiên Tán kia chỉ tình cờ chọn kiểm tra, lấy được cường hóa chín lần rồi thăng cấp hạch gen lên Hoàng Kim luôn, vận may của ta lại đến rồi.”

Mắt Quỷ lập tức liên hệ với người mua dị linh, muốn nhanh chóng bán vị trí đầu bảng này đi, chẳng qua vừa mới bàn xong lại phát hiện trên mặt bia hạch phát ra ánh sáng chói mắt, vị trí đầu bảng lại đổi chủ.

Cả người Mắt Quỷ đều cảm thấy không ổn, giống như ngồi trên xe, lên lên xuống xuống khiến tim nó như sắp rớt ra ngoài.

“Mắt Quỷ, rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra vậy hả?” Dị linh kia nổi giận, hung tợn nhìn Mắt Quỷ.

Mắt Quỷ vô cùng phiền muộn, há miệng lúc lâu cũng không thốt được câu nào.

Kim Tệ lên đứng đầu bảng gây ra náo động rất lớn, tất cả sinh linh ở Tí Hộ Sở thứ tư đều đoán rằng, liệu hạch gen Kim Tệ này với hạch gen Kim Tệ mới giết Diệt Thế Chi Lang có liên quan đến nhau hay không.

Nếu hai người đó thật sự có quan hệ, một cái hạch gen Bạch Ngân có thể trấn áp Diệt Thế Chi Lang mạnh mẽ như vậy, quả thật đáng sợ, từ trước đến nay chưa từng có.

Có sinh vật cho rằng hạch gen Kim Tệ này có quan hệ với mảnh Kim Tệ trấn áp Diệt Thế Chi Lang kia, một bộ phận khác lại cho rằng hai người không có quan hệ gì, vì vậy đã dẫn tới việc một cuộc tranh luận lớn nổ ra.

Có người không đợi được mà khiêu chiến với chủ nhân của Kim Tệ, muốn nhìn xem chủ nhân của hạch gen Kim Tệ có phải Kim Tệ hay không.

Hàn Sâm thì không để ý nhiều như vậy, lấy được vị trí đầu bảng thì nhanh chóng rời khỏi kho hạch gen, cũng không nhận lời khiêu chiến của sinh vật khác, nhưng mà hắn cũng không vội thăng cấp cho hạch gen Kim Tệ lên cấp Hoàng Kim, tính lợi dụng chữ tín của cái tên Mắt Quỷ kia.

Tinh Hạch, Chân Huyết và Già Thiên Tán đều đã thăng lên cấp Hoàng Kim, nếu thăng một cấp nữa thì sẽ đến bình cảnh, nhưng muốn thăng lên siêu cấp thì không đơn giản như vậy.

Sau khi hấp thụ tinh hoa gen sinh mệnh của Diệt Thế Chi Lang, Hàn Sâm lại tăng tám điểm gen Thần siêu cấp, hiện tại tổng cộng đã là 34 điểm Gen Thần siêu cấp.

Tố chất thân thể cũng tăng lên rất nhiều, điều Hàn Sâm lo lắng nhất bây giờ chính là, làm thế nào để nhanh chóng đạt được viên mãn Gen Thần siêu cấp.

Bây giờ hắn đã có năng lực săn bắt sinh vật Thần siêu cấp, nhưng sinh vật Thần siêu cấp thường ít khi đi một mình, phần lớn đều nương tựa dưới một siêu cấp Tí Hộ Sở nào đó, nếu thật sự muốn săn, thật sự không dễ để tìm được mục tiêu thích hợp.

Hàn Sâm đang suy nghĩ xem nên đi đâu để săn sinh vật Thần siêu cấp, nữ đầu bếp Long tộc đã về trong Tí Hộ Sở, hơn nữa còn mang về một †in tức vô cùng bất ngờ.

Theo như lời nói của nữ đầu bếp Long tộc, Tí Hộ Sở Thiên Ngoại đã chọc phải một sinh vật vô cùng khủng bố, rất nhiều dị linh và sinh vật Thần siêu cấp đã bị giết, trước mắt thiệt hại rất lớn.

“Là ai mà kinh khủng như vậy, đúng là hả hê lòng người.” Hàn Sâm nghe xong thì sắc mặt vui vẻ, nếu như không phải vì thực lực không đủ, không thì hắn đã đi lật đổ Tí Hộ Sở Thiên Ngoại từ lâu rồi.

“Không biết sinh vật kia từ đâu tới, trước đây chưa có ai từng gặp nàng †a, chỉ biết là một dị sinh vật chuyên dùng cung tên, mặc áo giáp đen, sau lưng còn có lông đen, diện mạo có điểm rất giống Thần Vực, nhưng thuộc tính năng lực lại không giống, hơn nữa e là sức mạnh không kém gì chủ của Thần Vực, đến chủ của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại đích thân tới cũng không chiếm được phần thắng…” Đầu bếp nữ Long tộc kể chuyện đó một lượt.

Hàn Sâm nghe xong thì trợn mắt há mồm, đều cảm thấy sinh vật trong lời nói của đầu bếp nữ Long tộc kia rất giống với nữ nhân nở ra từ trứng Thần.

Chẳng qua nữ nhân kia không mạnh như vậy, hơn nữa còn bị Diệt Thế Chi Lang hút cạn máu, sao có thể không xảy ra chuyện gì mà trái lại còn mạnh mẽ như vậy?

Hàn Sâm vội vàng hỏi: "Sinh vật mà ngươi nói kia, có phải thân cao khoảng một mét tám, cánh màu đen, giống như cánh quạ, hơn nữa áp giáp của nàng ta cũng như thế…?"

Hàn Sâm vẽ bóng dáng nữ nhân trong trí nhớ ra, nữ đầu bếp Long tộc sau khi xem xong tranh, có phần kinh ngạc nói: "Ngươi từng gặp nàng à?"

Hàn Sâm lập tức cảm thấy trong đầu rối tung như tơ vò: "Hiện tại không còn nghỉ ngờ gì nữa, quả nhiên là nữ nhân nở ra từ trứng Thần, nhưng mà rốt cuộc nàng đã làm thế nào vậy, không những không chết, mà còn mạnh mẽ đến nhường này?"

Hàn Sâm có nghĩ thế nào cũng không ngờ được rằng, trong đó còn nhờ một phần công lao của hắn.

"Sinh vật đó thật sự mạnh như vậy sao?" Cố Khuynh Thành đi đến hỏi, hiển nhiên nàng cũng nghe được đoạn đối thoại của hai người.

"Mạnh, rất mạnh, nếu như không phải dị linh của Thiên Ngoại có thể sống lại, chỉ sợ bây giờ Tí Hộ Sở Thiên Ngoại đã biến thành một cái vỏ rỗng, một tên một người, Đế Linh gì hay sinh vật Thần siêu cấp gì đều bị bắn nổ, cũng chỉ có chủ của Thiên Ngoại và một số ít cường giả mới không chết dưới một tên kia, bây giờ toàn bộ Tí Hộ Sở thứ tư đã náo loạn rồi, cũng không biết nàng ta tên là gì, nên bây giờ mọi người đều gọi nàng ta là Tử Thần hoặc Nữ Thần Tử Vong, chỉ cần chọc phải nàng †a, đúng là gặp một giết một, kinh khủng vô cùng, một câu cũng không dám nói." Nữ đầu bếp Long tộc có chút ngưỡng mộ nói.

Nàng cũng muốn gặp một giết một, săn bắt nguyên liệu nấu ăn cũng dễ dàng hơn nhiều, nhưng thăng cấp khó khăn như vậy, đến bây giờ vân là cấp Bảo Thạch.

"Nữ Thần Tử Vong…" Hàn Sâm nghe xong thì vẻ mặt vô cùng phức tạp, lại bóng gió hỏi vài câu.

Hàn Sâm càng khẳng định đó chính là nữ nhân nở ra từ trứng Thần, nhưng điều khiến Hàn Sâm thấy kỳ lạ chính là, nữ nhân kia không về Thần Vực, cũng không về chỗ Huỷ Diệt Nữ Vương, hình như đang tìm thứ gì đó, còn về phần nàng tìm cái gì, điều này Hàn Sâm cũng không biết được.

Hết chương 1588.

Chương 1589. Bản quyên

Trước cửa tòa nhà làm việc Ấn Tượng Văn Hoá, Hàn Sâm mang một chiếc kính râm xanh dương cỡ lớn và mũ, ôm Tiểu Hoa trong lồng ngực, còn Bảo Nhi thì ngồi ở trên vai, bị bảo an ngăn cản.

“Ta và tổng biên Tả của các ngươi có hẹn trước, đây là thẻ hẹn trước của ta.” Hàn Sâm đưa thẻ thủy tinh cho nhân viên bảo an.

Nhân viên bảo an cầm thẻ kiểm tra một lúc, lập tức lộ ra dáng vẻ tôn kính, dùng hai tay đưa trả thẻ thuỷ tinh cho Hàn Sâm, hơn nữa còn vô cùng kích động nói: “Hoá ra ngươi chính là tác giả nổi danh Tà Tình Đế của bộ “Tổng tài bá đạo yêu yêu yêư, ta rất thích truyện tranh của ngươi, nếu như có thể, ngươi có thể ký tên cho ta được không?”

“Khụ khụ, thật ngại quá, ta là người đại diện của Tà Tình Đế, bởi vì Tà Tình Đế có một số việc bận nên không tự mình đến được.” Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

Mấy năm trước, Tà Tình Đế cũng đã thăng cấp lên Bán Thần, sau đó không có tin tức gì nữa, không biết rốt cuộc hắn thăng cấp đi đâu rồi, cũng không biết liệu bây giờ hắn còn sống hay không.

Truyện tranh của hắn vẫn luôn do Hàn Sâm để ý phụ trách, mặc dù mấy năm gần đây không có thêm tác phẩm mới, nhưng độ nổi tiếng của “Tổng tài bá đạo yêu yêu yêư’ lại không hề giảm xuống, không chỉ ra truyện tranh, bây giờ còn có cả công ty điện ảnh lớn còn liên hệ với Ấn Tượng Văn Hoá,

muốn chế tác "Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu' thành hoạt hình và bản người thật, lần này Hàn Sâm đến chính là để thảo luận chuyện bản quyền.

"Anh Tình, cũng xem như ta không làm ngươi thất vọng, cho dù ngươi đã chết, về sau tác phẩm của ngươi cũng đủ lưu danh muôn đời, coi như một loại kéo dài sinh mệnh đi." Trong lòng Hàn Sâm thầm than.

Với chuyện như này thì bản thân hắn cũng không có hứng thú, nhưng mà liên quan đến Tà Tình Đế, hắn không thể không làm, nói không chừng đây còn là thứ cuối cùng Tà Tình Đế để lại trên đời, Hàn Sâm cũng không muốn xử lý qua quýt.

Vẻ mặt nhân viên bảo an hơi thất vọng, nhưng vẫn rất chuyên nghiệp nói: "Mời ngươi vào, tổng biên Tả đang đợi ngươi ở trong phòng họp, trí não sẽ dẫn ngươi đi."

Dưới sự chỉ dẫn của trí não, Hàn Sâm đi thẳng về phía phòng họp, vừa đi vừa đùa với Tiểu Hoa.

Đám người Kỷ Yên Nhiên gần đây bộn bề công việc, hiếm khi Hàn Sâm có thời gian, cho nên dẫn Tiểu Hoa cùng đi qua đây.

Trước đây Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên còn lo lắng Tiểu Hoa sẽ bị ảnh hưởng bởi phòng điều khiển của chủ Tinh tộc, thân thể sẽ xuất hiện vấn đề gì đó, cũng may không có chuyện gì xảy ra, Tiểu Hoa cũng dần dần phát triển giống như những đứa trẻ bình thường, bây giờ đã một tuổi rồi, có thể đi cũng có thể nói chuyện.

Nhưng mà Tiểu Hoa rất im lặng, trừ khi có người trêu hắn, không thì hắn có thể ngoan ngoãn ngồi im cả một ngày.

Trong phòng họp, Tả Lan nhíu mày nhìn vào màn hình, từ khi Hàn Sâm đứng trước tòa nhà Ấn Tượng, Tả Lan đã chú ý đến hắn.

Nghe nói đó không phải là Tà Tình Đế, Tả Lan có chút thất vọng, lại thấy Hàn Sâm đưa hai đứa trẻ đến thảo luận chuyện bản quyền, Tả Lan lập tức nhíu mày.

Tục ngữ nói rất đúng, Diêm Vương tốt gặp tiểu quỷ khó chơi, Tả Lan không sợ giao tiếp trò chuyện với danh gia tác giả và đại minh tinh các kiểu, nhưng sợ nhất là người đại diện, đặc biệt là người đại diện thoạt nhìn không chuyên nghiệp chút nào, vậy mà còn đưa theo trẻ con đến thảo luận bản quyền khiến cho Tả Lan cảm thấy lần đàm phán này sẽ không thuận lợi.

Nhưng mà "Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu' vô cùng nổi tiếng, hot nhiều năm như vậy, vẫn lọt vào danh sách top năm lượt tìm kiếm, như vậy đủ để biết truyện tranh này nổi tiếng cỡ nào.

Phần lớn những bộ truyện tranh hot đang cập nhật cũng kém nó, hơn nữa quả thật lần này có ông chủ lớn xem trọng bản quyền của "Tổng †ài bá đạo yêu yêu yêu', muốn chế tác thành bản người thật.

"Tổng biên Tả, sao bản thân Tà Tình Đế không đến?" Một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh Tả Lan nhìn vào hình ảnh của Hàn Sâm nhíu mày mà nói.

"Điều này… mặc dù Tà Tình Đế là tác giả của Ấn Tượng Văn Hoá bọn †a, nhưng hắn là một tác giả tự do, có phương pháp làm việc của riêng hắn, ta nghĩ hắn đã để cho người đại diện đến thì hẳn là người đại diện kia có toàn quyền quyết định." Tả Lan cẩn thận ứng phó mà nói.

Thật ra cho đến tận bây giờ vẫn không có một người nào biết được tác giả của bút danh Tà Tình Đế này là ai, Tả Lan cũng vô cùng tò mò về người này.

Bản thân Tả Lan cũng cực kì thích "Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu", nội †âm thật ra vẫn giống những thiếu nữ, khát khao được nam nhân che chở sủng ái như vậy.

Nhưng mà khác với cô gái kia, Tả Lan vẫn biết trong thực tế không hề có những người đàn ông như thế, nàng vẫn vô cùng lý trí.

"Tổng biên Tả, ngươi không nói cho hắn biết công ty điện ảnh và truyền thông Totoku muốn đàm phán bản quyền với hắn sao? Ông chủ của Totoku bọn ta cũng đến đây rồi, hắn làm như vậy có phải rất bất lịch sự không?"

Người phụ nữ đứng phía sau người đàn ông trung niên, dáng vẻ như thư ký bĩu môi nói.

“Có thể hắn thật sự có việc nên không thể đi được, có chuyện bất tiện cũng nên.” Tả Lan nói.

“Có chuyện gì mà còn quan trọng hơn việc này chứ? Công ty điện ảnh và truyền thông Totoku của bọn ta cũng đầu tư không hề nhỏ vì bộ điện ảnh này.” Người phụ nữ kia không vui nói.

Tả Lan cười cười không nói chuyện, nàng cũng không thích năng lực của công ty điện ảnh và truyền thông Totoku này, nhưng vì công việc nên vẫn phải làm, công ty điện ảnh và truyền thông Totoku có thể đưa ra giá bản quyền không hề thấp, dựa theo hợp đồng được ký kết lúc trước, nếu có thể đàm phán thành công, Ấn Tượng Văn Hoá cũng có thể hưởng hai mươi phần trăm phí bản quyền, quả thật không phải là con số nhỏ.

Cho nên mặc dù Tả Lan ghét sự vênh váo tự đắc của người phụ nữ này, nhưng cũng chỉ đành nhãn nhịn một chút.

“Đúng là Diêm Vương tốt gặp tiểu quỷ khó chơi, bản thân Vu Hạ Thiên còn chưa nói câu nào, một thư ký nhỏ bé như ngươi nói hươu nói vượn cái gì ở đây chứ, vừa nhìn đã biết là kẻ diêm dúa đê tiện đi lên nhờ bán thân.” Trong lòng Tả Lan âm thần khinh bỉ.

Trong lúc nói chuyện, Hàn Sâm đã đến phòng họp, Tả Lan đóng màn hình lại, thấy Hàn Sâm đương ôm đứa bé đi vào, trong lòng thầm nghĩ: “Lần này chỉ sợ khó nhẵn đây, một người đại diện không chuyên nghiệp như vậy, lại thêm một kẻ diêm dúa đê tiện, kiểu gì cũng thấy lần làm ăn này sẽ không được thuận lợi.”

“Xin chào, ngươi là tổng biên Tả? Ta là người đại diện của Tả Tình Đế, gọi ta Tam Mộc là được.” Hàn Sâm đi tới trước mặt Tả Lan, đưa tay nói.

Tả Lan thấy hắn một bên ôm đứa trẻ, mũ và mắt kính vẫn chưa cởi, thấy kẻ này không biết lễ độ, nhưng vẫn bắt tay Hàn Sâm nói: “Xin chào, ta là Tả Lan, xin giới thiệu với ngươi, đây là ông chủ của công ty điện ảnh và truyền thông Totoku Vu Hạ Thiên Vu tổng, hôm nay người muốn mua bản quyền

hoạt hình và người thật của “Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu’ chính là Vu tổng.”

“Xin chào Vu tổng, ta là Tam Mộc.” Hàn Sâm đến trước mặt Vu Hạ Thiên vươn tay nói.

Vu Hạ Thiên ngồi trên ghế, không hề có ý định đứng dậy cũng không có ý định bắt tay, gạt tàn thuốc thản nhiên nói: “Sao Tà Tình Đế không đến? Mối làm ăn lớn như thế mà ngươi làm chủ được sao?”

Hàn Sâm cũng không nổi nóng, cười cười nói: “Tà Tình Đế vẫn ở Tí Hộ Sở chưa có về, còn về phần bản quyền của “Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu’, ta có thư uỷ thác của Tà Tình Đế, có thể toàn quyền đại diện cho Tà Tình Đế, điều này ngươi có thể yên tâm.”

Hết chương 1589.

Chương 1590. Nhị gia

Tả Lan nghe Hàn Sâm nói vậy, bất kể là thật hay giả thì cũng coi như là có lý.

Nhưng mà thư ký nhỏ kia lại trợn trắng mắt, nói: “Biết rõ là muốn nói chuyện làm ăn lớn như thế mà còn đến Tí Hộ Sở, đây là thành ý của các ngươi sao? Hơn nữa, ngươi còn dẫn theo trẻ con là thế nào hả? Rốt cuộc ngươi là người đại diện hay là bảo mẫu?”

Vu Hạ Thiên cũng bất mãn nhìn Hàn Sâm, đương nhiên là tỏ rõ thái độ vô cùng không hài lòng về Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn dáng vẻ của bọn họ thì bắt đầu cười, trong lòng nghĩ chắc chắn sẽ không để tâm huyết của Tà Tình Đế rơi vào tay những người này, nếu không thì thật sự gay to mất.

Dù Hàn Sâm không hiểu nghệ thuật thì cũng có thể nhìn ra được tên Vu Hạ Thiên đó hoàn toàn không phải là một kẻ làm nghệ thuật chân chính.

Tuy hắn muốn giữ lại cho Tà Tình Đế một chút gì đó, nhưng cũng không thể giao "Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu" cho người này được.

"Ngươi cười cái gì?" Vu Hạ Thiên cảm nhận được vẻ khinh thường trong nụ cười của Hàn Sâm, xụ mặt xuống hỏi.

Hàn Sâm cười nói: "Có lẽ các ngươi cảm thấy đây là một cuộc làm ăn lớn, nhưng mà nó chỉ là một cuộc làm ăn nhỏ thôi, ta tới đây đã là có thành ý lắm rồi, các ngươi còn không hài lòng, thế cũng đành chịu không cần phải bàn bạc thêm gì nữa."

Nói xong, Hàn Sâm xoay người chuẩn bị rời đi. "Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu" nhất định phải cải biên, nhưng phải tìm một nhân tài đáng tin mới được, tuy bản thân Hàn Sâm không kiếm tiền thì cũng phải tìm một người có thể quay một bộ phim cho đàng hoàng chứ.

Tả Lan và Vu Hạ Thiên đều sững sờ, không ngờ Hàn Sâm lại nói như vậy, người đại diện bình thường đều chỉ kiếm tiền, vậy mà hắn nói đi là đi, có vẻ như không quan tâm vậy.

"Làm ăn nhỏ? Ngươi biết bọn ta định đầu tư bao nhiêu tiền không? Ngươi biết mối làm ăn này bàn xong rồi, ngươi có thể kiếm được bao nhiêu tiền không? Có thể cả đời này của ngươi cũng không có cơ hội kiếm được nhiều tiền như thế đâu." Thư ký nhỏ bỗng dưng tức giận nói.

Tả Lan cũng bước ra giảng hòa: "Mọi người đều vì công việc, có vấn đề gì có thể ngồi xuống từ từ bàn."

Hàn Sâm nhìn Tả Lan và nói: "Ta nghĩ không cần phải bàn nữa, làm phiền tổng biên Tả lần sau tìm người đáng tin cậy khác tới bàn đi, bản quyền của "Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu", cho dù có bán cũng phải bán cho người thật sự thạo nghề để có thể làm ra một tác phẩm tốt, sau này có mấy người lộn xộn như vậy nữa thì không cần thông báo cho ta đâu."

Tả Lan vừa nghe Hàn Sâm nói lời này thì biết sắp toi rồi, Vu Hạ Thiên ky nhất là nghe người khác nói hắn không thạo nghề, hơn nữa nguyên do quả thật cũng bởi vì hắn không thạo nghề.

Quả thật điện ảnh truyền thông Totoku rất có tiền, nhưng điều đó không có nghĩa là họ đứng đầu trong giới điện ảnh và truyền hình, thậm chí có thể nói rằng điện ảnh truyền thông Totoku hoàn toàn không nằm trong giới điện ảnh và truyền hình của Liên Minh.

Bản thân Vu Hạ Thiên là một trong những cổ đông của tập đoàn Tinh Vũ, hắn mở công ty điện ảnh truyền thông Totoku chỉ là để cho vui, để mập mờ mấy nữ minh tinh mà thôi.

Người phụ nữ tên Ngụy Mẫn Trinh này là một trong những tình nhân hiện tại của Vu Hạ Thiên, hiện đang được ưu ái nhất. Lý do khiến Vu Hạ Thiên muốn quay phiên bản người thật của "Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu" cũng là do Ngụy Mẫn Trinh truyền cảm hứng, để nàng trở thành nữ chính, nâng cao địa vị của nàng trong giới giải trí.

Mặc dù bản thân Vu Hạ Thiên chỉ chơi cho vui, nhưng không có nghĩa hắn thích nghe người khác nói hắn không hiểu biết, hơn nữa hắn còn cực kỳ ghét người khác nói hắn không hiểu biết.

"Người trẻ tuổi làm việc đừng có lỗ mãng quá, nếu không mình bị thiệt thòi còn không biết làm sao mà bị." Vu Hạ Thiên dập điếu thuốc cháy dở vào trong gạt tàn, nhìn chằm chằm Hàn Sâm rồi lạnh lùng nói.

"Tổng biên Tả, nếu không còn việc gì, ta đi trước đây." Vốn dĩ Hàn Sâm định dắt Tiểu Hoa ra ngoài thư giãn, tăng thêm tình cảm cha con, sẵn tiện bàn bạc vấn đề bản quyền luôn.

Ai ngờ lại có kết quả như thế này, tâm trạng tốt đều bị phá hỏng hết, cho nên Hàn Sâm cũng không muốn nói chuyện nhiều với đám người Vu Hạ Thiên nữa.

Tả Lan muốn nói gì đó, còn chưa kịp đợi nàng mở miệng, Vu Hạ Thiên đã lạnh lùng nói: "Chàng trai trẻ, ngươi có tin hôm nay ngươi bước ra khỏi cánh cửa này, bản quyền của "Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu" sẽ mãi mãi đừng mong bán ra được nữa không."

Nghe khẩu khí của Vu Hạ Thiên lớn như vậy, Hàn Sâm không khỏi quay đầu nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Vu Hạ Thiên đúng không? Khẩu khí cũng lớn

thật đấy, nhưng đáng tiếc là ta chưa từng nghe nói đến cái tên này."

"Ngay cả đại cổ đông của tập đoàn Tinh Vũ Vu Hạ Thiên mà cũng không biết, ngươi cũng có thể làm người đại diện được sao?" Ngụy Mãn Trinh khoanh tay chế giễu.

"Ta cũng có quen biết vài người của tập đoàn Tỉnh Vũ, nhưng chưa từng nghe tới cái tên Vu Hạ Thiên này." Hàn Sâm nhẹ nhàng nói xong, thì chuẩn bị rời đi.

Đừng nói là một cổ đông của tập đoàn Tinh Vũ, cho dù là Ninh gia nắm quyền khống chế hiện giờ của tập đoàn Tinh Vũ cũng không dám nói chuyện như thế với hắn.

Nghe Hàn Sâm nói như vậy, Tả Lan chỉ cảm thấy một phen đầu choáng mắt hoa, cảm thấy chắc chắn lần này sẽ xảy ra phiền phức lớn rồi.

Vu Hạ Thiên nghe vậy thì nổi cơn tam bành, đập mạnh xuống mặt bàn hội nghị đang muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng máy truyền tin vang lên.

Vu Hạ Thiên đang tức xì khói đầu, không muốn để ý tới, đang định tắt máy truyền tin, nhưng nhìn thoáng qua, lập tức kết nối với máy truyền tin.

"Nguyệt thiếu, sao ngươi có thời gian rảnh rỗi tìm ta thế, có chuyện gì cứ căn dặn, lão Vũ ta tuyệt đối sẽ không khiến ngươi thất vọng đâu." Vu Hạ Thiên mỉm cười nói với hình ảnh hiện lên trong máy truyền tin.

Hình ảnh đó chính là Ninh Nguyệt đang mặc một chiếc sơ mi màu trắng, tuy đã lâu không gặp, nhưng Ninh Nguyệt vẫn điềm nhiên ưu nhã phong độ như vậy.

Chẳng qua khi Vu Hạ Thiên nhìn thấy Ninh Nguyệt, cho dù chỉ là hình ảnh thôi cũng khiến lòng hắn vô cùng thấp thỏm bất an, sự kính sợ toát ra tận trong xương cốt, không thể là giả vờ được.

Nhưng Ninh Nguyệt lại chẳng để tâm mấy đến Vu Hạ Thiên, thông qua máy truyền tin của Vu Hạ Thiên, Ninh Nguyệt đã nhìn thấy Hàn Sâm đang

mở cửa định đi ra ngoài.

“Hàn Sâm, sao ngươi lại ở đây?” Phải nói là Ninh Nguyệt nhớ mãi không quên Hàn Sâm, chỉ cần nhìn bóng lưng là đã nhận ra hắn ngay.

“Ninh Nguyệt, đã lâu không gặp.” Hàn Sâm nghe thấy là giọng của Ninh Nguyệt, chỉ đành quay đầu lại, chào hỏi Ninh Nguyệt thông qua máy truyền tin kia.

Ân oán vướng mắc giữa hai người thật sự khó mà nói rõ được, cũng không tiện nói là bạn hay là địch.

“Vốn dĩ ta định tới nhà ngươi mời ngươi, đúng lúc lại gặp được ở đây, †a cũng không phải chạy đi một chuyến nữa, nhị gia nhà ta muốn mời ngươi ăn một bữa cơm, không biết ngươi có thời gian không?” Ninh Nguyệt nói.

Khi Ninh Nguyệt nói ra câu này, Vu Hạ Thiên chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, suýt nữa không đứng vững được, mồ hôi lạnh trên người thoáng chốc túa ra.

Khi Ninh Nguyệt gọi tên của Hàn Sâm, Vu Hạ Thiên còn chưa kịp phản ứng lại, nhưng khi nghe đến hai chữ nhị gia, tim Vu Hạ Thiên lại run rẩy tới mức sắp nổ tung.

Người ngoài chỉ biết Ninh gia có một lão gia tử là một lão Bán Thần, nhưng rất ít người biết đến, Ninh gia còn có một vị nhị lão, đó mới là người lợi hại thật sự, cũng chính là người nắm đại quyền sinh sát của tập đoàn Tinh Vũ.

Ninh gia có thể có được vinh quang như hôm nay, cũng không phải chỉ dựa vào lão gia tử, mà là vị nhị gia kia.

Nhị gia của Ninh gia, cho dù là nguyên thủ Liên Minh muốn mời hắn ăn cơm, cũng phải xem hắn có tâm trạng đó hay không, chứ đừng nói là nhị gia mời người khác ăn cơm, căn bản đó là chuyện chưa từng xảy ra, ngay cả cường giả cấp Bán Thần cũng không có thể diện đó.

Bây giờ nhị gia lại muốn mời người thanh niên đối diện này ăn cơm, cả người Vu Hạ Thiên run lên, cảm thấy bàng quang như sắp không khống chế

được nữa, trong lòng bất giác một phen ớn lạnh.

Hết chương 1590.

Chương 1591. Hắn vẫn còn ở trên đời?

Mặc dù Tả Lan không biết nhị gia là ai, nhưng nàng nghe thấy hai chữ Hàn Sâm, hơn nữa cũng nhạn ra Ninh Nguyệt, cộng thêm vẻ mặt của Vu Hạ Thiên, trong đầu nàng chợt lóe lên một cái.

“Hàn Sâm… không phải chứ… siêu quý tộc số một của Liên Minh đó… liệu hắn không phải là Tà Tình Đế đó chứ?” Tả Lan nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp, trong lòng lóe lên vô số ý nghĩ.

Đương nhiên Tả Lan cho rằng, nếu thật sự là Hàn Sâm như nàng nghĩ, với thân phận của hắn, làm sao có thể để người khác làm người đại diện. “Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu” mười phần thì tám chín phần là tác phẩm của bản thân hắn, chỉ là không muốn cho người khác biết, cho nên mới dùng thân phận là người đại diện.

Vừa nghĩ Tà Tình Đế là Hàn Sâm, Tả Lan cảm thấy tim mình như muốn nổ tung.

Một nhân vật có quyền lực lại còn tài hoa như thế, đúng là hoàn mỹ đến mức khiến người ta khó tin.

Nếu Hàn Sâm biết trong lòng Tả Lan đang nghĩ gì, hắn nhất định sẽ rất thẹn thùng, bởi vì quả thật hắn chẳng có chút tế bào nghệ thuật nào, hơn nữa cũng chẳng mấy hứng thú với bộ truyện tranh của Tà Tình Đế.

“Nhị gia? Là vị nhị gia nào nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm lộp bộp một cái, hắn cũng lờ mờ đoán ra được là vị nào, nhưng lại có chút không dám tin.

“Ninh lão nhị, nhị gia nói chỉ cần nhắc đến cái tên này, ngươi sẽ biết.” Ninh Nguyệt bình tĩnh nói.

Khi Vu Hạ Thiên nghe thấy ba chữ Ninh lão nhị, hắn cảm thấy tim mình sắp quặn lại, sắc mặt cũng tối sầm, trên mặt đổ đầy mồ hôi lạnh.

Vậy mà nhị gia lại chủ động nhắc đến ba chữ này, đúng là không thể †in được mà, lần trước dám ở trước mặt nhị gia nói ra ba chữ này là một Bán Thần, lúc đó hắn đã bị vứt vào trong vườn hoa của nhị gia để làm phân bón rồi.

“Khi nào?” Cuối cùng Hàn Sâm cũng xác định, nhị gia của Ninh gia chính là Ninh lão nhị không hề cầu nguyện trước thần giống như Cố Khuynh Thành lúc đó.

Hàn Sâm không biết tại sao hắn lại muốn gặp mình, nhưng mà Hàn Sâm cũng đang có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi, cho nên sẽ quyết định đi gặp hắn.

“Nếu ngươi có thời gian, bây giờ ta sẽ bảo giám đốc Vu đưa ngươi qua đó.” Ninh Nguyệt nói.

“Được.” Hàn Sâm gật đầu đáp.

“Giám đốc Vu… Giám đốc Vu…” Ninh Nguyệt gọi mấy tiếng, Vu Hạ Thiên mới phản ứng lại.

“C… có… Nguyệt thiếu có gì căn dặn?” Vu Hạ Thiên vội vàng nói.

“Đưa khách đến chỗ nhị gia, suốt đường đi ta không mong hắn có bất kỳ điều gì không vừa ý.” Ninh Nguyệt điềm nhiên nói.

“Vâng vâng, Nguyệt thiếu yên tâm đi, ta nhất định sẽ đưa khách đến chỗ nhị gia an toàn, đảm bảo sẽ nhiệt tình với khách, không có điều gì bất mãn.” Vu Hạ Thiên nói, trong mắt tràn đầy đau thương.

“Khụ khụ, Hàn Sâm… à không… Hàn Bán Thần… vừa rồi là ta không đúng… là ta đáng chết… cầu xin ngươi cho ta một con đường sống…” Trong lòng Vu Hạ Thiên cực kỳ không cam lòng, nhưng nghĩ đến nhị gia và

Ninh Nguyệt, mọi bực tức của hắn đều tiêu biến, chỉ còn lại sự sợ hãi tột độ.

Nhìn dáng vẻ hung hăng tự vả mình của Vu Hạ Thiên, Ngụy Mẫn Trinh đơ hết cả người.

"Nhìn cái gì mà nhìn, còn không xin lỗi Hàn Bán Thần một tiếng…" Nhìn dáng vẻ của Ngụy Mãn Trinh, Vu Hạ Thiên giận run cả người, nếu không phải nàng muốn quay cái gì "Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu" thì cũng đâu có xảy ra chuyện như vậy, hắn hung hăng tát lên mặt nàng rồi mắng nhiếc.

Tả Lan nhìn mà thấy trong lòng lâng lâng, nàng đã nhẫn nhịn tính tình của mấy người này đủ rồi, chẳng qua làm một người phụ trách Ấn Tượng Văn Hóa nên bình thường nàng cũng chỉ ráng nhịn thôi.

"Không hổ danh là quý tộc siêu cấp số một của Liên Minh, ngay cả Ninh gia của tập đoàn Tinh Vũ cũng đối đãi với hắn như thế, lại còn có tài hoa, có thể vẽ ra "Tổng tài bá đạo yêu yêu yêu" hot như vậy, đúng là hoàn hảo, đáng tiếc là đã kết hôn rồi, sao đàn ông tốt đều là của người khác chứ?" Tả Lan nghĩ thầm trong bụng.

Hàn Sâm không làm gì được Vu Hạ Thiên, dù sao thì Vu Hạ Thiên cũng là người của Ninh gia, cho dù muốn xử hắn thì cũng phải để cho Ninh gia tự mình xử lý, dẫu sao bây giờ hắn cũng không biết rốt cuộc bản thân với Ninh gia là địch hay là bạn, có một vài chuyện không tiện làm lớn.

Vu Hạ Thiên nhiệt tình chăm chút cẩn thận đưa Hàn Sâm đến tinh cầu nơi cư trú của nhị gia, ngay cả phi thuyền cũng không dám đáp đất, nói là nhị gia không thích có kẻ rảnh rỗi tới tinh cầu của hắn, trực tiếp rời khỏi cảng không gian.

Ninh Nguyệt ở cảng không gian đợi Hàn Sâm, dùng một phi thuyền cũ đưa Hàn Sâm đến tinh cầu.

Tinh cầu này trông rất nguyên thủy, khắp nơi đều là những khu rừng nguyên sinh, còn có các loài sinh vật hoang dã, giống như chưa từng được khai phá vậy.

Sau khi phi thuyền đáp xuống mặt đất, Ninh Nguyệt dẫn Hàn Sâm đi bộ về phía trước, xung quanh là cỏ cây rậm rạp, chẳng có một con đường nào ra hồn.

“Nhị gia không thích khoa học kỹ thuật hiện đại, cũng không cho phép những thứ đó tiếp cận nơi ở của hắn, lão nhân gia bình thường cũng không quản chuyện của Ninh gia, mấy mươi năm nay đều ở trong trạng thái bán ẩn cư, đột nhiên muốn gặp ngươi, ngay cả ta cũng có chút bất ngờ.” Ninh Nguyệt vừa đi vừa nói chuyện với Hàn Sâm như thể hắn đang trò chuyện với một người bạn cũ, cũng không nhận ra rằng là Hàn Sâm từng hại hắn mấy năm nay chỉ có thể cô đơn một mình, cực khổ còn hơn cả khổ tu.

“Có lẽ là vì chuyện của đời trước.” Hàn Sâm rất bội phục Ninh Nguyệt, cho dù là kẻ địch cũng không ngăn cản được sự ngưỡng mộ đối với hắn.

Hàn Sâm tự hỏi nếu hắn là Ninh Nguyệt, năm đó không biết có thể làm được như Ninh Nguyệt không.

Bây giờ Ninh Nguyệt trông có vẻ vô hại, càng khiến khó lường hơn nữa, cho dù là Hàn Sâm cũng không dám có chút khinh thường người đàn ông này.

Trên đường, lúc Vu Hạ Thiên lặng lẽ cầu xin Hàn Sâm đã nói một câu với hắn, Ninh gia có hai người không thể chọc giận, một là nhị gia, người còn lại chính là Ninh Nguyệt.

Thần Thiên Tử với tính cách khá nóng nảy không nằm trong đó, đây đủ chứng minh rất nhiều vấn đề rồi.

Một vùng núi non, hoa cỏ đua nở, Hàn Sâm nhìn thấy trên sườn đồi xa xa có vài ngôi nhà gỗ, hàng rào được dựng lên bằng những nhánh cây khô, vừa nhìn đã biết là được xây dựng bằng thủ công, tuy không được coi là tinh tế đẹp đẽ lắm, nhưng giữa non nước ruộng vườn này lại chứa đầy ý cảnh.

“Nhị gia, Hàn Sâm đến rồi.” Ninh Nguyệt đứng ở ngoài cửa, nhẹ nhàng thông báo.

Tiếng cửa gỗ vang lên cót két, một người đàn ông trung niên từ bên trong căn nhà gỗ bước ra, trông hắn có chút giống Ninh Nguyệt, là kiểu người ôn tồn lễ độ, chỉ là bây giờ hắn đang xắn tay áo, trong tay cầm một cái cuốc, dưới chân mang dép lê, chẳng ra dáng gì cả.

"Vào trong đi, ở đây không có người ngoài, cứ xem như đang ở nhà của mình" Nhị gia thân mật ngoài sức tưởng tượng của Hàn Sâm, khiến hắn nghi ngờ bản thân có đang gặp phải nhị gia giả mạo không.

Còn về biểu hiện của Vu Hạ Thiên, hình tượng thích hợp hơn với nhị gia của Ninh gia chính là một tên đại ma đầu giết người không chớp mắt, nhưng bây giờ Hàn Sâm thật sự không có cách nào liên hệ Nhị gia và đại ma đầu với nhau cả.

"Không biết nhị gia tìm ta có chuyện gì?" Hàn Sâm hành lễ rồi hỏi.

Nhị gia là nhân vật cùng thời đại với Hàn Kính Chi, nếu hai nhà quả thật là bạn của nhau, Hàn Sâm gọi một tiếng nhị gia chắc sẽ không gặp bất lợi gì chứ.

Nhị gia quan sát Hàn Sâm một hồi rồi nói: "Ngươi chưa từng gặp Hàn Kính Chi nhỉ?"

Đây là một câu nói hết sức bình thường, nhưng câu nói này lại khiến Hàn Sâm tử trong lòng hơi hơi, sắc mặt có chút thay đổi.

"Hắn vẫn còn sống sao?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm nhị gia, hỏi.

Hết chương 1591.

Chương 1592. Giả thuyết

Nhị gia mỉm cười nói: "Người đó bất kể đến đâu cũng có thể sống sót được, hắn không dễ chết thế đâu."

"Hắn đang ở đâu?" Hàn Sâm không nhịn được hỏi.

Nhị gia ngồi xuống phía trước chiếc bàn được làm bằng gốc cây, rót ba tách trà, hai trong số đó đưa cho Hàn Sâm và Ninh Nguyệt, vừa uống trà vừa nói: “Ta cũng muốn biết hắn đang ở đâu, đáng tiếc là không †ìm được hắn.”

Hàn Sâm nhất thời có chút thất vọng, vỗ vỗ Tiểu Hoa trong lòng nói: “Nếu nhị gia muốn biết hắn ở đâu từ chỗ ta, sợ là sẽ khiến ngươi thất

án”

vọng rồi, ta hoàn toàn chưa từng gặp hắn.

Nhị gia lắc đầu nói: “Ta biết ngươi không thể biết hắn ở đâu.” “Đã như thế, nhị gia tìm ta đến có chuyện gì khác sao?” Hàn Sâm tỏ vẻ khó hiểu hỏi.

Hàn Sâm thật sự không hiểu được rốt cuộc nhị gia tìm hắn tới đây là muốn làm gì.

Nhị gia nhìn Hàn Sâm, khẽ thở dài nói: “Nếu ta nói Hàn Kính Chi không có quan hệ huyết thống với ngươi, ngươi có tin không?”

“Tại sao?” Hàn Sâm hơi giật mình rồi hỏi.

Nếu trước đây nhị gia nói như thế, hắn còn tin kha khá, suy cho cùng hắn cũng nghỉ ngờ bản thân và Hàn Kính Chi không có quan hệ huyết thống.

Nhưng trước đó cha hắn đã từng nói, Hàn Kính Chi chính là ông nội của hắn, nhị gia lại nói như thế, đương nhiên Hàn Sâm sẽ không tin mấy, nhưng mà Hàn Sâm cũng không trực tiếp phủ nhận lời nói của nhị gia, vẫn muốn hỏi một câu.

Nhị gia không trả lời câu hỏi của Hàn Sâm, mà khẽ gật đầu ra hiệu cho Ninh Nguyệt.

Ninh Nguyệt lấy ra một bảng thông tin đặt trước mặt Hàn Sâm, sau đó nói: “Kể từ khi bọn ta biết ngươi có dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu, vấn luôn điều tra mọi thứ liên quan tới ngươi, còn có mối quan hệ giữa ngươi và Hàn Kính Chi, ở đây bao gồm tất cả các tư liệu mà bọn ta điều tra được.”

Hàn Sâm mở tài liệu ra lật xem vài trang, lập tức phát hiện nội dung bên trong rất chỉ tiết, chỉ cần hắn bước ra khỏi nhà, chỉ cần là nơi có người, sẽ có ghi chép chỉ tiết liên quan về hắn.

Ngoài ra còn có một số thông tin từ cuộc điều tra phụ và mọi hành động của các thành viên trong gia đình hắn, thậm chí cả chú hai và cô của Hàn Sâm cũng bị điều tra theo dõi chặt chẽ.

Hàn Sâm ở bên này vẫn tốt, dường như phía chú hai và cô của hắn ngay cả quần lót màu gì cũng điều tra ra được.

“Các ngươi chơi lớn thật đó.” Hàn Sâm vừa xem thông tin vừa nói.

“Bọn ta cần phân biệt ngươi là địch hay là bạn, đây chỉ là trình tự rất bình thường.” Ninh Nguyệt mỉm cười nói.

Nhị gia chỉ ngồi một bên thưởng trà, chẳng nói câu nào.

Ninh Nguyệt chỉ vào tài liệu, tiếp tục nói: “Sau quá trình điều tra thời gian dài của bọn ta và tổng hợp tất cả manh mối suy luận được, chứng minh rất có khả năng ngươi và cha ngươi là thân thuộc trực hệ của Hàn Kính Chi.”

“Đã như thế, tại sao nhị gia nói ta và Hàn Kính Chi không có quan hệ huyết thống?” Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Ninh Nguyệt và Nhị gia.

Những gì họ nói là có phải là quá mâu thuẫn nhau rồi không, Hàn Sâm biết nhất định còn có vế sau nữa.

Ninh Nguyệt nghiêm mặt nói: “Trong quá trình điều tra, bọn ta phát hiện ra rất nhiều điểm nghi ngờ, vẫn không xác định được mối quan hệ giữa cha con ngươi và Hàn Kính Chỉ, bởi vì lãng phí quá nhiều thời gian và công sức, cho đến khi bọn ta giải quyết điểm nghi ngờ này, mới phát hiện các ngươi quả thật rất có thể là thân thuộc trực hệ của Hàn Kính Chi, nhưng mà…”

Hàn Sâm không xen vào, mà là đợi Ninh Nguyệt nói tiếp.

Ninh Nguyệt thở dài nói: “Nhưng có một điểm nghỉ ngờ rất nhỏ mà bọn †a vẫn chưa thể giải quyết được.”

“Điểm nghi ngờ gì?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Ninh Nguyệt chỉ vào ba chữ Hàn Kính Chỉ trên bìa bản tư liệu, nói với giọng điệu rất kỳ quái: “Sao ông nội ngươi lại tên là Hàn Kính Chỉ.”

Hàn Sâm sững sờ một lúc, sau đó mới hiểu ý của Ninh Nguyệt.

Đương nhiên Hàn Kính Chi là Hàn Kính Chi, nhưng tại sao con cờ chạy thoát thân do Hàn Kính Chi sắp xếp cũng được gọi là Hàn Kính Chi, trước đây Hàn Sâm cũng cảm thấy điểm này lạ lạ.

“Nếu Hàn Kính Chỉ lợi dụng thân phận của nhân viên công vụ nhỏ bé đó để che giấu bảo vệ cho bản thân và cha con ngươi, vậy hắn không nên dùng cái tên Hàn Kính Chỉ làm gì, đổi một cái tên bất kỳ còn an †oàn hơn cái tên bây giờ gấp trăm gấp ngàn lần, nhưng hắn lại nhất quyết dùng cái tên đó.”

Ninh Nguyệt dừng một lát rồi nói tiếp: “Cái tên này khiến bọn ta và các thế lực liên quan đến Hàn Kính Chi đều cảm thấy có chút do dự khó quyết định, khó mà xác định được các ngươi rốt cuộc có quan hệ với Hàn Kính Chi hay không, liên quan đến rất nhiều công sức và thời gian. Ta tin không chỉ có Ninh gia bọn ta, mà rất nhiều thế lực khác cũng vì thế mà phải bỏ ra rất nhiều tài nguyên và công sức để phán đoán ra được thân phận thật sự của các ngươi, sau đó điều tra ra tung tích của Hàn Kính Chi từ trên người các ngươi.”

“Kết quả lại tìm ra được một đống điểm nghỉ ngờ trên người các ngươi, đa phần đều làm lệch phương hướng điều tra của bọn ta, khiến bọn ta từ đầu đến cuối đều không thể xác định được mối quan hệ giữa các ngươi và Hàn Kính Chi, cho đến khi bọn ta giải mã hết những nghỉ vấn này, phát hiện các ngươi quả thật rất có khả năng là thân thuộc trực hệ của Hàn Kính Chi.”

“Đây không phải là đáp án của mối nghi ngờ mà các ngươi đã tìm ra được của điểm nghỉ ngờ ấy sao?” Hàn Sâm hỏi.

Ninh Nguyệt lắc đầu: “Bọn ta chưa tìm ra đáp án, nhưng bọn ta đã tiến hành giả thuyết và suy luận ngược lại, có lẽ ngươi cũng có thể nghe thử một chút”

“Mời nói.” Hàn Sâm nhìn Ninh Nguyệt, hắn cũng muốn biết câu trả lời của điểm nghi ngờ này.

Ninh Nguyệt thở dài nói: “Nếu bọn ta giả thuyết Hàn Kính Chi không phải trực hệ của các ngươi, và hắn dùng cái tên Hàn Kính Chi này cũng là có mục đích, vậy thì mục đích này là gì? Từ kết quả phân tích ngược lại cho thấy, gia đình các ngươi liên quan đến Ninh gia bọn ta và rất nhiều thế lực khác, tất cả trọng điểm đều tập trung vào các ngươi, ai cũng muốn tìm ra tung tích của Hàn Kính Chi từ trên người các ngươi, cuối cùng phát hiện các ngươi là trực hệ của Hàn Kính Chi, như thế ai là người được lợi nhất?”

Hàn Sâm nghe đến đây sắc mặt bỗng thay đổi, nếu suy luận như thế, chắc chắn người được lợi nhất chính là Hàn Kính Chi, và người phải hi sinh chính là cả nhà Hàn Sâm.

Cái tên Hàn Kính Chỉ thật ra giống như một miếng mồi do Hàn Kính Chỉ để lại, một miếng mồi khiến tất cả những con cá mập đều mắc câu, nó liên quan đến tinh lực của tất cả mọi người, và hắn càng có nhiều thời gian hơn để đi làm việc mà hắn muốn.

Điều đáng sợ hơn là đám người Hàn Sâm không biết rằng Hàn Kính Chi vẫn còn sống, cuối cùng lại bị nhận định là thân thuộc trực hệ của Hàn Kính Chi, kết cục có thể suy ra được, bọn họ chỉ có thể đối diện trực tiếp với kẻ địch thôi.

Nếu không phải cha Hàn Sâm giả chết, nếu không phải Hàn Sâm trưởng thành nhanh quá sức tưởng tượng, e là sẽ không có cục diện như bây giờ, chỉ cần một Tân Lưu Xã, thì có thể khiến cả nhà bọn họ chết không có chỗ chân thân rồi.

Tuy đây chỉ là giả thuyết, nhưng không nhất định là sự thật, nhưng mà Hàn Sâm lại vô cùng lo sợ, lưng toát mồ hôi ướt đẫm.

“Bọn ta không thể đảm bảo tính chính xác của giả thuyết và suy luận này, nhưng ngoại trừ nó ra, bọn ta thật sự không tìm được cách giải thích nào hợp lý, tại sao Hàn Kính Chi lại là Hàn Kính Chi.” Ninh Nguyệt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm và nói.

Hết chương 1592.

Chương 1593. Nguyện vọng của nhị gia

“Tại sao các ngươi lại nói cho ta biết những thứ này?” Hàn Sâm hít một hơi thật sâu khiến đầu óc tỉnh táo hơn một chút, nhìn Ninh Nguyệt và nhị gia hỏi.

Dù sao đây cũng chỉ là một giả thuyết, cũng chỉ là một trong những khả năng, Hàn Sâm sẽ không vì giả thuyết này mà khiến bản thân phải sầu não.

Lần này Ninh Nguyệt không lên tiếng, nhị gia nhìn Hàn Sâm nói: “Đừng nghỉ ngờ, Hàn Kính Chỉ là người nhất định có thể làm ra được loại chuyện như thế này. Tuy rằng không chắc chuyện này là sự thật, nhưng ít nhất để bọn ta khẳng định một điều, dù ngươi có phải là hậu duệ của Hàn Kính Chi hay không thì bây giờ ngươi đã là một miếng mồi ngon hấp dẫn nhất. Mọi người đều muốn nuốt chửng ngươi, đặc biệt là xã trưởng của Tân Lưu Xã. Ta không biết tại sao đến bây giờ Tân Lưu Xã vẫn chưa ra tay đối phó ngươi, nhưng ta tin chắc cùng lắm hai năm nữa, một khi xã trưởng xã Tân Lưu Xã hoàn toàn bình phục lại, mỗi một mục tiêu chắc chắn đều sẽ là ngươi.”

“Nhị gia, ngươi biết xã trưởng xã Tân Lưu Xã? Rốt cuộc hắn là ai?” Hàn Sâm cũng có rất nhiều câu hỏi về Tân Lưu Xã, hy vọng có thể có được câu trả lời, xem ra quả thật nhị gia biết được một chút.

Hơn nữa, quả thật như nhị gia đã nói, Tân Lưu Xã sớm đã ra tay với hắn rồi, chỉ là đã bị hắn hóa giải, nếu không bọn họ đã rơi vào trong tay Tân Lưu Xã từ lâu.

“Chắc ngươi đã từng nghe chuyện của tiểu tổ hành động số bảy rồi chứ?” Nhị gia thở dài.

Hàn Sâm cảm thấy có chút kích động, gật gật đầu: “Ta cũng có nghe nói qua một chút, chỉ biết hình như lần đầu tiên các ngươi vào Tí Hộ Sở đã từng gặp một người tự xưng là Thần, hơn nữa thần đó còn cho mỗi người các ngươi một ước nguyện, chỉ có nhị gia ngươi và một người phụ nữ không hề ước.”

Nhị gia gật đầu và nói: “Sự thật không giống như ngươi biết, bọn ta vào trong không gian thần bí đó, đồng thời gặp được một tên tự xưng là Thần, ngoại trừ ta còn có một cô gái tên là Cố Khuynh Thành không ước ra, tất cả mọi người đều có điều ước của riêng mình, hơn nữa còn được Thần khảo nghiệm.”

Hàn Sâm vểnh tai lắng nghe vì sợ sẽ bỏ sót một chữ, hắn biết những lời tiếp theo mà nhị gia nói chắc chắn là trọng điểm, thứ mà hắn vẫn chưa biết được.

Nhị gia rót một tách trà, nhấp một ngụm rồi chậm rãi nói: “Hàn Kính Chỉ nói với ta đó không phải là Thần, mà là một sinh vật tương tự như bọn ta, cho nên hắn bảo ta không cần ước. Quả thật lúc đó ta không ước, nhưng cuối cùng ta vẫn không nghe lời kiến nghị của hắn, mà ước điều ước của mình.”

“Cái gì, ngươi đã ước sao?” Hàn Sâm mở to hai mắt, kinh ngạc đến mức tôn xưng cũng không cần dùng nữa.

Trong phiên bản mà hắn từng nghe nói, Ninh lão nhị không thực hiện một điều ước, nhưng bây giờ Nhị gia lại tự mình nói với Hàn Sâm, hắn cũng đã ước rồi.

Nhị gia thở dài một hơi: “Ta cũng hi vọng bản thân lúc đó nghe lời của Hàn Kính Chi đừng có ước, đáng tiếc là cuối cùng ta vẫn không đủ sức chống lại sự mê hoặc đó, đợi sau khi bọn họ đi thì đã ước nguyện.”

Tâm trạng của Hàn Sâm lúc này vô cùng phức tạp, muốn hỏi gì đó nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ nhìn nhị gia, đợi hắn tiếp tục nói.

Nếu nói nhị gia đã ước, vậy sao hắn lại có vẻ như chẳng xảy ra chuyện gì cả, cho dù không bị nhốt như Hoàng Hôn, cũng không đau đớn như Trùng

gia, ngược lại hắn lại sống tốt tới mức không thể tốt hơn nữa.

“Ngươi có biết ta đã ước điều gì không?” Nhị gia mỉm cười hỏi, nhưng nụ cười của hắn có chút kỳ quái.

“Ngươi ước cái gì?” Hàn Sâm không đoán, giờ hắn chỉ muốn biết câu trả lời, hắn không đoán nữa, hắn đã đoán quá nhiều lần, đã mệt mỏi lắm rồi.

Nhị gia thật sự cũng không muốn hắn đoán, mỉm cười đi thẳng vấn đề: “Bởi vì ta là người tham lam nhất, cho nên ta điều ước ta ước chính là, có thể càng nhiều điều ước nữa”

Hàn Sâm sững sờ nhìn nhị gia, điều ước này của nhị gia có vẻ hơi tầm thường, giống như mơ tưởng của trẻ con hơn, nhưng sau khi nghĩ lại, dường như lại thấy hơi có lý.

Hít một hơi thật sâu, nhị gia nói tiếp: “Và lúc đó ta cũng hơi nghi ngờ lời nói của Hàn Kính Chi. Dẫu sao thì hắn cũng có điều ước của mình. Nếu thật sự không phải là Thần thì tại sao hắn cũng ước nguyện chư? Cho nên cuối cùng ta vẫn ước điều ước đó.”

“Kết quả thì sao? Nhị gia, ước nguyện của ngươi có thành hiện thực không?” Hàn Sâm vội vàng hỏi.

“Thành hiện thực được rồi.” Khuôn mặt nhị gia lộ ra một chút chua xót: “Hiện tại ta có thể có rất nhiều điều ước, nhưng tiền đề là ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ của hắn, những nguyện vọng kia cũng không phải thứ ta muốn, nhưng nếu không hoàn thành nhiệm vụ, thứ chờ đợi ta chỉ có cái chết.”

Hàn Sâm hiểu được ý tứ trong lời nói của Nhị gia, Nhị gia bị thần đó bắt làm nô dịch, cũng bị thần chơi một vố, hơn nữa còn chơi tới bến, ngay cả người cũng bị thần bắt làm nô dịch.

“Rốt cuộc Thần đó là cái thứ gì?” Hàn Sâm nghiến răng hỏi.

Nhị gia lắc đầu: “Ta không biết hắn là người như thế nào. Ngươi chắc cũng từng nghĩ, hắn có thể là một sinh vật trong Tí Hộ Sở thứ năm. Có thể là

phải, nhưng cũng có thể là không phải, bởi vì sức ảnh hưởng của hắn không có giới hạn trong Tí Hộ Sở. Đây là thứ mà sinh vật trong Tí Hộ Sở không thể làm được. Còn một điểm nữa là Tân Lưu Xã có mối liên hệ nhất định với vị Thần đó, ta từng bị ép làm nhiều nhiệm vụ có liên quan tới Tân Lưu Xã, và tất cả đều mang lại lợi ích to lớn cho Tân

Lưu Xã.

"Xã trưởng của Tân Lưu Xã có thể là vị Thần đó?" Hàn Sâm có chút kinh ngạc hỏi.

Nhị gia khế lắc đầu, hiển nhiên không thể trả lời câu hỏi của Hàn Sâm.

"Ta không biết tại sao Tân Lưu Xã không động thủ với ngươi, dựa trên quan sát của ta về Tân Lưu Xã, họ muốn tìm thấy Hàn Kính Chi hơn bất cứ ai khác, nhưng bọn họ không ra tay với ngươi khiến cho ta rất khó hiểu, ngươi có thể nói cho ta biết tại sao lại như vậy không?" Nhị gia nhìn Hàn Sâm hỏi.

"Có lẽ là do họ không có năng lực đó." Hàn Sâm nói.

Nhị gia cười khổ: "Thế lực của Tân Lưu Xã lớn mạnh ngoài sức tưởng tượng của ngươi. Tuy rằng ngươi rất mạnh, nhưng với thế lực của Tân Lưu Xã, luôn có cách đối phó với ngươi."

"Ngoài chuyện đó ra, ta cũng không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác." Hàn Sâm nhún vai nói.

Nhị gia suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hình như thân thể xã trưởng của Tân Lưu Xã có vấn đề. Theo thông tin mà ta có được, cơ thể của hắn tối đa sẽ hồi phục hoàn toàn trong hai năm. Có lẽ hắn muốn đợi đến lúc đó mới đích thân đối phó ngươi chăng."

Đương nhiên nhị gia không ngờ được, sở dĩ Tân Lưu Xã không ra tay với Hàn Sâm, quả thật là vì bây giờ bọn họ không có năng lực để động tới Hàn Sâm.

Chiến giáp gen mà trước đây Tina tuồn ra đã bị Hàn Sâm chiếm đoạt, Hàn Sâm lại có thể sử dụng chiến giáp gen, khiến Tân Lưu Xã rơi vào †ình thế vô cùng bị động.

Bây giờ Tân Lưu Xã chỉ có thể đợi xã trưởng hoàn toàn bình phục, sau đó mới có thể đối phó với Hàn Sâm.

“Nếu có thể, ta hy vọng có thể hợp tác với ngươi, cùng nhau chống lại

Tân Lưu Xã” Nhị gia nhìn Hàn Sâm và nói.

“Nhị gia, như vậy được sao?” Hàn Sâm không chắc chắn lắm về vị nhị gia bị “Thần” khống chế này, có phải là kẻ thù thật sự của Tân Lưu Xã hay không, không biết có nguy hiểm gì đối với hắn hay không.

“Ta sống lâu như vậy cũng đã sống đủ rồi, nếu có thể làm gì đó để Ninh gia không bị người khác khống chế thì chết cũng đáng.” Nhị gia thản nhiên nói.

“Đã như thế, vậy cứ quyết định vậy đi. Đúng rồi Nhị gia, ngươi có thể cho ta biết chính xác hang ổ của Tân Lưu Xã ở đâu không?” Hàn Sâm hỏi.

Hết chương 1593.

Chương 1594. Sa mạc lớn Phong Ca

Dọc trên đường trở về, Hàn Sâm vẫn luôn luôn nhìn vào tài liệu nhị gia đưa cho hắn.

Bên trong có giới thiệu một chút về thành viên quan trọng của Tân Lưu Xã, còn có một số nơi mà bọn họ sẽ thường xuyên lui tới, trong đó có ba tinh cầu được nhị gia phán đoán đó có thể là trụ sở chính của Tân Lưu Xã, cũng có thể là nơi ở của xã trưởng xã Tân Lưu Xã.

Nhưng mà nhị gia lại năm lần bảy lượt khuyên bảo, không được tùy tiện chọc vào Tân Lưu Xã, Hàn Sâm lại không cho là như vậy. Tân Lưu Xã chậm chạp không có hành động, nhất định là do bọn họ đang kiêng dè điểm nào đấy, nếu như không nhân lúc bọn họ đang có điều lo lắng ra tay giết chết bọn họ, chẳng lẽ còn phải đợi bọn họ chậm lại đến mức độ quá đáng hay sao?

Vậy nên Hàn Sâm đã quyết định được cách thức, phải ra tay trước để chiếm được lợi thế, bây giờ vấn đề duy nhất chính là, Hàn Sâm không biết rốt cuộc trưởng xã Tân Lưu Xã ở cái nào trong ba cái tinh cầu kia.

Nhìn vào những tài liệu của các thành viên trong Tân Lưu Xã, trong đó có rất nhiều nhân vật đều cực kỳ có tiếng tăm trong hai tộc Tu La và nhân loại, thật sự khó có thể tưởng tượng được, rốt cuộc trưởng xã Tân Lưu Xã làm thế nào có thể thu nạp được cường giả của hai chủng tộc đối địch vào trong tay mình như vậy.

Trong đó thứ khiến cho Hàn Sâm chú ý nhất chính là một người có tên là Thanh Nhã, lai lịch vô cùng thần bí, ngay cả Ninh gia cũng không thể tra ra được xuất thân của hắn, có địa vị cực kỳ cao ở trong Tân Lưu Xã, có thể coi như là một trong những người có quyền lực trung tâm nhất của Tân Lưu Xã.

Không biết năng lực chiến đấu như nào, cũng chưa có ai từng chứng kiến hắn xuất chiêu, chỉ biết là hắn có khả năng mượn xê dịch được không gian từ khoảng cách rất xa.

“Có lẽ lần trước người đi cứu Tina chính là người Thanh Nhã này.” Hàn Sâm ghi lại tất cả thông tin của Thanh Nhã, có sức mạnh như thế, cho dù lực chiến đấu của hắn có tệ đến đâu thì cũng chính là một nhân vật vô cùng nguy hiểm cần phải chú ý tới.

Hàn Sâm nhìn kỹ xuống từng điều một, muốn xem cha mình có phải ở trong danh sách này hay không, nhưng sau khi xem xong toàn bộ danh sách và tài liệu thì cũng không nhìn thấy có một người như cha mình ở bên trong đó.

“Chẳng lẽ cấp độ của cha ở Tân Lưu Xã quá thấp, vốn dĩ không được vào danh sách này sao?” Trong lòng Hàn Sâm đang âm thầm suy nghĩ.

Mấy ngày sau khi trở về nhà, Hàn Sâm vẫn luôn luôn nghiên cứu những tài liệu này, mặc dù không thể khẳng định được có phải nhị gia thật lòng muốn hợp tác cùng với hắn hay không, nhưng mà hiểu rõ hơn một chút dù sau cũng không có hại gì cả.

Hàn Sâm đã gặp cha vợ của mình là Kỷ Nhược Chân rồi kể cặn kẽ chỉ tiết chuyện mình gặp gỡ nhị gia, sau đó cũng đưa tài liệu cho Kỷ Nhược Chân, nhờ Kỷ Nhược Chân điều tra giúp hắn, nếu có thể xác định được vị trí của trưởng xã Tân Lưu Xã thì Hàn Sâm sẽ không ngần ngại đi tới đó làm lớn một trận.

Có lẽ hắn cũng không được coi là một cường giả siêu cấp thật sự ở bên trong Tí Hộ Sở, nhưng mà ở trong vũ trụ hắn có Độc Giác Tiên và áo giáp tinh thể, năng lực chiến đấu có thể bùng nổ ra còn mạnh hơn cả Bán Thần cao nhất bên trong Tí Hộ Sở.

Khi tiến vào Tí Hộ Sở một lần nữa, Hàn Sâm vẫn có thể nghe được rất nhiều người đang bàn luận về Thần Nữ Tử Vong kia, bọn họ đều đang nói Thần Nữ Tử Vong lợi hại ra sao, người nào đó vừa mới trêu chọc nàng, cuối cùng bị một mũi tên giết chết vân vân và mây mây.

Bây giờ sinh vật ở Tí Hộ Sở thứ tư đã bắt đầu bàn luận về Thần Nữ Tử Vong và Kim Tệ cùng một lúc, cũng đang thảo luận xem trong số hai người cường giả khủng khiếp đột nhiên xuất hiện này, rốt cuộc ai sẽ mạnh hơn ai một chút.

Hàn Sâm tự mình hiểu rõ, biết rằng thực lực của hắn vẫn còn chênh lệch so với cường giả siêu cấp thật sự, có lẽ cũng không phải là đối thủ của Thần Nữ Tử Vong.

“Thực lực vẫn là điều quan trọng mà.” Sau khi Hàn Sâm nghiên cứu xong, quyết định muốn đi đến sa mạc lớn Phong Ca để săn giết sinh vật Thần siêu cấp, thuận lợi đạt được tới gen siêu cấp Thần một cách hoàn hảo sớm hơn, chỉ có như thế mới có thể thật sự chống lại được cường giả siêu cấp.

Sở dĩ hắn lựa chọn sa mạc lớn Phong Ca, nguyên nhân là vì mặc dù nơi đó cực kỳ nguy hiểm, tuy nhiên nó không có tồn tại thế lực của Tí Hộ Sở siêu cấp, có rất nhiều sinh vật Thần siêu cấp đơn độc một mình.

Nếu như so sánh, dù gì đến đó săn giết sinh vật Thần siêu cấp thì cũng ít nguy hiểm hơn so với đi tấn công một tòa Tí Hộ Sở siêu cấp.

Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh đi cùng, Tiểu Tinh Tinh có năng lực xuyên qua của Tinh Hải, là thứ cần dùng để trốn chạy khỏi cái chết, không đánh lại được cũng có thể bỏ chạy.

Tiểu Ngân Ngân có năng lực chữa trị rất mạnh mẽ, ngoảnh lại vào thời điểm Hàn Sâm thật sự phải liều mạng sử dụng đến hạch gen Xuy Huyết, thứ này phải dùng máu để phun ra, có lẽ năng lực chữa trị của Tiểu Ngân Ngân sẽ giúp ích được.

Bảo Nhi thì đương nhiên không cần phải nói, Hàn Sâm đi đến đâu cũng đều mang nàng theo đó, không thể nào bỏ nàng ở lại được.

Nữ đầu bếp của Long tộc nghe nói Hàn Sâm tới sa mạc lớn Phong Ca, cho dù thế nào cũng muốn cùng đi theo, Hàn Sâm không thể làm gì khác hơn đành phải đưa nàng đi cùng.

Lại còn có Tu Di nữa, ban đầu vốn dĩ Hàn Sâm không muốn dẫn hắn đi, sợ hắn thật sự có chuyện gì xảy ra thì quay về không thể nào bàn giao lại cho hai vị Đại Đế được, nhưng mà Tu Di cũng quyết tâm phải đi theo, còn nói cái gì mà hắn theo Hàn Sâm chính là để có thể được luyện tập nghiêm khắc nhiều như vậy, nếu như Hàn Sâm không mang hắn đi theo, hắn sẽ lập tức tự đi một mình.

Hàn Sâm chỉ có thể đưa hắn cùng đi theo thôi, tránh để cho hắn đi một mình lại càng nguy hiểm hơn. Những thú dữ ở bên trong sa mạc lớn Phong Ca kia không biết Hư Lô Đại Đế gì đó, cũng sẽ không nể mặt bọn họ.

Vương Vũ Hàng cứ khóc lóc gào thét muốn đi, Hàn Sâm vẫn nhẫn tâm để hắn ở lại.

Đi đến một nơi nguy hiểm như vậy, nếu như cái tên quỷ xui xẻo Vương Vũ Hàng này cũng đi theo thì Hàn Sâm không thể nào tưởng tượng nổi đến lúc đó sẽ có tình cảnh như thế nào, hắn cũng không muốn bị một đàn sinh vật Thần siêu cấp đuổi giết đâu.

Cũng coi như trên đường đi yên bình không có chuyện gì, nhưng mà vừa mới tiến vào sa mạc lớn Phong Ca chưa được bao lâu thì bão cát trong sa mạc đã lập tức nổi lên, nhanh chóng tạo thành một trận bão cát vô cùng lớn, cát mù mịt khắp trời đất.

May mắn đám người Hàn Sâm đã tìm được một cái hang để né tránh cơn bão cát vô cùng lớn, cũng không phải nhận lấy khổ sở gì.

Với thực lực của đám người Hàn Sâm thì đương nhiên bão cát bình thường không có ảnh hưởng gì đối với bọn họ, cũng không làm tổn thương thân thể bọn họ được, nhưng mà bão cát ở sa mạc lớn Phong Ca lại không giống vậy.

Hàn Sâm ngồi ở bên trong hang đá mà vẫn còn có thể nghe được từng đợt âm thanh kỳ dị của bão cát ở bên ngoài truyền tới, cứ như thể có một người phụ nữ đang khẽ ngân nga ca hát ở trong bão cát vậy.

Trong tiếng bão cát đang ầm ầm, tiếng hát trong veo kia vẫn có thể nghe rõ được, tuy nhiên lại không thể nghe ra được rốt cuộc là đang hát cái gì, vô cùng kỳ lạ, cũng bởi vậy mà cái tên sa mạc lớn Phong Ca xuất hiện.

“Nghe nói trong trường hợp có tiếng hát vang lên ở trong bão cát, nếu như đi vào trong bão cát mà không tìm được một nơi để ẩn nấp thì cho dù có là sinh vật Thần siêu cấp cũng sẽ vĩnh viễn bị hút vào bên trong bão cát chẳng biết đi đâu, không biết là thật hay giả nhỉ?” Tu Di vô cùng hứng thú nghe tiếng hát, nhìn bão cát ở phía bên ngoài rồi nói.

“Ta khuyên ngươi tốt nhất không cần phải đi thăm dò xem là thật hay giả đâu.” Nữ đầu bếp của Long tộc thản nhiên nói.

“Có sinh vật gì đó đang đến gần hang.” Hàn Sâm cũng nhíu mày nhìn về phía ngoài hang nói.

Nữ đầu bếp của Long tộc và Tu Di cũng đều nhìn về phía miệng hang, nhưng ở phía ngoài, ngoại trừ bão cát vàng đen ra thì vốn dĩ không nhìn thấy được thứ gì.

Tu Di nhìn một lúc mà không phát hiện được gì, muốn quay đầu lại hỏi Hàn Sâm thì lập tức nhìn thấy một bóng dáng mờ ảo đi ra từ bên trong bão cát, đang nhích gần về phía cái hang.

Nhìn bóng dáng kia vô cùng giống với nhân loại, mọi người cũng đang cảnh giác nhìn bóng dáng đó.

Trong mấy bước chân, bóng hình kia đã đi vào trong hang đá, toàn thân đều là những hạt cát đen vàng, sau khi lắc mình mấy cái thì đại khái mới có thể nhìn thấy rõ được dáng vẻ của hình bóng kia.

“Hàn Sâm?” Còn không đợi cho mấy người Hàn Sâm kịp phản ứng, một bóng dáng toàn thân đều là cát lập tức nhìn Hàn Sâm, có phần hơi ngạc nhiên thốt lên.

Hết chương 1594.

Chương 1595. Chiếc nhẫn

“Lâm Phong?” Hàn Sâm nghe thấy giọng nói của hắn, cuối cùng cũng đã xác định được thân phận của hắn thì trong lòng cảm thấy cực kỳ vui mừng, đi qua đó đón Lâm Phong vào trong.

Có thể gặp được bạn bè ở một nơi như này chắc chắn là một chuyện cực kỳ đáng để vui mừng.

“Tại sao ngươi lại ở đây?” Hai người gần như đều thốt ra câu hỏi này cùng một lúc, sau đó nhìn nhau nở nụ cười.

Lâm Phong phủi đi những hạt cát ở trên tóc và trên người rồi mỉm cười nói: “Vận may của ta và Kinh Cực Vụ không tốt lắm, sau khi thăng cấp xong lại cùng đến khu vực này, không bao lâu sau thì đã gặp được nhau, đã lăn lộn ở

đây được nhiều năm, bây giờ cũng có thể coi như là thổ dân của nơi này rồi."

"Vậy thì tốt quá, có các ngươi thì bọn ta có thể săn giết dị sinh vật ở đây dễ dàng hơn rất nhiều rồi." Hàn Sâm hào hứng nói.

Hàn Sâm không hề nghi ngờ năng lực của Lâm Phong và Kinh Cực Vụ chút nào, có một số người cho dù là đi đến nơi nào cũng vẫn có thể xuất sắc, mà Lâm Phong và Kinh Cực Vụ đều là kiểu người như thế, bọn họ là kiểu người vô cùng xuất sắc ở trong nhân loại, đều là tinh anh trong tinh anh.

"Dẫn đường cho ngươi cũng không có vấn đề gì, nhưng mà phải đợi bão cát này qua đi mới được, bão cát ở đây vô cùng quỷ quái, nếu thật sự bị cuốn vào thì chắc chắn sẽ lập tức mất mạng." Lâm Phong cười nói.

"Lão Lâm, xung quanh đây có sinh vật Thần siêu cấp đơn độc nào hay không?" Hàn Sâm đợi sau khi Lâm Phong ngồi xuống bên cạnh đống lửa xong thì đưa cho hắn một ít thịt khô và đồ uống, sau đó mới hỏi hắn.

Lâm Phong gật đầu: "Sinh vật Thần siêu cấp ở chỗ này không hề ít, ta và A Vụ cũng đã quan sát rất lâu rồi, có vài mục tiêu có thể săn giết được, đợi bão cát dừng chúng ta sẽ gọi A Vụ cùng đi."

Hàn Sâm lắc đầu nói: "Như vậy không được, đó là mục tiêu mà các ngươi nhìn trúng, ta vẫn phải tìm cái khác chứ"

Lâm Phong lại cười nói: "Chẳng qua cũng chỉ là nhìn trúng mà thôi, cũng không được coi là mục tiêu, bọn ta còn chưa có năng lực để săn giết sinh vật Thần siêu cấp, có thể theo ngươi cùng đi săn giết sinh vật Thần siêu cấp, có thêm nhiều kinh nghiệm chiến đấu thực tế một chút cũng là chuyện tốt đối với bọn ta. Nhưng mà nhìn bão cát như thế này, sợ rằng ba đến năm ngày tới cũng chưa dừng lại được, chúng ta phải ngủ ở đây thêm mấy ngày rồi."

Bão cát thổi càng ngày càng lớn, âm thanh ầm ầm ở phía ngoài giống như tiếng sấm sét cuồn cuộn ở trên bầu trời, nhưng mà vẫn lại có thể nghe được tiếng hát mềm mại nhẹ nhàng kia, giống như là tiếng hát ru con vang lên ở bên tai, làm cho sau khi người ta nghe xong cảm thấy rất buồn ngủ.

Hàn Sâm đang nói chuyện cùng với Lâm Phong, không chú ý tới việc hình như Bảo Nhi đã bị tiếng hát kia thu hút, bò ra khỏi hang động nhanh như chớp.

Hàn Sâm cực kỳ hoảng sợ, vội vàng lập tức đứng dậy xông ra miệng hang, cũng bất chấp bão cát ở phía ngoài, cứ thế xông ra gào to gọi Bảo Nhi, muốn túm lấy nàng quay lại.

Nhưng mà người vừa mới ra khỏi hang động cũng chỉ thấy những hạt cát đen vàng cuồn cuộn khắp trời, đừng nói là người như Bảo Nhi, tự mình vươn tay ra cũng không thể nhìn thấy được.

Hàn Sâm vội vàng lùi lại, chỉ thấy đám người Lâm Phong và Tu Di cũng đều đã lao đến, Lâm Phong nói: "Đừng đi ra ngoài, bão cát ở đây vô cùng kỳ lạ, ta đã từng tận mắt nhìn thấy một con rắn khổng lồ vô cùng đáng sợ tiến vào bên trong bão cát, đợi bão cát qua đi thì cũng chỉ còn lại một đống xương cốt thôi."

Lâm Phong không nói thì còn không sao, hắn vừa nói như thế, trái lại Hàn Sâm càng thêm lo lắng cho Bảo Nhi hơn.

Mặc dù Bảo Nhi vô cùng lợi hại, nhưng mà trong lòng Hàn Sâm nàng cũng chỉ là một đứa trẻ con, giống như những bậc cha mẹ bình thường, cho dù con cái của mình có lớn như thế nào có giỏi giang như thế nào, trong mắt cha mẹ vĩnh viễn đều là đứa trẻ con cần phải bảo vệ.

"Các ngươi ở đây chờ ta, ta sẽ lập tức quay trở lại." Hàn Sâm nói xong cũng cắn răng chạy ra khỏi hang một lần nữa, đồng thời cũng triệu hồi Già Thiên Tán đi ra ngoài.

Nữ đầu bếp của Long tộc muốn ngăn cản Hàn Sâm, nhưng mà tốc độ của Hàn Sâm quá nhanh, nàng không thể nào kéo Hàn Sâm lại được.

Sau khi mở Già Thiên Tán ra, bão cát lập tức bị che đậy ở phía ngoài, khó có thể tấn công vào thân thể của Hàn Sâm nữa, nhưng mà ở phía ngoài Già Thiên Tán vẫn không thể nhìn thấy được gì hệt như trước đó, những hạt cát điên cuồng nhảy múa trên không trung cùng với gió mạnh, giống như vô số con rồng cát đang quanh quẩn trên bầu trời.

“Bảo Nhi…” Hàn Sâm vừa nâng ô lên vừa gọi Bảo Nhi, nhưng mà giọng nói của hắn vừa tiến vào trong bão cát đã ngay lập tức bị thổi tan rồi, cho dù có sử dụng sức mạnh của năng lực hệ âm cũng không có tác dụng, quả thật bão cát kia quá quỷ dị.

Trong lúc Hàn Sâm đang nhíu mày thì đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng lóe lên trong bão cát, thế mà Bảo Nhi lại chui ra từ trong bão cát, tiến vào trong phạm vi của Già Thiên Tán.

“Bảo Nhi, ngươi chạy linh tinh gì vậy hả? Không biết ở đây vô cùng nguy hiểm hay sao?” Hàn Sâm mừng rỡ ôm lấy Bảo Nhi, nhưng lại trách móc nàng hai câu.

“Cha, ngươi nhìn xem đây là cái gì? Đẹp quá đi.” Bảo Nhi ở trong lòng Hàn Sâm giơ bàn tay nhỏ bé mập mạp lên, lúc này Hàn Sâm mới nhìn thấy, hình như trong tay nàng xuất hiện thêm một thức mà trước giờ nàng chưa từng có.

Đó là một chiếc nhãn, mặt nhãn bằng vàng, trên đó có khảm một viên ngọc lục Bảo Thạch, trông giống như quả trứng của con chim bồ câu vậy, vô cùng lộng lẫy.

Nhìn vào hình dáng và kỹ thuật chế tạo của chiếc nhãn thì có lẽ là do nhân loại tạo ra, sinh vật của Tí Hộ Sở hiếm khi an nhàn thoải mái mà chế tạo ra một thứ lộng lẫy nhưng không thực tế như này.

“Bảo Nhi, chiếc nhãn đó tới từ đâu vậy? Có người gặp nạn ở chỗ này sao?” Hàn Sâm cầm lấy chiếc nhẫn nhìn về phía Bảo Nhi hỏi.

“Ta nhặt được ở bên kia, chỉ có một chiếc nhãn này thôi.” Bảo Nhi chỉ về một phương hướng.

Nhưng mà ở bên trong bão cát đen dữ dội vốn dĩ không thể nhìn thấy được bên đó có cái gì.

Đừng nói là bên kia có cái gì, bây giờ ngay cả phương hướng để quay trở lại Hàn Sâm cũng không còn nhìn thấy được nữa rồi.

“Quên đi, chúng ta về trong hang trước đã, cho dù có người gặp nạn thì dưới hoàn cảnh này chúng ta cũng không làm được gì đâu.” Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi về phía hang.

Chẳng qua Hàn Sâm cũng chỉ nhớ được phương hướng một cách đại khái, cũng may không bị đi sai đường, vẫn có thể an toàn trở lại vào bên trong hang.

Đám người Lâm Phong nhìn thấy Hàn Sâm trở lại thì cũng đều thở phào nhẹ nhõm, dù sao thật sự cũng có rất nhiều sinh vật chết đã chết ở trong bão cát.

Đám người Tu Di vừa mới tới cũng cảm thấy ổn rồi, Lâm Phong đã sống ở đây nhiều năm, biết rõ sự kinh khủng của bão cát, Hàn Sâm có thể trở lại đã khiến cho hắn vô cùng giật mình.

“Lâm Phong, ngươi có nhận ra thứ này không?” Hàn Sâm ném cái nhãn Bảo Nhi nhặt được qua cho Lâm Phong.

Lâm Phong đã sinh sống ở đây nhiều năm, nếu như xung quanh đây có người thì chắc chắn hắn cũng sẽ biết, có lẽ sẽ có khả năng nhìn ra chiếc nhẫn đó là đồ của ai.

Lâm Phong lấy được chiếc nhãn, chỉ nhìn thoáng qua thì mặt đã biến sắc, đột nhiên lập tức đứng bật dậy, gắt gao nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn mà hỏi: “Chiếc nhẫn này tới từ đâu?”

“Vừa rồi mới nhặt được ở trong sa mạc, ngươi biết nó thuộc về ai sao?” Hàn Sâm nhìn ra được hình như có chút gì đó không ổn.

“Đây là nhẫn của A Vụ, là bạn gái đầu tiên khi còn đi học của hắn tặng cho hắn, hắn vẫn luôn mang theo bên mình, chưa từng rời khỏi một chút nào.” Lâm Phong gắt gao nhìn chằm chằm bão cát ở phía ngoài, hàm răng đã sắp cắn chặt đến bật máu.

“Hắn và ngươi cùng đi ra ngoài sao? Tại sao lại không cùng đến đây tránh nạn?” Trong lòng Hàn Sâm cũng có chút hồi hộp.

“Hắn không đi ra ngoài cùng với ta, lẽ ra lúc này hắn phải đang ở bên trong Tí Hộ Sở mới đúng, nhưng mà sao nhãn của hắn lại ở đây chứ?” Vẻ mặt của Lâm Phong không ngừng dao động, ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào bão cát ở phía bên ngoài.

Còn không đợi cho Hàn Sâm kịp nói gì, Lâm Phong cũng đã nắm chặt chiếc nhẫn lao thẳng ra phía ngoài hang.

Nhưng mà vào lúc này, tiếng hát bên ngoài đột nhiên thay đổi, vốn dĩ không nghe được tiếng hát đó hát cái gì, bây giờ lại thay đổi thành một tiếng gọi.

“Hàn Sâm… Hàn Sâm…”

Hết chương 1595.

Chương 1596. Yêu Cơ Huyết Cốt

Sắc mặt của đám người Hàn Sâm đều có chút thay đổi, có lẽ bọn họ cũng chưa từng nghe nói tiếng hát ở trong bão cát có thể gọi tên ai,

nhưng mà bây giờ tất cả mọi người lại thật sự nghe được, âm thanh

kia đúng là đang gọi hai chữ “Hàn Sâm”.

Hàn Sâm giữ Lâm Phong lại: “Chuyện này có gì đó không đúng, chờ một chút.”

Nhưng Lâm Phong lại lắc đầu, kiên định nói: “Cho dù như thế nào thì chuyến này ta cũng phải đi, nếu không ta không thể yên lòng được.”

“Được rồi, ta đi cùng với ngươi một chuyến.” Hàn Sâm nhìn bão cát ở bên ngoài hang, bên tai vẫn còn có thể nghe được tiếng kêu ‘Hàn Sâm” kia, giống như một người phụ nữ ở rất xa đang gọi người yêu của mình một cách vô cùng oán hận.

“Dường như thứ ở ngoài kia đang nhắm vào ngươi, ngươi đừng đi ra ngoài, ta đã sống ở đây đã rất nhiều năm, vẫn còn có một số cách có thể đối phó với bão cát, các ngươi ở đây chờ ta.” Lâm Phong vừa nói xong thì muốn đi ra ngoài.

Lần này Hàn Sâm không còn giữ chặt Lâm Phong nữa, chỉ nói với Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh: “Tạm thời các ngươi ở đây, không được đi đâu cả, ta với Lâm Phong cùng với nhau đi ra ngoài xem xét một chút.”

“Thầy, hình như vật ở ngoài kia biết ngươi, nếu không thì để cho ta đi đi? Dù sao thì ta cũng là dị linh, cho dù chết đi cũng có thể sống lại được.” Tu Di nói.

“Không cần.” Hàn Sâm vừa nói xong thì cũng đã đi ra khỏi hang, mở bung Già Thiên Tán ở trong tay ra, đồng thời chặn lại bão cát và cũng che vào cho Lâm Phong.

Lâm Phong gật đầu với Hàn Sâm, không còn nói thêm lời thừa thãi nào nữa mà chỉ hỏi: “Ngươi phát hiện ra chiếc nhẫn này ở hướng nào?”

Bão cát ở bên ngoài thật sự quá lợi hại, vốn dĩ không nhìn thấy gì cũng không cảm nhận được gì cả, bây giờ nói ra vị trí cũng không còn tác dụng, chỉ có thể nhìn đại khái một hướng rồi đi tới, xem thử có thể phát hiện được điều gì đó hay không.

“Bảo Nhi, ngươi tìm được chiếc nhân ở đâu?” Hàn Sâm nhìn về phía Bảo Nhi.

Bảo Nhi uể oải gục lên trên vai Hàn Sâm rồi chỉ về một hướng.

Lúc đầu nàng nhìn thấy chiếc nhẫn vô cùng xinh đẹp nên mới nhặt về, nhưng mà xem ra không có cơ hội để cầm về rồi, thế nên cũng chẳng còn ý chí chiến đấu nữa.

Hàn Sâm và Lâm Phong cũng đều không nhịn được khẽ ngẩn người, bởi hướng mà Bảo Nhi chỉ lại chính là hướng mà tiếng kêu kia truyền đến.

“Đi thôi, chúng ta qua đó xem một chút.” Hàn Sâm che ô đi về phía trước.

Hai người cũng không nói gì mà chống lại bão cát đi về phía trước, càng đi về phía trước thì bão cát cũng lại càng kịch liệt hơn, áp lực trên †ay cũng càng lúc càng nặng nề hơn.

May là sức lực của hắn cực kỳ tốt, áp lực như vậy cũng không thể nào làm cho hắn dao động được.

Nhưng mà càng đi về phía trước thì âm thanh của tiếng gọi kia lại càng rõ ràng hơn, từng tiếng gọi "Hàn Sâm" làm cho người ta có chút sởn hết cả gai ốc.

Cứ thế đi tới, đột nhiên Lâm Phong đá phải một thứ gì đó, hắn vội vàng khom người xuống mò mẫm, lục lọi mấy cái thì lấy ra được một mũi †ên kim loại ở bên trong những hạt cát.

An"

"Là mũi tên của A Vụ, có ký hiệu của hắn ở phía trên." Sự lo lắng ở trong mắt Lâm Phong càng lúc càng dày đặc hơn.

"Tìm xa hơn ở phía trước thử xem, nói không chừng hắn đang ở phía trước, bị thứ gì đó vây lại rồi" Hàn Sâm nói.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, đi chưa được bao xa thì lại phát hiện ra một vài thứ linh tinh, thông qua phán đoán của Lâm Phong thì đều là đồ vật của Kinh Cực Vụ.

Mặc dù hắn vô cùng lo lắng, biết rõ có khả năng Kinh Cực Vụ lành ít dữ nhiều rồi, tuy nhiên lại chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, hy vọng Kinh Cực Vụ còn có thể cứu được.

Đột nhiên, bão cát mãnh liệt phía trước dần yếu lại, hình như có thể thấy được một số thứ rồi, không giống như vừa nãy đưa bàn tay ra mà không nhìn thấy được năm ngón tay.

Sau khi Hàn Sâm và Lâm Phong nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng ở phía trước thì đôi mắt lập tức đều đỏ bừng lên.

Ở phía trước có một bộ xương khổng lồ, cao khoảng hơn chục mét, thậm chí chiều dài còn có thể đạt tới mấy trăm mét, ngăn chặn được phần lớn bão cát vừa rồi, thế nên mới làm cho bão cát ở đây có vẻ yếu đi rất nhiều.

Nhưng mà ở phía trên bộ xương này, Hàn Sâm và Lâm Phong lại thấy được một bóng người, chính là Kinh Cực Vụ mà bọn họ đang muốn tìm kiếm.

Lúc này cả người Kinh Cực Vụ đã bị đóng đinh lên trên bộ xương cốt, dáng vẻ giống như Chúa Giê-su bị đóng đỉnh lên cây thập giá vậy, cánh †ay và hai chân của hắn đều đang chảy máu, dường như đôi mắt cũng bị đinh xuyên qua đóng lên trên bộ xương, đã chết đến mức không thể nào chết thêm được nữa rồi.

"A Vụ!" Lâm Phong nhìn chằm chằm vào Kinh Cực Vụ đang bị đóng đĩnh lên trên bộ xương, đôi mắt đã đỏ ngầu như máu, hai bàn tay nắm thật chặt lại thành quả đấm, móng tay cũng đã lõm vào trong da thịt.

Nhưng mà Lâm Phong lại không hề bước về phía trước một bước nào cả, hắn còn vươn cánh tay ra, ngăn cản Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn qua đó đưa thi thể xuống.

"Chỗ này có vấn đề, có người cố ý muốn dụ dỗ chúng ta qua đây." Lâm Phong gằn từng chữ, giọng nói có chút hơi run rẩy, cái đó không phải bởi vì sợ hãi mà vì đang cực kỳ tức giận.

"Ta biết, nhưng mà chúng ta chỉ xông vào thì mới có thể dụ được kẻ địch ra." Trong lòng Hàn Sâm vẫn còn vô cùng phẫn nộ giống như trước đó, nhìn một người cực kỳ quen thuộc chết thảm ở ngay trước mắt mình như thế, đây chắc chắc không phải là một trải nghiệm tốt đẹp gì.

"Có nắm chắc không?" Lâm Phong nhìn Hàn Sâm không chớp mắt rồi hỏi.

"Không có mấy ai ở bên trong Tí Hộ Sở thứ tư có thể giết được ta." Hàn Sâm trả lời.

"Được, vậy chúng ta đi, mang thi thể của A Vụ về."

Lâm Phong vừa nói xong thì lập tức kiên định bước nhanh về phía bộ xương.

Hàn Sâm giữ vững Già Thiên Tán đi bên cạnh Lâm Phong.

Cách bộ xương ở trong bão cát không xa lại có một nơi không bị bão cát xâm nhập vào, lúc này có hai người một nam một nữ đang đứng ở đó.

Người đàn ông kia cũng coi như là khá bình thường, là một người đàn ông trung niên nho nhã.

Nhưng mà người phụ nữ kia lại vô cùng đặc biệt, nửa người trên thì là phụ nữ, nhưng nửa người lại giống như một con rết, xem ra có vẻ là một bộ xương trắng nối tiếp với các móc xương mà tạo thành, rõ ràng là một loại dị sinh vật.

“Cắn câu rồi.” Trong mắt người phụ nữ hiện lên vẻ điên cuồng.

“Yêu Cơ Huyết Cốt, có chắc chắn sẽ giết được hắn không?” Người đàn ông nhìn người phụ nữ yêu ma kia rồi hỏi.

“Xin Thanh Nhã đại nhân hãy yên tâm, ta nhất định sẽ giết chết hắn vì xã trưởng đại nhân, chỗ này là sa mạc Phong Ga, là địa bàn của Yêu Cơ Huyết Cốt ta.” Yêu Cơ Huyết Cốt cười ha ha quái dị rồi nói: “Chỉ cần bọn họ chạm vào máu ở trên hình nộm xương cốt của ta thì bọn họ chắc chắn sẽ phải chết, cho dù có là Thần thì cũng không thể nào cứu nổi bọn họ.”

“Rất tốt, chỉ cần có thể giết chết Hàn Sâm, xã trưởng đại nhân sẽ không quên công lao của ngươi đâu.” Thanh Nhã thản nhiên nói, ánh mắt lại nhìn Hàn Sâm và Lâm Phong đang đến gần bộ xương.

Ánh mắt của Yêu Cơ Huyết Cốt lập tức sáng bừng lên, nàng vươn ra đầu lưỡi giống như con rắn liếm đôi môi, ánh mắt nhìn Hàn Sâm cứ như đang nhìn một người chết.

“Ngươi canh giữ giúp ta, ta kéo A Vụ xuống.” Lâm Phong vừa nói xong thì đã phóng vụt lên bộ xương, triệu hồi ra một thanh Thú Hồn kiếm chặt đứt

bộ xương ở phía sau Kinh Cực Vụ, ôm lấy thi thể rơi xuống của Kinh Cực Vụ.

Nhưng mà Lâm Phong chỉ vừa mới chạm vào thi thể của Kinh Cực Vụ, đột nhiên trong lúc đó, Kinh Cực Vụ lại trợn to hai mắt nhìn hắn, thân thể quái dị giống như một con rắn quấn lấy người Lâm Phong.

Sau đó hắn lập tức nhìn thấy một khúc xương đâm ra từ thịt ở bên trong thân thể của Kinh Cực Vụ, cứng rắn khóa thân thể của Lâm Phong vào bên trong bộ xương.

Thoạt nhìn hình như là thi thể của Kinh Cực Vụ, nhưng lúc này đã hoàn †oàn biến hình, giống như là một bộ xương người dính đầy máu thịt vậy.

Lâm Phong đã bị bộ xương khóa lại, thế nhưng không thể khống chế được chém một kiếm về phía Hàn Sâm, trong ánh mắt hai người đều lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

Hết chương 1596.

Chương 1597. Cứu người

Trong lòng Hàn Sâm bỗng nhiên vô cùng kinh ngạc, vừa né tránh sự †ấn công của Lâm Phong vừa lớn tiếng hỏi: “Lâm Phong, xảy ra chuyện gì thế hả?”

Đương nhiên Hàn Sâm biết Lâm Phong bị khống chế, nhưng mà hắn không biết thân thể của Lâm Phong bị khống chế hay cả suy nghĩ cũng bị kiểm soát, cho nên hắn mới hỏi như thế.

Lâm Phong vung kiếm trong tay liều mạng đuổi giết Hàn Sâm, trong miệng lại nói: “Thân thể của ta bị khống chế rồi, ngươi chạy mau đi.”

“Ta chém nó giúp ngươi.” Một tay Hàn Sâm cầm Già Thiên Tán chặn lại kiếm của Lâm Phong, tay còn lại hắn nắm chặt Thái A Kiếm, chém một nhát kiếm lên trên bộ xương đang khóa thân thể Lâm Phong lại.

“AI” Lâm Phong lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, làm cho Hàn Sâm lại càng hoảng sợ hơn.

Hắn rất có lòng tin với kiếm pháp của mình, cho dù kiếm pháp có tệ đến mức nào thì vẫn sẽ chính xác. Rõ ràng là Hàn Sâm chém một kiếm kia lên trên huyết cốt mà, làm sao Lâm Phong lại kêu gào thảm thiết rồi hộc máu ra như vậy chứ?

Hàn Sâm nhìn Huyết Cốt không bị tổn hại một chút nào, còn máu tươi ở trong miệng Lâm Phong thì đang chảy ra ròng ròng, hắn lập tức nhận thức được điều gì đó.

“Đi đi, hoặc là giết ta” Đương nhiên Lâm Phong cũng đã hiểu đang có chuyện gì xảy ra, hắn nghiến răng nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm không cam lòng lại chém hai nhát lên các vị trí khác nhau của Huyết Cốt, kết quả cũng đều giống vậy, chém lên trên thân thể của Huyết Cốt nhưng người bị thương đều sẽ là Lâm Phong.

Toàn bộ những tổn thương trên huyết cốt đều chuyển qua rồi trút hết lên trên người Lâm Phong đang bị nó khống chế.

Hàn Sâm lập không còn cách nào nữa, chỉ có thể dùng Già Thiên Tán và Thái A Kiếm ngăn lại sự tấn công của Lâm Phong trước đó rồi tính sau.

Hàn Sâm đã quen biết Lâm Phong được một thời gian rất dài, nhưng mà vẫn còn chưa có cơ hội thật sự đánh một trận nghiêm túc với Lâm Phong. Vậy nên hắn cũng không biết được nhiều về thực lực của Lâm Phong, chỉ biết Lâm Phong vô cùng lợi hại, nhưng mà cụ thể lợi hại đến mức độ nào thì Hàn Sâm cũng không biết.

Bây giờ Lâm Phong đã bị huyết cốt khống chế, nhưng mà kiếm pháp lại vẫn còn là kiếm pháp của chính mình, mặc dù chỉ là hạch gen Bảo Thạch, nhưng nếu phối hợp thêm với kiếm pháp thì ngay cả là Hàn Sâm cũng có hơi hoảng hốt một chút.

Kiếm pháp của Lâm Phong công chính và ôn hòa, không có quá nhiều thứ làm cho người ta phải ngạc nhiên, nghĩa là không thất thường thay đổi liên

tục so với Quỷ Kiếm Thuật, nhưng cũng không đơn giản giống như Thiên Tru, lại càng không có ý cảnh sâu xa như của Lục Đạo, mỗi một chiêu đều là một kiểu khác nhau, thoạt nhìn cũng có cảm giác rất bình thường, nhưng mà thứ kiếm pháp bình thường này lại làm cho người ta cảm thấy có một kiểu nguyên tắc nghiêm khắc không thể chê vào đâu được.

Nhìn kiếm pháp Lâm Phong, Hàn Sâm mới biết được "biến cái vô dụng thành cái thần kỳ" có nghĩa là gì.

Có lẽ chiêu thuật của hắn không phải là tốt nhất, cũng có rất thiếu sót, nhưng mà kiếm pháp dồn ép người ta như vậy, lại giống như một vị hoàng đế khiến cho người ta cảm thấy không thể nào vượt qua nổi.

Kiếm pháp của Hàn Sâm cũng rất tốt, nhưng mà nếu như chỉ bàn về kiếm pháp thì cũng khó có thể thắng được Lâm Phong, nhưng mà Hàn Sâm cũng không phải người chỉ chuyên tâm vào luyện kiếm, thế nên hắn vẫn còn rất nhiều cách để có thể trấn áp được Lâm Phong. Chỉ bằng năng lực để giành thắng lợi thì Lâm Phong không phải đối thủ của hắn.

Nếu như là kẻ địch, Hàn Sâm đã sớm chém hắn ở dưới kiếm của mình rồi, vấn đề là Lâm Phong không là kẻ thù, Hàn Sâm không thể giết chết hắn được, chỉ có thể liên tục ngăn cản, trái lại còn lâm vào trong tình thế không thuận lợi.

Vì để tránh làm tổn thương Lâm Phong, Hàn Sâm không thể không lùi bước, sau khi lùi mấy bước thì cũng đã lùi vào trong bão cát, trong chốc lát không thể nhìn thấy gì nữa rồi.

Kengl

Lâm Phong bị huyết cốt khống chế giống như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bão cát, trái lại càng thêm hung hãn, xuất quỷ nhập thần ở bên trong bão cát, không ngừng đột nhiên bước ra từ bên trong bão cát tấn công vào chỗ hiểm của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa chặn lại một kiếm của Lâm Phong, tuy nhiên lại phát hiện không biết từ lúc nào mà trong tay trái của Lâm Phong lại có thêm một thanh kiếm khác nữa, thanh kiếm đó lập tức đâm lên trên vai của Hàn Sâm, máu tươi bỗng nhiên chảy ra ròng ròng.

Hàn Sâm phản lại một kiếm, nhưng cuối cùng cũng không thể nào chém xuống được, Lâm Phong cũng đã biến mất ở bên trong bão cát.

Lâm Phong sử dụng một lúc cả hai kiếm lại càng thêm dũng mãnh, hơn nữa dưới sự bao phủ của bão cát hắn lần lượt đánh úp Hàn Sâm, Hàn Sâm chỉ có thể phòng ngự mà không thể nào đánh trả được nên khó tránh khỏi sẽ xuất hiện sơ hở, không bao lâu sau đã có càng nhiều vết thương trên người, máu tươi không ngừng chảy xuống.

“Giết ta đi!” Hai mắt Lâm Phong đỏ ngầu như máu, âm thành khàn khàn hô lên.

Nhưng mà làm sao Hàn Sâm có thể ra tay với hắn được chứ, hắn vừa ngăn cản thanh kiếm của Lâm Phong vừa nói: “Nghĩ thêm cách, nhất định sẽ có cách mà, ta không thể để cho ngươi chết một cách vô ích như vậy được.”

Mặc dù lời nói là như vậy, nhưng mà Hàn Sâm thật sự không có cách nào cả, giết cũng không giết được, mà trốn cũng không nhanh bằng

Lâm Phong di chuyển ở trong bão cát, dường như đã không còn con đường thứ hai có thể đi, chỉ trừ khi Lâm Phong bị giết chết.

Vết thương của Hàn Sâm càng ngày càng nhiều, máu tươi đã nhuộm khắp cơ thể hắn thành một người máu rồi, có thể cảm nhận được rất rõ sức mạnh

của hắn đang suy yếu dần, mất quá nhiều máu khiến cho thân hình của Hàn Sâm xuất hiện dấu hiệu đã chuẩn bị không còn chống đỡ được nữa.

Yêu Cơ Huyết Cốt nhìn thấy Lâm Phong và Hàn Sâm tự chém giết lẫn nhau ở trong bão cát thì cười quái dị nói: "Lúc đầu còn cho là cái tên Hàn Sâm kia không chạm phải hình nộm huyết cốt thì muốn giết hắn còn cần phải tốn thêm chút công sức, nhưng bây giờ nhìn lại thì việc đó đã không còn cần thiết nữa rồi, nhân loại đúng thật là một sinh vật kỳ lạ, vậy mà có thể vì người khác mà trơ mắt nhìn chính mình bị giết chết. Thật sự không thể nào hiểu nổi, nhưng mà ta lại rất thích cảm giác như vậy."

"Nhân loại vốn dĩ là sinh vật vô cùng ngu xuẩn, thường xuyên muốn làm những chuyện không có một chút ý nghĩa nào." Thanh Nhã thản nhiên nói.

Yêu Cơ Huyết Cốt đang muốn nói điều gì đó nhưng lại thấy thanh kiếm ở trong tay của Lâm Phong thế mà đã đâm xuyên qua trái tim của Hàn Sâm, Hàn Sâm đã ngã xuống mặt đất.

"Thanh Nhã đại nhân, đã giải quyết xong." Yêu Cơ Huyết Cốt hưng phấn nói với Thanh Nhã.

"Vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, nhân loại kia không đơn giản đâu." Thanh Nhã nhìn Hàn Sâm đã ngã ở trên mặt đất không còn sức sống nữa mà nói.

"Thanh Nhã đại nhân xin hãy yên tâm, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì." Yêu Cơ Huyết Cốt cũng vô cùng tự tin, nàng đi về phía Hàn Sâm và Lâm Phong.

Lâm Phong đang đứng ở trong bão cát, chỉ thấy bão cát ở bốn phía đột nhiên biến mất, sau đó nhìn thấy hai người một nam một nữ đi tới.

Chính xác mà nói thì có lẽ phải là ba người, nửa người dưới của người phụ nữ kia giống như một con rết, còn đang túm lấy một người không thể nào cử động được, thân thể người đó giống như đã hoàn toàn tê dại, mặc dù tỉnh táo, tuy nhiên ngay cả đôi môi và ánh mắt cũng vô cùng khó khăn để di chuyển, chính là Kinh Cực Vụ.

“Rốt cuộc các ngươi là ai?” Lâm Phong mở to hai mắt nhìn nhìn chằm chằm vào Thanh Nhã kêu lên, đương nhiên hắn cũng đã nhìn ra, Thanh Nhã mới là chủ nhân.

Yêu Cơ Huyết Cốt cũng đang ha ha cười một cách quái dị, Lâm Phong đã hoàn toàn không còn kiểm soát được chính mình nữa, lại giơ thanh kiếm ở trong tay lên đâm mấy nhát lên trên người Hàn Sâm đã bị cắt đứt mạng sống, làm cho hắn vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

“Thanh Nhã đại nhân, ngươi cũng đã thấy rồi đấy, nhân loại kia hoàn toàn đã chết rồi.” Yêu Cơ Huyết Cốt vừa nói xong thì lại ném Kinh Cực Vụ đã bị tê liệt lên trên mặt đất, móng vuốt giống như những lưỡi dao đâm về phía bên trên cơ thể của hắn: “Người này cũng đã không còn tác dụng nữa rồi.”

Móng vuốt của Yêu Cơ Huyết Cốt còn chưa đâm lên trên người của Kinh Cực Vụ thì đột nhiên lại nhìn thấy không gian vặn vẹo, dường như có một ánh sáng sắc bén lóe lên, những móng vuốt đâm về phía Kinh Cực Vụ đã bị chặt đứt, mà móng vuốt ở phía dưới Kinh Cực Vụ bị một cái tay kéo lên.

“Ngươi vẫn chưa chết?” Yêu Cơ Huyết Cốt trợn to đôi mắt nhìn người đang đỡ Kinh Cực Vụ, rõ ràng chính là Hàn Sâm đã chết lăn ở trên mặt đất.

Hết chương 1597.

Chương 1598. Chúng ta sẽ còn gặp lại

“Các ngươi đều đã đến đây rồi, ta cũng không cần chết nữa.“Hàn Sâm thản nhiên cười nói, một tay cầm dao cắt đứt, đồng thời dùng Động Huyền Khí Tràng kiểm tra thân thể Kinh Cực Vụ một chút, phát hiện hình như hắn đã bị trúng độc, may mắn tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng.

Yêu Cơ Huyết Cốt lập tức ý thức được mình bị đùa giỡn, hơn nữa còn bị đùa giỡn trước mặt Thanh Nhã đại nhân, nhất thời tức giận thét lên: “Giết

hắn, giết hắn cho ta.”

Nhưng Yêu Cơ Huyết Cốt thét lên vài tiếng, lại phát hiện Lâm Phong bị Khôi Lỗi Huyết Cốt khống hề không thể xông lên tấn công Hàn Sâm.

Huyết cốt đang trói buộc Lâm Phong không thể động đậy được, dường như nó muốn khống chế thân thể Lâm Phong tiến lên, nhưng Lâm Phong vẫn dậm chân tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Những tia sáng màu vàng phát ra từ trên người hắn, khiến Lâm Phong tựa như Kim Thân Phật Đà.

Bùm!

Thân thể Lâm Phong trực tiếp nổ tung ra, ánh sáng màu vàng còn khủng bố hơn cả bom hạt nhân, hóa thành một vầng mặt trời màu vàng khiến huyết cốt kia thiêu đứt vài đoạn.

Huyết cốt bị tàn phá trở lại bên cạnh Yêu Cơ Huyết Cốt, xương cốt gãy vài đoạn khiến Yêu Cơ Huyết Cốt phun ra một ngụm máu tươi.

Khôi Lỗi Huyết Cốt chính là hạch gen bản mệnh của nàng, hạch gen bị tổn thương cũng khiến nàng bị thương tích một chút.

Sau khi kim quang như mặt trời tan dân, Lâm Phong đi ra từ trong đó, thoạt nhìn vô cùng tiêu sái, không hề bị thương chút nào.

“Không thể… làm sao như vậy được… Yêu Cơ Huyết Cốt không thể tin được, hạch gen siêu cấp của mình lại không có khả năng khống chế một nhân loại chỉ có hạch gen Bảo Thạch, hơn nữa chính hạch gen của bản thân còn bị hư tổn.

Tuy rằng Khôi Lỗi Huyết Cốt chỉ bị thương nhẹ, nhưng cũng đủ khiến Yêu Cơ Huyết Cốt khó lòng chấp nhận.

“Đáng tiếc Phật Thể Vô Lượng của ta chỉ là cấp Bảo Thạch, nói chung cũng khó có thể chống lại hạch gen siêu cấp.” Lâm Phong thản nhiên nói, sắc mặt có chút nhợt nhạt.

“Ta sẽ giết ngươi!” Nhưng một câu nói nhẹ nhàng hời hợt của Lâm Phong lại Yêu Cơ Huyết Cốt bị chọc tức.

Khôi Lỗi Huyết Cốt trực tiếp phụ thể trên người nàng, biến thành Huyết Cốt Khải Giáp bảo vệ cơ thể nàng. Nàng gầm lên một tiếng, cuốn theo gió cát vô biên giống như một con quái long lao thẳng về Lâm Phong.

Cánh bướm sau lưng Hàn Sâm run rẩy, ma văn của Kiến Khát Máu Vương lóe ra ánh sáng kỳ dị, chốc lát đã xé tàn bão cát xông tới cùng với Yêu Cơ Huyết Cốt.

Còn chưa đợi Yêu Cơ Huyết Cốt nhào tới trước mặt Lâm Phong, Cát Liệt Đao đã chém thân thể nàng và áo giáp Huyết Hốt thành hai nửa.

“Săn giết sinh vật Thần siêu cấp Yêu Cơ Huyết Cốt, không đạt được thú hồn, hạch gen bị vỡ, máu thịt không ăn được, có thể thu thập tinh hoa gen sinh mệnh, hấp thu có thể ngẫu nhiên nhận được từ 0 đến 10 điểm Gen Thần siêu cấp.”

Hàn Sâm tiếc nuối liếm môi, tiếc nuối vì không thể đạt được thú hồn.

Nhưng Cát Liệt Đao trong tay Hàn Sâm vẫn không ngừng lại, lại hóa thành thể U Linh Trảm, xuyên qua không gian và thời gian xông thẳng về Thanh Nhã.

“Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau, lần sau ngươi đừng hòng may mắn như vậy, ít nhất cũng sẽ không có cơ hội gặp phải kẻ ngu xuẩn như vậy nữa.”Thanh Nhã nhìn Hàn Sâm mỉm cười nói.

Ai”

“Ngươi sẽ không có lần sau nữa đâu.” Hàn Sâm xuyên qua thời không giết chết Thanh Nhã, đao đã cắm thẳng vào cơ thể Thanh Nhã.

Nhưng Thanh Nhã vẫn nở nụ cười, thân hình chậm rãi phai nhạt, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Đao của Hàn Sâm giống như chém vào ảo ảnh, trực tiếp xuyên qua, cứ như không chạm vào được gì cả.

“Hắn ta là ai? “Lâm Phong nhìn bóng dáng của Thanh Nhã biến mất rồi hỏi.

“Ta chỉ biết hắn là Thanh Nhã người của Tân Lưu Xã” Hàn Sâm nhìn Kinh Cực Vụ vẫn không thể nhúc nhích, ngượng ngùng nói: “Bọn họ nhắm vào ta, lần này thật sự đã liên lụy đến các ngươi rồi.”

Lâm Phong khẽ lắc đầu, không nói năng gì, đi đến bên cạnh Kinh Cực Vụ, kiểm tra thân thể hắn, nhíu mày càng chặt.

“Hắn bị trúng độc rồi, hy vọng thuốc giải độc của Liên Minh sẽ có tác dụng.”

Bình thường thuốc giải độc của Liên Minh sẽ chuyên trị một loại độc †ố nào đó, nhưng độc tố trong Tí Hộ Sở hơi khác với độc tố của Liên Minh, có thể trị được hay không rất khó nói.

“Để Tiểu Ngân Ngân thử xem, biết đâu sẽ có chút tác dụng.” Hàn Sâm nói xong liền khiêng Kinh Cực Vụ đi về.

Sau khi Yêu Cơ Huyết Cốt bị giết, bão cát cũng dừng lại, Hàn Sâm thu lại tinh hoa gen sinh mệnh của Yêu Cơ Huyết Cốt, trong lòng cũng vô cùng vui mừng.

Mục đích lần này tới đây của hắn chính là tinh hoa gen sinh mệnh, tuy rằng vấp phải một chút khó khăn, nhưng có thể đạt được một khối tinh hoa gen sinh mệnh thì cũng coi như là khởi đầu thuận lợi rồi.

Đám Tiểu Ngân Ngân đều đã đi ra từ hang động, Hàn Sâm đặt Kinh Cực Vụ giống như cương thi trước mặt Tiểu Ngân Ngân, trực tiếp nói: “Tiểu Ngân Ngân, ngươi có thể loại bỏ độc tố trên người hắn không? Nếu như không được, có thể tạm thời giữ lại mạng của hắn cũng được.”

Tiểu Ngân Ngân không nói nhiều, một luồng lôi điện màu bạc bổ thẳng lên người Kinh Cực Vụ, dù cho Kinh Cực Vụ giống như cương thi cũng phải co giật phản ứng lại.

“Khí tức sinh mệnh của hắn đang hồi phục, năng lực lợi hại thật.” Lâm Phong nhìn Kinh Cực Vụ đang chuyển biến tốt, trong lòng mừng rỡ, không

khỏi khen Tiểu Ngân Ngân một câu, sau đó lại nhìn Hàn Sâm nói: “Tạm thời A Vụ không còn nguy hiểm nữa, ngươi cũng bị thương rất nặng, để cho nó chữa trị cho ngươi trước đi.”

Thấy Tiểu Ngân Ngân quay ra nhìn mình, Hàn Sâm vội vàng xua tay nói: “Không cần đâu, tự ta có thể chữa trị được.”

Tuy rằng năng lực trị liệu của Tiểu Ngân Ngân rất mạnh, nhưng cảm giác được nó trị liệu cũng không dễ chịu gì, Hàn Sâm thà bắt chước sức mạnh)của Thánh Tê từ từ hồi phục, dẫu sao thân thể của hắn cũng đủ mạnh, những vết thương này cũng không phải vấn đề lớn.

Lúc Lâm Phong và Hàn Sâm nhận ra trên bộ xương không phải là Kinh Cực Vụ, nhưng những thứ nhặt trên đường lại là thật, vì dụ dỗ Yêu Cơ Huyết Cốt đi ra nên bọn họ mới đánh một trận, Hàn Sâm khống chế phần bị thương của mình, cộng thêm sự phối hợp của Lâm Phong nên cũng không hề thật sự bị thương nặng.

Nhìn qua vị trí kiếm đâm vào giống như là vị trí hiểm, nhưng lại không hề đả thương đến nội tạng cùng xương cốt, chỉ là tổn thương xây xát ngoài da mà thôi.

“AI” Dưới sự trị liệu không ngừng nghỉ của Tiểu Ngân Ngân, rốt cuộc Kinh Cực Vụ đã có thể lên tiếng, tiếng đầu tiên chính là tiếng kêu đau đớn cực kỳ bi thảm, Hàn Sâm và Lâm Phong nghe thấy cũng cảm thấy rùng mình.

Để giúp Kinh Cực Vụ xử lý hoàn toàn độc tố, trị liệu của Tiểu Ngân Ngân vẫn phải tiếp tục, nhưng Kinh Cực Vụ hoàn toàn thanh tỉnh lại không hừ một tiếng nào, chỉ có gương mặt méo méo nhăn lại.

Sau khi độc tố của Kinh Cực Vụ hoàn toàn được loại bỏ, Lâm Phong và Kinh Cực Vụ cùng dẫn Hàn Sâm đến Tí Hộ Sở hiện tại của bọn họ.

Đó là một Tí Hộ Sở nhỏ trong sa mạc, đây chỉ là Tí Hộ Sở cấp nguyên thủy, không biết sau khi bị sinh vật gì đánh mà lại bỏ đi, hiện tại bên trong cũng chỉ có bọn họ ở đây.

Sau khi ở Tí Hộ Sở nghỉ ngơi hồi phục hai ngày, Hàn Sâm quyết định bắt đầu hành trình săn giết, có tình báo do Kinh Cực Vụ và Lâm Phong cung cấp, Hàn Sâm chọn một sinh vật Thần siêu cấp tên là "Ma Cổ Thú".

"Nhất định phải nhanh chóng tăng thực lực lên mới được, Tân Lưu Xã đã rục rịch, vẫn nên chủ động tấn công trước, không thể lúc nào cũng ở thế bị động được."Hàn Sâm hy vọng cha vợ của mình có thể nhanh chóng tra ra chỗ của xã trưởng Tân Lưu Xã, để hắn có thể trực tiếp nhổ bỏ Tân Lưu Xã, miễn trừ tai hoạ về sau.

Hết chương 1598.

Chương 1599. Đàn chuột cát

"Xã trưởng, kế hoạch thất bại, Yêu Cơ Huyết Cốt đã bị giết, đều do thuộc hạ tắc trách." Trong tổng bộ Tân Lưu Xã, Thanh Nhã đứng một bên cúi đầu nhận tội.

Tân Lưu Xã trưởng thản nhiên nói: "Ta đã biết chuyện của Yêu Cơ Huyết Cốt, việc này không liên quan đến ngươi, ngươi không cần phải chịu trách nhiệm cho sự ngu xuẩn của nàng ta."

Dừng một chút, xã trưởng Tân Lưu Xã lại nói với Thanh Nhã: "Ngươi đi một chuyến Vô Gian Thâm Uyên, dẫn vị kia đến chỗ Hàn Sâm, dựa vào thực lực của vị kia, chỉ cần không ngu xuẩn như Yêu Cơ Huyết Cốt thì hắn là có thể giết chết Hàn Sâm."

"Vị Vô Gian kia sẽ nguyện dốc sức vì chúng ta sao?" Thanh Nhã nhíu mày hỏi.

"Nó không có sự lựa chọn, ngươi mang theo thứ này, nó thấy tự khắc

sẽ hiểu." xã trưởng Tân Lưu Xã lấy ra một cái hộp đặt trước mặt Thanh Nhã.

“Rõ.” Thanh Nhã cũng không hỏi trong hộp là cái gì, chỉ cầm lấy hộp rồi rời khỏi phòng họp.

“Xã trưởng, giao việc hệ trọng này cho Thanh Nhã thì liệu có ổn không?” Sau khi Thanh Nhã rời đi, một nam tử Tu La tộc đi vào phòng họp, nhìn về phía Thanh Nhã rời đi nói.

“Ngoại trừ hắn ra,còn ai có năng lực dẫn được vị trong Vô Gian Thâm Uyên kia đến sa mạc Phong Ca chứ?” Xã trưởng Tân Lưu Xã bình tĩnh đáp.

Nam tử Tu La tộc nhíu mày nói: “Ta luôn cảm thấy tên Thanh Nhã này có vấn đề, thần thần bí bí, khiến người ta khó nhìn thấu tâm cơ của hắn.”

“Có vấn đề hay không không quan trọng, chỉ cần hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ ta giao phó, vậy là đủ rồi.” Xã trưởng Tân Lưu Xã đứng dậy nói: “Lo xong chuyện của ngươi đi, thời gian không còn nhiều đâu.”

Đám người Hàn Sâm và Lâm Phong xuất phát đi tới ốc đảo sa mạc - nơi ở của Ma Cổ Thú.

Dựa vào thông tin Lâm Phong được biết, Ma Cổ Thú vô cùng man rợ, hơn nữa có được sức mạnh hệ thời gian, được xem như là số một †rong những sinh vật Thần siêu cấp ở sa mạc lớn Phong Ca.

Hàn Sâm nhìn trúng sức mạnh hệ thời gian của nó, lỡ như có thể đạt được thú hồn hoặc hạch gen của nó, tác dụng đều sẽ rất lớn.

“Không ngờ rằng ở sa mạc lại có nhiều dị sinh vật như vậy?” Hàn Sâm mới đi được nửa ngày thì đã nhìn thấy phía trước xuất hiện một dòng sông đen.

Nhìn kỹ thì đó cũng không phải là dòng sông mà là một đàn chuột cát màu đen, không biết có bao nhiêu con, chen chúc lúc nhúc giống như một dòng sông chảy qua sa mạc.

“Chuột cát xem như là dị sinh vật bình thường nhất trong sa mạc lớn Phong Ca, về cơ bản ở khắp sa mạc lớn Phong Ca đều có thể nhìn thấy bóng dáng của chúng, nhưng xuất hiện cả đàn chuột cát như vậy là lần đầu tiên ta nhìn thấy.” Lâm Phong sửng sốt.

Kinh Cực Vụ nhìn đàn chuột cát, suy nghĩ một lát rồi nói: “Trước đây ta đã nhìn thấy một đàn chuột cát xuất hiện, đó là bởi vì chúng phải chạy trốn vì bị kẻ thù đuổi ra khỏi đường hầm ngầm dưới cát, nhưng những con chuột này lại không giống như vậy, dường như chúng đang tìm kiếm thứ gì đó.”

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng quét qua đám chuột cát kia, thử xem có thể nghe được suy nghĩ trong đầu chúng hay không.

Vốn Hàn Sâm còn tưởng rằng sẽ không thu được thông tin gì, đối với Bán Thần mà nói thì năng lực Động Huyền Khí Tràng này vô tác dụng, trừ khi là ý nghĩ của Bán Thần không ổn định thì hắn mới có thể nghe được một ít.

Ngoài dự liệu của Hàn Sâm, hắn còn thật sự nghe được một ít, ý nghĩ của những con chuột cát này rất chấn động, mãnh liệt đến mức giống như mỗi một con chuột cát đều đang gào thét.

“Trái cây… Trái cây…”

Hàn Sâm nghe được một lúc thì trực tiếp kết thúc năng lực của Động Huyền Khí Tràng, còn tiếp tục nghe nữa thì đầu hắn nổ tung mất, trong đầu đám chuột cát chỉ có vỏn vẹn hai chữ này.

“Trái cây? Là trái cây gì? Chẳng lẽ gần đó có thực vật gen cao cấp đã kết trái?” Hàn Sâm lòng khẽ rung động, lập tức nói với đám người Lâm Phong: “Ta đoán những con chuột cát này có mưu đồ, chúng ta đi theo xem, nói không chừng có thể thu hoạch được gì đó.”

Lâm Phong và Kinh Cực Vụ đều không có ý kiến, nữ đầu bếp Long tộc và Tu Di cũng vô cùng tò mò, mọi người bèn đi theo bầy chuột cát, muốn xem xem rốt cuộc đàn chuột cát này đang bày trò gì.

Đương nhiên tốc độ của đám người Hàn Sâm là nhanh hơn chuột cát

nhiều, bọn họ đi thẳng một lèo, rất nhanh đã đến phía trước đàn chuột cát, nhìn thấy một con chuột cát to không thua con trâu đực, thân thể

nó to không khác gì đá cẩm thạch, chính nó đang cầm đầu bầy chuột

cát.

“Sinh vật Thần siêu cấp!” Tu Di nhìn thấy Chuột Vương kinh ngạc hét lên.

Tất cả mọi người cũng đều giật mình giống như Tu Di, mặc dù số lượng của đàn chuột rất lớn, nhưng phần lớn chúng đều là cấp bình thường, chỉ có một vài con là cấp nguyên thuỷ, ngay cả cấp biến dị cũng rất hiếm, cấp Thần Huyết lại càng không.

Tự dưng hiện tại lại xuất hiện một con Chuột Vương siêu cấp, chuyện này cũng quá bất ngờ rồi.

Mặc dù nói trong một số đàn dị sinh vật cấp thấp cũng có khả năng sinh ra đột biến, xuất hiện một số con cường đại dị thường.

Nhưng loại đột biến này cũng có giới hạn nhất định, loại sinh vật cấp thấp như chuột cát, sau khi đột biến có thể xuất hiện sinh vật biến dị là rất hiếm, có thể xuất hiện sinh vật Thần Huyết đã có thể xem như là một kỳ tích, hiện tại còn xuất hiện một con Chuột Vương siêu cấp khiến đám người Hàn Sâm dự đoán chắc chắn có ẩn khuất gì đó.

Chuột Vương chỉ dẫn theo bầy chuột chạy về phía trước, cũng không hề có địch ý với những sinh vật khác, đám người Hàn Sâm đi theo Chuột Vương, trong lòng càng ngày càng tò mò.

Chắc chắn là tốc độ của Chuột Vương rất nhanh, nhưng nó cũng không tự mình chạy đi, luôn duy trì tốc độ chậm rãi tiến về phía trước, để bầy chuột có thể theo kịp nó, bầy chuột cát tiến theo Chuột Vương cũng không mệt mỏi, vẫn không ngừng bò như điên trên sa mạc.

Đàn chuột chạy đến nửa đêm, đột nhiên Hàn Sâm và mọi người phát hiện phía trước xuất hiện một dòng sông, dòng sông lần này là thật.

Một dòng sông giống như đai ngọc xuất hiện ở phía trước giữa nơi sa mạc mênh mông này, nhìn qua dòng sông kia rất kỳ lạ, bây giờ chính là khoảng thời gian tối nhất trong đêm, ánh trăng cũng mờ mờ ảo ảo, nhưng dòng sông kia lại loé lên ánh sáng, dòng chảy giống như không phải là nước mà là chất huỳnh quang.

Lòng sông chỉ rộng mấy mét, nhưng nước sông lại chảy rất siết, chảy siết như nước sông Hoàng Hà, nhưng chỉ một lát sau, đám người Hàn Sâm đã phát hiện cuối dòng sông lại khô cạn, nước ở đầu sông mà chảy đi rồi thì phía cuối sông cũng không còn chút nước nào để chảy tiếp nữa.

Chuột Vương gừ lên một tiếng, vội vàng đuổi theo nước sông đang chảy giống như là đang chạy theo dòng sông kia.

Đám người Hàn Sâm cũng cảm thấy ngạc nhiên, vội vàng đuổi theo Chuột Vương.

Chạy được một lúc thì Hàn Sâm lập tức cảm giác có chút gì đó không đúng, nơi dòng sông chảy qua,có rất nhiều cồn cát, vậy mà nước lại có thể tràn qua chỗ cao như vậy, điều này hoàn toàn bất hợp lý, nào có nước gì có chảy tràn lên chỗ cao như vậy được, hơn nữa còn có thể lướt qua cồn cát, cái này cũng quá kỳ lạ.

Nhưng Hàn Sâm đã dùng Động Huyền Khí Tràng quan sát nước sông trong một khoảng thời gian dài, cũng không phát hiện ra điểm gì khác thường, cảm giác giống như nước sông bình thường vậy.

Đám người chạy theo Chuột Vương mấy tiếng đồng hồ, đột nhiên phát hiện dòng sông huỳnh quang phía trước lập tức biến mất, chờ đến khi

đến nơi mới phát hiện, phía dưới lớp cát đá xuất hiện rất nhiều hố cát,

nước sông huỳnh quang đều chảy xuống hố cát

Những hố cát này chỉ lớn bằng nắm tay, đám người Hàn Sâm khẳng định không chui vào được, chỉ có thể dừng lại ở bên cạnh.

Hết chương 1599.

Chương 1600. Dòng sông huỳnh quang

Chuột Vương ngừng lại ngay bên cạnh hố cát, kêu vài tiếng với đàn chuột phía sau, nhất thời chỉ thấy bầy chuột cát chui vào trong hố cát.

Cũng không biết rốt cuộc hố cát lớn như thế nào, giống như là động không đáy, bao nhiêu chuột cát chui vào như vậy cũng không có chút phản ứng nào.

"Cái hốc bé tí ti như vậy thì ta cũng không thể chui xuống được." Kinh Cực Vụ nhìn những hố cát to bằng nắm tay kia lắc đầu.

Tu Di lại nói: "Chi bằng chúng ta đào hố cát ra, xem bên trong rốt cuộc có cái gì?"

Kinh Cực Vụ lắc đầu nói: "Nếu như có thể đào ra thì Chuột Vương cũng sẽ không ở lại bên ngoài, hơn nữa đào hố ra thì chúng ta chẳng được lợi ích gì."

Tu Di ngẫm lại cũng đúng, nếu có thể đào xuống thì làm gì có chuyện Chuột Vương siêu cấp chỉ có thể đứng ở đó mà không đi vào.

Bầy chuột cát vẫn còn đang chui vào hố cát, Lâm Phong nhìn con Chuột Vương rồi nói: "Các ngươi nói xem, liệu có phải con Chuột Vương bởi vì thứ bên trong hố cát nên mới có thể thăng lên siêu cấp hay không?"

Mắt Kinh Cực Vụ sáng lên: "Nếu thật sự là như vậy, vậy thì nó dẫn cả đàn tới đây, e là để cho con cháu của nó cũng có thể tiến hóa, nói cách khác, rất có thể phía dưới có bảo bối có thể làm cho nó tiến hóa."

"Đúng, chắc chắn là như vậy, chúng ta vẫn nên thử xem có thể đào cái hố này ra hay không" Tu Di lập tức năng nổ.

"Không cần phải rắc rối như vậy, tất cả các ngươi lên lưng của Tiểu Tinh Tinh hết đi." Hàn Sâm nhảy lên lưng của Tiểu Tinh Tỉnh rồi nói với đám người Tu Di.

Tuy rằng Lâm Phong và Kinh Cực Vụ không biết năng lực của Tiểu Tinh Tinh, nhưng cũng suy đoán Tiểu Tinh Tinh có năng lực đào hố các loại.

Tất cả mọi người đều đã ngồi trên lưng của Tiểu Tinh Tinh, chỉ thấy bên ngoài Tiểu Tinh Tinh phát ra ánh sáng, bao bọc toàn bộ Hàn Sâm cùng với mọi người, sau đó chui vào bên trong hố cát.

Lâm Phong và Kinh Cực Vụ còn tưởng rằng Tiểu Tinh Tinh có năng lực đào hố gì đó, kết quả lại vô cùng kinh ngạc, Tiểu Tinh Tinh lại trực tiếp xuyên qua lớp cát đá, giống như thuật xuyên tường vậy.

"Năng lực vượt qua vật chất?" Lâm Phong có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Tỉnh Tinh nói.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, thấy Hàn Sâm xác nhận, Lâm Phong và Kinh Cực Vụ càng thêm giật mình, năng lực này rất hiếm có, nó cũng vô cùng cường đại và phi thường.

'Từ chuyện Hàn Sâm giết chết Yêu Cơ Huyết Cốt, rồi sức mạnh lôi điện của Tiểu Ngân Ngân có thể giải độc và trị liệu, đến năng lực xuyên vật chất của Tiểu Tinh Tinh, những điều đủ khiến Lâm Phong và Kinh Cực Vụ thầm thán phục.

"Lão Hàn, quả thật ngươi chính là con cưng của Thượng Đế, cái gì tốt đều thuộc về ngươi, ngươi như này thì sau này bọn ta "lăn lộn" thế nào đây?" Kinh Cực Vụ cười nói.

Hàn Sâm cũng cười đáp: "Trong Tí Hộ Sở có rất nhiều thứ tốt, ta chỉ may mắn hơn chút thôi."

Lâm Phong và Kinh Cực Vụ cười trừ, đây cũng chỉ là "chút may mắn mà thôi", bọn họ không biết cái gì mới gọi là "một chút may mắn" đây.

Hố cát sâu thăm thẳm, xuyên qua mấy ngàn mét, những hố cát nhỏ kia mới hội tụ lại một chỗ, tạo thành một lối đá ngầm khổng lồ.

Hàn Sâm nhìn thấy nước sông huỳnh quang chảy về phía trước trong lối đá ngầm, đàn chuột cũng theo sau đuổi theo.

Bởi vì Chuột Vương không đi vào theo, chỉ có những con chuột cát bình thường này chạy theo dòng sông, rất nhiều chuột cát bình thường đều đã

không theo kịp tốc độ dòng chảy, nhưng vẫn miệt mài bò về phía trước, dù miệng sùi bọt mép tứ chỉ co giật vẫn kiên trì liều mạng bò về phía trước.

Đáng tiếc bọn chúng không thể theo kịp tốc độ dòng chảy, dù đám người Hàn Sâm nhìn thấy càng ngày càng nhiều chuột cát tụt bị lại phía sau, nhưng cũng không để ý đến, bọn họ đẩy nhanh tốc độ đuổi kịp dòng sông kia.

Lối đá ngầm chằng chịt như màng nhện, mà nơi dòng sông kia chảy qua đều không để lại bất kỳ dấu vết nào, nếu như không phải vẫn đi theo nó thì chắc chắn sẽ bị lạc trong lối đá ngầm.

Đám người Hàn Sâm chạy theo sông ngầm hơn bốn mươi tiếng, trên đường đi nhìn thấy càng ngày càng nhiều chuột cát tụt lại phía sau, chưa tới một phần trăm có thể đuổi kịp dòng chảy.

Nhưng cho dù là một phần trăm thì số lượng vẫn rất kinh khủng, ít nhất cũng có hơn vạn, trong đó đã số đều là chuột cát cấp biến dị, chỉ có một ít là cấp nguyên thủy.

Có thể đi theo đến bây giờ, chúng nó cũng có chút kiệt sức, rất nhiều chuột cát cấp nguyên thủy cũng sắp chạy không nổi, miệng phun ra toàn bọt trắng.

Đúng lúc này, dòng sông phía trước đột nhiên ngừng chảy, Hàn Sâm cùng đồng bọn cùng dừng bước, cũng không vội vàng đuổi theo.

Lối đá phía trước mở rộng ra tạo thành một không gian ngầm khổng lồ, sông huỳnh quang đều chảy vào trong nham động, hình thành một hồ nước ngầm, dừng ở đó không chảy nữa.

Đám người Hàn Sâm đi theo đàn chuột cát đi tới bên hồ nước, lập tức nhìn thấy ở trung tâm hồ nước có một hòn đảo nhỏ, trên đảo có một cái cây, trên cây kết Quả Thực giống như quả lê.

“Quả nhiên là có thứ tốt, không uổng công chúng ta tới tận đây.” Tu Di mừng rỡ muốn phi thân vượt qua hồ nước để đi tới đảo.

Hàn Sâm kéo Tu Di lại, lắc đầu nói: “Quan sát trước đã, nếu thật sự là bảo bối thì không dễ gì để người khác lấy đi.”

Chốc lát, những con chuột cát kia cũng đã lao xuống hồ nước, tranh nhau bơi về phía đảo giữa hồ, nhìn qua giống như muốn đi ăn những quả kia.

Đàn chuột cát nhảy xuống hồ cũng không xảy ra chuyện gì, mãi đến khi chúng bơi được một nửa đường thì lại đột nhiên giống như bị thứ gì đó dưới nước kéo lại, từng con chuột cát bị chìm xuống, trong nháy mắt đã biến mất ở trong hồ huỳnh quang.

Sắc mặt Hàn Sâm và mọi người đều bất ngờ không hiểu chuyện gì xảy ra, bởi vì bọn họ ở trên bờ nhìn một hồi lâu cũng không phát hiện ra rốt cuộc là có cái gì kéo chuột cát xuống.

Tuy rằng nước hồ huỳnh quang sáng, nhưng cũng không trong vắt, bởi vì sáng, cho nên trái lại lại còn khó có thể nhìn thấy bên trong có cái gì.

Từng con chuột cát chìm tõm xuống, giống như bị thủy quái kéo xuống vậy.

Nhưng bầy chuột cũng không ngừng lại, vẫn không màng sống chết quyết tâm bơi về hòn đảo giữa hồ hệt như cũ, có rất nhiều chuột cát bị kéo xuống, nhưng cũng có một vài con may mắn chậm rãi tới gần đảo giữa hồ.

“Không phải tất cả chuột cát đều bị nhấn chìm, cũng không hồ nước có vấn đề, mà là dưới hồ có một thứ gì đó.” Kinh Cực Vụ nhìn hồ nước suy đoán.

“Chúng ta bay qua hồ chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?” Tu Di nói.

“Có thể thử, nhưng mọi người phải chú ý an toàn.” Hàn Sâm khế gật đầu.

Mọi người thấy đã có chuột cát sắp bơi lên đảo giữa hồ, thế là không do dự đồng loạt bay lên, đều cố gắng bay ở vị trí cao.

Lúc đầu không có cảm giác gì, nhưng vừa bay được một nửa đường, Hàn Sâm đột nhiên cảm nhận được một nguồn sức mạnh đang kéo hắn xuống dưới hồ.

Nhưng khi Hàn Sâm nhìn xuống thì chẳng thấy cái gì cả, phía dưới hắn là một vùng trống rỗng.

Tùm! Tùm!

Hàn Sâm triệu hồi hạch gen Thần và thú hồn Kiến Khát Máu Vương ra, mạnh mẽ ngăn cản thế rơi xuống, nhưng lại thấy Long Nữ, Tu Di, Lâm

Phong và Kinh Cực Vụ đều đã rớt xuống hồ, hơn nữa còn đang nhanh

chóng chìm xuống.

Hết chương 1600.

Chương 1601. Cô bé Lọ Lem

"Tiểu Tinh Tinh, đến giúp ta." Hàn Sâm thấy Tiểu Ngân Ngân và Bảo Nhi ngồi trên lưng Tiểu Tinh Tinh bình yên vô sự không xảy ra chuyện gì, dường như Tiểu Tinh Tinh không bị ảnh hưởng bởi lực hút kia, hắn lập tức kêu to nhờ Tiểu Tinh Tinh đến hỗ trợ, đồng thời thu hồi sức mạnh, không đối kháng với lực hút kia nữa, thuận thế rơi xuống.

Tùm!

Hàn Sâm lao đầu xuống dưới hồ nước, chỉ cảm giác nước hồ huỳnh quang không hề lạnh, trái lại còn giống như suối nước nóng, khiến người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu thoải mái.

Nhưng lực hút cường đại kia lại khiến Hàn Sâm không có thời gian để cảm nhận cảm giác được ngâm mình trong suối nước nóng.

Sức mạnh toàn thân lại một lần nữa được khởi động để đối kháng với lực hút khủng bố kia, đồng thời tóm lấy Tu Di ở gần đó, dùng sức tung hắn lên không trung.

Tiểu Tinh Tinh xoay người trên không trung, dùng đuôi bắt lấy Tu Di, đỡ hắn lên lưng.

Hàn Sâm giống như giao long lặn xuống nước, bơi đến bên cạnh Lâm Phong và Cực Kinh Vụ đang chìm xuống, một tay ném bọn họ ra khỏi mặt nước.

Tiểu Tinh Tinh phối hợp nhanh chóng bay tới, đỡ được cả hai bọn họ.

Cuối cùng tìm được Long Nữ, sau khi đẩy nàng ra khỏi mặt nước, Hàn Sâm cũng chuẩn bị bay ra ngoài, nhưng lại cảm giác ở chân mình có thứ gì đó đang cuốn lấy, một lực kéo kịch liệt kéo hắn xuống phía dưới.

Hàn Sâm sử dụng sức mạnh của hạch gen Thần và thú hồn Kiến Khát Máu Vương, không ngờ lại không thể ngăn cản được lực kéo, lập tức bị kéo vào trong hồ.

“Cái cmn nó, thật sự có cái gì đó!” Hàn Sâm thầm kinh ngạc, hạch gen Thần phối hợp với ma văn của Kiến Khát Máu Vương, cộng thêm tố chất thân thể của Hàn Sâm, sức mạnh hiện tại của Hàn Sâm tuyệt đối không thua kém sinh vật Thần siêu cấp, thậm chí còn có thể mạnh hơn một chút.

Sức mạnh như vậy lại không phải là đối thủ của lực lượng dưới nước, lực lượng kia kéo Hàn Sâm không ngừng chìm xuống.

Hàn Sâm liều mạng đối kháng với lực lượng kia, nhưng không mấy tác dụng, Hàn Sâm muốn nhìn xuống dưới xem xem rốt cuộc là vật gì đang kéo hắn.

Nhưng phía dưới chỉ óng a óng ánh, Hàn Sâm chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Dù rằng Hàn Sâm cảm giác có thứ gì đó quấn lấy chân hắn, hắn cũng bất chấp tất cả, trực tiếp triệu hồi Cát Liệt Đao, một đao chém về phía chân mình.

Nhưng chém vài cái chả trúng cái gì, lực lượng kia vẫn quấn chặt lấy chân hắn, không có bất kỳ dấu hiệu buông lỏng.

Hàn Sâm kinh ngạc không tin được chuyện trước mắt, ngay cả sinh vật Thần siêu cấp mà Cát Liệt Đao cũng có thể dễ dàng chém chết, nếu thật sự có thứ gì đó cuốn lấy chân hắn, hẳn là đã bị chặt đứt rồi mới đúng.

Nhưng hiện tại hắn chả chém trúng cái gì, cảm giác chân bị quấn vẫn như cũ, điều này khiến hắn có chút rối não.

Hiện tại Hàn Sâm cũng không còn nhiều thời gian để suy nghĩ, lực hút kia càng ngày càng mãnh liệt, điên cuồng kéo hắn xuống phía dưới, Hàn Sâm cũng đã bị kéo xuống sâu trăm mét.

Hàn Sâm rốt cuộc không biết phía dưới có cái gì, nói không chừng phía dưới chính là một cái miệng quái máu me be bét đang chờ hắn, một giây sau sẽ nhai hắn thành mớ thịt vụn.

Cho nên Hàn Sâm không do dự nữa, trực tiếp biến thân thành trạng thái Đế Linh siêu cấp.

Hàn Sâm còn chưa tiến hành động tác tiếp theo thì đã cảm nhận được chân nhẹ bãng, lực lượng kia đã biến mất, hoàn toàn không cảm nhận được lực kéo kia.

Hàn Sâm cũng không suy nghĩ vì sao lực lượng kia đột nhiên biến mất, dùng hết khí lực xông lên trên, bởi vì không có lực kéo ngăn cản, Hàn Sâm thuận lợi lao ra khỏi mặt hồ.

Chỉ là lúc lao ra khỏi mặt hồ, Hàn Sâm đã giải trừ trạng thái Đế Linh siêu cấp không để cho đám người Tu Di nhìn thấy.

Thấy Hàn Sâm từ trong hồ lao ra, Tiểu Tinh Tinh hoan hô một tiếng rồi lập tức vọt tới, đỡ Hàn Sâm lên lưng.

“Ngươi đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao bây giờ mới thoát ra, ở dưới đó phát hiện được gì không?” Nữ đầu bếp Long tộc tò mò hỏi Hàn Sâm.

Hàn Sâm có thể cứu bọn họ lên, đương nhiên cũng có thể đưa bản thân lên, cho nên bọn họ không nghĩ đến trường hợp khác, chỉ cho rằng Hàn Sâm ở phía dưới có phát hiện gì.

Hàn Sâm cười khổ nói: “Chả có phát hiện gì, vừa rồi sau khi ta đẩy ngươi lên, đột nhiên có thứ gì đó quấn lấy chân ta, sức mạnh của ta cũng không ngăn cản được nên bị kéo xuống chìm, vất vả lắm mới thoát ra được.”

Mọi người nghe Hàn Sâm nói như vậy, không tự chủ được đều nhìn xuống chân hắn, vừa nhìn, tất cả mọi người lập tức ngây ra, ánh mắt đều trở nên kì quái.

“Lão Hàn, không ngờ ngươi còn có sở thích như vậy?” Kinh Cực Vụ nói với vẻ mặt cổ quái.

“Ngươi nói cái gì vậy?” Hàn Sâm ngẩn người ra, sau đó cúi xuống nhìn chân mình, vừa thấy hắn cũng đơ ra.

Không biết từ lúc nào, trên chân hắn có thêm một đôi giày, Hàn Sâm có thể khẳng định, đó tuyệt đối không phải là giày của hắn.

Trước khi tới sa mạc lớn Phong Ca, Hàn Sâm đã trực tiếp mặc vào áo giáp thú hồn, căn bản không có mang giày, hơn nữa hiện tại hắn còn đang mang áo giáp, phía trên có giày chiến liền thân, làm sao có thể còn có thể mang thêm giày chứ?

Nhưng bây giờ thật sự có một đôi giày trên chân trái của hắn, hơn nữa đó còn là giày cao gót của phụ nữ.

Đôi giày rất đẹp, không hề thua kém những thương hiệu nổi tiếng trong Liên Minh, thậm chí còn hơn một bậc, đi trên chân của Hàn Sâm, cũng khiến đôi chân to của Hàn Sâm trở nên thanh tú một chút.

Càng lạ hơn là đôi giày hoàn toàn là dùng thủy tinh chế thành, chính là một chiếc giày cao gót thuỷ tinh.

“Các ngươi phải tin ta, đây không phải giày của ta, ta cũng không phải Lọ Lem, ta đi thứ này làm gì?” Hàn Sâm vừa giải thích vừa nhấc chân lên, muốn cởi giày ra.

Nhưng chiếc giày thủy tinh kia lại giống như “bám rễ” ở trên chân hắn, dù Hàn Sâm ra sức kéo, chiếc giày chả nhúc nhích gì, căn bản là không tháo

xuống được.

“Ngươi còn nói đây không phải là giày của ngươi sao? Không phải giày của ngươi sao lại vừa như in thế này? Nàng Lọ Lem ơi, ngươi đừng giả vờ nữa, hãy trở về với hoàng tử và kết hôn đi.” Kinh Cực Vụ trêu ghẹo.

“Lọ Lem cái đầu nhà ngươi, ta muốn làm hoàng tử.” Hàn Sâm rút Cát Liệt Đao ra, chém một nhát vào giày thủy tinh.

Chỉ nghe một tiếng choang, Cát Liệt Đao bị bắn lên, mà trên đôi giày cao gót thủy tinh kia ngay cả một vết xước cũng không có.

Lúc này tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, Lâm Phong và Kinh Cực Vụ đều đã thấy Hàn Sâm dùng Cát Liệt Đao chém chết Yêu Cơ Huyết Cốt, đây chính là binh khí đáng sợ ngay cả sinh vật Thần siêu cấp cũng có thể xử lý.

Chỉ là chém một đôi giày, ngay cả vết xước cũng không có, cái này có chút đáng sợ, hiện tại đám người Lâm Phong đều lo lắng.

“Ngươi có cảm giác trên người có chỗ nào không ổn không?” Lâm Phong nhìn chằm chằm giày thủy tinh hỏi.

“Hiện tại cả người ta đều không đâu vào đâu.” Hàn Sâm buồn bực nói, chứ hắn không hề cảm thấy không ổn chỗ nào, chỉ muốn kêu oan mà thôi.

Chân đi giày thuỷ tinh cao gót cũng không khiến hắn có cảm giác lấn cấn khó chịu, giống như không mang giày vậy, thế nên trước đó hắn mới không phát hiện ra.

Hàn Sâm nghĩ tới cái gì đó, trong lòng bất giác hồi hộp, sắc mặt trở lên khó coi: “Vừa rồi lúc ở dưới nước, không phải là đôi giày thủy tinh này kéo ta xuống chứ.”

Hết chương 1601.

Chương 1602. Ba trái Quả Thực

Hàn Sâm cố gắng đến mấy cũng không thể cởi giày thủy tinh ra, đôi giày kia giống như mọc rễ trên chân hắn vậy, cố thế nào cũng không được.

Trong khoảng thời gian này, đã có một con chuột cát thành công vượt qua hồ huỳnh quang, bò được lên đảo giữa hồ.

Hòn đảo kia không lớn chỉ khoảng hai trăm mét vuông, giống như là một cái thiên thạch hình bánh bao rơi xuống hồ, trên đảo mọc lẻ loi một gốc cây.

Cây cũng không quá cao, không khác mấy cây lê bình thường, cũng chỉ cao mấy mét, nhưng không giống mấy cây lê sai trĩu quả thật, cũng không biết đã bị ai hái đi mất, hay là chỉ có nhiêu đây, trên cây chỉ có đúng ba quả lê.

Một quả màu xanh, một quả màu đỏ và một quả màu vàng.

Ba quả lê, mỗi quả một màu cùng kết trái trên một cây, vừa nhìn đã thấy sự khác biệt rõ rệt, thật khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Nếu quả lê màu xanh chưa chín, vậy quả lê màu đỏ và vàng, quả nào mới là quả chín?

“Chúng ta lên đảo trước rồi nói sau.” Hàn Sâm thấy đôi giày thủy tinh tạm thời không tháo ra được, bèn kêu Tiểu Tinh Tinh bay đến đảo giữa hồ.

Hắn không bối rối lắm, nếu biến thân thành Đế Linh siêu cấp thì sẽ ảnh hưởng đến chiếc giày này, căn bản không gấp gáp, vậy cứ từ từ rồi giải quyết cái giày cũng được.

Cùng lắm thì chặt chân, dựa vào thể chất của Hàn Sâm và năng lực trị liệu của Tiểu Ngân Ngân, rất nhanh có thể tái sinh chân hắn.

Khi Tiểu Tinh Tinh bay đến đảo thì đã chậm một bước, con chuột cát may mắn lên đảo giữa hồ trước, đã leo lên cây ăn quả, cắn quả màu vàng một miếng.

Quả lê không lớn lắm chỉ to bằng nắm tay, một miếng của chuột cát bằng luôn nửa quả lê, chỉ thấy phần còn lại của quả lê tươm nước ra, †oả vị thơm ngọt khắp không gian.

Chuột cát cắn được một miếng còn thòm thèm thêm miếng nữa, nhưng đột nhiên thân thể nó cứng đờ, giống như hoá đá, từ trên cành cây rơi xuống.

Đám người Hàn Sâm hạ xuống đảo giữa hồ vô cùng kinh ngạc, nhìn thấy chuột cát bèn không dám đi lên nữa.

Chuột cát rơi xuống đất, thân thể lộ ra một tia vàng, lông màu xám đen, lúc này giống như nhuộm màu, lập tức biến thành màu vàng kim.

Nếu như chưa chứng kiến những cảnh tượng vừa rồi thì còn tưởng là một bức tượng điêu khắc bằng vàng.

Theo ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ thân thể chuột cát, màu vàng cũng càng thêm tinh thuần, ngược lại, khí tức sinh mệnh bên trong thân thể chuột cát càng ngày càng yếu.

Chỉ chốc lát sau, chuột cát không còn cơ hội sống sót, ánh sáng rực rỡ cũng chấm dứt, triệt để trở thành một tác phẩm điêu khắc.

Đám người Hàn Sâm đờ đãn nhìn nhau, trong lúc nhất thời ai nấy đều ngẩn ra, Tu Di hào hứng với Quả Thực nhất cũng không dám hành động ho he gì.

“Xem ra Quả Thực kia không phải cứ ăn là có lợi, có lẽ lúc trước Chuột Vương là ăn một quả có lợi cho thân thể nên mới có thể biến thành dáng vẻ kia, con chuột cát này không may mắn như vậy, dường như nó đã đưa ra sự lựa chọn sai lầm.” Tu Di nhìn hai quả lê còn lại nói.

“Các ngươi ai có thể phân biệt ra hai quả còn lại quả nào tốt quả nào hại không?” Lâm Phong hỏi mọi người.

“Long Nữ, ngươi đối với mấy thứ này hiểu rõ nhất, có thể nhìn ra không?” hỏi nữ đầu bếp Long tộc, Hàn sâm nhìn không ra sự khác biệt giữa ba quả thật này.

Ba quả thật đều có sức sống bừng bừng, không hề có điểm khác thường, Hàn Sâm không phát hiện ra điểm tốt xấu.

Nữ đầu bếp Long tộc khẽ lắc đầu: “Chưa từng thấy qua loại quả này, hơn nữa theo quan sát của ta, hẳn là ba quả này đều không có vấn đề gì, nhưng

không biết vì cái gì, chuột cát ăn nó lại có biến hóa như vậy.

Ngay cả nữ đầu bếp Long tộc kinh nghiệm phong phú cũng không phân biệt được thì Lâm Phong và Kinh Cực Vụ cũng phải bó tay.

Bảo vật ở ngay trước mắt, đám người Hàn Sâm ai cũng không dám lại gần hái xuống, tất cả đều đứng hình.

Hàn Sâm định đi xung quanh đảo muốn xem xem có phát hiện mới gì hay không, bởi vì chân trái đang mang giày thủy tinh, lúc ở dưới nước thì không có cảm giác gì nhưng hiện tại trên mặt đất cứ bước cao bước thấp, rất không thuận tiện.

Lâm Phong và Kinh Cực Vụ cũng có suy nghĩ giống Hàn Sâm, cùng đều lòng vòng quanh đảo, cuối cùng cũng có chút phát hiện.

Bọn họ đi quanh gốc cây một vòng thì phát hiện ở phía bên kia của cây có khắc một hàng chữ, hơn nữa còn là văn tự cổ xưa của nhân loại.

“Những mong đáy mắt không ly hận, chẳng biết nhân gian có bạc đầu.” Lâm Phong đọc được câu này, hiển nhiên có chút hiểu biết về cổ văn.

“Có vẻ những chữ này đã khắc từ rất lâu, nét khắc đã thành vết sẹo trên thân cây, chữ được khắc như đã trở thành một bộ phận của cây, đáng tiếc chúng ta không biết được chu kỳ sinh trưởng của cây này, nếu không có thể phán đoán ra, người điêu khắc chữ đến nơi này từ lúc nào.” Kinh Cực Vụ nhíu mày nói.

“Không biết là vị Bán Thần nào trong nhân loại, vậy mà đã đi tới nơi này sớm như vậy, không biết hắn có ăn trái này không.” Lâm Phong trầm ngâm.

Lâm Phong và Kinh Cực Vụ đều cho rằng những chữ kia là do Bán Thần nhân loại để lại, tuy rằng Hàn Sâm cũng cảm thấy rất có thể, nhưng lại không có cách nào xác định được như bọn họ.

Sau khi trải qua nhiều chuyện, Hàn Sâm phát hiện hình như không chỉ có mình nhân loại có thể sử dụng văn tự cổ nhân loại.

“Hẳn là người để lại chữ này một nữ nhân” Long Nữ đột nhiên tiếp lời. “Tại sao?” Mấy người Hàn Sâm đều nhìn về phía Long Nữ, không biết nàng phán đoán ra như thế nào.

Bởi vì vết khắc đã đóng vảy cho nên khiến nét chữ có một chút thay đổi, tuy rằng bút tích vẫn còn, nhưng bút tích kia vô cùng ngay ngắn, khó nhận ra nắn nót nhẹ nhàng hay là dứt khoát, khó có thể phân biệt là nam hay nữ khắc.

“Trực giác của phái nữ.” Long Nữ nghiêm túc nói.

Hàn Sâm nhất thời dở khóc dở cười, trực giác của phái nữ làm sao có thể chính xác được, huống chỉ Long nữ không phải là phụ nữ, mà là một nữ dị linh.

Bất kể nét chữ này do ai viết, đối với đám người Hàn Sâm đều không giúp được gì, đám người Hàn Sâm lại cẩn thận tìm kiếm một lần nữa, không hề phát hiện ra gì khác.

Những con chuột cát kia còn đang liều mạng bơi về phía đảo giữa hồ, hơn vạn con chuột cát thì phần lớn đều đã bị kéo xuống đáy hồ, hiện tại còn lại hơn mười con còn đang giãy dụa bơi tới, hơn nữa còn có vài con đang chìm xuống hồ, có con chuột cát nào bò lên được bờ không thật sự rất khó nói.

Mọi người mặt mày còn đang ủ rũ thì Bảo Nhi đã trèo lên cây, trực tiếp hái xuống một trái cây màu xanh rồi cắn một miếng.

Hàn Sâm nhìn thấy thì kinh hồn bạt vía, tuy hắn biết rằng bản thân Bảo Nhi rất kỳ lạ, nhưng vẫn không khỏi lo lắng, dù sao đối mặt với vật không biết, ai cũng không thể cam đoan trăm phần trăm không có vấn đề.

Bảo Nhi cắn ba phát là ăn sạch bách quả lê màu xanh, quả đó nhìn

giống quả lê nhưng lại không có hạt, toàn bộ đều bị Bảo Nhi nuốt sạch.

Bảo Nhi liếm mép, dường như có chút chưa thỏa mãn, nhưng lại thấy trên người nàng đột nhiên phát ra ánh sáng màu xanh, ngã thẳng từ trên cây xuống, khiến Hàn Sâm lo lắng biến sắc.

Hết chương 1602.

Chương 1603. Ngàn cân treo sợi tóc

Hàn Sâm nhanh chóng xông tới đỡ lấy Bảo Nhi, trong lòng vô cùng lo lắng sốt ruột.

Lúc này thân thể bụ bẫm của Bảo Nhi lại cứng rắn như khúc gỗ, không chỉ có cảm giác chạm vào không giống bình thường, trên thực tế thân thể Bảo Nhi cũng dần dần hóa thành gỗ, tựa như một con búp bê điêu khắc bằng gõ.

"Bảo Nhi!" Hàn Sâm sốt ruột, kêu lên hai tiếng nhưng Bảo Nhi không hề có phản ứng, ánh sáng xanh trên người nàng càng ngày càng mạnh, thân thể nàng cũng hoá gỗ càng nhanh, cơ hội sống sót càng ngày càng ít.

Hàn Sâm thật sự hoảng hốt, Bảo Nhi đi theo hắn đã lâu, lâu đến nỗi đã làm cho Hàn Sâm quen với sự tồn tại của nàng, ngay cả con trai ruột Tiểu Hoa cũng không ở bên hắn lâu như Bảo Nhi, Bảo Nhi không khác gì con đẻ của hắn.

Hiện tại Bảo Nhi đột nhiên xảy ra chuyện, cho dù là người có ý chí kiên định mạnh mẽ thì Hàn Sâm cũng không tránh khỏi lo lắng hoảng hốt.

Tiểu Ngân Ngân nhanh chóng phản ứng lại, một đạo lôi điện ngân sắc đánh thẳng vào trên người Bảo Nhị, lôi điện dòng như thủy ngân xâm nhập vào trong thân thể Bảo Nhi, giúp nàng kéo dài sự sống.

Thế nhưng chỉ mới hồi phục lại một chút thì lại bắt đầu giảm xuống.

"Tiểu Ngân Ngân, cứu nàng đi." Hàn Sâm vội vàng nói với Tiểu Ngân Ngân.

Tiểu Ngân Ngân đi tới bên Bảo Nhị, lôi điện ngân sắc trên thân thể Bảo Nhi phóng đại, hóa thành thể Thập Vĩ Hồ Lôi Điện, Thập Vĩ Hồ Lôi Điện không ngừng di chuyển, từng đạo lôi quang ngân sắc kích trên người Bảo

Nhi, sức mạnh trị liệu cường đại kia cũng chỉ đủ để kéo dài sự số cho Bảo Nhi.

Bản thân Hàn Sâm cũng mô phỏng sức mạnh lôi điện của Tiểu Ngân Ngân kích lên người Bảo Nhị, chỉ là sức mạnh hắn mô phỏng không bằng sức mạnh của Tiểu Ngân Ngân nên không có nhiều tác dụng, nhưng có vẫn còn hơn không.

Bây giờ Hàn Sâm không còn cách nào khác, chỉ có thể cố gắng hết Sức.

Nhưng cho dù có như vậy thì sinh cơ của Bảo Nhi vẫn vô cùng yếu ớt, giằng co khoảng nửa tiếng, Bảo Nhi giống như có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Ánh mắt Tiểu Ngân Ngân lộ ra vẻ khác thường, nhìn thấy Hàn Sâm đang lo lắng, dường như nó đã hạ quyết tâm, há mồm nhổ ra một viên †inh cầu quấn quanh lôi điện ngân sắc.

Sau khi Tiểu Ngân Ngân nhổ ra viên tinh cầu lôi điện kia thì lập tức liền bay về phía Bảo Nhi, đặt tinh cầu lên trán Bảo Nhi, từng dòng sức mạnh lôi điện giống như tơ tằm tuôn ra trực tiếp thẩm thấu vào thân thể Bảo Nhi.

Sau khi nôn ra tinh cầu lôi điện, Tiểu Ngân Ngân cũng thoát khỏi trạng thái Thập Vĩ Hồ Lôi Điện, dáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

Tinh cầu lôi điện không ngừng truyền sức mạnh lôi điện để bảo vệ sự sống của Bảo Nhi, nhưng cùng với lôi điện từ bên trong tinh cầu lôi điện được truyền ra thì tinh cầu lôi điện cũng càng ngày càng bé lại, hoá ra sức mạnh của tinh cầu lôi điện không thể tái sinh.

Tinh cầu lôi điện không ngừng thu nhỏ lại, có thể thấy rõ tinh cầu đang bằng nắm tay dần thu nhỏ lại bằng quả trứng gà, rồi bằng của bóng bàn, cuối cùng chỉ bằng kích thước của móng tay, rốt cuộc ánh sáng xanh trên người Bảo Nhi cũng biến mất.

Thân thể đã hóa gỗ cũng dần dần khôi phục, chỉ một lát sau đã trở lại bình thường bằng xương bằng thịt, tựa như đã ngủ một giấc rất ngon, Bảo Nhi còn vươn vai một cái.

“Sau này không cho phép ăn linh tinh nữa, nếu không về sau không ai cứu nổi ngươi đâu.” Hàn Sâm kiểm tra thân thể Bảo Nhi, xác nhận thân thể của nàng đã khôi phục bình thường, mới tức giận mắng nàng một cái.

Bảo Nhi cúi đầu không dám ho he, Hàn Sâm không để ý tới nàng nữa, đi đến bên cạnh Tiểu Ngân Ngân, vuốt ve đầu Tiểu Ngân Ngân, tinh cầu lôi điện kia đối với nàng rất quan trọng, cuối cùng chỉ còn lại bằng cái móng tay, khiến Hàn Sâm cảm thấy sinh cơ của nó bị suy giảm đáng kể, dường như ngay cả những con chuột cát kia cũng không bằng.

Ôm lấy Tiểu Ngân Ngân yếu ớt vào lòng, Hàn Sâm cũng xót xa, thời gian Tiểu Ngân Ngân đi theo hắn còn lâu hơn cả Bảo Nhị, sự coi trọng của Hàn Sâm đối với nó tuyệt đối không thua kém Bảo Nhi.

Cũng may hiện tại Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân đều không có việc gì, thiếu một trong hai đứa,đều sẽ khiến Hàn Sâm khó lòng chấp nhận.

Thấy Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân đều không có việc gì, đám người Lâm Phong đều thở phào nhẹ nhõm.

Kinh Cực Vụ nhìn một nửa trái còn lại trên cây nói: “Ta đại khái đoán được, rất có thể Quả Thực trên cây này có được sức mạnh ngũ hành như kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Chuột cát thuộc hệ thổ, Chuột Vương kia hẳn là đã ăn một quả thật hệ thổ nên may mắn không chết, ngược lại còn tiến hoá. Con chuột cát vừa rồi ăn phải quả thật hệ kim, xung khắc với hệ của nó, cho nên bị hoá kim. Quả mà Bảo Nhi ăn hẳn là quả thật hệ mộc, dựa theo giả thuyết này, quả còn lại hẳn lầ thuộc hệ hoả. Nếu như những quả này thật sự tương ứng với ngũ hành, như vậy hẳn là còn có một quả thật hệ thuỷ đã bị sinh vật khác ăn hết, rất có thể chính là người để lại chữ trên cây.”

“Rất có thể.” Lâm Phong hoàn toàn đồng ý với suy luận của Kinh Cực Vụ.

“Nếu như quả còn lại thuộc hệ hoả, vậy thì chỉ đối với người hệ hoả mới hữu dụng, trong chúng ta có ai thuộc hệ hoả không?” Tu Di có chút thất vọng nói, hắn không mang hệ hoả.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng nữ đầu bếp Long tộc nói: “Nếu như không có, vậy ta sẽ đi hái Quả Thực này.”

“Ngươi hệ hoả à?” Hàn Sâm không biết nữ đầu bếp Long tộc rốt cuộc là mang hệ gì, nhưng nhìn năng lực của nàng, quả thật có bộ phận vận dụng đến lửa, nên hoàn toàn có khả năng.

Nữ đầu bếp Long tộc gật đầu lại lắc đầu: “Không phải hoàn toàn, nhưng ta cũng sẽ không tự mình đi ăn nó, nếu thật sự giống như lời của Kinh Cực Vụ, loại quả thật này hẳn là có thể xem như nguyên liệu nấu ăn đỉnh cấp, ta có thể nghĩ cách nấu nó, nếu như có thể thành công, nói không chừng ta có thể thăng lên siêu cấp.”

Hàn Sâm nghe nữ đầu bếp Long tộc nói như vậy cũng không có ý kiến gì.

Món ăn nữ đầu bếp Long tộc nấu ra, bản thân nàng không cần, cái nàng cần chính là quá trình nấu nướng kia, nếu thật sự nàng nấu thành công thì sẽ để người khác ăn.

Đám người Lâm Phong cũng không có ý kiến gì, bọn họ đều không thuộc hệ hoả, hơn nữa cùng nhờ Hàn Sâm mới có thể đi tới nơi này, cho nên cũng không tính toán chuyện chia chát Quả Thự.

Long Nữ thấy tất cả mọi người không có ý kiến, thế là triệu hồi ra một cái kéo và một cái nồi, trực tiếp cắt Quả Thực màu đỏ cùng nửa Quả Thực màu vàng ra rồi bỏ vào nồi.

“Chờ ta xử lý thành công, đến lúc đó sẽ chia sẻ với các ngươi.” Nữ đầu bếp Long tộc vui mừng nói.

Cuối cùng không có con chuột cát kia lên nữa, đám người Hàn Sâm cũng không phát hiện thêm được gì ở xung quanh, thế là để Tiểu Tinh Tinh dẫn bọn họ rời khỏi hang đá ngầm.

Bởi vì đường trở về quá phức tạp, Tiểu Tinh Tinh trực tiếp xông thẳng lên, xuyên qua đất đá trùng trùng điệp điệp trở về mặt đất.

Hàn Sâm quan sát bốn phía, thấy nơi này còn nằm trong sa mạc lớn

Phong Ca, đang chuẩn bị để Lâm Phong và Kinh Cực Vụ xác định lấy một ví trị, trước tiên về Tí Hộ Sở rồi nói sau.

Giày thủy tinh vẫn luôn ở trên chân Hàn Sâm, đây luôn là một mối lo,

Hàn Sâm chuẩn bị trở về tìm một chỗ không có người, nghĩ cách cởi giày thủy tinh ra.

Nhưng ai ngờ được Hàn Sâm mới từ trên lưng Tiểu Tinh Tinh bước xuống thì lập tức cảm giác chân trái không khống chế được bước ra ngoài.

Hết chương 1603.

Chương 1604. Căn bản không dừng lại được

Hàn Sâm giống như mũi tên bắn ra ngoài, tốc độ nhanh kinh khủng, trong chớp mắt đã bỏ lại đám người Lâm Phong ở phía sau.

Hàn Sâm cảm giác chân trái không còn thuộc về hắn nữa, cái chân này nó chạy như điên, đồng thời cũng kéo theo chân còn lại và cả cơ thể hắn phải chạy theo, mặc cho Hàn Sâm cố gắng khống chế như thế nào cũng không có cách nào dừng lại, thậm chí ngay cả phương hướng và tốc độ cũng không thể thay đổi.

Dường như chiếc giày thuỷ tỉnh này có sinh mệnh, đạp cát vàng chạy về phía trước.

“Không xong rồi, hình như Lão Hàn đã bị đôi giày kia khống chế.” Lâm Phong phản ứng đầu tiên, vội vàng đuổi theo Hàn Sâm.

Đám người Tiểu Tinh Tỉnh cũng cùng nhau đuổi theo, nhưng Hàn Sâm chạy nhanh quá, đám người Lâm Phong đuổi không kịp, chỉ có Tiểu Tinh Tinh có thể miễn cưỡng đuổi theo kịp.

Tiểu Tinh Tinh nghiêng người, đi tới bên đám người Long Nữ, để mọi người ngồi trên lưng rồi mới tăng tốc đuổi theo Hàn Sâm.

“Lão Hàn, ngươi có ổn không?” Lâm Phong ở phía sau hô to, muốn xác định Hàn Sâm có còn ý thức không.

“Chân của ta không thể khống chế được, là đôi giày thủy tinh kia đang giở trò.” Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

Nghe Hàn Sâm trả lời, Lâm Phong yên tâm một chút, ý thức của hắn vẫn còn tốt, nếu ngay cả ý thức cũng bị khống chế, vậy thì thật sự phiền toái.

“Toang rồi!” Kinh Cực Vụ lại đột nhiên kêu to lên, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Cái gì toang cơ? Ngươi biết lai lịch của cái giày thuỷ tinh à?” Tu Di xoắn xuýt hỏi.

“Ta không biết đôi giày thủy tinh kia từ đâu ra, nhưng Hàn Sâm còn tiếp tục chạy về phía trước thì có thể tiến vào Lưu Sa Cốc.” Kinh Cực Vụ chỉ về phía trước nói.

Lâm Phong nghe được cái tên Lưu Sa Cốc cũng thay đổi sắc mặt: “Chúng ta phải nhanh nghĩ cách ngăn Hàn Sâm lại, không thể để hắn tiến vào Lưu Sa Cốc.”

“Trong Lưu Sa Cốc có cái gì?” Tu Di hỏi, đương nhiên hắn biết lưu sa bình thường không có nguy hiểm gì đối với Hàn Sâm, Lâm Phong và Kinh Cực Vụ khẩn trương như vậy, nhất định trong Lưu Sa Cốc kia có cái gì đó.

“Hắc Giác Li Long, một trong những thế lực khủng bố nhất ở sa mạc lớn Phong Ca, nếu không có sự cho phép của nó, sinh vật tiến vào Lưu Sa Cốc đều phải chết, trước nay chưa từng có ngoại lệ, bọn ta nghĩ đó có thể là một sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo.” Lâm Phong nói.

“Vậy các ngươi còn chần chừ gì nữa? Nghĩ cách giúp ta dừng lại đi.” Hàn Sâm nghe xong nhất thời sốt ruột, hắn chưa là thế lực vô địch, chiến đấu với sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo vẫn còn hơi sớm, huống chỉ hiện tại hắn không có cách nào khống chế chân mình.

“Ta có biện pháp.” Tu Di giống như là nghĩ tới cái gì đó, rút kiếm của mình ra, hướng về phía trước cuống cuồng chém xuống.

Một đường kiếm quang xẹt qua đỉnh đầu Hàn Sâm, chém sa mạc phía trước ra một rãnh sâu, Hàn Sâm nhất thời chạy thẳng vào rãnh sâu đó.

Do sức mạnh khống chế của Tu Di, đến cuối rãnh sâu thì lập tức biến thành vách tường cát đá vuông góc.

Hàn Sâm nhất thời hiểu được Tu Di là có ý gì, nhất thời kêu to: "Ngươi là nghịch đồ, óc ngươi bằng quả nho à? Như vậy không phải là muốn đâm chết ta sao?"

Trong lúc Hàn Sâm đang gào thét thì người cũng đã đụng vào tường cát đá, chỉ nghe thấy một tiếng, cả người Hàn Sâm đâm thẳng vào bức tường, dù đã dính vào bức tường nhưng vẫn nhanh chóng xuyên qua, chạy vọt về phía trước.

Chỉ chốc lát sau, Hàn Sâm lại vọt ra từ trong cát đá, chỉ là mặt mũi đã có chút bầm dập, hơn nữa mặt dính đầy cát.

Tu Di ngượng ngùng nói: "Xin lỗi thầy, ta cho rằng như vậy có thể ngăn ngươi lại."

"Chưa từng đi học thì đừng nghĩ dùng mưu kế gì, có chút bản lĩnh là được." Lúc này Hàn Sâm đã tức không chịu nổi.

Lâm Phong suy nghĩ một chút nói: "Lão Hàn, dù ta không có cách nào giúp ngươi dưng lại, nhưng ta có thể sử dụng sức mạnh va chạm thân thể của ngươi, giúp ngươi thay đổi hướng chạy, trước tiên phải vòng qua Lưu Sa Cốc rồi hẵng tính đến chuyện khác."

"Được được được được, cứ làm vậy đi, nhanh động thủ đi." Hàn Sâm vội vàng kêu lên.

"Ngươi chuẩn bị đi, ta chuẩn bị ra tay đây, ta sẽ đánh bả vai trái của ngươi, để ngươi rẽ phải, bên phải là sa mạc cũng coi như an toàn, không có quá nhiều sinh vật cường đại." Kim quang trên người Lâm Phong lan toả, một quyền đánh vào phía Hàn Sâm, sức mạnh kia cực kỳ xảo diệu, một quyền đánh vào bả vai trái của Hàn Sâm khiến cho thân thể Hàn Sâm không tự chủ được chuyển hướng về bên phải.

“Thành công rồi!” Tất cả mọi người đều vui mừng.

Nhưng ai mà ngờ được Hàn Sâm lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ, vốn đang quay lưng về phía đám người Lâm Phong lại biến thành đối mặt với bọn họ, mà hai chân Hàn Sâm, cũng đang từ hướng về phía trước biến thành đi ngược lại, vẫn là chạy về Lưu Sa Cốc như cũ, tốc độ không chậm lại chút nào, thậm chí còn càng ngày càng nhanh.

“Lão Lâm, ngươi không khống chế được sức mạnh à, dùng thừa sức rồi” Hàn Sâm buồn bực nói.

Lâm Phong cũng thần sắc ngưng trọng nói: “Không phải ta dùng sức quá mạnh, mà là cách này không thể thực hiện được, nếu không ngươi

cũng sẽ không quay đầu rồi. “Thử thêm một lần nữa đi.” Hàn Sâm cắn răng nói.

Lâm Phong lại đánh vào người Hàn Sâm một lần nữa, kết quả Hàn Sâm vẫn xoay một vòng, chân vẫn chạy về Lưu Sa Cốc, hoàn toàn không dừng lại được.

Lâm Phong đã nghĩ rất nhiều cách, nhưng bất kể cách nào cũng không thể khiến làm cho Hàn Sâm dừng lại, ngay cả thay đổi hướng cũng không thể.

Phía trước giống như có một khối nam châm khổng lồ hút lấy Hàn Sâm, khiến hắn dù cố thế nào vẫn điên cuồng chạy về phía trước.

Mà thời gian càng trôi, Hàn Sâm chạy lại càng nhanh, đã kéo dài khoảng cách với Tiểu Tinh Tinh, còn chưa đợi Hàn Sâm chạy vào phạm vi Lưu Sa Cốc thì đã bỏ qua đám người Tiểu Tinh Tinh.

“Như vậy cũng tốt, lúc trước ở dưới nước, sau khi biến thân thành Đế Linh siêu cấp thì lực hút kia mới biến mất, hiện tại rất hợp lý để biến †hân thành Đế Linh siêu cấp.” Không khỏi đêm dài mộng nhiều, Hàn Sâm trực tiếp biến thân thành Đế Linh siêu cấp.

Ánh sáng rực rỡ phát ra từ người Hàn Sâm, mái tóc ngắn màu đen cũng bị nhuộm thành màu trắng, hơn nữa dài ra rất nhanh, biến thành mái tóc dài

buông thõng xuống đất, mái tóc hòa vào tốc độ chạy của Hàn Sâm bay theo chiều gió.

Thành công biến thân thành trạng thái Đế Linh siêu cấp, nhưng Hàn Sâm cũng không có cảm giác sức mạnh trên chân biến mất, vẫn chạy như điên về phía trước, lần này thể Đế Linh siêu cấp lại vô dụng.

Trong lòng Hàn Sâm vừa lo vừa giận, không biết vì sao ngay lúc nước sôi lửa bỏng thể Đế Linh siêu cấp lại vô dụng.

“Chết tiệt!” Cánh bướm sau lưng Hàn Sâm chấn động, ma văn của Kiến Khát Máu Vương cũng không ngừng chớp động, dùng hết sức mạnh toàn thân muốn ngăn cản thân thể của mình đi về phía trước.

Nhưng hoàn toàn không có hiệu quả, Hàn Sâm vẫn càng chạy càng nhanh, không bao lâu đã tiến vào khu vực Lưu Sa Cốc mà đám người Lâm Phong nói tới.

“Toang rồi, dựa vào tốc độ của lão Hàn thì hẳn là hiện tại đã tiến vào Lưu Sa Cốc rồi.” Vẻ mặt Lâm Phong lo lắng, bọn họ vẫn còn đang đuổi theo phía sau, nhưng ngay cả bóng dáng Hàn Sâm cũng đã nhìn không thấy, tính toán thời gian, hẳn là Hàn Sâm đã tiến vào phạm vi Lưu Sa Cốc.

“Hy vọng ông trời phù hộ cho hắn, có lẽ con Hắc Giác Li Long kia vừa lúc có việc không ở nhà.” Kinh Cực Vụ bất đắc dĩ nói, bọn họ ngay cả đuổi theo cũng không đuổi kịp, cho dù đuổi kịp cũng không có cách nào có thể ngăn cản Hàn Sâm, chỉ có thể cầu trời khấn phật.

Hết chương 1604.

Chương 1605. Kẻ thù chung của dị sinh vật

Phạm vi ba trăm dặm trong Lưu Sa Cốc, đối với sa mạc lớn Phong Ca mà nói thì không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một cấm địa chết, cho dù là bão cát cũng sẽ không thể tràn vào khu vực này.

Lúc này Hắc Giác Li Long đang nằm phè phốn trong cốc, thoải mái phơi nắng ngủ.

Hắc Giác Li Long tung hoành sa mạc lớn Phong Ca đã lâu, khiến tất cả sinh vật sa mạc lớn Phong Ca đều sợ xanh mắt mèo, chưa sinh vật nào dám đến quấy rầy nó nghỉ ngơi.

Tuy rằng đang ngủ say, nhưng Hắc Giác Li Long vẫn có linh cảm, nó phát hiện ra có người xông vào Lưu Sa Cốc.

Chỉ là Hắc Giác Li Long ngay cả mở mắt cũng lười, vẫn nằm ngủ ngon lành nhưng trong tiềm thức lại suy nghĩ: "Lại có kẻ không biết sống chết xông vào Lưu Sa Cốc? Quên đi, không cần để ý tới hắn, tiếp tục phơi nắng một chút, đợi lát nữa ngủ đủ giấc vừa kịp lúc dùng hắn làm điểm tâm."

Hắc Giác Li Long lười biếng đang nghĩ, lại có chút cảm giác kì lạ, bởi vì tốc độ của sinh vật xông vào Lưu Sa Cốc kia thật sự quá nhanh, rất nhanh đã tới gần nó.

Hắc Giác Li Long đột nhiên mở mắt ra, đang chuẩn bị trở người, xem xem kẻ nào dám to gan như vậy, lại dám xông vào Lưu Sa Cốc của nó, còn dám chạy đến trước mặt nó.

Nhưng Hắc Giác Li Long vừa mới mở mắt ra thì nhìn thấy một đôi giày cao gót lóe sáng từ trên trời giáng xuống, trực tiếp giẫm lên mặt nó, sau đó đạp cho nó mấy phát.

"Lại dám đối xử với bản long chí cao vô thượng như thế, ngươi chết chắc rồi!" Hắc Giác Li Long nổi giận mà, mắt lóe ra tia lửa giận.

Thân thể khổng lồ bay lên trời, long tức trong miệng phun ra, hóa thành từng chùm sức mạnh khủng bố đánh về Hàn Sâm vẫn còn đang chạy như điên.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm chịu khổ, tuy rằng hắn muốn săn giết sinh vật Thần siêu cấp, nhưng cũng không muốn cùng đánh nhau với sinh vật Thần siêu cấp dưới tình huống như vậy.

Cũng may Hàn Sâm chạy nhanh, tuy rằng không thể dừng lại, nhưng lại có thể tăng tốc, lợi dụng tốc độ biến hóa, lần lượt né tránh long tức khủng bố của Hắc Giác Li Long.

Chỉ nghe tiếng âm ầm không dứt bên tai, cát lún bị long tức trùng kích, giống như sóng biển cuồn cuộn.

Hàn Sâm lần lượt né tránh những đòn công kích của Hắc Giác Li Long, khiến nó càng thêm nổi giận, điên cuồng đuổi theo Hàn Sâm, muốn nuốt chửng hắn.

Tốc độ của Hàn Sâm quá nhanh, nháy mắt đã xuyên qua ba trăm dặm Lưu Sa Cốc trong.

Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng có lẽ đôi giày thủy tinh này muốn Hắc Giác Li Long hại hắn, nhưng xem ra hiện tại cũng không phải như vậy, sau khi xuyên qua Lưu Sa Cốc, giày thủy tinh vẫn tiếp tục chạy như điên, hiển nhiên mục tiêu của nó cũng không phải Hắc Giác Li Long.

Hàn Sâm liều mạng chạy ở phía trước, Hắc Giác Li Long nổi giận ở phía sau liều mạng đuổi theo, nhưng cũng không có khả năng kéo gần khoảng cách, chẳng qua đối với Hàn Sâm mà nói đây cũng không phải là một chuyện tốt.

Thịch!

Hàn Sâm đã làm rơi vỡ một quả trứng chim trên cây của ốc đảo, khiến tổ chim thủng một lỗ to.

“Thật xin lỗi, ta thật sự không cố ý!” Hàn Sâm vẻ mặt buồn bực, nhưng có hai con chim đại bàng màu hoàng kim từ tổ bay ra đuổi theo Hàn Sâm.

“Thật ngại quá, trả lại cho các ngươi!” Hàn Sâm xuyên qua một bầy sói, đụng phải một con sói con, chỉ có thể ôm lấy con sói con bỏ đi, sau đó thì

nhìn thấy một bầy sói kim loại đuổi theo, Hàn Sâm chỉ có thể vội vàng ném sói con về phía bầy sói.

Nhưng bầy sói hoàn toàn không có ý muốn tha cho hắn, vẫn gầm rú đuổi theo ở phía sau.

“Thật sự ta không thấy cái gì cả!” Hàn Sâm lại vượt qua một khe suối giữa ốc đảo, vừa vặn nhìn thấy một nữ nhân da trắng như tuyết đang tắm ở khe suối.

Cả sa mạc lớn Phong Ca bị Hàn Sâm làm cho nháo nhác cả lên, gà bay chó sủa, mà Hàn Sâm càng ngày càng kinh hồn bạt vía, hắn chạy ở phía trước, phía sau một đám sinh vật khủng bố đang bám riết theo sau, Hàn Sâm vô cùng hoài nghi, nếu như hiện tại mình dừng lại chỉ sợ sẽ không trụ nổi một giây, chắc chắn sẽ bị xé thành trăm mảnh.

“Chạy nhanh lên… Ngươi chạy nhanh nữa đi…” Hiện tại Hàn Sâm lại hy vọng đôi giày thủy tinh này có thể chạy nhanh hơn nữa, ít nhất là bỏ xa đám sinh vật khủng bố kia.

Chẳng qua dường như tốc độ của giày thủy tinh đã đạt tới cực hạn, không tiếp tục tăng tốc nữa, cũng không có thể cắt đuôi đám sinh vật kia.

Nhưng những sinh vật khủng bố kia cũng không đuổi kịp Hàn Sâm, muốn giết hắn cũng không có khả năng.

Hàn Sâm không biết rốt cuộc mục đích của giày thủy tinh là gì, nó không hề có ý định dừng lại, vẫn chạy như điên về phía trước, từ đầu đến cuối đều không thay đổi.

Hiện tại Hàn Sâm có thể xác định, nó không nhằm vào mình, nếu không hiện tại nó chỉ cần xông về phía những sinh vật khủng bố kia thì Hàn Sâm nhất định sẽ chết không có chốn dung thân.

Nhưng nó cũng không hề làm như vậy, thậm chí không có ý muốn dừng lại, vẫn là đang chạy như điên về phía nào đó.

Hàn Sâm có một cảm giác kỳ lạ có vẻ đôi giày thuỷ tinh đang tìm kiếm một cái gì đó, hoặc muốn đi đâu đó để làm điều gì đó.

Trông thấy sa mạc phía trước với một ít cây cối rải rác, Hàn Sâm biết mình sắp chạy ra khỏi sa mạc lớn Phong Ca.

Hàn Sâm không ngờ rằng hắn lại chạy qua toàn bộ sa mạc lớn Phong Ca dưới tình huống như vậy, nhưng nhìn những sinh vật khủng bố kia vẫn còn đuổi theo sau, Hàn Sâm muốn vui cũng không vui nổi.

Những sinh vật khủng bố kia hoàn toàn không có ý định buông tha cho hắn, cả đám chỉ muốn nhanh xử lý Hàn Sâm.

Trong Vô Gian Thâm Uyên, một dị sinh vật giống như ác ma đang ngủ say trong bóng tối, lại đột nhiên mở mắt, nhìn chằm chằm vực sâu hắc ám.

Chỉ thấy một nhân loại nhỏ bé chậm rãi từ trong vực sâu đi tới, khiến sinh vật giống như ác ma âm lãnh nói: “Dám xông vào địa bàn của ta, đường sinh mệnh của ngươi hơi dài sao?”

“Đọa Lạc Đồ Lục Giả, ngươi xem đây là cái gì?” Nhân loại nhỏ bé đối mặt với sinh vật khủng bố giống như ma quỷ nhưng cũng không lộ ra vẻ sợ hãi, lấy ra một cái hộp nhỏ, trực tiếp ném về phía sinh vật khủng bố kia.

Sinh vật trong bóng tối bắt lấy cái hộp kia, trong mắt nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, mở cái hộp ra nhìn lướt qua, nét mặt càng hào hứng.

“Nhân loại, hắn cử ngươi tới nơi này làm gì?” Đọa Lạc Đồ Lục Giả cầm cái hộp bước ra khỏi bóng tối.

Cơ thể kim loại màu đen cường tráng, đôi cánh kim loại màu đen ác

ma, trên đỉnh đầu mọc một cặp sừng to như loan đao, diệm khí bao

trùm cơ thể hắn, nhất cử nhất động đều mang theo sức mạnh khủng bố, dường như chỉ cần hắn tung nhẹ một quyền là có thể san phẳng

địa ngục.

“Hắn sai ngươi giết một người.” Thanh Nhã thản nhiên nói. “Giết ai?” Đọa Lạc Đồ Lục giả hỏi.

“Một kẻ nhân loại tên là Hàn Sâm.” Thanh Nhã nói.

“Hắn ở đâu, dẫn ta tới đó.” Đọa Lạc Đồ Lục Giả lạnh lùng nói.

“Như ngươi mong muốn.” Thanh Nhã nhoắng cái đã đến bên cạnh Đọa Lạc Đồ Lục Giả, một tay đặt trên vai hắn, hai người lập tức cùng nhau biến mất khỏi Vô Gian Thâm Uyên.

Hết chương 1605.

Chương 1606. Đọa Lạc Đồ Lục Giả

“Nhân loại nào ở đó?” Đọa Lạc Đồ Lục Giả nhìn xung quanh bốn phía lại không thấy nhân loại nào ở gần đấy.

“Ở bên kia” Thanh Nhã chỉ vào một hướng nói.

Đọa Lạc Đồ Lục Giả theo nhìn theo phương hướng Thanh Nhã nói nhưng không thấy người nào, chỉ thấy một hẻm núi lớn.

“Ở đâu?” Đọa Lạc Đồ Lục Giả hơi nhíu mày, nhưng không tức giận với Thanh Nhã, ngay cả hắn cũng không thể coi một người có năng lực di chuyển như thế là sinh vật thấp kém.

“Ta đã cảm nhận được khí tức của hắn, sắp đến rồi.” Thanh Nhã nhìn phía hẻm núi nói.

Đọa Lạc Đồ Lục Giả không nói gì nữa, nhìn chằm chằm hẻm núi. Quả nhiên trong chốc lát hắn cũng cảm giác được có khí tức sinh vật tới gần, sau đó lập tức nhìn thấy một nhân loại từ trong hẻm núi vọt ra.

“Hắn chính là Hàn Sâm.” Thanh Nhã chỉ vào Hàn Sâm lao ra từ bên trong hẻm núi rồi nói.

“Được.” Ánh mắt Đọa Lạc Đồ Lục Giả nheo lại, trên người cuộn trào lên khí thế kiêu ngạo khủng bố, ma diễm ngưng tụ trên nắm đấm biến thành một tia hủy diệt đánh về phía Hàn Sâm.

Khí đen cuồn cuộn như một con ma long từ địa ngục tấn công tới khiến toàn bộ khe thung lũng đóng kín lại, Đọa Lạc Đồ Lục Giả muốn trực tiếp giết chết Hàn Sâm, tránh sau này lại có thêm phiền toái.

Hắn chỉ là một nhân loại, Đọa Lạc Đồ Lục Giả không hề để ý quá nhiều. Đừng nói là nhân loại, kể cả là là dị sinh vật cùng dị linh có thể cùng so bì với hắn cũng chẳng được bao nhiêu.

Với tư cách là dị sinh vật đỉnh cấp của hệ hắc ám, Đọa Lạc Đồ Lục Giả là kẻ đứng đầu chuỗi thức ăn đỉnh cao nhất hiện tại.

Dù là sinh vật Thần siêu cấp, nếu nhận một cú đấm này cũng sẽ bị nó đánh cho tơi tả.

Hàn Sâm vừa chạy ra khỏi hẻm núi thì nhìn thấy ma khí kinh khủng nuốt chửng trời đất giống như là quái vật địa ngục há to mồm vọt về phía hắn, trong lòng thầm kêu khổ: “Không biết phía trước là lãnh địa của sinh vật đáng sợ là gì. Thật sự là phiền phức rồi. “

Nhưng mà hiện tại Hàn Sâm không có suy nghĩ thêm, hắn đã giải trừ trạng thái Đế Linh siêu cấp từ lâu, trái lại cũng không có tác dụng gì, vô duyên vô cớ khiến người ta nhìn thấy mà thôi.

Tuy rằng những kia thử nghiệm trước đó của đám người Lâm Phong không thể cứu được Hàn Sâm, nhưng lại khiến cho Hàn Sâm hiểu ra một chuyện, sức mạnh ở trên người hắn vẫn có tác dụng, chẳng qua không thay đổi được phương hướng của hắn mà thôi.

Cho nên trong tích tắc ma khí vọt tới, hai cánh sau lưng Hàn Sâm chấn động, đồng thời tung một chiêu đón lấy ma khí.

Chỉ là một chiêu này của hắn không phải để chống lại ma khí, mà là sử dụng kỹ xảo Đại Ân Dương Từ Lực Pháo, cùng với sự trợ giúp của ma khí

mạnh mẽ, hắn trực tiếp tung người lên không trung, né tránh ma khí cuồn cuộn

Hàn Sâm đạp lên mặt trên ma khí, ma khí từ dưới người của hắn vọt tới, vừa vặn va vào những sinh vật đáng sợ truy đuổi Hàn Sâm.

Ầm! Một tiếng nổ mạnh vang lên, toàn bộ hẻm núi hai bên đều bị san bằng.

Đọa Lạc Đồ Lục Giả ở trên không trung mấy lui mấy trăm mét, trong miệng phụt ra máu tươi, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ, hắn không nhớ được kẻ nào có sức mạnh kinh khủng như vậy, có thể khiến hắn hộc máu khi đụng chạm chính diện.

Liếc mắt nhìn về hướng về hẻm núi bên kia, nhất thời sắc mặt thay đổi, chỉ thấy thành đàn sinh vật khủng bố như Bách Quỷ Dạ Hành giương nanh múa vuốt vọt ra, mỗi con đều tràn ngập khí tức đáng sợ.

Những sinh vật khủng bố kia, bất kể con nào đều không phải là đối thủ của Đọa Lạc Đồ Lục Giả, Đọa Lạc Đồ Lục Giả cũng không coi trọng chúng, nhưng hiện tại số lượng thực sự quá nhiều. Đọa Lạc Đồ Lục Giả có thể đánh hai, ba con, nhưng là từ năm trở lên là cũng hơi giật mình, mười con trở lên sẽ không có khả năng chiến thắng, nhưng hiện ở nơi đó có ít nhất mấy chục con, đủ loại sinh vật đáng sợ, khiến Đọa Lạc Đồ Lục Giả nhìn mà phát hoảng.

Mà những sinh vật khủng bố nhận của Đọa Lạc Đồ Lục Giả một đòn càng thêm phẫn nộ, coi Đọa Lạc Đồ Lục Giả như là kẻ giúp đỡ Hàn Sâm, nhất thời thân các loại sức mạnh kinh khủng và hạch gen đều đánh về phía Đọa Lạc Đồ Lục Giả.

Mà Hàn Sâm cũng đã đến trước mặt Đọa Lạc Đồ Lục Giả, không nói hai lời trực tiếp dùng Cát Liệt Đao trong tay bổ tới.

Đọa Lạc Đồ Lục Giả còn tưởng rằng kia sinh vật đáng sợ kia đều trợ giúp Hàn Sâm, trong lòng kinh hãi gần chết, đâu dám cùng Hàn Sâm liều mạng, thân thể hùng tráng tránh khỏi Cát Liệt Đao của Hàn Sâm muốn chạy trốn.

Tuy nhiên tốc độ của hắn chậm hơn rất nhiều so với Hàn Sâm, dù sao cũng là sức mạnh của dị sinh vật, vừa né tránh công kích của Hàn Sâm, vừa lại muốn chạy trốn, mới chạy không bao xa đã bị Hàn Sâm đuổi kịp.

Mà công kích của mấy sinh vật đáng sợ đằng sau đột nhiên ập đến người Đoạ Lạc Đồ Lục Giả.

Đọa Lạc Đồ Lục Giả nổi giận hét lớn một tiếng, trên người phun trào ma khí cuồn cuộn, thân thể màu đen kim loại như Ma Thần viễn cổ bạo phát ra sức mạnh cường đại.

Ầm!

Hai sức mạnh kinh khủng chạm trán với nhau, thân thể Đọa Lạc Đồ Lục Giả bị đánh bay ra ngoài, mà mức độ va chạm của những sinh vật kia cũng rất dữ dội, những sinh vật có sức mạnh thấp đều bị chấn động dồn dập đến hộc máu.

Biểu hiện bây giờ của Đọa Lạc Đồ Lục Giả khi chống lại với nhiều sinh vật đáng sợ như vậy, với sức một người có thể xem như là hết sức chấn động.

Dù sao những kia sinh vật đáng sợ kia còn bao gồm cả những sinh vật đứng đầu như Hắc Giác Ly Long, Đọa Lạc Đồ Lục Giả lấy một địch trăm mà không bị trực tiếp đánh chết, sức mạnh ấy khó có thể tưởng tượng.

Hàn Lâm đang chạy về phía trước, chợt nhìn thấy thân hình Đoạ Lạc Đồ Lục Giả ngã về phía mình, trên người đầy vết thương, máu không ngừng tuôn ra, có vẻ như là bị thương nặng.

Nương theo ý nghĩ có lợi thế mà không chiếm thì mới là kẻ đần, Hàn Sâm trở tay bổ một đao về phía Đọa Lạc Đồ Lục Giả, vừa vặn chém ở trên lưng Đọa Lạc Đồ Lục Giả.

Sức công phá của Cát Liệt Đao mạnh đến nỗi nó được xếp vào hàng cao trong hạch gen, nhưng đao này chém vào lưng Đọa Lạc Đồ Lục lại chỉ cắt được ba tấc, sau đó không thể chém được nữa.

Đọa Lạc Đồ Lục Giả bị Hàn Sâm một đao của Hàn Sâm đánh bay ra ngoài. Trong lòng Hàn Sâm thầm phiền muộn, một đao này không thể đánh chết Đọa Lạc Đồ Lục Giả, nếu không nói không chừng còn có cơ hội lấy được thú hồn.

Nhưng hướng mà Đọa Lạc Đồ Lục Giả bị đánh bay đi là phía của mấy sinh vật khủng bố kia.

Đám sinh vật khủng bố lúc trước đã đụng độ với Đọa Lạc Đồ Lục Giả hai lần, lửa giận đã bị kích phát từ lâu, không chút do dự đánh dữ dội về phía hắn.

Đoạ Lạc Đồ Lục Giả cố gắng hết sức chống cự trong kinh hoàng, nhưng lần này hắn còn bị đánh mạnh hơn lần trước, thân thể suýt chút nữa nứt toác ra, giống như là sao băng bay ra ngoài.

Hàn Sâm còn đang chìm trong phiền muộn thì thấy Đọa Lạc Đồ Lục Giả bay tới, trong lòng mừng như điên, dùng hết sức bình sinh bổ một đao.

Răng rắc!

Đáng tiếc Đọa Lạc Đồ Lục Giả hoàn toàn chưa kịp hiểu rõ tình huống đã bị đánh tới đánh lui như quả bóng cao su, sau đó bị Hàn Sâm một đao chặt đứt đầu.

Hết chương 1606.

Chương 1607. Tấn công Tí Hộ Sở?

“Săn giết sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo Đọa Lạc Đồ Lục Giả, thu hoạch được thú hồn Đọa Lạc Đồ Lục Giả, hạch gen đã hư hại, máu thịt không thể ăn được, hấp thụ tinh hoa gen sinh mệnh có thể ngẫu nhiên hấp thu được 0 đến 10 điểm gen Thần siêu cấp ”

Cùng lúc âm thanh vang lên ở trong đầu Hàn Sâm, Hàn Sâm đã bắt lấy †inh hoa gen sinh mệnh rơi ra từ Đọa Lạc Đồ Lục Giả, vẫn tiếp tục chạy về phía trước như điên không dừng lại chút nào.

“Vì sao lại có nhiều kẻ đần như vậy chứ?” Thanh Nhã thở dài một tiếng, trong tay xuất hiện một cái hộp, chính là thứ lúc trước cho Đọa Lạc Đồ Lục Giả, sau đó thân thể hắn đứng tại đỉnh núi cũng biến mất không thấy gì nữa.

Mặc dù Hàn Sâm thu hoạch được thú hồn thần siêu cấp cuồng bạo và một tinh hoa gen sinh mệnh, thế nhưng mối nguy hiểm vẫn còn tiếp tục, những dị sinh vật kinh khủng kia vẫn đang đuổi theo hắn.

Bởi vì xuất hiện Đọa Lạc Đồ Lục Giả, trái lại khiến cơn tức của bọn chúng càng thêm lớn, cũng đuổi theo rồi công kích càng thêm mãnh liệt.

Cũng may Hàn Sâm vẫn được giày thủy tinh kéo về phía trước nên cũng không lãng phí sức lực của bản thân, hơn nữa chạy xa cũng sẽ không cảm thấy mệt nhọc, nếu không thì hắn thật sự không chạy thoát khỏi những dị sinh vật kia.

Dù sao cũng không có chuyện gì có thể làm, Hàn Sâm liếc mắt nhìn hồn hải của bản thân, muốn nhìn thử xem thú hồn thần siêu cấp cuồng bạo mình mới đạt được là loại gì.

Chỉ thấy Đọa Lạc Đồ Lục Giả giống như thân thể kim loại Ma Thần viễn cổ đứng ở bên trong hồn hải. Chỉ mới nhìn tư liệu của hắn một chút, trên mặt Hàn Sâm lộ ra vẻ vui mừng như điên.

Thú hồn thần siêu cấp cuồng bạo Đọa Lạc Đồ Lục Giả: Dạng dung hợp.

Thú hồn dạng dung hợp, hơn nữa còn là dành cho hình thái nhân loại. Điều này có nghĩa là, bản thân Hàn Sâm có thể dùng thân hình giống như sinh vật Thần siêu cấp bạo tẩu để đối đầu, hắn có thể phát huy toàn bộ sức mạnh của thân thể này.

Có thú hồn này rồi thì thực lực của Hàn Sâm có thể bùng nổ trong nháy mắt, có thể đối chọi lại bất cứ sinh vật đỉnh cấp nào của Tí Hộ Sở thứ tư.

Cho dù như vậy thì Hàn Sâm vẫn không dám dừng lại, kết cục vừa rồi của Đọa Lạc Đồ Lục Giả đã cảnh cáo Hàn Sâm, sự khủng bố của những sinh vật Thần siêu cấp phía sau, ngay cả tồn tại cao cấp như vậy cũng không chịu được.

Chắc chắn việc không có thế lực siêu cấp có khả năng thành lập ở bên trong sa mạc Phong Ca là do có một nguyên nhân. Mặc dù sa mạc Phong Ca không có thế lực chân chính nào, thế nhưng thực lực tổng thể của sa mạc Phong Ca rất mạnh, không hề thua kém bất kỳ Tí Hộ Sở đỉnh cấp nào.

Huống chỉ bây giờ Hàn Sâm không cởi chiếc giày thủy tinh ra được. Mà việc thử chặt chiếc chân đang bị vây hãm kia có thể thử ở nơi an toàn, thế nhưng làm việc này ở sa mạc Phong Ca thì có khác gì tự sát đâu chứ.

Vả lại hiện tại có nhiều sinh vật khủng bố đang đuổi theo hắn như vậy, đừng nói là chặt chân, chỉ dừng lại thôi cũng đã là đâm đầu vào đường chết rồi.

Sau khi bình tĩnh lại, Hàn Sâm phát hiện hắn đã lao ra khỏi phạm vi của sa mạc Phong Ca, khung cảnh xung quanh càng ngày càng quen mắt, là một khu vực hắn quen thuộc.

'Thế nhưng nhìn thoáng qua phương hướng mà bản thân muốn lao tới, vẻ mặt Hàn Sâm lập tức thay đổi, bởi vì đó chính là phương hướng của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại. Nếu như giày thủy tinh vẫn tiến tới không ngừng lại, thế thì chẳng phải để bản thân hắn dê vào miệng cọp, đưa tới cửa để Ngọc Diệu chỉnh đốn hay sao.

"Hỏng bét, cho dù đạt được thú hồn Đọa Lạc Đồ Lục Giả, nhưng hảo hán khó cản nhiều người, Tí Hộ Sở Thiên Ngoại cường giả như mây, một mình ta mạnh thế nào đi chăng nữa, đi vào đó cũng sẽ chịu chết." Nghĩ đến việc nhiều người, Hàn Sâm vừa thay đổi suy nghĩa vừa tưởng tượng: "Không đúng, nếu như nói tới nhiều người, sinh vật khủng bố phía sau ta cũng rất nhiều!"

Nghĩ tới gặp gỡ trước đó của Đọa Lạc Đồ Lục Giả, lập tức trong lòng Hàn Sâm hơi động, có một vài ý tưởng.

"Có lẽ đây là cơ hội tốt cho ta thoát thân, nếu như biến thân thành Đọa Lạc Đồ Lục Giả xông vào Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, những kẻ trong Thiên Ngoại nhìn thấy sinh vật khủng bố theo sau lưng ta nhiều như vậy, bọn họ sẽ không nghĩ tới việc bọn nó đuổi theo ta, mà lại thấy giống như ta dẫn theo bọn nó tới tấn công Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, như vậy ta có thể nhân lúc hỗn loạn để chạy trốn, để những tồn tại kinh khủng của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại và sa mạc Phong Ca đánh tới ta chết ngươi sống." Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cân nhắc.

Nhưng mà hắn cũng không lập tức biến thành Đọa Lạc Đồ Lục Giả. Việc biến thân dung hợp Đọa Lạc Đồ Lục Giả là gánh nặng lớn với thân thể, thời gian biến thân có hạn, nếu như có thể không lãng phí thì tốt nhất vẫn không cần lãng phí.

Quả nhiên giày thủy tinh vẫn không ngừng chạy về phía trước, Tí Hộ Sở Thiên Ngoại chắn ngay ở phía trước, Hàn Sâm thấy cũng không tránh. Thấy khoảng cách tới Tí Hộ Sở Thiên Ngoại đã rất gần, hắn cũng không do dự nữa, triệu hồi ra thú hồn Đọa Lạc Đồ Lục Giả.

Một luồng sức mạnh vô cùng cường đại phủ xuống trên người Hàn Sâm khiến thân thể Hàn Sâm cấp tốc bành trướng, biến thành một Ma Thần kim loại màu đen thân cao vượt qua bốn mét, cánh kim loại ác quỷ màu đen phía sau chấn động, trông cực kỳ khủng bối.

Đương nhiên,chỉ có giày thủy tinh trên chân là hơn cay mắt, nhưng mà so sánh với thân thể Đọa Lạc Đồ Lục Giả thì đó đã không phải trọng điểm tập trung ánh mắt.

Tí Hộ Sở Thiên Ngoại vẫn tràn ngập trang nghiêm và khí tức thần bí như ngày thường, vô số dị sinh vật và dị linh qua lại ở bên trong, rất nhiều tồn tại kinh khủng đều ở bên trong Tí Hộ Sở nghỉ ngơi lấy lại sức.

Đột nhiên ánh mắt mọi người đều nhìn về một hướng nơi bên ngoài Tí Hộ Sở. Một âm thanh dao động hệt như động đất truyền tới, sau đó là cảm nhận được khí tức giống như thủy triều vọt tới che ngợp bầu trời Tí Hộ Sở.

Những người canh gác đứng ở trên cổng thành Tí Hộ Sở đều nhìn thấy một bóng dáng màu đen to lớn mạnh mẽ chạy như điên về phía Tí Hộ Sở, mà ở phía sau bóng dáng đó, một đàn sinh vật như ác quỷ lao ra trong địa ngục, nguyên một đám tức giận rít gào xông tới.

“Địch tập kích… Có sinh vật khủng bố hợp thành bầy đàn tấn công Tí Hộ Sở…” Người canh gác lập tức phát ra cảnh báo, đồng thời gõ vang chuông đồng.

Từng tiếng chuông đồng vang vọng Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, tất cả dị sinh vật và dị linh sau khi nghe được tiếng chuông đều thay đổi sắc mặt, bởi vì bọn chúng hiểu rõ tiếng chuông đó mang ý nghĩa gì.

Với một Tí Hộ Sở cao cấp như Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, trên cơ bản không có người nào có can đảm tới khiêu chiến, thế nhưng trong trường hợp có thể

lực can đảm khiêu chiến Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, người đến nhất định không thể coi thường, dĩ nhiên sẽ có một trận ác chiến.

Cũng dưới sự chỉ huy, rất nhiều dị sinh vật và dị linh tuôn tới phòng tuyến Tí Hộ Sở.

“Là ai đến tấn công Tí Hộ Sở của chúng ta?”

xm

“Không biết nữa, giống như một bầy dị sinh vật khủng bố. “Chẳng lẽ là Thần Vực tới tấn công chúng ta?”

“Chắc hản không phải đâu, không nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc nào cả, đều là một đám sinh vật khủng bố lạ mặt cả.”

Toàn bộ sinh linh đều đang sôi nổi bàn luận, Ngọc Diệu cũng xông tới †rước phòng tuyến, khi nhìn thấy những sinh vật khủng bố kia, sắc mặt biến hóa: “Chủ nhân Vô Gian Thâm Uyên - Đọa Lạc Đồ Lục Giả, còn có dị sinh vật sa mạc Phong Ca, tại sao bọn chúng lại cùng nhau tới tấn công Tí Hộ Sở Thiên Ngoại của chúng ta vậy?”

Không chỉ Ngọc Diệu, tất cả dị linh của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại cũng thấy khó hiểu. Hai nhóm sinh vật này chẳng dính dáng gì, hơn nữa còn cách xa nhau mười tám ngàn vạn dặm, sao mà tập hợp cùng một chỗ tới tấn công Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, đúng là quá vô lý.

Thế nhưng hoàn toàn không để cho bọn chúng có thời gian suy nghĩ, Hàn Sâm đã vọt tới xong lên trước Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, trong miệng phát ra một tiếng gào thét kinh thiên: “Đám cặn bã Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, chịu chết đi.”

Dứt lời, hắn tung một quyền về phía dị linh dòng dõi Ngọc Thị đang đứng trên tường thành.

Hết chương 1607.

Chương 1608. Xông vào Thiên Ngoại

Đáng lẽ người phụ trách là dị linh Ngọc Thị còn muốn hỏi thêm vài câu để làm rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, nhưng bản thân Hàn Sâm vẫn chưa đến nơi đã giáng một cú đấm xé gió đến.

Nhìn thấy luồng ma khí cuồn cuộn tuôn ra, dị linh Ngọc Thị nhất thời giận dữ, trực tiếp hạ lệnh giết chết Đọa Lạc Đồ Lục Giả do Hàn Sâm biến thành.

Tí Hộ Sở Thiên Ngoại có thể đứng vững ở Tí Hộ Sở thứ tư nhiều năm như vậy, đương nhiên không hề ăn chay, chắc chắn sẽ không sợ Đọa Lạc Đồ Lục Giả và dị sinh vật của sa mạc Phong Ca.

Thấy từng luồng thần quang và khí tức kinh thiên động địa xông đến, Hàn Sâm cũng không dám đụng độ. Số lượng cường giả của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại không hề ít hơn đám dị sinh vật phía sau kia. Hắn cũng đã thấy kết cục của Đọa Lạc Đồ Lục Giả, cho nên sẽ không làm chuyện ngu ngốc giống như Đọa Lạc Đồ Lục Giả.

Sức mạnh của Hàn Sâm vừa phóng ra thì thu lại ngay. Hắn lợi dụng sức mạnh này để bay lên, vụt qua những sức mạnh đáng sợ đó rồi lao vào bên trong Tí Hộ Sở dưới sự thúc đẩy của giày thủy tinh.

Dị sinh vật của sa mạc Phong Ca đã rất điên cuồng cũng lao tới theo khiến Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm. Hắn thật sự sợ những dị sinh vật đó đột nhiên trở nên lý trí. khi đối mặt với Tí Hộ Sở Thiên Ngoại Nếu một mình hắn xông vào Tí hộ Sở Thiên Ngoại thì chắc chắn hắn sẽ phải chết.

May mắn thay, tình huống mà Hàn Sâm lo lắng đã không xảy ra. Sau khi đám dị sinh vật đó lao tới thì vô tình bị cường giả siêu cấp của Thiên Ngoại làm bị thương, lập tức lao vào càng dữ tợn hơn.

Nhất thời trời đất rung chuyển, trận đại chiến khủng khiếp giữa các cường giả với nhau nổ ra, sức mạnh kinh khủng bộc phát khắp nơi, một cảnh tượng hỗn loạn hiện lên giữa trời và đất.

Hàn Sâm xông vào bên trong Tí Hộ Sở. Đột nhiên có một dị linh hùng mạnh chắn trước mặt hắn. Thoạt nhìn dị linh đó chính là một nhánh của Ngọc Thị, nhưng nó lại mạnh hơn Ngọc Diệu rất nhiều, hẳn là một cường giả Thiên Ngoại chân chính.

Hàn Sâm không khách sáo tung một quyền tới. Chỉ thấy dị linh hừ một tiếng lạnh lùng, trong tay vung ra một vầng sáng lạnh. Toàn bộ ma khí do Hàn Sâm bùng phát ra lập tức đều bị vầng sáng hút vào.

Sai khi vâng sáng đó hút hết ma khí, nó vẫn bay về phía Hàn Sâm với tốc độ không hề suy giảm, trong tích tắc đã đến trước mặt Hàn Sâm.

Một luồng sáng đen lóe lên trên cánh tay của Hàn Sâm. Kim Văn Bá Thuẫn được triệu hồi ra để chặn đòn tấn công của vầng sáng đó.

Vầng sáng và Kim Văn Bá Thuẫn va phải nhau phát ra âm thanh như tiếng kim loại va chạm. Chỉ nhìn thấy trên tấm khiên hiện ra kim văn chữ “bá”, vầng sáng lập tức bật trở lại.

Dị linh kinh hãi đến mức biến sắc, hai tay nắm chặt vầng sáng bị bật lại, cơ thể lập tức bị đánh bay ra ngoài, đâm vào một tòa tháp khiến tòa tháp đổ xuống một nửa.

Hai con cự thú và ba dị linh lao từ trên không đến chặn đường đi của Hàn Sâm, các loại sức mạnh kinh khủng đều đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không có cách nào thay đổi đường đi, chỉ có thể chạy về phía trước rồi truyền toàn bộ sức mạnh vào Kim Văn Bá Thuân, khiến cho Kim Văn Phách Thuâẫn phóng to đến cực hạn, mạnh mẽ chặn tất cả các đòn tấn công.

Với cơ thể cường tráng của Đọa Lạc Đồ Lục Giả, cuối cùng Hàn Sâm cũng có thể nâng Kim Văn Bá Thuẫn lên trong trạng thái cuối cùng, không còn cảm thấy vất vả nữa.

Bùm!

Cơ thể của Hàn Sâm bị đánh văng hàng chục mét dưới tác động của một sức mạnh rất lớn. Những đợt bắn phá này cũng khiến cho các cự thú và dị linh trên Kim Văn Bá Thuân bị chấn động, miệng phun ra máu tươi, liên tiếp lùi về phía sau.

Bây giờ rốt cuộc Hàn Sâm cũng cảm nhận được lợi ích của cơ thể cường tráng. Sau khi Hàn Sâm ngã trên mặt đất, có sự che chở bởi một cơ thể cường tráng của Đọa Lạc Đồ Lục Giả, hắn lập tức lao về phía trước mà không hề có ý định dừng lại.

Đương nhiên đây cũng là sự điều khiển của giày thủy tỉnh. Cơ mà Hàn Sâm bị một sức mạnh rất lớn đánh trúng cũng chỉ cảm thấy trong lồng ngực khí huyết sôi trào, không phải thật sự bị thương, xem ra loại thể phách này vô cùng lợi hại.

Hàn Sâm một tay nâng khiên, một tay nắm chặt Cát Liệt Đao, ma khí trên người hắn dâng trào. Hắn hệt như một Ma Thần viễn cổ đánh đâu thắng đó, đánh bay hết tất cả sinh vật và dị linh cản trở hắn.

Những dị sinh vật và dị linh yếu hơn đều bị hắn trực tiếp chém chết. Quả thật chính là “thần cản sát thần, phật cản diệt phật”

Đương nhiên chủ yếu là do những dị sinh vật đó đều xông tới. Phần lớn các cường giả siêu cấp của Thiên Ngoại đều bị phân tán ra, cũng chẳng còn bao nhiêu cường giả siêu cấp có thể trực tiếp khiêu chiến với Hàn Sâm.

Bản thân Đọa Lạc Đồ Lục Giả cũng là một dị sinh vật đỉnh cấp. Khi một chọi một, thậm chí là một chọi hai cũng không hề yếu thế. Huống hồ Hạ Sâm còn có Kim Văn Bá Thuẫn làm phòng ngự.

Đã lâu Hàn Sâm không chiến đấu vui vẻ như vậy. Những dị linh và dị sinh vật Tí Hộ Sở Thiên Ngoại bị giết bởi một đao một khiên mà liên tục lui về phía sau, còn hắn thì tiếp tục điên cuồng lao vào bên trong như một Ma Thần giáng thế.

Hàn Sâm đang rất phấn khích, nhưng chợt nhận ra rằng giày thủy tinh mang theo cơ thể của hắn đổi hướng và lao về một nơi nào đó của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại.

Hàn Sâm nhất thời sửng sốt. Hắn vẫn nghĩ rằng giày thủy tinh cũng giống như trước đây, chỉ đi qua nơi này. Nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy, nơi giày thủy tinh muốn đi lại chính là trong Tí Hộ Sở Thiên Ngoại.

“Rốt cuộc giày thủy tinh và Tí Hộ Sở Thiên Ngoại có quan hệ gì? Nó đến nơi này để làm gì?” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy khó hiểu, nhưng chỉ có thể tiến về phía trước cùng với giày thủy tinh, nghĩ nhiều hơn cũng vô ích.

Trong lòng Ngọc Diệu cảm thấy ngơ ngác khi nhìn thấy Hàn Sâm đang đánh nhau liều mạng, đột nhiên lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Gần đây, nàng vẫn luôn để ý đến Hàn Sâm, biết rằng Kim Văn Bá Thuần và Cát Liệt Đao nên ở chỗ của Hàn Sâm mới đúng, tại sao đột nhiên lại xuất hiện trong tay Đọa Lạc Đồ Lục Giả.

Nhưng nàng nhất thời cũng không hiểu ra, chỉ cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm.

Hàn Sâm đánh nhau liều mạng một trận, trước mặt xuất hiện một tòa cung điện, xem ra cung điện kia có gì đó kỳ lạ.

Toàn bộ bên trong Tí Hộ Sở Thiên Ngoại tràn ngập một số lượng lớn công trình kiến trúc bằng đá, gỗ, đồng thau, kiểu dáng cũng đều là phong cách cổ xưa. Nhưng cung điện trước mặt lại không tương đồng với những công trình kiến trúc khác, giống như bị người khác cưỡng chế di chuyển đến đây vậy.

Toàn bộ cung điện được làm bằng vật liệu giống như tinh thể, không nhìn thấy có dấu vết của mối nối, như thể nó được chạm khắc từ một khối tinh thể khổng lồ.

Mà dưới sự điều khiển của chiếc giày thủy tinh, Hàn Sâm từng bước từng bước đã đến trước cửa chính của cung điện lưu ly đó, xông thẳng về phía cánh cửa đang đóng chặt.

An”

Hàn Sâm nhìn rõ ba chữ “Đông Hoàng Điện” khắc trên cửa, trong lòng không khỏi kinh ngạc, bởi vì hai chữ Đông Hoàng không hề xa lạ gì với Hàn Sâm.

Lúc trước trên đỉnh của tháp Thiên Mệnh, Hàn Sâm đã từng nhìn thấy dòng chữ “Đông Hoàng từng đến tới thăm nơi này!”. Đó là lần đầu tiên hắn biết

có một nhân vật Đông Hoàng như vậy.

Bây giờ lại nhìn thấy Đông Hoàng Điện ở đây khiến Hàn Sâm càng thêm kinh ngạc: “Chẳng lẽ chiếc giày thủy tinh này có liên quan gì đến Đông Hoàng? Hay nói cách khác, Đông Hoàng chính là một nữ nhân, là chủ nhân của chiếc giày thủy tinh này, cho nên chiếc giày thủy tinh này mới tới đây để tìm chủ nhân của nó?”

Hàn Sâm còn chưa kịp suy nghĩ đã xông tới cửa, đột nhiên lại nhìn

thấy một bóng người xuất hiện ngoài cửa, sắc mặt lạnh lùng, dùng một †ay vỗ vào Hàn Sâm.

“Chủ thượng!” Những dị linh đang đuổi theo Hàn Sâm nhất thời kêu lên.

Trong lòng Hàn Sâm hơi kinh ngạc, hóa ra người này là chủ nhân của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, Thủy Tổ dòng dõi Ngọc Thị, một dị linh cấp Đại Đế được mệnh danh là “chủ nhân của Thiên Ngoại.”

Hết chương 1608.

Chương 1609. Cửa lớn rộng mở

Diện mạo của chủ nhân Thiên Ngoại có phần giống với Ngọc Diệu, mặc dù là nam giới, nhưng hắn lại mang theo một vẻ khôi ngô rất kỳ lạ.

Nhưng bất cứ ai khi nhìn thấy hắn, điều đầu tiên cảm nhận được không phải là vẻ đẹp khôi ngô của hắn, mà là khí chất ngời ngời.

Chỉ cần đơn giản đứng ở đó đã cho người ta một cảm giác vượt lên trên vạn vật, như thể mọi thứ trên đời này đều phải tuân theo hắn, và không cần hắn phải tuân theo thế giới này.

Cho dù là Lục Đạo ở đây, e rằng so về khí chất cũng khó có thể áp đảo vị chủ nhân Thiên Ngoại này.

Chủ nhân Thiên Ngoại nhẹ nhàng vung ra một đấm, chỉ là một cú đấm tùy ý, nhưng cả trời đất dường như đều thuận theo ý chí của hắn, ngưng tụ lên cú đấm này khiến Hàn Sâm cảm thấy áp lực vô cùng.

Lúc này Hàn Sâm không có khả năng rút lui, giày thủy tinh vẫn đưa hắn tiếp tục tiến lên, Cát Liệt Đao trong tay ngưng tụ sức mạnh, trực tiếp chém vào nắm đấm của chủ nhân Thiên Ngoại.

"Coong!"

Lực cắt rời mạnh mẽ của Cát Liệt Đao kết hợp sức mạnh hiện tai của Hàn Sâm lại không thể chém đứt nắm đấm của chủ nhân Thiên Ngoại.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy dường như Cát Liệt Đao chỉ chém vào bề mặt một quả bóng da có tính đàn hồi cao, lập tức bị nảy lên, nắm đấm vẫn kiên định đánh về phía hắn.

"Không hổ danh là Thủy Tổ của một tộc, quả nhiên chủ nhân Thiên Ngoại rất lợi hại." Trong lòng Hàn Sâm hơi kinh ngạc, hắn dùng Cát Liệt Đao trong tay làm kiếm, sử dụng kiếm pháp của chính mình.

Kiếm pháp của hắn đã trải qua kỹ năng mài giũa của Thiên Tru và Quỷ Kiếm Thuật, cộng thêm kiếm ý đã đột phá chân trời. Mặc dù Hàn Sâm không phải là người chuyên tu kiếm pháp, nhưng luận về độ mạnh kiếm pháp, cho dù Lục Đạo có đến cũng chưa chắc có thể thắng được hắn.

Lúc này, giày thủy tinh dường như đã biết mình gặp phải kẻ địch cực mạnh, cũng không quấy phá thêm nữa, để cho Hàn Sâm hoàn toàn khống chế thân thể của mình quyết chiến một trận với chủ nhân Thiên Ngoại.

Nhìn thấy Hàn Sâm chém một kiếm tới, trong mắt chủ nhân Thiên Ngoại lóe lên vài tia dị sắc.

Rất nhiều dị linh của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại đều từng nghe đến cái tên Đọa Lạc Đồ Lục Giả của Vô Gian Thâm Uyên, quả thật đó là một nhân vật rất mạnh, đã từng lọt vào mười vị trí đầu của bảng hạch gen siêu cấp.

Nhưng đó cũng chỉ là vỏn vẹn tiến vào mười vị trí đầu mà thôi. So với năm vị trí đầu thì vẫn kém một chút so với chủ nhân Thiên Ngoại, người đã từng dành được vị trí thứ nhất.

Nếu hôm nay chủ nhân Thiên Ngoại ra tay, đáng lẽ đám người Ngọc Diệu còn cho rằng có thể dễ dàng đẩy lùi hoặc đánh bại Đọa Lạc Đồ Lục Giả, nhưng sự việc không phải như vậy.

Cuộc đại chiến giữa Đọa Lạc Đồ Lục Giả và chủ nhân Thiên Ngoại khó có thể nói bằng một đao một quyền. Một kẻ đáng gờm như chủ nhân Thiên Ngoại nhất thời cũng không thể tìm được sơ hở gì, không thể đánh lùi được Hàn Sâm.

“Quái lạ, Đọa Lạc Đồ Lục Giả vẫn luôn dùng lực khống chế địch, là một tên mãng phu tiêu chuẩn, làm sao có thể biết loại kiếm pháp khéo léo thiên cơ tạo hóa được?” Cường giả của dòng dõi Ngọc Thị nhìn thấy kiếm pháp của Hàn Sâm đều cảm thấy rất kỳ lạ.

Sức mạnh của Đọa Lạc Đồ Lục Giả đến từ sức mạnh hắc ám cực mạnh và cơ thể cường tráng của hắn, đi theo phương hướng dùng sức mạnh để đánh bại kẻ thù, về sức mạnh thì không thua gì chủ nhân Thiên Ngoại, nhưng còn kém xa chủ nhân Thiên Ngoại về cách vận dụng sức mạnh một cách khéo léo.

Bây giờ Đọa Lạc Đồ Lục Giả lại sử dụng một bộ kiếm pháp không thua gì chủ nhân Thiên Ngoại. Hơn nữa kiếm ý đó vô cùng mạnh mẽ, gần như là thứ duy nhất họ từng thấy trong đời, thật sự khó khiến người ta tin, đó chình là Đọa Lạc Đồ Lục Giả.

“Thật là quá kỳ lạ, mấy chuyện hôm nay đều rất kỳ lạ.” Những dị linh của dòng dõi Ngọc Thị đều không hiểu được.

Ngọc Diệu nhìn Hàn Sâm trong cuộc chiến, nhưng càng xem sắc mặt càng thay đổi. Bởi vì nàng nhìn ra kiếm pháp và kiếm ý của Hàn Sâm, càng cảm thấy đó không phải là Đọa Lạc Đồ Lục Giả mà là Hàn Sâm mới đúng.

Nhưng nàng lại không dám tin đó thật sự là Hàn Sâm. Nếu đúng là như vậy thì có hơi đáng sợ. Hàn Sâm lại có thể chống lại chủ nhân Thiên Ngoại,

chuyện này quả thật khiến người ta không dám tưởng tượng.

Ngoại trừ trận chiến giữa Hàn Sâm và chủ nhân Thiên Ngoại, những cuộc chiến khác đang dần ngừng lại. Những sinh vật đáng sợ đến từ sa mạc Phong Ca đã quen tự do tự tại trong sa mạc lớn rồi, lại có nhiều sinh vật đáng sợ quen thuộc như vậy cùng nhau tấn công, căn bản không hề xem Tí Hộ Sở Thiên Ngoại là gì cả.

Hơn nữa, bọn chúng thực sự rất hận Hàn Sâm, cho nên cùng nhau lao vào mà không cần suy nghĩ.

Nhưng sau khi bị cường giả siêu cấp của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại chặn lại, những sinh vật đáng sợ đó dần dần phát hiện ra sức mạnh của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, chúng dần dần bình tĩnh lại, dần dần rút lui từng con một, những dị sinh vật tiếp tục chiến đấu càng lúc càng ít.

Trong lúc đang chiến đấu với chủ nhân Thiên Ngoại, Hàn Sâm phát hiện ra một chuyện, đột nhiên thầm kêu lên không ổn, mặc cho kiếm pháp phi thường cũng không thể trở thành kẻ địch của toàn bộ Tí Hộ Sở Thiên Ngoại được.

Huống chỉ biến thân Đọa Lạc Đồ Lục Giả cũng có giới hạn. Tố chất cơ thể của hắn vẫn khó có thể chịu được sự dung hợp biến thân trong một thời gian dài.

Không thể trong khoảng thời gian ngắn có thể đánh bại được chủ nhân Thiên Ngoại, đừng nói là đánh bại, không bị thua đã là tốt rồi. Đáng tiếc, bây giờ Hàn Sâm muốn rút lui cũng có chút không kịp nữa rồi.

Đối đầu với cường giả chân chính, Hàn Sâm đâu có thể nào phân tâm. Chỉ là trong khoảnh khắc phân tâm này, trên người Hàn Sâm bị trúng một đấm của chủ nhân Thiên Ngoại, nhất thời bị đánh bay ra ngoài rồi đâm thẳng vào tòa cung điện phía sau, đâm đổ liên tiếp vài tòa cung điện rồi dừng lại.

Hắn cảm thấy toàn thân mình dường như bị trói buộc bởi sức mạnh kỳ lạ, như thể từng cây từng sợi vòng lại, ghì chặt vào xương của mình. Hàn Sâm trong lòng thầm kêu khổ, thế là định lấy ngọc phù Ngọc Thế Chi Lang ra để

liều mạng. Bây giờ hắn cũng không do dự quá nhiều nữa, chạy trốn thoát thân mới là điều quan trọng nhất.

Hàn Sâm đứng dậy xoay người muốn bỏ chạy, nhưng mới vừa bước một bước thì lập tức cảm nhận được sức mạnh trên chiếc giày thủy tinh dưới chân lại xuất hiện, hơn nữa còn kéo hắn lao về phía cung điện lưu ly kia.

"Cái đệch, cho dù vợ của ngươi ở đó thì ngươi cũng nên dè dặt một chút. Bây giờ là lúc nào rồi mà ngươi còn lao về phía trước nữa? Đừng nói là cái mạng nhỏ của ta không giữ được, ngay cả cái mạng nhỏ của ngươi cũng khó giữ được." Trong lòng Hàn Sâm rất phiền muộn.

Nhưng giày thủy tinh không phải là một sinh mệnh thật sự, căn bản không hiểu được hắn đang nói cái gì, nên vẫn tự mình lao về phía cung điện lưu ly kia.

Nhìn thấy Hàn Sâm vẫn dám lao đến, chủ nhân Thiên Ngoại hơi cau mày, chuẩn bị ra tay giải quyết triệt để hắn.

Nhưng đột nhiên nghe thấy một âm thanh răng rắc từ phía sau vang lên, và cánh cửa lớn đóng chặt của cung điện lưu ly lại tự động mở ra.

Những dị linh của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại đều sợ hãi đến biến sắc, ngay cả sắc mặt của chủ nhân Thiên Ngoại cũng thay đổi.

Hàn Sâm vẫn lao về phía trước, tự nhiên cũng nhìn thấy cửa lớn mở ra. Hơn nữa hắn còn nghe thấy một âm thanh vừa lạ vừa quen từ trong cung điện lưu ly truyền ra.

Lộc cộc… Lộc cộc…

Âm thanh rung động lòng người. Đó là âm thanh của giày thủy tinh cao gót giãm lên đá, giống hệt tiếng bước chân của hắn.

Hàn Sâm cảm thấy tốc độ giày thủy tinh trên chân đột nhiên tăng thêm một bậc, thế là tăng tốc lao về phía cung điện, âm thanh trong cung điện càng lúc càng gấp, dường như là đang lao ra ngoài.

Hết chương 1609.

Chương 1610. Một kiếm phá Thiên Ngoại

Coong!

Không đợi Hàn Sâm xông đến trước cổng cung điện lưu ly, chiếc giày thủy tinh văng ra khỏi chân Hàn Sâm, vội vàng lao thẳng về phía cung điện lưu ly.

Mà trong cung điện lưu ly đó, lúc này một chiếc giày thủy tinh giống hệt cũng lao ra ngoài. Chỉ có điều chiếc trên chân của Hàn Sâm là chiếc bên trái, và chiếc kia là chiếc bên phải, rõ ràng đó chính là một đôi.

Đôi giày thủy tinh gặp nhau trước cửa lập tức hòa vào nhau, vui mừng nhảy lên, như thể có một vũ công trong suốt đang mang chúng, vui vẻ nhảy điệu nhảy clacket vậy.

Sau khi giày thủy tinh được cởi ra, Hàn Sâm lập tức trở lại trạng thái tự do, sau đó nhanh chóng phanh lại rồi lao ra bên ngoài Tí Hộ Sở.

Nhưng hầu như lúc này Tí Hộ Sở đã không có sinh vật ngoại lai, còn có rất nhiều cường giả siêu cấp vây quanh, Hàn Sâm sẽ không còn cơ hội chạy trốn nữa.

Nhìn thấy rất đông cường giả từ bốn phương tám hướng vây giết, căn bản không cần chủ nhân Thiên Ngoại ra tay, hắn cũng đã rơi vào hoàn cảnh thập cửu nhất sinh rồi.

Đến thời điểm này, trái lại Hàn Sâm lại bình tĩnh hẳn lên, bởi lẽ bất kỳ cảm xúc tiêu cực không cần thiết nào cũng không giúp ích được gì cho tình hình hiện tại.

Cũng giống như kiếm ý của Hàn Sâm, càng đến bước ngoặt sinh tử càng kích thích tiềm lực của Hàn Sâm, ý niệm được sống trong lòng cũng phóng đại vô số lần.

Nhìn thấy cường giả siêu cấp từ bốn phía lao đến, tinh thần của Hàn Sâm lại rất tỉnh táo. Động Huyền Khí Tràng hoàn toàn mở ra, nhất cử nhất động của tất cả các sinh vật đều trực tiếp phản chiếu trong đầu của hắn.

Cát Liệt Đao trong tay đi theo thế kiếm, di chuyển cùng với bước chân và cơ thể của hắn, màn trình diễn diệu kỳ cứ thế bắt đầu.

Vóc dáng to lớn mạnh mẽ của Đọa Lạc Đồ Lục Giả bộc phát một sức mạnh đáng kinh ngạc, mà loại sức mạnh này được Hàn Sâm sử dụng đến mức tối đa một cách hợp lý.

Không chỉ sức mạnh của bản thân Hàn Sâm, những cường giả siêu cấp của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại đó cũng trở thành một phần Hàn Sâm có thể sử dụng.

Trời đất là bàn, vạn vật là con cờ, sự kỳ diệu của Dịch Thiên Thuật chính là ở chỗ này. Không chỉ có thể lợi dụng sức mạnh của bản thân, còn có thể lợi dụng sức mạnh của ngoại vật, biến chúng thành quân cờ của mình. Cho dù là kẻ địch cũng có thể trở thành quân cờ để lợi dụng.

Mà khả năng phá bỏ huyền cơ của Động Huyền Kinh giống như một thiết bị gian lận lợi hại, có thể nhìn thấu thiên cơ, thấu hiểu tâm ý của đối thủ, biết được thế cờ của đối phương.

Năng lực bố trí mạnh mẽ cộng thêm khả năng sắp xếp tiên cơ kết hợp với sức mạnh to lớn sau khi biến thân của Hàn Sâm và kiếm pháp gần như là đỉnh cao, khiến cả người của Hàn Sâm rơi vào trạng thái kỳ lạ.

Có rất nhiều siêu cấp cường giả của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại bao vây Hàn Sâm như vậy, nhưng đột nhiên họ phát hiện ra rằng dường như từng người họ đang chiến đấu với Hàn Sâm, chứ không phải là đang bao vây Han Sâm.

Những người đồng hành bên cạnh mình không những không giúp được họ mà đôi khi còn cản trở họ, tạo cho họ cảm giác gò bó.

Ngọc Diệu không tham gia bao vây mà chỉ đứng quan sát từ xa. Lúc này nhìn thấy Hàn Sâm như rơi vào chỗ không người, lại lao ra từ trong vòng vây của rất nhiều cường giả siêu cấp của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại như vậy.

Quả thật lúc này Hàn Sâm như đang hóa thân thành một con ác ma thực sự. Tất cả mọi người đều bị hắn chơi đùa trong lòng bàn tay. Sự thay đổi giữa trong người này, sự kìm hãm và liên kết lẫn nhau, đủ các loại cảm xúc khéo

léo và cơ hội đều được Hàn Sâm lợi dụng triệt để, thiên quân vạn mã trong mắt của hắn cũng chỉ là cát bụi.

Kiếm quang tung hoành, cơ thể như bị bóng đè, đồng thời cũng là một cơn ác mộng đối với cường giả Thiên Ngoại.

“Chủ thượng, xin hãy ra tay giết kẻ địch.” Có người không kiềm chế được lớn tiếng thỉnh cầu chủ nhân Thiên Ngoại ra tay giết chết Hàn Sâm. Tuy quân số của họ đông, mặc dù có lòng nhưng bất lực, trước sau không thể ngăn cản được Hàn Sâm, mắt cũng đã thấy Hàn Sâm sắp xông ra khỏi Tí Hộ Sở Thiên Ngoại.

Chủ nhân Thiên Ngoại chăm chú nhìn Hàn Sâm, hắn chưa từng nghĩ sẽ ra tay. Nhưng cho tới bây giờ, hắn vẫn chưa tìm được cơ hội ra tay.

Không phải nói kiếm pháp của Hàn Sâm quá mạnh khiến hắn không †ìm ra kẽ hở, mà là vì vị trí mỗi lần đi của Hàn Sâm luôn ở giữa hắn

và cường giả Thiên Ngoại khiến chủ nhân Thiên Ngoại không có cơ hội ra tay.

“Tất cả các ngươi lui ra.” Chủ nhân Thiên Ngoại trầm giọng nói. Ngay cả hắn cũng phải thừa nhận, quả thực Đọa Lạc Đồ Lục Giả là kẻ địch lớn, không phải kẻ mãng phu trước đây. Nếu có người của bản thân ở đây, hắn sẽ không có cơ hội ra tay nào cả, trừ khi hắn ra tay cùng chém chết người của mình.

Chủ nhân Thiên Ngoại chưa từng gặp qua tình huống này. Cả đời hắn đã trải qua vô số trận chiến, gặp qua vô số cường giả, nhưng đây là lần đầu tiên chủ nhân Thiên Ngoại gặp phải một đối thủ như vậy.

Mặc dù mọi người đều không can tâm, nhưng chủ nhân Thiên Ngoại có uy nghiêm tuyệt đối tại Thiên Ngoại, không cho phép bọn họ làm trái. Chỉ có thể tản ra từng người, nhìn chằm chằm Hàn Sâm từ xa, trong mắt tràn đầy sự phẫn nộ và không cam lòng.

Bọn họ nhiều cường giả siêu cấp như vậy, vậy mà lại không thể giữ nổi một kẻ ngoại lai đột ngột chạy tới cổng Tí Hộ Sở Thiên Ngoại như vậy. Điều

này quả thật là một sự sỉ nhục đối với Tí hộ Sở Thiên Ngoại.

Trong lúc mọi người đang tản ra, chủ nhân Thiên Ngoại tung ra một nắm đấm. Toàn bộ không gian như thu nhỏ lại thành một điểm trong tích tắc, theo nắm đấm của hắn đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm không hề lay động, trong lòng không chút tạp niệm, nhìn nắm đấm giống như cả thế giới, Cát Liệt Đao trong tay chém ngược lên, một nhát chém trực tiếp nhất, đơn giản nhất, không có bất kỳ kỹ xảo nào.

Trời đất như bị cắt đứt, cảm giác co rút biến mất không còn tăm tích, cơ thể Hàn Sâm lộn ngược trên không trung rồi đáp xuống trước cổng Tí Hộ Sở Thiên Ngoại. Chủ nhân Thiên Ngoại cũng lui về sau nữa bước mới ổn định được cơ thể.

Tất cả mọi người ở Tí Hộ Sở Thiên Ngoại đều sợ hãi đến biến sắc, đã nhiều năm không thấy chủ nhân Thiên Ngoại bị người khác bức lui rồi, quả thật là khiến bọn họ không thể tin được.

Điều khiến bọn họ càng không thể tin được đã xảy ra khi họ nhìn ra ngoài cổng, cơ thể cường tráng của Đọa Lạc Đồ Lục Giả bỗng chốc biến mất, chỉ còn lại một bóng người mảnh khảnh đứng đó.

Đứng ở đó tất nhiên chính là Hàn Sâm, cơ thể của hắn không thể chịu được sự tiêu hao của biến thân Đọa Lạc Đồ Lục Giả. Nếu tiếp tục, cơ thể hắn sẽ nổ tung, chỉ có thể hủy bỏ dung hợp biến thân.

Tất cả cường giả siêu cấp của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại đều bị khiếp sợ khó hiểu. Có thể chiến đấu với chủ nhân Thiên Ngoại lại là một nhân loại, điều này khiến họ hoàn toàn không thể chấp nhận được.

“Thật sự là Hàn Sâm!” Ngọc Diệu không khỏi hét lên. Mặc dù đã hoài nghỉ từ sớm, nhưng nàng vẫn không thể tin được đó thật sự là Hàn Sâm.

Nhân loại đó vốn dĩ không được nàng để ý đến, giờ đây lại có thể chiến đấu với người mạnh nhất Thiên Ngoại mà không hề có trở ngại gì. Dưới sự bao vây của rất nhiều cường giả Thiên Ngoại, hắn lao ra khỏi Tí Hộ Sở Thiên Ngoại mà không hề bị tổn thất gì, còn xem Tí hộ Sở Thiên Ngoại như chốn

không người. Loại sức mạnh uy phong như vậy trên đời này có được mấy người.

“Tí Hộ Sở Thiên Ngoại cũng chỉ có thế!” Hàn Sâm cười một tiếng dài rồi bay đi, trong nháy mắt đã biến mất giữa đất trời, chỉ còn lại tiếng cười dài mãi không dứt.

Hết chương 1610.

Chương 1611. Bị theo dõi

“Phụt!”

Hàn Sâm phun ra một búng máu, cú đánh cuối cùng chủ nhân Thiên Ngoại kia vẫn khiến hắn bị thương, chẳng qua hắn chưa từng để lộ ra khi ở Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, nếu không thì làm sao có thể chấn động quần hùng được.

Hàn Sâm trốn trong một hang động không người để điều trị vết thương, vết thương của hắn còn chưa kịp hồi phục thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng “cộp cộp”, sắc mặt của Hàn Sâm lập tức thay đổi.

Tiếng “cộp cộp” truyền đến rất nhanh, khi Hàn Sâm nhìn ra cửa động thì đã thấy một đôi giày thủy tinh tiến vào, nó chính là đôi giày thủy tinh đã gặp ở trước Đông Hoàng Điện.

Hàn Sâm rất kiêng dè đôi giày thủy tinh này, hắn không muốn lại bị giày thủy tinh khống chế một lần nữa, nhìn thấy đôi giày kia thì lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng dường như đôi giày thủy tinh kia đã phát hiện ra hắn, nhanh chóng đuổi theo sau lưng, tiếng “cộp cộp” vang lên không ngừng.

“Ngươi đuổi theo ta làm gì? Ta có chỗ nào tốt, ngươi nói đi, ta sẽ thay đổi được không?” Hàn Sâm không còn sức để chạy nữa, ngồi xuống một gốc đại thụ, nhìn đôi giày thủy tinh rồi chán nản nói.

Dù cho hắn có kêu gào thế nào cũng không thoát khỏi sự theo dõi của đôi giày đó.

Đôi giày thủy tinh đi đến trước mặt Hàn Sâm, chẳng qua là chỉ đi vòng xung quanh người hắn, nhưng lại không xỏ vào chân hắn như lần trước.

Hàn Sâm thấy giày thủy tinh không có ý định tiến lên khống chế mình, cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, dứt khoát không quan tâm đến đôi giày thủy tinh kia nữa, dựa vào trên thân cây đại thụ nghỉ ngơi.

Giày thủy tinh vẫn luôn ở bên cạnh Hàn Sâm, Hàn Sâm nghỉ ngơi thì nó cũng nghỉ ngơi, Hàn Sâm đi thì nó cũng đi theo, nếu không phải Hàn Sâm đã nhiều lần dùng tay xác nhận, trên giày thủy tinh căn bản không có gì, hắn thật sự nghi ngờ giày thủy tinh bị một kẻ thích mặc đồ trong suốt đi chơi khăm đeo lên.

May mà giày thủy tinh không khống chế Hàn Sâm một lần nữa. Sau khi phân rõ được phương hướng, Hàn Sâm bèn đi về phía Tí Hộ Sở, muốn trở về Tí Hộ Sở của mình trước rồi mới tìm cách xử lý đôi giày thủy tinh.

Hàn Sâm vội vàng lên đường, đương nhiên cũng không biết hắn đã hoàn toàn nổi danh ở Tí Hộ Sở thứ tư, cái tên Thiên Kiếm đã được rất nhiều người biết đến.

Một người một ngựa đột nhập vào Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, rồi lại đi ra từ Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, có thể đạt đến trình độ này, khắp Tí Hộ Sở thứ tư cũng không có mấy người, không kể đến Hàn Sâm còn là một nhân loại.

Lâm Phong và những người khác đang đuổi theo Hàn Sâm cũng nghe được tin này, ai nấy đều không thể tin nổi, sau nhiều lần xác nhận, từ manh mối trên giày thủy tinh mới có thể xác nhận Thiên Kiếm chính là Hàn Sâm.

Nghe nói Hàn Sâm đã chạy thoát khỏi Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, bọn họ cũng không đuổi theo nữa, dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Tinh Tinh và Bảo Nhi, bọn họ tới Tí Hộ Sở Ly Ảnh trước.

Sau khi Hàn Sâm quay trở lại Tí Hộ Sở Ly Ảnh thì nhìn thấy mọi người đều bình an vô sự, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Ông chủ, bây giờ ngươi thực sự quá oai luôn, bây giờ cả cái Tí Hộ Sở thứ tư này, ai đi theo ông chủ là Thiên Kiếm ngươi thì cả người đều được thơm

lây.” Miên Dương nịnh bợ nói.

Nhưng Hàn Sâm cũng không có tâm trạng nghe nó nịnh hót, cứ thế đi thẳng đến dị linh thần điện, muốn dùng truyền tống trận để trở về Liên Minh.

Mặc dù Hàn Sâm rất tin tưởng Tiểu Hoa và những người khác, thế nhưng hắn vội trở về như vậy, chủ yếu là muốn vứt đi đôi giày thủy tinh kia, dẫu sao thì cũng là đồ vật ở trong Tí Hộ Sở, chỉ cần rời khỏi Tí Hộ Sở, nó có kỳ dị đến đâu cũng vô dụng.

Hàn Sâm bước vào truyền tống trận, nhìn đôi giày thủy tinh kia một chút, sau đó thì truyền tống đi.

‘Thế nhưng sau khi Hàn Sâm truyền tống thì vô tình nhìn vào bên trong thiết bị truyền tống, trong lòng lập tức sửng sốt, sắc mặt lập tức tái nhợt đi, không biết đôi giày thủy tinh đó bị làm sao, vậy mà lại được †ruyền tống ra ngoài cùng hắn, hiện tại đang ở trong thiết bị truyền tống.

“Không bất thường đến vậy chứ?” Hàn Sâm lặng lẽ nhíu mày, chậm rãi lui về phía sau, đôi giày thủy tinh kia cũng đi theo.

“Ta cảnh cáo ngươi, ngươi muốn đi đâu thì đi, muốn đi cùng ai thì đi cùng người đó, chỉ cần đừng đi theo ta, nếu không thì đừng trách ta không khách sáo với ngươi.” Hàn Sâm hung hăng chỉ vào đôi giày thủy tinh kia nói: “Đừng tưởng rằng ta thật sự không làm gì được ngươi, ở trong Tí Hộ Sở ta không thể làm gì ngươi, nhưng ở đây thì lại khác, ta có cả nghìn cách để giết ngươi, ngươi có tin không?”

Thế nhưng giày thủy tinh chỉ đứng đó mà không động đậy, tựa như không hiểu được lời nói của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa quay người đi, giày thủy tinh lại đi theo sau.

“Đây là do ngươi tự làm tự chịu đó.” Hàn Sâm đành phải trực tiếp triệu hồi ra áo giáp tinh thể màu trắng, sau đó hung hăng cầm đôi giày thủy tỉnh kia lên.

Giày thủy tinh ngay lập tức tránh đi, Hàn Sâm mượn sức mạnh của áo giáp tỉnh thể màu trắng thăng cấp tốc độ và sức mạnh lên đến cực hạn, mua xua đuổi giày thủy tinh hoặc đập vỡ nó.

Thế nhưng giày thủy tinh bay rất nhanh, vậy mà tốc độ lại không chậm hơn so với khi Hàn Sâm mặc áo giáp tinh thể trắng, Hàn Sâm không thể động vào nó.

Hàn Sâm vô cùng bất ngờ, áo giáp tinh thể màu trắng có thể tăng cường một lượng lớn sức mạnh cho Hàn Sâm, mang lại cho Hàn Sâm sức mạnh vượt xa cả Bán Thần.

Có thể nói rằng khi mặc lên áo giáp tinh thể màu trắng thì ngay cả chủ nhân Thiên Ngoại kia cũng khó có thể cạnh tranh với Hàn Sâm về cả sức mạnh và tốc độ, vậy mà hiện tại tốc độ của đôi giày thủy tinh này còn nhanh hơn Hàn Sâm, quả thật khiến Hàn Sâm phải kinh ngạc.

“Rốt cuộc đây là thứ gì vậy? Nó có được sức mạnh và tốc độ kì lạ, hơn nữa thể tự do ra vào Tí Hộ Sở, điều này thật sự rất quái lạ.” Hàn Sâm dừng lại, nghi ngờ mà nhìn vào đôi giày thủy tinh kia.

“Đây có lẽ cũng được coi là áo giáp chăng? Chẳng lẽ là đồ vật của Tinh tộc?” Trong lòng Hàn Sâm thầm đoán, nhưng cũng không dám chắc chắn.

“Hàn Sâm, ngươi đang làm gì vậy?” Hàn Sâm ở trong sân của nhà mình lăn qua lăn lại rất lâu, Kỷ Yên Nhiên ôm Tiểu Hoa từ trong nhà đi ra, nghỉ hoặc hỏi.

ai”

“Ta bị một đôi giày cao gót theo dõi.” Hàn Sâm chua xót nói. “Ý ngươi là sao?” Kỷ Yên Nhiên không hiểu ý của Hàn Sâm là gì.

Hàn Sâm chỉ vào đôi giày thủy tinh trên mặt đất, lại nói: “Ta bị nó bám theo.”

“Chỉ là một sản phẩm nghệ thuật như đôi giày thủy tinh thôi, bên trong cũng không có trí não, làm sao nó bám theo ngươi được?” Kỷ Yên Nhiên

nhìn đôi giày thủy tinh, bởi vì nó trong suốt, nhìn thoáng qua cũng có thể thấy rõ, bên trong hoàn toàn không có thiết bị mạch điện gì cả, chỉ là một đôi giày thủy tinh bình thường.

Thế nhưng Kỷ Yên Nhiên vừa nhìn đã rất thích kiểu dáng của đôi giày thủy tinh này, vừa nói vừa đi đến bên cạnh giày thủy tinh, trực tiếp rút đôi chân trắng nõn mềm mại ra khỏi dép, muốn ướm thử đôi giày thủy tỉnh này.

Hàn Sâm vội ngăn Kỷ Yên Nhiên lại: "Thứ này rất gian ác, ngươi đừng động vào nó."

Sau đó Hàn Sâm kể về việc mà hắn đã gặp giày thủy tinh, Kỷ Yên Nhiên nghe xong thì cười nói: "Nghe có vẻ như nó vẫn chưa làm gì ngươi, sao ngươi lại nói là nó gian ác thế?"

Hàn Sâm còn định nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy đôi giày thủy tinh nghe lời của Kỷ Yên Nhiên, còn gõ "cộc cộc" hai lần, như thể đồng ý với lời nói của Kỷ Yên Nhiên. "Nó thực sự là một đôi giày thần kỳ đấy." Kỷ Yên Nhiên càng nhìn càng ngạc nhiên. Dường như lời khen của Kỷ Yên Nhiên làm cho giày thủy tinh rất vui, vậy mà lại rời khỏi người Hàn Sâm, đi về phía Kỷ Yên Nhiên, còn tự nguyện đeo lên chân Kỷ Yên Nhiên, Hàn Sâm muốn ngăn lại nhưng không kịp.

Hết chương 1611.

Chương 1612. Kết quả điều tra

Khoảnh khắc đôi giày thủy tinh được xỏ vào chân Kỷ Yên Nhiên, chỉ thấy phía trên tỏa ra tinh quang lấp lánh, dường như giày thủy tỉnh có sinh mệnh, nhanh chóng lớn lên, trong nháy mắt cơ thể Kỷ Yên Nhiên được bao lại, hình thành một bộ giáp thủy tinh.

"Ngươi không sao chứ?" Hàn Sâm cực kỳ sợ hãi, không biết hiện tại là tình huống gì.

“Ta không sao, đôi giày này rất kì lạ, bây giờ ta cảm thấy trong cơ thể mình tràn đầy sức mạnh, dường như có thể một đấm làm sập một quả núi.” Kỷ Yên Nhiên hoạt động cơ thể, có chút kinh ngạc nói.

Nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên vẫn có thể khống chế được cơ thể của mình, Hàn Sâm không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng vẫn hơi căng thẳng, hỏi: “Ngươi có thể cởi nó ra không?”

“Ta không biết làm thế nào để cởi nó ra” Kỷ Yên Nhiên nói.

Khi Hàn Sâm đang cau mày, thì nhìn thấy bộ giáp thủy tinh trên người Kỷ Yên Nhiên thu nhỏ lại, không lâu sau thì khôi phục về hình dáng của đôi giày thủy tinh rồi rời khỏi cơ thể của Kỷ Yên Nhiên.

“Ta thấy đôi giày này cũng không tệ, để nó đi theo cũng không tồi, không biết chừng còn có thể giúp ích cho ngươi trong tương lai, dù sao thì nó cũng có sức mạnh khủng khiếp như vậy mà.” Kỷ Yên Nhiên nói.

“Ta không dám vọng tưởng nó có thể giúp gì, không làm hại ta là được rồi” Hàn Sâm không lạc quan như Kỷ Yên Nhiên, lai lịch của đôi giày này thực sự rất kì lạ, nó luôn làm hắn cảm thấy bất an.

Hàn Sâm quay người bước vào trong nhà, giày thủy tinh cũng tự động đi theo, vân đi theo Hàn Sâm như cũ, cũng không có ý định đi theo Kỷ Yên Nhiên.

Hàn Sâm không thể thoát khỏi nó, cũng không có cách nào nắm được nó, chỉ có thể giả vờ rằng không nhìn thấy nó, tự làm công việc của mình.

Hàn Sâm đã tinh luyện và hấp thụ tất cả tinh hoa gen sinh mệnh có được lần này, đạt được 16 điểm gen Thần siêu cấp, tổng cộng đạt được 50 điểm.

“Với thực lực của ta hiện tại, kết cục đại viên mãn không còn là vấn đề, vấn đề chỉ là thời gian, còn phải tìm cách nhanh chóng nâng cấp tất cả các hạch gen lên mới được, chưa đến siêu cấp thì không phải hiệu quả lúc nào cũng mạnh mẽ.” Hàn Sâm âm thầm dự tính.

Thể chất của Hàn Sâm là đủ rồi, chỉ cần tiếp tục tu luyện công pháp thì có thể thăng cấp hạch gen, cho nên khoảng thời gian này Hàn Sâm không đi ra ngoài, dành phần lớn thời gian để tu luyện công pháp, muốn sớm ngày nâng cấp tất cả bốn hạch gen lên cấp Bảo Thạch.

Cả bốn hạch gen đều đã được Hàn Sâm thăng cấp lên cấp Hoàng Kim, chẳng qua vẫn chưa cho chúng lên bảng mà thôi.

Hàn Sâm định đến khi bọn chúng sắp thăng cấp lên cấp Bảo Thạch thì mới đưa bọn chúng lên bảng, tránh việc chúng quá bắt mắt khi lên bảng cùng nhau.

Bởi vì kiêng dè giày thủy tinh, Hàn Sâm không đi đâu cả, vẫn luôn tu luyện công pháp, chẳng bao lâu các công pháp đã được thăng cấp.

Trong vài tháng, Già Thiên Tán, Tinh Hạch, Chân Huyết và Kim Tệ liên tiếp chiếm vị trí đầu bảng, sau đó là một loạt tin tức biến mất gây ra chấn động mạnh ở Tí Hộ Sở thứ tư.

Tất cả các sinh vật đều đang đoán xem rốt cuộc bốn hạch gen kia là thuộc về sinh vật nào, cho đến nay vẫn chưa ai có thể nói rõ ràng được.

Cả bốn hạch gen đều được thăng cấp lên cấp Bảo Thạch, điểm khác biệt duy nhất là bước đột phá cuối cùng, Hàn Sâm quyết định xuống núi lần nữa, hoàn thiện gen Thần siêu cấp của mình, sau đó dùng toàn lực để thăng cấp lên hạch gen siêu cấp.

Chỉ tiếc là hắn vẫn chưa nghĩ ra cách thoát khỏi đôi giày thủy tinh kia, nhưng sau một thời gian dài ở chung, giày thủy tinh cũng không xảy ra chuyện gì cả, hơn nữa Hàn Sâm còn có thể mang theo nó ở trong túi, cũng không sợ bị người khác nhìn thấy một hình ảnh kỳ dị như vậy.

Thế nhưng Hàn Sâm chưa kịp xuất phát thì đã nhận được tin báo của Kỷ Nhược Chân, Kỷ Nhược Chân nói với Hàn Sâm rằng cuộc điều tra của hắn đã có một số kết quả.

“Có xác định được xã trưởng Tân Lưu Xã đang ở đâu không?” Hàn Sâm hỏi.

“Sau một khoảng thời gian dài điều tra và phân tích, kết quả cuối cùng là ở tinh cầu Tariq, nếu xã trưởng Tân Lưu Xã đang ở trong ba tinh cầu kia thì khả năng cao nhất là ở tinh cầu Tariq.” Kỷ Nhược chân gửi một

bản dữ liệu điều tra cho Hàn Sâm.

“Tinh cầu Tariq sao?” nhìn vào dữ liệu thầm nghĩ.

“Ngươi định làm thế nào? Nếu như cần hợp tác, ta có thể để hạm đội nhà họ Kỷ hợp tác hành động cùng ngươi.” Kỷ Nhược Chân nói.

“Tạm thời không cần nữa.” Hàn Sâm không định mang theo cả hạm đội, cho dù muốn đi, một mình hắn cưỡi Độc Giác Tiên đến là đủ rồi.

Dù cho xã trưởng Tân Lưu Xã có ở tinh cầu Tariq hay không, hắn cũng đều phải đến đó một chuyến, nếu không xã trưởng Tân Lưu Xã sẽ cho rằng hắn là một con gà yếu ớt tùy ý chơi đùa.

Trong một căn phòng, Thanh Nhã đang loay hoay với chiếc hộp nhỏ trong tay, chiếc hộp nhỏ đã được mở ra, những đồ vật bên trong hiện lên trong mắt Thanh Nhã khiến Thanh Nhã lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Quả nhiên là thứ này, hắn đúng là xã trưởng Tân Lưu Xã rồi.” Thanh Nhac nhắm mắt rồi nghĩ thầm, ngón tay lại vẫn đang nghịch cái hộp đó.

“Thanh Nhã đại nhân, xã trưởng đại nhân mời ngươi đến phòng hội nghị.” Máy truyền tin vang lên một giọng nói của một người phụ nữ.

“Được, ta lập tức đến ngay.” Thanh Nhã cất cái hộp đi. Hắn đẩy cửa đi ra ngoài, nhanh chóng đến phòng hội nghị.

Rất nhiều người đã ngồi trong phòng hội nghị, có nhân loại cũng có Tu La, Tina cũng ở trong đó, chẳng qua không nhìn thấy xã trưởng Tân Lưu Xã đâu.

“Xã trưởng đại nhân đâu?” Thanh Nhã ngồi vào vị trí của mình rồi nhìn mọi người hỏi.

Chỉ thấy một người đàn ông của Tu La đi đến, ngồi lên vị trí chỉ thuộc về xã trưởng Tân Lưu Xã rồi bình thản nói: "Sức khoẻ của xã trưởng đại nhân không tốt, hội nghị ngày hôm nay sẽ do ta chủ trì."

"Ngươi… có tư cách này không?" Thanh Nhã cười nhạt nói.

"Ngươi nói xem?" Người đàn ông của Tu La ấn lòng bàn tay lên bàn hội nghị, chỉ thấy dưới tay hắn là một thứ gì đó giống như kim loại, tất cả mọi người nhìn thấy vật đó sắc mặt đều thay đổi.

"Được thôi, nếu là mệnh lệnh của xã trưởng đại nhân, bọn ta sẽ tự khắc tuân theo." Thanh Nhã nhún vai nói.

"Rất tốt." Người đàn ông của Tu La mặt lạnh nhạt tiếp tục nói với Thanh Nhã: "Xã trưởng đại nhân rất không vừa lòng với biểu hiện của ngươi, hai lần nhiệm vụ liên tục thất bại khiến cho Tân Lưu Xã chúng ta mất mặt"

"Ta cũng bó tay mà? Ai mà biết Yêu Cơ Huyết Cốt và Đọa Lạc Đồ Lục Giả lại ngu xuẩn tới vậy được." Thanh Nhã bình thản nói.

"Không cần phải tìm lý do cho sự thất bại của ngươi, hành động lần này sẽ do đích thân ta chỉ huy, còn ngươi chỉ cần lập công chuộc tội, phụ trách đưa nhân thủ của chúng ta vào trong phạm vi của Tí Hộ Sở Ly Ảnh" Người đàn ông của Tu La nói.

"Được, không biết là phải đưa những ai đi qua đó?" Thanh Nhã bình tĩnh hỏi.

"Ta, cùng với những vị đấu sĩ Tu La vĩ đại của chúng ta." Người đàn ông của Tu La bình tĩnh nói, nhưng trong lời nói lại đầy vẻ tự phụ.

"Tất cả?" Khoé mắt Thanh Nhã ánh lên vẻ quỷ dị.

"Phải, tất cả, lần này tuyệt đối không được thất bại, nhất định phải triệt để giết chết Hàn Sâm." Người đàn ông của Tu La nhìn Thanh Nhã rồi hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

"Không có, ngươi cũng rất rõ năng lực của ta, chuyện này đối với ta thì là gì đâu chứ." Thanh Nhã cười nói.

“Thế thì tốt, làm chuyện ngươi nên làm đi, những chuyện còn lại cứ để †a giải quyết, như vậy sẽ không thất bại nữa.” Người đàn ông của Tu La tự tin nói.

Chương 1613 : Địch đến tập kích

“Chú Thanh Nhã, có thể đưa ta cùng đi không? Ta muốn tận mắt nhìn nhân loại đó bị giết chết.” Sau khi hội nghị kết thúc, Tina đã đuổi theo Thanh Nhã để nói chuyện riêng.

“Lần trước ngươi tự mình ra ngoài còn bị người cướp mất chiến giáp gen, xã trưởng đại nhân đã rất không vui, tốt nhất ngươi ở im trong nhà, nếu không lần này xã trưởng đại nhân không tha cho ngươi dễ

Aw”

dàng như vậy nữa đây.” Thanh Nhã mỉm cười.

“chú Thanh Nhã, là bởi vì bị Hàn Sâm cướp mất chiến giáp gen của ta, nên ta mới muốn tận mắt nhìn hắn bị giết, lấy lại chiến giáp gen, ngươi đưa ta đi cùng đi mà” Tina lắc tay của Thanh Nhã làm nũng nói.

“Ta không dám đâu, nếu không ngươi đi hỏi Saranga xem, nếu hắn nói được đi thì ta đưa ngươi đi.” Thanh Nhã nói.

Tina lập tức bĩu môi nói: “Saranga là cái thá gì chứ, hắn chỉ là một Tu La thôi mà, ta đi đâu cũng cần hắn phê chuẩn sao? Chú Thanh Nhã, ngươi cứ đưa ta đi đi, ta rất muốn đi. Nhỡ đâu lần này Hàn Sâm chết chắc, mà cha lại đang tu luyện, kể cả có xảy ra việc gì, chú Thanh Nhã cũng có thể bảo vệ ta an toàn, sẽ không xảy chuyện gì đâu.”

Tina nhõng nhẽo hồi lâu, Thanh Nhã không thể không đồng ý, thở dài nói: “Đưa ngươi đi cùng cũng được, nhưng tất cả mọi chuyện ngươi phải nghe ta, không được làm loạn, nếu không có nói gì đi nữa ta cũng không đưa ngươi đi nữa đâu.”

“Chú Thanh Nhã, ngươi là tốt nhất, gì ta cũng sẽ nghe ngươi.” Tina lập tức vui mừng.

“Đi chuẩn bị đồ đi, đợi có mệnh lệnh của Saranga rồi sẽ xuất phát.” Thanh Nhã nói.

Tina lại thấy không vui, chu môi nói: “Saranga đó có tư cách gì chứ, thua xa so với chú Thanh Nhã, thực sự không biết vì sao cha lại tín nhiệm hắn như vậy, vì sao mọi chuyện đều giao cho hắn quyết định.”

“Việc có thể đạt đạt được sự tín nhiệm của xã trưởng đại nhân đã chứng minh hắn phải rất xuất sắc, không cần nói nữa, đi chuẩn bị đi.”

Hàn Sâm đang ở nhà thu dọn đồ đạc, hắn đã quyết định lái Độc Giác Tiên đi đến tinh cầu Tariq, dù cho dù xã trưởng Tân Lưu Xã có ở đó không thì cứ xử lý Tân Lưu Xã đi đã rồi nói, để cho Tân Lưu Xã biết rằng cái tên Hàn Sâm hắn cũng không dễ đụng vào, tránh sau này bọn họ ba lần bốn lượt đến kiếm chuyện.

Mới điều khiển Độc Giác Tiên được hơn hai ngày, còn đang phi hành trong Á Không Gian, Hàn Sâm đột nhiên nhận được tin nhắn, mở ra xem thì là số lạ.

“Có nguy hiểm, lập tức rời khỏi Tí Hộ Sở Ly Ảnh, người mù”

Hàn Sâm sửng sốt, người mù lâu rồi không gặp lại gửi tin nhắn cảnh báo, hơn nữa còn sử dụng phương thức rất không an toàn này, có thể thấy tình thế rất cấp bách khiến cho người mù không có thời gian đến †ìm hắn, chỉ có thể dùng cách này truyền đạt thông tin đến cho hắn.

Lẽ nào là do Tân Lưu Xã muốn tấn công Tí Hộ Sở Ly Ảnh? Không phải chứ? Tuy rằng Tí Hộ Sở Ly Ảnh không được tính là một Tí Hộ Sở lớn mạnh, nhưng có ta ở đây, cộng thêm cả Cố Khuynh Thành và Tiểu Hồng Mã, cho dù là Tí Hộ Sở siêu cấp muốn ra tay với Tí Hộ Sở Ly Ảnh cũng không thể dễ dàng như vậy được, Tân Lưu Xã dưa vào đâu mà tấn công Tí Hộ Sở Ly Ảnh?” Hàn Sâm suy ngẫm một lúc, dù là thật hay giả thì vẫn nên quay về xem thì tốt hơn.

Trong một hẻm núi cách Tí Hộ Sở Ly Ảnh khoảng ba trăm dặm về phía nam đã tụ tập đủ mười vị đấu sĩ Tu La, từ sau khi tộc Tu La có thể bước vào Tí Hộ Sở thì cũng đã có không ít người Tu La đến Tí Hộ Sở này thám hiểm.

Đáng tiếc bởi vì gen và thú hồn trong Tí Hộ Sở không có tác dụng gì với tộc Tu La, vì vậy đương nhiên chỉ có một số ít tộc Tu La đến đây.

Bây giờ nơi này lại tụ tập mười mấy Tu La, hơn nữa đều là những người xuất sắc trong các đấu sĩ cấp bốn, nếu để nhân loại nhìn thấy thì chắc chắn họ sẽ rất ngạc nhiên.

Hơn nữa mỗi một đấu sĩ Tu La đều cưỡi một dị sinh vật đáng sợ, chỉ cần dựa vào khí tức cũng có thể nhận ra, đó chắc chắn là sinh vật Thần siêu cấp.

Saranga nhìn đám đấu sĩ Tu La và sinh vật Thần siêu cấp một cái, quả nhiên rất hài lòng nói: "Nhanh đấy, bây giờ sẽ xuất phát, lần này nhất định phải diệt cỏ tận gốc, giết chết Hàn Sâm."

"Thanh Nhã, ngươi đi theo ta." Saranga lại nhìn Thanh Nhã một cái, nói một cách đầy ẩn ý.

"Được." Thanh Nhã gật đầu và không nói thêm gì..

Saranga võ thần thú đang cưỡi một cái, thần thú lập tức phun ra một lượng lớn thần khí, bao trùm lấy nhóm người bọn họ, đi về phía Tí Hộ Sở Ly Ảnh.

Miên Dương vẫn giống như bình thường, dẫn theo Thanh Ngưu và một đám tiểu đệ đi tuần tra trong Tí Hộ Sở Ly Ảnh, đang đi thì đột nhiên nhìn thấy Cố Khuynh Thành đi về phía cổng thành, sắc mặt hắn đột nhiên cứng đờ, vội vàng nở nụ cười chào đón: "Đại nhân, có chuyện gì thì cứ dặn dò tiểu nhân một tiếng để tiểu nhân đi làm là được rồi, ngươi cần gì phải đích thân chạy đi một chuyến như này chứ?"

"Bảo tất cả sinh vật đều cút ra khỏi thành." Ánh mắt của Cố Khuynh Thành nhìn về phía ngoài thành, lạnh nhạt nói.

"Cái gì?" Miên Dương và Thanh Ngưu ngơ ra một lúc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Tất cả sinh vật, bao gồm cả các ngươi, muốn giữ lại mạng thì cút hết ra khỏi thành đi, càng xa càng tốt, đừng để ta phải nói lại lần thứ hai." Cố Khuynh Thành vừa nói xong thì đi ra khỏi cổng của Tí Hộ Sở.

Miên Dương và Thanh Ngưu đều đứng ngơ ra ở đấy, đi cũng không được, không đi cũng không được, chúng còn không dám hỏi lại Cố Khuynh Thành, nhưng để chúng cứ thế đi thì thực sự rất không can †âm, quay đầu lại cũng không thể nhắn nhủ lại cho Hàn Sâm, mệnh lệnh này chúng không dám truyền đi.

“Cứ làm theo lời nàng ấy nói.” Miên Dương và Thanh Ngưu đang sững sờ thì lại nghe thấy giọng nữ nhỏ nhỏ truyền đến, chỉ nhìn thấy Tiểu Ngân Ngân bước đến gần, giọng nói phát ra từ Tiểu Ngân Ngân.

Chỉ là trừ Tiểu Ngân Ngân ra, Thần Thú Tinh Hải và cá ngựa băng cũng đều đi ra, còn có Tiểu Hồng Mã lúc nào cũng lười biếng, cũng từ trong vườn hoa đi ra.

Nhìn từng nhân vật cốt cán của Tí Hộ Sở đều đi ra với vẻ mặt nghiêm †úc, Miên Dương và Thanh Ngưu lập tức ý thức được đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

“Đã xảy chuyện gì? Có cần đi báo cáo cho ông chủ trước không?” Miên Dương và Thanh Ngưu đều biết Tiểu Ngân Ngân là dị sinh vật được Hàn Sâm thiên vị nhất, lời nàng nói tuyệt đối là không sai được, nhưng chúng vẫn không nhịn được mà hỏi một câu.

“Không cần đâu, đi đi, muộn hơn nữa thì có muốn đi cũng không đi được đâu.” Tiểu Ngân Ngân nói rồi cũng đi về phái Tí Hộ Sở.

Miên Dương và Thanh Ngưu cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, bèn lập tức nghe theo lời của Tiểu Ngân Ngân, để tất cả các sinh vật trong Tí Hộ Sở rời đi, nhưng những sinh vật đó đều không hiểu là đã xảy ra chuyện gì, nhất thời người qua kẻ lại ồn ào, chỉ đứng đó dị luận nhưng lại không ai rời khỏi Tí Hộ Sở.

Miên Dương chạy ra khỏi thành bất lực nói với Tiểu Ngân Ngân và Cố Khuynh Thành: “Việc này có hơi khó, không có lý do thuyết phục chúng thì chúng đều sẽ không đi.

“Không cần nữa, đã không kịp nữa rồi.” Cố Khuynh Thành nhìn về phía trước và nói.

Chỉ nhìn thấy bên đó có bầu trời xuất hiện đây sương mù, từ trong sương mù, rất nhiều sinh vật đáng sợ đi ra, trên lưng mỗi dị sinh vật đều có một sinh vật giống nhân loại nhưng đỉnh đầu lại có sừng.

Miên Dương và Thanh Ngưu nhìn thấy những sinh vật đáng sợ đó và tộc Tu La, suýt chút nữa bị dọa đến tè ra quần, chỉ cần cảm nhận nhận được khí tức của những dị sinh vật đó cũng khiến cho chúng sợ hãi, suýt chút nữa thì xả ngay tại đó.

Giờ chúng mới hiểu ra vì sao Cố Khuynh Thành phải cho tất cả mọi người rời đi, xem ra lần này Tí Hộ Sở đã gặp phải phiền phức lớn rồi.

Hết chương 1612.

Chương 1613. Địch đến tập kích

“Chú Thanh Nhã, có thể đưa ta cùng đi không? Ta muốn tận mắt nhìn nhân loại đó bị giết chết.” Sau khi hội nghị kết thúc, Tina đã đuổi theo Thanh Nhã để nói chuyện riêng.

“Lần trước ngươi tự mình ra ngoài còn bị người cướp mất chiến giáp gen, xã trưởng đại nhân đã rất không vui, tốt nhất ngươi ở im trong nhà, nếu không lần này xã trưởng đại nhân không tha cho ngươi dễ

Aw”

dàng như vậy nữa đây.” Thanh Nhã mỉm cười.

“chú Thanh Nhã, là bởi vì bị Hàn Sâm cướp mất chiến giáp gen của ta, nên ta mới muốn tận mắt nhìn hắn bị giết, lấy lại chiến giáp gen, ngươi đưa ta đi cùng đi mà” Tina lắc tay của Thanh Nhã làm nũng nói.

“Ta không dám đâu, nếu không ngươi đi hỏi Saranga xem, nếu hắn nói được đi thì ta đưa ngươi đi.” Thanh Nhã nói.

Tina lập tức bĩu môi nói: “Saranga là cái thá gì chứ, hắn chỉ là một Tu La thôi mà, ta đi đâu cũng cần hắn phê chuẩn sao? Chú Thanh Nhã, ngươi cứ đưa ta đi đi, ta rất muốn đi. Nhỡ đâu lần này Hàn Sâm chết chắc, mà cha lại đang tu luyện, kể cả có xảy ra việc gì, chú Thanh Nhã cũng có thể bảo vệ ta an toàn, sẽ không xảy chuyện gì đâu.”

Tina nhõng nhẽo hồi lâu, Thanh Nhã không thể không đồng ý, thở dài nói: “Đưa ngươi đi cùng cũng được, nhưng tất cả mọi chuyện ngươi phải nghe ta, không được làm loạn, nếu không có nói gì đi nữa ta cũng không đưa ngươi đi nữa đâu.”

“Chú Thanh Nhã, ngươi là tốt nhất, gì ta cũng sẽ nghe ngươi.” Tina lập tức vui mừng.

“Đi chuẩn bị đồ đi, đợi có mệnh lệnh của Saranga rồi sẽ xuất phát.” Thanh Nhã nói.

Tina lại thấy không vui, chu môi nói: “Saranga đó có tư cách gì chứ, thua xa so với chú Thanh Nhã, thực sự không biết vì sao cha lại tín nhiệm hắn như vậy, vì sao mọi chuyện đều giao cho hắn quyết định.”

“Việc có thể đạt đạt được sự tín nhiệm của xã trưởng đại nhân đã chứng minh hắn phải rất xuất sắc, không cần nói nữa, đi chuẩn bị đi.”

Hàn Sâm đang ở nhà thu dọn đồ đạc, hắn đã quyết định lái Độc Giác Tiên đi đến tinh cầu Tariq, dù cho dù xã trưởng Tân Lưu Xã có ở đó không thì cứ xử lý Tân Lưu Xã đi đã rồi nói, để cho Tân Lưu Xã biết rằng cái tên Hàn Sâm hắn cũng không dễ đụng vào, tránh sau này bọn họ ba lần bốn lượt đến kiếm chuyện.

Mới điều khiển Độc Giác Tiên được hơn hai ngày, còn đang phi hành trong Á Không Gian, Hàn Sâm đột nhiên nhận được tin nhắn, mở ra xem thì là số lạ.

“Có nguy hiểm, lập tức rời khỏi Tí Hộ Sở Ly Ảnh, người mù”

Hàn Sâm sửng sốt, người mù lâu rồi không gặp lại gửi tin nhắn cảnh báo, hơn nữa còn sử dụng phương thức rất không an toàn này, có thể thấy tình

thế rất cấp bách khiến cho người mù không có thời gian đến †ìm hắn, chỉ có thể dùng cách này truyền đạt thông tin đến cho hắn.

Lẽ nào là do Tân Lưu Xã muốn tấn công Tí Hộ Sở Ly Ảnh? Không phải chứ? Tuy rằng Tí Hộ Sở Ly Ảnh không được tính là một Tí Hộ Sở lớn mạnh, nhưng có ta ở đây, cộng thêm cả Cố Khuynh Thành và Tiểu Hồng Mã, cho dù là Tí Hộ Sở siêu cấp muốn ra tay với Tí Hộ Sở Ly Ảnh cũng không thể dễ dàng như vậy được, Tân Lưu Xã dưa vào đâu mà tấn công Tí Hộ Sở Ly Ảnh?" Hàn Sâm suy ngẫm một lúc, dù là thật hay giả thì vẫn nên quay về xem thì tốt hơn.

Trong một hẻm núi cách Tí Hộ Sở Ly Ảnh khoảng ba trăm dặm về phía nam đã tụ tập đủ mười vị đấu sĩ Tu La, từ sau khi tộc Tu La có thể bước vào Tí Hộ Sở thì cũng đã có không ít người Tu La đến Tí Hộ Sở này thám hiểm.

Đáng tiếc bởi vì gen và thú hồn trong Tí Hộ Sở không có tác dụng gì với tộc Tu La, vì vậy đương nhiên chỉ có một số ít tộc Tu La đến đây.

Bây giờ nơi này lại tụ tập mười mấy Tu La, hơn nữa đều là những người xuất sắc trong các đấu sĩ cấp bốn, nếu để nhân loại nhìn thấy thì chắc chắn họ sẽ rất ngạc nhiên.

Hơn nữa mỗi một đấu sĩ Tu La đều cưỡi một dị sinh vật đáng sợ, chỉ cần dựa vào khí tức cũng có thể nhận ra, đó chắc chắn là sinh vật Thần siêu cấp.

Saranga nhìn đám đấu sĩ Tu La và sinh vật Thần siêu cấp một cái, quả nhiên rất hài lòng nói: "Nhanh đấy, bây giờ sẽ xuất phát, lần này nhất định phải diệt cỏ tận gốc, giết chết Hàn Sâm."

"Thanh Nhã, ngươi đi theo ta." Saranga lại nhìn Thanh Nhã một cái, nói một cách đầy ẩn ý.

"Được." Thanh Nhã gật đầu và không nói thêm gì..

Saranga vỗ thần thú đang cưỡi một cái, thần thú lập tức phun ra một lượng lớn thần khí, bao trùm lấy nhóm người bọn họ, đi về phía Tí Hộ Sở Ly Ảnh.

Miên Dương vẫn giống như bình thường, dẫn theo Thanh Ngưu và một đám tiểu đệ đi tuần tra trong Tí Hộ Sở Ly Ảnh, đang đi thì đột nhiên nhìn thấy Cố Khuynh Thành đi về phía cổng thành, sắc mặt hắn đột nhiên cứng đờ, vội vàng nở nụ cười chào đón: "Đại nhân, có chuyện gì thì cứ dặn dò tiểu nhân một tiếng để tiểu nhân đi làm là được rồi, ngươi cần gì phải đích thân chạy đi một chuyến như này chứ?"

"Bảo tất cả sinh vật đều cút ra khỏi thành." Ánh mắt của Cố Khuynh Thành nhìn về phía ngoài thành, lạnh nhạt nói.

"Cái gì?" Miên Dương và Thanh Ngưu ngơ ra một lúc, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Tất cả sinh vật, bao gồm cả các ngươi, muốn giữ lại mạng thì cút hết ra khỏi thành đi, càng xa càng tốt, đừng để ta phải nói lại lần thứ hai." Cố Khuynh Thành vừa nói xong thì đi ra khỏi cổng của Tí Hộ Sở.

Miên Dương và Thanh Ngưu đều đứng ngơ ra ở đấy, đi cũng không được, không đi cũng không được, chúng còn không dám hỏi lại Cố Khuynh Thành, nhưng để chúng cứ thế đi thì thực sự rất không can †âm, quay đầu lại cũng không thể nhắn nhủ lại cho Hàn Sâm, mệnh lệnh này chúng không dám truyền đi.

"Cứ làm theo lời nàng ấy nói." Miên Dương và Thanh Ngưu đang sững sờ thì lại nghe thấy giọng nữ nhỏ nhỏ truyền đến, chỉ nhìn thấy Tiểu Ngân Ngân bước đến gần, giọng nói phát ra từ Tiểu Ngân Ngân.

Chỉ là trừ Tiểu Ngân Ngân ra, Thần Thú Tinh Hải và cá ngựa băng cũng đều đi ra, còn có Tiểu Hồng Mã lúc nào cũng lười biếng, cũng từ trong vườn hoa đi ra.

Nhìn từng nhân vật cốt cán của Tí Hộ Sở đều đi ra với vẻ mặt nghiêm †úc, Miên Dương và Thanh Ngưu lập tức ý thức được đã xảy ra chuyện lớn gì đó.

"Đã xảy chuyện gì? Có cần đi báo cáo cho ông chủ trước không?" Miên Dương và Thanh Ngưu đều biết Tiểu Ngân Ngân là dị sinh vật được Hàn

Sâm thiên vị nhất, lời nàng nói tuyệt đối là không sai được, nhưng chúng vẫn không nhịn được mà hỏi một câu.

“Không cần đâu, đi đi, muộn hơn nữa thì có muốn đi cũng không đi được đâu.” Tiểu Ngân Ngân nói rồi cũng đi về phái Tí Hộ Sở.

Miên Dương và Thanh Ngưu cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, bèn lập tức nghe theo lời của Tiểu Ngân Ngân, để tất cả các sinh vật trong Tí Hộ Sở rời đi, nhưng những sinh vật đó đều không hiểu là đã xảy ra chuyện gì, nhất thời người qua kẻ lại ồn ào, chỉ đứng đó dị luận nhưng lại không ai rời khỏi Tí Hộ Sở.

Miên Dương chạy ra khỏi thành bất lực nói với Tiểu Ngân Ngân và Cố Khuynh Thành: “Việc này có hơi khó, không có lý do thuyết phục chúng thì chúng đều sẽ không đi.

“Không cần nữa, đã không kịp nữa rồi.” Cố Khuynh Thành nhìn về phía trước và nói.

Chỉ nhìn thấy bên đó có bầu trời xuất hiện đây sương mù, từ trong sương mù, rất nhiều sinh vật đáng sợ đi ra, trên lưng mỗi dị sinh vật đều có một sinh vật giống nhân loại nhưng đỉnh đầu lại có sừng.

Miên Dương và Thanh Ngưu nhìn thấy những sinh vật đáng sợ đó và tộc Tu La, suýt chút nữa bị dọa đến tè ra quần, chỉ cần cảm nhận nhận được khí tức của những dị sinh vật đó cũng khiến cho chúng sợ hãi, suýt chút nữa thì xả ngay tại đó.

Giờ chúng mới hiểu ra vì sao Cố Khuynh Thành phải cho tất cả mọi người rời đi, xem ra lần này Tí Hộ Sở đã gặp phải phiền phức lớn rồi.

Hết chương 1613.

Chương 1614. Tu La Biến quỷ dị

Miên Dương và Thanh Ngưu lập tức bị dọa đến phải lùi vào trong Tí Hộ Sở, chỉ thiếu mỗi ôm chặt lấy nhau.

“Làm thế nào bây giờ, ông chủ không có ở đây, bọn họ có thể đối phó được không?” Thanh Ngưu lùi xuống nói

“Phải nhanh chóng báo cáo lại cho ông chủ mới được, nhưng mà ông chủ đã quay về Liên Minh rồi, không biết bao giờ mới có thể quay về, hy vọng bọn họ có thể chống đỡ được, chứ không chúng ta đều sẽ chết chắc.” Khuôn mặt Miên Dương đau khổ nói.

“Các ngươi nói ai chết chắc rồi cơ?” Một giọng nói đột nhiên vang lên ở đằng sau lưng bọn chúng, dọa Miên Dương và Thanh Ngưu giật mình một phen.

Đợi bọn chúng quay đầu lại nhìn thấy Hàn Sâm thì vui mừng khôn xiết: “Ông chủ, ngươi quay về rồi?”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Sâm nhìn khắp Tí Hộ Sở rồi hỏi.

“Có địch tấn công Tí Hộ Sở của chúng ta, tuy rằng không nhiều người, nhưng nhìn có vẻ rất lợi hại, đến sắc mặt của vị mỹ nữ họ Cố cũng có vẻ rất nghiêm trọng.” Miên Dương nói

“Ừm, chúng ta cứ ở đằng sau quan sát trước đã.” Hàn Sâm chưa vội vàng đi ra, đưa Miên Dương và Thanh Ngưu cùng trèo lên một tòa tháp, chuẩn bị quan sát tình hình trước rồi mới nói.

Người mù chắc sẽ không vô duyên vô cớ báo hiệu, kẻ địch muốn đến đây chắc chắn rất mạnh, hoặc là có mưu kế gì với hắn, vì thế Hàn Sâm muốn xem tình hình trước rồi mới nói.

Nhìn từ cửa sổ của đỉnh tháp qua đó, chỉ nhìn thấy mười bốn Tu La, kẻ nào kể nấy cưỡi một dị sinh vật, hắn chưa hiểu rõ lắm về thực lực của người Tu La, nhưng khí tức của những dị sinh vật đó chắc chắn đều là sinh vật Thần siêu cấp.

“Kỳ lạ, tuy rằng người Tu La đã có thể đi vào Tí Hộ Sở, nhưng họ vẫn bị một số quy tắc của Tí Hộ Sở bài xích và không thể hấp thụ gen, những bảo vật trong Tí Hộ Sở cũng không có hiệu quả gì với bọn họ. Theo đạo lý mà nói thì người Tu La rất khó để thuần hóa các sinh vật mới đúng, sao mà bọn họ có thể kiếm được nhiều sinh vật Thần siêu cấp đến vậy trong chốc lát chứ?” Hàn Sâm nhìn thấy Thanh Nhã đang ở bên cạnh kẻ đứng đầu của người Tu La, thầm nghĩ: “Quả nhiên là người của Tân Lưu Xã”

Khi Hàn Sâm đang quan sát, Saranga đã đưa người Tu La và sinh vật Thần siêu cấp đến trước Tí Hộ Sở Ly Ảnh, Tí Hộ Sở nhỏ như Ly Ảnh phải đối mặt với sự tồn tại đáng sợ này thì hoàn toàn không có chút phòng ngự nào, bất kì một sinh vật Thần siêu cấp nào cũng có thể dễ dàng phá hủy Tí Hộ Sở Ly Ảnh.

“Các ngươi là ai? Vì sao lại đến đây?” Cố Khuynh Thành nhìn kẻ đứng đầu là Saranga rồi nói.

Saranga lạnh nhạt nói: “Giết người cũng cần có lí do sao?”

Nói xong, Saranga vung vung tay để cho mười ba người người Tu La dưới quyền trực tiếp xông lên, tàn sát toàn bộ Tí Hộ Sở Ly Ảnh, không định cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

“Có cần để lại một kẻ cho ngươi không?” Saranga nhìn về phía Thanh Nhã lơ lửng trên không và nói.

“Không cần, ngươi biết ta không sát sinh, đây cũng là việc chính miệng xã trưởng đại nhân đồng ý.” Thanh Nhã nhẹ nhàng nói.

Saranga lạnh nhạt hừm một tiếng, rồi cưỡi thần thú đi về phía Cố Khuynh Thành.

Tân Lưu Xã đã điều tra rất nhiều về Hàn Sâm, đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Tí Hộ Sở Ly Ảnh, vì hắn biết rất rõ về thực lực của Tí Hộ Sở Ly Ảnh.

Saranga không hề coi trọng những sinh vật khác, chỉ có Cố Khuynh Thành, nhân loại này là trở ngại lớn nhất để giết Hàn Sâm, vậy nên Saranga chuẩn

bị tự mình ra tay diệt trừ Cố Khuynh Thành.

“Cố Khuynh Thành, nghe nói ngươi từng là chủ của Tí Hộ Sở Minh Giới, trông có vẻ thực lực phi phàm, thế thì để ta xem xem ngươi rốt cuộc có bản lĩnh lớn như nào.” Saranga nhảy lên từ trên lưng dị sinh vật rồi giáng một cú đấm xuống người Cố Khuynh Thành, thần thú cũng xông về phía đám người trong Tí Hộ Sở Ly Ảnh.

Người Tu La chỉ có thể dùng sức mạnh thân xác để chiến đấu, tuy rằng cưỡi dị sinh vật đến, nhưng trên thực tế lại khó có tác dụng thật sự, khi chiến đấu thì cũng hệt như vậy.

Những người Tu La khác cũng vậy, từng người nhảy lên từ trên lưng dị sinh vật, những dị sinh vật đó cũng đều gầm rú rồi xông lên phía sinh vật của Tí Hộ Sở Ly Ảnh.

Nhưng dường như chúng không hề có ý nghĩ phá hủy Tí Hộ Sở, chỉ là muốn giết chết những sinh vật trong Tí Hộ Sở.

Bởi vì Hàn Sâm không ở trong Tí Hộ Sở, cho nên bọn họ chỉ cần chiếm được Tí Hộ Sở là đã có thể há miệng chờ sung, đợi Hàn Sâm truyền tống vào, bỏ một con ba ba trong một cái bình.

Nhưng nếu Tí Hộ Sở và truyền tống trận đều bị phá hủy thì Hàn Sâm có †ruyền tống thêm lần nữa cũng sẽ đi đến những nơi ngẫu nhiên, như vậy bọn họ hoàn toàn là không tìm thấy Hàn Sâm ở đâu, vậy nên bọn họ không hề có ý định phá hủy Tí Hộ Sở.

“Chết đi!” Sắc mặt Cố Khuynh Thành lạnh lùng, đưa tay rút một thanh kiếm đồng ra.

Thanh kiếm đồng này nhìn rất cổ xưa, chứ không phải tất cả do thú hồn biến thành, cũng không phải vũ khí gen, Hàn Sâm cứ thấy Cố Khuynh Thành cứ đeo ở phần eo, nhưng lại chưa nhìn thấy nàng bước ra khỏi vỏ bọc bao giờ.

Hôm nay là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy vẻ ngoài của thanh kiếm đó, kiếm dài khoảng bốn thước, không giống những thanh kiếm hiện đại, thanh

kiếm này gần như là không có phần bảo vệ tay, chuôi kiếm và thân kiếm gần như gắn liền vào nhau, nhìn có vẻ hơi thô nhưng lại khiến người ta có cảm giác bá đạo và sắc bén.

Trên thân kiếm có rất nhiều đường hoa văn kỳ lạ, dường như không phải chạm khắc lên mà giống như hoa văn có sẵn trên đồng.

Thanh kiếm trên tay khiến cho khí chất của Cố Khuynh Thành thay đổi đáng kể. Bình thường cũng chỉ khiến người khác cảm thấy thần bí khó lường, nhưng lúc này lại như một vị Đế Hoàng khó khăn lắm mới được diện kiến, chỉ cần ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái là sẽ phạm phải tội ác tày trời chu di cửu tộc.

Ánh mắt Cố Khuynh Thành lạnh lùng, một nhát kiếm vung ra, kiếm quang như một mặt trăng lưỡi liềm, cũng hệt như một làn sóng xung kích được phát ra từ một vụ nổ, đồng thời giáng lên người những người Tu La và sinh vật Thần siêu cấp.

Đùng!

Sức mạnh đáng sợ va chạm với nhau, vậy mà đám sinh vật Thần siêu cấp và người Tu La lại đồng thời bị đẩy ra đằng sau, còn Cố Khuynh Thành một người một kiếm vẫn đứng vững trước thế trận.

Ngay cả Hàn Sâm thấy vậy cũng kinh ngạc, cuối cùng cũng biết được làm sao ngày đó Cố Khuynh Thành xông ra khỏi Tí Hộ Sở Minh Giới được, loại kiếm lực này thật sự quá kinh khủng.

Hàn Sâm ước tính một chút, hắn cảm thấy mình sử dụng Đoạ Lạc Đồ Lục Giả để biến thân thì sợ rằng cũng khó có thể có được uy thế như này.

“Không hổ là chủ nhân trước đây của Minh Giới.” Saranga không vì vậy mà cảm thấy sợ hãi, hai mắt nhìn chằm chằm Cố Khuynh Thành, các cơ bắp đột nhiên gồng lên, rõ nét từng mạch máu, hai mắt cũng biến thành màu đỏ.

Màu đỏ máu dần lan ra khắp cơ thể của Saranga rồi biến thành một loại huyết diễm bao trùm lấy cả cơ thể, khá giống lúc Hàn Sâm sử dụng hạch gen Thần.

Hàn Sâm nhìn xong thì cảm thấy là lạ. Hắn đã nhìn thấy Tu La Biến rất nhiều lần rồi, nó chỉ có thể làm cho cơ thể của người Tu La mạnh hơn mà thôi, không thể hấp thụ được những năng lực của sức mạnh từ bên ngoài.

Nhưng mà rõ ràng những huyết diễm trên người Saranga là sức mạnh đã thực chất hoá, đạt đến mức phải giải phóng ra ngoài, điều đó hoàn toàn là điều không thể với Tu La tộc.

Quả nhiên Cố Khuynh Thành cũng ý thức được đến điểm này, không khỏi hơi nhíu mày nhìn những huyết diễm trên người Saranga.

“Nàng ta để ta đối phó, các ngươi đi tiêu diệt những sinh vật khác đi.” Saranga dưới lớp vỏ huyết diễm lao vút lên chỗ Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành vung kiếm quang lên một lần nữa, muốn ngăn những dị sinh vật và người Tu La đó lại. Nhưng chỉ thấy Saranga đánh một chưởng, huyết diễm điên cuồng tuôn ra bất ngờ làm vỡ kiếm quang của Cố Khuynh Thành, nắm đấm và kiếm đồng va chạm vào nhau.

Hết chương 1614.

Chương 1615. Chất lỏng màu đỏ

Leng keng !

Cố Khuynh Thành và Saranga quyền cước qua lại, ai cũng không lùi lại dù chỉ nửa bước, kiếm quang và huyết quang liên tục va vào nhau tạo thành một tình huống không thắng không bại.

“Có thể đạt đến trình độ ngang hàng với ta - người mang trong mình huyết mạch của Thần, cũng đủ để khiến ngươi kiêu ngạo nhỉ.” Huyết quang trên người Saranga đột ngột tăng vọt giống như núi lửa phun trào, vậy mà Cố Khuynh Thành đang cầm kiếm lại đột ngột rút lui, sức mạnh lớn đến mức không thể tưởng tượng được.

“Sức mạnh khủng khiếp thật đấy, rốt cuộc người Tu La này là sao vậy?” Hàn Sâm khẽ cau mày quan sát.

Những người Tu La và các sinh vật Thần siêu cấp khác đều lao về phía Tiểu Ngân Ngân và những người khác, kẻ nào kẻ nấy trông rất dữ tợn.

Mặc dù những người Tu La khác cũng chưa sử dụng Tu La Biến, nhưng xem ra Tu La Biến của bọn họ cũng tương đối bình thường, đều chỉ để tăng cường thể lực chứ không tạo ra thành huyết diễm như Saranga.

Nhưng ngay cả như vậy, mười ba đấu sĩ Tu La cấp bốn, cộng thêm cả mười bốn sinh vật Thần siêu cấp thì cũng là một lực lượng mạnh mẽ đáng sợ, rõ ràng đám Tiểu Ngân Ngân không đủ sức để chống lại.

“Chú Thanh Nhã, tại sao lại không thấy Hàn Sâm đâu rồi.” Tina cưỡi một con chim lớn to như con công lặng lẽ đến bên Thanh Nhã và hỏi.

“Chắc là vẫn đang ở trong Liên Minh, vẫn chưa đến Tí Hộ Sở.” Thanh Nhã trả lời.

Tina thất vọng nói: “Vậy không phải chuyến đi này của ta vô ích rồi sao?”

“Cũng không tính là vô ích, còn có thể chứng kiến một trận chiến tuyệt vời như vậy, phải không?” Thanh Nhã cười đáp.

Tina có chút khinh thường nói: “Có cái gì đẹp mà xem? Saranga được cha ta ban cho một giọt máu Thần, chẳng phải sức mạnh của hắn có thể sánh ngang được với nữ nhân nhân loại kia hay sao.”

“Chuyện đời đôi khi rất khó nói.” Thanh Nhã chỉ nhẹ nhàng nói.

Nhìn thấy Cố Khuynh Thành bị Saranga cuốn lấy, người Tu La và những sinh vật Thần siêu cấp đã lao về phía các sinh vật trong Tí Hộ Sở, nhưng chỉ nhìn thấy một con Tiểu Hồng Mã từ phía sau lao đến, cơ thể nhỏ nhắn phải đối mặt với những sinh vật đáng sợ đó và người Tu La, nhưng lại chẳng sợ hãi chút nào, trái lại còn ngẩng cao đầu tự hào, mang đến cho người ta một loại cảm giác vô cùng kiêu ngạo.

Một người Tu La ở phía trước đã tung một nắm đấm vào Tiểu Hồng Mã.

Tiểu Hồng Mã ngửa cổ rít lên một tiếng dài, âm thanh giống như sóng xung kích, ngay lập tức tất cả người Tu La và các sinh vật Thần siêu cấp đều bị chấn động rồi ngã về phía sau.

Làn sóng âm thanh đó đột nhiên tạo thành một dải âm mạnh mẽ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, toàn bộ Tí Hộ Sở Ly Ảnh đều được bao phủ trong âm vực.

Khi những người Tu La và những sinh vật Thần siêu cấp lại lao lên một lần nữa, hàng loạt những sức mạnh đáng sợ khác nhau oanh tạc âm vực, vậy mà vẫn không thể phá vỡ được âm vực này.

Các loại sức mạnh nổ như pháo hoa bên ngoài âm vực, Tiểu Hồng Mã chỉ bình tĩnh nhìn bọn họ, vẻ mặt không chút thay đổi, bọn họ cũng không thể lao vào trong âm vực.

Cuối cùng bây giờ Hàn Sâm cũng có thể xác định được, Tiểu Hồng Mã chính là một trong hai sinh vật đáng sợ trong cuộc chiến lần trước, nhìn thực lực của nó, e rằng nó không yếu hơn tổ tiên là mấy, cũng không biết nó rốt cuộc đến từ đâu, vì sao lại đồng ý ở lại Tí Hộ Sở của mình.

“Ơ, không phải nói chỉ có Hàn Sâm và người phụ nữ đó rất mạnh sao? Sao mà trong Tí Hộ Sở Ly Ảnh lại còn có sự tồn tại mạnh mẽ khác vậy?” Tina khá kinh ngạc nói.

Thanh Nhã cũng hơi kinh ngạc: “Hàn Sâm có thể có được danh vọng như bây giờ, tuyệt đối không chỉ là do may mắn, trong Tí Hộ Sở của hắn có cường giả như này cũng không có gì là lạ, chắc chắn Saranga đã có chuẩn bị gì rồi mới đúng.”

Saranga và Cố Khuynh Thành đại chiến, không ai có thể làm gì ai trong một khoảng thời gian.

Cố Khuynh Thành sớm đã biết có Tiểu Hồng Mã ở đó, những người Tu La và sinh vật Thần siêu cấp đó không xông vào được Tí Hộ Sở, có chỗ dựa nên không lo ngại gì, không hề lo lắng đến sự an toàn của Minh Nguyệt, thanh kiếm đồng trong tay chém ngang chém dọc, kiếm pháp vô cùng bá đạo.

Uy lực huyết diễm của Saranga không thua kém gì Cố Khuynh Thành, phương pháp chiến đấu cũng giống với người Tu La, toàn thân đều hệt như một cỗ máy giết người, bất cứ bộ phận nào đều cũng có thể trở thành đòn tấn công hiệu quả.

Cuộc chiến của hai người, đến Hàn Sâm nhìn cũng thấy hoa mắt, giúp cho hắn mở rộng tầm mắt không ít.

Đặc biệt là phương pháp của Saranga rất khác so với phong cách võ thuật của nhân loại, không coi trọng ý cảnh chỉ coi trọng thực chiến, đơn giản giống như một cỗ máy giết người tinh vi.

Saranga nhìn thấy đám thuộc hạ bị chặn lại, trong mắt vụt qua một tia sáng quỷ dị, đột nhiên gầm lên một tiếng.

Sau khi những người Tu La kia nghe thấy tiếng gầm thì không tiếp tục oanh tạc âm vực nữa, đồng loạt lấy ra một bình chất lỏng màu đỏ, sau đó mở bình rồi đưa chúng cho những sinh vật Thần siêu cấp mà họ đã cưỡi trước đó.

Dường như những sinh vật Thần siêu cấp kia rất háo hức với chất lỏng màu đỏ, tất cả đều tranh nhau uống chất lỏng màu đỏ đó, sau đó khí tức trên người chúng bay vút lên, đồng thời trong sức mạnh của chúng †uôn ra một thứ màu đỏ máu, từng con như hóa thành sinh vật cuồng bạo, sức mạnh đột nhiên tăng vọt.

“Không thể nào? Mười bốn sinh vật Thần siêu cấp đồng loạt biến thành sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo? Chất lỏng màu đỏ trong bình là thứ gì vậy?” Hàn Sâm ngẩn người.

Những sinh vật Thần siêu cấp thăng cấp lên cấp cuồng bạo. Tuy rằng việc này cũng không được tính là thăng cấp, nhiều nhất chỉ là tăng nửa cấp, thế nhưng độ khó của loại thăng cấp này còn khó hơn khi thăng cấp từ cấp Bảo Thạch đến siêu cấp.

Rõ ràng sinh vật siêu cấp ở Tí Hộ Sở thứ tư nhiều hơn rất nhiều so với ba Tí Hộ Sở đầu tiên, nhưng ngay cả như vậy, cấp cuồng bạo vẫn rất hiếm.

Hiện tại, mười bốn sinh vật Thần siêu cấp chỉ nhờ một bình chất lỏng mà thăng lên cấp cuồng bạo, đúng là ngoài sức tưởng tượng.

Mặc dù Hàn Sâm không tin, nhưng sự thật gần như đang ở ngay trước mắt. Chỉ thấy rằng sau khi các sinh vật Thần siêu cấp uống chất lỏng màu đỏ đó, sức mạnh của chúng đột nhiên tăng lên, hạch gen cũng trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Những hạch gen như ngọn núi lớn rơi trên âm vực lập tức làm cho âm vực bị chấn động không ngừng, còn có những hạch gen như bánh răng cắt trên bề mặt âm vực, khiến cho âm vực xuất hiện những vết nứt.

Những hạch gen đáp trên âm vực khiến cho âm vực vốn vô cùng kiên cố giờ không ngừng rung chuyển, những vết nứt cũng càng ngày càng nhiều.

Sắc mặt Tiểu Hồng Mã cũng có chút thay đổi, nó lại rít thêm một tiếng dài, sức mạnh của âm vực tăng lên, nhưng kể cả thể thì dưới sự tấn công liên tiếp của mười bốn dị sinh vật đáng sợ, âm vực cũng vẫn rung chuyển dữ dội như thể sẽ vỡ tan bất cứ lúc nào.

“Quả thật ngươi rất mạnh, nhưng người thắng chắc chắn là ta, vì ta có huyết mạch của Thần, còn ngươi nói tóm lại cũng chỉ là một nhân loại nhỏ bé mà thôi.” Saranga lùi về sau, nắm đấm bên người như một vòng xoáy khiến cho huyết diễm đều tuôn ra hướng về phía nắm đấm, đồng thời giúp cho những huyết diễm trên nắm tay càng ngày càng hừng hực.

“Huyết mạch của Thần sao? Ở thời đại của ta, Thần không phải thứ gì ghê gớm lắm, đối với luyện khí sĩ mà nói, Thần là để giết.”

Kiếm đồng trong tay Cố Khuynh Thành hơi hạ xuống, khí tức trên người nàng chuyển động như dòng nước ngưng tụ trên kiếm đồng.

Thuần Quân, thanh kiếm tôn quý vô song, là một trong mười Thần binh cổ đại, lúc Cố Khuynh Thành mới luyện khí thì đều mang theo thanh kiếm này. Sau khi thăng cấp lên Bán Thần, Cố Khuynh Thành cũng không ngưng tụ hạch gen của bản thân mà dùng thanh kiếm này làm hạch gen, đạt được kiếm đạo chí tôn vô thượng.

Hết chương 1615.

Chương 1616. Hổ vào bây dê

Dường như cùng lúc ấy, nắm đấm ngưng tụ huyết diễm của Saranga và kiếm của Cố Khuynh Thành đều cùng di chuyển, nhất thời hai luồng sức mạnh gặp nhau giữa không trung.

Tại nơi mà hai luồng sức mạnh va chạm sản sinh ra một tiếng nổ rất lớn, còn kinh khủng hơn cả vụ nổ hạt nhân.

Sau khi tất cả hoàn toàn tiêu tan, chỉ nhìn thấy Saranga và Cố Khuynh Thành đứng cách nhau, huyết diễm trên người Saranga đã biến mất, kiếm khí trên người Cố Khuynh Thành cũng đã tan đi.

“Cây kiếm lợi hại thật!” Saranga nói ra một câu, đột nhiên máu tươi từ trong miệng bắn ra, mi tâm xuất hiện một huyết văn, sau đó toàn bộ thân thể chia thành hai nửa theo huyết văn đó, ngã xuống trên mặt đất, chết đến không thể chết hơn nữa.

“Sao có thể như vậy được? Saranga có một giọt thần huyết của cha, sau hắn có thể bại chứ?” Vẻ mặt Tina đầy kinh ngạc.

Thanh Nhã cũng nhìn Cố Khuynh Thành và thanh kiếm bên kia với vẻ mặt suy tư giống như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Cố Khuynh Thành dùng một kiếm đã chém chết Saranga, nàng quay đầu nhìn mấy con sinh vật Thần siêu cấp cung kích âm vực đằng kia, vẻ mặt không được tốt lắm, khoé miệng của nàng cũng rướm máu, sắc mặt có chút trắng bệch.

Có điều Cố Khuynh Thành vẫn chém một kiếm về phía một trong những con sinh vật Thần siêu cấp kia. Nhưng bây giờ kiếm khí của nàng đã yếu hơn trước đó rất nhiều, xem ra đòn vừa này cũng khiến nàng bị thương không nhẹ.

Hàn Sâm cũng nhìn ra vết thương của Cố Khuynh Thành không hề đơn giải, biết không thể đợi thêm nữa, hắn trực tiếp xông ra khỏi Tí Hộ Sở, biến thân thành Đọa Lạc Đồ Lục Giả, nháy mắt đi đến bên cạnh Cố Khuynh Thành, kéo Cố Khuynh Thành đến cạnh Tiểu Ngân Ngân: "Vất vả rồi, còn lại giao cho ta."

"Tiểu Ngân Ngân, chữa trị vết thương của nàng ấy đi." Hàn Sâm nói với Tiểu Ngân Ngân, đồng thời rút kiếm xông về phía mấy sinh vật Thần siêu cấp kia.

Hàn Sâm xông ra khỏi Tí Hộ Sở, một tay là Cát Liệt Đao, một tay là Kim Văn Bá Thuẫn, sau lưng cánh kim loại cộng thêm cánh bướm đều giương ra, trên người đồng thời hiện ra hoa văn Kiến Khát Máu Vương.

Sức mạnh cường đại lập tức bùng lên chém thẳng về phía một con sinh vật Thần siêu cấp, từng con sinh vật Thần siêu cấp xung quanh cũng khống chế hạch gen của mình đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm nâng Kim Văn Bá Thuẫn lên đỡ khiến cho hạch gen lập tức bị chấn ngược trở lại, đồng thời Cát Liệt Đao cũng chém lên cổ con sinh vật Thần siêu cấp kia.

Máu nhuộm trời cao, con cự thú kia bị Hàn Sâm một đao cắt đứt cổ, trực tiếp bị giết chết.

"Săn giết sinh vật Thần siêu cấp Sơn Hà Thú, không đạt được thú hồn, hạch gen đã vỡ nát, máu thịt có thể dùng để ăn, có thể thu thập tinh hoa gen sinh mệnh, hấp thu có thể ngẫn nhiên đạt được từ 0 đến 10 điểm gen Thần siêu cấp."

Giết chết một con sinh vật Thần siêu cấp một cách dễ dàng như thế này khiến cho Hàn Sâm khá ngạc nhiên, đồng thời hắn cũng biết mấy con sinh vật Thần siêu cấp này không thực sự thăng cấp, dường như chất lỏng màu đỏ kia chỉ có hiệu quả cuồng bạo nhất định mà thôi.

Như vậy, Hàn Sâm lập tức trở nên yên tâm, dựa vào việc bản thân đã có sự bảo hộ của Kim Văn Bá Thuấn, Cát Liệt Đao trong tay lại vô cùng kiên cố.

Sau khi triển khai kiếm pháp thì lao thẳng vào trong đám người Tu La và sinh vật Thần siêu cấp.

Không ít người trong Tí Hộ Sở thứ tư có thực lực mạnh hơn Hàn Sâm, mà sức mạnh của Hàn Lâm cũng không so được với Cố Khuynh Thành và Tiểu Hồng Mã. Khi đối diện với cường giả đỉnh cao, có lẽ Hàn Sâm không thể chính diện đối kháng giống như Cố Khuynh Thành và Tiểu Hồng Mã.

Nhưng nếu nói đến đánh tập thể thì có lẽ Hàn Sâm là người trên thiên hạ này không sợ nhất.

Kim văn lấp lánh, kiếm ý lao vào màn đêm, Hàn Sâm giống như một thần thú thượng cổ tàn sát đấu sĩ Tu La và sinh vật Thần siêu cấp, vây đánh của bọn họ hoàn toàn không có tác dụng gì đối với Hàn Sâm, trái lại có lúc không kịp thu lại sức mạnh mà chém giết lẫn nhau.

Nhìn thế trận giống như lớn mạnh, nhưng trước mặt Hàn Sâm lại chịu không nổi một đòn, bị giết đến tay chân loạn xạ cả lên….

“Làm sao có thể như này được?” Tina mắt trố ra nhìn, hoàn toàn không dám tin lại có chuyện như này.

Saranga có được thần huyết lại bị một nữ tử nhân loại giết chết, nhiều sinh vật Thần siêu cấp và đấu sĩ Tu La như thế bao vây tấn công một mình Hàn Sâm, mà Hàn Sâm lại giống như hổ vào bầy dê vậy, gần như giết hết bọn chúng.

“Xem ra tất cả chúng ta đều đánh giá thấp thực lực của Hàn Sâm rồi, hắn có thể được xưng là Thiên Kiếm, một mình đơn độc xông vào Tí Hộ Sở Thiên Ngoại thì phải có lý do gì đó. Saranga đã quá tự phụ, đã phạm phải vào sai lầm không thể tha thứ, khiến cho Tân Lưu Xã của chúng ta bị tổn thất nặng nề.” Thanh Nhã nhìn Hàn Sâm với ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Xem ra chỉ có thể đợi sau khi cha xuất thế mới có thể giết chết tên nhân loại đáng ghét kia.” Tina cắn chặt môi, có chút không cam lòng nói.

“Hiện tại chỉ có thể như vậy. Chúng ta đi thôi, nếu không đi thì sẽ nguy hiểm.” Thanh Nhã đặt tay lên vai Tina nói, hai người và con chim lớn biến

mất không thấy đâu nữa.

“Ông chủ giỏi nhất… Ông chủ lợi hại nhất…” Miên Dương và Thanh Ngưu tay cầm khăn vẫy vẫy nhảy nhảy ở trên cửa thành của Tí Hộ Sở, hoá thân thành đội trưởng đội cổ vũ.

Mà mấy sinh vật trong Tí Hộ Sở còn chưa kịp chạy trốn kia đều nhìn đến chết lặng rồi.

“Lão Hàn còn đi xa hơn so với trong tưởng tượng của chúng ta nhiều. Ta cảm thấy thời gian mười năm không những không rút ngắn khoảng cách mà trái lại khoảng cách ngày càng lớn rồi ấy chứ?” Lâm Phong cười khổ nói với Kinh Cực Vụ bên cạnh.

“Xem ra hắn thích hợp với cái danh quái vật hơn mới đúng.” Kinh Cực Vụ nhún nhún vai nói.

“May mà chúng ta đều còn sống, chỉ cần còn sống thì vẫn còn cơ hội, nhất định sẽ có một ngày, ta sẽ sảng khoái đánh một trận cùng với hắn.” Lâm Phong nhìn Hàn Sâm như Ma Thần đang đứng trên sân kia với ánh mắt rực lửa nói.

“Ta cũng hy vọng có một ngày đó, lần thất bại lúc đi học ấy, ta vẫn định phục thù lắm.” Kinh Cực Vụ cũng cười lên, có điều trong mắt lại có sự kiên định khó có thể phai mờ.

Hàn Sâm giết sáu sinh vật Thần siêu cấp và bảy tên người Tu La, mấy sinh vật Thần siêu cấp và người Tu La còn lại cũng không còn chiến ý nữa mà từng người từng người chạy trốn.

Làm gì có chuyện Hàn Sâm sẽ bỏ qua cho chúng nó, thế là đuổi giết †heo sau, cuối cùng giết chết tám sinh vật Thần siêu cấp và một người Tu La, đồng thời cũng đạt được tám tinh hoa gen sinh mệnh và một thú hồn Thần siêu cấp, cộng thêm cả một hạch gen siêu cấp chưa nứt vỡ.

“Như này xem ra Tân Lưu Xã thực sự là người tốt, quả là gửi than trong tuyết, ta đang nghĩ tới việc tìm nơi săn giết sinh vật Thần siêu cấp, không ngờ rằng bọn họ còn dâng lên tận miệng. Lần này không những có hy vọng

thăng cấp gen Thần siêu cấp lên viên mãn, hơn nữa còn lấy được một thú hồn Thần siêu cấp và một hạch gen siêu cấp." Hàn Sâm âm thầm đắc ý.

Hắn để mọi người thu dọn chiến trường, còn mình thì mang theo thi thể hai con sinh vật Thần siêu cấp về làm đồ ăn cho đám Tiểu Ngân Ngân, hy vọng chúng nó có thể nhanh nhanh tăng lên siêu cấp.

Đang trong lúc Hàn Sâm vui vẻ kiểm kê thành quả đột nhiên nghe thấy dao động kỳ lạ từ trong hồn hải truyền ra, đồng thời cái kén do Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống tạo ra cũng có động tĩnh, có vẻ như sắp phá kén ra đời.

Chỉ thấy trên hai cái kén trần xuất hiện từng vết nứt, chúng hoá thành từng mảng từ từ bong ra, hai chùm ánh sáng một vàng một trắng phát ra từ trong khe vỡ của hai cái kén giống như núi lửa phun trào làm cho cả hồn hải nhuộm thành hai màu vàng trắng.

Bụp!

Hai cái kén vỡ vụn ra, hai bóng dáng vừa thân thuộc lại vừa xa lạ bước ra từ trong đó.

Hết chương 1616.

Chương 1617. Hoàn thành tiến hoá

Dường như dáng vẻ của tiểu thiên sứ không có nhiều biến hoá, vẫn là một chiếc áo choàng màu trắng, mái tóc dài rất gọn gàng. Đôi cánh thiên thần sau lưng và vòng sáng trên đỉnh đầu sẽ không hiện ra khi không ở trạng thái chiến đấu, gương mặt thuần khiết giống như là thiên thần từ trên thiên đường giáng xuống nhân gian thật vậy.

Có điều Hàn Sâm rất rõ, đây chỉ là trạng thái bình thường của Tiểu Thiên Sứ, trạng thái chiến đấu của nàng đã hoàn toàn khác biệt so với hiện tại.

Còn Kim Mao Hống ở một bên lại thay đổi trở nên rất xinh xắn, trông giống với một con chó golden, lông cả cơ thể xù màu vàng trông có vẻ không hề

hung hãn một chút nào mà trái lại còn rất thân thiện.

Hàn Sâm nhìn hai đứa dường như hoàn toàn không có lực chiến đấu này, trong lòng hơi hoài nghi, có chút lo lắng có phải thật sự chúng nó sinh ra có khiếm khuyết gì không.

Hoặc là nói chúng nó sinh ra đều chỉ là cấp bậc Thanh Đồng, chẳng lẽ còn phải từ từ tăng cấp giống như dị sinh vật hay sao.

Hàn Sâm vội vàng đi xem tư liệu của Tiểu Thiên Sứ, trong lòng vô cùng căng thẳng.

Thú hồn Thần siêu cấp Tiểu Thiên Sứ: Loại hình sủng vật, đã tiến hoá trạng thái chiến đấu (Có thể tiến hoá hợp thể).

Hàn Sâm lập tức an tâm, vẫn là siêu thần sủng, không có thay đổi, năng lực vẫn còn đó, với lại thuộc tính còn có thể tiến hoá.

Hàn Sâm lại nhìn sang tư liệu của Kim Mao Hống, tâm trạng đã không còn căng thẳng như lúc nãy nữa.

Thú hồn Thần siêu cấp Kim Mao Hống: Loại hình tọa ky (Có thể tiến hoá có thể thông linh).

Hàn Sâm sững sờ, không biết có thể thông linh là gì, lúc trước Kim Mao Hống không có lời chú giải như này.

Hắn gọi Kim Mao Hống và Tiểu Thiên Sứ ra, Hàn Sâm dự định nghiên cứu cho kỹ xem rốt cuộc năng lực của chúng nó như thế nào.

Trước tiên bảo Tiểu Thiên Sứ tiến vào trạng thái chiến đấu, nhất thời chỉ thấy cơ thể của Tiểu Thiên Sứ ở trong một mảng ánh sáng rực rỡ hoá thành một mỹ nữ tóc vàng, trên người khoác lên một bộ áo giáp thánh khiết, bộ cánh thiên sứ ở sau lưng cùng với vòng sáng trên đỉnh đầu cũng lộ rõ ra, tản ra ánh sáng thiêng liêng rực rỡ, hai tay nắm lên chuôi kiếm của cây đại kiếm trong suốt, cả người đều tràn đầy khí tức của thần thánh trang nghiêm.

Có chút khác biệt so với lúc trước, bây giờ trạng thái chiến đấu của Tiểu Thiên Sứ, cả người đều toát lên sự sáng chói thánh khiết giống như được

ánh sáng thiêng liêng của thần linh bao bọc lấy vậy.

Sức mạnh cường đại mà thuần khiết tản ra từ trên người nàng khiến cho ngay cả Hàn Sâm cũng cảm thấy trong lòng run lên không ngớt.

“Tiểu Thiên Sứ… hợp thể…” Hàn Sâm hạ mệnh lệnh cho Tiểu Thiên Sứ, Tiểu Thiên Sứ đi đến trước mặt Hàn Sâm hay tay nâng hai má của Hàn Sâm, sau đó hôn nhẹ một cái, cơ thể đột nhiên hóa thành một một luồng ánh sáng thánh khiết đi vào trong cơ thể của Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy giống như được sức mạnh ấm áp tràn đầy trong cơ thể, không nhịn được rít nhẹ một tiếng. Sức mạnh tràn ra bên ngoài hoá thành một bộ giáp thánh khiết, đôi cánh thiên sứ và vòng sáng thiên sứ cùng với cái chuôi kiếm của đại kiếm thiên sứ kia cũng xuất hiện trên tay hắn.

Sức mạnh thuần khiết ấy khiến cho Hàn Sâm cảm thấy bản thân lớn mạnh chưa từng có, cho dù trước đây trong lúc dung hợp cùng với Đọa Lạc Đồ Lục Giả cũng không cảm nhận được sức mạnh lớn mạnh như thế này.

Càng không thể tin được chính là luồng sức mạnh kia đột nhiên tràn vào trong hạch gen của Hàn Sâm, trong nháy mắt làm cho bốn cái hạch gen đều tăng lên siêu cấp.

Điều này khiến cho Hàn Sâm giật mình, hắn còn chưa hoàn thành cường hóa hạch gen đủ chín lần, lần này tăng lên siêu cấp thì chẳng phải sẽ có thiếu sót sao?

Sau khi tách rời Tiểu Thiên Sứ ra thì cấp bậc của hạch gen lại tụt xuống như cũ, lúc này Hàn Sâm mới thở phào một hơi, sau đó càng trở nên kích động.

“Không ngờ sức mạnh của Tiểu Thiên Sứ có thể cường hóa hạch gen cùng một lúc. Mặc dù sau khi cường hóa thì hạch gen có sức mạnh của của Tiểu Thiên Sứ, hơi khác so với lúc bình thường, nhưng như này thì không phải là ta đã có bốn hạch gen siêu cấp hay sao?” Hàn Sâm thầm sung sướng.

Hiện tại hắn có nhiều tinh hoa gen sinh mệnh như vậy, lại còn có Tiểu Thiên Sứ, chỉ cần sau khi luyện hóa xong tinh hoa gen sinh mệnh thì có thể

chân chính tung hoành Tí Hộ Sở thứ tư rồi, không đến nỗi ỷ lại vào biến thân của Đọa Lạc Đồ Lục Giả như vậy nữa.

Hắn lại thử năng lực của Kim Mao Hống, năng lực biến lớn biến nhỏ của Kim Mao Hống càng mạnh hơn rồi, lúc nó nhỏ nhất thậm chí có thể biến thành kích thước của tế bào, lúc to nhất thì không kém so với chiến hạm cấp Hằng Tỉnh.

Chẳng qua Hàn sâm vẫn chưa làm rõ lời chú giải của hai từ "thông linh" là như thế nào.

Vốn dĩ Hàn Sâm định tới tinh cầu Tariq, nhưng bây giờ có mấy thu hoạch này rồi thì hắn dự tính hoãn lại một chút trước đã, đợi sau khi luyện hóa xong tất cả tinh hoa gen sinh mệnh thì tới tinh cầu Tariq thì sẽ an toàn hơn.

Tân Lưu Xã thực sự quá thần bí, không nói đến việc có thực lực như vậy trên vũ trụ này, hơn thế nữa còn có khả năng điều động nhiều sinh vật Thần siêu cấp như thế, thực lực quá là đáng sợ.

"Chẳng lẽ là xã trưởng Tân Lưu Xã chính là vị thần mà đám người Hàn Kính Chi gặp phải kia?" Hàn Sâm âm thầm suy tư trong lòng.

Trong Tân Lưu Xã, Thanh Nhã và Tina vừa về đến đã bị gọi đến phòng hội nghị.

"Xin lỗi xã trưởng, nhiệm vụ lại thất bại rồi, Hàn Sâm còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của chúng ta, với lại hắn còn có hai người rất lợi hại giúp đỡ, Cố Khuynh Thành giết chết Saranga, sinh vật Thần siêu cấp cùng với đấu sĩ Tu La của chúng ta tổn thất hơn nửa." Thanh Nhã nói với xã trưởng Tân Lưu Xã. Còn Tina cúi thấp đầu ở một bên không dám nói chuyện.

Xã trưởng Tân Lưu Xã lạnh nhạt nói: "Mấy điều này ta đã biết, nói cái gì mà ta không biết đi."

"Hiện tại xem ra, bất kể là ở Liên Minh hay là Tí Hộ Sở, chúng ta tạm thời đều không có năng lực giết chết Hàn Sâm, có điều ta có một biện pháp, có lẽ có thể giải quyết phiền toái này." Thanh Nhã đáp.

“Hử, ngươi nói xem.” Xã trưởng Tân Lưu Xã nhìn Thanh Nhã đầy hứng thú.

Thanh Nhã do dự một lúc rồi mới tiếp tục nói: “Chúng ta muốn động đến Hàn Sâm là không có khả năng, có điều có thể đra tay từ người nhà của hắn.

“Ngươi cảm thấy hắn là người có thể vì người thân mà ngay cả mạng cũng không cần sao?” Xã trưởng Tân Lưu Xã nhìn Thanh Nhã hỏi.

“Dù sao thử một chút cũng không có bất lợi gì.” Thanh Nhã đáp.

Xã trưởng Tân Lưu Xã quay đầu lại nói với Tina: “Tina, ngươi đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Vâng, cha.” Tina đáp lại một tiếng, vội vàng lui xuống, trước khi đi còn không quên làm mặt quỷ với Thanh Nhã một cái.

Nhưng trong lòng Thanh Nhã lại âm thầm kinh ngạc, xã trưởng Tân Lưu Xã để giữ mình hắn, chứng tỏ còn có chuyện, nhưng hắn lại không đoán ra được là chuyện gì.

“Người thân nhất của Hàn Sâm là ai?” Xã trưởng Tân Lưu Xã nhìn Thanh Nhã hỏi.

“Hắn còn có mẹ, vợ và con trai, những người họ hàng khác thì có lẽ quan hệ kém một chút. Mẹ hắn là con cháu của La Hải Đường, chỉ sợ không dễ ra tay. Vợ hắn là người của Kỷ gia, có điều hiện tại không sống ở Kỷ gia, ta muốn bắt vợ và con trai hắn thì sẽ dễ hơn nhiều.” Thanh Nhã nghĩ một chút thấy rất có đạo lý.

“Ngươi nói không sai, có điều ta cho rằng một người càng thân mà lại càng dễ dàng bắt hơn.” xã trưởng Tân Lưu Xã lạnh hạt nói.

“Thuộc hạ ngu dốt, không biết người xã trưởng nói là ai” Sắc mặt Thanh Nhã thay đổi, có điều vẫn trấn tĩnh hỏi.

Xã trưởng Tân Lưu Xã cười cười nhìn Thanh Nhã, từ từ nói: “Không phải là hắn vẫn còn một người cha hay sao?”

“Theo như thuộc hạ được biết, cha hắn đã chết bởi vì một vụ ngoài ý muốn rồi.” Thanh Nhã cúi thấp đầu đáp lại.

“Không, hắn vẫn chưa chết.” Xã trưởng Tân Lưu Xã từ từ đứng dậy nói.

Hết chương 1617.

Chương 1618. Gặp nhau

“Hắn ở đâu? Thuộc hạ đây lập tức đi bắt hắn.” Thanh Nhã kinh ngạc hỏi.

“Không cần nữa” Xã trưởng Tân Lưu Xã đang nói, khí thế trên người trào dâng lên đột ngột, dường như không gian của cả phòng hội nghị đều bị đóng băng lại.

“Xã trưởng, ngươi làm cái gì vậy?” Thanh Nhã biến sắc, thân thể của hắn không thể động đậy được nữa giống như bị thuật định thân cố định lại một chỗ vậy.

“Thanh Nhã, ngươi thực sự cho rằng ta không biết ngươi là ai hay sao?” Xã trưởng Tân Lưu Xã chầm chậm đi đến trước mặt Thanh Nhã, giơ tay bắt một cái, đột nhiên một chiếc hộp bay ra từ trên người Thanh Nhã.

“Xã trưởng đại nhân, thuộc hạ chỉ là nhất thời nổi lòng tham, với lại Đọa Lạc Đồ Lục Giả cũng đã chết rồi. Cho nên mới không trả đồ vật lại cho ngươi, thuộc hạ biết sai rồi” Thanh Nhã vội vàng thanh minh.

Nhưng mà xã trưởng Tân Lưu Xã lại không để ý đến Thanh Nhã, mở cái hộp ra nhìn một cái, sau đó tuỳ ý để chiếc hộp lên bàn, cười như không cười nhìn Thanh Nhã: “Ngươi đã nhìn thấy đồ vật bên trong, cho nên chắc là ngươi đã đoán ra ta là ai rồi chứ?”

“Thuộc hạ không biết.” Thanh Nhã cúi thấp đầu nói.

Xã trưởng Tân Lưu Xã nhìn Thanh Nhã: “Ngươi biết, nhưng cũng không biết”

“Thuộc hạ không hiểu xã trưởng có ý gì.” Thanh Nhã lắc lắc đầu.

“Là một thành viên của Thần, nhìn thấy cái này, hắn là ngươi đã biết ta là người của Huyết Mệnh Giáo, nhưng ngươi lại không biết trừ thân phận là người của Huyết Mệnh Giáo ra, ta còn có một thân phận khác.” Xã trưởng Tân Lưu Xã lạnh nhạt nói với Thanh Nhã.

“Một thân phận khác là gì?’ Thanh Nhã ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm xã trưởng Tân Lưu Xã. Vào lúc xã trưởng Tân Lưu Xã nói hắn là thành viên của Thần ra, trên khuôn mặt của hắn cũng không còn hiện ra vẻ mặt hèn mọn của một thuộc hạ nên có nữa.

“Ta còn có một cái tên khác là Hàn Ngọc Phi.” Xã trưởng Tân Lưu Xã bình thản nói ra.

Thanh Nhã nghe được ba từ này, lập tức biến sắc: “Hàn Ngọc Phi, cha của Hàn Sâm?”

“Hiện tại ngươi đã biết tên của ta, thì cũng nên hiểu rằng tại sao ngươi phải chết rồi chứ?” Xã trưởng Tân Lưu Xã nói, tay cũng từ từ đặt lên đỉnh đầu của Thanh Nhã.

Thế nhưng Thanh Nhã lại đột nhiên cười nhẹ: “Xã trưởng, nếu như ngươi đã biết ta là một thành viên của Thần, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi có thể giết được ta ư?”

“Tại sao lại không thể?” Xã trưởng Tân Lưu Xã khẽ biến sắc, bàn tay vân từ từ ấn xuống đỉnh đầu của Thanh Nhã.

“Nếu như ngươi đã biết sự tồn tại của Thần, vậy thì ngươi càng nên biết rằng gen của bọn ta khác biệt với gen sinh vật của đám hạ đẳng các ngươi, sức mạnh của ngươi cũng coi như không tồi rồi, nhưng muốn giết ta thì vẫn còn kém xa lắm.” Thanh Nhã lạnh nhạt nói, trên người tản ra dao động của một luồng sức mạnh quỷ dị.

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của Thanh Nhã biến đổi, sau khi hắn giải phóng ra toàn bộ lực lượng thế nhưng lại không thể thoát ra khỏi sự ràng buộc của luồng sức mạnh kia, vẫn là bị cố định cứng đờ tại chỗ.

“Không thể nào… Sao có thể như này được… Chẳng lẽ ngươi cũng là… Thanh Nhã kinh hãi nhìn xã trưởng Tân Lưu Xã.

“Không phải ngươi vì cái này nên mới đến đây sao? Chẳng lẽ ngươi đã quên rồi ư?” Bàn tay của xã trưởng Tân Lưu Xã đã ấn xuống đầu của Thanh Nhã, hờ hững nói.

“Không thể nào, nếu như ngươi là người của Huyết Mệnh Giáo, vậy thì ngươi không thể nào giống như sự tồn tại của chúng ta… lẽ nào là do ngươi cố ý để ta phát hiện ra mấy việc đó…” Sắc mặt của Thanh Nhã vô cùng khó coi.

“Các ngươi quá tự xem trọng bản thân mình rồi, tự xưng là Thần, các ngươi vẫn còn kém quá xa, nhân loại cũng có tiềm lực giống như các ngươi, chỉ là đa số chưa ai đi đến một bước đó mà thôi.” Xã trưởng Tân Lưu Xã nói, năm ngón tay đã nắm xuống.

“Ngươi dám giết ta, Thần nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi… Bùm..” Lời của Thanh Nhã còn chưa nói xong, đầu đã bị nổ tung rồi.

“Thần hả? Cũng chỉ như này mà thôi.” Xã trưởng Tân Lưu Xã vung tay, vây vây máu dính trên tay đi, hắn không thèm nhìn Thanh Nhã thêm một lần nào nữa.

Gần đây Hàn Sâm vẫn luôn hấp thu tinh hoa gen sinh mệnh, gen Thần siêu cấp cũng không ngừng tăng lên, cách viên mãn cũng đã rất gần rồi.

Buổi tối về nhà ăn cơm, sau khi ăn xong đang chuẩn bị dẫn Tiểu Hoa đi hoa viên chơi đùa thì lúc này máy liên lạc vang lên.

Sau khi Hàn Sâm nói xong nhìn một cái, phát hiện người mù xuất hiện trong máy liên lạc.

“Ngươi có thời gian không?” Người mù vừa hiện lên thì hỏi thẳng, không dài dòng chút nào.

“Có việc gì?” Hàn Sâm cũng dứt khoát, hắn không biết gì về người mù cả, hoàn toàn không hề hiểu gì, cũng không có chuyện gì để tán gẫu.

“Cha ngươi muốn gặp ngươi một lát, nếu như ngươi có thời gian thì đến nơi này.” Người mù đưa cho Hàn Sâm một địa chỉ.

Trái tim Hàn Sâm đập dữ dội, mặc dù hắn đã muốn gặp cha của mình †ừ lâu, xem có phải hắn thật sự vẫn còn sống hay không. Nhưng thực sự đến ngày này hắn vẫn khá căng thẳng.

“Bây giờ ta có thể đi sao?” Hàn Sâm hỏi người mù, tim vẫn đập rất nhanh.

“Có thể, có điều tốt nhất là không để người khác phát hiện ra tung tích của ngươi.” Người mù nói.

“Được, ta biết rồi, bây giờ ta lập tức đi.” Hàn Sâm vừa nói xong người mù đã tắt máy liên lạc đi.

Hàn Sâm chỉnh đốn lại tâm trạng. Hắn cảm thấy hơi hỗn loạn, khó có thể bình tĩnh mà suy xét.

“Bất kể là thật hay là giả, ta đều phải đi một chuyến.” Sau khi Hàn Sâm quyết định thì đi chuẩn bị, đưa Tiểu Hoa về chỗ Kỷ Yên Nhiên, sau đó một mình đi ra khỏi cửa.

Lần này Hàn Sâm không hề dẫn theo Bảo Nhi, mà một mình đi đến địa chỉ người mù đưa cho.

“Nếu như thực sự là hắn ta, hắn vẫn giống như trước chứ? Ta nên hỏi hắn cái gì được nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm vụt qua vô số suy nghĩ, nhưng vẫn mãi không nghĩ ra cái gì.

Sau khi ngồi lên phi thuyền, trong lòng Hàn Sâm mới dần bình tĩnh lại.

Hắn đến địa điểm đã giao hẹn, đó là một tinh cầu du lịch có tiếng, lúc hắn còn nhỏ thì cha hay dẫn hắn tới đây.

Chẳng qua đã lâu quá rồi, với lại lúc đó Hàn Sâm còn nhỏ, ký ức của hắn quá mơ hồ với nơi này, dường như không nhớ được lúc đó đến chỗ này đã làm gì, cũng đã không còn ấn tượng với cảnh vật ở nơi đây.

Bước trên tinh cầu giống như hoa viên, Hàn Sâm không có tâm trạng để thưởng thức những cảnh vật kia, chỉ đi theo tuyến đường của máy chỉ dẫn, mãi cho đến khi đi đến địa điểm đã hẹn.

Đó là một phiến đá ngọc trước hồ, Hàn Sâm đứng từ xa đã nhìn thấy một người đàn ông ngồi trên bậc đá cạnh cái hồ, bóng tà chiều chiếu lên bóng dáng của người đó làm cho bóng của hắn ta kéo ra rất dài.

Khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng kia, cơ thể Hàn Sâm khẽ run lên, bóng dáng kia và bóng dáng mờ ảo trong đầu hắn chồng chéo lên nhau, làm cho hình bóng trong đầu hắn dần dần trở nên rõ ràng.

"Thật sự là hắn sao?" Hàn Sâm bước từng bước về phía người đàn ông kia, hai chân đều không tự chủ mà hơi run rẩy, còn căng thẳng hơn so với lúc hắn liêu mạng với dị sinh vật.

Dường như người đàn ông cảm nhận được hắn đang đến, đứng dậy từ trên bậc đá, quay người lại rồi nhìn về phía hắn.

Nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy dung nhan của người đàn ông kia, sắc mặt Hàn Sâm liền đại biến, hắn từng nhìn qua bức hình mờ ảo của xã trưởng Tân Lưu Xã ở chỗ của nhị gia, đó chỉ là tư liệu, mà hiện tại người đang đứng trước mặt hắn cùng với người trong bức hình kia giống nhau như đúc.

Hết chương 1618.

Chương 1619. Cha con gặp nhau

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi tột độ, cũng không phải là vì an toàn của bản thân hắn, ở đây là Liên Minh, cho dù là gặp phải xã trưởng Tân Lưu Xã thì Hàn Sâm dựa vào Độc Giác Tiên và áo giáp tinh thể cũng sẽ không sợ.

Thế nhưng xã trưởng Tân Lưu Xã xuất hiện ở đây, vậy thì có nghĩa là cha mà hẹn hắn ra đây đã gặp bất trắc, bảo sao Hàn Sâm có thể không kinh hãi

cho được.

“Tiểu Sâm, ngươi thực sự trưởng thành rồi.” Xã trưởng Tân Lưu Xã nhìn Hàn Sâm than nhẹ.

Khi nghe được giọng nói của xã trưởng Tân Lưu Xã, Hàn Sâm lập tức trợn to mắt, dường như không dám tin vào tai của mình. Khi hắn còn nhỏ, giọng nói này đã vang lên vô số lần, mặc dù cảm giác đã lâu gần như rất mơ hồ, nhưng khi hắn lại nghe được lần nữa lại bỗng nhiên bừng tỉnh, giống như hôm qua mới nghe qua giọng nói đó vậy.

“Không thể nào…” Hàn Sâm không dám tin nhìn chằm chằm vào xã trưởng Tân Lưu Xã.

Trên người của xã trưởng Tân Lưu Xã tản ra ánh sáng kỳ lạ, từng đốm ánh sáng giống như hồ điệp từ trên người hắn tách ra, một đầu tóc bạc và dung nhan của hắn cũng theo những đốm sáng tách dần kia mà lộ ra một dung nhan mới.

Một người đàn ông trung niên ôn hoà, dung nhan kia từ hợp trùng khớp lại cùng với ký ức trong đầu Hàn Sâm từ, không còn một chút chênh lệch nào nữa.

“Ngươi…” Hiện tại Hàn Sâm cảm thấy não mình như thiếu dưỡng khí, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Tiểu Sâm, ngồi xuống từ từ nói.” Hàn Ngọc Phi tự mình quay lại bậc đá ngồi xuống, chỉ chỉ xuống chỗ bên cạnh mình nói.

“Ngươi thật sự là hắn sao?” Hàn Sâm cắn răng, ngồi xuống bên cạnh Hàn Ngọc Phi. Hắn bây giờ vẫn không dám chắc chắn người này có thực sự là cha của mình hay không.

Thay đổi dung nhan đối với những người có năng lực đặc biệt mà nói thì rất dễ, cho nên Hàn Sâm thật sự không dám tin.

“Bên trái ‘tiểu Hàn của ngươi có một nốt ruồi màu đỏ, lúc năm tuổi ngươi nói rất thích cô bé nhà hàng xóm, còn xin thề sẽ lấy cô bé làm vợ, sáu tuổi

vẫn còn đái đầm, sợ mẹ của con biết nên khóc lóc đến xin †a giặt khăn trải giường…" Hàn Ngọc Phi mỉm cười nhìn Hàn Sâm rồi kể.

"Dừng… dừng… ta tin ngươi là cha của ta… không cần nói tiếp nữa…" Hàn Sâm vội vàng la lên.

Hàn Ngọc Phi dừng lại, cười như không cười nhìn Hàn Sâm.

"Ngươi là xã trưởng Tân Lưu Xã?" Hàn Sâm hỏi Hàn Ngọc Phi.

"Đúng vậy." Hàn Ngọc Phi gật đầu đáp.

Vẻ mặt Hàn Sâm cổ quái nhìn Hàn Ngọc Phi: "Nếu như ngươi là xã trưởng Tân Lưu Xã, vậy tại sao lại phái người đến đối phó ta, tại sao lại cố làm ra vẻ huyền bí bảo người mù đến cảnh cáo ta? Còn nói hiện tại ngươi đang gặp nguy hiểm?"

Trong lòng Hàn Sâm có quá nhiều nghi vấn, hắn thật sự không hiểu nổi.

"Đây là một câu chuyện dài, đơn giản mà nói, vốn dĩ ta cho rằng chuyện của Tân Lưu Xã và nhà họ Hàn chúng ta có liên quan với nhau, cho nên lén vào Tân Lưu Xã, ai ngờ được thừa kế vị trí xã trưởng Tân Lưu Xã. Lúc này mới phát hiện ra mọi chuyện của Tân Lưu Xã không có quan hệ quá quá lớn với nhà họ Hàn chúng. Nhưng Tân Lưu Xã lại có quan hệ mật thiết không tưởng với một tổ chức gọi là Thần, loại quan hệ này rất vi diệu, Tân Lưu Xã có thể tính là phụ thuộc vào tổ chức Thần, nhưng mà Thần lại không hoàn toàn có quyền khống chế Tân Lưu Xã, xã trưởng cũ chỉ nói với ta, hắn cũng là một trong các thành viên của Thần."

Hàn Ngọc phi lại nói: "Sau khi ta trở thành xã trưởng Tân Lưu Xã, Tân Lưu Xã vẫn chịu ảnh ảnh của Thần, tất cả mọi mặt đều khiến cho ta nhìn thấy được sự lớn mạnh và đáng sợ của tổ chức Thần này, với lại Thần luôn đặc biệt quan tâm tới Hàn Kính Chi và nhà họ Hàn ta, thậm chí còn yêu cầu Tân Lưu Xã ra tay đối phó ngươi."

Hàn Sâm yên lặng lắng nghe, đợi Hàn Ngọc Phi nói rõ tất cả.

"Thanh Nhã là một thành viên của Thần ẩn náu bên trong Tân Lưu

Xã, xem như là một người theo dõi của Thần, trên thực tế không chỉ có hắn, rốt cuộc trong Tân Lưu Xã có bao nhiêu người là người của Thần thì ngay cả ta cũng không rõ." Hàn Ngọc Phi cười cười xong lại nói: "Còn việc phái người đi đối phó ngươi, vốn dĩ chỉ muốn mượn tay ngươi loại bỏ tai họa trong Tân Lưu Xã, đồng thời cũng muốn cho ngươi một chút lợi ích. Nhưng có hai sự việc xảy ra ngoài dự liệu của †a, việc thứ nhất chính là Tina trộm chiến giáp gen, không những thế còn lén lút đi đến chỗ của ngươi, việc này ta đã điều tra rõ ràng, là bởi vì Thanh Nhã giở trò ở bên trong, suýt chút nữa tạo thành tai hoạ. May mà Tina rất khó để mà khống chế hoàn toàn chiến giáp gen, với lại việc ngươi lại đoạt đước chiến giáp gen cũng nằm ngoài dự liệu của ta, cuối cùng mới không xảy ra chuyện lớn."

"Còn việc ta bảo người mù đi cảnh cáo ngươi, đó chỉ là muốn cho ngươi có sự chuẩn bị trước, có thể áp dụng một số sách lược ứng đối với đám Saranga, nhưng ta không ngờ đến thực lực của ngươi đã mạnh đến mức có thể chính diện giết chết hắn, đây cũng là điều thứ hai mà ta không ngờ đến." Hàn Ngọc Phi nói đến đây, không khỏi nhìn Hàn Sâm rồi than nhẹ một tiếng: "Mặc dù ta vẫn luôn chú ý tới ngươi, nhưng tốc độ trưởng thành của ngươi lại vẫn vượt ngoài sự tưởng tượng của ta, không thể không nói, ngươi làm rất tốt."

"Tina là con gái của ngươi?" Rõ ràng trong lòng Hàn Sâm vẫn còn rất nhiều nghi vấn cấp bách muốn biết, nhưng không biết tại sao lại hỏi vấn đề này trước.

"Nghĩ gì vậy?" Hàn Ngọc Phi cốc đầu Hàn Sâm một cái: "Tina là con

gái của xã trưởng cũ, sau khi ta kế nhiệm Tân Lưu Xã thì cũng đối xử với nàng như con gái mình, may mà các ngươi đều không có việc gì,

nếu không sẽ khiến ta thương tâm lắm đó."

Lúc này Hàn Sâm mới thở phào nhẹ nhõm, lúc trước hắn còn rất lo lắng với tính tình của mẹ hắn, nếu như Hàn Ngọc Phi thật sự có thêm một đứa con gái ở bên ngoài, chỉ sợ cái nhà này khó mà có ngày lại đoàn tụ bên nhau.

Sau khi giải quyết xong nghỉ vấn này, Hàn Sâm lại khôi phục tư duy thường ngày, nhìn Hàn Ngọc Phi hỏi: "Cha, rốt cuộc Thần là tổ chức như thế nào?"

Hàn Ngọc Phi nhìn mặt nước trước mặt nói: “Có rất nhiều chuyện, bây giờ ta cũng chỉ suy đoán thôi, nếu như suy đoán của ta không sai thì thành viên chính của tổ chức Thần, rất có khả năng đều là sinh vật đã thăng cấp Tí Hộ Sở thứ năm”

Trong lòng Hàn Sâm lập tức cả kinh: “Sinh vật thăng cấp Tí Hộ Sở thứ năm? Chúng đều ở Liên Minh sao?”

Tuy rằng Hàn Sâm đã biết tổ tiên của nhân loại và tộc Tu La đều đến từ Tí Hộ Sở từ lâu, nhưng nếu nói tất cả sinh vật thăng cấp Tí Hộ Sở thứ năm đều ở trong Liên Minh thì cũng đáng sợ thật.

Sinh vật có thể thăng cấp Tí Hộ Sở thứ năm thì dù có yếu đi nữa cũng chắc chắn cũng mạnh hơn nhiều so với Bán Thần. Nếu như tất cả bọn họ đều ở trong Liên Minh thì làm sao nhân loại còn có không gian để tồn tại chứ.

Nhưng mà sự việc lại không như vậy, nhân loại và tộc Tu La vẫn là bá chủ của cả thế giới.

“Ngươi cảm thấy Tí Hộ Sở thứ năm là nơi như thế nào?” Bỗng nhiên Hàn Ngọc Phi hỏi Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi sững lại, không ngờ rằng Hàn Ngọc Phi sẽ đột nhiên hỏi câu hỏi như thế này, nghĩ nghĩ rồi trả lời: “Ta vẫn luôn suy đoán, có thể Tí Hộ Sở thứ năm chính là nơi mà mà đám người tiểu đội hành động số bảy đã tới.”

Hàn Ngọc Phi lắc lắc đầu: “Ta có thể khẳng định mà nói với ngươi, chỗ đó không phải là Tí Hộ Sở thứ năm.”

“Tại sao?” Hàn sâm nghỉ ngờ hỏi.

Hàn Ngọc Phi mỉm cười nói với Hàn Sâm: “Bởi vì ta chính là một †rong những người đã thăng cấp Tí Hộ Sở thứ năm, tất nhiên ta biết chỗ đó không phải là Tí Hộ Sở thứ năm.

Hàn Sâm mắt chữ A miệng chữ O, không thể tin nhìn Hàn Ngọc Phi.

Hết chương 1619.

Chương 1620. Tí Hộ Sở thứ năm

“Lễ nào sau khi thăng cấp tới Tí Hộ Sở thứ năm thì sẽ đến được Liên Minh ư?” Dường như Hàn Sâm không dám tin vào suy đoán này, thế nhưng trừ điều này ra hắn thực sự nghĩ không ra khả năng khác.

Hàn Ngọc Phi gật gật đầu rồi lại lắc đầu: “Nên nói là, vũ trụ này chính là Tí Hộ Sở thứ năm.”

Hàn Sâm kinh hãi nhìn Hàn Ngọc Phi, điều này thực sự khiến cho hắn khó có thể tưởng tượng, vũ trụ chính là Tí Hộ Sở thứ năm, thực sự quá kinh hãi.

Nhân loại vẫn luôn xem Tí Hộ Sở là một tồn tại độc lập, nhưng lại ngờ rằng, vũ trụ mình sinh sống thực ra là một phần của Tí Hộ Sở.

Cho dù Hàn Sâm nghe được Hàn Ngọc Phi nói như thế này, nhưng trong lòng vẫn không dám tin.

“Quả thật điều này rất khó tin, nhưng đó là sự thật. Sau khi ta thăng cấp Tí Hộ Sở thứ năm, nơi mà ta đến chính là vùng vũ trụ này, nơi mà nhân loại sinh ra, nơi đầu tiên nhất cũng là nơi cuối cùng.” Hàn Ngọc Phi bình thản nói.

“Nếu như sinh vật thăng cấp đến Tí Hộ Sở thứ năm đều ở trong vũ trụ này thì tại sao chúng ta chưa từng thấy?” Hàn Sâm vẫn có chút không dám tin hỏi tiếp.

“So với trong tưởng tượng của ngươi thì hơi khác, sinh vật thăng cấp Tí Hộ Sở thứ năm sẽ có thay đổi về một loại chất trong quá trình thăng cấp, loại thay đổi này tương đương với việc trùng tu lại cơ thể, giống như được tái sinh, khiến cho gen và cơ thể của con càng thượng đẳng hơn, đồng thời cũng sẽ làm cho cơ thể của ngươi có khả năng ngưng kết chiến giáp gen. Trước khi chưa ngưng kết chiến giáp gen, cái gọi là Thần, bởi vì sau khi thân thể trùng tu cũng không quá lớn mạnh, thậm chí có một số Thần mới thăng cấp có thể còn không bằng Bán Thần nhưng một khi ngưng kết chiến giáp gen thì đó lại là một loại thế giới khác.

Nói đến đây, đột nhiên Hàn Ngọc Phi lại nói tiếp: “Chiến giáp gen mà ngươi đoạt được từ Tina kia chính là thứ của xã trưởng cũ sau khi chết đi để lại, còn ta vẫn chưa ngưng kết ra chiến giáp gen, nhưng tính ra cũng là chuyện một hai năm nữa thôi. Xã trưởng cũ từng nói với ta, đến lúc đó, ta sẽ biết tất cả chân tướng.”

“Tại sao xã trưởng cũ không trực tiếp nói với cha chân tướng vậy?’ Hàn Sâm cau mày hỏi.

“Ta cũng rất muốn biết tại sao xã trưởng cũ không nói.” Hàn Ngọc Phi nhún nhún vai, đứng dậy nói: “Thời gian một hai năm mà thôi, ta sẽ nhanh chóng biết tất cả, đến lúc đó mọi thứ đều sẽ kết thúc.”

Hắn võ vai của Hàn Sâm: “Chăm sóc cho tốt mẹ và em gái của ngươi, †a đã gặp qua Tiểu Hoa rồi, rất đáng yêu, hy vọng sau khi xong xuôi hết mọi việc, ta có thể có cơ hội dẫn theo Tiểu Hoa đi chơi.”

Nói xong, Hàn Ngọc Phi nhìn Hàn Sâm một cách chăm chú mới xoay người rời đi.

“Cha…” Hàn Sâm nhìn bóng lưng Hàn Ngọc Phi gọi một tiếng, nhưng lại không biết nói cái gì, dường như có vô vàn lời trên môi, nhưng lại mắc lại ở đó đến nửa chữ cũng nói không ra được.

“Đúng rồi, xã trưởng cũ cũng từng nói, căn cơ rất quan trọng, nó quan hệ đến cấp bậc của chiến giáp gen, cũng quan hệ đến sinh tử, bất kể như thế nào thì trước khi thăng cấp Tí Hộ Sở thứ năm thì hãy cố gắng nâng cao thực lực, gia tăng mức độ hoàn thiện gen của ngươi càng cao càng tốt.” Hàn Ngọc Phi quay người lại nói thêm một câu với Hàn Sâm, sau đó mới rời đi.

Sau khi về đến nhà, Hàn Sâm vẫn nghĩ lại cuộc gặp mặt lần này cùng với cha, hắn cảm thấy đã biết được nhiều đáp án, nhưng lại có càng nhiều nghỉ vấn hơn.

Nếu thật giống như cha hắn nói, vậy thì chắc chắn tổ tiên của nhân loại cũng như một vị Thần, nhân loại nên là thế hệ sau của Thần, vậy thì sao bây giờ nhân loại lại yếu như này, gen bẩm sinh còn không bằng tộc Tu La.

Tộc Tu La cũng là thế hệ sau, nhưng gen bẩm sinh cũng chỉ mạnh hơn nhân loại một chút mà thôi, không thể so với thế hệ sau như Tina.

Với lại rốt cuộc tổ chức Thần là tổ chức như thế nào, tại sao lại xem trọng Hàn Kính Chi như vậy, rốt cuộc không gian mà năm đó tiểu đội hành động thứ bảy đi đến kia lại là nơi nào, rốt cuộc thì sau khi ngưng kết ra chiến giáp gen sẽ xảy ra chuyện gì. Tất cả những điều này khiến cho trong lòng Hàn Sâm có rất nhiều nghi vấn.

Bất kể như thế nào thì hiện tại hắn đã biết cha của mình vẫn tốt, điều này giúp cho lòng hắn cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, cả người đều cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít.

“Ngưng kết ra chiến giáp gen thì sẽ biết chân tướng, như vậy mà nói thì ta cũng sắp rồi.” Hàn sâm thầm nghĩ.

Sau khi về nhà được một khoảng thời gian, Hàn Sâm vẫn luôn hấp thu †inh hoa gen sinh mệnh, cuối cùng sau hơn một tháng gen Thần siêu cấp cũng đạt đến trạng thái viên mãn.

Gen viễn mãn, bốn hạch gen đều đạt đến cấp Bảo Thạch. Bây giờ thứ Hàn Sâm thiếu thì cũng chỉ còn là công pháp tu luyện, để chúng đều đạt đến siêu cấp mà thôi.

Có điều muốn thăng cấp Tí Hộ Sở thứ năm cũng không dễ dàng như vậy, Hàn Ngọc Phi đã từng nói với Hàn Sâm, muốn thăng cấp Tí Hộ Sở †hứ năm thì bắt buộc phải phá vỡ một khoảng hư không thông qua một vùng không gian đặc biệt, chịu đựng được khảo khảo nghiệm và lễ rửa tội của vùng không gian đó mới có thể giúp cho cơ thể tùng tru đạt đến khoảng không vũ trụ này.

Tu luyện mấy loại công pháp đều đạt đến bình cảnh, hiển nhiên việc tăng lên siêu cấp không dễ dàng như vậy. Hàn Sâm biết bản thân cần chiến đấu nhiều hơn hoặc cần một thời cơ nào đó mới có thể làm cho bản thân càng tiến bộ hơn.

Bởi vì không còn chỗ nào cần thăng cấp nữa, Hàn Sâm đành để bốn hạch gen tiếp nhận kiểm tra, bốn hạch gen lần lượt leo lên vị trí đầu bảng.

Có điều bởi vì sau khi lên bảng, hạch gen không thăng cấp lên siêu cấp thì cũng không thể rời khỏi bảng được, cho nên kiểm tra phải để bốn hạch gen lên bảng cùng một lúc.

Theo như thứ hạng cả kho hạch gen, Tinh Hạch bị ba hạch gen khác vượt qua, nghĩa là trong kiểm tra của kho hạch gen thì Tinh Hạch là yếu nhất trong bốn hạch gen.

Trong lúc ba hạch gen còn lại kiểm tra thì không có cái nào hơn cái nào, cũng không biết là do chúng cũng tương đương nhau hay là do không có cái nào trong số đó mạnh hơn.

Sau đó hắn lợi dụng hạch gen Bảo Thạch của Tiểu Ngân Ngân làm bàn đạp để bốn hạch gen lần lượt giành được vị trí thứ nhất, hưởng thụ toàn bộ chín lần cường hóa.

Đã rất lâu rồi Hàn Sâm không tới Tí Hộ Sở, tu luyện công pháp trong vũ trụ không khác ở trong Tí Hộ Sở là bao, còn có thể ở cùng người nhà nhiều hơn.

Mãi cho đến một ngày, đấu trường của Tí Hộ Sở thứ tư đồng loạt mở ra, ở trong Tí Hộ Sở cũng vang vọng lên âm thanh trận chiến Thần được khởi động.

Độ quan tâm của nhân loại về trận chiến Thần của Tí Hộ Sở thứ tư rất thấp, dù gì số người có thể tăng cấp lên Bán Thần thực sự quá ít. Trong phạm vi đỉnh cao chân chính mà nói thì đây thực sự là một việc vô cùng trọng đại.

Nghe nói không những người đứng đầu trận chiến Thần có thể nhận được phong hào Thần Tử và khen thưởng, mà còn nhận được lễ rửa tội của Thần.

Hàn Sâm cũng rất hứng thú với việc này, một là muốn giao thủ với sinh vật Bán Thần đỉnh cao, hy vọng có thể tìm được một cơ hội đột phá, hai là hắn cũng muốn biết thứ được gọi là lễ rửa tội của Thần là gì.

Hàn Sâm gần như không hề do dự, hắn cũng báo danh tham gia trận chiến Thần, chỉ có điều hắn lại không dùng tên của mình để đăng ký tham gia mà là dùng cái tên Kim Tệ.

“Lần này phải dốc hết sức, hy vọng có thể đạt được hạng nhất.” Hàn Sâm cũng không xác định bản thân có thể đạt được hạng nhất hay không, dù sao hạch gen của hắn đều chưa đạt đến siêu cấp.

Hết chương 1620.

Chương 1621. Tin tức của bạn cũ

Thế nhưng mà Hàn Sâm vừa mới đi tới võ đạo trường, đang chuẩn bị ghi danh thì đã nhìn thấy Cố Khuynh Thành và Tiểu Hồng Mã lại đều đang ở đây, rõ ràng cũng chuẩn bị muốn ghi danh tham gia trận chiến Thần.

Bỗng nhiên Hàn Sâm có hơi sững sờ một chút, nếu như bọn họ cũng đều đang ở Tí Hộ Sở Ly Ảnh này ghi danh, như vậy trước khi diễn ra trận chiến Thần, ba người bọn họ đều sẽ phải quyết phân thắng bại trước đã, đứng ở vị trí đầu tiên rồi mới có thể tiến vào trận chiến Thần.

“Khụ khụ, các ngươi cũng muốn tiến vào trận chiến Thần sao?” Hàn Sâm vẫn còn chưa dám khẳng định chắc chắn bản thân mình có thể đánh bại được Cố Khuynh Thành và Tiểu Hồng Mã hay không.

Hạch gen của hắn vẫn còn chưa tới cấp độ siêu cấp, chỉ có thể dựa vào tố chất thân thể và khả năng chiến đấu của thú hồn, hắn không sợ chiến đấu theo nhóm, nhưng nếu như một đấu một thì cũng không có ưu thế quá lớn.

“Ngươi cũng muốn tham gia chiến đấu sao?” Cố Khuynh Thành nhìn Hàn Sâm rồi cũng hỏi một câu.

“Các ngươi đã đều tham gia chiến đấu, vậy thì ta dẹp đi thôi” Hàn Sâm nhấc tay rút lui khỏi võ đạo trường.

Đương nhiên hắn sẽ không từ bỏ tham gia thi đấu, nhưng mà tham gia chiến đấu ở Tí Hộ Sở Ly Ảnh chắc chắn là không ổn rồi, chỉ có thể tìm một Tí Hộ Sở khác để tham gia chiến đấu thôi, tránh việc giết hại lẫn nhau.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút thì vẫn quyết định đi đến Tí Hộ Sở của Linh Mị Nhi để tham gia chiến đấu, dù sao thì Linh Mị Nhi cũng đã bắt gặp biến thân Đế Linh siêu cấp của hắn, cho dù Hàn Sâm có đến Tí Hộ Sở khác để tham gia chiến đấu thì Linh Mị Nhi vẫn có thể nhận ra hắn, vậy thì tốt hơn hết cứ đến ngay chỗ nàng tham gia chiến đấu, đỡ gặp phải phiền phức.

Cũng may tính tình của Linh Mị Nhi vô cùng đơn thuần, cũng cực kỳ tin tưởng Hàn Sâm, đến đó cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn lao.

Hơn nữa với thực lực bây giờ của Hàn Sâm cũng không việc gì phải sợ bị bại lộ thân phận, chẳng qua bởi vì có sự tồn tại của cái tổ chức Thần kia nên hắn mới không muốn để lộ quá nhiều về bản thân mình.

May mà Linh Mị Nhi cũng không có dự định tham gia trận chiến Thần, những sinh vật khác ở bên trong Tí Hộ Sở cũng không tham gia chiến đấu, sau khi Hàn Sâm tự mình ghi danh thì cứ thế chờ đến khi lấy được vị trí số một thôi.

Trước khi mỗi một Tí Hộ Sở quyết định ra người đứng đầu thì chỉ còn cách thời gian bắt đầu của trận chiến Thần chính thức có hơn một tháng nữa, vốn dĩ Hàn Sâm dự định vẫn sẽ tu luyện "Động Huyền Kinh" để xem có thể thăng cấp của Già Thiên Tán lên đến siêu cấp được hay không.

'Thế nhưng mà còn chưa được mấy ngày thì Hàn Sâm đã nghe Linh Mị Nhi nói người của Thần Vực đã đến thế giới ngầm, còn đến Tí Hộ Sở Ám Linh để gặp Thủy Tổ của Ám Linh Tộc.

"Bọn họ đến thế giới ngầm làm cái gì chứ?" Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Món nợ giữa hắn và Thần Nữ vẫn còn chưa tính toán xong, vốn dĩ hắn còn định đợi đến sau khi hạch gen lên cấp độ siêu cấp thì sẽ lại đến Thần Vực để tìm Thần Nữ tính sổ, nhưng không ngờ vậy mà người của Thần Vực lại đi tới thế giới ngầm.

"Ta nghe Thủy Tổ đại nhân nói, từ trước tới nay bọn họ vẫn luôn muốn mời hắn xuống núi để giúp bọn họ phá bỏ một tòa di tích Thần." Linh Mị Nhi nói.

“Mời Thủy Tổ của Ám Linh đi phá bỏ di tích Thần sao? Không phải là Ám Linh tộc các ngươi không thể rời khỏi thế giới ngầm vì có sự tồn tại của Bách Tộc Minh Ước mà hay sao?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi lại.

“Vẫn có thể rời đi được, chỉ là nếu như chết ở bên ngoài thì sẽ không nhận được sự bảo vệ của Bách Tộc Minh Ước. Hơn nữa Thủy Tổ đại nhân là cường giả đương thời, đương nhiên muốn đi đến đâu thì sẽ đi đến đó, chỉ cần ở trong địa bàn của các chủng tộc khác mà không giết sinh linh của bọn họ, vậy thì chủng tộc khác cũng sẽ không có ý kiến gì cả” Linh Mị Nhi nói.

“Di tích Thần mà bọn họ muốn tấn công ở chỗ nào vậy? Tại sai lại phải thỉnh cầu sự giúp đỡ của Thủy Tổ Ám Linh Tộc các ngươi chứ?” Hàn Sâm lại hỏi tiếp.

“Thủy Tổ đại nhân nói, bởi vì vùng di tích Thần đó quanh năm đều tràn ngập bóng tối, cho dù có là cường giả cấp Đại Đế thì cũng khó mà nhìn thấy được gì ở trong đó, nhưng mà về phương diện này thì Ám Linh Tộc bọn ta lại có ưu thế tuyệt đối, cho nên bọn họ mới cần phải mời Thủy Tổ đại nhân ra tay, nhưng mà Thủy Tổ đại nhân đã từ chối bọn họ rồi” Linh Mị Nhi nói.

Sau khi nghe Linh Mị Nhi kể xong đầu đuôi câu chuyện, trong lòng Hàn Sâm lại có chút dao động, hắn nói vài câu với Linh Mị Nhi rồi sau đó lập tức rời khỏi Tí Hộ Sở.

Ám Linh Thủy Tổ đã từ chối người của Thần Vực, bây giờ người của Thần Vực vừa mới rời khỏi Tí Hộ Sở ở dưới lòng đất chưa được bao lâu, lúc này hắn đuổi theo vẫn còn kịp.

Không biết Thần Nữ có ở trong đó hay không, nếu như thực sự Thần Nữ đang ở trong đó, vậy thì hắn có thể dễ dàng báo thù được ân oán lúc trước rồi.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi Tí Hộ Sở dưới lòng đất thì ngay lập tức biến thành trạng thái Đế Linh siêu cấp, truy tìm những phân tử tàn lưu của rất nhiều sinh vật Thần Vực đã đi qua.

Tiếc là hắn cũng không phát hiện ra phần tử tàn lưu của Thần Nữ, sau khi đuổi kịp bọn thì thì quả nhiên cũng không nhìn thấy được Thần Nữ.

Hàn Sâm có hơi do dự một chút, hắn chỉ có mối thù lớn với Thần Nữ chứ không có ân oán gì với những sinh vật khác của Thần Vực, vì vậy cũng không có quá nhiều hứng thú muốn giết bọn họ.

Hắn đang chuẩn bị muốn rút lui thì đột nhiên nghe thấy lời nói của một sinh vật Thần Thị đang dẫn đầu trông có vẻ giống như một Thiên Sứ: "Ám Linh Thủy Tổ không chịu giúp đỡ, xem ra chúng ta chỉ có thể đi †ìm Vĩnh Dạ Nữ Đế"

Hàn Sâm nghe thấy tên của Vĩnh Dạ Nữ Đế thì lập tức dừng bước, tiếp tục đi theo nghe trộm đám bọn họ.

Vĩnh Dạ Nữ Đế là mẹ của Tà Liên Nữ Đế, lúc trước được Hàn Sâm sử dụng Tế Thiên Tước để triệu hồi xuống dưới đây, còn giúp Hàn Sâm không ít việc.

Quan trọng là Hàn Sâm có quan hệ rất tốt với Tà Liên Nữ Đế, trước đó lúc mà Hàn Sâm bị triệu hồi đến Tí Hộ Sở thứ ba thì Tà Liên Nữ Đế đã lên cấp Bán Thần, vậy nên cũng không thể gặp nàng được một lần.

Bây giờ cũng không biết Tà Liên Nữ Đế đang ở đâu, mặc dù cùng ở bên trong Tí Hộ Sở thứ tư, thế nhưng mà quả thật là Tí Hộ Sở thứ tư vô cùng rộng lớn, muốn tìm nàng vô cùng khó khăn.

Một dị sinh vật khác giống như là Cự Long ở trong truyền thuyết của phương Tây nói: "Nhưng mà Vĩnh Dạ Nữ Đế cũng đã từ chối chúng ta rồi, chúng ta đi tìm nàng nữa chỉ sợ cũng không có tác dụng gì đâu."

"Hừ, nếu như không giúp đỡ, vậy thì phá tan Tí Hộ Sở của nàng, cướp đá linh hồn của nàng. Khu di tích Thần này cực kỳ quan trọng đối với

Thần Vực chúng ta, cho dù là như thế nào đánh hạ được nó." Sinh vật Thần Thị lạnh lùng nói.

“Nhỡ đâu Vĩnh Dạ Nữ Đế tình nguyện tự bạo cũng không chịu giúp đỡ chúng ta thì sao?” Cự Long lại hỏi tiếp.

“Không cần lo lắng, không phải nàng vẫn còn một cô con gái mà nàng vô cùng cưng chiều sao, nàng có thể chết một mình, nhưng ta không †in ngay cả cô con gái nàng hết mực yêu chiều như vậy mà nàng cũng không quan tâm đến.” Thần Thị sinh vật cười khẩy nói.

“Cũng chỉ có thể là như vậy, hy vọng nàng thông minh một chút, trực tiếp đồng ý giúp đỡ chúng ta, tránh để cho chúng ta phải động tay động chân.” Cự Long nói.

Hàn Sâm nghe thấy vậy thì khẽ nhíu mày, hắn đã gạt bỏ ý nghĩ quay về, lén lút đuổi theo một đám dị sinh vật của Thần Vực.

Người phụ nữ mà bọn họ nói tới đó gần như chắc chắn chính là Tà Liên Nữ Đế, cho dù không phải, nhìn vào thể diện của Tà Liên Nữ Đế thì nhất định cũng sẽ không nhắm mắt làm ngơ đối với Vĩnh Dạ Nữ Đế.

Dọc theo đường đi về hướng Tây cùng với những dị sinh vật của Thần Vực, phải nói là quả thật Thần Vực vô cùng mạnh mẽ, cho dù là dị sinh vật hay là dị linh thì đều cực kỳ có máu mặt, không có một ai dám đến quấy rầy bọn họ, cả một quãng đường đều không có bất cứ trở ngại nào, ngay cả chủ nhân của một số Tí Hộ Sở siêu cấp thì cũng chỉ có thể lấy lòng bọn họ.

“Không hổ danh là một trong những Tí Hộ Sở cao cấp nhất ở bên trong

Tí Hộ Sở thứ tư, cái thể diện này lớn thật đấy” Trong lòng Hàn Sâm đang âm thầm cười mỉa mai.

Bởi vì gần như tất cả đều là đi thẳng một mạch, vốn dĩ không hề đi đường vòng cũng lại vừa không gặp phải bất cứ trở ngại gì cả, vậy nên chỉ sau hơn bốn ngày thì một đám người của Thần Vực đã đi tới phía trước của một tòa Tí Hộ Sở.

Từ rất xa Hàn Sâm đã nhìn thấy có một lá cờ với hai chữ Vĩnh Dạ được treo ở phía trên Tí Hộ Sở, không có sự khác biệt lắm so với cờ của Vĩnh Dạ mà

Hàn Sâm đã từng nhìn thấy trước đây, gần như có thể chắc chắn đây chính là Tí Hộ Sở của Vĩnh Dạ Nữ Đế rồi.

Hàn Sâm hơi do dự một chút, vẫn bám theo sau dị sinh vật của Thần Vực, bây giờ hắn đi báo tin trước cho bọn họ cũng không còn kịp nữa rồi, hơn nữa ngoại trừ Vĩnh Dạ Nữ Đế và Tà Liên Nữ Đế thì những sinh vật khác ở bên trong Tí Hộ Sở đều không quen biết hắn, vì vậy sẽ không có khả năng hắn nói cái gì thì bọn họ cũng đều sẽ tin cái đó, muốn gặp được Vĩnh Dạ Nữ Đế còn phải tốn thêm một chút thời gian nữa, vậy nên ở trên phương diện thời gian thì đã không còn kịp nữa rồi.

Hết chương 1621.

Chương 1622. Ước hẹn phá khiên

Trước khi các dị sinh vật của Thần Vực đến được Tí Hộ Sở thì đã thấy có người từ bên trong Tí Hộ Sở ra tiếp đón, người dẫn đầu chính là Vĩnh Dạ Nữ Đế.

Mà trong đám dị linh và dị sinh vật ở phía sau nàng, Hàn Sâm còn nhìn thấy Tà Liên Nữ Đế, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Đúng là vận may của chị Tà Liên tốt thật đấy, vậy mà sau khi thăng cấp lên Bán Thần thì lập tức đi tìm được mẹ của mình.” Hàn Sâm đang âm thầm suy nghĩ ở trong lòng.

“Các vị lại tới Tí Hộ Sở của Vĩnh Dạ ta không biết là còn có chuyện gì nữa đây?” Vĩnh Dạ Nữ Đế nhíu mày nhìn Thần Thị hỏi.

Thần Thị nhìn Vĩnh Dạ Nữ Đế rồi lạnh lùng lên tiếng: “Vẫn là vì chuyện lúc trước thôi, nếu như Đại Đế ngươi chịu giúp đỡ Tí Hộ Sở Thần Vực chúng ta tìm được di tích Thần, điều kiện tùy ý ngươi đưa ra, chỉ cần xuất hiện Thần Vực của ta, tuyệt đối ta sẽ không để cho Đại Đế ngươi phải thất vọng.”

Những lời nói này của Thần Thị rất tốt đẹp, nhưng mà thực ra cũng không hẳn là như vậy mà lại càng giống như đang nói, tùy ý ngươi đưa ra giá cả, nhưng mà cũng không nên quá đáng, chúng ta là người của Thần Vực đấy.

“Có lẽ phải làm cho các ngươi thất vọng rồi, thực lực của ta thấp kém, đừng đề cập tới việc này nữa.” Vĩnh Dạ Nữ Đế nói với vẻ mặt không hề có chút cảm xúc nào.

“Đại Đế, ngươi hãy cứ suy nghĩ lại một chút đi, ngươi giúp chúng ta việc này thì ngươi chính là bạn bè của Tí Hộ Sở Thần Vực bọn ta, sau này bạn bè gặp nạn, đương nhiên Tí Hộ Sở Thần Vực bọn ta sẽ giúp đỡ mà không hề từ chối.” Thần Thị lại tiếp tục nói.

“Nếu như ta không giúp đỡ thì sao?” Sắc mặt của Vĩnh Dạ Nữ Đế cũng trở nên lạnh lùng.

“Thì sẽ trở thành kẻ thù của Thần Vực ta, ta tin đó cũng không phải là một lựa chọn quá tốt đâu.” Giọng điệu của Thần Thị vô cùng bình thản, nhưng mà ý tứ uy hiếp ở trong đó không cần phải nói ra cũng có thể hiểu rõ.

“Đúng thật là uy phong của Thần Vực vô cùng to lớn, không là bạn bè thì lập tức trở thành kẻ thù.” Vĩnh Dạ Nữ Đế lạnh lùng nói.

“Quyết định cuối cùng của Đại Đế là như nào?” Thần Thị cũng không tranh cãi, chỉ thản nhiên nhìn Vĩnh Dạ Nữ Đế mà hỏi.

Vĩnh Dạ Nữ Đế khẽ nhíu mày, mặc dù nàng đã thăng cấp thành Đại Đế, nhưng mà dù sao thì nền tảng vẫn còn rất mơ hồ, không thể nào so sánh được với sự tồn tại vô tận cùng với năm tháng của Tí Hộ Sở Thần Vực ở Tí Hộ Sở thứ tư.

Mặc dù trong lòng Vĩnh Dạ Nữ Đế cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng mà vẫn phải có có chút kiêng dè, cho dù bản thân nàng không hề sợ hãi, nhưng mà có rất nhiều sinh vật đi theo nàng ở bên trong Tí Hộ Sở này, còn có cô con gái Tà Liên mà nàng yêu thương nhất, nếu như Thần Vực thật sự quyết tâm muốn ra tay đối phó với nàng, quả thực khó có thể tưởng tượng được hậu quả sẽ như thế nào.

Thấy Vĩnh Dạ Nữ Đế do dự không nói gì, Thần Thị lại nói tiếp: "Đại Đế, có thêm nhiều bạn bè dù sao cũng tốt hơn là nhiều kẻ thù mà không phải sao? Ngươi chỉ cần giúp chúng ta một chuyện nhỏ như vậy thôi là đã có thể nhận được tình cảm bạn bè mãi mãi của Tí Hộ Sở Thần Vực rồi, không phải chuyện này đều có lợi với tất cả chúng ta hay sao?"

"Làm bạn bè với Thần Vực các ngươi cũng chưa hẳn là chuyện tốt đẹp gì" Đột nhiên có một giọng nói truyền đến từ cách đó không xa làm cho người của cả hai bên Tí Hộ Sở Vĩnh Dạ và Tí Hộ Sở Thần Vực đều sững sờ, lập tức dịch chuyển ánh mắt hướng đến nơi phát ra giọng nói này.

Chỉ thấy có một người đàn ông nhân loại đang đạp lên cỏ xanh mà bước tới khiến cho tất cả mọi người ở bên đều choáng váng, sau đó Tà Liên Nữ Đế và Thần Thị gần như đều kêu lên cùng một lúc.

Chỉ là trong hai người bọn họ, một người thì gọi là Hàn Sâm, người kia thì lại gọi là Thiên Kiếm.

"Chị Tà Liên, đã lâu không gặp rồi, ngươi vẫn xinh đẹp giống như trước đây." Hàn Sâm mỉm cười nói một câu với Tà Liên Nữ Đế, rồi lại chuyển hướng quay sang nói với Vĩnh Dạ Nữ Đế: "Hàn Sâm ra mắt Đại Đế." "Thật là hiếm thấy, ngươi đã trưởng thành đến mức độ như vậy rồi." Vĩnh Dạ Nữ Đế đã nhận ra Hàn Sâm, sau khi dò xét Hàn Sâm từ trên xuống dưới vài lần, nàng mới phát hiện ra ngay cả khí tức trên người Hàn Sâm mà nàng cũng không thể cảm nhận được, cũng cảm thấy có một chút sâu xa khó mà đoán được.

"Thiên Kiếm, chuyện ở đây không liên quan gì đến người, ta hy vọng ngươi đừng có nhúng tay vào." Thần Thị nhìn Hàn Sâm nhíu mày nói.

Nếu như là trước đây, đương nhiên Thần Thị sẽ thèm để Hàn Sâm vào trong mắt, nhưng mà trước đó xảy ra chuyện Hàn Sâm một mình chém giết ở Tí Hộ Sở Thiên Ngoại vô cùng chấn động, cho dù Thần Thị xuất thân từ Thần Vực, cũng đã là sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo thì cũng không dám xem thường Hàn Sâm một chút nào.

Một người có thể đánh một trận cùng với chủ nhân của Thiên Ngoại, hơn nữa còn giết chết được các sinh vật xuất thân từ Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, cho

dù hắn có là con người hay là dị sinh vật thì cũng đều phải dành cho hắn một sự tôn trọng nhất định.

“Tà Liên Nữ Đế là chị của ta, mà Vĩnh Dạ đại nhân lại là mẹ của chị ta, vậy thì cũng không khác gì với mẹ của ta rồi, ngươi nói xem chuyện này có liên quan đến ta không?” Hàn Sâm lạnh nhạt lên tiếng.

“Thiên Kiếm, ngươi thật sự muốn làm kẻ thù với Thần Vực chúng ta sao?” Sắc mặt Thần Thị trở nên vô cùng u ám, mặc dù danh tiếng của Hàn Sâm rất lớn, nhưng mà bảo Thần Vực phải vì hắn mà từ bỏ hy vọng tấn công vào di tích Thần, đương nhiên Thần Thị sẽ không cam lòng.

“Những lời này cần phải do ta hỏi ngươi mới đúng, Thần Vực các ngươi thật sự muốn đối đầu với ta hay sao?” Hàn Sâm thản nhiên hỏi ngược lại.

Sắc mặt của Thần Thị không ngừng thay đổi, hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, thế nhưng cũng không nói thêm một câu gì nữa.

“Thiếu chủ nhân, nói lời thừa thãi với hắn nhiều như vậy làm gì chứ? Trực tiếp nuốt chửng là được rồi.” Cự Long cũng nhìn chằm chằm Hàn Sâm, âm thanh vù vù nói.

Nhưng mà Thần Thị lại phất tay ngăn cản không cho Cự Long nói thêm gì nữa, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: “Thiên Kiếm, nếu như ngươi nhất định phải xen vào chuyện này, tốt hơn là chúng ta làm một giao hẹn quân tử giữa ta và ngươi. Ngươi và ta đánh một trận công bằng, nếu như ngươi thua thì phải lập tức rời đi, đồng thời phải †hề sẽ không bao giờ nhúng tay vào chuyện của Thần Vực ta nữa, sau này ở đâu có sự tồn tại của Thần Vực thì nhất định phải nhượng bộ lui binh.”

“Nếu như ta thắng thì sao chứ?” Hàn Sâm nhìn Thần Thị rồi hỏi.

“Nếu như ngươi thắng thì bọn ta sẽ lập tức xoay người rời đi, từ giờ trở đi sẽ không bao giờ đặt chân đến phạm vi của Tí Hộ Sở Vĩnh Dạ nửa bước.” Thần Thị bình tĩnh nói.

“Được, cứ quyết định như vậy đi.” Hàn Sâm muốn giết bọn họ không hề khó khăn gì, nhưng mà sau khi đã giết bọn họ xong, trái lại sẽ mang đến

phiền phức cho đám người Vĩnh Dạ và Tà Liên các nàng.

Thần Thị cũng không nói thêm nhiều lời vô nghĩa nữa, hắn lập tức triệu hồi ra một tấm khiên, cầm ở trong tay nói với Hàn Sâm: "Nghe nói ngươi có một tấm khiên vô cùng lợi hại, chi bằng ngươi và ta hãy so sánh thử xem tấm khiên của ai mạnh hơn, ngươi và ta đều không được né tránh mà chỉ dùng tấm khiên để đón lấy, người nào đánh vỡ được tấm khiên của đối phương trước thì sẽ giành chiến thắng, ngươi thấy thế nào?"

Thật ra Thần Thị đưa ra đề nghị như vậy cũng là vì trong lòng có một chút kính nể đối với Hàn Sâm, dù thế nào thì hắn cũng đã giao đấu với chủ nhân của Thiên Ngoại mà còn có thể sống sót để giết được người của Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, mặc dù không biết rốt cuộc tình huống lúc đó là như thế nào, nhưng Thần Thị vẫn không muốn mạo hiểm quá mức.

"Được." Hàn Sâm cũng không do dự, sau khi đồng ý một tiếng thì cũng triệu hồi Kim Văn Bá Thuẫn ra ngoài.

Thần Thị nghe thấy Hàn Sâm đồng ý với đề nghị của hắn thì trong đáy mắt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Thần Thị đã là sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo, mà hạch gen của hắn cũng chính là tấm khiên này, nếu như bàn về năng lực phòng thủ, Thần Thị rất tự tin hạch gen tấm khiên của hắn có thể được xếp vào trong top ba.

'Tấm khiên của hắn có tên "Bất Hủ Chi Thuẫn", có một sức mạnh không thể nào phai mờ được, trước đây đã trải qua không biết bao nhiêu cuộc chiến đấu lớn nhỏ, cho dù có là cường giả cấp Đại Đế thì cũng khó mà có thể đánh bại được Bất Hủ Chi Thuẫn.

Bây giờ thật không ngờ Hàn Sâm lại có thể dễ dàng đồng ý với điều kiện của hắn, lập tức khiến cho Thần Thị cảm thấy vui mừng khôn xiết, hắn cho rằng mình đã giành được chín mươi phần trăm chiến thắng rồi.

Nhưng mà sắc mặt của Vĩnh Dạ Nữ Đế lại thay đổi rõ rệt, nàng biết rõ lai lịch của Thần Thị, khi nghe thấy Hàn Sâm đồng ý với điều kiện của Thần Thị, nàng vội vã nhắc nhở: "Hàn Sâm, tấm khiên của hắn có tên là Bất Hủ

Chi Thuẫn, xếp ở vị trí thứ hai mươi tám trên bảng xếp hạng hạch gen siêu cấp, nếu như nói về năng lực phòng thủ thì có thể xếp

vào trong top ba đấy, ngươi phải cẩn thận.

Hết chương 1622.

Chương 1623. Đã xảy ra chuyện gì?

“Nếu như Thiên Kiếm muốn đổi ý, vậy thì cũng không sao.” Thần Thị cười mà như không cười nói, trong giọng nói ẩn chứa vẻ vô cùng khinh thường.

“Không cần, bắt đầu đi.” Hàn Sâm hời hợt nói.

“Không hổ danh là Thiên Kiếm, rất có khí phách.” Thần Thị khen ngợi một câu, sau đó cầm lấy Bất Hủ Chi Thuẫn lập tức đâm về phía Hàn Sâm.

Thần quang ở trên tấm khiên xoay vòng giống như sao chổi đánh về phía Hàn Sâm, ánh sáng ở trên tấm khiên cũng càng ngày càng mạnh mẽ hơn, trong lúc khí tức đó rung động, ngay cả không gian cũng bị chấn động mà xuất hiện sự biến dạng méo mó.

Hàn Sâm nhìn thấy Thần Thị và Bất Hủ Chi Thuẫn tấn công tới, dường như trong lòng hắn không hề lay động một chút nào, thể chất của hắn đã đạt đến mức độ cực điểm của Tí Hộ Sở thứ tư, không hề yếu kém hơn bất cứ sinh vật Thần siêu cấp và Đế Linh nào cả, mặc dù thực lực của Thần Thị vô cùng mạnh mẽ nhưng cũng chưa đến mức làm cho sắc mặt của hắn phải thay đổi.

Hắn khẽ nâng cánh tay giơ Kim Văn Bá Thuẫn lên, biến hóa thành một người cao lớn, cứ như vậy đứng ở phía trước, toàn thân đều bất động như một ngọn núi đứng ở phía sau tấm khiên đó.

Ầm!

Bất Hủ Chi Thuẫn mạnh mẽ đánh lên bên trên Kim Văn Bá Thuẫn, lực đánh vào vô cùng mạnh mẽ làm cho không gian ở bốn phía đều sụp đổ, tạo thành một cái hố đen vặn vẹo.

"Mẹ, Hàn Sâm có thể thắng được chứ?" Tà Liên Nữ Đế nhận thấy trong lòng có chút bất an, Hàn Sâm cũng chỉ thăng cấp Tí Hộ Sở sớm hơn nàng có mấy năm mà thôi, đối mặt với sức mạnh vô cùng khủng khiếp như thế, không biết hắn có thể chống đỡ được hay không.

Vĩnh Dạ Nữ Đế còn chưa trả lời thì đã nghe thấy âm một tiếng, Bất Hủ Chi Thuân mang theo sức mạnh khủng khiếp đâm vào phía trên của Kim Văn Bá Thuẫn, nhưng không thể phá vỡ được Kim Văn Bá Thuần, thậm chí còn không thể khiến cho Hàn Sâm phải lùi về phía sau một chút nào, ngược lại Bất Hủ Chi Thuẫn cùng với Thần Thị còn bị sức mạnh chấn động bắn ngược trở lại, Thần Thị phải lùi lại bốn năm bước thì cơ thể mới đứng vững được, sắc mặt của hắn cũng đã có một chút thay đổi.

"Quả nhiên Thiên Kiếm danh bất hư truyền!" Thần Thị nói một câu, sau đó ánh sáng rực rỡ ở phía trên Bất Hủ Chi Thuẫn phát ra lại càng lóa mắt hơn, tiếp tục đánh về phía Kim Văn Bá Thuẫn một lần nữa.

Bất Hủ Chi Thuẫn va chạm với Kim Văn Bá Thuẫn hết lần này đến lần khác, thế nhưng cũng lần lượt bị chấn động bắn ra ngoài, nhưng mà vẫn không thể khiến cho Hàn Sâm và Kim Văn Bá Thuẫn nhúc nhích một chút nào.

"Không ngờ Hàn Sâm đã mạnh đến mức độ như thế này rồi." Những †ia sáng kỳ dị liên tục lóe lên ở bên trong đôi mắt xinh đẹp của Tà Liên.

Vĩnh Dạ Nữ Đế cũng tán thưởng nói: "Ta cũng đã từng nghe nói đến danh tiếng của Thiên Kiếm, chỉ là không ngờ thực sự lại là hắn, hơn nữa xem ra dường như những điều mà ngoại giới đồn thổi đều là sự thật, quả thật thực lực khiến cho người ta có chút kinh ngạc, khó mà tưởng tượng được hắn mới lên cấp Bán Thần có mười mấy năm mà thôi, tốc độ phát triển như vậy cũng quá nhanh rồi."

Đám người Vĩnh Dạ cũng không hề hay biết, thời gian mười năm của Hàn Sâm chỉ xem như là một ngày trôi qua mà thôi, nếu không bọn họ sẽ lại

càng hoảng hốt hơn.

Hàn Sâm đứng ở đó không hề nhúc nhích, tấm khiên đã chịu đựng sự va đập hết lần này tới lần khác, mặc dù nói Kim Văn Bá Thuẫn không bị một chút tổn hại nào, thế nhưng cũng không thể phá vỡ được Bất Hủ Chi Thuẫn của Thần Thị.

“Xem ra lực phản chấn đơn thuần cũng không thể phá vỡ được Bất Hủ Chi Thuẫn.” Hàn Sâm nhìn tấm Bất Hủ Chi Thuẫn này, nhưng trong lòng không có một chút gợn sóng nào.

Sở dĩ hắn đồng ý quyết đấu như vậy, đương nhiên là đã có sự chuẩn bị từ sớm.

Nhìn thấy Thần Thị va đập hết lần này tới lần khác nhưng vẫn không thể đạt được hiệu quả, sắc mặt những dị sinh vật của Thần Vực đi theo hắn đến đều đã có chút thay đổi.

Bọn họ đều biết rất rõ sự kiên cố của Bất Hủ Chi Thuẫn, mặc dù tấm khiên của Hàn Sâm đã bị Bất Hủ Chi Thuẫn va đập nhiều lần như vậy mà cũng không có một chút dấu vết rạn nứt nào, xem ra mức độ vững chắc cũng không hề thua kém so với Bất Hủ Chi Thuẫn.

“Ngươi đập đủ chưa?” Hàn Sâm nhìn Thần Thị nói.

“Ta không hề ngăn cản ngươi xuất chiêu, nếu như ngươi muốn thì bất cứ lúc nào cũng đều có thể ra tay.” Mặc dù trong lòng Thần Thị có chút hơi sửng sốt với tấm khiên vững chắc của Hàn Sâm, nhưng mà hắn cũng không lo lắng gì cả.

Sự va đập của hắn không phá vỡ được tấm khiên của Hàn Sâm, nhưng mà hắn cũng vô cùng tin tưởng vào Bất Hủ Chi Thuẫn, hắn tin chắc rằng Hàn Sâm cũng sẽ không thể nào phá vỡ được tấm khiên của hắn, vậy kết quả cũng chỉ là hòa nhau mà thôi.

Hàn Sâm thản nhiên nở nụ cười, triệu hồi ra một thứ gì đó cầm ở trong tay.

Trong lòng Thần Thị cảm thấy có hơi lo lắng mà không hiểu tại sao, dù sao thì danh tiếng của Thiên Kiếm cũng được loan truyền quá thần kỳ, mặc dù Bất Hủ Chi Thuẫn của hắn không thể nào phai mờ được, nhưng vẫn không nhịn được có chút căng thẳng.

Ánh mắt hắn nhìn vào trong tay của Hàn Sâm, nhưng lại phát hiện thứ mà Hàn Sâm đang cầm trong tay là một thứ to bằng quả trứng vịt, cũng không phải là vũ khí sắc bén gì cả.

Cho dù như vậy Thần Thị vẫn không dám xem thường một chút nào, hắn ngưng tụ sức mạnh của toàn bộ cơ thể truyền vào bên trong Bất Hủ Chi Thuẫn, làm cho ánh sáng của Bất Hủ Chi Thuẫn giống như ánh sáng cao ngất của một kiệt tác hiếm có.

Đương nhiên thứ mà Hàn Sâm đang cầm trong tay chính là Tinh Hạch, hắn liếc nhìn Bất Hủ Chi Thuẫn đang lấp lánh mờ ảo, một tay Hàn Sâm cầm Tinh Hạch rồi kéo cánh tay của mình về phía sau đến cực hạn, sau đó ném Tinh Hạch ra ngoài giống như đang quăng một quả bóng chày.

Trong nháy mắt Tinh Hạch giống như một tia sét mắt xuyên qua không gian ở giữa hai người, mạnh mẽ đập vào phía bên trên của Bất Hủ Chi Thuẫn.

“Gào!” Gần như cùng một lúc Thần Thị cũng gào lên một tiếng rất lớn, sức mạnh của toàn bộ cơ thể đều bùng phát ra bên ngoài, ngưng tụ lại ở phía trên Bất Hủ Chi Thuẫn, làm cho Bất Hủ Chi Thuẫn lại càng trở nên vững chắc hơn nữa.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung tại điểm va chạm của Bất Hủ Chi Thuẫn và Tinh Hạch, thế nhưng mà cảnh tượng xảy ra tiếp theo lại khiến cho bọn họ đều trợn trừng cả hai mắt, gần như không thể tin vào mắt của chính mình nữa.

Hàn Sâm ném Tinh Hạch liên tục đập vào mặt trên của Bất Hủ Chi Thuần giống như là đồ sứ va đập vào mặt ngoài của sắt thép, thoáng cái đã bị va chạm đến vỡ nát.

Tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người, vốn dĩ còn tưởng bảo bối mà Hàn Sâm sử dụng nhất định là một thứ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng chẳng có ai

nghĩ tới vậy mà lại cứ thế bị đập vỡ nát, làm cho bọn họ trong phút chốc khó mà chấp nhận nổi.

Thế nhưng sau khi Tinh Hạch bị đập vỡ nát thì mọi thứ vẫn chưa kết thúc. Một bộ xương khô trong suốt như ngọc chui ra từ bên trong, tung một nắm đấm đánh lên phía trên Bất Hủ Chi Thuẫn.

Trong lòng Thần Thị lại vô cùng hoảng sợ, không biết cái này lại là cái gì nữa, đành phải ngưng tụ sức mạnh và dùng Bất Hủ Chi Thuân chống đỡ cú đấm của Băng Ngọc Khô Lâu một lần nữa.

Điều khiến cho Thần Thị cảm thấy vô cùng kỳ quái chính là, hình như sức mạnh cú đấm của Băng Ngọc Khô Lâu cũng không quá mạnh mẽ, đánh vào phía trên của Bất Hủ Chi Thuẫn gần như không phát ra âm thanh nào cả, ngay cả cảm giác rung chuyển cũng không có, vậy mà Băng Ngọc Khô Lâu đã lập tức bay trở lại về trong tay của Hàn Sâm.

“Cái gì đó, ta còn tưởng rằng sẽ lợi hại như thế nào, thì ra cũng chỉ là

dọa người mà thôi.” Cự Long oang oang nói.

Suy nghĩ của những người khác cũng đều giống với Cự Long, bọn họ đều cảm thấy đòn tấn công này của Hàn Sâm có phần sấm to mưa nhỏ, dường như cũng chẳng có tác dụng gì cả.

“Cái này cũng khó trách, dù sao cũng là Bất Hủ Chi Thuần của thiếu chủ, cho dù bảo vật của hắn có lợi hại thì cũng không thể nào làm tổn thương đến Bất Hủ Chi Thuẫn một chút nào.” Một dị sinh vật khác cũng cười nói.

Nhưng mà đột nhiên sắc mặt của Thần Thị lại thay đổi một cách thảm hại, hắn phát ra một tiếng kêu khe khẽ có mà tin được, làm cho tất cả mọi người buộc phải nhìn về phía hắn và Bất Hủ Chi Thuẫn.

Lúc này mọi người mới phát hiện ra, trên bề mặt của Bất Hủ Chi Thuân có một mảnh băng ngọc đang lan ra với tốc độ rất nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt toàn bộ Bất Hủ Chi Thuân đều đã biến thành một tác phẩm điêu khắc bằng ngọc băng, thoạt nhìn qua hoàn toàn không còn giống với Bất Hủ Chi Thuẫn lúc đầu.

Trong lòng của tất cả dị sinh vật của Thần Vực đều có chút hồi hộp,

không biết rốt cuộc sự thay đổi như vậy là tốt hay xấu.

Một đám sinh vật của Tí Hộ Sở Vĩnh Dạ thì đang tò mò nhìn Bất Hủ Chi Thuân đã hoàn toàn hóa thành ngọc băng, không biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Mà gương mặt của Thần Thị thì đã đỏ bừng lên, sự hoảng sợ ngập tràn trong ánh mắt của hắn.

Hết chương 1623.

Chương 1624. Đối thủ vòng đầu tiên

Một lát sau Thần Thị phát hiện Bất Hủ Chi Thuẫn giống như đã bị niêm phong, không còn nằm trong sự khống chế của hắn nữa, cũng rất khó để có thể truyền được sức mạnh vào trong đó.

Hàn Sâm nhìn tấm khiên đã biến thành ngọc băng, hắn cứ thế đập nát Bất Hủ Chi Thuẫn không thể nào xóa nhòa chỉ bằng một cú đấm.

Những mảnh vụn như phiến băng vỡ bay lượn khắp bầu trời, vẻ mặt của tất cả mọi người đều vô cùng hoảng sợ, còn gương mặt của Thần Thị thì lại tràn ngập vẻ không thể nào tin nổi.

“Bây giờ các ngươi có thể đi được chưa?” Hàn Sâm thu nắm đấm lại, coi như khá là hài lòng với biểu hiện của Tinh Hạch.

Quả thật Tinh Hạch thăng tiến lên đến cấp Bảo Thạch vô cùng mạnh mẽ, ngay cả hạch gen siêu cấp cũng đều có thể đông cứng hóa thành ngọc khiến cho sức mạnh của hạch gen khó mà có thể phát huy ra được, , không hổ danh có thể trực tiếp leo lên vị trí đầu bảng của hạch gen.

“Chúng ta đi.” Thần Thị liếc nhìn Hàn Sâm không chớp mắt, lúc này mới mang theo các dị sinh vật của Tí Hộ Sở Thần Vực rời đi, cũng không dám trở mặt.

“Hàn Sâm, lần này may mà có ngươi mới có thể giúp cho Tí Hộ Sở chúng ta tránh được một tai họa.” Sau khi tiến vào Tí Hộ Sở Vĩnh Dạ, Tà Liên vô cùng cảm kích nói.

“Chỉ là tiện tay mà thôi, cái này cũng chẳng coi là gì cả, với cả vốn dĩ ta cũng có một chút hiềm khích với Tí Hộ Sở Thần Vực.” Hàn Sâm cười nói.

Vĩnh Dạ Nữ Đế và Tà Liên Nữ Đế vô cùng nhiệt tình chiêu đãi Hàn Sâm, dù sao Hàn Sâm cũng không có việc gì để làm, vậy nên đã ở lại Tí Hộ Sở Vĩnh Dạ thêm mấy ngày.

Vĩnh Dạ Nữ Đế cũng được coi như là một phe phái quyền lực một phương trời, bản thân cũng đã là cấp Đại Đế, chỉ có điều bởi vì nền tảng chưa sâu cho nên không có nhiều cường giả siêu cấp ở trong tay, một Đế Linh cộng với một sinh vật Thần siêu cấp, tổng cộng cũng là chỉ có hai người mà thôi.

Diện tại Tà Liên Nữ Đế chỉ có hạch gen Bảo Thạch, còn chưa thăng tiến được lên cấp Đế.

“Được ở trong Tí Hộ Sở lớn một chút thì sẽ thoải mái hơn.” Lúc gần tối Hàn Sâm không có việc gì làm nên đi tản bộ ở trong hoa viên cùng với Tà Liên Nữ Đế, hắn tán thưởng nói.

“Nếu ngươi thích thì có thể luôn luôn ở lại đây, có người chị là ta ở đây, nơi này cũng chẳng khác gì nhà ngươi cả.” Tà Liên mỉm cười nói.

“Ngươi nói như vậy thì sau này ta phải thường xuyên đến ở mới được.” Hàn Sâm không khách khí nói.

“Chỉ sợ ngươi không đến thôi.” Tà Liên Nữ Đế ngồi xuống một tảng đá ở bên cạnh suối nước, ngâm đôi chân ngọc ngà trắng mịn của mình vào trong nước suối, nhẹ nhàng đung đưa, giọng nói có phần giống như đang than thở: “Mặc dù đã biết ngươi nhất định sẽ có thành quả ở trong tương lai từ sớm, nhưng không ngờ bây giờ mới được có bao nhiêu năm, thế nhưng đã

có được thanh thế như sấm ở trong Tí Hộ Sở thứ tư, quả thật làm cho người ta có hơi giật mình. Trước đó lúc ta nghe nói đến danh tiếng của Thiên Kiếm, đúng là có chút không dám tin đó chính là người."

"Chị, ngươi cũng đừng nói những lời khách sáo này với ta nữa." Hàn Sâm cười nói.

Tà Liên Nữ Đế lắc đầu một cái: "Không phải lời nói khách sáo đâu, là sự xúc động thật sự, hơn nữa cũng rất cảm kích, nếu như không có ngươi thì mẹ ta đã phải mạo hiểm đến di tích Thần rồi. Mặc dù bản thân nàng đã là Đại Đế, cũng coi như là cường giả cao cấp nhất của Tí Hộ Sở thứ tư, nhưng mà cái nơi như di tích Thần đó quả thật rất khó mà nói chắc được, ta thật sự rất sợ nàng sẽ xảy ra chuyện, may mà ngươi đã đến."

Hàn Sâm ngồi xuống bên cạnh Tà Liên Nữ Đế, hắn cực kỳ đồng ý với chuyện này. Lần trước hắn đi qua di tích Thần cũng đã biết nơi đó đáng sợ như thế nào, người đá không đầu và người mặc áo giáp ở trong lò đều mạnh mẽ tới mức đáng sợ, cho dù là hiện tại thì Hàn Sâm cũng không hoàn toàn chắc chắn có thể chiến thắng được hai người.

"Có ngươi ở đây thật sự quá tốt." Tà Liên Nữ Đế chìa bàn tay ra vỗ vỗ lên đầu Hàn Sâm.

Nếu như là người ngoài chạm vào đầu của Hàn Sâm, Hàn Sâm sẽ cực kỳ phản kháng lại, nhưng mà Tà Liên Nữ Đế vẫn luôn cho Hàn Sâm có cảm giác giống như là một người chị cả, Hàn Sâm cũng không cảm thấy có gì không ổn đối với chuyện này.

"Nếu như chị rảnh rỗi thì cũng có thể đến ở lại trong Tí Hộ Sở của ta, mặc dù chỗ đó không rộng lớn bằng Tí Hộ Sở Vĩnh Dạ, nhưng mà ta tin là có lẽ chị sẽ thích." Hàn Sâm nói.

"Một thời gian nữa ta nhất định sẽ đến, bây giờ ta vẫn còn đang ở trong tình trạng cấp bách để thăng tiến lên cấp Đế, tạm thời vẫn chưa thể rời khỏi Tí Hộ Sở Vĩnh Dạ được" Tà Liên nói.

Hàn Sâm và Tà Liên đã tán gẫu về một số chuyện trước đây, còn có cả những việc mà Tà Liên đã từng trải qua sau khi đến Tí Hộ Sở.

Vốn dĩ Hàn Sâm vẫn luôn cho là Tà Liên vô cùng may mắn, nhưng nàng cũng đã phải trải qua rất nhiều nguy hiểm, mấy lần tìm được đường sống trở về từ cõi chết thì mới có thể có được chỗ đứng vững chắc ở trong Tí Hộ Sở thứ tư.

Ngay vào năm thứ hai nàng thăng cấp lên Tí Hộ Sở thứ tư thì mới gặp được Vĩnh Dạ Nữ Đế, như thế thì mới được xem là thật sự thuận lợi vùng lên.

"Đúng thật khó mà có thể tưởng tượng được, một mình ngươi không người thân không bạn bè, trong một thời gian ngắn như vậy có thể phát triển được đến trình độ như thế này chứ, rốt cuộc làm thế nào ngươi có thể làm được vậy?" Tà Liên Nữ Đế không nhịn được lại cảm thán một câu.

Sau khi ở lại Tí Hộ Sở Vĩnh Dạ mấy ngày và giao hẹn thời gian cùng với Tà Liên Nữ Đế, Hàn Sâm đã rời khỏi Tí Hộ Sở Vĩnh Dạ rồi quay trở về thế giới ngầm.

Thời hạn trận chiến Thần chính thức bắt đầu đã không còn xa nữa, Hàn Sâm cũng có ý định sẽ chuẩn bị một chút.

Không giống với chiến trường gen, ở bên trong trận chiến Thần có thể sử dụng tất cả các phương pháp như hạch gen, thú hồn, gen vũ trang, vân vân… nếu như muốn thắng thì phải dựa vào năng lực tổng hợp lại.

Hàn Sâm đã đồn toàn bộ sức lực vào "Động Huyền Kinh", nhưng mà cực kỳ đáng tiếc, mãi cho đến khi trận chiến Thần chính thức được mở ra thì hắn vẫn chưa thể thăng cấp thành công Già Thiên Tán lên mức độ siêu cấp được.

"Để cho ta nhìn xem đối thủ của ta trong trận chiến đầu tiên là ai?" Hàn Sâm đang nhìn vào danh sách đối chiến của trận chiến Thần, chắc chắn sinh vật có thể xuất hiện ở bên trong trận chiến Thần đều là người đứng đầu của từng Tí Hộ Sở, Hàn Sâm sẽ không thể xem thường bất cứ đối thủ nào.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã thấy được hai chữ "Kim Tệ" trong giấy báo của chính mình trên bảng hạch gen, sau đó lại nhìn thoáng qua đối thủ của mình, hắn không nhịn được có chút sững sờ.

Hắn nhìn thấy rõ ràng đối diện tên mình là hai chữ "Lục Đạo", đối thủ trong trận chiến đầu tiên của hắn lại chính là Lục Đạo Đại Đế vang dang khắp thiên hạ, tên đần độn với kiếm đạo độc nhất vô nhị.

Hàn Sâm cảm thấy có chút hơi đau đầu, mặc dù đã nói sẽ không có người yếu có khả năng tham gia trận chiến Thần, nhưng mà mới vòng thứ nhất mà đã gặp phải cường giả khủng khiếp như vậy, người nào có được vận may như vậy chứ.

Tí Hộ Sở đều sẽ có một số lượng tương đối nhỏ tham gia vào trận chiến Thần, ở trong vòng đầu tiên cũng sẽ có rất nhiều sinh vật Thần Huyết hoặc là dị linh cấp Hoàng Kim mới đúng, vận may như thế này của Hàn Sâm cũng không có khác biệt gì so với mua vé số lắm.

"Nhất định là ở cùng với chú út và đám Miên Dương quá lâu nên cũng bị lây nhiễm khí xui xẻo của bọn họ rồi, cho nên mới bị xúi quẩy như thế này." Hàn Sâm vẫn khăng khăng không tin vận may của mình lại kém đến như vậy.

Lúc này không chỉ có Hàn Sâm mà gần như toàn bộ cường giả của Tí Hộ Sở thứ tư đều đang nghiên cứu danh sách đối chiến, khi bọn họ nhìn thấy tên của hai người Kim Tệ và Lục Đạo thì trong lòng đều nhảy dựng cả lên.

"Không phải chứ, Lục Đạo sẽ đối đầu với Kim Tệ ở vòng đầu tiên, lần này có trò hay để xem rồi"

"Các ngươi cảm thấy ai sẽ chiến thắng?"

"Cái này còn phải nói sao, đương nhiên là Lục Đạo Đại Đế rồi, Lục Đạo Đại Đế vốn là cường giả siêu cấp, cũng đã từng lấy được vị trí thứ hai ở trong trận chiến Thần lần trước, mặc dù Kim Tệ cũng rất mạnh, nhưng mà so với Lục Đạo Đại Đế thì có lẽ vẫn còn kém hơn một chút."

"Ngươi nói cũng đúng đấy, nhưng mà cho dù là người nào thắng thì đối với chúng ta cũng đều là một chuyện tốt, tất nhiên trong hai người sẽ có một người bị loại, sớm loại bỏ đi được một đối thủ mạnh mẽ thì là chuyện quá tốt."

“Đúng là mong đợi trận quyết đấu của bọn họ thật đấy, ta rất muốn biết rốt cuộc thực lực của Kim Tệ đó như thế nào, trận chiến trấn áp Diệt Thế Chi Lang đó quá nhanh quá đột ngột, vốn dĩ cũng chưa nhìn ra được sức mạnh thực sự của hắn.”

Hết chương 1624.

Chương 1625. Ngọc Tu La?

Vốn dĩ nhân loại cũng không quá quan tâm đến trận chiến thần của Tí Hộ Sở thứ tư lắm, nhiều nhất cũng chỉ là yên lặng theo dõi trận chiến Thần, quan sát thực lực của cường giả đỉnh cấp dị sinh vật và dị linh mà thôi.

Thế nhưng mà khi cái tên Kim Tệ này xuất hiện lại có thể thu hút được sự quan tâm của rất nhiều Bán Thần nhân loại.

“Vậy mà Kim Tệ cũng tham gia chiến đấu, nhất định ta phải xem trận này.” Đường Chân Lưu nói với đôi mắt sáng ngời.

“Kim Tệ!”” Ánh mắt của Thần Thiên Tử cũng sáng lên, nhưng mà hắn lại vô cùng khó chịu.

“Nghe nói ngay cả sự tồn tại khủng khiếp như Diệt Thế Chi Lang mà Thần B cũng đều có thể giết chết được, nói không chừng lần này Thần B sẽ có cơ hội leo lên vị trí đầu bảng ấy chứ?”

“Cái này sợ rằng khó mà nói được, cho dù Thần B có mạnh như thế nào đi nữa, so với những quái vật đã sinh sống không biết bao nhiêu năm ở trong Tí Hộ Sở thứ tư kia, quả thực thời gian tu luyện kém hơn rất nhiều.

“Sợ cái gì gì, Thần B chính là Thần B, ta tin nhất định hắn có thể tạo ra được thần tích.”

Lúc mà Hàn Sâm quay trở lại Liên Minh thì Đường Chân Lưu đã lập tức kéo Hàn Sâm vào trong phòng trò chuyện không gian ba chiều.

Hàn Sâm nhìn thấy đám người Đường Chân Lưu, Vương Vũ Hàng, Hoàng Phủ Tĩnh, Lâm Phong và Kịnh Cực Vụ đều đang có mặt ở đây.

“Hàn Sâm, ngươi nói xem cái tên Kim Tệ này chính là Kim Tệ đó sao?” Sau khi Hàn Sâm đi vào, Đường Chân Lưu nhìn hắn rồi hỏi.

“Ta nghĩ là có khả năng đấy, hình như cũng chưa từng nghe thấy có người khác dùng cái tên này.” Hàn Sâm nhún vai nói.

“Nếu như đúng là Kim Tệ thì hắn có thể thắng được Lục Đạo Đại Đế không?” Đường Chân Lưu lại hỏi.

“Làm sao ta biết được.” Hàn Sâm không nhịn được cười miễn cưỡng nói.

“Ta thấy không chắc lắm, ta đã từng gặp Lục Đạo Đại Đế, quả thật người đó vô cùng mạnh mẽ, nghe nói Lục Đạo Đại Đế suýt chút nữa đã quét sạch thiên hạ trong trận chiến Thần hàng trăm năm về trước, cuối cùng đã bị thua người đứng ở vị trí thứ nhất lúc đó nửa chiêu, tên dị linh này quá mạnh, Kim Tệ gần như không có cơ hội rồi.” Vương Vũ Hàng nói.

“Vậy cũng chưa chắc, mặc dù Lục Đạo Đại Đế rất mạnh, nhưng mà Kim Tệ cũng không phải là một người bình thường, hơn nữa tốc độ tiến hóa của nhân loại chúng ta cũng nhanh hơn so với dị sinh vật và dị linh, chỉ cần có đủ tài nguyên, Kim Tệ đạt đến trình độ siêu cấp thì cũng không phải là không thể thắng được Lục Đạo Đại Đế.” Rõ ràng Kinh Cực Vụ không hề đồng ý với cách nhìn nhận của Vương Vũ Hàng.

Hàn Sâm còn tưởng là bọn họ có chuyện gì, thì ra tụ tập cùng một chỗ để thảo luận chuyện này, xem ra trận chiến này của hắn và Lục Đạo thực sự đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

“Ta nói này lão Hàn, rốt cuộc ngươi xem trọng ai vậy?” Sau khi thảo luận một hồi lâu, Đường Chân Lưu lại quay đầu sang hỏi Hàn Sâm một câu.

“Đương nhiên là ta xem trọng Kim Tệ rồi, dù sao cũng là nhân loại cùng phe với chúng ta mà, tất nhiên ta hy vọng hắn có thể chiến thắng rồi” Hàn Sâm nói.

Đến giờ ăn cơm, Hàn Sâm rời khỏi phòng trò chuyện không gian ba chiều, Hàn Nghiên và mẹ rất hiếm khi nhìn thấy đều đang ở đây, vợ chồng Kỷ Nhược Chân cũng đến nhà ăn cơm.

Thế mà ở trên bàn ăn bọn họ lại nói đến đề tài về trận chiến Thần, không thể tránh khỏi lại đề cập đến trận chiến đó của Kim Tệ và Lục Đạo Đại Đế.

"Kim Tệ có thể được coi là cường giả cao cấp nhất ở trong thế giới nhân loại của chúng ta, nếu như hắn có thể đánh thắng được Lục Đạo thì cũng là một chuyện tốt đẹp đối với nhân loại chúng ta, sẽ vô cùng khích lệ được lòng người." Kỷ Nhược Chân nói.

"Mặc dù Kim Tệ rất lợi hại, nhưng ta cảm thấy anh trai của ta còn lợi hại hơn cả hắn, anh hai, ngươi có tham gia trận chiến Thần không? Tại sao ta lại không thấy tên ngươi?" Hàn Nghiên nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm lắc đầu nói: "Hạch gen bản mệnh của ta vẫn còn chưa thăng tiến lên được tới siêu cấp, hơn nữa gần đây ta cũng có chút chuyện phải làm, cho nên cũng không tham gia trận chiến Thần."

Kỷ Nhược Chân gật đầu nói: "Làm đúng lắm, trận chiến Thần vẫn cần phải dùng lý trí để đối phó thì mới được, thực lực của ngươi bây giờ không hề tầm thường, nhưng mà lại quá phụ thuộc vào ngoại lực, đó cũng không phải là chuyện tốt, có lẽ vẫn cần phải nâng cao thực lực của bản thân…"

Vốn dĩ nhân loại gần như là không quan tâm đến trận chiến Thần của

Tí Hộ Sở thứ tư, thế mà lại bị một cái tên "Kim Tệ" châm lên ngọn lửa

nhiều chuyện, ngay cả các kênh tin tức lớn cũng đã đưa những tin tức liên quan đến trận chiến này của Kim Tệ và Lục Đạo Đại Đế.

Sau khi tin tức về Tí Hộ Sở thứ ba và thứ tư được hủy bỏ lệnh cấm thì cũng chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế này.

Thật sự là nhân khí của cái tên Kim Tệ này quá cao trong Liên Minh, tuy rằng người bình thường cũng đã tiếp xúc với trận chiến Thần của Tí Hộ Sở

thứ tư, thế nhưng liên quan tới tin tức của Kim Tệ thì bọn họ vẫn rất có hứng thú.

Sau khi Hàn Sâm quay trở lại Tí Hộ Sở, sáng sớm hôm sau đã lập tức tiến vào võ đạo trường, hắn quan sát trận chiến Thần thông qua hình chiếu của bia võ đạo, nhưng mà vẫn còn hai ngày nữa mới tới trận chiến của hắn và Lục Đạo. Ngay khi trận chiến Thần vừa mới bắt đầu thì Hàn Sâm đã đi tới đây, chủ yếu vẫn là muốn quan sát thực lực của những thí sinh khác trong trận chiến Thần trước đã.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm, mới chỉ là ngày đầu tiên thôi mà cũng đã thấy rất nhiều cường giả khủng khiếp tham gia chiến đấu, quả thực Tí Hộ Sở thứ tư có rất nhiều cường giả, vẫn có thể dễ dàng nhận thấy trong số đó có những sinh vật Thần Huyết và dị linh Hoàng tộc đông đảo.

Nhưng mà trận chiến khiến cho Hàn Sâm chú ý nhất ở trong đó, lại là trận chiến của Ly Hỏa Đại Đế, mẹ Tu Di.

Lúc mà Hàn Sâm nhìn thấy Ly Hỏa Đại Đế bước lên đài, theo bản năng hắn nhìn lướt qua đối thủ của nàng, phát hiện ra đối thủ lại có tên là ba chữ là "Ngọc Tu La".

Vốn dĩ Hàn Sâm còn tưởng rằng đây chỉ là một sự trùng hợp, nhưng mà đợi đến sau khi đối thủ của Ly Hỏa Đại Đế bước lên đài thì Hàn Sâm đã lập tức lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

Đối thủ của Ly Hỏa Đại Đế đeo một chiếc mặt nạ được chế tạo bằng ngọc, chiếc mặt nạ đó trơn bóng giống như vỏ trứng bằng ngọc, hoàn †oàn không lộ ra các vị trí của mắt mũi miệng ở phía trên, toàn bộ chỉ có duy nhất một mặt phẳng.

Tuy rằng vì vậy mà hoàn toàn không thể nhìn thấy được khuôn mặt của tên Ngọc Tu La này, nhưng mà nhìn vào khí tức tỏa ra từ trên người nàng và cặp sừng cong màu tím ở trên đỉnh đầu của nàng đã khẳng định nàng là hoàng tộc Tu La, không thể nào sai được.

“Người của Tu La cũng có thể tham gia trận chiến Thần sao?” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Điều càng khiến cho hắn để ý hơn chính là, không biết Ngọc Tu La này có phải là Ngọc Tu La thật sự hay không, bởi vì hiện tại người duy nhất có thể dùng ba chữ này chỉ có nữ hoàng của tộc Tu La, nếu như đây thực sự là nữ hoàng của tộc Tu La, vậy thì thú vị rồi đây.

Ánh mắt của Hàn Sâm vẫn luôn chăm chú theo dõi trận chiến này, Ly Hỏa Đại Đế chưa từng gặp tộc Tu La, nàng chỉ coi Ngọc Tu La như là một dị sinh vật bình thường mà đối đãi, vừa đi lên đã lập tức vung ngọc thủ lên, ngọn lửa cuồn cuộn giống như một con rồng muốn nuốt chửng Ngọc Tu La vào trong.

Ngọc Tu La nhìn con rồng lửa nhưng lại không có một chút dao động nào, nàng để mặc cho rồng lửa nhấn chìm mình, thế nhưng đợi đến sau khi rồng lửa tản ra thì lại phát hiện Ngọc Tu La vẫn đứng tại chỗ như cũ, trên người không hề bị tổn hại đến một cọng lông nào.

Sắc mặt của Ly Hỏa Đại Đế có hơi thay đổi, nàng lộ ra một chút thức giận đưa tay bắt lấy một cái, một viên Ly Hỏa Châu lập tức lơ lửng ở bên trên lòng bàn tay của nàng.

Ly Hỏa Châu vừa mới xuất hiện thì ngay lập tức hệt như là mặt trời thiêu đốt hết tất cả mọi thứ, mang theo khí thế hủy diệt cả thiên địa lao vọt về phía Ngọc Tu La, ngọn lửa khủng khiếp như vậy, kể cả là ngăn cách qua tấm bia võ đạo thì cũng đều khiến cho lòng người cảm thấy có phần không rét mà run.

Cuối cùng Ngọc Tu La cũng đã chuyển động, nàng khẽ nâng ngọc thủ lên, sau khi đưa lên tới ngực thì vung lên về phía Ly Hỏa Châu giống như một con dao.

Trong phút chốc sức mạnh vô hình giống như một lưỡi dao chém ra ngoài, chỉ một giây sau tất cả mọi người đều sợ hãi phát hiện ra vậy mà Ly Hỏa Châu đã bị chém thành hai nửa.

Tất cả mọi người đều hốt hoảng trợ trừng hai mắt, cũng có rất nhiều người sợ hãi đứng bật dậy.

“Sức mạnh Phi Thiên!” Cuối cùng cũng có người không nhịn được mà thốt lên thành tiếng.

Hết chương 1625.

Chương 1626. Thiên Đạo Kiếm

Cho dù là Bán Thần nhân loại hay các dị linh và dị sinh vật của Tí Hộ Sở thứ tư thì sức mạnh Phi Thiên cũng đều vô cùng nổi tiếng, nhưng mà sức mạnh Phi Thiên chỉ tương ứng với một người duy nhất, đó chính là Đại La Sát Thần.

Ngoại trừ Đại La Sát Thần ra, mặc dù người của La gia cũng tu luyện sức mạnh Phi Thiên, tuy nhiên lại đều không đạt được đến trình độ làm cho người ra phải sợ hãi.

Nếu như sức mạnh Phi Thiên không liên quan đến Đại La Sát Thần thì cũng sẽ không khiến cho người ta có cảm giác khủng khiếp đến như vậy.

Hôm nay người tên là Ngọc Tu La không biết lai lịch này lại có thể sử dụng sức mạnh Phi Thiên để chém đứt hạch gen của Ly Hỏa Đại Đế, nếu như không phải tất cả đều biết Đại La Sát Thần không thể nào là phụ nữ thì có lẽ còn thật sự cho rằng đây chính là Đại La Sát Thần cải trang để đến đây tham gia chiến đấu.

Sắc mặt của Ly Hỏa Đại Đế vô cùng khó coi, hạch gen bị hủy, nàng đã bị thương, hơn nữa lại còn nhìn thấy được sức mạnh Phi Thiên kinh khủng như vậy thì trong lòng có hơi kiêng dè, không tiếp tục chiến đấu cùng với Ngọc Tu La nữa mà trực tiếp lựa chọn rút lui khỏi chiến trường.

Sau khi Ngọc Tu La giành được chiến thắng thì cũng lập tức rút khỏi hội trường của trận chiến Thần, song lại dẫn đến những tranh cãi lớn.

Ngay cả dị linh và dị sinh vật cũng đều đang xôn xao bàn tán, muốn biết rốt cuộc lai lịch của Ngọc Tu La là như thế nào.

Nhưng mà ngoại trừ nhân loại ra thì có quá ít sinh vật biết rõ về tộc Tu La, lại cũng không biết có một nữ hoàng Tu La tên là Ngọc Tu La, cho nên việc thảo luận rồi cũng chẳng đưa ra được kết quả gì cả.

Nhưng Hàn Sâm thì đã khẳng định được đó chắc chắn là dòng dõi Ngọc Tu La, chỉ là không biết người đó có phải chính là bản thân nữ hoàng của Tu La hay không.

Hàn Sâm lại nhìn vào biểu đồ đối chiến một chút, hắn phát hiện nếu như mình có thể thắng liên tục sáu trận, vậy thì trận thứ bảy sẽ đối đầu với Ngọc Tu La đó.

Đương nhiên, điều kiện trước tiên là Ngọc Tu La cũng có thể thắng được sáu trận liên tiếp.

“Đây cũng là một chuyện tốt, ta muốn nhìn xem năng lực của dòng dõi Ngọc Tu La mạnh như thế nào, để tránh cho sau này lúc Tiểu Nghiên thật sự đối đầu với dòng dõi Ngọc Tu La sẽ phải chịu bất lợi.” Trong lòng Hàn Sâm đang âm thầm suy nghĩ.

Nhưng mà muốn đối chiến với Ngọc Tu La thì trước tiên Hàn Sâm phải vượt qua được cửa ải Lục Đạo này mới được.

Hai ngày liên tiếp, Hàn Sâm nhìn thấy rất nhiều cường giả khủng bố xuất hiện, chỉ có điều bởi vì sinh vật tham gia chiến đấu vô cùng nhiều, vậy nên ngoại trừ trận chiến của Ly Hỏa Đại Đế và Ngọc Tu La thì Hàn Sâm vẫn còn chưa từng nhìn thấy sự va chạm của cường giả siêu cấp thật sự.

Cuối cùng đến ngày thứ ba của trận chiến Thần, Hàn Sâm nhìn thấy thời gian cũng không còn nhiều lắm thì lập tức biến thân thành Đế Linh siêu cấp, đi vào trong hội trường của trận chiến Thần từ bia võ đạo.

Ngày hôm nay hội trường có cực kỳ nhiều sinh vật, hơn nữa đều tập trung ở phía trước của một trong số những võ đạo trường, không thể nghi ngờ một chút nào, đó chính là địa điểm tỉ thí của Kim Tệ và Lục Đạo.

Cũng có nhiều sinh vật đang ở trong võ đạo trường của từng Tí Hộ Sở chăm chú quan sát trận chiến đấu này thông qua bia võ đạo.

“Thần B! Thực sự là Thần BI” Sau khi nhân loại nhìn thấy một bóng người tiến vào chiến trường thì lập tức ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên.

“Quả nhiên là Thần B, hắn thật sự tới rồi.”

“Lần này có trò hay để xem rồi, thật sự rất hy vọng Thần B có đủ khả năng để chiến thắng được Lục Đạo Đại Đế.”

“Có cơ hội, Thần B vậy mà đã từng giết chết được Diệt Thế Chi Lang, tuyệt đối không phải là người yếu kém đâu.”

“Rõ ràng là Kim Tệ đã chém giết được Diệt Thế Chi Lang đó, Lục Đạo Đại Đế muốn dễ dàng thăng tiến vào vòng kế tiếp thì chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.

“Ngươi nói cái gì đó, cho dù đối thủ có là ai thì Lục Đạo Đại Đế cũng đều sẽ vô địch.”

“Ta cũng thấy khả năng chiến thắng của Lục Đạo Đại Đế khá lớn, dù sao hắn cũng đã từng là cường giả tuyệt thế đứng ở vị trí thứ hai, hơn nữa hắn tự phá hủy rồi tái tạo lại, hạch gen lại trèo lên vị trí Đại Đế một lần nữa, nhất định sẽ mạnh mẽ hơn so với trước đây.”

Khi mọi người đang bàn luận sôi nổi thì lại nhìn thấy một bóng người khác tiến vào bên trong chiến trường.

Cả người hắn mặc áo xanh, cây kiếm trong tay giống như một cây gậy gỗ màu đen, cứ như vậy đi tới từng bước một, mặc dù không có động Tĩnh gì long trời lở đất, thế nhưng lại khiến cho ánh mắt của mọi người khó có thể kiềm chế được sự tập trung lên trên người hắn.

Giống như ở trên người hắn có kèm theo một chiếc đèn pha chiếu rọi rất hiệu quả làm cho người ta không thể nào dời được tầm mắt ra khỏi người hắn, so với bất kỳ minh tinh nào lên sân khấu cũng càng khiến cho người ta khó mà di chuyển tầm mắt được.

Hàn Sâm nhìn người đàn ông đang chậm rãi bước tới trước mặt mình, hắn đã sớm nhận ra đó chính là Lục Đạo Đại Đế, chẳng qua Lục Đạo Đại Đế lại không hề nhận ra Hàn Sâm.

Lục Đạo đã từng nhìn thấy thân thể nguyên bản của Hàn Sâm, nhưng hắn lại chưa từng thấy trạng thái Đế Linh siêu cấp của Hàn Sâm, vì vậy đương nhiên sẽ không nhận ra hắn.

"Ngươi rất mạnh." Lục Đạo Đại Đế đi tới vị trí cách Hàn Sâm mười mét thì ngừng lại, sau khi quan sát Hàn Sâm một lúc thì mới lên tiếng.

Lục Đạo vừa nói ra lời này đã khiến cho những con người đang xem trận chiến vô cùng vui vẻ, một nhân loại có thể được Bán Thần cao nhất công nhận, bản thân điều này đã được coi như là một loại vinh quang rồi.

Mà sau khi nghe thấy lời này thì trong lòng những dị sinh vật và dị linh biết rõ Lục Đạo Đại Đế lại cảm thấy hoảng sợ, bọn họ đều hiểu rõ tính cách của Lục Đạo Đại Đế.

Người khác khen ngợi đối thủ mạnh cũng không có nghĩa là đối thủ thực sự mạnh, nhưng mà Lục Đạo Đại Đế đã nói đối thủ mạnh, vậy thì nhất định là thật sự mạnh mẽ, hơn nữa còn chắc chắn không phải là sức mạnh bình thường.

"Cảm ơn đã khen ngợi." Hàn Sâm bình tĩnh nói, nhưng ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi người Lục Đạo Đại Đế.

Hàn Sâm hiểu rất rõ về Lục Đạo Đại Đế, hơn nữa hắn còn đã từng được học kiếm pháp của Lục Đạo Đại Đế. Chỉ có điều sự tâm kiếm đạo mà hắn luyện thành cũng không hề kém hơn là bao, mà năm kiếm pháp còn lại thì hắn hoàn toàn không luyện.

Thực ra chẳng qua là lúc Lục Đạo Đại Đế đi vào chiến trường đã sử dụng tâm kiếm đạo, nhìn thấy Hàn Sâm hoàn toàn không bị tâm kiếm đạo của hắn ảnh hưởng, cho nên mới nói Hàn Sâm rất mạnh.

Kiếm ý của bản thân Hàn Sâm đã đột phá đến tận chân trời, đương nhiên sẽ không bị tâm kiếm đạo của Lục Đạo Đại Đế ảnh hưởng, vậy nên điều ấy đã

khiến cho Lục Đạo Đại Đế xuất hiện một chút hiểu lầm ở một vài phương diện.

Lục Đạo Đại Đế khẽ lắc đầu, nhưng không nói gì nữa, hắn mở bao kiếm ở trong tay ra, trực tiếp đâm một kiếm về phía Hàn Sâm.

Không có lời dạo đầu, cũng không có cách thức mở đầu, chiêu kiếm đó rõ ràng làm cho người ta vô cùng phẫn nộ, thế nhưng thường sẽ làm cho người ta nhìn mà không hiểu nổi, xem ra đối với người khác chiêu kiếm này cũng chỉ là một chiêu kiếm đâm tới quá bình thường, đã là người từng luyện kiếm hay cho dù là người chưa từng luyện kiếm thì cũng đều có có thể sử dụng chiêu này, bởi vì vốn dĩ cái này cũng chỉ là trực tiếp đâm thanh kiếm ra mà thôi.

‘Thế nhưng mà một chiêu kiếm bình thường này xuất ra từ trong tay của Lục Đạo Đại Đế lại có chút khác biệt, cũng không phải là về mặt chiêu thức có cái gì huyền bí, cũng không phải là sức mạnh ẩn chứa ở trên thân kiếm mạnh mẽ đến mức nào, mà là ở tại kiếm ý của chiêu kiếm này.

‘Tâm kiếm đạo duy ngã duy tâm, mà Thiên Đạo Kiếm ở trong kiếm pháp của Lục Đạo Kiếm, kiếm đạo mượn sức mạnh của thiên địa, chiêu kiếm này đâm tới hoàn toàn không có chút huyền diệu nào, nhưng mà lại là sức mạnh của đất trời âm thầm hợp nhất, mượn sức mạnh của thiên địa vào một thân kiếm.

Người bên ngoài nhìn vào chỉ là một chiêu kiếm bình thường, thế nhưng ở trong mắt Hàn Sâm và một số cao thủ thì lại nhìn thấy toàn bộ thiên địa đều đang đè nén Hàn Sâm.

Tất cả thiên địa đều là kiếm, vốn dĩ không có chỗ nào có thể trốn thoát mà cũng không có cách nào có thể đánh bại được, một chiêu kiếm này có thể coi là đã sử dụng kiếm pháp lên đến cực điểm.

Mặc dù Hàn Sâm có tên là Thiên Kiếm, thế nhưng mà hắn biết rõ kiếm thuật của Lục Đạo mới thật sự là Thiên Kiếm, hắn chỉ là một người phàm trần có kiếm thuật khá tốt mà thôi, căn bản không xứng với cái tên Thiên Kiếm.

“Quả nhiên Lục Đạo Đại Đế lại trở nên đáng gờm hơn rồi, nếu như bây giờ Lục Đạo đối đầu với vị đó, đúng thật là ai thắng ai thua vẫn còn khó mà nói được rõ ràng.” Chủ nhân của Thiên Ngoại nhìn thấy chiêu kiếm đó thì không nhịn được tán thưởng nói.

Chủ nhân của Thần Vực ở bên trong Tí Hộ Sở Thần Vực nhìn thấy chiêu kiếm này thì cũng khẽ nhíu mày: “Quả nhiên Lục Đạo Đại Đế danh bất hư truyền.”

Hết chương 1626.

Chương 1627. Búng kiếm

Một người có thực lực kém hơn một chút sẽ không có cảm nhận gì đối với chiêu kiếm này, nhưng mà những sinh linh có thực lực vô cùng mạnh mẽ kia, bản thân thay vào vị trí đối đầu với Lục Đạo Đại Đế kia thì sắc mặt đều sẽ biến sắc, bị chiêu kiếm này làm chấn động đến khí thế, xuất hiện cảm giác khó có thể xứng đôi được.

Một đám cường giả đều nhìn Hàn Sâm, muốn xem hắn sẽ làm như thế nào để phá giải được chiêu kiếm này của Lục Đạo Đại Đế.

“Thần B không bị sao chứ?” Đường Chân Lưu nuốt một ngụm nước bọt, mặc dù hắn không am hiểu về kiếm thuật, tuy nhiên hắn cũng có thể cảm nhận được một chút loại áp lực này, không nhịn được hỏi.

Cố Khuynh Thành ở bên cạnh thản nhiên lên tiếng: “Mặc dù chiêu kiếm này của Lục Đạo Đại Đế rất mạnh, nhưng mà có lẽ cũng không làm hắn bị thương được đâu.”

“Vì sao?” Đường Chân Lưu vừa mới hỏi ra lời này thì chiêu kiếm đó của Lục Đạo cũng đã đâm tới trước mặt Hàn Sâm.

Thánh quang lóe lên ở trên người Hàn Sâm, hắn giơ một ngón tay lên búng về phía thân kiếm của Lục Đạo Kiếm. Lục Đạo Kiếm bị hắn búng ngón tay

một cái, bị rung động lệch khỏi quỹ đạo đâm tới sát bên cạnh thân thể của Hàn Sâm, không làm cho hắn bị tổn thương một chút nào cả.

Chủ nhân của Thiên Ngoại và nhóm cường giả cũng đều lộ ra vẻ vô cùng ngạc nhiên, những sinh vật bình thường không thể cảm nhận được sự huyền diệu đó trong chiêu kiếm của Lục Đạo Đại Đế thì cũng thôi đi, nhưng cường giả siêu cấp lại biết rất rõ việc muốn dùng ngón tay để hất văng Lục Đạo Kiếm ra khó khăn đến mức nào.

Thiên Đạo Kiếm mượn khí thế của thiên địa vào trong một thân kiếm, cái búng tay đó giống như là đối địch với khí phách của thiên địa, ngay cả thiên địa cũng có thể đánh văng ra được. Điều này chứng tỏ sức mạnh của cái búng tay này mạnh mẽ đến mức thiên địa phải chịu thua, cũng có thể tưởng tượng được sức mạnh của cái búng tay này.

Hơn nữa muốn ra tay búng kiếm thì nhất định phải phá tan được kiếm ý của thiên địa quy lại thành một, nếu như không phá được kiếm ý thì người ở trong thiên địa làm sao có thể bắn văng được thiên địa.

Một cái búng kiếm này của Hàn Sâm quả thật làm kinh động đến rất nhiều cường giả siêu cấp, ngay cả cường giả siêu cấp như chủ nhân của Thiên Ngoại cũng lộ ra vẻ kích động.

Nhưng mà sự thật cũng không quá huyền diệu giống như suy nghĩ của bọn họ, bản thân kiếm ý của Hàn Sâm đã tăng nhanh như gió bởi vì núi đá vết kiếm lần trước, cũng đã không thua kém gì Lục Đạo nữa rồi, nếu chỉ nói về kiếm ý thậm chí còn ở trên cả Lục Đạo.

Vậy nên kiếm ý của Lục Đạo cũng không có chút ảnh hưởng gì đến hắn, mà cái áp lực của khí phách thiên địa ngưng tụ cùng trên thân kiếm đó, nói thẳng ra cũng không phải sức mạnh thực sự, cũng chỉ là mượn khí thế của thiên địa mà thôi.

Nhưng mà cái thứ khí thế này vốn dĩ chẳng có tác dụng gì đối với trạng thái Đế Linh siêu cấp của Hàn Sâm, cho nên dưới cái nhìn của những cường giả siêu cấp đó thì chiêu kiếm kia có vẻ vô cùng khủng khiếp, nhưng ở trong mắt Hàn Sâm thì lại chẳng khác gì một người bình thường, chỉ cần có đủ sức mạnh thì muốn chống đỡ được cũng không có gì quá khó khăn.

Gen Thần siêu cấp của Hàn Sâm đã tràn đầy, bản thân sức mạnh cũng hoàn toàn không thua kém Lục Đạo, búng tay đánh văng ra cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt cả.

Chẳng qua là lọt vào trong mắt của những cường giả siêu cấp khác thì một cái búng tay này của Hàn Sâm lại vô cùng chấn động.

"Hay!" Lục Đạo khẽ khen ngợi một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn và cuồng nhiệt, Hàn Sâm búng tay đánh văng chiêu kiếm này của hắn, trái lại làm cho hắn lại càng thêm hứng thú.

Trở tay lại là một chiêu kiếm đâm ra hoàn toàn khác biệt với chiêu kiếm vừa rồi, chiêu kiếm này đâm ra khiến cho cơ thể của tất cả mọi người đang xem cuộc chiến đều run lên, giống như chính mình bị nhát kiếm kia đâm trúng vậy.

Hàn Sâm nhận ra được chiêu kiếm này, đây chính là Linh Kiếm Đạo bên trong Lục Đạo Kiếm Pháp, cái gọi là Linh Kiếm Đạo không đề cập đến linh thể mà có ý nghĩa là sinh linh.

Chiêu kiếm này nổi tiếng là không có chiêu thức, một kiếm đâm ra có thể thẳng đến linh hồn của vạn sự sống.

Người hiểu rõ khuyết điểm của mình nhất mãi mãi là chính bản thân mình, Linh Kiếm Đạo tấn công tâm hồn của con người, mặc dù chỉ là một chiêu kiếm, nhưng khi lọt vào ánh mắt của các sinh linh khác nhau thì lại có những cảm nhận hoàn toàn khác nhau.

Khi tất cả sinh linh nhìn thấy chiêu kiếm này, dường như nó đã đâm vào chỗ hiểm đáng sợ nhất của bọn họ, ngay cả những sinh linh đang xem cuộc chiến kia cũng đều không kiềm chế được muốn né tránh hoặc đón lấy ngăn chặn nó lại, vô cùng hoảng loạn.

Một số người có ý chí tương đối kém đã giật mình rồi gương mặt tái mét, bọn họ đứng sững sờ ở đó giống như chính bản thân mình bị kiếm đâm trúng há hốc mồm hộc ra phun ra máu tươi.

Những cường giả siêu cấp có ý chí kiên định giống như chủ nhân của Thiên Ngoại thì sắc mặt cũng có chút hơi thay đổi, rõ ràng trong lòng đã bùng lên một cơn sóng dữ.

“Kiếm pháp thật sự quá lợi hại, không ngờ vậy mà trong số các dị linh lại có cao thủ kiếm đạo như vậy.” Cố Khuynh Thành khen ngợi nói.

“Đây là kiếm pháp quỷ quái gì vậy? Rõ ràng hắn đâm về phía Kim Tệ, nhưng tại sao ta tại có cảm giác dường như hắn muốn đâm thẳng vào lồng ngực của ta vậy chứ?” Sắc mặt của Vương Vũ Hàng có chút hơi khó coi lên tiếng.

“Đây là một loại kiếm đạo thẳng đến linh hồn của hàng vạn sinh linh, thay vì nói là hắn đang sử dụng kiếm pháp, chi bằng nói là tự chúng ta đang khống chế thanh kiếm của hắn đâm vào nhược điểm mà chúng †a sợ hãi nhất.” Cố Khuynh Thành nói.

“Lại còn có chuyện như vậy sao?” Đường Chân Lưu nghe thấy thế thì hai mắt trợn trừng lên, cảm thấy thật sự khó mà tin nổi.

Lâm Phong và Kinh Cực Vụ đều đăm chiêu giống như đang suy nghĩ gì đó, cuối cùng Kinh Cực Vụ cũng lên tiếng: “Nói cách khác, thật ra lúc này Kim Tệ đang chiến đấu với chính bản thân mình, Lục Đạo Kiếm là do Kim Tệ đang tự mình khống chế, hơn nữa ngược lại còn đâm vào chỗ hiểm của hắn sao?”

“Không sai, cho dù là một sinh linh hùng mạnh đến mức nào thì cũng đều sẽ có nỗi sợ hãi, sự sợ hãi sẽ làm cho cảm xúc trở nên tiêu cực, ví dụ như một người bị thương ở bàn tay trái của mình, người ngoài sẽ không biết tay trái của hắn có vết thương, nhưng chính bản thân hắn sẽ vô thức sợ va chạm vào bàn tay trái, từ đó làm cho chính mình xuất hiện sự hoảng sợ, mà cái kiểu hoảng sợ này sẽ khởi động Lục Đạo Kiếm đâm vào bàn tay mà chính hắn coi là điểm yếu của mình, nói cách khác kẻ địch sẽ chủ động phơi bày nhược điểm của chính bản thân mình ra trước mặt Lục Đạo, thậm chí còn là tự mình giết mình. Kiếm pháp như vậy có thể sử dụng được ở trong thời đại của ta cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay.” Cố Khuynh Thành thản nhiên nói.

“Thì ra là như vậy, thật sự là một kiếm pháp vô cùng đáng sợ.” Đường Chân Lưu khen ngợi nói.

Mà lúc những này những cường giả siêu cấp có hiểu biết về Linh Kiếm Đạo đều đang nhìn chằm chằm Hàn Sâm, bọn họ đều muốn nhìn xem Hàn Sâm sẽ phá giải chiêu kiếm này như thế nào.

Cho dù có bị tấn công vào chỗ sơ hở thì bản năng của sinh vật cũng đều sẽ né tránh, bình thường Linh Kiếm Đạo rất khó có thể một đòn mà giết được kẻ địch, trừ khi ý chí của đối thủ quá yếu kém, không có ý thức phản kháng, nếu không thì muốn né tránh Linh Kiếm Đạo cũng không phải chuyện gì quá khó khăn.

Điều đáng sợ nhất của Linh Kiếm Đạo chính là ở chỗ sẽ làm cho đối thủ để lộ ra sơ hở và thiếu sót của bản thân, chứ không phải là trực tiếp giết chết đối thủ.

Chủ nhân của Thiên Ngoại và nhóm cường giả cũng đều không cho rằng một cường giả như Kim Tệ lại có năng lực ý chí yếu kém như thế, vì vậy chiêu kiếm này đã được định trước không thể nào làm tổn thương được Kim Tệ.

‘Thứ mà bọn họ càng muốn nhìn thấy hơn chính là những sơ hở mà Kim Tệ để lộ ra sẽ là cái gì, lỡ như Kim Tệ chiến thắng, hoặc là sau này bọn họ trở thành kẻ địch của Kim Tệ, lúc muốn cùng chiến đấu một trận với Kim Tệ thì sẽ biết rõ điểm sơ hở của Kim Tệ, đương nhiên chẳng có mất mát gì mà lại vô cùng có lợi cho bọn họ.

Tất cả mọi người đều đang ôm suy nghĩ như vậy quan sát Hàn Sâm, muốn xem hắn sẽ đối phó như thế nào.

‘Thế nhưng mà Hàn Sâm lại không có một chút phản ứng nào, thậm chí ngay cả bước chân của hắn cũng không hề nhúc nhích, hắn lại tiếp tục búng một ngón tay lên trên thân kiếm, một lần nữa đánh văng Lục Đạo Kiếm ra ngoài, làm cho nó đi lệch khỏi quỹ đạo.

Tất cả mọi người đều lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên không thể nào tin được, Kim Tệ vậy mà lại không có bất cứ phản ứng gì, cũng không để lộ ra bất cứ

nhược điểm hay sơ hở nào cả, quả thật chuyện này làm cho người ta không thể nào tin nổi.

Có thể xuất hiện tình huống như thế chỉ có hai loại khả năng, một là suy nghĩ của Kim Tệ đã trở nên mạnh mẽ đến mức không hề sợ hãi cũng không có cảm xúc tiêu cực nào cả. Thế nhưng chỉ cần là sinh vật thì đều sẽ có cảm xúc tiêu cực, tình huống như thế gần như không thể nào xảy ra được, trừ khi là Thần có trí tuệ và tài năng toàn diện thì mới có thể thật sự không lo sợ gì cả.

Còn có một tình huống khác chính là cơ thể của Kim Tệ đã mười phân vẹn mười, vốn dĩ không hề có một chút sơ hở và nhược điểm nào đáng nói, đương nhiên cũng chẳng có cái gì để có thể phơi bày ra cả. Bất kể là loại tình huống nào đều làm cho bọn họ cảm thấy không thể nào tưởng tượng và khó mà chấp nhận được, cho dù là kiểu tình huống như thế nào thì cũng đều không nên xuất hiện trên thân thể của một sinh mạng không phải là thân thánh.

Hết chương 1627.

Chương 1628. Cuộc chiến thật sự bắt đầu

Sau đó sự thật cũng không có phức tạp giống như bọn họ tưởng tượng, trạng thái Đế Linh siêu cấp của Hàn Sâm không thể nào bị nhấn chìm bởi bất cứ phương pháp nào, có thể miễn dịch với tất cả trạng thái tiêu cực, cho dù là Tâm Đạo Kiếm, Âm Đạo Kiếm hay là Linh Kiếm Đạo thì cũng đều không có tác dụng thực sự đối với trạng thái Đế Linh siêu cấp.

Cho nên người ở bên ngoài nhìn thấy kiếm pháp quỷ thần khó lường nhưng đối với Hàn Sâm thì cũng chỉ là một nhát đâm vô cùng bình thường mà thôi.

Hàn Sâm vô cùng quen thuộc với Lục Đạo, hắn biết rõ thứ có thể thật sự tạo nên uy hiếp với hắn cũng chính là Huyết Đạo Kiếm và Mệnh Đạo Kiếm bên trong kiếm pháp của Lục Đạo Kiếm mà thôi, cuộc chiến giữa hắn và Lục Đạo Đại Đế đến lúc này coi như mới thật sự bắt đầu.

Dường như Lục Đạo Đại Đế cũng đã nhận thấy cơ thể của Hàn Sâm có chút hơi khác biệt, hắn đã sử dụng ba loại kiếm pháp mà cũng không có tác dụng thực sự đối với Hàn Sâm, ánh mắt từ điên cuồng đã chuyển thành sự bình tĩnh.

Người thật sự quen thuộc với Lục Đạo đều biết cái kiểu bình tĩnh này có ý nghĩa như thế nào.

Một người sử dụng kiếm thì trạng thái hưng phấn tuyệt đối không phải là tâm trạng tốt nhất để sử dụng kiếm, lúc Lục Đạo Đại Đế gặp được đối thủ có thể làm cho đôi mắt hắn bừng sáng thì sẽ có cảm giác hào hứng, thế nhưng khi gặp được đối thủ thật sự thì hắn sẽ lại trở nên vô cùng bình tĩnh, khi đó Lục Đạo Đại Đế mới chính là một người kiếm chân chính.

Thanh kiếm trong tay Lục Đạo Đại Đế đã đông cứng lại không nhúc nhích, mà trên gương mặt hắn lại bắt đầu xuất hiện một tia ửng hồng khác biệt, dường như máu trong toàn bộ cơ thể hắn cũng đã sôi trào lên, làm cho người ta cảm thấy thân thể của hắn giống như một ngọn núi lửa có thể phun trào ra trong một thời hạn nào đó.

Ngược lại với sự đối lập rõ ràng đó lại là một đôi mắt giếng cạn không có sóng, không buồn cũng không hề vui một chút nào.

Vẻ mặt của Hàn Sâm có hơi nghiêm trọng một chút, hắn biết rõ bây giờ trận chiến đấu thực sự mới bắt đầu, hắn không thể nào tiếp tục sử dụng thủ đoạn bất chính để đối đầu với Huyết Đạo Kiếm của Lục Đạo Đại Đế được nữa, nhất định phải lấy thực lực của bản thân để đối phó.

Hàn Sâm hít một hơi thật sâu để cho sức mạnh toàn thân chuyển động vòng quanh, hình thành lên hai chu kỳ cứng rắn và mềm mại rõ rệt.

Đại Âm Dương Từ Lực Pháo cộng với hai chu kì làm cho Hàn Sâm có thể đồng thời khống chế được cả hai sức mạnh dương cương và âm

nhu, Hàn Sâm đã học được rất nhiều kỹ xảo, nhưng trừ kiếm pháp thì thứ Hàn Sâm chỉ có thể dùng bây giờ là Đại Âm Dương Từ Lực Pháo

do Bạch Dịch Sơn sáng tạo và được Hàn Sâm cải tiến.

Đây là một kỹ thuật vượt qua hạch gen, một đường lên thiên đường và một đường xuống địa ngục, nó sử dụng sự tuyệt vời tập trung toàn †âm toàn ý, nếu như vận dụng tốt có khả năng sẽ vượt qua khỏi hạch gen mạnh nhất trên thế giới, còn nếu như vận dụng không tốt thì đừng nói đến việc làm cho kẻ địch bị thương, ngược lại còn có thể làm cho chính mình bị tổn thương trước tiên.

Lúc trước Đại Âm Dương Từ Lực Pháo đã bị Liên Minh xếp vào kỹ năng bị cấm, cũng bởi vì cách sử dụng của nó vô cùng nguy hiểm, mà phương pháp tu luyện cũng không phải là quá khó khăn.

Thanh kiếm giống như một con chim yến mùa thu nghiêng nghiêng lướt qua ở tầng thấp của bầu trời, trong nháy mắt đã đâm tới trước mặt Hàn Sâm, loại vũ lực nhanh chóng này cùng với sự tĩnh lặng hoàn mỹ hòa hợp tạo thành một kiếm pháp, chỉ cảm nhận bằng mắt thường cũng làm cho người ta có cảm giác chấn động vô cùng lớn.

Cho dù là người không hiểu về kiếm đi chăng nữa thì cũng có thể thấy được chiêu kiếm này nhanh chóng, tàn ác, chuẩn xác, ổn định, bốn hạng mục tiêu chuẩn đều đã đạt đến giới hạn cao nhất.

Trong tay Hàn Sâm không có kiếm, mà cho dù có kiếm thì Hàn Sâm cũng không ý định so đấu kỹ năng kiếm với Lục Đạo. Mặc dù kiếm pháp của Hàn Sâm không thua kém gì Lục Đạo, nhưng mà thật sự so đấu kiếm thuật thì Hàn Sâm cũng chỉ có bốn mươi phần trăm chiến thắng, đây chính là sự khác nhau giữa sự không chuyên và chuyên nghiệp.

Thực tế bản thân kiếm pháp mà Hàn Sâm am hiểu cũng không thể coi là kiếm pháp, thanh kiếm lại càng giống như một phương tiện của hắn hơn, cho dù có thay đổi các loại vũ khí dao súng thì cũng đều giống nhau cả.

Thế nhưng đối với Lục Đạo mà nói thì thanh kiếm chính là thanh kiếm, không còn bất cứ sự lựa chọn nào khác, chỉ có duy nhất kiếm mà thôi.

Đối mặt với kiếm pháp cực hạn của Lục Đạo, Hàn Sâm lại không hề tránh né, mặc dù hắn không có kiếm tâm nhưng lại không hề thiếu ý chí chiến đấu, có kiếm hay không đối với hắn cũng không có gì quan trọng, nhưng mà niềm tin chiến thắng được Lục Đạo vẫn vững vàng như trước không thể nào phá vỡ được.

Hắn búng ngón tay một cái, trong phút chốc sức mạnh được nuôi dưỡng ở trong Đại Âm Dương Từ Lực Pháo đã bắn lên trên thân kiếm của Lục Đạo Kiếm, mạnh mẽ bắn Lục Đạo Kiếm lệch ra khỏi ba tấc.

Kiếm tâm của Lục Đạo tuyệt đối bình tĩnh, thế nhưng kiếm pháp thì lại điên cuồng phun trào giống như một ngọn núi lửa, lại vừa giống như biển động từng đợt sóng sau cao hơn sóng trước.

Nhanh rồi lại càng nhanh hơn.

Hung ác rồi lại càng hung ác hơn. Chuẩn xác rồi lại càng chuẩn xác hơn. Ổn định rồi lại càng ổn định hơn.

Từng chiêu kiếm của Lục Đạo Kiếm đưa ra càng lúc lại càng điên cuồng hơn, càng lúc lại càng mạnh mẽ hơn, sau đó gần như đã không thể nhìn thấy Lục Đạo Kiếm và thân thể của nó, chỉ thấy từng đợt kiếm quang đan xen giống như những tia chớp đánh vào bốn phía Hàn Sâm lóe lên không ngừng, tầng tầng lớp lớp kiếm quang lưu lại chồng chất bóng dáng của thanh kiếm trong đáy mắt.

Hàn Sâm đứng ở bên trong chiến trường, hai tay hắn nhanh chóng vung lên, mười ngón tay búng lên một cái, chỉ nghe thấy tiếng va chạm của thanh kiếm kia với những ngón tay vang lên không ngừng ở bên tai, cuối cùng đã hợp lại thành một vùng, vốn dĩ không thể biết rõ được thanh kiếm đã va chạm với những ngón tay kia bao nhiêu lần.

Hô hấp của tất cả mọi người đều đã dừng lại, giống như chỉ cần họ hít thở một chút thôi thì sẽ bỏ lỡ trận quyết đấu chấn động này, bọn họ không muốn bỏ qua bất cứ một hình ảnh nào cả.

Sinh linh ở trên khán đài lớn của trận chiến Thần này nhiều vô số kể, nhưng lại yên lặng đến mức ngay cả một chút âm thanh cũng không hề có, giống

như lúc này ở trong trời đất cũng chỉ còn lại tiếng va chạm giữa trận giao tranh thôi vậy.

“Kiếm pháp thực sự quá lợi hại, mưu tính thực sự quá mạnh mẽ.” Hư Lô Đại Đế hít một hơi thật sâu rồi thở dài nói.

Tu Di đi theo bên cạnh Hư Lô Đại Đế lại có chút ngạc nhiên hỏi: “Cha, mưu kế gì chứ?”

Kiếm pháp của Lục Đạo vô cùng lợi hại, đương nhiên Tu Di có thể nhìn ra được, nhưng mà Hư Lô nói mưu kế gì đó thì hắn lại có chút không hiểu.

Hư Lô thở dài nói: “Mưu kế cũng không phải là một nghĩa xấu, kỹ thuật của Kim Tệ đó cũng không có chỗ nào đặc biệt cả, nhưng mà sức mạnh khống chế và sự tính toán đã đạt đến giới hạn cao nhất, kiếm pháp của Lục Đạo Đại Đế còn mạnh hơn cả trước đây, bây giờ nếu như lại để cho ta đánh một trận với hắn thì chỉ sợ sẽ lại càng thua thảm hại hơn. Nhưng mà cho dù kiếm pháp có mạnh hơn thì cũng chỉ là một loại sử dụng sức mạnh, bất kể là đâm chém hay là cắt thì cũng đề sẽ có sự thay đổi phương hướng sử dụng sức mạnh, mà Kim Tệ lại hoàn toàn nhìn thấy rõ được sự thay đổi sức mạnh kiếm pháp của Lục Đạo, mỗi một cái búng tay đều sẽ bắn vào điểm mù của sức mạnh kiếm pháp, nhìn có vẻ vô cùng nguy hiểm nhưng thực ra lại không hề có chút nguy hiểm nào cả.”

“Như vậy chẳng phải đang nói Kim Tệ đã nắm giữ được nhược điểm kiếm pháp của Lục Đạo Đại Đế sao?” Tu Di lộ ra vẻ xúc động nói.

“Không, cái đó cũng không phải là nhược điểm, trên đời này không có sức mạnh bất khả chiến bại, cũng giống như một thanh kiếm, ngươi muốn làm cho nó trở nên cứng rắn vậy thì sẽ làm thiếu đi sự dẻo dai, đây không phải là chỗ thiếu sót mà là quy luật tự nhiên. Chẳng qua là Kim Tệ chỉ sử dụng nó một cách thích hợp nhất, sử dụng sức mạnh phù hợp nhất.” Hư Lô Đại Đế nói.

Tu Di nghe như hiểu mà cũng không hiểu, hắn không nhịn được lại hỏi: “Ta vẫn còn có một chút không hiểu, cái này khác với nhược điểm ở chỗ nào chứ?”

Hư Lô Đại Đế cười miễn cưỡng lắc đầu: “Ta cũng không thể nói rõ ràng được, chỉ có thể nói kiếm pháp của Lục Đạo rất mạnh, nhưng mà dường như Kim Tệ đã nhìn thấu được kiếm pháp của hắn rồi.”

Lúc này rất nhiều cường giả đều đang bàn luận về trận chiến này của Hàn Sâm và Lục Đạo với vẻ mặt vô cùng khác nhau.

“Kim Tệ đang bí quá hóa liều, chỉ cần hắn có một chút hơi sai lầm thì sẽ lập tức chết dưới kiếm của Lục Đạo.” Chủ nhân của Thiên Ngoại nhìn chằm chằm Chiến thần nói.

“Kỳ lạ, chẳng lẽ Kim Tệ vô cùng quen thuộc với kiếm pháp của Lục Đạo sao, nếu không làm sao hắn có thể phán đoán chính xác những thay đổi năng lực của Lục Đạo Kiếm trong kiểu quyết đấu như thế này chứ?” Chủ nhân của Thần Vực lại lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Cố Bán Thần, tình hình hiện tại như thế nào?” Vương Vũ Hàng hoàn †oàn không nhìn rõ được tình hình chiến đấu của hai người, hắn không nhịn được nhìn về phía Cố Khuynh Thành có uy quyền nhất.

“Rất nguy hiểm và đáng sợ” Cố Khuynh Thành nhíu mày nói.

Hết chương 1628.

Chương 1629. Chiếm thế thượng phong

“Người nào nguy hiểm?” Đường Chân Lưu cũng hỏi một câu tới cùng.

“Kim Tệ, bây giờ hắn đang đánh cược, hơn nữa cược thắng một trăm lần cũng chưa chắc có thể thắng được, nhưng thua một lần là không còn gì cả.” Cố Khuynh Thành nói.

“Đánh cược sao?” Tất cả mọi người đều có chút khó hiểu nhìn Cố Khuynh Thành, thực ra Hàn Sâm và Lục Đạo quyết đấu quá nhanh, về cơ bản bọn họ cũng không nhìn rõ được tình hình cho lắm.

Cố Khuynh Thành suy nghĩ một chút rồi nói: “Kiếm pháp của Lục Đạo Đại Đế đã đạt tới hóa cảnh, có thể nói là vương giả về kiếm, phát huy ưu thế, khắc phục nhược điểm, không cho đối thủ có bất cứ một cơ hội nào, cũng không lộ một chút sơ hở nào cả, thông qua việc không ngừng tích lũy làm cho bản thân càng lúc mạnh mẽ hơn, cũng đẩy đối thủ dần dần rơi vào tình cảnh tuyệt vọng, đây mới thực sự là kiếm pháp không thể tháo gỡ được.”

“Nói như vậy không phải là Thần B thua chắc rồi hay sao?” Đôi mắt của Vương Vũ Hàng trợn to hỏi lại.

Cố Khuynh Thành lắc đầu một cái: “Cái đó cũng không chắc chắn, nếu đổi lại là những người khác thì có thể dùng năng lực để phá vỡ được kỹ thuật, chỉ cần sức mạnh hoàn toàn có thể áp chế được Lục Đạo, đương nhiên kiếm pháp vương đạo sẽ bị phá hủy. Nhưng mà chắc chắn với sức mạnh của Lục Đạo Đại Đế ở thời điểm hiện tại thì không có người nào có sức mạnh có thể hoàn toàn áp chế được hắn, chỉ sợ là Tí Hộ Sở thứ tư thật sự cũng không tìm được mấy người, vậy nên Kim Tệ sử dụng một phương pháp khác chính là đang đánh cược với Lục Đạo.”

“Đánh cược?” Đầu óc của Vương Vũ Hàng vẫn vô cùng mơ hồ, hắn hoàn toàn nghe không hiểu được những lời nói của Cố Khuynh Thành có ý gì.

Cố Khuynh Thành nhìn lướt qua Hàn Sâm ở trên sân rồi nói: “Đúng, chính là đánh cược, kiếm pháp vương đạo chẳng cầu có công chỉ mong không có lỗi, đánh bại đối thủ thông qua việc tích lũy từng bước một, trên lý thuyết thì sẽ không để cho đối thủ tìm được bất cứ cơ hội sơ hở nào. Thế nhưng mà Kim Tệ lại mở ra một lối đi riêng, không theo chiêu thức tìm kiếm sơ hở mà dựa vào sự bắt đầu chuyển động sức lực của kẻ địch, kẻ địch tiến thì ta lùi, kẻ địch lùi thì ta lại tiến vào, phá giải kiếm pháp của Lục Đạo, khiến cho Lục Đạo khó mà tích lũy được ưu thế đủ lớn, cũng không thể dồn ép được Kim Tệ đến bước đường cùng.”

“Cái này không phải rất tốt hay sao? Tại sao lại nói là đánh cược chứ?” Đường Chân Lưu khó hiểu hỏi lại.

Cố Khuynh Thành lạnh nhạt lên tiếng: “Sức mạnh của kiếm pháp có muôn vạn biến hóa, đừng nói là một cao thủ kiếm đạo ở cấp độ của Lục Đạo Đại Đế, cho dù là một người kiếm bình thường thì các ngươi có thể phán đoán chính xác phương hướng biến hóa sức mạnh của đối phương sao?”

Đám người Đường Chân Lưu trong phút chốc đều đã hiểu được vì sao Cố Khuynh Thành lại nói Kim Tệ đang đánh cược. Đối phương sử dụng sức mạnh của kiếm như thế nào thì cực kỳ khó khăn để có thể phán đoán được, đặc biệt còn ở trong tình huống quyết đấu sống còn như thế này. Tất cả mọi thứ đều diễn ra trong một thời gian cực ngắn của ánh lửa, quả thực muốn hoàn mỹ đoán được phương hướng phát sinh sức mạnh của đối phương rồi sau đó đối phó thì vô cùng khó khăn.

Có thể phán đoán chính xác thì có thể tháo gỡ được sức mạnh của Lục Đạo Kiếm, nhưng cái này cũng chỉ là làm loại bỏ sức mạnh của thanh kiếm mà thôi, cũng không chắc chắn có thể chiến thắng được.

Thế nhưng một khi phán đoán sai phương hướng sử dụng sức mạnh của đối phương thì có thể sẽ tự mình va vào Lục Đạo Kiếm, kết cục hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được.

Từ đầu đến cuối Hàn Sâm đều dùng ngón tay bắn vào bên cạnh thân kiếm của Lục Đạo Kiếm, thuận tiện làm văng thanh kiếm ra, những thứ khác cũng không bị tiêu hao sức lực quá lớn, nhưng mà đối với yêu cầu phán đoán sức lực thì đòi hỏi cần có sức mạnh cao hơn rất nhiều, ngay cả một sai lầm cũng không được phép phạm phải.

“Cứ tiếp tục như vậy sớm muộn gì Kim Tệ cũng sẽ có sai lầm, tám chín phần người chiến thắng là Lục Đạo rồi, bây giờ sức mạnh của Lục Đạo lại càng khủng khiếp hơn, hy vọng không gặp phải hắn trước khi đến †op mười Thần Tử” Một số cường giả thực sự gần như đều có thể nhìn ra được mối nguy của Kim Tệ lúc này.

Đây là một cuộc đánh cược không thể nào thua được, chẳng khác gì Kim Tệ chỉ có một cái mạng, mà Lục Đạo lại có vô số cái mạng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, trận chiến đấu vẫn cứ tiếp tục kéo dài, thế nhưng mà vẻ mặt của những cường giả siêu cấp đang xem cuộc

chiến đấu lại dần dần thay đổi.

“Kỳ lạ, tại sao mỗi lần hắn đều có thể phán đoán chính xác chứ? Chẳng lẽ sự hiểu biết của hắn đối với kiếm pháp của Lục Đạo Kiếm cũng đã không thua kém gì bản thân Lục Đạo Đại Đế sao?”

“Điều này không hợp lý, sao mà vẫn luôn chính xác như vậy được chứ, ngay cả một lần phán đoán sai lầm cũng không hề có?”

“Quả thật Kim Tệ này quá kỳ lạ”

“Hắn sẽ không có được sức mạnh giống như sức mạnh Phi Thiên đấy chứ? Chắc chắn mỗi lần đều có thể phán đoán chính xác?”

“Đúng thật là không thể nào tưởng tượng nổi!”

Cùng với việc trận chiến vẫn đang tiếp tục thì những tiếng bàn luận cũng lại vang lên ngày càng nhiều hơn, phần lớn bọn họ đều không thể nào hiểu được tại sao Kim Tệ có thể may mắn mãi như vậy được, lúc nào cũng có thể đưa ra phán đoán vô cùng chính xác.

“Thú vị.” Ngọc Tu La vẫn luôn nhìn vào Hàn Sâm, trên mặt lộ ra biểu cảm vô cùng hứng thú.

Tia sáng trong mắt Lục Đạo vẫn liên tục lóe lên giống như trước, hắn cũng rất muốn biết rốt cuộc Hàn Sâm có thể kiên trì được bao lâu, Huyết Đạo Kiếm đã sử dụng đến cực hạn, nhưng vẫn không thể nào phá hủy được tuyến phòng thủ của Hàn Sâm.

Tất cả mọi người đều nhìn đến mức hoa hết cả mắt, bọn họ đang suy đoán Hàn Sâm còn có thể kiên trì được thêm bao lâu nữa thì đột nhiên nhìn thấy kiếm quang tràn ngập khắp bầu trời trong nháy mắt đã biến mất không còn nữa, Lục Đạo Đại Đế cũng thu kiếm lùi về phía sau không tiếp tục xuất kiếm nữa.

“Đúng thật là khả năng khống chế sức mạnh và mức độ phán đoán vô cùng lợi hại, trong số những sinh linh ta đã từng nhìn thấy thì ngươi là người đứng đầu.” Lục Đạo Đại Đế nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm lại nhìn Lục Đạo Đại Đế im lặng không nói gì, bởi vì hắn biết rõ sự tấn công mà hắn phải đối mặt tiếp theo sẽ lại càng khủng khiếp hơn, Mệnh Đạo Kiếm của Lục Đạo Đại Đế lại càng nguy hiểm hơn rất nhiều so với Huyết Đạo Kiếm.

Nếu như nói Huyết Đạo Kiếm là kiếm của vương đạo. Vậy thì Mệnh Đạo Kiếm thực sự là kiếm của sát giả.

Kiếm của vương đạo còn có thể phán đoán được, nhưng kiếm của sát giả thì ngay cả khả năng phán đoán cũng không hề có, dù sao Hàn Sâm cũng không phải là một nhà tiên tri thực sự, hắn chỉ có năng lực phán đoán mạnh mẽ mà thôi.

Toàn thân Lục Đạo Đại Đế dường như đã biến thành một người khác, bây giờ quả thật Lục Đạo Đại Đế giống như một con dã thú tràn đầy sự hoang dã và không thể nào đoán được.

Người và kiếp hợp lại làm một, một chiêu kiếm đâm về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm cong ngón tay lại búng ra bắn lên thân kiếm của Lục Đạo Kiếm một lần nữa, nhưng mà lúc này lại không thể làm văng Lục Đạo Kiếm ra được, kiếm thế của Lục Đạo Đại Đế mạnh mẽ biến đổi, thế đâm biến thành thế chém, kiếm pháp điên cuồng gần như không thể nào tách ra được.

Dường như Lục Đạo Đại Đế đã hóa thành một con thú dữ quấn lấy Hàn Sâm, lần lượt chém ra từ những vị trí không thể nào ngờ tới, đâm thẳng vào chỗ hiểm của Hàn Sâm, thanh kiếm cũng đang nhắm thẳng vào sinh mệnh của Hàn Sâm.

Không có sự vững vàng, không có tích lũy, thậm chí còn không có chút tính toán nào, dường như từng chiêu kiếm trong đó đều không có chút liên quan nào với nhau, vốn dĩ làm cho người ta không thể nào phán đoán được, duy nhất chỉ có thể dựa vào bản năng chiến đấu.

Thánh quang màu trắng rực cháy điên cuồng bộc phát ở trên người Hàn Sâm, hắn đã không thể nào phán đoán được kiếm thế của Lục Đạo nữa, chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu, đơn giản là dựa vào phản ứng chiến đấu ở ngay tại trường đấu.

Hai người giống như hai con thú dữ viễn cổ đều đang tham gia vào cuộc chiến đấu nguyên thủy và nguy hiểm nhất.

“Hai người này thật sự quá đáng sợ, chỉ vẻn vẹn dựa vào bản năng chiến đấu và phản ứng mà đã có thể chiến đấu được đến mức độ như thế này, năng lực chiến đấu đều đã được tích hợp vào trong xương của bọn họ rồi.” Hư Lô Đại Đế tán thưởng nói.

“Kim Tệ bắt đầu chiếm được ưu thế rồi!” Chủ nhân của Thần Vực tự lẩm bẩm một mình.

Không chỉ là chủ nhân của Thần Vực mà tất cả các cường giả siêu cấp đang xem cuộc chiến đầu đều phát hiện ra điểm này, lúc Lục Đạo Đại Đế hoàn toàn buông thả bản thân mình sử dụng Mệnh Đạo Kiếm, trái lại dần dần bị Kim Tệ áp chế đã rơi vào thế bất lợi.

“Kim Tệ thật lợi hại, rốt cuộc hắn đến từ đâu vậy chứ?” Vẻ mặt của chủ

nhân Thiên Ngoại cũng vô cùng nghỉ ngờ.

Lúc Lục Đạo Đại Đế sử dụng Mệnh Đạo Kiếm để áp chế hắn, trước đây chuyện như vậy mới chỉ có một sinh linh có thể vượt qua được, hơn nữa khi đó Lục Đạo cũng chưa mạnh mẽ như bây giờ.

Hết chương 1629.

Chương 1630. Lục Đạo Quy Nhất

Vốn dĩ Hàn Sâm tưởng rằng đối đầu với Mệnh Đạo Kiếm của Lục Đạo sẽ vô cùng vất vả, dù sao Mệnh Đạo Kiếm cũng là tinh hoa kiếm đạo lĩnh ngộ được cả một đời của Lục Đạo Đại Đế, sau khi thoát khỏi những chiêu thức ràng buộc thì thứ còn sót lại chính là kiếm đạo lĩnh ngộ nguyên thủy nhất.

Dựa vào năng lực lĩnh ngộ kiếm đạo của Lục Đạo Đại Đế, sử dụng được nó chắc chắn không phải là chuyện tâm thường.

Đây là kiếm pháp duy nhất trong số những kiếm pháp của Lục Đạo mà Hàn Sâm đã từng được nghe Lục Đạo Đại Đế nói qua, nhưng mà cũng chưa từng được gặp kiếm pháp ấy bao giờ.

Cũng không phải Lục Đạo Đại Đế không chịu cho hắn xem, mà là do Mệnh Đạo Kiếm rất chú trọng đến người lĩnh ngộ, sự lĩnh ngộ của người bên ngoài và kiếm pháp thì cho dù là nhìn thấy cũng vô dụng.

Hàn Sâm chỉ biết rõ là chiêu kiếm này rất mạnh, nhưng mà lại không biết nó mạnh đến mức nào, bây giờ vừa mới nhìn thấy, quả thật là sức mạnh vô cùng phi thường, thế nhưng ngược lại không có sự uy hiếp quá lớn đến Hàn Sâm giống như Huyết Đạo Kiếm.

Loại chiến pháp đơn thuần dựa vào phản ứng và đấu tranh vừa hay lại đúng là thứ mà Hàn Sâm am hiểu nhất, trước đây hắn không có được nhiều thuật hạch gen cao siêu đến như vậy, chỉ đơn thuần là dựa vào bản năng và phản ứng chiến đấu của mình.

Lục Đạo lĩnh ngộ một cách phi thường nhưng năng lực chiến đấu của Hàn Sâm cũng không hề yếu kém, hơn nữa hắn lại còn có ưu thế của Động Huyền Khí Tràng, sau khi càng kéo dài chiến đấu thì trái lại Hàn Sâm đã chiếm được lợi thế.

Nhìn thấy Kim Tệ đã dần ngăn chặn được Lục Đạo, tất cả các cường giả đang xem đều ngơ ngác.

Hàn Sâm búng ra mười ngón tay lại đồn ép Lục Đạo không thể nào không lùi lại, càng lúc càng không thể có cơ hội đánh trả lại.

Một ngón tay khéo léo lướt qua giống như lưỡi dao, trên gương mặt của Lục Đạo Đại Đế hiện lên một vết máu, từng chút máu tươi bay vào không trung để lộ ra vẻ đỏ thẫm khác thường.

“Đáng sợ, thật là đáng sợ, rốt cuộc Kim Tệ này là ai vậy?”

“Thần B thật sự quá thần kỳ, đây chính là nhịp điệu muốn đánh bại Lục Đạo Đại Đế đó!”

“Mạnh quá, thật sự là quá mạnh, xứng đáng là thần tượng của ta.”

Một vài Bán Thần có sức mạnh khá thấp trước đó không nhìn ra được gì, nhưng mà lúc này đều có thể nhìn được rõ ràng. Ai cũng có thể thấy được Lục Đạo Đại Đế đã hoàn toàn bị khống chế, đến cả việc đánh lại cũng đã trở nên càng lúc càng chật vật.

Nhìn thấy trên người Lục Đạo Đại Đế càng ngày càng có nhiều vết thương, đến cả Thần Vực Đại Đế cũng nhíu mày tự nhủ: “Lẽ nào thực sự Lục Đạo Đại Đế sắp thua rồi sao?”

Vẻ mặt của Cố Khuynh Thành cũng vô cùng phức tạp nói: “Xem ra Lục Đạo thật sự sắp thua rồi.”

‘Thế nhưng Hàn Sâm lại không cho là như vậy, tất cả kiếm pháp của Lục Đạo đều đã được sử dụng, đến bây giờ hắn đã bị khống chế rơi vào thế bất lợi, nhưng mà trong lòng Hàn Sâm cũng không có cảm giác giành được thắng lợi một cách dễ dàng.

Ánh mắt của Lục Đạo Đại Đế trong veo như trước, nhưng cũng ẩn chứa một loại cảm giác nóng rực.

Cảm giác hiện tại của Hàn Sâm giống như dùng bùn để ngăn chặn sông, lại vừa giống như là đang ném đá vào bề mặt của núi lửa, nhìn qua có vẻ trong phút chốc rất có hiệu quả, nhưng mà cũng làm cho trong lòng Hàn Sâm mơ hồ có cảm giác lo lắng, lo lắng đến mức độ bộc phát những đè nén ở phía dưới.

Chuyện đã tới mức này đương nhiên Hàn Sâm cũng không thể nào dừng lại được, chỉ có thể tăng nhanh thế tấn công hơn nữa, muốn hoàn toàn đánh bại Lục Đạo Đại Đế trước khi hắn bùng nổ, làm cho hắn không còn cơ hội để mà bộc phát lên nữa.

Máu tươi vương vãi tung toé, da thịt bị xé rách, vết thương trên người Lục Đạo Đại Đế càng ngày càng dữ tợn đáng sợ, nhưng mà ánh mắt hắn lại càng trở nên có tinh thần và sáng ngời hơn.

Mãi đến lúc toàn thân của Lục Đạo Đại Đế trong nháy mắt đã buông thõng ra thì Hàn Sâm lại nhìn chằm chằm giống như bị trúng độc rắn, hắn không nhịn được nhanh chóng lùi về phía sau, lông tơ toàn thân đều đã dựng ngược lên, hắn chăm chú nhìn Lục Đạo Đại Đế đang máu me khắp người những vẫn đứng thẳng vững vàng như núi.

Lục Đạo Đại Đế cầm thanh kiếm, thế nhưng mũi kiếm lại lơ lửng buông thõng ở trên mặt đất, kiếm ý hào hùng ở trên toàn bộ cơ thể hắn lúc này cũng đã hoàn toàn tiêu tan không còn chút gì nữa, giống như là một người vốn dĩ không hề biết dùng kiếm.

“Cảm ơn ngươi, nếu như không có ngươi thì ta cũng khó mà có thể đi được tới bước này.” Lục Đạo Đại Đế nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt nóng rực.

Hàn Sâm nhìn Lục Đạo Đại Đế không nói gì, lúc này Lục Đạo Đại Đế giống như một người bình thường lại làm cho hắn cảm thấy vô cùng nguy hiểm, nguy hiểm hơn so với bất cứ lúc nào trước đây.

“Xem như là báo đáp, mời ngươi đón lấy chiêu kiếm cuối cùng này của †a, đây là lễ vật cảm ơn ta dâng tặng cho ngươi.” Lục Đạo Đại Đế vừa nói xong thì cũng từ từ giơ thanh Lục Đạo Kiếm ở trong tay lên.

Cùng với thanh Lục Đạo Kiếm hất lên thì dường như toàn bộ sức mạnh đều được đổ vào Lục Đạo Kiếm, thanh kiếm kia giống như đã trở thành trung tâm của tất cả thế giới, dường như tất cả mọi thứ đều vì nó mà tồn tại.

“Lục Đạo Quy Nhất?” Hàn Sâm lộ ra vẻ vô cùng hoảng hốt.

Duy ngã của Tâm Đạo Kiếm, thiên địa hợp nhất lại làm một của Thiên Đạo Kiếm, âm đẹp đế mà lớn mạnh của Âm Đạo Kiếm, sinh mệnh cuối cùng của Huyết Đạo Kiếm và cảm ngộ số mệnh của Mệnh Đạo Kiếm.

Lục Đạo Quy Nhất khiến cho Lục Đạo Đại Đế và toàn bộ thế giới đều quy về một thể duy nhất, hệt như quân chủ lấy thanh kiếm của hắn làm †rung tâm của thế giới, ngưng tụ thành uy lực tối cao của thanh kiếm.

Ầm!

Bởi vì sức mạnh ngưng tụ quả thực vô cùng mạnh mẽ, ngay cả chiến trường Thần vốn dĩ không thể nào tổn hại được cũng bị sức mạnh của thanh kiếm phá vỡ, mặt đất bị sức mạnh của thanh kiếm nuốt chửng †ạo ra một cái hố lớn, khiến cho Lục Đạo Đại Đế vốn dĩ đang đứng ở đó cả người đều trôi lơ lửng, bị sức mạnh ở trong trời đất này kéo vọt tới đó.

Vô số cường giả đang xem trận chiến lúc này đều trở nên ngơ ngác, bọn họ phát hiện sức mạnh của mình hệt như bị nam châm hút rồi lao ra ngoài cơ thể giống như muốn hòa nhập vào bên trong thanh Lục Đạo Kiếm cùng với sức mạnh của thiên địa.

Rất nhiều sinh linh hoảng loạn xoay chuyển sức mạnh của bản thân, ngăn cản nó trút ra bên ngoài, một số sinh linh yếu kém lại không thể ngăn cản được sức mạnh của bản thân mình tuôn ra trở thành một phần sức mạnh của Lục Đạo Kiếm.

Cũng may một số sinh linh mạnh mẽ hơn một chút có thể ngăn cản được sức mạnh của bản thân tuôn ra bên ngoài, lúc này mới tạm thời yên tâm, nếu không thì sẽ chẳng còn ai dám xem trận quyết đấu này nữa, chỉ sợ mọi người đều muốn bỏ chạy cả rồi.

“Lục Đạo đã sắp thành Thần rồi!” Chủ nhân của Thiên Ngoại nhìn Lục Đạo Đại Đế giống như quân chủ của kiếm này, không kìm được vẻ xúc động nói.

Rất nhiều cường giả siêu cấp cũng đều thốt ra tiếng than thở: “Chỉ sợ sau trận chiến này, chẳng bao lâu nữa Lục Đạo Đại Đế sẽ lên cấp Thần rồi”

“Vậy mà lại đột phá vào ngay lúc này, Lục Đạo chỉ thiếu nửa bước nữa là có thể thăng tiến lên cấp Thần, Kim Tệ sắp gặp phải phiền toái rồi.” Ngay cả vẻ mặt của Cố Khuynh Thành cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Lúc này đám người Đường Chân Lưu đều đang để lộ ra vẻ mặt ngơ ngác, bọn họ đã không nói được lên lời từ sớm rồi. Thế nhưng thông qua hình ảnh

của bia võ đạo kia, bọn họ cảm thấy được uy quyền vô biên của thanh kiếm, gần như làm cho bọn họ phải nghẹt thở.

“Ta chính là kiếm, kiếm cũng chính là ta, một chiêu kiếm biến thành Lục Đạo, Lục Đạo bắt đầu Quy Nhất.” Lúc Lục Đạo Kiếm nhắm thẳng về phía chân trời thì khí thế của Lục Đạo Đại Đế cũng đã đạt tới đỉnh điểm, từng câu từng chữ đều là lời nói của một vị thần thánh, chỉ nghe thấy âm thanh đó cũng đã khiến cho người ta run lên bần bật, tâm trạng cũng bị chấn động, một số sinh vật có năng lực ý chí kém hơn đã nằm rạp xuống mặt đất, giống như những sinh vật phàm trần tin tưởng vào thần thánh, bọn họ gập người nằm sấp cúi lạy về phía Lục Đạo.

Sinh linh có năng lực ý chí mạnh mẽ cũng bị uy quyền của thanh kiếm kia làm cho vô cùng khó chịu, gần như muốn phun ra máu.

Vừa dứt lời thì Lục Đạo Đại Đế cũng chém một kiếm xuống, kiếm quang tràn ngập khắp toàn bộ chiến trường, trong phút chốc đã nhấn chìm toàn bộ chiến trường gộp luôn cả Hàn Sâm vào cùng bên trong kiếm quang đó.

Vào giờ phút này Lục Đạo Đại Đế giống như một vị thần không thể chiến thắng được, tất cả mọi người đều cho rằng đây chính là kết quả cuối cùng của trận đấu.

Hết chương 1630.

Chương 1631. Sức mạnh của Kim Tệ

Kengl

Dưới ánh kiếm như chém đứt mọi thứ, chỉ thấy một luồng ánh sáng vàng tựa sao băng xé toạc không gian, xuyên qua muôn vàn kiếm pháp va phải Lục Đạo Kiếm, sau đó dính chặt trên thân kiếm.

Cuối cùng mọi người cũng nhìn thấy rõ, hóa ra ánh sáng vàng đó là một đồng tiền vàng, một đồng tiền vàng trông vô cùng sáng chói.

Bùm!

Thế giới vốn do Lục Đạo Kiếm làm trung tâm, vào thời khắc mà đồng tiền ấy xuất hiện đã hoàn toàn sụp đổ.

Luồng sức mạnh vốn dồn đến Lục Đạo Kiếm vào giây phút này lại đổi hướng lao thẳng về phía đồng tiền vàng.

Điều đáng sợ hơn là, ban đầu những cường giả siêu cấp vẫn có thể ngăn cản luồng sức mạnh của mình khỏi bị Lục Đạo Kiếm hút lấy, nhưng giờ đây ngay cả những người đứng đầu như chủ nhân Thiên Ngoại và chủ nhân Thần Vực cũng chẳng thể ngăn được sức mạnh rò rỉ ra bên ngoài, một phần sức mạnh tuôn ra khỏi cơ thể họ toàn bộ đều dồn đến đồng tiền đó.

Ngay cả nguồn sức mạnh của Lục Đạo Kiếm cũng đổ dồn vào bên trong đồng tiền, một bên càng lúc càng mất đi sức mạnh, một bên sức mạnh càng lúc càng tăng lên, cứ thế mà chỉ trong phút chốc sức mạnh của đồng tiền vàng đã vượt lên cả Lục Đạo Kiếm!

Kengl

Một âm thanh lanh lảnh vang lên, Lục Đạo Đại Đế không khống chế được Lục Đạo Kiếm rơi xuống đất, mũi kiếm đâm vào nền đá, Lục Đạo Đại Đế vẫn cầm chuôi kiếm trong tay muốn nhấc kiếm lên, nhưng mặc cho hắn có cố sức như thế nào đi nữa cũng chẳng thể nhấc nổi Lục Đạo Kiếm lên dù chỉ một chút, hơn nữa thân kiếm càng lúc càng nặng, †ay cầm kiếm của Lục Đạo Đại Đế cũng bị kéo xuống từng chút một.

Tất cả sinh linh đều sững sờ nhìn Lục Đạo Kiếm hoàn toàn rơi xuống đất. Sức mạnh sắp đến cấp Thần cũng bị đồng tiền vàng kia áp chế, mạnh cỡ đại thần như Lục Đạo mà ngay cả kiếm của hắn cũng không nắm chắc được.

Lục Đạo Đại Đế làm mất kiếm cũng hơi ngẩn ra, trước giờ hắn chưa từng để mất kiếm của mình, với hắn kiếm chính là người, người chính là kiếm, mất đi Lục Đạo Kiếm khiến hắn như thể cũng mất đi linh hồn, trong giây lát không còn ý muốn chiến đấu nữa.

“Quả nhiên ngay cả Thần cũng sợ thu thuế, thu thuế đáng sợ thật đấy.” Hàn Sâm âm thầm cảm thản, đồng thời búng tay một cái.

Bỗỗng thấy Kim Tệ từ trên trời rơi xuống như mưa, lắc cắc leng keng rơi đầy cả đấu trường, cũng rơi trên người Lục Đạo Đại Đế, từng đồng từng đồng xu rơi trên người hắn tựa như từng ngọn núi đè lên khiến cho Lục Đạo Đại Đế như thể đang gánh trên mình cả ngọn núi.

Trên thực tế Lục Đạo Đại Đế vốn cũng không hề động đậy, ngẩng đầu dưới cơn mưa tiền đồng, ánh mắt xuyên qua từng đồng tiền rơi xuống, nhìn về Hàn Sâm ở đối diện, hắn bỗng nở nụ cười: “Ta thua rồi, kiếm là của ngươi, từ giờ Lục Đạo không còn kiếm nữa, lần sau gặp lại ngươi sẽ nhìn thấy một Lục Đạo thuần túy.”

Nói xong, Lục Đạo Đại Đế đưa ngón tay vẽ một đường, dường như đang cắt đứt mối liên hệ nào đó với Lục Đạo Kiếm, khiến Lục Đạo Kiếm mất đi linh tính rơi xuống đất, hoàn toàn không còn ánh sáng. Còn Lục Đạo, máu tươi tuôn ra nơi khóe miệng nhưng hắn vẫn mỉm cười như cũ mà sải bước

rời đi, cứ thế nhận thua mà rời khỏi sàn đấu, ngay cả Lục Đạo Kiếm bị trấn áp trên mặt đất cũng không cần nữa.

Thế nhưng Hàn Sâm lại chẳng quá vui mừng dù đã chiến thắng, sau trận chiến này, Lục Đạo đã vứt bỏ thanh kiếm trong tay, nhưng thanh kiếm trong lòng hắn lại càng trở nên đáng sợ hơn, lần sau gặp lại muốn đánh thắng hắn sẽ càng thêm khó khăn

Hàn Sâm nhặt Lục Đạo Kiếm lên rồi xoay người rời khỏi sàn đấu, đi thẳng về Tí Hộ Sở.

Lục Đạo và Hàn Sâm đã đi, nhưng những bàn tán xôn xao về trận đại chiến này lại càng ngày càng sôi nổi, dường như làm chấn động cả Tí Hộ Sở thứ tư.

Lục Đạo đã bước nửa bước vào cảnh giới Thần, thế nhưng lại thua dưới tay của Kim Tệ, mọi người càng lúc càng tò mò về lai lịch của Kim Tệ, đồng thời cũng cho rằng Kim Tệ sẽ trở thành người sẽ đạt giải quán quân trong trận chiến Thần náo nhiệt nhất này. Hầu như tất cả mọi người đều nghĩ rằng nếu như không có gì ngoài ý muốn thì khá chắc Kim Tệ sẽ trở thành người đứng đầu trong số mười Thần Tử.

Nhiều phương tiện truyền thông của Liên Minh cũng đăng truyền tin tức giật gân này.

Các bài báo với tiêu đề như “Sự trở lại của nhà vua” “Kim Tệ đàn áp tất cả” “Trận chiếc giữa Thần với Thần” “Sức mạnh của Kim Tệ” xuất hiện hàng loạt, miêu tả lại trận chiến giữa Kim Tệ và Lục Đạo Đại Đế cùng với chiến thắng của Kim Tệ bằng những ngôn từ hùng hồn mạnh mẽ.

“Quả nhiên Thần B mạnh nhất.” “Nhất định phải lấy được vị trí số một đó.”

“Yên tâm đi, có khi nào Thần B khiến chúng ta thất vọng chưa, chỉ cần là hắn muốn thì chắc chắn có thể giành được hạng nhất.”

Trận chiến giữa các vị Thần ở Tí Hộ Sở thứ tư vốn dĩ không liên quan gì đến đại chúng, nhưng lại khơi dậy một hồi xôn xao cùng những lời bàn tán sôi nổi trong Liên Minh.

Đáng tiếc là quá ít người có thể thực sự đến xem trận đấu đó, ngay cả những phóng viên này cũng thông qua một số mối quan hệ hoặc là lúc phỏng vấn Bán Thần mới có thể tìm hiểu thêm được về tình hình chiến đấu lúc đó.

Bởi vì không tìm thấy Kim Tệ, cho nên rất nhiều phóng viên đã lựa chọn phóng vấn những nhân loại Bán Thần có tư cách đi xem trận chiến.

Trong đó bài phỏng vấn của Phương Minh Toàn nhận được sự quan tâm nhiều nhất, bởi vì hắn nổi tiếng, lại có mối quan hệ vô cùng rộng rãi, có thể phỏng vẫn được rất nhiều Bán Thần, thêm việc hắn là người ủng hộ trung thành của Kim Tệ, thế nên đa số những ai thích Kim Tệ đều sẽ xem phỏng vấn của Phương Minh Toàn.

"Đường Bán Thần, ngươi có cảm nhận gì về trận đấu giữa Kim Tệ và Lục Đạo?" Phương Minh Toàn phỏng vấn Đường Chân Lưu có quan hệ với hắn khá tốt.

Đường Chân Lưu cười nói: "Nói sao nhỉ, Lục Đạo Đại Đế rất mạnh, có điều so với Kim Tệ vẫn còn kém lắm, ta khẳng định rằng lần này Kim Tệ chắc chắn có thể lấy được vị trí top mười Thần Tử, hơn nữa rất có thể còn giành được vị trí Thần Tử đệ nhất."

Hầu hết các Bán Thần được phỏng vấn đều trả lời khá giống với Đường Chân Lưu, ít nhiều đều dự đoán rằng Kim Tệ có thể lọt vào top mười Thần Tử.

Nhưng vẫn có một số ý kiến trái chiều cho rằng Kim Tệ chiến thắng Lục Đạo Đại Đế chỉ là nhờ may mắn thôi, trong dị sinh vật và dị linh có rất nhiều cao thủ, Kim Tệ nghênh ngang như vậy thì e rằng sẽ chịu thiệt thòi trong trận đấu lần sau, đừng nói là top mười, ngay cả top một trăm cũng chưa chắc vào được.

Hai bên tranh luận không ngớt dấy lên mối quan tâm rộng rãi của các giới Liên Minh.

Khác với nhân loại, cường giả hàng đầu ở Tí Hộ Sở thứ tư thì đều đang nghiên cứu trận đấu giữa Kim Tệ và Lục Đạo, từ đó tìm ra cách khắc chế

Kim Tệ, mong rằng có thể đánh bại được Kim Tệ.

Bây giờ Kim Tệ đã trở thành kẻ thù số một của những cường giả siêu cấp có ý định bước vào hàng ngũ mười Thần Tử. Có một vài sinh vật đã âm thầm vui mừng vì không gặp phải Kim Tệ trước mười Thần Tử, còn một vài sinh vật chắc chắn sẽ đụng phải Kim Tệ thì vô cùng thận trọng mà nghiên cứu cách đánh bại Kim Tệ.

Hàn Sâm lại chẳng nghĩ ngợi nhiều đến thế, hắn vẫn cứ như cũ tu luyện Động Huyền Kinh của hắn, không ngờ trận đấu với Lục Đạo Đại Đế lại khiến cho hạch gen Kim Tệ thăng cấp lên siêu cấp, điều này làm cho hắn càng có thêm tự tin tranh lấy vị trí Thần Tử đệ nhất.

Đương nhiên nếu như tất cả hạch gen đều có thể thăng cấp lên siêu cấp thì sẽ càng đảm bảo hơn nữa.

Cho nên nhân lúc vòng sau chưa bắt đầu, Hàn Sâm vẫn nên chăm chỉ tu luyện "Động Huyền Kinh".

Đến lượt Hàn Sâm lên sàn thi đấu đã là bốn ngày sau, hơn nữa Hàn Sâm cũng chẳng có được cơ hội nào để thi đấu, đối thủ của hắn đã lựa chọn bỏ cuộc, vốn không hề lên sàn quyết đấu với hắn.

Liên tiếp bốn vòng quyết đấu, đối thủ của Hàn Sâm đều bỏ cuộc, danh tiếng của Kim Tệ bỗng chốc vượt xa toàn bộ cường giả siêu cấp tham gia thi đấu.

Hết chương 1631.

Chương 1632. Phong ấn

Danh tiếng của Kim Tệ lên cao tới mức thậm chí còn được mệnh danh là "tia hy vọng" của nhân loại.

Nhưng dù là như vậy vẫn còn tồn tại một số lời nói khó nghe.

Một vị "chuyên gia" khá nổi tiếng có viết một bài báo trích dẫn một vài thứ gọi là bằng chứng, nói rằng Kim Tệ vốn không phải nhân loại mà là một dị linh, khuyên nhân loại chớ nên tự mình đa tình.

Phát ngôn như vậy ngay lập tức chọc giận những người ủng hộ trung thành của Kim Tệ, họ bắt đầu dấy lên cuộc tranh cãi trong cộng đồng ảo của vị chuyên gia này.

Nhưng vị chuyên gia này không chỉ kiên định với ý kiến của mình, mà còn cho rằng, chưa nói đến việc Kim Tệ không phải là nhân loại, cho dù có nhân loại đi chăng nữa cũng không thể lọt vào hàng ngũ mười Thần Tử, hơn nữa còn quả quyết nói rằng Kim Tệ sẽ gặp phải mối nguy vô cùng lớn ở vòng thứ năm, quá lắm chỉ có thể chống đỡ đến vòng thứ bảy rồi sẽ bị loại.

Lúc này Hàn Sâm cũng đang nhìn đối thủ ở vòng thứ năm của mình, lúc trước hắn chỉ thấy ở vòng thứ bảy mình sẽ gặp phải Ngọc Tu La được nghỉ ngờ là Nữ Vương Tu La, nhưng lại không chú ý đến ở vòng thứ năm hắn còn gặp phải một đối thủ khá đáng gờm.

Thần thú Bích Tình Định, một sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo, trước kia Hàn Sâm không có để ý lắm, bây giờ mới phát hiện còn có một đối thủ như vậy.

Thế nhưng mục tiêu của Hàn Sâm là giành được vị trí đầu, đương nhiên hắn sẽ không quan tâm đối thủ ở bên trong là ai, nếu như không phải do Ngọc Tu La có thân phận đặc biệt thì ngay cả Ngọc Tu La thì Hàn Sâm cũng sẽ không quá để tâm đến.

Thật ra trận đấu mà Hàn Sâm xem trọng nhất không phải là của Ngọc Tu La, mà là trận đấu của Cố Khuynh Thành, chủ nhân Thiên Ngoại và chủ nhân Thần Vực.

Đáng tiếc là không ai trong số họ gặp được đối thủ mạnh. Đa số các sinh linh gặp phải chủ nhân Thiên Ngoại và chủ nhân Thần Vực đều lựa chọn bỏ cuộc, một vài tên chưa biết sự đời vào trận quyết đấu với Cố Khuynh Thành, kết quả đã bị Cố Khuynh Thành một đao giết chết trong tích tắc, đến cả kiếm còn chưa kịp rút ra.

Vào ngày diễn ra trận chiến với Thần thú Bích Tình Định, số lượng sinh vật đến xem trận chỉ có tăng không giảm, thậm chí còn nhiều hơn lần trước.

Bởi vì ở bốn trận trước đối thủ của Hàn Sâm đều lựa chọn bỏ cuộc, cho nên sinh vật đến xem trận này vô cùng nhiều, bọn họ muốn tìm hiểu thêm về sức mạnh của Hàn Sâm thông qua trận đấu này.

"Hình như vị chuyên gia gì đó cũng có chút hiểu biết, có khi nào hắn là Bán Thần không? Nếu không sao hắn biết được ở vòng thứ năm này đối thủ của Kim Tệ là một con sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo chứ?" Vương Vũ Hàng nhìn hình ảnh trên bia võ đạo, nói.

"Sao hả, ngươi biết lai lịch của Thần thú Bích Tình Định này sao?" Đường Chân Lưu nhìn Vương Vũ Hàng nói

Vương Vũ Hàng gật đầu nói: "Ta đã cho Miên Dương đi thăm dò rồi, nghe nói thần thú Bích Tình Định này có lai lịch rất đáng gờm, đã chiếm tám vạn dặm vùng biển Bích Ba, còn nuốt chửng một Đại Đế, sức mạnh khôn lường, có lẽ trận này thần thú Bích Tình Định sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu."

"Ngươi biết Thần thú Bích Tình Định có năng lực như thế nào không?" Lâm Phong cũng lên tiếng hỏi.

"Không rõ, chỉ biết rằng tất cả những sinh vật đến quấy nhiễu vùng biển Bích Ba đều nằm ở trong bụng của Thần thú Bích Tình Định. Hoàn †oàn chưa từng có sinh vật nào nhìn thấy được nó rốt cuộc có chiêu thức gì." Vương Vũ Hàng lắc đầu nói.

Lúc này Cố Khuynh Thành cũng bước đến, nghe thấy vậy hắn thản nhiên nói: "Xét về sức mạnh thì Thần thú Bích Tình Định không bằng Diệt Thế Chi Lang, thế nhưng rất nhiều cường giả siêu cấp ở Tí Hộ Sở thứ tư thà đi giết Diệt Thế Chi Lang còn hơn là đặt chân đến biển Bích Ba nửa bước, từ đó có thể thấy được nó ghê gớm đến mức nào."

"Chị Cố biết thuộc tính sức mạnh của hắn sao?" Vương Vũ Hàng hỏi.
"Không biết." Cố Khuynh Thành khẽ lắc đầu.

“Xem ra vị chuyên gia kia có chút bản lĩnh đấy, Thần thú Bích Tình Định thần bí như vậy, không chừng thật sự sẽ gây phiền phức cho Kim Tệ.” Đường Chân Lưu nhíu mày nói.

“Có gì đáng sợ đâu chứ, ngay cả Lục Đạo Đại Đế cũng lật đổ được, còn phải sợ mỗi một con thú này sao?” Vương Vũ Hàng rất có lòng tin vào Kim Tệ.

Trong lúc mấy người bọn họ đang nói chuyện, trận chiến giữa Kim Tệ và Thần thú Bích Tình Định cũng đã đến.

Hàn Sâm với cơ thể được bao phủ bởi thánh quang trắng sáng rực rỡ bước vào đấu trường, thế nhưng lại chẳng nhìn thấy bóng dáng của Thần thú Bích Tình Định đâu.

Mãi đến khi giờ thi đấu sắp đến mới nhìn thấy một cánh cửa dựng thẳng ở trong đấu trường, một dị thú bước ra, khắp người tựa như điêu khắc từ phỉ thúy, gần giống như một con kỳ lân thu nhỏ .

Nhìn thấy Hàn Sâm đứng ở phía đối diện, Thần thú Bích Tình Định không nói lời nào mà phun ra một viên ngọc màu xanh biếc.

Viên ngọc có kích thước bằng hai quả bóng rổ, xanh biếc lấp lánh giống như một hạt giống băng bằng phỉ thúy, còn có thể lờ mờ thấy được một ký hiệu thần bí đang phát sáng ở bên trong viên ngọc.

Ngay khi viên ngọc xuất hiện, một luồng sáng xanh kỳ lạ ngay lập tức bao phủ toàn bộ đấu trường.

Hàn Sâm kích hoạt thánh quang ngăn chặn bích quang nhưng lại phát hiện luồng bích quang ấy dường như không hề gây thương tích, cũng hoàn toàn không chịu tác động, không biết rốt cuộc nó dùng để làm gì.

Trong lúc Hàn Sâm đang cảm thấy khó hiểu thì nghe thấy Thần thú Bích Tình Định gầm lên một tiếng, quang phù bên trong viên ngọc bỗng chốc sáng rực.

Sau đó trên người của Hàn Sâm thế mà lại lờ mờ hiện lên một ký hiệu thần bí giống y như vậy, nó cứ tựa như một ác ma bám lấy trên người Hàn Sâm

“Thôi xong, đó là sức mạnh của hệ phong ấn.” Kinh Cực Vụ cả kinh.

“Cùng một hệ sức mạnh với ngươi sao?” Sắc mặt của Lâm Phong cũng bắt đầu trở nên nghiêm trọng, hắn nhìn Kinh Cực Vụ hỏi

Kinh Cực Vụ gật đầu: “Tuy rằng cùng hệ, nhưng ta chỉ là cấp Bảo Thạch, kém xa nó. Rõ ràng là sức mạnh phong ấn của nó mạnh hơn ta rất nhiều. Bây giờ Kim Tệ đã bị ánh sáng phong ấn của nó chiếu vào, cơ thể cũng bị phong ấn, e rằng muốn cử động cũng chẳng được.”

“Sức mạnh này phong ấn được cả cường giả như Kim Tệ sao?” Đường Chân Lưu kinh ngạc hỏi.

Kinh Cực Vụ cười khổ, nói: “Ta mới chỉ ở cấp Bảo Thạch thôi, nhưng sức mạnh phong ấn của ta đã có thể phong ấn được một số sinh vật Thần siêu cấp trong hai ba giây, khiến bọn chúng hoàn toàn không động đậy được. Chẳng biết Thần thú Bích Tình Định mạnh hơn ta gấp mấy lần nữa, e là kể cả Lục Đạo Đại Đế có ở đây thì cũng sẽ bị nó tạm thời khống chế”

“Chả trách nó lại có thể thống trị một phương, xem ra không thể coi thường bất kỳ một sinh vật Thần siêu cấp nào được.” Đường Chân Lưu kinh sợ nói.

“Kim Tệ quá sơ suất, không nên để cho ánh sáng phong ấn chiếu thẳng vào.” Vương Vũ Hàng bất lực nói.

“Tên chuyên gia kia thật sự đã đoán trúng, Kim Tệ gặp rắc rối to rồi.” Đường Chân Lưu cũng lên tiếng.

Những cường giả theo dõi trận chiến cũng nhìn thấy sức mạnh phong ấn của Thần thú Bích Tình Định, trong lòng họ đều cảm thấy bất ngờ.

Dựa vào sức mạnh mà Hàn Sâm thể hiện lúc đấu với Lục Đạo Đại Đế, muốn trực diện đánh bại hắn thật sự không phải là một chuyện dễ dàng, chẳng ai có thể nắm chắc được điều đó.

Dường như sức mạnh phong ấn của Thần thú Bích Tình Định đã nhắc nhở họ.

“Không biết Kim Tệ có thể tháo bỏ phong ấn được không nữa?” Tu Di nhìn Hàn Sâm rồi nói.

“Khó lắm, Thần thú Bích Tình Định, có thể coi là kẻ có sức mạnh hệ phong ấn cao nhất, nếu không bị ánh sáng phong ấn của nó chiếu vào thì còn dễ tính, bây giờ đã bị nó phong ấn luôn rồi, cho dù là sức mạnh cấp Đại Đế đi chăng nữa cũng e là rất khó tháo bỏ.” Hư Lô Đại Đế nói. Thần thú Bích Tình Định cũng cho rằng Hàn Sâm không gỡ bỏ được

phong ấn, sau khi khống chế Hàn Sâm đã đưa miệng đến định nuốt chửng Hàn Sâm vào trong bụng.

Nhìn thấy Thần thú Bích Tình Định sắp nuốt lấy đầu của Hàn Sâm, rồi lại nhìn thấy Hàn Sâm nhẹ nhàng lấy ra một ống đá đặt bên miệng, nhổ vào miệng Thần thú Bích Tình Định.

VùI Một tia huyết quang thổi vào miệng của Thần thú Bích Tình Định

chẳng hề phòng bị gì, đầu của nó bị bắn toạc từ bên trong, một dòng máu tươi từ đỉnh đầu tuôn ra.

Hết chương 1632.

Chương 1633. Vòng thứ bảy đã đến

Cộng đồng ảo của chuyên gia gần như bị người ta phá nát, đều để lại câu hỏi chuyên gia đó có suy nghĩ như thế nào đối với đối thủ của vòng thứ năm trực tiếp bị Kim Tệ đánh vỡ đầu.

“Chuyên gia, lời tiên đoán của ngươi chuẩn quá, đối thủ này thật sự đã gây ra phiền phức rất lớn cho đại thần, máu phun khắp cả người, phải mắc công tắm rửa rồi đây.”

“Chưa đầy một phút mà đã nổ tung đầu, cái này đúng là phiền phức thật đấy”

“Thần tiên tri, lần này phiền phức lớn rồi, dị sinh vật lớn thế này, sợ là phải được mấy tấn thịt lận đó? Đem kho, hay là nướng ăn nhỉ?”

“Lầu trên, đương nhiên là nấu mười kiểu rồi, chiên, xào, chưng, nướng, rán, om, hầm, kho, quay, vẫn còn thừa.”

“Không phải chuyên gia nói Kim Tệ cùng lắm chỉ có thể đến vòng bảy sao? Lần này ta yên tâm rồi.”

Vị chuyên gia này chẳng hề thấy phản hồi, rất lâu sau mới để lại thông †in, cho thấy Kim Tệ nhất định không qua được vòng bảy, thông tin này đương nhiên lại dẫn đến một luồng trào phúng mới.

Trong Tí Hộ Sở thứ tư, tất cả sinh vật đều đang nghiên cứu rốt cuộc sức mạnh của Kim Tệ có thuộc tính gì.

Sức mạnh cường đại, hơn nữa sức mạnh hệ phong ấn hoàn toàn không có hiệu quả gì với hắn, dường như có thể nói là hoàn hảo không chút khe hở, khiến rất nhiều sinh vật muốn tranh đoạt vị trí quán quân của mười Thần Tử đều cảm thấy vô cùng đau đầu.

Rất nhiều cường giả siêu cấp nghiên cứu tới nghiên cứu lui, cũng chẳng nghiên cứu ra được nguyên do gì, nhưng mà cũng đã xác nhận rồi, Hàn Sâm sử dụng cái ống dẫn đó, có lẽ là hạch gen Xuy Huyết năm đó của Ẩm Huyết Đại Đế.

Như thế càng xác nhận được sức mạnh hệ phong ấn không có hiệu quả đối với Kim Tệ, suy cho cùng hạch gen Xuy Huyết vẫn đang trong trạng thái phong ấn, trải qua nhiều năm như thế cũng không có ai có thể hóa giải phong ấn, bây giờ vào trong tay Kim Tệ lại có thể dùng trực tiếp, hiển nhiên là Kim Tệ đã hóa giải được phong ấn.

Hơn nữa, bây giờ đã có thể xác định được đại khái, trước đấy hạch gen Kim Tệ trực tiếp đứng đầu trong bảng hạch gen, có lẽ chính là hạch gen của Kim Tệ.

Bây giờ mọi người đều đang thảo luận, rốt cuộc còn ai có thể ngăn chặn được bước chân của Kim Tệ.

Cho nên tất cả mọi người đều bắt đầu nghiên cứu bảng giao đấu của Kim Tệ, ngoại trừ Thần thú Bích Tình Định ra, đến vòng thứ bảy này, Kim Tệ sẽ gặp Ngọc Tu La.

Biểu hiện của Ngọc Tu La rất là bắt mắt, tuy không giống uy phong của Hàn Sâm khi đánh bại Lục Đạo và Thần thú Bích Tình Định, nhưng cũng không hề thua kém.

Đặc biệt là sự xuất hiện của sức mạnh Phi Thiên, rất nhiều sinh vật đều khá ám ảnh về nó.

Đáng tiếc là Đại La Sát Thần không tham chiến, cũng không có ai dám đi hỏi Đại La Sát Thần, Ngọc Tu La và hắn có quan hệ gì, cho nên đến nay lai lịch của Ngọc Tu La vẫn còn rất mơ hồ.

Nhưng mà xét đến cái tên và thân thế Tu La của nàng, rất nhiều người

đều đoán rằng nàng là Nữ Hoàng của tộc Tu La, thế nhưng việc tại sao Nữ Hoàng Tu La lại biết sức mạnh Phi Thiên của nhà họ La cũng khiến mọi người xôn xao dò đoán.

Bởi vì thân phận thần bí của Kim Tệ và Ngọc Tu La cũng khiến cho cuộc đối chiến vòng bảy này càng thêm hấp dẫn, ngay cả dị sinh vật và dị linh cũng muốn biết, Kim Tệ quyết đấu với Ngọc Tu La, ai sẽ là người mạnh hơn.

Xét về sức mạnh tuyệt đối, đương nhiên sẽ cho rằng Kim Tệ mạnh hơn, nhưng sức mạnh Phi Thiên có sức mạnh nhắm đánh chính xác, chưa chắc không thể giết được Kim Tệ, cho nên rất nhiều sinh linh đều rất trông mong trận chiến lần này.

Những sinh vật ở phía sau có thể đối đầu với Hàn Sâm hoặc Ngọc Tu La thì càng quan tâm đến trận đấu này hơn, bất kể ai thắng ai thua, bọn họ cũng muốn mượn trận chiến này để nhìn ra một chút gì đó.

Lúc này, trong hoàng cung tộc Tu La, một thiếu nữ Tu La trẻ tuổi đứng bên cạnh Nữ Hoàng Tu La, nếu Hàn Sâm nhìn thấy được thiếu nữ Tu La này thì nhất định sẽ kinh ngạc một phen.

Bởi vì thật ra thiếu nữ Tu La này rất giống Linh, ngoại trừ độ tuổi hơi lớn hơn Linh một chút ra thì những mặt khác dường như đều rất giống.

“Minh Nhi, trận chiến ngày mai ngươi phải cẩn thận, quả thật Kim Tệ đó rất không bình thường.” Nữ Hoàng Tu La nói với thiếu nữ Tu La đó.

“Mẫu Hoàng, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ chiến thắng hắn, hơn nữa còn sẽ giành được vị trí đầu tiên trong vị trí Thần Tử, để tất cả sinh vật đều biết dòng dõi Ngọc Tu La chúng ta mới là mạnh nhất trong tất cả sinh vật.” Ngọc Minh Nhi vô cùng tự tin.

Nữ Hoàng Tu La mỉm cười, kéo tay Ngọc Minh Nhi nói: “Đừng quá lơ là, suy cho cùng sức mạnh Phi Thiên của chúng ta vẫn còn khiếm khuyết, trước khi chưa lấy được nửa bộ sau của “Phi Thiên Kinh thì tuyệt đối không thể coi là hoàn hảo được.”

“Ta hiểu rồi, Mẫu Hoàng yên tâm, khế ước mười năm lần sau, ta nhất định sẽ thắng La Hải Đường, lấy được nửa phần sau của ‘Phi Thiên Kinh.” Ngọc Minh Nhi nói.

Nữ Hoàng Tu La khẽ lắc đầu, nàng quá hiểu đứa con gái này của mình, biết bản thân có nói gì thì nó cũng không chịu nghe.

Nhưng mà Nữ Hoàng Tu La cũng không lo lắng lắm. Quả thật Ngọc Minh Nhi là người có thiên phú nhất có thể tu luyện được “Phi Thiên Kinh”, hơn nữa sức mạnh cũng đã đạt đến cảnh giới cực cao, bây giờ là người mạnh nhất trong dòng dõi Ngọc Tu La, cũng không cần quá lo lắng cho sự an toàn của nàng.

Cho dù không thể chiến thắng đối thủ, giữ lại tính mạng cũng không thành vấn đề.

Lúc này Hàn Sâm đang cầm một thứ để nghiên cứu, sau khi hắn giết chết Thần thú Bích Tình Định, tuy không lấy được thú hồn, nhưng có được hạch

gen và thi thể của Thần thú Bích Tình Định, còn có tinh hoa hạch gen sinh mệnh nữa.

Tỉnh hoa hạch gen sinh mệnh đã không còn tác dụng gì với Hàn Sâm, máu thịt đã đưa cho đám Tiểu Ngân Ngân dùng, còn hạch gen đó thì được Hàn Sâm mang theo bên mình.

Màu xanh biếc đó giống như hạt châu phỉ thúy, bên trong có quang phù huyền bí đang lưu chuyển cùng với sức mạnh phong ấn mãnh liệt.

Nếu như đổi lại là người khác, không có sức mạnh hệ phong ấn thì hoàn toàn không thể khởi động viên Định Thần Châu này. Thế nhưng bây giờ nó đã cho thấy lợi ích của hạch gen dị linh mà năm đó Hàn Sâm thu thập được.

Tuy hắn không phải hệ phong ấn, nhưng bởi vì có hạch gen dị linh hệ phong ấn, cho nên có thể tạo ra sức mạnh hệ phong ấn ảo để khởi động Định Thần Châu.

Chưa kể Định Thần Châu tương đối hữu dụng, chỉ cần bị ánh sáng phong ấn của Định Thần Châu bắn trúng thì ngay cả Tiểu Tinh Tinh đã là Thần siêu cấp cũng phải đứng yên khó mà cử động.

“Đúng là thứ tốt!” Hàn Sâm ngắm nghía Định Thần Châu, càng nhìn càng thấy thích.

Nhưng mà Định Thần Châu cũng không phải là thứ vạn năng, nếu Tiểu Tinh Tinh ở trong trạng thái xuyên qua tinh hải, ánh sáng phong ấn của Định Thần hoàn toàn không thể chiếu đến người nó, đương nhiên cũng không có tác dụng gì.

Hơn nữa ánh sáng phong ấn có thể bị những thứ khác cản lại, những thứ giống như khiên đều có thể ngăn chặn được ánh sáng phong ấn.

Những ngay lúc khiên ngăn chặn được ánh sáng từ Định Thần Châu nó cũng sẽ bị phong ấn lại, mà áo giáp cũng có hiệu quả tương tự, cho nên không thể dùng làm khiên, nếu áo giáp bị cố định lại thì có khác gì cơ thể cũng bị cố định lại luôn đâu.

Hàn Sâm cất Định Thần Châu đi, tiếp tục tham gia thần chiến. Đối thủ vòng thứ sáu đã từ bỏ quyền lợi, sau khi nhìn thấy Thần thú Bích Tình Định bị đánh nổ tung đầu, những dị sinh vật khác cũng không dám đối chiến với Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ đành rút khỏi chiến trường, đợi đến vòng đối chiến thứ bảy, hắn cảm thấy rất tò mò về Ngọc Tu La kia.

Hết chương 1633.

Chương 1634. Phi Thiên Nhất Kích

La Hải Đường chưa bao giờ chú ý đến trận chiến Thần, thế nhưng khi bắt đầu vòng thứ bảy, hắn lại đi vào bên trong võ đạo trường, xem ra là muốn quan sát trận chiến đó của Kim Tệ và Ngọc Tu La.

La Lị thì đi theo bên cạnh La Hải Đường, vẻ mặt hắn có chút hơi nghiêm trọng hỏi: “Tiên sinh, Ngọc Tu La kia thực sự là Nữ Hoàng Tu La sao?”

La Hải Đường ngồi ở đó lạnh nhạt lên tiếng: “Nếu như không phải là Nữ Hoàng Tu La thì mọi chuyện sẽ lại càng phiền phức hơn.”

“Vì sao chứ?” Trong phút chốc La Lị vẫn chưa kịp phản ứng.

“Nếu như không phải là Nữ Hoàng Tu La, vậy thì chỉ có thể nói dòng dõi Ngọc Tu La lại xuất hiện một tên vô cùng đáng sợ nữa” La Hải Đường bình tĩnh nói.

La Lị suy nghĩ lại thì quả thật đúng là như vậy. Một Nữ Hoàng Tu La đã làm cho La Hải Đường vô cùng đau đầu rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm một người nữa thì tình hình của nhà họ La lại càng không ổn.

Đối với việc nhân tài của dòng dõi Ngọc Tu La cứ liên tục xuất hiện thì đúng là bước đi của nhà họ La hiện tại cực kỳ chật vật, ngoại trừ La Hải Đường ra thì cũng không còn người nào có thể đứng ra chống đỡ giữ lại thể diện được nữa.

“Thực sự rất hy vọng Kim Tệ có thể giết chết được Ngọc Tu La, cho dù nàng có phải là Nữ Hoàng Tu La hay không, giết được nàng thì mọi chuyện cũng sẽ kết thúc.” Trong lòng La Lị đang âm thầm suy nghĩ, nhưng mà cũng không dám nói ra những lời này ở ngay trước mặt La Hải Đường.

La Hải Đường không nói thêm gì nữa, hắn chỉ ngồi trên thềm đá nhìn vào hình ảnh ở trên bia võ đạo, chờ đợi trận quyết đấu của Kim Tệ và Ngọc Tu La bắt đầu.

Lúc đến lượt Kim Tệ và Ngọc Tu La đối chiến, Hàn Sâm tiến vào bên trong chiến trường trước một bước, Ngọc Tu La vẫn còn chưa đến, hắn chỉ có thể đứng ở giữa trường chờ đợi.

Mãi đến khi thời gian chờ đợi ra trận đã sắp kết thúc thì mới nhìn thấy Ngọc Tu La đạp đổ quang môn bước vào, trang phục vẫn giống như trước đây, áo giáp toàn thân màu đen, trên đỉnh đầu là một cặp sừng cong màu tím và trên mặt đeo mặt nạ.

“Nàng không phải là Nữ Hoàng Tu La.” La Hải Đường chỉ nhìn lướt qua đã lập tức nhíu mày, đây cũng không phải là tin tức tốt đẹp đối với nhà họ La.

Hàn Sâm cũng cũng đang quan sát Ngọc Tu La, tiếc là hắn chưa từng nhìn thấy Nữ Hoàng Tu La, đương nhiên cũng không nhận ra được rốt cuộc người này có phải là Ngọc Tu La hay không.

“Cao thủ đều thích một giây cuối cùng mới ra trận, điều này sẽ thể hiện sự vô cùng lợi hại sao?” Hàn Sâm nhìn Ngọc Tu La đang chậm rãi đi tới rồi nói.

Thứ mà hắn để ý đến không phải là việc Ngọc Tu La đến sớm hay đến muộn, hắn chỉ muốn thông qua lời nói của đối phương để phán đoán xem rốt cuộc Ngọc Tu La này có phải là Nữ Hoàng Tu La hay không.

Ngọc Tu La lạnh lùng nói: “Đến muộn không tốt sao? Ít ra ngươi có thể sống lâu hơn một chút, đây là một kiểu nhân từ đấy.”

Hàn Sâm nghe thấy nàng lên tiếng thì nhìn chung cũng đã biết rõ vị này không phải là Nữ Hoàng Tu La, với độ tuổi và sự tu dưỡng của Nữ Hoàng

Tu La thì có lẽ sẽ không sử dụng cách thức và giọng điệu nói chuyện như vậy, Hàn Sâm đoán rằng đây là một thiếu nữ Tu La có độ tuổi không quá lớn.

“Không phải là Nữ Hoàng Tu La thì cũng có thể là người của dòng dõi Ngọc Tu La.” Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Ngươi đến là có lòng tốt rồi.”

“Chưa nói đến lòng tốt, nhưng mà bây giờ ngươi chịu nhận thua thì còn có thể giữ lại được một cái mạng.” Ngọc Tu La lại nói.

Hàn Sâm nở nụ cười: “Ngươi rất tự tin, nhưng mà không biết thực lực như thế nào?”

“Thử xem một chút thì không phải sẽ biết hay sao.” Ngọc Tu La hừ lạnh một cái, chậm rãi giơ ngọc thủ lên, sức mạnh Phi Thiên nhấp nhô ngưng tụ ở trên tay nàng như ẩn như hiện khiến cho người ta có cảm giác giống như đã nhìn thấy gì đó, nhưng hình như lại chưa từng nhìn thấy gì cả.

Hàn Sâm tập trung tư tưởng nhìn về phía tay trái đang giơ lên của Ngọc Tu La, hắn không nhịn được mà khẽ nhíu mày.

Có lẽ dòng dõi Ngọc Tu La chỉ có nửa phần “Phi Thiên Kinh”, thế nhưng dưới cái nhìn của Hàn Sâm thì sức mạnh Phi Thiên mà Ngọc Tu La này ngưng tụ ra đã cực kỳ gần với sức mạnh Phi Thiên hoàn mỹ rồi.

Đương nhiên La Hải Đường cũng đã nhìn thấy chỗ có vấn đề, hắn lập tức nhíu mày.

“Làm sao có thể như vậy được chứ? Sức mạnh Phi Thiên của nàng rất giống với của tiên sinh… Lẽ nào dòng dõi Ngọc Tu La đã có được nửa phần sau của ‘Phi Thiên Kinh rồi sao?” La Lị vô cùng hoảng sợ kêu lên, gương mặt nàng ngập tràn vẻ không thể tin nổi.

La Hải Đường khẽ lắc đầu: “Không, nàng chưa có được nửa phần sau của Phi Thiên Kinh.”

“Vậy thì tại sao sức mạnh Phi Thiên của nàng lại có thể..” La Lị không nói thêm gì nữa, “Phi Thiên Kinh” hoàn chỉnh vẫn luôn nằm trong tay của La Hải Đường, nàng nói như vậy chẳng khác nào đang nghỉ ngờ La Hải Đường.

La Hải Đường nhìn tay trái của Ngọc Tu La rồi nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng: “Mặc dù “Phi Thiên Kinh’ thuộc sở hữu của nhà họ La, nhưng mà dù sao đó cũng là thứ bị đánh cắp từ ngôi mộ của Tu La Hoàng, hơn nữa nhất định phải có một phần huyết thống của Tu La thì mới có thể tu luyện được, vả lại nói đúng ra nó là võ kỹ của tộc Tu La. Dòng dõi Ngọc Tu La đã trải qua bao nhiêu đời kết thông gia với tộc Tu La như vậy, gần như huyết thống đã hoàn toàn hóa thành Tu La rồi, nhưng cũng không giống với những Tu La thuần chủng không thể tu luyện được ‘Phi Thiên Kinh, huyết thống của Ngọc Tu La này đã mạnh đến mức có thể khiến cho “Bán Thiên Kinh tự mình hoàn thiện được, đã cực kỳ gần tới sự hoàn chỉnh của “Phi Thiên Kinh, so với Nữ Hoàng Tu La nàng còn đáng sợ hơn nhiều, nếu để cho nàng hoàn chỉnh “Phi Thiên Kinh thì thật sự không biết nàng còn có thể đi được đến mức nào nữa.”

“Kim Tệ có thể chiến thắng được nàng chứ?” La Lị có chút không cam lòng hỏi.

La Hải Đường có chút khó khăn nói: “Khó đấy, sức mạnh Phi Thiên của nàng đã rất gần với ta, không có nhiều sinh vật ở trong Tí Hộ Sở thứ tư có thể đỡ được đòn của nàng đâu, trừ khi Kim Tệ có thể giải quyết được nàng trước khi nàng ra tay, nếu không đợi đến sau khi ra tay thì tất cả cũng đều đã muộn rồi.”

La Lị nghe thấy La Hải Đường nói như vậy thì bỗng nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng sốt ruột, Ngọc Tu La đã ngưng tụ sức mạnh Phi Thiên ở trên tay, nhưng mà Kim Tệ cũng chỉ đứng nhìn, cũng không có ý định muốn ra tay.

“Tên kia xảy ra chuyện gì vậy? Lẽ nào hắn không biết sự lợi hại của sức mạnh Phi Thiên hay sao? Còn ngơ ngẩn đứng ở đó làm gì chứ? Không mau chóng ra tay giết chết Ngọc Tu La đi?” Trong lòng La Lị vô cùng sốt ruột, thế nhưng mà dù nàng có gấp gáp như thế nào đi nữa thì cũng không có tác dụng, chỉ có thể đứng ở bên ngoài quan sát.

Thực ra có rất nhiều sinh vật cũng có suy nghĩ giống với La Lị, những sinh vật biết rõ sức mạnh khủng khiếp của sức mạnh Phi Thiên cũng đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tại sao Kim Tệ lại không giành thế tấn công trước.

"Kim Tệ đó tự cao tự đại thật đấy, xem ra hắn vẫn còn đang đợi đến lúc Ngọc Tu La ra tay trước." Hư Lô Đại Đế nhìn Kim Tệ ở trên sân rồi nói.

"Hắn không biết sức mạnh Phi Thiên đánh đâu trúng đó sao? Để cho Ngọc Tu La ra tay trước, vậy không phải hắn sẽ chết chắc hay sao chứ?" Tu Di nói với vẻ mặt vô cùng khó hiểu.

"Theo lý thuyết thì quả thật đúng là như thế, nhưng mà tên Kim Tệ đó thực sự hơi kỳ lạ, nói không chừng hắn có sức mạnh nào đó có thể chống lại được sức mạnh Phi Thiên." Hư Lô Đại Đế cũng không dám khẳng định.

Ngọc Tu La nhìn thấy Kim Tệ không hề nhúc nhích, rõ ràng là đang đợi nàng ra tay trước, trong lòng nàng cũng không nhịn được mà hơi bực bội: "Nếu như ngươi đã muốn tìm đến cái chết, vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi."

Nói xong, ngọc thủ của nàng vung ra, một sức mạnh vô hình chém về phía Hàn Sâm, ánh mắt của tất cả sinh vật đều tập trung lên trên tay trái của nàng.

Cú đánh này không lộng lẫy cũng không có thần quang chấn động bầu trời, thậm chí còn chẳng có một chút dao động nào, thế nhưng những sinh vật biết rõ sự lợi hại của sức mạnh Phi Thiên đều biết đây mới chính là một cú đánh nguy hiểm tàn ác nhất trên thế giới, ra tay thì chắc chắn chết.

Hàn Sâm cũng nhìn vào tay trái của Ngọc Tu La, hắn không ra tay trước, đơn giản là muốn nhìn xem rốt cuộc Ngọc Tu La này đã luyện "Phi Thiên Kinh" đến trình độ nào rồi.

Hết chương 1634.

Chương 1635. Sức mạnh Phi Thiên vô dụng

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đang tập trung lên trên người Hàn Sâm, bởi vì bọn họ biết rõ tiếp tục nhìn Ngọc Tu La cũng không còn tác dụng gì nữa, vốn dĩ sức mạnh Phi Thiên huyền diệu khó mà tả nổi ấy không thể nhìn thấy rốt cuộc nó giết chết đối thủ như thế nào.

“Có phải Thần B kiêu ngạo quá rồi hay không, đây chính là sức mạnh Phi Thiên đó!” Trong lòng bàn tay của Đường Chân Lưu đã toàn là mồ hôi, hắn không có quan hệ gì với nhà họ La, hơn nữa người sử dụng sức mạnh Phi Thiên rõ ràng là người của Tu La, đương nhiên hắn hy vọng Kim Tệ có thể chiến thắng.

Không có người nào trả lời hắn cả, bởi vì chẳng có ai biết đáp án, tất cả mọi người đều đang nhìn Kim Tệ ở trên sân.

Khi gần như tất cả mọi người đều cho rằng chỉ sợ Kim Tệ cũng sắp dính máu ngay tại chỗ, đột nhiên nhìn thấy Kim Tệ khẽ nhúc nhích một chút, giống như là rất ngẫu nhiên lướt qua nửa bước.

Thế nhưng sau bước đi này thì tất cả mọi người đều trở nên sững sờ.

Sau bước đi này không có chuyện gì xảy ra cả, nhưng cũng chính việc không có gì xảy ra đó mới làm cho người ta cảm thấy không thể nào tưởng tượng được.

Sức mạnh Phi Thiên đã chém ra mà lại chẳng có cái gì xảy ra cả, điều này không phải là vô cùng kỳ lạ hay sao? Tất cả mọi người đều có chút giật mình nhìn Hàn Sâm, ngay cả chính bản thân Ngọc Tu La cũng ngây ra một lúc.

Không một ai có thể tin được sức mạnh Phi Thiên lại không chém trúng được Kim Tệ.

“Hắn tránh được sức mạnh Phi Thiên sao?” Đôi mắt xinh đẹp của La Lị trợn trừng lên, mặc dù đã nhìn thấy được sự thật nhưng vẫn không thể †in tất cả những thứ mà chính mình đã chứng kiến.

Trên mặt La Hải Đường cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, hắn nhìn Kim Tệ ở trên sân không nói thêm gì cả, cúi đầu xuống giống như đang suy nghĩ điều gì đó.

Ngọc Tu La đeo mặt nạ nên người ngoài không thể nhìn thấy được biểu cảm của nàng, nhưng bây giờ chính bản thân Ngọc Tu La lại rất rõ ràng, nhất định trên gương mặt nàng đang tràn ngập vẻ sợ hãi và không thể tin nổi, trên thực tế nàng cũng không thể nào chấp nhận được kết quả này, không tin có người có thể tránh né được sức mạnh Phi Thiên của nàng.

Bởi vì dòng dõi Ngọc Tu La chỉ có nửa bộ “Phi Thiên Kinh nên bị người †a tránh được cũng không coi là chuyện kỳ lạ, nhưng mà nàng lại không như thế, bởi vì quan hệ huyết thống mà sức mạnh Phi Thiên của nàng gần như đã trở nên hoàn mỹ, mấy năm gần đây đã không còn ai có thể né tránh được sức mạnh Phi Thiên của nàng nữa rồi.

Vẻ mặt của Ngọc Tu La lạnh lẽo, không nói một lời lại vung sức mạnh Phi Thiên ra một lần nữa, hơn nữa còn liên tục vung hai tay lên, lần lượt chém từng nhát về phía Kim Tệ.

Nhưng vẻ mặt của Hàn Sâm lại không hề thay đổi, thân hình của hắn dường như di chuyển rất tùy ý, vậy mà sức mạnh Phi Thiên của Ngọc Tu La lại hoàn toàn không thể đánh trúng được Hàn Sâm, tất cả đều bị hắn tránh né được.

Đừng nói là sức mạnh Phi Thiên gần như đã hoàn mỹ của Ngọc Tu La, cho dù thật sự là sức mạnh Phi Thiên hoàn mỹ thì cũng sẽ bị Động Huyền Kinh của Hàn Sâm khống chế, gần như không có khả năng đánh trúng được hắn.

“Là giả sao? Đó là sức mạnh Phi Thiên giả sao?”

“Chết tiệt, Thần B mạnh quá, sức mạnh Phi Thiên không có một chút

tác dụng nào ở trước mắt hắn. “Nhất định là ta đã nhìn thấy sức mạnh Phi Thiên giả rồi.”

“Kim Tệ thực sự quá đáng sợ, không những sức mạnh Phong Ấn, thậm chí ngay cả sức mạnh Phi Thiên cũng đều không làm hắn bị thương được, rốt cuộc còn có sức mạnh gì có thể đánh một trận với hắn được chứ?”

“Bây giờ người đứng đầu mười Thần Tử không ai khác chính là Kim Tệ rồi”

Trong lòng toàn bộ sinh linh đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, năm đó Đại La Sát Thần đã bùng nổ giết chết tất cả dựa vào sức mạnh Phi Thiên mạnh mẽ chiếm đoạt được một tòa Tí Hộ Sở siêu cấp để cho nhân loại có được một chỗ đứng ở trong Tí Hộ Sở thứ tư, cũng làm cho dị sinh vật và dị linh thấy được sức mạnh khủng khiếp của sức mạnh Phi Thiên.

Cho dù là dị sinh vật hay dị linh đỉnh cấp thì cũng không dám coi thường một chút nào đối với sức mạnh Phi Thiên, nhưng mà hôm nay bọn họ nhìn thấy Kim Tệ tùy ý cũng có thể tránh né được sức mạnh Phi Thiên, điều này khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng nghỉ ngờ, thứ mà bọn họ nhìn thấy lúc này có phải là sức mạnh Phi Thiên giả hay không.

“Sức mạnh Phi Thiên là thật, chẳng qua là tên Kim Tệ đó quá mạnh mẽ, đánh bại Lục Đạo, miễn dịch với sức lực Phong Ấn, ngay cả sức mạnh Phi Thiên cũng đều không thể làm cho hắn bị thương một chút nào, rốt cuộc hắn chui ra từ đâu chứ, tại sao từ trước đến nay lại hoàn toàn chưa được nghe nói đến sức mạnh như vậy?” Chủ nhân Thần Vực nhíu mày, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

“Ha ha, nhìn thấy được chưa, đó chính là cường giả của nhân loại chúng ta.”

“Sức mạnh Phi Thiên thì coi là cái gì chứ, Thần B là Thần đó, ở trước

mặt Thần thì tất cả đều là cặn bã.

Rất nhiều Bán Thần nhân loại vừa mới được thăng cấp trước đây cũng đã từng là fans hâm mộ của Kim Tệ, lúc này bọn họ đều cảm thấy nhiệt huyết

đang sôi trào, hận chính mình không thể giống với Kim Tệ, giành được vinh quang chiến thắng cho nhân loại ở trên trận chiến Thần và đại chiến với dị tộc.

Đương nhiên dị sinh vật và dị linh đều không tin Kim Tệ là con người.

“Cái gì mà cường giả của nhân loại các ngươi chứ, đó rõ ràng là dị sinh vật”

“Dị sinh vật cái gì chứ, đó là bộ tộc dị linh của chúng ta.”

Khắp nơi trên khán đài đều là tiếng cãi nhau ầm ĩ, còn ở bên trong chiến trường, Ngọc Minh Nhi lại đang sợ hãi đến cực điểm, sức mạnh Phi Thiên luôn để cho nàng tự cao tự đạo lại không có một chút tác dụng nào đối với kẻ địch ở trước mặt.

Cho dù nàng có cố gắng như thế nào thì sức mạnh Phi Thiên trước đây làm gì cũng thuận buồm xuôi gió bây giờ lại hoàn toàn mất đi đỉnh cao mà nó đáng có.

Thân thể tùy ý chuyển động của Hàn Sâm đó lại trở nên càng lúc càng cao lớn trong ánh mắt của Ngọc Minh Nhi, càng ngày càng thần bí không thể đoán trước được, làm cho lòng tự tin của Ngọc Minh Nhi phải nhận lấy đả kích cực kỳ lớn.

Nhìn chung Hàn Sâm đã biết được sức mạnh Phi Thiên của Ngọc Minh Nhi đạt đến trình độ nào rồi, khoảng cách đến sức mạnh Phi Thiên thật sự hoàn mỹ vẫn còn cách một đoạn, so với Linh còn kém hơn rất nhiều.

Nếu như Hàn Nghiên có thể đạt đến siêu cấp thì tuyệt đối sẽ không thua kém gì so với Ngọc Minh Nhi.

“Ngọc Tu La này thật sự là một tai họa, mới chỉ một nửa “Phi Thiên Kinh’ đã có thể đạt được đến trình độ này. Vẫn nên giết nàng trước đi thì tốt hơn, tránh để cho sau này sẽ trở thành phiền phức.” Đáy mắt Hàn Sâm xuất hiện một tia sát khí, đột nhiên thân hình của hắn trở nên hung bạo, trong phút chốc đã đến trước mặt Ngọc Minh Nhi.

Lúc này lòng tự tin của Ngọc Minh Nhi đã phải chịu đựng sự đả kích vô cùng nghiêm trọng, khí thế đã rơi xuống mức thấp nhất, nhưng mà vân nhanh chóng thoát được khỏi nắm đấm của Hàn Sâm đang hướng về phía ngực nàng.

Hàn Sâm cũng không đuổi theo, hắn đưa Xuy Huyết tới bên khóe miệng rồi mạnh mẽ thổi về phía Ngọc Minh Nhi, một tia huyết quang lập tức nhằm thẳng về phía Ngọc Minh Nhi.

Ngọc Minh Nhi xứng đáng là huyết thống xuất sắc nhất từ trước tới nay của dòng dõi Ngọc Tu La, trong tình huống như thế này mà vẫn mạnh mẽ giữ được bình tĩnh xoay người né tránh tia huyết quang đó.

Nhưng mà cũng không thể hoàn toàn tránh né được, huyết quang bay sượt qua gò má của nàng, cắt cái mặt nạ trên mặt nàng rơi xuống thành hai nửa.

Thân hình của Hàn Sâm giống như di chuyển tức thời xuất hiện ở trước mặt Ngọc Minh Nhi, nắm đấm cũng đã gần như sắp đánh lên trên mặt nàng, nhưng khi thấy được gương mặt của nàng thì hắn lại hơi ngẩn ra, theo bản năng hắn thu nắm đấm lại không đánh vào gương mặt của Ngọc Minh Nhi.

“Làm sao có thể giống như vậy chứ?” Trong lòng Hàn Sâm thầm giật mình, gương mặt của Ngọc Minh Nhi quả thực rất giống Linh, nếu như không phải Ngọc Minh Nhi lớn tuổi hơn một chút thì thậm chí Hàn Sâm còn nghỉ ngờ đây chính là Linh.

“Muốn giết thì cứ giết.” Ngọc Minh Nhi đứng đó nhìn nắm đấm của Hàn Sâm đang dừng lại ở trước gương mặt nàng, cắn môi nói.

“Nói cho ta biết ngươi tên là gì? Ngươi thuộc về nhánh nào của tộc Tu La?” Hàn Sâm nhìn Ngọc Minh Nhi hỏi.

Hàn Sâm vẫn luôn điều tra về thân thế của Linh, từ trước tới nay chưa bao giờ từ bỏ, nhưng trước sau cũng chẳng có chút manh mối nào, bây giờ nhìn thấy Ngọc Minh Nhi khiến cho hắn vô cùng hoảng hốt.

Trước khi biết rõ được quan hệ của nàng với Linh thì Hàn Sâm không có ý định sẽ giết nàng.

Thế nhưng Ngọc Minh Nhi lại không nói một lời nào, ở phía sau đột nhiên có một cánh cửa ánh sáng xuất hiện, nàng lách mình lùi vào phía trong đó, đồng thời cũng căm hận nói: “Kim Tệ đúng không? Ta sẽ ghi nhớ ngươi, lần sau tuyệt đối ta sẽ không thua nữa.”

Hàn Sâm nhìn Ngọc Minh Nhi nhận thua rút lui, hắn cũng không ngăn cản, nếu như hắn không định giết Ngọc Minh Nhi thì có chặn nàng lại cũng chẳng có tác dụng gì.

Cho dù Ngọc Minh Nhi không nói thì có lẽ Hàn Sâm cũng biết nàng chắc chắn là dòng dõi Ngọc Tu La, có chạy trời cũng không khỏi nắng.

Hết chương 1635.

Chương 1636. Gặp lại quái nhân

Bây giờ hai chữ Kim Tệ đã trở thành đề tài sốt dẻo nhất ở trong Tí Hộ Sở thứ tư và thậm chí là toàn bộ thế giới, hiện tại chủ đề nóng hổi nhất chính là Kim Tệ rốt cuộc là ai.

Mà đối với sinh vật của Tí Hộ Sở thì Kim Tệ là ai cũng đều không quan trọng, hiện tại tất cả sinh vật đều cho rằng Kim Tệ chắc chắn có thể gia nhập vào hàng ngũ của mười Thần Tử, thậm chí rất có thể còn giành được vị trí đứng đầu của mười Thần Tử.

Nhưng Hàn Sâm lại không có tâm trạng quan tâm đến những thứ này, sau khi hắn trở lại Liên Minh lập tức kéo Linh qua nhìn trái nhìn phải, càng nhìn lại càng thấy dáng vẻ giống Ngọc Tu La kia như đúc.

“Cái người Ngọc Tu La đó không phải là chị gái hay mẹ của Linh chứ?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Nhưng suy nghĩ một chút thì lại cảm thấy không đúng, mặc dù nhìn Linh vẫn còn giống như một cô gái trẻ, nhưng mà tuổi của nàng cũng không còn nhỏ nữa, có thể Ngọc Tu La kia thực sự còn ít tuổi hơn Linh.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui thì vẫn tìm người đi dò xét xem rốt cuộc Ngọc Tu La kia là ai, nàng đã để lộ ra khuôn mặt, hơn nữa là tộc Tu La, chắc chắn không tránh khỏi có quan hệ với dòng dõi Ngọc Tu La, có lẽ cũng không quá khó khăn để thăm dò về nàng.

Sau khi Hàn Sâm tìm được các loại phương pháp thì đúng là để cho người ra ngoài nghe ngóng thực ra không có một chút khó khăn nào, bởi vì chuyện Ngọc Minh Nhi bị Kim Tệ đánh bại cũng đã gây ra những cuộc bàn tán sôi nổi ở trong tộc Tu La.

Rất nhanh Hàn Sâm đã biết được cái người Ngọc Minh Nhi kia đúng là người của dòng dõi Ngọc Tu La, hơn nữa còn là con gái của Nữ Hoàng Tu La, chỉ là trước đó không ai biết Ngọc Minh Nhi lại có thể lợi hại đến như vậy.

“Con gái của Nữ Hoàng Tu La sao? Chẳng lẽ Linh cũng có thể là con gái của Nữ Hoàng Tu La? Không đúng, nếu như nàng là con gái của Nữ Hoàng Tu La, vậy làm sao ngày thường nàng lại có dáng vẻ của nhân loại chứ?” Hàn Sâm cảm thấy việc này có chút không đáng tin, trong phút chốc cũng đoán được lý do vì sao lại như vậy.

“Xem ra chỉ có thể tìm đáp án từ trên người của dòng dõi Ngọc Tu La

thôi.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Trận chiến Thần vẫn còn đang tiếp tục, tất cả những đối thủ mà Hàn Sâm gặp phải tiếp đó đều lựa chọn bỏ cuộc, vốn dĩ không có người nào dám tranh đấu với hắn cả.

Bên Hàn Sâm vẫn luôn sóng yên biển lặng, nhưng mà ở trên chiến trường Thần lại xảy ra một việc lớn, chủ nhân của Thiên Ngoại lại bị một sinh vật không biết từ đâu tới đánh bại, hơn nữa còn bại trận cực kỳ thảm thương, bị một quyền trực tiếp oanh tạc cơ thể, gây nên chấn động vô cùng to lớn ở trong Tí Hộ Sở thứ tư, không thua gì với việc Hàn Sâm đánh bại được Lục Đạo Đại Đế.

Cũng may chủ nhân của Thiên Ngoại là dị linh nên cũng không thực sự bị đánh chết, điều ấy khiến cho Hàn Sâm cảm thấy có hơi tiếc nuối sau khi

nghe xong.

Nhưng mà một cường giả có thể giết chết được chủ nhân của Thiên Ngoại làm cho Hàn Sâm vô cùng cảnh giác, hắn nghe ngóng kỹ càng xem rốt cuộc là tình huống như thế nào, sau khi nhận được đáp án lại làm cho sắc mặt của Hàn Sâm thay đổi.

Nghe Vương Vũ Hàng miêu tả trận đối chiến mà hắn xem lúc đó, không nhìn ra được tên giết chết chủ nhân của Thiên Ngoại chỉ bằng một quyền là dị sinh vật hay là dị linh, toàn thân hắn mặc áo giáp màu đen, đấm ra một quyền mang theo hào quang mãnh liệt, nhưng mà hào quang lại vô cùng lạnh lẽo.

Chủ nhân của Thiên Ngoại đã bị đóng băng toàn thân cùng với hạch gen của mình, sau đó bị nổ tung vỡ tan, hoàn toàn không có chỗ trống để phản kháng.

“Là quái nhân áo giáp ở trong cái lò sắt lớn đó sao?” Sau khi Hàn Sâm nghe xong những miêu tả của Vương Vũ Hàng, một bóng dáng kinh khủng lập tức nhảy ra ở trong đầu Hàn Sâm, làm cho hắn không tránh khỏi cảm giác có chút hơi nhức đầu.

Nếu như đúng là quái nhân áo giáp ở trong lò sắt lớn đó, Hàn Sâm cũng không hoàn toàn chắc chắn có thể đánh bại được hắn.

Trận chiến lúc trước giữa người đá không đầu và quái nhân áo giáp đó đến tận bây giờ vẫn còn chưa phai nhạt trong ký ức của Hàn Sâm, ở trong ấn tượng của Hàn Sâm, trình độ khủng khiếp của quái nhân áo giáp đã vượt qua rất nhiều sự tồn tại hàng đầu ở trong Tí Hộ Sở thứ tư.

Giết chết chủ nhân của Thiên Ngoại chỉ bằng một quyền, Hàn Sâm tự cảm thấy bản thân mình cũng chưa chắc có thể làm được.

Khi đến vòng kế tiếp Hàn Sâm đã đi xem quái nhân áo giáp đối chiến †ừ sớm, mặc dù đối thủ bỏ cuộc không hề xuất hiện, thế nhưng mà Hàn Sâm lại vẫn thấy được quái nhân áo giáp kia, quả thực chính là người ở trong cái lò sắt lớn đó.

“Không ở lại trong lò sắt lớn sống hưởng phúc mà còn chạy tới đây tham gia trận chiến Thần gì đó?” Hàn Sâm cảm thấy có hơi đau đầu.

Hàn Sâm nghiên cứu về quái nhân áo giáp và lộ trình thăng cấp của bản thân một chút, hắn phát hiện trước khi vào được mười Thần Tử sẽ không gặp phải quái nhân áo giáp kia, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Lỡ như hắn và quái nhân áo giáp chiến đấu cả hai cùng bị thiệt hại, quay đầu lại để cho người khác nhặt được món hời thì không tốt lắm, cứ vào được top mười trước đã rồi nói sau, đến lúc đó sẽ lại nhìn xem tình hình thế nào.

Bởi vì sự xuất hiện của quái nhân áo giáp đã khiến cho tình thế ban đầu xuất hiện những thay đổi, trước đó tất cả đều cho rằng Kim Tệ gần như đã có thể giành được vị trí đầu tiên của mười Thần Tử, bây giờ bọn họ lại đều đang bàn luận rốt cuộc Kim Tệ và quái nhân áo giáp đó ai mạnh hơn một chút.

Nhắc tới cũng cảm thấy kỳ lạ, cũng chẳng có người nào biết rốt cuộc quái nhân áo giáp từ đâu đến, cũng không truyền ra được một chút tin tức nào, có lẽ ngoại trừ Hàn Sâm, vốn dĩ những sinh vật khác cũng không thể nào biết được quái nhân áo giáp chui ra từ cái lò sắt lớn.

“Cái này đúng thật là một phiền phức vô cùng lớn, lúc trước người đá không đầu sử dụng tháp Thiên Mệnh cũng không thể thu phục được cái tên quái nhân áo giáp kia, không biết ta có thể thu phục được hay không.” Trong lòng Hàn Sâm cũng không hoàn toàn chắc chắn được.

Tất cả các cuộc quyết đấu của bản thân Hàn Sâm gần như đều luôn là đèn xanh.

Không gặp phải thêm cản trở nào, mấy lần lại đi xem quái nhân áo giáp chiến đấu thì đối thủ cũng đều bỏ cuộc rồi lại bỏ cuộc, vốn dĩ không có người nào dám ngăn chặn con đường lên cấp của hắn.

Ngay cả rất nhiều Bán Thần đỉnh cấp cũng đều trực tiếp bỏ cuộc, nghĩ đến kết cục của chủ nhân Thiên Ngoại, vốn dĩ chẳng có một ai có đủ dũng khí chiến đấu một trận với quái nhân áo giáp.

Hàn Sâm nhìn quái nhân áo giáp một cái rồi tiếp đó lại nhìn đối thủ, sau khi nhìn một lát thì hắn không khỏi có hơi sững sờ, bởi vì hắn phát hiện trước khi thăng cấp vào mười Thần Tử, vậy mà Cố Khuynh Thành lại đụng phải tên quái nhân áo giáp kia.

"Mặc dù Cố Khuynh Thành rất mạnh, nhưng cái tên quái nhân áo giáp kia lại cực kỳ quỷ quái, tốt hơn hết ta phải đi khuyên nhủ nàng, không được để cho nàng xuất chiến." Hàn Sâm chạy về Tí Hộ Sở, sau khi tìm được Cố Khuynh Thành hắn kể lại chuyện mình gặp phải quái nhân áo giáp ở di tích Thần cho nàng nghe.

"Chị Cố, cái tên quái nhân áo giáp đó cực kỳ quỷ quái, nói không chừng sức mạnh của hắn còn không thuộc về Tí Hộ Sở thứ tư, ngươi đừng có tranh chấp với hắn, làm tổn thương gương mặt xinh đẹp của ngươi sẽ không tốt đâu." Hàn Sâm nói giống như đang đùa giỡn.

"Làm sao, ngươi cảm thấy ta không phải đối thủ của hắn sao?" Cố Khuynh Thành cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm hỏi.

"Không phải, ta chỉ cảm thấy hắn chính là một con quái vật, cũng không khác gì so với súc sinh, một đại mỹ nhân da thịt yêu kiều mềm mại như ngươi chiến đấu với một tên súc sinh cũng chẳng có lợi gì hết." Hàn Sâm nói.

Nụ cười của Cố Khuynh Thành biến mất, nàng nhìn Hàn Sâm nói: "Nếu như thật sự giống như lời ngươi nói, hắn xuất hiện từ cái lò sắt lớn kia, vậy ta lại càng muốn đi gặp hắn."

"Vì sao?" Hàn Sâm khó hiểu hỏi. "Ngươi có biết cái lò sắt lớn đó là cái gì không?" Cố Khuynh Thành không trả lời câu hỏi của Hàn Sâm, ngược lại còn hỏi một câu hỏi kỳ quái. "Làm sao ta biết được." Hàn Sâm cười khổ nói, nếu như hắn biết lò sắt lớn là cái gì thì lúc trước cũng không đi trêu chọc nó. Vẻ mặt của Cố Khuynh Thành có phần hơi phức tạp nói: "Nếu đúng như ngươi miêu tả, vậy thì cái lò sắt lớn đó có lẽ là lò luyện đan của một luyện khí sĩ vô cùng nổi tiếng trước đây." "Ngươi nói cái lò sắt lớn đó là của nhân loại thời cổ đại sao?" Hàn Sâm lập tức trợn trừng đôi mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Cố Khuynh Thành.

Hết chương 1636.

Chương 1637. Lai lịch của quái nhân

“Ta cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy nên tạm thời vẫn chưa thể chắc chắn.” Cố Khuynh Thành bình tĩnh nói.

“Thời cổ đại nhân loại chúng ta có thứ như vậy sao?” Hàn Sâm vẫn còn không tin tưởng lắm.

Mặc dù lịch sử nhân loại cũng đã có hơn mấy vạn năm, có lẽ trước đó còn có lịch sử chỉ được truyền tai kể lại mà không có trong tư liệu lịch sử, nhưng mà coi như có gộp hết những thứ này vào chung một chỗ thì cũng không so sánh được với lịch sử của tộc Tu La, lại càng không thể nào bằng những chủng tộc như Tinh tộc cổ xưa đó.

Nếu như nói thời cổ đại nhân loại có bảo vật mạnh đến như vậy thì thực sự Hàn Sâm có chút không thể tin được, nếu nhân loại có thứ mạnh mẽ như thế thì đã nổi lên ở trong thế giới từ sớm rồi, cũng sẽ không tiến vào thế giới muộn đến như vậy, càng không thể biến thành nước phụ thuộc vào tộc Tu La.

“Nhân loại cổ đại thực sự có một số thứ kỳ quái, thật ra trên người ngươi cũng một thứ, chẳng qua bây giờ không có được sức mạnh như vậy nữa.” Cố Khuynh Thành cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói.

“Ngươi đang nói đến Thái A Kiếm?” Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, trên người hắn mình cũng chỉ có thanh kiếm này thuộc về lịch sử, cũng không khác biệt lắm với thời đại đó của Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành gật đầu: “Trước khi Thái A Kiếm bị gãy thì nó vô cùng mạnh mẽ, lúc mà ta rời đi Thái A Kiếm vẫn là một trong số thập đại Thần Kiếm, về sau không biết vì sao mà lại bị gãy, khi đó có rất nhiều thứ cũng

đã không còn tồn tại nữa, ta cũng không biết rốt cuộc sau đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà có một chuyện ta có thể khẳng định, nếu như cái lò sắt lớn kia thật sự giống với miêu tả của ngươi, vậy thì đến tám chín phần mười nó chính là cái lò luyện đan đó."

"Lò luyện đan dùng để luyện chế đan dược sao?" Hàn Sâm hỏi.

Cố Khuynh Thành do dự một lúc rồi nói: "Thời đại đó mục đích cuối cùng của rất nhiều luyện khí sĩ đều là có thể bay lên trời thành tiên, đan dược chính là một trong những phương pháp tu luyện của trường phái đó, được lưu truyền rất rộng rãi bên trong các luyện khí sĩ. Trong số đó một cái lò luyện đan nổi tiếng nhất chính là Trường Sinh Lô của luyện khí sĩ Từ Phúc."

"Từ Phúc? Hình như ta đã từng nghe nói qua về cái tên này, có phải là người đã ra biển tìm tiên dược trường sinh bất lão cho vị hoàng đế đầu tiên của thời cổ đại không?" Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi hỏi, hắn đã từng được nghe qua trong câu truyện cổ tích ở nhà trẻ.

Cố Khuynh Thành lắc đầu nói: "Trước khi ta bước vào Tí Hộ Sở vẫn còn chưa có vị hoàng đế đầu tiên nào cả, Từ Phúc mà ta biết là một luyện khí sĩ vô cùng nổi tiếng, sở trường chính là luyện đan thuật, chỉ có điều đan mà hắn luyện cũng không phải đan dược, mà chính là cơ thể của hắn."

"Luyện chính cơ thể của mình sao? Hắn muốn luyện chính bản thân mình thành đan dược?" Hàn Sâm lại càng trở nên kinh ngạc hơn.

"Đương nhiên không phải, hắn mượn lò để luyện cơ thể, hấp thụ khí của đan dược, dùng nội đan ngưng tụ, cuối cùng đạt được đến mục đích bay lên trời thành tiên. Nhưng mà thật sự rất đáng tiếc, khoa học hiện đại đã chứng thực Tiên giới không hề tồn tại, ở thời điểm đó của bọn ta, thuật luyện khí thật sự có thể phá vỡ hư không bay lên trời giữa ban ngày cực kỳ nhỏ, phần lớn cũng chỉ là tin đồn mà thôi, có lẽ chỉ sợ cũng chưa có người nào thực sự thành công, cho dù có thật sự thành công thì cũng chẳng biết đã đi đến nơi nào rồi, dù sao cũng không thể nào là Tiên giới." Cố Khuynh Thành nhún vai nói.

Hàn Sâm nghe vậy thì trong lòng khẽ dao động, trước đó Động Huyền Tử phá vỡ hư không, kết quả đã đến được Tí Hộ Sở, như vậy những luyện khí sĩ khác phá vỡ hư không, có khả năng cũng sẽ đến được Tí Hộ Sở hay không?

Nếu như thật sự Từ Phúc đã thành công phá vỡ hư không, rất có thể hắn cũng đến được Tí Hộ Sở, nếu như cái lò đó thực sự là Trường Sinh Lô của Từ Phúc, không phải quái nhân áo giáp chính là Từ Phúc đấy chứ?

Nhưng mà Hàn Sâm suy nghĩ lại thì hình như có chút gì đó không đúng, Tiểu Sư Tử Vương Chiếu Ngọc đã từng nói, lão Sư Vương cha của hắn đã từng nhìn thấy cái lò sắt lớn kia khi còn trẻ, có lẽ tuổi tác của lão Sư Vương còn lớn hơn lịch sử của nhân loại rất nhiều, thứ mà nó đã từng nhìn thấy lúc còn trẻ gần như không thể nào là của nhân loại.

“Ta thấy có lẽ cũng chỉ là sự trùng hợp giống nhau mà thôi, cái lò sắt lớn đó đã tồn tại ở bên trong di tích Thần không biết bao nhiêu năm

tháng, chắc chắn còn lâu hơn cả lịch sử của nhân loại, không có khả năng nó là Trường Sinh Lô của Từ Phúc gì đó đâu.” Hàn Sâm nói với Cố Khuynh Thành.

“Có đúng hay không thì phải thử qua mới biết được.” Cố Khuynh Thành cố chấp nói.

Nhìn thấy Cố Khuynh Thành khăng khăng muốn chiến đấu một trận với quái nhân áo giáp, Hàn Sâm cũng không còn cách nào, dù sao thì tất cả những thứ cần nhắc nhở hắn đều đã nói rồi, Cố Khuynh Thành có xảy ra chuyện gì thì cũng thể trách hắn được.

Trận chiến Thần vẫn còn đang tiếp tục, Hàn Sâm và quái nhân áo giáp gần như không có bất cứ trở ngại gì, những dị linh và dị sinh vật gặp phải bọn họ đều chủ động bỏ cuộc, để cho bọn họ cứ thế đi thẳng tới hết vòng này tới vòng khác.

Trải qua nửa tháng, cuối cùng cũng đã tới trận chiến của Cố Khuynh Thành và quái nhân áo giáp.

Ở trong trận chiến trước đó biểu hiện của Cố Khuynh Thành vẫn vô cùng đáng ngạc nhiên, vậy nên dường như cuộc tranh tài này đã thu hút sự chú ý của rất nhiều dị sinh vật và dị linh, toàn bộ sinh linh đều đang suy đoán Cố Khuynh Thành có dám chiến đấu một trận với quái nhân áo giáp hay không.

Sự thật đã chứng minh Cố Khuynh Thành quả thực là người vô cùng cố chấp, mặc dù Hàn Sâm đã nhắc nhở một lần nữa, nhưng mà Cố Khuynh Thành vẫn kiên trì xuất chiến, khi nàng xuất hiện ở bên trong chiến trường thì đã lập tức dấy lên những tiếng reo hồ vô cùng lớn.

Đây là hoan hô cho tinh thần can đảm của Cố Khuynh Thành, đồng thời cũng ẩn chứa một ý nghĩa khác, cuối cùng bọn họ lại có thể nhìn thấy quái nhân áo giáp ra tay rồi.

Bởi vì lúc đầu chẳng có ai chú ý đến cái tên quái nhân áo giáp này, mãi cho đến khi hắn đấu một trận với chủ nhân Thiên Ngoại thì mới thu hút được sự chú ý của rất nhiều sinh linh.

Mà sau trận chiến ấy, vốn dĩ không có sinh linh nào còn có can đảm chiến đấu với quái nhân áo giáp nữa, vậy nên phần lớn mọi người đều chưa từng nhìn thấy quái nhân áo giáp ra tay, cũng càng không biết rốt cuộc thực lực của hắn là như thế nào.

Bây giờ Cố Khuynh Thành chịu ra tay đánh một trận, vừa hay bọn họ có thể nhìn xem quái nhân áo giáp có bất khả chiến bại giống như trong truyền thuyết hay không.

Hôm nay Hàn Sâm không thi đấu, cho nên hắn lập tức quay trở về Tí Hộ Sở Ly Ảnh xem trận so tài này cùng với đám người Vương Vũ Hàng.

Hàn Sâm biết rõ Cố Khuynh Thành rất mạnh, nhưng mà đồng thời quái nhân áo giáp cũng cực kỳ khủng khiếp, Cố Khuynh Thành có thể chiến thắng hay không, Hàn Sâm cũng không hề chắc chắn một chút nào, trong lòng chỉ có thể cầu chúc Cố Khuynh Thành may mắn.

“Lão Hàn, chị Cố sẽ không có vấn đề gì chứ?” Vương Vũ Hàng không yên tâm hỏi, hắn đã tận mắt nhìn thấy quái nhân áo giáp giết chết chủ nhân

Thiên Ngoại chỉ bằng một quyền, biết rõ sự đáng sợ của quái nhân áo giáp, vậy nên trong lòng hắn cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Nếu như nàng dám đi thì có lẽ sẽ không có chuyện gì, với bản lĩnh của nàng, cho dù có không đấu lại được muốn chạy trốn để giữ mạng, có lẽ không một ai trong Tí Hộ Sở thứ tư có thể ngăn cản được nàng.” Hàn Sâm chỉ có thể hướng đến phương diện tích cực mà nói.

“Ai chạy trốn chứ? Là cái tên quái nhân áo giáp kia chạy trốn mới đúng.” Minh Nguyệt lạnh lùng hừ một cái, nàng đi tới ngồi xuống thêm đá ở bên cạnh.

“Hy vọng là như thế” Hàn Sâm cười khổ nói.

Tất cả đám Miên Dương và Thanh Ngưu cũng đều tới đây cổ vũ Cố Khuynh Thành cố lên, chỉ tiếc Cố Khuynh Thành ở bên trong hội trường của trận chiến Thân không nghe được.

Nhìn thấy chiến trường đã mở ra, Cố Khuynh Thành bước vào bên trong chiến trường, gần như cùng lúc đó, phía đối diện Cố Khuynh Thành cũng xuất hiện một cánh cửa ánh sáng, tên quái nhân áo giáp đi ra từ bên trong môn quan đó.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào quái nhân áo giáp, ít nhiều gì trong lòng bọn họ cũng đều đang chờ đợi xem những biểu hiện của hắn sẽ như thế nào.

Chấn động giết chết chủ nhân Thiên Ngoại chỉ bằng một quyền làm cho các sinh vật đến tận bây giờ nghĩ lại vẫn còn rùng mình, sâu thẳm trong trái tim của một số người còn hy vọng sẽ có hình ảnh như vậy xuất hiện trở lại.

Đôi mắt xinh đẹp của Cố Khuynh Thành nhìn chằm chằm quái nhân áo giáp, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, cũng không biết có phải nàng đã phát hiện ra chuyện gì rồi hay không.

Quái nhân áo giáp cũng không nói gì, hắn cứ thế giơ nắm đấm lên, hào quang trên người lập tức bùng cháy lên, chẳng qua thứ hào quang bùng

cháy phát ra không phải nhiệt lượng, vậy mà khí lạnh đã gần như đông cứng vào tận trong xương tủy.

Hết chương 1637.

Chương 1638. Vô địch

Cố Khuynh Thành còn thẳng thắn hơn, nàng trực tiếp rút kiếm ra chém, Thuần Quân Cổ mang theo kiếm quang bá đạo lập tức chém ngay trước mặt quái nhân áo giáp.

Cú va chạm giữa nắm đấm và thanh kiếm khiến cho ngọn lửa chập chờn và kiếm quang vỡ tan rồi bùng nổ sức mạnh khủng khiếp làm nổ tung chiến trường kiên cố thành một cái hố lớn hơn cả sân bóng rổ.

Uy lực của thanh kiếm và nắm đấm này không thua kém gì sức mạnh Lục Đạo Quy Nhất cuối cùng của Lục Đạo Đại Đế, tất cả các sinh vật đều lộ vẻ mặt hoảng sợ.

Hàn Sâm nhìn cũng thầm cau mày, kiếm pháp của Cố Khuynh Thành mạnh hơn một chút so với tưởng tượng của hắn.

Nhưng quái nhân áo giáp vân không hề động đậy, ngọn lửa trên người càng lúc càng bùng cháy, sức mạnh trên người cũng càng ngày càng mạnh.

Khi nắm đấm tới, ngọn lửa ánh sáng như ngục như uy nuốt chửng Cố Khuynh Thành vào bên trong.

Trên thực tế toàn bộ chiến trường giống như núi lửa đang phun trào, chỉ có thể nhìn thấy ngọn lửa cuộn trào dữ dội phun thẳng lên trời, đồng thời cũng chỉ có thể nhìn thấy ngọn lửa đó mà thôi, căn bản không nhìn thấy bóng dáng của Cố Khuynh Thành và quái nhân áo giáp.

Rầm!

Chỉ nhìn thấy một ngôi sao băng lao ra khỏi ngọn lửa rồi va vào chiếc vòng bảo hộ trên chiến trường. Điều ấy khiến cho vòng bảo hộ rung chuyển một phen. Sau khi nhìn rõ thì phát hiện đó chính là cơ thể của Cố Khuynh Thành, máu tươi phun ra từ miệng nàng bắn tung tóe lên bề mặt vòng bảo hộ.

Nhưng trên người của Cố Khuynh Thành đã được đông cứng bởi một lớp băng sương. Khi nhìn từ xa thì giống như một người được bao phủ bởi một lớp bột trắng.

Một giây sau, ngọn lửa lại bùng lên, vẻ mặt của Cố Khuynh Thành thay đổi, cơ thể nàng lùi lại phía sau rồi bước vào một cánh cửa ánh sáng, bất ngờ nhận thua và rời khỏi chiến trường.

Những người xem trận đấu đều đã sớm trợn mắt ngoác mồm, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

Cố Khuynh Thành bộc phát sức chiến đấu khủng khiếp như vậy, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì được hai quyền trước mặt quái nhân áo giáp mà thôi. Loại sức mạnh này thật sự khủng khiếp, cả hiện trường đều chết lặng.

Sức mạnh tuyệt đối, áp chế tuyệt đối.

“Chị Cố, ngươi không sao chứ?” Hàn Sâm nhanh chóng bước lên đỡ Cố Khuynh Thành xuyên qua từ trong bia võ đạo. Hắn chỉ cảm thấy cơ thể nàng rất lạnh. Khi chạm vào người nàng, Hàn Sâm lại cảm thấy lòng bàn tay của mình gần như bị đóng băng.

“Ta vẫn chưa chết được…” Cố Khuynh Thành run rẩy nói.

“Tiểu Ngân Ngân, mau đến đây giúp.” Hàn Sâm vội vàng gọi Tiểu Ngân Ngân đến để Tiểu Ngân Ngân dùng Lôi Điện Ngân Sắc chữa trị vết thương cho Cố Khuynh Thành.

Lôi Điện Ngân Sắc hạ trên người Cố Khuynh Thành, sau khi kéo dài nửa giờ thì tình trạng của Cố Khuynh Thành đã dần dần có chuyển biến tốt

“Được rồi.” Sau hơn một giờ, Cố Khuynh Thành mở miệng nói chuyện, sắc mặt cũng đã hoàn toàn hồi phục, Tiểu Ngân Ngân mới dừng việc điều trị lại.

“Chị Cố, quái nhân áo giáp đó thực sự mạnh như vậy sao?” Vương Vũ Hàng không nhịn được bèn hỏi.

Cố Khuynh Thành chỉ lắc đầu không nói gì cả. Sau khi rời khỏi võ đạo trường mới gọi một mình Hàn Sâm đến và nói: “Phương pháp quái nhân áo giáp sử dụng thật sự là phương pháp của luyện khí sĩ.”

“Nói như vậy thì hắn thật sự là Từ Phúc?” Hàn Sâm giật mình nói.

Cố Khuynh Thành lại lắc đầu nói: “Không, mặc dù phương pháp hắn sử dụng là là phương pháp của luyện khí sĩ, nhưng sức mạnh của hắn lại khiến ta cảm thấy không giống như một luyện khí sĩ mà càng giống một dị sinh vật hơn.”

Hàn Sâm cau mày nhìn Cố Khuynh Thành, vẫn không hiểu được rốt cuộc Cố Khuynh Thành muốn biểu đạt điều gì.

Cố Khuynh Thành sắp xếp lại suy nghĩ của mình, sau đó tiếp tục nói: “Ngươi nói xem có khả năng dị sinh vật học được phương pháp của luyện khí sĩ không?”

“Có thể sao? Theo như ta biết, cho dù là dị sinh vật hay dị linh, sức mạnh của chúng đều là bẩm sinh, không cách nào thay đổi được. Học kỹ xảo của con người và một số thứ đại loại như ý cảnh thì còn có thể

được, nhưng nếu nói là sức mạnh bản thân, e rằng rất khó thay đổi: Hàn Sâm suy nghĩ một lúc rồi nói.

Cố Khuynh Thành do dự nói: “Không phải trước đây ngươi nói quái nhân áo giáp ở trong lò sắt lớn sao? Nếu đó thật sự là Trường Sinh Lô, có lẽ đã có người sử dụng phương pháp của luyện khí sĩ, liên tục luyện hóa trong Trường Sinh Lô, từ đó khiến cho thể chất của hắn phát sinh một số thay đổi.”

“Một dị sinh vật có năng lực của luyện khí sĩ?” Hàn Sâm ngẫm nghĩ một chút đã cảm thấy tê cả da đầu.

Mặc dù Hàn Sâm chưa trải qua thời đại đó, cũng không biết luyện khí sĩ mạnh đến mức nào, nhưng chỉ cần nhìn năng lực của Cố Khuynh Thành, hắn lập tức biết được luyện khí sĩ không hề đơn giản chút nào.

Nếu một dị sinh vật mạnh mẽ có năng lực của luyện khí sĩ thì quả thực rất đáng sợ.

Quái nhân áo giáp lại đại thắng một lần nữa khiến cho toàn bộ Tí Hộ Sở thứ tư phải kinh ngạc. Vốn tưởng rằng Kim Tệ có khả năng cạnh tranh với sinh vật quái nhân áo giáp, thế nhưng sau khi xem trận đấu này, họ đều cho rằng Kim Tệ không phải là đối thủ của quái nhân áo giáp.

Quái nhân áo giáp tùy ý tung ra một đòn đều có thể được so với đòn mạnh nhất của Lục Đạo Đại Đế. Hơn nữa đó không phải là giới hạn của hắn, xem ra sự chênh lệch về thực lực khá rõ ràng,

“Tại sao Tí Hộ Sở thứ tư chúng ta có thể có một cường giả mạnh như vậy được, hắn ta vẫn chưa phá vỡ hư không đã thăng cấp thành Thần, không hợp lý chút nào hết?”

“Có thể là Thần đã sa ngã xuống Tí Hộ Sở thứ tư.”

“Có lẽ cuộc chiến thần này không còn gì phải hồi hộp nữa, quái nhân áo giáp đứng thứ nhất, Kim Tệ đứng thứ hai.”

“Đúng là không có gì hồi hộp, quái nhân áo giáp thật sự quá lợi hại.”

Ngay cả một cường giả mạnh như chủ nhân của Thần Vực cũng đã chết rồi, chỉ hy vọng có thể vào top mười, không còn mong đợi giành được vị trí thứ nhất, quái nhân áo giáp mạnh quá mức khiến người khác phải tuyệt vọng.

Hàn Sâm lại không nghĩ vậy. Mặc dù quái nhân áo giáp rất mạnh, nhưng cũng không phải là vô địch tuyệt đối, ít nhất Cố Khuynh Thành vân nhận của hắn hai quyền mà không chết.

Chỉ cần không phải là vô địch tuyệt đối, nghĩa là vẫn có cơ hội.

Hàn Sâm tỉ mỉ hỏi các chỉ tiết trong trận đấu giữa Cố Khuynh Thành và quái nhân áo giáp, cũng như rốt cuộc quái nhân áo giáp đã sử dụng những phương pháp luyện khí sĩ nào?

Theo những gì Cố Khuynh Thành nói, sức mạnh quái nhân áo giáp sử

dụng chính là "Đan Sát Thuật" rất nổi tiếng vào thời của nàng. Lấy sức mạnh ngưng tụ trong nội đan, lúc cần có thể bộc phát ra, vượt xa sức

mạnh của bản thân.

Nội đan tương đương với một khí hải tinh hoa phiên bản nén. Tất cả sức mạnh chứa đựng bên trong còn mạnh mẽ và thuần khiến hơn rất nhiều so với sức mạnh của chính nó.

Cố Khuynh Thành nói với Hàn Sâm rằng cơ thể của quái nhân áo giáp đó không mạnh hơn nàng bao nhiêu. Quyền đầu tiên của quái nhân áo giáp là sức mạnh của chính hắn, Cố Khuynh Thành có thể chống lại được.

Nhưng sức mạnh trong nội đan của quái nhân áo giáp lại mạnh hơn Cố Khuynh Thành rất nhiều. Đến quyền thứ hai, Cố Khuynh Thành khó có thể chống đỡ được sức mạnh bộc phát từ trong nội đan, cho nên mới phải thua.

Trận chiến Thần vẫn đang tiếp tục diễn ra, Hàn Sâm đã thuận lợi lọt vào trong top mười Thần Tử. Quái nhân áo giáp thì không cần phải nói tới, căn bản không ai dám đánh với hắn, đồng thời hắn cũng lọt vào †op mười Thần Tử

Sau khi quyết định mười Thần Tử, trận chiến Thần cũng coi như là đã kết thúc, chỉ còn lại lượt chiến đấu xếp hạng của mười Thần Tử cuối cùng. Mỗi Thần Tử đều phải lần lượt quyết đấu với chín Thần Tử khác, cuối cùng sẽ đưa ra bảng xếp hạng của mười Thần Tử.

Vào lúc này, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng quái nhân áo giáp nhất định sẽ đứng đầu mười Thần Tử. Ngay cả một số người trong mười Thần Tử cũng đã nói sẽ không tham dự trận chiến với quái nhân áo giáp.

Dù sao cũng không có sinh vật nào hoàn toàn không sợ chết. Cho dù

là dị linh có năng lực sống lại cũng không muốn bị người khác giết một cách vô ích.

Hết chương 1638.

Chương 1639. Giáo quan

Vẫn còn một khoảng thời gian nữa để bắt đầu chiến đấu xếp hạng. Hàn Sâm vẫn đang nghiên cứu khả năng đánh bại quái nhân áo giáp.

Bởi vì không biết khi bộc phát triệt để, rốt cuộc nội đan của quái nhân áo giáp có thể bộc phát sức mạnh lớn như thế nào. Nếu vỏn vẹn chỉ có những thứ Hàn Sâm nhìn thấy được thì chỉ cần dựa vào sức mạnh cơ thể của Hàn Sâm, cộng thêm sự hợp thể với Tiểu Thiên Sứ và hỗ trợ của bí kỹ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thì có lẽ sẽ có cơ hội đánh bại quái nhân áo giáp.

Ở nơi không có người, Hàn Sâm thử nghiệm hợp thể với Tiểu Thiên Sứ. Sức mạnh to lớn tràn ngập toàn thân hắn và vượt qua cả cấp Đại Đế trong nháy mắt.

Hợp thể với Tiểu Thiên Sứ không có tác dụng phụ, Hàn Sâm vẫn có thể tiếp tục chiến đấu trong trạng thái này.

Nhưng rất khó để nói liệu trạng thái này có thể đánh bại quái nhân áo giáp hay không, cho nên Hàn Sâm đã thử nghiệm sử dụng bí kỹ Huyết Mệnh trong trạng thái này.

Máu toàn thân rỉ ra từ huyết quản, chảy vào trong xương thịt khiến cơ thể Hàn Sâm sản sinh ra một sự thay đổi kỳ diệu.

Cùng lúc đó, tháp Thiên Mệnh ở trong hồn hải cũng bắt đầu rung lên tựa như đang đáp lại Hàn Sâm, không nặng nề tử khí và chẳng có một chút dao động nào như lúc bình thường.

Hàn Sâm triệu hồi tháp Thiên Mệnh rồi cầm trong tay, thử nghiệm khống chế sự công kích của tháp Thiên Mệnh. Hàn Sâm cũng không chính thức

chiến đấu, hắn chỉ muốn xem thử, trong trạng thái này thì hắn có thể kiên trì được bao lâu.

Tình hình tốt đến mức nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm. Sau khi hợp thể với Tiểu Thiên Sứ và sử dụng dụng bí kỹ Huyết Mệnh, hắn không cảm thấy cơ thể có gánh nặng quá lớn. Hắn liên tục duy trì trạng thái này gần một ngày mới dần dần cảm thấy cơ thể xuất hiện cảm giác mệt mỏi.

"Thế là đủ rồi, chẳng cần tốn quá nhiều thời gian cũng đã phân ra thắng bại." Sau khi Hàn Sâm và Tiểu Thiên Sứ tách ra, hắn lập tức cảm thấy trên người xuất hiện một cảm giác suy nhược, xem ra bí kỹ Huyết Mệnh đã có ảnh hưởng rất lớn đối với cơ thể của hắn. Chỉ là sau khi hợp thể với Tiểu Thiên Sứ, ảnh hưởng này đã bị suy yếu đi rất nhiều.

Lúc trở lại Liên Minh, hắn thấy Tiểu Hoa và Bảo Nhi đang chơi trong sân, Linh thì đang uống trà ở trước chiếc bàn đá bên cạnh, đồng thời trông chừng hai đứa nhóc.

"Linh, ở nhà trông chừng hai đứa nó có cảm thấy buồn chán không? Nếu ngươi cảm thấy buồn chán thì có thể đến Tí Hộ Sở." Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy có chút áy náy.

Vì sự an toàn của người thân mà vẫn để Linh ở Liên Minh trông nom Tiểu Hoa và Kỷ Yên Nhiên, điều này thật không công bằng với Linh.

Linh nở một nụ cười đơn thuần, sau đó rót một tách trà để trước mặt Hàn Sâm, cũng rót đầy ly của mình, hai tay bưng lấy chén trà nóng hổi, để chén trà vẫn đang bốc khói sát vào miệng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Nhìn Linh, không biết tại sao Hàn Sâm lại cảm thấy yên tâm một cách khó hiểu, như thể mọi thứ không còn quá quan trọng nữa.

"Cho dù thân phận của nàng ấy là gì, ta nhất định sẽ không để bất kỳ ai làm tổn thương nàng ấy." Hàn Sâm thầm thề thốt, cũng bưng tách trà tiến đến gần miệng, tận hưởng khoảng thời gian thanh thản hiếm có này.

"Giáo quan, vẫn chưa tìm thấy Thanh Nhã, e rằng hắn đã chết rồi." Bên †rong cung điện, một người đàn ông mặc áo choàng sau khi hành lễ với

người ngồi trên bảo tọa rồi nói.

“Là ai đã giết Thanh Nhã?” Người đàn ông ngồi trên bảo tọa trông có vẻ rất trẻ, nhưng không giống nhân loại cho lắm.

Hắn có một mái tóc dài màu bạc, giữa hai đầu lông mày có một vết máu, trên đỉnh đầu có một cái sừng hình xoắn ốc giống như kỳ lân, nhưng sau lưng lại có một đôi cánh rồng màu vàng kim, ngoài hình được tôn lên bởi bộ áo giáp pha lê màu vàng kim trông cực kỳ hùng tráng.

“Vẫn chưa điều tra ra được. Nhưng dựa vào năng lực của Thanh Nhã, thuộc hạ cũng không nghĩ ra được kẻ nào có thể giết được hắn. Cho dù là mấy tên Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo muốn đánh bại Thanh Nhã thì không hề khó, nhưng muốn giết chết Thanh Nhã thì e rằng không dễ như vậy. Thuộc hạ nghỉ ngờ người có thể giết chết Thanh Nhã nột cách âm thầm như vậy có thể là xã trưởng Tân Lưu Xã.” Người đàn ông mặc áo choàng nói.

“Tại sao là hắn? Hắn có thực lực làm chuyện đó sao?” Người đàn ông được gọi là giáo quan kia rất hứng thú nhìn người đàn ông mặc áo choàng nói.

Người đàn ông mặc áo choàng hơi cúi đầu xuống và nói: “Lai lịch của xã trưởng Tân Lưu Xã rất bí ẩn. Đến bây giờ chúng ta vẫn chưa tìm ra thông tin chỉ tiết của hắn. Cũng không biết hắn có phải là người của Huyết Mệnh Giáo giống chúng ta và hay không. Sở dĩ Thanh Nhã muốn điều tra hắn nên mới lẻn vào Tân Lưu Xã, hắn chính là kẻ tình nghi lớn nhất.”

“Chỉ dựa vào những điều này vẫn không đủ để chứng mình rằng hắn đã giết Thanh Nhã” Giáo quan nói một cách bình tĩnh.

“Muốn biết hắn có phải là người giết Thanh Nhã hay không rất đơn giản. Chỉ cần để ta thử hắn, tự nhiên sẽ biết hắn có năng lực đó hay không ngay.” Người đàn ông mặc áo choàng nói.

“Dù sao Tân Lưu Xã cũng là một phần của tổ chức chúng ta. Ta và trưởng lão Tân Lưu Xã đã có ước định sẽ không can thiệp vào chuyện nội bộ của Tân Lưu Xã. Nếu không thể xác định được xã trưởng Tân Lưu Xã mới có lai lịch giống như chúng ta hay không thì tạm thời đừng nên động đến hắn.” Giáo quan bình tĩnh nói.

“Vậy Thanh Nhã phải tính sao?” Người đàn ông mặc áo choàng ngẩng đầu lên hỏi.

“Chuyện này tạm thời để qua một bên. Nếu thật sự là xã trưởng Tân Lưu Xã làm, sớm muộn gì cũng có thể điều tra ra. Bây giờ còn có một việc quan trọng hơn cần ngươi đi làm.” Giáo quan nói.

“Xin giáo quan hãy căn dặn.” Người mặc áo choàng vội vàng cúi đầu hành lễ.

“Ngươi có nghe nói đến hai sinh vật xuất hiện trong trận chiến Thần của Tí Hộ Sở thứ tư không?” Giáo quan nói .

“Ta có nghe nói, giáo quan nghi ngờ bọn chúng là người của Huyết Mệnh Giáo sao?” Người đàn ông mặc áo choàng nói.

Giáo quan khẽ lắc đầu: “Bọn chúng không thể là người của Huyết Mệnh Giáo được, nhưng thực sự có gì đó không bình thường. Hãy tìm vài người trong Tí Hộ Sở để điều tra thân phận thật sự của bọn chúng.”

“Giáo quan, sức mạnh của bọn chúng gần như là vô địch ở Tí Hộ Sở thứ tư, vả lại chúng ta không thể vào Tí Hộ Sở thứ tư. Chỉ dựa vào sinh vật của Tí Hộ Sở thứ tư thì e rằng chúng ta cũng khó để đối phó với chúng.” Người đàn ông mặc áo choàng nói.

“Không cần đối phó với bọn chúng, chỉ cần xem qua và xác nhận bọn chúng có phải là nhân loại hay không.” Giáo quan bình tĩnh nói.

“Vâng, thuộc hạ sẽ làm ngay. Mắt Thiên Thần vẫn ở trong Tí Hộ Sở thứ †ư, dựa vào năng lực của nó có thể nhận biết được bọn chúng có phải là nhân loại hay không.” Người đàn ông mặc áo choàng nói.

“Đã điều tra ra chủ nhân của ba hạch gen kia chưa?” Giáo quan lại hỏi.

“Vẫn chưa tra ra được chủ nhân của Chân Huyết và Già Thiên Tán. Nhưng rất có thể chủ nhân của Tinh Hạch chính là Hàn Sâm, vẫn đang

chờ xác nhận.” Người đàn ông mặc áo choàng suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Là người của nhà họ Hàn sao? Đúng là âm hồn không tan. Ngươi hãy đi đi, mau chóng xác nhận thân phận của hắn.” Trong mắt giáo quan lóe lên vẻ thích thú.

Vài ngày sau, cuối cùng trận đấu xếp hạng của mười Thần Tử cũng bắt đầu. Đối thủ của Hàn Sâm ở vòng đầu tiên lại chính là chủ nhân Thần Vực.

Đương nhiên bây giờ Hàn Sâm không sợ chủ nhân Thần Vực. Nếu không phải vì gần đây phải tham gia trận chiến Thần, hắn đã không thể chờ đợi được mà xông vào Thần Vực giết chết Thần Nữ từ lâu rồi.

Bây giờ Hàn Sâm chỉ hy vọng chủ nhân Thần Vực sẽ không từ bỏ quyền thi đấu, xử lý chủ nhân của Thần Vực trước cũng là một lựa chọn không tồi.

Nếu muốn giết chủ nhân Thần Vực trong trận chiến Thần thì chỉ cần một chọi một. Nhưng nếu tới Tí Hộ Sở Thần Vực, Hàn Sâm phải đối

mặt với rất nhiều cường giả siêu cấp, độ khó cũng không cùng một

đẳng cấp.

Sau khi vào chiến trường, Hàn Sâm phát hiện chủ nhân Thần Vực đang ở trong chiến trường, không từ bỏ quyền thi đấu, trong lòng hắn không khỏi vui mừng.

Hết chương 1639.

Chương 1640. Lĩnh vực của Thần

Thần Nữ đang theo dõi trận chiến Thần trong võ đạo trường tại Tí Hộ Sở Thần Vực. Ánh mắt nàng nhìn vào một người đàn ông toàn thân dường như được bao phủ bởi thánh quan đang bước vào trong chiến trường.

Người đàn ông được gọi là Kim Tệ này đã quá đỗi quen thuộc với Thần Nữ rồi. Bây giờ trong cả Tí Hộ Sở thứ tư, thật sự có quá ít người không biết đến hai chữ Kim Tệ.

Nhưng khi Thần Nữ nhìn Kim Tệ thì luôn cảm thấy có chút quen thuộc. Đây không phải là cảm giác quen thuộc với Kim Tệ, mà là một cảm giác dường như trước đây đã từng gặp Kim Tệ, nhưng nàng lại không nhớ ra được mình đã từng nhìn thấy hắn ở đâu.

Cũng khó trách Thần Nữ không nhớ ra được. Bất kể như thế nào, nàng cũng không có cách nào kết nối một cường giả tuyệt thế như vậy với một người trước kia từng bị Hắc Bối Khuyển dùng tiếng gầm đánh bay mất.

Lúc đó Thần Nữ còn chưa nhìn kỹ Hàn Sâm thì hắn đã bị Hắc Bối Khuyển đuổi vào trong vách núi rồi. Trong lòng nàng ấy nghĩ rằng người đó đã chết, vì vậy Thần Nữ mới cảm thấy có chút ấn tượng. Nhưng lại không nhớ ra được rốt cuộc đã gặp Hàn Sâm ở đâu. Chủ nhân Thần Vực nhìn Hàn Sâm tiến vào chiến trường thì trực tiếp triệu hồi một cây quyền trượng màu vàng kim cầm trong tay.

Trên lưng chủ nhân Thần Vực mọc ra mọc đôi cánh, trên áo giáp trên người lộng lẫy, quyền trượng màu vàng kim tỏa hào quang rực rỡ. Tạo hình này thật sự vô cùng uy phong, trông giống như Thần Sáng Thế trong một số truyền thuyết tôn giáo.

Hàn Sâm nhìn chủ nhân Thần Vực, trong lòng đang tính toán làm sao có thể trực tiếp giết chết hắn, không để hắn có cơ hội nhận thua mà rút khỏi chiến trường.

Tộc Thần Vực đều là sinh vật Thần siêu cấp, chủ nhân Thần Vực còn là sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo. Cho dù hiện tại Gen Thần siêu cấp của Hàn Sâm đã đầy đủ, thế nhưng hắn vẫn rất có hứng thú với thú hồn Thần siêu cấp cuồng bạo và hạch gen.

Không đợi Hàn Sâm ra tay, chủ nhân Thần Vực động thủ trước. Chỉ thấy hắn nâng quyền trượng trong tay lên, tinh thể màu vàng kim trên đỉnh quyền trượng lập tức tỏa ra hào quang chói mắt, toàn bộ chiến trường được bao phủ bởi ánh vàng kim rực rỡ ấy.

Hàn Sâm ở trong trạng thái Đế Linh siêu cấp sở hữu năng lực vạn pháp bất nhập, đương nhiên sẽ không sợ ánh sáng vàng kim rực rỡ kia. Nhưng sau khi ánh sáng vàng kim rực rỡ đó chiếu đến người Hàn Sâm thì khiến cho

hắn cảm thấy hơi kỳ lạ. Bởi vì ánh sáng vàng kim rực rỡ đó dường như hoàn toàn không phát ra chút sức mạnh nào, cho nên không ảnh hưởng đến cơ thể Hàn Sâm.

Tuy trạng thái Đế Linh siêu cấp vạn pháp bất nhập, thế nhưng vẫn có thể cảm nhận được. Nếu có sức công phá hoặc hay tiêu cực thì Hàn Sâm vẫn sẽ cảm nhận được chút gì đó.

Nhưng bây giờ không có chút cảm giác nào cả, có nghĩa là ánh sáng vàng kim rực rỡ đó không hề có tính công kích.

Hàn Sâm không nhìn ra được ánh sáng vàng kim rực rỡ đó có lợi ích gì, cũng không có thời gian suy nghĩ về nó. Chủ nhân Thần Vực nâng quyền trượng trong tay lên rồi tấn công về phía Hàn Sâm. Hàn Sâm bất động như núi. Nhìn thấy quyền trượng sắp đánh trúng người mình, Hàn Sâm mới đột nhiên đưa Xuy Huyết lên miệng rồi thổi một cái về phía chủ nhân Thần Vực.

Rầm!

Ngay cả một cường giả như chủ nhân Thần Vực cũng không thể chịu được sức công phá của Xuy Huyết, trực tiếp bị tia máu xuyên thẳng qua đầu, toàn bộ phần đầu đều bị nổ tung.

Nhưng một giây sau, đầu của chủ Thần Vực lập tức tái sinh như thể không có một chút ảnh hưởng nào, quyền trượng vẫn đập vào Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ cau mày, đánh môt quyền lên trên quyền trượng. Sức mạnh to lớn bất ngờ đánh bật quyền trượng ra, nhưng cũng không thể làm bị thương chủ nhân Thần Vực.

Chủ nhân Thần Vực thấy sức mạnh của mình cũng không quá thua kém, nhất thời lộ ra vẻ vui mừng tột độ. Lại đập quyền trượng mang †heo ánh sáng vàng kim rực rỡ khủng khiếp về phía Hàn Sâm một lần nữa.

Hàn Sâm vừa chống lại sự tấn công dữ dội của chủ Thần Vực, vừa dùng miệng liên tục phun ra tia máu. Những tia máu đó phun vào người chủ nhân Thần Vực khiến cơ thể hắn nổ tung hết lần này đến lần khác, thế nhưng

dường như chủ nhân Thần Vực lại có chân thần sinh mệnh vô hạn, cho dù cơ thể của hắn có chịu bao nhiêu thương tích thì cũng sẽ lập tức hồi phục ngay trong tức khắc.

Đó là sự hồi phục chứ không phải lành vết thương. Máu thịt bị nổ tung ra lập tức biến mất, cơ thể hắn cùng hồi phục theo. Đó không đơn giản chỉ là lành vết thương.

Hàn Sâm nhìn ra một số manh mối. Chủ nhân Thần Vực có thể hồi phục nhanh chóng hiển nhiên không phải là nhờ năng lực cơ thể vốn có của hắn, mà có được nhờ vào phạm vi của ánh sáng màu vàng kim rực rỡ đó.

Trong phạm vi ánh sáng vàng kim rực rỡ, dường như chủ nhân Thần Vực có được khả năng hồi phục vô hạn. Bất kỳ tổn thương nào đều vô dụng với hắn, thậm chí không thể làm suy yếu sức mạnh của hắn

“Khó trách ánh sáng vàng kim rực rỡ của hắn không có lực công kích, hóa ra sức mạnh này là dùng cho bản thân hắn.” Trong lòng Hàn Sâm hơi kinh ngạc.

Sức mạnh của Kim Tệ cũng không phải quá mạnh, cũng chỉ mạnh hơn chủ nhân Thần Vực một chút mà thôi.”

“Xem ra quả nhiên Kim Tệ không bằng kẻ mặc áo giáp kia. Mà rõ ràng chủ nhân Thần Vực còn kém hơn cả chủ nhân Thiên Ngoại đã bị kẻ mặc áo giáp dùng một nắm đấm giết chết, thế nhưng hắn lại không thể phá nổi lĩnh vực Thần của chủ nhân Thần Vực”

“Nếu hắn thua trận này thì e rằng ngay cả vị trí thứ hai Thần Tử hắn cũng không thể lấy được.”

“Chủ nhân Thần Vực không hổ là Bán Thần đỉnh cấp danh tiếng, Kim Tệ vẫn còn non lắm.”

“Dường như sức mạnh của Kim Tệ yếu hơn rất nhiều so với tưởng tượng của ta, hoàn toàn không hề thô bạo, áp chế tất cả như của kẻ mặc áo giáp kia.”

“Theo như ta thấy, Kim Tệ chỉ đơn thuần dựa vào hạch gen mà thôi. Nếu không có hạch gen, hắn cũng chỉ miễn cưỡng được cho là đỉnh cấp mà thôi.”

“Không thể nói như vậy. Kim Tệ vẫn chưa sử dụng hạch gen bản mệnh của hắn, thắng bại còn chưa thể biết được.”

“Khoan hãy nói hắn có thể thắng hay không, cho dù là thắng, ngươi cảm thấy trạng thái bây giờ của hắn có đủ tư cách để tranh vị trí thứ nhất với kẻ mặc áo giáp hay không?”

“Còn tranh vị trí thứ nhất gì chứ. Không còn nghỉ ngờ gì nữa, kẻ mặc áo giáp nhất định là thứ nhất. Kim Tệ vẫn còn hy vọng đoạt được vị trí Thần Tử thứ hai.

Chủ nhân Thần Vực không hổ danh là cường giả đỉnh cấp danh tiếng. Đối mặt với Hàn Sâm trong trạng thái Đế Linh siêu cấp mà không hề yếu thế hơn. Trong lĩnh vực của Thần, hắn giống như một vị Thần bất diệt, rất khó phân thắng bại với Hàn Sâm.

Hàn Sâm rất có hứng thú với lĩnh vực của chủ Thần Vực. Mặc kệ người khác nói gì, hắn thu hạch gen Xuy Huyết lại, đồng thời triệu hồi thanh Lục Đạo Kiếm do Lục Đạo Đại Đế để lại ra.

Tuy Lục Đạo Kiếm trong tay của Hàn Sâm không hề lợi hại như khi ở trong tay Lục Đạo Đại Đế, Hàn Sâm cũng không có dự định luyện toàn bộ Lục Đạo Kiếm Pháp mà chỉ mô phỏng một chiêu Lục Đạo Kiếm Quy Nhất cuối cùng của Lục Đạo Đại Đế .

Tuy chỉ có sáu bảy phần giống, nhưng uy lực đã hết sức kinh người. Sức mạnh mãnh liệt của trời đất đều ngưng tụ trong Lục Đạo Kiếm khiến cho sức mạnh trên Lục Đạo Kiếm càng lúc càng mạnh.

Tất cả những người xem đều rất ngạc nhiên, những người bên cạnh không thể nhìn thấy căn cơ của Hàn Sâm. Tất cả đều ngạc nhiên rằng Hàn Sâm có thể sử dụng Lục Đạo Kiếm Pháp.

Đây là điều mà Lục Đạo dùng cả đời mới ngộ ra, không phải cầm được Lục Đạo Kiếm là có thể sử dụng được nó. Nhưng Hàn Sâm sử dụng hầu như không khác gì mấy so với Lục Đạo, thật khiến cho người khác kinh ngạc.

Khi sức mạnh trên kiếm đã ngưng tụ đến mức cực đại, Hàn Sâm chém xuống một kiếm. Nhưng mục tiêu lại không phải là chủ nhân Thần Vực, mà là quyền trượng trong tay hắn.

Chủ nhân Thần Vực đột nhiên biến sắc, không dám liều mạng với Lục Đạo Kiếm, lập tức né tránh kiếm quang của Lục Đạo Kiếm.

Lục Đạo Quy Nhất cũng không phải chỉ có thể xuất ra một nhát kiếm. Hàn Sâm chém liên tiếp vài nhát kiếm. Tuy uy lực không mạnh bằng lúc trong tay Lục Đạo Đại Đế, nhưng cũng vô cùng khủng khiếp.

Chủ nhân Thần Vực không dám để Lục Đạo Kiếm chém trúng viên bảo thạch trên đỉnh quyền trượng. Cuối cùng, không nói lời nào đành phải nhận thua rút lui khỏi chiến trường.

Tuy Hàn Sâm thắng trong trận chiến Thần này, thế nhưng lại khiến lòng †in của người khác với hắn giảm đi rất nhiều. Hầu như không có ai nghĩ rằng, Kim Tệ có tư cách tranh hạng nhất Thần Tử với kẻ mặc áo giáp nữa.

Hết chương 1640.

Chương 1641. Huyễn cảnh Sâm La

Trận chiến giữa Hàn Sâm và kẻ mặc áo giáp là trận thứ tư của Hàn Sâm. Ngoại trừ chủ nhân Thần Vực, Hàn Sâm còn đánh bại hai vị Thần Tử khác. Tuy được coi là có lợi thế giành chiến thắng, nhưng hắn vẫn còn kém xa so với quái nhân áo giáp.

Quái nhân áo giáp hoàn toàn không chiến đấu. Các đối thủ trong những trận trước đều từ bỏ quyền thi đấu, không ai dám lên đấu với hắn. Chỉ xét riêng mặt khí chất thì Hàn Sâm còn thua xa.

Bây giờ tất cả sinh linh đều đang suy đoán liệu Kim Tệ có dám đấu một trận với kẻ mặc áo giáp không.

Hàn Sâm không nghĩ nhiều như vậy, vẫn tập luyện Động Huyền Kinh như bình thường, hy vọng có thể nâng cấp Già Thiên Tán lên siêu cấp.

Kỷ Yên Nhiên đã đến công ty. Trong nhà chỉ còn lại Hàn Sâm, Tiểu Hoa và Bảo Nhi. Tiểu Hoa và Bảo Nhi đang chơi trong vườn, Hàn Sâm tự mình tu luyện Động Huyền Kinh.

Buổi trưa vẫn chưa ai về. Kỷ Yên Nhiên rất bận, buổi trưa phải tăng ca ở công ty. Hàn Sâm suy nghĩ một lúc bèn đưa Tiểu Hoa và Bảo Nhi đi dạo phố ăn vặt.

“Cha, ta muốn ăn kem.” Bảo Nhi ôm lấy cổ Hàn Sâm vui vẻ nói.

“Ừm, nhân lúc mẹ các ngươi không có ở nhà, hôm nay ba cha con ta thoải mái một bữa, muốn ăn gì thì ăn, ăn cho no thì thôi.” Hàn Sâm cười nói.

“Cha vạn tuế” Bảo Nhi bất ngờ reo lên.

Hàn Sâm cũng không lái phi hành khí, đường tự động thuận tiện hơn nhiều. Sau khi ra ngoài phố thì ba người lập tức bước lên đường tự động, rất nhanh đã đến được khu thương mại.

Ba cha con để dành bụng đi ăn. Sau khi đi xem hết một lượt các của hàng ăn, Hàn Sâm không dám cho Bảo Nhi và Tiểu Hoa ăn quá nhiều. Với thể chất của chúng bây giờ, có uống thuốc độc vào cũng không sao cả, đừng nói là thức ăn bình thường.

Tiểu Hoa mới hơn một tuổi, sức ăn đã vô cùng kinh người, có thể ăn nhiều hơn một người trưởng thành bình thường. Nhưng hắn rất nhã nhặn và ít nói. Dưới sự dạy dỗ của Kỷ Yên Nhiên, ngay cả việc ăn uống cũng rất lễ tiết.

Sau khi đã ăn uống no say, Hàn Sâm muốn đi vệ sinh nên đã đưa Bảo Nhi và Tiểu Hoa đến khu vui chơi thiếu nhi rồi tự mình đi vệ sinh.

Bảo Nhi và Tiểu Hoa ngồi ở hai bên chiếc bập bênh nhỏ, người lên người xuống, vô cùng vui vẻ.

Lúc này, đột nhiên có một người phụ nữ đi về phía khu vui chơi thiếu nhi. Khi đến trước hàng rào bảo vệ, đột nhiên bị trí não chặn lại.

“Vị nữ sĩ này, ngươi không gửi trẻ con ở đây, xin hỏi ta có thể giúp gì cho ngươi không?” Trí não nói với người phụ nữ.

“Đương nhiên.” Người phụ nữ cười nhẹ, dùng bàn tay ngọc ngà võ nhẹ lên người trí não, máy móc liền nổ tung trong nháy mắt.

Nhưng vụ nổ không gây ra hỗn loạn. Toàn bộ khu vui chơi thiếu nhi ngay lập tức bị cắt rời ra khỏi tòa nhà cao ốc. Mọi thứ diễn ra bên trong dường như không liên quan gì đến tòa nhà cao ốc cả, như thể nơi này đã bị tất cả mọi người phớt lờ và lãng quên.

Những đứa trẻ khác vẫn đang chơi. Nhưng Bảo Nhi lại đột nhiên nhảy ra khỏi bập bênh và đứng trước mặt Tiểu Hoa, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang bước từng bước về phía mình với đôi mắt to tròn.

“Ngươi có thể cảm nhận được sự xuất hiện của ta cơ đấy. Xem ra ngươi không đơn giản chỉ là một sủng vật làm cảnh vô dụng.” Người phụ nữ nhìn Bảo Nhi mỉm cười nói.

“Chị ơi, tốt nhất ngươi nên nhanh chóng rời khỏi đây. Cha ta rất hung dữ, hắn không thích phụ nữ. Nếu quay lại và nhìn thấy ngươi, hắn sẽ rất tức giận và giết ngươi đó.” Bảo Nhi che chắn trước mặt Tiểu Hoa, nhìn người phụ nữ nói.

“Vậy ta thật sự phải đi nhanh một chút rồi, ta cũng không thích đàn ông hung hăng. Ta chỉ thích những cậu bé đáng yêu và xinh đẹp.” Người phụ nữ nói, thân hình lóe lên, trong phút chốc đã dịch chuyển tức thời đến bên cạnh Tiểu Hoa, đưa tay nắm lấy cổ áo thằng bé.

Bàn tay nhỏ nhắn mũm mĩm của Bảo Nhi kéo lấy Tiểu Hoa, liền nhảy người lên, né tránh bàn tay của người phụ nữ, nhanh chóng xông ra bên ngoài khu giải trí thiếu nhi.

Người phụ nữ lộ vẻ mặt ngạc nhiên: “Mấy tên đó đúng là phế vật, thông tin tình báo lại sai lệch như vậy. Còn nói gì là sủng vật làm cảnh, với tốc độ

này, Bán Thần đỉnh cấp bình thường cũng khó làm được.”

Rầm!

Bảo Nhi kéo Tiểu Hoa lao đến rìa khu vui chơi thiếu nhi, nhưng lại giống như va phải một bức tường vô hình, và lập tức bị dội ngược lại, hai chị em té lộn nhào vào nhau.

Người phụ nữ mỉm cười bước đến nói: “Cho dù ngươi là thú cưng cấp Bán Thần cũng vô dụng. Nếu không muốn bị giết thì cứ ngoan ngoãn đứng sang một bên đừng nhúc nhích.”

“Chị ơi, Bảo Nhi cũng không muốn chết. Nhưng nếu để mất em trai, cha sẽ đánh chết Bảo Nhi. Chị đẹp như vậy, nhất định có một tấm lòng tốt, giúp Bảo Nhi với? Đừng đưa em trai đi, được không?” Đôi mắt to tròn của Bảo Nhi lộ ra vẻ vô tội, đáng thương nói.

“Đúng là sủng vật đáng yêu. Ta rất muốn mang theo ngươi về… để ăn..” Người phụ nữ đưa đầu lưỡi ra liếm liếm môi. Đầu lưỡi nàng vừa mảnh vừa dài như con rắn. Hơn nữa phía trước lại còn phân nhánh, trông rất kỳ dị.

“Bảo Nhi còn nhỏ, thịt ít quá ăn không ngon, hay là chị đợi thêm vài năm nữa, đợi Bảo Nhi lớn lên một chút, mập lên rồi hãy đến ăn Bảo Nhi được không?” Bảo Nhi bảo vệ Tiểu Hoa đang ở phía sau, chớp chớp đôi mắt to nói.

Tiểu Hoa thò đầu qua khỏi vai Bảo Nhi, tò mò nhìn người phụ nữ.

“Ngươi thật thông minh. Đáng tiếc,ngươi có kéo dài thời gian cũng vô dụng. Cho dù ngươi là thú hồn của Hàn Sâm thì cũng khó có thể xuyên qua huyễn cảnh Sâm La của ta để liên lạc với hắn, hãy từ bỏ hy vọng đó đi” Người phụ nữ nói, cơ thể lại lóe sáng một lần nữa, dịch chuyển tức thời đến túm lấy Tiểu Hoa.

Bảo Nhi kéo Tiểu Hoa với tốc độ nhanh đến kỳ lạ. Cơ thể người phụ nữ lóe sáng lên vài lần nhưng vẫn không bắt được Tiểu Hoa, sắc mặt không khỏi khẽ thay đổi.

Người phụ nữ nghiêm túc quan sát Bảo Nhi rồi lạnh lùng nói: "Những tên đó đúng là phế vật, thú hồn sủng vật mạnh như vậy, bọn chúng lại cho rằng đó chỉ là vật làm cảnh. Khi trở về nhất định phải xin giáo quan phạt bọn chúng thật nặng."

Dứt lời, khói khí đen tím trên người người phụ nữ bốc lên. Trong khu vực trẻ em, khói khí đen tím nổi lên khắp nơi, những làn khói đó giống như những dải ruy băng quấn lấy Bảo Nhi và Tiểu Hoa.

Bởi vì khắp nơi đều là khói khí đen tím, Bảo Nhi và Tiểu Hoa không còn chỗ để di chuyển nữa.

Những làn khói đen tím đó lan đến những đứa trẻ khác, lập tức giống như một sợi dây thừng, trực tiếp trói lây cơ thể bọn chúng, khiến cho từng đứa một ngã xuống đất.

Một vài đứa trẻ sợ hãi đến mức muốn gào khóc. Nhưng sau khi bị làn khói đen tím trói, bọn chúng lại khóc không thành tiếng, miệng như bị bịt kín, chỉ có thể trợn tròn mắt khóc thầm.

Một loạt khói đen tím như những chiếc xúc tu chặn đường rút lui của Bảo Nhi và Tiểu Hoa, bốn phương tám hướng đều không có lối thoát.

Bảo Nhi vỗ tay một cái, trong tay lập tức xuất hiện một cái hồ lô nhỏ. Nàng mở nắp hồ lô ra, vỗ một cái về phía làn khói khí màu đen tím, những làn khói khí đen tím đó lập tức bị hút vào bên trong hồ lô nhanh chóng như một chiếc máy hút khói.

"Hả? Đó là cái gì? Hạch gen ư? Tại sao thú hồn sủng vật lại có hạch gen được?" Người phụ nữ hơi kinh ngạc nhìn Bảo Nhi đang hút làn khói khí đen tím ngập trời vào trong hồ lô.

Hết chương 1641.

Chương 1642. Không thể tha thứ

Sau khi Bảo Nhi hút luồng khói đen tím kia đi, nàng kéo Tiểu Hoa đâm thẳng vào bức tường ở phía sau để phá vỡ bức tường ấy. Nhưng mà sau khi bức tường kia bị phá vỡ thì vẫn còn một bức tường vô hình khác chặn lại khiến Bảo Nhi và Tiểu Hoa bật trở lại.

Bảo Nhi đảo mắt, đôi chân nàng đạp lên mặt đất một cái rồi lập tức đạp thành một cái hố to trên mặt đất. Từ đây có thể thấy được trung †âm thương mại ở tầng dưới, nhưng mà bọn họ không hề rơi xuống, dường như có một màn chắn vô hình đang bọc lấy Bảo Nhi và Tiểu Hoa, không để hai đứa rơi xuống trung tâm thương mại ở tầng một.

Trong trung tâm thương mại ở bên dưới ấy vẫn có người ra ra vào vào, nhưng lại hoàn toàn không một ai phát hiện ra rằng bên trên đã bị đục thành một cái lỗ to đùng, người cần đi dạo thì cứ đi dạo, người cần mua đồ thì vẫn cứ mua đồ, hoàn toàn không có ai chú ý đến nơi này cả.

“Ta đã nói rồi, vô dụng thôi, ở trong huyễn cảnh Sâm La của ta, ngươi không tài nào trốn thoát nổi đâu” Người phụ nữ kia thích thú đánh giá Bảo Nhi rồi nói: “Ngươi thật sự là một sủng vật thú vị đấy, đáng tiếc ta không còn thời gian nữa, nếu Hàn Sâm trở về thì sẽ rất phiền phức, cho nên tốt nhất là ngươi lập tức rời đi, nếu không thì đừng trách ta giết ngươi ngay bây giờ. Ngươi đáng yêu tới như vậy, bây giờ mà giết thì thật sự đáng tiếc lắm đó. Mà cho dù phải giết thì cũng phải giết trên bàn ăn mới thú vị hơn chứ.”

“Chị ơi, ngươi cần Tiểu Hoa làm gì vậy? Hắn còn chẳng nhiều thịt bằng †a, nếu ngươi muốn ăn thịt thì chi bằng mang Bảo Nhi đi này?” Bảo Nhi chớp mắt nói.

Người phụ nữ kia khit mũi một tiếng, không nói thêm gì nữa, khói đen tím trên cơ thể lại bốc lên, nhưng mà lần này không hề cuốn về phía Bảo Nhi và Tiểu Hoa mà là cuốn về cơ thể mình.

Thân thể người phụ nữ kia nhanh chóng bị làn khói tím đen bao trùm, làn khói ấy vặn vẹo ngưng tụ lại, dần dần hình thành lên một chiếc áo giáp tỉnh thể màu tím đen trên cơ thể người phụ nữ kia khiến nàng trông như một người máy.

Ầm!

Sau khi mặc xong chiếc áo giáp tinh thể màu tím đen ấy, người phụ nữ kia lại bước ra, thân hình của nàng xé toạc không gian, lao thẳng tới trước mặt Bảo Nhi và Tiểu Hoa.

Bảo Nhi biến sắc, nàng kéo Tiểu Hoa nhanh chóng bay lùi về phía sau nhưng vẫn không thể trốn thoát khỏi đôi bàn tay của người phụ nữ kia, mắt cũng đã thấy đôi bàn tay ấy sắp tóm được bắp tay của Tiểu Hoa.

Bảo Nhi lập tức kéo lấy Tiểu Hoa, đồng thời bàn tay nhỏ siết chặt thành quyền tung về phía bàn tay của người phụ nữ kia.

Ầm!

Bảo Nhi lập tức bị chấn văng ra ngoài rồi va phải bức màn chắn vô hình. Máu tươi không ngừng trào ra từ khuôn miệng nhỏ của nàng.

Người phụ nữ kia không hề quan tâm tới Bảo Nhi, nàng ta lại vươn tay bắt lấy Tiểu Hoa một lần nữa.

Bảo Nhi nghiến răng, nàng nhanh chóng lồm cồm bò dậy từ trên mặt đất, lắc mình xuất hiện ngay trước mặt Tiểu Hoa, dùng hồ lô trong tay chặn lấy bàn tay của người phụ nữ kia.

“Nếu ngươi muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Trong lòng người phụ nữ kia hơi bực tức, đôi bàn tay được bao bọc trong lớp giáp tinh thể màu tím đen ấy siết lại thành quyền đánh về phía hồ lô.

Ầm!

Bảo Nhi lại bị chấn văng ra một lần nữa, lại tiếp tục va phải màn chắn, máu tươi trong miệng trào ra, nhưng mà bởi vì có hồ lô làm đệm đỡ cho lên không hề bị thương nặng như trước đó.

Bảo Nhi lại nhanh chóng bò lên tiếp, gắt gao bảo vệ ở trước mặt của Tiểu Hoa, nhìn chằm chằm vào người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia cũng chẳng hề do dự, từng quyền liên tiếp được tung ra. Bảo Nhi nắm lấy hồ lô để chống cự, cơ mà nàng lại tiếp tục bị chấn văng ra ngoài, nhưng cũng lại xông trở về một lần nữa.

Răng rắc!

Sau nhiều lần liếp tiếp nhận lấy đòn tấn công, trên mặt hồ lô của Bảo Nhi cũng đã xuất hiện những vết nứt, trong đó còn có vết nứt thành cả một cái lỗ.

Bảo Nhi nghiến răng quay trở về trước người Tiểu Hoa lần nữa, tiếp tục sử dụng hồ lô để nghênh đón một quyền của người phụ nữ kia. Chỉ

nghe "rắc" một tiếng, hồ lô bỗng chốc bị đánh vỡ tan tành.

Trong miệng Bảo Nhi điên cuồng phun ra máu tươi, sắc mặt lập tức trắng bệch. Trông có vẻ việc hồ lô bị vỡ ảnh hưởng rất nhiều đến nàng.

Bảo Nhi lại tiếp tục bò dậy, khắp nơi trên thân thể nàng đều nhuộm đỏ bằng máu tươi, đến cả thân hình cũng hơi lắc lư, ấy vậy mà nàng vẫn quay về trước người Tiểu Hoa, dang hai tay đứng trước mặt hắn.

"Một sủng vật cấp Bán Thần nhỏ nhoi như ngươi mà cũng có thể kiên trì chống đỡ được nhiều đòn của ta như vậy, không tệ đâu. Nhưng mà đây đã là cơ hội cuối cùng của ngươi rồi, lần này ta sẽ lấy mạng của ngươi." Người phụ nữ kia chậm rãi giơ nắm đấm lên, đôi bàn tay được bọc trong giáp tinh thể màu tím đen tỏa ra khói hệt như một đôi tay của ác ma, nó toát ra khí tức khủng bố không tài nào tưởng tượng nổi.

Bảo Nhi nhìn chằm chằm vào nắm đấm của người phụ nữ kia, nàng lạnh lùng nói: “Hắn là con trai của cha, là em trai của Bảo Nhi, không một ai có thể làm hại hắn trước mặt Bảo Nhi hết.”

“Vậy sao?” Người phụ nữ kia hừ lạnh một tiếng, nắm đấm đáng sợ lập †ức xé toạc không gian rồi đánh về phía Bảo Nhi. Thậm chí sức mạnh khủng bố ấy của nàng ta còn có thể hủy diệt được cả một thế giới.

Bảo Nhi siết lấy bàn tay nhỏ rồi đón lấy nắm đấm của người phụ nữ kia.

Bảo Nhi bay ra ngoài hệt như một ngôi sao băng, thân thể của nàng va phải tấm màn chắn vô hình rồi vang lên thứ âm thanh hệt như gãy xương, máu tươi trong miệng cũng hệt như đang nở rộ. Thân hình nhỏ bé ấy ngã xuống đất, nảy lên mấy cái rồi mới nằm im bất động.

Bảo Nhi gắng gượng chịu đựng muốn bò dậy, nhưng mà nàng giãy giụa mấy lần mà vẫn không tài nào bò lên nổi. Xương cánh tay của nàng đã bị gãy, nó vặn vẹo thành một hình dạng rất quái dị, khó mà có thể dùng sức được nữa.

Người phụ nữ kia thấy Bảo Nhi chỉ còn sót lại nửa cái mạng, bởi vậy cũng chẳng thèm lãng phí thời gian nữa, lập tức vươn tay tóm lấy Tiểu Hoa ở bên cạnh.

“Ta đã nói rồi, đừng có mà động vào Tiểu Hoa.” Một giọng nói vang lên †ừ phía bên cạnh, giọng nói ấy vẫn là của Bảo Nhi.

Người phụ nữ kia quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bảo Nhi vẫn đang quỳ trên đất, đôi bàn tay chống lấy mặt đất cố gắng đứng dậy, nhưng mà làm thế nào cũng không thể đứng dậy rồi.

“Có bản lĩnh thì tới ngăn ta đây này.” Người phụ nữ kia khinh thường nói một câu. Nàng ta không thèm quan tâm tới Bảo Nhi nữa, tiếp tục bắt lấy Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nhìn thấy chiếc áo giáp màu tím đen hệt như ác ma và bóng của đôi bàn tay trên đỉnh đầu sắp bắt được hắn, hắn oa một tiếng khóc òa lên, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Ầm!

Người phụ nữ sắp bắt được Tiểu Hoa kia đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức khủng bố bốc lên từ ngay bên cạnh, khiến nàng cảm nhận được mối nguy hiểm tột độ. Nàng ta lập tức phản ứng lại, lắc mình lùi về phía sau một khoảng.

Ánh mắt nàng ta nhìn qua đó, chỉ thấy Bảo Nhi đã vùng vẫy đứng dậy từ mặt đất, dường như không khí xung quanh cơ thể Bảo Nhi đã trở nên vặn vẹo khiến người ta không tài nào nhìn rõ được.

"Không thể tha thứ… Không thể tha thứ… Dám làm Tiểu Hoa khóc… Không thể tha thứ được… Bảo Nhi chậm rãi ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào người phụ nữ kia, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo khủng bố hệt như một lệ quỷ đang bò ra từ địa ngục.

Người phụ nữ kia lạnh hết cả sống lưng, nàng không tự chủ được mà lùi về phía sau nửa bước, giờ đây mới phản ứng lại được, trong lòng cũng thầm khinh thường bản thân: "Nó chỉ là một sủng vật cấp Bán Thần mà thôi, vậy mà ta lại sinh ra dao động, xem ra thời gian an nhàn của ta quá lâu rồi.

"Hóa ra ngươi còn thú vị tới như vậy, ta còn định giữ lại cái mạng cho ngươi để ngươi tới báo tin cho Hàn Sâm. Nhưng nếu ngươi đã muốn chết tới vậy, thế thì ta đành thành toàn cho ngươi thôi." Người phụ nữ kia sa sầm mặt mày, quyền cước trong tay nàng ngưng tụ ra sức mạnh

khủng bố một lần nữa, đánh về phía Bảo Nhi.

"Chỉ có ta mới được phép ức hiếp hắn, vậy mà ngươi dám làm hắn khóc, ngươi… đáng… chết…" Bảo Nhi nhìn chằm chằm vào người phụ nữ kia như thể chưa hề nhìn thấy quyền cước mang theo sức mạnh đáng gờm kia vậy. Sát khí trong đôi mắt nàng càng ngày càng nồng đậm hệt như đôi mắt của lệ quỷ, bất cứ ai cũng phải sinh ra cảm giác không lạnh mà run.

Hết chương 1642.

Chương 1643. Món đồ chơi của ta

Nắm đấm mang theo diễm khí màu tím đen của người phụ nữ kia đánh về phía Bảo Nhi, nhưng mà Bảo Nhi không hề né tránh, cũng không hề dùng tay để ngăn lại, đôi mắt vẫn gắt gao nhìn thẳng vào người phụ nữ ấy.

Ầm!

Đôi đồng tử của người phụ nữ kia co rút lại. Nắm đấm của nàng ta gần như đã chạm vào cơ thể của Bảo Nhi, nhưng mà một ánh sáng sặc sỡ kỳ lạ xuất hiện từ trong bộ quần áo rách nát của Bảo Nhi, một phiến lá

non mềm vươn ra từ trong vết rách của của quần áo, tóm lấy nắm đấm của người phụ nữ kia.

Sức mạnh khủng bố ấy đánh vào phía bên trên của chiếc lá màu vàng kim trông có vẻ cực kỳ yếu ớt, nhưng mà nó cũng chẳng đủ để đánh nát chiếc lá hay khiến chiếc lá dao động dù chỉ một chút.

“Sao có thể như vậy được?” Người phụ nữ kia kinh hãi nhìn Bảo Nhi.

Chắc chắn cho dù là Bán Thần đỉnh cấp cũng chẳng thể nào ngăn chặn nổi sức mạnh của nàng sau khi đã khoác lên mình chiến giáp gen. Nàng không biết rốt cuộc chiếc lá đó là thứ gì mà lại có thể cản được một quyền của nàng.

Nàng ta lùi lại phía sau mấy bước nhìn chằm chằm vào Bảo Nhi với vẻ kinh ngạc và hoài nghi. Chỉ thấy từng chiếc lá hệt như hoàng kim kia lại tiếp tục vươn ra từ trên cơ thể, bao phủ lấy Bảo Nhi hệt như một lớp vảy rồng rồi hình thành lên một tấm áo giáp từ lá vô cùng đặc biệt. Nó bao bọc cả cơ thể Bảo Nhi ở trong đó trông giống như một đứa trẻ mặc một bộ giáp vảy rồng hoàng kim vậy.

Chẳng qua những phiến lá ấy không phải là vảy rồng mà chỉ là từng chiếc lá hoàng kim giống như lá phong mà thôi.

“Chiến giáp gen… Không thể nào… Tại sao một sủng vật có thể sở hữu chiến giáp gen cơ chứ… Không thể thế được… Rốt cuộc ngươi là thứ gì?” Rốt cuộc người phụ nữ kia cũng chẳng thể nhìn ra cái gì hết, quả thật nàng ta kinh hãi đến mức không dám tin vào mắt mình.

“Dùng máu của ngươi để đền bù lại cho nước mắt của Tiểu Hoa đi!” Dường như Bảo Nhi không hề nghe thấy người phụ nữ kia nói gì cả, đôi mắt như lệ

quỷ vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đó rồi bước từng bước tới gần nàng ta.

“Không thể nào… Không thể nào như vậy được… Không thể nào có sinh mệnh sử dụng được chiến giáp gen bản mệnh trong này… Không thể nào…” Người phụ nữ kia hét lên một tiếng, quang diễm màu tím đen trên người lại bùng nổ hệt như núi lửa phun trào đánh về phía Bảo Nhị, dường như nàng ta đã điên cuồng lên rồi.

Trước đó người phụ nữ kia còn khống chế sức mạnh chứ không hề bộc lộ tất cả. Mà giờ đây, nàng ta đã không còn kiêng dè gì nữa, chỉ muốn giết chết Bảo Nhi ngay tức khắc. Sức mạnh khủng bố ấy tuôn ra ào ạt, chỉ sợ riêng làn sóng xung kích cũng đủ để nghiền nát khu vui chơi trẻ em này thành tro.

Cho dù Tiểu Hoa có thể sống sót thì mấy đứa trẻ khác cũng sẽ chết chắc.

Nhưng mà người phụ nữ kia vừa mới vung nắm đấm ra, thân hình của Bảo Nhi vèo cái xuất hiện trước mặt nàng ta như một bóng ma. Đôi bàn tay nhỏ bé được bọc lớp lá hoàng kim ấy đè lên nắm đấm của người phụ nữ kia.

Sức mạnh hệt điên cuồng hệt như ma diễm kia tan thành mây khói dưới bàn tay của Bảo Nhi, dường như cả thế giới bỗng im ắng cả lại.

Người phụ nữ kia trợn tròn hai mắt nhìn Bảo Nhi hệt như đang thấy một con quỷ. Nàng ta dùng sức muốn thu tay về, nhưng mà lại phát hiện hoàn toàn không thể nào động đậy nổi. Đôi bàn tay của nàng bị bàn tay nhỏ kia nắm lấy cứ như là bị cố định trong một cái kẹp sắt vậy.

Thấy ánh mắt ác liệt của Bảo Nhi tràn đầy sát khí, người phụ nữ kia thầm rùng mình, trong lòng cũng sinh ra nỗi sợ hãi bất an đến tột độ.

“Ngươi… đáng… chết…” Bảo Nhi gần từng chữ một cứ như đang ép từng chữ ra khỏi kẽ răng vậy, dường như chữ nào chữ nấy đều mang theo mùi máu.

Giây phút chữ cuối cùng được nói xong, đôi bàn tay bé nhỏ đang tóm lấy nắm đấm của người phụ nữ kia đột nhiên dùng sức, cả thân thể của người

phụ nữ đó không tự chủ được mà bị nàng quăng lên không trung.

Bịch! Bịch! Bịch!

Bảo Nhi xuất hiện ngay trước cơ thể của người phụ nữ đang bị ném văng lên không trung cứ như dịch chuyển tức thời, đôi bàn nắm đấm nhỏ liên tiếp giáng vào trên cơ thể người phụ nữ đó hệt như búa bổ. Mỗi một quyền đều trực tiếp tạo thành một lỗ thủng trên áo giáp của người phụ nữ kia khiến máu thịt và xương cốt ở bên trong đều bị giày xéo.

“Chiến giáp gen… Vậy mà lại bị đánh vỡ… A..” Người phụ nữ kia không ngừng kêu gào thảm thiết, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì khác.

Nắm đấm của Bảo Nhi đập vỡ bộ giáp rồi đánh vào cơ thể hết lần này tới lần khác khiến nàng giấy dụa kêu la thảm thiết, máu tươi tung tóe như mưa, đồng thời mảnh vỡ của chiến hồn gen cũng bay tán loạn, thân thể của nàng ta hoàn toàn vặn vẹo, cuối cùng không phát ra tiếng kêu gào nào được nữa.

Ầm!

Cú đấm cuối cùng giáng trên cơ thể của người phụ nữ ấy trực tiếp khiến cho cơ thể đã không còn hình người và chiến giáp gen rách nát cùng nhau nổ tung, hóa thành một màn sương máu ngập trời rơi xuống.

Người phụ nữ kia vừa chết, huyễn cảnh Sâm La lập tức biến mất, áo giáp lá hoàng kim trên người Bảo Nhi cũng biến mất theo luôn, trong †ay lại có thêm một quả hồ lô, quả hồ lô ấy hút lấy màn sương máu và mảnh vỡ vào bên trong ngay tức khắc. Trừ mặt đất đã nứt toác ra và các thiết bị vận hành ra thì dường như không còn nhìn thấy được chút vết tích nào nữa.

“Tiểu Hoa… Đừng sợ… Có chị ở đây rồi… Sẽ không có bất kỳ một kẻ nào có thể làm hại đến ngươi đâu…” Bảo Nhi bước đến trước mặt Tiểu Hoa, nàng vươn tay xoa xoa đầu Tiểu Hoa rồi nở một nụ cười.

Nhưng giây tiếp theo, Bảo Nhi lại ngã khụy về phía trước, bất tỉnh ngay bên cạnh Tiểu Hoa.

“Chị Bảo Nhi…” Tiểu Hoa vội vàng ôm lấy Bảo Nhi, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Mấy đứa trẻ con vừa được trả lại tự do kia lập tức khóc òa lên, hệ thống trí não của trung tâm thương mại cũng phát hiện ra khu vực dành cho trẻ em bị tổn hại, thế là trí não lập tức phát ra cảnh báo, nhân viên bảo an cũng nhanh chóng chạy tới khu vui chơi trẻ em kia. Giờ đây tất cả mọi người cũng đều phát hiện ra điều bất thường, bất kể là người gửi hay không gửi con ở đó đều chạy tới muốn xem xem đã xảy ra chuyện gì, xem xem có thể giúp đỡ được gì hay không.

Cảnh tượng nơi này bỗng chốc vô cùng hỗn loạn, lúc Hàn Sâm chạy tới thì phát hiện Bảo Nhi đã hôn mê nằm bên cạnh Tiểu Hoa, thế là lập tức biến sắc, vội vàng kiểm tra thân thể Bảo Nhi. Cũng may là mặc dù sinh cơ của Bảo Nhi vô cùng yếu ớt, nhưng mà ít nhất là vẫn còn.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi và Tiểu Hoa lên, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất lao về nhà, ôm Bảo Nhi vào Tí Hộ Sở để tìm Tiểu Ngân Ngân xin giúp đỡ.

Giờ phút này cũng chỉ có Tiểu Ngân Ngân mới cứu được Bảo Nhi thôi.

Tiểu Ngân Ngân sử dụng sức mạnh từ lôi điện màu bạc chữa trị cho Bảo Nhị, tuy rằng hồi phục rất chậm, nhưng mà quả thật sinh cơ của Bảo Nhi cũng đang từ từ được khôi phục lại, Hàn Sâm cũng thấy yên tâm hơn hẳn.

Bảo Nhi đã thoát khỏi nguy hiểm, chẳng qua vết thương quá nặng, phái điều trị từ từ mới được.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, tại sao Bảo Nhi lại bị thương nặng đến như thế?" Hàn Sâm để Tiểu Ngân Ngân tiếp tục trị thương cho Bảo Nhi, còn mình thì quay trở lại Liên Minh hỏi Tiểu Hoa xem đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Hoa mới hơn một tuổi, nhưng mà bản thân hắn cũng đã có thể nói được khá nhiều. Mặc dù không thể nào kể lại một cách hoàn chỉnh được, cơ mà Hàn Sâm vẫn hiểu được đại khái đã xảy ra chuyện gì.

"Lế nào người phụ nữ đó là người của tổ chức Thần ư? Thế mà dám ra tay với Tiểu Hoa cơ đấy, may mà còn có Bảo Nhi ở đó, nếu không thì thật sự để bọn họ thành công rồi, mẹ kiếp…" Trong lòng Hàn Sâm giận sôi cả máu.

Sau quá trình điều trị của Tiểu Ngân Ngân trong một thời gian dài, mười mấy tiếng sau, cuối cùng Bảo Nhi cũng tỉnh lại, nhưng mà cơ thể vẫn cực kỳ yếu ớt, nếu như muốn hồi phục hoàn toàn thì chắc chắn không thể trong một sớm một chiều được.

"Tiểu Hoa không sao chứ?" Sau khi Bảo Nhi tỉnh lại thì nhìn thấy Hàn Sâm, nàng bắt lấy tay hắn rồi hỏi.

"Tiểu Hoa rất an toàn, không hề bị thương gì cả, đều là do ngươi đã bảo vệ hắn, ngươi là một người chị tốt, à không, phải là người chị giỏi nhất mới đúng." Không biết vì sao mà Hàn Sâm cảm thấy trong lòng hơi khó chịu.

"Hừ, Tiểu Hoa là đồ chơi của Bảo Nhi, chỉ có Bảo Nhi mới được ức hiếp hắn, những kẻ khác thì không được phép ức hiếp hắn." Bảo Nhi dẩu môi nhỏ nói.

Hết chương 1643.

Chương 1644. Chiến đấu với quái nhân áo giáp

Hàn Sâm đã biệt được câu chuyện hoàn chỉnh thông qua lời nói của Bảo Nhi, cũng càng chắc chắn rằng người phụ nữ kia là người của tổ chức Thần.

Từ đầu đến cuối, Hàn Sâm lặng im không nói câu nào, nghe xong thì còn hỏi thêm mấy câu, cơ mà cũng chẳng bực tức hay nói năng gì cả, hắn chỉ để Bảo Nhi tiếp tục nghỉ ngơi, còn bản thân hắn thì quay về đấu trường võ đạo.

Quy mô của tổ chức Thần kia rất lớn, những thành viên nòng cốt trong đó đều là những sinh vật thăng cấp đến Tí Hộ Sở thứ năm, hơn nữa rõ ràng trong tay của bọn họ cũng sở hữu rất nhiều chiến giáp gen.

Hàn Sâm biết rằng nếu bản thân muốn thật sự diệt trừ mối đe dọa này, vậy thì hắn phải đứng ở một đẳng cấp cao tương tự như thế.

“Sức mạnh, ta cần một sức mạnh lớn hơn nữa.” Hàn Sâm rảo bước về phía đấu trường võ đạo, ngọn lửa tức giận trong lòng bỗng cháy lên hừng hực.

Lâu lắm rồi hắn không có cảm giác bất lực đến như này, vậy mà hắn lại không hề phát hiện ra rằng người của tổ chức Thần ra tay với Bảo Nhi và Tiểu Hoa, nếu như không có Bảo Nhi ở đó thì hắn không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào.

“Mạnh hơn, ta nhất định phải mạnh hơn nữa.” Cơ thể của Hàn Sâm dần dần chuyển hóa thành trạng thái Đế Linh siêu cấp, trong lúc hắn bước

vào bia võ đạo, cả người đã hoàn toàn chuyển đổi thành trạng thái Đế

Linh siêu cấp.

Hôm nay là ngày hắn giao chiến với quái nhân áo giáp kia, đáng lẽ hắn còn hơi do dự có nên xuất chiến hay không, bởi lẽ hắn không hề nắm chắc có thể đánh thắng quái nhân áo giáp kia một trăm phần trăm, cũng không

muốn lưỡng bại câu thương. Nhưng mà giờ đây Hàn Sâm không còn do dự gì nữa, bởi lẽ hắn ý thức được rằng, bản thân hắn chẳng hề có con đường lui nào hết, hắn phải nhanh chóng mạnh hơn nữa thì mới có thể đối phó được những kẻ địch cường đại không biết tên kia.

Sinh vật của các tộc đã có mặt đông đủ trên chiến trường Thần từ lâu, đến cả võ đạo trường của các Tí Hộ Sở lớn cũng đã đông nghìn nghịt hệt như thế. Tất cả các sinh vật đều muốn biết liệu rằng Kim Tệ có xuất chiến đánh một trận với quái nhân áo giáp hay không.

"Đến thật rồi kia, xem ra Kim Tệ không cam tâm chịu thất bại."

"Cho dù đến đây thì cũng vô dụng thôi, quả thật thực lực của hắn yếu hơn kẻ mặc áo giáp kia một chút."

"Nhưng có thể chứng kiến trận chiến như này cũng không tệ đâu, nếu như là Kim Tệ thì có lẽ đủ để khiến kẻ mặc áo giáp kia bộc lộ thêm chút thực lực đấy"

Thấy bóng dáng với thần quang chói lòa xuất hiện trên chiến trường, †ất cả những sinh vật đang quan sát trận chiến đều hưng phấn cả lên, hầu hết bọn họ đều không quan tân Kim Tệ thắng hay thua, chỉ cần được chứng kiến một trận đại chiến thì chắc chắn ai nấy đều sẽ rất hào hứng.

"Thần B không có vấn đề gì chứ?" Ngay cả Đường Chân Lưu cũng không khỏi hơi lo lắng. Thực lực mà kẻ mặc áo giáp kia bộc lộ ra thật sự quá mạnh, quả thật khiến cho người ta không tài nào thấy được hy vọng đánh bại hắn.

Thương thế của Cố Khuynh Thành gần như đã lành rồi, nàng cũng tới võ đạo trường để xem trận quyết đấu này. Nhưng mà nàng chẳng hề nói gì cả, chỉ nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Kim Tệ và kẻ mặc

áo giáp vừa mới tiến vào chiến trường kia.

La Hải Đường cũng đang theo dõi trận đấu này, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Dường như tất cả những cường giả của Tí Hộ Sở thứ tư đều đang chú ý tới trận chiến này, trong số bọn họ còn có một tồn tại vô cùng đặc biệt.

Đó là một sinh vật trông như rồng, chẳng qua trên đầu của nó lại có bốn cặp mắt. Tám con mắt đó chia thành hai hàng, gần như sắp mọc lên đến cả đỉnh đầu.

Tám con mắt ấy khác với những con mắt bình thường ở chỗ, dường như mỗi một con mắt đều là một thái cực, trắng đen rõ ràng, lòng trắng thì sẽ có đồng tử màu đen, mà lòng đen thì sẽ có đồng tử màu trắng, nhìn qua trông cực kỳ quỷ dị.

“Mắt Thiên Thần, Thần đại nhân phân phó rằng phải để ngươi nhìn cho kỹ rốt cuộc bọn họ là những sinh vật như thế nào, ngươi phải nhìn cho thật tỉ mỉ, đừng có mà làm hỏng chuyện của Thần đại nhân.” Ngay bên cạnh con rồng tám mắt kia là một dị sinh vật giống như một con sóc nói.

“Ngươi yên tâm đi, có Mắt Thiên Thần của ta ở đây thì cần gì phải lo không nhìn ra bọn họ là yêu nghiệt gì chứ?” Mắt Thiên Thần vô cùng tự †in nói, đồng thời tám con mắt như âm dương thái cực đang nhìn về phía đốm sáng trên bia võ đạo.

Mắt âm dương thái cực không ngừng chuyển động, dường như nó muốn kéo cả cái đốm sáng kia vào trong mắt vậy, trong mắt nó cũng dần dần xuất hiện một bóng dáng.

Nhưng mà điều kỳ lạ lại là, bóng dáng được phản chiếu trong đôi mắt của nó không phải Hàn Sâm, cũng không phải kẻ mặc áo giáp kia mà là một bộ xương trắng hếu.

Xương cốt của bộ xương đó được nối liền với nhau, hệt như pha lê mà cũng hệt như ngọc, bên trong hốc mắt là quang diễm quỷ dị đang cháy hừng hực, khoảng trống giữa các xương với nhau cũng có băng diễm đang thiêu đốt, trông thì có vẻ vừa kỳ lạ vừa lộng lẫy.

Mắt Thiên Thần nhìn một lúc rồi mới cười xòa nói: “Cái tên mặc áo giáp này là một dị sinh vật thuộc hệ cốt lâu chứ không phải nhân loại, Thần đại

nhân có thể yêu tâm rồi. Quả thật thứ này quá đơn giản với Mắt Thiên Thần của ta.”

“Kẻ còn lại thì sao, rốt cuộc cái tên Kim Tệ kia là sinh vật gì?” Con sóc kia không hề vui vẻ vì điều ấy, nó lại chỉ bóng người của Hàn Sâm rồi hỏi.

“Đợi đã, bây giờ ta sẽ xem.” Ánh sáng trong tám con mắt âm dương thái cực của Mắt Thiên Thần biến mất, đồng thời nó cũng vận chuyển lại lần nữa, dần dần trong tám con mắt của hắn xuất hiện một bóng dáng.

Mà bóng dáng hiện ra kia lại chính là Hàn Sâm đang ở trong trạng thái Đế Linh siêu cấp với mái tóc dài màu trắng buông xõa trên mặt đất, thánh quang trên người hệt như lửa, hoàn toàn không sai chút nào.

Con sóc kia cứ nhìn vào mắt của Mắt Thiên Thần mãi, sau khi nhìn thấy bóng dáng của Hàn Sâm phản chiếu lên thì lập tức hỏi: “Không phải Mắt Thiên Thần của ngươi xảy ra vấn đề gì đấy chứ, sao mà bóng dáng phản chiếu lên lại không phải là dáng vẻ hiện giờ của hắn thế?”

Mắt Thiên Thần nhíu mày nói: “Mắt Thiên Thần của ta tuyệt đối sẽ không thể sai được, bởi lẽ những gì được phản chiếu lên là dáng vẻ của hắn, vậy có thể chứng minh rằng đây chính là bản thể của hắn.”

“Nói cách khác thì hắn không phải nhân loại ư?” Con sóc kia hỏi.

“Chắc là như vậy…” Mắt Thiên Thần nhìn Hàn Sâm trên chiến trường, ngập ngừng nói.

Trên chiến trường, sau khi kẻ mặc áo giáp tiến vào, một ngọn quang diễm khủng bố bốc lên từ trên cơ thể hắn hệt như một vị Thần băng và lửa đang từng bước tiến về phía Hàn Sâm, mỗi một bước đi, ngọn quang diễm trên người lại mạnh thêm một phần, hắn còn chưa tới †rước mặt Hàn Sâm mà quang diễm ấy đã bao trùm hơn nửa chiến trường rồi.

Quang diễm ấy nối gót theo kẻ mặc áo giáp trông như thể cả trời đất đều hóa thành quang diễm áp sát về phía Hàn Sâm vậy.

Tất cả mọi người đều nín thở, khí thế này quá áp bức khiến bọn họ bất giác dừng việc hô hấp lại, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Hàn Sâm trực tiếp triệu hồi Tiểu Thiên Sứ hợp nhất với bản thân hắn, những người khác không thể nhìn thấy Tiểu Thiên Sứ mà chỉ thấy được thánh quang lóe lên trên người Hàn Sâm hệt như một ngọn núi lửa đang phun trào, đồng thời một đôi cánh màu tuyết trắng giương ra từ phía sau lưng, trên đỉnh đầu cũng xuất hiện hào quang Thiên Sứ, trong †ay là một thanh đại kiếm trong suốt phát ra khí tức và thứ ánh sáng thuần khiết nhất dưới thánh quang.

Sau khi hợp thể với Tiểu Thiên Sứ, Hàn Sâm lại bắt đầu vận chuyển bí kỹ Huyết Mệnh khiến cho cả cơ thể lại phát sinh biến hóa thêm một lần nữa. Máu chảy ra khỏi huyết quản rồi thẩm thấu vào các cơ quan, thấm vào máu thịt và cả xương cốt. Điều ấy khiến cơ thể hắn hoàn toàn khác biệt với nhân loại bình thường, thậm chí là khác biệt với tất cả sinh vật.

Cảm nhận được sức mạnh cường đại do cơ thể sinh ra, Hàn Sâm không hề do dự chút nào mà triệu hồi tháp Thiên Mệnh, hắn phải thắng trận chiến ngày hôm nay.

Tháp Thiên Mệnh vừa xuất hiện, sắc lạnh trong đôi mắt của kẻ mặc áo giáp càng thêm mở rộng, hắn gắt gao nhìn chằm chằm vào tháp Thiên Mệnh trong tay Hàn Sâm, quang diễm trên cơ thể cũng càng thêm khủng bố.

Các sinh vật đang quan sát trận chiến thấy Kim Tệ triệu hồi ra một hạch gen hình tháp thuộc tính kim mà không phải Kim Tệ hay là hạch gen Chân Huyết thì đều cảm thấy kỳ lạ. Tháp Thiên Mệnh đã biến mất từ rất lâu, hầu hết các sinh vật đều chỉ mới nghe nói đến chứ chưa một ai từng nhìn thấy dáng vẻ của tháp Thiên Mệnh, cũng hoàn toàn không ngờ rằng thứ trong tay Hàn Sâm chính là tháp Thiên Mệnh.

Hết chương 1644.

Chương 1645. Chân Huyết thăng cấp

Kẻ mặc áo giáp nhìn chằm chằm vào tháp Thiên Mệnh, quang diễm trên cơ thể phun ra như núi lửa, khí tức khủng bố đến mức khó lòng mà tưởng tượng nổi.

“Kẻ mặc áo giáp muốn trực tiếp nổ chết Kim Tệ đấy à, sức mạnh tỏa ra trên người hắn đáng gờm tới như vậy, trông có vẻ còn đáng sợ hơn cả cú cầm thứ hai đã đánh bại Cố Khuynh Thành kia.”

“Ta lại không cho là như vậy, kẻ mặc áo giáp vừa mới lên sân đã bùng nổ ra khí tức khủng bố tới như thế thì chứng tỏ Kim Tệ còn mạnh hơn cả Cố Khuynh Thành, cho nên mới khiến kẻ mặc áo giáp không thể

ân”

không nghiêm túc hẳn lên. “Thần B cố lên! Đánh bại hắn!”

“Sức mạnh khủng bố tới như vậy, chỉ e rằng một đòn cũng đã phân ra thắng bại rồi. Nếu như bây giờ Kim Tệ mà không lui thì đến lúc đó muốn nhận thua cũng chẳng có cơ hội nữa đâu.”

Ầm!

Kẻ mặc áo giáp tung một quyền về phía Hàn Sâm, quang diễm hệt như ánh mặt trời vạn trượng, cả chiến trường đều bị hòa tan bởi ngọn lửa băng ấy, chói lóa tới mức khiến người ta hoàn toàn không thể nhìn thấy gì.

Hàn Sâm cảm nhận được sức mạnh cường đại ấy phóng tới, nhưng hắn chẳng hề hoảng loạn, bàn tay khẽ nhúc nhích, tháp Thiên Mệnh trong tay trấn áp xuống.

Vốn dĩ quang diễm nồng đậm khiến cho người ta kinh hồn bạt vía kia lại lập tức biến mất hoàn toàn không thấy đâu nữa. Dưới sự chuyển đổi luân phiên giữa ánh sáng và bóng tối ấy, đôi mắt của các sinh vật đang quan sát trận chiến bỗng chốc mù tạm thời.

Đợi đến khi thị lực của bọn họ khôi phục lại, nhìn rõ tình cảnh chiến trường thì đều kinh ngạc tới mức há hốc mồm.

Quang diễm trên chiến trường đã hoàn toàn biến mất, nhưng không chỉ quang diễm, ngay cả bóng dáng của kẻ mặc áo giáp cũng mất hút chẳng thấy đâu, chỉ còn thấy trên chiến trường là một tòa tháp kim loại hình bát giác khổng lồ đang trấn áp.

“Không phải chứ, kẻ mặc áo giáp bị tòa tháp kim loại kia trấn áp rồi sao?”

“Không đơn giản như vậy được, với sức mạnh của kẻ mặc áo giáp, cho dù tòa tháp kia là hạch gen hệ phong ấn thì e rằng cũng đã bị một quyền của hắn đánh vỡ rồi.”

“Vậy cũng có nghĩa là thật sự không tưởng tượng nổi, rốt cuộc là loại hạch gen gì mà có thể trấn áp được sức mạnh cường đại tới nhường ấy”

“Đợi xem tòa tháp kim loại kia bị đánh vỡ đi.”

Mọi người đều cho rằng chắc chắn tòa tháp kim loại kia không thể nào nhốt được kẻ mặc áo giáp, đều đang chờ đợi cảnh tượng nó bị đánh vỡ, bởi lẽ chẳng một ai tin rằng kẻ mặc áo giáp bị trấn áp như vậy.

Sự thật thì quả thật Hàn Sâm cũng cảm nhận được áp lực bên trong tháp Thiên Mệnh. Một nguồn sức mạnh khủng bố đang đối kháng với sức mạnh của tháp Thiên Mệnh, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể làm nổ tung tháp Thiên Mệnh vậy.

Tháp Thiên Mệnh không phải là hạch gen bản mệnh của Hàn Sâm, theo lý mà nói thì sức mạnh của Hàn Sâm không thể ảnh hưởng tới tháp Thiên Mệnh. Thế nhưng sau khi vận chuyển bí kỹ Huyết Mệnh, Hàn Sâm lại cảm nhận được dường như tháp Thiên Mệnh là hạch gen bản mệnh của hắn vậy, độ mạnh yếu của hạch gen đều bị ảnh hưởng bởi Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và sức mạnh của bí kỹ Huyết Mệnh.

Sức mạnh của bản thân Hàn Sâm cũng đang tuôn ra, mãnh liệt tràn vào trong tháp Thiên Mệnh khiến sức mạnh của nó càng ngày càng cường đại.

Thế nhưng sức mạnh ở trong tháp kia cũng đang dần dần bành trướng, Hàn Sâm dùng hết sức để áp chế nó mà trong lòng cũng không khỏi kinh hãi.

Giờ đây Hàn Sâm đâm lao thì phải theo lao, hắn chỉ đành dốc hết sức trấn áp quái nhân áo giáp ở trong tháp. Nếu như hắn buông tay vào lúc này thì tháp Thiên Mệnh sẽ bị nổ tung vì vượt quá giới hạn, bản thân hắn cũng sẽ bị chấn thương.

Hàn Sâm dốc hết sức vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và bí kỹ Huyết Mệnh, chuyển hóa sức mạnh của bản thân hắn sao cho tương đồng với sức mạnh trong tháp rồi rót vào trong tháo Thiên Mệnh. Chẳng qua sức mạnh mà kẻ mặc áo giáp kia bộc phát ra còn mạnh hơn cả của Hàn Sâm, vậy nên cũng khiến Hàn Sâm không khỏi nhíu mày.

Đang lúc Hàn Sâm đang lưỡng lự không biết nên giải quyết như thế nào thì hạch gen Chân Huyết lại tự động bay ra, nhưng lần này nó không bay về phía hạch gen của kẻ khác hay là cái gì đó mà là dung hợp vào trong cơ thể của Hàn Sâm, dần dần hòa tan vào máu của Hàn Sâm theo đường máu chảy.

Sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và bí kỹ Huyết Mạch đột nhiên tăng vọt khiến sức mạnh của Hàn Sâm tăng lên rất nhiều. Tháp Thiên Mệnh cũng tỏa ra ánh sáng chói lòa, sức mạnh cường đại ấy gắt gao trấn áp nguồn sức mạnh đang từng bước bành trướng bên trong tháp xuống.

Hàn Sâm thầm vui mừng, hắn không ngờ rằng hạch gen Chân Huyết còn có năng lực như vậy, nhưng mà nghĩ kỹ lại thì cũng thấy bình thường.

Bản thân hạch gen Chân Huyết chính là hạch gen đã ngưng tụ ra Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, chẳng có gì phải nghi ngờ khi nó là thứ có thể tương thích cao nhất với bí kỹ Huyết Mệnh, có thể tăng cường bí kỹ Huyết Mệnh cũng là điều rất bình thường.

Chân Huyết không ngừng lưu động trong cơ thể Hàn Sâm khiến máu trong cơ thể hắn đều đồng hóa thành Chân Huyết, đồng thời cũng khiến cho Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và bí kỹ Huyết Mệnh càng ngày càng mạnh hơn.

Sức mạnh vô hạn ấy thông qua tháp Thiên Mệnh để trấn áp nguồn sức mạnh bên trong tháp, hai sức mạnh bên trong tháp va chạm mạnh mẽ với nhau, nhưng mà cuối cùng Hàn Sâm vẫn chiếm thế thượng phong.

Mà hạch gen Chân Huyết trong máu Hàn Sâm cũng bắt đầu tiến hóa, nó trở thành siêu cấp, máu trong cơ thể hoàn toàn hóa thành Chân Huyết khiến cho Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đột phá được bình cảnh, tiến vào một cấp bậc khác.

Tất cả mọi người đều đang đợi chờ giây phút tòa tháp kim loại kia bị đánh vỡ. Thế nhưng từng phút từng giây cứ trôi qua, mọi người vẫn chưa thấy tháp kim loại kia có phản ứng gì chứ đừng nói đến việc nó bị đánh vỡ, đến cả một vết rạn rứt trên bề mặt kim loại của tháp cũng chẳng có.

“Không phải chứ? Kẻ mặc áo giáp không đánh vỡ được tòa tháp đó sao?”

“Không biết nữa, trông có vẻ tòa tháp kia rất kiên cố.”

“Tòa tháp kia là hạch gen gì vậy? Sao có thể trấn áp được kẻ mặc áo giáp thế?” Cho dù là hạch gen siêu cấp thì cũng không thể nào trấn áp nổi kẻ mặc áo giáp mới đúng chứ?”

Tất cả những sinh linh quan sát trận chiến đều bắt đầu rối loạn cả lên, kẻ nào kẻ nấy đều không dám tin một tồn tại mạnh mẽ như kẻ mặc áo giáp lại bị tòa tháp kia trấn áp.

“Tòa tháp kia, hình như…” Chủ nhân Thần Vực nhìn thấy tòa tháp kia, trong ánh mắt của hắn lộ ra một tia ngờ vực.

“Đó không phải là tháp Thiên Mệnh đấy chứ?” Rất nhiều cường giả kỳ cực đề giống hệt như chủ nhân Thần Vực, trong mắt của họ đều tràn đầy vẻ nghi ngờ.

“Thần B kinh người quá đi mất, liền một lúc đã trấn áp được cái tên kẻ mặc áo giáp gì đó rồi, mạnh quá.” Đường Chân Lưu không khỏi vui mừng thốt lên.

Cố Khuynh Thành cũng hơi ngạc nhiên, mặc dù nàng không cho rằng Kim Tệ sẽ dễ dàng thua cuộc, nhưng mà cũng không thể ngờ được sẽ xuất hiện tình huống như thế này.

Thậm chí hắn còn chưa ra tay, chỉ dùng một tòa tháp đã trấn áp được kẻ mặc áo giáp kia.

Bên trong tháp Thiên Mệnh lúc này, kẻ mặc áo giáp kia phẫn nộ gào thét, băng diễm trên người phun trào như núi lửa muốn phá tan tháp Thiên Mệnh.

Nhưng huyết quang phát ra từ tòa tháp kim loại này lại hệt như từng vòng hào quang máu, nó từ từ thu nhỏ phạm vi ở bên ngoài cơ thể kẻ mặc áo giáp, đè ép băng diễm lại từng chút một.

Bất kể kẻ mặc áo giáp có gào thét bùng nổ tới mức nào thì vòng hào quang máu ấy vẫn không ngừng thu nhỏ lại.

Bùm!

Quang diễm bị ép đến nứt toạc dưới vòng hào quang máu kia, mà vòng hào quang máu ấy cũng bao phủ lên trên áo giáp của kẻ mặc áo giáp, hơn nữa cũng đang không ngừng thu nhỏ lại.

Kỳ lạ hơn chính là cơ thể của kẻ mặc áo giáp cũng theo đó mà thu nhỏ lại, cuối cùng cùng nhau biến mất với hào quang máu.

Nhưng cùng lúc đó, trên tầng thứ bảy của tháp Thiên Mệnh xuất hiện một bệ đá lơ lửng, bên trên bệ đá ấy chính là bóng dáng của kẻ mặc áo giáp, chẳng qua bây giờ hắn không thể nào cử động được, cứ như là một tù nhân đã bị khóa trên bệ đá.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy nguồn sức mạnh đối chọi lại với tháp Thiên Mệnh đã hoàn toàn biến mất, thế là hắn vươn tay vẫy một cái, tháp Thiên Mệnh dần dần thu nhỏ lại rồi bay trở về trong lòng bàn tay hắn.

Khán đài và cả võ đạo trường của tất cả Tí Hộ Sở đều im bặt, trước khi trận quyết chiến này diễn ra, bọn ta đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, chỉ có duy nhất khả năng này là chưa từng.

Một kẻ mặc áo giáp mạnh mẽ đến như thế lại bị trấn áp ngay sau khi giáp mặt, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Hàn Sâm đang cầm tháp đứng trên chiến trường, mãi một hồi lâu mà vẫn không phản ứng lại được.

Hết chương 1645.

Chương 1646. Phần thưởng của Thân Tử

Mãi đến khi Hàn Sâm rời khỏi chiến trường, rất nhiều sinh linh vẫn chưa phản ứng lại được, tất cả mọi thứ đến quá đột ngột và quá nhanh khiến bọn họ khó mà chấp nhận được ngay lập tức.

Cứ tưởng rằng đây sẽ là một trận đại chiến kinh hãi thế tục, nhưng ai mà biết được vừa phóng hạch gen ra rồi thu lại thì tất cả mọi thứ đã kết thúc.

Người ngoài không thể nào biết được sự biến hóa của cơ thể Hàn Sâm và bên trong tháp Thiên Mệnh, thứ duy nhất mà bọn họ nhìn thấy là Hàn Sâm sử dụng tháp kim loại để trấn áp kẻ mặc áo giáp, sau đó thì thu luôn cả kẻ mặc áo giáp.

“Thật kinh khủng, hóa ra Kim Tệ mới là kẻ đáng sợ nhất, một cường giả như kẻ mặc áo giáp mà vẫn bị hắn trấn áp.”

“Ai nói dựa vào hạch gen thì không thể thắng chứ, dù thực lực mạnh đến mức nào thì chẳng phải cũng bị thu mất hay sao.”

“Thần B mạnh quá, bất khả chiến bại.” “Rốt cuộc tòa tháp kia là hạch gen gì vậy, đúng là mạnh thật.”

Trận chiến đó đã kết thúc rất lâu rồi, cơ mà sinh vật của các tộc vẫn còn đang thảo luận về trận chiến của Kim Tệ và kẻ mặc áo giáp ấy, đặc biệt là chủ đề liên quan đến hạch gen tháp kia còn được bàn tán không ngứớt.

Rất nhiều cường giả siêu cấp nghi ngờ rằng tòa tháp đó chính là tháp Thiên Mệnh, nhưng theo lý mà nói, đáng lẽ tháp Thiên Mệnh đã theo chủ nhân của nó thăng cấp tới Tí Hộ Sở thứ năm rồi mới đúng.

Nhân loại không hề quan tâm tòa tháp kia có lai lịch như thế nào, tất cả các phương tiện truyền thông đều đang đưa tin về trận chiến Kim Tệ trấn áp kẻ mặc áo giáp kia, đồng thời Kim Tệ cũng được mệnh danh là nhân loại mạnh nhất.

Hàn Sâm không hề có tâm trạng để quan tâm đến mấy chuyện đó, bây giờ hắn đang ở bên trong tháp Thiên Mệnh quan sát kẻ mặc áo giáp đã bị giam cầm trên bệ đá kia.

Kẻ mặc áo giáp ở trong đó đang phẫn nộ gào thét với Hàn Sâm, cơ mà đến cả bức màn chắn không gian kia mà hắn cũng không thể thoát ra được, thế nên cũng chỉ có thể gào thét với Hàn Sâm mà thôi.

“Ta phải giết ngươi!” Kẻ mặc áo giáp lặp đi lặp lại duy nhất một câu nói này.

“Trả lời vấn đề của ta, có lẽ ta sẽ xem xét đến việc thả ngươi.” Hàn Sâm nhìn kẻ mặc áo giáp rồi hỏi: “Ngươi là ai? Ngươi có quan hệ gì với chủ nhân của tháp Thiên Mệnh?”

Kẻ mặc áo giáp vẫn không thèm quan tâm tới Hàn Sâm, hắn chỉ lặp đi lặp lại mội câu nói kia hệt như đần độn vậy.

Hàn Sâm hỏi mấy câu liền mà kẻ mặc áo giáp vẫn không phản ứng bình thường lại, thế là chỉ đành tạm thời tự bỏ, đợi đến khi hắn ta bình Tĩnh lại thì mới tới giao lưu hỏi han một phen

Hàn Sâm cực kỳ tò mò về lai lịch của kẻ mặc áo giáp cũng như người đá không đầu của tháp Thiên Mệnh.

Bởi vì trận chiến Hàn Sâm trấn áp kẻ mặc áo giáp quá chấn động. Đáng sợ hơn là sau khi trận chiến kết thúc, kẻ mặc áo giáp hoàn toàn biến mất, đến cả các trận chiến Thần tiếp sau đó còn chưa kịp tham gia. Tất cả sinh linh của các tộc đều cho rằng kẻ mặc áo giáp đã bị trấn áp rồi chết luôn, trong lòng ai nấy càng thêm kinh sợ Kim Tệ, cho nên mấy trận chiến tiếp sau đó của Hàn Sâm hoàn toàn không có một ai dám đánh với hắn, sợ rằng sẽ bị tháp của hắn trấn áp.

Cho dù là những dị linh có thể hồi sinh được cũng không dám mạo. hiểm, nếu như bị giết chết thì còn may, nhưng nếu như bị trấn áp trong tháp mà không sống cũng chẳng chết, vậy thì đó mới là tình cảnh bi thảm nhất với dị linh.

Bảng xếp hạng mười Thần Tử chẳng có gì phải nghi ngờ cả, Kim Tệ lấy được vị trí đầu tiên trong mười Thần Tử đứng đầu, đây cũng là vị trí đứng đầu mười Thần Tử duy nhất mà Hàn Sâm lấy được.

Mặc dù trước đó hắn đã từng tham gia trận chiến Thần mấy lần liền, cơ mà đáng tiếc rằng vì đủ loại nguyên nhân mà cuối cùng không thể lấy được vị trí đầu bảng.

Bây giờ Kim Tệ đã được các tộc công nhận là kẻ mạnh nhất Tí Hộ Sở thứ tư, đây là điều không cần phải nghi ngờ nữa.

Mà sau khi trận chiến Thần kết thúc, Hàn Sâm bí mật bước vào võ đạo trường nhận lấy phần thưởng của hắn.

Mười Thần Tử đều có một cơ hội được ban thưởng ngẫu nhiên, có thể là thú hồn, võ trang gen, hạch gen… Điều này đều dựa vào may mắn cả.

Ngoài ra còn một phần thưởng khác khiến Hàn Sâm cực kỳ tò mò, hắn không biết rốt cuộc lễ rửa tội của Thần là gì.

Bàn tay Hàn Sâm ấn lên bia võ đạo, lập tức chỉ thấy bia võ đạo sáng lên một cái, bên trên mặt bia xuất hiện ánh sáng của một vài vật phẩm, sau đó ánh sáng kia chuyển động, các loại vật phẩm cũng xoay chuyển theo, Hàn Sâm nhìn mà hoa hết cả mắt.

"Nên là phần thưởng gì thì mới tốt đây?" Hàn Sâm muốn xin vận vay từ Thần Phật trên trời, nhưng mà hắn đột nhiên cảm thấy hình như bản thân hắn chẳng hề có mong muốn đạt được thứ gì đó lắm.

Tại Tí Hộ Sở thứ tư, hắn đã trở thành tồn tại bất khả chiến bại, cho dù lấy được thú hồn siêu cấp thì cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn lao lắm, cùng lắm lấy được thì cũng đem đi bán, hoặc là tặng cho người thân hay bạn bè của mình.

Hạch gen hay là võ trang gen cũng như vậy, bây giờ Hàn Sâm chỉ muốn mau chóng thăng cấp lên Tí Hộ Sở thứ năm để xem thử xem liệu thật sự có thể trở về Liên Minh hay không.

"Nhận được một hạch gen thú hồn sủng vật." Giây phút ánh sáng kia dừng lại, Hàn Sâm bỗng sửng sốt.

"Hạch gen thú hồn sủng vật, còn có cả thứ như này sao?" Hàn Sâm hơi kinh ngạc, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía phần thưởng của mình.

Dù gì thú hồn cũng là thú hồn, bản thân nó không hề có hạch gen, kể cả thú hồn loại hình sủng vật cũng không ngoại lệ.

Hàn Sâm nhìn thấy một viên ngọc óng ánh hệt như dạ minh châu trên bia võ đạo, sau đó viên ngọc ấy hóa thành một tia sáng rồi chui vào trong hồn hải của Hàn Sâm.

Tiểu Thiên Sứ nhìn thấy viên ngọc đó thì chủ động bay qua, vươn tay bắt lấy nó rồi há miệng nuốt xuống.

Chỉ thấy thánh quang trên người Tiểu Thiên Sứ bỗng chốc dao động hệt như những con sóng, mãi một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được, mà hình như Tiểu Thiên Sứ cũng có chỗ nào đó hơi khác.

Hàn Sâm nhìn tư liệu về Tiểu Thiên Sứ một cái nhưng chẳng thấy có gì thay đổi cả, vẫn giống hệt như trước đây.

Bây giờ vẫn chưa phải lúc nghiên cứu về sự thay đổi của Tiểu Thiên Sứ, Hàn Sâm vẫn phải tiếp tục nhận phần thưởng thứ hai của hắn, cũng là phần thưởng mà hắn xem trọng nhất.

Bàn tay Hàn Sâm lại ấn lên bia võ đạo một lần nữa. Bia võ đạo bỗng chốc tản ra như nước hồ, vậy mà bàn tay của Hàn Sâm có thể vươn vào trong đó.

Hàn Sâm không hề thấy xa lạ gì với tình huống như thế này, lúc truyền tống vào hội trường trận chiến Thần cũng hệt như vậy, thế nên hắn không hề hoảng sợ mà đi thẳng vào trong đó.

Nhưng sau khi đi xuyên qua bia võ đạo, Hàn Sâm lại phát hiện bản thân không hề tiến vào hội trường trận chiến Thần mà là xuất hiện ở trong một thông đạo.

Thông đạo này dạng tròn như một ống nước, đường kính khoảng ba mét, được tạo thành từ tinh thể không màu, trông cũng không hề có vết nối gì, hình như là được đúc nguyên khối.

Hàn Sâm nhìn thấy thông đạo tinh thể kia thì thầm giật mình. Bởi lẽ tinh thể này trông rất quen mắt, rất giống với nguyên liệu tinh thể trong phòng điều khiển chính của Tinh tộc.

“Chẳng lẽ Tí Hộ Sở thật sự liên quan đến Tinh tộc ư?” Hàn Sâm nhíu mày đi dọc theo thông đạo, chỉ thấy tinh thể trên vách phát ra những tỉnh quang tự do.

Tinh quang ấy hạ lên trên người Hàn Sâm giống như lông vũ rồi tan chảy hệt như những bông tuyết.

Hàn Sâm cảm thấy từng làn sóng điện chạy vào bên trong cơ thể, sau đó lại phóng từ cơ thể ra bên ngoài, nhưng hắn chẳng hề cảm thấy sức mạnh của bản thân tăng lên, cũng không cảm thấy được thanh lọc, không biết rốt cuộc những tinh quang tự do đó có tác dụng gì.

Thông đạo này thẳng tắp dài khoảng mấy vạn mét, sau khi Hàn Sâm đi đến cuối thì phát hiện nơi đó có một cánh cửa lớn. Nhưng Hàn Sâm chưa kịp đẩy cửa, mới đứng trước cánh cửa đó thôi mà nó đã tự động mở ra, để lộ một căn phòng phía đằng sau.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn vào trong phòng một cái, hắn lập tức trợn trừng hai mắt.

Hết chương 1646.

Chương 1647. Người đàn ông trong bình

Nội thất bên trong căn phòng này giống y hệt như phong cách của phòng điều khiển chính, trong đó còn có rất nhiều thiết bị của Tinh tộc. Trước đó Hàn Sâm cũng đã nghỉ ngờ điều này, cho nên cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng Hàn Sâm lại nhìn thấy một người bên trong căn phòng trông có vẻ giống kiến trúc của Tinh tộc này.

Hàn Sâm không biết đó có phải người sống không, bởi vì một người đàn ông đang lơ lửng trong một cái bình được tạo thành từ thủy tinh. Có thể nhìn thấy cái bình ấy chứa đầy chất lỏng, người đàn ông kia đang lơ lửng ở trong chất lỏng ấy.

Người đàn ông có có mái tóc ngắn màu đen, trên người mặc một chiếc áo giáp tinh thể trông rất giống chiến giáp gen mà Hàn Sâm đã lấy được từ chỗ Tina.

Ngoài ra thì người đàn ông đó không còn chỗ nào đặc biệt nữa, trông giống hệt như một nhân loại bình thường, không hề có bộ phận đặc biệt nào như dị sinh vật hay dị linh.

"Đây là nhân loại ư?" Hàn Sâm không dám xác định, hắn sử dụng Động Huyền Khí Tràng quét qua cái bình trong suốt kia, thế nhưng không thể xuyên qua được vách bình làm từ thủy tỉnh ấy, cũng chẳng thể xác nhận người đàn ông kia còn sống hay đã chết, đồng thời cũng không cảm nhận được khí tức của hắn.

Đúng lúc Hàn Sâm đang muốn bước tới gần chiếc bình thì đột nhiên nghe được một âm thanh phát ra từ trong phòng: "Thiết bị trục trặc, không thể hoàn thành lễ rửa tội của Thần, xin chờ trong chốc lát hoặc lựa chọn trở về theo đường cũ."

Ánh mắt Hàn Sâm đánh giá khắp nơi, thế nhưng lại không phát hiện được nơi mà âm thanh phát ra. Nhưng mà Hàn Sâm có thể đại khái đoán được rằng, chắc hẳn đây là âm thanh của một thứ tương tự như trí não của nhân loại chứ không phải là một sinh vật sống sờ sờ đang nói chuyện.

Hàn Sâm không hề lựa chọn rời đi, tiến triển của việc này đã vượt khỏi dự liệu của hắn, những cũng cho hắn thêm một cơ hội hiểu rõ nơi này.

Rõ ràng nơi này đã từng xảy ra chuyện gì đó, cho nên thiết bị của Tinh tộc mới xảy ra vấn đề.

"Nếu như ta đoán không lầm thì có lẽ chiếc bình làm từ thủy tinh này là một công cụ để tiến hành thứ gọi là lễ rửa tội của Thần." Hàn Sâm đi một vòng trong căn phòng, sau khi đánh giá tỉ mỉ tất cả mọi thứ thì lại nhìn vào chiếc bình thủy tinh kia rồi ngẫm nghĩ.

Bây giờ điều Hàn Sâm nghi ngờ là, rốt cuộc người đàn ông trong chiếc bình này là sinh vật đã tiến vào đây để tiến hành lễ rửa tội vào lần trước hay là người điều khiển căn phòng này.

“Rốt cuộc nơi này đã từng xảy ra chuyện gì? Tại sao lại xuất hiện sự cố? Rốt cuộc người đàn ông này còn sống hay đã chết?” Trong lòng Hàn Sâm hiện lên vô số nghi vấn.

Trông có vẻ căn phòng này không hề bị phá hoại, ngoại trừ người đàn ông ở trong bình kia ra thì không còn chỗ đặc biệt nào khác.

“Kết nối với phòng điều khiển thành công, phát hiện một cánh cửa, có mở ra hay không?” Đồ án của Độc Giác Tiên trên tay Hàn Sâm lóe sáng, nó phát ra âm thanh hệt như trí não của nhân loại.

“Mở!” Hàn Sâm thầm vui mừng, bây giờ hắn càng thêm chắc chắn, quả nhiên nơi này là một địa điểm thuộc sở hữu của Tinh tộc.

“Xem ra quả nhiên Tí Hộ Sở có quan hệ mật thiết với Tinh tộc, chẳng qua không biết Tinh tộc phát hiện ra Tí Hộ Sở trước, hay là bọn họ sáng tạo ra Tí Hộ Sở.” Hàn Sâm nhìn đồ án Độc Giác Tiên bắn ra hào quang, trong lòng thầm suy nghĩ.

Một bức tường tinh thể lặng lẽ trượt đi, Hàn Sâm nhìn từ ngoài vào thì nhất thời ngạc nhiên. Bên ngoài vẫn là kiến trúc của Tinh tộc, nhưng mà rất nhiều thiết bị đã bị hư hỏng đến biến dạng, hầu hết kiến trúc đều đã sụp đổ, lướt nhìn qua còn thấy hệt như một phế tích.

Hàn Sâm lượn trong đó một vòng dưới sự dẫn dắt của Độc Giác Tiên, dường như hắn không còn nhìn thấy một thiết bị hay kiến trúc nào còn hoàn chỉnh nữa.

Cả quần thể kiến trúc này có kích thước như Cố Cung, cách căn phòng mà Hàn Sâm đi vào càng xa thì mức độ tổn hại càng trầm trọng, căn phòng thật sự hoàn chỉnh thì cũng chỉ có mình căn phòng kia.

Sau khi Hàn Sâm đi đến bên rìa của kiến trúc thì liếc mắt nhìn ra ngoài, gương mặt lập tức lộ ra vẻ kỳ quái.

Bên ngoài kia chính là bầu trời sao vô tận, mà cũng chẳng có gì kỳ lạ khi thấy bầu đầy sao ở đây cả, trong Tí Hộ Sở cũng có hệt như thế.

Nhưng mà bầu trời sao bên trong Tí Hộ Sở không giống với vũ trụ, nó là hết tinh cầu này đến tinh cầu khác, cho tới bây giờ không một ai biết rốt cuộc bầu trời sao bên trong Tí Hộ Sở là cái gì.

Hàn Sâm đứng ở nơi đó ngắm nhìn bầu trời sao hệt như của Liên Minh kia, đó là từng tinh cầu, còn có cả tinh cầu cách nơi này khá gần, nó to lớn đến mức khiến con người ta cảm thấy hơi bí bách.

Suy nghĩ trong đầu Hàn Sâm bỗng lóe lên, hắn phi thân quan sát toàn bộ kiến trúc của Tinh tộc, hắn phát hiện kiến trúc này của Tinh tộc được xây dựng trên một thiên thạch, mà khối thiên thạch này vẫn còn đang tiếp tục bay trên bầu trời đầy sao ấy.

Hàn Sâm còn chưa thể xác định được rốt cuộc nơi này có phải Liên Minh không, bởi lẽ xung quanh tinh cầu này không có những tinh cầu lạ lãm khác.

Hàn Sâm lại triệu hồi Độc Giác Tiên, sau khi vào trong Độc Giác Tiên thì gọi tinh đồ của nó ra.

Ban đầu hắn chỉ định thử xem sao, ai mà biết được thật sự có thể gọi tinh đồ ra được, hơn nữa tinh đồ cũng cũng đánh dấu rõ ràng vị trí của nơi này.

Nơi này được tinh đồ của Độc Giác Tiên gọi là “Tinh Hệ Á Xuyên”, mà dọc theo hướng đi còn có thể nhìn thấy dáng vẻ đại khái của bảy tám tinh vực gì đó, hơn nữa còn có thể nhìn thấy những tinh vực mà Liên Minh đang chiếm cứ.

Hàn Sâm suy nghĩ chốc lát, hắn đã biết đây là một tinh vực hoang vu mà Liên Minh vẫn chưa khai phá, hơn nữa cũng có thể xác định rằng quả thật hắn đã quay trở về vũ trụ của Liên Minh.

Thật ra từ nơi này trở về tinh vực của Liên Minh thì còn xa lắm, hơn nữa các loại từ trường và bão năng lượng ở các tinh vực hoang vu rất nhiều, cho nên muốn qay trở về Liên Minh từ nơi này thì vô cùng phiền phức, cho nên Hàn Sâm vẫn quay trở lại thiên thạch.

Sau khi Độc Giác Tiên quét toàn bộ thiên thạch thì Hàn Sâm có thể phán đoán được đại khái khối thiên thạch này là một phần của tỉnh cầu nào đó, nhưng không biết vì lý do gì mà lại bị tách ra.

Chắc hẳn kiến trúc của Tinh tộc ở nơi này cũng là một phần của một phòng điều khiển lớn, chẳng qua bây giờ chỉ còn lại bằng này.

Hàn Sâm không tìm thấy manh mối hữu ích nào trong phế tích nữa nên đành quay trở về căn phòng trước đó, đánh giá tỉ mỉ người đàn ông trong chiếc bình tinh thể kia.

Áo giáp tinh thể trên người đàn ông đó có đến tám chín phần mười là chiến giáp gen. Nếu suy đoán như vậy thì chắc hẳn người này không phải kẻ đứng đầu trong mười Thần Tử, cũng không phải tới đây để tiếp nhận lễ rửa tội của Thần.

“Vậy rốt cuộc hắn là ai đây? Người khống chế nơi này? Hay là kẻ đột nhập?” Hàn Sâm lộ ra vẻ mặt phức tạp nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia.

Bởi vì không biết người đàn ông kia còn sống hay đã chết, cho nên Hàn Sâm cũng không dám mở chiếc bình đó ra.

Những kẻ có thể sở hữu được chiến giáp gen thì đều là những tồn tại vô cùng nguy hiểm, Hàn Sâm không hoàn toàn nắm chắc việc đối phó được hắn. Xét cho cùng thì Hàn Sâm cũng chưa thăng cấp lên Tí Hộ Sở thứ năm, vẫn chưa ngưng tụ ra được chiến giáp gen cho bản thân mình.

Mặc dù có một chiến giáp gen có thể sử dụng, nhưng mà bản thân Hàn Sâm vẫn chưa hoàn toàn phát huy được hết năng lực của chiếc chiến giáp gen kia.

Đúng lúc Hàn Sâm đang do dự thì đột nhiên nghe thấy “cạch” một tiếng, hình như có thứ gì đó vỡ ra, sau đó Hàn Sâm lập tức nhìn thấy chiếc bình tinh thể ở phía trước mặt tự động mở ra.

Nửa phần trên của chiếc bình tinh thể được nằm ngang như cây cổ thụ tự động mở ra, chất lỏng trong đó đã nhô lên vách bình tinh thể kia, thế nhưng

chúng vẫn duy trì được trạng thái hình trụ chứ không hề tràn ra khỏi bình.

Hàn Sâm cảnh giác nhìn người đàn ông trong chiếc bình kia, đúng lúc hắn đang suy nghĩ liệu có nên rút lui không thì đột nhiên thấy người đàn ông trong bình mở mắt ra. Một đôi đồng tử đen láy vừa vặn với đối diện với tâm mắt của Hàn Sâm khiến trái tim Hàn Sâm không khỏi đập thình thịch.

Hết chương 1647.

Chương 1648. Hiểu nhâm

Soạt!

Hàn Sâm còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy người đàn ông kia nhảy thẳng ra khỏi chất lỏng, đáp xuống ngay trước mặt hắn.

Chất lỏng bên trong đột nhiên nhô ra khỏi bình rồi lắc qua lắc lại hệt như thạch, nhưng không hề có một giọt chất lỏng nào rơi ra ngoài.

“Ngươi là ai? Sao ngươi dám tự tiện xông vào phòng điều khiển chính, ngươi không biết đây là tội chết sao?” Người đàn ông kia nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm rồi mở miệng nói, tất cả những từ ngữ hắn nói ra đều là thứ ngôn ngữ của nhân loại.

Hàn Sâm còn chưa kịp nói gì thì người đàn ông kia đã liếc nhìn cánh cửa đang mở, sau đó nhìn kiến trúc ở bên ngoài đã trở thành một đống phế tích, thế là gương mặt lập tức biến sắc.

“Kẻ phản đồ, ngươi đáng chết.” Người đàn ông kia lập tức giận dữ, áo giáp tinh thể trên người bùng nổ ra một thứ sức mạnh khủng bố, hắn không nói lời gì đã tung một nắm đấm về phía Hàn Sâm.

“Phản đồ cái gì chứ…” Hàn Sâm đang định giải thích, cơ mà lực lượng kia quá mạnh quá đáng sợ, hoàn toàn không để cho Hàn Sâm thời gian để giải thích. Nếu hắn mà còn định giải thích thì chắc sẽ bị người †a đánh chết mất.

Thế là Hàn Sâm đành triệu hồi áo giáp tinh thể mặc lên trên người, nắm đấm đụng độ với nắm đấm của người đàn ông kia. Nhưng sau đó hắn cảm thấy cơ thể bản thân như va phải một đầu tàu hỏa vậy, cả người lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Thân thể của Hàn Sâm đập phải bức tường tinh thể cứng rắn rồi đột nhiên rơi vào trong không gian. Hắn văng trong không gian cả một đoạn dài, chẳng dễ dàng gì cơ thể mới dừng lại được, máu tươi không ngừng trào ra từ trong miệng.

Máu bay lơ lửng khắp không gian, bởi vì không có trọng lực nên hoàn toàn không có cái gì gọi là rơi xuống cả, trông cực kỳ quái lạ.

Mà người đàn ông kia cũng đã tới trước mặt Hàn Sâm, lại tức giận tung thêm một đòn nữa.

Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu khổ, người đàn ông này quá cmn mạnh, còn cường đại hơn Hàn Sâm đã mặc chiến giáp gen trên người gấp nhiều lần. Nhìn có vẻ hắn là người thật sự có thể phát huy được toàn bộ năng lực của chiến giáp gen, mà Hàn Sâm thì không thể hoàn toàn phát huy được sức mạnh ấy.

Hàn Sâm biến thân thành trạng thái Đế Linh siêu cấp, đồng thời hợp thể với Tiểu Thiên Sứ, cùng lúc đó sử dụng cả bí kỹ Huyết Mệnh. Nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn rơi vào thế hạ phong, còn bị hai nắm đấm của người đàn ông kia đánh cho không ngừng hộc ra máu tươi một cách dữ dội.

“Dừng tay… Ta không phải là phản đồ gì cả… Ta tới nơi này để tiếp nhận lễ rửa tội của Thần…” Hàn Sâm vội vàng gào lên, nếu như thật sự là kẻ thù, cho dù gặp phải kẻ mạnh hơn nữa thì cũng thôi, nhưng mà tự nhiên tự lành bị gọi là phản đồ, hắn không thể đội cái nồi này được.

“Hừ, lại còn khua môi múa mép, làm sao sinh vật trong Tí Hộ Sở có thể sở hữu chiến giáp gen được, hơn nữa ngươi hoàn toàn không phải là sinh vật của Tí Hộ Sở.” Người đàn ông kia không hề tin Hàn Sâm, hắn lại tung hết nắm đấm này đến nắm đấm khác qua đó.

Kỹ năng của người đàn ông kia chỉ ở mức trung bình, cũng chẳng được coi là mạnh lắm, nhưng mà sức mạnh của hắn thật sự quá mạnh, tốc độ cũng cực kỳ nhanh, Hàn Sâm lợi dụng thân pháp Động Huyền và bí kỹ Phượng Hoàng Phi Thiên mới có thể miễn cưỡng đối phó với hắn ta được.

Nhưng đó cũng chỉ là "đối phó" mà thôi, muốn giành được thắng lợi thì căn bản không thể nào. Sức mạnh nắm đấm của Hàn Sâm còn chẳng xuyên quan nổi áo giáp trên người của hắn ta.

"Đây là món chiến giáp gen mà người khác tặng ta chứ không phải của bản thân ta, ngươi nhìn sức mạnh của ta là biết ngay. Nếu như nó là chiến giáp gen của ta thì làm sao có chuyện ta chỉ phát huy được chút ít sức mạnh của nó chứ?" Hàn Sâm không quan tâm đến máu tươi đang trào ra, tiếp tục giải thích.

Người đàn ông kia nghe xong thì hơi sửng sốt rồi dừng lại, vẻ mặt nghi ngờ đánh giá Hàn Sâm: "Ngươi thật sự là sinh vật của Tí Hộ Sở thứ tư ự?"

"Thiên chân vạn xác, ngươi không tin thì có thể đi cùng ta xem thử. Ta lấy được vị trí thứ nhất trong cuộc chiến Thần nên mới tới đây từ trong một thông đạo." Hàn Sâm lau máu tươi ở khóe miệng rồi nói.

Sau khi người đàn ông kia nghe xong thì không quan tâm đến Hàn Sâm nữa. Thân hình hắn lóe lên một cái rồi lao vào trong căn phòng giữa đống đổ nát, không lâu sau lại chui ra khỏi đó.

"Xin lỗi, hóa ra ngươi thật sự là Thần Tử đệ nhất, là ta hiểu lầm rồi." Người đàn ông kia sờ mũi, hơi ngại ngùng nói.

"Rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì vậy?" Hàn Sâm nhìn người đàn ông kia rồi hỏi.

Người đàn ông kia nhíu mày nói: "Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, ta là người phụ trách trông coi phòng điều khiển chính mang số hiệu c3. Khi ta đang ngâm mình trong dịch gen thì đột nhiên cảm thấy phòng điều khiển chính lắc lư dữ dội, sau đó một sức mạnh chấn động lao vào trong cơ thể khiến ta ngất đi, đợi đến khi tỉnh lại thì nhìn thấy ngươi, nơi đây cũng đã trở thành như thế này rồi."

“Thân phận của ngươi là gì?” Hàn Sâm thấy dường như người đàn ông này còn chưa tỉnh táo hẳn, cho nên hắn tranh thủ hỏi thêm một số thứ.

Có vẻ như người đàn ông này không phòng bị gì nhiều, nghe xong thì trả lời luôn: “Ta là chiến sĩ của quân đoàn bộ đội đặc chủng số ba, người anh em, ngươi thuộc đơn vị nào vậy?”

“Quân đoàn số ba? Quân đoàn số ba nào?” Hàn Sâm cũng từng đi nghĩa vụ, hắn thấy có rất nhiều cách nói như quân đoàn số ba này, không biết người đàn ông kia thuộc quân đoàn số ba nào, hơn nữa hắn cũng chưa từng nghe nói đến cách gọi như “quân đoàn bộ đội đặc chủng”, Liên Minh cũng không hề có kiểu biên chế này.

“Bây giờ Tinh tộc có mấy quân đoàn?” Người đàn ông kia cũng nghi ngờ nhìn Hàn Sâm.

“Tinh tộc?” Hàn Sâm nhất thời kinh ngạc, nhưng mà hắn không dám hét lên, chỉ đánh giá người đàn ông kia từ trên xuống dưới rồi nói: “Người anh em, ngươi thuộc quân đoàn số ba của Tinh tộc ư?”

“Ngươi nói linh tinh gì thế? Chẳng lẽ ngươi không phải Tinh tộc?” Người đàn ông kia sốt ruột nói: “Rốt cuộc bây giờ đang xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao phòng điều khiển chính lại trở thành thế này?”

Trong lòng Hàn Sâm cũng đang kinh hãi tới mức không tài nào tưởng tượng nổi. Tên kia là một Tinh tộc còn đang sống sờ sờ, mặc dù Hàn Sâm đã đoán được Tinh tộc rất giống con người từ lâu, nhưng là kiểu gì hắn cũng không thể ngờ được rằng lại giống tới mức này.

Thậm chí Hàn Sâm còn hoài nghi liệu người đàn ông này có đang đùa với hắn hay không, bởi lẽ hắn nhìn kiểu gì thì cũng thấy người đàn ông này là một nhân loại.

“Người anh em à, ta nói với ngươi chuyện này, ngươi đừng có mà kích động đấy.” Hàn Sâm nhìn người đàn ông kia rồi nói.

“Ngươi nói đi.” Người đàn ông đó khẽ gật đầu, gương mặt lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng.

Hàn Sâm thầm nghĩ, cho dù hắn không nói tình cảnh hiện tại cho người đàn ông kia thì với năng lực của hắn ta, muốn biết mọi thứ dễ dàng như trở bàn tay vậy. Khó khăn lắm mới làm rõ được tình huống bây giờ, cho nên hắn cũng không cần phải nói dối.

Thế là Hàn Sâm nói hết hình thái hiện tại của vũ trụ cho người đàn ông kia nghe, hắn ta nghe mãi, cũng không xen vào, nhưng vẻ mặt của hắn thì lại cực kỳ đặc sắc, lúc thì xanh lúc thì trắng, quả thật là hệt như đang biểu diễn đổi mặt vậy.

Mãi cho đến khi Hàn Sâm nói xong, người đàn ông kia mới khẽ thở dài: "Xem ra quả nhiên bọn ta bị đánh bại rồi."

"Đánh bại? Các ngươi bị ai đánh bại?" Hàn Sâm vội vàng truy hỏi. Người đàn ông kia không hề trả lời Hàn Sâm, trái lại ánh mắt còn tập trung đánh giá Hàn Sâm từ trên xuống dưới một lúc lâu, nhìn đến nỗi khiến Hàn Sâm thấy sởn hết cả gai ốc.

"Không phải người Tinh tộc đều là thủy tinh hay sao? Cho dù bản thân

anh đây có dung mạo như hoa thì ngươi cũng không cần phải nhìn đến mức đó chứ?" Hàn Sâm thầm lẩm bẩm.

"Ngươi có thể giúp ta một việc được không?" Cuối cùng người đàn ông kia cũng mở miệng hỏi.

"Vậy thì còn phải xem là việc gì, nếu như đủ khả năng thì ta chắc chắn sẽ giúp ngươi." Hàn Sâm nói.

"Nếu như có thể, ta hy vọng ngươi tạm thời thu nhận ta, giúp ta mau chóng hòa nhập với xã hội hiện tại." Người đàn ông kia do dự một lúc, hơi ngượng ngùng nói một câu.

Hết chương 1648.

Chương 1649. Trường mẫu giáo

Suýt chút nữa thì Hàn Sâm phun mất ngụm máu vừa mới nuốt vào được kia, dường như hắn còn đang nghỉ ngờ lỗ tai của mình có vấn đề.

Đây chẳng phải là những lời mà sinh viên vừa mới tốt nghiệp ra trường hay nói sao? Đường đường là một Tinh tộc sở hữu cho mình một chiến giáp gen khủng bố đến như vậy, thế mà lại muốn ăn nhờ ở đậu, nói muốn thích ứng với xã hội này, sắc mặt Hàn Sâm trở nên vô cùng quái lạ.

“Người yên tâm đi, ta sẽ không ăn không ngồi rồi đâu, đợi đến sau khi †a thích ứng được với xã hội hiện tại thì ta sẽ làm việc kiếm tiềm trả phí ăn ở lại cho ngươi.” Người đàn ông kia lại nói.

Giờ đây Hàn Sâm mới phản ứng lại được, hắn khẽ hắng giọng rồi nói: “Người anh em à, mấy cái đấy không thành vấn đề, ngươi muốn ở lại bao lâu cũng được, nhà ta cũng có chút tiền, không sợ không nuôi thêm được một miệng ăn là ngươi đâu. Nhưng mà ta có một vấn đề, †inh vực này cách Liên Minh rất xa, mà ta cũng không quen tuyến đường này, ta định trở về từ Tí Hộ Sở, ngươi có đi cùng ta không?”

Người đàn ông kia lắc đầu rồi nói: “Ta không vào Tí Hộ Sở được, nhưng mà ngươi chỉ cần nói địa điểm cho ta, ta có thể dựa vào chiến giáp gen để phi hành qua đó.”

“Như vậy thì ngươi sẽ không gặp rắc rối gì chứ?” Hàn Sâm hơi lo lắng hỏi.

Đây là một cường giả có thể hủy diệt cả tinh cầu, chưa chắc một tinh vực hoang vu có thể lấy được mạng hắn, nhưng nhỡ đâu sau khi vào Liên Minh hắn một lời không hợp đánh nhau với ai đó thì sao, lúc đấy mới thật sự là phiên phức ấy chứ.

Người đàn ông kia mỉm cười rồi nói: “Ngươi yên tâm đi, ta là một quân nhân, ta có quy tắc riêng cho mình, hơn nữa nhân loại các ngươi cũng được tính là một nhánh của Tinh tộc, ta sẽ không ra tay hại người bừa bãi đâu.

“Khụ khụ, ta không có ý này. Ý ta là, chi bằng ngươi cứ đợi ở đây trước đã, sau khi ta quay về thì sẽ làm cho ngươi một thân phận chính thức, sau đó mới quay lại đón ngươi, như vậy sẽ bớt phiền hà, ngươi thấy thế nào?” Hàn Sâm nói.

“Như vậy cũng được.” Người đàn ông kia gật đầu đồng ý, trông có vẻ tính tình cũng rất dễ chịu.

“Không biết xưng hô với anh bạn đây như nào?” Hàn Sâm hỏi. “Ta tên là Ngao Dạ.” Người đàn ông kia đáp lại một cách tự nhiên.

“Ngao Dạ?” Mặt Hàn Sâm đầy dấu hỏi chấm, vậy mà còn có cả cái tên như này cơ đấy, không biết là thật hay giả nữa.

Thấy tính tình của Ngao Dạ cũng rất tốt, Hàn Sâm cũng không muốn bỏ qua cơ hội này, thế là tiếp tục hỏi: “Ngao Dạ, Tí Hộ Sở là nơi do Tinh tộc các ngươi sáng tạo ra sao? Các ngươi sáng tạo ra Tí Hộ Sở làm gì vậy?”

Ngao Dạ lắc đầu nói: “Nửa đúng nửa không đúng, bản thân Tí Hộ Sở tự †ồn tại, chẳng qua Tinh tộc bọn ta tiến hành lợi dụng nó mà thôi. Đáng lẽ chỉ muốn để lại một con đường lui, nhưng xem ra bây giờ đã trở thành hy vọng cuối cùng của Tinh tộc rồi.”

“Ý ngươi là sao?” Hàn Sâm chẳng hiểu gì cả, tiếp tục hỏi.

Ngao Dạ nói: “Vũ trụ xa xăm này phức tạp hơn những gì nhân loại tưởng tượng nhiều. Thật ra vũ trụ hiện tại mà các ngươi đang sống cũng là một phần của Tí Hộ Sở, cho nên bây giờ chúng ta vẫn đang ở trong Tí Hộ Sở, nhưng nếu như ra khỏi Tí Hộ Sở thì…”

Ngao Dạ không nói tiếp, trong lòng Hàn Sâm lộp bộp một cái, vội vàng hỏi: “Nếu như ra khỏi Tí Hộ Sở thì làm sao?”

“Ngươi cũng đã biết kết cục của Tỉnh tộc rồi đó.” Vẻ mặt Ngao Dạ ảm đạm nói.

Hàn Sâm biến sắc: “Ý ngươi là trong vũ trụ còn có một chủng tộc mạnh hơn, còn mạnh hơn cả chủng tộc Tinh tộc của các ngươi ư?”

Ngao Dạ cười khổ nói: “Lẽ nào ngươi chưa từng nghĩ tới việc tại sao TÍ Hộ Sở lại được gọi là nơi trú ẩn hay sao?”

Hàn Sâm lập tức biến sắc, trước đây cũng từng có người nghiên cứu về vấn đề này, nhưng mà những đáp án mà họ nhận lại được đều rất kỳ lạ, lời gì

cũng có.

Trong có có một cách nói được công nhận nhiều nhất chính là, Tí Hộ Sở là nơi vây nhốt những sinh vật mạnh mẽ, cũng được coi như một nơi trú ẩn hòa bình của vũ trụ.

Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ sinh vật trong Tí Hộ Sở mới là đối tượng được Tí Hộ Sở bảo vệ, bao gồm cả nhân loại ở trong đó.

Hàn Sâm lại hỏi thêm mấy câu nữa, Ngao Dạ phiền muốn chết, thế là nói với Hàn Sâm một câu: "Nói thế này đi, Tí Hộ Sở hệt như một trường mẫu giáo vậy."

Hàn Sâm nghe xong thì sững sờ một lúc, giờ đây hắn mới hiểu rốt cuộc Ngao Dạ có ý gì. Thế nhưng khi hỏi Ngao Dạ thêm vài câu, hắn cũng chỉ nói không biết, cũng không trả lời câu hỏi của Hàn Sâm nữa.

Hàn Sâm bất lực, nhưng mà trong lòng hắn nghĩ đến một tương lai dài hơn, có nhiều cơ hội hơn, sớm muộn gì hắn cũng có thể moi hết sạch bí mật của Ngao Dạ ra.

"Đáng tiếc dịch gen này bị ta ngâm mình ở trong lâu quá, cho nên bây giờ đã mất hết công hiệu, nếu không thì cũng có thể tiến hành tịnh hóa thể chất cho ngươi một lần, cũng coi như là lễ rửa tội của Thần." Ngao Dạ thở dài nhìn vào chất lỏng bên trong bình.

"Đúng rồi, ngươi nói nhân loại bọn ta cũng được coi là một nhánh của Tinh tộc, ý ngươi là sao?" Hàn Sâm không hề có tâm trạng quan tâm đến dịch gen gì gì đó, hắn lại nhìn Ngao Dạ rồi hỏi.

Ngao Dạ lắc đầu, không hề trả lời Hàn Sâm, chỉ nhìn thông đạo kia rồi nói: "Ngươi quay về trước đi, nhớ nhanh nhanh tới đón ta đó."

Hàn Sâm thấy không hỏi được gì, thế là chỉ đành làm theo những gì Ngao Dạ nói, men theo con đường cũ trở về võ đạo trường.

Sau khi trở về, Hàn Sâm cũng không có tâm trạng làm chuyện gì khác nữa, hắn tìm một người giúp hắn làm một thân phận công dân hợp pháp của Liên

Minh trước, sau đó lại tới một tinh cầu khác mua một căn nhà.

Hàn Sâm thật sự không dám để Ngao Dạ ở bên cạnh hắn, sợ rằng trước khi thăng cấp đến Tí Hộ Sở thứ năm, hắn cũng chẳng phải là đối thủ của Ngao Dạ, để hắn ở nhà mình chẳng khác nào đặt một quả bom hẹn giờ hết.

Mặc dù trông có vẻ Ngao Dạ không phải người xấu, nhưng mà làm gì có ai không có một chút gì đó xấu xa chứ, không thể không đề phòng được, cho nên Hàn Sâm không dám mua nhà ở chính tinh cầu của mình.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi thì Hàn Sâm mới lái Độc Giác Tiên đi đón Ngao Dạ. Bởi vì Độc Giác Tiên có tinh đồ hoàn chỉnh, nếu không thì cho dù là hạm đội của Liên Minh tiến vào cũng chưa chắc có thể đảm bảo được an toàn.

Hàn Sâm lái Độc Giác Tiên thành công đón Ngao Dạ trở về Liên Minh, sau khi Hàn Sâm sắp xếp cho hắn vào ở trong căn nhà mới mua kia thì cũng ở lại với hắn thêm mấy ngày, dạy cho hắn mấy kiến thức chung về cuộc sống ở Liên Minh.

Nhưng khi Hàn Sâm tìm một cái cớ để rời khỏi tinh cầu này, lúc về đến nhà cũ của nhà họ Hàn thì lại nhìn thấy Ngao Dạ đứng ở trước cửa nhà cũ của hắn.

“Sao ngươi lại ở đây rồi?” Hàn Sâm mặt lạnh như tiền hỏi.

“Ngươi yên tâm đi, ta không có ác ý gì đâu. Nếu như ta muốn giết người thì chắc hẳn nhân loại các ngươi không tài nào ngăn nổi ta đâu, †a nói đúng chứ?” Ngao Dạ mỉm cười nói.

“Vậy thì rốt cuộc ngươi có ý gì đây?” Hàn Sâm dang tay bất lực nói.

“Ban đầu nhiệm vụ của ta là trông coi phòng điều khiển, đồng thời cũng quan sát thông tin về Thần Tử đệ nhất. Vì ngươi là Thần Tử đệ nhất, nhiệm vụ của ta là tiếp tục quan sát ngươi, cho nên tạm thời hãy cho phép ta ở trong nhà ngươi.” Ngao Dạ nói.

“Ngươi quan sát ta làm gì?” Hàn Sâm khó hiểu hỏi. “Tìm kiếm người đủ tư cách có khả năng xuất hiện.” Ngao Dạ nói.

“Người đủ tư cách?” Hàn Sâm bỗng giật thót, bởi vì hắn cũng nhìn thấy những dòng chữ tương tự như vậy trong quyển nhật ký kia. Nếu như hắn đoán không lầm thì quyển nhật ký đó là do một Tinh tộc khác để lại, nàng cũng đang tìm kiếm “người đủ tư cách” gì đó.

Xem ra hình như cái người đủ tư cách gì đó rất quan trọng với Tinh

tộc.

“Người đủ tư cách chính là người đủ tư cách.” Ngao Dạ thật thà nói một câu.

Hàn Sâm cũng bó tay, đánh thì không đánh lại được, thế là hắn chỉ đành đưa Ngao Dạ về nhà.

Hết chương 1649.

Chương 1650. Triệu hồi nguyên liệu nấu ăn

Nếu Ngao Dạ đã ở đây thì Hàn Sâm cũng chẳng dám đi đâu hết. Hắn sợ rằng sau khi bản thân rời khỏi đây thì Ngao Dạ sẽ gây nguy hiểm cho người nhà của hắn. May mà hạch gen của Hàn Sâm cũng đã viên mãn, cũng chẳng cần phải vào Tí Hộ Sở lắm, ở nhà tu luyện thuật hạch gen siêu cấp cũng vậy thôi.

Ngao Dạ cũng chẳng có hành động gì đặc biệt, sau khi vào nhà Hàn Sâm ở, hắn cũng chẳng ăn không ngồi rồi mà còn giúp đỡ làm mấy việc đại loại như việc nhà.

Cũng chẳng mất quá nhiều thời gian, Ngao Dạ đại khái đã hoàn toàn thích ứng được với cuộc sống hiện đại của nhân loại, hơn nữa còn đang làm nhân viên bồi bàn ở một khách sạn cao cấp.

Đừng xem thường công việc bồi bàn này, nhân công thời nay rất đắt đỏ, lương của một bồi bàn cũng khá là hậu hĩnh.

Nhưng mà Ngao Dạ vẫn kiên trì ở lại nhà Hàn Sâm khiến Hàn Sâm hơi khó hiểu.

“Hàn Sâm, ở gần đây có trung tâm kiểm tra sức mạnh nào mà không để lại dữ liệu gì không?” Ngày hôm đó Ngao Dạ đột nhiên hỏi Hàn Sâm.

“Nếu như ngươi muốn kiểm tra thì ta có thể đưa ngươi tới một phòng kiểm tra tư nhân, số liệu ở đó sẽ không truyền đến trung tâm số liệu

của Liên Minh, cũng sẽ không bị người khác nhìn thấy.” Hàn Sâm cũng rất tò mò về sức mạnh của Ngao Dạ.

“Nếu như ngươi tiện thì phiền ngươi đưa ta đi kiểm tra một lượt đi.” Ngao Dạ nói.

“Tiện ấy mà.” Hàn Sâm lập tức đáp lại, sau đó hắn lái phi hành khí đưa Ngao Dạ tới phòng huấn luyện do nhà Phương Cảnh Kỳ mở.

Sản nghiệp của nhà họ Phương rất nhiều, Phương Cảnh Kỳ không ở trong phòng huấn luyện, nhưng mà Phương Tuyết Tịch lại đang làm việc ở trong đó, như vậy cũng sẽ bớt rắc rối hơn nhiều.

Phương Tuyết Tịch dẫn bọn họ tới một địa điểm kiểm tra khép kín, đồng thời tắt luôn cả thiết bị ghi âm.

“Anh Hàn, ta ra ngoài trước, có việc gì thì cứ dùng thứ này để gọi ta.” Phương Tuyết Tịch lấy một cái máy truyền tin chuyên dụng đưa cho Hàn Sâm.

“Ừm, lát nữa ngươi rảnh không? Nếu rảnh thì gọi cả Đan Phong cùng tụ

†ập ăn một bữa, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau đấy.” Hàn Sam nói.

“Được thôi, để ta liên hệ với anh Phong trước, đợi các ngươi kiểm tra xong thì đi” Phương Tuyết Tịch mỉm cười đồng ý.

Sau khi Phương Tuyết Tịch rời đi, Hàn Sâm chỉ vào mấy thứ máy móc kia rồi giới thiệu công năng kiểm tra của từng thiết bị một. Đây đều là những thiết bị chuyên nghiệp có giới hạn cao, sức mạnh có thể kiểm tra được lên đến mười vạn, nhưng mà Hàn Sâm đoán chắc rằng lần kiểm tra này sẽ vô dụng.

Quả nhiên Ngao Dạ chỉ vừa mới gõ vào thiết bị kiểm tra sức mạnh một cái, đĩa dữ liệu của máy lập tức nổ tung luôn.

Hơn nữa các mục kiểm tra khác cũng cực kỳ khoa trương, hầu hết đều bị nổ tung cả, đến cả số liệu thực thế về thân thể của Ngao Dạ cũng không kiểm tra được.

Nhưng mà đó là dưới tình huống sử dụng chiến giáp gen, nếu như không sử dụng chiến giáp gen thì có khi số liệu thân thể của Ngao Dạ cũng chỉ hơn Bán Thần đỉnh cấp một chút thôi chứ không vô lý tới mức này.

Nhưng sau khi mặc chiến giáp gen lên, sức chiến đấu thật sự rất cường đại.

“Cũng đã đến đây rồi, ngươi không thử kiểm tra chút sao?” Sau khi kiểm tra xong, Ngao Dạ nhìn Hàn Sâm rồi nói.

“Cũng được.” Hàn Sâm biết Ngao Dạ muốn xem số liệu kiểm tra của hắn, vả lại cũng chẳng cần giữ bí mật về mấy số liệu này làm gì, hơn nữa Hàn Sâm cũng muốn biết tố chất thân thể đơn thuần của bản thân đã đạt đến mức nào rồi.

Hàn Sâm bước đến phía trước thiết bị kiểm tra sức mạnh, hắn ngưng †ụ năng lượng thuần khiết nhất rồi đấm vào trên mặt của thiết bị.

Ngao Dạ tập trung nhìn vào các hạng mục số liệu của Hàn Sâm, dường như biểu cảm trên gương mặt cũng chẳng thay đổi gì, nhưng mà trong lòng lại đang cực kỳ kinh hãi.

“Số liệu thân thể như thế này thì sắp đạt đến tiêu chuẩn tân binh rồi, hơn nữa số liệu của các hạng mục còn rất cân bằng. Nếu như một hạng mục đạt đến tiêu chuẩn thì không khó, nhưng nếu cả tố chất thân thể đều có thể đạt đến tiêu chuẩn thì rất hiếm thấy, hắn rất có cơ hội để trở thành một người đủ tư cách. Nếu như hắn có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen thì có lẽ thật sự bước ra ngoài được rồi.” Ngao Dạ nhìn các hạng mục số liệu của Hàn Sâm, trong lòng thâm suy nghĩ.

Ngao Dạ nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm vừa mới kiểm tra xong kia, ánh mắt cứ lấp lóe mãi.

Sau khi kiểm tra xong, Hàn Sâm, Phương Tuyết Tịch và Trương Đan Phong tụ tập với nhau, còn Ngao Dạ thì thức thời về nhà trước, không hề đi theo bọn họ.

Lúc Hàn Sâm vào Tí Hộ Sở lần nữa cũng đã là chuyện của hơn một tháng sau.

Tinh Hạch, Chân Huyết và Kim Tệ đều đã thăng cấp lên siêu cấp, nhưng mà Già Thiên Tán chậm chạp mãi vẫn chưa thể đạt đến siêu cấp. Vốn dĩ Hàn Sâm còn định thông qua việc chiến đấu và khiên chiến ở Tí Hộ Sở thứ tư để đẩy Già Thiên Tán và Động Huyền Kinh lên tới cực hạn, đúng lúc Long Nữ lại có việc cần nhờ, thế là hắn bèn tới Tí Hộ Sở.

Long Nữ dẫn theo Hàn Sâm tới thảo nguyên Tinh Vân. Nơi này cách Tí Hộ Sở của Hàn Sâm rất xa, hơn nữa xung quanh đó cũng không có quá nhiều sinh vật hay dị linh cường đại.

Nguyên nhân Hàn Sâm đến nơi này là do Long Nữ muốn thử thăng cấp lên Đại Đế, nhưng mà nàng lại lại thiếu nguyên liệu nấu ăn giúp nàng thăng cấp.

Long Nữ định triệu hồi nguyên liệu nấu ăn chính cấp Đại Đế mà nàng đã có được, chẳng qua đến cả nàng cũng không nắm được được việc bản thân sẽ triệu hồi ra sinh vậy gì. Thứ duy nhất mà nàng xác định được là, chắc hẳn nó là một sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo, cho nên mới nhờ Hàn Sâm tới giúp đỡ, nàng thật sự không chắc chắn việc mình có thể giết chết sinh vật Thần siêu cấp kia.

Vì để tránh việc dị sinh vật được triệu hồi kia làm hại đến Tí Hộ Sở của bọn họ, vậy nên hai người mới tới tới thảo nguyên Tinh Vân.

“Chuẩn bị xong chưa, ta định triệu hồi đây.” Long Nữ đứng trên thảo nguyên nhìn Hàn Sâm ở bên cạnh rồi hỏi. “Lúc nào cũng được hết.” Hàn Sâm gật đầu nói.

Sau khi nhận được một đáp án khẳng định, Long Nữ lập tức bắt đầu triệu hồi nguyên liệu nấu ăn.

Hàn Sâm đã thấy cảnh Long Nữ triệu hồi nguyên liệu nấu ăn rất nhiều lần, cho dù lúc trước đó chưa gặp được Long Nữ, Xà Thần cũng đã từng mô phỏng cách triệu hồi nguyên liệu nấu ăn của Long Nữ, cho nên Hàn Sâm thấy việc này cũng chẳng có gì xa lạ.

Nhưng mà có vẻ lần này hơi đặc biệt, sau khi Long Nữ bắt đầu nghi thức triệu hồi không lâu, vốn dĩ trời ban trưa vẫn đang nắng chói chang, giờ đây đã lập tức tối sâm lại.

Trên bầu trời xuất hiện từng rặng mây đỏ như máu, nó không chỉ che mất mặt trời, mà còn bao phủ cả hư không, hơn nữa huyết khí cũng đang tung hoành khắp thiên địa.

Hàn Sâm nheo mắt nhìn lên trời cao, chỉ thấy không gian nứt ra thành một lỗ hổng giữa tầng tầng lớp lớp sóng máu, khí tức khủng bố bất tận cũng truyền tới từ trong không gian đứt gãy vặn vẹo khiến trong lòng hắn run rẩy.

Sắc mặt Long Nữ cũng tối sầm lại, mặc dù nàng đã sớm biết mình sẽ triệu hồi ra một dị sinh vật cực kỳ mạnh mẽ, nhưng mà khí thế tới mức này vẫn khiến nàng cảm thấy rất kinh ngạc.

Chỉ thấy một móng vuốt đỏ thẫm hệt như máu vươn ra từ trong khe nứt không gian kia, sau đó là thân thể màu máu hệt như thế. Sau khi sinh vật kia hoàn toàn chui ra khỏi vết nứt không gian, nó lập tức phát †a một tiếng gầm thét kinh thiên động địa.

“Grào!”

Hàn Sâm và Long Nữ thấy dị sinh vật này thì đều không khỏi hơi sửng sốt, nó hoàn toàn khác với tưởng tượng của họ. Dị sinh vật đó có kích thước bằng một con chó trưởng thành, hơn nữa dáng vẻ rất giống chó sói, chẳng qua bộ lông trải khắp người nó có màu đỏ hệt như bị nhuộm bởi máu vậy.

Sau tiếng hú dài của con Huyết Khuyển kia, nó lập tức xé toạc không gian bổ nhào về phía Long Nữ. Là nguyên liệu nấu ăn được triệu hồi bởi Long Nữ, mục tiêu số một của nó chính là Long Nữ.

Long Nữ coi nó là nguyên liệu nấu ăn, nó cũng coi Long Nữ như một món ăn hệt như vậy.

Con Huyết Khuyển kia toát ra luồng khí tức hung tàn và đẫm máu hệt như một huyết quang, nó lập tức lao đến trước mặt Long Nữ.

Long Nữ hét lên một tiếng, dùng một tay hóa thành nĩa đâm thẳng vào con Huyết Khuyển. Chỉ thấy bóng hình hóa thành chiếc nĩa kia đâm thẳng vào người con Huyết Khuyển ấy, lập tức cố định thân thể của nó trên không trung.

Hết chương 1650.

Chương 1651. Truy sát Huyết Khuyển

Nhưng con Huyết Khuyển đó chỉ bị cố định không đến một phần mười giây, thân thể bị cái nĩa cắm vào ấy đột nhiên tản ra, hóa thành từng con dơi màu máu, sau đó lại bổ nhào về phía Long Nữ một lần nữa.

Long Nữ cũng chẳng phải kẻ yếu ớt, nàng đã thăng cấp lên Đế Linh, đồng thời cũng là một trong những Đế Linh có năng lực mạnh nhất. Mắt thấy những con dơi kia lại lao đến, nàng hét lên một tiếng, bàn tay ấn về phía đám dơi, một cái nồi to đùng rơi từng trên trời xuống nhốt hết đám dơi vào trong đó.

Giây tiếp theo, Long Nữ lật bàn tay lại, một ngọn lửa lập tức bùng lên dưới đáy nồi hệt như đang nổi lửa nấu chín hết đám dơi ở trong nồi vậy.

Mà đám dơi trong nồi cũng tụ lại với nhau hóa thành hình dạng Huyết Khuyển một lần nữa. Nó mạnh mẽ va vào vung nồi rồi bay ra ngoài, bổ nhào về phía Long Nữ một lần nữa.

Long Nữ lập tức triệu hồi một con dao làm bếp và một chiếc chảo khổng lồ hệt như đao và khiên của một chiến sĩ, sau đó cùng đánh một trận với con Huyết Khuyển kia.

Hàn Sâm đứng bên cạnh được mở rộng tầm mắt, đến cả Long Nữ cũng là một dị linh sở hữu nhiều hạch gen hiếm có, các loại hạch gen của Long Nữ còn nhiều hơn cả của Hàn Sâm.

Nhưng mà theo những gì nàng nói thì, thực chất tất cả hạch gen của nàng chỉ là một, trông thì có vẻ rất nhiều, nhưng thực tế thì chỉ được coi là một hạch gen mà thôi. Lúc xếp hạng cũng chỉ lấy được một vị trí chứ không thể tách nhau leo bảng như hạch gen của Hàn Sâm được.

Nhưng dựa vào hạch gen thần kỳ và năng lực mạnh mẽ của bản thân, vậy mà Long Nữ cấp Đế Linh lại bất phân thắng bại với con Huyết Khuyển kia.

Còn vùng thảo nguyên này thì xui xẻo rồi, dưới sức mạnh khủng bố của một người một sói, cả mặt đất hệt như bị cày xới lên vậy, khắp nơi là những rãnh sâu lật tung cả đất, trong phạm vi hàng trăm dặm chẳng có nơi nào còn lành lặnh cả.

Cái nĩa của Long Nữ không thể cố định Huyết Khuyển được, máu bắn tung tóe do dao chém vào người nó cũng sẽ lập tức hóa thành dơi cắn xé Long Nữ, hơn nữa cũng nhanh chóng bay về cơ thể của Huyết Khuyển.

Dường như Huyết Khuyển có thân thể không thể chết được vậy, Long Nữ đã dùng rất nhiều cách mà đều không có hiệu quả gì. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì Long Nữ cũng sẽ thua trận.

Hàn Sâm không hề vội vàng ra tay, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì thân thể hệt như bất tử của con Huyết Khuyển kia. Cho dù hắn ra tay giết nó thì e

rằng cũng chẳng có tác dụng gì, tốt nhẫn là tìm ra điểm yếu của con Huyết Khuyển này trước mới được.

Rõ ràng công kích sức mạnh đơn thuần không hề có hiệu quả với Huyết Khuyển, dao làm bếp của Long Nữ đã chém trúng nó mấy lần, cho dù chém bay cả cổ nó thì cũng vô dụng.

Những con dơi lớn nhỏ do máu hóa thành đều nhanh chóng bay về phía cơ thể để lấp đầy vào những vết thương của nó.

Hàn Sâm nhìn một lúc mà vẫn không phát hiện được Huyết Khuyển có điểm yếu gì, nhưng mà Long Nữ ứng phó với nó cũng hơi vất vả. Hàn Sâm suy nghĩ một lúc, hắn triệu hồi Kim Mao Hống ra, cũng tranh thủ thử xem lực chiến đấu hiện tại của Kim Mao Hống như thế nào.

Là một hồn thú tọa ky, thông thường mà nói thì nó không có sức mạnh chiến đấu, nhưng rõ ràng Kim Mao Hống không giống vậy.

Sau khi triệu hồi ra, Kim Mao Hống lập tức gầm to một tiếng, tung bốn móng cắn lao về phía con Huyết Khuyển kia. Tốc độ nó nhanh đến kinh người, thậm chí còn không thua kém con Huyết Khuyển kia.

Huyết Khuyển lắc mình muốn né tránh cú cắn của Kim Mao Hống. Thế nhưng ai mà biết được nó vừa mới ngoác miệng ra, thân thể vẫn chẳng khác gì một con sư tử bình thường, nhưng mà cái đầu và cái miệng lại lập tức trở nên to bằng kích thước của cá một ngôi nhà. Con Huyết Khuyển kia tính toán sai không gian nên bị Kim Mao Hống cắn vào trong miệng rồi bị nhai liên tục.

Âm thanh rộp rộp hệt như tiếng xương cốt bị nhai nát không ngừng vang lên bên tai.

“Ấy, đừng để nó ăn mất, đó là nguyên liệu nấu ăn của ta đó.” Long Nữ vội vàng hét lên, nàng sợ rằng Kim Mao Hống sẽ ăn mất Huyết Khuyển, vậy thì nguyên liệu nấu ăn của nàng cũng đi tong rồi.

Nhưng mà tình cảnh đó không hề xảy ra. Kim Mao Hống vừa mới nhai được mấy cái thì đã thấy từng con dơi một chui ra từ kẽ răng và khóe

miệng, leo ra khỏi miệng của Kim Mao Hống.

Sau khi ngưng tụ thành Huyết Khuyển một lần nữa, nó kinh sợ liếc nhìn Kim Mao Hống một cái rồi xoay người xé toạc không gian bay đi, ý đồ muốn chạy trốn.

Tốc độ của Huyết Khuyển cực kỳ nhanh, Long Nữ không tài nào đuổi kịp nó.

"Lên đây." Hàn Sâm cưỡi Kim Mao Hống xông qua rồi hét một tiếng với Long Nữ.

Long Nữ vội vàng nhảy lên lưng Kim Mao Hống. Sau đó Kim Mao Hống đưa hai người quét qua không gian đuổi theo Huyết Khuyển, tốc độ còn nhanh hơn cả con Huyết Khuyển kia.

Chẳng qua con Huyết Khuyển đó cực kỳ tinh ranh, nó không ngừng thay đổi phương hướng khiến Kim Mao Hống không thể lập tức đuổi kịp nó được.

Long Nữ nhân cơ hội Kim Mao Hống tiếp cập Huyết Khuyển mà chém nó mấy nhát dao, đáng tiếc công kích như vậy vẫn chẳng hề có ảnh hưởng gì đến con Huyết Khuyển kia.

"Ngươi nghĩ ra cách gì để giết nó chưa?" Long Nữ gấp gáp hỏi, bản thân nàng bó tay rồi, chỉ đành cầu cứu Hàn Sâm giúp đỡ thôi.

"Ta cũng chưa nghĩ ra được cách để giết nó, dường như con Huyết Khuyển này có cơ thể bất tử, muốn giết nó không dễ đâu." Hàn Sâm khẽ lắc đầu, quả thật hắn cũng chưa nghĩ ra cách giết con Huyết Khuyển này.

Long Nữ chỉ có thể tiếp tục thử chém nó, nhưng mà căn bản đều chẳng có tác dụng gì cả, Kim Mao Hống sắp đuổi theo nó cả vạn dặm rồi.

Con Huyết Khuyển kia cứ chạy mãi chạy mãi, bỗng đột nhiên nó lại dừng lại, sau đó quay đầu nhếch mép cười với đám người Hàn Sâm một cái.

Hàn Sâm và Long Nữ nhìn nụ cười của con Huyết Khuyển kia thì giật bắn mình, quả thật rất khó hình dung nụ cười đó kiểu gì: âm hiểm, ác độc, hung

tàn, bạo ngược. Rõ ràng là đang cười, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy sởn hết cả da gà.

Kim Mao Hống không hề sợ hãi chút nào, nó tiếp tục lao về phía Huyết Khuyển.

Phía sau lưng Huyết Khuyển chính là vách núi, nhưng nó lại quay người đâm thẳng vào trong vách núi ấy.

Tuy nhiên vách núi kia không hề bị tổn hại chút nào, cứ như là con Huyết Khuyển ấy biết thuật xuyên tường vậy, xuyên thẳng vào trong vách núi.

Kim Mao Hống nhảy lên không trung rồi đâm vào vách núi ấy, thế nhưng cũng hệt như Huyết Khuyển, nó không hề bị vách núi chặn lại, cả thân thể cũng xuyên qua được vách núi.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, hắn vội vàng dùng Già Thiên Tán che chắn cho cả cơ thể của Kim Mao Hống để đề phòng bị đánh lén.

Bóng tối lóe lên một cái, Hàn Sâm lập tức khôi phục lại được thị lực. Hắn không hề gặp phải công kích gì, nhưng mà cảnh tượng trước mắt lại khiến cho cả hắn và Long Nữ có chút kinh ngạc.

Cảnh tượng sau khi xuyên qua vách núi không phải là dưới lòng đất, trước mặt bọn họ vẫn là một vùng thảo nguyên, chẳng qua trên vùng thảo nguyên này lại có rất nhiều kiến trúc ngổn ngang hỗn loạn rơi xuống.

Trong đó có nửa tòa tháp cắm ngược trên bãi cỏ, có những cung điện méo xệch bị chôn vùi, khắp nơi trên vùng thảo nguyên này đều là những kiến trúc bằng đá tàn tạ.

Trông có vẻ những kiến trúc này không giống như được xây dựng ở đây ngay từ đầu, nó cứ như bị kẻ nào đó ném bừa bãi hệt như rác rưởi trên vùng thảo nguyên này.

Hàn Sâm không hề nhìn thấy tung tích của con Huyết Khuyển kia đâu nữa. Hắn nhìn bốn phía xung quanh thì phát hiện ra một bức tượng đang bị chôn vùi một nửa trong lòng đất, bức tượng đó trông rất giống một nhân loại.

Đó là bức tượng của một người phụ nữ, trên đỉnh đầu nàng ta đội một chiếc vương miện giống như mặt trời, trong tay cầm một cuốn sách, †ay còn lại thì giơ cao ngọn đuốc qua đầu.

Ngoài ra thì bốn phía xung quanh còn có một vài tượng đá khác, nhưng đa số đều đã bị vỡ hỏng.

Hàn Sâm nhìn thấy kiến trúc và bức tượng kia thì không khỏi nhíu mày, trong lòng cực kỳ kinh hãi. Phong cách của kiến trúc bằng đá và bức tượng bằng đá này gần như giống hệt với những công cụ bằng đá mà trước kia hắn từng thấy trong sơn cốc, đến cả chất liệu đá cũng không khác biệt là bao.

Hết chương 1651.

Chương 1652. Thủ linh

Cái mũi Kim Mao Hống ngửi ngửi trên mặt đất cứ như là đang truy tìm tung tích con Huyết Khuyển kia, sau đó đuổi về phía trước.

Khắp nơi xung quanh đây đều là kiến trúc bằng đá vỡ vụn, Hàn Sâm càng nhìn càng nhíu mày. Kim Mao Hống không ngừng tiến tới phía trước trong đống đổ nát, đi hơn một trăm dặm thì phát hiện trên thảo nguyên phía trước cắm rất nhiều bia đá ngổn ngang lộn xôn.

Những bia đá kia đều nghiêng nghiêng ngả ngả, thậm chí một số còn cắm ngược ở trên cỏ, song đám người Hàn Sâm thấy rằng chỉ có duy nhất kiến trúc bằng đá này là còn tồn tại chữ viết.

Hàn Sâm kêu Kim Mao Hống tạm thời dừng lại, bởi vì phải đánh hơi cho nên Kim Mao Hống chạy cũng không nhanh lắm, nếu tiếp tục đuổi thì chỉ sợ cũng rất khó đuổi kịp con Huyết Khuyển kia.

‘Tâm mắt Hàn Sâm đánh giá một tấm bia đá gần nhất, chỉ thấy trên tấm bia đá có khắc văn tự rất xa xưa, đúng là văn tự cổ đại trước đây mà hắn đã từng học.

Bia đá bị thiếu một phần, thế nhưng phần lớn chữ viết vẫn còn có thể nhìn được.

“Ymer, bại vong.”

Hàn Sâm xem mà đầu đầy hỏi chấm. Trên tấm bia này chỉ có một cái tên và hai chữ “bại vong”, trừ cái đó ra không đầu không đuôi, nói là mộ bia thì không giống, nói là bia công đức thì cũng không có kiểu viết như vậy.

Hàn Sâm khó hiểu nhìn mãi, không biết Ymer này là ai.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn một tấm bia đá khác cách đó không xa, chỉ thấy phía trên viết năm chữ “Veles bại vong”, ngoại trừ cái tên không giống ra thì những thứ khác hoàn toàn tương tự.

Hàn Sâm nhịn không được khẽ nhíu mày, lại nhìn mấy bia đá khác, quả nhiên phía trên đều là từng cái tên, đằng sau cũng có hai chữ bại vong.

“Cơ… bại vong… Gautama… bại vong… Marily… bại vong… Khương… bại vong… Brahma… bại vong… Zeus… bại vong…”

Từng cái tên đơn giản khắc ở trên tấm bia đá tàn tạ không có bất kỳ điểm gì đặc biệt, thế nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy thê lương giống như xuyên qua thời không cùng với âm thanh bi thương vô cùng vô tận quanh quẩn trên tấm bia đá.

Hàn Sâm không biết những cái tên này thuộc về sinh vật gì, cũng không biết bọn họ thua trận ở nơi nào, ngoại trừ cái tên ra thì những sinh vật này không hề để lại thứ gì cả.

Sau khi đi qua những tấm bia đá vỡ vụn kia thì phía đằng sau xuất hiện một tòa cung điện bằng đồng. Tính ra thì cung điện ấy còn tương đối hoàn hảo, mặc dù phía trên mặt có rất nhiều vết tích, thế nhưng chưa có chỗ nào thật sự bị nứt ra.

Toàn bộ cung điện làm bằng đồng trông vẫn còn nguyên vẹn, chẳng qua do bị nện xuống thảo nguyên này, cho nên một bên đã lún xuống nghiêm trọng, một nửa bức tường còn lún vào bên trong bùn đất.

Kim Mao Hống đánh hơi thấy mùi. Nó đi đến trước cổng chính cung điện bằng đồng rồi gầm rú vào bên trong đó giống như đang nói với Hàn Sâm rằng con Huyết Khuyển kia đang ở bên trong.

Hàn Sâm quan sát cung điện bằng đồng kia, chỉ thấy phía trên cửa đồng lớn có tấm biển được khắc ba chữ "Anh Linh Điện".

"Không biết vì sao trong lòng ta có chút dự cảm không lành." Long Nữ nhìn cung điện bằng đồng rồi nói.

Hàn Sâm gật gật đầu, trong lòng của hắn cũng mơ hồ có chút cảm giác bất an, Động Huyền Khí Tràng khó mà xuyên qua bên trong cung điện, cũng không biết liệu có phải con Huyết Khuyển kia đang ở bên trong cung điện thật hay không.

"Dị sinh vật mà ngươi triệu hồi đến từ đâu vậy?" Hàn Sâm nhìn về phía Long Nữ rồi hỏi.

Long Nữ cười khổ nói: "Ta cũng không biết, việc triệu hồi nguyên liệu nấu ăn của ta đều là ngẫu nhiên cả, có thể triệu hồi ra thứ gì thì ngay cả bản thân ta cũng không biết, ta cũng không biết bọn chúng đến từ đâu."

Nói xong, Long Nữ lại liếc mắt nhìn Anh Linh Điện rồi nói: "Ta vẫn luôn cảm thấy không đúng lắm, nơi này có gì đó rất kỳ lạ, chúng ta nên đi thôi, sau này vẫn còn cơ hội."

Hàn Sâm đang muốn nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy một tiếng cọt kẹt, cánh cửa lớn của Anh Linh Điện vốn được đóng chặt lại tự động mở ra, để lộ một khe hở rộng bằng một thước.

Hàn Sâm và Long Nữ đều cảnh giác nhìn cửa đồng lớn, Kim Mao Hống khẽ gầm gừ về phía ấy.

Bộp!

Một bàn tay đột nhiên vươn ra ngoài từ bên trong cửa lớn, áp vào thành cửa.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào bàn tay nắm lấy cạnh cửa đồng kia. E rằng bàn tay ấy đã không thể dùng từ "tay" để hình dung nữa rồi, nó càng giống như một bộ xương vuốt hơn.

Mặc dù nó vẫn còn duy trì hình thái bàn tay, thế nhưng da thịt phía trên đã hoàn toàn khô héo dính vào xương, đầy nếp nhăn nheo như vỏ cây

khô, trên mặt còn hiện lên sắc xanh trắng mang đến cho người ta một loại cảm giác tĩnh mịch.

Bàn tay kia nắm lấy cạnh cửa đồng, chầm chậm kéo cửa đồng ra.

Cùng với việc cửa đồng từ từ mở ra, Hàn Sâm có thể nhìn thấy một chút cảnh tượng bên trong cánh cửa. Phần có thể nhìn thấy được đều trống rỗng, ngoại trừ một cây cột đồng chống đỡ lấy cung điện ra thì chẳng còn thấy thứ gì nữa.

Khi cánh cửa đồng kia được bàn tay ấy kéo ra gần hết, cuối cùng Hàn Sâm cũng thấy rõ được chủ nhân của bàn tay kia.

Đó là một sinh vật mặc áo choàng đen, ngoại trừ cái tay hắn vươn ra bên ngoài kia ra thì toàn bộ thân thể đều bao bọc ở bên trong áo choàng màu đen. Vả lại ngoài việc nhìn thấy kẻ đó có dáng vẻ của một con người ra thì không thể nhìn thấy thứ gì khác nữa.

Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm hạ xuống người hắn, thế nhưng lại chẳng cảm nhận được gì. Người bên trong áo choàng màu đen kia cứ như là một người chết, trong thân thể không còn một chút khí tức nào.

"Nếu đã đến rồi thì hãy vào đi." Người mặc áo choàng kia mở cửa đồng ra, sau đó thì đứng ở bên trong cửa cứ như đang nhìn đám người Hàn Sâm, phát ra một thứ âm thanh như kim loại ma sát khiến người †a run sợ.

"Xin hỏi các hạ xưng hô như thế nào?" Trong lòng Hàn Sâm cảnh giác, nhìn người mặc áo choàng kia rồi hỏi.

"Ta đã là một người chết, sớm không còn tên. Nếu như nhất định phải có một cái xưng hô, vậy thì ngươi cứ gọi ta người thủ linh đi." Giọng nói của

người mặc áo choàng vẫn khiến người cảm thấy run rẩy hệt như cũ.

Chẳng qua thời điểm hắn nói chuyện thì vẫn cúi đầu, toàn bộ gương mặt đều giấu trong bóng tối dưới áo choàng hệt như một u linh trong mộ địa.

“Người thủ linh? Ngươi đang thủ linh vì ai vậy?” Hàn Sâm nghe thấy cái †ên này thì càng cảm thấy chẳng tốt lành gì, cho nên không hề bước về phía trước.

“Ta thủ linh không vì bất kỳ kẻ nào cả.” Người thủ linh ấy lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn người thủ linh. Đột nhiên trong lòng hắn khẽ lay động, hắn chỉ vào những bia đá kia rồi hỏi: “Chẳng lẽ thứ ngươi trông coi chính là bọn họ ư?”

Người thủ linh phát ra tiếng cười khà khà quái dị: “Đúng, mà cũng không đúng. Ta trông coi bọn họ, nhưng cũng không phải bọn họ.” “Ngươi có ý gì đây?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Mời vào xem thử, ngươi tự khắc sẽ hiểu thôi.” Người thủ linh kia vẫn cười quái dị rồi nói.

“Bất kể là ngươi trông coi thứ gì thì ta cũng không có hứng thú.” Hàn Sâm nói xong rồi võ Kim Mao Hống, Kim Mao Hống lập tức muốn quay đầu đi.

Nơi này để lộ ra một luồng sức mạnh quỷ dị, mặc dù Hàn Sâm tự thấy mình đã là kẻ bất khả chiến bại trong Tí Hộ Sở thứ tư, thế nhưng trong Tí Hộ Sở thứ tư có rất nhiều hiện tượng kỳ lạ đến từ những nơi khác, Hàn Sâm cũng không dám đảm bảo chắc chắn bản thân thật sự có thể giết hết tất cả.

Ít nhất sau khi gặp Ngao Dạ, hắn đã không cho rằng bản thân mình vô địch nữa.

“Nếu đã đến rồi, không vào nhìn một chút mà đã muốn đi rồi sao?” Người thủ linh đó âm trầm nói một câu.

Hàn Sâm phớt lờ hắn, tiếp tục thúc giục Kim Mao Hống chạy đi. Thế nhưng Kim Mao Hống càng chạy lại càng chậm, cứ như phía sau có một sức mạnh to lớn nắm nó kéo lại. Không ngờ rằng thân thể Kim Mao Hống bị kéo lùi

trở lại, đến cả Hàn Sâm và Long Nữ trên lưng cũng cùng bị ngã vào bên trong cung điện bằng đồng.

Hết chương 1652.

Chương 1653. Kẻ thất bại

Hàn Sâm lập tức triệu hồi ra Kim Văn Bá Thuẫn và Cát Liệt Đao, đồng thời biến thân thành Đồ Lục Giả. Hắn gầm lên một tiếng, Cát Liệt Đao trong tay mang theo sức mạnh vô cùng kinh khủng chém về phía người thủ linh.

Cát Liệt Đao cắt vào bên trong thân thể người thủ linh trong nháy mắt, thế nhưng người thủ linh hệt như u linh thật sự, thân thể ở dưới đao dần dần phai nhạt, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Sâm ngẩng đầu dò xét xung quanh, thế nhưng ánh mắt vừa quét tới lại khiến hắn hơi sững sờ.

Chỉ thấy trên vách tường bốn phía đại điện bằng đồng thờ phụng rất nhiều chiến giáp thủy tinh. Trên bề mặt những bộ giáp tinh thể kia hoặc ít hoặc nhiều đã có chút vết tích, từng vết đao vết kiếm giăng khắp nơi trông giống như đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến vô cùng tàn khốc.

Thậm chí Hàn Sâm còn có thể cảm nhận được chiến ý bất diệt đang thiêu đốt bên trên khôi giáp tinh thể ấy như thể ý chí của nó vẫn đang chinh chiến không ngừng nghỉ trên chiến trường, cháy hết mình trong những trận chiến bất tận.

Cả đại điện bao trùm trong chiến ý bất khuất. Đứng giữa đại điện trống trải, Hàn Sâm cảm nhận được một loại cảm giác như đưa thân mình vào trong thiên quân vạn mã chém giết khốc liệt, như thể áo giáp tinh thể kia vẫn đang cùng đồng hành với chủ nhân của nó tàn sát đẫm máu trên chiến trường.

Điều mà Hàn Sâm kinh ngạc nhất chính là, những chiếc áo giáp này trông giống hệt chiến giáp gen hắn chiếm được từ chỗ Tina. Mặc dù hình dạng và tính chất có chút gì đó khác biệt, dường như có được sức mạnh khác nhau, thế nhưng trên bản chất lại rất giống.

"Không phải những thứ này đều là chiến giáp gen đấy chứ?" Trong lòng Hàn Sâm vô cùng sợ hãi.

Bóng dáng người thủ linh quỷ dị xuất hiện ở phía trước một bộ áo giáp màu xanh quấn quanh lôi điện, nhìn chiến giáp kia rồi nói: "Đây là chiến giáp gen thuộc về Zeus, hắn đi ra ngoài mười lăm ngày, cuối cùng vẫn thất bại rồi chết."

Nói xong, người thủ linh lại nhìn về phía một bộ chiến giáp khác đỏ thâm như máu ở bên cạnh: "Đây là chiến giáp gen thuộc về Khương, hắn đi ra ngoài mười chín ngày, thế nhưng vẫn thất bại rồi chết…"

Mỗi lần người thủ linh đi qua một bộ áo giáp thì đều giới thiệu chủ nhân của nó. Những cái tên đó về cơ bản Hàn Sâm đều đã nhìn thấy bên trên những bia đá ở bên ngoài rồi.

Hơn nữa người thủ linh cũng nói rõ ràng rằng đây đều là chiến giáp gen, điều này khiến trong lòng Hàn Sâm càng thêm giật mình.

Sau khi giới thiệu xong một bộ áo giáp cuối cùng, người thủ linh quay sang nhìn đám người Hàn Sâm rồi cười khặc khặc một quái dị nói: "Bọn họ đều là anh hùng, nhưng cũng đều là kẻ thất bại, cuối cùng bọn họ vẫn chưa thể thật sự đi ra ngoài, chỉ có thể mang theo sỉ nhục và không cam lòng an nghỉ tại nơi đây.

"Đi ra ngoài như lời ngươi nói có ý gì?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm người thủ linh hỏi.

"Đương nhiên có nghĩa là đi ra khỏi Tí Hộ Sở." Người thủ linh thờ ơ đáp lại một câu, sau đó lại chỉ vào những chiến giáp gen kia rồi nói: "Chủ nhân của chiến giáp gen đã chết, thế nhưng chiến giáp gen thì chưa. Nếu như có thể lấy được công nhận của nó thì ngươi có thể điều khiển được nó. Mặc dù

bọn chúng đều là những kẻ thất bại, thế nhưng chúng lại có một trái tim bất bại, vẫn khát vọng được bước trên chiến trường một lần nữa.”

“Ngươi muốn đưa bọn nó cho chúng ta?” Hàn Sâm giật mình nhìn người thủ linh. Đáng lẽ hắn còn cho rằng sẽ có một trận chiến lớn, thế nhưng xem ý tứ của người thủ linh kia, chẳng những sẽ không động thủ với bọn họ, còn có thể đưa chiến giáp gen cho bọn họ.

“Chỉ cần ngươi có thể mang chúng đi thì có thể mang theo tất cả, dù gì cũng là mấy thứ phế phẩm vô dụng bỏ đi” Giọng điệu của người thủ linh vẫn khiến hai hàm răng người ta phải va lập cập vào nhau hệt như trước đó.

“Vậy thì ta không khách khí nữa.” Hàn Sâm thật sự không khách khí, đưa tay ôm lấy một bộ chiến giáp gen bên cạnh.

Người ngoài không biết uy lực của chiến giáp gen, song Hàn Sâm lại hiểu rõ. Trong mắt của hắn, quả thực một tòa cung điện bằng đồng nho nhỏ này chính là một bảo khố khổng lồ, e rằng cả Liên Minh cũng không đáng giá đến như vậy.

Hàn Sâm ôm lấy chiếc áo giáp toàn thân đỏ thẫm như máu kia, nó chính là chiến giáp gen thuộc về Khương bên trong giới thiệu của người thủ linh.

Phía trên chiến giáp gen có hơn bảy mươi vết tích, có vết kiếm có vết đao, thậm chí có vết tích đã xuyên qua hai mặt trước sau chiến giáp gen, nhưng mà cuối cùng nó vẫn không bị chém đứt.

Ầm!

Hàm Sâm mới vừa ôm lấy áo giáp, muốn tháo áo giáp từ trên tường xuống, thế nhưng ai mà biết được phía trên chiến giáp lại tỏa ra ánh đỏ mạnh mẽ đẩy Hàn Sâm văng ra ngoài.

Hàn Sâm chỉ cảm nhận được một luồng sức mạnh đánh tới, thế nhưng sức mạnh của hắn lại hoàn toàn không ngăn cản nổi, cứ như thể hắn bị xe lửa đụng bay, đâm vào trên tường đối diện, đầu óc lỗ tai ong ong cả lên, trong mắt thì đầy sao.

"Ngươi không sao chứ?" Long Nữ vội vàng chạy tới, đỡ Hàn Sâm từ dưới đất dậy.

"Ta không sao." Hàn Sâm lắc lắc đầu, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo một chút, sau đó nhìn về phía người thủ linh nói: "Ý ngươi là gì? Không muốn cho cứ việc nói thẳng, hà tất phải dùng đến thủ đoạn này?"

Người thủ linh cười khà khà nói: "Bọn chúng có ý chí của mình, không phải ta có khả năng thao túng. Vừa rồi ta cũng đã nói rồi đó, ngươi nhất định phải được bọn chúng công nhận thì mới có thể mang bọn chúng đi được."

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, mắt nhìn chằm chằm người thủ linh, hắn không quá tin lời người thủ linh nói.

Lúc trước khi hắn lấy chiến giáp gen của Tina cũng không có chuyện như vậy, trực tiếp lấy về được.

"Có tin hay không thì tùy ngươi, ta chỉ là một người thủ linh mà thôi. Với ta mà nói. lừa gạt ngươi cũng chẳng có ích lợi gì." Người thủ linh còn nói thêm.

"Ta không tin." Hàn Sâm cắn răng đi dỡ một bộ khôi giáp khác.

Kết quả vẫn như thế, sức mạnh trên chiến giáp gen trực tiếp đẩy Hàn Sâm ra ngoài, chiến ý bất diệt phía trên vẫn bùng cháy hệt như không cho phép hắn chạm vào.

Hàn Sâm cũng không bỏ cuộc, lần lượt đi thử từng chiếc một. Hắn thầm nghĩ, nhiều chiến giáp gen như vậy, chắc chắn sẽ có một cái hợp tính với hắn, có thể mang một bộ chiến giáp gen đi thôi cũng đã kiếm được một món hời lớn rồi.

Nhưng thực tế phũ phàng hơn tưởng tượng của Hàn Sâm nhiều. Hắn thử từng chiếc một mà không một chiến giáp gen nào chịu nhận hắn. Gian khổ không thiếu ăn, chỉ có đụng u cả đầu mới ăn no được, thế nhưng ngay cả một bộ cũng không ôm xuống được.

Ngay tại thời điểm Hàn Sâm buồn bực, chỉ thấy Kim Mao Hống duỗi móng vuốt sờ sờ một chiếc chiến giáp gen.

Toàn thân chiếc chiến giáp gen kia như được hoàng kim đúc thành, trên bê mặt phủ một lớp gỉ sét màu xanh lục, hơn nữa còn có rất nhiều vết tích.

Trước đó Hàn Sâm cũng thử ôm nó xuống, thế nhưng lại bị một luồng kim quang đẩy ra. Bây giờ móng vuốt Kim Mao Hống đặt ở phía trên đó, chiến giáp gen lại lập tức tỏa ra hào quang sáng chói.

Hàn Sâm còn cho rằng Kim Mao Hống sẽ bị chấn ra giống như hắn, ai ngờ được Kim Mao Hống chẳng những không bị chấn ra, chiếc chiến giáp gen kia lại còn vỡ vụn dưới móng vuốt Kim Mao Hống, hóa thành bông tuyết màu vàng kim rơi xuống người Kim Mao Hống từng chút một, dần dần dung nhập vào bên trong thân thể của nó.

“Grào!”

Sau khi tất cả bông tuyết kim sắc dung nhập vào bên trong thân thể, Kim Mao Hống ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng sư tử gầm. Chỉ thấy màu vàng kim ngưng tụ phía ngoài thân thể của nó hóa thành áo giáp bảo vệ toàn bộ thân thể, nhìn từ xa giống như một áo giáp sư tư hoàng kim.

“Đùa à? Vậy mà ta còn không bằng Tiểu Kim á?” Hàn Sâm trợn trừng hai mắt, nhìn Kim Mao Hống với vẻ không thể tin được.

Hắn không tài nào tin nổi, bản thân mình ra sức như vậy cũng không nhận được công nhận của những chiến giáp gen kia, thế mà Kim Mao Hống chỉ

tùy tiện sờ một chút, chiến giáp gen kia lập tức tự động đi theo nó, thế chẳng phải không công bằng lắm sao.

Hết chương 1653.

Chương 1654. Thông tin

Người thủ linh khá kinh ngạc đánh giá Kim Mao Hống, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Long Nữ, ngươi cũng thử xem.” Hàn Sâm nói với Long Nữ, bản thân hắn cũng chẳng trông mong gì, chỉ hy vọng có thể thêm mang thêm mấy bộ nữa đi.

Vừa nói, hắn vừa triệu hồi Tiểu Thiên Sứ, nếu Kim Mao Hống có thể khiến chiến giáp gen có phản ứng, nói không chừng Tiểu Thiên Sứ cũng có thể đạt được sự chấp thuận của chiến giáp gen.

“Kim Mao, thử cái khác đi.” Hàn Sâm tích cực khuyến khích Kim Mao Hống.

Nhưng Kim Mao Hống cũng không thể đạt được sự chấp thuận của các chiến giáp gen khác, không rõ là chỉ có chiến giáp hoàng kim mới có điểm chung với Kim Mao Hống, hay là chỉ có thể đạt được một sự chấp thuận của chiến giáp gen.

Đến lượt Tiểu Thiên Sứ, nàng còn chưa ra tay, chỉ thấy một chiến giáp gen từ trên tường sà xuống, hóa thành từng từng sợi thánh quang dung nhập vào trong thân thể Tiểu Thiên Sứ.

“Bất công quá đi mất, còn có thể như vậy sao?” Hàn Sâm ngẩn người nhìn thánh quang trên người Tiểu Thiên Sứ toả ra, chiến giáp gen dung nhập vào trong thân thể nàng, dần dần hiện ra, bao bọc thân thể nàng, khiến Tiểu Thiên Sứ thoạt nhìn càng thêm thánh khiết.

Long Nữ và Hàn Sâm cũng lần lượt thử các chiến giáp gen khác, kết quả đều thất bại, trong lúc Hàn Sâm cho rằng Long Nữ cũng sẽ tiếp tục thất bại như hắn thì lại nhìn thấy Long Nữ vô tình đụng phải một chiến giáp gen, chiến giáp gen kia cũng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, biến thành hỏa diễm dung nhập vào thân thể của Long Nữ.

"Má, có cần xát muối vào lòng nhau như vậy không? Chỉ còn sót lại mình ta? Không thể như thế được." Hàn Sâm không cam tâm lại thử ôm những chiến giáp gen kia xuống.

Kết quả vẫn thất bại, cho dù Hàn Sâm có thử như thế nào thì vẫn không thể đạt được sự chấp thuận của những chiến giáp gen kia.

Người thủ linh đánh giá Kim Mao Hống, Tiểu Thiên Sứ và Long Nữ rồi nói: "Chiến giáp gen của Hống, Marily và Ymer, cũng không tệ…"

Hàn Sâm thầm buồn bực, tự an ủi: "Đầu là chiến giáp của kẻ thất bại, chắc chắn trên chiến giáp gen có khí xui xẻo gì đó, cho ta ta cũng không thèm."

"Đi thôi, nơi này đã là vùng đất không còn hy vọng, đừng quay lại đây nữa" Người thủ linh dùng thanh âm quái dị nói.

"Ngươi là Tinh tộc sao?" Hàn Sâm hỏi Người thủ linh.

"Ta chết rồi, từng là cái gì đã không còn quan trọng nữa." Người thủ linh đang nói thì cửa lớn bằng đồng thau của Anh Linh Điện đột nhiên mở ra, một lực hút ập đến hút lấy đám người Hàn Sâm ra ngoài.

Bịch!

Đám người Hàn Sâm ngã sõng soài, đứng lên mới phát hiện bản thân đã rơi xuống chỗ lúc trước khi vượt qua vách núi.

Hàn Sâm đứng lên sờ sờ vách núi kia, cảm giác là tảng đá lạnh như băng, thế nhưng lại không thể xuyên qua nữa.

Hắn bay lên cao, lướt qua tảng đá kia thì kinh ngạc phát hiện chỉ có duy nhất một núi đá lẻ loi trên thảo nguyên, phía sau vẫn là thảo nguyên, lấy đâu ra phế tích, bia đá và Anh Linh Điện chứ.

Nếu như không phải chiến giáp gen trên người Kim Mao Hống vẫn còn thì Hàn Sâm còn cho rằng vừa rồi chỉ tiến vào ảo cảnh.

Không tìm được Huyết Khuyển, cũng không tìm thấy phế tích kia, lần thăng cấp này của Long Nữ xem như thất bại, may mắn sau này hằng còn cơ hội, cũng không cần sốt ruột.

Hơn nữa chiến giáp gen trước của nàng bị phá huỷ, lần này nàng lại nhận được một chiến giáp gen mới, cũng coi như là may mắn.

Sau khi những chiến giáp gen rời khỏi phế tích thì lập tức mất hết ánh sáng và sức mạnh, rõ ràng là sức mạnh của những chiến giáp gen này khó phát huy được khi đang ở trong Tí Hộ Sở thứ tư.

Hàn Sâm sắp xếp lại các giả thiết, nghiêm túc suy nghĩ một phen.

Hiển nhiên vùng phế tích kia không thuộc về Tí Hộ Sở thứ tư, nói không chừng nó thuộc Tí Hộ Sở thứ năm, cũng chính là ở trong vũ trụ Liên Minh.

Chẳng qua không biết sau này vũ trụ Liên Minh đã xảy ra biến cố gì, rất nhiều thứ đều bị phá hủy, giống như là Ngao Dạ ở phòng điều khiển, còn có những tấm bia đá và Anh Linh Điện, cùng với khoảng thời gian lúc trước ở hẻm núi, những thứ đó đều rơi vào trong Tí Hộ Sở của tầng dưới.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hàn Sâm biết manh mối không đủ, không thể tìm ra đầu mối trong thời gian ngắn như vậy được.

Trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm vốn định trở về Liên Minh, thế nhưng lại nghe thấy hai tên Miên Dương và Thanh Ngưu đang dấm dúi nói chuyện với nhau.

“Muốn xem kịch hay thật đấy, đúng là vừa đáng sợ vừa kích thích quá đi” Giọng nói hào hứng của Miên Dương truyền vào tai Hàn Sâm.

“Anh Dương, ngươi nói xem rốt cuộc Nữ Thần Tử Vong kia tới từ đâu, sao lại mạnh như vậy, ngay cả Huyễn Chỉ Đại Đế - một trong mười Thần Tử cũng bị nàng bắn chết. Dựa vào sức mạnh của nàng, nếu tham gia trận chiến

Thần, nói không chừng có thể tranh vị trí số một với Kim Tệ ấy chứ.” Thanh Ngưu xì xào.

“E là không có khả năng tranh vị trí số một với Kim Tệ, nhưng mà vị trí thứ hai thì chắc sẽ dễ dàng. Khủng khiếp thật đấy, một mũi tên bắn chết Huyễn Chi Đại Đế, sức mạnh khủng bố như vậy, chắc chắn không kém kẻ mặc áo giáp kia.” Thanh Ngưu nói.

“Cho dù nàng ta có mạnh như thế nào thì tóm lại cũng chỉ có một thân một mình, thân cô thế cô, lần này bắn chết Huyễn Chi Đại Đế, nghe nói tộc Huyễn Chỉ đã liên lạc với rất nhiều cao thủ, muốn vây giết Nữ Thần Tử Vong, hình như đã mời hai vị cường giả siêu cấp cấp Thủy Tổ xuất sơn.” Thanh Ngưu nói.

Miên Dương gật đầu nói: “Không còn cách nào khác, tộc Huyễn Chi có quan hệ rất rộng, Huyễn Chi Thuỷ Tổ hạ mình đi nhờ vả người khác, đại lão các tộc sẽ giữ thể diện cho hắn, cho dù Thủy Tổ các tộc không ra †ay thì cũng sẽ phái cường giả siêu cấp đi hỗ trợ, hơn nữa ta còn nghe nói, Huyễn Chi Thuỷ Tổ đã tìm được cách khắc chế Nữ Thần Tử Vong, nếu như Nữ Thần Tử Vong không biết tránh đi thì lần này lành ít giữ nhiều, chắc chắn sẽ phải chết.”

“Nàng ta chắc chắn biết phải rút lui. Nếu không phải lúc trước nàng ta cứ khăng khăng đòi đi qua Tí Hộ Sở của tộc Huyễn Chỉ, chọc tức Huyễn Chỉ Đại Đế, kết quả còn bắn chết người ta. Nhưng Nữ Thần Tử Vong cũng rất lợi hại, giết được cả Huyễn Chi Đại Đế. Lúc ấy Huyễn Chi Thuỷ Tổ cương quyết không ra đánh một trận với nàng, ẩn nhẫn lâu như vậy, tìm được cách khắc chế nàng, hơn nữa mời nhiều cường giả siêu cấp như thế mới dám đi giết Nữ Thần Tử Vong.” Thanh Ngưu cảm thán.

“Đáng tiếc thực lực của chúng ta quá kém, người ta nhìn một cái là chúng ta chết luôn, muốn nhìn cũng không có cơ hội, chỉ bằng đi hóng hớt, hít hà drama, một trận chiến lớn như vậy, ngàn năm nữa cũng không có mà xem.” Miên Dương thở dài nói.

Chúng nó đi theo Hàn Sâm cũng được không ít lợi ích, tiếc rằng tư chất bẩm sinh quá kém, đến bây giờ cũng chỉ thăng cấp lên hạch gen Hoàng Kim, ngay cả cấp Bảo Thạch cũng không lên nổi.

“Miên Dương này, Huyễn Chi Thuỷ Tổ sẽ vây giết Nữ Thần Tử Vong ở đâu đây?” Hàn Sâm bước ra, nhìn Miên Dương hỏi.

Hắn cảm thấy dường như chuyện này hơi kỳ lạ. Theo lý mà nói, sau khi Nữ Thần Tử Vong sinh ra thì chính nàng không biết mình chính là hậu duệ của chủ nhân Thần Vực.

Nhưng người của Thần Vực phải nhận ra nàng mới đúng, đã qua bao lâu rồi, thế mà Nữ Thần Tử Vong vẫn còn đi lang thang ở bên ngoài, người của Thần Vực cũng không hề đi tìm nàng, quả thật điều này có chút kỳ lạ.

“Ông chủ, là ở hẻm núi Lạc Nhật, hiện tại Tí Hộ Sở thứ tư đều đã truyền khắp nơi, rất nhiều cường giả được tộc Huyễn Chi mời đến đều đang tới hẻm Lạc Nhật.” Miên Dương vội vàng nói.

Thanh Ngưu cũng nói: “Nữ Thần Tử Vong kia thật sự quá kiêu ngạo, biết rõ người ta muốn tấn công nàng ở hẻm Tà Dương, thế mà chẳng có suy nghĩa muốn thay đổi lộ tuyến, ta thấy lần này nàng ta lành ít dữ nhiều rồi.”

Hết chương 1654.

Chương 1655. Gương Cổ Chiếu Thiên

“Người của Thần Vực có tham gia vây bắt lần này không?” Hàn Sâm hỏi.

Miên Dương suy nghĩ một hồi rồi nói: “Hình như có tham gia đó, nghe nói có người ở hẻm Lạc Nhật đã thấy Nữ Thần và một số cường giả siêu cấp của Thần Vực. Ông chủ, ngươi có đi xem náo nhiệt không? Dẫn bọn ta theo với.”

“Tí Hộ Sở cần các ngươi, các ngươi đi rồi, Tí Hộ Sở biết trông cậy vào ai?” Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

Mặt mày Miên Dương và Thanh Ngưu tươi cười, vỗ ngực đảm bảo: “Ông chủ ngươi cứ yên tâm, có chúng ta ở đây, đảm bảo sẽ quản lý tốt Tí Hộ Sở, không để ngươi phải lo lắng.”

“Tất cả đều dựa vào các ngươi.” Hàn Sâm võ vai Miên Dương và Thanh Ngưu, khen chúng vài câu rồi mới trở về Liên Minh.

Không ngờ Thần Vực lại phái người đi vây giết Nữ Thần Tử Vong, xem ra bọn họ không biết Nữ Thần Tử Vong chính là quả trứng thần bị Diệt Thế Chi Lang trộm đi. Sao lại ra nông nỗi này chứ? Xét bề ngoài và thuộc tính sức mạnh thì chủ nhân Thần Vực phải phát hiện ra chứ? Sao lại có chuyện không nhận ra được?” Hàn Sâm suy tư, sáng sớm hôm sau dẫn theo Bảo Nhi, Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh cùng nhau xuất phát tới hẻm Lạc Nhật.

Lần này đi Hàn Sâm muốn xem rốt cuộc Nữ Thần Tử Vong đã xảy ra chuyện gì, thứ hai là cũng muốn nhân cơ hội này để báo thù.

Lần xuất hành này, Hàn Sâm cảm thấy thoải mái hơn nhiều, hoàn toàn không hề gấp gáp săn giết dị sinh vật hay bày mưu tính kế gì cả, trực tiếp đi thẳng tới hẻm Lạc Nhật, căn bản cũng không có dị sinh vật và dị linh dám nào gây phiền phức cho hắn.

Danh tiếng của Thiên Kiếm không phải giả, những dị sinh vật và dị linh từng được nghe nói tới, từ xa nhìn thấy hắn cũng đã chạy xa.

Cách hẻm Lạc Nhật không xa xuất hiện càng ngày càng nhiều cường giả siêu cấp, nhưng phần lớn đều nghe danh Thiên Kiếm của Hàn Sâm nên không ai dám đụng vào hắn.

Nữ Thần Tử Vong phải mất vài ngày mới có thể đến được hẻm Lạc Nhật, không biết nàng làm cái gì mà lại di chuyển chậm như vậy, hơn nữa còn đi đường thẳng, không ai đoán được Nữ Thần Tử Vong đang có mưu tính gì.

Tộc Huyền Chi và những cường giả siêu cấp được mời tới đã có mặt ở hẻm Lạc Nhật.

Hàn Sâm vừa mới đến hẻm Lạc Nhật thì đã bị người khác ngăn lại.

“Thiên Kiếm, ngươi tới nơi này làm cái gì? Tộc Huyễn Chỉ bọn ta không hề mời ngươi tới.” Một Huyền Thú của tộc Huyễn Chi cản đường Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm chằm chằm rồi quát.

“Ta đi đâu là việc của ta, nơi này cũng không phải địa bàn của tộc Huyễn Chỉ các ngươi, ngươi quản nổi sao?” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Con Huyễn Thú kia lập tức giận dữ, nhưng còn chưa đợi hắn bộc phát thì đã thấy có rất nhiều khí tức khủng bố từ hẻm Lạc Nhật lao về phía lối vào, dẫn đầu chính là Huyễn Chi Thuỷ Tổ.

Ở bên cạnh Huyễn Chỉ Thuỷ Tổ còn có ba vị cường giả không thua kém gì hắn, không chừng cũng có thể là cường giả cấp Thủy Tổ, còn có không ít cường giả siêu cấp, Thần Nữ và mấy cường giả siêu cấp của Thần Vực cũng ở trong đó.

Tuy rằng cường giả cấp Thủy Tổ đều không tham gia trận chiến Thần, nhưng tuyệt đối không thể khinh thường thực lực của bọn họ, mỗi một người đều có thực lực không thua kém gì mười Thần Tử.

Hơn nữa có nhiều cường giả siêu cấp ở đây, Hàn Sâm cũng không tiện động thủ.

“Thiên Kiếm, Tộc Huyễn Chi bọn ta không có ân oán gì với ngươi, nếu như ngươi tới hỗ trợ, Tộc Huyễn Chi vô cùng cảm kích, tất nhiên sau khi thành công có hậu tạ, nếu như không phải thì tốt nhất là mời ngươi đi về, coi như là cho tộc Huyễn Chỉ bọn ta một nhân tình.” Huyễn Chi Thuỷ Tổ nhìn Hàn Sâm nhíu mày nói.

“Các ngươi lo chuyện của các ngươi, ta ở đây ngắm cảnh, chúng ta

nước sông không phạm nước giếng.” Hàn Sâm nói xong thì lấy giường đệm không khí ra, sau đó lấy ra các loại đồ ăn vặt rồi ngồi trên thưởng thức cùng với Bảo Nhi, Tiểu Ngân Ngân giống như là đến để dã ngoại.

Tộc Huyễn Chỉ lập tức giận dữ, cường giả các tộc được mời tới cũng nhíu mày.

Huyễn Chi Thuỷ Tổ ngăn các thành viên tộc Huyễn Chỉ lại: “Chính sự quan trọng hơn, chỉ cần hắn không tiến vào hẻm Lạc Nhật thì cứ để mặc hắn đi.”

Nói xong, Huyễn Chi Thuỷ Tổ lại nhìn Hàn Sâm một cái, lập tức dẫn theo rất nhiều cường giả trở lại bên trong hẻm Lạc Nhật.

Hàn Sâm ở lại bên ngoài hẻm Lạc Nhật chờ Nữ Thần Tử Vong đến.

Hiện tại bên trong hẻm Lạc Nhật đã đông đảo cao thủ, hắn cũng không cần phải mạo hiểm đối địch với các tộc để giết chết Thần Nữ, cho nên thà ngồi chờ Nữ Thần Tử Vong, đến lúc đại chiến thì sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Nhưng Hàn Sâm cũng không hề nhàn rỗi. Hắn chờ đến đêm rồi dùng Động Huyền Kinh che đậy bản thân, lặng lẽ lẻn vào hẻm Lạc Nhật, muốn xem thử xem bọn họ làm gì ở trong hẻm Lạc Nhật.

Theo lý mà nói, bọn họ có thể tấn công Nữ Thần Tử Vong ở bất cứ chỗ nào, thế nhưng bọn họ hết lần này tới lần khác lại chọn hẻm Lạc Nhật, nhất định là có nguyên nhân đặc biệt nào đó.

Hàn Sâm lẻn vào hẻm Lạc Nhật, ở bên trong có không ít cường giả siêu cấp, còn nhiều hơn so với lúc trước hắn nhìn thấy ngoài cốc, ít cũng phải hơn trăm người.

Còn có mấy vị Thủy Tổ kia, với đội hình như vậy, ngay cả Hàn Sâm cũng không thể không cẩn thận suy tính có nên động thủ với bọn họ hay không.

Cho dù Hàn Sâm không sợ địch đông, nhưng ai biết được trong tay những cường giả cấp Thủy Tổ kia có hạch gen gì, nếu là hạch gen có năng lực đặc thù, trong trạng thái không biến thân thành Đế Linh siêu cấp thì quả thật rất bất lợi.

Sau khi lẻn vào được mấy trăm dặm, Hàn Sâm nhìn thấy trong hẻm núi có một tấm gương cổ.

‘Tấm gương kia có đường kính hơn trăm mét, toàn thân sáng bóng, chiếu sáng rõ ràng, bởi vì quá lớn nên đã ngăn cách hẻm Lạc Nhật thành hai nửa.

“Bọn họ ở đây làm gì với một tấm gương lớn như vậy? Hạch gen này là gì?” Hàn Sâm đánh giá một hồi lâu cũng không nhìn ra cái gương lớn đến mức khoa trương quá đáng này rốt cuộc có ích lợi gì.

Cách tấm gương không xa chính là nơi Huyễn Chi Thuỷ Tổ và đám chủ sự nghỉ ngơi, hình như mấy vị Thủy Tổ đang bán luận cái gì đó, chẳng qua bên cạnh bọn họ cắm một lá cờ lớn, trên lá cờ mây khói mờ ảo giống như mây mù lượn lờ ở bên ngoài, thế nhưng lại khiến Hàn Sâm nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì.

Hàn Sâm đứng yên ở vách tường, Động Huyền Kinh hoạt động hết công suất, muốn thử xem có thể đột phá lá cờ che chắn hay không, nghe xem mấy vị Thủy Tổ đang nói cái gì.

Nhưng quả thật sức mạnh của lá cờ kia lợi hại, Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm hoàn toàn không thẩm thấu vào được.

Đang lúc thất vọng, đột nhiên Hàn Sâm nghe được cách đó không xa có hai cường giả tộc Huyễn Chi đang nói chuyện.

“Lần này có bốn vị Thủy Tổ ra tay, còn có Gương Cổ Chiếu Thiên ở đây, chắc chắn có thể giết chết Nữ Thần Tử Vong, báo thù cho Đại Đế.”

“Nói ra thì không biết Gương Cổ Chiếu Thiên kia có lai lịch gì nhỉ, thật sự có thể khắc chế cung tên của Nữ Thần Tử Vong sao? Nếu không khắc chế được, cho dù có thể giết nàng thì chỉ sợ chúng ta cũng sẽ có tổn thất”

“Yên tâm đi, tuyệt đối không có sơ hở, Gương Cổ Chiếu Thiên chính là hạch gen của Chiếu Thiên Cổ Đế năm đó. Có Gương Cổ Chiếu Thiên ở đây, không sợ Nữ Thần Tử Vong kia mạnh, chỉ sợ nàng không đủ mạnh.”

“Lời này có ý gì đây?”

“Thủy Tổ đã dặn dò, việc này không tiện tiết lộ, chờ đến lúc đó ngươi tự khắc sẽ biết.”

Hàn Sâm nghe một hồi cũng không có thu hoạch được tin tức gì hữu dụng, đành phải tạm thời rời khỏi hẻm Lạc Nhật.

Nhưng Hàn Sâm đại khái cũng đã biết, tấm Gương Cổ Chiếu Thiên kia được Huyễn Chi Thuỷ Tổ lấy ra để khắc chế Nữ Thần Tử Vong.

Hết chương 1655.

Chương 1656. Nữ Thần Tử Vong

Hai ngày sau, càng ngày càng nhiều sinh vật cường đại ra vào hẻm Lạc Nhật, thỉnh thoảng còn có người của tộc Huyễn Chi đến truyền tin, †ần suất càng ngày càng cao, hẳn là Nữ Thần Tử Vong cách nơi này đã rất gần.

Hàn Sâm cũng không tiến vào trong hẻm núi nữa, người hai bên đều không hề liên quan gì đến hắn. Hàn Sâm chỉ chờ sau khi đại chiến bắt đầu thì nhân lúc loạn lạc mà báo thù, những chuyện khác thì hắn không mảy may đến.

Sang đến ngày thứ ba, Hàn Sâm nhìn thấy Huyễn Chi Thuỷ Tổ và ba vị Thủy Tổ khác dẫn theo người đi ra từ trong hẻm núi, vẻ mặt tất cả sinh vật đều rất nghiêm trọng, dáng vẻ như sắp đối mặt với quân thù.

“Xem ra Nữ Thần Tử Vong sắp tới rồi.” Ánh mắt Hàn Sâm nhìn cũng theo bọn họ về dãy núi phía xa, chỉ thấy xa xa kia có một chấm đen dần dần bay tới từ phía chân trời.

Bởi vì tốc độ không nhanh, mãi một lúc lâu, Hàn Sâm mới thấy rõ dáng vẻ chân thật của chấm đen kia.

Mái tóc đen bồng bềnh như mây, mượt mà như nước, một thân áo giáp đen, sau lưng mọc ra đôi cánh chim màu đen như quạ, trong tay nắm một cây cung màu đen, thoạt nhìn giống như là xạ thủ đến từ địa ngục.

Nhưng Hàn Sâm không nhìn thấy bất cứ mũi tên nào ở trên người nàng, ngũ quan tinh xảo giống y như lúc trước Hàn Sâm nhìn thấy, chỉ là đôi mắt kia không trống rỗng như trước nữa mà ánh mắt màu đen sáng ngời mà thuần khiết, trong ánh mắt ấy không chút tạp chất.

Nếu như chỉ nhìn ánh mắt của nàng thì căn bản sẽ không nghĩ tới việc nàng là Nữ Thần Tử Vong khiến người ta kinh hồn bạt vía ở Tí Hộ Sở thứ tư.

Nhìn thấy Nữ Thần Tử Vong xuất hiện, ngay cả cường giả như Huyền Chi Thuỷ Tổ cũng lộ ra vẻ nghiêm trọng, mặc dù đã có chuẩn bị kỹ càng, nhưng việc đối mặt với Nữ Thần Tử Vong vẫn khiến người ta có chút bất an.

Huyễn Chi Thuỷ Tổ khẽ phất tay, tất cả cường giả đều tự động vào vị trí, đồng thời cũng nhìn chằm chằm Gương Cổ Chiếu Thiên trong hẻm núi Lạc Nhật.

Có Gương Cổ Chiếu Thiên ở đây thì Huyễn Chi Thuỷ Tổ mới có sức

mạnh để vây giết Nữ Thần Tử Vong. Nếu không, cho dù có thể vây giết Nữ Thần Tử Vong, mà cuối cùng vẫn bị nàng bắn trúng thì cũng chỉ có một con đường chết, Huyền Chi Thuỷ Tổ cũng không muốn mạo hiểm.

Hiện giờ có Gương Cổ Chiếu Thiên ở đây thì điều đó sẽ không xảy ra, năm đó Chiếu Thiên Cổ Đế nhờ vào Gương Cổ Chiếu Thiên này mà đi khắp Tí Hộ Sở thứ tư, không ai có thể đả thương hắn dù chỉ là một sợi tóc.

Nếu không phải Chiếu Thiên Cổ Đế thăng cấp Tí Hộ Sở thứ năm thất bại, Gương Cổ Chiếu Thiên cũng sẽ không bị bỏ lại phía sau.

Nhưng bởi vì Gương Cổ Chiếu Thiên có thuộc tính rất đặc thù, không †ìm được cường giả cùng thuộc tính thì cho dù có Gương Cổ Chiếu Thiên cũng không sử dụng được, cho nên Huyễn Chi Thuỷ Tổ mới chọn hẻm Lạc Nhật.

Giữa hẻm Lạc Nhật có suối Ánh Nguyệt, sức mạnh ẩn chứa trong suối Ánh Nguyệt và Gương Cổ Chiếu Thiên cùng chung một loại, cho nên Huyễn Chi Thuỷ Tổ phải mượn sức mạnh của suối Ánh Nguyệt thì mới có thể sử dụng Gương Cổ Chiếu Thiên.

Cường giả được Huyễn Chi Thuỷ Tổ mời tới đều biết rõ sức mạnh Gương Cổ Chiếu Thiên, cho nên cho dù là đối mặt với tồn tại cường đại như Nữ Thần Tử Vong thì cũng sẽ không sợ mà lùi bước, tất cả đều sẵn sàng, chuẩn bị tấn công Nữ Thần Tử Vong.

Hàn Sâm thấy những cường giả siêu cấp kia vô cùng tự tin thì không khỏi có chút nghi ngờ, nếu nói Huyễn Chi Thuỷ Tổ bọn họ nắm chắc phần sống thì còn hợp lý.

Nhưng ngay cả đám người Thần Nữ cũng không hề sợ hãi khiến Hàn Sâm có chút kinh ngạc.

Ngay cả Huyễn Chi Đại Đế - một trong mười Thần Tử, cũng bị một mũi tên của Nữ Thần Tử Vong bắn chết. Đối đầu với Nữ Thần Tử Vong, e rằng còn chưa kịp giở thủ đoạn gì thì đã bị giết chết rồi.

"Rốt cuộc Gương Cổ Chiếu Thiên kia có tác dụng gì vậy? Vậy mà lại khiến bọn họ có dũng khí như vậy khi đối mặt với Nữ Thần Tử Vong cơ đấy?" Ánh mắt Hàn Sâm lóe lên, nhìn sâu trong hẻm núi Lạc Nhật.

Có mấy tên tộc Huyền Chi ở gần đó, rõ ràng là người của Huyễn Chi Thuỷ Tổ phái tới giám thị hắn, Hàn Sâm hiện tại muốn lẻn vào hẻm Lạc Nhật cũng khó.

Mắt thấy Nữ Thần Tử Vong dần dần tiếp cận, rất nhiều sinh vật đều nín thở, trong lòng có chút bất an.

Có sức mạnh là một chuyện, nhưng chiến tích trước đó của Nữ Thần Tử Vong thật sự rất dọa người, có chút lo lắng khi đối mặt với nàng cũng là điều hoàn toàn bình thường.

Không một ai chùn bước, tất cả đều triệu hồi ra hạch gen sẵn sàng đón quân địch, thoạt nhìn đều đã hạ quyết tâm muốn liều mạng sống chết một phen với Nữ Thần Tử Vong.

Thấy Nữ Thần Tử Vong đã bay đến gần hẻm Lạc Nhật, Huyễn Chi Thuỷ Tổ lạnh lùng quát Nữ Thần Tử Vong: "Nữ Thần Tử Vong, ngươi tùy ý giết chóc sinh linh các tộc, nếu hiện tại thề quy thuận bọn ta, hôm nay còn có thể tha cho ngươi một con đường sống, nếu không ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi."

Tất cả mọi người nhìn Nữ Thần Tử Vong, chờ đợi phản ứng của nàng.

Đám người Hàn Sâm và Bảo Nhi đều tò mò nhìn Nữ Thần Tử Vong, thật ra Hàn Sâm là người tò mò nhất.

Hắn là người duy nhất biết rõ lai lịch của Nữ Thần Tử Vong, nhưng Nữ Thần Tử Vong bây giờ lại quá khó hiểu trong mắt Hàn Sâm.

Nữ Thần Tử Vong là hậu duệ của chủ nhân Thần Vực và Hủy Diệt Nữ Vương, bên trong thân thể nàng có hai loại sức mạnh, một loại là thần lực đến từ chủ nhân Thần Vực, loại còn lại đến từ sức mạnh hệ tử vong của Hủy Diệt Nữ Vương.

Nhưng Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng đánh giá Nữ Thần Tử Vong một hồi lâu lại không cảm nhận được thần lực và sức mạnh hệ †ử vong tồn tại trên người nàng.

Nữ Thần Tử Vong cũng không thu lại sức mạnh trên người, Hàn Sâm có thể cảm nhận rõ ràng khí tức cường đại từ trên người nàng phát ra, nhưng khí tức kia không hề liên quan đến thần lực và hệ tử vong, trái lại khiến Hàn Sâm cảm nhận được vẻ quen thuộc trong sức mạnh kia.

“Khó trách người của Thần Vực lại không nhận ra nàng, sức mạnh này hoàn toàn không giống với chủ nhân Thần Vực và Hủy Diệt Nữ Vương.” Hàn Sâm nhíu mày.

Hắn có thể xác định đây chính là người nở ra từ trứng thần, về phần vì sao sức mạnh của nàng lại biến thành như thế này, ngay cả Hàn Sâm cũng không sao hiểu được.

Chút cảm giác quen thuộc kia cũng chỉ là một loại cảm giác, hơn nữa hắn cũng chưa từng thấy khí tức sức mạnh của Nữ Thần Tử Vong.

Hàn Sâm nhìn không ra cũng rất bình thường, bản thân Nữ Thần Tử Vong có được thần lực và lực hủy diệt hệ tử vong, nhưng vì cơ duyên may mắn có huyết dịch của Hàn Sâm xúc tác, cho nên đã khiến hai sức mạnh này kết hợp thành một loại sức mạnh mới.

Trong sức mạnh mới này còn có một phần về Hàn Sâm, cho nên hắn mới cảm giác quen thuộc, nhưng cũng chỉ là quen thuộc mà thôi.

Ba loại sức mạnh kết hợp khiến cho sức mạnh này đã không thuộc về bất kỳ loại nào, cùng ba loại sức mạnh không có điểm tương đồng quá lớn, cho nên Hàn Sâm không nhìn ra được, mà bên trong thân thể Nữ Thần Tử Vong còn tồn tại huyết dịch và sức mạnh của hắn, nhưng chỉ là hơi quen thuộc thôi.

Một đám sinh linh đều nhìn chằm chằm Nữ Thần Tử Vong, chờ đợi nàng trả lời, đồng thời cũng chờ đợi nàng tiến vào phạm vi nhất định.

Bởi vì Gương Cổ Chiếu Thiên cần mượn suối Ánh Nguyệt mới có thể hoạt động, không thể di chuyển vị trí được, cho nên Gương Cổ Chiếu Thiên bị hạn chế phạm vi tấn công, bọn họ phải ở trong phạm vi này giao chiến với Nữ Thần Tử Vong thì mới có được sử che chở bảo vệ của Gương Cổ Chiếu Thiên.

Nữ Thần Tử Vong không để ý tới Huyễn Chi Thuỷ Tổ, nàng hoàn toàn làm như không thấy Thủy Tổ cường đại và cường giả siêu cấp, coi bọn họ như không khí.

Hàn Sâm nhìn thấy Nữ Thần Tử Vong lại bay thẳng về phía hắn, không khỏi bất ngờ: “Có khi nào là ngươi còn nhớ ta, muốn tìm ta trả thù?”

Còn chưa đợi Hàn Sâm phản ứng lại, chỉ thấy Nữ Thần Tử Vong đã bay đến gần hắn, thu lại cánh, một đôi mắt thuần khiết nhìn Hàn Sâm, mở miệng kêu một tiếng: “Cha!”

Trong lúc nhất thời, toàn bộ tất cả sinh linh ở hẻm Lạc Nhật đều mở to hai mắt ngẩn người tò te, bao gồm cả chính Hàn Sâm.

Hết chương 1656.

Chương 1657. Oan ức

“Chờ đã… kịch bản này không đúng… Ta chỉ muốn hóng hớt rồi kiếm hời thôi… Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?” Hàn Sâm đầu bốc khói, quay đầu

nhìn đám người Huyễn Chi Thuỷ Tổ, thấy ánh mắt bọn họ cũng đang nhìn hắn chằm chằm, kẻ nào kẻ nấy đằng đằng sát khí lập tức cảm thấy đại sự không ổn.

“Người đẹp, tuy rằng ngươi rất đáng yêu rất đẹp, có chút giống với hạch gen của ta, nhưng ngươi cũng đừng nhận người thân lung tung…” Hàn Sâm muốn giải thích rằng Nữ Thần Tử Vong hoàn toàn không có quan hệ gì với mình, hắn không kham nổi mối oan ức này đâu.

Nữ Thần Tử Vong giết nhiều dị linh và dị sinh vật các tộc như vậy, có thể xem như kẻ thù của tất cả mọi người, nếu hắn nhận đứa con gái này, thế chẳng phải là muốn đối địch với cả thiên hạ hay sao, oan ức quá.

Đương nhiên cho dù là kẻ địch của toàn bộ Tí Hộ Sở thứ tư, Hàn Sâm cũng không hề sợ, mấu chốt đây thật sự không phải con gái của hắn, không hề có chút căn cứ nào.

Hàn Sâm còn chưa nói xong, Huyễn Chỉ Thuỷ Tổ hừ lạnh nói: “Khó trách chúng ta không tra ra lai lịch của nàng, thì ra là hậu duệ của Thiên Kiếm, ngươi lệnh cho nàng giết chóc sinh linh Tí Hộ Sở thứ tư, rốt cuộc là có ý đồ gì, hôm nay nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích rõ ràng, nếu không…”

“Không cần nhiều lời với hắn, vừa lúc hôm nay giết sạch hai cha con bọn họ, không cho bọn chúng tiếp tục gây họa cho Tí Hộ Sở thứ tư của chúng ta.”

“Không sai, giết bọn họ!”

Rất nhiều cường giả đều đã vây quanh, các hạch gen lần lượt bộc phát ra sức mạnh khủng bố, muốn giết chết Hàn Sâm và Nữ Thần Tử Vong.

Hàn Sâm khổ tâm, chuyện này chả liên quan gì đến hắn cả, cho dù hắn không sợ là kẻ địch là đám người Huyễn Chi Thuỷ Tổ, nhưng nỗi oan ức này nuốt không trôi.

Hàn Sâm muốn giải thích, nhưng lại thấy Nữ Thần Tử Vong ở bên cạnh đã giương cung tên đen trong tay ra.

Chỉ thấy một mũi tên màu đen đột nhiên xuất hiện, sau khi Nữ Thần Tử Vong kéo tên đến điểm giới hạn, một mũi tên bắn phắt ra ngoài.

Vũ tiễn hung tàn xẹt qua trực tiếp bắn trúng một sinh vật Thần siêu cấp, sinh vật Thần siêu cấp này còn to hơn voi nhiều, cơ thể sau khi bị mũi tên bắn trúng thì lập tức nổ tung, trực tiếp bị một mũi tên bắn chất.

“Đừng làm phiền cha con ta nhận nhau.” Nữ Thần Tử Vong bắn xong, lạnh lùng nói.

Hàn Sâm đang chuẩn bị mở lời thì lập tức dừng lại, không còn nghi ngờ gì nữa, hiện tại không một ai tin lời hắn nói, chỉ nhìn ánh mắt phân nộ của những sinh vật khủng bố kia là biết.

“Giết!” Huyễn Chi Thuỷ Tổ rống lên, la bàn huyền tượng trong tay mang theo thần quang vô thượng xông về Hàn Sâm và Nữ Thần Tử Vong.

Ba vị Thủy Tổ khác và rất nhiều cường giả siêu cấp cũng liều lĩnh xông lên.

Cự thú lập tức gầm lên, rung chuyển đất trời, các loại sức mạnh khủng bố đồng loạt xông lên, thanh thế còn khủng bố hơn cả một đòn tấn công của kẻ mặc áo giáp.

Hàn Sâm bất đắc dĩ, đành phải để Bảo Nhi, Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh chuẩn bị ứng chiến.

Nhưng lại thấy hai cánh sau lưng Nữ Thần Tử Vong rung lên, nàng lập tức bay lên trời, cung tiễn màu đen trong tay liên tục bắn, mỗi lần bắn †ên thì sẽ có một dị sinh vật hoặc dị linh bị mũi tên của nàng bắn chết.

Cường đại như Huyễn Chi Thuỷ Tổ cũng bị một mũi tên của Nữ Thần Tử Vong bắn trúng, hắn chỉ có thể dùng la bàn trong tay chống lại, hạch gen la bàn cường đại kia cũng bị mũi tên tử vong trực tiếp bắn VỠ.

Nữ Thần Tử Vong không ngừng bắn tên, có không ít cường giả siêu cấp trong đám sinh vật khủng bố đã bị hạ gục, Hàn Sâm có chút bất ngờ.

“Mạnh như vậy? Thật sự sắp bắt kịp quái nhân áo giáp rồi!” Hàn Sâm †hầm khiếp sợ.

Từ đầu đến cuối, mũi tên tử vong của Nữ Thần Tử Vong luôn chiếm ưu thế, ngoại trừ bốn vị Thủy Tổ ra, các sinh vật Thần siêu cấp khác về cơ bản đều bị một mũi tên của nàng đánh gục.

Cho dù là bốn vị Thủy Tổ, cũng phải hy sinh hạch gen, mới có thể tránh khỏi "kiếp nạn".

Tuy rằng mũi tên tử vong của Nữ Thần Tử Vong không bách phát bách trúng giống như sức mạnh Phi Thiên, nhưng nó lại khiến Hàn Sâm càng thêm sửng sốt.

Bởi vì dường như mũi tên tử vong của Nữ Thần Tử Vong có một loại năng lực dự đoán rất mạnh, rất giống với lúc Hàn Sâm bắn tên, trước khi mỗi mũi tên được bắn ra thì đã dự đoán được tất cả khả năng.

Rất nhiều mũi tên trông giống như bắn loạn xạ, nhưng sau khi bắn xong thì vừa lúc lại trúng một dị sinh vật.

"Thế này tà môn dị đạo quá rồi đấy?" Hai mắt Hàn Sâm cũng sắp rớt ra ngoài, nếu như không phải hắn chưa từng gặp, hơn nữa đây còn là Nữ Thần Tử Vong từ trong trứng thần nở ra, thì đúng là có chút bán tín bán nghỉ đây có phải là con gái của hắn hay không.

Nhưng Hàn Sâm không hề nghĩ nhiều như vậy, bởi vì có hai vị Thủy Tổ dẫn theo đám sinh vật Thần siêu cấp đang chuẩn bị tấn công hắn, dưới tình huống này, bọn họ vẫn còn có thời gian đối phó với Hàn Sâm.

"Đành chịu vậy, nếu các ngươi đã muốn chết như vậy, thì cũng đừng trách ta" Hàn Sâm hợp thể với Đồ Lục Giả, đồng thời triệu hồi Kim Văn Bá Thuẫn và Cát Liệt Đao xông vào trong đám người.

Có Kim Văn Bá Thuẫn bảo vệ, cộng thêm cả sức mạnh vô song của Cát Liệt Đao, Hàn Sâm tung hoành vô địch, trong chốc lát đã chém chết mấy sinh vật Thần siêu cấp.

Nhưng điều khiến Hàn Sâm có chút nghi ngờ chính là, hắn chém một sinh vật Thần siêu cấp thành hai mảnh rồi lại không hề nghe thấy âm thanh săn giết thành công.

Những gì xảy ra tiếp theo càng khiến Hàn Sâm ngạc nhiên hơn, bởi vì Hàn Sâm phát hiện dị sinh vật và dị linh đã bị giết chết lại vọt ra từ trong hẻm Lạc Nhật.

Bất kể là do hắn hay là Nữ Thần Tử Vong giết chết thì đám dị sinh vật và dị linh vừa rồi cũng nhanh chóng xuất hiện rồi tiếp tục chiến đấu.

“Chuyện quái gì vậy? Dị linh thì không tính nhưng làm sao sinh vật có thể còn có thể sống lại? Chẳng lẽ là năng lực của Gương Cổ Chiếu Thiên kia sao?” Suy nghĩ trong đầu Hàn Sâm lóe lên.

Thấy Nữ Thần Tử Vong ở trên trời không ngừng chiến đấu, nhưng những dị sinh vật và Thủy Tổ kia không hề thay đổi sắc mặt, cả đám đều tiến vào trạng thái liều mạng, dường như tất cả công kích đều là lấy mạng đổi mạng, Hàn Sâm càng thêm tin vào phán đoán của mình.

Mạnh như Nữ Thần Tử Vong, chiến đấu với nhiều cường giả siêu cấp như vậy cũng có khả năng phải rút lui, huống chi sức mạnh của bốn vị cường giả cấp Thủy Tổ cũng mạnh không kém.

Sức mạnh phá hoại Nữ Thần Tử Vong gần như vô địch, nhưng thân thể lại không phải vô địch, sức mạnh của tứ đại Thủy Tổ đủ để phá hủy thân thể của nàng.

Nghe một tiếng huyết nhục bị chém xoẹt một cái, áo giáp của Nữ Thần Tử Vong bị trường đao của một vị Thủy Tổ chém thành một vết cắt dài, máu tươi lập tức phun ra.

Nữ Thần Tử Vong nheo mắt, trở tay bắn một mũi tên xuyên qua đầu vị Thủy Tổ kia, chỉ thấy thân thể Thủy Tổ tan ra, hóa thành chấm sáng nhỏ li ti rồi biến mất, không bao lâu sau lại đi ra từ trong hẻm núi Lạc Nhật.

Hàn Sâm giật mình, trực tiếp dùng Kim Văn Bá Thuẫn đập nát một con sinh vật Thần siêu cấp, cầm Cát Liệt Đao phi vào trong hẻm Lạc Nhật.

Không giải quyết được Gương Cổ Chiếu Thiên kia, cho dù là có Thượng Đế cứu thì ngày này năm sau chắc chắn là ngày dỗ của hắn.

Nhìn thấy Hàn Sâm xông về hẻm Lạc Nhật, hai vị Thủy Tổ một trái một phải phi tới bao vây, những cường giả siêu cấp cũng lao ra từ hẻm Lạc Nhật, đều hướng về phía Hàn Sâm.

Trong nháy mắt Hàn Sâm trở thành trung tâm vây bắt, cường giả siêu cấp tấn công Nữ Thần Tử Vong cũng ít đi rất nhiều.

Hết chương 1657.

Chương 1658. Tàn sát hàng loạt

Việc bao vây tấn công không hề ảnh hưởng đến Hàn Sâm, dưới sự huyền diệu của thân pháp Động Huyền, Hàn Sâm dễ dàng đột phá vòng vây, xông vào trong hẻm núi Lạc Nhật.

Mặc dù có không ít cường giả siêu cấp đuổi theo, nhưng hai vị Thủy Tổ kia lại chỉ nhìn bóng lưng Hàn Sâm rồi cười lạnh một tiếng, cũng không đuổi theo, trái lại còn bao vây về phía Nữ Thần Tử Vong.

Vết thương trên áo giáp của Nữ Thần Tử Vong ngày càng chằng chịt, mũi tên của nàng là vô địch, nhưng thân thể nàng thì không, thoạt nhìn nàng đang ở thế bất lợi.

“Hắn đã tiến vào hẻm Lạc Nhật?” Thấy hai vị Thủy Tổ chạy đến, Huyễn Chi Thuỷ Tổ quát hỏi.

“Đã tiến vào rồi.” Một vị Thủy Tổ đáp.

Huyễn Chi Thuỷ Tổ cười lạnh một tiếng: “Cũng tốt, đáng lẽ là để giải quyết Nữ Thần Tử Vong, hiện tại xử lý thêm cả hắn cũng được.”

“Hôm nay chúng ta tiêu diệt Nữ Thần Tử Vong và Thiên Kiếm ở đây, nhất định sẽ khiến cả Tí Hộ Sở thứ tư khiếp sợ.” Một vị Thủy Tổ mừng rỡ nói.

Mặc dù là Thủy Tổ, nhưng hắn chỉ là Thủy Tổ của tộc nhỏ, sức mạnh kém hơn nhiều so với Huyễn Chi Thuỷ Tổ, hắn rất vui vẻ khi có thể giết được

cường giả như vậy.

Ba vị Thủy Tổ được Huyễn Chi Thuỷ Tổ mời đến về cơ bản đều đến từ tộc nhỏ, Thủy Tổ tộc lớn chân chính như Ám Linh Thủy Tổ thì làm gì có chuyện dễ dàng mời được.

a”

“Cứ để mặc tên Hàn Sâm, trước tiên xử lý Nữ Thần Tử Vong đã. Huyễn Chi Thuỷ Tổ triệu hồi ba vị Thủy Tổ khác cùng nhau vây bắt Nữ Thần Tử Vong.

Hàn Sâm điên cuồng xông vào trong hẻm núi Lạc Nhật, Tiểu Tinh Tinh cõng Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân xuyên qua vách núi, vẫn luôn theo sau Hàn Sâm.

Bọn họ ở trên vách núi, cường giả siêu cấp không nhìn thấy bọn họ, nên bọn họ không bị tấn công.

Bởi vì để giết Nữ Thần Tử Vong, càng ngày càng nhiều cường giả siêu cấp phi ra từ hẻm Lạc Nhật, Hàn Sâm nhìn thấy mặt Gương Cổ Chiếu Thiên kia, quả nhiên nhìn thấy có một sinh vật Thần siêu cấp chui ra từ †rong gương.

Trước đó Hàn Sâm đã giết nó, hiện tại nhìn thấy nó từ trong gương lao ra thì đã có thể khẳng định rằng Gương Cổ Chiếu Thiên có được sức mạnh hồi sinh người chết.

Chẳng qua về phần nguyên lý của loại sức mạnh này, Hàn Sâm trong lúc nhất thời cũng chưa thể đoán ra được.

Nữ Thần Tử Vong đang ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, tuy rằng nàng và Hàn Sâm không có mối quan hệ gì, nhưng cũng không thể để nàng chết như vậy được, Cát Liệt Đao trong tay khẽ động, mang theo ánh sáng khủng bố chém Gương Cổ Chiếu Thiên.

Hàn Sâm toàn lực chém, cho dù là sinh vật đứng đầu trong Tí Hộ Sở thứ tư cũng không dám coi nhẹ, hơn nữa Cát Liệt Đao có thể cắt đứt đặc tính không gian, hạch gen siêu cấp cũng có thể chặt đứt.

Nhưng đao quang trảm trên Gương Cổ Chiếu Thiên lại im hơi lặng tiếng tan ra, mặt gương không một vết xước khiến Hàn Sâm không khỏi sửng sốt.

Hàn Sâm liên tục chém thêm mấy đao, sau đó liền phát hiện chỗ quỷ dị.

Gương Cổ Chiếu Thiên chính là một tấm gương, lúc Hàn Sâm chém Gương Cổ Chiếu Thiên, trong Gương Cổ Chiếu Thiên cũng sẽ chiếu ra cảnh Hàn Sâm vung đao chém ra giống như tấm gương bình thường, cuối cùng ánh đao bên ngoài gương trùng hợp với nhau.

Chẳng qua không giống như gương bình thường ở chỗ, dường như đao quang trong gương tồn tại, hai luồng sức mạnh giao nhau ở mặt gương lại hoàn toàn triệt tiêu sức mạnh của nhau, nói cách khác sức mạnh của Hàn Sâm chém lên trên hoàn toàn không có bất kỳ hiệu quả gì đối với Gương Cổ Chiếu Thiên, sức mạnh tương đương bằng không.

Hàn Sâm chém chết một sinh vật Thần siêu cấp, thân Cát Liệt Đao trực tiếp chém lên Gương Cổ Chiếu Thiên.

Đao quang có khả năng bị ánh xạ lại, nhưng dù gì thế giới trong gương cũng không phải là thế giới thực, hiện tại thực thể đao chém lên, dựa theo tưởng tượng của Hàn Sâm thì hẳn là có thể gây ra tổn thất cho Gương Cổ Chiếu Thiên.

Nhưng sau khi chém lên một đao, sắc mặt Hàn Sâm lại biến đổi, Cát Liệt Đao chém lên mặt gương, Cát Liệt Đao trong gương cũng đồng dạng chém xuống, hai lưỡi dao va vào nhau, Hàn Sâm nhất thời bị mất thăng bằng lui về phía sau vài bước.

Hắn rõ ràng cảm giác được một đao kia cũng không phải chém lên mặt gương mà là chém phải Cát Liệt Đao trong gương, hơn nữa Cát Liệt Đao trong gương lại có sức mạnh giống y như đúc Cát Liệt Đao bên ngoài, hai luồng sức mạnh va chạm rồi tan biến, gương cổ hoàn toàn không có tổn thất gì, đến nỗi chính Hàn Sâm bị đánh lui vài bước.

Hàn Sâm khế nhíu mày, sức mạnh của Gương Cổ Chiếu Thiên quá kỳ lạ, cho dù sức mạnh có mạnh hơn nữa thì cũng không có tác dụng gì với nó, hoàn toàn không thể đả thương nó.

Hàn Sâm lại thay đổi sức mạnh sang thuộc tính khác, kết quả đều giống nhau, bất kể là loại sức mạnh gì, khi chém lên Gương Cổ Chiếu Thiên đều sẽ bị sức mạnh ánh xạ ra triệt tiêu.

“Khó trách hai tên Thủy Tổ kia không đuổi theo, thì ra bọn họ sớm biết

ta không phá được Gương Cổ Chiếu Thiên.” Hàn Sâm thầm nghĩ. “Nếu không phá được gương cổ, vậy thì chỉ còn một cách.” Ánh mắt Hàn Sâm đằng đẳng sát khí, sau lưng mở ra cánh bướm đỏ thâm, đó là hạch gen Thần của hắn.

Đồng thời trên thân thể Đồ Lục Giả cũng xuất hiện ma văn của Kiến Khát Máu Vương, sức mạnh trong cơ thể Hàn Sâm hoạt động đến cực hạn, Kim Văn Bá Thuẫn trong tay mạnh mẽ tấn công một Huyễn Thú vừa mới lao ra khỏi gương.

Chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, con Huyễn Thú to gấp đôi voi kia bị Hàn Sâm đánh đến thịt nát xương tan, thất khiếu tuôn máu ào ào, thân thể bị đánh bẹp.

Ánh mắt Hàn Sâm lạnh lùng, Cát Liệt Đao trong tay không dừng lại giây nào, tiếp tục giải quyết thêm một đại thương của dị linh, ngay cả thân thể của di linh mang theo thương cũng tan tác.

Máu tươi phun ra, thảm thiết kêu gào.

Tất cả dị sinh vật và dị linh từ Gương Cổ Chiếu Thiên lao ra đều bị Hàn Sâm ngăn cản, giết chết từng tên một, một lần nữa trở lại trong Gương Cổ Chiếu Thiên.

Những dị sinh vật và dị linh lần lượt bị giết, lần lượt lao ra, nhưng chưa ra khỏi hẻm núi đã bị Hàn Sâm tiêu diệt khiến cho sinh linh trong gương và hẻm núi càng ngày càng nhiều.

Cường giả siêu cấp tấn công Nữ Thần Tử Vong càng ngày càng ít, có hai Thủy Tổ liều mạng tấn công Nữ Thần Tử Vong cũng bị giết chết trở về Gương Cổ Chiếu Thiên.

Bọn họ vừa ra khỏi gương thì bị Hàn Sâm giữ chân bên trong, không thể lao ra ngoài.

Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Kinh và Dịch Thiên Thuật đến cực hạn, lần lượt một đao một thuẫn tấn công hơn trăm cường giả siêu cấp và hai vị Thủy Tổ, quyết liệt giữ chân chúng ở trong hẻm núi, ai cũng không xông ra được.

Huyễn Chi Thuỷ Tổ thấy không có ai từ trong hẻm núi Lạc Nhật lao ra, không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rất nhanh hắn cũng bị Nữ Thần Tử Vong bắn chết, lúc từ gương xông ra mới phát hiện, một mình Hàn Sâm lại có thể ngăn chặn Gương Cổ Chiếu Thiên, giết sạch một đám cường giả siêu cấp vừa lao ra lại quay vào.

Chỉ dựa vào sức một mình hắn đã có thể giữ chân hơn trăm cường giả siêu cấp, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

“Thảo nào lúc trước hắn đơn thân độc kiếm có thể từ thoát khỏi Tí Hộ Sở Thiên Ngoại, sức mạnh này quả thực nghịch thiên, cho dù là Thủy Tổ bình thường cũng thua xa hắn.” Huyễn Chi Thuỷ Tổ và mấy Thủy Tổ khác đều hoảng sợ.

Bọn họ muốn xông ra, thế nhưng số lượng người càng nhiều thì lại càng khiến bọn họ càng khó khăn trong việc thi triển sức mạnh, nhiều cường giả siêu cấp lại trở thành gánh nặng khiến bọn họ khó mà tấn công Hàn Sâm, mạnh mẽ bị Hàn Sâm chặn đứng.

Hết chương 1658.

Chương 1659. Vật vô chủ

Cường giả siêu cấp bên ngoài đều bị giết sạch, Nữ Thần Tử Vong toàn thân đầy máu bay vào trong hẻm núi, từng mũi tên dài bắn tới, phối hợp với Hàn Sâm tiêu diệt những cường giả siêu cấp đang lao ra khỏi gương.

Chuyện này nằm ngoài dự liệu của đám người Huyễn Chi Thuỷ Tổ, từng tiếng phẫn nộ vang lên.

“Thiên Kiếm, ta nhất định xử ngươi ra bã, khiến ngươi muôn đời muôn kiếp không ngóc lên được.” Huyễn Chi Thuỷ Tổ nổi giận gầm thét.

“Đợi ngươi lao được ra rồi nói.” Hàn Sâm nói, một đao chém giết dị linh, Kim Văn Bá Thuẫn trong tay cũng ngăn cản công kích từ hạch gen của Huyễn Chi Thuỷ Tổ.

Năng lực của Gương Cổ Chiếu Thiên vô cùng huyền diệu, không chỉ có thể làm bọn họ sống lại, ngay cả hạch gen của bọn họ cũng có thể phục hồi, xem ra bọn họ dù có chết cũng không có bất cứ tổn thất gì.

Điều này làm cho Hàn Sâm cảm giác rất khó hiểu, cho dù là hạch gen thì sức mạnh cũng không thể vô hạn như vậy được, cho dù là hạch gen cấp Đại Đế cũng không thể khiến nhiều cường giả siêu cấp không ngừng sống lại, một chút dấu hiệu suy nhược cũng không có.

Lúc trước Hàn Sâm muốn dựa vào chém giết không ngừng để tiêu hao sức mạnh của Gương Cổ Chiếu Thiên, hiện tại xem ra điều này là không thể, sức mạnh của Gương Cổ Chiếu Thiên vô cùng dồi dào, dường như không có bất kỳ hạn chế nào.

Huyễn Chi Thuỷ Tổ hùng hổ nói: “Ngươi và ả tiện nhân kia có mạnh đến mấy thì cũng vô dụng, bọn ta có thân thể bất tử bất diệt, sức mạnh của các ngươi sớm muộn gì cũng sẽ dùng hết, đến lúc đó các ngươi sẽ phải chết, đến lúc đó chắc chắn ta sẽ rút gân lóc da của các ngươi mà thưởng thức.”

Vô số cường giả siêu cấp giận dữ gầm thét liều mình phi ra từ trong Gương Cổ Chiếu Thiên, vẻ mặt vô cùng dữ tợn, hận không thể nuốt chửng Hàn Sâm và Nữ Thần Tử Vong.

Bọn họ dựa vào năng lực của Gương Cổ Chiếu Thiên, hoàn toàn không màng sống chết, thực sự khiến Hàn Sâm rối trí.

Thực sự như Huyền Chi Thuỷ Tổ nói, thể lực của bọn họ có hạn, chiến đấu ở cường độ cao như này sẽ tiêu hao rất nhiều thể lực, hơn nữa sử dụng biến

thân thú hồn, Hàn Sâm dự đoán bản thân có thể gắng gượng chiến đấu như này khoảng mười mấy tiếng nữa, đến lúc đó thể lực giảm xuống, không còn khả năng cầm chân bọn họ, hậu quả chắc chắn rất nghiêm trọng.

Tình trạng của Nữ Thần Tử Vong lại càng không ổn, mũi tên của nàng vẫn hữu lực, nhưng vết thương trên người nàng lại không ngừng chảy máu, hiển nhiên năng lực khôi phục thân thể của nàng còn xa mới bằng lực phá hoại của nàng.

“Tiểu Ngân Ngân! Điều trị vết thương cho nàng ta.” Hàn Sâm kêu lên.

Tiểu Tinh Tinh cõng theo Tiểu Ngân Ngân và Bảo Nhi từ trong vách núi chui ra, Tiểu Ngân Ngân đứng ở đỉnh đầu Tiểu Tinh Tinh, một đạo sấm sét màu bạc đánh vào người Nữ Thần Tử Vong.

Thân thể Nữ Thần Tử Vong không khỏi run rẩy, động tác bắn tên cũng ngừng lại một chút, hiển nhiên lôi điện vẫn làm cho nàng có chút thống khổ, nhưng vết thương trên người nàng lại nhanh chóng lành lại.

Năng lực lôi điện trị liệu của Tiểu Ngân Ngân rất mạnh, có yếu điểm duy nhất chính là sẽ khiến thân thể người ta sinh ra cảm giác đau đớn và tê liệt, không ôn hòa như sức mạnh chữa trị thuần túy.

Đương nhiên Nữ Thần Tử Vong biết Tiểu Ngân Ngân đang trị liệu nàng, cố nén đau đớn, tiếp tục phóng tiễn, sức mạnh bộc phát ra vẫn mạnh mẽ như cũ, nhưng rõ ràng hiệu suất thấp hơn rất nhiều.

Hiện tại chỉ có thể trị liệu vết thương của Nữ Thần Tử Vong, còn việc tiêu hao thể lực vẫn không có cách nào giải quyết, dù sao Tiểu Ngân Ngân cũng không phải là hệ chữa trị thuần tuý, sức mạnh của nó cũng không thể khôi phục thể lực.

Hàn Sâm vừa chiến đấu vừa nhíu mày suy nghĩ, nếu không phá vỡ Gương Cổ Chiếu Thiên thì chắc chắn bọn họ sẽ thất bại.

Nhưng Gương Cổ Chiếu Thiên quá tà môn, trước đó Hàn Sâm cũng đã di chuyển ra phía sau của Gương Cổ Chiếu Thiên, nhưng không phát hiện ra

bấtt cứ điểm khác thường nào, mặt trước mặt sau giống nhau, đều là mặt gương sáng bạc, không hề có sinh vật nào đang thao túng nó.

“Gương Cổ Chiếu Thiên được bày trí ở chỗ này mà không phải bị ai khống chế, nhất định là có nguyên nhân.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Rất rõ ràng Huyễn Chi Thuỷ Tổ bọn họ cũng không thể khống chế Gương Cổ Chiếu Thiên, nếu không cũng sẽ không đặt Gương Cổ Chiếu Thiên ở đây.

“Nếu như nói Gương Cổ Chiếu Thiên không ai có thể khống chế, chẳng phải là nói, nó là một hạch gen vô chủ sao?” Nghĩ tới đây, ánh mắt Hàn Sâm đột nhiên sáng lên.

Hàn Sâm nhìn trái nhìn phải, nói chung là không thấy ai đang khống chế Gương Cổ Chiếu Thiên, trong lòng càng thêm chắc chắn.

“Huyễn Chi Thuỷ Tổ, ngươi thật sự cho rằng tìm một tấm gương rách như vậy thì có thể bảo toàn tính mạng của các ngươi sao?” Hàn Sâm nói với Huyễn Chi Thuỷ Tổ đang gầm thét.

“Hừ, giết ngươi đủ rồi.” Huyễn Chi Thuỷ Tổ nghiến răng nghiến lợi kêu lên.

“Đáng tiếc quá, căn bản các ngươi không thể khống chế được tấm gương tàn kia, nếu không muốn giết ta thì khó khăn gì.” Hàn Sâm tiếp tục nói.

“Giết ngươi là đủ rồi.” Một vị Thủy Tổ khác tức giận gầm gừ.

Hàn Sâm càng thêm chắc chắn bọn họ không khống chế được Gương Cổ Chiếu Thiên, trong lòng Hàn Sâm không khỏi mừng thầm.

Nếu như là hạch gen bản mệnh, Hàn Sâm không chắc có thể đối phó lại Gương Cổ Chiếu Thiên, nhưng nếu không phải hạch gen bản mệnh thì Hàn Sâm nắm chắc cơ hội chiến thắng.

Hàn Sâm làm như không thấy với vẻ gầm gừ của đám cường giả siêu cấp và Thủy Tổ. Hắn tìm một khe hở, chỉ tay về phía Gương Cổ Chiếu Thiên, một

giọt máu tươi từ đầu ngón tay bay ra hóa thành một nguồn sáng, trực tiếp bắn lên mặt Gương Cổ Chiếu Thiên.

“Gương Cổ Chiếu Thiên bất bại, việc gì ngươi phải uổng phí tâm cơ” Huyễn Chi Thuỷ Tổ cho rằng Hàn Sâm muốn phá vỡ Gương Cổ Chiếu Thiên, bèn khinh miệt nói.

Hàn Sâm cũng không để ý tới hắn, vừa chiến đấu vừa nhìn giọt máu tươi rơi trên mặt Gương Cổ Chiếu Thiên, trong gương cũng xuất hiện một giọt máu tươi, hai giọt máu tươi đụng vào nhau, nhưng không có biến mất mà lại văng tung tóe ở trên gương.

Thấy như vậy, Hàn Sâm lập tức vui vẻ, hắn sử dụng năng lực của hạch gen Chân Huyết, hóa máu của mình thành Chân Huyết, sau đó bắn giọt Chân Huyết lên mặt của Gương Cổ Chiếu Thiên.

Một giọt Chân Huyết này có được năng lực của hạch gen Chân Huyết, chỉ cần nó không bị Gương Cổ Chiếu Thiên triệt tiêu thì sẽ có cơ hội thẩm thấu vào trong Gương Cổ Chiếu Thiên, khiến Gương Cổ Chiếu Thiên có được sức mạnh huyết mạch của Hàn Sâm, từ đó bị hắn khống chế.

Như hạch gen ở các cấp khác, nếu như hạch gen đã có chủ thì rất khó thẩm thấu, nhưng nếu Gương Cổ Chiếu Thiên vô chủ, xác suất thành công sẽ lớn hơn rất nhiều.

Quả nhiên không bao lâu sau, giọt Chân Huyết kia dần dần khuếch tán khắp mặt gương, ban đầu còn không rõ ràng lắm, chỉ có một chút huyết sắc nhàn nhạt lan trên mặt gương sáng bóng, chỉ to bằng lòng bàn tay, nhưng theo thời gian trôi qua, diện tích huyết sắc kia càng lúc càng lớn, tốc độ lan ra cũng càng ngày càng nhanh.

Đám người Huyễn Chi Thuỷ Tổ hận Hàn Sâm và Nữ Thần Tử Vong thấu xương, chỉ muốn giết bọn họ, lúc mới bắt đầu không ai chú ý đến sự thay đổi của Gương Cổ Chiếu Thiên.

Đợi đến khi bọn họ để tâm đến thì huyết sắc kia đã lan ra được nửa mặt gương, một góc trên cùng đều bị nhuộm thành màu huyết sắc.

Đám người Huyễn Chi Thuỷ Tổ phát hiện Gương Cổ Chiếu Thiên có thay đổi dị thường, không khỏi kinh ngạc, cường giả siêu cấp hoảng loạn hét lên: "Gương Cổ Chiếu Thiên đã xảy ra chuyện gì? Hắn đã làm gì Gương Cổ Chiếu Thiên rồi?"

Hết chương 1659.

Chương 1660. Trấn áp trăm tộc

Ngay cả Huyễn Chi Thủy Tổ và bốn vị Thủy Tổ cũng khủng hoàng, bọn họ có thể mượn sức mạnh của Gương Cổ Chiếu Thiên là bởi vì đã dùng bản thể chiếu vào trong Gương Cổ Chiếu Thiên, nếu Gương Cổ Chiếu Thiên xảy ra chuyện gì, bọn họ ngay cả chạy cũng chạy không thoát.

Đã có cường giả siêu cấp muốn xóa bỏ bản thể ánh tượng của mình bên trong Gương Cổ Chiếu Thiên, muốn lao ra từ trong gương.

"Giờ mới phát hiện sao?" Hàn Sâm thản nhiên nói, huyết sắc trên mặt Gương Cổ Chiếu Thiên đột nhiên lan ra chóng mặt, trong nháy mắt đã bao phủ hoàn toàn mặt gương khiến cho gương vốn đang sáng bóng bỗng trở thành huyết sắc.

Chân Huyết xâm lấn, khó nhất chính là lúc bắt đầu, dựa vào một điểm để phá mặt gương, thẩm thấu càng nhiều, vậy thì bước tiếp theo sẽ càng dễ dàng.

Ầm!

Cường giả siêu cấp ở bên trong muốn lao ra nhưng lại đụng phải mặt gương huyết sắc, không thể thoải mái lao ra khỏi gương giống như vừa rồi.

Từng dị sinh vật và dị sinh linh liều mạng đẩy gương, nhìn qua giống như đám sinh vật này đang bị giam trong phòng giam bằng kính, cả đám vô cùng khiếp sợ, gào thét đấm mạnh vào tấm kính nhưng hoàn toàn vô dụng.

“Chết tiệt, ngươi đã làm cái gì vậy hả?” Ngay cả mấy vị Thủy Tổ cũng lộ vẻ kinh hãi.

Những sinh vật siêu cấp kia chỉ cần sau khi bị giết chết thì sẽ bị nhốt †rong gương, nhìn bọn họ ở bên trong giãy dụa muốn xông ra, quả thực giống như là một đám ác quỷ giãy dụa dưới địa ngục.

Hàn Sâm mừng thầm, rốt cuộc hắn cũng khống chế được Gương Cổ Chiếu Thiên, nhưng điều khiến hắn bất ngờ chính là, Gương Cổ Chiếu Thiên không chỉ có năng lực hồi sinh, mà lại còn có năng lực giam cầm như vậy.

Huyết mạch liên thông, tin tức từ trong Gương Cổ Chiếu Thiên tự động truyền vào đầu Hàn Sâm, giúp Hàn Sâm càng thêm hiểu rõ năng lực của nó.

Dị sinh và dị linh lao ra lúc trước, sau khi bị giết chết, cũng đều xuất hiện trong gương, bọn họ ai nấy đều hoảng sợ, đủ mọi nét mặt như phẫn nộ, oán độc, âm ngoan. Bọn họ không ngừng đấm vào gương khiến Hàn Sâm có loại ảo giác bọn họ giống như là tang thi bị nhốt trong thùng chứa trong suốt.

Không lâu sau, Hàn Sâm và Nữ Thần Tử Vong đã giết sạch dị sinh vật và dị linh, tất cả sinh linh đều bị giam bên trong Gương Cổ Chiếu Thiên.

Suy nghĩ trong đầu Hàn Sâm vừa lóe lên thì Gương Cổ Chiếu Thiên khổng lồ kia cũng rung động, tự động chậm rãi bay lên.

Đất đá bốn phía vỡ tan bởi vì Gương Cổ Chiếu Thiên bay lên, từng vết nứt dài nối đuôi gương cổ lan ra khắp xung quanh, đất đá không ngừng rơi xuống.

“Không thể nào… Sao có thể khống chế được Gương Cổ Chiếu Thiên… Điều này thật hoang đường…” Những sinh linh trong gương hoàn toàn kinh hồn bạt vía.

Bọn họ hiểu rõ một khi Gương Cổ Chiếu Thiên bị người khác điều khiển sẽ như thế nào, bởi vì thuộc tính sức mạnh của Gương Cổ Chiếu Thiên rất đặc thù, căn bản không thể tìm thấy sinh vật nào có cùng hệ điều khiển với nó, cho nên bọn họ mới có thể yên tâm để lại bản thể ánh tượng của mình trong Gương GCổ Chiếu Thiên. Sau đó bất kể là bọn họ bị thương hay chết, chỉ cần bọn họ muốn thì có thể ở hồi sinh thân thể trong gương bất cứ lúc nào, có được thân thể bất tử.

Nhưng tất cả đều được dựa trên việc Gương Cổ Chiếu Thiên không bị ai điều khiển khống chế, một khi Gương Cổ Chiếu Thiên bị khống chế, bọn họ liền lập tức ràng buộc với Gương Cổ Chiếu Thiên, hoàn toàn chịu sự khống chế của gương.

Bọn họ không dám tin rằng Hàn Sâm lại có thể khống chế được Gương Cổ Chiếu Thiên, nhưng hiện tại sự thật lại bày ra trước mặt khiến cho bọn họ không thể không tin.

Răng rắc!

Gương Cổ Chiếu Thiên bay ra từ trên vách đá, bộ phận phía dưới truyền đến tiếng đứt gãy, Hàn Sâm nhìn phía dưới gương thì phát hiện phần vốn khảm nạm vào Gương Cổ Chiếu Thiên lại có nước suối giống như máu chảy ra.

Nước suối tràn đây sức sống dường như tồn tại nguồn lực vô hạn khiến Hàn Sâm tỉnh ngộ, hoá ra Gương Cổ Chiếu Thiên mượn sức mạnh của nước suối phía dưới mới có được nguồn năng lượng dồi dào như vậy, giúp đám cường giả siêu cấp bị giết chết có thể sống lại.

“Thiên Kiếm, đây là ân oán của ngươi với tộc Huyễn Chi, không liên

quan đến bọn ta, thả bọn ta ra đi, cường giả các tộc đều tập trung ở đây, nếu ngươi dám động đến bọn ta thì ngươi chính là kẻ địch của

toàn bộ Tí Hộ Sở thứ tư" Một Thủy Tổ giận dữ kêu lên.

"Phải đấy, chuyện này không liên quan đến bọn ta, thả bọn ta ra đi, nếu không tộc Âm Ma ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Tộc Mạn Long ta xưng bá một thời, nếu ngươi giết ta, ngươi nhất định

An"

sẽ bị chu di cửu tộc. "Tộc Long Mỹ ta…"

Thần Nữ cũng ở trong đó, kinh hãi kêu lên: "Hàn Sâm, chỉ cần ngươi thả bọn ta ra, ân oán của tộc Thần Vực với ngươi từ nay về sau đều xóa bỏ hoàn toàn."

Hàn Sâm cũng không nhiều lời, lẳng lặng nhìn bọn họ, mặc cho bọn họ đe dọa, mắng chửi, cầu xin, khóc lóc.

Gương Cổ Chiếu Thiên chậm rãi bay về phía Hàn Sâm, thể tích cũng càng ngày càng nhỏ, lúc bay tới trước mặt Hàn Sâm, đã chỉ lớn bằng bàn tay, Hàn Sâm dễ dàng nắm lấy.

"Thiên Kiếm, ngươi dám động vào bọn ta, ngươi sẽ chết không toàn thây!" Huyễn Chi Thủy Tổ còn gầm thét ở bên trong, chẳng qua tiếng gầm gừ kia đã xen lẫn chút sợ hãi.

"Chết!" Hàn Sâm tâm niệm khế động, thân thể Huyễn Chi Thủy Tổ lập tức nổ tung khiến huyết sắc của gương càng thêm nồng đậm.

"Săn giết sinh vật Thần siêu cấp Huyến Thần Thú, chưa đạt được thú hồn, hạch gen đã bị vỡ, huyết nhục đã tiêu hủy, tinh hoa gen sinh mệnh đã mất"

Hàn Sâm không khỏi hơi ngẩn ra, tình cảnh này cũng là lần đầu tiên gặp phải, thậm chí ngay cả tinh hoa gen sinh mệnh cũng không còn.

Thấy Huyễn Chi Thủy Tổ bị giết chết, một đám sinh linh vừa sợ vừa giận, tộc Huyễn Chi càng hét to.

Hàn Sâm lại động tâm niệm, những huyễn thú chửi rủa kia, một đám cứ thế mà chết hàng loạt khiến cho tất cả sinh linh đều khiếp đảm, không ai dám ho he gì nữa.

Nhưng những dị sinh vật bị Gương Cổ Chiếu Thiên giết chết lại không để lại gì cả, bao gồm cả tinh hoa gen sinh mệnh, sau khi quan sát cẩn thận Hàn Sâm phát hiện không phải bọn họ không có tinh hoa gen sinh mệnh, mà là đã bị Gương Cổ Chiếu Thiên hấp thu, khiến cho sức mạnh của bản thân Gương Cổ Chiếu Thiên càng ngày càng mạnh.

Hàn Sâm thu Gương Cổ Chiếu Thiên lại, ngồi trên lưng Tiểu Tinh Tinh muốn rời khỏi nơi này.

Nữ Thần Tử Vong lại vô tư ngồi lên theo vô cùng tự nhiên, giống như vốn nên như thế.

Hàn Sâm khá nhức đầu, nhưng mọi chuyện đã đến nước này, mà Nữ Thần Tử Vong lại giống như thật sự nhận hắn thành người nhà, Hàn Sâm cũng đành phải mang theo Nữ Thần Tử Vong cùng trở về.

Trận chiến này rất nhanh đã truyền khắp Tí Hộ Sở thứ tư, bởi vì chuyện này vốn đã thu hút sự chú ý, rất nhiều dị sinh vật và dị linh quan sát từ xa, cho nên dễ dàng thấy toàn cảnh của cuộc chiến.

Hàn Sâm và Nữ Thần Tử Vong liên thủ trấn sát cường giả trăm tộc, hơn nữa còn lấy được Gương Cổ Chiếu Thiên, trong nháy mắt liền truyền khắp mọi ngóc ngách của Tí Hộ Sở thứ tư.

Điều khiến cho người ta khiếp sợ vẫn là tin tức Nữ Thần Tử Vong là con gái của Thiên Kiếm, tuy rằng điều đó rất khó tin, nhưng đây là điều được chính miệng Nữ Thần Tử Vong nói ra, khiến vô sô sinh linh sững SỜ.

Sự việc này cũng khiến nhiều tộc cường đại phẫn nộ, nhen nhóm một trận quyết chiến khác.

Hàn Sâm tự biết chuyện này không dễ dàng chấm dứt như vậy, trừ khi Hàn Sâm chịu thả những sinh vật và dị linh bị hắn trấn áp trong Gương Cổ Chiếu Thiên ra.

Hiển nhiên Hàn Sâm không định làm như vậy, cho nên sau khi trở về, Hàn Sâm lập tức bắt tay bố trí chuẩn bị cho trận chiến sắp tới.

Nếu như là trước kia thì đúng là Hàn Sâm sợ những cuộc đại chiến như vậy, dù sao một đánh hai không chột cũng què, hắn có mạnh như thế nào thì người bên cạnh hắn cũng sẽ bị thương.

Nhưng có Gương Cổ Chiếu Thiên, thế cờ đã thay đổi, Hàn Sâm không còn sợ hãi, kiêng nể gì nữa.

Hết chương 1660.

Chương 1661. Giông tố nổi lên

"Nghe nói chưa, hóa ra Thần Nữ Tử Vong là con gái của Hàn Sâm đấy"

"Không phải chứ? Đừng nói đến việc Hàn Sâm là một nhân loại không thể nào sinh ra một đứa con gái như vậy, cho dù có thể sinh được thì e rằng tuổi tác vẫn chưa đủ tư cách tiến vào Tí Hộ Sở, hoàn toàn không thể tiến vào Tí Hộ Sở thứ tư, càng không thể nào mạnh như vậy được."

"Chính miệng Thần Nữ Tử Vong thừa nhận, rất nhiều người cũng nghe được Thần Nữ Tử Vong gọi Hàn Sâm là cha, hơn nữa còn không chỉ một lần, cái này còn có thể giả sao?"

"Theo ta thấy, hẳn là cha nuôi?"

"Cho dù là cha ruột hay cha nuôi thì dù sao lần này Hàn Sân thật sự rất lợi hại, nghe nói rằng bốn vị Thủy Tổ và trên trăm vị cường giả các tộc bị cha con Hàn Sâm trấn áp, đến bây giờ cũng không biết sống chết, không có người nào sống chạy ra ngoài cả.

"Ngoại trừ Kim Tệ ra có lẽ Hàn Sâm là nhân loại mạnh nhất rồi."

"Lợi hại thì lợi hại, có điều phiên phức cũng lớn, hắn trấn áp quá nhiều cường giả các tộc, cho nên dẫn tới việc phẫn nộ, ta nghe nói đã có rất nhiều

Thủy Tổ của những tộc lớn bất mãn với Hàn Sâm, dường như chuẩn bị hạ thủ với hắn."

"Hy vọng hắn có thể đứng vững, đừng bị những dị sinh vật kia giết chết"

"Ban đầu chính Hàn Sâm là người đã đánh hạ một vùng đất rộng lớn ở Tí Hộ Sở thứ ba vì nhân loại chúng ta, cho nhân loại có chỗ nương thân ở Tí Hộ Sở thứ ba, nói không chừng lần này Hàn Sâm cũng có thể tạo ra chiến công như vậy ở Tí Hộ Sở thứ tư."

"Thật khó mà nói…"

"Có gì khó nói chứ, hắn có thể sống sót mà qua khỏi kiếp nạn này rồi hãng nói tiếp, gần như bây giờ hắn đối địch với toàn bộ Tí Hộ Sở thứ tư rồi"

"Nói cũng phải, đúng thật là khá phiền phức đấy."

Những ngày qua Hàn Sâm vẫn luôn ở trong Tí Hộ Sở, mặc dù không có cường giả siêu cấp và Thủy Tổ chân chính nào đến, nhưng Tí Hộ Sở luôn bị tấn công bởi nhiều sinh vật lạ.

Những bầy độc trùng, bầy thú và chim muông, từ sau khi Hàn Sâm trở về, Tí Hộ Sở chưa từng được yên ổn.

Hơn nữa đường dây liên lạc của toàn bộ Tí Hộ Sở và thế giới bên ngoài đều đã bị cắt đứt, toàn bộ Tí Hộ Sở Ly Ảnh giống như biến thành một hòn đảo biệt lập, một khi các sinh vật bên trong Tí Hộ Sở đi quá xa thì chúng sẽ biến mất một cách khó hiểu.

Cũng may Hàn Sâm đã đề phòng từ sớm, dựng Gương Cổ Chiếu Thiên trong Tí Hộ Sở, giữ hình ảnh phản chiếu của các sinh vật trong Tí Hộ Sở vào bên trong Gương Cổ Chiếu Thiên.

Nữ Hoàng, Lâm Phong và đám người Kinh Cực Vụ đều vô cùng hưng phấn, giữ lại hình ảnh phản chiếu của mình trong Gương Cổ Chiếu Thiên rồi ra ngoài đánh nhau với địch, căn bản không sợ sống chết, điều ấy khiến cho bọn họ chiến đấu hết mình với các sinh vật khác để nâng cấp bản thân.

Đáng tiếc Gen Thần của bọn họ đều đã viên mãn, không thể hấp thu tinh hoa gen sinh mệnh, muốn nâng cao sức mạnh cũng khó.

Hiển nhiên Tinh hoa gen sinh mệnh của Tí Hộ Sở thứ tư khó hấp thụ hơn trước. Trước kia Liên Minh nghiên cứu ra loại dịch gen dùng để hấp thụ tinh hoa gen sinh mệnh, thế nhưng lại hoàn toàn vô dụng đối với tinh hoa gen sinh mệnh của Tí Hộ Sở thứ tư, cho dù Hàn Sâm chịu cho bọn họ tinh hoa gen sinh mệnh cũng vô dụng.

Hàn Sâm không phải nhà khoa học, cũng chẳng có biện pháp nào với vấn đề này.

Có điều những dị sinh vật và dị linh kia đều trở thành đối tượng luyện tập của bọn họ, trừ Cố Khuynh Thành và Tiểu Hồng Mã ra, căn bản tất cả sinh vật đều đã tiếp xúc với chiến đấu.

“Mặc dù có Gương Cổ Chiếu Thiên, thế nhưng ngươi vẫn phải cẩn thận, hiện tại những cường giả cấp Thủy Tổ kia vẫn chưa thực sự ra tay, một khi bọn họ ra tay, nhất định sẽ có cách đối phó với Gương Cổ Chiếu Thiên.” Cố Khuynh Thành cảnh cáo Hàn Sâm.

“Ngươi yên tâm, ta đã nghĩ xong cách đối phó từ lâu rồi.” Hàn Sâm cười nói.

Cố Khuynh Thành lắc đầu cười khổ nói: “Không nên xem thường những Thủy Tổ đại tộc kia, hơn nữa còn có một tên rất đáng sợ cũng có thể sẽ tới.”

“Ai?” Hàn Sâm hơi bất ngờ, ngay cả Cố Khuynh Thành cũng nói vô cùng đáng sợ, vậy thì chắc chắn là không bình thường.

“Trận chiến Thần trăm năm trước đã từng có một người vượt qua Lục Đạo giành được hạng nhất, hắn đã nhận được lễ rửa tội của Thần, trải qua nhiều năm như vậy, không ai biết hắn đã mạnh tới mức độ nào.”

“Hắn tên là gì?” Hàn Sâm không hề lo lắng về điểm này, hắn biết rất rõ rằng chưa từng có ai nhận được cái gọi là lễ rửa tội của Thần cả.

Những người sau khi đạt được hạng nhất trận chiến Thần, tất cả những gì họ nhìn thấy được chỉ là một bình tinh thể đóng kín, không ai có thể mở nó ra, cuối cùng chỉ có thể quay về đường cũ.

Phần thưởng ban đầu dùng để tặng cho những người đạt hạng nhất trận chiến Thần, sau khi trải qua nhiều năm sớm đã trở nên vô dụng.

“Hắn là Cổ Ma.” Cố Khuynh Thành nói.

“Cổ Ma?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra, hắn quá quen thuộc với cái tên này, Cổ Ma bị A Tu La phản bội, đã từng là chủ nhân của đám Long Đế, Hương Âm, Thiên Đế.

Hàn Sâm biết Cổ Ma đã thăng cấp lên Tí Hộ Sở thứ tư, có điều không ngờ rằng hắn lại mạnh như vậy, đã từng đánh bại một kẻ mạnh như Lục Đạo.

“Ngươi đã gặp Cổ Ma rồi?” Cố Khuynh Thành nhìn phản ứng của Hàn Sâm, có chút bất ngờ hỏi.

“Từng nghe nói tới.” Thật sự Hàn Sâm chưa từng gặp Cổ Ma, mặc dù cảm thấy rất quen thuộc, nhưng hắn thật sự chưa gặp.

Nghĩ đến Cổ Ma, Hàn Sâm cũng nhớ tới chị đẹp Hương Âm, hắn vẫn không có tin tức gì của nàng, cũng không biết nàng thăng cấp đi đâu.

Chuyện lần này náo động lớn như vậy, nếu như nàng chưa chết, vậy thì chắc hẳn sẽ biết Hàn Sâm ở đây, nói không chừng sau này sẽ tìm tới.

Hàn Sâm chỉ có thể cầu nguyện Hương Âm không chết, một cô gái xinh đẹp như vậy, nếu thật sự chết rồi thì quả thực khiến người ta đau lòng.

“Đúng rồi, tại sao ngươi nói Cổ Ma sẽ đến?” Hàn Sâm suy nghĩ một chút hỏi.

Cổ Ma không có ân oán gì với hắn, Cổ Ma cũng không phải Thủy Tổ các tộc, cũng không có quan hệ gì với các tộc, chỉ là một sinh vật phi thăng tới Tí Hộ Sở thứ tư, tại sao dường như Cố Khuynh Thành khẳng định hắn sẽ đến, điều này khiến cho Hàn Sâm có chút nghỉ ngờ.

Cố Khuynh Thành trầm ngâm một chút nói: “Ta đã từng gặp Cổ Ma, dường như hắn có quan hệ sâu sắc với chủ nhân Thần Vực, nếu lần này chủ nhân Thần Vực tới, rất có thể Cổ Ma cũng sẽ xuất hiện, không thể không đề phòng.”

Hàn Sâm gật đầu, lại hỏi một ít chuyện liên quan tới Cổ Ma.

Cố Khuynh Thành nhớ lại nói: “Cái tên Cổ Ma kia rất kỳ lạ, hắn hầu như không khác gì nhân loại, nhưng ta khẳng định hắn không phải là nhân loại, sức mạnh của hắn cũng rất kỳ quái.”

“Sao lại kỳ quái?” Hàn Sâm hỏi.

“Ta gặp hắn tổng cộng bốn lần, mỗi lần hắn sử dụng sức mạnh khác nhau, hoàn toàn không cùng hệ với những sức mạnh khác, trong đó còn có thuộc tính hiếm thấy như thời gian và không gian, mỗi loại sức mạnh qua tay hắn đều rất mạnh, đủ để đối đầu với những Bán Thần cao cấp. Nếu như nói hắn có nhiều thuộc tính thì thật khiến người ta khó tin, phải biết rằng cho dù là nhân loại cũng rất khó để duy trì nhiều thuộc tính như vậy, cuối cùng đều sẽ có một thuộc tính mạnh hơn, nhưng khi ta gặp hắn, mỗi một loại sức mạnh của hắn đều như nhau, hoàn toàn không có cái nào là mạnh hơn cả.” Cố Khuynh Thành suy nghĩ một chút rồi nói.

Hàn Sâm khẽ cau mày, quả thật chuyện này rất kỳ quái, ngoại trừ chính hắn ra, hắn thật sự chưa gặp ai có thể khống chế thuộc tính sức mạnh, dị sinh vật và dị linh cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên cho dù là bản thân Hàn Sâm có thể sử dụng sức mạnh đa thuộc tính, nhưng khi vận dụng nó cũng kém hơn những sinh vật chỉ có duy nhất một thuộc tính một chút.

Theo như lời của Cố Khuynh Thành, Cổ Ma có thể dễ dàng điều khiển nhiều thuộc tính sức mạnh, hơn nữa cũng có thể đạt đến trình độ đỉnh cao, vậy thì thực sự rất đáng sợ.

Hết chương 1661.

Chương 1662. Cố nhân tới thăm

Sau nhiều ngày, ngoại trừ mỗi ngày đều có các loại dị sinh vật và dị linh tới quấy rầy ra thì cũng không thấy cường giả siêu cấp các tộc.

Có Gương Cổ Chiếu Thiên ở đây, Hàn Sâm cũng không hề tổn thất quá lớn. Mặc dù nơi này không có nguyên lực của suối Ánh Nguyệt, có điều bên trong Gương Cổ Chiếu Thiên trấn áp nhiều cường giả siêu cấp như vậy, khi sức mạnh không đủ sẽ trực tiếp luyện hóa hấp thu khiến cho năng lượng của Gương Cổ Chiếu Thiên cuồn cuộn không dứt, không cần lo lắng vấn đề không đủ sức mạnh.

Trừ những bộ phận có thể ăn được, xác của những dị sinh vật bị giết kia đều bị ném vào trong Gương Cổ Chiếu Thiên, mặc dù nguyên lực cung cấp không nhiều, nhưng có còn hơn không.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều tu luyện "Động Huyền Kinh", hiện tại hắn chỉ thiếu bước nâng cấp Già Thiên Tán lên tới siêu cấp thôi, sau đó có thể thử nghiệm thăng cấp Tí Hộ Sở thứ năm.

Những thứ mà Tí Hộ Sở thứ tư có thể giúp hắn rất ít, Hàn Sâm cũng không muốn tiếp tục trì hoãn, không thể tiến vào Tí Hộ Sở thứ năm ngưng tụ ra chiến giáp gen thì suy cho cùng cũng không được tính là chiến lực cao cấp, khó lòng chống lại thành viên của tổ chức Thần.

"Đừng động thủ, người mình." Một người đến khu vực của Tí Hộ Sở Ly Ảnh, giơ cao hai tay hét lớn Miên Dương trên cổng thành.

Miên Dương thấy kẻ kia dường như là một nhân loại, đi báo cáo ngay với Hàn Sâm.

Hàn Sâm đi ra xem, phát hiện vậy mà người tới đó lại là Thiên Tru, đã lâu không gặp hắn, dường như Thiên Tru không chút thay đổi nào.

"Thiên Tru, bây giờ ngươi tới Tí Hộ Sở Ly Ảnh của ta làm gì?" Hàn Sâm đứng trên cổng thành nói chuyện với Thiên Tru, cũng không có ý mời hắn

vào.

“Chúng ta cũng coi như là bạn cũ, đây không phải là đạo đãi khách của ngươi đó chứ? Kiểu gì cũng phải cho ta vào uống ly trà từ từ nói chuyện chứ.” Thiên Tru đứng trước cửa thành cười nói.

“Hiện tại là thời kỳ đặc biệt, ta cũng không mời ngươi vào ngồi, có chuyện gì thì mau nói, không thì nhanh đi đi, tránh cho những dị sinh vật kia coi chúng ta là một phe, đến lúc đó ngươi có muốn đi cũng không dễ.” Hàn Sâm nói.

“Lần này ta tới là muốn nói chuyện hợp tác với ngươi.” Thiên Tru nghiêm mặt nói.

“Hợp tác? Hợp tác thế nào?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc. “Tìm một chỗ không người nói chuyện được chứ?” Thiên Tru nói.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút, cho người mở cửa thành dẫn Thiên Tru vào, với thực lực của Thiên Tru, muốn phá vỡ lá chắn bảo vệ của Tí Hộ Sở Ly Ảnh quá đơn giản, hắn đã không xông vào thì cũng coi như là có chút thành ý.

“Ngươi nói hợp tác là ý gì?” Bên trong đại điện, Hàn Sâm nhìn Thiên Tru đang ngồi xuống hỏi.

Thiên Tru cười nói: “Lần này ta tới là thay mặt cho Huyết Mệnh Giáo tới nói chuyện hợp tác với ngươi, nếu như ngươi muốn, bọn ta sẽ ra tay giúp ngươi vượt qua cửa ải khó khăn lần này”

“Các ngươi muốn gì?” Hàn Sâm sẽ không ngây thơ cho rằng đám người Thiên Tru sẽ đứng trên lập trường nhân đạo đến trợ giúp mình, nhất định tới đây là có mục đích.

“Ta chỉ thích nói chuyện với những người hiểu chuyện.” Thiên Tru nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: “Bọn ta muốn chiến giáp gen Xà Ma Nữ, chỉ cần lấy được món chiến giáp gen đó, Huyết Mệnh Giáo bọn ta sẽ toàn lực giúp ngươi vượt qua cửa ải khó khăn lần này.”

Hàn Sâm không hiểu hỏi: “Xà Ma Nữ? Xà Ma Huyết là ai? Ta chưa từng nghe nói tới.”

Thiên Tru lập tức cau mày nói: “Giữa chúng ta còn phải che giấu như vậy sao? Tổ chức Thần đã phái Xà Ma Nữ cướp con trai Tiểu Hoa của ngươi, kết quả lại không biết sống chết, ngươi đừng nói với ta, đó không phải là bản lĩnh của ngươi.”

Hàn Sâm bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra đó chính là Xà Ma Nữ, bây giờ hắn mới biết đó cường giả chiến giáp gen.

“Kẻ mà Bảo Nhi giết chết lại là một cường giả chiến giáp gen, Bảo Nhi mà có sức mạnh cường đại như vậy ư?” Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc.

Ban đầu hắn còn cho rằng kẻ mà Bảo Nhi giết chết có thể là một Bán Thần cao cấp, bây giờ xem ra mọi chuyện còn đáng sợ hơn so với trong tưởng tượng của hắn, sức mạnh của tổ chức Thần cũng lớn hơn so với tưởng tượng của hắn, tùy tiện cũng có thể điều động cường giả chiến giáp gen.

“Thế nào? Chỉ cần ngươi đưa chiến giáp gen đó cho bọn ta, Huyết Mệnh Giáo bọn ta sẽ giúp ngươi giải quyết phiền toái lần này.” Thiên Tru lại nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm nhìn Thiên Tru đầy hứng thú hỏi: “Không phải ngươi là phản đồ của Huyết Mệnh Giáo sao? Khi nào mà ngươi lại có thể đại diện cho Huyết Mệnh Giáo rồi?”

“Bây giờ Huyết Mệnh Giáo hơi khác so với trước kia, bây giờ do mấy vị Thánh Đồ đương gia làm chủ, dĩ nhiên cuộc sống của ta tốt hơn rất nhiều.” Thiên Tru sờ mũi nói: “Đừng nói những thứ vô dụng kia, ngươi nói đi, rốt cuộc có muốn hợp tác hay không?”

“Ta cũng rất muốn hợp tác với các ngươi, đáng tiếc ta không lấy được chiến giáp gen đó.” Hàn Sâm nhún vai.

“Không lấy được? Sao có thể như vậy được? Không phải ngươi giết chết Xà Ma Nữ sao?” Thiên Tru nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới nói.

“Ta nào có bản lĩnh như vậy.” Hàn Sâm cười nói.

Thiên Tru khinh bỉ nhìn hắn: “Ở trước mặt ta, ngươi không cần giả bộ, †a biết ngươi lấy được một chiến giáp gen từ chỗ Tina, hơn nữa còn có thể sử dụng món chiến giáp gen đó, trừ ngươi ra, còn ai có thể giết chết Xà Ma Nữ?”

“Bất kể ngươi có tin hay không, ta chỉ có thể nói, Xà Ma Nữ không phải do ta giết, món chiến giáp gen đó cũng không ở trong tay ta.” Hàn Sâm giang hai tay ra nói.

Thiên Tru nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lúc lâu mới lên tiếng: “E rằng ngươi vẫn chưa biết tính nghiêm trọng của chuyện lần này, người muốn xử lý ngươi lần này không chỉ là những cường giả các tộc bị ngươi trấn áp, mà còn có tổ chức Thần và Tân Lưu Xã đổ thêm dầu vào lửa, nếu như không có sự trợ giúp của bọn ta, cho dù bản thân ngươi có năng lực thoát thân, Tí Hộ Sở Ly Ảnh và những dị sinh vật đi theo ngươi cũng đều xong rồi. Ngươi không thật sự cho rằng chỉ dựa vào một Gương Cổ Chiếu Thiên có thể ngăn cản cưởng giả của Tí Hộ Sở thứ tư đấy chứ?”

“Ta cũng rất muốn hợp tác với ngươi, nhưng quả thật ta không có chiến giáp gen đó, nếu không ta cũng lập tức giao cho ngươi.” Hàn Sâm chân thành nói.

Thực tế Hàn Sâm không nói dối, thậm chí hắn còn chưa gặp Xà Ma Nữ, theo như lời Bảo Nhi nói, kẻ có ý xấu với Bảo Nhi đó đã bị nàng đánh tơi bời, nếu thật có chiến giáp gen cũng không khả năng giữ lại.

“Ta nghĩ ngươi vẫn nên suy nghĩ đi, tổ chức Thần đã hạ quyết tâm bởi vì ngươi giết Xà Ma Nữ, cho dù ngươi và Hàn Kính Chi có quan hệ huyết thống hay không thì nhất định phải giết chết ngươi, trừ Huyết Mệnh Giáo bọn ta ra, bây giờ không có ai có thể giúp ngươi.” Đương nhiên Thiên Tru không tin tưởng Hàn Sâm.

Hàn Sâm hỏi: “Tổ chức Thần có thâm cừu đại hận gì với ta, tại sao bọn họ nhất định phải đối phó ta? Còn nữa, bọn họ bắt con trai ta làm gì? Chẳng lẽ chỉ đơn thuần muốn uy hiếp ta sao?”

“Ngươi có thể là hậu thế của Hàn Kính Chi, đây chính là tội lớn nhất, nếu không phải trước kia mãi mà không chắc chắn thân phận của ngươi, hơn nữa còn muốn mượn ngươi để dụ Hàn Kính Chỉ ra ngoài thì không biết ngươi sớm đã chết bao nhiêu lần rồi.” Thiên Tru trầm ngâm một chút lại nói: “Sở dĩ bọn họ sẽ bắt Tiểu Hoa, đó là bởi vì trên người Tiểu Hoa có rất nhiều chỗ đặc biệt, có thể chứng minh các ngươi chính là hậu thế của Hàn Kính Chi, nhưng trên người ngươi lại không có những điểm đặc biệt như vậy, cho nên bọn họ mới muốn bắt Tiểu Hoa đi để xác nhận quan hệ của hắn và Hàn Kính Chỉ.”

“Đặc biệt? Đặc biệt gì?” Trong lòng Hàn Sâm cả kinh: “Chẳng lẽ bọn họ đã phát hiện ra thể chất của Tiểu Hoa vượt xa nhân loại bình thường?”

Hết chương 1662.

Chương 1663. Chân tướng

“Mười năm trôi qua mà hắn chả lớn lên tẹo nào thì còn không đặc biệt sao?” Thiên Tru nói.

Hàn Sâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chuyện này hắn cũng sớm biết không gạt được, cho nên đã chuẩn bị tâm lý.

“Nói ra thì rốt cuộc Hàn Kính Chi và tổ chức Thần gì đó có thâm cừu đại hận gì, tại sao bọn họ nhất định phải giết chết Hàn Kính Chi và hậu nhân của hắn?” Hàn Sâm không nhắc lại vấn đề của Bảo Nhi, thay vào đó hỏi.

“Chuyện này bọn ta cũng điều tra rất lâu, nhưng không hề tra được đáp án chính xác, chỉ dựa trên những manh mối để phán đoán, có lẽ Hàn Kính Chi đã trộm thứ gì đó của bọn họ. Bọn họ cũng không phải thật sự muốn giết người, chỉ muốn tìm lại món đồ bị mất mà thôi, nếu muốn giết người, ngươi có bao nhiêu cái mạng thì cũng đã bị tổ chức Thần giải quyết từ lâu rồi.”

Hàn Sâm bất đắc dĩ nói: “Rốt cuộc Hàn Kính Chi trộm thứ gì của bọn họ?”

“Không biết, có điều căn cứ vào những suy đoán thì hẳn là liên quan tới gen hoặc phương diện di truyền, nếu không bọn họ cũng sẽ không mãi quan sát ngươi và Tiểu Hoa, rõ ràng là lần này muốn bắt Tiểu Hoa về để nghiên cứu cơ thể hắn và rút ra kết luận gì đó.” Thiên Tru dừng một chút lại nói: “Thế nào, hợp tác với bọn ta, đối với ngươi mà nói thì trăm lợi mà không một hại, một bộ chiến giáp gen mà thôi, ngươi đã có một bộ rồi, nhiều thêm một bộ nữa cũng không có ích gì.”

Hàn Sâm cười khổ nói: “Người anh em à, nếu ta có thì chắc chắn sẽ lập tức đưa cho ngươi, nhưng ta thật sự không có, thật sự Xà Ma Nữ gì kia không phải ta giết, ngay cả mặt nàng ta cũng chưa từng thấy, thật oan uổng quá.”

Thiên Tru nhìn Hàn Sâm một lúc lâu, dường như cảm thấy Hàn Sâm không giống như đang nói dối, không khỏi cau mày nói: “Không phải ngươi, vậy còn ai có năng lực giết chết Xà Ma Nữ chứ ?”

“Chuyện này thì ta không biết, có lẽ loại người này trong Liên Minh có rất nhiều?” Hàn Sâm thuận miệng nói.

Thiên Tru lắc đầu nói: “Rất ít, trừ mấy vị Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo bọn ta ra, chỉ có những sinh vật có chiến giáp gen mới có thể, nhưng trong Liên Minh thì chiến giáp gen vô cùng ít, hơn nữa đều nằm trong sự khống chế của tổ chức Thần, trừ ngươi ra ta quả thật không thể nghĩ ra còn có ai có thể giết chết Xà Ma Nữ, đây cũng là nguyên nhân mà tổ chức Thần nhận định ngươi giết Xà Ma Nữ.”

“Nếu ta đoán không có sai, sinh vật của Tí Hộ Sở thứ tư, có lẽ sau khi phi thăng tới Liên Minh, đúng chứ?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Thiên Tru nói.

Thiên Tru cũng không giấu giếm, gật đầu nói: “Ngươi nói không sai, Tí Hộ Sở thứ tư đã là kết thúc, sau đó phi thăng thì sẽ trở lại vũ trụ Liên Minh. Có điều ngươi đừng nghĩ rằng phi thăng lên vũ trụ Liên Minh thì nhất định sẽ có được chiến giáp gen, nếu ngươi nghĩ như vậy thì ngươi đã sai hoàn toàn, sinh vật của Tí Hộ Sở thứ tư, sau khi tiến vào vũ trụ Liên Minh, thể chất chẳng những sẽ không tăng lên mà còn giảm xuống. Sở dĩ sẽ xuất hiện loại hiện tượng này là bởi vì quá trình tiến hóa và định hình lại cơ thể cần rất nhiều năng lượng, cũng là quá trình tinh luyện gen. Giới hạn cơ thể sẽ tăng

lên rất nhiều, nhưng lại tạm thời giảm tố chất đi. Chỉ khi thân thể lại đạt tới một trình độ nhất định mới có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen."

"Huyết Mệnh Giáo các ngươi có bao nhiêu người ngưng tụ ra chiến giáp gen?" Hàn Sâm không hề kinh ngạc, hắn gần như đã biết hết những điều mà Thiên Tru nói kia.

"Không một ai cả, Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo bọn ta khác với những sinh vật bình thường, cho dù đột phá Tí Hộ Sở thứ tư trở lại vũ trụ Liên Minh thì cũng sẽ không định hình lại thân thể, cho nên bọn ta không thể ngưng tụ ra chiến giáp gen." Thiên Tru cười khổ nói.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, không ngờ rằng Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo lại đặc biệt tới mức này.

Đáng lẽ Hàn Sâm còn cho rằng, cho dù sức mạnh Lam Huyết của Huyết Mệnh Giáo khá đặc biệt thì cũng chỉ ở trong Tí Hộ Sở trước mắt, dù gì cuối cùng Nhân Đế sáng lập Huyết Mệnh Giáo cũng chỉ phi thăng lên tới vũ trụ Liên Minh mà thôi. Theo lý mà nói, có lẽ huyết mạch mà hắn để lại không vượt qua được giới hạn quy tắc của vũ trụ Liên Minh mới đúng.

"Nếu đã nói tới đây rồi, vậy ta sẽ nói cho ngươi một bí mật." Thiên Tru nheo mắt lại nói: "Hầu hết những sinh vật đi ra từ Tí Hộ Sở thứ tư, trừ Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo bọn ta và cực ít sinh vật ra, cuối cùng đều bị tổ chức Thần chiêu mộ."

"Đây mà cũng tính là bí mật, ta đã biết từ lâu rồi." Hàn Sâm bĩu môi nói.

"Vậy ngươi chắc chắn không biết, những sinh vật tiến vào tổ chức Thần kia, một khi bọn chúng sắp ngưng tụ xong chiến hạch gen, chúng sẽ bốc hơi khỏi thế giới này, không bao giờ xuất hiện nữa, từ trước tới nay cũng không có bất kỳ ngoại lệ nào." Thiên Tru nheo mắt lại nói.

"Còn có chuyện như này sao?" Hàn Sâm hơi ngẩn ra, sau đó đột nhiên biến sắc, một câu nói này của Thiên Tru khiến hắn nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Hàn Ngọc Phi từng nói với Hàn Sâm, nói là lão xã trưởng của Tân Lưu Xã nói với hắn, một khi sau khi Hàn Ngọc Phi ngưng tụ ra chiến giáp gen thì có thể biết được tất cả chân tướng.

Mà Ngao Dạ nói với Hàn Sâm, vũ trụ Liên Minh cũng là một Tí Hộ Sở, mà Tí Hộ Sở chỉ là một nhà trẻ, là một nơi bảo vệ các chủng tộc.

Cùng với những thứ mà Hàn Sâm thấy được từ chỗ người thủ linh, ngay lập tức mọi thứ trở nên rõ ràng.

"Nếu ngưng tụ ra được chiến giáp gen thì có thể ra khỏi vũ trụ Liên Minh ư? Vậy nếu như cha ngưng tụ ra chiến giáp gen, vậy thì chẳng phải sẽ rơi vào nguy hiểm giống như những cường giả vô song đó từng đối mặt hay sao?" Hàn Sâm thầm kinh hãi.

Nhưng nghĩ lại thì có chút gì đó không đúng, nếu là như thế, tại sao tổ chức Thần lại có nhiều cường giả chiến giáp gen như vậy.

"Không đúng, những người đó không phải là cường giả chiến giáp gen chân chính, bọn họ chỉ là những sinh vật đã phi thăng tới Tí Hộ Sở thứ năm, cho nên bọn họ có thể sử dụng chiến giáp gen, nhưng bọn họ không thể tự mình ngưng tụ ra được chiến giáp gen, chiến giáp gen mà bọn họ sử dụng giống như trong Anh Linh Điện, đều là cường giả chiến giáp gen trước kia sau khi chết để lại." Rốt cuộc Hàn Sâm cũng hiểu ra mọi chuyện.

Sau khi Hàn Sâm hiểu rõ, suýt nữa nhảy dựng trên ghế, tim đập dữ dội.

Nếu quả thật là như vậy, vậy đáp án mà Hàn Ngọc Phi có thể có được, trên thực tế lại có thể là đường chết.

Đồng thời Hàn Sâm cũng hiểu được tại sao tổ chức Thần lại mạnh như vậy, nhưng vẫn không thể khống chế toàn bộ vũ trụ Liên Minh, không phải bọn họ không muốn, mà là không có thực lực.

Hoặc là nói bọn họ căn bản không có cơ hội, một khi bọn họ ngưng tụ ra chiến giáp gen thì sẽ ra khỏi Vũ trụ Liên Minh, cho dù có nhiều cường giả hơn nữa cũng vô ích.

Mà không có sinh vật ngưng tụ ra chiến giáp gen, tuy bản thân mạnh mẽ, nhưng lại chưa đạt tới bất khả chiến bại. Cho dù có thể sử dụng chiến giáp gen mà người trước để lại thì cũng giống Tina và Hàn Sâm thì cũng khó mà phát huy hết được toàn bộ sức mạnh của chiến giáp gen, ít nhất còn có Thánh Đồ của Huyết Mệnh Giáo có thể đối đầu với bọn họ.

Hàn Sâm hận không thể lập tức tìm được Hàn Ngọc Phi, nói cho hắn biết chân tướng mọi chuyện, để hắn đừng ngưng tụ chiến giáp gen, nếu không gia đình bọn họ thật sự không thể đoàn tụ được nữa.

Rất nhiều cường giả đáng sợ đều thất bại rồi bỏ mạng ở phía bên ngoài kia, không có một ngoại lệ nào cả, cơ hội Hàn Ngọc Phi còn sống trở về thấp tới đáng thương.

Nhưng Hàn Sâm không hề có cách nào để liên hệ trực tiếp được với Hàn Ngọc Phi được, lúc nào cũng là Hàn Ngọc Phi liên hệ với hắn, đến cả phương thức liên lạc với người mù cũng không có.

Hết chương 1663.

Chương 1664. Tử vong giáng xuống

Bởi vì Hàn Sâm không giao chiến giáp gen ra, cho nên sau cùng không thể đạt được thỏa thuận với Thiên Tru.

Nhưng mà vốn dĩ Hàn Sâm cũng chưa từng mong đợi ai đó có thể giúp hắn, trong Liên Minh thì hắn không dám nói, nhưng ở trong Tí Hộ Sở thứ tư thì hắn không tin tổ chức Thần có thể làm gì được hắn.

Sau khi tiễn Thiên Tru, Hàn Sâm trở về Liên Minh trước, bảo Linh đi theo hắn cùng nhau tiến vào Tí Hộ Sở.

Sau khi Linh tiến vào Tí Hộ Sở thì quả nhiên vẫn xuất hiện ở bên cạnh hắn. Hàn Sâm bảo Linh giúp hắn trông coi Tí Hộ Sở, nếu có chuyện gì lập tức trở về Liên Minh tìm hắn.

“Làm sao mới có thể báo tin rồi nói với hắn đừng ngưng tụ chiến giáp gen đây?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ được cách gì tốt.

Vì không để tổ chức Thần có dấu vết để lần theo, Hàn Ngọc Phi hoàn toàn không hề để lại phương thức liên lạc cho hắn.

“Xem ra chỉ có thể tới tinh cầu Tariq một chuyến.” Hàn Sâm đang chuẩn bị mở Độc Giác Tiên lặng lẽ đi một chuyến tinh cầu Tariq, cũng chính là chỗ tổng bộ Tân Lưu Xã.

Thế nhưng Hàn Sâm còn chưa kịp xuất phát thì Linh đã bước ra từ bên trong Tí Hộ Sở, nói với Hàn Sâm rằng bên trong Tí Hộ Sở Ly Ảnh đã xảy ra chuyện.

Nghĩ tới việc Hàn Phi Ngọc đã từng nói, hắn còn cần hai năm mới có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen, chắc là không nhanh như vậy, Hàn Sâm cứ đến Tí Hộ Sở trước đã.

Gương Cổ Chiếu Thiên của Hàn Sâm được đặt ở bên trong Tí Hộ Sở, sinh vật trong Tí Hộ Sở không hề có tổn thất gì, thế nhưng ngay vừa nãy, có mấy dị sinh vật đã chết ở nơi không xa bên ngoài Tí Hộ Sở.

“Ông chủ, ngươi đến rồi, không biết vì sao đám Thiết Bối Lang đều chết cả, trên người không có lấy một vết thương nào.” Miên Dương dẫn người tới trông coi thi thể, nhìn thấy Hàn Sâm đi theo Linh xuất hiện thì vội vàng chạy tới nói.

Sở dĩ sinh vật bên trong Tí Hộ Sở Ly Ảnh có sức mạnh như vậy, không sợ đối đầu với vô số cường giả, cũng là bởi vì có Gương Cổ Chiếu Thiên ở đây, hiện tại Gương Cổ Chiếu Thiên đột nhiên mất đi hiệu lực, thậm chí có sinh vật chết rồi, ngay cả trong lòng Miên Dương cũng hơi phát hoảng.

Hàn Sâm gật đầu không nói gì, đi thẳng đến bên cạnh mấy thi thể, nhìn Cố Khuynh Thành đang kiểm tra thi thể rồi hỏi: “Chị Cố, bọn chúng chết như thế nào?”

Cố Khuynh Thành đứng dậy, khẽ lắc đầu: “Không tra ra được, không nhìn thấy trên người bọn nó có vết thương gì, nội tạng cũng không bị tổn thương, cho dù bị tổn thương, có Gương Cổ Chiếu Thiên ở đây, bọn chúng cũng không phải chết.”

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, ngay cả Cố Khuynh Thành cũng không nhìn ra đầu mối, hơn nữa vậy mà Gương Cổ Chiếu Thiên lại không có hiệu quả, chắc chắn thủ đoạn bọn họ sử dụng không hề tầm thường.

Hàn Sâm ngồi xổm xuống, cẩn thận kiểm tra mấy bộ thi thể Thiết Bối Long, ngay cả Động Huyền Khí Tràng cũng dùng tới, thế nhưng vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

Hàn Sâm cũng không do dự mà rút Thái A Kiếm ra, giải phẫu thi thể của đám Thiết Bối Lang, muốn xác định xem liệu bên trong có chỗ nào mà hắn và Cố Khuynh Thành bỏ sót hay không.

Kết quả vẫn vậy, ở trong thân thể của đám Thiết Bối Lang không hề phát hiện bất cứ vết thương dị thường nào, cứ như bọn chúng đều bỏ mạng một cách bình thường vậy.

“Mai táng bọn nó đi.” Hàn Sâm đứng dậy nói một câu với Miên Dương, sau đó lại bổ sung: “Gọi tất cả mọi người đều quay lại bên trong Tí Hộ Sở, không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được rời khỏi Tí Hộ Sở.”

Miên Dương và Thanh Ngưu lập tức đi làm việc, Hàn Sâm và Cố Khuynh Thành cùng nhau quay về Tí Hộ Sở.

“Có phát hiện gì hay không?” Cố Khuynh Thành vừa đi vừa hỏi.

“Không.” Hàn Sâm lắc đầu, lần này ngay cả hắn cũng không nhìn ra được rốt cuộc kẻ địch đã giết chết đám Thiết Bối Lang như thế nào.

Điều duy nhất bây giờ có thể chắc chắn là, Gương Cổ Chiếu Thiên cũng không có cách nào ngăn cản loại sức mạnh kia.

Trong lòng Hàn Sâm hiểu rõ, nếu kẻ địch đã sử dụng loại sức mạnh này thì chắc chắn sẽ không dừng tay như vậy, hắn gọi người trở lại Tí Hộ Sở là vì muốn chờ kẻ địch ra tay, xem thử xem rốt cuộc sức mạnh kia ra sao.

Nhất định đó là sức mạnh như thế nào thì mới có thể tìm được phương pháp đối phó.

Sau khi trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm ngồi bên trong Dị Linh Thần Điện, Động Huyền Kinh mở rộng tới giới hạn cao nhất, bao trùm toàn bộ Tí Hộ Sở, theo dõi mọi hành động và mọi ngõ ngách của tất cả sinh vật trong Tí Hộ Sở.

Bất kỳ biến động nhỏ nào bên trong Tí Hộ Sở cũng không thoát khỏi giám sát của Hàn Sâm, hắn vẫn luôn đợi lần ra tay sau của kẻ địch.

“Cha” Hàn Sâm đang ngồi trong đại điện chậm rãi uống trà thì thấy Nữ Thần Tử Vong đi tới.

“Mộng Nhị, tới uống trà cùng ta đi.” Hàn Sâm lôi kéo Nữ Thần Tử Vong ngồi xuống ở bên cạnh hắn, cũng rót cho nàng một chén trà.

Ở chung với Nữ Thần Tử Vong lâu như vậy, Hàn Sâm phát hiện nàng thật sự xem mình như cha, hơn nữa tâm hồn của nàng quá thuần khiết, hoàn toàn không có lòng dạ xảo quyệt gì, Hàn Sâm cũng vui vẻ nhận một cô con gái kỳ lạ như vậy, đồng thời còn đặt cho nàng một cái tên gọi là Hàn Mộng Nhi.

Bởi vì không am hiểu việc đặt tên, cho nên logic của Hàn Sâm rất đơn giản, việc Nữ Thần Tử Vong là con gái của hắn hoang đường hệt như một giấc mộng, cho nên Hàn Sâm mới lấy một cái tên như thế.

Nữ Thần Tử Vong ngồi bên cạnh Hàn Sâm, nâng chén trà lên, trực tiếp ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, dáng vẻ đó cứ như là người máy đang đổ thứ gì đó vào trong miệng vậy, làm gì có chút phẩm vị uống trà nào chứ.

“Trà không phải uống như vậy, ngươi phải thưởng thức một cách chậm rãi.” Hàn Sâm cười vừa rót một chén trà cho Hàn Mộng Nhi, sau đó làm mẫu một lần cho nàng nhìn.

Hàn Mộng Nhi không chớp mắt nhìn Hàn Sâm, sau đó học theo dáng vẻ Hàn Sâm, chỉ uống một hớp nhỏ, có điều vẫn vô cùng máy móc.

"Uống trà như vậy có ý nghĩa gì sao?" Sau khi Hàn Mộng Nhi uống hết, đôi mắt đẹp màu đen láy nhìn Hàn Sâm một cách khó hiểu.

Đối với nàng mà nói, uống trà như vậy, ngoại trừ việc uống ít và khá chậm ra thì cũng chẳng có gì khác biệt với một hơi uống hết lắm.

Hàn Sâm cười vuốt ve mái tóc như là thác nước của Hàn Mộng Nhi, vừa cười vừa nói: "Ngươi còn nhỏ, bây giờ không hiểu là chuyện bình thường, sau này chờ ngươi lớn lên thì sẽ rõ ngay thôi."

Hàn Mộng Nhi cái hiểu cái không gật đầu, học theo dáng vẻ của Hàn Sâm uống thêm một hớp nhỏ, thế nhưng vẻ không hiểu vẫn hiện rõ trên mặt, dáng vẻ kia giống như một người máy đang bắt chước theo vậy.

Hàn Mộng Nhi vẫn luôn chú ý Hàn Sâm, hình như rất nhiều động tác còn đang cố ý bắt chước Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn cầm bánh ngọt cho nàng ăn. Thoạt nhìn Hàn Mộng Nhi vô cùng mạnh mẽ, trong tình huống một đấu một, chỉ sợ trong Tí Hộ Sở thứ tư không có mấy ai có thể mạnh hơn nàng, nhưng trên thực tế nàng vân chỉ là một đứa trẻ mới ra đời không được bao lâu.

Bảo Nhi không biết bò tới từ chỗ nào, ngồi vào trong lòng Hàn Sâm, ngọt ngào làm nũng nói: "Cha, Bảo Nhi cũng muốn ăn bánh ngọt."

Hàn Sâm cũng cầm bánh ngọt đưa cho Bảo Nhi ăn, cha con ba người vây quanh cùng nhau uống trà ăn chút điểm tâm, Hàn Sâm cảm thấy cuộc sống như thế này cũng không tệ, nếu như Tiểu Hoa và Yên Nhiên cũng ở đây thì càng tốt đẹp hơn.

Chẳng bao lâu sau, Hàn Sâm đang uống trà thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, thân thể lập tức đứng dậy, nháy mắt biến mất ở tại chỗ, chờ tới lúc hắn xuất hiện lần nữa thì đã có mặt ở phía trên tường thành của Tí Hộ Sở.

Chỉ thấy lúc này, một Cốt Yêu hạch gen Hoàng Kim đang phụ trách việc canh giữ đột nhiên ngã cứng đờ trên mặt đất, khí tức trên người hoàn toàn biến mất, rõ ràng đã chết hẳn, nhưng ngay cả một chút tổn thương trên người nó cũng không thấy đâu.

Hết chương 1664.

Chương 1665. Tiếng chuông

Vẻ mặt Hàn Sâm hơi khó coi, hắn vẫn luôn giám sát toàn bộ Tí Hộ Sở, nhưng Cốt Yêu lại ngã xuống bỏ mình ở dưới mí mắt của hắn, vậy mà hắn không nhìn ra Cốt Yêu chết như thế nào.

Mặc dù bản thân hắn đang ngồi uống trà với Hàn Mộng Nhi và Bảo Nhi, thế nhưng mỗi phút mỗi giây Động Huyền Khí Tràng đều chú ý đến từng ngọn cây cọng cỏ trong Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm thấy rõ vừa rồi Cốt Yêu còn tuần tra ở trên tường thành, nhưng đi tới đi lui lại đột nhiên ngã xuống đất chết, cái chết xảy ra đột ngột hoàn toàn không có bất kỳ triệu chứng nào.

Hàn Sâm cũng không thấy có bất kỳ sức mạnh nào xuất hiện giết chết Cốt Yêu, điều này cứ như đại nạn của Cốt Yêu đã tới, cho nên lúc này nó phải chết.

Cố Khuynh Thành đến nơi này gần như cùng một lúc với Hàn Sâm, sắc mặt của nàng cũng cực kỳ tồi tệ hệt như vậy. Nàng cũng đang quan sát toàn bộ Tí Hộ Sở, thế nhưng bây giờ Cốt Yêu bị giết chết ngay dưới mí mắt của nàng, mà ngay cả việc Cốt Yêu chết như nào nàng cũng không biết, trong lòng còn giận dữ hơn cả Hàn Sâm.

Mấy người Lâm Phong và Nữ Hoàng cũng đã chạy tới, ai nấy nhìn thi thể Cốt Yêu xong đều không nói gì, rõ ràng chuyện này đã vượt qua nhận thức của tất cả mọi người, không một ai nhìn ra được rốt cuộc Cốt Yêu đã chết như thế nào.

Theo lý mà nói, có Gương Cổ Chiếu Thiên đặt ở đó, cho dù Cốt Yêu thật sự bị thứ gì gây thương tích thì cũng có thể hồi sinh ở trong Gương Cổ Chiếu Thiên, nhưng nó lại cứ thế mà chết.

Trong lúc nhất thời, cả Tí Hộ Sở đều trở nên hoảng loạn, rất nhiều sinh vật cũng sinh lòng sợ hãi.

Đáng lẽ chúng cho rằng có Gương Cổ Chiếu Thiên làm chỗ dựa thì không cần sợ hãi cái chết, nhưng bây giờ rõ ràng Gương Cổ Chiếu Thiên đã mất đi tác dụng, điều đó khiến bọn chúng cũng có chút lo lắng bất an.

Nghĩ tới cường giả đông đảo của các tộc ở bên ngoài, không có sự bảo hộ của Gương Cổ Chiếu Thiên, chắc chắn bọn chúng khó thoát khỏi cái chết, không ít sinh vật đã run lẩy bẩy.

Sau khi mai táng thi thể Cốt Yêu, Hàn Sâm gọi tất cả những nhân vật nòng cốt của Tí Hộ Sở tới Dị Linh Thần Điện.

“Nữ Hoàng, ngươi và đám người Lâm Phong về Liên Minh trước đi, sau đó ta sẽ liên lạc với các ngươi.” Hàn Sâm nhìn về phía đám người Nữ Hoàng rồi nói.

Nữ Hoàng chỉ lắc đầu không nói gì, Vương Vũ Hàng lại tức giận nói: “Tiểu Hàn, ngươi coi bọn ta là loại người gì chứ, bọn ta là loại được lợi thì lên, gặp nguy hiểm thì chuồn sao?”

Lâm Phong võ võ bả vai Vương Vũ Hàng: “Chú út, ngươi đừng có gấp, ngươi biết lão Hàn không có ý đó mà.”

Nói xong, Lâm Phong lại nhìn về phía Hàn Sâm nói: “Mặc dù tình cảnh hiện tại rất nguy hiểm, chúng ta không biết rốt cuộc kẻ địch giết Cốt Yêu thế nào, nhưng mà ta lại có một vài phỏng đoán.”

“Phỏng đoán gì?” Đường Chân Lưu không hiểu hỏi.

Lâm Phong cười cười: “Tình huống hiện tại trông có vẻ rất đáng sợ, thế nhưng nếu như ngươi là kẻ địch sở hữu sức mạnh có thể tùy ý giết chết đối thủ, ngươi sẽ chỉ giết một tiểu tốt giữ cửa thôi ư? Cho nên ta mới nói, chắc

chắn loại sức mạnh này của kẻ địch có hạn chế hoặc là thiếu sót gì đó, hắn cũng không thể tùy ý giết người được."

"Có lẽ hắn chỉ muốn chơi trò mèo vờn chuột để từng người chúng ta bị

giết trong sự sợ hãi." Đường Chân Lưu nói.

"Sẽ không đâu, từ Thiết Bối Lang đến Cốt Yêu, những người mà bọn chúng giết đều là những người không liên quan, nếu như đổi lại là ta, cho dù muốn chơi trò chơi như vậy thì cũng sẽ giết người quan trọng một chút, ít nhất cũng phải làm thịt Miên Dương và Thanh Ngưu trước." Kinh Cực Vụ cười nói.

"Dựa vào cái gì mà làm thịt bọn ta trước chứ, tại sao không làm thịt ngươi trước?" Miên Dương và Thanh Ngưu lập tức giậm chân, tức giận kêu lên với Kinh Cực Vụ.

"Bởi vì các ngươi là trợ thủ đắc lực của lão Hàn, là nhân vật quan trọng. Nếu như bọn họ thật sự muốn khiến cho Hàn Sâm chết trong sự sợ hãi thì phải xử lý các ngươi trước tiên, hiệu quả tự khắc tốt nhất." Kinh Cực Vụ thuận miệng nói.

Miên Dương và Thanh Ngưu nghe Kinh Cực Vụ nói như vậy thì lập tức đều ưỡn ngực lên: "Nói cũng đúng, ngay cả nhân vật quan trọng như bọn ta mà cũng không quan tâm, vậy thì chắc chắn sức mạnh của bọn họ có hạn chế và thiếu hụt, không có gì đáng sợ hết."

Mấy người Hàn Sâm đều cảm thấy hơi buồn cười, rõ ràng ý của Kinh Cực Vụ là, Miên Dương và Thanh Ngưu là hai kẻ dễ bị giết nhất trong mấy nhân vật quan trọng, thậm chí còn dễ bị giết hơn cả Cốt Yêu. Thế nhưng đối phương lại không hề giết bọn họ, điều đó chứng tỏ bởi vì có một loại hạn chế và thiếu hụt nào đó, cho nên không thể tùy ý muốn giết ai thì giết.

"Bây giờ chúng ta nhất định phải nghĩ cách làm rõ xem rốt cuộc đối phương giết người như thế nào, hạn chế của hắn là gì." Lâm Phong suy nghĩ một chút lại nói thêm: "Bây giờ không có manh mối, chỉ có thể chờ đối phương ra tay lần nữa, hy vọng có thể phát hiện một vài dấu vết để lại."

“Nếu như sau khi chết thêm người nữa mà vẫn không phát hiện được thì sao?” Miên Dương có chút thấp thỏm mà hỏi.

“Nếu như chết nhiều rồi, cho dù không nhìn ra được bọn họ giết người như thế nào thì cũng có thể có được một vài suy luận.” Lâm Phong nói.

“Đây mà gọi là biện pháp hả?” Miên Dương kêu lên.

“Ngươi có biện pháp tốt hơn sao?” Kinh Cực Vụ nhìn Miên Dương rồi hỏi.

Miên Dương lập tức im lặng đương nhiên, nó không có biện pháp gì, ngay cả Hàn Sâm và Cố Khuynh Thành cũng khó mà phát hiện Cốt Yêu chết thế nào, nó thì có thể có biện pháp gì chứ.

Đám người Lâm Phong không chịu về Liên Minh, Hàn Sâm đành phải bàn bạc với bọn họ về việc bố trí công việc giám sát ra sao, đến nửa đêm mới ai về nhà nấy.

Cả một đêm không hề xảy ra chuyện bỏ mạng nữa, buổi sáng Hàn Sâm dẫn theo Bảo Nhi cùng đi dò xét, lúc nhìn thấy hai tên nhóc Miên Dương và Thanh Ngưu thì không khỏi giật mình.

Chỉ thấy trên người Miên Dương và Thanh Ngưu dán đầy lá bùa màu vàng, mặt trên còn có rất nhiều bùa chú vẽ chu sa.

Trên trán, trên mông, khắp cơ thể đều có, thậm chí Thanh Ngưu còn làm một cái phù dạng váy, bước đi là lấp la lấp lánh trông cực kỳ bắt mắt.

“Các ngươi lấy mấy thứ này từ đâu ra vậy?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn bọn chúng rồi hỏi.

“Ông chủ, những thứ này là do bọn ta nhờ Vương Vũ Hàng mua giúp bọn ta đó, nói chung cũng khá tốn kém, nghe hắn nói cái gì mà Thần đã khai quang, những phù chú này có thể trừ tà tránh họa, có chúng rồi, sức mạnh yêu tà gì cũng không thể dính vào người…”

“Chỗ ta còn có phù may mắn, chỉ cần đeo nó lên thì sẽ có được may mắn, cho dù là đến lượt bọn ta chết thì cũng sẽ là lượt cuối cùng… Ông chủ… Thứ này là ta giúp ngươi mua, ngươi mau đeo lên…”

Miên Dương và Thanh Ngưu thần bí nói, Miên Dương còn đưa cho Hàn Sâm một cái túi bùa.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy dở khóc dở cười, Vương Vũ Hàng có thể lừa gạt được Miên Dương và Thanh Ngưu có đấy, có lẽ kiếm được không ít lợi ích từ hai đứa đâu.

“Cảm ơn các ngươi.” Hàn Sâm nhận lấy túi bùa rồi nói.

“Ngươi là ông chủ của bọn ta mà, đương nhiên bọn ta không muốn ngươi xảy ra chuyện rồi.” Miên Dương nói.

“Đúng thế, dù sao chúng ta và ông chủ nhất định sẽ sống đến cuối cùng.” Thanh Ngưu cũng tiếp lời nói.

“Chúng ta đều sẽ sống.” Hàn Sâm nói một câu, đang muốn bỏ túi bừa vào trong túi áo thì Miên Dương lại nói: “Ông chủ, cái này cần treo ở trước ngực mới có tác dụng, ta đeo lên giúp ngươi, còn có cái này, thứ này là ta xin bùa bình an giúp tiểu thư Bảo Nhi đó…”

Trong lúc đang nói chuyện, vẻ mặt Hàn Sâm bỗng nghiêm trọng, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài Tí Hộ Sở, chỉ nghe thấy giống như có tiếng chuông từ đằng xa truyền đến.

Hết chương 1665.

Chương 1666. Giết người tặng lễ

Chỉ thấy nơi xa xa có một con lừa toàn thân màu trắng đang chậm rãi đi về phía Tí Hộ Sở Ly Ảnh.

Con lừa kia có kích thước tương đương với một con lừa bình thường,

bộ lông trên cơ thể nó là một màu trắng tinh không chút pha tạp, trên cổ được đeo một chiếc chuông đồng lắc lư qua lại theo thân thể phát ra tiếng kêu leng keng.

Mà ở trên lưng con lừa kia là một sinh vật trông như nhân loại đang ngồi, không rõ là chủng tộc gì, chỉ nhìn ra được là một người đàn ông mặc một bộ đồ màu xanh.

Người đàn ông kia khoanh chân ngồi ở trên lưng con lừa, một tay để ở †rước ngực, trong tay khác cầm một chuỗi tràng hạt, ngón tay khẽ khàng di chuyển từng chút một.

Nếu như nhìn kỹ tràng hạt trong tay hắn thì sẽ phát hiện đó cũng không phải là hạt châu thật, mà là từng cái đầu lâu nhỏ trong suốt như ngọc.

Không biết những đầu lâu nhỏ kia đã được tẩy luyện và chìm đắm trong nhiệt độ bàn tay ấy biết bao năm tháng mà chúng đã bị mài trong suốt như ngọc, như thể bên ngoài được bao bọc bởi một lớp sứ.

Thế nhưng ai nấy đều có thể nhìn thấy rõ ánh đỏ dị thường lóe lên trong hốc mắt của mỗi cái đầu lâu nhỏ. Nếu như nhìn thẳng vào ánh đỏ đó thì sẽ khiến tâm trí run lên như thể muốn rời thân thể bay về phía hốc mắt của đầu lâu.

Người đàn ông kia vừa xoay đầu lâu nhỏ, vừa lẩm nhẩm cái gì đó trong miệng, hai mắt nhắm lại, dáng vẻ bình tĩnh khiến người ta rất dễ dàng lầm tưởng hắn đang dạo chơi tắm nắng nơi ngoại thành.

Con lừa lắc lư đi về phía cánh cổng của Tí Hộ Sở Ly Ảnh, đôi mắt to gian giảo nhìn chằm chằm vào đám người Hàn Sâm trên cổng thành.

Nó ngẩng đầu nghênh nghênh tự đắc, chỉ dùng khóe mắt liếc nhìn đám người Hàn Sâm, dáng vẻ kia giống như đang nói rằng, ngoài tên đang ngồi trên lưng ra, ông đây chính là thiên hạ đệ nhất.

“Mẹ nó, cuối cùng tên kia cũng xuất hiện rồi, để ta dẫn người đi tiêu diệt bọn chút.” Miên Dương oán hận trừng mắt với người đàn ông và con lừa kia.

“Ngươi muốn chết thì ta không cản ngươi, nhưng mà đừng dẫn theo người khác.” Cố Khuynh Thành lạnh lùng nói một câu, ánh mắt lại không nhìn Miên Dương, mà là nhìn chằm chằm vào người đàn ông trên lưng con lừa.

Miên Dương bị dọa rụt cổ một cái, ý thức được người đàn ông kia không phải là nhân vật dễ chọc.

Hàn Sâm cũng đang nhìn người đàn ông ngồi trên lưng lừa kia, liếc mắt cái là lập tức nhận ra người đàn ông kia là Cổ Ma mà Cố Khuynh Thành đã nói tới.

Mặc dù Hàn Sâm chưa từng gặp Cổ Ma, thế nhưng hắn đã từng gặp một cái bóng Cổ Ma để lại ở Tí Hộ Sở Cổ Ma bên trong Quỷ Vực. Về mặt hình thể thì dường như cái bóng kia không khác gì Cổ Ma, diểm khác biệt duy nhất chính là khí chất.

Hình bóng kia như Thần như Phật, mà bản thân Cổ Ma này lại trông như một phàm phu tục tử thông thường, ngoại trừ một chuỗi tràng hạt đầu lâu trong tay hắn ra, cả người hắn đều giống như một giáo đồ thành kính.

Nếu như không biết đến cái bóng kia ở trong Tí Hộ Sở thứ ba thì chỉ sợ cho dù là ai thì đều cũng sẽ cho rằng, thứ kia mới là chân thân của Cổ Ma tiếng tăng lừng lẫy.

Mắt thấy con lừa lông trắng kia cách cổng Tí Hộ Sở chưa đến hai trăm mét, vẻ mặt Cố Khuynh Thành lạnh lẽo, Thần Quân Cổ Kiếm lao ra khỏi vỏ, mang theo một ánh kiếm hệt như cả thiên địa chém về phía Cổ Ma.

Con lừa lông trắng cứ như không nhìn thấy kiếm quang vô cùng bá đạo kia, nó vẫn chậm rãi đi về phía về cổng Tí Hộ Sở theo tốc độ và tiết †ấu như ban đầu.

Mãi cho đến khi kiếm quang sắp chém tới đỉnh đầu, Cổ Ma mới khế nâng bàn tay đưa lên trước ngực, bốn ngón tay siết chặt, chỉ có ngón cái giơ lên đè kiếm quang của Cố Khuynh Thành lại.

Trong khoảnh khắc ngón cái tiếp xúc với kiếm quang, kiếm quang kia lập tức trượt xuống theo hướng ngón tay cái hệt như nước suối, chảy vào trong khe bốn ngón tay khép hờ.

Trong tích tắc toàn bộ kiếm quang đều bị hút vào trong đó, mà Cổ Ma cũng mở bàn tay ra, bên trong chỉ còn lại tro tàn.

Bây giờ Cổ Ma mới mở mắt ra, hé miệng khẽ thổi vào lòng bàn tay một cái, tro tàn kia liền hóa thành bụi bặm bay tung tóe, biến mất trong nháy mắt.

Lúc này con lừa lông trắng cũng dừng chân, ánh mắt Cổ Ma nhìn về phía Hàn Sâm ở trên cổng thành, khẽ cười nói: "Kẻ hèn này là Cổ Ma Vô Tịnh Sơn, xin hỏi các hạ có phải là Hàn Sâm Thiên Kiếm không?"

"Ta chính là Hàn Sâm, không biết Cổ Ma Đại Đế đến chỗ ta làm gì đây? Chẳng lẽ cũng muốn lấy mạng của ta giống như các cường giả tộc ư?" Hàn Sâm nhìn Cổ Ma rồi nói.

Đối với Cổ Ma này, Hàn Sâm không dám xem thường một chút nào. Một kẻ có khả năng bố trí kế hoạch giết Thần, mặc dù cuối cùng hắn không thể thành công, nhưng người như vậy tuyệt đối không thể khinh thường.

Chỉ nhìn những thuộc hạ dưới trướng thôi là đã biết sự đáng sợ của hắn, Thiên Đế, Quỷ Dạ Xoa, Hương Âm, A Tu La, hầu như không một nhân vật nào dễ chọc vào cả.

Với tư cách là chủ nhân của những cường giả này, mặc dù cuối cùng bị A Tu La làm phản giành mất cơ hội thôn phệ Thần trước, thế nhưng hắn vẫn có thể toàn thây trở ra ngoài, cuối cùng còn thăng cấp lên Bán Thần, không thể không nói, bản thân người đàn ông này là một truyền kỳ.

Trên gương mặt Cổ Ma mang theo nụ cười: "Kẻ hèn này cũng không phải đối địch với ngươi, chẳng qua được bạn bè nhờ vả, hy vọng có thể xin một cái ân tình của ngươi."

"Vậy phải xem là người nào nhờ vả, xin cái ân tình gì." Hàn Sâm lạnh nhạt nói, kỳ thật trong lòng hắn đã có đáp án.

"Chủ nhân của Thần Vực là bạn thân của ta, con gái nhỏ Thần Nữ của hắn trẻ người non dạ, không cẩn thận mạo phạm ngươi, hy vọng ngươi có thể mở một con đường, thả cho nàng một con đường sống, kẻ hèn này vô cùng cảm kích." Cổ Ma hơi cúi đầu hành lễ nói.

"Nếu như ta không chịu mở một con đường thì sao?" Hàn Sâm nhìn Cổ Ma nói.

Cổ Ma vẫn cúi đầu không hề ngẩng lên, chỉ là thở dài nói: “Một mạng đổi ba ngàn bốn trăm năm mươi sáu cái mạng, tương đương ngươi cứu được ba ngàn bốn trăm năm mươi sáu tính mạng, đây là ân đức lớn công lao lớn, ngươi thông minh như vậy thì chắc chắn hiểu được nên chọn lựa như thế nào.”

Nghe Cổ Ma nói những lời này, trong mắt Hàn Sâm lập tức lộ ra sát ý.

Ba ngàn bốn trăm năm mươi sáu, đây chính là số lượng toàn bộ sinh vật cộng lại bây giờ, không thừa cũng không thiếu.

“Thiết Bối Lang và Cốt Yêu là do ngươi giết ?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Cổ Ma, lạnh giọng hỏi.

“Vì để đưa một phần lễ cho ngươi, ta không thể không làm khổ những sinh mệnh kia.” Cổ Ma tỏ vẻ từ bi.

“Ngươi giết người của ta là vì đưa lễ cho ta ư?” Hàn Sâm nhìn Cổ Ma rồi cười lạnh.

Cổ Ma thản nhiên giải thích: “Nếu ta không giết bọn chúng thì làm sao ngươi biết được ta có thể giết ba ngàn bốn trăm năm mươi sáu tính mạng chứ? Bây giờ ngươi biết ta có thể giết bọn chúng, nhưng lại không giết, đây chẳng phải là ba ngàn bốn trăm năm mươi sáu cái ân tình sao? Dùng ân tình như vậy đổi lấy một mạng của Nữ Thần, có lẽ chắc là đủ rồi nhỉ”

Đám sinh linh bên trong Tí Hộ Sở lập tức giận dữ, Hàn Sâm cũng cười

lạnh nói: “Món nợ này của ngươi tính hay đấy, đáng tiếc vẫn tính thiếu một khoản”

“Không biết kẻ hèn này thiếu một khoản nào?” Cổ Ma cứ như không hiểu hỏi.

“Ngươi tính thiếu một mạng của bản thân ngươi.” Bóng dáng Hàn Sâm khẽ lay động, trong chốc lát đã đến trước mặt Cổ Ma, Cát Liệt Đao trong tay điên cuồng chém về phía đầu của Cổ Ma.

Hết chương 1666.

Chương 1667. Tiên Thiên Vô Cực

Trông có vẻ uy lực của một đao kia không bá đạo bằng kiếm quang của Cố Khuynh Thành, thế nhưng lại tinh tế ở kỹ năng của bản thân Hàn Sâm. Một đao kia hạ xuống đã phong kín các loại khả năng khiến Cổ Ma không thể không chính diện đỡ một đao này của hắn.

Cho đến bây giờ, Hàn Sâm vẫn không biết rõ đến cùng Cổ Ma giết đám Cốt Yêu như thế nào, thay vì đợi Cổ Ma rút lui rồi tiếp tục có người chết bên trong Tí Hộ Sở, chi bằng như bây giờ giữ hắn lại, ít nhất khiến hắn không có cơ hội phát động sức mạnh kia với người khác.

Thế nhưng tiếp sau đó, con lừa lông trắng dưới trướng Cổ Ma lại nhích bốn chân, tránh được một đao này của Hàn Sâm khiến Hàn Sâm phải nheo mắt lại.

Nếu như Cổ Ma có thể đỡ được một đao này thì Hàn Sâm sẽ không cảm thấy kỳ lạ một chút nào, cho dù con lừa lông trắng kia có thể dùng sức mạnh cường đại ngăn chặn một đao này thì Hàn Sâm cũng sẽ không cảm thấy khó hiểu.

Nhưng con lừa lông trắng lại né được đao này khiến vẻ mặt Hàn Sâm không khỏi nghiêm túc thêm vài phần.

Kỹ năng mạnh nhất của Hàn Sâm là dự phán, năng lực sắp đặt và nhìn thấu huyền cơ. Một đao này của hắn đã bố trí và diễn hóa đến trình độ cao nhất, phong bế tất cả khả năng khiến Cổ Ma không thể không đỡ một đao này của hắn.

Hiện tại con lừa lông trắng dưới trướng Cổ Ma lại phá bỏ phong tỏa của đao pháp của hắn. Hàn Sâm đã tính hết tất cả tình huống, nhưng chưa hề tính tới một bước này, đương nhiên hắn có chút giật mình.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng biết đạo lý số trời khó dò, hắn không dám tự đại đến mức cho rằng bản thân thật sự có thể tính toán hết thiên cơ, có khả năng mà hắn không tính tới cũng là điều rất bình thường.

Kế tiếp Hàn Sâm liên tiếp chém từng đao một về phía Cổ Ma, khả năng sắp xếp và dự phán trong mỗi một đao đều được tính toán đến đỉnh điểm, liên kết vào với nhau, muốn kéo Cổ Ma vào trong tiết tấu của hắn.

Thế nhưng Cổ Ma lại chỉ ngồi xếp bằng ở trên lưng lừa lông trắng sừng sững không nhúc nhích, bốn vó con lừa lông trắng liên tục di chuyển, lần lượt né tránh đao pháp của Hàn Sâm.

Con lừa lông trắng vênh váo tự đắc không ngừng di chuyển móng, dáng vẻ kia giống như một vũ giả kiêu ngạo đang múa ba lê, tránh né công kích của Hàn Sâm hết lần này tới lần khác.

Vẻ mặt Hàn Sâm nghiêm túc, Nữ Hoàng lại càng thêm giật mình.

Nữ Hoàng nhận thấy Dịch Thiên Thuật của Hàn Sâm đã được sử dụng rất xuất sắc, đạt tới trình độ nàng khó có thể tưởng tượng nổi. Thế nhưng cho dù vậy, con lừa kia vẫn có thể phá hết các bố trí, mỗi lần đều có thể tìm ra quỹ đạo mà Hàn Sâm không tính toán tới từ vị trí khó †in, phá bỏ cục diện né tránh Cát Liệt Đao của Hàn Sâm.

“Con lừa này không đơn giản, chẳng lẽ nó có được năng lực tương tự với Động Huyền Kinh, có thể phá vỡ huyền cơ hay sao?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy tư, đao trong tay không ngừng lại chút nào.

Xa xa bên trong dãy núi, chủ của Thần Vực và mấy vị cường giả cấp Thủy Tổ đều đang quan sát trận chiến này.

“Cổ Ma quả nhiên lợi hại, không hổ là cường giả tuyệt thế đã từng chèn ép Lục Đạo Đại Đế, thú cưỡi lại còn là một dị thú có năng lực như thế.” Một Thủy Tổ tán thưởng nói.

Chủ nhân Thần Vực lại cười nói: “Các vị Thủy Tổ tuyệt đối không được xem thường con dị thú kia, đây chính là sinh vật thần siêu cấp cuồng bạo trời sinh, có được sức mạnh Tiên Thiên Vô Cực, cũng biết trước sau, đừng nói là Thiên Kiếm, cho dù là Kim Tệ, chỉ sợ cũng không thể chém trúng nó.”

“Cường giả như thế, tại sao trước kia chưa từng nghe nói tới?” Thủy Tổ kia khẽ kinh ngạc nhìn con lừa lông trắng hỏi.

“Nó vừa ra đời đã đi theo Cổ Ma, chưa hề để lộ sức mạnh ở trước mặt người ngoài. Mãi cho đến khi ta hợp tác thăm dò tung tích của Thần với Cổ Ma, gặp phải mối nguy hiểm lớn thì mới biết được sức mạnh của nó.” Chủ nhân Thần Vực nói.

“Kể từ đó, Cổ Ma Đại Đế đứng ở vị trí bất bại, nhìn xem hắn phản kích như nào đi” Thái Âm Thủy Tổ nhìn Cổ Ma rồi trầm tư nói: “Quả nhiên Cổ Ma Đại Đế là nhân vật phi phàm, có thể phá Gương Cổ Chiếu Thiên, lại còn có thú cưỡi là dị thú như thế, chẳng qua không biết sức mạnh kia của hắn đủ khả năng diệt Thiên Kiếm hay không, nếu như không diệt được Thiên Kiếm thì cuối cùng cũng không tính là thắng.”

“Tại sao Cổ Ma Đại Đế vẫn không ra tay?” Quỷ Ưng Đại Đế cau mày hỏi.

“Chắc hẳn là hắn ta đang quan sát sức mạnh của Thiên Kiếm, với tính cách của hắn, không ra tay thì thôi, nếu ra tay thì nhất định sẽ đưa kẻ

địch vào chỗ chết, xem ra hắn đã quan sát xong, có lẽ cũng sắp ra tay rồi.” Chủ nhân Thần Vực nói.

“Quái lạ, vì sao hắn không đánh trả?” Miên Dương khó hiểu hỏi.

Bởi vì con lừa lông trắng chỉ luôn trốn tránh, ngay cả nó cũng nhìn ra †ình huống hiện tại.

“Không phải hắn không ra tay, mà là không tìm được cơ hội ra tay.” Nữ Hoàng nhìn chiến trường rồi nói: “Con dị thú kia mặc dù dễ dàng né tránh công kích của Hàn Sâm, nhưng bố cục công kích của Hàn Sâm không lộ ra sơ hở gì, cho nên hắn mới không tìm thấy cơ hội ra tay, chỉ có thể chờ đợi.”

Nữ Hoàng là người hiểu rõ kỹ năng của Hàn Sâm nhất, cũng có quyền lên tiếng nhất.

“Thì ra là thế, nói như vậy thì thực ra hiện tại ông chủ và hắn không phân thắng bại?” Miên Dương nghe được thì lập tức mừng rỡ. Vốn dĩ nó còn

thấy Cổ Ma không ra tay, chỉ bằng một thú cưỡi đã chống lại được Hàn Sâm, còn tưởng rằng Hàn Sâm đã rơi vào thế yếu.

“Không, là Hàn Sâm rơi vào thế yếu.” Cố Khuynh Thành lại đột nhiên mở miệng nói ra.

Bọn Nữ Hoàng không khỏi nhìn về phía Cố Khuynh Thành. Cho dù Nữ Hoàng hiểu rõ Hàn Sâm nhất, nhưng mà dù gì nàng vẫn chưa thăng cấp lên siêu cấp, nhãn lực không đủ, có nhiều điểm khó mà thấy rõ được.

Vẻ mặt Cố Khuynh Thành hơi nghiêm nghị nói: “Quả thật Hàn Sâm không hề lộ ra sơ hở gì, đây cũng là nguyên nhân Cổ Ma không ra tay đánh trả, nhưng chính bởi như thế cũng mang ý nghĩa Hàn Sâm đã rơi vào thế yếu.”

“Chị Cố, ngươi có thể nói rõ một chút không?” Vương Vũ Hàng không nhịn được hỏi.

Cố Khuynh Thành nhìn hai người bên trong cuộc chiến rồi nói: “Công kích của Hàn Sâm không có sơ hở, đó là bởi vì hắn vẫn luôn công kích, liên tiếp hết đợt này đến đợt khác, công kích cuồn cuộn không dứt đã đền bù sơ hở.”

Nữ Hoàng lập tức hiểu được: “Nói cách khác, hiện tại Hàn Sâm đang bị ép công kích liên tục, nếu như hắn dừng lại thì sẽ lộ ra sơ hở, đó cũng chính là cơ hội để Cổ Ma phát động một đòn trí mạng?”

Cố Khuynh Thành gật đầu: “Hiện tại Cổ Ma giống như một con rắn độc canh giữ trong động, nếu thế tấn công của Hàn Sâm hơi dừng lại một chút rồi xuất hiện sơ hở, hậu quả khó mà lường được.”

“Vậy thì không phải rất dễ sao, công kích liên tục, trực tiếp giết chết hắn chẳng phải là được sao.” Miên Dương nói.

“Đâu có dễ như vậy, hiện tại Hàn Sâm hoàn toàn không đụng vào Cổ Ma được, con dị thú kia lai lịch phi phàm, có được sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, không kém cạnh bất kỳ một vị cường giả cao cấp nào trong Tí Hộ Sở thứ tư.” Cố Khuynh Thành nói.

Ngay lúc đang nói chuyện, đột nhiên thấy thân thể Hàn Sâm có dừng lại một chút, trong chớp mắt ấy, cuối cùng Cổ Ma cũng ra tay.

Lòng bàn tay dựng thẳng ở trước ngực ép về phía Hàn Sâm, cùng với một chưởng đó là toàn bộ thiên địa giống như đều bị giữ trong lòng bàn tay của hắn.

Mỗi đóa hoa là một thế giới, mỗi chiếc lá là một Bồ Đề, mà bàn tay kia của Cổ Ma giống như hái hoa ngắt lá, toàn bộ thế giới đều ở trong lòng

bàn tay của hắn.

Ánh mắt Hàn Sâm trong veo, không hề dao động vì khí thế khủng bố của một chưởng kia, thứ hắn chờ chính là giờ khắc này.

Trong lúc Hàn Sâm chuẩn bị muốn ra tay đón lấy thì lại đột nhiên cảm nhận một rung động truyền đến bên trong hồn hải.

Hết chương 1667.

Chương 1668. Đại chiến Cổ Ma

Ý niệm Hàn Sâm như sắt đá mạnh mẽ ổn định tâm trạng, không để ý đến sự rung động trong hồn hải mà tung một quyền về phía bàn tay Cổ Ma.

Trong mắt Cổ Ma thì đây là một cơ hội, còn đối với Hàn Sâm mà nói thì đây cũng chẳng phải cũng là một cơ hội sao, Động Huyền Kinh của hắn chưa tu đến đỉnh cấp, không đụng đến được con lừa kia, cứ tiếp tục như vậy còn không bằng quyết đoán dứt khoát.

Chưởng và quyền giao nhau trong không trung nhưng lại không xảy ra va chạm sức mạnh kịch liệt, Hàn Sâm chỉ cảm thấy dường như sức mạnh của mình đã đánh vào trong một cái động không đáy cực lớn, sức mạnh trực tiếp xông vào trong, không những không bị ngăn cản, trái lại có một sức hút mạnh mẽ kéo sức mạnh của hắn xông vào.

Trong lòng Hàn Sâm nhất thời cả kinh, muốn thu hồi lại sức mạnh, nhưng lại phát hiện nắm tay mình cứ như bị hút dính trên bàn tay của Cổ Ma, khí tức sinh mệnh cũng nhanh chóng vọt về phía Cổ Ma, hoàn toàn không ngừng lại được.

Hàn Sâm liên tiếp biến đổi mấy loại sức mạnh, thế nhưng cũng không thể thoát ra khỏi bàn tay của Cổ Ma, sức mạnh không ngừng vọt vào trong thân thể Cổ Ma.

Rung động trong hồn hải cũng càng ngày càng mãnh liệt, Hàn Sâm đã chú ý một chút, phát hiện tháp Thiên Mệnh đang chấn động, chẳng qua không phải là bản thân tháp Thiên Mệnh đang chấn động, mà là kẻ mặc áo giáp bị trấn áp trong tháp đang giống như phát điên bộc phát ra lửa băng, lần lượt đánh vào không gian giam cầm của tháp Thiên Mệnh, mặc dù chưa thể giải phóng khỏi giam cầm, nhưng lại khiến tháp Thiên Mệnh không ngừng rung động.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, trước kia khi bị trấn áp trong tháp, kẻ mặc áo giáp từng thử va chạm với xỉiềng xích giam cầm, kết quả không những không xông ra ngoài được, trái lại đã khiến thân thể mình bị thương.

Từ đó về sau cũng không còn nhìn thấy kẻ mặc áo giáp có dị động gì nữa.

‘Thế mà hiện tại hắn lại bạo động ngay vào giờ phút quan trọng này, không biết có phải là hắn cho rằng Hàn Sâm đã gặp phải kẻ thù mạnh, không có thời gian đối phó hắn hay không.

Chẳng qua Hàn Sâm nghĩ một chút lại cảm thấy có chút không đúng, kẻ mặc áo giáp bị trấn áp trong tháp Thiên Mệnh hoàn toàn không nhìn thấy tình huống bên ngoài, hắn không thể biết Hàn Sâm đã gặp phải kẻ địch mạnh.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm đã không còn thời gian nghĩ nhiều nữa, sức mạnh của hắn đang giống như sông lớn Trường Giang vọt vào dưới bàn tay của Cổ Ma, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì chỉ sợ hắn rất nhanh sẽ phải bị hút thành cái xác khô.

Suy nghĩ trong đầu Hàn Sâm chợt lóa lên, lập tức triệu hồi Già Thiên Tán ra, đâm một ô về phía bàn tay Cổ Ma.

Cổ Ma dùng một tay bắt về phía Già Thiên Tán, muốn nắm lấy Già Thiên Tán trong lòng bàn tay hắn giống như vừa rồi.

Già Thiên Tán tự động mở rộng ra, một chưởng Cổ Ma vỗ trên mặt ô, vân không có dao động của sức mạnh va chạm vào nhau, nhưng Già Thiên Tán cũng không bị hắn hút vào trong lòng bàn tay.

Từng chùm ánh sáng từ trên Già Thiên Tán buông xuống ngăn cách Hàn Sâm và Cổ Ma ra, bàn tay kia của Cổ Ma không thể tiếp tục hút được sức mạnh của Hàn Sâm nữa, nắm đấm của Hàn Sâm cũng được thoát vây.

Cổ Ma hơi kinh ngạc liếc nhìn Già Thiên Tán trong tay Hàn Sâm, đột nhiên khí thế trên người chợt thay đổi, một luồng khí tức dồi dào từ trên người hắn bắn tung ra, một chưởng như trời long đất lở vỗ về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi nhíu mày, chỉ thấy hào quang đỏ trên người Cổ Ma như sóng, đúng là sức mạnh của hạch gen Thần trước đó Hàn Sâm đã sử dụng.

Lúc này Hàn Sâm mới biết, Cổ Ma không chỉ có thể hấp thu sức mạnh của kẻ địch, còn có thể chuyển sức mạnh của kẻ địch để bản thân sử dụng.

Không, không phải chỉ có như vậy, rõ ràng sức mạnh một chưởng này của Cổ Ma còn mạnh hơn sức mạnh hút đi từ Hàn Sâm rất nhiều, vậy thì chỉ có một loại khả năng thôi.

Hắn hấp thụ sức mạnh của kẻ địch, đồng thời còn có thể hoá sức mạnh của chính mình thành thuộc tính giống như của kẻ địch, quả thật loại năng lực này khá nghịch thiên.

Hiện tại Hàn Sâm cuối cùng đã biết tại sao Cố Khuynh Thành nói Cổ Ma có thể tuỳ tiện dùng các loại năng lực thuộc tính khác nhau. Với năng lực này của hắn, muốn sử dụng những sức mạnh thuộc tính khác nhau thì quá dễ dàng.

Rầm!

Một chưởng của Cổ Ma võ trên mặt ô của Già Thiên Tán khiến mặt ô bị lõm xuống hệt như da trên mặt trống bị đánh lõm.

Chẳng qua sau một chưởng qua đi, mặt ô lập tức lại nảy trở lại, không hề tổn hại chút nào.

Cổ Ma hết chưởng này đến chưởng khác liên tục gõ trên mặt ô giống như gõ trống, chỉ thấy hào quang đỏ kinh thiên, mặt ô không ngừng trũng lõm vặn vẹo, phát ra từng tiếng giống như tiếng sấm vang vọng.

Nhưng mà bất kể sức mạnh của Cổ Ma kia mạnh mẽ như thế nào nhưng vẫn không thể đánh hỏng được Già Thiên Tán mới cấp Bảo Thạch.

Tình thế hiện tại bỗng chốc hoàn toàn nghịch chuyển, trước đó là Hàn Sâm điên cuồng tấn công, hiện tại lại đổi thành Cổ Ma điên cuồng tấn công, Hàn Sâm dựa vào Già Thiên Tán ngăn cản toàn bộ công kích của Cổ Ma.

“Chiếc ô này kiên cố thật đấy, không biết là lai lịch thế nào?” Quỷ Ưng Đại Đế hơi kinh ngạc nhìn Già Thiên Tán nói.

Chưởng lực của Cổ Ma như trời, mỗi một chưởng vỗ xuống đều giống như bầu trời huyết sắc sụp đổ trấn áp trên Già Thiên Tán, khiến Già Thiên Tán không ngừng vặn vẹo thay đổi hình dáng, nhưng mà sau đó trong nháy mắt lại nảy trở lại.

“Ngoại trừ kiếm đạo tuyệt vời ra, số lượng hạch gen của Thiên Kiếm

cũng không ít đâu.” Thái Âm Thuỷ Tổ hừ lạnh một tiếng, nhưng ánh mắt đặt trên Già Thiên Tán lại loé qua một tia tham lam.

Cổ Ma hệt như một vị Ma Thần áp chế Hàn Sâm, sức mạnh mỗi một chưởng đều khiến người ta kinh hãi, nhưng vẫn mãi không thể thương tổn được Hàn Sâm, bất kỳ ai cũng nhìn ra đây đều là công lao của Già Thiên Tán.

Một món hạch gen có tính phòng ngự mạnh mẽ như vậy là một thứ đồ tốt bảo vệ tính mạng, trong lòng rất nhiều cường giả khó tránh khỏi có vài ý nghĩ.

“Không biết rốt cuộc hạch gen nào mới là hạch gen bản mệnh thật sự của Thiên Kiếm.” Chủ nhân Thần Vực nhìn Già Thiên Tán nhíu mày.

Hàn Sâm đã sử dụng mấy hạch gen, uy lực của cái nào cũng đều vô cùng mạnh mẽ, bọn họ cũng không phân biệt được rốt cuộc hạch gen bản mệnh của Hàn Sâm là cái nào.

Chẳng qua ai cũng đều không nghĩ đến Già Thiên Tán, mặc dù Già Thiên Tán có tiếng, nhưng dù sao mới cấp Bảo Thạch, cho dù là hạch gen Bảo Thạch đứng đầu cũng không thể ngăn cản được sức mạnh khủng bố kia của Cổ Ma.

Đám chủ nhân Thần Vực đều cho rằng, có lẽ Già Thiên Tán là một hạch gen siêu cấp.

Bản thân Hàn Sâm cũng không ngờ rằng Già Thiên Tán lại mạnh đến như vậy, sau khi Cổ Ma đã hấp thu phần sức mạnh của hạch gen Thần, cộng thêm cả sức mạnh của bản thân Cổ Ma, uy lực của mỗi một đòn đều còn mạnh hơn sáu đạo Lục Đạo Quy Nhất đỉnh phong nhất, vậy mà Già Thiên Tán cấp Bảo Thạch lại mạnh mẽ ngăn cản lại hết tất cả, hơn nữa còn không tổn hại chút nào, ngay cả chính Hàn Sâm cũng hơi kinh ngạc.

“Không hổ là hạch gen của Động Huyền Kinh, mạnh quá.” Trong lòng Hàn Sâm thầm khen ngợi.

Nhờ vào sức phòng ngự mạnh mẽ của Già Thiên Tán, Hàn Sâm nhân nại chờ đợi cơ hội phản kích.

Cho đến bây giờ, Cổ Ma vẫn chưa sử dụng hạch gen của hắn, hiển nhiên vẫn còn tinh lực dồi dào, Hàn Sâm đã rất lâu không gặp phải kẻ địch khó giải quyết như vậy.

Nếu như cuối cùng không thể giành thắng lợi, hắn chỉ có thể biến thân thành trạng thái Đế Linh siêu cấp, sử dụng tháp Thiên Mệnh trấn áp Cổ Ma.

Nghĩ đến tháp Thiên Mệnh, Hàn Sâm lại liếc nhìn kẻ mặc áo giáp trong tháp, chỉ thấy hắn đứt hơi khản tiếng gào thét, lửa băng trên người bộc phát giống như núi lửa.

Thân thể hết lần này đến lần khác va chạm màn chắn không gian vòng xoáy, nhưng cũng chỉ có thể khiến tháp Thiên Mệnh lắc lư mà thôi, ngược lại là bản thân hắn, mỗi lần va chạm đều bị sức mạnh không gian giống như tua bin chia cắt thân thể.

Áo giáp cứng rắn kia cũng không thể ngăn cản sức mạnh chia cắt không gian, bị cắt ra từng vết, huyết dịch giống như nham thạch nóng chảy màu trắng chảy ra từ trong áo giáp, bắn tung toé ra khắp nơi.

Nhưng mà kẻ mặc áo giáp cũng vẫn không chịu từ bỏ, giống như phát điên không cần mạng hết lần này đến lần khác va chạm màn chắn không gian vòng xoáy.

Hết chương 1668.

Chương 1669. Bí mật của kẻ mặc áo giáp

“Rốt cuộc tên này đang phát điên cái gì vậy? Bị nhốt lâu quá không chịu được nên muốn chết đấy à?” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Nhưng nhìn dáng vẻ của kẻ mặc áo giáp, nhìn thế nào cũng không giống là một kẻ ngốc.

Chưởng thức của Cổ Ma càng ngày càng nặng, khí thế như núi khiến Hàn Sâm mãi không tìm thấy cơ hội phản kích, chỉ có thể dùng Già Thiên Tán ngăn cản chưởng thức kinh khủng kia.

Nhìn thế tiến công của Cổ Ma, trong lòng Hàn Sâm đột nhiên khẽ lay động: “Sau khi Cổ Ma ra tay công kích ta thì kẻ mặc áo giáp mới đột nhiên phát điên, lẽ nào hắn có quan hệ gì đó với Cổ Ma?”

Tay cầm Già Thiên Tán ngăn cản thế tiến công của Cổ Ma, suy nghĩ chợt lóe lên, trong hồn hải lại vang lên âm thanh cuồn cuộn giống như tiếng sấm:

“Ngươi và Cổ Ma kia có quan hệ gì?”

Kẻ mặc áo giáp vẫn luôn không chịu giao lưu với Hàn Sâm, khi nghe thấy giọng nói của Hàn Sâm nhất thời nổi điên nói: “Nếu như không phải hắn, ta cũng sẽ không rơi vào dáng vẻ ngày hôm nay, thả ta ra, ta phải giết chết hắn.”

Dứt lời, kẻ mặc áo giáp vẫn đang tiếp tục va chạm cấm chế, hoàn toàn không để ý đến thương thế trên người, một lòng chỉ muốn xông ra ngoài.

“Ngươi nói thử xem, ngươi và Cổ Ma kia có cừu hận gì?” Đương nhiên Hàn Sâm không thể tùy tiện nghe lời lẽ từ một bên của hắn.

Kẻ mặc áo giáp không thể xông ra ngoài được, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta vốn là Tiên Thiên Đại Đế, bị Cổ Ma khống chế, luyện hóa trong lò mười nghìn năm muốn sống không được muốn chết không xong…”

Hận ý trong giọng nói kia khó mà hình dung, giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống.

Hàn Sâm nghe vậy hơi sửng sốt, cũng không tin tưởng lắm, Cố Khuynh Thành đã từng nói, kẻ mặc áo giáp tu hành trong lò, đó là thủ đoạn của luyện khí sĩ, nhưng mà hiện tại kẻ mặc áo giáp lại nói hắn bị Cổ Ma cưỡng ép giam cầm trong lò để luyện hóa, lời nói của hai người cách biệt quá xa.

Hơn nữa thoạt nhìn Cổ Ma cũng không thể là luyện khí sĩ của nhân loại, hắn làm sao có thể có Trường Sinh Lô kia chứ? Lại làm sao có thể thông hiểu thủ đoạn của luyện khí sĩ đây?

“Vậy thì hơi kỳ lạ, sao Cổ Ma có thể giam cầm ngươi trong lò để luyện hóa, không những không giết chết ngươi, trái lại khiến ngươi trở nên mạnh mẽ, hơn nữa còn thả ngươi ra, không phải là tự mình tạo ra phiền phức cho mình hay sao?” Hàn Sâm có hơi không tin hỏi.

Kẻ mặc áo giáp gào thét nói: “Hắn tha cho ta lúc nào, chỉ là hắn chưa từng ngờ được ta có thể trưởng thành đến trình độ như vậy, không ngờ rằng ta có thể phá lò bước ra ngoài, giết chết người canh giữ lò mà hắn để lại.”

Trong lòng Hàn Sâm khẽ giật thót, mở miệng hỏi: “Lẽ nào người đá không đầu kia chính là người canh giữ lò Cổ Ma để lại sao?”

“Không phải, người đá không đầu cũng bị Cổ Ma hãm hại mới biến thành bộ dạng như vậy.” kẻ mặc áo giáp đáp lại.

Mọi thứ lại vượt ngoài dự đoán của Hàn Sâm, Hàn Sâm trầm ngâm một chút tiếp tục hỏi: “Người đá không đầu kia vốn dĩ là người như thế nào?”

“Ta không biết.” Kẻ mặc áo giáp cắn răng nói: “Cổ Ma vẫn luôn muốn có được tháp Thiên Mệnh, đáng tiếc mặc dù đã biến chủ nhân ban đầu của tháp Thiên Mệnh thành người đá không đầu, thế nhưng vẫn không thể đoạt tháp Thiên Mệnh. Sau khi thoát khỏi vây hãm, thực lực của ta tăng mạnh, nghĩ hết tất cả các cách mới miễn cưỡng đánh bại được người đá không đầu, nhưng không ngờ rằng trước khi sắp chết tháp Thiên Mệnh lại bị hắn ném vào hư không, không biết trốn vào nơi nào, bị ngươi nhặt được món hời.”

Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, nếu như những lời kẻ mặc áo giáp đã nói là thật, vậy thì Cổ Ma kia đúng là đáng sợ.

Khi ở Tí Hộ Sở thứ ba đã làm mưa làm gió, làm ra chuyện lớn như vậy. Sau khi phi thăng đến Tí Hộ Sở thứ tư còn hại chủ nhân của tháp Thiên Mệnh, lại còn tạo ra quái vật giống như kẻ mặc áo giáp, cũng không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Khi Hàn Sâm suy tư, kẻ mặc áo giáp lại đã không đợi được nữa, hết lần này đến lần khác va chạm cấm chế, trong miệng liên tục gào thét: “Thả †a ra, ta phải giết chết hắn.”

“Ngươi bình tĩnh lại trước đã, thực lực của Cổ Ma kinh thiên, hiện tại ngươi lại tự mình làm thương mình, cho dù ta thả ngươi ra ngoài, ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn, vẫn là đợi một chút đã, đợi ta tìm được cơ hội sẽ tự thả ngươi ra giết hắn phục thù.” Hàn Sâm không thả kẻ mặc áo giáp ra.

Một là hắn không thể hoàn toàn tin tưởng kẻ mặc áo giáp, hai là hắn lấy thân phận Kim Tệ trấn áp kẻ mặc áo giáp, hiện tại nếu như thả hắn ra ngoài, người người đều sẽ biết hắn chính là Kim Tệ.

Kẻ mặc áo giáp hết lần này đến lần khác lại không chịu ngừng lại, vẫn liên tục va chạm cấm chế, chẳng qua hắn cũng không ra được, Hàn Sâm không hề lo lắng chút nào.

Cổ Ma đánh mãi vẫn không thể đánh bại được, đột nhiên ngồi xuống con lừa lông trắng loé người đi, nhanh chóng đi về phía xa.

“Hôm nay ngươi và ta không phân thắng bại, tiếp tục chiến đấu cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta dừng tay ở đây, nếu như ngươi suy nghĩ rõ ràng, chịu giao Nữ Thần ra, chỉ cần gọi lớn Cổ Ma ở ngoài thành là được.” Lúc nói chuyện, Cổ Ma đã cưỡi lừa lông trắng đi xa.

Hàn Sâm không giữ được con lừa lông trắng kia, chỉ có thể mặc cho hắn rời đi, cho dù đuổi kịp cũng vô dụng.

Nhìn bóng lưng rời đi của Cổ Ma, Hàn Sâm cảm thấy khá khó hiểu. Hắn cảm thấy dường như Cổ Ma có thừa sức mạnh, thế nhưng không hề sử dụng toàn lực, cứ dễ dàng rút lui như vậy có hơi khiến người ta bất ngờ.

Sau khi Cổ Ma đi xa, chủ nhân của Thần Vực và một đám cường giả đi đến đón.

“Thần Chủ, thật ngại quá, ta cũng không thắng nổi Thiên Kiếm, không cứu được Nữ Thần.” Cổ Ma thở dài nói.

“Đại Đế chịu ra tay tương trợ, ta đã cảm kích không kịp. Không giết chết được Thiên Kiếm cũng không sao, dùng sức mạnh Vạn Cổ Ma Sát của Đại Đế, mỗi ngày đều có thể giết chết một sinh vật trong Tí Hộ Sở, †a không tin hắn có thể chịu được bao lâu.” Chủ nhân Thần Vực nói.

“Đáng tiếc sức mạnh của Đại Đế khó mà lựa chọn mục tiêu, bằng không trực tiếp giết chết Thiên Kiếm kia, Gương Cổ Chiếu Thiên sẽ hoàn toàn không còn tác dụng, chúng ta lại hà tất phải phiền phức như vậy.” Quỷ Ưng Đại Đế nói.

Thái Âm Thuỷ Tổ hừ lạnh nói: “Còn không phải là chuyện tốt do tên khốn nạn Huyền Chi Thuỷ Tổ kia làm ư, không giết chết được Nữ Thần Tử Vong

thì thôi, còn để Thiên Kiếm có được Gương Cổ Chiếu Thiên, nếu không chúng ta sớm đã giết chết hết tất cả đám người Thiên Kiếm rồi."

"Các vị không cần lo lắng, phá vỡ Tí Hộ Sở giết chết Thiên Kiếm chỉ là chuyện sớm muộn." Chủ nhân Thần Vực nói.

"Khó, không giết chết được Thiên Kiếm, cũng không thể chân chính phá vỡ Gương Cổ Chiếu Thiên, chỉ dựa vào Cổ Ma Đại Đế một ngày giết một mạng, trong Tí Hộ Sở bọn họ nhiều sinh linh như vậy, không biết phải giết đến khi nào." Thái Âm Thuỷ Tổ hừ lạnh một tiếng nói.

Cổ Ma cúi đầu rũ mắt xuống nói: "Thực tình chẳng dám giấu gì, sức mạnh Vạn Cổ Ma Sát của ta cũng chỉ có thể giết chết vài sinh linh thực lực khá thấp mà thôi, sự tồn tại giống như Thiên Kiếm, sức mạnh Vạn Cổ Ma Sát ở khoảng cách xa cũng không có được tác dụng quá lớn."

Nghe Cổ Ma nói như vậy, trong lòng đám cường giả siêu cấp ngược lại thở phào nhẹ nhõm, nếu như nói loại sức mạnh như Cổ Ma kia ai cũng đều có thể giết được, ngay cả bọn họ cũng phải thầm sợ hãi.

"Có thể giết được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, chúng ta nghĩ cách khác là được." Chủ nhân Thần Vực nói.

"Chẳng qua nếu muốn giết chết Thiên Kiếm kia thì cũng không khó, nhưng sức mạnh của ta vẫn không đủ để phá vỡ phòng ngự của hạch gen hình ô kia của hắn, nếu như các vị cùng nhau giúp đỡ ta, ta phá vỡ chiếc ô kia rồi giết chết hắn lại khó thế nào chứ?" Cổ Ma nói.

"Cổ Ma Đại Đế, hắn có Gương Cổ Chiếu Thiên trong tay, cho dù bọn ta phá vỡ ô của hắn, giết chết hắn, không phải hắn vẫn có thể hồi sinh lại như cũ sao?" Quỷ Ưng Đại Đế nói.

"Sức mạnh Vạn Cổ Ma Sát của ta không thể vô duyên vô cớ giết chết cường giả như thế được, nhưng chỉ cần ta tự tay chém hắn, Gương Cổ

Chiếu Thiên cũng vô dụng, vẫn có thể lấy mạng hắn." Cổ Ma thản nhiên nói.

“Nếu đã là như vậy, vậy thì có thể thử một chút, với sức lực của chúng †a, muốn huỷ hoại chiếc ô kia của hắn thì dễ như trở bàn tay.” Quỷ Ưng Đại Đế nói.

Hết chương 1669.

Chương 1670. Đại quân đột kích

Sau khi Hàn Sâm trở về Tí Hộ Sở thì dò hỏi kỹ càng kẻ mặc áo giáp đầu đuôi câu chuyện.

Kẻ mặc áo giáp tức giận đùng đùng, oán khí trong lòng không có nơi nào phát tiết, lúc này lại đều thổ lộ ra hết tất cả khiến Hàn Sâm đại khái đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Vốn dĩ kẻ mặc áo giáp là một Tiên Thiên Đại Đế, tên là “Vô Gian Khô Lâu Đại Đế”, sau này bị Cổ Ma đánh vỡ Tí Hộ Sở, đoạt mất đá linh hồn, Vô Gian Khô Lâu Đại Đế trong lúc bất đắc dĩ đã lựa chọn thần phục.

Nhưng ai biết được sau khi hắn thần phục Cổ Ma, Cổ Ma lại áp chế hắn vào trong lò sắt lớn kia, ngày đêm dùng lửa và băng luyện hóa, cũng không biết đã luyện bao nhiêu năm tháng,

Vô Gian Khô Lâu Đại Đế muốn sống không được muốn chết không xong, hắn đã phải chịu hết thống khổ trong lò sắt lớn, ngay cả tự sát cũng không được.

Nếu không phải sau này Cổ Ma có chuyện phải rời đi, chỉ để lại một người canh giữ lò, hơn nữa một khoảng thời gian rất dài không trở về, vậy thì ngay cả cơ hội trốn thoát Vô Gian Khô Lâu Đại Đế cũng không có.

Có điều Vô Gian Khô Lâu Đại Đế cũng không phải hoàn toàn không có †hu hoạch, cũng coi như là trong họa gặp phúc, luyện hóa trong lò sắt lớn lâu như vậy, thân thể được lửa và băng cường hóa, hơn nữa đã dung hợp sức mạnh của lửa băng, sau này sau khi bản thân hắn đã khống chế được lò sắt

lớn thì đã hấp thu được số lượng lớn lửa băng khiến thực lực lớn mạnh vượt bậc, mới có uy phong giống như trên trận chiến Thần.

Chỉ đáng tiếc, vẫn chưa đợi hắn tìm được Cổ Ma phục thù đã bị Hàn Sâm thu vào trong tháp Thiên Mệnh.

Đối với người đá không đầu và tháp Thiên Mệnh, Vô Gian Khô Lâu Đại Đế hiểu biết cũng không nhiều, trước khi hắn bị Cổ Ma thu phục, người đá không đầu và tháp Thiên Mệnh đã như vậy rồi.

Chẳng qua hình như Cổ Ma có hơi kiêng kị với người đá không đầu và tháp Thiên Mệnh, mãi vẫn không thể đánh bại người đá không đầu và khống chế tháp Thiên Mệnh, sau này khi Vô Gian Khô Lâu Đại Đế thoát khỏi vây hãm, tháp Thiên Mệnh cũng cùng thoát ra khỏi vây hãm.

Vô Gian Khô Lâu Đại Đế biết Cổ Ma kiêng kị với tháp Thiên Mệnh, cho nên muốn đoạt tháp Thiên Mệnh trước, sau đó đi tìm Cổ Ma phục thù. Sau khi thử rất nhiều phương pháp, cuối cùng mới có thể đánh bại được người đá không đầu, nhưng ai biết được vẫn không thể có được tháp Thiên Mệnh, còn hời cho Hàn Sâm ở bên trong tháp lúc đó.

“Thả ta ra ngoài.” Vô Gian Khô Lâu Đại Đế điên cuồng va chạm cấm chế, trong lòng hận ý ngập trời với Cổ Ma, hận ý còn phải sâu hơn hận Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ trấn áp hắn, sức mạnh không bằng người mà thôi, nhưng mà Vô Gian Khô Lâu Đại Đế đã từng thần phục Cổ Ma, còn bị Cổ Ma tàn hại như thế, mối thù này thật sự rất lớn.

Hàn Sâm không để ý đến Vô Gian Khô Lâu Đại Đế, trầm ngâm một lúc nói: “Theo như ta thấy, sức mạnh của ngươi tuy mạnh, nhưng chưa chắc đã có thể thắng Cổ Ma kia, nhưng mà bản thân Cổ Ma hắn không thể giết chết được người đá không đầu, kết quả người đá không đầu lại bị ngươi giết chết. Có khi nào hắn dùng lò sắt lớn luyện hóa ngươi là bởi vì để ngươi đạt được sức mạnh của hiện tại, sau đó lợi dụng ngươi đi đánh bại người đá không đầu, đoạt lấy tháp Thiên Mệnh không?”

Vô Gian Khô Lâu Đại Đế nghe vậy nhất thời thân thể chợt dừng lại, ngọn lửa trong mắt lấp loé, rất lâu sau mới nói với giọng căm hận: “Ta không quan tâm vì sao hắn làm như như vậy, mối hận này ta nhất định phải báo, ta nhất định phải giết chết hắn.”

“Ngươi muốn báo thù cũng được, có điều hiện tại hắn cũng không ở đây, ngươi xông ra ngoài cũng vô dụng. Vả lại, cho dù để ngươi tìm thấy hắn, ngươi có thể đuổi kịp dị thú dưới trướng hắn kia không? Nếu như hắn muốn trốn, ngay cả ta cũng không đuổi kịp hắn, ngươi vốn không giỏi về trường phái tốc độ, e rằng lại càng thêm không thể đuổi kịp được.” Hàn Sâm nói.

Sau khi Vô Gian Khô Lâu Đại Đế nghe vậy, lại im lặng một lúc lâu, nhưng lại không cam tâm phát ra tiếng gào thét.

“Ngươi cứ chờ đợi một chút trước đã, nếu như có cơ hội, ta nhất định sẽ thả ngươi ra báo thù.” Hàn Sâm lại trấn an Vô Gian Khô Lâu Đại Đế mấy câu, nói không chừng tương lai tên này còn thật sự có chút tác dụng.

Đơn thuần xét theo sức mạnh, Vô Gian Khô Lâu Đại Đế cũng không thua kém Cổ Ma, thân thể và sức mạnh của hắn đã trải qua nhiều năm tháng tẩy luyện như vậy, quả thật mạnh mẽ đến không thể tin được.

Chỉ có điều thủ đoạn và sức mạnh của hắn đều quá một màu, rất dễ phải chịu thiệt so với loại cường giả cao thâm khó lường biến hoá vô thường như Cổ Ma.

Không bao lâu sau, sắc mặt Miên Dương khó coi đến báo, nói rằng một con dị sinh vật trong Tí Hộ Sở lại chết một cách kì lạ khó hiểu, hiện tại dị sinh vật trong Tí Hộ Sở đều âm thầm hoảng sợ, ai nấy đều không biết tiếp theo liệu sẽ có đến lượt mình hay không.

Có một vài dị sinh vật đã bắt đầu lặng lẽ trốn khỏi Tí Hộ Sở, có điều rõ ràng kết cục của bọn họ cũng không tốt hơn gì, khắp nơi bên ngoài đều là cưỡng giả khủng bố, dựa vào thực lực của bọn họ thì làm sao có thể trốn ra khỏi vòng bao vây.

Awu”

“Cổ Ma quá đáng sợ, tình hình lần này của chúng ta khó khăn rồi đây. Bên trong dị linh đại điện, Hàn Sâm và mọi người thương nghị sau đó phải ứng đối ra làm sao, Cố Khuynh Thành trầm ngâm nói: “Rõ ràng sức mạnh của hắn có hạn chế vô cùng lớn, dựa theo tình hình hiện tại mà nói, rất có thể một ngày hắn chỉ có thể giết chết một người, hơn nữa mục tiêu cũng không thể lựa chọn.”

“Cho dù là như vậy, chúng ta cũng không thể chịu nổi đâu, một ngày giết một mạng, muốn giết hết tất cả mọi người chúng ta thì cũng không cần phải tốn quá nhiều thời gian.” Miên Dương sợ hãi nói, thực lực của nó thấp nhất, nó rất sợ sẽ đến phiên nó sớm nhất.

“Nếu như ngươi sợ thì đi nương nhờ đám Cổ Ma đi.” Hàn Sâm nói với Miên Dương.

Miên Dương lập tức nhảy dựng lên: “Ông chủ, ngươi nói lời gì vậy chứ, †a sinh ra là cừu của ông chủ, chết cũng là cừu chết của ông chủ, tuyệt đối sẽ không hai lòng.”

Thật ra Miên Dương không hề thật sự trung thành như vậy, hiện tại cường giả bên ngoài quá nhiều, nó sợ bản thân vẫn chưa đi nương nhờ thành công đã bị giết chết rồi, quả thật hiện tại đi ra ngoài quá mạo hiểm.

Hơn nữa nó cho rằng Hàn Sâm đang thăm dò lòng trung thành của nó, cho nên lập tức vỗ ngực tỏ rõ lòng trung thành.

Hàn Sâm thật sự hy vọng Miên Dương có thể đi nương nhờ Cổ Ma, nhận Cổ Ma làm đại ca, như vậy nói không chừng không cần hắn ra tay, bản thân Cổ Ma sẽ xong đời rồi.

Có điều hắn cũng biết, hiện tại sinh vật cường đại bên ngoài quá nhiều, thực lực của Miên Dương lại quá thấp, ra ngoài rất có thể chưa nói được mấy câu đã bị nuốt chửng, sợ rằng ngay cả mặt của những đại lão Cổ Ma kia cũng không gặp được, không có cơ hội nhận làm đại ca.

“Đáng tiếc phạm vi sức mạnh của Gương Cổ Chiếu Thiên có hạn, bằng không chúng ta xông ra ngoài liều mạng với bọn họ, có thể giết chết mấy

người thì mấy người, dù sao cũng đều là lễ mà bọn họ mang tới.” Đường Chân Lưu nói.

Mấy người đang thảo luận, đột nhiên nhìn thấy Thanh Ngưu vừa lăn vừa bò xông vào: “Báo cáo ông chủ, kẻ địch ồ ạt tập kích, bọn họ đã sắp đánh đến trước Tí Hộ Sở chúng ta rồi.”

Hàn Sâm hơi sửng sốt, liếc mắt nhìn đám người Cố Khuynh Thành và Lâm Phong.

Không ngờ bọn họ lại chủ động đánh đến, tám chín phần mười đã tìm được phương pháp thật sự có thể khắc chế Gương Cổ Chiếu Thiên.

“Nếu như tình hình không ổn, các ngươi lập tức truyền tống trở về Liên Minh, ta cũng sẽ nghĩ cách trốn đi.” Hàn Sâm nói một câu với đám người Lâm Phong, sau đó lập tức đứng dậy bước ra khỏi dị linh thần điện.

Chỉ thấy dị thú thành đàn bay ngang trên bầu trời lao đến khắp xung quanh Tí Hộ Sở, bốn phương tám hướng là các loại dị sinh vật và dị linh nhiều không đếm xuể, dị sinh vật trên lục địa còn nhiều như nước biển.

Từng luồng khí tức cực kì khủng bố xen lẫn trong đó, mà ở chính diện Tí Hộ Sở, Cổ Ma và chủ nhân Thần Vực, còn có một vài dị linh và dị sinh vật mà Hàn Sâm không nhận ra chen chúc bước đến, từng con đều sở hữu cho mình khí tức khủng bố đáng sợ.

Hết chương 1670.

Chương 1671. Chiến đấu bắt đầu

“Vút!” Hàn Mộng Nhi đứng bên cạnh Hàn Sâm kéo cung Tử Vong của nàng bắn ra một mũi tên, trong nháy mắt đã bắn nổ một con dị sinh vật xông đến.

Hàn Mộng Nhi lại tiếp tục kéo cung bắn tiếp, chỉ thấy một con dị thú bên cạnh Cổ Ma lao đến phát ra tiếng gào thét kinh thiên, thân thể trực tiếp đánh

về phía mũi tên.

Thân thể dị thú kia như con bò, trên người lại khoác vảy giáp màu xanh lục, đỉnh đầu mọc một cặp sừng dê hình xoắn ốc, phía trên mũi còn có một chiếc sừng giống như tê giác.

Dị thú kia lao đến trong khoảng không, sừng trên đỉnh đầu đụng vào trên mũi tên, mũi tên kia lại không thể xuyên qua người nó mà bắn rơi sang bên cạnh.

Hàn Mộng Nhi hơi nhíu mày, kéo cung bắn tiếp, nhưng mà bất kể mũi †ên của nàng bắn về phía nào cũng đều giống như bị nam châm hút lấy, chạm vào trên sừng của dị thú kia.

Lực mũi tên mạnh mẽ và chiếc sừng cứng rắn kia va chạm với nhau, mặc dù đã bộc phát ra dao động sức mạnh khủng bố, nhưng lại không thể thương tổn đến sừng của con dị thú.

“Giác Thú Thuỷ Tổ quả nhiên lợi hại, không hổ là sừng cứng rắn nhất thế gian.” Cổ Ma khen ngợi nói.

Một đám Thuỷ Tổ cũng đều khen ngợi mấy câu, bọn họ đều đã có sắp xếp từ lâu, Giác Thú Thuỷ Tổ này được chọn để đối với phó với Hàn Mộng Nhi.

Trong đám bọn họ, ngoại trừ Cổ Ma ra, ai cũng không có lòng tin có thể tránh khỏi mũi tên của Hàn Mộng Nhi, nhưng mà chiếc sừng cứng có một không hai của Giác Thú Thuỷ Tổ gần như không thể tổn hại, cộng thêm cả sừng của nó có lực từ có thể hút mọi vật, vừa vặn có thể khắc chế mũi tên của Hàn Mộng Nhi.

Sức mạnh của Hàn Mộng Nhi mạnh mẽ chỉ là một phần, mạnh nhất vẫn là kĩ thuật bắn tên bách phát bách trúng, muốn bắn thứ gì thì bắn thứ đó. Hiện tại nàng bị ép chỉ có thể bắn trúng sừng của Giác Thú Thuỷ Tổ, cho nên bây giờ nàng cũng không có cách gì hay để giải quyết Giác Thú Thủy Tổ.

“Cố Khuynh Thành giao cho ta đi.” Thái Âm Thuỷ Tổ rút đao ra, lao thẳng đánh về phía Cố Khuynh Thành.

Vẻ mặt Cố khuynh Thành chợt lạnh, rút Thuần Quân Cổ Kiếm ra khỏi vỏ, cũng lao về phía Thái Âm Thuỷ Tổ.

Nếu như nói kiếm pháp của Cố Khuynh Thành là kiếm bá đạo tôn quý vô song, vậy thì kiếm pháp của Thái Âm Thuỷ Tổ chính là vô cùng âm nhu, người và đao đều giống như vô hình vô chất quấn quanh bên ngoài cơ thể Cố Khuynh Thành, hoàn toàn không tiếp xúc với sức mạnh của Cố Khuynh Thành, chỉ tìm cơ hội để động thủ như nước chảy thuận thế khiến người ta khó mà sử dụng sức mạnh được.

Cố Khuynh Thành nhất thời không chém được Thái Âm Thuỷ Tổ, còn bị hắn quấn lấy.

Hàn Sâm hơi nhíu mày, rõ ràng Giác Thú Thuỷ Tổ và Thái Âm Thuỷ Tổ đều mạnh hơn bốn Huyền Chi Thuỷ Tổ kia không ít, có lẽ bọn họ đều là Thuỷ Tổ của đại tộc.

Hàn Sâm nghe thấy một tiếng thét dài truyền ra từ trong Tí Hộ Sở đằng sau lưng, hoá thành âm vực bảo vệ lấy toàn bộ Tí Hộ Sở Ly Ảnh.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiểu Hồng Mã đứng ở trên đỉnh kiến trúc cao nhất của Tí Hộ Sở Ly Ảnh, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn mà cao ngạo ngửa lên trời phát ra tiếng thét.

Trong lòng Hàn Sâm hơi yên tâm, có âm vực của Tiểu Hồng Mã bảo vệ, cho dù là cường giả cấp Thuỷ Tổ cũng không thể tuỳ ý xông vào trong Tí Hộ Sở, cho dù đám người Cổ Ma có cách gì đó bài trừ Gương Cổ Chiếu Thiên cũng không thể lập tức thực hiện.

Nhưng mà ngoài dự đoán của Hàn Sâm, Cổ Ma và một đám cường giả siêu cấp không hề có ý định muốn xông vào trong Tí Hộ Sở phá hoại Gương Cổ Chiếu Thiên, toàn bộ lại đều xông về phía bên Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức đã hiểu rõ ý định của bọn họ, bọn họ muốn giết chết Hàn Sâm hắn trước, Gương Cổ Chiếu Thiên tự khắc không đánh mà vỡ.

Trong lòng Hàn Sâm không hề hoảng loạn, trái lại còn yên tâm. Đúng là hắn khá sợ việc Gương Cổ Chiếu Thiên bị huỷ, nếu như mục tiêu hàng đầu

của bọn họ không phải là Gương Cổ Chiếu Thiên thì với Hàn Sâm mà nói lại là một chuyện tốt.

Hắn triệu hồi Kim Văn Bá Thuẫn, trong một tay khác lại đang nắm Già Thiên Tán, một Cổ Ma đã rất khó đối phó, hiện tại lại có nhiều cường giả cấp Thuỷ Tổ bao vây tấn công như vậy, không có Già Thiên Tán thì sợ rằng thật sự khó lòng ngăn cản được.

Trường thương trong tay một Thuỷ Tổ dị linh như rồng hoá thành một hắc long xé toạc không gian lao đến cắn.

Gần như là đồng thời, một chưởng trấn áp của Cổ Ma cũng lao đến, Thần Quyền trong tay chủ nhân Thần Vực phóng ra vầng sáng màu vàng kim cũng lao về phía Hàn Sâm như thể Thần phạt.

Mười mấy vị cường giả cấp Thuỷ Tổ bao quanh vây nhốt Hàn Sâm, vô số sức mạnh khủng bố từ trên trời giáng xuống khiến Hàn Sâm gần như trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào.

Đám người Lâm Phong dựa vào sức mạnh của Gương Cổ Chiếu Thiên cũng đang chiến đấu với những dị sinh vật giống như thuỷ triều kia, không ngừng chém giết dị sinh vật, đồng thời cũng không ngừng bị thương và chết đi, nếu như không có Gương Cổ Chiếu Thiên và âm vực của Tiểu Hồng Mã, bọn họ không biết đã chết bao nhiêu lần.

Dị sinh vật và dị linh vây lấy toàn bộ Tí Hộ Sở Ly Ảnh đến nỗi nước cũng không lọt qua được, xung quanh một cảnh tượng tu la địa ngục, khắp nơi đều là tiếng gào thét thê lương và xác máu thịt bắn tung toé.

Ầm!

Một luồng sức mạnh nổ ra ở không trung, sóng xung kích sản sinh ra từ vụ nổ trực tiếp khí hoá tất cả các dị sinh vật và dị linh trong vòng trăm dặm lân cận, ngay cả cặn cũng không còn.

Ở trung †âm vụ nổ kia, Hàn Sâm một tay nắm Già Thiên Tán, một tay giơ Kim Văn Bá Thuẫn lên, khoé miệng lại khó mà khống chế tràn ra màu tươi, trên mặt ô của Già Thiên Tán kia đã xuất hiện vết nứt tàn phá nhỏ bé.

Từng vết nứt phía trên Kim Văn Bá Thuâẫn trông mà giật mình, gần như sắp bị xé ra thành hai mảnh.

Một đòn toàn lực của mười mấy vị cường giả cấp Thuỷ Tổ mạnh đến nỗi Hàn Sâm mang theo Già Thiên Tán và Kim Văn Bá Thuẫn cũng không thể hoàn toàn ngăn cản được, thân thể đã bị đánh trúng không ít.

Hàn Sâm không hề nói câu nào, trong khi thân hình chớp lóe, hắn không những không lùi mà trái lại còn tiến đánh về phía những cường giả cấp Thuỷ Tổ kia.

Có lẽ người khác sẽ sợ hãi đánh hội đồng, nhưng đây lại là điều Hàn Sâm giỏi nhất, sau khi ngăn cản lại một đòn kia, Hàn Sâm đã xông vào bên trong bọn họ, Già Thiên Tán trong tay lúc đóng lúc mở, có lúc làm khiên có khi lại làm vũ khí, phối hợp với Kim Văn Bá Thuẫn tung hoành xung phong liều chết, lao vào giết đám cường giả Thuỷ Tổ, nhất thời cũng không ai có thể giết được hắn.

Chiến ý đang được đốt cháy điên cuồng, máu tươi đang không ngừng chảy, toàn bộ Tí Hộ Sở Ly Ảnh trong mấy nghìn dặm đều đã trở thành địa ngục trần gian.

Núi cao rộng lớn bị sức mạnh khủng bố làm sụp đổ, sát kiếp vô biên đang lan tràn mở rộng, máu tươi như mưa đổ xuống, hài cốt chất đống như núi bên ngoài Tí Hộ Sở.

Sợ rằng còn chưa từng có một Tí Hộ Sở cấp Hoàng Kim nào từng có vinh dự giống như vậy, còn có thể bảo tồn hoàn chỉnh trong chiến đấu như thế.

Đừng nói là Tí Hộ Sở cấp Hoàng Kim, e rằng ngay cả Tí Hộ Sở siêu cấp cũng đã tổn hại nghiêm trọng từ lâu.

Một là mục tiêu của đám người Cổ Ma không phải là Tí Hộ Sở, hai là có âm vực của Tiểu Hồng Mã bảo vệ, nếu không Tí Hộ Sở Ly Ảnh đã bị san thành bình địa, hoàn toàn biến mất khỏi Tí Hộ Sở thứ tư chỉ trong vỏn vẹn mấy giây rồi.

Có điều cho dù Tí Hộ Sở Ly Ảnh bị huỷ diệt, chỉ cần Gương Cổ Chiếu Thiên vẫn còn thì có thể bảo vệ những sinh vật này bình an.

“AI Ta chết rồi!” Một con dị sinh vật xông về phía Miên Dương, Miên Dương lại đột nhiên kêu thảm một tiếng, thân thể vặn vẹo ngã xuống trên mặt đất, cổ méo lệch, lưỡi thè ra ngoài, mắt trợn trắng.

Dị sinh vật kia hơi sửng sốt, sau đó lại xông đến phía trước, đợi đến khi con dị sinh vật kia vừa mới lao qua người Miên Dương, Miên Dương mới đột nhiên nhảy lên từ trên mặt đất, một chuôi Dương Giác Loan Dao được nó triệu hồi ra đâm thẳng vào trong cúc hoa của dị sinh vật kia.

“Grào!”

Dị sinh vật kia ban đầu là bốn chân đáp đất, lúc này lại đột nhiên nhảy tưng tưng lên, phát ra tiếng kêu thảm thê lương.

Hết chương 1671.

Chương 1672. Bắt đầu hành động

“Đến đánh ta đi mấy tên ngu ngốc các ngươi.” Vương Vũ Hàng vừa chạy vừa lắc mông hét lớn, một nhóm dị sinh vật đuổi theo sau hắn.

Trông có vẻ rất nguy hiểm, thế nhưng Vương Vũ Hàng vẫn tiếp chạy điên cuồng, tuy trên người bị thương không ít, nhưng không có vết thương chí mạng nào.

Cơ thể Nữ Hoàng lóe sáng lên, đôi chân thon dài mạnh mẽ như chiếc rìu chiến lập tức bổ đôi đầu dị sinh vật cấp Thần Huyết thành hai khúc, máu tươi chảy tươi chảy xuống từ đôi chân xinh đẹp ấy.

Hai con dị sinh vật như mãnh hổ bay vút lên trời từ hai phía trái phải, bổ nhào về phía Nữ Hoàng vừa mới kiệt sức. Đột nhiên chỉ thấy cơ thể Nữ Hoàng lóe lên, biến mất một cách kỳ lạ, hai con mãnh hổ va vào nhau. Khi bóng dáng của Nữ Hoàng xuất hiện ngay bên cạnh chúng một lần nữa, ngọc thủ như đao chém từng nhát một, hai cái đầu lập tức bay lên giữa không trung.

Nữ Hoàng hệt như một cỗ máy giết người, U Linh Trảm do Hàn Sâm nghĩ ra càng trở nên đáng sợ hơn dưới tài năng thiên phú vượt thời gian và không gian mạnh mẽ của nàng.

Toàn thân Lâm Phong lấp lánh ánh vàng như thánh như phật, mà sức

mạnh của Kinh Cực Vụ vô cùng kỳ lạ, một quyền đánh ra tức khắc hóa thành phù chú kỳ dị trấn áp cơ thể dị sinh vật, lập tức khiến cho dị sinh vật không cách nào nhúc nhích được, bị đánh chết bởi một quyền của Lâm Phong.

Hai người cùng nhau phối hợp, trong phút chốc máu đã chảy thành sông, xác chết chất đầy đồng, dường như không ai có thể ngăn cản được.

Một sinh vật Thần siêu cấp gầm lên mới có thể ngăn chặn được sự tàn sát của hai người họ.

U Minh Tán trong tay Minh Nguyệt đóng mở. Mỗi lần đóng mở là có một con dị sinh vật bị hút vào bên trong chiếc ô, kỳ lạ đến mức không thể tưởng tượng được.

Bản tính của Tiểu Tinh Tỉnh quá mức hiền lành, căn bản không biết đánh nhau, chỉ kích hoạt năng lực xuyên qua của Tinh Hải. Nó lượn trên chiến

trường, không ai có thể làm làm nó bị thương một chút nào, căn bản không có sức mạnh nào có thể chạm đến được nó.

Tiểu Ngân Ngân đứng trên đỉnh đầu Tiểu Tinh Tinh. Tiểu Tinh Tinh qua lại không ngớt trên chiến trường. Bất chợt hàng loạt Lôi Điện Ngân Sắc hạ xuống, một số lượng lớn dị sinh vật bị điện giật chết.

Một số sinh vật Thần siêu cấp và Đế Linh đuổi theo Tiểu Tinh Tinh. Nhưng từ đầu đến cuối lại không thể chạm tới được nó.

Bảo Nhi cũng ngồi trên lưng Tiểu Tinh Tinh, đôi mắt hướng về chiến trường, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Tiểu Yêu Tinh đang bay lượn trên không, những nơi nó bay qua như

nhận phải một trận bão tuyết càn quét. Bất chợt một số lượng lớn dị sinh vật bị đông thành đá rơi xuống từ không trung, có khi bị vỡ tan

tành.

Cố Khuynh Thành mặt lạnh như băng. Kiếm pháp của nàng vô cùng bá đạo, nhưng từ đầu đến cuối lại không thể chém trúng được Thái Âm Thủy Tổ. Quả thật Thái Âm Thủy Tổ giống như kẹo mè xửng, ngươi tiến đến thì hắn lui, ngươi lui hắn lập tức tấn công, hơn nữa chiêu nào chiêu nấy cũng đều cực kỳ nham hiểm.

Những mũi tên của Hàn Mộng Nhi không ngừng bắn ra, liên tục va chạm với sừng của Giác Thú Thuỷ Tổ, liên tục gây ra những vụ nổ lớn, nhất thời cũng khó phân thắng bại.

Hàn Sâm lượn qua giữa mười mấy vị cường giả, cho dù là một kẻ không sợ bị đánh hội đồng như hắn cũng phải chịu áp lực rất lớn.

Không có một kẻ yếu kém nào trong số những người này, hơn nữa Cổ Ma vẫn cứ bám lấy hắn, khiến hắn cảm thấy khó chịu. Có khi không thể không dùng Già Thiên Tán và Kim Văn Bá Thuần gắng gượng chống đỡ một số đòn công kích.

Trên mặt ô Già Thiên Tán đã xuất hiện một số vết nứt nhỏ, các vết nứt trên Kim Văn Bá Thuẫn đan xen nhau, trông như sắp vỡ vụn ra.

Đôi cánh bướm và cánh của Đồ Lục Giả sau lưng Hàn Sâm rung lên cùng lúc, tránh được đòn tấn công của một vị Thủy Tổ. Đồng thời hét lớn nói với chủ nhân Thần Vực đang xông tới: "Chủ nhân Thần Vực, ngươi hãy xem ai đang ở trong Gương Cổ Chiếu Thiên đi."

Cây trượng của chủ nhân Thần Vực đánh hụt vào không trung, hắn quay đầu nhìn vào Gương Cổ Chiếu Thiên. Chỉ thấy Thần Nữ với vẻ mặt vô cùng khó coi đang đang dựa vào chiếc gương cực kỳ lớn.

"Thả nàng ra." Chủ nhân Thần Vực hét lên giận dữ.

"Chủ nhân Thần Vực, bây giờ ngươi hãy lập tức rút lui, nếu không ta sẽ lấy mạng nàng ta." Hàn Sâm vừa né đòn tấn công, vừa lạnh lùng nói.

"Ngươi dám động đến một sợi lông của nàng, ta nhất định sẽ khiến ngươi… Âm…" Chủ nhân Thần Vực vẫn chưa nói xong đã nghe thấy một tiếng ầm, cơ thể Thần Nữ trong gương nổ tung ra hóa thành huyết vụ đầy trời, một vùng máu đỏ tươi phun lên mặt kính.

"Ta sẽ giết ngươi…" Chủ nhân Thần Vực gầm lên căm phẫn với đôi mắt đỏ ửng như máu.

Hàn Sâm vô cùng lạnh lùng, không hề thay đổi sắc mặt, vừa đọ sức với rất nhiều cường giả, vừa lạnh lùng nói: "Ma Hà Thủy Tổ, nếu ngươi còn tiếp tục động thủ, hai kẻ trong tộc kia của ngươi cũng sẽ có cái kết giống như vậy."

"Hôm nay ta nhất định sẽ giết ngươi." Ma Hà Thủy Tổ nghiến răng nghiến lợi, nhưng không có ý định rút lui, ngược lại thế tấn công càng thêm điên cuồng

Suy nghĩ trong đầu Hàn Sâm vừa lóe lên, hai kẻ tộc Ma Hà lập tức nổ tung mà chết, hóa thành một phần năng lượng của Gương Cổ Chiếu Thiên.

Hàn Sâm giết từng người một. Hắn chưa từng nghĩ đến chuyện các cưởng giả cấp Thủy Tổ sẽ thật sự rút lui, dù sao đó cũng chỉ là con cháu hậu duệ của bọn chúng. Nhưng quả thực con cháu hậu duệ của cấp Thủy Tổ quá nhiều, không thể vì một hai tên hậu duệ mà lùi bước trong lúc này.

Nguyên nhân chính khiến Hàn Sâm làm như vậy là muốn chọc tức bọn chúng, hy vọng có thể lợi dụng cơ hội khi tâm trạng bọn chúng bất ổn. Hơn nữa Gương Cổ Chiếu Thiên không ngừng làm giúp đám người Lâm Phong sống lại, cũng phải cần rất nhiều năng lượng.

Rất nhiều cường giả cấp Thủy Tổ bị Hàn Sâm chọc tức. Tuy vẫn có thể duy trì sức chiến đấu mạnh mẽ nhưng không thể tránh khỏi một một chút bất ổn trong tâm trạng.

Nắm bắt được những tâm trạng thất thường này, Hàn Sâm xung phong liều mạng lượn quanh giữa rất nhiều cường giả, thay đổi như cá gặp nước. Tuy rằng vẫn không thể thoát khỏi tình cảnh khó khăn trước mắt, nhưng cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Coong!

Cổ Ma lại chém lên trên Kim Văn Bá Thuẫn. Kim Văn Bá Thuẫn dội ngược sức mạnh trở lại nhưng không có tác dụng gì với Cổ Ma. Cuối cùng Kim Văn Bá Thuẫn không thể chịu được cú đánh, bị vỡ ra thành mấy mảnh, vỡ vụn trên cánh tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm vô cùng đau lòng. Cổ Ma vẫn tiếp tục bám lấy hắn, điều này cũng khiến Hàn Sâm vô cùng khó chịu, nó lớn hơn nhiều so với mối đe doạ của các Thủy Tổ khác.

Nhưng đáng tiếc Hàn Sâm vẫn chưa nghĩ ra cách tiêu diệt Cổ Ma. Sức mạnh to lớn của Cổ Ma thì cũng thôi đi, Hàn Sâm vẫn có thể nghĩ cách ứng phó. Nhưng con lừa lông trắng hắn cưỡi thật sự rất linh hoạt. Hàn Sâm vẫn chưa nắm bắt được cơ hội có thể làm trọng thương Cổ Ma.

Dường như Vô Gian Khô Lâu Đại Đế bên trong tháp Thiên Mệnh đã cảm nhận được khí tức của Cổ Ma, lại trở nên gắt gỏng, không ngừng tấn công kết giới, muốn xông ra ngoài giết chết Cổ Ma.

Tất nhiên Hàn Sâm không chịu thả hắn ra ngoài. Nếu không phải thật sự không còn cách nào khác, Hàn Sâm vẫn không muốn tiết lộ chuyện hắn chính là Kim Tệ.

Tuy hắn không sợ bất cứ điều gì trong Tí Hộ Sở thứ tư, nhưng trong Liên Minh vẫn còn có một tổ chức Thần, mà bây giờ Hàn Sâm vẫn chưa có cách để ứng phó.

Nếu bọn chúng biết Hàn Sâm là Kim Tệ, nói không chừng rắc rối sẽ càng lớn hơn.

Cùng lúc đó, trong một căn cứ của Liên Minh, một sinh vật toàn thân màu đen hệt như một con hổ đi đến trước mặt người đàn ông trông giống như Thần Chỉ.

“Giáo quan, bọn chúng đã bắt đầu hành động rồi, chúng đang bao vây tấn công Hàn Sâm và Tí Hộ Sở Ly Ảnh.” Hắc Hổ nói. “Được rồi, vậy hãy bắt

đầu hành động bên này đi.” Giáo quan để lộ vẻ

mặt hứng thú, lạnh nhạt nói một câu.

“Vâng, ta sẽ đến nhà họ Hàn ngay.” Hắc Hổ gầm nhẹ một tiếng, trên người hiện lên một bộ chiến giáp gen màu đen bao bọc lấy toàn bộ cơ thể. Xong xuôi, nó bay vút lên trời lao về phía nhà họ Hàn.

Hết chương 1672.

Chương 1673. Quả nhiên hắn khác biệt

Trong nhà cũ của nhà họ Hàn, Kỷ Yên Nhiên đang ôm Tiểu Hoa và nói chuyện với La Lam, Linh thì ngồi ở bên cạnh.

Đột nhiên La Lam đứng dậy khỏi ghế sô pha, lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Kỷ Yên Nhiên nhìn thấy sắc mặt của La Lam thì lập tức biết được đã xảy ra chuyện gì, vội vàng ôm lấy Tiểu Hoa cũng đứng dậy khỏi ghế sô pha.

Đùng!

Một nửa căn nhà trực tiếp nổ tung lộ ra bầu trời bên ngoài, toàn bộ sân đều bị nổ tung, một con hổ màu đen to lớn hơn cả một nhân loại đang từ ngoài sân đang bước vào trong.

Trên người nó mặc một bộ áo giáp tinh thể. Trong lúc đi lại, nó không hề cứng nhắc như một cỗ máy thông minh.

“Đưa đứa trẻ đó cho ta.” Hắc Hổ vừa đi vừa lạnh lùng nhìn Tiểu Hoa nói.

“Một tên súc sinh mà dám giở thói ngang ngược trước mặt ta.” La Lam đứng chắn trước mặt Tiểu Hoa và Kỷ Yên Nhiên, lạnh lùng nói với Hắc Hổ,

nhưng một tay lại để sau lưng ra hiệu cho Kỷ Yên Nhiên nhanh chóng đi khỏi đây.

Kỷ Yên Nhiên ôm Tiểu Hoa lùi lại phía sau. Nhưng không đợi đến lúc nàng ra khỏi căn phòng, con Hắc Hổ đó lập tức gầm lên một tiếng, bất ngờ lao tới.

Vì tốc độ quá nhanh, Kỷ Yên Nhiên chỉ thấy Hắc Hổ đột nhiên biến mất, trong lòng chợt cảm thấy lo lắng.

"Chết tiệt!" Vẻ mặt La Lam thay đổi, ngọc thủ vung ra, chỉ nghe thấy một tiếng coong, dường như bàn tay của nàng chém trúng thứ gì đó.

Cơ thể Hắc Hổ lóe lên, đầu hổ đã đến phía trước nhà. Cánh tay kia của La Lam đúng lúc chém lên trán Hắc Hổ, nhưng không hề gây thương tích gì cho Hắc Hổ, thậm chí còn không để lại dấu vết gì trên áo giáp.

La Lam không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ, sức mạnh Phi Thiên thật không hề có tác dụng gì với Hắc Hổ đang ở trước mặt.

Không phải sức mạnh Phi Thiên không có tác dụng, mà bởi vì thực lực của La Lam và Hắc Hổ quá chênh lệch, cho nên sức mạnh của sức mạnh Phi Thiên mới không có tác dụng, ngay cả áo giáp cũng không phá được.

Móng vuốt Hắc Hổ chớp lóe tóm lấy người La Lam, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường. Nó vượt qua Tí Hộ Sở thứ tư, lại lấy được chiến giáp gen từ giáo quan, sức mạnh đã là đỉnh cấp ở Liên Minh, làm sao có thể để ý đến một siêu việt giả nhỏ nhoi cơ chứ.

Một vuốt tùy ý của Hắc Hổ, La Lam cũng khó có thể chống đỡ, thậm chí còn không có cơ hội né tránh.

Coong!

Một thanh cốt đao xuất hiện dưới móng vuốt của Hắc Hổ. Linh cầm lấy cốt đao chặn lấy móng vuốt này của Hắc Hổ. Chẳng qua sức mạnh đó quá lớn, đánh bay Linh va vào người La Lam, cả hai cùng ngã văng ra ngoài.

Ầm!

Linh nhảy lên khỏi mặt đất, khóe miệng vẫn còn máu tươi chảy ra, nhưng máu tươi đó đã chuyển sang màu tím. Trong đồng tử cũng chảy ra màu tím giống như vậy. Màu tím đó lây lan nhanh chóng khiến cho †óc của nàng cũng hóa thành màu tím. Đồng thời một cặp sừng cong màu tím cũng mọc ra.

“Hả? Tộc Tu La sao?” Hắc Hổ hơi kinh ngạc, nhưng cũng không quan †âm lắm, tộc Tu La cũng được, nhận loại cũng được, chỉ cần chưa ngưng tụ ra chiến giáp gen thì nó đều không coi là gì cả.

Móng vuốt tăng thêm sức mạnh xé toạc không gian, lại vô về phía Linh.

Mái tóc tím của Linh bay lượn theo gió, người như điện chớp lóe qua móng vuốt của Hắc Hổ, đồng thời cốt đao cũng chém lên mặt Hắc Hổ.

Coong!

Sức mạnh Phi Thiên cộng thêm sức mạnh của cốt đao vẫn không thể chém rời được áo giáp đó. Hắc Hổ ngẩng đầu phản công, Linh lập tức bị chấn động bay ra ngoài, trực tiếp phá nát căn nhà.

La Lam bay đến lôi Linh ra từ đống đổ nát. Linh chậm rãi đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hắc Hổ nói: “Các ngươi đi ngay lập tức.”

Nói xong, bóng người Linh lóe lên, lao về phía Hắc Hổ.

La Lam cắn răng kéo Kỷ Yên Nhiên rời đi. Nhưng chưa chạy được bao xa, khi quay đầu nhìn lại thì lập tức nhìn thấy cơ thể của Linh đã bị xé rách bởi móng vuốt của Hắc Hổ, để lại trên cơ thể nàng ba vết thương sâu đến tận xương, máu tươi không ngừng tuôn ra.

Hơn nữa đây vẫn chỉ là trong tình huống Linh né tránh sức mạnh chính diện. Sức mạnh kinh khủng trực tiếp kéo dài ra hàng ngàn mét, đào nên một cái rãnh sâu hàng ngàn mét.

Nhìn thấy Linh không ngừng chảy máu và vẫn đang chiến đấu với Hắc Hổ, La Lam hét lên với Kỷ Yên Nhiên: “Đưa Tiểu Hoa rời khỏi đây, đừng quay đầu lại cho dù có chuyện gì xảy ra.”

Nói xong, La Lam quay người lao về phía Hắc Hổ, nàng biết Linh sắp không ngăn cản được Hắc Hổ nữa rồi.

“Mẹ!” Kỷ Yên Nhiên sợ hãi trong lòng .

“Vì Tiểu Hoa, đi” La Lam nói một câu nhưng không quay đầu lại, người đã bay lên trời, ngọc thủ ngưng tụ sức mạnh Phi Thiên chém về phía đỉnh đầu của Hắc Hổ.

Coong!

Đáng tiếc La Lam cũng chỉ là siêu việt giả, còn chưa thăng cấp lên Bán Thần, sức mạnh của nàng còn kém xa so với Hắc Hổ mặc chiến giáp gen, nàng chém vào đầu Hắc Hổ nhưng không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Hắc Hổ bị La Lam chọc tức, nó dùng móng vuốt công kích ngược lại, La Lam hoàn toàn không kịp phản ứng. Linh bay người lao đến đẩy La Lam ra ngoài, trên lưng lập tức bị cào thành vài vết máu, lực cào kinh khủng trực tiếp được vung ra, chia tòa nhà mười mấy tầng gần đó thành mấy khối.

“Bịch!” Linh ngã xuống trước mặt La Lam, máu tươi trong miệng không ngừng trào ra, trên người nàng bị thương khắp nơi, thậm chí có thể nhìn thấy nội tạng từ vết thương trên bụng.

La Lam ôm lấy Linh, muốn đưa nàng thoát khỏi Hắc Hổ.

Hắc Hổ liếc nhìn Kỷ Yên Nhiên đang tháo chạy lên phi hành khí, hung dữ trừng mắt với La Lam và Linh, không có ý định giết họ nữa mà lao về phía Kỷ Yên Nhiên.

Coong!

Một thanh cốt đao xẹt qua không trung đập vào đỉnh đầu Hắc Hổ. Hắc Hổ quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy Linh đang được La Lam đỡ, vẫn giữ nguyên tư thế ném đao.

Hắc Hổ vô cùng tức giận, dùng một móng vuốt vồ về phía phi hành khí, làm nổ tung chiếc phi hành khí Kỷ Yên Nhiên đang chuẩn bị leo lên. Sau đó quay người lao về phía Linh. Có vẻ như nhát dao đó của Linh đã hoàn toàn chọc giận nó, nó muốn giết Linh trước.

Linh đẩy La Lam ra, tự mình đối mặt với Hắc Hổ hung bạo, trên mặt không chút cảm xúc.

Ai biết được La Lam lại trở tay kéo nàng một cái, đẩy nàng sang một bên, cười bi thảm nói: “Ngươi sớm đã giống như con gái ruột của ta rồi. Trên đời này không có đạo lý nào mẹ nhìn con gái chết trước.”

Trên mặt Linh hầu như không bao giờ có cảm xúc, thế nhưng giờ đây lại lóe lên một chút tâm trạng phức tạp khó tả, giãy giụa đứng lên cứu La Lam, nhưng vết thương của nàng quá nặng, nàng vẫn chưa đứng lên được thì Hắc Hổ đã lao đến trước mặt La Lam.

Hắc Hổ định giết La Lam bằng một cào, nhưng đột nhiên dừng lại và quay đầu lại nhìn về hướng Kỷ Yên Nhiên.

Tiếng khóc của đứa trẻ Kỷ Yên Nhiên đang ôm trong lòng vang lên, đồng thời có một luồng khí tức kinh khủng đang lan ra, chính luồng khí tức đó khiến Hắc Hổ phải dừng lại.

Nhưng Hắc Hổ nhìn rõ được bắt nguồn của luồng khí tức đó, ánh mắt ngưng lại, lộ ra vẻ mặt khó tin.

Chỉ nhìn thấy toàn thân Tiểu Hoa tỏa ra thánh quan trắng chói lóa, đồng tử hoàn toàn rực sáng, mái tóc cũng biến thành màu trắng lóa rũ xuống đất, khí tức trên người không ngừng lớn mạnh.

“Quả nhiên hắn khác biệt…” Trong mắt Hắc Hổ lộ vẻ điên cuồng, liều mạng lao về phía Tiểu Hoa.

Coong!

Một chân nó vừa mới giơ lên thì đã lập tức cảm thấy đau nhói. Nhìn thấy La Lam đang chặt chân nó, tuy không thể làm nó tổn thương, nhưng lại khiến nó vô cùng khó chịu.

Hắc Hổ vừa vồ đã vồ lấy Hắc Lam, trước tiên phải giải quyết xong lũ ruồi nó chán ghét trước đã. “Mang Tiểu Hoa đi.” La Lam biết mình không trốn được nữa, mặc kệ

móng vuốt của Hắc Hổ, hét lớn về phía Kỷ Yên Nhiên đang ở xa.

Nhìn thấy móng vuốt sắp hạ xuống người La Lam, ngang không trung đột nhiên xuất hiện một bàn tay chặn móng vuốt đầy khí tức chết chóc và tàn bạo đó lại.

Hết chương 1673.

Chương 1674. Giết hổ

Bên trong một quán cà phê, Ngao Dạ mặc đồng phục của quán đang xay cà phê thì đột nhiên khẽ nhíu mày, bỏ dụng cụ trong tay xuống rồi cởi tạp dề để sang một bên.

“Ngao Dạ, ngươi đang làm gì vậy?” Cửa hàng trưởng nhìn Ngao Dạ với vẻ mặt khó hiểu.

“Ta đi vệ sinh một lát, sẽ quay lại nhanh thôi.” Ngao Dạ mỉm cười với cửa hàng trưởng rồi đi ra phía sau.

Ngao Dạ bước ra ngoài từ phía cửa sau. Hắn nheo mắt lại, bước một bước không biết bao xa trở về nhà cũ nhà họ Hàn, đập vào mắt hắn là Hắc Hổ đang hoành hành kia.

Ngao Dạ nhìn thấy Hắc Hổ bổ nhào về phía La Lam thì khẽ lẩm bẩm: “Một kẻ còn chưa ngưng tụ được chiến giáp gen cho bản thân mình mà lại phách lối tới mức này, đúng là con người yếu đuối thật đấy. Chịu thôi, ta đã đồng ý với cái tên Hàn Sâm kia là sẽ chăm sóc cho gia đình hắn, vậy nên giờ chỉ có thể giải quyết tên kia thôi.”

Nói xong, Ngao Dạ đang chuẩn bị bước ra thì đột nhiên dừng lại, hắn khẽ thốt lên một tiếng “ồ”, nhìn về phương hướng của La Lam với vẻ quái lạ.

Ngao Dạ thấy móng vuốt của Hắc Hổ sắp hạ xuống người La Lam, Kỷ Yên Nhiên và Linh ở phía xa xa đều lộ ra vẻ mặt lo lắng. Móng vuốt của Hắc Hổ bỗng dưng bị một bàn tay gắt gao chặn lại khiến cho móng vuốt đó bị cố định giữa không trung, không thể xuống được thêm một †tấc nào nữa.

Đồng thời thân thể hùng tráng của một nhân loại chắn trước mặt La Lam, dùng một tay cản móng vuốt của Hắc Hổ lại.

Đó là một người đàn ông, tuy rằng trông có vẻ rất trẻ, nhưng mà hắn lại cảm thấy chắc chắn người này đã trung niên rồi. Lúc này đây, mặt người đàn ông này lạnh như tờ, nhưng trong đôi mắt lại đang cháy hừng hực một ngọn lửa.

Mặc dù La Lam chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn, thế nhưng giây phút nhìn thấy bóng lưng ấy, cả cơ thể nàng đều run rẩy, gương mặt lộ ra vẻ kinh ngạc há to miệng, kích động đến mức không nói lên lời.

“Động… vào… người… phụ… nữ… của… ta… Ngươi… đáng… chết…” Giọng điệu của người đàn ông kia lạnh như băng, sức mạnh trên cơ thể tuôn trào hệt như núi lửa, đôi bàn tay dùng sức mạnh mẽ hất bay Hắc Hổ.

Giây tiếp theo, cơ thể người đàn ông đó biến mất hệt như thuấn di, xuất hiện ngay trước mặt Hắc Hổ trên không trung.

Hắc Hổ hơi kinh ngạc. Đối phương là một nhân loại, thế mà hắn lại có thể dùng sức mạnh hất bay nó dưới tình huống nó mặc áo giáp gen mà. Quả thật sức mạnh cường đại đến như vậy khiến người ta phải chấn động.

Hắc Hổ lập tức kích hoạt sức mạnh của chiến giáp gen, nó muốn bắt lấy người đàn ông kia, thế nhưng lại phát hiện cơ thể mình không thể động đậy được nữa rồi.

Bịch! Bịch!

Nắm đấm của người đàn ông đó lập tức đánh lên người Hắc Hổ như vũ bão, va chạm liên tục với chiến giáp gen tạo ra một thứ âm thanh như máy ép thủy lực.

Từng nắm đấm cuồng bạo không ngừng hạ xuống chiến giáp gen. Mặc dù không thể nào đánh vỡ chiến giáp gen được, nhưng sức mạnh chấn động ấy vẫn xuyên qua chiến giáp gen khiến cơ thể Hắc Hổ rung lên bần bật, dường như cơ quan nội tạng bên trong đều đã vặn vẹo khiến nó không nhịn được mà há miệng phụt máu tươi.

Hai mắt nó đỏ như máu, trong lòng vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ. Đối phương chỉ là một nhân loại, cũng đang ở trong tình huống không hề sử dụng chiến giáp gen, vậy mà sức mạnh của hắn lại có thể đánh xuyên qua cả chiến giáp gen, đây là sức mạnh đáng gờm tới mức nào chứ.

Điều càng đáng sợ hơn là, tới tận bây giờ mà nó vẫn chưa thể động đậy được, chỉ có thể đứng im ở đó ăn no đòn.

Rắc!

Hắc Hổ đột nhiên kinh hãi phát hiện ra, dưới sức mạnh của nắm đấm cuồng bạo ấy, chiến giáp gen bắt đầu xuất hiện vết nứt.

“Ngươi là ai…” Hắc Hổ kinh hãi hét lên, trong mắt nó là vẻ hoảng sợ đến tột độ, nhưng nó lại phát hiện ra rằng bản thân không thể thốt lên được lời nào.

Rắc!

Chiến giáp gen trên người Hắc Hổ bị nắm đấm đánh vỡ, giữa những mảnh giáp vỡ bay tung tóe, cuối cùng nắm đấm kia cũng đánh thẳng lên mặt

khiến mặt nó vặn vẹo biến dạng, đôi mắt như sắp lồi cả ra ngoài, khóe miệng lệch sang một bên, răng và máu tươi cùng phun ra ngoài.

Bịch! Bịch!

Hắc Hổ hệt như bao cát bị cố định trong không trung, nó không ngừng vặn vẹo biến dạng theo từng cú đấm phẫn nộ, máu tươi trào ra, âm thanh xương cốt gãy và giáp vỡ liên miên không dứt bên tai, máu tươi cũng phun ra hệt như vũ bão.

Kỷ Yên Nhiên chạy qua đó đỡ Linh và La Lam dậy, nàng định đưa mọi người chạy trốn, thế nhưng lại đứng ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng trên trời.

Ngao Dạ cũng hơi kinh ngạc nhìn người đàn ông trên bầu trời kia, lẩm bẩm nói: "Kẻ đó vẫn chưa ngưng tụ ra chiến giáp gen mà tố chất thân thể đã đạt đến trình độ như vậy, không ngờ rằng trong nhân loại còn có một tồn tại như thế. Nếu như hắn có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen thì nói không chừng có thể trở thành người đủ tư cách"

"Thú vị thật đấy, người này có quan hệ gì với Hàn Sâm đây? Mới nãy hắn nhắc đến người phụ nữ của hắn, chắc hẳn là La Lam nhỉ? Nếu như vậy thì hắn là cha của Hàn Sâm ư? Hay là tình nhân của La Lam?" Ngao Dạ thích thú nhìn người đàn ông ở trên không trung.

"Không thể nào… Không thể như vậy được… Một nhân loại còn chưa có chiến giáp gen… Sao có thể… Sao có thể như vậy chứ…" Trong lòng Hắc Hổ kinh hoảng đến tột độ.

Ánh mắt của Hàn Ngọc Phi bùng cháy lên sát khí, cánh tay duỗi đến cực hạn, nắm đấm ngoan độc đánh thẳng vào ngực Hắc Hổ. Cuối cùng chiếc chiến giáp gen vốn đã rách nát không tài nào chịu nổi nữa hoàn toàn bị phá vỡ hệt như kính cường lực bị vỡ nát, hóa thành từng mảnh vụn nhỏ bay xuống.

Không có sự bảo vệ của chiến giáp gen, nắm đấm của Hàn Ngọc Phi đánh thẳng vào ngực Hắc Hổ. Nắm đấm ấy đánh gãy xương ức, cả bàn tay đâm thẳng vào cơ thể hình thành lên một lỗ máu.

Mà giây tiếp theo, trong ánh mắt kinh hãi và tuyệt vọng của Hắc Hổ kia, Hàn Ngọc Phi dùng bàn tay còn lại vươn vào bên trong ngực của nó, hai bàn tay mạnh mẽ xé rách cơ thể Hắc Hổ thành hai nửa.

Máu và nội tạng rơi từ trên trời xuống, hai nửa cơ thể kia cũng rơi xuống đất cái rầm khiến mặt đất xuất hiện hai cái hố sâu, trên bầu trời chỉ còn lại bóng người hùng tráng kia đang lơ lửng.

Hàn Ngọc Phi làm một thủ thế với La Lam, La Lam cũng kích động làm một thủ thế với hắn, Hàn Ngọc Phi khẽ gật đầu, sau đó lại lắc đầu, bóng người lóe lên một cái rồi biến mất.

"Mẹ, người đó là ai vậy?" Kỷ Yên Nhiên tò mò nhìn La Lam, trong lòng lại nghĩ ngợi: "Lẽ nào mẹ tìm được người khác rồi? Nàng vất vả nuôi lớn Hàn Sâm và Hàn Nghiên như vậy, chắc cũng đến lúc nên sống cho bản thân mình rồi."

"Đó là cha của Hàn Sâm, cũng là cha của ngươi." La Lam mất mát nhìn bầu trời đã mất đi bóng dáng của người kia.

"Hắn… không phải hắn đã…" Kỷ Yên Nhiên nhìn La Lam với vẻ không thể tin nổi, nàng mới nói được một nửa thì cảm thấy không đúng lắm, thế là vội vàng ngừng lại.

"Hắn có nguyên nhân của hắn, đừng nói việc này ra ngoài." La Lam đè thấp giọng nói.

Đúng lúc này, một bóng người đột ngột xuất hiện ngay trước mặt Kỷ Yên Nhiên, kẻ đó dùng một tay tóm lấy Tiểu Hoa, đồng thời cười nham hiểm rồi nói: "Giáo quan đại nhân liệu sự như thần, biết chắc nhà họ Hàn có vấn đề, tên nhóc Hắc Hổ nhất định không làm ổn thỏa được. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của của giáo quan, nhà họ Hàn có vấn đề thật, thậm chí Hàn Ngọc Phi còn chưa chết, hơn nữa đã thăng cấp lên Bán Thần, còn giết chết được cả Hắc Hổ có chiến giáp gen kia. Xem ra bọn họ đúng là con cháu của Hàn Kính Chi, ta cũng nắm chắc phần công lao này rồi."

Hết chương 1674.

Chương 1675. Động Huyền dị biến

Ruga nhãn nhịn mãi cho đến khi Hàn Ngọc Phi rời đi mới nhân cơ hội Linh và những người khác buông lỏng nhất để ra tay với Kỷ Yên Nhiên, muốn bắt Tiểu Hoa đi.

Ngao Dạ khẽ nhíu mày, đang lúc hắn định ra tay thì lại dừng lại. Hai luồng sức mạnh đáng sợ đột nhiên trỗi dậy từ trên người Kỷ Yên Nhiên.

Trong đó có một luồng sức mạnh đến từ đứa bé kia.

Tay Ruga đang định bắt lấy Tiểu Hoa thì đột nhiên nhìn thấy một thánh quang chói lòa phát ra từ trên người hắn. Bàn tay của Ruga chỉ cách người Tiểu Hoa đúng ba tấc mà cũng không thể nào bắt lấy được.

Ruga lập tức trợn trừng mắt, trên gương mặt hắn là vẻ không thể tin được. Mặc dù hắn không có chiến giáp gen, nhưng dù gì cũng là kẻ đã đột phá bình cảnh Tí Hộ Sở thứ tư, đạt đến trình độ đối thủ của Thần. Cho dù vẫn chưa hoàn thiện thì sức mạnh hiện tại của hắn cũng đã ngang với cả Bán Thần, vậy nên tuyệt đối không thể có chuyện hắn không bằng một đứa trẻ mới hơn một tuổi được.

Mà sức mạnh được cơ thể Tiểu Hoa giải phóng ra bây giờ có thể đối chọi lại với sức mạnh cả hắn, điều này thật sự khiến hắn không thể tin nổi.

“Sao có thể như vậy được… Đời sau của một nhân loại… Sao có thể sở hữu một sức mạnh như này chứ… Lẽ nào Hàn Kính Chi thật sự đưa thứ đó cho thằng nhóc này…” Trong lòng Ruga vừa kinh ngạc vừa nghỉ ngờ, nhưng mà cũng càng thêm quyết tâm cướp lấy Tiểu Hoa.

Nếu như thứ đồ đó thật sự nằm trên người Tiểu Hoa, vậy thì hắn chỉ cần bắt Tiểu Hoa về là có thể lập được đại công rồi.

Ruga bộc lộ hết sức mạnh toàn thân, hắn ta định đột phá sức mạnh đó để cướp lấy Tiểu Hoa. Thế nhưng Ruga đột nhiên cảm nhận được một sức

mạnh vô song đang trỗi dậy từ trên cơ thể Kỷ Yên Nhiên - người đang ôm lấy Tiểu Hoa.

Chỉ thấy một chiếc giày cao gót làm bằng thủy tinh xuất hiện trên chân của Kỷ Yên Nhiên, sau đó dường như chiếc giày thủy tinh ấy lớn dần lên, ngay lập tức đã bao bọc lấy cả cơ thể Kỷ Yêu Nhiên hệt như nàng đang mặc lên mình một chiếc áo giáp bằng thủy tinh vậy.

Mặc dù Kỷ Yên Nhiên không giỏi chiến đấu, nhưng dù gì nàng cũng là siêu việt giả, hơn nữa còn biết không ít võ kỹ, chỉ thiếu mỗi kinh nghiệm thực chiến mà thôi. Nàng giơ đôi chân xinh đẹp của mình lên rồi tung ra một cước, hoàn toàn không hề kịp sử dụng kỹ xảo gì. Thế nhưng đôi chân thanh tú được bao bọc bởi thủy tinh ấy lại lập tức đá thẳng vào đầu của Ruga.

Bốp một tiếng, Ruga còn chưa chưa kịp phản ứng gì thì đầu đã bị đá bay, máu tươi và não bắn tung tóe khắp nơi.

Bởi vì sức mạnh này quá cường đại, tốc độ còn rất nhanh, cho nên thân thể bị đá nổ tung cái đầu kia của Ruga vẫn đứng nguyên tại chỗ, mãi một lúc sau mới nghiêng ngả rồi đổ xuống đất.

Đến cả Linh và La Lam cũng sửng sốt, cả hai người sững sờ nhìn bộ giáp thủy tinh trên người Kỷ Yên Nhiên.

lù phía xa xa, ánh mắt của Ngao Dạ cũng dao động, rõ ràng nội tâm hắn rất kích động, ánh mắt không ngừng đánh giá Tiểu Hoa và Kỷ Yên Nhiên từ trên xuống dưới.

“Đứa trẻ nhân loại này đã sở hữu sức mạnh như vậy rồi ư? Vậy mà đã tiến hóa đến mức này rồi sao? Không thể nào tin được!” Ngao Dạ nhìn Tiểu Hoa, trong lòng thầm kinh ngạc.

Nhưng mà khi ánh mắt của hắn rơi vào bộ giáp thủy tinh kia thì lại trở nên hơi nghi hoặc và chắc chắn, dường như hắn đang suy nghĩ đến điều gì đó.

“Không phải chứ?” Ngao Dạ nhìn chằm chằm vào bọn họ rồi lại nhìn xung quanh, sau đó mới xoay người biến mất, tới lúc xuất hiện lại thì đã ở cửa sau của quán cà phê.

“Gia đình kia thú vị thật đấy, xem ra ta tới đúng chỗ rồi.” Ngao Dạ chậm rãi đeo tạp dề lên, khóe miệng lộ ra một nụ cười kỳ lạ.

“Ngao Dạ, sao mà ngươi đi vệ sinh lâu thế? Khách hàng đang chờ đợi kia kìa.” Cửa hàng trưởng nhìn Ngao Dạ rồi nói với vẻ khó chịu.

“Xin lỗi cửa hàng trưởng, bụng ta không thoải mái lắm, ta bắt đầu làm

việc ngay đây.” Ngao Dạ nói xong thì đi đến trước máy xay. “Anh đẹp trai ơi, mang cho ta một ly cà phê đi, ta muốn loại vừa mới được xay ấy”

“Ta cũng muốn…” “Liệu ta có thể gọi một một phần tràn đầy tình yêu không…”

Một nhóm phụ nữ trung niên đang tụ tập bên ngoài quầy bar trêu chọc Ngao Dạ vừa mới quay về làm việc kia.

“Xin đợi một chút.” Ngao Dạ pha chế cà phê, trên mặt vẫn nở một nụ cười dịu dàng.

Bên trong Tí Hộ Sở Ly Ảnh, Hàn Sâm vẫn còn đang trong tình cảnh khó khăn, con lừa trắng kia cứ đuổi theo bên cạnh hắn mãi khiến hắn không thể không tách ra một nửa tinh lực để để đối phó với Cổ Ma.

Kim Văn Bá Thuẫn đã bị phá hủy trước đó, giờ đây chỉ còn mỗi Già Thiên Tán có thể sử dụng được, điều này khiến tình cảnh của Hàn Sâm càng thêm gian nan hơn.

Cát Liệt Đao được Hàn Sâm cầm bằng một tay khác, tuy nhiên tác dụng của nó không bằng Kim Văn Bá Thuẫn, xét cho cùng thì Hàn Sâm cũng đang bị bao vây tấn công, số lần hắn có thể ra tay công kích lại cũng cực kỳ có hạn.

Răng rắc!

Liên tiếp chịu đựng hai lần trọng kích, mặt ô của Già Thiên Tán cũng đã bị nứt ra thành một cái lỗ thủng khiến lòng Hàn Sâm hơi trùng xuống.

Ai”

“Xem ra chỉ có thể sử dụng tháp Thiên Mệnh thôi.” Lúc này Hàn Sâm cũng không để ý nhiều nữa, có thể thắng trận này mới có tương lai, nếu không thắng thì sẽ chẳng còn gì cả, cho nên hắn cũng chẳng còn †âm tư để quan tâm đến việc bại lộ hay không nữa chứ.

Nhưng mà Hàn Sâm còn chưa kịp sử dụng bí kỹ Huyết Mệnh thì đột nhiên cảm thấy “Động Huyền Kinh” xuất hiện sự thay đổi kỳ lạ.

Động Huyền Kinh của hắn mãi vẫn không thể đột quá qua được tầng cuối cùng, đó cũng chính là nguyên nhân vì sao Già Thiên Tán không thể thăng cấp lên siêu cấp được.

Bốn hạch gen của Hàn Sâm, trong đó tương ứng với Tinh Hạch là “Tân Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật”, các pháp quyết khác đến đây là đã hết, không còn gì ở phía sau nữa.

Còn tương ứng với Chân Huyết là “Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh”, ở phía sau vẫn còn một bộ pháp quyết nữa, chắc hẳn là pháp quyết sau khi thăng cấp lên Tí Hộ Sở thứ năm.

Kim Tệ tương ứng với thể Đế Linh siêu cấp, cái này thì không cần phải tu luyện gì, cũng không hề có bất kỳ pháp quyết nào, chỉ cần thể Đế Linh siêu cấp có thể phát triển thì hạch gen Kim Tệ cũng sẽ tự động tiến hóa theo.

Già Thiên Tán thì tương ứng với “Động Huyền Kinh”, phía sau vẫn còn một nửa bộ pháp quyết nữa. Ngoài phần của Tí Hộ Sở thứ năm ra thì vẫn còn sót lại một phần, đó chính là phần cảm ngộ được sinh ra sau khi Động Huyền Tử phá vỡ hư không.

Cũng có thể nói, Động Huyền Kinh chính là một bộ công pháp vượt ra khỏi giới hạn của Liên Minh, cho nên Hàn Sâm coi trọng nó nhất, cũng chăm chỉ tu luyện nó nhất.

Hàn Sâm âm thầm suy đoán, năm đó lúc Động Huyền Tử phá vỡ hư không, e rằng đã xảy ra vấn đề gì đó rồi mới bước vào Tí Hộ Sở của Thần thứ nhất.

Nếu như bình thường mà nói thì chắc hẳn hắn phải tới nơi khác, ví dụ như là Anh Linh Điện - nơi có một vài sinh vật cường đại chết trận ở đó, thế

nhưng hắn lại tới Tí Hộ Sở của Thần thứ nhất, nghĩ kiểu gì cũng thấy trong này có vấn đề gì đó.

Hơn nữa điều này cũng giải thích được vì sao sau khi Động Huyền Tử phá vỡ hư không lại bị thương nặng rồi chết sau khi tới nơi đó. Bởi lẽ với trình độ hiện tại của Hàn Sâm, chỉ cần còn một hơi thở thôi thì cũng rất khó chết.

Cảnh giới năm đó của Động Huyền Tử cao hơn Hàn Sâm rất nhiều. Nếu hắn đã sống sót sau khi phá vỡ hư không rồi đến được Tí Hộ Sở của Thần thứ nhất, hơn nữa còn có thời gian rất dài để viết cảm ngộ của bản thân thành "Động Huyền Kinh", vậy thì sao hắn có thể dễ dàng ngỏm được chứ.

Theo quan điểm của Hàn Sâm thì chỉ có một cách giải thích.

Rõ ràng thực lực của Động Huyền Tử khi đó đã vượt qua cả phạm trù

năm Tí Hộ Sở bao gồm cả Liên Minh, cho nên khi hắn tới Tí Hộ Sở của Thần thứ nhất thì chẳng khác nào một Bán Thần giáng lâm tới một Tí

Hộ Sở cấp thấp cả.

Dựa theo quy tắc của Tí Hộ Sở, Tí Hộ Sở cấp thấp rất bài xích sinh vật cấp cao, điều ấy sẽ làm ô nhiễm cơ thể hắn, cho nên Động Huyền Tử mới bị trọng thương mà chết, cơ thể không thể hồi phục lại được.

'Thứ Hàn Sâm muốn tu luyện nhất chính là "Động Huyền Kinh", thế nhưng rõ ràng tốc độ phát triển của "Động Huyền Kinh" là chậm nhất.

Đặc biệt là tầng cuối cùng trong trọng thứ tư, Hàn Sâm đã tu luyện rất lâu rồi mà vẫn không thể đột phá được. Nhưng bây giờ Động Huyền Kinh lại sinh ra chút biến hóa bởi vì Già Thiên Tán bị tổn hại, điều này nhất thời khiến Hàn Sâm vui mừng khôn xiết.

Hết chương 1675.

Chương 1676. Già Thiên Tán siêu cấp

Cùng với việc Già Thiên Tán phải đón nhận lấy sức mạnh khiến nó nứt ra, sức mạnh của Động Huyền Kinh trong cơ thể Hàn Sâm cũng nứt ra theo đó, tuy nhiên loại nứt vỡ này không đồng nghĩa với việc bị phá vỡ.

Vật chất đều do những phân tử tự do cấu tạo nên, sức mạnh của Động Huyền Kinh chỉ bị nứt vỡ chứ không hề bị phá vỡ, cũng có nghĩa là nó chỉ bị nứt vỡ thành các phân tử nhỏ hơn mà thôi.

Các loại sức mạnh đáng sợ đang đánh ầm ầm trên bền mặt Già Thiên Tán khiến vết nứt của Già Thiên Tán càng ngày càng nhiều, khung ô cũng bắt đầu xuất hiện tình trạng vặn vẹo, trên mặt ô toàn là những đường nứt dọc nứt ngang hệt như sắp vỡ ra vậy.

Chủ Thần Vực và đám cường giả nhìn thấy Già Thiên Tán sắp bị đánh vỡ, trong lòng đều không khỏi thầm vui mừng.

Hàn Sâm thật sự quá khó đối phó. Nếu như không phải có Cổ Ma quấy rầy đến Hàn Sâm thì e rằng bọn họ không những không giết được Hàn Sâm, trái lại còn có thể bị hắn lợi dụng.

Việc bao vây tấn công ảnh hưởng cực kỳ nhỏ đến Hàn Sâm. Loại năng lực như thế đến cả các vị Thủy Tổ cũng phải thầm kinh ngạc, vậy nên họ lại gia tăng thêm các loại hạch gen đáng gờm khác nữa, thế nhưng biểu hiện của Hàn Lâm vẫn vượt xa cả mong đợi của họ.

Bây giờ Già Thiên Tán sắp bị đánh vỡ, Hàn Sâm cũng sẽ mất đi chỗ dựa lớn nhất, đương nhiên điều đó khiến bọn họ âm thầm thở phào một hơi, ai nấy đều cho rằng có thể giết được Hàn Sâm rồi.

Ầm!

Cổ Ma vung một quyền đánh vào Già Thiên Tán, sức mạnh ấy như tù ngục như biển sâu, dường như cả trời đất đều đã bị hắn đánh vỡ. Mà cuối cùng Già Thiên Tán đã rách nát đến mức không thể rách nát hơn kia cũng không thể chèo chống được nữa, nó vỡ vụn hệt như pha lê, lập tức tan thành tro bụi rồi bay tán loạn khắp nơi.

"Phụt!" Hàn Sâm há miệng phun ra một ngụm máu tươi. "Chết!" Rất nhiều Thủy Tổ và Đại Đế gào thét xông lên.

Kiếm quang xé rách không gian, trường thương như hắc long, cực quang hủy diệt cả thế giới, tầng tầng lớp lớp sức mạnh không gian chồng chất lên nhau, các loại lực lượng gầm thét gào tới trong nháy mắt hệt như ngày tận thế đang tới gần. Còn Hàn Sâm, hắn đứng ngay giữa ngày tận thế ấy, một mình đối mặt với tất cả dị tượng kỳ lạ.

Trong mắt Hàn Sâm không hề nổi lên lấy một gợn sóng, hắn nhìn dị tượng trên khắp bầu trời kia, không hề động đậy chút nào.

Lúc này đây, sức mạnh của Động Huyền Kinh trong cơ thể Hàn Sâm đã hoàn toàn tan vỡ cùng với Già Thiên Tán, sức mạnh ấy hệt như hạt cát nhỏ bé tới mức không thể nhìn thấy trong tinh hà, thế như lại có một mối liên hệ kỳ lạ đến khó nói thành lời.

Giây phút tan vỡ kia, dường như Hàn Sâm đã nhận ra điều gì đó. Mặc dù khí huyết trong người vẫn đang trào dâng, thế nhưng toàn bộ cơ thể lại thoải mái đến khó tả.

Khi nhìn thấy đủ loại dị tượng từ trên trời giáng xuống, sắp đổ ập xuống người hắn, Hàn Sâm duỗi tay ra bắt lấy, một sức mạnh vô hình ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, rồi sau đó hình thành nên dáng vẻ của Già Thiên Tán một lần nữa.

Dường như vẻ bề ngoài của chiếc Già Thiên Tán này không hề có gì thay đổi, nó vẫn hoàn hảo như trước, người ngoài khó lòng mà phân biệt được.

Thế nhưng trong mắt Hàn Sâm, chiếc Già Thiên Tán này hoàn toàn khác với chiếc Già Thiên Tán vừa rồi, bất kể là bản chất hay là chuỗi trật tự liên kết đều đã sản sinh ra biến đổi to lớn.

Cùng với sự thay đổi nghiêng trời lệch đất đó là sức mạnh Động Huyền Kinh của Hàn Sâm.

Ầm!

Các loại dị tượng như tận thế giáng xuống đều bị Già Thiên Tán cản lại, sức mạnh khủng bố hệt như Thần uy ấy chỉ như những giọt nước mưa đánh lên trên mặt ô, sau đó lập tức chảy xuống, không thể khiến Già Thiên Tán dao động chút nào.

Hắc long va phải mặt ô cũng vỡ vụn, không gian va phải mặt ô cũng vỡ vụn, cả ngọn núi va phải mặt ô cũng vỡ vụn, tất cả đều vỡ vụn trên mặt ô rồi men theo mép ô chảy xuống hệt như nước.

Trong mắt của Hàn Sâm, những dị tượng kia chỉ là những phân tử lỏng lẻo mà thôi. So sánh với kết cấu phân tử và chuỗi liên kết chặt chẽ của Già Thiên Tán thì sức mạnh ấy quá thưa thớt, nó hệt như những dòng cát chảy hay một dòng chất lỏng rời rạc.

Sau khi những sức mạnh kia va phải Già Thiên Tán thì đầu trôi xuống hệt như chất lỏng, trông cũng chẳng khác gì nước va phải cục sắt, hoàn toàn không có khả năng khiến nó bị dao động.

Không ít Thủy Tổ kinh ngạc, thậm chí đến cả Cổ Ma cũng biến sắc.

Đáng lẽ ai nấy đều nghĩ rằng cuối cùng cũng đánh vỡ được chiếc ô, có cơ hội để giết Hàn Sâm rồi. Thế nhưng ai mà biết được Hàn Sâm lại ngưng tụ ra một chiếc ô khác, hơn nữa đến cả đòn công kích do bọn họ liên thủ lại với nhau cũng không thể làm tổn hại đến nó, điều ấy khiến bọn họ thầm kinh ngạc tới mức chấn động.

Hàn Sâm một tay cầm ô đứng trên không trung đối mặt với hắc long đang gầm thét như muốn nuốt cả trời đất. Ánh mắt hắn khẽ gợn sóng, một bàn tay duỗi ra đánh về phía đầu của con hắc long kia.

Cuộc chạm trán của hắc long và Hàn Sâm trên không trung hệt như một cuộc so tài giữa Godzilla và một con kiến. Quả thật bàn tay của Hàn Sâm gần như chẳng là gì khi đối diện với con hắc long ấy.

Nhưng mà giây tiếp theo, thân thể khổng lồ của con hắc long kia lại hóa thành tro bụi ngay tức khắc dưới bàn tay Hàn Sâm. Cả cơ thể tan rã trong phút chốc rồi bị hủy diệt như tro tàn.

Phụt!

Hắc Vu Thủy Tổ điên cuồng phun máu tươi, trong mắt của hắn tràn ngập vẻ không thể nào tin được. Hắc Long Thương là hạch gen của hắn, nó đã trải qua sự gột rửa của năm tháng vô tận, chưa từng bị đứt đoạn bao giờ.

Vậy mà bây giờ lại bị một quyền của Hàn Sâm đánh cho hóa thành tro bụi, sức mạnh này đáng sợ tới mức nào chứ.

Không chỉ Hắc Vu Thủy Tổ, các cường giả cấp Thủy Tổ khác cũng lộ ra vẻ kinh hãi, trong lòng đều có ý định rút lui.

Một quyền kia đã đánh tan Hắc Long Thương, bọn họ thật sự không dám tưởng tượng nếu như một quyền đó đánh vào người họ thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Cổ Ma thấy các cường giả Thủy Tổ lùi bước thì ánh mắt hơi lạnh lẽo, khóe miệng cong lên để lộ ra một nụ cười quỷ dị: “Mặc dù hơi sớm, nhưng cũng chỉ có thể là bây giờ thôi.”

Cổ Ma ngồi trên lưng con lừa trắng, trong tay cầm pháp ấn, một tay còn lại đang xoay xoay chuỗi tràng hạt hình đầu lâu. Đôi môi hắn khẽ rung lên như đang niệm một kinh văn gì đó, cơ mà hoàn toàn không nghe được âm thanh gì cả.

Cùng với việc niệm kinh của hắn, tràng hạt đầu lâu kia toát lên hắc khí hệt như một ngọn lửa đen ngòm.

Dường như cùng lúc đó, trên người những dị sinh vật và dị linh đang tấn công Tí Hộ Sở Ly Ảnh cũng tỏa ra hắc khí hệt như thế, đến cả cường giả cấp Thủy Tổ cũng không ngoại lệ.

Ma khí hệt như tro tàn bay bay sau khi bị thiêu rụi, nó bốc lên từ trên cơ thể của vô số sinh linh rồi bay về phía chuỗi tràng hạt đầu lâu trong tay Cổ Ma

khiến ma khí trên tràng hạt ấy càng ngày càng nặng.

“Cổ Ma, ngươi đang làm gì vậy?” Các cường giả cấp Thủy Tổ đều giật mình thon thót, ai nấy đều gào thét về phía Cổ Ma.

Cổ Ma không hề đáp lại, hắn vẫn ngồi ở đó như một Thần Ma, lặng yên không tiếng động niệm kinh văn rồi xoay xoay chuỗi tràng hạt trong †ay. Dường như cả thế giới bỗng tối sầm lại trong chốc lát, ma khí vô tận đang trào dâng về phía hắn.

Một Thủy Tố tức giận tế hạch gen của hắn ra rồi xông về phía Cổ Ma, thế nhưng sau khi hạch gen vừa bay ra thì lập tức bắt đầu bị phân giải rồi tiêu tán, rơi ra từng luồng hắc khí. Đợi đến khi hạch gen kia bay đến trước mặt Cổ Ma thì đã hoàn toàn bị phân giải thành ma khí, hóa thành một phần ma khí trên người Cổ Ma.

Vị Thủy Tổ mất đi hạch gen kia cũng lập tức bị thương nặng, trong miệng hắn phun ra máu tươi. Thế nhưng sau khi máu tươi rời khỏi cơ thể thì cũng bị phân giải thành ma khí hệt như luồng khói đen rồi bay lượn lờ về phía Cổ Ma.

Chúng sinh đều kinh ngạc, giờ đây bọn họ nhanh chóng phát hiện ra sinh linh bên phía bọn họ đều đã xuất hiện tình trạng như vậy, thế nhưng điều đó lại không xảy ra với sinh vật bên Tí Hộ Sở Ly Ảnh.

“Cổ Ma, ngươi đã làm gì bọn ta vậy?” Chủ Thần Vực vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ gào thét truy hỏi Cổ Ma, đến cả một kẻ là dị linh như hắn cũng cảm thấy thân thể đang phân giải thành ma khí một cách nhanh chóng rồi bay về phía Cổ Ma.

Hết chương 1676.

Chương 1677. Ma diễm ngập trời

Thế nhưng không một người nào đáp lại hắn cả, Cổ Ma vẫn đang lặng lẽ niệm thứ kinh văn chẳng ai nghe thấy kia.

Thái Âm Thủy Tổ và Giác Thú Thủy Tổ đều kinh hãi, trong lòng bắt đầu hoảng loạn cả lên. Hàn Mộng Nhi bắn một mũi tên khiến sừng của Giác Thú Thủy Tổ gãy ngay lập tức.

Thế nhưng chiếc sừng bị gãy kia cũng hóa thành ma khí tuôn trào về phía Cổ Ma trong nháy mắt.

Mặc dù Cố Khuynh Thành đã thấy cơ hội, thế nhưng nàng không hề xuất kiếm giết chết Thái Âm Thủy Tổ mà để mặc hắn chạy trốn, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào Cổ Ma hệt như một vị Ma Thần đang ở trên không trung kia.

Trên cơ bản thì trận đại chiến này đã dừng lại, rất nhiều dị sinh vật và dị linh của Tí Hộ Sở Ly Ảnh đều kinh hãi muốn chạy trốn khỏi nơi này, cơ thể bọn họ đang dần bị phân giải thành ma khí từng chút một.

Đến cả nhóm những cường giả như Giác Thú Thủy Tổ và Thái Huyền Thủy Tổ, giờ đây cũng chỉ muốn chạy thoát thân khỏi nơi này.

Cổ Ma đột nhiên ném tràng hạt trong tay hắn ra, tràng hạt do đầu lâu †ạo thành ấy hình thành nên một hình thái chiếc nhẫn, hơn nữa còn nhanh chóng quay tròn.

Ma khí bất tận tràn vào trong hình thái chiếc nhẫn ấy rồi hình thành lên một ma động đen ngòm. Ma khí khắp cả trời đất đều đang tràn vào ma động hệt như một vầng mặt trời ma đen kịt.

Mà dường như cuối cùng kinh văn được Cổ Ma niệm ra kia cũng phát ra âm thanh, thế nhưng âm thanh ấy lại có mà như không, cứ như nghe thấy được, mà cũng cứ như không nghe thấy được.

‘Thế nhưng một vài dị sinh vật và dị linh nghe thấy âm thanh niệm kinh kia thì lại đau đớn ôm lấy đầu ngã từ trên trời xuống, không ngừng kêu gào lăn lộn trên mặt đất, tốc độ thân thể phân giải cũng càng ngày càng nhanh. Hắc

khí như khói kia bay ra khỏi cơ thể chúng rồi tràn về phía vầng mặt trời ma kia, điều ấy khiến nó càng thêm khủng bố hơn.

Đến cả các tồn tại mạnh mẽ như Thái Âm Thủy Tổ và chủ Thần Vực cũng không ngoại lệ, từng kẻ một gào thét lăn lộn trên mặt đất, đâu còn chút uy nghiêm nào của cường giả nữa.

Đến cả Đại Đế dị linh như Quỷ Ưng Đại Đế cũng đau đớn đến không chịu nổi, thân thể hắn cũng nhanh chóng phân giải. đáng sợ hơn là dường như đến cả đá linh hồn của hắn cách đây cả vạn dặm cũng

đang cùng phân giải.

“Chúng ta liên thủ giết Cổ Ma, nếu không thì hôm nay phải chôn thây ở đây mất!” Một Thủy Tổ gầm lên một tiếng, hắn nhịn đau rồi bộc phát sức mạnh lao về phía Cổ Ma trên không trung.

Rất nhiều cường giả cũng đều có suy nghĩ như vậy, ai nấy đều chịu đựng cơ thể đau nhức gần như bị xé rách, vùng lên lao về phía Cổ Ma.

Thế nhưng Cổ Ma sừng sững bất động, hắn ta vẫn đang niệm thứ kinh văn dường như có ma lực kỳ lạ kia, từng cường giả cấp Thủy Tổ xuyên thủng không gian lao đến còn chưa kịp tới trước mặt hắn thì thân thể đã hóa thành ma khí rồi tuôn ra.

Điều đáng sợ hơn là, lúc những Thủy Tổ khó khăn lắm mới lao được đến trước mặt Cổ Ma thì đều bị lực hút đáng sợ của vầng mặt trời ma kia kéo vào bên trong ngay lập tức.

Ai nấy đều kinh hãi. Mặt trời ma kia hệt như một cái đầu lâu nuốt từng Thủy Tổ một xuống, để lộ ra một nụ cười gớm ghiếc.

Một vị Thủy Tổ đã biến mất hoàn toàn, đến cả một cơn sóng dao động cũng chẳng có.

Bây giờ các cường giả xông lên cũng vậy, mà không xông lên cũng thế. Ai nấy đều kinh hãi hốt hoảng, những cường giả xông qua đó đều bị mặt trời

ma nuốt chửng, những cường giả dừng lại thì đau đớn như xé rách, thân thể không ngừng bị phân giải thành ma khí.

Cả trời đất đều bị ma khí bao trùm. Dường như Cổ Ma và vầng mặt trời ma kia đã trở thành chúa tể của thế giới này, đứng giữa trời đất hệt như một Ma Thần vô song.

Cố Khuynh Thành nheo mắt rút kiếm, kiếm quang bá đạo xẹt qua trời đất, chém về phía mặt trời ma và Cổ Ma.

Kiếm quang vừa hạ xuống, vầng mặt trời ma kia hóa thành một cái đầu lâu khổng lồ đen kịt hệt như tử thần mở miệng nuốt mất kiếm quang bá đạo vô song kia của Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành biến sắc, không dám tiếp tục ra tay nữa.

Hàn Mộng Nhi bắn một mũi tên nhắm thẳng thẳng vào giữa mi tâm của Cổ Ma, thế nhưng cái đầu lâu khổng lồ kia lại há miệng nuốt mất mũi tên mà chẳng gây ra một chút dao động nào.

Ma diễm ngập trời, vạn sinh than khóc. Ngoại trừ Tí Hộ Sở Ly Ảnh ra, dường như tất cả những nơi khác đều hóa thành mười tám tầng địa ngục. Những sinh linh với thân thể đang bị phân giải kia, con nào con nấy đều đang như những con lệ quỷ chịu hành hình, chúng không ngừng gào khóc ai oán, thế lương tới mức khiến người ta run sợ.

Đột nhiên một cảnh tượng kỳ lạ bỗng bay lên trên bầu trời hắc ám, thiên hà chảy ngược, nhật nguyệt xoay vần, một tòa cung điện cổ đại nguy nga tráng lệ xuất hiện, dường như trong đó còn có cả tiên nữ đang nhảy múa.

Vô số dị tưởng trên bầu trời đều xuất hiện. Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tay cầm lấy Già Thiên Tán rồi bước về phía Cổ Ma.

Mặc dù hắn không biết Cổ Ma đang làm gì, thế nhưng việc ngăn cản Cổ Ma là một lựa chọn tốt hơn so với việc để hắn chiến thắng.

“Đừng qua đó, hắn sắp mở cánh cổng Thần Giới rồi” Cố Khuynh Thành nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi sửng sốt, thật ra thứ gọi là cánh cổng Thần Giới chính là một thông đạo dẫn đến Tí Hộ Sở thứ năm, cũng là một thông đạo dẫn tới Liên Minh. Cổ Ma đã tính toán nhiều như vậy, hắn định mượn sức mạnh của bọn họ để mở cánh cổng Thần Giới, thăng cấp tới vũ trụ Liên Minh.

Ầm ầm!

Giữa lúc Hàn Sâm đang nghĩ ngợi, chỉ thấy trong hư không không ngừng dao động, một cánh cổng đá cổ xưa mà thần bí xuất hiện lơ lửng giữa không trung.

Không gian xung quanh đó cũng sụp đổ vì sự xuất hiện của cánh cổng thần bí cổ xưa kia. Cuối cùng lúc này đây Cổ Ma mới mở mắt, hắn dùng một tay bắt lấy vầng mặt trời ma trước mặt, cả cơ thể lập tức được ma khí bao trùm, ma diễm điên cuồng lao về phía cánh cổng thần bí kia hệt như một ngọn núi lửa đang phun trào.

Ầm!

Không gian chấn động, dường như cả thế giới đều đang run rẩy. Thế nhưng ma diễm khủng bố tới mức ấy vẫn chưa thể mở được cánh cổng đá kia.

Cổ Ma biến sắc, hắn tiếp tục niệm kinh văn, đôi bàn tay nắm lấy chuỗi tràng hạt đầu lâu kia chuyển động nghịch thiên, hóa thành ma khí thông thiên vọt tới cổng đá.

Dường như cả không gian đều đang ầm ầm chấn động, tất cả các sinh vật đều cảm thấy như thể lồng ngực của chúng đang bị một vật nặng đè lên, tất cả đều há miệng phụt máu tươi.

Sinh vật của Tí Hộ Sở Ly Ảnh thì còn ổn, cùng lắm chỉ bị thương nhẹ rồi thổ huyết thôi, thế nhưng đám Giác Thú Thủy Tổ thì bi thảm tới mức không có gì có thể miêu tả được.

Những sinh vật yếu hơn đều đã bị phân giải hoàn toàn, giờ đây chỉ còn sót lại vài cường giả siêu cấp vẫn đang chống chọi lại. Thế nhưng lần va chạm này đã khiến thân thể của họ phân giải càng nhanh hơn.

Cổ Ma mượn sức mạnh phân giải thành ma khí từ vạn sinh để nghịch thiên lao về phía cổng đá kia, điều đó khiến cánh cổng đá rung động càng ngày càng kịch liệt, dường như sắp hé mở ra một khe nhỏ.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn nắm lấy Già Thiên Tán lướt qua không gian bay về phía Cổ Ma.

Mặc dù việc chiến đấu trước cánh cổng Thần Giới cực kỳ nguy hiểm, thế nhưng bây giờ là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt Cổ Ma. Nếu như để hắn mở được cánh cổng Thần Giới kia thì sẽ không còn cơ hội gì nữa rồi.

Dù cho Hàn Sâm không biết liệu Cổ Ma có thành công mở cổng rồi thông qua được thông đạo đó hay không, thế nhưng một kẻ không chớp mắt tế luyện cả vạn sinh, nếu như để hắn vào được Liên Minh thì chắc chắn sẽ là một mối họa lớn.

Tranh thủ cơ hội hắn chưa thăng cấp được, nếu như giết được hắn trước, vậy thì sẽ tốt hơn nhiều.

“Cẩn thận đó, một khi cánh cổng Thần Giới mở ra, vạn sinh không thể thoát khỏi nữa đâu.” Cố Khuynh Thành hét lên với Hàn Sâm.

Hàn Sâm khế gật đầu rồi lao thẳng đến trước mặt Cổ Ma, bàn tay đánh về phía hắn.

Bởi vì trước đó Động Huyền Kinh vẫn chưa thăng cấp đến tầng cuối cùng, cho nên sức mạnh Động Huyền không mạnh, chỉ dựa vào sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên thì khó lòng đánh gãy được chuỗi liên kết trật tự cường đại kia. Thế nhưng bây giờ đã khác rồi, Động Huyền Kinh đã đột phá trọng cuối cùng, giúp cho sức mạnh Động Huyền cường đại tới mức vô song.

Hết chương 1677.

Chương 1678. Trận chiến trước cổng

Cổ Ma ngồi im bất động hệt như Phật Tổ, một tay của hắn nghịch thiên chạm tới cánh cổng Thần Giới, tay còn lại thì khẽ duỗi ra đánh về phía bàn tay của Hàn Sâm.

“Một chân của ta đã bước vào Thần Giới, dù cho ngươi có mạnh hơn đi chăng nữa, trước mặt ta cũng chỉ là một con kiếm mà thôi.” Cổ Ma nhẹ giọng nói như một vị Thần.

Hàn Sâm cũng không nói lời nào, hắn tung một quyền đánh về phía bàn tay của Cổ Ma.

Bùm!

Sương máu nở rộ, cánh tay cả Cổ Ma bỗng nổ tung rồi hóa thành tro bụi mục nát ngay giữa không trung, cuối cùng thì chẳng để lại chút gì.

Cổ Ma biến sắc, hắn lập tức ngưng tụ ra sức mạnh sinh mệnh của vô số sinh mệnh và mười mấy vị cường giả cấp Thủy Tổ. Đáng lẽ hắn còn cho rằng bản thân đã mạnh tới mức bất khả chiến bại, cho dù Thần giáng lâm tới đây thì hắn cũng có sức để đọ lại. Thế nhưng ai mà biết được dưới một quyền kia, hắn lại bị Hàn Sâm đánh cho đứt đoạn mất một cánh tay.

Thế nhưng điều đáng sợ hơn là, Cổ Ma phát hiện cơ thể bản thân hắn đã mất đi năng lực tái sinh, hắn không tài nào tái sinh lại cánh tay kia được, điều ấy khiến hắn càng thêm kinh ngạc hơn.

Năng lực hồi phục của hắn cực kỳ mạnh, tuyệt đối không thua kém bất kỳ một Bán Thần hệ trị liệu cường đại nào. Thế nhưng giờ đây cánh tay đã đứt kia của hắn lại khó lòng mà tái sinh được, có thể tưởng tượng được chắc chắn sức mạnh của đối phương có gì đó cực kỳ đặc biệt, đến cả một Cổ Ma như hắn cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Ngay đến cả Hàn Sâm cũng hơi kinh ngạc. Vậy mà một đòn Chích Thủ Già Thiên này của hắn lại không thể đánh gấy toàn bộ mà chỉ đánh gãy được một phần chuỗi liên kết trật tự của Cổ Ma, hủy mất một cánh tay của hắn mà thôi.

Hàn Sâm lại tung ra thêm một quyền nữa, Cổ Ma không thể không rút cánh tay đang đánh về phía cánh cổng Thần Giới kia lại, nghênh đón lấy bàn tay của Hàn Sâm.

Chuỗi tràng hạt đầu lâu hóa thành hắc động, Cổ Ma muốn hút sức mạnh của Hàn Sâm vào trong đó, biến nó thành một phần sức mạnh của mình.

Thế nhưng đáng tiếc Cổ Ma nhầm rồi, một quyền kia của Hàn Sâm đánh lên hắc động, sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên lập tức đánh gãy chuỗi liên kết trật tự.

Chỉ nghe thấy “ầm” một tiếng, một viên tràng hạt trong chuỗi tràng hạt đầu lâu đột nhiên nổ tung, hóa thành tro bụi rồi bay xuống.

Gương mặt của Cổ Ma bên trong hắc động biến sắc, chuỗi tràng hạt đầu lâu trong tay hắn tổng cộng có một trăm lẻ tám viên, mỗi một viên đầu lâu là một kết quả do hắn ngậm đắng nuốt cay luyện thành, mỗi một viên đầu lâu đều tượng trưng cho một cường giả cấp Đại Đế.

Một trăm lẻ tám viên tràng hạt đầu lâu liên kết với nhau tạo nên hiệu quả không chỉ đơn giản như một cộng một bằng hai, hơn nữa cộng thêm sức mạnh Vạn Cổ Ma Sát đã vượt qua cả giới hạn của Tí Hộ Sở thứ tư của hắn lúc này, cũng khiến cho sức mạnh của chuỗi tràng hạt đầu lâu này càng thêm đáng sợ.

Cổ Ma không thể tin được rằng chuỗi tràng hạt đầu lâu lại dễ dàng bị đánh cho nổ tung một viên, rốt cuộc đó là sức mạnh đáng gờm tới mức nào chứ.

Hàn Sâm hoàn toàn không để cho Cổ Ma có nhiều thời gian suy nghĩ, hắn lại liên tiếp vung quyền đánh về phía hắc động. Chỉ nghe thấy một loạt âm thanh như tiếng bom nguyên tử nổ tung không ngừng vang lên, từng viên tràng hạt đầu lâu bị Hàn Sâm đánh cho không ngừng đứt gấy chuỗi liên kết trật tự, khiến cho uy lực của hắc động cũng càng ngày càng nhỏ đi.

Trong lòng Cổ Ma phát run cả lên, thế nhưng điều ấy lại khơi dậy hung tính của hắn. Hắn ta không thèm để ý tới Hàn Sâm nữa mà đánh một quyền về phía cổng đá kia, muốn tranh thủ mở cánh cổng Thần Giới trước khi Hàn Sâm xé toạc hắc động.

Những dị sinh vật và dị linh ở phía bên dưới, đến cả các cường giả cấp Thủy Tổ cũng sắp không chống chọi lại được nữa, thân thể của bọn họ sắp bị phân giải hoàn toàn, ma khí vô tận bao phủ lấy cả người Cổ Ma khiến cho sức mạnh từ đòn đánh của hắn càng ngày càng mạnh hơn.

Cánh cổng Thần Giới rung lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị sức mạnh từ một quyền của hắn đánh cho bật mở.

“Còn thiếu một chút nữa… Một chút nữa thôi…” Cổ Ma điên cuồng dùng cánh tay duy nhất đánh một quyền nữa về phía cánh cổng Thần Giới.

Cánh cổng Thần Giới “ầm ầm” một tiếng, rung rung lên mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn không hề bị hắn đánh đến bật mở.

Trái tim của đám người Cố Khuynh Thành đập loạn xạ, suýt chút nữa thì đã nhảy ra khỏi cả cuống họng. Nếu như cánh cổng Thần Giới thật sự bị mở ra, chắc chắn Hàn Sâm cũng sẽ cùng bị hút vào trong đó.

Nhìn trạng thái hiện tại của Cổ Ma, e rằng chỉ cần vài quyền nữa, cùng lắm là ba đến bốn quyền là đã có thể đánh mở cánh cổng Thần Giới rồi.

Hàn Sâm đã đánh vỡ hơn ba mươi viên tràng hạt đầu lâu rồi. Tuy rằng có thể khiến sức mạnh của hắc động giảm thiểu đáng kể, thế nhưng vẫn rất khó xé toạc được hắc động, e rằng không kịp ngăn cản Cổ Ma mở cánh cổng Thần Giới mất.

“Hàn Sâm, mau lùi lại đi, không kịp nữa rồi.” Cố Khuynh Thành hét lên.

Hàn Sâm không quan tâm, hắn lại tung ra hai quyền đánh gãy chuỗi liên kết trật tự.

Đáng tiếc chuỗi tràng hạt đầu lâu này có đến một trăm lẻ tám chuỗi liên kết trật tự, chỉ đánh gãy thêm hai chuỗi thì hoàn toàn chẳng có tác dụng gì.

Ầm ầm!

Cổ Ma lại tung thêm hai quyền nữa, cánh cổng đá không ngừng dao động, trông có vẻ nó sắp không chịu đựng được ma khí từ quyền lực của Cổ Ma nữa rồi.

Cổ Ma nheo mắt nhìn Hàn Sâm, đột nhiên ma khí tràn ngập khắp trời đất ngưng tụ thành nắm đấm trước mặt hắn, ngay cả thân thể của những cường giả siêu cấp đã thoi thóp cũng phân giải nhanh chóng hơn, một lượng lớn ma khí tuôn trào về phía nắm đấm của Cổ Ma.

Nắm đấm kia ngưng tụ ra càng ngày càng nhiều ma khí, dường như sắp phá tung quyền cước lao ra ngoài. Sức mạnh cường đại ấy khiến tất cả những người đang có mặt trong Tí Hộ Sở Ly Ảnh đều phải run lẩy bẩy.

“Đây là cánh cổng Thần Giới của ta, ngươi vào trong đó thì chết chắc. Nếu như ngươi đã không muốn sống nữa, vậy thì theo ta một chuyến vậy. Có

ngươi chứng kiến con đường trở thành Thần của ta thì cũng không đáng tiếc đâu.” Dứt lời, Cổ Ma tung một quyền đáng sợ nhất về phía cánh cổng đá.

–’

“Ngươi ngây thơ quá đấy.” Hàn Sâm lạnh lùng nói một câu, hắn cầm Già Thiên Tán quét về phía hắc động kia.

Già Thiên Tán quét qua đó, chuỗi liên kết trật tự của tràng hạt đầu lâu bị cuốn bay hệt như mạng nhện, hơn bảy mươi viên tràng hạt đầu lâu còn sót lại đều hóa thành cát bụi ngay tức khắc.

Hàn Sâm vừa dùng ô quét bay tràng hạt đầu lâu, vừa dùng một tay khác ngưng tụ ra một nắm đấm mang theo sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên đánh về phía trước Cổ Ma ngay tức thì. Thứ hắn đợi chính là giờ khắc này, Cổ Ma dùng hết sức ra tay, không hề có khả năng trốn tránh hay chống lại hắn được nữa.

Cổ Ma biến sắc, một quyền kia của hắn đã tung ra, thế nhưng tốc độ không nhanh bằng Hàn Sâm, e rằng hắn chưa kịp mở cánh cổng Thần Giới thì đã bị nắm đấm của Hàn Sâm đánh cho cơ thể nổ tung trước rồi.

Vô số ý nghĩ xẹt qua đầu Cổ Ma, thế nhưng đều không có tác dụng gì cả. Cơ thể của hắn đang trong trạng thái thăng cấp lên Thần Giới, vậy nên hoàn toàn không có chút khả năng tránh né nào.

Bây giờ sức mạnh từ đòn đánh của hắn đã tung về phía cánh cổng Thần Giới rồi, cho dù thu lại để ngăn cản thì cũng không kịp nữa. Mà cho dù có thể thu lại được thật thì sau khi sức mạnh của Hàn Sâm làm nổ tung chuỗi tràng hạt đầu lâu, hắn cũng cho rằng bản thân không thể ngăn nổi quyền của Hàn Sâm nữa.

Lúc này đây, một kẻ cường đại như Ma Thần cũng phải sinh ra chút cảm giác tuyệt vọng hiếm có, đến cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Ánh mắt sáng rực của Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Cổ Ma, nắm đấm liên tiếp được tung ra.

“Thắng rồi!” Đám người Cố Khuynh Thành nhìn thấy Cổ Ma chỉ có thể nằm im chờ chết thì lập tức vui mừng khôn xiết.

Thế nhưng chợt thấy một bóng trắng lóe lên, con lừa trắng mang theo sức mạnh vô cực bẩm sinh kia lao tới chắn trước mặt Cổ Ma, ngăn chặn một quyền kia của Hàn Sâm.

Con lừa trắng đó quay đầu hí một tiếng dài với Hàn Sâm rồi để lộ ra nụ cười quái dị. Thân thể nó bị Hàn Sâm đánh gãy chuỗi liên kết trật tự, hóa thành tro bụi rồi bay xuống.

Hàn Sâm biến sắc, có con lừa trắng kia che chắn, sức mạnh của Cổ Ma đã đánh trúng cánh cổng Thần Giới. Chỉ nghe thấy ầm ầm một tiếng, cánh cổng đá rung lên dữ dội.

“Đừng mở… Đừng mở…” Đám người Cố Khuynh Thành hét lên, tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn chằm chằm vào cánh cổng đá kia.

Ầm!

Cánh cổng đá tách ra, thần quang bên trong tuôn trào như một dải tinh hà bao trùm lấy Cổ Ma và Hàn Sâm, kéo hai bọn họ vào trong cánh cổng đá ngay tức thì.

Hết chương 1678.

Chương 1679. Phân giải và tái tạo

"Xong rồi!" Nhìn thấy Hàn Sâm và Cổ Ma cùng bị hút vào bên trong cánh cổng Thần Giới, Cố Khuynh Thành biến sắc.

Cánh cổng Thần Giới là thông đạo chỉ xuất hiện khi Bán Thần muốn tới Tí Hộ Sở thứ năm. Thông đạo này chỉ dành cho bản thân sinh vật thăng cấp, sức mạnh ở bên trong đó ngoài việc tấn công người thăng cấp ra còn dùng để tiến hành lễ rửa tội và tái tạo lại sức mạnh của cơ thể.

Bởi vì nó được tạo ra dành cho người thăng cấp, thuộc tính và sức mạnh của lễ rửa tội và tái tạo đều hoàn toàn khớp với người thăng cấp.

Ví dụ như một người thăng cấp hệ hỏa, lúc ở bên trong cánh cổng Thần Giới sẽ gặp phải lễ rửa tội và tái tạo chứa đựng sức mạnh hệ hỏa. Người mang sức mạnh hệ hỏa cũng có thể phát huy ưu thế của mình đến mức tối đa, cơ hội hoàn thành lễ rửa tội và tái tạo cũng lớn hơn nhiều.

Thế nhưng nếu như một người mang sức mạnh hệ thủy tiến vào cánh cổng Thần Giới do một sinh vật hệ hỏa mở ra, vậy thì người đó cũng phải nhận lấy lễ rửa tội và tái tạo của sức mạnh hệ hỏa, hoàn toàn không có khả năng thành công được.

Cho nên Cố Khuynh Thành mới kinh hãi khi nhìn thấy Hàn Sâm cùng bị hút vào trong cánh cổng Thần Giới.

Mặc dù không biết rốt cuộc Cổ Ma có thuộc tính gì, nhưng mà có thể chắc chắn rằng thuộc tính của hắn, hoặc là cực kỳ phức tạp, hoặc là cực kỳ hiếm thấy, khác biệt hoàn toàn với thuộc tính của Hàn Sâm.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào bên trong đó, khả năng còn sống sót cực kỳ mỏng manh.

Tỷ lệ Bán Thần bình thường thành công thăng cấp tới Thần cực kỳ thấp, có khi cả vạn người cũng chưa chắc có lấy một người thành công. Bây giờ Hàn Sâm tiến vào cánh cổng Thần Giới của người khác, hơn nữa còn là cánh cổng Thần Giới của một cường giả khủng bố như Cổ Ma, khả năng sống sót lại càng thêm mỏng manh hơn.

"Cha!" Thấy cánh cổng Thần Giới sắp đóng lại sau khi hút lấy Hàn Sâm và Cổ Ma vào bên trong, Bảo Nhi bay lên trời rồi xông vào bên trong cánh cổng đá đó trước khi nó đóng lại.

Ầm ầm!

Cổng đá đóng lại, dần dần biến mất khỏi hư không, rất nhiều dị tượng cũng tiêu tán không thấy đâu nữa.

"Ông chủ và tiểu thư Bảo Nhi sẽ không sao chứ?" Miên Dương ngơ ngác hỏi.

Cố Khuynh Thành không đáp lại mà chỉ rút Thuần Quân Cổ Kiếm ra, sát khí đằng đằng lao về phía những cường giả cấp Thủy Tổ đang thoi thóp kia.

Tuy rằng mấy cường giả cấp Thủy Tổ có thực lực mạnh mẽ, chưa bị Cổ Ma giết chết, thế nhưng cũng không còn lại chút năng lực chiến đấu gì.

Thấy Cố Khuynh Thành sát khí đằng đằng lao tới, ai nấy đều hoảng hồn kinh hãi, giãy dụa muốn chạy trốn. Thế nhưng cơ thể của bọn họ đã bị Cổ Ma hút gần hết, làm sao có thể chạy thoát khỏi tay của Cố Khuynh Thành được nữa.

Đường kiếm nhẹ bằng xẹt qua, đầu của một Thủy Tổ bay lên không trung.

“Nếu ngươi dám giết ta, chắc chắn Thái Âm tộc sẽ tiêu diệt cả tộc ngươi.” Thái Âm Thủy Tổ ngoài mạnh trong yếu hét lên.

Cố Khuynh Thành không quan tâm, nàng lại chém một nhát nữa, Thái Âm Thủy Tổ lập tức bị bổ thành hai nửa.

Miên Dương và Thanh Ngưu cùng xông lên rồi ngoan độc dùng hai chân dẫm đạp thi thể của Thái Âm Thủy Tổ, mắng mỏ: “Thứ mắt chó

–’

nhà ngươi cũng dám tới gây họa cho Tí Hộ Sở Ly Ảnh bọn ta cơ đấy. “Để ta đạp hắn bằng hai chân, báo thù cho ông chủ.”

Hàn Mộng Nhi với vẻ mặt đầy sát khí cũng lao tới, mũi tên bay vút qua không trung bắn thẳng vào lồng ngực của một Thủy Tổ khác.

Hàn Mộng Nhi kéo cung tiếp tục bắn, mục tiêu được lựa chọn kế tiếp là chủ Thần Vực, thế nhưng Cố Khuynh Thành lại ngăn nàng lại. Hàn Sâm đã nói cho Cố Khuynh Thành biết thân phận thật sự của Hàn Mộng Nhi, cũng đặc biệt dặn dò Cố Khuynh Thành, nếu như Hàn Mộng Nhi định đối đầu với chủ Thần Vực thì phải ngăn nàng lại.

Chủ Thần Vực có thể chết trong tay bất cứ ai, thế nhưng không thể trong tay Hàn Mộng Nhi được.

Vậy nên Cố Khuynh Thành mới ngăn Hàn Mộng Nhi lại, không để nàng bắn chết chủ Thần Vực.

Chủ Thần Vực đang chật vật chạy trốn về phía xa xa, Cố Khuynh Thành do dự một lúc, không hề truy sát hắn, để hắn kéo theo cơ thể tàn tạ chầm chậm chạy mất.

Cơ thể của chủ Thần Vực đã bị phân giải quá nhiều, cho dù quay về được thì e rằng cũng không thể dấy lên sóng gió gì nữa.

Điều quan trọng nhất là, Cố Khuynh Thành cũng muốn giữ lại cho hắn một cái mạng để cho mọi người biết được Tí Hộ Sở Ly Ảnh của bọn họ không

hề giết sinh linh của các tộc, mà đó là kiệt tác của Cổ Ma, tránh cho sau này các tộc tới Tí Hộ Sở Ly Ảnh gây rắc rối.

Bây giờ Hàn Sâm không rõ sống chết, cũng không có ai điều khiển được tấm Chiếu Thiên Cổ Kính nữa, nhỡ đâu các tộc thật sự liên thủ với nhau tới đây báo thù thì Tí Hộ Sở Ly Ảnh chắc chắn không giữ được, bọn họ đã không còn thứ gì để có thể chống lại cường giả của các tộc nữa rồi.

Chẳng qua Cố Khuynh Thành cũng không không quan tâm lắm đến những Thủy Tổ mà nàng đã giết. Nếu như có mấy tộc qua đây thì nàng, Tiểu Hồng Mã và Hàn Mộng Nhi liên thủ lại cũng đủ để ứng phó được.

Hơn nữa nếu như không tạo dựng một uy danh thì người đời sẽ cảm thấy có thể thoải xâm chiếm Tí Hộ Sở Ly Ảnh, không cần phải trả bất kỳ cái giá gì, vậy thì sau này Tí Hộ Sở Ly Ảnh sẽ không ngừng gặp phiền phức.

Trận chiến ở Tí Hộ Sở Ly Ảnh khiến cả Tí Hộ Sở thứ tư phải chấn động.

Các tộc đều căm hận Cổ Ma hèn hạ đê tiện kia, cũng kinh ngạc với sức mạnh của Hàn Sâm và Tí Hộ Sở Ly Ảnh.

Bởi vì hầu hết cường giả các tộc đều bị Cổ Ma hãm hại, cho nên không một ai tới gây phiền phức cho Tí Hộ Sở Ly Ảnh cả. Cũng chủ yếu vì cái †ên Cố Khuynh Thành và Nữ Thần Tử Vong quá đáng sợ, hơn nữa mấy vị Thủy Tổ của các tộc cũng đã bị Cố Khuynh Thành giết hết, cho nên không một ai dám tới kiếm chuyện.

Hai cuộc đại chiến liên tiếp đã làm tổn hại nghiêm trọng đến nguyên khí của Tí Hộ Sở thứ tư, cho nên giờ đây Tí Hộ Sở thứ tư tạm thời bước vào giai đoạn nghỉ ngơi lấy lại sức tương đối hòa bình.

Hàn Sâm bị hút vào cánh cổng Thần Giới cùng với Cổ Ma, trong lòng hắn không khỏi kinh ngạc.

Ban đầu hắn còn chưa tính toán đến việc bản thân cũng bị hút vào trong cánh cổng Thần Giới, bởi vì một quyền kia của hắn đã tính đúng đến thời điểm Cổ Ma không còn năng lực phản kháng, đáng lẽ đã phải bị giết ngay lập tức mới đúng.

Thế nhưng ai mà biết được con lừa trắng kia lại bất chấp tính mạng dùng cơ thể mình thay Cổ Ma chặn lấy quyền đó, giúp Cổ Ma mở được cánh cổng Thần Giới.

“Vậy mà vẫn có kẻ tình nguyện bán mạng vì cái tên ác độc như Cổ Ma cơ đấy, đúng là khiến người ta phải kinh ngạc.” Hàn Sâm thầm cảm thán.

Tuy nhiên đã không còn thời gian để hắn bộc lộ cảm xúc gì nữa rồi. Giây phút bị cuốn vào cánh cổng Thần Giới kia, Hàn Sâm chỉ cảm thấy dường như cả cơ thể mình bị rơi vào trong một chảo dầu vậy.

Tế bào khắp cơ thể lập tức nổ tung, dường như sắp bóc tách ra khỏi người hắn.

Tất cả giác quan đều không có tác dụng ở nơi này, đừng nói là thị lực, đến cả giác quan thứ tám của hắn cũng vô dụng, thân thể bị phân giải ra từng chút một.

Bây giờ Hàn Sâm đang ở trong một trạng thái vô cùng kỳ lạ. Hắn cảm thấy dường như linh hồn của bản thân đang tách rời, phân giải dưới sức mạnh khủng bố này cứ như hắn không còn quan hệ gì với hắn nữa vậy.

Sức mạnh đáng sợ của cánh cổng Thần Giới phân giải hắn từng chút một. Từ máu thịt, xương cốt, nội tạng, não bộ… tất cả đều biết mất không thấy đâu nữa, chỉ còn lại một dòng phân tử tựa như chất lỏng được sinh ra sau khi bị phân giải.

Mà ý thức của Hàn Sâm, hay nói cách khác là linh hồn, cũng đang ở trong dòng phân tử đó, dần biến mất hệt như chẳng có liên quan gì đến hắn.

Hàn Sâm chỉ từng nghe nói rằng đây quá trình tái tạo lại thân thể, nhưng phương pháp tái tạo cụ thể như thế nào thì hắn chưa thử bao giờ.

Đột nhiên bốn hạch gen là Tinh Hạch, Chân Huyết, Kim Tệ và Già Thiên Tán đồng loạt bay ra, hạ xuống dòng chảy phân tử kia.

Dòng phân tử ấy gắn chặt với bốn hạch gen, Hàn Sâm mơ hồ nhận ra rằng, dường như những hạch gen đó muốn hóa thành thân thể của hắn để tái tạo

lại linh hồn và thể xác.

Cũng đúng lúc này, sức mạnh trong cánh cổng Thần Giới đột nhiên thay đổi. Sức mạnh phân giải trở thành sức mạnh tái tạo, chắc hẳn nó chính là thứ sức mạnh để tái tạo lại thân thể. Thế nhưng sau khi nó rơi xuống dòng phân tử và bốn hạch gen thì lại sản sinh ra tính phá hoại cực kỳ mạnh tới dòng phân tử và hạch gen của Hàn Sâm.

Cuối cùng những nhược điểm của việc thuộc tính không tương thích cũng xuất hiện rồi.

Hết chương 1679.

Chương 1680. Thăng cấp thành công

Một luồng sức mạnh cuốn vào trong hồn hải khiến cho tất cả thú hồn và hạch gen cùng nhận lấy sức mạnh tái tạo.

Hàn Sâm thầm kêu khổ, trước đó hắn đã từng nghe người khác nói rằng, tốt nhất lúc thăng cấp đừng mang theo thú hồn hay hạch gen nào khác. Mà lần này hắn còn chưa chuẩn bị gì đã bị kéo vào trong, cũng chưa kịp để lại mấy thứ đó, cho nên lúc này chúng cũng bị sức mạnh đó tẩy rửa và tái tạo.

Nhưng vì thuộc tính không tương thích, cho nên thú hồn và hạch gen đều phải gánh chịu tổn thương rất nặng nề dưới sức mạnh xung kích. Mấy thú hồn và hạch gen cấp thấp cũng lập tức bị hủy diệt bởi sức mạnh đó.

Rõ ràng đó là sức mạnh tái tạo lại thân thể, thế nhưng nó lại đem đến cho Hàn Sâm một mối tai họa khổng lồ. Mấu chốt là nếu như không có sự tham dự của sức mạnh tái tạo thì cơ thể của hắn hoàn toàn không thể tái tạo lại được. Dưới tình huống này, dòng phân tử không ngừng chảy mất. Đáng lẽ hạch gen sẽ hóa thành cơ thể của hắn kia, giờ đây cũng đang chịu tổn

thương nặng nề bởi sức mạnh tái tạo, không thể nào hóa thành thân thể của hắn được.

Giây phút Hàn Sâm cho rằng mình tiêu đời rồi thì đột nhiên lại cảm nhận được một sức mạnh kỳ lạ được tuôn ra từ bên trong hồn hải. Sức mạnh kỳ lạ đó được chảy ra từ áo giáp tinh thể màu đen hệt như một lớp màng bảo vệ, bảo vệ lấy hạch gen và dòng phân tử của Hàn Sâm, đồng thời cũng bảo vệ cả hồn hải.

Thế nhưng sức mạnh ấy chỉ có thể bảo vệ giúp cho hạch gen, thú hồn và dòng phân tử không bị tổn hại chứ không thể thúc đẩy cơ thể Hàn Sâm hoàn toàn tiến hóa được.

Bởi vì thuộc tính không tương thích, cho nên sức mạnh tái tạo không hề có tác dụng gì với Hàn Sâm.

Hàn Sâm bất lực, tiến vào cánh cổng Thần Giới của một kẻ khác mà chưa chết thẳng cẳng là do thân thể và hạch gen của hắn cực kỳ mạnh mẽ, nhưng mà việc lợi dụng sức mạnh tái tạo thì trông có vẻ gần như không có khả năng lắm.

“Chẳng lẽ ta phải dùng trạng thái này rồi tiến vào vũ trụ Liên Minh hả? E rằng lúc đó đến cả mẹ cũng không nhận ra ta mất.” Trong lòng Hàn Sâm thầm cười khổ.

“Cha!” Đúng lúc này, Hàn Sâm nghe thấy một giọng nói quen thuộc, trong lòng hắn vừa mừng vừa sợ. Hắn không hề nhìn thấy Bảo Nhi vào cùng hắn, cho nên cùng lúc vui mừng thì cũng có chút lo lắng, hắn sợ Bảo Nhi sẽ bị thương bởi sức mạnh của cánh cổng Thần Giới này.

Hắn muốn nói gì đó, thế nhưng lại không thể nói được. Bây giờ hắn chỉ còn sót lại một dòng phân tử và ý thức, hoàn toán không thể nói chuyện giao lưu với Bảo Nhi được.

Au”

“Cha ơi, Bảo Nhi tới giúp ngươi đây.” Hàn Sâm lại nghe thấy giọng nói của Bảo Nhi truyền tới, trong lòng hắn đang thắc mắc không biết nàng giúp

mình kiểu gì thì đột nhiên cảm nhận được một nguồn sức mạnh lạ kỳ đang tiến vào bên trong dòng phân tử của hắn.

Sau khi sức mạnh ấy chảy vào trong dòng phân tử, sức mạnh của áo giáp tinh thể màu đen không hề ngăn cản nó lại mà mặc nó dung hòa vào trong dòng phân tử của Hàn Sâm.

Giây phút mạnh ấy hoàn toàn dung hòa với dòng phân tử, sức mạnh của áo giáp tinh thể màu đen lại lui ra, sức mạnh tái tạo tiếp tục xông vào bên trong dòng phân tử.

Nhưng lần này lại hơi khác, sức mạnh tái tạo không hề gây tổn hại đến dòng phân tử mà còn đang dung hòa vào bên trong đó, phát huy hiệu quả của sức mạnh tái tạo khiến dòng phân tử của Hàn Sâm bắt đầu được tái tạo lại.

Có sự tham dự của sức mạnh tái tạo, bốn hạch gen cũng bắt đầu dung hòa và tái tạo lại.

Bùm!

Bên trong hồn hải, hạch gen Cát Liệt Đao không thể chịu nổi sức mạnh nữa mà lập tức nổ tung, hóa thành tro bụi.

Bùm!

Thú hồn Đồ Lục Giả cũng nổ tung vì không thể gánh gồng được sức mạnh tái tạo nữa.

Bên trong hồn hải vang lên tiếng nổ liên miên không dứt, một lượng lớn hạch gen và thú hồn mà Hàn Sâm mang theo bên người đều nổ tung cả.

Đó không phải là vì sức mạnh của áo giáp tinh thể màu đen không thể bảo vệ được chúng, mà là sau khi thân thể Hàn Sâm bắt đầu tái tạo lại, những thú hồn và hạch gen kia cũng bắt đầu bị trục xuất khỏi hồn hải.

Bản thân Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống rất mạnh cho nên không hề bị sức mạnh tái tạo ép đến nổ tung trong hồn hải, thế nhưng chúng cũng đều bị trục xuất ra ngoài, mất đi liên hệ với ý thức của Hàn Sâm.

Đột nhiên hạch gen Thần bay ra khỏi hồn hải, lao vào trong dòng phân tử của Hàn Sâm rồi bắt đầu dung hòa với dòng phân tử hệt như bốn hạch gen bản mệnh kia.

Sau khi năm hạch gen tan chảy, chúng dung hòa làm một vào trong dòng phân tử rồi bắt đầu định hình lại.

Dưới góc nhìn của Thượng Đế, việc cơ thể bản thân được tái tạo lại là một loại cảm giác vô cùng kỳ dị. Các phần trên cơ thể như máu, thịt, xương, tóc, gan, lá lách, phổi, thận… đều đang trong một quá trình tiến hóa và tái tạo lại vô cùng kỳ diệu.

Cùng với việc dần hoàn thành việc tái tạo lại cơ thể, các giác quan cũng dần quay trở lại trên người Hàn Sâm.

Thế nhưng bên trong không gian kỳ lạ này, Hàn Sâm không hề cảm nhận được mọi thứ ở bên ngoài, hắn chỉ có thể cảm nhận được cơ thể của chính bản thân mình.

Cơ thể mới được sinh ra vừa có cảm giác thân thuộc, cũng vừa có cảm giác xa lạ. Hàn Sâm có thể chắc chắn rằng quả thật đây là cơ thể của hắn, thế nhưng dường như lại cảm thấy có gì đó khang khác.

Giây phút cơ thể được tái tạo lại một cách hoàn chỉnh, cuối cùng Hàn Sâm cũng khôi phục lại được quyền khống chế thân thể và hồn hải của mình.

Thế nhưng áo giáp tinh thể màu đen vẫn chẳng có động tĩnh gì, Hàn Sâm suy nghĩ chốc lát những cũng không thể liên hệ được với nó, trong lòng không khỏi hơi thất vọng.

Đáng lẽ hắn còn cho rằng sau khi thăng cấp tới cấp Thần, bản thân hắn có thể không chế được áo giáp tinh thể màu đen này, nhưng bây giờ xem ra vẫn không thể được.

Bây giờ trong cả hồn hải của hắn chỉ còn sót lại mỗi áo giáp tinh thể màu đen và áo giáp tinh thể màu trắng đoạt được từ tay Tina.

Áo giáp tinh thể màu đen không thể bị khống chế, thế nên Hàn Sâm lại vận chuyển Vật Ngữ Gen, chiếc áo giáp tinh thể màu trắng kia nghe thấy lời triệu hồi của hắn thì bay ra khỏi hồn hải, bao bọc lấy cơ thể hắn.

Giây phút mặc lên mình chiếc áo giáp tinh thể màu trắng kia, cuối cùng Hàn Sâm cũng thấy rõ được cảnh tượng xung quanh hắn.

Đây là một thông đạo tinh thể khổng lồ, tinh quang và sức mạnh diệu kỳ tràn ngập khắp thông đạo này. Mà ở cách đó không xa, Hàn Sâm nhìn thấy Bảo Nhi với gương mặt lo lắng.

Chẳng qua bây giờ Bảo Nhi hơi khác, trên người nàng đang mặc một bộ chiến giáp hình lá phong, trong tay nàng cầm một một quả hồ lô mini, mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Hàn Sâm võ vỗ đầu Bảo Nhi, ánh mắt nhìn sang bên cạnh thì thấy Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống. Kim Ma Hống thì không khác lắm, trên người vẫn đang mặc bộ giáp hoàng kim kia.

Mặc dù diện mạo không thay đổi nhiều, thế nhưng bản chất lại không giống với trước đây, chẳng qua nhất thời Hàn Sâm không thể nói được nó khác ở chỗ nào thôi.

Cơ thể Tiểu Thiên Sứ vẫn đang vặn vẹo biến hóa ở trong tinh quang. Quá trình ấy giống hệt với quá trình tái tạo lại thân thể của Hàn Sâm, xem ra cũng đã đến thời khắc mấu chốt cuối cùng, việc tái tạo sắp hoàn thành rồi.

Mãi đến khi Tiểu Thiên Sứ hoàn thành việc tái tạo, bộ chiến giáp gen lấy được từ tay Marily kia cũng xuất hiện trên người nàng. Giờ phút này Hàn Sâm mới hiểu được vì sao hắn lại cảm thấy Kim Mao Hống có chút gì đó khang khác.

Bởi vì Tiểu Thiên Sứ cũng như vậy. Điều khiến Hàn Sâm cảm thấy khác chính là bởi vì nàng đã nhận được thân thể một lần nữa chứ không phải chỉ là một thú hồn.

Bất kể như thế nào, việc nhìn thấy Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống thăng cấp thành công cũng khiến cho Hàn Sâm rất vui vẻ.

Chẳng qua lúc ánh mắt hắn đánh giá bốn phía xung quanh thì lại không nhìn thấy Cổ Ma đi vào cùng hắn kia đâu, không biết là hắn ta đã thăng cấp thất bại rồi chết, hay là thăng cấp thành công rồi tiến vào vũ trụ Liên Minh.

Hết chương 1680.

Chương 1681. Cuối cùng ta cũng thành Thần rồi!

Tuy rằng Hàn Sâm không tìm thấy Cổ Thần đâu, thế nhưng lại nhìn thấy tháp Thiên Mệnh đang lơ lửng ở một góc thông đạo.

Trong đống hạch gen thì chỉ còn lại mỗi tháp Thiên Mệnh không bị phá hủy sau khi rời khỏi hồn hải. Hàn Sâm bay qua đó bắt lấy tháp Thiên Mệnh, lại thu nó về trong hồn lại một lần nữa.

Cũng may không có trở ngại gì cả, sau khi bị thu về xong, Hàn Sâm vẫn có thể khống chế nó được.

Hàn Sâm nhìn vào bên trong tháp Thiên Mệnh, hắn phát hiện Khải Giáp Nhân vẫn ở trong đó, điều đáng ngạc nhiên hơn là Miêu Quân cũng đang ở trong tầng một của tháp Thiên Mệnh, không biết nó chạy vào trong này từ lúc nào.

Hàm Sâm còn cho rằng Miêu Quân chết chắc rồi, dù gì tố chất thân thể của nó cũng kém xa Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống, dường như không có khả năng hoàn thành việc tái sinh được.

Thế nhưng không ngờ rằng nó lại vào bên trong tháp Thiên Mệnh, nhưng mà bởi vì không hoàn thành được tái tạo, cho nên nó vẫn đang ở trạng thái thú hồn.

Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hồng đã có cơ thể cho riêng mình, chúng không còn là thú hồn của Hàn Sâm nữa, cho nên không thể thu vào hồn hải

được.

Cũng may chúng vẫn nhận Hàn Sâm làm chủ, thế là tất cả cộng thêm cả Bảo Nhi cùng nhau đi về phía đầu bên kia của thông đạo.

Trên một tinh cầu thuộc một tinh hệ hoang vu trong Liên Minh, một người đàn ông khỏa thân đột nhiên xuất hiện trên một hòn đảo nhỏ giữa đại dương bao la, hắn ta kích ngửa cổ lên trời hét to: "Cuối cùng †a cũng thành Thần rồi!"

Tiếng hú dài ấy khiến cho mặt biển dâng trào, đến cả tầng mây trên trời cao cũng bị sóng âm cuốn đi, chim muông thú chạy tán loạn khắp nơi, quả là có vài phần bá khí.

Đương nhiên người đàn ông kia chính là Cổ Ma vừa mới thăng cấp thành công. Mặc dù hắn ta gặp phải rất nhiều khó khăn, thế nhưng cuối cùng cũng thăng cấp thành công rồi.

Bởi vì lúc đầu Hàn Sâm không thể sử dụng được sức mạnh tái tạo, hơn nữa việc dung hợp năm hạch gen để tái tạo lại cơ thể cũng mất rất nhiều thời gian, cho nên Cổ Ma đã thăng cấp thành công rồi tiến vào vũ trụ Liên Minh sớm hơn một bước.

Cổ Ma không hề có chiến giáp gen để mặc, cũng không thể nhìn thấy †ình huống bên trong thông đạo, cho nên sau khi thăng cấp xong thì men theo sức mạnh trong thông đạo rồi lao ra ngoài, không hề biết †ình huống của Hàn Sâm ở bên trong đó.

Thế nhưng sau khi Cổ Ma hét lên một tiếng dài, lúc cúi đầu xuống thì đột nhiên phát hiện một nam một nữ một bé gái và một con sư tử lông vàng đang vây quanh hắn, nhìn hắn như thể một tên thần kinh.

Sau khi nhìn thấy Hàn Sâm thì Cổ Ma lập tức biến sắc. Bởi lẽ thăng cấp xong thì tất cả mọi thứ của hắn đều bị phá hủy, đương nhiên không thể nào còn mấy thứ như áo giáp gì gì đó, thế nhưng trên cơ thể bốn người Hàn Sâm lại đều đang mặc áo giáp, chỉ có mỗi mình hắn đang khỏa thân, điều đó khiến gương mặt của Cổ Ma âm u khó lòng đoán được.

Cổ Ma lắc mình muốn rời đi, thế nhưng hắn lại phát hiện sức mạnh của hắn còn chẳng mạnh bằng khi hắn là Bán Thần, trái lại còn yếu đi rất nhiều, tốc độ cũng chậm hơn cả bình thường.

Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, thân hình khẽ nhúc nhích rồi xuất hiện ngay trước mặt Cổ Thần, sau đó tung một quyền đánh bay hắn xuống biển.

Cổ Ma vừa mới ngã xuống biển thì mặt biển đã dao động nổi sóng, Hàn Sâm lại đến trước mặt hắn rồi dùng chân đá bay một lần nữa.

Thân thể của Cổ Ma xé toạc biển lớn hệt như tách biển ra làm đôi vậy, tức thì đã lao đi tới mấy dặm.

Bịch bịch!

Thân hình của Hàn Sâm hệt như thuấn di xuất hiện hai bên trái phải của Cổ Ma, một loạt các chiêu như đấm móc, đấm ngang, đấm thẳng, đá trước, đá chéo, đá sau… đấm đá túi bụi Cổ Ma hệt như một bao cát, đánh tới nỗi hắn không ngừng phun máu, mặt sưng như cái đầu heo.

Sau khi thăng cấp tới vũ trụ Liên Minh thì hoàn toàn khác biệt với Tí Hộ Sở trước đó. Bởi vì liên quan đến vấn đề tái tạo lại thân thể, cho nên sức mạnh trên mọi phương diện đều không tăng mà giảm.

Bây giờ Cổ Ma và Hàn Sâm hệt như những đứa trẻ mới sinh ra, phải trải qua một khoảng thời gian trưởng thành mới có thể mạnh lên một lần nữa. Mãi cho đến khi mạnh hơn cả Bán Thần, sau khi ngưng tụ ra chiến giáp gen cho riêng mình mới được coi là thành công thật sự.

Hàn Sâm đã biết điều này từ rất lâu rồi, hắn đã nghe nói về nó từ chỗ của Hàn Ngọc Phi và Ngao Dạ.

Thế nhưng Cổ Ma không hề biết chuyện này, cũng chưa có chiến giáp gen, cho nên hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của Hàn Sâm đang mặc trên mình chiến giáp gen. Thế là hắn bị đánh cho một trận nhừ tử, hoàn toàn không có sức để đánh trả lại.

Trong lòng Hàn Sâm cũng chẳng thoải mái gì, hắn bị ép thăng cấp đến vũ trụ Liên Minh trước thời hạn, hơn nữa còn chưa kịp chuẩn bị gì cả, lại còn tổn thất biết bao nhiêu là thú hồn với hạch gen.

Cổ Ma một đời bá chủ, làm gì có chuyện bị chà đạp như thế này bao giờ, cho nên giờ đây hắn vừa tức giận vừa gào thét, thế nhưng lại bị Hàn Sâm đánh thêm một quyền lên mặt, tiếng gào thét mang theo cả răng và máu cùng quay ngược trở lại trong bụng.

Chênh lệch thực lực giữa cả hai quá lớn, đồng thời vừa mới thăng cấp, thể chất của Hàn Sâm vốn mạnh hơn Cổ Ma, cộng thêm cả chiến giáp gen nữa, cho nên lập tức hình thành lên một khoảng cách không thể nào vượt qua được.

Cổ Ma có nhiều thủ đoạn đến đâu thì khi đối mặt với thực lực cũng đều vô dụng cả. Hắn bị Hàn Sâm đánh đến thoi thóp, sau đó thì bị thu vào rồi trấn áp bên trong tầng thứ bảy của tháp Thiên Mệnh mà Hàn Sâm triệu hồi ra.

Cổ Ma đã tính toán tất cả, thế nhưng lại không ngờ được rằng sau khi hắn thăng cấp thành công lại tập tức rơi vào cảnh tù ngục.

Hàn Sâm thử triệu hồi Độc Giác Tiên. Hắn phát hiện không có vấn đề gì cả, Độc Giác Tiên vẫn được triệu hồi ra ngoài, trông có vẻ hoàn toàn không bị sức mạnh thăng cấp trong thông đạo ảnh hưởng.

Hàn Sâm sờ sờ cơ thể mình, thế nhưng hắn không tìm thấy mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu đâu nữa, không biết liệu có phải đã bị phá hủy trong thông đạo rồi hay không.

Sau khi vào trong Độc Giác Tiên, Hàn Sâm mở tinh đồ, hắn lập tức biết được bây giờ mình đang ở đâu, thế là bèn lái Độc Giác Tiên đi về phía Liên Minh.

Hàn Sâm: Không rõ.

Chiến thể gen: Chưa thành hình.

Cấp độ: Không.

Tuổi thọ: 600.

Yêu cầu tiến hóa chiến thể gen: Không rõ.

Hàn Sâm cũng không thể hiểu nổi trạng thái bây giờ của bản thân, tất cả các mục đều là không rõ, hiển nhiên là vì hắn vẫn chưa ngưng tụ ra được chiến giáp gen, điều này cũng chẳng có gì kỳ lại.

Điều khiến Hàn Sâm thắc mắc là, bên trong vũ trụ Liên Minh không hề có sự tồn tại của dị sinh vật, vậy thì hắn phải làm thế nào mới có thể †hu hoạch được hạch gen rồi tiếp tục tiến hóa đây?

"Xem ra ta phải trở về một chuyến để hỏi rõ Ngao Dạ mới được, chắc hẳn hắn hiểu rõ điều này." Hàn Sâm thầm suy nghĩ.

Bởi vì Hắc Hổ mà nhà cũ nhà họ Hàn đã đi đời rồi, hơn nữa rất nhiều kiến trúc xung quanh đó đều bị nó phá hủy, không ít ngươi vô tội cũng bị thương nặng, thậm chí còn thiệt mạng.

Kỷ Yên Nhiên chỉ ra một khoản lớn tiền bồi thường, hơn nữa cũng thầm thấy may vì nhà cũ nhà họ Hàn ở trong một thành phố ít người cư trú, thế nên vẫn chưa tạo thành tổn hại trên phạm vi lớn, nếu không thì tội của bọn họ sẽ còn lớn hơn.

Thậm chí Kỷ Yên Nhiên còn định mua một tinh cầu riêng để sinh sống, tránh sau này xảy ra chuyện tương tự lại liên lụy đến người khác.

Nhưng mà bởi vì Hàn Sâm xảy ra chuyện, thế nên tạm thời Kỷ Yên Nhiên không có tâm trạng đi làm việc khác. Nàng, La Lam, Linh và Hàn Nghiên cùng nhau chờ đợi tin tức của Hàn Sâm trong sự lo lắng và bất an.

Sau khi tiến vào cánh cổng Thần Giới của người khác, các nàng đều biết rằng cơ hội thăng cấp thành công cực kỳ nhỏ bé, thế nhưng ai nấy vẫn ấp ủ một tia hy vọng.

Sau khi Ngao Dạ biết được tình hình của Hàn Sâm thì gương mặt cũng trở nên rất khó coi, trong lòng thầm nghĩ: "Đi vào thông đạo thăng cấp của

người khác thì chẳng phải sẽ chết chắc rồi sao? Hoàn toàn không có khả năng thăng cấp thành công được.”

Đợi đến sau khi Hàn Sâm quay về Liên Minh, hắn dùng máy truyền tin liên lạc với đám người Kỷ Yên Nhiên. Bọn họ đều vui mừng đến rơi nước mắt, Ngao Dạ cũng cực kỳ kinh ngạc, gương mặt tràn ngập vẻ không thể tin được.

“Sao có thể như vậy được? Sử dụng thông đạo thăng cấp của người khác thì chắc hẳn sức mạnh tái tạo không thể nào tương thích với hắn mới đúng, vậy tại sao vẫn thăng cấp thành công được? Cả gia đình này kỳ lạ thật đấy.” Trong mắt Ngao Dạ lóe lên vẻ phức tạp.

Hết chương 1681.

Chương 1682. Hình xăm

Bên trong phòng tắm, Hàn Sâm xoay nửa người trên, hắn đưa lưng đối diện với gương rồi nhìn lưng của mình.

Ngày hôm qua lúc hắn đi ngủ, Kỷ Yên Nhiên nói rằng trên lưng hắn có một hình xăm, Hàn Sâm nhìn xong mới phát hiện ra gần như toàn bộ lưng của hắn bị phủ kín bởi một hình xăm đỏ rực như máu.

Hình xăm sau lưng nhìn qua tấm gương trông giống mèo mà cũng chẳng giống mèo, trông giống hồ ly mà cũng chẳng giống hồ ly, cả người nó đỏ rực như máu tươi, Hàn Sâm vừa nhìn đã biết đó chính là Cửu Mệnh Huyết Miêu.

“Sao đột nhiên lại có thêm một hình xăm thế này? Lẽ nào có liên quan đến mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu ư?” Hàn Sâm kiểm tra hình xăm phía sau lưng mình.

Thế nhưng hắn chẳng phát hiện ra chỗ đặc biệt nào cả, cứ như nó chỉ là một hình xăm bình thường vậy.

Hàn Sâm thấy nó chẳng có vấn đề gì, cũng chẳng ảnh hưởng đến cơ thể, thế là chỉ đành tạm thời mặc kệ nó, mặc quần áo xong thì bước ra khỏi phòng tắm.

Ngao Dạ đang ngồi trong phòng khách, thấy Hàn Sâm bước ra thì rót một tách trà đưa cho Hàn Sâm rồi dùng ánh mắt đánh giá cả người hắn từ trên xuống dưới. Ngao Dạ thật sự có chút tò mò, rốt cuộc tại sao Hàn Sâm lại thành công tái tạo lại được trong thông đạo thăng cấp của người khác chứ.

Hàn Sâm ngồi xuống ghế sô pha, đúng lúc hắn cũng đang có chuyện muốn hỏi Ngao Dạ. Hắn nhận lấy tách trà rồi đưa lên miệng uống một hớp, sau đó nhìn Ngao Dạ hỏi: "Bây giờ ta đã thăng cấp thành công, thế nhưng vẫn chưa thể ngưng tụ ra chiến giáp gen. Trong vũ trụ Liên Minh cũng không hề có dị sinh vật có thể hấp thụ được hạch gen, ta phải làm thế nào mới có thể tiếp tục tiến hóa rồi ngưng tụ ra chiến giáp gen đây?"

Ngao Dạ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Ở nơi này không có khả năng nhận được trợ giúp từ phía bên ngoài, chỉ có thể dựa vào việc tu hành của chính bản thân ngươi. Sau khi trải qua lễ rửa tội và tái tạo, cơ thể của ngươi hệt như một báu vật tiềm tàng chưa được khai phá. Ngươi chỉ cần tu luyện công pháp gen là có thể giúp cơ thể phát triển, cuối cùng ngưng tụ ra được chiến giáp gen, đó mới là sự khởi đầu thật sự."

"E rằng khởi đầu đó cũng là kết thúc nhỉ?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Ngao Dạ rồi nói.

Ngao Dạ khẽ gật đầu: "Cũng có thể coi là như vậy. Chẳng qua phải ngưng tụ ra chiến giáp gen mới có năng lực bước ra khỏi Tí Hộ Sở. Thế nhưng thế giới bên ngoài Tí Hộ Sở đáng sợ hơn nhiều, cũng không thể dự đoán trước được, Tinh tộc năm đó chính là một ví dụ, gần như tộc bọn ta dã bị tiêu diệt sạch sẽ."

Thấy Ngao Dạ thản nhiên như vậy, Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, tiếp tục hỏi: "Rốt cuộc bên ngoài có thứ gì vậy?"

"Ta chỉ là một binh sĩ bình thường, sự hiểu biết về thế giới bên ngoài cũng có hạn. Nếu như ngươi muốn biết thì hãy tự mình đi xem thử đi, hỏi ta cũng vô dụng thôi." Ngao Dạ dừng lại một lúc, hỏi ngược lại: "Ngươi đi qua

thông đạo thăng cấp của kẻ khác, vậy thì ngươi tái tạo lại thân thể kiểu gì? Bởi lẽ sức mạnh tái tạo đã được chỉ định riêng cho cơ thể của kẻ kia, đáng lẽ hoàn toàn không thể tương thích với cơ thể ngươi mới đúng chứ."

"Quả thật sau khi cơ thể của ta phân giải thì đã xuất hiện vấn đề, không những sức mạnh tái tạo không hề xúc tiến tái tạo thân thể, trái lại còn gây tổn hại đến hạch gen và dòng phân tử của ta. Thế nhưng sau đó lại đột nhiên thay đổi, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nữa." Hàn Sâm nửa thật nửa giả nói.

Ngao Dạ nhíu mày suy tư một lúc rồi nói: "Ta chưa thấy trường hợp như này bao giờ. Với ngươi mà nói, việc sử dụng sức mạnh tái tạo của người khác để tái tạo lại thân thể thì nhất định sẽ có chút ảnh hưởng, loại ảnh hưởng này là tốt hay là xấu thì rất khó phán đoán. Nếu như ngươi không để ý thì có thể đi kiểm tra toàn diện thân thể rồi để ta xem xem các chỉ tiêu hạng mục thân thể của ngươi, có lẽ cũng có thể phán đoán ra chút gì đó."

"Được." Hàn Sâm không hề từ chối. Hắn cũng muốn biết rốt cuộc tình trạng cơ thể bây giờ của mình như thế nào, cũng muốn xem xem cái gọi là tiêu chuẩn của một Tinh tộc như Ngao Dạ sẽ có cấp độ như nào.

Sau khi trải qua một loạt kiểm tra của các loại thiết bị khác nhau, Hàn Sâm phát hiện tố chất đơn thuần đã giảm xuống rất nhiều. Các loại tố chất như sức mạnh, tốc độ… đều chỉ có hơn một vạn điểm.

"Nếu dùng tiêu chuẩn của Tinh tộc về tố chất để xem xét thì thế nào?" Hàn Sâm nhìn Ngao Dạ rồi hỏi.

Ngao Dạ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Hàn Sâm rồi nói: "Nếu như ở trình độ mẫu giáo cũng được coi là rất khá."

Hàn Sâm nghe vậy thì hơi phiền muộn. Hắn khổ sở biết bao nhiêu năm như vậy, thế mà giờ đây trong con mắt của Ngao Dạ, hắn chỉ có trình độ mẫu giáo rất khá, thế có đả kích người ta không cơ chứ.

Hàn Sâm không hề biết rằng trong lòng Ngao Dạ lúc này đang rất kinh ngạc. Với Tinh tộc mà nói, Tí Hộ Sở tương đương với một cái lồng nuôi dưỡng.

Theo cách nhìn nhận của Tinh tộc, sinh vật thăng cấp đến vũ trụ Liên Minh đều không khác gì trẻ sơ sinh. Thực tế thì quả thật sinh vật tái tạo lại thân thể xong sẽ được coi là một đứa trẻ sơ sinh, tiềm năng phát triển cực kỳ lớn.

Con số về tố chất thân thể của Hàn Sâm bây giờ đã vượt qua những đứa trẻ của Tinh tộc một cách toàn diện, chẳng qua không biết tiềm năng phát triển của hắn như thế nào. Nếu như đến lúc trưởng thành mà vẫn đáng sợ tới như vậy, đợt đến sau khi cơ thể hắn phát triển, ngưng tụ được chiến giáp gen thì rất có khả năng còn đáng gờm hơn cả Tinh tộc.

Sau khi rời khỏi phòng kiểm tra, một con chó xù lông vàng chạy đến bên chân Hàn Sâm vẫy vây cái đuôi.

Cái tên này chính là Kim Mao Hống. Thân thể của nó đã thu nhỏ thành kích thước của một con chó lông xù, hơn nữa thật sự rất giống, người ngoài không thể nào nhận ra được.

Bảo Nhi cưỡi trên lưng Kim Mao Hống, nhảy vào trong vòng tay của Hàn Sâm.

Hàn Sâm võ võ cái đầu nhỏ của nàng. Nếu như không có Bảo Nhi, hắn không biết liệu bản thân có thể thành công tái tạo lại thân thể hay không. Bây giờ Bảo Nhi cùng theo chân hắn tới vũ trụ Liên Minh, không thể quay lại Tí Hộ Sở thứ tư được nữa rồi.

Hàn Sâm không biết rốt cuộc quả hồ lô do Thánh Đằng sinh ra, được bảo vệ bởi Ám Linh Thủy Tổ là thứ gì, cũng không biết nó có tác dụng gì với Bảo Nhi không, thế nhưng bây giờ không có cơ hội để đích thân đi lấy nữa rồi.

Đây cũng là tiếc nuối lớn nhất của Hàn Sâm với Tí Hộ Sở thứ tư. Nhưng mà cũng may là Tí Hộ Sở thứ tư có không ít thuộc hạ của hắn. Hàn Sâm định đợi đến khi quả hồi lô kia sắp chín thì phái người đi xem thử xem rốt cuộc quả hồ lô kia là thứ gì.

Đương nhiên nếu như có thể mang về được thì càng tốt, chẳng qua không biết có thể mang tới Liên Minh được hay không thôi.

Về đến nhà, Kỷ Yên Nhiên đã đợi sẵn rồi, bởi lẽ nàng có rất nhiều hợp đồng cần cả chữ ký của Hàn Sâm. Bọn họ dự định mua hết khu đất rộng quanh đây để tránh sau này xảy ra chuyện tương tự sẽ gây nguy hiểm đến những nhân loại khác ở gần đó.

Về cơ bản thì mấy thành phố xung quanh đều đã được Kỷ Yên Nhiên mua hết rồi, cho dù xuất hiện những trận chiến tương tự thì khả năng ảnh hưởng đến những nhân loại khác cũng cực kỳ thấp.

Hàn Sâm vừa thu mua những khu đất xung quanh, vừa tu luyện công pháp của bản thân.

Bởi vì thuật Băng Cơ Ngọc Cốt không còn phần sau, cho nên tạm thời Hàn Sâm không tiếp tục tu luyện nó nữa.

Bây giờ mỗi ngày Hàn Sâm đều cố gắng luyện tập "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", "Động Huyền Kinh" và "Vật Ngữ Gen", trong đó tốc độ tu luyện của Vật Ngữ Gen là nhanh nhất, dường như đây chính là thứ công pháp dùng để tu luyện thân thể rồi ngưng tụ ra chiến giáp gen.

"Động Huyền Kinh" và "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" thì chậm hơn thấy rõ, hơn nữa chúng hoàn toàn khác biệt với "Vật Ngữ Gen", cũng không phải là công pháp sinh ra để dành cho việc ngưng tụ ra chiến giáp gen.

Bây giờ Hàn Sâm cũng không biết rốt cuộc loại nào mới tốt, vậy nên hắn chỉ có thể thử luyện tất cả xem sao. Cũng may là ba loại này không hề xung đột với nhau, chỉ cần sắp xếp thời gian luyện tập so le là không có vấn đề gì.

Quả nhiên sau khi thân thể được tái tạo lại thì hơi khác trước, lúc vận

chuyển công pháp, liên kết gen trong cơ thể cũng sẽ thay đổi theo, đây là một điều mà gần như nhân loại không làm được.

Nghe Ngao Dạ nói rằng, sau khi thay đổi đạt trên một trình độ nhất định thì sẽ sản sinh ra sự thay đổi về chất, từ đó ngưng tụ ra được chiến giáp gen.

Hết chương 1682.

Chương 1683. Mối nguy hiểm

“Giáo quan, Hắc Hổ và Ruga đều đã bị giết, lần hành động ở Tí Hộ Sở đã thất bại, Hàn Sâm đã tiến vào thông đạo thăng cấp của Cổ Ma, thế nhưng hắn lại thành công thăng cấp vào vũ trụ Liên Minh. Bây giờ có thể xác định hắn là con cháu của Hàn Kính Chi rồi đúng không? Hơn nữa có lẽ Hàn Kính Chi còn âm thầm bảo vệ nhà bọn họ, nếu không tại sao cả Hắc Hổ và Ruga có thể thất bại được chứ?” Một người đàn ông tức giận nói với giáo quan.

Giáo quan không nói gì cả, chỉ nhắm mắt như đang suy nghĩ gì đó,

“Giáo quan, không thể đợi thêm nữa được đâu, những thuộc hạ và chiến giáp gen còn lại của chúng ta không còn nhiều nữa rồi. Nếu như không tiêu diệt Hàn Sâm để ép lão hồ ly Hàn Kính Chi xuất đầu lộ diện thì cứ tiếp tục thế này, chúng ta sẽ thật sự không còn cơ hội để đoạt lại món đồ đó nữa đâu.” Người đàn ông kia nghiến răng nói: “Ta sẵn sàng dẫn người tới nhà họ Hàn bắt người về đây, như vậy chắc chắn có thể ép lão hồ ly Hàn Kính Chi ra mặt.”

Giáo quan vẫn không nói gì, hắn chỉ mở mắt nhìn người đàn ông kia một cái, sau đó mới thờ ơ nói: “Yak, ngươi nóng nảy quá, không thể chỉ nhìn nhận mọi việc bằng mỗi vẻ bề ngoài được.”

“Giáo quan, lẽ nào đến nước này rồi mà ngươi vẫn cho rằng đám người Hàn Sâm không liên quan đến Hàn Kính Chi ư? Nếu như bọn họ không phải con cháu của Hàn Kính Chỉ, vậy thì sao lại sở hữu năng lực như vậy, sao lại có thể khiến Hắc Hổ và Ruga thất bại rồi bị giết chết?” Yak phẫn nộ hét lên.

Giáo quan vẫn bình tĩnh nói: “Mặc dù bây giờ trông có vẻ bọn họ rất giống con cháu của Hàn Kính Chi, thế nhưng vẫn có một điểm nghỉ

ngờ. “Điểm nghi ngờ nào chứ?” Yak tức xì khói đầu hỏi.

“Nếu Hàn Kính Chi đã giả chết để thoát thân, vậy tại sao hắn vẫn sử dụng cái tên Hàn Kính Chi?” Giáo quan nói.

“Có lẽ là do hắn quá tự cao, hay nói cách khác là hắn cho rằng nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất.” Yak nói.

Giáo quan lắc đầu: “Cứ cho là như vậy đi, vậy ngươi nói cho ta biết, ngươi đã nhìn thấy dấu vết của thứ đồ đó trên người Hàn Sâm chưa?”

“Quả thật trên người hắn có rất nhiều điểm kỳ lạ…” Yak cứng đầu cứng cổ nói.

“Rất nhiều điểm kỳ lạ, thế nhưng không hề có điểm nào tương đồng với món đồ kia, đúng không?” Giáo quan thản nhiên nói.

“Có lẽ Hàn Kính Chi đã dùng thủ thuật gì để che đậy vẻ ngoài của món đồ đó rồi.” Yak vẫn không phục nói.

Giáo quan thở dài một tiếng: “Yak à, ngươi phải hiểu rõ tình cảnh hiện †ại của chúng ta. Nếu như Hàn Sâm không phải là đời sau của Hàn Kính Chi, vậy thì với chúng ta mà nói, hắn chính là một trợ thủ rất khá, có lẽ có cơ hội chiêu mộ được người này.”

“Không thể nào, hắn chắc chắn là đời sau của Hàn Kính Chi, chắc chắn †a không thể nhìn nhầm được. Nếu giáo quan vẫn không chịu ra tay, vậy thì ta sẽ tự mình làm vậy. Bây giờ hắn vừa mới thăng cấp, là lúc hắn yếu nhất, cũng là một cơ hội tốt nhất để bắt lấy hắn.” Yak chém đinh chặt sắt nói.

Giáo quan khẽ nhíu mày: “Ngươi quên cái chết của Ruga và Hắc Hổ rồi hay sao? Cho dù bây giờ hắn đang ở trong giai đoạn suy yếu, thế nhưng bên cạnh hắn cũng tồn tại rất kẻ tại mạnh mẽ đang bảo vệ hắn.”

“Ta và đám người Rudy sẽ cùng đi, Hàn Kính Chi không đến cũng chẳng sao, nhưng nếu như hắn mà đến thì bọn ta sẽ giết hắn, đoạt lại món đồ kia.” Yak lạnh lùng nói.

“Tốt hơn hết hãy chờ đợi, cứ xác định được đám người Hàn Sâm thật sự có quan hệ huyết thống với Hàn Kính Chi trước đã rồi ra tay cũng không muộn.” Giáo quan nói.

Yak kích động đập hai tay lên bàn: “Giáo quan, chúng ta đã phải trả một cái giá rất lớn cho việc này rồi. Xà Ma Nữ, Hắc Hổ và Ruga, còn cả hai món chiến giáp gen. Ta tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được trước sự hy sinh không rõ ràng của đồng bạn mình, ta chắc chắn phải giải quyết tận gốc cả nhà Hàn Sâm, bất kể là ngươi đồng ý hay không đồng ý:

Nói xong, Yak xoay người bước ra khỏi cung điện.

Giáo quan không hề có biểu cảm gì, chỉ trầm ngâm nhìn bóng lưng Yak rời đi.

Hàn Sâm ôm lấy Tiểu Hoa nằm trên chiếc xích đu trong vườn hoa trên †ầng thượng phơi nắng, Tiểu Thiên Sứ ở bên cạnh thì lên Thiên Võng lướt xem các loại tin tức.

Sau khi Tiểu Thiên Sứ lấy được cơ thể thì gần như trông có vẻ nàng không gì khác với nhân loại, hơn nữa nàng còn rất có hứng thú với Thiên Võng, lúc nào cũng đắm chìm với cái chương trình và trò chơi trên Thiên Võng.

Rõ ràng nàng không hứng thú gì mấy tri thức chính thống, thế nhưng mấy tác phẩm điện ảnh và trò chơi lại có thể thu hút sự chú ý của nàng.

Lúc này Tiểu Thiên Sứ vừa xem một bộ phim truyền hình, vừa chơi trò “Bàn tay của Thượng Đế”, nàng chỉ dùng đúng một tay thôi mà cũng đã có thể khiến người chơi cao cấp phía đối diện gào khóc đến mức kêu cha gọi mẹ rồi.

Kim Mao Hống nằm trên một chiếc xích đu khác bên cạnh Hàn Sâm, nó cũng bắt chước theo đang vẻ nằm ngửa của Hàn Sâm, trên người còn để bốn loại đồ uống có hương vị khác nhau, đồng thời còn cắm bốn cái ống hút của bốn loại đó vào miệng cùng một lúc rồi chậm rãi thưởng thức.

Trên mặt nó còn đeo một chiếc kính râm to đùng, phối hợp với bộ lông màu vàng nữa thì trông cực kỳ bắt mắt.

Bảo Nhi và Linh đều theo Kỷ Yên Nhiên ra ngoài làm việc, chủ yếu là vì sợ Kỷ Yên Nhiên gặp nguy hiểm cho nên Hàn Sâm mới để Bảo Nhi đi theo các nàng. Với thực lực của Bảo Nhi, hắn cũng yên tâm hơn phần nào.

Hàn Sâm đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt nhìn về phía xa xa. Chỉ thấy một bóng người đang nhảy lên nhảy xuống trên nóc mấy tòa nhà gần đây,

hơn nữa còn đang đáp xuống trên tầng cao nhất của tòa nhà mà Hàn

Sâm đang ở.

“Lão mù, ngươi tới đúng lúc lắm, đúng lúc ta có việc muốn tìm ngươi đây.” Hàn Sâm hơi kinh ngạc, hắn không ngờ rằng lão mù lại đến tìm hắn một cách công khai như vậy.

Phong cách làm việc trước đó của hắn không theo kiểu này, nhưng mà thế cũng tốt, Hàn Sâm đang muốn gặp Hàn Ngọc Phi để nói về chuyện ngưng tụ chiến giáp gen cho hắn biết.

“Có chuyện gì thì để sau đi, nghe nói ta xong trước đã.” Vẻ mặt của người mù kia rất nghiêm túc.

“Ngươi nói đi.” Hàn Sâm khẽ gật đầu.

Người mù kia cũng không nhiều lời, đi thẳng vào vấn đề chính: “Tổ chức Thần đã hạ quyết tâm muốn trừ khử ngươi, lần này phái tới rất

Aw”

nhiều cao thủ, đến lúc ấy cha ngươi cũng sẽ cùng tới đây. “Cha ta, hắn nói thế nào?” Hàn Sâm hỏi.

“Bây giờ ngươi đã thăng cấp rồi trở về, không thể trốn trong Tí Hộ Sở được nữa, trận đấu cam go này không muốn đánh cũng phải đánh. Hắn hy vọng ngươi có thể chuẩn bị sẵn sàng. Trước đó tốt nhất hãy để mẹ ngươi và đám Tiểu Nghiên tránh vào bên trong Tí Hộ Sở.” Người mù kia nói rất uyển chuyển.

Hàn Sâm nghe được hàm ý trong lời nói của người mù, đến cả Hàn Ngọc Phi cũng không nắm chắc được trận chiến này, thậm chí có thể nói hắn đã lên kế hoạch cho tình huống xấu nhất.

“Có bao nhiêu cao thủ của tổ chức Thần tới đâu, hay nói cách khác, bọn họ có bao nhiêu chiến giáp gen?” Hàn Sâm không hề bi quan tới vậy.

Mặc dù thân thể của hắn rất yếu, nhưng dù gì cũng có chiến giáp gen, cộng thêm cả Tiểu Thiên Sứ, Kim Mao Hống và Bảo Nhi thì bọn họ có tổng cộng bốn chiến giáp gen làm chiến lực, đây cũng có thể coi là một nguồn sức mạnh khá cường đại.

Huống chỉ còn có một Tinh tộc như Ngao Dạ ở đây. Tiền ăn ở của Ngao Dạ đều do Hàn Sâm chu cấp, hơn nữa còn làm vật thí nghiệm cho hắn, để hắn ngày nào cũng đi theo quan sát. Nhờ hắn giúp mấy việc nhỏ nhặt thì chắc hắn sẽ không từ chối đâu nhỉ.

“Không biết được, tổ chức Thần chỉ yêu cầu Tân Lưu Xã giúp đỡ bọn họ, còn về cụ thể phái bao nhiêu người và chiến giáp gen thì bọn ta cũng không biết. Nhưng mà có vết xe đổ từ lần trước, tính toán cẩn thận thì có khi số chiến giáp gen mà bọn họ mang tới lần này không ít

hơn ba chiếc đâu.” Người mù nghiêm túc nói.

Hết chương 1683.

Chương 1684. Thử súng

“Sau khi ngươi trở về thì nhắn nhủ cha ta cứ yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp ứng phó.” Dừng một chút, Hàn Sâm đè thấp giọng nói với người mù: “Còn có một chuyện muốn nhờ ngươi nói lại với cha ta, ngươi bảo hắn đừng ngưng tụ chiến giáp gen, nếu có có thể thì hãy nhanh chóng đến gặp ta trước, ta có chuyện quan trọng muốn nói với hắn.”

“Được, ta sẽ nói với hắn, không có chuyện gì nữa thì ta đi trước, ta còn cần phải chuẩn bị một số thứ. Nếu không có gì bất ngờ thì sau lần này, e là chúng ta chỉ có thể đoạn tuyệt hoàn toàn với tổ chức Thần.” Người mù nói xong bèn xoay người nhảy đi.

Hàn Sâm không hề ngăn cản người mù, biết lần này hắn đến rất gấp, rất dễ bị người khác phát hiện ra manh mối, hơn nữa giữ hắn lại thì cũng không còn ý nghĩa, phải nhanh chóng gặp được Hàn Ngọc Phi mới được.

Sau khi người mù rời đi, Hàn Sâm tiếp tục tu luyện "Vật Ngữ Gen", bởi vì tốc độ tu luyện "Vật Ngữ Gen" là nhanh nhất, hơn nữa cũng làm tăng cường thêm tác dụng chống đỡ cho áo giáp tinh thể màu trắng.

Giống như những cường giả chiến giáp gen khác trong Liên Minh, khi sử dụng chiến giáp gen của người khác thì khó có thể phát huy ra toàn diện uy lực của chiến giáp gen.

Giống như Tina, Xà Ma Nữ và Hắc Hổ, bọn họ không thể phát huy ra uy lực thật sự của chiến giáp gen, bởi vì vốn dĩ những chiến giáp đó không thuộc về bọn họ, độ phù hợp sẽ có vấn đề rất lớn, có thể phát huy ra một nửa uy lực của chiến giáp gen đã không tồi rồi.

Trong những người mà Hàn Sâm đã từng gặp, chỉ có duy nhất một sinh vật sở hữu chiến giáp gen bản mệnh, cũng chính là Tinh tộc Ngao Dạ này. Đến bây giờ Hàn Sâm mặc chiến giáp gen tinh thể màu trắng vào thì vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Mặc dù là như vậy, nhưng khi so với cường giả chiến giáp gen bình thường mà nói, Hàn Sâm vẫn có ưu thế rất lớn.

Hiện tại tố chất cơ thể của hắn kém hơn nhiều so với trước kia, còn chưa thể phát triển, còn thua cả Bán Thần.

Nhưng sau khi mặc chiến giáp gen vào thì lại là chuyện khác, có "Vật Ngữ Gen" có thể là công pháp bắt nguồn từ Tinh tộc, Hàn Sâm có thể có độ phù hợp cao với chiến giáp gen màu trắng.

Hắn tu luyện "Vật Ngữ Gen" đến trình độ càng sâu thì độ phù hợp với chiến giáp gen màu trắng cũng sẽ càng cao.

Cho đến hiện tại, độ phù hợp của Hàn Sâm và chiến giáp gen màu trắng đã đạt hơn sáu mươi phần trăm, có nghĩa là hắn đã có thể phát huy ra hơn sáu mươi phần trăm sức mạnh của chiến giáp gen màu trắng.

So với người bình thường chỉ có thể phát huy ra khoảng năm mươi phần trăm sức mạnh mà nói thì Hàn Sâm đã chiếm được ưu thế rất lớn.

Hiện tại Hàn Sâm không ngừng tu luyện "Vật Ngữ Gen", mặc dù trong khoảng thời gian ngắn thì không thể có bước tiến lớn, nhưng tăng lên một phần thì cũng là một phần, có thể tăng lên một phần một trăm cũng được.

Hàn Sâm đang nhắm mắt tu luyện, nhưng Tiểu Thiên Sứ ở bên cạnh lại đang loay hoay với thứ gì đó trong tay.

Nếu nhìn kỹ hơn sẽ phát hiện thứ mà Tiểu Thiên Sứ đang cầm trong tay chính là một cây súng xung kích hạt mini kiểu mới.

Lúc trước sau khi Hắc Hổ gây náo loạn, không biết người nào đã đánh rơi cây súng này trong đống đổ nát của tòa nhà, cũng không biết Tiểu Thiên Sứ đã nhặt về từ lúc nào.

Nàng đã biết được đây là thứ gì từ Thiên Võng, cầm trong tay chơi vô cùng thích thú, sau khi mở chốt bảo hiểm ra, nàng cầm súng nhắm ngay tấm bảng hiệu của một tòa nhà cách đó không xa, rõ ràng là đang muốn thử xem thuật bắn súng.

Pằng!

Trong nháy mắt, một viên đạn ánh sáng hình bầu dục ghim vào trên tấm bảng hiệu làm tấm bảng hiệu và cả tầng cao nhất cùng đổ sập xuống, tiếng vang ầm ầm khiến Hàn Sâm và Tiểu Hoa giật nảy mình.

"Ngươi lấy đâu ra súng xung kích hạt vậy?" Hàn Sâm còn tưởng rằng có địch tập kích, nhìn kỹ thì là do Tiểu Thiên Sứ giơ súng bắn, có chút nghỉ ngờ hỏi.

Bởi vì vùng phụ cận đều đã bị Kỷ Yên Nhiên mua lại, đã không còn ai ở trong tòa nhà và xung quanh đây, nên cũng không cần lo lắng làm người khác bị thương.

"Nhặt được" Tiểu Thiên Sứ đáp một câu, nhanh chóng bóp cò, từng viên đạn hạt bắn ra ngoài, gây ra những tiếng nổ mạnh ở gần đó.

“Khụ khụ, mặc dù ở gần đây đã không còn ai, nhưng dù sao thì những thứ này cũng là do chúng ta dùng tiền mua lại, lãng phí như vậy thật không tốt.” Hàn Sâm có chút đau lòng nhìn những tòa nhà bị bắn sập.

Tiểu Thiên Sứ lại nhắm miệng súng vào ngay Hàn Sâm, Hàn Sâm vội vàng né tránh theo bản năng, sau đó mới chợt nhớ ra, dựa vào tố chất cơ thể hiện tại của hắn thì căn bản không cần sợ uy lực của loại súng này.

Tiểu Thiên Sứ xoay ngược miệng súng lại, đưa tới trước mặt Hàn Sâm: “Bắn ta một cái.”

“Bắn ngươi làm gì?” Hàn Sâm không nhận lấy cây súng, có chút khó hiểu nhìn Tiểu Thiên Sứ.

“Thử xem uy lực của nó.” Tiểu Thiên Sứ bình tĩnh nói.

“Vậy thì cũng không cần dùng thân thể của mình để thử chứ?” Hàn Sâm thật sự có chút cạn lời với Tiểu Thiên Sứ.

“Không dùng thân thể của ta, vậy thì dùng của ngươi sao?” Tiểu Thiên Sứ tỏ vẻ nghiêm túc nhìn Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm vốn dĩ định nói không dùng của ai cả, nhưng nghĩ lại, hắn thật đúng là chưa thử trải nghiệm dùng thân thể để chặn súng xung kích hạt, trong lòng cũng có chút tò mò.

“Cũng đúng, vậy ngươi bắn ta thử xem.” Hàn Sâm đặt Tiểu Hoa lên trên ghế, tự mình bay lên, lơ lửng ở không trung chờ Tiểu Thiên Sứ dùng súng xung kích hạt bắn hắn.

Dựa theo lý thuyết mà nói, loại súng xung kích hạt mini này, chỉ cần tố chất cơ thể đạt hơn năm nghìn, súng xung kích hạt sẽ rất khó tạo thành vết thương trí mạng, mặc dù hiện tại Hàn Sâm đã yếu hơn nhiều so với lúc trước, nhưng tố chất cơ thể vẫn có thể thoải mái công phá, việc chặn súng xung kích hạt thì tuyệt đối không có vấn đề.

Nhưng vì để bảo đảm, Hàn Sâm vẫn ngưng tụ sức mạnh của cơ thể lên bàn tay, dự tính dùng tay để chặn một phát súng trước thử xem sao.

Tiểu Thiên Sứ mặc bộ đồ chiến đấu màu trắng, cầm trong tay súng xung kích hạt, bắn một phát về phía Hàn Sâm.

Chỉ thấy một viên đạn ánh sáng hình bầu dục trong nháy mắt đã bay đến trước mặt Hàn Sâm, Hàn Sâm đưa tay lên đỡ, nhất thời nhìn thấy một chùm ánh sáng giống như mặt trời nổ tung ra, rất nhanh chùm ánh sáng đó đã biến mất.

Trên bàn tay của Hàn Sâm chỉ hơi phiếm hồng, giống như chỉ võ lên bàn tay một chút mà thôi, căn bản không bị thương, cũng không có cảm giác đau đớn.

Tiểu Thiên Sứ bắn liên tục mấy phát, bắn về những vị trí khác nhau trên người Hàn Sâm.

Hàn Sâm biết nàng muốn biết uy lực của loại vũ khí khoa học kỹ thuật này rốt cuộc ra sao, cũng lười chặn nữa, tùy ý để một viên đạn hạt bắn vào người.

Uy lực của đạn hạt không đủ để phá vỡ cơ thể của Hàn Sâm, chỉ giống như đang gãi ngứa cho hắn.

Tiểu Thiên Sứ rất thất vọng về uy lực của súng xung kích hạt, trực tiếp vứt qua một bên, trên Thiên Võng thổi phồng về uy lực của loại súng này rất lợi hại, nhưng mà đối với Tiểu Thiên Sứ mà nói, thứ này không khác gì một món đồ chơi.

Thấy Tiểu Thiên Sứ không có hứng thú tiếp tục thử súng, Hàn Sâm muốn đáp xuống vườn hoa ở tầng cao nhất, nhưng đột nhiên lại cảm thấy cơ thể có gì đó sai sai, hắn cảm thấy trên lưng nóng ran giống như là có đám lửa trên đó.

Sắc mặt Hàn Sâm lập tức thay đổi, quay đầu nhìn ra sau lưng, phát hiện hoa văn Cửu Mệnh Huyết Miêu ở trên lưng đang phát sáng và nóng lên, ánh sáng đỏ như máu phát ra từ trên lưng, ngay cả quần áo cũng không che lại được.

“Chuyện gì vậy?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày. Uỳnh!

Giây tiếp theo, ánh sáng đỏ trên lưng Hàn Sâm phóng to ra, ngay lập †ức xé rách hết quần áo của hắn, ở phía sau Hàn Sâm hóa thành lốc xoáy ánh sáng huyết sắc, căn bản không đợi Hàn Sâm kịp phản ứng lại, một cỗ sức mạnh to lớn đã lôi kéo thân thể hắn, kéo hắn vào trong lốc xoáy huyết sắc.

Hết chương 1684.

Chương 1685. Bất ngờ gặp mặt

Bịch!

Hàn Sâm ngã trên mặt đất, cảm giác xương cốt trên người đều muốn nứt ra, nhưng lại cảm thấy phía dưới khá mềm.

Hàn Sâm đưa tay sờ xuống phía dưới, hắn chạm vào một thứ gì đó mềm mềm khiến người khác cảm thấy hơi sợ hãi, đột nhiên nghe thấy phía dưới truyền đến tiếng hét thảm, dọa cho Hàn Sâm nhảy dựng lên.

“Là ngươi?” Hàn Sâm và một giọng nói khác gần như vang lên cùng lúc.

Hàn Sâm trợn mắt há mồm nhìn trên mặt đất, một con tiểu thú vừa giống mèo vừa giống cáo toàn thân đỏ rực huyết sắc đang đứng lên từ trên mặt đất, rõ ràng là Cửu Mệnh Huyết Miêu đã lâu không gặp.

Kể từ lần trước sau khi Cửu Mệnh Huyết Miêu rời đi, Hàn Sâm đã không còn gặp lại nó, không ngờ tới vậy mà lại gặp lại nhau trong tình huống quỷ dị như vậy.

“Không đúng, Cửu Mệnh Huyết Miêu nên ở Tí Hộ Sở thứ tư chứ? Ta đã thăng cấp đến vũ trụ Liên Minh, sao còn có thể gặp được nó? Chẳng lẽ nó cũng thăng cấp đến vũ trụ Liên Minh?”

Lúc này Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng nhìn hắn với vẻ mặt kinh ngạc, dường như rất khó hiểu.

“Sao ngươi lại ở đây?” Một người một thú gần như đồng thanh hỏi.

Hàn Sâm bất đắc dĩ chỉ vào hoa văn Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng mình: "Là nó mang ta tới đây."

Cửu Mệnh Huyết Miêu vẫn luôn đứng đối diện với Hàn Sâm, cho nên không nhìn thấy hoa văn trên lưng, lúc này Hàn Sâm xoay người lại, nó nhìn thoáng qua trên lưng Hàn Sâm, sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Làm sao có thể như vậy được? Sao ngươi lại dung hợp nó rồi?"

"Có gì không ổn à?" Hàn Sâm nhìn thấy sắc mặt của Cửu Mệnh Huyết Miêu thì trong lòng bỗng dưng lộp bộp.

Cửu Mệnh Huyết Miêu chậm rãi đi ra sau lưng Hàn Sâm, quan sát tỉ mỉ hoa văn Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng Hàn Sâm, còn nhảy lên vai Hàn Sâm, vươn móng vuốt sờ vào hoa văn trên lưng.

"Rốt cuộc là làm sao, ngươi cũng phải nói một câu chứ." Mãi mà không nghe thấy Cửu Mệnh Huyết Miêu trả lời, Hàn Sâm không nhịn được lại hỏi một câu.

Cửu Mệnh Huyết Miêu nhảy khỏi vai Hàn Sâm, đáp xuống trên một tấm bia đá ở bên cạnh, nhìn Hàn Sâm nói: "Cũng không phải là chuyện xấu, nhưng sau này nếu ngươi đi ra ngoài sẽ được xem là thành viên của dòng dõi Cửu Mệnh Huyết Miêu bọn ta."

"Đi ra ngoài? Đi đâu?" Hàn Sâm hơi sửng sốt.

Nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phản ứng lại, trợn to mắt nhìn Cửu Mệnh Huyết Miêu, nếu ý nghĩa của câu đi ra ngoài mà Cửu Mệnh Huyết Miêu nói giống với suy nghĩ của hắn, vậy thì quá kinh ngạc rồi.

Cửu Mệnh Huyết Miêu lộ ra một nụ cười cực nhân tính: "Hiện tại nói thì ngươi cũng không hiểu, dù sao thì cơ hội để ngươi có thể đi ra ngoài rất nhỏ nhoi, tạm thời cũng không cần để ý."

"Đi ra ngoài mà ngươi nói, có nghĩa là rời khỏi Tí Hộ Sở ư?" Hàn Sâm cũng không từ bỏ tiếp tục truy hỏi.

Cửu Mệnh Huyết Miêu hơi bất ngờ, nhưng cũng không để ý lắm, dùng móng vuốt gãi gãi lông trên cổ, thản nhiên nói: “Dù sao thì trên cơ bản ngươi không có khả năng đi ra ngoài, biết cũng vô dụng.”

“Không sợ ngoài ý muốn chỉ sợ bất ngờ, ngươi vẫn nên nói một chút đi” Hàn Sâm hận không thể đánh Cửu Mệnh Huyết Miêu một trận để nó thành thật trả lời câu hỏi.

Cửu Mệnh Huyết Miêu cười hì hì: “Kỳ thật cũng chẳng có gì, thanh danh của tộc Cửu Mệnh Huyết Miêu bọn ta ở bên ngoài không tốt lắm, nếu lỡ như ngươi gặp may, sau khi ra bên ngoài thì tuyệt đối đừng để người khác phát hiện ra hoa văn trên lưng ngươi, nếu không nhỡ chết thì cũng đừng trách ta.”

Hàn Sâm nghe xong lập tức cảm thấy buồn bực, vội vàng hỏi: “Thứ này có thể xóa đi được không?”

Cửu Mệnh Huyết Miêu liếc hắn một cái: “Nó đã dung hợp vào trong thân thể ngươi, trở thành một phần của thân thể ngươi, ngươi nói có thể xóa đi được không?”

“Được rồi, đừng nhiều lời như vậy, thời gian của ta có hạn, còn rất nhiều việc phải làm.” Cửu Mệnh Huyết Miêu nói xong thì nhảy từ trên †ấm bia đá xuống, đi theo con đường xuôi theo tấm bia đá.

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện, nơi hắn đang ở nhìn có vẻ giống như một nghĩa địa, rõ ràng tấm bia đá mà Cửu Mệnh Huyết Miêu đứng vừa rồi chính là một tấm bia mộ.

Phía sau tấm bia mộ đó còn có một ngôi mộ nhỏ mọc đầy cỏ hoang, thấp thấp không cao bằng một người.

Ánh mắt Hàn Sâm dừng ở trên tấm bia mộ, bởi vì không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng chịu sự mài dũa của bão táp mưa sa, chữ viết trên đó đã sớm bị mài nhẵn, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy vài nét bút mờ nhạt, cũng không biết rốt cuộc là chữ gì.

“Ngươi còn đứng ở đó làm gì? Còn không đi theo ta?” Cửu Mệnh Huyết Miêu ở phía trước có chút không kiên nhẫn gọi Hàn Sâm một tiếng.

Hàn Sâm nhanh chóng đuổi theo, đồng thời quan sát xung quanh, xung quanh có rất nhiều ngôi mộ hoang, những tấm bia đá đều khá vỡ nát, căn bản không nhìn ra từng có chữ gì được khắc trên đó.

“Ta nói này, nơi này là nơi quái quỷ nào vậy? Là nghĩa địa của một tinh cầu cổ xưa nào đó sao?” Hàn Sâm đuổi theo ở phía sau Cửu Mệnh Huyết Miêu rồi hỏi.

Cửu Mệnh Huyết Miêu cười như không cười nói: “Ở đây là Tí Hộ Sở thứ tư, không phải Liên Minh”

Hàn Sâm sửng sốt, mặc dù đã nghĩ tới trước đó, nhưng sau khi hắn thật sự nghe thấy tin này, vẫn nhịn không được có chút kinh ngạc: “Không phải chứ? Ở đây là Tí Hộ Sở thứ tư? Không phải nói sau khi thăng cấp Liên Minh thì không trở về được nữa sao? Hơn nữa ta cũng không cảm thấy nơi này có bài xích đối với thân thể của ta?”

Cửu Mệnh Huyết Miêu dùng móng vuốt chỉ vào hình vẽ Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng Hàn Sâm, cười hì hì nói: “Có nó ở trên người ngươi, đừng nói là Tí Hộ Sở thứ tư, cho dù ngươi đi đến Tí Hộ Sở thứ nhất thì cũng không có vấn đề, ai bảo hiện tại ngươi được xem như thành viên của tộc Cửu Mệnh Huyết Miêu bọn ta chứ?”

“Rốt cuộc Cửu Mệnh Huyết Miêu là chủng tộc ra sao?” Hàn Sâm thuận theo nó hỏi.

Hàn Sâm khá tò mò về Cửu Mệnh Huyết Miêu, hắn chỉ biết Cửu Mệnh Huyết Miêu có quan hệ với Nhân Đế, hơn nữa Cửu Mệnh Huyết Miêu còn thần thú hộ giáo của Huyết Mệnh Giáo, thậm chí còn là biểu tượng của giáo phái.

Vốn dĩ Hàn Sâm còn nghĩ rằng có lẽ Cửu Mệnh Huyết Miêu là dị sinh vật mạnh mẽ đi theo Nhân Đế, nhưng hiện tại xem ra cũng không phải như vậy, lai lịch của Cửu Mệnh Huyết Miêu lớn hơn nhiều so với những gì Hàn Sâm

tưởng tượng trước đây, dường như có liên quan với thế giới bên ngoài Tí Hộ Sở.

Nhưng Hàn Sâm ngẫm lại, hình như trước đây hắn đã từng nghe người khác nói, dường như đến cả Nhân Đế cũng vô cùng xem trọng Cửu Mệnh Huyết Miêu, trước kia nghe xong cũng chỉ để ngoài tai, hiện tại nghĩ lại, dường như mọi chuyện không hề đơn giản như vậy.

“Nói ngươi cũng không hiểu, sau này nếu ngươi thực sự có cơ hội được đi ra ngoài, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết.” Dường như Cửu Mệnh Huyết Miêu không muốn nói nhiều về chuyện này.

Hàn Sâm còn muốn hỏi thêm, Cửu Mệnh Huyết Miêu lại đột nhiên dừng lại.

Hàn Sâm nhìn về phía trước, chỉ thấy phía trước là một tấm bia mộ và một ngôi mộ hoang, gần giống với những tấm bia mộ vừa nãy, chữ viết ở trên đó đã sớm không thể nhìn ra.

“Nếu ngươi cũng đã đến đây, vậy thì hãy giúp một tay, giúp ta đào ngôi mộ đó lên đi.” Cửu Mệnh Huyết Miêu chỉ vào ngôi mộ thấp bé đầy cỏ hoang ở phía sau tấm bia mộ nói.

“Đào mộ? Loại chuyện này rất tổn hại âm đức, ngươi tự mình đào đi.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

Hắn không biết rốt cuộc Cửu Mệnh Huyết Miêu đang làm cái gì, sợ bên trong có nguy hiểm gì đó, đương nhiên không dám đào bừa.

Cửu Mệnh Huyết Miêu liếc hắn một cái, tự mình nhảy lên ngôi mộ, dùng chân trước đào đất mộ lên, vừa đào vừa nói: “Ngươi không đào cũng không sao, đợi lát nữa đào ra được thứ gì ở bên trong thì cũng không có phần của ngươi, đến lúc đó ngươi đừng hòng cướp.”

Hết chương 1685.

Chương 1686. Đào được đồ

“Ngươi đang đào cái gì?” Hàn Sâm thầm nghĩ, với tình huống hiện tại của mình, cho dù muốn cướp cũng không có cơ hội, tố chất cơ thể hơn một vạn, ở Tí Hộ Sở thứ tư chẳng là cái thá gì cả.

Ở trong Tí Hộ Sở thì lại không sử dụng được chiến giáp gen, làm sao hắn có thể giành đồ với Cửu Mệnh Huyết Miêu được chứ. Cũng may hắn có tháp Thiên Mệnh, nên cũng không hoảng sợ lắm.

“Ta chỉ biết bên trong có đồ tốt, cụ thể là cái gì thì không biết, nếu ngươi cùng hỗ trợ, đồ đào ra được thì sẽ tính ngươi một phần.” Cửu Mệnh Huyết Miêu nói.

“Ngươi không biết bên trong có cái gì thì làm sao biết được là đồ tốt?” Hàn Sâm không tin lắm hỏi.

“Hì hì, chắc hẳn ngươi đã biết một số chuyện, nơi được gọi là di tích

Thần này, trên thực tế cũng chính là di tích của Tinh tộc, ta chỉ biết ở đây có thể có đồ tốt của Tinh tộc, cụ thể là cái gì thì đào ra mới biết

được.” Cửu Mệnh Huyết Miêu nói.

Hàn Sâm thế mới biết, hóa ra nơi này là một vùng di tích Thần, khó trách thoạt nhìn có chút kỳ lạ.

an”

“Được, chúng ta cùng nhau đào, đồ này tính ta một phần.” Hàn Sâm nói xong thì đi đến cạnh Cửu Mệnh Huyết Miêu cùng đào mộ, trong lòng thầm nghĩ: “Trước đây nó cũng không biết ta sẽ tới nơi này, không thể từ lúc bắt đầu thì đã tính kế ta, hơn nữa ta cũng không có thù oán gì với nó, nó cũng không có lý do gì để hại ta nhỉ?”

Một người một mèo hợp sức đào mộ, ngôi mộ nhìn có vẻ giống như một đống đất nhỏ, nhưng lại vô cùng rắn chắc, với tố chất cơ thể của Hàn Sâm,

cầm Thái A Kiếm thì một lần cũng chỉ có thể đào ra một ít đất cát.

Đất mộ ở đây giống như cát sắt, rất khó để đào xuống, Hàn Sâm đào một hồi lâu, trên trán đã đổ mồ hôi, nhưng chỉ mới đào xuống không đến một mét.

“Đất ở đây có vấn đề, sẽ không phải là bảo vật gì chứ?” Hàn Sâm vừa đào vừa nói.

Cửu Mệnh Huyết Miêu nói: “Kỳ thật đất cát tinh của Tinh tộc cũng chỉ là một số nguyên liệu tinh thể đã không thể sử dụng nữa nên bị nghiền thành cát mà thôi, đã không còn giá trị sử dụng gì nữa.”

Hàn Sâm vừa đào vừa hỏi: “Làm sao ngươi biết trong ngôi mộ này có đồ tốt? Ta thấy những ngôi mộ ở đây đều gần giống như nhau, ngôi mộ này cũng không có chỗ nào đặc biệt.”

“He he, bởi vì ta là Cửu Mệnh Huyết Miêu, ngươi yên tâm đào đi, bên trong chắc chắn có đồ.” Cửu Mệnh Huyết Miêu cười nói.

Nhưng đào thêm một lúc, Hàn Sâm cảm thấy có gì đó sai sai, dường như bên tai nghe thấy có âm thanh kỳ lạ nào đó.

Dừng lại tập trung nghe một chút, dường như cũng chỉ là tiếng gió, ngoài ra thì cũng không còn âm thanh nào đặc biệt nữa.

“Lão Miêu, ngươi có nghe thấy tiếng gì không?” Hàn Sâm hỏi Cửu Mệnh Huyết Miêu ở bên cạnh.

“Có tiếng gì đâu?” Cửu Mệnh Huyết Miêu ngẩng đầu nghiêng tai thử lắng nghe, nhưng không phát hiện được gì, tiếp tục đào xuống.

Hàn Sâm thử nghe lại, quả thật cũng không nghe thấy tiếng gì, đành phải tiếp tục đào xuống, mất cả nửa ngày thì bọn họ mới đào ra một cái hố to có đường kính gần hai mét, sâu hơn ba mét, cuối cùng cũng nhìn thấy phía dưới dường như có thứ gì đó.

Hàn Sâm cảm thấy phía dưới là một khối gì đó cứng rắn, gạt đất cát tinh ở phía trên ra, ngay sau đó lộ ra một tấm kim loại to bằng bàn tay.

Nhìn từ phần lộ ra đầu tiên thì có chút giống như chế phẩm bằng bạc, trên đó có khắc một vài chữ, Hàn Sâm cũng không nhìn ra được đó là chữ gì, không phải loại văn tự nhân loại cổ đại mà Tinh tộc sử dụng.

"Ngơ ra đó làm gì, tiếp tục đào đi, đào thứ này ra hoàn toàn." Cửu Mệnh Huyết Miêu thấy Hàn Sâm đang thờ người ra, bèn vừa đào vừa thúc giục.

Hàn Sâm đào xuôi theo hai bên tấm kim loại, không mất bao lâu thì đã đào ra cả tấm kim loại ra ngoài. Đó là một tấm kim loại màu bạc hình vuông các cạnh khoảng bốn mươi centimet, trên tấm kim loại được khắc đầy chữ, chỉ tiếc Hàn Sâm lại không nhìn ra được chữ nào.

Không biết tấm kim loại này dày đến cỡ nào, phần phía dưới vẫn bị chôn vùi trong đất cát, phần lộ ra đã dày gần năm centimet.

Nhìn thấy quả nhiên có đồ, hơn nữa không phải loại đồ khiến người khác không thoải mái giống như quan tài, tâm trạng của Hàn Sâm tốt hơn rất nhiều, tiếp tục ra sức đào xuống.

Nhưng càng đào xuống, càng cảm thấy không đúng lắm, đó không phải là tấm kim loại, mà là một hình hộp chữ nhật, Hàn Sâm và Cửu Mệnh Huyết Miêu đã đào xuống gần nửa mét, thế nhưng vẫn chưa đào hết khối kim loại ra.

"Lão Miêu, rốt cuộc đây là thứ gì? Không phải là quan tài chứ? Có quan tài được dựng thẳng đứng như vậy sao?" Hàn Sâm cảm thấy nghỉ ngờ, không nhịn được lại hỏi thêm một câu.

"Đây không phải quan tài, Tinh tộc không lưu hành việc chôn cất, càng không có thứ gọi là quan tài, đó là món đồ mà chỉ nhân loại các ngươi mới dùng." Cửu Mệnh Huyết Miêu đáp.

"Không phải quan tài, vậy sao lại được chôn trong mộ? Rốt cuộc đây là thứ gì?" Hàn Sâm lại hỏi.

"Ai nói với ngươi đây là mộ?" Cửu Mệnh Huyết Miêu liếc hắn một cái, tức giận nói.

“Không phải mộ? Vậy đây là cái gì?” Hàn Sâm hơi sửng sốt.

“Đây là căn cứ nuôi cấy thực vật của Tinh tộc.” Cửu Mệnh Huyết Miêu nói.

“Căn cứ nuôi cấy thực vật?” Hàn Sâm há to miệng, khá khó tin rằng nơi này không phải mộ mà là căn cứ nuôi cấy thực vật gì đó.

“Đừng nhiều lời như vậy, nhanh chóng đào thứ này ra xem xem rốt cuộc nó là cái gì.” Cửu Mệnh Huyết Miêu nói.

Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng không biết đây rốt cuộc là thứ gì, Hàn Sâm đành phải tiếp tục đào cùng với nó.

Độ dài của khối kim loại này thật đúng là kinh người, một người một mèo đào xuống ba bốn mét, thế nhưng vẫn không thể đào khối kim loại này lộ ra hoàn toàn.

“Nó hơi lắc lư rồi, có vẻ sắp đào ra, cố thêm một chút nữa.” Cửu Mệnh Huyết Miêu dùng móng vuốt đẩy khối kim loại, cuối cùng khối kim loại vẫn luôn bất động cũng lắc lư một chút.

Hàn Sâm không có gì để nói, đã đào lâu như vậy, không đào ra được thứ gì tốt một chút thì đúng là thiệt thòi.

Hai tiếng nữa lại trôi qua, rốt cuộc khối kim loại cũng được đào ra hoàn toàn, khối kim loại nghiêng đổ xuống hố sâu do bọn họ đào ra, tựa vào vách hang.

Một khối kim loại to lớn có chiều dài khoảng năm sáu mét, rộng khoảng bốn mươi centimet và cao khoảng bốn mươi centimet, trọng lượng rất kinh người, hơn nữa trên mỗi mặt đều được khắc rất nhiều chữ.

Hàn Sâm thử khiêng lên thử, vô cùng nặng, với tố chất cơ thể của hắn mà cũng chỉ có thể miễn cưỡng khiến nó nhúc nhích.

Hàn Sâm cảm thấy hơi kỳ lạ, cho dù nơi này thật sự giống như lời Lão Miêu nói, là một căn cứ nuôi cấy thực vật, kỳ thật trong mỗi phần mộ đều là một loại thực vật, vậy thứ mà bọn họ đào ra nên là một thứ tương tự như hạt

giống mới đúng, sao lại có thể đào ra một khối kim loại lớn như vậy, quả thực trông giống như một cái xà nhà.

Nhưng chuyện đã đến nước nước này, Hàn Sâm cũng chỉ có thể cùng với Lão Miêu khiêng khối kim loại này ra ngoài trước rồi nói sau.

Hàn Sâm và Lão Miêu một trái một phải hộ sức ôm khối kim loại lên tựa như ôm một thân cây, cùng bay lên, chậm rãi mang khối kim loại ra khỏi hố sâu.

“Cuối cùng cũng đào ra được rồi!” Sau khi bay ra khỏi hố sâu, Hàn Sâm và Lão Miêu vứt khối kim loại lên mặt đất, Hàn Sâm lau mồ hôi trên trán, nhưng vào giây tiếp theo lại dừng lại ở đó.

Không biết từ lúc nào, ở xung quanh có thêm nhiều ánh mắt đáng sợ nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm và Lão Miêu.

Hết chương 1686.

Chương 1687. Thật sự có thể

Hàn Sâm cảm nhận mọi thứ từ bốn phía vô cùng chính xác, bởi vì quả thật xung quanh bọn họ có những đôi mắt đáng sợ đang gắt gao nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Chủ nhân của ánh mắt là bốn con sinh vật toàn thân được bao bọc bởi áo giáp, cũng có thể là bên trong hoàn toàn không có bất kì sinh vật nào, chỉ là bốn cái áo giáp mà thôi.

Những bộ phận mà Hàn Sâm có thể nhìn thấy đều bị áo giáp bọc lại, bộ phận duy nhất lộ ra ngoài áo giáp chính là đôi mắt kia, nhưng Hàn Sâm cũng chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt lóe ra ánh sáng màu đỏ, không biết liệu đó có phải một loài sinh vật nào đó hay không.

Áo giáp thoạt nhìn giống như được đúc bằng sắt thép, trên áo giáp còn có rất nhiều vết gỉ, trông giống như mới được đào ra từ bùn đất.

Trong tay bọn chúng còn cầm một thanh cự kiếm được làm bằng thép giống nhau, thân kiếm dài hơn một mét vừa dày vừa nặng, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ.

Không chờ Hàn Sâm kịp có thêm suy nghĩ gì khác, bốn quái vật áo giáp đã trực tiếp vung kiếm chém tới.

Chỉ cần nhìn tốc độ kiếm thì có thể thấy được chắc chắn đây là trình độ cao nhất trong Bán Thần, tốc độ hiện tại của Hàn Sâm hoàn toàn không có cách nào để chống lại sức mạnh và tốc độ như vậy.

Hàn Sâm triển khai thân pháp Động Huyền, chuyển động giống như cá bơi tránh được sự tấn công của thanh cự kiếm, khá chật vật lùi sang một bên, vừa quay đầu nhìn thì đã thấy Lão Miêu còn chạy nhanh hơn cả hắn, đã chạy ra xa hơn mười mét.

Bởi vì Lão Miêu chạy khá nhanh, cho nên bốn quái vật áo giáp kia đều bổ nhào về phía Hàn Sâm người cách bọn chúng gần nhất, những thanh cự kiếm giống như sấm sét xẹt ngang trời, vừa nhanh vừa hung tợn khiến người khác khó có thể phòng bị.

Nếu đổi lại là trước đây khi vẫn chưa thăng cấp, bốn quái vật áo giáp cũng chưa chắc có thể làm gì được Hàn Sâm, nhưng hiện tại lại khiến Hàn Sâm cảm thấy rất khó chịu, tố chất cơ thể hơn một vạn, so sánh với những quái vật áo giáp này thì quá yếu.

Hàn Sâm chật vật né tránh mấy lần, trên người đã bị cự kiếm cắt ra một vệt máu.

“Lão Miêu, ngươi thật chẳng nghĩa khí gì cả, mau tới giúp ta.” Hàn Sâm chạy tới chạy lui xung quanh khối kim loại, mượn không gian đã đào ra và lợi dụng sự phán đoán, kỹ xảo định vị và sắp xếp mới có thể miễn cưỡng bảo vệ tính mạng dưới sự vây công của bốn cự kiếm, đồng thời hét về phía Lão Miêu.

Lão Miêu thấy mấy tên quái vật áo giáp này không có đuổi theo nó bèn nhảy lên một khối bia đá, ngồi xổm trên đó nói với Hàn Sâm: “Cửu Mệnh

Huyết Miêu bọn ta là chủng tộc yêu chuộng hòa bình, ta sẽ không đánh nhau, phải trông cậy vào bản thân ngươi rồi."

"Hòa bình cái đầu ngươi, ta chỉ mới thăng cấp, hiện tại tố chất cơ thể rất kém, sao có thể là đối thủ của bọn chúng, ngươi còn không đến giúp đỡ, ta sẽ chết thật cho ngươi xem." Hàn Sâm nhảy qua khối kim loại, hai thanh cự kiếm gần như chém xuống người hắn, chém vào trên khối kim loại.

Khối kim loại này có vẻ mềm hơn một chút so với tưởng tượng của Hàn Sâm, cự kiếm chém lên trên thì lập tức chém ra hai vết nứt sâu, trên đó xuất hiện một khe hở, vậy mà khối kim loại này lại rỗng tuếch.

Điều này có chút vượt khỏi dự liệu của Hàn Sâm, bởi vì khối kim loại rất nặng, hắn còn tưởng rằng nó đặc ruột, không ngờ rằng bên trong lại rỗng tuếch.

Thế nhưng dưới sự truy sát của bốn quái vật áo giáp, Hàn Sâm cũng không có thời gian để nhìn xem trong khe hở đó có cái gì, chỉ có thể nhanh chóng tiếp tục chạy trốn.

Tố chất cơ thể của Bán Thần hàng đầu của Tí Hộ Sở thứ tư có thể đạt tới cấp độ gần mười vạn, rõ ràng những quái vật áo giáp này có cấp độ của Bán Thần hàng đầu.

Hàn Sâm lại chỉ có tố chất cơ thể hơn một vạn, nếu đổi lại là trước đây khi còn là Bán Thần, với tố chất cơ thể như vậy thì cho dù Hàn Sâm có vận dụng kỹ xảo Động Huyền Kinh và Dịch Thiên Thuật, e là cũng khó có thể kiên trì lâu dài.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm lại có thể đọ sức với bọn chúng, chuyện này khiến bản thân Hàn Sâm cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, vốn dĩ hắn đã chuẩn bị sử dụng tháp Thiên Mệnh, nhưng không ngờ đến bản thân lại vẫn có thể kiên trì được một lúc.

Mặc dù tố chất cơ thể vẫn hơn một vạn, thế nhưng Hàn Sâm có thể cảm nhận được rất rõ sau khi hắn thăng cấp, bất kể là việc nắm bắt chỉ tiết, hay là sự hiểu biết về sự vật, hoặc là nhãn lực, đều cao hơn một cấp độ so với trước kia.

Mặc dù tố chất cơ thể giảm xuống, nhưng ở một phương diện nào đó hắn đã mạnh hơn trước đây, điều này mới khiến hắn có thể chống đỡ dưới sự vây công của bốn kẻ mặc áo giáp lâu như vậy, trong khoảng thời gian ngắn thì không thể gục ngã hoàn toàn.

Lão Miêu nghe Hàn Sâm nói như vậy, thế nhưng vẫn không hề có ý muốn ra tay, ngồi xổm trên tấm bia đá nói: "Mặc dù ta rất muốn giúp ngươi nhưng cũng chỉ có thể bó tay. Một Tiểu Thiên Sứ ôn hòa như ta, bất kì chút suy nghĩ tà ác nào cũng sẽ khiến bản thân ta cảm thấy ghê †ởm buồn nôn, hoa mắt chóng mặt, nếu ta động thủ với bọn họ, không chờ ta kịp ra tay, chỉ mới suy nghĩ một chút thôi thì ta đã bị sự lương thiện của chính mình giết chết, cho nên…"

"Con mẹ ngươi, ngươi đang cố ý chơi ta đúng không?" Hàn Sâm vừa né tránh vừa mắng, tên này không giúp đỡ thì cũng thôi đi, vậy mà còn nói những lời châm chọc làm hắn chán ghét.

Lão Miêu cũng không tức giận, vẫn cười ha ha nói: "Ha ha, người trẻ tuổi, đừng kích động như vậy, mặc dù ta không thể cứu ngươi, nhưng ngươi có thể tự cứu mình mà"

"Tự cứu? Tự cứu như thế nào? Ta đã sắp bị chém thành tro rồi." Hàn Sâm vừa nói chuyện vừa né tránh, né được mấy nhát kiếm vô cùng hung hiểm.

Những thanh cự kiếm này chém vào trên khối kim loại, chém ra rất nhiều vết nứt trên khối kim loại, có thể nhìn thấy thấp thoáng bên trong có vài tia sáng chiếu ra, tạo ra cảm giác châu quang bảo khí.

"Thật đúng là có phúc mà không biết hưởng, trẻ nhỏ khó dạy, cực kỳ ngu xuẩn.." Lão Miêu ngồi xổm trên tấm bia đá, lắc đầu thở dài nói.

"Con mẹ ngươi không biết dùng thành ngữ thì đừng nói nhảm, không cứu thì không cứu, ta thà chết cũng không muốn nghe mấy câu nhảm nhí của ngươi." Hàn Sâm tức giận kêu lên.

Hắn vẫn chưa sử dụng tháp Thiên Mệnh chính là vì muốn nhìn xem Lão Miêu đang làm cái gì, liệu có phải đang cố ý hại hắn hay không.

Lão Miêu lại lắc đầu thở dài: “Nói ngươi ngu xuẩn mà ngươi còn không chịu thừa nhận, không phải ngươi có chiến giáp gen sao? Nếu đã đánh không lại, tại sao không chịu mặc chiến giáp gen?”

“Có thể mặc thì còn cần ngươi nói sao? Ở đây là Tí Hộ Sở thứ tư, đừng nói hiện tại mặc không được, cho dù mặc vào được thì cũng vô dụng.” Hàn Sâm kêu lên.

“Ai nói không thể sử dụng chiến giáp gen ở Tí Hộ Sở thứ tư?” Lão Miêu liếc Hàn Sâm một cái.

“Chuyện này còn cần nói sao? Trước đây ta đã thử rất nhiều lần, nếu có thể sử dụng được thì ta đã xưng bá ở Tí Hộ Sở thứ tư từ lâu rồi, sao có thể còn phiền phức như vậy.” Hàn Sâm hét lên.

Lão Miêu lại tỏ vẻ hiểu biết nói: “Trước đây là trước đây, trước đây không phải ngươi vẫn chưa có huyết mạch của tộc Cửu Mệnh Huyết Miêu bọn ta sao, hiện tại đương nhiên không giống như vậy, bây giờ tốt xấu gì thì ngươi cũng được xem như có nửa huyết mạch của Cửu Mệnh Huyết Miêu cao quý, sử dụng chiến giáp gen còn không phải là chuyện nhỏ sao?”

“Thật hay giả vậy?” Hàn Sâm sửng sốt, cảm thấy khá bất ngờ. “Cửu Mệnh Huyết Miêu cao quý xem thường việc nói dối.” Lão Miêu bĩu môi, bày ra dáng vẻ xem thường.

Hàn Sâm suy nghĩ muốn thử một chút, thử triệu hoán chiến giáp gen màu trắng ra, suy nghĩ chỉ vừa mới lóe lên, chiến giáp gen màu trắng đã lập tức bọc lấy thân thể hắn, sức mạnh tựa như thủy triều cũng cùng lúc tràn vào cơ thể hắn.

“Thật sự có thể ư?” Hàn Sâm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Hết chương 1687.

Chương 1688. Châu quang bảo khí

Một thanh cự kiếm chém đến, Hàn Sâm không hề né tránh, vươn bàn †ay đã được chiến giáp gen bọc lấy bắt lấy cự kiếm.

Cánh tay còn lại cũng cùng lúc bắt được một thanh cự kiếm khác, dùng sức vừa kéo vừa va chạm mạnh, lập tức kéo quái vật áo giáp và cả cự kiếm lại với nhau, cơ thể của hai quái vật áo giáp không tự chủ được mà đụng vào nhau bốp một tiếng, nóp giáp sắt ở trên đầu đã bị đụng cho dẹp lép.

Hàn Sâm đoạt lấy hai thanh kiếm thép, mỗi tay một thanh ném vào hai con quái vật áo giáp đang định xông lên từ sau lưng, cự kiếm xuyên thẳng qua người bọn chúng, đóng đinh bọn chúng trên mặt đất.

Quái vật áo giáp giãy dụa muốn đứng dậy, Hàn Sâm dùng một cước dẫm nát đầu một con quái vật áo giáp, trực tiếp giãm vỡ cái nón trên đầu nó.

“Săn giết kiếm sĩ áo giáp tử vong sinh vật Thần siêu cấp, thu được thú hồn kiếm sĩ áo giáp tử vong, hạch gen đã vỡ vụn, máu thịt không thể ăn được, hấp thụ tinh hoa gen sinh mệnh ngẫu nhiên có thể gia tăng từ 0 tới 10 điểm Gen Thần siêu cấp.”

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, một cước một con, đạp nát đầu của ba con kiếm sĩ áo giáp tử vong còn lại, chỉ tiếc không lấy được thú hồn nữa.

Thi thể của bốn kiếm sĩ áo giáp tử vong dần tan rã rồi biến mất, ngay cả cự kiếm làm bằng thép cũng tan biến theo nó, chỉ còn lại có bốn khối tinh hoa gen sinh mệnh.

Hàn Sâm nhặt bốn khối tinh hoa gen sinh mệnh lên, đồng thời nhìn vào trong hồn hải của chính mình.

Lúc trước khi thăng cấp đã phải hủy đi rất nhiều thú hồn và hạch gen, hiện tại có thể bổ sung một chút, đối với Hàn Sâm mà nói cũng là sự trợ giúp vô cùng tốt.

Kiếm sĩ áo giáp tử vong: Loại hình thú hồn dung hợp

Hàn Sâm lập tức vui mừng, là thú hồn biến thân dung hợp, hơn nữa còn là hình dáng nhân loại, mặc dù không phải cấp cuồng bạo, thế nhưng cũng đã

có trợ giúp rất lớn đối với Hàn Sâm.

Có thú hồn này, cho dù không sử dụng chiến giáp gen thì hắn cũng có năng lực để chiến đấu với sinh vật Thần siêu cấp.

“Nhìn đi, ta đã nói rồi, hiện tại ngươi có được huyết mạch của Cửu Mệnh Huyết Miêu cao quý, những thứ này đều không phải vấn đề.” Lão Miêu nhảy xuống từ trên tấm bia đá, vừa đắc ý nói, vừa đánh giá khối kim loại đầy những vết nứt kia.

Hiện tại đã không thể gọi nó là khối kim loại nữa, bởi vì nhìn bên trong nó có vẻ rỗng tuếch, chính xác mà nói thì đó là một vật chứa có hình hộp chữ nhật, bên trong có châu quang bảo khí mờ mờ ảo ảo lộ ra, giống như một cái rương có hình dạng kỳ lạ một chút.

Lão Miêu tiến lại gần rương kim loại và nhìn vào trong thông qua những vết nứt, nhìn bằng mắt trái xong lại đổi qua mắt phải, nhìn xong mắt phải lại đổi sang mắt trái, nhưng có vẻ cũng không nhìn thấy được bên trong có thứ gì.

“Tại sao huyết mạch Cửu Mệnh Huyết Miêu lại có thể có được nhiều đặc quyền ở trong Tí Hộ Sở như vậy?” Hàn Sâm nhìn Lão Miêu hỏi.

Hàn Sâm đã nghe nói từ chỗ Ngao Dạ, Tí Hộ Sở có thể xem như nơi yên thân gửi phận cuối cùng của Tinh tộc, những sinh vật ở bên ngoài hoàn toàn không vào được, càng không cần nói tới có được đặc quyền gì đó.

Cho dù Cửu Mệnh Huyết Miêu là sinh vật bên ngoài, huyết mạch của bọn chúng sẽ có được nhiều đặc quyền như vậy ở trong Tí Hộ Sở sao?

Lão Miêu vừa ghé vào trước rương kim loại liều mạng nhìn vào bên

trong vừa nói: “Khoan hãy nói chuyện này, lại đây mở cái rương kim

loại này ra xem xem rốt cuộc bên trong có thứ gì, ta có dự cảm rằng bên trong có thể sẽ có thứ gì đó rất ghê gớm.”

Thấy Lão Miêu không chịu nói, Hàn Sâm cũng không còn cách nào khác, chỉ đành phải đi tới cạnh rương kim loại, ghé sát vào những vết nứt để nhìn

vào bên trong.

Nguồn sáng ở bên trong rất mạnh, chỉ có thể nhìn thấy một vùng ánh sáng kỳ dị, căn bản không thấy rõ được bên trong rốt cuộc có thứ gì.

“Không nhìn thấy cái gì cả, đành phải mở nó ra trước thôi.” Lão Miêu lại nói.

Hàn Sâm gật gật đầu, đưa tay vào trong vết nứt, dùng hai tay kéo ra hai bên, dùng một chút lực kéo ra ngoài.

Vết nứt trên vách kim loại lập tức bị Hàn Sâm dùng hai tay kéo toạc ra, kéo cho đến khi tạo ra một cái lỗ dài hơn một thước thì Hàn Sâm mới buông tay, ghé mắt nhìn vào trong rương kim loại.

Lão Miêu cũng đến gần, vươn đầu nhìn vào trong, nhưng cũng chỉ nhìn thấy một vùng ánh sáng kỳ dị như cũ, vẫn không thể nhìn rõ xem bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Hàn Sâm lại kéo cái lỗ ra thêm một chút, cũng kéo thêm cả những vết nứt khác, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy một vùng nguồn sáng, không nhìn thấy bên trong có cái gì.

“Không cần kéo nữa, xem ra thứ bên trong phát ra vầng sáng mãnh liệt, cho dù có xét nát cả rương kim loại, thì vẫn chỉ có thể nhìn thấy một vùng ánh sáng kỳ dị y như cũ mà thôi.” Lão Miêu ngăn cản không cho Hàn Sâm tiếp tục.

Đương nhiên Hàn Sâm cũng đã nhìn ra, vốn dĩ cũng không định tiếp tục, nghe thấy vậy thì nhíu mày nói: “Bây giờ nên làm gì đây? Ngươi biết thứ ở trong đó rốt cuộc là cái gì không?”

“Không biết, nhưng nhìn có vẻ dường như cũng không có nguy hiểm gì, ngươi có thể đưa tay vào trong đó mò thử là có thể biết được bên trong rốt cuộc có cái gì.” Lão Miêu dạo một vòng quanh rương kim loại, sau đó ngẩng đầu nhìn Hàn Sâm nói.

“Sao ngươi không đưa tay vào mò đi?” Hàn Sâm bĩu môi, hiện tại căn bản không biết bên trong rốt cuộc là cái gì, lỡ như trong ánh sáng kỳ dị kia có sinh vật đáng sợ nào đó, đang chờ hắn đưa tay vào làm đồ ăn thì sao? Hàn Sâm không muốn mạo hiểm như vậy.

“Ngươi lợi hại hơn ta mà, hơn nữa còn có chiến giáp gen để mặc, sẽ không có gì nguy hiểm đâu.” Rõ ràng Lão Miêu không muốn tự mình động thủ, tiếp tục dụ dỗ nói.

Hàn Sâm cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên không bị Cửu Mệnh Huyết Miêu lừa, cũng không chịu thò tay xuống để mò thử thứ ở bên trong, trong lúc nhất thời một người một mèo đều bế tắc đứng ở đó.

Bọn họ đều không dám thò tay xuống, nhưng nếu cứ như vậy mà rời đi thì lại không cam tâm, một người một mèo mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không lên tiếng.

Đợi một lúc lâu, Lão Miêu ho nhẹ một tiếng nói: “Không bằng như vầy, ai mò ra được thứ gì thì chính là của người đó, ngươi thấy sao?”

“Được thôi, con người ta có phong độ thân sĩ, nhường ngươi mò trước.” Hàn Sâm cười mỉm nhìn Lão Miêu.

Lão Miêu cắn răng một cái: “Chúng ta chơi oẳn tù tì, người nào thắng thì mò trước.”

“Được thôi.” Hàn Sâm đáp ứng một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: “Ta chính là vua chơi oẳn tù tì chí tôn vô địch, ngươi chơi đoán tay với ta, ngươi sẽ thua đến cả một món đồ lót cũng không còn.”

Trong lòng Lão Miêu cũng tự đắc ý: “Cừu non, đấu với ta thì ngươi vẫn còn non lắm, không biết lão tử ta là cao thủ chơi oẳn tù tì sao? Khi lão tử chơi đến mức vô địch vũ trụ, mẹ ngươi còn chưa ra đời đâu, chơi oẳn tù tì với ta thì ngươi xong đời rồi.”

Một người một mèo đều mang theo gương mặt đầy tươi cười nhìn đối phương, Hàn Sâm vươn tay ngưng tụ ra một đồng kim tệ, thuận tay ném lên

không trung, sau đó nói với Lão Miêu: “Sau khi kim tệ rơi xuống đất thì chơi, như vậy thì công bằng rồi nhỉ?”

“Công bằng.” Lão Miêu gật gật đầu, mắt híp lại nhìn chằm chằm vào. kim tệ rơi từ trên trời xuống.

Kengl

Khoảnh khắc khi kim tệ rơi xuống, một người mèo miêu đồng thời ra nắm tay.

Hai cái nắm tay gần như xuất hiện cùng lúc, Hàn Sâm và Lão Miêu đều rất bình tĩnh tự tin, lần thứ nhất chỉ là thử, kế tiếp mới là lúc đấu tâm cơ và kỹ xảo thật sự.

Kéo! Kéo! Bao! Tảng đá! Bao! Tảng đá!

Hàn Sâm và Lão Miêu thở hổn hển nhìn chằm chằm vào đối phương, bên trong bốn con mắt đều phủ đầy tơ máu, bọn họ đã đoán gần một tiếng, nhưng kết quả vẫn là hòa nhau, trong lòng đều tự cảm thấy kinh ngạc.

Chơi đoán tay chính là dùng đầu óc để đấu, so với chiến đấu đơn thuần thì càng khiến người khác cảm thấy mệt mỏi, hiện tại hai người đều đã rất khó chịu, nhưng trước sau vẫn không thể thắng được đối phương.

Cuối cùng một người một mèo đều mệt đến mức ngồi dựa vào cạnh rương kim loại, thế nhưng vẫn chưa thể phân thắng bại.

Răng rắc!

Đột nhiên một tiếng giòn vang lên truyền ra từ trong ánh sáng kỳ dị của rương kim loại kia làm Hàn Sâm và Lão Miêu đều giật nảy mình, lập tức đứng bật dậy, nhìn chằm chằm vào trong rương kim loại.

Hết chương 1688.

Chương 1689. Vườn trồng rau hoàng gia

Hàn Sâm và Lão Miêu nhìn về phía bên trong rương kim loại, chỉ thấy ánh sáng chói lóa bên trong giống như nước sôi sùng sục, nhưng mà lại vẫn mãi không tràn ra khỏi trong rương kim loại kia.

Trong lúc ánh sáng rực rỡ kia cuồn cuộn còn truyền ra một loại tiếng vang răng rắc răng rắc khiến người nghe thấy đều sởn tóc gáy, răng đánh cầm cập.

"Lão Miêu, đó là âm thanh gì vậy?" Hàn Sâm nhìn ánh sáng rực rỡ cuồn cuộn bên trong rương kim loại, tuy có thể nghe thấy âm thanh ấy, nhưng mà lại không nhìn thấy được gì cả, cũng không thể cảm nhận được bên trong có thứ đồ gì.

"Sao mà ta biết được, nghe giống như là tiếng răng cắn gãy xương." Lão Miêu cũng nhìn chằm chằm bên trong rương nói.

"Cắn gãy xương? Ngươi nói thật với ta, nơi này thật sự là vườn trồng rau ư?" Hàn Sâm hoàn toàn không tin lời nói của Lão Miêu nói đây là căn cứ nuôi cấy thực vật gì đó.

Lão Miêu lập tức thề thốt nói: "Vườn trồng rau gì chứ? Nơi này là căn cứ nuôi cấy thực vật, ngươi nghĩ nhiều quá đấy, lừa ngươi ta chết không yên lành."

"Nhưng mà sao ta lại thấy thứ đồ này cũng hơi giống như quan tài nhỉ? Chính ngươi cũng nói, bên trong có tiếng hàm răng cắn gãy xương, bên trong một vườn trồng rau lại chôn một thứ đồ như vậy, trong đó còn có xương, bản thân ngươi cảm thấy chuyện này có hợp lý không hả?" Hàn Sâm trợn mắt nhìn Lão Miêu nói.

Lão Miêu hơi chột dạ, ấp a ấp úng nói: "Đúng là căn cứ nuôi cấy thực vật không sai, có điều căn cứ nuôi cấy thực vật này có hơi không bình thường lắm"

"Sao lại không bình thường?" Hàn Sâm lập tức truy hỏi.

Lão Miêu biết không nói chút gì đó thì hắn chắc chắn sẽ không xong với Hàn Sâm, chỉ đành tiếp tục nói: "Ta đã nghiên cứu rất lâu, theo như quan

sát của ta, nếu như không nhầm thì nơi này có lẽ là một căn cứ nuôi cấy thực vật hoàng gia của Tinh tộc.”

“Vườn trồng rau hoàng gia?” Hàn Sâm cảm thấy Lão Miêu vẫn đang nói bậy với hắn, cho dù là vườn trồng rau hoàng gia thì vẫn là một vườn trồng rau, còn có thể trồng ra thịt heo hay sao?

Lão Miêu lại nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Ngươi đừng khinh thường căn cứ nuôi cấy thực vật của Tinh tộc, thực vật bọn họ gây trồng không phải là những củ cải bắp cải trắng gì đó như trong tưởng tượng của ngươi đâu.”

“Xem ra ngươi quả nhiên biết đây là thứ gì” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Lão Miêu, vẻ mặt bất thiện.

Lão Miêu ho khan hai tiếng: “Ta cũng chỉ là biết một chút thôi, nếu như †a đoán không sai, cái rương kim loại này thật ra chính là rương gây trồng của Tinh tộc, bên trong chính là thực vật loại mới của Tinh tộc nuôi cấy.”

“Thực vật của bọn họ có gì khác?” Hàn Sâm truy hỏi.

“Chuyện này ta cũng không rõ nữa, trước kia ta ngược lại đã từng thấy một vài thực vật mà Tỉnh tộc nuôi cấy, những thực vật đó rất đặc biệt, hoặc là nói không thể gọi bọn nó là thực vật, nên nói là một loại thể sinh mệnh dị loại mới đúng.” Lão Miêu nói.

“Có thể trồng ra thể sinh mệnh cũng không phải chuyện hiếm có gì, thực vật gen như vậy bên trong Tí Hộ Sở có rất nhiều.” Hàn Sâm nói.

Lão Miêu lại đột nhiên lớn tiếng nói: “Đây chính là điều ta muốn nói, thật ra trước kia Tí Hộ Sở không có thực vật gen đâu, những thực vật gen đó cũng là hạt giống sau này Tinh tộc nuôi cấy phát tán ra mới sẽ sinh sôi nảy nở ra những thực vật gen cùng với thể sinh mệnh đặc biệt đó.”

“Ý của ngươi là nói, thứ đồ đựng bên trong có thể là tổ tiên của thực vật gen à?” Hàn Sâm quan sát rương kim loại, hơi kinh ngạc hỏi.

Bên trong rương kim loại vẫn thỉnh thoảng truyền ra những tiếng răng rắc khiến người ta sởn tóc gáy, trên căn bản chưa từng gián đoạn bao giờ.

“Có phải là tổ tiên hay không thì không biết, chẳng qua thứ vườn trồng rau hoàng tộc nuôi cấy ra thì có lẽ sẽ không hề kém cỏi.” Lão Miêu dừng một chút, lại nói tiếp: “Hơn nữa lúc mới bắt đầu nghiên cứu thực vật gen, thứ Tinh tộc thật sự muốn trồng ra không phải là những dị sinh vật hoặc thú hồn gì đó kia mà chiến giáp gen.”

“Chiến giáp gen cũng có thể trồng ra được ư?” Hàn Sâm nghe đến đây thì thật sự khá kinh ngạc.

“Lúc trước không được, về sau Tinh tộc đã dung hợp gen dị sinh vật và gen dị linh, cộng thêm cả gen thực vật Tinh tộc mang đến, liên tục nghiên cứu về phương diện này. Chỉ đáng tiếc sau này đã xảy ra một trận biến cố lớn khiến cho tộc nhân còn sót lại sau khi Tinh tộc thua trận đã chịu một lần đả kích mang tính huỷ diệt, những hạt giống gen chưa hoàn thành kia tự trôi vào trong Tí Hộ Sở, tự nhiên diễn hoá đến hôm nay, rồi trở thành thực vật gen hiện tại.” Lão Miêu giải thích đại khái một phen.

Hàn Sâm trầm ngâm suy nghĩ nhìn Lão Miêu nói: “Ngươi có thể tìm được nơi này, lại nhất định muốn đào rương kim loại của nơi này, đừng nói với ta ngươi không biết bên trong có gì đấy nhé.”

Lão Miêu ngại ngùng cười: “Thật ra ta thật sự không biết bên trong có cái gì, ta chỉ từ một vài manh mối mà suy luận ra nơi này có lẽ là căn cứ nuôi cấy thực vật hoàng gia, là nơi có khả năng nuôi cấy ra chiến giáp gen nhất, cho nên muốn đến nơi này thử chút vận may. Về phần †ại sao lại muốn chọn nơi này, đó là bởi vì vị trí của nơi này là một trong những vị trí tốt nhất bên trong căn cứ này, có thể coi như là bảo địa phong thuỷ, đương nhiên thứ quan trọng phải gây trồng ở nơi tốt nhất, cho nên ta mới chọn nó.”

“Ngươi còn biết xem phong thuỷ?” Hàn Sâm chẳng tin Lão Miêu một chút nào, ánh mắt nhìn kẻ lừa gạt nhìn nó.

Lão Miêu bất đắc dĩ nhún vai: “Được rồi, ta thừa nhận, ta nhìn ra được có vẻ nó rất quan trọng từ phân bón mà nơi này dùng. Hơn nữa trước kia ta đã đào ba nơi hệt như vậy, kết quả đều không có thu hoạch.”

“Phân bón gì?” Hàn Sâm liếc nhìn cái hố sâu mà bọn họ đã đào kia, nhưng hắn lại không nhìn ra phân bón gì.

“Ngươi không nhìn thấy rõ ràng màu sắc đất cát tinh của nơi này tối hơn những nơi khác một chút sao? Hơn nữa ngươi nhìn kỹ những tấm bia đá kia thử xem, có phát hiện phía trên tấm bia có một vài vệt máu không?” Lão Miêu chỉ ngôi mộ một bên rương kim loại đào ra rồi nói.

Hàn Sâm nhìn cẩn thận, đúng thật là giống như Lão Miêu nói.

“Ngươi không thật sự cho rằng những thứ đó là bia mộ đấy chứ? Trên thực tế những tấm bia đá kia là thiết bị Tinh tộc nuôi cấy thực vật, chúng có tác dụng giám sát, đồng thời phân bón cũng sẽ thông qua tấm bia đá để ngấm xuống đất. Chỉ cần nhìn thứ còn sót lại trên tấm bia đá thì có thể biết được thứ đồ trong rương kim loại này đã nhận được chăm sóc vô cùng đặc biệt, rất có thể là kết quả quan trọng nhất †rong căn cứ nuôi cấy thực vật hoàng gia.” Hai mắt Lão Miêu phát sáng nhìn ánh sáng rực rỡ cuồn cuộn trong rương kim loại nói.

“Vậy ngươi đi lấy nó ra đi?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Đồ vật của Tinh tộc hơi tà môn, vẫn nên cẩn thận chút thì tốt hơn.” Lão Miêu không để ý đến Hàn Sâm kích tướng, vẫn nhìn ánh sáng rực rỡ cuồn cuộn bên trong nhưng không có ý định ra tay.

“Nếu như ta không xuất hiện, ngươi định lấy thứ đồ bên trong ra kiểu gì? Chắc là sẽ không chỉ nhìn không như vậy chứ?” Hàn Sâm lại nói một câu.

Lão Miêu đang muốn nói cái gì thì nhưng lại đột nhiên nghe thấy phía trên rương kim loại truyền đến một tiếng cạch.

Chỉ thấy ở một điểm trên rương kim loại rạn nứt ra thành một lỗ, một bàn tay giống ngọc nhưng không phải ngọc, giống xương nhưng không phải xương thò ra từ trong ánh sáng chói lóa kỳ dị, bấu lấy phía trên rương kim loại giống như một tay ma thò ra từ trong địa ngục.

Hàn Sâm và Lão Miêu gần như không hẹn mà cùng nhảy lên một cái, vụt một cái lùi ra thật xa.

Hết chương 1689.

Chương 1690. Bí bảo trong rương

Năm ngón tay xương trắng óng ánh nhúc nhích phía trên rương kim loại giống như đang đánh đàn piano khiến cái tay kia dần dần bò ra từ trong ánh sáng rực rỡ.

Nói cũng thấy lạ, cùng với việc nó bò ra ngoài từ phía trong rương kim loại, ánh sáng rực rỡ trong rương kim loại kia cũng bắt đầu dần dần ảm đạm xuống.

Đợi đến khi bàn tay kia hoàn toàn bò ra khỏi trong rương kim loại, Hàn Sâm và Lão Miêu nhìn rõ xong thì đều hơi kinh ngạc.

Vốn dĩ Hàn Sâm và Lão Miêu đều cho rằng sẽ có quái vật bò ra từ bên †rong, nhưng mà sau khi bàn tay giống như ngọc cốt bò ra thì lại chỉ là một bàn tay, phía sau không còn gì nữa cả, chỉ là một bàn tay đơn thuần bò ra.

Bàn tay kia giống như điêu khắc từ ngọc thạch, phía sau đại khái tiếp nối một phần ba cánh tay nhỏ, đằng sau nữa cũng chẳng còn gì cả, chỗ đứt gãy gọn gàng, trông nó hệt như là súng bắn tên lửa phóng ánh sáng rực rỡ kỳ dị ra bên ngoài.

Ánh sáng rực rỡ ban đầu chảy trôi trong rương kim loại lúc này đã hoàn toàn tiêu tán, có thể nhìn thấy bên trong trống rỗng, không có bất kỳ thứ gì gì cả.

“Không phải ngươi nói bên trong có thể là chiến giáp gen sao? Đây là cái thứ gì?” Hàn Sâm nhìn bàn tay xương ngọc năm ngón dựng phía trên rương kim loại hỏi.

“Chuyện này… Ta cũng không biết…” Lão Miêu nhìn bàn tay kia, vẻ mặt cũng cực kỳ hoài nghi.

Hàn Sâm còn muốn nói gì đó thì lại thấy bàn tay kia bỗng chốc búng lên, nắm thành quyền, ánh sáng chói lòa phía sau phun ra, quả thật giống như một máy bay phản lực xông về phía Hàn Sâm.

Tốc độ kia nhanh đến kinh ngạc dọa Hàn Sâm đang mặc chiến giáp gen giật nảy mình.

Thân hình lóe lên một cái, Hàn Sâm né tránh khỏi một đòn của nắm đấm, hắn vẫn chưa rõ rốt cuộc cái tay kia là thứ gì, cho nên không muốn đụng chạm vào nó.

Cái tay kia giống như vật sống, rẽ ngoặt một cái trong không trung, lại xông về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm thi triển thân pháp không ngừng né tránh. Dùng tốc độ mặc chiến giáp gen của hắn, vậy mà lại còn không so được với nắm tay kia, lợi dụng huyền diệu của thân pháp Huyền Động và Dịch Thiên Thuật mới có thể hoàn toàn tránh né được xung kích của nắm đấm kia.

Trong lòng Hàn Sâm càng ngày càng ngạc nhiên nghi ngờ không chắc, cùng càng thêm không muốn đụng chạm vào nó. Quả thật bàn tay này quá kỳ lạ, cũng không biết rốt cuộc nó là thứ đồ gì.

“Lão Miêu, ngươi còn không mau đến giúp ta?” Hàn Sâm vừa né tránh công kích của bàn tay kia, vừa nhìn về phía Lão Miêu.

Vừa nhìn hắn nhất thời bị tức giận không nhẹ, Lão Miêu dáng vẻ ung dung leo lên phía trên một tấm bia đá, tự nhiên thoải mái nhìn Hàn Sâm bị nắm đấm đuổi đánh.

“Bình tĩnh, gấp như vậy làm cái gì? Không phải ta đang quan sát nhược điểm của nó sao, đợi ta tìm thấy nhược điểm của nó thì lập tức sẽ cho nó một kích trí mạng, cứu ngươi khỏi nước sôi lửa bỏng.” Lão Miêu không có ý định muốn ra tay chút nào, ngồi xổm ở phía trên bia đá, lắc lư cái đuôi nói.

“Không biết khi nào ngươi mới có thể tìm thấy nhược điểm của nó đây? Không bằng nhanh chóng hành động, ngươi và ta liên thủ chế phục nó, nói

không chừng nó chính là một bảo bối, chốc nữa ngươi lấy trước, ta tuyệt đối không tranh với ngươi.” Hàn Sâm muốn dụ hoặc Lão Miêu xuống giúp đỡ, thuận miệng hứa hẹn.

Lão Miêu lại không bị mắc lừa, còn ngồi xổm phía trên bia đá không động đậy chút nào, híp mắt nói: “Thứ đồ vật giống như bảo bối này thì phải là người có duyên mới được hưởng, đã là của ta thì không thể chạy thoát, ai cũng không cướp đi được.”

“Rốt cuộc ngươi có giúp hay không hả?” Hàn Sâm buồn bực kêu một câu.

“Ta cũng muốn giúp ngươi, đáng tiếc bất đắc dĩ ta vẫn còn chưa nhìn ra rốt cuộc nó là cái thứ gì, cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, để ta quan sát tiếp đi” Lão Miêu bình tĩnh nói.

“Ngươi còn quan sát nữa thì cái mạng nhỏ này của ta đã không còn nữa rồi, đến lúc đó tiếp theo sẽ đến phiên ngươi.” Hàn Sâm cảm thấy áp lực càng ngày càng lớn, tốc độ của bàn tay kia càng ngày càng nhanh, quả thật giống như một luồng ánh sáng tung hoành lấp loé xung quanh thân hình hắn, bởi vì tốc độ quá nhanh, thoạt nhìn giống như có rất nhiều nắm đấm từ những góc độ khác nhau xông về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm né tránh càng ngày càng miễn cưỡng, nếu như lại tiếp tục nhìn không ra hư và thực của bàn tay nữa, sợ rằng một lát sau sẽ chỉ có thể miễn cưỡng ra tay ngăn cản lấy công kích của nó.

“Hết cách rồi, ai bảo ngươi lớn lên đẹp trai như vậy, người ta là vì thích ngươi đấy? Ta ghen tị cũng không được đây, ngươi xem ta đứng ở đây mà nó cũng không thèm để ý đến ta, thật là bực mình.” Lão Miêu híp mắt nói.

“Ngươi đi chết đi.” Hàn Sâm mắng một câu, nắm chặt nắm đấm, một quyền đánh về phía bàn tay đã nắm thành quyền kia.

Tốc độ của nắm đấm hiện tại đã nhanh đến đáng sợ, lần này quả thực hắn không thể tránh nổi nữa, chỉ có thể lấy thân thử nghiệm xem thử xem rốt cuộc nắm đấm này có sức mạnh như thế nào.

Hết cách rồi, ai kêu bàn tay kia dán mắt vào hắn không tha. Hàn Sâm đã từng thử dẫn dắt bàn tay về phía Lão Miêu, tuy nhiên bàn tay hoàn toàn không có phản ứng nào, cho dù bay qua lân cận Lão Miêu thì vẫn xông về phía Hàn Sâm hệt như trước đó.

Ánh mắt Lão Miêu cũng nheo lại, nhìn chằm chằm Hàn Sâm và bàn tay kia, nó một mực không chịu ra tay cũng là vì muốn nhìn xem rốt cuộc bàn tay kia có sức mạnh như thế nào.

Nắm đấm của Hàn Sâm và bàn tay kia va chạm vào nhau, sức mạnh †oàn thân Hàn Sâm ngưng tụ, một quyền này hắn không giữ lại chút nào, phát huy sức mạnh của chiến giáp gen đến mạnh nhất.

Mặc dù chỉ có uy lực sáu mươi phần trăm, thế nhưng cũng đã vô cùng kinh người, đủ để phá huỷ núi cao.

Tuy nhiên nắm đấm của Hàn Sâm lại không thể đánh bay bàn tay nắm thành quyền kia, thế nhưng cũng có sinh ra va chạm sức mạnh kịch liệt.

Sau khi nắm đấm của Hàn Sâm đụng vào phía trên bàn tay kia, bàn tay kia lại giống như quả bóng xì hơi, bỗng chốc lõm xuống, dán ở phía trên nắm đấm của Hàn Sâm.

Một giây sau, dị quang phía sau bàn tay kia phun vọt ra từ nơi thoạt nhìn giống như vết đứt gãy, bỗng chốc lủi vào găng tay phải của Hàn Sâm.

Hàn Sâm bị doạ giật mình, vung tay muốn ném nó ra, nhưng mà lại đã không kịp nữa, bàn tay giống như ngọc cốt kia lại bao bọc ở phía trên †ay phải của Hàn Sâm.

Rầm!

Chiến giáp gen trên người Hàn Sâm đột nhiên tự động rời khỏi cơ thể, bay trở về trong hồn hải giống như đang sợ hãi cái gì đó.

Hàn Sâm cực kỳ hoảng sợ, tố chất thân thể hiện tại của hắn không cao chút nào, hầu hết dựa vào chiến giáp gen bảo vệ tính mạng, hiện tại chiến giáp

gen lại tự động rời khỏi cơ thể, không tiếp tục bảo vệ thân thể hắn nữa, tình hình thật sự gay go rồi.

Suy nghĩ trong đầu Hàn Sâm chợt lóe lên, hắn muốn triệu hồi tháp Thiên Mệnh ra, nhưng khi ánh mắt tập trung vào tay phải thì Hàn Sâm không khỏi sửng sốt một phen.

Chỉ thấy bàn tay giống như ngọc cốt kia đã hoàn toàn bao bọc trên tay phải Hàn Sâm, chỉ có điều có hơi không giống với trong tưởng tượng của Hàn Sâm.

Sau khi bàn tay này bao bọc trên tay phải hắn thì thoạt nhìn càng giống như một bao tay, hay nói cách khác là găng tay giống ngọc nhưng không phải ngọc, giống xương nhưng không phải xương, hiện tại thoạt nhìn không giống một cái tay.

“Lẽ nào thứ này giống với giày thủy tinh kia? Trên thực tế đây vốn dĩ chính là một cái găng tay?” Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng.

Còn chưa đợi Hàn Sâm nghĩ tiếp, đột nhiên cảm thấy trên tay phải truyền đến một luồng lực lượng lớn lôi kéo thân thể Hàn Sâm tự động chạy về phía bên trong, thế nhưng Hàn Sâm lại không thể ngăn cản được thân thể của mình, trong nháy mắt đã tiến vào trong bóng tối.

“Mẹ nó… quả nhiên thứ đồ chết tiệt này có một đức tính giống y hệt cái giày thủy tinh kia…” Hàn Sâm vùng vẫy muốn dừng lại, nhưng mà hoàn toàn không có tác dụng, sức mạnh của găng tay mạnh hơn hắn rất nhiều.

Hết chương 1690.

Chương 1691. Phòng thí nghiệm

Lão Miêu giật nảy người, phi thân từ trên bia đá nhảy xuống, đuổi theo về phía Hàn Sâm.

Nhưng mà găng tay mang theo Hàn Sâm chạy quá nhanh, đợi đến khi Lão Miêu đuổi đến thì đã không thấy bóng dáng của Hàn Sâm đâu nữa, phía trước có một vài kiến trúc bị tàn phá và đường rẽ, không biết Hàn Sâm đã đi con đường nào.

Lão Miêu chỉ đành phải dừng lại, quan sát xung quanh một chút, lại ngửi khắp nơi, lúc này mới lựa chọn một con đường rồi đuổi theo.

Hàn Sâm bị găng tay mang theo chạy về phía chỗ sâu của di tích, hai chân giãm mặt đất, cày mặt đất ra hai rãnh, thế nhưng vẫn không thể ngăn cản được thân thể tiếp tục đi về phía trước như cũ.

Chạy vào trong khu kiến trúc bị tàn phá, quay trái quay phải một hồi, găng tay mang theo hắn chui vào trong lối vào của một kiến trúc bị vùi nửa ở dưới lòng đất.

Bên trong kiến trúc đen thui thủi, Hàn Sâm cũng không nhìn rõ phía trước có thứ gì, bị găng tay kéo đi về phía trước như vậy thì hơi bất an.

Có điều Hàn Sâm đã có kinh nghiệm lần trước, trái lại không quá mức hoảng loạn.

Quay mấy vòng trong bóng đêm, nắm đấm bỗng chốc đánh vào phía trên đồ vật gì đó, trực tiếp đánh vỡ thứ đồ đó, mang theo Hàn Sâm tiếp tục đi về phía trước.

Liên tục đánh vỡ mấy thứ, cuối cùng nắm đấm cũng dừng lại.

Xung quanh vẫn là một vùng tối đen, không có bất kỳ động tĩnh nào, yên tĩnh đến đáng sợ.

Găng tay treo lơ lửng trước mặt Hàn Sâm khiến tay phải và thân thể Hàn Sâm hiện ra duỗi thẳng chín mươi độ trông như cương thị.

“Cái tên này dừng ở đây, lẽ nào một găng tay khác cũng ở đây?” Trong lòng Hàn Sâm vừa nghĩ vậy thì tay trái chợt vung lên, một chùm hoả diễm bắt đầu bùng cháy trên tay hắn giống như bó đuốc, chiếu sáng rực xung quanh.

“AI” Hàn Sâm phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể liều mạng lui về sau. Tuy nhiên bởi vì bị găng tay kéo lấy, cho nên lùi thế nào thì cánh tay kia cũng vẫn cố định ở nơi đó khiến hắn không thể nhúc nhích được.

Ở trước mặt Hàn Sâm có một thứ gì đó giống như một xác ướp đang trợn trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên nhìn như vậy thì bất kỳ ai cũng sẽ bị dọa giật nảy mình.

Sau khi bình tĩnh lại, Hàn Sâm phát hiện đó thật sự là một thi thể đã không còn hơi thở và sức sống nữa, sớm đã chết không thể chết thêm nữa.

Thi thể ngồi phía trên một chiếc ghế, quần áo đều đã mục nát, cơ thể hình như cũng đã không còn nước, có điều bảo trì lại khá hoàn mỹ, thoạt nhìn còn tưởng rằng là cương thi gì đó.

Hàn Sâm quan sát xung quanh một chút thì lập tức phát hiện có lẽ đây là một căn phòng của Tinh tộc, khắp nơi bên trong đều là máy móc của Tinh tộc, nhưng so với những phòng điều khiển kia của Tinh tộc mà Hàn Sâm nhìn thấy trước đó thì máy móc của nơi này nhiều hơn tinh vi hơn, điều ấy khiến cho Hàn Sâm cảm thấy hình như nơi này là một phòng thí nghiệm gì đó.

Ngoại trừ những máy móc này ra thì còn có thể nhìn thấy mấy hàng bình tinh thể, bên trong đầy ắp chất lỏng, còn đang ngâm một vài thứ kỳ quái.

Có động vật có chim có thực vật, còn có một vài thứ Hàn Sâm chưa từng nhìn thấy bao giờ.

“Nơi này thật sự khá giống như những gì Lão Miêu nói đấy, là một căn cứ nuôi cấy, đây chắc là phòng thí nghiệm trong căn cứ nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm nghĩ, đột nhiên cảm thấy tay phải lại tự mình chuyển động, không chịu sự khống chế của Hàn Sâm mà đi sâu về phía trước.

Phía trước Hàn Sâm chính là xác chết ngồi phía trên ghế, găng tay trực tiếp đè vào trên người của xác chết, ngón tay linh hoạt lần mò trên cơ thể xác chết.

“Cái đệch, lẽ nào tên này là một tên cuồng thi thể?” Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, vẫn may không có chuyện nguy hiểm xảy ra.

Không bao lâu sau đã thấy tay phải móc ra một thứ gì đó từ bên trong quần áo bị nát của thi thể, nắm chặt rồi lấy ra.

Bởi vì bị bàn tay nắm lấy, cho nên Hàn Sâm cũng không thấy nó là cái gì, đợi sau khi tay phải thu trở lại thì Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy luồng sức mạnh trên tay chợt buông lỏng, tay phải của hắn lập tức khôi phục lại bình thường.

Lúc này Hàn Sâm mới cảm nhận được trong tay đang nắm một thứ đồ cưng cứng, cảm giác có hơi giống như quả óc chó hoặc hạt đào gì đó.

Hàn Sâm mở tay ra liếc nhìn thì lại hơi sửng sốt. Thoạt nhìn thứ đồ đang được nắm trong tay hắn giống như một hạt giống, nhỏ hơn quả bóng bàn một chút, toàn thân màu xám đen, một đầu của hạt giống còn mọc mầm màu xanh lá dài khoảng ba centimet.

Hàn Sâm còn cho rằng găng tay giống như giày thủy tinh, đến để tìm một găng tay khác, nhưng mà không ngờ rằng không phải như vậy, vậy mà nó lại chạy đến đây để tìm một hạt giống.

“Chắc không phải là một găng tay khác còn phải trồng ra đấy chứ?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm lẩm bẩm.

Nếu như găng tay đã không có ý hại hắn, hơn nữa lại đã không còn khống chế tay phải của hắn nữa, Hàn Sâm suy nghĩ một chút, cất hạt giống vào trong túi áo, sau đó đi vòng quanh trong phòng thí nghiệm này.

Những thứ đồ máy móc gì đó kia, Hàn Sâm cũng nhìn không hiểu, thứ khiến hắn chú ý nhất bên trong phòng thí nghiệm cũng chính là mấy hàng bình tinh thể và thứ đồ ngâm bên trong kia.

Bình tinh thể rất giống loại Ngao Dạ ngâm trước kia, có điều chất lỏng bên trong thoạt nhìn hình như hơi không giống lắm.

Loại chất lỏng Ngao Dạ ngâm kia là loại trong suốt không màu, mặc dù những chất lỏng này cũng trong suốt, chẳng qua đa phần đều có một chút màu sắc, phần lớn đều là màu vàng nhạt, còn có một vài chất lỏng màu xanh và màu lam, cũng có số ít mấy bình trong suốt không màu.

Hàn Sâm vừa kề sát vừa nhìn, bên trong thật sự là có đủ thể loại kì dị, còn có thứ đồ như áo giáp nửa người và mũ sắt gì đó ngâm ở bên trong.

€ó điều bất kể là sinh vật hay thứ đồ vật áo giáp gì đó thì thoạt nhìn hình như đều có hơi khiếm khuyết hoặc là dị dạng, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy những thứ đồ này đều là những vật không hoàn chỉnh.

“Xem ra có lẽ những thứ này đều là sản phẩm thí nghiệm thất bại.” Trong lòng Hàn Sâm nghĩ, đột nhiên hai mắt chợt sáng.

Chỉ thấy bên trong một bình trước mặt tràn đầy chất lỏng trong suốt, bên trong ngâm một sinh vật, thân thể tổng hợp cả vẻ đẹp nam tính và mạnh mẽ của đàn ông, đồng thời lại có cả vẻ đẹp dịu dàng của phụ nữ, sau lưng còn mọc một đôi cánh màu trắng toát giống như thiên sứ thánh thiện hoàn mỹ trong tranh sơn dầu.

“Thoạt nhìn thì hơi giống Tiểu Thiên Sứ, có điều đây không phải nam không phải nữ, trông có hơi kỳ lạ.” Hàn Sâm quan sát sinh vật giống thiên sứ bên trong bình, ánh mắt chuyển xuống dưới.

“Không có chim nhỏ, xem ra quả nhiên không phải sinh vật bình thường, cũng là một sản phẩm thất bại.” Hàn Sâm phát hiện phía dưới của tên này trơn nhẵn giống như tấm ván phẳng, không có gì cả, thoạt nhìn có lẽ là một loại sinh vật phi giới tính, cũng có thể là do nguyên nhân trồng trọt thất bại.

Sau khi Hàn Sâm nhìn phía dưới xong thì ngẩng đầu lên, thế nhưng lại nhìn thấy sinh vật giống như thiên sứ kia không biết đã mở mắt ra từ khi nào.

Đôi mắt kia mở to hết cỡ, nhưng mà không giống với sinh vật bình thường, bên trong mắt của hắn chỉ có đồng tử, toàn bộ đồng tử đỏ máu chiếm cứ lấy vành mắt, lúc này đang nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm lộp bộp một chút, thân thể chậm rãi bước hai bước sang bên cạnh, vậy mà đôi mắt đỏ như máu kia lại chuyển động theo thân thể hắn, đầu cũng quay qua khá giống máy móc, vẫn đang nhìn chằm chằm vào hắn.

“Sẽ không xui xẻo như vậy chứ?” Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu không ổn, mấy thứ Tinh tộc làm ra đều rất kỳ lạ, cái tên này thoạt nhìn cũng không giống thứ tốt lành gì.

“Mau chạy đi, đó là Vũ tộc!” Lão Miêu xuất hiện từ lỗ thủng của phòng thí nghiệm, sau khi nhìn thấy thiên sứ bên trong bình thì sắc mặt lập tức thay đổi, hét lớn một tiếng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn chưa phản ứng lại kịp thì đã nghe thấy rầm một tiếng, sinh vật giống như thiên sứ kia dùng một quyền đấm vỡ bình tinh thể, thân thể tà dị mà mỹ lệ xông ra ngoài, mang theo sự kết hợp giữa sức mạnh và sắc đẹp, một tay bắt về phía Hàn Sâm.

Hết chương 1691.

Chương 1692. Đại chiến với Vũ tộc

Hàn Sâm cảm thấy không ổn, trong lòng bỗng cuộn trào mãnh liệt. Không cần Lão Miêu nhắc nhở, hắn đã nhanh chóng lùi ra sau, đồng thời triệu hồi ra thú hồn kiếm sĩ áo giáp tử vong, biến thân thành thân thể của kiếm sĩ áo giáp tử vong.

Hàn Sâm cũng không còn cách nào khác, tố chất thân thể của bản thân hắn vẫn chưa trưởng thành, có găng tay ở trên người hắn thì bộ chiến giáp gen màu trắng kia cũng không thể triệu hồi ra được, chỉ có thể sử dụng thú hồn biến thân để tăng cường thân thể một chút.

Tốc độ sinh vật giống như thiên sứ kia thật sự quá nhanh, Hàn Sâm đã lùi rất nhanh nhưng vẫn không thể tránh khỏi bàn tay của hắn.

Hàn Sâm chợt cắn răng, hai tay bắt chéo trước ngực, ngăn cản lại bàn tay kia.

Rầm!

Hàn Sâm cảm thấy giống như bị tàu hỏa đụng bay, thân thể cong vút bỗng chốc bay ra phía sau, đụng vào trên bức tường của phòng thí nghiệm, sau khi đụng xuyên bức tường vẫn không ngừng bay về phía sau.

Liên tiếp xuyên qua mấy thứ giống như bức tường, cuối cùng thân thể của Hàn Sâm mới rơi xuống, mở miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Không có thời gian lau đi máu tươi bên khoé miệng, Hàn Sâm bò dậy chạy, chỉ thấy Lão Miêu cũng chạy ra, tốc độ còn nhanh hơn hắn, chốc lát đã vượt qua hắn.

Hàn Sâm quay người lại nhìn, lập tức nhìn thấy sinh vật giống như thiên sứ kia đang trợn đôi mắt đỏ máu, tốc độ cũng cực nhanh đuổi theo.

“Mẹ nó, rốt cuộc đó là cái quái gì vậy?” Hàn Sâm liều mạng dốc hết toàn bộ sức lực chạy về phía trước, sức mạnh của thứ đó quá cường đại, cho dù là mặc chiến giáp gen lên người thì sợ rằng cũng không phải là đối thủ của hắn.

Lão Miêu vừa chạy vừa gào nói: “Tương truyền sau khi Tinh tộc thua trận đã trộm mấy đứa trẻ của chủng tộc cấp cao, trước kia ta vẫn luôn cho rằng chỉ là truyền thuyết, hiện tại nhìn thấy hắn, ta mới biết chuyện này mẹ nó là sự thật. Không ngờ Tỉnh tộc lại bắt một Vũ tộc mang về nghiên cứu, chắc chắn muốn chắt lọc gen của hắn.”

“Chủng tộc cấp cao? Chủng tộc cấp cao gì?” Hàn Sâm cắn răng hỏi.

“Đừng hỏi nữa, mau chạy đi, Vũ tộc kia sắp đuổi đến rồi.” Lão Miêu hét †o nói.

Hàn Sâm quay đầu lại nhìn, Vũ tộc đã xông đến phía sau lưng hắn, cơ thể cường tráng khoẻ đẹp kéo dài, nắm đấm mãnh liệt đánh về phía hắn, tốc độ cũng nhanh đến không thể tin được.

Hàn Sâm vừa mới chịu một đòn, khí tức trong ngực vẫn còn đang loạn hết cả lên, lúc này ngay cả cơ hội né tránh cũng không có, chỉ có thể cắn răng triệu hồi tháp Thiên Mệnh ngăn cản ở phía trước mặt mình.

Rầm!

Một quyền của Vũ tộc chạm vào phía trên tháp Thiên Mệnh, vậy mà lại đập tháp Thiên Mệnh lõm xuống một mảng.

Phải biết rằng tháp Thiên Mệnh đã từng được tẩy rửa trong thông đạo tới Thần Giới, đã mạnh mẽ hơn trước kia, trình độ kiên cố không kém hơn chiến giáp gen, vậy mà hiện tại lại bị Vũ tộc một quyền đập đến lõm xuống một mảng, sức mạnh của Vũ tộc kia đáng sợ đến mức nghĩ thôi cũng có thể biết được.

Hàn Sâm thôi thúc tháp Thiên Mệnh muốn thu Vũ tộc kia vào trong, nhưng Vũ tộc lại lập tức tung một quyền đánh bay tháp Thiên Mệnh, trên nên móng cũng bị đập lõm xuống một mảng.

Hàn Sâm hít vào một ngụm khí lạnh, tiếp tục liều mạng chạy ra ngoài. Vũ tộc gì đó kia thật sự quá biến thái, loại sức mạnh kia cường đại tới mức khiến lòng người run rẩy.

Vũ tộc đuổi theo ở phía sau, Hàn Sâm chỉ có thể lấy tháp Thiên Mệnh ra ngăn cản. Vũ tộc đánh hết quyền này đến quyền khác vào trên mặt tháp Thiên Mệnh khiến tháp Thiên Mệnh lồi lõm vặn vẹo biến dạng, nếu như còn tiếp tục như vậy nữa thì nó nhất định sẽ bị đập vỡ.

Hiện tại Hàn Sâm cũng không còn quan tâm đến việc thương xót cho tháp Thiên Mệnh nữa, bảo vệ cái mạng nhỏ mới là quan trọng nhất, chỉ có thể dùng tháp Thiên Mệnh ngăn cản Vũ tộc đuổi giết.

“Lão Miêu, rốt cuộc đây là cái thứ gì vậy, có cách nào đối phó với nó không?” Hàn Sâm hét lớn với Lão Miêu phía trước mặt, cho dù hắn chịu hy sinh tháp Thiên Mệnh, nhưng mà thoạt nhìn thì căn bản không thể thoát ra khỏi sự đuổi giết của Vũ tộc, một khi tháp Thiên Mệnh bị huỷ thì tiếp theo hắn vẫn sẽ phải mất mạng như thường.

“Đừng nghĩ nữa, mau trốn đi, nó đã không còn là một kẻ cao cấp nữa rồi. Có lẽ tên này đã bị Tinh tộc giày vò rất thê thảm, thân thể cực kỳ yếu ớt, nếu không ngươi đã chết từ lâu rồi.” Lão Miêu hét nói.

Làm gì có chuyện Hàn Sâm không muốn trốn chứ, nhưng mà hắn không trốn thoát được, nghe Lão Miêu nói sức mạnh của tên này mạnh như vậy, hơn nữa còn là dưới tình cảnh cực kỳ yếu ớt, điều này lập tức khiến Hàn Sâm thầm kêu không ổn.

“Tên này sẽ không phải là sinh vật bên ngoài Tí Hộ Sở đấy chứ?” Hàn Sâm lại hỏi một câu.

“Đúng vậy.” Lần này Lão Miêu không do dự, trực tiếp trả lời.

Hàn Sâm cảm thấy vô cùng không ổn, nhưng mà hiện tại đã không còn đường khác có thể đi nữa, Vũ tộc lại mạnh mẽ đánh quyền vào phía trên tháp Thiên Mệnh, tháp Thiên Mệnh lập tức bị đánh bay, mà bóng dáng của Vũ tộc lại không dừng lại chút nào, tung một quyền đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm liên tục biến đổi nhiều loại thân pháp, nhưng mà lại không né tránh được một quyền này của Vũ tộc, chỉ đành cắn răng ngưng tụ sức mạnh, một quyền đón lấy.

Hàn Sâm đã chuẩn bị tốt việc mượn lực để trốn đi, lấy cứng chọi cứng chắc chắn không được. Rõ ràng thể chất của sinh vật Thần siêu cấp Vũ tộc trước mặt này rất đáng gờm, chỉ có thể dùng thủ pháp mượn lực của Đại Pháo Đại Âm Dương Từ Lực, mà có thể mượn bao nhiêu lực thì bấy nhiêu lực, hắn liều đến nỗi nội tạng cũng chịu chút chấn động, phải trốn đi trước rồi lại nói sau.

Hai quyền giao nhau, Hàn Sâm đang chuẩn bị mượn lực thì lại đột nhiên cảm thấy trên nắm tay phải vọt lên một luồng sức mạnh khủng bố, va chạm vào nắm đấm của Vũ tộc.

Hai luồng sức mạnh va chạm đã sinh ra sóng xung kích đáng sợ, chấn động vỡ nát tất cả những kiến trúc gần đó, thế nhưng Hàn Sâm lại không hề rơi vào thế bất lợi.

Găng tay trên tay phải Hàn Sâm phát ra hào quang kỳ dị, hào quang kia càng ngày càng mạnh mẽ lan ra khắp thân thể hắn, lập tức bao trùm lấy toàn bộ thân thể hắn trong hào quang kỳ dị.

Trong chốc lát, Hàn Sâm chỉ cảm thấy toàn thân đều tràn ngập sức mạnh giống như được một nguồn sức mạnh vô cùng vô tận bao bọc lấy. Mà sức mạnh vô cùng vô tận giống như trường giang đại hải ồ ạt vọt đến rót vào trong cơ thể hắn.

Áo giáp như ngọc như cốt che phủ toàn thân Hàn Sâm, thoạt nhìn có hơi giống với chiến giáp gen màu trắng, nhưng mà lại có chút không giống.

Hàn Sâm không kịp phân biệt kĩ càng, Vũ tộc kia lại xông đến, nắm đấm trở nên càng thêm điên cuồng, tốc độ cũng càng nhanh đến đáng Sợ.

Thân hình Hàn Sâm chợt lóe lên giống như thuấn di né tránh khỏi một quyền của Vũ tộc, trong lòng âm thầm ngạc nhiên vui mừng không thôi, dưới sự tăng cường của áo giáp được hoá từ găng tay, vậy mà hắn có thể đuổi kịp tốc độ của Vũ tộc kia.

Vũ tộc lại tung một quyền đến, Hàn Sâm không những không lùi mà trái lại còn tiến lên, thân hình né khỏi một quyền công kích của Vũ tộc, đồng thời mạnh mẽ đánh vào bụng dưới của Vũ tộc, lập tức đánh Vũ tộc đến mức cong cơ thể lên giống như một con tôm bay ra phía sau.

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, trên tay lại không ngừng lại, trong chốc lát đã lao đến bên Vũ tộc kia, hai tay cộng với hai chân giống như cuồng phong bão táp đánh đến.

Đã có sự tăng cường của áo giáp, gần như sức mạnh và tốc độ của Hàn Sâm đã có thể sánh ngang với Vũ tộc, có điều Vũ tộc kia như thể chỉ dựa vào bản năng mà chiến đấu, phương diện kỹ xảo gì đó đều rất kém, cho nên rất nhanh đã bị Hàn Sâm hoàn toàn áp chế.

“Ồ?” Lão Miêu nhìn thấy sự biến hoá trên người Hàn Sâm và găng tay thì không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, phần nhiều hơn lại là buồn phiền: “Không ngờ găng tay kia thật sự là thứ tốt, sớm biết như vậy thì †a đã đi lấy trước rồi.”

Hết chương 1692.

Chương 1693. Giết chết

Từng quyền đánh vào da thịt, nắm đấm của Hàn Sâm liên tục đập vào trên người Vũ tộc khiến máu tươi của Vũ tộc điên cuồng phun ra không ngừng lại được.

Tốc độ và sức mạnh của Vũ tộc đều không kém hơn Hàn Sâm, tuy nhiên kĩ xảo và kinh nghiệm chiến đấu lại thật sự rất kém, hoàn toàn dựa vào bản năng chiến đấu, cho nên không cùng đẳng cấp với Hàn Sâm.

Đột nhiên Hàn Sâm đánh ra một quyền, Vũ tộc kia nhích người một cái vụt qua nắm đấm của Hàn Sâm, đồng thời đánh một quyền về phía bụng dưới của Hàn Sâm khiến trong lòng Hàn Sâm chợt chấn động.

Tuy rằng một quyền này của Vũ tộc không lợi hại lắm, thế nhưng rõ ràng đây là một chiêu mà Hàn Sâm đã dùng trước đó.

“Nhanh chóng giải quyết hắn đi, thiên phú của hắn quá mạnh mẽ, năng lực học tập rất mạnh, thời gian lâu dần, ngươi sẽ không còn ưu thế nữa.” Lão Miêu hét to nói.

Hàn Sâm lách người né tránh một quyền kia, đồng thời nắm lấy cánh †ay hắn, một khuỷu tay khác cũng đánh về phía yết hầu của hắn.

Yết hầu bị đánh, Vũ tộc nhất thời ngẩng đầu phát ra âm thanh đau đớn mà kiềm chế, Hàn Sâm lật tay vặn một cái, lập tức vặn cánh tay của hắn ra sau lưng, một tay nắm lấy cánh tay hắn, một tay khác điên cuồng đánh vào ngực hắn.

Cánh tay bị vặn ngược kia của Vũ tộc khó mà dùng sức, cũng không thể chống lại công kích của Hàn Sâm, thế là bị đánh đến máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra, huyết dịch đỏ tươi không ngừng rơi xuống.

Răng rắc!

Vũ tộc lật người vặn một cái, căn bản không để ý đến cánh tay kia, lập tức biến thành đối mặt với Hàn Sâm, cánh tay kia cũng bị vặn đến trật khớp.

Tuy nhiên Vũ tộc lại như không có chuyện gì, dùng đầu đánh về phía Hàn Sâm, vô cùng hung tàn.

Hàn Sâm lật người lại một vòng, vụt qua đầu hắn, một tay kẹp lấy cổ hắn, kẹp đầu hắn dưới nách, đồng thời đầu gối đánh về phía lồng ngực hắn.

Bốp!

Đầu gối và lồng ngực va chạm với nhau phát ra một tiếng giống như đánh trống, Hàn Sâm liên tục đánh bốn năm lần, nhất thời nghe thấy †iếng xương rạn nứt, xương ngực lõm xuống một mảng lớn.

Vũ tộc vừa thổ huyết vừa gầm lên giận dữ, đưa tay ôm lấy chân của Hàn Sâm rồi há miệng cắn xuống. Hàm răng trắng bóng kia cắn xuyên áo giáp trên chân, trực tiếp đâm vào trong thịt. Nếu như không phải Hàn Sâm phản ứng nhanh, dùng hai tay mạnh mẽ vặn cổ hắn, khiến hắn không thể tiếp tục cắn xuống thì sợ rằng xương cũng sắp bị hắn cắn thủng.

Hàn Sâm cắn răng dùng sức vặn mạnh một cái, mạnh mẽ vặn ngược cổ Vũ tộc, khuôn mặt hướng về phần lưng.

Nhưng mà hắn lại cười nhếch mép một cái với Hàn Sâm, trong miệng toàn là máu tươi, thoạt nhìn dữ tợn đáng sợ vô cùng, một giây sau hai tay hắn lại đè lấy cánh tay Hàn Sâm, dùng lực vặn một cái, thủ pháp giống như Hàn Sâm vừa mới dùng, muốn lật ngược tay Hàn Sâm để áp chế.

“Dùng chiêu thuật của ta để đối phó ta, ngươi quá ngây thơ rồi đấy.” Khuỷu tay Hàn Sâm hạ xuống, mạnh mẽ đánh trên khuôn mặt đang vặn ngược kia, nhất thời tia máu tung toé khắp nơi, mặt của Vũ tộc kia cũng đã bị hắn đánh lõm xuống, người đập xuống mặt đất hình thành một cái hố lớn trên nên đất.

Thân thể Hàn Sâm giống như thiên thạch xông đánh xuống, đầu gối hung hăng đánh phía trên yết hầu hắn, nhất thời nghe thấy một tiếng răng rắc, xương cổ hoàn toàn bị đánh gẫy vỡ vụn.

Đầu của Vũ tộc rũ ở một bên như thể mất đi sức chống đỡ, nhưng mà lại vẫn chưa chết hắn. Kẻ đó điên cuồng rống một tiếng rồi dùng hai †ay ôm về phía Hàn Sâm, muốn quấn lấy hắn.

Thân hình Hàn Sâm lóe lên, quyền cước không ngừng hạ trên người Vũ tộc, đánh đến mức thân thể hắn méo mó biến dạng, dường như đã không thành hình người nữa, nhưng mãi mà hắn ta không hề chết, sức sống quật cường đến không thể tin được.

“Mẹ ơi, cái thứ này sao mà giết mãi không chết vậy?” Hàn Sâm không nhịn được la lên.

Lão Miêu ở nơi không xa nói: “Thân thể của Vũ tộc gần như không có nhược điểm, xé nát thân xác của hắn đi, ngoại trừ điều này ra thì không còn cách khác.”

“Nếu đã như vậy, vậy ngươi đi chết đi.” Nắm đấm của Hàn Sâm trở nên càng thêm điên cuồng.

Tay chân và xương ngực của Vũ tộc gần như đều bị Hàn Sâm đập gãy toàn bộ, đầu cũng bị đập đến biến dạng nghiêm trọng, cho dù là như vậy, Vũ tộc vẫn không chết đi mà vẫn duy trì lực chiến đấu mạnh mẽ.

Xoetl

Một cánh chim màu trắng dính đầy máu tươi bị Hàn Sâm mạnh mẽ xé xuống, Vũ tộc phát ra tiếng gào thét đau đớn giống như dã thú.

Hàn Sâm thấy hắn đau đớn như vậy, không giống như khi những bộ phận khác bị thương mà hắn cũng không thèm quan tâm, trong đầu chợt lóe lên suy nghĩ, duỗi tay lại nắm lấy một cánh chim khác.

Hàn Sâm liên tục chặt mấy quyền lên phía trên đó, sau khi đập gãy xương, hắn cũng mạnh mẽ xé xuống một cánh chim còn lại.

Vũ tộc lật người ôm Hàn Sâm, thế nhưng lại bị Hàn Sâm dùng một cước đá bay lên, hắn xông người lên theo, quyền cước giống như dòng nước lũ đánh trên người hắn.

"À hú… À hú…" Dưới sức đấm cực hạn, Hàn Sâm không nhịn được bắt chước theo Tà Tình Đế kêu to lên, hắn cảm thấy dường như xuất quyền càng mạnh càng nhanh hơn một chút.

Rầm!

Lực quyền liên tục đánh trên cổ Vũ tộc, không biết đã đấm mấy trăm mấy ngàn đấm, mạnh mẽ đấm gãy cổ hắn, đầu bị Hàn Sâm dùng sức xé xuống.

Thế nhưng thân thể mất đi đầu vẫn còn nhào về phía Hàn Sâm, cái đầu kia cũng mở miệng cắn về phía cổ của Hàn Sâm, hung ác khó mà tưởng tượng được.

"Cút mẹ ngươi đi." Một chân Hàn Sâm đạp bay thân thể hắn.

Một tay thì nắm lấy đầu, một tay khác nắm chặt quyền, liên tục điên cuồng đánh lên phía trên.

Máu tươi bắn tung toé, xương rạn nứt.

Dưới những cú đánh điên cuồng liên tục, cái đầu bị Hàn Sâm mạnh mẽ đánh vỡ tung, những thứ màu đỏ trắng bắn lên người Hàn Sâm.

Thân thể không đầu của Vũ tộc lại nhào đến lần nữa, ánh mắt Hàn Sâm nóng rực, sức mạnh trên người vọt lên, nắm đấm cũng bay đến.

Sức mạnh điên cuồng không ngừng tấn công, mãi cho đến khi đánh thân thể kia đến chia năm xẻ bảy, nội tạng cũng đều bị đánh vỡ, cuối cùng thân thể kia mới không còn động tĩnh gì nữa.

Hàn Sâm lau máu trên mặt, lập tức ngồi trên mặt đất thở hồng hộc, vừa rồi vẫn chưa cảm thấy gì, bây giờ mới cảm thấy tay chân đã nhũn hết cả ra.

Đánh người đến tay chân mềm nhũn, đây là lần đầu tiên Hàn Sâm có trải nghiệm như vậy.

"Lão Miêu, rốt cuộc cái tên này có lai lịch gì?" Hàn Sâm nói xong nhìn về phía Lão Miêu, lại thấy Lão Miêu lén la lén lút chạy đến bên cạnh đống tàn thi kia, đang duỗi móng vuốt ra muốn nhặt đồ gì đó.

Hàn Sâm cũng bất chấp mệt mỏi, bỗng chốc nhảy lên, cản trước mặt Lão Miêu, liếm môi nhìn chằm chằm nó nói: "Lão Miêu, ngươi hơi không thành thật rồi đấy? Trước đó ngươi không ra sức, bây giờ còn muốn đến nhặt món hời à?"

Lão Miêu ngượng ngùng cười: "Ta sợ ngươi không biết nhìn hàng, cho nên giúp ngươi xem thử có thứ gì đáng tiền không."

"Vậy ngươi đã nhìn thấy được gì rồi?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm Lão Miêu hỏi.

"Ta thấy đống xương này có vẻ rất tốt, mang về nấu canh thì tuyệt vời vô cùng." Lão Miêu giơ ngón tay cái ra nói.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không tin lời nói dối kém cỏi như vậy, ánh mắt hạ xuống đống tàn thi, sau đó ngồi xổm xuống quan sát cẩn thận.

"Có lẽ vừa rồi là Lão Miêu này muốn thò móng vuốt vào bên trong, rốt cuộc bên trong này có gì vậy nhỉ?" Trong lòng Hàn Sâm nghĩ, mắt nhìn về phía bên đó, chỉ thấy bên trong có chút nội tạng vỡ nát, máu tươi, xương vỡ

và thịt nát trộn lẫn với nhau, thoạt nhìn rất khiến người ta cảm thấy buồn nôn.

May mà Hàn Sâm không bị cuồng sạch sẽ, thò tay lật nội tạng và xương vỡ thịt nát đó ra, thăm dò trong vũng máu tươi một lúc, đột nhiên Hàn Sâm cảm thấy ngón tay giống như đã sờ được cái gì trong máu tươi, cảm thấy hoàn toàn không giống với những máu thịt xương vỡ kia.

Hết chương 1693.

Chương 1694. Khúc xương

Hàn Sâm móc thứ đó ra rồi cầm ở trong tay. Thứ kia là một đoạn gì đó có kích thước khoảng hơn mười centimet, khá giống một khúc xương, nhưng mà sờ thì lại không giống lắm, cầm vào tay rất nặng, còn nặng hơn cả kim loại.

Phía trên dính đầy máu vẩn đục nên không nhìn rõ dáng vẻ ban đầu, Hàn Sâm duỗi tay lau đi máu vẩn đục, diện mạo vốn có của nó lập tức lộ ra.

Thoạt nhìn thì quả thật giống một khúc xương nhỏ, nhưng mà phần xương này lại có màu đỏ khác thường, là đỏ hơi tím, hoàn toàn không giống với phần xương của những bộ phận khác trên người Vũ tộc.

Hàn Sâm lại bới bới trong đống thịt nát của tàn thi kia một phen, hắn phát hiện ngoại trừ một khối xương nhỏ này ra thì những bộ phận khác đều khá bình thường. Những phần xương kia đều màu trắng, trọng lượng cũng khá bình thường, hơi nặng hơn xương của nhân loại một chút, nhưng mà so sánh với đoạn xương đỏ hơi tím kia thì nhẹ hơn rất nhiều.

“Đây là thứ gì vậy?” Hàn Sâm cầm phần xương nhìn về phía Lão Miêu hỏi.

Vẻ mặt Lão Miêu uể oải mất tinh thần, dường như lười để ý đến Hàn Sâm, rất tuỳ ý nói: “Chỉ là xương, còn có thể là cái gì chứ?”

Lão Miêu không muốn nói, Hàn Sâm cũng không hỏi tiếp nữa, một con mèo không muốn nói chuyện, tiếp tục hỏi nữa cũng không có tác dụng gì.

Hàn Sâm cầm khúc xương nghiên cứu một lát, thế nhưng lại không có phát hiện mới gì. Trên khúc xương này không có sức mạnh đặc biệt †ồn tại, ít nhất thì Hàn Sâm không cảm nhận ra được.

Hàn Sâm cất khúc xương đó đi rồi nhìn về phía Lão Miêu bên cạnh hỏi: "Lão Miêu, ngươi có biết phải làm sao thì ta mới có thể trở về Liên Minh không?"

Hàn Sâm không muốn nán lại nơi này quá lâu, bất cứ lúc nào người của tổ chức Thần cũng có thể đến nhà hắn, hắn nhất định phải trở về nhanh nhất mới được, không có thời gian dây dưa ở đây.

"Tìm một cái truyền tống trận của Tí Hộ Sở thì tự nhiên sẽ có thể ra ngoài thôi." Lão Miêu lơ đãng không tập trung nói.

"Ta đi ra từ truyền tống trận sẽ bị truyền tống đến vị trí nào?" Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi hỏi, quy tắc của truyền tống Tí Hộ Sở là truyền tống từ đâu vào thì vẫn sẽ trở về nơi đó.

Tuy nhiên hắn bị hoa văn Cửu Mệnh Huyết Miêu trên cơ thể mang vào đây, không hề thông qua thiết bị truyền tống, cho nên không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Lão Miêu trầm ngâm một lúc nói: "Chuyện này rất khó nói, có lẽ sẽ ngẫu nhiên đấy."

Hàn Sâm nghe Lão Miêu nói như vậy thì vẻ mặt lập tức sụp đổ, truyền tống đến Liên Minh một cách ngẫu nhiên, phạm vi kia lớn lắm đấy, lỡ như địa điểm truyền tống cách tinh cầu Loga rất xa, thế thì e rằng hắn sẽ không kịp trở về nhà.

Nghĩ đến đây, Hàn Sâm vội vàng hỏi Lão Miêu làm sao rời khỏi di tích này, còn hỏi nó gần đây có Tí Hộ Sở nào không, sau đó trực tiếp rời khỏi di tích.

Lão Miêu không hề có ý muốn rời đi, hiển nhiên vẫn muốn tiếp tục đi đào những thứ đồ kia.

Một mình Hàn Sâm dựa theo chỉ điểm của Lão Miêu rời khỏi di tích, đi về phía Tí Hộ Sở gần đây nhất.

Mặc dù Hàn Sâm cũng coi như là oai phong một cõi ở Tí Hộ Sở thứ tư, chẳng qua hắn lại chưa từng đi đến khu vực này, cũng không quá biết rõ, chỉ thấy Lão Miêu nói gần đây có một Tí Hộ Sở.

Lão Miêu cũng chưa từng đi đến Tí Hộ Sở này, chỉ biết đó là Tí Hộ Sở của một dị sinh vật chiếm cứ, nhìn quy mô có lẽ là Tí Hộ Sở siêu cấp không thể nghi ngờ gì.

Hàn Sâm trực tiếp sử dụng kiếm sĩ áo giáp tử vong để biến thân, sau đó mới đi về phía Tí Hộ Sở kia.

Hiện tại thể chất của Hàn Sâm chỉ có hơn một vạn, gánh nặng đối với thân thể khi sử dụng loại thú hồn biến thân dung hợp siêu cấp này rất lớn, nếu như là trước kia, dưới trạng thái biến thân thì Hàn Sâm cũng không chống đỡ được bao lâu.

Có lẽ bởi vì sau khi thăng cấp nên thân thể đã thay đổi, mặc dù thể chất không cao, nhưng mà sử dụng thú hồn biến thân dung hợp siêu cấp lại không hề cảm thấy có tiêu hao quá lớn, dường như có thể duy trì được khá lâu.

Trong một vùng núi gần Tí Hộ Sở Đại Hắc Thiên Ma Thần, Tà Tình Đế hơi nhíu mày nhìn một dị sinh vật có đôi mắt hai đồng tử, thân thể giống như hình người ở nơi không xa phía trước nói: “Hắc Tuyệt Thần, ngươi cản đường của ta làm cái gì?”

“Tà Tình, nghe nói ngươi rất kiêu căng hống hách?” Hắc Tuyệt Thần nhìn Tà Tình Đế hừ lạnh nói.

“Ta kiêu căng hống hách hay không thì liên quan gì đến ngươi chứ?” Tà Tình Đế lạnh giọng nói.

Hắc Tuyệt Thần âm ngoan cười nói: “Quả thật việc ngươi kiêu căng hống hách không liên quan gì đến ta, có điều ngươi phách lối ở lân cận Tí Hộ Sở Đại Hắc Thiên Ma Thần của ta, đó chính là không nể mặt Hắc Tuyệt Thần ta. Hiện tại ta cho ngươi hai con đường để ngươi chọn, con đường thứ nhất chính là chết, con đường thứ hai…”

Hắc Tuyệt Thần còn chưa nói xong đã nhìn thấy trên thần thể to lớn mạnh mẽ kia của Tà Tình Đế bộc phát ra tia sáng màu bạc sáng chói, nắm đấm giống như mũi khoan đánh đến khiến hắn không thể nói tiếp được nữa.

Hắc Tuyệt Thần lập tức nổi giận, ma khí trên người điên cuồng vọt ra, dùng một quyền đón lấy nắm đấm của Tà Tình Đế.

Ầm!

Ánh sáng bạc và ma khí theo nắm đấm chạm vào nhau dẫn đến vụ nổ kịch liệt. Tà Tình Đế bất động như núi, mà Hắc Tuyệt Thần lại liên tiếp lùi về sau mười mấy mét mới ổn định lại cơ thể.

“Tốt, không hổ là Tà Tình Đế, quả nhiên có vốn liếng để hống hách” Hắc Tuyệt Thần lạnh mặt nói một câu: “Chẳng qua nếu như ta đã đến, vậy thì đã cực kỳ nắm chắc, hiện tại ngươi thần phục ta vẫn còn kịp.”

Cùng với lời nói của Hắc Tuyệt Thần, khắp nơi trong núi đồi là từng luồng khí tức khủng bố kinh thiên động địa xuất hiện, đi ra từ khắp nơi, kẻ nào kẻ nấy đều khủng bố dữ tợn, mờ mờ ảo ảo hiện ra rồi vây quanh Tà Tình Đế.

“Trong từ điển của Tà Tình ta chỉ có một từ chiến.” Ánh mắt Tà Tình Đế nóng rực như lửa, ánh sáng bạc trên người bộc phát giống như núi lửa, cả người đều hoá thành một chùm ánh sáng bạc, mãnh liệt xông về phía Hắc Tuyệt Thần.

Hắc Tuyệt Thần hừ lạnh một tiếng, ma khí trên người điên cuồng vọt ra, đồng thời một chuôi ma đao - đồng thời là hạch gen màu đen xuất hiện trong tay hắn, hai tay hắn cầm đao mạnh mẽ chém về phía Tà Tình Đế.

Ma khí ngưng tụ trên thân đao, hoá thành lưỡi đao ma khí thông thiên chém xuống cùng với ma đao, dường như ngay cả trời đất cũng sắp bị ma đao kia

bổ làm đôi.

Sắc mặt của Tà Tình Đế lại khác, nắm đấm kiên định đánh về phía ma khí, ở giữa một vùng tia sáng bạc kia, trên nắm đấm của hắn xuất hiện một đôi găng tay màu bạc.

Ánh sáng bạc và ma đao va chạm vào nhau ở không trung, tia sáng bạc kia giống như thần binh bất khả chiến bại, trong nháy mắt đánh vỡ lưỡi đao ma khí, một nắm đấm được găng tay màu bạc bao bọc lấy mạnh mẽ đánh lên trên lưỡi đao của ma đao.

Chỉ thấy một tiếng răng rắc vang lên, vậy mà chuôi ma đao kia lại cũng bị đánh vỡ, Hắc Tuyệt Thần bị chấn động đến mức miệng phun máu tươi bay ra ngoài, va vào trên một đỉnh núi, đụng sập một nửa ngọn núi.

“Giết chết hắn!” Hắc Tuyệt Thần gắng sức bay ra từ trong sơn thạch, khoé miệng còn lưu lại vết máu, tức giận gào thét nói.

Sáu luồng khí tức khủng bố lập tức vây lấy Tà Tình Đế, từng sinh vật kinh khủng không kém hơn Hắc Tuyệt Thần phát ra thế tiến công đáng sợ với Tà Tình Đế.

Ánh sáng bạc kinh thiên, sức quyền như hào quang, quyền cước của Tà Tình Đế đã đạt đến trình độ ngay cả sinh vật Thần siêu cấp cũng không dám đánh tay đôi chính diện với hắn, thiên địa lập tức biến sắc, núi non xung quanh sụp đổ giống như ngày tận thế sắp đến.

Sắc mặt Hắc Tuyệt Thần rất khó coi, hắn mang theo sáu sinh vật siêu cấp đến cùng bao vây tấn công Tà Tình Đế với hắn, mặc dù đã đả thương được Tà Tình Đế, nhưng mà bên mình cũng tổn thất nặng nề, bảy người bọn họ ít nhiều cũng đều bị thương một chút, một người trong đó đã trọng thương ngã xuống đất không biết sống chết ra sao.

Rầm!

Tà Tình Đế đánh một quyền trên người Hắc Tuyệt Thần, đánh vỡ cả áo giáp trên người Hắc Tuyệt Thần, xương ngực của Hắc Tuyệt Thần cũng đều đã lún xuống một vùng lớn.

Hắn đang muốn thừa thắng xông lên thì lại đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức vô cùng khủng bố đánh úp đến, đồng thời nghe thấy một giọng nói lãnh khốc như băng vang lên bên tai.

“Tổn thương huyết mạch của Đại Hắc Thiên Ma Thần ta, mạng của ngươi đã tận.”

Hết chương 1694.

Chương 1695. Kim Tệ lại xuất hiện

Một dị sinh vật hình người có ngoại hình giống Hắc Tuyệt Thần chín phần mang theo ma khí cuồn cuộn lao đến, một cái tay lớn màu đen che đậy bầu trời giống như núi cao trấn áp xuống khiến Tà Tình Đế không thể không quay người nghênh đón.

“Cha!” Hắc Tuyệt Thần vui mừng khôn xiết.

Đại Hắc Thiên Ma Thần là sinh vật Thần siêu cấp cuồng bạo, cũng coi như là một trong những cường giả đứng đầu Tí Hộ Sở thứ tư hiện nay, còn mạnh hơn Hắc Tuyệt Thần rất nhiều, có Đại Hắc Thiên Ma Thần ra tay, Hắc Tuyệt Thần cho rằng nhất định có thể trấn áp Tà Tình Đế.

Tà Tình Đế nhìn cái tay lớn che trời đè ép đến kia, khí thế huỷ thiên diệt địa gần như không ai có thể địch nổi, tuy nhiên hắn lại không có ý định lùi lại chút nào.

Tà Tình Đế không giỏi chạy trốn, để hắn chạy trốn có thể sẽ càng chết nhanh hơn, cho nên hắn hoàn toàn không trốn, ánh sáng bạc trên người tuôn trào, nắm đấm nghịch thiên tung lên đánh về phía bàn tay lớn che trời kia.

Ánh sáng bạc giống như núi lửa bộc phát đánh vào bàn tay lớn che trời kia, nhưng lại bị tay lớn mạnh mẽ đè xuống, ánh sáng bạc dường như như đã thật sự thành nham thạch nóng chảy, gặp phải tay lớn thì lập †ức rơi xuống.

Ầm!

Tay lớn đè trên đỉnh đầu Tà Tình Đế, hai quyền của Tà Tình Đế cản lấy nó, đất đá dưới chân lập tức vỡ vụn, từng vết nứt uốn khúc như rồng lan ra mấy chục dặm trên khắp mặt đất.

Bàn tay của Đại Hắc Thiên Ma Thần tiếp tục đè ép xuống, hai quyền của Tà Tình Đế chạm vào đó, thân thể phát ra tiếng cọt kẹt giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị đè gãy.

"Tà Tình, hiện tại ngươi thần phục, ta có thể tha cho ngươi một mạng." Giọng nói của Đại Hắc Thiên Ma Thần cuồn cuộn như sấm, vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

"Tặng ngươi một chữ - Cút." Tà Tình Đế cắn răng chống đỡ, lạnh lùng rặn ra một câu.

"Chết đi!" Đại Hắc Thiên Ma Thần tức giận, sức mạnh của bàn tay lớn che trời càng ngày càng mạnh đè lên thân thể Tà Tình Đế vang lên tiếng cọt kẹt lộn xộn, toàn thân đều run rẩy mãnh liệt, đất đá dưới chân giống như đỉnh núi sụp đổ nứt ra rơi xuống.

Cơ thể của Tà Tình Đế phình ra cực kỳ to, phía trên xuất hiện từng đường gân xanh giống như rắn độc, da cũng bắt đầu rạn nứt, có máu màu bạc rỉ ra từ trong vết nứt trên da.

"Khiến ta chết thì dễ, nhưng mà địa ngục quá trống vắng, tốt nhất là ngươi theo ta xuống địa ngục đi." Bất kể thân thể run rẩy như thế nào thì trên mặt Tà Tình Đế vẫn mang theo nụ cười tà mị kia như cũ.

Vừa dứt lời, ánh sáng bạc trên người Tà Tình Đế đột nhiên bay vọt giống như một vầng mặt trời màu bạc bay lên từ dưới đất, tay lớn che trời của Đại Hắc Thiên Ma Thần không thể tiếp tục trấn áp được chút nào nữa, hơn nữa mơ hồ có hiện tượng bị lật đổ.

Hắc Tuyệt Thần và đám dị sinh vật đều kinh hãi, Đại Hắc Thiên Ma Thần cũng hơi nhíu mày, đương nhiên hắn nhìn ra được, Tà Tình Đế đã dùng bí

pháp đốt cháy sinh mệnh của mình để liều mạng với hắn.

Có điều cho dù là liều mạng, nhưng có thể bạo phát ra sức mạnh khủng bố như vậy cũng khiến trong lòng Đại Hắc Thiên Ma Thần hơi thấp thỏm không yên.

Mặc dù cứ tiếp tục bộc phát như thế thì Tà Tình Đế phải chết không thể nghi ngờ, không cần hắn ra tay, Tà Tình Đế sẽ bạo thể mà chết, nhưng mà không biết sức mạnh kia của Tà Tình Đế có thể bộc phát đến trình độ nào, có bao nhiêu uy hiếp với hắn.

Tuy nhiên hiện tại đã đâm lao thì phải theo lao, Đại Hắc Thiên Ma Thần chỉ có thể thôi thúc sức mạnh thêm một lần nữa, ngưng tụ hết sức mạnh toàn thân lên trên tay lớn kia, muốn một lần ra tay đè chết Tà Tình Đế.

Đột nhiên bầu trời bỗng chốc sáng lên, từng đồng tiền vàng lấp lánh ánh sáng vàng kim giống như mưa rơi từ trên trời xuống bao phủ hết tất cả khu vực lân cận.

Tất cả mọi người đều chợt sợ hãi, những đồng tiền vàng kia rơi trên bàn tay lớn che trời và trên người Tà Tình Đế, điều ấy lập tức khiến dáng vẻ bệ vệ của bọn họ đều yếu đi một chút, khí thế chuẩn bị liều mạng cũng dừng lại.

Chỉ thấy một bóng dáng hùng tráng đi ra từ trong tiền vàng, chính là Hàn Sâm chuẩn bị đi đến Tí Hộ Sở Đại Hắc Thiên, vốn dĩ hắn chỉ muốn mượn dùng truyền tống trận, nhưng không ngờ lại cảm nhận được nơi này đang chiến đấu, mà một luồng khí tức trong đó lại thuộc về Tà Tình Đế, cho nên qua đây xem thử, vừa vặn nhìn thấy Tà Tình Đế đang chuẩn bị muốn liều mạng với Đại Hắc Thiên Ma Thần, cho nên chuẩn bị đi lên giúp đỡ.

Đại Hắc Thiên Ma Thần nhìn thấy tiền vàng khắp trời, sắc mặt lập tức khẽ thay đổi, lớn tiếng nói: “Người đến là Kim Tệ đại nhân ư?”

“Đúng vậy, ta chính là Kim tệ.” Trong lòng Hàn Sâm hơi sửng sốt, không ngờ rằng Kim Tệ lại có tiếng tăm như vậy trong dị sinh vật, ngay cả tồn tại như Đại Hắc Thiên Ma Thần cũng phải tôn xưng hắn một tiếng đại nhân.

Thừa dịp hai bên đều quen biết nhau, Đại Hắc Thiên Ma Thần đã thu lại sức mạnh lui ra khỏi vòng chiến, nhìn về phía Hàn Sâm đang đứng cung kính nói: "Không biết vì sao Kim Tệ đại nhân lại ra tay vậy? Có lẽ Tí Hộ Sở Đại Hắc Thiên chưa từng đắc tội với đại nhân chứ?"

Hàn Sâm cũng không muốn giết hắn, nghe thấy Đại Hắc Thiên Ma Thần nói như vậy, lập tức nói: "Tà Tình Đế là bạn của ta, nếu như Ma Thần chịu nể mặt mũi của ta để hắn rời đi thì đương nhiên không còn gì có thể tốt hơn rồi"

Đại Hắc Thiên Ma Thần nghe vậy, gần như không do dự, lớn tiếng nói: "Nếu biết hắn là bạn của đại nhân từ trước thì bọn ta nào dám làm khó hắn, tất nhiên sẽ tiếp đãi lịch sự"

"Vậy thì đa tạ" Hàn Sâm ngược lại không ngờ rằng cái tên Kim Tệ còn có lợi ích như vậy.

"Đại nhân nói quá lời rồi, nếu như có việc gì cần đến Tí Hộ Sở Đại Hắc Thiên bọn ta, xin đại nhân cứ việc phân phó." Đại Hắc Thiên Ma Thần vội vàng cung kính nói.

"Ta đang có một chuyện muốn làm phiền ngươi, ở gần đây có Tí Hộ Sở nào phụ thuộc vào Tí Hộ Sở Đại Hắc Thiên của ngươi không, ta muốn tạm thời dừng chân ở gần đây một khoảng thời gian, muốn mượn ngươi một Tí Hộ Sở để ở tạm." Hàn Sâm nói.

"Nếu như đại nhân cần thì cứ việc đến Tí Hộ Sở Đại Hắc Thiên bọn ta, bọn ta cam tâm tình nguyện để lại Tí Hộ Sở Đại Hắc Thiên cho đại nhân." Đại Hắc Thiên Ma Thần lộ vẻ mặt thành khẩn.

"Vậy thì không cần, ta thích thanh tịnh, không thích có người quấy rầy, tuỳ tiện cho ta mượn một Tí Hộ Sở gần đây là được rồi, phải cách nơi này gần nhất." Hàn Sâm nói.

Hiện tại hắn chỉ muốn trở về Liên Minh nhanh một chút, không muốn làm nhiều chuyện như vậy, có thể không cần đi cướp thì đúng là tốt không gì bằng.

“Gần đây có một Tí Hộ Sở, có điều chỉ là cấp Hoàng Kim, e rằng sẽ thiệt thòi cho đại nhân.” Hắc Tuyệt Thần nói.

“Không sao, ta cũng chỉ ở mấy ngày mà thôi, đưa bọn ta đến Tí Hộ Sở đi, còn nữa, để toàn bộ sinh linh bên trong rời đi.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Cha con Đại Hắc Thiên Ma Thần không dám thất lễ, mang theo Hàn Sâm và Tà Tình đế đi đến Tí Hộ Sở kia, ra lệnh cho toàn bộ sinh linh bên trong rời khỏi Tí Hộ Sở, để lại một toà Tí Hộ Sở trống không cho Hàn Sâm và Tà Tình Đế.

Đợi sau khi bọn họ đi xa, Hàn Sâm mới thoát khỏi biến thân kiếm sĩ áo giáp tử vong, khôi phục lại dáng vẻ của mình.

“Lão Hàn, sao lại là ngươi? Ta nghe nói không phải là ngươi đã thăng cấp tới Tí Hộ Sở thứ năm cùng với Cổ Ma rồi sao?” Tà Tình Đế lộ ra vẻ mặt nghỉ ngờ, lúc này mới chợt hiểu ra, biết được vì sao Kim Tệ lại giúp hắn, hắn lại không nhớ mình đã kết bạn với Kim Tệ lúc nào.

“Một lời khó nói hết, trong nhà ta đã xảy ra chút chuyện, ta trở về trước đã, ngươi giúp ta trông nom Tí Hộ Sở này một chút.” Hàn Sâm sợ trong nhà xảy ra chuyện, cũng không giải thích nhiều, lập tức dùng truyền tống trận trong Tí Hộ Sở trở về Liên Minh.

“Tuyệt đối đừng cách nhà quá xa là được.” Trong lòng Hàn Sâm lặng lẽ cầu nguyện, lỡ như cách quá xa, hắn có thể kịp trở về hay không cũng rất khó nói.

Trước khi đi vào tuyền tống trận, Hàn Sâm suy nghĩ một chút, lại biến †hân thành kiếm sĩ áo giáp tử vong một lần nữa, lúc này mới đi vào truyền tống trận.

Hết chương 1695.

Chương 1696. Cuộc gặp gỡ ngại ngùng

Nếu như truyền tống ra ngoài là ngẫu nhiên, vậy thì có quá nhiều khả năng, có thể là trạm truyền tống công cộng, cũng có thể là thiết bị truyền tống trong nhà tư nhân.

Sau khi Hàn Sâm biến thân thành kiếm sĩ áo giáp tử vong mới truyền tống đi là vì sợ người khác nhìn thấy hắn đi ra từ trong thiết bị truyền tống, đến lúc đó sẽ không giải thích rõ ràng được.

Những cường giả kia đều biết hắn đã thăng cấp trở về Liên Minh, nếu như bị bọn họ biết được Hàn Sâm vẫn có thể ra vào Tí Hộ Sở, đến lúc đó không chỉ tổ chức Thần muốn tìm hắn gây phiền phức, e rằng ngay cả cấp cao chính phủ Liên Minh cũng sẽ sử dụng đủ loại phương pháp đến thăm dò tình hình.

Mặc dù Hàn Sâm không sợ, nhưng mà tóm lại vẫn là một phiền phức.

“Tam Thanh tại thượng, Thượng Đế phù hộ, Phật Tổ hiển linh, nhất định phải phù hộ ta cách nhà gần một chút, tốt nhất có thể truyền tống về tinh cầu Loga” Trong tiếng cầu nguyện của Hàn Sâm, truyền tống trận mờ ảo, Hàn Sâm đã truyền tống rời khỏi Tí Hộ Sở.

Thời không trước mắt bỗng nhiên biến đổi, đợi đến khi tầm nhìn của Hàn Sâm khôi phục thì đã tiến vào bên trong một thiết bị truyền tống của Liên Minh.

Cửa của thiết bị truyền tống tự động mở ra, Hàn Sâm bước ra nhìn thử thì phát hiện nơi này không phải là trạm truyền tống công cộng, thoạt nhìn có lẽ là một đại sảnh âm nhạc trong nhà tư nhân.

Đại sảnh bài trí rất cổ điển, xét từ vật liệu và không gian của đại sảnh chắc chắn là phòng hoà nhạc tư nhân của người có tiền, trong phòng hoà nhạc

còn đang phát âm nhạc khá có tình điệu khiến tâm trạng của Hàn Sâm được thả lỏng.

Nếu như đã là nơi ở của người có tiền, vậy thì nơi này rất có thể không phải là tinh cầu xa xôi, ít nhất có thể khiến hắn nhanh chóng về nhà một chút.

Đang chuẩn bị muốn dùng Động Huyền Khí Tràng làm rõ nơi này rốt cuộc là nơi nào thì lại thấy một người đi ra từ trong cửa bên cạnh đại sảnh.

Một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, tóc hơi xoăn ướt nhẹp, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm màu trắng lộ ra một vùng lớn da thịt trắng như tuyết, đôi chân đẹp và cánh tay ngọc thon dài.

Lúc này người phụ nữ kia đang nhắm mắt, trong tay cầm một ly rượu đẹp đẽ, theo nhịp điệu của âm nhạc tùy ý bước những bước nhảy chậm rãi không có quá nhiều quy tắc, vừa uống rượu trong ly vừa hưởng thụ âm nhạc, thoạt nhìn tâm trạng của người phụ nữ đó khá tốt.

Đối với phụ nữ mà nói, có lẽ nơi này là một không gian vô cùng riêng †ư, nàng tuyệt đối không ngờ rằng nơi này sẽ có người vào trong được, cho nên hoàn toàn luôn ở trong một loại trạng thái yên tâm.

Thoạt nhìn tâm trạng của nàng thật sự rất tốt, nhắm mắt uống một ngụm rượu trong ly, sau đó quay mấy vòng theo điệu nhạc đã đến phần cao trào.

Có lẽ bởi vì quá mức tuỳ ý, sau khi quay mấy vòng, khăn tắm đang quấn bỗng chốc rơi xuống khỏi người, hơn nữa như cố tình, vậy mà người phụ nữ đã đến nơi trước mặt Hàn Sâm cách không quá năm mươi centimet.

Hàn Sâm trợn mắt há mồm nhìn người phụ nữ, ngoại trừ ngạc nhiên tán thán cơ thể xinh đẹp của nàng ra, còn vô cùng ngượng ngùng.

Bởi vì hắn quen người phụ nữ này, hơn nữa còn khá quen thuộc, Hoàng Phủ Bình Tình của nhà họ Hoàng Phủ, khi xưa còn là đàn chị của hắn đấy, không ngờ rằng lại gặp mặt dưới tình huống như này.

Bởi vì khăn tắm rơi ra, cuối cùng Hoàng Phủ Bình Tình đã mở mắt ra, muốn nhặt khăn tắm lên quấn lại lần nữa.

Nhưng mà nàng mới vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Hàn Sâm trước mặt, hai người nhất thời mắt to nhìn mắt nhỏ, không gian đột nhiên giống như đông cứng lại, hai người yên lặng trọn vẹn ba giây.

“AI” Hoàng Phủ Bình Tình phát ra một tiếng hét kinh thiên động địa, một giây sau đã triệu hồi ra một bộ áo giáp thú hồn mặc lên trên người, sau đó bay một chân lên đá thẳng vào hạ bộ của Hàn Sâm.

Hiện tại hàn Sâm chỉ có thể âm thầm vui mừng, bản thân ra ngoài sau khi đã sử dụng biến thân thú hồn, Hoàng Phủ Bình Tình chắc chắn không nhận ra hắn là ai, nếu không thì thật sự mất mặt rồi.

Thân hình chợt loé, né tránh khỏi liêu âm thoái của Hoàng Phủ Bình Tình, sau đó đập vỡ cửa sổ trực tiếp xông ra ngoài.

Sau khi bay lên bầu trời, Hàn Sâm không nói hai lời đã phá không xông ra bầu không khí.

“Đồ khốn nạn! Ta sẽ không tha cho ngươi đâu.” Hoàng Phủ Bình Tình cắn môi đỏ, phẫn hận xông ra ngoài muốn đuổi theo, nhưng mà quả thực tốc độ của Hàn Sâm quá nhanh, nàng hoàn toàn không thể đuổi kịp.

“Hệ thống phòng ngự giám sát được có người ngoài xâm nhập, có phát động công kích hay không?” Trí não treo lơ lửng ở bên cạnh Hoàng Phủ Bình Tình hỏi.

“Phát động công kích.” Hoàng Phủ Bình Tình lập tức nói.

“Phát động công kích.” Trí não nhắc lại một lần nữa, vũ khí trên tinh cầu nhất thời nhắm vào Hàn Sâm đang xông ra bầu không khí.

Ầm!

Từng chùm ánh sáng đan xen vào nhau quả thực giống như tấm lưới bao trùm về phía Hàn Sâm.

Nơi này là tỉnh cầu tư nhân của nhà họ Hoàng Phủ, hệ thống phòng ngự khá mạnh mẽ, đủ để có thể chống lại công kích của hạm đội bình thường, lực sát thương của các loại vũ khí cực lớn.

Hàn Sâm không dám sử dụng Động Huyền Kinh và Dịch Thiên Thuật để né tránh, Nữ Hoàng là người của nhà họ Hoàng Phủ, mặc dù Hoàng Phủ Bình Tình chưa từng luyện Dịch Thiên Thuật, nhưng mà đã nhìn thấy rất nhiều, vừa nhìn sẽ có thể nhìn ra đầu mối thân pháp của hắn.

Hơn nữa những chùm sáng kia quả thực quá dày đặc, rất khó né tránh toàn bộ, Hàn Sâm cũng dứt khoát không né nữa, trực tiếp dùng tay phải đang đeo găng tay ngăn cản lấy một phần chùm sáng bắn về phía hắn.

Ánh sáng mạnh mẽ và dao động mãnh liệt bùng nổ trong không trung khiến thiết bị ra-da cũng đã xuất hiện điểm mù tạm thời.

Mắt thấy Hàn Sâm bị mấy chùm sáng đánh trúng, Hoàng Phủ Bình Tình cho rằng hắn đã chết chắc rồi, bị vũ khí như vậy đồng thời đánh trúng, cho dù là cường giả cấp Bán Thần cũng không thể bình yên vô sự, ít nhất sẽ bị đánh xuống.

Tuy nhiên đợi đến khi ra-da khôi phục lại bình thường, lại nhìn thấy hình ảnh truyền đến từ vệ tinh trên bầu trời và trạm không gian, Hàn Sâm đã không bị thương chút nào xông vào trong vũ trụ, hơn nữa dùng tốc độ cực nhanh đi xa, rất nhanh đã biến mất ở bên ngoài hệ thống theo dõi của trạm không gian và vệ tinh.

Hoàng Phủ Bình Tình nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, đợi đến khi phản ứng lại mở ra máy tuần tra vũ trụ thì đã không nhìn thấy bóng dáng của đối phương nữa.

“Không hổ là đàn chị Nãi Bình, thân thể và làn da vẫn tốt như vậy, nhưng tính tình thì hay nóng nảy quá.” Sau khi Hàn Sâm trốn thoát, nhớ lại cảnh tượng trước đó, không nhịn được âm thầm khen ngợi một câu.

Hàn Sâm triệu hồi Độc Giác Tiên, sau khi ngồi vào thì gọi tinh đồ ra, phát hiện nơi này cách tinh cầu Loga nói xa không xa, nói gần cũng không gần, lấy tốc độ của Độc Giác Tiên thì một ngày đã có thể trở về đến nhà.

Hắn để Độc Giác Tiên khởi động toàn lực, đi về phía nhà cũ của nhà họ Hàn ở tinh cầu Loga.

Hoàng Phủ Bình Tình thì lại tức giận ở trước hình ảnh điều ra, đang nghiên cứu xem rốt cuộc người nhìn lén nàng kia là ai.

Trong phòng hoà nhạc không lắp đặt hệ thống giám sát, cho nên hình ảnh chỉ có một đoạn từ lúc Hàn Sâm xông ra phòng hoà nhạc đến khi rời khỏi phạm vi giám sát của trạm không gian, thời gian rất ngắn.

Hoàng Phủ Bình Tình thề rằng nhất định phải bắt được tên khốn nạn kia, nàng xem lại rất nhiều lần, có thể xác định được là đối phương đã sử dụng biến thân thú hồn, căn bản không nhìn ra được người thật sự là ai.

Có điều Hoàng Phủ Bình Tình lại đã phát hiện một chỗ đặc biệt, tay phải của hắn vô cùng kỳ lạ. Rõ ràng đã mặc áo giáp, thế nhưng bên ngoài tay phải lại vẫn bọc một bao tay như ngọc như xương, thoạt nhìn vô cùng quái dị.

Hoàng Phủ Bình Tình không biết đó là thú hồn hay là cái gì, có điều phương hướng hiện tại nàng có thể điều tra cũng chỉ có biến thân thú hồn của bộ dáng áo giáp kia, còn có bao tay như ngọc như xương kia nữa.

“Có thể ngăn cản được công kích như vậy thì chắc chắn là Bán Thần vô cùng lợi hại, phạm vi này cũng không lớn lắm.” Hoàng Phủ Bình Tình ôm hận nghĩ: “Đừng để ta biết được ngươi là ai, nếu không nhất định phải phải khiến ngươi bẽ mặt.”

Hết chương 1696.

Chương 1697. Tổ chức Thần tập kích

Nhà cũ nhà họ Hàn ở tinh cầu Loga, bảy sinh vật với thân thể bao trùm bóng tối lơ lửng trên không trung đang nhìn chằm chằm nhà cũ nhà họ Hàn ở nơi không xa để nghe ngóng.

“YVak, ngươi cẩn thận quá rồi đấy? Một nhà họ Hàn nhỏ bé, đừng nói là hiện tại chưa thể xác định bọn họ là hậu thế của Hàn Kính Chi hay không, cho dù bọn họ thật sự là hậu thế của Hàn Kính Chỉ thì cũng không cần phải gọi cả ta và Rudy đến đây, còn mang theo cả đám Buck chứ?” Gugia không cho là đúng nói với Yak.

Ánh mắt của Yak nhìn chăm chằm nhà cũ nhà họ Hàn, xa xa có thể nhìn thấy ngoại trừ Hàn Sâm ra, cả một nhà bao gồm đám người Linh, Bảo Nhi, Ngao Dạ đều đang ăn cơm ở hoa viên ngoài trời trên sân thượng.

“Vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn, Xà Ma Nữ, Hắc Hổ và Ruga đều chết không rõ ràng, rất có thể là lão tặc Hàn Kính Chỉ kia đang bảo vệ bọn họ trong âm thầm, đối thủ lần này của chúng ta không phải là đám người Hàn Sâm, mà là lão tặc Hàn Kính Chi kia.” Yak nói xong, nhìn về phía người đàn ông tóc trắng bên cạnh nói: “Trưởng xã Tân Lưu Xã, công việc bên ngươi tiến hành thế nào rồi?”

Hàn Ngọc Phi hoá thân thành trưởng xã Tân Lưu Xã tóc trắng bình tĩnh nói: “Tân Lưu Xã bọn ta đã tạm thời cắt đứt liên hệ giữa tinh cầu Loga và bên ngoài, ngoài ra còn tiến hành một vài quan hệ xã hội, trong hai ngày này sẽ không có bất kỳ quân đội Liên Minh nào đến cứu giúp tinh cầu Loga, có điều bên phía nhà họ Kỷ thì ta không thể bảo đảm được, chẳng qua trong ba tiếng thì có lẽ nhà họ Kỷ sẽ không nhận được tin tức. Khu vực lân cận cũng đều đã tiến hành phong toả, sẽ không có những nhân loại khác đi đến các thành phố lân cận.”

“Rất tốt, ngươi đã vất vả rồi.” Yak thản nhiên nói một câu, sau đó lại nói với Buck và mấy sinh vật kia: “Vậy thì ra tay thôi, những người nhà họ Hàn

kia giao cho ba người các ngươi, Hàn Sâm và con trai hắn phải sống sót, những người khác thì giết hết toàn bộ. Ta và Rudy, Gugia phụ trách đối phó Hàn Kính Chi có thể xuất hiện, hoặc là những cao thủ có thể xuất hiện khác, đảm bảo sẽ không để người khác quấy rầy các ngươi hành động."

"Rõ. Hai sinh vật kia và Buck đáp một tiếng, đồng thời bay về phía hoa viên trên sân thượng.

Mặc dù đều là thành viên của tổ chức Thần, nhưng địa vị cũng phân ra cao thấp, chiến giáp gen của tổ chức Thần sở hữu có hạn, thành viên tổ chức Thần có thể lấy được chiến giáp gen và được chiến giáp gen cho phép thao túng giống như Yak, Rudy và Gugia này thì địa vị cao hơn rất nhiều.

Đám ba sinh vật Buck sau khi thăng cấp làm Thần thì vẫn đang trong trạng thái tu luyện, không thể ngưng tụ ra chiến giáp gen bản mệnh, cũng không thể lấy được sự công nhận của những chiến giáp gen khác, đại khái địa vị thấp hơn một chút.

Có điều sinh vật có thể thăng cấp đến vũ trụ Liên Minh đều vô cùng mạnh mẽ, bọn họ đều có kiêu ngạo của chính mình.

Nếu như Hàn Kính Chi đến, đương nhiên bọn họ sẽ có phần nào sợ hãi, hoặc là gặp phải cường giả có chiến giáp gen cũng sẽ khiến bọn họ phần nào cố kị.

Nhưng mà trong hoa viên ở sân thượng kia chỉ là một vài nam nữ trẻ tuổi, bọn nó cho rằng giải quyết bọn họ sẽ không hề có phiền phức gì, dù sao bọn nó đều đã từng đứng ở đỉnh cao Tí Hộ Sở của Thần thứ tư, đã từng được cho là sự tồn tại thăng cấp làm Thần.

La Lam và cả gia đình ngồi ăn cơm chung trong một chiếc bàn lớn. Kim Mao Hống hệt như một chó phốc lười biếng nằm sấp trên mặt đất, đột nhiên đứng dậy, gầm gừ về phía bầu trời.

Đám người La Lam và Kỷ Yên Nhiên đều biết lai lịch của Kim Mao Hống, cũng biết nó sẽ không vô duyên vô cớ sủa linh tinh, cho nên vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên bầu trời là một con hỏa long cực lớn đang lao xuống, thân thể của hỏa long dài đến cả trăm mét, toàn thân đang cháy ngọn lửa xanh đỏ. Cùng với việc nó sắp đến gần, mọi thứ xung quanh đều được chiếu sáng rực.

Ở bên trái hỏa long còn có một con quái thú có bốn cánh hai đầu, toàn thân mọc đầy vảy đen, mặc dù không to lớn như hỏa long kia, nhưng chiều dài cũng hơn mười mét.

Bên phải hỏa long còn có một con đại bàng khổng lồ giống như băng ngọc, hai cánh trải ra chừng hơn hai mươi mét, trong lúc vỗ cánh, hoa tuyết theo đó rơi xuống khắp trời.

Khí tức của ba con sinh vật khủng bố trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thành phố, lấy toà nhà mà người nhà họ Hàn đang ở làm trung tâm, khí tức khủng bố kia cũng mãnh liệt nhất.

Sắc mặt La Lam và Kỷ Yên Nhiên đều lập tức thay đổi, chẳng qua cường độ của khí tức kia đã vượt xa những Bán Thần bọn họ từng thấy, hơn nữa một lần đến tận ba con, làm sao bọn họ không sợ hãi chứ.

Mặc dù đám Buck vẫn chưa có được sự công nhận của chiến giáp gen, cũng chưa ngưng tụ ra được chiến giáp gen bản mệnh của mình, nhưng mà bọn nó đã thăng cấp đến vũ trụ Liên Minh không biết bao nhiêu năm, thân thể đã hoàn toàn trưởng thành, tố chất thân thể kinh khủng hơn Bán Thần đỉnh cấp rất nhiều.

Càng không cần phải nói, vốn dĩ trong nhân loại đã không còn bao nhiêu Bán Thần đỉnh cấp nữa, ngoại trừ trường hợp đặc biệt như La Hải Đường ra, nhiều nhất cũng chỉ có thể lấy ra một Bán Thần cấp Bảo Thạch mà thôi, so với Buck thì bọn họ kém quá xa.

Khi La Lam đang âm thầm giật mình sợ hãi thì đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng rống rung động trời, thân thể Kim Mao Hống như chú chó phốc nhanh chóng bành trướng, đồng thời đạp không lao lên, trực tiếp nhào về phía đám Buck kia.

Cùng với việc nó chạy trong không trung là thân thể của nó cũng càng ngày càng lớn, gần như giống núi cao, đồng thời trên người còn bao bọc áo giáp giống như được đúc từ vàng.

Dường như hỏa long Buck to lớn ban đầu đã trở thành con rắn mối nhỏ ở trước mặt Kim Mao Hống đã biến lớn, càng đừng nói hai sinh vật khác.

Kim Mao Hống cắn xuống một cái, Buck vung móng vuốt rồng muốn chống lại, nhưng mà lại căn bản không chống lại được, bị Kim Mao Hống cắn một cái vào cổ, răng rắc một tiếng cắn đứt cổ nó, máu loãng lập tức giống như thác nước từ trên bầu trời chảy xuống.

Kim Mao Hống nhờ hung uy của chiến giáp gen mà tàn sát bừa bãi trên bầu trời, trong nháy mắt đã xé nát cơ thể ba con dị sinh vật đã thăng cấp làm Thần kia. Con chết, con bị thương, máu loãng lông chim còn sót lại tràn lan khắp trời, nhất thời đều khiến tất cả mọi người nhìn đến nỗi ngây người.

Đương nhiên La Lam và Kỷ Yên Nhiên vừa mừng vừa sợ, không ngờ rằng Kim Mao Hống lại lợi hại như vậy, đúng thật là có hơi bị dọa sợ.

Ngao Dạ nhìn chiến giáp gen trên người Kim Mao Hống, hơi híp mắt lại.

Yak, Rudy và Gugia đều vô cùng ngạc nhiên, bọn chúng vẫn luôn phòng bị xung quanh, chuẩn bị chờ cao thủ xuất hiện, nhưng mà ai cũng không ngờ rằng, con chó phốc thoạt nhìn giống như sủng vật lại chính là cường giả khủng bố kia, chưa ai phản ứng kịp thì Kim Mao Hống đã cắn chết hỏa long Buck, hai sinh vật Thần khác cũng bị nó làm trọng thương.

“Giảo hoạt thật đấy, cường giả nắm giữ chiến giáp gen lại nguy trang thành một con chó sủng vật, đúng là vô cùng đáng giận, ta phải giết chết nó.” Gugia giận dữ hét một tiếng, trong nháy mắt đã xé toạc không trung đi đến trước mặt Kim Mao Hống, ngăn cản lấy Kim Mao Hống muốn tiếp tục đuổi giết hai sinh vật Thần kia.

Dáng vẻ Gugia rất giống nhân loại, nhưng trên đỉnh đầu mọc ba con mắt, lúc này đang mặc một bộ chiến giáp gen màu trắng, nắm đấm đón về phía móng vuốt của Kim Mao Hống.

Ầm!

Vậy mà Gugia lại bị Kim Mao Hống dùng móng vuốt vỗ một cái bay ra ngoài, trượt ra mấy nghìn mét trên không trung mới ngừng lại, sắc mặt trở nên khá khó coi, vậy mà sức mạnh của hắn lại không bằng Kim Mao Hống.

Hết chương 1697.

Chương 1698. Ngoài dự liệu

Kim Mao Hống và Hàn Sâm giống nhau, thân thể vẫn chưa trưởng thành, thực tế tố chất thân thể cũng không bằng Gugia thậm chí là Buck, hơn nữa còn kém hơn không ít, nhưng mà sức mạnh của chiến giáp gen đã bù đắp điểm thiếu sót này rất tốt. Độ phù hợp giữa Kim Mao Hống và chiến giáp gen Hoàng Kim vô cùng cao, đã gần đến sáu mươi phần trăm, còn cao hơn cả Gugia, cộng thêm cả sự tăng cường của hình thái to lớn mới có thể vượt qua Gugia về sức mạnh.

Sắc mặt Gugia có hơi khó coi, Rudy và Yak cũng khá ngạc nhiên, vậy mà có một sinh vật chiến giáp gen mà bọn họ không biết tồn tại, hơn nữa lại mạnh mẽ như vậy, quả thật vượt qua ngoài dự liệu của bọn họ.

Gugia hừ lạnh một tiếng, bước chân đan xen vào nhau ở trong không trung giống như một một tia sáng bạch lấp lánh di chuyển, trong nháy mắt tránh khỏi cú vồ của Kim Mao Hống, khi xuất hiện lần nữa thì đã đến sau lưng Kim Mao Hống, một quyền đánh về phía sau đầu của nó.

“Thực lực mạnh mẽ chưa chắc đã thật sự có tác dụng.” Ánh mắt Gugia lạnh như băng, mắt thấy nắm đấm sắp đánh đến xương của Kim Mao Hống.

Tuy nhiên một giây sau, Gugia đột nhiên phát hiện Kim Mao Hống †rước mặt mình đã biến mất không thấy, lập tức mất đi mục tiêu.

Kim Mao Hống không hề thật sự biến mất, chỉ là thân thể bỗng chốc thu nhỏ đến kích thước không khác Gugia lắm, gần như là sự chênh lệch từ con

voi biến thành con kiến, Gugia lấy Kim Mao Hống to lớn làm mục tiêu, tự nhiên sẽ mất đi đối tượng mục tiêu.

Đợi đến khi Gugia lại xác định được vị trí của Kim Mao Hống lần nữa thì chỉ thấy Kim Mao Hống bốn vó chạy như điên, giống như tia chớp vạch qua bên người hắn, móng vuốt để lại mấy vết cào trên áo giáp của hắn, máu tươi rỉ ra từ bên trong.

Kích thước của Kim Mao Hống trở nên nhỏ, sức mạnh hạ thấp, nhưng tốc độ lại sẽ tăng lên cao tương ứng, từ sức mạnh thay đổi sang tốc độ.

Gugia chiến đấu với Kim Mao Hống hoàn toàn không thể giành được ưu thế, trái lại dường như bị Kim Mao Hống áp chế, Kim Mao Hống có thể không ngừng tự do chuyển đổi qua lại giữa hình thái sức mạnh và hình thái tốc độ khiến Gugia vô cùng đau đầu.

“Rudy, tốc chiến tốc thắng.” Yak nhíu mày nói với Rudy bên cạnh, sự xuất hiện của Kim Mao Hống đã làm rối loạn sắp đặt của bọn họ.

Rudy gật đầu, một bộ chiến giáp gen màu xanh da trời xuất hiện trên người hắn, thân thể giống như ác ma trực tiếp phá không lao đi, trong nháy mắt đã đến sau lưng Kim Mao Hống, hình thành thế đánh gọng kìm một trước một sau với Gugia.

Tuy nhiên Rudy vẫn chưa xông đến trước mặt Kim Mao Hống thì đột nhiên nhìn thấy một luồng hào quang thánh khiết từ vườn hoa trên sân thượng lao đến giữa màn đêm, một giây sau đã nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo giáp thánh quang giống như thiên sứ xuất hiện ở trước mặt hắn, một tay giống như kiếm chém lên phía trên nắm đấm của hắn.

Răng rắc!

Rudy kinh hãi phát hiện áo giáp trên nắm đấm của hắn lại bị chém ra một vết nứt, da thịt xương đều bị rách toạc rồi chảy máu tươi.

“Lại một sinh vật chiến giáp gen mạnh mẽ nữa?” Sắc mặt Rudy cũng trở nên rất khó coi.

Vốn dĩ thoạt nhìn một nhà họ Hàn không đáng để coi trọng, vậy mà lại che giấu hai sinh vật mạnh mẽ nắm giữ chiến giáp gen, quả thực đã vượt ra ngoài dự liệu của bọn họ, chưa kể sinh vật Thần thăng cấp khó biết bao nhiêu, cho dù có thể thăng cấp thì chiến giáp gen của bọn họ lấy từ đâu ra đây?

Phải biết rằng cho dù là tổ chức Thần trong thời gian dài lâu như vậy mà số lượng chiến giáp gen có thể thu thập được cũng không vượt qua mười bộ, hiện tại bỗng chốc đã xuất hiện hai bộ, hơn nữa thoạt nhìn đều vô cùng mạnh mẽ.

Yak cũng âm thầm nhíu mày, tiến triển của sự việc có hơi khác với trong tưởng tượng của hắn. Hàn Kính Chi vẫn chưa xuất hiện, bọn họ đã hao tổn ba sinh vật Thần, hơn nữa Rudy và Gugia cũng đều bị áp chế.

Hàn Ngọc Phi cũng ngạc nhiên và thầm nghi ngờ, vốn dĩ hắn cũng cho rằng có lẽ người giết chết Xà Ma Nữ là Hàn Sâm, nhưng cũng không ngờ rằng bên cạnh Hàn Sâm lại còn có hai sinh vật chiến giáp gen, hơn nữa bọn họ có thể áp chế được Rudy và Gugia.

Đương nhiên đám người Kỷ Yên Nhiên vô cùng mừng rỡ, Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống mạnh mẽ xuất kích khiến tình hình vốn dĩ thoạt nhìn vô cùng hung hiểm bỗng chốc trở nên nhẹ nhàng hơn.

Ngao Dạ lại hơi khác thường nhìn Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống, vốn dĩ hắn cho rằng nhà họ Hàn đã kỳ lạ lắm rồi, không ngờ rằng chuyện kỳ lạ vẫn còn rất nhiều.

“Không biết hai tên có được sự công nhận của chiến giáp gen này, sau khi bản thân bọn họ tự ngưng tụ ra chiến giáp gen bản mệnh thì liệu có thể đạt được tiêu chuẩn của người đủ tư cách hay không.”

Ngao Dạ liếc mắt đã nhìn ra được chiến giáp gen của bọn họ đều không thuộc về bản thân họ.

Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống đã hoàn toàn áp chế Rudy và Gugia, ánh mắt của Yak lấp loé không yên, khí tức trên người dần dần biến hoá, thân

hình khẽ lay động giống như là muốn chuẩn bị tự mình ra tay, giải quyết cảnh khốn khó hiện tại.

Hàn Ngọc Phi biết Hàn Sâm không ở đây, hắn không dám hy vọng xa vời rằng nhà họ Hàn còn có sinh vật chiến giáp gen thứ ba có thể ngăn cản được Yak.

Hơn nữa Hàn Ngọc Phi hiểu rất rõ, Yak còn mạnh hơn cả Rudy và Gugia, địa vị trong tổ chức Thần cũng cao hơn bọn chúng không ít.

Hàn Ngọc Phi bất động thanh sắc giống như không hề quan tâm nhìn chiến đấu, thế nhưng ánh mắt lại vẫn luôn chú ý tới Yak. Trong khoảnh khắc thân hình Yak khẽ động, chuẩn bị muốn ra tay thì Hàn Ngọc Phi đã ngưng tụ sức mạnh toàn thân, dùng một quyền đánh về phía eo sau của Yak.

Quyền cước vô thanh vô tức nhưng cực kỳ điên cuồng đánh lên phía trên eo sau của Yak trong nháy mắt, Hàn Ngọc Phi vẫn chưa ngưng tụ ra chiến giáp gen, cường độ thân thể cũng không khác với đám Buck lắm, hắn cần phải tìm một cơ hội đánh lén một đòn trí mạng.

Mà khoảnh khắc Yak ra tay chính là lúc hắn buông lỏng nhất, Hàn Ngọc Phi chỉ có một cơ hội như vậy, nếu như đợi đến khi Yak mặc chiến giáp gen lên người thì sợ rằng hắn sẽ không còn cơ hội nữa.

Hàn Ngọc Phi còn không tự đại đến nỗi cho rằng bản thân có thể đánh vỡ chiến giáp gen của cường giả như Yak, giữa chiến giáp gen với nhau cũng có chỗ khác biệt.

Ầm!

Nắm đấm của Hàn Ngọc Phi đánh lên trên eo của Yak, sức mạnh mạnh mẽ đủ để xé toạc đồi núi, nhưng mà sắc mặt của bản thân Hàn Ngọc Phi lại thay đổi.

Trong khoảnh khắc sức mạnh cường đại đánh lên trên eo Yak, chỉ thấy trên người Yak đã xuất hiện một bộ áo giáp giống như sắt thép, nắm đấm của hắn đánh lên phía trên không thể tổn thương đến áo giáp, trái lại cảm giác giống như bị nam châm hút lấy, nắm đấm dán ở trên eo hắn không tài nào thu lại được.

"Quả nhiên ngươi có vấn đề." Yak quay người lại, lạnh lùng nhìn Hàn Ngọc Phi, trong mắt tràn đầy sát ý lạnh như băng.

Trong lòng Hàn Ngọc Phi chợt tàn nhãn, không nói hai lời một nắm đấm khác lại đánh về phía trên người Yak.

Yak vươn bàn tay ra lập tức bắt lấy nắm đấm của Hàn Ngọc Phi: "Ngươi còn non lắm, ngươi cho rằng ta giống với bọn chúng ư? Vậy thì ngươi đã lầm to rồi, có lẽ mánh khóe như vậy của ngươi có tác dụng với đám Rudy, nhưng mà đối với ta mà nói thì hoàn toàn nực cười giống như kẻ ngốc, bởi vì ta là người nắm giữ chiến giáp gen bản mệnh thật sự, hoàn toàn khác với bọn chúng."

Dứt lời, bàn tay Yak dùng lực, lập tức vặn gãy cánh tay Hàn Ngọc Phi khiến sắc mặt Hàn Ngọc Phi trong nháy mắt trắng bệch, cánh tay vặn vẹo thành hình bánh quẩy, mồ hôi lạnh đổ xuống như mưa, hơn nữa nắm đấm của hắn vẫn còn bị hút trên người Yak, ngay cả chạy cũng chạy không thoát.

"Chết đi!" Một nắm đấm khác của Yak mang theo sức mạnh hung tàn trực tiếp đánh về phía đầu Hàn Ngọc Phi.

Hết chương 1698.

Chương 1699. Kẻ sống sót của Tỉnh tộc

Vẻ mặt của Hàn Ngọc Phi rất khó coi, chênh lệch về sức mạnh quá xa. Nếu như Rudy và những kẻ kia sử dụng chiến giáp gen của những cường giả sinh vật khác thì Hàn Ngọc Phi còn có thể đối chọi, thậm chí còn có thể giết họ.

Tuy nhiên những kẻ thực sự ngưng tụ chiến giáp gen bản mệnh thì sức mạnh của họ và những khía cạnh khác đều không phải là thứ mà chiến giáp gen sinh vật của những kẻ gà mờ kia có thể so sánh.

Biết mình không thể nào phản kháng lại, Hàn Ngọc Phi lập tức dùng đầu đánh về phía Yak, có thể đổi được bao nhiêu thời gian thì cứ đổi lấy bấy nhiêu.

“Ấu trĩ” Yak hừ lạnh một tiếng, sức lực của nắm đấm lại tăng thêm một chút, muốn trực tiếp đánh bay đầu của Hàn Ngọc Phi.

Kỷ Yên Nhiên và những người khác đều cảm thấy có chút kỳ lạ, tại sao những kẻ kia lại đánh người của mình vậy.

La Lam nhìn Hàn Ngọc Phi, trong lòng lại lờ mờ sinh ra cảm giác bất an. Mặc dù hiện tại Hàn Ngọc Phi đang ở trong trạng thái biến thân, hoàn toàn không giống với diện mạo vốn có của Hàn Ngọc Phi, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Hàn Ngọc Phi, La Lam lại mơ hồ cảm nhận được điều gì đó.

Giây phút thấy Hàn Ngọc Phi sắp bị Yak làm cho nổ tung đầu thì đột nhiên có một bàn tay chặn lại nắm đấm của Yak, luồng sức mạnh kia gần như làm nổ tung cả không gian, dưới bàn tay đó, toàn bộ sức mạnh đều đột nhiên biến mất vô hình, ngay cả một chút tàn tích cũng không sót lại.

“Ngao Dạ?” Đám người La Lam rất kinh ngạc, không biết từ lúc nào Ngao Dạ đã lao đến bên người Hàn Ngọc Phi, đỡ được cú đấm chí mạng của Yak.

Ngao Dạ đã từng nhìn thấy Hàn Ngọc Phi đến cứu La Lam, cho nên ngay từ đầu đã thấy Hàn Ngọc Phi có chút quen thuộc, sau khi thấy Hàn Ngọc Phi đánh lén Yak thì đã đoán được hắn là ai, vì vậy mới ra †ay cứu hắn.

Ngao Dạ chặn lại nắm đấm của Yak, đồng thời đột nhiên kéo Hàn Ngọc Phi ra khỏi người Yak, nhẹ giọng nói: "Ngươi về nhà họ Hàn trước đi"

"Cảm ơn." Hàn Ngọc Phi rất kinh ngạc, thế nhưng cũng biết hiện tại không phải lúc thích hợp để nói chuyện. Hắn kéo theo cánh tay bị thương bay về phía đỉnh tòa nhà nơi Kỷ Yên Nhiên và những người khác đang ở đó.

Yak nhìn chằm chằm vào Ngao Dạ, hoàn toàn không để ý tới Hàn Ngọc Phi, dường như trong mắt hắn chỉ còn lại Ngao Dạ.

"Ngươi là Tinh tộc?" Yak nhìn chằm chằm vào Ngao Dạ, nói từng chữ một.

An"

"Không ngờ ngoài ta ra vẫn còn kẻ sống sót khác của Tinh tộc." Ngao Dạ cũng nhìn Yak nói.

"Với tư cách là thành viên Tinh tộc, vậy mà ngươi lại bán mạng cho nhân loại." Yak tiếp tục nói.

"Nhà họ Hàn là mục tiêu theo dõi của ta." Ngao Dạ vẫn bình tĩnh nói: "Còn ngươi, tại sao lại muốn giết sinh vật của chủng tộc khác? Bọn họ đều có cơ hội trở thành sinh vật đủ tư cách, ngươi không nên giết bọn họ."

Yak đột nhiên bật cười khinh thường: "Mục tiêu theo dõi? Tinh tộc đã diệt vong rồi, những thứ đó đã không còn tồn tại nữa, từ sớm đã chẳng có thứ gì gọi là mục tiêu theo dõi rồi."

"Vẫn còn ta." Ngao Dạ nhẹ nhàng đáp.

"Ngươi là cái thá gì chứ? Cho dù ngươi có là Tinh tộc thì ngươi cũng không đủ tư cách nói những điều như vậy." Yak hừ lạnh một tiếng, lại vung nắm đấm về phía Ngao Dạ.

Trên người Ngao Dạ cũng ngưng tụ ra chiến giáp, thế nhưng không thể động thủ với Yak. Hắn né tránh nhanh nhẹn như một cơn gió, những đòn tấn công đáng sợ của Yak hết lần này lại lần khác rơi vào trong khoảng không, căn bản không thể chạm được vào người của Ngao Dạ.

“Không dám động thủ sao?” Yak có chút khó chịu nhìn Ngao Dạ, hắn rất ghét dáng vẻ kia của Ngao Dạ.

“Ta là một quân nhân, quân pháp không cho phép ta ra tay khiến người khác bị thương.” Ngao Dạ vẫn nhẹ giọng nói, biểu cảm trên mặt không hề thay đổi.

“Quân nhân? Tinh tộc đã không còn tồn tại, đã không còn cái gì gọi là quân nhân từ lâu rồi, lại càng không có cái gì gọi là quân pháp, hiện tại †a chính là luật của thế giới này.” Yak điên cuồng nói, sức mạnh trên người càng thêm đáng sợ, điên cuồng tấn công Ngao Dạ.

Thân hình Ngao Dạ nhẹ nhàng né tránh mọi công kích như vũ bão của Yak, vẻ mặt không đổi nói: “Quân pháp vẫn luôn chảy trong dòng máu của ta, dù cho Tinh tộc có còn hay không thì vẫn như vậy.”

“Vậy thì để ta xem thử xem rốt cuộc trong máu của ngươi có còn quân pháp nào hay không.” Áo giáp trên người Yak phát ra thần quang khiến không gian xung quanh bị bóp méo và sụp đổ.

Thế nhưng dù cho sức tấn công của Yak có mạnh đến đâu thì cũng không bao giờ có thể chạm vào cơ thể của Ngao Dạ.

“Không dám đánh trả sao?” Trong mắt Yak lóe lên một tia tàn nhẫn, một nắm đấm làm nổ tung tòa nhà, sức mạnh khủng khiếp giống như tinh thạch va vào trái đất đè ép đỉnh của tòa nhà, muốn khiến cho Kỷ Yên Nhiên và những người khác cùng chết trong một tòa nhà.

Ngao Dạ khẽ cau mày, thân hình trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt của Yak, tung một cú đấm làm nổ tung sức mạnh đáng sợ kia.

“Đến là tốt rồi.” Chiến giáp gen trên người Yak triệt để bùng nổ, hai nắm đấm liên tục đánh về phía Ngao Dạ.

Hai luồng sức mạnh va chạm trong không khí tạo ra sóng xung kích làm rung chuyển tất cả các tòa nhà gần đó, hơn nữa dưới hành động có chủ ý của Yak, rất nhiều những dư âm của sức mạnh ập xuống tòa nhà nơi Kỷ Yên Nhiên và những người khác đang ở.

“Với tư cách là một thành viên của Tinh tộc, ngươi nên biết rằng đây là hành vi vi phạm pháp luật của Tinh tộc.” Thân hình Ngao Dạ nhanh nhẹn đánh tan toàn bộ sức mạnh lao về phía tòa nhà, không để sức

mạnh đó tiếp cận tòa nhà.

“Vậy thì sao?” Yak lại tung một cú đấm về phía tòa nhà, không kiêng nể gì mà nói: “Quân nhân là một thứ gì đó vớ vẩn ở thời đại này, pháp luật thì có là gì đâu chứ?”

Một nắm đấm của Ngao Dạ làm nổ tung nắm đấm của Yak, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào Yak: “Nói như vậy thì chẳng phải khi Tỉnh tộc không còn thì thứ được gọi là quân nhân Tinh tộc và pháp luật cũng đã biến mất từ lâu rồi sao.”

“Ngươi hiểu là tốt rồi, gia nhập với bọn ta, ngươi sẽ nhận được nhiều hơn so với khi ngươi làm quân nhân trước kia.” Yak vừa nói vừa điên cuồng tấn công.

“Vốn dĩ việc ngươi gia nhập vào đâu không quan trọng, đáng tiếc ngươi lại là loại người mà ta căm ghét nhất, cho nên…” Ánh mắt Ngao Dạ lạnh lùng, áo giáp trên người đột nhiên phát sáng, hóa thành từng dải từng dải ánh sáng ngưng tụ trên nắm tay.

Ầm!

Sức mạnh đáng sợ của nắm đấm giống như một ngọn núi lửa kinh hoàng lao về phía Yak, Yak dùng toàn lực tung ra những nắm đấm để đáp lại, thế nhưng sức lực của Ngao Dạ quá mạnh, đánh bay hết sức mạnh của hắn.

"AI" Yak hét lên, sức mạnh trong cơ thể tăng lên giống như dòng chảy của núi lửa, chiến giáp gen trên người không ngừng nứt ra, cuối cùng trực tiếp vỡ tan.

Bịch!

Cơ thể của Yak rơi xuống đất khiến mặt đất biến thành một cái hố lớn, cả người đầy máu.

Loay hoay mấy lần cũng không dậy nổi, Yak điên cuồng nhìn chằm chằm vào Ngao Dạ: "Cuồng nhiệt xung kích, ngươi không phải người bình thường, ngươi là bộ đội đặc chủng của quân đoàn đặc chủng số ba?"

"Ta là ai không quan trọng, rời khỏi nơi này, vĩnh viễn đừng bao giờ quay trở lại. Nếu như Tinh tộc còn tồn tại thì ngươi chắc chắn sẽ bị tống vào trong ngục." Ngao Dạ lạnh lùng nói.

"Ha ha!" Yak đột nhiên cười lớn: "Thành viên của quân đoàn đặc chủng số ba sao? Điều này thú vị thật đấy, ta nghĩ khi ngươi nhìn thấy hắn, vẻ mặt của ngươi sẽ rất tuyệt vời đấy.

Ngao Dạ cau mày nhìn Yak không lên tiếng, nhưng Yak lại đột nhiên hướng lên trời nói: "Giáo quan, ngươi vẫn chưa đi ra sao? Lẽ nào ngươi muốn nhìn thấy toàn bộ đội ngũ của chúng ta bị xóa sổ? Hay là nói, ngươi muốn nhìn thấy người của quân đoàn đặc chủng số ba của các ngươi giết ta?"

Thân thể Ngao Dạ khẽ lay động, hắn nhìn lên bầu trời, chỉ nhìn thấy một bóng người từ từ đi đến từ trong hư không. Sau khi nhìn rõ bóng người đấy là ai, Ngao Dạ lộ ra vẻ mặt không thể tin được, thốt lên: "Giáo quan… Ngươi vẫn chưa chết?"

Hết chương 1699.

Chương 1700. Giáo quan cũ

“Dạ, đã lâu không gặp, ngươi còn sống là tốt rồi. “ Giáo quan nở một nụ cười trên khuôn mặt đẹp trai như thần, bước lên không trung, chậm rãi đi đến trước mặt Ngao Dạ.

“Có thể gặp lại ngươi một lần nữa thật sự quá tốt rồi.” Ngao Dạ có chút phấn khích.

Vốn dĩ người thân và những bạn bè cùng trang lứa của Ngao Dạ đã chết trong thảm họa đó rồi, nhưng hắn không ngờ rằng lại có thể gặp lại người mà mình kính trọng, cảm giác vui sướng không thể hình dung được.

“Dạ, đi theo ta đi, mặc dù Tinh tộc đã không còn, thế nhưng chỉ cần ta và ngươi còn ở đây, quân đoàn đặc chủng số ba sẽ không bao giờ bị tiêu diệt.” Giáo quan nhìn Ngao Dạ nói.

Ngao Dạ mở miệng, nhưng dường như đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn Yak, lại nhìn giáo quan với vẻ mặt phức tạp, hỏi: “Giáo quan, hắn là người mà ngươi phái tới để đối phó với nhà họ Hàn đúng không?”

“Trưởng bối của nhà họ Hàn đã trộm đi một thứ rất quan trọng của chúng ta, chúng ta phải lấy lại nó, chuyện này ngươi không cần xen vào.” Giáo quan nói.

Trong mắt Ngao Dạ xẹt qua một tia khác thường, nhìn giáo quan nói: “Giáo quan, ta còn nhớ ngươi từng dạy ta, thiên chức của quân nhân là bảo vệ, bảo vệ sinh mạng, bảo vệ quy luật, bảo vệ trật tự của thế giới.”

Giáo quan khẽ thở dài: “Ta biết ngươi muốn nói gì, thế nhưng thế giới đã sụp đổ, trật tự cũng không còn, có một số chuyện cần phải dựa theo sự thay đổi của thế giới mà thay đổi.”

“Tinh tộc đã diệt vong, nhân loại và Tu La vẫn ở đó, bọn họ cũng có những quy tắc và trật tự của riêng mình, chúng ta không nên phá vỡ những trật tự đó.” Ngao Dạ có chút kích động, tiếp tục nói: “Giáo quan, đây đều là những

điều trước kia ngươi đã dạy ta, tại sao bây giờ ngươi lại muốn làm như vậy?”

Giáo quan nhìn Ngao Dạ và nói: “Nếu những điều ta dạy thực sự hữu ích, Tinh tộc cũng sẽ không bị diệt vong. Thứ mà chúng ta cần hiện tại không phải là trật tự, mà là khôi phục Tinh tộc một lần nữa, vì vậy chúng ta phải làm đến cùng mà không tiếc bất cứ điều gì.”

Ngao Dạ nhìn giáo quan với vẻ mặt phức tạp, nhất thời không nói nên lời. Dường như vị giáo quan ở trước mặt và giáo quan hắn biết trước đây là hai người khác nhau, khiến cho hắn cảm thấy xa lạ.

“Giáo quan, ngươi cũng nói trưởng bối của họ đã trộm đi đồ gì đó của ngươi, chuyện này không liên quan gì đến bọn họ, mong ngươi hãy bỏ qua cho họ.” Ngao Dạ nhìn giáo quan nói.

Giáo quan im lặng, dường như đang lưỡng lự.

“Giáo quan, bọn chúng là manh mối duy nhất của chúng ta, chỉ có bắt được bọn chúng mới có thể dụ được tên trộm già Hàn Kính Chi kia ra, ngươi sẽ không chỉ vì tên nhóc này mà bỏ qua cơ hội này chứ? Hơn nữa chúng ta đã hy sinh rất nhiều người, chuyện này không thể cứ để yên như vậy được.” Yak lạnh lùng nói.

“Câm miệng! Ta đang nói chuyện với giáo quan.” Ngao Dạ liếc Yak một cái, Yak đột nhiên cảm thấy như rơi vào hầm băng, mặc dù trong lòng rất không phục, nhưng rốt cuộc cũng không nói gì nữa.

Giáo quan thở dài: “Chà, nếu ngươi đã nói rồi, vậy thì cứ như vậy đi.”

Nói xong, giáo quan đi đến trước mặt Ngao Dạ, võ võ bả vai của hắn: “Đi thôi, Dạ, lâu như vậy không gặp, ta có rất nhiều điều muốn nói với ngươi.”

“Giáo quan…” đôi mắt Ngao Dạ đỏ hoe, dường như ngay lúc này vị giáo quan khiến tất cả binh lính trong quân đoàn đặc chủng số ba ngưỡng mộ và kính trọng đã trở lại.

Rầm!

Nhưng ngay giây tiếp theo, nắm đấm của giáo quan lại đánh vào bụng Ngao Dạ, một luồng sức mạnh kinh khủng và quỷ dị đã phá vỡ áo giáp của Ngao Dạ, xâm nhập vào trong cơ thể của Ngao Dạ.

Ngao Dạ hoàn toàn không ngờ rằng giáo quan sẽ ra tay với mình, đợi đến khi phản ứng lại thì đã nôn ra máu và bay ra ngoài rồi, đâm sâm vào một tòa nhà, khiến cho tòa nhà sụp xuống.

"Ngao Dạ!" Đám người La Lam sửng sốt, đồng thời mắng tên giáo quan kia vô liêm sỉ.

"Tại sao chứ?" Ngao Dạ chống đỡ thân thể, bò ra khỏi đống đổ nát, vẫn không thể tin được mà nhìn về phía vị giáo quan trên bầu trời.

Giáo quan thờ ơ nói: "Để Tinh tộc có thể có tương lai, có một số việc ta bắt buộc phải làm. Ngươi là binh lính xuất sắc nhất mà ta từng dạy, ngay cả ta cũng không chắc có thể hoàn toàn trấn áp được ngươi, thế nhưng việc này ta vẫn bắt buộc phải làm, vì vậy chỉ có thể tạm thời để ngươi chịu thiệt vậy."

"Ngươi không còn là giáo quan mà ta biết nữa." Sự cô đơn thoáng hiện lên trong đôi mắt của Ngao Dạ.

"Thế giới đang thay đổi, mọi người cũng đều đang thay đổi, ngươi cũng vậy, chỉ là bản thân ngươi không nhận ra điều đó mà thôi." giáo quan nhàn nhạt nói: "Zac, Zaku, bắt lấy con trai của Hàn Sâm và xã trưởng

Tân Lưu Xã, ừm, ta nghĩ có lẽ gọi hắn là Hàn Ngọc Phi thì đúng hơn."

Chỉ nhìn thấy hai tên quái nhân kim loại xuyên qua không trung, trên người bọn chúng đều mặc chiến giáp gen, trực tiếp đi đến đỉnh của tòa nhà.

"Ta sẽ đi giúp." Yak lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Ngao Dạ rồi cùng Zac và Zaku đi đến sân thượng tòa nhà.

Ngao Dạ cố chịu đựng vết thương trên người, thân hình lại lóe lên, định đột phá không gian để ngăn cản đám người Yak, nhưng lại thấy trước mắt lóe lên một bóng người, giáo quan đã đi tới trước mặt hắn.

“Giáo quan, xin tránh ra, hôm nay ta sẽ không để ngươi mang ai đi cả.” Ngao Dạ lau vết máu trên khóe miệng, nhìn giáo quan nói.

“Ngươi là một binh lính Tinh tộc xuất sắc, không nhất thiết phải làm điều này cho những nhân loại kia.” Giáo quan không có ý định nhường đường.

Thấy đám người Yak đã sắp lao đến sân thượng của tòa nhà, Ngao Dạ không có thời gian nói gì cả, thân hình lóe lên muốn lao qua sự ngăn cản của giáo quan.

Thân hình giáo quan khẽ động, tung một cú đấm nữa về phía Ngao Dạ.

“Giáo quan, thực xin lỗi.” Sức mạnh bên trong Ngao Dạ bùng nổ, muốn đột phá sức mạnh của giáo quan.

Thế nhưng thân thể Ngao Dạ vừa khẽ nhúc nhích đã bị ép phải rút lui bởi cú đấm quỷ dị từ trong không trung của giáo quan. Ngao Dạ đã thay đổi hướng di chuyển nhiều lần, nhưng đều không vượt qua được sự ngăn cản của giáo quan.

Thậm chí đến chiêu thức của hắn cũng chỉ dùng được một nửa đã phải lùi về rồi bắt đầu lại từ đầu.

Rầm!

Ngao Dạ tung một cú đấm vào ngực của giáo quan, cơ thể văng xa cả trăm mét mới dừng lại, máu tràn ra từ trong miệng.

“Ngươi là do ta dạy, tất cả những gì ngươi biết đều là học được từ ta, hiện tại ngươi lại bị thương, muốn chiến đấu vì những số phận khác cũng không làm nổi, từ bỏ đi, đi theo ta, chúng ta cùng nhau hồi sinh Tỉnh tộc.” Giáo quan nhẹ nhàng nói.

Ngao Dạ cũng không nói gì, lại lao về phía giáo quan một lần nữa, thế nhưng cứ cho là hiện tại hắn lao đến thì cũng đã muộn rồi, Yak và Zac, Zaku đã lao đến đỉnh của tòa nhà rồi.

“Mấy tên chết tiệt, hại bọn ta hy sinh nhiều sinh vật Thần như vậy, tất cả các ngươi đều đáng chết.” Một tia sát khí lóe lên trong mắt Yak, ánh mắt

của hắn quét qua khuôn mặt mọi người, thay vì bắt Tiểu Hoa và Hàn Ngọc Phi trước, hắn lại tung một cú đấm về phía đám người La Lam, dường như muốn trực tiếp giết chết tất cả bọn họ.

Sắc mặt của đám người La Lam rất khó coi, thế nhưng tất cả đều đã sẵn sàng chống lại kẻ thù, mặc dù bọn họ đều biết bản thân không phải là đối thủ của Yak, thế nhưng hiện tại không còn sự lựa chọn nào khác.

Hàn Ngọc Phi cũng cắn răng chịu đựng vết thương mà ra tay, thế nhưng khi họ chưa kịp ra tay thì đã thấy một luồng ánh sáng màu vàng lóe lên. Bảo Nhi trong bộ giáp hình lá màu vàng dùng nắm đấm nhỏ đỡ lấy nắm đấm của Yak.

Ầm!

Khi hai luồng sức mạnh đáng sợ va chạm vào nhau, Yak lộ ra vẻ kinh hoảng, vậy mà sức mạnh của hắn lại bị phá vỡ, cơ thể cũng bị văng ra.

Vẻ mặt của Bảo Nhi đầy sát khí, thân thể di chuyển rồi bay lên không †rung, nắm đấm nhỏ của nàng đánh về phía Yak một cách dữ dội.

Hết chương 1700.

Chương 1701. Võ trang Tỉnh Hoàng

“Không thể nào!” Gương mặt Yak lộ ra vẻ không thể tin nổi. Hắn là một Tinh tộc đã ngưng tụ ra chiến giáp gen bản mệnh, đồng thời cũng là sinh vật duy nhất ngưng tụ ra chiến giáp gen còn sống sót ở Tí Hộ Sở.

Thua dưới tay Ngao Dạ thì cũng thôi đi, vì dù gì Ngao Dạ cũng là Tinh tộc, hơn nữa còn là thành viên của bộ đội đặc chủng số ba, cho nên Yak không thấy có gì bất ngờ khi thua dưới tay hắn.

Thế nhưng Bảo Nhi đang đứng trước mặt này theo như hắn biết thì chỉ là thú hồn sủng vật của Hàn Sâm, không ngờ sức mạnh của một thú hồn sủng vật có thể mạnh hơn hắn, điều này làm hắn khó lòng có thể tin được.

Hơn nữa áo giáp trên người Bảo Nhi nhìn rất giống chiến giáp gen.

Bảo Nhi bay vút lên, nắm đấm trực tiếp giáng vào mặt Yak. Khuôn mặt nàng tràn đầy tức giận, nàng hiểu rất rõ người nào quan trọng đối với Hàn Sâm.

Việc Yak muốn giết La Lam đã làm cho Bảo Nhi rất tức giận.

Yak trong không trung không kịp né tránh, chỉ có thể giơ hai tay lên đan vào nhau để chặn lại nắm đấm nhỏ của Bảo Nhi.

Thế nhưng nắm đấm nhỏ của Bảo Nhi lại giống như một chiếc búa nặng nề, lập tức khiến cho hai tay Yak rách toạc ra, nắm đấm đó liên tiếp đấm mạnh vào đầu Yak làm cho cái mũ sắt của hắn lõm vào, cả người cũng giống như trái bom bị quăng xuống, rơi xuống đất rồi nổ cái bùm tạo nên một hố sâu.

Bảo Nhi đang giận dữ còn muốn đuổi theo, nhưng Zac và Zaku ở bên kia lại xông về phía Kỷ Yên Nhiên, muốn cướp lấy Tiểu Hoa trong lòng nàng.

Thân thể bé nhỏ của Bảo Nhi chớp cái đã quay về trước mặt Kỷ Yên Nhiên, một quyền một kẻ chặn lấy Zaku và Zac.

Coong!

Sức chống đỡ của Zac và Zaku rất cao, còn cao hơn cả Yak, hiển nhiên cũng là một Tinh tộc đã ngưng tụ được chiến giáp gen bản mệnh, thế nhưng chiến giáp của bọn họ vẫn bị nắm đấm đó đấm móp.

Yak với khuôn mặt lấm lem bùn đất xông lên từ dưới mặt đất, tức giận lao về phía Bảo Nhi.

Bảo Nhi một đấu ba nhưng vẫn rất dũng mãnh, nắm đấm nhỏ giao đấu với đám Yak khiến cho áo giáp của bọn họ lõm xuống rất nhiều chỗ.

Đám Yak đều rất bàng hoàng. Bọn họ thực sự không thể tin được, ngoài giáo quan ra lại còn có sinh vật dũng mãnh như vậy tồn tại trong vũ trụ Liên Minh.

Giáo quan nhìn thấy cũng thầm cau mày, sức mạnh của Bảo Nhi khiến hắn cũng phải khá dè chừng.

Nhưng áo giáp lá kim sắc trên người Bảo Nhi lúc tối lúc sáng, nhìn có vẻ rất không ổn định.

Bảo Nhi còn chưa đạt đến trình độ có thể ngưng tụ ra áo giáp chiến đấu, hơn nữa Bảo Nhi cũng đã suy yếu trong một khoảng thời gian rất dài kể từ sau lần ngưng tụ chiến giáp để giết Xà Ma Nữ.

Lần này không thể trực tiếp giết chết đối thủ, thời gian đã bị kéo dài lâu như vậy, hơn nữa còn là một đấu ba, cho nên đương nhiên tình hình rất không ổn.

Mà rõ ràng Kỷ Yên Nhiên cũng nhìn ra tình thế khó xử của Bảo Nhị, nàng đưa Tiểu Hoa trong lòng cho La Lam, lấy một đôi giày thủy tinh mà Hàn Sâm đưa cho nàng từ trong túi ra rồi đeo lên chân.

“Giày thủy tinh, xin ngươi hãy giúp bọn ta, hãy cứu lấy gia đình ta được không? Bọn ta nhất định sẽ cảm tạ ngươi thật tốt.” Ký Yên Nhiên nói với giày thủy tinh.

Giày thủy tỉnh như thể hiểu được lời nói của Kỷ Yên Nhiên, nó nhảy khỏi tay Kỷ Yên Nhiên, tự động xỏ lên chân nàng.

Lập tức chỉ thấy ánh sáng bắn ra tứ phía, đôi giày thủy tinh giống như một đôi giày ma pháp vậy, trong tích tắc đã biến áo giáp tinh thể hoa lệ bao phủ lấy toàn thân Kỷ Yên Nhiên.

Chưa cần đợi Kỷ Yên Nhiên có bất kỳ hành động gì, áo giáp tinh thể đã kéo cơ thể Kỷ Yên Nhiên bay lên không trung, một đôi chân như một lưỡi kiếm bay về phía Zac.

Zac tung một quyền vào đôi chân kia của Kỷ Yên Nhiên, tay và chân va vào nhau, nắm đấm của Zac đột nhiên bị áo giáp tinh thể xé toạc, đến xương nắm tay cũng bị gãy, máu tươi đột nhiên tuôn ra.

"AI" Zac khốn đốn rút lui, Kỷ Yên Nhiên cũng xông vào trong vòng chiến, liên thủ cùng với Bảo Nhi đại chiến ba Tỉnh tộc.

Ban đầu ba người đám Yak đã không chịu được đòn tấn công của Bảo Nhi rồi, giờ lại thêm một Kỷ Yên Nhiên nữa, tức khắc họ hoàn toàn không phải đối thủ, bị giết đến huyết tinh cũng bay lên đầy trời, từng tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Giờ đây tất cả những thành viên tổ chức Thần đều đã kinh sợ đến không thể thốt nên lời.

Ban đầu cứ nghĩ đây là một màn kịch để dụ Hàn Kính Chi ra, người nhà họ Hàn và sinh vật này không phải mục tiêu chính của họ. Thế nhưng ai mà biết được sau khi chiến đấu thực sự, bọn họ mới biết người nhà họ Hàn này còn đáng sợ hơn cả kẻ kia, những sinh vật lớn mạnh không hề ít, thậm chí đã khiến cho họ bắt đầu thấy bất lực và tuyệt vọng.

Đặc biệt là ba Tinh tộc Yak, Zac và Yaku, bọn họ tự cho rằng ngoài Tỉnh tộc ra, trong Tí Hộ Sở đã không còn đối thủ, nhưng giờ lại bị Bảo Nhi và Kỷ Yên Nhiên đánh đến máu tươi đầm đìa, sắp không chống đỡ nổi rồi bị giết ngay giữa trời đất.

Đương nhiên Kỷ Yên Nhiên không phải một mình chiến đấu, thực tế là

cơ thể nàng đã bị giày thủy tỉnh điều khiển, tất cả đều do giày thủy tinh khống chế để chiến đấu, chỉ là mượn cơ thể của Kỷ Yên Nhiên làm vật dẫn mà thôi.

Giáo quan nhìn thấy cái áo giáp do giày thủy tinh biến thành thì mắt đột nhiên mở to, rồi tự lẩm bẩm: "Sao giày thủy tinh của Đông Hoàng lại ở đây? Lại còn được sử dụng trên một nhân loại nhỏ bé như vậy?"

Giáo quan đột nhiên thoát khỏi Ngao Dạ, muốn đi về phía Kỷ Yên Nhiên và Bảo Nhi.

"Giáo quan, bây giờ lại đến lượt ngươi muốn đi sao?" Ngao Dạ như một cái bóng đuổi theo giáo quan, ngăn hắn lại.

"Dạ, ta đã từng nói, chuyện ở nơi này không liên quan gì đến ngươi, ngươi đừng tự hại mình." Giáo quan cau mày, thân hình chuyển động nhanh như chớp, nhưng mãi không thể thoát khỏi Ngao Dạ.

Khóe miệng Ngao Dạ rỉ máu, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, tự giễu cười nói: "Thứ ta biết đều là ngươi dạy cả, vậy nên việc ngươi hiểu ta cũng giống hệt như việc ta hiểu ngươi mà thôi, ngươi không thoát khỏi

ta được đâu.

"Tránh ra, ta không muốn trên tay ta có phải nhuốm máu của ngươi." Giáo quan lạnh nhạt nói.

"Ta đã sớm nói rồi, ta là người quan sát của bọn họ, ta sẽ không để ai đụng đến họ đâu." Thân hình Ngao Dạ chuyển động như chớp, ngăn giáo quan lại hết lần này tới lần khác.

"Ngươi cho rằng ngươi thực sự có thể ngăn cản ta sao?" Giáo quan thở dài.

"Ta đã nói rồi, ta hiểu ngươi cũng giống như ngươi hiểu ta." Ngao Dạ nói

Giáo quan lại lắc đầu: "Ngươi hiểu ta nhưng lại không hiểu thời gian, thời gian đã trôi qua rất lâu rồi, rất nhiều chuyện đều sẽ thay đổi, ví dụ

như…

Dứt lời, một luồng khí tức đáng sợ đột nhiên bùng phát trên người giáo quan, một đôi cánh giống như hỏa diễm mọc ra sau lưng hắn, mà hảo diễm ấy cũng lập tức bùng cháy khắp toàn thân hắn, hòa vào trong áo giáp của giáo quan.

"Nam Hoàng Dực? Sao mà có thể như vậy được, sao nó có thể ở trong †ay ngươi, hơn nữa còn hòa thành một thể với chiến giáp gen của ngươi?" Sắc mặt Ngao Dạ thay đổi hẳn, thất thanh nói.

"Chuyện ngươi không biết còn rất nhiều." Giáo quan bình thản nói một câu rồi rút ra một thanh đao kim loại màu trắng.

"Tây Hoàng Đao!" Ngao Dạ đã hoàn toàn không thể khống chế biểu cảm của mình, lộ rõ vẻ kinh ngạc.

"Võ trang gen của tứ hoàng Tinh tộc, ta đã đạt được hai thứ, hơn nữa còn đã khiến cho chúng hoàn toàn dung hợp với chiến giáp gen của ta, trong Tí Hộ Sở đã không còn ai có thể cạnh tranh với ta nữa rồi. Với khoảng cách của sức mạnh tuyệt đối trước mắt, hiểu biết của ngươi về †a đã không có tác dụng gì." Giáo chủ một tay cầm lấy thanh đao kim loại màu trắng, cơ thể cháy bừng bừng, thờ ơ nhìn Ngao Dạ nói: "Tránh ra, đừng ép ta phải nhuốm phải máu của ngươi."

Hết chương 1701.

Chương 1702. Trở về

Vẻ mặt Ngao Dạ nghiêm nghị nhìn chằm chằm giáo quan, song lại không lùi bước: "Giáo quan, là ngươi dạy ta tám chữ Luôn có trách nhiệm, mãi không chùn bước, ta luôn khắc ghi trong lòng không bao giờ quên."

Ánh mắt giáo quan lóe lên, nhưng lập tức lại kiên định trở lại, bình thản nói: "Nếu ngươi đã muốn như vậy, thì đừng trách ta không niệm tình xưa."

Dứt lời, thanh đao kim loại màu trắng trong tay giáo quan lập tức vừa chuyển động, căn bản chưa kịp nhìn thấy đao của hắn chuyển động như nào thì chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ của Ngao Dạ vang lên, cơ thể lùi về sau, trước ngực còn thêm một vết thương sâu thấy được cả xương.

“Nhát đao này là sự nhường nhịn của cuối cùng của ta.” Giáo quan nhìn Ngao Dạ nói.

Ngao Dạ nhìn thanh đao kim loại màu trắng nói: “Tây Hoàng Đao quá lợi hại, Nam Hoàng Dực quá nhanh, quả nhiên là danh bất hư truyền, không hổ là võ trang gen của Tinh tộc.”

“Nhát đao đó ta mới chỉ dùng có một ít sức mạnh thôi.” Giáo quan nói. Ngao Dạ nhìn vết thương trước ngực, bình tĩnh nói: “Nếu như ngươi có dùng toàn bộ sức mạnh hạ nhát đao nữa mà ta không thể tránh được

thì hãy để thi thể ta ở lại đây, một bộ đội đặc chủng của đội đặc chủng số ba chưa hoàn thành được nhiệm vụ thì không có tư cách để trở về

quê hương.

“Ngươi nhất định phải cứng đầu vậy sao?” Giáo quan có chút tức giận. “Đây là nguyên tắc của ta, cũng là do ngươi dạy cho ta.” Ngao Dạ nói.

“Được, vậy thì hôm nay ta dạy ngươi thêm một câu nữa, nếu việc đó không thể làm được thì phải biết cách linh hoạt.” Giáo quan vừa nói, Tây Hoàng Đao trong tay cũng chuyển động, lần này còn nhanh hơn lần trước.

Nhưng lần này Ngao Dạ đột nhiên lại di chuyển được như đang cùng chuyển động với Tây Hoàng Đao, lại giống như nhanh hơn Tây Hoàng Đao một chút.

Lại là một tiếng rên rỉ, trên người Ngao Dạ lại có thêm một vết thương, chỉ là vết thương này lại nông hơn cũng không nghiêm trọng như vết thương ban nấy.

“Xem ra nhiều năm như vậy ngươi cũng đã học được chút rồi nhỉ.” Giáo quan hơi cau mày, rõ ràng hiệu quả của nhát đao này chưa đạt đến mức

mong chờ của hắn, sức mạnh của nhát đao này còn khỏe hơn nhát đầu tiên nhưng hiệu quả lại không bằng.

Ngao Dạ cười một cái: "Đây là do ta học trộm được một ít từ chỗ Hàn Sâm, tuy rằng nhân loại thể chất bẩm sinh kém rất nhiều, sinh mệnh cũng ngắn nhưng trí tưởng tượng và khả năng sáng tạo của họ lại không thua kém gì Tinh tộc chúng ta, thậm chí có thể nói là giỏi hơn, có rất nhiều lý thuyết và kỹ xảo của họ tạo ra đều thú vị hơn võ kỹ của Tỉnh tộc chúng ta."

"Ngươi đã bị sa đọa rồi!" Giáo quan hừ một tiếng, hỏa dực rung lên, Tây Hoàng Đao trong tay cũng bắt đầu chuyển động.

Thân pháp của Ngao Dạ trở nên mơ hồ, trong đó còn có bóng dáng thân pháp của Hàn Sâm, nhưng cũng không phải là toàn bộ, chỉ là mượn một ít kỹ xảo và lý thuyết, nhưng bản chất vẫn là thân pháp sở trường của Ngao Dạ.

Ngao Dạ miễn cưỡng tránh được những đòn công kích chí mạng, nhưng khoảng cách giờ là quá lớn, những vết thương trên người cũng dần tăng lên, không lâu sau thì đã giống như huyết nhân, toàn thân đều bị máu của bản thân nhuộm đỏ.

Giáo quan có được hai món võ trang Tinh Hoàng, dù là sức mạnh hay tốc độ thì đều vượt xa Ngao Dạ.

Nhìn Gugia bị Kim Mao Hồng cắn chết, tất cả sự nhãn nhịn của giáo quan đều không còn, Tây Hoàng Đao trong tay liên tục chém xuống, bộc phát ra uy lực đáng sợ mà khó có thể tưởng tượng ra.

Ngao Dạ tránh được ba nhát đao, thế nhưng trên người vẫn có thêm ba vết thương, nhát đao thứ tư dù như nào cũng không tránh được, trực tiếp bị đâm vào ngực.

"Kết thúc rồi!" Ngao Dạ thầm thở dài, biết rằng dưới nhát đao này bản thân không thể may mắn tránh được nữa, chỉ sợ cơ thể sẽ bị nhát đao này trực tiếp cắt ra.

Ầm!

Đột nhiên một vệt sáng lạnh giá từ trên trời bắn đến, vừa hay va phải Tây Hoàng Đao. Sức mạnh của chùm tia sáng trên đáng sợ thanh Tây Hoàng Đao nở rộ giống như ánh mặt trời khiến cho cả Tây Hoàng Đao và cả giáo quan đều phải run sợ, đồng thời lưỡi đao cũng bị lệch ra khỏi quỹ đạo ban đầu chỉ trong nháy mắt.

Cơ thể Ngao Dạ di chuyển nhanh chóng, tránh được Tây Hoàng Đao, trong lòng đầy kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao một cái.

Sắc mặt giáo quan cũng thay đổi một chút, nhìn lên trời, chỉ nhìn thấy một cái bóng màu đen nhanh chóng bay qua, đồng thời những chùm †ia sáng cũng bùng nổ về phía giáo quan.

Tây Hoàng Đao trong tay giáo quan liên tục chém, lập tức chém vỡ hết những chùm sáng, chỉ thấy một tinh thể Độc Giác Tiên màu đen từ bầu trời bay xuống.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng kịp trở về tinh cầu Loga, vừa về đã thấy Ngao Dạ sắp bị người ta chém thì lập tức khởi động hệ thống vũ khí của Độc Giác Tiên để cứu lấy Ngao Dạ.

Nhìn thấy có người trực tiếp dùng đao chém vỡ chùm tia sáng của Độc Giác Tiên, Hàn Sâm thầm tặc lưỡi. Uy năng chùm tia sáng của Độc Giác Tiên không hề nhỏ hơn uy năng của chiến giáp gen, chỉ là không linh hoạt như chiến giáp gen, cũng không phối hợp được với con người mà thôi.

Giáo quan lại thấy có điều bất ngờ xảy ra, hắn không còn muốn phí lời nữa, phải nhanh giải quyết trận chiến này, nếu không đám Zaku đều sẽ bị giết chết.

Hỏa dực lại vỗ cánh, giáo quan lập tức bay lên trên Độc Giác Tiên, một nhát đao nhắm vào Độc Giác Tiên làm cho thân Độc Giác Tiên xuất hiện một vết nứt dài ba bốn mét.

Hàn Sâm kinh hãi, chỉ có thể thu Độc Giác Tiên về.

Dù gì Độc Giác Tiên cũng không đủ linh hoạt, hiện tại sức phòng ngự cũng không chặn được sức tấn công đáng sợ của người đó, nếu tiếp tục lái, e rằng cũng chỉ cần hai ba nhát đao nữa là sẽ bị tiêu diệt triệt để.

“Hàn Sâm!” Nhìn thấy người xuất hiện từ trong Độc Giác Tiên lại là Hàn Sâm, vẻ mặt giáo quan trở nên lạnh lùng, Tây Hoàng Đao nhắm thẳng vào hắn mà chém xuống, nhát này còn hung hãn hơn nhát đao nhắm vào Độc Giác Tiên vừa nãy.

Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, nhanh chóng tránh ra, tố chất cơ thể hắn bây giờ không thể đỡ được đòn công kích đáng sợ này.

Nhưng hắn còn chưa có hoạt động gì, cái găng tay trên tay phải đã lần nữa biến thành áo giáp bao trùm lấy cả người hắn, đồng thời cũng có thêm sức mạnh để đối mặt với Tây Hoàng Đao.

Ầm!

Nắm đấm và đao giao đấu đã bộc phát một sức mạnh cực lớn giữa bầu trời, còn đáng sợ hơn bom khinh khí bị nổ, sức công phá gần như làm cho cả vùng đất đều biến thành biển, từng làn sóng ập đến, cả thành phố biến thành đống đổ nát giữa những cơn sóng.

Cơ thể của Hàn Sâm trên không trung bị đẩy lùi lại ngàn mét mới giải tỏa được sức mạnh mà cả cơ thể phải chịu đựng để ổn định, nhưng hắn lại càng thêm ngạc nhiên.

Hắn rất hiểu sức mạnh của găng tay này, kẻ sử dụng sức mạnh của găng tay như hắn lại bị đánh bay ra, máu trong lồng ngực nhộn nhạo, thế nhưng đối phương thì lại không bị gì, sức mạnh đáng sợ khó thể tưởng tượng được.

Hàn Sâm làm sao biết được, Tây Hoàng Đao và Nam Hoàng Dực trong †ay giáo quan đều là những vật cùng cấp bậc với găng tay, cộng thêm tố chất cơ thể của giáo quan đã mạnh hơn Hàn Sâm rất nhiều, đương nhiên sức mạnh của găng tay không thể địch lại.

“Găng tay Bắc Hoàng, không ngờ rằng võ trang gen của tứ hoàng Tinh tộc đều tồn tại, hơn nữa còn tập hợp hết ở đây. Vậy là tốt nhất, đợi đến lúc ta dung nhập găng tay Bắc Hoàng và giày thủy tinh Đông Hoàng vào cơ thể thì cơ hội đi ra ngoài sẽ cao hơn rồi.” Giáo quan nhìn chằm chằm vào áo giáp ngọc cốt trên người Hàn Sâm, trong mắt ánh lên vẻ điên cuồng.

Hỏa dực lại rung lên, lưỡi đao xuyên thủng cả bầu trời, có vẻ như giáo quan đã hoàn toàn muốn giết người rồi, cũng không còn quan tâm đến việc phải bắt sống nữa, phải trực tiếp giết chết Hàn Sâm để lấy được găng tay Bắc Hoàng.

Ánh mắt Hàn Sâm tĩnh lặng như nước, thúc đẩy Vật Ngữ Gen đến cực hạn. Hắn dốc sức để khí tức của bản thân có thể hoà vào làm một với áo giáp trên người, đồng thời cũng bước ra một bước.

Hết chương 1702.

Chương 1703. Tâm Nhãn Thuật

Ầm!

Hàn Sâm sử dụng thân pháp Động Huyền, đáng lẽ hắn còn cho rằng bản thân có thể né được một đao của giáo quan, thế nhưng kết quả lại bị đánh trúng một đòn mạnh, cơ thể rơi xuống như sao băng, đập vỡ phế tích đổ nát thành một cái hố lớn.

“Sao lại không né được chứ?” Hàn Sâm thầm nghi ngờ, rõ ràng hắn nhìn thấy mình né được một đao kia rồi mới phải.

“Đừng nhìn đao của hắn, nhìn mắt hắn đi.” Ngao Dạ nói với Hàn Sâm.

“Nhìn mắt của hắn? Nhìn mắt hắn làm gì?” Hàn Sâm không hiểu ý của Ngao Dạ là gì, nhưng bây giờ không phải là lúc để Hàn Sâm nghĩ nhiều như thế, đao của giáo quan sắp chém về phía hắn tới nơi rồi.

Mặc dù Hàn Sâm rất muốn nghe lời của Ngao Dạ rằng đừng nhìn vào đao của giáo quan, nhưng điều này là không thể, đối phương cầm đao chém ngươi, sao ngươi có thể không nhìn đao của hắn cơ chứ? Nếu không nhìn thì chẳng phải là sẽ bị đâm chết luôn sao?

Bịch!

Hàn Sâm lại bị chém bay ra ngoài. Cho dù hắn có được sự bảo vệ của áo giáp từ găng tay thì vẫn bị chém rồi phụt máu, ngũ tạng trong lồng ngực giống như sắp vỡ ra, cảm giác khó chịu muốn chết, tuy rằng áo giáp không bị chém nứt ra, thế nhưng cũng bị chém thành ra một vết khá nông.

“Đừng nhìn đao của hắn, nhìn mắt hắn ấy.” Vết thương của Ngao Dạ rất nặng, ngồi ở phía xa hét to với Hàn Sâm lần nữa.

“Người anh em à, ngươi phải nói rõ ra chứ, sao không nhìn đao mà đi nhìn mắt hắn, ta đây thật sự không làm được!” Hàn Sâm buồn bực hét lên một tiếng. Thấy giáo quan chém ngang trời, Hàn Sâm lại sử dụng thân pháp Động Huyền và Dịch Thiên Thuật lần nữa, muốn tránh đao của giáo quan.

Nhưng bỉ kịch vẫn cứ tiếp diễn, Ngao Dạ chỉ học được một phần kỹ xảo của Hàn Sâm mà đã có thể tránh được nhiều đòn tấn công của giáo quan như

vậy, bây giờ đến lượt Hàn Sâm đã tự ra mặt, dưới tình huống khoác lên mình áo giáp do găng tay biến thành, sức mạnh và tốc độ nhanh hơn Ngao Dạ, vậy mà Hàn Sâm lại không tài nào tránh khỏi sự tấn công của giáo quan, tiếp tục bị chém văng ra ngoài.

Áo giáp từ chiếc găng tay kia rất mạnh, thế nhưng Tây Hoàng Đao và Nam Hoàng Dực cũng chẳng kém cạnh, chúng tấn công liên tiếp khiến cơ thể Hàn Sâm bị thương không nhẹ.

"Đôi tay là con mắt của trái tim, mà con mắt là nơi khởi đầu của đôi tay. Ngươi phải nhìn thấu đôi mắt của hắn thì mới có thể nhìn rõ cây đao trong tay hắn, đây là bí kĩ của giáo quan. Nếu như ngươi không thể hiểu được ánh mắt của hắn, vậy thì chỉ có đường chết, ngay cả một đao cũng không thể chặn lại." Ngao Dạ vừa xử lí vết thương của mình vừa nói.

"Cái quái gì vậy? Nghe chẳng hiểu câu nào hết." Hàn Sâm hét lớn.

Giáo quan bổ thẳng một đao về phía Hàn Sâm, cùng lúc đó cũng mở miệng lạnh lùng nói: "Dạ, ngươi quá ngây thơ, lúc trước ta dạy ngươi 'Tâm Nhãn Thuật trong vòng ba tháng, thế nên ngươi mới miễn cưỡng mới có thể nhìn thông suốt nhãn thần, cho dù bây giờ ngươi có nói hết cho hắn thì ngươi cho rằng hắn có thể hiểu sao?"

"Không thử một chút thì sao biết không được." Ngao Dạ cười gượng nói, bảo Hàn Sâm nhìn thấu ánh mắt của giáo quan trong khoảng thời gian ngắn như vậy thì quả thật là điều không thể.

Nhưng bây giờ không còn sự lựa chọn nào khác, nếu như Hàn Sâm không nhìn thấu, vậy thì chỉ có đường chết mà thôi.

Hàn Sâm phát hiện mình không ngăn cản hay né tránh đao của giáo quan được, hắn chỉ có thể mở to hai mắt kiên trì nhìn chằm chằm vào hai mắt của giáo quan đến cùng, cố gắng không nhìn vào đao của hắn.

Quả thật đôi mắt của giáo quan rất đẹp, lông mày nhỏ nhắn, mắt phượng, được xem là ánh mắt của mỹ nam tử, nhưng mà Hàn Sâm lại thấy không có gì đáng để nhìn.

Hơn nữa Hàn Sâm còn thê thảm hơn lúc nấy, ít nhất vừa rồi hắn còn có thể lựa chọn cách chịu đòn như thế nào, bây giờ thì cây đao kia chém lên người lúc nào cũng không biết.

Ầm!

Hàn Sâm ngã vào trong đống đổ nát của một tòa nhà, sau khi bò ra khỏi đó, không nhịn được mà kêu lên: “Người anh em à, không phải ngươi đang đùa ta đấy chứ? Ta nhìn mắt hắn có tác dụng quái gì đâu?”

“Ngươi nhất định phải học được cách nhìn thấu ánh mắt hắn, nếu không chỉ có đường chết thôi.” Ngao Dạ nói cực kỳ chắc chắn.

Hàn Sâm lại phải lao tới tái chiến, từng vết đao xen kẽ trên áo giáp của hắn. Vốn dĩ đó là một chiếc áo giáp vô cùng đẹp đẽ, chưa được bao lâu đã bị phá đến mức hơi sứt mẻ. Mà nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì e rằng áo giáp chưa dùng được bao lâu đã bị phá vỡ rồi.

Cơ thể Hàn Sâm chịu đựng chấn động rất lớn, không ngừng hộc máu, vết thương còn nghiêm trọng hơn áo giáp.

“Giáo quan, cứu ta!” Giọng nói của Yak vang lên từ đằng kia, chỉ thấy vết thương của Yak chẳng chịt, bị chém đứt mất một cánh tay, đang chật vật chạy trốn.

Giáo quan do dự một chút, nhìn Hàn Sâm rồi lại vội vàng lao tới phía Hàn Sâm.

Trong mắt của giáo quan, găng tay Bắc Hoàng quan trọng hơn Yak nhiều. Mặc dù Kỷ Yên Nhiên có đôi giày thủy tinh trên người, nhưng rõ ràng nàng chỉ dựa vào sức mạnh của giày thủy tinh để chiến đấu chứ không giống như việc Hàn Sâm điều khiển võ trang Tinh Hoàng để chiến đấu, gần như không có mối đe dọa nào đối với giáo quan, chỉ cần giải quyết được Hàn Sâm thì giết chết Kỷ Yên Nhiên cực kì dễ dàng.

“AI” Yak kêu thảm thiết một tiếng, bị Bảo Nhi đấm một quyền vào đầu, chết đến mức không thể chết được nữa.

Có điều áo giáp trên người Bảo Nhi đồng thời cũng vỡ vụn, đó không phải là bị đánh nát, mà là sức mạnh của nàng thực sự không chống đỡ nổi sự tiêu

hao. Mặc dù đã ăn rất nhiều kỳ trân dị quả, nhưng năng lượng lại không đủ để nàng hoàn toàn biến đổi.

Kỷ Yên Nhiên ôm lấy Bảo Nhi với áo giáp vỡ tan tành và cơ thể bước vào trạng thái suy yếu, hai chân nàng vẫn tự động chiến đấu với Zac và Zaku. Tuy rằng vẫn chiếm được thế thượng phong, thế nhưng khó mà có thể giải quyết bọn họ nhanh chóng.

Số người đến đây của tổ chức Thần, bây giờ chỉ còn lại Zac, Zaku và giáo quan.

Kim Mao Hống và Tiểu Thiên Sứ muốn tới giúp Hàn Sâm, nhưng lại bị Hàn Sâm lớn tiếng quát bảo dừng lại, bảo bọn chúng đi giúp Kỷ Yên Nhiên.

Tuy rằng sức mạnh của bọn chúng khá tốt, có điều họ vẫn chưa trưởng thành, hơn nữa vẫn chưa ngưng kết lại chiến giáp gen bản mệnh của mình, sức mạnh kém hơn nhiều so với giáo quan, qua đây trợ giúp thì chỉ sợ một đao là bị giáo quan giết.

“Không được…Không được…Vẫn không được…” Hàn Sâm cố gắng nhìn đi nhìn lại vào mắt của giáo quan, thế nhưng hoàn toàn không có tác dụng gì, hắn hoàn toàn không biết việc nhìn ánh mắt giáo quan có ích lợi gì hay không.

Hắn có thể dựa vào ánh mắt của đối thủ mà phán đoán đối thủ muốn tấn công vị trí nào, với Hàn Sâm mà nói thì việc này cũng không phải là chuyện khó khăn gì cả, nhưng giáo quan không hành động như thế.

Dường như ánh mắt giáo quan không hề lưỡng lự, cho dù nhìn về phía thân thể của Hàn Sâm, tất cả nhưng đao tấn công của hắn không cùng một vị trí khiến Hàn Sâm thấy rất khó hiểu.

Dường như sở trường phán đoán tâm lý mà hắn giỏi nhất hoàn toàn vô dụng đối với giáo quan.

Bùm!

Cuối cùng chiếc áo giáp trước ngực của Hàn Sâm cũng không chống đỡ được, bị Tây Hoàng Đao chém nứt, giống như chém toạc cả máu thịt và xương cốt trước ngực hắn.

Hàn Sâm ngã lên đất, vật lộn một lúc, suýt chút nữa là không đứng được dậy, vết thương của hắn đã vô cùng nghiêm trọng, nếu như không có áo giáp găng tay chống đỡ cho hắn thì lúc nãy hắn đã sắp không có sức chiến đấu rồi.

Ánh mắt của giáo quan nóng như lửa, Tây Hoàng Đao trong tay không chút do dự mà đâm xuống một nhát, muốn trực tiếp kết thúc mạng sống của Hàn Sâm, rồi cướp lấy găng tay Bắc Hoàng.

Hàn Sâm nghiến răng giãy dụa đứng lên, muốn triệu hồi tháp Thiên Mệnh ra để che chắn một chút.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh khủng khiếp xông lên tận trời hệt như một tia sáng chói mắt rơi xuống người Hàn Sâm.

Hết chương 1703.

Chương 1704. Đao không thể ngăn cản

Áo giáp tinh thể vốn dĩ được khoác trên người Kỷ Yên Nhiên đột nhiên †an rã, biến thành hình dáng giày thủy tinh một lần nữa, bước trên khoảng không bay về phía Hàn Sâm.

Mất đi sức mạnh từ giày thủy tinh, Kỷ Yên Nhiên lập tức ngã từ không †rung xuống. Thực lực của bản thân nàng hoàn toàn chưa đạt đến khả năng tham gia loại cấp độ chiến đấu này.

Thấy giày thủy tinh rời đi, Zac nhanh chóng tranh thủ lao đến muốn giết chết Kỷ Yên Nhiên.

Kim Mao Hống rít gào một tiếng, cơ thể đột ngột phình to hóa thành cự thú có kích cỡ tương đương một chiến hạm, gắng gượng ngăn cản đòn tấn công của Zac, cứu Kỷ Yên Nhiên và Bảo Nhi.

Nhưng mà áo giáp và cơ thể của Kim Mao Hống lại bị đánh xuyên thủng một lỗ lớn, cũng may sau khi cơ thể của nó hóa thành to lớn, vết thương này cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn với nó, chỉ khiến nó gào lên đau đớn một tiếng, Kỷ Yên Nhiên cũng ôm Bảo Nhi tụ họp lại với đám người La Lam một cách an toàn.

Kỷ Yên Nhiên mất đi giày thủy tinh, Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống đối mặt với Zac và Zaku lập tức rơi vào trong tình thế không mấy thuận lợi, may mà lúc trước bọn chúng đã bị Kỷ Yên Nhiên và Bảo Nhi gây thương tích, nếu không tình hình của Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống sẽ còn khó khăn hơn nữa.

Đôi giày thủy tinh kia đáp xuống người Hàn Sâm, trực tiếp xỏ trên chân của Hàn Sâm. Gần như là cùng lúc đó, găng tay áo giáp bao phủ cơ thể của Hàn Sâm cũng thu nhỏ lại, biến thành hình dáng găng tay một lần nữa.

Ầm!

Giáo quan đâm một đao xuống tạo nên một cái hố sâu không biết bao nhiêu mét trên mặt đất, gần như đâm xuyên qua toàn bộ tinh cầu, nhưng mà cơ thể của Hàn Sâm cũng đã không còn ở đó nữa.

Giày thủy tỉnh tuôn ra một sức mạnh to lớn mạnh mẽ kéo lấy cơ thể của Hàn Sâm ra ngoài, giúp hắn thoát khỏi nguy khốn bị đâm thủng cơ thể.

"Sao lại có chuyện như vậy được?" Giáo quan khẽ giật mình, nghi ngờ nhìn đôi giày thủy tinh trên chân của Hàn Sâm kia.

Võ trang Tinh Hoàng là thứ không thể coi thường, cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể điều khiển. Vả lại trong trường hợp nhận đúng chủ nhân, trừ khi chủ nhân bỏ mạng, về cơ bản thì sẽ không thể nào có khả năng nó phản bội lại.

Cũng vì vậy giáo quan mới không giải quyết Kỷ Yên Nhiên trước, bởi vì hắn hoàn toàn không ngờ rằng, giày thủy tinh vẫn có thể được Hàn Sâm sử dụng trong khi Kỷ Yên Nhiên vẫn còn đang ở đó.

Hắn không giết Kỷ Yên Nhiên trước cũng là vì hơi lo lắng sau khi giày thủy tinh mất đi chủ nhân, lại lựa chọn người khác làm chủ nhân một lần nữa, đặc biệt là Hàn Sâm - kẻ đã có được găng tay Bắc Hoàng, được giày thủy tinh chấp thuận cũng không phải là việc không thể xảy ra.

Đáng tiếc giáo quan hoàn toàn không ngờ được rằng, người mà giày thủy tinh đi theo từ ban đầu chính là Hàn Sâm chứ không phải là Kỷ Yên Nhiên.

Trước đây là do Hàn Sâm sợ lúc bản thân không ở trong nhà thì người nhà sẽ gặp phải nguy hiểm, cho nên mới để giày thủy tinh ở chỗ Kỷ Yên Nhiên, giày thủy tinh thực sự cũng đã giúp đỡ rất nhiều, cứu giúp nhà họ Hàn trong lúc nguy nan.

Nhưng mà từ trước đến nay giày thủy tinh chưa từng phục tùng Kỷ Yên Nhiên, sau khi cảm nhận được mối nguy hiểm của Hàn Sâm, nó ngay tức

khắc lại quay trở về bên người Hàn Sâm, trực tiếp xỏ lên chân của Hàn Sâm.

Mặc dù Hàn Sâm không quá vui mừng khi mang đôi giày thủy tinh này, nhưng bây giờ hắn không lo lắng được nhiều như vậy, đánh lui kẻ địch trước mới là đúng đắn.

Chẳng qua giày thủy tinh trên người Hàn Sâm không hề hóa thành hình dáng áo giáp tinh thể, mà vẫn là hình dáng đôi giày thủy tinh như cũ, hơn nữa găng tay cũng giữ nguyên hình dáng vốn dĩ của nó, cũng không hề hóa thành áo giáp.

“Cho dù ngươi cùng lúc có được giày thủy tinh và găng tay thì cũng vô dụng, dù gì thì khoảng cách về sức mạnh vẫn còn ở đó.” Giáo quan lạnh nhạt nói, lại vung đao chém về phía Hàn Sâm lần nữa.

Đôi cánh như ngọn lửa cháy hừng hực xé toạc hư không, giúp giáo quan và Tây Hoàng Đao lao tới trước mặt Hàn Sâm trong nháy mắt.

Suy nghĩ trong đầu Hàn Sâm lóe lên, hắn chỉ cảm thấy sức mạnh trên hai chân tuôn ra như suối, mang theo cơ thể lùi lại mấy ngàn mét hệt như dịch chuyển tức thời, tốc độ nhanh chóng khiến Hàn Sâm cũng có phần không kịp phản ứng lại.

Giày thủy tinh ở trên chân hắn có thể cung cấp cho hắn tốc độ di chuyển, rõ ràng mạnh hơn nhiều so với lúc găng tay hóa thành áo giáp, cũng mạnh hơn nhiều so với lúc giày hóa thành áo giáp tinh thể trên người Kỷ Yên Nhiên.

Nhưng mà tốc độ như vậy vẫn bị giáo quan đuổi kịp, mà tốc độ mà hỏa dực mang lại sau lưng giáo quan không hề chậm hơn giày thủy tinh.

Nhìn thấy đao đã đến gần, ánh mắt Hàn Sâm yên lặng như nước, một quyền đón lấy Tây Hoàng Đao.

Bây giờ trên chân hắn có giày thủy tinh, trên tay phải có găng tay, nhưng trên người lại chẳng có gì cả, mặc dù còn có một bộ chiến giáp gen ở bên trong hồn hải, nhưng mà có hai thứ này ở trên người hắn, hắn hoàn toàn không mặc được chiến giáp gen kia.

Hơn nữa cho dù mặc vào rồi thì có lẽ lực phòng ngự với loại vũ khí kinh khủng như Tây Hoàng Đao này cũng rất hạn chế.

Hiện giờ Hàn Sâm chỉ có thể mong đợi nắm đấm của mình có thể đánh trúng Tây Hoàng Đao, nếu không thì hắn xong đời rồi, thân thể sẽ bị trực tiếp chém thành hai khúc.

Trước đó Hàn Sâm đã từng thất bại không biết bao nhiêu lần, hắn không tài nào đỡ được đao của giáo quan, ngay cả né tránh cũng

không xong, bây giờ không có áo giáp hộ thể, đây đã là một cơ hội cuối cùng rồi.

Giáo quan tỏ vẻ lạnh lùng, hắn cho rằng Hàn Sâm không thể chặn được một đao này của hắn hệt như những lần thất bại trước đó. Hắn tin chắn rằng một đao này cũng có thể chém trúng Hàn Sâm.

Khác biệt chính là, bây giờ cơ thể của Hàn Sâm không có sự bảo vệ của áo giáp, một đao này của hắn có thể trực tiếp giết chết Hàn Sâm, trực tiếp đoạt lại giày thủy tinh và găng tay.

Đám người Ngao Dạ cũng đều căng thẳng nhìn Hàn Sâm, Ngao Dạ và Hàn Ngọc Phi cũng hiểu rất rõ, nếu như lần này Hàn Sâm lại đỡ không được lưỡi đao kia, vậy thì thực sự chỉ có một con đường chết.

“Nhìn mắt của hắn… Nhìn vào mắt của hắn…” Ngao Dạ kêu to, mặc dù biết rõ có lẽ không có tác dụng gì.

Tâm Nhãn Thuật là một kỹ pháp chỉ có thể hiểu ý nhưng khó có thể truyền đạt bằng lời nói. Trước đây lúc hắn đi theo giáo quan học tập ‘Tâm Nhãn Thuật, là giáo quan sử dụng Tâm Nhãn Thuật huấn luyện cho hắn, giày vò hết lần này đến lần khác mới giúp cho Ngao Dạ nắm được loại cảm giác đó, học được Tâm Nhãn Thuật của giáo quan.

Khi đó là giáo quan tận tâm dạy hắn, chưa từng thật sự làm tổn thương hắn, hơn nữa tốc độ sử dụng Tâm Nhãn Thuật cũng rất chậm, cho dù là như vậy, Ngao Dạ cũng phải học hơn hai tháng mới có thể thật sự hiểu được Tâm

Nhãn Thuật, nhưng cho dù như thế thì cũng đã được giáo quan gọi là thiên tài.

Bây giờ điều Hàn Sâm đối mặt là thực chiến và uy hiếp tính mạng, thời gian lại ngắn như vậy, khả năng có thể nhìn thấu Tâm Nhãn Thuật thực sự quá thấp.

Đao và quyền trong nháy mắt va chạm vào nhau, thế nhưng chuôi Tây Hoàng Đao lại giống như ảo ảnh chợt vụt qua nắm đấm của Hàn Sâm, không hề bị nắm đấm của Hàn Sâm va phải, mang theo sức mạnh không ai bằng chém về phía lồng ngực của Hàn Sâm.

“Không ngăn cản được!” Mặt Ngao Dạ lập tức biến sắc. “Thôi xong rồi!” Sắc mặt Hàn Ngọc Phi cũng trắng bệch.

Về phần Kỷ Yên Nhiên và La Lam, thị lực của các nàng còn chưa đủ để nhìn thấy rõ tình huống hiện tại, hoàn toàn không biết tình cảnh nguy hiểm bây giờ là của Hàn Sâm.

“Kết thúc rồi!” Giáo quan có thể cảm nhận được lưỡi đao cắt xuyên qua quần áo và máu thịt, trong mắt lóe lên một tia điên cuồng.

Từ nay về sau, hắn có thể đoạt được tất cả võ trang Tỉnh Hoàng, chỉ cần có thể hòa toàn bộ chúng thành một thể, khả năng sống sót của hắn ở bên ngoài sẽ cao hơn.

Nhìn thấy máu thịt trên ngực của Hàn Sâm tràn ra bên dưới lưỡi đao, ánh mắt của giáo quan sáng rực, sức lực trên tay lại tăng thêm mấy phần, phải một đao chém chết Hàn Sâm, tuyệt đối không cho hắn thêm bất cứ cơ hội nào.

Hết chương 1704.

Chương 1705. Không cần phải hiểu

Âm thanh của lưỡi đao cắt đứt da thịt có một loại cảm giác vui sướng khó mà diễn tả nên lời, nhìn máu chảy ra theo lưỡi đao cắt vào da thịt, trong lòng giáo quan đã phấn khích tới cực điểm.

Bốp!

Bất thình lình, một nắm đấm hệt như có một chậu nước đá dội vào người mạnh mẽ đánh vào trên mặt của giáo quan, đập vỡ làm đôi mặt nạ do hỏa diễm biến thành, cơ thể của giáo quan đang vặn vẹo xoay tròn ở trên không trung cũng bị đánh bay ra ngoài, đâm vào trong một đống đổ nát.

Giáo quan đứng lên từ trong đống đổ nát, vẻ mặt không thể tin được nhìn Hàn Sâm đang ở trên không trung vẫn giữ nguyên tư thế ra nắm đấm. Gương mặt hắn lộ ra vẻ không thể tin rằng bản thân lại bị trúng một quyền của Hàn Sâm, ngay cả mặt nạ cũng bị đập nát.

Vẻ mặt của đám người Ngao Dạ cũng kinh ngạc vui mừng và không thể tin nổi, không dám tin rằng sẽ có biến cố như vậy.

“Ta không hiểu việc phá giải Tâm Nhãn Thuật gì đó, nhưng mà ta cũng không cần thiết phải hiểu” Hàn Sâm liếm môi một cái, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm giáo quan.

Giáo quan không nói câu nào, lại rút đao chém tới, điên cuồng hệt như lưỡi đao gió, trong chớp mắt đã chém vào người Hàn Sâm.

Bốp!

Giây phút lưỡi đao chém lên người Hàn Sâm, nắm đấm bên tay phải của Hàn Sâm lại đánh vào mặt giáo quan một lần nữa khiến khuôn mặt của hắn vặn vẹo, người cũng bay ra ngoài.

“Sao có thể như vậy được?” Giáo quan che mặt, lộ ra vẻ không thể tin nổi, đồng tử cũng co rút đến cực điểm.

“Dù kỹ năng của ngươi có lợi hại như thế nào đi nữa cũng không quan trọng, ta có thể nhanh hơn ngươi, trước khi ngươi giết ta, ta sẽ giết chết ngươi trước.” Hàn Sâm nói, giày thủy tinh dưới chân phát ra sức mạnh

giống như một chiếc máy bay phản lực, đẩy mạnh thân hình của Hàn Sâm, trong phút chốc đến trước mặt của giáo quan.

“Không thể nào có chuyện này được!” Giáo quan không tin lại vung đao lên lần nữa.

Nhưng mà kết quả vẫn hệt như vậy, đao của hắn vừa mới chạm phải cơ thể của Hàn Sâm, bản thân hắn đã bị nắm đấm của Hàn Sâm đánh bay ra bên ngoài.

Hàn Sâm thực sự không thể ngăn cản, cũng như không thể nhìn thấu ‘Tâm Nhãn Thuật của giáo quan, nhưng mà những thứ đó cũng đều không quan trọng, hắn chỉ cần nhanh hơn giáo quan là đủ rồi.

Trước khi mang giày thủy tinh vào, Hàn Sâm không hề nhanh hơn giáo quan, nhưng bây giờ thì khác rồi, trạng thái giày thủy tinh thuần túy mang đến cho hắn tốc độ không thua gì với giáo quan, khiến hắn nhanh hơn cả giáo quan.

Hơn nữa găng tay trạng thái găng tay thuần túy có thể trao sức mạnh cho tay phải hắn và tốc độ ra quyền, mà điều đó cũng rõ ràng mạnh hơn nhiều so với trạng thái áo giáp, đây cũng là một trong những vốn liếng của Hàn Sâm.

Điểm quan trọng nhất là, Hàn Sâm giỏi về dự đoán và bố trí, khi hắn không cần quan tâm đến đao của giáo quan, hắn hoàn toàn có thể làm được điều đó nhanh hơn giáo quan, thậm chí là ra sau nhưng đến trước.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Âm thanh nắm đấm và áo giáp va chạm nhau không ngừng vang lên bên tai, nắm đấm của Hàn Sâm hết lần này đến lần khác đánh vào người của giáo quan, đập vỡ tan tành áo giáp của giáo quan.

Lúc trước giáo quan còn giống như một thần linh tuấn tú, lúc này vết máu cũng đã dính đầy người, máu tươi trong miệng không ngừng tràn ra, từng mảng trên mặt vừa đỏ vừa sưng, sớm đã không còn vẻ tao nhã khi trước.

Giáo quan không tin vung đao hết lần này đến lần khác, nhưng lại bị nắm đấm của Hàn Sâm hết lần này đến lần khác đánh bay, đao của hắn cùng lắm cũng chỉ có thể chém rách da thịt của Hàn Sâm, thực sự không có cách nào làm Hàn Sâm bị thương nặng được.

Cho dù giáo quan chỉ cần một lần có thể nhanh hơn Hàn Sâm thì hắn có thể trực tiếp giết chết Hàn Sâm, nhưng mà hắn ngay cả một lần cũng không làm được, lần nào cũng bị Hàn Sâm đánh bay ra ngoài trước.

Đám người Ngao Dạ cũng nhìn đến ngây người, hắn vẫn chưa từng thấy có người phá giải Tâm Nhãn Thuật như vậy, xem ra dường như là lấy mạng đổi mạng, thế nhưng mỗi lần lại đều có thể đi trước một bước, hoàn toàn không có trường hợp ngoại lệ, quả thật là khiến người khác không thể nào tưởng tượng được.

Ầm!

Sau khi bị đánh liên tục không ngừng, chiến giáp gen trên người giáo quan không chịu nổi nữa vỡ tung thành từng miếng, cả người cũng bị Hàn Sâm dùng một quyền đánh bay xuống đất hệt như một thiên thạch, hình thành nên một cái hố tròn to lớn dưới mặt đất.

"Không thể nào… Ta không thể nào thua được… Làm sao ta có thể thua bởi một kẻ nhân loại…" Giáo quan giãy giụa muốn đứng lên tái chiến.

Hàn Sâm cũng đã đáp xuống từ trên trời, nắm đấm vung mạnh vào đầu của hắn, trực tiếp dí đầu của hắn vào tảng đá dưới đất.

Máu tươi tràn ra từ trong hố đá, tay cầm đao của giáo quan cũng buông lỏng, Tây Hoàng Đao rơi trên mặt đất, trượt xuống từ bên cạnh rồi phát ra tiếng vang leng keng liên tiếp.

Hàn Sâm còn muốn tiếp tục tấn công thì lại đột nhiên nhìn thấy hỏa diễm trên người giáo quan chợt bùng lên giống như mặt trời.

"Hàn Sâm, ta sẽ trở lại sớm thôi." Sau khi bùng lên, bóng dáng của giáo quan đã biến mất không thấy đâu nữa, chỉ có một âm thanh vang vọng trên không trung.

Hàn Sâm thi triển Động Huyền Khí Tràng muốn tìm ra vị trí hiện tại của giáo quan, nếu như kẻ đáng sợ như vậy đã trở thành kẻ địch, nhất định phải nhổ cỏ tận gốc, tuyệt đối không thể để cho hắn chạy mất.

Hắn lập tức phát hiện ra giáo quan đang chạy ra khỏi bầu khí quyển lao vào vũ trụ, hơn nữa còn đang nhanh chóng bỏ chạy.

Hàn Sâm đang muốn đuổi theo, nhưng mà nhìn thấy Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống bị thương nặng, sắp chống đỡ không nổi nữa, vả lại với tốc độ của giáo quan, khả năng đuổi kịp hắn thật sự quá thấp, thế là Hàn Sâm đành phải phi thân xông đến trước mặt Zac.

Ầm!

Một quyền đánh vào đầu Zac, nắm đấm bên phải mang găng tay trực tiếp làm nổ tung cái đầu mang mũ giáp kim loại kia của Zac, cái xác không đầu của Zac ngay tức khắc rơi xuống từ không trung, ngã mạnh xuống đất.

Zaku muốn chạy trốn, nhưng mà tốc độ chậm hơn rất nhiều so với Hàn Sâm mang giày thủy tinh, trong nháy mắt đã bị Hàn Sâm đuổi kịp, một quyền xuyên qua lồng ngực.

Ngoại trừ giáo quan đã chạy trốn ra, toàn bộ người của tổ chức Thần đến đều bị tiêu diệt, nhưng mà Hàn Sâm lại không vui mừng nổi, không thể giết chết giáo quan, đó mới là tai họa lớn nhất.

Ánh mắt của Hàn Sâm đặt lên chuôi đao kim loại màu trắng mà giáo quan để lại, hắn đưa tay ra, chuôi đao kim loại màu trắng kia ngay lập tức bay đến tay của hắn.

Cây đao này đem lại cho hắn một ấn tượng sâu sắc, hoàn toàn không thua gì găng tay của Hàn Sâm, có lẽ cũng có thể là một món bảo vật vô cùng trân quý.

Hàn Sâm không biết lai lịch của những thứ này, hiển nhiên cũng không biết đao và găng tay này, cũng như giày thủy tinh, đều là võ trang gen của Tinh Hoàng.

Cho dù không biết lai lịch của đao, nhưng Hàn Sâm cũng nhìn ra được tâm quan trọng của cây đao này đối với giáo quan, cho nên hắn vui vẻ thu hốt luôn.

Giày thủy tinh tự động giải thể, tách khỏi chân của Hàn Sâm, găng tay kia cũng tách khỏi bàn tay của Hàn Sâm, điều đó khiến Hàn Sâm khá bất ngờ.

Găng tay và giày đều có năng lực hành động tự chủ, nhưng mà nhìn thấy một chiếc găng tay giống như xương bay tới bay lui trên không trung, đúng thật là có hơi dọa người.

Chiến trường cũng không cần dọn dẹp, thành thị ở gần đó hoàn toàn đều đã sụp đổ rồi, muốn tìm một căn phòng nguyên vẹn cũng không †ìm thấy được.

Kỷ Yên Nhiên trực tiếp gọi người lái một chiếc phi thuyền cỡ lớn đến, coi nó như là chỗ ở cho bọn họ.

Thật may là không có ai bỏ mạng, chẳng qua là mọi người đều bị thương mà thôi. Hàn Ngọc Phi khôi phục lại diện mạo vốn có và nhận thân với đám người La Lam, La Lam nhìn thấy Hàn Ngọc Phi thì cắn môi không nói lời nào, đưa tay túm lấy lỗ tai của Hàn Ngọc Phi, trực tiếp xách vào một gian phòng đơn độc, rất nhanh trong phòng đã truyền đến âm thanh cực kỳ bi thảm.

Hàn Sâm không nhịn được rùng mình một cái, nhưng mà khi hắn nhìn thấy Linh lại hơi ngẩn ra, bởi vì hắn nghĩ đến một chuyện.

Từ lúc bắt đầu Linh đã có thể đi theo hắn truyền tống vào Tí Hộ Sở, bất kể hắn ở tầng nào Tí Hộ Sở, Linh cũng có thể trực tiếp truyền tống đến bên cạnh hắn.

Lúc trước Hàn Sâm vẫn không thể xác định tại sao lại như vậy, nhưng bây giờ Hàn Sâm đột nhiên hiểu ra rồi.

Hết chương 1705.

Chương 1706. Hình xăm giống nhau

Lúc đầu khi Hàn Sâm nhìn thấy đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng Linh còn nghĩ rằng đó chỉ là một loại ký hiệu của Huyết Mệnh Giáo, bây giờ Hàn Sâm mới nghĩ đến việc dường như đồ án trên lưng Linh rất giống với hình xăm trên lưng mình.

Thêm vào đó, Linh có thể ra vào Tí Hộ Sở mà không có vấn đề gì, không giống như những người bình thường bị Tí Hộ Sở hạn chế và bài trừ, cũng không thấy nàng có hiện tượng thăng cấp.

Bây giờ Hàn Sâm nghĩ lại, nếu nói đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng Linh giống với của hắn thì mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết.

Lão Miêu từng nói, có huyết mạch Cửu Mệnh Huyết Miêu thì sẽ không bị bài trừ ở bất kỳ tầng nào trong Tí Hộ Sở. Điều này cũng giải thích tại sao Linh có thể ra vào các tầng của Tí Hộ Sở mà không cần thăng cấp.

Đó cũng là lý do vì sao dù Linh đi ra từ bất kỳ vị trí nào, chỉ cần nàng truyền tống một lần nữa thì sẽ đến bên cạnh Hàn Sâm. Điều này hoàn †oàn vi phạm quy tắc truyền tống của Tí Hộ Sở.

Việc này cũng tương tự như tình huống của Hàn Sâm, khi hắn bị truyền tống vào cũng sẽ xuất hiện bên cạnh Lão Miêu.

Nếu hình xăm trên lưng Linh giống với của hắn thì rất có thể có một mối liên hệ đặc biệt nào đó giữa hai người, nhiều khả năng là cùng một nguồn gốc, nên việc Linh sẽ truyên tống đến bên hắn cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng này. Bởi vì lúc đầu Hàn Sâm chỉ vội vàng liếc nhìn qua, hơn nữa còn qua nhiều năm như vậy rồi. Bây giờ Hàn Sâm không thể nhớ rõ chỉ tiết đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng Linh, không biết có phải giống y hệt hình xăm trên lưng hắn hay không.

Hàn Sâm nhìn Linh đang xử lý vết thương cho mình, thầm nghĩ: “Một cô gái lớn như vậy, cũng không thể bảo nàng cởi quần áo để mình xem được?”

Hàn Sâm suy nghĩ một hồi, nhưng cũng không nghĩ ra bất kỳ lý do gì để nhìn đồ án trên lưng Linh.

“Linh, hình như lâu lắm rồi ngươi không mua quần áo mới đúng không? Có dịp ta sẽ mua cho ngươi mấy bộ quần áo mới.” Hàn Sâm nhìn bộ quần áo

Linh đang mặc, trong đầu chợt lóe lên. Chỉ cần để Linh mặc đồ hở lưng thì hắn sẽ có thể nhìn thấy đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng Linh.

“Không cần, đủ mặc rồi.” Linh bình tĩnh nói.

“Cần chứ, cần chứ, cô gái xinh đẹp như vậy đương nhiên phải ăn mặc thật đẹp. Nếu không người ta sẽ cho rằng ta quá keo kiệt ngược đãi ngươi. Chuyện này ngươi đừng quan tâm, cứ giao cho ta là được.” Hàn Sâm nói liền một hơi, không cho Linh có cơ hội để từ chối.

Linh cũng không nói gì, sau khi xử lý xong vết thương cho Hàn Sâm bèn đi ra ngoài.

Hàn Sâm nằm trên sô pha, mở Thiên Võng ra, lướt mấy cửa hàng online trên Thiên Võng mua cho Linh mấy bộ đồ để mặc.

Những bộ khác chỉ để che đậy, chỉ có một bộ lễ phục hở lưng mới là mục đích thực sự của Hàn Sâm.

Tất nhiên hắn sẽ không ngốc đến mức mua tất cả đều là đồ hở lưng, làm thế quá rõ ràng. Mà mua các loại trang phục với phong cách khác nhau, sau đó cũng có thể để Linh thử dần.

Hai ngày sau, quần áo mà Hàn Sâm mua đã được thiết bị thông minh do trí năng điều khiển chuyển đến. Hàn Sâm nhận quần áo, gọi Linh qua nói qua loa vài câu, sau đó rất dễ dàng để Linh nghe lời hắn thử từng bộ từng bộ một cho hắn xem.

Cuối cùng cũng đến lượt bộ lễ phục hở lưng, sau khi Linh mặc vào, Hàn Sâm đã khá sững sờ.

Mặc dù những năm qua ngoại hình của Linh không thay đổi nhiều, nhưng nhìn có vẻ đã trưởng thành lên không ít, thực sự đã trở thành một cô gái rồi. Mặc bộ lễ phục này vào thật sự rất xinh đẹp khiến Hàn Sâm không khỏi thầm khen ngợi.

Sau khi để Linh xoay hai vòng, Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào lưng Linh, còn lén chụp lại để sau này từ từ đối chiếu, nghiên cứu.

Nhưng chỉ nhìn thoáng qua Hàn Sâm cũng có thể xác định rằng đồ án Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng Linh giống hệt như của hắn, không khác nhau chút nào, không chỉ là hình dáng, mà còn cả màu sắc, thần thái và ý cảnh. Nhìn qua giống như được sao chép lại.

"Quả nhiên không sai, nếu đồ án trên lưng Linh cũng được tạo từ cùng một mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu thì mọi chuyện đã được giải thích. Nhưng tại sao Linh cũng có hình xăm như vậy? Còn có mặt dây chuyền giống vậy? Thánh vật của Huyết Mệnh Giáo lại có những hai cái sao? Rốt cuộc Linh có lai lịch gì đây? Nhân loại, Tu La, hay là thứ gì khác?" Sau khi phát hiện ra bí mật này, suy nghĩ của Hàn Sâm khá rối loạn.

Hàn Sâm vốn cho rằng Linh có thể là nhân loại đã sử dụng dịch gen trong Hoàng mộ Tu La, bây giờ vẫn còn có khả năng này, thế nhưng hình xăm này lại xuất hiện nhiều vấn đề.

Lúc này Hàn Sâm đang thăng cấp thành Thần nên mới dung hợp mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu. Vậy Linh đã dung hợp mặt dây chuyền từ khi nào? Cơ thể của nàng ấy trước đây không tính là quá mạnh, tại sao nàng có thể dung hợp sớm như vậy?

"Thân ái, tối nay ngươi muốn ăn gì? Thấy ngươi là người bị thương, nên hôm nay ta sẽ tự mình xuống bếp." Kỷ Yên Nhiên đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nàng bỗng trợn tròn mắt.

Lúc này Hàn Sâm đang ngồi trên sô pha, mắt nhìn thẳng vào Linh, mà Linh vì yêu cầu của Hàn Sâm nên đang đứng cách Hàn Sâm không xa quay lưng lại với hắn.

Bây giờ Linh đang mặc bộ lễ phục hở lưng lớn đó, toàn bộ tấm lưng trắng như tuyết của nàng lộ ra trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm đang định trả lời Kỷ Yên Nhiên thì nhìn thấy vẻ mặt của Kỷ Yên Nhiên, lập tức nhận ra điều gì đó, nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nói: "Linh mua mấy bộ quần áo, ta giúp nàng xem bộ nào đẹp."

"Linh, đây có phải là quần áo ngươi mua không?" Kỷ Yên Nhiên cắn môi, không để ý đến Hàn Sâm, quay sang hỏi Linh.

“Hàn Sâm mua cho ta, để ta thử cho hắn xem.” Linh không biết nói dối, hơn nữa EQ quá thấp, vốn không biết chuyện gì đang xảy ra, nên trả lời thành thật.

Kỷ Yên Nhiên đột nhiên nheo mắt nhìn Hàn Sâm, sát ý trong ánh mắt đó còn đáng sợ hơn ác ma trong địa ngục, nàng từng bước đi về phía Hàn sâm.

“Vợ à… ngươi nghe ta giải thích đã… Mọi chuyện không phải như ngươi nghĩ đâu… Đây đều là hiểu lầm…” Hàn Sâm vội vàng muốn giải thích.

Kỷ Yên Nhiên bước đến trước mặt Hàn Sâm, mỉm cười một cái với hắn, nhưng Hàn Sâm cảm thấy nụ cười này còn đáng sợ hơn cả lúc hắn đối mặt với giáo quan.

“Thích xem thay đồ có phải không? Đi, về phòng ta thay cho ngươi xem” Kỷ Yên Nhiên cười nói với Hàn Sâm, nhưng nụ cười đó khiến Hàn Sâm hơi sởn tóc gáy.

“Vợ à, chúng ta đi trung tâm thương mại mua đồ đắt nhất, để ngươi mặc từng cái một cho ta xem.” Hàn Sâm vội nói.

“Nói linh tỉnh cái gì thế hả, đi theo ta.” Kỷ Yên Nhiên nắm lấy tai Hàn Sâm, kéo Hàn Sâm vào phòng bọn họ ở. Không lâu sau trong phòng truyền đến tiếng kêu thảm thiết.

Hàn Sâm không dễ dàng gì mới giải thích xong, cuối cùng cũng thoát khỏi nanh vuốt.

Buổi tối ăn cơm xong, Hàn Sâm thấy Ngao Dạ ngồi ở đài ngắm cảnh thì đi tới, ngồi bên cạnh Ngao Dạ nói: “Chuyện này đã có liên quan đến sống chết của tất cả chúng ta rồi, có phải ngươi nên nói cho ta biết gì đó rồi không?”

Ngao Dạ bị thương nặng hơn Hàn Sâm, hắn tựa lên sô pha, trên tay cầm một chén trà nóng, nhìn bầu trời đây sao bên ngoài, nói: “Người đó là giáo quan bộ đội đặc chủng số ba của bọn ta, tất cả thành viên của bộ đội đặc chủng số ba đều do một tay hắn huấn luyện, bao gồm cả ta…

Giọng nói Ngao Dạ vẫn thản nhiên như thường khiến người ta nghe vào cảm thấy rất thoải mái, nhưng những gì hắn nói tiếp theo lại khiến Hàn Sâm hết sức kinh ngạc.

Hết chương 1706.

Chương 1707. Thế giới bên ngoài

Dấu sao thì Ngao Dạ cũng chỉ là một người lính, không phải cấp cao của Tinh tộc, thứ hắn biết là lịch sử khái quát của Tinh tộc, cho nên có lẽ có một vài thứ được nhìn ra từ lịch sử.

Ngao Dạ biết rõ về lịch sử của Tinh tộc chính là bắt đầu từ Tí Hộ Sở.

Vì để tránh chiến loạn, cả Tinh tộc đã tiến vào thế giới Tí Hộ Sở để sinh sôi phát triển, sau khi trải qua không biết bao nhiêu năm thì hình thành một nền văn minh cực kỳ phát triển.

Vì vậy, có rất nhiều cường giả muốn mở Tí Hộ Sở ra một lần nữa, trở về bên ngoài Tí Hộ Sở. Cuối cùng thì họ cũng thành công, nhưng đi cùng với đó là những đả kích mang tính hủy diệt, đến cả bên trong Tí Hộ Sở cũng xảy ra những kiếp nạn lớn khiến cho toàn bộ nền văn minh của Tinh tộc bị hủy diệt và gần như đã trở thành lịch sử.

Về phần rốt cuộc trong kiếp nạn đó đã xảy ra những gì, thật ra Ngao. Dạ cũng không rõ lắm. Bị ảnh hưởng bởi sức mạnh, hắn đã hôn mê sâu trong dịch gen cho đến khi được Hàn Sâm đánh thức mới tỉnh lại.

Ngao Dạ chỉ nhớ được lúc đó khi sức mạnh khủng bố ấy ập đến, đối với một cường giả như hắn mà nói thì chẳng khác gì ngày tận thế, khiến hắn vốn không có sức lực phản kháng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Bây giờ nhìn lại, nên văn minh Tinh tộc gần như đã bị hủy diệt hoàn †oàn trong kiếp nạn đó, những gì còn sót lại chỉ là một số tàn tích mà thôi.

Hàn Sâm nghe xong thì rất kinh ngạc. Theo những gì Ngao Dạ nói, nên văn minh của Tinh tộc vốn đã rất phát triển, tiến bộ hơn rất nhiều so với nhân loại hiện tại.

Trình độ tiến hóa của họ cũng cao hơn nhân loại rất nhiều, cường giả như Ngao Dạ vào thời đó chỉ là binh lính, tuy là bộ đội đặc chủng nhưng cũng không được coi là cường giả hàng đầu.

Cường giả hàng đầu chân chính của Tinh tộc có tổng cộng bốn người, được gọi là tứ hoàng Đông, Tây, Nam, Bắc. Ngoài Đông Hoàng ra, tam Hoàng còn lại đều rất ủng hộ việc mở Tí Hộ Sở, quay trở lại nơi ban đầu Tinh tộc đã sống, lấy lại quê hương của họ.

Cũng có lẽ là do đã rời xa thế giới đó quá lâu, từ lâu đã không biết đến sự kinh hoàng của thế giới đó. Hoặc cũng là do sự phát triển của mấy năm qua khiến sự tự tin của họ bị thổi phồng quá mức, kết cục cuối cùng Hàn Sâm đã biết được.

Nhân loại được coi là một trong những nhánh của Tinh tộc. Nói dễ nghe thì là một nhánh, nói khó nghe một chút thì thực ra là sản phẩm thử nghiệm được tạo ra bằng cách sử dụng một số gen của chính Tinh tộc và một số gen của các sinh vật khác.

Rất nhiều sản phẩm thử nghiệm như vậy đã được đưa xuống đáy TÍ Hộ Sở để bọn họ tiến hóa trong Tí Hộ Sở với hy vọng sản sinh ra các chủng tộc mạnh hơn, giúp Tinh tộc đánh chiếm lại quê hương của mình.

Sau này quả thực là có rất nhiều cường giả chủng tộc nhánh mang †rong mình gen của Tinh tộc, cũng có một số cường giả được đưa ra khỏi Tí Hộ Sở. Nhưng kết quả là không ai có thể thành công sống sót, không có một ái có thể sống ở ngoài đó quá một tháng.

Ngao Dạ còn nhớ có một nơi đặc biệt để tế lễ và chôn cất chiến giáp của những cường giả đó. Nhưng sau này sau khi Tinh tộc trải qua kiếp nạn trong lịch sử đó, hầu hết nền văn minh Tinh tộc đã bị phá hủy, nơi đó hiện giờ cũng không biết ở đâu.

Hàn Sâm đại khái cũng đoán ra được có lẽ nơi mà Ngao Dạ nói đến là Anh Linh Điện.

“Lúc đó có bao nhiêu nhân loại bọn ta đã chết trong trận chiến?” Hàn Sâm hỏi.

Ngao Dạ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Thực ra những sinh vật đó đều có gen của Tinh tộc bọn ta, chẳng qua những gen đó khác hơi khác một chút, cho nên mỗi sinh vật đều có những khác biệt nhất định, không có sự giống nhau tuyệt đối. Theo như ta biết, lúc đó sinh vật được gọi là nhân loại, trước khi kiếp nạn xảy ra còn chưa thể tiến hóa đến được vũ trụ Liên Minh. Vì vậy có lẽ là nhân loại các ngươi là chủng tộc sau kiếp nạn mới thăng cấp lên vũ trụ Liên Minh rồi sinh sôi phát triển.”

“Mỗi loài sinh vật chỉ có một? Vậy họ sinh sản như thế nào?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

“Cho nên mới nói, mặc dù các ngươi được gọi là nhân loại, nhưng trong cơ thể nhất định có gen của chủng tộc khác. Nhưng nhìn cơ thể của các ngươi vẫn duy trì mức độ tương đồng cao với Tinh tộc, cho nên có khả năng một phần gen khác cũng là chủng tộc nhánh khác của Tinh tộc.” Ngao Dạ nói.

Hàn Sâm lại hỏi Ngao Dạ một số vấn đề khác, trong số đó điều khiến Hàn Sâm lo lắng nhất là, sau khi Tí Hộ Sở được mở ra lần đó, Tí Hộ Sở vẫn luôn ở trạng thái mở. Một khi có sinh vật ngưng tụ ra chiến giáp gen thì sẽ trực tiếp bị đưa ra khỏi Tí Hộ Sở.

Ngoại trừ những thành viên Tinh tộc vốn đã ở trong Tí Hộ Sở ra, những sinh vật khác cũng không ngoại lệ.

Bây giờ muốn đóng Tí Hộ Sở lại cũng không thể được, rốt cuộc phải làm gì mới đóng lại được, chỉ có sự tồn tại như cấp bậc tứ Hoàng mới biết được. Bọn họ muốn đóng cũng không biết đóng như thế nào.

“Rốt cuộc bên ngoài là thế giới như thế nào?” Hàn Sâm vẫn luôn rất tò mò vấn đề này.

Ngao Dạ cười khổ nói: “Làm sao ta biết được. Dù sao ta cũng chỉ là một quân nhân, hơn nữa cho dù là cấp cao của Tinh tộc thì e rằng cũng không hiểu về thế giới bên ngoài, nếu không cũng sẽ không có quyết định sai lầm như vậy, khiến Tinh tộc suýt chút nữa thì diệt vong. Tinh tộc ẩn náu trong Tí Hộ Sở quá lâu, đã không còn biết gì về thế giới bên ngoài nữa rồi.”

Hàn Sâm suy nghĩ một lúc cũng thấy vậy. Sau khi nói chuyện với Ngao Dạ xong, Hàn Sâm đi tới chỗ cha Hàn Ngọc Phi của mình, nói với hắn về tình hình hiện tại, để hắn nhất định không được ngưng tụ ra chiến giáp gen bản mệnh.

Quá khứ có nhiều cường giả khủng bố chết ở bên ngoài như vậy, quả thực việc đi ra ngoài quá mạo hiểm.

Tuy nhiên, việc tu luyện vẫn phải tiếp tục, Hàn Sâm không những không dám dừng lại, ngược lại càng chăm chỉ tu luyện hơn.

Hiện tại Tí Hộ Sở đang ở trạng thái mở. Tuy rằng Ngao Dạ nói rằng có lẽ sinh vật bên ngoài không vào được, nhưng nếu không vào được thì sao Tinh tộc lại bị tiêu diệt được?

Vì vậy, Hàn Sâm hoàn toàn sẽ không cảm thấy an toàn chỉ vì ở trong Tí Hộ Sở, càng ngày càng tu luyện chăm chỉ hơn. Lỡ như sau này Tí Hộ Sở thực sự có biến đổi gì, chỉ có thực lực mới là sự bảo đảm tốt nhất.

Hơn nữa Hàn Sâm rất nghi ngờ với cách nói sinh vật bên ngoài không vào được. Nếu thật sự là sinh vật bên ngoài không vào được thì tại sao Cửu Mệnh Huyết Miêu vào được? Tại sao huyết mạch của Cửu Mệnh Huyết Miêu lại có nhiều đặc quyền như vậy ở trong Tí Hộ Sở?

Giáo quan vân không xuất hiện lại, bình thường ngoài việc tu luyện, Hàn Sâm còn thường xuyên xác minh với Ngao Dạ rằng võ kỹ của Tỉnh tộc quả thật lợi hại, đặc biệt là Tâm Nhãn Thuật. Hàn Sâm mất hơn một tháng mới tìm ra được đầu mối.

Lần tới khi đối mặt với giáo quan cũng không cần phải mạo hiểm tính mạng của mình như vậy, có thể đối kháng chính diện với Tâm Nhãn Thuật của hắn.

Nhưng giáo quan vẫn không xuất hiện, không biết là do thực lực tổn thương nặng nề nên không dám đến, hay là đang tính toán âm mưu gì.

Lúc nghỉ ngơi, Hàn Sâm cầm cây đao của Tây Hoàng nghiên cứu.

Thứ này giống như găng tay và giày thủy tinh, đều là võ trang gen của cường giả mạnh nhất Tinh tộc.

Hàn Sâm đã đặc biệt hỏi Ngao Dạ, võ trang gen và chiến giáp gen có gì khác nhau.

Ngao Dạ cũng không nói rõ ràng, chỉ nói là mỗi thành viên Tinh tộc đều có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen, nhưng chỉ có tứ hoàng mới có thể ngưng tụ ra võ trang gen.

Dường như găng tay và giày thủy tinh đều có ý chí riêng giống như là vật sống có sinh mệnh. Nhưng cây đao của Tây Đế này lại giống như vật chết, để mặc cho Hàn Sâm cầm lấy, không cảm nhận được ý chí của nó, hơn nữa cũng không cảm ứng được sức mạnh của nó.

Sau khi Hàn Sâm và Ngao Dạ nghiên cứu thì cho rằng Tây Đế Đao đã bị giáo quan sử dụng một loại phương pháp đặc biệt cưỡng chế dung hợp, nên mới trở thành như bây giờ.

Hàn Sâm thấy không sao cả, vận chuyển “Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh”, nhỏ một giọt máu của chính mình lên trên Tây Đế Đao.

Hạch gen Chân Huyết đã trở thành một phần trong cơ thể hắn, thậm chí có thể nói là đã hóa thành máu của hắn. Hiện tại máu trong cơ thể Hàn Sâm có thể gọi là Chân Huyết, hiệu lực không hề yếu hơn hạch gen Chân Huyết. Theo sự phát triển của cơ thể Hàn Sâm, sau này hiệu lực sẽ càng mạnh hơn.

Hết chương 1707.

Chương 1708. Gặp lại Lão Miêu

Một giọt máu nhỏ trên bề mặt kim loại của Tây Hoàng Đao, máu ngưng lại nhưng không tản ra, dính trên bề mặt đao, nhưng lại không thể dung nhập vào.

“Ta không tin là không có tác dụng.” Hàn Sâm tàn nhẫn cắt cổ tay mình, nhỏ không ít Chân Huyết lên trên, dùng tay bôi trét để cả cây đáo nhuộm đỏ đầy máu.

Tuy nhiên vẫn không có tác dụng gì, Hàn Sâm chỉ có thể bất đắc dĩ đặt Tây Đế Đao sang một bên, hi vọng thời gian lâu rồi Chân Huyết sẽ có chút tác dụng.

Chỉ cần có một chút hi vọng thì Hàn Sâm không muốn từ bỏ. Dù sao đây cũng là một trong bốn võ trang gen của tứ Đế của Tinh tộc, tìm cả Tỉnh tộc cũng không tìm được cái thứ năm.

Hơn nữa theo lời Ngao Dạ nói, người được gọi là đủ tư cách của Tinh tộc cũng dựa vào việc ngưng tụ ra võ trang gen làm tiêu chuẩn. Sinh vật có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen chỉ là cơ bản đối với Tinh tộc mà thôi. Người mà họ muốn bồi dưỡng ra là người có đủ tiêu chuẩn ngưng †ụ ra võ trang gen, là những cường giả chân chính có thể giúp bọn họ lấy lại quê hương.

Nhưng nói đến sự khác biệt giữa võ trang gen và chiến giáp gen, đến Ngao Dạ cũng không biết rõ liệu có thể ngưng tụ ra võ trang gen hay không. Tố chất cơ thể là một tiêu chuẩn rất không đáng tin cậy, không phải là tố chất cơ thể đạt đến một trình độ nhất định thì có thể ngưng †ụ ra võ trang gen.

Đông Hoàng là một trong tứ Hoàng, khi còn trẻ tố chất cơ thể không nổi bật, chỉ có thể coi là đạt tiêu chuẩn của một Tinh tộc bình thường, nhưng hắn cũng có thể ngưng tụ ra võ trang gen.

Vì vậy, một nhiệm vụ khác của người quan sát của Tinh tộc là quan sát quá trình trưởng thành của từng sinh vật, từ đó tìm ra những điều kiện tất yếu để ngưng tụ ra võ trang gen.

Đáng tiếc là Tinh tộc còn chưa quan sát ra được những người đủ tiêu chuẩn thì đã bị tiêu diệt. Về phần sau này có còn người nào đủ tiêu chuẩn xuất

hiện hay không, e là những thành viên Tinh tộc may mắn còn sống sót cũng không biết.

Hàm Sâm mỗi ngày đều tu luyện công pháp "Vật Ngữ Gen", tố chất thân thể tiến bộ rất nhanh, có thể dùng bốn chữ bước tiến nhảy vọt để hình dung. Mỗi ngày đều có thay đổi mới, tố chất thân thể cũng tăng lên gấp bội.

Mặc dù vậy, muốn phục hồi đến mức độ khi ở Bán Thần đỉnh phong còn phải mất một thời gian dài nữa.

Một lần nữa bị truyền tống vào Tí Hộ Sở, vị trí Hàn Sâm xuất hiện là nơi khi hắn đi ra ở bên trong Tí Hộ Sở, Tà Tình Đế cũng còn ở bên trong.

Mặc dù Cửu Mệnh Huyết Miêu nói huyết mạch của bọn chúng dù ở bất kỳ tầng nào trong Tí Hộ Sở cũng sẽ không bị bài trừ. Nhưng nếu không có thông đạo truyền tống và tọa độ, Hàn Sâm không thể đi đâu cả, chỉ có thể ở trong Tí Hộ Sở thứ tư.

Hàn Sâm lo lắng giáo quan sẽ đến bất cứ lúc nào, vì vậy không dám ở lại Tí Hộ Sở lâu. Lúc nói chuyện với Tà Tình Đế, Tà Đình Đế nhờ Hàn Sâm mang bức tranh mà hắn vẽ gần đây ra ngoài, giúp hắn tiếp tục quảng bá nó.

Cuộc sống bình dị như nước, kể từ sau cuộc chiến đó, giáo quan và tổ chức Thần giống như hoàn toàn biến mất, không còn tin tức hay hành động của tổ chức Thần nữa, dù có điều tra cũng không tra ra manh mối của họ.

Bây giờ Hàn Sâm có thể được coi là nhân vật huyền thoại trong Liên Minh, chẳng qa Hàn Sâm không hề đặt nặng danh vọng tới như vậy, nếu không thì cho dù hắn muốn làm chủ toàn bộ Liên Minh cũng không khó.

Cho dù không cố ý, thế nhưng sức ảnh hưởng của Hàn Sâm trong Liên Minh vẫn tiếp tục lan rộng nhanh chóng. Trước hết là nhà họ Kỷ phát triển nhanh chóng trong Liên Minh, hầu như không có bất kỳ trở ngại nào. Mặc dù nói một phần nguyên nhân là do các mối quan hệ và thực lực của nhà họ Kỷ không tồi, nhưng ảnh hưởng của Hàn Sâm mới thực sự là nguyên nhân đóng vai trò quyết định.

Trong cuộc bầu cử người đứng đầu Liên Minh ở kỳ tiếp theo, Kỷ Nhược Chân tái đắc cử, một lần nữa trở lại vị trí của người đứng đầu Liên Minh.

Một số gia tộc có qua lại với Hàn Sâm cũng được hưởng lợi ít nhiều từ việc này, có được cơ hội phát triển nhanh chóng. Điều đó khiến cho dù Hàn Sâm không có ý định can thiệp vào chính phủ Liên Minh, nhưng sức ảnh hưởng của hắn trong chính phủ Liên Minh cũng không thể tưởng tượng nổi, cho dù có gọi là vị vua không ngai vàng cũng không quá.

Chỉ là những điều này không hề có ý nghĩa gì nhiều đối với Hàn Sâm, cho dù có thống trị toàn bộ Liên Minh, đối với hắn mà nói cũng không có ý nghĩa gì.

Ngay cả nền văn minh hùng mạnh của Tỉnh tộc cũng bị xóa sổ, nhân loại hiện tại càng không chịu nổi một phen đả kích. Mặc dù giáo quan là kẻ địch, nhưng có một số lời hắn nói không sai.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt Tiểu Hoa đã lên ba tuổi, Hàn Sâm muốn đưa nhóc đi nhà trẻ, nhưng lại sợ nếu rời khỏi sự bảo vệ trong nhà, tổ chức Thần sẽ ra tay với Tiểu Hoa, vì vậy vẫn luôn do dự không đưa thằng bé đi.

Cuối cùng, sau khi người trong nhà thảo luận thì quyết định để Tiểu Hoa đến một trường mẫu giáo bình thường ở tinh cầu Loga, Hàn Sâm có thể bảo vệ nhóc con ở gần mà không để Tiểu Hoa bỏ lỡ cơ hội hòa nhập vào xã hội nhân loại.

Hành tinh Loga hiện nay có gần một nửa đã được Hàn Sâm mua lại. Trường mẫu giáo mà Tiểu Hoa học gần như ở bên kia hành tinh, may là tốc độ máy bay hiện tại rất nhanh, không lãng phí quá nhiều thời gian.

Ngao Dạ xung phong nhận việc đưa đón Tiểu Hoa đi học hàng ngày, còn chăm chỉ hơn cả Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên.

Hắn nói thể chất của Tiểu Hoa rất đặc biệt, rất có khả năng trở thành người đủ tư cách, còn có khả năng cao hơn cả Hàn Sâm, cho nên hắn đã coi Tiểu Hoa trở thành đối tượng quan sát chính của mình.

Điều này khiến Hàn Sâm yên tâm hơn rất nhiều, cho dù giáo quan thật sự tới bắt Tiểu Hoa, nếu hắn không tới kịp thì Ngao Dạ cũng có thể †ạm thời bảo đảm an toàn cho Tiểu Hoa.

Sau khi bị Chân Huyết ngấm vào gần một năm, Tây Đế Đao mới dần dần có phản ứng. Tuy rằng không bị Chân Huyết khống chế, nhưng không rõ vì sao ý chí cũng dần dần khôi phục.

Tuy nhiên, bởi vì ý chí của nó vừa mới khôi phục, không độc lập tự chủ giống như ý thức của găng tay và giày thủy tinh, cho có thể dễ dàng cộng hưởng với ý chí của nó, kích phát ra sức mạnh của Tây Đế Đao.

Hàn Sâm tạm thời giao Tây Đế Đao cho Ngao Dạ sử dụng, để lúc hắn không có ở đó còn có người đối đầu trực tiếp với giáo quan.

Tiểu Hoa ở trong trường mẫu giáo rất được hoan nghênh. Dù ngoại trừ hiệu trưởng trường mẫu giáo ra không ai biết Tiểu Hoa là con trai của Hàn Sâm, nhưng cậu vẫn được hầu hết các bạn nhỏ và giáo viên yêu mến. Được mệnh danh là chàng trai ấm áp đầu tiên của trường mẫu giáo Ái Anh. Các cô bé và cậu bé đặc biệt thích chơi với cậu nhóc, thậm chí các giáo viên mẫu giáo còn đối xử đặc biệt với Tiểu Hoa.

Nhưng bởi vì tính tình của Tiểu Hoa rất ít nói, hơn nữa người khác không biết nhóc là con của Hàn Sâm, nên cũng không khiến người quá để ý.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào Tí Hộ Sở một lần nữa, hắn ngạc nhiên khi thấy Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng đang ở trong Tí Hộ Sở.

“Sao ngươi lại ở đây?” Hàn Sâm khẽ cau mày, hắn đương nhiên không tin Lão Miêu lại tình cờ đi ngang qua đây.

Lão Miêu cười hì hì: “Ta tìm được một thứ thú vị trong di tích, nhưng ta không thể tự lấy ra được, vì vậy muốn tìm ngươi hợp tác, xem ngươi có hứng thú không.”

“Ngươi trả lời nghiêm túc mấy câu hỏi của ta, ta có thể cân nhắc giúp ngươi, nếu không không cần nói nữa.” Đúng lúc trong lòng Hàn Sâm có chút thắc mắc muốn lão Miêu giải đáp.

“Chúng ta là ai chứ? Vả lại hiện tại ngươi cũng có huyết mạch của Cửu Mệnh Huyết Miêu, chúng ta có thể được coi là họ hàng. Ngươi có chuyện gì cứ hỏi, bản miêu nhất định sẽ nói hết.” Lão Miêu ra vẻ chúng †a đều là anh em nói.

“Rốt cuộc thứ trên lưng ra là cái quái gì vậy?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Lão Miêu rồi hỏi.

Hết chương 1708.

Chương 1709. Lại vào di tích

“Cái này à, thật ra cũng không phải là thứ to tát gì, chỉ là Cửu Mệnh Huyết Miêu sau khi chết đã biến thành, coi như là một loại di hài gen đi” Vẻ mặt Lão Miêu hơi không tự nhiên nói.

“Nói như vậy thì thứ này không chỉ có một cái?” Hàn Sâm lại hỏi.

Lão Miêu do dự một chút, trầm ngâm nói: “Cái này à, thật ra cũng không nhiều.”

“Rốt cuộc là sao hả?” Hàn Sâm nhíu mày nói, cái tên Lão Miêu này cứ ấp a ấp úng, rõ ràng có khá nhiều điểm đáng ngờ.

Lão Miêu suy nghĩ một chút mới lại nói: “Thật ra đây cũng không được coi là bí mật gì, loại di hài này có rất ít Cửu Mệnh Huyết Miêu mới có thể để lại sau khi chết. Theo như ta biết, số lượng có thể để lại di hài trong tộc còn không đến mười con.”

Nghe Lão Miêu nói như vậy, Hàn Sâm lại càng thêm xác định, có lẽ thứ trên người Linh cũng giống như vậy, có điều Hàn Sâm vẫn hỏi thêm một câu: “Bên trong Tí Hộ Sở có mấy cái?”

“Có lẽ là một, do cái tên Nhân Đế kia mang…” Lão Miêu đang nói đột nhiên im bặt không nói nữa.

Mặc dù Hàn Sâm chỉ nghe được một nửa, nhưng sắc mặt đã hơi thay

đổi, không thể tin được nhìn chằm chằm Lão Miêu nói: “Nhân Đế từng tới tộc Cửu Mệnh Huyết Miêu ư? Tộc Cửu Mệnh Huyết Miêu các ngươi là chủng tộc ngoại lai, vậy có nghĩa là Nhân Đế đã đi ra ngoài rồi à?”

Lão Miêu hì hì nói: “Coi như là đã từng tới rồi đi, có điều không phải hắn dựa vào bản lĩnh của mình để ra ngoài đâu.”

“Rốt cuộc chuyện là sao?” Hàn Sâm tiếp tục truy hỏi.

“E rằng nếu ta nói là ta đã giúp hắn ra ngoài thì chưa chắc ngươi đã tin. Ngươi cũng đừng hỏi nữa, nếu như ngươi có thể ra ngoài thì sau này tự khắc sẽ biết được tin tức của hắn, nếu như không ra được, biết thêm nhiều nữa cũng vô dụng.” Lão Miêu nói.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, không ngờ rằng thật sự có sinh vật đi ra khỏi Tí Hộ Sở, hơn nữa còn là tổ tiên của nhân loại.

“Hiện tại hắn vẫn còn sống không? Chắc có thể nói chuyện này chứ?” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

“Không biết nữa, khi ta tiến vào Tí Hộ Sở thì hắn vẫn chưa chết, có điều sau đó thì khó nói. Việc sống hay chết ở thế giới bên ngoài thật sự rất khó mà đoán được, không một ai có thể bảo đảm rằng mình chắc chắn có thể sống sót, kể cả ta cũng vậy.” Lão Miêu lắc đầu nói.

Hàn Sâm trầm tư một lúc lâu mới lại hỏi: “Sao ngươi tiến vào Tí Hộ Sở được vậy? Theo như ta biết, ngoại trừ người của Tinh tộc ra thì có lẽ không còn sinh vật nào khác có thể tiến vào Tí Hộ Sở chứ?”

Đây mới là vấn đề Hàn Sâm thật sự quan tâm, nếu như sinh vật bên ngoài tiến vào giống như Lão Miêu, vậy mới là phiền phức lớn thật sự.

Dường như Lão Miêu đã nhìn thấu trong lòng Hàn Sâm đang nghĩ cái gì, cười khà khà nói: “Không vào được? Không vào được thì sao Vũ Dực kia lại có thể xuất hiện ở đây được chứ?”

Nhìn thấy sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, Lão Miêu mới đắc ý nói tiếp: “Có điều ngươi cũng không cần lo lắng quá mức, chỉ cần bản thân Tinh tộc không tự đâm đầu vào đường chết thì khả năng những chủng tộc khác muốn tiến vào không cao lắm. Ta chỉ lợi dụng khi Tinh tộc mở Tí Hộ Sở ra với quy mô lớn mới có thể vào được. À, đúng rồi, hiện tại trên cơ bản thì Tinh tộc đều đã chết sạch rồi, muốn đâm đầu vào đường chết thì sợ rằng cũng không còn cơ hội nữa.”

“Là ngươi đã huỷ diệt Tinh tộc à?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Lão Miêu hỏi.

“Ngươi nhìn ta giống kẻ có loại năng lực đó sao?” Lão Miêu nhún vai.

Hàn Sâm không thèm để ý đến Lão Miêu, tiếp tục hỏi: “Lần đó còn có sinh vật khác tiến vào à?”

Lão Miêu gật đầu nói: “Quả thật đã có sinh vật khác tiến vào, có điều đừng hỏi ta là ai, ta cũng không biết. Những gì ngươi muốn biết ta đều đã nói hết cho ngươi rồi, thế nào, đi cùng ta một chuyến chứ?”

“Ngươi vẫn nên nói xem rốt cuộc đó là thứ gì trước đi đã? Sau đó ta sẽ suy nghĩ có muốn đi hay không.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

“Không giữ lời hứa với một con Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng không phải chuyện tốt gì, ngươi phải suy nghĩ rõ ràng.” Lão Miêu híp mắt nhìn Hàn Sâm.

“Trước đó ta chỉ nói là sẽ cân nhắc, cũng không hề nói là chắc chắn đi.” Hàn Sâm bĩu môi.

Lão Miêu này là một tên lừa bịp, lời của nó Hàn Sâm không dám tin hoàn toàn, ai biết được câu nào của nó là thật câu nào là giả, nói không chừng bị nó bán còn phải giúp nó đếm tiền nữa đấy.

Lão Miêu thấy Hàn Sâm không thèm để ý, chỉ đành nói lại một lượt những phát hiện trong di tích.

Lão Miêu lại phát hiện một chủng tộc bên ngoài ở trong phòng thí nghiệm kia, có điều cái tên kia không sống lại giống như Vũ tộc, nhưng vì đề phòng bất trắc, Lão Miêu vẫn phải kéo Hàn Sâm đi cùng, lỡ như xảy ra chuyện gì thì Hàn Sâm còn có thể giúp đỡ được.

Lần này Lão Miêu nói rất rõ ràng, nếu như không xảy ra chuyện gì, thứ trên người cái kia đều là của nó, nếu lỡ như xảy ra chuyện, sau khi lấy được đồ thì hai người chia đều.

Hàn Sâm hỏi nó là thứ gì, Lão Miêu cũng nói không rõ, chỉ nói là thứ giống như khúc xương trước đó Hàn Sâm có được, có thể là xương, cũng có thể là máu thịt hoặc là nội tạng gì đó.

“Rốt cuộc khúc xương kia có tác dụng gì?” Hàn Sâm vẫn chưa nghiên cứu ra công dụng của khúc xương kia, lúc này đúng lúc tranh thủ cơ hội hỏi Lão Miêu.

“Thứ đó không có tác dụng ở trong Tí Hộ Sở, nhưng ra ngoài thì lại là thứ tốt, người người đều muốn đoạt lấy, nếu như ngươi thật sự có thể đi ra ngoài, đến lúc đó tự khắc sẽ biết thôi.” Lão Miêu cũng không giải thích nhiều.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đồng đi xem thử ý Lão Miêu. Trên thực tế thì hắn cũng rất tò mò về chủng tộc ngoại lai kia.

“Trong Tí Hộ Sở thật sự chỉ có một di hài của Cửu Mệnh Huyết Miêu mà Nhân Đế mang về sao?” Cuối cùng Hàn Sâm lại hỏi một câu.

“Trên lý thuyết có lẽ chỉ có một cái đó, nếu như tên Nhân Đế này không nói dối.” Lão Miêu suy nghĩ một chút nói.

Hàn Sâm lại hỏi Lão Miêu tại sao Nhân Đế có thể lấy được di hài Cửu Mệnh Huyết Miêu, Lão Miêu lại chẳng chịu nói gì cả, dường như rất kiêng kị chuyện này.

Vốn dĩ Hàn Sâm chỉ muốn đi một mình cùng với Lão Miêu, nhưng mà sau khi Tà Tình Đế biết được thì hắn ta lập tức lộ ra vẻ mặt rất kích động, tỏ vẻ cũng muốn đi cùng xem thử.

Hàn Sâm nghĩ có thêm một trợ thủ cũng tốt, Tà Tình Đế chỉ thiếu nửa bước nữa thì sẽ là Đại Đế, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá, thực lực rất tốt.

Có điều trước khi đi, Hàn Sâm phải trở về Liên Minh một chuyến trước, mang theo găng tay đến đây, còn giày thủy tinh vẫn để lại cho Kỳ Yên Nhiên, đề phòng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Hai người một mèo lại tiến vào di tích lần trước Hàn Sâm đã đi vào lần nữa, đáng lẽ mấy người họ cho rằng phòng thí nghiệm mà Lão Miêu nói chính là phòng thí nghiệm lần trước hắn phát hiện Vũ tộc kia, sau khi tiến vào mới phát hiện không phải vậy.

Lão Miêu dẫn theo bọn họ đi vào bên trong di tích, nhưng mà lại không phải là phương hướng mà Hàn Sâm đã phát hiện phòng thí nghiệm kia.

“Ngươi đã phát hiện sinh vật kia ở đâu vậy?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Nơi này tổng cộng có ba phòng thí nghiệm, ta đã phát hiện nó ở trong một phòng thí nghiệm khác. Ngươi yên tâm đi, nơi này ta đều đã thăm dò rõ ràng rồi, chỉ cần cái tên kia không sống lại giống như Vũ tộc thì

chúng ta sẽ không có nguy hiểm gì.” Lão Miêu vừa dẫn đường vừa nói.

Đi loanh quanh hơn nửa ngày trong di tích, cuối cùng bọn họ đã đến phòng thí nghiệm Lão Miêu nói. Sau khi tiến vào, quả nhiêu nó giống hệt với phòng thí nghiệm Hàn Sâm phát hiện kia, bên trong có rất nhiều thiết bị dùng để thí nghiệm, còn có rất nhiều bình tinh thể.

Nhưng phòng thí nghiệm này đã chịu tổn hại nghiêm trọng hơn, sụp đổ vô cùng nặng nề, rất nhiều thiết bị đều đã bị đè hỏng, cũng có rất nhiều bình tinh thể đã bị vỡ tan bể nát, chất lỏng bên trong chảy ra khắp nơi, còn có một vài thi thể và xương cốt đã mục nát của sinh vật rơi lộn xộn trên mặt đất.

Hết chương 1709.

Chương 1710. Dị biến vườn nuôi cấy

“Những cái này là thứ gì vậy?” Tà Tình Đế che mũi nhìn những hài cốt và chất lỏng trên mặt đất kia hỏi.

“Phần lớn đều là những loài đa gen dùng để thí nghiệm, cũng có một vài loại là nguyên thể, chẳng hạn như nó.” Lão Miêu nói xong thì bay

vút đến phía trước một bình tinh thể hoàn hảo, nhìn chằm chằm sinh vật bên trong nói.

Hàn Sâm và Tà Tình Đế đều nhìn sang theo Lão Miêu, chỉ thấy bên trong bình tinh thể kia đang ngâm một sinh vật kỳ dị.

Hàn Sâm không thể hình dung được đó là một sinh vật như thế nào, ngoại hình khá giống nhân loại, nhưng lại rất giống côn trùng, tứ chỉ thân thể và đầu giống nhân loại, nhưng một đôi mắt trên đầu giống như ruồi chiếm cứ hơn nửa đầu, hơn nữa còn là mắt kép do vô số mắt nhỏ tạo thành.

Các chỉ trên cơ thể được phân bố giống như nhân loại, nhưng lại có giáp xác và khớp xương giống như côn trùng, tổng thể thoạt nhìn vô cùng quái dị.

“Đây là chủng tộc gì?” Hàn Sâm nhìn sinh vật kia hỏi.

“Côn trùng gớm ghiếc mà thôi.” Lão Miêu nói một câu, bỗng chốc nhảy đến phía trên bình tinh thể, dùng móng vuốt vỗ mấy cái ở phía trên, lập tức đánh vỡ bình tinh thể.

“Chuẩn bị xong rồi chứ? Đợi lát nữa sau khi ta đánh vỡ bình, bất kẻ là chết hay sống đều trực tiếp chặt đầu nó xuống.” Lão Miêu nói với Hàn Sâm.

“Được.” Hàn Sâm đồng ý một tiếng. Rầm!

Bình tinh thể vỡ tan, chất lỏng và trùng nhân bên trong kia cùng nhau chảy ra ngoài.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp triệu hồi ra chiến giáp gen màu trắng mặc lên trên người, tay hoá thành đao chém về phía cổ côn trùng.

Mép bàn tay được chiến giáp bao bọc lấy của Hàn Sâm vang lên

những tiếng coong coong, thế nhưng không ngờ rằng với sức mạnh hiện tại của Hàn Sâm cộng với một đòn toàn lực của chiến giáp gen cũng chỉ có thể chém ra một dấu vết nhàn nhạt ở phía trên mà thôi.

May mà trùng nhân không có phản ứng gì, thoạt nhìn có lẽ là đã chết hoàn toàn, Hàn Sâm liên tục chém hơn trăm lần, cuối cùng cũng chém vỡ vỏ ngoài phía trên cổ hắn.

Thịt bên trong lộ ra một loại màu sắc đỏ tươi, không hề có huyết dịch chảy ra, thoạt nhìn quả thực là đã chết lâu lắm rồi.

Sau khi chém không biết bao nhiêu lần, cuối cùng Hàn Sâm mới chém được đầu của trùng nhân gớm ghiếc kia xuống, thầm nghĩ: “Mức độ rắn chắc của thân thể thứ này thật sự quá đáng sợ, may mà là chết rồi, nếu không đúng thật là phiền phức.”

“Hàn Sâm, chúng ta là đã nói rồi đấy, nếu như là đã chết thì toàn bộ thứ trong cơ thể cái tên này đều thuộc về ta, ngươi sẽ không nuốt lời chứ?” Lão Miêu thấy đầu trùng nhân đã bị chặt xuống, vội vàng xông đến, giãm lên trên người trùng nhân nói.

“Cứ tuỳ ý.” Hàn Sâm cũng không định cướp với Lão Miêu, lùi sang một bên nhìn Lão Miêu và thi thể, xem xem nó có thể lấy ra thứ gì từ trên người trùng nhân.

Lão Miêu vươn móng vuốt ra, cào thành một đường ở phía trên giáp xác của trùng nhân. Một vết cào sâu hoắm xuất hiện phía trên lớp vỏ, Hàn Sâm nhìn mà trong lòng chợt lạnh.

Mặc dù đã biết cái tên Lão Miêu này tuyệt đối không yếu, hơn nữa rất có thể là rất mạnh, nhưng mà cảnh tượng móng vuốt này cào xuống một cái vẫn khiến Hàn Sâm có hơi kinh ngạc.

Cho dù đã sử dụng sức mạnh của găng tay, thế nhưng Hàn Sâm cũng không cho rằng mình có thể dễ dàng đánh vỡ lớp vỏ của trùng nhân như vậy được, thế thì Lão Miêu còn lợi hại hơn cả trong tưởng tượng của hắn.

Quả thật móng vuốt của Lão Miêu giống như dao phẫu thuật của bác sĩ ngoại khoa, nhanh chóng mở ngực róc bụng trùng nhân, không lâu sau đã lấy ra một thứ màu xanh lục giống như là ngọc bích.

"Đó là cái gì? Sỏi thận ư?" Hàn Sâm nhìn thứ trong tay Lão Miêu hỏi.

"Đây là gan của nó." Lão Miêu hài lòng thỏa dạ nhận lấy gan giống như ngọc bích kia.

Hàn Sâm không nhìn thấy Lão Miêu đã cất thứ ở nơi nào, có điều vẫn †ò mò hỏi: "Thứ đó nhìn thế nào cũng thấy trông như cục đá, không giống cơ quan có thể làm việc, loại cơ quan đặc biệt này có tác dụng gì?" Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

"Đây chính là thứ tốt đấy, sau khi đi ra ngoài ngươi sẽ biết thôi, bây giờ có giải thích thì ngươi cũng không hiểu." Sau khi Lão Miêu móc gan trùng nhân ra xong thì cũng không tiếp tục giải phẫu thi thể nữa, nhảy vọt lên bầu trời: "Chúng ta đi thôi, nơi này đã không còn thứ gì tốt nữa rồi."

Tà Tình Đế lại cảm thấy có không thoả mãn lắm: "Cũng đã đến rồi, nơi này còn có chỗ nào đặc biệt không, dẫn bọn ta đi mở mang kiến thức đi?"

"Ngươi cho rằng chúng ta đến để du lịch à? Còn dẫn ngươi đi mở mang kiến thức nữa chứ, dẫn ngươi đi tự sát thì còn tạm được." Lão Miêu lườm hắn một cái, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Hàn Sâm và Tà Tình Đế đưa mắt nhìn nhau, đi theo Lão Miêu cùng rời khỏi phòng thí nghiệm, men theo đường cũ muốn rời khỏi di tích Tỉnh tộc này.

Khi ba người đi qua khu vườn thực vật kia, đột nhiên Lão Miêu lập tức khom người, gắt gao nhìn chằm bên trong vườn, nghiêm nghị hỏi: “Các ngươi có từng động vào thứ trong vườn này không?”

“Bọn ta vẫn luôn ở cùng ngươi, làm gì có thời gian động vào thứ trong này chứ?” Tà Tình Đế nói.

“Lão Miêu, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hàn Sâm lại nhìn về phía bên trong vườn rồi hỏi.

“Có một gò đất đã bị đào ra.” Lão Miêu nhìn chằm chằm một chỗ bên trong vườn nói.

Lúc này Hàn Sâm cũng đã nhìn thấy, trong số những gò đất hệt như nấm mộ kia có một gò đất trong đó đã bị đào thành một cái hố lớn, khắp nơi đều là bùn đất mới được xới tung lên.

“Không phải ngươi đào à?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Nếu như là ta đào thì ta còn ở đây nói làm cái quái gì!” Lão Miêu hung hăng nói.

“Không phải ngươi đào, cũng không phải bọn ta đào, vậy chỉ còn lại hai loại khả năng mà thôi, bên trong này ngoại trừ chúng ta ra còn có sinh

vật khác, hoặc là nói thứ bên dưới tự đào rồi trèo ra ngoài.” Tà Tình Đế

nói.

Vẻ mặt Hàn Sâm và Lão Miêu đều khá nghiêm nghị, bất kể là tình huống nào thì cũng đều cảm thấy không tốt lắm.

“Đi, chúng ta rời khỏi nơi này trước.” Lão Miêu nói một tiếng xong thì †ăng nhanh tốc độ chạy về phía đường đi.

Hàn Sâm và Tà Tình Đế cũng cùng tăng tốc đuổi theo Lão Miêu, ba người chạy được một lúc, giờ đây đột nhiên biến sắm. Bọn họ đã chạy ít nhất cũng đã mấy chục dặm đường, nhưng mà không những không chạy ra ngoài, hơn

nữa lại còn nhìn thấy khu vườn nuôi cấy thực vật kia, vả lại thêm một cái hố to đùng nữa xuất hiện.

Sắc mặt đám người Hàn Sâm đều rất khó coi, ánh mắt quan sát xung quanh, nhưng mà khắp nơi đều là khung cảnh yên tĩnh, căn bản không nhìn thấy vật sống nào.

Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm cũng không cảm nhận được gần đây có khí tức của sinh vật, ba người đều im lặng, nhìn chằm chằm cái hố lớn kia không nói câu nào.

"Đi tiếp." Lão Miêu nói xong lại tiếp tục đi về phía trước, tốc độ cũng càng thêm nhanh.

Tuy nhiên chẳng được bao lâu, ba người phát hiện bọn họ lại trở về phía trước khu vườn nuôi cấy kia.

"Đúng là gặp quỷ rồi." Tà Tình Đế không sợ hãi lắm, hắn còn mơ hồ có cảm giác hưng phấn nhìn vườn nuôi cấy.

Nhưng Hàn Sâm và Lão Miêu không có tâm trạng tốt như vậy. Hai kẻ đưa mắt nhìn nhau chuẩn bị muốn đi tiếp, nhưng mà đột nhiên lại nghe thấy bên trong vườn kia truyền đến âm thanh kỳ lạ.

Phụt! Phụt!

Chỉ thấy gò đất giống như ngôi mộ bên trong kia lần lượt nổ tung như đài phun nước, phía trên mỗi một gò đất đều hiện ra một miệng hố tối thui, hiện tại thoạt nhìn toàn bộ vườn nuôi cấy hệt như một tổ ong vò vẽ khổng lồ.

Hết chương 1710.

Chương 1711. Rắn

Bên trong cái hố tối om ấy, từng cặp đèn lồng màu đỏ sậm lóe lên ánh sáng. Chờ khi cặp đèn lồng đỏ sậm đó chui ra khỏi hang, đám người Hàn Sâm

mới nhìn ra, đó là những cái đầu rắn hình tam giác to như cái đấu, màu đỏ sậm bao phủ kia chính là đôi mắt rắn của nó.

Từng con rắn độc có đôi mắt đỏ và vảy đen chui ra từ trong hang tối, xông về đám người Hàn Sâm giống như thủy triều, phát ra tiếng xì xì sắc bén chói tai.

Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, quay đầu lại nhìn thì thấy Lão Miêu đã tháo chạy ra ngoài giống như chuột, tốc độ nhanh đến mức khó tin.

"Tà Tình, chạy mau." Hàn Sâm hét lên một tiếng, sau đó cũng xoay người bỏ chạy.

Không biết rốt cuộc những con rắn độc mắt đỏ vảy đen này là thứ gì, nhưng Lão Miêu vừa nhìn thấy nó thì đã bỏ chạy giống như gặp quỷ, đương nhiên hắn cũng không dám chậm trễ.

Vốn dĩ Tà Tình Đế không muốn chạy, nhưng bị Hàn Sâm quát một tiếng, cũng lập tức chạy theo bọn họ.

Bầy rắn độc ở phía sau vẫn xông đến giống như thủy triều, tốc độ nhanh đến kinh người, nhưng vẫn chậm hơn đám người Hàn Sâm một chút.

Ba người không hề lên tiếng cắm đầu chạy về phía trước, chạy chưa được bao lâu thì phát hiện phía trước cũng xuất hiện một bầy rắn đông nghìn nghịt, vậy mà vườn nuôi cấy kia lại xuất hiện ở trước mặt bọn họ, không biết tại sao bọn họ lại chạy ngược về rồi.

Hiện tại phía sau có đàn rắn đuổi theo, bầy rắn ở phía trước cũng cùng xông đến, nhất thời chặn hết tất cả đường đi của bọn họ.

Nhìn thấy đàn rắn mãnh liệt sắp vây kín cả hai phía trước và sau, ánh sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế phóng ra, tuôn trào ra tựa như núi lửa phun trào, đấm ra từng quyền mang theo ngọn lửa màu bạc mãnh liệt, trực tiếp giết chết từng đám rắn độc mắt đỏ vảy đen.

"À hú… À hú… À hú.." Từng nắm đấm cuồng bạo liên tục nổ ra, xung quanh bốc lên ánh sáng màu bạc, từng đám rắn mắt đỏ vảy đen bị giết chết,

khắp nơi đều là tàn thi và độc huyết.

“Ta còn tưởng là thứ gì hung tàn lắm, hóa ra cũng chỉ có như vậy.” Khi hai nắm đấm của Tà Tình Đế dừng lại, xung quanh đã trở thành một lò mổ, khắp nơi đều là xác chết của rắn vảy đen, ngay cả một con còn sống cũng không tìm thấy.

Nhưng Lão Miêu lại nhìn hắn giống như đang nhìn một kẻ ngốc, sắc mặt khó coi nói: “Ngươi là kẻ ngốc sao? Nếu có thể dễ dàng đối phó như vậy thì còn chờ ngươi ra tay à? Xong rồi, xong rồi, ngươi giết nhiều rắn con như vậy, nhất định kẻ đó sẽ nổi điên”

“Lão Miêu, rốt cuộc đó là thứ gì?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Lão Miêu chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng ầm vang truyền đến từ †rong vườn nuôi cấy, mặt đất nứt ra tựa như có động đất, chỉ thấy một bóng dáng chui lên từ lòng đất của vườn nuôi cấy.

Một mái tóc dài, đường cong trên cơ thể đáng kinh ngạc, chỉ tiếc nửa người dưới lại là thân rắn vừa thô vừa dài, nếu không thì thật sự có thể xem như một đại mỹ nhân.

Đôi mắt của xà mỹ nữ mở ra, nhưng không có con ngươi, đôi mắt giống y như rắn, nhìn chằm chằm vào ba người Hàn Sâm.

“Đừng nhúc nhích! Tuyệt đối đừng phát ra âm thanh, thị lực của nàng không tốt, có thể không nhìn thấy chúng ta.” Lão Miêu ở chỗ đó khẽ nhúc nhích rồi nói.

“Thị lực của nàng không tốt, nhưng cũng không phải là kẻ điếc nhỉ, ngươi lớn tiếng như vậy, chẳng lẽ nàng không nghe thấy sao?” Tà Tình Đế lên tiếng phản bác, nhưng cơ thể thì không hề nhúc nhích.

“Đúng vậy, nàng chính là kẻ điếc, nàng chỉ có thể nhìn thấy những vật thể di động, chỉ cần chúng ta không nhúc nhích, nàng sẽ không nhìn thấy chúng ta.” Lão Miêu nói.

Mặc dù Hàn Sâm và Tà Tình Đế không tin tưởng lắm, nhưng mà sau khi xà mỹ nữ chui ra, mở miệng thè ra cái lưỡi giống y như lưỡi rắn, phát ra tiếng kêu quỷ dị, nhưng lại không trực tiếp xông về phía bọn họ.

Xà mỹ nữ trườn đi, ánh mắt đánh giá xung quanh, nhưng dường như lại không nhìn thấy ba người bọn họ, chỉ là bò xung quanh giống như đang tìm cái gì đó.

"Kẻ này thật sự không nhìn thấy cũng không nghe thấy sao? Vật ngu xuẩn như vậy, có cái gì đáng sợ chứ?" Tà Tình Đế có chút kinh ngạc nói.

"Vật ngu xuẩn? Ngươi tốt nhất nên cầu khẩn cho nàng đừng tìm được chúng ta, nếu không thì nàng giết ngươi sẽ dễ dàng giống như giết một con gà." Lão Miêu có chút khinh thường nói.

"Đừng cãi nữa, ả ta đến đây rồi." Hàn Sâm nhìn xà mỹ nữ nói.

Mặc dù xà mỹ nữ không nhìn thấy cũng không nghe thấy, nhưng dường như nàng chắc chắn rằng đám người Hàn Sâm vẫn còn ở chỗ này, thân rắn trườn từng vòng, muốn thông qua cách biến mình giống như một tấm thảm để tìm kiếm, buộc ba người Hàn Sâm không thể không di chuyển.

"Làm sao bây giờ? Tiếp tục như thế này thì chúng ta nhất định sẽ bị nàng đụng trúng, đến lúc đó cho dù bất động thì cũng vô dụng." Hàn Sâm nói.

"Dù sao thì nàng không nghe thấy cũng không nhìn thấy, không bằng chờ đến lúc khi nàng bò đến bên cạnh chúng ta, chúng ta đồng loạt ra †ay giết chết nàng." Tà Tình Đế nói.

Lão Miêu bĩu môi: "Muốn tự sát thì không ai cản ngươi, dù sao thì ta

chắc chắn phải chạy trốn. "Chạy kiểu gì đây?" Hàn Sâm hỏi.

Lão Miêu cười hì hì: "Các ngươi chạy như thế nào thì ta không biết, nhưng nhìn khoảng cách và phương hướng nàng đang bò, đợi lát nữa nhất định sẽ đụng trúng các ngươi trước, đến lúc đó nàng sẽ không để ý đến ta, đó là thời cơ tốt nhất để ta chạy trốn."

“Đúng là cmn vô sỉ” Hàn Sâm thầm mắng một câu, lại nói: “Ngươi cũng biết tưởng tượng thật đấy, đáng tiếc ngươi không ra được, chờ sau khi bọn ta bị nàng xử lý, không phải ngươi cũng sẽ phải chết sao? Thay vì đều cùng là một con đường chết, chỉ bằng nói xem nàng có nhược điểm gì, có lẽ hợp sức của ba người chúng ta lại có thể giết chết được nàng ấy chứ”

Lão Miêu lại nói: “Không có cửa đâu, chắc chắn ba người chúng ta không phải là đối thủ của nàng. Đánh với nàng, đó chính là liều mạng, lão già ta đã từng này tuổi, còn muốn sống thêm vài năm, không có ý định muốn liều mạng, dù sao thì một lúc nữa ta nhất định sẽ chạy trước. Các ngươi nhìn xung quanh xem có phải có chút khác so với khi nãy rồi không, ta đã quan sát kỹ thì có lẽ là bởi vì sự xuất thế của nàng làm cho những cấm chế ở xung quanh biến mất, hiện tại chắc hẳn là có thể đi ra ngoài rồi.”

“Được thôi, cho dù ngươi muốn chạy trước, nói chung cũng có thể nói cho bọn ta biết đây là thứ gì chứ nhỉ?” Hàn Sâm nói.

Lão Miêu nhìn xà mỹ nữ vẫn đang bò từng vòng, trầm ngâm một chút nói: “Nếu ta đoán không nhầm thì kẻ này là sinh vật mới được nuôi cấy bởi Tinh tộc bằng cách sử dụng gen Naga tộc dung hợp với sinh vật Tí Hộ Sở. Rõ ràng sức mạnh của nàng được di truyền từ Naga tộc, điều này đã đáng sợ lắm rồi, cộng thêm việc có được gen của sinh vật Tí Hộ Sở, có thể sẽ trở nên càng đáng sợ hơn nữa.”

“Tộc Naga đó có nhược điểm gì?” Hàn Sâm hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất.

“Không phải đã nói nhược điểm cho các ngươi rồi sao, thị lực và thính lực của nàng đều rất kém.” Lão Miêu nói.

“Còn gì nữa? Làm sao mới có thể giết chết nàng?” Hàn Sâm tiếp tục truy vấn.

“Ha ha, Naga tộc ấy à, đó là chủng tộc có gen quý tộc, bất kì một sự †ồn tại nào ra đời thì đều có thể hủy gia diệt tộc, đúng là không biết rốt cuộc Tinh tộc đã trộm huyết mạch của Naga tộc như thế nào, vậy mà còn khiến bọn chúng dung hợp thành công, nuôi cấy ra một quái thai như vậy, ta thấy muốn giết nàng thì không có bất kì cơ hội nào đâu, hai người các ngươi vẫn

nên nhanh chóng quyết định, rốt cuộc là ai lên chịu chết trước, nói không chừng người còn lại còn có cơ hội sống sót" Lão Miêu cười trên nỗi đau của người khác nói.

Trong lúc nói chuyện, xà mỹ nữ chỉ còn cách bọn họ một khoảng rất gần, nếu bò rộng ra phía ngoài thêm một vòng nữa thì nhất định sẽ đụng trúng bọn họ, dựa theo vị trí của ba người, hẳn là Tà Tình Đế sẽ người đầu tiên bị đụng trúng.

Nhìn thấy xà mỹ nữ đang trườn tới, chỉ còn cách Tà Tình Đế không đến ba mươi mét, Tà Tình Đế nói: "Nếu thật sự lợi hại giống như con mèo đó nói, ta cản nàng, ngươi đi trước, nhớ phải gửi bản vẽ của ta lên trời đó"

Hàn Sâm đang muốn nói thêm gì đó, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy xà mỹ nữ kia không biết vì sao đột nhiên lại chuyển hướng, quay ngược lại, lẽ ra nên đụng trúng Tà Tình Đế trước, tiếp tục như vậy, ngược lại sẽ đụng trúng Lão Miêu ở bên kia trước.

"Đậu má!" Lão Miêu lập tức biến sắc.

Hết chương 1711.

Chương 1712. Lão Miêu phát uy

Nhìn thấy xà mỹ nữ bò đến, trong lòng Lão Miêu lóe lên vô số suy nghĩ, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra có cách nào có thể thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm trước mắt.

"Khụ khụ, người anh em Hàn à, khi nãy không phải nói chúng ta cùng nhau nghĩ cách giải xử lý nàng sao, ta có một chủ ý rất tốt…" Lão Miêu nói với đám người Hàn Sâm.

Hàn Sâm và Tà Tình Đế lại cười hì hì nói: "Xin lỗi, bọn ta thay đổi chủ ý rồi, ngươi nói không sai, vẫn là cái mạng nhỏ quan trọng hơn, lát nữa bọn ta định chạy trốn trước."

Xà mỹ nữ đã gần bò đến, sắc mặt của Lão Miêu thay đổi không ngừng, nhìn thấy sắp đụng phải người nó, trên người Lão Miêu bộc phát ra khí tức khủng bố, lập tức giương lên bộ móng vuốt sắc bén, cào về phía người của mỹ nữ xà, tốc độ nhanh đến mức ngay cả Hàn Sâm gần như cũng không thấy rõ nó giương móng ra như thế nào.

Dưới khoảng cách gần như vậy, Lão Miêu chỉ vừa mới cử động, xà mỹ nữ đã lập tức phản ứng lại, bàn tay phủ đầy vảy, trong nháy mắt va đập vào móng vuốt của Lão Miêu.

Uỳnh!

Một luồng sức mạnh khủng bố làm nổ tung ra một cái hố to trên mặt đất cát tinh, bụi đất bay tứ tung, Hàn Sâm và Tà Tình Đế lăn theo luồng khí, đứng dậy xoay người bỏ chạy.

Phía sau không ngừng truyền đến từng luồng sức mạnh khủng bố bùng nổ khiến Hàn Sâm cũng khá hết hồn.

Lần này bọn họ lại xông về phía trước, không tiếp tục đảo quanh mãi một chỗ như trước nữa, rất nhanh đã đi ra đến rìa di tích, hai người một trước một sau chạy ra khỏi di tích.

“Vậy mà bên trong Tí Hộ Sở thứ tư lại có sự tồn tại khủng bố như vậy, e rằng cho dù là những Đại Đế cũng khó có thể đánh lại hai kẻ này.” Tà Tình Đế cảm nhận sự chấn động của mặt đất và từng luồng khí cuồn cuộn, không nhịn được nói.

“Đúng là với chúng mà nói, Đại Đế chẳng là cái thá gì.” Hàn Sâm đứng ở bên ngoài di tích đánh giá bên trong đó. Chỉ thấy bên trong đánh đến tối tăm trời đất, từng luồng khí tức giống như chân long trở mình, lại giống như chư thiên sụp đổ, mặc dù chỉ có hai sinh vật đang chiến đấu, nhưng lại cho người khác một loại cảm giác khủng bố giống như cả vũ trụ bùng nổ.

“Chúng ta thật sự mặc kệ con mèo kia à?” Tà Tình Đế nhìn vào bên trong nói.

“Chút thực lực này của chúng ta thật sự quản không nổi.” Hàn Sâm chỉ vừa mới nói một câu thì đã nghe thấy một tiếng mèo kêu kinh hãi truyền ra, sau đó một luồng khí tức khủng bố dùng tốc độ cực nhanh chạy về hướng này.

“Không ổn, quả nhiên Lão Miêu không phải đối thủ của kẻ đó, hắn đang chạy về phía chúng ta, chúng ta mau chạy.” Hàn Sâm quát to một tiếng, tăng thêm tốc độ chạy ra bên ngoài.

Lão Miêu còn chưa kịp chạy đến thì lại bị xà mỹ nữ quấn lấy, một trận chiến kinh thiên động địa lại nổ ra lần nữa.

Hàn Sâm nghe thấy Lão Miêu bộc phát vừa chiến đấu vừa gào to: “Ngu ngốc, ngươi thật sự tưởng rằng Miêu đại gia ta không phải là đối thủ của ngươi ư? Nếu không phải sợ đụng đến quy tắc của Tí Hộ Sở, ngươi đã sớm chết cả vạn lần, biết điều thì mau cút đi, đừng quấn lấy Miêu đại gia của ngươi. Nếu thật sự chọc giận Miêu đại gia ngươi, ta sẽ mang ngươi đi hầm thành canh.”

“Đã đến lúc này rồi mà Lão Miêu kia vẫn còn có tâm trạng để khoác lác cơ à?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng, nhưng dưới chân thì không hề dừng lại, chạy mãi chạy mãi, đột nhiên cảm thấy trên lưng truyền lên cảm giác nóng ran, cả lưng giống như đang muốn bốc cháy.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy không ổn, hoa văn Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng xuất hiện loại tình huống này, hiển nhiên không phải điềm lành.

Quay đầu nhìn về phía sau một cái, chỉ thấy ở giữa nơi mịt mù đó, một bóng mèo màu đỏ chiếm lấy thiên địa, phát ra uy áp vô thượng, mang theo khí tức khủng bố đến cực điểm tràn ngập cả thiên địa trong nháy mắt.

Hàn Sâm nhìn đến ngẩn người, khí tức khủng bố phát ra từ bóng mèo. đó thật sự quá đáng sợ, đến ngay cả Hàn Sâm hiện tại cũng cảm thấy bản thân mình nhỏ bé như con kiến dưới khí tức khủng bố ấy.

Mà sở dĩ hoa văn Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng hắn phát ra khí tức nóng rực chính là bởi vì bị nhiễm bởi khí tức đó, hoặc là do sự cộng hưởng mà gây ra.

Hiện tại Lão Miêu không còn chút dáng vẻ xảo quyệt đáng khinh của lúc bình thường, nó tựa như một con mãnh thú Hồng Hoang viễn cổ, chụp một trảo xuống, thì đã chặt đứt một cánh tay của xà mỹ nữ.

Xà mỹ nữ ăn đau kêu lên một tiếng thảm thiết sau đó xoay người muốn chạy trốn, nhưng móng vuốt của Lão Miêu đã xé toạc lồng ngực của nàng, trực tiếp móc tim của nàng ra.

"Thứ đáng chết, dám phá hỏng chuyện tốt của Miêu đại gia ngươi, cho

ngươi chết không toàn thây." Lão Miêu tràn đầy căm giận nói, từng luồng huyết quang bám trên móng vuốt lóe lên trong không trung.

Gần như xà mỹ nữ đã bị xé thành từng mảnh nhỏ trong giây lát, đến ngay cả một khối xương hoàn chỉnh cũng không còn, máu tươi bắn ra tung tóe đầy trời, Hàn Sâm và Tà Tình Đế đều nhìn đến có chút ngây người.

"Con mèo đó mạnh như vậy?" Tà Tình Đế nhìn đến hai mắt phát sáng.

Hàn Sâm lại không nói lời nào, mặc dù sự mạnh mẽ của Lão Miêu khiến hắn kinh ngạc, nhưng hoa văn trên lưng lại càng lúc càng nóng ran, khiến hắn có chút lo lắng.

Lão Miêu giết chết xà mỹ nữ, còn chưa kịp làm thêm cái gì, thì nhìn thấy trong không trung đột nhiên biến đổi, trên bầu trời xuất hiện một vầng mặt trời màu đen cực lớn, hơn nữa còn đang không ngừng mở rộng.

Không, nên nói đó là một cái lỗ đen đang không ngừng mở rộng mới đúng, lỗ đen đang không ngừng mở rộng ra trên bầu trời, một cỗ lực hút khủng bố cũng sinh ra từ trong đó.

Lão Miêu tựa như mãnh thú Hồng Hoang, thân thể không chịu sự khống chế mà bị kéo về phía lỗ đen. Lão Miêu không cam tâm dùng móng vuốt cắm xuống mặt đất, muốn chống lại lực hút của lỗ đen, nhưng lại không có tác dụng gì, móng vuốt đã cào ra vài vết dài cả mấy dặm ở trên mặt đất, nhưng cơ thể của nó vẫn bị hút bay lên, chậm rãi bay về phía lỗ đen.

Lực hút lớn như vậy, thế nhưng lại không có ảnh hưởng gì đối với những thứ khác ở xung quanh, cho dù là phiến lá cây ở bên cạnh Lão Miêu cũng không bị lực hút đó làm di chuyển, giống như lực hút chỉ nhắm vào một mình Lão Miêu mà thôi.

Nhưng cũng không phải không có vật khác cảm nhận được lực hút đó, trên hoa văn Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng Hàn Sâm đã phát ra ánh sáng đỏ mãnh liệt, mà hắn cũng cảm nhận được lực hút đó, cơ thể

giống như gặp phải nam châm, không tự chủ được bay về phía lỗ đen.

Hàn Sâm vội vàng ôm lấy một cây đại thụ ở bên cạnh, muốn chống lại cỗ lực hút đó, nhưng đến cả cây đại thụ cũng bị bật gốc, căn bản không ngăn được cơ thể bay về phía lỗ đen trên bầu trời.

Tà Tình Đế muốn chạy đến kéo Hàn Sâm lại, nhưng Hàn Sâm lại xua †ay ngăn cản, ngay cả sức mạnh khủng bố giống như Lão Miêu cũng không ngăn cản được lực hút của lỗ đen, Tà Tình Đế đến kéo hắn, e là cũng sẽ bị hút chung vào trong lỗ đen.

“Giúp ta gửi tin tức về, nói với bọn họ ta sẽ mau chóng nghĩ cách trở về, kêu bọn họ cẩn thận ứng phó trước…” Hàn Sâm còn chưa nói xong thì cơ thể đã giống như viên đạn bị hút vào trong lỗ đen.

Lão Miêu liều mạng giãy dụa gào thét, thế nhưng cũng không thể chống lại sức mạnh của lỗ đen, cuối cùng vẫn bị hút vào, trong chớp mắt đã biến mất không thấy đâu.

Sau khi hút Lão Miêu vào, lỗ đen đó giống như đã hoàn thành sứ mệnh

của mình, cũng dần dần biến mất, rất nhanh mọi thứ đã khôi phục lại bình thường, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy mình giống như bị vứt vào trong máy giặt quần áo, cơ thể bị nhào qua nhào lại không ngừng quay cuồng, cũng không biết đã trôi qua bao lâu, cuối cùng mới chịu dừng lại.

Bịch! Hàn Sâm có một loại cảm giác giống như đang ngủ trên giường thì

ngã xuống, đau đến mức không tự chủ được hét thảm một tiếng, khung xương cũng muốn nứt ra.

Hết chương 1712.

Chương 1713. Tỉnh câu Kate

Quảng trường, suối phun, âm nhạc, một bức tượng cực lớn tạo hình là mèo chiêu tài, cả người đều được làm bằng vàng, cao khoảng ba mươi bốn mươi mét đứng sừng sững ở trung tâm quảng trường.

Mà Hàn Sâm lúc này đang ngơ ngác ngồi dưới chân của bức tượng mèo chiêu tài cực lớn kia, vẻ mặt khó tin nhìn mọi thứ trước mắt.

Hàn Sâm chỉ vừa mới khôi phục thị lực thì đã nhìn thấy những đôi mắt xung quanh đều đang nhìn hắn, chỉ là trong những ánh mắt đó không có quá nhiều ác ý, mà nhiều hơn là sự ngạc nhiên, khó hiểu và tò mò, giống như nhìn thấy một loài động vật mới kỳ lạ ở vườn bách thú mà mọi người đều không biết.

Càng khiến Hàn Sâm cảm thấy khó tin hơn chính là, chủ nhân của những ánh mắt này nhìn có vẻ rất giống nhân loại, chỉ là trên đầu bọn họ mọc ra một đôi tai giống như mèo, sau lưng còn có một cái đuôi mèo, đôi mắt cũng giống với mèo, đa số đều tròn tròn vô cùng đáng yêu, ngũ quan còn lại thì giống y như nhân loại.

Trên người mỗi con mèo đều mặc những trang phục khác nhau, có hoa lệ, có ngắn gọn, có gợi cảm, có phá cách.

Có vài thiếu nữ xinh đẹp mặc chiếc váy ngắn nhỏ và áo ba lỗ lộ ra cánh tay trắng như tuyết và đôi chân tuyệt đẹp, thoạt nhìn vô cùng bổ mắt.

Trên đường có ô tô và xe máy đang chạy, trên bầu trời cũng có thể nhìn thấy các loại phi hành khí bay qua bay lại, nhưng cũng có thể nhìn thấy trên

người của những miêu nhân này có đeo các loại vũ khí lạnh tương tự như đao kiếm, cảnh tượng vô cùng kỳ lạ.

Nhưng Hàn Sâm lại không hề cảm thấy vui vẻ, bởi vì đã có mấy tên miêu nhân mặc áo giáp cầm đao đặt ở trên cổ hắn.

Hàn Sâm ngưng tụ sức mạnh muốn phản kháng, nhưng phát hiện cơ thể của mình lại nặng đến đáng sợ, ngay cả đứng lên cũng cần tiêu hao khí lực rất lớn, muốn thực hiện các loại động tác có độ khó cao là một chuyện khá khó khăn đối với hắn.

Trong đó có một miêu nhân thì thầm cái gì đó với Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm chẳng hiểu gì cả. Hắn vội vàng sử dụng Động Huyền Khí Tràng, muốn nghe thử tiếng lòng của đối phương.

Nhưng đến ngay cả Động Huyền Khí Tràng cũng bị áp chế mạnh mẽ, gần như không ra khỏi thân thể hắn, điều đó khiến Hàn Sâm buồn bực gần như muốn hộc máu.

“Lão Miêu… Ngươi đang ở đâu?” Hàn Sâm nhìn xung quanh, nhưng không tìm thấy bóng dáng của Lão Miêu, dường như nó không hề đến nơi này.

Không tìm thấy Lão Miêu, Hàn Sâm đành phải tịnh tâm thử giao lưu với những miêu nhân này, nhưng hai bên đều không nghe hiểu ngôn ngữ của đối phương, khoa tay múa chân một phen, những miêu nhân giống như binh lính này đưa Hàn Sâm đến một nơi giống như nhà tù, nhốt hắn vào trong một phòng giam.

Hàn Sâm không rõ rốt cuộc hiện tại là tình huống gì, cộng thêm cảm giác cơ thể bị áp chế vô cùng mạnh mẽ, căn bản khó có thể phát huy sức chiến đấu, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại, nghe theo sự sắp xếp của bọn họ.

Nhưng thoạt nhìn có vẻ dường như những miêu nhân này rất văn minh, hơn nữa cũng không cảm nhận được sát ý trên người bọn họ, Hàn Sâm cũng không quá mức lo lắng.

“Rốt cuộc đây là tình huống gì vậy?” Hàn Sâm ở trong nhà giam âm thầm suy nghĩ, nơi này hơi khác so với trong tưởng tượng của hắn, có thể nói là

khác hoàn toàn.

Vốn dĩ Hàn Sâm còn cho rằng hắn có thể đã đi ra khỏi Tí Hộ Sở, chắc hẳn là đến một nơi vô cùng khủng bố đáng sợ, khắp nơi đều là mãnh thú tuyệt thế hoành hành, cần hắn phải chém giết đẫm máu, dưới tình huống cửu tử nhất sinh mới có thể sống sót, thậm chí là mỗi ngày đều phải sống trong sự nguy hiểm bị đuổi giết.

Nhưng ở đây lại khác xa với những gì hắn tưởng tượng, có thể nói là đã hoàn toàn lật đổ nhận thức của Hàn Sâm.

Nếu cái gọi là thế giới ở bên ngoài chỉ là như vậy mà thôi? Trong Tí Hộ Sở có nhiều sự tồn tại mạnh mẽ như vậy, tại sao đều không thể ra ngoài chứ?" Trong lòng Hàn Sâm vô cùng khó hiểu.

Hàn Sâm thử vận chuyển các loại công pháp như Vật Ngữ Gen và Động Huyền Kinh, vận chuyển rất lưu loát, không có gì khác so với trước đây, sức mạnh của Hàn Sâm không hề bị giam cầm, vẫn có thể sử dụng y như cũ.

Điểm khác biệt chính là bởi vì sức mạnh ở bên ngoài trở nên lớn hơn, sức mạnh của bản thân hắn so ra thì có vẻ nhỏ hơn rất nhiều, nhưng trên thực tế thì không hề suy giảm.

Dưới hoàn cảnh ở đây, Hàn Sâm phát hiện bản thân đến cả việc bay cũng không làm được, lực hút mạnh mẽ khiến hắn không thoát khỏi sự trói buộc của mặt đất, cũng khó có thể giải phóng sức mạnh ra bên ngoài.

Dường như các miêu nhân rất văn minh, ngoại trừ việc bị nhốt ở đây, Hàn Sâm cũng không phải chịu sự đối đãi tương tự như dùng hình pháp, cũng không có ai lấy mất đồ của hắn, ngày nào cũng cơm ba bữa, còn được miêu nhân giống như cảnh sát chuyên môn đến đưa.

Hàn Sâm không ra ngoài được, ngôn ngữ lại hoàn toàn không thể giao lưu, chỉ có thể mỗi ngày ở trong phòng giam tu luyện, hy vọng có thể nhanh chóng ngưng tụ ra chiến giáp gen.

“Tên Lão Miêu đó đã đi đâu rồi? Rõ ràng là cùng nhau đi ra, sao lại không nhìn thấy nó chứ?” Hiện tại Hàn Sâm chỉ có thể trông cậy vào Lão Miêu giúp hắn thoát khỏi khốn cảnh này, nếu không hắn ở trong này thì thật đúng là chẳng biết gì về tình hình xung quanh.

Mấy ngày nay cũng có miêu nhân đến hỏi chuyện, chẳng qua bởi vì ngôn ngữ bất đồng, căn bản không thể giao lưu, cuối cùng cũng không có kết quả gì, Hàn Sâm vẫn bị nhốt ở trong nhà giam y như cũ.

Mấy ngày nay Hàn Sâm cũng nhìn thấy không ít miêu nhân, mà điều làm hắn ngạc nhiên chính là, gần như mỗi miêu nhân đều có thể ngưng tụ chiến giáp gen. Quả thật sức mạnh mà bọn họ biểu hiện ra có thể sánh ngang với sức mạnh của chiến giáp gen.

Những ngày như vậy cũng không kéo dài lâu, khoảng một tuần, Hàn Sâm đã được đưa ra khỏi phòng giam, đưa vào trong một phòng tương tự như phòng thẩm vấn.

Sau khi bước vào phòng, hai mắt Hàn Sâm không khỏi sáng lên.

Có một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp ngồi ở sau chiếc bàn trong phòng, mặc một bộ đồng phục màu trắng, tóc và tai mèo cũng đều là màu trắng, ngay cả cái đuôi cũng giống như vậy.

Ngũ quan vô cùng tinh xảo, mặc vào bộ đồng phục đã làm tôn lên dáng người có lồi có lõm của nàng, đôi chân thon dài vô cùng bắt mắt.

“Ngoại tộc, ngươi tới từ đâu? Tại sao lại đến tinh cầu Kate? Ngươi có ý đồ và mục đích gì?” Miêu nữ cảnh sát xinh đẹp dùng một loại ngôn ngữ đặc biệt để trao đổi với Hàn Sâm.

Mặc dù loại ngôn ngữ đó không phải ngôn ngữ mà Hàn Sâm biết, nhưng không biết vì sao, vậy mà Hàn Sâm lại có thể hiểu được, thiết nghĩ có lẽ là do miêu nữ xinh đẹp này có sức mạnh đặc biệt nào đó.

“Ta đến từ tinh cầu Loga, do không cẩn thận rơi vào trong một cái lỗ đen không gian, không biết làm sao lại đến nơi này.” Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

Rõ ràng miêu nữ xinh đẹp kia hiểu được lời Hàn Sâm nói, nhưng lại có chút không tin tưởng lắm hoặc là không biết tinh cầu Loga là nơi nào, nheo mắt quan sát Hàn Sâm, qua một lúc lâu mới nói: "Được rồi, dựa theo pháp luật của tinh cầu Kate, ngươi bắt buộc phải tiếp nhận kiểm tra, sau đó làm việc dưới sự giám sát một khoảng thời gian, sau khi xác định hành vi của ngươi lương thiện, mới có thể lấy được giấy phép cư trú tạm thời của tinh cầu Kate, đi theo ta, ngươi bắt buộc phải làm một kiểm tra trước, xem thử ngươi có thể làm được gì…"

Nói xong, miêu nữ xinh đẹp lập tức đứng dậy mở cửa đi ra khỏi phòng, Hàn Sâm vội vàng đuổi theo, tình huống tốt hơn nhiều so với hắn tưởng tượng, dường như thế giới ở bên ngoài không đáng sợ giống như hắn nghĩ vào ngày hôm đó, những miêu nhân này nhìn có vẻ cũng khá hiền lành.

Theo chân miêu nữ xinh đẹp ra khỏi một nơi tương tự như đồn cảnh sát, miêu nữ xinh đẹp lái một chiếc ô tô tương tự như một con bọ hung đến, ý bảo Hàn Sâm lên xe.

"Ta tên Lancer, chịu trách nhiệm về công việc của ngươi ở tinh cầu Kate, ngươi có vấn đề gì thì đều có thể tới tìm ta. Xin mạo muội hỏi một câu, chiến giáp gen của ngươi đã đạt tới cấp bậc gì?" Miêu nữ xinh đẹp vừa lái xe vừa hỏi.

"Khụ, ta vẫn chưa ngưng tụ ra chiến giáp gen." Hàn Sâm thành thật nói.

Lancer lập tức trở nên sửng sốt, trợn to mắt nhìn Hàn Sâm: "Nhìn ngươi có vẻ cũng không còn nhỏ tuổi, vậy mà đến bây giờ vẫn chưa ngưng tụ ra chiến giáp gen, ngươi là chủng tộc gì? Sao lại yếu như vậy?"

Hết chương 1713.

Chương 1714. Quý tộc

"Yếu sao? " Hàn Sâm thầm cười khổ.

Hắn vừa định mở miệng nói gì đó lại đột nhiên nghe được tiếng máy liên lạc trên người Lancer vang lên, Lancer kết nối máy liên lạc nói: “Ta là Lancer, mời nói.”

“Lancer giáo quan, xin hãy nhanh chóng tới xưởng thép phía tây, ở đó xảy ra một tình huống bất thường.” Một giọng nói có phần lo lắng phát ra từ trong máy liên lạc.

“Ta lập tức chạy tới ngay, khoảng năm phút sẽ đến.” Lancer hơi biến sắc, lập tức trả lời.

Lancer nhìn Hàn Sâm bên cạnh, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Nhưng giây tiếp theo, nàng lại quyết định trực tiếp quay đầu xe lái về một hướng khác.

Liên Minh đã rất ít thấy những thứ như xe hơi này, Hàn Sâm cũng chưa từng ngồi, lúc này thấy kỹ năng lái xe của Lancer như nước chảy mây trôi, cảm thấy rất đẹp mắt.

Chiếc xe lao băng băng trên đường, bởi vì trên xe thứ tương tự như đèn cảnh sát, cho nên các xe bình thường đều nhường đường cho Lancer, cộng thêm với kỹ thuật lái xe hết sức cuồng giã của nàng, cuối cùng trong vòng năm phút Lancer cũng đã tới trước công xưởng.

Hiện trường đã bị rất nhiều cảnh sát miêu nhân phong tỏa, trên người †ất cả miêu nhân đều mặc chiến giáp gen, hơn nữa chiến giáp gen của bọn họ trên cơ bản đều giống nhau, không khác biệt quá nhiều.

“Đợi ở đây, đừng có chạy lung tung, nếu ngươi tự ý bỏ chạy thì sẽ phải chịu những trừng phạt nghiêm khắc của luật pháp tinh cầu Kate.” Lancer nói xong cũng xuống xe, tiện tay đóng cửa xe lại rồi đi vào †rong xưởng.

“Tốt nhất là ta cứ đi theo ngươi đi, ta hoàn toàn xa lạ với nơi này, lại còn là một ngoại tộc, bị hiểu lầm ở đây thì không hay.” Hàn Sâm nhanh chóng xuống xe đi theo Lancer.

Lancer trầm ngâm một chút, gật đầu: “Cũng tốt, ngươi đi theo ta, mọi việc phải nghe theo ta, không được phép tự ý hành động.”

“Được.” Hàn Sâm đồng ý. Hắn ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc bay ra †ừ trong công xưởng, cũng muốn vào xem có chuyện gì xảy ra.

Đi theo sau Lancer đi vào, dường như những cảnh sát kia đều nhận ra nàng, không ai ngăn cản, rất nhanh nàng đã tiến vào trong công xưởng.

Vừa vào công xưởng, Hàn Sâm lập tức nhíu mày.

Nơi này không được coi là công xưởng lớn, rất nhiều thi thể nằm ngổn ngang tại đây, nói chính xác hơn là có rất nhiều tàn thi.

Rất nhiều thi thể đều bị mổ bụng, khắp nơi đều là cánh tay và chân gãy, tướng mạo khi chết đều vô cùng thê thảm.

Những thi thể này đều là miêu nhân, còn nhìn những vết thương kia thì có lẽ là đang sống sờ sờ bị xé xác, vết thương không phải do vũ khí gây ra.

Điều khiến cho Hàn Sâm cảm thấy khiếp sợ là, trên thi thể của những miêu nhân này đều có mảnh vụn của chiến giáp gen, hiển nhiên bọn họ đều có chiến giáp gen bản mệnh, thế nhưng lại bị người ta tàn nhân giết chết như vậy, xem ra hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

“Xem ra ở đây cũng không an toàn như trong tưởng tượng” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cảnh tỉnh.

“Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lancer tới trước mặt một cảnh sát đang phá án, đánh giá thi thể bên cạnh, sắc mặt có chút khó coi hỏi.

Nam cảnh sát đó nói: “Đây đều là những công nhân ca đêm của công xưởng, sau khi công nhân ca sáng đến nhà máy thì phát hiện tất cả đã chết, không một ai còn sống, hiện trường không để lại dấu vết đánh nhau, từ những vết thương có thể đoán được cơ thể và chiến giáp gen của bọn họ dường như đều bị móng vuốt sắc nhọn xé toạc.”

“Là những thứ đó làm ư?” Sắc mặt Lancer âm trầm.

“Không loại trừ khả năng đó, đã liên hệ với bên trên rồi, tộc trưởng đã phái một vị đại nhân quý tộc tới, có lẽ sớm tới thôi.” Nam cảnh sát nói.

Lancer nhìn những thi thể này, cắn môi không nói gì.

“Lancer, đừng buồn, nếu đúng là những thứ đó làm thì chúng ta cũng không ngăn cản được, đám người tộc trưởng đại nhân sẽ giải quyết thôi.” Nam cảnh sát an ủi.

Hàn Sâm chỉ đứng một bên nhìn. Đám người Lancer nghiên cứu và điều tra hiện trường, nhưng rõ ràng mọi chuyện không hề suôn sẻ.

Không lâu sau, đột nhiên thấy một chiếc máy bay đáp xuống phía ngoài công xưởng, một người đàn ông mặt lạnh như tiền bước xuống †ừ trên cao. Sau khi những cảnh sát đó nhìn thấy người đàn ông kia thì lập tức tự động nhường đường, để cho người đàn ông có thể thuận lợi tiến vào hiện trường.

Hơn nữa lúc người đàn ông đó đi qua, những cảnh sát kia đều cung kính hành lễ.

Hàn Sâm cũng đang nhìn người đàn ông đó, một nam miêu nhân tóc đen, Hàn Sâm nghe thấy những cảnh sát kia gọi hắn là “Hắc Tầm đại nhân”.

Hắc Tầm đại nhân này mang lại cho Hàn Sâm một cảm giác hơi khác so với những miêu nhân khác, nhưng cụ thể khác ở đâu thì hắn cũng không nói được.

Ngay cả Lancer và nam cảnh quan đó cũng hành lễ với Hắc Tâm, hơn nữa còn tôn xưng một tiếng đại nhân, có thể thấy rằng địa vị của hắn ở đây rất cao quý.

Có điều Hắc Tâm đó cũng chỉ đi một vòng quanh công xưởng, sau đó †ừ tốn nói một câu, hắn sẽ tiếp quản nơi này, bảo Lancer và đám cảnh sát rút lui.

Hàn Sâm rời đi cùng với Lancer, trên đường không nhịn được hỏi một câu: “Hắc Tầm đại nhân đó là ai vậy? Trông có vẻ là một người rất lợi hại thì phải?”

“Hắc Tầm đại nhân là quý tộc có võ trang gen, không phải là một người bình thường có thể so sánh được.” Khi Lancer nói đến Hắc Tầm, gương mặt

đầy vẻ hâm mộ.

“Cứ ngưng tụ ra võ trang gen thì có thể trở thành quý tộc sao?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Đương nhiên, người có thể ngưng tụ ra võ trang gen đều là kẻ được trời chọn, đương nhiên đều là quý tộc bẩm sinh.” Lancer không chút do dự nói.

“Nếu như… Ta nói là nếu như… nếu như ta có thể ngưng tụ ra võ trang gen thì liệu có được một ít ưu đãi ở tinh cầu Kate hay không?” Hàn Sâm hỏi dò.

Lancer nhìn hắn một cái: “Nếu ngươi có thể ngưng tụ ra võ trang gen, đừng nói là ưu đãi, chỉ cần ngươi chịu gia nhập tinh cầu Kate bọn ta, vậy có thể có được đãi ngộ như Hắc Tầm đại nhân, được tất cả người của tinh cầu Kate tôn kính.”

Nói tới đây, Lancer dừng một chút lại nói: “Có điều xem ra ngươi đã thành niên rồi mà ngay cả chiến giáp gen cũng không ngưng tụ ra được, rõ ràng huyết mạch chủng tộc rất yếu, gần như không có khả năng ngưng tụ ra võ trang gen, đừng suy nghĩ lung tung nữa, chăm chỉ làm việc, sau khi kiếm đủ tiền, mua vé và nhanh trở về quê ngươi đi.”

“Ngưng tụ võ trang gen có điều kiện gì sao?” Hàn Sâm không tức giận, hỏi tiếp.

“Dĩ nhiên là huyết mạch chủng tộc càng tốt, xác suất có thể xuất hiện võ trang gen cũng càng cao, ngay cả điều này ngươi cũng không biết? Chỉ sợ trong tộc các ngươi vẫn chưa có cường giả ngưng tụ được võ trang gen nhỉ?” Lancer nói.

“Thật sự là chưa có.” Hàn Sâm cười khổ nói, lại hỏi: “Ngoài cái này ra còn quy luật khác không?”

“Cái này thì không có, nếu không họ cũng sẽ không được gọi là kẻ được trời chọn. Trong Kate tộc bọn ta, quý tộc cũng rất hiếm thấy, bình thường càng trẻ càng có cơ hội ngưng tụ ra võ trang gen, chưa từng nghe nói có quy luật gì, có một vài quý tộc trước khi ngưng tụ ra võ trang gen không hề có sức mạnh đặc biệt.” Lancer thuận miệng nói.

Hàn Sâm khẽ cau mày, lòng thầm nghĩ: “Không biết ta có thể ngưng tụ ra võ trang gen hay không đây?”

Hết chương 1714.

Chương 1715. Nguyên thụ gen

Lancer đưa Hàn Sâm tới trung tâm khảo nghiệm, phải kiểm tra thể chất của hắn trước, sau đó mới sắp xếp công việc phù hợp.

Hàn Sâm còn nghĩ rằng tinh cầu Kate trông giống như một xã hội hiện đại, cách kiểm tra của trung tâm khảo nghiệm chắc cũng tương tự như của Liên Minh, đều là các loại máy kiểm tra.

Nhưng sau khi Hàn Sâm thực sự bước vào mới nhận ra mình đã quá sai lầm.

Trung tâm khảo nghiệm chỉ có một đại sảnh, không có phòng kiểm ra riêng, trên bục bán nguyệt ở nửa trong cùng của đại sảnh có đặt một chậu hoa, bên trong chậu hoa có trồng một cây nhỏ dài một thước, giống như một chậu cảnh nhỏ.

Chỉ là toàn thân cái cây kia đen sì, ngay cả một chiếc lá cũng không có, trơ trụi xấu xí, nhìn như một chậu hoa đã chết khô.

Có mười mấy người đang xếp hàng ở phía trước, Lancer ra hiệu cho Hàn Sâm bước qua xếp hàng.

Hàn Sâm mới vừa đứng ngay ngắn thì thấy một người đàn ông đã tới bục tròn, giơ một tay ra, tay còn lại rút chủy thủ ra rạch một đường ở ngón giữa, máu tươi chảy ròng ròng.

Người đàn ông nhỏ một giọt máu tươi vào chậu hoa đã chết kia, máu tươi giống như nhỏ trên một miếng xốp vậy, ngay lập tức thấm vào trong gỗ.

Sau đó chuyện khiến Hàn Sâm kinh ngạc xảy ra, bụi cây giống như đã chết khô kia, sau khi hấp thụ máu của người đàn ông thì nhanh chóng đâm chồi nảy lộc. Có điều nó không hề mọc ra lá mà là mọc một nụ hoa màu lửa đỏ rực, sau một thời gian, những nụ hoa kia đã nở rộ giống như những chiếc chuông đỏ rực treo trên trên cây, vô cùng xinh đẹp.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua đã đếm được số lượng những đóa hoa đỏ rực, tổng cộng có hai mươi ba đóa hoa, tất cả đều có màu đỏ rực như lửa.

"Hai mươi ba lực hoa, trong đám người bình thường đã coi như khá tốt rồi, thuộc tính hỏa cũng có thể đảm nhiệm hầu hết các loại công việc bình thường." Lancer nói.

"Lancer cảnh quan, một lực hoa đổi thành bao nhiêu đơn vị sức mạnh?" Hàn Sâm không biết rốt cuộc hai mươi ba lực hoa là khái niệm gì, có chút hiếu kỳ hỏi.

"Một lực hoa chính là một lực hoa, còn cần đổi thành đơn vị sức mạnh gì nữa?" Lancer không hiểu nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm lập tức không nói nên lời, mặc dù nơi này có vẻ giống với Liên Minh, nhưng rõ ràng có nhiều điểm khác biệt.

Những đóa hoa giống như những cái chuông kia nhanh chóng héo tàn rồi tan biến, cuối cùng chẳng còn lại gì, cái cây nhỏ vẫn giống như một cây chết khô.

Sau người đàn ông kia, những người xếp hàng phía trước lần lượt lên kiểm tra. Bọn họ đều giống như người đàn ông kia, nhỏ một giọt máu của mình lên cái cây chết khô, sau đó cây khô sẽ mọc lên những đóa hoa có số lượng và màu sắc khác nhau.

Người tới kiểm tra đều là những người đã thành niên, thường có khoảng hai mươi đóa hoa, màu sắc không giống nhau: đỏ, vàng, lam, lục, tím, trắng, xanh lam, đen… có lẽ là thể hiện các thuộc tính thể chất của họ.

Rốt cuộc đến lượt Hàn Sâm rồi. Hàn Sâm bước tới bục tròn, bắt chước theo dáng vẻ của những người đi trước, cắt ngón tay mình, nhỏ một giọt máu

tươi xuống bụi cây nhỏ kia.

Bản thân Hàn Sâm cũng rất tò mò, sức mạnh của hắn có thể đạt đến bao nhiêu hoa, theo tiêu chuẩn của Liên Minh mà nói, trước khi đi di tích, thể chất của hắn đã đạt đến khoảng mười vạn.

Có điều đơn vị ở đây khác biệt, rất khó nói có thể tạo ra bao nhiêu đóa hoa, những người thành niên của tinh cầu Kate đều chỉ có hai mươi hoa, chắc hắn cũng không được bao nhiêu.

Hôm nay người tới trung tâm khảo nghiệm cũng không nhiều, cộng thêm trước đó đến hiện trường vụ án một chuyến nên tới hơi muộn, giờ chỉ còn lại hai người của Kate tộc, cộng thêm Hàn Sâm và Lancer, trong đại sảnh cũng chỉ còn lại bốn người.

Lancer cũng tò mò nhìn cái cây nhỏ, tinh cầu Kate không có nhiều ngoại tộc, nàng cũng rất tò mò về thể chất của Hàn Sâm.

Khi máu của Hàn Sâm bị hấp thụ vào trong cây nhỏ, hầu như không khác với những người Kate trước, trên cành lập tức mọc ra một vài nụ hoa.

Nụ hoa màu trắng, Hàn Sâm không biết nó đại diện cho thuộc tính nào, có điều số lượng của nụ hoa lại khiến hắn đen mặt, vậy mà chỉ có mười một nụ hoa, cũng có nghĩa thể chất hắn chỉ có mười một hoa, chênh lệch một nửa so với người thành niên của Kate tộc.

Lancer nhìn thể chất của Hàn Sâm, không khỏi thầm lắc đầu, với thể chất như vậy, bảo Hàn Sâm đi làm việc cũng gần giống như đi thuê một lao động vị thành niên, hơn nữa việc phù hợp cũng rất ít, tìm việc cho hắn thì sợ rằng phải tốn chút thủ đoạn.

Mười một đóa hoa chuông màu trắng dần dần nở rộ, màu sắc trong suốt như pha lê rất đẹp, nhưng màu sắc chỉ đại diện cho thuộc tính, còn số lượng hoa mới đại diện cho thực lực mạnh yếu, rõ ràng mười một hoa hơi quá yếu rồi.

Bản thân Hàn Sâm thấy không sao cả, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, †ình huống hiện tại còn tốt hơn vạn lần so với tưởng tượng của hắn, chí ít ở đây, tạm thời hắn sẽ không có gì nguy hiểm.

Ngay khi Hàn Sâm chuẩn bị bước ra khỏi bục tròn thì đột nhiên nghe thấy tiếng leng keng. Hắn hơi ngạc nhiên cúi đầu nhìn, chỉ thấy mười một đóa hoa chuông trên cây đang lắc lư, phát ra những tiếng kêu leng keng thanh thúy.

Hàn Sâm không biết đây là tình huống gì. Những người Kate tham gia kiểm tra trước đó, sau khi hoàn thành kiểm tra thì những đóa hoa sẽ trực tiếp héo tàn, cũng không phát ra âm thanh. Hàn Sâm còn nghĩ rằng thao tác của mình xảy ra vấn đề, không nhịn được nhìn Lancer.

Lúc này Lancer lại trợn to hai mắt, vẻ mặt khó tin nhìn những đóa hoa chuông leng keng kia, ai nấy đều sửng sốt.

Hai người Kate đang xếp hàng chờ phía sau, vốn dĩ thấy Hàn Sâm chỉ mọc ra mười một đóa hoa chuông thì trong lòng có phần khinh thường, nhưng bây giờ cả gương mặt của họ đều là vẻ không thể tin nổi.

Cây nhỏ dùng để kiểm tra được gọi là nguyên thụ gen, dựa vào gen sinh vật mà sống, đồng thời hoa của nó cũng đại diện cho người tưới nó, biểu hiện thuộc tính gen mạnh hay yếu.

Màu sắc là thuộc tính gen, số lượng là sức mạnh mà gen có thể bộc phát, bình thường chỉ có hai loại biểu hiện này.

Nhưng trong những tình huống đặc biệt, sẽ có loại biểu hiện thứ ba, đó chính là nguyên thụ gen vô cùng khát khao với loại gen này, còn muốn được tưới càng nhiều loại gen này, hoa chuông mới có thể kêu, âm thanh đó đại diện cho sự khát khao của nguyên thụ gen, động thời cũng thể hiện gen của người khảo sát vô cùng ưu tú.

Người bình thường hầu như không thể làm cho hoa chuông kêu, trong truyền thuyết chỉ cần quý tộc ngưng tụ được võ trang gen nhất định có thể làm hoa chuông kêu, nhưng quý tộc hiếm khi kiểm tra trước mặt người bình thường, cho bên người thường cũng không thể chắc chắn tin tức này có đúng hay không.

Còn tình huống một thiếu niên chưa ngưng tụ ra chiến giáp gen, nếu như trước khi chưa ngưng tụ ra chiến giáp gen mà có thể khiến cho hoa chuông

kêu, vậy khả năng rất cao là sau khi ngưng tụ ra võ trang gen sẽ trở thành một quý tộc.

Mặc dù xác suất này không phải là trăm phần trăm, nhưng cũng được năm mươi phần trăm, xác suất ngưng tụ ra võ trang gen cao hơn nhiều so với người bình thường.

Hết chương 1715.

Chương 1716. Văn bia

“Không ngờ được rằng gen của ngươi cũng rất ưu tú, còn có thể khiến hoa chuông phát ra âm thanh cơ đấy” Ở trên đường trở về, Lancer vừa lái xe vừa nói.

“Gen của ta ưu tú như vậy, có thể đổi lấy một công việc tốt không?” Hàn Sâm cười nói.

“Tuy rằng ta cũng muốn giới thiệu một công việc tốt cho ngươi, nhưng đáng tiếc là sức mạnh của ngươi quá yếu, phạm vi có thể làm được công việc cũng rất có hạn.” Lancer suy nghĩ một chút, sau đó lại hỏi: “Đúng rồi, ngươi nói chủng tộc của ngươi là gì?”

“Nhân tộc.” Hàn Sâm đáp.

Lancer chưa từng nghe đến tên của chủng tộc này, chỉ cho rằng đó là một chủng tộc nhỏ nào đó nên cũng không hỏi nhiều.

Lancer dẫn theo Hàn Sâm đến trung tâm tìm nghề nghiệp. Nàng tìm sơ qua vài công việc Hàn Sâm có thể làm, sau đó để hắn chọn lấy một cái.

Vốn dĩ ngay từ đầu người bình thường đã không có đãi ngộ này, nhưng gen của Hàn Sâm lại có thể khiến hoa chuông phát ra âm thanh, Lancer cũng đánh giá hắn rất cao, nàng còn có ấn tượng tốt với Hàn Sâm, cho nên mới có chuyện tốt như vậy.

Tuy không thể xác định một trăm phần trăm là Hàn Sâm có thể ngưng †ụ ra võ trang gen hay không. Song những sinh vật có thực lực đều khiến người khác phải ngẩng đầu ngưỡng mộ, huống chỉ việc này còn nằm trong quyền hạn của Lancer, cho nên đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Hàn Sâm nhìn danh sách công việc mình có thể làm, tất cả đều là việc phục vụ như lau bàn, không cần yêu cầu tính kỹ thuật cao, cũng không cần thể lực quá tốt.

Hàn Sâm chọn tới chọn lui, cuối cùng vẫn chưa chọn được cái nào vừa ý. Mặc dù mấy công việc này không phải làm việc chân tay vất vả, nhưng đều cần làm việc một thời gian dài, mà hắn sẽ còn bị khảo sát, cho nên chắc chắn hắn sẽ bị Lancer quản lí ở một nơi nhất định, điều này làm cho phạm vi lựa chọn của hắn càng ngày càng nhỏ đi.

“Thôi thì làm cái này đi.” Hàn Sâm chỉ một công việc.

“Làm nhân viên gác mộ sao? Cũng được, đúng lúc nơi đó là khu vực công cộng, ngươi có thể trực tiếp ở trong đó, sẽ không phải tìm một nơi ở khác có giám sát.” Lancer nhìn công việc Hàn Sâm lựa chọn, sau đó làm thủ tục cho hắn.

Sau đó Hàn Sâm lập tức trở thành nhân viên gác mộ, phụ trách trông coi cổng lớn cùng với vệ sinh lau dọn nghĩa địa.

Cái khu nghĩa địa kia thật sự không giống với trong tưởng tượng của Hàn Sâm, nó không có cảm giác âm u khủng bố, chỉ có một loạt bia đá cao chưa tới một mét, sắp xếp ngăn nắp chỉnh tề.

Theo lời Lancer nói, nơi này là một trong những nghĩa địa công cộng của tinh cầu Kate. Một nơi giống như vậy có đến hàng vạn ở tinh cầu Kate, mục đích của chúng là giúp cho những người không có tiền có khả năng mua được những ngôi mộ riêng, hoặc là dành cho người không có xuất thân từ tinh cầu Kate, hay những thi thể của sinh vật khác cũng đều được an táng ở trong nghĩa trang công cộng này.

Nghĩa địa nơi này không giống như nghĩa địa của con người, bia mộ được làm rất đơn giản, chỉ ghi tên và thời gian tử vong lên, một số ít bia mộ còn

viết đôi lời văn bia.

Ngoại trừ Hàn Sâm ra còn có hai người nữa, trong đó có một người là người của tinh cầu Kate cũng là nhân viên gác mộ, công việc cũng không nhiều, chỉ cần ngồi ở chỗ này gác cổng, nếu quá nhàm chán tẻ nhạt thì cũng có thể đi lau bia mộ.

Thời tiết ở tinh cầu Kate rất tốt, hầu như không có gió bão gì, cây cối cũng rụng lá rất ít, vì thế Hàn Sâm lại càng thêm hài lòng đối với công việc này.

Lancer đã nói với nhân viên gác mộ về tình huống của Hàn Sâm, sau đó nhắc nhở Hàn Sâm một vài câu thì rời đi.

Nghe Lancer nói nhân viên gác mộ kia tên Lão Khố, cư xử nói chuyện rất hòa thuận. Lão Khố đưa Hàn Sâm đi đến nơi ở trước tiên, tiếp theo đó cũng không giao việc cho hắn, để hắn nghỉ ngơi một chút, sau đó làm quen hoàn cảnh nơi này.

Đáng tiếc một điều là Lão Khố không có năng lực như Lancer, cho nên Hàn Sâm không có cách nào để giao lưu được với hắn, đâm ra Lão Khố nói gì Hàn Sâm cũng không hiểu, chỉ có thể cảm nhận được Lão Khố không hề có ác ý với hắn.

Thật ra ngoài việc gác cổng ra thì không có gì phải làm.Khu nghĩa †rang công cộng này gần như đã đầy, cho dù có thêm người chết nữa thì cũng không đưa tới nơi này, ngoại trừ tình cờ có người đến tảo mộ thì cũng không còn chuyện gì khác.

Hàn Sâm đi dạo khắp ở đây một chút, nhìn hết đường lối mọi vật để đến khi có chuyện gì xảy ra, hắn cũng dễ chạy thoát.

Hắn vừa đi vừa đánh giá hoàn cảnh xung quanh, khoé mắt nhìn những bia mộ đó.

Đương nhiên chữ được khắc lên bia mộ đều là chữ viết của tinh cầu Kate, Hàn Sâm không hiểu được, chỉ biết đại khái đó là tên và ngày mất.

Đột nhiên Hàn Sâm dừng chân lại, hắn thấy trước mặt có một bia mộ, vậy mà trên đó lại viết ba chữ Hàn Kính Chi .

Hàn Sâm đi tới gần cái bia mộ đó, nhìn kỹ lại, quả thật là ba chữ Hàn Kính Chi không hề sai, hơn nữa còn là chữ của nhân loại.

“Không thể nào? Lẽ nào Hàn Kính Chi cũng đã tới đây? Hơn nữa còn chết ở nơi này?” Hàn Sâm ngẩn người, chỉ thấy ngoại trừ ba chữ Hàn Kính Chỉ ra thì không có ngày tử vong, phía dưới còn có một hàng chữ, không phải là loại chữ của nhân loại mà Hàn Sâm nhận biết, là chữ của tinh cầu Kate.

“Sao rồi, sống ở nơi này quen chưa?” Một thanh âm quen thuộc truyền vào tai từ bên cạnh.

Hàn Sâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lão Miêu nằm ở trước một bia mộ cười như không cười mà nhìn hắn.

“Lúc trước ngươi chạy đi đâu vậy? Nếu ngươi đi theo ta, tại sao không giúp ta giải thích với bọn họ một chút?” Hàn Sâm có chút tức giận nói.

Lão Miêu cười hì hì: “Hình như ta chưa nói cho ngươi biết, bộ tộc Cửu Mệnh Huyết Miêu chúng ta có danh tiếng không tốt ở bên ngoài, nếu như lúc đó ta đi cùng với ngươi, cho dù ngươi không chết thì cũng sẽ bị lột da”

“Nơi này không phải địa bàn của Cửu Mệnh Huyết Miêu các ngươi sao? Ta còn tưởng rằng những người tinh cầu Kate có đôi tai mèo liên quan đến bộ tộc Cửu Mệnh Huyết Miêu ấy chứ.” Hàn Sâm kinh ngạc thốt lên.

“Liên quan sao, quả thật có một chút, chẳng qua quan hệ hiện tại thật sự không tốt, tốt nhất ngươi không nên để cho bọn họ nhìn thấy hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng ngươi, nếu bị bọn họ phát hiện rồi giết chết thì cũng đừng trách ta không nhắc nhở.” Lão Miêu nói. Hàn Sâm vội vã hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vậy? Ta còn có thể quay trở về hay không?”

Lão Miêu trầm ngâm một chút: “Chuyện này sớm muộn gì ngươi cũng sẽ biết, ta cũng không giấu ngươi nữa. Vị trí của tinh cầu Kate chính là biên giới của tinh vực Đại Tịch Diệt, mà tinh vực Đại Tịch Diệt chính là một

vùng cấm, bên trong nguy hiểm tầng tầng lớp lớp, cho dù đám quý tộc đi vào cũng sẽ chết không có chỗ chôn chứ đừng nói là ngươi

“Chẳng lẽ ngươi muốn nói với ta là ngươi không biết lối vào của Tí Hộ Sở bên trong tinh vực Đại Tịch Diệt ư?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Lão Miêu.

“Ngươi đoán đúng rồi, nhưng nếu ngươi thật sự muốn trở về cũng không phải việc khó. Bổn đại gia ta thực lực phi phàm, nếu dùng tính mạng làm liều thì vẫn có cơ hội đem ngươi đưa đến lối vào của Tí Hộ Sở. Chẳng qua tiền bạc phân minh ái tình dứt khoát, có thể khiến ta không ngại vượt qua nguy hiểm như vậy để đưa ngươi trở về, vậy thì ngươi phải có giá trị tương xứng với điều đó, ít nhất phải đáng để ta liều mạng.” Lão Miêu cười híp mắt đáp.

“Ngươi muốn cái gì?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

“Chẳng phải lần trước ngươi lấy được một khúc xương từ Vũ tộc hay sao? Chỉ cần đủ một trăm cái, ta lập tức mạo hiểm đưa ngươi trở về. Lão Miêu đã nghĩ kỹ từ trước, trực tiếp nói với Hàn Sâm.

Hết chương 1716.

Chương 1717. Dị chủng

“Nơi này là tinh cầu Kate, ta biết đi đâu tìm để giết Vũ tộc lóc xương chúng cho ngươi đây?” Hàn Sâm nhíu mày nói.

Lão Miêu bĩu môi: “Thứ cho ta nói thẳng, cho dù nơi này có Vũ tộc, ngươi gặp phải chúng thì kiểu gì ngươi cũng chết chứ đừng nói đến chuyện muốn lóc xương bọn chúng? Ngươi nghĩ nhiều rồi, lúc trước ngươi giết được một tên, thì cái tên đó có đúng là não tàn, nói có chút khó nghe, căn bản tên đó không xứng là người của Vũ tộc, chỉ là một phế vật mà thôi, ngươi thật sự cho rằng Vũ tộc đều dặt dẹo như vậy sao?”

“Nếu ngươi đã biết như vậy thì tại sao còn muốn ta đi giết Vũ tộc?” Đương nhiên Hàn Sâm biết rõ, chút thực lực này của hắn ở trong đại vũ trụ gen không là cái thá gì.

Lão Miêu nói với Hàn Sâm: “Ta không hề bảo ngươi đi giết Vũ tộc, là do ngươi cứ muốn trở về, nhờ ta hỗ trợ, cho nên ta cũng không thể phí công mạo hiểm được, đúng không?”

Thấy Hàn Sâm không nói lời nào, Lão Miêu tiếp tục nói: “Thật sự ngươi cũng không cần thiết phải trở về, cho dù ta có thể giúp ngươi trở về, ngươi lại tiếp tục ra ngoài thì phải làm sao đây? Ngươi sẽ không ngây thơ cho rằng, ngưng tụ ra được chiến giáp gen thì sẽ có thể lao ra từ trong tinh vực Đại Tịch Diệt đấy chứ? Không ít quý tộc đã chết ở bên trong đó, đừng nói ngươi có chiến giáp gen, cho dù ngươi có là võ trang gen thì ngươi cũng sẽ chết thẳng cẳng. Ngươi bây giờ không phải rất tốt sao, ra ngoài không chút nguy hiểm, ta nói cho ngươi biết, được đi theo ta ra ngoài là vinh dự, là may mắn của ngươi.”

“Ngoại trừ xương cốt của Vũ tộc thì không còn lựa chọn nào khác sao?” Hàn Sâm không để ý tới lời nói của Lão Miêu.

“Có, chỉ cần là gen dị chủng là được.” Lão Miêu trả lời dứt khoát. “Gen dị chủng là gì?” Hàn Sâm hỏi.

Lão Miêu co vuốt chân lại, không biết lấy ra một thứ từ đâu, lắc lư †rước mặt Hàn Sâm rồi nói: “Nhìn thấy không, đây là gen dị chủng, khúc xương của ngươi cũng vậy. Thứ này chỉ có trên người của sinh vật dị chủng có gen biến dị, căn cứ vào sự bất đồng của dị biến, bộ vị gen dị chủng trên người bọn chúng cũng bất đồng. Ngươi chỉ cần giết được sinh vật dị chủng mà thôi, cố gắng tìm kiếm chắc chắn có thể tìm được.”

“Làm sao có thể tìm được sinh vật dị chủng?” Hàn Sâm khế nhíu mày.

“Mỗi chủng tộc đều có sinh vật dị chủng mà.” Lão Miêu cười như không cười nói: “Chắc hẳn là bây giờ người đã rõ chiến giáp gen và võ trang gen là hai thứ khác nhau rồi chứ?”

Hàn Sâm gật đầu, Lão Miêu tiếp tục giải thích: “Sinh vật của đại vũ trụ gen đều có thể ngưng tụ chiến giáp gen, nhưng có một số người có thiên phú dị bẩm hoặc là do may mắn trời ban, sau khi ngưng tụ chiến giáp gen, thì chiến giáp gen còn có thể tiến hóa thêm một lần nữa, lần tiến hóa này có hai chiều hướng, thứ nhất chính là võ trang gen, ngược lại chính là chiến giáp gen dung hợp với thân thể, khiến cho một bộ phận gen của thân thể sinh ra đột biến, trở thành dị chủng, sinh vật của bất kỳ chủng tộc nào cũng có thể trở thành dị chủng.”

Hàn Sâm thắc mắc: “Nói cách khác, dị chủng cũng chính là cường giả đồng cấp với võ trang gen sao?”

“Chính xác, bất kể là cường giả võ trang gen hay là dị chủng, chúng đều có được một loại sức mạnh gen siêu cấp, nếu như ngươi không phải là một trong số đó thì chỉ sợ ngươi không có cửa động vào bọn họ, chứ đừng nói đến săn giết. Ngươi vẫn nên ngưng tụ ra chiến giáp gen trước, xem chiến giáp gen của ngươi có cơ duyên tiến hóa thành võ trang gen không, không có võ trang gen thì đừng mơ đến chuyện khác. Đương nhiên, ngươi cũng có cơ hội trở thành dị chủng, chỉ là loại dị chủng này, có lẽ là bởi vì tiến hóa lần trước có chút vấn đề, tính tình sẽ theo sự phát triển của gen dị chủng mà biến thành kẻ khát máu.” Lão Miêu cười hì hì.

Hàn Sâm không thắc mắc nữa, hắn biết cho dù có hỏi tiếp cũng vô dụng, nếu không ngưng tụ được chiến giáp gen, hắn không có khả năng hắn săn giết dị chủng.

Hiện tại chỗ dựa lớn nhất của hắn chỉ là một cái găng tay Bắc Hoàng, thứ này cũng là võ trang gen, nhưng không phải võ trang gen của Hàn Sâm, uy lực phát ra chắc chắn không bằng dị chủng và quý tộc chân chính.

“Những từ trên đó nghĩa là gì?” Hàn Sâm hỏi Lão Miêu ba chữ Hàn Kinh Chi khắc trên bia mộ bằng tiếng Kate.

Lão Miêu nhìn một cái rồi nói: “Kẻ lừa đảo vĩ đại nhất vũ trụ Hàn Kinh Chi.”

Sau khi đọc xong, ngay cả bản thân Lão Miêu cũng cảm thấy thú vị, cười nói: “Khẩu khí của văn bia này cũng lớn đó, không biết là do hắn viết, hay

là người khác đánh giá hắn.”

“Ngươi cảm thấy trong ngôi mộ này có thể là một nhân loại sao?” Hàn Sâm hỏi Lão Miêu.

Lão Miêu lắc đầu: “Ta không nghĩ vậy, không có nhân loại nào có thể đi ra khỏi tinh vực Đại Tịch Diệt, theo ta thấy thì ngôi mộ này khả năng cao là người của Tinh tộc.”

Hàn Sâm vẫn còn hơi lăn tăn, cho dù là tên hay là phần văn bia kia đều giống như đang nhắc tới Hàn Kinh Chỉ.

Nhưng Hàn Sâm cũng không thể đào mồ đào mả lên, tuy rằng bản thân hắn không kiêng kị gì, nhưng nơi này không phải là Liên Minh, nếu bị người Kate phát hiện hắn đào mộ của người khác thì chắc chắn sẽ phải ngồi tù.

Hơn nữa nghe nói sinh vật được chôn cất ở đây đều đã được hỏa táng, bên trong chỉ còn mỗi hũ đựng tro cốt, đào ra cũng chả có tác dụng gì?

Lão Miêu khích lệ hắn vài câu để hắn nhanh chóng ngưng tụ ra chiến giáp gen, nếu vận khí tốt, có thể tiếp tục tiến hóa thành võ trang gen, có thể đi săn giết dị chủng.

Khi Lão Miêu rời đi, Hàn Sâm hỏi làm thế nào để gặp lại nó, nhưng Lão Miêu cũng chỉ nói một thời gian sẽ đến thăm Hàm Sâm, chứ nó không nói làm thế nào để tìm thấy nó.

Hàn Sâm vừa tu luyện vừa tìm hiểu tình hình của tinh cầu Kate và đại vũ trụ gen.

Cũng may ở chỗ này còn có mạng, tuy không phát triển như Liên Minh, nhưng để trao đổi thông tin thì vẫn ổn, Hàn Sâm học được một ít chữ Kate, rất nhanh đã hiểu hơn về nơi này.

Bởi vì bản tính của dị chủng là chém giết khiến các tộc trong vũ trụ đều lâm vào tình cảnh nguy hiểm, không ai biết sinh vật nào và lúc nào chúng sẽ trở thành dị chủng.

Mà một khi trở thành dị chủng, năng lực mạnh hơn nhiều so với sinh vật bình thường, trừ khi cường giả cấp quý tộc ra tay, nếu không dù sinh vật chiến giáp gen có cố gắng chiến đấu đi nữa thì cũng thất bại nặng nề.

Toàn bộ đại vũ trụ gen vô cùng súng bái quý tộc. Quý tộc đối với người bình thường mà nói chính là thần thánh bất khả xâm phạm, là thần hộ mệnh của bọn họ.

Quý tộc cũng phân cấp bậc, có năm cấp bậc lần lượt là công tước, hầu tước, bá tước, tử tước và nam tước, dị chủng cũng tương tự như vậy.

Hàn Sâm tìm được danh sách này trên mạng, về phần khác nhau giữa những tên gọi cấp bậc này, Hàn Sâm hoàn toàn không rõ.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm cũng đã hiểu ra một chuyện, trước khi nhưng †ụ ra chiến giáp gen, nếu như hắn gặp phải dị chủng, đừng nói chuyện săn giết, có khi hắn đã bị giết rồi.

“Quả nhiên vẫn phải nhanh chóng ngưng tụ ra chiến giáp gen mới được.” Hàn Sâm vừa ở nghĩa trang làm việc, vừa điên cuồng tu luyện “Vật Ngữ Gen”, “Động Huyền Kinh” và “Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh”, trong đó đại bộ phận tinh lực được sử dụng để tu luyện “Vật Ngữ Gen”, bởi vị tốc độ tu luyện của Vật Ngữ Gen là nhanh nhất, thoạt nhìn dễ dàng ngưng tụ ra chiến giáp gen nhanh nhất.

Hết chương 1717.

Chương 1718. Giao kèo

“Tên ngoại tộc kia thật sự khiến hoa chuông của nguyên thụ gen vang

lên?” Trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Hắc Kim, Hardeman có

chút kinh ngạc hỏi cấp dưới.

Nếu Hàn Sâm còn nhớ thì sẽ phát hiện ra thuộc hạ của tập đoàn Hắc

Kim này chính là một trong hai tên người Kate đứng sau hắn lúc kiểm tra.

“Thuộc hạ cam đoan chắc chắn là như vậy, ta đã tận mắt chứng kiến.” Tên thuộc hạ kia vội vàng thề thốt.

“Vậy ngươi biết hắn ta là ai, đang ở nơi nào không?” Hardeman hỏi.

Một sinh vật có thể khiến hoa chuông vang lên thì ít nhất cũng có năm mươi phần trăm cơ hội tiến hóa lần thứ hai, nếu như có thể trở thành quý tộc, đó chính là một kẻ rất mạnh, cũng là nhân tài mà tập đoàn Hắc Kim rất cần. Nếu có thể mời được người như vậy gia nhập tập đoàn Hắc Kim thì rất có lợi với Hardeman.

“Cái này ta không rõ, nhưng ta thấy hắn ta đi cùng sĩ quan Lancer, lúc đi cũng là ngồi xe của sĩ quan Lancer rời đi, cho nên ta mới không thể đuổi theo.” Thuộc hạ đáp.

“Sĩ quan Lancer quen biết người đó sao? Vậy thì tốt quá.” Sau khi Hardeman nghe thuộc hạ trình bày thì lập tức liên lạc với cục an ninh.

Không lâu sau, Hardeman đã nắm được thông tin về Hàn Sâm.

“Không ngờ là một kẻ ngoại tộc muốn xâm nhập vào tinh cầu Kate, đến từ một tiểu chủng tộc vô danh. Thế nhưng hắn thực sự đã khiến hoa chuông vang lên, đây là một cơ hội tốt.” Sau khi đọc xong tài liệu về Hàn Sâm, Hardeman đứng dậy và dặn dò: “Chuẩn bị xe cho ta, ta sẽ

đến nghĩa trang.”

Hàn Sâm đang ở trong phòng giám sát lên mạng học ngôn ngữ và chữ viết của Kate tộc, với trí thông minh của mình, hắn học mấy thứ này không khó, mấy ngày nay, hắn có thể giao tiếp vài câu đơn giản, tuy rằng chưa thể giao tiếp lưu loát, nhưng Lão Khố nửa nghe nửa đoán cũng có thể hiểu được Hàn Sâm muốn nói cái gì.

Hàn Sâm cũng không tệ lắm, giao tiếp hàng ngày cũng chấp nhận được, chỉ là Hàn Sâm hy vọng có thể tích lũy thêm càng nhiều tư liệu hữu ích trên mạng, cho nên hắn quyết tâm học thật tốt tiếng Kate.

“Hàn Sâm, có một người tự xưng là tổng giám đốc tập đoàn Hắc Kim đến tìm ngươi.” Trong máy thông tin truyền đến âm thanh của Lão Khố.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn camera giám sát, quả nhiên nhìn thấy bên ngoài phòng bảo vệ của nghĩa trang, có một người đàn ông có tai mèo màu đen đang đứng ở đó, ăn mặc rất chỉnh tề.

Hàn Sâm hơi nghi ngờ, ở nơi này hắn không quen biết bất kỳ ai, tổng giám đốc đến tìm hắn làm cái gì không biết.

Muốn tránh cũng không tránh được, nếu như thật sự có chuyện gì, Hàn Sâm cũng muốn giải quyết trình bày rõ ràng luôn, cho nên hắn vẫn ra ngoài gặp mặt Hardeman.

“Ngươi chính là Hàn Sâm tiên sinh, có thể gặp ngươi thật là vinh hạnh, †a là Hardeman tổng giám đốc tập đoàn Hắc Kim, đây là danh thiếp của ta.” Hardeman cúi thấp người, đưa danh thiếp bằng hai tay cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm cầm lấy danh thiếp nhìn một chút, hiện tại hắn có thể đọc được chữ Kate, chức vụ trên danh thiếp đúng là của tổng giám đốc tập đoàn Hắc Kim.

“Không biết ngươi tìm ta có chuyện gì?” Hàn Sâm đánh giá Hardeman một lượt, rồi hỏi.

Hardeman vội vàng nói: “Là như vậy, ta muốn mời Hàn Sâm tiên sinh gia nhập tập đoàn Hắc Kim bọn ta, trở thành thành viên của lực lượng săn bắn của tập đoàn bọn ta. Thực lực của tập đoàn Hắc Kim bọn ta ở trong Kate tộc không đứng nhất thì cũng đứng thứ hai, về chuyện thù lao thì vô tư đi…”

Hàn Sâm đại khái cũng hiểu ý Hardeman, hiện tại hắn còn chưa tìm hiểu về bộ phận quyền lực của tinh cầu Kate, cho nên thực lực của tập đoàn Hắc Kim vẫn là một ẩn số.

Nhưng Hàn Sâm biết, trong đại vũ trụ gen có rất nhiều tập đoàn có lực lượng săn bắn của mình, là lực lượng chuyên môn săn giết dị chủng. Đương nhiên, lực lượng này bình thường đều không phải đều do quý

tộc cấu thành, đại bộ phận đều là chiến sĩ gen bình thường, hay gọi là bia đỡ đạn, số ít thành viên nòng cốt mới là quý tộc.

Lần này Hardeman tới chính là muốn bỏ ra một số tiền lớn, mời Hàn Sâm gia nhập lực lượng săn bắn của tập đoàn Hắc Kim, trở thành thành viên nòng cốt của lực lượng này.

Nhưng vì Hàn Sâm vẫn chưa ngưng tụ ra chiến giáp gen hoặc võ trang gen, cho nên Hardeman muốn ký trước hợp đồng đội dự bị với Hàn Sâm.

Hắn trả trước cho Hàn Sâm một khoản tiền lớn và tài nguyên để Hàn Sâm có thể an tâm tu luyện, nhưng sau khi Hàn Sâm ngưng tụ ra chiến giáp gen hoặc võ trang gen thì nhất định phải ký kết hiệp đồng chính thức cùng với tập đoàn Hắc Kim, chính thức trở thành một thành viên của lực lượng săn bắn Hắc Kim.

Xem ra hợp đồng thành viên dự bị là muốn đặt cọc trước với Hàn Sâm, nhưng trên thực tế lại là mua trước tương lai của Hàn Sâm.

Nếu Hàn Sâm có thể thành công ngưng tụ võ trang gen, thì việc Hardeman lại ra giá cao ký hợp đồng với Hàn Sâm vẫn là một món hời.

Nếu Hàn Sâm không thể ngưng tụ ra võ trang gen, như vậy sau khi hợp đồng dự bị hết hạn có thể bị hủy bỏ, không giống như hợp đồng chính thức, còn phải trả cho Hàn Sâm nhiều thù lao giá cao như vậy.

Ban đầu Hàn Sâm không hứng thú lắm, nhưng một điều kiện của Hardeman đã khiến Hàn Sâm thay đổi ý định và cuối cùng ký hợp đồng với Hardeman với tư cách đội viên dự bị.

Bởi vì Hardeman hứa có thể giúp Hàn Sâm miễn thi hành lệnh giám sát, còn có thể lấy được thẻ cư dân chính thức, đối với một ngoại tộc mà nói, có thể làm được hai chuyện này sẽ giúp Hàn Sâm rất nhiều.

Hơn nữa ký hợp đồng trở thành đội viên dự bị cũng nhận được một khoản tiền và tài nguyên không nhỏ, đúng lúc giải quyết được tình cảnh khó khăn hiện tại của Hàn Sâm, giúp hắn không cần làm việc mỗi ngày, cũng coi như không tệ.

Cho dù thật sự ngưng tụ ra võ trang gen gia nhập vào lực lượng săn bắn, đối với Hàn Sâm mà nói cũng không thiệt thòi gì, có thể đi theo lực lượng có kinh nghiệm săn giết dị chủng, nắm bắt được thông tin của dị chủng, đây là chuyện hoàn toàn có lợi cho hắn.

Cứ như vậy, chưa được mười ngày, công việc của Hàn Sâm ở nghĩa trang đã kết thúc. Không quá hai ngày, Hardeman đã hoàn tất các thủ tục cho Hàn Sâm, hơn nữa còn sắp xếp cho hắn chỗ ở tốt nhất trong căn cứ của tập đoàn, còn cung cấp rất nhiều dịch gen để giúp Hàn Sâm tăng tốc độ tu luyện, hy vọng hắn có thể sớm ngưng tụ ra võ †rang gen.

Khoảng bốn tháng Hàn Sâm ở căn cứ săn bắn Hắc Kim, mỗi ngày đều ngâm mình trong dịch gen tu luyện, Vật Ngữ Gen đột nhiên tăng mạnh, cuối cùng cũng có điềm báo thăng cấp.

Bất kể pháp luật của tinh cầu Kate hay hợp đồng với tập đoàn Hắc Kim, Hàn Sâm đều phải thăng cấp dưới sự giám sát của thanh tra viên, đặc biệt là những người khiến hoa chuông vang lên như Hàn Sâm, có thể sẽ trở thành dị chủng, cho nên sẽ bị giám sát rất nghiêm ngặt.

Mà người của tinh cầu Kate được phái tới giám sát Hàn Sâm, không ai khác chính là Hắc Tâm - người mà Hàn Sâm từng gặp trước đó, mà đi cùng Hắc Tầm còn có mấy người, một trong số đó chính là Lancer.

Tập đoàn Hắc Kim khỏi phải nói, chính là bản thân Hardeman, còn có thành viên nòng cốt của lực lượng săn bắn Hắc Kim.

Hết chương 1718.

Chương 1719. Tiến hoá hoàn thành

“Hardeman, việc làm ăn này của ngươi không tệ, tốn ít tiền như vậy, mua được một sinh vật có khả năng trở thành quý tộc.” Hắc Tầm ngồi xuống trước màn hình, nhìn Hardeman rồi nói.

Hardeman cười ha ha nói: “Có thể ngưng tụ ra võ trang gen hay không rất khó nói, cho dù hoa chuông vang lên thì cũng chỉ có năm mươi phần trăm cơ hội mà thôi.”

Tuy nói như vậy, nhưng ai cũng nhìn ra, Hardeman vẫn có chút đắc ý, hơn tỷ lệ năm mươi phần trăm cũng không thấp, cả Kate tộc nhiều người như vậy, có thể khiến hoa chuông vang lên thì được mấy người? Có thể trở thành quý tộc thì được mấy mống?

Lancer giám sát Hàn Sâm trong phòng huấn luyện từ màn hình điều khiển, ánh mắt lộ vẻ tò mò.

Tuy nàng biết Hàn Sâm khiến hoa chuông vang lên, nhưng lúc ấy không có ý đồ gì, hơn nữa bản thân nàng cũng không có quá nhiều mối quan hệ, tìm Hàn Sâm cũng vô dụng, cho nên cuối cùng vẫn do Hardeman liên lạc trước với Hàn Sâm.

Hiện tại điều khiến Lancer tò mò chính là Hàn Sâm có thể thăng cấp lên quý tộc hay không, nếu thành công, đúng là cá muối lật mình, về sau sống trong vinh hoa phú quý.

Thấy Hàn Sâm đã bắt đầu vận công pháp, đám người Hắc Tâm không nói gì nữa, ánh mắt đều tập trung nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm vận chuyển Vật Ngữ Gen, cảm nhận khí tức trong cơ thể lưu thông khắp nơi, toàn bộ huyết nhục, da, xương cốt, tế bào, thậm chí là trong gen, đều bắt đầu tiết ra một vật chất thần bí.

Loại vật chất này giống như chồi non mới nảy, chồi ra khỏi lớp da của hắn, bắt đầu sinh trưởng ở bên ngoài cơ thể, mắt thường có thể nhìn rõ, dưới da của hắn lại xuất hiện vật chất đen như mực, dần dần lan khắp da hắn, rất nhanh cả cơ thể Hàn Sâm được bao phủ bởi lớp vật chất màu đen kia, làm nát tươm quần áo Hàn Sâm đang mặc trên người.

Vật chất màu đen không ngừng bành trướng, ở bên ngoài cơ thể Hàn Sâm hình thành hình thức sơ khai của chiến giáp, tuôn ra theo vật chất màu đen, chiến giáp cũng đang không ngừng hoàn thiện.

Hardeman thấy chiến giáp gen trên người Hàn Sâm không ngừng biến hoá, bản thân không khỏi toát mồ hôi hột, lòng bàn tay hắn ướt đẫm mồ hôi.

Hắn đã bỏ ra không ít vốn cho Hàn Sâm, nếu như Hàn Sâm thăng cấp thất bại, tuy rằng không khiến hắn bị tổn thất nghiêm trọng, nhưng mức độ tổn thất cũng không nhỏ.

Đương nhiên nếu như có thể thành công, hắn thật sự phát đạt rồi, một quý tộc do hắn ký hợp đồng gia nhập tập đoàn Hắc Kim, Hardeman nghĩ thôi đã cảm thấy sung sướng, chuyện này có thể giúp hắn đạt được một vị trí trong hội đồng quản trị.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm chiến giáp đang nhúc nhích bên ngoài Hàn Sâm, Lancer rất tò mò, Hắc Tầm không có biểu cảm gì, dường như không có chuyện gì có thể khiến hắn quan tâm.

Sau mười phút, chiến giáp đã cơ bản thành hình, chiến giáp màu đen vô cùng tinh xảo, bao trọn cơ thể Hàn Sâm, ngay cả một khe hở cũng không có.

Lúc mọi người cho rằng chiến giáp gen đã ngưng tụ xong, thì bỗng nhiên chiến giáp lại tiếp tục biến đổi, vỏ ngoài của chiến giáp bắt đầu xuất hiện những họa tiết hoa văn màu đen.

Nhưng nhìn kỹ mà nói, những thứ này không phải hoa văn, mà là ký hiệu hoặc văn tự nào đó, những ký hiệu kia giống như hoa văn nổi bật trên chiến giáp, giống như là phù điêu.

Bởi vì những ký hiệu hoa văn xuất hiện, khiến chiến giáp gen của Hàn Sâm tăng thêm sự thần bí.

“Không hổ là người có thể khiến hoa chuông vang lên, trước giờ ta chưa từng thấy qua chiến giáp gen như vậy.” Hardeman vui mừng nói.

Theo hắn thấy, lúc ngưng tụ chiến giáp gen lại xuất hiện hiện tượng kỳ lạ như vậy rất có thể sẽ ngưng tụ ra võ trang gen.

Hắc Tầm vẫn không nói năng gì, vẫn giữ nguyên nét mặt nhìn chằm chằm chiến giáp gen trên người Hàn Sâm.

Từng đường phù văn thần bí hiện lên trên chiến giáp gen của Hàn Sâm, tạo thành hoa văn vừa thần bí vừa tinh xảo khiến chính Hàn Sâm cũng có chút kinh ngạc.

Mặc dù không có khí tức cường đại khởi động, trên chiến giáp gen lại toả ra khí tức thần bí cổ xưa, dù sao cũng chỉ là chiến giáp gen cấp sơ khai, bản thân cũng chưa cường đại.

Mười mấy phút saut, phù văn trên chiến giáp gen không hề lay động nữa, có lẽ đã kết thúc.

Theo cảm nhận của Hàn Sâm, chiến giáp gen trên người không giống như áo giáp, nó giống là da hoặc là một bộ phận cơ thể của hắn hơn, bên trong phát ra sức mạnh cường đại.

Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy trong đầu vang lên một âm thanh quen thuộc.

“Tiến hóa hoàn thành.”

Hàn Sâm nghe được âm thanh kia nhất thời bất ngờ, âm thanh kia chính là âm thanh của quy tắc trong Tí Hộ Sở, hắn vẫn tưởng rằng sức mạnh của quy tắc như vậy chỉ có tác dụng trong Tí Hộ Sở, hiện tại hắn đã ra khỏi Tí Hộ Sở mà âm thanh này vẫn tồn tại, làm sao hắn không kinh ngạc cho được.

“Chẳng lẽ bởi vì ta là sinh vật của Tí Hộ Sở, cho nên sức mạnh của quy tắc này đã dung nhập vào thân thể ta, cho dù rời khỏi Tí Hộ Sở cũng sẽ †ồn tại sức mạnh của quy tắc này?” Trong lòng Hàn Sâm ngổn ngang suy nghĩ, thần thức lại nhìn hồ sơ của bản thân.

Hàn Sâm: Đế Linh siêu cấp (có thể tiến hóa). Chiến thể gen: Chú Ngữ (có thể tiến hóa).

Thứ hạng: Không có.

Thọ nguyên: 600.

Yêu cầu tiến hóa chiến thể gen: 100 điểm gen.

Hàn Sâm ngẩn ra, thể chất Đế Linh siêu cấp không thay đổi, vẫn như trước kia, nhưng giống như thiếu hai chữ chung cực, biến thành có thể tiến hóa.

Chiến thể gen hẳn là chỉ chiến giáp gen mà hắn vừa ngưng tụ ra, tên chiến giáp gen là "Chú Ngữ".

Thứ hạng và thọ nguyên không có gì để nói, giống như trước kia, hẳn là chờ thể chất tiến hóa mới có thể gia tăng.

Yêu cầu tiến hóa chiến thể gen vẫn là 100 điểm gen, không khác gì khi còn ở Tí Hộ Sở, yêu cầu tiến hóa của thần thể giống nhau, thoạt nhìn không có gì đặc biệt.

Nhưng nơi này không phải Tí Hộ Sở, cũng không có dị sinh vật để hắn hấp thu gen, hắn kiếm đâu ra 100 điểm gen để hoàn thành tiến hóa đây?

Lúc Hàn Sâm đang trầm tư suy nghĩ thì sắc mặt Hardeman lại càng khó coi, lộ cả gân xanh trên trán.

Chiến giáp gen của Hàn Sâm đã ngưng tụ xong, nếu như có thể thăng cấp quý tộc thì hiện tại chiến giáp gen sẽ trực tiếp tiến hóa lần thứ hai, từ chiến giáp lột xác thành võ trang.

Nhưng chiến giáp gen trên người Hàn Sâm lại hoàn toàn không có động tĩnh gì, sự tình đã rõ ràng, Hàn Sâm không thể thăng cấp quý tộc, hắn chỉ ngưng tụ được chiến giáp gen, chỉ là một người bình thường mà thôi.

Hắc Tầm đứng lên, lạnh lùng nói: "Một kẻ bình thường mà thôi, thật lãng phí thời gian."

Nói xong, Hắc Tầm không quay đầu lại một mạch rời khỏi phòng giám sát, đám người Lancer cũng rời đi, chỉ còn Hardeman vẻ mặt khó chịu ngồi yên tại chỗ.

Hàn Sâm cũng biết mình không thể tiếp tục tiến hóa, tuy rằng không

biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn quả thật không có khả năng thăng cấp quý tộc.

Nhưng Hàn Sâm cũng không đặt nặng vấn đề này, hiện tại việc khiến hắn tò mò hơn chính là rốt cuộc sức mạnh của quy tắc ở Tí Hộ Sở trong đại vũ trụ gen có tác dụng gì.

Hết chương 1719.

Chương 1720. Gen dị chủng

Trước đó Hàn Sâm đã đọc trên mạng không ít tư liệu, nhưng không hề phát hiện ra ai mới có sức mạnh tương tự với quy tắc Tí Hộ Sở, có thể khẳng định rằng ít nhất Kate tộc không có loại năng lực này.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ muốn biết năng lực này còn có tác dụng hay không, còn có thể mang đến lợi ích cho hắn không, gen từ đâu mà đến, hơn nữa liệu còn có thú hồn hay không.

Đợi Hàn Sâm ra khỏi phòng huấn luyện thì hầu hết mọi người đều đã rời khỏi, Hardeman cũng dẫn theo người của tập đoàn Hắc Kim đi, không hề ở lại đợi hắn, rõ ràng việc tiến hoá thất bại khiến hắn rất mất hứng, cơ hội tiếp tục ký kết hợp đồng chắc chắn không còn nữa.

Nhưng hợp đồng đội dự bị ký lúc trước còn chưa hết hạn, dù biết Huderman không cần Hàn Sâm nữa, nhưng Hàn Sâm vẫn phải tiếp tục ở lại tập đoàn Hắc Kim, đợi đến khi hợp đồng chấm dứt mới có thể rời đi.

Sau khi ra khỏi cửa, lại thấy Lancer vẫn đứng một mình ở hành lang, chờ Hàn Sâm đi ra rồi nói: “Số điện thoại liên lạc của ta ngươi biết rồi đấy, cần gì cứ việc gọi cho ta, bên nghĩa trang vẫn chưa tìm được nhân sự thích hợp.”

Lancer biết rõ ý đồ của Hardeman, hắn ta không hề muốn giữ lại Hàn Sâm - người không thăng cấp lên được quý tộc. Nàng sợ Hàn Sâm không tìm được việc làm, đi vào những địa điểm nguy hiểm, gây nguy hiểm cho trị an của tinh cầu Kate. Hơn nữa nàng cũng rất thông cảm cho Hàn Sâm, đồng

thời cũng có ấn tượng tốt với hắn, cho nên mới ở lại nói với hắn mấy lời này.

“Cảm ơn Lancer sĩ quan.” Trong lòng Hàn Sâm có chút cảm động.

Hàn Sâm trở lại phòng của mình thì lại thấy cửa đang mở, có người ở bên trong mang đồ đạc đi, thư ký của Hardeman mang giày cao gót khoanh tay đứng ở cửa, thỉnh thoảng còn chỉ huy người ở bên trong.

“Thư ký Lina, xảy ra chuyện gì vậy?” Hàn Sâm nhìn thư ký nhíu mày hỏi.

Thư ký lả lướt đuôi mèo đen trắng, vẫn khoanh tay, bĩu môi nói: “Thật ngại quá, hiện tại ký túc xá trong căn cứ tương đối chật chội, một mình ngươi ở một chỗ lớn như vậy khá lãng phí, cho nên tổng giám đốc quyết định cho ngươi đổi sang một phòng khác, còn cái phòng lớn này cho mấy đội viên khác ở cùng nhau.”

Hàn Sâm biết bởi vì hắn thăng cấp thất bại, cho nên Hardeman không muốn đầu tư vào hắn nữa, đương nhiên cũng không muốn để hắn ở trong ký túc xá tốt nhất căn cứ, không chỉ có ký túc xá, chỉ sợ những phúc lợi khác sau này cũng không còn.

“Thư ký Lina, ký túc xá mới của ta ở đâu?” Hàn Sâm không có nhiều đồ, chỉ cầm mấy bộ quần áo mình mua, rồi đi tới trước mặt Lina hỏi.

“Bây giờ ta hơi bận, không có thời gian dẫn ngươi qua, phòng của ngươi ở ký túc xá 702 tòa nhà số 7, ngươi tự đi đi.” Lina không thèm nhìn Hàn Sâm, trước đó nàng ta không hề có thái độ này.

Hàn Sâm cũng không thèm để ý, cầm đồ đạc của mình rời khỏi ký túc xá phòng đơn này, đi về toà nhà số 7.

Tuy rằng toà nhà số 7 cũng là ký túc xá của thành viên lực lượng săn bắn, nhưng chỉ là ký túc xá của những thành viên bình thường, bốn người ở một phòng.

Lúc Hàn Sâm đi tới phòng 702, bên trong không có người. Sau khi làm thủ tục ở chỗ quản lý, Hàn Sâm lấy được chìa khóa của mình, lúc này mới vào

ký túc xá, tắm rửa thay quần áo sạch sẽ.

Lúc trước quần áo của hắn bị nát tươm, vẫn luôn mặc chiến giáp gen, tuy rằng không tiêu hao lớn đối với thân thể, thế nhưng bình thường cũng không cần thiết như vậy.

Tắm rửa xong đi ra, Hàn Sâm tìm được chỗ trống duy nhất trong ký túc xá, cất đồ đạc của mình đi, sau đó thu dọn lại một chút.

“Phát hiện gen dị chủng.” Lúc Hàn Sâm lấy được khúc xương kia, nhất thời nghe được trong đầu vang lên âm thanh.

Hàn Sâm nhất thời mừng rỡ, hắn còn đang nghĩ rốt cuộc quy tắc Tí Hộ Sở ở bên ngoài có tác dụng gì, không ngờ rằng nhanh như vậy đã có đáp án, hơn nữa còn hữu dụng hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

“Thứ này phải dùng như thế nào đây?” Hàn Sâm nghiên cứu kỹ càng khúc xương kia, không biết rốt cuộc làm sao mới có thể hấp thu gen dị chủng này.

Vận chuyển Gen Thuật, khúc xương không có động tĩnh, Hàn Sâm nhỏ Chân Huyết của mình lên, cũng không có động tĩnh gì.

Quy tắc Tí Hộ Sở cũng chỉ nhắc nhở một lần, sau đó cũng không có thông báo gì, rõ ràng nó không có khả năng giúp Hàn Sâm hấp thu.

“Chẳng lẽ ta phải ăn thứ này bên trong Tí Hộ Sở mới có tác dụng?” Hàn Sâm cố gắng cắn, cứng quá, hắn cắn muốn rụng cả răng cũng chả có tác dụng.

“Xem ra chỉ có thể nấu lên.” Hàn Sâm nghĩ.

Khúc xương không lớn, bên ngoài có màu đỏ tím, nhìn như đồ chơi kim loại, nếu như không phải tự tay Hàn Sâm tìm ra thì không thể tin nổi đây là bộ phận của sinh vật.

Hàn Sâm muốn đun nó để uống, nhưng thật sự không biết chủ ý này của mình có thể được hay không.

Dù sao cũng không có biện pháp khác, thà có còn hơn không, Hàn Sâm mua một cái nồi áp suất điện ở cửa hàng của căn cứ, định trở về ký túc xá nấu thử xem.

Trở lại ký túc xá, lấy một nồi nước, ném xương vào, đậy nắp và cắm điện, bật nồi áp suất, để cho nó nấu từ từ.

Vừa mới làm xong thì đã nghe thấy có tiếng từ cửa ký túc xá, có ba người Kate đầm đìa đầm mồ hôi đi vào, sau khi nhìn thấy Hàn Sâm hơi giật mình, sau đó dường như hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Tin tức Hàn Sâm có thể khiến hoa chuông vang lên được Hardeman mời tới, trong căn cứ xem như ai cũng biết, cho dù lúc trước bọn họ không biết thì những thành viên nòng cốt quan sát Hàn Sâm thăng cấp thất bại trở về cũng bàn ra tán vào, cho nên chuyện này rất nhanh truyền khắp lực lượng săn bắn.

“Bạn tôi ơi, cứ thoải mái đi, không thể tiến hóa lần thứ hai là chuyện bình thường, không phải chuyện gì to tát, chín mươi chín phần trăm sinh vật không thể tiến hoá lần thứ hai, không phải vẫn sống sờ sờ đấy thôi.” Một người Kate võ vai Hàn Sâm nói, không hề có chút khách sáo, nhưng cũng không có ý trào phúng Hàn Sâm, ngược lại còn an ủi.

“Cảm ơn, ta không sao.” Hàn Sâm không để ý chuyện thăng cấp thất bại, những sinh vật khác thăng cấp thất bại sẽ không có cơ hội, nhưng hắn thì khác, hắn còn có Động Huyền Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, hai thứ đó có thể tiếp tục tu luyện, vẫn còn hai cơ hội nữa.

Mà cho dù thất bại hết cũng không có gì to tát, hắn có thể nghĩ biện pháp hấp thu gen dị chủng, để bản thân tiếp tục tiến hóa, sự nghiệp của hắn cũng không chỉ có một cái tiến hóa lần thứ hai.

“Đừng nói cảm ơn bọn ta, ở đây bọn ta không nói lời này, ngộ nhỡ ngày nào đó gặp nguy hiểm ở trên chiến trường, thật sự có người nguyện ý hi sinh vì ngươi thì hai chữ cảm ơn này không đáng gì?” Một người Kate khác nói.

“Vậy ta nên nói gì?” Hàn Sâm cười hỏi.

“Đừng nói gì hết, có thuốc lá không? Cho ta điếu.” Người Kate kia nằm trên giường thuận miệng nói.

“Cái này ta không có, bình thường ta không hút thuốc.” Trước kia Hàn Sâm cũng thỉnh thoảng hút thuốc, nhưng bởi vì ở trong Tí Hộ Sở thời gian dài, có đôi khi không tìm được hút thuốc, sau một thời gian không biết đã cai thuốc từ khi nào.

“Thứ này là của ngươi à? Nấu cái gì đó?” Người Kate còn lại nhìn thấy nồi áp suất mà Hàn Sâm mang về, thuận miệng hỏi.

Hết chương 1720.

Chương 1721. Gen nam tước

“Lúc ngưng tụ ra chiến giáp gen, thân thể có chút không thoải mái, đang hâm nóng lại thuốc thôi ấy mà.” Hàn Sâm thuận miệng trả lời.

Người Kate ừ một tiếng, không chú ý đến nồi áp suất nữa.

Ba người thu dọn xong đồ đạc xong thì bèn đi tắm rửa, Hàn Sâm hứng thú nhìn bọn họ một cái.

Người Kate không phải chủng tộc khó hòa nhập và sống chung, hơn nữa theo quan sát của Hàn Sâm trong khoảng thời gian này, tố chất thân thể của người Kate vượt xa nhân loại, nhưng cũng chỉ có tố chất thân thể vượt trội mà thôi, chỉ số thông minh của bọn họ cũng không xuất chúng hơn nhân loại, hơn nữa thành tựu nghiên cứu ở một số lĩnh vực không mạnh hơn nhân loại, thậm chí so với nhân loại còn không bằng.

Ví dụ như về kỹ năng chiến đấu, từ việc Hàn Sâm giao chiến với người Kate đúc kết ra người Kate chỉ là kỹ năng cơ bản, không hề mạnh hơn nhân loại.

Đương nhiên, Hàn Sâm vẫn chưa giao chiến với quý tộc chân chính, không chừng bọn họ sẽ có kỹ năng đặc thù mà cường đại.

Hàn Sâm ở ký túc xá, tên của ba người bạn cùng phòng phát âm đều rất kỳ lạ, Hàn Sâm gọi bọn họ là Long, Tác Đồ và Côn.

Bọn họ không có ác ý gì với Hàn Sâm, nhưng cũng không quá nhiệt tình, chỉ có thể xem như bạn cùng phòng bình thường.

Hàn Sâm không vội mở nắp nồi áp suất, đợi đến sáng hôm sau khi cả ba người Long, Tác Đồ và Côn đều đã đi ra ngoài thì Hàn Sâm mới ngắt điện nồi áp suất, sau khi xả hơi mới mở nồi ra.

Nồi vừa mở ra, mùi máu tươi lập tức xộc lên, vốn Hàn Sâm còn cho rằng xương cứng như vậy, có lẽ việc hầm nhừ ra là rất khó.

Nhưng sau khi mở ra lại khiến hắn có chút bất ngờ, cả nồi nước đều biến thành một màu đỏ tím, hơn nữa tản ra khí tức huyết tinh mãnh liệt, sôi sùng sục nổi bong bóng giống như là máu đun sôi vậy.

Nhưng Hàn Sâm biết không thể nào như vậy được, sau khi tiết được nấu chín thì phải đông lại mới đúng.

Dùng thìa vớt lên, cái xương kia đã hoàn toàn biến mất, ngay cả chút vụn xương cũng không có, càng khiến Hàn Sâm kinh ngạc.

Đây chỉ là nồi áp suất bình thường thêm chút nước nữa, thế mà lại nấu nhừ tơi xương, hơn nữa nấu đến cặn cũng không còn, khúc xương hoàn toàn tan thành nước.

Mùi máu tươi xộc thẳng lên mũi, Hàn Sâm rất nghi ngờ, thứ này thật sự có thể ăn được sao?

Nhưng nếu là thứ được quy tắc Tí Hộ Sở tán thành, Hàn Sâm vẫn định nếm thử một chút, dùng thìa múc ra, khẽ nhấp một ngụm nhỏ.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, mùi vị quá tệ, giống như đang uống tiết nóng vậy.

Cũng may trước kia Hàn Sâm ăn lông ở lỗ quen, ở Tí Hộ Sở thịt sống nào cũng từng ăn, làm sao có chút mùi máu tươi như vậy lại sợ chứ.

“Ăn gen dị chủng nam tước, gen nam tước +0.”

Trong đầu lại vang lên thanh âm quen thuộc, Hàn Sâm có chút vui mừng, quả nhiên ăn thứ này có tác dụng, không gia tăng gen dị chủng, hiển nhiên là bởi vì lượng ăn vào quá ít, chưa đạt tới trình độ biến chất.

Hàn Sâm trực tiếp bê cả nồi áp suất lên, uống từng ngụm tiết canh ừng ực hệt như một con trâu.

Một luồng nhiệt chảy trong bụng bắt đầu khuếch tán khắp toàn thân khiến Hàn Sâm cảm giác máu trong thân thể nhanh chóng nóng lên, tốc độ lưu thông cũng trở nên rất nhanh.

Theo sự nóng lên của dòng máu, toàn bộ thân thể cũng nóng lên theo khiến Hàn Sâm cảm giác như đang xông hơi, da nóng lên bừng bừng, cả người không ngừng bốc hoả.

Hàn Sâm uống sắp hết nồi canh mà vẫn không nghe thấy âm thanh thông báo gen dị chủng gia tăng, ngay cả một chút cũng không tăng lên.

“Chẳng lẽ là bởi vì khúc xương quá nhỏ, cho nên ngay cả một chút lượng gen cũng không tăng được sao?” Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực, uống nốt mấy ngụm cuối cùng.

“Ăn gen dị chủng nam tước, gen nam tước +1.”

Sau Hàn Sâm uống sạch sành sanh, rốt cuộc cũng nghe được âm thanh quen thuộc. Gen của hắn cũng bắt đầu gia tăng, tuy rằng chỉ là một chút gen nam tước cấp thấp nhất, nhưng đối với Hàn Sâm mà nói, lại là một khởi đầu rất tốt.

Hơn một tiếng sau cơ thể mới hạ nhiệt, nhiệt độ cơ thể cũng chậm rãi khôi phục bình thường, Hàn Sâm cảm giác sức mạnh thân thể dường như mạnh hơn đáng kể.

Nhưng chiến giáp Chú Ngữ không hề tăng trưởng theo khiến Hàn Sâm có chút bất ngờ.

Gen dị chủng chỉ tăng cường thân thể Hàn Sâm, không hề khiến chiến giáp Chú Ngữ trở nên mạnh mẽ, không hiểu nguyên nhân do đâu.

Lúc Hàn Sâm đang vui mừng, Côn lại trở về ký túc xá, nói Hàn Sâm đi ra ngoài tập hợp, bọn họ tiếp nhận nhiệm vụ, nhanh chóng xuất phát đi săn giết dị chủng.

Hàn Sâm đi theo Côn ra ngoài tập hợp, hắn và đám người Côn, Long thuộc một tiểu đội, tiểu đội tổng cộng có mười người, do một tiểu đội trưởng phụ trách quản lý.

Trên quảng trường của căn cứ tập hợp hơn hai mươi tiểu đội, dưới sự chỉ huy của một vị đại đội trưởng, tất cả lên một chiếc phi thuyền, sau đó lập tức cất cánh rời đi.

Hàn Sâm biết Hardeman muốn biến hắn thành một tên lính quèn, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, không thèm để bụng, ngược lại còn có chút mong chờ.

Hardeman coi hắn là binh lính bình thường, nhưng hợp đồng hắn ký không giống với binh lính bình thường, binh lính bình thường chỉ lấy tiền lương và tiên thưởng, mà nếu Hàn Sâm thật sự săn giết dị chủng, thì có thể chia chiến lợi phẩm, hơn nữa bản thân hắn còn có thể lấy một phần tiền lương không tệ theo hợp đồng.

Hàn Sâm không nhìn thấy thành viên cấp quý tộc nào, bọn họ không ở cùng binh lính bình thường.

“Chúng ta sẽ đi đâu đây?” Hàn Sâm thì thào hỏi Tác Đồ ở bên cạnh.

Tác Đồ nhún vai nói: “Chúng ta chỉ là binh lính bình thường, nào biết đi đâu, dù sao đi đâu cũng giống nhau, kiểu gì cũng phải liều mạng.”

“Nếu đã nguy hiểm như vậy, vì sao ngươi còn gia nhập vào lực lượng săn bắn?” Hàn Sâm hỏi.

“Bởi vì có thể kiếm được tiền.” Tác Đồ nói xong, rút ví từ trong túi ra mở cho Hàn Sâm xem, chỉ thấy bên trong kẹp một tấm ảnh, một người phụ nữ Kate tộc xinh đẹp đang bế một bé gái, hai người bọn họ đều cười rất tươi.

Nhưng cô bé kia lại không có tóc, tai mèo cũng không có lông, thoạt nhìn có chút kỳ lạ.

“Gen của con gái ta có chút vấn đề, cần một khoản tiền lớn để chỉ trả viện phí, mỗi ngày đều cần tiêm chất lỏng di truyền đắt tiền để giữ lấy tính mạng, cho nên ta chỉ có thể tới nơi này.” Tác Đồ bình tĩnh nói. Hàn Sâm trầm mặc không nói gì, hắn cũng không phải là một người giỏi an ủi, không biết nên nói cái gì để động viên Tư Đồ.

“Ta nói cho ngươi biết cũng không phải là muốn ngươi đồng cảm với †a, mà là nói cho ngươi biết, bản thân cần cẩn thận một chút, nếu như ngươi lâm vào nguy hiểm, bất kể là ta hay là kẻ nào ở đây cũng sẽ không mạo hiểm đi cứu ngươi.” Tác Đồ vừa nói vừa cất ví đi.

“Ngươi thật tốt.” Hàn Sâm nhìn Tác Đồ nói, biết hắn nói những lời này là đang nhắc nhở mình nên cẩn thận.

Hết chương 1721.

Chương 1722. Ngưu Đề Cốc

Hơn nửa ngày, tốc độ của phi thuyền dần chậm lại, hơn nữa còn chầm chậm hạ cánh. Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, Hàn Sâm chỉ thấy phi thuyền đang ở vùng trời của một rặng núi, lúc này phi thuyền đang từ đỉnh núi mà hạ xuống.

Nơi phi thuyền hạ cánh là một hẻm núi, từ trên cao nhìn xuống, Hàn Sâm cảm thấy sơn cốc này khá kỳ lạ.

Hình dạng sơn cốc giống như một vết chân lớn của một con thú khổng lồ, giống như một con thú khổng lồ đã in lại dấu chân này giữ những ngọn núi, ngọn núi bên cạnh giống như bị thiếu một khối, vách núi lại giống như bị đao chém, cao vút một góc chín mươi độ.

“Ngưu Đề Cốc? Ở đây có dị chủng sao?” Long cũng quan sát xung quanh, nhíu mày nói.

“Long, ngươi biết nơi này sao?” Hàn Sâm hỏi Long, Tác Đồ và Côn cũng nhìn hắn.

Long nói: “Trước đây nhà ta ở trong một thành phố nhỏ gần Ngưu Đề Cốc, khi còn nhỏ còn thường xuyên đến đây chơi. Truyền thuyết kể rằng, có một quý tộc cường đại cưỡi một con thanh ngưu đi qua nơi này, nào ngờ có một dị chủng ở núi này khiêu khích với quý tộc kia, quý tộc không để ý, thanh ngưu mà quý tộc đang cưỡi lại đạp cho một vó, khiến dị chủng kia và khắp nơi xung quanh bị giãm nát bét, từ đó hình thành lên Ngưu Đề Cốc, sau đó quý tộc kia cũng cưỡi thanh ngưu rời đi, phía sau tử khí cuồn cuộn như rồng, tràn ngập khắp sơn cốc, ba ngày ba đêm sau tử khí kia mới hoàn toàn bay đi.”

“Những cốc dân ở các làng lân cận cho rằng Ngưu Đề Cốc có lưu lại khí tức của vị quý tộc kia khiến đám dị chủng không dám bén mảng tới nơi này, cho nên rất nhiều người đã chuyển vào trong cốc ở, dần dần hình thành một thị trấn nhỏ giữa Ngưu Đề Cốc, gọi là Ngưu Đề Trấn, hiện tại xem ra khí tức của vị quý tộc kia không thể che chở bọn họ nữa rồi, chắc chắn đã có dị chủng xuất hiện ở Ngưu Đề Cốc.”

Mọi người nghe xong đều thở dài một tiếng, Hàn Sâm nghe xong lại cảm thấy có chút kỳ quái, quý tộc trong truyền thuyết kia, sao lại cảm giác quen thuộc như vậy, rất giống một nhân vật nào đó trong thần thoại Liên Minh.

Rất nhanh phi thuyền đã hạ cánh, tất cả binh sĩ đều xuống tàu theo lệnh, xếp hàng ngay ngắn ở bãi đất trống ở phía trước phi thuyền.

Bởi vì vũ khí nóng của súng cầm tay không có tác dụng lắm với dị chủng, nên tất cả binh sĩ đều sử dụng vũ khí lạnh, ngoại trừ chiến giáp gen trên người ra, mỗi binh sĩ đều được trang bị một khiên chống bạo động đặc chế và một con dao rựa bằng kim loại, trên thắt lưng cũng trang bị súng, nhưng tác dụng lớn nhất của những khẩu súng này không phải là đánh chết dị chủng, mà là để truyền tin cho đồng đội, một khi nổ súng đồng nghĩa với việc phát hiện ra vị trí của dị chủng.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng nhìn thấy quý tộc của đội săn bắn Hắc Kim đang đi cùng với đại đội trưởng, đó là một người Kate đã có tuổi ít nhất cũng khoảng trung niên, tai mèo và đuôi là vằn hổ vàng xen trắng.

AvH va

Đại đội trưởng gọi hắn là “Hổ đại nhân”, rất nhanh đại đội trưởng và Hổ đại nhân dẫn theo bọn họ cùng nhau tiến vào trấn nhỏ cách đó không xa.

Đám người Hàn Sâm còn chưa tiến vào trấn nhỏ thì đã nhìn thấy các mảnh ruộng bên ngoài đầy xác chết, hẳn đây là cư dân của trấn, bọn họ đều là Kate tộc, ai nấy đều chết vô cùng thê thảm, người thì bị rạch bụng, người thì đứt đoạn, còn có người một nơi đầu một nơi, khung cảnh vô cùng tan thương.

Hàn Sâm quan sát vết thương của bọn họ, rõ ràng vết thương này là do móng vuốt gây ra.

“Cửu Mệnh Huyết Miêu nói nó không được hoan nghênh trong đại vũ trụ gen, chẳng lẽ nó cũng là dị chủng sao?” Hàn Sâm nghĩ thầm.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không cho rằng những người Kate này là do Lão Miêu giết. Lão Miêu tới mùa quýt mới đạt tới trình độ này, hơn nữa vết móng này không giống Lão Miêu chút nào.

“Theo kịp, bắt kịp, giữ vững đội hình.” Tiểu đội trưởng không ngừng quát to, đảm bảo bọn họ giữ hình đội hình di chuyển.

Dị chủng có bản năng săn giết vô cùng đáng sợ, có thể nói mỗi dị chủng đều là một kẻ ám sát ưu tú, trừ khi có thể nắm chắc địa bàn, nếu không muốn tìm được tung tích của dị chủng không phải là chuyện dễ dàng.

Sau khi tiến vào trấn nhỏ, cảnh tượng thật khiến người ta nổi da gà, khắp nơi đều là máu và xác chết nằm ngổn ngang khiến trấn nhỏ vốn yên bình này biến thành địa ngục Tu La.

Ngay cả đứa trẻ có vài ba tuổi cũng chết không toàn thây. “Cmn, khốn kiếp!” Hai mắt Long long sòng sọc.

Tác Đồ im lặng không lên tiếng, nhưng tay cầm đao lại nắm chặt hơn, trong mắt lóe lên tia phẫn nộ.

Hiện tại Hàn Sâm cũng cảm giác được sự bất lực và đau thương của

người bình thường khi đối mặt với dị chủng. Cho dù ngưng tụ ra chiến giáp gen cũng vô dụng, căn bản không ngăn cản được nhắn vuốt của

dị chủng, có thể giết dị chủng chỉ có quý tộc, đây là quy luật của cả vũ trụ.

Hổ đại nhân dẫn bọn họ đi qua trấn nhỏ, thế nhưng lại không phát hiện ra bóng dáng dị chủng, nói vài câu với đại đội trưởng, đại đội trưởng lập tức lệnh cho các tiểu đội chia nhau đi tìm các hướng.

Hổ đại nhân phán đoán chắn hẳn là dị chủng còn ở trong Ngưu Đề Cốc, chỉ là hắn đang ẩn nấp ở đâu đó, nhất định phải tìm ra giết bằng được.

Hiện tại chính là lúc những binh sĩ bình thường như Hàn Sâm phát huy tác dụng, lợi dụng ưu thế về số lượng người để chia ra tìm kiếm, khiến

dị chủng phải ló mặt ra ngoài, giúp Hổ đại nhân có cơ hội ra tay chém

giết dị chủng, đây chính là giá trị duy nhất của đám người Hàn Sâm.

Tiểu đội Hàn Sâm tìm kiếm về phía tây nam, tiểu đội vẫn duy trì đội hình, trước sau trái phải đều có đội viên giơ khiên chống bạo động, tốc độ tiến lên không nhanh.

Không ai dám lấy mạng của mình ra đùa giỡn, tuy rằng khiên chống bạo động kiên cố, nhưng dưới móng vuốt của dị chủng, chỉ sợ cũng không kiên trì được, cũng không đủ làm chỗ dựa.

Hàn Sâm lấy găng tay Bắc Hoàng từ trong balo ra, để ở trong túi áo, chuẩn bị cho tình huống bất ngờ, chiến giáp gen Chú Ngữ có thể cung cấp cho hắn sức mạnh, nhưng hiện tại còn kém hơn găng tay Bắc Hoàng, dù sao găng tay Bắc Hoàng cũng là vũ khí di truyền, là đồ cấp quý tộc.

Chỉ là Hàn Sâm không biết găng tay Bắc Hoàng là cấp gì, bởi vì Hàn Sâm cũng chưa phát huy được toàn bộ uy lực của găng tay Bắc Hoàng, chỉ suy đoán có lẽ cấp của găng tay Bắc Hoàng sẽ không quá cao.

Khắp trấn đều là máu và la liệt xác chết, có thể tưởng tượng ra lúc đó bọn họ bị giết tàn nhẫn đến mức nào, nhưng đám người Long cũng không dám lơ là cảnh giác vì khung cảnh thê lương xung quanh, nếu không ngộ nhỡ gặp phải dị chủng, bọn họ sẽ có kết cục giống với những người kia.

Hàn Sâm cũng căng thẳng, tuy rằng Động Huyền Khí Tràng không thể kéo dài ra quá xa, nhưng cũng giúp cảm giác của Hàn Sâm mạnh hơn rất nhiều so với binh sĩ bình thường.

Đoàng!

Đang cẩn thận tiến về phía trước, đột nhiên nghe được phía bắc truyền đến một tiếng súng, sau đó là một loạt phát bắn dữ dội kèm theo tiếng hét thất thanh.

"Tìm thấy rồi, hướng mười một giờ ở phía bắc trấn, tất cả tiểu đội lập tức di chuyển tới vị trí" Từ máy thông tin truyền đến tiếng của người đưa tin.

Tiểu đội trưởng nghe xong trả lời một câu, lập tức dẫn theo đám Hàn Sâm đi về phía đó.

Nhưng bất giác Hàn Sâm có chút hoảng sợ, thấy một bóng đen vụt ra †ừ trong ngõ nhỏ, giống như ma quỷ nhào về phía Tác Đồ gần nó nhất.

Mà Tác Đồ đang di chuyển theo hướng của tiểu đội trưởng, căn bản không thấy cái bóng đen kia, hắn không hề phát giác có nguy hiểm.

"Cẩn thận!" Hàn Sâm hét lớn, vội vàng chạy tới bên người Tác Đồ, không kịp kéo hắn ra, một cước đạp thẳng vào tay Tác Đồ, đạp hắn lăn sang một bên, mà Hàn Sâm cũng mượn lực đạp này mà lui về.

Chỉ thấy một bóng đen giữa Tác Đồ và Hàn Sâm vọt ra như lướt qua thân thể bọn họ nhào tới, những người khác nghe được giọng của Hàn Sâm cũng quay đầu nhìn, sắc mặt tất cả mọi người méo mó, có người kinh hãi kêu lên: "Dị chủng!"

Hết chương 1722.

Chương 1723. Trận chiến đầu tiên với dị chủng

Hàn Sâm đã thấy rõ đó là cái gì, nếu như chỉ nhìn bề ngoài thì dĩ nhiên là một người Kate.

Đương nhiên là ngoại hình và tư thế tương tự như nhân loại, song lại có tai mèo trên đầu, đuôi mèo ở phía sau, là một người Kate chính hiệu.

Chẳng qua kẻ đó không giống với người Kate bình thường. Trên người hắn không hề mặc chiến giáp gen, móng vuốt lại dài đến nửa thước giống như lưỡi đao lóe ra ánh sáng kim loại màu xanh, hơn nữa hai mắt của người Kate này loé lên tia máu, vừa nhìn liền biết không giống người Kate bình thường.

Người Kate đã trở thành dị chủng kia, sau khi vọt ra từ chỗ Hàn Sâm và Tác Đồ thì vẫn tiếp tục điên cuồng lao về phía của Long, móng vuốt giống như năm con dao găm nhắm thẳng vào đầu của Long.

Tốc độ của dị chủng quá nhanh, căn bản Long không có cơ hội né tránh, hét lớn một tiếng giơ lên khiên chống bạo động lên, ngăn cản một đòn tấn công của dị chủng.

Rắc rắc!

Móng vuốt sắc bén trực tiếp "xé rách" khiên chống bạo động, sức mạnh vẫn không ngừng lại, nắm lên chiến giáp gen của Long, cấu xé chiến giáp gen, máu tươi lập tức chảy ra.

Cũng may khiên chống bạo động đã ngăn cản phần lớn sức mạnh, một chiêu này không gây đòn trí mạng cho Long.

Khi Long ngã ra ngoài, dị chủng lại bổ nhào vào một binh sĩ bên cạnh, binh sĩ kia hoảng loạn quên mất việc phản kháng, hai chân run cầm cập, bị dị chủng một tay chém bay đầu, máu tươi văng tung toé.

“Rút lui, lập tức rút lui!” Tiểu đội trưởng vừa kêu to vừa lấy súng ra bắn liên tiếp vào dị chủng.

Nhưng những viên đạn kia bắn vào người dị chủng giống như muỗi đốt chân voi, ngay cả khi dị chủng không mặc chiến giáp gen cũng không gây ra sát thương gì.

“Báo cáo, hướng tây nam phát hiện dị chủng…” Tiểu đội trưởng vừa bắn súng, vừa hét truyền tin.

Dị chủng không mảy may để tâm đến, bóng dáng ma quỷ của nó giống như lốc xoáy lao về phía Long vừa mới bị thương đang gắng gượng đứng lên.

Sắc mặt Long trắng bệch, bây giờ có né cũng không kịp nữa, khiên chống bạo động đã không còn, chỉ có thể cắn răng dùng đao trong tay chém dị chủng.

Ngay lập tức dị chủng bắt lấy đao kim loại, móng vuốt như năm lưỡi đao nhẹ nhàng dùng sức khiến đao của Long vỡ tan tành, sau đó tay còn lại thì chém thẳng xuống đầu Long.

Long đã không còn chỗ nào để trốn, trong lòng lập tức tuyệt vọng, đành phải liều mạng lui về phía sau, hy vọng có thể tìm được một đường sống, nhưng tốc độ của hắn chậm hơn nhiều so với dị chủng, căn bản không có khả năng né tránh.

Mắt thấy bàn tay của dị chủng sắp cào lên mặt Long, lại đột nhiên nhìn thấy một nắm đấm được áo giáp màu đen bao bọc, nện vào huyệt thái dương của dị chủng, đấm nghiêng đầu dị chủng.

Tuy rằng một quyền này không khiến dị chủng bị trọng thương, nhưng lại khiến dị chủng dừng lại, không truy kích Long nữa, xoay người nhìn về phía chủ nhân của nắm đấm, người vừa xông tới không ai khác chính là Hàn Sâm.

Long nhìn thấy Hàn Sâm, trên mặt lộ vẻ phức tạp.

Trong lòng Hàn Sâm cũng thầm kinh ngạc, một quyền này của hắn đã là một đòn toàn lực tấn công dưới sự tăng cường của chiến giáp gen Chú Ngữ, vậy mà nện vào đầu dị chủng lại chỉ khiến nó nghiêng đầu, sự chênh lệch của chiến giáp gen và dị chủng thật sự quá lớn.

Dị chủng nhìn Hàn Sâm, một giây sau lập tức nhào về Hàn Sâm, tốc độ vấn nhanh khủng khiếp, giống như quỷ vậy.

"Chạy đi!" Tác Đồ đỡ Long dậy vừa hét to với Hàn Sâm, nhưng ai cũng nhìn ra, Hàn Sâm chắc chắn không thoát khỏi tên dị chủng kia.

Nhưng Hàn Sâm cũng không muốn chạy, sắc mặt vẫn bình tĩnh như nước, bước đi giống như rắn độc, dáng người thành một đường cong duyên dáng.

Quả thật sức mạnh và tốc độ của dị chủng mạnh hơn Hàn Sâm rất nhiều, nhưng không có nghĩa là Hàn Sâm không có năng lực phản kháng.

Sức mạnh và tốc độ của Hàn Sâm ở trong đại vũ trụ gen không tính là gì, nhưng kinh nghiệm và kỹ năng đối kháng của hắn, cho dù là ở trong đại vũ trụ gen cũng là cao cấp nhất.

Hàn Sâm sử dụng thân pháp sở trường nhất của mình đến cực hạn, thân hình giống như cành liễu lắc trái lắc phải, khiến người ta không thể hiểu được rốt cuộc Hàn Sâm muốn đi hướng nào.

Bóng dáng ma quỷ của dị chủng liên tục nhào tới, thế nhưng cũng không thể nhào tới Hàn Sâm.

Tác Đồ và thành viên tiểu đội nhìn đến chóng mặt, tuy rằng Hàn Sâm bị dị chủng đuổi giết, nhưng lại không tỏ ra bối rối, bĩnh tĩnh thay đổi hướng di chuyển, sắc mặt không chút thay đổi, hết lần này đến lần khác né được sự tấn công của dị chủng, quả thực làm cho người ta kinh ngạc.

Tốc độ của Hàn Sâm không khác gì đám người Tác Đồ, so với tốc độ của dị chủng thì còn kém hơn rất nhiều, thế mà Hàn Sâm chỉ dựa vào tốc độ như vậy mà lại liên tiếp tránh được đòn tấn công của dị chủng, ngay cả chiến giáp gen của hắn đi chủng cũng không đụng tới được,

đám người Tác Đồ nhìn mà há hốc mồm.

Hàn Sâm phát huy năng lực dự đoán và sắp xếp tới cực hạn, dụ dị chủng đi về phía bắc của trấn.

Dựa vào sức mạnh của hắn mà muốn giết chết dị chủng chỉ sợ có chút khó khăn, dẫn nó đến chỗ quý tộc Hổ đại nhân kia, có lẽ có thể mượn tay Hổ đại nhân diệt trừ tên dị chủng này.

Trên người mỗi binh sĩ đều có camera, đám người Tác Đồ nhìn Hàn Sâm, thì bộ chỉ huy bên kia cũng quan sát được tình huống nơi này.

"Không xong rồi, nơi này lại xuất hiện những hai dị chủng, làm sao bây giờ? Hổ đại nhân còn chưa phân thắng bại với tên dị chủng kia, căn bản chúng ta không có năng lực đối phó thêm một dị chủng nữa, sớm biết như thế này, đáng lẽ phải mời thêm Allen đại nhân đi cùng." Chỉ huy chiến dịch lần này, trên trán Guris đã đầy mồ hôi.

"Đợi đã, có một binh sĩ đang giữ chân dị chủng, hình như hắn đang dụ dị chủng di chuyển đến hướng mười một giờ." Một giám sát viên hét lên.

Chỉ huy kinh ngạc nhìn qua: "Không thể nào? Làm sao một binh sĩ bình thường có thể kìm hãm được dị chủng?"

Nhưng chờ đến hắn nhìn rõ hình ảnh lại ngây dại ra, chỉ thấy một binh sĩ ở trên màn hình lắc qua lắc lại, không chút bối rối, ngược lại khiến người ta có cảm giác thong dong bình tĩnh.

Dị chủng cường đại truy đuổi hắn, nhưng lại không đả thương được hắn, càng giống như đang bị hắn dắt mũi dẫn đi.

"Binh lính này là ai?" Chỉ huy Guris ngây người, quả thực Hàn Sâm giống như một nghệ sĩ tao nhã, hắn chưa từng thấy qua có người có thể xử lý thân pháp ngắn gọn và hời hợt như vậy, lại còn huyền diệu khó diễn tả thành lời.

"Báo cáo quan trưởng, nhìn số hiệu của hắn, hắn tên là Hàn Sâm, là ngoại tộc mà quản lý Hardeman dẫn đến." Giám sát viên trả lời.

“Ngoại tộc có thể khiến hoa chuông vang lên, thăng cấp quý tộc lại thất bại sao?” Guris lẩm bẩm, sau đó vẻ mặt biến sắc, cầm máy liên lạc kêu lên: “Dừng lại… Tuyệt đối không dẫn dị chủng về phía mười một giờ… Ngươi có nghe thấy ta nói không… Nhận được vui lòng trả lời…”

Bên này Hổ đại nhân đang chiến đấu với một dị chủng bất phân thắng bại, nếu lại có thêm một dị chủng nữa chen ngang vào trận đấu của bọn họ, chỉ sợ Hổ đại nhân sẽ gặp nguy hiểm, đến lúc đó tất cả đều xong đời.

Hết chương 1723.

Chương 1724. Tiêu diệt dị chủng

“Chỉ huy, ta nên dẫn nó đi đâu?” Hàn Sâm bình tĩnh hỏi.

Nghe được giọng nói bình tĩnh truyền đến từ máy thông tin, Guris có chút sửng sốt, sau đó mới lớn tiếng nói: “Trước tiên dẫn nó tới hướng đông nam, vì Hổ đại nhân đang cố gắng tranh thủ thời gian, chờ Hổ đại

nhân giết chết dị chủng kia trước đã…

Nói đến đây, ngay cả Guris cũng cảm thấy lo lắng, để một binh sĩ bình thường giữ chân một dị chủng trong thời gian dài như vậy, bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy hắn điên rồi, nhưng hiện tại hắn không có lựa chọn nào khác.

“Vâng, nhưng ta không thể đảm bảo rằng việc này sẽ thực hiện được.” Hàn Sâm đáp, thay đổi hướng di chuyển về phía đông.

“Cố gắng hết sức.” Guris cắn răng nói, hắn thật sự không dám nghĩ Hàn Sâm có thể kéo dài thời gian để Hổ đại nhân xử lý tên dị chủng kia.

Tình huống bên Hổ đại nhân không mấy khả quan, chỉ sợ trong thời gian ngắn không có khả năng giết thêm một dị chủng khác.

Thân hình Hàn Sâm luôn di chuyển, lần lượt né tránh đòn công kích của dị chủng, dẫn dị chủng đi theo hướng đông nam sơn cốc, nhưng hắn cũng

không có ý định cầm chân dị chủng cho đến khi Hổ đại nhân giết xong di chủng kia.

Đi được một vòng, Hàn Sâm dẫn dị chủng xông vào trong một tòa nhà, Hàn Sâm cố ý làm hỏng máy quay và máy thông tin liên lạc trên người mình, khiến bộ chỉ huy khó nắm bắt được tình huống.

Hàn Sâm né tránh đi, đồng thời liên hoàn đấm vào dị chủng, nhưng vẫn không có hiệu quả, tuy rằng dị chủng không có chiến giáp gen, nhưng thân thể của hắn còn cứng cỏi hơn người Kate mặc chiến giáp gen nhiều, sức mạnh của Hàn Sâm không đủ khiến nó trọng thương.

Sau khi né tránh một đòn đánh của dị chủng, Hàn Sâm dùng tốc độ nhanh nhất đeo găng tay lên tay phải mình.

Trước kia găng tay Bắc Hoàng không thể cùng tồn tại với chiến giáp gen, bởi vì đó cũng không phải là chiến giáp gen của Hàn Sâm, nhưng hiện giờ hắn mặc chiến giáp gen bản mệnh, không hề phiền phức đến như vậy nữa, găng tay Bắc Hoàng đeo trên tay phải Hàn Sâm vẫn duy trì hình thái bảo vệ tay.

Hàn Sâm né tránh dị chủng rồi lại xông lên một lần nữa, đồng thời mạnh mẽ đấm vào bụng dị chủng.

Bụp!

Nắm đấm đánh thẳng vào bụng phát ra âm thanh như đánh trống, tuy không thể đấm thủng bụng dị chủng, nhưng khóe miệng dị chủng cũng chảy ra một tia máu tươi.

Nhưng một chút thương tích như vậy đối với hắn không mảy may gì, dị chủng vẫn hung tàn nhào tới phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm ở bên trong tòa nhà vừa lùi vừa chiến, từng quyền đánh lên người dị chủng, nhưng thể chất của dị chủng kia thật sự rất đáng sợ, Hàn Sâm ít nhất đã sử dụng găng tay Bắc Hoàng đánh trúng hắn mấy chục quyền, tuy rằng đánh hắn đến phụt máu mồm, nhưng lại không thể gây ra vết thương trí mạng, dị chủng vẫn hung mãnh trước sau như một.

“Bực vãi, hiện tại nếu có một thanh kiếm đủ sắc bén, thêm mấy con nữa ta cũng xử lý được.” Hàn Sâm thầm bất lực, dù sao cũng không phải võ trang gen bản mệnh của hắn, hắn không phát huy được toàn bộ uy lực của găng tay Bắc Hoàng, nếu không đánh chết tên dị chủng này cũng không khó.

Chiến đấu ở cường độ cao khiến Hàn Sâm nhanh chóng tiêu hao thể lực, sức mạnh bên ngoài đại vũ trụ gen thật sự quá mạnh, khiến thể lực rất dễ bị tiêu hao. Hàn Sâm lại dựa vào tiềm năng bạo phát mạnh mẽ chiến đấu với dị chủng, cho nên tiêu hao càng lớn hơn. Trong chốc lát, hắn đã cảm nhận được thân thể xuất hiện cảm giác mệt mỏi.

Đúng lúc Hàn Sâm chuẩn bị từ bỏ, muốn dẫn dị chủng đến chỗ Hổ đại nhân thì đột nhiên cảm thấy trên lưng lại bốc lên cảm giác nóng rực, hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu càng ngày càng nóng, giống như là mỏ hàn dí vào lưng Hàn Sâm.

Hàn Sâm kìm nén đau đớn, nhưng đồng thời cảm giác mệt mỏi trên người cũng biến mất, thay vào đó là một sức mạnh nóng rực khiến tế bào trên người Hàn Sâm như từng ngọn núi nhỏ phun trào. Sức mạnh nóng rực trong thân thể ấy chảy xiết, thoáng cái làm cho Hàn Sâm cảm giác tràn ngập năng lượng.

Bốp!

Hàn Sâm lại đánh dị chủng một phát, không ngờ thân thể dị chủng bị đấm bay ra xa, đâm sầm vào bức tường, khiến bức tường thủng một lỗ lớn.

Dị chủng ngã trên mặt đất phun ra máu, Hàn Sâm nhìn thấy vị trí hắn đánh trúng trên ngực dị chủng xuất hiện quyền ấn cháy đen, giống hệt như bị bàn ủi là qua vậy.

Hàn Sâm lập tức mừng rỡ, xông tới liên tục vung quyền đánh dị chủng, chỗ bị Hàn Sâm đánh trúng đều cháy đen một vùng.

Hàn Sâm liên tục đánh ba quyền vào ngực hắn, tạo thành một lỗ thủng ngay giữa ngực, ngay cả quả tim cũng bị Hàn Sâm đấm cho tan tác.

Thân thể dị chủng trực tiếp ngã xuống đất.

“Săn giết dị chủng cấp nam tước, phát hiện gen dị chủng.”

Có lẽ là bởi vì rời khỏi mối liên hệ của Tí Hộ Sở, sức mạnh quy tắc của Tí Hộ Sở cũng có một chút thay đổi, không cẩn thận như lúc ở Tí Hộ Sở nữa, gợi ý cũng có chút mơ hồ.

Sau khi dị chủng bị giết chết, cảm giác nóng rực trên lưng Hàn Sâm cũng biến mất luôn, thân thể khôi phục lại trạng thái bình thường.

Hàn Sâm không kịp suy nghĩ kỹ vì sao hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu đột nhiên phát uy, mà trực tiếp nhào tới trên thi thể dị chủng, trực tiếp nhổ móng vuốt của hắn ra, không cần phải nói cũng biết móng vuốt này chính là bộ phận phát sinh đột biến gen trên người hắn.

€ó lẽ là bởi vì nguyên nhân dị chủng tử vong, cường độ thân thể của hắn giảm đi rất nhiều, Hàn Sâm không tốn quá nhiều khí lực đã nhổ được toàn bộ số móng vuốt như lưỡi dao kim loại màu lam kia.

Sau khi móng vuốt dị biến được nhổ ra, thân thể dị chủng mềm nhữn, không khác gì so với người Kate bình thường, không còn cứng cỏi như trước nữa.

Khi Hàn Sâm đang suy nghĩ phải xử lý thi thể dị chủng như thế nào thì đột nhiên nhìn thấy chỗ cháy đen trên thi thể rất nhanh lan ra, trong chốc lát biến toàn bộ thi thể dị chủng thành đống tro tàn, một làn gió thổi qua thì lập tức bay đi giống như tro giấy đã cháy.

Hàn Sâm mắt chữ O mồm chữ A, sức mạnh phát ra từ hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu lại kinh người đến vậy.

“Rốt cuộc Cửu Mệnh Huyết Miêu tộc có lai lịch như nào vậy nhỉ, sau khi trở về nhất định phải điều tra kỹ mới được. Nếu Lão Miêu nói thanh danh Cửu Mệnh Huyết Miêu tộc không tốt lắm thì có lẽ sẽ tương đối nổi danh, không khó để tra ra” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

“Hàn Sâm… Nghe rõ trả lời… Mọi chuyện thế nào rồi?… Nghe rõ trả lời…” Guris thấy Hàn Sâm bị dị chủng đuổi vào trong tòa nhà, không quan sát được tình huống bên trong như thế nào, cố ý phái người đi vào, nhưng

sau khi biết có dị chủng ở bên trong, binh sĩ bình thường đều không chịu đi vào.

Dù sao nhiệm vụ chủ yếu của binh sĩ bình thường là tìm được dị chủng, không phải đi săn giết dị chủng, biết rõ có dị chủng ở bên trong, đương nhiên không có ai chịu đi vào.

Vẫn không nghe thấy tiếng Hàn Sâm trả lời, Guris lòng nóng như lửa đốt, bỗng nhìn thấy một bóng người từ trong tòa nhà chạy ra, nhìn kỹ thì là Hàn Sâm, nhưng dị chủng đuổi theo hắn lại không thấy đâu.

Hết chương 1724.

Chương 1725. Ký kết hợp đồng

Trong căn cứ của tập đoàn Hắc Kim, đám người Hardeman, Lina, Guris, Hổ đại nhân, Allen đang xem lại một loạt hình ảnh.

Nội dung hình ảnh là từ lúc đám người Hàn Sâm gặp phải dị chủng cho đến khi Hàn Sâm bị dị chủng truy sát tiến vào tòa nhà.

Bởi vì hình ảnh không được chụp bởi một góc nhìn, mà là một loạt hình ảnh được ghép lại với nhau bởi nhiều góc nhìn, vì vậy nó có vẻ hơi lộn xôn.

Nhưng mặc dù như vậy cũng đủ để cho đám người Hardeman cảm thấy sửng sốt, tốc độ và sức mạnh của Hàn Sâm chỉ ở mức tiêu chuẩn của binh sĩ chiến giáp gen, nhưng với tốc độ như vậy, hắn lại có thể cầm chân dị chủng lâu như vậy, không hề bị thương, không thể không nói đây là một kỳ tích.

“Các ngươi thấy sao?” Sau khi xem hình ảnh, Hardeman hỏi Guris, Hổ đại nhân và Allen.

Hổ đại nhân và Allen đều là nam tước, tuy rằng Guris không phải quý tộc, nhưng kinh nghiệm lại vô cùng phong phú, bọn họ đều là những người có tiếng nói nhất trong lực lượng săn bắn Hắc Kim.

“Một kẻ rất thú vị, sức mạnh và tốc độ đều bình thường, kỹ năng sử dụng từ đầu đến cuối đều rất bình thường, binh sĩ chiến giáp gen bình thường đều có thể làm được, nhưng hắn lại liên tiếp tránh được đòn công kích của dị chủng, thoạt nhìn quả thực giống như hắn may mắn. Nhưng ta không nghĩ như vậy, một lần có thể nói là do may mắn, nhưng không thể may mắn liên tiếp như vậy được, nhất định hắn có điểm hơn người, cho nên mới tạo nên cục diện như này.” Allen nói.

“Ý của ngươi là, khả năng tránh né nhìn như may mắn này thật sự là một loại kỹ năng sao?” Hardeman suy tư.

Hổ đại nhân suy nghĩ một hồi nói: “Cũng không nhất định là kỹ năng, cũng có thể là một loại bản năng, rất nhiều sinh vật đều có bản năng chiến đấu trời ban, có lẽ đây là thiên phú chủng tộc của hắn.”

Hardeman gật gù và nhìn về phía Guris và hỏi: “Ý của ngươi thế nào?”

“Ta nghĩ hắn có chút không bình thường.” Guris nghĩ một chút mới nói.

“Trình bày cụ thể hơn đi.” Hardeman hỏi.

Guris trầm ngâm một lát rồi nói: “Hắn cho ta cảm giác không giống như là một tân binh, mà giống như là đã trải qua muôn ngàn thử thách, sớm đã quen với việc sinh tử.”

“Hắn vừa mới ngưng tụ ra chiến giáp gen, đào đâu ra kinh nghiệm chiến đấu? Chỉ huy Guris, ngươi quá đề cao hắn rồi.” Lina nhịn không được nói.

“Tất nhiên, đây chỉ là cảm giác của ta, không nhất thiết phải chính xác.” Guris thản nhiên đáp.

“Tổng giám đốc Hardeman, nếu có thể, ta hy vọng có thể giữ lại người này.” Allen đột nhiên nói.

“Tại sao?” Hardeman có chút kinh ngạc nhìn Allen hỏi, Allen là người rất ít nói những lời như vậy.

“Một kẻ thú vị như vậy, vả lại cũng hữu dụng, giữ lại cũng không sao.” Allen thuận miệng nói.

“Ta sẽ suy nghĩ thêm.” Hardeman gật đầu.

Trận chiến ngày đó kết thúc bằng việc Hổ đại nhân giết chết dị chủng, còn Hàn Sâm chỉ nói dị chủng đuổi theo hắn vào tòa nhà, sau đó thì không thấy đâu, hắn cũng không biết dị chủng đi đâu.

Guris và Hổ đại nhân ra lệnh cho binh sĩ tiếp tục tìm kiếm khắp Ngưu Đề Cốc nhiều lần, thế nhưng cũng không tìm được tên dị chủng còn lại, cho nên đành phải rút về căn cứ.

Tác Đồ và Long đều tỏ vẻ cảm tạ Hàn Sâm. Trải qua trận chiến kia, Hàn Sâm nhận được rất nhiều ánh mắt soi xét ở trong lực lượng săn bắn.

Hàn Sâm không có cảm giác gì với việc này cả. Hắn đã trải qua quá nhiều chuyện như vậy khi ở Tí Hộ Sở, đã không còn quá đặt nặng vấn đề này từ lâu rồi.

Hàn Sâm tra rất nhiều tư liệu trên mạng, thế nhưng lại không tài nào †ìm thấy tư liệu về gen dị chủng trên mạng. Người bình thường căn bản không biết có loại gen dị chủng này, đại khái những thứ kia đều nằm trong tay cấp cao và quý tộc, người bình thường không có cơ hội tiếp xúc.

Còn về tư liệu về Cửu Mệnh Huyết Miêu, thứ Hàn Sâm tra được cũng không nhiều, trong tư liệu có thể tìm kiếm được thì chỉ ghi Cửu Mệnh Huyết Miêu là tên của một loài hung thú.

Nhưng khái niệm hung thú quá rộng, cuối cùng Hàn Sâm vẫn không biết lai lịch của Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Hàn Sâm vốn định xử lý đám móng vuốt trước, nhưng còn chưa kịp chuẩn bị, đã có người thông báo cho hắn đến văn phòng tổng giám đốc.

Hàn Sâm lại đến văn phòng của Hardeman một lần nữa, nơi này cũng đã quen thuộc với hắn.

Hardeman nhìn thấy Hàn Sâm, cười tủm tỉm nói: “Hàn Sâm, lần trước có một số hiểu lầm, mong ngươi không để bụng, nếu có bất kỳ yêu cầu gì, ta sẽ cố gắng đáp ứng.”

“Tổng giám đốc Hardeman không cần khách khí như vậy, có chuyện gì cứ trực tiếp nói thẳng.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Hardeman gật gù, cười nói: “Vậy ta không vòng vo nữa, đây là hợp đồng mà tập đoàn chuẩn bị cho ngươi, ngươi xem thế nào, nếu như không có vấn đề, hiện tại có thể ký hợp đồng trở thành thành viên chính thức của lực lượng săn bắn Hắc Kim của bọn ta.”

Hàn Sâm cầm lấy hợp đồng cẩn thận xem xét, điều kiện cũng không †ồi, thù lao hậu hĩnh, so với binh sĩ bình thường thì tốt hơn gấp trăm lần.

“Hardeman tổng, căn cứ vào hợp đồng chúng ta đã ký lúc trước, ta không thể huỷ gia hạn hợp đồng với Hắc Kim ít nhất một năm, nhưng †a nhớ rõ trong hợp đồng còn có một điều khoản, quy cách ký kết của †a phải giống như những thành viên nòng cốt quý tộc kia mới đúng.” Hàn Sâm đặt hợp đồng xuống, nhìn Hardeman nói.

Hardeman cười cười nói: “Người anh em Hàn à, ngươi rất ưu tú, ta cũng muốn cho ngươi hợp đồng tốt hơn, nhưng dù sao ngươi cũng không thăng cấp lên quý tộc, nếu như cho ngươi đãi ngộ giống những quý tộc kia thì bọn họ sẽ có ý kiến ngay, ta cũng rất khó xử, ngươi phải thông cảm một chút cho ta chứ.”

“Nếu đã như vậy, ta cũng nên có quyền từ chối gia hạn hợp đồng chứ?” Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Sắc mặt Hardeman thay đổi, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, vẫn cười nói: “Người anh em à, ngươi nên cân nhắc lại, hợp đồng này đã vô cùng hậu hĩnh, e rằng binh sĩ chiến giáp gen bình thường làm cả đời cũng không có được hợp đồng như vậy.”

“Ta không phải binh sĩ bình thường, hoặc hợp đồng cấp quý tộc hoặc là để cho ta rời đi, Hardeman tổng lựa chọn như thế nào cũng được, ta

£ến”

không có ý kiến.” Hàn Sâm nói.

Hardeman thấy Hàn Sâm kiên quyết như vậy, sợ không có khả năng đàm phán tiếp, cắn răng nói: “Được rồi, hợp đồng dựa theo tiêu chuẩn cấp quý tộc, nhưng ngươi xem ta vì ngươi trả giá nhiều như vậy, cho một binh sĩ không có võ trang gen ký loại hợp đồng này, ta cần gánh chịu áp lực rất lớn ở bên phía hội đồng quản trị, ngươi xem thời gian ký kết này có thể kéo dài thêm được không, mười năm thì sao?”

Hàn Sâm giật mình, không ngờ Hardeman lại quyết định như vậy, thật sự cho hắn ký kết hợp đồng quy cách quý tộc.

“Mười năm quá dài.” Hàn Sâm khẽ lắc đầu, hợp đồng ban đầu của hắn và Hardeman chỉ là một năm. “Vậy thì tám năm, ta thật sự rất khó xử, trên mọi phương diện đều phải chịu áp lực rất lớn.” Hardeman kể khổ. Hàn Sâm trầm ngâm một chút, mới nói: “Tối đa chỉ có thể ký hai năm.” “Vậy cũng được.” Hardeman bảo bộ phận pháp vụ chuẩn bị xong hợp đồng, ký hợp đồng hai năm với Hàn Sâm, quy cách đãi ngộ đều là tiêu chuẩn cấp quý tộc giống như Hổ đại nhân. Nhưng khi Hàn Sâm rời đi, Hardeman ngay lập tức liên lạc với ai đó: “Joe, ta có hợp đồng hai năm của hắn, bây giờ chúng ta có thể giao dịch”

Hết chương 1725.

Chương 1726. Joe

Chẳng bao lâu sau, Hàn Sâm biết rằng mình đã được Hardeman cho một đội săn bắn tên là Ma Thuật Gia “mượn”.

Sở dĩ là chiến đội chứ không phải lực lượng, bởi vì quy mô chiến đội rất nhỏ, hơn nữa do cá nhân kinh doanh, không phải là tập đoàn, các loại thiết bị và nhân lực còn kém hơn đội ngũ dưới tập đoàn rất nhiều.

Chiến đội bình thường có thể có được một nam tước đã là tốt lắm rồi, chiến đội mà có hẳn hai quý tộc thì có thể nói là rất xa xỉ.

Hơn nữa chiến đội thông thường không có số lượng lớn binh sĩ bình thường, nhiều nhất cũng chỉ có mười mấy người.

Thành Silgran nơi Hàn Sâm đang ở cũng chỉ có một chiến đội tên là Ma Thuật Gia. Hiện tại chủ nhân của chiến đội tên là "Joe", Hàn Sâm được Hardeman "cho mượn" đến chiến đội Ma Thuật Gia này.

Nói dễ nghe là "cho mượn", nói khó nghe một chút chính là bán, tóm lại thời gian hợp đồng hai năm này của Hàn Sâm thuộc về chiến đội Ma Thuật Gia, cho dù Hàn Sâm muốn rời đi, cũng phải làm xong hai năm này mới được, đây là hợp đồng cho mượn được pháp luật của Kate cho phép và bảo hộ.

Trong văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Hắc Kim, Lina cười nói: "Việc làm ăn này của Hardeman tổng rất thuận lợi, bán Hàn Sâm đi được cái giá hời như vậy, lúc trước đầu tư bao nhiêu vào Hàn Sâm, giờ đây cũng bù lại vốn, hơn nữa còn kiếm được một khoản nhỏ, thật không biết .Joe mua hắn về làm gì. Tuy rằng hắn có chút bản lĩnh, nhưng dù sao hắn cũng không phải quý tộc chân chính, không giết được dị chủng, bỏ ra số tiền lớn như vậy mua về, về sau còn phải dựa theo hợp đồng trả lương cao cho Hàn Sâm, thật sự là ngu xuẩn."

Hardeman mỉm cười nói: ".Joe cũng không còn cách nào khác, Lão Duy vừa chết, chiến đội Ma Thuật Gia sẽ không còn quý tộc nào có thể sử dụng, chiến đội như vậy thì hoàn toàn không có quý tộc nào chịu đi cùng, về cơ bản thì xem như chiến đội Ma Thuật Gia toang rồi. Không biết .Joe lấy được tin tức từ đâu, biết chuyện của Hàn Sâm, ra giá này mua Hàn Sâm, có lẽ cũng là hành động bất đắc dĩ, muốn cố đấm ăn Xôi."

"Vậy mà muốn dùng một người như vậy làm vũ khí cuối cùng, thật là đáng thương." Lina che miệng cười nói.

"Tuy rằng Hàn Sâm có chút bản lĩnh, nhưng so với quý tộc thì vẫn còn kém xa, hơn nữa phương thức chiến đấu của hắn với dị chủng chỉ cần đi sai một bước thì sẽ bị dị chủng giết chết. Mà đã là người thì đều sẽ phạm sai lầm, lần này là vận khí của hắn tốt, lần sau rất khó nói."

Sau khi Hàn Sâm chia tay đám người Tác Đồ thì thu dọn đồ đạc rời khỏi căn cứ của tập đoàn Hắc Kim. Hắn vừa đi tới cửa đã nhìn thấy một chiếc xe màu đỏ đậu ở bên ngoài.

Nhìn thấy Hàn Sâm đi ra, cửa xe kia mở ra, một người phụ nữ tóc đen †ai đen, mặc áo da trắng cùng với đôi giày da bước ra từ bên trong xe, đứng trước mặt Hàn Sâm.

“Xin chào, ta là Joe, đội trưởng kiêm quản lý chiến đội Ma Thuật Gia, sau này ngươi chính là một thành viên của chiến đội Ma Thuật Gia chúng ta.” Người phụ nữ mỉm cười và đưa tay ra.

“Ta là Hàn Sâm.” Hàn Sâm cũng bắt tay với Joe một chút, làn da vô cùng mềm mại của nàng mang đến cho người ta cảm giác rất dễ chịu.

“Ta biết, nếu không ta cũng sẽ không tới tận đây.” Joe lên xe, ngoắc tay với Hàn Sâm: “Lên xe đi, ta đưa ngươi đi ngắm nghía trước, điều đó rất quan trọng đối với chúng ta sau này, có lẽ sẽ là sự khởi đầu của tương

lai tươi sáng của chúng ta.”

“Chúng ta… Tương lai…” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn .Joe.

Lên xe, .Joe dẫn Hàn Sâm rời khỏi tập đoàn Hắc Kim, đi thẳng về phía †ây thành.

“Tại sao ngươi lại mua ta?” Trên đường đi, Hàn Sâm nhịn không được †ò mò hỏi Joe, thù lao của hắn cũng không thấp hơn quý tộc chân chính, hơn nữa .Joe mua hắn còn phải trả cho tập đoàn Hắc Kim một khoản phí lớn, thật sự rất tốn kém.

‘Theo Hàn Sâm, Hardeman chịu ký hợp đồng hắn đã là một khoản tiền lớn, Joe bỏ ra một cái giá lớn như vậy để mua hắn, nếu như đứng ở góc độ người ngoài, ngay cả chính Hàn Sâm cũng cảm thấy có chút khó tin, rõ ràng đây là một vụ mua bán thua lỗ.

Đương nhiên, nếu là từ góc độ của Hàn Sâm mà quan sát, giao dịch này của .Joe rất có lợi, thậm chí có thể nói là kiếm được nhiều tiền.

“Nói thật ta không còn lựa chọn nào khác, cái giá ta có thể trả không có quý tộc chân chính nào chịu vì ta dốc sức.” .Joe nói thẳng.

Hàn Sâm nhún vai, Joe thẳng thắn như vậy khiến hắn không còn lời nào để nói.

“Hơn nữa Lancer và Guris đều giới thiệu ngươi cho ta, ta cũng cẩn thận nghiên cứu hình ảnh chiến đấu của ngươi với dị chủng, trải qua cân nhắc cẩn thận mới có thể thuê ngươi đến chiến đội Ma Thuật Gia bọn †a.” Joe nói thêm.

“Lancer sĩ quan?” Hàn Sâm có chút kinh ngạc.

Joe mỉm cười nói: “Nàng ấy là bạn thân lúc nhỏ của ta, là một người bạn rất tốt, nàng ấy nói rất tốt về ngươi.”

“Vậy ta thật sự phải cảm ơn nàng rồi.” Hàn Sâm cười nói: “Nhưng ngươi cũng biết rõ, tuy rằng ta có thể cầm chân dị chủng, nhưng lại không có năng lực đánh chết dị chủng.”

“Cho nên ta mới muốn dẫn ngươi đi xem một thứ như vậy” Ánh mắt Joe sáng quắc nói.

“Cái gì?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết.” Joe không trả lời, nhưng ánh mắt lại kiên định nhìn về phía trước.

Chiếc xe chạy vào trong một biệt thự, .Joe xuống xe ra hiệu cho Hàn Sâm đi theo.

Hai người cùng nhau vào biệt thự, .Joe dẫn Hàn Sâm lên một căn phòng trên tầng hai.

Bố trí phòng tương đối cũ kỹ, thoạt nhìn như xây đã lâu, .Joe đi tới trước lò sưởi, ngồi xổm xuống đưa tay sờ vào trong lò sưởi, sau đó nửa người đều thò vào, ở bên trong mò mãm một hồi lâu, rồi cũng chui ra.

Trên người nàng dính rất nhiều tro đen, ngay cả trên mặt trắng nõn cũng dính không ít, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến khí chất nghiêm túc của nàng.

Hàn Sâm nhìn thấy trong tay nàng đang cầm một cái hộp hình chữ nhật, thoạt nhìn là do kim loại nào đó chế thành, cũng không biết là bị đốt quá lâu, hay là nguyên bản chính là màu sắc kia, hộp kim loại đen như mực giống như vừa mới vớt từ trong mực ra.

voe đặt hộp lên bàn, lau qua, sau đó lấy hai bản hợp đồng ra khỏi ngăn kéo, cùng đẩy với cái hộp đến trước mặt Hàn Sâm: “Ký hợp đồng này, những thứ bên trong sẽ do ngươi sử dụng.”

“Trong này là cái gì?” Hàn Sâm nghỉ hoặc nhìn cái hộp hỏi. “Mở ra xem xem” Joe ném chìa khóa cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không khách khí, cầm lấy chìa khóa trực tiếp mở hộp, †ay cầm hộp có chút nặng.

Hàn Sâm dùng chìa khóa mở cái hộp ra, sau khi xóc nhẹ lên, lập tức thấy trong hộp nằm lẳng lặng một cây dao găm, cả chuôi dao và vỏ dao cũng chỉ hơn một thước.

Lớp vỏ được chế tạo bằng kim loại, bên ngoài được bọc một lớp da, Hàn Sâm cũng không biết đó là da của động vật gì, có chút giống da rắn, nhưng lại thô ráp hơn một chút.

Chuôi dao có kết cấu và màu sắc giống như sừng trâu, màu đen bán trong suốt, hình dòng chảy, được mài dũa vô cùng tinh tế, tạo hình cũng tương đối sang trọng.

Hàn Sâm lấy con dao găm ra khỏi hộp, nhìn .Joe một cái, .Joe khẽ gật đầu đồng ý, Hàn Sâm cũng không do dự nữa, trực tiếp rút dao ra.

Chỉ thấy lưỡi dao bên trong cùng chất liệu với chuôi dao, chẳng qua trong suốt hơn, càng hướng tới mũi dao thì càng trong suốt, màu đen cũng càng ít, đến mũi nhọn thì hoàn toàn không còn màu đen, chỉ còn lại vẻ trong suốt giống như kim cương.

“Nó được tạo ra từ sừng tê giác của dị chủng cấp nam tước Ma Giác Tê, vô cùng sắc bén, chỉ cần có được sức mạnh nhất định, cho dù chỉ là binh sĩ chiến giáp gen bình thường cũng có thể sử dụng nó cắt bỏ da thịt dị chủng một cách dễ dàng. Đương nhiên, dị chủng mà ta nói là dị chủng cấp nam tước bình thường.” Ánh mắt .Joe sáng lên nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

Hết chương 1726.

Chương 1727. Vật liệu dị chủng

Cuối cùng Hàn Sâm cũng đã hiểu vì sao .Joe mua hắn, nhờ có cây dao găm này, cho dù không phải là quý tộc cũng có khả năng giết chết dị chủng.

Nhưng những binh lính chiến giáp gen bình thường thì không làm được. Bởi lẽ cho dù bọn họ có cây dao găm này cũng không thể theo kịp tốc độ của dị chủng, có khi con chưa rút được dao găm ra thì đã bị dị chủng chặt mất đầu.

Sau khi .Joe nghiên cứu cẩn thận sức chiến đấu của hắn và dị chủng, nàng nhận định Hàn Sâm có cơ hội giết chết dị chủng, cho nên mới có thể dùng giá cao đào tường hắn qua đây.

“Bộ phận dị biến của dị chủng cũng có thể làm vũ khí sao?” Hàn Sâm ngắm nghía dao găm sừng tê giác, làm vẻ lơ đãng hỏi.

“Vật liệu dị chủng có rất nhiều công dụng, nhưng phần lớn đều có thể dùng để chế tạo vũ khí. “Joe không suy nghĩ nhiều, trả lời thẳng thắn câu hỏi của Hàn Sâm.”

“Vậy liệu có thể ăn được hay không?” Hàn Sâm cười hỏi, giống như đang nói đùa.

voe lắc đầu một cái: “Ta chưa từng nghe nói đến việc vật liệu gen dị chủng có thể ăn được, hơn nữa ai sẽ ăn cái thứ đó chứ? Gen dị chủng không ổn định, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tính ổn định gen của cơ thể sau khi ăn.

Hơn nữa nó cứng như vậy, sao người bình thường có thể tiêu hóa được. Thế nhưng thật ra có một vài vật liệu gen dị chủng có thể sử dụng để làm thuốc."

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy khó hiểu, nếu nơi này chưa từng có người người nào ăn gen dị chủng, vậy thì sao hắn có thể ăn được? Hơn nữa chỉ dùng nước đun sôi lên là đã tan ra, quả thật đúng là hơi bất thường.

Bây giờ Hàn Sâm rất muốn thử xem liệu có thể tăng thêm gen dị chủng sau khi ăn dao găm sừng tê giác đã nấu rồi hay không, nhưng nghĩ đến việc thứ này không phải là của hắn, cuối cùng hắn vẫn nhịn xuống.

Hàn Sâm đọc qua bản hợp đồng .Joe đưa cho hắn, cây dao găm này được thuê cho hắn sử dụng, chỉ cần hắn ở lại chiến đội Ma Thuật Sư thì sẽ là của hắn, trừ khi hắn rời chiến đội, Joe mới có quyền lấy dao găm lại.

Hàn Sâm không chút do dự kí hợp đồng. Mặc dù hắn phải làm việc ở chiến đội Ma Thuật Sư tròn hai năm, nhưng có thể dùng một vũ khí như vậy cũng rất tốt.

Hàn Sâm chính thức trở thành một thành viên của chiến đội Ma Thuật Sư, sau đó hắn mới phát hiện ra tình hình trong chiến đội Ma Thuật Sư gay go tới như vậy.

Căn cứ huấn luyện đã bị .Joe bán mất, bây giờ căn cứ của chiến đội Ma Thuật Sư là căn biệt thự này, cũng chính là tài sản cuối cùng của .Joe.

Còn thành viên của chiến đội Ma Thuật Sư hiện nay, ngoại trừ .Joe và Hàn Sâm cũng chỉ còn sót lại một bà vú chăm sóc .Joe từ nhỏ đến lớn, chịu trách nhiệm quét dọn, vệ sinh, giặt quần áo, nấu cơm…

Nói cách khác, trên thực tế bây giờ chiến đội Ma Thuật Sư chỉ có hai người là Hàn Sâm và .Joe.

"Hai chúng ta có thể săn bắt dị chủng được không vậy?" Hàn Sâm ngơ ngác hỏi.

Nhân viên ít như vậy, có lẽ không thể tìm được dị chủng, cho dù đến được nơi dị chủng xuất hiện thì cũng không thể dồn ép dị chủng ra ngoài được.

Phải biết rằng tốc độ thông thường của dị chủng nhanh hơn tất cả sinh vật cùng cấp khác, đồng thời chúng cũng rất am hiểu thuật ẩn nấp và phục kích, nếu không những binh sĩ kia cũng sẽ không gióng trống khua chiêng đi săn giết chúng nó.

"Ta đã suy xét cẩn thận, dị chủng là loài rất giảo hoạt, chưa nắm chắc tuyệt đối thì sẽ không mạo hiểm. Ví dụ như quý tộc chân chính đi truy sát bọn chúng, nếu chưa nắm chắc tuyệt đối thì chắc chắn chúng sẽ không chủ động xuất kích. Thế nhưng ngươi lại khác, ngươi không phải là quý tộc, cho nên có thể bọn chúng sẽ chủ động công kích ngươi…" Joe còn chưa nói hết câu, thế nhưng ai cũng hiểu được ý tứ trong đó.

Hàn Sâm nhún vai một cái: "Phải làm gì mới có thể chế tạo vật liệu dị chủng thành vũ khí?"

"Đầu tiên phải có vật liệu thích hợp, sau đó tìm chuyên gia chuyên nghiên cứu vật liệu dị chủng, xin bọn họ giúp đỡ để chế tạo, quy trình rất phức tạp, nếu không phải là chuyên gia trong ngành thì về cơ bản không có khả năng hoàn thành, hơn nữa cho dù là bậc thầy lão luyện cũng không thể bảo đảm thành công một trăm phần trăm. Mà chuyện có thể đạt được tỷ lệ thành công trên ba mươi phần trăm đã xem như là vô cùng tốt, dù sao vật liệu dị chủng có tính không ổn định rất cao. Trước đây cha ta cầm đi không ít vật liệu để chế tạo vũ khí dị chủng, cuối cùng cũng chỉ chế tạo thành công cây dao găm này." .Joe nói.

"Khi nào thì ra ngoài săn bắt dị chủng?" Hàn Sâm hỏi thêm, bây giờ hắn đang cần gấp gen dị chủng.

"Ta đang thăm dò vị trí của dị chủng, trước tiên ngươi cứ tạm thời nghỉ ngơi chuẩn bị, chắc chắn sẽ có kết quả rất nhanh." .Joe sắp xếp cho Hàn Sâm ở trong một phòng khách bên trong biệt thự, đây được coi như là ký túc xá của Hàn Sâm

"Điều kiện nơi này cũng không tệ lắm, tốt hơn bên phía Hắc Kim nhiều." Hàn Sâm rất hài lòng với chỗ này.

Tuy rằng sau này phải chia một nửa chiến lợi phẩm săn giết được cho oe, nhưng .Joe có thể thu thập tài liệu để tìm mục tiêu vân vân, trước mắt những thứ này bản thân Hàn Sâm không thể nào làm được.

Không có nhân sĩ chuyên nghiệp giúp đỡ, ngay cả dị chủng Hàn Sâm cũng không tìm được chứ đừng nói tới đi săn giết.

Huống hồ .Joe còn thuê dao găm sừng tê giác cho Hàn Sâm, điều này giúp cho khả năng săn giết dị chủng của hắn có sự ổn định, chia cho nàng một nửa cũng không được coi là nhiều.

Hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu có lúc linh nghiệm có lúc không, Hàn Sâm cũng không xem nó là chỗ dựa, ngộ nhỡ đến lúc cần dùng lại không linh nghiệm, vậy thì thật sự rất phiền phức.

Sau khi trở về từ lần đó, Hàn Sâm đã thử rất nhiều cách nhưng đều không thể làm cho hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu phát huy tác dụng thêm lần nữa, cũng không biết rốt cuộc phải làm sao mới có thể kích phát năng lực của nó.

Hàn Sâm khép cửa phòng lại, sau khi xác định không camera giám sát và điều khiển bên trong phòng, lúc này Hàn Sâm mới lấy nồi áp suất ra, sau đó thả mười cái móng tay kim loại màu xanh lam do mình cuỗm được vào.

Đổ thêm nước, đun từ từ. Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Sâm mở cái nắp ra, lập tức che kín mũi.

Nước trong nồi đã biến thành màu xanh giống như nước mực, còn có một mùi tanh gay mũi.

Hàn Sâm cầm cái muôi lên bới bới, mười cái móng tay không còn thấy đâu nữa, rõ ràng là đã tan hết toàn bộ.

“Không đúng, thật sự không đúng chút nào. Nếu như vật liệu gen dị chủng có thể dễ dàng hòa tan như vậy thì không thể nào có chuyện sinh vật ở nơi này không biết được, càng không thể có chuyện bị chế †ạo thành vũ khí để sử dụng. Nhất định là có vấn đề gì đó, nhưng rốt cuộc là đã xảy ra vấn đề ở chỗ nào đây?” Hàn Sâm cau mày suy tư, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng

không nghĩ ra được rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề mới có thể khiến gen dị chủng tan hoàn toàn.

Đương nhiên rồi, nồi và nước đều không có vấn đề gì, như vậy vấn đề cũng chỉ có thể xuất hiện ở trên người Hàn Sâm, chẳng qua đến Hàn Sâm cũng không biết rốt cuộc là thứ gì trên người mình ảnh hưởng đến những vật liệu gen dị chủng kia.

Sau khi uống xong một nồi chất lỏng màu xanh lam, Hàn Sâm cảm thấy hoàn toàn không giống với khi uống chất lỏng màu đỏ từ khúc xương trước đó. Giờ đây hắn không hề cảm nhận sức mạnh nóng bỏng tuôn trào, thế nhưng lại cảm nhận được sự buốt giá đến mức run lẩy bẩy, một luồng hơi lạnh lan rộng ra từ trong dạ dày, dường như sắp đông cứng cả xương.

“Ăn gen dị chủng, gen nam tước +1.”

Một làn sương màu trắng xóa bốc lên từ đỉnh đầu Hàn Sâm, tóc và lông mày của hắn đều có sương lạnh, hàm răng đóng băng đang run lên cầm cập.

Hàn Sâm liên tục vận công pháp, sau hơn một giờ cơ thể mới khôi phục hoàn toàn.

Mười cái móng tay chỉ tăng thêm một điểm gen, điều này khiến Hàn Sâm không khỏi cau mày, xem ra số lượng vật liệu dị chủng và số lượng gen tăng thêm không hề liên quan trực tiếp đến nhau.

Mới ở hai ngày, Joe đã gọi Hàn Sâm đi ra ngoài, bảo là muốn làm nhiệm vụ. Sau khi Hàn Sâm ngồi trên xe mới phát hiện Lancer lại đang ngồi ở ghế phụ .

“Hàn Sâm, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Lancer mỉm cười nói.

“Sĩ quan cảnh sát Lancer? Sao ngươi lại ở đây? Lẽ nào nhiệm vụ lần này có liên quan đến ngươi?” Hàn Sâm nói.

Lancer cười, tiếp tục nói: “Ngươi còn nhớ nhà xưởng lần trước bị dị chủng tàn sát không? Dị chủng lần này các ngươi phải tiêu diệt chính là thứ đã tàn sát công nhân, hi vọng ngươi sẽ không bị nó giết chết.”

Hết chương 1727.

Chương 1728. Ai có lợi?

Tiếng còi tàu hỏa tu tu xuyên thủng bầu trời, khinh khí cầu và máy bay qua lại liên tục trên không trung.

Theo quan điểm của Hàn Sâm, trình độ khoa học kỹ thuật của tinh cầu Kate khá hỗn loạn. Nơi đây có thể nhìn thấy máy móc chạy bằng hơi nước rất cổ xưa, cũng có thể nhìn thấy máy bay sử dụng năng lượng hạt nhân tiên tiến, thậm chí còn có rất nhiều sinh vật làm thú cưỡi qua lại trên đường lớn.

Các loại khoa học kỹ thuật mang tính thời đại đều có thể nhìn thấy ở đây, điều này khiến người ta cảm thấy hết sức kỳ lạ.

Hàn Sâm đã tìm kiếm tài liệu trên mạng, đã xem qua lịch sử của tỉnh cầu Kate, hắn hiểu đại khái rằng thật ra bản thân tinh cầu Kate cũng không phải là tinh cầu có khoa học kỹ thuật phát triển, bởi vì sau khi ngoại tộc xâm lấn mấy lần đã mang rất nhiều tiến bộ khoa học kỹ thuật đến, cho nên tinh cầu Kate mới có diện mạo mang dấu ấn của nhiều thời đại khác nhau hòa trộn lại.

Khoảng thời gian người Kate nắm lấy quyền tự chủ cũng mấy chục năm gần đây thôi, trước đó đã từng phải chịu sự đô hộ của ngoại tộc, hoặc rõ ràng hoặc âm thầm lén lút.

Chiếc xe bọ rùa màu đỏ kiểu cũ của .Joe đang dừng lại trước một nhà xưởng bỏ hoang ở vùng ngoại thành, sắc mặt của .Joe và Lancer đều chẳng đẹp đẽ gì.

Trên đường phố phía trước đậu một dãy xe tải lớn, trên bầu trời còn có thể nhìn thấy vài chiếc máy bay đang lượn vòng liên tục, xem ra đã có người nhanh chân đến trước.

“Là người của tập đoàn Hắc Kim.” Joe nhìn thấy ký hiệu trên xe tải, khẽ cau mày nói.

Lancer cũng có chút nghỉ ngờ, nói: “Quái lạ, tại sao bọn họ lại ở chỗ này? Ngoài cục an ninh bọn ta ra thì chắc chắn không có người nào biết tình báo này mới đúng.”

Joe bĩu môi một cái nói: “Bình thường thôi. Với thực lực của Hắc Kim, có thể có được tin tức cũng không có gì lạ.”

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, hai bóng người bên trong một chiếc xe bọc thép đa chức năng ở phía trước bước ra ngoài, hơn nữa còn đang đi về phía bọn họ.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn, hắn cũng không xa lạ gì với hai người kia, đó là Hardeman và thư ký Lina của hắn.

Hardeman đi tới trước ô tô, gõ gõ lên cửa xe.

Joe kéo cửa xe xuống, Hardeman mặt mày hớn hở nói: “Joe, ngươi cũng có hứng thú với dị chủng ở đây sao? Thật là đáng tiếc, ngươi tới chậm một bước.”

Nói xong, Hardeman còn liếc nhìn Hàn Sâm đang ngồi ở hàng ghế sau nhưng lại không nói cái gì cả.

“Xem ra các ngươi vẫn chưa xong, vậy thì không tính là muộn. Xin lỗi nhé, bọn ta không có thời gian nói chuyện phiếm với các ngươi được đâu.” Joe nói xong thì lập tức khởi động xe, vượt qua chiếc xe tải của bọn họ rồi lao về phía trước.

Hardeman không ngăn cản, nhìn chiếc xe từ từ đi xa, khẽ cười rồi nói: “Đến thật cơ đấy, .Joe thật sự hi vọng Hàn Sâm có thể săn giết được dị chủng ư?”

“Bị dồn ép đến đường cùng thì cái gì cũng nghĩ được.” Lina cũng cười, nói.

Hardeman lắc đầu một cái, quay về bên trong xe bọc thép đa chức năng, Guris đang chỉ huy hành động ở bên trong đó.

Lancer nhìn binh lính ở khắp nơi, ủ rũ nói: “Xem ra lần này không có cơ hội nào rồi, nhân viên của Hắc Kim quá nhiều, trang bị lại tiên tiến, chắc chắn tìm được dị chủng sớm hơn chúng ta một bước.”

“Vậy cũng chưa chắc, nói không chừng vẫn có thể là chuyện tốt đó.” Hai mắt Joe sáng rực lên, bỗng nhiên tăng tốc độ: “Ngồi vững, chúng †a chắc chắn có thể tìm được dị chủng kia nhanh thôi.”

Ô tô mang theo bụi bặm dọc đường chạy như bay về phía trước.

“Joe đã đi qua bên kia rồi, sao nàng biết được chứ?” Lina nhìn thấy ô †ô chạy như bay đến vị trí của dị chủng trong máy định vị thì kinh ngạc nói.

“Joe là một người phụ nữ khôn khéo. Tuy ta đã cố ý bảo binh lính làm nhiễu loạn tâm mắt của nàng, thế nhưng vẫn bị nàng phát hiện ra manh mối gì đó, hơn nữa nhờ vào chúng ta mà nàng đã đoán được phương hướng và vị trí của dị chủng.” Guris nói.

Hardeman lạnh nhạt nói: “Không sao, nếu bọn họ đã muốn đi thì cứ để bọn họ đi trước là được, nói cho Hổ đại nhân biết, trước tiên bảo hắn đừng đi vào mỏ quặng, tạm thời chờ ở bên ngoài.”

Guris khẽ cau mày: “Hardeman tổng, tuy rằng ngồi chờ ngư ông đắc lợi là một cách hay, nhưng .Joe và Hàn Sâm cũng không phải là nhân vật đơn giản, nên cẩn thận một chút thì hơn.”

“Sĩ quan chỉ huy Guris, ngươi cẩn thận quá rồi thì phải? Cho dù nhường dị chủng cho bọn họ thì bọn họ cũng không có năng lực giết chết nó. Để cho bọn họ làm bia đỡ đạn giúp chúng ta, dò đường dẫn mấy con dị chủng đó ra, tránh cho chúng ta hi sinh nhiều binh lính, như vậy không phải tốt hơn sao?” Lina bĩu môi một cái rồi nói.

“Làm theo lời ta nói đi, có Hổ đại nhân, mấy con dị chủng kia cũng không dám ra ngoài đâu, thay vì để binh lính đi chịu chết, tốt hơn nên để bọn họ đi.” Hardeman nói.

Guris không nói gì nữa, truyền đạt mệnh lệnh xuống cho binh sĩ và bên phía Hổ đại nhân.

“Joe, ngươi chắc chắn dị chủng đang ở hướng này sao? Bên này cũng không hề nhìn thấy người của Hắc Kim.” Lancer nhìn bốn phía, nói.

“Không sai đâu, chắc chắn ở bên này, bọn họ không lừa được ta đâu.” Joe quan sát tình hình xung quanh, đạp chân ga tới mức tối đa, ô tô hất tro bụi trên đường đất lên đầy trời.

Ở quanh đây, ngoại trừ một vài nhà xưởng bị bỏ hoang ra thì có một mỏ quặng đã bị niêm phong, ô tô nhanh chóng lái vào bên trong mỏ quặng.

“Âm!”

Joe mới vừa lái xe vào mỏ quặng thì bỗng nhiên nghe thấy trên nóc xe truyền đến một tiếng vang thật lớn, nóc xe lập tức lõm xuống, gần như bộ phận nửa sau đã bị đánh bẹp.

Joe và Lancer ở phía trước đều không sao cả, hai người đẩy cửa vươn mình nhảy vọt ra, đứng dậy nhìn nóc xe thì phát hiện một con tinh tinh lớn có lông bạc cao đến ba mét đang dẫm đạp phía trên nóc xe. Nó liên tục đạp mấy phát khiến chiếc xe bọ rùa màu đỏ của .Joe nhanh chóng tan tành, thùng xăng chịu sức ép nổ tung, thế nhưng ngọn lửa không hề có một chút ảnh hưởng gì với bộ lông bạc của tinh tinh khổng lồ.

voe và Lancer đều rất lo lắng, lúc nãy Hàn Sâm ngồi ở phía sau, bỗng nhiên bị tập kích, bây giờ không biết hắn thế nào rồi.

“Giãm hay lắm! Để Hổ đại nhân ra tay đi.” Hardeman nhìn thấy cảnh này thông qua máy giám sát và điều khiển trên máy bay, lập tức cười ha ha.

“Hổ đại nhân, đã xác định mục tiêu, ngươi có thể xuất phát rồi.” Guris lập tức phát lệnh công kích cho Hổ đại nhân.

Trước đó bọn họ mới chỉ mới xác định được bên trong quặng mỏ có một con tinh tinh khổng lồ lông bạc, mấy binh lính cũng đi vào lùng †ìm, thế nhưng sau khi đi vào đều nhanh chóng mất liên lạc, vẫn chưa thể đoán ra được vị trí cụ thể của dị chủng.

Bây giờ đám Hàn Sâm đúng lúc giúp bọn họ việc này, dẫn dị chủng ra, Hổ đại nhân cách vị trí của tinh tinh khổng lồ lông bạc không đến một ngàn mét nên đã dồn hết tốc lực đuổi theo.

Hardeman nhìn chiến trường cười tủm tỉm, chuẩn bị hưởng thụ niềm khoái cảm của ngư ông đắc lợi.

Joe và Lancer nhìn thấy bóng người Hàn Sâm xuất hiện ở một nơi khác, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Con tinh tinh khổng lồ lông bạc kia nhìn thấy Hàn Sâm thì lập tức cầm chiếc xe ô tô bị nó giãm đạp lên rồi quăng đi như là vứt gạch về phía Hàn Sâm.

Cơ thể Hàn Sâm di chuyển thần tốc, né xa xác xe ô tô, xác xe ô tô đập vào một cái kho phía sau, lập tức đánh sập một nửa cái kho.

Tinh tinh khổng lồ lông bạc nổi giận gầm lên một tiếng, cơ thể to lớn mạnh mẽ giống như ma quỷ bổ nhào về phía Hàn Sâm, tốc độ nhanh đến khác thường.

Hàn Sâm không lùi mà tiến tới, cũng lao về phía tỉnh tinh khổng lồ lông bạc, ánh mắt bình tĩnh giống như nước trong giếng.

Thanh dao găm sừng tê giác đã được hắn nắm trong tay trái, thế nhưng chưa hề rút ra, tay phải đặt lên chuôi dao, thân hình nhanh chóng tiếp cận con tinh tinh khổng lồ lông bạc kia.

“Tên kia, đó là con mồi của ta.” Hổ đại nhân cũng xông vào bên trong mỏ quặng, rống to một cách hưng phấn.

Hết chương 1728.

Chương 1729. Ta muốn người này

Vẻ mặt của Hardeman và Lina đều giống như đang xem kịch vui. Trước khi dị chủng bị giết chết thì bất cứ ai cũng có cơ hội, sau cùng ai có thể săn giết dị chủng, dị chủng thuộc về ai, việc phát hiện trước cũng chẳng có tác dụng gì.

Bọn họ không cho rằng Hàn Sâm có thể săn giết dị chủng, hơn nữa còn giúp bọn họ dẫn dị chủng ra, quả thật đúng là một người tốt.

Thậm chí Hardeman còn thoải mái châm một điếu thuốc lá, hít sâu một hơi chuẩn bị hưởng thụ thành quả tiếp sau.

Joe và Lancer đều nhìn Hàn Sâm và tinh tinh lông bạc một cách khẩn trương, hy vọng Hàn Sâm có thể đọ sức với tinh tinh khổng lồ lông bạc một lúc lâu, chờ sau khi Hổ đại nhân tham gia vào vòng chiến, nói không chừng Hàn Sâm sẽ có cơ hội nhân lúc hỗn loạn cho tinh tỉnh khổng lồ lông bạc một đòn trí mạng.

Hổ đại nhân vừa xông vào vừa gào thét, trong tay còn ngưng tụ ra một thanh đại đao đầu hổ, dùng hết sức kéo đao về phía tinh tinh khổng lồ lông bạc.

Nhưng khi hắn còn cách tinh tinh khổng lồ lông bạc một đoạn, chưa kịp chạy đến trước cơ thể con tinh tinh khổng lồ lông bạc, Hàn Sâm đã giao chiến lướt qua với tinh tinh khổng lồ lông bạc.

Trong khoảnh khắc lướt qua, hình như có một chút hàn quang lóe lên trên cổ của tinh tinh khổng lồ lông bạc, bởi vì quá nhỏ bé nên gần như không có ai chú ý tới.

Sau khi lướt qua, Hàn Sâm còn xông về phía trước vài bước mới dừng lại.

Tinh tinh khổng lồ lông bạc thì xoay người lại nhanh chóng, nổi giận với bóng lưng Hàn Sâm, há mồm muốn phát ra âm thanh gầm gừ.

Nhưng nó vừa lên tiếng, mới thốt ra một âm thanh thì bỗng nhiên dừng lại đột ngột, hai con mắt đỏ ngầu mở to, máu tươi nơi cổ giống như nước suối đang dâng trào.

Tinh tinh khổng lồ lông bạc dùng móng vuốt bịt cổ lại, cơ thể to lớn mạnh mẽ ầm ầm ngã xuống đất, trong nháy mắt máu tươi đã nhuộm đỏ mặt đất, chỉ là giấy dụa mấy lần rồi không có động tĩnh gì nữa.

Hổ đại nhân vọt tới cách tinh tinh khổng lồ lông bạc chưa tới hai mươi mét, bước chân đã từ từ dừng lại, nhìn tinh tinh khổng lồ lông bạc trong vũng máu có chút không dám tin.

Gương mặt của .Joe và Lancer cũng là vẻ không thể tin được, bốn phía hoàn toàn yên ắng.

Bên trong xe bọc thép đa chức năng, trong mắt của Guris loé lên một †ia sáng, nụ cười trên mặt của Hardeman và Lina đã hoàn toàn biến mất, mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào màn hình giám sát và điều khiển giống như là bị thực thi phép thuật định thân, mãi không có động tĩnh gì.

Mãi cho đến khi điếu thuốc lá cháy đến ngón tay của Hardeman, Hardeman kêu đau một tiếng rồi tỉnh táo lại, vứt điếu thuốc lá đi, nhìn chằm chằm hình ảnh với sắc mặt u ám, tự lẩm bẩm: “Sao có thể có chuyện đó được?”

“Săn giết dị chủng cấp nam tước, nhận được thú hồn dị chủng, phát hiện gen dị chủng.”

Tiếng nhắc nhở trong đầu vang lên khiến Hàn Sâm hơi ngẩn ra, tiếp đó thì vui mừng khôn xiết. Hắn không ngờ rằng săn giết dị chủng còn có thể nhận được thú hồn, đúng là niềm vui bất ngờ.

“Làm tốt lắm.” Hàn Sâm vẫn chưa kịp nhìn đó là thú hồn gì thì Joe và Lancer đã qua đó rồi. Joe chỉ khen ngợi một câu đơn giản nhưng ai cũng hiểu, nàng đang kìm nén niềm vui mừng to lớn.

Tuy nàng thật sự xem trọng Hàn Sâm, ấp ủ sự kỳ vọng nhất định đối với Hàn Sâm, thế nhưng lựa chọn Hàn Sâm ít nhiều vẫn có chút bất đắc dĩ. Song biểu hiện của Hàn Sâm lại khiến .Joe suýt chút nữa vỡ òa trong hạnh phúc, nàng đang hoài nghi liệu có phải mình đang nằm mơ hay không.

Lancer cũng rất kích động nhìn Hàn Sâm, đều là người bình thường không có trang bị gen, thế nhưng biểu hiện của Hàn Sâm cũng khiến nàng phấn

chấn, đồng thời cũng cảm thấy khó lòng mà tin nổi.

Hổ đại nhân đi về phía bên này, sắc mặt .Joe lập tức thay đổi, ngăn cản Hổ đại nhân, quơ quơ bộ đàm trên tay rồi nói: “Hổ đại nhân, ta nghĩ đã không còn bất cứ tranh luận việc con dị chủng này thuộc về ai nữa rồi. Ta đã gửi video về trạm phụng sự phía chính phủ, mời ngươi trở về

Hổ đại nhân cười, nói: “Ta còn khinh thường cái việc làm dơ bẩn đó ấy chứ”

Nói xong, Hổ đại nhân nhìn về phía Hàn Sâm, giơ ngón tay cái lên, nói: “Một đao kia rất lợi hại.”

“Hổ đại nhân quá khen, sau này nếu có thời gian thì chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu đao pháp.” Tuy Hàn Sâm rất khó chịu với cái tên Hardeman kia, nhưng không có nghĩa là hắn có ác cảm với tất cả những người khác trong tập đoàn Hắc Kim, Hardeman cũng không đại diện cho toàn bộ tập đoàn Hắc Kim.

“Được, cho ta dãy số liên lạc của ngươi, lúc về ta sẽ tới tìm ngươi.” Hổ đại nhân sảng khoái nói.

Hàn Sâm đưa dấy số liên lạc của mình cho Hổ đại nhân. Hổ đại nhân nhìn xác chết của tinh tinh khổng lồ lông bạc, rồi nhìn chiếc xe rách nát của Joe, cười nói: “Nơi này không tìm được xe, ta đưa các ngươi về.”

Bên trong phòng họp của tập đoàn Hắc Kim đang phát hình ảnh Hàn Sâm giết chết tinh tinh khổng lồ lông bạc nhiều lần, hơn nữa còn bị điều chỉnh tốc độ chậm gấp đôi để phát hình ảnh nhiều lần.

Hardeman, Lina, Guris, Hổ đại nhân, Allen và các thành viên nòng cốt đều đang ở đây, trừ bọn họ ra còn có một người trẻ tuổi đang ngồi ở vị trí quan trọng nhất.

Người trẻ tuổi vẫn đang nhìn những hình ảnh được phát một cách vô cùng chăm chú, những người khác đều không lên tiếng, chỉ có thể xem cùng với hắn.

Cuối cùng, người trẻ tuổi kia nhấn phím tạm dừng khiến hình ảnh dừng lại.

Sau đó hắn nhìn về phía Hardeman, dùng giọng điệu rất bình tĩnh mà hỏi: "Giám đốc Hardeman, trước kia người này là thành viên của đội săn bắn Hắc Kim chúng ta sao?

Mồ hôi lạnh trên người Hardeman lập tức tuôn ra, vội vàng nói: "Tam thiếu gia, người này thăng cấp quý tộc thất bại, .Joe lại ra một cái giá vô cùng tốt, cho nên ta…"

"Ta muốn người này." Tam thiếu gia nói một câu rồi nhanh chóng đứng lên: "Ta còn phải đi tham dự hội nghị tiếp theo, nửa tháng sau ta sẽ quay về thành Silgran, đến lúc đó ta muốn nhìn thấy hắn đứng trước mặt ta."

Nói xong, tam thiếu gia đã dẫn theo người của hắn rời khỏi phòng họp. Hardeman lập tức quay về ghế ngồi, sắc mặt khó coi vô cùng.

"Hardeman tổng, xem ra lần này ngươi đã gặp phiền phức rồi." Guris vỗ võ vai của Hardeman, nói.

"Lúc trước bảo ngươi giữ Hàn Sâm lại, ngươi lại bán đứng hắn, sớm biết có hôm nay thì sao lúc trước ngươi còn làm như thế?" Hổ đại nhân pha trò, hắn vẫn còn có chút ý kiến về việc Hardeman bán Hàn Sâm đi.

"Cùng lắm là mua hắn về là được, dựa vào tài lực của Hắc Kim chúng †a thì còn sợ hắn không chịu quay về sao? Một người bình thường chỉ ỷ mình có vũ khí vật liệu dị chủng, thật không biết tam thiếu gia thích điểm gì ở hắn." Lina bĩu môi nói.

"Câm miệng!" Không đợi Hổ đại nhân nói, Hardeman đã lạnh giọng quát bảo Lina dừng lại.

Hardeman không phải là kiểu ngực khủng não tàn như Lina, trái lại hắn vô cùng khôn khéo. Hắn hiểu rất rõ biểu hiện của Hàn Sâm có nghĩa là gì, đó không phải là thứ mà vũ khí dị chủng có thể tóm gọn được.

Trước đó còn đắc tội với một người như vậy, chính Hardeman cũng không dám khẳng định mình có thể mời hắn ta về hay không. Nhưng đã là mệnh

lệnh của tam thiếu gia thì dù gì đi chăng nữa hắn cũng phải hoàn thành, bởi vì hắn không tài nào gánh nổi hậu quả của việc không làm được.

Sắc mặt Hardeman sa sầm, ngoại trừ Lina đang tỏ vẻ oan ức ra thì

những người khác đều đã rời khỏi phòng họp, chuyện này không một ai có thể tới giúp hắn được.

Xác chết tinh tinh lông bạc được đặt trong nhà kho, mà Hàn Sâm vẫn chưa có thời gian tới xem, bởi vì bây giờ hắn đang nghiên cứu về thú hồn dị chủng vừa mới có được.

Hết chương 1729.

Chương 1730. Vượn khổng lồ

Thú hồn dị chủng cấp nam tước: Vượn khổng lồ (Loại hình dung hợp).

Hàn Sâm nhìn thấy bốn chữ “loại hình dung hợp” này thì trong lòng lập †ức vui mừng khôn xiết. Nếu so sánh thú hồn dị chủng và thú hồn ở Tí Hộ Sở thì không có gì khác biệt, nói cách khác hắn có thể biến thân trở thành vượn khổng lồ, có được sức mạnh thân thể và tốc độ giống như vượn khổng lồ, trong tình thế sức mạnh và tốc độ của bản gốc không đủ thì có thể được bù đắp trong nháy mắt.

Bên trong căn phòng của mình, Hàn Sâm thử triệu hồi thú hồn vượn khổng lồ, ánh sang lập lòe của một vượn khổng lồ lập tức nhập vào trong cơ thể của Hàn Sâm, sau đó bắp thịt trên người Hàn Sâm nhanh chóng giãn nở, trên người cũng mọc ra lông dài màu bạc, rất nhanh đã biến thành con vượn màu bạc to lớn mạnh mẽ.

Cảm nhận được sức mạnh to lớn đang tràn ngập bên trong cơ thể sau khi biến thân, trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, rất muốn nhìn thử xem rốt cuộc sức mạnh của bản thân sau khi biến thân mạnh đến như thế nào.

Đáng tiếc không có nơi nào có nguyên thụ gen công cộng, nếu muốn kiểm tra chỉ có thể tới trung tâm, Hàn Sâm không thể biến thân dưới ánh mắt nhìn chòng chọc của mọi người, dù sao nơi này không phải là nơi an toàn, e rằng chưa có ai trong Kate tộc từng nhìn thấy thú hồn biến thân, có khi coi hắn là dị chủng rồi làm ấy thịt chứ.

"Không biết sau khi biến thân còn có thể mặc chiến giáp gen hay không?" Hàn Sâm muốn thử một lần, triệu hồi chiến giáp gen Chú Ngữ của mình.

Kết quả khiến Hàn Sâm càng ngạc nhiên mừng rỡ hơn, sau khi sử dụng thú hồn biến thân mà vẫn có thể sử dụng chiến giáp gen, chiến giáp gen Ngữ Chú căn cứ vào khổ người biến đổi của Hàn Sâm, hoàn toàn bao phủ cơ thể vượn khổng lồ khiến cho sức mạnh của Hàn Sâm tăng thêm một bậc.

Lúc Hàn Sâm đang vui vẻ lại đột nhiên cảm thấy đại não nhói nhói, cơ thể truyền đến cảm giác uể oải.

"Nhanh như vậy mà đã xuất hiện hiện tượng tiêu hao quá mức, việc dung hợp biến thân khiến cơ thể phải gánh vác lớn quá" Hàn Sâm thu hồi thú hồn vượn khổng lồ, nhìn đồng hồ, thời gian hắn biến thân cũng chỉ mấy phút mà thôi, tác chiến thực tế thì có lẽ chỉ có thể chống đỡ được năm phút đồng hồ là tốt lắm rồi.

"Năm phút đồng hồ cũng đã quá tốt rồi, phối hợp thêm dao găm sừng †ê giác, chắc chắn việc giết dị chủng nam tước không có khó khăn gì." Hàn Sâm có cái nhìn rất thoáng, chờ sau khi hắn tăng cường gen, thời gian có thể chống đỡ nhất định sẽ tăng nhiều thêm.

Dao găm sừng tê giác đúng là thứ tốt, đặc biệt là ở mũi nhọn của nó, vừa chắc chắn vừa sắc bén, ngay cả da thịt vượn khổng lồ cũng có thể dùng một đường dao xé toạc. Nếu không có dao găm sừng tê giác, Hàn Sâm hoàn toàn không thể dùng một đòn giết chết vượn khổng lồ.

"Đáng tiếc là không biết tại sao vẫn không thể biến thân thành Đế Linh siêu cấp, nếu không thực lực còn có thể mạnh thêm mấy phần." Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ ngợi.

Hàn Sâm vừa lắc lư dao găm sừng tê giác một lát, càng chơi càng cảm thấy thuận tay.

Đến thời gian ăn cơm, Hàn Sâm bước xuống lầu thì nhìn thấy .Joe và Lancer đã ngồi ở bàn ăn trước, hình như đang chờ hắn.

“Nào, cạn một chén, chúc mừng chúng ta hợp tác vui vẻ, lần đầu làm nhiệm vụ đã toàn thắng.” Joe giơ ly lên nói.

“Cạn ly!” Hàn Sâm và Lancer đều giơ ly lên, cụng ly với .Joe, tâm trạng rất tốt.

“Tiếp theo chúng ta sẽ nói đến vấn đề phân chia chiến lợi phẩm, thi thể của vượn khổng lồ có thể bán cho phòng nghiên cứu phía chính phủ, đại khái có thể bán bảy, tám nghìn đồng, chuyện này coi như là phí tình báo cho Lancer.”

“Không cần, các ngươi săn giết dị chủng đã giúp ta một việc rất lớn, bên phía cục đã không còn đau đầu vì chuyện này nữa.” Lancer dừng một chút rồi nói: “Trên thực tế nếu các ngươi đồng ý đưa toàn bộ thi thể của dị chủng vào trong cục thì còn có thể nhận được tiền thưởng.”

Hàn Sâm biết quý tộc của cục an ninh cũng không nhiều, nhân viên hoàn toàn không giúp được, việc treo giải thưởng để săn giết dị chủng cũng rất bình thường, thế nhưng so với giải thưởng bình thường của phía chính phủ thì tương đối thấp.

“Ta đã có dự định khác với thi thể rồi, không cần phải mang đi nhận thưởng. Đợi lát nữa sau khi ăn cơm xong, Hàn Sâm đi giải phẫu xác chết trước, nhìn xem vật liệu dị chủng của nó là gì” Rõ ràng .Joe cũng không có ý định đưa thi thể đi nhận thưởng.

Ba người cơm nước xong xuôi thì đi thẳng tới nhà kho. Nói là nhà kho, nhưng thực tế là một cái ga ra trước đây được sửa chữa lại, thi thể vượn khổng lồ được đặt ở bên trong.

Đương nhiên Hàn Sâm không dây dưa dài dòng, lập tức rút dao găm sừng tê giác ra rồi đi giải phẫu thi thể của vượn khổng lồ.

Thủ pháp của Hàn Sâm vô cùng thông thạo, hắn đã làm không ít chuyện như vậy ở bên trong Tí Hộ Sở, toàn bộ động tác được làm liên tục như nước chảy mây trôi, đến cả chuyên gia cũng phải trợn mắt há hốc mồm.

Bản thân Hàn Sâm không có cảm giác gì, nhưng khi nhìn dao găm trong tay Hàn Sâm dạo chơi giữa các khớp xương vượn khổng lồ, trong chớp mắt một con tỉnh tỉnh khổng lồ lông bạc to lớn đã bị Hàn Sâm lột da rút xương, .Joe và Lancer thấy tê cả da đầu, da gà trên người đã nổi hết lên.

Cảm giác mà Hàn Sâm tạo ra trong lòng các nàng giống như là một tên đồ tể đã sớm quen việc giết chóc, sinh mệnh ở trong mắt hắn giống như một cọng rơm ngọn cỏ vậy, hình như dao của hắn có thể sát hại tất cả sinh mệnh không thương tiếc gì, ngay cả chớp mắt cũng không chớp.

Nhìn dao của Hàn Sâm đi khắp các bắp thịt và xương cốt, trong lòng Joe và Lancer đã hơi chút run rẩy.

“Rốt cuộc hắn là hạng người nào vậy?” Trong lòng hai người không thể không nghĩ thầm.

Bởi vì vị trí dị biến của dị chủng không giống nhau, Hàn Sâm không biết vị trí dị biến của vượn khổng lồ ở chỗ nào, chỉ có thể từ từ phân thây rồi tìm kiếm.

Cuối cùng Hàn Sâm phát hiện một khối bắp thịt trên bả vai vượn khổng lồ hoàn toàn khác với máu thịt của nó, đó là một khối bắp thịt hình con thoi, to như hai nắm đấm, toàn thân đỏ đậm giống như ngọc phỉ thúy, vô cùng cứng rắn, cảm xúc và tính chất y như tảng đá.

“Là một khối vật liệu bắp thịt.” .Joe nhìn thấy vật liệu dị chủng kia lại khế cau mày, bởi vì vật liệu bắp thịt là loại bèo bọt nhất trong số tất cả vật liệu dị chủng, nếu mang đi bán thì giả cả cũng thấp hơn đến hai mươi phần trăm so với những vật liệu dị chủng khác.

Sở dĩ có chênh lệch giá như vậy là vì, thứ nhất là vật liệu bắp thịt là vật liệu thường gặp nhất, thứ hai loại vật liệu bắp thịt thường không thể chế tác thành vũ khí, cho nên giá cả sẽ thấp một chút.

“Dựa theo giao ước, vật liệu dị chủng chúng ta sẽ chia năm mươi năm mươi, có một nửa là của ngươi. Ta định bán phần vật liệu này đi, sau đó chia tiền, ngươi có ý kiến gì khác không?” Joe nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút, nói: “Nếu ngươi muốn bán đi, có thể bán một nửa của ngươi cho ta không?”

“Ngươi cần cái này làm gì?” Joe nghi ngờ nhìn Hàn Sâm, tuy vật liệu dị chủng có giá trị, nhưng người bình thường không xử lý được, cần phải có quý tộc có sức mạnh đặc thù mới có thể gia công vật liệu dị chủng.

“Muốn nghiên cứu một chút.” Hàn Sâm thuận miệng nói, hắn cũng không thể nói là mình muốn ăn, .Joe nhất định sẽ cho rằng hắn điên rồi.

“Vậy cũng được, nếu mang vật liệu bắp thịt cấp nam tước đi bán thì có thể bán được hơn mười vạn, chúng ta cứ coi như là mười vạn, ngươi đưa cho ta năm vạn là được, nó sẽ là của ngươi.” Joe cũng không truy hỏi nửa, thẳng thắn nói.

“Bây giờ trong tay ta không có tiền, có thể trừ tiền lương của ta trước hay không?” Hàn Sâm nói.

Ngoài trừ tiền phân chia, trong hợp đồng Hàn Sâm còn có tiền lương, mặc dù so với tiền phân chia thì số tiền lương kia không thấm vào đâu cả, thế nhưng đối với một người bình thường mà nói, số tiền lương kia cũng coi như là rất khả quan.

“Được, không thành vấn đề.” Joe đồng ý rất thoải mái.

Joe còn muốn nói tiếp cái gì đó thì bộ đàm lại đột nhiên kêu lên, .Joe cúi đầu nhìn, phát hiện là Hardeman gọi đến.

Hết chương 1730.

Chương 1731. Ta muốn mua hắn về

Joe ra dấu im lặng với Hàn Sâm và Lancer, sau đó thì nhận bộ đàm.

Không phải là vì .Joe không biết phép tắc xã giao nên tiếp điện thoại trên bàn ăn, mà chủ yếu là do cú điện thoại đó là của Hardeman gọi tới. Ai cũng có thể đoán ra được lúc này Hardeman gọi điện thoại tới để làm gì. Joe không muốn để Hàn Sâm sinh ra khúc mắc, cho nên mới nhận bộ đàm ngay trước mặt mọi người, chẳng qua nàng không muốn để Hardeman biết được Hàn Sâm và Lancer cũng đang ở bên cạnh thôi.

"Joe tổng, có tiện nói chuyện vài câu không?" Hardeman hỏi câu này là vì sợ Hàn Sâm đang ở bên cạnh.

Hắn nghĩ rằng bản thân đã đắc tội Hàn Sâm, nếu bị Hàn Sâm trả thù chắc chắn không thể sống yên ổn, cho nên mới tìm đến .Joe để thương lượng.

"Ngươi nói đi." Joe đáp.

Hardeman cũng không quanh co, trực tiếp nói: ".Joe, ta muốn mua Hàn Sâm về, cái giá lần trước ngươi đưa ra, hôm nay ta trả gấp đôi, ngươi thấy thế nào?"

"Hardeman tổng, chỗ này của ta chỉ có một người như vậy để dùng, kể cả ngươi cho ta tiền thì ta cũng không dùng được." Joe nhìn Hàn Sâm một cái, cười tửm tỉm nói.

Hardeman cắn răng tiếp tục ra giá: "Gấp ba."

"Hardeman tổng, vấn đề ở đây không phải là tiền, cho dù ngươi cho ta nhiều tiền hơn đi nữa thì ta cũng không tìm được người nào có thể thay thế Hàn Sâm, chiến đội của ta cần phải dựa vào hắn để duy trì đây này." Joe mặt không biến sắc vừa cười vừa nói.

Nàng nói ra những lời này thì đồng nghĩa với việc thông báo cho Hardeman biết rằng, Hàn Sâm là hàng không bán, Hardeman ra giá gấp mười đi chăng nữa thì nàng cũng sẽ không bán.

Sắc mặt Hardeman có chút khó coi, không thể không lật con át chủ bài cuối cùng của mình: "Joe tổng, hay là ngươi cứ bán Hàn Sâm cho †a đã, ta trả

tiền gấp bốn lần, sau đó ta sẽ giúp ngươi tìm một vị nam tước khác, điều kiện là cùng giá cả giống như Hàn Sâm, để hắn ký hợp đồng ba năm với chiến đội của ngươi.” Điều kiện này làm cho .Joe và Lancer đồng loạt ngẩn người, cái giá này đúng là con số trên trời.

Hàn Sâm lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, thậm chí còn cảm thấy Hardeman hơi hẹp hòi, ra giá quá ít.

Joe nói: “Hardeman tổng, ngươi phải biết rằng thực lực của Hàn Sâm được như bây giờ là dựa vào một cái vũ khí dị chủng, mà cái vũ khí dị chủng này không phải của hắn, nếu như hắn rời khỏi chiến đội Ma Thuật Sư của ta thì nhất định phải trả lại nó, nếu vậy ngươi vẫn muốn mua hắn sao?”

“Vẫn mua…” Hardeman cắn răng mà nói, lần này cho dù hắn có táng gia bại sản cũng nhất định phải mua được, nhất định phải đưa Hàn Sâm tới trước mặt tam thiếu gia, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Cho dù là tự mình bỏ tiền ra để trợ giúp, dùng đến các mối quan hệ và ân tình để cầu xin thì hắn đều có thể nhịn.

“Thật sự ngại quá Hardeman tổng, ta đã thấy thành ý của ngươi rồi, nhưng ta thật sự không thể bán Hàn Sâm.” .Joe lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Hardeman càng ngày càng khó coi, hắn vẫn nhịn xuống nói tiếp: “Joe, ngươi đừng vội vã từ chối như vậy, tốt nhất nên cẩn thận suy nghĩ lại đi. Chính ngươi cũng đã nói, Hàn Sâm phải dựa vào một vũ khí dị chủng, nếu xảy ra một sai lầm nào đó sẽ lập tức bỏ mạng. Hơn nữa hắn cũng không phải quý tộc, không thể thăng cấp tấn tước, đồng thời cũng không thể trợ giúp cho chiến đội săn sinh vật dị chủng cấp cao. Mà nam tước ta muốn giới thiệu cho ngươi thì không giống vậy, huống chi ngươi còn có thêm một số tiền lớn, có số tiền kia thì những khó khăn về kinh tế của chiến đội đều có thể được giải quyết. Suy tính kỹ mà nói, cho dù bây giờ ngươi mạnh mẽ giữ hắn lại, hai năm sau đến khi kết thúc hợp đồng, ngươi cảm thấy hắn sẽ chọn tiếp tục ở lại chiến đội Ma Thuật Sư, hay là cầm một số tiền lớn đến Hắc Kim đây?”

“Hardeman tổng, thật sự xin lỗi, Hàn Sâm không thể bán được.” .Joe rất nghiêm túc nói.

“Không cần trả lời ta vội đâu, ta cho ngươi thêm thời gian để suy nghĩ, nếu cảm thấy cái giá này không hợp lý thì chúng ta còn có thể thương

lượng tiếp.” Hardeman hít một hơi thật sâu, trái tim giống như bị dao cứa chảy máu ròng ròng.

Cúp máy, Joe nhìn Hàn Sâm nói: “Ngươi cũng nghe thấy rồi, ngươi sẽ thế nào bây giờ? Ta thật sự rất muốn giữ ngươi lại, nhưng nếu ngươi muốn rời đi thì ta cũng không ngăn cản.” Hàn Sâm cười cọt: “Bản thân †a tự thấy mình chẳng có ưu điểm gì, tốt nhất nên tự biết thân biết phận, không rời đi thôi.”

doe nghe xong thì mừng rỡ, giơ chén lên nói: “Hàn Sâm, ta không dám hứa trước điều gì, nhưng chỉ cần ta còn sống một ngày, ta sẽ hết cố gắng hết sức để chiến đội Ma Thuật Sư từng ngày từng ngày thay đổi tốt hơn”

“Vậy chúng ta cùng cạn một chén.” Lancer cũng giơ ly lên.

“Cụng ly!” Ba cái ly thủy tinh nhẹ nhàng chạm vào nhau, thời khắc này †ạo một hình ảnh lưu giữ đến mãi về sau.

Hàn Sâm không muốn tới Hắc Kim, không phải là vì hắn có cảm tình với Joe, mà một phần là coi trọng .Joe, phần còn lại chủ yếu là được tự do thoải mái. Tới Hắc Kim bị hạn chế quá nhiều, không phù hợp cá tính của hắn, hơn nữa Hàn Sâm cũng có rất nhiều chuyện riêng muốn làm, ở nơi này mới có thể thực hiện được.

Hàn Sâm cầm theo khối thịt bắp trở lại phòng ngủ, cầm trong tay mày mò nghiên cứu.

Thứ này nhìn có vẻ đẹp mắt hơn thịt bò, tuy rằng rất cứng, nhưng lại trông rất ngon miệng khiến người khác hận không thể lập tức cắt thành từng miếng từng miếng như bò bít tết, đến Hàn Sâm cũng phải chảy nước miếng.

Hàn Sâm thử cắt một nhát, thế nhưng không cắt được, cho dù dùng dao găm sừng tê giác thì cũng chỉ có thể để lại một vết xước. Thứ cứng như vậy, cho dù cắt ra được thì cũng không thể nào ăn được.

“Rốt cuộc là thứ gì đã ảnh hưởng đến gen dị chủng này đây? Không thể nào có chuyện dùng nước và nồi áp suất đun sôi là có thể hòa tan được. Chắc chắn là có thứ gì đó đã tác động đến chúng, nếu như có thể làm rõ được rốt cuộc thứ sức mạnh gì đã ảnh hưởng đến chúng thì có lẽ ta có thể thoải mái hưởng thụ thú vui mỹ thực được rồi.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, lần này không cầm nồi đi luộc nữa.

Mấy ngày tiếp theo không có việc gì để làm, ngoại trừ việc tu luyện ra, Hàn Sâm chỉ nghiên cứu làm sao để ăn được khối thịt bắp kia.

Hàn Sâm chưa thể nghiên cứu được rốt cuộc là sức mạnh nào đã ảnh hưởng đến những sinh vật di chủng này, thế nhưng lại phát hiện ra một số thứ.

Nếu Hàn Sâm dùng lửa nướng lên thì khối thịt dị chủng này giống như những khối thịt tươi bình thường bị nhiệt độ thấp đông đá lại, từ từ tan ra rồi chảy nước.

Dần dần từ lúc cứng như tảng đá trở thành một miếng thịt bình thường.

Hàn Sâm cảm thấy thứ này rất không bình thường, nếu có thể làm như vậy, chắc chắn những sinh vật khác đã phát hiện ra từ lâu, không thể có chuyện mãi đến bây giờ để hắn là người đầu tiên phát hiện, lại còn là vấn đề dễ hiểu như vậy.

Nhưng đó không phải vấn đề chính, trọng điểm là hiện tại hắn có thể được ăn thịt mà không cần phải ăn mỗi canh.

Hàn Sâm đến nhà bếp tìm một chút gia vị và bát đũa nồi liêu, sau đó dùng dao cắt thịt thành từng lát một giống như từng lát bò bít tết thơm ngon hấp dẫn: “Đây mới giống cuộc sống của một con người chứ.” Hàn Sâm gắp một miếng bỏ vào trong miệng, hàm răng nhai nuốt cắn, nước ngọt của thịt nhanh chóng lan ta toàn bộ khoang miệng, phát sinh phản ứng với gia vị, kích thích vị giác, khiến Hàn Sâm hạnh phúc sắp rên rỉ ra tiếng.

Hết chương 1731.

Chương 1732. Phong tỏa

Sắc mặt hiện tại của .Joe rất khó coi, gần nhất là mấy ngày nay, nàng vẫn luôn tìm kiếm tin tức của dị chủng, thế nhưng những tin tức đó đều bị cắt đứt, giống như bốc hơi khỏi thế gian này vậy. Bây giờ nàng giống như kẻ điếc người mù, không nghe được cũng không nhìn thấy chút tin tức nào.

oe biết tại sao lại có tình huống như vậy. Bởi vì nàng không đồng ý bán Hàn Sâm cho Hắc Kim, cho nên mà Hardeman đã lợi dụng mạng lưới quan hệ của tập đoàn Hắc Kim để phong tỏa nhân mạch của nàng, đồng thời cũng phong tỏa mạng lưới tình báo của nàng.

Đương nhiên nếu so sánh với sức mạnh của tập đoàn Hắc Kim, một chiến đội sắp tan rã vì không chống đỡ nổi chẳng là cái thá gì cả, người bình thường chắc chắn cũng sẽ không vì .Joe mà đi đắc tội tập đoàn Hắc Kim.

Là một chiến đội đi săn dị chủng, vậy mà ngay cả một chút tin tức của dị chủng cũng không có, vậy thì cái chiến đội này không có khả năng tiếp tục phát triển được, chiêu rút củi dưới đáy nồi này của Hardeman rất tàn nhẫn.

Nhưng .Joe hiện tại không có năng lực để đấu với Hắc Kim, nếu mà nàng có tiền, cho dù là Hardeman cũng không thể hoàn toàn phong †ỏa tin tức và các mối quan hệ của nàng, nhưng vấn đề là nàng không có tiền.

Joe không đi tìm Hardeman, hiện tại mà đi tìm hắn thì nàng sẽ mắng hắn là đồ đê tiện vô liêm một phen. Thế nhưng ngoại trừ bị người của Hắc Kim chê cười ra thì nó không có một chút tác dụng nào, .Joe biết mình cần phải tìm ra được biện pháp giải quyết.

“Số lượng sinh vật dị chủng ở tinh cầu Kate rất ít sao?” Lúc ăn cơm, Hàn Sâm nhìn .Joe hỏi.

voe suy nghĩ một chút rồi nói: “Dị chủng lúc sinh ra có hai loại, một loại tiến hóa ngay từ lúc mới sinh ra, dị biến trở thành dị chủng, sau đó chúng nó cùng sinh ra đời sau. Còn loại dị chủng thứ hai thì đến từ không gian dị chủng.”

“Hai cái đó có cái gì khác nhau sao?” Hàn Sâm hỏi.

oe giải thích, nói: “Tiến hóa sản sinh ra dị chủng là giống như hai con dị chủng hai lần trước ngươi gặp được kia, chúng nó đều đã đến cấp nam tước, còn về việc có thể trở thành dị chủng mạnh mẽ hơn nữa hay không thì đều là chuyện sau này, cho nên đối phó với chúng tương đối dễ dàng, có thể thoải mái đánh một trận. Thế nhưng còn dị chủng được sinh ra bởi không gian dị chủng thì chưa chắc, đẳng cấp nào cũng có, dù sao tất cả đều vô cùng nguy hiểm”

“Phụ cận biên giới thành Silgran có không gian dị chủng không?” Hàn Sâm biết xác suất xuất hiện dị chủng thực sự quá thấp, sợ rằng còn hiếm thấy hơn cả quý tộc, rất khó để nói mỗi ngày đều có dị chủng xuất thế.

“Có. Tuy rằng chỉ là một không gian dị chủng khá nhỏ, phần lớn dị chủng ở đó đều là dị chủng cấp nam tước, nhưng thỉnh thoảng tình cờ cũng có thể nhìn thấy dị chủng cấp tử tước ở đây, đối với chúng ta mà nói, nơi đó thật sự quá nguy hiểm. Ta đang nghĩ biện pháp tìm tin tức, hy vọng có thể tìm được một con dị chủng cấp nam tước đi lạc đàn, ngươi chịu khó chờ một chút.” Joe nhíu mày nói.

“Chúng ta cùng nhau đi đến đó xem một chút xem sao.” Hàn Sâm nói.
“Không thể được.” .Joe lắc đầu.

“Hardeman đang phong tỏa mạng lưới tình báo của ngươi phải không?” Giọng điệu này không phải nghi vấn mà là khẳng định.

Với năng lực cùng thái độ làm việc của .Joe, nếu như không xảy ra vấn đề gì thì không thể nào có chuyện nhiều ngày như vậy vẫn không tìm thấy tin tức nào của dị chủng. Hàn Sâm không phải kẻ ngu, đương nhiên lập tức biết được đã xảy ra chuyện.

“Ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, ta là quản lí của chiến đội, cần phải đối mặt với mọi vấn đề, ngươi không cần lo lắng nhiều, chỉ cần duy trì trạng thái tốt nhất, chẳng mấy chốc sẽ có việc thôi.” Joe an ủi Hàn Sâm cũng như là an ủi chính bản thân mình.

Hàn Sâm gật gù không nói gì nữa, .Joe không muốn hắn đi mạo hiểm, điều này Hàn Sâm có thể hiểu, hơn nữa trước nay Hàn Sâm chưa từng đối mặt với sức mạnh của dị chủng cấp tử tước, tùy tiện đi quả thật rất mạo hiểm.

“Có thể tìm vài việc gì đó để làm cũng được.” Cơm nước xong xuôi, Hàn Sâm trở về phòng của mình lên mạng.

Hiện tại Hàn Sâm không có tiền, chỉ dựa vào một chút tiền lương cỏn con này, mua sắm gì cũng phải dè chừng, vì thế Hàn Sâm nhân lúc đang rảnh rỗi không có gì làm, đi tìm một công việc có thể kiếm tiền để sau này còn mua lại hết mấy vật liệu dị chủng mà hắn săn được, bổ sung vào gen của hắn.

Vượn khổng lồ kia đã đem đến cho hắn chút ít gen nam tước, nếu như sau này cũng chỉ kiếm được với số lượng như kia thì có nghĩa là hắn phải giết một trăm con dị chủng cấp nam tước thì mới có thể tích đủ một trăm điểm gen nam tước.

Công việc qua mạng cũng không ít, nhưng công việc có thể kiếm nhiều tiền thì lại rất hiếm, Hàn Sâm không có tiền vốn, mà cũng chẳng biết về đầu tư quản lí một chút nào, muốn dựa vào kinh doanh để kiếm tiền là việc viển vông.

Đột nhiên bộ đàm reo lên, là một dãy số xa lạ gọi tới, Hàn Sâm suy nghĩ một chút nhưng bắt máy.

“Hàn Sâm, bây giờ ngươi đang ở đâu? Bây giờ ta tới tìm ngươi, chúng †a cùng nhau nghiên cứu đao pháp.” Giọng nói của Hổ đại nhân phát ra †ừ trong bộ đàm, suýt nữa thì làm lỗ tai của Hàn Sâm chấn động đến mức nổ tung.

“Ngươi đang ở đâu, hay để ta tới tìm ngươi đi?” Hiện tại Hàn Sâm đang ở trong nhà .Joe, nơi này lại là căn cứ của chiến đội Ma Thuật Sư, cho dù không phải nơi chính quy, nhưng nếu không có sự cho phép .Joe thì Hàn Sâm cũng không tiện mang người ngoài vào trong.

“Ta đang ở nhà, ngươi đến đây đi, ta chờ ngươi.” Hổ đại nhân nói ra một dãy địa chỉ nhà cho Hàn Sâm, sau đó cắt đứt liên lạc.

Hàn Sâm dọn dẹp qua loa xung quanh một chút, sau đó dựa theo địa chỉ đến nhà Hổ đại nhân.

Nhà của Hổ đại nhân xa hoa hơn biệt thự của .Joe còn nhiều, quả thực giống là quán rượu năm sao lớn vậy, nguy nga hoành tráng, nhìn thế nào cũng không giống như một cái nhà để ở.

“Hàn Sâm, cuối cùng ngươi cũng đến rồi, lại đây lại đây, chúng ta ra ngoài sân tập luyện, ngươi đánh với ta một trận trước đã.” Hổ đại nhân chỉ mặc mỗi cái quần đùi, đi một đôi dép lê, ra cửa lớn đón Hàn Sâm, lôi hắn vào trong nhà.

Hàn Sâm đi theo Hổ đại nhân ra tới sân huấn luyện, hắn thấy nơi này rất đầy đủ, cái gì cũng có, thậm chí có cả gen nguyên thụ.

“Sao vậy, muốn nhìn kĩ hơn một chút trước không?” Hổ đại nhân thấy Hàn Sâm nhìn gen nguyên thụ thì cười nói, hắn cũng rất tò mò, không biết rốt cuộc tố chất thân thể của Hàn Sâm như thế nào.

“Cũng được.” Hàn Sâm cũng tò mò không biết tố chất thân thể của bản thân ra sao rồi.

Hàn Sâm bước tới phía trước gen nguyên thụ, nhỏ một giọt máu tươi lên trên gen nguyên thụ, chỉ thấy giọt máu nhanh chóng bị hút vào, sau đó nụ hoa bên trên gen nguyên thụ bắt đầu trồi lên.

Giống như người Kate vừa mới ngưng tụ chiến giáp gen, tố chất thân thể của hắn là hai mươi hoa, bao gồm trong đó là cả sự tăng cường của chiến giáp gen.

Mà theo như Hổ đại nhân nói, tố chất thân thể của hắn có thể vượt qua một trăm hoa, đây là tiêu chuẩn của quý tộc cấp nam tước, thực lực cách biệt rất rất xa.

Nếu chỉ là người bình thường có chiến giáp gen thì không thể nào chống lại đám cường giả cấp quý tộc được.

Hàn Sâm và Hổ đại nhân nhìn số lượng nụ hoa mọc lên trên gen nguyên thụ, một cái hai cái ba cái, số lượng cứ tiếp tục tăng lên đến chóng mặt.

“Năm mươi tư hoa, tố chất thân thể của ngươi khá đáng sợ đấy. Ngươi không phải quý tộc, hơn nữa vừa ngưng tụ chiến giáp gen chưa được bao lâu, thế mà có thể có được nhiều hoa như vậy, đây là lần đầu tiên †a thấy người như ngươi đấy.” Hổ đại nhân kinh ngạc nhìn Hàn Sâm nói.

Tuy rằng Hàn Sâm không thể tiến hóa đã hai lần, chỉ có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen Chú Ngữ, thế nhưng đã có thể làm thể chất của hắn †ăng lên dữ dội. Hàn Sâm không ngờ rằng sẽ có nhiều hoa như vậy, so với người Kate bình thường thì mạnh hơn gấp đôi. Hàn Sâm không biết gen của nam tước có thể tăng thêm bao nhiêu hoa, lần sau phải chú ý tính toán một chút mới được.

Hết chương 1732.

Chương 1733. Bạn trai và chồng

Trường mẫu giáo tại tinh cầu Loga, vũ trụ Liên Minh.

Một bé trai đang học viết, một bé gái với hai bím tóc kéo chiếc ghế nhỏ đến ngồi đối diện bé trai, nằm bò trên bàn, hai tay ôm mặt chớp mắt nhìn bé trai.

Bé trai vẫn viết chữ, không hề có ý dừng lại. “Tiểu Hoa.” Bé gái chớp chớp mắt gọi một tiếng.

“Hả?” Tiểu Hoa dừng bút, ngước đầu lên nhìn bé gái một cách khó hiểu.

Đôi mắt bé gái híp lại như trăng lưỡi liềm, mỉm cười nói: “Tiểu Hoa, ngươi đẹp thật đấy, sau này khi lớn lên rồi, người đồng ý làm bạn trai của ta nhé?”

“Bạn trai là cái gì?” Tiểu Hoa ngờ vực hỏi.

Đôi mắt to tròn của bé gái chớp chớp: “Bạn trai chính là người ta đối xử tốt nhất, ta có đồ ăn ngon sẽ đưa cho bạn trai ăn trước, có trò vui cũng sẽ đưa

cho bạn trai chơi trước, nếu bạn trai gặp rắc rối, ta sẽ lập tức dùng hết toàn bộ năng lực để giúp đỡ bạn trai, dỗ dành bạn ấy đến khi vui vẻ, bảo vệ bạn trai…"

"Ngươi thấy thế nào hả Tiểu Hoa, đồng ý làm bạn trai của ta chứ?" Bé gái lắc tay Tiểu Hoa, vô cùng hy vọng hỏi.

Tiểu Hoa suy đi nghĩ lại, lắc lắc đầu nói: "Mẹ ta nói nam tử hán đại trượng phu thì phải bảo vệ phái yếu, nếu không thì sẽ không phải là nam tử hán, ta không muốn làm bạn trai, ta muốn làm nam tử hán."

Mắt bé gái đảo một vòng, buông đôi tay của Tiểu Hoa ra rồi tiếp tục nói: "Được thôi, vậy ngươi làm chồng của ta đi, chồng là người phải bảo vệ phái yếu, cưng chiều phái yếu, là nam tử hán có có khí phách nhất trong nam tử hán."

"Thật ư?" Tiểu Hoa kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên rồi." Bé gái chớp mắt hỏi:" Tiểu Hoa, người đồng ý làm chồng của ta để bảo vệ ta không?"

"Nếu như là như vậy thì ta đồng ý." Tiểu Hoa gật gật đầu, nghiêm túc nói.

"Tốt quá rồi, vậy từ sau này ngươi chính là chồng của ta rồi." Bé gái vui sướng ôm chầm Tiểu Hoa, hôn một cái thắm thiết lên khuôn mặt bé trai.

"Tiểu Hoa… Ta cũng muốn… Ta cũng muốn…" Mấy bé gái bên cạnh lập tức chạy tới, vây Tiểu Hoa vào giữa.

Không gian bầu trời phía trên trường mẫu giáo bỗng chốc méo mó, một bóng người dần dần xuất hiện. Hách Nhiên chính là giáo quan thủ lĩnh của tổ chức Thần, vây quanh hắn bây giờ không có nhiều kẻ mạnh, chỉ một mình hắn xuất hiện giữa không trung, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoa trong trường mẫu giáo.

"Giáo quan, đáng lẽ người không nên đến đây."

"Dạ, ngươi nhất định phải làm kẻ thù với ta ư?" Giáo quan nhẹ nhàng nói.

“Chỉ cần người không đụng chạm vào mục tiêu quan sát của ta thì ta cũng không hề có ý coi ngươi là kẻ thù.” Ngao Dạ nói

“Vậy là không cần phải nói nữa rồi?” Vẻ mặt giáo quan không đổi, nhưng đôi cánh hỏa tinh phía sau lại bùng lên với sức mạnh đáng sợ, biến thành hai cánh phượng hoàng lửa, che lấp cả bầu trời.

Ban đầu là mặt trời thiêu đốt trên không trung, thế nhưng khi đôi cánh ấy bắt đầu vỗ, giữa trời và đất lập tức bị bao phủ bởi một màu đỏ rực.

Sắc mặt Ngao Dạ thay đổi, rút ra Tây Hoàng Đao trên người ra, sa sầm giáo quan.

Đôi cánh giáo quan khẽ lay động, dịch chuyển nhanh như tia chớp đến bên cạnh Ngao Dạ, ánh mắt Ngao Dạ điềm tĩnh, Tây Hoàng Đao trong †ay điên cuồng chém.

Ầm!

Khí đao vỡ vụn, ngọn lửa bay tứ tung rồi rơi xuống tòa nhà gần đó khiến cả tòa nhà lập tức nứt vỡ, đá vụn và xi măng không ngừng rơi xuống.

Trường mẫu giáo bị ảnh hưởng cũng hỗn loạn không kém, mặt đất rung động, dãy lầu học cũng lắc lư theo, đất đá không ngừng rớt xuống, tiếng khóc la của lũ trẻ xen lẫn tiếng la hét của giáo viên.

Ai”

“Tiểu Hoa, nhanh đi thôi.” Bé gái kéo tay Tiểu Hoa chạy ra phía ngoài, nhưng chưa chạy được mấy bước thì đã nghe một tiếng răng rắc lớn, một tia lửa rớt xuống dãy lầu học, chém đứt bảy tầng trên cùng của dãy lầu học, bảy tầng lầu đột nhiên đổ xuống, một bóng đen khổng lồ bao trùm cả khu vực sân chơi.

Lũ trẻ chen chúc trên thảm cỏ khóc càng ngày càng to, ngay cả gương mặt của những giáo viên đang tổ chức di tản lũ trẻ cũng tràn đầy sự tuyệt vọng khi nhìn thấy toà lầu to lớn đổ xuống.

Ai”

“Tiểu Hoa, nhanh đi thôi.” Bé gái dùng sức đẩy Tiểu Hoa đến vị trí bóng đen không thể bao phủ tới, hi vọng Tiểu Hoa có thể thoát ra được. Thế nhưng vì dùng sức quá mạnh, cho nên bé gái không đứng vững rồi ngã xuống thảm cỏ.

Nhìn tầng lâu trước mắt sắp đổ xuống, lũ trẻ trẻ khóc càng dữ dội hơn, các giáo viên nữ đang bảo vệ ở trước mặt lũ trẻ cũng tuyệt vọng cúi đầu nhắm chặt mắt lại.

Trường mà Tiểu Hoa theo học là dạng trường phổ thông, lũ trẻ và giáo viên ở đây đều đến từ những gia đình bình thường, căn bản không hề có năng lực ngăn chặn thảm họa, huống chỉ ngăn chặn thảm họa này cũng không phải là điều mà người mạnh mẽ bình thường có thể làm được.

Ầm †

Thánh quang chói mắt bùng nổ vụt lên bầu trời như núi lửa phun trào, toà nhà lớn đổ xuống bị thánh quang rực rỡ tấn công, đồng thời vỡ tan †ành và theo thánh quang, lao lên không trung như dải ngân hà cuộn trên bầu trời.

Dường như cảm nhận được luồng sáng mạnh, trẻ giáo viên và lũ trẻ đều ngạc nhiên và vui mừng nhìn về phía khởi nguồn của thánh quang, thoáng chốc đến cả việc khóc cũng quên.

Chỉ thấy một cậu nhóc đang lơ lửng trong không trung, mái tóc bạc trắng tung bay, trong ánh mắt chỉ còn lại hào quang, cả người giống như một vị Thần bước ra từ trong thánh khiết.

"Tiểu Hoa…" Bé gái trên mặt đất chớp chớp mắt nhìn bóng lưng đó, hơi không dám xác định nói một câu.

"Với tư cách là chồng, ta sẽ bảo vệ các ngươi." Tiểu Hoa kiên định nói, thánh quang trên người càng thêm bùng nổ, hoá thành một luồng hào quang bảo vệ toàn bộ trường mẫu giáo, khiến cho tất cả các năng

lượng khác phát ra không thể nào phá vỡ sự bảo vệ của thánh quang.

Giáo quan đang chiến đấu với Ngao Dạ trên không trung thì nhìn thấy Tiểu Hoa từ từ bay lên trời, một ánh sáng kỳ lạ vút qua mắt hắn. Hắn không tài nào tưởng tượng nổi, con cháu của một nhân loại thuần chủng lại đạt đến trình độ mạnh mẽ như vậy khi tuổi vẫn còn rất nhỏ, ngay cả những đứa trẻ ưu tú của của Tinh tộc trong thời kỳ Tí Hộ Sở phồn thịnh nhất cũng khó mà so sánh được.

"Nhất định phải có được hắn ta". Một tia điên cuồng loé lên trong mắt giáo quan.

Đột nhiên một lưỡi kiếm quang phóng tới từ ngoài bầu trời, chém xuống giống như một lưỡi kiếm khai thiên lập địa xé toạc trời xanh. Giáo quan vung nắm đấm về phía kiếm quang, đồng thời cũng đánh †an kiếm quang, bản thân cũng văng xa chục mét trên không trung.

"Giáo quan, ngươi thật sự dám tới sao?" Một người phụ nữ bước lên không trung, trong tay cầm một thanh cổ kiếm làm bằng đồng hệt như tiên kiếm

trong truyền thuyết.

“Cố Khuynh Thành, ngươi vừa mới được thăng cấp Thần, ngươi không

xứng nói mấy lời như này với ta đâu.” Giáo quan thản nhiên nói. “Ở đây đâu chỉ có mình ta.” Cố Khuynh Thành không phản bác, chỉ cười nhẹ.

Một làn sóng khí tức khủng bố lập lòe, Bảo Nhi là người đến đây trước tiên, cũng đã người đầu tiên bay tới bên cạnh Tiểu Hoa.

Bóng dáng của đám Tiểu Thiên Sứ, Kim Mao Hống, Hàn Ngọc Phi cũng lần lượt lao tới, đồng thời trong đó còn xuất hiện một người đàn ông uy nghiêm với ánh sáng bạc. Thì ra hắn chính là Tà Tình Đế, không biết hắn ta đã thăng cấp tới Liên Minh được bao lâu rồi.

Đám đông vây quanh giáo quan, Kỷ Yên Nhiên cũng đã đến bên cạnh Tiểu Hoa trong bộ giáp tinh thể.

“Giáo quan, ngươi nên từ bỏ đi. Cho dù hiện tại Hàn Sâm không có ở đây, ngươi cũng không phải là đối thủ của bọn ta.” Ngao Dạ thở dài nói.

“Ta thật sự không phải là đối thủ của ngươi, nhưng trong tay còn có một thứ, thứ mà ngươi cũng không chống lại được.” Quan giáo đột nhiên nở một nụ cười quái dị rồi vươn tay chỉ thẳng lên trời.

Hết chương 1733.

Chương 1734. Cánh cổng Tí Hộ Sở

Một sức mạnh kỳ lạ bùng nổ từ trên người giáo quan biến thành một làn sóng xung kích và xuyên thẳng vào khoảng không rồi biến mất.

Sau một giây im lặng, khoảng không đột nhiên như có gợn sóng trên mặt hồ. Những gợn sóng là những gợn sóng của ánh sáng và sự biến dạng của không gian.

Cả bầu trời dường như trở thành một tấm gương giống như mặt hồ, những đợt sóng gợn không ngừng lăn tăn. Từng đợt gợn sóng ấy khiến người ta giật mình, ngay cả một cường giả như Cố Khuynh Thành cũng không khỏi nhíu mày.

Sắc mặt Ngao Dạ bỗng thay đổi: "Không hay rồi, hắn ta muốn mở cánh cổng Tí Hộ Sở."

"Mở cổng Tí Hộ Sở là sao? Không phải cánh cổng Tí Hộ Sở luôn mở sao?" Hàn Ngọc Phi hỏi.

Ngao Dạ gấp gáp giải thích: "Tí Hộ Sở đang ở trạng thái mở, nhưng trạng thái mở này chỉ đồng nghĩa với việc cổng không khóa, thế nhưng bản thân cánh cổng vẫn đóng. Đối với những sinh vật bên trong thì việc muốn thoát ra ngoài rất dễ dàng. Nhiều sinh vật chỉ cần ngưng tụ ra sức mạnh của chiến giáp gen là có thể đẩy cánh cổng ấy mở rồi, mà ngay cả khi bản thân không hề mong muốn cũng sẽ buộc phải rời khỏi Tí Hộ Sở"

"Nhưng ngay cả khi cửa không khóa thì sinh vật bên ngoài cũng không thể vào được, bởi vì cánh cổng này giống như một cánh cổng chỉ có thể mở từ trong ra ngoài. Mở từ trong ra thì dễ, nhưng không thể mở ra từ bên ngoài. Bây giờ giáo quan đẩy cổng ra, các sinh vật từ bên ngoài có thể lợi dụng lỗ hổng để vào. Trước đây khi Tinh tộc đi ra ngoài, cũng bởi vì như thế mới dẫn đến tai hoạ diệt vong.

Ngao Dạ nói xong thì lập tức hét lên với giáo quan: "Giáo quan, ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ còn muốn lặp lại bi kịch của Tinh tộc một lần nữa sao?"

Khuôn mặt của giáo quan vân bình tĩnh, nhưng ánh mắt hắn tràn đầy nhiệt huyết. Hắn nhìn lên bầu trời ngày càng dao động rồi nói: "Dạ, ngươi không hiểu, chúng ta không thể ở trong Tí Hộ Sở mãi được. Chúng ta phải đi ra ngoài, vì vậy dù cho dùng cách gì chăng nữa ta cũng phải ra khỏi Tí Hộ Sở bằng mọi cách."

"Nhưng thế này không phải là một mình ngươi đi ra ngoài, mà thêm vào đó là phá hủy cả Tí Hộ Sở. Nếu ngươi đơn thuần chỉ muốn ra ngoài thì căn bản không cần mở cửa." Ngao Dạ nói lớn.

“Phí lời với hắn làm gì, cứ giết hắn đi là được rồi.” Ánh sáng màu bạc trên người Tà Tình Đế lao thẳng về phía màn đêm, phá thủng không gian rồi nổ tung về phía giáo quan.

Giáo quan phất tay chặn lại, lập tức hất mạnh Tà Tình Đế ra ngoài, ánh sáng màu bạc cũng tan tành, cơ thể của Tà Tình Đế đập vào mặt đất, cú va chạm đã tạo ra một chiếc hố sâu trên mặt đất.

Mặc dù Tà Tình Đế cố gượng đứng lên, nhưng máu vẫn tràn ra khỏi khóe miệng.

“Sức mạnh của hắn ngày càng tăng lên.” Cố Khuynh Thành biến sắc rồi nói.

“Hắn đã dùng sự thăng cấp của bản thân để đánh đổi với việc mở cánh cổng Tí Hộ Sở. Sức mạnh của hắn đã biến chất và hắn sắp vượt qua cực hạn của Tí Hộ Sở rồi.” Ngao Dạ nói.

“Không phải ngươi nói không có chiến giáp gen thì không thể thăng cấp hay sao? Sao hắn vẫn có thể tiếp tục thăng cấp được?” Cố Khuynh Thành hỏi.

“Ta cũng không rõ, khí tức trên người hắn khá kỳ lạ…” Ngao Dạ khẽ lắc đầu, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm giáo quan trên bầu trời.

“Chỉ có giết hắn ta thì mọi thứ mới có thể kết thúc” Đôi mắt của Tiểu Thiên Sứ bình tĩnh, chiến giáp Thánh Quang đã được khoác lên cơ thể nàng, mà thanh kiếm Thiên Sứ trong tay nàng cũng chém về phía giáo quan.

Kim Mao Hống gầm thét một tiếng, áo giáp Hoàng Kim trên người tỏa sáng rực rỡ, trong miệng hình thành một quả cầu năng lượng màu vàng khủng bố đến mức không thể tưởng tượng nổi, phun về phía giáo quan.

Cố Khuynh Thành không dám lơ là, chém một kiếm tới.

Đôi giày thủy tinh của Kỷ Yên Nhiên và Tây Hoàng Đao của Ngao Dạ cũng tấn công giáo quan cùng lúc.

Nhiều sức mạnh đáng sợ lao về phía giáo quan, thế nhưng giáo quan vẫn đứng yên ở đó, không biết là do hắn không thể di chuyển ở thời điểm thăng cấp quan trọng, hay là vì lý do nào khác.

Ầm!

Hàng loạt sức mạnh khủng khiếp khác nhau xông tới chỗ giáo quan gây ra một vụ nổ lớn, dường như nó còn kinh khủng hơn cả vụ nổ phá hủy ngôi sao.

May mắn thay, phần lớn va chạm xảy ra trong khoảng không, mà hầu hết dư âm quay trở lại sau cú phản kích đã bị Ngao Dạ chặn lại, nếu không rất có thể toàn bộ tinh cầu Loga sẽ bị nổ tung sau đó.

Khi làn sóng sức mạnh tan biến, Ngao Dạ và những người khác đều kinh ngạc, giáo quan không hề ngã xuống dưới sức mạnh khủng khiếp đó, thậm chí còn không bị thương.

Nhưng cơ thể của hắn đã trải qua một sự thay đổi kỳ lạ. Hỏa Dực Nam Hoàng vốn bao phủ cơ thể hắn, lúc này đây đang bị bộ giáp trên người hắn nuốt chửng.

Đúng vậy, nó đang nuốt chửng.

Chiến giáp màu đen trên người giáo quan thực sự đã vỡ thành từng vết nứt đen kịt giống như những cái miệng lớn từ vực thẳm địa ngục, thậm chí xé rách nuốt chửng ngọn lửa của Hỏa Dực Nam Hoàng.

E rằng sức mạnh của Cố Khuynh Thành và những người khác bộc phát ra đã bị nuốt chửng bởi các vết nứt trên áo giáp, vì thế nó không thể khiến giáo quan bị thương.

“Đó là khí tức của một dị tộc… giáo quan…” Sắc mặt của Ngao Dạ bỗng chốc thay đổi.

“Đúng vậy, sau thảm họa lớn của Tinh tộc, ta đã tìm thấy thứ gì đó còn sót lại sau khi dị tộc gây ra sự hủy diệt của Tinh tộc chết. Ta đã trải qua những năm tháng ròng rã, cuối cùng cũng tìm ra được một vật thể khác có khả năng kết hợp với ta, ta cũng tìm ra khả năng giúp chiến giáp gen thăng cấp, nhưng tất cả điều này đều phải trả giá. Nếu không phải vì các ngươi, ta

cũng sẽ không thể hạ triệt để quyết tâm hoàn toàn hòa nhập với nó.” Giáo quan đứng trong khoảng không với vẻ mặt hờ hững, điên cuồng nói.

“Tại sao? Tại sao nhất định phải làm đến nước này? Đi ra ngoài thực sự rất quan trọng đối với ngươi sao? Chẳng lẽ để có thể đi ra ngoài ngươi mà cũng không tiếc việc hủy diệt thế giới mà chúng ta sinh tồn sao?” Ngao Dạ nhìn giáo quan và nói.

“Dạ, ngươi sẽ không hiểu, ngươi sẽ không bao giờ hiểu được, bởi vì ngươi chưa đạt tới trình độ đó, ngươi không biết cái gì là sợ hãi.” Giáo quan rất bình tĩnh.

“Vậy thì ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi đang sợ cái gì?” Ngao Dạ lớn tiếng hỏi.

“Ta sợ cái gì?” Giáo quan ngẩng đầu nhìn vào khoảng không, chỉ thấy một điểm màu đen xuất hiện ở trung tâm của khoảng không đang gợn sóng, hơn nữa màu đen đó đang nhanh chóng lan rộng giống như một cái lỗ đen đang xoay tròn.

Từ trong lỗ đen tản ra một luồng khí tức đáng sợ, có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng gầm rú của dã thú khiến người ta khiếp sợ.

“Giáo quan, ngươi thực sự muốn Tí Hộ Sở trải qua thảm họa như Tinh tộc một lần nữa hay sao?” Ngao Dạ run rẩy gào lên.

Giáo quan đột nhiên cười lớn: “Kiếp nạn của Tinh tộc ư? Nó chẳng là cái thá gì cả. Nếu như chúng ta không thể thoát ra ngoài, mọi chuyện xảy ra còn kinh khủng hơn gấp ngàn lần.”

Giáo quan vừa dứt lời, mọi người lập tức nghe thấy một tiếng gầm kinh hoàng vang lên từ trong khoảng không, một móng vuốt như rồng như yêu chui ra từ lỗ đen.

Sắc mặt của mọi người bỗng chốc thay đổi, chỉ có khuôn mặt của giáo quan lại hiện ra vẻ tham lam điên cuồng.

“Tới đây nào, các ngươi cũng nên biết điều gì mới là bộ mặt thật của thế giới này.” Thân hình giáo quan vụt sáng, thoáng chốc đã đến trước mặt Ngao Dạ, bàn tay đè lên vai Ngao Dạ.

Chiến giáp trong lòng bàn tay hắn nứt ra những đường viền đen kịt như miệng vực thẳm cắn vào vai Ngao Dạ. Nó lập tức cắn đứt một miếng áo giáp và xương bả vai của Ngao Dạ.

Ngao Dạ nhẫn nại chịu đau, tay còn lại vung Tây Hoàng Đao chém về phía giáo quan.

Giáo quan dùng một tay nắm lấy Tây Hoàng Đao, lòng bàn tay nứt ra một cái miệng lớn rồi cắn về phía Tây Hoàng Đao. Tây Hoàng Đao không bị nghiền nát ngay tức khắc, thế nhưng trên thân đao xuất hiện những vết nứt, hơn nữa vết nứt càng ngày càng lớn.

Ngao Dạ cố hết sức rút Tây Hoàng Đao về, thế nhưng nó không hề nhúc nhích. Hắn ta lại tiếp tục dùng sức thì nghe thấy một tiếng răng rắc, Tây Hoàng Đao đã vỡ tan tành, một nửa bị nuốt chửng bởi một vết nứt trên chiến giáp của giáo quan.

Hết chương 1734.

Chương 1735. Giáo quan dị biến

Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống lao về phía giáo quan từ hai bên trái phải. Giáo quan nắm lấy thanh kiếm của Tiểu Thiên Sứ bằng một tay, †ay còn lại đánh vào mặt Kim Mao Hống.

Một đoạn kiếm Thiên Sứ bị cắn đứt, còn Kim Mao Hống cũng bị đánh bay ra ngoài, trên mặt cũng mất đi một miếng thịt.

Những cường giả như Cố Khuynh Thành và Ngao Dạ bao vây quanh giáo quan, thế nhưng điều này chẳng hề có tác dụng gì. Sức mạnh của giáo quan

đã mạnh đến mức không thể tưởng tượng, vượt qua cả cấp bậc của Tí Hộ Sở, khí tức kinh dị trên người gần như ngưng tụ thành thực chất.

Ầm!

Vòng xoáy màu đen trên bầu trời càng lúc càng lớn, móng vuốt giống như rồng như yêu thò ra, khiến thân hình quái vật trở lên càng giống như yêu thú Tuyên Cổ.

Đôi mắt thứ đó đỏ rực, trên người là bộ giáp lân kỳ lạ, khí tức đầy máu tanh và mùi tàn bạo, tuy chỉ có một nửa cơ thể nhô ra ngoài, thế nhưng lại khiến cho cả không gian dường như run lên.

"Grào!" Một tiếng gầm đầy sát khí phát ra từ miệng của con yêu thú dị chủng như một làn sóng xung kích càn quét cả vũ trụ, khiến tất cả các thiên thạch gần đó lập tức nổ tung, làm cho tinh cầu này cũng chịu không ít những chấn động.

"Không thể để nó vào được. Mặc dù Tí Hộ Sở có quy tắc bảo vệ, sau khi nó vào thì sẽ bị buộc trục xuất, thế nhưng chỉ cần một cú đánh có thể phá hủy hầu hết nền văn minh của vũ trụ Liên Minh" Ngao Dạ nói.

"Làm sao mới có thể ngăn nó lại?" Sắc mặt Cố Khuynh Thành khó coi, trên người nàng bị thương rất nhiều chỗ, nhưng ánh mắt vẫn rất cương nghị.

"Chỉ có thể giết giáo quan và đóng cánh cổng mà hắn ta đã mở." Ngao Dạ nghiến răng nói.

"Nếu giết được hắn còn đợi ngươi nói làm gì?" Ánh sáng bạc nở rộ trên người Tà Tình Đế, nắm đấm của hắn tấn công dữ dội, nhưng ánh sáng bạc cực mạnh đáp xuống người giáo quan thì bị áo giáp của hắn lập tức nuốt chửng, hoàn toàn không hề có tác dụng gì.

Đôi giày thủy tinh của Kỷ Yên Nhiên mang bỗng vụt qua thứ ánh sáng chói mắt trong không gian, hàng loạt cú đá tung về phía giáo quan.

Giáo quan chỉ tùy ý phất tay một cái đã cản ngay được sự công kích của giày thủy tinh, còn cắn áo giáp tinh thể một miếng, áo giáp tinh thể lập tức khuyết mất một miếng.

Giáo quan đánh về phía bụng dưới của Kỷ Yên Nhiên, thế nhưng đột nhiên có một luồng vàng lóe lên, một nắm đấm nhỏ đã chặn lại nắm đấm của hắn ta, Bảo Nhi mặc chiến giáp gen cũng xuất hiện trước mặt giáo quan.

Bùm!

Sức mạnh kinh hoàng bùng nổ giữa hai người đã thổi bay tất cả mọi người đi.

Giáo quan kinh ngạc nhìn Bảo Nhi, áo giáp của hắn ta không có khả năng nuốt được áo giáp của Bảo Nhi.

Bảo Nhi tức giận đến mức trên người bùng phát ra ánh sáng vô song, nắm đấm nhỏ liên tục lao về phía giáo quan.

Nắm đấm của giáo quan liên tục va chạm với Bảo Nhi, những làn sóng xung kích tạo ra khiến những người khác rất khó đến gần.

“Không kịp nữa rồi, tên kia sắp ra tay!” Cố Khuynh Thành nhìn con yêu thú dị chủng đang chật vật đi vào khoảng không, nó nhãn nại chịu đựng sự đau đớn từ các vết thương trên cơ thể của mình mà kêu lên.

Khoảng không vũ trụ gần đó đã bắt đầu sản sinh ra các cơn bão năng lượng, dòng điện từ liên tục va chạm, các hành tinh xung quanh cũng bị ảnh hưởng rất nhiều.

Bụp!

Một âm thanh lớn đột nhiên vang lên, chỉ thấy cơ thể của Bảo Nhi đang rơi xuống như một ngôi sao băng khiến cho mặt đất xuất hiện một cái hố lớn.

Dù gì Bảo Nhi vẫn chưa thực sự thoát khỏi ấu thể, rất khó để đối chọi trực tiếp với giáo quan.

Lúc này, cơ thể của giáo quan đã có những biến đổi đáng kinh ngạc. Trên trán hắn ta có một con mắt dựng đứng, một chiếc sừng kỳ lạ mọc ra từ trên đầu, trên da cũng bắt đầu mọc vảy.

Hắn ta đã hợp nhất với gen dị chủng đến từ bên ngoài, hơn nữa gen dị chủng đó còn mạnh hơn gen của chính bản thân hắn ta, cơ thể hắn ta đang tiến hóa thành một chủng tộc khác thay vì là một Tinh tộc thuần túy.

Sau khi đá bay Bảo Nhi, giáo quan không tiếp tục đuổi theo nữa. Thay vào đó, hắn ta di chuyển và lao về phía Tiểu Hoa. Tốc độ quá nhanh khiến Ngao Dạ không kịp phản ứng, đợi khi nhìn thấy được thì đã quá muộn để đuổi theo.

Thánh quang trên người Tiểu Hoa giống như được gột rửa, bảo vệ toàn bộ trường mẫu giáo. Thân thể nhỏ bé của hắn lơ lửng trên không trung nhìn giáo quan đang lao tới, thế nhưng không những không lùi lại, ánh sáng lại bùng phát, cố gắng ngăn cản giáo quan.

Bùm!

Giáo quan dùng một nắm đấm đánh vỡ thánh quang, đưa tay ra định bắt lấy Tiểu Hoa.

Một tia huyết quang bay ra xuyên thủng tay giáo quan, cùng lúc đó, bóng hình Linh bay ngang trời, ôm lấy Tiểu Hoa bay đi.

Cốt đao xuyên qua tay của giáo quan đã bị bộ áo giáp nuốt chửng, vẻ mặt của giáo quan vẫn không thay đổi, hắn ta phóng về phía Linh, sức mạnh khủng khiếp khiến Linh không kịp trốn. Một nắm đấm đánh trúng lưng của Linh, Tiểu Hoa đang được ôm trên tay nàng cũng bị va phải tòa nhà. Cả tòa nhà bị sụp đổ, bùn đất, đá vụn và sắt thép bay tứ tung trên bầu trời.

Giáo quan vẫn muốn đuổi theo, Ngao Dạ và những người khác xông tới, nhưng không ai có thể ngăn cản bước chân tiến lên của giáo quan, rất khó để có thể đánh bại sức mạnh từ cú đá và cú đấm của hắn ta.

Nhìn thấy giáo quan đã tới trước đống đổ nát, hắn đột nhiên dừng lại, không còn lập tức đi vào trong đống đổ nát để bắt Tiểu Hoa nữa.

Cố Khuynh Thành và những người khác cũng nhìn vào đống đổ nát. Chỉ thấy một luồng khí tức đáng sợ tràn ra từ đống đổ nát, ánh sáng đỏ như máu tuôn ra như nước.

Ầm!

Ánh sáng đỏ phun ra như núi lửa phun trào trực tiếp phá tan đống đổ nát. Chỉ thấy Linh đứng giữa đống đổ nát ôm lấy Tiểu Hoa, ánh sáng đỏ đáng sợ đó bất ngờ phát ra từ lưng nàng ấy.

Giáo quan liếc mắt nhìn Linh, cơ thể hắn ta đột nhiên di chuyển, lao thẳng đến trước mặt Linh rồi tung một nắm đấm vào đầu nàng.

Linh đứng đó, hào quang phía sau lưng đỏ rực như lửa, thế nhưng dường như nàng đã không còn khả năng di chuyển nữa. Nhìn thấy nắm đấm sắp đánh trúng đầu mình, Linh vẫn không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Trong phòng huấn luyện của Hổ đại nhân, đao quang không ngừng lập lòe.

Lúc này Hổ đại nhân đang rất suy sụp. Rõ ràng sức mạnh và tốc độ của hắn hơn hẳn Hàn Sâm, thế nhưng cho tới tận bây giờ mà đao của hắn vẫn không thể chạm được vào mép áo của Hàn Sâm, mà cũng không phải mép áo nữa, thậm chí đụng tới đao của Hàn Sâm cũng chưa được.

“Có thể thoải mái đánh một trận không hả?” Hổ đại nhân ném đao xuống đất một cách khó chịu, hắn ta cảm thấy mình sẽ phải phát điên nếu tiếp tục chiến đấu.

Hàn Sâm đặt lại đao kim loại dùng để luyện tập trở lại giá đỡ đao, luyện tập đối chiến với Hổ đại nhân đã giúp hắn ta hiểu rõ về trình độ võ thuật của tinh cầu Kate.

Ngay cả một quý tộc như Hổ đại nhân thì trình độ võ công của hắn cũng có vẻ không cao lắm. Trình độ võ công của Hàn Sâm ở đây đã là cấp bậc cao thủ rồi, chẳng qua sức mạnh của hắn không theo kịp mà thôi.

“Thời gian cũng tương đối rồi, ta nên đi thôi.” Hàn Sâm thu dọn đồ đạc chuẩn bị quay trở về.

Hổ đại nhân đột nhiên nhảy dựng lên ngăn cản Hàn Sâm: “Người anh em à, tuy rằng đao pháp của ngươi rất dung tục, nhưng mà ta thích. Ngươi có

nhận học trò không? Ta bái ngươi làm thầy. Ngươi hãy dạy đao pháp cho ta nhé?”

Hàn Sâm đánh mắt nhìn Hổ đại nhân từ trên xuống dưới với một chút ngạc nhiên. Tên này dáng vẻ thô kệch, cao lớn mà lại có hứng thú với kỹ thuật dao, quả thật nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm.

“Ta không có hứng thú làm thầy. Nhưng ta có hứng thú với tiền bạc. Ta sẽ dạy ngươi đao pháp, ngươi có thể trả ta bao nhiêu đây?” Hàn Sâm nói thật, thật sự hiện tại hắn rất thiếu tiền.

“Vấn đề có thể được giải quyết bằng tiền thì không phải là vấn đề” Hổ đại nhân bỗng chốc vui hẳn lên.

Hết chương 1735.

Chương 1736. Dị chủng phá cổng

Trên đường quay về nhà .Joe, Hổ đại nhân định đưa Hàn Sâm đi nhưng lại bị hắn từ chối.

Hàn Sâm thấy cả ngày nhàn rỗi không có chuyện gì, đi bộ coi như hoạt động gân cốt một chút vậy.

Đấn lúc đi qua một cái hẻm nhỏ, bỗng dưng hắn cảm giác trên lưng cứ nong nóng như bị đốt cứ như có ai tạt chậu nước sôi lên lưng hắn vậy.

Hàn Sâm sợ hết hồn, đau đớn thế này hắn vẫn có thể chịu đựng được, thế nhưng không hiểu sao hình xăm Cửu Kiếp Huyết Miêu sau lưng hắn càng ngày càng nóng, ánh sáng đỏ không ngừng rò rỉ ra bên ngoài, đến ngay cả quần áo cũng không che được ánh sáng đỏ kia.

Hàn Sâm thấy xung quanh có không ít người qua đường, vội vàng triệu hoán chiến giáp gen bao phủ toàn bộ cơ thể để không ai thấy được ánh sáng đỏ kia.

Nhưng ánh sáng đỏ kia càng lúc càng sáng hơn, đến ngay cả chiến giáp gen cũng sắp bị nó nung đỏ. Hàn Sâm nhìn quanh rồi vọt thẳng vào trong một nhà vệ sinh công cộng.

Hàn Sâm vừa mới chui vào nhà vệ sinh công cộng thì ánh sáng đỏ sau lưng không kiềm chế được nữa mà tỏa ra khắp phòng, bao trùm cả thân thể hắn vào trong ánh sáng đỏ.

Ánh sáng đỏ lóe lên như pháo bông nổ trong nhà vệ sinh công cộng, sau đấy thì trong nhà vệ sinh công cộng trống không, thân thể của Hàn Sâm lẫn ánh sáng đỏ kỳ lạ kia đều biến mất không thấy đâu nữa.

Tinh cầu Loga.

Giáo quan tung một nắm đấm về phía đầu Linh. Giây phút hắn thấy tay mình sắp chạm đến đầu nàng thì bỗng nhiên không biết từ đâu có một bàn tay có ánh đỏ thò ra ngoài, siết thành quyền chặn nắm đấm của giáo quan lại.

Ầm!

Một xung kích cường đại tuôn ra từ vụ nổ va chạm giữa hai nắm đấm. Giáo quan chỉ cảm thấy mình bị một luồng sức mạnh tấn công, thân thể không tự chủ được mà bay ngược về phía sau, bay ra ngoài khí quyển, bay thẳng ra ngoài không gian mới dừng lại. Sắc mặt hắn cực kỳ khó coi nhìn chằm chằm vào ánh sáng màu đỏ phía sau Linh và quả đấm được cấu thành từ ánh sáng đỏ ấy.

Chợt có bóng người cao cao bay ra khỏi ánh sáng đỏ ấy. Mọi người thấy rõ người kia thì không kìm được vui sướng thốt lên: "Hàn Sâm!"

Mặc dù Hàn Sâm vẫn chưa rõ rốt cuộc đây là tình huống gì, thế nhưng mà chuyện trước mắt cũng đủ để hắn có phán đoán khái quát về tình hình chung.

"Rốt cuộc ở đây xảy ra chuyện gì thế?" Hàn Sâm nhìn yêu thú dị chủng đang lơ lửng trên không trung, hiển nhiên chúng không phải sinh vật thuộc về Tí Hộ Sở Thứ sức mạnh kia ngay cả hắn cũng thấy sợ.

"Giáo quan lợi dụng việc thăng cấp của bản thân để mở cánh cổng Tí Hộ Sở, nhanh chóng ngăn cản hắn ta rồi đóng cửa lại, nếu không thì

Au"

sinh vật bên ngoài sẽ tràn vào đây." Ngao Dạ hét lớn. "Cha!" Tiểu Hoa nhào ra khỏi lòng Linh, nhảy cẵng lên người Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn quanh, thấy đa số mọi người đều bị thương không ít thì nhiều. Bảo Nhi được Kỷ Yên Nhiên ôm trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, khóe miệng vẫn còn đang chảy máu, nhìn qua vô cùng yếu ớt, hơn nữa bị thương không nhẹ, khóe mắt lập tức lóe lên chút cuồng nộ.

"Giáo quan, ta và ngươi không thù không oán, ngươi hết lần này đến lần khác hạ sát thủ với người nhà ta, ngươi tưởng Hàn Tâm ta dễ bị bắt nạt như thế sao?" Sức mạnh trên người Hàn Sâm cuồn cuộn dâng trào, chiến giáp

gen nhanh chóng xuất hiện. Không bị ngoại lực áp chế, sức mạnh của chiến giáp gen kinh khủng khó có thể tưởng tượng.

“Muốn trách thì trách Hàn Kính Chỉ đi!” Giáo quan nói rồi lập tức dịch chuyển đến gần, đánh về phía Hàn Sâm một quyền.

Hàn Sâm cảm nhận được khí tức trên người giao quan không giống với khí tức của Tinh tộc, trái lại lại rất giống với khí tức của đám dị chủng bị hắn giết chết trên tinh cầu Kate, không nhịn được mà khẽ cau mày.

Nhưng nắm đấm của Hàn Sâm lại không hề dừng lại. Nắm đấm của hắn va phải nắm đấm của giáo quan, mạnh mẽ đánh giáo quan trở về vũ trụ, Hàn Sâm cũng theo chân bay lên vũ trụ.

“Không thể nào… Ngươi không thể nào có sức mạnh như thế này được… Sức mạnh như vậy… Chắc chắn đã bị trục xuất khỏi Tí Hộ Sở từ lâu rồi mới đúng… Sao có thể…” Miệng giáo quan đầy máu, trên mặt là vẻ không dám tin. Hắn phải dung hợp với gen dị chủng mới có thể có được sức mạnh như thế, hơn nữa rất nhanh đã bị trục xuất ra khỏi Tí Hộ Sở.

Sức mạnh của Hàn Sâm còn lớn hơn hắn, thế nhưng vẫn được Tí Hộ Sở che chở, nhìn qua thì có vẻ không hề bị quy tắc của Tí Hộ Sở ảnh hưởng tới.

Hàn Sâm không có thời gian nói nhảm với hắn, vung luôn một quyền tới.

Đầu bên kia đám dị chủng vẫn đang xông vào, Hàn Sâm nhìn qua thì xác nhận chúng nó đều không thuộc hàng nam tước cấp thấp. Nếu bị bọn chúng tấn công thì sợ rằng chẳng qua bao lâu, vũ trụ Liên Minh sẽ phải chịu tổn thất cực lớn.

“Cha… đánh hắn… Hắn… đáng ghét…” Tiểu Hoa ôm cổ Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng tràn đầy giận dữ.

Lần đầu tiên Hàn Sâm thấy Tiểu Hoa tức giận đến thế, sức mạnh trên †ay cũng mạnh hơn mấy phần.

Bùm!

Giáo quan thấy nắm đấm của Hàn Sâm sắp bay đến mặt mình, muốn ra tay ngăn cản nhưng không kịp nữa. Nắm đấm của Hàn Sâm đập vào cằm hắn, đánh bay hắn lên trên không trung.

Nhưng hắn chưa bay lên được bao nhiêu đã thấy thân hình Hàn Sâm bay lên bên trên hắn. Đôi chân dài như thể cây búa thần không ngừng đập xuống sống lưng giáo quan, không biết đã làm gãy bao nhiêu đốt sống của hắn.

Đấm tạt, đấm thẳng, đấm móc, đá ngang, lên gối, đánh cùi chỏ, dường như cả người Hàn Sâm biến thành một cỗ máy giết người, không ngừng công kích giáo quan.

Hai tay giáo quan quơ quào giữa không trung, thỉnh thoảng cũng đỡ được mấy quyền nhưng đa số là toàn ăn đập. Hắn bị đập đến mức xương nát, máu thịt văng tung tóe, máu tươi phun trào trong không khí, từng mảnh chiến giáp vỡ tan tành.

“Hàn Sâm, nhanh chóng kết liễu hắn đi, không còn kịp nữa đâu!” Ngao Dạ nhìn chằm chằm vào hố đen trên không rồi hét to, con yêu thú dị chủng kia đã chui vào được hơn nửa người, sắp đi vào hoàn toàn mất rồi.

Hàn Sâm cũng muốn giải quyết giáo quan nhanh một chút. Mặc dù thân thể giáo quan đã bị hắn đánh đến mức thịt nát xương tan, thế nhưng từ đầu tới cuối vẫn không bị hủy diệt hoàn toàn, sinh cơ của hắn cũng chưa bị tuyệt.

“Ngươi không thể nào giết ta được, không thể nào giết ta được. Ta đã dung hợp được với năng lực của dị chủng nên ngươi không thể nào giết được ta…” Giáo quan bị đánh đến mức máu tươi phun ra không ngừng nhưng vẫn cười như điên: “Chờ đến khi nó đi vào hoàn toàn thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của tất cả các ngươi… Đưa Tiểu Hoa cho ta… Chỉ có ta mới có thể bảo toàn mạng cho hắn thôi…”

“Sinh mạng của con ta, không ai được đụng đến hết.” Hàn Sâm hừ lạnh, trong tay hắn xuất hiện thêm một con dao găm trong suốt có một nửa màu đen, đâm thẳng vào thân thể của giáo quan, rạch cả chiến giáp và da thịt của giáo quan.

Dao găm sắc bén cắt ngay phần ngực của giáo quan, thế nhưng vẫn không giết chết được hắn, bởi lẽ thân thể hắn vẫn đang dần dần hồi phục lại.

“Vô dụng thôi, ngươi không thể nào giết ta được. Mua đưa Tiểu Hoa cho ta, chỉ có ta mới có thể cứu được hắn thôi.” Giáo quan vẫn cứ cười như điên, hoàn toàn không thèm để ý đến đống vết thương trên người minh.

Sắc mặt Hàn Sâm lạnh lùng, dao găm trong tay lóe lên liên hồi, cắt từng nhát từng nhát lên người giao quan, miệng thì hỏi: “Tại sao nhất định phải là Tiểu Hoa?”

“Chỉ có hắn… chỉ có hắn mới có thể chân chính… A…” Giáo quan còn chưa nói xong thì hét lớn đầy thảm thiết.

“Chính là chỗ này…” Sát cơ lóe lên trong mắt Hàn Sâm, dao găm tê giác trong tay chuyển động nhanh như chớp, xiên thẳng vào trong đại não giáo quan.

Răng rắc!

Âm thanh nghe như vật gì đó bị dao găm cắt đứt vậy. Biểu cảm trên mặt giáo quan cứng đờ, dòng máu tươi chảy xuống từ trên đỉnh đầu hắn, men theo sống mũi chảy xuống môi trên đang run rẩy.

“Không thể nào… Ta không thể nào chết được… Ta… A…”

Đầu của giáo quan nứt ra làm đôi, trong dịch não màu trắng là một viên hạch thể màu đen đã bị vỡ làm đôi.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt thay đổi. Giáo quan đã chết, hố đen trên không trung cũng đã đóng lại. Nhưng con yêu thú dị chủng kia đã thành công chui vào trong không gian này, khí tức kinh khủng của nó khiến người ta không rét mà run.

Hết chương 1736.

Chương 1737. Chích Thủ Già Thiên

Tất cả mọi người đều kinh hãi, chỉ riêng một giáo quan có gen dị chủng kết hợp đã khiến bọn họ khó chống chọi, huống chỉ là dị chủng thật sự.

Khác với các loài dị chủng cấp thấp mà Hàn Sâm đã thấy trên tinh cầu Kate, tinh vực Đại Tịch Diệt - nơi có cổng vào của Tí Hộ Sở, đồng thời cũng là nơi mà các loài dị chủng cấp cao thực sự hoành hành. Trong số đó có rất nhiều loài dị chủng cấp đại công tước hủy diệt thế

giới. Chỉ cần một con trong số chúng bước vào thì đều có thể gây ra những thảm họa tàn khốc giống như Tinh tộc năm đó.

Hàn Sâm biết một khi những sinh vật cường giả đó sử dụng sức mạnh quá giới hạn quy định trong Tí Hộ Sở thì sẽ bị kìm hãm bởi sức mạnh trong Tí Hộ Sở hệt như Lão Miêu, bị bài trừ thẳng ra khỏi Tí Hộ Sở.

Lão Miêu là dòng dõi Cửu Mệnh Huyết Miêu có được đặc quyền nhất định trong Tí Hộ Sở. Dù vậy, nó cũng phải tự mình trấn áp sức mạnh của bản thân và không dám động đến quy tắc của Tí Hộ Sở, các loài dị chủng khác lại càng bị áp chế nghiêm trọng hơn.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, nếu loài dị chủng này quá mạnh, chỉ cần một vài đòn tấn công trước khi bị bài trừ khỏi Tí Hộ Sở, hoặc thậm chí chỉ một đòn tấn công cũng đã có thể gây ra những tổn thất không thể bù đắp.

Khoảnh khắc con yêu thú dị chủng lao ra khỏi Tí Hộ Sở, ngẩng đầu lên trời và gầm lên một tiếng, thế nhưng hoàn toàn không nghe thấy thanh âm của nó. Chỉ nhìn thấy trong cái miệng đang mở rộng, một chùm năng lượng đáng sợ đang ngưng tụ giống như nó sắp phun ra hơi thở của ác long.

Chùm ánh sáng đen tụ lại trong miệng nó ngày một mạnh hơn, mặc dù nó chưa phun ra, chỉ là những gợn sóng do sức mạnh đó tạo thành, thế đã gây ra nhiều cơn bão kinh hoàng khác nhau ở một số tinh vực.

“Tiêu rồi!” Hàn Sâm biến sắc. Chắc chắn tên dị chủng này không phải cấp nam tước, tử tước hay các loài dị chủng khác. Nó có thể là một hầu tước hoặc thậm chí là một tồn tại đáng sợ chẳng hạn như công tước. Hàn Sâm chỉ cảm nhận được sức mạnh và biết rằng mình mãi mãi không phải là đối thủ nó.

Không có kỹ năng nào dùng được khi đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, nó thực sự là một tồn tại bất khả chiến bại ở cấp độ hủy diệt.

Khuôn mặt Ngao Dạ cũng biến sắc, bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được sự khủng khiếp của con yêu thú dị chủng, căn bản là nó không hề có đối thủ ngang sức tồn tại.

“Chết tiệt, dù sao cũng phải chiến đấu.” Hàn Sâm biết rằng bản thân không phải đối thủ, thế nhưng hắn không muốn ngồi yên đợi chết. Toàn thân hắn tỏa ra ánh bạc, biến thành một con vượn khổng lồ lông bạc cao hơn ba thước, đồng thời trên chiến giáp gen Chú Ngữ cũng lóe lên, một sức mạnh kỳ lạ tràn vào tay phải của Hàn Sâm.

Hàn Sâm đánh đòn mạnh nhất của mình vào con yêu thú dị chủng trong khoảng không, thậm chí đã dùng hết sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên.

Cố Khuynh Thành, Ngao Dạ, Tà Tình Đế và nhiều cường giả khác cũng đã sử dụng đòn mạnh nhất của mình, cùng đánh thẳng về phía yêu thú dị chủng theo sức mạnh của Hàn Sâm.

Nhiều sức mạnh khủng khiếp xông vào trong cái miệng khổng lồ của yêu thú dị chủng, Hàn Sâm không hi vọng bọn họ có thể khiến dị chủng nổ tung, chỉ mong có thể kích nổ sức mạnh đang cô đọng trong miệng của dị chủng, có lẽ có thể làm dị chủng bị thương và đồng thời kích nổ sức mạnh. Rất có thể dị chủng sẽ trực tiếp bị bài trừ bởi các quy tắc của Tí Hộ Sở.

Bây giờ bọn họ chỉ có thể đi con đường này, nếu không thể thành công thì đó là một ngõ cụt, không ai có khả năng đối diện ngăn chặn sức mạnh đáng sợ của dị chủng.

Kiếm quang độc đoán, thánh quang tối cao và đao khí kinh thiên động địa, đủ loại sức mạnh đáng sợ xông phá vào miệng dị chủng, nhưng cũng không

đủ làm cho hắc quang bên trong gợn sóng.

»:m

“Tiêu rồi xuống.

Trong lòng Hàn Sâm chấn động, mồ hôi lạnh liên tục chảy

Trong thoáng chốc, những người khác cũng cảm nhận được sự tuyệt vọng. Giống như những gì Tỉnh tộc trải qua năm đó, có vẻ như nhân loại cũng sẽ trải qua một thảm họa chưa từng có.

Nhìn thấy cái miệng lớn của yêu thú dị chủng đã mở đến cực hạn, dường như hắc quang phía trong sắp tràn ra. Yêu thú dị chủng hơi cúi đầu giống như sắp phun ra hắc quang có thể hủy diệt tinh vực.

Hàn Sâm đang ôm Tiểu Hoa, trong đầu hắn lóe lên vô số suy nghĩ, thế nhưng chưa nghĩ ra được cách hiệu quả nào để ngăn chặn thảm họa xảy ra.

Đột nhiên, một lòng bàn tay vươn ra từ lỗ đen sắp biến mất, tóm lấy con yêu thú dị chủng.

Lòng bàn tay của hắn ta trông không lớn lắm, nhưng khi hắn chộp một cái, con yêu thú dị chủng tưởng chừng như hủy diệt thế giới đã lại nằm gọn trong lòng bàn tay. Dưới sự kìm kẹp, xương, thịt và máu tươi bắn tung tóe dâng trào lên như nước sông, con yêu thú dị chủng vô cùng đáng sợ đó trực tiếp bị bàn tay đó nghiền nát.

Mọi người đều ngạc nhiên và vui mừng. Vui là vì yêu thú dị chủng không thể phun ra thứ làm hủy diệt thế giới nữa, nhưng điều ngạc nhiên là không biết rốt cuộc chủ nhân của lòng bàn tay bí ẩn đó là ai, sao kẻ đó có thể bóp nát yêu thú dị chủng như vậy, điều đó thật kinh khủng và không thể tưởng tượng được.

Nếu chủ nhân của lòng bàn tay cũng có thù địch với Tí Hộ Sở, dưới lòng bàn tay ấy thì e rằng nhân loại sẽ bị tiêu diệt còn triệt để hơn so với Tình tộc trước đây.

Tuy nhiên, cánh cổng của Tí Hộ Sở đang đóng lại, thế nhưng lỗ đen đủ nhỏ để có thể lòng bàn tay dễ dàng chui vào, nhưng có vẻ như thân thể gắn liền với lòng bàn tay kia không thể vào được nữa.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay đó thì chợt nghe thấy một giọng nói vọng ra từ khoảng không: "Không ngờ ở nơi Tí Hộ Sở lại có sức mạnh vô song như vậy, quả là một chuyến đi đáng giá."

Hàn Sâm đang tự hỏi lời nói này có nghĩa là gì thì đột nhiên nhìn thấy lòng bàn tay đó nắm vút trên trời cao, một sức mạnh vô song bỗng chốc hút Tiểu Hoa đang ngồi trên vai Hàn Sâm bay về phía lòng bàn †ay ấy nhanh như sao băng.

"Tiểu Hoa!" Hàn Sâm sửng sốt, làm gì quan tâm được nhiều nữa. Cơ thể giống như con vượn bạc của hắn xuyên thủng khoảng không và lao về phía trước, xé toạc không gian ôm lấy Tiểu Hoa, cố gắng ngăn Tiểu Hoa bay về phía lòng bàn tay bí ẩn kia.

Nhưng sức mạnh đó mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, đột ngột kéo cả Hàn Sâm, trong thoáng chốc đã bị hút vào trong lòng bàn tay.

Nhìn có vẻ lòng bàn tay đó không lớn lắm, thế nhưng giây phút Hàn Sâm và Tiểu Hoa rơi vào lòng bàn tay đó, hai người họ chỉ giống như con kiến, chỉ chiếm lấy một phần diện tích nhỏ trong lòng bàn tay.

Trước khi những người khác kịp phản ứng, lòng bàn tay đã giữ chặt Hàn Sâm và Tiểu Hoa rồi thoát ra khỏi lỗ đen, lỗ đen dần thu nhỏ lại rồi biến mất.

Kỷ Yên Nhiên gần như ngất đi, gương mặt La Lam và Hàn Ngọc Phi cùng tràn ngập vẻ lo lắng, nhưng lúc này bọn họ bất lực, không ai có thể giúp đỡ.

Chưa kể cánh cổng Tí Hộ Sở đã đóng chặt, bọn họ không thể đuổi ra ngoài được nữa. Ngay cả khi cổng không đóng, bọn họ có xông ra ngoài thì cũng vô ích. Một tồn tại hệt như dùng cả bàn tay che lấp cả bầu trời như thế, e rằng bọn họ thậm chí sẽ không thể chống lại dù chỉ một ngón tay của đối phương.

“Hàn Sâm và Tiểu Hoa không dễ chết như vậy đây.” Tà Tình Đế nhìn chằm chằm vào hư không với ánh mắt như thiêu đốt nói: “Không ngờ trên thế gian lại tồn tại loại sức mạnh như vậy. Ta nhất định phải ra ngoài.”

Vẻ mặt của mọi người đều vô cùng khó hiểu, nhưng Cố Khuynh Thành bước tới chỗ Linh, nói: “Linh, trước đây ngươi triệu hồi Hàn Sâm thế nào? Bây giờ có thể sử dụng lại được không?”

Linh khẽ lắc đầu: “Ta không thể khống chế loại sức mạnh đó được, vừa rồi là nó tự kích hoạt, ta không biết làm thế nào mới có thể kích hoạt nó.”

Đột nhiên Cố Khuynh Thành không nói lời nào, Thuần Quân Kiếm với kiếm quang độc đoán trong tay nàng chém thẳng về phía đầu Linh

“Ngươi đang làm gì vậy?” Mọi người đều cực kỳ sợ hãi.

Hết chương 1737.

Chương 1738. Thủ tọa của Trấn Thiên Cung

Hàn Sâm đang ôm Tiểu Hoa, chỉ cảm thấy sức mạnh trên người dường như biến mất, thoáng chốc đột nhiên ngã xuống đất, xương cốt suýt chút nữa rụng rời.

Sau khi thị lực hồi phục, Hàn Sâm lập tức nhìn thấy khắp nơi đều là những cung điện đổ nát. Một số cung điện được đắp bằng ngọc bích và một số được làm bằng kim loại, chúng trải dài như những cung điện cổ tích trên mây.

Nhưng bây giờ tất cả chúng đều bị hỏng hóc, những vết nứt uốn lượn trong cung điện như hẻm núi, thật không biết lý do gì nó lại trở thành dáng vẻ này.

Nơi mà Hàn Sâm đứng là một vỉa hè lát gạch vàng, trên mặt là những hoa văn với chú văn bí ẩn, nhưng Hàn Sâm chẳng hiểu một chữ nào trên đó cả.

Cách chỗ Hàn Sâm đứng không xa là một người đàn ông mặc áo xanh, đội mão ngọc. Lúc này, ánh mắt ấy tươi cười nhìn Tiểu Hoa trong tay Hàn Sâm như đang nhìn một món đồ cổ vô giá.

Tiểu Hoa thu mình vào vòng tay của Hàn Sâm với vẻ sợ hãi, Hàn Sâm ôm chặt Tiểu Hoa, đứng lên và nhìn về phía người đàn ông kia rồi nói: "Cảm ơn ngươi đã giết chết yêu thú dị chủng, cứu bọn ta khỏi tình thế dầu sôi lửa bỏng, không biết tại sao ngươi lại đưa cha con ta đến nơi

này? "

Ánh mắt của người đàn ông không hề nhìn về phía Hàn Sâm mà chỉ nhìn Tiểu Hoa trong tay Hàn Sâm nói: "Bổn tọa đang thiếu đệ tử, đứa nhỏ này có tư chất tốt, từ nay về sai hãy đi theo bổn tọa."

"Ngươi muốn nhận con ta làm đồ đệ thì ít nhất hãy cho ta biết ngươi đến từ đâu và thuộc chủng tộc gì chứ?" Mặc dù Hàn Sâm không muốn để Tiểu Hoa bái sư phụ, thế nhưng hắn ta có sức mạnh khủng khiếp, hơn nữa hắn cũng không phải kẻ địch, không thể không chào hỏi mấy lời.

Bằng không, nếu hắn ta muốn cưỡng đoạt Tiểu Hoa đi, dù Hàn Sâm dùng cả tính mạng để đánh cũng không ngăn cản được.

Cho đến lúc này, ánh mắt của người đàn ông mới rời khỏi Tiểu Hoa, hắn ta liếc mắt nhìn Hàn Sâm rồi nói: "Ta là thủ tọa Trấn Thiên

Cung, ngươi có thể sinh được một đứa con trai như vậy, dù gì đó cũng là đứa trẻ do ngươi tạo ra, sau này đi theo bổn tọa ngươi không cần phải lo lắng, thành tựu của hắn ta chắc chắn sẽ vượt ngoài sức tưởng tượng của ngươi."

Hàn Sâm chưa bao giờ nghe đến cái tên Trấn Thiên Cung, nhưng nhìn bản lĩnh của người đàn ông này, hắn cũng biết đó có thể là một thế lực chủng tộc hùng mạnh.

“Ngươi có thể nhận con trai ta làm đồ đệ thì ta cũng rất vui. Thế nhưng Tiểu Hoa vẫn còn nhỏ, nó không thể rời khỏi vòng tay cha mẹ được, mong ngươi có thể cho phép ta và Tiểu Hoa về cung điện của ngươi trước đã.” Hàn Sâm nói.

Người đàn ông lập tức lắc đầu nói: “Trình độ của ngươi quá tệ, chưa đủ tư cách tiến vào Trấn Thiên Cung.”

“Ta không dám hy vọng có thể gia nhập làm đồ đệ trong quý cung đây, †a chỉ cần làm mấy công việc như dọn dẹp là được.” Hàn Sâm nén giận nói.

“Tư chất quá tệ, không đủ để vào cung, ngươi đừng nhiều lời nữa” Người đàn ông hơi nóng nảy, đưa tay tóm lấy Tiểu Hoa.

Dường như người đàn ông đó không quan tâm đến đạo lý quan hệ giữa con người với nhau, hắn ta đưa tay tóm lấy Tiểu Hoa và cướp Tiểu Hoa ra khỏi vòng tay của Hàn Sâm.

“Cha ơi!” Tiểu Hoa sợ hãi kêu lên, thánh quang trên người bộc phát, thế nhưng không thể loại bỏ được lực hút, vẫn bị người đàn ông hút vào lòng bàn tay.

Hàn Sâm gầm lên giận dữ, thay vì rút lui, hắn ta giáng một cú đấm vào lòng bàn tay người đàn ông

Ầm!

Nắm đấm của Hàn Sâm đập vào lòng bàn tay của người đàn ông. Lúc này hắn không những không bị thương ở lòng bàn tay, mà còn bị gãy cả cánh tay.

“Ta nể tình ngươi là cha của hắn, ta sẽ tha thứ cho sự vô lễ của ngươi, bằng không ngươi đã thành tro tàn rồi.” Người đàn ông hừ lạnh rồi định bắt Tiểu Hoa lại.

Hai chân Hàn Sâm bộc phát ra sức mạnh rất lớn, giữ chặt Tiểu Hoa lùi lại, nhưng chỉ sau nửa bước lùi lại, hắn lại bị hút về hướng người đàn ông.

Ầm!

Hào quang đỏ sau lưng Hàn Sâm biến thành một vòng xoáy đẫm máu. Trước khi người đàn ông bắt lấy Tiểu Hoa, vòng xoáy đẫm máu đã nuốt chửng Hàn Sâm và Tiểu Hoa biến mất.

“Chết tiệt, hóa ra là huyết thống của Cửu Mệnh Huyết Miêu à?” Vẻ mặt của người đàn ông bỗng thay đổi, nghiến răng nói.

Trong vũ trụ Liên Minh, Cố Khuynh Thành dùng kiếm chém vào đầu Linh, lưỡi kiếm đã chạm đến nàng. Khi mọi người đang kinh hãi thì đột nhiên nhìn thấy hào quang đỏ phía sau Linh lại nở rộ giống như một bông hoa.

Nhưng thanh kiếm trong tay Cố Khuynh Thành cũng dừng lại, chỉ là để gần kề cổ của Linh chứ không hề thật sự chém.

Với ánh hào quang đỏ nở sau lưng Linh, chỉ nhìn thấy hình bóng của hai người ngã xuống, đó chính là Hàn Sâm đang ôm Tiểu Hoa.

Cả Kỷ Yên Nhiên và La Lam đều vui mừng đến mức oà khóc, bọn họ gần như cùng lúc chạy đến.

Một cơn đại nạn đầy sự ngạc nhiên nhưng không nguy hiểm đã trôi qua, hiện tại vết thương của mọi người đều không hề nhẹ, cho nên tất cả đều phải trị thương sau khi trở về.

Trước đó Hàn Sâm đã lo lắng rằng người đàn ông từ Trấn Thiên Cung sẽ đuổi theo vào Tí Hộ Sở, nhưng may mắn chuyện đó đã không hề xảy ra. Sau nhiều ngày không có động tĩnh gì, Hàn Sâm mới hoàn toàn yên tâm. Bây giờ Hàn Sâm mới biết các quy tắc của Tí Hộ Sở, ngay cả khi là cường giả đáng sợ cũng không thể phá hoại được

Đối với Hàn Sâm mà nói, việc có thể trở về lại Liên Minh là một điều quá tốt, nhưng hắn vẫn rất lo lắng.

Hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu rất kỳ lạ, sở hữu hình xăm giống nhau như Hàn Sâm và Linh có thể triệu hồi truyền tống lẫn nhau.

Đây chưa phải là điều mà Hàn Sâm lo lắng nhất. Điều mà Hàn Sâm lo lắng nhất là nếu Lão Miêu cũng có năng lực này, vậy thì liệu hắn có bị Lão Miêu triệu hồi không? Hàn Sâm đã có kinh nghiệm truyền tống đến bên cạnh Lão Miêu một lần rồi, cho nên hắn cho rằng việc này rất có thể sẽ xảy ra.

Vì vậy Hàn Sâm đã nghiên cứu xem chuyện gì đang xảy ra với hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu, nhưng cho dù là hắn hay Linh cũng đều không có cách nào khống chế được sức mạnh của hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu. Vì sau khi hình xăm được kích thích mới tự động được kích hoạt. Điều này khiến Hàn Sâm khá đau đầu.

Nghiên cứu một thời gian vẫn chưa có kết quả, không lâu sau, nhà họ La đột nhiên liên lạc với La Lam, nói La Hải Đường hy vọng La Lam sẽ đưa Hàn Sâm, Hàn Nghiên và Tiểu Hoa cùng nhau trở về một chuyến.

Mặc dù La Hải Đường không nói rõ, nhưng có lẽ La Lam cũng đoán được lý do tại sao. Sau một cuộc họp gia đình, mọi người vẫn quyết định cả nhà cùng nhau đến nhà họ La một chuyến.

Hàn Sâm không hề phản đối điều này. Suy tính thời gian, nếu như lời nói trước đây của La Hải Đường đều là sự thật thì sinh mạng của hắn †a không còn lại bao nhiêu nữa. Dù gì mẹ hắn cũng là do hắn ta chăm sóc, mặc dù La Lam không nói ra, nhưng chắc chắn nàng vẫn muốn gặp lại hắn.

Cả gia đình đến nhà họ La, ngoài người nhà của Hàn Sâm ra thì cũng chỉ mang theo Bảo Nhi.

“Hắn thật là …” Trên đường đi, La Lam không thể không ngừng hỏi Hàn Sâm về tình hình của La Hải Đường.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu: “Hắn nói với ta như vậy đấy. Còn có thật hay không thì ta cũng không biết.”

Gương mặt La Lam chợt hiện lên vẻ buồn bã: “Một kẻ kiêu ngạo như hắn sẽ không nói dối kiểu chuyện như này đâu.”

“Hy vọng hắn ta không xảy ra chuyện gì.” Hàn Sâm cũng thở dài một tiếng.

Sau khi đến hành tinh nơi nhà họ La, La Lị đã đến nghênh đón họ, nhưng sắc mặt của La Lị rất xấu, xem ra tình hình có vẻ rất tệ.

“Chị ơi, chị cuối cùng cũng về rồi. Tiên sinh đã đợi chị rất lâu rồi.” La Lị có chút buồn bã nói.

“Hắn ta thế nào rồi?” La Lam cảm thấy có vẻ không tốt thì vội vàng hỏi.

“Đi theo ta, tiên sinh đang đợi ngươi.” La Lị không trả lời mà chỉ đi phía trước dẫn đường, đưa bọn họ vào trong một khu vườn.

Khi La Lam nhìn thấy La Hải Đường thì cuối cùng cũng không thể kiềm chế được cảm xúc của mình, nước mắt lăn dài trên gò má.

Hết chương 1738.

Chương 1739. Khí Tu La

Khi Hàn Sâm nhìn thấy La Hải Đường thì cũng không khỏi sững sờ.

La Hải Đường của ngày hôm nay hoàn toàn khác với La Hải Đường mà hắn từng thấy trước đây. Cả người hắn rất gầy, gần như là da bọc xương, hốc mắt trũng sâu, tóc muối tiêu. Trông hắn ta cứ như một lão già đã gần đất xa trời, làm gì còn chút uy phong của Đại La Sát Thần nữa chứ.

Thật khó để tưởng tượng vỏn vẹn trong thời gian vài năm, cơ thể của La Hải Đường đã đến mức này.

“Đừng rơi nước mắt vì ta, ta chỉ muốn nhìn thấy ngươi cười, nô đùa, tức giận như trước thôi.” La Hải Đường đưa lòng bàn tay ra và nhẹ nhàng vuốt tóc La Lam

“Là do ta quá tùy hứng rồi, ta xin lỗi!” La Lam không muốn nhìn lên vì sợ La Hải Đường sẽ nhìn thấy được giọt nước mắt trên mặt nàng.

“Nếu không tùy hứng thì đó chắc chắn không phải là cháu gái của La Hải Đường ta đây.” La Hải Đường cười rất vui vẻ, vuốt tóc La Lam nói.

La Lam cười nhưng nước mắt không ngừng rơi, nàng dắt tay Hàn Ngọc Phi và Hàn Sâm giới thiệu với La Hải Đường từng người một.

“Thật vui khi có các ngươi ở đây…” La Hải Đường nhận bái lễ của hai người rồi quay lại cười nói với La Lam.

“Nếu ngươi đồng ý, ngươi có thể đến sống cùng chúng ta. Tuy rằng không phải nhà họ La, nhưng cũng là nhà của ngươi.” La Lam vừa nói vừa đỡ La Hải Đường.

La Hải Đường mỉm cười: “Cùng ăn một bữa với ta nhé. Đã lâu rồi ta chưa ăn tối cùng ngươi. Ta đã sai người làm món cơm bọc lá sen mà ngươi yêu thích.”

“Được.” La Lam bỗng chốc bật khóc, nàng không ngờ La Hải Đường còn nhớ những điều nhỏ nhặt như vậy.

Bữa cơm này rất bình thường giống như bữa cơm hàng ngày của một gia đình bình thường. Không có nhiều điều để nói, chỉ thỉnh thoảng nói dăm ba câu, mà đó chỉ là một cuộc trò chuyện bình thường giữa những người bình thường giống như đây chỉ là bữa tối của những gia đình bình thường nhất Liên Minh.

Mãi đến sau khi ăn tối xong, La Hải Đường mới bảo La Lị dắt bọn họ đi nghỉ ngơi. Trước khi đi, La Hải Đường nói với Hàn Sâm một câu: “Từ nay không còn nhà họ La trên thế gian này nữa, ngươi muốn giải quyết “Phi Thiên Kinh” thế nào thì đó là tùy thuộc vào ngươi, nếu ngươi đồng ý, ngươi cũng có thể đưa nó cho Ngọc Tu La. “

Cơ thể Hàn Sâm run lên, ngạc nhiên quay lại nhìn La Hải Đường, nhưng khuôn mặt gầy nhom của hắn vẫn đang mỉm cười, nước da của hắn cũng trở nên hồng hào hơn rất nhiều, mà dường như đôi mắt của hắn cũng đang sáng lên.

Hàn Sâm nhìn thấy tình huống này của La Hải Đường thì trái tim hắn chùng xuống. Sinh cơ của La Hải Đường bây giờ trở lên tràn đầy sức sống, rõ ràng đó là hồi quang phản chiếu, có vẻ như La Hải Đường thật sự sắp không ổn rồi. Chỉ sợ sự chia ly này, sau này gặp lại cách biệt âm dương.

Bước chân dừng lại, Hàn Sâm cẩn thận quan sát sinh cơ của La Hải Đường. Hắn vốn không muốn lo chuyện của nhà họ La, nhưng mối quan hệ giữa La Lam và La Hải Đường không thể chia cắt được, Hàn Sâm không muốn thấy La Lam buồn.

Cơ thể của La Hải Đường vô cùng hỗn loạn. Cơ thể hắn ta hoàn toàn là một cơ thể nhân loại thuần túy, thế nhưng trong đó lại chứa rất nhiều khí Tu La.

Dùng cơ thể nhân loại để tu luyện sức mạnh Tu La mà có thể gắng sức đến hôm nay đã có thể nói đó đã là một kỳ tích.

Hắn ta hoàn toàn khác với Linh. Linh có sự hỗ trợ của huyết mạch Tu La, sử dụng Tu La Biến thì cơ thể sẽ không cần phải chịu đựng. Thế nhưng La Hải Đường sử dụng Tu La Biến với cơ thể nhân loại thì sự tổn thương đối với cơ thể lớn đến mức người thường không thể tưởng tượng nổi.

Thậm chí Hàn Sâm có thể tưởng tượng nỗi đau thể xác sẽ khủng khiếp như thế nào mỗi khi La Hải Đường sử dụng Tu La Biến.

La Lị thúc giục bọn họ rời đi, nhưng Hàn Sâm lại quay người trở về, đứng trước mặt La Hải Đường, đột nhiên vươn tay đè lên ngực La Hải Đường.

“Ngươi đang làm gì vậy?” La Lị biến sắc, muốn chạy tới, thế nhưng đã bị Hàn Ngọc Phi ngăn lại.

Hàn Ngọc Phi lạnh lùng nói: “Nếu Tiểu Sâm muốn hại tiên sinh thì không một ai trong nhà họ La có thể ngăn cản được đâu.”

La Lị hơi giật mình, nàng không làm loạn nữa. Mặc dù lời nói của Hàn Ngọc Phi không lọt tai lắm, nhưng quả thật đó là sự thật. Nhà họ La mất đi Đại La Sát Thần thì đã không còn là nhà họ La trước đây nữa.

La Lị hiểu rất rõ điều đó, đừng nói là một La Hải Đường sắp không ổn, cho dù là La Hải Đường ở thời kỳ hoàng kim nhất, e rằng giờ đây cũng không thể nào cạnh tranh với Hàn Sâm được.

“Không sao cả.” La Hải Đường thản nhiên lắc đầu với La Lị, sau đó lại mỉm cười với Hàn Sâm: “Tiểu Sâm, ngươi không cần phải lo lắng, mạng sống ta ta tự rõ.”

Hàn Sâm không nói gì cả, Động Huyền Khí Tràng trải rộng bao phủ khắp cơ thể La Hải Đường, sau đó sử dụng chiêu thức Pháo Đại Âm Dương Từ Lực, khí tức của Động Huyền Khí Tràng vào trong cơ thể La Hải Đường.

Vấn đề chính của La Hải Đường là khí Tu La không thể hòa nhập với cơ thể nhân loại của hắn. Thời gian hắn tu luyện càng lâu, khí Tu La càng mạnh, tổn thương với cơ thể của hắn cũng càng lớn.

Loại thương tích này không đơn giản như những vết thương ngoài da thịt. Nó đã tổn thương đến cả căn nguyên bản mệnh của hắn. Như hắn nói, hắn hiểu số mệnh của mình, nhưng sự thật hắn biết thân thể đã suy yếu đến cực điểm, không hề có cơ hội xoay chuyển.

Mặc dù Hàn Sâm biết một vài thuật trị liệu, thế nhưng cũng không được tính là mạnh lắm. Ngay cả khi tìm đến Tiểu Ngân Ngân thì sức mạnh của nó cũng không thể khôi phục cơ thể của La Hải Đường.

Những gì Hàn Sâm muốn làm không phải là chữa trị cho cơ thể của La Hải Đường, hắn ta chỉ muốn loại bỏ khí Tu La trong cơ thể La Hải Đường. Không còn khí Tu La làm tổn thương cơ thể, việc điều trị sẽ dễ dàng hơn nhiều, đồng thời sẽ không lặp lại hiện tượng này nữa.

La Hải Đường đã tu luyện Tu La Biến trong rất nhiều năm, khí Tu La đã hòa tan vào máu thịt rồi xen lẫn vào từng tế bào của hắn, Cho dù có hắn là cường giả cao minh đến đâu thì cũng khó thoát khỏi khí Tu La mà không gây hại cho cơ thể của mình.

Nhưng đối với Hàn Sâm mà nói, điều này không phải là không thể, bởi vì Động Huyền Khí Tràng của hắn có thể nhìn thấy cấu trúc trật tự phân tử nguyên thủy nhất, đồng thời cũng có thể phá vỡ chuỗi trật tự ấy.

Hàn Sâm chỉ cần tìm các phân tử khí Tu La đó và đập vỡ chúng từng cái một thì hoàn toàn có thể loại bỏ khí Tu La mà không làm tổn thương cơ thể của La Hải Đường.

Chẳng qua công sức La Hải Đường khổ tu nhiều năm như vậy cũng tiêu tùng, không thể nào có được sức mạnh từng sở hữu như trước nữa.

Hàn Sâm đánh một lượng nhỏ sức mạnh Động Huyền vào trong cơ thể La Hải Đường, dần loại bỏ khí Tu La trong cơ thể hắn.

Mỗi khi Hàn Sâm đập tan khí Tu La, sắc mặt của La Hải Đường lại trở nên tốt hơn. La Lam và La Lị thấy mà vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

Tuy nhiên, bởi vì mỗi lần chỉ có thể phá vỡ một lượng nhỏ phân tử khí Tu La, nếu không sẽ làm tổn thương cơ thể của La Hải Đường, cho nên tiến độ rất chậm, kéo dài vài giờ mới chỉ tiến triển được một nửa.

Ngay cả Hàn Sâm cũng phải khen ngợi rằng quả thật việc tu luyện khí Tu La của La Hải Đường rất mạnh mẽ, không biết hắn ta phải khổ tu đến mức nào để có thể chịu đựng nỗi đau không phải của mình, luyện đến mức độ này, nghị lực của La Hải Đường quá đáng sợ.

La Lam và Hàn Ngọc Phi bảo vệ ở đây, Tà Tình Đế dắt Bảo Nhi và Tiểu Hoa đi nghỉ ngơi trước.

Bảo Nhi không buồn ngủ, nàng ở bên cạnh mở to mắt tò mò nhìn Hàn Sâm.

Dù gì thì Tiểu Hoa vẫn còn rất nhỏ, Tà Tình Đế đã đưa về phòng ngủ. Sau khi Tà Tình Đế dỗ dành Tiểu Hoa đi ngủ thì cũng quay lại để xem tình hình của Hàn Sâm và La Hải Đường.

Tiểu Hoa đang ngủ thì bỗng nhiên thấy mặt mình ngưa ngứa. Hắn đưa †ay ra gãi gãi mặt vài lần nhưng vẫn rất ngứa, thế là không nhịn được hắt hơi một cái rồi mở mắt ra, thế nhưng thứ hiện ra trước mắt hắn là một con thú nhỏ giống mèo mà cũng giống hồ ly màu đỏ rực đang ngồi ở bên cạnh mỉm cười với hắn.

Hết chương 1739.

Chương 1740. Em bé

Tiểu Hoa bò lên trên giường nhìn con thú nhỏ kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ tò mò.

Thú nhỏ đứng lên, chạy xung quanh Tiểu Hoa vài vòng, đôi mắt mèo đánh giá khắp nơi, càng nhìn thì nụ cười trên mặt càng rạng rỡ.

Con thú nhỏ này chính là Lão Miêu, nó thừa dịp lúc mà cánh cổng của Tí Hộ Sở mở ra thì lén lút lẻn vào Tí Hộ Sở, hơn nữa lúc đó lực chú ý của tất cả mọi người đều dừng ở trên người giáo quan và cái tên dị chủng kia, cho nên không ai nhìn thấy nó, nó lập tức chuồn êm vào.

“Ngươi là Tiểu Hoa sao?” Lão Miêu ngồi xuống đối diện Tiểu Hoa, híp mắt cười nhìn Tiểu Hoa mà nói.

Tiểu Hoa gật gù, tò mò hỏi: “Ngươi là mèo con sao?”

Trên trán Lão Miêu đầy vạch hắc tuyến, khóe miệng co giật vài cái, chỉ có thể gượng cười nói: “Tiểu Hoa, chúng ta chơi một trò chơi có được hay không?”

“Không chơi.” Tiểu Hoa lắc đầu nguầy nguậy.

“Tại sao lại không chơi? Trò chơi này vui lắm đó.” Lão Miêu phiền muộn hỏi.

“Mẹ nói, không được bắt nạt động vật nhỏ.” Tiểu Hoa chăm chú nhìn Lão Miêu nói.

Lão Miêu tức đến nỗi suýt chút nữa hộc máu ra ngoài, não bộ nhanh chóng nảy số, móc ra một cái gì đó để vào trước mặt Tiểu Hoa: “Tiểu Hoa, nếu ngươi có thể thắng thì ta cho ngươi cái này.” Tiểu Hoa trợn to hai mắt nhìn thứ mà Lão Miêu móc ra. Đó là một viên bảo thạch vô cùng xinh đẹp, kích thước to bằng nắm đấm, ánh sáng lấp lánh như dải ngân hà đang chuyển động khiến Tiểu Hoa không nỡ rời mắt.

Mắt thấy Tiểu Hoa chỉ đứng nhìn mà không nói câu nào, Lão Miêu lại nói: "Hay là như này đi, ngươi chỉ cần chơi với ta thôi, chơi xong thì ta lập tức cho ngươi."

Tiểu Hoa lại lắc đầu: "Mẹ nói, không thể nhận đồ từ người lạ."

Lão Miêu hận không thể tự vả miệng mình hai cái, lắm chuyện như vậy để làm gì?

Lão Miêu nhanh chóng sửa lời: "Vậy chúng ta cứ chơi trò chơi đi, nếu ngươi thắng thì ta cho ngươi." Tiểu Hoa nghiêng đầu nhìn viên bảo thạch, sau đó lại nhìn Lão Miêu: "Nếu ta thắng, ta không lấy bảo thạch, †a muốn lấy em bé được không?"

"Em bé nào?" Lão Miêu hơi giật giật khoé môi, không hiểu Tiểu Hoa đang nói cái gì.

Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn Lão Miêu: "Ngươi không phải là em bé sao?"

"Ngươi mới là em bé, cả nhà ngươi đều là em bé!" Lão Miêu lại suýt chút nữa nổi trận lôi đình. Nó liều mạng áp chế suy nghĩ muốn đánh Tiểu Hoa một trận thật tàn nhẫn lại, nói: "Nếu ngươi có thể thắng thì muốn cái gì cũng được."

"Vậy thì tốt quá, bây giờ chúng ta chơi trò gì đây?" Tiểu Hoa vỗ tay ríu rít nói.

Lão Miêu thấy cuối cùng Tiểu Hoa cũng chịu chơi mới thở phào nhẹ nhõm một cái, móng vuốt sờ soạng khắp người, lấy ra một cái hộp.

"Ngươi là em bé Doraemon sao?" Tiểu Hoa không có gì làm thì đành tò mò đánh giá Lão Miêu.

Lão Miêu lười nói chuyện với Tiểu Hoa, dùng móng vuốt mở hộp ra, bên trong đựng một quyển sách.

Lão Miêu lật trang sách đầu tiên, chỉ thấy bên trong là một bức tranh phác họa một thân thể, người kia tạo thành một tư thế rất kỳ lạ, hơn nữa trên người còn có rất nhiều vết đỏ đỏ xanh xanh rất là phức tạp.

“Tiểu Hoa, trò chơi này là như thế này, ta làm động tác gì thì ngươi làm theo động tác đó, nếu như ngươi có thể làm theo được thì coi như là ngươi thắng.” Lão Miêu cười híp mắt nhìn Tiểu Hoa.

“Được” Tiểu Hoa gật gù.

“Vậy bây giờ bắt đầu thôi.” Lão Miêu nói xong thì làm động tác giống trong bức tranh kia.

Vốn dĩ động tác này rất kì lạ, đến lượt Lão Miêu thực hiện thì lại càng thêm kì quặc.

Tiểu Hoa nhìn Lão Miêu, bắt chước làm theo nó. Đối với Tiểu Hoa mà nói, động tác này cũng không quá sức, thân thể của hắn dẻo dai đến nỗi người bình thường không thể nào sánh bằng.

“Ngươi hít một hơi thật sâu thử xem.” Lão Miêu vừa duy trì cái tư thế đó vừa hít một hơi thật sâu, hơn nữa lại còn theo một tiết tấu riêng biệt.

Tiểu Hoa bắt chước, cũng không có gì khó khăn.

Lão Miêu nhìn vậy thì vô cùng mừng rõ, lại lật sách sang tờ thứ hai: “Động tác vừa nãy đã xong, ngươi đã qua ải, ngươi nhìn cái này đi.”

Lão Miêu đối chiếu với từng động tác trong sách, lần lượt mô phỏng làm theo, Tiểu Hoa cũng thấy thú vị, bắt chước rất nhiều động tác của Lão Miêu.

Ban đầu Lão Miêu rất mừng rỡ, thế nhưng dần dần mừng rỡ đã biến thành khiếp sợ, sau đó từ khiếp sợ biến thành trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu Hoa thực hiện từng động tác một không chút trở ngại nào, trông rất thư thái thoải mái.

“Không thể nào… Hắn may mắn như vậy sao… Chỉ cần luyện bừa thôi mà cũng có thể làm được?” Lão Miêu hơi run rẩy, móng vuốt đang lật sách cũng có chút không lật nổi.

Tiểu Hoa đã học xong tất cả các động tác mà Lão Miêu làm, không hề sai lệch chút nào, xem ra cũng không làm khó hắn.

Lão Miêu vui mừng khôn xiết, thế nhưng nó lại nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, nếu thật sự để Tiểu Hoa học hết tất cả, vậy chẳng phải nó sẽ thua một đứa trẻ hay sao?

Lúc đầu Lão Miêu cũng không định làm như vậy, hắn dự định dạy cho Tiểu Hoa mấy động tác trước xem thế nào, để xem liệu hắn có thiên phú luyện môn này hay không.

Ai ngờ hắn lại có thể học gần hết quyển sách, hiện tại không chừng Tiểu Hoa còn có thể nhập môn được rồi.

Quyển sách chỉ còn lại ba trang, nó thấy Tiểu Hoa vẫn không hề có dấu hiệu khó khăn mệt nhọc giống như việc này hoàn toàn không khó.

“Đúng là gặp quỷ, chẳng trách lão quái vật kia của Trấn Thiên Cung lại coi trọng cái tên này, quả nhiên có chút quái lạ.” Lão Miêu cắn răng, †ạo thành tư thế ba động tác còn lại.

Ba động tác cuối cùng này khiến Tiểu Hoa hơi vất vả, nhưng cũng chỉ là một chút vất vả mà thôi, còn lại vẫn thuận lợi hoàn thành.

“Con mèo nhỏ, hiện tại ngươi thua rồi đúng không?” Tiểu Hoa nhìn Lão Miêu. Hắn cũng không phải đứa ngốc, đương nhiên biết Lão Miêu dựa theo động tác ở trên sách mà làm theo, mà hiện giờ động tác ở trong sách đã không còn, cho nên mới hỏi như vậy.

Trong lòng Lão Miêu thầm tức giận, nhưng phần nhiều hơn là kinh hãi.

Tiểu Hoa không biết sách này là sách gì, nhưng Lão Miêu lại hiểu rất rõ, một loạt động tác như vậy, phối hợp với nhịp điệu hô hấp, chuyện này không phải ai cũng có thể làm được.

“Còn có một động tác cuối cùng, nếu như ngươi có thể hoàn thành động tác này, vậy thì ta thua.” Lão Miêu cười mờ ám nói.

Lão Miêu nói xong thì lập tức thực hiện một động tác. Động tác này không hề có trong sách, thế nhưng trông cũng không có gì khó khăn, Tiểu Hoa vẫn dễ dàng mô phỏng theo.

Sau khi làm xong động tác kia, nó mở miệng hà một hơi, chỉ thấy hơi thở đó không tan mà lại ngưng tụ lại tạo thành một thanh kiếm màu tím lơ lửng ở trước mặt Lão Miêu.

"Nhóc con, ngươi học đi, nếu ngươi có thể học được cái này thì ngày hôm nay Lão Miêu ta lập tức nhận thua. Đừng nói là làm em bé, để Lão Miêu ta nhận ngươi làm ông nội cũng được." Trong lòng Lão Miêu đắc ý nghĩ.

Tuy rằng Tiểu Hoa học được những động tác kia, nhưng dù sao cũng chỉ là mô phỏng mà thôi, muốn chân chính để nhập môn thì cần phải gắng sức từ năm này qua năm khác mới được, đương nhiên không thể trực tiếp hóa hơi thở làm kiếm, phun ra kiếm được.

Nhưng một giây sau, cả người Lão Miêu đều choáng váng, chỉ thấy Tiểu Hoa chu cái miệng nhỏ phun ra một vệt màu trắng, hóa thành một thanh kiếm lơ lửng ở trước mặt Tiểu Hoa.

Hết chương 1740.

Chương 1741. Hồ lô chin

Hàn Sâm dùng thời gian một ngày mới có thể loại bỏ toàn bộ khí Tu La trên người La Hải Đường, giữ lại La Hải Đường một mạng, thế nhưng từ bây giờ thế gian sẽ không còn Đại La Sát Thần nữa.

La Hải Đường cũng rất thoải mái. Sau này hắn không còn năng lực Tu La Biến, mà sức mạnh của Phi Thiên Kinh cũng bị tổn hại lớn, cho nên hắn đã đưa "Phi Thiên Kinh" cho Hàn Sâm, mặc hắn ta xử lý.

Mặc dù Hàn Sâm không có suy nghĩ gì nhiều với "Phi Thiên Kinh", nhưng mà nếu không giải quyết việc này thì nó sẽ trở thành một phiền phức lớn

đối với Hàn Nghiên. Vì lẽ đó, Hàn Sâm quyết định đi đến Tu La tộc một chuyến để giải quyết vấn đề này, hơn nữa Hàn Sâm cũng muốn biết, rốt cuộc Tu La tộc có mối quan hệ gì với A Tu La.

Sau khi ở nhà họ La ở mấy ngày, Hàn Sâm còn chưa kịp chuẩn bị lên đường thì Bảo Nhi đã nói muốn đi đến Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm hỏi nàng tại sao, nàng nói là nàng muốn đến xem quả hồ lô đã chín kia.

Hàn Sâm không biết bây giờ mình còn có thể vào Tí Hộ Sở hay không, cho nên bèn đi đến nơi có thiết bị truyền tống thử một chút, không ngờ thật sự có thể vào được. Hắn truyền tống đến dị linh thần điện của Tí Hộ Sở thứ tư, trông có vẻ là ngẫu nhiên, không biết đây là nơi nào.

Hàn Sâm vừa mới bước ra khỏi truyền tống trận thì có hai dị sinh vật hùng hổ hung mãnh nhào tới, hắn chỉ tiện tay vung lên, đánh bay hai dị sinh vật kia dán vào tường, mãi một lúc lâu mới rơi xuống.

Toàn bộ dị sinh vật bên trong Tí Hộ Sở đều run lẩy bẩy, nào còn con nào dám qua đó chịu chết nữa.

Hàn Sâm xách một con dị sinh vật biết nói tiếng người lên, hỏi xem đây là nơi nào, sau đó mới dẫn Bảo Nhi tới thế giới ngầm.

Hàn Sâm cũng không giết chết đám dị sinh vật kia. Với Hàn Sâm mà nói, giết chúng cũng vô ích, thôi thì để lại tài nguyên cho đời sau cũng được.

Bảo Nhi nói quả hồ lô kia đã chín rồi, tuy rằng hắn không biết tại sao nàng biết, nhưng mà có lẽ chuyện này đúng đến tám chín phần mười, Hàn Sâm cũng muốn xem thử xem rốt cuộc bên trong hồ lô đó có cái gì.

Hàn Sâm dùng hết sức phi hành theo lộ tuyến, bay thẳng về phía thế giới ngầm, hắn chỉ sợ Thuỷ Tổ Ám Linh sẽ làm gì đó với quả hồ lô kia.

Hàn Sâm để lộ một chút khí tức trên người khiến cho dị sinh vật và dị linh xung quanh đường không dám tiến lên, giúp cho cả chuyến hành trình xuống thế giới ngầm dưới lòng đất được an toàn.

Hàn Sâm đi tới Tí Hộ Sở Diện Cụ thăm Linh Mị Nhi trước, thế nhưng Linh Mị Nhi không có ở trong Tí Hộ Sở, ngay cả Hắc Bạch Xà Vương cũng không có ở đây. Hắn tìm đại một con dị sinh vật hỏi một phen, hình như bọn họ về Tí Hộ Sở Ám Linh.

Hàn Sâm do dự chút nào, đi đến Tí Hộ Sở Ám Linh.

Thuỷ Tổ Ám Linh ngồi trong vườn dây leo mà rầu hết cả ruột. Thời gian gần đây, quả hồ lô kia đã sáng rực lên hệt như là cửu thiên thần trân vậy. Nó chiếu rọi khắp Tí Hộ Sở Ám Linh, sinh cơ trong đó vô hạn cứ như một dòng nước suối có sinh mệnh đang không ngừng tỏa ra sức sống tràn trề khiến toàn thể Tí Hộ Sở Ám Linh, thậm chí toàn bộ các loại sinh vật của thế giới ngầm dưới lòng đất sinh trưởng theo đó. Rất nhiều dị sinh vật có tư chất hơi khác một chút đều rơi vào tình huống thăng cấp, rất nhiều thực vật gen cũng bởi vậy mà biến dị.

Ám Linh tộc ở phía trung tâm nên được rất nhiều lợi lộc, đây là một chuyện tốt, có một bảo bối như vậy ở đây, cái ngày Ám Linh tộc huy hoàng vươn lên sẽ ở ngay trong tầm tay, nhưng lại sai ở chỗ Thuỷ Tổ Ám Linh không có cách nào hái quả hồ lô kia từ trên Thánh Đằng xuống được, cũng không thể che giấu sinh cơ mà nó phát tán ra.

Chưa được mấy ngày, tin tức này đã bị truyền ra ngoài, hấp dẫn rất nhiều cường giả khủng bố đến đây, trong đó không thiếu người có thực lực giống hắn, đều là cường giả cấp Thuỷ Tổ.

Tuy rằng Thuỷ Tổ Ám Linh không muốn chia sẻ bảo vật mình cất giữ nhiều năm như vậy cùng với người khác, thế nhưng cường giả đến đây thực sự quá nhiều. Nếu hắn không thể hái hồ lô xuống được, vậy chỉ có thể chủ động phòng thủ, nếu như bắt buộc phải tranh chấp thì chỉ Sợ Ám Linh tộc sẽ gặp phải đại nạn lớn.

Suy đi tính lại, cuối cùng Thuỷ Tổ Ám Linh đã kí một hiệp ước với những sinh vật khủng bố kia, để cho bọn họ tiến vào bên trong Tí Hộ Sở Ám Linh nơi mọc quả hồ lô, nếu bọn họ có thể hái nó xuống thì hồ lô sẽ là của bọn họ, nếu không thể hái được, vậy thì mời bọn họ đi về, không làm khó Ám Linh tộc nữa.

Mọi việc đúng như Thuỷ Tổ Ám Linh dự tính trước, kể cả những cường giả cấp Thủy Tổ giống như hắn, cho dù dùng cách nào cũng không ai có thể hái quả hồ lô kia xuống.

Lúc đầu Thuỷ Tổ Ám Linh còn âm thầm mừng rỡ, cho rằng việc này cứ như thế mà lắng xuống, ai mà ngờ rằng Thuỷ Tổ Tà Thú, Thuỷ Tổ Thanh Vũ cùng mấy vị Thuỷ Tổ khác liên thủ lại muốn chiếm lấy Tí Hộ Sở Ám Linh.

"Tà Thú, Thanh Vũ, các ngươi có còn biết xấu hổ nữa hay không hả? Chúng ta đã kí kết hiệp ước, nếu các ngươi không thể hái được hồ lô thì phải rời khỏi đây, vậy mà hiện tại còn muốn liên thủ để chiếm lấy Tí Hộ Sở Ám Linh của ta, chẳng lẽ các ngươi không quan tâm đến Bách Tộc Minh Ước hay sao?" Thuỷ Tổ Ám Linh kìm nén lửa giận trong lòng mà nói.

Thuỷ Tổ Thanh Vũ khế mỉm cười: "Đương nhiên bọn ta vẫn sẽ tuân thủ Bách Tộc Minh Ước, vả lại bọn ta cũng không hề muốn cướp Tí Hộ Sở

của ngươi, chỉ muốn dùng chung với ngươi mà thôi. Nếu ngươi không

thích ở cùng với bọn ta thì ngươi có thể chuyển ra ngoài mà"

"Vô liêm sỉ" Linh Mị Nhi bên cạnh Thuỷ Tổ Ám Linh buồn bực mà mắng một câu.

Đôi mắt của Thuỷ Tổ Thanh Vũ hiện lên lạnh lẽo, phất tay bắn ra một loạt mũi tên phóng về phía Linh Mị Nhi, đồng thời tàn nhãn nói: "Ta đang nói chuyện với Thuỷ Tổ nhà người, làm gì đến lượt một tiểu bối như ngươi có thể nói chuyện hả."

Trong lòng Thuỷ Tổ Ám Linh cả kinh, chắn ở trước mặt Linh Mị Nhi, đánh nát mấy mũi tên kia, tức giận nói: "Thanh Vũ, các ngươi đừng có khinh người quá đáng."

"Khinh người quá đáng thì làm sao? Hôm nay ta nói cho các ngươi biết, Ám Linh tộc các ngươi phải cút ngay lập tức, nếu không thì ở lại nơi này làm phân bón cho bảo bối đi."

Thuỷ Tổ Tà Thú cũng không thèm giả bộ nữa, tà khí trên người tràn ra khắp nơi, ánh mắt quét qua đám đệ tử Ám Linh tộc một lượt giống như muốn nuốt sống người ta vậy.

Toàn thể Ám Linh tộc đều giận dữ, nhưng nhìn mấy cường giả cấp Thủy Tổ không thua kém gì Ám Linh Thủy Tổ, cho nên dù giận cũng không dám nói gì, chỉ biết trừng mắt nhìn đám Thuỷ Tổ Tà Thú.

Khuôn mặt của Thuỷ Tổ Ám Linh càng ngày càng âm u. Mấy kẻ đó muốn hắn từ bỏ Ám Linh tộc và Tí Hộ Sở, lại còn muốn hắn bỏ thứ bảo bối cất giữ nhiều năm như vậy, loại đả kích như vậy là ai cũng không chịu được.

Nhưng nếu không rời khỏi đây, ngoại trừ hắn ra, chỉ sợ tất cả Ám Linh tộc đều phải chết tại chỗ này.

Thuỷ Tổ Ám Linh nhìn một đám con cháu đời sau, nghiến chặt răng, giống như rít lên mà nói: “Chúng ta đi.”

“Thuỷ Tổ…” Toàn thể thành viên của Ám Linh tộc đều kinh hãi.

“Không phải nói nhiều, chúng ta đi.” Thuỷ Tổ Ám Linh suýt nữa tức hộc máu mà chết, nếu như chỉ có một mình hắn thì liều mạng cũng được, nhưng vì Ám Linh tộc không bị diệt vong, hắn không thể không đi.

“Vậy chẳng phải rất tốt hay sao, quả nhiên Ám Linh ngươi là kẻ biết thời biết thế” Thuỷ Tổ Thanh Vũ đùa giỡn.

Thuỷ Tổ Ám Linh mặc kệ bọn họ chê cười, ra lệnh Ám Linh tộc rút lui khỏi Tí Hộ Sở Ám Linh, trước khi rời đi còn liếc mắt nhìn quả hồ lô trên cao lần cuối, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Ám Linh tộc khuất nhục rút khỏi Tí Hộ Sở Ám Linh, trong lúc nhất thời, ngay cả Thuỷ Tổ Ám Linh cũng không biết nên đi đâu. Từ sau khi xảy

ra Bách Tộc Đại Chiến năm đó, Ám Linh tộc chưa bao giờ rời khỏi thế

giới ngầm dưới lòng đất, bộ tộc lớn như vậy, không biết phải đi đâu để sống cho yên phận đây.

Cả đoàn người đang đi khắp nơi thì đột nhiên nhìn thấy phía trước có

một bóng người đang nhanh chóng đi đến, khí tức kia khủng bố đến mức khiến Thuỷ Tổ Ám Linh thầm cả kinh.

Hết chương 1741.

Chương 1742. Dị bảo

“Kim Tệ!” Linh Mị Nhi nhìn thấy Hàn Sâm thì vui mừng khôn xiết. Mặc dù nàng đã biết thân phận của Hàn Sâm từ lâu rồi, thế nhưng cũng không để ý nhiều như vậy.

“Mị Nhi, Thủy Tổ, tại sao các ngươi lại ở chỗ này?” Hàn Sâm bối rối hỏi.

Thủy Tổ Ám Linh vừa nghe Linh Mị Nhi gọi thì cũng đã biết người đến là ai, nói với vẻ mặt cố quái: “Một lời khó nói hết.”

Linh Mị Nhi lập tức ấm ức nói hết sự việc lại một lượt, sau khi Hàn Sâm nghe xong thì nói với Thủy Tổ Ám Linh: “Thủy Tổ, Mị Nhi, các ngươi tạm thời đến Tí Hộ Sở Diện Cụ ở tạm trước, chờ ta thu thập

những tên kia rồi, các ngươi lại quay trở về Tí Hộ Sở Ám Linh cũng không muộn.”

“Bọn ta đi đối phó với những tên khốn nạn kia với ngươi.” Linh Mị Nhi quơ quơ nắm đấm nhỏ nói.

“Không cần đâu, các ngươi tạm thời tới Tí Hộ Sở Diện Cụ chờ đợi đi thì hơn.” Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi nói. Có Linh Mị Nhi ở đây, hắn cũng không tiện ra tay lộ liễu đi hái quả hồ lô kia.

Sau khi khuyên nhủ đám Thủy Tổ Ám Linh kia đi, Hàn Sâm dẫn theo Bảo Nhi đi vào Tí Hộ Sở Ám Linh. Quả hồ lô kia vẫn chưa bị hái xuống, với hắn mà nói thì đương nhiên đây là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

“Lão tổ, những lời người kia nói có thể tin được thật ư?” Một hậu bối của Ám Linh tộc hỏi Thủy Tổ Ám Linh.

“Kẻ kia sâu không lường được, nếu như sau này các ngươi gặp hắn, bất kể như thế nào cũng không được chọc vào.” Vẻ mặt Thủy Tổ Ám Linh nghiêm túc dặn dò con cháu hậu bối của mình.

Sau khi nói xong, Thủy Tổ Ám Linh phân phó cho bọn họ tới Tí Hộ Sở Diện Cụ chờ đợi trước, còn bản thân hắn thì lặng lẽ quay trở về Tí Hộ Sở Ám Linh gần đó.

Ban đầu Hàn Sâm còn đang suy nghĩ làm thế nào để cướp quả hồ lô kia, mặc dù nói là phải đoạt được hồ lô, thế nhưng hắn cũng không thể để Linh Mị Nhi đau lòng được. Hàn Sâm không ngờ rằng sẽ có biến cố như vậy, trái lại đã giảm bớt cho hắn rất nhiều phiền phức.

Những cường giả cấp Thủy Tổ kia không là gì với Hàn Sâm của ngày hôm nay.

Vẻ mặt Bảo Nhi mong đợi nhìn về phía Tí Hộ Sở Ám Linh, sinh cơ giống như thủy triều tuôn ra từ trong Tí Hộ Sở làm cho sinh vật của thế giới ngầm tiến hóa một cách đáng kể, mặc dù Hàn Sâm vẫn chưa nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của quả hồ lô, nhưng cũng biết quả hồ lô kia thật sự không hề đơn giản, không phải là vật bình thường.

Đám người Thủy Tổ Tà Thú đang vây xem cái hồ lô kia, Tí Hộ Sở bị chiếm đóng, nhưng mà vẫn không hái quả hồ lô đó xuống được.

Quả hồ lô kia trông bình thường giống như kim tinh vậy, mặc dù chỉ lớn hơn bàn tay một chút, nhưng lại rắn chắc tới mức khó có thể tưởng tượng được. Đừng nói là bản thân hồ lô, ngay cả một vị cường giả cấp Thủy Tổ làm hết sức cũng không thể làm dây leo tổn hại một chút nào.

“Thanh Vũ, ngươi hiểu biết nhiều nhất, có biết rốt cuộc đây là bảo bối gì không?” Thủy Tổ Tà Thú nhìn về phía Thủy Tổ Thanh Vũ hỏi.

Thủy Tổ Thanh Vũ trầm ngâm nói: “Ta không biết đây là bảo bối gì, nhưng mà chắc chắn không phải vật Tí Hộ Sở thứ tư, có lẽ là báu vật ở †ầng trên

rơi xuống.”

“Lão già Ám Linh kia trông coi nhiều năm như vậy, bây giờ chúng ta được lợi, nhưng mà không hái xuống được, nói chung là hơi khó có thể yên tâm, có thể nghĩ ra cách gì đó để hái nó xuống không?” Thủy Tổ Tà Thú lại nói thêm.

Lúc mấy vị Thủy Tổ đang bàn bạc với nhau thì đột nhiên phát hiện không biết từ lúc nào, bên cạnh lại xuất hiện thêm một người.

Người đó mặc áo giáp, không nhìn ra được dáng vẻ ra sao, còn có một cô bé trắng trẻo non nớt ngồi trên bả vai, lúc này đang đứng ở phía trước hồ lô kia, cẩn thận quan sát hồ lô.

Đám Tà Thú vừa sợ hãi vừa tức giận, khí tức trên người bùng lên, muốn ra tay tiêu diệt bọn họ.

Thế nhưng bọn họ còn chưa kịp ra tay thì đã thấy từng đồng tiền vàng trên bầu trời rơi xuống như mưa. Từng đồng tiền ấy rơi xuống cơ thể từng sinh vật trong Tí Hộ Sở, ngay cả cường giả cấp Thủy Tổ như Tà Thú và Thanh Vũ cũng không thể tránh khỏi cơn mưa kim tệ, bị một đồng tiền vàng dính vào đỉnh đầu.

Ầm!

Hầu như trong cùng một lúc, tất cả sinh vật đều bị trấn áp dưới đất, ngay cả mấy vị cường giả cấp Thủy Tổ cũng không ngoại lệ, tứ chỉ mở rộng nằm trên mặt đất, bất kể bọn họ có giãy dụa thế nào, thế nhưng ngay cả đứng lên cũng không đứng nổi.

Mà Hàn Sâm hoàn toàn không nhìn bọn họ một cái, tâm mắt vẫn nhìn chằm chằm quan sát hồ lô kia hệt như trước đó.

Thủy Tổ Ám Linh ở phía xa lén nhìn trộm, thấy cảnh tượng như vậy thì lập tức biến sắc. Trước đó hắn đã cảm nhận được Hàn Sâm rất mạnh, nhưng mà tuyệt đối không ngờ rằng lại đến mức như này.

Thủy Tổ Tà Thú và Thủy Tổ Thanh Vũ không hề yếu hơn hắn, cộng thêm mấy vị Thủy Tổ khác, với thực lực mạnh mẽ đó, sợ rằng Tí Hộ Sở thứ tư cũng khó mà tìm ra mấy thế lực có thể chống lại.

Thế nhưng Hàn Sâm lại hoàn toàn không nhìn bọn họ, ngay cả đầu ngón tay cũng không nhúc nhích, trấn áp toàn bộ bọn họ, đây là sức mạnh khủng bố tới cỡ nào.

“Ngươi là Kim Tệ đại nhân sao?” Thủy Tổ Tà Thú hốt hoảng kêu lên.

“Bọn ta không biết Kim Tệ đại nhân ở đây, xin đại nhân thứ tội…” Mấy vị Thủy Tổ khác nghe thấy tên Kim Tệ thì cũng lập tức phản ứng lại.

“Từ nay về sau không cho phép các ngươi đặt chân vào thế giới ngầm nửa bước, nếu không thì ta sẽ diệt tộc.” Hàn Sâm không nhìn bọn họ, chỉ thuận miệng nói một câu.

Đám người Thủy Tổ Tà Thú chỉ cảm thấy áp lực trên người dần dần biến mất, vội vàng đứng lên hành lễ, xin thề sinh thời tuyệt đối không dám bước vào thế giới ngầm nửa bước, sau đó không dám chần chừ chút nào, mang theo đội quân của mình rời khỏi Tí Hộ Sở Ám Linh.

Với nhân loại mà nói, bọn họ cũng chẳng thể cung cấp được tài nguyên gì, cho nên Hàn Sâm cũng không muốn tàn sát, để lại cho thế hệ sau phấn đấu.

Sau khi sinh linh trong Tí Hộ Sở đều đi hết sạch, Hàn Sâm chợt nghĩ, dùng Động Huyền Khí Tràng che giấu toàn bộ Tí Hộ Sở, sau đó mới thả Bảo Nhi đã không tài nào kiềm chế nổi nữa xuống.

Bảo Nhi reo hò một tiếng, phi thân nhảy qua, đáp lên trên dây leo, ôm lấy quả hồ lô trông như kim tinh kia.

Vốn dĩ đao kiếm khó làm tổn hại quả hồ lô kim tinh, nhưng sau khi được Bảo Nhi ôm lấy thì lại tự động rớt khỏi dây leo, được Bảo Nhi ôm vào trong lòng.

"Thứ này thực sự có quan hệ đặc thù nào đó với Bảo Nhi." Hàn Sâm kinh ngạc nhìn, hắn đã từng nghe Linh Mị Nhi và Ám Linh Thủy Tổ nói rằng, dù có chém như thế nào thì cũng khó mà làm tổn hại quả hồ lô, cũng không hái xuống được.

Bây giờ Bảo Nhi chỉ sờ một cái, nó đã tự rơi xuống, dễ nhận thấy quan hệ giữa nó với Bảo Nhi không bình thường.

"Có khi nào trong đó là anh chị em của Bảo Nhi không nhỉ? Nếu như sinh ra thêm một Bảo Nhi nữa thì chắc chắn náo nhiệt lắm đây." Hàn Sâm nhìn quả hồ lô kia thầm nghĩ.

Bỗng nhiên trên đỉnh quả hồ lô kim tinh mà Bảo Nhi đang ôm phun trào từng tia ánh sáng giống như là pháo hoa được châm lửa vậy.

Làn khói như nước suối tuôn ra từ phía bên trong, sinh cơ giống như chân long rủ xuống, từng đợt phạn âm tiên lạc vang lên trong sương khói mờ ảo.

Hàn Sâm đưa mắt nhìn quả hồ lô kia, trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc, sức mạnh cường đại được phun ra từ trong hồ lô, ngay cả hắn cũng cảm thấy có chút khó lòng tin nổi.

Dường như trong hàng loạt dị tượng đó, một vật từ bên trong chậm rãi bay lên, Hàn Sâm nhìn kĩ một chút thì không khỏi càng thêm hoảng hốt.

Thứ được quả hồ lô kia tuôn ra là một giọt máu. Giọt máu kia giống như nước mắt, óng ánh trong suốt giống như được đúc ra bằng kim tinh, bên

trong có áng vàng và dị quang lưu chuyển.

Cùng với giọt máu vàng đang bay lên kia là rất nhiều dị tượng từ từ biến mất, quả hồ lô kim tinh được Bảo Nhi cầm ở trong tay cũng biến thành màu xám, trong phút chốc hóa thành tro bụi, bị gió thổi bay sạch sành sanh.

Giọt máu vàng kia giống như có sinh mệnh rơi lên trán của Bảo Nhị, trong phút chốc thẩm thấu vào bên trong, chỉ để lại một chấm tròn nhỏ màu vàng ở giữa ấn đường.

Hết chương 1742.

Chương 1743. Tiến hóa lần nữa

Thân thể nho nhỏ của Bảo Nhi lơ lửng trên không trung, một điểm màu vàng khuếch tán trên ấn đường của nàng, nhuộm cơ thể nhỏ nhắn trắng mịn của nàng thành một màu vàng kỳ lạ, cả người giống như là một vầng mặt trời chói lòa.

Trong ánh sáng màu vàng óng kia ẩn chứa sinh cơ vô cùng lớn, ngay cả Hàn Sâm cũng đắm chìm trong ánh mặt trời vàng chói, suýt nữa giống như là trở lại bên trong cơ thể mẹ, toàn thân đều bị tinh khí sinh mệnh vô tận bao trùm.

Trong lòng Hàn Sâm khẽ lộp bộp, vận chuyển lên "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", hấp thu tinh khí sinh mệnh mà Bảo Nhi tỏa ra.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là trong công pháp tu luyện của Hàn Sâm, là một loại có yêu cầu cao nhất đối với tinh khí sinh mệnh, nó hoàn toàn khác với "Động Huyền Kinh" và "Vật Ngữ Gen", không có sức mạnh phá hoại thực chất, nhưng mà khí tức sinh mệnh của bản thân lại là mạnh nhất.

"Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" không ngừng đẩy lên cao điểm hết lần này đến lần khác trong tinh khí sinh mệnh dồi dào, khiến cho máu trong người

Hàn Sâm càng ngày càng sôi trào, sinh mệnh giống như đều được châm lửa, hóa thành huyết diễm bao phủ toàn thân Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, có lượng lớn tinh khí sinh mệnh làm trợ lực, cuối cùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của hắn sắp đột phá rồi. Máu thịt, xương cốt, tế bào dưới sự luyện hóa huyết diễm đang tiết ra vật chất thần bí màu đỏ.

Vật chất thần bí màu đỏ dần dần bao bọc lấy toàn thân Hàn Sâm, không ngừng vặn vẹo biến hóa, dần dần tạo thành một chiến giáp màu đỏ.

Hàn Sâm đã có kinh nghiệm hình thành chiến giáp gen Chú Ngữ, cho nên cũng coi như là quen việc dễ làm, từ từ vận chuyển "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", khiến chiến giáp gen ở ngoài cơ thể kia ngưng tụ thành hình.

Không có gì ngoài ý muốn, chiến giáp gen huyết sắc ngưng tụ thành công, Hàn Sâm cảm thấy bên ngoài thân thể giống như là có thêm một †ầng xương cốt vậy, đó là một bộ phận của thân thể hắn, giống như chiến giáp gen Chú Ngữ, đều có thể kiểm soát theo tâm ý của hắn.

Hàn Sâm đang làm quen chiến giáp gen mới, thế nhưng chiến giáp gen kia lại đột nhiên vặn vẹo biến hóa lần nữa, lại tiếp tục phát sinh biến hóa từ hình dạng chiến giáp.

"Tiến hóa lần thứ hai?" Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, tiếp tục vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, chờ đợi biến hóa kế tiếp.

Giờ đây, cuối cùng Hàn Sâm cũng có thể bắt đầu chờ mong, hắn sẽ lấy được võ trang gen như thế nào để thăng cấp lên quý tộc đây.

Chiến giáp gen ở trên thân thể của Hàn Sâm tan ra, hóa thành dòng chất lỏng màu đỏ rực. Lúc Hàn Sâm cho rằng những thứ chất lỏng màu đỏ rực này ngưng tụ thành võ trang gen thì lại đột nhiên phát hiện những chất lỏng màu đỏ rực kia lại thấm vào bên trong thân thể của hắn.

"Dị chủng hóa!" Hàn Sâm lập tức biến sắc, dường như sự việc đang thay đổi theo hướng không thể đoán trước được.

Lần thứ hai tiến hóa chiến giáp gen có hai hướng, một hướng là tiến hóa thành võ trang gen, một hướng khác là dung hợp với một vị trí nào đó của cơ thể tạo ra dị biến gen, từ đó tiến hóa thành dị chủng.

Tình hình hiện tại của Hàn Sâm chính là trong quá trình chiến giáp gen tiến hóa lần thứ hai, cần dung hợp với cơ thể của hắn, làm cho gen của hắn sinh ra đột biến.

Hàn Sâm không muốn biến thành dị chủng, nhưng mà loại biến hóa này lại không thể chống lại được, giống như là sự sinh trưởng của nhân loại, không thể nào nói quay trở lại trong bụng mẹ là quay trở lại được, cho nên Hàn Sâm cũng chỉ có thể yên lặng chờ tất cả xảy ra.

"Ta sẽ không biến thành những quái vật chỉ biết giết hại kia chứ?" Đến lúc này, cho dù là bản thân Hàn Sâm cũng không khỏi hơi sợ hãi.

Hắn đã từng gặp hai con dị chủng, trên căn bản đều đã không thể coi chúng như là một sinh vật có trí khôn, gần như máy móc chỉ biết giết chóc. Hàn Sâm không biết là có phải tất cả dị chủng đều như vậy hay không, nhưng mà hắn tuyệt đối không muốn biến thành dáng vẻ như vậy.

Chiến giáp gen biến thành chất lỏng màu đỏ rực, thấm vào bên trong cơ thể của Hàn Sâm, trực tiếp thấm vào bên trong mạch máu, hòa vào nhau với máu nguyên bản của Hàn Sâm.

Vốn dĩ huyết dịch của Hàn Sâm đang sôi trào, sau khi chất lỏng màu đỏ kia hòa vào, trong nháy mắt giống như bị nổ tung, biến hóa phân

tách đùng đùng trong mạch máu của Hàn Sâm, khiến cho cơ thể của Hàn Sâm đau đớn giống như từng tấc từng tấc bị nổ thành bột phấn.

Không nơi nào là máu không có mặt, sự đau đớn của Hàn Sâm cũng ở khắp mọi nơi như vậy. Loại đột biến gen này còn đáng sợ hơn đau "trứng" hay là sinh con, khiến cho Hàn Sâm cũng không chịu đựng nổi đau đớn ngẩng mặt lên trời gào thét.

Bởi vì sự thay đổi đột ngột quá dữ dội trong mạch máu khiến cho mạch máu toàn thân của Hàn Sâm, bao gồm những mao mạch mạch máu nhỏ li ti

kia đều giống như rắn độc vặn vẹo biến hóa.

Mạch máu trên dưới toàn thân của Hàn Sâm nổi lên giống như là bị từng con rắn máu quấn ở trên da thịt, toàn thân đỏ ngầu, thoạt nhìn giống như một quái vật cơ bắp kinh khủng.

Sự thay đổi máu đột ngột vẫn còn tiếp tục, những vị trí khác trên cơ thể cũng bị ảnh hưởng rồi đột ngột cũng sinh ra một số biến hóa. Mặc dù không giống như sự thay đổi máu lạ lùng như vậy, nhưng cũng khiến cho tố chất thân thể sản sinh ra bước nhảy vọt.

Bây giờ chuyện vui mừng duy nhất của Hàn Sâm là, ý chí của hắn vẫn còn tỉnh táo, không hề sinh ra ham muốn giết chóc, cũng không hề mất đi sự kiểm soát. Nhưng mà loại tỉnh táo này cũng khiến cho cảm giác đau đớn của hắn càng thêm rõ rệt.

Bỗng nhiên, có lẽ là đã bị ảnh hưởng bởi máu dị biến, hình vẽ Cửu Mệnh Huyết Miêu sau lưng Hàn Sâm lại sáng lên, lóe ra ánh sáng đỏ kỳ dị.

Cùng với dị biến của huyết dịch, màu máu trên hình xăm cũng dần dần dung nhập vào bên trong máu, gia nhập vào trong đột biến huyết dịch.

Hàn Sâm không biết tình hình như vậy là tốt hay xấu, nhưng mà dị biến huyết dịch lại càng kịch liệt hơn, đau đớn cũng càng dữ dội hơn nữa.

“AI” Hàn Sâm đau đớn thét gào, đau đến mức trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Nhưng mà vừa mới ngất đi đã bị đau đớn kia làm cho tỉnh lại, không bao lâu sau đó lại đau đến hôn mê bất tỉnh, hôn mê rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại hôn mê. Hàn Sâm cảm thấy đầu óc và máu thịt xương cốt toàn thân đều không ngừng nổ tung, nhưng mà cơ thể hết lần này đến lần khác không bị tàn phá.

Người có ý chí cứng cỏi và khát khao sinh tồn vô cùng mạnh mẽ giống như Hàn Sâm, lúc này cũng có ý nghĩ hận không thể trực tiếp nổ tung cơ thể đi.

Không biết trôi qua bao lâu, loại đau khổ này mới dần dần giảm bớt, Hàn Sâm đã giống như bùn nhão co quắp ở trên mặt đất, cả người đều hơi choáng váng giống như bị bà dì hành hạ.

‘Thậm chí Hàn Sâm còn không biết rốt cuộc đau đớn kia đã biến mất hoàn toàn vào khi nào, qua rất lâu, ý thức mới dần dần trùng khớp với cơ thể, làm cho hắn có chút phản ứng.

Hắn lờ mờ nhìn thấy Bảo Nhi đang đứng trước mặt, vẻ mặt lo lắng quan tâm nhìn hắn, cái tay nhỏ không ngừng xoa xoa gò má và tóc của hắn, còn đang không ngừng gọi gì đó.

“Cha ơi… cha ơi…” Hai mắt Hàn Sâm trợn trắng chuyển động khó khăn, cố gắng để cho mình tỉnh táo một chút, cuối cùng nghe được một vài tiếng động, âm thanh kia vô cùng quen thuộc, chính là giọng của Bảo Nhi.

“Bảo Nhi…” Hàn Sâm muốn mở miệng nói chuyện, nhưng mà lại cảm thấy cổ họng đau khủng khiếp, giống như là bị giấy nhám mài qua, âm thanh phát ra còn khàn hơn cụ già hút thuốc uống rượu tám mươi năm.

Theo thời gian trôi qua, cơ thể của Hàn Sâm dần dần bình phục, các loại cảm giác cũng từ từ quay về. Hàn Sâm kiểm tra cơ thể, khắp nơi trên người đều sinh ra những vết thương xé rách giống như là có người cầm đao rạch thành vô số vết thương ở trên người hắn.

Nhưng mà vô cùng kì lạ, những vết thương kia hoàn toàn không có máu tươi chảy ra, trên vết thương ngay cả một giọt máu cũng không có, có thể nhìn thấy lớp mỡ ở miệng vết thương sạch sẽ như dương chỉ bạch ngọc vậy.

Hàn Sâm lại quan sát trong cơ thể của mình, ngay tức khắc kinh ngạc tới ngây người.

Hết chương 1743.

Chương 1744. Huyết dịch dị hóa

Hàn Sâm nhìn thấy mạch máu và máu của mình, không biết còn có thể gọi là máu nữa hay không, bởi vì tất cả máu trong mạch máu đều đã đông đặc lại thành tinh thể giống như hồng ngọc.

Trái tim và mạch máu đều đã ngừng hoạt động, không phải chúng không muốn hoạt động, mà là toàn bộ bên trong đều chứa đầy máu đặc giống như thủy tinh vậy, căn bản không có cách nào hoạt động.

Nếu như bây giờ có một bức tranh mặt cắt hệ thống mạch máu tim của Hàn Sâm thì sẽ thấy toàn thân hắn có một mạng nhện mạch giống như hồng ngọc vừa kỳ lạ vừa xinh đẹp.

Mặc dù trái tim, mạch máu và máu đều đã ngừng hoạt động, nhưng mà Hàn Sâm không hề cảm thấy cơ thể có chỗ nào không ổn, hơn nữa cơ thể còn từ từ có chuyển biến tốt.

Những vết thương kia trên người Hàn Sâm cũng khép lại với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, trong chốc lát trên người cũng không nhìn thấy một chút sẹo nữa, giống như những vết thương kia từ trước đến giờ chưa từng tồn tại.

Lúc này, chẳng những Hàn Sâm không cảm thấy đau đớn nữa, trái lại trên người như có tinh thần sức lực sử dụng không hết, dường như chỉ cần một quyền là có thể đánh vỡ cả một tinh hệ.

“Ta biến thành dị chủng rồi sao?” Hàn Sâm siết tay lại, hắn cảm nhận sức mạnh kỳ diệu đã được tăng cường kia, thế nhưng trong lòng không hề có ham muốn giết chóc.

Trái lại Hàn Sâm còn cảm thấy một sức mạnh kỳ dị. Hàn Sâm đang muốn kỹ càng cảm giác sức mạnh kì dị kia thì Bảo Nhi lại nhảy vào trong lòng hắn, cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhị, tỉ mỉ quan sát nàng, xem ra dường như không có quá nhiều thay đổi, vẫn giống như trước đây, trên người ngoài điểm nhỏ màu vàng trên ấn đường kia ra thì cũng không có thêm gì nữa.

“Bảo Nhi, có phải ngươi mập lên một chút rồi không?” Hàn Sâm cảm thấy dường như cân nặng trong tay có gì đó sai sai, hình như Bảo Nhi nặng hơn một chút so với trước đây rồi.

Bảo Nhi đi theo Hàn Sâm lâu như vậy, cơ thể của nàng chưa từng thay đổi, đương nhiên Hàn Sâm vô cùng mẫn cảm với sự biến hóa trên cơ thể của nàng.

Hàn Sâm để Bảo Nhi xuống rồi nhìn cẩn thận. Hắn phát hiện Bảo Nhi cao hơn một chút so với lúc trước, khoảng hai centimet, mặc dù không nhiều nhưng mà thật sự cao hơn rồi.

"Cuối cùng ngươi cũng phải lớn lên rồi sao?" Hàn Sâm vô cùng thích thú, mặc dù Bảo Nhi như này cũng rất tốt, nhưng mà lại thiếu đi một phần vui sướng khi nhìn nàng lớn lên.

Nếu như thật sự có thể lớn lên, dĩ nhiên Hàn Sâm càng vui mừng hơn.

"Có thể lớn lên sao?" Bảo Nhi nhìn cơ thể của mình, vẻ mặt nghi ngờ, xem ra chính bản thân nàng cũng không hiểu lắm.

Hàn Sâm nhìn Thánh Đằng kia. Thánh Đằng vốn chiếm giữ khắp cả thế giới ngầm, giờ đây đã chết khô hết, không còn một chút sức sống nào.

Đương nhiên quả hồ lô cũng chẳng còn nữa, ngoại trừ điều đó ra thì thế giới ngầm cũng không có thay đổi gì khác.

Hàn Sâm dẫn theo Bảo Nhi rời khỏi Tí Hộ Sở Ám Linh. Sau đó hắn gọi Thủy Tổ Ám Linh trở về rồi để cả tộc Ám Linh cùng quay lại Tí Hộ Sở Ám Linh.

"Thật ngại quá, cây Thánh Đằng kia đã bị ta phá hủy rồi. Nếu các ngươi không chê thì thứ này coi như là bồi thường đi." Hàn Sâm lấy mấy khối tinh hoa gen sinh mệnh lúc trước thu thập được đưa cho Thủy Tổ Ám Linh.

Nhưng Thủy Tổ Ám Linh không nhận lấy, chỉ vừa cười vừa nói: "Mầm †ai họa đó không có cũng tốt, là trước kia ta nghĩ quá mức nên mới như thế, sau khi trải qua lần này mới hiểu thứ tốt không giữ được, đó chính là thứ nguy hiểm, nếu như nó vẫn còn, đúng là ta không dám để bộ tộc Ám Linh tiếp tục ở lại chỗ này thật."

Hàn Sâm hiểu rõ Thủy Tổ Ám Linh đang nói thật. Quả thật việc có một bảo bối như vậy ở chỗ này, Tí Hộ Sở Ám Linh không có ngày nào yên ổn, Hàn Sâm cũng không thể nào coi giữ chỗ này mãi được, cho nên không còn hồ lô và Thánh Đằng nữa, đối với Tí Hộ Sở Ám Linh mà nói, trái lại là một sự giải thoát.

Hàn Sâm truyền tống từ Tí Hộ Sở Ám Linh trở về Liên Minh. Sau khi về đến nhà thì hắn cẩn thận nghiên cứu cơ thể của mình, muốn xem xem rốt cuộc biến thành máu đặc có lợi ích gì.

Hàn Sâm còn chưa kịp nghiên cứu ra những vấn đề của máu kia thì bản thân lại kinh ngạc phát hiện, hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng mình đã không cánh mà bay.

“Cửu Mệnh Huyết Miêu thật sự bị máu hấp thu rồi sao?” Hàn Sâm quan sát máu bên trong mình, ngay cả chính hắn cũng không nhịn được khen ngợi, đúng là đẹp đẽ thật đấy.

Hắn thử vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, máu đặc kia lại dần dần tan ra giống như sống lại vậy, chầm chậm di chuyển trong cơ thể của Hàn Sâm.

Thân thể của Hàn Sâm cũng bộc phát ra sức mạnh lớn hơn, máu tinh thể tan ra cũng lại càng dữ dội. Lúc bình thường chúng hoàn toàn đông đặc, thế nhưng cũng không có ảnh hưởng xấu với cơ thể của hắn, lúc này Hàn Sâm mới yên lòng.

Mãi đến giây phút này, Hàn Sâm mới có thời gian cẩn thận nghiên cứu loại sức mạnh khiến hắn cảm thấy vô cùng kì dị kia. Dường như loại sức mạnh kì dị đó không thuộc về bản thân hắn, nhưng mà máu bộc phát ra sức mạnh càng cường đại, sức mạnh kì dị mà hắn cảm nhận được kia cũng càng rõ rệt.

Cảm giác đó vô cùng đặc biệt, nó hệt như là có một luồng sức mạnh †ồn tại trong hư không, nói xa thì rất xa, nói gân dường như cũng rất gần, mà Hàn Sâm chỉ có lúc sử dụng sức mạnh huyết dịch mới có thể cảm ứng được sự tồn tại của sức mạnh kia.

Đương nhiên bình thường cũng sẽ cảm nhận được ít nhiều, thế nhưng cảm nhận bình thường rất mờ nhạt, không cảm ứng được rõ càng, giống như là không tồn tại vậy.

Sau khi máu của Hàn Sâm hoàn toàn biến thành chất lỏng, cảm giác đó vô cùng mạnh mẽ rõ rệt, dường như chỉ cần hắn mong muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể chạm đến luồng sức mạnh kia.

Hàn Sâm không biết rốt cuộc luồng sức mạnh kia là cái gì, trong tình hình không có sự chuẩn bị, hắn cũng không có mong muốn thử đi mạo hiểm.

Bởi vì vẫn đang ở nhà họ La, Hàn Sâm dự định tới Tu La tộc một chuyến, cho nên muốn đi trước một bước, để mẹ tiếp tục ở lại nhà họ La cùng với La Hải Đường, đây cũng là tâm nguyện của chính La Lam.

Kỷ Yên Nhiên và Hàn Nghiên cũng phải ở lại chỗ này, đương nhiên Tiểu Hoa cũng chỉ có thể ở lại. Trước khi đi, Hàn Sâm muốn ôm Tiểu Hoa một cái, thế là bèn tới vườn hoa tìm hắn, nhưng mà còn chưa đến vườn hoa, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi, trong nháy mắt cơ thể đã đến trong vườn hoa rồi.

Chỉ thấy Tiểu Hoa ngồi ở trên xích đu trong vườn hoa chơi, mà có một con thú nhỏ màu máu nằm trên bả vai của hắn, con thú nhỏ kia như hồ ly mà không phải hồ ly, như mèo mà không phải mèo, chính là Lão Miêu của tộc Cửu Mệnh Huyết Miêu.

“Lão Miêu, ngươi đang làm gì vậy?” Sắc mặt Hàn Sâm có chút khó coi. Việc Lão Miêu chạy tới bên cạnh Tiểu Hoa khiến cho Hàn Sâm cảm thấy không ổn chút nào.

Lão Miêu nheo mắt lại cười khà khà, nói với Hàn Sâm: “Bạn cũ à, không cần lo lắng như vậy, chúng ta là bạn bè, ta sẽ không hại ngươi đâu. Ta chỉ muốn mượn con trai ngươi nuôi dưỡng vài năm, đợi hắn lớn lên rồi sẽ trả lại cho ngươi…”

Hàn Sâm không nói thêm gì, cơ thể phá vỡ không gian, dùng hết sức xông về phía Tiểu Hoa và Lão Miêu.

Nhưng mà Hàn Sâm còn chưa kịp lao tới chỗ đó, chỉ thấy ánh sáng đỏ chợt lóe lên, trong nháy mắt Lão Miêu và Tiểu Hoa đã dần dần biến mất, giống như bị ánh sáng đỏ kia cắn nuốt rồi vậy.

“Lão Miêu, ngươi là tên khốn kiếp, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Hàn Sâm giận dữ, nhưng mà chỗ đó đã không còn bóng dáng của Lão Miêu và Tiểu Hoa nữa rồi.

Kỷ Yên Nhiên gần như ngất đi, Hàn Sâm vội vã ôm lấy nàng an ủi: “Ngươi yên tâm, nếu tên kia thật sự muốn làm hại Tiểu Hoa thì sẽ không chờ tới bây giờ, cũng không cần nói lời vô ích với chúng ta nhiều như vậy. Hắn không âm thầm mang Tiểu Hoa đi, chính là muốn nói cho chúng ta biết, hắn sẽ không làm hại Tiểu Hoa.”

“Tiểu Hoa thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?” Hai mắt Kỷ Yên Nhiên đâm lệ, vẫn hết sức lo lắng, nói cho cùng thì cũng là mẫu tử liền tâm. “Chắc chắn không sao, ngươi yên tâm đi, ta sẽ tìm cách đưa Tiểu Hoa trở về.” Hàn Sâm căm hận nói: “Tên khốn kiếp Lão Miêu kia, ta sẽ không bỏ qua cho nó đâu.”

Hàn Sâm nói muốn đi ra ngoài tìm Tiểu Hoa, không phải chỉ là những lời căm hận, bởi vì hắn thật sự đã tìm ra cách có thể rời khỏi Tí Hộ Sở.

Hết chương 1744.

Chương 1745. Khả năng tự do dịch chuyển

Vừa rồi khi Lão Miêu hóa thành huyết quang bỏ chạy, Hàn Sâm cảm nhận thấy sức mạnh dao động này có chút quen thuộc. Dao động này rất giống với dao động của không gian khi hắn sử dụng sức mạnh huyết dịch trước đó.

Bây giờ Hàn Sâm đã hiểu, thì ra sức mạnh dao động hư không ban nãy chính là thông đạo truyền tống rời khỏi Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm không biết nguyên nhân là do bản thân hắn tu luyện "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", hay là do hắn đã hấp thụ hình xăm của Cửu

Mệnh Huyết Miêu. Nếu hắn đoán không sai, bây giờ hắn có thể tùy ý rời khỏi Tí Hộ Sở, giống như Lão Miêu lúc nấy.

Còn về chuyện bên phía Tu La tộc, Hàn Sâm cũng không có thời gian giải quyết. Hơn nữa tình hình hiện tại của Tu La tộc cũng không tính là nguy hiểm, vả lại đã có Tiểu Thiên Sứ và nhóm Kim Mao Hống, Cố Khuynh Thành và Tà Tình Đế ở đó, không cần Hàn Sâm ra tay, chuyện giải quyết hết Tu La tộc cũng là chuyện sớm muộn.

Hàn Sâm cũng vô cùng lo lắng cho Tiểu Hoa, mặc dù hắn đoán Lão Miêu sẽ không làm hại đến mạng sống Tiểu Hoa, nhưng cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Chừng nào chưa nhìn thấy được Tiểu Hoa, Hàn Sâm vẫn không thể nào an tâm được.

Sau khi thu dọn một ít đồ, Hàn Sâm tạm biệt đám người Kỷ Yên Nhiên, đi tìm một nơi an toàn, dự định sẽ thử sử dụng sức mạnh đó, xem thử có thể xuyên thẳng đến chỗ của Lão Miêu hay không.

Sau khi vận chuyển "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", máu trong cơ thể †ừ từ tan ra, cảm nhận với luồng sức mạnh trong không gian kia cũng ngày càng rõ ràng.

Hàn Sâm không dám mạo hiểm quá mức, kiên nhẫn hòa tan hết toàn bộ máu, lúc này suy nghĩ trong đầu mới lóe lên.

Hắn còn chưa kịp hành động gì, nguồn sức mạnh trên không trung lập †ức giáng xuống cơ thể hắn. Hàn Sâm chỉ cảm thấy bản thân được đưa vào truyền tống trận, chỉ sau cái nháy mắt, cảnh vật trước mắt hoàn toàn thay đổi.

Khung cảnh trước mắt cũng không tính là xa lạ, chính là Hàn Sâm phòng vệ sinh công cộng trước kia Hàn Lâm truyền tống đến Tí Hộ Sở.

Phòng vệ sinh này giống y hệt cái lúc trước Hàn Sâm nhìn thấy, nhưng mà bây giờ lại nhiều thêm một thứ.

Hay nói chính xác hơn là thêm một người, là một người Kate, hiện tại nàng đang nắm quần, hơn phân nửa cặp mông trắng như tuyết và cái đuôi mèo lộ ra bên ngoài.

Cô gái vừa kéo quần, vừa nhìn vào trong gương, bỗng nhiên lại thấy sau lưng xuất hiện thêm một người, lập tức ngây người khoảng một giây, sau đó mới hét lớn một tiếng.

Hàn Sâm vội vàng đi đến, bịt kín miệng cô gái, đè nàng lên bức tường †oilet: "Đừng hét nữa, là ta, Hàn Sâm."

Cô gái này không phải là người lạ, chính là sĩ quan Lancer.

Hàn Sâm đột nhiên mất tích, tình hình bên phía Joe trở nên cực kỳ lộn xộn. Lúc ấy chiến đội Ma Thuật Sư được Hàn Sâm chỉ huy đang trở mình, thế nhưng việc Hàn Sâm biến mất, khiến .Joe gấp đến phát điên.

Nếu không phải đã xác định rằng Hàn Sâm chưa từng xuất hiện tại tập đoàn Hắc Kim, thậm chí .Joe và Lancer còn nghi ngờ, Hàn Sâm chính là người tập đoàn Hắc Kim cố tình gài bẫy bọn họ.

Hai người bọn họ liên tục tìm kiếm Hàn Sâm, Lancer vẫn không bỏ cuộc, sau khi điều tra nhiều nơi, lấy được thông tin rằng thấy người giống như Hàn Sâm xuất hiện ở đây đi vào toilet này, sau đó lại không thấy hắn xuất hiện nữa.

Cho nên Lancer mới đến đây để điều tra, hy vọng có thể tìm được một chút manh mối.

Không phát hiện được manh mối nào,lại không nhịn được nên đi giải quyết chút vấn đề sinh lý, vậy mà khi quần còn chưa kịp kéo lên thì lại thấy sau lưng mình xuất hiện một người đàn ông.

Mặc dù đã nhận ra là Hàn Sâm, nhưng mà do tức giận vẫn mở miệng hét to một tiếng.

Hiện tại đang bị Hàn Sâm bịt miệng, Lancer không kêu được, dần dần bình tĩnh trở lại, giơ tay kéo tay Hàn Sâm xuống.

“Ta buông ngươi ra, người đừng có hét nữa, cũng không phải là do ta cố tình, trước đó ta cho rằng ở đây không có ai, cho nên mới…” Hàn Sâm vừa nói, vừa từ từ lấy tay khỏi miệng của Lancer.

Lancer trừng mắt nhìn Hàn Sâm, đấu gối hung hăng thúc về phía đũng quần hắn.

Hàn Sâm có thể tránh một cách dễ dàng, nhưng mà nếu né được thì Lancer dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn, lại càng rắc rối hơn. Vậy nên hắn dứt khoát giả vờ né không thành công, để cho Lancer đá một phát.

Sức mạnh cơ thể của Hàn Sâm đã tăng lên rất nhiều sau khi được dị chủng hóa, vậy nên cú đá này không hề ảnh hưởng gì tới hắn. Thế nhưng Hàn Sâm vẫn giả vờ bị đau đến mức sống dở chết dở, lấy tay nắm chặt đũng quần xoay xoay mấy vòng.

Lancer kéo quần lên, sửa soạn lại quần áo, lúc này mới tức giận trừng Hàn Sâm một cái: “Không cần phải giả vờ nữa, mấy ngày nay ngươi đi đâu? Ngươi có biết .Joe đang lo lắng muốn chết không? Còn tưởng ngươi đã xảy ra chuyện gì rồi?”

“Đột nhiên gặp một số chuyện. Không thể không đi giải quyết, thật sự

xin lỗi, bây giờ ta lập tức trở về.” Hàn Sâm nói xong thì bước nhanh ra ngoài.

Lancer giữ hắn lại, liếc hắn một cái: “Để ta đưa ngươi trở về, phòng trường hợp ngươi lại biết mất nữa”

Hàn Sâm cũng không phản đối, ngoan ngoãn để Lancer lấy xe đưa mình trở về nhà .Joe.

“Quả nhiên sức mạnh đó có thể đưa ta rời khỏi Tí Hộ Sở, nhưng tại sao lại truyền tống đến đây? Không biết Lão Miêu chết tiệt kia đã đưa Tiểu Hoa

truyền tống đi đâu rồi?" Mọi suy nghĩ của Hàn Sâm đều đặt trên người Tiểu Hoa.

Bây giờ hắn không biết Lão Miêu ở đâu, dù có truyền tống theo nó ra ngoài cũng vô dụng.

Lancer dẫn Hàn Sâm trở lại nhà .Joe, Hàn Sâm không định giải thích rõ ràng khoảng thời gian này bản thân đã đi đâu, chỉ là nói sơ qua, trả lời qua loa cho có.

Hàn Sâm không chịu nói, Joe và Lancer cũng không có cách gì, nhưng mà việc Hàn Sâm đã trở về cũng khiến cho hai nàng thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ đã là buổi tối, trước mắt .Joe để cho Hàn Sâm đi nghỉ ngơi một đêm, nàng đã có một chút tin tức về dị chủng, ngày mai sẽ cùng Hàn Sâm ra ngoài làm nhiệm vụ săn giết dị chủng.

Hàn Sâm trở về phòng của mình, lần nữa vận chuyển "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" hắn phát hiện mình vẫn luôn cảm ứng được nguồn năng lượng kia còn tồn tại, muốn xem thử xem có thể có thể truyền tống tới Tí Hộ Sở từ thế giới bên ngoài hay sao.

Theo như hắn thấy, có lẽ cơ thể Lão Miêu không được tốt lắm, nếu không tại sao nó cứ ở trong Tí Hộ Sở áp chế sức mạnh mãi, cuối cùng không cẩn thận mới bị dịch chuyển ra ngoài.

Máu từ từ hòa tan, dao động năng lượng trên không cũng ngày càng mãnh liệt, giống y hệt khi hắn thực hiện bên trong Tí Hộ Sở.

Trong lòng Hàn Sâm khẽ lay động, sức mạnh trên không lại giáng xuống một lần nữa. Hàn Sâm phát hiện bản thân đã được truyền tống vào trong Tí Hộ Sở, ngay đúng vị trí trước đó hắn truyền tống ra ngoài.

"Đù má, vào được thật này, vậy chẳng phải ta có thể tùy ý tự do di chuyển qua lại Tí Hộ Sở và thế giới bên ngoài sao?" Trong lòng Hàn Sâm vui sướng.

Nhưng mà nghĩ lại, điều này cũng chẳng giúp đỡ hắn được gì trong việc tìm kiếm Tiểu Hoa cả, hắn còn chẳng rõ Tiểu Hoa đang ở đâu.

Chắc chắn không thể tìm thấy Tiểu Hoa ở trong Tí Hộ Sở được, vậy nên Hàn Sâm sử dụng nguồn năng lượng kia một lần nữa, dự định dịch chuyển ra ngoài Tí Hộ Sở rồi tiếp tục nghĩ cách.

Nguồn năng lượng kia vừa giáng xuống, bỗng nhiên Bảo Nhi không biết từ nơi nào chạy đến, nhảy vào lòng Hàn Sâm. Hàn Sâm còn chưa kịp phản ứng, sau khi năng lượng giáng xuống thì lập tức dịch chuyển Hàn Sâm ra khỏi Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm trở lại phòng trong nhà .Joe, không những thế trong ngực còn có thêm một Bảo Nhi. Hàn Sâm nhanh chóng kiểm tra cơ thể nàng, nhận thấy trên người Bảo Nhi không bị thương chút nào, lúc này mới bình tĩnh lại.

“Loại năng lượng này còn có thể di chuyển người khác ra ngoài, như thế thì thật là thuận tiện.” Hàn Sâm thầm tính toán xem làm sao để sử dụng triệt để nguồn năng lượng này.

Việc con người muốn đi ra ngoài từ tinh vực Đại Tịch Diệt thì gần như là không thể, nhưng mà với cách dịch chuyển này của hắn, mọi chuyện sẽ khác, sẽ không phải đối đầu với những nguy hiểm nữa.

Hết chương 1745.

Chương 1746. Thánh địa

Một cái lò luyện đồng cao đến cả trăm mét, xung quanh cung điện mây khói bay lượn lờ, trên mảnh đất hoang vu rộng lớn này, nhìn đâu cũng thấy dấu tích lịch sử của một thời huy hoàng.

Thế nhưng bây giờ ở đây chỉ còn là những tàn tích, lặng lẽ và hoang vu giống như mặt trời trăng sao đều đã từ bỏ nơi này, xung quanh hoàn toàn không có chút ánh sáng nào cả.

Màn đêm đen kịt vô tận bao trùm lên cái mảnh đất huy hoàng khi xưa, dường như nơi đây vĩnh viễn sẽ không thể hé lộ bình minh.

Chỉ có bốn ngọn nến đang nhạt nhòa cháy nằm ở bốn góc cung điện hoang tàn, khiến trong bóng tối có thêm chút ít tia sáng, nhưng cũng chỉ giới hạn trong mảnh đất nhỏ nhoi này mà thôi.

Trong bóng tối đó, một con mèo đỏ rực miệng ngậm một ngọn đèn chập chờn sáng, chầm chậm từng bước trong bóng tối vô tận đi về phía ánh đèn dầu leo lét trước mắt.

Có một đứa bé dựa trên lưng nó đang ngủ say, khóe miệng cậu nhóc còn đang chảy nước dãi.

Khi Lão Miêu cõng nhóc con đến trước cung điện sáng đèn, một con quái vật khổng lồ như ma vương từ địa ngục từ trên trời bay xuống, đáp trước cửa cung điện, đôi mắt như hai hố đen sâu hút nhìn chằm chằm vào Lão Miêu, tức giận nói: “Cửu Mệnh, ngươi còn dám trở về sao, xem ra ngươi đã tự giác biết lấy mạng chuộc tội, vậy thì để bản vương ta chấm dứt tội lỗi giúp ngươi.”

Vừa dứt lời, con thú khổng lồ đó há to miệng, tưởng chừng chỉ trong chớp mắt cả thế giới đều sẽ bị nó nuốt chửng vào trong miệng.

“Mạng của nó cũng không phải của một mình ngươi, cái chết không thể rửa sạch mọi tội lỗi của nó. Ta muốn vứt nó vào vòng luân hồi vô tận, để nó mãi mãi chịu đựng sự hành hạ không ngừng, chỉ có như vậy mọi tội lỗi của nó mới được rửa sạch.” Một cái bóng hùng vĩ đỏ thẫm trong bóng tối từ từ đi ra.

“Các ngươi đều sai, mạng của nó không thuộc về bất cứ kẻ nào cả, ta sẽ chia nó ra thành hàng ngàn linh hồn, sau đó mỗi ngày sẽ giết đi một mạng sống, mỗi ngày dùng một phương pháp khác nhau để giết chết nó, để mỗi ngày trôi qua nó đều phải cảm nhận sự đau đớn vô tận.” Âm thanh lạnh lẽo như quỷ dữ truyền xuống từ trên xuống, chỉ thấy một con quái điểu đang đứng trên đỉnh cung điện, đôi mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Lão Miêu.

“Vậy thì còn gì là niềm vui? Nếu như là ta, ta sẽ từ từ giết chết nó, trong suốt hàng ngàn ngày đêm chỉ giết đi một mạng, phải khiến nó vĩnh viễn không thể chết đi, như vậy mới có thể đánh tan mọi thù hận trong ta.” Một người phụ nữ vô cung quyến rũ bước ra từ trong cung điện, ánh mắt nhìn về phía Lão Miêu tràn đầy thù hận, toát ra cái lạnh thấu xương.

“Khụ khụ, tại sao các ngươi lại muốn giết ta? Chúng ta đều là bạn tốt nhất của nhau mà” Vẻ mặt Cửu Miêu vô tội nói.

“Grào!” Bốn ma vương đều cùng nhau gào thét, dường như cả thế giới hắc ám đều bị sự tức giận của bọn họ xé rách.

“Ngươi còn dám nói chúng ta là bạn bè? Nếu như không phải do ngươi thì làm sao bọn ta lại phải chịu đựng nhiều đau đớn và hối hận đến vậy, thánh địa cũng sẽ không bị biến thành dáng vẻ như thế… Ta hận không thể lột da ngươi xuống, hận không thể uống cạn máu của ngươi…”

Bốn ma vương đồng thời phát ra lời nguyền độc ác nhất, cùng nhau vây xung quanh Lão Miêu.

“Các bạn của ta này, đừng có mà gấp gáp như vậy, không phải bây giờ †a đã đến đây để cứu các ngươi hay sao.” Lão Miêu đối mặt với các ma vương đang tức giận kia, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười híp mắt, không nhanh không chậm nói.

“Cứu bọn ta? Ngươi dựa vào cái gì cơ chứ?” Người phụ nữ kia nhếch mép cười khinh thường.

“Chỉ nhờ vào hắn.” Lão Miêu không chờ bốn đại ma vương có cơ hội nói tiếp, lập tức nhẹ nhàng đặt Tiểu Hoa trên lưng xuống đất.

Cả bốn ánh mắt của ma vương đều nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoa đang ngủ say.

“Đây là cái quái gì? Ngươi định lấy thức ăn dâng lên cho bọn ta sao? Nhiêu đây cũng không đủ nhét kẽ răng, vậy mà ngươi còn muốn bọn ta tha cho ngươi?” Cự thú lạnh lùng hỏi.

“Ngươi nếu mà dám ăn hắn, chỉ sợ rằng thánh địa sẽ không còn hy vọng thấy lại mặt trời.” Lão Miêu thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: “Hắn sẽ trở thành Thánh Tử, thánh địa sẽ trở lại thời kì huy hoàng ngày xưa, sẽ khiến cho cả thế giới biết được cái gì mới là sự sợ hãi thật sự”

“Hắn? Ngươi đang đùa cái gì vậy? Ngươi trốn ở trong Tí Hộ Sở nhiều năm như vậy, nên đầu óc của ngươi bị hỏng rồi sao?” Người phụ nữ kia bĩu môi, khinh thường nói.

“Cửu Mệnh, ngươi cho rằng mấy lời hoạt ngôn xảo ngữ của ngươi có thể lừa gạt bọn ta hay sao?” Con quái điểu hệt như một lệ quỷ kia cũng lạnh lùng nói.

Hai con hung thú còn lại cũng gào thét giống như không nhịn được mà muốn ăn tươi nuốt sống Lão Miêu.

“Các người bị ngu hay sao? Sao các ngươi không chịu nhìn kỹ xem hắn có gì khác biệt hả.” Lão Miêu không hề sợ hãi, chỉ vào Tiểu Hoa nói.

Bốn ánh mắt đáng sợ tập trung lên người Tiểu Hoa một lần nữa. Nhìn một lát, con quái điểu đột nhiên giang rộng đôi cánh già nua, nháy mắt bay đến trước mặt Tiểu Hao, cúi đầu xuống, đôi mắt quỷ tựa sát vào Tiểu Hoa, trong mắt lập lòe tia sáng không thể tin được.

“Chuyện này… sao có thể… Không thể nào… Làm sao hắn có thể…” Quái điểu phấn khích đến nỗi một câu cũng không thể nói ra hoàn chỉnh.

Hình như người phụ nữ vô cùng quyến rũ kia cũng nhận ra điều gì đó, đôi mắt xinh đẹp mở to hết cỡ, không thể tin được nói: “Lão Miêu, ngươi đã giở trò gì trên người hắn vậy, tại sao trên người hắn lại có khí tức sức mạnh của Thánh Chủ?”

“Đồ ngu, ta có thể làm điều gì chứ, tất nhiên là do hắn đã luyện công pháp Thánh Chủ.” Lão Miêu không chút lưu tình chế nhạo nàng.

“Hả… Không thể nào… Còn có người có thể luyện thành công pháp của Thánh Chủ sao?” Hung thú màu đỏ rực nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoa đang ngủ say, trên mặt hiện lên vẻ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

“Các ngươi đã tận mắt nhìn thấy, còn có gì mà không thể tin cơ chứ? Sức mạnh trên người hắn có thể gạt được người khác sao? Chỉ cần các ngươi nuôi hắn lớn, chờ hắn trưởng thành, khi đó muốn giúp thánh địa gia nhập trở còn có gì mà khó?” Lão Miêu nhếch mép nói.

Lúc này bốn ma vương đã quẳng mấy lời mình vừa nói lên chín tầng mây, cũng không còn quan tâm đến Lão Miêu mà bọn họ vừa đòi giết. Cả bốn tên đó chỉ nhìn chằm chằm về một hướng, ánh mắt chăm chú nhìn vào Tiểu Hoa đang ngủ say giống như đang nhìn thứ kho báu rất đáng trân quý lắm.

“Nữ Sắc Quỷ, ngươi thử lại xem sao, đừng để tên khốn Cửu Mệnh kia lừa gạt chúng ta nữa.” Quái điểu nhìn về phía người phụ nữ quyến rũ kia rồi nói.

“Đúng rồi, nhất định phải kiểm tra rõ ràng.” Hai con hung thú còn lại cũng đồng ý.

Người phụ nữ kia gật đầu một cái, đưa một ngón tay khẽ chạm lên người Tiểu Hoa, trên đầu ngón tay còn có chút ánh sáng màu hồng phớt.

Xoetl

Tay của nàng còn chưa đụng đến cơ thể Tiểu Hoa thì đột nhiên một ánh kiếm màu trắng bất ngờ xuất hiện từ người Tiểu Hoa, cắt đứt ngọn lửa trên tay của nàng.

“Sự thật… Đây là sự thật…” Không đợi người phụ nữ nói thêm gì, ba hung thú xung quanh đã vui mừng hét lớn.

Tay người phụ nữ đó khẽ chuyển động, cơ thể Tiểu Hoa lập tức bồng bềnh, chậm rãi nằm vào trong lồng ngực nàng. Nàng nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Hoa giống như đang ôm lấy bảo vật trân quý nhất trên đời, đôi †ay cũng khẽ run rẩy.

“Thánh Tử trở về… Cuối cùng chúng ta cũng có hi vọng rồi…”

Tiếng quỷ khóc tiếng sói gào vang vọng khắp màn đêm dày đặc, không thể phân biệt được là sự vui sướng hay bi thương.

Hết chương 1746.

Chương 1747. Thánh Thiên Đường

“Đây là con gái ngươi?” Trong phòng khách của biệt thự nhà họ .Joe, cả voe và Lancer đều ngạc nhiên quan sát Hàn Sâm và Bảo Nhi đang ngồi trên sô pha.

“Đúng vậy, mấy ngày nay ta ra ngoài để đón nàng qua đây.” Hàn Sâm nói.

“Không giống… chẳng giống nhau chút nào….” Lancer lắc đầu nói.

“Sao lại không giống? Ngươi xem, hai cha con bọn ta giống nhau như †ừ một khuôn đúc ra vậy.” Hàn Sâm tiến sát mặt lại gân mặt Bảo Nhi bên cạnh, Bảo Nhi cũng dán mặt vào mặt Hàn Sâm, cùng nhau lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

“Con gái ngươi đẹp hơn ngươi nhiều.” Lancer nói vô cùng chắc chắn.

Đầu Hàn Sâm nổi đầy vạch đen, giật giật khóe miệng, không biết nói gì cho phải. Mặc dù hắn cũng không tính là xấu, cũng coi như có chút hương vị đàn ông, nhưng chắc chắn là không đẹp được như Bảo Nhi, câu này thực sự không phản bác được.

“Đến thì cũng đến rồi, có điều không thể vì con gái mà làm ảnh hưởng công việc được, trước tiên nhờ dì giúp đỡ trông chừng một chút, chúng †a đi làm nhiệm vụ đã.” Joe đứng dậy nói.

“Không cần không cần, ta dẫn Bảo Nhi đi cùng là được, từ nhỏ Bảo Nhi đã quen đi theo ta rồi, không có vấn đề gì đâu.” Hàn Sâm vội nói.

Hàn Sâm nào dám để Bảo Nhi ở lại trong nhà, hắn mà lơ là một cái, chỉ sợ Bảo Nhi sẽ dỡ luôn cái nhà này mất.

“Ngươi làm cha kiểu gì thế, để một đứa bé thế này cùng ngươi đi mạo hiểm à? Đây thật sự là con gái ngươi sao?” .Joe cau mày nói.

Hàn Sâm cười khổ nói: “Nói thật lòng ta cũng không muốn dẫn Bảo Nhi đi mạo hiểm, nhưng để Bảo Nhi ở nhà ta cũng không yên tâm, vẫn nên dẫn nàng theo vậy, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Mặc dù .Joe và Lancer không thể chấp nhận nổi cách nói này của Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm đã kiên trì muốn mang Bảo Nhi theo, .Joe cũng chỉ có thể theo ý Hàn Sâm.

Lancer còn phải đi làm, hơn nữa nàng cũng không phải thành viên của chiến đội Ma Thuật Sư, lần này đi chỉ có .Joe và Hàn Sâm, còn dẫn theo Bảo Nhi, miễn cưỡng cũng xem như có ba người.

“Chắc chúng ta không lái thứ này đi đấy chứ?” Hàn Sâm nhìn thấy .Joe đẩy một chiếc mô tô ra, buồn bực nói.

Joe ném một cái mũ bảo hiểm cho Hàn Sâm, trực tiếp leo lên xe rồi thản nhiên nói: “Ngươi cũng biết xe ta lần trước đã bị hỏng rồi, thi thể dị chủng kia chỉ bán được hơn bảy nghìn tệ, trừ đi chỉ phí tiêu xài thời gian gần đây,

số tiền còn lại chỉ đủ mua chiếc mô tô cũ này, nếu muốn có tiền thì lo chăm chỉ làm việc cho ta, giết thêm mấy con dị chủng.”

Hàn Sâm đội mũ lên cho Bảo Nhi rồi trèo lên xe, .Joe vừa nhấn ga thì chiếc xe đã lao đi như bay, mặc dù là hàng second-hand nhưng có vẻ mã lực vẫn khá ngon.

“Âm hồn bất tán!” Lái xe cả nửa ngày, cuối cùng đến khi sắp đến điểm đích lại nhìn thấy phía trước xuất hiện một đội xe và phi hành khí, phía trên có thể thấy rõ biểu tượng của tập đoàn Hắc Kim, .Joe không nhịn

được nhỏ giọng mắng thầm một tiếng.

doe cũng không dừng lại mà phóng tới trước đoàn xe, thật ra cũng chẳng còn đường nữa nên không thể không dừng lại.

Hardeman, Lina và Guris đi qua đây, vẻ mặt Hardeman tràn đầy ý cười, lên tiếng chào hỏi với .Joe, cũng không đợi .Joe nói gì đã cười híp mắt nói với Hàn Sâm: “Hàn Sâm, lâu rồi không gặp, gần đây ngươi có rảnh không, hẹn một buổi đi uống gì đó rồi tán gẫu chút, thấy thế nào?”

“Hardeman tổng à, đào người của ta ngay trước mặt ta, ngươi cũng ngang ngược quá đấy?” Joe đùa cợt nói.

“Ta cũng đang khát cầu nhân tài, hôm nay Hàn Sâm có thời gian không, chi bằng bây giờ chúng ta kiếm chỗ nào đó nói chuyện nhỉ?” Hardeman cũng không tức giận chút nào, cười nói.

Hardeman cũng chẳng còn cách nào, tam thiếu gia sắp quay về rồi, nếu hắn không làm xong chuyện này, vậy thì còn thảm hơn nhiều so với việc đắp mấy khuôn mặt tươi cười này lên hoặc mất thể diện hơn nữa.

“Xin lỗi Hardeman tổng, bọn ta còn phải đi săn giết dị chủng, e là không có thời gian.” Hàn Sâm thờ ơ nói.

“Hardeman tổng đã nghe thấy chưa, làm phiền người của ngươi nhường đường chút.” .Joe nói.

Hardeman không để thuộc hạ của mình tránh ra, trái lại còn lắc đầu nói: "Nếu các ngươi muốn đến Hắc Hà để giết dị chủng, vậy thì không cần đi nữa đâu"

"Sao? Hắc Hà bị Tập đoàn Hắc Kim của các ngươi bao hết rồi à? Các chiến đội khác cũng không thể đến đó giết dị chủng?" .Joe cau mày nói.

Hardeman xua tay nói: "Tập đoàn Hắc Kim bọn ta làm gì có mặt mũi lớn thế, nói thật cho các ngươi nghe vậy, bọn ta cũng không thể qua đó."

"Là sao?" Joe hơi ngạc nhiên.

Hardeman ra hiệu cho Lina đứng bên cạnh, Lina lập tức nói: "Người của Thánh Thiên Đường đang làm việc ở bên kia."

Nghe thấy ba chữ Thánh Thiên Đường, Joe đột nhiên biến sắc, không tin nổi nhìn sang Hardeman rồi nói: "Người của Thánh Thiên Đường? Tại sao bọn họ lại đến đây? Loại dị chủng nhỏ bé này mà bọn họ cũng có hứng thú sao?"

Guris nói: "Là thật đấy, bây giờ người của Thánh Thiên Đường đang ở chỗ Hắc Hà, bọn ta cũng bị chặn ở đây, ngay cả Hắc Hà cũng không nhìn thấy"

"Hàn Sâm, ngươi cũng đến rồi, ngươi đã nói là sẽ dạy ta đao pháp mà, sao bao nhiêu ngày rồi mà chẳng thấy bóng dáng ngươi đâu." Hổ đại nhân bước tới từ đội xe trước mặt, vừa đi vừa ồn ào: "Ngươi cũng đến săn dị chủng à? Lần này hết trò để chơi rồi, thật là xui xẻo, cũng chẳng biết vì sao người của Thánh Thiên Đường lại nhìn trúng loại dị chủng tâm thường này, còn đi hai người một lần…"

Nghe Hổ đại nhân nói vậy, .Joe cũng ý thức được đám Hardeman không nói dối, sợ là người của Thánh Thiên Đường đã thật sự đến Hắc Hà.

"Thánh Thiên Đường cái gì? Là một tập đoàn lớn khác sao?" Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi, hắn chưa từng nhìn thấy tập đoàn lớn này trên mạng.

"Nếu là tập đoàn khác thì tốt rồi, ít nhiều gì chúng ta cũng có cơ hội tranh giành một phen." Guris thở dài nói.

Joe hạ giọng nói với Hàn Sâm: “Thật ra Thánh Thiên Đường là để chỉ Vũ tộc, đó là một chủng tộc thượng đẳng, không giống với người Kate bọn ta. Vũ tộc là quý tộc trời sinh, người của tộc bọn họ đều sẽ hoàn thành hai lần tiến hóa, không có ngoại lệ, cường giả trong tộc như mây, bọn họ thiết lập một không gian rộng lớn không đồng nhất làm đại bản doanh, nơi đó gọi là Thánh Thiên Đường, người ngoài cũng gọi bọn họ như vậy.”

“Tinh cầu Kate chỉ có thể xem như là một hành tinh nhỏ bé bên dưới Thánh Thiên Đường, bọn họ nói gì thì chúng ta đều phải nghe theo, nếu không đến lúc đó chết thế nào cũng không biết.” Guris bất đắc dĩ nhún vai nói.

Hàn Sâm khẽ cau mày, hắn đã từng nhìn thấy một người của Vũ tộc, nhưng chỉ có thể xem như một đứa trẻ thiểu năng, cho dù vậy cũng đã vô cùng đáng sợ, quả thật không thể so sánh với người bình thường được.

Đám người đang nói chuyện thì đột nhiên nhìn thấy một đội xe gây rối ở phía trước, mọi người quay đầu lại nhìn, lập tức thấy trên bầu trời có hai người chim một nam một nữ giống như thiên thần đang bay lại đây.

Người nam anh tuấn còn người nữ thì kiện mỹ, cả hai đều cao khoảng hai mét, mặc áo giáp vàng, trên người người phụ nữ đeo cung tên, sau lưng người đàn ông có mang súng của ky sĩ, người nào không biết còn thật sự tưởng rằng họ là chiến binh thiên thần.

“Trong Vũ tộc cũng phân chia nam nữ sao?” Hàn Sâm tò mò hỏi, tên Vũ tộc mà lúc trước hắn gặp phải hình như chẳng có giới tính gì.

“Vũ tộc khá đặc biệt, lúc bọn họ sinh ra thì không có giới tính, đợi đến sau lễ thành niên mới xuất hiện giới tính.” Joe nói xong lại làm động †ác im lặng, một nam một nữ của Vũ tộc kia đang bay về phía bọn họ.

Hết chương 1747.

Chương 1748. Dị chủng Hắc Hà

“Ngươi… ngươi… cả ngươi nữa… theo ta qua đây…” Hai người Vũ tộc bay đến gần đám người Hàn Sâm, cũng không có ý muốn đáp xuống, †ên nam Vũ tộc lơ lửng trên không nhìn xuống chỉ điểm vài cái, chọn ra vài người.

Trong số đó bao gồm Hardeman, Guris, Hổ đại nhân và Hàn Sâm, sắc mặt Hardeman hơi thay đổi, nhưng đã lập tức treo lên khuôn mặt tươi cười nói: “Không biết bọn ta có thể giúp gì được cho hai bị đại nhân đây? Xin hai vị đại nhân cứ nói, tập đoàn Hắc Kim bọn ta chắc chắn sẽ dốc sức trợ giúp cho hai vị.”

“Nói nhảm nhiều thế làm gì, kêu các ngươi tới thì cứ tới.” Nam Vũ tộc khit mũi lạnh lùng, không kiên nhẫn nói.

“Đại nhân, ngươi có muốn dẫn theo thêm người không?” Hardeman không dám xung đột trực tiếp với hai người của Vũ tộc này, chỉ đành cười cười tiếp tục nói.

Bùm!

Trường thương ky sĩ màu vàng trong tay tên nam Vũ tộc vung lên, một vầng sáng vàng vụt qua, lập tức trực tiếp cắt chiếc xe bọc thép ra làm hai giống như cắt đậu phụ, sau đó lạnh lùng nói: “Ta không thích lặp lại lần thứ hai.”

Sắc mặt Hardeman thoắt xanh thoắt trắng, nhưng cũng chỉ có thể nhịn, hắn dặn dò Lina vài câu, cắn răng gọi Guris và Hổ đại nhân cùng đi về phía người Vũ tộc.

Hàn Sâm nói với .Joe: “Ngươi trở về trước đi, ta sẽ quay lại nhanh thôi.”

Nói xong thì bước tới bên cạnh Hổ đại nhân cùng đi qua đó, xem dáng vẻ của hai tên Vũ tộc kia thì chắc chắn hắn không đi không được.

Có điều Hàn Sâm cũng không quá lo lắng, hắn có khả năng qua lại Tí Hộ Sở, nếu gặp phải nguy hiểm không trở về được thì tránh trong Tí Hộ Sở là được.

Tuy nhiên nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì Hàn Sâm cũng không muốn trở mặt với Vũ tộc, dù sao thì Vũ tộc cũng rất hùng hạnh, khoảng cách với Hàn Sâm bây giờ quá xa, căn bản không có chút vốn liếng nào để đối kháng với Vũ tộc.

Hàn Sâm không muốn phải trốn trong Tí Hộ Sở mãi, hắn nhất định phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, tìm được Tiểu Hoa về.

Hai người Vũ tộc cũng mặc kệ bọn họ tự mình bay ở phía trước, bốn người Hàn Sâm thì chạy theo ở đằng sau.

"Sớm biết như vậy thì đã lái xe đi theo rồi." Bốn người chạy đến nỗi đầu đầy mồ hôi, hai người Vũ tộc vẫn không có ý định muốn dừng lại, Hổ đại nhân lẩm bẩm một câu.

Thật ra người thảm nhất là Hardeman, hắn không phải là quý tộc, ngày thường cũng không tham gia chiến đấu, thể lực kém nhất trong bốn người, phải chạy lâu như vậy, môi cũng trở nên tái nhợt, nhưng cũng không dám dừng lại, chỉ có thể tiếp tục bạt mạng chạy theo hai người Vũ tộc.

Chạy mãi hơn mười kilomet mới đến được một con sông lớn màu đen, cuối cùng hai người Vũ tộc kia cũng dừng lại, đáp xuống trên một phiến đá bên cạnh con sông lớn.

"Hai vị đại nhân có gì dặn dò xin cứ nói, bọn ta nhất định sẽ dốc hết sức trợ giúp hai vị." Hardeman thở hổn hển, nhưng vẫn tươi cười tiến lên nói.

"Bốn người các ngươi hãy xuống sông từ chỗ này, sau đó cứ bơi xuôi theo dòng sông." Nam Vũ tộc lạnh nhạt nói, vẻ mặt đầy ngạo mạn.

Nói xong lời này, vẻ mặt bốn người Hardeman đều thay đổi, hiện tại dùng gót chân suy nghĩ cũng biết hai người Vũ tộc muốn làm gì.

Nhất định là có một con dị chủng trốn dưới sông không chịu ra, hai người Vũ tộc này lại không giỏi thủy chiến, không làm gì được các dị chủng dưới nước, cho nên mới gọi bọn họ đến đây muốn dùng bọn họ làm mồi để thu hút dị chủng ra khỏi nước.

Đám người Hardeman trong lòng thâm mắng hai người Vũ tộc kia vô sỉ nhưng lại không dám biểu hiện ra mặt, Hardeman vội nói: "Hai vị đại nhân nếu muốn thu hút dị chủng, binh lính trong tập đoàn Hắc Kim bọn †a rất nhiều, gọi thêm nhiều người đến đây thì chắc chắn có thể thu hút bọn chúng ra…."

"Xuống sông." Nam Vũ tộc lạnh lùng nhìn Hardeman, trường thương màu vàng trong tay chậm rãi nâng lên, mũi thương đang nuốt vào nhả ra ánh sáng vàng cũng nhắm vào Hardeman.

Nhìn dáng vẻ của hắn, e là chỉ cần Hardeman nói thêm một câu vô nghĩa thì sẽ trực tiếp giết chết Hardeman, sau đó ném hắn ta xuống sông làm mồi nhử.

Hardeman nghiến răng nhìn Guris và Hổ Đại nhân bên cạnh rồi chậm rãi đi về phía bờ sông.

Guris và Hổ đại nhân nhìn nhau cười khổ, cũng chỉ có thể theo Hardeman cùng xuống sông, trong lòng đều âm thầm nguyền rủa.

"Ta bảo xuống sông, ngươi không nghe thấy sao?" Nam Vũ tộc nhìn thấy Hàn Sâm đứng bất động bên kia vốn không có ý định xuống sông thì nhìn chằm chằm hắn, lạnh giọng nói.

"Bỏ đi, hắn dẫn theo trẻ con, đừng để hắn xuống nữa." Nữ Vũ tộc mở miệng nói.

Nam Vũ tộc nghe nữ Vũ tộc nói xong cũng không động lòng chút nào, hắn giơ cây thương ky sĩ của mình lên, chỉ vào Hàn Sâm nói: "Đừng để †a nói lần thứ hai."

Hàn Sâm vẫn không nhúc nhích, chỉ nhìn vào nam Vũ tộc đang đứng trên phiến đá.

Mặc dù hắn có năng lực hộ mệnh, nhưng nếu thật sự phải xuống sông cũng không biết dị chủng dưới nước khi nào sẽ xuất hiện, cũng không biết được dị chủng đó ở cấp độ nào, có bản lĩnh như thế nào.

Lỡ như lúc dị chủng kia phát động tấn công ở dưới nước mà Hàn Sâm không thể phát hiện kịp thời, dị chủng căn bản sẽ không để Hàn Sâm có cơ hội sử dụng thuật xuyên không gian, đến lúc đó cho dù mánh khóe hộ mệnh có mạnh hơn nữa cũng vô dụng, cho nên Hàn Sâm không thể mạo hiểm đi xuống.

Ánh mắt nam Vũ tộc lóe lên một tia sát khí, muốn vung thương ky sĩ màu vàng trong tay lên.

Hàn Sâm lặng lẽ nắm chặt con dao găm sừng tê giác trong tay, thà rằng chính diện đánh nhau với tên Vũ tộc này cũng không muốn để tính mạng của mình rơi vào hoàn cảnh mất kiểm soát.

Lúc nam Vũ tộc đang chuẩn bị vung trường lên thì đột nhiên nghe thấy tiếng la hét truyền đến từ phía Hắc Hà, sau đó lại nghe được một tiếng kêu thảm thiết.

Ánh mắt của hai người Vũ tộc lập tức hướng về mặt sông, Hàn Sâm cũng theo đó nhìn qua, có thể thấy sau khi xuống sông bọn họ đã bơi đến giữa sông, ba người Hardeman đang trôi dạt về phía hạ lưu, hai người trong số họ những thứ như xúc tu quấn vào, chúng đang kéo họ vào trong lòng sông.

Chỉ có đại đao là võ trang gen trong tay Hổ đại nhân chém ngang và cắt đi một đầu xúc tu, mặc dù không thể chặt đứt nhưng cũng để lại một vết thương trên xúc tu khiến nó phải rút lại, Hổ đại nhân cũng nhờ vậy mà không bị thứ kia cuốn lấy.

Hardeman và Guris chỉ kịp hét lên một tiếng thì đã trực tiếp bị kéo xuống nước, thậm chí còn không có khả năng phản kháng, sức mạnh của chiến giáp gen quá yếu ớt so với các xúc tu kia.

Bùm!

Đột nhiên một tia chớp vàng xẹt ngang qua bầu trời, một mũi tên vàng cắt qua khoảng không và trực tiếp xuyên qua một xúc tu.

Giây tiếp theo, bóng dáng nam Vũ tộc lao tới như điện, một thương nên vào mặt sông, nước sông lập tức tách ra hai bên, tạo thành khe rãnh rộng chừng

mười mấy mét.

Bất chợt Hàn Sâm nhìn thấy một con quái vật giống bạch tuộc lộ ra từ trong khe nước, một nửa thân thể vẫn còn ở dưới nước, những xúc tu dài hơn mười mét đang vùng vẫy, trong đó có hai đầu xúc tu đang cuốn lấy Hardeman và Guris.

Cây thương ky sĩ trong tay nam Vũ tộc đâm thẳng về phía đầu của dị chủng, dị chủng lập tức kích động tung ra một loạt xúc tu quấn về phía thương ky sĩ và nam Vũ tộc.

Từ xa chỉ thấy một loạt mũi tên vàng bay ngang qua, mỗi mũi tên ghim vào một xúc tu, bắn vào tất cả các xúc tu đang cuốn về phía nam Vũ tộc, làm chúng nó hoàn toàn không thể ngăn được thân hình nam Vũ tộc.

Vèo!

Một xúc tu giống như pha lê màu xanh lam đột nhiên xuất hiện từ dưới thân dị chủng, chặn mũi thương ky sĩ màu vàng trong tay nam Vũ tộc lại, sức lực mạnh mẽ khiến cơ thể nam Vũ tộc văng xa vài mét trên không trung.

Hết chương 1748.

Chương 1749. Dạy ngươi cách làm một hạ tộc

Xúc tu pha lê màu lam lần thứ hai mãnh liệt đánh về phía nam Vũ tộc, một tia sáng màu vàng từ trên trời chiếu xuống, biến thành những mũi tên lông vũ bắn trúng xúc tu.

Những mũi tên hoàng kim này và những mũi tên vừa rồi không giống nhau. Nó mang theo một nguồn năng lượng kỳ lạ giống như mũi khoan điên cuồng xoay tròn trên xúc tu màu lam, mạnh mẽ xuyên vào bên trong.

Nhân lúc xúc tu trong suốt màu lam dừng lại, nam Vũ tộc lắc mình đến trước đầu tên dị chủng kia, cây thương ky sĩ màu vàng lao tới như một con rồng, đâm xuyên qua đầu của dị chủng.

Sau đó nam Vũ tộc mạnh mẽ rút thương ra, lập tức nhấc thân thể to lớn của sinh vật lên, ném về phía bờ sông khiến bờ sông bị đập tạo thành một cái hố lớn.

Quái vật vẫn đang giấy dụa trong hố, nhưng mà nó đã bị thương nặng, nam Vũ tộc và nữ Vũ tộc hợp lực khống chế, không lâu sau nó cũng chết hẳn.

Chẳng qua Hardeman và Guris cũng xong đời. Họ bị xúc tu quấn lấy, trong lúc giấy dụa vặn vẹo thì chiến giáp của bọn họ đã đứt gãy, ngay cả xương cốt cũng vỡ nát, thân thể vặn vẹo nhìn không ra hình dạng gì.

Cho dù Hàn Sâm đã chứng kiến nhiều cảnh sinh tử rồi, nhưng vẫn không nhịn được khẽ nhíu mày.

Hổ đại nhân thoát được một kiếp nạn, lên bơi từ dưới sông, nhìn thấy thi thể của Hardeman và Guris thì sắc mặt cũng rất khó coi.

Nữ Vũ tộc dừng trước thi thể của dị chủng, rút dao bên thắt lưng ra cắt xúc tu trong suốt màu lam của dị chủng.

Nam Vũ tộc đi tới trước mặt Hàn Sâm, lạnh lùng nhìn vào Hàn Sâm rồi hỏi: “Lúc nấy ta bảo ngươi xuống nước, ngươi không nghe thấy sao?”

Hàn Sâm trầm mặc không nói nhìn nam Vũ tộc, Hổ đại nhân vội vàng hòa giải: “Đại nhân, hắn không cố ý làm trái mệnh lệnh của ngươi đâu, chỉ bởi vì có một đứa trẻ ở đây, cho nên hắn mới không dám xuống nước, sợ đứa trẻ bị thương.”

“Thật sao?” Nam Vũ tộc lạnh lùng nói một câu, đột nhiên rút thương ra đâm tới, mà rõ ràng mục tiêu là Bảo Nhi ngồi trên vai của Hàn Sâm, đồng thời lạnh lùng nói: “Vậy ta sẽ dạy ngươi làm thế nào để làm một hạ tộc, để cho ngươi sau này không được kháng lệnh nữa.”

Trong lòng Hàn Sâm lập tức tức giận, thân hình di chuyển trong tích tắc, dao găm tê giác chém vào mũi thương ky sĩ màu vàng.

Kengl

Dao găm và mũi thương va chạm phát ra tia lửa, Hàn Sâm và nam Vũ tộc đồng thời lùi về sau mấy bước.

Nam Vũ tộc biến sắc, trên mặt Hổ đại nhân và nữ Vũ tộc cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trên người Hàn Sâm mặc chiến giáp gen, rõ ràng hắn chỉ là một người bình thường, không thể nào là quý tộc được, thế nhưng sức mạnh của hắn lại có thể chống lại nam Vũ tộc, không hề rơi vào thế hạ phong, điều này thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Ta và ngươi không thù không oán, cần gì phải dồn ta vào chỗ chết như vậy?” Hàn Sâm nắm chặt dao găm tê giác, vẻ mặt bình tĩnh nói.

Nam Vũ tộc hừ lạnh một tiếng: “Thì ra là ỷ vào có chút năng lực mà dám vi phạm mệnh lệnh của Vũ tộc ta, nếu hôm nay không giết ngươi thì sao Vũ tộc ta có thể thống trị ngàn vạn hạ tộc khác được.”

Nói xong, cây thương trong tay nam Vũ tộc phát sáng, tấn công về phía Hàn Sâm. Uy lực của cây thương vô cùng mạnh mẽ, sát ý nồng đậm, rõ ràng là muốn đẩy Hàn Sâm vào chỗ chết.

Ánh mắt Hàn Sâm bình tĩnh, sau khi nhận một đòn kia trong lòng hắn đã hiểu rõ.

Mặc dù hắn không ngưng tụ ra võ trang gen, nhưng dị chủng hóa cũng tăng cường thân thể hắn, đủ để hắn chống lại nam Vũ tộc, sức mạnh hiện tại của hắn hoàn toàn không thua kém đối phương.

Thấy cây thương của nam Vũ tộc sắp đâm vào ngực mình, Hàn Sâm đột nhiên nghiêng người bước qua một bước, né đòn trong gang tấc, đồng thời tiến thêm một bước tiếp cận nam Vũ tộc, dao găm trong tay kề sát rồi tấn công vào cổ của đối phương.

Nam Vũ tộc kinh hãi không hiểu chuyện gì, chỉ đơn giản là đối mặt một phen, vậy mà hắn lại bị Hàn Sâm tiếp cận, hơn nữa lại không thể chống trả

lại dao găm trong tay Hàn Sâm. Bước di chuyển kia của Hàn Sâm quá huyền diệu, hoàn toàn khiến cho người ta không thể nghĩ đến.

Cái loại cảm giác huyền diệu này khiến cho nam Vũ tộc cho rằng bản thân không phải đang đối đầu với một nhân loại bình thường, mà là một cao thủ trong Vũ tộc.

Một mũi tên hoàng kim bắn tới, trực tiếp nhắm vào huyệt thái dương của Hàn Sâm, muốn ép Hàn Sâm lùi lại, giải vây cho nam Vũ tộc .

Dao găm trong tay Hàn Sâm không ngừng lại, đầu hơi nghiêng về phía sau, mũi tên hoàng kim bị hắn há mồm cắn lấy, dao găm cũng vung ra cắt đứt cổ họng của nam Vũ tộc .

Tinh huyết trong máu Hàn Sâm hòa tan giống như nham thạch nóng chảy khiến mạch máu của hắn vặn vẹo như rắn độc, bộc phát ra sức mạnh vô cùng to lớn, dao găm mạnh mẽ chém đứt xương cổ của nam Vũ tộc, một cái đầu bay lên không trung.

Hổ đại nhân và nữ Vũ tộc đều tỏ vẻ kinh hãi không thể tin được, một người bình thường với bộ chiến giáp gen lại có thể đơn giản mà lưu loát chém đứt đầu của một chiến binh Vũ tộc.

Hổ đại nhân há to miệng, dường như cho rằng mình đang nằm mơ.

“Vậy mà ngươi dám giết người Vũ tộc!” Nữ Vũ tộc phản ứng lại, lập tức thét chói tai, rút tên bắn về phía Hàn Sâm, từng mũi tên hoàng kim giống như mưa lao về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm chém mũi tên hoàng kim, hai mắt như có dòng điện, thân hình di chuyển trái phải lách qua mũi tên hoàng kim, tiến sát về nữ Vũ tộc, dao găm trong vung ra, trong mắt đong đầy sát khí.

Nếu đã hạ sát thủ thì tuyệt đối không thể để người sống, nếu không Vũ tộc phát hiện được. Đừng nói là tinh cầu Kate, sợ những tinh cầu ở khu vực phụ cận này cũng sẽ không có chỗ dung thân cho hắn nữa.

Nữ Vũ tộc cực kì tự tin với tiễn pháp của mình, nhưng cơn mưa mũi tên hoàng kim lại không hề bắn trúng Hàn Sâm.

Thân hình của Hàn Sâm nhanh chóng di chuyển về phía trước khiến Nữ Vũ tộc hoàn toàn mất đi khả năng phán đoán vị trí mục tiêu của mình. Mỗi mũi tên đều bắn vào khoảng không, tất cả đều là phán đoán sai.

Thấy Hàn Sâm cách nàng chưa tới mười mét, nữ Vũ tộc cắn răng vỗ hai cánh bay lên bầu trời, muốn mượn năng lực phi hành thoát khỏi Hàn Sâm.

Hàn Sâm cầm dao găm lao thẳng lên trời, trong mắt chỉ có một mình nữ Vũ tộc mà thôi.

“Muốn chết hả!” Hai cánh của nữ Vũ tộc vỗ mạnh, lao về phía trời cao, đồng thời không ngừng bắn mưa tên.

Sức mạnh cấp nam tước còn chưa đủ để thoát khỏi sự trói buộc phi hành của sức mạnh tinh cầu, Vũ tộc cũng chỉ có ưu thế bẩm sinh, cho nên lúc ở cấp nam tước đã có thể dùng hai cánh để tùy ý phi hành trên bầu trời.

Bây giờ Hàn Sâm bay lên không trung để truy đuổi nàng, trong mắt nữ Vũ tộc thì đây là hành động tự sát.

Nhưng lúc mưa tên bắn về phía Hàn Sâm thì nàng lại thấy thân thể Hàn Sâm giống như một con quái điểu, trái lăn phải bay vẽ ra từng đường vòng cung quỷ dị trên không trung, lần lượt mượn thứ sức mạnh không thể tưởng tượng nổi bay lên, mạnh mẽ xuyên qua làn mưa †ên, trong nháy mắt đuổi tới trước mặt nữ Vũ tộc.

Nữ Vũ tộc tức giận rút trường đao bên thắt lưng ra ngăn dao găm của Hàn Sâm!

Trường đao và dao găm va chạm, nữ Vũ tộc chỉ cảm nhận được một luồng lực mạnh mẽ đánh tới, trường đao trong tay không được nắm chắc bị chém bay ra xa, mà dao găm của Hàn Sâm không dừng lại một khắc, trực tiếp chém về phía cổ của nàng.

Cánh tay đang nắm dao găm của Hàn Sâm hóa thành màu đỏ thâm, mạch máu nhô ra phía trên trở nên trong suốt như pha lê, dường như huyết dịch trong cơ thể hắn cũng sôi trào cuồn cuộn, hóa thành sức mạnh vô tận rót vào trong dao găm.

Kengl

Dao găm chém vào cổ nữ Vũ tộc, đột nhiên một tia sáng màu vàng lan ra từ cổ của nàng, mạnh mẽ ngăn đòn tất công của Hàn Sâm lại.

Hàn Sâm khế nhíu mày, chỉ thấy trên cổ nữ Vũ tộc có một mặt dây chuyền bay lên, ánh sáng màu vàng từ trước ngực tản ra. Rõ ràng thứ chặn đòn tấn công của Hàn Sâm lại chính là ánh sáng từ sợi dây này.

Hết chương 1749.

Chương 1750. Giết Vũ tộc

Nữ Vũ tộc dựa vào sự bảo vệ của mặt dây chuyền màu vàng, trường đao trong tay chỉ tấn công không phòng thủ chém về phía Hàn Sâm, ánh đao màu vàng không ngừng hiện lên, nhanh đến mức hệt như dệt ra một tấm lưới màu vàng.

Mặc dù cùng đẳng cấp nam tước, nhưng rõ ràng kỹ thuật và sức mạnh của nữ Vũ tộc trên cơ của Hổ đại nhân rất nhiều. Trong gen của đại vũ †rụ vẫn có những kỹ thuật cao cấp, chỉ là người bình thường tiếp xúc ít thôi.

Nhưng mà Hàn Sâm không hề coi trọng loại trình độ kỹ thuật như này lắm. Cả người hắn lơ lửng trên không trung, thi triển kỹ năng Phượng Hoàng Phi Thiên, còn linh hoạt cả một con chim chân chính nhiều.

Hàn Sâm giao chiến với nữ Vũ tộc trên bầu trời. Mặc dù Vũ tộc bẩm sinh thông thạo phi hành, thế nhưng trình độ linh hoạt vẫn rơi xuống thế hạ phong.

Dao găm tê giác liên tiếp đánh trúng nữ Vũ tộc, nhưng không thể đánh thủng được lớp phòng ngự lông vũ màu vàng kia. Không rõ lớp lông vũ màu vàng đó là gì, thế nhưng vầng sáng được nó tỏa ra vô cùng kiên cố, hệt như tấm màn chắn năng lượng vậy, cho dù chém mấy đao cũng không đánh vỡ được.

Thế đao trong tay nữ Vũ tộc càng thêm mãnh liệt, nhưng mà vẫn không chạm tới được Hàn Sâm. Dưới tình thế cấp bách, nàng muốn kéo giãn khoảng cách để bắn tên, thế nhưng lại Hàn Sâm truy đuổi sát sao, căn bản không kéo dài được bao nhiêu.

Ánh mắt Hàn Sâm lạnh như băng, cũng không hề bối rối vì không phá được phòng ngự của tấm màn chắn màu vàng. Huyết dịch toàn thân hắn đã sôi trào như nham thạch nóng chảy, sức mạnh tuôn ra càng ngày càng mạnh mẽ khiến cả người hắn trông giống như một con quái vật hình người, tốc độ càng ngày càng nhanh, dao găm trong tay chém xuống cũng càng ngày càng mãnh liệt.

"Một đao không được thì mười đao, mười đao không được thì trắm đao…" Máu trong thân thể Hàn Sâm quay cuồng, dao găm tê giác trong tay vung càng ngày càng nhanh.

Lúc đầu còn có thể nhìn thấy từng đường đao lóe lên, nhưng càng về sau thì hàn quang bắt đầu nối lại thành một đường tựa như từng nhát chém liên tục vung xuống, âm thanh va chạm cũng nối tiếp nhau không ngừng nghỉ hòa làm một, căn bản không thể phân biệt được khoảng cách ở giữa là đâu.

Nữ Vũ tộc hơi hoảng sợ, vỗ cánh muốn thoát khỏi sự truy đuổi Hàn Sâm. Thế nhưng Hàn Sâm ở trên không trung linh hoạt hơn nàng rất nhiều, nàng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi nanh vuốt của hắn, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Răng rắc!

Dưới sự công kích không ngừng của Hàn Sâm, trên lớp màn chắn màu vàng đã xuất hiện vết nứt rất nhỏ, ánh sáng màu vàng lập tức yếu đi mấy phần.

Hàn quang trong mắt Hàn Sâm chợt lóe lên, những đường mạch máu chằng chịt trên cánh tay hắn bộc phát ra sức mạnh kỳ dị không thể tưởng tượng được, dao găm sừng tê giác lại mạnh mẽ chém xuống tấm màn được bao phủ ánh sáng màu vàng một lần nữa.

Chỉ nghe ầm ầm một phen, tấm màn hộ thể màu vàng mạnh mẽ bị phá hủy, vỡ tan thành từng mảnh như như tấm kính cường lực bị đập nát. 'Từng

mảnh vỡ màu vàng chậm rãi vỡ vụn rồi rơi xuống, mặt sợi dây chuyền cũng rơi xuống, không còn động đậy nữa.

Nữ Vũ tộc kinh hãi muốn chết, dao găm trong tay Hàn Sâm tựa như sấm chớp chém thẳng vào cổ nàng.

Hai cánh của Nữ Vũ tộc cuồng loạn, thân thể ở trên không trung không ngừng vặn vẹo di chuyển, muốn tránh khỏi một đòn này của Hàn Sâm, nhưng một đao kia lại giống như âm thầm dự liệu từ trước đó rồi, cuối cùng vẫn nhắm trúng vào cổ của nàng, một nhát cắt đứt nửa cái cổ đó.

Hổ đại nhân đã nhìn đến ngây người, Hàn Sâm là một người bình thường chỉ có chiến giáp gen, vậy mà có thể giết chết hai nam tước Vũ tộc, ánh mắt hắn nhìn Hàn Sâm bây giờ cứ như là đang nhìn quái vật thời tiền sử vậy.

Hàn Sâm cầm dao găm, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào nữ Vũ tộc kia Nữ Vũ tộc kia đã bị chém đứt nửa cái cổ, nhưng mà vết thương kia khép miệng lại trong nháy mắt, lành lặn không một dấu vết, cứ như nơi đó chưa từng bị kẻ nào chém phải.

“Dị chủng Vũ tộc?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Trình độ tiến hóa tổng thể của Vũ tộc rất cao, là chủng tộc thượng đẳng, trời sinh quý tộc, nhưng mà bọn họ cũng có hai phương hướng tiến hóa.

Tiến hóa ra võ trang gen hoặc trở thành dị chủng, rõ ràng nam Vũ tộc kia chính là tộc nhân Vũ tộc phát triển theo hướng tiến hóa ra võ trang gen, cũng giống với tên Vũ tộc mà Hàn Sâm đã giết ở Tí Hộ Sở trước đó, đều là dị chủng hóa Vũ tộc, mà cũng chỉ có loại chủng tộc này mới có gen dị chủng trong thân thể.

Nhìn thấy nữ nhân dị chủng Vũ tộc này, coi như Hàn Sâm cũng biết thêm một chuyện, cũng không phải tất cả dị chủng đều thần trí mơ hồ chỉ biết đến giết chóc.

Trong mắt nữ Vũ tộc hiện lên một tia huyết quang, hai cánh trắng như tuyết nháy mắt hóa thành màu vàng, xương cánh cũng lộ ra, phát triển thành xương gai đáng sợ, từ thiên sứ vốn thánh thiện biến thành yêu nữ cánh

vàng, trong miệng phát ra tiếng hét chói tai hung lệ, nhắm thẳng rồi lao về phía Hàn Sâm.

Có lẽ là vì nữ Vũ tộc sử dụng sức mạnh của gen dị chủng, cho nên sức mạnh và tốc độ của nàng đã tăng lên gấp bội lần.

Hàn Sâm cũng không né tránh, huyết dịch cuồng bạo bắt đầu khởi động, dao găm trực tiếp chém vào đầu nữ Vũ tộc, mà bàn tay Nữ Vũ tộc cũng thành công chụp lấy dao găm sừng tê giác, vậy mà dao găm sừng tê giác không thể chém đứt bàn tay của nàng.

Tay kia của nữ Vũ tộc tộc tóm lấy một tay khác của Hàn Sâm, móng †ay màu vàng đâm mạnh vào như muốn đâm xuyên qua chiến giáp gen, đồng thời đôi cánh màu vàng chỉ chít gai nhọn khép lại, muốn giam cầm thân thể của Hàn Sâm ở bên trong.

Gai xương màu vàng trên hai cánh tung hoành ngang dọc đan xen lẫn nhau, nếu như đóng lại, quả thật giống như cái miệng đầy răng nanh của dã thú.

Thân thể hắn chắc chắn sẽ bị đâm thành tổ ong ngay tức khắc.

Hai tay Hàn Sâm đều bị nữ Vũ tộc giữ chặt, bây giờ muốn trốn cũng đã không còn kịp nữa, cả người lập tức đều bị bao bọc ở trong hai cánh.

“Không xong rồi!” Hổ đại nhân kinh hãi hét lên.

Nhưng một giây sau, hắn lại đột nhiên nghe thấy âm thanh răng rắc không dứt bên tai, sau đó là âm thanh một thứ bị chém đứt.

Chỉ thấy nữ Vũ tộc bay lui ra xa một cách quái dị, khuôn mặt vặn vẹo bị chém mất một nửa, gai xương mọc ra trên cánh cũng không biết đã bị chém đứt bao nhiêu cái.

Thân thể của Hàn Sâm vẫn ở trên không trung, trên chiến giáp gen có rất nhiều lỗ thủng bị gai xương đâm qua, nhưng cũng không có máu tươi từ bên trong chảy ra, qua những lỗ thủng trên chiến giáp có thể thấy làn da trắng nõn, một vết thương cũng không xuất hiện huống chỉ là máu đỏ.

Thân thể của Hàn Sâm như phượng hoàng bay tới, xông về phía nữ Vũ tộc lần thứ hai.

Sau khi sử dụng gen dị chủng, hai mắt nữ Vũ tộc biến thành màu đỏ tươi như máu, trong đó đều là dục vọng điên cuồng giết chóc như thể đã hoàn toàn mất đi thần trí.

Phần đầu bị chém đã nhanh chóng khôi phục lại như cũ, những gai xương bị gãy kia cũng lại mọc ra. Nàng ta phát ra một tiếng rống rung trời rồi lao về phía Hàn Sâm một lần nữa.

Chẳng qua lúc này Hàn Sâm không cho nàng bất kỳ cơ hội nào, cơ thể di chuyển với tốc độ không tưởng, dao găm liên tiếp xẹt qua thân thể nữ Vũ tộc, mạch máu vặn vẹo dưới chiến giáp gen và máu nóng bốc lên bên trong giải phóng ra sức mạnh quái dị không thể tưởng tượng nổi.

Xoetl

Hàn Sâm dùng một tay nắm lấy đầu nữ Vũ tộc, một đao chém xuống

một bên cánh của nàng, sau đó không dừng lại mà chém đứt cả chiếc cánh bên kia.

Nữ Vũ tộc điên cuồng cắn về phía cánh tay của Hàn Sâm. Sức mạnh trên cánh tay Hàn Sâm bắt đầu bùng nổ, dao găm sừng tê giác mạnh mẽ chém xuống đầu của nàng.

Thân thể mất đi đầu nhưng vẫn nhào về phía Hàn Sâm, trên đầu cũng há ra cái miệng đỏ như máu, tiếp tục cắn vào cánh tay của Hàn Sâm.

Huyết dịch toàn thân Hàn Sâm giống như ngọn núi lửa phun trào mang theo sức mạnh mạnh mẽ, một đao cắt đứt thân thể dị chủng hóa của nữ Vũ tộc, cuối cùng mới có thể giết chết hẳn.

“Săn giết dị chủng cấp nam tước, thu được thú hồn dị chủng Kim Vũ Nữ Yêu, phát hiện gen dị chủng.”

Trong đầu Hàn Sâm vang lên âm thanh nhắc nhở quen thuộc.

Hết chương 1750.

Chương 1751. Xena

Hàn Sâm tìm thấy một đoạn xương vàng trong cơ thể của nữ Vũ tộc, kích thước chỉ khoảng mười xăng-ti-mét.

Sau khi đoạn xương kia được lấy ra, thi thể của nữ Vũ tộc lập tức xảy ra biến đổi: đôi cánh đã hóa thành màu vàng bỗng chốc khôi phục lại màu trắng, móng tay và răng nanh cũng trở lại như cũ, thế nhưng cơ thể bị tách rời lại không thể phục hồi lại được nữa, đã chết hoàn toàn rồi.

“Hàn Sâm, ngươi gây đại họa rồi đấy. Ngươi giết bọn họ, Vũ tộc sẽ không tha cho ngươi đâu.” Hổ đại nhân đi tới nói.

“Ai nói là ta giết bọn họ?” Hàn Sâm nhìn Hổ đại nhân rồi thản nhiên nói.

Hổ đại nhân hơi ngẩn ra, Hàn Sâm nói tiếp: “Chúng ta trợ giúp hai vị đại nhân của Vũ tộc đến đây giết dị chủng, kết quả có một kẻ ngoại tộc lạ hoắc từ trên trời rơi xuống, giết hai người của Vũ tộc rồi cướp mất vật liệu dị chủng, sau nghênh ngang rời đi. Hai người chúng ta và đám người Hardeman cùng liều mạng làm mồi nhử dị chủng, bị dị chủng bắn kéo xuống đáy sông, may mắn thoát được một kiếp.”

Hổ đại nhân nghe đến ngẩn cả người, mãi một lúc sau mới nói: “Như thế có được không?”

“Ngươi có thể giết được hai người của Vũ tộc sao?” Hàn Sâm nhìn Hổ đại nhân hỏi.

Hổ đại nhân vội vã lắc đầu nói: “Chắc chắn là không được rồi, còn kém quá xa.”

“Ngươi không được, vậy một người bình thường chỉ có chiến giáp gen như ta lại càng không được.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Hổ đại nhân hiểu ngay lập tức, Hàn Sâm nói không sai, trong mắt người ngoài, bọn họ đều không có khả năng giết hai người của Vũ tộc. Không ai có thể ngờ rằng, một người bình thường chỉ có chiến giáp gen như Hàn Sâm lại có thể bộc phát ra sức chiến đấu kinh khủng như vậy, giết chết một quý tộc và một dị chủng của Vũ tộc, cho dù Hổ đại nhân tận mắt nhìn thấy tất cả những điều này, hắn vẫn không thể tin được.

“Đi, chúng ta bơi một vòng trong sông trước đã, sau đó quay lại tìm người rồi báo cáo với Vũ tộc, có lẽ tập đoàn Hắc Kim của các ngươi sẽ có cách liên hệ với Vũ tộc chứ nhỉ?” Hàn Sâm nói xong thì cầm lấy đoạn xúc tu pha lê màu xanh, sau đó nhảy vào trong dòng sông đen ngòm kia.

Hổ đại nhân do dự một chút rồi cũng nhảy xuống.

Hắn vừa nhảy như thế cũng đồng nghĩa với việc thông đồng làm bậy với Hàn Sâm, nhưng nếu như hắn không nhảy, chỉ sợ rằng bây giờ đã trở thành kẻ địch của Hàn Sâm, mà Hàn Sâm không muốn để lộ bí mật thì cũng chỉ có thể sống chết với hắn.

Hổ đại nhân nghĩ đến điều này, cho nên chỉ lưỡng lự một lúc, sau đó lập tức nhảy xuống sông cùng Hàn Sâm.

Hàn Sâm không sợ Hổ đại nhân sẽ tố cáo mình sau đó, cùng lắm thì trốn về Tí Hộ Sở là được.

Nếu như hiện trường chỉ còn mình hắn sống sót, trái lại sẽ thu hút sự chú ý của Vũ tộc, nhưng nếu có hai người sống sót thì sẽ dễ dàng khiến Vũ tộc tin vào lời khai của hắn hơn.

Hàn Sâm rơi xuống dòng nước, tìm nơi giấu những xúc tu pha lê xanh ở hạ lưu, lúc này mới đại nhân quay lại cùng với Hổ, sau đó gọi đội quân của tập đoàn Hắc Kim đến đây bảo vệ hiện trường, Hổ đại nhân liên hệ người đứng đầu của tập đoàn Hắc Kim, người đứng đầu vô cùng xem trọng việc này, ngay lập tức liên lạc với Vũ tộc.

Joe không hề rời đi, nàng vẫn chờ đợi Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm bình yên quay về, lúc này mới thở nhẹ một cái.

Sau khi rời khỏi nơi này, Hàn Sâm tự mình quay lại, lấy xúc tu pha lê xanh ra, sau đó sử dụng năng lực xuyên qua không gian, mang xúc tu pha lê xanh và đoạn xương Vũ tộc kia vào trong Tí Hộ Sở. Dù Vũ tộc có bản lĩnh vô cùng lớn thì cũng không thể tìm thấy chúng một lần nữa.

Sau khi Hàn Sâm về nhà .Joe thì mới có thời gian đi xem thú hồn dị chủng vừa giành được.

Thú hồn dị chủng cấp nam tước: Kim Vũ Nữ Yêu (Loại hình cung)

Hàn Sâm ở trong phòng mình tiện tay triệu hồi ra để ngắm nghía. Đó là một cái cung lông vũ màu vàng rất đẹp giống như mở ra một đôi cánh chim màu vàng, toàn thân giống như được đúc bằng vàng.

Tiếc rằng trong tay Hàn Sâm không có mũi tên, chỉ có mỗi cây cung cũng không có tác dụng gì, ngắm được hai lần rồi cất nó đi.

Ngay ngày hôm sau, tập đoàn Hắc Kim bên kia đã truyền đến một tin tức, bảo Hàn Sâm đến tập đoàn Hắc Kim một chuyến, người của Vũ tộc đã đến thành Silgran, hiện tại đang ở tập đoàn Hắc Kim, Hàn Sâm đành phải đến tập đoàn Hắc Kim để gặp Vũ tộc kia.

Trong một căn phòng giống như phòng điều tra, Hàn Sâm nhìn thấy Vũ tộc kia. Đó là một người phụ nữ giống như nữ Vũ tộc mà Hàn Sâm từng giết, trên thực tế thì là sinh vật cùng một tộc, bình thường trưởng thành gần giống nhau, nếu như không nhìn kĩ thì gần như không nhận ra các nàng ấy có điểm gì khác biệt.

Nhưng trên người của nữ Vũ tộc này tỏa ra khí cơ sinh mệnh khiến Hàn Sâm thầm run sợ trong lòng, loại khí tràng mạnh mẽ ấy tuyệt đối không thể so sánh được với nữ Vũ tộc mà hắn đã giết.

“Đại nhân, không biết ngươi gọi ta đến đây có gì phân phó?” Hàn Sâm †ỏ vẻ cung kính nói.

“Ngươi kể lại chỉ tiết sự việc lúc đó lại lần nữa, không được bỏ sót gì hết.” Nữ Vũ tộc nhìn Hàn Sâm vài lần, sau đó thản nhiên nói.

Bởi vì nhìn thấy Hàn Sâm mặc chiến giáp gen trên người, vì thế sự nghi ngờ của nữ Vũ tộc đối với Hàn Sâm đã giảm đi rất nhiều, nàng không hề cho rằng một người bình thường chỉ có chiến giáp gen lại có thể đe dọa được hai nam tước của Vũ tộc, huống chỉ trong đó còn có dị chủng.

Hàn Sâm đã nghiên cứu chỉ tiết về câu hỏi khẩu cung với Hổ đại nhân từ trước đó, giờ đây chỉ cần nói lại những gì mà bọn họ đã chuẩn bị.

Nữ Vũ tộc cũng không nghe ra được sơ hở gì, hơn nữa nàng vốn dĩ cho rằng Hàn Sâm và Hổ đại nhân không có năng lực uy hiếp đến hai người của Vũ tộc, vì thế không nghi ngờ quá nhiều.

“Khoảng thời gian gần đây không được rời khỏi thành Silgran, ta sẽ tìm ngươi bất cứ khi nào ta có thắc mắc, nếu như ngươi nghĩ ra cái gì thì cũng

có thể tới tìm ta, nếu có thể cung cấp thông tin hữu ích, đương nhiên sẽ có trọng thưởng.” Nữ Vũ tộc khua khua tay ra hiệu Hàn Sâm có thể rời đi rồi.

Hàn Sâm trải qua sóng to gió lớn nhiều rồi, một chút sóng gió nhỏ này căn bản không đủ để khiến hắn căng thẳng, thế nên hắn rất thoải mái mà rời khỏi tập đoàn Hắc Kim.

“Độc Lang, ngươi thấy sao?” Sau khi Hàn Sâm đi, nữ Vũ tộc cau mày nói một câu.

Một người đầu sói bước đến, cung kính nói: “Xena tiểu thư, thành Silgran chỉ là một nơi nhỏ bé, thế lực mạnh nhất ở đây cũng là thế lực săn bắn của tập đoàn Hắc Kim, có được hai nam tước quý tộc. Ta đã từng nhìn thấy hai nam tước quý tộc đó, bọn họ cách nhau quá xa, căn bản không thể giết hai nam tước Vũ tộc ấy, huống chỉ trong đấy còn có một vị là dị chủng Vũ tộc.”

Xena không nói gì, ra hiệu Độc Lang nói tiếp.

Độc Lang dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Về phần nhân loại gì đó thì lại càng không có khả năng. Một sinh vật bình thường có chiến giáp gen chỉ cần búng tay cái là chết. Cho nên ta nghĩ rằng, liệu cái chết của bọn họ có liên quan gì đến thứ kia không?”

“Ý ngươi là, có người nhận được tin tức giống chúng ta, thế nên mới phái người đến thành Silgran dò la tin tức, vừa hay gặp được người của chúng ta?” Xena trầm ngâm nói.

“Nếu đúng thật là như thế thì chứng minh rất có thể thứ đó ở đây, chúng ta phải sớm hành động mới được.” Ánh mắt Độc Lang cuồng nhiệt nói.

“Dù sao đó cũng chỉ là lời đồn, không ai có thể khẳng định được chuyện này là thật hay không, hơn nữa chúng ta cũng không biết vị trí cụ thể của thứ đó, muốn tìm cũng không tìm được.” Xena nói.

“Nếu như thật sự có ở đây, chắc chắn lúc xuất thế sẽ có dị tượng. Chúng ta đợi ở đây, chỉ cần sớm hơn người khác một bước thì sẽ có được một vài thu hoạch.” Độc Lang nói.

Xena khẽ gật đầu, trong mắt hiện lên sát khí: “Chuyện Hắc Hà, ngươi nên điều tra tiếp đi, bất kể là ai là thì đều phải tìm ra hung thủ, người của Vũ tộc chúng ta không thể chết oan uổng như thế được.”

Hết chương 1751.

Chương 1752. Dị tượng

Sau khi Hàn Sâm bị gọi đến hỏi chuyện một lần, Vũ tộc không hề tới †ìm hắn nữa.

Ngay cả Hổ đại nhân cũng lo lắng sợ hãi, không dám tới gặp Hàn Sâm, chỉ sợ sẽ bị Vũ tộc phát hiện ra điều gì.

Hổ đại nhân không hề để lộ bí mật khiến cho Hàn Sâm khá cảm kích, chẳng qua hiện tại là thời kỳ mẫn cảm, rất khó để làm việc.

Bọn họ không thể rời khỏi thành Silgran, cho nên tin tức mà .Joe hỏi thăm được về dị chủng đều vô dụng cả, xác suất dị chủng xuất hiện trong thành rất là thấp, hầu như muốn săn thì phải đi ra khỏi thành.

Bởi vì không có việc gì làm, cho nên Hàn Sâm lại tiếp tục tu luyện “Động Huyền Kinh”, hy vọng có thể dùng Động Huyền Kinh ngưng tụ ra chiến giáp gen.

Bởi vì “Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật” không còn công pháp tiếp nối nữa, cho nên dù Hàn Sâm muốn luyện cũng không được. Tuy nhiên nếu Hàn Sâm thật sự muốn luyện thì có thể tìm kiếm rồi nghiên cứu công pháp tiếp sau đó, thế nhưng bây giờ tạm thời hắn không có tâm trạng đi nghiên cứu cái gì hết.

Hàn Sâm lên mạng tìm tòi rất nhiều tư liệu liên quan đến Cửu Mệnh Huyết Miêu, có thể nó chỉ là truyền thuyết bởi vì không có bằng chứng xác thực nào nói rằng trong vũ trụ có chủng tộc như vậy đang tồn tại, cũng không nói chúng nó đang cư trú ở đâu, cho dù Hàn Sâm muốn †ìm thì cũng không biết

nên bắt đầu tìm kiếm từ đâu, trước tiên chỉ có thể tạm thời nâng cao sức mạnh của bản thân đã.

Tuy rằng thực lực của Hàn Sâm bây giờ đối phó với cấp nam tước không có vấn đề gì, ở thành Silgran cũng coi như là cường giả đỉnh cấp, nhưng nếu lấy toàn bộ đại vũ trụ gen mà nói, thực lực như vậy vẫn rất kém.

Hơn nữa nữ Vũ tộc tên là Xena kia, chưa chắc Hàn Sâm có thể đối phó lại được.

Đến giờ ăn cơm, .Joe trông hơi uể oải, đến cả nói chuyện cũng lười, hiện tại không có cơ hội đi săn dị chủng, nàng sắp chống đỡ hết nổi rồi.

Bỗng nhiên chuông cửa vang lên, dì giúp việc chạy ra mở cửa, chỉ chốc lát sau đã thấy Lancer bước vào.

“Joe, gần đây các ngươi phải chú ý một chút, nếu không có việc gì quan trọng thì tốt nhất đừng nên ra ngoài.” Lancer vừa đi vừa vội vã nói.

“Xảy ra chuyện gì sao?” .Joe ngẩng đầu nhìn Lancer, nghi ngờ hỏi.

Hàn Sâm và Bảo Nhi cũng đồng loạt nhìn về phía Lancer, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Gần đây có rất nhiều người ngoại tộc xa lạ đến thành Silgran, nhưng nhìn kĩ lại thì không phải ngoại tộc bình thường, e rằng có chuyện phiền phức gì đó sắp xảy ra rồi.” Lancer nói.

“Xem ra chắc chắn có chuyện gì sắp xảy ra rồi. Ta rất tò mò không biết †ại sao hai cái tên Vũ tộc kia lại đến thành Silgran nhỏ bé này, còn cướp dị chủng của chúng ta, hơn nữa còn bị giết, xâu chuỗi tất cả những việc kỳ lạ này lại thì đúng là có gì đó thật, nhưng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì đây?” Joe trầm ngâm nói.

“Bất kể là chuyện gì thì đều không phải việc mà chúng ta có thể tham dự. Cấp trên của chúng ta đã ra lệnh, nhất định không được trêu chọc những người ngoại tộc đó, nếu xảy ra chuyện gì thì sợ rằng cục an ninh cũng chỉ

có thể bất lực đứng nhìn, vì thế các ngươi ngoan ngoãn ở nhà là tốt nhất." Lancer nói.

Joe Ïu xìu uể oải nói: "Ngay cả Hàn Sâm cũng không thể ra khỏi thành thì chúng ta làm gì có cơ hội đó."

Sau khi Lancer rời đi, Hàn Sâm cũng rơi vào vòng xoáy suy nghĩ. Rõ ràng thành Silgran đã xảy ra chuyện gì đó mới khiến nhiều ngoại tộc tới đây như vậy, chẳng qua hắn không biết rốt cuộc đó là chuyện gì thôi.

"Đáng tiếc chỗ chùng ta hoàn toàn không có mạng lưới tình báo, nếu không nói không chừng chúng ta có thể nhân cơ hội này được kiếm được chút lợi ích." Hàn Sâm thầm nghĩ, hay là bắt một người ngoại tộc hỏi xem có chuyện gì.

Nhưng lại nghĩ đến nữ Vũ tộc Xena kia, Hàn Sâm đành phải từ bỏ đi suy nghĩ này. Nhỡ đâu bị nàng nhìn ra cái gì đó, vậy thì chẳng phải mất nhiều hơn được hay sao.

Hai ngày lại trôi qua, lúc Lancer trở về, sắc mặt sa sầm cộng thêm vẻ nghiêm túc nhắc nhở .Joe cùng Hàn Sâm tuyệt đối không được ra ngoài.

doe hỏi tình hình bên ngoài thế nào, Lancer nói với bọn họ, thành Silgran xuất hiện càng ngày càng nhiều hiện tượng lạ, hơn nữa còn có không ít người chết.

Không biết từ lúc nào mà khu mỏ bỏ hoang bên ngoài thành Silgran đã sụp xuống một cái hố to đùng, tạo nên một cái hang lớn sâu không thấy đáy. Vào ban đêm, bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng phụ nữ rả rích khóc, còn có vài tia ánh sáng từ bên dưới chiếu lên.

Có rất nhiều người tò mò nên tới đó, nhưng chỉ cần đến gần đó vào ban đêm thì không một ai có thể sống sót trở về, sống không thấy người chết không thấy xác.

Ban ngày đi đến đó thì không có chuyện gì xảy ra, không nghe được tiếng khóc của người phụ nữ, cũng không nhìn thấy ánh sáng bí ẩn.

Cục an ninh điều khiển một máy bay không người lái loại nhỏ bay vào sâu bên trong để thăm dò. Nơi độ sâu mấy trăm mét cũng chỉ toàn đá, nhìn xuống phía dưới đen thẳm, sâu hun hút không thấy đáy, thế nhưng chỉ cần phi hành khí xuống sâu hơn ngàn mét là lập tức mất liên lạc, không thể trở về được nữa.

Thấy vậy, cục an ninh ra lệnh tất cả mọi người rút khỏi nơi đó, đồng thời đưa ra thông báo để cho cư dân trong thành Silgran không nên tới gần cái hố kia.

Nhưng những ngoại tộc đến thành Silgran kia lại rất có hứng thú với nơi đó, lúc ẩn lúc hiện tới gần nơi đó, số lượng xuất hiện trong thành cũng dần ít đi.

Hai ngày nữa lại trôi qua, chuyện lạ xảy ra ngày càng nhiều, kiến trúc lân cận cái hố kia đều đột nhiên sụp đổ, các kim loại như sắt thép cũng đều rơi về phía cái hố đó.

Ô tô, biển quảng cáo, mái tôn… chỉ cần là đồ vật làm bằng kim loại thì đều di chuyển hay nói đúng hơn là bị hút về phía đó giống như là bị nam châm hấp dẫn.

Tuy rằng sức hút không phải quá mạnh, nhưng vẫn tạo nên một khủng hoảng không nhỏ ở bên trong thành.

Hàn Sâm cũng càng ngày càng tò mò về cái hố kia, chẳng qua trong lúc nhất thời không nghĩ ra cách gì hay để có thể đi xem thử thôi.

Ở một góc của thế giới hắc ám vô biên, Tiểu Hoa đang ngồi trên một cái ghế làm bằng đồng, trên bàn trước mặt chất đống rất nhiều các loại hoa quả.

“Thánh Tử, ngươi nếm thử cái này đi, ba vạn năm mới có thể mở hoa, ba vạn năm mới có thể kết thành quả, lại ba vạn năm nữa quả mới có thể chín nên vô cùng thơm ngọt ngon miệng…” Một con hung thú màu đỏ đậm chân chó lấy lòng cầm một quả trái cây đưa đến trước mặt Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa nhìn qua một cái, vẻ mặt u buồn mà nói: “Ngọc Thiên Vương, †a thật sự không ăn nổi nữa, ngươi ăn giúp ta có được không?”

“Không ăn được nữa cũng phải ăn, Thánh Tử đang trong tuổi ăn tuổi lớn, ăn nhiều một chút mới có thể phát triển, còn có Không Thanh Quả này… còn có Long Tiên Quả này…” Một người phụ nữ ăn mặc sặc sỡ đứng ở bên cạnh đút trái cây đã bóc vỏ sạch sẽ đến bên miệng Tiểu Hoa, nở nụ cười nói.

“Ây… Mị Di… Ta thật sự không ăn nổi nữa rồi…” Tiểu Hoa ợ một cái no nê, vỗ về cái bụng nhỏ căng tròn, buồn rầu nói.

“Ăn không nổi nữa, vậy thì hoạt động một chút, đợi lát nữa tiêu hóa hết lại tiếp tục ăn. Lão Điêu, ngày hôm nay đến phiên ngươi dạy dỗ Thánh Tử” Mị Di quay sang nói với quái điểu ở bên cạnh.

“Thánh Tử, bây giờ chúng ta bắt đầu thôi.” Chỉ thấy hai cánh Lão Điêu rung lên, lập tức bao bọc lấy Tiểu Hoa rồi đưa ra bên ngoài quảng trường. Sau khi thả Tiểu Hoa trên mặt đất, hai cánh của hắn lại tiếp tục vỗ mạnh, từng chiếc lông vũ màu đen hóa thành một cơn mưa tên thần bí bắn về phía Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa ôm cái bụng căng tròn, lắc qua lắc lại để né tránh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ phiền muộn.

Hết chương 1752.

Chương 1753. Tam thiếu gia

Ánh mắt của tất cả cường giả trong thành Silgran đều bị cái động không đáy kia hấp dẫn, ngay cả nữ Vũ tộc Xena cũng tới bên đó, điều ấy khiến cho Hàn Sâm và Hổ đại nhân cùng thở phào một hơi.

Hổ đại nhân đã gọi cho Hàn Sâm một cuộc, nhưng cũng không dám nói chuyện gì quan trọng. Hổ đại nhân chỉ vừa hàn huyên tán gẫu sang những chuyện khác, vừa ám chỉ Hàn Sâm rằng chuyện của bọn họ chưa bị bại lộ.

Trong lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, Hàn Sâm tranh thủ lúc ban đêm lúc không có người thì truyền tống trở lại Tí Hộ Sở, nướng cái xúc †u pha lê màu xanh lam kia lên.

Ít nhất cái xúc tu kia cũng phải nặng mấy trăm cân, nếu một mình Hàn Sâm ăn thì không biết bao giờ mới có thể ăn hết, thế là hắn gọi người nhà tới cùng thưởng thức.

Sau khi đám Tiểu Thiên Sứ, Kim Mao Hống, Tà Tình Đế ăn hết sạch chỗ còn lại, cả người đều tuôn ra một luồng khí tức dị dạng, dường như gen thân thể bắt đầu dấu hiệu chuyển biến.

Còn Hàn Ngọc Phi, sau khi ăn một miếng thì suýt chút nữa không thể khống chế được mà ngưng tụ ra chiến giáp gen, thời khắc cuối cùng phải cắn răng áp chế xuống, nếu không sẽ bị truyền tống ra khỏi Tí Hộ Sở.

“Món ăn này với người không thể ngưng tụ ra chiến giáp gen như một liều thuốc tiên vậy, xem ra sau này cần phải kiếm nhiều một chút, để đám Tiểu Thiên Sứ nhanh chóng trưởng thành, sau đó đưa bọn họ mang tới tinh cầu Kate.” Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Thật ra lúc đầu Hàn Sâm có thể mang theo Hàn Ngọc Phi đi đến tinh cầu Kate để hắn có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen, không cần phải đi qua tinh vực Đại Tịch Diệt.

Nhưng mà Hàn Ngọc Phi cảm thấy thời gian mà bản thân sống chung với La Lam quá ít, vì thế hắn cũng không gấp gáp ngưng tụ chiến giáp gen, có thể sống chung với La Lam là tốt rồi, thực lực cao hay thấp hắn cũng mặc kệ.

Hàn Sâm cũng ăn mấy miếng xúc tu nướng, thế nhưng không thấy có †ăng cường gen dị chủng, sợ rằng phải ăn cả một con mới có thể tăng thêm một điểm.

Hàn Sâm quyết định sau này phải kiếm được vật liệu dị chủng to một chút, sau đó mang về nuôi đám Tiểu Thiên Sứ. Đợi sau này bọn chúng trưởng thành rồi, nhỡ đâu chúng lại có thể trở thành quý tộc, lúc đấy thì hắn lời to.

Hàn Sâm cố tình để lại một ít xúc tu nướng để mang đến Tí Hộ Sở thứ tư cho Tiểu Ngân Ngân ăn. Sau khi ăn xong, Tiểu Ngân Ngân cũng suýt chút nữa phá vỡ hư không tiến vào Liên Minh.

“Đúng là thứ tốt, phải đi đâu để kiếm cái này nhiều hơn đây.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Còn khúc xương màu vàng kia, Hàn Sâm lại dùng nó để nấu thành canh, ăn xong thì lại tăng thêm một điểm gen nam tước.

Vào ban ngày, Hàn Sâm đều ở tại tinh cầu Kate, ngoại trừ tu luyện ra thì hắn thật sự không có chuyện gì khác để làm. Đang lúc hắn muốn lên mạng xem tin tức thì bộ đàm đột nhiên reo lên.

“Hổ đại nhân?” Hàn Sâm hơi bất ngờ, gần đây Hổ đại nhân cẩn thận từng ly từng tí, không ngờ nhanh như vậy đã chủ động liên lạc với hắn, có lẽ lại có chuyện gì quan trọng xảy ra.

“Hàn Sâm, tam thiếu gia muốn gặp mặt ngươi, không biết ngươi có thời gian rảnh hay không?” Hổ đại nhân nói với vẻ mặt phức tạp.

“Tam thiếu gia? Tam thiếu gia là ai ?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

“Chính là tam công tử của tập đoàn Hắc Kim, mọi người đều gọi hắn là †am thiếu gia, hắn muốn mời ngươi gia nhập tập đoàn Hắc Kim một lần nữa.” Hổ đại nhân dừng một chút lại nói: “Ta cảm thấy đây cũng là một chuyện tốt. Tam thiếu gia coi trọng ngươi, vậy có thể khẳng định giá trị bản thân của ngươi không thấp. Ta biết một chút tiền lương đó chắc chắn không thể lọt vào mắt của ngươi, nhưng nếu có tập đoàn Hắc Kim ở sau lưng, làm việc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

Hổ đại nhân ra sức khuyên bảo Hàn Sâm, bởi gia hắn hiểu rất rõ tính tình của tam thiếu, nếu Hàn Sâm không chịu gia nhập tập đoàn Hắc Kim, chắc chắn tam thiếu gia sẽ không bỏ qua chuyện này.

Nhưng Hổ đại nhân cũng biết Hàn Sâm không phải một người dễ chọc, ngay cả Vũ tộc mà hắn còn dám giết, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Nếu để tam thiếu gia chọc hắn nổi điên lên thì trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, vì thế Hổ đại nhân cũng rất lo lắng với sốt ruột.

Đại khái Hàn Sâm cũng có thể đoán được Hổ đại nhân đang nghĩ gì, cười nói: "Ta ở chiến đội Ma Thuật Sư tốt lắm, không có dự định đổi nơi khác, làm phiền ngươi giúp ta nói cho tam thiếu gia biết, nếu hắn muốn kết bạn, gần đây ta có rất nhiều thời gian rảnh."

"Được rồi, để ta nói thử xem sao…" Hổ đại nhân âm thầm cười khổ, sợ rằng lần này không thể được yên với tam thiếu gia.

Hổ đại nhân mang theo tâm trạng thấp thỏm đi gặp tam thiếu gia, dùng từ ngữ uyển chuyển nhẹ nhàng truyền đạt toàn bộ lời nói của Hàn Sâm cho hắn.

Sau khi nghe xong, tam thiếu gia cũng không hề tức giận, chỉ thản nhiên cười nhẹ: "Nếu hắn không muốn gia nhập Hắc Kim thì ta cũng không miễn cưỡng hắn. Kết bạn cũng được, ngươi giúp ta hẹn hắn ngày mai gặp nhau đi."

Hổ đại nhân không ngờ rằng hôm nay tam thiếu gia lại dễ nói chuyện như vậy, tuy rằng cảm thấy trong việc này khả năng cao là có vấn đề, nhưng nếu tam thiếu gia chịu nể mặt như vậy thì cũng là một chuyện tốt.

Hàn Sâm đồng ý gặp mặt tam thiếu gia, đồng thời nói hết chuyện hôm nay nói cho .Joe biết, để nàng không cần phải lo lắng, bản thân hắn không sẽ rời khỏi chiến đội Ma Thuật Sư.

Ngày thứ hai, một chiếc xe vô cùng xa hoa đỗ trước cửa biệt thự của oe. Hàn Sâm lên xe, nhìn thấy vị tam thiếu gia này đang nhìn hắn.

Tam thiếu gia là người tinh cầu Kate chính thống, đôi tai và đuôi mèo đều là màu đen, ngoài ra thì chẳng khác nhân loại là bao, cũng mặc một bộ lễ phục màu đen, trông cũng anh tuấn lắm.

"Ngồi đi, không cần câu nệ khách sáo đâu. Nếu ngươi nói là kết bạn, vậy cứ coi ta là bạn đi." Tam thiếu gia cười tủm tỉm nói với Hàn Sâm.

Hổ đại nhân đang ở phía trước lái xe vô cùng kinh ngạc với thái độ của †am thiếu gia. Cho dù là với đám quý tộc, tam thiếu gia cũng sẽ không bao giờ nói chuyện khách khí như vậy.

“Đã vậy thì ta sẽ không khách sáo nữa.” Hàn Sâm ngồi xuống ở cái ghế bên cạnh.

Tam thiếu gia rót một chén rượu cho Hàn Sâm, Hàn Sâm không do dự mà cầm lên uống một hớp, mùi vị tương đối khá.

“Nếu đã là bạn bè, vậy ta cũng sẽ không nói những lời vô dụng nữa, ta mời ngươi tới, thật ra là hy vọng ngươi có thể mời ngươi làm huấn luyện viên của ta.” Tam thiếu gia thẳng thắn nói.

“Cao thủ của tập đoàn Hắc Kim nhiều như mây, không thiếu một cường giả cấp tử tước, mà ta chỉ là một người bình thường có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen, tam thiếu gia đang nói đùa sao?” Hàn Sâm cười.

Tam thiếu gia có chút không vui nói: “Hàn Sâm, ta coi ngươi là bạn bè, ngươi không cần nói mấy lời để ứng phó với ta. Ta thấy ngươi có bản lĩnh, chỉ cần ngươi chịu dạy, có điều kiện gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được thì tuyệt đối sẽ không nói một chữ không.”

“Không biết ngươi muốn học cái gì?” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

“Tất cả, ngươi biết cái gì thì dạy cái đó, ta đều học.” Ánh mắt tam thiếu gia sáng quắc nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

“Bình thường ta phải ở làm việc ở chiến đội Ma Thuật Sư, cho nên không có nhiều thời gian.”

“Không sao, lúc nào ngươi có thời gian thì thông báo ta, ta sẽ dốc sức phối hợp với thời gian của ngươi. Đương nhiên tốt hơn hết là ngươi có thể gia nhập tập đoàn Hắc Kim, ta sẽ cho ngươi đãi ngộ của tổng giám đọc, không cần phải làm cái gì cả, tiền dạy cũng sẽ được trả đàng hoàng.” Tam thiếu gia nói.

“Ta không có dự định rời khỏi chiến đội Ma Thuật Sư, nhưng quả thật gần đây ta rất nhàn rỗi, đợi đến khi ta về thì sẽ lập tức sắp xếp lịch trình cho ngươi.” Hàn Sâm nhìn bên ngoài qua lớp kính cửa sổ, cau mày hỏi: “Bây giờ chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Cái hố không đáy xuất hiện mới đây tại ở phía tây thành.” Tam thiếu gia thản nhiên nói. “Người của Vũ tộc không cho ta rời khỏi thành Silgran nửa bước.” Hàn

Sâm bất đắc dĩ nhún vai.

“Nơi đó cũng thuộc thành Silgran, ngươi không hề rời khỏi thành. Hơn nữa có ta ở đây, cho dù ngươi rời khỏi thành Silgran thì Xena cũng không thể làm gì được ngươi.” Tam thiếu gia tự tin nói.

Hết chương 1753.

Chương 1754. Hố sâu không đáy

Chiếc RV chạy đến phía tây ngoài thành thì dừng lại

Chiếc RV này có thể so sánh với một chiếc xe tải hạng nặng. Nó dừng ở bên đường, thế nhưng thân xe lại đang lắc lư như thể có một luồng sức mạnh kéo thân xe về phía tây.

Đám người tam thiếu gia và Hàn Sâm đều xuống xe, Hổ đại nhân nói: “Xe chỉ có thể chạy đến đây thôi, nếu tiếp tục đi về phía trước, cho dù là khối sắt nặng cả mấy tấn cũng sẽ bị hút vào trong hố không đáy đó từng chút một.”

“Đi thôi, tranh thủ tới trước khi trời tối, chúng ta đi xem thử cái hố sâu không đáy đó trước.” Tam thiếu gia làm một động tác mời, đi về phía hố sâu không đáy cùng với Hàn Sâm.

Ngoại trừ Hàn Sâm và Hổ đại nhân ra thì còn có hai người Kate một trái một phải đi ở phía sau tam thiếu gia, gần như không rời nửa bước. Nhìn khí

tức của bọn họ, rõ ràng là cao thủ cấp quý tộc, đều là cấp nam tước, nhưng chắc chắn mạnh hơn Hổ đại nhân không ít.

Nhưng Hàn Sâm cũng không để ý đến hai tên cao thủ quý tộc kia, theo Hàn Sâm thấy, bản thân tam thiếu gia mới là một đại cao thủ thật sự, bất kể là năng lực hay thực lực đều vượt xa hai tên cao thủ quý tộc này.

Lúc đi trên đường, thỉnh thoảng Hàn Sâm còn nhìn thấy trong rừng núi ở gần đó có bóng người di chuyển, rõ ràng có không ít sinh vật thường lui tới ở gần đó.

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm tận mắt nhìn thấy hố sâu không đáy, đa phần những khu mỏ khai thác quặng ở dưới chân núi đều đã đổ sụp xuống, một cái hố lớn hình tròn nứt toác hiện lên trên mặt đất, kích thước đường kính khoảng hơn nghìn mét.

Đám người tam thiếu gia bước đến cạnh cái hố kia, Hàn Sâm đứng ở mép hố nhìn xuống, chỉ thấy phía dưới càng lúc càng hẹp, càng lúc càng tối đen tựa như dẫn đến một nơi sâu thẳm dưới lòng đất, căn bản không nhìn thấy đáy, cũng không biết rốt cuộc bên trong có cái gì.

Tam thiếu gia cũng đứng ở mép hố sâu không đáy nhìn xuống, nhíu mày không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“Tam thiếu gia.” Một giọng nói truyền đến từ cách đó không xa, Xena dẫn theo một người sói đến, ánh mắt dừng lại trên người Hàn Sâm, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn không đến một giây mà thôi.

“Xena tiểu thư, không ngờ tới lại gặp được ngươi ở đây, ngươi cũng có hứng thú với hố sâu không đáy này?” Tam thiếu gia nheo mắt nhìn Xena nói.

Vẻ mặt Xena thờ ơ, chỉ thuận miệng nói: “Có chút hứng thú, không ngờ tới tam thiếu cũng có hứng thú, không biết tam thiếu có phát hiện được gì không?”

Tam thiếu gia khẽ lắc đầu: “Trước đây tập đoàn Hắc Kim bọn ta cũng đã từng phái người đến đây điều tra, hơn nữa tổn thất không nhỏ, những người

đến vào ban đêm đều không trở lại, sống không thấy người chết không thấy xác, đến bây giờ vẫn không có chút đầu mối nào."

Xena lạnh lùng nói: "Vậy thì thật sự là đáng tiếc."

Nói xong, nàng không để ý tới tam thiếu gia nữa, dẫn theo Độc Lang đi dọc theo mép hố sâu không đáy, dường như đang quan sát tình huống bên trong đó.

Trong lòng Hàn Sâm thầm đoán quan hệ của tam thiếu gia và Xena. Tam thiếu gia là một người Kate chính gốc, theo lý mà nói, hắn là thân phận của hắn thấp hơn Xena rất nhiều.

Nhưng nghe cuộc đối thoại giữa hai người, mặc dù tam thiếu gia vẫn rất tôn kính với Xena, nhưng dường như Xena cũng có chút kiêng dè †am thiếu gia, không trực tiếp đối xử như hạ tộc giống như với những người Kate bình thường.

"Cha, hình như phía dưới có thứ gì đó!" Trong khi Hàn Sâm đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy Bảo Nhi đang nằm trên vai hắn lên tiếng.

Cái đầu nhỏ của Bảo Nhi vươn ra khỏi vai Hàn Sâm, nhìn vào trong hố sâu không đáy, chớp mắt nói.

Vừa nghe thấy Bảo Nhi nói như vậy, đám người tam thiếu gia đều sững người, đến ngay cả Xena và Độc Lang đã đi xa cũng phải dừng bước.

Ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng nhìn xuống dưới, chỉ thấy phía dưới tối đen không nhìn thấy đáy, làm sao có thể nhìn thấy thứ gì.

Hàn Sâm vỗ vỗ vào đầu của Bảo Nhị, cười nói: "Phía dưới có thể có quái vật đáng sợ, trẻ con không nên nhìn lung tung, nếu không sẽ bị quái vật bắt đi ăn mất."

Đám người tam thiếu gia đều chỉ nghĩ Bảo Nhi bị hoa mắt, vả lại bọn họ cũng không cho rằng một đứa trẻ có thể nhìn xa hơn bọn họ, cho nên cũng không thật sự để tâm.

Sau khi Hàn Sâm lấp liếm cho qua, trong lòng cũng cảm thấy nghỉ ngờ, không biết Bảo Nhi đã nhìn thấy cái gì.

Đương nhiên hắn rất rõ, Bảo Nhi không phải là đứa trẻ bình thường, hơn nữa nàng cũng không có khả năng bị hoa mắt, bây giờ Hàn Sâm chỉ muốn nhanh chóng tách khỏi đám người Tam thiếu gia, sau đó tìm một chỗ an toàn, hỏi xem Bảo Nhi rốt cuộc đã nhìn thấy gì.

Nhưng tam thiếu gia lại không có ý muốn rời khỏi, cứ đứng ở bên cạnh hố sâu không đáy chờ cho đến chạng vạng, sau đó mới dẫn theo Hàn Sâm và Hổ đại nhân rời khỏi hố sâu không đáy.

Nhưng hắn cũng không quay về thành Silgran mà chỉ quay về chỗ đỗ xe RV, sau đó cười nói với Hàn Sâm: “Chúng ta đã nhìn thấy hố sâu không đáy rồi, nghe thêm tiếng quỷ khóc trong truyền thuyết một chút đi”

Hàn Sâm bất đắc dĩ nhún vai, lấy chút điểm tâm trên xe cho Bảo Nhi ăn.

Màn đêm buông xuống, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, đến cả tiếng chim hay tiếng côn trùng kêu cũng không thấy đâu.

Thỉnh thoảng có một trận gió nhẹ thổi qua, lá cây phát ra tiếng xào xạc giống như có vô số đôi tay nhỏ bé đang vỗ lên nó.

Mãi cho đến nửa đêm, đột nhiên một khóc nức nở truyền đến từ phía hố sâu không đáy, nghe có vẻ giống như một người phụ nữ đang khóc, nhưng khi nghe kỹ lại, lại cảm thấy không nghe rõ lắm, vô cùng kỳ dị.

Đám người tam thiếu gia và Hàn Sâm xuống xe, nhìn về phía hố sâu không đáy, chỉ thấy có ánh sáng màu tím lờ mờ lộ ra từ dãy núi bên đó giống như ở đó có một viên dạ minh châu màu tím đang phát sáng, ánh sáng trông có vẻ mông lung huyền ảo, không thấy được rõ ràng dưới màn đêm.

Cùng với tiếng khóc nức nở, đám sương mù màu tím lờ mờ bay lên tựa như một làn khói, sau khi lên tới một độ cao nhất định thì biến mất trên bầu trời đêm, vô cùng quỷ mị.

Hàn Sâm nhìn kỹ đám sương màu tím đang di chuyển kia, dường như hắn có thể lờ mờ nhìn thấy được đường viền mà đám sương màu tím phác họa ra, hình dạng nó giống như một đóa hoa sen, những đám sương màu tím này trôi qua trông giống như những cánh hoa đã úa tân.

“Vậy mà lại có dị tượng như vậy, không biết rốt cuộc phía dưới hố sâu không đáy có thứ gì, trông có vẻ không phải vật bình thường.” Hàn Sâm thầm suy nghĩ.

Tam thiếu gia cũng đang chăm chú nhìn đám sương màu tím, nhưng nói chung không dám đi thăm dò hố sâu không đáy vào ban đêm, đợi đến lúc trời sắp sáng, sau khi tiếng khóc và đám sương màu tím đều biến mất thì mới dẫn theo đám người Hàn Sâm trở về thành Silgran.

“Tiểu thư, xem ra lời đồn đó là thật, không ngờ thứ như vậy lại thật sự có mặt ở đây, nhân lúc trước khi mấy tên đó đến, chúng ta dùng cơ hội lớn này lấy được món đồ đó trước.” Trong một khu rừng ở gần hố sâu không đáy, Độc Lang hưng phấn nói với Xena.

“Chắc chắn thứ đó ở đây, thế nhưng chúng ta lại không biết rõ tình huống ở dưới, có lẽ sẽ có thứ gì đó đáng sợ canh giữ nó, chỉ dựa vào hai người chúng ta thì chưa chắc có thể thành công.” Xena nhíu mày nói.

Độc Lang cân nhắc nói: “Chi bằng để mấy tên đó đi xuống thăm dò trước, dù sao cũng đều là những nhân vật nhỏ vô dụng, không có khả năng lấy được món đồ đó.”

“Cũng được, chuyện này phải làm nhanh, nhất định phải lấy được đồ

trước khi mấy tên kia đến.” Xena nói.

“Ta sẽ phát tán tin tức này ra ngoài, mấy tên tham lam giống như chó hoang đó, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.” Độc Lang cười thầm nói.

Hết chương 1754.

Chương 1755. Chiến giáp Động Huyền

Từ ngày trở về từ ngoài thành phía tây, không còn ai đến tìm Hàn Sâm nữa, đến cả Hổ đại nhân và tam thiếu gia cũng không thấy bóng dáng, cũng không nghe thêm gì về chuyện tam thiếu gia nói muốn mời hắn làm huấn luyện viên.

Sau khi Hàn Sâm trở về hỏi Bảo Nhi đã nhìn thấy gì ở trong hố sâu không đáy, Bảo Nhi nói rằng đã nhìn thấy một con mắt, nhưng không nói rõ được con mắt đó là thứ gì.

Trong lòng Hàn Sâm run sợ, bất kể là mắt gì thì đều chứng minh chắc chắn ở dưới đó có vật sống.

Mấy ngày không bước ra khỏi biệt thự, Hàn Sâm vẫn luôn khổ tâm tu luyện "Động Huyền Kinh", trải qua khoảng thời gian khổ tu lâu như vậy, sáng sớm hôm nay rốt cuộc cũng có động tĩnh. Lúc vận chuyển lại "Động Huyền Kinh", tự dựng một luồng sức mạnh kỳ lạ di chuyển theo khí tức Động Huyền, hàng trăm mạch máu khắp tứ chi và xương cốt cộng hưởng với nhau, tế bào cũng theo đó mà biến chất, có một loại vật chất thần bí chảy ra từ trong đó.

Hàn Sâm đã có kinh nghiệm hai lần, vẫn bình tĩnh như thường, vừa vận chuyển "Động Huyền Kinh", vừa âm thầm quan sát sự biến hóa của vật chất thần bí đó.

Vật chất thần bí tựa như bạch ngọc có trạng thái gân như trong suốt nhanh chóng bao phủ lấy toàn thân Hàn Sâm, hình thành một bộ chiến giáp gen màu trắng ngà, vẻ ngoài của nó rất khác so với chiến giáp gen Chú Ngữ.

Cả bộ gen chiến giáp màu trắng ngà này giống như được điêu khắc từ ngọc thạch, không nhìn thấy bất kì dấu vết ghép lại nào, cũng không có hoa văn gì, tựa như một khối mỹ ngọc được tạo thành từ tự nhiên, mộc mạc và tự nhiên đến mức khó tả.

Hàn Sâm còn muốn nghiên cứu tỉ mỉ, nhưng phát hiện chiến giáp gen màu trắng ngà đột nhiên lại vặn vẹo tan chảy, vậy mà lại bắt đầu biến hóa lần nữa.

"Tiến hóa lần thứ hai? Không phải sẽ lại dị chủng hóa nữa chứ?" Trong lòng Hàn Sâm khẽ lay động, hắn đã sẵn sàng để tiếp nhận sự thống khổ của việc dị chủng hóa.

Nhưng chiến giáp gen lại không thâm nhập vào trong thân thể hắn, sau khi vặn vẹo biến hóa ở bên ngoài người Hàn Sâm, màu sắc lại chuyển từ màu trắng sang đen, một lần nữa ngưng tụ thành một chiếc chiến giáp gen màu đen, sau đó không còn động tĩnh gì.

Hàn Sâm hơi sững sờ, hắn chưa từng nghe nói đây là tình huống gì? Tại sao chiến giáp gen tiến hóa lần thứ hai, nhưng nó chỉ thay đổi màu sắc, sao đó thì không có động tĩnh gì nữa?

Hàn Sâm: Đế Linh siêu cấp (có thể tiến hóa).

Chiến thể gen: Chú Ngữ (có thể tiến hóa), Dị Huyết (nam tước), Động Huyền (nam tước).

Giai vị: Nam tước. Thọ nguyên: 600. Yêu cầu tiến hóa chiến thể gen: 100 điểm gen.

Sau khi xem tư liệu của bản thân, Hàn Sâm mới chợt hiểu ra, hóa ra chiến giáp gen Động Huyền đã hoàn thành tiến hóa lần thứ hai, chẳng qua võ trang gen của tiến hóa lần thứ hai tạo ra vẫn là một bộ áo giáp y như cũ, cho nên mới nhìn có vẻ giống như không có gì thay đổi, nhưng cấp bậc nam tước đã chứng minh chiến giáp Động Huyền thật sự là võ trang gen chứ không phải là chiến giáp gen bình thường.

Hàn Sâm mặc chiến giáp Động Huyền, vận chuyển "Động Huyền Kinh" thì lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ lạ được sinh ra từ trong chiến giáp Động Huyền giúp tăng sức chiến đấu của Hàn Sâm lên rất nhiều, quả nhiên không phải là thứ mà chiến giáp gen có thể sánh được.

Càng thêm kỳ dị chính là, sau khi Hàn Sâm mặc chiến giáp Động Huyền vào, hắn lập tức cảm nhận được dường như sinh cơ trong thiên địa đều chảy về phía chiến giáp Động Huyền hệt như đang cung cấp một nguồn sức mạnh vô cùng vô tận cho chiến giáp Động Huyền, cho dù có sử dụng như thế nào thì cũng sẽ không cảm thấy cạn kiệt.

"Mặc dù vẫn chưa biết chiến giáp Động Huyền có thể bộc phát ra sức chiến đấu mạnh đến mức nào, nhưng chỉ dựa vào nguồn cung cấp năng lượng vô cùng vô tận này thì đã là năng lực vô cùng biến thái, có thể chống đỡ bản thân ta chiến đấu không ngừng, không cần lo lắng về vấn đề tiêu hao sức mạnh quá mức." Hàn Sâm thầm cảm thấy vui mừng, hận không thể lập tức tìm một người cùng đánh một trận, xem thử năng lực của chiến giáp Động Huyền rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Đáng tiếc hiện tại Hàn Sâm không thể tìm thấy đối thủ được. Hắn suy nghĩ một chút, ấn gọi số điện thoại của Hổ đại nhân, nhưng không có ai nghe máy, cũng không biết là do không có ai ở đó, hay là không có thời gian để bắt máy.

Khi ăn cơm trưa, .Joe thở dài nói: "Nếu chiến đội Ma Thuật Sư vẫn là chiến đội Ma Thuật Sư trước đây thì có lẽ vẫn còn cơ hội để đến hố sâu không đáy thử vận may, nếu may mắn, nói không chừng có thể kiếm được một khoản, mấy đời sau cũng không cần lo lắng."

"Động không đáy làm sao?" Hàn Sâm tò mò hỏi.

voe lắc đầu nói: "Ta đã nghe ngóng được một tin, bên trong hố sâu không đáy đó có lẽ có quả thực gen vũ trụ. Nếu có thể hái được một quả thì chắc chắn có thể bán ra với giá trên trời, cho dù không bán, ăn một quả thực gen vũ trụ cũng có thể khiến cho chiến giáp gen tiến hóa lần thứ hai, đạt được thân phận quý tộc."

"Vậy mà lại có thứ tốt như vậy sao?" Hàn Sâm dừng một chút sau đó nói: "Cho dù thật sự có thứ tốt như vậy thì cũng không liên quan gì đến chúng ta. Vả lại đã có nhiều người đi xuống như vậy, nhưng cũng đều chết không thấy xác, chúng ta đi cũng chỉ chịu chết mà thôi."

“Trước đây thì không biết, nhưng bây giờ đã có người nghiên cứu ra, có lẽ quả thực gen vũ trụ sinh trưởng ở dưới đó là một quả Vạn Từ, có thể hút và cắn nuốt những vật làm từ kim loại, chỉ cần không sử dụng những vật bằng kim loại thì xuống dưới đó sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn.” Joe suy nghĩ một chút lại nói: “Đã từng có người xuống đó kiểm tra, chỉ cần không sử dụng vật bằng kim loại, xuống dưới đó cả nghìn mét cũng không xảy ra nguy hiểm gì, hiện tại có rất nhiều người ở thành Silgran đã đi đến hố sâu không đáy, tất cả ngoại tộc trên cơ bản cũng đang ở hố sâu không đáy.”

“Tin tức này đến từ đâu vậy?” Hàn Sâm cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

“Không biết, dù sao hiện tại cũng đã truyền khắp cả thành Silgran, chỉ cần là người có chút năng lực thì đều đi đến hố sâu không đáy, muốn thử vận may, xem xem liệu có thể hái được một quả Vạn Từ hay không.” Joe buồn bực nói.

“Mấy thứ đó không động vào cũng được.” Hàn Sâm đã trải qua vô số sóng gió, đã nhìn ra trong chuyện này nhất định có người thêm dầu vào lửa, dưới hố sâu không đáy tuyệt đối không hề đơn giản như vậy.

Nhưng chuyện này cũng khiến Hàn Sâm càng cảm thấy hứng thú với thứ ở dưới hố sâu không đáy, có người hy vọng nhiều người xuống dưới đó, chứng minh bọn họ không chắc bản thân có thể lấy được thứ ở dưới, đây có lẽ cũng là một cơ hội.

Dù sao thì cũng không có gì để làm, Hàn Sâm tìm một lí do rời khỏi biệt thự, mang theo Bảo Nhi đi về phía hố sâu không đáy.

Nhưng vì an toàn, Hàn Sâm vẫn lựa chọn đi đến không đáy vào ban ngày, sau khi đến đó, nhìn thấy xung quanh hố sâu không đáy có rất nhiều người vây quanh, quả thật giống như cái chợ.

Trong đó đa số đều là người Kate, hơn nữa còn là người Kate bình thường, ngoài ra còn có một số ít là ngoại tộc, nhìn có vẻ cũng không phải là những nhân vật đơn giản.

“Hàn Sâm, ta biết ngươi sẽ đến mà.” Hàn Sâm còn chưa kịp nhìn rõ mọi chuyện thì Hổ đại nhân đã chui ra từ trong đám người, kéo Hàn Sâm vào

trong một rừng cây nhỏ ở bên cạnh.

“Hổ đại nhân, ở đây xảy ra chuyện gì vậy?” Hàn Sâm hỏi.

Hổ đại nhân nói: “Chắc hẳn người đã nghe nói đến tin đồn ở phía dưới có quả Vạn Từ rồi nhỉ?”

Hàn Sâm khẽ gật đầu, Hổ đại nhân thấy vậy thì tiếp tục nói: “Có rất nhiều người Kate và ngoại tộc chán sống đều xuống dưới đó, muốn đi hái quả Vạn Từ, không nhìn thấy quả Vạn Từ, nhưng đã có không ít người chết ở dưới đó. Có lẽ tam thiếu gia cũng biết được chút chuyện gì đó, nói là thời gian chưa tới, không để cho người của chúng ta xuống, tốt nhất ngươi cũng đừng đi xuống.”

Trong lòng Hàn Sâm khẽ rung động, hỏi: “Xena và người sói kia đã đi xuống chưa?”

Hết chương 1755.

Chương 1756. Quả Vạn Từ

“Người sói đã đi xuống rồi, Xena vẫn còn ở bên ngoài, không biết đã đi đâu.” Hổ đại nhân đáp.

“Nếu đã như thế, vậy ta cũng đi xuống xem thử.” Hàn Sâm cân nhắc một lát, quyết định đi xuống xem tình hình trước.

Hổ đại nhân khuyên vài câu, thấy Hàn Sâm vẫn khăng khăng muốn đi xuống, cũng không ngăn cản hắn nữa, chỉ bảo hắn cẩn thận, nếu phát hiện có gì đó không ổn thì phải nhanh chóng đi ra ngoài.

Hàn Sâm cám ơn Hổ đại nhân, sau đó đi đến mép hố sâu không đáy, nhìn thấy ở mép hố có rất nhiều dây thừng được thả xuống, đều là vật liệu công nghệ cao, mặc dù không phải là dây thừng được làm bằng kim loại, nhưng độ rắn chắc thì không kém chút nào.

Một người Kate thấy Hàn Sâm đi đến cạnh hố sâu không đáy thì cười ha ha đi lên chào hàng, chỉ cần Hàn Sâm chịu bỏ ra một chút tiền thì có thể sử dụng dây thừng của hắn để leo xuống, bảo đảm an toàn vân vân.

Mặc dù Hàn Sâm sở hữu năng lực phi hành, nhưng cũng không muốn thể hiện ra ở đây, thế là trả cho người đó một ít tiền, sau đó leo xuống dưới hố sâu không đáy bằng dây thừng của hắn ta.

Trên những sợi dây thừng khác cũng có không ít người đang leo xuống, Hàn Sâm vừa leo xuống vừa nhỏ giọng hỏi Bảo Nhi: "Bảo Nhị, có nhìn thấy ở phía dưới có thứ gì không?"

"Không có, không thấy con mắt to đó đâu nữa." Bảo Nhi nhìn xuống phía dưới, sau đó lắc cái đầu nhỏ nói.

"Không thấy nữa sao, vậy đợi lát nữa nếu ngươi lại nhìn thấy thứ gì kỳ quái thì nhanh chóng nói với cha được không?" Hàn Sâm lại nói.

"Được, cha." Bảo Nhi liên tục gật đầu.

Hàn Sâm tiếp tục leo xuống, Bảo Nhi nằm trên lưng hắn, thỉnh thoảng nhìn xuống hố sâu không đáy, nhưng cũng không nhìn thấy có thứ gì.

Hàn Sâm cũng thử nhìn xuống, dưới đó tối đen như mực không nhìn thấy bất kì thứ gì, nghìn mét phía dưới chính là thế giới bóng tối vô biên, ánh sáng chiếu xuống đó giống như đều bị hút đi.

Khoảng cách nghìn mét cũng không tính là cao, chỉ trong chốc lát, Hàn Sâm đã leo xuống tới nghìn mét. Sau khi leo xuống được khoảng một nghìn mét, hắn chợt phát hiện phía dưới không hề tối đen giống như trên mặt đất nhìn thấy, mặc dù vẫn hơi tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một vài thứ.

Mặc dù phía dưới vẫn là một hố đen khổng lồ, thế nhưng trên các vách đá xung quanh lại có rất nhiều những bậc thềm đá nhô ra tựa như một cây cầu thang xoắn ốc, xoay vòng mãi xuống đến chỗ sâu trong hố đen lớn, cũng không biết rốt cuộc nó dài bao nhiêu.

Trên những bậc thềm đá, Hàn Sâm nhìn thấy không ít người Kate và một số ngoại tộc.

Ngoài bậc thềm đá, trên vách đá còn có rất nhiều hang đá lớn nhỏ, trong những hang đá đó, dường như có vài bóng người lóe qua.

"Dường như cũng có không ít người xuống đây." Hàn Sâm khẽ nhíu mày, quan sát xung quanh, không hề nhìn thấy người của tập đoàn Hắc Kim, quả thật giống như những gì Hổ đại nhân nói, tam thiếu gia vẫn chưa cho người xuống.

Hàn Sâm võ nhẹ vào Bảo Nhi ở trên lưng, đi xuống xuôi theo những bậc thêm đá, bởi vì có không ít người cũng đang đi xuống, Hàn Sâm mặc chiến giáp Chú Ngữ cũng không có vẻ gì quá nổi bật.

Nhưng Bảo Nhi lại trông khá bắt mắt, ngoài Hàn Sâm ra, bất kì ai tới một chỗ quỷ quái như thế này cũng sẽ không mang theo một đứa trẻ.

"Ta nói này người anh em, ngươi cũng liều thật đấy, đến chỗ này mà còn mang theo trẻ con?" Một người Kate đi ở phía sau Hàn Sâm cười nhạo nói.

Hàn Sâm cũng không đáp lại, chỉ tiếp tục đi xuống, xuống thêm khoảng mấy nghìn mét nữa thì phát hiện bậc thêm đá ở phía dưới đột nhiên bị đứt đoạn, không còn gì ở phía dưới nữa, phía dưới vẫn là một cái hố lớn tối đen như mực tựa như lối vào vực sâu địa ngục.

Hàn Sâm nhìn xung quanh, ở đây cũng không còn ai thả dây thừng xuống nữa, những người Kate và ngoại tộc kia, đều chui vào trong những cái hang trên vách đá, biến mất chỉ trong chốc lát.

Người Kate vừa mới cười nhạo Hàn Sâm khi nãy cũng đi đến mép thềm đá, nhìn xuống hố đen lớn nói: "Ở đây đã là cuối thềm đá, nghe nói có người muốn dùng dây thừng để leo xuống thêm, kết quả không một ai leo ra được, nhưng những hang đá ở xung quanh lại có đường để đi xuống, nếu ngươi không sợ chết thì có thể thử. Ngươi mang theo trẻ con đến nơi này đã là không ổn rồi, tốt hơn hết đừng mạo hiểm nữa, cho dù quả thực gen vũ trụ có tốt đi chăng nữa thì cũng không quan trọng bằng tính mạng."

Người Kate đó thấy Hàn Sâm không trả lời, bèn đi thẳng về hướng hang đá ở bên cạnh, không khỏi lắc đầu cười khổ.

Trong hang thông tới khắp nơi, quả thật có đường để đi xuống phía dưới, nhưng không biết liệu có thể thật sự đi xuống được hay không. Hàn Sâm chọn một con đường đi xuống dưới, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy người Kate và ngoại tộc ra ra vào vào trong hang đá, có người đi về phía trước, cũng có người đi ra ngoài, rõ ràng bọn họ vẫn chưa tìm được đường để đi xuống, đều chỉ đi loanh quanh ở trong này mà thôi.

“Tìm được đường ra rồi!” Không biết là ai đột nhiên hô lên một tiếng, rất nhanh, tất cả mọi người đều xông về cùng một hướng.

Hàn Sâm khế nhíu mày, nhưng cũng đành lao theo đám đông, chẳng mấy chốc đã vào trong một hang đá lớn, ở cuối hang đá có hai cánh cửa đá cao hơn mười mét.

Đã có rất nhiều người Kate và ngoại tộc đều tập trung ở trước cửa đá, bọn họ đều đang bàn tán xôn xao, còn có người tiến lên đẩy cửa đá, kết quả cánh cửa đá đó không hề động đậy, hoàn toàn không đẩy ra được.

Hàn Sâm không đi xem cửa đá mà chỉ quan sát trong đám người, đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy một người mặc áo choàng lẩn ở trong đám người, cũng không quá hút mắt.

Nhưng ánh mắt của Hàn Sâm rất sắc bén, mặc dù không nhìn thấy mặt hắn, nhưng vẫn có thể nhận ra, tên đó chính là người sói đi theo Xena.

Aw”

“Quả nhiên kẻ này ở đây.” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, nhưng đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của người sói cũng đang nhìn về phía hắn, vừa lúc hai mắt giao nhau.

“Giác quan nhạy bén thật đấy!” Hàn Sâm khẽ rùng mình, lập tức dời tâm mắt của mình sang chỗ khác, nhưng hắn cũng biết người sói đã nhìn thấy hắn, có tránh thì cũng không có tác dụng.

Độc Lang nhìn thấy Hàn Sâm thì không khỏi khẽ nhíu mày, nhưng cũng không để tâm, chỉ là nhìn thoáng qua, sau đó lại nhìn sang hướng khác.

Lúc này có một tên ngoại tộc cao hơn ba mét có bốn cánh tay khỏe hơn cả gấu đi đến cửa đá, bốn cánh tay cầm một cây búa lớn, mạnh mẽ đập vào cửa đá.

Ánh sáng màu đen ở trên cây búa tựa như một ngọn lửa, vừa nhìn thì đã biết đó là võ trang gen, kẻ nhìn giống như quái vật đó liên tục đập mấy búa, đập cho đến khi cửa đá vang lên tiếng uỳnh uỳnh, hang đá không ngừng vỡ vụn, âm thanh khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Thấy chiêu này có tác dụng, kẻ tựa như quái vật đó đập càng mạnh †ay, đầu búa to bằng thùng xăng liên tục đập vào trên cửa đá, sau khi đập liên tục mấy chục nhát thì trên cửa đá đã xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Uỳnh!

Hắn liên tục đập thêm mấy chục nhát nữa, cuối cùng cửa đá cũng không chịu nổi sự công phá của chiếc búa nữa, lập tức chia năm xẻ bảy, đổ sập xuống, để lộ ra không gian phía sau cửa đá.

Phía sau hang đá là một huyệt đá nửa nhân tạo nửa tự nhiên, trong huyệt đá có mọc một dây leo kim loại phát ra ánh sáng, ở trên dây leo nở ra một đóa hoa kim loại tựa như hoa sen, ở giữa đóa hoa có một thứ tựa như đài sen vẫn đang lóe lên ánh sáng kỳ dị.

“Đó chính là quả Vạn Từ!” Không biết là ai hét lên một tiếng, lập tức có người lao về phía dây leo trong huyệt đá.

Lập tức có rất nhiều bóng người đều tranh nhau xông vào, ai cũng không cam tâm bị rớt lại phía sau, sợ bảo vật sẽ bị người khác cướp mất.

Hết chương 1756.

Chương 1757. Rơi vào hố đen

Nói chung Hàn Sâm cảm thấy mọi chuyện không đúng lắm, không xông vào mà ở lại bên ngoài, lặng lẽ quan sát.

Tên quý tộc dùng cái búa lớn đập nát cửa đá là người xông đến cạnh dây leo kim loại đầu tiên, vươn tay lên định hái đóa hoa và đài sen ở trên.

Vốn dĩ Hàn Sâm nghĩ rằng mấy thứ đó không thể dễ dàng bị hái xuống như vậy, nhưng ai ngờ đóa hoa và đài sen đã bị tên quý tộc hái xuống trong nháy mắt, nhìn có vẻ cũng không hao tổn quá nhiều sức lực.

Tên quý tộc bốn tay thuận lợi hái được quả thì lập tức vui mừng khôn xiết, giơ đóa hoa và đài sen lên định bỏ vào miệng.

Nhưng hắn còn chưa kịp nhét vào miệng thì một luồng ánh đao chợt lóe lên, một người Kate quý tộc chém tới, khiến tên hắn không thể không giơ đại chuỳ lên đón.

Bên trong huyệt đá lập tức trở nên hỗn loạn, hơn mười tên quý tộc đến từ các chủng tộc khác nhau tranh đoạt ở trong đó, người bình thường thì đều ở một bên quan sát, hy vọng có thể nhặt được chút lợi ích.

Hàn Sâm tìm kiếm xung quanh, phát hiện người sói vẫn còn đang lẩn tránh trong đám người, không hề xông vào trong cửa đá để tranh đoạt đóa hoa và đài sen, càng thêm chắc chắn mọi chuyện không đơn giản như vậy, có lẽ đóa hoa và đài sen đó căn bản không phải là quả Vạn Từ trong truyền thuyết.

Khi Hàn Sâm đang suy nghĩ đột nhiên nghe thấy có tiếng sấm ầm vang truyền đến, mặc dù ở giữa những tiếng đánh giết không nghe được rõ lắm, nhưng đó tuyệt đối không phải là tiếng do nhân loại phát ra.

“Đang ở trong lòng đất, tiếng sấm ở đâu ra chứ?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nghiêng tai lắng nghe cẩn thận, phát hiện tiếng sấm đó là truyền ra từ trong huyệt đá.

Huyệt đá nửa nhân tạo nửa tự nhiên ở sau cửa đá, đi sâu vào bên trong chính là nơi nối liền với hố sâu không đáy tối đen kia, mà tiếng sấm văng vẳng chính là truyền ra từ bên trong hố sâu không đáy.

Mười mấy tên quý tộc tranh giành đến mức ta sống ngươi chết, những người khác thì đều quan tâm xem rốt cuộc đóa hoa và đài sen sẽ rơi vào tay ai, không có bất kì người nào chú ý đến tiếng sấm đó.

Nhưng không được bao lâu, tiếng sấm đó càng lúc càng lớn, tựa như tiếng sấm nổ vang trên bầu trời buộc bọn họ không thể không chú ý đến.

Khi mọi người đều đang cảm thấy thắc mắc tiếng sấm đó đến từ đâu thì tiếng sấm lại đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt đã trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều có chút ngạc nhiên, ngay cả những tên quý tộc đang tranh đoạt đóa hoa và đài sen cũng phải tạm thời dừng lại.

Đột nhiên một lực hút không thể chống lại vô cớ xuất hiện giống như máy hút bụi được bật lên, bất kể là những tên quý tộc ở bên trong cửa đá, hay là những người bình thường đứng ở bên ngoài, tất cả mọi người đều bị hút vào trong huyệt đá, quay cuồng bay về phía hố đen không đáy.

Hàn Sâm giật mình, sử dụng hết toàn bộ sức mạnh, thế nhưng lại không thể ngăn cản được cơ thể của mình bay vào trong hố sâu không đáy, bắt được tảng đá, nhưng cũng chỉ có thể cào ra vài vết trên tảng đá, hoàn toàn không ngăn cản được cơ thể rơi vào trong hố đen không đáy.

Tiếng thét chói tai vang lên, gần như tất cả sinh vật đều bị hút vào trong hố đen không đáy, dưới tác dụng của lực hút nhanh chóng rơi xuống.

Hàn Sâm ở trong bóng tối, nhưng lại vô cùng bình tĩnh, ôm lấy Bảo Nhị, ánh mắt vẫn không ngừng quan sát hai đầu trên dưới và xung quanh.

Đầu trên chỉ có thể nhìn thấy bầu trời giống như một cái miệng giếng, không biết ở đây cách lối vào hố sâu không đáy đã sâu bao nhiêu, hơn nữa vẫn đang không ngừng rơi xuống.

Còn ở phía dưới, Hàn Sâm thấp thoáng nhìn thấy một vầng sáng màu tím có phần giống với đám sương màu tím mà hắn nhìn thấy trên bầu trời đêm hôm ấy, di chuyển lờ mờ tựa như một làn khói.

Phần lớn sinh vật đều đang rơi xuống, có người thì giống như Hàn Sâm cũng đang quan sát, còn có người thì bị dọa đến khóc lớn kêu to, nhưng bất

kể như thế nào thì cũng không có ai ngăn được cơ thể rơi xuống, một đám người không ngừng rơi xuống vực sâu tối đen.

Sau khi xuống đến phía dưới, bầu trời ở trên đã giống như một mũi kim, còn chùm ánh sáng màu tím ở phía dưới thì càng lúc càng rõ ràng.

Hàn Sâm ngạc nhiên phát hiện trong bóng tối vô biên ở phía dưới, ánh sáng lờ mờ màu tím trên thực tế là được phát ra từ một đóa hoa sen màu tím.

Đóa hoa sen màu tím đó vô cùng lớn, so sánh với những sinh vật như bọn họ thì giống như là con kiến với con voi, căn bản không đáng nhắc tới.

Đóa hoa sen màu tím vẫn đang nở rộ, nhưng đài sen ở bên trong thì đã đầy đặn, ẩm ướt tựa như tử ngọc, hơn nữa có thể nhìn thấy những hạt sen giống như pha lê màu tím ở giữa.

Ánh sáng và không gian ở trên hoa sen và đài sen bị vặn vẹo, cho nên ở xa hoàn toàn không thể thấy rõ chúng.

Không ngờ lực hút khủng bố mà đám người Hàn Sâm phải chịu là do đóa hoa sen màu tím đó phát ra, bởi vì Hàn Sâm nhìn thấy rất nhiều vật phẩm kim loại ở trên đóa hoa sen và đài sen.

Có xe tải cực lớn, có cốt sắt và ống thép, thậm chí có cả xác của máy bay trực thăng và phi hành khí, còn có một số vật bằng kim loại đại loại như biển báo giao thông, nồi sắt, bát sắt, thìa sắt, tất cả đều rơi ở trên đóa hoa sen tím đó.

Ngoại trừ những thứ này ra thì còn có thể nhìn thấy xác chết của một số sinh vật, nhiều nhất chính là người Kate, còn có một số sinh vật thuộc chủng tộc khác mà Hàn Sâm không nhận ra, tất cả đều bị hút vào trên hoa sen tím.

Đáng sợ nhất chính là, những vật phẩm kim loại và sinh vật bị hút vào trên hoa sen tím, những bộ phận mà chúng tiếp xúc với hoa sen tím đều đang hòa tan thối rữa, giống như bị đóa hoa sen tím đó hấp thu tiêu hóa.

Uỳnh!

Một đám sinh vật đều rơi trên hoa sen tím, một số rơi trên cánh hoa, một số rơi trên đài sen, bất kể là rơi ở đâu thì đều giống như rơi trên một tấm nệm êm ái, cơ thể không chịu phải tổn thương do lực chấn động.

Nhưng rất nhanh đám người Hàn Sâm đã phát hiện, mặc dù cơ thể của bọn họ không bị thương do ngã, nhưng lại giống như đang bị nam châm hút hút chặt vào trên hoa sen tím, Hàn Sâm dùng hết sức nhưng cũng không thể dời chân ra khỏi đài sen.

Tên quý tộc bốn tay kia, hai tay cầm đại chuỳ muốn dùng sức nâng lên để đập vỡ cánh hoa hoa sen tím, nhưng đại chùy cũng bị hút chặt vào trên cánh hoa, không tài nào rút ra được.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều giống như côn trùng bị dính vào mạng nhện, không một ai có thể động đậy được, cho dù là những quý tộc thì cũng không ngoại lệ.

Hàn Sâm không giấy dụa nữa, bởi vì giãy dụa cũng vô dụng, đầu óc của hắn nhanh chóng vận động, suy nghĩ xem nên làm như thế nào mới có thể thoát khỏi tình cảnh khó khăn này.

Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện, Bảo Nhi không bị lực hút của hoa sen ảnh hưởng, nàng vẫn nhẹ nhàng thoải mái nằm trên vai Hàn Sâm, lực hút không hề sinh ra sức mạnh lôi kéo đối với cơ thể của nàng.

Bảo Nhi dùng đôi mắt to quan sát đánh giá xung quanh, dáng vẻ vô cùng hứng thú với đóa hoa sen và đài sen cực lớn này.

“Quả Vạn Từ… Đây mới là quả Vạn Từ thật sự… Khi Hàn Sâm đang cảm thấy kỳ lạ tại sao Bảo Nhi có thể di chuyển thì cách đó không xa truyền đến tiếng hét vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Chỉ thấy một tên quý tộc đang ôm hạt sen ở dưới chân kêu lên kinh ngạc, hơn nữa nhìn có vẻ hắn cũng không chịu phải sự ảnh hưởng của lực hút.

Hàn Sâm nhìn xung quanh, phát hiện không chỉ có hắn, còn có rất nhiều người cũng không bị ảnh hưởng bởi lực hút, trong đó phần lớn đều là quý

tộc, nhưng cũng có một hai người không phải quý tộc không chịu sự ảnh hưởng của lực hút.

“Kỳ lạ, sao bọn họ lại không bị lực hút ảnh hưởng?” Hàn Sâm nhìn một lát, đột nhiên ánh mắt sáng lên, thu hồi gen chiến giáp của bản thân, không sử dụng sức mạnh gen nữa.

Sau đó Hàn Sâm lập tức cảm thấy cơ thể nhẹ bãng, lực hút phát ra từ trên hoa sen tím lập tức biến mất, Hàn Sâm lại được khôi phục tự do.

Hết chương 1757.

Chương 1758. Quỷ Nhãn Thú

“Quả nhiên là như vậy, sức hút của hoa sen tím nhằm vào sức mạnh của chiến giáp gen và võ trang gen chứ không phải thể xác của sinh vật.” Hàn Sâm cử động chân tay một chút, ánh mắt tiếp tục quan sát xung quanh.

Nhiều người cũng phát hiện ra bí mật này. Sau khi từ bỏ việc sử dụng chiến giáp và sức mạnh, bọn họ tạm thời khôi phục lại cơ thể tự do.

Sau khi khôi phục lại tự do, không ít người bắt đầu đào hạt sen dưới chân, nhưng họ không thể sử dụng chiến giáp gen và sức mạnh, chỉ dựa vào sức mạnh do cơ thể sinh ra, đến cánh hoa cũng không thể làm tổn hại một chút nào thì làm sao có thể đào hạt sen.

€ó người không thể chịu được nên đã triệu hồi chiến giáp gen ra, ngay lập tức bị hút vào, nằm bò trên đài hoa sen, chỉ có thể giải trừ chiến giáp gen một lần nữa.

Những quý tộc kia cũng đành chịu bó tay. Bảo vật ở trước mặt, nhưng không ai có sức đào bảo vật ra, ai nấy cũng đều rất sốt ruột.

Ánh mắt Hàn Sâm vẫn đang tìm kiếm, nhưng không thấy bóng dáng của người sói, hiển nhiên hắn không bị hút vào.

Hàn Sâm lại nhìn đống xác kim loại và xác chết, cảm giác bất an trong lòng càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Ngoài sức hút ra, bản thân hoa sen tím hầu như không có tính nguy hiểm. Nhưng những kim loại và sinh vật đó đã chết như thế nào? Làm sao lại có thể thối rữa hòa tan được chứ?

"Cha, con mắt đó lại xuất hiện nữa rồi…" Bảo Nhi đột nhiên nói bên tai Hàn Sâm.

Hàn Sâm vội vàng nhìn theo hướng ngón tay Bảo Nhi, nhưng không thấy gì cả. Bởi vì Bảo Nhi chỉ xuống dưới, nhưng đã bị đài sen chắn ngang, nên Hàn Sâm không nhìn thấy được gì.

Vừa suy nghĩ, Hàn Sâm nhảy lên cánh hoa bên cạnh, đứng tít ngoài rìa cánh hoa nhìn xuống, sắc mặt đột nhiên thay đổi

Trong bóng tối phía dưới hoa sen tím, một đôi mắt to màu xanh lục từ trong bóng tối nổi lên. Tuy rằng đôi mắt đó không to bằng hoa sen tím, thế nhưng cũng lớn bằng một ngôi nhà, đồng tử thẳng đứng màu xanh lục ở giữa phát ra ánh sáng lạnh khiến người khác sởn gai óc, trông hệt như một con ác quỷ trong địa ngục.

Hàn Sâm nhanh chóng ôm Bảo Nhi lùi lại phía sau. Đồng thời thử vận chuyển dị huyết của mình để liên hệ với sức mạnh xuyên qua không gian thần bí kia. Hắn chuẩn bị xuyên không về Tí Hộ Sở bất cứ lúc nào.

Những người bên đó vẫn đang tìm cách đào hạt sen, thế nhưng Quỷ Nhãn đã trồi lên từ một bên của hoa sen tím, một nhãn cầu khổng lồ lơ lửng nghiêng trên hoa sen tím, nhìn chằm chằm vào sinh vật phía trên hoa sen tím.

Cuối cùng những quý tộc kia và người bình thường đã nhìn thấy được Quỷ Nhãn, toàn thân run lên.

Quỷ Nhãn nhìn chằm chằm vào họ trong hai giây, trong đồng tử màu xanh phóng ra ánh sáng chói lóa màu xanh giống như đèn pha chiếu lên đài sen.

Bởi vì phần lớn sinh vật đầu đang đào hạt sen trên đài sen, cho lên lập tức bị đồng tử chiếu trúng, cơ thể được bao bọc trong một lớp ánh sáng xanh khủng khiếp giống như đã trở thành người da xanh.

“AI” Một tiếng hét thảm vang lên. Chỉ thấy một người bình thường sau khi bị ánh sáng xanh chiếu vào, trên người lập tức nổi đầy mụn nước. Mụn nước vỡ ra, máu thịt chỗ đó giống như hòa tan, hóa thành máu chảy về phía hoa sen tím.

Không chỉ có hắn, trong chốc lát, rất nhiều có thể sinh vật đều nổi mụn nước, lở loét, tan ra. Trên người của các quý tộc cũng giống như vậy, nhưng tiến độ chậm hơn một chút.

Có người muốn trốn tránh sự chiếu rọi của chùm ánh sáng, có người triệu hồi chiến giáp gen để chống lại chùm ánh sáng của Quỷ Nhãn.

Người triệu hồi chiến giáp gen bị hút lên đài sen, chiến giáp gen cũng bắt đầu thối rữa. Bây giờ cuối cùng Hàn Sâm cũng biết được trước đây †ại sao những sinh vật đó lại chết ở đây.

Đồng tử của Quỷ Nhãn không ngừng bắn ra tia sáng lên đài sen. Những sinh vật đó không sử dụng chiến giáp gen hay võ trang gen, ngay cả những quý tộc cũng rất khó tránh khỏi sự truy quét của ánh sáng đồng tử.

Nhưng sử dụng chiến giáp gen và võ trang gen sẽ lại bị hút lên đài sen, kết quả sẽ càng thảm, tình huống sẽ rất tệ.

Nhờ vào sức mạnh dị huyết, Hàn Sâm di chuyển nhanh chóng giữa các cánh hoa, né tránh sự truy quét hết lần này đến lần khác của ánh sáng đồng tử.

Sức mạnh của đồng tử không mạnh đến mức không ai địch nổi, chỉ mạnh hơn những quý tộc đó một chút thôi, thậm chí nói không chừng có thể là dị chủng cấp nam tước.

Nhưng ở nơi này, nó lại không có đối thủ, Những quý tộc kia không có khả năng phản kháng trước mặt nó.

Giây phút Hàn Sâm đang do dự nên trở về Tí Hộ Sở tránh một chút hay là đọ sức giết chết Quỷ Nhãn đó thì đột nhiên nghe thấy tiếng động từ trên cao truyền đến. Không đợi Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn, một mũi tên màu trắng từ trên trời giáng xuống như thánh quang bắn vào Quỷ Nhãn.

Dường như Quỷ Nhãn cũng cảm nhận được sức mạnh từ trên trời đáp xuống, đồng tử quỷ chuyển hướng lên trên, bắn ra chùm sáng đối đầu với ánh sáng trắng đó.

Nhưng khi ánh sáng xanh gặp ánh sáng trắng thì hệt như nước gặp phải cacbon đang cháy, lập tức bốc lên một luồng khói lớn, thế nhưng làn khói trắng đó không ngừng bắn vào đồng tử của Quỷ Nhãn.

Quỷ Nhãn ngước lên trời kêu gào thảm thiết không thành tiếng, xoay người muốn trốn vào sâu trong hố sâu không đáy. Nhưng mới đi chưa được bao xa thì đôi mắt giống như muốn tan chảy, những chùm tinh thể lớn nhỏ giọt từ trên xuống, phía trên không ngừng bốc lên khí trắng.

Rầm!

Cuối cùng Quỷ Nhãn vẫn chưa thể trốn vào vực sâu tăm tối, ngã trên đài sen, không ngừng vùng vẫy tan chảy. Hàn Sâm nhìn thấy một mũi tên bằng xương trắng cắm vào chính giữa đồng tử, trên mũi tên hiện ra thánh quang óng ánh. Tuy được làm bằng xương, nhưng hoàn toàn không có cảm giác gian ác, trái lại còn mang đến cho người khác một cái nhìn thánh thiện không gì sánh được

“Không ngờ lại có một con Quỷ Nhãn Thú trông coi quả Vạn Từ. May là tiểu thư mang Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn đến, nếu không thì khó mà giết nó. Tên này chỉ là cấp tử tước, nhưng ở bên cạnh quả Vạn Từ, ngay cả bá tước bình thường cũng chưa chắc có thể làm gì được nó.” Độc Lang nhìn thi thể Quỷ Nhãn sắp tan ra hết nói.

“Vì đối phó với đám người tam thiếu gia đó mà suýt chút nữa ta đã bỏ lỡ thời gian. Không có đám người này dụ Quỷ Nhãn ra, cho dù có Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn, muốn bắn chết nó cũng chẳng dễ dàng gì.” Xena cười nhạt, đáp trên hoa sen tím, lướt nhìn những sinh vật trên hoa sen tím, nhìn thấy Hàn Sâm thì dần dần lộ ra vẻ mặt khác lạ.

“Tên này đúng là mạng lớn, không bị ánh sáng đồng tử của Quỷ Nhãn chiếu trúng. Tiểu thư, ngươi muốn xử lý hắn như thế nào?” Độc Lang nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

“Xử hắn là không có ai nhìn thấy chúng ta lấy quả Vạn Từ đi. Cho dù mấy lão già đó mặt dày đến đòi thì chúng ta cũng có thể không thừa nhận.” Xena tùy ý nói.

“Vâng, thưa tiểu thư.” Độc Lan cười khà khà, lộ ra hàm răng nanh sắt nhọn, trong mắt lóe ánh sáng đỏ tươi, tiến lại gần Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ cau mày, đột nhiên thân hình cử động, lao tới bên cạnh Quỷ Nhãn.

Cơ thể Quỷ Nhãn vẫn đang hòa tan. Bởi vì vẫn chưa chết hẳn, cho nên Xena không thu hồi lại Cốt Tiễn, mà mục tiêu của Hàn Sâm chính là Cốt Tiên đó.

Độc Lang nhìn Hàn Sâm đang lao như điên tới, nhưng không lo lắng một chút nào. Trên mặt hắn lộ ra nụ cười như mèo vờn chuột, đôi mắt dần dần đỏ lên, lông trên người dựng đứng như kim thép giống như một con nhím gai mọc đầy kim thép.

Rầm!

Bốn cái móng vuốt của Độc Lang dùng sức, trong nháy mắt lao đến trước mặt Hàn Sâm, đầu nhọn của móng vuốt gần như đã chạm đến da trên cổ Hàn Sâm.

Hết chương 1758.

Chương 1759. Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên

Trong dị chủng cấp nam tước, Độc Lang là dị chủng cấp nam tước thuộc hàng đỉnh cấp.

Đối với một người bình thường chỉ có chiến giáp gen, đương nhiên cũng sẽ không quan tâm lắm, huống chỉ ở đây ngay cả chiến giáp gen cũng không thể sử dụng thì người bình thường lại càng vô dụng.

Sau khi Độc Lang sử dụng gen dị chủng, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hàn Sâm, sắp xé rách cổ Hàn Sâm. Cơ thể Hàn Sâm đột nhiên lảo đảo, dưới chân vấp phải một cái xác sinh vật, may mắn sao lại tránh được đòn tấn công của Độc Lang.

Độc Lang không hề quan tâm, cho rằng đó chỉ sự trùng hợp. Một người bình thường ngay cả chiến giáp gen cũng không thể sử dụng, dưới cái nhìn của hắn căn bản không thể khơi dậy bất kỳ ngọn sóng nào.

Độc Lang lại lao vào Hàn Sâm với tốc độ nhanh hơn gấp mấy lần, nhưng Hàn Sâm liên tục bò lăn tránh né, xem ra có vẻ rất mạo hiểm. Độc Lang lao đến hai lần liên tiếp nhưng lại không thể vồ trúng hắn.

Đối phó với một con Độc Lang, Hàn Sâm không cần phải tốn công như vậy, cho dù có đấu một trận trực diện cũng sẽ không thua kém. Nhưng điều khiến Hàn Sâm thật sự kiêng dè là Xena, cho nên đó Hàn Sâm phải lấy được mũi Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn trông có vẻ rất cổ quái kia trước đã, tránh bản thân mình sẽ bị Cốt Tiễn kia trực tiếp bắn chết giống như Quỷ Nhãn.

Độc Lang liên tục lao đến tấn công hai lần, thế nhưng không thể làm Hàn Sâm bị thương. Hắn thầm ngoài hoài nghi, nhưng cũng không không dám tin.

Trong mắt Xena lóe lên một ý định giết người, không do dự chút nào, đôi cánh sau lưng rung lên, bàn tay như đao chém nhanh như ánh sáng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm biết Xena đã bắt đầu sinh nghi, không thể giả vờ được nữa, không còn do dự, sức mạnh dị huyết bộc phát ra triệt để, bay nhào về phía Quỷ Nhãn.

Dị huyết tinh thể hóa hoàn toàn tan chảy sôi sùng sục như nham thạch nóng chảy mang đến cho Hàn Sâm sức mạnh và tốc độ mạnh mẽ, hắn ném Độc Lang ra trong nháy mắt rồi lao về phía thi thể của Quỷ Nhãn.

Nhưng Hàn Sâm đã đánh giá thấp Xena. Trong khoảnh khắc Hàn Sâm lao đến trước Quỷ Nhãn, Xena đã đến phía trước hắn, bàn tay như đao chém xuống như một dải lụa, sức mạnh đó dường như cũng muốn chém đôi cả bóng đêm ra.

Tốc độ thực sự quá nhanh, Hàn Sâm đã không kịp né tránh. Không nghi ngờ gì nữa, Xena không phải cấp nam tước bình thường, mà là một tử tước, không gì có thể so sánh với tốc độ và sức mạnh đó. Ngay cả dị chủng hóa như Hàn Sâm cũng không thể sánh bằng.

Hàn Sâm cắn răng, ưỡn người trong không trung, vẫn lao về phía Quỷ Nhãn, muốn dùng tấm lưng mạnh mẽ đỡ lại nhát chém của Xena.

Xena khịt mũi lạnh lùng, bàn tay trực tiếp chém vào sống lưng của Hàn Sâm. Cho dù Hàn Sâm là dị chủng cấp nam tước, hơn nữa còn là kiểu sống lưng hóa thành gen dị chủng thì nàng cũng có lòng tin có thể trực tiếp chém sống lưng và người của Hàn Sâm thành hai đoạn.

Chênh lệch về sức mạnh giữa tử tước và nam tước là một khoảng cách không thể nào vượt qua, tuyệt đối không phải chỉ dựa vào cố gắng chăm chỉ mà có thể làm được.

Phụt!

Một tay Xena chém vào trên sống lưng của Hàn Sâm, miệng Hàn Sâm lập tức phun ra máu tươi, nhưng sắc mặt Xena lại dần dần thay đổi.

Thủ đao của nàng chém lên sống lưng của Hàn Sâm, nhưng cảm giác như đang chém trên mặt lò xo, không thể trực tiếp chém cơ thể Hàn Sâm thành hai đoạn.

Máu tươi trào ra từ trong miệng Hàn Sâm, nhưng người lại mượn lực như đạn pháo lao đến trên nhãn cầu của Quỷ Nhãn, nắm chặt Cốt Tiễn rồi rút nó ra khỏi Quỷ Nhãn.

Cơ thể Hàn Sâm vẫn chưa thể đứng vững, trong miệng lại tuôn ra một ngụm máu lớn. Tuy hắn đã dùng âm dương của Đại Âm Dương Từ Lực Pháo dẫn dắt, mượn lực, loại bỏ cũng như mượn một phần sức mạnh của Xena, nhưng vì Xena quá mạnh, Hàn Sâm không thể hoàn toàn loại bỏ sức mạnh, cơ thể vẫn bị thương, suýt chút nữa đã bị gãy xương sống.

Nhưng cuối cùng cũng lấy được Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn, coi như đã không uổng công chịu nhát chém đó.

“Là ngươi đã giết hai Vũ tộc ở Hắc Hà?” Xena lạnh lùng nhìn Hàn Sâm hỏi.

Độc Lang gào lên hung tợn: “Không nghỉ ngờ gì nữa, nhất định là hắn. Không ngờ hắn lại là một dị tộc, hắn đã lừa chúng ta, ta còn nghĩ rằng hắn chỉ là một chiến giáp gen bình thường, tên này dụng tâm hiểm ác, phải giết chết.”

Dứt lời, Độc Lang lập tức lao về phía Hàn Sâm, móng vuốt mang theo ánh sáng lạnh đánh thẳng vào tim Hàn Sâm.

Hàn Sâm cầm Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn, huyết dịch trong người sục sôi, huyết quản trên người cũng bộc phát ra, cơ thể phất phơ như gió thu. Trong khoảnh khắc giao thoa, hắn vượt qua Độc Lang, Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn phóng ra như dao quân dụng, đâm vào tai trái của Độc Lang và xuyên ra ngoài từ tai phải.

Bóng dáng Hàn Sâm cũng lao đến, thuận thế rút Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn từ bên tai phải của Độc Lang ra.

Cơ thể Độc Lang vẫn không ngừng lao về phía trước vài mét, sau đó †rong miệng phun ra máu tươi, những thứ màu trắng đỏ từ hai tai tuôn ra, ngã rầm xuống đất, toàn thân không ngừng co giật, xem ra khó sống được.

“Không ngờ trong thành Silgran nhỏ bé này lại có một cao thủ như người.” Xena không cảm xúc nhìn Hàn Sâm. Cái chết của Độc Lang không hề làm nàng dao động, cũng không quan trọng gì, nó giống như chết một con chó con mèo vậy.

Hàn Sâm cũng không nói gì, chỉ nắm chặt Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Xena. Hắn không lập tức trốn vào Tí Hộ Sở, hắn chỉ muốn xem thử xem rốt cuộc cường giả cấp tử tước có thể đạt đến trình độ nào.

Xena thấy Hàn Sâm không nói gì, tiếp tục lạnh lùng nói: "Ngươi rất mạnh, cũng rất xảo quyệt, nhưng đáng tiếc ngươi đã làm sai một chuyện."

"Ngươi đừng nói cái sai của ta là không dám trở thành kẻ thù của ngươi chứ?" Hàn Sâm dửng dưng nói.

Xena đột nhiên cười lên: "Những gì ngươi nói quả thật là sai lầm lớn, nhưng điều ta muốn nói đến không phải là chuyện này, mà là ngươi không nên lấy Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên."

Hàn Sâm hơi thay đổi sắc mặt, lập tức muốn ném Cốt Tiễn trong tay đi, nhưng đã không kịp nữa rồi. Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên phát ra thánh quang, tự động chuyển động, xuyên qua ngực Hàn Sâm trong nháy mắt.

Khoảnh khắc lồng ngực bị Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn xuyên qua, Hàn Sâm chỉ cảm thấy toàn thân không thể cựa quậy như bị đinh sắt đóng trên mặt đất, ngay cả khí tức cũng khó tiếp tục lưu chuyển.

Nhìn thấy Hàn Sâm không cách nào nhúc nhích, Xena thờ ơ nói: "Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn được chế tạo từ dị cốt của một vị dị chủng cấp vương thuộc Vũ tộc ta, là một trong dị bảo Thánh Thiên Đường Thất Thiên, nó có linh tính không gì sánh được, làm gì có chuyện để cho người phàm điều khiển được chứ? Cho dù là tử tước Vũ tộc ta thì cũng phải dựa vào công pháp bí truyền của Vũ tộc mới có thể miễn cưỡng phát huy một hay hai phần mười uy lực đó. Một kẻ ngoại tộc như ngươi lại mưu tính khống chế nó, đúng là không biết chữ "chết' viết như thế nào."

Hàn Sâm liều mạng vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh khiến cho dị huyết sục sôi, nhưng cơ thể lại hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích, khó có thể thực hiện xuyên không gian.

Thấy Xena bước từng bước đến, Hàn Sâm liều mạng thôi thúc khí huyết, muốn mạnh mẽ phá vỡ sức mạnh của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn để thực

hiện xuyên không gian.

Sức mạnh của tế bào toàn thân đều bị Hàn Sâm kích động bộc phát như núi lửa, nhưng sức mạnh đó lại như xăng thiêu đốt toàn thân Hàn Sâm.

Thánh quang trắng lóa xuyên màn đêm khiến mắt Hàn Sâm cũng bị nhuộm thành màu trắng xóa, mái tóc đen ngắn cũng không ngừng dài ra trong ánh sáng rực, hóa thành mái tóc dài trắng xóa rủ xuống mặt đất.

Toàn thân Hàn Sâm được bao phủ trong thánh quang bùng cháy như ngọn lửa.

Hết chương 1759.

Chương 1760. Thể siêu Thần tiến hóa

Sức mạnh của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn như một cây đinh sắt đóng vào da thịt Hàn Sâm khiến toàn thân hắn không cách nào cử động được, ngay cả khí huyết cũng khó lưu thông.

Chịu sự trấn áp của luồng sức mạnh này, Hàn Sâm đã khơi dậy tiềm năng trong cơ thể, tế bào trong cơ thể đều trở nên sống động, bùng nổ sức mạnh không thể tưởng tượng nổi. Mỗi một tấc tế bào đều bùng cháy lên thánh quang trắng xóa khiến toàn thân Hàn Sâm bị bao phủ trong ánh sáng chói lọi tựa như một vị thần tái sinh đang tắm trong ánh hào quang.

Cảm nhận được sức mạnh quen thuộc tràn ngập khắp cơ thể, Hàn Sâm cũng dần dần hồi phục lại sự kiểm soát của bản thân.

Sau khi rời khỏi Tí Hộ Sở, Hàn Sâm không thể sử dụng thể cấp Đế Linh. Sau khi bị Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn và chính bản thân Hàn Sâm kích thích, cuối cùng cũng khiến Hàn Sâm lại một lần nữa bước vào trạng thái cấp Đế Linh.

Trong khoảnh khắc bước vào trạng thái cấp Đế Linh, tác dụng trấn áp của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn lên người Hàn Sâm lập tức biến mất. Mặc dù đặc tính "vạn pháp bất xâm" của cấp Đế Linh vẫn tồn tại trong đại vũ trụ gen, đương nhiên sẽ không mất đi hiệu lực vì sức mạnh to lớn của Thánh Thiên Sử Cốt Tiễn.

Mặc dù tác dụng trấn áp của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn không có tác dụng lên cấp Đế Linh của Hàn Sâm, nhưng sức mạnh vốn có của Cốt Tiên vẫn còn. Sức mạnh đó dường như có thể xé toạc mọi thứ tựa như đao đang đấu đá lung tung trong cơ thể Hàn Sâm, hệt như muốn xé nát toàn bộ xác thịt Hàn Sâm ra.

Cường độ thể xác của Hàn Sâm hoàn toàn không thể chống đỡ được uy lực của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn.

Xena chỉ có thể khơi dậy một hai phần mười sức mạnh của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn, nhưng đây là dị bảo được đặc chế từ nguyên liệu dị chủng cấp vương, làm sao thể xác cấp nam tước của Hàn Sâm có thể chống cự lại được.

Hàn Sâm đưa tay nắm lấy phần lộ ra bên ngoài của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên, hắn muốn rút Cốt Tiễn ra khỏi ngực, nhưng Cốt Tiễn đó như đã ăn sâu vào trong xác thịt của hắn. Với lực rút này, gần như muốn rút gãy xương của hắn, thế nhưng Cốt Tiễn vẫn không nhúc nhích chút nào.

Xena nhìn khí tức như lửa trên người Hàn Sâm, cười lạnh nói: "Sức mạnh cơ thể ngươi mạnh đến mức có thể đạt đến trình độ này, thật sự rất hiếm thấy. Nhưng đáng tiếc dưới Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn, khi †rúng một mũi tên, cho dù là cấp công tước tối cao thì không chết cũng sẽ bị thương. Tuy ta không thể phát huy uy lực thật sự của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn, nhưng một nam tước dị chủng nhỏ bé như ngươi thì chỉ có duy nhất con đường chết. Ngươi càng giấy giụa sẽ càng khơi dậy uy năng vốn có của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên, khiến ngươi chịu càng nhiều đau đớn hơn."

Hàn Sâm lại không hề để ý đến lời của Xena, thánh quang trắng lóa trên người càng mãnh liệt hơn, cả người Hàn Sâm dường như đều bùng cháy lên như một khối sắt đỏ rực, từ từ trở nên trong suốt.

Xena khẽ cau mày, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, hai cánh sau lưng hóa thành màu vàng ròng, đồng thời mọc ra rất nhiều gai nhọn như răng nanh, khí tức trên người cũng tăng vọt.

Xena cũng là một dị chủng, hơn nữa còn là dị chủng cấp tử tước. Sau khi dị chủng hóa, khí tức trên người trở nên khủng khiếp như thủy triều dâng trào.

“Sớm muộn đều phải chết, thay vì một cái chết buồn bã như vậy, chỉ bằng hãy kết thúc nó ngay bây giờ.” Xena từ từ nâng cánh tay lên, một ngón tay với đầu móng tay ngưng tụ hào quang vàng óng, chỉ vào Hàn Sâm. Tuy hào quang đó chỉ có một chút, nhưng nó như ánh sáng lạnh trên mũi dao, cũng giống như một chút ánh sáng quý giá của kim cương.

Giữa ánh sáng chập chờn, dường như cả không gian cũng đều bị ánh sáng lạnh đó cắt ra.

Bùm!

Xena búng ngón tay, ánh sáng lạnh đó bùng phát ra như tia laze phá vỡ †ầng tầng không gian, ngay lập tức chiếu vào ấn đường của Hàn Sâm.

Vào giữa khoảng khắc ánh sáng đó sắp chiếu xuyên qua đầu Hàn Sâm, Hàn Sâm hét lên bầu trời, thánh quang trắng lóa như được máy thổi tiếp sức trở thành ngọn lửa cực hạn như núi lửa phun thẳng lên bầu trời, khiến máu thịt của Hàn Sâm như sắt thép bị luyện hóa, từng chút sắt lỏng bong ra bay lên cùng thánh quang.

Thể xác Hàn Sâm càng giống như sắt thép bị nung thành dạng thủy tinh, lộ ra hình dạng nửa trong suốt trắng xóa, tỏa ra hào quang vô tận.

Ánh sáng lạnh vàng óng Xena bắn ra trực tiếp đâm vào ấn đường của Hàn Sâm, xuyên qua đầu và lao ra ngoài từ phía sau não, bắn xuyên thủng cánh hoa trên hoa sen tím.

Xena không thấy thoải mái vì điều này, trái lại vẻ mặt càng trở nên nghiêm trọng, nhìn chằm chằm vào cơ thể Hàn Sâm.

Một đòn tấn công toàn lực của dị chủng cấp tử tước đã xuyên qua đầu Hàn Sâm, nhưng sức mạnh đó lại lại không thể làm tổn hại đến cơ thể Hàn Sâm. Hình dạng thánh thể trắng xóa nửa trong suốt giống như kính hồ thuần khiết không gợn sóng. Ánh sáng lạnh xuyên qua từ đầu hắn, thế nhưng lại không để lại bất kỳ dấu vết nào trên người hắn.

Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn vốn cắm trên ngực Hàn Sâm cũng đã mất đi chỗ dựa, sức mạnh trên đó đột nhiên biến mất không còn tăm tích, từ †ừ rơi xuống.

Một tay Hàn Sâm nắm lấy Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn rồi rút ra. Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn rơi vào tay Hàn Sâm, được thánh quang trắng lóa tinh khiết thẩm thấu. Trên mũi tên lại hiện lên thánh quang óng ánh một lần nữa, nhưng thánh quang bộc phát lần này mạnh hơn rất nhiều so với khi giết Quỹ Nhãn và khi đâm xuyên qua ngực Hàn Sâm.

Xena vô cùng sợ hãi, dường như không dám tin vào mắt mình, Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn lại được khơi dậy trong tay Hàn Sâm, hơn nữa sức mạnh bùng nổ còn mạnh hơn khi ở trong tay của nàng.

Quả thật Xena không dám tin chuyện này, đó là dị cốt đặc chế của cường giả Vũ tộc. Nếu không có huyết thống Vũ tộc, đừng nói là khơi dậy sức mạnh của nó, ngay cả chạm vào nó cũng sẽ bị thương.

Nhưng rõ ràng Hàn Sâm là một ngoại tộc, vậy mà lại có thể khơi dậy sức mạnh của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn, hơn nữa sức mạnh trên Cốt Tiễn càng ngày càng mạnh, đã vượt xa trạng thái nàng dùng mật pháp Vũ tộc để sử dụng Cốt Tiễn.

Sức mạnh của Cốt Tiễn ở trong tay vẫn không ngừng tăng lên, chỉ riêng những dao động do sức mạnh thánh khiết sinh ra đã khiến cho không gian xung quanh rung lên.

Sắc mặt Xena thay đổi rõ rệt, nàng rung đôi cánh bay lên trời, trong phút chốc đã lao xa mấy trăm mét, còn nhanh hơn tốc độ lao ra khỏi lối thoát hố sâu không đáy.

Xena thật sự hiểu rõ Thánh Thiên Sứ Cốt Tiền đáng sợ đến mức nào. Bây giờ không hiểu vì lý do gì mà Cốt Tiễn lại bị một ngoại tộc như Hàn Sâm khơi dậy, hơn nữa sức mạnh còn không ngừng tăng lên, không đơn giản chỉ là một hai phần mười sức mạnh. Nếu thật sự bị Cốt Tiễn bắn trúng, ngay cả Xena cũng không hề tự tin mình có thể chống cự, chỉ có thể chạy trốn thục mạng, muốn thoát khỏi khoảng cách chí mạng của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn.

Nhìn thấy Xena lướt qua như bay vút lên bầu trời, khoảng cách càng lúc càng xa, rất nhanh chỉ còn lại một chấm đen nhỏ, mà Hàn Sâm cũng không có ý định đuổi theo.

“Linh thể cấp Thần tiến hóa hoàn thành!”

Trong đầu vang lên một âm thanh kỳ lạ, Hàn Sâm liếc nhìn thân thể thần linh như mơ của mình, vừa suy nghĩ, một cây cung màu vàng xuất hiện trong tay hắn.

Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn được Hàn Sâm lắp lên cung, từ từ kéo dây cung đưa lên trời.

Khi dây cung được kéo đến cực hạn, đồng tử chói lóa của Hàn Sâm co rút lại, buông ngón tay giữ phần đuôi Cốt Tiễn ra, chỉ nhìn thấy một đường thánh quang giống như một tia sáng đầu tiên trong trời đất hỗn độn sơ khai, xuyên qua bóng tối trong nháy mắt, không còn ở trên bầu trời nữa.

Hết chương 1760.

Chương 1761. Kim Mao Hống tiến hóa

Xena đã bay xa hàng nghìn mét nhưng vẫn không dám dừng lại. Nàng liều mạng bay lên, đột nhiên lại cảm thấy khiếp đảm. Vừa cúi đầu nhìn xuống, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Xena chưa kịp hét lên thì một tia thánh quang đã bắn thẳng vào cơ thể trong ánh mắt sợ hãi của nàng.

Bùm!

Thân thể cấp tử tước dũng mãnh của Xena bị Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn bắn nổ hệt như pháo hoa bung xòe trong bóng tối, hóa thành huyết vũ bụi mù, không sót lại một chút xương thịt nào.

“Săn giết dị chủng Xích Kim Vũ Yêu cấp tử tước.”

Trong đầu Hàn Sâm lại vang lên âm thanh, nhưng lại không thấy nhắc nhở phát hiện gen dị chủng đâu nữa, sức mạnh của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên thật sự quá mạnh, ngay cả gen dị chủng cũng bị phá tan nát, không sót lại một chút gì.

Sau khi bắn nổ Xena, Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn tự động bay trở về lơ lửng trước mặt Hàn Sâm, lẳng lặng tỏa ra thánh quang lất phất giống như một thần tử trung thành đang chờ đợi sai khiến.

Hàn Sâm cảm nhận được một cảm giác yếu ớt đang kéo đến. Hắn tự động thoát ra khỏi trạng thái Thần Linh siêu cấp, cơ thể khôi phục lại trạng thái bình thường.

Thánh quang trên người tiêu tan, đồng thời ánh sáng trên cây Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn cũng biến mất, rơi trên đài sen giống như một cây Cốt Tiên bình thường, không còn chút uy thế nào.

Hàn Sâm cũng hiểu được rằng, hắn chỉ có thể kích phát và khống chế Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn khi ở trong trạng thái Thần Linh siêu cấp. Trong trạng thái bình thường thì không có khả năng khiến cho Cốt Tiễn sống lại.

Hàn Sâm nhặt Cốt Tiễn lên rồi quan sát xung quanh, trên đài sen đã không còn sinh vật nào sống sót nữa, Quỹ Nhãn cũng gần như sắp tắt thở rồi.

Hàn Sâm đến bên cạnh Quỹ Nhãn trước, dùng Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn đâm thêm vài nhát, nhãn cầu đã thối rữa kinh khủng kia lập tức tan nát hoàn toàn, bên trong rơi ra một viên pha lê màu xanh lục to bằng nắm đấm.

“Săn giết dị chủng Quỷ Nhãn Thú cấp tử tước, phát hiện gen dị chủng.”

Hàn Sâm nhặt viên pha lê màu xanh lục lên, sau đó đi đến trước thi thể Độc Lang, thu nhập gen dị chủng của hắn, sau đó cùng ném thi thể của Quỹ Nhãn và Độc Lang xuống hố sâu không đáy.

Hàn Sâm dùng Cốt Tiễn đào đài sen ra, lấy được mười ba hạt sen thủy †inh tím cao bằng một người. Hàn Sâm mang từng cái một về Tí Hộ Sở, sau đó lặng lẽ rời khỏi hố sâu không đáy.

Hoa sen tím cũng nhanh chóng trở nên suy yếu sau khi hạt sen bị đào đi mất, từ từ rơi xuống hố không đáy sâu thăm thẳm. Hơn một ngày sau đó, hố sâu không đáy cũng sụp đổ, cuối cùng bị chặn lại hoàn toàn, điều đó có chút ngoài dự đoán của Hàn Sâm, cũng khiến hắn bớt đi không ít chuyện.

Sau đó Hổ đại nhân dùng máy truyền tin liên lạc với Hàn Sâm, hắn cũng vô cùng ngạc nhiên khi biết Hàn Sâm vẫn còn sống.

Hàn Sâm chỉ nói bản thân không đi vào sâu, đã ra từ lâu, hoàn toàn không biết bên dưới đã xảy ra chuyện gì. Hổ đại nhân bán tín bán nghị, nhưng cũng không dám nói gì, đành chôn chặt chuyện vào trong lòng, âm thầm quyết định xem đó như là nằm mơ, không nói nửa lời để tránh họa sát thân.

Hàn Sâm ở nhà nghiên cứu cơ thể mình, thể Đế Linh siêu cấp biến thành thể Thần Linh siêu cấp, ngoài chuyện đó ra cũng không có gì khác thay đổi.

Nhưng đó lại là thay đổi rất lớn đối với thân thể hắn, thể Thần Linh siêu cấp vẫn có đặc tính “vạn pháp bất xâm”, nhưng tiến thêm một bước nữa là sức mạnh bình thường và tất cả vật phàm không thể tổn thương thân thể hắn, giống như đã trở thành phách thể của Thần Linh vậy.

Khi sử dụng thể Thần Linh siêu cấp, Hàn Sâm lại thành công kích phát sức mạnh của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên, đây không phải là sự trùng hợp.

Đến bây giờ Hàn Sâm vẫn chưa biết sức mạnh cụ thể của thể Thần Linh siêu cấp là gì, không phải hắn không muốn kiểm tra, mà là vì sau khi hắn biến thành thể Thần Linh siêu cấp, cùng lắm chỉ có thể duy trì được vài

giây, sử dụng một lần sẽ xuất hiện dấu hiệu suy yếu, trở thành gánh nặng quá lớn đối với cơ thể hắn

Hàn Sâm trực tiếp ném vật liệu gen dị chủng cấp tử tước đạt được từ Quỹ Nhãn thú vào trong một cái nồi đun sôi lớn, tỉnh thể màu xanh lục hình bầu dục giống như xương tan chảy ra sau khi đun qua một đêm.

Hàn Sâm còn nghĩ rằng mình có thể đạt được gen tử tước, nhưng sau khi uống một ngụm, hắn lập tức nghe thấy nhắc nhở gen nam tước +1.

Cuối cùng hắn cũng đã uống hết một nồi nước gen. Tổng cộng đã tăng thêm 9 gen nam tước, nhưng không cho gen tử tước nào.

Số lượng lớn gen nam tước gia tăng cũng khiến tố chất cơ thể Hàn Sâm được tăng lên đáng kể, đặc biệt là đôi mắt, thị lực dường như được năng cao lên rất nhiều, việc nhìn mọi vật trong bóng tối cũng trở nên rõ ràng hơn.

€ó vẻ Tiểu Ngân Ngân rất thích khúc xương dị chủng lấy được trên người Độc Lang. Lúc rảnh rỗi Hàn Sâm ném thẳng khúc xương cho nó để mài răng.

“Xem ra việc sử dụng gen cao cấp chỉ có thể làm gia tăng gen nam tước chứ không nâng cao gen cao cấp khác. Nếu tính như vậy, chỉ cần săn giết vài loại dị chủng cấp tử tước thì việc viên mãn gen nam tước

chẳng có gì khó khăn” Trong lòng Hàn Sâm thầm ước tính.

Chỉ săn giết dị chủng nam tước bình thường thì rõ ràng không thể đáp ứng được yêu cầu hiện tại của Hàn Sâm. Hàn Sâm không biết sự biến mất của Xena và Độc Lang có ảnh hưởng gì đến Vũ tộc hay không. Nhưng một khoảng thời gian sau đó, thỉnh thoảng có một vài dị tộc xuất hiện ở gần cái hố sâu không đáy đã bị lấp, ngoài ra còn có không ít ngoại tộc đến thành Silgran, trong đó không thể thiếu Vũ tộc.

Chẳng qua không ai biết được rốt cuộc bên dưới đã xảy ra chuyện gì, càng không thể tưởng tượng được Xena sẽ bị một người bình thường chỉ có chiến giáp gen như Hàn Sâm giết chết, căn bản không ai nghĩ

đến Hàn Sâm.

Tuy sóng ngầm ở ngoại giới rất mãnh liệt, nhưng chiến đội Ma Thuật Sư đã khôi phục lại bình thường, .Joe tiếp nhận một số nhiệm vụ dẫn Hàn Sâm đi giết một vài dị chủng cấp nam tước, để chiến đội Ma Thuật Sư dần dần đi vào quỹ đạo.

Sau khi trải qua một khoảng thời gian nữa, tam thiếu gia mới xuất hiện lần nữa và hẹn thời gian mời Hàn Sâm làm huấn luyện viên để luyện võ cho hắn.

Bảng giá tam thiếu gia đưa ra không thấp, đúng lúc Hàn Sâm đang thiếu tiền, mọi thứ tự nhiên rất khớp với nhau.

Vật liệu gen dị chủng Hàn Sâm kiếm về được từ việc săn giết dị chủng ở chiến đội Ma Thuật Sư, ngoài một số loại .Joe đặc biệt cần ra, số còn lại Hàn Sâm đều mua hết.

Hàn Sâm tự ăn một ít, còn một ít thì đưa cho đám Tiểu Thiên Sứ và Kim Mao Hống.

Về phần mười ba hạt quả Vạn Từ, Hàn Sâm vẫn đang nghiên cứu cách sử dụng, cho nên tạm thời chưa đụng đến chúng.

Theo truyền thuyết của ngoại giới, người bình thường chỉ cần ăn một hạt quả Vạn Từ thì có thể khiến chiến giáp gen tiến hóa lần hai trở thành quý tộc hoặc dị chủng.

Loại tác dụng này rất nghịch thiên, người bình thường không có hy vọng với chiến giáp gen, chỉ khi trở thành quý tộc hoặc dị chủng thì mới có thể có tính khả thi vô hạn.

Hàn Sâm không biết liệu mình ăn quả Vạn Từ thì có tác dụng gì hay không, chiến giáp gen Chú Ngữ không có hai lần tiến hóa, nó vẫn chỉ là chiến giáp gen bình thường, nếu thật sự có hiệu quả thì hắn sẽ không quan tâm nhiều mà ăn lấy một hạt.

Trời không phụ người có tâm, sau khi Kim Mao Hống đã ăn không ít gen dị chủng, cuối cùng đã bắt đầu biến hóa đột phá, bắt đầu ngưng tụ chiến giáp gen thuộc về mình.

Hàn Sâm dẫn Kim Mao Hống đến tinh cầu Kate để tránh việc nó bị ép buộc đưa vào tinh vực Đại Tịch Diệt sau khi ngưng tụ chiến giáp gen.

"Nhất định phải tiến hóa lần hai đó!" Hàn Sâm nhìn Kim Mao Hống đang ngưng tụ chiến giáp gen, trong lòng thầm cầu nguyện.

Kim Mao Hống không có chuyện sau này còn có cơ hội như Hàn Sâm, nếu lần này không thành công, vậy chỉ có thể ăn quả Vạn Từ thử vận may.

Hết chương 1761.

Chương 1762. Hống

Trong tay Hàn Sâm bây giờ cũng có chút tích cóp, cho nên hăn smua một căn nhà nhỏ ở ngoại thành phía nam.

Ở đó là khu dân nghèo, có nhiều người lang thang và các loài sinh vật ngoại lai, vừa hay đó là thứ mà Hàn Sâm cần, ở đó có xuất hiện thêm hay bớt đi một số sinh vật ngoại lai thì cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

Kim Mao Hống triệu hồi chiến giáp gen ngay tại căn phòng nhỏ giống như là kho hàng. Toàn thân chảy xuôi vật chất thần bí màu vàng, dần dần ngưng tụ lại thành khôi giáp hoàng kim bao phủ toàn thân nó, đến cả bộ móng cũng được bao phủ không lộ chút nào ra bên ngoài cả.

Hàn Sâm căng thẳng nhìn Kim Mao Hống mới triệu hồi thành công chiến giáp gen, có thể chân chính bước qua bước kia hay không thì bây giờ mới là bắt đầu.

Hàn Sâm sống ở tinh cầu Kate lâu như vậy rồi, hắn quá hiểu sự chênh lệch giữa quý tộc và không phải quý tộc là bao xa. Dù chỉ là một lần tiến hóa

khác biệt thì sự chênh lệch trên thực tế cũng giống như là khoảng cách trời đất vậy.

Grào!

Kim Mao Hống nhỏ giọng gầm gừ, chiến giáp gen trên người lại bắt đầu vặn vẹo rồi tan ra, Hàn Sâm nhìn mà trong lòng mừng rỡ.

Chiến giáp gen hóa hình thành chất lỏng, giống như là nước dần dần thấm vào người Kim Mao Hống, lại là dị chủng hóa.

Hàn Sâm lại lập tức căng thẳng. Mặc dù dị chủng hóa rất mạnh, cường hóa thân thể cũng rất cao, nhưng đồng thời cũng sẽ có các tác dụng phụ. Nếu như Kim Mao Hống không thể khống chế được dục vọng giết chóc của bản thân thì sẽ biến thành cỗ máy chỉ biết giết chết, còn đáng sợ hơn là tiến hóa thất bại nhiều lần.

Chiến giáp gen hoàng kim hóa thành chất lỏng, thấm dần dần từng chút vào trong da thịt, xương cốt, lông, thậm chí cả bộ móng của Kim Mao Hống. Hàn Sâm thấy thế thì ngạc nhiên không thôi.

Hắn đã từng gặp qua nhiều dị chủng, nhưng chỉ có một bộ phận nào đó của cơ thể bị dị chủng hóa mà thôi. Ngay cả bản thân hắn cũng chỉ là máu bị dị hóa mà thôi. Nhưng dường như lần này Kim Mao Hống đang dị biến cả người chứ không phải giới hạn ở một bộ phận nào cả.

Hàn Sâm cũng không biết đây có phải tình huống bình thường hay không, bởi vì sự hiểu biết của hắn về dị chủng cũng không nhiều.

Kim Mao Hống giống như là đang cật lực chịu đựng sự đau đớn nào đó. Móng vuốt ghì chặt xuống mặt đất làm cho nền bê tông vỡ nát thành từng mảnh vụn.

Vốn là lông màu vàng lúc này lại dị biến thành kim loại, không khác gì hoàng kim. Đến cả máu thịt và bộ móng của nó cũng dị biến thành kim loại.

Hàn Sâm không nhìn thấy được bên trong Kim Mao Hống nên không biết tình trạng bên trong thân thể nó thế nào, có khi nào phần nội tạng bên trong

nó cũng đã bị kim loại hóa hết rồi hay không.

Hàn Sâm cũng đã từng nếm trải đau đớn khi dị hóa, biết rằng lúc này không thể trông cậy vào ai. Kim Mao Hống chỉ có thể dựa vào chính bản thân nó cắn răng chịu đựng mà qua thôi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thân thể Kim Mao Hống càng ngày càng giống như được đúc ra từ hoàng kim, trông giống hệt như là một pho tượng hoàng kim vậy. Điều ấy khiến cho Hàn Sâm không khỏi nghi ngờ nếu mà sau khi nó dị hóa xong thì sẽ sống một cuộc sống sinh vật bình thường hay là sẽ biến thành một đống kim loại không thể nào nhúc nhích được đây.

“Grào!” Kim Mao Hống ngửa đầu gầm thét không ra tiếng. Toàn thân phát ra kim quang rực rỡ, dường như có một luồng ánh sáng kim sắc bốc lên từ người nó hóa hình giống như là thú dữ viễn cổ, cũng ngửa mặt lên trời gầm thét trong hư không giống hệt như Kim Mao Hống.

Nhưng ánh sáng màu vàng kim kia chỉ xuất hiện trong nháy mắt, có thể nói là chỉ thoáng một cái. Nếu không phải do nhãn lực của Hàn Sâm cực tốt thì chắc sẽ cho là mình hoa mắt.

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm chứng kiến sinh vật khác dị chủng hóa, không biết hiện tượng này có tính là bình thường hay không, cũng không biết lúc mình dị chủng hóa có xảy ra chuyện như này hay không.

Cũng may sau khi gầm không ra tiếng thì thân thể Kim Mao Hống cũng dần dần khôi phục. Mặc dù vẫn hiện lên ánh sáng bóng kỳ dị của kim loại, nhưng dần dần đã có cảm giác máu thịt nên có, cơ mà lại có chút không giống với khi trước.

Ngay trong giây lát ánh sáng vàng hóa hình cự thú phát ra trên người Kim Mao Hống thì ở một tinh cầu xa xa, một con cự thú trong tinh không bỗng trợn to hai mắt, khó tin nhìn về phía tinh cầu Kate.

Nhìn hồi lâu rồi nó lại tự lẩm bẩm: “Sao lại như thế? Lẽ nào Hống tộc vẫn còn huyết mạch Tồn tại trong vũ trụ hay sao? Độ tinh khiết của huyết mạch còn khá cao, chẳng lẽ nào trời cao thật sự không tuyệt đường sống của Hống tộc ta hay sao?”

Nó tự hỏi bản thân mình từng câu từng câu, ánh mắt của cự thú trong tinh không dần dần trở nên kiên định, sắc mặt cũng chuyển dần thành vẻ mừng như điên.

Thân thể cự thú ngao du trong tinh không, năng lượng vũ trụ phong bạo đối với nó giống như là gió xuân. Nó vung cái đuôi, thân thể vô

song xuyên qua tầng tầng không gian, thân thể lúc ẩn lúc hiện trong tinh không, bay về phía tinh cầu Kate.

Hàn Sâm nhìn Kim Mao Hống đã dị chủng hóa hoàn toàn, thấy nó nằm yên đó không nhúc nhích, hắn tự hỏi chẳng lẽ nó xảy ra chuyện gì hay sao? Lại thấy Kim Mao Hống bật dậy lao đến, dọa Hàn Sâm sợ hết hồn.

Chờ thấy rõ ràng Kim Mao Hống trong lòng mình, con ngươi màu vàng như ngọc lưu ly đang lóng lánh qua lại, lại không hề có chút hung tính hay là sát khí, lúc này mới yên lòng.

Kim Mao Hống nhào tới trên người Hàn Sâm, lè lưỡi liếm gò má Hàn Sâm giống như là đang rất hưng phấn, cái đuôi cứ phe phẩy không thôi.

Hàn Sâm xoa đầu Kim Mao Hống, trong lòng cũng thấy rất vui, đồng thời cũng đang tính toán hay là sau này cũng để đám Tiểu Thiên Sứ đến chỗ này luôn, để mình ở tinh cầu Kate này không còn cô đơn như vậy nữa.

Tất nhiên, nếu như bọn họ có thể tiến hóa thành công hai lần thì đây tuyệt đối là lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Cũng có trợ giúp rất lớn với đại vũ trụ gen của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vui vẻ mang Kim Mao Hống về. Mặc dù đưa Kim Mao Hống về chiến đội Ma Thuật Sư thì sẽ có chút phiền toái, nhưng Hàn Sâm vẫn muốn Kim Mao Hống có thể ở bên cạnh mình mọi lúc mọi nơi.

Kim Mao Hống vẫn đang quấn quýt bên chân Hàn Sâm tò mò quan sát đường phố tinh cầu Kate, so với ở trên Liên Minh thì tinh cầu này không tính là tân tiến gì, thậm chí có thể nói là phục cổ, nhưng lại không giống với

văn hóa của một tinh cầu hoang vu. Dấu hiệu của các thời đại văn minh trên tinh cầu này đều xuất hiện trong thành phố này.

Đang đi, vẻ mặt của Hàn Sâm đột nhiên thay đổi. Ánh mắt hắn quét

qua bốn phía, song đều không thấy có gì cả, thế nhưng trong lòng lại cảm thấy cực kỳ bất an, bồn chồn. Trái tim đã ngừng đập vì bị huyết dịch cố hóa cũng đang co quắp lại.

Bất an… cực kỳ bất an…

Đã từ rất lâu rồi Hàn Sâm chưa có cảm giác này. Sắc mặt hắn trắng bệch, ánh mắt rà soát khắp mọi nơi, trong lòng thoáng qua vô số suy nghĩ: "Chẳng lẽ bây giờ Vũ tộc đã biết ta giết Xena, Vũ tộc cao cấp đến †ìm ta trả thù hay sao?"

Không kịp suy nghĩ gì nhiều, Hàn Sâm tuôn ra sức mạnh huyết mạch, mang Kim Mao Hống chạy vào hư không, trở về bên trong Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm còn không cảm nhận được nguy hiểm kia đến từ nơi nào, hoàn toàn không có sức mạnh ứng đối, chỉ muốn chạy trốn ngay lập tức.

Nhưng mà đã muộn rồi, chỉ nghe thấy tiếng gầm thét từ cuối con phố, sóng âm kinh khủng đánh tới, cuồn cuộn như rồng tập kích cả con phố.

Nghe thấy tiếng gầm ấy, Hàn Sâm chỉ cảm thấy sức mạnh trong người biến đâu mất, tay chân cũng mềm nhũn, đứng không vững giống như một con tôm chân mềm tê liệt nằm trên đất.

Chỉ thấy một con cự thú người to dài đang đi tới từ cuối con phố, khí thế như sư tử, hình thể lại có vẻ giống như một con thỏ lớn. Lông màu xanh bao trùm toàn thân, đôi tai giống như là yêu tinh.

Dị thú kia bước tới từng bước. Không gian xung quanh cũng vì nó mà trở nên vặn vẹo. Ánh mắt nó lại chẳng thèm để ý gì đến Hàn Sâm mà lại nhìn chằm chằm vào Kim Mao Hống bên người Hàn Sâm, trong mắt là vẻ mừng rỡ cuồng nhiệt.

Hết chương 1762.

Chương 1763. Vô Định Sơn

Toàn thân Kim Mao Hống không hề rã rời giống Hàn Sâm, nó lập tức che chở trước người Hàn Sâm, nhe răng nhếch miệng gầm gừ về phía Thanh Mao Thú, kim quang lưu chuyển trên thân thể, trong mắt bắt đầu hiện ra hung quang.

Thanh Mao Thú thấy hành động như vậy của Kim Mao Hống, thì hình như có chút buồn bực, lạnh lùng quát: "Huyết mạch đứng đầu Vô Định Sơn, sao có thể làm bạn với hạ tộc?"

Nói xong, Thanh Mao Thú mở ra cái miệng rộng đầy răng nanh ra. Vốn dĩ cái miệng của nó trông cũng không lớn lắm, thế nhưng lại tựa như có thể lập tức nuốt vào một con voi lớn, răng nanh xen kẽ trong miệng, Khuyển Sư Long Xà cũng khó mà bì kịp.

Hàn Sâm liều lĩnh cưỡng ép tiến vào trạng thái Thần Linh siêu cấp, Kim Mao Hống lại gầm thét một tiếng, nhún người nhào về phía miệng của Thanh Mao Thú.

Rõ ràng Thanh Mao Thú không muốn tổn thương Kim Mao Hống, một cái miệng này cuối cùng cũng không nỡ cắn, chỉ cắn trên bề mặt lưng của Kim Mao Hống, lạnh lùng nhìn Hàn Sâm một cái, tiếp theo trong nháy mắt, thân thể phá vỡ không gian lướt đi, đột phá tầng khí quyển tiến vào hư không, biến mất trong tầm mắt Hàn Sâm.

Hàn Sâm không nhìn thấy khinh bỉ hay xem thường từ trong cái liếc mắt của nó, bởi vì ngay cả tư cách bị xem thường hắn cũng không có, nếu không phải Kim Mao Hống ở cùng với hắn, e rằng Thanh Mao Thú ngay cả nhìn cũng sẽ không liếc mắt nhìn hắn một cái, thậm chí căn bản sẽ không có hành động cắn hắn, bởi vì giống như Hàn Sâm là hạ tộc vậy, ngay cả tư cách để nó nuốt chửng cũng không có.

Hàn Sâm chẳng thèm để ý loại xem thường này, nhưng Kim Mao Hống bị mang đi lại khiến cho cảm xúc của hắn chấn động dữ dội, cảm xúc ở trong lòng khó có thể miêu tả bằng lời.

“Vô Định Sơn!” Hai mắt Hàn Sâm nhìn chăm chú nhìn trời sao, khắc ba chữ này vào trong đầu.

Hàn Sâm không hề đau buồn phẫn nộ, bởi vì hắn biết căm giận cũng không có tác dụng gì, có lẽ thế giới này sự kháng nghị căm phẫn là vô dụng nhất.

Hiện tại điều duy nhất Hàn Sâm có thể chắc chắn chính là, tạm thời Thanh Mao Thú sẽ không làm tổn thương tới Kim Mao Hống, xem ra chắc hẳn Kim Mao Hống có quan hệ gì đó với nó, hiện tại đây là tin tức tốt duy nhất mà Hàn Sâm biết, điều này có nghĩa hắn vẫn còn thời gian, còn có cơ hội làm chút gì đó, cho nên hắn không có thời gian tức giận.

Hắn kéo thân thể mệt mỏi trở lại biệt thự .Joe, Thanh Mao Thú chỉ hống một tiếng, vậy mà đã khiến thân thể của hắn nhữn ra cho tới bây giờ, chênh lệch thực lực như thế này không thể chỉ dựa vào sức mạnh bên ngoài là có thể bù đắp.

Đáng lẽ Hàn Sâm còn thấy may mắn vì Kim Mao Hống tiến hóa thành công, thế nhưng hiện tại làm thế nào cũng không vui vẻ nổi.

Hàn Sâm không biết làm thế nào mà Thanh Mao Thú tìm được Kim Mao Hống, điều này khiến hắn có chút lo lắng, nếu như lúc đám Tiểu Thiên Sứ thăng cấp gặp phiền toái giống như vậy thì hắn cũng không có khả năng ngăn cản.

Vừa nãy Hàn Sâm không hề cưỡng ép tiến vào trạng thái Thần Linh siêu cấp, cũng không mang Kim Mao Hống về Tí Hộ Sở, ngoại trừ thực sự không kịp, còn có một nguyên nhân rất quan trọng.

Cũng không phải tất cả sinh vật đều có thể mãi sinh tồn ở bên trong Tí Hộ Sở, Kim Mao Hống đã tiến hóa thành dị chủng, cho dù mang nó về Tí Hộ Sở thì nó cũng sẽ bị Tí Hộ Sở bài trừ ra ngoài.

Nếu như bị Tí Hộ Sở bài trừ ra ngoài, vị trí chính là tinh vực Đại Tịch Diệt, khả năng tử vong cao hơn, cho nên Hàn Sâm mới không liều mạng như vậy, bởi vì liều mạng cũng vô dụng, sẽ chỉ làm tình cảnh của Kim Mao Hống càng nguy hiểm hơn thôi.

Hàn Sâm lên mạng tra tư liệu về Vô Định Sơn, nhưng không có bất kỳ †in tức gì, ngoại trừ địa danh bên ngoài giống một chút, hoàn toàn không thấy có tin tức gì giá trị.

Hàn Sâm suy nghĩ rất lâu, lúc này mới bấm máy liên lạc gọi tam thiếu gia, hỏi thăm tình huống của Vô Định Sơn từ hắn.

Tam thiếu gia nghe tới ba chữ Vô Định Sơn thì vẻ mặt lập tức thay đổi, không trả lời vấn đề của Hàn Sâm, sắc mặt khó coi hỏi ngược lại: "Ngươi đụng đến sinh vật Vô Định Sơn?"

Ai"

"Không, chỉ nghe nói có một chỗ như vậy thôi." Trong lòng Hàn Sâm kẽ run lên, rõ ràng tam thiếu gia biết chút gì đó.

"Cũng đúng, nếu như ngươi thật sự trêu chọc bọn chúng, hiện tại chỉ sợ cũng không còn khả năng nói chuyện với ta." Lúc này vẻ mặt tam thiếu gia mới dễ nhìn một chút.

Tam thiếu gia dừng lại chốc lát rồi mới tiếp tục nói: "Vô Định Sơn là một nơi ra sao, ta cũng không có cách nào nói cho ngươi được. Đừng nói là ta, cho dù là cha ta cũng không biết đó là nơi như thế nào. Nói thế này đi, Thánh Thiên Đường là đại bản doanh của Vũ tộc, Vô Định Sơn chính là đại bản doanh của dị tộc còn đáng sợ hơn cả Thánh Thiên Đường. Nơi đó là thế giới của dị chủng, không phải chỗ của sinh vật bình thường có thể đặt chân. Bất kể ngươi nghe được thông tin của nơi này từ đâu thì ta cũng hy vọng cả đời này ngươi đừng xuất hiện hay gặp gỡ gì với nơi đó."

Hàn Sâm khẽ gật đầu, tam thiếu gia chỉ nói tới đây, hiện tại Hàn Sâm cũng chỉ biết vài thứ này, ngay cả Vô Định Sơn ở đâu cũng không biết.

"Huyết mạch của Kim Mao Hống có quan hệ gì với chủ của Vô Định Sơn nhỉ? Lẽ nào Kim Mao Hống cũng là sinh vật Tinh tộc lợi dụng gen ngoại tộc để chế tạo ra?" Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ. Quả thật Kim Mao Hống có đủ loại thần dị, khác biệt rất nhiều với sinh vật bình thường của Tí Hộ Sở.

Có điều hiện tại suy nghĩ gì cũng đều vô dụng, mặc dù quả thật có một nơi gọi là Vô Định Sơn, thế nhưng Hàn Sâm lại chẳng làm được gì cả.

"Vẫn quá yếu, ta phải trở nên mạnh mẽ hơn mới được." Hàm Sâm cảm thấy bản thân không thể tiếp tục như vậy, nhất định phải nhanh chóng nâng cao thực lực lên.

Cũng may sinh vật và đại vũ trụ gen khác biệt, chỉ cần có gen dị chủng, Hàn Sâm có thể nhanh chóng tăng thực lực, không cần giống như quý tộc và dị chủng chầm chậm tu luyện tiến hóa như vậy.

Tại thành Silgran, Hàn Sâm rất khó thu hoạch được vật liệu dị chủng gen số lượng lớn, Hàn Sâm nghĩ, nơi có thể nhanh chóng thu hoạch được vật liệu dị chủng gen chỉ có một, đó là không gian dị chủng.

Nơi cách thành Silgran khoảng bốn năm trăm cây số có một chỗ không gian dị chủng nhỏ, bên trong không thiếu dị chủng cấp tử tước xuất hiện, Hàn Sâm quyết định đến đó thử vận may.

Hàn Sâm nói cho .Joe chuyện bản thân muốn đi tới không gian dị chủng, Joe lập tức mở to hai mắt nhìn, mãi mới cắn môi nói: "Hàn Sâm, ta biết ngươi rất mạnh, thế nhưng nơi như không gian dị chủng thực sự quá nguy hiểm, ngay cả quý tộc cũng không hoàn toàn nắm chắc sống sót nổi ở nơi đó…"

"Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, có thể ta cần khoảng hai tháng mới có thể trở về. Nếu như ngươi đồng ý, ta có thể mời một nam tước †ạm thời làm thay công việc của ta." Hàm Sâm nói với .Joe.

"Không phải là vấn đề này, ngươi phải hiểu được, nơi đó có dị chủng cấp tử tước, không phải chỉ dựa vào kỹ xảo và một thanh dao găm dị chủng thì có thể đối phó được, ngươi đang dùng mạng của mình để đánh cược đó." Joe hơi tức giận nói.

Hàn Sâm móc dao găm tê giác ra rồi đặt vào trong tay .Joe: ".Joe, cám ơn ngươi khoảng thời gian này đã chiếu cố ta, nhưng có một số chuyện ta nhất định phải làm."

“Thế nhưng…” .Joe còn muốn nói thêm điều gì đó, lại bị động tác của Hàn Sâm hấp dẫn.

Chỉ thấy Hàn Sâm lấy ra một thứ bằng kim loại, .Joe lập tức nhận ra đó là móng tay của con dị chủng cấp nam tước mà hai ngày trước Hàn Sâm săn giết, là vật liệu dị chủng.

Trước ánh mắt nghỉ ngờ của .Joe, ngón cái và ngón trỏ của Hàn Sâm

kẹp lấy miếng kim loại đó rồi nhẹ nhàng gập lại, chỉ nghe rắc một tiếng, miếng kim loại đó trực tiếp bị bẻ gãy thành hai đoạn.

oe lập tức mở tròn hai mắt, không thể tin được nhìn Hàn Sâm, tay không bẻ gãy vật liệu gen cấp nam tước, chỉ sợ cho dù là quý tộc cấp nam tước cũng không thể làm được.

Hết chương 1763.

Chương 1764. Không gian dị chủng

Núi cao bao nhiêu mới được tính là núi cao?

Điều này cũng không có một kết luận chính xác, hệt như việc không có ai biết Vô Định Sơn cao bao nhiêu, đây cũng là chuyện không có kết luận.

Gần như không có sinh vật nào đến núi Vô Định Sơn, cũng chưa có người nào từng thấy rốt cuộc đỉnh núi Vô Định Sơn có cái gì.

Ngay cả những dị chủng đỉnh cấp bên trong Vô Định Giới cũng chưa từng có ai dám leo lên Vô Định Sơn nửa bước, bọn họ chỉ biết ở trên ngọn núi kia, chủ nhân Vô Định Giới ấy, đó chính là vua chân chính.

Thế nhưng lúc này trên đỉnh Vô Định Sơn lại có hai con dị thú một lớn một nhỏ, lớn giống như thỏ, nhỏ giống như sư tử, mà con thú nhỏ ở bên cạnh toàn thân vàng rực, còn có một cô gái ung dung lộng lẫy.

Cô gái vô cùng xinh đẹp, phong tình ngàn vạn khí chất cao nhã, nhưng đặc biệt nhất lại là chiếc sừng trên đầu của nàng, không khác chút nào với sừng của Độc Giác Thú thuần khiết nhất thiên hạ.

Lúc này bàn tay cô gái như ngọc trắng đang vuốt ve bộ lông màu vàng trên người thú nhỏ, vẻ mặt mang theo nụ cười không thể dùng lời để miêu tả.

"Rốt cuộc huyết mạch của nó thế nào? Có mấy phần huyết mạch của Hống?" Thanh Mao Thú nhìn con thú nhỏ ngủ say, không nhịn mà được hỏi.

"Không đến năm phần." Cô gái bình tĩnh nói.

"Chỉ không đến năm phần sao? Ta còn tưởng rằng sẽ cao hơn một chút." Thanh Mao Thú khẽ nhíu mày, rõ ràng đáp áp này cũng không thể khiến nó hài lòng.

"Không đến năm phần, nhưng khả năng của nó lại hơn cả mười phần." Cô gái lại nói tiếp.

"Có ý gì?" Thanh Mao Thú kinh ngạc nói.

Tay của cô gái vuốt ve bộ lông của thú nhỏ, vẻ mặt kỳ quái nói: "Không biết rốt cuộc nó sinh ra từ đâu, sao lại có huyết mạch của Hống, nhưng xem tình trạng hiện tại của nó, tiềm lực huyết mạch của nó rất lớn, mạnh hơn cả Hống thuần khiết, có lẽ nó có thể tiến xa hơn không chừng."

"Sao có thể như vậy được? Bên trong thân thể nó còn có huyết mạch mạnh mẽ hơn cả Hống sao?" Thanh Mao Thú không dám tin tưởng nói.

"Không có huyết mạch nào mạnh mẽ hơn Hống cả, nhưng khi những huyết mạch không tính là hùng mạnh đó kết hợp với huyết mạch của Hống, không biết tại sao lại diễn hóa ra biến hóa tới mức này, khiến nó sở hữu khả năng huyết mạch thuần khiết hơn hẳn. Có lẽ về sau loại khả năng này sẽ khiến nó đi xa hơn Hống thuần khiết nhiều." Lúc cô gái nói chuyện, con ngươi càng ngày càng sáng, ánh mắt giống như đang lay động.

“Nếu thật sự như thế, vậy thì tốt quá rồi.” Thanh Mao Thú cực kỳ vui vẻ, có điều quay lại hỏi: “Vì sao ngươi không cho ta giết hạ tộc kia?”

“Hạ tộc đó không thể giết.” Cô gái khẽ lắc đầu, trên mặt lộ vẻ quái dị: “Giữa bọn họ có ràng buộc đặc biệt nào đó, ta không nhìn ra vì sao lại có ràng buộc như thế, nhưng giết hắn, có lẽ sẽ khiến tương lai của tên nhóc kia xuất hiện biến số, chúng ta không thể mạo hiểm như vậy.”

“Một kẻ hạ tộc cũng xứng xuất hiện ràng buộc sâu xa với Hống cao quý ư?” Thanh Mao Thú nói với vẻ hung ác, hận không thể lập tức băm thây Hàn Sâm thành vạn đoạn.

“Có trời mới biết lúc tên nhóc này trưởng thành đã phải trải qua những gì, nếu dựa theo đạo lý mà nói, huyết mạch Hống cũng đã tuyệt diệt, không có khả năng xuất hiện ở thế gian, sự xuất hiện của bản thân nó chính là một dị số.” Dừng một lát, cô gái còn nói thêm: “Tóm lại, không nên đụng chạm với hạ tộc kia, cũng đừng có bất kỳ liên hệ gì với hắn, hắn có thể chết ở trong tay bất kỳ người nào, nhưng tuyệt đối không thể chết ở trong tay của chúng ta.”

Hàn Sâm xuất phát tiến về phía không gian dị chủng, cái gọi là không gian dị chủng kia cũng không thể xem như là một không gian riêng biệt, nó giống không gian của một khu vực nào đó bị bóp méo kéo dãn hơn.

Giống như ban đầu chỉ có không gian của ngọn núi, sau khi bị bóp méo kéo dãn ra, phạm vi nơi đó vẫn là một ngọn núi, thế nhưng sau khi tiến vào lại có thể là những dãy núi sông rộng xa ngàn dặm.

Thánh Thiên Đường và Vô Định Sơn cũng là không gian như vậy, chỉ có điều loại không gian dị chủng đẳng cấp này đã vặn vẹo kéo dãn không chỉ là một ngọn núi, mà là một vùng tinh không.

Không gian dị chủng mà Hàn Sâm muốn tới không hề khủng bố như vậy, nó chỉ là một ngọn núi, vốn dĩ nơi đó chỉ có mấy ngọn núi đá nhỏ, cao nhất không quá mấy trăm mét.

Thế nhưng từ lúc dị biến lại hình thành lên một dãy núi liên miên mấy trăm dặm, trong đó thỉnh thoảng có dị chủng qua lại, cũng không biết bọn chúng

sinh ra từ đâu.

Quý tộc người Kate sẽ thỉnh thoảng sẽ tới đây săn giết dị chủng, bên trong đó không thiếu đoàn đội và một vài chiến đội.

Những chiến đội phát triển tự do này không phải thứ mà chiến đội Ma Thuật Sư có thể so sánh được, mặc dù thành viên chiến đội không nhiều, nhưng trên cơ bản đều là quý tộc.

Về phần dị chủng, trừ khi có thế lực lớn che chở, nếu không bình thường đều không dám lộ ra thân phận dị chủng của bản thân ở trước mặt người khác.

Hàn Sâm để Bảo Nhi ở lại bên trong Tí Hộ Sở, đại vũ trụ gen thực sự quá nguy hiểm, khi không có năng lực tự vệ, Hàn Sâm cũng không muốn Bảo Nhi đi theo mình mạo hiểm.

Đặc biệt sau khi trải qua chuyện của Kim Mao Hống, Hàn Sâm càng trở nên cẩn thận hơn.

Hàn Sâm mặc trên người chiến giáp Động Huyền, toàn bộ cơ thể hoàn toàn bị bao ở bên trong khôi giáp, khí tức trên người Hàn Sâm cũng dùng sức mạnh của Động Huyền để thay đổi, cho dù là .Joe cũng không nhận ra hắn chính là Hàn Sâm.

Sau khi tiến vào không gian dị chủng, Hàn Sâm phải dùng hết sức săn giết dị chủng, nhưng Hàn Sâm cũng không muốn để Vũ tộc biết được hắn không phải người bình thường.

Để tránh Vũ tộc suy nghĩ quá nhiều, cho nên cũng chỉ có thể như thế.

Hắn lái một chiếc xe gắn máy việt dã lên đường, thấy phía trước chỉ có ngọn núi đá không cao lắm, nhưng khi Hàn Sâm lái xe máy tiến vào đường núi thì lại phát hiện dường như phía sau từng ngọn núi không có điểm cuối.

Nơi này chính là không gian dị chủng mà Hàn Sâm muốn tới. Từ lúc tiến vào vùng núi, ánh mắt Hàn Sâm vẫn không ngừng rà soát xung quanh, tìm kiếm con mồi có thể xuất hiện.

Xe máy bị Hàn Sâm nhét vào chân núi, nếu như may mắn, lúc trở về xe máy vẫn còn, có lẽ còn cần dùng đến.

Mới vòng qua một đường núi, Hàn Sâm đột nhiên cảm giác bên trong rừng đá phía trước có khí tức sinh vật, thế là lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, ánh mắt nhìn chằm chằm khu rừng đá nọ.

Rất nhanh, Hàn Sâm lập tức nghe được tiếng bước chân sột sột soạt soạt, không bao lâu có một bóng dáng đi ra từ trong rừng đá, sau khi thấy rõ bóng dáng kia, Hàn Sâm không khỏi nôn nao.

Đó là một cô bé mười lắm mười sáu tuổi, trên đầu không có tai mèo, phía sau cũng không có đuôi mèo, hẳn không phải là người Kate.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát một lúc lâu, cũng không hề nhìn ra đặc thù của ngoại tộc từ trên người nàng, gần như nhìn không khác chút nào với nhân tộc.

Thế nhưng khí tức trên người cô bé kia lại khiến cho Hàn Sâm biết rõ, nàng không thể nào là nhân loại, cho đến bây giờ, ngoại trừ Hàn Sâm, nhân loại vẫn chưa có quý tộc đại vũ trụ, huống chỉ là một cô bé quý tộc mười lăm mười sáu tuổi.

Trên người cô bé không có chiến giáp gen, nhưng lại hóa dị chủng, mặc giáp da màu trắng, chân mang giày da nhỏ màu trắng, bên hông †reo một thanh trường đao bằng da, tùy ý buộc tóc thành hình đuôi ngựa, ngũ quan vô cùng tinh xảo, nhìn xinh xắn và bừng bừng khí thế anh hùng.

Hàn Sâm đang đánh giá thiếu nữ kia, thiếu nữ lại rút đao từ bên hông ra, đao màu tím khuyết như trăng, chỉ vào Hàn Sâm nhẹ giọng quát: “Ta là cướp! Mau giao trứng của ngươi ra đây.”

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn thiếu nữ, trong lúc nhất thời tưởng rằng lỗ tai của bản thân có vấn đề, hoặc là dạo gần đây không nghỉ ngơi tốt, cho nên mới nghe lầm.

Hết chương 1764.

Chương 1765. Giao dịch với thiếu nữ

“Nghe thấy chưa hả, giao trứng của ngươi ra đây.” Thiếu nữ thấy Hàn Sâm không có phản ứng gì, lại vung vẩy trường đao màu tím trong tay hung thần ác sát nói.

“Nếu như ngươi cướp thứ khác, chỉ cần là vật ngoài thân, ta đều có thể cho ngươi, thế nhưng thứ kia là tôn nghiêm của người đàn ông, đánh chết cũng không thể giao ra được.” Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

“Bớt nói xằng nói bậy đi, ta muốn trứng của ngươi thì liên quan gì tới tôn nghiêm của ngươi chứ?” Vẻ mặt thiếu nữ kia kiểu ta đây rất khôn khéo, tỏ vẻ ngươi bớt lừa ta.

“Xin phép hỏi một câu, ngươi biết trứng là cái gì không?” Vẻ mặt Hàn Sâm quái dị nhìn thiếu nữ hỏi.

“Đương nhiên ta biết đó là gì.” Rõ ràng thiếu nữ không tự tin lắm, nhưng mà vẫn ra vẻ kiên cường nói: “Không phải là hai quả bóng vàng óng ánh sao, tốt nhất ngươi mau giao ra đây, không thì đừng trách ta không khách khí, đao trong tay của ta cũng không có mắt.”

Hàn Sâm mở tay ra nói: “Trứng vàng óng ánh, ta thật sự không có, ta thấy ngươi tìm sai người rồi đó.”

“Ngươi thật sự không có?” Thiếu nữ nghi ngờ nhìn Hàn Sâm. “Thật sự không có mà.” Hàn Sâm khẳng định gật đầu.

“Không có thì ngươi nói sớm một chút đi, lãng phí nhiều thời gian của †a như vậy.” Thiếu nữ nói xong thì tra đao vào vỏ, quay người muốn đi.

Hàn Sâm rất hứng thú nhìn thiếu nữ, không ngờ nàng thật sự nói đi là đi, cũng không biết là con gái nhà ai, chẳng hiểu biết gì cả, vậy mà để cho nàng đến nơi không gian dị chủng nguy hiểm như thế này.

Có điều cũng chẳng liên quan gì đến Hàn Sâm, người ta đã dám đến, tự khắc có cách sinh tồn của bản thân thôi.

Hơn nữa Hàn Sâm không thể khẳng định được thiếu nữ này thật sự ngây thơ không biết gì, hay là ra vẻ ngây thơ, cho nên cảm thấy bớt lo chuyện bao đồng thì tốt hơn.

Hắn quay người chuẩn bị đi hướng khác, nhưng vừa đi vài bước thì lại nghe được âm thanh của thiếu nữ truyền tới từ một bên khác: "Cướp đây, giao trứng của ngươi ra cho ta."

"Grào!" Kế tiếp Hàn Sâm nghe được một tiếng gào thét đầy phẫn nộ, quay đầu nhìn sang thì chỉ thấy một cái đầu đang vặn khớp răng rắc, quái ngưu đứng vững cất bước, nhào về hướng thiếu nữ, đôi móng trâu giống như hai cái ấn sắt đập về phía đầu của thiếu nữ.

Hàn Sâm nhìn mà khẽ sợ run, hơn nữa còn thật sự nhìn thấy hai quả trứng vàng óng ánh lúc ẩn lúc hiện ở ngay dưới hông của quái ngưu, đung đưa theo động tác của cơ thể.

Keng! Kengl! Kengl

Thiếu nữ quơ trường đao màu tím, giao kích với vó sắt của con quái ngưu, phát ra tiếng kim loại giao nhau chói tai.

Vẻ mặt Hàn Sâm tràn ngập khó hiểu, đao pháp của thiếu nữ vô cùng lợi hại, không nói tới sức lực bỏ ra, kỹ năng của nàng là kỹ năng đao pháp cao thủ duy nhất mà Hàn Sâm thấy sau khi tới đại vũ trụ gen.

Đến cả kỹ pháp của cường giả cấp tử tước Xena cũng kém rất nhiều so với thiếu nữ này.

Mặc dù Sức mạnh của quái ngưu không nhanh nhẹn như thiếu nữ, nhưng cũng không thể khinh thường.

Sức lực của thiếu nữ còn kém hơn một chút so với quái ngưu, một người một trâu ngang sức, trong lúc nhất thời cũng khó có thể phân thắng bại.

“Bò…ò…!” Quái ngưu vừa chiến vừa kêu quái dị, dường như vô cùng tức giận.

“Biết sự lợi hại của bổn tiểu thư rồi chứ? Còn không mau giao trứng của ngươi ra đây, bổn tiểu thư có thể tha chết cho ngươi.” Giọng nói nhẹ nhàng của thiếu nữ quát lên.

Ị”

“Bò…Ò…!” Lão Ngưu hú lên quái dị, một đôi vó sắt bên trên lóe lên kim quang vàng rực nện về hướng thiếu nữ như bão tố.

Thân hình thiếu nữ biến ảo, trường đao màu tím trong tay như trăng chiếu sông, thoải mái tự nhiên có vài phần phong độ đại gia, thế tấn công tàn bạo của quái ngưu đều bị nàng hóa giải.

“Quả nhiên bên trong đại vũ trụ gen vẫn còn rất nhiều cao thủ, chỉ nhìn đao pháp của thiếu nữ này cũng biết chắc chắn trưởng bối của nàng rất lợi hại.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Hàn Sâm đang say sưa nhìn thì đột nhiên nghe được tiếng kêu bò bò truyền tới bên trong rừng đá, không bao lâu sau lại nhìn thấy mấy con quái ngưu mọc ra trứng vàng vọt ra từ trong bên trong rừng đá, nhào về hướng thiếu nữ kia.

Đao pháp của thiếu nữ mặc dù rất mạnh, nhưng suy cho cùng sức lực còn quá yếu, cũng chỉ là trình độ nam tước, một với một còn có thể ứng phó, nhưng sau khi bị bao vây thì lập tức rơi vào thế nguy hiểm, rõ ràng không phải là đối phủ của những quái ngưu kia.

“Ngươi còn đứng ở đó làm cái gì, còn không mau tới hỗ trợ?” Thiếu nữ vừa lui tới bên cạnh Hàn Sâm khẽ quát.

Hàn Sâm nghĩ thầm: “Vừa rồi ngươi còn muốn cướp trứng của ta, bây giờ lại tìm sự giúp đỡ từ ta, nghĩ cũng hay nhỉ”

“Muốn ta hỗ trợ cũng được, nhưng mà ta không cung cấp dịch vụ miễn phí. Thế này đi, đao trong tay của ngươi làm thù lao cho ta, ta giúp ngươi giải

quyết hết những quái ngưu kia.” Hàn Sâm nói.

Rõ ràng trường đao trong tay thiếu nữ được chế thành từ vật liệu dị chủng, xem ra rất khá, hình như phẩm chất còn tốt hơn cả dao găm tê giác một chút.

Bình thường Hàn Sâm cũng không tùy tiện lấy Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn ra dùng, trên tay đang cầm một thanh vũ khí thích hợp.

Thiếu nữ kia rất dứt khoát, trực tiếp ném đao cho Hàn Sâm, vừa chạy tới bên cạnh Hàn Sâm vừa kêu lớn: “Được rồi, đao cho ngươi, nhanh tới hỗ trợ đi.”

Hàn Sâm tiếp được trường đao cầm ở trong tay, thấy bốn quái ngưu kêu bò bò lao tới, hắn bước ra một bước như rắn độc thè lưỡi, thân hình tự vọt tới giữa bốn quái ngưu.

Keng! Keng! Keng!l Keng

Lập tức nghe được âm thanh bốn tiếng kim loại rơi xuống đất, bốn cặp trứng vàng óng ánh rơi trên mặt đất, màu tươi phun trào ở miệng vết thương của bốn quái ngưu, chỉ trong nháy mắt toàn bộ đều ngã trên mặt đất.

“Săn giết dị chủng Kim Dương Ngưu cấp nam tước, phát hiện gen dị chủng”

Bốn tiếng nhắc nhở giống nhau liên tiếp vang lên, Hàn Sâm vung đao liên tục, hắn lập tức nhặt bốn cặp trứng vàng óng ánh dưới đất cho vào túi đã chuẩn bị sẵn.

“Ấy, những cái trứng kia là của ta mà” Thiếu nữ vội vàng chạy tới trừng mắt với Hàn Sâm nói.

“Ta giết được thì đương nhiên là của ta, nơi này vô cùng nguy hiểm, ngươi mau mau rời khỏi nơi này đi, để tránh lại gặp phải nguy hiểm, lần sau không may mắn như vậy đâu.” Hàn Sâm nói xong thì đi về hướng bên trong rừng đá.

Làm gì có chuyện thiếu nữ chịu rời khỏi, bước nhanh đuổi theo: “Cái †ên này, ngươi có chữ tín hay không vậy hả, Tử Nguyệt Đao ta cũng đã cho ngươi, ngươi phải đưa mấy cái trứng kia cho ta… Nếu không chúng ta mỗi người một nửa đi… Chia cho ta một đôi cũng được mà…”

Hàn Sâm cảm thấy phiền, thế là chọn một đôi trứng vàng trong túi ném cho thiếu nữ.

Sau khi tiếp được, thiếu nữ lập tức vui vẻ, Hàn Sâm tưởng rằng như vậy thì nàng sẽ không đi theo nữa, thế nhưng chẳng được bao lâu, vậy mà thiếu nữ lại đuổi theo.

“Không phải đã cho ngươi thứ đó rồi sao? Ngươi còn theo ta làm gì?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Đây chỉ là một phần trong nhiệm vụ của ta, ta còn phải lấy một nhánh Ngân Dương Giác nữa, ta thấy bản lĩnh của ngươi miễn cưỡng cũng tạm

được, thế này đi, chúng ta cùng nhau đi giết Ngân Dương Thú được không?" Thiếu nữ nháy mắt nói.

"Ngươi cần những thứ này để làm gì?" Hàn Sâm hơi nghỉ ngờ thăm dò.

Lai lịch thiếu nữ không tâm thường, mà đây chỉ là vật liệu dị chủng cấp nam tước, còn không đáng tiền bằng đao của nàng, cũng không biết nàng cần những thứ này để làm gì.

"Ta phải có được hai thứ này mới xem như hoàn thành lễ trưởng thành, nếu như không lấy được, vậy cũng chỉ có thể đợi thêm một năm nữa, cũng không thể đi ra ngoài trong một năm này, thật sự rất thảm mà, ngươi giúp ta một chút có được không." Thiếu nữ nhìn Hàn Sâm vô cùng đáng thương nói.

Hết chương 1765.

Chương 1766. Đại Đạo Thiên

"Cái đồ quỷ hẹp hòi… Thần giữ của… Keo kiệt… Khó trách tên cũng là Kim Tệ mê tiền như vậy…" Thiếu nữ vừa đi vừa bĩu môi lầm bầm.

Mặc dù Hàn Sâm đồng ý đi săn giết Ngân Dương Thú giúp nàng, nhưng mà lại lấy đi nguyên một bộ đoản đao khớp với Tử Nguyệt Đao, hai thanh đao một dài một ngắn vốn chính là một bộ.

Hàn Sâm tương đối hài lòng với cặp đao này, mặc dù không có gì để so sánh, nhưng mà rõ ràng độ bền mạnh hơn so với dao găm tê giác không ít.

Thiếu nữ tự nói tên của nàng là Hải Nhi, nói là đến từ biển, trừ cái đó ra không nói thêm điều gì nữa, Hàn Sâm cũng không có hỏi tới.

Dù sao cũng chỉ giúp nàng săn giết một con dị chủng, về sau đường ai nấy đi, không cần thiết thăm dò rõ ràng như vậy.

Hải Nhi đi trước dẫn đường, nhưng xem ra nàng cũng không quen thuộc với nơi này lắm, đi loanh quanh hơn nửa ngày, đừng nói Ngân Dương Thú, ngay cả một con dị chủng cũng không tìm được.

“Chờ một chút.” Hàn Sâm đưa tay ngăn Hải Nhi lại, sau đó thả chậm bước chân, cẩn thận từng li từng tí bò lên một tảng đá nhỏ trước mặt.

Từ đỉnh tảng đá nhìn sang, chỉ thấy trên đường núi phía trước có một đám sinh vật đang săn bắn một dị chủng.

Đó là một con gấu có sáu cánh tay, mà sáu cánh tay ấy như được đúc thành từ thép, trên đó có hắc diễm chập chờn, vung ra một chưởng trực tiếp đập vỡ nát một tảng đá cao bằng đầu người, mà hắc diễm còn bùng cháy trên bề mặt đá, sức mạnh đó cực kỳ đáng sợ.

Sức mạnh như vậy, rõ ràng không phải dị chủng cấp nam tước nên có, rất có thể là một dị chủng cấp tử tước.

Đa số những sinh vật vây đánh gấu sáu tay đều là người Kate, còn có một phần nhỏ là chủng tộc khác, trong đó chỉ có gần mười quý tộc, những binh lính khác cũng đều được nghiêm chỉnh huấn luyện, phối hợp với nhau tương đối khéo léo.

Trong đó có một quý tộc dùng đao, lục quang trên đao dâng trào, dưới sự phối hợp của quý tộc và binh lính khác, mỗi một đao đều có thể để lại một vết thương trên người gấu sáu tay.

Cuộc chiến cũng sắp kết thúc, cũng không phải đợi lâu lắm, gấu sáu †ay ở dưới sự vây đánh, bị quý tộc dùng đao chém đầu.

Mặc dù đội đi săn tổn thất không nhỏ, nhưng mà có thể săn được một dị chủng cấp tử tước như thế, đối với bọn họ mà nói đã là thu hoạch rất không tệ.

“Ai?” Ánh mắt quý tộc dùng đao đột nhiên nhìn chăm chú về hướng tảng đá, sắc mặt âm trầm quát lạnh một tiếng.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn Hải Nhi bên cạnh, bất đắc dĩ đi ra. Vừa rồi Hải Nhi không cẩn thận đụng rơi một hòn đá, cho nên mới khiến cho quý tộc kia phát hiện được sự tồn tại của bọn họ.

"Bọn ta chỉ đi ngang qua mà thôi, cũng không có ác ý." Hàn Sâm đứng ở trên núi đá, nhún vai với quý tộc dùng đao.

Rõ ràng người kia là tử tước, cộng thêm đoàn đội vô cùng mạnh mẽ, bối cảnh nhất định không nhỏ, Hàn Sâm đến để săn giết dị chủng, không cần thiết thêm chuyện, có thể giải thích rõ là tốt nhất.

Quý tộc dùng đao đang muốn nói gì đó thì lại đột nhiên biến sắc, nói với Hàn Sâm: "Bọn ta không biết các hạ làm việc ở chỗ này, vậy thì bọn ta rời đi trước, xin các hạ chớ trách."

Dứt lời, hắn lập tức mang theo đội ngũ nhanh chóng rút lui, đám người trong nháy mắt đi không còn một bóng dáng, ngay cả thi thể con gấu sáu tay vừa mới săn giết cũng không cần.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Hải Nhi bên cạnh, chắc chắn Hàn Sâm không có mặt mũi tới mức này, trừ hắn ra thì cũng chỉ có Hải Nhi mà thôi.

Hải Nhi chạy đến trước thi thể gấu sáu tay, sáu cái tay gấu đều bị cắt xuống, nhét vào trong túi áo của chính nàng, không khách sáo một chút nào.

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, tiếp tục đi tới, kết quả càng ngày càng kỳ quái, hề những thợ săn khác gặp phải bọn họ, sau khi nhìn thấy Hải Nhi đều lập tức rút lui, giống như là gặp quỷ, ngay cả con mồi cũng không cần.

Có một số người không có con mồi, trước khi đi còn đặc biệt để lại một vài vật liệu dị chủng khiến Hàn Sâm cảm thấy bọn họ thật sự giống như phường trộm cướp vậy.

Nhưng từ đầu tới cuối Hải Nhi chẳng nói gì cả, nếu như thế này cũng có thể cướp được, vậy việc cướp bóc này cũng tốt quá nhỉ.

“Rốt cuộc Hải Nhi này có lai lịch gì đây?” Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, cảm giác không tốt lắm, hình như hắn chọc phải một phiền phức lớn rồi.

Dọc theo con đường này không đụng phải dị chủng nào, thu hoạch của Hải Nhi cũng rất khá, ngoại trừ gấu sáu tay cấp tử tước, còn thu hoạch không ít vật liệu dị chủng cấp nam tước.

“Leng keng leng keng… Leng keng leng keng…”

Trong lòng Hàn Sâm còn đang nghi ngờ theo Hải Nhi tiếp tục đi về phía trước thì lại đột nhiên nghe được âm thanh chuông lục lạc truyền tới từ đằng trước.

Hải Nhi nghe được tiếng chuông thì lập tức biến sắc, kéo cánh tay của Hàn Sâm nói: “Đi nhầm đường mất rồi, không phải bên này, đi hướng bên kia kìa.”

Nói xong, Hải Nhi lôi kéo Hàn Sâm bước nhanh đi hướng ngược lại tiếng chuông, nhưng chưa đi được bao lâu thì lại nghe được phía trước truyền tới tiếng chuông.

Hải Nhi kéo Hàn Sâm liên tục đổi phương hướng mấy lần, thế nhưng mỗi lần đi không bao xa thì lại nghe thấy tiếng chuông ở phía trước.

Hải Nhi còn muốn đổi phương hướng lần nữa thì Hàn Sâm lại nhìn thấy cách phía trước không xa, tiếng chuông đã vô cùng gần, hơn nữa mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng đi tới bên này từ trong sơn đạo.

Đó là một người đàn ông cưỡi voi, trên người mặc áo giáp màu bạc, tướng mạo không phải vô cùng xuất chúng, nhưng lại có một khí chất đặc biệt giống như mọi sự vật của thiên hạ này đều không đáng để hắn lưu tâm.

Đỉnh đầu người đàn ông kia mọc ra một đôi sừng cong màu đen, trừ cái đó ra gần như không khác gì với nhân loại, làn da trắng trắng mềm mềm, nếu như không phải đang mặc áo giáp thì hắn càng giống một kẻ đọc sách lòng mang thiên hạ.

“Từ lúc nào mà người của Đại Đạo Thiên học được cách đi đường vòng thế?” Người đàn ông cưỡi voi lắc lư đi tới, híp mắt nhìn Hải Nhi và Hàn Sâm, mỉm cười nói.

“Cái gì mà đi đường vòng, bổn tiểu thư là đang tìm Ngân Dương Thú, có liên quan gì đến ngươi chứ?” Hải Nhi bĩu môi, dường như rất là khinh thường dáng vẻ của người đàn ông nọ, nhưng ánh mắt lại bán đứng nàng.

Người đàn ông mỉm cười: “Năm đó Khí Thiên Đạo thề thốt rằng, người Đại Đạo Thiên ngàn năm không vào tinh vực Đan Tuyền, thế nhưng bây giờ còn chưa tới bảy trăm năm mà đã phá vỡ lời thề, lẽ nào việc kẻ cướp không giữ chữ tín là thật sao sao?”

“Ta là ta, không có quan hệ gì với Đại Đạo Thiên hết, ngươi đừng có mà nói bậy nói bạ.” Hải Nhi tức giận nói.

“Nếu như ngươi không phải người của Đại Đạo Thiên thì có thể sống ở chỗ này đến bây giờ sao, lại còn kiếm được rất nhiều thứ đồ tốt nữa chứ?” Người đàn ông lạnh nhạt nói.

“Cho dù ta phá vỡ lời thề thì như thế nào? Ngươi còn có thể giết ta hay sao? Ngươi có cái can đảm này sao?” Hải Nhi thẹn quá hóa giận, dứt khoát không giảng đạo lý nữa, chu miệng nhỏ nói.

Người đàn ông cười: “Dù gì ngươi cũng là thượng tộc của Đại Đạo Thiên, niệm tình ngươi tiến hóa không dễ, không đến mức giết ngươi, có điều dạy bảo thì vẫn phải có.”

Nói xong, người đàn ông trầm ngâm một chút, ánh mắt đặt lên trên người Hàn Sâm: “Ngươi đã phá lời thề, vậy thì kêu hộ vệ hạ tộc của ngươi ứng lời thề mà chết, xem như thay chủ chịu phạt đi.”

Hàn Sâm không hiểu phần đầu lắm, nhưng câu sau lại hiểu, lập tức nói: “Ta không có bất cứ quan hệ nào với nàng ta, cũng không phải người Đại Đạo Thiên, ngươi muốn đánh muốn phạt thì tìm nàng ta đi.”

Hải Nhi cũng cất giọng nói: “Hắn chỉ người giúp đỡ tạm thời mà ta thuê tới, không có chút quan hệ nào với Đại Đạo Thiên bọn ta, ngươi muốn gì thì tìm

ta.”

Người đàn ông lại cứ như không nghe được lời của bọn họ: “Để lại mạng của ngươi hoặc là mạng của hắn, ngươi có thể tự mình lựa chọn.”

Dứt lời, người đàn ông không tiếp tục để ý tới Hàn Sâm và Hải Nhị, cưỡi voi dần dần đi xa, không bao lâu liền biến mất ở trong dãy núi, chỉ còn lại âm thanh leng keng leng keng đang quanh quẩn ở trong núi.

Hết chương 1766.

Chương 1767. Vây giết

“Ai đây ? Không hiểu tiếng người đấy hả?” Hàn Sâm đã từng gặp người không nói lý, thế nhưng đây là lần đầu tiên hắn gặp phải người không nói lý đến như vậy.

Hải Nhi tỏ vẻ đau khổ nói: “Hắn thực sự nói được sẽ làm được, lần này gay go rồi.”

“Ta thấy không đến nỗi chứ? Nếu hắn thật sự muốn giết người, sao mà cứ bỏ đi như vậy được?” Hàn Sâm nói.

Hải Nhi lắc đầu: “Chân Việt tộc là thượng tộc, muốn giết một hạ tộc

như ngươi, sao có thể tự mình động thủ. Chỉ cần hắn nói một câu thì sẽ có nhiều người vì hắn mà bán mạng, sợ rằng không lâu nữa trong không gian dị chủng này, khắp nơi đều có người muốn lấy mạng của ngươi đi tìm hắn tranh công.”

“Dù gì ta cũng là một nam tước, tuy rằng không tính là rất cao cấp, nhưng cũng được coi là quý tộc chứ? Đừng cứ hạ tộc hạ tộc khó nghe như vậy.” Hàn Sâm cười nói, dường như không quá lo lắng với tình cảnh hiện tại.

“Không thể phá kén hoá bướm giữ lại huyết mạch của gia tộc trong thần điện gen thì dù ngươi có thành công tước, thậm chí thăng cấp thành vương

thì cũng chỉ là một người có thực lực vượt trội một chút

mà thôi, nói chung vẫn là một hạ tộc." Hải Nhi nói. "Phá kén hóa bướm? Thần điện gen?" Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm, những điều này đều là nghe lão đạo gia nói. Ta chỉ biết, nếu như một chủng tộc không có bấc đèn của tộc bên trong thần điện gen, không để lại tên tộc mình, vậy vĩnh viễn chỉ là hạ tộc." Hải Nhi vội la lên: "Bây giờ không phải là thời gian nói những chuyện này, chúng ta mau trốn đi, rời khỏi không gian dị chủng rồi tìm một chỗ trốn, biết đâu ngươi còn có một con đường sống."

Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi đi đi, người hắn muốn giết là ta, ta tự tìm lối thoát là được."

"Vậy cũng không được, nếu ta cứ rời đi như vậy, người khác sẽ cho rằng Đại Đạo Thiên bọn ta sợ đám người Chân Việt tộc, ta không thể để mất mặt như vậy được." Hải Nhi bĩu môi nói.

Hàn Sâm có chút bất đắc dĩ, bị Hải Nhi lôi kéo ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ: "Chuyện gì vậy trời, ta tới để săn dị chủng, kết quả dị chủng còn chưa săn được, trái lại bây giờ lại bị đuổi giết chạy trối chết, vận khí gần đây thật sự không tốt lắm, lần sau ra ngoài thì phải xem hoàng lịch thôi."

Hai người mới đi chưa được bao xa thì chợt nghe thấy tiếng chân như sấm, một đám người lao đến theo đường núi, rất nhanh lao tới gần bọn họ.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, phát hiện chính là nhóm người lúc trước bọn họ gặp phải, những người kia săn gấu sáu tay, dẫn đầu chính là tử tước dùng đao kia.

Hải Nhi hơi biến sắc, lôi kéo Hàn Sâm tăng nhanh tốc độ, thế nhưng phía trước rất nhanh đã xuất hiện mấy Nam tước và binh sĩ ngăn cản đường đi của bọn họ, phía sau Tử tước cũng dẫn người đuổi theo, bao vây bọn họ vào giữa sơn đạo.

"Đại Đạo Thiên tiểu thư, bọn ta đến đây vì hắn, xin ngươi nhường một chút, đừng để cho máu làm ô uế y phục của ngươi." Tử tước vẫn cung kính nói

với Hải Nhi.

“Hắn là người của ta, các ngươi dám động đến hắn ư?” Hải Nhi lạnh lùng nói.

“Tiểu thư, xin ngươi đừng làm khó bọn ta, nếu bọn ta không thể mang mạng hắn về thì tất cả bọn ta đều phải dùng mạng của bản thân để bù lại” Tử tước nói rất bình tĩnh, thế nhưng có thể nhìn ra ý chí của hắn đã không có cách nào dao động được nữa, cho dù phải liều mạng đắc tội Hải Nhi thì cũng phải giữ mạng của Hàn Sâm lại

Đại Đạo Thiên đã không vào tinh vực Đan Tuyền trong vòng bảy trăm năm, mà Chân Việt tộc lại là thượng tộc ở tinh vực Đan Tuyền. Tuy rằng trong bảng xếp hạng đại thượng tộc kém xa Đại Đạo Thiên, thế nhưng nếu Đại Đạo Thiên muốn bước chân vào tinh vực Đan Tuyền gây phiền phức với Chân Việt tộc thì còn phải qua cửa ải Thánh Thiên Đường kia.

“Không sợ chết cứ tới, tới một tên ta giết một tên, tới hai tên ta giết một đôi.” Hải Nhi rút ra một cây dao găm, hung hãn nói.

“Vậy xin thất lễ, bọn ta không dám khiến ngươi bị thương chút nào, nhưng mà trước tiên vẫn phải để ngươi tủi thân một chút vậy.” Tử tước vung tay lên, mấy tên quý tộc lập tức bao vây về phía Hải Nhi, trên cơ bản họ đều là nam tước có võ trang gen.

Mà tử tước cũng tự mình rút ra trường đao rồi chém thẳng tới người Hàn Sâm.

Vẻ mặt Hàn Sâm không biểu cảm gì, dưới chân lại như có gió, vọt tới hướng rừng rậm bên cạnh đường núi.

Giờ đây bên trong không gian dị chủng có không biết bao nhiêu quý tộc và chiến đội muốn lấy mạng hắn đi lĩnh thưởng, chỉ sợ là giết cũng không bao giờ hết, huống chỉ những cường giả cấp tử tước kia cũng không dễ giết như vậy.

Có hai nam tước ngăn cản lối đi của Hàn Sâm, binh khí trong tay chém về phía Hàn Sâm. Bóng dáng Hàn Sâm loé lên một cái, tựa như trái lại như

phải khiến hai nam tước đồng thời phán đoán sai lệch, một nhích qua bên trái, một di chuyển qua bên phải, giữa hai người lập tức xuất hiện khe hở.

Hàn Sâm xuyên qua hai người như dòng điện, hai vệt tử quang trong †ay chợt lóe lên, người đã xuất hiện phía sau bọn họ, đồng thời đầu của hai nam tước cũng bay lên giữa không trung, máu tươi phun ra như nước suối.

Vẻ mặt Hàn Sâm vẫn không thay đổi gì, hắn từng trải qua vô số trận giết chết, hiểu rõ sinh mệnh trân quý như nào, nhưng đồng thời cũng coi thường sinh mệnh.

Bọn họ muốn bán mạng vì Chân Việt tộc, cho nên chắc chắn cũng hiểu việc phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình.

Cho dù tính mạng của bọn họ thực sự bị Chân Việt tộc uy hiếp thì đó cũng không phải là lý do để bọn họ đoạt lấy tính mạng của người khác.

“Hay cho phường trộm cướp, nộp mạng đi.” Tử tước giận dữ, trường đao trong tay bạo phát ra kim quang lục sắc, trong nháy mắt đã chém đến phía sau Hàn Sâm.

Dị huyết trong thân thể Hàn Sâm bắt đầu tuôn trào tựa như nước sôi sùng sục, cộng thêm sức mạnh của chiến giáp Động Huyền thì chẳng khác nào là dị chủng và quý tộc nhân đôi sức mạnh, không phải nam tước nào cũng có thể sánh bằng.

Cơ thể Hàn Sâm như hổ báo, thắt lưng và tứ chỉ vặn vẹo bộc phát ra sức mạnh không gì sánh nổi, kéo thân thể lướt ngang nửa thước, mạnh mẽ tránh được một ánh đao. Tử Nguyệt Trường Đao trong tay chém nghiêng ra theo thân thể, trở tay chém một đao nặng nề lên vai tử tước ở một góc độ hắn ta không thấy được.

Sau khi đao chém vào được hai tấc, Hàn Sâm chỉ cảm thấy như là chém vào trong keo dính, vậy mà lại không chém được xuống được thêm chút nào, đao bị kẹt ở bắp thịt bên trong của tử tước.

Tử tước không ngờ rằng bản thân sẽ bị một nam tước chém bị thương, nét mặt lộ vẻ phẫn nộ, không để ý vết thương trên người, vọt về phía cổ của

Hàn Sâm nhanh như chớp, muốn chém đầu hắn xuống.

Hàn Sâm như dự đoán trước được, hắn thuận thế thu đao nghiêng về phía bên trong, tránh thoát khỏi đao của tử tước, cả người cũng lao về phía rừng rậm gần đó.

Lại có một nam tước ở phía trước ngăn cản lối đi của Hàn Sâm, thương ky sĩ trong tay điên cuồng tựa như rồng, không mong giết chết được Hàn Sâm, chỉ mong ngăn được hắn lại.

Tử tước ở phía sau sắc mặt âm trầm như nước, trong mắt lộ ra sát khí, lại chém một đao về phía sau lưng Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhất thời lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, sắp thấy lưng mình bị tử tước chém trúng.

Hàn Sâm đột nhiên xoay người lại, đối mặt với tử tước, Tử Nguyệt Trường Đao cùng Tử Nguyệt Đoản Đao giao nhau thành hình chữ thập đón lấy trường đao của tử tước, không thèm quan tâm đến trường thương ở phía sau.

Nam tước ở phía sau xem tình hình lập tức tận dụng thời cơ, bộc phát sức mạnh toàn thân, dùng một thương toàn lực đâm về phía giữa lưng Hàn Sâm. Mũi thương đâm rách không khí mang theo tiếng ong ong, mạnh mẽ đâm vào sau lưng Hàn Sâm.

Gần như là đồng thời, trường đao của tử tước cũng chém vào trên song đao của Hàn Sâm, kim quang lục sắc khủng bố nứt ra khiến toàn bộ con đường núi đều ánh lên một màu xanh biếc thê lương.

Thân thể Hàn Sâm đột nhiên nhảy lên một cái, vặn vẹo thành một tư thế kì dị ở giữa không trung, gần như nằm thẳng trên không trung, song đao ấn mạnh, mượn lực làm lực, dốc sức kéo ánh đao của tử tước nâng lên một chút, ánh đao khủng bố liền kề sát thân thể Hàn Sâm chém về phía sau.

Răng rắc!

Trường thương của nam tước đâm tới từ dưới thân Hàn Sâm kia đâm trúng trước ngực tử tước, mà ánh đao của tử tước cũng bổ đôi đầu nam tước kia.

Huyết dịch như là máu tươi tung tóe, tử tước nổi giận như mãnh thú, khua đao truy đuổi Hàn Sâm đã trốn vào giữa núi rừng.

Hết chương 1767.

Chương 1768. Một tiễn xuyên tim

Trong một đầm sâu nước chết, Hàn Sâm không nhúc nhích mà chìm dưới mặt nước, tập trung chú ý đến tất cả các động tĩnh xung quanh.

Từ lúc chạy trốn vào trong rừng, hắn đã chạy bốn ngày bốn đêm rồi, trong lúc trốn chạy không biết hắn đã giết chết bao nhiêu quý tộc đuổi giết hắn, nhưng mà ngay cả bản thân hắn cũng bị thương nặng, hầu như chẳng có thời gian để nghỉ ngơi.

€ó ít nhất năm vị quý tộc cấp tử tước luôn vây đuổi chặn đường hắn khiến hắn không có cơ hội để thở, trải qua không biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, trên chiến giáp Động Huyền cũng có không ít vết tích.

Có điều đối với Hàn Sâm mà nói thì đó chẳng là gì cả, nhưng đổi lại là các quý tộc khác, cho dù có là tử tước thì ở trong tình huống chiến đấu ở cường độ cao như vậy, e là sớm đã không đủ thể lực và bị vây giết đến chết.

Tuy nhiên, Hàn Sâm vẫn tràn đầy sinh lực, bởi vì chiến giáp Động Huyền hấp thu tinh khí của trời đất, cung cấp cho hắn nguồn năng lượng đồi dào, để hắn có thể ngày đêm chiến đấu không mệt mỏi.

Hàn Sâm cũng đã từng nghĩ đến muốn dùng Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn bắn chết những tên tử tước kia, nhưng mà lại bắt buộc phải sử dụng thể Thần Linh siêu cấp mới có thể sử dụng được Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên, mà cách làm hao tổn thể lực này không thể dựa vào tinh khí trời đất chiến giáp Động Huyền hấp thu là có thể bổ sung lại được.

Hơn nữa kẻ thù thật sự của hắn vốn không phải là đám người tử tước kia, nếu như không thể giải quyết được Chân Việt tộc kia thì hắn sẽ luôn phải chịu sự đuổi giết đến vô tận.

Hàn Sâm cũng không có ý định trốn về Tí Hộ Sở, trốn tránh không phải là phong cách của hắn, tấn công mới là cách phòng vệ tốt nhất, hắn bây giờ chỉ muốn tìm thấy Chân Việt tộc kia.

Hàn Sâm trốn vào trong đầm nước mới chỉ có mười mấy phút thì nghe thấy tiếng bước chân đi rất nhanh về hướng bên này.

"Khốn kiếp, tên khốn kia chạy đi đâu rồi? Không ngờ một nam tước lại ở hữu sức mạnh, sức chịu đựng và kỹ xảo như vậy, đúng là gặp ma rồi" Một giọng nói cộc cằn vang lên cách đó không xa.

Hàn Sâm nghe xong thì lập tức nhận ra đây chính là tên tử tước cầm đao kia, bây giờ Hàn Sâm đã biết tên của hắn là Harvey.

Đồng thời một giọng nói tương đối bình thản cũng truyền đến: "Mặc dù hắn chỉ là một nam tước, nhưng dù sao người ta cũng có quan hệ với Đại Đạo Thiên, không phải nam tước bình thường nào cũng có thể so sánh được, cuối cùng vẫn khó có thể lý giải."

"Cổ Tượng công tử đã không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa rồi, nếu chúng †a không giết được hắn, nếu như Cổ Tượng công tử trách tội, chúng ta ai cũng không sống sót được." Harvey trầm giọng nói.

"Cũng không đến mức đó đâu, Cổ Tượng công tử đã đi đến núi đá Lão Long săn giết dị chủng, trong thời gian ngắn sẽ không về nhanh như vậy đâu, chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian." Giọng nói bình thản đó lại vang lên.

Hàn Sâm nghe thấy thế thì trong lòng chợt lóe, mấy ngày nay hắn luôn trốn trong không gian dị chủng đó, cho nên cũng hiểu đôi chút về không gian dị chủng này.

Giữa đường còn bắt được vài tên nam tước, cũng hỏi được không ít tin tức từ miệng bọn chúng.

Núi Lão Long Thạch, Hàn Sâm cũng từng nghe nói tới, chẳng qua vẫn chưa dám đi đến đó.

Không gian dị chủng này rất nhỏ, ngay cả dị chủng cấp bậc tử tước cũng rất hiếm gặp, nhưng mà lại không bao gồm núi đá Lão Long.

Nghe một tên nam tước nói, núi đá Lão Long có một loại dị chủng, hình như đã đạt đến cấp bậc bá tước, hơn nữa bây giờ Hàn Sâm cũng không có tâm trạng đi chọc giận hắn.

“Không ngờ Cổ Tượng công tử lại muốn đi săn giết dị chủng cấp bậc bá tước, đúng thật là khẩu khí lớn đấy. Trong lòng Hàn Sâm thầm chế giêu.

Mặc dù thượng tộc tự xưng là cấp bậc vô địch, nhưng cũng không phải vừa mới sinh ra đã vô địch, Hàn Sâm cho rằng cùng lắm thì Cổ Tượng công tử cũng chỉ là một tử tước, thế mà lại dám săn giết dị chủng cấp bậc bá tước, kiểu gì thì cũng thấy gan to bằng trời.

“Rốt cuộc tên khốn đó đã chạy đi đâu rồi?” Harvey vừa tìm kiếm vừa bực dọc nói.

Tên tử tước còn lại đang định trả lời thì đột nhiên mở trừng mắt, nhìn về phía đầm nước bên trái của Harvey.

Harvey lập tức biết là có chuyện không hay, lập tức quay người rút đao bổ về phía đầm nước.

Quả nhiên Harvey nhìn thấy Hàn Sâm im hơi lặng tiếng xông ra ngoài, xông về phía hắn.

“Chết đi!” Harvey dùng sức, bởi vì quá dùng sức nên mặt trở nên rất dữ tợn.

Răng rắc!

Trường đao trực tiếp chém cơ thể của Hàn Sâm thành hai nửa, nhưng Harvey lại cảm thấy có gì đó không đúng, đó chỉ là một ảo ảnh.

Cơ thể của Hàn Sâm đang cúi xuống giống như một con thú dữ đang chuẩn bị tung ra một đòn chí mạng, mạnh mẽ nhào về phía Harvey, hai tay ôm chặt lấy eo của Harvey làm lực trụ, sau đó xoay chuyển qua sau người Harvey, dùng lực mạnh quật ngã, ôm Harvey cùng rơi xuống đầm nước.

Tên tử tước còn lại chạy đến bờ đầm nước, nhìn sóng cuộn dưới mặt đầm nước, nhưng bởi vì nước quá đục ngầu nên gần như không nhìn rõ được bên dưới là ai với ai, cũng không dám tùy tiện ra tay.

Hắn giương cung, đầu mũi tên nhắm chuẩn làn nước đang dao động, nhất thời cũng không biết nên bắn vào đâu.

“Harvey, ngươi mau ra đi.” Nietzsche hét lớn với mặt nước. Bùm!

Chỉ thấy mặt nước tách ra sóng nổi cuồn cuộn, một bóng người xông ra từ bên trong, Nietzsche nhanh chóng giương cung tên lên nhắm chuẩn chuẩn vào bóng người đó, nhìn kĩ lại là Harvey.

Đồng thời lúc đó cũng có một bóng hình im hơi lặng tiếng xông ra từ trong đầm nước, song đao một ngắn một dài màu tím chém về phía Nietzsche.

Hai cây đao đó lưỡi đầy răng cưa, không biết đã trải qua bao nhiêu sự thách thức và va chạm của chiến đấu, nhìn có vẻ răng cưa dày đặc.

Nietzsche phản ứng rất nhanh, cung tên di chuyển xuống dưới, giương cung bắn thẳng đi.

Khoảng cách gần như vậy, Harvey tuyệt đối tin tưởng Hàn Sâm không thể nào tránh được mũi tên này.

Quả nhiên Hàn Sâm không tránh được, chỉ nhìn về phía Nietzsche nở nụ cười, để lộ ra hai hàng răng trắng đều tăm tắp, hai đao móc xuống chặt đứt phần trước của mũi tên đó.

“Ngây thơ!” Nietzsche cười châm biếm.

Võ trang tử tước của hắn chính là cung, còn mũi tên kia lại được tạo ra bằng cách dị hóa chiếc sừng của dị chủng Hắc Lân Giác Thú cấp bậc tử tước, bản

thân vốn đã có sức mạnh to lớn, sức mạnh của mũi tên kia không phải là nam tước thì tuyệt đối không thể tránh được.

Hai đao của Hàn Sâm chém lên giác tiễn, đôi Tử Nguyệt Đao này đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến lớn nhỏ, thế mà lại vỡ vụn ngay tức khắc, hóa thành những mảnh vụn bay đầy trời.

Giác tiễn lại trần đây sức mạnh, trực tiếp bắn vào ngực của Hàn Sâm, sức mạnh lớn này đã khiến cho cơ thể của Hàn Sâm rơi vào trong đầm nước, sau đó có một mảng máu tươi dâng lên theo sóng nước.

“Nietzsche, làm tốt lắm…” Harvey vui mừng.

Lời còn chưa dứt, đột nhiên nhìn thấy mặt nước nổ tung, một bóng hình giống như quái điểu xông về phía hắn.

“Muốn chết.” Harvey vung đao xông đến chỗ sóng nước, ánh sáng xanh lục của cây đao muốn chém sóng nước cùng với Hàn Sâm thành hai nửa.

Người Hàn Sâm ở trên không trung, trong tay có thêm một bộ cung Hoàng Kim Vũ, giác tiễn của Nietzsche không biết bị hắn rút ra từ lúc nào và đang được đặt trên cung.

Vút!

Dây cung vừa vang lên, giác tiên kia ngay lập tức bay đến trước mặt Harvey.

Harvey lập tức sợ hãi, thay đổi thế đao, bỏ qua Hàn Sâm chém về phía giác tiễn kia.

Trong những ngày đuổi giết này, hắn đã đánh nhau nhiều lần với Hàn Sâm, biết rằng sức mạnh của Hàn Sâm mạnh hơn rất nhiều so với một nam tước bình thường, bây giờ có thêm giác tiễn của Nietzsche, đúng thật là có khả năng tạo thành uy hiếp chí mạng đối với hắn.

Đao chém xuống, nhưng mũi giác tiễn kia lại giống như bị thi triển ma pháp vậy, biến mất ngay trong mắt của Harvey, sau đó Harvey lập tức cảm thấy trên ngực truyền đến sự đau đớn vô tận.

Harvey theo ý thức cúi đầu xuống xem, chỉ thấy mũi giác tiễn kia không biết từ lúc nào đã bắn lên tim của hắn, đang xoay chuyển không ngừng giống như răng nanh của một con thú dữ đang không ngừng xoay chuyển xé rách áo giáp và xương thịt của hắn, đâm thẳng vào trái tim của hắn.

Hết chương 1768.

Chương 1769. Quyết đấu bắn tên

Phụt!

Harvey há miệng, máu tươi điên cuồng bắn ra, giác tiên đã đâm xuyên qua trái tim của hắn, thân thể hắn ngã xuống đất rầm rầm, không ngừng run rẩy ở trên mặt đất, hít vào thì nhiều mà chẳng thở ra được bao nhiêu, xem ra là sắp mất mạng rồi.

Nietzsche chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, một nam tước phục kích hai tử tước, lại còn dùng một mũi tên của hắn bắn chết một tử tước, nếu như không phải tận mắt chứng kiến và cái mũi tên lại còn là của Hàn Sâm thì nhất định hắn sẽ không tin có chuyện như thế này.

“Chẳng lẽ thật ra người này là thượng tộc của Đại Đạo Thiên, nếu không làm sao hắn có thể có năng lực không thể nào tin nổi như vậy chứ?” Vô số suy nghĩ hiện lên ở trong đầu Nietzsche.

Ngoại trừ những người được trời ưu ái, ngoài thượng tộc có gen hoàn mỹ mà sinh vật bình thường khó có thể sánh bằng được ra, thật sự Nietzsche không nghĩ ra nổi còn có sinh vật nào có thể làm ra được loại trình độ như thế này.

Nhưng Hàn Sâm lại không có nhiều suy nghĩ như vậy, hắn duỗi tay rút giác tiễn từ trong lồng ngực ra, máu tươi trong miệng Harvey lại càng phun ra mãnh liệt hơn, nhưng mà sức sống còn tan biến nhanh hơn.

Hàn Sâm đặt giác tiễn lên cung Hoàng Kim Vũ lên trên một lần nữa, chậm rãi kéo dây cung hướng về phía Nietzsche.

Nietzsche cắn răng rút ra một mũi tên khác, hắn cũng kéo ra nhắm thẳng về phía Hàn Sâm.

Mọi chuyện tới bước này rồi thì Nietzsche biết mình đã không còn đường lui nữa, chỉ có giết chết Hàn Sâm thì hắn mới có khả năng sống sót.

Nietzsche có sự tự tin mãnh liệt đối với tài nghệ bắn cung, nếu không thì võ trang gen của hắn cũng sẽ không phải là cung, đây chính là bản mệnh của hắn.

Mũi tên vừa rồi của Hàn Sâm rất lợi hại, nhưng mà Nietzsche cũng không cho là mình sẽ thất bại, tài bắn cung xoắn ốc như vậy hắn cũng có thể làm được, hơn nữa năng lực còn có thể mạnh hơn so với Hàn Sâm, tốc độ có thể nhanh hơn so với Hàn Sâm, bởi vì cung của hắn tốt hơn của Hàn Sâm.

Nietzsche vô cùng tự tin nếu như hai người bắn cung tên ra cùng một lúc, như vậy người chết trước nhất định sẽ là Hàn Sâm.

Toàn bộ thân thể của Nietzsche đều đang chìm vào trong sự tĩnh lặng, sau khi dây cung bị kéo ra sau, một vầng sáng kỳ lạ lập tức bao phủ lên trên giác tiễn, đây là sức mạnh do võ trang gen ban cho, có thể làm cho mũi tên của hắn bắn ra trở nên mạnh mẽ hơn, có năng lực xuyên thấu vô cùng đáng sợ.

Cho dù là một tử tước có võ trang gen trọng thuẫn thì cũng khó mà ngăn cản được lực xuyên kèm theo của giác tiễn.

Ánh mắt của Hàn Sâm vô cùng bình thản, tầm mắt vẫn đang dừng lại bên trên ngón tay nắm lấy mũi tên của Nietzsche, chậm rãi kéo cung †ên trong tay tới mức độ cao nhất.

Thú hồn Kim Vũ Nữ Yêu biến thành cung Hoàng Kim Vũ cũng chỉ là cấp nam tước, kém hơn một chút so với cung tên của Nietzsche, nhưng mà với cái nhìn của Hàn Sâm thì xem ra cái này cũng đã đủ rồi.

Vút!

Âm thanh của hai dây cung gần như vang lên cùng một lúc nghe giống như chỉ có một tiếng dây cung vang lên vậy, đồng thời hai mũi tên cũng bay vụt ra ngoài mang theo lực xoay tròn mãnh liệt giống như là hai con rắn độc xuyên qua không trung, gần như không thể nào nhìn rõ được quỹ đạo của chúng.

Không thể tin nổi, hai giác tiễn vặn vẹo giống như rắn độc đó lại gặp nhau ở trong không gian rộng lớn, đầu mũi tên giống như đầu của con rắn độc va chạm vào nhau ở trong cùng một quỹ đạo.

Nhưng bởi vì mũi tên của Nietzsche bắn ra có sức mạnh và tốc độ mạnh mẽ hơn, thế nên vị trí mà hai mũi tên va chạm vào nhau có khoảng cách rất gần với Hàn Sâm.

Nietzsche hơi ngẩn ra, không ngờ rằng lại xuất hiện tình huống như vậy, nhưng mà hắn lại lập tức trở nên mừng rỡ như điên, vốn dĩ hắn còn đang suy nghĩ phải làm thế nào để né tránh được mũi tên này của Hàn Sâm, nhưng bây giờ không cần suy nghĩ nhiều như vậy nữa rồi.

Với sức mạnh của mũi tên mà hắn bắn ra chắc chắn có thể đụng vỡ được mũi tên của Hàn Sâm, cùng là mũi tên xoắn ốc, cái nào có sức mạnh và tốc độ xoay tròn mạnh hơn thì sẽ là vua.

Đầu mũi tên xoay tròn với tốc độ cao va chạm giống như hai mũi khoan đâm vào nhau, đầu giác tiễn cứng rắn cũng bị ma sát xuất hiện một tia lửa, giống như có tia chớp bắn ra tung tóe ở giữa hai mũi tên vậy.

Cũng chỉ trong nháy mắt, hai mũi tên cũng đã phân định được thắng bại.

Một mũi tên giống như một mảnh vải rách bị lăn ra khỏi máy giặt quằn quại bay ra ngoài, mà mũi tên còn lại sau khi trải qua một cú va chạm như vậy thì tốc độ và sức mạnh không những giảm sút mà lại tăng lên, †rong nháy mắt đã tăng tốc phá vỡ hư không.

Nietzsche sợ hãi muốn chết, hắn thật sự không thể nào hiểu nổi tại sao rõ ràng năng lực mũi tên kia của Hàn Sâm yếu hơn của hắn, vậy mà kết quả lại

là mũi tên của hắn bị đánh bay ra ngoài, hơn nữa tốc độ mũi tên của Hàn Sâm chẳng những không giảm bớt mà ngược lại còn trở nên nhanh hơn, điều này quả thực đã trái ngược với quy luật tự nhiên.

Không kịp suy nghĩ nhiều, sau lần thứ hai tăng tốc thì thật sự mũi tên kia bay tới quá nhanh, ngay cả tránh né Nietzsche cũng không kịp nữa rồi, hắn rút ra một con dao ngắn ở bên hông rồi hung hăng chém về phía mũi tên của Hàn Sâm.

Sức lực của con dao rơi xuống, mũi tên kia chịu đựng tác động của kình lực đã tự chệch ra khỏi quỹ đạo ban đầu của nó, giống như một mũi tên kỳ dị trở nên sống động.

"Muốn dùng chiêu này đối phó với ta sao, ngươi quá ngây thơ rồi." Nietzsche quát lớn một tiếng, trong tay kia của hắn vung lên một mũi tên, nó lập tức đập vào phía trên giác tiễn, đánh bay giác tiên ra ngoài.

Ngay lúc Nietzsche đang âm thầm đắc ý, trong nháy mắt hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Sâm, đột nhiên đôi mắt hắn lại mở to đến cực hạn, đồng tử co rút lại giống như bị kim châm, cơ bắp trên mặt vặn vẹo lộ ra biểu hiện vô cùng hoảng sợ.

Bóng dáng của một giác tiễn không ngừng phóng to bên trong đôi mắt của hắn, mà ở phía đối diện, Hàn Sâm vừa mới hoàn thành xong tư thế bắn tên, hắn chậm rãi hạ cây cung ở trong tay xuống.

"Tại sao mũi tên của ta lại ở đây?" Chỉ có một suy nghĩ như vậy xuất hiện ở trong đầu Nietzsche.

Mũi tên vốn dĩ được bắn ra từ giác tiễn của hắn, thế nhưng bây giờ đã xuyên qua đầu hắn.

Rầm!

Đôi mắt Nietzsche trợn trừng ngã thẳng về phía sau, đến lúc chết hắn cũng không thể nào hiểu nổi tại sao mũi tên chính mình bắn ra lại có thể bắn về chính phía của hắn.

Hàn Sâm nhanh chóng lao vọt tới trước thi thể của Nietzsche, hắn thu lại hai cái giác tiễn, cái này đúng thật là đồ tốt, không quá khó để khống chế giống như Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn, là một thần binh lợi khí để săn giết dị chủng cấp tử tước.

Quả thực năng lực mũi tên của Hàn Sâm bắn ra không kịp với của Nietzsche, nhưng mà việc sử dụng Đại Âm Dương Từ Lực Pháo lại làm cho mũi tên của Hàn Sâm mượn được sức mạnh mũi tên kia của Nietzsche, vì vậy đã thực hiện lần tăng tốc thứ hai.

Nhưng mà chỉ có như vậy thì vẫn không thể nào giết được Nietzsche vô cùng thông thạo về các mũi tên xoắn ốc, mục tiêu thực sự của Hàn Sâm chính là cái mũi tên mà Nietzsche bắn ra.

Trải qua sự tính toán tỉ mỉ chính xác, sau khi lợi dụng Đại Âm Dương Từ Lực Pháo đánh bay được giác tiễn kia, giác tiễn bay hướng xuống thấp đã nằm trong kế hoạch của Hàn Sâm, đúng lúc rơi vào trong tay hắn.

Sau khi Hàn Sâm nắm chặt giác tiễn đã âm thầm bắn về phía Nietzsche, đợi đến lúc sau khi Nietzsche phát hiện thì đã muộn rồi.

Bàn về năng lực, quả thực Hàn Sâm không theo kịp Nietzsche, nhưng nếu bàn về kỹ xảo thì Hàn Sâm thực sự là cấp đại tông sư, không hề thua kém cường giả siêu cấp trong đại vũ trụ gen và mạnh hơn rất nhiều so với tử tước như Nietzsche.

Hàn Sâm vơ vét một phen trên thi thể của Nietzsche và Harvey, sau khi lấy được rất nhiều thứ tốt thì lúc này mới ném thi thể của bọn họ vào trong đầm nước, sau đó nhanh chóng chui vào trong rừng núi.

lù phía trước núi đá Lão Long, Cổ Tượng công tử cưỡi trên mình Bạch Tượng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào núi đá giống như cái đầu rồng ở cách đó không xa.

“Công tử, cần gì phải tự mình mạo hiểm đi chọc ghẹo cái Lão Quy kia chứ?” Bạch Tượng lý luận nói với Cổ Tượng công tử.

“Ngươi cho rằng ta vì Lão Quy đó sao?” Cổ Tượng công tử thản nhiên nói với ánh mắt sâu xa.

Bạch Tượng hơi ngẩn ra: “Có lẽ núi đá Lão Long chỉ có Lão Quy đó thôi chứ? Còn có những thứ dị chủng khác nữa sao?”

“Năm đó Lão Quy kia đã từng đi theo Khí Thiên Đạo, nếu không ngươi cho rằng tại sao thiếu nữ đó của Đại Đạo Thiên lại tình nguyện phá vỡ lời thề tới chỗ này chứ?” Cổ Tượng công tử bình tĩnh nói, nhưng mà trong ánh mắt nhìn về phía núi đá Lão Long của hắn lại có thêm một phần quyết liệt.

Hết chương 1769.

Chương 1770. Núi đá Lão Long

Ánh mắt Bạch Tượng nhìn về phía núi đá Lão Long cũng hừng hực hơn một chút: “Năm đó Khí Thiên Đạo cướp thiên hạ đã đoạt được không biết bao nhiêu bảo bối, nếu như thực sự Lão Quy đó từng đi theo Khí Thiên Đạo thì cho dù chỉ là một tên nô tài làm việc thổi lửa nấu cơm thì e rằng cũng có thể nhặt được không ít bảo bối.”

Cổ Tượng công tử mỉm cười gật đầu: “Đúng là như thế, nếu không phải thiếu nữ đó của Đại Đạo Thiên phá bỏ lời thề đến đây thì cũng sẽ không bị ta điều tra ra manh mối. Nhưng mà dù sao thì cũng là sinh linh đã từng đi theo Khí Thiên Đạo, chúng ta vẫn phải cẩn thận thì tốt hơn.”

Bạch Tượng lập tức ngẩng đầu lên nói: “Công tử xin hãy yên tâm, cho dù có phải dốc toàn bộ sức lực thì nhất định ta cũng sẽ giúp công tử bắt cái Lão Quy đó lại.”

Cổ Tượng công tử khẽ mỉm cười, hắn dửng dưng nói: “Không vội, có lẽ vốn dĩ cũng không cần chúng ta phải ra tay.”

Bạch Tượng còn muốn nói điều gì đó, nhưng mà tâm niệm của Cổ Tượng công tử cũng khẽ dao động, hắn đi về phía gần lân cận ở bên trong núi,

nhưng cũng chưa tiến vào núi đá Lão Long.

Có lẽ cũng chưa đến nửa ngày thì bọn họ thấy được một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở gần núi đá Lão Long, lén lút đi dọc theo đường núi về phía chân núi.

Bóng dáng xinh đẹp kia chính là Hải Nhi, chỉ thấy nàng đi một mạch tới phía trước một thạch bích của núi đá Lão Long, sau khi quan sát khắp mọi nơi một phen, nàng vươn tay gõ mấy cái vào thạch bích.

Thạch bích vốn dĩ trông có vẻ cứng rắn lại đột nhiên lại nứt ra, để lộ một hang núi dài âm u.

"Có lẽ là nơi này rồi." Hải Nhi lẩm bẩm tự nói, bóng dáng nhỏ nhắn lóe lên rồi nhanh chóng biến mất ở bên trong hang núi.

Tảng đá vang lên một tràng những tiếng ken két, vết nứt lại khép vào một lần nữa, hang núi dần dần biến mất hẳn không còn chút tung tích nào nữa.

Thời gian chưa được một lúc, Cổ Tượng công tử lập tức cưỡi Bạch Tượng đi tới phía trước thạch bích, dò xét bề mặt thạch bích đã được khôi phục trạng thái ban đầu này.

"Công tử, chúng ta có cần đi vào không?" Bạch Tượng hỏi. "Không cần, cứ ở chỗ này chờ." Cổ Tượng công tử thản nhiên nói.

Sau khi Hàn Sâm có hai giác tiễn cấp tử tước, quả thực đúng là như hổ mọc thêm cánh, có năng lực giết chết được tử tước thì hắn sẽ không cần phải sợ hãi những tử tước đuổi giết hắn nữa.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không để lộ rõ hành tung của mình, hắn vẫn âm thầm lén lút di chuyển đi một mạch về phía núi đá Lão Long.

Lúc Hàn Sâm đi tới núi đá Lão Long, từ xa hắn đã nhìn thấy được Cổ Tượng công tử và Bạch Tượng kia đang đứng ở thạch bích phía dưới chân núi.

Đúng với tên gọi của nó, núi đá Lão Long thoạt nhìn giống như một con rồng già ngẩng đầu lên trời, mà vị trí của Cổ Tượng công tử và Bạch Tượng

chính là ở chỗ đầu của con rồng già.

Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Khí Tràng để che giấu khí tức của bản thân mình, hắn nằm sấp ở trong rừng núi phía xa mà quan sát Cổ Tượng công tử, không biết hắn ở đó làm gì.

Ở trước mặt hắn cũng chỉ có một tấm thạch bích, nhìn không có điểm nào khác thường. Cổ Tượng công tử cưỡi ở trên lưng Bạch Tượng giống như người máy đã bị hết điện, không hề nhúc nhích gì mà đối mặt với thạch bích khiến cho Hàn Sâm cảm thấy vô cùng kỳ dị.

Hàn Sâm cũng không vội vã ra tay, mặc dù Cổ Tượng công tử có khả năng cũng chỉ là một tử tước, nhưng mà tử tước thượng tộc cũng không phải là thứ mà đám người Harvey có thể so sánh được.

Hơn nữa Hàn Sâm có cảm giác hình như Bạch Tượng kia có phần không đơn giản, mặc dù nó không để lộ ra sức mạnh của mình, thoạt nhìn giống như cũng chỉ là con vật để cưỡi của Cổ Tượng công tử, nhưng mà Hàn Sâm lại có cảm giác nó làm cho người ta khiếp sợ hơn cả Cổ Tượng công tử.

Hàn Sâm ẩn núp ở trong rừng núi yên lặng chờ đợi cơ hội, hắn biết Cổ Tượng công tử sẽ không thể nào không có việc gì mà đứng ở phía trước bức tường đó, nhất định sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Đợi đến khoảng chừng hơn nửa ngày, đột nhiên nghe thấy tiếng động răng rắc truyền đến từ bên trên thạch bích, sơn bích vốn dĩ không có một chút khe hở nào, thế mà lúc này lại nứt ra một lỗ hổng lớn, lộ ra một thạch động cao đến mấy mét.

Còn không đợi cho Hàn Sâm kịp nhìn rõ bên trong thạch động có thứ gì thì đã thấy một bóng dáng nhỏ nhắn vọt ra từ bên trong, nhìn kỹ thì hóa ra là Hải Nhi.

Sắc mặt của Hải Nhi ngập tràn sự vui mừng, nhưng khi nàng nhìn thấy Cổ Tượng công tử đứng chặn lại ở phía trước thì nét mặt lập tức thay đổi.

“Hải Nhi tiểu thư, ngươi cũng để cho ta chờ đợi khổ sở thật đó.” Cổ Tượng công tử cười như không cười nhìn Hải Nhi, ánh mắt đó của hắn giống như

là đang nhìn một cái rương bảo vật vậy.

“Ngươi chờ ta làm gì?” Trong nháy mắt sắc mặt của Hải Nhi khôi phục lại như bình thường, nàng chớp mắt hỏi.

Cổ Tượng công tử thản nhiên nói: “Xưa nay vẫn thường nghe thấy Đại Đạo Thiên đều là bọn trộm cướp tâm tư gian xảo không có chuyện ác nào là không làm, vốn dĩ ta còn có chút không tin, lúc này xem ra tin đồn cũng không hề giả một chút nào rồi. Ngươi lợi dụng cái hạ tộc ngu ngốc kia, thu hút lực chú ý của mọi người, nhưng lại tự mình tới đây lặng lẽ tìm kiếm bảo vật, nếu như đổi lại là những người khác, sợ rằng đến bây giờ vẫn còn bị ngươi làm cho lừa gạt mơ hồ chẳng hay biết gì, bị ngươi lấy mất bảo vật rồi mà vẫn không tự hiểu ra.”

“Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì, ta chỉ tới đây để săn giết dị chủng mà thôi, bảo vật ở đâu ra chứ?” Hải Nhi vừa nói thì cũng lập tức di chuyển bước chân, muốn vòng qua Cổ Tượng công tử.

Nhưng mà Bạch Tượng kia lại giơ hai cái móng vuốt lên rồi giãm xuống mặt đất một cách mạnh mẽ, ngay lập tức làm cho đất đá ở trên mặt đất vỡ tan tành để lộ ra một vết nứt, ngoằn ngoèo uốn lượn về phía vị trí của Hải Nhi.

Hải Nhi nghiêng mình lùi về phía sau, vết nứt trên mặt đất đã phá vỡ con đường nhỏ rời đi của nàng.

Hải Nhi lạnh lùng nhìn chằm chằm Cổ Tượng công tử: “Cổ Tượng, ngươi dám ra tay với ta sao, ngươi thật sự cho là người của Đại Đạo Thiên rất dễ bắt nạt có phải không?”

Cổ Tượng công tử khẽ mỉm cười: “Xin Hải Nhi tiểu thư hãy bớt giận, bộ tộc Chân Việt cũng chỉ là miễn cưỡng chọn được một chiếc đèn ở trong thần điện mà thôi. Nói là thượng tộc, nhưng mà đối với chủng tộc đứng đầu ở thần điện như Đại Đạo Thiên này mà nói thì cũng không có sự khác biệt quá lớn so với những hạ tộc kia, làm sao Cổ Tượng dám vô lễ với ngươi chứ.”

“Ngươi biết là tốt rồi.” Hải Nhi lạnh lùng hừ một tiếng, nàng lại định vòng qua Cổ Tượng công tử một lần nữa.

Nhưng mà Cổ Tượng công tử lại tiếp tục nói: “Có điều vị đại nhân Khí Thiên Đạo nắm giữ cả thiên hạ, đứng đầu Đại Đạo Thiên kia đã từng lập một lời thề, ngàn năm sau sẽ không bước vào bên trong tinh vực Đan Tuyền, không động tới từng cọng cây ngọn cỏ của tinh vực Đan Tuyền, bộ tộc Chân Việt bọn ta vô cùng tôn kính lão nhân gia hắn, đương nhiên cũng muốn bảo vệ danh tiếng của lão nhân gia hắn, không thể để cho người làm tổn hại đến danh dự của lão nhân gia được. Hải Nhi tiểu thư, nếu như ngươi muốn đi, Cổ Tượng tuyệt đối không dám ngăn cản, nhưng mà xin ngươi hãy để lại thứ thuộc về tinh vực Đan Tuyền, tránh làm ô uế đến tiếng tốt của đại nhân Khí Thiên Đạo”

“Thì ra là như vậy, ngươi phải nói sớm chứ.” Vẻ mặt của Hải Nhi bừng tỉnh hiểu ra, nàng móc ra hai quả trứng màu vàng từ trong ngực ném cho Cổ Tượng công tử rồi nói: “Đây chính là thu hoạch của ta ở chỗ này, ngươi muốn thì ta cho ngươi là được rồi.”

Dứt lời, thân hình Hải Nhi lóe lên, bay vút lên giống như một con chim yến, giãm vào bên trên vách núi muốn vượt qua ngọn núi lao đi.

“Hải Nhi tiểu thư, ngươi đã khăng khăng như vậy thì cũng đừng trách Cổ Tượng ta vô lễ.” Cổ Tượng công tử lạnh lùng nói một câu, Bạch Tượng mà hắn ngồi xuống lập tức giương cao cái vòi voi lên, lỗ mũi đó giống như là một con trăn màu trắng vòng trong không trung về phía Hải Nhi, trong phút chốc đã lập tức thổi vòng đến trước người Hải Nhi.

Mũi chân của Hải Nhi đạp mạnh ở trên vách núi, muốn mượn lực né tránh vòi voi, nhưng mà cái vòi voi đó thực sự quá nhanh, không đợi cho nàng kịp mượn lực né tránh thì đã quấn lấy cơ thể của nàng rồi cứng rắn quấn vòng quanh người nàng kéo xuống.

Nhìn thấy Hải Nhi sắp bị kéo đến trước người Bạch Tượng, đột nhiên nghe được một tiếng răng rắc, sơn bích kia lại nứt ra một lần nữa, một bóng dáng đỏ thẫm như lửa lóe lên rồi đáp xuống bên cạnh Hải Nhi.

Hết chương 1770.

Chương 1771. Đạo Cốt Kiếm

Hóa ra bóng dáng đỏ ngầu như lửa là một con rùa già có kích thước bằng một cái cối xay nhỏ với cái mai đỏ ngầu.

Sau khi móng vuốt của con rùa ấy chạm đất, thân thể nó dựng đứng lên, đôi chân trước vung vẩy túm được cái vòi voi của Bạch Tượng, cứng rắn kéo cái vòi voi đang quấn vòng quanh người Hải Nhi kia và cứu thoát được Hải Nhi.

Một rùa một voi giằng co nhau trông giống như đang kéo co ở đó vậy, trong chốc lát không có con nào chiếm được lợi thế cả, chẳng qua đất đá ở dưới chân của một rùa một voi cũng đã vỡ vụn cả ra giống như bị một cái chày to lớn đập tan nát.

Bạch Tượng mạnh mẽ giơ cái vòi voi lên, bất ngờ hất tung Lão Quy đang cứng rắn nắm lấy cái vòi voi, Lão Quy lật người xoay người trên không trung, nhưng nó lại vô cùng linh hoạt, bên trên móng vuốt mang theo xích diễm lao vút lên trời cao chộp về phía Cổ Tượng công tử đang ở trên lưng Bạch Tượng.

Thân hình của Cổ Tượng công tử khẽ di chuyển, hắn lập tức nhảy xuống từ trên lưng Bạch Tượng, cái vòi to lớn của Bạch Tượng co lại đánh tan xích diễm đó, đồng thời nó lại còn nói: “Công tử, Lão Quy này để cho ta đối phó.”

Cổ Tượng công tử cũng không hề do dự, thân hình hắn lóe lên lập tức đuổi theo Hải Nhi đang muốn chạy trốn.

Mặc dù Hải Nhi vô cùng quỷ quyệt, nhưng đáng tiếc vẫn còn chỉ là một nam tước, đương nhiên kém hơn rất nhiều so với Cổ Tượng công tử, nàng chưa chạy được bao xa thì đã bị Cổ Tượng công tử đuổi theo.

Cổ Tượng công tử vừa nhanh chóng nhích tới gần Hải Nhi vừa nói một cách từ tốn: “Hải Nhi tiểu thư, bây giờ ngươi để đồ lại thì ta sẽ coi như chưa từng nhìn thấy ngươi.”

“Ngươi muốn trứng thì không phải ta đã đưa cho ngươi rồi hay sao?” Hải Nhi gian xảo nói.

“Nếu như Hải Nhi tiểu thư vẫn cứ khăng khăng không chịu tỉnh ngộ như vậy, Cổ Tượng cũng đành phải đắc tội.” Cổ Tượng công tử không do dự chút nào, hắn lập tức vươn tay túm về phía Hải Nhi.

Hải Nhi hoảng hốt lùi về phía sau giống như nàng đã không kịp né tránh được rồi, nhưng trong một tích tắc khi Cổ Tượng công tử sắp †úm được bả vai của nàng thì tay trái của Hải Nhi đã thủ sẵn ở bên hông hất lên, nàng rút ra một thanh nhuyễn kiếm mềm mại như nước, kiếm quang giống như mang theo nước lập tức cắt thẳng vào lòng bàn tay của Cổ Tượng công tử.

Dường như Cổ Tượng công tử đã cảm nhận được từ trước đó, hắn nhanh chóng thu bàn tay lại, đồng thời biến sắc nói: “Đạo Cốt Kiếm, xem ra thân phận của Hải Nhi tiểu thư ở Đại Đạo Thiên cao hơn so với †a tưởng tượng rồi.”

“Ngươi biết là tốt rồi, còn không mau cút đi ngay lập tức.” Hải Nhi nắm lấy thanh kiếm nói.

“Cho dù ngày hôm nay ngươi có là con gái của kẻ đứng đầu Đại Đạo Thiên thì ngươi đã làm trái với lời thê của Khí Thiên Đạo, ta chỉ e là Đại Đạo Thiên cũng không thể nào tha thứ cho ngươi đâu nhỉ?” Cổ Tượng không hề sợ hãi mà lại ra tay bắt lấy Hải Nhi một lần nữa.

Hải Nhi dựa vào một thanh Đạo Cốt Kiếm vật lộn cùng với Cổ Tượng công tử, thanh kiếm kia lúc thì mềm mại lúc lại cứng rắn, thời điểm cứng rắn thì mạnh mẽ như sắt, thời điểm mềm mại thì giống như tơ tằm, kết hợp với kiếm pháp quỷ dị khó hiểu của Hải Nhi, hơn nữa cùng với kiếm quang kỳ dị đó, mặc dù Cổ Tượng công tử cao hơn một cấp bậc so với Hải Nhi, nhưng mà trong chốc lát cũng không thể làm gì được nàng.

“Quả nhiên phụ nữ đều là những diễn viên trời sinh.” Hàn Sâm nhìn kiếm pháp của Hải Nhi thì mới biết được vốn dĩ lúc trước nàng chưa sử dụng toàn bộ sức lực, hôm nay mới là bản lĩnh thực sự của nàng.

Nhưng mà ánh mắt của Hàn Sâm lại càng chú ý đến cái cây Đạo Cốt Kiếm của Hải Nhi nhiều hơn, chất liệu của thanh kiếm đó vô cùng kỳ lạ, mỏng manh như cánh ve như tinh như ngọc, lúc nhu lúc cương vô cùng quỷ quái.

Đặc biệt là kiếm quang như nước ở bên trên thân kiếm, ngay cả Cổ Tượng công tử cũng không dám chạm vào.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng để quan sát, mặc dù thanh kiếm đó kém hơn rất nhiều với Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên, nhưng không phải thứ mà giác tiễn có thể so sánh được, rất có thể đó chính là một dị bảo cấp hầu tước hoặc bá tước.

Trong số những vũ khí mà Hàn Sâm am hiểu, cung tên và kiếm đứng đầu, nếu như có thể có được một thanh kiếm giống như vậy thì đương nhiên sẽ vô cùng tốt cho việc săn giết dị chủng sau này.

Mặc dù Cổ Tượng công tử sợ hãi kiếm quang của Đạo Cốt Kiếm, nhưng mà dù sao thì hắn cũng cao hơn Hải Nhi một cấp bậc, hơn nữa kỹ xảo của hắn cũng không hề tầm thường chút nào. Hắn rút cổ kiếm ở bên hông ra cùng chiến đấu với Hải Nhi, từng đường kiếm vững vàng một cách lạ thường, chú ý và thận trọng từng bước, tránh va chạm với kiếm quang của Đạo Cốt Kiếm, rồi lại dần dần ép Hải Nhi tới chỗ cùng đường của sơn bích, làm cho nàng không thể nào chạy thoát được nữa.

Bạch Tượng điên cuồng đại chiến với Lão Quy, sơn bích ở bốn phía xung quanh cũng bị sức mạnh khủng khiếp của bọn chúng phá vỡ.

Năng lực của Bạch Tượng là độc nhất vô nhị, nhưng Lão Quy cũng vô cùng khéo léo và gian xảo, trong chốc lát cũng khó mà phân rõ được thắng bại.

Hàn Sâm quan sát khả năng của Lão Quy một hồi, nếu như không phải cái con này có mai rùa đỏ ngầu như lửa thì quả thực Hàn Sâm còn cho rằng nó chính là ninja rùa đầu thai chuyển kiếp.

Bạch Tượng và Lão Quy đều là dị chủng, hơn nữa bọn chúng cũng đều là cấp bá tước, Hàn Sâm chỉ nhìn thoáng qua cũng đã biết được khả năng mình có thể giết chết được bọn chúng gần như là số không, cho dù là giác

tiễn thì cũng không bắn được xuyên qua da thịt chứ đừng nói là giết chết được bọn chúng.

Nhưng mà trong lòng Hàn Sâm vẫn còn tồn suy nghĩ ngộ nhỡ, nếu như có cơ hội có thể dùng Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn bắn chết được một con, đó chính là một thu hoạch vô cùng to lớn.

Chỉ là vì thời gian biến thân có hạn, Hàn Sâm ước chừng mình cũng chỉ có thể bắn ra được một mũi tên, cho dù bắn chết một con rồi thì cũng không có sức lực tiếp tục đi nhặt thi thể, chẳng phải sẽ quá hời cho bên kia rồi sao.

‘Thế nên Hàn Sâm cũng chỉ ngấm ngầm nhãn nhịn ở một bên quan sát, hy vọng có thể chờ đợi được một cơ hội thích hợp.

Hơi sức của Bạch Tượng và Lão Quy cũng vô cùng bền bỉ, dường như Vĩnh viễn sẽ không mệt mỏi vậy, từng nhát xích diễm lưu lại những vết cào rất sâu ở trên tảng đá, sức mạnh của vòi voi làm cho đất đá khổng lồ bị chia năm xẻ bảy, ở dưới chân núi là một khu vực hỗn loạn.

Nhưng mà rõ ràng bọn chúng cũng dồn hết tâm trí tránh khỏi chỗ của Cổ Tượng công tử và Hải Nhi, sợ rằng sẽ vô tình làm bọn họ bị thương.

Tình hình của Hải Nhi ở bên này thì có chút không ổn.

Dựa vào kiếm pháp quỷ dị và Đạo Cốt Kiếm tạm thời đã ngăn cản được Cổ Tượng công tử, nhưng mà sức lực của nàng lại kém xa so với Cổ Tượng công tử cấp tử tước. Dưới việc chiến đấu ở cường độ cao như vậy, sức lực của nàng nhanh chóng bị hao tổn, kiếm pháp cũng không còn ác liệt được như lúc trước nữa, động tác cũng đã có chút thay đổi, không còn linh hoạt được như ban đầu nữa rồi.

Hàn Sâm nhìn thấy tình hình của Hải Nhi không ổn, nếu như hắn tiếp tục chờ đợi thêm nữa, trong trường hợp Hải Nhi bị bắt, đồ rơi vào trong tay Cổ Tượng công tử thì hắn vẫn còn muốn tìm cơ hội thì cũng sẽ không được dễ dàng như vậy nữa rồi.

Hắn nhìn lướt qua Bạch Tượng và Lão Quy vẫn còn đang chiến đấu điên cuồng, Hàn Sâm suy nghĩ trong chốc lát, hắn từ từ triệu hồi cung Hoàng

Kim Vũ rồi đặt một giác tiễn lên trên cung tên.

Sắc mặt của Hải Nhi đã có chút hơi khó coi, càng ngày thân hình lại càng lảo đảo.

Leng keng!

Hải Nhi không cẩn thận bị Cổ Tượng công tử vỗ vào cổ tay một cái, Đạo Cốt Kiếm lập tức rời khỏi tay nàng rơi xuống mặt đất.

Mặc dù Đạo Cốt Kiếm vô cùng quý giá, nhưng mà Cổ Tượng công tử cũng không dám cầm lên, Đạo Cốt Kiếm là vũ khí mà chỉ đệ tử trụ cột của Đại Đạo Thiên mới có thể nắm giữ được, nếu như người ngoài cầm thanh kiếm đó lại không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Hải Nhi tiểu thư, ngươi tự mình giao đồ ra đây hay là để cho ta phải ra tay?” Cổ Tượng công tử đã dồn Hải Nhi vào trong góc, làm cho nàng không còn cơ hội phản kháng được nữa.

“Lần này coi như ta gặp phải tai họa, đồ cho ngươi!” Hải Nhi dậm chân một cái, nàng lấy từ trong người ra một thứ gì đó rồi ném cho Cổ Tượng công tử.

Nhưng Cổ Tượng công tử lại không đón lấy, thân hình hắn lóe lên, để cho đồ vật đó rơi xuống mặt đất.

Rầm!

Thứ đồ đó rơi trên mặt đất lập tức nổ tung lên, chỉ thấy được một tia sấm sét bay từ trên mặt đất lên, làm cho người ta khó mà có thể mở được mắt ra, bên trong ánh sáng chói mắt kia, Hải Nhi cầm lấy Đạo Cốt Kiếm ở trên mặt đất lên, cứ thế đâm vào ngực của Cổ Tượng công tử.

Thân hình của Cổ Tượng công tử bay ngược trở lại, hắn cứng rắn tránh được nhát kiếm đâm xuyên qua tim, nhưng mà trên ngực vẫn bị cắt ra một vết rách, máu tươi lập tức tuôn ra.

Vốn dĩ Cổ Tượng công tử sợ hãi Đại Đạo Thiên nên không muốn làm cho Hải Nhi bị thương, nhưng lúc này hắn cũng không thể nhịn được cơn giận

dữ ở trong lồng ngực được nữa, trong miệng hắn phát ra một tiếng hét lớn giống như tiếng gầm thét của của một con voi khổng lồ, trong nháy mắt thân thể của hắn phình lên, cơ bắp toàn thân trở nên cứng như sắt thép, một cú đấm vang dội lên trên thân kiếm của Đạo Cốt Kiếm, đánh bay cả người Hải Nhi và thanh kiếm cùng bắn ra ngoài, va chạm vào bên trên núi đá một cách dữ tợn.

Hết chương 1771.

Chương 1772. Kiếm ý đến đỉnh điểm

Sức mạnh của cú va chạm này làm cho sơn bích bị phá vỡ, thanh Đạo Cốt Kiếm mà Hải Nhi cầm ở trong tay cũng không nắm được nữa mà bay thẳng ra ngoài.

Cổ Tượng công tử lại tiếp tục đưa một nắm đấm nữa đánh về phía Hải Nhi, đôi mắt xinh đẹp của Hải Nhi trợn tròn, nàng lạnh lùng quát lên: “Cổ Tượng, ngươi thật sự dám làm ta bị thương sao?”

Nắm đấm của Cổ Tượng công tử giống như một nắm đấm mũi, ẩn chứa sức mạnh vô cùng khủng khiếp, nhưng mà quả đấm vừa đến trước mặt của Hải Nhi thì cuối cùng vẫn dừng lại.

Chân Việt vô cùng mạnh mẽ, trong mắt của người bình thường thì đó là thượng tộc cao cao tại thượng, nhưng đôi lúc có những chuyện hắn vẫn phải chịu đựng như vậy.

Có lời thề được tuyên thệ của Khí Thiên Đạo, hắn cướp lấy thứ mà Hải Nhi lấy đi từ nơi này, những kẻ tồn tại khủng khiếp kia của Đại Đạo Thiên cũng sẽ không nói được gì cả.

Nhưng nếu như thật sự làm cho Hải Nhi bị thương, vậy thì cũng không phải là chuyện có thể dễ dàng kết thúc rồi.

Năm đó Khí Thiên Đạo cướp bóc thiên hạ, bao nhiêu đại tộc xếp hạng tối cao ở trên thần điện gen cũng đều bị thiêu đốt giết chết cướp bóc vô cùng khủng khiếp. Mặc dù Khí Thiên Đạo đã không còn nữa từ lâu rồi, nhưng mà ba chữ Đại Đạo Thiên vẫn là một sự tồn tại mà không phải ai cũng thể giẫm lên trên được.

Người khác có dám giãm lên hay không thì Cổ Tượng công tử không biết, nhưng mà Cổ Tượng công tử cũng không hề muốn nếm thử, dù

sao đối với cường đạo mà nói, có thù tất báo tuyệt đối không phải là

một câu nói suông, ở bên trong vũ trụ này làm gì có người nào không biết sự lấp liếm sai trái của Đại Đạo Thiên.

Nếu như sau đó Hải Nhi thật sự là một nhân vật quan trọng ở trong Đại Đạo Thiên, nói không chừng cả Chân Việt cũng đều sẽ bị chôn vùi theo, Cổ Tượng công tử không dám đánh cược.

"Không…" Quả đấm của Cổ Tượng công tử treo ở phía trước gương mặt nhỏ nhắn của Hải Nhi, hắn đang muốn nói gì đó, nhưng mà vừa mới nói được một chữ thì gương mặt đột nhiên biến sắc, hắn hét lớn một tiếng, cánh tay to lớn như voi lại vung ra, đồng thời quay người nhìn về phía sau lưng.

Một giác tiên gào thét như phá vỡ hư không, giống như một con rắn độc đâm thẳng về phía cổ họng của hắn.

Nắm đấm của Cổ Tượng công tử nặng nề đập về phía mũi tên, nhưng mũi tên kia lại đột nhiên biến mất ở ngay trước mắt hắn, thời điểm xuất hiện lại thì đầu mũi tên đã đặt ở ngực của hắn rồi, thân mũi tên xoay †ròn một cách kịch liệt, muốn xuyên thấu qua máu thịt và hộ giáp của hắn.

"Grào!" Thân hình của Cổ Tượng công tử di chuyển dữ dội, trong một khoảnh khắc giống như đang bước một bước dài lướt ngang qua hư không, cứng rắn né tránh được mũi tên nham hiểm kia.

Nhưng mà một giây sau sắc mặt của Cổ Tượng công tử lại càng trở nên khó coi hơn, một mũi tên đã âm thầm dán lên trên bụng của hắn, đầu mũi tên

lạnh như băng, dưới lực xoay tròn mạnh mẽ đã xuyên qua được lớp hộ giáp của hắn.

Cổ Tượng công tử nghiến răng vặn vẹo cơ thể, cơ bắp toàn thân cũng đã trở nên căng cứng, mỗi một sợi máu thịt cũng đều bộc phát ra sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, nhưng mà đúng là vẫn hơi muộn một chút, không thể nào hoàn toàn tránh né được mũi tên bắn lén không có chút tiếng động nào.

Giác tiền không thể đâm thủng được bụng của Cổ Tượng công tử, nhưng mà lại chui vào trong xương hông ở bên cạnh, lực xoay tròn mãnh liệt xé rách cơ bắp và xương cốt vững chắc của hắn, đầu mũi tên tiến vào xương được nửa tấc, lúc này mới hoàn toàn tiêu hóa được toàn bộ năng lực.

Cổ Tượng công tử không còn kịp để rút giác tiễn ra được nữa, bởi vì lúc hắn nhận lấy hai mũi tên này thì Hải Nhi sau lưng hắn đã lại bùng nổ một cách dữ dội. Mặc dù Đạo Cốt Kiếm đã rơi xuống bên cạnh, nhưng mà không biết nàng lại rút ra một con dao găm răng nanh màu trắng từ đâu ra đâm vào eo của Cổ Tượng công tử.

Cánh tay của Cổ Tượng phát ra sức lực bắt lấy cánh tay của Hải Nhi ném nàng ra, cho đến lúc này Cổ Tượng công tử vẫn không chịu làm cho nàng bị thương.

Cùng lúc đó, trong dư quang khóe mắt của Cổ Tượng công tử cũng đã nhìn thấy bóng dáng của người đó đã bắn tên về phía mình.

Trong lúc nhìn thấy được rõ ràng bóng dáng của người đó, Cổ Tượng công tử không tránh khỏi có chút hơi ngạc nhiên, vừa rồi trong khoảnh khắc giác tiễn kia xuất hiện, trong đầu hắn đã xuất hiện không dưới hai mươi gương mặt, nhưng tuyệt đối không có người này.

Người bắn hai mũi tên này về phía hắn, vậy mà lại là sinh vật mà Hải Nhi làm thành mồi nhử, áo giáp màu đen bao quanh toàn thân hắn, hoàn toàn không thể nhìn ra được tướng mạo, nhưng mà dáng vẻ của cái áo giáp đó Cổ Tượng công tử lại nhớ được rất rõ ràng.

Cổ Tượng công tử có khả năng đã từng gặp thì sẽ không thể nào quên được, cho dù chỉ là nhìn thoáng qua thì tuyệt đối cũng sẽ không tính toán sai.

Nhưng mà dù thế nào hắn cũng không nghĩ ra được, vốn dĩ trong cái nhìn của hắn, chẳng qua kẻ đó cũng chỉ là một mồi nhử ngu ngốc bị

Hải Nhi lợi dụng, chẳng những không bị đuổi giết đến chết mà lại còn tới được núi đá Lão Long, còn bắn ra hai mũi tên như thế này.

Cổ Tượng công tử hiểu rất rõ, người có thể bắn ra được hai mũi tên như vậy tuyệt đối không phải là nhân vật có thể xem thường được, hơn nữa còn là một nam tước bắn ra hai mũi tên này.

Một nam tước có thể dùng mũi tên để làm cho Cổ Tượng hắn bị thương, bản thân điều này cũng đã làm cho hắn vô cùng ngạc nhiên, hơn nữa nếu như không phải lực tiễn chưa hoàn chỉnh thì rất có thể mũi tên thứ hai đã lấy mạng của hắn rồi.

Lúc Cổ Tượng công tử ném Hải Nhi bay ra ngoài, Hàn Sâm đã vọt tới gần sơn bích, hắn đã nhặt cái chuôi Đạo Cốt Kiếm rơi ở giữa đám đá vụn kia lên.

Cùng là tử tước nhưng Cổ Tượng công tử mạnh hơn rất nhiều so với Harvey và Nietzsche, cho dù là kỹ xảo hay là sức mạnh và năng lực thì cũng bỏ xa bọn họ.

Hải Nhi bị ngã đầu óc đã quay cuồng mơ hồ, trong chốc lát không thể nào đứng lên được.

Cổ Tượng công tử cũng không để ý đến Hải Nhi, mặc dù nàng xuất thân từ Đại Đạo Thiên, tính tình vô cùng gian xảo ác độc, nhưng mà quả thật vẫn còn quá nhỏ, khó mà có thể thực sự uy hiếp được Cổ Tượng công tử.

Không biết tại sao lúc này Cổ Tượng công tử nhìn thấy Hàn Sâm lại có cảm giác vô cùng hoảng sợ và bất an, cùng là nam tước nhưng Hàn Sâm lại làm cho Cổ Tượng công tử cảm thấy còn nguy hiểm hơn gấp trăm nghìn lần so với Hải Nhi xuất thân từ Đại Đạo Thiên.

Cổ Tượng công tử gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Sâm, hắn lạnh lùng nói: “Thật sự không ngờ được rằng, thì ra chủ nhân thực sự của Đại Đạo Thiên lại chính là ngươi.”

Cổ Tượng công tử cho rằng Hàn Sâm cũng là người của Đại Đạo. Thiên, nếu không làm sao hắn có được năng lực như thế chứ, có lẽ năng lực đó cũng không phải là thứ mà một nam tước hạ tộc nên có.

Mà cho dù có ở trong thượng tộc, một nam tước có thể có được năng lực như thế thù cũng đã là một nhân vật nổi bật đứng đầu trong cùng một bậc rồi.

Hàn Sâm không nói câu nào, vốn dĩ hắn tới đây chính là để giết người, cũng không cần phải nói nhảm nhiều lời như vậy, Cổ Tượng công tử cho rằng hắn là người của Đại Đạo Thiên cũng không phải chuyện gì xấu đối với Hàn Sâm.

Sau này tộc Chân Việt truy xét cũng cho là như vậy thì sẽ giảm được rất nhiều phiên phức cho hắn.

Hàn Sâm cầm thanh kiếm bước nhanh về phía Cổ Tượng công tử, bước chân cũng chẳng huyền diệu thế nào, thoạt nhìn dường như cũng không có khí thế mạnh mẽ.

Cổ Tượng công tử lạnh lùng hừ một tiếng, sức lực trên người đã khôi phục lại, sức mạnh Cổ Tượng lại rót vào trong cơ thể hắn một lần nữa làm cho cơ bắp toàn thân vững chắc và cứng rắn hơn, sức mạnh bùng nổ đang ngập tràn ở bên trong.

Cho dù đối phương có là dòng dõi cao nhất của thượng tộc thì Cổ Tượng công tử cũng không cho là mình sẽ thất bại, dù sao thì cũng chỉ là chênh lệch một cấp bậc, Cổ Tượng công tử không nghĩ mình sẽ thua một nam tước.

Nhưng khi Hàn Sâm vừa tung ra thanh kiếm ở trong tay thì Cổ Tượng công tử đã lập tức hối hận.

Hắn đã từng nghe nói rằng, cao thủ kiếm đạo chân chính có thể ngưng tụ được kiếm ý, ngay cả khi kiếm không hề di chuyển nhưng lại có thể chiến đấu bằng kiếm ý.

Không phải Cổ Tượng công tử chưa từng gặp cao thủ như thế, nhưng đều là sự tồn tại mạnh mẽ của cấp công hầu, hơn nữa còn phải là người có kiếm đạo thiên phú tuyệt hảo thì mới có thể ngưng tụ ra được kiếm ý mạnh mẽ như vậy.

Chẳng qua người ở trước mặt này cũng chỉ là một tên nam tước, trong khoảnh khắc thanh kiếm vung ra, Cổ Tượng công tử cũng cảm thấy giống như toàn bộ thế giới đều đã bị thanh kiếm ở trong tay hắn chiếm giữ vậy, kiếm ý đỉnh điểm giống như đã ngưng tụ thành thực chất xông thẳng vào sóng to gió lớn, gần như đè nén hắn sắp không thở được nữa rồi.

Kiếm ý khó có thể tưởng tượng như vậy, dù thế nào Cổ Tượng công tử

cũng không thể tin được, một kiếm ý như thế vậy mà lại có thể xuất hiện ở trên người của một nam tước.

Cho dù trước kia hắn đã từng nhìn thấy một vị cao thủ kiếm đạo đã đạt tới cường giả cấp công tước, dường như kiếm ý cũng không bằng được tên nam tước nhỏ nhoi ở trước mặt này.

Hết chương 1772.

Chương 1773. Tìm kiếm bảo bối

Bản thân kiếm ý không hề có uy lực thực chất, cũng không có khả năng thật sự dùng để giết người, nhưng kiếm ý lại đại diện cho thành tựu kiếm đạo của một kiếm giả, cộng thêm cả việc trình độ kiếm pháp của hắn có thể phù hợp với ý trời đất hay không.

Độ phù hợp với ý trời đất càng cao thì uy lực mà kiếm chiêu có thể phát huy ra càng lớn.

Chiêu thuật giống nhau, nhưng do người bình thường sử dụng với một người có kiếm ý mạnh mẽ sử dụng thì uy lực chênh lệch đâu chỉ ngàn dặm.

Hàn Sâm không phải là kiếm giả chuyên môn luyện kiếm, nhưng kiếm ý của hắn lại là cao nhất, tuy rằng ít nhiều cũng có chút may mắn trong đó, nhưng cũng có nỗ lực và sự tu luyện khổ cực của hắn.

Một nhát kiếm dính máu, hai nhát kiếm cụt tay, ba nhát kiếm nhập hồn.

Dưới kiếm của Hàn Sâm, Cổ Tượng công tử chỉ cảm thấy sức lực bản thân của mình không có chỗ nào có thể dùng được, dường như bị trói chặt tay chân vậy, chỉ có thể mặc cho đối phương làm thịt.

Không cản được, hoàn toàn không cản được, chỉ có thể trơ mắt nhìn máu tươi chảy từ trên người xuống.

Sức mạnh của Hàn Sâm không đủ mạnh, nhưng kiếm quang như nước như băng của Đạo Cốt Kiếm lại dễ dàng cắt máu thịt và xương cốt của hắn ra.

“Grào!” Bạch Tượng phẫn nộ gầm thét, không để ý đến những đòn tấn công từ móng vuốt của Lão Quy, cứ như phát điên lao về phía Cổ Tượng công tử, muốn cứu Cổ Tượng công tử ra khỏi nguy hiểm.

Tuy nhiên đã không kịp nữa rồi, ai cũng không ngờ được, thế mà một nam tước lại có thể phát ra kiếm ý khủng khiếp như vậy, hơn nữa kiếm pháp đó ảo diệu khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Răng rắc!

Đầu của Cổ Tượng công tử bay lên không trung, mà dường như Hàn Sâm không có ý dừng lại, cũng không nhìn Cổ Tượng công tử lấy một cái, một tay cầm lấy Đạo Cốt Kiếm, một tay xách Hải Nhi chạy như điên vào trong rừng núi.

“Chém giết dị chủng Cổ Tượng cấp tử tước, phát hiện gen dị chủng.”

Hàn Sâm chạy ra xa khoảng mười mấy mét thì đầu của Cổ Tượng công tử mới rơi xuống đất, thi thể mất đầu cũng ngã mạnh xuống, thế nhưng bây giờ hắn không có thời gian để đi tìm nguyên luyện dị chủng.

Bạch Tượng và Lão Quy đồng thời kêu lên đuổi theo vào trong rừng núi, Hàn Sâm vừa bay, vừa gác Đạo Cốt Kiếm lên chiếc cổ trắng nõn của Hải

Nhi, nói với Lão Quy đang nhanh chóng tiến lại gần: “Lão Quy, ngăn tên Bạch Tượng đó lại, nếu không ta sẽ cắt đầu của nàng ta xuống.”

“Ngươi dám!” Lão Quy hét ra tiếng người, giọng nói sắc bén.

Hàn Sâm không muốn nói lần hai, cầm kiếm lên chém xuống cổ của Hải Nhi.

“Dừng tay, ta đồng ý với người!” Lão Quy đau lòng, hét to.

Một nửa lưỡi kiếm Đạo Cốt Kiếm đã cắt vào trong da thịt của Hải Nhị, máu tươi chảy xuống theo theo kiếm, nếu như Lão Quy hét chậm một chút nữa thì chỉ e là đầu của Hải Nhi đã bị chém xuống rồi.

“Ngay lập tức.” Hàn Sâm lại tiếp tục động tác chém xuống. Lão Quy thét lên, nhào về phía Bạch Tượng, chiến đấu với Bạc Tượng.

“Nếu để ta nhìn thấy ngươi và tên Bạch Tượng kia thì ta sẽ lập tức chém đầu nàng ta xuống.” Hàn Sâm thu Đạo Cốt Kiếm lại, tóm lấy Hải Nhi xông vào trong rừng núi.

Lão Quy bỗng chốc do dự, đợi đến lúc nó định đuổi theo thì lại phát hiện ra hoàn toàn không tìm thấy bóng dáng của Hàn Sâm đâu cả, ngay cả chút khí tức và dấu vết cũng không tìm thấy, giống như hắn và Hải Nhi biến mất khỏi khu rừng vậy.

Đồng Huyền Khí Tràng rất giỏi ẩn nấp, cho dù là hai dị chủng cấp bá tước, một khi đã để mất dấu hắn, muốn tìm thấy hắn lại không phải chuyện dễ dàng gì.

Hàn Sâm chộp lấy Hải Nhi đi đến một hang núi, ném Hải Nhi xuống mặt đất.

“Kim Tệ đại ca à, ngươi không sao thì tốt quá, ta lo lắng cho ngươi lắm

đấy.” Hải Nhi mở to đôi mắt vô tội, gương mặt tỏ vẻ quan tâm nói với Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ đầy thành khẩn.

“Trình độ diễn xuất này của ngươi mà không đi làm diễn viên thì đúng là đáng tiếc.” Hàn Sâm cảm thán một câu, sau đó không thèm để ý đến Hải Nhi nữa, đưa tay ra sờ lên người Hải Nhi.

Hàn Sâm cũng có thể nhìn ra được thân phận của Hải Nhi rất không bình thường, hơn nữa chắc chắn nàng ta đã có được thứ gì đó từ Lão Quy. Hàn Sâm mặc nguy hiểm bắt nàng ta về, một là vì uy hiếp Lão Quy giúp hắn thoát khỏi khó khăn, hai là vì chút bảo bối này.

“Kim Tệ đại ca, ngươi muốn làm gì hả? Người ta vẫn còn chưa thành niên mà” Hải Nhi cuộn tròn trên đất, má hơi ửng đỏ giống như một thiếu nữ thẹn thùng.

Hàn Sâm đã từng gặp hết mỹ người phụ nữ gian, làm sao có thể bị chút mê hoặc này làm rung động chứ, căn bản không để ý nàng ta, bàn tay to lớn cẩn thận lục soát trên người nàng ta, muốn tìm ra bảo bối trên người nàng ta.

Mặc dù Hải Nhi gian xảo độc ác, nhưng dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ, thấy Hàn Sâm thật sự ra tay, nhất thời kêu lên: “Đừng có động vào †a, ta là người của Đại Đạo Thiên, ngươi bất kính với ta, Đại Đạo Thiên nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu, hủy diệt cả tộc nhà ngươi cũng chỉ là cái búng tay.

“Rất xin lỗi, cả bộ tộc chỉ còn một mình ta, hoan nghênh đến tiêu diệt.” Hàn Sâm bình thản nói, bàn tay to lớn không khách khí sờ lên trên.

Con dao găm đã bị Hàn Sâm mò ra trước, sau đó hắn lại tiếp tục mò xuống dưới.

“Kim Tệ đại ca, ngươi muốn thứ gì cứ nói cho ta biết, ngươi muốn cái gì ta đều cho ngươi.” Hải Nhi thấy cứng rắn không được, thế là đổi sang bộ dạng đáng thương.

Hàn Sâm không thèm để ý đến nàng ta, chỉ lục soát cẩn thận trong lớp quần áo của nàng ta.

“Khốn nạn…Vô sỉ…Ta nhất định sẽ giết ngươi…băm ngươi ra từng mảnh mội….” Hải Nhi muốn giãy giụa, nhưng Hàn Sâm bắn ra mấy đồng tiền

vàng lên người nàng, khiến nàng bị đè ép không động đậy được, chỉ có thể mặc Hàn Sâm lục soát người mình, vừa ngại ngùng vừa tức giận quát mắng.

Đúng thật là trên người Hải Nhi có không ít đồ, Hàn Sâm cũng không biết rốt cuộc là bảo bối nào, tùy tiện hốt hết toàn bộ, trừ quần áo ra, những đồ vật nhỏ trên người Hải Nhi đều bị hắn lấy mất.

Lục soát xong, Hàn Sâm đứng đó đánh giá Hải Nhi, muốn xem thử mình có bỏ sót chỗ nào không.

Hải Nhi giống như cô con dâu nhỏ bị ức hiếp, yếu ớt nói: "Ngươi muốn làm cái gì? Ngươi dám động vào ta, Đại Đạo gia nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu, sẽ băm vằm ngươi ra thành trăm mảnh… lột da rút xương…"

Nhìn thấy Hải Nhi đáng thương, rất mê hoặc người khác phạm tội, Hàn Sâm bình thản nói: "Ngươi yên tâm đi, ta không hề có hứng thú với mấy cô nhóc nham hiểm đâu."

Nói xong, Hàn Sâm trực tiếp xoay ngoài bỏ đi, vứt Hải Nhi ở trong hang động không thèm quản nàng ta.

"Khốn nạn… Ta nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu… Có giỏi thì người giết ta đi… nếu không sau này ta…" Hải Nhi hét to về phía Hàn Sâm, giống như là đã phải chịu một nỗi nhục rất lớn, còn phẫn nộ hơn lúc nãy cô bị Hàn Sâm lục soát toàn thân.

Bây giờ Hải Nhi rất căm hận, trong lòng nàng ta đang cất giấu một bảo bối giữ tính mạng, nhưng mà bảo bối đó quá cao cấp, bản thân nàng †a khống chế không được, nhất định phải vào lúc cơ thể nàng ta chịu tổn thương nhất mới có thể phát ra.

Vốn dĩ nàng ta còn muốn quyến rũ hoặc kích động Hàn Sâm làm tổn thương đến cơ thể, làm phát huy uy lực của bảo bối đó rồi trực tiếp khiến Hàn Sâm nổ tung ra.

Tuy nhiên ai mà biết được Hàn Sâm căn bản không làm theo như nàng †a muốn, lục soát xong bảo bối của nàng ta rồi mang đồ đi mất khiến Hải Nhi tức đến suýt chút nữa là nôn ra máu.

Thu hoạch lần này của Hàn Sâm rất phong phú, ngoài những bảo bối lục soát được trên người Hải Nhi ra, còn có rất nhiều đồ lục được từ trên người đám quý tộc như Harvey và Nietzsche, trong đó có nguyên liệu dị chủng, cũng có thể coi là một thu hoạch lớn.

Hết chương 1773.

Chương 1774. Tác dụng của quả Vạn Từ

Hàn Sâm tìm một nơi để ẩn náu rồi trực tiếp mang tất cả bảo bối xuyên không gian về Tí Hộ Sở, dự định sẽ chỉ trốn tạm một chút, qua một thời gian mới truyền tống về.

Đến lúc đó chỉ cần khôi phục thân phận Hàn Sâm của hắn, không ai có thể ngờ được rằng một người bình thường chỉ có chiến giáp gen như hắn lại có thể giết chết Cổ Tượng công tử, lấy cắp được bảo vật của Hải Nhi.

Sau khi trở về nhà với một đống chiến lợi phẩm, Hàn Sâm bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm của mình.

Trong đó tốt nhất vẫn là Đạo Cốt Kiếm, tạm thời vẫn không biết nó ở cấp bậc nào, Hàn Sâm chỉ mới phát huy tính sắc bén cùng với kiếm quang của nó, sức mạnh khác vẫn chưa khai thác ra được.

Tiếp đó hai mũi tên giác tiễn và một con dao có lưỡi độc, đều là vũ khí được chế tạo ra từ nguyên liệu dị chủng cấp tử tước.

Còn có nguyên liệu dị chủng của những nam tước kia và một số món đồ được tạo ra từ nguyên liệu dị chủng, còn lại đều là những mảnh vụn lục được từ trên người Hải Nhi.

Ngoài ra còn có mấy chiếc bình nhỏ bằng ngọc, bên trong đựng chút đan dược gì đó, tạm thời chưa biết là có tác dụng gì, bên trên cũng không viết

tên.

Vả lại còn có những đồ vật kỳ quái hiếm gặp và những nguyên liệu dị chủng, cộng thêm những quả trứng vàng mà bản thân Hàn Sâm đã săn được trước đó, quả thật không ít đồ chút nào.

Có điều Hàn Sâm không hề tìm thấy bảo bối đặc biệt kỳ lạ nào, trong lòng không khỏi tự nhủ: "Kỳ lạ, chắc chắn Hải Nhi đã lấy được thứ gì đó từ Lão Quy, nhưng rốt cuộc nó là cái gì?"

Hàn Sâm nhất thời cũng không biết rốt cuộc trong những món đồ vụn vặt kia, cái nào mới là đồ mà Hải Nhi lấy được từ Lão Quy, nên chỉ có thể hốt lấy hết.

Nhìn đống vũ khí và giáp bảo hộ được tạo ra từ nguyên liệu dị chủng, Hàn Sâm cảm thấy buồn bực, nhiều vũ khí, khiên và giáp bảo hộ như vậy, hắn cũng không dùng được, vứt bỏ đi thì quả thật quá lãng phí, cầm ra ngoài bán thì lại dễ dàng khiến người khác điều tra hắn, nhất thời hắn cũng không biết nên xử lý thế nào.

"Trên lý thuyết thì những đồ này đều là nguyên liệu dị chủng, không biết có thể nung lên được không." Hàn Sâm thử ném một cây đao dị chủng cấp nam tước vào trong nồi nung một đêm.

Thế mà lại bị nung tan chảy thật, điều này khiến hắn vui mừng khôn xiết.

"Nào, đến thử món mới của ta, đao kiếm khiên nung lẫn lộn." Hàn Sâm gọi Tiểu Thiên Sứ qua đây để cùng chia sẻ dịch gen được nung từ đao kiếm và các nguyên liệu dị chủng.

Có điều đám Tiểu Thiên Sứ không dám ăn nhiều, sợ sẽ ngưng tụ ra chiến giáp gen, sau đó thì không thể không rời khỏi Tí Hộ Sở.

"Hàn Sâm, ta muốn đến tinh cầu Kate." Buổi tối, khi Hàn Sâm đang nghỉ ngơi ở trong vườn hoa thì Ngao Dạ đột nhiên nói với Hàn Sâm.

"Tại sao?" Hàn Sâm khó hiểu nhìn Ngao Dạ. "Ta muốn đi tìm Tiểu Hoa." Ngao Dạ nghiêm túc nói.

“Ta đã nghiên cứu tỉ mỉ rồi, rất có khả năng Tiểu Hoa không còn ở tinh cầu Kate nữa, không biết Lão Miêu đã đưa hắn đi đâu rồi.” Hàn Sâm nói.

“Không sao cả, ta không muốn ở đây mà không làm gì cả, Tiểu Hoa là mục tiêu quan sát của ta, ta cần làm chút gì đó.” Ngao Dạ nói.

“Được thôi, nếu như ngươi đồng ý thì ngươi có thể thử quả Vạn Từ. Dựa vào tài liệu mà ta đã điều tra thì chắc chắn quả Vạn Từ có thể khiến chiến giáp gen tiến hóa lần nữa, có điều ta cũng không chắc chắn một trăm phần trăm, có muốn thử hay không là do tự bản thân ngươi quyết định.” Hàn Sâm nói.

“Ta dùng.” Ngao Dạ rất thẳng thắn.

Hàn Sâm đưa Ngao Dạ đến kho chứa, sau đó mở thùng chứa quả Vạn Từ ra.

Ngao Dạ đi đến phía trước quả Vạn Từ, hình như không có chút do dự nào, trực tiếp cắn một miếng, nhưng vỏ của quả Vạn Từ quá cứng, gần như Ngao Dạ không thể cắn được.

Hàn Sâm lấy Đạo Cốt Kiếm ra đưa cho Ngao Dạ, Ngao Dạ dùng kiếm chém lên mặt một nhát, ngay lập tức bổ được quả Vạn Từ ra.

Ngao Dạ nhanh chóng mở miệng đi hút lấy nước của quả Vạn Từ, nuốt từng miếng nước vào bụng.

Thấy quả Vạn Từ cũng rất lớn, nhưng nước bên trong lại không nhiều, hình như chỉ có hai phần ba vậy, còn lại đều là vỏ trong suốt.

Sau khi uống hết nước quả Vạn Từ, chiến giáp gen của Ngao Dạ lập tức không chịu khống chế mà hiện ra, chiến giáp vốn dĩ đã đông cứng nay lại chịu tác dụng kì dị, bắt đầu tan chảy.

Đột nhiên trong hư không truyền đến chấn động, cảnh cửa lớn của Tí Hộ Sở thế mà lại cảm ứng được sự thay đổi của Ngao Dạ, muốn mở cửa ra bài trừ hắn ra khỏi Tí Hộ Sở.

Sắc mặt của Hàn Sâm hơi thay đổi, một bàn tay trực tiếp đặt lên người Ngao Dạ, đồng thời phát huy sức mạnh của dị huyết, mang theo Ngao Dạ

trực tiếp xuyên vào không gian, đến không gian dị chủng của tinh cầu Kate.

Hàn Sâm đánh giá xung quanh, may mà gần đó không có sinh vật nào khác.

Chiến giáp gen của Ngao Dạ vẫn còn đang biến hóa, sau khi tan thành dung dịch, từ từ ngưng tụ lại, không ngừng biến hóa trên lưng trước người Ngao Dạ.

“Tiến hóa thành quý tộc sao? Quả nhiên quả Vạn Từ có ích, không hổ là bảo vật dị chủng trong truyền thuyết.” Hàn Sâm khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đến lúc này, tâm trạng của Hàn Sâm đã nhẹ nhõm đi rất nhiều, đợi xem Ngao Dạ có thể ngưng tụ ra loại võ trang như thế nào.

Dung dịch mà chiến giáp gen tan chảy thành đang không ngừng biến hóa trước mặt Ngao Dạ, dần dần hình thành mô hình nhỏ.

Nhìn đống dung dịch dần dần ngưng tụ thành hình, Hàn Sâm không khỏi thấy có chút kỳ lạ, võ trang gen mà Ngao Dạ ngưng tụ ra, sao nhìn thế nào cũng có vẻ giống một chiếc ấm trà.

Quả nhiên đợi sau khi võ trang gen ngưng tụ thành hình, đúng thật là một chiếc ấm trà bằng sứ trắng bóng óng ánh như sương như tuyết vậy.

“Võ trang gen này của ngươi có tác dụng gì?” Hàn Sâm nhìn ấm trà mà Ngao Dạ giữ trong tay nói, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một võ trang gen cổ quái đến như vậy.

Ngao Dạ cười, rồi nói: “Bây giờ ta cũng chỉ biết nó có chức năng cơ bản là có thể hóa thành chiến giáp, còn về năng lực của nó, ta vẫn còn chưa nắm rõ.”

Hàn Sâm không hỏi nữa, nhìn xung quanh rồi nói: “Bây giờ ngươi bị Tí Hộ Sở bài trừ, nhất định không trở về được, chi bằng đến chỗ Joe đi, dù sao chiến đội Ma Thuật Sư của nàng cũng đang thiếu người, ngươi

a”

có thể tạm thời ở chỗ nàng để làm quen môi trường ở đây trước đã. “Được.” Ngao Dạ không có ý kiến.

Hàn Sâm đưa Ngao Dạ đi đến lối ra của không gian dị chủng, lần này hắn không mặc chiến giáp Đồng Huyền để tránh bị phát hiện ra hắn là Kim Tệ.

Bây giờ đã cách ba bốn ngày kể từ khi hắn bắt cóc Hải Nhi, vừa bước ra không thấy gặp nguy hiểm, ngay cả quý tộc khác cũng không gặp được ai, rất thuận lợi rời khỏi không gian dị chủng.

Hai người vừa bước ra khỏi không gian dị chủng thì nhìn thấy một bóng người cũng từ trong đó bước ra, không đi cùng đường với bọn họ, nhưng lại đúng lúc đụng mặt.

Bóng dáng kia nhìn thấy Hàn Sâm và Ngao Dạ, nói với vẻ khó hiểu: “Tinh tộc vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn sao?”

Trong lòng Hàn Sâm và Ngao Dạ đều lạnh buốt, sau khi Tinh tộc chiến đấu thất bại, người còn lại của tộc đều lui về Tí Hộ Sở, đó đã là chuyện của mấy trăm triệu năm trước rồi, thế mà vẫn có người nhận ra Tinh tộc, hơn nữa còn vừa nhìn là đã nhận ra, điều này cho thấy rất bất thường.

Hai người đều cảnh giác đánh giá bóng người kia, chỉ thấy đó là một người đàn ông mặc trên mình bộ lông vũ kì lạ, trên đầu còn cắm một chiếc lông vũ dài màu trắng, dáng vẻ giống với con người, không được anh tuấn lắm, nhưng tứ quan trong ngũ quan rất bình thường.

Hết chương 1774.

Chương 1775. Khổng Phi

“Ngươi cũng là Tinh tộc sao?” Hàn Sâm đánh giá người đàn ông rồi hỏi, quả thật trông bề ngoài rất giống.

“Đương nhiên là không phải, sao ta có thể là thành viên chủng tộc mà đến cả một ngọn đèn trong thần điện gen cũng không thể nhóm lên được chứ.”

Người đàn ông lắc đầu liên tục giống như là phải chịu đựng một nỗi nhục to lớn vậy.

Nói xong, người đàn ông lại đánh giá Hàn Sâm và Ngao Dạ nói: "Nếu Tinh tộc vẫn còn chưa bị tiêu diệt hết, sao các ngươi không đến Thủy Tinh Cung tu hành, chạy đến tinh cầu Kate này làm gì?"

"Thủy Tinh Cung? Tại sao bọn ta lại phải đến đó tu hành?" Hàn Sâm và Ngao Dạ nghỉ ngờ nhìn người đàn ông hỏi, không biết hắn nói mất lời vô ích này để làm gì.

Người đàn ông nhìn Hàn Sâm và Ngao Dạ bằng ánh mắt thương hại như nhìn đám trẻ mồ côi: "Xem ra mặc dù Tinh tộc có người may mắn sống sót, nhưng lại không biết gì về sự vinh quang trước kia của Tinh tộc, cái này cũng không trách các ngươi được, đặt cược cả may mắn của toàn tộc để có thể nhóm được một ngọn đèn của thần điện gen, kết quả đèn không thể nhóm lên được, lại bị diệt toàn tộc, còn có vài huyết mạch lưu lại thế gian đã coi như là may mắn lắm rồi."

Ngao Dạ cúi người hành lễ với người đàn ông kia: "Không biết các hạ nên xưng hô như thế nào? Có thể kể cho bọn ta chuyện của Tinh tộc hay không?"

"Ta tên Khổng Phi, Khổng trong Khổng Tước, Phi trong Phi Thiên." Người đàn ông ngập ngừng rồi nói tiếp: "Vốn dĩ nói cho các ngươi nghe cũng chả sao cả, nhưng mà ta còn có chuyện cần phải đi làm, không có thời gian để dừng ở đây. Nếu các ngươi thật sự muốn nghe, vả lại có thời gian thì có thể đi cùng ta một đoạn đường, chúng ta vừa đi vừa nói, chỉ coi như là kể chuyện cho các ngươi mà thôi."

"Bọn ta có thời gian, không biết các hạ muốn đi đâu?" Ngao Dạ nhìn Khổng Phi hỏi.

"Đừng có các hạ các hạ nữa, nghe thấy kì kì, gọi ta Khổng Phi là được. Ta nghe nói ở phía mỏ quặng khoáng sản núi Mạc Tây của tinh cầu Kate có một loại khoáng sản rất quý báu, cho nên muốn đi thử vận may, xem có thể đào được chút gì mang về không." Khổng Phi vừa nói vừa bước ra ngoài.

Hàn Sâm và Ngao Dạ lập tức đi theo, muốn nghe hắn kể chuyện trước kia của Tinh tộc.

Mặc dù Ngao Dạ là người của Tinh tộc, nhưng hắn lại chẳng biết gì về lịch sử bên ngoài của Tinh tộc cả, Hàn Sâm cũng rất tò mò rốt cuộc Tinh tộc là một chủng tộc như thế nào, dù gì con người cũng được coi là một nhánh do Tinh tộc tách ra.

"Khổng đại ca, ngươi nói rằng bọn ta tới đi Thủy Tinh Cung là sao vậy?" Ngao Dạ vừa đi vừa hỏi.

"Xe của ta ở ngay trước mặt, lên xe trước, chúng ta vừa lái xe vừa nói chuyện." Khổng Phi cười.

Ba ngươi chưa đi được bao xa thì quả nhiên lập tức nhìn thấy một chiếc xe dừng trên con đường đất ngoài núi, có điều Hàn Sâm và Ngao Dạ nhìn thấy thì hơi khó hiểu. Chiếc xe đó lại là một chiếc máy cày, hơn nữa còn là loại không có thùng xe, chỉ có mỗi đầu chiếc máy cày.

Đây là loại máy móc thuộc tinh cầu Kate chưa phát triển khi xưa, sau này hành tinh này còn bị xâm lược, cho nên e rằng rất hiếm khi nhìn thấy loại xe này ở nơi khác.

Khổng Phi ngồi vào ghế lái, khởi động máy cày, còn Hàn Sâm và Ngao Dạ chỉ có thể ngồi vào hai bên trái phải của chiếc máy cày.

"Thế nào, chiếc xe này của ta ngầu chứ?" Khổng Phi cười hề hề, lái chiếc máy cày chạy như bay trên đường đất làm bụi đất bay mù mịt.

Ngao Dạ ngồi bên cạnh lại hỏi hai câu, chẳng qua giọng nói không thể không khuếch đại, nếu không sẽ không nghe thấy hắn nói gì trong tiếng bành bạch của máy cày này.

"Ta chỉ từng nghe mà thôi, Thủy Tinh Cung chính là nơi sinh ra Tinh tộc các ngươi, nơi đó rất phù hợp cho Tinh tộc các ngươi tu hành và trưởng thành. Có điều từ sau khi Tinh tộc chiến đấu thất bại rồi bị diệt tuyệt, nhiều năm như vậy, Thủy Tinh Cung lần lượt bị không biết bị bao nhiêu chủng tộc chiếm giữ, còn bây giờ Thủy Tinh Cung thuộc về Thánh Thiên Đường, do

một vị đại công tước của Thánh Thiên Đường tiếp quản, các ngươi muốn đến đó thì quả thật không dễ dàng.” Khổng Phi nghĩ rồi nói.

Ngao Dạ nghe xong lại hỏi: “Vì sao Tinh tộc bọn ta lại chiến đấu thất bại vậy? Là bị ai tiêu diệt cả tộc?”

“Sao nào? Các ngươi muốn báo thù sao?” Khổng Phi híp mắt hỏi.

“Mối thù diệt tộc, nếu như có năng lực thì nhất định phải báo.” Ngao Dạ bình tĩnh nói.

Khổng Phi lại cười ha ha nói: “Theo ta thấy, mỗi thù này không báo cũng được.”

“Tại sao?” Hàn Sâm nhìn Khổng Phi, trong lòng nghi hoặc: “Ta điều tra trên mạng đã lâu như vậy, thế nhưng không hề điều tra ra được chuyện của Tinh tộc. Cái tên Khổng Phi này hiểu rõ Tinh tộc như vậy, lại còn nói ra những lời đó, lẽ nào chủng tộc của hắn đã diệt Tinh tộc?”

“Ta cũng chỉ từng nghe người ta nói về chuyện của Tinh tộc các ngươi thôi, thật sự không biết gì hết, các ngươi cứ nghe đại vậy.” Khổng Phi híp mắt cười rồi lại tiếp tục nói: “Vậy thần điện gen chí cao vô thượng đó, các người đều nghe nói tới rồi đúng chứ? Trong thần điện có hàng vạn chủng tộc uy nghiêm, nếu có thể khiến chủng tộc của mình được lưu tên trong đó thì đối với cả chủng tộc mà nói, đó đều là niềm kiêu hãnh to lớn, hơn nữa còn có thể khiến cho cả chủng tộc có được gen vượt trội, có được bước tiến hóa lớn trên con đường tiến hóa của sinh vật.”

“Có thể đốt cháy ngọn lửa lưu tên mới là chuyện mà tất cả các chủng tộc đều mơ ước. Thế nhưng trong thần điện gen, một chủng tộc chỉ có một vị trí, nếu một chủng tộc có thể châm cháy nhiều vị trí thì có khi vị trí đã bị chiếm hết từ lâu rồi. Thế hệ sau này muốn chiếm vị trí thì chỉ có thể đánh bại người đã chiếm vị trí đó xuống.” Khổng Phi nói đến đây thì nhìn Ngao Dạ và Hàn Sâm một cái.

Ngao Dạ và Hàn Sâm vốn không phải kẻ ngu, lập tức hiểu được ý của Khổng Phi.

“Ý của ngươi là, Tinh tộc bọn ta muốn chiếm được một vị trí trong thần điện gen, kết quả không những không chiếm được mà ngược lại còn bị diệt toàn tộc?” Ngao Dạ hỏi.

Khổng Phi gật đầu: “Ta cũng chỉ nghe nói được như vậy thôi, có phải là thật như vậy hay không thì cũng chỉ có Tinh tộc lúc đó và một chủng tộc khác mới biết được.”

“Khổng đại ca, ngươi có biết chủng tộc diệt toàn bộ Tinh tộc bọn ta là chủng tộc nào không?” Hàn Sâm hỏi.

Khổng Phi nghĩ rồi nói: “Để ta nghĩ lại xem, hình như là chủng tộc có tên là Ma tộc thì phải.”

Ba người vừa đi vừa nói, những chuyện mà Khổng Phi biết cũng đều là những mảnh vụn, mỗi chỗ một ít, nói được đến đâu thì hay đến đó.

Hơn nữa hắn nghe được những chuyện đó từ khắp được, là thật hay giả cũng nói không rõ, có vài chỗ rất mơ hồ giống như là đang kể lại câu chuyện tam quốc diễn nghĩa vậy, Hàn Sâm và Ngao Dạ cũng chỉ nghe qua loa, không dám coi tất cả là thật.

“Khổng đạo ca, không biết ngươi là người của chủng tộc nào?”

Lúc Khổng Phi đang kể chuyện thì cứ mãi bốc phét chủng tộc của hắn lợi hại như thế nào, nhưng từ đầu đến cuối lại không nói hắn là người chủng tộc nào, Ngao Dạ nhịn không được hỏi một câu.

“Ta à, là Bất tộc.” Không Phi cười hì hì nói.

Hàn Sâm và Ngao Dạ chưa từng nghe nói đến chủng tộc nào như vậy, có điều dáng vẻ Khổng Phi như vậy, nhìn thế nào cũng không giống một thượng tộc.

Chiếc máy cày đang chạy như bay trên đường đất, Hàn Sâm và Ngao Dạ đang nghĩ có phải đã tới lúc nên quay về rồi không, Khổng Phi đã không kể ra được nhiều thứ nữa rồi, cứ tiếp tục đi cùng hắn cũng vô ích.

Vào đúng lúc này, chiếc máy cày đột nhiên dừng lại, chỉ nhìn thấy đầy sinh vật đang đứng ở trước mặt đường đất, trong đó nhiều nhất là người dân của tinh cầu Kate, có điều người đứng đầu lại là hai người Vũ tộc.

Hàn Sâm hơi nhíu mày, trong lòng cảm thấy có gì đó không hay, một nơi không có thôn làng, không có cửa hàng này thế mà lại xuất hiện hai người Vũ tộc, rõ ràng rất không bình thường.

Hàn Sâm đánh giá hai người Vũ tộc, hai người đó đều là đàn ông, vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo hệt như Xena, lúc này đang dùng hai cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào nhóm ba người Hàn Sâm.

Hết chương 1775.

Chương 1776. Bạch vũ nhuốm máu

“Lẽ nào là chuyện về Xena bị phát hiện rồi?” Trong lòng Hàn Sâm tự nhủ.

Bản thân hắn không sợ, nhưng Ngao Dạ mới vừa thăng cấp lên nam tước, chắc chắn không về được Tí Hộ Sở, nếu lần này bị Vũ tộc nhắm đến thì quả thật là vô cùng nguy hiểm.

“Các ngươi, ai là Khổng Phi?” Vũ tộc cầm đầu lạnh lùng hỏi.

Hàn Sâm thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, Vũ tộc không tới tìm hắn mà là tới tìm tên Khổng Phi này.

“Ta là Khổng Phi, các người tìm ta có chuyện gì? Nếu muốn tìm ta đòi tiền thì thôi đi, bây giờ trên người ta một đồng cũng chả có, các người

giết ta cũng không lấy được một đồng nào đâu.” Khổng Phi giơ tay lên nói.

“Ngươi chính là kẻ đã giết người của Vũ tộc ta ở không gian dị chủng núi đá đúng không?” Sắc mặt Vũ tộc lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Khổng Phi hỏi tiếp.

“Không nhớ nữa rồi.” Khổng Phi lắc đầu.

Vũ tộc hừ lạnh một tiếng: “Không thừa nhận cũng không sao, chỉ cần nộp mạng là được.”

Dứt lời, đôi cánh giang ra, trường kiếm trong tay chém về phía Khổng Phi.

Kiếm quang trên kiếm tựa như một khúc kim hồng, trong phút chốc đã chém tới trước mặt Khổng Phi.

Khổng Phi chợt tránh được một đường kiếm quang kia, Hàn Sâm và Ngao Dạ cũng nhanh chóng tránh ra, nhưng chiếc xe máy cày kia đúng là đen đủi, trực tiếp bị bổ thành hai nửa.

Vũ tộc kia lập tức đuổi theo Khổng Phi, mà tên Vũ tộc còn lại thì hùng hổ dẫn theo người của tinh cầu Kate xông về phía Hàn Sâm và Ngao Dạ.

“Bọn ta chẳng có quan hệ gì với hắn hết, hoàn toàn không quen biết, chỉ là tiện đường đi nhờ xe thôi.” Hàn Sâm nói lớn.

“Vậy thì trách các ngươi đi nhầm xe rồi.” Vũ tộc hừ một tiếng, cây đao trong tay chém về phía Hàn Sâm, không do dự lấy một chút nào.

Trong lòng Hàn Sâm khá bực bội, những thượng tộc này hoàn toàn không chịu nói lý lẽ, luôn làm ra vẻ ta đây vui vẻ là được.

May mà tên Vũ tộc này chỉ là nam tước, mà hầu hết những người dân Kate này đều là người bình thường, nam tước chỉ có hai người.

Ngao Dạ biến võ trang hóa thành áo giáp, nghênh đón tên nam tước Vũ tộc kia, còn Hàn Sâm thì xông đến đám người Kate kia.

Mặc dù Ngao Dạ chỉ là một nam tước mới thăng cấp, nhưng kinh nghiệm chiến đấu và võ thuật của hắn vẫn còn, còn mạnh hơn tên Vũ tộc kia rất nhiều, nếu đối phó với Vũ tộc, không những không yếu thế mà còn nhanh chóng chiếm được ưu thế.

Hàn Sâm trốn chạy trong vòng vây của người Kate, cũng không ra tay độc ác, nếu như kết thù hận với Vũ tộc, sau này sẽ bị Vũ tộc đuổi giết, quả thật

đúng là chuyện rất không hay.

Tên Vũ tộc đuổi giết Khổng Phi là một tử tước, không yếu hơn Xena, nhưng mà lại không thể làm Khổng Phi bị thương.

Chỉ thấy bóng dáng Khổng Phi lướt nhanh như gió, kiếm của tên Vũ tộc đó ngay cả áo lông vũ của hắn cũng không động đến được.

“Võ công lợi hại đó!” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, lúc trước hắn thấy khí tức của Khổng Phi rất yếu, vậy nên cho rằng cùng lắm hắn cũng chỉ là một nam tước.

Tuy nhiên nhìn võ công của Khổng Phi, Hàn Sâm mới biết tên này rất không đơn giản, nhìn võ công không mấy phức tạp, nhưng lại có sự học tập rất lớn, cho dù là Hàn Sâm cũng không dám nói võ công của bản thân mạnh hơn Khổng Phi nhiều.

Hơn nữa lúc Hàn Sâm đang đánh giá Khổng Phi thì phát hiện hình như lực chú ý của Khổng Phi không để vào người của tên Vũ tộc kia, Khổng Phi cũng đang quan sát hắn và Ngao Dạ giống như Hàn Sâm đang quan sát hắn vậy.

Phát hiện ra Hàn Sâm đang nhìn hắn, Khổng Phi cười với Hàn Sâm, mặc dù không nói là đẹp, nhưng lại khiến Hàn Sâm ngây người.

Sau nụ cười đó, Khổng Phi tiện tay rút một chiếc lông vũ trên chiếc áo lông vũ của hắn ra, khoa chân múa tay trong không trung.

Chiếc lông vũ đó không hề quẹt trúng bất kì ai, chỉ cắt xoẹt trong không trung, nhưng lại không biết tại sao, bên sườn chiếc lông vũ đó đột nhiên xuất hiện máu tươi.

Dòng máu tươi trên chiếc lông vũ màu trắng rất bắt mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống từ lông vũ, cũng không biết dòng máu đó đến từ đâu.

Phụt!

Giây tiếp theo Hàn Sâm biết dòng máu kia đến từ đâu rồi, chỉ thấy hai tên Vũ tộc kia và đám người Kate đều ngừng đuổi giết, hai tay ôm cổ, miệng

phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Thế nhưng bọn họ không thể cầm máu tươi lại được, máu cứ từ từ chảy ra từ kẽ tay, ai cũng ngã co quắp trên mặt đất rồi nhanh chóng tắt thở.

Hàn Sâm và Ngao Dạ đều khá kinh ngạc, bọn họ còn chưa nhìn ra rốt cuộc Khổng Phi dùng chiếc lông vũ đó giết người như thế nào.

Khổng Phi dùng hai ngón tay vuốt chiếc lông vũ đó, nhẹ nhàng hất một cái, phẩy sạch máu tươi trên lông vũ, sau đó lại cắm chiếc lông vũ sạch sẽ như mới vào lại trên áo lông vũ, cười hì hì rồi nói với Hàn Sâm và Ngao Dạ: "Bây giờ các ngươi có còn muốn đi cùng ta đến núi Mạc Tây không?"

"Bây giờ không muốn đi cũng không được rồi." Hàn Sâm cười khổ nói.

Vũ tộc có thể ngăn bọn họ ở đây, rõ ràng không phải là trùng hợp, nếu Vũ tộc đã biết đám người Hàn Sâm đang ở cũng Khổng Phi, cho dù bây giờ tách ra thì chắc chắn Vũ tộc vẫn sẽ đến gây rắc rối với bọn họ.

"Vậy thì đi thôi" Khổng Phi đi hai bước, nhưng lại như nghĩ đến gì đó rồi lùi lại, bước đến thi thể của Vũ tộc rồi lần mò, miệng lẩm bẩm: "Dù sao các người cũng chết rồi, vật ngoài thân cũng không có ích gì, vậy thì để Khổng Phi ta dùng giúp các người vậy, cũng coi như là tích chút âm đức."

Cũng không đợi Hàn Sâm và Ngao Dạ phản ứng lại, Khổng Phi đã lục soát hết đám thi thể, mấy thứ tốt đều bị hắn lấy đi hết, e là chỉ còn mỗi cái vỏ rỗng mà thôi.

Hàn Sâm và Ngao Dạ đều biết đi theo Khổng Phi rất nguy hiểm, chắc chắn Vũ tộc truy sát sẽ ùn ùn kéo đến, hơn nữa bọn họ cũng không biết rốt cuộc tên Khổng Phi này có mục đích gì, tại sao lại kéo bọn họ đi cùng.

Trong lòng Hàn Sâm tự có tính toán, bản thân hắn không sợ, dù sao cũng vẫn có thể trốn về Tí Hộ Sở, nhưng Ngao Dạ lại không trốn được, hắn nhất định phải tìm đường sống cho Ngao Dạ.

"Người anh em Hàn à, lúc nãy ta thấy võ công ngươi có chút thú vị, ngươi học ở đâu vậy?" Vừa đi Khổng Phi hứng thú nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Không học từ ai cả, là ta tự luyện bừa thôi.” Hàn Sâm nói bừa. Khổng Phi hơi ngẩn người, sau đó lại cười: “Luyện bừa tốt đấy.” Nói như vậy, Khổng Phi không muốn hỏi nữa, chỉ cúi đầu đi về phía trước.

Chưa đi được bao lâu thì đã nghe thấy tiếng phi hành khí ù ù trên đỉnh đầu, bọn họ ngước lên thì thấy một phi hành khí rất tiên tiến xuất hiện trên bầu trời, nhìn hình dáng của phi hành khí đó là biết ngay nó không phải thứ thuộc về tinh cầu Kate, tinh cầu Kate vẫn còn chưa có năng lực tạo ra phi hành khí, cùng lắm cũng chỉ có thể tạo ra một cái máy trực thăng, thứ này chỉ có thể mua về từ các hành tinh khác.

Chiếc phi hành khí từ xa bay đến gần, Hàn Sâm và Ngao Dạ còn chưa kịp nhìn rõ chiếc phi hành đó muốn làm gì thì lại thấy Khổng Phi rút chiếc lông vũ ra nhẹ nhàng quẹt một đường trong không trung.

Bùm!

Chiếc phi hành khí trong không trung bị phanh ra làm hai nửa, sau đó nổ tung thành hai đốm lửa rơi xuống ruộng hai bên khiến cho ruộng đất cũng bị nổ thành hai cái hố lớn.

Khổng Phi lại giống như không có chuyện gì, tiếp tục đi men theo đường đất, chiếc lông vũ trắng kia lại bị hắn cắm lên chiếc áo lông vũ.

Hàn Sâm và Ngao Dạ nhìn nhau, hình như Khổng Phi còn mạnh hơn tưởng tượng của bọn họ.

Không, phải nói là mạnh hơn rất nhiều.

Hết chương 1776.

Chương 1777. Thiên sứ áo lông vũ

Từ sau khi chiếc phi hành khí kia bị chém làm đôi, dọc đường đi đều sóng yên biển lặng, không có ai xuất hiện nữa.

“Khổng đại cả, bản lĩnh của ngươi như vậy thì rõ ràng chẳng cần phải sợ gì, nhưng bọn ta chỉ là phàm phu tục tử, nhỡ đâu về sau Vũ tộc tìm hai bọn ta trút giận thì sao, như vậy thật sự thảm rồi.” Hàn Sâm vừa đi vừa nói với Khổng Phi ở bên cạnh.

Khổng Phi nheo mắt nhìn Hàn Sâm nói: “Ngươi muốn ta chịu trách nhiệm?”

“Chịu trách nhiệm hay gì đó khó nghe quá, bọn ta cũng đâu phải phụ

nữ.” Hàn Sâm cười nói: “Chỉ muốn đại ca là ngươi đây chỉ cho hai bọn †a một con đường sống thôi.”

Khổng Phi nở nụ cười: “Lúc này ta chỉ biết có một con đường, cũng không biết được là đường sống hay ngõ cụt, ngươi muốn ta chỉ cho ngươi con đường sống, vậy thì thật sự làm khó ta rồi.”

Hàn Sâm còn có thể nói gì được nữa, chỉ có thể tiếp tục đi theo Khổng Phi.

Chẳng qua hắn không hiểu lắm, rõ ràng là Khổng Phi cố tình mang theo hai người bọn họ. Với bản lĩnh của Khổng Phi, muốn giết bọn họ thì dễ như trở bàn tay, muốn hại bọn họ thì hoàn toàn không cần phiền phức tới như vậy, cũng không biết tại sao Khổng Phi lại muốn dẫn hai người bọn họ theo.

Thậm chí Hàn Sâm còn hoài nghi rằng có lẽ Khổng Phi là người may mắn còn sống sót của Tinh tộc, dù sao diện mạo của hắn rất giống với Tinh tộc.

Núi Mạc Tây cách thành Silgran hơn ngàn dặm, thế nhưng Khổng Phi lại không chịu ngồi tàu hay các phương tiện khác, lúc đầu có máy cày thì còn ổn, hiện tại chỉ có thể dựa vào chân để đi, mà đi như vậy thật sự không thể nào nhanh được.

Khổng Phi không sốt ruột chút nào cứ như là đi du ngoạn vậy, vô cùng nhàn nhã thoải mái.

Hàn Sâm và Ngao Dạ đều hơi lo lắng rằng Vũ sẽ lại tới tộc tấn công, thời gian dọc đường đi này yên ổn càng lâu thì có lẽ đến lúc Vũ tộc tấn công sẽ càng lợi hại hơn.

Cho dù Khổng Phi không sợ thì đến lúc đó hai người bọn họ cũng thảm.

Ba người đi gần nửa tháng, dọc đường đi không chút sóng gió nào hệt như Vũ tộc đã quên mất bọn họ.

Khổng Phi giới thiệu nơi này nơi kia suốt đường đi, toàn bộ địa điểm cảnh vật đều được hắn nắm vững trong lòng bàn tay giống như một hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp, nào là " Truyện về sơn nữ", "Truyền thuyết về miếu tướng quân" vân vân và mây mây, đều kể rất sống động giống như thật sự có những chuyện này.

Khổng Phi kể chuyện rất giỏi, thỉnh thoảng những câu chuyện nông thôn hoang dã được hắn kể còn làm Hàn Sâm và Ngao Dạ nghe đến ngẩn người, có đôi khi biết rõ chuyện gì xảy ra tiếp theo, nhưng lại không nhịn được mà muốn nghe hắn kể trực tiếp.

Đi tới ngày thứ mười bảy, lúc bước tới cầu đá bên bờ một con sông nhỏ, Khổng Phi đứng trên đó nói với Hàn Sâm và Ngao Dạ: "Qua cầu Tiểu Vũ này, đi đến phía trước chính là núi Mạc Tây, các ngươi không đi lấy quặng thì không cần đi theo nữa, lúc này tách ra thôi."

Hàn Sâm và Ngao Dạ đều hơi giật mình, bọn họ đi mười bảy ngày, thế nhưng mỗi ngày đều giống như đi du ngoạn, hoàn toàn đi không xa, Hàn Sâm ước tính cùng lắm là đi được khoảng ba bốn trăm dặm, đáng lẽ cách núi Mạc Tây còn rất xa.

Thế nhưng lúc Hàn Sâm và Ngao Dạ nhìn về phía núi bên kia thì cũng không khỏi ngẩn ngơ, đối diện bên kia cầu đá dựng một cột biên giới, phía trên ghi chữ "Cổ thụ đầu thôn núi Mạc Tây".

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ nhớ rõ không hề đi xa như vậy, nhưng không ngờ rằng đã đi được hơn ngàn dặm, tới phụ cận núi Mạc Tây, khả năng duy nhất chính là Khổng Phi đã động tay động chân.

Có thể không tiếng động khiến đám người Hàn Sâm đi hơn ngàn dặm mà không nhận ra chút gì, bản lĩnh như thế thật sự khiến người ta có chút sợ hãi.

“Các ngươi đi theo ta mười bảy ngày, xem như là duyên phận, món quà nhỏ này tặng các ngươi, xem như là trả thù lao các ngươi đi theo ta xa như vậy.” Khổng Phi nói xong thì rút ra hai phiến lông trắng từ tay áo lông, ngón tay khẽ gảy, hai phiến lông trắng liền lần lượt rơi vào tay Hàn Sâm và Ngao Dạ.

Hàn Sâm bắt lấy được sợi lông. Hắn cảm thấy sợi lông rất mềm mại, chỉ dài hơn bàn tay một chút, đúng là lông chim thật, cũng không phải là vật liệu dị chủng.

“Các ngươi có biết lông chim này là gì không?” Khổng Phi trừng mắt hỏi.

Hàn Sâm muốn nói là không biết, dù sao cũng rất nhiều loại lông chim, ai biết đây là loại lông của sinh vật nào, thế nhưng trong đầu đột nhiên lóe lên, sắc mặt khế thay đổi, nhìn Khổng Phi hỏi: “Không phải cái này là lông chim của Vũ tộc đấy chứ?”

Khổng Phi cười ha hả: “Vũ tộc chỉ có hai cánh có lông, mà ở ngay chỗ này của hai cánh ấy lại có hai sợi lông mềm mại nhất, tên chúng chính là “lông vũ của thiên sứ”, bình thường là thứ quý trọng nhất. Chiếc áo lông này của ta ấy à, nó được dệt nên từ lông vũ của thiên sứ đó.

Hàn Sâm suýt chút nữa phun ra một ngụm máu. Theo như cách nói của hắn, chiếc áo lông chim toàn thân hắn kia, rốt cuộc phải có bao nhiêu Vũ tộc chết trong tay hắn thì mới có thể rút lông đan áo đây.

Thế nhưng hiện tại Khổng Phi lại tặng hai sợi lông vũ của thiên sứ cho bọn họ, thế này không phải là chê bọn họ chết chưa triệt để, mà còn muốn đổ thêm xăng lên người bọn họ sao?

Cho dù ban đầu Vũ tộc không có ý định giết hai bọn họ, nhưng nhìn thấy bọn họ cầm hai sợi lông vũ của thiên sứ, e rằng sẽ nổi lên sát tâm.

Khổng Phi cứ như nhìn thấu được suy nghĩ của Hàn Sâm, lại nói thêm: “Các ngươi không cần phải sợ hãi, cho dù Vũ tộc có thấy hai sợi lông chim này thì cũng sẽ không giết các ngươi.”

“Khụ khụ, Khổng đại ca à, thật ra bọn ta cũng có hứng thú với việc lấy quặng kiếm tiền, nếu không thì bọn ta vào núi lấy quặng cùng ngươi đi?”

Hàn Sâm không dám tin Vũ tộc độ lượng như vậy đâu.

Khổng Phi như cười như không mà nhìn Hàn Sâm nói: “Các ngươi thật sự muốn đi theo ta sao? Mặc dù vào núi không khó, nhưng hiện tại phía trước ngọn núi kia lại có một con chó canh gác không quá thân thiện.”

“Chó canh gác gì?” Ngao Dạ hỏi.

“Hình như tên là công tước Huy Hoàng thì phải.” Khổng Phi nhìn thoáng qua hướng lối vào núi, không hề để tâm mà nói.

Hàn Sâm và Ngao Dạ liếc nhìn nhau, Vũ tộc đã ủ mưu lâu như vậy, hơn nữa còn phái một công tước tới đây, nếu như đi theo Khổng Phi thì có khi lại bị trận đại chiến hung hiểm kia ảnh hưởng ấy chứ.

Cho dù bây giờ có thể đi khỏi đây thì Hàn Sâm cũng không tin Vũ tộc sẽ thả bọn họ đi sau khi chuẩn bị lâu như vậy.

“Có gì phải sợ chứ, Khổng đại ca đi đâu thì hai người bọn ta theo tới đó.” Hàn Sâm vẫn cảm thấy đi theo Khổng Phi sẽ an toàn hơn một chút.

Khổng Phi như cười như không cười liếc nhìn Hàn Sâm: “Các ngươi muốn đi đến thì cứ đến, muốn rời thì có thể rời đi bất cứ lúc nào, ta sẽ không ngăn cản các ngươi đâu.”

Dứt lời, hắn bước qua cầu đá, đi về phía hướng núi Mạc Tây.

Hàn Sâm và Ngao Dạ vội vã đi theo, dù sao cũng đã đến nước này, đến lúc đó xem tình hình thế nào rồi tùy cơ ứng biến.

Khổng Phi này chẳng đáng tin cậy chút nào, dọc đường còn kéo bọn họ vào trong nguy hiểm, trước khi rời đi còn cho bọn họ hai chiếc lông nguy hiểm.

Nếu không phải Hàn Sâm đã biết việc Khổng Phi có thể giết bọn họ dễ như trở bàn tay thì hắn thật sự hoài nghi rằng Khổng Phi có thâm thù đại hận với bọn họ, cố ý muốn hại bọn họ.

Tới gần lối vào núi, nhìn từ phía xa thật sự thấy một người Vũ tộc đứng ở chân núi.

Bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên Hàn Sâm không cảm nhận được khí tức của người Vũ tộc kia, chỉ thấy được trên người hắn là một bộ giáp hoa lệ và một bộ trang phục khoa trương, không giống người bình thường chút nào.

“Không ngờ công tước Huy Hoàng lại tự mình tới đón tiếp nhân vật nhỏ như bọn ta, đúng là khiến tại hạ thụ sủng nhược kinh.” Khổng Phi mỉm cười nhìn Vũ tộc kia rồi nói, đâu có chút dáng vẻ thụ sủng nhược kinh nào.

“Chiếc áo lông chim trên người ngươi từ đâu mà có?” Sắc mặt công tước Huy Hoàng lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chằm chằm chiếc áo lông trên người Khổng Phi.

Hết chương 1777.

Chương 1778. Nơi chôn thây ba ngàn tù nhân

“Ngày xưa núi Mạc Tây từng có ba ngàn tù nhân đào quặng, đến chết cũng không thể thoát khỏi.” Khổng Phi vẫn chưa trả lời công tước Huy Hoàng, đây chỉ là một câu nói bâng quơ.

Chẳng qua khi công tước Huy Hoàng nghe xong những lời này thì lại biến sắc, lớn tiếng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai2”

Khổng Phi vẫn không trả lời công tước Huy Hoàng, chỉ tự mình nói: “Ba ngàn tù nhân kia cả đời không thể ra khỏi mỏ quặng, sinh tại mỏ quặng chết tại mỏ quặng, mỗi người sau khi chết để lại một chiếc lông trắng, ba nghìn sợi lông trắng hóa thành một chiếc áo lông vũ.”

“Không thể nào… Những kẻ tạp chủng phản bội kia đều đã chết cùng với năm tháng vô tận từ lâu rồi… Rốt cuộc ngươi là ai…” Ánh mắt công tước Huy Hoàng tựa như đao muốn xé toạc thân thể của Khổng Phi ra để nhìn rõ tâm can của hắn.

Khổng Phi mỉm cười, cởi chiếc áo lông vũ ra, để lộ thân trên trần trụi của hắn. Chỉ thấy trên lưng hắn có hai vết sẹo kỳ lạ giống hệt như đáng lẽ chỗ đó phải là một đôi cánh dài, sau đó bị chặt đứt ngay khi còn đang sống sờ sờ.

Công tước Huy Hoàng nhìn thấy vết sẹo trên lưng Khổng Phi thì lập tức biến sắc, trong mắt nổi lên sát khí vô biên: "Không ngờ rằng những kẻ phản bội này còn có cá lọt lưới, ngươi có thể may mắn sống sót tới tận bây giờ là phúc của trời đất, vậy mà ngươi lại không lẩn trốn để bảo vệ mình mà còn dám xuất hiện sát hại Vũ tộc của ta, tội càng thêm tội, đáng chết vạn lần!"

Nói xong câu này, công tước Huy Hoàng không để Khổng Phi có cơ hội nói tiếp, ánh kim quang trên cơ thể bùng nổ, hai cánh trên lưng hệt như hai vâng mặt trời chói lòa phát ra kim quang mãnh liệt chiếu rọi mặt đất, bốn phía núi sông đất đá đều bị nhuốm thành ánh vàng.

Nước sông ngưng đọng, đất đá hóa vàng, dường như toàn bộ thế giới đều biến thành thế giới hoàng kim, mà công tước Huy Hoàng chính là trung tâm của thế giới hoàng kim đó.

Trong lòng Hàn Sâm và Ngao Dạ cả kinh, thầm nghĩ đại sự không ổn,

loại năng lượng đó giống với sức mạnh công kích khủng bố, sợ là bọn họ khó có thể ngăn cản, muốn tránh cũng tránh không thoát, nếu thân thể bị nhiễm hoàng kim, vậy thì sẽ lập tức chết oan uổng.

Nhưng ánh sáng vàng kia còn chưa rơi vào trên người bọn họ thì đã thấy bên trên những sợi lông trắng mà Khổng Phi đưa cho bọn họ phát ra quầng sáng tinh khiết lưu động giống như bọt nước bảo vệ cơ thể bọn họ, sự khủng bố của ánh sáng vàng kia khó có thể xâm nhập vào bên trong quầng sáng tinh khiết.

Khổng Phi đứng ở trên mặt đất, chiếc áo lông vũ bay trở lại trên tay một lần nữa, hắn không quan tâm tới ánh sáng vàng kia, khinh thường nhìn công tước Huy Hoàng rồi nói: "Ba nghìn tù nhân chỉ còn lại một mình ta, nhưng ba nghìn sợi lông trắng vẫn còn, hiện giờ Khổng Phi ta muốn thay bọn họ đòi lại công bằng từ Vũ tộc."

“Tạp chủng phản đồ mà cũng xứng nói công đạo ư?” Công tước Huy Hoàng hừ lạnh một tiếng, hai vầng hào quang như đôi cánh sau lưng chấn động hóa thành gợn sóng màu vàng rung động lưu chuyển trong không khí.

Cùng với dao động của đôi cánh, sau mỗi lần khép mở, khí thế trên người công tước Huy Hoàng mạnh mẽ tách ra, thân thể không tính là rất cao lớn kia càng lúc càng bành trướng thêm tựa như tượng thần có sức mạnh to lớn, đội trời đạp đất vượt ra khỏi đỉnh núi.

Hàn Sâm và Khổng Phi ở trước mặt hắn giống như con kiến bình thường, trong lòng hơi có chút hoảng sợ.

Bên trong tổ điện của Vũ tộc, bảy vị vương giả và và rất nhiều công hầu đều đang theo dõi hình ảnh của núi Mạc Tây thông qua vệ tinh.

Lúc nhìn thấy vết sẹo trên lưng Khổng Phi thì cũng biến sắc hệt như công tước Huy Hoàng.

Giờ đây Đế Thiên Vương đứng đầu Vũ tộc nhíu mày nói: “Không phải ba ngàn Quỷ Vũ bị trấn áp vĩnh viễn tại núi Mạc Tây trước đây đều đã hóa thành cát bụi rồi ư, tại sao vẫn còn một kẻ sống sót?”

“Bẩm báo ngô chủ, quả thật ba ngàn Quỷ Vũ đều đã hóa thành cát bụi, tuyệt đối không có sai sót, điều này khi ấy đã được tộc chủ đích thân xác nhận, không có khả năng còn có kẻ sống sót, trừ khi…” Tế Ca Vương nói đến đây thì dừng lại, không tiếp tục nữa.

“Trừ khi cái gì?” Đế Thiên Vương lạnh giọng hỏi.

“Trừ khi ba ngàn Quỷ Vũ ở bên trong mỏ vàng đó đã sinh ra hậu duệ, đứa con kia không ở trong số ba ngàn Quỷ Vũ đã chết, đương nhiên chúng ta không thể biết được. Thế nhưng ở nơi như mỏ vàng đó, bọn chúng còn chẳng tài nào sống nổi, làm gì có chuyện sinh ra hậu duệ tiếp nối chứ? Hơn nữa nếu bọn chúng có thể sinh ra hậu duệ, vậy thì chúng làm cách nào để trốn qua tai mắt của người canh gác, làm sao có thể sống sót mà trốn khỏi mỏ vàng được? Đúng là không tài nào giải thích rõ được.” Tế Ca Vương lắc đầu nói.

“Nếu người đã xuất hiện, bây giờ truy xét thì cũng vô dụng, bất kể hắn tới đây như thế nào thì đều buộc phải chết.” Gương mặt Thánh Chú Vương không biểu cảm gì hệt như Phật Đà ung dung nói.

Tất cả vương giả và quý tộc đều tán thành, tâm mắt không khỏi tiếp tục nhìn về phía hình ảnh.

Công tước Huy Hoàng như thần như phật đánh một chưởng về phía Khổng Phi, bàn tay hoàng kim to lớn gần như che khuất cả bầu trời giống như cung điện hoàng kim của không trung đang sụp xuống, muốn thổi bay cả thế giới vào vực sâu không đáy.

Vẻ mặt Khổng Phi bất động, đưa tay rút một sợi lông trắng ra, đưa tay vẽ lên bầu trời.

Một mũi tên màu trắng bén nhọn nghịch thiên bay vút lên chín tầng mây, trong phút chốc cắt ngang bàn tay khổng lồ che kín bầu trời kia, theo lực ép xuống của bàn tay, vết cắt nhỏ kia rách ra ngày một lớn, bàn tay đột ngột đứt làm hai nửa, máu tươi màu vàng như mưa trút xuống.

“AI” Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp trời đất. Sau khi cắt đứt bàn tay kia, tia mỏng ấy không hề dừng lại mà tiếp tục cắt lấy phần cánh tay nối liền với bàn tay, sau đó lại tiến tới chém làm đôi thân thể hoàng kim như thần như phật của công tước Huy Hoàng. Mà tại nơi xuất hiện vết chém ấy, hai nửa người bỗng nhiên đổ rầm xuống đất.

Mặt đất chấn động, máu chảy như sông, bốn phía núi sông đều bị ánh hoàng kim của dòng máu tươi kia thấm nhuộm, chỉ có sợi lông trắng vân sạch sẽ hệt như trước đó như chưa từng dính lấy một chút máu tanh nào.

Trong lòng Hàn Sâm và Ngao Dạ đều nhịn không được mà tán thưởng, công tước cường đại như vậy mà nói chém là chém, chỉ sợ Khổng Phi đã đạt tới trình độ vương giả.

Vương giả và rất nhiều quý tộc bên trong thần điện Vũ tộc đều khiếp sợ, Tế Ca Vương sa sầm mặt mày nói: “Không ngờ tạp chủng Quỷ Vũ kia đã thăng cấp thành vương.”

“Xin tộc chủ cho phép ta xuất chiến, đi giết chết tên tạp chủng kia.” Một vương giả bước ra khỏi hàng, sát khi gần như ngưng tụ thành thực chất.

“Trấn áp kẻ rác rưởi như hắn cần dùng đến cả lôi đình, ta xuất chiến cùng với ngươi.” Thánh Chú Vương cũng đứng ra nhìn về phía Đế Thiên Vương chờ lệnh.

Đế Thiên Vương còn chưa kịp trả lời thì đã thấy Khổng Phi ở núi Mạc Tây lại lắc sợi lông trắng trong tay, núi Mạc Tây cao tới nghìn trượng bị một sợi lông chém làm đôi, từ giữa tách ra thành hai nửa.

Ở bên dưới nghìn trượng núi cao, chỉ thấy từng phần mộ nhỏ sừng sững. Hơn mấy nghìn phần mộ kia không bia không tên, chỉ sợ không ai biết rõ bên dưới lại chôn cất nhiều sinh linh như thế.

Khổng Phi chậm rãi đi tới phía trước những ngôi mộ không bia không †ên kia, trong lúc Hàn Sâm cho rằng hắn muốn tế bái người bên trong mộ thì lại thấy Khổng Phi cầm lấy chiếc áo lông vũ rồi vung lên.

Chiếc áo lông vũ này nổ tung trên không, từng sợi từng sợi lông chim tách ra, bay về hướng những ngôi mộ cô đơn kia.

Những bộ hài cốt này đã thối rữa từ rất lâu, hoặc thậm chí đã sắp hóa thành cát bụi, phần còn lại chỉ có mấy khúc xương khô bị đứt đoạn. Thế mà giờ đây, trên từng bộ hài cốt ấy, hai sợi lông vũ bỗng khẽ khàng đáp xuống.

“Ba ngàn năm tuyệt vọng chờ đợi, ba ngàn năm ai oán cùng không cam lòng, ba ngàn năm khuất nhục cùng ô danh, hôm nay Khổng Phi †a đã đòi lại từng cái một cho các ngươi, mở mắt nhìn đi, từ nay về sau, các ngươi không cần chờ đợi, không cần oán hận, cũng không cần quẩn quanh ở nơi này nữa”

Hết chương 1778.

Chương 1779. Cuộc chiến diệt đèn

Cùng với âm thanh kiên nghị đó, trên người Khổng Phi dập dờn gợn sóng kỳ lạ.

Thoạt nhìn hình như không phải những gợn sóng này sinh ra từ thân thể Khổng Phi, nó giống như là toàn bộ thế giới đều đang đáp lại lời kêu gọi của hắn hơn.

Trời đất đều im lặng, toàn bộ sao trời cùng tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Tuy là giữa ban ngày, thế nhưng bầu đầy trời sao đã xuất hiện tựa như nguồn sức mạnh vô tận trong vũ trụ hư không đang thở phì phò.

Khổng Phi quay lưng về phía ngôi mộ, hai mắt nhìn vào hư không, dường như ở nơi các vì sao đang tỏa sáng kia, một cổ điện thần miếu hư vô mờ ảo đang chậm rãi hiện lên trên đám mây tinh vũ phiêu dạt.

Trên vô số tinh vực tinh cầu, những kẻ đồng thời thấy được trời sao và cổ điện thần miếu xuất hiện thì đều lộ vẻ mặt kinh hãi.

“Thần điện gen hiện thế, là ai có bản lĩnh dẫn dắt nó như vậy, tương lai hắn khiêu chiến lại là vị trí nào?” Trong lòng các chủng tộc khác nhau khắp chư thiên vạn giới đều cùng lóe lên một suy nghĩ.

Cho dù là thượng tộc đứng ở đỉnh vũ trụ thì tâm trạng lúc này đây cũng không khỏi run rẩy.

Hàng ngàn năm qua cũng chưa từng thấy qua thần điện gen xuất thế, bây giờ lại xuất hiện, mỗi người đều cảm thấy bất an, đặc biệt một số thượng tộc có thứ hạng không cao nhưng đã được đốt tộc hỏa bên trong thần điện.

“Không thể nào…” Chư vương của Vũ tộc đã kinh sợ đến mức đứng thẳng lên, nhìn chằm chằm vào Khổng Phi và cổ điện thần miếu ở trong hư không, trong lòng dấy lên dự cảm không lành.

Khổng Phi lướt qua khoảng không, lao đến phía thần điện.

Cùng với cổ điện thần miếu dần dần hiện ra, âm thanh của Brahma cũng vang lên. Rất nhiều dị ảnh kỳ quái bao quanh phía trên cổ điện thần miếu, nhưng khi nhìn kỹ lại thì dường như chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Khổng Phi đứng ở phía trước hư không, đưa tay chỉ về phía cánh cổng đang đóng chặt của cổ điện thần miếu, một giọt máu tươi lập tức bay đến phía cánh cổng kia.

Ánh mắt của toàn bộ sinh vật trong chư thiên vạn giới đều bị giọt máu tươi kia hấp dẫn, ai nấy đều không chớp mắt nhìn chằm chằm giọt máu bay đến phía trước cánh cổng.

Ầm!

Cánh cổng cổ kính của cổ điện thần miếu ầm ầm mở ra ngay thời điểm máu tươi bay đến gần, điều này đã khẳng định rằng thần điện gen thừa nhận giọt máu đó, thừa nhận nó ẩn chứa gen có tư cách tiến vào thần điện, chiếm lĩnh một vị trí bên trong.

Thế nhưng cuối cùng giọt máu kia chỉ dừng lại trước cổng điện, không phải bởi vì nó không vào được, mà bởi vì trong cổ điện thần miếu đã không còn vị trí cho nó chiếm giữ.

Bên trong cổ điện thần miếu, tộc hỏa của vạn loài điên cuồng lay động, bùng lên khí tức khiến kẻ khác sợ hãi run rẩy tựa như đang đe dọa, cũng vừa như đang cảnh cáo.

Ánh mắt của mọi người đều dừng ở trên thân trần của người đàn ông trong hư không kia, dường như là đang chờ đợi điều gì đó.

Trên mặt Khổng Phi lộ ra vẻ mặt trào phúng, chậm rãi nhếch môi, nhẹ nhàng phun ra một từ: “Vũ.”

Ầm!

Vạn đèn bên trong cổ điện thần miếu đều lay động, chỉ có một đèn kiêu ngạo ngất trời khủng bố kinh diễm tựa như núi lửa bộc phát lao ra từ trong điện. Một chiếc cổ đăng hiện thân từ trong ánh lửa vàng, treo lơ lửng bên trên cổng thần điện gen, chỉ thấy trên thân đèn có một chữ "Vũ" màu vàng lấp lánh phát quang, chiếu sáng cả thiên hạ.

Chư thiên vạn tộc đều là thở phào một hơi, trên mặt lại lộ ra nụ cười nghiền ngẫm. Chỉ có sắc mặt của chư vương và các quý tộc Vũ tộc tái mét, một đám đồng thời rít gào, từng thân hình đạp lấy hư không lao về phía người đàn ông thân trần trên bầu trời kia.

"Thật thú vị… Vũ tộc muốn lật đổ Vũ tộc… Thật sự thú vị…" Bên trong Đại Đạo Thiên, một người đàn ông nhìn chăm chú lên bầu trời, trên mặt lộ ra ý cười xấu xa.

Tại một khu tăm tối bên trong cung điện, mấy dị thú cũng nhìn chằm chằm vào người đàn ông cùng chiếc cổ đăng khắc chữ "Vũ" trước cổng thần điện gen. Trong đó một người phụ nữ kiều mị tận xương cười nói: "Không ngờ rằng Vũ tộc cũng có một nhân vật thú vị tới như vậy."

Trên đỉnh Vô Định Sơn trong hư vô, một con Cự Thú Tinh Không nhìn chằm chằm vào cổ đăng, nhưng chỉ thấp giọng hừ lạnh một tiếng: "Sớm hay muộn thì cũng sẽ có một ngày, một chữ "Hống" này chắc chắn sẽ khắc sâu bên trong thần điện gen, hơn nữa còn phải đứng ở vị trí cao nhất."

Hàn Sâm dừng lại trước núi Mạc Tây, cảm giác trong không gian có sức mạnh kỳ dị chấn động, trong lòng hiện lên vô số ý nghĩ.

Từng vương giả của Vũ tộc lao về phía hư không, mà quý tộc của Vũ tộc tựa như mây che kín trời hướng về phía người đàn ông thân trần, tiếng giết vang vọng khắp trời đất vũ trụ.

Trong tay Khổng Phi đã không còn lông trắng, áo lông dệt nên từ ba nghìn chiếc lông trắng đã trở về trong mộ phần của cố chủ, mà hai phiến lông

trắng nguyên bản thuộc về Khổng Phi, một phiến nằm trong †ay Hàn Sâm, còn một phiến khác đang ở trong tay Ngao Dạ.

Ngọn đèn Vũ tộc phát sáng, hàng vạn Vũ tộc dựa theo ngọn đèn lao vào hư không hệt như cảnh tượng thiên đường sụp đổ, ngàn vạn thiên sứ sát phạt hướng về nhân gian, uy thế ấy khiến vạn tộc đang xem trận chiến cũng phải run rẩy.

Trong ngàn năm nay chưa từng có cuộc chiến dập đèn diệt tộc, còn nếu ở hơn ngàn năm về trước, hoặc càng xa hơn là hàng vạn năm trước đó, cuộc chiến như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Nhưng thông thường đó đều là cuộc chiến giữa các tộc với nhau, dốc hết sức mạnh của bộ tộc để tàn sát bộ tộc còn lại, chiếm giữ một vùng thế giới trong thần điện gen, đốt lên một ngọn tộc đèn, vậy cũng coi như bình thường.

Hiện tại Khổng Phi lại lấy sức mạnh của riêng bản thân hắn để đối mặt nguyên một tộc, càng khó tin hơn nữa chính hắn cũng là một Vũ tộc, một Vũ tộc bị mất đi đôi cánh.

Bảy vị vương giả đứng đầu Vũ tộc đang lao đến, kiếm quang cắt đứt dòng chảy thời gian, quyền lực xé rách tuyên cổ năm tháng, khí tức kinh thiên tung hoành ngang dọc trong vũ trụ.

Lực đạo chư thiên phủ xuống, Khổng Phi không thèm liếc nhìn lấy một cái, trong ánh mắt chỉ có ngọn cổ đăng khắc chữ “Vũ” kia.

Sức mạnh của bảy vị vương giả Vũ tộc cùng hàng vạn Vũ tộc giáng lên trên người Khổng Phi, chỉ thấy thân thể Khổng Phi như ngọc lưu ly, hào quang thần dị lưu chuyển trên người hắn, cơ thể, làn da, sợi tóc đều có hào quang lưu động.

Loạn lực chư thiên kia rơi lên trên người hắn, thế nhưng ngay cả lông tơ cũng khó có thể đụng tới, tựa như gió xuân phất qua, vẻn vẹn chỉ làm mái tóc dài nhẹ nhàng bay bay mà thôi.

Phụt!

Không ngờ vương giả và rất nhiều hậu duệ quý tộc của Vũ tộc đều hộc máu cuống cuồng lùi lại, trong nháy mắt đầy trời đều là tàn vũ bay loạn, không biết có bao nhiêu Vũ tộc bị chấn động chết, ngay cả sắc mặt của đám Vũ tộc kia cũng trắng bệch, trong tay kiếm gãy lông nát không còn gì là hoàn hảo.

"Thần hóa bá thể… Không ngờ hắn đã nhập Thần hóa…" Miệng Thánh Chú Vương điên cuồng phun máu, nhưng vẫn nhịn không được kinh hãi kêu to.

Không chỉ là Vũ tộc, ngay cả chư thiên vạn tộc thấy cảnh tượng như vậy thì cũng ngạc nhiên kinh hãi, nhiều người không nhịn được mà thốt lên sợ hãi giống như Thánh Chú Vương: "Thần hóa thân thể!"

"Khổng Phi, ngươi thật sự đến chết cũng không ngừng sao?" Đế Thiên Vương lau máu tươi bên khóe miệng, gắt gao nhìn chằm chằm vào Khổng Phi, gần từng chữ một.

"Không phải không chết không ngừng, mà là ngươi chết ta ngừng." Khổng Phi thản nhiên nói một câu, giơ thẳng tay phải lên, chém về phía cổ đăng trong hư không.

Đế Thiên Vương tức giận rít gào: "Bảo vệ tộc đèn!"

Hàng vạn Vũ tộc và Đế Thiên Vương rít gào, từ vương giả cho tới người bình thường của Vũ tộc, sức mạnh Vũ tộc như ngân hà cuồn cuộn dâng trào về phía ngọn cổ.

Ánh lửa vàng khủng bố bên trong cổ đăng bùng lên, ngưng tụ ở phía trước cổ đăng, hóa thành một pho tượng thiên sứ thần thánh, trong tay cầm ánh lửa biến thành cự kiếm bảo vệ phía trước cổ đăng, đánh về phía cánh tay đang chém tới của Khổng Phi.

Hết chương 1779.

Chương 1780. Một người một tộc

Thiên sứ thần linh do ánh lửa vàng biến thành ngưng tụ ra sức mạnh vô song không tài nào địch nổi của cả một bộ tộc, dường như uy thế của một kiếm này có thể chặt đứt tinh hệ vũ trụ, vạch ra tương lai hỗn độn.

Rất nhiều hào môn đại tộc đều âm thầm tán thưởng sự cường thịnh của Vũ tộc.

Nếu như một bộ tộc không thịnh vượng cường thịnh thì tộc đèn cũng không thể bộc phát ra uy thế đến mức này. Đó là nguồn gốc của cả một bộ tộc, tộc mạnh thì đèn rực cháy, tộc yếu thì đèn ảm đạm.

Một kiếm quét ngang vũ trụ bát hoang như thế đã đủ chứng minh vẻ hưng thịnh của Vũ tộc.

Khổng Phi đối mặt với tộc đèn ngưng tụ ra sức mạnh của cả một tộc, thế nhưng vẻ mặt hắn lại không thay đổi nhìn chữ "Vũ" kim quang lấp lánh trên thân đèn, cánh tay tựa như đao bình thường chém xuống.

Cơ thịt hắn lòe lòe tỏa ra ánh sáng lộng lẫy quyến rũ, dù cho đang đối mặt với hàng trăm triệu đại tộc thì cũng không hề lùi nửa bước, vẫn dứt khoát kiên quyết hệt như trước đó.

Hàn Sâm nhìn mà tâm trạng không yên, tốc độ huyết dịch chảy tăng nhanh, hận không thể bay lên trời, đứng kề vai sát cánh cùng người đàn ông trong hư không kia, thoải mái chém giết ngàn vạn thế gia vọng tộc, tùy ý để máu tươi chảy ngược cũng quyết không hối tiếc.

Đáng tiếc rằng Hàn Sâm còn biết tự lượng sức mình. Hắn biết rằng với thực lực hiện tại của bản thân, đừng nói là thỏa sức giết ngàn vạn tộc mạnh, cho dù một tên quý tộc đại năng cũng có thể nhấc tay là đã giết chết hắn.

Hàn Sâm chỉ đành kiềm chế nhiệt huyết trong lòng lại, mắt nhìn Khổng Phi tự dùng sức mạnh bản thân nghênh đón thiên sứ thần linh được ngưng thành từ sức mạnh của hàng trăm triệu tộc dân.

Ngay sau đó, thanh kiếm của thiên sứ bùng nổ ánh vàng rực rỡ chiếu rọi chư thiên vạn tinh, trong lúc nhất thời khiến tất cả mọi người mất đi thị lực, chỉ có thể nhìn thấy một vùng kim quang chói mắt.

Kim quang khiến người ta hoa cả mắt, mãi một lúc lâu sau, sinh linh trong các đại tỉnh vực mới có thể tiếp tục nhìn thấy cảnh tượng trong hư không.

Chỉ thấy thân thể óng ánh vàng cao tới ngàn trượng vạn trượng của thiên sứ thần linh đứng trước cổng thần điện gen, phần đuôi vẫn liên kết với bấc đèn của tộc đèn kia như trước đó.

Mà Khổng Phi thì đứng ở phía trước thiên sứ thần linh, cánh tay phải buông xuôi bên người, phía trên máu me đầm đìa, huyết nhục tựa như bị trăm ngàn bả đao lột bỏ, lộ ra bạch cốt âm u.

“Bại rồi sao?” Ánh mắt Ngao Dạ dao động, không khỏi thất vọng thốt lên ba chữ.

Thế nhưng một giây sau đó, thân thể của thiên sứ thần linh vỡ tan như bươm bướm, hóa thành từng hạt kim quang tản ra hệt như mưa sao băng rơi rụng vào bên trong vũ trụ sao trời.

Chữ “Vũ” trên đèn cổ ầm ầm vỡ nát, ánh đèn đột ngột dập tắt, trong lúc nhất thời khiến khiến cả hư không đều biến thành ảm đạm không ánh sáng.

Phụt!

Toàn bộ Vũ tộc đều đồng loạt hộc máu như mưa, thân thể như bị sét đánh, khí tức trên người vô cùng yếu ớt, cứ như vừa bị người ta khoét đi một phần huyết nhục vậy.

Cảnh giới của vô số Vũ tộc bị giảm xuống, vương giả rớt xuống công tước, công tước rớt xuống hầu tước, hầu tước rớt xuống bá tước, cứ là thành viên của Vũ tộc đều không có ngoại lệ.

Đám trẻ nhỏ vẫn nằm ở tầng cảnh giới thấp nhất của Vũ tộc thì không thể bị hạ xuống, nhưng căn cơ bị hư tổn, tư chất giảm mạnh, không thể lại phục hồi lại phong quang của huyết mạch thượng tộc. Bộ tộc bị hao hụt đến mức này, muốn tiến hóa huyết mạch đến trình độ này một lần nữa thì không biết phải chờ tới năm tháng nào.

“Khổng Phi, ngươi giết ta đi!” Đế Thiên Vương gào lớn, từng tiếng gào như mang theo cả máu tươi. Kiếp nạn do việc dập đèn diệt tộc mang lại còn làm cho hắn đau đớn hơn cả việc giết hắn, khó có thể tiếp nhận.

Vũ tộc phá cửa châm đèn, làm thượng tộc hàng trăm triệu năm, mà bây giờ chỉ trong một chốc đã hóa thành hư không, trở thành hạ tộc của thế gian, so với việc giết hắn thì điều ấy càng khiến cho chủ tộc là hắn khó chịu ngàn vạn lần.

Khổng Phi mỉm cười: “Ba nghìn Quỷ Vũ nhẫn nhịn ba nghìn năm, cũng khóc ba nghìn năm, hận ba nghìn năm, loại khổ này còn đau đớn hơn cả chết. Thế nhưng bọn họ còn có hy vọng, bởi vì họ còn có ta. Thế nhưng các ngươi lại không giống, các ngươi vĩnh viễn cũng chỉ có thể oán hận đứng nhìn, thế nhưng lại không có chút hy vọng nào.”

Dứt lời, giọt máu kia của Khổng Phi rơi xuống bấc cổ đăng, bùng lên một ngọn lửa màu trắng giống như lông vũ khiến cổ đăng sáng lên một lần nữa.

“Khổng Phi, ngươi cũng là Vũ tộc, chuyện của ba nghìn Quỷ Vũ là Vũ tộc có lỗi với các ngươi, ngươi giết thì cũng giết rồi, đánh thì cũng đánh rồi, ba vị vương giả và vô số Vũ tộc đều đã chết, con số ấy đâu chỉ gấp mười lần mạng của ba nghìn Quỷ Vũ, món nợ này nên chấm dứt thôi. Ta chỉ cầu xin ngươi khắc lại chữ “Vũ” lên trên thần đăng gen, bọn ta đều nguyện tôn ngươi lên làm chủ, muốn đánh muốn giết đều tùy ý ngươi.” Trong miệng Thánh Chú không ngừng trào máu tươi, rống †o về phía Khổng Phi, thế nhưng đã không còn khí thế lên mặt hung hăng của thượng tộc, chỉ còn lại van nài khổ sở.

”

“Chỉ cần ngươi khắc chữ “Vũ” xuống, muốn đánh muốn giết đều tùy ý ngươi.” Vài vị vương giả còn sống của Vũ tộc, kể cả chủ tộc Đế Thiên Vương cũng lớn tiếng cầu xin về phía Khổng Phi trong hư không.

Mặc dù huyết mạch Khổng Phi không thuần khiết, thế nhưng nói tóm lại thì trong cơ thể hắn vẫn chảy xuôi gen Vũ tộc, miễn là hắn khắc lại chữ “Vũ” lên trên thần đăng gen, Vũ tộc lại có thể trở thành huyết thống thượng tộc một lần nữa.

“Từ sau khi ta tự tay xé đôi cánh của bản thân xuống, Khổng Phi ta đã không còn dính dáng gì đến Vũ tộc nữa rồi.” Giọng nói của Khổng Phi bình tĩnh, nhưng mà oán hận trong đó lại khiến trong lòng kẻ khác phát run.

“Một người một tộc, từ nay về sau, bộ tộc của ta tên là Bất tộc, từ ta dựng lên, cũng do ta mà kết thúc, thiên hạ này không có Bất tộc thứ hai.” Giọng nói của Khổng Phi vang vọng đến cả vạn giới.

Ánh sao khắp chư thiên đều chấn động như ở hưởng ứng lời thề của hắn, ánh lửa trắng xóa bên trên thần đăng gen ngưng tụ lại, khắc ra một chữ “Bất” ở trên đèn.

“Phụt!” Máu tươi trong lồng ngực Đế Thiên Vương không ngừng trào ra.

Lời nói này của Khổng Phi chặt đứt khả năng chia sẻ cho Vũ tộc sự che chở của tộc đèn, Vũ tộc đã hoàn toàn không còn hy vọng quay về thượng tộc.

Mưal Mưa lớn không dứt!

Khắp các tinh cầu đều đang mưa, tiếng sấm cuồn cuộn trong cơn mưa ấy tựa như thuồng luồng múa ngang trời.

Tựa như đang khóc vì một thượng tộc sa sút, cũng như đang reo hò vì một thượng tộc mới được sinh ra.

Hàn Sâm đứng trong cơn mưa to tầm tã, ngửa mặt nhìn lên thần điện gen trên trời. Khoảnh khắc cổ đăng đại diện cho Bất tộc bay vào cổ điện thần miếu, trong lòng Hàn Sâm đột nhiên sinh ra một tia rung động, dường như bên trong cổ điện thần miếu có cặp mắt nhìn thăm dò ra bên ngoài, chư thiên vạn giới đều ở bên dưới sự nhòm ngó của cặp mắt kia.

Áo giáp tinh thể màu đen lâu rồi không có động tĩnh đột nhiên lại chảy ra một luồng sức mạnh kỳ dị truyền khắp thân thể Hàn Sâm khiến toàn thân Hàn Sâm như bị đông cứng không thể động đậy chút nào, chỉ có thể cứ duy trì tư thế đứng trong mưa to như vậy.

“Chuyện gì thế này?” Trong lòng Hàn Sâm vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ sợ hãi.

Cùng với việc đèn thần nhập điện, cánh cổng thần điện gen chầm chậm đóng lại, mãi cho đến tận khi cánh cổng hoàn toàn đóng lại rồi chậm rãi biến mất trong hư không, Hàn Sâm mới cảm thấy sức mạnh kỳ dị trên người quay về hồn hải, một lần nữa chảy vào bên trong áo giáp tinh thể màu đen.

Thân thể Hàn Sâm khôi phục lại bình thường, mà áo giáp tinh thể màu đen kia cũng không còn động tĩnh gì nữa giống như chỉ là một vật chết mà thôi.

Hàn Sâm nhìn lên thần điện gen đã biến mất trong hư không, sắc mặt âm trầm khó đoán.

Sau khi cánh cổng của thần điện gen đóng lại, rung động trong lòng hắn mới dần dần biến mất. Mà tại thời điểm đó áo giáp tinh thể màu đen mới trào ra loại sức mạnh kỳ lạ kia bao phủ lấy toàn thân hắn, việc này tuyệt đối không phải một sự trùng hợp.

“Rốt cuộc áo giáp tinh thể màu đen là thứ gì đây? Nó vì bản thân nó nên mới như vậy, hay là vì ta đây? Cái cảm giác bị nhòm ngó là sao nhỉ? Chẳng lẽ bên trong thần điện gen có tồn tại sinh vật sống sao?” Trong lòng Hàn Sâm hiện lên vô số suy nghĩ, trong lúc nhất thời khó có thể làm rõ nghi hoặc trong lòng.

Thần điện gen biến mất, rất nhiều tinh cầu không còn thấy được cảnh tượng kỳ dị kia, ngẩng đầu chỉ có thể nhìn đến một vùng sao trời còn sót lại, ngay cả vô số Vũ tộc tàn bại và Khổng Phi đều không nhìn thấy đâu nữa.

Hàn Sâm đang đứng suy nghĩ giữa trời mưa to thì nhìn thấy một người đàn ông cởi trần bước ra từ trong làn mưa, đó chính là Khổng Phi - kẻ đã dùng sức mạnh của bản thân sáng lập nên Bất tộc.

Hết chương 1780.

Chương 1781. Một phiến lông trắng ba ngàn ngôi sao

Khổng Phi bước đến trước núi Mạc Tây đã bị tách làm đôi rồi lẳng lặng đứng dưới mưa, mặc cho nước mưa chảy dài trên người, cứ im lặng đứng ở đó mãi không nói gì.

Một lúc lâu sau, Khổng Phi khẽ thở dài một tiếng: "Cả đời này các ngươi đều muốn rời khỏi nơi đó, đến chết cũng muốn bò ra khỏi đó, chắc chắn không muốn bị chôn vùi dưới đây đâu nhỉ."

Dứt lời, bàn tay hắn vung lên, bỗng thấy trong ba ngàn ngôi mộ giữa sườn núi tuôn ra bạch quang giống như nước suối, mang theo hài cốt bên trong mộ xông lên, trực tiếp bay lên bầu trời.

Những bụi xương hòa tan vào trong quang tuyền hóa thành bụi bặm phá vỡ bầu khí quyển, tràn vào trong không gian, tan biến trong trời sao vô tận.

"Sạch sẽ gọn gàng, giảm bớt không ít phiền phức. Ích lợi duy nhất cả đời này các ngươi chính là không gây thêm phiền phức cho người ta." Khổng Phi ngửa mặt nhìn trời sao cười nói, thế nhưng trên mặt lại có thứ gì rơi xuống. Hàn Sâm và Ngao Dạ đều chỉ đứng ở một bên im lặng không nói lời nào.

Hồi lâu sau, Khổng Phi đột nhiên cười rạng rỡ, xoay người nhìn về phía đám người Hàn Sâm rồi nói: "Các ngươi có biết vì sao ta phải để các ngươi đi con đường này cùng ta không?"

Hàn Sâm và Ngao Dạ đều cùng lắc đầu, quả thật bọn họ không biết vì sao Khổng Phi lại đưa bọn họ đến làm chuyện quan trọng như vậy.

Thậm chí lúc trước Hàn Sâm còn nghi ngờ, liệu rằng Khổng Phi có cố ý hãm hại hai người bọn họ hay không, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy. Khổng Phi bước tới trước mặt bọn họ, vỗ vai bọn họ: "Lúc trước ta được một Tinh tộc dẫn theo, đi thẳng từ đây thoát khỏi đường hầm mà những người đến chết kia cũng không bò ra được. Trước kia ta được một Tinh tộc dẫn theo thoát ra ngoài, hiện tại hai người các ngươi trở về cùng ta, đây cũng coi như là duyên phận đi."

"Một Tinh tộc dẫn theo ngươi trốn khỏi đường hầm? Hắn ta là ai?" Hàn Sâm và Ngao Dạ đều rất kinh ngạc không dám tin tưởng. Ai mà ngờ được

rằng một kẻ mạnh mẽ vô song có thể dùng chính sức mạnh của mình để hủy diệt cả một bộ tộc lại có quan hệ sâu sắc với Tinh tộc như vậy chứ.

“Không biết, hắn không nói cho ta biết, từ đó về sau ta cũng chưa từng gặp lại hắn, ta chỉ biết trên người hắn đeo một mặt dây chuyền tinh thể khắc hình Cửu Mệnh Huyết Miêu.” Khổng Phi vừa nói vừa liếc nhìn phiến lông trắng trong tay Hàn Sâm và Ngao Dạ: “Cầm nó đi, coi như là một kỷ niệm. Nếu như một ngày nào đó không có ta ở đây, có lẽ nó sẽ có chút tác dụng, những tộc cao cao tại thượng trên đỉnh thần điện kia cũng sẽ không nhắm mắt làm ngơ. Đương nhiên, nếu đã tặng cho các ngươi thì đó chính là đồ của các ngươi, các ngươi muốn xử trí nó như thế nào cũng được, không cần bận tâm đến ta.”

Dứt lời, Khổng Phi lập tức sải bước đi, trông có vẻ hắn đi không nhanh, nhưng chỉ vỏn vẹn vài bước chân thì người đã đi xa không còn dấu vết, chờ Hàn Sâm tỉnh táo lại, muốn gọi hắn thì bóng người cũng đã biến mất.

“Dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu? Rốt cuộc Tinh tộc kia là ai?” Trong lòng Hàn Sâm hoài nghi, vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu hắn.

“Vũ trụ rộng lớn, có thể đi ngoài đã quá tốt rồi.” Ngao Dạ đột nhiên thở dài nói, hắn luôn luôn trầm lặng, dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy trong mắt hắn.

Hàn Sâm lại không đa sầu đa cảm nhiều như vậy, hắn là người thực dụng hơn, cho dù cường giả trên thế gian này có nhiều hơn nữa thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến thế giới quan và sự tiến bộ của hắn.

“Đi thôi, nơi này vốn là nơi chúng ta nên tới.” Hàn Sâm kéo Ngao Dạ quay đi.

Cái tên Khổng Phi không đáng tin cậy kia nói đi là đi, cũng không thèm đưa hai người bọn họ trở về. Nơi này cách thành Silgran hơn một ngàn dặm, lúc bọn họ đến có Khổng Phi ở cùng thì thật sự ung dung một cách khó tả, nhưng nếu hai người bọn họ muốn trở về thì không phải là chuyện dễ dàng.

Vừa rồi Hàn Sâm muốn gọi Khổng Phi lại là vì muốn Khổng Phi đưa bọn họ trở về, nếu không trên đường đi trời mới biết sẽ gặp phải chuyện gì.

Hai người vừa mới đi tới trước cây cầu đá nhỏ kia thì đã nhìn thấy một người cầm ô đứng ở trên cầu. Bởi vì người nọ che ô, lại còn đứng trong mưa lớn, cho nên không nhìn rõ được rốt cuộc hắn trông như thế nào.

Tuy nhiên chỉ là một chút khí tức vô tình tỏa ra từ người đó cũng khiến cho Hàn Sâm cảm thấy như đối mặt với cả tinh hà vũ trụ, cảm giác rộng lớn vô biên. Hàn Sâm và Ngao Dạ dừng chân quan sát người kia, người đó cũng đang theo dõi Hàn Sâm và Ngao Dạ.

“Lông trắng trên tay các ngươi, có bán hay không?” Một lát sau, người nọ mở miệng nói.

“Không bán.” Ngao Dạ lắc đầu nói. Hàn Sâm không từ chối, cười hỏi: “Ngươi ra giá như nào?”

“Đáng lẽ nó là một vật vô giá, nhưng nếu đã là mua bán thì dù gì cũng phải có giá cả, ba ngàn ngôi sao đổi lại một chiếc lông trắng kia, thế nào?” Người nọ chậm rãi nói.

“Quá thấp.” Hàn Sâm lắc đầu.

“Ba trăm tinh cầu sinh mệnh đổi lại một chiếc lông trắng kia, thế nào?” Người kia ra giá một lần nữa.

Hàn Sâm vẫn lắc đầu, người nọ không mở miệng nữa, chuyển sang nói với Ngao Dạ: “Nếu ngươi chịu gia nhập tộc của ta, ta có thể giúp ngươi tu luyện phiến lông trắng đó, từ đó trở đi, ngươi và huyết thống trong tộc ta sẽ hưởng thụ vinh lợi như nhau.”

Ngao Dạ khẽ lắc đầu, ánh mắt người kia sắc lại: “Ngươi có biết ngươi đã bỏ lỡ cái gì không? Cho dù ngươi có được lông vũ của Thần hóa, nhưng nếu không có ai trợ giúp ngươi tu luyện thì cũng chỉ là vật ngoài thân, không có chút lợi ích nào với ngươi cả.

“Ý tốt của ngươi ta xin nhận, nhưng ta không muốn gia nhập tộc của ngươi.” Ngao Dạ đáp.

Người kia hừ nhẹ một cái, Hàn Sâm và Ngao Dạ lại nhìn qua, bỗng phát hiện trên cầu đá đã không còn bóng người, giống như tất cả vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Hàn Sâm và Ngao Dạ tiếp tục đi về phía trước, bước qua cầu đá, mới đi không xa lắm thì lại thấy một con cự thú nằm bên bờ sông, chẳng qua con cự thú kia quá lớn, trước đó nhìn từ phía xa xa còn tưởng rằng là một ngọn núi lớn.

"Lông vũ trắng kia bán thế nào?" Cự thú nằm ở bên kia, hai mắt nhìn Hàn Sâm, giọng nói như sấm sét cuồn cuộn, tai Hàn Sâm như sắp điếc.

"Vậy phải xem ngươi có thể ra giá như nào." Hàn Sâm cười tít mắt nói.

Cự thú hừ lạnh một tiếng, những vẫn mở miệng nói: "Vũ tộc bại trận, ta dùng Thánh Thiên Đường để đổi lấy phiến lông vũ trắng kia của ngươi, thế nào?"

"Không đổi." Tuy Hàn Sâm rung động, thế nhưng vẫn lắc đầu.

Thánh Thiên Đường chính là không gian dị chủng hàng đầu, châu báu bên trong nhiều vô số, các loài ngoại lai và bảo vật quý hiếm cũng không đếm xuể, cho dù là bộ tộc hùng mạnh như Vũ tộc trước đó thì cũng coi đây là nơi quan trọng nhất của tộc, mà mức độ coi trọng thì nghĩ thôi cũng có thể tưởng tượng được.

Cho dù hôm nay Vũ tộc bại trận, nhưng nói chung vẫn chưa bị diệt tộc, muốn đánh hạ Thánh Thiên Đường, đó cũng không phải chuyện một tộc bình thường có thể làm được.

Cự thú lại mở miệng nói lấy Thánh Thiên Đường đổi lông trắng, đúng thật là khẩu khí này không có giới hạn gì cả.

Nhưng Hàn Sâm cảm thấy e rằng nó nói như vậy không phải là nói năng tùy tiện. Nếu như cự thú thật sự muốn muốn lừa gạt, nhìn khí tức đáng sợ trên người nó mà xem, căn bản Hàn Sâm và Ngao Dạ không có sức chống trả.

Cự thú lạnh lùng trừng mắt nhìn Hàn Sâm một cái, dường như thấy Hàn Sâm hoàn toàn không có ý định giao dịch, đành quay qua nói với Ngao Dạ: "Thú Thần Vực ta không gì không dạy, nếu ngươi chịu vào Thú Thần Vực, ta có thể dốc sức trợ giúp ngươi tu luyện phiến lông trắng kia, nếu tương lai ngươi có thể thăng cấp lên vương, ta có thể phong cho ngươi một trong mười hai vị trí chư thiên."

Hết chương 1781.

Chương 1782. Lại gặp Lão Miêu

Ngao Dạ vẫn lắc đầu, hơi hành lễ với cự thú, xin lỗi nói: "Đa tạ ý tốt, vẫn mong được thứ lỗi."

Cự thú thấy Ngao Dạ từ chối cũng không nói nhiều nữa, thân thể khẽ chuyển động, trực tiếp xé toạc không gian bay vào bầu trời sao, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm và Ngao Dạ tiếp tục đi về phía trước, họ gặp phải mấy sinh vật dị tộc cực kì mạnh mẽ, bọn họ hoặc là muốn mua chiếc lông trắng kia, hoặc là muốn dẫn dụ Ngao Dạ vào thế lực của bọn họ, có điều cuối cùng đều bị Hàn Sâm và Ngao Dạ từ chối.

Trong lòng Hàn Sâm hơi buồn bực, mấy vị cường giả xuất hiện, trên căn bản đều là muốn mua lấy chiếc lông trắng kia trong tay hắn, nhưng lại không có ai mời hắn gia nhập, rõ ràng không giống với đãi ngộ của Ngao Dạ.

Tổng cộng trên đường đi đã gặp phải năm vị cường giả chủng tộc khác nhau, sau đó thì không có người nào xuất hiện ngăn cản đường đi của bọn họ nữa.

Trái lại không phải không có ai muốn mua chiếc lông trắng kia nữa, mà là trước đó năm vị cường giả kia lần lượt đến từ năm thế lực cực kỳ to lớn, đã ra giá rất cao.

Những chủng tộc hoặc thế lực hơi kém hơn một chút kia thấy rằng, ngay cả giá đưa ra của năm vị kia mà bọn họ cũng đều từ chối, cho nên cũng ngại không ra hỏi giá nữa, bảng giá bọn họ có thể đưa ra còn thua xa năm vị kia.

Mưa to vẫn cứ kéo dài không ngừng, Hàn Sâm và Ngao Dạ đã đi được hơn nửa ngày, chẳng dễ dàng mới tìm thấy một căn nhà bỏ hoang để tiến vào tạm thời trú mưa.

Nhưng mà vừa mới tiến vào bên trong căn nhà bỏ hoang thì Hàn Sâm lập tức trợn tròn hai mắt, chỉ thấy một con thú nhỏ màu đỏ như máu giống như cáo lại giống như mèo nằm ở trên một chiếc bàn hỏng của căn phòng, đang híp mắt nhìn chằm chằm bọn họ.

"Tốt lắm, Lão Miêu, cái tên khốn khiếp nhà ngươi còn dám xuất hiện ở †rước mặt ta, xem ta có lột da ngươi không hả." Hàn Sâm lập tức giận sôi máu, tung một quyền đánh về phía mặt Lão Miêu, đồng thời hét lớn: "Ngươi mang Tiểu Hoa đi đâu rồi?"

Thân hình Lão Miêu chợt lóe lên, dường như biến mất trong nháy mắt, khi xuất hiện lại lần nữa thì đã ở trên xà nhà, cười híp mắt nói: "Tiểu Hoa tốt lắm, ngươi yên tâm đi."

"Ta yên tâm cái đầu ngươi, đưa Tiểu Hoa ra đây cho ta." Hàn Sâm phi thân lên, tiếp tục đuổi giết Lão Miêu.

Tốc độ của Lão Miêu rất nhanh, lại biến mất thêm lần nữa, khi xuất hiện lại thì đã quay về phía trên bàn, vẫn không nhanh không chậm nói: "Ta mang Tiểu Hoa đi cũng là vì tốt cho Tiểu Hoa, chỉ dựa vào chút bản lĩnh của ngươi kia, ngay cả bản thân sống cũng không dễ dàng, sao có thể chăm sóc tốt Tiểu Hoa, làm sao có thể để hắn trưởng thành bình thường chứ?"

"Đó là chuyện của nhà ta, không cần ngươi quan tâm." Hàn Sâm vừa đuổi giết Lão Miêu vừa nói.

Thân hình Lão Miêu lấp loé không yên, nắm đấm của Hàn Sâm hoàn toàn không chạm vào được nó.

“Hì hì, cũng vì ta không nhãn tâm nhìn thấy viên ngọc tốt như vậy bị ngươi mai một, cho nên mới sẽ giúp hắn một tay. Hiện giờ Tiểu Hoa ăn no mặc ấm, khoảng bảy tám năm nữa, nói không chừng sẽ có thể thăng cấp tới vương, sau này còn có cơ hội đột phá thành Thần, trở thành cường giả Thần hoá giống như Khổng Phi. Người làm cha như ngươi nên hết sức ủng hộ mới đúng, sao lại có thể níu chân Tiểu Hoa chứ?” Dường như Lão Miêu đang khuyên bảo.

“Con trai của ta, tự ta biết nuôi dưỡng, tốt nhất ngươi lập tức trả Tiểu Hoa lại đây, bằng không ta nhất định sẽ lột da ngươi.” Hàn Sâm tức giận nói.

“Hiện tại Tiểu Hoa không thể trở về, có điều cho ngươi xem cái này.” Lão Miêu ném một thứ về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm chụp lấy nhìn, là một bộ máy truyền tin, chức năng hình ảnh của máy truyền tin đã mở ra, chỉ thấy bên trong là bóng dáng của Tiểu Hoa.

“Mị Di, ta thật sự không ăn nổi nữa, ngươi giúp ta ăn quả này có được không…” Hàn Sâm nhịn ý nghĩ đi truy sát Lão Miêu xuống, ôm máy truyền tin nhìn Tiểu Hoa ở bên trong.

Chủ yếu là Hàn Sâm đã nhìn ra được, năng lực của bản thân kém xa Lão Miêu, muốn giết hắn thì căn bản là không thể, tiếp tục đuổi nữa cũng không có tác dụng gì.

Hình ảnh đều là clip đã qua chỉnh sửa, mỗi ngày chỉ có thể cắt một vài clip rất ngắn, có điều đại khái có thể nhìn ra cuộc sống hàng ngày của Tiểu Hoa. Mỗi ngày nhìn thấy Tiểu Hoa đều đang ăn ăn ăn, sau đó còn có một cô gái thoạt nhìn giống như nhân loại và ba quái vật đang lần lượt đối chiến với Tiểu Hoa.

Có thể nhìn ra được bọn họ đang dạy Tiểu Hoa một vài kĩ pháp và năng lực, mà Tiểu Hoa tiến bộ vô cùng nhanh, bất kể là về mặt thể chất hay là kĩ pháp, mỗi ngày đều đang nhanh chóng tiến bộ.

“Thế nào? Nếu như Tiểu Hoa ở lại bên cạnh ngươi, ngay cả đồ ăn ngon cũng chẳng có, làm sao có thể tiến hoá thần tốc như vậy, ngươi nên cảm ơn ta mới đúng.” Lão Miêu dương dương tự đắc nói.

“Ta cảm ơn cái đầu ngươi, ta cảnh cáo ngươi, lập tức mang Tiểu Hoa trở về cho ta, bằng không ngươi không xong với ta đâu.” Hàn Sâm xem xong hình ảnh thì lại vung một quyền về phía Lão Miêu.

Hắn thật sự oán giận đấy, không gặp được mặt con trai mình, còn phải thông qua hình ảnh mới có thể nhìn thấy được, mặc kệ hắn sống tốt bao nhiêu, không ở bên cạnh bản thân hắn thì không tốt chút nào.

“Sao con người ngươi lại không biết tốt xấu như vậy chứ?” Lão Miêu buồn bực.

“Ta nói này, ngươi có thể dừng lại một chút không, ta tìm ngươi có việc chính đáng.” Lão Miêu vừa tránh né vừa la lên: “Gần đây Tiểu Hoa muốn học kiếm pháp, đúng lúc thiếu một thanh đoản kiếm, ta thấy cọng lông vũ kia không tồi, vừa vặn thích hợp luyện thành thanh đoản kiếm…”

“Cái đầu ngươi đấy.” Hàn Sâm không đợi Lão Miêu nói xong đã vung một quyền đến tiếp.

Hàn Sâm biết ngay tên khốn Lão Miêu này sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến đưa hình ảnh cho hắn, vòng tới vòng lui hoá ra là muốn cọng lông vũ Thần hoá của Khổng Phi kia.

Ngao Dạ ở một bên nói: “Lão Miêu, ngươi chịu mang ta đi đến chỗ Tiểu Hoa, ta đồng ý tặng cọng lông vũ này cho ngươi.”

Lời vừa dứt, Lão Miêu và Hàn Sâm đều hơi sửng sốt.

Trước đó năm vị cường giả các tộc kia đã hứa hẹn muôn vàn lợi ích, Ngao Dạ cũng đều không rung động.

Hiện tại lại vì nhìn thấy Tiểu Hoa, vậy mà hắn chịu tặng không lông vũ, quả thật có hơi khiến người ta cảm động.

Lão Miêu la lên: “Có nhìn thấy không, người ta đây mới gọi là đàn ông thật sự, ngươi là cái thá gì chứ, còn là cha ruột nữa chứ, ta khinh…”

Dứt lời, Lão Miêu lập tức lắc mình đến bên cạnh Ngao Dạ, mặt mày hớn hở nói: “Khụ khụ, thật sự không phải là ta không muốn đưa ngươi đi, mà nơi

đó người bình thường không tới được, tới rồi cũng sẽ không sống nổi, nếu như ai cũng có thể tới, ta cũng sẽ không chỉ mang mỗi Tiểu Hoa đi. Ngươi xem, hay là ngươi đưa cọng lông vũ kia cho ta trước, ta thay ngươi đưa cho Tiểu Hoa…"

"Trừ khi ta tận mắt nhìn thấy Tiểu Hoa, nếu không ngươi cũng đừng nghĩ gì nữa." Ngao Dạ bình tĩnh nói.

Lão Miêu nhất thời buồn bực: "Ta phải nói thế nào các ngươi mới chịu tin đây, ta thật sự là muốn tốt cho Tiểu Hoa, nếu như có thể tuỳ tiện đi đến nơi đó, ta đã sớm mang cả nhà các ngươi đi đến du lịch rồi, làm gì còn phải tránh né các ngươi."

"Dù sao không nhìn thấy Tiểu Hoa thì ngươi cũng đừng nghĩ nữa gì hết." Hàn Sâm dừng lại, không tiếp tục truy sát Lão Miêu nữa, chủ yếu là căn bản không đuổi kịp.

Lão Miêu thở dài một tiếng: "Không cho thì không cho, ta lại nghĩ cách khác là được rồi. Có điều hai người các ngươi yếu như vậy, trên người mang theo hai cọng lông vũ này thì giống như mang theo hai quả bom hẹn giờ vậy, cho dù các ngươi không chịu để ta cầm đi thì ta khuyên các ngươi tốt nhất cũng nhanh chóng nghĩ cách xử lý đi."

"Ta không tin có ai dám đến cướp." Hàn Sâm bĩu môi nói.

"Người ta kiêng dè Khổng Phi, đương nhiên không có ai dám cướp công khai, nhưng mà không dám chắc có một vài kẻ cần tiền không cần mạng đâu…" Lão Miêu liếc nhìn Ngao Dạ nói: "Theo ta thấy, điều kiện của Thú Thần Vực không tồi, ngươi đến đó không thiệt thòi chút nào, vừa có thể bảo vệ lấy cọng lông vũ Thần hoá kia, lại vừa có thể †ìm được một chỗ dựa to lớn."

"Về phần ngươi à…" Lão Miêu quan sát trên dưới Hàn Sâm, hơi há miệng, dường như có hơi ngại ngùng nói ra miệng.

Hết chương 1782.

Chương 1783. Tương lai không chắc chắn

Lão Miêu trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Bản †hân nhân loại là một nhánh của Tinh tộc, nhưng mà bởi vì huyết mạch nguyên thuỷ không thuần tuý, vả lại dùng phương thức tiến hoá nhanh chóng để trưởng thành trong Tí Hộ Sở, cho nên huyết mạch gen của bản thân rất không ổn định, tính không chắc chắn trong tương lai cũng rất lớn, không ổn định như huyết mạch thuần tuý.”

Dừng lại một chút, Lão Miêu lại nói tiếp: “Trước đó mấy lão già kia đến †ìm các ngươi, sở dĩ lựa chọn Ngao Dạ mà không phải ngươi, đó là bởi vì bồi dưỡng một vương không phải là chuyện một sớm một chiều, hơn nữa còn phải hao phí một cái giá cực lớn, càng huống chỉ còn phải giúp đỡ các ngươi luyện hoá cọng lông vũ Thần hoá kia. Tiền vốn đầu †ư này, cho dù là đối với thế lực lớn của Thú Thần Vực mà nói cũng không phải là một con số nhỏ. Cho nên bọn họ chỉ có thể lựa chọn Ngao Dạ có tám chín phần mười khả năng sẽ thành công. Mà trên người ngươi có quá nhiều sự không chắc chắn, bọn họ còn không nắm chắc chút nào, đương nhiên không dám đầu tư trên người ngươi.”

“Nếu như nhân loại đã không đáng tin như vậy, vậy thì ngươi mau chóng trả Tiểu Hoa lại đây cho ta.” Hàn Sâm lập tức nói.

Lão Miêu cười hì hì: “Vậy thì không giống, nói thế này đi, ngươi chính là đời thứ nhất, tương lai ngươi có thể phát triển đến trình độ nào, có thể kiếm được bao nhiêu tiên, những điều này chúng ta đều không biết. Nhưng Tiểu Hoa thì lại khác, hắn chính là phú nhị đại, sinh ra đã mang theo khoản tài phú lớn, huyết mạch gen rất vững chắc, có thể xem như là bẩm sinh đã có đầy đủ tích lũy. Mặc dù nói trong đó chắc chắn có công lao của ngươi, có điều ai bảo ngươi là đời thứ nhất chứ, cực khổ một chút, bản thân tự dốc sức thôi vậy.

Hàn Sâm đã lười nói tiếp gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Lão Miêu.

“Có điều ngươi cũng đừng nản lòng, chỉ cần ngươi làm đủ tốt, tương lai vẫn có thể sẽ trở thành đại phú ông đấy.” Hai mắt Lão Miêu đảo một vòng rồi lại nói: “Muốn khiến thế lực lớn của Thú Thần Vực đầu tư trên người ngươi, trên cơ bản là không thể nào. Thế lực lớn giống như vậy đều sẽ cố gắng tránh xa rủi ro quá lớn. Giống như đầu tư mạo hiểm mà Liên Minh các ngươi đã nói, bọn họ có thể tiến hành đầu tư với rủi ro cao, có điều những thứ đó đều là mạng lưới quy mô lớn, vốn đầu tư ít mà hồi báo lại cao, bọn họ tuyệt đối sẽ không đặt tất cả trứng gà vào trong một cái giỏ. Cái giá của việc đầu tư vào ngươi quả thật quá lớn, không có ai muốn cược toàn bộ bản thân và gia đình lên trên một hạng mục không chắc chắn.”

“Ta đã rất rõ rồi, ngươi không cần nói nhiều như vậy.” Hàn Sâm liếc Lão Miêu một cái.

Lão Miêu cười hì hì: “Vậy cho nên ta có một kiến nghị, ngươi có thể mang theo cọng lông vũ kia đi đến Vạn Giới Bảo Khố thử chút vận may.”

“Vạn Giới Bảo Khố?” Hàn Sâm hơi nhíu mày, không biết đó là một nơi như thế nào, hắn cũng chưa từng nghe nói tới.

Lão Miêu giải thích nói: “Vạn Giới Bảo Khố chính là không gian dị chủng giống như Thánh Thiên Đường và không gian dị chủng của Thú Thần Vực, chỉ có điều chiếm cứ nơi đó là Vạn Bảo tộc. Là một thượng tộc vô cùng lợi hại, thứ hạng trong thần điện gen rất cao. Tính cách Vạn Bảo tộc thích thu thập bảo vật, hơn nữa bọn họ cũng là nhà kinh doanh và nhà sưu tầm nổi danh nhất trong vũ trụ, cũng là chủng tộc có khế ước tinh thần nhất. Ngươi mang theo lông vũ đi đến Vạn Giới Bảo Khố, muốn bán hay đổi thì đều dựa vào tâm nguyện của bản thân ngươi, ta tin rằng sẽ không chịu thiệt thòi chút nào.”

“Có điều ta kiến nghị ngươi tốt nhất đừng bán, dùng lông vũ đổi lấy một cơ hội gia nhập vào Vạn Giới Bảo Khố” Lão Miêu lại bổ sung một câu.

“Ta gia nhập Vạn Giới Bảo Khố làm gì?” Hàn Sâm hơi khó chịu, người †a đều thỉnh cầu Ngao Dạ gia nhập, hắn còn phải dùng lông vũ đổi lấy tư cách.

Đừng nói Hàn Sâm không muốn gia nhập chủng tộc khác, cho dù muốn gia nhập, hắn cũng sẽ không làm loại chuyện mua bán lỗ vốn này.

Lão Miêu vội vàng nói: “Ngươi đừng lo lắng, gia nhập Vạn Giới Bảo Khố không có nghĩa là gia nhập Vạn Bảo tộc, cũng không phải là bảo ngươi thật sự tặng cọng lông vũ Thần hoá đó cho người ta.”

“Vạn Bảo tộc yêu bảo vật như mạng sống, bọn họ có một quy định vô cùng đặc biệt, nếu như có chủng loại khác nắm giữ một món bảo vật mà bọn họ vô cùng muốn có được, nếu như người này đồng ý thì có thể xin gia nhập Vạn Giới Bảo Khố, trở thành một thành viên của Vạn Giới Bảo Khố, điều này không có nghĩa là ngươi đã trở thành Vạn Bảo tộc. Có lẽ bọn họ cũng sẽ giống như thành viên trong câu lạc bộ tư nhân của Liên Minh các ngươi. Ở trong Vạn Giới Bảo Khố có thể được hưởng quyền lợi và bảo vệ nhất định, hơn nữa còn có thể gửi lại cọng lông vũ kia ở trong Vạn Giới Bảo Khố, không cần lo lắng bị người ta cướp đi, như vậy ngươi sẽ có thể kê cao gối ngủ kỹ rồi.

“Vạn Bảo tộc sẽ tốt như vậy ư? Không cần một chút hồi báo nào, miễn phí bảo vệ ta và lông vũ?” Hàn Sâm lại cũng không tin tưởng lời của Lão Miêu chút nào.

“Đương nhiên thiên hạ không có bữa ăn trưa nào miễn phí, khi ngươi gửi lại lông vũ ở Vạn Giới Bảo Khố thì ngươi chính là thành viên, nhưng một khi ngươi lấy ra ngoài, vậy thì không phải nữa, đương nhiên cũng sẽ không còn được hưởng tất cả phúc lợi kia nữa. Bảo vật ngươi gửi lại cũng sẽ bị người Vạn Bảo tộc thưởng thức nghiên cứu. Có điều ngươi có thể yên tâm, uy tín của Vạn Bảo tộc vô cùng đáng tin, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể lấy ra ngoài, hơn nữa không có sự cho phép của ngươi, bọn họ sẽ không làm nghiên cứu bất lợi với bảo vật.” Lão Miêu nói.

Thấy Hàn Sâm không nói gì, Lão Miêu lại tiếp tục nói: “Vũ tộc bị rớt xuống làm hạ tộc, thực lực tổn thất lớn, những tinh cầu vốn dĩ thuộc về Vũ tộc giống như tinh cầu Kate chắc chắn sẽ có đại loạn, ta khuyên các ngươi tốt nhất nên nhanh chóng rời xa mảnh đất thị phi này đi, nên làm gì thì làm đó. lù đây có phương pháp liên hệ với Thú Thần Vực và Vạn Giới Bảo Khố, các ngươi chỉ cần liên hệ với bọn họ, tự khắc sẽ có người đến đón các ngươi.”

“Nhóc con, cân nhắc thật kĩ, điều kiện của Thú Thần Vực không tồi, là một nơi tốt để tới, tốt hơn bản thân ngươi vất vả dốc sức tự thân vận

pp?

động nhiều.” Cuối cùng Lão Miêu nói một câu với Ngao Dạ. Dứt lời, Lão Miêu lắc mình biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm gọi mấy tiếng cũng không còn nghe thấy giọng nói của nó nữa, hiển nhiên là đã rời khỏi.

Hàn Sâm không thể chờ đợi được nữa mang theo hình ảnh truyền tống trở về Tí Hộ Sở, đưa hình ảnh của Tiểu Hoa cho Yên Nhiên và mẹ xem, để bọn họ yên tâm một chút, ít nhất cũng biết hiện tại Tiểu Hoa bình an vô sự, không cần quá mức lo lắng an nguy của hắn.

Thấy Tiểu Hoa ở bên kia không hề gặp nguy hiểm, hơn nữa thoạt nhìn còn ăn khá ngon, tâm trạng của Yên Nhiên và La Lam tốt hơn một chút.

Nhưng cũng chỉ hơi tốt hơn một chút mà thôi, không đưa Tiểu Hoa trở về thì vẫn không thể thật sự an tâm.

Sau khi Hàn Sâm trở về căn nhà bỏ hoang thì bàn bạc với Ngao Dạ một chút xem xem sau đó nên làm thế nào.

Mặc dù Lão Miêu là cái đồ không ra gì, nhưng mà lời nó nói không sai, sau này chắc chắn tinh cầu Kate sẽ có đại loạn, bọn họ không thể không tính toán thật kĩ.

“Ta muốn đến Vạn Giới Bảo Khố” Ngao Dạ trầm ngâm rất lâu mới nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng là một nơi rất tốt, ít nhất không cần phải lo lắng có người mưu hại.

Bảo vật gửi vào Vạn Giới Bảo Khố, trừ khi bản thân mình tự đi lấy, nếu không ai cũng không cầm đi được.

Nhưng Hàn Sâm lại không có ý định đi đến Vạn Giới Bảo Khố, mặc dù Lão Miêu nói không sai, có điều đối với Hàn Sâm mà nói, có lẽ loạn không phải là một chuyện xấu, cho nên hắn định ở lại tinh cầu Kate.

Đối với việc Ngao Dạ không lựa chọn đi Thú Thần Vực, Hàn Sâm vẫn hơi bất ngờ.

Ngao Dạ cũng không nói tại sao không chọn Thú Thần Vực, Hàn Sâm cũng không hỏi.

Sau khi sử dụng số điện thoại mà Lão Miêu đã để lại để liên hệ với Vạn Giới Bảo Khố, quả nhiên có người lái máy bay đến đón Ngao Dạ.

Bởi vì chuyện Ngao Dạ và Hàn Sâm có được lông vũ Thần hoá, trên căn bản những nhân vật lớn kia đều đã biết, đương nhiên Vạn Bảo tộc cũng không ngoại lệ, cũng không có quá nhiều nghi vấn với Ngao Dạ, chỉ liếc nhìn cọng lông vũ Thần hoá kia, sau đó trực tiếp mang theo Ngao Dạ đến Vạn Giới Bảo Khố.

Khi sắp đi, Ngao Dạ nói với Hàn Sâm, hắn nhất định sẽ nghĩ hết cách nghe ngóng được tung tích của Tiểu Hoa, nếu như có tin tức sẽ liên hệ với Hàn Sâm.

Quả thật Hàn Sâm đã cảm động một phen, Ngao Dạ đối xử với Tiểu Hoa đúng là không còn gì để nói.

Có điều Ngao Dạ lại chỉ cho rằng đây là trách nhiệm của hắn, để Tiểu Hoa rời khỏi tâm mắt của hắn, đối với hắn mà nói đã là không làm tròn bổn phận, cho nên bất kể thế nào hắn cũng phải tìm thấy Tiểu Hoa.

Hết chương 1783.

Chương 1784. Nhặt được bảo vật rồi

Sau khi Ngao Dạ rời đi, Hàn Sâm tiếp tục một mình đi về phía thành Silgran. Mới đi được chưa đến nửa ngày đã nhìn thấy trên bầu trời thỉnh

thoảng có phi thuyền xuyên thủng vào bầu không khí, hơn nữa thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng nổ tung.

“Quả nhiên tinh cầu Kate đã loạn tung cả lên, hi vọng đám người .Joe, Lancer và Hổ đại nhân không sao.” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Hàn Sâm tăng nhanh tốc độ đi đường, chẳng dễ dàng gì mới tìm được một thành phố nhỏ, muốn đi nhờ phương tiện giao thông, nhưng mà ai biết được khắp nơi trong thành phố nhỏ kia đều ngổn ngang, hiển nhiên đã trải qua một trận chiến đấu, trạm xe lửa cũng đã bị nổ tung, cũng không tìm thấy phương tiện giao thông như ô tô có thể sử dụng được.

Hàn Sâm muốn ra khỏi thành, nhưng vẫn chưa đi ra khỏi thành thì đã bị một đám sinh vật vây lấy.

“Anh bạn, đi một chuyến với bọn ta đi.” Một sinh vật cầm đầu cười híp mắt nói với Hàn Sâm.

“Tại sao ta phải đi với các ngươi?” Hàn Sâm quan sát những sinh vật kia, nửa thân trên của bọn họ không khác nhân loại, nhưng nửa thân dưới lại là ngựa, gần như giống y đúc Nhân Mã trong thần thoại truyền thuyết.

“Ngươi đừng hiểu lầm, bọn ta không có ác ý gì, chỉ muốn kết bạn với ngươi, mời ngươi đi đến nơi của bọn ta tạm ở một khoảng thời gian, tránh khỏi khi bọn ta tấn công tinh cầu Kate, không cẩn thận lỡ tay làm ngươi bị thương.” Nhân Mã cầm đầu cười nói.

“Đa tạ ý tốt của các vị, có lẽ ta vẫn còn chút thực lực tự bảo vệ, không cần làm phiền các vị đâu.” Hàn Sâm nói xong thì vòng qua bọn họ chuẩn bị rời đi.

Trên miệng bọn họ nói như vậy, nhưng ai mà biết được rốt cuộc bọn họ âm mưu gì chứ. Hàn Sâm không hề cho rằng cái tên của Khổng Phi thật sự vạn năng, có lẽ những Nhân Mã này nhằm vào lông vũ Thần hoá nên mới đến đây.

“Tốt nhất là mời ngươi đi một chuyến đi để tránh khỏi bọn ta khó xử” Nhân Mã cầm đầu chợt vung tay, mười mấy Nhân Mã đằng sau hắn lập tức bao

vây, hoàn toàn ngăn chặn tất cả đường lui của Hàn Sâm.

Có hai Nhân Mã một trái một phải bước về phía hai bên Hàn Sâm, giơ †ay muốn bắt hắn, xem ra muốn dùng thủ đoạn cứng rắn.

Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, bước chân lướt đi như gió, trong nháy mắt đã lướt qua hai Nhân Mã đang chụp đến giống như gió xông về phía khu nhà ở bên cạnh.

“Đừng để hắn chạy mất.” Nhân Mã kia hét lớn một tiếng, một đám Nhân Mã lập tức điên cuồng chạy đến.

Thứ Hàn Sâm không sợ nhất chính là đánh hội đồng. Hắn triển khai thân pháp Động Huyền, vòng mấy vòng ở trong phố lớn ngõ nhỏ của khu nhà ở, những Nhân Mã đang đuổi theo kia lại đột nhiên phát hiện không còn thấy bóng dáng của Hàn Sâm đâu nữa.

Hàn Sâm đi xuyên qua một toà nhà đổ nát, trên người đã mặc lên chiến giáp Động Huyền, bất kể hình tượng hay khí tức đều hoàn toàn khác với khi mặc chiến giáp Chú Ngữ.

Đáng lẽ hắn định đi ra từ một bên khác của thành phố, nhưng mà vẫn chưa đi ra khu vực nội thành đã nhìn thấy có một phi thuyền cổ xưa đậu ở bên đó, đang có rất nhiều người Kate và những chủng loại khác đều xếp hàng ở đó.

“Người anh em, ngươi là quý tộc sinh trưởng ở tinh cầu Kate sao?” Khi Hàn Sâm đi qua bên cạnh phi thuyền, một người Kate đột nhiên chạy đến, vẻ mặt khẩn thiết hỏi.

“Coi như là vậy đi, có chuyện gì sao?” Hàn Sâm thuận miệng nói.

“Là thế này, ngươi cũng biết hiện tại Vũ tộc đã không ổn, tinh cầu Kate cũng đã loạn, ngoại tộc xâm lấn vô cùng mạnh mẽ, bọn ta là người của Thất Huyền Cảnh, ở đây đang tuyển nhận thành viên mới, Thất Huyền Cảnh đất rộng người thưa, hiện tại thứ đang thiếu nhất chính là nhân †ài giống như người anh em đây, hiện tại nếu như ngươi gia nhập Thất Huyền Cảnh, đãi

ngộ sẽ vô cùng tốt, hơn nữa còn không cần chịu khổ sở chiến loạn…” Người Kate kia nói đến nước bọt bay tung toé.

Hàn Sâm nghe xong một lúc lâu, cuối cùng đã hiểu rõ là chuyện gì.

Thất Huyền Cảnh là một thế lực thượng tộc cách Vũ tộc khá gần, nhưng mà bởi vì số lượng thượng tộc của bản thân Thất Huyền Cảnh vô cùng ít, lại có tinh vực rộng lớn cần phải quản lý, vô cùng thiếu sức lao động, cho nên đặc biệt hoan nghênh ngoại tộc gia nhập Thất Huyền Cảnh.

Lần này Vũ tộc suy tàn, đại loạn sắp nổi lên, Thất Huyền Cảnh đã phái người đến tinh cầu dưới trướng Thánh Thiên Đường chiêu mộ nhân thủ.

Sau khi nghe điều kiện chiêu mộ và đãi ngộ của Thất Huyền Cảnh, còn có quy định và tác phong làm việc của bọn họ, Hàn Sâm cũng hơi rung động.

Sở dĩ Hàn Sâm rung động, chủ yếu là bởi vì sau khi Thất Huyền Cảnh chiêu mộ ở đây, còn sẽ đi đến những thành phố khác, trong đó bao gồm cả thành Silgran.

Hàn Sâm cảm thấy có thể ngồi chiếc phi thuyền thuận đường rất tốt, so với hắn tự đi về đúng thật là phải nhanh hơn rất nhiều.

“Ta đi xem thử trước, chưa chắc sẽ gia nhập Thất Huyền Cảnh.” Hàn Sâm nói với người Kate tuyển dụng kia.

“Không sao cả, ngươi đi xem thử trước đi rồi nói sau, bảo đảm ngươi sẽ không hối hận.” Người Kate vẫn rất nhiệt tình, vừa dẫn theo Hàn Sâm đi vào trong phi thuyền vừa nói: “Có điều vẫn phải kiểm tra một chút trước đã, đây là quy củ của bọn ta. Ngươi đừng quá lo lắng, kết quả kiểm tra không hề nói lên cái gì cả.”

Người Kate dẫn Hàn Sâm lên phi thuyền, không kiểm tra cùng với những người Kate bình thường kia mà là trực tiếp đi đến bên trong một đại sảnh.

Lúc này ở bên trong đại sảnh đã có mấy người Kate và hai chủng tộc Hàn Sâm không nhận ra, nhìn dáng vẻ bọn họ đều là nam tước quý tộc.

“Lão Dolma, vận may tốt đấy, lại để ngươi nhặt được một nam tước ở nơi tàn tạ này rồi.” Một nam tước của Kate tộc bĩu môi nói.

Mấy nam tước khác cũng đều quan sát Hàn Sâm, có điều Hàn Sâm mặc áo giáp toàn thân, đương nhiên bọn họ không nhìn ra cái gì cả.

Người Kate mang theo Hàn Sâm lên đây, cũng chính là Trác Mã cười nói: “Người thiện lương tự khắc sẽ nhận được sự chiếu cố của ông trời.”

Mọi người đều khịt mũi xem thường câu nói này của lão Dolma, có điều lại cũng không nói gì tiếp nữa.

Lão Dolma dẫn Hàn Sâm đến một căn phòng đơn độc, phía trên bàn bày biện một gốc nguyên thụ gen.

Lão Dolma chỉ vào nguyên thụ gen nói: “Chỉ là một trình tự cố định mà thôi, bất kể kết quả kiểm tra thế nào thì ngươi đều có thể được hưởng

những đãi ngộ ta đã nói lúc trước. Đương nhiên nếu như thành tích tốt còn có thể được hưởng đãi ngộ càng tốt hơn, Thất Huyền Cảnh bọn ta sẽ không chôn vùi nhân tài đâu.”

Hàn Sâm không nói gì mà cắt ngón tay, nhỏ một giọt máu lên phía trên nguyên thụ gen, hắn cũng muốn xem thử sức mạnh hiện tại của mình có thể đạt đến bao nhiêu hoa.

Trên căn bản, nam tước bình thường đều ở khoảng một trăm hoa.

Huyết dịch của Hàn Sâm nhỏ lên phía trên nguyên thụ gen, chỉ thấy nguyên thụ gen lập tức nảy mầm, từng nụ hoa màu trắng từ từ nở ra.

Lão Dolma trợn to hai mắt nhìn nụ hoa của cây này, con ngươi cũng đã sắp lồi ra.

“Sao lại có thể… nhiều như vậy…” Một lúc lâu lão Dolma mới phục hồi tinh thần, nuốt một ngụm nước bọt, vui mừng như điên nhanh chóng đếm.

Hàn Sâm vừa liếc nhìn qua đã nhìn rõ số lượng hoa.

Bốn trăm ba mươi tư đóa hoa gen, số lượng này thật sự có hơi dọa người, nam tước bình thường có thể có khoảng một trăm đóa, nhưng hắn lại nhiều hơn nam tước bình thường gấp ba lần.

Trên thực tế, quý tộc cấp tử tước cũng chỉ có thể đạt đến khoảng nghìn hoa mà thôi, kém tử tước một chút, thậm chí chỉ có bảy tám trăm hoa mà thôi.

Tố chất thân thể như vậy của Hàn Sâm, trên căn bản chính là một nửa tử tước.

Lão Dolma đếm đi đếm lại hết lần này đến lần khác, quả thật hắn không dám tin rằng một nam tước lại có thể có tố chất thân thể tốt tới như vậy, đúng là một con quái vật thực thụ.

“Nhặt được bảo vật rồi.” Trong đầu lão Dolma hoàn toàn bị ý nghĩ này tràn ngập, thân thể cũng hơi run rẩy.

Hết chương 1784.

Chương 1785. Giết chóc

“Người anh em… Anh bạn này… Ngươi đến từ thượng tộc sao?” Vốn dĩ lão Dolma muốn gọi người anh em, nhưng mà nghĩ lại thì không thích hợp lắm, cuối cùng chỉ gọi một tiếng anh bạn.

Lão Dolma cho rằng chắc chắn Hàn Sâm đến từ thượng tộc nào đó, nếu không nam tước của chủng tộc bình thường, cho dù có tu hành như thế nào, sợ rằng cũng không thể đạt được trình độ như vậy.

“Không phải phía trên bản khai vừa mới điền đã viết rất rõ ràng ta là nhân tộc rồi hay sao?” Hàn Sâm giả vờ không hiểu nhìn lão Dolma hỏi.

“Phải…” Trong lòng lão Dolma khó hiểu, hắn thật sự chưa từng nghe tới cái tên một chủng tộc gì đó như nhân tộc bao giờ, trong số những thượng tộc hắn biết, hình như cũng không có một chủng tộc như vậy.

Lão Dolma chẳng hiểu gì cả, có điều cũng không nói nhiều gì tiếp nữa: "Kim Tệ, tạm thời thiệt thòi ngươi ở trên phi thuyền mấy ngày, rất nhanh thôi, chúng ta sẽ xuất phát đến Thất Huyền Cảnh."

"Không sao, dù sao ta cũng thích du ngoạn bố phương." Hàn Sâm thuận miệng nói.

Lão Dolma vô cùng tha thiết sắp xếp chỗ ở cho Hàn Sâm. Hàn Sâm rảnh rỗi không có chuyện gì làm, đứng ở phía trên boong tàu nhìn xuống phía dưới. Nơi đó có rất nhiều dân tị nạn ngồi thuyền đi đến Thất Huyền Cảnh, cho dù là đi đến tinh cầu hoang sơ khai hoang cũng được, ít nhất cũng tốt hơn bị chiến tranh giày vò.

Đáng tiếc cho dù là Thất Huyền Cảnh thì không phải ai họ cũng nhận, đương nhiên quý tộc thì ai ai cũng muốn rồi, nhưng mà người bình thường thì khó đây.

Dù sao Thất Huyền Cảnh cũng không phải là tổ chức từ thiện, thứ bọn họ muốn là có thể làm việc, đương nhiên sẽ không tiếp nhận những người già yếu bệnh tật và tàn phế kia.

"Ngươi là chủng tộc gì vậy, thoạt nhìn ngươi không giống người Kate?" Một nam tước Kate tộc đi đến bên cạnh Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm từ đầu đến chân hỏi.

"Nhân tộc." Hàn Sâm đáp.

"Chưa từng nghe nói bao giờ, là chủng tộc nhỏ hơn Kate tộc nữa hả?" Nam tước không hề có ý chế giễu Hàn Sâm, đa phần là đang tự giêu.

Hàn Sâm liếc nhìn nam tước này, hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Ta tên là Mike." Nam tước tự giới thiệu đơn giản trước, sau đó lại nói với Hàn Sâm: "Chắc là ngươi cũng biết nhỉ, những nam tước chúng ta đây được chiêu mộ gia nhập Thất Huyền Cảnh, trên cơ bản đều được đưa đến tinh cầu hoang vu để khai hoang, nếu như có thể, chi bằng chúng ta kết bạn đi, đi đến cùng một tinh cầu, đến lúc đó cũng có thể chăm sóc lẫn nhau."

“Ta vẫn chưa quyết định có muốn gia nhập Thất Huyền Cảnh hay không.” Hàn Sâm không trực tiếp trả lời.

Mike lắc đầu nói: “Chiến tranh vừa nổi lên, đừng nói là những người bình thường kia, cho dù là những nam tước như chúng ta đây thì tính mạng cũng như rơm rác, mặc dù khai hoang nguy hiểm với vất vả, nhưng mà vẫn tốt hơn đánh trận rất nhiều, chuyện này còn có cái gì có để mà dự chứ?”

“Đến lúc đó rồi hãng nói.” Hàn Sâm không tỏ rõ ý kiến.

Hắn đã gọi điện với .Joe, hiện tại thành Silgran vẫn chưa phải chịu sự †ập kích và tấn công của chiến tranh, đám người .Joe và Lancer cũng đang tìm đường ra, nhưng vẫn chưa đưa ra quyết định ngay lập tức.

Hàn Sâm nói cho bọn họ biết chuyện Thất Huyền Cảnh chiêu mộ nhân thủ, bọn họ cũng chỉ nói muốn xem xét một chút, để Hàn Sâm đến nơi rồi liên hệ lại với bọn họ, đến lúc đó mới bàn bạc cẩn thận.

Tam thiếu gia dẫn theo Hổ đại nhân đã rút lui khỏi tinh cầu Kate, trước đó còn mời Hàn Sâm cùng đi đến tổng bộ của tập đoàn Hắc Kim ở một tinh cầu khác, có điều đã bị Hàn Sâm khéo léo từ chối.

Mike còn muốn nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy phía dưới truyền đến một trận náo động.

Hai người nhìn về phía dưới, chỉ thấy một đội Nhân Mã đi đến phía trước phi thuyền, bao vây những sinh vật đang xếp hàng chờ đợi kiểm tra lên thuyền.

Lão Dolma vội vàng dẫn người đi lên nghênh tiếp, vẻ mặt tươi cười nói: “Các vị bằng hữu Terius tộc đừng hiểu lầm, bọn ta đến từ Thất Huyền Cảnh, là bạn bè với Terius tộc, không phải kẻ địch.”

Dứt lời, Lão Trác Ma chỉ vào kí hiệu Thất Huyền Cảnh phía trên phi thuyền.

Hàn Sâm liếc một cái đã nhận ra Nhân Mã cầm đầu chính là cái tên muốn bắt lấy hắn trước đó.

Nhân Mã kia liếc nhìn kí hiệu Thất Huyền Cảnh, lại liếc nhìn lão Dolma, lạnh giọng nói: “Bọn ta không quan tâm đến người của Thất Huyền Cảnh, thế nhưng những người Kate này đều phải chết.”

Những chiến sĩ Nhân Mã kia nắm lấy giáo muốn đi giết những người Kate đang xếp hàng kia, sắc mặt lão Dolma hơi khó coi, mặc dù hắn đã gia nhập Thất Huyền Cảnh, nhưng dù sao vẫn là một người Kate, mắt thấy đồng bào bị giết hại trước mặt mình, vậy thì tuyệt đối không phải là trải nghiệm tuyệt vời gì.

“Khụ khụ, các hạ có thể châm chước một chút được không, Thất Huyền Cảnh bọn ta đã nhận những người Kate này rồi, chuẩn bị kéo

đến tinh cầu hoang vu để khai hoang, xin ngươi giơ cao đánh khẽ… Lão Dolma cắn răng nói.

Mặc dù chắc chắn bên trong những người này có rất nhiều người không đủ tư cách, nhưng mà lão Dolma với tư cách là người Kate thì quả thật khó mà nhìn bọn họ bị giết hại, chỉ có thể bất chấp khó khăn nói.

Sắc mặt Mike cũng hơi khó coi, lòng đầy căm phẫn nói: “Trước kia khi Vũ tộc có quyền có thế, những tạp chủng Terius tộc kia hận không thể quỳ xuống nịnh bợ Vũ tộc. Hiện tại Vũ tộc vừa mới thất thế, bọn chúng đã đi nương nhờ vào thế lực đối địch của Vũ tộc, ở đây làm mưa làm gió, thật mẹ nó đúng là cái thứ không ra gì.”

“Bọn họ đã đi nương nhờ chủng tộc nào vậy?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Nghe nói là một thượng tộc tên là Ma tộc gì đó, dáng vẻ cũng không khác người Kate bọn ta bao nhiêu, nhưng đỉnh đầu có mọc sừng.” Mike đáp.

Hàn Sâm còn muốn nói cái gì, nhưng lại nghe thấy thủ lĩnh Nhân Mã kia lạnh giọng quát lên: “Phí lời gì chứ, đã lên thuyền của các ngươi

mới là người của Thất Huyền Cảnh các ngươi, toàn bộ những người

khác đều phải giết hết.”

Dứt lời, hắn lập tức ra lệnh cho những chiến sĩ Nhân Mã kia xông về phía đám người phía dưới.

“Dừng tay!” Lão Dolma hét to một tiếng.

Thủ lĩnh Nhân Mã nhìn chằm chằm hắn cười lạnh nói: “Thế nào, ngươi muốn đại diện cho Thất Huyền Cảnh ra tay với bọn ta sao?”

“Không dám, bọn ta chỉ đến chiêu mộ nhân thủ, xin các hạ rủ chút lòng tốt, để ta mang những người này đi, bọn họ thật sự đã được Thất Huyền Cảnh nhận rồi.” Lão Dolma cố nén tức giận nói.

Mặc dù Thất Huyền Cảnh không yếu, có điều vẫn luôn việc ai nấy lo, rất ít tham gia vào trong chiến tranh. Lần này trước khi đến, phía trên còn đặc biệt dặn dò, không được dính líu vào chuyện của Ma tộc, có lẽ sớm đã biết được Ma tộc muốn can thiệp vào tinh cầu Kate.

“Được, đừng nói ta không nể mặt Thất Huyền Cảnh, bắt đầu từ bây giờ, những người có thể lên thuyền đều coi như là người của Thất Huyền Cảnh các ngươi, những người không lên được, vậy thì thật ngại quá.” Thủ lĩnh Nhân Mã giêu cợt nói một câu, sau đó chợt vung tay, chiến sĩ Nhân Mã lập tức xông về phía đám người.

Cuối cùng lão Dolma vẫn không dám ra tay ngăn cản, chỉ đành lớn tiếng hét về phía đám người: “Lên thuyền hết đi… Nhanh chóng lên thuyền hết đi…”

“Súc sinh!” Mike ở trên thuyền thấp giọng mắng to.

“Bọn họ giết người làm gì vậy? Lẽ nào bọn họ chiếm cứ tinh cầu Kate, không cần nhân thủ khai phá quản lí hay sao?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Mike lạnh giọng nói: “Terius là chủng tộc vô cùng yêu thích giết chóc, hơn nữa vốn dĩ bọn họ đã từng có mối thù cũ với người Kate, đã từng bị người Kate bọn ta đánh bại, hiện tại bọn họ nắm được cơ hội, sao bọn họ có thể sẽ bỏ qua người Kate bọn ta được chứ.”

Trong đám người truyền đến tiếng gào khóc, tất cả mọi người đều tranh nhau chạy lên trên thuyền. Đáng lẽ lối vào lớn như vậy, thế nhưng người

quá nhiều, lại thêm cả việc chen chúc, trái lại tốc độ có thể lên thuyền càng trở nên chậm hơn.

Chiến sĩ Nhân Mã xông vào bên trong đám người, trực tiếp đại khai sát giới, những người đó đều là người Kate bình thường, làm gì phải là đối thủ của những chiến sĩ Nhân Mã đã được huấn luyện bài bản, vô cùng giỏi giết chóc chứ.

Chỉ trong chốc lát đã có mười mấy người Kate bị giết.

Lão Dolma cắn răng lớn tiếng thúc giục người Kate lên thuyền, nhưng mà quả thật người có thể lên thuyền quá ít.

Hết chương 1785.

Chương 1786. Giết chết Nhân Mã

Ánh mắt thủ lĩnh Nhân Mã lộ ra vẻ tàn nhẫn, đứng nhìn chiến sĩ Nhân Mã dưới trướng mình điên cuồng tàn sát.

Tiếng gào khóc đau đớn bên trong đám người vang lên, đây hoàn toàn không phải là chiến tranh mà chỉ là đơn phương tàn sát mà thôi.

Mặc dù người Kate bình thường cũng có chiến giáp gen, nhưng mà phần lớn đều không am hiểu chiến đấu, hoàn toàn không thể tạo nên thế chống cự lại một cách hiệu quả.

Một chiến sĩ Nhân Mã đâm một giáo xuống khiến một người phụ nữ của Kate tộc ngã xuống đất, người phụ nữ kia gắt gao nắm lấy cây giáo, đồng thời đẩy bé gái nhỏ trong lòng mình ra, tan nát tâm can hét lên: “Mau chạy đi… Mau lên thuyền…”

Chiến sĩ Nhân Mã rút hai lần đều không thể rút được cây giáo trong cơ thể người phụ nữ ra, người phụ nữ lại liều mạng ôm lấy cây giáo, máu tươi đã nhuộm đỏ lồng ngực.

Bé gái mới ba bốn tuổi khóc lóc nhào về phía mẹ mình, không hề nghe lời trốn về phi thuyền.

Trên thực tế cho dù nàng nghe lời, một bé gái cũng không thể chen chúc lao vào trong đám người được.

Khoé miệng của một chiến sĩ Nhân Mã bên cạnh lộ ra một nụ cười tàn nhãn, giơ tay đâm một giáo về phía bé gái khóc lóc nhào về phía mẹ.

"Đừng…" Giọng nói người phụ nữ khản đặc, gần như khóc ra máu. Vút!

Một mũi giác tiễn xé toạc không gian bay đến, trong nháy mắt đã đâm xuyên lồng ngực của chiến sĩ Nhân Mã rồi ghim hắn ta trên mặt đất.

Tay Hàn Sâm cầm cung Hoàng Kim Vũ chợt nhảy xuống, trong nháy mắt đã xông đến trước mặt chiến sĩ Nhân Mã bị bắn chết, rút giác tiễn trong người hắn ra.

Mặc dù Hàn Sâm đã quen với việc chứng kiến sinh tử, không muốn lo chuyện bao đồng, nhưng mà quả thật có đôi khi không khống chế được thân thể, không kìm lại được đã ra tay.

Chiến sĩ Nhân Mã lúc trước gào thét một tiếng, nhổ cây giáo trong cơ thể người phụ nữ ra, đâm về phía trên người Hàn Sâm.

Thân hình Hàn Sâm khẽ nhúc nhích, lướt qua chiến sĩ Nhân Mã kia, cung Hoàng Kim Vũ trong tay rung lên, dây cung quét qua cổ của chiến sĩ Nhân Mã, một cái đầu lập tức bay lên không trung.

"Chết đi!" Thủ lĩnh tức giận quát một tiếng, cơ bắp toàn thân nổi lên cao vút, ném cây giáo to lớn trong tay ra giống như ném lao. Cây giáo cắt đứt mấy chục mét không gian trong nháy mắt, lao đến trước ngực Hàn Sâm.

Hàn Sâm không thèm nhìn cây giáo kia chút nào, bước thêm một bước lướt qua cây giáo, đồng thời cung Hoàng Kim Vũ trong tay lại được giương lên, hai mũi giác tiễn đồng thời bắn ra, xuyên qua đầu hai tên chiến sĩ Nhân Mã.

Những chiến sĩ Nhân Mã gần đó nhanh chóng xông về phía Hàn Sâm, cung Hoàng Kim Vũ trong tay Hàn Sâm chuyển động như đao, từng cái đầu bị

chém bay lên bầu trời.

Bước một bước là giết một kẻ, Hàn Sâm nhổ giác tiễn từ trong đầu tên ra, lại có hai chiến sĩ Nhân Mã bị bắn chết.

“Dám giết chiến sĩ của Terius tộc, ta phải lột da ngươi!” Thủ lĩnh Nhân Mã gầm lên giận dữ một tiếng, nhào về phía Hàn Sâm.

Đồng thời đã có chiến sĩ Nhân Mã thổi vang hiệu lệnh tập kết, âm thanh tu tu vang dội bầu trời.

Vẻ mặt Hàn Sâm không biểu cảm, nhanh chóng lao ra bên ngoài đánh, một người một cung hai mũi tên giống như cỗ máy giết người, đầu của chiến sĩ Nhân Mã ở những nơi hắn đi qua đều bị gặt nhanh chóng.

“Lòng dạ tên Kim Tệ kia không hề xấu, đáng tiếc quá bốc đồng, đội ngũ lớn của Terius tộc đóng quân ở gần đây, hắn làm như vậy thì chẳng khác nào tự sát.”

Những nam tước quý tộc vốn ở trong khoang thuyền đều đã đi ra ngoài, đứng ở phía trên boong tàu quan sát tình hình phía dưới, một nam tước ngoại tộc thở dài nói.

Mike không ngừng biến sắc, hắn có ý nghĩ xuống đánh cùng, nhưng trong nháy mắt lại bị hiện thực đội cho tỉnh lại.

Xuống thuyền thì dễ, nhưng muốn lên lại thuyền thì không dễ chút nào. Một khi xuống thuyền giết người của Terius tộc, Thất Huyền Cảnh sẽ không thể tiếp tục giữ bọn họ ở trên thuyền nữa.

Với tình hình hiện tại của tinh cầu Kate, chiến đấu với Terius tộc thì chẳng khác nào chịu chết.

Vẻ mặt lão Dolma phức tạp nhìn Hàn Sâm đang xung phong liều chết trong đám Nhân Mã, trong lòng hơi cảm động, phần nhiều hơn lại là cảm thấy nhục nhã hổ thẹn, bản thân là một người Kate, vậy mà cũng không thể xông ra bảo vệ đồng bào của mình.

Bị Hàn Sâm thu hút, chiến sĩ Nhân Mã đã không còn xông về phía đám người nữa mà đều bao vây đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm tung hoành giết chóc trong đám Nhân Mã giống như vào chốn không người, hắn vẫn đang cố gắng đi về phía cách xa phi thuyền.

Hắn biết bản thân giết thêm nhiều chiến sĩ Nhân Mã nữa cũng không có tác dụng gì, hắn chỉ muốn kéo dài một chút thời gian để những người Kate kia nhanh chóng lên thuyền.

Cuối cùng tên thủ lĩnh Nhân Mã kia xông đến trước mặt Hàn Sâm, cây giáo mạnh mẽ đánh về phía người Hàn Sâm, sức mạnh cường đại ấy không phải chiến sĩ Nhân Mã bình thường có thể so sánh được, vừa nhìn đã biết là một nam tước.

Vẻ mặt Hàn Sâm cũng không thay đổi gì, nhịp bước dưới chân biến đổi, không biết đã làm thế nào mà tránh né khỏi cú đánh của cây giáo, lướt qua tên thủ lĩnh Nhân Mã, đồng thời dây cung cũng cắt đầu hắn không khác với khi giết những chiến sĩ Nhân Mã bình thường kia.

Rất nhiều nam tước và lão Dolma trên thuyền đều hít vào một ngụm khí lạnh, Terius tộc là chủng tộc vô cùng am hiểu chiến tranh và tàn sát, năng lực thực chiến bình thường của nam tước quý tộc của bọn họ mạnh hơn nam tước bình thường rất nhiều.

Vậy mà hiện tại chỉ gặp mặt một cái đã bị Hàn Sâm trực tiếp cắt mất đầu, quả thật khiến người ta hơi ngạc nhiên.

“Đúng là một kẻ lợi hại, hình như hắn là nhân tộc gì đó thì phải? Rốt cuộc đó là chủng tộc nào vậy? Lẽ nào là thượng tộc ư?” Một nam tước lại kinh ngạc cảm thán nói.

“Nếu như kẻ giống như vậy có thể sống sót thì nói không chừng sau này còn có thể có thành tựu to lớn, đáng tiếc hắn quá bốc đồng.” Một nam tước khác lắc đầu nói.

Ngay vào lúc này, đột nhiên nghe thấy nơi xa truyền đến tiếng vó ngựa giống như sấm vang, nhìn từ phía xa đã thấy một Nhân Mã mặc áo giáp sắt

thép, thân thể gần như cao to gấp đôi chiến sĩ Nhân Mã bình thường đang chạy như điên đến bên này, tốc độ nhanh giống như tia chớp, mỗi lần vó ngựa lồng vào nhau đều có thể vượt qua khoảng cách mười mấy mét.

Khác với những chiến sĩ Nhân Mã bình thường dùng giáo, trong tay chiến sĩ Nhân Mã cường tráng kia lại đang cầm một thanh trọng kiếm †o lớn dài gần hai mét, nhưng mà thanh kiếm khổng lồ kia ở trong tay hắn lại dường như nhẹ như không, không hề cảm thấy nặng nề chút nào.

Có điều nhìn chất liệu của thanh kiếm khổng lồ kia lại giống như sắt thép, trọng lượng chắc chắn sẽ không hề nhẹ.

“Toi rồi, đó là tử tước Cự Kiếm của Terius tộc, nghe nói có thể xếp vị trí số một trong số tử tước của Terius tộc, tiếng tăm vô cùng lừng lẫy. Sức mạnh của hắn vừa vô tận vừa kỳ lạ, hơn nữa nắm giữ sức mạnh thiêu đốt của hệ hoả.”” Một nam tước trên boong tàu nói.

“Hi vọng hắn có thể kiên trì lâu thêm một khoảng thời gian nữa, dù sao cũng là chết, có thể kiên trì sống lâu thêm một khoảng thời gian cũng có thể khiến càng nhiều người Kate lên thuyền, cũng coi như là chết có ý nghĩa.” Một nam tước khác thở dài nói.

Hàn Sâm cũng đã nhìn thấy Nhân Mã cầm cự kiếm kia đi đến, trong lòng vẫn bình tĩnh không gợn sóng. Đâu phải hắn chưa từng thấy cường giả cấp tử tước, vả lại cũng đã từng tự tay giết chết ba người, cũng không cảm thấy có gì to tát cả.

Hàn Sâm không lùi mà trái lại còn tiến đến, vẫn lao lên đánh về phía trước, cố gắng hết sức dẫn dụ những chiến sĩ Nhân Mã kia rời xa phi thuyền.

Hành vi như vậy của Hàn Sâm càng tăng nhanh thời gian gặp gỡ giữa hắn và Nhân Mã cự kiếm kia. Rất nhanh, Nhân Mã cự kiếm đã cách Hàn Sâm không đến trăm mét.

“Chết đi!” Bốn vó của Nhân Mã cự kiếm giống như sấm vang đột nhiên mạnh mẽ nhảy lên một cái, trong nháy mắt xẹt qua khoảng cách mấy chục mét trên không trung, kiếm khổng lồ dựa vào thế xông lên phía trước điên cuồng chém xuống đầu Hàn Sâm.

Trên cự kiếm giống như sắt thép kia là ngọn lửa đỏ thẫm thiêu đốt, uy lực của một kiếm ấy đủ để bổ đôi một tòa nhà cao tầng.

Hết chương 1786.

Chương 1787. Quân đoàn Nộ Cương

Trong doanh địa ở phía bắc của thành phố nhỏ, bá tước Nộ Cương của Terius tộc đang nhìn tình hình trước của phi thuyền Thất Huyền Cảnh thông qua hình ảnh vừa mới được truyền về.

Mà đang đứng ở bên cạnh bá tước Nộ Cương còn có một người đàn ông áo trắng tóc tím mắt tím, đỉnh đầu mọc một chiếc sừng cong màu †ím, cũng đang nhìn cảnh tượng chiến đấu.

Nếu như Hàn Sâm có thể nhìn thấy người đàn ông áo trắng này thì nhất định sẽ kinh ngạc phát hiện, người đàn ông áo trắng cực kì giống Tu La tộc của liên minh.

Sắc mặt bá tước Nộ Cương vô cùng khó coi, một vị công tử huyết mạch dòng chính của Ma tộc đến chỗ của hắn, vốn dĩ hắn còn muốn thể hiện một chút năng lực chiến đấu của quân đoàn Nộ Cương để tạo một ấn tượng tốt ở trước mặt vị công tử Ma tộc này, có lẽ sau này sẽ có cơ hội tiến vào thượng tộc.

Nhưng mà ai biết được hắn còn chưa thể hiện được thực lực đã xảy ra một loạt chuyện như vậy.

Đương nhiên việc tàn sát người Kate không thể coi là sai lầm gì, nhưng mà sai là sai ở chỗ, nhiều chiến sĩ của Terius tộc như vậy, trong đó còn có một vị đội trưởng cấp nam tước, thế mà lại bị một nam tước giết đến mức tan đàn xẻ nghé, đúng là vô cùng mất mặt.

“Bá tước đại nhân, hình như chiến sĩ của Terius tộc hơi chênh lệch với những gì ngươi đã nói nhỉ? Nhiều người bao vây tấn công một nam tước mà thất bại thảm hại đến như vậy, xem ra cũng chẳng ra gì.” Đứng bên cạnh công tử Ma tộc là một thị nữ trên đầu mọc hai cái sừng, có điều sừng của nàng là màu vàng kim, không giống với chiếc sừng đơn độc của công tử Ma tộc.

Bá tước Nộ Cương cúi đầu hành lễ với công tử Ma tộc rồi nói: “Xin lỗi Logde công tử, là thuộc hạ vô năng, không biết cách dạy bảo.”

Logde công tử hơi lắc đầu: “Mặc dù kẻ đó chỉ là một nam tước, có điều bản thân hắn lại không tầm thường, không phải lỗi của ngươi, để mười vị đại đội trưởng dưới tay ngươi dẫn đội xuất chiến đi, nhất định phải giữ lại người này.”

Bá tước Nộ Cương vội vàng nói: “Đại đội trưởng tử tước Cự Kiếm của đại đội Tiên Phong đã dẫn đầu đại đội Tiên Phong lao đến đó rồi, chắc chắn có thể giết chết người này.”

Logde công tử nhìn cảnh tượng kia không nói gì, thị nữ Ma tộc bên cạnh hắn lại bĩu môi nói: “Ngươi nói nhiều lời thừa thãi như vậy làm gì chứ? Sao lại ngu ngốc như vậy, không hiểu lời công tử nói hả? Phải để toàn bộ mười vị đại đội trưởng của ngươi xuất chiến, một người đi thì có tác dụng gì chứ?”

Mặc dù trong lòng bá tước Nộ Cương không cho là như vậy, thậm chí hơi tức giận, có điều lại không dám biểu hiện ra trên mặt, vâng vâng dạ dạ nói: “Vâng, thuộc hạ sẽ lập tức truyền lệnh xuống, để tất cả mười vị đại đổi trưởng dẫn người xuất chiến.”

Mặc dù bá tước Nộ Cương cho rằng một tử tước Cự Kiếm đã đủ để giải quyết tên nam tước không biết là chủng tộc gì kia, có điều hắn vẫn truyền đạt mệnh lệnh để tất cả đại đội trưởng xông lên chiến trường.

Lúc này tử tước Cự Kiếm đã đuổi đến chiến trường, đang xông về phía Hàn Sâm, trong lòng bá tước Nộ Cương thầm nghĩ: “Nếu như Logde công tử đã nói như vậy thì cứ làm thôi, dù gì cũng phải nể mặt hắn để tránh việc khiến hắn không vui. Có điều nghĩ lại thì có khi tử tước Cự Kiếm đã sắp giải

quyết xong tên kia rồi ấy chứ, cũng chẳng cần thật sự để bọn họ xuất chiến phiền phức như thế, làm cho có thôi vậy."

Trong lòng bá tước Nộ Cương nghĩ như vậy, ánh mắt tập trung nhìn hình ảnh kia. Tử tước Cự Kiếm đã tăng tốc xông về phía Hàn Sâm, thân thể cường tráng phối hợp với sức mạnh bạo phát mạnh mẽ, xung kích tuôn trào dào dạt, chấn động thị giác khó mà nói nên lời, dường như như ngay cả mặt đất cũng đang run rẩy dưới gót sắt của hắn.

Bá tước Nộ Cương cực kỳ hài lòng với biểu hiện của tử tước Cự Kiếm, mặc dù tử tước Cự Kiếm không được coi là kẻ mạnh nhất trong mười đại đội trưởng của quân đoàn Nộ Cương, nhưng mà hắn lại là một kẻ thô bạo nhất dũng mãnh nhất, nếu bằng bá tước Nộ Cương cũng sẽ không chọn hắn làm đại đội trưởng của đại đội Tiên Phong.

Tử tước Cự Kiếm chạy như điên đến, vừa nhảy đã vượt qua khoảng cách mấy chục mét, cự kiếm mang theo hoả diễm điên cuồng chém xuống, sức mạnh, tốc độ và tạo hình đều hoàn mỹ vô khuyết, hình thành hiệu quả thị giác cực kỳ hoa lệ.

"Chính là như vậy, một đòn tiêu diệt tên nam tước kia, để Logde công tử biết rằng quân đoàn Nộ Cương của chúng ta không phải là một lũ không có năng lực." Trong lòng bá tước Nộ Cương âm thầm gắng sức.

Mà Logde công tử nhìn tử tước Cự Kiếm trong hình ảnh, khoé miệng lại nổi lên một ý cười ý vị sâu xa.

Sắc mặt lão Dolma tái mét, vừa lo lắng cho Hàn Sâm, cũng hơi lo lắng cho những người Kate vẫn chưa lên thuyền kia.

Cửa thuyền quá nhỏ, số người có thể lên thuyền mỗi lần có hạn, hơn nữa người lại quá nhiều, đến hiện tại cũng chỉ mới lên được gần một nửa, vẫn còn có rất nhiều người ở bên ngoài.

Hơn nữa ở bên ngoài đa phần đều là những người già, phụ nữ và trẻ con không có sức lực, chỉ có số ít thanh niên trai tráng ở lại phía sau giúp đỡ.

Nếu Hàn Sâm mà bị giết, đội quân Nhân Mã sẽ lại quay về một lần nữa, những người này vẫn chỉ có một con đường chết mà thôi.

Trong lòng lão Dolma vô cùng khó hiểu, tại sao Hàn Sâm phải đi công kích chính diện với tử tước Cự Kiếm, nếu như hắn có thể né tránh khỏi tử tước Cự Kiếm thì có thể chống đỡ được một khoảng thời gian, cho dù là trốn đi cũng được nữa.

Nhưng mà Hàn Sâm lại khăng khăng xông về phía bên tử tước Cự Kiếm, dường như hoàn toàn không có ý muốn trốn đi.

Tử tước Cự Kiếm chém một kiếm vô cùng hung tàn xuống, sợ rằng ngay cả phi thuyền sắt thép cũng không thể ngăn cản được nhát chém khoa trương kia.

Hàn Sâm chẳng biểu cảm gì, tay trái cầm cung Hoàng Kim Vũ, tay phải nắm đuôi mũi tên của giác tiễn, kéo căng dây cung đến cực hạn, nhắm thẳng vào tử tước Cự Kiếm đang chém đến kia.

Cung là vũ khí tầm xa, hiện tại tử tước Cự Kiếm lại đã chém đến trước

mặt Hàn Sâm, thanh đại kiếm sắt thép thiêu đốt ngọn lửa đỏ thẫm đã

sắp chém vào thân cung Hoàng Kim Vũ, nhưng giác tiễn trong tay Hàn Sâm vẫn chưa bắn ra.

“Chết đi!” Tử tước Cự Kiếm gào thét như sấm, cơ bắp hai cánh tay nổi lên căng phồng, bộc phát ra sức mạnh cực kỳ khủng bố, đại kiếm sắt thép mạnh mẽ chém xuống, muốn chém nát cả Hàn Sâm và cung tên.

Ngay vào lúc này, cuối cùng giác tiễn mà Hàn Sâm đang nắm đã phóng ra. Chỉ nghe thấy dây cung vang một tiếng lên vút, giác tiễn màu đen kia lao ra hệt như rắn độc.

Tuy nhiên hiện tại mới bắn tên ra thì thoạt nhìn hơi muộn, đại kiếm sắt thép của tử tước Cự Kiếm đã sắp chém tới giác tiễn, với tốc độ bay của giác tiên thì chắc chắn sẽ bị chém trúng.

Khuôn mặt tử tước Cự Kiếm vặn vẹo, lộ ra nụ cười dữ tợn, trong miệng không ngừng gào thét, tay cầm kiếm càng thêm dùng sức khiến cho cự kiếm càng thêm hung tàn, cách giác tiễn đã không đến ba mươi phân.

Tuy nhiên mũi giác tiễn kia lại đột nhiên biến mất trong tầm mắt của tử tước Cự Kiếm, cự kiếm sắt thép chém vào không trung, mà Hàn Sâm cũng nhanh nhẹn xoay người giống như con bướm lướt qua bên cạnh cự kiếm sắt thép, đi đến bên cạnh tử tước Cự Kiếm.

Tử tước Cự Kiếm đang muốn thu kiếm chém tiếp, nhưng mà lại đột nhiên kinh hãi phát hiện, không biết đã xảy ra chuyện gì mà mũi giác tiễn biến mất dưới đại kiếm sắt thép của hắn kia lại quỷ dị xuất hiện ở trước mặt hắn. Chưa đợi tử tước Cự Kiếm phản ứng lại, mũi giác tiễn kia đã bắn vào trong cái miệng rộng vẫn đang gào thét của hắn.

Tên bay vào trong miệng giống như mũi khoan nhanh chóng xoay tròn xuyên thủng cổ họng hắn, mang theo những thứ huyết tinh trắng đỏ chui ra ngoài từ chỗ sau đầu hắn.

Hàn Sâm lướt qua bên cạnh tử tước Cự Kiếm, cũng không thèm nhìn †ử tước Cự Kiếm lấy một cái, một tay nắm lấy giác tiễn đã xuyên ra, không dừng lại chút nào mà tiếp tục xông về phía trước, nơi đó vẫn còn đại đội Tiên Phong của tử tước Cự Kiếm.

Thân thể của tử tước Cự Kiếm ngã xuống khiến mặt đất vỡ tung thành một rãnh dài mười mấy mét. Sau khi ngã xuống, hắn ta không ngừng co giật, máu tươi chảy ra đầy đất từ sau đầu, chắc chắn không thể sống được nữa.

Hàn Sâm không có bất kỳ phản ứng nào hệt như đã làm một chuyện vô cùng bình thường, nhưng mà đám người lão Dolma và Mike, thậm chí là bá tước Nộ Cương đều đã nhìn đến nỗi ngây người, gần như không dám tin vào mắt mình.

Một người thuộc Terius tộc cấp tử tước vậy lại bị người một mũi tên bắn chết như vậy, hơn nữa kẻ kia còn là một nam tước.

Đang lẽ đại đội Tiên Phong lao đến với khí thế hùng hổ, nhưng sau khi thấy tử tước Cự Kiếm bị một mũi tên bắn chết, khí thế lập tức nghẹn lại, làm gì

còn một nửa khí thế của Tiên Phong, từng khuôn mặt lộ ra vẻ kinh hãi, sắp quên luôn cả xung phong.

Hết chương 1787.

Chương 1788. Một kiếm độc chiến

“Tất cả đại đội lập tức lao đến chiến trường, trong năm phút phải đến nơi… Không… Là ba phút…” Sắc mặt bá tước Nộ Cương tái xanh, gần như là hét lên truyền đạt mệnh lệnh vào máy truyền tin một lần nữa.

Hắn không thể nào ngờ được rằng, vậy mà tử tước Cự Kiếm bị một nam tước bắn chết như vậy. Hắn ta vừa kinh hãi bởi sự đáng sợ của tên nam tước kia, vừa cảm thấy tức giận vì thủ hạ của mình vô năng.

Nếu như là bình thường thì cũng thôi đi, hiện tại Logde công tử đang ở ngay bên cạnh nhìn, quân đoàn Nộ Cương lại bị một nam tước giết thành như vậy, nhìn đại đội Tiên Phong bị một nam tước tàn sát giống như ở chốn không người, bá tước Nộ Cương hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Logde công tử liếc nhìn Hàn Sâm trong màn hình, đột nhiên không tiếp tục nhìn hình ảnh đó nữa, từ từ quay người rời đi.

“Logde công tử, xin ngươi hãy cho ta thêm một cơ hội nữa, chắc chắn quân đoàn Nộ Cương sẽ giết chết tên nam tước kia ngay tại chỗ.” Bá tước Nộ Cương vội vàng nói.

“Giữ lại người là được rồi.” Logde công tử nói xong thì đi ra khỏi doanh địa, nhìn phương hướng hắn đi thì có lẽ chính là vị trí của chiến trường.

Thị nữ đi theo phía sau Logde công tử vừa đi vừa hỏi: “Công tử, một nam tước thôi mà, không cần công tử ngươi tự mình ra tay đâu chứ? Cho dù ngươi muốn nhìn thấy hắn thì chỉ cần để để tên ngu ngốc bá tước Nộ Cương kia ra tay bắt về là được rồi mà?”

Logde công tử mỉm cười không nói gì, tiếp tục đi về phía chiến trường.

Sau khi Logde công tử đi ra ngoài, bá tước Nộ Cương gần như muốn bùng nổ cơn giận dữ, tức giận gào thét vào máy truyền tin: "Năm phút, †a cho các ngươi năm phút, trước khi Logde công tử đến nơi đó, băm †ên nam tước kia ra thành trăm mảnh cho ta, nếu không sẽ trừng trị theo quân pháp."

Sau khi gào xong, lúc này bá tước Nộ Cương mới ra khỏi doanh địa, vội vã đuổi theo Logde công tử.

Chín vị đại đội trưởng của quân đoàn Nộ Cương nào dám buông thả, bọn họ đều liều mạng dẫn dắt đại đội của mình lao về phía chiến trường.

Tộc Terius không hổ danh là chủng tộc am hiểu chiến tranh và tàn sát, thể chất của họ cũng thuộc dạng trung thượng trong hạ tộc, nhưng mà năng lực chiến đấu lại là đứng đầu.

Mặc dù là hành quân gấp gáp, nhưng trận thức quân đội lại duy trì không hề loạn chút nào, dưới sự dẫn dắt của chín vị đại đội trưởng, lấy tư thế vây kín xông thẳng vào chiến trường.

Hàn Sâm dùng sức mạnh của bản thân xông vào trong đại đội Tiên Phong, không ai có thể ngăn cản được bước chân của hắn.

Nhưng bởi vì nhân số của đối phương quá nhiều, hơn nữa tốc độ chạy của Terius tộc rất nhanh, trái lại nhất thời hắn không thoát ra được khỏi đại đội Tiên Phong được hạ lệnh ngăn cản hắn.

Có điều trong lúc tàn sát, Hàn Sâm lại phát hiện được một vài điều thú vị.

Áo giáp Động Huyền có thể hấp thu khí cơ của thiên địa, cung cấp sức mạnh cuồn cuộn không ngừng cho Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm có thể chiến đấu liên tục không biết mệt mỏi.

Nhưng mà hiện tại Hàn Sâm lại cảm thấy hình như không giống lắm, dường như phần khí cơ mà áo giáp Động Huyền có thể cung cấp cho hắn còn nhiều hơn số đó.

Nếu như nói trước kia chỉ là lượng nước của một vòi nước xả ra, thì hiện tại khí cơ có thể cung cấp lại giống như mấy vòi nước cùng nhau xả nước,

khiến khí tức của Hàn Sâm càng ngày càng dồi dào, dưới tác dụng của áo giáp Động Huyền, sức mạnh của bản thân cũng được tăng cường không ít.

Mà dường như loại gia tăng này chỉ xảy ra sau khi hắn xông vào đại đội Tiên Phong.

“Lẽ nào năng lực hấp thu khí cơ thiên địa cho mình dùng của áo giáp Đồng Huyền giống hệt với hạch gen Kim Tệ trước kia, còn có năng lực thu lợi tức, sinh vật xung quanh càng nhiều, khí cơ nó có thể hấp thu cũng càng nhiều sao?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Chẳng bao lâu, nghi vấn này của Hàn Sâm đã có được giải đáp, khi chín đại đội khí thế hùng hổ giống như thuỷ triều vọt đến, Hàn Sâm rõ ràng cảm nhận được khí cơ mà chiến giáp Động Huyền có thể cung cấp cho hắn càng nhiều hơn, cũng khiến sức mạnh của hắn trở nên càng mạnh hơn, không chỉ đơn giản là bổ sung khôi phục nữa.

“Quả nhiên là như vậy!” Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, nhưng hắn vẫn không biết loại năng lực này là bản thân Động Huyền Kinh đã có sẵn, hay là bởi vì trong thân thể hắn cũng có hạch gen Kim Tệ tham gia tái tạo.

Có điều hiện tại Hàn Sâm cũng không còn thời gian để suy nghĩ những điều này nữa, chín vị cường giả cấp tử tước của Terius tộc cùng nhau đến đánh trận, trận pháp chiến đấu nghiêm ngặt, sát khí ngập trời.

Dù sao Hàn Sâm cũng chỉ là một nam tước, cho dù là dưới sự tăng cường của áo giáp Động Huyền thì sức mạnh vẫn kém hơn tử tước một chút. Đối mặt với sát trận như vậy, Hàn Sâm không thể không cẩn thận ứng phó, chỉ hơi sơ xuất một chút thôi đã có thể sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Đám người lão Dolma nhìn thấy Hàn Sâm dùng một mũi tên bắn chết tử tước Cự Kiếm thì đều đã chết lặng, hiện tại còn nhìn thấy cả quân đội Nhân Mã giống như núi gào biển gầm xông đến.

Hàn Sâm giống như một chiếc thuyền nhỏ chờ đợi bị huỷ diệt dưới sóng gió động trời, loại khí thế đó hoàn toàn không so sánh được.

“Lên thuyền mau, động tác của tất cả nhanh lên một chút.” Lão Dolma không muốn nghĩ thêm nhiều nữa, chỉ là thúc giục người Kate dưới thuyền tiếp tục lên thuyền.

Đám người Mike trên boong tàu nhìn Hàn Sâm đang trong chiến đấu, biểu cảm trên mặt đều hơi phức tạp.

Vút!

Đại quân Nhân Mã vẫn chưa xông đến chỗ gần Hàn Sâm, nhưng đều đã giơ cây giáo lên trong lúc chạy, nhắm vào vị trí Hàn Sâm đang đứng rồi ném mạnh. Chỉ thấy cơn mưa giáo bay xuống khắp trời giống như mây đen đông nghìn nghịt, ngay cả bầu trời cũng bị che khuất, đột nhiên tối sầm lại.

Hàn Sâm ngẩng đầu liếc nhìn những cây giáo giống như mưa xối xả trên bầu trời kia, cung Hoàng Kim Vũ trong tay đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, tay phải ở bên hông vừa nhấn vừa giật, một dải lụa màu trắng óng ánh nhất thời tung ra cùng với tay phải của hắn.

Chỉ thấy một loạt kiếm quang màu trắng xông lên trời đêm như một vầng mặt trời gay gắt tựa như ảo mộng giữa màn mưa giáo đông nghịt hệt mây đen che trời kia, không thể đè ép được.

Hàn Sâm chạy như điên trong màn mưa giáo, những nơi đi qua thì rất nhiều giáo leng ca leng keng gãy đầy đất, vậy mà những cây giáo như mưa kia lại không có lấy một cây có thể xuyên qua kiếm võng của hắn.

“Kiếm pháp lợi hại quá!” Bất kể là trong lòng lão Dolma hay là những Terius tộc đang điên cuồng đánh úp đến kia thì đều lóe lên ý nghĩ giống nhau.

Nhưng mà không một ai của Terius tộc lùi lại, chín vị đại đội trưởng mang theo đại đội của mình, lấy trận pháp chiến đấu nghiêm ngặt bao vây đánh về phía Hàn Sâm, trong nháy mắt đã nhấn chìm Hàn Sâm trong trận pháp chiến đấu.

“Kiếm khí tung hoành ba mươi nghìn dặm, một kiếm xuyên thủng chín tầng trời. Vốn dĩ ta còn cho rằng người duy nhất có thể thể hiện mị lực của câu

nói này chỉ có những kiếm giả cấp vương không gì là không làm được kia, nhưng mà kẻ đó chỉ là một nam tước, vậy mà lại khiến ta cảm thấy kiếm pháp của hắn thích hợp với câu nói này hơn cả, quả thật là khiến người kinh ngạc đến mức thốt lên thành lời." Trên đỉnh của một tòa nhà bỏ hoang cách chiến trường không xa, Logde công tử nhìn một loạt kiếm quang ngập trời trên chiến trường kia, cực kì cảm thán nói.

"Thật sự rất lợi hại, cũng coi như là nô tì đã từng chứng kiến không ít thiên tài thượng tộc khi đi theo công tử, nhưng mà nam tước có kiếm pháp lợi hại như vậy lại chưa từng có một ai." Thị nữ cũng cảm thán nói theo.

Sắc mặt bá tước Nộ Cương lại là vô cùng khó coi, mười đại đội trưởng của quân đoàn Nộ Cương đều đã đến đó hết, nhưng mà vây giết một nam tước nhỏ bé lại bị đánh đến người chết ngựa đổ, kiếm khí kia tung hoành vô ngã, phảng phất như thiên quân vạn mã ở trước kiếm khí đó cũng giống như rơm rạ.

Điều khiến bá tước Nộ Cương tức giận nhất là, rõ ràng sức mạnh và tốc độ của tên kia không tài nào sánh nổi với bất kì một vị đại đội trưởng nào, nhưng mà hắn lại có thể tung hoành vô địch trong vạn quân, vả lại hơn vạn quân sĩ cũng không có cách nào bắt hắn lại được.

Nếu không phải người đó chỉ là một nam tước, mà kiếm quang kia cũng khó lòng bộc phát, mỗi lần chỉ có thể giết chết một chiến sĩ Nhân Mã, thì chỉ sợ trên cả vạn chiến sĩ Nhân Mã này đều đã bị hắn giết sạch.

Hết chương 1788.

Chương 1789. Giết dị chủng trong vạn quân

Grào!

Một vị tử tước trong chín vị đại đội trưởng điên cuồng gào lên một tiếng, chiến giáp trên người chia năm xẻ bảy, cơ bắp trong nháy mắt cuồn cuộn lên, da dẻ biến thành màu sắt thép, đôi mắt đỏ rực như máu, vậy mà lại là dị chủng hoá.

Hàn Sâm không sợ hãi, trái lại còn vui mừng. Mặc dù hắn vẫn luôn đang lợi dụng thân pháp Động Huyền để tránh khỏi phải quần nhau tranh đấu với chín vị tử tước kia, có điều điều đó không hề chứng minh rằng hắn không giết chết được chín vị tử tước kia, chẳng qua hắn đang †ìm kiếm cơ hội mà thôi.

Hiện tại đã xuất hiện một dị chủng trong chín vị tử tước, trái lại khiến Hàn Sâm đã xác định được mục tiêu của mình.

Trong đại vũ trụ gen, chỉ có giết chết dị chủng mới có thể có được sự công nhận của quy tắc Tí Hộ Sở, mới có thể đoạt được thú hồn.

Tử tước Cự Kiếm hắn đã giết trước đó chỉ là một quý tộc mà thôi, cho dù giết chết rồi cũng sẽ không được quy tắc Tí Hộ Sở công nhận, không thể hốt được lợi ích gì.

Tử tước Cự Phủ dị chủng hoá xong thì bùng nổ hung tính của mình, điên cuồng gào thét, thân thể như sắt thép kia điên cuồng chạy về phía Hàn Sâm, một cây búa lớn trong tay quét ngang qua đó.

Thân hình Hàn Sâm giống như quái điểu nhảy lên, đồng thời trong lúc né tránh cây búa lớn, hắn vung một kiếm chém về phía đầu của tử tước dị chủng kia.

Đạo Cốt Kiếm vô cùng sắc bén, cho dù là thân thể của tử tước dị chủng cũng không thể ngăn cản nổi, chỉ cần một kiếm này chém trúng thì chắc chắn có thể chém đầu tử tước dị chủng kia.

Nhưng mà sau khi tử tước Cự Phủ dị chủng hoá, phản ứng và tốc độ đều nhanh đến kinh người. Cây búa lớn giống như ván cửa kia quét đến được nửa đường, sau đó mạnh mẽ bị hắn thu trở về, lại tiếp tục chém ngang về phía Hàn Sâm, tốc độ còn nhanh hơn cả kiếm của Hàn Sâm.

Cơ thể của Hàn Sâm trên không trung không gặp phải chút cản trở nào như thể đang trên mặt đất bằng phẳng, thân thể bay bổng trên bầu trời mượn lực mạnh mẽ lướt ngang một mét, tránh khỏi một búa điên cuồng kia.

Mấy vị tử tước khác đều rút ra giáo ném phi mạnh ra ngoài, bắn về phía Hàn Sâm trong không trung từ vị trí bốn phương tám hướng khác nhau, cho dù Hàn Sâm là một con chim thì sợ rằng cũng khó mà tránh thoát được tập kích này, càng huống chỉ hắn không phải là một con chim.

Khí cơ cuồn cuộn không dứt của áo giáp Động Huyền vọt đến, mặc dù Hàn Sâm không phải là chim, nhưng mà thân hình của hắn lại phiêu dật hơn cả chim. Hắn hệt như một con Phượng Hoàng đón gió bay lượn, lượn vòng di chuyển trên không trung, vô cùng quỷ dị tránh khỏi rất nhiều cây giáo cuồng bạo lao đến, Đạo Cốt Kiếm trong tay lại gạt ngang trời về phía cổ tử tước dị chủng kia một lần nữa.

Hai tay tử tước dị chủng nắm lấy cán dài của búa lớn dùng sức cản lấy, vậy mà cán búa thô to được đúc tạo từ vật liệu dị chủng cấp tử tước kia lại bị một kiếm chém gãy.

May là phản ứng và tốc độ của tử tước dị chủng hoá cực kì nhanh, hắn gầm lên một tiếng giận dữ, bốn vó bộc phát ra sức mạnh không gì sánh được, mạnh mẽ lui về phía sau mấy mét, tránh né một kiếm của Hàn Sâm.

Chiến trận luân chuyển, mấy tử tước khác đã xông đến đánh, tầng tầng đao thương kiếm kích giống như bánh răng tinh vi cắn chặt vây đánh về phía Hàn Sâm.

Thân thế Hàn Sâm giống như Phượng Hoàng bay lượn, di chuyển đến trên mũi đao trong trường hợp không có khả năng tránh né nào, vẫn xông ra khỏi tầng tầng sát trận ngăn cản, tiếp tục đánh về phía tử tước dị chủng kia.

Mọi người đều đã nhìn ra ý đồ của hắn, trong sự vây giết của vạn quân, vậy mà hắn lại muốn săn tử tước Terius tộc dị chủng hoá kia.

“Can đảm thật đấy! Khí phách lớn thật đấy! Một kẻ lợi hại thật đấy!” Logde công tử võ tay liên tục khen ngợi ba câu.

Ngay cả đám người lão Dolma và Mike cũng đều đã nhìn ra Hàn Sâm muốn làm gì, quả thật điều Hàn Sâm làm quá rõ ràng.

“Là ta điên rồi hay là do hắn điên rồi? Trong lúc bị một quân đoàn bao vây tấn công, hắn còn muốn săn tử tước dị chủng, hắn còn là nam tước nữa ư? Hắn thật sự là nam tước ư?” Mike ngơ ngác nói.

“Nếu hắn không phải là nam tước thì chỉ sợ rằng những chiến sĩ Terius tộc kia sẽ không chỉ chết như vậy đâu.” Nam tước ở bên cạnh cười khổ

nói.

Trước khi Hàn Sâm xông xuống phi thuyền, không một ai ngờ rằng mọi chuyện sẽ diễn biến đến mức độ này. Một nam tước lấy sức của một mình chống lại cả một quân đoàn, nói ra ngoài sợ rằng cũng không ai tin.

Cho dù là những thượng tộc cao cao tại thượng kia, e rằng cũng không có mấy nam tước có thể làm được đến bước này.

Trên thực tế, cho dù là trong thần điện gen, mấy chủng tộc có tộc đăng ở vị trí cao nhất, người xuất sắc trong đám nam tước hậu thế của bọn họ, thậm chí là thiên tài được xưng là tuyệt thế cũng chưa chắc đã có thể làm tốt giống như Hàn Sâm.

Hàn Sâm không dám nói mình là mạnh nhất trong đám nam tước, nhưng mà nếu luận về năng lực một người địch lại đám đông, trong những người cùng cấp thì hắn lại là đệ nhất lấy một ngăn cả thiên hạ.

Có sự tăng cường của áo giáp Động Huyền, cộng thêm cả thân pháp

Động Huyền và bí kỹ Phượng Hoàng Phi Thiên, nếu như không có sức mạnh áp chế tuyệt đối thì người đến có nhiều hơn đi chăng nữa cũng sẽ chẳng thể giết chết được Hàn Sâm.

Điều đáng sợ hơn là, sức mạnh của hắn cuồn cuộn không dứt, cho nên hắn có thể chiến đấu không ngừng nghỉ, hoàn toàn không sợ tiêu hao.

“Ngăn hắn lại!” Bá tước Nộ Cương gần như gào thét ra tiếng, hắn chưa từng trải qua cục diện khó chấp nhận được như thế. Bị một nam tước một

mình chống lại toàn bộ quân đoàn Nộ Cương, hiện tại nam tước đó lại còn muốn săn một đại đội trưởng tử tước dị chủng trong sự vây giết của quân đoàn Nộ Cương, nếu như để hắn thành công thì đây quả thật chính là sỉ nhục cực lớn.

Tám vị đại đội trưởng, ngoại trừ tử tước dị chủng ra, đương nhiên ai nấy cũng hiểu rõ rằng, nếu như thật sự để Hàn Sâm giết chết được tử tước dị chủng kia, cho dù sau đó có giết chết được hắn thì từ nay về sau, quân đoàn Nộ Cương cũng sẽ trở thành trò cười của toàn bộ Terius tộc, cho nên tất cả đều liều mạng muốn ngăn cản Hàn Sâm.

Có lẽ ngay cả chính bọn họ cũng không phát hiện ra, vốn dĩ là cục diện vây giết Hàn Sâm, hiện tại bầu không khí lại đột nhiên trở nên hơi vi diệu.

Dường như không phải là bọn họ đang vây giết Hàn Sâm, mà là Hàn Sâm đang đuổi giết một thủ lĩnh trong đám người bọn họ.

Tầng tầng chiến trận sát phạt nhưng lại không ngăn cản được kiếm quang ngập trời kia. Rõ ràng bọn họ biết Hàn Sâm muốn giết đại đội trưởng tử tước dị chủng, nhưng mà khi thân hình Hàn Sâm di chuyển lại khiến bọn họ sản sinh ra phán đoán sai sót khó nói nên lời, đao kiếm đều không thể chém trúng Hàn Sâm, trái lại có rất nhiều đao kiếm đều bị Đạo Cốt Kiếm của Hàn Sâm chém gẫy.

Mắt thấy Hàn Sâm đã nhanh chóng tiếp cận tử tước dị chủng kia, nhưng không có ai có thể thật sự ngăn cản hắn.

“Grào!” Tử tước dị chủng điên cuồng gào lên một tiếng, cơ bắp trên người dữ tợn, một tay cầm nửa cán gãy, một tay nắm búa lớn, đồng thời đánh về phía Hàn Sâm đã xông đến trước mặt.

Cùng lúc đó có hai tử tước một trái một phải bao vây đến, đằng sau còn có hai tử tước đuổi theo Hàn Sâm.

Ánh mắt Hàn Sâm trầm tĩnh như nước, thân thể nhanh chóng di chuyển, lắc lư cơ thể bay lên bầu trời. Trong những đao quang kiếm khí kia, hắn mạnh mẽ tìm thấy được một khe hở nhỏ hẹp, xông ra từ trong bao vây tấn công

bằng cách không thể tin được, vặn vẹo thân thể trượt trên không trung lướt qua tử tước dị chủng kia, đồng thời Đạo Cốt Kiếm trong tay chợt loé lên.

Một kiếm này nhanh đến không thể tin được giống như một thoáng kinh hồng, lại giống như tia chớp ngang trời, mang theo kiếm ý khó mà nói thành lời, trong nháy mắt đã chém đến trước mặt tử tước dị chủng.

Hàn Sâm còn chưa kịp thu hồi tư thế chém, tử tước dị chủng đã gầm lớn một tiếng, ném cán gãy và búa gãy đi, cơ bắp mạch máu đều gần như nổ tung, cánh tay cường tráng lưu lại từng vệt ở trong không trung, hai tay mạnh mẽ kẹp lấy thân kiếm Đạo Cốt Kiếm giống như tia chớp chém đến.

Sức mạnh của tử tước dị chủng hoá mạnh mẽ tới cỡ nào, Hàn Sâm còn lâu sánh bằng, cho nên sau khi bị hắn kẹp lấy thân kiếm, nhất thời cũng khó mà đẩy vào được thêm chút nào.

Bá tước Nộ Cương và một đám chiến sĩ Terius tộc đều hết sức vui mừng.

Nhưng mà một giây sau, tất cả lại đều thay đổi sắc mặt. Thanh kiếm bị hai tay của tử tước dị chủng kẹp lấy kia khó mà tiến thêm vào một chút nào nữa, nhưng mà một đoạn thân kiếm vốn dĩ thẳng tắp ở trước mặt kia lại quỷ dị uốn cong như mặt trăng, mũi kiếm tiếp tục tiến lên, rạch ra một đường vòng cung quỷ dị, đâm vào trong não sau của tử tước dị chủng.

Hết chương 1789.

Chương 1790. Hẹn ước một chưởng

Bỗng chốc toàn bộ chiến trường dường như trở nên yên tĩnh giống như chết lặng, hai tay kẹp lấy Đạo Cốt Kiếm của tử tước dị chủng vô lực rũ xuống, máu tươi chỗ sau não vọt ra như suối, sau đó từ từ ngã xuống mặt đất.

“Săn giết dị chủng Nhân Mã Cương Thiết cấp tử tước, nhận được thú hồn Nhân Mã Cương Thiết, phát hiện gen dị chủng.”

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, vậy mà thật sự có được thú hồn, chẳng qua ở trên chiến trường thì cũng không kịp xem là thú hồn loại gì.

“Rốt cuộc tên này đến từ đâu vậy?” Mike và một đám nam tước đã nhìn đến nỗi ngây người, vẻ mặt không thể tin được.

Một nam tước bị quân đoàn Nộ Cương vây giết, không những không bị giết chết, ngược lại còn giết chết một tử tước dị chủng, điều ấy khiến người ta khó mà tin được tất cả những gì xảy ra trước mắt đều là sự thật.

Tử tước dị chủng bị giết chết, khí thế của quân đoàn Nộ Cương đột nhiên suy yếu. Loại giết chóc này là nguy hiểm nhất, tổn thất của binh sĩ là không thể tránh khỏi.

Khuôn mặt già nua của bá tước Nộ Cương đỏ bừng, trên người bộc phát ra dáng vẻ bệ vệ khủng bố, khẽ khàng hành lễ với Logde công tử: “Logde công tử, thuộc hạ sẽ lập tức đi giết chết tên nam tước kia.”

Nói xong, bá tước Nộ Cương lập tức phi thân lên, xé toạc không gian đánh về phía Hàn Sâm.

Mặc dù việc một bá tước tự mình đi giết chết một nam tước thì quả thật hơi mất mặt, nhưng mà hiện tại bá tước Nộ Cương đã không còn quan tâm nhiều như vậy, nếu như hiện tại không thể giết chết Hàn Sâm, tổn thất của quân đoàn Nộ Cương sẽ càng lớn, hắn lại càng không còn thể diện.

“Rút lui hết.” Logde công tử đột nhiên hời hợt nói một câu.

Cơ thể bá tước Nộ Cương chợt chấn động, không thể tin được nhìn về phía Logde công tử hỏi: “Công tử nói cái gì?”

“Kẻ đần độn này, ngay cả tai cũng không dùng được à? Công tử bảo tất cả các ngươi đều rút lui hết.” Thị nữ bĩu môi nhỏ nói.

“Nhưng mà…” Bá tước Nộ Cương còn muốn tranh luận.

“Đây đã là lần thứ ba ngươi nghi ngờ mệnh lệnh của công tử, uy phong của Terius tộc lớn đấy nhỉ.” Thị nữ lạnh lùng liếc nhìn bá tước Nộ Cương.

Bá tước Nộ Cương bị mồ hôi lạnh thấm ướt toàn thân ngay tức khắc, vội vàng quỳ xuống đất hành lễ: “Logde công tử bớt giận, thuộc hạ đã biết sai rồi, lập tức sẽ ra lệnh toàn quân rút lui.”

Dứt lời, hắn lập tức truyền đạt mệnh lệnh cho những đại đội trưởng còn sót lại, ra lệnh toàn quân rút lui.

Những chiến sĩ Nhân Mã kia đã bị dọa đến vỡ mật, chiến ý trong lòng đã dập tắt, sau khi nhận được mệnh lệnh toàn quân rút lui thì lập tức lui đi giống như thuỷ triều.

“Ngươi cũng cút.” Thị nữ cũng chán ghét liếc nhìn bá tước Nộ Cương, nếu như không phải giữ hắn lại vì còn có vài chỗ cần dùng, chỉ riêng việc bá tước Nộ Cương ba lần nghi ngờ mệnh lệnh của công tử, bằng mặt không bằng lòng với Logde công tử, thị nữ đã hận không thể ra tay khiến đầu bá tước Nộ Cương rơi xuống đất từ lâu rồi.

Bá tước Nộ Cương làm gì còn dám nói nửa chữ “không” nào, liếc nhìn Logde công tử vẻ mặt như thường, căn bản không thèm nhìn hắn một cái, vội vàng hành lễ tuân lệnh, cùng với quân đoàn Nộ Cương rút về đại doanh.

Hàn Sâm còn đang đánh thì đột nhiên nhìn thấy đại quân Nhân Mã rút lui đi giống như thuỷ triều, trong lòng hơi sửng sốt.

Mà những người Kate đang lên thuyền kia nhìn thấy đại quân vậy rút lui thì đều phát ra tiếng hoan hô.

Lão Dolma và đám nam tước từ phía xa nhìn bóng dáng duy nhất vẫn đứng sừng sững như núi trên chiến trường, biểu cảm trên mặt phức tạp nói không ra được.

Thân hình Logde công tử lóe lên một cái, xuất hiện ở dưới toà nhà, chậm rãi đi về phía trên chiến trường, thị nữ kia cũng bám gót theo sau.

Hàn Sâm từ phía xa nhìn thấy Logde công tử và thị nữ đằng sau lưng hắn, trong lòng hơi sửng sốt, quả thật ngoại hình của bọn họ cực kì giống Tu La tộc.

Logde công tử đi thẳng đến trước mặt Hàn Sâm, hơi thi lễ với Hàn Sâm nói: "Bản công tử Logde của Ma tộc, xin hỏi đại danh quý tính của các hạ là gì?"

Đám người lão Dolma và Mike nhìn thấy Logde công tử thì vẻ mặt đều biến sắc. Mặc dù bọn họ không quen Logde công tử, nhưng mà lại nhận ra dáng vẻ của Ma tộc.

Ma tộc lại là thượng tộc tiếng tăm lừng lẫy, tuyệt đối không phải là hạ tộc giống như Terius có thể so sánh được.

"Ma tộc?" Hàn Sâm quan sát Logde công tử, đáp lễ nói: "Kim Tệ, nhân

tộc" "Kim Tệ sao? Thật là một cái tên hay." Logde hơi mỉm cười, cũng không để ý Hàn Sâm nói tên thật hay tên giả, tiếp tục nói: "Kim Tệ, ngươi có biết rằng Terius tộc là chủng tộc dưới trướng của Ma tộc ta không?"

"Ta biết." Hàn Sâm đáp.

"Nếu như đã biết, vậy thì dễ giải quyết rồi, bản công tử cũng không bắt nạt ngươi là một nam tước, chỉ cần ngươi có thể tiếp được một chưởng của ta mà không bị thương, hôm nay ta sẽ mặc kệ ngươi. Bản công tử bảo đảm trong ngày hôm nay sẽ không có ai tổn thương đến nửa cọng lông tơ của ngươi được." Logde công tử hời hợt nói.

"Nếu như ta không tiếp được thì sao?" Hàn Sâm hỏi ngược lại.

Hắn biết nếu như Logde công tử muốn giết hắn thì cũng sẽ không cần phải phí nhiều lời với hắn như vậy, hiển nhiên đã có chuẩn bị rồi mới đến, không hề có ý định muốn hắn máu nhuộm chiến trường.

"Nếu như không tiếp được, chỉ cần ngươi giúp bản công tử làm một chuyện, sau khi xong việc, ta vẫn sẽ mặc kệ ngươi." Logde công tử nói.

"Nghe có vẻ rất công bằng, có điều trông có vẻ ngươi không phải là nam tước." Hàn Sâm bĩu môi nói.

Logde công tử mỉm cười: "Ta là tử tước, có điều khi đánh một chưởng đó, ta sẽ áp chế sức mạnh đến cùng một trình độ với ngươi, nếu như ngươi phát

hiện sức mạnh của ta vượt qua ngươi thì xem như là ngươi thắng.”

“Được, một lời đã định.” Hàn Sâm đáp ứng một tiếng.

Mặc dù đều cùng là tử tước, nhưng mà vị Logde công tử của Ma tộc trước mặt này lại không phải là kẻ mà những tử tước Nhân Mã kia có thể sánh được, có thể nói là căn bản không cùng một đẳng cấp.

Logde mang đến cho Hàn Sâm một loại cảm giác cực kì nguy hiểm khiến hắn không dám phần lơ chút nào là. Nếu như bản thân Logde đã đề ra điều kiện như vậy, Hàn Sâm không có lí do gì để không đồng ý.

Nếu trình độ thực lực giống nhau, Hàn Sâm không tin mình sẽ không tiếp được một chưởng của Logde.

Logde hơi mỉm cười, giơ tay phải lên, ngón tay của hắn thon dài mượt mà, làn da cực kì trắng nõn mịn màng, thoạt nhìn giống như tay của thiếu nữ trẻ tuổi.

Nhưng mà trong khoảnh khắc hắn giơ tay lên, sắc mặt Hàn Sâm lại thay đổi.

Cùng với tay phải của Logde giơ lên, trên tay hắn cũng đã ngưng tụ sức mạnh kì dị. Sức mạnh đó gần như vô thanh vô tức vô hình vô ảnh, người bình thường hoàn toàn không cảm nhận được.

Nhưng mà Hàn Sâm lại quá đỗi quen thuộc với sức mạnh đó, rất nhiều người trong nhà hắn đều am hiểu loại sức mạnh này, làm sao hắn có thể không nhận ra chứ.

“Phi Thiên Kinh?” Trong đầu Hàn Sâm thầm chấn động, kinh ngạc nhìn †ay phải của Logde. Không còn gì phải nghi ngờ, thứ hắn ta đang sử dụng chính là sức mạnh Phi Thiên, hoặc gọi là sức mạnh A Tu La, tuyệt đối không thể sai được.

Logde công tử nghe thấy tiếng thốt khe khẽ của Hàn Sâm thì không khỏi hơi mỉm cười sửa lại nói: “Sức mạnh mà một chưởng mà ta đang dùng chính là sức mạnh trong “Thiên Ma Kinh” của Ma tộc, nếu như ngươi có

thể chống lại được một chưởng này, hôm nay bản công tử tuyệt đối sẽ không làm khó ngươi nữa.”

Hàn Sâm không biết đó có phải là “Thiên Ma Kinh” gì đó hay không, nhưng sức mạnh đó tuyệt đối là sức mạnh Phi Thiên không thể sai được. Hiện tại cuối cùng Hàn Sâm cũng đã biết tại sao Logde công tử lại nắm chắc có thể dùng một chưởng khiến hắn bị thương như vậy. Sức mạnh Phi Thiên một kích tất trúng, người bình thường hoàn toàn không thể ngăn cản được.

Logde công tử nói xong, bàn tay như ngọc đặt ngang ở trước người nhẹ nhàng vung ra giống như nhạc trưởng dàn nhạc đang chỉ huy giai điệu của âm nhạc, thoạt nhìn tự nhiên mà có nhịp điệu, hoàn toàn khiến người ta không cảm nhận được sức mạnh phía trên.

Trong thiên hạ này, người có thể ngăn cản được sức mạnh Phi Thiên không nhiều, nếu như Logde công tử dựa vào ưu thế sức mạnh cấp tử tước mà dùng hết sức thì sợ rằng Hàn Sâm cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nhưng mà hiện tại Logde công tử chỉ là sử dụng sức mạnh cùng cấp bậc với Hàn Sâm, vậy thì hơi tự phụ thật.

Hết chương 1790.

Chương 1791. Kim Tệ nhân tộc

Hàn Sâm cũng vung ra một chưởng, đối diện với bàn tay của Logde công tử.

Thị nữ ở đằng sau lưng Logde công tử nhẹ nhàng mím môi, trên khuôn mặt nhỏ lộ ra vẻ khinh thường, trong lòng thầm nghĩ: “Kẻ này quá tự cao tự đại, tưởng rằng giết chết được mấy Nhân Mã ngu ngốc thì đã rất giỏi giang, không ngờ rằng lại còn muốn đấu tay đôi với Logde công tử, đúng là kẻ ngu ngốc. Làm gì có chuyện hắn có thể ngang hàng với Thiên Ma Kinh của công tử chứ”

Trong khi nàng tự nghĩ, hai bàn tay của hai người đã chạm vào nhau, bởi vì sức mạnh không kém nhau bao nhiêu, khi hai bàn tay va vào nhau thì đồng thời đều bắn ngược trở lại.

Hàn Sâm đã dự đoán trước được, mà trên mặt Logde công tử kia lại là biểu cảm không thể tin được.

Về phần thị nữ kia, miệng nhỏ há to, con ngươi sắp lồi ra ngoài, thất thanh la lên: "Sao có thể như vậy được chứ?"

"Các hạ còn giữ lời không?" Vẻ mặt Hàn Sâm bình tĩnh nhìn Logde công tử rồi nói, nhưng trong lòng hắn lại hệt như muôn sóng cuộn trào.

Sau một đòn này, hắn càng thêm xác định, sức mạnh mà Logde công tử đã dùng chính là sức mạnh Phi Thiên không thể nghi ngờ gì nữa.

"Lễ nào Ma tộc kia và Tu La tộc có quan hệ gì đó ư? Ma tộc là chủng tộc mà A Tu La đã xây dựng trong đại vũ trụ gen? Hay nói cách khác, Tu La tộc là một nhánh của Ma tộc?" Trong lòng Hàn Sâm loé qua vô số ý nghĩ, nhất thời cũng khó mà đưa ra phán đoán.

Vẻ mặt Logde công tử phức tạp liếc nhìn Hàn Sâm: "Đương nhiên lời hứa của bản công tử có hiệu quả, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể rời khỏi, bản công tử bảo đảm trong ngày hôm nay tuyệt đối sẽ không có ai có thể tìm ngươi gây sự"

Dừng một chút, Logde công tử lại nói tiếp: "Có điều nếu như ngươi đồng ý, chúng ta có thể làm một giao dịch, nếu như giao dịch thành công, không những hôm nay sẽ không có người đến tìm ngươi gây sự, sau này ở trên tinh cầu Kate này sẽ không có ai tìm ngươi gây phiền phức. Đương nhiên, nếu như đã là giao dịch, ngươi còn có thể lấy được một khoản thù lao giá trên trời."

"Nói thử xem, là giao dịch như thế nào." Hàn Sâm nhìn Logde công tử thản nhiên nói.

Ý trong lời nói của Logde công tử rất rõ ràng, Hàn Sâm có thể đi, hôm

nay hắn cũng sẽ không động đến Hàn Sâm, nhưng mà thời gian chỉ có một ngày, trừ khi có phi thuyền đón Hàn Sâm rời đi, nếu không cho dù Hàn Sâm có nhanh thêm nữa cũng không có tác dụng gì.

Chẳng mấy chốc toàn bộ tinh cầu Kate sẽ sa vào trong lòng bàn tay của Ma tộc, nếu như Hàn Sâm không hy vọng sau này đều bị truy sát thì chỉ có thể làm giao dịch với hắn.

Hàn Sâm chẳng hề sợ bị truy sát, có điều hắn vẫn muốn nghe thử rốt cuộc Logde công tử muốn hắn làm cái gì.

Hơn nữa Hàn Sâm rất hứng thú với việc Ma tộc biết sử dụng sức mạnh Phi Thiên, vả lại còn có bề ngoài giống với Tu La tộc.

“Nơi này không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta tìm một nơi từ từ tán gẫu đi.” Logde công tử làm một thế tay mời.

Hàn Sâm hơi trầm ngâm, cũng không do dự nhiều, trực tiếp rời đi cùng với Logde công tử.

Sau khi Hàn Sâm và Logde công tử rời khỏi, những người Kate kia đều cảm thấy như trở về từ cõi chết.

Có người đã quay lại cuộc chiến đấu vừa rồi, đưa lên trên mạng, dẫn đến chấn động không nhỏ trong các tộc.

Một nam tước tung hoành tàn sát trong vạn quân giống như vào chốn không người, thân pháp và kiếm pháp của Hàn Sâm đều dẫn đến sự chú ý của rất nhiều thượng tộc, bọn họ đều đang âm thầm suy đoán thân phận của Kim Tệ.

Rất nhiều người nhận ra thanh Đạo Cốt Kiếm kia, có người suy đoán Kim Tệ là người của Đại Đạo Thiên, nhưng mà nhìn thân pháp và kiếm pháp của Kim Tệ thì lại không phải là cùng một con đường với Đại Đạo Thiên.

Đương nhiên kiếm pháp của Đại Đạo Thiên cũng rất mạnh, nhưng mà lại không giống con đường kiếm pháp của Hàn Sâm.

Bản khai mà Hàn Sâm đã điền kia cũng không biết bị người nào làm lộ ra, chữ "nhân tộc" và "Kim Tệ" phía trên cũng đã truyền ra rất nhanh, nhưng chưa một ai từng nghe nói đến chủng tộc như nhân tộc này bao giờ, nhất thời cũng không thể nào suy đoán ra lai lịch của Kim Tệ, trái lại bốn chữ "nhân tộc" và "Kim Tệ" này đã khiến không ít sinh vật ghi nhớ lấy.

"Chính là tên khốn đó!" Trên một chiếc thuyền hải tặc, một thiếu nữ tuổi xuân xinh đẹp cũng đang xem một đoạn hình ảnh này, cặp răng nanh nghiến đến vang lên ken két.

Thiếu nữ này chính là Hải Nhi, lần trước sau khi bị Hàn Sâm cướp bóc, nàng vẫn luôn đang tìm kiếm tung tích của Hàn Sâm, nhưng mãi mà không có manh mối.

Đáng lẽ nàng còn cho rằng rất khó tìm được tung tích của hắn, nhưng không ngờ rằng lại nghe nói có một nam tước đã sử dụng Đạo Cốt Kiếm đại chiến với một quân đoàn của Terius tộc, còn giết chết một tử tước dị chủng ở trong vạn quân.

Hải Nhi đã tìm video này để xem, vừa nhìn đã lập tức đã nhận ra Hàn Sâm, cũng nhận ra thanh Đạo Cốt Kiếm kia. Nàng tức đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể lập tức xông đến giết chết Hàn Sâm.

"Hải Nhi, chính tên Kim Tệ này đã cướp Đạo Cốt Kiếm của ngươi ư?" Một người đàn ông nhìn video, hơi kinh ngạc nói.

"Chính là hắn, chú Rogge, ngươi nhất định phải giúp ta dạy dỗ tên khốn đó, giúp ta cướp Đạo Cốt Kiếm về đấy" Hải Nhi đảo mắt, làm nũng nói với người đàn ông kia.

Mặc dù Hải Nhi hận Hàn Sâm muốn chết, nhưng mà sức chiến đấu mà Hàn Sâm đã biểu hiện ra trong video lại khiến nàng vô cùng sợ hãi, cho dù là ở trong Đại Đạo Thiên thì cũng rất khó tìm được nam tước mạnh mẽ như vậy, nàng không hề cho rằng dựa vào sức mạnh của một mình mình là có thể báo thù rửa hận.

Trong tay Rogge đang cầm một cây kẹo mút, hắn vừa liếm kẹo mút, vừa nhìn video chiến đấu nói: "Đúng là một tên lợi hại, sợ rằng trong những

người cùng cấp, không có ai dám nói chắc chắn có thể giết

án”

được hắn.

“Hừ, có điều chỉ là một nam tước nhỏ bé mà thôi. Chú Rogge, ngươi muốn giết hắn thì chẳng phải là một việc dễ như trở bàn tay hay sao.” Hải Nhi kéo lấy cánh tay của Rogge dịu dàng nói.

Rogge chớp mắt mấy cái: “Hải Nhi nhỏ bé của ta ơi, ta cũng rất muốn giúp ngươi, nhưng mà ngươi cũng biết quy củ của Đại Đạo Thiên chúng ta đấy, thù của chính ngươi thì phải tự mình đi báo, trừ khi ngươi chết hoặc là tàn phế, nếu không nếu như ta giúp ngươi nhất định sẽ bị Đại Đạo gia một bạt tai tát chết.”

“Chú… Rogge… Nơi này chỉ có hai người chúng ta mà thôi, ta không nói ngươi không nói, sao Đại Đạo gia có thể biết được, ngươi giúp đỡ cháu gái nhỏ bé đáng yêu của ngươi đi.” Hải Nhi lắc cánh tay của Rogge nói.

“Được rồi được rồi, đừng lắc nữa.” Rogge bất đắc dĩ nói. “Chú Rogge ngươi đồng ý rồi sao?” Hải Nhi lập tức vui mừng nói.

“Ta tự mình ra tay thì chắc chắn không được, ngươi phải tự mình cướp Đạo Cốt Kiếm về, bằng không Đại Đạo gia sẽ không tha cho ngươi.” Chú Rogge ngậm kẹo mút, cười mỉm nói: “Có điều, ta có thể giúp ngươi nhanh chóng thăng cấp đến tử tước, mặc dù tên kia rất lợi hại, có điều sau khi ngươi thăng cấp tử tước thì có lẽ việc thắng hắn không khó.”

Đáng lẽ Hải Nhi còn hơi thất vọng, nhưng khi nghe thấy nửa câu sau của Rogge thì lập tức lại vui mừng hớn hở, hưng phấn nói: “Đương nhiên có thể tự mình tiêu diệt tên khốn kia là tốt nhất, chú Rogge, ngươi có cách nào có thể giúp ta thăng cấp tử tước trong thời gian ngắn thế?”

“Đây là vật liệu dị chủng có được khi săn giết được dị chủng Võ Đấu Kình cấp hầu tước ở đáy biển Lôi Quang cách đây một thời gian, đã được ta chế tạo thành Võ Đấu Đan. Sau này khi ngươi tu luyện, mỗi lần đều ăn trước một viên, tự khắc sẽ tăng tiến vùn vụt. Ta tin rằng trong mười ngày nửa

tháng, ngươi nhất định có thể thăng cấp đến tử tước.” Rogge đưa một bình nhỏ vào trong tay Hải Nhi.

Sau khi Hải Nhi nhận lấy bình nhỏ thì hai mắt lập tức phát sáng, nghiến răng nanh nhỏ oán hận nói: “Kim Tệ, ngươi đợi đấy cho ta, ta lập tức đến lấy cái mạng chó của ngươi.

Hết chương 1791.

Chương 1792. Ma Trủng

“Ma Trủng?” Hàn Sâm nhíu mày nhìn Logde công tử.

Logde công tử khẽ gật đầu: “Đúng vậy, chính là Ma Trủng. Ban đầu nó chỉ là một không gian dị chủng bình thường, sau đó bởi vì một trận chiến lớn, không gian dị chủng đó đã có một số thay đổi. Bây giờ cho dù là ai tiến vào Ma Trủng thì sức mạnh về thể chất đều sẽ bị áp chế ở mức chiến giáp gen thông thường, cho dù là vương giả công hầu thì cũng không khác so với những người bình thường ở trong đó, ngay cả dị bảo cũng không có tác dụng.”

“Còn có nơi như vậy sao? Rốt cuộc đại chiến đến mức nào mà lại có thể tạo thành kết quả như vậy?” Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

“Chắc hẳn ngươi đã nhìn thấy sự lợi hại của Khổng Phi - thủy tổ của Bất tộc rồi đúng không?” Logde công tử không trả lời mà hỏi ngược lại.

Đương nhiên Hàn Sâm đã nhìn thấy, hơn nữa hắn còn nhìn từ đầu đến cuối, không một ai có thể thấy rõ hơn hắn cả, thế là hắn gật đầu rồi nói: “Thấy rồi.”

“Ma Trủng là kết quả của một trận đại chiến ngươi chết ta sống giữa một vị cường giả cùng cấp với Khổng Phi.” Logde công tử nói: “Dù thực lực có mạnh đến đâu thì cũng sẽ vô dụng, ngay cả vương giả cũng sẽ bị áp chế giống như những người bình thường. Người mạnh nhất ở trong đó sẽ là kẻ

giống như ngươi, một cường giả với kỹ năng tuyệt vời. Trong Ma Trủng, với kỹ năng của ngươi, ngay cả khi ngươi gặp phải một vị vương giả công hầu thì cũng không phải không thể tiêu diệt ”

“Rốt cuộc ngươi bảo ta đến Ma Trủng với ngươi để làm gì?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Nghe có vẻ như nơi đó rất có lợi với hắn, nhưng Hàn Sâm cũng không tự cao tự đại đến mức thật sự cho rằng mình có kỹ năng ở cấp độ vô địch thiên hạ.

Trong đại vũ trụ gen có sự tồn tại của “Phi Thiên Kinh”, nhưng Ma Tộc không phải là tộc mạnh nhất ở đây, nói cách khác, chắc chắn còn có công pháp mạnh hơn cả “Phi Thiên Kinh”, đồng thời có nhiều kỹ thuật mạnh mẽ hơn nữa, Hàn Sâm không nghĩ rằng mình thực sự vô địch trong Ma Trủng.

Hơn nữa sức mạnh của chính hắn sẽ bị áp chế, cũng sẽ trở nên yếu đuối và dễ chết hơn, đây cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Người ta nói rằng hai vị cường giả cấp Thần đó đã chiến đấu trong không gian dị chủng vì tranh giành một bảo vật, kết quả là không gian dị chủng đã trở thành Ma Trủng hiện tại, mặc dù ta không biết ai là người cuối cùng lấy được bảo vật, nhưng do sự thay đổi bất thường này mà bên trong Ma Trủng sinh ra nhiều loài thực vật dị chủng. Những thực vật dị chủng kia kết ra loại quả vừa bí ẩn vừa khó đoán, ta cần một trong những loại quả đó, ta hy vọng ngươi có thể đi cùng ta để hái nó, sau khi việc thành công, nhất định sẽ có trọng thưởng.” Logde công tử trịnh trọng nói.

“Những loại quả dị chủng đều có ích lợi như vậy, nhưng lại vẫn còn đó, e rằng trong Ma Trủng có rất nhiều nguy hiểm đúng không?” Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Logde công tử cũng không có ý muốn giấu diếm, hắn đưa một phần tư liệu đến trước mặt Hàn Sâm: “Mặc dù trong Ma Trủng có rất nhiều loài thực vật dị chủng quý giá, nhưng không hiểu sao ở đó lại không có sinh vật dị chủng nào cả, ngươi không cần phải lo lắng về điều đó. Tuy nhiên bên trong Ma Trủng có một chủng tộc bản địa, bọn họ là một hạ tộc chỉ có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen, thậm chí còn không thể sánh với quý tộc bình thường. Thế

nhưng do họ được sinh ra trong Ma Trủng, cho nên họ đã sử dụng trái loài thực vật dị chủng ấy làm ăn từ khi còn nhỏ. Tuy rằng bọn họ còn chẳng thăng cấp lên nam tước được, thế nhưng thể lực và khả năng chiến đấu mạnh hơn so với binh sĩ chiến giáp gen bình thường rất nhiều, thậm chí nếu chống lại nam tước thì có khi cũng không thua."

Sau khi dừng một chút, Logde công tử lại tiếp tục: "Nếu như là ở bên ngoài, cho dù những người dân bản địa kia có mạnh đến như thế nào, ở trong mắt chúng ta thì chẳng qua bọn họ chỉ là rác rưởi mà thôi. Nhưng nếu ở trong Ma Trủng, ngay cả vương giả công hầu, cũng có khả năng bị bọn họ giết chết. Mà khi chúng ta bước vào Ma Trủng, kẻ thù lớn nhất chính là bọn họ."

Hàn Sâm cầm tư liệu lên xem, chỉ thấy trên đó chỉ toàn bức họa vẽ tay, đừng nói đến hình ảnh video, thậm chí còn không có lấy một tấm ảnh.

"Hầu hết các máy móc bên trong Ma Trủng đều không thể nào sử dụng được, chỉ có những tư liệu này, xem tạm một chút đi." Logde công tử giải thích.

Hàn Sâm tiếp tục xem tư liệu, chỉ thấy những sinh vật được vẽ trong các bức kia rất đẹp.

Thân hình giống con người, nhưng sau lưng có đôi cánh giống cánh bướm, tóc mọc ngược lên như ngọn lửa, thân hình mảnh mai, tỷ lệ phù hợp với thẩm mỹ của con người, mặc chiến giáp gen màu bạc, trông vô cùng xinh đẹp.

Theo ghi chép trong tư liệu, chủng tộc bản địa này được gọi là "Chaos". Họ không phải là quý tộc cũng như không phải là người dị chủng, nhưng khả năng chiến đấu và thể chất mạnh mẽ của họ có thể sánh với một nam tước.

Ở bên ngoài không tính là gì, nhưng ở trong Ma Trủng đó lại là sức chiến đấu rất đáng sợ.

Chaos tộc coi trái cây của các loài thực vật dị chủng là thức ăn của họ, nhiều cường giả thuộc nhiều chủng tộc khác nhau đã vào Ma Trủng và muốn hái quả thực dị chủng, ngay cả khi họ là công hầu thì cũng chết không ít ở trong đó.

Dù vậy, Hàn Sâm vẫn khá rung động sau khi đọc những ghi chép về tác dụng của những quả thực dị chủng trong Ma Trủng.

Gen nam tước hiện tại của Hàn Sâm đã có 86 điểm, chủ yếu được lấy từ lô nguyên liệu và vũ khí dị năng mà Hàn Sâm thu được trước đó, ngoại trừ giác tiễn và Đạo Cốt Kiếm là chưa được điều chế ra, ngay cả dao găm có răng độc đều bị Hàn Sâm điều chế, khoảng cách một trăm điểm chỉ còn một chút xỉu

Trước đó Hàn Sâm đã giết Cự Phủ cấp tử tước, thế nhưng hắn lại không có thời gian để lấy vật liệu dị chủng từ người hắn, cho nên

không thể nào lấp đầy con số mười mấy điểm gen nam tước cuối cùng.

Tuy nhiên, sau khi đọc tư liệu về các loại quả thực dị chủng trong Ma Trủng, Hàn Sâm tự hỏi liệu những quả thực dị chủng đó có thể làm tăng cấp độ của hắn lên hay không.

Đương nhiên, dù gen không thể tăng lên, nhưng tác dụng của bản thân loại quả cũng đủ khiến trong lòng hắn lung lay, tùy ý hái một ít trái cây thôi thì hắn cũng có thể đổi lấy một lượng lớn nguyên liệu dị năng.

“Ngoại trừ loại trái cây mà ta cần, tất cả trái cây ngươi hái được từ Ma Trủng đều là của ngươi. Nếu ngươi có thể hái thành công trái cây ta cần, sau khi ra ngoài, ta tình nguyện cho ngươi một phần vật liệu dị chủng cấp tử tước để chế tác áo giáp, khả năng phòng thủ chắc chắn là cao nhất trong số những món dị bảo cấp tử tước mạnh mẽ nhất.” Logde công tử nói câu này khiến cho Hàn Sâm càng lung lay hơn.

Trước tiên chưa nói đến bộ giáp dị bảo cấp tử tước, trái cây hái được có thể tự mình cất giữ, điều ấy khiến Hàn Sâm rất rung động.

Logde công tử nhìn thấy Hàn Sâm im lặng không nói gì, có vẻ do dự, thế là mở máy truyền tin, mở ra một video, chỉ thấy bên trong là hình ảnh một bộ áo giáp.

Bộ giáp đó có màu xanh dương mờ nhạt được tạo thành từ nhiều lớp vảy xếp chồng lên nhau, trông hơi giống Ngư Lân Giáp cổ đại.

Logde công tử mỉm cười và giải thích: “Bộ giáp cấp tử tước này được tên là Bích Lân Giáp, nó được làm từ các loại vảy khác nhau của Bích Lân Xà cấp tử tước. Mỗi Bích Lân Xà chỉ có một phiến bích lân, mà cái áo giáp này tổng cộng phải dùng đến hai trăm sáu mươi lăm phiến bích lân.”

“Được rồi, nếu công tử đã xem trọng tại hạ như thế thì xin hãy để tại hạ cùng đi một chuyến với công tử đi” Hàn Sâm mỉm cười đồng ý, tuy vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại thầm chảy nước miếng.

Trong bộ áo giáp đó chứ trăm sáu mươi lăm miếng vật liệu dị chủng cấp tử tước. Giây phút Hàn Sâm nhìn thấy bộ giáp này, điều đầu tiên hắn nghĩ đến không phải là mặc, mà là muốn ăn nó.

Với bộ áo giáp này, sợ rằng hắn có thể được thăng cấp từ nam tước lên tử tước, rồi từ tử tước thành bá tước.

Thứ kia chỉ là một bộ áo giáp, nhưng trong mắt Hàn Sâm, nó đơn giản chỉ là một nồi canh bổ dưỡng hoàn hảo mà thôi.

Hết chương 1792.

Chương 1793. Ma Trủng

Logde công tử nói với Hàn Sâm rằng Bích Lân Xà là một tiểu tộc vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến mức có thể khiêu chiến thượng tộc của thần điện gen, nhưng cuối cùng lại thất bại trong việc dập tắt ngọn đèn của thượng tộc đó. Mà thượng tộc bị bọn họ khiêu chiến kia với cũng gần như đã giết sạch Bích Lân Xà tộc.

Bộ Bích Lân Giáp này là một bộ giáp được chế tạo bởi một vị thượng tộc sử dụng chiến lợi phẩm từ dị chủng Bích Lân Xà bị giết bởi hắn trong trận chiến đó, sau đó lưu lạc đến Ma tộc, về sau Logde công tử đoạt được.

Bởi vì chuyến đi tới Ma Trủng lần này rất quan trọng, hiếm khi tìm được người như Hàn Sâm giúp đỡ, dù bảo vật có tốt đến đâu cũng không quan

trọng bằng sự thành bại của chuyến đi này.

Sau khi đồng ý với lời mời của Logde công tử, Hàn Sâm mới nhận ra rằng Ma Trủng kia không phải ai cũng có thể đi vào được.

Sau khi Ma Trủng được hình thành, một số bộ tộc gần đó đã thỏa thuận, mỗi khi cửa ra vào của Ma Trủng được buông lỏng, mỗi bộ tộc có thể mang người đi vào, nhưng số lượng người có hạn.

Ma tộc là một trong số những thượng tộc đã ký kết thỏa thuận, có tổng cộng bốn người có thể vào Ma Trủng, mà trong số lượng bốn người này, một công tử Ma tộc khác cũng đã chiếm mất hai vị trí rồi.

Trên thực tế Logde công tử cũng chỉ có hai slot, ngoại trừ bản thân ra thì chỉ có thể mang theo một người vào Ma Trủng.

Vốn dĩ Logde công tử định đưa thị nữ vào Ma Trủng cùng mình, sau khi nhìn thấy Hàn Sâm ở thành phố nhỏ kia, hắn đã thay đổi ý định, dự định dẫn theo Hàn Sâm vào Ma Trủng.

Đương nhiên Logde công tử không phải kẻ ngu, cũng không sợ Hàn Sâm sẽ không làm hết sức mình ở trong Ma Trủng.

Thị nữ kia chính là một cường giả cấp bá tước, hơn nữa Ma tộc cũng sẽ có những quý tộc khác ở bên ngoài tiếp ứng, nếu như Hàn Sâm có thể bảo vệ Logde công tử ra ngoài thì đương nhiên tất cả mọi người đều sẽ vui vẻ.

Nhưng mà nếu như Hàn Sâm đi ra ngoài một mình, muốn sống sót rời đi, độ khó khăn sẽ không phải ở mức bình thường đâu.

Lối vào của Ma Trủng gần tinh cầu Kate, bởi vì chưa đến thời gian mở ra nên Logde công tử sẽ đến trước tinh cầu Kate đợi, nhân tiện giám sát tình hình Terius tộc tấn công tinh cầu Kate, nhưng không ngờ lại có †hu hoạch như vậy, gặp phải Hàn Sâm.

Chẳng qua sau khi chờ đợi hai ngày, Logde công tử lại dẫn theo Hàn Sâm lên phi thuyền rời đi khỏi tinh cầu Kate, nhưng sự thật là không hề rời đi khỏi quỷ đạo của tinh cầu Kate.

Lối vào của Ma Trủng nằm trên một trong hai hành tinh vệ tinh của tinh cầu Kate, bởi vì trận đại chiến đó, sóng ngầm bên trong Ma Trủng đã dâng cao. Những cao thủ của nhiều chủng tộc bị áp chế sức mạnh đã tiến vào đó, nhưng đều khó lòng ngăn cản sức mạnh nhiều loạn kia, rất có khả năng bị giết trước khi bước vào, cho nên họ chỉ có thể chờ cho đến khi sóng ngầm tương đối yếu để đi vào và đi ra trước khi sóng ngầm tăng mạnh trở lại.

Khi Hàn Sâm đi theo Logde công tử đến căn cứ do những người bảo vệ của các tộc khác nhau thành lập thì cũng không thấy các thượng tộc khác, nghe những người bảo vệ ở căn cứ nói rằng các thượng tộc khác, bao gồm cả một vị công tử của Ma tộc, một ngày trước đã dẫn mọi người vào Ma Trủng.

Logde công tử đưa Hàn Sâm đi ra khỏi căn cứ, đi về phía tinh cầu hoang vu bên trên, đồng thời nói với Hàn Sâm rằng hắn đã cố ý đến muộn một ngày, không muốn đi vào Ma Trủng cùng với những người kia.

Vệ tinh của tinh cầu Kate này có kích thước tương đương với mặt trăng, nó không phải là một hành tinh lớn, hơn nữa nó còn rất hoang vắng, ngoại trừ có một ít thực vật giống như cây xương rồng ra thì phóng tầm mắt nhìn đều là cát vàng.

Nhưng cách căn cứ không xa, bọn họ đột nhiên phát hiện sa mạc †rước mặt trở nên vô biên vô hạn giống như không còn ở trên vệ tinh, mà là ở trên một đại lục không có ranh giới trong tầm mắt.

Hàn Sâm biết rằng lúc này bọn họ đã vào được Ma Trủng, đây là kết quả của sự biến dạng và kéo giãn của không gian dị chủng.

Logde công tử vừa đi về phía trước vừa nói với Hàn Sâm: “Chúng ta đã vào Ma Trủng rồi, ta cũng phải nói rõ cho ngươi một chuyện.”

“Mời nói.” Hàn Sâm cũng không có cảm giác kinh ngạc, trước khi chắc chắn Hàn Sâm sẽ cùng hắn tiến vào Ma Trủng, hắn ta không thể nói cho hắn biết hết mọi chuyện.

“Lần này ta tiến vào Ma Trủng, loại trái muốn hái không phải bình thường, cần phải tiến sâu vào nội địa của Chaos tộc, ngươi phải chuẩn bị tâm lý đầy đủ.” Logde công tử nói.

Hàn Sâm nhún vai không nói gì, cho dù Logde công tử không nói ra, hắn cũng đã đoán trước được chuyện này, bằng không làm sao Logde công tử lại bỏ ra cái giá cao như vậy liều mạng mời hắn đi cùng.

Tất cả những điều này chỉ có thể cho thấy rằng, ngay cả bản thân Logde công tử cũng không chắc chắn về hành động của mình, vì vậy hắn đã mạo hiểm dùng một người ngoài như Hàn Sâm.

"Trong Ma Trủng, có thể nói là hai chúng ta cùng chung một sinh mệnh, ngươi chết ta chết, ta sống ngươi sống, ngươi có chuyện gì thì cứ nói hết đi, kẻo trong lòng lại có khúc mắc, đến lúc đó lại xảy ra sai sót." Logde công tử nói một lần nữa.

Hàn Sâm cười nhẹ: "Ngươi không cần phải lo lắng, giữa chúng ta là một vụ giao dịch, ngươi trả tiền, ta sẽ cố gắng hết sức, ngươi cứ việc yên tâm là được rồi, nhân loại bọn ta có đạo đức nghề nghiệp lắm đấy."

Logde công tử nghe Hàn Sâm nói như vậy cũng không nói gì nữa, dẫn theo Hàn Sâm tiếp tục đi vào trong sa mạc.

Sau khi đi không được bao lâu, Hàn Sâm cảm thấy cơ thể như bị bệnh, càng ngày càng yếu, cảm giác toàn thân không còn chút sức lực nào, sau khi đi bộ hàng chục dặm đường thì cảm thấy cực kỳ kiệt sức.

"Ma Trủng áp chế kẻ ngoại lai cực kỳ mạnh, sức mạnh và thể lực của chúng ta đã giảm đáng kể, ngươi phải cẩn thận, nếu ngươi gặp phải Chaos tộc, có thể tránh thì hãy tránh, tốt nhất là đừng đối mặt rồi xảy ra mâu thuẫn với họ." Trạng thái của Logde công tử cũng không khá hơn là bao, toàn thân mồ hôi nhễ nhại, bước đi có vẻ rất khó nhọc.

Đi hơn mười dặm đường nữa, trước mặt xuất hiện một khu vực xanh tốt trên sa mạc, hai người tăng tốc bước chân đi tới, quả nhiên thấy ở đó có một ốc đảo.

"Xem ra chúng ta không lầm, ốc đảo này được ghi trên bản đồ, nếu không có chuyện gì xảy ra, chúng ta cũng có thể hái một số loại quả thực dị chủng trong ốc đảo." Logde công tử hơi kích động khi nhìn thấy ốc đảo.

Thế nhưng hai người họ vẫn tiếp cận ốc đảo một cách thận trọng vì sợ gặp phải Chaos tộc.

Về phần những thượng tộc đã tiến vào Ma Trủng lúc nãy, Logde công tử lại nói không nên lo lắng quá, bởi vì con đường mà hắn đã đi này cực kỳ nguyen hiểm, đồng thời cũng là con đường dẫn vào nội địa của Chaos tộc, chắc chắn những người khác sẽ không đi theo hướng này.

Sau khi phát hiện không có khí tức của sinh vật còn sống, hai người mới tiến vào ốc đảo. Họ phát hiện ra rằng, trong ốc đảo không quá lớn này phát triển rất nhiều thực vật họ hàng với giống nho, phía trên kết đầy từng chùm trái cây tím đỏ, tru nặng kéo cả cành cây xuống sát tà †à, đúng là một cảnh tượng của một vụ mùa bội thu.

“Đều là quả thực dị chủng sao?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn những chùm nho đỏ tía.

“Không phải đâu, những trái cây ăn được này đều là trái cây bình thường, nhìn vào bên trong đi, có một số trái giống như pha lê không thể ăn được, đó mới là quả thực dị chủng.” Logde công tử nói.

Hàn Sâm đi dọc theo dây cây nho chậm rãi tìm kiếm, chưa đi được bao xa thì hắn thật sự nhìn thấy một chùm nho rất đặc biệt.

Đúng như những gì Logde công tử nói, những trái cây đó giống như những viên pha lê được chạm khắc, còn toát ra chút óng ánh màu ngọc bích.

Hàn Sâm đang muốn đi tới hái một chùm nho dị chủng nho xuống thì trong lòng lại đột nhiện phát ra tín hiệu cảnh bảo. Hắn nhanh chóng lui về sau một bước, nhìn chằm chằm vào cành lá của những dây cây nho dày đặc kia.

Hết chương 1793.

Chương 1794. lsa

Logde công tử thấy động tác của Hàn Sâm thì lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, cảnh giác quan sát phía đằng trước của bụi nho.

“Quả nhiên Logde công tử danh bất hư truyền, chỉ một kẻ hầu bên cạnh thôi mà đã có giác quan nhạy bén như vậy rồi.” Giọng nói trong †rẻo nhưng lạnh lùng truyền đến từ sau bụi cây nho, một bóng người đồng thời xuất hiện.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm người kia, thấy người đó mặc đồ giống như trang phục chiến đấu của nữ, chỉ có điều trên mặt đeo mặt nạ, không thấy rõ dung mạo của nàng.

Trên đầu nàng có một đôi tai thỏ màu trắng, phía sau có đuôi hay không, Hàn Sâm và Logde công tử đối mặt với nàng, dĩ nhiên là không thấy được.

Nàng đeo một thanh đao răng cưa lưỡi rộng ở sau lưng, đối lập với dáng người cân đối kia, chuôi đao kia lại có vẻ kiên cường bá đạo.

Logde công tử nhìn người phụ nữ kia, lạnh lùng nói: “Người của Rebet tới nơi này làm gì?”

Giọng nói người phụ nữ vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Logde công tử tới nơi này làm gì, đương nhiên ta cũng tới nơi này làm cái đó.”

“Nói như vậy, chúng ta là kẻ địch rồi?” Logde công tử nhìn về phía Hàn Sâm rồi nháy mắt với hắn, chính hắn ta cũng nắm chặt chuôi đao treo ở bên hông, chậm rãi tới gần người phụ nữ kia.

Hàn Sâm ngầm hiểu, cũng tới gần người phụ nữ kia từ phía khác.

Người phụ nữ kia lại làm như không nhìn thấy động tác của hai người, vẫn tùy ý đứng ở đó tiếp tục nói: “Ở nơi cách phía bắc ốc đảo không đến ba dặm có một đám Chaos tộc, đừng nói đến việc nếu ta quát to một tiếng, cho dù chỉ là tiếng binh khí va chạm thì cũng đã đủ để dẫn dụ bọn họ tới, các ngươi định động thủ ở đây thật sao?”

“Logde ta cũng chẳng phải kẻ dễ bị hù dọa.” Logde công tử cười lạnh nói.

“Nếu như không có đám Chaos tộc đó, ngươi nghĩ vì sao ta lại ở lại chỗ này? Không tin ngươi có thể thử xem, dù sao cùng lắm thì chúng †a chết chung.” Người phụ nữ kia vẫn không có ý lùi về sau mà đứng ở nơi đó trầm tĩnh nói.

Nếu đã như vậy thì Logde công tử lại hơi do dự, không tiếp tục tới gần người phụ nữ nữa, hắn nhìn về phía Hàn Sâm rồi nháy mắt, ý là bảo Hàn Sâm trông coi người phụ nữ này.

Hàn Sâm gật đầu, Logde công tử lẩn về phía bắc ốc đảo, rất nhanh đã biến mất.

“Ngươi không phải là Ma tộc ư?” Người phụ nữ kia không chút giác ngộ mình là kẻ địch nhìn Hàn Sâm rồi hỏi.

“Không phải, ta là nhân tộc.” Hàn Sâm trả lời.

“Làm sao ngươi phát hiện ra ta ở đâu được vậy?” Người phụ nữ đánh giá Hàn Sâm rồi tiếp tục hỏi, điểm này khiến nàng cảm thấy rất nghi ngờ.

Người phụ nữ này không phải là người Rebet tộc bình thường, cho dù là Logde công tử, nếu như biết thân phận nàng thì e rằng cũng phải kinh ngạc, không thể tin được sẽ nhìn thấy nàng ở nơi này.

Hàn Sâm không nói gì thêm, chỉ nhìn chằm chằm vào người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia đưa tay hái một chùm nho, ngồi ở trên một dây nho lớn, cầm một quả nho lột vỏ, nhét vào đôi môi đỏ mọng dưới mặt nạ, nàng vừa ăn nho vừa nói: “Logde công tử cho ngươi thứ gì vậy? Ta có thể cho ngươi gấp đôi, sau này vào thời điểm quan trọng thì ngươi giúp †a một tay, thế nào?”

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, vậy mà người phụ nữ này lại muốn mua chuộc hắn làm nội gián, hơn nữa còn nói hời hợt như thể là chuyện ăn cơm uống nước bình thường.

Thấy Hàn Sâm không trả lời, người phụ nữ lại tiếp: “Có lẽ ngươi vẫn chưa biết Logde công tử muốn đi làm gì nhỉ? Hắn chắc chắn nói với ngươi là hắn

muốn đi hái quả thực dị chủng, nếu như ngươi thật sự tin tưởng hắn, vậy thì hoàn toàn sai rồi. Ta có thể khẳng định cho ngươi biết, thứ hắn muốn không đơn giản chỉ là quả thực dị chủng, đoạn đường này nguy hiểm trùng trùng, nếu ngươi không muốn bị hắn hại chết, vẫn nên suy nghĩ kỹ thì hơn."

"Những chuyện đó không liên quan gì đến ta." Hàn Sâm bình tĩnh nói, dù cho người phụ nữ này không châm ngòi, hắn cũng đã nghi ngờ từ trước rồi.

"Ngươi rất thú vị, ta là Isa, tên ngươi là gì?" Người phụ nữ vô cùng hứng thú đánh giá Hàn Sâm.

"Kim Tệ." Hàn Sâm trả lời.

Dường như người phụ nữ này đang suy tư, hiển nhiên nàng chưa từng nghe tới hai cái tên nhân tộc và Kim Tệ này.

Đoạn video kia của Hàn Sâm vừa mới truyền đi không lâu, hơn nữa phạm vi cũng không coi là rộng, chắc hẳn là người phụ nữ này chưa xem được đoạn video đó.

Người phụ nữ còn muốn nói gì đó nhưng đột nhiên im lặng không nói nữa, không bao lâu thì nghe được dao động nhỏ từ bên trong bụi nho truyền đến, Logde công tử chui ra.

Sắc mặt Logde công tử có chút nghiêm trọng, xem ra Isa cũng không nói dối, chắc là Logde công tử đã thấy được đám Chaos tộc đó.

"Ngươi đến đây từ khi nào, đám Chaos tộc đó ở chỗ này bao lâu rồi?"Logde công tử nhìn người phụ nữ rồi hỏi.

"Đây là thái độ thỉnh cầu của ngươi với người khác sao? Giáo dục lễ nghi của Ma tộc là như vậy à?" Isa lãnh đạm nói.

Logde công tử mím môi, đánh giá Isa từ trên xuống dưới. Mặc dù hắn đã gặp một ít người của Rebet tộc, nhưng cũng chưa tới mức có thể nhận ra thân phận của đối phương.

"Xin hỏi tiểu thư xưng hô như thế nào?" Logde công tử cũng không tức giận, trái lại còn mềm mỏng hỏi.

“Isa.” Isa đáp.

Logde công tử suy nghĩ một chút, hắn biết Rebet tộc không có cái tên nào như thế.

Logde công tử mỉm cười, tiếp tục nói: “Isa tiểu thư, nếu chúng ta đến đây vì cùng một mục đích, hiện tại lại đối mặt với khó khăn như nhau, cũng coi như là ngồi chung một thuyền, chi bằng chúng ta tạm thời liên thủ?”

“Liên thủ thế nào?” Isa lãnh đạm hỏi.

“Chúng ta cùng liên thủ đối phó với đám Chaos tộc đó, sau đó đường ai nấy đi, có thu hoạch được gì hay không, vậy phải xem vận may và bản lĩnh của từng người, Isa tiểu thư thấy sao?” Logde công tử mỉm cười hỏi.

“Được thôi, không biết Logde công tử dự định giết chết đám Chaos tộc đó bằng cách nào? Không phải ngươi cảm thấy dựa vào ba người chúng ta thì có thể giết chết bốn tên Chaos tộc chứ?” Isa nói thẳng.

Logde công tử khẽ lắc đầu: “Đánh riêng lẻ thì chúng ta cũng không phải là đối thủ của Chaos tộc, hơn nữa nhân số của đối phương còn nhiều hơn so với chúng ta.”

“Nếu như vậy thì rốt cuộc công tử có tính toán gì?” Isa mặt không chút biến sắc hỏi.

“Nghe nói tộc Rebet đều có sở trường về tốc độ và thân pháp, đặc biệt thân pháp cực kì nhanh, cũng đứng đầu trong thượng tộc. Nếu như Isa tiểu thư chịu ra tay dụ dỗ đám Chaos tộc tiến vào ốc đảo, ta và Kim Tệ sẽ phục kích. Nếu có thể giết chết hai tên Chaos tộc trước, ba chúng †a muốn giải quyết hai tên còn lại cũng không phải chuyện gì khó.” Logde công tử nói với vẻ mặt thành khẩn.

“Tính toán của Logde công tử tốt thật đấy, vì sao các ngươi không đi dụ dỗ Chaos tộc?” Isa lạnh lùng hỏi.

Logde công tử mặt không chút biến sắc: “Thứ nhất là bọn ta không có thân pháp nhanh như Rebet tộc, thứ hai nếu Isa tiểu thư phục kích thì ngay cả

bọn ta cũng có thể phát hiện ra được, huống chỉ là đám Chaos tộc, cho nên vẫn là bọn ta phục kích thì tốt hơn."

Isa nhíu mày, như đang suy nghĩ điều gì đó, sau một lát ngoài dự đoán nói rằng: "Được, ta có thể đi dụ dỗ đám Chaos tộc đó, chỉ có điều phải nói rõ trước đã, sau khi giết Chaos tộc, trên người bọn họ có gì, ta muốn chia một nửa, một nửa còn lại thuộc về các ngươi."

"Nên như thế." Logde công tử mỉm cười đáp ứng.

Ba người sau khi bàn bạc xong, Hàn Sâm và Logde công tử chuẩn bị mai phục, còn Isa đi dẫn dụ đám Chaos tộc tiến vào.

Isa vừa mới đi, Logde công tử lập tức nói với Hàn Sâm: "Chờ khi Isa dẫn Chaos tộc vào đây, tuyệt đối đừng động thủ, chúng ta trực tiếp rời khỏi ốc đảo."

Hết chương 1794.

Chương 1795. Chaos tộc

Hàn Sâm khẽ cau mày, không phải hắn không hài lòng với việc Logde công tử không giữa lời hứa

Dường như Logde công tử và Isa có cùng một mục tiêu, cũng chính là đối thủ cạnh tranh. Đánh nhau ngươi chết ta sống là chuyện bình thường. Nói là hợp tác nhưng lừa gạt cũng là rất bình thường.

Sở dĩ Hàn Sâm cau mày là bởi vì hắn cảm thấy Isa quá dứt khoát khi đồng ý ra tay dẫn dụ đám Chaos tộc kia, chỉ sợ trong lòng có tính toán khác. Nếu bây giờ bọn họ rời đi thì chưa hẳn có thể chiếm được vị thế có lợi.

Trong khi Hàn Sâm đang nghĩ thầm trong lòng, từ ngoài ốc đảo bỗng có một giọng nói truyền đến. Từ nơi họ đang phục kích nhìn ra có thể thấy Isa đang nhanh chóng lao về hướng ốc đảo.

Tốc độ của Isa cực kỳ nhanh, nhưng nàng không có vẻ gì là nhếch nhác. Khi bóng dáng của nàng ấy di chuyển, một mũi tên sắc nhọn bay qua nàng, Hàn Sâm nhìn thấy trong lòng bỗng chốc sợ hãi.

Sự huyền diệu của cơ thể đó không thua kém gì thần pháp Động Huyền của hắn.

Không xa phía sau Isa có bốn kẻ Chaos tộc đang vỗ cánh bướm bay trên không. Tất cả đều cầm cung tên trên tay, vừa truy kích Isa, vừa bắn cung thật nhanh, bất kể là lực đạo hay tốc độ đều đáng sợ như nhau. Trong Ma Trủng, e rằng tốc độ của Hàn Sâm cũng không nhanh bằng bọn chúng.

Chaos tộc không khác lắm với hình ảnh trong tranh mà hắn đã thấy, kẻ nào kẻ nấy đều có cánh bướm dài và chiến giáp gen màu bạc. Cung †ên trên tay chúng đều làm bằng gỗ, có thể là dây leo của một loại cây nào đó.

lsa có thể thoát khỏi sự truy sát của Bốn tên Chaos tộc, quay trở về ốc đảo, trên người không có bất kỳ vết thương nào, quả là loại bản lĩnh này không hề tầm thường.

Sau khi Isa lao vào ốc đảo, nàng đã đi vào đám dây leo theo lộ trình do ba người Hàn Sâm đã lên kế hoạch.

Bởi vì dây leo quá rậm rạp, từ trên cao nhìn xuống thì căn bản không nhìn thấy gì. Bốn tên Chaos tộc đáp xuống, chui vào dây leo, tiếp tục truy đuổi theo Isa.

Những cánh bướm đằng sau của chúng rất kỳ dị. Khi mở ra thì chúng dài hơn nhiều so với sải tay của một người, nhưng khi thu lại thì nó lại giống như chiếc áo choàng phía sau, không hề gây cản trở tính linh hoạt.

Nhìn thấy bốn tên Chaos tộc đang tới gần, Hàn Sâm nhìn Logde công †ử, Logde công tử khẽ lắc đầu với hắn, rõ ràng là bảo hắn không nên động thủ.

Bốn tên Chaos tộc nhanh chóng đuổi theo, nhưng lại không nhìn thấy Hàn Sâm và Logde công tử. Đợi sau khi bọn chúng đi qua, Logde công tử lập tức nháy mắt với Hàn Sâm rồi bổ nhào theo hướng Chaos tộc.

Hàn Sâm và Logde công tử đi ra ngoài và thuận lợi rời khỏi ốc đảo, nhưng không ngờ bọn họ vừa mới đi ra khỏi ốc đảo không bao lâu, đang định tăng tốc chạy trốn khỏi đây, thì đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng kêu tức giận, bốn tên Chaos tộc không biết khi nào đã đuổi kịp, bọn chúng bay về hướng hai người họ với tốc độ tối đa.

Trong lòng Hàn Sâm và Logde công tử đột nhiên lộp bộp, bọn họ không hề nghe thấy âm thanh giao tranh chuyền lại từ ốc đảo. Bây giờ Bốn tên Chaos tộc đang đuổi theo bọn họ, nhưng không nhìn thấy bóng Isa đâu nữa, việc này rõ ràng có điều gì đó không khớp.

Họ không biết làm thế nào mà Isa thoát khỏi bốn tên Chaos tộc. Những Chaos tộc đó đã quay lại để đuổi theo bọn họ, bây giờ bọn họ không nghĩ được nhiều nữa, cả hai co giò bỏ chạy, mặc dù họ biết rằng họ không thể chạy khỏi Chaos tộc, nhưng cũng không thể đứng im ở đây chờ chết.

Mới chạy được mấy bước, Hàn Sâm biết mình chạy không nổi, lập tức nói với Logde công tử phía trước: “Chúng ta quay lại ốc đảo đi, chạy về phía trước thì chẳng khác nào đâm đầu vào ngõ cụt.”

“Được!” Logde công tử đáp, quay người vội vàng trở về.

Hàn Sâm cũng xoay người chạy về, dự định quay về ốc đảo rồi mới lập kế hoạch, cẩn thận tìm chỗ nấp để có thể đối phó với Chaos tộc.

Nhưng Hàn Sâm mới chạy được một đoạn thì phát hiện Logde công tử không hề quay lại, trái lại chạy về phía trước càng nhanh hơn, hiển nhiên là chỉ muốn dùng hắn ngăn chặn Chaos tộc.

Hàn Sâm thầm thở dài một hơi, không quay đầu lại, tiếp tục tăng tốc chạy nhanh trở về hướng ốc đảo.

Quả thật tốc độ của Chaos tộc là vô song trong Ma Trủng. Mặc dù Hàn Sâm đã đi vòng vèo một khoảng cách nhất định, muốn đi vào ốc đảo †ừ một nơi khác, nhưng chưa kịp vào ốc đảo thì đã bị bọn chúng chặn lại.

Một loạt mũi tên bay tới, Hàn Sâm sử dụng hai loại thân pháp Động Huyền và Dịch Thiên đến cực hạn, tránh được một mũi rồi hai mũi tên gỗ đang lao

đến, tiếp đó cố gắng lao thẳng về phía ốc đảo với tốc độ nhanh nhất.

Chaos tộc thấy Hàn Sâm không thể bị bắn trúng thì đồng loạt rút kiếm gỗ trên eo ra, nhanh chóng nghênh chiến, muốn ngăn cản Hàn Sâm tiến vào ốc đảo.

Hàn Sâm không sử dụng Đạo Cốt Kiếm hay bảo vật dị chủng, bởi lẽ trong Ma Trủng, chúng cũng bị suy yếu đi, trở nên vô cùng yếu đuối, dùng Đạo Cốt Kiếm ở đây thì đúng là phung phí của trời, chỉ cần bị tổn hại thì lúc đó có khóc cũng không kịp nữa.

Trong lúc né tránh, hắn rút được hai mũi tên bằng gỗ bắn đến từ dưới đất lên, tay run nhắm về phía hai Chaos tộc, đồng thời bị lăn một phát, tiếp tục rút hai mũi tên gỗ từ dưới đất lên để nghênh chiến với hai Chaos tộc xông đến phía trước .

Chaos tộc dẫn đầu chém bay một mũi tên, kiếm gỗ mạnh mẽ hạ thấp xuống, lao về phía Hàn Sâm hệt như sấm sét.

Hàn Sâm dùng một tay giữ mũi tên gỗ bắt chép trước mặt, cản cây kiếm gỗ đang lao đến lại.

Phụt!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh cường đại lao tới, thân thể không tự chủ bay về phía sau, cả hai phần hổ khẩu nát bét, khí huyết trong lồng ngực quay cuồng, gần như nhịn không nổi nữa mà phun ra máu.

Trước khi Hàn Sâm ngã xuống đất, một Chaos tộc khác đã rút kiếm bay đến chém, cơ thể của hắn bị chém thành hai mảnh trên không.

Bóng của Hàn Sâm giống như một con chim đang dùng sức lăn lộn trên không trung, đã tránh được kiếm gỗ của Chaos tộc một cách kỳ lạ, đồng thời những mũi tên bằng gỗ nho trong tay hắn cũng phóng ra, bắn về phía Chaos tộc đang lao từ hai hướng về phía hắn.

Hai Chaos tộc muốn dùng kiếm gỗ chém mũi tên, nhưng không ngờ mũi tên gỗ đột nhiên bay theo đường chéo, vượt qua bọn chúng.

Hàn Sâm nghĩ rằng sử dụng mũi tên xoắn ốc ở khoảng cách gần như vậy có lẽ sẽ thành công, nhưng tốc độ phản ứng và kinh nghiệm chiến đấu của hai tên Chaos tộc vô cùng đặc biệt, bọn chúng xoay người tránh mũi tên gỗ đã chạm đến cổ họng.

“Khó khăn ghê.” Trong lòng Hàn Sâm gào thét, nhưng bóng dáng ấy vẫn chưa dừng lại. Hắn lợi dụng sơ hở nhỏ giữa hai Chaos tộc khi đối phó với mũi tên gõ, lao tới tên Chaos tộc cuối cùng đang đứng trước mặt hắn.

Tên Chaos tộc này là một người phụ nữ, thanh kiếm gỗ không nặng bằng những thanh kiếm gỗ của ba người đàn ông còn lại. Một mũi

kiếm rút ra giống như cành liễu, trong không trung xuất hiện vô vàn bóng kiếm, hóa thành một tấm lưới lao về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không dám do dự, nếu không chỉ cần bị ba tên Chaos tộc kia vây quanh sẽ càng khó thoát thân.

Hắn lao tới trong lưới kiếm hệt như một bóng ma, đồng thời rút một giác tiên đâm xuyên qua.

Răng rắc!

Giác tiên được làm từ vật liệu cấp tử tước bị thanh kiếm gỗ chém vài lần, trực tiếp bị chém gãy. Thế nhưng Hàn Sâm cũng mượn được sơ hở trong cái chớp mắt này để xuyên qua lưới kiếm, bỏ mặc mũi giác tiễn đã bị gấy, điên cuồng lao thẳng về phía ốc đảo.

Bốn tên Chaos tộc hét lên và giận dữ đuổi theo, nhưng vì không có ai cản trở trước mặt, cho nên Hàn Sâm né tránh dễ dàng hơn nhiều. Sau vài cái lắc mình, cuối cùng Hàn Sâm cũng đã lao vào ốc đảo, cắm đầu cắm cổ chạy vào trong giàn nho.

Hết chương 1795.

Chương 1796. Trận chiến tượng đá

Sau khi vào khu vực giàn nho, Hàn Sâm đối phó với đám Chaos tộc cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Bản năng chiến đấu bẩm sinh của bốn tên Chaos tộc rất mạnh mẽ, kinh nghiệm chiến đấu cũng rất tốt.

Tuy rằng kỹ năng không quá cao siêu, thế nhưng cũng không yếu. Kỹ năng của chúng chứa đựng một chút gì đó rất thông minh, nếu Hàn

Sâm một chọi một thì còn có mẹo để thắng, nhưng một chọi bốn thì chắc chắn sẽ thất bại.

Hàn Sâm chỉ có thể dựa vào dự đoán, bố cục, năng lực di chuyển của Động Huyền và Dịch Thiên để đối phó với chúng trong khu vực giàn nho phức tạp.

Hàn Sâm bỏ chạy theo hướng mà Isa đã đi trước đó, mà có lẽ Isa cũng đã đi về hướng mà Logde công tử đã đi, cho nên Hàn Sâm không hề thấy nàng xuất hiện. Nếu nàng ta không chết thì có lẽ nàng vẫn đang ở trong khu vực giàn nho.

Bây giờ Hàn Sâm chỉ muốn biết nàng ta đã làm thế nào thoát khỏi bốn tên Chaos tộc này.

Bốn tên Chaos tộc đuổi theo Hàn Sâm, Hàn Sâm hết rẽ đông lại rẽ tây, cho nên từ đầu đến cuối không hề bị thương, rất nhanh đã bị đuổi dồn đến nơi sâu nhất trong giàn nho.

Lúc đầu Hàn Sâm còn có thể nhìn thấy một số dấu vết do Isa để lại sau khi vội vã chạy, nhưng sau khi đi sâu vào bên trong một khoảng nhất định thì đã không nhìn thấy dấu vết nào như vậy nữa.

“Rốt cuộc người phụ nữ này đang làm gì vậy?” Hàn Sâm thầm nhíu mày, chỉ có thể vừa vòng quanh với bốn tên Chaos tộc, vừa chạy vào phía trong, hy vọng có thể nhìn ra manh mối gì đó.

Giàn nho ở đây vô cùng rậm rạp, từng dây leo uốn lượn như những con rắn độc xoắn vào nhau che khuất cả bầu trời, ánh mặt trời cũng khó lòng xuyên qua cành lá, đồng thời cũng không thua kém gì những hang động phức tạp.

Nếu không phải đã biết trong Ma Trủng không có sự tồn tại của động vật dị chủng thì Hàn Sậm thực sự sẽ không dám tùy tiện đi sâu vào.

Hàn Sâm còn tưởng rằng có thể dùng địa hình phức tạp như vậy để thoát khỏi bốn tên Chaos tộc kia, thế nhưng có vẻ bọn chúng rất quen thuộc với nơi này, Hàn Sâm quẹo qua quẹo lại, từ đầu đến cuối không thể cắt đuôi được.

Khả năng hấp thụ khí cơ thiên địa của chiến giáp Động Huyền ở đây cũng rất hạn chế, có lẽ là do trận chiến giữa hai cường giả đã phá hủy khí tràng ở đây. Nó còn có tác dụng áp chế đối với chiến giáp động huyền cấp nam tước khiến Hàn Sâm cảm thấy thể lực tiêu hao rất nhanh, bắt đầu có cảm giác mệt mỏi.

Khi Hàn Sâm đang lưỡng lự không biết có nên liều mạng bắt lấy một kẻ làm con tin không thì đột nhiên nhìn thấy thứ phía trước mắt hắn sáng lên, dường như phía trước giàn nho là một khu vực trống trải rộng lớn. Trên khu đất trống trải có ánh mặt trời chói chang, đồng thời còn đang phản chiếu thứ gì đó lấp lánh giống như có một nguồn nước.

Vừa rồi Hàn Sâm cứ đi loanh quanh, cho nên cũng không biết làm sao đến được đây. Hắn đi về phía trước mấy bước thì lập tức thấy trong khu vực dây leo của giàn nho vây quanh xuất hiện một cái hồ nhỏ.

Giữa hồ đó còn có một tượng đá, điều khiến Hàn Sâm cảm thấy bất ngờ là hắn lại nhìn thấy Isa.

Isa ngồi trên vai bức tượng đá nhìn thấy Hàn Sâm lao ra từ trong giàn nho, trên mặt lộ ra vẻ khá kinh ngạc.

Khi Hàn Sâm lao ra khỏi giàn nho đến gần hồ thì bỗng nhiên nghe thấy bốn tên Chaos tộc hét lên như cảnh báo, dường như đe dọa hắn không được đến gần hồ.

Hàn Sâm không quan tâm nhiều đến như vậy, dùng hết sức lao về phía hồ nước, nhảy lên bên cạnh hồ, bay về phía bức tượng đá nơi Isa đang đứng.

Bức tượng đá đó điêu khắc một người, ngoại hình người đó trông giống như nhân loại hoặc Tinh tộc. Bức tượng không hề có mấy thứ rườm rà như cánh chim, cánh bướm hay tai mèo gì đó mà là một người đang mặc quần áo, chiều cao khoảng ba đến bốn mét, phía dưới bắp chân đều đang chìm trong hồ nước.

Sau khi Hàn Sâm phi thân bay lên, bốn tên Chaos tộc dừng lại ở bên hồ, không hề đuổi tiếp, cũng không hề bắn tên về phía Hàn Sâm nữa.

Cơ thể của Hàn Sâm nhanh chóng đáp xuống vai trái của bức tượng đá, mà Isa đang đứng trên vai phải của bức tượng bất ngờ rút đao răng cưa trên lưng ra rồi chém về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm đã từng thấy rất nhiều đao pháp lợi hại, ví dụ như đao pháp cực kỳ đáng sợ khi phối hợp với Phi Thiên Kinh. Trong Tí Hộ Sở cũng có nhiều cao thủ dùng đao, mà trong số đó cũng có không ít cường giả đạt tới cảnh giới Đại Tông Sư.

Nhưng Hàn Sâm chưa bao giờ thấy đao pháp kỳ lạ và ngoan độc như của Isa. Đao pháp của người khác hoặc đâm hoặc chém, hoặc độc tài hoặc nhanh gọn chính xác.

Đao pháp của Isa rất kỳ lạ. Nó như chém như đâm, hệt như rắn độc, mà cũng hệt như sói đói đớp một miếng, vừa kỳ lạ vừa nhanh nhẹn, vì vậy khiến cho Hàn Sâm không thể phán đoán được quỹ đạo của đòn tấn công.

Hàn Sâm không có thời gian nhiều để suy nghĩ, hắn mượn lực trong không trung để lượn vòng hệt như chim, cố gắng tránh nhát đao của Isa. Nhưng bởi vì sức mạnh bị áp chế, cộng thêm cả việc không phán đoán được quỹ đạo nhát đao của Isa, cho nên Hàn Sâm vẫn né chậm hơn một chút, trên tay không khỏi xuất hiện một vết thương.

Cây đao răng cưa vô cùng độc đoán, cũng không biết làm bằng vật liệu gì mà vô cùng dễ dàng cắt đứt áo giáp của Hàn Sâm tạo vết sâu nhìn đến tận xương.

May mắn là máu của Hàn Sâm đã kết tinh rồi, hơn nữa cũng rất khó †an chảy khi ở trong Ma Trủng, cho nên không hề có máu chảy ra ngoài.

Một đao không chém chết được Hàn Sâm, cho nên đao răng cưa trên †ay Isa lại liên tiếp chém đến. Đao này còn ác hơn đao kia giống như độc thú đang giương nanh múa vuốt ngoan độc cắn lấy Hàn Sâm.

Cơ thể Hàn Sâm lượn qua lượn lại như chim trên không trung, kéo dãn khoảng cách với Isa, như thế mới có thể tránh khỏi tất cả các tấn công của Isa.

Isa đứng trên tượng đá, tuy đao đã không với tới được Hàn Sâm, nhưng nàng cũng không phi thân đuổi theo. Dường như nàng ta chỉ muốn ép Hàn Sâm quay lại, không để Hàn Sâm đáp trên bức tượng.

Song có thể thấy rõ vẻ ngạc nhiên trên gương mặt của Isa, ngạc nhiên là vì không hiểu tại sao Hàn Sâm có thể tránh được mấy nhát đao của nàng.

Hàn Sâm lơ lửng trên không trung, trong đầu chợt lóe lên vài ý nghĩ.

Isa mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, hơn nữa mấy đao đó không hề thua kém kiếm pháp của Hàn Sâm, chỉ nhìn thủ pháp thôi thì tuyệt đối phải là cao thủ cấp Tông Sư.

Hơn nữa nàng cố ý để Hàn Sâm và Logde công tử chạy thoát, dường như không đơn giản chỉ vì dùng bọn họ làm mồi nhử. Có lẽ nàng đã ở lại ốc đảo này rất lâu rồi, thế nhưng không phải bởi vì bốn tên Chaos tộc, mà rất có thể là có âm mưu gì với ốc đảo, hay nói cách khác là với cái hồ và tượng đá này.

Hàn Sâm cảm thấy khí lực trên người của mình khó lòng kéo dài lâu được. Nếu có đủ sức lực thì Hàn Sâm sẽ có thể bay lượn trên bầu trời như một chú chim mà không cần lo bị rơi xuống.

Nhưng ở trong Ma Trủng, thân thể của hắn đã suy yếu rất nhiều, chỉ riêng giây phút mượn lực để bay vút lên trời cao này đã khiến cho hắn rất vất vả, cũng không thể kéo dài được quá lâu.

Hàn Sâm nhìn xuống hồ bên dưới, nước vô cùng trong, có thể nhìn thấy cả đáy hồ. Hồ nước nhỏ sạch bóng như tấm gương phản chiếu ánh mặt trời khiến người ta cay cả mắt.

Nhưng Hàn Sâm không tìm thấy bất kỳ sinh vật nào, ngay cả bèo cũng không thấy, bốn tên Chaos tộc cũng không dám tới gần hồ, điều này cũng khiến Hàn Sâm có một dự cảm không lành.

Hàn Sâm nghiến răng, cơ thể bỗng quay vòng trên không trung rồi lao về phía tượng đá một lần nữa.

Hết chương 1796.

Chương 1797. Gen Thân siêu cấp

lsa nhìn thấy Hàn Sâm bổ nhào tới bức tượng, đao trong tay lại chém về phía Hàn Sâm một lần nữa. Đao ý của nàng như giao long trong động ẩn nấp không muốn ra, không thẳng thắn giống như kiếm ý của Hàn Sâm.

Nhưng ý cảnh đao pháp của nàng lại hoàn toàn không thấp hơn của Hàn Sâm một chút nào. Đây cũng là lần đầu tiên Hàn Sâm gặp phải đối thủ khó chơi như này sau khi tiến vào đại vũ trụ gen.

Trong tay hắn không có binh đao, cũng không dám lấy Đạo Cốt Kiếm ra đấu với cây đao răng cưa của Isa. Hắn chỉ có thể lợi dụng thân pháp lượn quanh bức tượng, tìm cơ hội có thể đáp lên bức tượng.

Nhưng đao pháp và thân pháp của Isa đều không thua kém Hàn Sâm, đao răng cưa trong tay liên tiếp chém xuống, gần như phong bế hoàn toàn cơ hội để Hàn Sâm đáp lên được bức tượng.

Hàn Sâm bay quanh bức tượng ba vòng, hắn cảm thấy khí lực trong cơ thể đã sắp cạn rồi, nếu như không thể tiếp tục mượn lực được nữa thì e rằng sẽ rớt xuống nước mất.

“Thử xem cái kia thôi, không biết có được hay không.” Trong đầu Hàn Sâm bỗng lóe lên một ý nghĩ, bất chợt một vệt sáng lạnh lẽo rơi vào †ay hắn, hoá thành một lớp tấm khiến cương thiết.

Tấm khiên cương thiết cao hơn một mét, toàn thân làm bằng thép bách luyện, mặt chính diện cái khiên có khắc nổi một con Nhân Mã móng trước đá lên gầm vang về phía bầu trời.

Đây chính là thú hồn dị chủng Nhân Mã Cương Thiết cấp nam tước mà Hàn Sâm vừa mới có được trước đó, là một tấm khiên thú hồn.

Trước đó Hàn Sâm không có cơ hội sử dụng, cũng không biết thú hồn trong Ma Trủng có bị suy yếu đi không. Nhưng bây giờ trong tình cảnh thế này thì đành phải triệu hồi thử trước xem đối chọi thế nào.

Hàn Sâm dùng tay đỡ tấm khiên cương thiết, cả cơ thể thu lại sau tấm chắn, cố gắng lui về sau vai bức tượng.

Isa chém một đao qua, Hàn Sâm không lùi lại, vì thực tế thì đã không còn chỗ trống để lùi nữa rồi. Hắn cũng bất lực vì không thể bay lượn được nữa, lần này nếu không thể mượn lực đáp lên bức tượng thì đành phải đáp xuống hồ nước.

Kengl

Isa chém một đao lên tấm khiên, tiếng kim loại va vào nhau lập tức vang lên, cơ thể Hàn Sâm khẽ lùi về phía sau, nhưng vẫn đáp lên vai trái của bức tượng.

Trên mặt Isa hiện ra vẻ ngạc nhiên, gương đôi mắt nhìn chằm chằm vào tấm khiên của Hàn Sâm giống như không dám tin rằng tấm khiên đó lại có thể chắn được đao trong tay nàng, không hề bị đao chém vỡ.

Đao xuất như nanh, Isa lại tiếp tục công kích về phía Hàn Sâm.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm đã đáp lên phía trên bức tượng, đã có chỗ đứng, lại còn có tấm khiên có thể chống đỡ với đao răng cưa của lsa, cho nên không còn sợ nàng ta nữa.

Hai người đánh nhau trên bức tượng, đao pháp của Isa độc đoán kỳ lạ, nhưng Hàn Sâm co lại sau tấm khiên, nàng ta không có cách gì khác, chỉ có thể xông thẳng lên đánh cả chục nhát đao, thế nhưng đều chỉ nhằm được vào tấm khiên, thế nhưng lại không thể bổ vỡ được.

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng bất ngờ, bởi vì sức ảnh hưởng của Ma Trủng đối với dị bảo và cơ thể lại gần như không có tác dụng gì đối với thú hồn. Thú hồn ở đây vẫn có tác dụng tương đối khá.

Hàn Sâm chỉ hận bản thân không có thú hồn cao cấp khác, nếu không hắn thật sự có thể tung hoành ngang dọc ở Ma Trủng rồi.

Isa đánh mãi mà không có kết quả gì thì đột nhiên dừng lại, đứng trên vai phải của bức tượng, dùng ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm Hàn Sâm ở bên trái bức tượng rồi nói: “Ngươi không đi tìm bảo vật với Logde mà chạy về đây làm gì?”

Hàn Sâm đứng thẳng vai, thu người lại sau tấm khiên, ngồi xuống rồi nói: “Logde công tử đã bỏ chạy rồi, ta chỉ có thể quay lại chỗ này tìm đường sống mà thôi.”

Isa trừng mắt hận thù nhìn Hàn Sâm, nàng cũng bắt đầu ngồi xuống, trận đấu này đã làm tiêu hao thể lực của nàng vô cùng nhiều.

Mặc dù rõ ràng nàng là quý tộc vô cùng cao cấp, nhưng áp chế của Ma Trủng cũng khiến nàng yếu đi rất nhiều, cơ thể nàng cũng không tốt hơn Hàn Sâm được bao nhiêu.

Lúc này Hàn Sâm mới có thời gian cẩn thận nhìn bức tượng từ đầu đến chân. Hắn ngồi phía trên bên vai trái bức tượng, ánh mắt nhìn vào phía trên bức tượng, đột nhiên nhìn thấy một bên cổ phía trên bức tượng có dấu vết của việc khắc chữ.

Những chữ đó vừa nhìn đã biết là những vết khắc của mới đây, hoàn †oàn không giống với thủ pháp khắc tượng nguyên bản.

Hàn Sâm cẩn thận đến gần xem, đột nhiên khẽ giật mình. Hắn có thể nhận ra được chữ khắc phía ở phía trên, đó không phải là ngôn ngữ Kate gần đây mới học, mà là văn tự cổ đại của nhân loại mà Hàn Sâm đã học rất lâu trước đây.

“Gen Thần siêu cấp?”

Vốn dĩ việc có thể đứng đây nhìn thấy bốn chữ này và một dấu chấm hỏi đã khiến Hàn Sâm vô cùng ngạc nhiên, nhưng điều càng ngạc nhiên hơn là, bút tích của những chữ này lại vô cùng quen thuộc.

Trong số những di vật của Hàn Kính Chi - ông nội của Hàn Sâm để lại, có một quyển nhật ký. Phía trên quyển nhật ký ấy cũng viết bốn chữ và một dấu chấm hỏi “Gen Thần siêu cấp?” như thế này. Bây giờ thì bốn chữ đó và dấu chấm hỏi cũng được khắc ở nơi đây, bất kể là cách viết hay nét chữ thì đều giống y hệt trong quyển nhật ký.

Hàn Sâm ngẩn người nhìn dòng chữ đó, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ: “Hàn Kính Chi cũng từng tới đây ư? Tại sao hắn lại khắc những chữ này ở đây? Câu hỏi nghi vấn này còn đại diện cho thứ gì nữa? Tại sao Isa lại đến đây?”

Từng ý nghĩ không ngừng xoay vòng trong đầu Hàn Sâm, thế nhưng hắn lại không nghĩ ra được manh mối nào cả.

“Ngươi nhận ra những ký hiệu đó ư?” Isa đột nhiên nhìn Hàn Sâm rồi hỏi.

Mặc dù Hàn Sâm đang mặc áo giáp Động Huyền, vả lại Isa không nhìn được nét mặt của hắn, thế nhưng ánh mắt của Hàn Sâm lại dại ra nhìn chằm chằm vào những chữ viết đó vì quá ngạc nhiên, cho nên làm gì có chuyện Isa không nhìn ra được chút manh mối nào.

“Nhận ra được một ít” Hàn Sâm không hề phủ nhận. Isa thâm vui mừng, lập tức truy hỏi: “Trên đó viết gì vậy?”

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn Isa ở bên cạnh, cười mỉm rồi nói: “Muốn biết trên đó viết gì không hề khó, ngươi nói với ta trước đi, tại sao ngươi lại đến đây?”

Isa nghe xong câu này thì khẽ nhíu mày, nhưng vẫn lập tức nói: “Ta thấy nơi này khá kỳ lạ, cho nên mới nghĩ chắc sẽ có bảo vật gì đó.”

“Ngươi thấy ta giống kẻ đần độn lắm hả?” Hàn Sâm nhìn rồi Isa hỏi.
“Không giống.” Isa khẽ sửng sốt.

“Nếu như đã không giống, vậy thì ngươi đừng nói mấy lời lừa bịp kẻ ngu với ta nữa.”

Nơi đây bỗng nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt Hàn Sâm lại tìm kiếm các bộ phận khác ở bức tượng, muốn thử xem xem còn chữ được khắc nào khác không.

Nếu như những chữ này thật sự là do Hàn Kính Chi khắc thì chắc chắn hắn không thể vô duyên vô cớ khắc những chữ này ở đây được.

Những nơi được ánh mắt quét qua thì đều không xuất hiện thêm chữ nào khác khiến Hàn Sâm hơi thất vọng.

Bốn bốn tên Chaos tộc đó không biết đã rời đi từ khi nào, cả bốn hướng đều không nhìn thấy bóng dáng của bọn chúng.

“Người điêu khắc bức tượng này là ai? Chắc không phải là nhân loại hay Tỉnh tộc đâu nhỉ?” Hàn Sâm đang tự mình suy nghĩ.

Đột nhiên, âm thanh của bong bóng nước vỡ tan vang lên. Hàn Sâm cúi đầu nhìn về phía mặt hồ, chỉ thấy làn nước trong vắt trong hồ đang nổi lên từng đợt bong bóng từ dưới đáy hồ hệt như nước sắp sôi vậy.

Nhưng Hàn Sâm lại không hề cảm nhận được nhiệt độ của nước hồ đang tăng cao. Hắn chỉ thấy được bong bóng nổi lên từ phía đáy càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng lớn. Đây cũng không phải chuyện trong chốc lát, giờ đây toàn bộ mặt hồ đâu đâu cũng là bong bóng, ngay cả nước ở phía dưới đáy cũng không thấy rõ nữa rồi.

“Kim Tệ, ngươi muốn chết hay muốn sống?” Isa đột nhiên nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt kỳ lạ, nói một câu vô cùng khó hiểu.

Hết chương 1797.

Chương 1798. Bảo vật trong hồ

“Ngươi có ý gì?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

“Nếu như ngươi muốn sống thì hãy nghe lệnh của ta mà làm việc, không được làm trái chút nào hết. Nếu như ngươi muốn chết, cũng đơn giản thôi, nhìn vết thương trên cánh tay ngươi.” Isa lạnh lùng nói.

Trong lòng Hàn Sâm hơi kinh hãi, liếc mắt nhìn vết thương trên cánh †ay lúc đầu.

Vết tích trên áo giáp Động Huyền vẫn còn, ở trong Ma Trủng rất khó hồi phục lại, thế nhưng da thịt bên trong đã đóng vảy, khả năng hồi phục cơ thể của Hàn Sâm vẫn rất tốt.

Dù sao hắn có cơ thể khác thường, cũng không chảy máu, thậm chí khả năng hồi phục cơ thể còn mạnh hơn một tử tước bình thường rất nhiều.

Hàn Sâm kiểm tra vết thương một chút, không phát hiện vấn đề gì, vết thương không tốn thời gian dài thì sẽ tốt lên thôi, đến lúc đó sẽ không để lại sẹo.

Hàn Sâm đang muốn nói gì đó thì đột nhiên cảm thấy vết thương đau xót. Đó vốn dĩ là vết thương đã đóng vảy, không biết bị làm sao mà bỗng nhiên lại vỡ ra, giống hệt như lúc mới bị thương, Hàn Sâm đau đến mức nhe răng, suýt chút nữa kêu thành tiếng.

Isa lạnh nhạt nói: "Ngươi đã trúng sức mạnh Tuyệt Nha của ta, chỉ cần †a muốn, vết thương trên người ngươi sẽ không bao giờ lành lại, hơn nữa còn không ngừng xé rách, nó sẽ tiếp tục xé cho đến khi xé rách hoàn toàn cơ thể của ngươi. Cho dù ngươi ra khỏi Ma Trủng, tìm cường giả cấp công tước, cấp vương giả thì cũng không ai có thể loại bỏ được sức mạnh Tuyệt Nha của ta. Huống chỉ ngươi lại chẳng có được cơ hội như thế, chỉ cần ta muốn, nhiều nhất chỉ trong thời gian nửa tháng, cơ thể ngươi sẽ bị xé rách hoàn toàn."

Hàn Sâm không nói gì, hắn có thể cảm nhận được vết thương đang từ từ rách ra, tuy rằng rất chậm, nhưng khó có thể khống chế, hình như trên miệng vết thương có một hàm răng kì dị đang cắn xé vết thương của hắn. Hàn Sâm thử dùng khí kình của mình để ngăn cản, nhưng hiệu quả rất tệ, hoàn toàn không thể ngăn cản được vết thương đang tiếp tục rách ra.

"Ta nói là nửa tháng là vì ngươi trong trạng thái không chảy máu, nếu ngươi chảy máu thì có lẽ không đến một ngày thì ngươi sẽ mất máu mà chết." Isa nhìn chằm chằm vào vết thương của Hàn Sâm tiếp tục nói.

Trong lòng nàng hơi ngạc nhiên, sức mạnh Tuyệt Nha không chỉ có thể xé rách xương thịt, còn có năng lực làm tăng tốc độ máu chảy, người bình thường chỉ cần có một vết thương nhỏ trên người, căn bản ngay cả máu cũng không thể ngừng được, sẽ xuất hiện tình trạng băng huyết, thế nhưng vết thương của Hàn Sâm lại không hề chảy máu.

Vẻ mặt Hàn Sâm không thay đổi, nhìn Isa hỏi: "Ngươi muốn bảo ta làm gì? Nếu như bảo ta tự tìm đường chết thì hay tốt nhất là đừng nói."

Trong lòng Isa thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt không biểu cảm nói: “Việc †a muốn ngươi làm là không cần làm gì cả.”

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, nhưng rất nhanh đã hiểu ra, ý của Isa là bảo hắn đợi ở chỗ này và không cần làm gì hết, không được quấy rầy kế hoạch của nàng.

“Chỉ cần ngươi đứng im ở đấy, không can thiệp vào việc của ta, giữa ta và ngươi có thể chung sống hòa bình, ta có thể hứa với ngươi, đợi sau khi rời khỏi Ma Trủng, ta sẽ xóa bỏ sức mạnh Tuyệt Nha cho ngươi.” lsa nói.

Hàn Sâm không hứa cũng không từ chối, chỉ nói: “Chỉ cần không nguy hiểm đến sự an toàn của ta thì ta cũng không muốn đối địch với ngươi.”

Isa nhíu nhíu mày, rõ ràng là không hài lòng lắm với lời cam kết này của Hàn Sâm.

Bong bóng trong hồ ngày một nhiều hệt như bong bóng trong bể tắm, từng cái bong bóng vỡ nổ lộp bộp nghe rất vui tai.

Đột nhiên, bọt nước bắn tung tóe lên một vị trí trong hồ nước, không bao lâu thì nhìn thấy dường như có thứ gì đó từ đó bơi ra, bơi qua bơi trong hồ nước lại tràn ngập bong bóng.

Bởi vì quá nhiều bong bóng, cho nên Hàn Sâm chỉ có thể thấy một cái lưng đen, không nhìn rõ rốt cuộc đó là cái gì.

“Nhớ kĩ lời ngươi nói, nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.” Isa lạnh lùng nói với Hàn Sâm một câu, mắt thì nhìn chằm chằm vào vệt đen bên trong hồ nước, không để ý đến Hàn Sâm trên tượng đá nữa.

“Đó là thứ gì?” Hàn Sâm nhìn vệt màu đen kia hỏi.

lsa không để ý tới hắn, vẫn nhìn chòng chọc vào hồ nước giống như Hàn Sâm căn bản không tồn tại.

Hàn Sâm sờ mũi chán nản, cũng không nói chuyện nữa, trong lòng †hầm dự tính, nếu như dưới hồ nước thật sự là bảo bối gì đó, nếu như có cơ hội thì hắn sẽ ra tay cướp về.

Bởi lẽ Hàn Sâm không hề tin lời cam kết của Isa. Hắn sợ rằng sau ra khỏi Ma Trủng, Isa không chỉ không phá giải sức mạnh Tuyệt Nha trên người hắn, trái lại còn lấy cả mạng hắn.

lsa cực kỳ xem trọng thứ ở dưới nước, nếu như có thể đoạt lấy, cho dù hắn không thể mang đi được thì cũng có thể coi nó như là thẻ hộ mệnh khiến Isa kiêng ky không dám thật sự giết hắn.

Thứ dưới nước kia bơi càng lúc càng vui, lên xuống càng lúc càng lớn, rồi đột nhiên nhảy ra khỏi mặt hồ đầy bọt nước.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng thấy được thứ đó là cái gì, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vốn dĩ Hàn Sâm nghĩ rằng đó chỉ là một sinh vật như cá hoặc rắn, cho dù có thi thể chui ra từ trong nước thì Hàn Sâm cũng sẽ không ngạc nhiên quá mức, dù sao thì nơi như vậy, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng khi Hàn Sâm nhìn thấy một vỏ đao nhảy ra không khỏi có chút kinh ngạc.

Nếu đó là một cây đao thì còn dễ nói, nói không chừng là bảo vật dị chủng cực phẩm gì đó, hoặc là võ trang gen của ai đó để lại sau khi chết giống như găng tay của Bắc Hoàng.

Nhưng nó chỉ là một cái vỏ đao nhảy ra từ trong hồ, phía trên không có đao, Hàn Sâm không nghĩ ra được người nào có võ trang gen ngưng tụ lại chỉ có vỏ đao mà không có đao.

Toàn thân vỏ đao này có màu đen, thế nhưng lại không ảm đạm tối †ăm, trái lại phát sáng giống như kim cương đen, hình như được làm từ pha lê.

Lúc này vỏ đao bơi qua bơi lại giống như một con cá trong hồ, trông cực kì vui vẻ.

“Vỏ đao đó là thứ gì thế?” Hàn Sâm không nhịn được mà hỏi.

Thấy Isa vẫn phớt lờ hắn, bỗng nhiên Hàn Sâm triệu hồi ra giác tiễn còn sót lại, muốn bắn về phía vỏ đao hắc tinh đang bơi lội trong hồ kia.

“Ngươi làm gì đấy?” Mặt Isa hoàn toàn biến sắc, cây đao răng cưa trong tay muốn bổ về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm vội núp sau lá chắn, cười tủm tỉm nói: “Con người ta không chịu được cô đơn, nếu ngươi không nói chuyện với ta, nói không chừng †a sẽ làm ra một số chuyện kì quái đấy, đến lúc đấy mà hỏng việc của ngươi thì đừng trách ta.”

Trong lòng Isa hận đến mức nghiến răng, đã bao giờ có người dám nói chuyện như vậy với nàng đâu, nếu không phải đang ở trong Ma Trủng,

nàng chỉ cần nhích một ngón tay thôi là đã có thể khiến Hàn Sâm chết lên chết xuống một nghìn lần.

Nữ Hoàng Đao Phong của Rebet tộc - một tồn tại đã bước nửa bước vào Thần hóa, cho dù là những vương giả thượng tộc kia, khi gặp nàng cũng phải nhún nhường ba phần, làm sao dám nói chuyện với nàng như thế.

“Đợi sau khi rời khỏi Ma Trủng, ta nhất định sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn thây.” Trong lòng Isa nổi giận, nhưng lại không thể làm gì. Ở nơi như thế này, nếu như Hàn Sâm cố ý làm hỏng chuyện của nàng, nếu như sợ quá cầm vỏ đao chạy mất, nàng thật không có cách nào bắt chẹt Hàn Sâm.

“Vỏ đao kia là thứ gì thế?” Hàn Sâm lại hỏi một câu.

“Ngươi từng nghe nói tới Tinh tộc chưa, nếu như chưa từng nghe nói

tới, ta có giải thích thì ngươi cũng không hiểu.” Isa lạnh lùng nói.

Hết chương 1798.

Chương 1799. Võ trang gen tỉnh thể

“Đương nhiên là đã nghe nói đến rồi, cái vỏ kiếm kia có liên quan đến Tinh tộc ư2?” Trong lòng Hàn Sâm bỗng nhảy dựng lên một cái. Có điều lại vẫn cố ý đè nén tâm trạng xúc động của bản thân, trông có vẻ rất thản nhiên mà hỏi.

“Biết rõ rồi còn hỏi làm gì nữa?” Isa lạnh lùng đáp lại một câu.

“Ta chỉ là từng nghe nói về một chủng tộc như vậy mà thôi, cũng không biết rõ tình huống cụ thể là như thế nào nữa. Ta còn phải làm phiền ngươi giải thích để tránh cho ta nhàn rỗi mà sinh ra hoảng sợ, làm ra chuyện nào đó không thể đoán trước được thôi.” Trong tay Hàn Sâm vừa vân vê mũi tên vừa cười tủm tỉm nói.

Nội tâm Isa đang cực kỳ oán hận Hàn Sâm, có điều nàng vẫn cố nén lại lửa giận nói: “Lúc trước Tinh tộc vốn được xem như là một chủng tộc mới trong đại vũ trụ gen. Thời gian lao ra khỏi tinh cầu và tiến vào thời đại vũ trụ tương đối ngắn ngủi. Trình độ tiến hoá cơ thể của bọn họ cũng rất bình thường, thậm chí so với một số chủng tộc thấp hơn còn không bằng ấy chứ. Thế nhưng nghiên cứu khoa học kỹ thuật về công nghệ gen của Tinh tộc lại thực sự rất xuất sắc. Thậm chí bọn họ còn chế tạo phát triển ra một loại võ trang gen tinh thể dành cho những binh sĩ thông thường nhằm giúp họ có thể cạnh tranh và chống lại với cả công tước, hầu tước, thậm chí là các vương giả.”

“Còn có thứ sức mạnh như thế nữa á?” Trong lòng Hàn Sâm cực kỳ kinh ngạc. Ban đầu hắn cho rằng Tinh tộc bị người khác tiêu diệt thảm hại như vậy, chắc hẳn cũng không được tính là hùng mạnh gì cho lắm. Nhưng sau khi vừa nghe Isa nói, mặc dù trình độ tiến hoá bản thân Tinh tộc không cao, nhưng bọn họ lại không hề có vẻ gì là yếu thế hết.

Isa phớt lờ Hàn Sâm và tiếp tục nói: “Sau khi Tinh tộc phát minh ra võ trang gen tinh thể, thế lực cũng không ngừng bành trướng ra bên ngoài. Đồng thời tham vọng của họ cũng nhanh chóng lan rộng, thậm chí họ còn bắt đầu đánh chủ ý lên thần điện gen đấy. Phải biết rằng, người mạnh nhất trong Tinh tộc lúc bấy giờ cũng chỉ là một công tước mà thôi. Ngay cả một cường giả cấp vương giả cũng không có, vậy mà lại muốn dùng thực lực của chủng tộc như vậy đòi đi khiêu chiến thần điện gen. Từ xưa đến nay, Tinh tộc cũng được coi như là tộc đầu tiên đó chứ.”

“Đáng tiếc cuối cùng bọn họ vẫn thất bại. Có vẻ như võ trang gen tinh thể mà họ sáng tạo ra vẫn không thể nào so sánh được với vương giả chân chính.” Hàn Sâm biết rõ kết cục sau cùng của Tinh tộc là gì.

lsa khinh thường mà liếc Hàn Sâm một cái: “Ngươi không hiểu thì cũng đừng nói chuyện, sẽ không ai coi ngươi là đồ đần đâu mà lo. Võ trang gen tinh thể của Tinh Tộc lúc đó hoàn toàn có thể sánh ngang với sự tồn tại của đỉnh cấp như vương giả. Nếu như bọn họ chỉ đơn giản khiêu chiến thượng tộc bình thường thì có khả năng rất lớn là họ sẽ thành công đốt đèn thượng vị. Chẳng qua bọn họ quá mức tự cao tự đại, mới nghiên cứu ra một loại võ trang gen tinh thể mà đã tuyên bố nó có thể vượt qua cả cường giả Thần hóa. Hơn nữa chỉ ỷ vào loại võ trang gen tinh thể kia mà lúc đó lại dám khiêu chiến một thượng tộc cường đại vượt xa mức bình thường. Kết quả cuối cùng mới bị tiêu diệt bởi cường giả cấp Thần hóa của thượng tộc kia và từ đó cũng gần như hoàn toàn biến mất khỏi vũ trụ.”

Hàn Sâm nghe vậy thì trong lòng vô cùng ngạc nhiên, hoá ra Tinh tộc lại còn có một đoạn quá khứ huy hoàng đến như vậy, thật sự là khá nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm.

“Không phải vỏ kiếm kia chính là loại gen tinh thể pha lê được tuyên bố là có thể vượt qua cả cường giả Thần hóa siêu việt đấy chứ?” Ánh mắt Hàn Sâm rực lửa nhìn chằm chằm vào cái vỏ kiếm trong hồ và nói.

Isa chế nhạo nói: “Ngươi nghĩ nếu quả thật là thứ kia thì liệu nó có còn †ồn tại đến tận bây giờ mà không bị người khác lấy đi không?”

“Nói không chừng cũng có thể là do không ai biết rõ thì sao.” Hàn Sâm cười nói.

Isa thờ ơ nói: “Ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, quyền lực sẽ không tự nhiên mà sinh ra. Cho dù là Tinh tộc, lúc đầu cũng chỉ chế tạo được thành công, làm ra một món võ trang gen tinh thể như vậy. Nhưng kết quả cũng chứng minh rồi đấy, thứ bọn họ gọi là thành công, kỳ thật vân là thất bại mà thôi. Chưa nói đến việc vượt qua cường giả Thần hóa siêu việt, ngay cả tư cách đấu một trận chiến cơ bản với cường giả Thần hóa cũng không có nữa là. Món tinh thể gen kia cũng bị cường giả Thần hóa đánh cho tan thành bụi bặm rồi còn gì. Lúc đó chư thiên vạn tộc đều tận chứng kiến hết chuyện

này, thời điểm đó nói tới việc này thì không ai là không biết đến. Đáng tiếc là thời gian đã trôi qua quá lâu rồi, ở thời đại hiện tại này, còn có rất ít chủng tộc có thể biết đến hai từ Tinh tộc."

"Vậy thì vỏ kiếm kia là cái gì thế?" Hàn Sâm chớp chớp mắt hỏi.

"Nó chỉ là một món võ trang gen tinh thể thông thường thôi. Nếu như nó được hoàn chỉnh thì có lẽ nó có thể đạt đến cấp công tước cấp hoặc thậm chí là cấp vương tiêu chuẩn đấy. Thật không may, bây giờ chỉ còn lại một cái vỏ đao, cũng vì thế mà uy năng của nó đã bị giảm đi rất nhiều." Isa thản nhiên nói.

Hàn Sâm cũng không tin vào lời nói Isa lắm. Hắn không biết rốt cuộc Isa là ai, có điều dựa theo trình độ kỹ năng của Isa, nàng tuyệt đối không phải là thành viên bình thường của một thượng tộc, mà rất có thể là một công tước hoặc một vị vương giả gì đó.

Một đại nhân vật như thế lại chấp nhận mạo hiểm tiến vào một nơi như Ma Trủng này. Nếu như nói chỉ là vì một món võ trang gen tinh thể bị khiếm khuyết không hoàn thiện thì có đánh chết Hàn Sâm cũng không bao giờ tin được.

Hàn Sâm chớp mắt rồi nhìn chằm chằm vào vỏ kiếm nói: "Nghe đâu lúc trước ở chỗ này có hai vị cường giả cực kỳ khủng bố động tay động chân đánh nhau. Bọn họ cùng tranh đoạt một bảo vật tuyệt thế vô song nên mới biến một không gian tốt đẹp ngoài hành tinh như này trở thành dáng vẻ như bây giờ. Không phải thứ bảo vật mà bọn họ muốn cướp kia chính là cái vỏ đao này đấy chứ?"

"Trí tưởng tượng của ngươi thật phong phú." Isa lạnh giọng nói một câu.

Hàn Sâm còn muốn tiếp tục nói mấy câu với Isa, nhưng lại đột nhiên nghe được trong hồ truyền đến một tiếng động. Cái vỏ kiếm kia bỗng nhảy lên một cái, bắn về phía bức tượng đá hệt như mũi tên.

Trong lòng Isa vui mừng khôn xiết, cũng không còn rảnh nói nhảm nữa cùng Hàn Sâm, nàng đưa tay ra định chộp lấy vỏ kiếm đang vụt bay.

Nàng nói nhiều lời như thế với Hàn Sâm chính là vì để ổn định Hàn Sâm, chờ đợi thời khắc này đến. Bây giờ vỏ kiếm đã không bị quấy nhiễu, đúng như trong dự tính của nàng, nó bay về phía bức tượng đá, nàng tự khắc cũng không còn tâm trạng để ý tới Hàn Sâm nữa. Chỉ cần có thể bắt được vỏ đao là nàng đã đại công cáo thành. Đến lúc đó, trước hết nàng phải giết chết tên Hàn Sâm ghê tởm này để tế đao mới được.

Vị trí mà vỏ kiếm bay đến là chính giữa lông mày của tượng đá. Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện ra chính giữa lông mày của tượng đá có một cái rãnh dọc.

Ban đầu Hàn Sâm cho rằng cái rãnh dọc kia chỉ là một loại hình điêu khắc trang trí bình thường nào đó, giống như những vết dọc trên mắt của tượng thần thôi.

Hiện tại hắn mới phát hiện ra rằng nó có lẽ không phải là một kiểu trang trí chạm khắc mà là bị vỏ đao cắm tạo thành một cái khe lõm.

Chẳng qua Hàn Sâm thật sự không thể hiểu được tại sao lúc trước vỏ đao lại được cắm vào nơi đó, và tại sao bây giờ lại tự động nhét vào lại để làm gì chứ.

Sau khi suy nghĩ, Hàn Sâm đã nhìn thấy Isa đang đứng trên vai phải của bức tượng, vươn tay ra sắp bắt lấy vỏ kiếm đang bay nhanh đến.

Hàn Sâm tung một quyền về phía lòng bàn tay của Isa, đồng thời chộp lấy vỏ đao bằng một tay còn lại.

Trong mắt Isa hiện lên một tia sát ý. Đao quang lóe lên, suýt chút nữa đã chém đứt cả bàn tay đang chụp vào vỏ kiếm của Hàn Sâm. May mà Hàn Sâm đã phản ứng kịp co tay lại nhanh.

Nắm đấm kia của Hàn Sâm và một chưởng từ tay khác của Isa cũng

đồng thời đánh vào nhau. Chỉ nghe thấy một tiếng bịch vang lên, thân hình cả hai đều lung lay chấn động, lui về sau nửa bước. Không ai có

thể bắt được vỏ kiếm.

Vỏ kiếm bay qua giữa hai người, nó đã khảm vào cái rãnh trên trán tượng đá, kín kẽ không một tí chênh lệch nào, cứ như vốn dĩ trời sinh nó đã ở bên trong rồi ấy.

“Ngươi muốn chết hả!” Khuôn mặt Isa âm trầm như nước như thể nàng đã đạt đến giới hạn sự nhãn nại với Hàn Sâm.

“Thứ tốt ai gặp được thì có phần của người đó, vỏ đao này nói như thế nào cũng nên chia cho ta một nửa nhỉ?” Hàn Sâm lại cười tửm tỉm nói.

“Ngươi thật sự cho rằng ta không thể giết được ngươi ư?” Isa nắm chặt đao, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm. Khí thế trên người nàng lúc đó đột nhiên tăng vọt, cả người như có từng luồng tử sắc diễm lệ lộng lẫy bốc lên.

“Không phải là sức mạnh bên trong Ma Trủng sẽ bị áp chế, ngay cả vương giả cũng không có cách nào sử dụng được sức mạnh cường đại, chẳng khác gì người bình thường hay sao? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?” Hàn Sâm biến sắc, thầm kêu không ổn.

Hết chương 1799.

Chương 1800. Nữ Hoàng Tiễn Xạ

Isa cực kỳ hận Hàm Sâm, sức mạnh trên người ngày một tăng lên, †oàn thân hiện lên quang diễm màu tím chập chờn mạnh mẽ đột phá hạn chế của Ma Trủng với thân thể nàng, thực lực tăng lên nhanh chóng.

Thực chất lần đột phá này không đồng nghĩa với việc sức mạnh của Ma Trủng không có tác dụng gì với Isa, chẳng qua sức mạnh của Isa quá lớn, dễ dàng đột phá khiến cho cơ thể nàng có thể sử dụng sức

mạnh vượt qua cả quy tắc trong Ma Trủng.

Thế nhưng chỉ có cường giả bước thêm nửa bước là tới cảnh giới Thần hóa như Isa mới có được năng lực như thế, nếu không cho dù là cường giả cấp vương thì cũng khó lòng làm được đến bước này.

Thế nhưng cũng bởi vì Isa chỉ còn thiếu đúng nửa bước là tiến vào cảnh giới Thần hóa, chưa được coi là cường giả Thần hóa chân chính, cho nên nàng không thể bỏ qua sự áp chế của Ma Trủng hoàn toàn được.

Sức mạnh mà nàng đang gắng sức bộc lộ ra cũng không đường tăng cường quá nhiều, cùng lắm cũng chỉ tương đương với tử tước mà thôi.

Hơn nữa cùng với việc sức mạnh không ngừng tăng thêm thì gánh nặng với cơ thể nàng cũng ngày một lớn, có tăng thêm thì cũng chẳng thể làm được gì, chẳng những thế cơ thể cũng phải chịu tổn thương nhất định.

Nếu như không phải do bất đắc dĩ, Isa cũng không hy vọng làm những chuyện như vậy bên trong Ma Trủng. Nhưng mà đường đường là Nữ Hoàng Đao Phong, nàng tuyệt đối không thể nhẫn nhịn việc Hàn Sâm muốn làm gì thì làm, cho nên đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào đi chăng nữa cũng phải giết chết cái tên Hàn Sâm này.

Lúc trước cũng bởi Isa lo sợ Hàn Sâm sẽ cướp lấy vỏ đao rồi bỏ chạy, cho nên mới phải nhãn nại cho đến bây giờ. Hiện tại vỏ đao đã vào trong tượng đá, tạm thời sẽ không xảy ra chuyện gì, chỉ cần giết chết tên Hàn Sâm thì nàng có thể bắt được vỏ đao, vì lẽ đó Isa không chút do dự mà mạnh mẽ tăng thêm sức mạnh của mình.

Tuy rằng Isa chỉ có thể tăng được lên cấp tử tước, thế nhưng như vậy cũng đã là đủ. Trong tay nàng nắm lấy đao răng cưa, thế nhưng không quay qua chém chết Hàn Sâm ngay mà chỉ nheo mắt lại, ngọn lửa màu tím trên lưỡi đao lập tức bùng lên.

Hàn Sâm nắm tấm khiên Nhân Mã Cương Thiết, sẵn sàng chống đỡ †rước sự công kích, nhưng đột nhiên lại cảm thấy cánh tay tê rân, huyết nhục nổ tung.

Vết thương trên cánh tay của Hàn Sâm nhanh chóng vỡ ra, trong chớp mắt đã khiến máu thịt nứt toác, lộ khung xương trắng hếu ra ngoài.

“Ngươi thật sự cho rằng sức mạnh Tuyệt Nha sẽ lan rất chậm ư? Đó chẳng qua là vì sức mạnh của ta bị Ma Trủng áp chế quá mạnh, cho nên sức mạnh Tuyệt nha mới yếu như vậy. Ngươi dám chọc giận bổn nữ hoàng là ta đây,

ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi. Gương mặt Isa lạnh lẽo, ánh tím trên người càng ngày càng bùng nổ.

Vết thương trên người Hàn Sâm nhanh chóng nứt ra, mỡ và các thớ cơ thịt trên bề mặt cứ nứt dần, có thể nhìn thấy cả từng sợi khói khí màu tím lơ lơ lửng lửng trông cực kỳ đáng sợ.

Ị”

“Đù má, sức mạnh thâm độc ghê!” Trong lòng Hàn Sâm thầm mắng một tiếng. Hắn không còn thời gian do dự nữa, trong mắt lóe lên thứ hào quang trắng xóa, một sức mạnh kỳ lạ thẩm thấu ra ngoài từ trong gen, nháy mắt đã tràn ngập khắp cơ thể của hắn.

Bởi vì có áo giáp Động Huyền bảo vệ cơ thể Hàn Sâm, cho nên từ bên ngoài không thể nhìn thấy được cơ thể Hàn Sâm có biến hóa gì. Còn bên trong áo giáp, cơ thể đang không ngừng phát sinh những biến hóa kịch liệt giống như đang nung nóng một khối thép vậy. Một loại trạng thái nửa trong suốt trông cực kỳ hoành tráng hiện lên, toàn thân tản ra khí tức cường đại vô song không gì sánh được.

Thể chất Thần Linh siêu cấp được kích hoạt trong nháy mắt, vết thương trên tay Hàn Sâm lập tức ngừng mở rộng. Làn khói tím đang lượn lờ trên vết thương cũng bị thánh quang chói lòa dung hòa trong nháy mắt rồi lập tức biến mất, vết thương cũng khép miệng với tốc độ nhanh chóng.

Hàn Sâm cảm nhận được sức mạnh Ma Trủng áp chế khắp cơ thể, ràng buộc mạnh mẽ tựa như muốn tan vào mây khói, từng luồng sức mạnh tựa như nước sông đang cuồn cuộn trào dâng khắp cơ thể, không gì ngăn cản được.

Isa nhìn vết thương trên tay Hàn Sâm đang bốc lên thánh quang trắng xóa, trên người còn tỏa ra khí thế khủng bố, gương mặt lập tức biến sắc, kinh hãi nói: “Lẽ nào ngươi cũng đã chạm tới cánh cửa vương giả Thần hóa?” Hàn Sâm không đáp lại. Trong tay hắn xuất hiện cung Hoàng Kim Vũ, đồng thời tay còn lại cũng vươn ra rút lấy một mũi Cốt Tiễn màu trắng thánh khiết, từng luồng ánh sáng trắng xóa tràn vào bên trong Cốt Tiễn giúp sức mạnh

được kích hoạt, hào quang thánh khiết khủng bố trào ra bên ngoài từ trong Cốt Tiễn.

“Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn… Sao lại có chuyện như vậy được…” Isa kinh hãi tới biến sắc.

Thật ra không phải nàng giật mình bởi sức mạnh của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn, mà là Cốt Tiễn trước mặt nàng được chế tạo từ dị cốt của một dị chủng cấp vương của Vũ tộc, nắm giữ sức mạnh cấp vương vô cùng lợi hại.

Nhưng đây cũng chỉ đơn thuần là sức mạnh cấp vương mà thôi. Ở bên ngoài, Isa hoàn toàn không sợ loại sức mạnh này, cho dù là dị chủng của cấp vương của Vũ tộc dùng Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên tấn công nàng, đối với nàng mà nói thì cũng không có gì ghê gớm, nàng hoàn toàn đủ khả năng chống đỡ.

Thế nhưng trong Ma Trủng, cơ thể nàng đã bị tổn hại, sức mạnh đổi lại được cũng chỉ ở mức tử tước, trong khi sức mạnh của Thánh Thiên Sứ Cốt Tiên lại không ngừng bộc phát, bên trong lẫn bên ngoài đều không khác nhau là mấy, đều không bị sức mạnh của Ma Trủng ảnh hưởng, điều đó khiến người ta phải khiếp sợ.

Lúc này Isa không để ý đến việc cướp vỏ đao nữa. Nàng nhanh chóng rời khỏi tượng đá, phi thân lao ra khỏi hồ nước.

Chắc chắn một Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn có thể bộc phát ra toàn bộ sức mạnh không phải là thứ nàng có thể chống lại được.

Vút!

Hàn Sâm chỉ khẽ nhúc nhích, Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn đã hóa thành một vệt thánh quang lao ra ngoài. Chỉ vừa mới rời khỏi dây cung, nó đã tiến thẳng vào người Isa, khiến nàng không có cơ hội né tránh.

lsa không hổ danh là cường giả đã bước nửa bước Thần hóa, mặc dù sức mạnh đã bị áp chế, thế nhưng năng lực và phản ứng linh hoạt vẫn còn nguyên vẹn.

Trước sự tấn công của Cốt Tiễn, hai tay Isa nắm lấy đao răng cưa đỡ trước ngực, Cốt Tiễn bắn thẳng vào thân đao răng cưa.

Thánh quang như núi lửa điên cuồng bùng nổ ra từng luồng sức mạnh cường đại, mũi tên và thân đao bất chợt nổ tung. Sau đó một tiếng răng rắc vang lên, cây đao răng cưa không biết làm từ vật liệu liệu gì mà vẫn giữ được uy năng trong Ma Trủng bỗng chốc vỡ vụn dưới xung kích từ mũi tên. Mà Cốt Tiễn vẫn tiếp tục bắn xuyên qua lồng ngực của Isa, bay ra từ phía sau lưng nàng rồi liên tiếp xuyên qua mấy chục gốc nho, cuối cùng mới kẹt lại trên một gốc nho to như cái bát.

Phụt!

Máu tươi trong miệng Isa không ngừng trào ra, vị trí trái tim ngay lồng ngực đã bị thủng một lỗ lớn. Thế nhưng nàng không hề chết mà vẫn gắng sức ngưng tụ sức mạnh, nhanh chóng lao về phía giàn nho, biến mất trong nháy mắt.

Hàn Sâm muốn truy kích, thế nhưng thân thể hắn dần suy yếu, trạng thái thể Thần Linh siêu cấp cũng tan biến. Thân thể của hắn chỉ có thể chống đỡ trong một khoảng thời gian có hạn.

“Đúng là một người phụ nữ đáng sợ, đã như vậy rồi mà còn chưa chết.” Hàn Sâm thầm than một tiếng, chỉ đành từ bỏ ý định truy sát Isa.

Hàn Sâm chuyển hướng ánh mắt qua ấn đường tượng đá. Hắn nhìn vỏ đao đang cắm trong đó rồi duỗi tay ra, nắm chặt phần lộ ra ở bên ngoài, muốn dùng sức nhổ vỏ đao bên trong đó ra.

Hàn Sâm cố gắng dùng hết sức, thế nhưng lại phát hiện vỏ đao không hề nhúc nhích. Hắn liên tục rút đến mấy lần, thế nhưng vỏ đao vẫn không hề động đậy lấy một chút.

Hết chương 1800.

Chương 1801. Đao ý

Hàn Sâm cắn răng cố rút ra mấy lần, thế nhưng đều không thể làm vỏ đao nhúc nhích tí nào, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Tiếp theo không đợi Hàn Sâm kịp phản ứng lại, hắn đột nhiên cảm nhận trên vỏ đao kia có một luồng đao ý như mãnh thú hồng hoang bộc phát ra, dữ tợn quái dị, trong nháy mắt nuốt chửng Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi nhíu mày, kiếm ý của bản thân không ngừng tuôn trào, đối kháng với đao ý quái thú kia.

Tuy đao ý không trực tiếp làm tổn thương đến thân thể Hàn Sâm, nhưng lại nuốt chửng kiếm ý của Hàn Sâm, hoặc có thể nói là nó không chỉ đang cắn nuốt kiếm ý, mà nó còn đang cắn nuốt ý chí của Hàn Sâm.

Nếu ý chí đã tan vỡ thì cho dù thân thể không bị thương, nhưng lòng tin đổ nát, sẽ rất khó đối kháng được với cường giả đỉnh cấp.

Kiếm ý của Hàn Sâm đã có sức mạnh kinh người, mà đao ý kia còn hung mãnh tàn bạo hơn.

Nếu nói kiếm ý của Hàn Sâm là một con trâu đực bền gan vững chí hùng tráng, vậy thì đao ý được đựng trong vỏ đao chính là mãnh hổ hoặc là ác long.

Cho dù trâu đực có mạnh mẽ to lớn thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng vẫn là động vật ăn cỏ, còn mãnh hổ và ác long đều ăn tươi nuốt sống mà tồn tại đến bây giờ, há to miệng nuốt chửng kiếm ý của Hàn Sâm.

Nếu kiếm ý có thực thể thì sợ rằng đã máu me đầm đìa từ lâu.

Khí tức của đao ý này làm cho Hàn Sâm có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc. Dường như đao ý của Isa rất tương tự với khí tức của đao ý này, chỉ là đao ý này mạnh mẽ hơn hung mãnh hơn và tàn bạo hơn nhiều.

“Chẳng trách Isa ngay từ đầu đã có ý định với vỏ đao này, thì ra thứ này thật sự có chút quan hệ với nàng.” Trong đầu Hàn Sâm lóe lên rất nhiều suy nghĩ.

Đao ý của Isa đã cường đại như thế, chắc chắn đã là cường giả cấp vương giả, mà đao ý trong vỏ đao này còn mạnh hơn so với đao ý của nàng, vậy cũng chỉ sót lại một khả năng.

"Sinh vật đã để lại đao ý này trong vỏ đao là cường giả cấp Thần hóa sao? Nếu như thật sự là cường giả cấp Thần hóa, vậy chỉ có thể là một trong hai vị cường giả khủng bố kia, từ đó suy ra một vị cường giả khủng bố trong đó là người Rebet tộc, vả lại tại sao hắn lại để vỏ đao ở chỗ này?" Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Nhưng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nếu thật sự là cường giả đỉnh cấp của Rebet tộc để lại, vậy tại sao trải qua bao nhiêu năm tháng như vậy, mãi đến tận bây giờ Isa mới tới nơi này nhận lại vỏ đao?

Hàn Sâm không có thời gian suy nghĩ nhiều nữa, hiện tại ý chí toàn thân đều phải dùng để đối kháng với cái đao ý khủng bố kia, dù vậy vẫn khó có thể chống lại nó, kiếm ý và ý chí của Hàn Sâm không ngừng bị cắn xé, bị nuốt chửng từng chút một.

Ý chí của Hàn Sâm càng ngày càng yếu, ngược lại cái đao ý kia lại càng ngày càng cường tráng.

Hàn Sâm muốn bứt ra khỏi sự cắn nuốt này để rời đi, thế nhưng ý chí đã bị chiếm đoạt, Hàn Sâm không thể di chuyển bước chân một tí nào, bởi vì chỉ cần lùi lại, đao ý giống như quái thú kia sẽ nhân lúc vườn không nhà trống lao vào, khiến cho ý chí của Hàn Sâm tan vỡ càng nhanh hơn.

Vào lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ phải làm như thế nào để thoát khỏi cảnh khốn khó này thì áo giáp tinh thể màu đen bên trong hồn hải lại đột nhiên khẽ lay động, để lộ ra một tia khí tức kì dị.

Tia khí tức kia len lỏi chui vào trong thân thể Hàn Sâm trong chớp mắt khiến vỏ đao kia run lên dữ dội. Đao ý bên trong vỏ đao thu lại ngay lập tức, thế nhưng vỏ đao vẫn rung rung không ngừng, Hàn Sâm nâng tay lên, rút vỏ đao ra dễ như ăn cháo.

Khí tức của áo giáp tinh thể màu đen giống như lưu quang di chuyển xung quanh người Hàn Sâm một vòng, sau đó lại trở về bên trong hồn hải, rồi lại

trở về bên trong áo giáp.

Áo giáp tinh thể màu đen cũng khôi phục vẻ vắng lặng như lúc ban đầu, không khác khi bình thường là bao.

Tuy khí tức đã bị thu hồi, nhưng đao ý bên trong vỏ đao vẫn nằm im, không ngừng run rẩy trong tay Hàn Sâm.

Không biết tại sao dường như Hàn Sâm có thể cảm nhận được tâm tình của vỏ đao lúc này, chỉ cảm thấy đó là một cảm xúc hỗn hợp giữa hưng phấn, vui vẻ và sợ hãi đang ở bên trong vỏ đao dập dờn.

Hàn Sâm thấy khó hiểu, không biết cây đao có quan hệ như thế nào với áo giáp tinh thể màu đen, tại sao chỉ cần một vệt khí tức của áo giáp tinh thể màu đen lại có thể ra lệnh cho vỏ đao biến thành dáng vẻ này.

“Rốt cuộc cây đao này là đồ của Rebet tộc hay là đồ của Tinh Tộc nhỉ?” Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, cứ cảm thấy khả năng đây là đồ vật của Tinh Tộc cao hơn một ít.

Vào lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ, đao ý trong vỏ đao kia lại tiếp tục bay ra ngoài, chỉ là lần này đao ý kia không có tiếp tục nuốt chửng ý chí của Hàn Sâm nữa, trái lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ ôn nhu, trào dâng bên trong ý thức của Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức cảm giác mình đang hóa thân thành cự thú viễn cổ, nuốt chửng tất cả có ở trong trời đất, vũ trụ tinh hà, thiên địa vạn vật, chỉ cần hắn há to miệng, tất cả đều bị hắn nuốt vào trong bụng.

Loại khí phách nuốt chửng thiên địa vũ trụ sinh ra một loại cảm xúc không thể miêu tả bằng ngôn từ.

Khí phách này sâu sắc khắc vào trong đầu Hàn Sâm, ngay sau đó cự thú kia lại hóa thành một thanh đao, một thanh đao mà Hàn Sâm nhìn hết sức quen thuộc.

Cây đao kia có hình dáng giống như đúc với thanh đao Isa sử dụng, chỉ là khí phách giữa hai thanh đao chênh lệch rất nhiều.

Ngoại hình tuy rằng là một, nhưng quả thực thanh đao trong tay Isa giống như là một món đồ chơi so với thanh đao mà Hàn Sâm nhìn thấy trong tiềm thức.

Lúc này chuôi đao kia được một người đàn ông nắm ở trong tay, Hàn Sâm không thấy rõ khuôn mặt người đàn ông kia, nhưng ở trong cơn

mông lung, dường như giống như nhìn thấy một đôi tai thật dài ở trên đỉnh đầu của hắn ta.

Những thứ này này đều không quan trọng, Người đàn ông nắm cây đao trông như Đại Ma Vương chuẩn bị diệt thế, một đao chém ra, tinh hà vỡ, vạn vật bị xé rách và nuốt chửng, vô số tinh cầu đều bị hủy diệt dưới ánh đao, ngay cả hư không cũng bị xé toạc ra một đường như hố đen của ngân hà.

Hết đao này đến đao khác, đao pháp kia hủy diệt nuốt chửng vạn vật khiến người xem sợ mất mật, cùng với đó là một loại cảm giác sảng khoái khó có thể diễn tả thành lời.

Người đàn ông lại bắt đầu múa đao, mỗi một động tác đều khắc sâu vào trong óc Hàn Sâm, để Hàn Sâm ghi nhớ thật kĩ, cũng khiến cho hắn càng ngày càng quen thuộc với cái đao pháp và đao ý kia.

Giống như là theo bản năng, Hàn Sâm cầm vỏ đao lên múa may, bắt chước từng động tác giống người đàn ông kia trong ý thức.

Hết đao này đến đao kia, bên trong đao pháp của Hàn Sâm nhanh chóng bắt đầu sản sinh ra một đao ý quỷ dị muốn xé rách nuốt chửng tất cả, hơn nữa đao ý này càng ngày càng mãnh liệt.

Đương nhiên đao ý này không phải là do chính hắn tu luyện ra, cho dù Hàn Sâm có là thiên tài đỉnh cấp như thế nào đi nữa cũng không thể tu luyện một môn đao pháp thành đao ý trong thời gian ngắn như vậy được.

Chính đao ý bên trong đao pháp của Hàn Sâm đang điên cuồng tăng vọt, vào lúc Hàn Sâm luyện bộ đao pháp kia đến tầng thứ bảy mươi mấy, đao ý

của hắn hiện giờ không yếu hơn Isa, hơn nữa đao ý vẫn còn có dấu hiệu tiếp tục và không ngừng tăng trưởng.

Theo sự tăng trưởng nay của đao ý, Hàn Sâm ý thức được người đàn ông kia và cây đao càng nhìn càng mờ nhạt, mãi đến khi hắn luyện đến tầng một trăm, người đàn ông trong ý thức đó đã hoàn toàn tiêu tan không thấy đâu nữa, cũng không để lại một chút vết tích nào.

Hàn Sâm ngơ ngác nhìn vỏ đao trong tay, hiện tại vỏ đao đã hoàn toàn không còn chút đao ý nào, rõ ràng là đao ý của nó đã được dịch chuyển qua cho Hàn Sâm.

Vỏ đao khế run, bay lên từ trong tay Hàn Sâm, cũng di chuyển xung quanh Hàn Sâm vài vòng, tự động treo ở bên hông Hàn Sâm, sau đó không còn động tĩnh nào nữa.

Thân vỏ đao màu đen như bọc kim cương cũng dần dần ảm đạm

xuống, hóa thành một vỏ đao nhìn như là được điêu khắc từ mặc thạch.

Hết chương 1801.

Chương 1802. Bao vây tấn công

Hàn Sâm nắm lấy vỏ đao rồi thử cầm lên, cảm giác vô cùng thoải mái, lập tức cầm ở trong tay. Thế nhưng vỏ đao kia lại yên tĩnh như vật chết, không có điểm nào thần kỳ cả.

Hàn Sâm biết rõ vỏ đao này chắc chắc không phải vật tầm thường, tuy không xuất hiện đao ý như quái thú, thế nhưng bản thể của vỏ đao vẫn còn linh tính, không thể nào có chuyện trông như vật chết được.

Vỏ đao yên tĩnh như vậy, chỉ sợ là có nguyên nhân gì đó phía sau. Hàn Sâm nghĩ ngợi nhưng không tài nào đoán ra được nguyên nhân cụ thể.

Hàn Sâm thu hồi vỏ đao rồi quay lại chỗ tượng đá tiếp tục quan sát kĩ càng từ trên xuống dưới, nhưng cũng không còn gì có ích nữa.

Bong bóng trong hồ nước đã dừng lại từ lâu, cũng không xuất hiện thêm các loại đao khí khác, chỉ e rằng ở nơi này cũng chỉ còn lại cái vỏ đao này thôi.

"Tại sao có vỏ nhưng lại không có đao? Vỏ phải phối hợp với đao, nếu không thì sao có thể là một thanh đao hoàn chỉnh được chứ." Hàn Sâm nghĩ đi nghĩ lại thì đột nhiên trong đầu nảy ra một ý nghĩ: "Có khi nào thanh đao đáng lẽ được cắm ở trên ấn đường tượng đá chính là một bộ đao hoàn chỉnh với cái vỏ này không? Có khi nào sau này đao đã bị người khác lấy đi mất?" Hàn Sâm nghĩ ngay đến dòng chữ được khắc phía trên tượng đá: "Gen Thần siêu cấp?".

Nếu như nói ai đã lấy đi thanh kiếm, thì rất có khả năng đó chính là người đã khắc dòng chữ này.

Nhưng tất cả cũng là chỉ là sự suy đoán. Hàn Sâm không kiếm được thêm gì đành nghỉ ngơi một lúc, sau đó phi thân đáp xuống bờ hồ, đi về phía bên trong giàn nho.

Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn đã được hắn cất đi, hiện tại hắn chỉ muốn đi hái một ít quả nho để lót dạ, thuận tiện tìm xem ở đây có trái cây dị chủng hay không.

Bên trên giàn nho kết rất nhiều trái, Hàn Sâm tiện tay hái xuống mấy chùm nho to đỏ đỏ và mọng nước. Hắn nếm thử một quả nho, cảm giác vô cùng thơm ngọt, thế là một lúc ăn mấy chùm liền, cảm giác bụng được lấp đầy dễ chịu hơn rất nhiều.

Dọc đường đi không nhìn thấy bóng dáng những tên Chaos tộc kia đâu nữa, Hàn Sâm đi tới rìa ốc đảo, cũng không thấy bóng dáng Isa đâu, không biết nàng ta chạy đi đâu rồi.

Suy nghĩ trong chốc lát, Hàn Sâm lại trở về bên trong ốc đảo, tiếp tục †ìm kiếm quả thực dị chủng ở chỗ giàn nho.

Hàn Sâm rất muốn rời khỏi Ma Trủng ngay lập tức, miễn sao lúc ra ngoài không gặp lại Isa, ở trong Ma Trủng hắn vẫn có thể chiếm chút hời từ Isa.

Thế nhưng khi rời khỏi Ma Trủng, dựa vào tu vi sắp đạt đến ngưỡng Thần hóa của Isa, muốn giết Hàn Sâm thì thực sự rất dễ dàng, chính bởi lí do đó mà Hàn Sâm muốn nhanh chóng rời khỏi Ma Trủng.

Hàn Sâm dự định ở trong ốc đảo tìm kiếm một chút, nếu có thể tìm thấy trái cây dị chủng là tốt nhất, còn không thì phải xuất phát rời khỏi Ma Trủng ngay lập tức, tuyệt đối không thể có Isa có cơ hội chặn hắn lại ở phía bên ngoài.

Hiện tại rắc rối lớn nhất chính là, dù hắn rời khỏi Ma Trủng nhanh hơn Isa một bước, nhưng lại không đi ra ngoài cùng Logde công tử, sợ rằng người của ma tộc cũng sẽ không bỏ qua hắn.

Hàn Sâm không quan tâm được nhiều như vậy, chỉ có thể đi ngoài trước rồi mới lại tính toán bước tiếp theo sau.

Không uổng công tìm tòi một lúc ở bên trong giàn nho, Hàm Sâm đã tìm được một chùm nho mã não tím. Hàn Sâm không chút khách khí, trực tiếp hái chùm nho dị chủng xuống rồi bỏ vào trong túi áo.

Sau khi đi quanh giàn nho hết một lượt, Hàn Sâm tiếp tục tìm thấy một chùm nho màu xanh ngọc cùng với một chùm nho màu đỏ hồng, sau đó thì không thu hoạch được gì thêm.

Không ở lại lâu nữa, Hàn Sâm đi ra ngoài khu vực giàn nho, đang chuẩn bị rời khỏi ốc đảo này thì đột nhiên nhìn thấy ở sa mạc phía trước một vùng cát vàng nổi lên.

Hàn Sâm chẳng mất bao lâu để có thể nhìn thấy nhiều sinh vật đang tiến đến ốc đảo này, nhìn vào hướng đi của bọn họ, có thể đoán bọn họ đến từ Ma Trủng. Hàn Sâm nhìn kỹ bên trong đám sinh vật ấy, có rất nhiều chủng tộc phức tạp, có Ma tộc, có Rebet tộc, còn có một vài chủng tộc mà Hàn Sâm không biết tên. Tổng cộng có mười mấy loại, sợ rằng lần tiến vào Ma Trủng này, hơn một nửa quân số đều ở đây.

“Kỳ lạ thật đấy! Logde công tử đã nói ở nơi này sẽ không có những chủng tộc khác, sao bây giờ lại có nhiều đến vậy? Không lẽ sau khi Isa trốn đi đã tìm những tên này đến để đối phó với ta?” Lông mày của Hàn Sâm hơi nhíu lại, trước hết quay lại bên trong ốc đảo, tìm chỗ ẩn thân rồi tính tiếp.

Bất kể có phải những người này đến đây với mục đích tìm hắn để gây sự hay không thì nhìn dáng vẻ kia cũng không phải dạng tốt lành gì.

Hàn Sâm vừa định quay người đi, nhưng không ngờ rằng trong đám thượng tộc kia có một tên đáng ghét có thị lực vô cùng tốt đã nhìn thấy Hàn Sâm. Không đợi Hàn Sâm lui vào phía trong ốc đảo thì đã hô lớn về phía Hàn Sâm: “Tên nhóc con kia, tốt hơn hết là ngươi nên đứng yên đấy, không được nhúc nhích, ngoan ngoãn trả lời bọn ta mấy vấn đề, bọn ta sẽ không gây khó dễ cho ngươi, bằng không thì đứng trách bọn ta không không nhân từ, trừ khi người nghĩ rằng ngươi có thể chạy trốn khỏi bàn tay thượng tộc bọn ta.”

“Các người muốn hỏi cái gì” Hàn Sâm lạnh giọng hỏi.

“Có phải ngươi đi theo Logde vào Ma Trủng?” Một công tử Ma tộc đứng xa xa vừa đánh giá Hàn Sâm vừa hỏi.

“Không sai.” Hàn Sâm hơi gật đầu.

“Hiện tại Logde đang ở đâu?” Đám người đi cùng với công tử Ma tộc vui mừng khôn xiết, mấy tên thượng tộc không hẹn mà cùng hỏi.

Hàn Sâm cũng không do dự, lập tức nói lại chuyện mình và Logde gặp phải Chaos tộc rồi Logde chạy trước, chẳng qua không kể sự việc gặp phải Isa ở bên trong ốc đảo.

“Tốt lắm! Ngươi mau dẫn bọn ta đi tìm Logde.” Tên công tử Ma tộc trực tiếp nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cau mày nói: “Ta chỉ biết là hắn đi về hướng kia, cũng không biết lúc này hắn đang ở đâu, cứ coi như ta chấp nhận dẫn đường cho các người thì cũng vô dụng.”

“Ta để người dẫn đường thì cứ dẫn đường đi, đừng có nói nhảm nhiều như vậy.” Cái tên thượng tộc đầu tiên phát hiện ra Hàn Sâm đã mất hết kiên nhãn mà hừ lạnh nói.

Hàn Sâm không để ý đến hắn nữa, mà xoay người đi về đường cũ.

Hắn sợ Isa ở bên ngoài sẽ chặn đường hắn, cho nên hắn sẽ không chấp nhận việc đi tìm Logde công tử.

Nếu như ở bên ngoài, chỉ cần chọn một kẻ bất kì trong những tên thượng tộc này là đã có thể mạnh hơn hắn. Nhưng mà ở bên trong Ma Trủng, thân thể mọi người đều bị áp chế, cho nên căn bản là đều cùng một trình độ, Hàn Sâm cũng không cần thiết phải sợ bọn họ.

Cái tên thượng tộc mắt ưng mỏ điểu thấy Hàn Sâm không thèm để ý đến hắn, ngay lập tức giận dữ, phát ra một tiếng kêu quái dị rồi rút ra một cái gậy gỗ đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy cái gậy gỗ kia khá quen mắt, có chút giống với loại đồ gỗ mà Chaos tộc sử dụng như kiếm gõ, cung gỗ… cũng là thứ có nguồn gốc từ bên trong Ma Trủng.

Hàn Sâm không để ý hắn nữa, tiếp tục đi về phía trước, thân hình lóe lên một cái, gậy gỗ trong tay tên thượng tộc tựa như cuồng phong tiến tới, thế nhưng không thể nào chạm được góc áo của Hàn Sâm.

Những tên thượng tộc còn lại đều khá kinh ngạc, nhưng hiển nhiên bọn họ không có ý định thả Hàn Sâm rời đi. Từng tên một xông tới, rút binh khí đồn dập tấn công.

Hàn Sâm thấy trong tay bọn họ xuất hiện nhiều loại vũ khí đao, thương, kiếm, côn, các loại đều có, hơn nữa đều là đồ gỗ, cùng một loại với binh khí của Chaos tộc.

“Dẫn đường đi tìm Logde, sau khi tìm được rồi, đương nhiên sẽ có lợi ích dành cho ngươi, nếu không nơi này có rất nhiều thượng tộc cường đại như vậy, sẽ không ai tha cho ngươi đâu.” Công tử Ma tộc kia không †ấn công ngay mà nói, vừa đe dọa vừa dụ dỗ.

Tuy Hàn Sâm rất tò mò với việc rốt cuộc những người này vội vã đi tìm Logde để làm gì, nhưng hắn sợ Isa sẽ chặn đường mình hơn, vì thế không đáp lời, dùng toàn lực lao về phía trước.

Đám thượng tộc đều giận dữ, dồn dập vung vẩy binh khí xông tới, muốn đánh ngã Hàn Sâm trước rồi hãng nói.

Hàn Sâm rút vỏ đao ra, dùng vỏ đao thay cho kiếm, thân hình lóe lên như bóng ảnh, kiếm khí trên người tuôn thẳng lên trời cao.

Hết chương 1802.

Chương 1803. Bị bắt

Ngay khi cuộc chiến sắp bắt đầu, một mũi tên từ trên trời rơi xuống bất ngờ bắn xuống bãi cát giữa mọi người khiến ai nấy đều kinh ngạc. Ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy nhóm Chaos tộc đang bay trên bầu trời, nặng nề bao vây lấy tất cả.

Nhìn thấy những hàng cung tên nhắm vào mình, sắc mặt của mọi người đều thay đổi rõ rệt, ngay cả Hàn Sâm cũng không ngoại lệ.

Việc thoát khỏi bốn Chaos tộc trước đây, đã tốn rất nhiều công sức,

hiện tại bị bao nhiêu Chaos tộc vây quanh, muốn xông ra ngoài cũng không được, trừ khi Hàn Sâm lại biến thành trạng thái thể Thần Linh

siêu cấp, nếu không với tốc độ này của hắn thì cũng không thể thoát khỏi vòng vây của Chaos tộc.

Đáng tiếc là hắn vẫn còn đang trong thời kỳ suy yếu, chưa kể cho dù có biến thành thể Thần Linh siêu cấp thì thời gian tồn tại quá ngắn, giết một ít Chaos tộc cũng không thành vấn đề, nhưng để giết hàng trăm Chaos tộc và sau đó lao ra thì không phải là điều có thể.

An”

“Bỏ vũ khí xuống giơ tay lên.” Một Chaos tộc lạnh lùng nói với Hàn Sâm và những người khác bằng thứ ngôn ngữ thông dụng.

Đối mặt với bao nhiêu cung tên, không ai dám lộn xộn. Tuy rằng mặt mũi rất khó coi, nhưng vẫn đành phải ném tất cả binh khí trong tay xuống đất, giơ hai tay lên trên đầu một cái.

Hàn Sâm đã treo bao kiếm trở lại thắt lưng từ lâu, giơ hai tay lên trên đầu giống như những thượng tộc khác.

Chaos tộc xông lên, dùng cung tên chĩa vào bọn họ, sau đó lấy dây leo ra trói lại tất cả bọn họ lại, tiếp đó dùng giáo gỗ xuyên qua dây leo, hai Chaos tộc khiêng một cái. Bọn họ được mang về như một con lợn rừng.

“Chaos tộc này ăn chay đúng không? Bọn họ không có sở thích ăn thịt người chứ?” Trong lòng Hàn Sâm thầm chán nản, nếu như không bị bọn họ làm phiền thì có lẽ hắn đã đi xa rồi, hắn cũng sẽ không bị những Chaos tộc bao vây.

May mắn thay, dường như những Chaos tộc này không có ý tưởng giết họ ngay lập tức mà tiếp tục mang họ đến nơi sâu trong sa mạc.

Sau khi đi bộ ba bốn ngày, cuối cùng trước mắt cũng nhìn thấy một ốc đảo. Ốc đảo này lớn hơn ốc đảo Hàn Sâm ở lúc trước rất nhiều, từ xa có thể nhìn thấy rất nhiều nhà gỗ trong đó, nơi này có một nhóm của những người Chaos tộc. Mọi người được đưa vào một bãi đất trống trong ốc đảo, trên bãi đất trống đó có rất nhiều cột đá, Hàn Sâm đã nhìn thấy Isa bị trói vào một cây cột. Tuy nhiên, chiếc mặt nạ trên mặt Isa vẫn còn đó, tuy nhiên hình như vết thương ngay giữa tim nàng ta đã ổn.

Rõ ràng những tên thượng tộc đó không nhận ra Isa là ai, ngay cả hai tên Rebet tộc cũng nhìn Isa với ánh mắt trống rỗng, có vẻ như ngay cả họ cũng không biết danh tính thực sự của Isa. Hàn Sâm và những người khác đều bị trói vào cột đá, Hàn Sâm ở khá gần vị trí của Isa, họ là hai cột đá cạnh nhau.

Khi Isa nhìn thấy Hàn Sâm, ánh mắt nàng rơi vào bao kiếm trên eo Hàn Sâm. Đôi mắt nàng sáng lên, sau đó lộ ra vẻ nghi hoặc, rõ ràng nàng đang tự hỏi tại sao bao kiếm lại trở thành như bây giờ.

Chaos tộc chỉ lấy đi vũ khí bằng gỗ, không thu đao trên người Hàn Sâm, bỏ qua bao kiếm đó, mà thật ra hiện tại Hàn Sâm có bao kiếm này cũng vô dụng.

“Những Chaos tộc này muốn làm gì chúng ta?” Cái tên thượng tộc mắt ưng mỏ điểu không nhịn được mà hỏi.

Nhưng không ai có thể trả lời hắn ta, không ai biết những Chaos tộc đó muốn làm gì, sau khi các Chaos tộc trói buộc họ ở đây thì đều giải tán.

Có rất nhiều đứa trẻ Chaos tộc đang tò mò nhìn xung quanh cứ như thể chúng đang xem động vật trong sở thú.

Mặc dù Chaos tộc bị ảnh hưởng bởi Ma Trủng, thậm chí không có lấy một quý tộc, họ chỉ có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen, thế nhưng huyết thống của họ rất tốt, con cái cả nam lân nữ do họ sinh ra đều rất tuấn †ú và xinh đẹp, mà tố chất thân thể cũng rất khá.

Công tử Vichy của Ma tộc nhỏ giọng hỏi Isa: “Vị tiểu thư Rebet tộc này, ngươi bị bọn họ bắt khi nào? Ngươi có biết bọn họ định làm gì với chúng ta không?”

lsa hoàn toàn không để ý tới Vichy, nàng đường đường là cường giả cấp vương sắp đạt tới cấp Thần hóa, nếu không bị Hàn Sâm đánh trọng thương thì làm sao có thể bị đám Chaos tộc bắt? Điều này khiến nàng thật sự xấu hổ, vì vậy Isa không muốn quan tâm đến những người đàn ông này chút nào vì sợ rằng mọi người có thể nhìn ra thân phận thực sự của nàng.

Nhìn thấy Isa mặc kệ hắn, Vichy không khỏi nhíu mày, đương nhiên hiện tại hắn không có khả năng uy hiếp Isa nói.

Một người đàn ông Rebet tộc nói: “Bây giờ chúng ta đã đến nước này rồi, tất cả chúng ta đều ở trên cùng một con thuyền, nếu ngươi biết điều gì đó thì hãy nói với mọi người, có lẽ chúng ta có thể nghĩ ra cách để trốn thoát.”

Mấy bộ tộc khác cũng phụ họa theo, hy vọng sẽ hỏi được điều gì đó từ lsa.

Nhưng Isa làm như không nghe thấy, nàng vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi, thậm chí còn không nhìn bọn họ chút nào.

Người đàn ông Rebet tộc đã rất tức giận và hét lên: “Ngươi không nghe thấy ta nói chuyện với ngươi sao? Ta là công tước Iwaki, ta ra lệnh cho ngươi trả lời câu hỏi của ta.”

Nhưng Isa vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi như thể nàng chưa nghe thấy lời của công tước Iwaki. Hàn Sâm tò mò nhìn Isa, hơi lạ là công tước Iwaki còn không biết Isa. Theo quan điểm của Hàn Sâm, Isa phải là một nhân vật lớn, nhất định không phải thứ mà công tước có thể so sánh được, làm sao công tước Iwaki này lại có thể không nhận ra nàng được.

Sắc trời dần dần tối sầm, dường như đám trẻ con Chaos tộc có đã mệt mỏi sau khi ngắm nhìn bọn họ. Tất cả đều trở về nhà gỗ, toàn bộ ốc đảo yên tĩnh chỉ còn lại có những người này bên ngoài.

Nhìn thấy dường như Chaos tộc đã ngủ say, không ai nhìn bọn họ, thượng tộc muốn dùng thủ đoạn để bứt ra khỏi dây leo, thử xem có thoát được hay không. Nhưng không biết những sợi dây leo đó làm bằng gì, không thể gỡ ra được.

“Hú!” Bên ngoài ốc đảo vang lên một tiếng kêu lạ, mọi người giật mình, tưởng rằng một Chaos tộc đã phát hiện ra động tĩnh của bọn họ. Nhìn xung quanh, cửa của những ngôi nhà gỗ ấy đều đóng chặt, không có Chaos tộc nào đi ra.

Sau đó họ lại nghe thấy những âm thanh kỳ do quái chủng phát ra, rất nhanh đã lan rộng như thể những tiếng động lạ đó phát ra từ khắp nơi.

Mà những tiếng động kỳ lạ kia càng ngày càng gần, không bao lâu đã nhìn thấy cách đó không xa xuất hiện một đôi mắt xanh lục, mà khắp nơi xung quanh bọn họ đều có, xem ra số lượng rất nhiều.

“Những thứ đó là gì? Không phải nói trong Ma Trủng ngoài Chaos tộc ra thì không có sinh vật nào khác sao?” Thượng tộc mắt ưng mỏ điểu đột nhiên nói.

Sắc mặt của những thượng tộc khác cũng rất khó coi, hiển nhiên những thứ kỳ lạ này đang vây quanh bọn họ, xem ra Chaos tộc cũng không phải chủng tộc đơn giản như vậy.

Hết chương 1803.

Chương 1804. Người được quái vật lựa chọn

Hàn Sâm cũng đang nhìn vào đôi mắt xanh lục trong bóng đêm đó, chẳng mấy chốc hắn có thể nhìn rõ chủ nhân của đôi mắt đó trông như thế nào.

Đó là một sinh vật giống thằn lằn, nhưng mà cái đầu lớn hơn nhiều, mỗi một con đều có kích thước lớn như một con trâu đực, làn da của giống như một đất đá xám xịt thông thường, gần như hòa quyện làm một với màn đêm, rất khó có thể nhìn rõ cơ thể của chúng nó ở trong bóng đêm.

Lúc này một sinh vật đã tiến đến gần cột đá, mỗi con đều há miệng lộ ra những chiếc răng nanh lộn xộn, đầu lưỡi giống như rắn phun ra nuốt vào, bên miệng vẫn còn dính chất nhầy không biết có phải nước bọt hay cái gì đó hay không nữa.

“Rốt cuộc thứ đó là cái quái gì vậy? Chaos tộc là muốn dùng chúng ta làm mồi cho những con quái vật đó sao?” Một tên thượng tộc kinh hãi hỏi.

Từng con quái vật tiến sát lại gần, nhanh chóng vây lấy khu vực cột đá từ khắp nơi, số lượng có đến hàng chục con. Nếu giống như trong lời nói là chúng nó thật sự muốn ăn thịt người, Hàn Sâm ước tính bọn họ nhiều người như vậy cũng không đủ cho chúng nó ăn.

Nhưng mà những con quái vật này cũng không hề xông vào, chỉ tạo thành một vòng tròn ở ngoài khu vực cột đá nhìn chằm chằm vào bọn họ, cũng không có ai bước vào.

Mọi người run rẩy sợ sệt hết sức, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hú dài truyền đến, lũ quái vật tách ra một đường như thể binh lính nhường đường cho tướng quân.

Ánh mắt của đám người Hàn Sâm đều nhìn về phía đó. Sau đó họ nhìn thấy một con tương tự như những con quái vật này, nhưng kích thước nhỏ hơn gấp vài lần, là một con quái vật chỉ có kích thước như một con chó săn đi tới.

Quái vật nhỏ ngẩng cao đầu, trông rất kiêu ngạo. Mặc dù kích thước của nó nhỏ hơn những con quái vật khác, nhưng mà lại uy phong hơn những con quái vật kia, hơn nữa cơ thể cũng không phải là màu xám của đất đá mà là một loại có màu đỏ sẫm, màu sắc có phần giống với màu của đá tiết gà.

Khi những con quái vật khác nhìn thấy quái vật nhỏ đi tới, chúng đều cúi đầu xuống như thể thần tử gặp được hoàng đế vậy.

Con quái vật nhỏ đi đến giáp ranh của khu vực cột đá, nhưng nó không hề dừng lại mà thẳng vào khu vực cột đá, đi đến chỗ bên cạnh đám người Hàn Sâm, nhìn chằm chằm từng người một mà đánh giá.

Con quái vật nhỏ đi ngang qua đám người Hàn Sâm, nhìn lên nhìn xuống cẩn thận đánh giá, dáng vẻ trông giống như một ông nông dân có kinh nghiệm đang lựa chọn gia súc.

Hàn Sâm dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn vật nhỏ đơn độc kia, không biết rốt cuộc nó muốn làm gì.

Một đám thượng tộc đều đang run rẩy sợ sệt, sợ rằng con quái vật nhỏ sẽ xông lên cắn đứt đầu họ, thậm chí hiện tại bọn họ còn không có khả năng phản kháng.

Khi đó Isa vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, dường như trên mặt không có chút sợ hãi nào.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nói: “Không biết Isa bị bắt khi nào, nhưng nhìn dáng vẻ của nàng, có vẻ như không lo lắng đám quái vật này sẽ ăn thịt nàng, hẳn là biết một chút gì đó.”

Hàn Sâm biết chắc chắn Isa rất căm ghét hắn, hận không thể ăn thịt của hắn gặm xương của hắn, tuyệt đối không thể tiết lộ tin tức gì cho hắn, cho nên cũng không có ý định hỏi.

Con quái vật nhỏ đi vòng quanh ở trước mặt mọi người, sau đó lùi lại vài bước, duỗi móng vuốt lướt qua từng thượng tộc như thể đã chọn lựa ra cái gì đó.

Từng thượng tộc bị móng vuốt của nó sờ trúng, trong lòng đều không khỏi kinh hãi vì sợ bị nó lựa chọn, rất có thể trở thành thức ăn của chúng nó.

Móng vuốt của con quái vật nhỏ sờ vài vòng, cuối cùng móng vuốt dừng lại ở trước mặt Hàn Sâm, chỉ thẳng vào Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm đột nhiên lộp bộp một cái: “Sẽ không xui xẻo vậy chứ? Tên này thấy ta lớn lên da mượt thịt mềm, cảm thấy ta chắc chắn rất ngon, tính lấy ta nhắm rượu trước đấy hả?”

Móng vuốt của con quái vật nhỏ chỉ vào Hàn Sâm, trong miệng phát ra một tiếng kêu quái dị, đột nhiên chỉ thấy một con quái vật từ bên ngoài lao đến như lang như sói nhắm về phía Hàn Sâm.

Trong lòng đám thượng tộc kia đều thở phào nhẹ nhõm, xem ra đám quái vật này có vẻ kén ăn, có thể sẽ không lựa chọn bọn họ.

Nhưng mong ước tốt đẹp của bọn họ nhanh chóng tan tành, quái vật nhỏ lại dùng móng vuốt chỉ vài cái, chọn ra một vài thượng tộc, nhất thời lại có quái vật từ bên ngoài xông vào, lao thẳng về phía đám thượng tộc.

Trong số những người được quái vật nhỏ lựa chọn, ngoài Hàn Sâm ra còn có Isa, Vichy, Công tước Iwaki và cái tên thượng tộc mắt ưng mỏ điểu kia.

Sau khi chỉ điểm vài cái, quái vật nhỏ hạ móng vuốt xuống, hiển nhiên là không muốn tiếp tục lựa chọn nữa khiến cho đám thượng tộc còn lại thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Sâm nhìn thấy đám quái vật kia chạy tới, trong lòng đang nghĩ cách nào để thoát thân.

Đánh thì chắc chắn đánh không lại, trốn cũng không có cơ hội chạy thoát, Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể truyền tống trốn về Tí Hộ Sở trước, sau đó tìm đường khác.

Hàn Sâm nhìn quái vật đã lao tới trước mặt mình, có chút ngạc nhiên phát hiện, dường như con quái vật đơn độc này không muốn ăn thịt hắn, cho nên tạm hoãn việc phát động truyền tống trở lại Tí Hộ Sở.

Quái vật kia lao đến trước mặt Hàn Sâm, cắn một phát lên người Hàn Sâm, nhưng mà nó không cắn được vào da thịt của Hàn Sâm, mà lại cắn đứt dây leo trói Hàn Sâm.

Sau vài nhát cắn, tất cả dây leo trên người của Hàn Sâm đều bị nó cắn nát.

Hàn Sâm cũng lấy lại tự do, hoạt động cổ tay một chút, có chút kinh ngạc nhìn đám quái vật kia.

Những con quái vật khác lao đến cũng như vậy, cắn đứt sợi dây leo trên người đám người Isa, cũng không không muốn đả thương cơ thể của bọn họ khiến tất cả mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Sau khi những con quái vật cắn đứt sợi dây leo trói bọn họ, thay đổi cơ thể thành những con lạc đà bình thường rồi nằm xuống như thể mời đám người Hàn Sâm cưỡi lên lưng.

Đám người Hàn Sâm đều có chút ngạc nhiên nghỉ ngờ, không biết rốt cuộc bọn quái vật này muốn làm cái gì.

Thấy bọn họ không cưỡi trên lưng con quái vật, quái vật nhỏ kêu một tiếng với bọn họ, dường như thúc giục đám người Hàn Sâm nhanh chóng lên lưng cưỡi.

Đám người Hàn Sâm nhìn nhau, đều không dám leo lên cưỡi, nhưng Isa không hề do dự, trực tiếp cưỡi trên lưng một con.

Sau khi Isa ngồi vững, con quái vật đứng dậy, đưa Isa ra ngoài.

Trong lòng Hàn Sâm khẽ động, cũng cưỡi lên lưng quái vật bên cạnh, quái vật kia cũng giống như vậy, đứng dậy cõng Hàn Sâm cùng chạy về hướng

kia.

Vichy và công tước Iwaki cắn răng, cũng đều cưỡi trên lưng quái vật, bọn họ ở trên lưng từng con quái vật một rời khỏi khu vực cột đá, đi ra khỏi ốc đảo.

Con quái vật nhỏ thấy đám người Hàn Sâm đều đã cưỡi trên lưng quái vật, hét lên một tiếng, nhất thời tất cả quái vật đều rút lui giống như thủy triều, dưới sự dẫn dắt của quái vật nhỏ rời khỏi ốc đảo, đi vào †rong sa mạc.

Trong lòng những thượng tộc không được lựa chọn đều thầm thở phào nhẹ nhõm, thấy đám người Hàn Sâm được lựa chọn giống như là thức ăn, có lẽ nói không chừng là bị đám quái vật mang về tổ nuôi quái vật nhỏ.

Trong lòng đám người Vichy đều cảm thấy bất an, không biết lần này đi là phúc hay họa, nhưng mà bây giờ bọn họ quay đầu cũng không có con đường sống.

Quái vật vây quanh bọn họ chạy như điên trong sa mạc. Sa mạc vào ban đêm có chút âm u lạnh lẽo, nhưng bầu trời lại trong xanh lấp lánh ánh sao giống như vươn tay ra là có thể hái xuống.

Chạy vội đến nửa đêm, đám người Hàn Sâm chợt thấy phía trước hình như có một dải ngân hà đang chảy xuôi, nhìn kỹ thì thấy vô số nhánh cơ thể giống như con rắn với thân hình như những cây lightstick đang văn mình trên cát.

Hết chương 1804.

Chương 1805. “Núi” không thể tưởng tượng được

Bọn quái vật chạy vội về phía dòng sông ánh sáng kia, chờ tới gần nơi đó thì đám người Hàn Sâm mới phát hiện những thứ trông như rắn đó thực ra

không phải là rắn.

Chúng trông giống như những rễ cây dài ngoằn ngoèo được chui ra từ cát hơn, thế nhưng đúng là chúng lại đang giấy giụa xoắn lại với nhau, vì vậy nhìn từ xa sẽ cảm thấy giống như những con rắn.

Con quái vật trực tiếp lao thẳng về phía bộ rễ đang vặn vẹo như rắn ấy, khi bị quái vật giãm mạnh lên như vậy, dường như bộ rễ ngay lập tức cảm nhận được sợ hãi mà chui trở lại dưới mặt đất.

Con quái vật vẫn lao dọc theo rễ cây, thế nhưng tất cả rễ cây ở những nơi đã đi qua đều nhanh chóng rút trở về dưới lòng đất.

Những cái rễ này uốn lượn trên sa mạc hệt như một dải ngân hà, cũng giống như một con đường nhỏ mang theo ánh sáng dẫn đường chỉ lối cho bầy quái vật này.

Khi bầu trời trở về màu trắng xoá, rễ cây trước mặt đã biến mất không thấy tăm hơi đâu. Có điều Hàn Sâm và những người khác lại nhìn thấy phía trước xuất hiện một ngọn núi với hình dạng vô cùng kỳ quái.

Sở dĩ nói ngọn núi kia có hình dạng kỳ quái là bởi vì nó trông giống như một quả trứng khổng lồ đứng sừng sững giữa sa mạc rộng lớn. Ngoại trừ ngọn núi đó ra, bốn phía bao xung quanh chỉ toàn là cát với cát.

“Quả trứng lớn như vậy, chắc không phải là trứng thật đó chứ? Sinh vật nào lại có thể lớn đến mức sinh được ra một quả trứng với kích cỡ như vậy?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cảm thán.

Sau khi nhìn thấy ngọn núi hình quả trứng khổng lồ kia, lũ quái vật kia lại càng chạy nhanh hơn. Một con quái vật nhỏ đứng trên lưng con quái vật lớn liên tục la hét mấy tiếng kêu kỳ quái về phía ngọn núi hình quả trứng kia.

Đám người Hàn Sâm càng ngày càng đi đến gần ngọn núi quỷ quái mang hình dạng một quả trứng ở phía trước, khi nhìn thấy rõ ngọn núi kia, mọi người đều bị nó làm cho sững sờ.

Thứ khổng lồ trông giống như ngọn núi ấy quả thực không phải là một ngọn núi bình thường. Tuy rằng nhìn có vẻ tối tăm, nặng nề, nhưng vẫn có thể thấy rõ những sợi tơ đan xen vào nhau giống như một cái kén tằm to lớn đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Những sợi tơ dày bằng cánh tay toát lên vẻ óng ánh, lộng lẫy như ngọc bích.

Cuối cùng lũ quái vật lao tới trước cái kén khổng lồ cũng dừng lại. Đám quái vật chở theo Hàn Sâm và những người khác cũng đều hạ thân mình xuống, rõ ràng là muốn để cho Hàn Sâm và bọn họ xuống dưới.

“Đây là thứ quỷ quái gì thế?” Thượng tộc mắt ưng mỏ điểu nhìn chằm chằm vào cái kén khổng lồ rồi nói.

Vichy, công tước Iwaki và Isa đều không nói gì, họ chỉ nhìn chăm chăm vào cái kén to lớn trước mặt, dường như đang suy nghĩ về điều gì đó.

Hàn Sâm lờ mờ nhìn thấy được một tia phấn khích trên khuôn mặt của công tước Iwaki. Mặc dù chỉ là thoáng qua một chút rồi biến mất, nhưng nó vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Hàn Sâm.

“Dường như ba người này biết cái kén khổng lồ kia là gì, Isa thì không nói đến, nhưng Vichy và công tước Iwaki chỉ tình cờ bị bắt tới đây, thế mà bọn họ lại biết được thứ này. Chẳng lẽ vốn dĩ bọn họ đã biết được có một thứ như này tồn tại hay sao?” Vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu Hàn Sâm.

Mấy người nhìn vào cái kén khổng lồ kia và tưởng nó là một ngọn núi, nhưng những con quái vật này lại lần lượt nằm phục trên mặt đất giống như những tín đồ sùng đạo đang thành tâm cầu nguyện với những vị thần của chúng.

Chỉ có con quái vật màu máu nhỏ bé đang bò tới gần vị trí của cái kén khổng lồ và đi vòng quanh nó như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Chúng ta có nên chạy trốn ngay bây giờ luôn không?” Thượng tộc mắt ưng mỏ điểu nói, nhìn lũ quái vật đang nằm rạp ở gần đó cứ như chúng sẽ không bao giờ ngóc đầu lên được vậy.

“Ngươi cho rằng bọn chúng là đồ ngu à? Hiện tại bọn nó không thèm để ý tới chúng ta, nhưng như vậy không có nghĩa là chúng sẽ để cho chúng ta chạy trốn, ngươi không thấy bọn nó vẫn đang vây quanh chúng ta đấy thôi?” Công tước Iwaki bĩu môi một cái nói.

Thượng tộc mắt ưng mỏ điểu còn muốn nói điều gì đó nhưng lại đột nhiên cảm thấy cát dưới chân của họ đang rung chuyển như thể có một trận động đất đang xảy ra vậy.

Đương nhiên Hàn Sâm cũng cảm nhận được không chỉ có cát đang rung chuyển, mà là cả cái kén khổng lồ như ngọn núi kia cũng rung chuyển theo. Nơi cái kén to lớn ấy tiếp xúc với mặt đất, cát chìm xuống như thể có một cái lỗ thoát nước ở bên dưới. Hạt cát giống như nước hình thành một xoáy cát lún sâu xuống.

Đám người Hàn Sâm muốn lùi về phía sau, nhưng lũ quái vật vẫn nằm bất động trên mặt đất không hề nhúc nhích, dù bọn họ muốn lùi về sau cũng không có chỗ nào để lùi, nếu không thì phải giẫm lên người những con quái vật đó mới có thể đi.

Nhưng ngay sau đó họ đã phát hiện ra rằng, những xoáy cát lún đó chỉ giới hạn ở gần vùng lân cận của cái kén khổng lồ, cũng không lan sang chỗ bọn họ đang đứng.

“Hình như thứ kia đang bay lên!” Thượng tộc mắt ưng mỏ điểu đột nhiên kêu lên.

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện cái kén với kích thước to lớn kia đang từ từ nhô lên cao. Thật ra không phải cát đang rung chuyển mà là do cái kén khối lượng lớn ấy lúc bay lên đã ảnh hưởng đến bãi cát gần đó. Nguồn gốc của sự rung chấn chính là phát ra từ đó.

Bây giờ không phải Hàn Sâm đang nhìn vào cái kén khổng lồ, mà là đang nhìn về phía ba người Vichy, công tước Iwaki và Isa. Vì Isa đang đeo mặt nạ nên không thể nhìn ra biểu cảm trên khuôn mặt nàng. Nhưng trên mặt công tước Iwaki lại lộ rõ vẻ hưng phấn kích động không thôi. Mà người tương đối thâm trầm như Vichy, ánh mắt cũng sáng lên thấy rõ.

“Nhất định là mấy tên này đã biết đây là thứ gì rồi.” Hàn Sâm âm thầm lẩm bẩm một mình, nghĩ cách làm thế nào để moi được một ít thông tin từ trong miệng bọn họ.

Trong lúc Hàn Sâm còn đang suy nghĩ thì cái kén với quy mô lớn không khác gì ngọn núi cao kia đã rời khỏi bờ cát, lơ lửng trên không trung một cách kì dị, cảnh tưởng tráng lệ không từ ngữ nào có thể diễn tả hết được.

Nó gần giống như là dãy Himalaya đột nhiên bay lên bầu trời. Trước mặt nó, nhân loại chỉ giống như những con kiến hết sức nhỏ bé đến nỗi khiến cho con người ta lo lắng rằng nếu lỡ như nó thật sự rơi xuống thì nó có thể sẽ đè chết bọn họ thành thịt muối hay không.

Cái kén khổng lồ cứ bay lên không trung cho đến khi chỉ còn cách mặt đất khoảng chừng năm sáu mét thì dừng lại. Cái thứ vô cùng không khoa học ấy cứ đứng im trên khoảng không dường như không còn động đậy được nữa, hình như là bị không gian đóng băng rồi.

Hàn Sâm không thể tượng tượng được loại sức mạnh nào lại có thể khiến cho con quái vật khổng lồ như vậy được treo lơ lửng trên không trung.

Con quái vật nhỏ đột nhiên quay lại trước mặt đội quân quái vật rồi hét lớn vào mặt chúng, lũ quái vật đã ngay lập đứng dậy bao vây quanh đám người Hàn Sâm rồi đi về phía dưới cái kén to lớn kia.

Hàn Sâm nhìn thấy đám người Isa không một ai lộ ra vẻ hoảng sợ hay vội vã tìm cách chạy trốn. Hơn nữa hắn cũng muốn nhìn xem rốt cuộc những con quái vật này muốn dẫn bọn họ tới nơi này để làm gì.

Lũ quái vật bao vây quanh bọn họ mãi cho đến khi bọn họ đã đi tới vị trí trung tâm đáy của cái kén lớn. Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện, ở dưới đáy của cái kén khổng lồ có một cái lỗ hình tròn với đường kính khoảng hai mét, đối với cái kén kia mà nói thì nó chỉ giống như một cái lỗ kim nhỏ mà thôi.

Đám người Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn vào bên trong cái lỗ tròn, nhưng tất cả những gì họ có thể thấy chỉ là những vòng tròn bằng lụa pha lê, cùng độ dày

với một cánh tay, cũng không có gì khác biệt so với bên ngoài của cái kén hết.

Con quái vật nhỏ dùng móng vuốt của mình chỉ chỉ vào cái lỗ của cái kén lớn rồi hét lên với công tước Iwaki và bọn họ hai tiếng, dường như là muốn để cho bọn họ bò vào bên trong cái kén lớn ấy.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta có nên đi vào hay không?” Sắc mặt của thượng tộc mắt ưng mỏ điểu bỗng nhiên thay đổi, có vẻ như hắn không chủ ý gì, lại nhìn về phía công tước Iwaki và Vichy.

“Bây giờ chúng ta còn có lựa chọn nào khác nữa à?” Công tước Iwaki nói, sau đó đã chậm rãi đi về phía cái lỗ của cái kén.

Dù đã cố gắng hết sức để kìm nén sự kích động trong lòng của bản thân và cố ý buớc đi thật chậm, nhưng mà Hàn Sâm vẫn có thể nhìn ra rằng công tước Iwaki đang vô cùng khát vọng muốn tiến vào trong cái kén lớn ấy.

“Đúng vậy, nếu đã tới bước này rồi, ta cũng chỉ có thể đi vào bên trong

thôi.” Vichy nói một câu sau đó cũng đi theo sát công tước Iwaki vào bên trong.

Hàn Sâm cảm thấy những gì hắn nói thật nhẹ nhàng, nhưng thực ra hắn lại có hơi lo lắng công tước Iwaki sẽ đoạt đi một tiên cơ nào đó.

Thượng tộc mắt ưng mỏ điểu kia cũng đi theo sau, cả ba người bọn họ cùng nhảy lên và chui vào cái lỗ tròn, chỉ còn lại Hàn Sâm và Isa là chờ ở bên ngoài.

Hết chương 1805.

Chương 1806. Tim đập

Quái vật nhỏ đổi hướng kêu hai tiếng về phía Hàn Sâm và lsa như đang thúc giục bọn họ nhanh chóng đi vào.

Isa không vội vàng tiến vào cái kén lớn mà trái lại đi đến bên cạnh Hàn Sâm, thấp giọng nói: “Hiện giờ tình huống không rõ, chỉ bằng ta và ngươi buông bỏ ân oán trước kia xuống, tạm thời hợp tác được không?”

Hàm Sâm hơi ngẩn ra, không thể tin được Isa sẽ hợp tác với hắn, đánh giá Isa từ trên xuống dưới rồi nói: “Ta cũng có ý này, nhưng mà đã hợp tác, chúng ta có nên thẳng thắn hỗ trợ lẫn nhau hay không?”

“Có ý gì đây?” Isa mặt không chút thay đổi hỏi lại.

Hàn Sâm chỉ chỉ lỗ tròn của cái kén lớn: “Đừng nói với ta ngươi không biết nó là gì.”

Lúc này quái vật nhỏ lại kêu hai tiếng về phía Isa, thanh âm có chút táo bạo, quái vật xung quanh đều rống về phía đám người Hàn Sâm như thể nếu bọn họ không đi vào thì sẽ xé bọn họ thành từng mảnh nhỏ mà ăn.

“Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta vào đã rồi nói.” Isa nói xong thì nhảy người lên một cái, bắt lấy một sợi tơ rồi nhảy vào lỗ tròn để đi vào bên trong.

Hàn Sâm suy nghĩ một lát, đang định nhảy người vào thì lại cảm thấy phía sau bị cái gì đó kéo một cái, vì vậy mà không thể nhảy lên.

Xoay người nhìn lại, chỉ có con quái vật nhỏ kia ở phía sau cắn áo giáp của hắn.

Thấy Hán Sâm xoay người nhìn nó, quái vật nhỏ vươn đầu đến trước lòng bàn tay Hàn Sâm, hé miệng ra, một thứ rơi vào tay hàn Sâm.

Sau đó quái vật nhỏ lại gầm lên với Hàn Sâm hai tiếng, những quái vật khác cũng gầm với Hàn Sâm, thúc giục Hàn Sâm nhanh chóng tiến vào lỗ tròn.

Hàn Sâm nao nao, nhìn thoáng qua vật trong tay, phát hiện thấy là một quả cầu tròn to bằng quả bóng bàn, cầm lên mềm mềm lại có tính đàn hồi giống như quả bóng vậy, toàn thân trong suốt không có màu, cũng không biết đây là cái gì.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn quái vật nhỏ một cái rồi thu hồi cái quả cầu kia, tiếp tục nhảy lên, bắt lấy một sợi tơ rồi đi vào theo lỗ tròn.

Bởi vì khắp nơi đều là từng vòng tơ bện lại, cho nên bò lên cũng không khó, chỉ hơi tiêu hao thể lực một chút.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy đại khái ở vị trí cách đây một trăm mét là điểm cuối cái lỗ tròn này, nhưng mà vị trí gần đỉnh của cái lỗ lại có một cánh cửa.

Công tước Iwaki, Vichy và thượng tộc kia là những người nhanh nhất, đã bò đến cái chỗ cánh cửa.

Hàn Sâm không nhanh không chậm tiếp tục bò lên trên, chờ lúc hắn đến cửa thì thấy nhóm bốn người đều đứng cách cái lỗ ở vị trí gần, nhưng không vào bên trong.

Bùm!

Hàn Sâm đang chuẩn bị đi vào trong thì đột nhiên nghe được một tiếng nổ, sau đó cả cái kén khổng lồ lắc lư.

Hắn cúi đầu nhìn xuống phía dưới thì đường đi đã biến mất không thấy đâu nữa, hình như là cái kén khổng lồ này đã trở về mặt cát rồi.

“Hiện tại xem như chúng ta ngồi chung một thuyền, có vinh cùng vinh có nạn cùng chịu, cho nên chúng ta cần phải thống nhất hành động, kịp thời ứng phó với nguy hiểm sẽ xảy ra.”

Vichy gật đầu nói: “Công tước Iwaki nói không sai, chúng ta đều rơi vào nguy hiểm, chỉ có chung sức hợp tác mới có thể tìm được con đường sống.”

“Quả nhiên Vichy công tử là người thông minh.” Công tước Iwaki khen một câu, ánh mắt lại nhìn về phía Hàn Sâm, Isa và thượng tộc mắt ưng mỏ điểu hỏi: “Các ngươi cảm thấy thế nào?”

“Ta không có ý kiến gì” Thượng tộc mắt ưng mỏ điểu vội vàng nói.

“Ta cũng không có ý kiến.” Ngoài dự kiến của Hàn Sâm, Isa cũng đồng ý.

Nhưng mà Isa lại nhanh chóng nói tiếp: “Nếu hợp tác thì đương nhiên cũng cần thống nhất hành động, nếu không thì không cần hợp tác nữa”

Công tước Iwaki nghe vậy, không đợi Isa nói tiếp đã lập tức tiếp lời: “Không tồi, người chỉ huy thống nhất hành động cũng rất cần thiết, Iwaki ta thân là công tước của Rebet tộc, thủ hạ dưới tay ta đâu chỉ dưới trăm vạn, coi như đã có một chút kinh nghiệm và kiến thiến thức, tạm thời để ta chỉ huy trước thế nào?”

“Công tước Iwaki, ngươi nói vậy là không đúng rồi, ai có thể đi đến nơi này, người nào người nấy cũng xuất thân danh môn, thủ hạ dưới tay vô số, so kinh nghiệm chỉ huy và kiến thức, tại ha tự thấy bản thân cũng không kém hơn bất kể kẻ nào.” Vichy thản nhiên nói.

“Dĩ nhiên không ai dám nghi ngờ học vấn của Vichy công tử, các vị đều là người có thân phận, dĩ nhiên cũng không kém Iwaki ta.” Công tước Iwaki dừng lại chút, ánh mắt dừng ở trên người Isa, cười nói: “Nhưng mà nơi này có hai tộc nhân của Rebet, để ta làm chỉ huy sẽ thuận tiện hơn một chút.”

Hiển nhiên Công tước Iwaki muốn ỷ vào nhân số ưu thế của bộ tộc, khống chế cục diện nơi này trước, tranh thủ một ít quyền lợi.

Ai mà biết được Vichy còn chưa kịp nói gì thì Isa đã mở miệng nói: “Ta cảm thấy người có thể đảm nhiệm vị trí chỉ huy phải là người có tài năng, kiến thức và năng lực đều là xuất chúng nhất. Ta cảm thấy trong năm người chúng ta, chỉ có hắn thích hợp nhất, nếu muốn chọn chỉ huy, ta bầu hắn một phiếu.” Nói xong, Isa lấy tay chỉ về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không khỏi nhíu mày, Vichy và công tước Iwaki vốn cũng không để ý tới hắn, nhưng Isa vừa nói như vậy, ánh mắt của bọn họ đều đổ dồn lên người Hàn Sâm, trong mắt hiện lên địch ý và xem xét.

“Làm sao một chủng tộc nho nhỏ ai cũng chưa nghe nói tới có tư cách làm chỉ huy của thượng tộc chúng ta được chứ?” Thượng tộc mắt ưng mỏ điểu khinh miệt nói.

Trước đó hắn đã giao thủ với Hàn Sâm, mà Hàn Sâm chỉ trốn tránh, cũng không chịu đánh trả làm cho thượng tộc mắt ưng mỏ điểu cực kỳ khó chịu.

“Ta thấy hắn rất thích hợp. Trong chúng ta, bất kể ai chỉ huy, chỉ sợ đều có người không phục, nếu không chọn ra người mạnh nhất, vậy chọn một kẻ yếu nhất là tốt nhất.” Không biết Vichy có tâm tư gì mà cười †ủm tỉm nói.

“Không được, việc này không phải trò đùa, sao cho thể chọn một kẻ yếu nhất làm chỉ huy, đây không phải là mang nhóm ta đi chịu chết hay sao? Việc này tuyệt đối không được.” Công tước Iwaki biến sắc, lập tức lắc đầu nói.

“Nếu công tước đại nhân cảm thấy hắn không được, ta đây đành cố đảm đương làm chỉ huy vậy.” Vichy vừa cười vừa nói

Công tước Iwaki sắc mặt âm trầm, lạnh giọng nói: “Vichy công tử làm chỉ huy, chỉ sợ là tất cả mọi người không phục.”

“Nói vậy chỉ có ngươi làm chỉ huy mọi người mới phục?” Vichy cười lạnh nói.

“Các ngươi đừng bàn cãi nữa, dù sao ngoại trừ hắn làm chỉ huy ra, người khác làm chỉ huy thì ai ta cũng không đồng ý, các ngươi không muốn cho hắn làm chỉ huy, vậy thì bọn ta rời khỏi đây là được rồi.” Isa bình tĩnh nói

Công tước Iwaki và Vichy nghe Isa nói như vậy thì đều nhíu mày, đặc

biệt là công tước Iwaki. Một tộc nhân của Rebet tộc lại không ủng hộ

hắn khiến trong lòng hắn rất phãn nộ, nếu không phải đang ở chỗ này, hắn đã sớm ra tay giáo huấn Isa rồi.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều im lặng, không một ai lên tiếng nữa.

Thình thịch… Thình thịch… Thình thịch…

Đột nhiên một âm thanh kỳ lạ ở trong cái hang kia vang lên, âm thanh ấy giống hệt như tiếng của một trái tim đập, cực kỳ có tiết tấu.

Hết chương 1806.

Chương 1807. Dòng chảy bí ẩn

Đám người Hàn Sâm đều cảnh giác nhìn sâu trong hang, nhưng ngoại trừ những sợi tơ tản ra vầng sáng mờ mịt ra thì không nhìn thấy bất cứ thứ gì ở trong hang.

Âm thanh giống như nhịp tim đập kia kéo dài khoảng hơn một phút, sau đó thì dừng lại.

“Chắc chắn những con quái vật kia chẳng có lòng tốt gì khi đưa chúng ta tới đây, nói không chừng còn coi chúng ta là tế phẩm dâng lên cho sinh vật trong này. Tốt nhất là đừng đi vào bên trong, hay là nghĩ cách gì ra ngoài từ con đường cũ đi?” Thượng tộc mắt ưng mỏ điểu nhìn về phía công tước Iwaki và Vichy rồi nói.

“Ưng Dực, ngươi nghĩ nhiều quá rồi. Đừng nói hiện tại cái kén khổng lồ này đã hạ xuống, phong bế đường lui của chúng ta, chúng ta đã không có khả năng chạy ra ngoài từ đường cũ, mà cho dù có thể chạy ra ngoài thì những quái vật bên ngoài cũng sẽ không bỏ qua cho chúng †a.” Công tước Iwaki nói một câu, sau đó nhìn về phía Hàn Sâm và Isa nói: “Chúng ta cứ tranh giành như vậy cũng không có kết quả gì, chỉ bằng chúng ta so sánh, thủ đoạn của ai cao minh hơn thì sẽ do ai làm chỉ huy, thế nào? “

“Còn chưa bắt đầu mà đã tự tàn sát lẫn nhau, như vậy không hay lắm nhỉ?” Isa cười lạnh nói.

Công tước Iwaki mỉm cười nói: “Đương nhiên việc tỉ thí theo lời ta nói không phải liều mạng ngươi chết ta sống. Ta có một khối kim loại cứng rắn, chúng ta dựa vào bản lĩnh, ai có thể để lại dấu vết sâu nhất trên kim loại thì do người đó làm chỉ huy này, các ngươi thấy thế nào? “

“Được, ta không có ý kiến.” Vichy nói thẳng.

Đương nhiên Ưng Dực cũng không có ý kiến, Isa cũng khẽ gật đầu, tất cả mọi người đều đồng ý, Hàn Sâm cũng không nói gì.

“Ai đến trước?” Công tước Iwaki lấy một khối kim loại to bằng bàn tay từ trong túi ra, nhìn về phía mọi người nói.

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, sức mạnh của bọn họ đều bị Ma Trủng áp chế, bất kể là cấp bậc gì thì sức mạnh hiện tại đều tương đương nhau, sẽ không có chênh lệch quá lớn.

Mà vấn đề có thể để lại vết nông hay sâu trên khối kim loại này đều phải dựa vào binh khí hoặc là công pháp kỳ dị của tu luyện giả, không phải cứ dùng sức mạnh thuần túy là có thể thắng được.

“Nếu là ngươi đưa ra quy tắc thì đương nhiên là ngươi làm trước rồi.” Vichy nói.

“Cũng được.” Công tước Iwaki không hề từ chối, dường như đã chuẩn bị mình là người đầu tiên ra tay từ sớm rồi.

Chỉ thấy hắn rút trường đao bên hông ra, vung một đao chém xuống †ấm kim loại kia. Trong nháy mắt lưỡi đao va chạm với tấm kim loại, dường như đám người Hàn Sâm nhìn thấy trên lưỡi đao hiện lên một vệt tím.

Chỉ nghe thấy một tiếng “keng”, phía trên tấm bảng kim loại bị chém thành một vết đao sâu chừng một tấc.

“Sức mạnh Tuyệt Nha? Không ngờ rằng công tước Iwaki lại luyện thành “Nha Đao do thủy tổ Rebet tộc sáng tạo đấy?” Vichy có chút kinh ngạc nhìn vông tước Iwaki nói.

Công tước Iwaki có chút đắc ý nói: “Quả nhiên Vichy công tử kiến thức uyên thâm, lại còn ra được Nha Đao do thủy tổ tộc ta sáng tạo cơ đấy.” “Thủy tổ quý tộc năm đó dựa vào Nha Đao và sức mạnh Tuyệt Nha để tung hoành khắp vũ trụ, diệt tộc thắp đèn, khiến tộc Rebet trở thành một trong những thượng tộc, thiên hạ ai cũng không biết. Chẳng qua †a nghe nói ‘Nha Đao’ yêu cầu tu luyện cực cao, cho dù là trong Rebet tộc cũng không có mấy người có thể tu luyện thành công, không ngờ rằng công tước Iwaki lại có thiên phú như thế, luyện thành Nha Đao.” Vichy chậm rãi nói.

“Chỉ là may mắn có chút thành tựu mà thôi.” Khóe miệng công tước Iwaki hơi nhếch lên, hiển nhiên trong lòng vẫn rất phấn khích khi nghe được những lời này.

Trong lòng Hàn Sâm thầm buồn cười, Nha Đao của công tước Iwaki chỉ có thể xem như nhập môn mà thôi, sức mạnh Nha Đao cực kỳ không thuần khiết, cũng không biết hắn luyện như thế nào.

Mặc dù Nha Đao của Hàn Sâm cũng vừa mới nhập môn, thế nhưng độ tinh thuần khi hắn sử dụng sức mạnh Nha Đao cao hơn công tước Iwaki sử dụng không biết bao nhiêu lần.

Công tước Iwaki muốn ỷ vào lực xé rách của sức mạnh Nha Đao để thắng được quyền nói chuyện của đội ngũ tạm thời này, ý tưởng này hay đấy, thế nhưng hiện thực lại rất tàn khốc.

Hàn Sâm nhìn Isa, hắn thấy Isa mới là truyền nhân Nha Đao chân chính, thế nhưng nàng lại không có phản ứng với việc này.

“Kế tiếp là ai trong số các ngươi đây?” Ánh mắt Công tước Iwaki nhìn về phía mọi người.

Ưng Dực xua tay nói: “Ta thì quên đi, dù sao ngươi và Vichy công tử, ai làm chỉ huy ta cũng không có ý kiến.”

“Ta cũng không cần, để cho hắn đi.” Không biết Isa có chủ ý gì, vẫn muốn đẩy Hàn Sâm đến trước mặt người khác.

Hàn Sâm đứng đó không nhúc nhích, Vichy mỉm cười rồi nói: “Để ta trước đi”

Công tước Iwaki đưa tấm bảng kim loại cho Vichy, Vichy lấy tay bóp miếng kim loại một chút, cười tm tỉm nói: “Bất kể dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể để lại dấu vết trên tấm bảng là được đúng không?”

“Đúng vậy, thủ đoạn gì cũng được, chỉ cần ngươi có thể để lại dấu vết sâu hơn ta, ta lập tức thừa nhận ngươi là chỉ huy đội ngũ của chúng †a.” Công tước Iwaki rất tự tin nói.

Năng lực xé rách sức mạnh Nha Đao tuyệt đối là đỉnh cấp nhất trong đại vũ trụ gen. Sở trường của Ma tộc là sức mạnh Thiên Ma, mặc dù có năng lực tất trúng, nhưng nói về năng lực phá hoại và xé rách thì lại hoàn toàn không bằng sức mạnh Nha Đao.

“Vậy là tốt rồi.” Vichy mỉm cười, rút ra một thanh dao găm từ bên hông, chém về phía tấm bảng kim loại.

Chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, tấm bảng kim loại kia trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Đám người công tước Iwaki đều biến sắc, ngay cả trong mắt Isa cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ai cũng biết sức mạnh ngoại lai đều bị đều sẽ bị áp chế bên trong Ma Trủng.

Cho dù là dị bảo cấp vương cũng không ngoại lệ. Vậy mà thanh dao găm trong tay Vichy lại có thể một nhát chặt đứt tấm bảng kim loại, như vậy thì cũng đồng nghĩa với việc có thể dễ dàng chặt đứt thân thể bọn họ.

Nếu như cộng thêm sức mạnh Thiên Ma đánh đâu trúng đó, dường như Vichy là người cường đại nhất nơi này.

“Bây giờ ta làm chỉ huy này, các ngươi còn có ý kiến gì không?” Vichy thản nhiên nói.

Mọin người đều không nói gì, sắc mặt công tước Iwaki đỏ lên, ngay cả một chữ cũng nói không nên lời.

“Đó là dao găm gì vậy? Sao trong Ma Trủng còn có được uy lực tới mức này chứ, so ra thì nó còn lợi hại hơn cả vũ khí chế tạo bằng gỗ từ thực vật trong Ma Trủng nhiều.” Ưng Dực nhìn chằm chằm dao găm trong tay Vichy, khá kinh ngạc hỏi.

Vichy thu hồi dao găm, mỉm cười nói: “Đây là một thanh dao găm cổ quái mà ta có được trong lúc vô ý, ở bên ngoài thì cũng chẳng là gì, chỉ tương đương với binh khí dị bảo cấp tử tước mà thôi. Nhưng ngay cả †a cũng

không ngờ rằng, vào trong Ma Trủng, uy năng của nó lại không bị áp chế, xem như là vui mừng ngoài ý muốn đi.”

Dĩ nhiên mọi người sẽ không tin mấy lời xàm xí của hắn, rõ ràng con dao găm kia chính là đòn sát thủ cả hắn cho chuyến đi Ma Trủng này.

“Ngươi còn muốn để lại dấu trên kim loại sao?” Vichy nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

“Không cần.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

Hắn hoàn toàn không biết gì về nơi này cả, cho dù cướp được vị trí chỉ huy thì cũng không thể mang đến cho hắn ích lợi gì, nếu Isa cũng không cướp vị trí này thì hắn càng không cần phải cướp.

“Đã vậy thì ta sẽ chỉ huy.” Vichy mỉm cười, nói đại khái về vị trí của mọi người, sau đó đoàn người dọc theo hang đi vào bên trong.

Hàn Sâm và công tước Iwaki được sắp xếp đi ở phía trước, thế nhưng Vichy không hề ở giữa mà là đi ở phía cuối cùng với Ưng Dực, hắn để cho Isa ở vị trí trung tâm.

Sau khi về phía trước một đoạn, đám người Hàn Sâm đều cảm giác không đúng lắm. Tuy rằng không có gì đáng sợ xuất hiện, nhưng bọn họ càng đi vào bên trong, dường như bên trong tơ có thứ gì đó di chuyển theo bọn họ giống như là dòng điện đang nhảy lên trong những sợi tơ.

Càng đi về phía trước, những lưu quang tương tự như dòng điện kia lại càng hoạt động, nhảy ra từ trong tơ, bắn lên người đám Hàn Sâm, đúng là có chút cảm giác bị điện giật, thân thể hơi tê dại.

Hết chương 1807.

Chương 1808. Hợp tác

Những lưu quang nhỏ bé đó di chuyển cực kỳ nhanh không khác gì tốc độ ánh sáng, đám người Hàn Sâm hoàn toàn không có khả năng né tránh. Từng vệt lưu quang bắn lên người bọn họ khiến thân thể bọn họ cảm giác tê dại, nhưng cũng không hề bị thương.

Áo giáp cũng không ngăn được sức mạnh của lưu quang kia, Hàn Sâm thử vài loại năng lực, trên cơ bản đều không có tác dụng gì.

Càng đi về phía trước, lưu quang trong tơ cũng càng nhiều. Chúng bắn trên người bọn họ từng chút từng chút một khiến cho toàn thân bọn họ tê liệt, ngay cả việc đi đường cũng không thể làm được.

“Vichy công tử, nếu cứ tiếp tục đi như vậy thì chỉ sợ chúng ta đều bị tê liệt ở chỗ này, đến lúc đó vào không được mà lùi cũng không xong, chẳng lẽ phải chờ chết ở nơi này sao? Với tư cách là chỉ huy, ngươi phải nghĩ ra cách gì đi chứ? “Công tước Iwaki nói với vẻ châm chọc.

Vichy khẽ nhíu mày, hắn cũng không ngờ rằng cục diện sẽ trở thành như bây giờ. Đáng lẽ hắn còn sợ sẽ gặp phải nguy hiểm gì, cho nên mới muốn để công tước Iwaki và Hàn Sâm dò đường trước.

Ai mà biết được không hề gặp phải địch nhân cường đại, mà ai cũng phải chịu đựng lưu quang này, không hề có ngoại lệ, rất nhiều sắp xếp trước đó đều không có tác dụng.

“Những lưu quang này không làm tổn thương đến cơ thể, chỉ làm cho người ta thấy hơi tê dại mà thôi. Nếu như ngươi không muốn tiếp tục đi thì tự mình trở về là được, không ai ép ngươi.” Vichy thản nhiên nói.

Công tước Iwaki trào phúng nói: “Đây là chủ ý của ngươi à? Vichy công tử kiến thức rộng lớn thật đấy, đúng là người bình thường không tài nào nghĩ ra được chủ ý tốt như vậy đâu. “

“Chủ ý của ngươi là gì? Cứ thoải mái nói đi xem nào.” Vichy lạnh mặt nói.

“Ta đâu phải chỉ huy, ta có thể có chủ ý gì chứ?” Công tước Iwaki bu môi nói.

Tuy rằng hai người đang cãi nhau, nhưng không một ai dừng lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Sâm vừa đi về phía trước, vừa âm thầm nhíu mày. Cái hang này hình tròn, hơn nữa còn có một độ cong nhất định, mọi thứ cứ như thể bọn họ đang đi theo một đường ống tiến về phía trước. Mà lưu quang càng ngày càng nhiều, nhìn về phía trước thật giống như từng chùm quang vũ từ trên trời giáng xuống, mơ hồ hệt như đi trong đường hầm thời gian.

Mặc dù lưu quang không khiến người ta bị thương, nhưng theo lưu quang càng ngày càng nhiều, thân thể cũng càng ngày càng tê dại, đúng là Hàn Sâm có chút lo lắng, nhỡ đâu đến cuối cùng thân thể tê dại đến mức không cách nào nhúc nhích, vậy thật sự ngay cả cơ hội rút lui cũng chẳng có, chỉ có thể chờ chết ở chỗ này.

Kiểu gì Hàn Sâm cũng cảm thấy bọn họ như đang chui đầu vào rọ khiến bọn họ bất tri bất giác lâm vào nguy cơ tử vong.

“Không được, thân thể càng ngày càng tê dại, cũng sắp không đi được nữa rồi, nếu đi tiếp thì kiểu gì cũng chết ở chỗ này.” Ưng Dực vung tay vung chân nói.

Bản thân Vichy cũng cảm thấy thân thể sắp không chống đỡ nổi nữa, trầm ngâm nói: “Đã như vậy thì chúng ta lui về phía sau một đoạn, sau đó nghĩ thêm cách khác.”

Lần này Iwaki không có phản ứng gì, bởi vì hắn cũng cảm thấy thân thể sắp chống đỡ không nổi nữa, không có tâm trạng đi trào phúng Vichy, đồng ý với quyết định của Vichy, quay đầu trở về.

Mới đi không xa, sắc mặt của đám người Hàn Sâm đều thay đổi. Khi bọn họ trở về, lưu quang nhảy ra trong tơ cũng không giảm bớt mà vẫn càng ngày càng nhiều.

“Không ổn rồi, chúng ta bị người thiết kế nơi này tính kế, hắn khiến cho chúng ta cho rằng đi về phía trước thì lưu quang mới càng ngày càng

nhiều, nhưng trên thực tế không phải như thế, toàn bộ lưu quang trong thông đạo đều đang gia tăng.” Công tước Iwaki nói với vẻ mặt khó coi.

Vichy công tử không nói gì, trong lúc bất chợt thân hình lơ lửng lên, xoay người dùng tốc độ cực nhanh chạy về phía sâu trong hang.

Đám người Hàn Sâm lập tức hiểu được ý nghĩ của Vichy. Chạy về chắc chắn là một con đường chết, với tốc độ lưu quang gia tăng hiện tại, bọn họ chưa kịp lùi đến cửa ra thì đã không thể động đậy tiếp được nữa rồi.

Hiện tại chỉ có vọt về phía trước, có lẽ qua đoạn thông đạo này, phía trước đang là một con đường sống.

Mặc dù cơ hội xa vời, nhưng bây giờ cũng hy vọng cuối cùng. Ưng Dực và công tước Iwaki phản ứng lại, đều dùng hết toàn sức vọt về phía trước.

Hàn Sâm đang muốn xông về phía trước thì bị Isa kéo lại, hắn dừng lại nhìn về phía Isa.

“Đừng chạy, chạy cũng vô dụng, đoạn thông đạo này cũng không phải

Au”

là nơi giản như vậy đây.” Isa thản nhiên nói. “Rốt cuộc đây là đâu?” Hàn Sâm nhìn Isa hỏi.

Isa nhìn Hàn Sâm cười nói: “Chuyện hợp tác mà ta đã nói lúc trước, bây giờ ngươi suy nghĩ đến đâu rồi?”

“Không phải ta đã nói rồi sao, ta đồng ý hợp tác với ngươi, thế nhưng ngươi phải nói cho ta biết rốt cuộc nơi này đang xảy ra chuyện gì.” Hàn Sâm nói.

“Nếu hợp tác thì chắc chắn ta sẽ nói rõ ràng mọi chuyện, ta còn có thể đưa ngươi sống sót ra ngoài. Nhưng nếu là hợp tác, ngươi cũng phải trả một cái giá, không phải sao?” Isa cười tửm tỉm nói.

“Ngươi muốn ta trả giá bằng cái gì?” Hàn Sâm bất động thanh sắc hỏi.

Isa đánh giá Hàn Sâm từ trên xuống dưới hỏi: “Sức mạnh ngươi sử dụng trong hồ có thể kéo dài được bao lâu?”

Đương nhiên Isa không tin Hàn Sâm có thể sử dụng sức mạnh mà không phải trả bất cứ cái giá nào khi ở trong Ma Chủ.

Trên thực tế quả thật Hàn Sâm không cần phải trả giá đắt, nhưng bản thân thể Thần Linh siêu cấp tiêu hao rất lớn, thân thể hiện tại của Hàn Sâm không chống đỡ được lâu.

“Ta có thể không trả lời câu hỏi này không?”

Hàn Sâm bình tĩnh nói, hiện tại thân thể hắn đang suy yếu, cho dù mạnh kích hoạt thể Thần Linh siêu cấp, chỉ sợ ngay cả một giây cũng không chống đỡ nổi.

“Ngươi không trả lời cũng được, nhưng đến phía sau sẽ có một nơi rất nguy hiểm, cần mượn loại sức mạnh này của ngươi mới có thể vượt qua, hiện tại chúng ta hợp tác, ta giúp ngươi an toàn đi qua đoạn đường phía trước và con đường phía sau, ngươi giúp ta vượt qua cửa ải kia, ngươi thấy thế nào?” Isa nói.

“Có thể, nhưng ngươi phải nói rõ ràng trước, rốt cuộc nơi này là thế nào vậy.” Hàn Sâm gật đầu nói.

Isa trầm ngâm một chút nói: “Trên thực tế thì nơi này không phải là sào huyệt quái vật gì, mà là một thiết bị sinh vật do Tinh tộc chế tạo ra.

“

“Thiết bị do Tinh tộc chế tạo? Nó có ích lợi gì?” Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

Isa chỉ chỉ lưu quang nói: “Thật ra tác dụng của thiết bị này rất đơn giản. Chức năng của những lưu quang này là kiểm tra tố chất thân thể của những sinh vật dị chủng hóa bình thường, thậm chí là cả sinh vật dị chủng được chế tạo ra, từ đó xác định xem liệu chúng ta có điều kiện hay tố chất để dị chủng hóa không. Sau khi những lưu quang này đạt đến một cường độ nhất

định thì sẽ không tăng nữa, với thể chất của chúng ta mà nói thì chắc hẳn vẫn có thể chịu được.”

“Vì sao Tinh tộc phải chế tạo dị chủng?” Hàn Sâm hỏi lại.

“Đương nhiên là vì trở nên mạnh mẽ. Mặc dù trình độ tiến hóa của bản thân Tinh tộc không cao, nhưng quả thật năng lực khoa học kỹ thuật gen của bọn họ rất lợi hại, là trình độ đỉnh cấp trong đại vũ trụ gen.” Isa vừa đi về phía trước vừa nói: “Trên thực tế những Chaos tộc kia chính là vật thí nghiệm của Tinh tộc. Trước đây hai vị cường giả kia tranh đoạt một thứ trong Ma Trủng, thứ đó chính là máy chế tạo dị chủng này. Đáng tiếc về sau lưỡng bại câu thương, không gian cũng bị vặn vẹo, máy chế tạo dị chủng rơi vào trong không gian đoạn tầng rồi biến mất, không một ai có thể có được nó.”

“Hầy, ta còn tưởng rằng bảo vật mà hai vị cường giả kia tranh đoạt lẫn nhau là thanh đao trong cái vỏ đao này cơ.” Hàn Sâm võ võ vỏ đao bên hông, thăm dò nói.

lsa thản nhiên nói: “Thật ra vỏ đao cũng là một vật phẩm của Tinh tộc, thế nhưng đáng tiếc nó chỉ là một món sản phẩm thất bại. Vả lại nó cũng không phải là thứ nguyên bản bên trong Ma Trủng mà là được một vị cường giả mang vào.”

Hết chương 1808.

Chương 1809. Biến dị

“Sản phẩm thất bại?” Hàn Sâm nhìn thoáng qua vỏ dao bên hông.

Isa cũng không keo kiệt mà giải thích chỉ tiết: “Không phải trước đó ta đã nói cho ngươi biết, Tinh tộc nghiên cứu ra một loại võ trang gen tinh thể được xưng là có thể vượt qua cấp Thần hóa rồi hay sao? Nghiên cứu những thứ như này rất hiếm khi có trường hợp một lần đã thành công ngay, phần lớn đều phải trải qua rất nhiều lần thí nghiệm thất bại. Vỏ đao kia chính là một trong những vật phẩm thí nghiệm thất bại. Sau khi Tinh tộc bị tiêu diệt,

một vị cường giả đã nhặt được nó, về sau còn mang nó vào trong Ma Trủng, cuối cùng bỏ lại trong trận đại chiến kia. “

“Vị cường giả ngươi nói không phải chính là vị Thủy Tổ của Rebet tộc các ngươi chứ?” Hàn Sâm nhìn Isa hỏi.

lsa gật gật đầu: “Không sai, chính là Thủy Tổ đại nhân tộc ta. Trước đó Thủy Tổ đại nhân vẫn coi vỏ đao như đao để sử dụng, chưa bao giờ rời khỏi người. “

Dừng lại một chút, Isa nhìn Hàn Sâm nói: “Tất cả những gì ngươi muốn biết ta đã nói với ngươi hết, hy vọng ngươi có thể giữ lời hứa. “

“Ngươi yên tâm, nhân tộc bọn ta là chủng tộc vô cùng giữ lời hứa.” Hàn Sâm chớp chớp mắt, lại hỏi một câu: “Ngươi muốn mang cái máy chế †ạo dị chủng này đi, thế nhưng nó to như vậy, e rằng muốn mang đi cũng không dễ dàng gì nhỉ?”

“Không gian vặn vẹo của Ma Trủng quá đáng sợ, nếu như không phải những quái vật bảo vệ nơi này dẫn đường thì chúng ta hoàn toàn không có khả năng tìm được nó, mà khả năng mang nó đi lại càng không. Ta chỉ muốn một ít dịch gen dị chủng bên trong, nếu như ngươi cũng muốn thì ta cũng có thể chia cho ngươi một phần, dù sao ta cũng khó có thể mang tất cả đi.” Isa hoàn toàn đối đãi Hàn Sâm như một nhân vật ngang hàng.

Kiểu gì Isa cũng cũng không thể ngờ được rằng, người có được kiếm ý và thân thủ như vậy, hơn nữa còn có thể bộc phát ra sức mạnh như thế trong Ma Trủng, lại chỉ là một nam tước nho nhỏ.

Quả nhiên giống như lời Isa nói, sau khi lưu quang kia gia tăng đến trình độ nhất định thì không tiếp tục tăng lên nữa. Với thể chất của Hàn Sâm thì có thể miễn cưỡng chống đỡ được, không đến mức bị nhốt đến chết ở chỗ này.

Trên thực tế những quái vật kia lựa chọn ra năm người bọn họ tới đây cũng đã chứng minh năm người bọn họ có khả năng cải tạo thành công, có thể thông qua khảo nghiệm thể chất của đường hầm lưu quang cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng Hàn Sâm luôn cảm thấy Isa không đơn giản chỉ muốn một chút dịch gen dị chủng, chỉ sợ nàng còn có mưu đồ lớn hơn.

“Rốt cuộc trong máy chế tạo dị chủng này còn có cái gì thứ gì đáng giá mà Isa để mắt tới nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Công tước Iwaki và hai người kia đã chạy không thấy bóng dáng đâu nữa, Hàn Sâm và Isa đi khoảng hơn một giờ, cuối cùng cũng xuyên qua đường hầm lưu quang, tiến vào trong không gian của một quả cầu.

Một nửa không gian hình cầu chứa đầy chất lỏng giống như sữa, hơn nữa còn sủi bọt ùng ục giống như đang sôi trào, nhưng Hàn Sâm không hề cảm nhận được độ nóng.

“Dường như nơi này không có lối ra?” Hàn Sâm đứng ở cửa đường hầm nhìn chung quanh, không hề phát hiện ra lối ra khác, ba người công tước Iwaki lại không thấy đâu.

“Lối ra ở ngay dưới, chúng ta nhất định phải xuyên qua những chất lỏng này, đây cũng là một phần của việc chế tạo dị chủng.” Isa nói xong thì nhảy thẳng vào trong chất lỏng như sữa, lặn mất tăm không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hàn Sâm trầm ngâm một lát, cũng nhảy xuống theo. Thân thể tiếp xúc với chất lỏng giống như sữa lập tức cảm nhận được ngay cả áo giáp bên ngoài thân thể cũng giống như miếng bọt biển, bị chất lỏng giống như sữa thấm ướt, cả người đều có loại cảm giác như ngâm mình †rong suối nước nóng.

Bất kể là võ trang gen hay là thân thể, toàn bộ gen và tế bào, đều dường như lập tức hoạt động.

Đúng lúc này, Hàn Sâm cảm giác một chỗ nào đó trên người truyền đến rung động yếu ớt. Hắn đưa tay sờ một cái, là quả câu mềm mà quái vật nhỏ kia cho hắn trước khi hắn tiến vào.

Hiện tại Hàn Sâm cũng đại khái biết được, chắc hẳn quái vật nhỏ kia không có ác ý gì với hắn, sở dĩ nó có cái nhìn khác với hắn, rất có thể là bởi vì nguyên nhân Hàn Sâm có huyết mạch Tinh tộc.

Dù sao những quái vật kia là do Tinh tộc chế tạo ra để trông coi máy chế tạo dị chủng, việc thân cận với Hàn Sâm tương tự như khi Tinh tộc còn tồn tại cũng rất bình thường.

Dường như quả cầu mềm kia cũng hấp thu một vật chất nào đó trong chất lỏng giống như thân thể của Hàn Sâm, thế nhưng tốc độ hấp thu của còn nhanh hơn cả Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm khẽ lộp bộp: "Nếu vật chất trong chất lỏng này có thể bị hấp thu, không biết có cách nào hấp thu thêm một chút nữa không nhỉ."

Thân thể vẫn đang chìm trong chất lỏng, Hàn Sâm vận chuyển Động Huyền Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, kết quả không có tác dụng quá lớn, không thể chủ động hấp thu vật chất thần bí trong chất lỏng như quả cầu mềm kia.

Phụt!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy dưới người mình trống không, sau đó hắn rơi ra từ trong chất lỏng.

Hàn Sâm lơ lửng trên không trung giống như những chiếc lá thu khẽ khàng rơi xuống, đồng thời ánh mắt đánh giá chung quanh. Hắn phát hiện nơi này là một cái bục hình bán nguyệt, Isa, Vichy, công tước Iwaki và Ưng Dực đều ở trên bục.

"Thân pháp tốt đây." Vichy nhìn thấy Hàn Sâm rơi xuống hệt như một phiến lá khô thì tán thưởng một câu.

Ánh mắt Hàn Sâm quan sát bốn phía. Hắn phát hiện nơi này là một không gian rộng lớn, cái bục hình bán nguyệt của bọn họ nối liền với một cây cầu treo trên cao, đầu kia của cây cầu nối liền một quả cầu tinh thể khổng lồ tản ra vầng sáng chói mắt.

Mà ở phía dưới cầu, những nơi có thể nhìn thấy đều là loại chất lỏng giống như sữa mà lúc trước khi xuống đã thấy.

Không biết vì nguyên nhân gì mà chất lỏng phía dưới thỉnh thoảng bắn lên một cột nước giống như đài phun nước, những chất lỏng giống như sữa kia văng tung tóe khắp nơi.

Một số cột nước rất gần với cầu treo. Chúng thấm ướt cả bề mặt cây cầu, sau đó lại chảy ngược trở lại xuống chất lỏng bên dưới.

“Hiện tại mọi người đều đã đến đông đủ, cứ dựa theo kế hoạch lúc

†rước mà tiến lên thôi.” Vichy nói.

Công tước Iwaki hừ lạnh một tiếng: “Vichy công tử, ngươi cho rằng bọn †a đều là kẻ ngốc sao? Có việc gì cũng đều để bọn ta nếm trải trước, vậy thì bọn ta cần gì một chỉ huy như ngươi nữa chứ? Các ngươi nói xem có đúng không?”

Công tước Iwaki ngước về phía Hàn Sâm và Isa rồi nói, hiển nhiên chính hắn cũng không có lòng tin đối địch lại được với Vichy, cho nên muốn liên thủ với Hàn Sâm để đối kháng Vichy.

“Công tước Iwaki, xem ra ngươi là người đầu tiên lên cầu?” Vẻ mặt Vichy không biểu cảm gì, đôi tay vặn qua vặn lại con dao găm kia, chậm rãi đi về phía công tước Iwaki rồi nói.

Công tước Iwaki biến sắc, lớn tiếng quát với Hàn Sâm, Ưng Dực và Isa: “Hiện tại chúng ta cùng nhau ra tay thì hắn tuyệt đối không phải đối thủ của chúng ta. Nhưng nếu hiện tại các ngươi không ra tay thì ai nấy trong chúng ta đều bị hắn coi là đá lót đường, cuối cùng đều là một con đường chết, không một ai sống sót hết.”

“Ai muốn thử xem dao găm của ta có sắc bén hay không trước, ta rất

vui vẻ phụng bồi đấy.” Trên mặt Vichy mang theo nụ cười lạnh, từng bước tới gần công tước Iwaki.

Ưng Dực có chút do dự, Hàn Sâm và Isa đều không có ý muốn xuất thủ trợ giúp công tước Iwaki.

Công tước Iwaki sợ hãi dao găm và sức mạnh Thiên Ma trong tay Vichy. Thấy đám người Hàn Sâm đều thờ ơ, hắn đã nói rất nhiều rồi mà cũng không thể thuyết phục được bọn họ, thế là đành chấp nhận bị Vichy ép đi lên cầu treo.

Sau khi lên cầu treo, công tước Iwaki cắn răng một cái, bước nhanh chạy về phía đối diện.

Chạy mãi chạy mãi, đột nhiên phía dưới cầu vọt lên một cột nước, chất lỏng như sữa nổ tung trên không trung, hóa thành mưa trắng đầy trời rơi xuống.

Công tước Iwaki không kịp né tránh, bị dính phải một ít chất lỏng. Chất lỏng kia hệt như bị miếng bọt biển thấm hụt, lập tức thẩm thấu toàn bộ vào trong thân thể công tước Iwaki.

"AI" Công tước Iwaki kêu thảm một tiếng, lập tức quỳ gối xuống trên cầu treo, cơ bắp thân thể đều vặn vẹo bành trướng lên, áo giáp trên người cũng bị phá vỡ.

Hết chương 1809.

Chương 1810. Tuyệt Nha Thố

Thân thể của công tước công tước Iwaki càng ngày càng phồng lớn, hơn nữa biến hình một cách nghiêm trọng, phía trên lớp da vặn vẹo mọc ra bộ lông màu xám.

"AI"

Tiếng kêu thảm thiết thê lương đã biến thành hung tàn gầm rú, hai mắt công tước Iwaki đỏ như máu, thân thể to lớn giống hệt như một con voi trưởng thành, hơn nữa còn mọc đầy lông dài màu xám.

Lúc đầu công tước Iwaki trông không khác nhân loại là mấy, vậy mà bây giờ đây lại hóa thành một con thỏ khổng lồ màu xám, cái đôi răng thỏ sắc bén nhe ra giống hệt như hai thanh kiếm toả ra hàn khí cực kỳ đáng sợ.

“Không ổn rồi, công tước Iwaki dị chủng hóa!” Ưng Dực ngơ ngác kêu sợ hãi, xoay người muốn chạy trốn.

Nhưng mà bên trong thông đạo kia đã được đan dệt bằng sợi tơ vặn vẹo, con đường ban đầu đã hoàn toàn biến mất, ngay cả một khe hở cũng không để lại.

Công tước Iwaki hóa thành con thỏ màu xám đã mất đi thần trí, chậm rãi xoay người lại, một đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào đám người Vịichy. Chân sau giãm một cái, thân thể lập tức lao tới hệt như là đạn pháo, tốc độ còn nhanh hơn trước khi hắn dị chủng hóa không biết bao nhiêu lần.

Có thể nói sợ rằng ngay cả những Chaos tộc đó cũng không sánh được sức mạnh và tốc độ của hắn bây giờ.

Thân hình Hàn Sâm lùi về sau, kề sát vào chỗ sợi tơ đan dệt tạo thành trên vách tường, quan sát công tước Iwaki đang bị dị chủng hóa.

“Chất lỏng phía dưới chính là dịch gen dị chủng mà ngươi muốn sao?” Hàn Sâm thấy Isa cũng lùi tới bên cạnh hắn, thấp giọng hỏi một câu.

Có thể làm cho công tước Iwaki trực tiếp dị chủng hóa, xem ra rất giống với dịch gen dị chủng mà Isa nói tới.

Isa khẽ lắc đầu, cũng nhỏ giọng nói: “Không phải, ngươi không thấy công tước Iwaki đã mất đi ý thức sao? Dịch gen dị chủng mà ta muốn là cái loại dịch gen có thể dị chủng hóa, nhưng sẽ không mất đi tự chủ và ý thức, không giống với loại dịch gen này, không chừng dịch gen chân chính ở bên trong quả cầu khổng lồ kia.” Công tước Iwaki biến thành một con thỏ đã vọt tới, đuổi theo Ưng Dực trước tiên.

Tốc độ của Ưng Dực sao có thể so được với thỏ dị chủng, hắn cắn răng rút ra một con dao găm, ném về phía đỉnh đầu con thỏ.

Trước đó Chaos tộc đã lấy đi hết vũ khí trên người bọn họ, cũng không biết Ưng Dực dấu cái con dao găm này ở đâu, vậy mà không bị lấy đi mất.

Răng rắc!

Con dao găm của Ưng Dực bị thỏ dị chủng cắn vào một phát, hai cái răng thỏ giống như đang cắn củ cải mà trực tiếp cắn nát con dao găm kia thành hai mảnh.

“Tiên sư nó, răng của cái tên này cũng lợi hại thật đấy, dao găm của ta dùng vật liệu giống y hệt với vũ khí của Chaos tộc, thế mà lại lập tức bị cắn đứt, các ngươi nhanh nhanh nghĩ biện pháp đi.” Ưng Dực vừa lùi vừa la lớn.

Thân thể của dị chủng của con thỏ kia cực kỳ to lớn, thế nhưng động tác lại vô cùng linh hoạt nhanh lẹ, nó lại nhún người nhảy lên một cái nữa, nhào về phía Vichy.

Vichy hừ lạnh một cái, một cây dao găm đã xuất hiện ở trong tay hắn, thân hình không lùi mà trái lại còn tiến lên, đi ngang qua con thỏ dị chủng kia.

Trên người con thỏ đột nhiên xuất hiện mấy vết chém nứt toạc, lộ một cái miệng máu, máu tươi rỉ ra rơi xuống đất theo bộ lông.

Sức mạnh Thiên Ma mà Vichy thêm vào cái cây dao găm kia thật sự rất lợi hại, chỉ đáng tiếc đây là ở bên trong Ma Trủng, sức mạnh của hắn bị hạn chế quá nhiều, không có cách nào bộc phát ra bên ngoài cơ thể, cho dù có sắc bén dao găm và ra đòn tất trúng thì cũng chỉ có thể gây sát thương đến chỗ mà dao găm có thể chạm tới, không có khả năng trực tiếp chém vào trong cơ thể.

Thể hình của con thỏ quá lớn, da thịt lại quá dày, dao găm của Vichy không thể làm thương tổn đến chỗ yếu hại của nó.

Bị dao găm của Vichy gây thương tích, thỏ dị chủng lập tức bị kích phát hung tính. Nó nhìn chăm chú vào Vichy, chân sau dùng lực mang theo bóng người nhào tới trước mặt Vichy trong nháy mắt.

Vichy có khả năng ra đòn tất trúng, nhưng mà thân thể hắn lại không có năng lực bất tử, sức mạnh và tốc độ của dị chủng thỏ vượt xa hắn, hắn không dám để bị nó cắn trúng. Ở bên dưới đôi răng thỏ sắc bén, e rằng chỉ cần bị cắn trúng một cái là thân thể sẽ trực tiếp bị đứt đôi thành hai nửa.

“Các ngươi cứ đứng ở nơi đó làm gì? Nếu bây giờ các ngươi không giúp ta thì cứ chờ từng người một bị nó ăn thịt đi.” Vichy vừa né tránh công kích của thỏ dị chủng, vừa hét lớn về phía Hàn Sâm và Isa.

Trong vòng thời gian ngắn ngủi một phút, trên người hắn đã có thêm vài vết thương, tốc độ và sức mạnh của hắn kém xa thỏ dị chủng, cho nên hắn cũng không dám liều mạng, chỉ có thể chật vật né tránh.

Hàn Sâm và Isa liếc mắt nhìn nhau, Hàn Sâm hơi gật đầu, rút ra vỏ đao từ bên hông, mà trên người Isa đã không còn vũ khí, tay không đánh về phía con thỏ kia.

Nhân lúc thỏ dị chủng đang tập trung đánh về phía Vichy, Isa lấy tay làm đao, chém một nhát ở trên lưng thỏ dị chủng. Nhất thời chỉ thấy một vệt khói tím lóe qua, trên lưng con thỏ lập tức có thêm một vết thương lớn hơn vừa nãy, máu tươi ròng ròng chảy ra, hơn nữa vết thương đó còn đang chầm chậm rách lớn ra.

Rõ ràng sức mạnh Tuyệt Nha của Isa mạnh hơn của công tước Iwaki rất nhiều, so sánh với Hàn Sâm thì cũng không kém.

Sở dĩ Hàn Sâm có thể học được sức mạnh Tuyệt Nha là do lúc đao ý dời khỏi vỏ đao, hắn đã bắt chước bóng người kia để học Nha Đao, nhưng cũng vẻn vẹn chỉ mới vừa nhập môn mà thôi.

Nếu bàn về đao ý Nha Đao, Hàn Sâm mạnh hơn Isa. Nhưng dù sao Nha Đao của Hàn Sâm cũng vừa mới nhập môn, vẫn không thể so với lsa được.

Hàn Sâm lấy vỏ đao làm kiếm, thừa dịp con thỏ dị chủng bị Isa gây thương tích, lúc nó thống khổ ngửa đầu kêu, hắn lấy kiếm đâm một phát vào một mắt của nó, nhất thời một cái gì đó màu hồng trắng từ trong mắt của nó tràn ra ngoài khiến cho con thỏ dị chủng càng thêm đau đớn.

Nó kêu thảm thiết vung vẩy móng vuốt, ý muốn bắt được Hàn Sâm ở †rước mắt, nhưng Hàn Sâm giống như chim nhỏ mà bay tránh đi, vẽ ra trên không trung một đường cong xinh đẹp.

Vichy cũng nhân cơ hội này tiến lên, một đao chém vào trong cổ họng con thỏ, máu tươi lập tức trào ra như bão táp.

Isa lại chém một nhát nữa trên đỉnh đầu của con thỏ dị chủng tạo thành một vết thương sâu tới tận xương.

Tuy Ưng Dực cũng ra tay hỗ trợ ở một bên, có điều sức mạnh của hắn khá kém, có thể hắn không có có vũ khí đỉnh cấp, cũng không có năng lực phá hoại và xé rách như sức mạnh Tuyệt Nha, cho nên hầu như không có tác dụng gì khi tấn công vào trên người con thỏ dị chủng.

Răng rắc!

Dưới sự bao vây tấn công của đám người Hàn Sâm, Vichy liên tục chém thêm mấy đao. Mắt thấy sắp chặt đứt đầu con thỏ dị chủng xuống, Hàn Sâm đột nhiên vung vỏ đao trong tay ra, lập tức chém gãy khung xương cổ của con thỏ dị chủng, thỏ dị chủng lập tức ngã lăn ở trên mặt đất.

“Săn giết dị chủng Tuyệt Nha Thố cấp công tước, nhận được thú hồn Tuyệt Nha Thố, phát hiện gen dị chủng.”

Hàn Sâm nghe thấy trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở thì khẽ run rẩy. Tuy rằng công tước Iwaki bị dị chủng hóa rất lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể xem như là gần đến cấp tử tước mà thôi, hoặc chỉ đang ở cấp công tước, thế nhưng hắn lại có thể có được thú hồn, đây đúng là một niềm vui bất ngờ.

Hàn Sâm đưa tay chuẩn bị muốn nhổ hai cái răng cửa Tuyệt Nha Thố xuống, hắn biết rõ đây chính là vật liệu dị chủng của thỏ dị chủng.

“Đứng yên” Vichy lại nắm dao găm, chắn ở trước mặt Hàn Sâm.

“Vichy công tử, ngươi đừng quên, nếu vừa rồi không có bọn ta hỗ trợ, ngươi đã chết từ lâu rồi, thế nên vốn dĩ những vật liệu dị chủng này thuộc về bọn ta.” Hàn Sâm nhìn Vichy rồi nói.

Hết chương 1810.

Chương 1811. Tất trúng?

Vichy nghe thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng: “Nếu không có ta kiềm chế lại hắn thì các ngươi có thể làm được cái gì? Vừa nãy lúc giết nó, ta bỏ ra nhiều công sức nhất, đương nhiên chiến lợi phẩm phải để ta chọn đầu tiên, ta chỉ muốn đôi răng thỏ kia thôi, còn lại đều cho các ngươi hết.”

“Vichy công tử, đừng quá đáng như vậy.” Hàn Sâm cũng nhìn chằm chằm Vichy, lạnh lùng nói.

“Quá đáng? Ta quá đáng thì thế nào? Ngươi hỏi xem dao găm trong tay của ta có quá đáng hay không?” Vichy nắm dao găm, lưỡi dao nhắm về phía Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm hơi nhíu mày, rõ ràng Vichy cho rằng đao của hắn không thể giết chết con thỏ dị chủng kia là vì sức mạnh và tốc độ của con thỏ dị chủng đó quá nhanh. Hắn không muốn lấy mạng đổi mạng, thế nhưng sức mạnh và tốc độ của Vichy cũng ngang ngửa Hàn Sâm, cho nên mới không kiêng dè nhiều như vậy.

Hơn nữa cái dao găm này cứng cáp không gì chặn được, muốn giết Hàn Sâm chỉ cần đúng một nhát dao.

“Ngươi, đi lên cầu.” Vichy liếc mắt, cầm dao găm lạnh lùng nói với Hàn Sâm. Hắn không chỉ muốn đoạt mất vật liệu gen dị chủng, mà còn muốn để Hàn Sâm đi trước để dò đường.

Hàn Sâm vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích, chỉ thờ ơ nhìn Vichy.

“Ta bảo ngươi đi lên cầu, ngươi không nghe thấy sao?” Vichy sắc mặt âm trầm, khuôn mặt thể hiện ra vẻ vô cùng khó chịu với hành động này của Hàn Sâm, chèn ép hắn từng bước một.

Hàn Sâm vẫn đứng im như trời trồng, không nói một lời, cũng không có ý muốn nhúc nhích.

“Xem ra ngươi thật sự không sợ chết.” Vichy vô cùng bực bội, không nói nhiều lời, trực tiếp phi đao ném về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm dám miệt thị quyền uy của hắn lộ liễu như vậy, hắn nhất định phải cho Hàn Sâm một bài học nhớ đời, trước tiên phải chém một nhát, dọa hắn chết khiếp đã, sau đó sẽ ép hắn đi lên cầu.

Một đao kia như huyễn như mộng khiến người ta không thấy rõ, sức mạnh Thiên Ma quỷ dị khó lường được Vichy vận dụng rất đúng chỗ.

Thế nhưng đối với Hàn Sâm mà nói, cũng chỉ vẻn vẹn là đúng chỗ mà thôi. Nếu bàn về năng lực lĩnh ngộ và năng lực vận dụng đối với sức mạnh Thiên Ma hoặc sức mạnh Phi Thiên, đừng nói là Linh, cho dù là Hàn Nghiên cũng mạnh Vichy rất nhiều.

Vichy hơn ở sức mạnh, còn về mặt cảnh giới thì không cao cho lắm.

Isa rất hứng thú nhìn Hàn Sâm, muốn biết Hàn Sâm sẽ xử lí tình hình bây giờ thế nào. Quả thật sức mạnh Thiên Ma rất cao thâm khó dò, ở nơi như thế này, ngay cả nàng cũng không dám để cho Vichy sử dụng sức mạnh Thiên Ma gần người, nếu không hầu như không có cách nào để né tránh.

Trong đầu Isa lóe lên mấy ý nghĩ, nếu nàng mà là Hàn Sâm, chắc chắn nàng sẽ nghĩ cách nhanh chóng kéo xa khoảng cách với Vichy.

Sức mạnh của Vichy ở bên trong Ma Trủng không thể bộc lộ hoàn toàn, chỉ cần đao của hắn không chạm tới, cho dù một kích tất trúng cũng vô dụng.

Nhưng trông Hàn Sâm hoàn toàn không có ý muốn lùi về sau để kéo dài khoảng cách, cho dù mắt thấy dao găm của Vichy sắp chém một nhát lên trên cổ hắn, Hàn Sâm khí định thần nhàn, bình tĩnh đứng ở nơi đó.

“Hắn chẳng lẽ không muốn kéo dãn khoảng cách sao? Rốt cuộc hắn muốn làm thế nào để đối phó với sức mạnh Thiên Ma? Né tránh và đón đỡ đều là việc không thể xảy ra…” Isa khá kinh ngạc.

Trong lòng Vichy cũng có chút kinh ngạc, không biết tại sao Hàn Sâm cứ đứng mãi ở nơi đó không nhúc nhích, nhưng hắn có lòng tin tuyệt đối với

sức mạnh Thiên Ma của chính mình, đương nhiên cũng không thể rút lại, vẫn dùng một đao chém xuống.

Vào lúc dao găm sắp sửa chém vào trên cổ Hàn Sâm, Hàn Sâm lập †ức vươn tay ra tùy ý cầm vỏ đao trong tay để đón lấy dao găm của Vichy.

“Chẳng lẽ hắn ta không biết đặc tính đặc biệt của sức mạnh Thiên Ma sao? Vậy mà lại dám đón đỡ một nhát chém của sức mạnh Thiên Ma!” Ưng Dực nói với vẻ mặt khó hiểu.

Isa cũng cau mày không nói chuyện, còn Vichy thấy vậy thì cười gằn một tiếng, nắm dao găm trong tay lại tiếp tục dùng sức.

Coong!

Vẻ mặt Vichy đang tràn đầy tự tin, vào lúc thanh dao găm cách cái cổ của Hàn Sâm không tới ba tấc thì lập tức bị cản lại.

Ánh mắt Hàn Sâm không thèm nhìn thanh dao găm kia, ngay từ lúc đầu chỉ nhìn chằm chằm vào Vichy, vỏ đao lại có thể vừa vặn chặn lại dao găm của Vichy.

“Sao chuyện này có thể xảy ra được?” Trong lòng Vichy, Ưng Dực và lsa đồng thời thốt lên câu nói này. Dù như thế nào cũng không thể tin được dưới tình huống sắp bị công kích, hơn nữa đó lại là sức mạnh Thiên Ma, vậy mà hắn lại có thể đỡ được, vả lại trông rất thoải mái nhẹ nhàng.

Trên mặt Vichy lộ ra vẻ kinh hãi, trong mắt cũng tràn đầy không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng cái kết quả này.

Vichy cắn chặt răng, dao găm trong tay điên cuồng chém ra, hết dao này đến dao khác, nhanh chóng điên cuồng như bão tố chém về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm đứng ở trong dao ảnh, vỏ đao trong tay tùy ý, không thèm nhìn những dao ảnh kia, con mắt vẫn bình tĩnh mà nhìn Vichy, chuẩn xác mà dùng vỏ đao để cản lại con dao găm.

Hàn Sâm bất động như núi, cho dù dao ảnh loạn xạ và tàn nhãn tới mức nào, những cũng đều không thể khiến hắn di chuyển lấy một bước.

“Sao có thể có chuyện đó? Lẽ nào sức mạnh Thiên Ma ở bên trong Ma Trủng đã mất đi tác dụng sao? Làm sao có khả năng sẽ bị cản lại toàn bộ được? Tên kia, rốt cuộc ngươi là ai?” Ưng Dực nhìn thấy vậy thì trợn mắt ngoác mồm, một lát sau mới kinh hãi kêu lên.

Vẻ mặt của Isa cũng phức tạp nhìn Hàn Sâm, thầm nghĩ trong lòng: “Nhân tộc? Kim Tệ? Rốt cuộc chủng tộc của hắn là thế nào? Có thể sản sinh ra một kẻ đáng sợ như vậy, làm sao có khả năng là một chủng tộc không có tiếng tăm gì?”

Lúc này trong lòng Vichy cũng có những cảm xúc ngổn ngang sợ hãi, hắn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày sức mạnh Thiên Ma sẽ bị một người đỡ được dễ như trở bàn tay, chuyện này quả thật là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

"Đánh đủ chưa?" Hàn Sâm lạnh nhạt nói một câu, bước ra một bước trông như một con rắn đang chuẩn bị phun độc, đồng thời vỏ đao chém về phía Vichy, kiếm ý xông thẳng đến tận trời xanh.

Vichy ngơ ngác lùi về sau, nhưng mà đã quá muộn. Hắn muốn dùng dao găm chặn lại vỏ đao của Hàn Sâm, nhưng vẫn không thể chắn được.

Phụt!

Vichy cảm thấy bụng dưới của mình như bị đánh bằng chùy sắt, một ngụm máu tươi không ngừng phun ra, thân thể không thể chống đỡ được nữa mà ngã xuống cầu treo.

Vichy nằm ở bên trên cầu treo, cầu treo chịu phải tác động nên lắc lư dữ dội, chất lỏng phía dưới lập tức phun ra một cột nước.

Vichy cố nén một ngụm máu trong cổ họng, vươn mình xông về phía trước, né tránh chất lỏng màu trắng đang rơi xuống.

Nhưng lần này chất lỏng màu trắng kia không hề chảy xuống phía dưới mà ngưng tụ thành một vũng nước ở trên cầu, chúng nó giống như có sinh mệnh vậy, điên cuồng lăn về phía Vichy đang ở trên cầu.

Vichy vừa mới né tránh được chất lỏng rơi xuống, sao có thể nghĩ đến còn có thể có chuyện như vậy, trong chớp mắt chất lỏng màu trắng chảy tới dưới chân hắn, dính vào chân Vichy, lập tức bị hút qua lỗ chân lông.

Hàn Sâm, Isa và Ưng Dực đều lộ ra vẻ ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, những chất lỏng màu trắng kia trông không giống như là vật còn sống, cũng không giống vật đã chết.

"AI" Vichy bị đau đớn xâm lấn khắp thân thể, khủng bố gầm gừ, bắp thịt và xương cốt khắp thân thể nhất thời bắt đầu bành trướng, cái sừng trên đỉnh

đầu cũng nhanh chóng trồi lên.

Từ dáng vẻ tuấn tú ban đầu, trong nháy mắt hóa thành một con vật có sừng dữ tợn hùng tráng, răng nanh trong miệng lộ ra ngoài, toàn thân hắc khí lượn lờ, không khác ác quỷ A Tu La trong truyền thuyết là bao.

Vichy chậm rãi xoay người lại, con ngươi màu tím đã biến mất không còn tăm hơi, toàn bộ con mắt đều biến thành màu đỏ tươi.

“AI” Vichy lại là gầm lên giận dữ, điên cuồng lao về phía Hàn Sâm. Thân thể hùng tráng như ác quỷ trông như dịch chuyển tức thời tới †rước mặt Hàn Sâm, năm cái móng tay mọc ra sắc bén như dao găm trực tiếp chụp vào đầu hắn.

Hết chương 1811.

Chương 1812. Giết chết ác ma

Vỏ đao trong tay Hàn Sâm bị chặn lại, đột nhiên hắn cảm nhận được một sức mạnh khó mà địch nổi ập tới, cơ thể trực tiếp bay ra ngoài.

Sau khi quay một vòng trên không trung, khi tất cả sức mạnh tan biến, Hàn Sâm mới ngã xuống đất, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Thậm chí dị chủng do Vichy biến đổi thành còn khó đối phó hơn dị chủng mà công tước Iwaki biến thành.

Khi hắn còn chưa kịp đứng vững thì Vichy đã lại nhảy tới, mười móng †ay sắc nhọn như những con dao sắc bén mang trong mình sức mạnh Thiên Ma đâm về phía Hàn Sâm như một bóng ma.

Sức mạnh của Hàn Sâm khó sánh được so với Vichy, bóng dáng của hắn nhanh chóng lẩn trốn, tránh né các đòn tấn công hết lần này đến lần khác.

“Isa, ngươi còn không mau động thủ?” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Nhưng Isa cười nhẹ: “Không phải ta đã nói rồi sao? Có một cửa ải cần sự trợ giúp của ngươi mới có thể vượt qua được, cho nên ta giao lại chỗ này cho ngươi, với thực lực của ngươi thì chắc chắn có thể vượt qua được, ta ở phía trước chờ ngươi. Ngoài ra, thứ này chúng ta mỗi người một chiếc. Đồ của ngươi tạm thời để ở chỗ ta, ngươi phải nhanh chóng mà tới lấy.”

Vừa nói, lsa vừa đưa tay lấy hai chiếc răng thỏ của con thỏ dị chủng ra, phi người lên cầu treo rồi bước nhanh về phía trước.

Thật kỳ lạ, khi Isa đáp xuống cầu treo, chấn động không hề nhỏ, nhưng phía dưới dòng chất lỏng lại không có cột nước nào vọt lên, Isa nhanh chóng đến gần quả cầu tinh thể.

“Ta ở chỗ này cũng không giúp được gì, ta đi trước một bước vậy.” Ưng Dực nghiến răng, đuổi theo Isa chạy lên cầu treo.

Ban đầu hắn còn thận trọng, thế nhưng khi phát hiện quả nhiên là không có tia nước nào bắn lên, Ưng Dực lập tức tăng nhanh tốc độ. Không mất nhiều thời gian, Isa và Ưng Dực lần lượt nhảy vào bên trong quả cầu tinh thể. Một lần nữa, bóng dáng hai người họ biến mất.

Hàn Sâm bĩu môi, cũng không quá bất ngờ trước biểu hiện của Isa.

Hắn suýt chút đã giết chết Isa, còn cướp đi vỏ đao mà thủy tổ Rebet sử dụng. Trong số những người đến lần này, Hàn Sâm sợ rằng người Isa muốn giết nhất chính là hắn, nếu Isa thật lòng muốn cùng hắn hợp tác thì Hàn Sâm mới cảm thấy khó hiểu.

Điều duy nhất khiến Hàn Sâm nghi ngờ chính là, tại sao công tước Iwaki với Vichy trước sau bước lên cầu treo đều có chuyện xảy ra, nhưng khi Isa và Ưng Dực bước lên lại không có chuyện gì cả?

Dị chủng mà Vichy biến thành gầm lên như sấm sét, hình dáng của nó giống như bóng ma đuổi giết Hàn Sâm. Bất kể sức mạnh hay là tốc độ đều vượt xa hắn. Ngay cả khi Hàn Sâm có thể tránh khỏi đòn tán công của nó, nhưng cũng chỉ có thể dựa vào kỹ năng của bản thân mà né tránh, rất khó để triển khai tấn công.

Sau khi Isa và Ưng Dực đều biến mất bên trong quả cầu tinh thể, khóe miệng Hàn Sâm khẽ nhếch lên để lộ ra một nụ cười, vỏ đao trong tay đột nhiên xuất hiện một làn khói tím.

“Grào!”

Sinh vật dị chủng mà Vichy biến thân đột nhiên kêu lên đau đớn, trên người nó nứt ra vài lỗ thủng, máu tươi không ngừng chảy xuống, vết thương cũng đang dần dần bị xé rách.

Những lỗ thủng này không phải do Hàn Sâm gây ra, mà là vết thương gây ra khi Vichy chiến đấu với con thỏ dị chủng trước đó.

Con thỏ dị chủng do công tước Iwaki biến thành đã sử dụng sức mạnh Tuyệt Nha, vì ban đầu tổn thương không nghiêm trọng, sau đó con thỏ dị chủng lại bị giết chết, cho nên hắn không quan tâm đến những vết thương trên cơ thể mình.

Tuy nhiên sức mạnh Tuyệt Nha vẫn luôn tồn tại, kể cả sau khi Vichy biến đổi thì cũng chỉ là tạm thời trấn áp vết thương chứ không thể loại bỏ hoàn toàn sức mạnh Tuyệt Nha khỏi vết thương.

Với sự hiểu biết về Nha Đao của Isa thì cũng dễ dàng để kích hoạt sức mạnh Tuyệt Nha trên vết thương của Vichy. Dù có thể nhưng nàng vẫn không ra tay giúp đỡ, khi đó Hàn Sâm đã biết rằng Isa còn có tính toán khác.

May mắn thay hắn cũng có thể sử dụng sức mạnh Tuyệt Nha, mặc dù không thể bằng sức mạnh của Isa, nhưng cũng đủ để gây thương tích cho Vichy.

Vết thương trên người Vichy lại bị xé rách lần nữa, dưới sự dẫn dụ mạnh mẽ của sức mạnh Tuyệt Nha và Nha Đao của Hàn Sâm, trên người Vichy không ngừng xuất hiện vết rách, tốc độ không phải rất nhanh, thế nhưng vết rách không ngừng kéo dài và lan rộng trông rất đáng sợ.

Đây không phải là điều kinh khủng nhất, đáng sợ hơn chính là tác dụng chảy máu của sức mạnh Tuyệt Nha. Máu không ngừng chảy ra từ vết

thương, hơn nữa càng chảy càng nhanh, động tác của Vichy càng hung bạo bao nhiêu, máu chảy cũng càng nhiều.

Những vết thương thi nhau chảy ra rất nhiều máu, trừ khi Vichy có năng lực cầm máu hiệu quả, nếu không dù hắn có mạnh như thế nào thì cũng không thể duy trì được lâu.

Rõ ràng là Vichy cũng không có khả năng cầm máu này, hoặc là hắn thần trí mơ hồ, cho dù có đi chăng nữa sợ rằng cũng không nghĩ đến việc sử dụng.

Lúc này dường như trong đầu Vichy chỉ còn lại dục vọng giết người, căn bản không màng tới những vết thương đang chảy máu mà vẫn liều mạng tấn công Hàn Sâm.

Hàn Sâm giống như đang dạo chơi, mũi chân điểm nhẹ xuống đất, né tránh những đòn tấn công của Vichy. Không lâu sau đó, tốc độ và sức mạnh của Vichy trong đòn tấn công yếu đi đáng kể, máu toàn thân giống như chảy ra hết khiến mặt đất xung quanh loang lổ vết máu.

Rầm!

Máu trong người Vichy gần như cạn kiệt, hắn lảo đảo một cái ngã xuống đất, nổi giận gầm lên một tiếng, đứng dậy lao về phía Hàn Sâm, nhưng thân hình của hắn run rẩy không đứng vững.

Vỏ đao trong tay Hàn Sâm chém liên tục, hắn dùng Nha Đao để chém vào vết thương của Vichy khiến những vết thương đó bị xé rách lớn hơn, chút máu còn lại nhanh chóng chảy ra ngoài.

Không được bao lâu, Vichy không chống đỡ được nữa, ngã xuống đất không ngừng co giật, toàn bộ máu trong cơ thể đều đã chảy ra ngoài.

“Săn giết sinh vật dị chủng Ác Ma Tử Giác cấp bá tước, phát hiện gen dị chủng.”

“Đúng là sức mạnh Tuyệt Nha có tác dụng thật đấy. Ở một phương diện khác mà nói, nó không hề thua kém sức mạnh Phi Thiên. Thế nhưng kỳ lạ là sau khi Vichy bị biến đổi, sức mạnh của hắn ta còn lợi hại cả công tước

Iwaki, hắn mới chỉ là một bá tước thôi sao?” Trong lòng Hàn Sâm dấy lên nghi hoặc.

Đột nhiên Hàn Sâm nhìn thấy một dòng chất lỏng màu trắng chảy ra từ cơ thể Vichy, nhanh chóng chảy về phía dưới cầu treo.

Hàn Sâm chợt hiểu ra, không phải toàn bộ chất lỏng phía dưới cầu treo đều có vấn đề, có lẽ chỉ là một số trong chúng xảy ra vấn đề, vì vậy Isa cùng Ưng Dực mới có thể an toàn đi qua cầu treo.

Bây giờ chất lỏng màu trắng kia chảy ngược trở về, nếu Hàn Sâm đi lên cầu treo một lần nữa, hắn sẽ phải đối mặt với những nguy hiểm mà Vichy và những người khác đã trải qua.

Hàn Sâm do dự một chút, bỏ sừng của Vichy bên trong vào túi trước, sau đó bước nhanh lên cầu treo, chạy như bay về phía quả cầu tinh thể.

Vừa chạy ra xa chưa được bao lâu thì nghe thấy từ dưới cầu truyền tới một tiếng nổ như đại bác, một cột nước lao lên, nổ tung trên không trung, hóa thành những hạt mưa trắng xóa rơi xuống người Hàn Sâm.

Hàn Sâm đang chuẩn bị triệu hồi lá chắn Cương Thiết Nhân Mã để chặn hạt mưa, nhưng khi những hạt chất lỏng màu trắng sắp đến gần hắn thì đột nhiên dừng lại giữa không trung, tiếp đó từng giọt tụ lại trong không khí như là có sinh mệnh, nhìn Hàn Sâm một cái, sau đó quay đầu trở về phía dưới cầu treo.

Hàn Sâm khế giật mình, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao những thứ chất lỏng màu trắng kia lại hạ thủ lưu tình với hắn, không xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Hết chương 1812.

Chương 1813. Ám côn

Không chút do dự, Hàn Sâm tiếp tục chạy nhanh về phía quả cầu tinh thể.

Cây cầu treo dẫn đến đỉnh của quả cầu khổng lồ, Hàn Sâm đi đến đoạn cuối cầu thì thấy trên đỉnh quả cầu tinh thể mở ra một cánh cửa, có thể nhìn thấy không gian bên trong quả cầu rộng lớn không thua gì một sân vận động.

Ưng Dực và Isa ở bên trong đang giao tranh ác liệt, điều khiến Hàn Sâm ngạc nhiên là, Ưng Dực chưa bao giờ bình tĩnh, dường như là kẻ không có chính kiến, tính cách rất liều lĩnh, nay lại ngang tài ngang sức với lsa, cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

"Ngay cả ta cũng nhìn lầm, hóa ra hắn một kẻ lợi hại như vậy." Trong lòng Hàn Sâm thầm kinh ngạc, thân thủ của Ưng Dực không kém gì lsa.

Đôi tay như móc sắt đỡ lấy sức mạnh Tuyệt Nha của Isa, nhưng sức mạnh Tuyệt Nha lại không thể xé nát lòng bàn tay hắn.

"Thật không ngờ đường đường là vương giả của thượng tộc Thiên Bằng, vậy mà lại tiến vào Thú Thần Vực với tư cách là một kẻ sai vặt, lại còn giả dạng thành một tay mơ như vậy. Quả thật là làm khó cho ngươi rồi." Isa cười nhạo nói.

Ưng Dực lạnh nhạt nói: "Hừ, dẫu gì ta cũng là một trong Thập Nhị Chi Thiên của Thú Thần Vực. Ngươi thì tốt hơn ta chỗ nào? Không phải Nữ Hoàng Đao Phong của Rebet tộc cũng giả làm kẻ vô danh tiểu tốt sao?"

"Thập Nhị Chi Thiên của Thú Thần Vực cũng chẳng có gì ghê gớm. Tất cả Thập Nhị Chi Thiên cùng tới mới có tư cách ngông cuồng trước mặt ta." Isa khinh thường nói.

"Nếu như ở bên ngoài Ma Trủng, đương nhiên ta không bằng kẻ đã bước nửa bước vào con đường Thần hóa như ngươi, nhưng đây là bên trong Ma Trủng, cho dù ngươi Thần hóa thì sao? Khi không Thần hóa thì không phải ta và ngươi cũng giống nhau sao, đều là người ngoài cả." Ưng Dực lạnh lùng nói.

"Thật sao?" Isa thờ ơ liếc nhìn Ưng Dực, đao trong tay ngày càng ác liệt hơn.

Ánh mắt Hàn Sâm dời khỏi đám người Isa, đánh giá không gian trong quả cầu tinh thể.

Bên trong tựa như một sân vận động hình tròn, phía dưới là một đài tinh thể, trên mặt lễ đài có các đường ống tinh thể dẫn đến vị trí trung tâm.

Có thể thấy bên trong đường ống là chất lỏng màu trắng, một lượng lớn chất lỏng màu trắng chảy xuống tạo thành một hồ nước ở trung tâm.

Cũng không biết đáy hồ thông với nơi nào, lượng lớn chất lỏng chảy vào đó, thế nhưng mực nước trong hồ không có dấu hiệu dâng lên.

Bên trong quả cầu ngoài cái này ra thì không còn thứ gì khác, trận chiến giữa Ưng Dực và Isa cũng đang diễn ra xung quanh cái hồ đó, cả hai đều đang ngăn cản đối phương lại gần phía hồ.

Thân pháp của Ưng Dực cực kỳ mạnh mẽ, khá tương tự với Phượng Hoàng Phi Thiên của Hàn Sâm, ngoại trừ việc hắn ta có một đôi cánh thực sự ra, còn Hàn Sâm chỉ là mượn lực để bay lên.

Hơn nữa thân pháp của Ưng Dực lấy tốc độ làm chủ, không như Hàn Sâm phải dựa vào năng lực dự trù và bố trí.

Tuy nhiên bằng cách tận dụng lợi thế này, cùng với một đôi tay như móc sắt, trong nhất thời Isa cũng không làm gì được hắn.

Nếu là một trận đấu sinh tử thực sự, chỉ sợ Ưng Dực không phải là đối thủ của Isa, nhưng dường như Ưng Dực cũng không muốn chiến đấu đến chết với nàng, hắn ta càng muốn tìm cơ hội lao về phía hồ nước hơn.

Trái lại khiến Isa có chút kiêng dè, thân thủ của nàng rất tốt, nhưng dù sao tốc độ cũng kém so với Ưng Dực một chút, chỉ cần một chút sơ ý, Ưng Dực lập tức có thể xông vào trong hồ.

Hàn Sâm tránh ở bên ngoài lặng lẽ quan sát, tạm thời cũng không có ý định can thiệp. Hai người đều rất khó đối phó, hắn định ở bên ngoài đợi một lát, đến thời cơ sẽ làm ngư ông đắc lợi.

Trong khi Hàn Sâm đang quan sát thì đột nhiên cảm thấy trong túi có vật gì đó động đậy, sau đó lập tức nhìn thấy quả cầu mềm mà quái vật nhỏ đưa cho hắn từ trong túi nhảy ra ngoài.

Quả cầu mềm xoay vài vòng trên mặt đất rồi lăn về phía bên trong quả cầu tinh thể.

Thân thể của nó như có khả năng bám dính, lặng lẽ lăn đến vách bên trong của quả cầu tinh thể, lăn về phía hồ nước theo hướng đường ống.

Cả Isa và Ưng Dực đều đang chú ý tới nhau, không quan sát thấy có sinh vật khác tiến vào quả cầu, căn bản không ngờ rằng sẽ có một quả cầu nhỏ lăn vào.

Cùng với sự che chắn của đường ống, quả cầu mềm không bị cản trở lăn thẳng vào hồ nước.

Ban đầu Hàn Sâm nghĩ sẽ có chuyện xảy ra khi quả cầu mềm tiến vào hồ nước, kết quả là mặt hồ vẫn tĩnh lặng, trong hồ vẫn không phát sinh bất kỳ chuyện gì.

Trận chiến giữa Isa cùng Ưng Dực ngày càng trở nên kịch liệt, sau một thời gian dài chiến đấu, thể lực của họ giảm xuống rõ rệt, khả năng chiến đấu giảm sút nghiêm trọng.

Lúc này mới nhìn ra được thực lực chân chính, tuy rằng Isa thể lực sa sút nghiêm trọng, nhưng kỹ năng của nàng không có chút thay đổi, cũng không xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

Mặc dù kỹ năng của Ưng Dực không thua kém Isa, nhưng vì thể lực suy giảm nên động tác có chút biến đổi, thay đổi chút ít này không thể gọi là sai lầm trong mắt người khác, nhưng Isa hoàn toàn có thể nắm được ảnh hưởng của những thay đổi đó, dần dần chiếm được thế thượng phong.

Thông qua những lợi thế nhỏ tích lũy được, cuối cùng nàng cũng nắm bắt được một cơ hội, bàn tay quét qua vai trái của Ưng Dực khiến cho sắc mặt hắn đại biến, thân hình nhanh chóng lui về phía sau, nhưng vẫn chậm một bước.

Trên vai Ưng Dực xuất hiện một vết thương nhỏ dài chưa đầy hai cm, chỉ làm rách da một chút.

Nhưng vết thương lại không ngừng chảy máu, hơn nữa vẫn đang tiếp tục mở rộng.

“Quả nhiên Sức mạnh Tuyệt Nha vô cùng lợi hại. Giao tranh với người sử dụng sức mạnh Tuyệt Nha thì căn bản không thể để bị thương. Một khi bị thương thì gần như liền kề với cái chết.” Hàn Sâm thầm thán phục, nghĩ đến việc hắn cũng học được sức mạnh Tuyệt Nha, không khỏi thầm mừng rỡ.

“Nữ Hoàng Đao Phong, xem như ngươi lợi hại!” Đôi cánh Ưng Dực vỗ mạnh, lao về phía lối ra như một mũi tên.

Tốc độ của hắn ta quá nhanh, một lòng muốn chạy trốn, lsa cũng không ngăn cản được.

Bên trong Ma Trủng, sức mạnh bị áp chế quá nhiều, Ưng Dực cách Isa càng xa, khả năng tác động lên vết thương cũng sẽ giảm xuống.

Ưng Dực phi ra từ cửa vào, trong lòng âm thầm buồn bực, thật vất vả mới đi được đến đây, mắt thấy có thể lấy được món bảo vật này. Nhưng không ngờ người phụ nữ tên Isa kia lại là Nữ Hoàng Đao Phong giả dạng, hắn không thể không thừa nhận bản thân quá xui xẻo.

Đang miên man suy nghĩ, hắn chợt thấy sau đầu đau nhói giống như bị đánh lén, không phản ứng kịp, chỉ cảm thấy trước mắt ong ong, cơ thể ngã xuống mặt đất.

Hàn Sâm đưa tay chộp lấy không để Ưng Dực ngã xuống đất, tránh phát ra âm thanh kinh động Isa.

Trên thực tế, lúc này sự chú ý của Isa đã chuyển sang hồ nước, nàng chỉ mất hai ba bước đi đến phía hồ, vẻ mặt đầy phấn khích.

Hàn Sâm không do dự nữa, lặng lẽ bay vào trong quả cầu, lướt qua sau lưng Isa, nắm chặt vỏ đao trên tay, chuẩn bị cho nàng một gậy.

Khi ở bên ngoài, muốn đánh lén một cường giả Thần hóa là chuyện tuyệt đối không có khả năng, thế nhưng đây là bên trong Ma Trủng, năng lực cảm nhận của Thần hóa cũng bị áp chế rất thấp, chuyện đánh lén cũng không phải là không thể.

Không phải Ưng Dực cấp bậc vương giả cũng bị hắn dùng một gậy đánh ngã, cho nên cũng không tính là chuyện khó khăn gì.

Hết chương 1813.

Chương 1814. Căn nguyên dị chủng

Khi Hàn Sâm lặng lẽ đi tới phía sau Isa, đang chuẩn bị dùng vỏ đao đánh vào sau đầu nàng, nhưng hắn lập tức cảm thấy khó hiểu.

Isa đang đứng bên hồ nhìn vào trong hồ nước, Hàn Sâm không tiếng động lướt qua, liếc nhìn về phía hồ, bỗng phát hiện bóng dáng của hắn cùng Isa đang phản chiếu trên mặt hồ, còn cái bóng phản chiếu của Isa đang kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hắn.

Hàn Sâm nghiến răng vung mạnh một đao xuống, nhưng Isa đã kịp lắc mình né tránh, cau mày nói: “Ngươi vào đây bằng cách nào? Coi như ngươi có thể thoát khỏi Vichy, làm sao ngươi qua cầu treo mà tới đây được?”

Hàn Sâm giữ vỏ đao trong tay, dùng nó tấn công liên tiếp về phía Isa, nhân lúc thể lực của nàng chưa hồi phục, muốn nhanh chóng giải quyết Isa.

“Ta cứ vậy mà tiến vào, có thứ gì cản trở sao?” Hàn Sâm vừa tấn công, vừa dùng lời nói đả kích tâm tư Isa.

Đáng tiếc Isa là loại người nào cơ chứ, làm sao những lời nói đó có thể ảnh hưởng đến nàng, thân thủ vẫn sắc bén vô cùng, không mắc phải bất kỳ sai lầm nào.

Chỉ nhưng nàng vừa chiến đấu xong với Ưng Dực chưa được bao lâu, thể lực gần như cạn kiệt, nếu hiện tại đánh thêm một trận nữa với Hàn Sâm thì nàng chắc chắn rơi vào thế hạ phong.

Trong lòng Isa phẫn nộ, nàng không biết mình gặp phải vận xui gì mà gặp phải khắc tinh như Hàn Sâm, mỗi lần cảm thấy như sắp thành công lại bị hắn từ đâu lao ra phá đám.

Vết thương lần trước của nàng vẫn chưa khỏi hẳn, hiện tại thể lực lại †iêu hao nghiêm trọng, không cách nào cưỡng ép phá giới hạn của Ma Trủng như lần trước, nhìn thế đao của Hàn Sâm càng ngày càng mạnh, chiếm thế áp đảo, quả thực nàng không có biện pháp đối phó lại.

Không biết tại sao Isa luôn cảm thấy đao pháp của Hàn Sâm đột nhiên có tiến bộ, mạnh hơn rất nhiều so với thời điểm khi nàng giao đấu với Hàn Sâm, điều ấy khiến bây giờ nàng ứng phó vô cùng khó khăn.

Trên thực tế không phải đao pháp của Hàn Sâm tiến bộ, chẳng qua hắn vô tình nhìn thấy đao ý trong vỏ đao đã luyện đến cấp cao nhất của Nha Môn. Hắn cũng học được một chút, coi như là nhập môn rồi kết hợp với đao ý của Nha Đao.

Vì thế, với sự hiểu biết về Nha Đao của Hàn Sâm hiện tại không thua kém Isa là bao.

Biết người biết ta dĩ nhiên làm chuyện gì cũng dễ dàng, Hàn Sâm trấn áp Isa không thể đơn giản hơn. Nếu Isa không sử dụng Nha Đao, cho dù đổi một cây đao kém hơn một chút so với Nha Đao thì cũng sẽ không bị Hàn Sâm áp chế khổ sở như vậy.

Mắt thấy vỏ đao sắp chém trúng Isa, trong hồ lại đột nhiên truyền tới âm thanh tiếng nước phun trào.

Bên trong hồ nước hình tròn, chất lỏng màu trắng tựa như núi lửa phun †rào tạo thành từng chùm trên không rồi rơi xuống đất.

Hàn Sâm và Isa đều kinh ngạc, vội vàng lui về phía sau, tránh khỏi đám chất lỏng ấy.

Sau khi từng đợt chất lỏng màu trắng rơi xuống mặt đất, lúc này Hàn Sâm và Isa mới phát hiện, trong hồ đã cạn kiệt không còn một giọt, tất cả đều phun ra ngoài.

Các đường ống dùng để vận chuyển chất lỏng màu trắng vào hồ lúc này cũng đã cạn khô, không còn thấy chất lỏng chảy ra nữa.

Nhưng bên trong hồ chẳng chứa cái gì cả, hoàn toàn không có vật gì.

"Sao chẳng có gì vậy? Căn nguyên dị chủng mà Tinh tộc nghiên cứu đâu?" Sắc mặt Isa thay đổi như thể nàng không thể chấp nhận kết quả này.

Trong lòng Hàn Sâm thấy kỳ lạ, quả cầu mềm vừa lăn vào sao lại không thấy đâu nữa?

Bây giờ Hàn Sâm không có tâm tình để nghĩ tới chuyện đó, quơ vỏ đao, định đánh ngã Isa trước đã rồi sẽ giải quyết chuyện khác.

Nhưng trước khi Hàn Sâm kịp động thủ, sắc mặt của Isa trở nên rất khó coi, hắn nhìn những đám chất lỏng màu trắng rơi trên mặt đất kia, tất cả đều như có sự sống, lao về phía này rồi vây quanh bọn họ.

Cảnh tượng này rất quen thuộc, bên ngoài cũng có một khối chất lỏng như vậy, chính nó đã biến đổi công tước Iwaki và Vichy thành dị chủng.

Nhưng bên ngoài chỉ có một, nhưng trong này xuất hiện ở khắp nơi, nhìn số lượng này ít nhất cũng hơn ngàn khối, từng đám giống như những con quái vật mềm mại vây quanh Hàn Sâm và Isa.

"Kim Tệ, ta nhớ kỹ ngươi, đừng để ta gặp lại ngươi bên ngoài Ma Trủng, lúc đó không giết được ngươi thì ta không phải là Nữ Hoàng Đao Phong" Isa căm hận nói, nhanh chóng muốn phi ra khỏi quả cầu.

"Đừng đi gấp như thế chứ, ngươi đã yêu ta như vậy rồi, còn muốn chết muốn sống, chỉ bằng hiện tại ở lại đây cùng ta." Hàn Sâm cười tủm tỉm chém một đao tới, chặn đường đi của Isa.

Hàn Sâm chém ra hết đao này đến đao khác, thế đao như vô tận, bây giờ thể lực của nàng gần như đã cạn kiệt, hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn,

huống chi nàng không có ý định chiến đấu với Hàn Sâm, những khối màu trắng kia cách bọn họ ngày càng gần, chỉ cần dính một chút thôi, thì đúng là thê thảm.

Dị chủng hóa không đáng sợ, điều đáng sợ nhất là sau khi biến đổi hoàn toàn mất đi ý thức của bản thân, bị dục vọng giết người chi phối.

Mặc dù những khối chất lỏng màu trắng này có thể khiến sinh vật dị chủng hóa, nhưng sau khi biến đổi, ý thức chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề.

“Ngươi còn muốn đánh nhau sao? Nếu không rời đi, chúng ta đều sẽ bị những thứ đó biến thành dị chủng không có ý thức, lẽ nào ngươi muốn cùng ta đồng quy vô tận? “ Isa vừa tránh né vừa nói.

“Có thể cùng ngươi đồng sinh cộng tử, chẳng phải rất lãng mạn sao?” Hàn Sâm vung đao càng thêm nhanh.

Hàn Sâm quyết tâm phải giải quyết Isa tại đây, nếu không chờ khi Isa ra được bên ngoài, nàng một cường giả Thần hóa, một ngón tay cũng có thể giết chết một nam tước nhỏ bé như hắn. Hàn Sâm tuyệt đối không muốn chuyện đó xảy ra, biện pháp tốt nhất là khiến cho Isa không bao giờ thoát ra được.

Đối với đám chất lỏng màu trắng, Hàn Sâm đã từng gặp qua, bọn nó có vẻ không hứng thú gì với hắn, cho nên Hàn Sâm không lo lắng chút nào.

Nhìn phương hướng bọn chúng đang di chuyển lúc này, nhìn thì có vẻ như đang tiến về phía hai người, nhưng thật ra vẫn có chút khác biệt, Hàn Sâm có thể cảm nhận rõ ràng mục tiêu của chúng là Isa, chỉ bởi Hàn Sâm đứng bên cạnh nàng, vì thế trông những đám chất lỏng màu trắng kia như đang tiến về phía hai người họ.

Isa không biết rằng Hàn Sâm không sợ khối chất lỏng này, nhưng nàng bị Hàn Sâm dây dưa không dứt. Mắt thấy khối chất lỏng màu trắng bao vây một lần nữa, nàng vừa hận vừa sợ.

“Kim Tệ, không giết chết ngươi ta thề không làm người.” Isa không thể thoát khỏi đao của Hàn Sâm, hận tới cực điểm, đôi tai thỏ màu trắng dựng

đứng lên, mái tóc trong gió phất phới, cơ thể nàng trong nháy mắt được bao phủ bởi ánh lửa màu tím, ngọn lửa tiếp tục bốc lên.

Một lần nữa cưỡng ép phá hạn chế của Ma Trủng, khí thế Isa đột nhiên †ăng vọt gấp nhiều lần, bàn tay vung về phía Hàn Sâm hóa thành một đao tử diễm chém tới.

Thân thủ của Hàn Sâm thay đổi nhiều lần mới tránh được một đao khủng khiếp kia, Isa bên trong tử diễm phá không mà đi, ngay lập tức biến mất khỏi lối ra của quả cầu.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy chán nản, nhưng không biết Isa bây giờ còn tức giận hơn, lần trước nàng dựa vào sức mạnh cưỡng ép phá vỡ, lần này còn sử dụng nhiều hơn, thân thể đã chịu tổn thương nghiêm trọng, cho dù ra khỏi Ma Trủng, một thời gian sau cũng không thể có được trạng thái tốt nhất.

Hàn Sâm còn muốn đuổi theo, nhưng lại bất ngờ cảm nhận được bả vai bị người nào võ một cái, nhất thời lông tơ toàn thân dựng ngược cả lên.

Hết chương 1814.

Chương 1815. Cứ việc hái

Hàn Sâm bước nhanh về phía trước, đồng thời xoay người nhìn về phía sau, phía sau trống không chẳng có cái gì cả.

Hắn nhìn lại trên bả vai, cũng trống không, nhưng Hàn Sâm lại cảm giác trên vai giống như có thứ gì đó tồn tại, chẳng qua hắn không nhìn thấy.

Đột nhiên Hàn Sâm cảm thấy màu sắc trên vai mình mơ hồ, chỉ thấy một vật nhỏ giống như tắc kè hoa hiện ra.

Sau đó màu sắc lại ngay lập tức chuyển biến, nhanh chóng cùng dung hợp thành một thể với hoàn cảnh bốn phía. Với nhãn lực của Hàn Sâm, ở khoảng cách gần như vậy, thế mà cũng không nhìn thấy nó.

“Đây không phải là thứ đi ra từ bên trong quả cầu mềm chứ?” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc.

Tuy rằng vật nhỏ chỉ xuất hiện một chút, nhưng nhìn ngoại hình thì cũng chẳng khác đám quái vật kia là bao, chẳng qua nhỏ hơn không biết bao nhiêu lần, chỉ lớn hơn bàn tay một chút mà thôi.

Hiện tại Hàn Sâm đã biết vì sao vừa rồi không nhìn thấy quả cầu mềm ở trong ao, tên này có được năng lực biến sắc cực kỳ cường hãn, cho nên mới nhìn không thấy nó.

Màu sắc trên người vật nhỏ đó biến ảo, lại xuất hiện trên vai Hàn Sâm, từ vai trái bò đến vai phải, sau đó ngồi xổm ở nơi đó lại biến ảo màu sắc, sau đó lại biến mất không thấy đâu.

“Năng lực đổi màu thật lợi hại, giống hệt như trong suốt vậy.” Hàn Sâm tận mắt nhìn thấy vật nhỏ đổi màu, nhưng khoảng cách gần như vậy, nhìn một hồi lâu mà vẫn nhìn không ra nó ở nơi đó.

“Ngươi đến từ quả bóng kia hả?” Hàn Sâm mở miệng hỏi một câu, cũng không biết nó có thể hiểu hay không.

Dường như vật nhỏ này là hiểu những gì hắn nói, lần thứ hai hiện ra, gật gật đầu với Hàn Sâm rồi lại ẩn thân không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm thấy nó không có địch ý, cũng không lo lắng nữa, phi thân lao ra khỏi quả cầu.

“Không xong rồi!” Hàn Sâm phát hiện Ưng Dực bị hắn đánh ngất xỉu ở bên ngoài không thấy đâu, cũng đã không còn bóng dáng Isa.

Thông đạo thông ra bên ngoài đã mở ra, hơn nữa còn không chỉ là một cái, dường như toàn bộ cái kén khổng lồ này đều đang phát quang.

Hàn Sâm đang định đi ra ngoài con đường từ trước thì chất lỏng màu trắng dưới cầu treo lại đột nhiên cuồng bạo, lập tức lao lên giống như đài phun nước, đẩy thân thể Hàn Sâm xông lên phái trên cái kén khổng lồ.

Một cột nước màu trắng phun ra từ giữa một cái lỗ tròn ngay phía trên kén khổng lồ như một ngọn núi, Hàn Sâm bị cột nước đẩy vọt ra, cơ thể ở trên không trung mượn lực trượt xuống, đáp xuống dưới cái kén.

Một đám quái vật kia chạy như điên về phía Hàn Sâm, rất nhanh đã vây lấy Hàn Sâm ở giữa. Con quái vật nhỏ kia lại đi tới trước mặt Hàn Sâm, ánh mắt xoay tròn trên người Hàn Sâm.

Vật nhỏ từ trên vai Hàn Sâm hiện ra dáng vẻ của nhỏ, nhảy lên trên bàn tay quái vật nhỏ. Quái vật nhỏ lập tức vui mừng khôn xiết, cầm vật nhỏ hưng phấn ngửa mặt lên trời rít gào.

Một đám quái vật đều ngửa mặt lên trời gầm thét theo nó giống như là một loại nghi thức tà giáo nào đó.

Một hồi lâu sau, những quái vật kia mới yên tĩnh lại. Quái vật nhỏ kêu một tiếng về phía một con quái vật, quái vật kia đi tới trước mặt Hàn Sâm rồi lại nằm xuống.

Hàn Sâm đã hiểu được hình thức hành vi của chúng đến mức cũng không khách khí ngồi xuống.

Vừa rồi hắn đã quan sát, bốn phía xung quanh đều không thấy bóng dáng Isa và Ưng Dực.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ thầm cảm thấy may mắn, cũng may lúc hắn đánh ngất Ưng Dực đã lục soát đồ đạc trên người hắn một phen, hắn chạy mất thì Hàn Sâm cũng không thiệt thòi gì.

Chẳng qua Hàn Sâm không biết bên trong có gì đáng giá hay không, chỉ có thể chờ sau khi trở về chậm rãi nghiên cứu.

Tuy rằng đám quái vật này đang đi về, nhưng cũng không hề đưa Hàn Sâm về chỗ Chaos tộc mà là mang theo Hàn Sâm đi sâu hơn vào sa mạc.

“Này, các ngươi muốn dẫn ta đi đâu?” Trong lòng Hàn Sâm buồn bực. Hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhỡ đâu Isa chặn ở bên ngoài, đó cũng không phải là chuyện đùa đâu.

Đáng tiếc những quái vật kia hoàn toàn không để ý tới hắn, cứ cắm đầu cắm cổ chạy như điên trong sa mạc một ngày một đêm mới tới một ốc đảo.

Khu ốc đảo này còn lớn hơn cả khu Chaos tộc sinh tồn, hơn nữa trái câu cũng vô cùng phong phú, khắp nơi đều là cành cây và dây leo chỉ chít quá thực.

Con quái vật thả hắn xuống trong ốc đảo, con quái vật nhỏ chỉ vào những trái cây kia, rồi lại chỉ Hàn Sâm.

“Ngươi nói, ngươi cho ta những quả này, có thể tùy ý để ta hái?” Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ.

Hàn Sâm nhìn quanh thì thấy được một loại trái cây dị chủng, chắc chắn quả thực dị chủng ở nơi này không ít. Nếu như có thể tùy tiện hái mà nói, tất nhiên thu hoạch cực kỳ nhiều.

Nhìn thấy quái vật nhỏ gật đầu, Hàn Sâm cũng không khách khí hái xuống một quả táo giống như kim cương, sau đó tìm kiếm khắp nơi, rất nhanh đã tìm được một nải chuối giống như chuỗi vàng, còn có cả thanh long như hồng ngọc.

Nhìn thấy Hàn Sâm trong chốc lát đã hái một túi lớn, trên đầu quái vật nhỏ toát hết cả mồ hôi lạnh, vội vàng xông tới cắn áo giáp của Hàn Sâm, mạnh mẽ lôi kéo Hàn Sâm lao đến một chỗ nào đó trong ốc đảo.

“Các ngươi dẫn ta đến bên giếng làm gì? Ta không khát, để ta hái thêm trái cây được không?” Hàn Sâm mang theo một gói trái cây khác, vẫn tham lam nói.

Quái vật nhỏ nghe vậy mí mắt giật giật, một tay đẩy Hàn Sâm vào. giếng cổ.

“Không cho hái thì thôi, cũng không cần phải đẩy ta xuống giếng chứ?” Hàn Sâm buồn bực, cơ thể đã rơi xuống nước.

Cũng may quái vật nhỏ chỉ đẩy hắn xuống, cũng không hề làm hắn bị thương. Hàn Sâm cõng mấy cái bao tải bơi ra từ trong nước, thế nhưng hắn

lại kinh ngạc phát hiện, hắn không hề ở trong giếng kia nữa, mà là ở trong một hồ nước giữa núi rừng.

“Nơi này là nơi nào? Tại sao ta lại ở đây?” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bây giờ là ban đêm, chỉ thấy trên bầu trời có hai vầng trăng, Hàn Sâm lập tức hiểu được hắn đã trở lại tinh cầu Kate.

“Trong Ma Trủng còn có thiết bị truyền tống cơ đấy, coi như những người kia có lương tâm.” Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ quá đỗi, cứ như vậy, hắn cũng không cần sợ Isa ở bên ngoài chặn hắn.

“Quả nhiên có lòng tốt sẽ được báo đáp, trước tiên ăn chút trái cây chúc mừng đã” Hàn Sâm mở túi ra, lập tức bị hoảng sợ. Chỉ thấy vật nhỏ như tắc kè hoa kia đang nằm sấp ở giữa đống hoa quả, không biết nó bò vào từ khi nào.

“Cái đệch, không phải ngươi lén lút ra ngoài đấy chứ?” Hàn Sâm chộp lấy vật nhỏ, đánh giá nó rồi hỏi.

Vật nhỏ không nói gì, chỉ thay đổi màu sắc, sau đó nhanh chóng tàng hình đã biến mất.

Mà ở sa mạc xa xôi trong Mộ Trủng, một đám quái vật đồng thanh rít gào, thanh âm thê lương như muốn xé rách hư không.

“Hiện tại muốn đưa ngươi trở về thì cũng không có khả năng, mà chắc chắn trong thời gian tới ta sẽ không đến Mộ Trủng, như vậy đi, ngươi đi theo ta lăn lộn trước đã, ngươi không nói lời nào thì ta coi như ngươi đồng ý, đặt cho ngươi cái tên gì đây cho tốt đây?” Vẻ mặt Hàn Sâm nghiêm túc trầm tư, hồi lâu mới vô cùng nắm chắc nói: “Tên là Biến Thái, thế nào? Cái tên này chắc chắn cực kỳ uy phong.”

Vật nhỏ vốn trong suốt lập tức biến thành toàn thân đỏ bừng, gai nhọn khắp người đều dựng thẳng lên, bên trong mũi còn thở hổn hển.

“Khụ khụ. Ngươi không thích sao? Vậy thì chúng ta sẽ đổi một cái khác… Tiểu Sắc Quỷ… Bách Biến Tinh Quân… Sắc Ma… Sắc Lang… Sắc Long… Biến Hình Kim Cương…

Hết chương 1815.

Chương 1816. Gen đầy đủ

“Ăn gen dị chủng, gen nam tước +1.”

Hàn Sâm cầm một quả chuối trông như vàng ngọc nướng trên lửa, quả chuối dị chủng nhanh chóng tan ra. Hàn Sâm ăn từng miếng một, mỗi một quả chuối đều tăng thêm cho hắn một chút gen nam tước, còn chưa ăn hết một nải chuối mà gen nam tước cũng đã đầy đủ đạt tới một trăm điểm.

“Gen nam tước đạt tới giá trị đầy đủ, không thể tiếp tục gia tăng gen, chiến thể gen cần đột phá.”

Hàn Sâm ăn một quả chuối khác, kết quả trong đầu lại xuất hiện gợi ý như vậy.

Trước kia ở trong Tí Hộ Sở, sau khi gen đầy, chỉ cần tiến vào Tiến Hóa Trì là có thể khiến thân thể tiến hóa. Nhưng trong đại vũ trụ gen lại không có thứ gì giống như Tiến Hóa Trì, cho nên Hàn Sâm cũng không biết phải làm thế nào mới có thể đột phá.

“Chẳng lẽ là phải tự mình đột phá cảnh giới mới được?” Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có một khả năng như vậy.

Giờ đây ăn những loại quả thực gen kia đều vô dụng cả, cho nên Hàn Sâm chỉ có thể đóng gói mang về Tí Hộ Sở.

“Lão Hàn, ta đã có thể ngưng tụ chiến giáp gen rồi, dẫn ta tới đại vũ trụ gen được không. Ta muốn dùng thân thể cường tráng và anh tuấn này, cộng thêm cả truyện tranh của ta chinh phục những chủng tộc nơi đại vũ trụ kia” Tà Tình Đế nhìn thấy Hàn Sâm, hai mắt tỏa sáng chạy tới, ưỡn ngực nói.

“Ta cũng đi.” Tiểu Thiên Sứ bình tĩnh nói một câu. “Ta cũng đi.” Giọng nói của Linh vẫn mềm mại như vậy.

“Ta cũng đi… Ta cũng đi…” Trong lúc nhất thời, rất nhiều người tranh nhau đi. Nếu như không phải La Lam và Kỷ Yên Nhiên đều chưa đạt tới trình độ vũ trụ Liên Minh, nếu không các nàng cũng sẽ yêu cầu cùng nhau đi tìm Tiểu Hoa.

“Dừng dừng dừng… Các ngươi coi đại vũ trụ gen là nơi nào chứ? Đó cũng không phải là một nơi như tổ ấm, bất cứ lúc nào cũng có thể chết người… Được rồi, được rồi… Ít nhất các ngươi chờ ta tìm một chỗ yên ổn rồi mới dẫn các ngươi đi có được không… Ái chà… Tiểu Ngân Ngân… Ngươi cũng thăng cấp lên vũ trụ Liên Minh rồi à…”

Hàn Sâm trở lại tinh cầu Kate một lần nữa, không thể không xem xét một vấn đề rất quan trọng.

Bởi vì ăn không ít gen dị chủng do Hàn Sâm mang về, cho nên số lượng người ngưng tụ ra chiến giáp gen trong Liên Minh cũng càng ngày càng nhiều. Trong đó rất nhiều người không chịu an phận, nếu không cho bọn họ tiến vào đại vũ trụ gen thì không xong đâu.

Đặc biệt là những người thích gây chuyện như Tà Tình Đế, Cố Khuynh Thành, nếu không mang bọn họ theo thì chắc chắn bọn họ sẽ ở nhà gây chuyện.

“Phải mau chóng tìm một nơi an toàn có thể phát triển mới được, quả thật nên để cho bọn họ đi ra ngoài, nhưng hiện tại làm sao mới tìm được một nơi có thể yên ổn phát triển đây?” Hàn Sâm mang theo Tiểu ‘Thấu Minh đi về phía thành phố phụ cận, đi hơn hai ngày, cuối cùng nhìn thấy một thành phố.

Tiểu Thấu Minh chính là cái tên mới của bé tắc kè thay đổi màu sắc kia, chỉ có cái tên này được nó miễn cưỡng chấp nhận.

Cũng may nơi này chưa bị ngọn lửa chiến tranh lan đến, vẫn nằm trong tay Kate tộc. Hàn Sâm mua một cái máy liên lạc để gọi điện cho .Joe và Lancer.

Joe nói cho Hàn Sâm biết rằng, thành Silgran đã thất thủ, các nàng đã gia nhập Thất Huyền Cảnh, hiện đang ở trên phi thuyền của Thất Huyền Cảnh. Nếu Hàn Sâm có cơ hội thì lập tức tới Thất Huyền Cảnh †ìm các nàng, có thể cùng đi khai hoang, ít nhất là tốt hơn so với việc ra chiến trường.

Hàn Sâm ngẫm lại đi khai hoang cũng không tệ, không có những thượng tộc kia, chỉ cần giết chết dị chủng, dường như vô cùng thích hợp với những kẻ mới bước đầu trưởng thành như Tà Tình Đế.

Đáng tiếc thành phố này không có phi thuyền Thất Huyền Cảnh chiêu mộ nhân thủ, cho nên Hàn Sâm có muốn đi thì cũng tạm thời cũng không đi được.

Trên đường phố thành Missili, sinh vật của các tộc đều mang theo vẻ vội vã, không ai quan tâm đến ai cả.

Tuy rằng nơi này tạm thời vẫn chưa bị Terius tộc xâm lấn, nhưng tất cả cư dân thành Missili đều biết đó chỉ là chuyện sớm muộn.

Hiện giờ xu hướng chung của cả tinh cầu Kate đều đã thay đổi, tất cả mọi người đều tính toán cho con đường tương lai của mình, mỗi ngày thành Missili đều có không ít phi thuyền chở đầy sinh vật các tộc lên không gian.

Cho dù như thế thì vẫn có rất nhiều sinh vật của các tộc không xếp được hàng, khổ sở chờ đợi phi thuyền tiếp theo đến, dường như đó là kỳ vọng toàn bộ của bọn họ.

Trên con đường tràn ngập màu sắc ảm đạm này, một chủng tộc quái

dị đang rảo bước. Khác với những sinh vật vội vàng mặt đầy sầu khổ, tên kia lại chậm rãi đi trên mặt đường, trên người không hề mặc chiến giáp mà mặc quần áo vải vóc bình thường, trên tay còn cầm một tấm bảng.

Trên tấm bảng làm bằng vải kia viết một ít chữ kỳ lạ, đáng tiếc không phải là văn tự chung của đại vũ trụ gen, trên căn bản không có ai biết mặt trên viết cái gì.

Người đàn ông đang lắc lư bước tới thì đột nhiên có một người phụ nữ cao gầy, trên đầu có một đôi tai thỏ trắng, đeo mặt nạ tức giận đi tới trước mặt người đàn ông kia. Nàng ta rút một thanh đao lạnh như băng ra khỏi vỏ, trực tiếp gác lên cổ người đàn ông đó.

Trên quốc lộ, đủ loại chủng tộc đi tới đi lui, thế nhưng dường như tất cả sinh vật trên đường quốc lộ đều coi họ là những cái bóng, như thể bọn họ đang được bao trùm bởi một sức mạnh kỳ dị, hoàn toàn không thể thấy được bằng mắt thường.

"Thì ra là Nữ Hoàng bệ hạ, Nữ Hoàng đang làm gì vậy?" Người đàn ông kia bị đao kề vào cổ, nhưng cũng không hề hoảng hốt, chỉ kinh ngạc nhìn người phụ nữ kia rồi hỏi.

Đương nhiên người phụ nữ kia chính là Nữ Hoàng Đao Phong của Rebet tộc, cũng chính là Isa suýt chút nữa bị Hàn Sâm giết chết.

Isa lạnh lùng nhìn thoáng qua Người đàn ông: "Muốn chết hay muốn sống?"

"Tại hạ còn chưa sống đủ, đương nhiên là muốn sống." Người đàn ông kia cười nói.

"Nếu muốn sống, vậy giúp ta tính một quẻ." Isa lạnh lùng nói.

Người đàn ông nheo mắt đánh giá Isa từ trên xuống dưới, cười tủm tỉm nói: "Nữ Hoàng bệ hạ, một quẻ được tính trước kia có chuẩn không?

"Hừ!" Isa hừ lạnh một tiếng, không trả lời câu hỏi của người đàn ông đó, chỉ tiếp tục nói: "Tính cho ta một tên tự xưng là nhân tộc, tên là Kim Tệ đang ở đâu."

Isa chờ hồi lâu ở bên ngoài Ma Trủng, mãi cho đến khi cơn bão bên ngoài Ma Trủng nổi lên, thế nhưng nàng vẫn không thấy Kim Tệ bước ra.

Nàng hoàn toàn không tin loại người như Kim Tệ này sẽ bị nhốt trong Ma Trủng, thế nhưng nàng dùng hết thủ đoạn cũng tìm không thấy bóng dáng

của Kim Tệ, cho nên mới tới tìm người đàn ông này, muốn người đàn ông này giúp nàng tìm ra tung tích Kim Tệ.

“Vận mệnh có duyên phận cả, không thể lúc nào cũng cưỡng cầu được. Nữ Hoàng bệ hạ, ngươi nên buông bỏ đi thôi.” Người đàn ông khẽ khuyên nhủ.

“Ta không tin vận mệnh gì hết, nếu ngươi không muốn chết thì lập tức †ìm ra hắn cho ta.” Isa lạnh lùng nói.

Người đàn ông cười khổ lắc đầu: “Nữ Hoàng bệ hạ, ngươi đừng vô lý như vậy chứ. Ngươi nếu không tin vào số mệnh, vậy cần gì phải tìm tới kẻ bói toán như ta đây?”

Isa khẽ nhíu mày. Quả thật lúc trước nàng tuyệt đối không tin tên này. Thế nhưng trước khi nàng tới Mộ Trủng, người đàn ông này đã từng tính cho nàng một quẻ, mà dường như ý tứ trong từng câu lại khiến lòng nàng không khỏi nghi ngờ.

Tuy rằng không tin người đàn ông này thật sự có thể biết thiên mệnh, nhưng người đàn ông này có chút bản lĩnh đó, cho nên Isa vẫn tin tưởng.

“Ta chỉ hỏi ngươi là có tính hay không?” Isa lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người đàn ông, nắm chặt cây đao trên cổ hắn.

“Tính, đương nhiên có thể tính, nhưng thiên mệnh khó trái, cho dù ta mạnh mẽ tính ra chỗ của hắn thì chắc chắn ngươi cũng gặp không được hắn, đến lúc đó lại nói tính toán không chính xác, vậy chẳng phải tại hạ sẽ oan uổng sao?” Người đàn ông thở dài nói.

“Ý của ngươi là không muốn tính?” Đao trong tay Isa làm bộ muốn chém xuống.

“Thiên mệnh khó trái, ngươi ép buộc ta cũng vô dụng. Giống như rất nhiều sinh vật trên đường cái này, họ đều có vận mệnh của riêng mình. ‘Thế nhưng vận mệnh kiến hôi như bọn họ, cho dù là thần linh cũng không có cách nào thay đổi để cho bọn họ trở thành tồn tại vĩ đại như Nữ Hoàng bệ hạ được, huống chỉ là kẻ xem tướng như ta đây?” Người đàn ông nói.

“Ai bảo vận mệnh của bọn họ không thể thay đổi? Chỉ cần bản hoàng muốn, cho dù hắn là con kiến hôi thì cũng có thể làm cho hắn trở thành cự thú tung hoành vũ trụ.” Isa lạnh lùng nói.

Người đàn ông mỉm cười: “Nếu Nữ Hoàng bệ hạ có tự tin như vậy, chỉ bằng ta và ngươi cược một ván, thế nào? “

Hết chương 1816.

Chương 1817. Tính hết thiên mệnh

“Cược như nào?” Isa lạnh lùng hỏi.

“Ta sẽ chọn ra một sinh vật có số mệnh hệt một con kiến hôi trong đám người này, chỉ cần Nữ Hoàng đại nhân có thể giúp hắn nghịch thiên cải mệnh, không cần trở thành tồn tại vĩ đại như Nữ Hoàng bệ hạ, chỉ cần có thể để cho hắn thăng cấp thành công tước, vậy thì tại hạ thua. Dù cho tại hạ liều cả cái mạng già này thì cũng nhất định sẽ giúp Nữ Hoàng bệ hạ tìm được người mà Nữ Hoàng muốn, Nữ Hoàng thấy sao?” Người đàn ông nghiêm túc nói.

“Nếu như bản hoàng làm được, ngươi không tìm thấy người kia thì sao?” Isa tự tin nói.

“Nếu như ta không thể đưa người nọ đến trước mắt Nữ Hoàng bệ hạ, cái đầu này của tại hạ chính là của Nữ Hoàng bệ hạ. Nếu Nữ Hoàng bệ hạ muốn, chỉ cần nói một lời là được, cũng tránh làm bẩn tay Nữ Hoàng bệ hạ.” Người đàn ông tỏ vẻ nghiêm túc, không hề có ý nói đùa.

“Được, cứ như vậy đi. Ngươi nói xem, kẻ nào mới là kẻ có vận mệnh kiến hôi đây? Cho dù hắn chỉ là một người bình thường có chiến giáp gen, cho dù kẻ đó đần độn như heo, không đến ba năm, bản hoàng sẽ giúp hắn thăng cấp thành công lên công tước.” Isa thẳng thắn đáp lại.

Nàng thật sự rất hận Kim Tệ, nếu không giết Kim Tệ thì cơn tức trong lòng nàng khó mà tan biến được. Thế nhưng nàng lại không tìm được Kim Tệ, chỉ có thể thử một phen ở chỗ của người đàn ông này thôi.

Đối với Isa mà nói, việc bồi dưỡng một công tước không phải là việc gì khó. Nàng thật sự không cảm thấy đây là việc khó, cũng không tin vào thiên mệnh.

"Dù gì thiên chỉ kiêu tử cũng chỉ là số ít, đại đa số sinh vật đều là vận mệnh kiến hôi, chọn bừa một sinh vật là được." Người đàn ông nói xong thì tùy ý chỉ một cái: "Hắn đi, nếu Nữ Hoàng cảm thấy không thích hợp thì cũng có thể tùy tiện chỉ một sinh vật ở trên đường, nơi này đa số là vận mệnh kiến hôi cả. "

"Không cần, hắn đi, miễn cho ngươi thua mà không phục." Isa nhìn thoáng qua sinh vật mà người đàn ông chỉ, nói bằng chất giọng lạnh như băng.

"Tại hạ là kẻ mờ nhạt trong vạn tộc, không đến mức thua không dám nhận. Chẳng qua người nghịch thiên mệnh lại là Nữ Hoàng đại nhân, cho nên ngươi vẫn phải chú ý nhiều hơn mới được." Người đàn ông mỉm cười nói.

"Nhiều nhất là ba năm, ta sẽ lại tới tìm người. Nếu đến lúc đó mà ngươi vẫn không tính ra được, vậy thì đừng trách đao của bản hoàng vô tình." Bóng người Isa lóe lên một cái, cuốn sinh vật mà người đàn ông kia vừa chỉ đi.

Sinh vật trên quốc lộ kia còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì thì đột nhiên bị một luồng sức mạnh kỳ dị cuốn đi, trong nháy mắt biến mất ở phía chân trời.

Sau khi Isa cuốn sinh vật kia rời đi, sức mạnh quỷ dị bao phủ quốc lộ cũng theo nàng biến mất. Bóng dáng người đàn ông cũng lại lần nữa hiện ra, một Kate tộc ở phía sau suýt chút nữa đụng vào người hắn.

Người đàn ông nhìn bầu trời đã mất đi bóng dáng của Isa, lộ ra một nụ cười quỷ dị, cầm tấm biển vải tiếp tục đi về phía đám người.

Nếu Hàn Sâm nhìn thấy chữ viết trên tấm vải kia thì tất nhiên có thể nhận ra được, trên đó viết bốn chữ cổ của nhân loại "Tính hết thiên mệnh".

Bóng dáng người đàn ông kia cũng nhanh chóng trà trộn vào trong dòng người, không hề kỳ lạ chút nào, dường như chỉ là một giọt nước đục trong thế giới bùn lầy mà thôi.

Hàn Sâm rảo bước trên đường phố, hắn đang suy nghĩ làm thế nào để rời khỏi tinh cầu Kate, đi về phía Thất Huyền Cảnh.

Hiện tại tinh cầu Kate chẳng khác gì chiến tuyến tan tác, không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn rơi vào trong ta Terius tộc. Đến lúc đó, hắn muốn đục nước béo cò cũng không có khả năng, tốt nhất là nhanh chóng rời khỏi đây thôi.

Nhưng mà phi thuyền nơi này hoàn toàn không thể chen chân lên được nữa. Sinh vật bình thường xếp hàng quá nhiều, trừ khi hắn lộ ra thân phận quý tộc mới có thể được đãi ngộ đặc thù, không cần xếp hàng liền lên thuyền.

Hàn Sâm cũng không dám làm như vậy, nếu hắn để lộ thân phân Kim Tệ, nói không chừng sẽ bị Isa tìm được, đến lúc đó sẽ càng thảm hơn.

Sau khi ra khỏi Ma Trủng, Hàn Sâm hoàn toàn không dám xuất hiện †rước mặt một cường giả bước nửa bước vào Thần hóa, đối phương chỉ cần khẽ nhích một ngón tay là đã có thể lấy mạng hắn.

Hàn Sâm rảo bước trên đường cái, đang tìm cách tới Thất Huyền Cảnh †ìm Joe cùng Lancer. Thế nhưng hắn đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thân thể bị một sức mạnh kỳ dị bao phủ, sau đó thân thể không khống chế được mà bay lên trời.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, hắn hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên bị bắt?

Hàn Sâm cố gắng nhớ lại rằng hắn đã đắc tội ai ở đây: “Isa? Ưng Dực? Logde công tử? Terius tộc? Hay là Vũ tộc? “

Sau khi tính toán xong, Hàn Sâm phát hiện số lượng người mà bản thân hắn đắc tội chẳng ít ỏi gì, nhưng hình như không ai biết Hàn Sâm là Kim Tệ thì phải.

“Chẳng lẽ bị bại lộ rồi? Có ai phát hiện ra ta là Kim Tệ rồi ư? Không xui xẻo đến vậy chứ?” Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, trong đầu cũng hiện lên rất nhiều suy nghĩa: “Thực lực có thể khiến ta hoàn toàn không có cơ hội phản ứng, ít nhất cũng có thể là một công tước gì đó chứ? Vậy rốt cuộc là ai đây? Không biết còn có cơ hội nói chuyện hay không, nếu thật sự ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có mà đã bị một đao chém chết, vậy thì oan uổng quá. Ít nhất cho ta một chút thời gian để cho ta có cơ hội kích hoạt sức mạnh dịch chuyển không gian, đến lúc đó còn có cơ hội sống sót.”

Hàn Sâm bị luồng sức mạnh kia bao vây, toàn thân đều không thể động đậy, ngay cả khí tức cũng không cách nào vận chuyển, muốn mượn cơ hội trốn về Tí Hộ Sở cũng không có khả năng. Hắn chỉ cầu xin đối phương hận hắn thì đừng hận quá tàn nhãn, sẽ cho hắn một ít cơ hội.

Tốt nhất là có thể đánh hắn một trận, sau đó nhốt lại chậm rãi tra tấn, như thế thì hắn còn có thể chạy trốn về Tí Hộ Sở.

Trong lúc Hàn Sâm đang thấp thỏm bất an, không bao lâu sau, Hàn Sâm cũng chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, thân thể ngã trên mặt đất, mông bị dập xuống đau muốn chết.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm không còn thời gian quan tâm đến cái mông của mình nữa mà dùng ánh mắt đánh giá chung quanh. Hắn phát hiện vị trí của bản thân chuyển từ trên đường quốc lộ lên phi thuyền, mà thoạt nhìn vị trí của hắn bây giờ giống như là phòng điều khiển phi thuyền, bên ngoài chính là tinh không vô tận.

Phi thuyền khá tiên tiến, vừa nhìn đã biết không phải loại hàng rách nát của tinh cầu Kate, mà ở trước bàn điều khiển có rất nhiều sinh vật có dáng vẻ giống nhân loại, nhưng trên đầu có tai thỏ, trên mông có một cái đuôi, đang điều khiển phi thuyền.

“Rebet tộc… Sẽ không xui xẻo như vậy chứ…” Trong lòng Hàn Sâm lập tức giật thon thót một phen.

Ánh mắt hắn rời đi, sau đó thì nhìn thấy trên bục cao nhất trong phòng điều khiển có một cái ghế điều khiển giống như ngai vàng của hoàng đế.

Ở trên ghế điều khiển, thứ đầu tiên đập vào mắt Hàn Sâm chính một đôi chân thon dài đang bắt chéo lại với nhau. Từ tư thế ngồi cũng có thể thấy được, chắc chắn chủ nhân của đôi chân đẹp này là một người vô cùng tự phụ và kiêu ngạo.

Đưa mắt nhìn lên trên, Hàn Sâm lại nhìn thấy bộ ngực vĩ đại dưới bộ đồng phục hoa lệ màu trắng và một đôi tay đang khoanh lại, lên trên nữa chính là một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại lạnh như băng như tượng đá, trên cao nhất chính là một đôi tai thỏ trắng như tuyết.

“Isa! Xong đời rồi! “Hàn Sâm thầm kêu khổ, ở trước mặt Nữ Hoàng Đao Phong đã khôi phục lại thực lực bước nửa bước vào cảnh giới Thần hóa, chỉ sợ hắn ngay cả cơ hội dịch chuyển không gian cũng không có.

Hàn Sâm không biết vì sao Isa có thể tìm được hắn. Hắn cảm thấy chắc hẳn bản thân không để lại sơ hở mới đúng, nhưng hiện tại những thứ đó đều không quan trọng, hắn chỉ biết lần này mình chết chắc rồi.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ xin Isa hận hắn hận tàn nhẫn một chút, khiến hắn muốn sống không được muốn chết không xong, như thế hắn mới có một cơ hội sống sót.

“Mặc kệ ngươi là ai, từ giờ trở đi, ngươi chính là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong ta, trong vòng ba năm, ta muốn ngươi trở thành công tước.” lsa cao cao tại thượng giống như Nữ Hoàng nhìn xuống Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm ngơ ngác nhìn Nữ Hoàng Đao Phong, miệng há to đến cực hạn, dường như cho rằng bản thân mình đang nằm mơ.

Hết chương 1817.

Chương 1818. Đệ tử của Nữ Hoàng

Hàn Sâm không biết là Isa điên rồi hay là mình điên rồi: “Nàng muốn nhận ta làm đệ tử ư? Không phải nàng hận ta muốn chết, hận không thể rút gân

lột da ta hay sao? Sao nàng có thể nhận ta làm đệ tử được cơ chứ, lại còn giúp ta thăng cấp tới công tước trong vòng ba năm ư? Lẽ nào bởi vì quá hận, cho nên úng não rồi hả?"

"Hay là nàng ta đang có âm mưu gì? Muốn lừa ta theo về rồi tra tấn ta ư? Không đúng, bây giờ nàng có thể tra tấn ta ngay mà, không cần thiết phải làm như vậy! Chẳng lẽ nàng ta không biết ta chính là Kim Tệ. Cho dù không biết ta là kẻ thù lớn của nàng, nàng cũng không thể vô duyên vô cớ tìm ta làm đệ tử chứ? Chẳng lẽ gần đây ta đổi mệnh, cuối cùng bắt đầu may mắn rồi hả. Đầu óc Isa đột nhiên có vấn đề, cho nên mới tùy tiện tìm một kẻ làm đệ tử, lại đúng lúc chọn phải ta?"

Hàn Sâm nghĩ mãi mà không giải thích được. Hắn ngẩn ngơ nhìn Isa, mãi mà không phản ứng lại được. Hắn thật sự không nghĩ ra được vì sao nảy sinh chuyện như này.

Isa rất hài lòng với phản ứng của Hàn Sâm. Nàng ta nhìn ra, Hàn Sâm thật sự rất khiếp sợ, mà nàng hiểu rằng loại khiếp sợ này của Hàn Sâm là không thể tin được một cường giả bước nửa bước vào Thần hóa lại nhận một sinh vật tầm thường như hắn làm đệ tử.

Trên thực tế việc Isa nhận Hàn Sâm làm đệ tử cũng không phải thật sự tùy tiện như bề ngoài thoạt nhìn.

Khi người đàn ông chỉ Hàn Sâm, Isa đã nhận ra Hàn Sâm, nhưng người nàng nhận ra là Hàn Sâm chứ không phải là Kim Tệ - người nàng ta hận không thể rút xương lột da.

Khổng Phi hủy đăng diệt tộc, sáng lập "Bất tộc", chuyện này thiên hạ đều biết, mà lúc cường giả ở gần tinh cầu Kate cũng đều biết Khổng Phi đã tặng hai phiến lông vũ Thần hóa của mình cho hai Tỉnh tộc.

Lúc ấy Isa muốn đến Ma Trủng, cũng ở gần tinh cầu Kate, cho nên nàng nhận ra Hàn Sâm, biết Hàn Sâm là kẻ nắm giữ một phiến lông vũ Thần hóa.

Chẳng qua bởi vì Hàn Sâm chỉ là một kẻ bình thường có chiến giáp gen, ngay cả quý tộc cũng không phải, huyết mạch Tỉnh tộc lại không thuần khiết, gen lại còn pha tạp không ổn định, cho nên có năm vị cường giả tuyệt

thế lúc ấy đều mời Ngao Dạ có huyết mạch Tinh tộc thuần khiết chứ không ai mời Hàn Sâm, bởi vì thật sự công sức bỏ ra để bồi dưỡng hắn quá lớn.

Sau khi người đàn ông kia chỉ vào Hàn Sâm, Isa không hề cho rằng người đàn ông đó chỉ bừa mà phần nhiều hơn là cho rằng người đàn ông cố ý làm khó nàng ta, thiết lập rào cản cho nàng.

Nếu như nói rằng, nàng thật sự phải bồi dưỡng Hàn Sâm một cách kỹ

lưỡng, giúp hắn trở thành vương giả, sau đó tu luyện lông vũ Thần hóa kia, bước vào Thần hóa được nửa bước giống như nàng thì đúng là Isa không dám nhận ván cược này, cái giá phải trả thật sự quá lớn, có thể

thành công hay không vẫn là ẩn số.

Nhưng người đàn ông đưa ra điều kiện rất khéo léo, đẳng cấp công tước này không cao không thấp, trả giá cũng sẽ không quá lớn, cho nên Isa mới đồng ý.

Nếu là người bình thường, Isa trực tiếp bắt về sắp xếp một chút là được, không ai dám nói nửa chữ “không”.

Nhưng Khổng Phi là cường giả Thần hóa còn ở thế gian, Hàn Sâm lại là người có một mảnh lông vũ Thần hóa, Isa cũng không thể quá mức thất lễ, cho nên mới nhận Hàn Sâm làm đệ tử. Điều này quả thật là cho phiến lông vũ Thần hóa kia, cũng như cho chính Khổng Phi mặt mũi, không đến mức làm Khổng Phi thấy chướng mắt, tới tìm nàng ta gây phiền phức.

Hơn nữa nàng nhận Tinh tộc được Khổng Phi ban cho lông vũ Thần hóa làm đệ tử cũng không tính là mất thân phận. Nếu người đàn ông không chỉ là Hàn Sâm mà là một sinh vật khác thì chắc hẳn sẽ không có đãi ngộ như bây giờ.

Tuy rằng có một chút khó khăn nho nhỏ, nhưng Isa vẫn tính toán kỹ càng. Chỉ là bồi dưỡng một công tước mà thôi, cho dù hắn có là một con heo, thời gian ba năm cũng đủ để nuôi hắn đến cấp công tước rồi.

Dưới đủ loại nguyên nhân, Hàn Sâm bị Isa mang về đại bản doanh Nguyệt Chi Hiệp của Rebet tộc, đó là một đại không gian dị chủng không thua kém Thánh Thiên Đường, bao trùm một vùng tinh không.

Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện Isa thật sự là muốn nhận hắn làm đệ tử, cũng không có âm mưu gì. Trong lòng hắn thấy cực kỳ khó hiểu, đồng thời cũng buông bỏ ý định trốn về Tí Hộ Sở.

Phải biết rằng hắn trốn về Tí Hộ Sở, đến lúc truyền tống về thì vẫn ở chỗ này, một khi hắn chạy về thì việc đi ra ngoài rất khó.

"Tuy rằng không biết rốt cuộc Isa có đang bị úng não hay không, nhưng đối với ta là chuyện tốt, có một cường giả bước nửa bước chân vào Thần hóa muốn giúp ta thăng cấp công tước, đây chính là chuyện tốt thắp đèn lồng cũng không tìm được. Bái sư thì bái sư, cũng không chịu thiệt, so với việc bị ngươi phát hiện ta là Kim Tệ thì tốt hơn nhiều." Hàn Sâm là người không quá để ý tiểu tiết, vô cùng hợp tác trở thành đệ tử của lsa.

Tuy nhiên Isa cũng không xem hắn như đệ tử thực sự, tất cả lễ nghi từ đơn giản, ngay cả bái sư cũng không có, trực tiếp nhận Hàn Sâm làm đệ tử.

Nữ Hoàng Đao Phong nhận đệ tử, đó là một chuyện lớn ở Rebet tộc, hiện tại không hiểu sao nàng lại có thêm một đệ tử ngoại tộc như Hàn Sâm, điều ấy làm cho rất nhiều kẻ máu mặt của Rebet tộc đều âm thầm nghi ngờ, không biết rốt cuộc Nữ Hoàng Đao Phong có tính toán gì, vì sao lại nhận một đệ tử ngoại tộc vào thời điểm này.

Phải biết rằng Nữ Hoàng Đao Phong còn chưa kết hôn sinh hậu duệ, cũng không có đệ tử khác. Danh phận đệ tử này trong mắt người Rebet tộc khác có ý nghĩa không tâm thường.

Trước kia tất cả mọi người đều cảm thấy Nữ Hoàng Đao Phong đang ở độ tuổi tốt nhất, hơn nữa còn có cơ hội tiến tới Thần hóa, có hậu duệ hay đệ tử hay không đều không có gì khác biệt, dù sao nàng còn thọ xuân rất dài.

Nhưng Nữ Hoàng Đao Phong đột nhiên nhận một đệ tử, điều này không thể không khiến cho người ta sinh ra rất nhiều liên tưởng.

Rất nhiều quý tộc và đại thần của Rebet tộc đều đang hỏi thăm vì sao Nữ Hoàng Đao Phong nhận thu đệ tử này, cùng với việc rốt cuộc Hàn Sâm là lai lịch như thế nào.

Kết quả cuối cùng tra được chính là, Hàn Sâm là chủ nhân của một phiến lông vũ Thần hóa.

Kể từ đó, đông đảo quý tộc và đại thần mới chợt hiểu ra, bọn họ cho rằng Nữ Hoàng Đao Phong muốn bồi dưỡng một kẻ bước nửa bước vào Thần hóa như nàng.

Chẳng qua tư chất của Hàn Sâm lại làm cho bọn họ rất lo lắng. Một Tinh tộc huyết thống không thuần khiết, gen lại quá lộn xộn, cái giá cho việc bồi dưỡng cũng không phải bình thường.

Nữ Hoàng Đao Phong cũng không hề giải thích gì, nàng cũng không thể nói rằng nàng bồi dưỡng Hàn Sâm là vì thù hận cá nhân và ván cược với người khác được nhỉ? Hơn nữa nàng cũng không tính thật sự bồi dưỡng Hàn Sâm, bồi dưỡng đến cấp công tước coi như xong việc, về sau phải xem vận mệnh của chính hắn, sẽ không đầu tư nhiều hơn nữa.

“Sư phụ.” Hàn Sâm được Nữ Hoàng Đao Phong xếp ở trong một trang viên trong hoàng cung.

Trên thực tế hoàng cung của Nữ Hoàng Đao Phong được chiếm từ một tinh cầu, tinh cầu này lớn hơn gấp mấy lần tinh cầu Loga.

ân”

“Đừng gọi ta là sư phụ, gọi ta là Nữ Hoàng đại nhân.” Isa trừng mắt nhìn Hàn Sâm một cái, nàng cũng không thích xưng hô sư phụ này, trông cứ như nàng ta rất già vậy.

Hàn Sâm tin rằng, một kẻ thù truyền kiếp với mình lại chịu bỏ ra một số vốn liếng tài nguyên bồi dưỡng hắn, không màng thú vui thấp kém, không hề lợi dụng người khác để chuộc lợi, là người tốt thuần khiết 24K, nói thế nào cũng đáng tôn kính.

“Cầm cái này uống đi.” Isa đặt một hộp kín khí tinh xảo trước mặt Hàn Sâm.

“Dịch gen cung cấp từ quả Vạn Từ, có khả năng khiến cho chiến giáp gen bình thường tiến hóa lần nữa. Tư chất của ngươi quá kém, trước hết phải tiến hóa thành quý tộc, sau đó mới có thể tiếp tục tu luyện thăng cấp được” Isa nói.

Hết chương 1818.

Chương 1819. Thuật gen có vấn đề

“Cám ơn Nữ Hoàng đại nhân.” Khóe mắt Hàn Sâm rơm rớm nước mắt, một người tốt như thế này, vậy mà lại tặng bảo vật trân quý như vậy cho kẻ thù truyền kiếp của mình sử dụng.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, nếu Isa biết hắn chính là Kim Tệ, liệu có hộc máu mà chết vì tức giận hay không nhỉ?

Nữ Hoàng thấy vẻ mặt cảm động của Hàn Sâm, rõ ràng là đang hiểu lầm cái gì đó, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa một chút, tiếp tục nói: “Chỉ cần ngươi toàn tâm toàn ý nghe theo sự chỉ đạo tu hành của bản hoàng, trong vòng ba năm bản hoàng nhất định có thể giúp ngươi thăng cấp công tước. Nếu vận khí của ngươi không quá kém, tương lai thăng cấp vương giả cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.”

Nhưng nghĩ đến tình hình thân thể Hàn Sâm, Nữ Hoàng cũng không nói thêm gì nữa. Sở dĩ nàng nói ba năm, chính là vì lo lắng tình hình thân thể Hàn Sâm không ổn định. Nếu không nàng đường đường là Nữ Hoàng Đao Phong, dốc hết sức để bồi dưỡng một công tước thì hoàn †oàn không cần ba năm lâu như vậy.

“Tóm lại,ngươi cứ cầm dịch gen do quả Vạn Từ tạo thành uống trước đá, sau đó vận chuyển thuật gen mà ngươi tu luyện, tiến hóa lần hai xong hãng nói tiếp. Ngươi có thể yên tâm, bất kể là ngươi thăng cấp lên quý tộc hay dị

chủng, bản Nữ Hoàng đều có cách bồi dưỡng ngươi, sẽ không để ngươi trở thành quái vật chỉ biết giết chóc.” Isa tự tin nói.

“Vâng, Nữ Hoàng đại nhân.” Hàn Sâm cũng không nói gì cả, mở bình quả Vạn Từ kia rồi ngửi ngửi, sau đó trực tiếp ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Hắn rất quen thuộc với mùi vị này, ai bảo trong nhà hắn còn đặt rất nhiều quả Vạn Từ cơ chứ. Đáng lẽ hắn định sau này tự mình ăn một quả để xem xem có thể để cho chiến giáp gen Chú Ngữ tiến hóa lần hai hay không. Thế nhưng không ngờ rằng Isa lại đưa đến tận miệng, vậy hắn cũng sẽ không khách khí.

Isa thấy Hàn Sâm dứt khoát như vậy, vẻ tươi cười trên mặt nhiều hơn vài phần.

Hàn Sâm uống hết dịch gen do quả Vạn Từ chế thành, lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh kỳ dị chảy xuôi về tứ chi, dung nhập vào trong gen tế bào của hắn.

Hàn Sâm vội vàng vận chuyển Vật Ngữ Gen, trên người xuất hiện chiến giáp gen Chú Ngữ. Sau đó dưới sự thúc giục của Vật Ngữ Gen, dịch gen biến thành dòng sức mạnh kỳ dị, dần dần bị hút vào trong chiến giáp Chú Ngữ.

Isa ngồi ở một bên chờ đợi kết quả tiến hóa của Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm tiến hóa thành dị chủng, thần trí bị dục vọng giết chóc che đậy, nàng cũng có thủ đoạn có thể làm cho Hàn Sâm khôi phục thần trí.

Nhưng đợi một hồi lâu, khí tức trên người Hàn Sâm đã bắt đầu xuống dốc, vẫn không nhìn thấy chiến giáp gen của Hàn Sâm tiến hóa lần thứ hai.

“Sao có thể có chuyện như vậy được? Chẳng lẽ là cầm nhầm đồ, thứ cho hắn uống không phải là dịch gen làm từ quả Vạn Từ?” Isa khẽ nhíu mày, cầm lấy bình chứa nhìn một chút, lại ngửi ngửi: “Đúng mà, chính là dịch gen chế tạo từ quả Vạn Từ, sao lại không có tiến hóa lần thứ hai chứ?”

Dưới ánh mắt chăm chú của Isa, khí tức trên người Hàn Sâm dần dần suy giảm, sau đó khôi phục bình thường, không thể tiến hóa lần thứ hai.

Bản thân Hàn Sâm cũng hơi khó hiểu. Hắn từng có kinh nghiệm tiến hóa lần thứ hai, hơn nữa còn không chỉ một lần, đương nhiên biết mình thất bại.

“Xin lỗi Nữ Hoàng đại nhân, hình như ta thất bại rồi” Hàn Sâm mở mắt ra, hơi ngại ngùng nói.

“Không sao, một lần thất bại mà thôi, không có gì to tát.” Isa nhanh chóng phân phó cho thị vệ cầm một lọ dịch gen quả Vạn Từ đến, nói với Hàn Sâm: “Thêm một lần nữa, có cơ sở lần đầu tiên, lần này nhất định có thể thành công.”

“Vâng, Nữ Hoàng đại nhân, ta nhất định sẽ cố gắng.” Hàn Sâm nhận chai dịch gen do quả Vạn Từ chế tạo thứ hai, lại uống một hơi cạn sạch.

Sắc mặt Isa như thường, nhưng trong lòng lại có chút tiếc của. Quả Vạn Từ cũng không phải là bắp cải bên đường, mỗi một quả Vạn Từ đều là vật có giá trên trời, không biết bao nhiêu người muốn có.

Đừng nói là chủng tộc bình thường, cho dù là trong thượng tộc thì cũng có trẻ sơ sinh không may mắn, hoặc là hậu duệ vương giả cũng chưa chắc trăm phần trăm sẽ là quý tộc, huống chỉ những quý tộc bình thường kia.

Cho nên bảo vật như quả Vạn Từ, mỗi một quả đều có thể bán ra giá trên trời, hơn nữa còn chưa chắc có thể mua được. Đại năng như Isa, dịch gen quả Vạn Từ trên tay cũng không nhiều, dùng mất một thì sẽ bớt đi một.

Bình thường thì một bình dịch gen chắc chắn sẽ thành công, đồng thời cũng có rất ít trường hợp thất bại.

Hàn Sâm uống hết dịch gen quả Vạn Từ thứ hai, trong thân thể lại trào dâng lên sức mạnh kỳ dị làm cho khí tức của hắn tăng vọt, mãnh liệt hơn hẳn so với lần trước.

“Khí tức mạnh như vậy chẳng thua kém gì nam tước, chắc hẳn sắp thành công rồi.” Trong lòng Isa cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng một lát sau, chiến giáp gen trên người Hàn Sâm vẫn không có động tĩnh gì, cũng không có ý muốn tan chảy, vẫn giống như một vật chết vậy.

Sau một thời gian dài, khí tức trên người Hàn Sâm bắt đầu suy giảm, lại thất bại lần nữa.

“Nữ Hoàng đại nhân, thật sự xin lỗi.” Hàn Sâm tỏ vẻ xấu hổ, hắn cũng không biết tại sao chiến giáp Chú Ngữ lại liên tục thất bại.

Khóe mắt Isa giật giật, ánh mắt trừng trừng nhìn Hàn Sâm hỏi: “Ngươi †u luyện thuật gen gì, lấy ra cho ta xem mau”

Isa đã tốn những hai bình dịch gen quả Vạn Từ, thế nhưng Hàn Sâm vẫn chưa thể thành công, nàng cũng ý thức được có thể là có chuyện gì đó đã xảy ra.

Hàn Sâm cũng không giấu diếm, nói với Isa: “Thuật gen ta tu luyện được không có ghi chép lại, ta kể lại cho Nữ Hoàng đại nhân nghe được chứ?”

lsa khẽ gật đầu, Hàn Sâm bèn chậm rãi kể lại chuyện về Vật Ngữ Gen. Hắn cũng cảm thấy hình như thứ này có chút vấn đề, nếu không thì làm sao hắn có thể thất bại liên tục được chứ.

Hàn Sâm thấy bản thân mình không có vấn đề gì, có một cưởng giả bước nửa bước vào Thần hóa như Isa ở đây, để cho nàng hỗ trợ tìm vấn đề cũng không tệ.

Hàn Sâm mới kể được một nửa, sắc mặt Isa rất khó coi, lạnh giọng hỏi: “Thuật gen này là ai dạy ngươi?”

“Không ai dạy ta cả. Ta tình cờ phát hiện ra nó ở trong một khu chợ, thoạt nhìn rất lợi hại, thế là thử tu luyện một phen.” Trong lòng Hàn Sâm khẽ lộp bộp, nhìn biểu cảm của Isa giống như “Vật Ngữ Gen” có vấn đề gì vậy.

Isa oán hận nói: “Luyện bừa một phen ấy hả, loại hại người này mà ngươi cũng dám luyện? Vậy mà còn để ngươi tu luyện ra chiến giáp gen, cũng không biết ngươi là loại may mắn hết sức hay là xui xẻo hết mức nữa.”

“Môn thuật gen này có vấn đề sao?” Trong lòng Hàn Sâm ngạc nhiên.

lsa lạnh giọng nói: “Không chỉ là vấn đề đơn giản thôi đâu. Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy yêu cầu tu luyện thuật gen này quá cao sao? Nếu như có

thể có được thể chất hoàn mỹ như vậy thì căn bản đã là Thần rồi, cần gì phải tu luyện nữa, viết ra loại thuật gen này, không phải đang đùa thì chính là đang hại người. Ngươi không biết cái thứ sống chết này là gì, vậy mà lại vẫn tu luyện bừa bãi ngưng tụ ra được chiến giáp gen, nếu có thể tiến hóa lần hai thì đúng là gặp quỷ."

"Vậy ta bây giờ phải làm gì bây giờ?" Trong lòng Hàn Sâm âm thầm ngạc nhiên, đồng thời nghi ngờ, chẳng lẽ Vật Ngữ Gen thật sự có vấn đề?

Lúc trước khi hắn tu luyện Vật Ngữ Gen cũng phát hiện ra vấn đề này, yêu cầu thật sự quá bất thường, căn bản không có ai có thể đạt tới yêu cầu tu luyện cơ bản nhất. Về sau hắn dựa vào sự trợ giúp của áo giáp tinh thể màu đen mới có thể thành công tu luyện Vật Ngữ Gen.

Hết chương 1819.

Chương 1820. Thần cũng không ngăn được

Isa hơi nhíu mày, rõ ràng là kẻ bói toán kia đã ra một đề khó cho nàng, so với trong tưởng tượng của nàng thì còn khó hơn rất nhiều.

Hàn Sâm đã ngưng tụ ra chiến giáp gen, hiện tại đổi thuật gen đã không còn kịp nữa. Trên thực tế là ngoại trừ nhân loại ra, hiếm có sinh vật nào có thể đồng thời tu luyện hai loại thuật gen bên trong đại vũ trụ gen, ngưng tụ hai loại chiến giáp gen.

Bởi vì gen của bọn họ rất ổn định, cho nên đã mất đi nhiều loại khả năng vốn có. Cho dù là nhân loại, tuy rằng gen không quá ổn định, thế nhưng thiên hướng của thuộc tính đặc biệt nghiêm trọng, cũng rất khó có thể ngưng tụ chiến giáp gen lần thứ hai.

Còn người có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen nhiều lần như Hàn Sâm, ở trong nhân loại cũng rất ít thấy chứ đừng nói tới đại vũ trụ gen.

Cho nên Isa ngay từ đầu không có suy nghĩ muốn cho Hàn Sâm đi tu luyện thuật gen khác, mà kể cả nàng có muốn thì điều này cũng không thể xảy ra.

Muốn đánh nát chiến giáp gen trùng tu, cái biện pháp này rất không thiết thực, sẽ tổn thương rất lớn đối với thân thể tạo thành, có thể sẽ lưu lại mãi mãi về sau.

Nếu là người bình thường thì cũng không có gì, có thể mạo hiểm thử một lần, đánh nát xong thì lại thay đổi tu luyện thuật gen khác.

Nhưng dù sao Hàn Sâm cũng là người nắm giữ lông vũ Thần hóa, nhỡ đâu phát sinh ra vấn đề gì, bị Khổng Phi tìm tới cửa, vậy thì mất nhiều hơn được.

"Tuy rằng thuật gen này rất hại người, nhưng có thể coi đây là cơ sở để hoàn thành quá trình tiến hóa, nói không chừng sau này sẽ rất mạnh. Hàn Sâm đánh bậy đánh bạ cũng có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen. Xem ra với thuật gen này, ngoại trừ cường giả Thần hóa ra thì hầu như không có sinh vật hay chủng tộc nào có thể hoàn thành bước đi này, mà thân thể của cường giả Thần hoá cũng đã ổn định từ lúc lên Thần hóa rồi, sao có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen lần nữa được. Thế nhưng Hàn Sâm lại có thể ngưng tụ ra chiến giáp gen, nói không chừng đây chính là một cơ hội." Ánh mắt Isa nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, trong lòng lóe lên rất nhiều ý tưởng.

"Một thuật gen không hề có khả năng tu luyện được lại giúp hắn ngưng tụ ra chiến giáp gen, nếu như có thể thành công bước đến bước tiếp theo, vậy thì trong quá trình tiến hoá lần hai lột xác hoàn toàn từ người bình thường thành quý tộc. Với một vũ trang gen hoàn mỹ như vậy làm mở đầu, chỉ riêng mở đầu này, so với quý tộc bình thường mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Chỉ cần có thể hoàn thành bước đi này, sau đó sửa đổi phần thuật gen phía sau, hạ thấp độ khó của tu luyện, chắc chắn thành tựu trong tương lai của hắn sẽ không thể đếm được… Chẳng qua bước đầu tiên là phá kén thành bướm… Khó… Thực sự rất là khó…"

Hàn Sâm thấy Isa nhìn mình, cũng không có nói gì, trong lòng lại không ngừng sợ hãi, thầm nghĩ: "Lẽ nào nàng thấy ta quá lãng phí tiền tài, cho nên không muốn nuôi nữa? Không nuôi cũng được, chỉ cần không giết ta là được, mau mau thả ta đi đi."

Hàn Sâm nghĩ cũng hay thật, Isa đã nhận hắn làm đệ tử, huống chỉ nàng còn cược một ván. Người kiêu ngạo lại tự phụ như vậy, sao có khả năng dễ dàng buông tha được chứ.

“Hàn Sâm, ta hỏi ngươi, bản hoàng nhận ngươi làm đệ tử, ngươi có thật tình muốn hay không, nếu như ngươi không muốn, bản hoàng cũng không làm khó ngươi, có thể cho ngươi một chức quan, để ngươi cả đời phú quý không lo.” Isa đột nhiên hỏi.

“Đồng ý, đương nhiên là thật tình đồng ý.” Hàn Sâm bèn vội vàng nói. Hắn không biết có phải Isa đang thăm dò hắn hay không, vì thế hắn không dám lộ ra suy nghĩ thật sự của mình, lập tức giả bộ kiên định nói.

“Con đường tu luyện cực khổ trùng trùng, không phải người bình thường nào cũng có thể chịu được. Ngươi nếu là đệ tử của bản hoàng, vậy thì càng phải dũng cảm đi tới đỉnh cao, cho dù là tan xương nát thịt cũng phải tiếp tục tiến lên, nếu như ngươi không thể làm được điều đó thì không thể chịu được đắng cay đau khổ, bản hoàng có thể tìm cho ngươi một chức quan lộc nhiều để ngươi yên ổn hưởng thụ cuộc sống sau này, không cần khổ cực vất vả nữa.” Isa hờ hững nói, nhưng thật ra nàng đang âm thầm quan sát biểu cảm của Hàn Sâm.

“Bất kể khó khăn thế nào ta đều chấp nhận chịu đựng, chỉ cần có thể đi càng cao càng xa thì ta đồng ý trả giá. Cầu xin Nữ Hoàng đại nhân đừng bỏ rơi ta, ta nhất định sẽ không để cho Nữ Hoàng đại nhân thất vọng.” Hàn Sâm dừng một chút, lại dùng một vẻ mặt đau khổ mà nói: “Lúc còn ở núi Mạc Tây, ta và Ngao Dạ cùng có một phiến lông vũ Thần hoá, nhưng đám người người cao cao tại thượng kia lại chỉ đồng ý mời Ngao Dạ gia nhập với bọn họ, còn với ta thì xem thường, không thèm nói một câu nào. Kỳ thực ta cũng rất muốn tu luyện, còn muốn đi lên càng cao, nên ta mong Nữ Hoàng đại nhân đừng bỏ ta, đồng ý cho †a cơ hội này, Hàn Sâm ta cho dù chết cũng phải chết khi đang leo tới đỉnh núi, tuyệt đối không làm bộ xương ở dưới chân núi.” Hàn Sâm nói với giọng điệu hùng hồn dõng dạc, ngay cả hắn nghe xong cũng suýt thì tin.

“Tốt lắm, nếu ngươi có mục tiêu rộng lớn cùng dũng khí như vậy, bản hoàng lập tức cho ngươi một cơ hội, đưa ngươi nghịch thiên cải mệnh, trở thành một người có thể đi tới đỉnh cao, để những tên ngu xuẩn kia đều phải

hối hận không thôi.” Isa thấy Hàn Sâm nói như vậy thì không khỏi tin tưởng, nhưng cuối cùng vẫn bổ sung thêm một câu: “Nhớ kỹ lời ngươi nói hôm nay, hiện tại nếu ngươi quay đầu lại, bản hoàng sẽ không trách ngươi, còn có thể sắp xếp cho ngươi một con đường tốt hơn. Còn nếu đợi đến khi bản hoàng toàn lực bồi dưỡng ngươi, ngươi lại muốn lùi bước, vậy đến lúc đó ngươi nhất định phải trả giá bằng cả mạng sống, cho dù là cường giả Thần hóa cũng không thể giữ được cái mạng này của ngươi, ngươi hiểu chưa?”

“Nếu ta dám lùi bước, Nữ Hoàng đại nhân có thể lấy cái đầu này bất cứ lúc nào.” Hàn Sâm nghiêm túc nói.

Câu hắn nói lúc nãy cũng không hoàn toàn là nói dối, vẫn là có một chút thật lòng trong đó, còn câu nói này, là một trăm phần trăm thật lòng.

Trên thực tế Hàn Sâm cũng không có đường lui. Ở trong đại vũ trụ gen, nếu hắn không thể tìm được một con đường đúng đắn để đi tới đỉnh cao thì ngay cả sinh tồn cũng không thể nói trước, cũng khó có thể bảo vệ người nhà và bạn bè của chính mình, huống chỉ hắn còn phải đi tìm lại Tiểu Hoa và Kim Mao Hống. Tóm lại, hắn không còn đường lui nữa rồi.

“Vậy thì tốt rồi, chúng ta tiếp tục đi.” Đương nhiên Isa cũng nhìn ra, lời mà Hàn Sâm nói là chân thành và thật lòng, không hề có chút giả dối xen vào, vì vậy nàng càng đánh giá hắn cao hơn một chút.

lsa cho Hàn Sâm cơ hội để lựa chọn chủ yếu là bởi vạn sự khởi đầu nan, muốn muốn vượt qua cửa ải thứ nhất này thì nhất định phải bỏ ra cái giá khổng lồ.

Nàng chỉ muốn tìm hiểu tính cách của Hàn Sâm một chút, nếu Hàn Sâm có một tính cách nhu nhược yếu ớt, nàng sẽ suy xét việc từ bỏ việc đánh cược, dù sao đầu tư nhiều như vậy, nhất định có thể thành công, lsa cẩn thận suy nghĩ một chút.

May là tính cách của Hàn Sâm có thể làm thỏa mãn được Isa, lsa mới muốn thử một chút.

Nếu như Isa biết Hàn Sâm chỉ muốn dùng tài nguyên của nàng để tìm kiếm tính chất đột phá của Vật Ngữ Gen thì có lẽ sẽ tức giận đến hộc ra máu.

“Tiếp tục cái gì?” Hàn Sâm hơi run run, không biết tiếp tục chuyện gì.

“Tiếp tục uống.” Isa lạnh nhạt nói, vung tay lên, một đám thị nữ mỹ lệ xinh đẹp của Rebet tộc cầm lọ chứa đến đây, hơn nữa không chỉ là một cái.

“Uống hết tất cả để toàn lực vận chuyển thuật gen tu luyện, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì năm lần, năm lần không được thì mười lần, bản hoàng nhất định phải làm cho ngươi lên cấp quý tộc, cho dù là Thần cũng không thể ngăn được.” Isa ngẩng cao đầu, hào khí ngất trời nói.

“Vâng, đệ tử nhất định sẽ không phụ lòng Nữ Hoàng đại nhân, bây giờ lập tức bắt đầu… Uống…” Hàn Sâm vừa nói vừa mở một cái lọ chứa ra, ngửa cổ đổ chất lỏng bên trong vào miệng uống một hơi cạn sạch.

Hết chương 1820.

Chương 1821. Chú Ngữ

Isa ngồi ở trên ghế nhìn Hàn Sâm - người đã tiến hoá hai lần và đang ngồi ở trên ghế để ngưng tụ sức mạnh xung kích, trên mặt không có để lộ ra cảm xúc gì, trông cứ như đã bị đóng băng vậy.

Nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy khóe mắt nàng thỉnh thoảng lại giật giật một chút, thể hiện cho nội tâm của nàng lúc này đang không bình tĩnh.

Hiện tại trong lòng Isa đang âm thầm không ngừng chảy máu, sau khi nàng nói xong cái câu nói hùng hồn kia, Hàn Sâm đã sử dụng ba bình dịch gen quả Vạn Từ, hai bình dịch gen Lôi Kích, hai bình dịch gen Tái Sinh và một bình dịch gen Băng Hỏa, một bình dịch gen Thú Huyết.

Những thứ này đều là bảo bối có thể khiến chiến giáp gen tiến hoá hai lần, sinh vật bình thường chỉ cần một thứ trong đó là đã đủ để tiến hóa lần thứ

hai rồi.

Hàn Sâm đã sắp dùng hết của cải dược liệu trong kho của Isa mà vẫn chưa thể hoàn thành lần tiến hoá thứ hai.

Mặc dù đối với Nữ Hoàng của cả một bộ tộc mà nói, những thứ này cũng không là gì cả, nhưng đó đều là đồ của bộ tộc, cũng không phải thứ mà nàng muốn dùng là có thể tùy ý sử dụng.

Những thứ này đều là tài sản của riêng nàng, tuy không phải là một số †ài sản lớn, nhưng mấu chốt là những thứ này đều là thứ không phải có tiền là mua được, có nhiều tiền cũng không có chỗ nào bán, dùng hết là hết, vậy mà đến bây giờ Hàn Sâm vẫn chưa có dấu hiệu cho lần tiến hoá thứ hai, khiến cho Isa càng ngày càng nôn nóng, trong lòng sôi như lửa đốt.

“Thật xin lỗi Nữ Hoàng đại nhân, ta lại thất bại rồi.” Hàn Sâm bất đắc dĩ đứng lên nói, tính cả lần này, hắn đã thất bại lần thứ mười một.

“Tiếp tục.” Isa mặt không cảm xúc nói, hai bên khóe mắt phản chủ lại co giật hai cái.

Hiện tại nàng chỉ còn một bình dịch gen Hỏa Phí Đăng và một nhánh Vi Tế Bảo, nếu thật sự không thể thành công, cuộc đầu tư này coi như là triệt để thất bại, nàng cũng không biết tiếp theo nên xử lý Hàn Sâm như thế nào.

Đầu tư nhiều như vậy mà bỏ mặc Hàn Sâm, vậy là mất hết cả vốn lẫn lãi. Nhưng nếu tiếp tục đầu tư nữa thì cần phải trả giá lớn hơn, đánh đổi bằng những bảo vật quý hiếm có thể thúc đẩy chiến giáp gen tiến hóa, bất kể loại nào đều khiến Isa cảm thấy vô cùng đau lòng.

Hàn Sâm lại cầm một bình dịch gen lên, trực tiếp đổ vào trong miệng, đồng thời lại tiếp tục vận chuyển Vật Ngữ Gen.

Khí tức bên trên chiến giáp Chú Ngữ không ngừng chuyển động, từng luồng từng luồng sức mạnh kì dị truyền vào trong đó.

Đột nhiên bên trên Chú Ngữ chiến giáp gen đột nhiên hiện lên một vài kí hiệu thần bí sáng rực làm cho Isa đang theo dõi hắn nãy giờ giật nảy mình.

Theo sau đó từng ký hiệu thần bí xung quanh áo giáp Chú Ngữ đồng thời bùng sáng lên, chưa đến một phút, toàn bộ chiến giáp gen đều bị những ký hiệu thần bí đó hợp lại tạo thành một ngọn hỏa diễm rực rỡ.

Isa tức khắc vô cùng hưng phấn: “Cuối cùng cũng thành công rồi sao?”

Mười hai bình dịch gen không phải là một con số nhỏ, lúc này trong lòng Isa mới có thể âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu hiện tại mà chưa thể thành công thì nàng thực sự không biết có nên tận dụng cả kho đồ của cả tộc hay không.

Ở bên trong đám phù văn hoả diễm, cuối cùng chiến giáp gen Chú Ngữ mới bắt đầu hòa tan, chất lỏng sau khi được hoà tan chậm rãi vặn vẹo biến hóa, dần dần hình thành một mô hình.

Thấy Hàn Sâm tiến hoá theo hướng quý tộc mà không phải theo hướng dị chủng khiến Isa lại thở phào nhẹ nhõm lần nữa. Nếu tiến hóa thành dị chủng, nói không chừng sẽ xảy ra thêm càng nhiều chuyện phiền phức.

Đôi mắt Isa không thèm chớp mà nhìn nhìn chằm chằm vào mô hình mà chiến giáp gen biến thành, muốn biết Hàn Sâm có thể ngưng tụ ra võ trang gen thế nào.

Kẻ biến thái có thể tu luyện được thuật gen như vậy, khi ngưng tụ ra võ trang gen, Isa có chút chờ mong.

Chất lỏng dịch gen không ngừng biến hóa, mô hình càng ngày càng rõ ràng, nhưng nhìn sắc mặt Isa cũng theo đó càng ngày càng quái lạ.

Loại hình võ trang gen là binh khí và áo giáp là loại thường gặp nhất, cũng có người ngưng tụ ra võ trang gen là đồ dùng thậm chí là máy móc.

Còn võ trang gen mà Hàn Sâm ngưng tụ ra trông hình thù rất kỳ quái, †uy rằng vẫn chưa hoàn toàn ngưng tụ thành công, nhưng đại khái đường viền cũng đã có thể thấy rõ.

Rõ ràng võ trang gen kia là một thứ có ngũ quan đầy đủ, còn có tay có chân giống như là dáng dấp của một đứa trẻ Tinh tộc vậy.

“Là võ trang gen loại con rối máy móc sao?” Trong lòng Isa âm thâm suy đoán.

Nhưng theo võ trang gen càng ngày càng tiếp cận trạng thái hoàn mỹ, sắc mặt Isa cũng càng ngày càng kém đi.

Võ trang gen mà chiến giáp gen hoà tan ra đang lơ lửng ở trước mặt Hàn Sâm, quỷ dị không thể nói lên lời.

Vậy mà thứ kia lại là thân thể của một bé gái mười một mười hai tuổi, bắp chân và cánh tay thon dài nhỏ nhắn, một mái tóc màu đen dài đến gót chân, còn có hai con ngươi đen tuyền như dải ngân hà.

Da thịt trắng mịn nhẵn nhụi, trông không khác gì chân nhân cả. Mà phần lớn trên người đều bị áo giáp màu trắng bao bọc, ở trong lòng bàn tay bụ bẫm trắng nõn còn đang nắm một khẩu súng ngắn ổ quay màu trắng tinh xảo.

Trên hai cây súng ngắn ổ quay đó được khắc một chữ, Isa chỉ biết đó là văn tự của Tinh tộc cổ đại, nhưng lại không biết nó có ý nghĩa gì.

Đột nhiên, đôi mắt của bé gái khẽ nhúc nhích, thân thể nhảy xuống bên dưới sàn nhà, nắm một khẩu súng ngắn có ổ quay, nhắm ngay vào Isa giống như đang muốn bảo vệ Hàn Sâm, không cho người nào có cơ hội làm nguy hiểm đến hắn vậy.

Isa trợn to hai mắt, có chút khó tin mà nhìn thiếu nữ này. Nàng đã từng gặp rất nhiều võ trang gen kỳ lạ và độc đáo, nhưng từ trước tới nay chưa từng gặp võ trang gen nào như vậy. Đây chính là một võ trang gen có sinh mệnh, trên người nàng tỏa ra khí tức của sự sống, tuy rằng hơi thở kia hơi kỳ lạ, nhưng thật sự là sinh vật còn sống, nhưng cũng không đúng lắm, dù sao nhìn hành động của nàng thì rõ ràng nàng có trí khôn.

Hơn nữa một võ trang gen lại có thể biến thành một cơ thể sống, còn nắm giữ áo giáp cùng hai khẩu súng ngắn có ổ quay, Isa chỉ cảm thấy kiến thức của mình về võ trang gen hoàn toàn vỡ nát.

Võ trang gen đã hoàn thành ngưng tụ, Hàn Sâm mở mắt ra nhìn thiếu nữ kia, cũng giật nảy mình: "Tại sao võ trang gen của ta lại biến thành một thiếu nữ đang sống sờ sờ? Đây thực sự là võ trang gen của ta sao?" Nhìn thấy hai chữ trên thân súng kia, cuối cùng Hàn Sâm mới có thể xác định quả thật đây là võ trang gen của chính mình, bên trên hai cái khẩu súng tinh xảo màu trắng, một cây có khắc chữ "Chú", một cây có khắc chữ "Ngữ", chính là tên chiến giáp gen của hắn.

Trong lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ thì thiếu nữ kia thả người nhảy một cái, bổ nhào về phía lồng ngực Hàn Sâm, trực tiếp hóa thành một bộ áo giáp màu trắng bao lấy toàn thân hắn, bên trên áo giáp tràn đầy chú văn thần bí.

Từng luồng từng luồng sức mạnh mạnh mẽ lan ra toàn thân Hàn Sâm, so với sức mạnh mà chiến giáp gen Chú Ngữ cung cấp cho hắn trước kia thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

"Thật sự là võ trang gen của ta!" Trong lòng Hàn Sâm tự thán phục bản thân mình. Hắn liếc mắt nhìn tư liệu, quả nhiên thấy một cột chiến thể gen có ghi, phần sau cái tên Chú Ngữ đã trở thành "nam tước" rồi

"Nữ Hoàng đại nhân, hình như ta đã thành công rồi." Hàn Sâm nói với lsa.

"Được… Rất tốt… Bước tiếp theo phải cẩn thận tu luyện…" Tinh thần của Isa vẫn còn đang ở trong khiếp sợ. Sau khi được Hàn Sâm gọi thì vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Võ trang gen như vậy, cho dù là Isa cũng chưa từng nghe tới.

"Có lẽ cái tên này thật sự có thể tạo nên một chút thành tựu gì đó, có thể ngưng tụ ra võ trang gen quái lạ như vậy mà" Trong lòng Isa thầm tự nhủ một câu.

Hết chương 1821.

Chương 1822. Sủng thân

lsa để Hàn Sâm viết tỉ mỉ nội dung của “Vật Ngữ Gen” cho nàng. Nàng muốn giúp Hàn Sâm sửa đổi lại phần phía sau để Hàn Sâm có thể tu luyện thuận lợi.

Bởi vì phương thức tu luyện phía sau cũng biến thái hệt như phần trước, nếu như không thay đổi, mỗi một lần lên cấp đều sẽ càng ngày càng khó khăn, còn khó hơn cả việc ngưng tụ võ trang gen nữa. Cho dù là thiên tài mạnh mẽ đến mấy, chỉ cần hắn không phải là Thần thì hoàn toàn không có khả năng luyện thành.

Tuy rằng sau khi sửa lại, uy lực bị giảm xuống rất nhiều so với thuật gen bản gốc, nhưng nếu như không sửa thì căn bản là không thể tu luyện, lợi hại đến mấy cũng vô dụng, thứ này không phải để dành cho sinh vật tu luyện.

Bởi vì việc sửa đổi cần một khoảng thời gian, cho nên trong khoảng thời gian này, Isa để cho Hàn Sâm tự mình chậm rãi tu luyện trước, chờ sau khi nàng sửa đổi xong rồi thì sẽ bắt đầu chính thức tu luyện.

Hàn Sâm trở lại trang viên bản thân đang ở, triệu hồi ra Chú Ngữ, muốn thử xem xem rốt cuộc năng lực của nàng như thế nào.

Hàn Sâm rất tò mò với hai khẩu súng ngắn ổ xoay trong tay Chú Ngữ, rất muốn biết súng kia thật sự có thể bắn ra đạn hay không.

Vừa nghĩ một chút, Chú Ngữ lập tức tự mình hành động, thân hình cực kỳ mạnh mẽ linh hoạt, trong lúc di chuyển với tốc độ cao, hai tay nắm hai khẩu súng ngắn ổ xoay liên tục dồn sức bắn về phía vườn hoa bên trong trang viên.

Bên trong súng ngắn ổ xoay thật sự bắn ra được đạn khiến cho mỗi một đóa hoa đều bị bắn rớt xuống, độ chính xác và sức mạnh đều tương đối tốt.

Tuy nhiên Hàn Sâm phát hiện, viên đạn mà Chú Ngữ bắn ra cũng không phải thực chất, hơn nữa còn cần tiêu tốn năng lượng. Ngoại trừ năng lượng của bản thân Chú Ngữ ra, năng lượng của hắn cũng sẽ bị †iêu hao mất một phần.

Dù sao Chú Ngữ cũng là võ trang gen của Hàn Sâm, điều này cũng là bình thường, hơn nữa Hàn Sâm tập trung sức mạnh càng nhiều, viên đạn mà Chú Ngữ bắn ra có uy lực càng lớn.

Đáng tiếc viên đạn này thoạt nhìn thì hình như không có sức mạnh đặc biệt nào, cũng không biết có phải là do nguyên nhân cấp bậc quá thấp, chưa lên cấp tử tước hay không nữa.

Trên thực tế cấp nam tước còn không có năng lực bộc phát sức mạnh ra ngoài, cũng không có khả năng công kích tầm xa, năng lực này của Chú Ngữ đã được xem là có chút nghịch thiên rồi.

Hàn Sâm thử nghiệm rất lâu, hắn phát hiện bản thân có thể khống chế Chú Ngữ chiến đấu, mọi hành động của nàng đều nằm trong sự khống chế của Hàn Sâm. Ở khoảng cách xa vẫn có thể dùng ý niệm để đồng bộ khống chế mà không bị trì hoãn.

Hàn Sâm cũng có thể không quan tâm nàng mà chỉ cần trong đầu suy nghĩ một chút, Chú Ngữ đã có thể tự động hoàn thành nhiệm vụ, gần như không khác gì một sinh vật sống, trí tuệ tương đối cao.

“Nhìn kiểu gì cũng thấy rõ ràng đây là một vật có sinh mệnh, bộ “Vật Ngữ Gen” kia thực sự rất kỳ lạ” Trong lòng Hàn Sâm thầm lẩm bẩm lên nỗi nghi ngờ. Có điều hắn vẫn rất thích Chú Ngữ, thứ này tiện lợi hơn đao kiếm gì gì đó nhiều, cũng có thể dùng vào nhiều việc hơn, vả lại cũng rất vui tai vui mắt.

Ngoại trừ Isa ra, không ai nhìn thấy võ trang gen mà Hàn Sâm ngưng tụ ra có hình dáng như thế nào. Có điều chuyện Isa dùng mười hai bình dịch gen mới khiến cho Hàn Sâm thành công ngưng tụ ra võ trang gen trở thành quý tộc cũng nhanh chóng truyền ra bên ngoài.

Mỗi khi Rebet tộc nghe đến chuyện này đều mở to hai mắt khó có thể tin được tai của mình.

Bình thường dù sinh vật có tư chất kém đến thế nào đi nữa thì chỉ dùng một hai bình dịch gen là chắc chắn có thể thăng cấp quý tộc hoặc trở thành dị

chủng, thế nhưng Hàn Sâm dùng liên tục mười hai bình mới thành công, tư chất này phải kém đến mức nào đây?

Rất nhiều cấp cao của Rebet tộc đều cảm thấy việc bồi dưỡng Hàn Sâm là một chuyện không có lời, ngưng tụ võ trang gen đã khó như vậy, để thăng cấp lên vương giả, lại còn luyện hóa lại lông vũ Thần hóa thì chẳng phải khó hơn cả lên trời hay sao.

“Thiên phú như này, không bồi dưỡng cũng được.”

“Chẳng trách đám cường giả kia không ai mời Hàn Sâm gia nhập thế lực của bọn họ, thật sự kém quá rồi.”

“Cũng không biết Nữ Hoàng đại nhân nghĩ thế nào mà lại cho hắn dùng liền một lúc mười hai bình dịch gen chỉ vì hắn có lông vũ Thần hóa. Khả năng lên cấp nửa bước lên Thần hóa cũng thấp đến đáng thương. Muốn đưa hắn đến mức độ kia thì không biết phải đánh đổi thêm bao nhiêu nữa, có những tài nguyên này thì nói không chừng còn bồi dưỡng được ra hai kẻ nửa bước vào Thần hóa ấy chứ”

Tộc nhân sôi nổi nghị luận, thậm chí có đại thần và cường giả cấp vương đứng ra khuyên giải Isa, hy vọng Isa có thể dừng việc bồi dưỡng Hàn Sâm lại.

Isa chưa hề giải thích, cũng không chấp nhận lời khuyên ngăn của bọn họ. Thế nhưng lại còn tuyên bố vài ngày sau, tại thời điểm đường hầm không gian Nguyệt Chi Hiệp mở ra, Hàn Sâm sẽ có một vị trí tham gia.

Chính vì thế, trong Rebet tộc lập tức sôi sục, lén lút bàn tán về mối quan hệ của Hàn Sâm và Isa.

Mười hai bình dịch gen mới thăng cấp lên nam tước được, thiên phú này đối với người ngoài mà nói thì căn bản không có giá trị để bồi dưỡng. Nhưng Isa lại cứ khăng khăng làm theo ý mình muốn bồi dưỡng Hàn Sâm, thậm chí còn muốn cho hắn vị trí vào đường hầm không gian Nguyệt Chi Hiệp, đúng là khó lòng không khiến người ngoài suy nghĩ lung tung.

Đến ngay cả rất nhiều cường giả cấp vương cũng cảm thấy việc Isa bồi dưỡng Hàn Sâm - một kẻ ngoại tộc, lại còn nhận hắn làm đệ tử duy nhất, chắc chắn giữa hai người có mối quan hệ không thể cho người khác biết.

Cộng thêm việc đại lễ thu nhận đệ tử Isa cũng không tổ chức, cứ thế trực tiếp nhận Hàn Sâm làm đệ tử, cũng bị bọn họ lý giải là do Isa biết thiên phú của Hàn Sâm không tốt, không muốn bị bọn họ ngăn cản, cho nên mới tối giản mọi thứ như vậy.

Nếu không sự kiện Nữ Hoàng Đao Phong thu nhận đệ tử lớn đến thế thì làm sao có thể làm đơn giản và âm thầm như vậy được?

Rất nhanh, Hàn Sâm đội thêm một loạt danh hiệu kiểu như "tiểu bạch

kiểm", "tiểu chó săn" vân vân. Tuy rằng không ai dám chống đối quyết định của Isa, nhưng lại cực kỳ coi thường Hàn Sâm.

Mấy ngày này Hàn Sâm hoàn toàn không ra khỏi trang viên, chỉ chuyên chú rèn luyện sử dụng Chú Ngữ, cho nên cũng không biết mấy lời đồn đãi bàn tán bên ngoài.

Chẳng qua kể cả hắn biết rồi, cũng sẽ không để ý.

Thoạt nhìn Hàn Sâm còn rất trẻ tuổi, nhưng thực tế cũng đã trải qua vô số sinh tử, đã nhìn thấu thế gian muôn vẻ này từ lâu. Tuy rằng còn chưa đặt chân đến cảnh giới coi nhẹ nhân sinh, nhưng cũng sẽ không có cảm giác gì với mấy lời đồn đãi bàn tán này.

Mãi cho đến khi Isa gọi hắn đến, nói muốn đưa hắn đi đường hầm không gian Nguyệt Chi Hiệp để rèn luyện mới xem như là lần đầu tiên Hàn Sâm đi ra khỏi trang viên.

"Trong mấy ngày trước khi đi Nguyệt Chi Hiệp, ta dạy ngươi một môn đao pháp, ngươi có thể học được bao nhiêu thì cứ học, hy vọng có thể có chút hữu ích" Thời điểm Isa nói với Hàn Sâm những lời này, vẻ mặt nàng hơi kỳ lạ.

Hàn Sâm không thấy được vẻ mặt kỳ quái của Isa, đương nhiên hắn không biết hiện tại rất nhiều thế hệ trẻ xuất sắc của Rebet tộc đều nóng lòng mong chờ được "dạy dỗ" sủng thần là Hàn Sâm hắn đây.

Đường hầm không gian Nguyệt Chi Hiệp mỗi năm đều sẽ mở ra một lần, chỉ có sinh vật có cấp bậc nam tước mới có thể tiến vào trong, hơn nữa chỉ có hạn mức mười người, danh sách mỗi một năm đều dành cho mười tộc nhân cấp nam tước xuất sắc nhất trong tộc chọn ra.

Muốn đạt được một suất phải là một thiên tài được cả tộc công nhận, đồng thời có chiến tích chân thực chống đỡ, hơn nữa còn do trưởng lão trong tộc đề cử mới được.

Hàn Sâm chẳng có cái gì cả, thế nhưng lại được Isa mở đường chen ngang, đương nhiên điều này sẽ khiến cho rất nhiều người bất mãn, ngay cả mấy tên tộc nhân trẻ tuổi đã có được suất đi Nguyệt Chi Hiệp kia cũng thấy Hàn Sâm chướng mắt khó chịu.

Trong đó có không ít thiên tài trẻ tuổi đều muốn chuẩn bị cho Hàn Sâm một trận dạy dỗ trong đường hầm không gian. Dạy dỗ Hàn Sâm ở trong đường hầm không gian Nguyệt Chi Hiệp, cho dù Isa có biết cũng không thể nói được gì.

Hết chương 1822.

Chương 1823. Nguyệt Chi Hiệp

Hàn Sâm đứng trong vườn hoa nhìn thấy trên không trung tầng tầng lớp lớp hào quang vây quanh mặt trăng trông giống như một chiếc kính vạn hoa vậy.

Mà dường như Hàn Sâm còn có thể thấy được kiến trúc trên bề mặt †inh cầu gần nhất ở phía đối diện. Cảnh tượng như vậy, nếu không phải ở trong không gian dị chủng thì căn bản khó có thể nhìn thấy được.

Rất nhiều mặt trăng ngoài kia đều là một tinh cầu, chẳng phải là vệ tinh. Nếu không phải do năng lực bóp méo không gian của không gian dị chủng, mấy tinh cầu này đã sớm va chạm vào nhau bởi vì lực hấp dẫn hoặc chồng chéo quỹ đạo, tạo ra vụ nổ lớn cấp tinh hệ.

Thế nhưng dưới tác dụng của không gian dị chủng, mấy tinh cầu này lại bình an vô sự. Từng tinh cầu tự chuyển động dọc theo quỹ đạo, ngay ngắn có thứ tự chứ không bị lộn xộn.

Tùy tiện đứng trên một tinh cầu của Nguyệt Chi Hiệp ngẩng mặt lên quan sát đều có thể nhìn thấy đầy trời trùng điệp hào quang mặt trăng, có tròn có khuyết, có gần có xa, dường như tạo thành một dòng sông trăng nhiều đếm không xuể, đây cũng là nguồn gốc của cái tên Nguyệt Chỉ Hiệp.

Thời điểm các tinh cầu trong Nguyệt Chi Hiệp chuyển động có rất nhiều điều huyền bí. Như ba tinh cầu trong đó là Thiên Mẫn, Thiên Duyệt, Thiên Cơ, mỗi năm có một thời gian cố định, tại thời điểm ba tinh cầu nối liền thành một tam giác đều, ở vị trí giữa trung tâm ba tinh cầu này sẽ xuất hiện một đường hầm không gian.

Đây là một trong rất nhiều điều thần bí của Nguyệt Chi Hiệp, đường hầm không gian kia chỉ cho phép sinh vật cấp bậc nam tước trở xuống có thể tiến vào. Nếu sức mạnh bản thân quá mạnh mẽ, trái lại sẽ bị năng lượng của đường hầm không gian áp bức, cuối cùng bạo thể mà chất.

Đường hầm không gian sẽ có tổng cộng mười lần thời điểm tiến vào an toàn, nói cách khác là có mười cơ hội tiến vào, mỗi cơ hội đều chỉ trong chớp mắt, cũng chỉ có thể cho phép một sinh vật tiến vào trong.

Isa cho Hàn Sâm một suất tiến vào không gian đường hầm, nhưng có thể lấy được bao nhiêu lợi ích từ trong đó, vậy phải xem bản thân Hàn Sâm thôi.

“Hàn Sâm, ngươi là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, giúp đỡ ngươi trở thành quý tộc và cho ngươi một suất vào Nguyệt Chi Hiệp đều là thứ ngươi nên có được. Nhưng là từ giờ trở đi, nếu ngươi càng muốn giành được càng nhiều thứ hơn, vậy phải thể hiện được năng lực và hành động tương ứng,

nếu không cho dù ngươi có là đệ tử của ta thì cũng không thể hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt nhiều hơn nữa.” Isa nghiêm túc nói.

“Ta sẽ cố gắng.” Hàn Sâm gật đầu nói. “Không phải cố gắng, mà là phải liều mạng.” Isa cau mày nói. “Vâng.” Hàn Sâm lớn tiếp đáp lại.

Lúc này Isa mới hài lòng, lấy ra một thanh đao ném cho Hàn Sâm: “Còn lại mấy ngày nữa là đường hầm không gian sẽ mở ra, bây giờ dạy ngươi trọn bộ đao pháp thì đã không kịp nữa. Ta dạy ngươi một chiêu, nếu như luyện tốt thì chắc là sẽ có chút tác dụng, một đao này tên là Lão Nha.”

Bản thân Isa cũng cầm một thanh đao trong tay, nói với Hàn Sâm: “Ngươi nhìn cho kỹ, ta chỉ thực hiện một lần.”

Nói xong, Isa đột ngột rút đao ra, tốc độ nhanh đến khiến người ta gần như không nhìn rõ động tác rút đao của nàng, đao lập tức chém đến mặt Hàn Sâm, mũi đao gần như dán sát lên phần da trên trán hắn.

Cũng may lúc đó Isa lập tức dừng lại, không gây chút tổn thương nào cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn một đao này của Isa, cũng nhận ra đây là chiêu thức mở đầu của Nha Đao. Hàn Sâm đã xem qua không biết bao nhiêu lần tại thời điểm đao ý rời khỏi vỏ đao, đồng thời cũng đã học được dưới sự giúp đỡ của đao ý.

Không tính là thành thạo, chỉ có thể nói là mới nhập môn.

lsa vừa thực hiện đao chiêu mở đầu “Lão Nha”, cẩn thận giảng giải cho Hàn Sâm nghe, nói xong được một lúc, hỏi Hàn Sâm có nghe hiểu không, nếu có chỗ không hiểu thì có thể đưa ra câu hỏi, nàng sẽ giải đáp từng cái cho Hàn Sâm.

“Đã hiểu.” Hàn Sâm thật sự cảm thấy không có gì cần hỏi, trên thực tế sau khi cảm nhận được đao ý của Nha Đao, thứ Hàn Sâm còn thiếu chính là luyện tập và đẳng cấp, lý giải về Nha Đao cũng không kém.

lsa khẽ nhíu mày, nhưng cũng không hề nói gì, chỉ để Hàn Sâm tự mình luyện tập rồi rời đi.

Dưới cái nhìn của nàng, Hàn Sâm không hỏi gì cả, nàng khá nghi ngờ rằng hắn không hiểu nhưng đang giả vờ hiểu, đây cũng không phải là thái độ của một đệ tử nên có.

Huống chỉ nàng là Nữ Hoàng, bận trăm công nghìn việc vẫn bớt chút thời gian đến dạy Hàm Sâm, thế nhưng hắn lại không biết nắm chắc cơ hội, thực sự là vô cùng ngu dốt.

Nhưng Isa cảm thấy việc này chưa chắc đã là chuyện xấu, không để Hàn Sâm chịu chút đau khổ và suy sụp, tất cả chuyện tốt đều rơi xuống người hắn, có được quá dễ dàng thì sẽ không biết quý trọng.

Cho nên Isa biết rõ lần này Hàn Sâm tới đường hầm không gian sẽ có chút khó khăn, nhưng cũng không nói thêm gì nhiều, đã chuẩn bị tâm lý việc Hàn Sâm sẽ thất bại.

Theo Isa thấy, một lần thất bại trong đường hầm không gian không tính là gì, nếu có thể khiến Hàn Sâm hiểu quý trọng và cố gắng, vậy cũng đáng giá.

Hàn Sâm quay trở lại vườn hoa, tùy tiện tập luyện chiêu thức của Lão Nha, dự định đến lúc đó có thể dùng chiêu này để đối địch.

Tuy hắn thông thạo rất nhiều kỹ xảo, nhưng để tránh cho Isa nhìn ra manh mối, cho nên vẫn không cần thì tốt hơn, chỉ dùng một chiêu này là ổn rồi.

Chuyến đi này đều chỉ là nam tước mà thôi, Hàn Sâm thấy đó chỉ là một đám thiếu niên của Rebet tộc, nếu chúng thật sự muốn gây sự, một chiêu cũng đủ để đối phó.

Vài ngày nhanh chóng trôi qua, Isa cũng không đích thân đưa Hàn Sâm đến đường hầm không gian mà chỉ để một tên thủ lĩnh thị vệ Rebet tộc hộ tống Hàn Sâm qua đó.

Nguyệt Chi Hiệp có tổng cộng mười một chủ tinh, ngoài trừ một chủ †inh còn chưa có vương giả tọa trấn ra, mười chủ tinh còn lại đều có vương giả

tọa trấn.

Mà vương giả nửa bước Thần hóa, cũng chỉ có Nữ Hoàng Đao Phong Isa và một vị khác là Nguyệt Luân Vương.

Về phần cường giả Thần hóa, trước đây Rebet tộc từng có, chẳng qua đã mất từ lâu, đến hiện tại vẫn chưa xuất hiện thêm vị cường giả Thần hóa thứ hai nào.

Đại đa số thượng tộc không khác Rebet tộc là bao, đều từng xuất hiện một vị cường giả Thần hóa, dẫn dắt bộ tộc đốt đèn thượng vị. Nhưng cường giả Thần hóa không hề có sinh mệnh vô tận, vẫn sẽ chết theo dòng chảy thời gian.

Chỉ có điều cho dù không có cường giả Thần hóa, bình thường hạ tộc cũng rất khó thay thế được bọn họ, trừ khi có cường giả Thần hóa mới xuất hiện.

Thế nhưng ngay cả thượng tộc đều khó xuất hiện cường giả Thần hóa như vậy, huống chỉ là hạ tộc. Cho nên gần ngàn năm nay đã rất ít khi chứng kiến được chủng tộc đại chiến "đốt đèn diệt tộc" giống Khổng Phi vậy.

Trong mười vương của Rebet tộc, địa vị của Nữ Hoàng Đao Phong Isa được xem như là cao nhất, ngoại trừ Nguyệt Luân Vương miễn cưỡng có thể ngang vai ngang vế cùng nàng, các chư vương khác đều kém cạnh một chút.

Chẳng qua Isa chuyên tâm tu luyện, hy vọng có thể thăng cấp Thần hóa, cho nên nàng cũng là người ít quan tâm đến tộc sự nhất trong mười vị vương.

Đường hầm không gian chỉ có cấp nam tước mới có thể tiến vào, cho nên cũng không được đám cấp cao chú ý quá nhiều. Ngoại trừ Hàn Sâm chưa biết gì về Nguyệt Chi Hiệp nên mới được một tên thủ lĩnh thị vệ dẫn đường đưa tiễn ra, còn chín người đạt được suất đi còn lại đều tự mình đi tới lối vào đường hầm không gian.

Thời điểm Hàn Sâm đi đến, chín vị kia đều đã đến sớm từ trước, nhìn thấy Hàn Sâm được thị vệ hộ tống đến đây thì vẻ mặt đều có chút kỳ lạ.

Hàn Sâm nhìn chín người còn lại, phát hiện không phải toàn bộ bọn họ đều là Rebet tộc, có ba người trong số chín người đó là ngoại tộc, xem ra thế lực ngoại tộc trong Rebet cũng không thể khinh thường.

Không có ai nói chuyện với Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng tự do vui vẻ, chỉ một lát sau đã nhìn thấy ba tinh cầu nối liền thành một cái tam giác đều, mà ở vị trí chính giữa của chúng, không gian vặn vẹo hình thành một cái lốc xoáy tương tự hố đen.

Hết chương 1823.

Chương 1824. Mưa đao

Rebet tộc có người chuyên trách phụ trách dẫn đường cho đám người Hàn Sâm tiến vào bên trong không gian lốc xoáy, giây phút trong không gian lốc xoáy lóe lên một tia sáng trắng, dựa theo trình tự sẽ có một vị nam tước tiến vào bên trong lốc xoáy.

Hàn Sâm bị sắp xếp ở vị trí cuối cùng, nhìn thấy phía trước chín vị nam tước đều tiến vào bên trong không gian lốc xoáy, cũng không do dự thêm, đợi đến tia sáng trắng lóe lên thì lập tức nhảy vào trong vòng xoáy hố đen.

Đợi sau khi Hàn Sâm xuyên qua đường hầm không gian thì phát hiện bản thân đang đứng trên một tinh cầu. Hắn ngửa đầu nhìn lên không trung, ngay cả một ngôi sao hay mặt trăng đều không nhìn thấy, dường như nơi này đã không phải là Nguyệt Chi Hiệp, giống như là một tinh cầu đơn độc trong hư không.

Tinh cầu này cũng có chút khác biệt với tinh cầu bình thường, bốn phía đều là bình nguyên, chẳng qua cứ mỗi một đoạn là có thể nhìn thấy một ngọn núi lửa.

Mỗi ngọn núi lửa đều cách nhau khoảng mấy chục dặm, ở giữa không có dãy núi, ngay cả đồi cũng không nhìn thấy, thực sự có chút kỳ quái.

Ngay tại lúc Hàn Sâm đánh giá bốn phía thì đột nhiên nghe thấy núi lửa bên kia truyền đến âm thanh ầm ầm, sau đó dường như hắn thấy được ngọn núi lửa cực lớn ở khắp nơi đều đang rít gào, phụt lên cột sáng ngút trời.

Không chỉ riêng ngọn núi lửa gần Hàn Sâm nhất, nhìn qua một lượt, từng ngọn từng ngọn núi lửa đều đang phun trào, từng cột sáng xông về phía chân trời, cảnh tượng đồ sộ kia khó có thể dùng ngôn từ miêu tả.

Hàn Sâm phát hiện điểm không hợp lý ngay lập tức, núi lửa phun trào đã được một lúc, thế nhưng không có vật gì rơi xuống như thể toàn bộ thứ nó phun ra đều dung nhập vào trong tầng mây cuồn cuộn, khiến ánh sáng bên trong tầng mây lan tràn, từng đám từng đám mây phát sáng bao phủ cả không trung.

Núi lửa phun trào cũng chỉ kéo dài chưa đến một phút thì ngừng lại, không còn có thêm cột sáng phun ra.

Nhưng mà tầng mây trên trời lại càng ngày càng sáng hơn, rất nhanh Hàn Sâm đã nhìn thấy bên trong đám mây bắt đầu mưa xối xả.

Đợi đến khi các hạt mưa đến gần, Hàn Sâm mới phát hiện điều bất thường. Thứ từ trong tầng mây rơi xuống vốn không phải là mưa, mà lại là từng thanh đao một.

Các loại đao khác nhau như đoản đao, trường đao, hiệp đao, hậu bối đao, nhạn vũ đao, phi đao… từ trên trời giáng xuống, dày đặc bao phủ †oàn bộ khu vực ở bên trong đó.

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, mưa đao dày đặc như vậy, hoàn toàn không có chỗ để né tránh, chỉ có thể cường ngạnh ngăn cản mưa đao.

Tuy nhiên Hàn Sâm lại không hề mang vũ khí trên người, trước đó hắn từng muốn mang theo đao vào, thuận tiện thi triển một chiêu “Lão Nha” kia, thế nhưng Isa lại nói không cần thiết… Hiện tại cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu rõ lý do vì sao Isa nói như vậy.

Nơi này cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu mỗi đao.

Mắt thấy mưa đao sắp dội lên người Hàn Sâm. Hàn Sâm nhanh tay lẹ mắt dùng tay không tóm được một thanh đao khí, hai tay vung mở, chém tách đao khí rơi về phía hắn ra.

Mưa đao kéo dài trong thời gian rất ngắn, cũng chỉ trong vài giây đồng hồ, Hàn Sâm ngăn tất cả đao khí, mắt nhìn xung quanh đánh giá, chỉ thấy trên mặt đất cắm đầy các loại đao khí giống hệt như một kho tàng cực lớn về các loại đao.

Hơn nữa những thanh đao này đều là là thực chất tồn tại, cũng không phải ảo giác, trong tay Hàn Sâm đang cầm một thanh nhạn vũ đao với một thanh hậu bối đao, một thanh tạo thành từ thép tinh luyện, một thành là từ một kim loại đặc thù nào đó, đều vô cùng có cảm giác chân thật, ban nấy những va chạm khi đón đỡ mưa đao còn để lại trên lưỡi đao vào chỗ sứt mẻ, những đao khí kia tuyệt đối đều là thật.

Hàn Sâm cúi đầu tìm kiếm, muốn nhìn xem có thanh đao nào phẩm chất tốt không.

“Không phải tìm, đây mới chỉ là mưa đao vòng đầu tiên, phẩm chất đều rất kém, nếu muốn tìm được đao tốt thì ít nhất phải sau bảy lượt mưa đao nữa, nếu như ngươi có thể chống đỡ được đến lúc đó mà nói.” Một tên Rebet tộc từ xa đi tới, thản nhiên nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm xoay người đánh giá người đàn ông kia. Tướng mạo hắn khá cương nghị tuấn mỹ, trên đầu có một đôi tai thỏ màu đen, trong tay cầm một thanh hiệp đao, xem ra hắn cũng vừa lấy được cây đao từ †rong mưa.

“Xưng hô với ngươi như nào đây?” Hàn Sâm nhìn hướng người đàn ông Rebet tộc hỏi.

“Hắc Cương, người của Hắc Nguyệt Vương.” Người đàn ông kia nói xong thì liếc nhìn Hàn Sâm một cái, lại tiếp tục nói: “Hai năm trước ta từng cầu xin phụ thân mang ta đi gặp Nữ Hoàng Đao Phong đại nhân, hy vọng Nữ Hoàng đại nhân có thể thu nhận ta làm đệ tử, nhưng mà lại bị Nữ Hoàng đại nhân cự tuyệt.”

Hàn Sâm nghe hắn nói vậy thì biết Hắc Cương đến không có ý tốt, chỉ sợ là gặp phiền phức rồi.

Hắc Cương mang theo đao vừa đi về phía Hàn Sâm vừa tiếp tục nói: "Nữ Hoàng đại nhân chịu nhận ngươi làm đệ tử, mặc dù bên ngoài truyền nhau nói ngươi như này như kia, thế nhưng ta không tin Nữ Hoàng đại nhân là người như vậy. Nữ Hoàng đại nhân đồng ý nhận ngươi làm đệ tử thì chắc chắn ngươi có chỗ hơn người, cho nên để ta xem thử xem rốt cuộc ngươi mạnh hơn ta ở điểm nào."

Nói xong, thanh đao trong tay Hắc Cương chém về phía Hàn Sâm hệt như tia chớp.

Rõ ràng đao pháp của Hắc Cương không phải Nha Đao, xu thế cực kỳ cương mãnh. Tuy hiệp đao trong tay hắn bình thường, thế nhưng một đao chém tới đã có khí thế mãnh liệt có thể giết chết thiên quân vạn mã.

Nhạn vũ đao trong tay Hàn Sâm khẽ động, chém một chém tựa đâm phi đâm, lại vừa cực kỳ hung ác, một đao chém thẳng hướng cổ Hắc Cương.

Hiệp đao trong tay Hắc Cương chém một nhát, va chạm một chỗ với đao của Hàn Sâm. Hai thanh đao đều không chịu nổi lực va chạm mà đồng thời gãy thành hai đoạn.

"Không ngờ rằng ngươi đã học được "Nha Đao" của Nữ Hoàng đại nhân, tốt lắm…" Ánh sáng trong mắt Hắc Cương tăng vọt, tiện tay rút ra một thanh đao từ mặt đất xung quanh, chém tới phía Hàn Sâm một lần nữa.

Hàn Sâm dùng hậu bối đao trong tay kia, lại lấy "Lão Nha" uy thế tiếp đón. Bởi vì phẩm chất của đao quá kém, hai đao tức thì lại bị va chạm đến gãy.

Hai người chiến đấu ở trong rừng đao, căn bản không thiếu đao để dùng, một thanh vừa gãy, thẳng tay rút một thanh đao khác từ bên cạnh lên, nơi hai người đi qua, đao gãy không ngừng bay tán loạn.

Tuy rằng Hắc Cương không ở thế hạ phong, nhưng mà sắc mặt cũng khá khó coi. Hàn Sâm lăn qua lộn lại, tới tới lui lui đều chỉ có một chiêu "Lão Nha", từ đầu đến cuối đều chưa từng thay đổi.

Nhưng cũng chỉ một chiêu "Lão Nha" như vậy mà Hàn Sâm không hề yếu thế khi chiến đấu với Hắc Cương cho đến tận bây giờ.

Trong cái nhìn của Hắc Cương, đây là sự sỉ nhục. Ánh mắt hắn lạnh băng đến cực điểm, bổ thẳng một đao về phía đầu Hàn Sâm, đồng thời lạnh lùng quát: "Ngươi cũng chỉ có một chiêu này thôi sao?"

"Đúng vậy, trước đó Nữ Hoàng đại nhân chỉ dạy ta đúng một chiêu này." Hàn Sâm gật đầu trả lời.

Hắc Cương lập tức ngẩn người, đao trong tay cũng dừng lại, có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm: "Nữ Hoàng đại nhân dạy ngươi một chiêu này khi nào?"

"Tầm vài ngày trước." Hàn Sâm thuận miệng đáp.

Sắc mặt Hắc Cương càng thêm cổ quái, lại tiếp tục hỏi một câu: "Ngoại trừ này một chiêu đao pháp ra, ngươi còn biết đao pháp khác không?"

"Cũng có biết, tuy nhiên đều là đao pháp không chính thống." Đương nhiên Hàn Sâm không thể để bại lộ đao pháp của bản thân, trên thực †ế đao pháp của hắn không kém chút nào.

Vẻ mặt Hắc Cương phức tạp nhìn Hàn Sâm một hồi lâu, sau đó ném đao trong tay xuống đất, lạnh lùng nói: "Hiện tại thắng ngươi cũng không có ý nghĩa gì, đợi ngươi sau khi học hết Nha Đao, ta sẽ đến đánh một trận nữa với ngươi."

Hàn Sâm nhún vai từ chối cho ý kiến, hắn cũng đã không còn hứng thú với kiểu chiến đấu chẳng có ích lợi gì như này từ lâu rồi.

"Rốt cuộc mưa đao ở đây là sao vậy?" Hàn Sâm nhìn về phía Hắc Cương rồi hỏi. Hắn cảm thấy dường như cái tên Hắc Cương này cũng không quá khó ở chung.

Hết chương 1824.

Chương 1825. Mộ đao

“Trước khi ngươi đến, Nữ Hoàng đại nhân vẫn chưa nói cho ngươi biết sao?” Hắc Cương hơi nhíu mày.

Hàn Sâm lắc đầu nói: “Nữ Hoàng đại nhân chẳng nói gì cả, chỉ bảo ta đến đường hầm không gian thôi.”

Hắc Cương trầm ngâm một hồi rồi nói: “Nữ Hoàng đại nhân quả nhiên khác với người thường, nàng ta không nói cho ngươi biết, tự nhiên sẽ có ý nghĩa sâu xa nào đó.”

Ngưng một chút, Hắc Cương lại nói tiếp: “Thực chất những ngọn núi lửa đó là khu mộ của những thanh đao, rất nhiều đao khí bị chôn vùi trong đó, chỉ có sau khi mở đường hầm không gian ra, đao khí trong đó mới được thả ra, chờ đợi chủ nhân mới của nó xuất hiện. Bọn ta đến đây là để chọn cho mình một đao khí thích hợp, đồng thời cũng là đang được những đao khí đó chọn. Trước mắt mấy lần đao khí bạo phát thì thông thường đều sẽ không có nhiều đao khí tốt xuất hiện, càng về sau, khả năng xuất hiện đao khí cao cấp càng nhiều hơn, nhưng cũng chỉ được chọn một trong ngàn vạn cái. Có thể tìm thấy bọn chúng trong vô số đao khí này, đồng thời được sự chấp nhận của bọn chúng hay không, ngoại trừ thực lực ra, còn cần có chút may mắn nữa”

“Đao khí trong những mộ đao này từ đâu ra thế?” Hàn Sâm ngạc nhiên hỏi.

“Không biết, mỗi năm nơi này sẽ khởi động một lần, nhưng cũng không ai biết đao khí trong những mộ đao này rốt cuộc là từ đâu mà ra, nếu lần này bọn chúng không được chọn trúng thì sẽ quay trở lại vào trong mộ đao, chờ đợi cơ hội năm sau đến, bắt đầu lại từ đầu, cho đến khi bọn chúng được người khác mang đi mới thôi.” Hắc Cương nói.

“Thì ra là như vậy, có phải đao khí nào mang ra rồi đều thuộc về mình không?” Trong lòng Hàn Sâm nghĩ, nếu có thể tìm thêm được nhiều cây đao tốt, cho người nhà mỗi người một cái, tốt nhất là mang về cho con cho cháu cho chắt một phần luôn, tránh để sau này không có cơ hội đến nữa.

“Tộc ta có quy định, một người chỉ có thể mang đi một cây thôi.” Hắc Cương nhìn Hàn Sâm bằng một cái nhìn lạnh lùng.

“Như vậy à!” Hàn Sâm có hơi thất vọng, nhưng lại tiếp tục hỏi: “Sau này, những đao khí cao cấp đó có thể đạt cấp bậc gì, có đao khí nào cấp Thần hóa không?”

Khóe miệng Hắc Cương giật giật, hắn phát hiện Hàn Sâm này đúng là một tên tham lam như quỷ, hơn nữa còn lại cái loại không biết giấu diếm, không biết Nữ Hoàng đại nhân nghĩ thế nào mà nhận một tên đệ tử như thế này chứ.

“Không biết, mỗi hai tiếng mưa đao sẽ bạo phát một lần, sau bảy lượt đa phần đều là đao khí cấp tử tước, chỉ là đến lúc đó ngăn chặn được những đao khí này thật sự không dễ. Nhiều năm vậy rồi, chưa từng có ai có thể chống đỡ nổi tới vòng mười, mấy cây đao khí tốt nhất mà họ †ìm được cũng chỉ cấp công tước.” Cơ mà Hắc Cương vẫn trả lời câu hỏi của Hàn Sâm.

“Cấp công tước, thế cũng được rồi.” Hàn Sâm gật đầu.

Hắc Cương cảm thấy hắn nói hơi nhiều với Hàn Sâm rồi, dường như vẻ mặt trở nên phong phú hơn bình thường một chút, không kìm được bực bội nói: “Ngươi có mang áo giáp và vũ khí cao cấp vào không?”

“Không, Nữ Hoàng đại nhân nói không cần mang.” Hàn Sâm nhìn Hắc Cương một lượt từ trên xuống, hình như hắn cũng không mang theo áo giáp hay vũ khí cao cấp nào.

Hắc Cương nói: “Nếu như không mang, ngươi cho rằng dựa vào sức mạnh cấp nam tước thì có thể chặn được mưa đao cấp tử tước sao? Mưa đao phía sau không giống như bây giờ, tùy tiện phun một lát là xong, cũng có thể kéo dài mười mấy phút, một cây đao rơi xuống tương đương với một đòn tấn công toàn lực cấp tử tước, không có áo giáp và vũ khí cao cấp, ngươi có thể chặn được mấy đao?”

Hàn Sâm yên lặng nhìn Hắc Cương chẳng nói lời nào, nếu mang theo áo giáp và vũ khí cao cấp hữu dụng thì không lý nào Isa không cho hắn mang

theo, hơn nữa Hắc Cương cũng không mang, rõ ràng trong này có vấn đề.

Hắc Cương nói tiếp: “Thực ra có mang theo cũng vô dụng, tuy mang những thứ đó theo có thể chống đỡ được một thời gian, nhưng có những thứ đó ở trên người, những thanh đao ở đây sẽ không đi theo ngươi, thà tự đoạn cũng sẽ không để ngươi sử dụng, cho nên mượn dùng ngoại lực cũng không được, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của mình, đi được đến bước nào hay bước nấy, có thể tìm được đao khí như thế nào đều phải xem năng lực và vận may của ngươi.”

“Trước bảy lượt mưa đao cũng có cơ hội có thể tìm được đao khí cấp bá tước, sau bảy lượt mưa đa, thì có cơ hội tìm được đao khí cấp hầu tước thậm chí là cấp công tước. Nhưng mà số lượng cực ít, có thể tìm được hay không thì phải xem số mệnh của ngươi.” Hắc Cương nói xong thì không thèm để ý Hàn Sâm nữa, mà đi về phía núi lửa phía xa xa kia.

“Ngươi đi đâu thế?” Hàn Sâm vội vàng đi theo.

Hình như cái tên Hắc Cương này cũng không tệ, Hàn Sâm cảm thấy đi theo một tên quen đường quen lối còn tốt hơn một mình hắn đi lung tung, cũng có thể hiểu thêm nhiều chuyện từ chỗ hắn.

“Tới mộ đao xem thử, bên đó có khả năng xuất hiện đao khí cao cấp hơn.” Hắc Cương vừa đi vừa đáp, sau đó phát hiện ra Hàn Sâm cứ đi theo mình, bất giác dừng lại nhìn Hàn Sâm hỏi: “Ngươi không tự mình đi tìm đao khí, đi theo ta làm gì?”

“Dù sao thì bảy lượt mưa đao vẫn còn rất lâu, ta đi theo ngươi học hỏi, mở mang kiến thức, đợi bảy lượt mưa đao kết thúc rồi tự mình đi tìm cũng chưa muộn.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

Hắc Cương hừ lạnh một tiếng: “Sợ là ngay cả bảy lượt mưa đao ngươi cũng không chống đỡ nổi.”

Tuy nói là như vậy, nhưng Hắc Cương cũng không có ý đuổi Hàn Sâm đi, tự mình đi về phía gần ngọn núi lửa, cũng chính là đi về phía mộ đao.

Hàn Sâm và Hắc Cương cùng nhau đi về phía trước, đợi bọn họ đi đến gần ngọn núi lửa, Hắc Cương giơ tay rút ra một thanh đao khí vứt cho Hàn Sâm: “Vận khí của ngươi cũng tốt đấy, đây là một thanh đao cấp

nam tước, đợt mưa đao đầu tiên rất khó nhìn thấy đao khí cấp độ này, có nó rồi, mấy đợt mưa đao sau ngươi có thể nhẹ nhàng vượt qua.”

“Cảm ơn.” Hàn Sâm cầm đao vung vài cái, con dao thẳng này khá thuận tay.

Hắc Cương phớt lờ hắn, tiếp tục tiến lên ngọn núi lửa đó, khi đi đến giữa sườn núi, lại phát hiện ra một đao khí cấp nam tước khác.

“Có vẻ như ngươi rất hiểu đao khí?” Hàn Sâm cảm thấy rất hiếu kỳ, trên bề mặt đao khí này không hề viết hai chữ nam tước, cũng không có khí tức đặc biệt, bản thân Hàn Sâm cũng khó mà phân biệt ra đâu là đao khí bình thường, đâu là đao khí cao cấp trong mớ rừng đao này, nhưng mà Hắc Cương vừa nhìn là có thể phân biệt được, quả thật có chút bản lĩnh.

Hắc Cương lạnh lùng nói: “Từ nhỏ ta đã luyện đao pháp, hơn nữa cả nhà ta mấy đời rèn đao, phân biệt chất lượng của đao khí chỉ là khả

năng cơ bản nhất thôi.

“Lợi hại thật.” Hàn Sâm như ngộ ra, nói với Hắc Cương: “Ngươi đã có bản lĩnh như thế, chỉ bằng chúng ta hợp tác đi, thế nào? Ta cũng giúp ngươi chọn một thanh đao tốt.”

Hàn Sâm phát hiện ở đây có rất nhiều đao khí, cả một vùng đất đi đến đâu cũng đều là đao khí, số lượng nhiều đến mức không thể đếm rõ, bảo hắn ở một nơi nhiều đao khí như thế này tìm đao khí cao cấp số lượng ít ỏi chẳng khác nào là mò kim đáy biển.

Có một chuyện gia chọn giùm, dù sao cũng tốt hơn một chút.

Hắc Cương liếc Hàn Sâm một cái: “Ta giúp ngươi chọn đao, thế ngươi làm gì?”

“Ta giúp ngươi cố gắng thêm mấy đợt mưa đao nữa.” Hàn Sâm nói. Hắc Cương nhoẻn miệng, chẳng thèm để ý đến Hàn Sâm nữa, ngồi

xuống tảng đá bên cạnh, đặt đao lên chân mình, nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi đợt mưa đao tiếp theo đến.

Hết chương 1825.

Chương 1826. Vào mộ

“Tiểu Hắc, ngươi cũng là người của Rebet tộc, hơn nữa còn là hậu duệ vương giả, sao ngươi không luyện Nha Đao?” Còn rất lâu nữa mới có đợt mưa đao tiếp theo, Hàn Sâm vẫn tiếp tục nghe ngóng vấn đề trên người Hắc Cương.

Khóe mắt của Hắc Cương giật giật khi vừa nghe Hàn Sâm gọi mình là Tiểu Hắc, khó khăn lắm mới kìm lại được cơn xúc động muốn rút đao chém hắn một nhát, nhắm mắt lại không thèm để ý tới hắn.

“Ta biết rồi, nhất định từ nhỏ ngươi rất ham chơi, moi trứng chim, thả thính gì gì đó, cho nên bỏ lỡ thời gian tốt đẹp nhất để tu luyện Nha Đao…” Hàn Sâm thật sự cảm thấy tò mò, Nha Đao là đao kỹ lợi hại như thế, tại sao công tước Iwaki cũng được học, mà hậu duệ vương giả như Hắc Cương lại không học chứ?

Mí mắt của Hắc Cương giật lên rất lợi hại, hắn hung dữ trừng mắt nhìn Hàn Sâm: “Ngươi tưởng là ai cũng may mắn giống như ngươi thế sao? Tuy Nha Đao là đao kỹ truyền thế của Rebet tộc, nhưng vì người luyện thành công quá ít, cho đến bây giờ chỉ còn có sáu người biết môn đao kỹ này, hơn nữa trong sáu vị này chỉ có Nữ Hoàng đại nhân là người duy nhất có thể luyện thành công Nha Đao đạt đến cảnh giới đại thành, ta cũng muốn học cùng Nữ Hoàng đại nhân, nhưng Nữ Hoàng đại nhân cho rằng tư chất của ta không thích hợp tu luyện Nha Đao.”

“Vậy ngươi có thể đi tìm năm vị kia để học mà.” Hàn Sâm nói.

Hắc Cương hừ lạnh một tiếng: “Hắc Cương ta muốn học thì phải học người tốt nhất, không thể học Nha Đao cùng với Nữ Hoàng đại nhân, ta thà rằng không học. Hơn nữa, Nữ Hoàng đại nhân cũng đề cử một môn đao pháp thích hợp cho ta, ta cũng không cần học Nha Đao.”

“Thì ra là vậy, thế bây giờ ngươi luyện đao pháp gì?” Hàn Sâm lại hỏi. Hắc Cương lạnh lùng phun ra ba chữ: “Trảm Cương Đao.”

“Nghe tên có vẻ rất lợi hại, chính là bộ đao pháp vừa rồi mà ngươi dùng đó sao?” Hàn Sâm mở to hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắc Cương nhìn thấy bộ dạng giả vờ kinh ngạc của Hàn Sâm, muốn dụ hắn tiếp tục nói nữa, khóe mắt không ngừng giật giật, đột nhiên đứng dậy đi về phía đỉnh núi.

“Tiểu Hắc, ngươi đi đâu vậy?” Hàn Sâm vội vàng chạy theo.

“Đi tự sát, nếu như ngươi sợ chết thì đừng đi theo, nếu không mộ đao

này bạo phát, chắc chắn sẽ chết không chỗ chôn thây.” Hắc Cương lạnh lùng nói một câu, tiếp tục đi về phía đỉnh núi.

Đương nhiên Hàn Sâm không tin là Hắc Cương đi tự sát, khó khăn lắm mới tìm được một người tốt tính, dĩ nhiên là không thể buông hắn đi như thế rồi, tiếp tục đi theo hắn.

Không lâu sao, Hàn Sâm và Hắc Cương đã leo lên đến đỉnh núi, nhưng mà từ trên vị trí miệng núi nhìn xuống, bên trong giống như một cỗ máy xay thịt vậy, từng hàng đao xếp sát lại vào nhau, từng vòng từng hàng trông giống như những chiếc răng nanh của con quái vật sắt, vô cùng đáng sợ, rợn người.

Vị trí bên dưới cùng còn có thể nhìn thấy chất lỏng sắt đỏ rực giống như dung nham, lúc nào cũng có đao khí hiện ra từ trong dịch sắt đó.

“Tiểu Hắc, chúng ta có thể đến đây tìm đao khí sao, đao khí đều ở bên trong, so với đi tìm xung quanh còn dễ hơn nhỉ?” Hàn Sâm nhìn mộ đao bên trong rồi nói.

Hắc Cương lạnh lùng nói: “Ngươi không sợ chết thì có thể trèo vào trong thử”

Hàn Sâm suy nghĩ một hồi, vẫn cảm thấy cái mạng nhỏ của mình quan trọng hơn, hắn cũng không hiểu nhiều về mộ đao này, vẫn là không nên làm bừa thì hơn.

Nhưng Hàn Sâm không muốn trèo vào trong, Hắc Cương đã leo xuống những đao khí đó rồi.

“Tiểu Hắc, sao ngươi lại leo xuống đó?” Hàn Sâm có hơi sững sờ.

“Ta không sợ chết.” Hắc Cương thản nhiên nói một câu, cầm lấy đao chậm rãi đi xuống.

Hàn Sâm do dự một chút, bèn leo xuống, hàng đao ngổn ngang đan xen vào nhau, nơi đặt chân và bám tay cũng là lưỡi đao và mũi đao, cũng chẳng khác gì đang trèo trên núi đao cả.

May mà chất lượng của những cây đao này tương đối kém, cũng gần giống như đợt mưa đao vừa rồi, bây giờ đao khí vẫn đứng yên, nên không làm bọn họ tổn thương.

“Tiểu Hắc…” Hàn Sâm mới nói một câu thì đột nhiên cảm thấy đao trong mộ rung lên giống như đang sắp võ cánh bay ra ngoài, dịch sắt bên dưới cũng đang sôi sùng sục.

Hắc Cương làm một cử chỉ im lặng với Hàn Sâm. Hàm Sâm đã ngậm miệng lại từ sớm, đứng yên bất động đợi một hồi, những đao khí và dịch sắt đó mới dần dần yên lặng hồi phục lại như thường.

Hắc Cương lại làm một cử chỉ im lặng khác với Hàn Sâm, rồi từ từ nhẹ nhàng trèo xuống.

Hàn Sâm đành phải học theo bộ dạng của hắn, không hó hé tiếng nào mà trèo xuống, bây giờ Hàn Sâm cảm thấy rất hoài nghi, sở dĩ Hắc Cương đến đây chính là vì không muốn để hắn mở miệng hỏi.

Càng xuống thấp, đao khí càng thêm sắc bén, đừng hàng lưỡi đao chỉ ở ngay phía trước bọn họ, rất nhiều lưỡi đao kề sát lên mặt và trên người họ, lỡ như những thanh đao đó đột nhiên cử động, bọn họ sẽ lập tức bị xiên thành tổ ong.

Cho dù những thanh đao đó không động đậy gì, nhưng lỡ như trượt tay ngã xuống dưới, Hàn Sâm cũng có thể tưởng tượng ra cảnh vạn đao phanh thay hắn ra như thế nào.

Cũng may là Hàn Sâm không sợ, Hắc Cương cũng không sợ, hắn có gì mà phải sợ chứ, chí ít hắn còn có khả năng bay được trong thời gian ngắn mà, cùng lắm lát nữa bay ra ngoài là được rồi.

Hơn nữa, hắn còn có một tâm khiên Nhân Mã Cương Thiết, lưỡi đao cấp nam tước khó mà làm hắn bị thương được.

Chẳng qua bây giờ Hàn Sâm không biết, nếu như hắn sử dụng khiến thì những thanh đao cao cấp kia có chịu đi theo hắn nữa không.

Hai người lặng lẽ trèo xuống, không lâu sau thì đã sắp tiếp cận được những dịch sắt đó. Hóa ra Hắc Cương chỉ không muốn Hàn Sâm đặt nhiều câu hỏi, sẵn tiện vào trong xem thử còn có đao tốt nào xuất thế trước không.

Nhưng mà bây giờ chỉ mới qua đợt mưa đao đầu tiên, đao tốt chắc còn chưa xuất hiện nhanh như thế đâu, cho nên hắn cũng không ôm quá nhiều hi vọng.

Nhưng đợi hắn nhìn vào trong dịch sắt đó thì lại kinh ngạc phát hiện ra, trong dịch sách này có một cây trảm mã đao toàn thân đen kịt, nhấp nhô bên trong dịch sắt đó. Mặc dù ở nhiệt độ đó vẫn cho người ta một loại cảm giác ớn lạnh cùng cực, tâm không khởi nhảy loạn, thầm thốt lên một tiếng: “Đao tốt!”

Nhưng đao này lại ở trong dịch sắt, hắn cẩn thận đưa tay ra với, nhưng lại phát hiện còn cách xa khoảng hai cánh tay.

Hắn không dám làm bừa ở trong này, tiếng động to một chút cũng có thể khiến các đao khí kia náo động, thậm chí có thể khiến cả mộ đao này bạo

phát, đến lúc đó cho dù bọn họ có mình đồng da sắt cũng sẽ bị băm thành thịt nhuyễn trong mớ đao này, mà không chừng đến cả

thịt nhuyễn cũng không còn nữa.

Hắc Cương âm thầm cau mày, với tầm nhìn của hắn, thanh trảm mã đao này có lẽ là một món đao khí cấp bá tước, nếu bây giờ có thể lấy được, trước bảy lượt mưa đao rất khó tìm được đao khí như thế, nếu như có nó rồi thì sẽ rất có ích trong việc vượt qua bảy đợt mưa đao này, dường như có thể chắc chắn đạt đến đợt thứ mười.

Nếu như bây giờ từ bỏ, chờ đến mộ đạo nổ ra, đợt mưa đao đầu tiên xuyên qua tầng mây rồi rơi xuống, có khả năng rơi xuống bất cứ nơi nào trong phạm vi trăm dặm, muốn tìm được nó thì cần phải có một chút may mắn.

Nhưng muốn lấy lại không lấy được, khi Hắc Cương đang định từ bỏ thì thấy Hàn Sâm đến bên cạnh hắn làm một động tác tay với hắn, sau đó một tay nắm lấy cánh tay hắn.

Hắc Cương đột nhiên hiểu ra ý hắn, hắn muốn kéo Hắc Cương, để cả người Hắc Cương chồm tới có thể bắt được cây trảm mã đao đó.

Hết chương 1826.

Chương 1827. Không thể ức hiếp người

Hắc Cương cũng không do dự, một tay nắm lấy lòng bàn tay của Hàn Sâm, rồi cơ thể hắn hạ thấp dần xuống dưới.

Hàn Sâm một tay nắm chặt đao, tay kia dùng sức nhấc Hắc Cương, từ từ đưa hắn xuống dưới.

Những ngón tay của Hắc Cương từng chút một tiến lại gần trảm mã đao, mồ hôi túa ra trên trán. Làm như vậy thật sự quá mạo hiểm rồi, lỡ như không cẩn thận sẽ khiến mộ đao bạo phát, hai người bọn họ đều sẽ chết không có đất chôn thân.

Nhưng mà bàn tay của Hắc Cương lại chẳng hề run rẩy, từng chút từng chút tiếp cận trảm mã đao đang nhấp nhô trong dịch sắt, nhẹ nhàng nắm lấy thanh đao, cẩn thận rút đao từ trong dịch sắt ra.

Động tác của hắn rất chậm, không để dịch sắt nổi lên chút gợn sóng nào, chậm rãi nhấc lên, phải mất hơn một phút mới có thể rút được nửa cây trảm mã đao ra.

Đột nhiên!

Một giọt mồ hôi lấm tấm trên mặt Hắc Cương rơi xuống, nhỏ vào dịch sắt, tự dựng có một tiếng rít vang lên, hóa thành một luồng khí trắng.

Dịch sắt lập tức sôi trào, vô số đao khí chung quanh cũng bắt đầu chấn động, mũi đao nhắm trúng vị trí chỗ họ, hai người bất động ở đó, chẳng dám nhúc nhích.

Một lúc sau, đao khí và dịch sắt mới dần dần yên lặng trở lại.

Hắc Cương bắt đầu từ từ nhấc phần còn lại của đao khí ra khỏi dịch sắt, sau đó nhìn Hàn Sâm và khẽ ra hiệu.

Khi Hàn Sâm nhìn thấy Hắc Cương đang nhìn mình, hắn từ từ kéo Hắc Cương lên để hắn trở lại bức tường đao.

Hắc Cương vác đao sau lưng mình, sau đó ra hiệu cho Hàn Sâm, cả hai nhẹ nhàng chậm rãi trèo lên phía trên miệng ngọn núi lửa.

Sau khi hai người leo ra khỏi mộ đao, Hắc Cương mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó phát hiện quần áo đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, vừa rồi thật sự đúng là rất nguy hiểm, xém chút là hai người chôn thân trong mộ đao đó rồi.

Hắc Cương nhìn Hàn Sâm, nhưng lại thấy Hàn Sâm đứng ngay bên cạnh hắn, vẫn là dáng vẻ không quan tâm, thấy trên trán không có chút giọng mồ

hôi nào, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Không biết hắn là kẻ vô tri nên không sợ, hay là tâm quá lớn.” Trong lòng Hắc Cương nghĩ như thế, nhưng cũng đành phải thay đổi ấn tượng của hắn về tên Hàn Sâm này.

“Đao này có một nửa là của ngươi, chúng ta thương lượng xem phân chia thế nào.” Sau khi xuống núi, Hắc Cương cầm trảm mã đao nói với Hàn Sâm.

“Ta không cần đao, coi như phí giám định cho ngươi, khi trở về có lúc cần tới, ngươi giúp ta chọn một thanh đao tốt, thế nào?” Hàn Sâm cười nói.

“Ngươi biết đây là đao gì không?” Hắc Cương nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Đao gì?” Hàn Sâm lắc đầu biểu thị mình không biết, khí tức đao khi ở đây đều thu rút lại, Hàn Sâm cũng không phải là một người thật sự hiểu về đao khí, hắn cũng không nhìn ra cấp bậc của loại đao này

“Đây là đao khí cấp bá tước.” Hắc Cương nói.

“Chỉ là cấp bá tước thôi sao? Ta còn tưởng sẽ cao cấp hơn một chút, chí ít ta phải lấy được đao cấp công tước, lát nữa ngươi giúp ta chọn một chút, tốt nhất là cấp vương, nếu như là cấp Thần hóa thì càng tuyệt.” Hàn Sâm có hơi thất vọng, đao cấp bá tước, hắn thật sự không xem trọng.

Hắc Cương đeo đao vào lưng, càng không thèm để ý Hàn Sâm, tìm một nơi dưới chân núi rồi ngồi xuống, chờ đợi đợt mưa đao tiếp theo.

Bọn họ đã làm lỡ quá nhiều thời gian, tính toán thời gian đến đợt mưa đao thứ hai cũng sắp đến rồi.

Đang nói giữa chừng thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên, mộ đao lại bạo phát lần nữa, từng cột sáng xông thẳng lên những tầng mây, không lâu sau đã hóa thành một trận mua đao rơi xuống.

Hắc Cương cầm lấy trảm mã đao, lấy một cây đao cấp nam tước khác ném cho Hàn Sâm.

Hàm Sâm một tay cầm đao khí cấp nam tước, vung đao đánh gãy những đao khí đang từ trên trời rơi xuống.

Trận mưa đao này chủ yếu chỉ là những đao khí bình thường, ngay cả đao khí cấp nam tước cũng rất khó tìm thấy, hai người dễ dàng vượt qua được trận mưa đao này.

“Chi bằng chúng ta tiến vào trong mộ đao xem thử, có lẽ còn có đao khí cao cấp hơn lộ ra cũng không chừng.” Hàn Sâm đề nghị.

Hắc Cương khẽ lắc đầu: “Sau khi đợt hai diễn ra xong, chắc sẽ có rất nhiều đao khí cấp nam tước ở bên trong, năng lực cảm ứng cũng trở nên mạnh hơn, không nói ở bên trong, chỉ cần đụng vào chúng thì sẽ khiến chúng bạo động, trừ khi ngươi biết bay, nếu không thì không thể tiếp tục được nữa.”

Hàn Sâm cảm thấy có hơi thất vọng, chỉ đành phải từ bỏ dự định xuống mộ đao lần nữa.

Hai ngươi lại trải qua hai đợt mưa đao nữa ở đây, sau khi trải qua năm đợt mưa đao, Hắc Cương đứng dậy đi một vòng quanh núi, quan sát thật kỹ những đao khí đang cắm xuống đó, sau đó xuống núi rồi đi đến chỗ khác.

“Tiểu Hắc, trong nhà ngươi có đao cấp Thần hóa không? Nguyệt Chi Hiệp có người có dị bảo cấp Thần hóa không?” Hàn Sâm đi theo tiếp tục dò hỏi.

Hắc Cương phớt lờ hắn, bây giờ hắn đã tìm được cách để đối phó Hàn Sâm rồi, đó chính là giữ im lặng.

Sau năm đợt mưa đao, muốn tìm thấy đao khí cấp bá tước quả thật rất khó, nhưng mà chỉ cần vận may không quá tệ thì có lẽ có thể tìm được đao khí cấp tử tước mới đúng, Hắc Cương định tìm đao khí cấp tử tước trước.

Hai người đi được một lúc thì đột nhiên nhìn thấy phía trước có ba bóng người cũng đang tìm kiếm đao khí trong rừng đao này, ba bóng người đó đương nhiên cũng phát hiện ra Hàn Sâm và Hắc Cương, nhanh chóng đi về phía bọn họ.

“Hắc Cương, sao ngươi lại đi cùng hắn?” Người phụ nữ Rebet tộc tai thỏ lông vàng nhìn Hàn Sâm một cái, rồi lại nhìn sang Hắc Cương nhíu mày nói.

“Hắn Cương ta muốn đi cùng ai thì đi cùng người đó.” Hắc Cương lạnh lùng nói.

Sắc mặt người phụ nữ khó chịu hẳn đi.

Người đàn ông Rebet bên cạnh nàng ta lạnh lùng nói: “Hắc Cương, ngươi đừng quá hống hách, chẳng qua ngươi cũng chỉ là ỷ mình là con trai của Hắc Nguyệt Vương mà thôi, có bản lĩnh thật thì tại sao Nữ Hoàng Đao Phong đại nhân không thu nhận ngươi làm đệ tử, ngược lại lại thu nhận một ngoại tộc vô dụng như thế”

Một tên ngoại tộc có ngoại hình quái dị mỉm cười chế nhạo: “Người ta không làm được đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong đại nhân, nhưng có thể nịnh nọt đệ tử của Nữ Hoàng đại nhân mà, nói không chừng có thể thấy sang bắt quàng làm họ, sau đó vị nào đó kề cận bên gối Nữ Hoàng đại nhân thì thầm vài tiếng, Nữ Hoàng đại nhân mềm lòng, thì †hu nhận hắn làm đệ tử cũng không chừng.”

Hắc Cương đột nhiên rút đao chém ra, xuất một đao như mãnh hổ leo núi, cuồng bạo chém thẳng xuống.

Ngoại tộc đó hoảng loạn vội giơ đao lên đỡ, nhưng đao trong tay hắn cầm chỉ là một cây đao khí cấp nam tước, bị trảm mã đao chém đứt ngay lập tức.

Hơn nữa, đao thế vẫn vô cùng mãnh liệt, trực tiếp một đao chém hắn ra thành hai nửa dưới ánh mắt ngỡ ngàng kinh ngạc của tên ngoại tộc, máu tươi bỗng chốc chảy đầy đất.

“Đó là… đao khí cấp bá tước…” Người phụ nữ và người đàn ông đó đều kinh ngạc, vẻ mặt khó tin nhìn chằm chằm vào cây trảm mã đao trên †ay Hắc Cương.

Sau khi định thần lại, người đàn ông nghiêm khắc quát Hắc Cương: “Hắc Cương, ngươi dám giết người ở đây sao? Thật sự nghĩ Hắc Nguyệt Vương

có thể một tay che trời à?”

“Kẻ xúc phạm Nữ Hoàng đại nhân sẽ chết.” Hắc Cương lạnh lùng nói, cũng chẳng thèm nhìn bọn họ.

Người đàn ông và người phụ nữ đó cảm thấy hơi choáng ngợp, những lời này nói âm thầm là được rồi, nếu thật sự đem lên sàn nói thì chẳng khác gì tự tìm cái chết, nếu để người ta biết được những lời tên ngoại tộc đó nói, không chừng sẽ khen Hắc Cương giết rất hay.

“Hừ!” Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, không nói gì, ánh mắt nhìn vào Hàn Sâm: “Đệ tử do Nữ Hoàng đại nhân thu nhận, nhất định có chỗ hơn người, tại hạ bất tài, vẫn muốn lĩnh giáo đôi chút.”

Rõ ràng, người đàn ông không muốn chọc giận Hắc Cương đang sở hữu đao khí cấp bá tước kia, định lấy Hàn Sâm ra trút giận.

“Đao này có một nửa là của ngươi.” Hắc Cương nói, rồi ném trảm mã đao cho Hàn Sâm.

Người đàn ông tức giận: “Hắc Cương… ngươi…”

Hàn Sâm ném lại cây đao cho Hắc Cương, cười nói: “Dù sao ta cũng là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, dùng cái đó thì ức hiếp người ta quá, hay là dùng nó đi.”

Nói rồi, Hàn Sâm tùy ý rút ra một thanh đao từ mặt đất bên cạnh, chỉ là một cây đao khí bình thường mà thôi, cả cấp bậc cũng không có.

Hết chương 1827.

Chương 1828. Lão Nha lộ diện

Isa đã nói rõ với Hàn Sâm, nếu muốn có thêm càng nhiều tài nguyên thì thì phải lấy được kết quả tương ứng, vì vậy Hàn Sâm vẫn luôn chờ đợi cơ hội để thể hiện.

Bây giờ tên này tự mình đưa tới cửa, tất nhiên Hàn Sâm sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Trên mặt Gauss tràn đầy phẫn nộ, nếu như Hàn Sâm dùng trảm mã cây đao cấp bá tước kia thì hắn cũng sẽ không phẫn nộ như vậy.

Nhưng Hàn Sâm đặt trảm mã đao sang một bên không dùng, hai cây đao đeo trên người cũng không dùng, mà tùy tiện nhặt lấy cây đao trên mặt đất. Đây rõ ràng là đang sỉ nhục hắn, hắn sao có thể không tức giận được đây.

“Ta, ta muốn xem xem, ngươi có bản lĩnh gì mà dám kiêu ngạo như vậy.” Gauss rút ra cây đao hải tặc từ trên eo, lưỡi đao hơi lóe sáng.

Đây là cây đao cấp tử tước mà Gauss may mắn có được sau đợt mưa đao thứ tư. Mặc dù hắn chỉ là một nam tước, không thể phát huy hết uy lực của đao cấp tử tước, nhưng chỉ dựa vào độ sắc bén của đao tử tước thì đã chiếm được ưu thế rất lớn. Chưa kể đến Hàn Sâm còn dùng cây đao không có phẩm cấp, chỉ cần đụng phải đao hải tặc thì nhất định sẽ trực tiếp bị đánh gãy.

Hàn Sâm cũng không để ý, lắc lắc thanh trường đao trong tay, cảm giác cầm còn không tồi, trọng tâm rất ổn định, là một cây đao dùng để chém rất tốt.

“Đứng đó làm gì? Không phải ngươi muốn lĩnh giáo sao? Còn không mau tới.” Hàn Sâm nhìn Gauss nói.

Sắc mặt Gauss âm trầm, không nói hai lời, nhấc đao chém về phía Hàn Sâm. Đao hải tặc trong tay hóa thành ảo ảnh trùng điệp giống như một lưới đao bao trùm lấy Hàn Sâm ở bên trong.

Đao pháp của Gauss còn khá tốt, bất kể là sức mạnh, tốc độ hay kỹ thuật đều rất thành thạo và ảo diệu.

Nếu chỉ nói về kỹ thuật, cho dù so sánh với Nha Đao cũng không hề yếu hơn. Tất nhiên chỗ lợi hại nhất của Nha Đao không phải là kỹ thuật, mà là sức mạnh Tuyệt Nha.

Đáng tiếc là Gauss gặp phải Hàn Sâm. Nhìn Hàn Sâm bề ngoài tuổi còn trẻ, nhưng thật ra so với lão quái vật không kém bao nhiêu, trải nghiệm và kinh nghiệm của hắn không phải là thứ mà thiếu niên như Gauss có thể so sánh được.

Càng đáng sợ hơn là, tuy cùng là cấp nam tước, nhưng tố chất cơ thể

của Hàn Sâm mạnh hơn rất nhiều so với nam tước thượng tộc. Không thể nói rằng không có một nam tước nào có tố chất cơ thể sánh được với Hàn Sâm, nhưng Rebet tộc vốn không dựa vào thể chất cường đại để vang danh trong thượng tộc, hiển nhiên là không thể tìm được nam tước nào có thể so sánh tố chất cơ thể với Hàn Sâm.

Mắt thấy lưới đao của Gauss sắp hạ xuống cơ thể Hàn Sâm, Hàn Sâm không hề lùi bước mà tiến lên phía trước, cầm cây trường đao, thân mình lao thẳng vào lưới đao.

Trong lòng Gauss rất ngạc nhiên, tất nhiên một cây đao là không thể tạo thành lưới đao được. Hắn vốn luyện Nguyệt Ảnh Đao, thực tế chính là một loại đao pháp lợi dụng ảo ảnh.

Nhìn thì có vẻ là bóng đao buông xuống như thiên la địa võng, nhưng thật ra chỉ có một cái là thật.

Nhưng người bên cạnh không biết bóng đao nào mới là thật, vì vậy ở dưới lưới đao của hắn, người đó chỉ có thể rút lui hoặc đỡ lấy. Giống như Hàn Sâm trực tiếp dùng cơ thể lao vào lưới đao thì hắn giờ mới gặp được lần đầu, phải có bao nhiêu tự tin mới có thể làm được điều này.

Hơn nữa, những đao ảnh mà Hàn Sâm đỡ lấy đều là ảo ảnh do Gauss †ạo ra, không phải đao thật.

“Làm sao hắn có thể nhìn ra đao thật của ta ở vị trí nào?” Trong lòng Gauss kinh ngạc, thân hình nhanh chóng chuyển động, thu đao lại, muốn chém ra một đao khác.

Đáng tiếc mọi chuyện đã quá muộn, người bên ngoài nhìn vào sẽ thấy, thân hình Hàn Sâm lao vào lưới đao, sau đó giao thủ với Gauss, thanh trường

đao trên tay bắn ra như miệng rắn độc.

Trên cổ Gauss đột nhiên xuất hiện một lỗ răng như thể bị răng nanh cắm vào, máu từ đó chảy ra.

Gauss ôm chặt cổ liên tiếp lùi lại, khuôn mặt hắn trắng bệch, mặt cắt không còn một giọt máu.

Người phụ nữ cũng kinh ngạc, mặc dù nàng không biết dùng Nha Đao, nhưng có thể nhận ra được thứ mà Hàn Sâm sử dụng chính là thế nhấc tay "Lão Nha" của Đao Nha. Hơn nữa chỉ dùng một đao đã khiến Gauss bị thương nặng. Thật là khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Phải biết rằng Gauss ở trong đám nam tước của Nguyệt Chi Hiệp nhất định có thể xếp vào năm hạng đầu. Đao pháp Nguyệt Ảnh vô cùng lợi hại, tuy không hung ác như Nha Môn nhưng cũng là đao kỹ rất có tiếng.

Hơn nữa trong tay Gauss còn có đao cấp tử tước, vậy mà lại không đỡ nổi một đao của Gauss, điều này khiến người phụ nữ có chút khó tin.

"Chúng ta đi." Gauss hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm, ôm chặt vết thương trên cổ xoay người rời đi.

Trong thâm tâm hắn biết rất rõ, nếu một đao này của Hàn Sâm đâm sâu hơn một chút, thì mạng của hắn sẽ phải bỏ lại đây rồi.

"Khi đấu một trận đó với ta ngươi không dùng toàn lực?" Sau khi hai người Gauss rời đi, Hắc Cương nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

"Không phải ngươi cũng vậy sao?" Hàn Sâm mỉm cười, cắm lại cây đao bình thường trong tay xuống đất, nói với Hắc Cương: "Đi thôi. Nhìn xem có cây đao nào tốt hơn chút không. Mấy cây lấy được từ mưa đao khó đối phó hơn nhiều so với cây đao tốt mã dẻ cùi kia. Không có cây đao nào vừa tay thì đúng là có chút phiền phức… Đúng rồi, Tiểu Hắc… Ngươi có thể dạy cho ta cách nhận đao như thế nào không?"

"Không thể" Hắc Cương trực tiếp từ chối rồi đi về phía trước, ánh mắt †ìm kiếm trong biển đao ở đầy đất.

Hàn Sâm nhún vai đi theo Hắc Cương, ánh mắt quét qua một cái chuôi đao. Cây đao này mang khí tức nội liễm, ngoài hình dạng khác nhau ra, hắn hoàn toàn không nhìn ra được sự khác biệt của nó.

Hắc Cương không hổ là xuất thân từ thế gia luyện đao, trước vòng mưa đao thứ sáu, hắn thật sự tìm ra một cây đao cấp tử tước.

Hắc Cương tiện tay ném một cây liễu diệp đao cho Hàn Sâm. Hàn Sâm cầm nó trong tay, chỉ cảm thấy cây đao có vẻ hơi khác với cây đao nam tước mà hắn sử dụng, bề mặt đao nắm lấy cũng có cảm giác hơi khác biệt.

Trên đại cung giống như cung điện, một người đàn ông của Rebet tộc chậm rãi bước tới, nhìn Nữ Hoàng Đao Phong đang ngồi trên bảo tọa trên cao nói: "Sao ngươi lại thu nhận một đệ tử như vậy? Đây không phải là phong cách của ngươi."

"Nguyệt Luân Vương, ta thu nhận đệ tử như thế nào còn cần phải giải thích với ngươi sao?" Isa thản nhiên nói.

Nguyệt Luân Vương khẽ mỉm cười: "Ngươi thu nhận đệ tử như thế nào không cần phải giải thích với ta, nhưng ngươi đưa cho hắn tài nguyên của Rebet tộc thì cần phải giải thích cho người của Rebet tộc."

"Đệ tử của ta còn không xứng với một suất tới đường hầm không gian ư?" Isa lạnh lùng nói.

"Đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, cho dù là mười hay một trăm suất tới đường hầm không gian cũng đáng. Nhưng muốn bồi dưỡng một ngoại tộc không phải là chuyện đơn giản như một trăm suất đường

hầm không gian, ngươi thật sự muốn bồi dưỡng một người như hắn sao?" Nguyệt Luân Vương hỏi lại.

"Đó là chuyện của ta, không cần ngươi phải lo lắng." Khuôn mặt Isa không chút biểu cảm, nói một cách trống rỗng.

"Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi, đừng quên quy tắc của Rebet tộc, Rebet tộc không thuộc sở hữu của bất kỳ ai, cho dù là ngươi hay ta." Nguyệt Luân

Vương chậm rãi nói.

“Ta hiểu rõ quy tắc của Rebet tộc hơn ngươi. Ngươi không cần phải nhắc nhở ta.”

“Vậy thì tốt.” Nguyệt Luân Vương mỉm cười, xoay người chậm rãi rời khỏi đại điện.

Nhìn thấy Nguyệt Luân Vương rời đi, Isa không khỏi hơi nhíu mày. Nguyệt Luân Vương đến đây nói những lời này với nàng, chắc chắn đây không chỉ là ý của riêng mình hắn mà sau lưng còn có ý nguyện của các chư vương khác . Nếu không thì Nguyệt Luân Vương sẽ không đến.

“Hàn Sâm à Hàn Sâm, có thể đi được bao xa, tất cả chỉ dựa vào ngươi.” Isa khẽ thở dài.

Thực ra cho đến hiện tại, bản thân Isa cũng hơi do dự về việc có nên dốc toàn lực bồi dưỡng Hàn Sâm hay không.

Hết chương 1828.

Chương 1829. Hai người chưa đi ra

lsa đã nghiên cứu rất kỹ “Vật Ngữ Gen”, muốn sửa đổi rất khó, sau khi sửa đổi còn có thể gặp nguy hiểm. Nhưng nếu không sửa đổi thì sẽ gặp khó khăn rất lớn trong việc tu luyện.

Vốn dĩ Isa cho rằng bồi dưỡng một công tước là chuyện rất dễ dàng, không cần phải trả giá quá nhiều. Nhưng bởi vì sự tồn tại của “Vật Ngữ Gen”, đây không còn là chuyện bồi dưỡng công tước đơn giản nữa.

Nếu muốn đẩy Hàn Sâm lên cấp công tước, cái giá phải trả lớn hơn rất nhiều so với dự kiến ban đầu của Isa.

Chỗ lối vào của đường hầm không gian, ngoài một vài hộ vệ ra, không có ai khác nữa.

Nhưng ở Nguyệt Chi Hiệp đang có không ít người chú ý đến lối vào của đường hầm không gian, trong đó có không ít sự tồn tại cấp vương.

Họ đều muốn biết Nữ Hoàng Đao Phong đã thu nhận loại đệ tử như thế nào, đến cùng tên ngoại tộc đó có chỗ nào tốt mà xứng đáng với cái giá Nữ Hoàng Đao Phong bỏ ra để bồi dưỡng.

Khác với những người Rebet tộc khác, những vương giả đó không nghĩ rằng Nữ Hoàng Đao Phong sẽ vì mộ tên mặt trắng mà trả cái giá lớn như vậy.

Trước đó phỏng đoán có khả năng nhất là, Nữ Hoàng Đao Phong làm tất cả việc này vì có mưu đồ muốn lấy lông vũ Thần hóa của Hàn Sâm. Mặc dù một cái lông vũ Thần hóa không thể lập tức đạt đến cấp Thần hóa, nhưng dù sao thì nó cũng có gen và khí tức của cường giả Thần hóa, đối với cường giả cấp nửa bước Thần hóa mà nói thì vẫn có tác dụng kích phát.

“Tính thời gian, chắc hẳn cũng tới lúc đi ra rồi” Trong vườn hoa, một vương giả Rebet tộc nhìn sâu về phía lối vào của đường hầm không gian, lẩm bẩm nói.

Đột nhiên!

Giữa vòng xoáy màu đen lóe lên một tia sáng trắng, chỉ thấy một bóng người bay ra khỏi đó.

Các cường giả Rebet tộc đang quan sát lối vào, sau khi nhìn rõ bóng người ấy, đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tại sao người ra sớm nhất lại là Gauss?” Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Trong số mười nam tước bước vào đường hầm không gian, chắc hẳn Gauss phải xếp ở hạng trên, ít nhất là trong năm hạng đầu, hoặc thậm chí là ba hạng đầu.

Một nam tước như vậy lại là người đầu tiên bước ra ngoài, điều này khiến mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

Ánh mắt của nhiều cường giả di chuyển đến cây đao mà Gauss mang ra. Đó là một cây đao hải tặc, sau khi rời khỏi đường hầm không gian, khí tức trên con dao đã được giải phóng. Các quý tộc có mắt nhìn đại khái đều đoán ra được, cây đao đó là một cây đao cấp tử tước.

"Chỉ là cấp tử tước thôi sao?" Nhiều người cảm thấy rất thất vọng với biểu hiện của Gauss, đặc biệt là vị vương giả đã tiến cử Gauss vào đường hầm không gian.

"Ngươi bị thương rồi, có cần phải chữa trị không?" Hộ vệ nhìn thấy vết thương trên cổ Gauss.

Vốn các vị cường giả đã cảm thấy có điều gì đó không đúng, tính toán thời gian, bây giờ chắc hẳn mới là vòng mưa đao thứ bảy, Gauss lại có đao cấp tử tước. Với bản lĩnh của hắn, cộng thêm cây đao tử tước, tiến thêm một hai vòng nữa vẫn có thể. Hiện tại đi ra ngoài, nhất định là có có nguyên nhân gì đó.

Ánh mắt của các cường giả đều tập trung vào vết thương trên cổ Gauss, lúc nhìn thấy vết thương đó, tất cả cường giả đều hơi giật mình.

Rất rõ ràng, đó là vết thương do đao pháp Nha Đao lưu lại, song không mang theo sức mạnh Tuyệt Nha. Nhưng không thể nghỉ ngờ gì, đó chắc chắn là vết thương do Nha Đao gây ra, hơn nữa còn là vết thương do thế nhấc tay Lão Nha của Nha Đao tạo ra.

"Vậy mà Gauss lại bị Hàn Sâm làm cho bị thương?" Trong lòng nhiều cường giả đều kinh ngạc.

Trong số mười nam tước tiến vào đường hầm không gian, người biết Nha Đao chỉ có Hàn Sâm. Hiển nhiên người khiến Gauss bị thương, ngoài Hàn Sâm ra không còn ai khác.

"Xem ra đệ tử ngoại tộc được Nữ Hoàng Đao Phong thu nhận đó có chút không đơn giản!" Một vị vương giả đang ngồi trong cung điện nhìn về phía đường hầm không gian, trong mắt lóe lên một tia kỳ dị.

“Nếu một đao kia sâu thêm một tấc thì Gauss đã chết rồi. Kỹ năng khống chế đao như vậy không phải là điều mà nam tước bình thường có thể làm được, rốt cuộc Isa đã dạy hắn bao lâu rồi?” Nguyệt Luân Vương cũng hơi cau mày.

Ngay cả bản thân Isa cũng hơi bất ngờ khi nhìn thấy vết đao trên cổ Gauss.

Nàng mới dạy cho Hàn Sâm một lần, hơn nữa chỉ trong vài ngày, vậy mà Hàn Sâm có thể dùng một chiêu Lão Nha, khiến Gauss bị thương nặng. Hơn nữa nhìn có vẻ hắn đã nhân từ, nếu không cái mạng này của Gauss đã mất rồi. Trình độ này đã vượt xa so với dự liệu của nàng.

“Mới có mấy ngày, vậy mà lại có thể luyện Lão Nha tới trình độ này. Chẳng lẽ hắn có thiên phú luyện đao?” Isa mang vẻ mặt kỳ quái ngẫm nghĩ.

Thời gian trôi qua, các nam tước lần lượt bước ra khỏi đường hầm không gian, nhưng trong số các nam tước đó không thấy Hàn Sâm đâu.

“Đã đến vòng thứ mười rồi, vậy mà vẫn chưa ra?” Nguyệt Luân Vương khế cau mày.

Trên thực tế, không chỉ Nguyệt Luân Vương, đám vương giả, quý tộc và đại thần đang theo dõi ở đây đều kinh ngạc, đến giờ Hàn Sâm vẫn chưa đi ra.

Nếu như Hàn Sâm không chết trong đó, đến giờ mà hắn chưa đi ra ngoài, vậy thì thật là sâu xa khó lường.

“Xin lỗi, Âm Nguyệt Vương đại nhân, ta đã để ngài phải thất vọng rồi.” Trong đại điện, Gauss quỳ xuống trước mặt một vị vương giả, vẻ mặt xấu hổ nói.

“Vết thương của ngươi là do Hàn Sâm gây ra?” Âm Nguyệt Vương thản nhiên nói.

“Vâng.” Gauss không dám nói dối trước mặt Âm Nguyệt Vương, vội vàng trả lời.

“Nói hết chỉ tiết mọi chuyện lại một lượt, không được phép bỏ sót hay nói dối.” Âm Nguyệt Vương tiếp tục nói, giọng điệu vẫn thản nhiên như cũ.

Cả người Gauss run rẩy, kể lại chỉ tiết mọi chuyện, không dám giấu giếm một lời.

Âm Nguyệt Vương nghe xong, khế cau mày lẩm bẩm nói: “Chỉ một đao thôi sao? Chẳng lẽ Nữ Hoàng Đao Phong thật sự muốn nhận đệ tử này, dùng toàn lực bồi dưỡng một tên ngoại tộc?”

Chuyện nam tước ngoại tộc bị Hắc Cương giết chết đã được truyền ra, không xoắn xuýt chuyện nam tước ngoại tộc bị giết chết. Ngay cả trưởng lão Rebet tộc, người đã tiến cử nam tước ngoại tộc đó cũng không nói một lời.

Hắn đã nói lời không nên nói trước mặt người khác, cho nên Hắc Cương dùng một đao giết chết hắn. Chỉ có thể trách hắn miệng tiện, tự †ìm chết. Nếu lời của hắn bị Nữ Hoàng Đao Phong nghe thấy, vậy thì không phải là chỉ có chết mới giải quyết được vấn đề sao.

Điều mà tất cả mọi người quan tâm lúc này là Hàn Sâm và Hắc Cương vẫn chưa đi ra. Trong số mười nam tước tiến vào thì có bảy người đã đi ra, cộng thêm một người đã chết bên trong, vậy chỉ còn Hàn Sâm và Hắc Cương là còn sống.

“Đến bây giờ vẫn chưa đi ra. Họ hẳn là đã chống đỡ qua vòng mưa đao thứ mười một. Nếu vận may không quá tệ, thì nhất định có thể mang ra một cây đao cấp công tước.” Trên khuôn mặt Isa xuất hiện ý cười. Biểu hiện của Hàn Sâm tốt hơn nàng nghĩ rất nhiều.

Biểu hiện như thế của Hàn Sâm cũng sẽ giúp nàng cảm thấy bớt áp lực hơn rất nhiều khi sau này đầu tư tài nguyên vào Hàn Sâm.

Sắc mặt các chư vương, trưởng lão và đại thần cũng không giống nhau.

Trong lòng Hắc Nguyệt Vương vui mừng khôn xiết, Hắc Cương có thể duy trì được đến bây giờ khiến hắn rất hài lòng.

Về phần trong lòng những cường giả kia đang nghĩ gì, e rằng chỉ có bản thân họ biết.

Bên trên mộ đao, Hàn Sâm và Hắc Cương thận trọng đi trên núi đao, đang tự tìm kiếm đao khí cao cấp. Hắc Cương đột nhiên lộ ra vẻ vui mừng, nhanh chóng lao về phía một cây đao.

Hết chương 1829.

Chương 1830. Sông đao hủy thiên diệt địa

Trải qua mười một vòng mưa đao, trên mặt đất cắm đầy các thanh đao đủ hình dạng và kích cỡ khác nhau, dường như đã sắp không còn có chỗ để đặt chân.

Hàn Sâm giẫm lên cán đao, đi theo Hắc Cương đến trước mặt một cây đao. Hàn Sâm thấy cây đao đó không khác gì những cây đao ở khắp mọi nơi trên mặt đất.

Nhưng khuôn mặt của Hắc Cương lại tràn đầy vẻ vui mừng, hắn cẩn thận rút cây đao ra, dùng hai tay nâng lên, vui mừng nói: "Đây là đao khí cấp công tước."

"Nhìn có vẻ cũng chả ra làm sao?" Hàn Sâm thấy cây đao ảm đạm không có ánh sáng, dường như không có gì đặc biệt.

"Đây là ở bên trong mộ đao, cho nên nó vẫn đang trong trạng thái im lặng, khí tức cũng bị áp chế. Sau khi rời khỏi mộ đao thì sẽ có thể nhìn thấy phong thái tuyệt thế chân chính của nó." Hắc Cương nói xong thì ném đao cho Hàn Sâm: "Ngươi nhờ ta giúp ngươi tìm đao, ta đã tìm được rồi, giờ hai chúng ta không ai nợ ai."

"Không phải ngươi không muốn sao?" Hàn Sâm cầm cây đao múa may hai cái, tuy rằng cảm giác không tồi, nhưng Hàn Sâm vẫn cảm thấy có hơi không thỏa mãn.

“Còn rất nhiều thời gian, ta còn có thể tìm cây khác.” Hắc Cương vừa nói vừa tiếp tục đạp lên núi đao, tiếp tục đi về phía trước, không hề có chút lưu luyến nào.

Hàn Sâm đi theo Hắc Cương lâu như vậy cũng tính là có chút hiểu biết nơi này. Trải qua mười một vòng mưa đao, xác suất xuất hiện đao cao cấp quả thực cao hơn rất nhiều, nhưng muốn tìm thấy đao công tước,\ vấn là một việc không hề dễ dàng. Ngoài năng lực ra, quả thật còn cần một chút may mắn.

Muốn trong tinh cầu khổng lồ này, giữa một núi đao lên đến hàng chục hàng trăm tỷ cây đao tìm được cây đao cấp công tước, thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Đao cao cấp nhiều hơn một chút thì đao bình thường cũng ập đến như nước biển. Thật ra độ khó tìm không hề giảm xuống, nhưng cũng chưa †ìm thấy, khả năng tìm được vẫn thấp đến đáng thương.

Hắc Cương lại không hề tiếc mà tùy ý đưa cho Hàn Sâm cây đao cấp công tước hắn có trong tay, điều này khiến Hàn Sâm có chút ngoài ý muốn.

Trời đất rộng lớn, Hàn Sâm và Hắc Cương giống như hai chú kiến di chuyển trong biển đao, khắp nơi có đủ loại đao, hai mắt Hàn Sâm hơi hoa lên.

Hàn Sâm có thể thề rằng đời này của hắn chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đao như ngày hôm nay.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Hắc Cương vẫn chưa thể tìm thấy cây đao cấp công tước nào. Đừng nói là cấp công tước, ngay cả cấp hầu tước, cũng không tìm được.

Có vẻ như trước đó tìm được cây đao cấp công tước đã vận dụng hết vận may của hai người.

Ầm!

Mặt đất lại truyền đến tiếng ầm ầm, ngọn núi lửa vốn cắm đầy đao lại rung chuyển. Từng cột sáng bay thẳng lên trời, chiếu sáng toàn bộ đám mây trên bầu trời, như thể đó không phải là những đám mây đang bay, mà là dung nham đang cuộn trào.

“Lại tới rồi!” Hàn Sâm nói với Hắc Cương vẫn đang cúi đầu tìm đao, đồng thời rút ra cây đao cấp công tước vừa lấy được, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đám mây đỏ.

Hắc Cương ngẩng đầu, đứng thẳng người dậy, mỗi tay cầm một cây đao, một là trảm mã đao trước đó, còn lại là một cây đao ngắn bằng kim loại, là cây đao cấp bá tước mà Hắc Cương vừa tìm thấy.

Rầm!

Đám mây giống như nham thạch trên bầu trời phóng ra điện lôi ầm ầm, từng cây đao từ giữa bay ra, thân đao vẫn còn nhiễm lớp sắt giống như nham thạch, mang theo ánh sáng kỳ dị bay xuống .

Cả bầu trời đột nhiên giống như bị bao phủ bởi đao mang như mưa sao, dằng dặc vô tận như thể sẽ không bao giờ kết thúc.

Vẻ mặt Hàn Sâm ngưng trọng, sức mạnh phát ra đều là đao cấp tử tước bộc phát toàn bộ sức mạnh, mỗi cây đao tương đương với một đòn dốc toàn lực của tử tước.

Mặc dù Hàn Sâm cầm đao cấp công tước trong tay, nhưng lúc này nó đang rơi vào im lặng. Cần phải có sức mạnh của chính Hàn Sâm mới kích phát ra được sức mạnh của nó. Với sức mạnh cấp nam tước của Hàn Sâm, sức mạnh có thể kích phát ra được rất hạn chế. Tất cả những gì có thể dựa vào cũng chỉ có độ kiên cố và sự sắc bén của đao cấp công tước mà thôi.

Trước đó, ở vòng mưa đao thứ mười một, Hàn Sâm đã được chứng kiến sự khủng bố của mưa đao cấp tử tước này. Hắn và Hắc Cương cũng miễn

cưỡng mới chống đỡ nổi. Lần này, mưa đao có vẻ càng cuồng bạo hơn vòng thứ mười một.

Bùm bùm bùm bùm!

Từng ánh đao mang hạ xuống, cả mặt đất giống như bị vô số tên lửa bắn phá, đao và mặt đất xung quanh đều nổ tung, vô số mảnh đao và đá vụn văng ra xa.

Điều đáng sợ hơn là đao mang trên bầu trời cứ hạ xuống như mưa tuôn xối xả, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Hàn Sâm vung cây đao cấp công tước trong tay, chém lên không ngừng, chém đứt tất cả đao quang và đao khí đến gần cơ thể hắn, không để một cây đao nào rơi vào trên người.

Nhưng dù sao trong tay hắn chỉ có một cây đao, không phải là khiên chắn, mặc dù tất cả những cây đao từ trên trời rơi xuống đều bị chém gãy, nhưng hắn không thể để ý đến quá nhiều đao rơi xuống ở gần mình.

Những đao quang đó bùng nổ làm nổ tung những cây đao xung quanh bay ra tứ phía, mảnh vỡ và mảnh đao bay tứ tung, rất nhiều mảnh bay về phía Hàn Sâm, cắt ra hết vết này đến vết khác trên người hắn, chiến giáp cấp nam tước trên người cũng khó có thể che chắn hết được.

Tình huống của Hắc Cương còn tệ hơn Hàn Sâm. Hàn Sâm có sức mạnh của dị huyết, vết thương trên người hắn không chảy chút máu nào, nếu bị thương da thịt thì vẫn có thể chống đỡ được.

Cơ thể của Hắc Cương cũng có nhiều vết thương như vậy, nhưng điều đáng sợ là miệng vết thương trên cơ thể hắn đang không ngừng chảy máu.

Đao quang dày đặc giống như bom đạn oang tạc, còn đáng sợ hơn ném bom rải thảm, bom rơi ít nhất còn có thời gian nghỉ, còn đao trên trời lại giống như mưa to mãi mãi không ngừng, liên tục oanh tạc xuống.

Cây đao cấp công tước trong tay Hàn Sâm cực kỳ sắc bén, nhưng dù vậy, chỉ dựa vào lực chấn động khi chém gãy những cây đao đó đã khiến cánh

tay Hàn Sâm tê dại, gan bàn tay cũng bị xé toạc.

Mưa đao đã kéo dài mười phút, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Hàn Sâm và Hắc Cương dựa vai nhau, mỗi người bảo vệ một nửa không gian, như vậy sẽ khá hơn một chút, nhưng cũng chỉ là tốt hơn một chút mà thôi.

“Lần này mưa đao kéo dài quá lâu rồi, không được, sắp không chống đỡ được nữa rồi, chúng ta đi thôi?” Hàn Sâm vừa hét lớn vừa chém đao.

“Ngươi đi trước đi, ta còn chưa tìm được cây đao hợp với mình.” Hắc Cương đờ đẫn nói, tay vẫn cầm đao vẫn vung lên điên cuồng.

“Ta đưa ngươi cây đao này, ta tùy tiện lấy một cây là được.” Hàn Sâm nói.

“Đó là của ngươi, không phải của ta.” Hắc Cương bình tĩnh nói.

“Ngươi cầm tinh con lừa có phải không?” Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục vung đao trong tay.

“Ngươi đi trước.” Hắc Cương vừa nói vừa vung đao.

“Đi em gái ngươi!” Hàn Sâm chém mạnh một đao, chém gãy hết trường đao trên đầu.

Bùm! Trên bầu trời lại nổ ra tiếng sấm, toàn bộ bầu trời là những đám mây

như nham thạch, như thể đồng loạt nổ tung, hóa thành nước lũ xối xả xuống dưới, bầu trời giống như sụp đổ.

Đao! Nhiều không đếm xuểit

Những cây đao giống như nước lũ, ngưng tụ lại thành sông đao mang theo ánh đao sáng chói từ trên trời đổ xuống, sức mạnh đó đủ để hủy thiên diệt địa.

Hết chương 1830.

Chương 1831. Một ý nghĩ trấn áp cả dòng sông đao

“Làm sao mà vẫn còn chưa ra chứ?” Có người đang bàn luận xôn xao ở trước lối ra của đường hầm không gian.

Hắc Nguyệt Vương đã phá vỡ không trung lao đến, đích thân đi đến phía trước đường hầm không gian.

Lúc còn trẻ Hắc Nguyệt Vương cũng đã từng bước vào đường hầm không gian, làm sao có thể không biết sự lợi hại ở trong đó chứ.

Lúc này xem ra cơn mưa đao cũng đã đến vòng thứ mười hai rồi, cho đến bây giờ mà Hắc Cương vẫn còn chưa đi ra ngoài, vậy thì cũng chỉ có hai loại khả năng.

Một cái là vận may cực kỳ tốt, đã nắm bắt được cơ duyên vô cùng to lớn, nếu không thì chắc chắn là sẽ có nỗi lo về tính mạng.

Trong vô số những năm trước đây, cho dù nam tước có tài giỏi tung hoành như thế nào, dựa vào năng lực của mình cùng lắm cũng chỉ đi tới vòng thứ mười một mà thôi, chẳng bao giờ có thể thành công chống đỡ được đến vòng thứ mười hai.

Trước kia từng có một vị cường giả hậu cấp vương, bởi vì nhất thời nghịch ngợm mà lấy trộm một chiếc áo giáp cấp công tước bước vào †rong mộ đao, muốn nhìn xem rốt cuộc cơn mưa đao kia có bao nhiêu vòng.

Nhưng mà lúc cơn mưa đao đến vòng thứ mười hai, sau khi vị cường giả hậu cấp vương kia chật vật trốn được ra ngoài, ở trên chiếc áo giáp cấp công tước ngập tràn những vết nứt, gần như muốn nổ tung thành từng mảnh vụn.

Qua sự hỏi han của mọi người, vị nam tước kia mới hoảng sợ nói cho cha của hắn, vào cuối cơn mưa đao của vòng thứ mười hai, thanh đao xiêu vẹo

giống như dải ngân hà, sông đao cuồn cuộn vô tận, ngay cả áo giáp cấp công tước cũng không chịu nổi sự chấn động liên tục suýt chút nữa đã vỡ tan tành.

Thì ra tiểu nam tước kia bị hoảng sợ, không đợi cho áo giáp công tước bị đánh vỡ đã lập tức trốn thoát, nếu không nhất định sẽ mất mạng ngay tại chỗ.

Đương nhiên cái này cũng là vì tên tiểu nam tước kia không thể thực sự kích phát được sức mạnh của áo giáp cấp công tước, nhưng bên

cạnh đó cũng đã nói rõ cơn đao mưa vòng thứ mười hai khủng khiếp như thế nào.

Bây giờ đã đến thời gian tên tiểu nam tước kia bước ra ngoài rồi, vậy mà vẫn chưa thấy Hắc Cương đi ra, làm sao có thể khiến cho Hắc Nguyệt Vương không lo lắng được chứ. Đây chính là con trai của hắn, là đứa con trai duy nhất.

Hắc Nguyệt Vương gắt gao nhìn chằm chằm vào vòng xoáy giống như một cái lỗ đen, hai tay hắn cũng đã nắm chặt lại thành nắm đấm, móng tay cũng đã cắm sâu vào trong da thịt. Cho dù là lúc chính bản thân hắn vật lộn sống chết với người khác hắn cũng không căng thẳng như bây giờ.

Với việc Hắc Nguyệt Vương đến đây, có rất nhiều vương công quý tộc qua lại thân thiết với Hắc Nguyệt Vương cũng đều đi tới phía trước đường hầm không gian, đang chờ đợi kết quả cuối cùng.

Mặc dù Isa chưa đến phía trước đường hầm không gian, nhưng cũng đang cau mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa ra vào giống như một cái lỗ đen kia.

Phía trên mộ đao, sông đao trút ngược xuống, ánh sáng thanh đao sáng chói phủ xuống từ trên bầu trời giống như sóng thần, khí thế đó cứ như thể muốn chém mộ đao ra thành hai đoạn vậy.

Gương mặt của Hàn Sâm và Hắc Cương đều thay đổi rõ rệt, trong lòng đang hét to không ổn rồi, bọn họ cũng đều không có áo giáp cấp công tước

ở trong người, thậm chí ngay cả thời gian để sử dụng pháp quyết lao ra khỏi đường hầm không gian cũng không có.

Trong nháy mắt sông đao đã dừng lại ở trên đỉnh đầu của bọn họ.

Hắc Cương ném thanh trảm mã đao đi, hắn giật lấy thanh đao công tước ở trong tay Hàn Sâm, song đao ở trong tay điên cuồng nhảy dựng lên xông về phía sông đao giống như sóng thần kia, cùng lúc đó cũng hét lên một tiếng chói tai: "Tới!"

Song đao như gió điên cuồng chém về phía bầu trời, va chạm với sông đao, ngay cả sông đao cũng bị Hắc Cương chém ra một lỗ hổng chảy sang hai bên.

Nhưng cái đó chỉ có trong nháy mắt mà thôi, sông đao điên cuồng vô cùng vô tận lao tới, trong tích tắc đã có thể lấp đầy được lỗ hổng.

Răng rắc!

Dưới sự va đập của sông đao, thanh đao khí cấp bá tước trong tay kia của Hắc Cương cứ thế vụn vỡ thành từng mảnh nhỏ, bàn tay cầm đao cũng đã đầm đìa máu tươi.

Thanh đao công tước cầm ở trong tay còn lại dưới sự chấn động của sông đao đã xuất hiện rất nhiều vết nứt nhỏ xíu.

Hơn nữa bởi vì sức mạnh của sông đao đánh vào vô cùng khủng khiếp, đao công tước đã bị nghiêng về một bên, sông đao giống như nước đã vọt tới phía trước người Hắc Cương.

Hắc Cương đưa mắt nhìn sang sông đao sáng chói, ánh mắt hắn khẽ lay động, mọi chuyện cho tới thời điểm này thì hắn cũng đã biết lần này mình hữu tử vô sinh, vận mệnh khó mà thoát khỏi được vạn đao phân thây rồi.

Nhìn thấy vô số mũi đao đã sắp đặt ở chung một chỗ đã giống như kim châm tiến sát vào gần cơ thể của hắn, chỉ cần trong nháy mắt là có thể tách rời thân thể của hắn thành những mảnh vụn rồi.

Nhưng mà những thanh đao kia lại đột nhiên dừng lại, thoáng cái sông đao đã đông cứng lại ở trong không trung, nó che phủ khắp cả thiên hạ, mũi đao gần như đã sắp đâm vào trong mắt và máu thịt của Hắc Cương, nhưng mà cuối cùng nó cũng không đâm xuống.

Rầm! Rầm!

Đao khí tràn ngập khắp bầu trời giống như những bánh răng đang xoay tròn một cách tỉ mỉ, vừa chuyển động vừa chậm rãi lùi về phía sau.

Cứ như thế lùi ra khỏi hơn một trăm mét thì không lùi về phía sau nữa, đao khí ngập trời chậm rãi xoay tròn xung quanh bọn họ, những đao khí ở trên mặt đất kia cũng đều bay lên, gia nhập vào hàng ngũ xoay tròn.

Vô số đao khí bay lượn xoay tròn vây quanh bọn họ giống như những chiếc vòi rồng, trong mắt của bọn họ khắp nơi đều là đao, vốn dĩ không thể nhìn rõ được rốt cuộc bên ngoài còn có bao nhiêu nữa.

Trong lúc những đao khí kia đang xoay tròn. Thân đao vẫn còn khế run rẩy, dường như là đang sợ hãi cái gì đó.

Hắc Cương chậm rãi xoay đầu lại, ánh mắt hắn rơi lên trên người Hàn Sâm. Chỉ nhìn thấy quần áo của Hàn Sâm bay lượn, đao ý tuôn ra ở trên người khó mà có thể nói thành lời được, giống như có một con mãnh thú hồng hoang gầm thét lao ra từ trên người hắn, dường như muốn xé rách cả ngân hà hư không.

“Sao có thể như vậy được chứ?” Hắc Cương ngơ ngác nhìn Hàn Sâm.

Đao ý như vậy, cho dù là Hắc Nguyệt Vương cha hắn, mà không, kể cả có là đao ý của Nữ Hoàng Đao Phong cũng phải thua kém hơn một chút.

Hàn Sâm đón được trảm mã đao mà Hắc Cương vứt xuống. Vốn dĩ hắn cũng chỉ định sử dụng đao ý cộng với tấm khiên Nhân Mã Cương Thiên ngăn chặn trước đã, thuận lợi giúp cho bọn họ có thời gian để sử dụng pháp quyết thoát ra khỏi đường hầm không gian.

Nhưng mà đao ý vừa mới tuôn ra, thậm chí còn có tác dụng vượt ngoài mong đợi.

Dường như những đao khí kia có thể cảm giác được đao ý của hắn, vậy mà đều lùi lại khiến cho Hàn Sâm có chút đắc ý vượt ngoài dự tính, cũng không cần phải triệu hồi tấm khiên Nhân Mã Cương Thiết nữa.

Đao ý của Hàn Sâm đến từ vỏ đao, mà đao ý của vỏ đao lại đến từ thủy tổ của Rebet tộc, vị cường giả Thần hóa duy nhất của Rebet tộc.

Thực lực của Hàn Sâm còn kém cường giả Thần hóa xa tít tắp, nhưng mà đao ý này cũng thực sự chính là đao ý cấp Thần hóa, mặc dù không đuổi kịp được sự phát huy của chính bản thân cường giả Thần hóa thực sự, nhưng cũng có được một đến hai phần phong thái.

Dù thế nào thì những đao khí đó cũng không phải là sinh linh thực sự, cảm nhận được luồng đao ý này thì cũng lập tức bị đao ý làm cho vô cùng hoảng sợ, làm sao mà còn dám rơi xuống nữa, toàn thân không ngừng run lẩy bẩy bay lượn, không dám rơi xuống mà cũng không dám rời Xa.

Đột nhiên một bóng dáng thanh đao từ trên trời rơi thẳng xuống, suýt chút nữa đã đập lên trên đầu của Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhanh chóng lùi về phía sau mới tránh được tai họa này, hắn chỉ nhìn thấy một thanh liên sáo trường đao đang cắm ở bên trong đất đá, chuôi đao và vỏ đao đều có màu gang, không có phần bảo vệ tay ở giữa, thoạt nhìn giống như là một cuộn dây thép, cũng giống như một thanh sắt vòng cung.

“Kỳ lạ, những đao khí kia đều sợ hãi đao ý của Nha Đao, sao thanh đao này lại vẫn rơi xuống chứ?” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy nghỉ ngờ, hắn vươn tay ra bắt lấy chuôi đao, muốn rút cả cây liên sáo trường đao ra khỏi mặt đất.

Hàn Sâm cầm thanh đao ở trong tay, muốn rút ra nhìn một chút xem rốt cuộc thanh đao này có chỗ nào kỳ lạ. Nhưng mà khi đang rút ra,

cây đao đó lại không hề nhúc nhích, liên tục dùng sức mấy lần cũng không thể nào rút được lưỡi đao ra.

“Tiểu Hắc, chuyện gì xảy ra với thanh đao này vậy? Tại sao không rút ra được?” Hàn Sâm ném thanh đao ở trong tay cho Hắc Cương.

Đồng thời Hàn Sâm cũng thử thu hồi đao ý lại, đao ý vừa mới rời đi thì chỉ thấy dường như đao khí ngập tràn khắp bầu trời đã mất đi sự chống đỡ, toàn bộ rầm rầm rơi xuống, ngoại trừ bọn họ ra thì phạm vi một trăm mét xung quanh đều không có gì cả, ở chỗ khác đao đều chồng chất ở khắp mọi nơi.

Vẻ mặt của Hắc Cương kỳ lạ liếc mắt nhìn Hàn Sâm, sau đó hắn cúi đầu nhìn thanh đao ở trong tay, cẩn thận nhìn mấy lần rồi sau đó lại ném trả lại cho Hàn Sâm: “Đây không phải là liên sáo trường đao mà là một phôi đao, hoặc có thể gọi là đao điều. Nó vẫn còn chưa thực sự trở thành một thanh đao, chỉ có thể coi là một bán thành phẩm.”

Hết chương 1831.

Chương 1832. Long Tích

“Tại sao ngay cả phôi đao cũng xuất hiện chứ, cái này có tác dụng gì không?” Hàn Sâm nắm lấy phôi đao vung vẩy mấy cái, cảm thấy còn cực kỳ thuận tay, chỉ là không cảm nhận được sức mạnh kỳ quái nào cả.

Hắc Cương nhìn phôi đao đó một chút rồi nói: “Có thể rơi xuống mà không sợ hãi đao ý như vậy cũng đã nói lên được sự siêu phàm của nó, nếu như nó có thể thực sự trở thành đao thì ít nhất cũng phải là cấp vương.”

Dứt lời, Hắc Cương cũng không để ý tới Hàn Sâm nữa, hắn trèo lên trên núi đao cẩn thận tìm kiếm ở trong vô số đao khí.

“Nghe có vẻ không tệ nhỉ, phải làm thế nào mới có thể biến nó từ bán thành phẩm trở thành thành phẩm được chứ? Không phải nhà ngươi chế tạo đao

khí đấy sao? Quay về có thể chế tạo giúp ta một chút được không?" Hàn Sâm vừa đi theo bên cạnh Hắc Cương vừa hỏi.

"Đây là đao được sinh ra từ trong mộ đao, bản thân đều sẽ có linh tính riêng, không phải là nguyên liệu bình thường, không thể nào chế tạo tùy ý được." Hắc Cương thuận miệng đáp lại.

Kể từ sau khi cơn mưa đao vòng thứ mười hai rơi xuống, những mộ đao kia không còn phun trào nữa, đương nhiên cũng không còn mưa đao rơi xuống.

Hắc Cương đang từ từ tìm kiếm ở trong núi đao, tìm đến năm sáu giờ thì cuối cùng cũng tìm được một thanh đao khí mà hắn cho là cấp vương.

Bọn họ từ từ tìm ở bên trong nhưng người ở bên ngoài thì lại đang vô cùng lo lắng, đặc biệt là Hắc Nguyệt Vương - cha của Hắc Cương, nhìn thấy thời gian đã trôi qua mấy tiếng đồng hồ nhưng vẫn không thấy Hắc Cương đi ra, mồ hôi cũng đã rỉ ra ở trên trán hắn.

"Xem ra có lẽ là bọn họ đã mất mạng rồi, ở thời điểm bây giờ mưa đao vòng thứ mười năm có lẽ cũng đã rơi xuống rồi. Thật sự không biết một cơn mưa đao như vậy sẽ có sức mạnh như thế nào, chỉ sợ cho dù thực sự là công tước đi vào thì cũng khó mà ngăn cản được."

"Bọn họ tham lam quá, nếu không thì không thể nào không ra được."

"Chỉ đáng thương cho Hắc Nguyệt Vương, hắn lại chỉ có duy nhất một đứa con trai như vậy."

Lúc mọi người đang bàn tán xôn xao thì đột nhiên ánh sáng trắng ở trong lỗ đen lóe lên, hai bóng dáng vọt ra ngoài, làm cho tất cả những người đang vây xung quanh ở phía ngoài đều phải giật mình.

Nhìn kỹ lại một chút thì ra chính là Hắc Cương và Hàn Sâm, Hắc Nguyệt Vương vui mừng khôn xiết, nhưng sắc mặt vui mừng lóe lên một cái rồi biến mất, hắn khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng như cũ, cay nghiệt hỏi: "Hắc Cương, tại sao bây giờ ngươi mới đi ra ngoài, tìm được cái gì kiểu như đao khí chưa?"

Hắc Cương và Hàn Sâm nhìn thấy nhiều người ở bên ngoài như vậy thì cũng bị dọa cho sợ hết hồn, Hắc Cương nghe thấy câu hỏi của Hắc Nguyệt Vương, hắn lập tức tháo thanh đao khí ở trên lưng xuống, hai †ay giơ đến trước mặt Hắc Nguyệt Vương rồi nói: “Mời cha xem qua.”

Hắc Nguyệt Vương nhìn thấy thanh đao đó thì ánh mắt lập tức đông cứng lại, hắn cũng không vươn tay đón lấy thanh đao mà tự đè nén sự mừng rỡ như điên ở trong lòng mình xuống, làm ra vẻ bình tĩnh nói với Hắc Cương: “Nếu là đao ngươi mang ra thì ngươi tự mình kích thích năng lực của nó đi.”

“Vâng.” Hắc Cương cung kính đáp một tiếng, hai tay hắn nắm lấy chuôi đao rồi xuyên thấu sức mạnh của mình vào trong thanh đao.

Thanh đao mà Hắc Cương mang ra ngoài nhìn qua có chút hơi quái dị, giống như được mài dũa từ xương cốt mà thành vậy, thân đao thẳng tắp dài bốn thước, chiều ngang có độ rộng bằng một bàn tay.

Hai tay Hắc Cương nắm lấy chuôi đao, hắn thổi luông sức mạnh cấp nam tước ít ỏi của mình vào trong thanh đao, lập tức nghe thấy tiếng đao kêu giống như tiếng gầm của một con rồng truyền ra từ cốt đao đó.

Sau đó nhìn thấy ánh sáng của thanh đao hướng về phía màn đêm, dường như có bóng dáng của một con rồng xông thẳng lên phía chân trời, cùng với đó là tiếng rồng gào thét vang vọng không ngừng ở trong không trung.

Vù vùi

Những người ở gần đó hễ là người có đao thì đao của bọn họ cũng đột nhiên tự động rung chuyển phát ra âm thanh, giống như là đang đáp lại với tiếng gầm thét của cốt đao vậy.

“Đao khí cấp vương sao?” Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ, mà Hắc Nguyệt Vương lại gần như đã cười lớn thành tiếng.

Vậy mà Hắc Cương con hắn lại mang được một thanh đao khí cấp vương ra từ bên trong mộ đao, đây là chuyện cho tới bây giờ chưa bao giờ xảy ra từ sau khi Rebet tộc chiếm giữ Nguyệt Chi Hiệp.

Đã kéo dài qua bao nhiêu năm như thế, rất nhiều ngoại tộc phụ thuộc vào Rebet tộc, bọn họ đã xuất hiện không biết bao nhiêu thiên tài chỉ sĩ, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào có thể mang đao khí cấp vương ra được cả.

Nhưng mà bây giờ con trai của Hắc Nguyệt Vương hắn đã làm được, hơn nữa chuôi đao khí cấp vương này còn công nhận con hắn, mặc dù vì thực lực của Hắc Cương quá kém nên còn chưa phát huy được ra uy lực thực sự của đao khí cấp vương, nhưng dù sao thì cái đó cũng là đao khí cấp vương, cùng với sự trưởng thành của Hắc Cương, độ phù hợp của hắn và đao khí cấp vương sẽ càng ngày càng cao, cuối cùng cũng sẽ có một ngày có thể hoàn toàn điều khiển được sức mạnh của đao khí cấp vương.

Đây cũng là chuyện tốt mà bao nhiêu có nằm mơ cũng cầu không được, bây giờ Hắc Nguyệt Vương chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười ha hả, nếu như lúc này không cười thì hắn sợ lúc quay về bản thân mình nằm mơ cũng đều có thể cười đến tỉnh lại.

“Hắc Cương, tên của chuôi vương đao này là gì?” Khóe miệng Hắc Nguyệt Vương khẽ nhếch lên, hắn nở nụ cười hỏi.

“Tên của thanh đao là Long Tích.” Hắc Cương thu lại thanh đao rồi trả lời.

“Long Tích… Tốt… Tốt… Tốt… Ha ha…” Hắc Nguyệt Vương nói từ “tốt” liên tục ba tiếng.

Cuối cùng cũng không nhịn được nữa ngửa mặt lên trời cười lớn.

“Hắc Nguyệt Vương, chúc mừng.” Nhiều vương công đại thần có quan hệ thân thiết với Hắc Nguyệt Vương cũng đều bước lên phía trước chúc mừng.

Có thể mang ra được một thanh đao khí cấp vương, còn được đao khí cấp vương đó công nhận, thành tựu sau này của Hắc Cương gần như không thể nào tính toán được, có lẽ chủ tinh tương lai thứ mười một của Nguyệt Chi Hiệp sắp có chủ nhân rồi.

Ngay cả Nguyệt Luân Vương và Isa cũng đều khẽ gật đầu, số mệnh và cơ duyên của Hắc Cương như vậy cũng là chuyện tốt đối với Rebet tộc.

Một lúc lâu sau thì cuối cùng mọi người mới nhớ tới còn có một vị đi ra cùng với Hắc Cương.

Tâm trạng của Hắc Nguyệt Vương cực kỳ tốt, hắn mỉm cười nói với Hàn Sâm: “Hàn Sâm, ngươi mang đao khí gì ra ngoài, cũng lấy ra cho mọi người xem xét ngắm nghía một chút đi.”

Ánh mắt của mọi người cũng đều rơi lên trên người Hàn Sâm, Hàn Sâm và Hắc Cương đi ra ngoài cùng một lúc, nói không chừng hắn cũng có thể mang ra được một thanh đao khí vương cấp, tuy rằng xác suất tương đối nhỏ, không phải cứ ở lại trong một thời gian dài là có thể tìm được đao khí cấp vương mà còn phải có vận may và cơ duyên thì mới được, nhưng thời gian ở bên trong đủ lâu thì hy vọng sẽ luôn lớn hơn một chút.

Hàn Sâm cũng không từ chối, hắn duỗi tay phải rút thanh đao ở trên lưng ra. Bởi vì tất cả mọi người mang đao khí ra đều phải đăng ký vào trong danh sách, hắn có cho mọi người xem hay không thì cũng giống nhau, vậy nên cũng chẳng có gì phải giấu diếm cả.

Nhưng mà tay Hàn Sâm nắm lấy chuôi đao lại cảm thấy có gì đó không đúng rồi.

‘Thứ mà hắn mang ra chính là phôi đao kia. Phôi đao giống như một miếng sắt, bề mặt bên ngoài còn có chút hơi thô ráp, cầm lên có cảm giác sần sùi và hơi ma sát.

Nhưng mà chuôi đao mà hắn đang nắm giữ ở trong tay bây giờ lại vô cùng nhẵn nhụi giống như sản phẩm ngà voi đã trải qua sự mài giữa vô cùng tỉ mỉ, cảm giác rất hợp tay chứ nhất định không phải là cảm

giác của phôi đao kia.

Hàn Sâm khẽ cau mày, hắn rút thanh đao từ phía sau lưng ra, vừa mới đập vào mắt thì thấy quả nhiên không phải là phôi đao kia.

Thanh đao mà Hàn Sâm cầm ở trong tay là một thanh loan đao màu xanh ở bên trong có hiện ra tử khí chẳng khác nào răng nanh của một con ác quỷ cả. Toàn bộ đều là do điêu khắc mà ra, nhưng mà nhìn vào chuôi đao này lại

làm cho người ta có một thứ cảm giác cực kỳ không ổn, thật sự giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị thanh đao này uống máu và gặm nhấm xương cốt vậy.

Hàn Sâm quay đầu nhìn lại thì phát hiện phôi đao vẫn còn đang ở trên lưng hắn, trong lòng hắn không tránh khỏi sự kỳ lạ tự nhủ: "Gặp quỷ rồi, tại sao đột nhiên lại có thêm một thanh đao chứ, thanh đao này tới từ đâu? Không phải nói là một người chỉ có thể mang một thanh đao ra †ừ bên trong thôi sao? Sớm biết như vậy thì ta đã mang thêm nhiều thanh khác ra nữa, cho cha mẹ ta, cho vợ và con trai, cho em gái, mang thêm cả phần cho cháu nội nữa… Đúng rồi, còn có Tiểu Thiên Sứ… Tà Tình Đế…"

Nhìn thấy thanh đao ở trong tay Hàn Sâm, trong mắt Hắc Nguyệt Vương hiện lên một chút vẻ ngạc nhiên, hắn từ tốn nói: "Hàn Sâm, ngươi thử xem có thể kích thích được năng lực của nó hay không."

Hàn Sâm gật đầu rồi truyền sức mạnh của mình vào trong thanh loan đao giống như răng nanh của ác quỷ kia.

Hết chương 1832.

Chương 1833. Đao hung tà

Loan đao lập tức bị kích phát, không hề xuất hiện tiếng rồng ngâm giống như đao Long Tích, thậm chí còn không phát ra bất kỳ âm thanh nào, cũng không có dị ảnh nào phóng ra từ đao. Nó vẫn tỏa ra những vệt ánh sáng màu xanh có chút sắc tím, thế nhưng những sắc tím đó càng ngày càng đậm, mà vệt ánh sáng cũng bắt đầu biến thành màu đen.

Vút!

Đao của tất cả mọi người đều đột nhiên tự động rút ra khỏi vỏ đao được nửa chừng, nhưng không được rút ra hẳn khỏi vỏ đao, thân đao không ngừng run lên và phát ra tiếng kêu leng keng.

Cảm giác đó không giống như đang đối phó với thanh đao trong tay Hàn Sâm, mà giống như là đang cảnh giác hơn.

Nó giống như lúc con chó hoang gặp phải mãnh thú mà nó không thể địch lại được, cảm giác sợ đến mức lông trên người đều dựng đứng lên nhưng vẫn phải đối mặt.

Vút!

Phối đao trên thắt lưng Hắc Nguyệt Vương cũng vèo một tiếng rút một nửa ra khỏi vỏ đao, phát ra âm thanh đầy thù địch giống như một con mãnh thú gặp phải một con mãnh thú khác đang xâm phạm địa bàn của mình.

Không chỉ có mỗi phối đao của Hắc Nguyệt Vương, hễ là vương giả sử dụng đao thì thanh đao cấp vương của bọn họ đều tỏa ra sự thù địch với thanh đao trong tay Hàn Sâm.

Những thanh đao cấp vương đó không hề sợ hãi, chẳng qua rất thù địch với thanh đao trong tay Hàn Sâm mà thôi.

Những vương công quý tộc đều vô cùng kinh ngạc, hướng ánh mắt của về phía Hắc Nguyệt Vương. Trong cả Rebet tộc, người có quyền nói về đao nhất thì chỉ có vị vương này thôi.

Hắc Nguyệt Vương vuốt nhẹ thanh đao trên thắt lưng, thanh đao lập tức bình tĩnh rồi quay trở lại vỏ đao, sau đó nói với Hàn Sâm: “Được rồi, thu đao lại đi.”

Hàn Sâm thu lại tất cả sức mạnh tập trung trong thanh đao, nhưng vẫn nắm thanh đao trong tay, vì hắn không có vỏ đao nên cũng chỉ có thể cầm như vậy.

Hắc Nguyệt Vương lại nhìn loan đao trong tay Hàn Sâm một cái, sau đó mới chậm rãi nói: “Loan đao này là một thanh đao cấp vương, nhưng thanh đao này quá hung dữ, nếu dùng nó e rằng sẽ có điềm không lành, ngươi tự mình lo liệu đi.”

Mọi người nghe nói đây lại là một thanh đao cấp vương nữa đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ rằng trong lần này lại có thể liên tiếp xuất hiện hai thanh đao cấp vương, thực sự làm người khác không thể tin được.

Những nam tước khác cùng đi vào đường hầm không gian đều nhìn hai người họ với ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. Người may mắn nhất trong bọn họ cũng chỉ tìm được một thanh đao cấp hầu tước, đến thanh đao cấp công tước cũng chưa tìm được một thanh nào. Hàn Sâm và Hắc Cương mỗi người lại lôi ra một thanh đao cấp vương, so sánh với nhau thì buồn tức đến muốn ói ra máu.

"Xin hỏi vương thượng, vì sao lại không may?" Hàn Sâm lập tức hỏi, hắn vẫn rất có lòng tin với thứ kỳ lạ này.

Trước đây Hàn Sâm cũng không tin, nhưng từ khi hắn gặp được hai kẻ xui xẻo là chú út Vương Vũ Hàng và Miên Dương thì Hàn Sâm thà tin vào điều đó còn hơn.

Hắc Nguyệt Vương suy nghĩ một hồi rồi nói: "Bản thân thanh đao này là một hung khí, mang trong mình sự tàn bạo cũng không có gì lạ cả. Nếu là thanh đao bình thường, dùng chính nghĩa trị chính nghĩa hay dùng tà ác để trị tà ác thì phải xem chủ nhân của nó dùng nó như thế nào. Nhưng thanh đao này, tà khí của nó thực sự quá nặng, nếu người sử dụng nó không thể trấn áp được tà khí của nó thì e rằng sẽ bị nó ảnh hưởng, nhiễm phải tà khí của nó, làm một số hành vi không giống bình thường thì sẽ dễ gây nên họa."

"Phải rồi, thanh đao này tên gì?" Hắc Nguyệt Vương lại hỏi thêm.

"Thanh đao này tên là Quỷ Nha." Trong lúc Hàn Sâm đang kích thích thanh đao này thì có một ý niệm từ trong đao truyền đến, làm cho hắn biết được tên của thanh đao này.

Hắc Nguyệt Vương gật đầu: "Nếu ngươi đã kích thích được sức mạnh và biết được tên của nó thì cũng coi như là được nó công nhận rồi, có lẽ sẽ ít bị ảnh hưởng hơn."

Những vương giả như Isa và Nguyệt Luân Vương cũng đang ở địa bàn của mình để nhìn thanh đao Quỷ Nha trong tay Hàn Sâm.

Nguyệt Luân Vương khế cau mày và nói lẩm bẩm: “Thanh đao này tà khí nặng quá, cũng không biết đối với Rebet tộc của ta là phúc hay họa nữa”

lsa cũng cau mày, nàng là người tu luyện chính thống của Nha Đao, cho nên nàng cảm nhận được rất rõ ràng rằng thanh đao Quỷ Nha này rất khớp với thuộc tính của thanh Nha Đao, dùng thanh đao Quỷ Nha đang sử dụng kỹ năng của Nha Đao, uy lực chắc chắn sẽ khỏe hơn sử dụng những thanh đao khác, Hàn Sâm có thể đem ra thanh đao như này chắc sẽ là chuyện tốt rồi.

Nhưng tà khí của thanh đao này quá mạnh, thêm vào đó đẳng cấp của Hàn Sâm quá thấp, e rằng khó có thể trấn áp được tà khí của thanh đao Quỷ Nha đó.

Isa vẫn còn có chút lo lắng. Tuy rằng nàng đã dạy cho Hàn Sâm Nha Đao, nhưng Nha Đao là bí truyền của Rebet tộc, là do thủy tổ của Rebet tộc tạo ra, đao kỹ này cũng phù hợp với cơ thể người của Rebet tộc nhất. Kể cả vậy, người của Rebet tộc cũng rất khó có thể luyện ra Nha Đao thực sự và đạt được sức mạnh Tuyệt Nha.

Một người ngoại tộc như Hàn Sâm, học được chiêu thức không khó, nhưng muốn ngưng tụ được sức mạnh Tuyệt Nha thì hầu như là không có khả năng.

Không có sức mạnh Tuyệt Nha để trấn áp đao Quỷ Nha thì tà khí của đao Quỷ Nha sẽ càng tàn bạo, rất khó để nói xem nó sẽ ảnh hưởng gì đến Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa nghe Nguyệt Luân Vương nói vậy, nhìn đao Quỷ Nha trong tay cũng không cảm thấy có tà khí gì.

“Sao trên lưng ngươi vẫn còn một thanh đao nữa?” Hắc Nguyệt Vương nhìn thấy phôi đao trên lưng Hàn Sâm, nhưng thứ hắn thấy chỉ là một đoạn lộ ra khỏi vai, còn tưởng nó là một thanh đao hoàn chỉnh.

Nghe Hắc Nguyệt Vương nói vậy, mọi người đều hơi kinh ngạc.

Ai cũng biết, trên tinh cầu mộ đao chỉ có thể mang theo một thanh đao, nếu mang theo hơn hai thanh đao thì căn bản là không thể thông qua đường hầm không gian để đến đây, sao Hàn Sâm có thể mang theo hai thanh đao chứ?

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung lên người Hàn Sâm trong một khoảng thời gian, đặc biệt là phôi đao phía sau lưng lộ ra sau lưng hắn.

"Đây không phải đao, chỉ là một phôi đao mà thôi." Hàn Sâm đưa tay lấy phôi đao ra, cầm trong tay và nói.

Tất cả mọi người đều sững sờ, quả nhiên là một phôi đao. Nó giống như một thanh sắt, căn bản không được tính là đao, nhưng từ trước đến nay chưa hề nghe nói đến có mấy thứ như phôi đao trong tinh cầu mộ đao.

Từ trước đến nay, những thanh đao được mang ra từ tinh cầu mộ đao mỗi năm đều là thành phẩm, nhưng chưa nghe nói đến có người nhìn thấy phôi đao ở đây.

"Phôi đao không được coi là đao sao? Vì vậy mới có thể đem theo cùng một thanh đao khác?"

"Một phôi đao thì có tác dụng gì chứ? Đao của tinh cầu mộ đao đều được rèn từ đất trời, còn có linh tính riêng, có lẽ sẽ không thể rèn lại trong lò nung đâu?"

"Trước đây nhà họ Hắc đã cố gắng sửa lại những đao khí bị hỏng, đáng tiếc rằng đúc lại cũng vô ích, đao của tinh cầu mộ đao nếu đúc lại sẽ mất đi linh khí và sẽ không khác gì đao bình thường."

"Chỉ là nếu là phôi đao chắc cũng có cơ hội để luyện thành đao nhỉ?"

Một công tước khá thân với Hắc Nguyệt Vương nói: "Vương thượng, liệu phôi đao này có thể luyện thành đao không?"

Hắc Nguyệt Vương nhìn chằm chằm vào phôi đao đó nhưng lại không trả lời câu hỏi của công tước, vẻ mặt có chút nghiêm trọng, trầm giọng nói: "Đưa phôi đao cho ta xem xem."

Hàn Sâm cũng không chút do dự, đưa phôi đao đến trước mặt Hắc Nguyệt Vương.

Hắc Nguyệt Vương nghiêm túc đưa hai tay nhận lấy phôi đao, xem kỹ từng tấc trong tay, không khí nhất thời trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Những vương công quý tộc cũng nhìn ra sự việc có điều kỳ lạ, đều nín thở, nhìn chằm chằm Hắc Nguyệt Vương và đoạn phôi đao đó, trong lòng có chút nghi hoặc, không biết rốt cuộc Hắc Nguyệt Vương đã nhìn ra cái gì.

Hết chương 1833.

Chương 1834. Phôi đao

Hắc Nguyệt Vương vừa nhìn vừa gật đầu, lúc lại lắc đầu, làm cho đám vương công quý tộc đều rất mơ hồ, không biết rốt cuộc hắn có ý gì.

Nhưng lúc này không có ai hó hé hỏi câu gì cả, chỉ có thể kiên nhẫn đợi Hắc Nguyệt Vương giám định xong xuôi, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, tò mò như mèo cào.

Hắc Nguyệt Vương nhìn đi nhìn lại từ đầu đến cuối ít nhất mười lần, sau đó thở dài tiếc nuối nói: “Đáng tiếc quá…”

“Hắc Nguyệt Vương, ngươi nói rõ ràng đi, rốt cuộc là cái gì đáng tiếc?” Dạ Hà Vương không nhịn được mà hỏi.

Hắc Nguyệt Vương cầm phôi đao lên rồi nói: “Đao khí trong tinh cầu mộ đao, thà nói là từ đất trời rèn nên, còn hơn nói là một con dao được chôn xuống. Những thanh đao đó không biết từ đâu đến, nhưng có thể khẳng định, chúng đã sớm tồn tại chứ không phải được rèn ở trong mộ đao, mộ đao chỉ là một đồ chứa, vậy nên số lượng của những thanh đao trong tinh cầu mộ đao không thay đổi, mang ra một thanh thì những thanh đao bên trong sẽ thiếu một thanh, và sẽ không có thêm một thanh đao nữa ngoài không trung.”

“Những điều này bọn ta đều biết, ngươi nói mấy thứ này làm gì?” Dạ Hà Vương có chút mất kiên nhẫn nói.

Hắc Nguyệt Vương nhìn phôi đao trong tay, rồi thở dài nói: “Phôi đao này là một con số khác biệt trong mộ đao, không biết vì lí do gì, một mảnh vật liệu được đặt trong mộ đao, ở đó không biết đã hấp thụ bao nhiêu năm linh lực và ý niệm mà dần dần hình thành một đoạn phôi đao, nếu cho nó thêm một khoảng thời gian nữa, trải qua thêm mấy nghìn hoặc mấy vạn năm nữa, chắc nó cũng có thể trở thành một thanh đao thật sự, biến thành một đao khí cấp vương, nói không chừng còn có thể cao cấp hơn. Đáng tiếc nó bị mang ra ngoài quá sớm, hiện giờ chỉ là một phôi đao, sau khi rời khỏi tinh cầu mộ đao, nó sẽ không thể hấp thụ thêm linh lực và ý niệm nữa, e rằng đến cuối đời cũng vẫn chỉ là một phôi đao mà thôi.”

Nghe Hắc Nguyệt Vương nói vậy, Dạ Hà Vương lại hỏi: “Lẽ nào không có cách để đúc nó và hoàn thành nửa bước cuối cùng sao?”

“Khó lắm. Thiên hạ này, ngoài tinh cầu mộ đao ra thì đi đâu để tìm được một nơi có được linh khí vô tận? Hơn nữa đao khí trong tinh cầu mộ đao, một khi rời đi thì sẽ không thể quay lại, e rằng phôi đao này sẽ khó có ngày thành đao đấy.” Hắc Nguyệt Vương nói xong, trả lại phôi đao cho Hàn Sâm: “Tuy rằng nó chỉ là một phôi đao còn chưa hình thành linh khí và ý niệm của bản thân, nhưng sự bền bỉ của nó đã không thua gì đao khí cấp vương, có thể được coi là một nửa đao khí cấp vương.”

Những vương công quý tộc khác vẫn rất ngưỡng mộ, tuy rằng chỉ được coi là một nửa đao khí cấp vương, nhưng một nửa vẫn là có liên quan đến cấp vương, còn hơn là không có gì, hơn nữa Hàn Sâm đã lấy được đao Quỷ Nha cấp vương trước đó, có thể nói trong chuyến đi đến tinh cầu mộ đao, người nhận được nhiều nhất cũng chỉ là một nam tước.

Không ít người đang thầm ghen tị, nhưng cũng không nói được gì, mưu mô để giành giật thì cũng không được, dù gì thì Hàn Sâm cũng là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong.

“Được rồi, các ngươi ghi lại thanh đao mà mình mang đi vào sổ sau đó thì có thể quay về” Hắc Nguyệt Vương nói với Hàn Sâm, Hắc Cương và mọi người.

“Vương thượng, ta còn chưa biết tên phôi đao này thì phải ghi lại như nào?” Quan viên phụ trách đăng ký hỏi Hắc Nguyệt Vương.

Hắc Nguyệt Vương trầm ngâm một hồi, rồi nhìn về phía Hàn Sâm nói: “Ngươi thử xem xem có thể kích hoạt được sức mạnh của nó không, tuy nó mới chỉ là một phôi đao, nhưng nói không chừng cũng sẽ có một chút linh tính.”

Hàn Sâm khẽ gật đầu, thử truyền sức mạnh của mình vào trong phôi đao.

Không giống với đao Quỷ Nha, vừa nãy lúc Hàn Sâm dử dụng đao Quỷ Nha, chỉ cần truyền một ít sức mạnh thì đao Quỷ Nha đã lập tức có phản ứng.

Nhưng phôi đao này lại giống như một cái hố không đáy, sức mạnh của Hàn Sâm truyền vào trong nhưng đến một gợn sóng cũng không có, không có chút động tĩnh gì.

Phôi đao giống như một thanh kim loại, không có chút phản ứng.

Kết quả như này đã sớm nằm trong dự liệu của Hàn Sâm, dù gì từ đầu tới giờ phôi đao đã không có phản ứng với linh khí của hắn, đến linh khí mạnh mẽ như vậy cũng không dụ được phôi đao, huống chỉ là sức mạnh ít ỏi của Hàn Sâm chứ.

Nếu là một ít sức mạnh này có thể dụ được phôi đao thì đó mới là kỳ lạ.

Nhìn phôi đao không có chút phản ứng nào, lập tức có người lại hả hê trước nỗi đau của người khác.

“Nhìn có vẻ không có chút linh tính nào, chỉ là một cục sắt mà thôi.”

“Thiên hạ này đâu ra có chuyện tốt như vậy, đã có một thanh đao khí cấp vương, không thể để hắn chiếm được nhiều lợi ích như thế được.”

“Không có lý tính, nhưng cứng rắn là đủ rồi, dùng làm đao luyện tập

khá được đấy.

Hàn Sâm thu lại sức mạnh, nắm chặt phôi đao và lắc đầu với Hắc Nguyệt Vương.

Hắc Nguyệt nghĩ một hồi rồi nói với Hàn Sâm: “Nếu ngươi đồng ý, ta có thể thử kích hoạt linh tính của nó.”

“Mời.” Hàn Sâm đưa phôi đao cho Hắc Nguyệt Vương.

Hắc Nguyệt Vương nhận lấy phôi đao, thử truyền sức mạnh của mình vào phôi đao, vậy mà sức mạnh ngang tàn của Hắc Nguyệt Vương lại không thể làm cho phôi đao có chút phản ứng gì.

Sau một lúc Hắc Nguyệt Vương lắc đầu rồi trả phôi đao cho Hàn Sâm:

“Nhìn phôi đao vẫn chưa sinh ra linh tính, thật là đáng tiếc:

Hắc Nguyệt Vương quay đầu nói với quan viên phụ trách đăng ký nói: “Thế thì cứ ghi một phôi đao vào đấy.

Đăng ký xong, Hàn Sâm từ biệt với Hắc Cương, mang theo đao Quỷ Nha và phôi đao quay về tinh cầu Đao Phong, nơi Isa đang ở, quay về báo cáo với lsa trước.

“Đưa đao Quỷ Nha cho ta xem xem” Isa nhìn đao Quỷ Nha sau lưng của Hàn Sâm rồi nói.

Hàn Sâm dùng hai tay dâng đao Quỷ Nha đến trước mặt Isa. Isa cầm lấy đao Quỷ Nha, dùng sức mạnh của mình truyền vào trong, sau đó lập tức hơi nhíu mày.

Trước đó Hàn Sâm chỉ tuỳ ý truyền chút sức mạnh đã có thể khơi dậy ý niệm của đao Quỷ Nha. Tuy rằng nàng cũng chỉ tiện tay truyền một chút sức mạnh vào, thế nhưng đã mạnh hơn Hàn Sâm rất nhiều, song đao Quỷ Nha lại không có phản ứng gì.

Isa hơi cau mày, sau đó lại truyền tiếp nhiều sức mạnh hơn vào đó, nhưng không ngờ rằng đao Quỷ Nha lại đột nhiên rung lên, làn khói tím đen bay lên từ thân đao, lập tức văng ra khỏi tay nàng và bay về phía trước Hàn Sâm.

Isa có chút choáng váng, tuy rằng đao Quỷ Nha chỉ nhân lúc nàng không chú ý mới thoát ra, nhưng đây không phải điểm quan trọng.

Quan trọng là thứ nàng tu luyện là Nha Đao và đao Quỷ Nha hợp nhất với nhau, theo lý mà nói sau khi đao Quỷ Nha cảm nhận được sức mạnh Tuyệt Nha của nàng thì sẽ phải chủ động tiếp nhận sức mạnh của nàng, nhưng đao Quỷ Nha lại phản kháng nàng, lại còn tự động bay về phía Hàn Sâm, thực sự làm nàng có chút ngạc nhiên.

Isa đâu có biết rằng, ý niệm của tất cả Nha Đao mà Hàn Sâm có còn thuần tuý hơn ý niệm Nha Đao của nàng. Sở dĩ đao Quỷ Nha chủ động lựa chọn Hàn Sâm là vì thần hoá ý niệm của thanh đao, dù gì Isa còn thiếu nửa bước nên nó tự khắc sẽ không nỡ từ bỏ Hàn Sâm để lựa chọn Isa.

Isa không hề cưỡng chế tiếp tục cầm đao Quỷ Nha, có chút kinh ngạc đánh giá Hàn Sâm một hồi lâu mới thu lại ánh mắt đó rồi nói: “Ngươi

làm khá tốt đấy, cất đao đi. Theo quy định của tộc Rebet ta, ngươi có

được một vũ khí cấp vương thì có thể có được một tinh cầu thuộc về

riêng mình, ngươi cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Hết chương 1834.

Chương 1835. Tỉnh câu Nhật Thực

“Chuẩn bị tâm lý gì cơ?” Hàn Sâm có chút nghi ngờ hỏi. Tất nhiên việc được phân chia một tinh cầu là một chuyện tốt, thế nhưng nghe ngữ khí của Isa, dường như chuyện này lại không giống như vậy.

“Hiện tại ngươi là đệ tử của ta, mọi việc đều do ta lo liệu, thế nhưng khi ngươi đã sở hữu một tinh cầu cho riêng mình, vì vậy mọi chuyện chỉ có thể dựa vào chính ngươi, ngay cả ta cũng không thể can thiệp vào sự phát triển của tinh cầu, hơn nữa hằng năm ngươi còn phải đóng thuế nhất định cho tộc, đó không phải là một số tiền nhỏ.” Isa dừng lại một chút rồi nói: “Mặc

dù có rất nhiều tinh cầu cầu thuộc Nguyệt Chỉ Hiệp, thế nhưng hầu hết các tinh cầu tốt hơn đều đã bị chiếm giữ bởi các vương công quý tộc, bây giờ không có nhiều sự lựa chọn, thứ còn lại không phải những tinh cầu cằn cỗi thì cũng là những tinh cầu rất phức †ạp, nếu ngươi làm không tốt, có thể ngay cả tiền thuế cũng không nộp được, chỉ khiến cho mọi người chế giêu."

"Đồ đệ không cần một tinh cầu nào, chỉ muốn được ở bên cạnh Nữ Hoàng, ngày đêm lắng nghe lời dạy dỗ của ngươi." Hàn Sâm vội vàng nói.

Đùa gì chứ, cuối cùng cũng ôm được một cái cây to, có thể ngồi trên vô số tài nguyên và hưởng dụng, có điên mới đi đến những tinh cầu chim không thèm đậu kia.

Sắc mặt Isa trở nên lạnh lùng: "Ngươi là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong ta, gặp khó khăn thì sao lại có thể rút lui, hơn nữa đây là quy định của Rebet tộc, không thể không đi, nếu ngươi muốn làm ta mất mặt, đến khi ngay cả tiền thuế cũng không nộp được, không cần người khác phải ra tay, bản hoàng sẽ đích thân xử lý ngươi."

Hàn Sâm vẻ mặt chua xót: "Nữ Hoàng đại nhân, ta mới là một tiểu nam tước, hơn nữa ngay cả một thuộc hạ để trợ giúp cũng không có, làm sao có thể phát triển một tinh cầu đây?"

Isa nhìn bộ dạng của Hàn Sâm, không giấu nổi nụ cười: "Ngươi cũng đừng quá lo lắng, ba năm đầu khai hoang sẽ được miễn thuế, tiền thuế sẽ bắt đầu tăng dần từ năm thứ tư, tiền thuế ban đầu không cao, nếu ngươi chăm chỉ làm thì sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa ngươi là đệ tử của ta, ta cũng sẽ chỉ điểm ngươi ở một vài phương diện, ngươi yên tâm đi."

"Về vấn đề nhân lực, ngươi cũng không cần lo lắng, sau khi sở hữu tinh cầu riêng, ngươi có thể chiêu mộ thuộc hạ của mình. Hiện nay Vũ tộc đang suy tàn, nhiều nơi xảy ra chiến tranh và loạn lạc, muốn chiêu mộ một vài người rất đơn giản." Isa vừa cười vừa nói.

Mặc dù Hàn Sâm rất không tình nguyện đến cái tinh cầu kia, thế nhưng thấy Isa không cho hắn một điểm nào để thương lượng, thế là hắn cũng chỉ có thể cam chịu số phận.

May mắn thay, Isa nói sẽ tiếp tục dạy hắn đao pháp, cũng không hoàn toàn không quan tâm mà bỏ mặc hắn mới khiến cho Hàn Sâm cảm thấy tốt hơn.

“Vậy mà đao Quỷ Nha lại từ chối ta, lẽ nào hắn thật sự có thiên phú bẩm sinh về đao pháp sao? Tiếc rằng hắn không phải người của Rebet tộc, nếu không chắc chắn hắn có thể phát huy được hết sức mạnh của sức mạnh Tuyệt Nha, nếu không thì cũng là một sự lựa chọn không †ồi.” Isa nhìn theo bóng lưng rời đi của Hàn Sâm, trong lòng suy nghĩ.

“Dạ Hà Vương đại nhân, Hắc Cương và Hàn Sâm đều có vũ khí cấp vương, dựa theo quy định của tộc ta có thể sở hữu một tinh cầu riêng của mình, trong số các tinh cầu còn lại, những nơi tốt cũng không còn nhiều, ngươi đã có sắp xếp gì cho bọn họ chưa?” Một vị quan chức mang tinh đồ đến trước mặt Dạ Hà Vương, cung kính xin chỉ thị.

Dạ Hà Vương nhìn lướt qua tinh đồ, do dự một lúc rồi nói: “Cứ phân †inh cầu Thiên Viên cho Hắc Cương đi.”

“Tinh cầu Thiên Viên? Đó là một trong số ít những tinh cầu còn lại có mỏ quặng phong phú, nơi đây có rất nhiều quặng kim loại quý hiếm, hơn nữa việc phân chia tài nguyên của các dị chủng khác nhau cũng rất hợp lý, lần trước công tước Iwaki đã tiêu tốn rất nhiều tiền để nhờ ngươi cung cấp cho hắn tinh cầu Thiên Viên, ngươi cũng không gật đầu, Hắc Cương thực sự rất may mắn.” Vị quan chức cười nói.

Dạ Hà Vương khẽ mỉm cười: “Hắc Nguyệt Vương là thợ rèn đao nổi tiếng ở Rebet tộc của ta. Thiên phú của Hắc Cương quá xuất sắc, lại nhận được sự công nhận của đao khí cấp vương, trong tương lai sẽ trở thành một vũ khí mạnh mẽ, đem đến cho hắn sự giàu có, tương đương với việc đặt nền móng cho sự phát triển của tộc chúng ta, tinh cầu này không dành cho ai khác ngoài hắn.”

“Vương thượng cao kiến.” Vị quan chức cười cười hành lễ, lại nói: “Trong số các tinh cầu còn lại, dựa vào việc tinh cầu Bối Ngọc là giàu có nhất, có phải sẽ phân cho Hàn Sâm, đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong bệ hạ hay không?”

Dạ Hà Vương đột nhiên lắc đầu và nói:"Tinh cầu Bối Ngọc thì ta vẫn còn dự định khác, giao tinh cầu Nhật Thực cho hắn đi."

Vị quan chức nghe đến tên của tinh cầu Nhật Thực thì sửng sốt: "Vương thượng, chưa kể ở tinh cầu Nhật Thực không có tài nguyên khoáng sản, ngay cả thực vật và tài nguyên nước cũng rất khan hiếm, mặc dù có rất nhiều tài nguyên dị chủng, thế nhưng thời tiết lại rất xấu, dị loại lại phân bố rải rác, có rất nhiều chủng loại, các tử tước bình thường rất khó sống được ở đó. Những tinh cầu như vậy thường được phân cho những tộc nhân từ cấp bá tước trở lên, nếu phân cho Hàn Sâm, có phải là có chút…"

Dạ Hà Vương hừ lạnh: "Mặc dù tinh cầu Nhật Thực chỉ có tài nguyên dị chủng, thế nhưng vẫn được coi là một tinh cầu giàu có, có thể phân cho hắn thì đã là một đặc ân rồi."

Nói xong, Dạ Hà Vương lại cười lạnh nói: "Dù sao thì Hàn Sâm cũng không thuộc tộc ta, hơn nữa gen trong cơ thể hắn rất không ổn định, đầu tư quá nhiều tài nguyên vào hắn thì không đáng, nếu không phải nhìn mặt của Nữ Hoàng Đao Phong, đừng nói là tinh cầu Nhật Thực, ngay cả tinh cầu cằn cỗi nhất hắn cũng không có phần."

Vị quan chức cười khổ, Hàn Sâm đi đến tinh cầu Nhật Thực, e rằng còn khổ hơn việc đi đến tinh cầu cằn cỗi.

Đi đến tinh cầu cằn cỗi ít nhất sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, đi †inh cầu Nhật Thực thì lại không chắc.

Theo quy định của Rebet tộc, ngay cả Nữ Hoàng Đao Phong cũng không được can thiệp vào quá trình phát triển của các tinh cầu trong Nguyệt Chi Hiệp, Hàn Sâm chỉ có thể tự mình chiêu mộ nhân lực để phát triển, nếu không chiêu mộ được những người từ cấp bá tước trở lên, muốn phát triển tinh cầu Nhật Thực thực sự rất khó, hơn nữa còn nguy hiểm đến tính mạng.

"Liệu Nữ Hoàng bệ hạ có đồng ý không?" Vị quan chức nói một cách thận trọng.

"Việc phân chia các tinh cầu thuộc quyền của Dạ Hà Vương ta, Nữ Hoàng Đao Phong cũng không thể nói bất cứ điều gì, nếu tên nhóc kia có ý kiến gì,

hắn có thể không đi.” Dạ Hà Vương hừ lạnh nói.

“Tinh cầu Nhật Thực?” Khi Isa nhìn thấy tinh cầu được giao cho Hàn Sâm cũng không khỏi hơi nhíu mày. Sự phản kháng của những người trong tộc với việc nàng bồi dưỡng cho Hàn Sâm còn lớn hơn so với trong tưởng tượng của nàng.

Nếu tinh cầu Nhật Thực được giao cho một vị công tước hoặc vương giả để phát triển thì đến đấy cũng không thể tính là khó, thế nhưng nỗ lực bỏ ra và những gì nhận lại không tương xứng với nhau, không có một công tước nào tình nguyện đi đến một nơi như vậy.

Đối với nam tước hay tử tước mà nói, tinh cầu Nhật Thực có thể coi như một kho báu lớn, thế nhưng bọn họ căn bản không có năng lực phát triển nó.

Tinh cầu Nhật Thực giống như một gân gà, ăn vào thì vô vị mà bỏ đi thì lại tiếc.

Vậy mà bây giờ Dạ Hà Vương lại giao tinh cầu Nhật Thực cho nam tước Hàn Sâm, rõ ràng là cố ý gây khó dễ.

Isa nói cho Hàn Sâm về tình hình của tinh cầu Nhật Thực, sau đó suy nghĩ một hồi rồi nói: “Nếu ngươi không muốn đi cũng không sao, tạm thời ở đây cùng ta luyện tập đao pháp trước đi.”

Làm sao một người kiêu ngạo và tự phụ như Isa lại dễ dàng từ bỏ như vậy, ngay cả cách để giải thích cũng không có.

Nếu nàng giải thích một chút, nói rằng bản thân chỉ muốn bồi dưỡng Hàn Sâm đến cấp công tước, những vương giả kia cũng sẽ không gây sự như vậy, rất có thể sẽ hợp tác với một hai người khác.

Thế nhưng tính cách của Isa là như vậy, ngay cả giải thích nàng cũng không thèm, người khác càng làm khó dễ nàng, nàng càng muốn làm nên công chuyện.

Sau khi Hàn Sâm nghe kể về tình hình của tinh cầu Nhật Thực, đôi mắt lại sáng lên, hành lễ với Isa rồi nói: “Nữ Hoàng đại nhân, ta tình nguyện đi đến tinh cầu Nhật Thực”

“Ngươi muốn đi thật sao?” Isa hơi ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm, nàng đã nói rõ ràng về tình trạng của tinh cầu Nhật Thực, vậy mà Hàn Sâm vẫn lựa chọn đi đến tinh cầu Nhật Thực, quả thật có chút nằm ngoài dự đoán của nàng.

Hết chương 1835.

Chương 1836. Chiêu mộ nhân lực

Từ trường của tinh cầu Nhật Thực rất hỗn loạn, những cơn bão điện từ bao phủ quanh năm khiến cho rất nhiều thiết bị không thể sử dụng. Trên tinh cầu có những dãy núi thẳng đứng và ngang dọc, địa hình rất phức tạp, môi trường sống khắc nghiệt không tưởng.

Nhiều năm trước từng có một vị bá tước giành được quyền phát triển †inh cầu Nhật Thực, thiết lập một cơ sở bên hồ Kính Linh ở tinh cầu Nhật Thực, lấy nơi này làm trung tâm, đã tiêu diệt không ít dị chủng.

Nhưng chưa đầy một tháng trôi qua, vị bá tước kia đã không quay trở lại sau khi dẫn đội vào núi đến săn bắt dị chủng, những thuộc hạ từ các tộc khác nhau được đưa theo không có một ai có thể sống sót trở về.

Rebet tộc cũng đã phái người đi điều tra, một vị công tước đã tìm kiếm trong núi hơn một tháng, cũng không thể tìm thấy vị bá tước kia và những thuộc hạ hắn đã đưa vào núi, chỉ đành phải bỏ cuộc.

Kể từ đó, không có ai muốn đến tinh cầu Nhật Thực nữa.

Sau khi Hàn Sâm tiếp quản tinh cầu Nhật Thực, hắn dự định sử dụng lại cơ sở trước kia của vị bá tước kia đã xây dựng bên hồ Kính Linh.

Nói một cách tương đối, nơi đây là khu vực an toàn nhất trên toàn bộ tinh cầu Nhật Thực, một số dị chủng cấp nam tước và cấp tử tước thường thoắt ẩn thoắt hiện ở gần đó.

Chỉ cần Hàn Sâm không tự tìm cái chết đi vào mấy ngọn núi nguy hiểm thì có lẽ sẽ không quá mạo hiểm.

Tuy nhiên muốn săn bắn những dị chủng cấp nam tước và cấp tử tước kia cũng không phải là một việc dễ dàng, đặc biệt là đối với một nam tước thì điều này càng khó hơn.

Chủ yếu là chủng loại của các dị chủng ở tinh cầu Nhật Thực rất phức †ạp, trong một khu vực nhỏ sẽ có rất nhiều dị chủng chủng loại khác nhau xuất hiện, không giống như những tinh cầu khác, các dị chủng cùng loại thường xuất hiện theo bầy đàn.

Bởi vì các chủng loại của dị chủng rất phức tạp, năng lực cũng có sự khác biệt, có quá nhiều trường hợp khẩn cấp phải giải quyết, cộng với số lượng dị chủng rất lớn, muốn săn bắn dị chủng ở đây, trừ khi có sức mạnh tuyệt đối, nếu không sẽ phải cần rất nhiều nhân lực.

Việc đầu tiên Hàn Sâm làm sau khi tiếp quản tinh cầu Nhật Thực chính là đi chiêu mộ thuộc hạ của mình.

Tất nhiên, Hàn Sâm không hy vọng có thể chiêu mộ được kẻ mạnh nào, thực ra đi chiêu mộ thuộc hạ chỉ là một cái vỏ bọc, hắn dự định đưa mấy người Tà Tình Đế đến để bọn họ giúp đỡ cùng nhau phát triển tinh cầu Nhật Thực.

Chỉ cần bọn họ không mạo hiểm đi sâu vào trong núi như vị bá tước kia, dựa vào sức phòng thủ của cơ sở, bọn họ có thể an toàn phát triển ở khu vực hồ Kính Linh này trong hai đến ba năm.

Ba năm sau có thể trả được thuế hay không thì đến lúc đó lại nói, dù sao ba năm đầu cũng được miễn thuế, ba năm này để cho mấy người Tà Tình Đế làm quen với môi trường đại vũ trụ gen trước, nếu có thể tiến hóa thêm mấy tử tước nữa thì thật tuyệt.

Nữ Hoàng Đao Phong đặc biệt cử một phi thuyền và vài thuộc hạ cho Hàn Sâm, chủ yếu là để bảo vệ sự an toàn của hắn, nếu không sẽ rất tệ nếu một nam tước nhỏ như Hàn Sâm bị tàn sát trong loại chiến trường như này.

Đao Quỷ Nha đã bị Nữ Hoàng Đao Phong để lại trong hoàng cung, bây giờ Hàn Sâm mang theo một đao khí cấp vương mà hắn không thể phát huy được sức mạnh của nó, không những không giúp ích được gì cho hắn, ngược lại còn có thể mất mạng vì nó.

Hàn Sâm ngồi phi thuyền đi đến khu vực bị chiến tranh tàn phá, tinh cầu Kate vẫn còn một vài khu vực chưa bị đánh bại, Hàn Sâm bèn đi đến tinh cầu Kate, dự định chiêu mộ một vài người Kate trở về.

Người Kate và nhân loại tương đối giống nhau, trông cũng khá hợp mắt, giao tiếp và những phương diện khác trong cuộc sống cũng dễ dàng hòa nhập hơn.

“Người Kate ở trong các hạ tộc cũng được coi là một chủng tộc yếu, chiêu mộ người Kate về tinh cầu Nhật Thực có hữu dụng không?” Công tước Băng Điểu chịu trách nhiệm hộ tống Hàn Sâm trong việc chiêu mộ nhân lực rất không hài lòng với quyết định của Hàn Sâm.

Tuy nhiên công tước Băng Điểu không hề có ý định can thiệp vào. chuyện của Hàn Sâm, hơn nữa trước khi đến, Nữ Hoàng Đao Phong cũng đã đặc biệt dặn dò nàng, không được can thiệp vào quyết định của Hàn Sâm, cho dù hắn chiêu mộ thuộc hạ như thế nào thì đều chỉ có thể dựa vào năng lực của hắn, không được phép can thiệp hay giúp đỡ hắn.

Phi thuyền hạ cánh xuống một vùng ngoại ô tương đối an toàn của thành phố, Hàn Sâm đã yêu cầu tất cả các thuộc hạ đi cùng mình giúp chiêu mộ nhân lực ở khắp mọi nơi.

“Công tước Băng Điểu, bên phía này giao cho ngươi trông nhé, ta cũng sẽ đi xung quanh xem xem có chiêu mộ được thuộc hạ nào phù hợp không.” Hàn Sâm nói với công tước Băng Điểu.

“Nữ Hoàng bệ hạ đã ra lệnh, bọn ta chỉ đảm bảo an toàn cho ngươi trên phi thuyền.” Công tước Băng Điểu lạnh lùng nói.

Ân”

“Ta sẽ tự mình lo liệu.” Hàn Sâm phất phất tay, rời phi thuyền đi vào thành phố.

Hàn Sâm đi một vòng trong thành phố, bây giờ chiến tranh loạn lạc, khắp nơi đều có người chạy trốn, nhiều nhà cửa và cửa hiệu vắng tanh, trên đường phố cũng là một mớ hỗn độn.

Hàn Sâm bước vào một tòa nhà đã không còn người, tìm thấy một căn phòng tương đối khuất, lấy Tiểu Thấu Minh từ trong túi ra rồi đặt nó lên trên bệ cửa sổ.

“Ở đây chờ ta, còn nữa, giúp ta xem xem có ai đi theo ta hay không.” Hàn Sâm nói với Tiểu Thấu Minh. Tiểu Thấu Minh hiện ra, gật đầu, rồi lại lập tức thay đổi màu sắc và biến mất.

Khi đó Hàn Sâm mới phát động sức mạnh huyết mạch của mình, dịch chuyển về trong Tí Hộ Sở.

Khi trở về nhà, hắn triệu tập mọi người lại, kể chuyện bản thân khi ở Nguyệt Chi Hiệp, Tà Tình Đế, Cố Khuynh Thành, Tiểu Thiên Sứ và rất nhiều người khác đều tỏ ý muốn đi xem tinh cầu Nhật Thực.

Không lâu sau khi Hàn Sâm bước vào tòa nhà bỏ hoang, một bóng người cũng theo đó vụt vào, không lâu sau thì đuổi theo Hàn Sâm dịch chuyển về căn phòng Tí Hộ Sở.

Kẻ đó lặng lẽ nhìn vào bên trong nhưng không thấy Hàn Sâm đâu, bóng người đi xung quanh tòa nhà vài lần, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

“Quái lạ, sao lại mất dấu rồi?” Bóng người đó cảm thấy rất mất mặt, hắn là một bá tước, hơn nữa còn rất giỏi trong việc truy sát, vậy mà lại lạc dấu Hàn Sâm, khiến hắn cảm thấy rất phiền muộn.

Để Hàn Sâm rời khỏi tầm mắt của hắn, hắn không biết khi quay về phải giải thích với công tước Băng Điểu như thế nào đây.

Mặc dù công tước Băng Điểu miệng nói là không đảm bảo an toàn của Hàn Sâm, nhưng trên thực tế Nữ Hoàng Đao Phong lại nói với nàng, cho dù có chuyện gì cũng phải đưa Hàn Sâm sống sót trở về.

Bóng người kia đi vòng quanh tòa nhà bị bỏ hoang, nhưng ngay cả một chút manh mối cũng không tìm thấy, chỉ có thể bất lực rời đi

Cuối cùng Hàn Sâm đã chọn Cố Khuynh Thành để theo hắn đến đại vũ †rụ gen trước, người phụ nữ này rất điềm đạm, nhìn chung sẽ không làm những việc người khác phải đau đầu.

Hàn Sâm hướng về phía bệ cửa sổ nói: “Tiểu Thấu Minh, vừa rồi có ai đến đây không?”

Thân thể Tiểu Thấu Minh hiện ra, màu sắc trên cơ thể nó liên tục thay đổi, vậy mà nó lại giống như một hình ảnh động, hiển thị tất cả những gì nó nhìn thấy.

Hàn Sâm vừa nhìn bóng người kia thì lập tức nhận ra đó là một vị bá tước trên phi thuyền của mình, trong lòng đã có tính toán.

“Đây chính là đại vũ trụ gen sao? Quả nhiên có chút khác biệt so với trong Tí Hộ Sở.” Cố Khuynh Thành di chuyển cơ thể, áp lực ở đây quá mạnh khiến cho nàng không thể thích ứng.

“Ở đây tạm thời an toàn, bây giờ ngưng tụ chiến giáp gen đi, ta giúp ngươi trông chừng.” Hàn Sâm nói.

“Được.” Cố Khuynh Thành cũng đã ăn không ít những thức ăn dị chủng, nếu không phải áp chế nguồn sức mạnh trong cơ thể, nàng sớm đã ngưng tụ được chiến giáp gen rồi.

Rất nhanh, cơ thể Cố Khuynh Thành đã được bọc trong một chiếc chiến giáp bằng đồng, hơn nữa chiến giáp gen hình thành không ngừng nghỉ, trực tiếp tiến vào trạng thái biến hóa lần thứ hai.

Không lâu sau, Hàn Sâm nhìn thấy một thanh cổ kiếm bằng đồng trôi nổi trước mặt Cố Khuynh Thành, võ trang gen của nàng cũng là một thanh

kiếm, là kiếm tu.

Hết chương 1836.

Chương 1837. Liên tiếp tiến hoá

“Chúc mừng” Trong lòng Hàn Sâm vô cùng vui vẻ, Cố Khuynh Thành đã thăng lên cấp quý tộc ngay trong một lần, như vậy cũng tiết kiệm được một quả Vạn Từ.

“Ta sẽ đi dạo xung quanh trước một lát, sau đó đến phi thuyền của ngươi để đăng ký báo danh theo kế hoạch.” Cố Khuynh Thành nói xong cũng trực tiếp rời khỏi toà nhà bỏ hoang, không có chút gì gọi là e ngại đối với thế giới xa lạ này mà thậm chí lại còn vô cùng tò mò.

“Hi vọng sau khi bọn họ tới sẽ không gây nên chuyện xấu gì.” Trong lòng Hàn Sâm có hơi buồn phiền. Cố Khuynh Thành và những người này đều có cá tính rất mạnh mẽ, đến hắn cũng không thể nào mà kiểm soát nổi.

Khởi đầu khá là thuận lợi, không có bất cứ tai nạn ngoài ý muốn nào xảy ra. Cũng vì thế mà lòng tin của Hàn Sâm đã tăng lên rất nhiều. Hắn trở về Tí Hộ Sở lần nữa rồi dẫn theo Tà Tình Đế tới đây.

Mà tính cách của Tà Tình Đế lại càng thẳng thắn, sau khi tiến vào đã trực tiếp bắt đầu ngưng tụ chiến giáp gen, cơ bản cũng không cần đợi Hàn Sâm nói gì cả.

Chất lỏng bạc màu tự động chảy ra từ cơ thể của Tà Tình Đế và nhanh chóng bao bọc lại thân thể hắn, tạo thành một bộ chiến giáp gen màu bạc.

Cũng giống như Cố Khuynh Thành, Tà Tình Đế rất dễ dàng đã hoàn thành quá trình tiến hóa thứ hai. Sau khi bộ chiến giáp gen tan chảy, nó lại lần nữa ngưng tụ và biến thành một cuốn sách màu bạc.

“Đây là loại võ trang gen gì thế?” Hàn Sâm trợn to mắt nhìn chằm chằm vào cuốn sách màu bạc trên tay Tà Tình Đế.

“Không có vấn đề gì, ta đi ra ngoài trước rồi hãy nói chuyện.” Tà Tình Đế nóng lòng không kịp chờ đợi mà đi ra bên ngoài toà nhà.

“Nhớ rõ phải đi đăng ký báo danh phi thuyền ở vùng ngoại thành đấy!” Hàn Sâm hô lên một tiếng sau lưng hắn.

“OKI” Tà Tình Đế cũng không quay đầu nhìn lại, chỉ giơ tay làm một động tác ra dấu khiến cho hắn yên tâm mà thôi.

“Cái đệch, tên nào tên nấy đều là kẻ không đáng trông cậy vào. Không thể được, ta phải mang theo mấy người đáng tin cậy tới mới được.” Hàn Sâm trở lại Tí Hộ Sở, lần này hắn đưa theo Tiểu Thiên Sứ đi đến, đây mới thật sự là người mà hắn chân chính tin tưởng.

Có điều Hàn Sâm lại vô cùng lo lắng, sợ rằng Tiểu Thiên Sứ cũng sẽ †hu hút sự chú ý của những sinh vật khác giống như Kim Mao Hống.

Tiểu Thiên Sứ nghe theo mệnh lệnh của Hàn Sâm và bắt đầu quá trình tiến hoá của bản thân. Trong khi đó, Hàn Sâm lại hơi khẩn trương quan sát bốn phía xung quanh, nếu có bất kỳ một biến động nhỏ nào xảy ra, hắn sẽ ngay lập tức đưa Tiểu Thiên Sứ về lại Tí Hộ Sở càng sớm càng tốt.

Tiểu Thiên Sứ có hai dạng, bình thường là hình dạng giống thiếu nữ nhân loại, sau khi biến thân sẽ trở thành thiên thần với mái tóc vàng và đôi cánh trắng.

Lúc này dị quang trong cơ thể của Tiểu Thiên Sứ luân chuyển, đã trực tiếp biến thành trạng thái thân thể thiên sứ, quang mang nhẹ nhàng thánh khiết từ trong thân thể của nàng chảy ra và biến thành một bộ chiến giáp gen Thánh Quang.

Trước khi Hàn Sâm kịp quan sát cẩn thận bộ chiến giáp gen Thánh Quang kia thì Tiểu Thiên Sứ đã tiến vào giai đoạn tiến hoá hình trạng lần thứ hai. Sau khi bộ chiến giáp ấy tan chảy, nó lập tức hoà vào bên trong cơ thể của nàng.

“Dị chủng hóa!” Trong lòng Hàn Sâm bỗng chốc lo lắng hẳn lên, sợ rằng Tiểu Thiên Sứ dị chủng hóa sẽ xuất hiện vấn đề.

Khi chất lỏng gen do chiến giáp gen Thánh Quang hoá thành chảy vào trong cơ thể, toàn thân của Tiểu Thiên Sứ bắt đầu phát ra quang mang thánh khiết, xương cốt da thịt đều lộ ra ánh sáng rực rỡ chói lọi.

Có thể thấy rõ ràng toàn bộ cơ thể của Tiểu Thiên Sứ đều đang có những biến đổi bất thường. Loại hiện tượng dị chủng hóa này, Hàn Sâm chỉ mới nhìn thấy ở trên người Kim Mao Hống.

Chẳng mấy chốc, cơ giáp thiên sứ được ngưng tụ ra từ trong thân thể của Tiểu Thiên Sứ đã biến đổi dị thường. Hàn Sâm còn chưa kịp phản ứng gì, thánh quang tràn ra từ trong cơ thể của nàng từ từ ngưng kết ở †rước mặt nàng. Vậy mà lại biến thành một thanh kiếm to lớn trong suốt.

Hàn Sâm xem mà trợn mắt há hốc mồm. Vốn dĩ toàn thân Tiểu Thiên Sứ đều đã dị chủng hóa, ấy vậy mà lại còn có thể ngưng tụ ra chiến giáp Thiên Sứ và kiếm Thiên Sứ, cái này hắn thật sự chưa từng nghe nói đến.

Cơ thể của Tiểu Thiên Sứ gần như biến thành một bức tượng chiến thần Thánh Nữ. Đúng vào lúc này, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy trong †úi của mình có thứ gì đó bỗng nhúc nhích.

Tiếp đó hắn đã thấy phiến lông vũ Thần hóa tự động bay ra, lao về phía của Tiểu Thiên Sứ.

Trước mặt Tiểu Thiên Sứ, lông vũ hóa thành những điểm sáng trắng nhỏ và bay về phía thanh kiếm lớn trong suốt trên tay nàng. Sau đó, từng điểm từng điểm sáng nhè nhẹ hoà vào bên trong thanh đại kiếm Thiên Sứ.

Sau khi được lông vũ Thần hóa dung hoà, thanh kiếm vốn to lớn trong suốt ban đầu đã dần dần xảy ra biến hoá. Từ một thanh đại kiếm trong suốt biến thành một thanh kiếm có hình dạng sợi lông vũ màu trắng tinh khôi, nó đã trở thành một thanh vũ kiếm trắng như tuyết. Kích thước vẫn giống như lúc đầu, không khác thanh đại kiếm trong suốt ban đầu lắm.

Hàn Sâm sửng sốt trợn mắt há hốc mồm, nhưng sau khi phản ứng lại thì vô cùng vui mừng. Chỉ riêng dao động từ trong cơ thể của Tiểu Thiên Sứ thôi đã là nhân vật tồn tại hàng đầu, cấp cao nhất trong đẳng cấp nam tước rồi. Hơn nữa kiếm Thiên Sứ lại còn hấp thụ được cả lông vũ Thần hóa. Thành

tựu tương lai sau này của Tiểu Thiên Sứ đúng là không thể tưởng tượng nổi, chí ít cũng phải là nửa bước Thần hoá.

Ngay cả bước tinh luyện lông vũ Thần hóa cũng trực tiếp được giảm bớt, phần cơ duyên này thật sự là không hề nhỏ chút nào.

Mãi cho đến khi Tiểu Thiên Sứ thoát khỏi trạng thái dị chủng hóa và khôi phục lại hình dáng của một thiếu nữ nhân loại, trong lòng Hàn Sâm mới thở phào nhẹ nhõm. Cũng may là không xuất hiện tình huống giống như của Kim Mao Hống, hơn nữa Tiểu Thiên Sứ cũng không bị dục vọng giết chóc điều khiển, vẫn còn giống như trước.

“Tiểu Thiên Sứ, trước hết ngươi ở chỗ này chờ ta một lúc được chứ.” Hàn Sâm dự định sẽ tự mình đưa Tiểu Thiên Sứ trở về, để Tiểu Thiên Sứ một mình ra ngoài thì hắn thật sự không yên tâm chút nào.

Trở lại Tí Hộ Sở, Hàn Sâm lại mang Tiểu Ngân Ngân ra ngoài. Muốn khai phá tại một tinh cầu hiểm ác như vậy, chắc chắn là không thể thiếu năng lực chữa trị mạnh mẽ của Tiểu Ngân Ngân.

Tiểu Ngân Ngân được thăng cấp lên vũ trụ Liên Minh muộn nhất, nhưng lại ăn đồ ăn gen dị chủng nhiều nhất, cũng đã đạt đến trình độ tiêu chuẩn ngưng tụ ra chiến giáp gen từ lâu.

Tiểu Ngân Ngân ưu nhã đứng ở đó, mái tóc bạc khẽ lay động theo gió. Chất lỏng màu bạc phun ra, ngay sau đó đã bao phủ toàn bộ cơ thể giống như một bức tượng bằng bạc đang được nhào nặn.

Có điều sự tiến hoá của Tiểu Ngân Ngân đã kết thúc ở đây, cũng không còn xảy ra tiến hóa lần thứ hai nữa.

Tiểu Ngân Ngân hơi mất mát đi đến bên cạnh Hàn Sâm, dùng đầu nhỏ cọ xát vào bắp chân của Hàn sâm.

Hàn Sâm ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu của Tiểu Ngân Ngân, cưng chiều nói: “Không quan trọng đâu, năng khiếu bẩm sinh cũng không có ý nghĩa gì lớn hết. Chỉ cần có ta ở đây, bất kể ngươi có sức mạnh hay năng lực thế nào

đi chăng nữa, tương lai ngươi nhất định vẫn có thể cùng ta đi lên đỉnh cao nhất.”

Hàn Sâm lấy nước của quả Vạn Từ để cho Tiểu Ngân Ngân uống vào. Rốt cuộc chiến giáp gen của Tiểu Ngân Ngân lại có động tĩnh lần nữa, chất lỏng màu bạc của chiến giáp gen hòa tan rồi chảy vào trong thân thể Tiểu Ngân Ngân.

“Dị chủng hóa nữa?” Trong lòng Hàn Sâm có hơi căng thẳng. Dù sao Tiểu Ngân Ngân cũng không phải là Tiểu Thiên Sứ, không biết sau khi dị chủng hóa, nó còn có thể duy trì được bản chất của chính bản thân mình nữa hay không.

Vài điểm ngân quang xuyên qua hai mắt của Tiểu Ngân Ngân, biến đôi mắt của nó trở thành màu bạc dị thường, không những thế bên trong còn giống như có vài tia điện loẹt xoẹt đang nhấp nháy.

Hàn Sâm hơi sửng sốt, hắn vốn tưởng rằng dị chủng hoá của Tiểu Ngân Ngân phải là một cái đuôi hay là cái gì đó đại loại vậy, nhưng vẫn không ngờ đến nó lại là một đôi mắt.

Cặp mắt kia càng ngày càng phát sáng, giống như lôi điện ngân sắc vô tận đang bắt đầu khởi động, qua một lúc lâu sau mới dần dần trở lại bình thường. Nhưng mà một đôi con ngươi lại biến thành màu bạc thuần khiết, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy được một luồng tinh quang màu bạc rất nhỏ đang nhấp nháy trong đó.

Ban đầu Hàn sâm tính toán định đưa cả bốn người bọn họ đến tinh cầu Kate trước, có điều Linh lại chủ động nói rằng muốn đi cùng cho nên Hàn Sâm mới đành phải dẫn theo nàng đến đây.

Linh vẫn luôn trả giá vì gia đình của Hàn Sâm mà chưa bao giờ than vãn, oán giận hay yêu cầu bất cứ điều gì. Lần này nàng đưa ra lời cầu xin, Hàn Sâm thực sự rất khó có thể từ chối yêu cầu này.

Linh vốn cũng không giỏi ăn nói, sau khi đi tới đại vũ trụ gen đã trực tiếp bắt đầu ngưng tụ chiến giáp gen.

Thế nhưng ngay lúc nàng đang ngưng tụ chiến giáp gen lại đột nhiên xảy ra sự biến dị.

Hết chương 1837.

Chương 1838. Nhân đôi tiến hóa của Linh

Đầu tiên Linh ngưng tụ ra một bộ chiến giáp gen màu trắng, ngay sau đó là lần tiến hoá thứ hai, ở giữa hoàn toàn không có khoảng cách gì cả. Chiến giáp gen của nàng nhanh chóng tan chảy hoàn toàn, một lần nữa hình thành nên một thanh đao nhỏ có màu trắng giống như là một thanh đao được chế ra từ xương cốt.

Hàn Sâm đang mừng rỡ trước sự tiến hoá lần hai thành công của Linh. Thế nhưng ai mà ngờ được, thanh cốt đao trên tay Linh lại đột nhiên vỡ nát, Hàn Sâm chết lặng trợn mắt há hốc mồm.

“Chuyện gì thế này? Sao mà võ trang gen đã ngưng tụ ra lại có thể tự sụp đổ được chứ?” Trong lòng Hàn sâm thật sự rất khó hiểu. Hắn đang định chạy tới xem Linh có bị thương hay không thì lại đột nhiên cảm thấy khí tức trên người của nàng bỗng chốc thay đổi. Màu đen trong con mắt lại bỗng nhiên xuất hiện thêm một vòng màu tím, không những thế mà màu tím kia vẫn còn đang không ngừng lan rộng ra.

Chẳng mấy chốc, mái tóc của Linh cũng bắt đầu chuyển sang màu tím, đỉnh đầu bỗng chợt mọc ra một cặp sừng cong màu tím.

“Linh, ngươi không bị làm sao chứ?” Hàn Sâm hơi lo lắng, cũng may là nhìn Linh có vẻ không bị thương, chẳng qua chỉ là đã biến thành trạng thái của Tu La tộc mà thôi.

Sau khi Linh hoàn toàn biến thân trở thành người của Tu La tộc, vật chất thần bí tràn ra từ bên trong thân thể của nàng lại bắt đầu ngưng †ụ chiến

giáp gen một lần nữa.

“Lại ngưng kết chiến giáp gen nữa á? Không phải nói là cơ thể con người của nàng và thân thể của Tu La tộc không thể được coi là một khối hoàn chỉnh ư?” Trong lòng của Hàn Sâm có vô số nghỉ ngờ.

Khác với màu trắng trước đó, lần này chiến giáp gen ngưng tụ từ cơ thể của Linh lại chuyển sang màu tím giống hệt như màu tím của cặp sừng trên đầu nàng, không những thế đến chất liệu cũng giống nhau như được đúc ra từ một khuôn.

Chiến giáp gen đã được ngưng tụ thành công, cũng giống với lần trước, không có bất kỳ khoảng cách nào, nó trực tiếp hòa tan và trở thành dịch gen, chỉ khác là lần này nó không tiếp tục ngưng kết và biến thành gen vũ khí loại đao, mà là xâm nhập vào bên trong thân thể của Linh.

“Dị chủng hóa?” Trong lòng Hàn Sâm thật sự có hơi lo lắng, tình huống của Linh thực sự có chút phức tạp.

Lần thứ nhất quý tộc, lần thứ hai dị chủng hóa, không biết chuyện này có ảnh hưởng gì đến thân thể của nàng hay không nữa.

Chất lỏng màu tím nhè nhẹ xuyên qua thấm vào trong cơ thể của Linh khiến cho toàn thân nàng đều xảy qua biến hoá kỳ lạ, cả người tản ra làn khói màu tím. Làn khói màu tím ấy nhanh chóng hoàn toàn bao phủ nàng ở trong đó, khiến cho Hàn Sâm không thể nhìn thấy nàng, rốt cuộc phải là dị chủng hóa đến mức nào được chứ.

Ngay tại lúc Linh dị chủng hóa, trên bầu trời đầy sao xa xôi, trong một hố đen bí ẩn. Một người đàn ông trên đầu mọc ra cặp sừng màu tím đang tu luyện, nhưng đột nhiên hắn ta mở mắt ra, nhìn về phía tinh cầu Kate, trong mắt loé lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó lại bỗng nhiên nhíu mày.

“Quái lạ, tại sao lại có một khí tức kỳ quái như vậy loé lên rồi lại biến mất? Con cháu về sau của ta sẽ có một tồn tại như vậy ư?” Người đàn ông lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, hắn lại lần nữa cẩn thận cảm ứng nhưng không còn có thể cảm giác được bất cứ thứ gì nữa.

Có điều người đàn ông cũng không quan tâm lắm, chỉ là sau đó trong lòng thoáng qua một ý nghĩ rồi lại tiếp tục tiến vào trạng thái tu luyện.

Trên đỉnh của tòa nhà bỏ hoang, một người đàn ông nhìn lên bầu trời đầy sao, trên mặt lộ ra biểu cảm nghiền ngẫm: "Thật thú vị, những sinh vật xung quanh đứa trẻ đó có vẻ khá thú vị, thậm chí có cả người có thể dung hợp lông vũ Thần hóa của ta, thế nhưng nó không phải là Vũ tộc thuần túy. Hiện tại lại có thêm một tên nữa chỉ bằng khí tức dị chủng là có thể đủ để kinh động Thuỷ Tổ các tộc rồi. Cũng may là ta nhanh chóng che đậy đi, nếu không thì thật là phiền phức."

Khổng Phi có cảm giác khi Tiểu Thiên Sứ dung hợp Lông vũ Thần hóa đã có được cảm ứng xuyên không đến nơi này, cũng trùng hợp khi giúp đỡ Hàn Sâm ngăn cản một tia nguy hiểm đã qua.

Hàn Sâm đang ở trong phòng chờ đợi Linh tiến hoá, Khổng Phi ngồi yên trên hàng rào của toà nhà cao tầng bị bỏ hoang uống từng hớp từng hớp rượu. Toàn bộ không gian lân cận xung quanh cao ốc dường như có chút gì đó khác lạ, thế nhưng lại không nói được rốt cuộc nó khác lạ ở chỗ nào.

Phải gần nửa tiếng đồng hồ sau, tử khí trên người Linh mới dần dần †an biến. Nhìn thấy dáng vẻ của nàng cũng gần như không có gì thay đổi quá nhiều, mái tóc, con ngươi và cặp sừng vẫn một màu tím y như cũ. Trừ những thứ đó thì không thể nhìn ra bất cứ sự khác biệt nào so với trước khi nàng biến thân.

Khí tức trên người của Linh khẽ chuyển động, tử khí trên người nàng cũng hoàn toàn tiêu tán, lại khôi phục trở lại hình dáng ban đầu của một thiếu nữ nhân loại.

"Linh, ngươi không sao chứ?" Hàn sâm vội vàng bước tới quan sát toàn bộ thân thể của Linh và hỏi.

Linh khẽ lắc đầu, đưa tay ra chộp một cái, trên tay nàng bỗng xuất hiện một thanh đao nhỏ có màu trắng. Chính là thanh cốt đao mà lúc nãy nàng đã ngưng tụ ra đây mà.

“Thanh đao này vẫn còn cơ à?” Hàn sâm khẽ giật mình, hắn vốn tưởng rằng lần đầu tiên ngưng tụ gen vũ khí đã bị nứt vỡ, nhưng bây giờ xem ra cũng không hề có chuyện như vậy rồi.

Linh gật đầu sau đó lại lắc đầu, dường như không biết phải nói như thế nào mới đúng.

Hàn Sâm biết nàng cũng không phải là không muốn nói, mà là không biết nên biểu đạt như thế nào cho phải. Vì thế đã trực tiếp nói: “Chuyện này từ từ rồi hãng nói sau, chúng ta cứ trở về trước đi.

Hàn Sâm không tiếp tục đưa người đến nữa. Tuy rằng có thể mang rất nhiều người từ bên kia tới, có điều Hàn sâm tạm thời chỉ định tính toán dẫn những người này đi như vậy là đủ rồi.

Linh, Tiểu Thiên Sứ và Tiểu Ngân Ngân, Hàn Sâm đều không nỡ lòng để các nàng đi ra ngoài tránh cho đến lúc đó xảy ra tai nạn ngoài ý muốn. Vì vậy Hàn Sâm đã trực tiếp đưa các nàng ra khỏi toà nhà cao tầng và đi dạo một vòng quanh thành phố. Ý định lại chiêu mộ thêm mấy người của tinh cầu Kate để đưa họ về cùng nhau, miễn cho chỉ đưa các nàng trở lại sẽ vô cùng dễ dàng bị người khác chú ý.

“Hắn ta thật thú vị.” Người đàn ông ngồi trên sân thượng của toà nhà nhìn đám người Hàn Sâm rời đi. Khẽ mỉm cười, sau đó thân hình chợt lóe lên một cái rồi đột nhiên biến mất, trong nháy mắt đã xuất hiện trên tinh cầu ngoài tinh không, hắn đi xa khỏi tinh cầu Kate.

Bên trong thành phố thực sự rất lộn xôn, rất nhiều nơi đã không còn một bóng người. Hàn Sâm đi dạo quanh một vòng cũng không thấy có mục tiêu nào thích hợp.

Ở một thành phố như thế này, ngoại trừ quân đội của tinh cầu Kate ra, muốn kiếm được một nam tước cũng không phải chuyện dễ dàng. Cho dù có đi chăng nữa thì trước đó cũng đã bị các thế lực khác chiêu mộ đi mất rồi, làm gì còn có thể chừa được đến tận bây giờ cho hắn cơ chứ.

Hàn Sâm nghĩ nghĩ một hồi, thôi quên đi, phải mang theo đám người Linh cùng trở lại phi thuyền đã.

Khi đến chỗ phi thuyền, Hàn Sâm mới phát hiện nơi đây còn náo nhiệt hơn so với trong thành phố. Rất nhiều đàn ông, phụ nữ và trẻ em của tinh cầu Kate đang chen chúc nhau tại phi thuyền phía trước, hi vọng có thể lên được thuyền.

Tuy nhiên bởi vì đám người Hàn Sâm chiêu mộ điều kiện ít nhất cũng phải là nam tước, cho nên những người tinh cầu Kate này đều bị ngăn lại, không một ai có thể được lên thuyền.

Nhưng bọn họ vẫn vây quanh ở phía trước của phi thuyền và khẩn cầu, hy vọng rằng những người trên con thuyền có thể được bọn họ làm rung động.

“Các ngươi làm ơn dẫn ta đi đi, ta có thể làm bất cứ điều gì cũng được mà”

“Ta cầu xin các ngươi, để con của ta lên thuyền đi mà, chỉ cần để cho nàng lên thuyền thôi là được rồi.”

“Không phải ta đã nói rất rõ ràng rồi hay sao? Bọn ta đang muốn kêu gọi những nhân thủ đi đến một tinh cầu rất nguy hiểm để khai hoang, nam tước đi đều không chắc chắn còn có thể bảo toàn mạng sống mà trở về. Nếu các ngươi cứ muốn đi thì chính là đi chịu chết đấy!” Nhân viên công tác liên tục lớn tiếng giải thích. Tuy vậy lại không có bất cứ tác dụng gì, những người kia vẫn đau khổ cầu xin, hi vọng có thể được lên thuyền.

Hàn Sâm nhíu mày quay trở lại phi thuyền, khi công tước Băng Điểu nhìn thấy Hàn Sâm đưa theo hai thiếu nữ trở về thì không khỏi cau mày. Theo nàng thấy, hai cô gái được Hàn Sâm mang về, tuy rằng có linh khí mạnh hơn so với những sinh vật bình thường một chút, nhưng sức mạnh lại có hạn. Nhiều nhất cũng chỉ là một nam tước, không có gì đáng để trọng dụng cả.

Mà Hàn sâm lựa chọn như vậy khiến cho nàng thực sự rất hoài nghi về động cơ mà Hàn Sâm tới tinh cầu Kate này để chiêu tập nhân thủ.

Nếu thật sự chỉ là muốn chiêu mộ nhân thủ vậy tại sao lại tới một nơi như tinh cầu Kate này cơ chứ. Bây giờ nhìn thấy hai cô gái xinh đẹp này, trong lòng Băng Điểu công tước loé lên một chút ý nghĩ, sắc mặt có hơi không được vui vẻ lắm.

“Băng Điểu công tước đại nhân, ngươi đã chiêu mộ nhân thủ nào chưa?” Hàn Sâm nhìn Băng Biểu công tước và hỏi.

“Cho đến hiện nay, ta tổng cộng đã chiêu mộ được mười sáu vị nam tước.” Băng Điểu công tước thản nhiên đáp lại.

Hàn Sâm hơi giật mình, không phải hắn chê ít, mà là thực sự cảm thấy rất nhiều ấy, tại sao nơi này lại còn có thể có nhiều nam tước như vậy để cho hắn chiêu mộ thế.

Hết chương 1838.

Chương 1839. Chiêu mộ thất bại

Hàn Sâm bảo người dẫn hắn đến gặp mấy vị năm tước, đa số là người Kate, cũng có số ít nam tước chủng tộc khác.

Hàn Sâm thầm cười khẩy trong lòng: “Tưởng Hàn Sâm ta ngu ngốc thật sao? Bây giờ vẫn có nhiều nam tước đến nhờ vả ta cơ à?”

Không biết trong mấy nam tước này có bao nhiêu mật thám được người ta sắp xếp vào, Hàn Sâm đoán chừng ít nhất là một nửa, thậm chí có thể là tất cả.

“Xem ra có rất nhiều người có hứng thú với ta.” Hàn Sâm cũng không nói gì, chỉ bảo bọn họ tiếp tục chiêu mộ người, đồng thời đợi Tà Tình Đế và Cố Khuynh Thành đến.

Mấy ngày sau đó, mỗi ngày đều có thể chiêu mộ mấy nam tước, thậm chiêu mộ được bốn vị tử tước.

“Các ngươi muốn đến thì cũng đến rồi, ta cũng đang thiếu bia đỡ đạn.” Hà Sâm thầm cười nhạt trong lòng, tất cả người đến đều chấp nhận mà không hỏi, không quan tâm có phải là gián điệp không.

Đến ngày thứ tư, cuối cùng mới thấy Cố Khuynh Thành đến báo danh. Một ngày sau nữa, Tà Tình Đế cũng đến. Điều này mới khiến Hàn Sâm thở phào một hơi.

Bọn họ không biết Hạn Sâm, được sắp xếp tạm thời trong phi thuyền cùng với mấy nam tước chiêu mộ được.

"Các ngươi có phiền không hả, không phải nói rồi sao? Bọn ta chỉ chiêu mộ quý tộc, không cần người bình thường." Một nhân viên hơi khó chịu nói, đẩy người phụ nữ người Kate đang muốn chen chúc lên thuyền ra.

Người phụ nữ Kate bị đẩy ngã trên đất, một tay kéo bé gái Kate tộc mới tầm ba bốn tuổi, một tay ôm chân nhân viên kia, khóc nói: "Đại nhân, xin ngươi, để con ta lên thuyền đi mà, ngươi bảo ta làm gì cũng được, ta đồng ý hết…"

"Đi ra!" Nhân viên hơi chán ghét muốn đẩy người phụ nữ ra, nhưng người phụ nữ ôm quá chặt, trong chốc lát không thể đẩy ra được.

Đột nhiên nhân viên nổi điên, đá một chân kia lên người người phụ nữ, đá người phụ nữ ngã ra đất.

"Mẹ…" Bé gái hoảng sợ ôm người phụ nữ khóc lên.

Người phụ nữ lại bò dậy, vẫn muốn cầu xin nhân viên kia, thật sự nàng không có cách, cả tinh cầu Kate sắp thất thủ rồi, ngoài rời khỏi tinh cầu Kate thì vốn không có đường chạy, nhưng bây giờ vốn đã ít phi thuyền của thế lực khác đến đây, nàng đã không còn hy vọng nào khác.

Nhân viên bị đeo bám liên tiếp mấy ngày cũng đã khó chịu lắm rồi, muốn đá người phụ nữ kia ra lần nữa, dù sao hắn cũng có quyền quyết định ai lên thuyền.

"Trẻ nhỏ và mẹ đơn thân của đứa trẻ có thể lên thuyền, nhưng có chuyện này ta phải nói rõ trước, bọn ta phải đi đến tinh cầu vô cùng nguy hiểm để khai hoang, đến lúc đó có thể nguy hiểm và dễ chết hơn cả ở đây, với lại đến lúc đó các ngươi phải nghe lệnh ta vô điều kiện, muốn lên thuyền hay

không các ngươi tự quyết định.” Giọng Hàn Sâm †ừ trên boong tàu truyền đến.

Công tước Băng Điểu cau mày: “Ngươi cần mấy sinh vật bình thường này làm gì? Dù là trẻ con, nhưng gen đã định rồi, tỷ lệ xuất hiện quý tộc trong bọn chúng rất thấp, trong một nghìn người chưa hẳn có một nam tước, huống chỉ bọn họ ở đây bây giờ còn ít nữa, mang theo cũng chỉ thêm phiền thôi.”

Hàn Sâm cười cười: “Bây giờ hẳn là ta đang chiêu mộ tay sai mà nhỉ?”

Công tước Băng Điểu hừ một tiếng rồi không nói gì nữa, nhưng cảm nhận đối với Hàn Sâm lại giảm đi chút ít.

Trẻ nhỏ và mẹ được phép lên thuyền, tuy bọn họ nghe được lời của Hàn Sâm, nhưng bọn họ không có lựa chọn tốt hơn, dường như ở lại có thể chết, thậm chí trở thành nô lệ, đi tới tinh cầu khai hoang cũng có chút cơ hội sống.

Số người phi thuyền có thể mang theo có giới hạn, nhưng để trẻ con và mẹ lên thuyền đã hơi thừa, Hàn Sâm phải lệnh phi thuyền đi về Nguyệt Chỉ Hiệp.

“Thật đáng thương, nếu không phải Terius tộc tấn công tinh cầu Kate thì bọn họ cũng không thảm như vậy, hình như chủng tộc Terius thích giết chóc vô nghĩa chỉ chiếm số ít trong vũ trụ, chỉ có thể trách Kate †ộc quá xui xẻo.” Một nam tước thở dài nói.

Hàn Sâm không nói gì, chỉ dặn dò những bà mẹ quản lý chăm sóc cho những đứa trẻ, với lại dù là mẹ hay con cũng phải nghiêm chỉnh tuân thủ mệnh lệnh của hắn, nếu không cũng sẽ xử phạt.

Phi thuyền về đến Nguyệt Chi Hiệp thì Hàn Sâm dẫn bọn họ đến bên hồ Kính Linh của tinh cầu Nhật Thực, ở đây cũng xem như là khu vực duy nhất trong tinh cầu Nhật Thực mà phi thuyền có thể đáp xuống, dao động từ trường những nơi khác quá lớn, lại thêm bão điện từ, phi thuyền đi vào đó tám chín mươi phần trăm đều sẽ rơi xuống.

Phần lớn bộ phận chính của căn cứ đều xây bằng đá, kích thước không nhỏ, giống như một pháo đài.

Nhưng vì bỏ hoang quá lâu dường như bị bụi bặm vùi lấp, may là không đổ sập, tất cả khóa cửa vô cùng ngay ngắn, không cần lo lắng bên trong bị dị chủng chiếm.

Sau khi vào căn cứ, Hàn Sâm bảo mấy bà mẹ dẫn mấy đứa trẻ dọn dẹp toàn căn cứ.

Tuy bọn họ rất đáng thương, nhưng muốn tồn tại thì phải dựa vào bản thân bọn họ, không cần trả giá điều gì mà có thể nhận được thương hại thì chưa chắc là điều tốt đối với bọn họ.

Isa chỉ đồng ý cung cấp vật tư miễn phí cho Hàn Sâm nửa năm, nếu sau nửa năm Hàn Sâm vẫn cần lương thực vật tư thì phải tự mình cầm tiên đi mua, cho nên thời gian của Hàn Sâm cũng không nhiều, trong nửa năm này, chí ít hắn phải thu thập được đủ tài nguyên cho tất cả sinh vật sinh tôn mới được.

Sau khi công tước Băng Điểu gửi vật tư xong thì dẫn thuộc hạ của Nữ Hoàng Đao Phong rời khỏi tinh cầu Nhật Thực.

“Chiêu mộ thành công không?” Khi công tước Băng Điều phục mệnh với Isa, Isa tiện thể hỏi một câu.

Công tước Băng Điểu hơi cau mày nói: “Tổng cộng chiêu mộ được ba mươi chín nam tước, bốn tử tước, với hai trăm sáu mươi bảy người thường là trẻ em và phụ nữ. Vả lại, trong mấy nam tước, tử tước kia, phần lớn đều là gián điệp do Rebet tộc chúng ta hoặc tộc khác cử đến, chiêu mộ lần này cực kỳ thất bại.”

“Vậy sao?” Isa chỉ hơi mỉm cười chứ không nói gì nữa.

“Nữ Hoàng bệ hạ, người không quản giáo hắn thật sao? Hắn làm loạn như vậy, đừng nói là khai phá tinh cầu Nhật Thực thành công, e rằng không chống đỡ được nửa năm, thậm chí có thể chưa đến ba tháng, ở đó sẽ rối loạn.” Công tước Băng Điểu nói.

Isa thờ ơ nói: “Tuy hắn là đệ tử của ta, nhưng hắn muốn nhận được cái gì thì phải có biểu hiện xứng đáng, nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không làm tốt được thì sao ta phải lãng phí thời gian, tinh lực, thời gian lên người hắn?”

Mấy ngày sau khi đến tinh cầu Nhật Thực, Hàn Sâm vẫn luôn để bọn họ nghỉ ngơi chỉnh đốn lại, chưa bắt đầu săn giết.

Tối nay, đột nhiên trong căn truyền đến tiếng kêu thảm thương, khi Hàn Sâm và những người khác vội vã đến nơi thì thấy một nam tước đang nằm trên người một bà mẹ trẻ Kate tộc.

Mà quần áo trên người người phụ nữ Kate tộc đã bị xé nát, lộ ra cơ thể tuổi trẻ, nhưng vì ra sức chống cự nên trên người có không ít vết thương, hét đến nỗi khàn cả giọng.

Hết chương 1839.

Chương 1840. Cơ hội thứ hai

“Ngươi đang làm gì vậy?” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Nam Tước kia hỏi.

Nhìn thấy nhiều người xuất hiện như vậy, Nam Tước buông tay người phụ nữ kia ra, đứng lên cười hì hì với Hàn Sâm: “Gia chủ, ta chỉ là muốn vui vẻ với tiện dân của tộc Kate chút thôi. Đã ở trong thành mấy ngày không ra ngoài rồi, sắp bệnh đến nơi.”

“Quỳ xuống nói xin lỗi nàng, cầu xin nàng tha thứ” Hàn Sâm mặt không có cảm xúc nói.

Tên Nam Tước kia vẫn cà lơ phất phơ như cũ, trên mặt không có chút sợ hãi nào, cười hì hì nói: “Gia chủ, chỉ là một tiện dân mà thôi, đâu cần phải làm như vậy?”

Lúc này đã có rất nhiều người vây xung quanh, có các bà mẹ và trẻ con, cũng có Nam Tước và Tử Tước, bọn họ đều đang nhìn chằm chằm vào Hàn

Sâm kể cả ngoài sáng hay trong tối.

“Hắn sẽ xử lý chuyện này như thế nào nhỉ? Nếu hắn thật sự trừng trị Nam Tước kia, chỉ sợ sẽ làm lạnh lòng nhiều Nam Tước. Theo hắn vào sinh ra tử, dốc sức làm việc, vậy mà ngay cả một tiện dân cũng không thể chạm vào, chỉ sợ sau đó khó có người chịu thật lòng xông pha vì hắn. Song nếu không trừng trị thỏa đáng, uy tín của một gia chủ như hắn sẽ xuống thấp, trừng trị hay không đều có lợi và hại.” Bên trong căn phòng, một vị Tử Tước đang đứng bên cửa sổ nhìn Hàn Sâm và Nam Tước kia, vẻ suy tư.

Những người khác cũng đều chờ đợi Hàn Sâm sẽ xử lý chuyện này như thế nào, kết quả xử lý cuối cùng, đối với bọn họ mà nói, cũng là một cơ hội để hiểu thêm về Hàn Sâm.

Còn những phụ nữ và trẻ em kia, tâm trạng đều phức tạp xem lẫn thấp thỏm. Các nàng đều rất sợ, mình và con cũng sẽ giống như người mẹ trẻ kia, các nàng căn bản là không có năng lực tự bảo vệ bản thân cùng con cái, hiện tại nơi duy nhất mà các nàng có thể dựa dẫm, chỉ có người đàn ông kia. Nếu như hắn nhượng bộ dù chỉ là nửa bước, cũng sẽ khiến các nàng rơi vào hoàn cảnh vô cùng đáng buồn.

Hàn Sâm nhìn Nam Tước kia, không nói gì nữa, chỉ chậm rãi rút Quỷ Nha Đao bên hông ra.

Nếu muốn trừng trị một Nam Tước, hắn vốn không cần dùng đến Quỷ Nha Đao, nhưng lần này không giống, vì lẽ đó Hàn Sâm mới nắm Quỷ Nha Đao trong tay.

Từ lúc cầm Quỷ Nha Đao từ chỗ Isa về, đây là lần đầu tiên Hàn Sâm rút nó ra khỏi vỏ.

“Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, dùng hết toàn lực của ngươi chặn một đao của ta mà không chết, ta sẽ coi như chẳng có chuyện gì xảy ra, bỏ qua tội lỗi của ngươi.” Ánh mắt Hàn Sâm lạnh lùng nhìn vào tên Nam Tước kia nói.

Vẻ mặt Nam Tước cứng đờ, cắn răng nói: “Gia chủ, chỉ là một tiện dân hạ nữ mà thôi, ngươi nếu muốn, ta sẽ sai người đi bắt mười người trăm người

trở về đưa cho ngươi.”

Hàn Sâm hơi nhếch khóe môi lên, trong tay cầm theo thanh đao, bước từng bước một về phía Nam Tước kia, giọng nói không mang bất cứ cảm xúc gì: “Một ngàn người hay mười ngàn người cũng chẳng là gì, nhưng giờ các nàng đã là tài sản của Hàn Sâm ta. Chưa có sự cho phép của ta mà ngươi dám chạm vào các nàng, vậy ta đành phải lấy mạng của ngươi thôi. Người không biết không có tội, ta đã cho ngươi một cơ hội để sống sót, là tự ngươi từ bỏ, hiện tại ta lại cho ngươi một cơ hội nữa, đỡ lấy một đao của ta, ta sẽ tha cho ngươi vô tội. Ngươi sẽ là người đầu tiên đụng vào tài sản của ta mà còn có cơ hội sống sót, cũng là người cuối cùng.”

Thấy Hàn Sâm từng bước từng bước đến gần, khí thế trên người hắn sắc bén như lưỡi dao, sát ý càng giống như thuỷ triều vọt tới, tên Nam Tước kia hung hăng đứng lên, ngay lập tức triệu hồi ra võ trang gen của mình, đó là một tấm tháp thuẫn.

Nam Tước thầm nghĩ trong lòng: “Dù sao ngươi cũng chỉ là một Nam Tước, trên tay có cầm đao khí cấp vương, cũng không thể phát huy ra uy lực thực sự của nó, hơn nữa cứ coi như ta không phải là đối thủ của ngươi, chẳng lẽ ngay cả một đao của ngươi cũng không đỡ nổi sao?”

Rất nhiều Nam Tước cùng Tử Tước đang theo dõi xung quanh cũng đều cho là như vậy, cảm thấy Hàn Sâm ngoài miệng tuy rằng nghiêm khắc, nhưng lại âm thầm cho Nam Tước một cơ hội sống sót.

Cùng là cấp Nam Tước, Nam Tước kia lại có võ trang gen phòng ngự thuộc loại hộ thuẫn, muốn một đao để giết chết hắn sợ rằng có chút khó khăn.

“Gia chủ nhất ngôn cửu đỉnh, thuộc hạ chịu một đao của gia chủ xem như bồi tội.” Tên Nam Tước chắn tháp thuẫn trước mặt, lớn tiếng nói.

Hàn Sâm đã đi tới trước mặt Nam Tước kia, vẻ mặt lạnh lùng, một đao chém về phía Nam Tước kia. Bởi vì Hàn Sâm vẫn chưa đạt đến cấp Tử Tước nên Quỷ Nha Đao cũng chưa được kích phát ra đao mang và đao khí, chỉ là một đao trực tiếp chém xuống mà thôi.

Nam Tước hét lớn một tiếng, chống tấm khiên trong tay lên. Rắc!

Quỷ Nha Đao giống như đang cắt đậu hũ, trực tiếp chẻ võ trang gen tháp thuẫn của Nam Tước kia ra làm hai mảnh, tên Nam Tước kia kinh hãi lùi về phía sau, bởi vì võ trang gen bị hủy, trong lồng ngực khí huyết sôi trào, không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng trên người hắn cũng không có vết thương nào quá nặng, chỉ là ở chỗ mi tâm bị mũi đao đâm thủng một lỗ, giống như là một cái chấm đỏ nhỏ, hoàn toàn không có gì đáng ngại.

"Đa tạ gia chủ tha tội." Nam Tước đứng lên hành lễ với Hàn Sâm nói, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Sau đó trong lòng rất nhiều Nam Tước cùng Tử Tước cũng đều có chút khinh thường Hàn Sâm, thầm nói: "Quả nhiên hắn vẫn phải dựa vào thực lực của chúng ta để khai hoang tinh cầu Nhật Thực nên sao có thể thật sự ra tay giết chúng ta được, cũng chỉ làm ra vẻ thế thôi."

Hàn Sâm không nói lời nào, giắt Quỷ Nha Đao vào bên hông, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Nam Tước kia.

Tên Nam Tước lau đi máu trên trán, nhưng lại phát hiện cho dù lau thế nào cũng không sạch được, vết thương nhỏ đó vẫn đang chảy máu, khiến sắc mặt hắn ta hơi hơi thay đổi.

Rất nhanh, vết thương đó bắt đầu lan rộng ra trên trán, xé rách da thịt thành một lỗ hổng, giống như là mạng nhện vậy.

Sau đó lại từ mặt lan tràn xuống cổ cùng toàn thân, những vết thương vỡ toác ra, lộ ra mỡ cùng sợi cơ bắp bên trong, máu tươi cũng theo đó mà tuôn ra.

"AI" Nam Tước ngã trên mặt đất kêu rên thê lương thảm thiết, loại cảm giác máu thịt bị xé rách thật sự rất đau đớn, sợ rằng còn đau đớn hơn cả thiên đao vạn quả.

"Gia… Gia chủ… Tha… Tha… mạng…" Nam Tước một bên tê tâm liệt phế kêu la thảm thiết, một bên cầu xin, chỉ là sự đau đớn quá mức chịu đựng của con người khiến hắn chẳng nói nổi một câu hoàn chỉnh.

“Ta đã cho ngươi cơ hội rồi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói, ngay cả mí mắt cũng chẳng thèm động đậy, nói xong bèn xoay người đi thẳng về phòng.

Đêm nay chắc chắn là một đêm không ngủ, từng mảng da thịt trên người Nam Tước kia bị xé rách, tróc ra rơi xuống, ròng rã kêu rên một buổi tối, mãi đến tận sáng sớm ngày hôm sau mới tắt thở.

Đến lúc mà mọi người đến xem, phát hiện xung quanh thịt máu khắp nơi, tên Nam Tước kia cũng chỉ còn lại bộ xương khô.

Hơn nữa bộ xương khô đó dường như cũng vẫn đang nứt ra từ bên trong, từng vết nứt lan ra trên xương trắng, khoảng chừng mấy ngày sau xương đều sẽ bị nứt thành mảnh vụn.

Tất cả mọi người đều sợ hãi. Cái chết như vậy còn tàn khốc hơn bị một đao chém chết gấp trăm ngàn lần.

“Chết hay lắm.” Cố Khuynh Thành thấy vậy chỉ hời hợt nói một câu, nếu để cho nàng ra tay, nàng sẽ làm cho Nam Tước kia chết càng thảm hại hơn.

Trải qua lần trừng trị này, những Nam Tước cùng Tử Tước khác ai nấy đều bàng hoàng, còn các bà mẹ và những đứa trẻ kia vừa kính sợ lại thêm mấy phần cảm kích đối với Hàn Sâm.

Hiện tại các nàng đều đã hiểu rõ, tính mạng của các nàng và con cái đều là tài sản của Hàn Sâm, đều dựa vào suy nghĩ của Hàn Sâm. Chỉ cần Hàn Sâm không đồng ý thì không ai có thể tổn thương được các nàng.

Ngược lại, nếu như Hàn Sâm muốn các nàng phải chết thì chắc chắn các nàng sẽ không sống nổi, hơn nữa còn chết vô cùng thê thảm.

Hết chương 1840.

Chương 1841. Gia pháp của Hàn gia

Ở trong căn cứ đến hôm thứ sáu, Hàn Sâm triệu tập tất cả mọi người vào trong quảng trường của căn cứ.

Mấy ngày nay hắn không hề nhàn rỗi, mà tập trung trí não để viết một bản gia pháp của Hàn gia dài đến mấy trăm điều. Nếu không có quy tắc sẽ không thành chỉnh thể được. Nếu không có một bộ quy tắc chuẩn mực, muốn để một đám sinh vật tâm tư khác nhau chủng tộc khác biệt ngưng tụ thành một lực lượng mạnh mẽ thì điều đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ xảy ra, chỉ có thể càng ngày càng loạn hơn mà thôi.

Hơn nữa, bởi vì Hàn Sâm đã tàn khốc ra tay giết chết tên Nam Tước kia, khiến cho thái độ của đám Nam Tước cùng Tử Tước còn lại đều †rở nên mờ ám. Tuy họ không dám chống đối mệnh lệnh của Hàn Sâm, thế nhưng chỉ sợ rằng sẽ rất khó để bọn họ tình nguyện ra sức làm việc cho Hàn Sâm lần nữa.

Hàn Sâm triệu tập tất cả mọi người tới, đứng trên đài chậm rãi nói: “Ta không quan tâm trước đây các ngươi từ đâu tới, thân phận là gì, kể từ giờ trở đi, các ngươi đều là nô bộc của Hàn gia ta, tất cả các sinh vật ở đây đều như vậy, không có ngoại lệ.”

Những Nam Tước cùng Tử Tước kia sau khi nghe xong lời này, sắc mặt biến đổi ngay tức khắc, một tên Tử Tước cau mày tiến lên nói: “Gia chủ đại nhân, đúng là chúng ta đến đây để nương nhờ ngươi nhưng mà chúng ta là đến để làm gia thần, chứ không phải đến để làm nô bộc.”

Hàn Sâm vẻ mặt hờ hững, nhìn Tử Tước kia nói: “Gia thần đương nhiên cũng có thể làm, chỉ là các ngươi còn chưa đủ tư cách để trở thành gia thần của ta, vậy nên hiện tại các ngươi đều phải làm nô bộc.”

“Không biết phải có tư cách thế nào mới có thể trở thành gia thần của Nam Tước đại nhân ngài?” Tên Tử Tước kia sắc mặt âm trầm, cười khẩy hỏi, trong lời nói đầy sự trào phúng và khinh thường.

Hàn Sâm hơi nghiêng người ra hiệu cho Linh và tiểu thiên sứ bên cạnh, hai người lập tức kéo một cuộn vải lớn bên trên viết đầy gia pháp ra, treo lên vị trí bắt mắt nhất quảng trường.

“Đây chính là gia pháp của Hàn gia ta, làm sao mới có đủ tư cách để trở thành gia thần của Hàn gia ta, tất cả đều viết trên đó, ta hi vọng mỗi người các ngươi đều thuộc lòng từng câu từng chữ bên trong đó, bởi việc này sẽ liên quan đến tính mạng của các ngươi. Ngày hôm qua, Nam Tước kia là người không biết không có tội, vì thế ta mới cho hắn một cơ hội nữa, hiện tại các ngươi đều đã biết quy củ, nếu còn tái phạm, vậy cũng đừng trách bản gia chủ vô tình.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn phía trên tấm vải, kể cả là Tử Tước, Nam Tước, hay là những phụ nư bình thường cùng trẻ nhỏ, đều nhìn kỹ từng cái từng dòng gia pháp bên trên tấm vải.

Càng xem, sắc mặt của đám Tử Tước cùng Nam Tước càng ngày càng khó coi.

Bọn họ nhanh chóng phát hiện ra, làm một nô bộc ở Hàn gia, bọn họ không được hưởng thụ bất kỳ đãi ngộ nào. Ăn mặc ngủ nghỉ ở Tinh cầu Nhật Thực, ngoại trừ nơi ở ra, muốn dùng cái gì cũng phải thu phí.

Hơn nữa dị chủng mà bọn họ thu hoạch được ở bên ngoài cần phải chia một nửa cho Hàn Sâm. Một nửa còn lại, nếu như bán cho Hàn Sâm, sẽ không lấy được tiền, chỉ có thể có được điểm tích lũy của Hàn gia.

Những số điểm đó có thể dùng để đổi lấy thứ họ cần trong căn cứ, đồng thời khi số điểm tích lũy đến mức độ nhất định, có thể trở thành gia thần của Hàn gia.

Mà trong các gia thần cũng có đủ loại khác nhau, gia thần cấp thấp cũng chỉ tốt hơn nô bộc một chút mà thôi. Lên cấp càng cao, mới có thể thu được càng nhiều phúc lợi cùng đãi ngộ.

Nhưng điểm để thăng một cấp đều phải lăn lộn vất vả mới có được. Mà tiếp sau đó, số điểm cần để thăng cấp tăng lên không biết bao nhiêu số không, khiến người ta nhìn mà choáng váng.

Nhưng cho dù là nô bộc, Hàn Sâm cũng đều sẽ bảo vệ bọn họ được an †oàn bên trong căn cứ. Đương nhiên, điều này cũng áp dụng cho phụ nữ và trẻ

nhỏ, cũng cần phải làm một ít công việc để đổi lấy điểm tích lũy, sau đó mới có đồ ăn để ăn.

Chỉ có điều, Hàn Sâm sẽ phân phối những công việc riêng cho phụ nữ và trẻ nhỏ ví dụ như quét tước lau chùi, còn những em bé quá nhỏ tuổi không thể làm việc, tạm thời sẽ có phân phối nhất định.

“Hàn gia chủ, thiên hạ này chỗ nào có quy củ như vậy? Chúng ta đến để làm gia thần chứ không phải đến làm cu li.”

“Dù gì ta cũng là Tử Tước, ngươi làm thế này cũng hơi quá quất rồi

đấy. “Gia thần nhà ai mà ngay cả ăn mặc còn phải tự mình trả tiền?”

“Đừng nói là ăn mặc, ta đường đường là một Tử Tước. Cho dù đi đến đâu, có ai mà không dâng vũ khí dị bảo cho ta. Vậy mà khi đến chỗ này của ngươi, đừng nói vũ khí dị bảo, ngay cả ăn cơm cũng phải tự bỏ tiền để trả, vậy là sao hả?”

Đám Tử Tước còn lại sau khi nghe xong, cũng đều sôi nổi cất lời, nhóm Nam Tước cũng nhân đó mà vùng lên, trong lúc nhất thời xảy ra tình cảnh vô cùng hỗn loạn .

“Quy củ của Hàn gia ta chính là như vậy, từ hôm nay trở đi, nếu ai dám làm trái những quy củ này, kết cục của người đó ta không nói chắc các ngươi cũng đã biết rồi.” Hàn Sâm không hề dao động, lạnh nhạt nói.

Phần lớn những người trong số này, thậm chí là toàn bộ, đều có khả năng là gian tế. Cho dù không phải đi chăng nữa, Hàn Sâm cũng muốn ép khô giá trị của bọn họ.

“Nếu ngươi cứ khư khư cố chấp như vậy, vậy thì bản Tử Tước sẽ rời khỏi Hàn gia” Một tên Tử Tước lạnh giọng nói, ngay cả một tiếng gia chủ cũng không thèm gọi.

“Đúng vậy, chúng ta cũng sẽ rời khỏi Hàn gia.” Trong chớp mắt, tất cả Tử Tước cùng Nam Tước đều đồng thanh gào lên.

Tuy Hàn Sâm có thể dùng một đao chém chết tên Nam Tước kia nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một Nam Tước mà thôi, giờ bên cạnh hắn lại chỉ có hai thiếu nữ và một con hồ ly nhỏ màu bạc, mà bọn họ đông người như vậy, lại có bốn vị Tử Tước chống lưng, cho nên càng thêm không kiêng nể gì.

"Dừng lại!" Hàn Sâm hét lớn một tiếng, nhất thời khiến bọn họ đều im miệng, lạnh giọng nói: "Các ngươi coi chỗ này là chỗ nào? Nơi này là Tinh cầu Nhật Thực của Hiệp Chi Nguyệt, là tinh cầu của Hàn Sâm ta, là vùng đất được Đao Phong Nữ Hoàng ưu ái, há lại là nơi các ngươi nói đến là đến nói đi là đi sao, các ngươi xem nơi này là hàng quán vỉa hè chắc? Ta nói cho các ngươi biết, bắt đầu từ bây giờ, các ngươi sống là nô bộc của Hàn gia ta, chết là quỷ nô của Hàn gia ta, không được chủ nhân cho phép, cho dù là chuyển thế đầu thai, cũng phải tiếp tục làm trâu làm ngựa cho Hàn gia."

Nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, sắc mặt đám Nam Tước cùng Tử Tước kia đều trở nên hết sức khó coi, phần lớn trong số họ đều là gian tế, hiểu rất rõ nội tình của Hàn Sâm. Dù gì Hàn Sâm cũng là đệ tử của Đao Phong Nữ Hoàng, Đao Phong Nữ Hoàng còn từng cho hắn uống mười hai ống dịch gen để tiến hoá thành cấp Nam Tước như hiện nay, không chỉ vậy, hắn còn được đưa thẳng vào danh sách đường hầm không gian.

Hàn Sâm là tên sủng thần có tiếng, trên người lại có vương khí Quỷ Nha Đao. Nếu Đao Phong Nữ Hoàng không cho người âm thầm bảo vệ phía sau hắn, để mặc một mình hắn ở đây tự sinh tự diệt, họ chắc chắn không thể tin được.

Cho dù bình thường Đao Phong Nữ Hoàng mặc kệ hắn, vậy cũng là để hắn khổ luyện mà thôi, đến bước ngoặt của sinh tử, Đao Phong Nữ Hoàng chắc chắn sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Coi như là vì Quỷ Nha Đao, Đao Phong Nữ Hoàng cũng không sẽ tùy ý để Hàn Sâm bị bọn họ giết chết.

Nghĩ đến đây, bọn họ đều im lặng hắn, ngay cả bốn vị Tử Tước kia, cũng đều không lên tiếng.

Làm to chuyện với Hàn Sâm ở một nơi như thế này, người chịu thiệt ắt sẽ là họ, lấy tính cách độc tài và tàn bạo của Hàn Sâm, bọn họ tuyệt đối không có kết cục tốt.

“Không còn ý kiến gì thì bắt đâu từ hôm nay, gia pháp của Hàn gia sẽ chính thức được thực thi, các ngươi cần đi dò đường thì cứ đi dò đường, cần đi săn bắn cứ đi săn bắn, cần quét dọn lau chùi vệ sinh thì cứ đi quét tước vệ sinh, chỉ cần có điểm tích lũy, các ngươi sẽ được hưởng thụ đãi ngộ của cấp khách quý ở đây.” Hàn Sâm nói xong bèn đưa Tiểu Thiên Sứ và Linh đi mất.

Hắn cùng Tiểu Thiên Sứ, Linh đi vào bên trong kho hàng, bảo vệ tất cả vật tư. Không có sự cho phép của hắn, thì ngay cả một giọt nước cũng không thể chảy ra được.

Hết chương 1841.

Chương 1842. Băng Cơ Ngọc Cốt Đột Phá

Những nữ nhân kia hiểu rõ mình và con cái muốn sống sót thì phải nghe ai, cho nên đều rất thành thật nghe theo Hàn Sâm phân phó, mang theo những đứa trẻ có thể làm việc, làm một ít công việc quét dọn, giặt giũ, nấu cơm cùng chăm sóc trẻ nhỏ.

Mà những Nam Tước kia thì không thành thật như vậy, có một số người đang âm thầm quan sát, mà một số khác, thì ra khỏi căn cứ, không biết đi ra ngoài làm gì.

Cố Khuynh Thành tìm một cơ hội, đi tới kho hàng, cười tửm tỉm nói: “Ngươi không sợ những người kia đi ra ngoài kiếm được miếng ngon sau đó không chia cho ngươi à? Huyết nhục của dị chủng là đủ để cho phép họ sống sót bên ngoài rồi. ”

Hàn Sâm bĩu môi nói: “Những người kia đều chỉ là sinh vật phàm tục mà thôi, làm sao mà bỏ được thói ăn uống chơi bời. Nếu để họ phải ăn huyết nhục suốt, mỗi ngày chẳng làm gì ngoài săn bắn thì không quá ba tháng, cả lũ sẽ phát điên hết thôi. Mà đúng rồi, có ai biết nhảy múa ca hát gì không? Chọn một vài cô gái xinh đẹp rồi dạy họ, sau đó mở mấy club tư nhân, bán thuốc lá, rượu và đồ ăn. Nếu nhân thủ đầy đủ, lại mở thêm vài sòng bạc, để họ săn bắn về có thể hưởng thụ sung sướng, ta không tin họ đều là thánh nhân. ”

“Ngươi làm thế cũng hơi ác quá rồi đấy, thế chẳng phải đẩy các cô gái đó vào hố lửa à?” Cố Khuynh Thành không vui nói.

“Thế đạo này, có thể sống sót đã là tốt rồi, hơn nữa ta cũng không phải để các nàng làm gì thật, nhảy múa ca hát, bán nghệ không bán thân, ai dám động vào các nàng, ta sẽ chém thẳng tay. Ở trong căn cứ này, lời †a nói vẫn có tác dụng. Tất nhiên, nếu họ đồng ý thì lại là chuyện khác.” Hàn Sâm cười nói.

“Các nàng lại chịu đồng ý sao?” Tiểu Thiên Sứ nghi ngờ hỏi.

“Tiểu Thiên Sứ của ta, thế giới này quá phức tạp, ngươi còn nhiều điều cần phải học tập lắm, các nàng cũng là sinh vật có huyết nhục có tình cảm”” Hàn Sâm cười nói.

Tiểu Thiên Sứ gật đầu như hiểu như không, không nói gì nữa.

Sau khi phụ nữ và trẻ em lao động, việc ăn no không còn là vấn đề nữa. Còn những Nam Tước cùng Tử Tước kia thì chẳng có một ai đến ăn cơm cả, cho dù có người tới, cũng chỉ là hỏi. Những nữ nhân kia không nhận được điểm tích lũy, không chịu phát cơm cho bọn họ, họ đều tức giận rời đi.

Liên tiếp mấy ngày, chẳng có một Nam Tước hay Tử Tước nào đến đổi điểm tích lũy hết, có vẻ bọn họ muốn chống đối Hàn Sâm đến cùng.

Bên ngoài có dị chủng có thể săn bắn, bọn họ cũng không sợ bị đói.

Hàn Sâm không để ý tới bọn họ, tùy họ muốn làm gì thì làm, dù sao họ cũng chẳng dám làm loạn trong căn cứ.

Hàn Sâm cũng không sợ họ sẽ làm gì những gen dị chủng kia, dù sao chính bọn họ cũng không thể ăn hết được. Về những huyết nhục bình thường, Hàn Sâm có muốn cũng vô dụng, thứ hắn muốn chỉ là những gen dị chủng kia.

Đáng tiếc nhân thủ không đủ, Hàn Sâm chỉ có thể để cho Tiểu Thiên Sứ cùng Linh mang theo những phụ nữ kia từ từ phát triển, mà chính hắn lại đang nghiên cứu "Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật".

Hàn Sâm luyện vài loại thuật gen, "Gen Vật Ngữ" hoàn chỉnh nhất có thể tu luyện đến cảnh giới Thần Hóa.

Phần phía sau "Động Huyền Kinh" không nhiều, cũng không biết cuối cùng có thể chạm tới cảnh giới Thần Hóa hay không.

"Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" chỉ có một phần, sau khi ngưng tụ chiến giáp gen thì không còn nữa, giờ Hàn Sâm còn chưa cần phải lo lắng, nhưng sau khi thăng chức Tử Tước cũng có chút phiền toái.

Về phần "Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật", ngay cả phần ngưng tụ chiến giáp gen cũng không có, giờ ba loại gen thuật trước tạm thời không có cơ hội đột phá, Hàn Sâm dự định tự mình nghiên cứu "Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật", lấy kinh nghiệm ba lần thăng chức của hắn, hẳn là không khó tiếp tục phần phía sau "Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật", ngưng tụ ra chiến giáp gen.

Trừ nghiên cứu "Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật", Hàn Sâm còn chạy tới chỗ lsa học đao pháp, hắn muốn mau chóng để cho Isa dạy xong nha đao, sau này hắn sử dụng nha đao sẽ không cần lo lắng nhiều nữa.

Những Nam Tước kia còn sụp đổ nhanh hơn tưởng tượng của Hàn Sâm. Mới qua nửa tháng, đã có người không nhịn được lén lút mang vật liệu gen dị chủng về đổi điểm tích lũy, sau đó lại dùng điểm tích lũy đổi thuốc lá, rượu, đồ ăn thức uống.

Tuy nước hồ Kính Linh cũng uống được nhưng hương vị thì chẳng ra gì, nước đục ngầu, cho nên người đổi nước còn nhiều hơn cả đổi đồ ăn.

Bọn họ mới tới Tinh cầu Nhật Thực, cũng không dám đi quá xa, bèn săn bắt một ít sinh vật dị chủng ở gần đó, hoặc là hái một ít quả dị chủng.

Dù vậy, cũng đã có người bị thương, đành phải cầm vật liệu gen dị chủng về đổi vật dụng y tế, có những người xui xẻo không có con mồi còn bị thương, chỉ có thể moi vốn gốc của mình ra.

Bình thường những Nam Tước kia đều kết đàn ra ngoài nhưng vẫn có người bị thương.

Hơn nữa thứ họ săn về được cũng chỉ là dị chủng cấp Nam Tước mà thôi, rõ ràng khó khăn khi săn bắt dị chủng ở đây là rất lớn.

Hàn Sâm không chú ý đến những chuyện đó, chỉ chuyên tâm nghiên cứu "Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật", còn Cố Khuynh Thành và Tà Tình Đế vẫn luôn đi săn bên ngoài.

Cố Khuynh Thành lúc nào cũng độc lai độc vãng, vốn không hề có ý định liên thủ với người khác. Tà Tình Đế thì bất ngờ đánh nhau với những Nam Tước kia, về sau Hàn Sâm mới biết được, võ trang gen của Tà Tình Đế vô cùng kì lạ, rất được hoan nghênh trong Nam Tước.

Qua chừng một tháng, về cơ bản các Nam Tước cùng Tử Tước đều đã từ bỏ việc chống đối, cầm vật liệu gen dị chủng đi đổi điểm tích lũy, tuy rằng chỉ là cấp Nam Tước, nhưng cũng là một khởi đầu rất tốt rồi.

Hàn Sâm cuối cùng cũng có chỗ đột phá, "Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật" có động tĩnh, trong lúc hắn vận chuyển khí tức, tế bào của thân thể tiết ra vật chất thần bí, ngưng tụ thành một bộ chiến giáp gen như băng ngọc bên ngoài cơ thể hắn.

Băng ngọc hòa tan, hóa thành dịch gen chảy vào trong thân thể Hàn Sâm, trong lòng Hàn Sâm hơi rùng mình, chỉ cảm thấy huyết nhục xương cốt bị một cỗ lực lượng kỳ dị thẩm thấu, bắt đầu xảy ra biến hóa kỳ dị.

Thân thể huyết nhục nguyên bản dần dần hóa thành bán trong suốt, xương cốt, cơ bắp và nội tạng mạch máu bên trong đều có thể thấy rõ ràng, Hàn Sâm giống như một người băng vậy.

Vẫn qua nửa canh giờ, thân thể Hàn Sâm mới dần dần trở lại bình thường, khôi phục thành cơ thể huyết nhục vốn có, khiến hắn thầm thở phào nhẹ

nhõm.

Nếu cứ duy trì ở trạng thái tinh thể giống như huyết dịch thì đáng sợ rồi.

Hàn Sâm thử "Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật" sau khi dị chủng hóa. Hoàn toàn trái ngược với "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", bình thường hắn vấn là bộ dáng huyết nhục của người bình thường, sau khi dị chủng hóa, huyết nhục toàn thân đều hóa thành băng ngọc, trình độ cứng cáp của thân thể tăng lên trên phạm vi lớn, lực lượng cùng tốc độ cũng theo đó mà tăng lên.

"Đã đến lúc đi ra ngoài xem tình hình nơi này rồi." Hàn Sâm dự định thử nghiệm thành quả tu hành.

Trong tay hắn đã có bản đồ của rất nhiều Nam Tước cầm về đổi điểm tích lũy, tuy rằng bản thân hắn chưa từng đi ra ngoài nhưng cũng coi như đã hiểu khá rõ về vùng phụ cận.

Chọn một nơi, Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Ngân ra khỏi căn cứ, chẳng bao lâu đã biến mất ở phía tây hồ Kính Linh.

Nơi Hàn Sâm muốn đi là một sơn khẩu phía tây hồ Kính Linh, nơi đó có một đám dị chủng lui tới, số lượng tuy rằng không nhiều lắm, cũng chỉ có năm sáu con nhưng chủng loại phức tạp năng lực khác nhau, lúc trước có mười mấy Nam Tước đến giết chúng, kết quả chẳng giết được con nào, ngược lại còn chết một Nam Tước, lúc trở về trên người mỗi người đều mang theo thương tích.

Hết chương 1842.

Chương 1843. Cơ hội ngàn năm có một

Gần ba phần tư Tinh cầu Nhật Thực quanh năm bị mây đen bao phủ, loạn lưu do điện từ phát ra lập lòe chớp tắt trên bầu trời, màu sắc sặc sỡ khiến

người ta hoa cả mắt.

Ở chỗ này, thiết bị điện tử bình thường hầu như vô dụng, các loại thủ đoạn giám sát như vệ tinh cũng không có hiệu quả gì, căn bản không nhìn thấy bên trong tinh cầu đang xảy ra chuyện gì.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Hàn Sâm đồng ý đến Tinh cầu Nhật Thực.

Có lợi tất nhiên sẽ có hại, Hàn Sâm ở Tinh cầu Nhật Thực khó có thể bị người khác giám thị, đồng nghĩa với việc Hàn Sâm cũng rất khó giám thị nhất cử nhất động của các thành viên quý tộc khác trong tinh cầu.

Nhưng Hàn Sâm cũng không để tâm đến chuyện này, hắn cũng không định làm vậy.

Hàn Sâm rời khỏi khu vực hồ Kính Linh không bao lâu, đã có một bóng dáng phía xa xa đi theo sau Hàn Sâm.

Lake - một trong bốn Tử Tước trong căn cứ là người của tộc Mặc Vân - một chủng tộc rất nhỏ, ngay cả tinh cầu của mình cũng không có, chỉ là một trong vô số sinh vật của tinh cầu nào đó, có được một sinh vật cấp Tử Tước đã là đáng quý rồi.

Nhưng thân phận của Lake cũng không đơn giản như xuất thân của hắn, không lâu sau khi thăng cấp Tử Tước, hắn bị một đại nhân vật nhìn trúng, tiến hành một ít bồi dưỡng đặc thù.

Lần này Lake đầu quân cho Hàn Sâm đi tới Tinh cầu Nhật Thực, mục đích chủ yếu chính là ám sát Hàn Sâm.

Ở một nơi như Nguyệt Chi Hiệp, việc ám sát là rất khó khăn. Nhưng bên trong Tinh cầu Nhật Thực, lại vừa vặn có được điều kiện ám sát tốt nhất.

Tuy Hàn Sâm chỉ là một Nam Tước nhưng Lake vẫn vô cùng kiên nhẫn đi theo Hàn Sâm, cũng không nóng lòng ra tay, hắn cần một cơ hội nhất kích tất sát, không cho Hàn Sâm bất kỳ cơ hội phản kháng nào, tốt nhất không thể để cho hắn có thời cơ rút ra thanh đao khí vương cấp kia ra.

Tuy đao khí vương cấp ở trong tay Hàn Sâm không phát huy ra được uy lực vốn có, nhưng vân là một phiền toái.

Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Ngân thận trọng đi về phía sơn khẩu, hệ thống dị chủng của Tinh cầu Nhật Thực quá hỗn loạn, hắn cũng không thể cam đoan tài nguyên và bản đồ những người đó mang về là chính xác tuyệt đối.

Xa xa, Hàn Sâm đã nhìn thấy có mấy bóng dáng đang nằm ở sơn khẩu, chính là dị chủng trong miêu tả của các Nam Tước.

Hàn Sâm đếm, tổng cộng có sáu con, hình thể có lớn có nhỏ, nhỏ nhất cũng phải bằng cỡ chó săn trưởng thành, lớn nhất ước chừng to cỡ một con voi.

Những dị chủng kia hình thể không giống nhau, có con giống như thú bốn chân, có con lại đứng thẳng hai chân, có một con mọc cánh như côn trùng, còn có con có sáu cánh tay.

Tuy rằng hình dáng khác nhau nhưng chúng nó vẫn có một điểm chung, thân thể của chúng đều có một lớp vỏ kitin, nhìn qua cũng không cứng lắm.

Hàn Sâm đã nghe những Nam Tước kia kể rằng, vũ khí cấp Nam Tước chém vào những vỏ kitin kia hầu như không tạo thành thương tổn, bình thường rất khó gây ra vết thương trí mạng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà lần trước họ phải chịu tổn thất nặng nề.

Quan sát từ phía xa một lát, Hàn Sâm bèn rút Quỷ Nha Đao sau lưng ra. Thanh đao này đã bị hỏng mấy vỏ đao trước đó, hắn chỉ đành vác sau lưng.

Bản thân Quỷ Nha Đao mang theo khí tức của Quỷ Nha, vỏ đao bình thường khó mà chịu được, chỉ được mấy ngày là sẽ nứt ra, Hàn Sâm cũng rất phiền não vì chuyện này.

Hắn cũng có vỏ đao nhưng mà vỏ đao kia hắn lại không dám lấy ra, để cho Isa nhìn thấy thì chết chắc. Cho nên Hàn Sâm vẫn để vỏ đao đó lại trong Tí Hộ Sở, chưa lấy ra dùng lần nào.

Lake nhìn Hàn Sâm tới gần sơn khẩu, không khỏi hơi nhíu mày, phụ cận sơn khẩu không có chỗ nào có thể ẩn thân được, Hàn Sâm đi qua như vậy, chẳng mấy chốc sẽ bị những dị chủng kia phát hiện.

Một mình hắn mang theo một con thú nhỏ màu bạc, muốn săn giết sáu dị chủng thực lực mạnh mẽ kia hình như hơi chủ quan.

Nhưng Lake có thể mượn cơ hội này, xem thử thực lực của Hàn Sâm rốt cuộc như thế nào.

Một đao lúc trước Hàn Sâm chém chết Nam Tước, chủ yếu vẫn là dựa vào sự sắc bén của đao khí vương cấp, cũng không có thể hiện ra thực lực của bản thân.

“Đánh đi, bị dị chủng giết chết là tốt nhất, cũng đỡ cho ta phải tự ra tay. Nếu như không chết được, ta cũng vừa vặn bổ thêm một đao.” Ánh mắt Lake bình tĩnh, không hề nóng vội.

Sau khi Hàn Sâm mất đi yểm hộ, rất nhanh đã bị dị chủng phát hiện. Sáu con dị chủng lập tức đứng lên, phát ra tiếng gào thét, huyết quang trong mắt lóe ra, như lang như hổ nhào tới Hàn Sâm.

Tốc độ của Hàn Sâm không thay đổi, vẫn cầm đao xông thẳng về phía chúng, Tiểu Ngân Ngân đi cách xa phía sau Hàn Sâm.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã tiếp xúc với một dị chủng đầu tiên, chỉ thấy bước chân Hàn Sâm đan xen, xoay người lướt qua dị chủng kia, đồng thời Quỷ Nha Đao cũng theo chuyển động của thân thể mà vung ra.

Cước bộ không ngừng, thân hình Hàn Sâm liên tục lóe lên, Quỷ Nha Đao trong tay cũng chém ra từ những góc độ quỷ dị.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, Hàn Sâm đã đi xuyên qua giữa sáu dị chủng, sáu dị chủng sáu loại phương thức công kích khác nhau đều không thể đụng đến cơ thể của Hàn Sâm.

Rắc!

Hầu như đồng thời, trên thân thể sáu dị chủng đều có một vết đao nứt ra, máu tươi phun ra ồ ạt, tất cả sáu con dị chủng ngã xuống đất kêu rên, máu chảy không ngừng, miệng vết thương cũng nhanh chóng rách ra, mắt thấy không thể sống nổi.

Lake nhìn mà kinh hãi trong lòng: “Nha đao thật lợi hại, Quỷ Nha Đao thật sắc bén. Loại lực lượng hủy diệt này hẳn là xuất phát từ Quỷ Nha Đao nhỉ? Ngoại trừ tộc Rebet ra thì chưa từng nghe nói có chủng tộc nào khác luyện thành lực Tuyệt Nha cả. ”

Lake thầm cảm thấy may mắn vì không ra tay một cách lỗ mãng. Thực lực của Hàn Sâm mạnh hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều, đao pháp cũng rất mạnh, lại thêm Quỷ Nha Đao vương cấp. Chính diện xuất thủ muốn giết chết hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Chỉ chốc lát sau, sáu dị chủng kia đều đã chết hẳn, Hàn Sâm móc hết gen dị chủng của chúng ra. Cho dù hắn không dùng, thì trong Tí Hộ Sở cũng có rất nhiều người cần, thứ này đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

“Những dị chủng này vẫn yếu hơn tưởng tượng của ta một chút, xem ra nên đi chém giết dị chủng cấp Tử Tước thử một lần, nếu không thì chẳng có tác dụng tu luyện gì hết.” Sau khi Hàn Sâm thu gen dị chủng lại, lại lấy tư liệu bản đồ ra xem.

Gần đó có dị chủng cấp Tử Tước, hơn nữa số lượng cũng khá nhiều.

Hàn Sâm chọn một chỗ, trực tiếp rời khỏi sơn khẩu, đi dọc theo đường núi bên trái, có người từng nhìn thấy bóng dáng của dị chủng cấp Tử Tước ở bên đó, Hàn Sâm tính đi qua đó thử vận may trước.

Lake nhìn thấy hướng đi của, trong lòng không khỏi mừng thầm. Trên thực tế, tình báo dị chủng cấp Tử Tước ở bên kia là Lake cầm đi đổi điểm tích lũy.

Đúng là bên kia có dị chủng cấp Tử Tước, nhưng không phải một con mà là hai con, Lake báo cáo là một con, hắn vốn định sau đó cần điểm tích lũy thì báo lại một lần nữa, nhưng ai ngờ Hàn Sâm lại tự đại đến mức muốn đi săn giết dị chủng cấp Tử Tước.

“Cơ hội, đây là một cơ hội ngàn năm có một.” Lake trong lòng mừng rỡ, vội vàng đi theo Hàn Sâm.

Lake hạ quyết tâm, cho dù Hàn Sâm không chết trong tay hai con dị chủng cấp Tử Tước kia, hắn cũng phải tìm ra cơ hội ra tay tiêu diệt Hàn Sâm.

“Ta chỉ cần mai phục trên con đường mà Hàn Sâm chạy trốn, đến lúc đó cho dù hắn may mắn trốn được thì cũng không thể thoát nổi ám sát của ta, lần này hắn chết chắc rồi.” Mắt thấy sắp đến vị trí của hai dị chủng cấp Tử Tước kia, Lake ẩn núp tại một nơi trên sơn đạo.

Hết chương 1843.

Chương 1844. Săn giết dị chủng Tử Tước

Hàn Sâm nhìn thấy phía trước xuất hiện khe núi được đánh dấu trên bản đồ, mang theo Tiểu Ngân Ngân lặng lẽ ẩn nấp đi qua.

Xa xa liền nhìn thấy một con dị chủng nằm ở bên trong khe núi ngủ say như chết, hình dạng của dị chủng kia hơi giống với bạo long nhưng trên lưng lại mọc đầy gai xương, giống như sự kết hợp của con nhím cùng khủng long vậy.

Chỉ là khí thế khủng bố kia, vừa nhìn đã biết không phải là dị chủng Nam Tước tầm thường.

Sau khi nhìn thấy dị chủng kia, Hàn Sâm cũng không hành động ngay mà dùng ánh mắt đánh giá xung quanh khe núi, hơi nhíu mày lại.

Lake mai phục ở xa xa nhìn thấy Hàn Sâm vẫn đứng đó không nhúc nhích, trong lòng không khỏi kinh ngạc: "Chẳng lẽ hắn phát hiện ra con dị chủng thứ hai rồi? Chắc không phải đâu, con dị chủng thứ hai rất bí mật, nếu không phải mình đi vào khe núi muốn săn giết con dị chủng thứ nhất thì không thể phát hiện ra được sự tồn tại của nó."

Ngay khi Lake đang kinh ngạc không thôi thì nhìn thấy Hàn Sâm đã đứng dậy lén lút đi xuống phía dưới khe núi. Lúc này Lake thở phào nhẹ nhõm: "Xem ra là mình đã nghĩ quá nhiều rồi, sao hắn có thể phát hiện ra con dị chủng thứ hai được chứ."

Hàn Sâm bảo Tiểu Ngân Ngân ở lại bên ngoài, một mình lặng lẽ đi xuống khe núi, nắm Quỷ Nha Đao tới gần con dị chủng đang ngủ say kia.

Tiểu Ngân Ngân vừa mới ngưng tụ ra võ trang gen, chỉ là một con tiểu Nam Tước, đẳng cấp chiến đấu này còn chưa thích hợp với nó.

Con dị chủng kia ngủ rất say, Hàn Sâm đã sắp đi đến bên cạnh nó, nó còn chưa tỉnh lại.

Hàn Sâm nắm chặt Quỷ Nha Đao, đâm về phía cổ của dị chủng. Hình thể của con dị chủng này quá lớn, chém vào người nó sẽ không trí mạng.

Hiệu quả của lực Tuyệt Nha ở trên người sinh vật cao cấp hơn so với Hàn Sâm cũng sẽ bị giảm đi rất nhiều, vẫn là chém vào vị trí trí mạng thì chắc chắn hơn.

Hàn Sâm lặng lẽ tới gần chỗ cổ của bạo long, bước chân rất nhẹ, tốc độ cũng rất chậm.

Ngay tại sau lưng Hàn Sâm, một con dị chủng giống như con rắn, lại lặng lẽ chui ra từ trong đất bùn, ở sau lưng Hàn Sâm mở ra cái miệng rộng như hoa cúc, cũng đang lặng lẽ tới gần Hàn Sâm.

Ngay khi khuôn miệng quái dị kia cách Hàn Sâm một khoảng chưa đến hai thước, nó bỗng nhiên há to miệng ra, tốc độ tăng nhanh, định nuốt chửng Hàn Sâm vào miệng.

Hàn Sâm lại giống như mọc mắt sau lưng, thân thể chợt lướt ngang ra hai thước, con dị chủng kia lập tức vọt qua bên người Hàn Sâm, cái miệng rộng giống như hoa cúc trực tiếp cắn vào trên người bạo long thân đầy gai ở trước mặt Hàn Sâm, lập tức khiến cho dị chủng Bạo long thân đầy gai kia bừng tỉnh.

Hàn Sâm thuận thế chém một đao lên người con dị chủng thứ hai giống rắn kia, chém ra một vết thương ở trên thân thể giống như kim loại của nó, máu tươi lập tức chảy ra.

Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, một đao này của hắn dùng mười phần sức lực, lại còn là Quỷ Nha Đao nhưng không thể chặt đứt thân thể của dị chủng, chỉ chém ra một miệng vết thương sâu nửa thước, độ cứng cỏi của thân thể dị chủng nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Grào!” Bạo long thân đầy gai bị con rắn quái dị cắn một nhát, đau đớn gào lên, bất chấp tất cả, phun ra một ngọn lửa.

Con rắn quái dị kia lập tức bị đốt cháy đen cả mặt, kêu thảm buông lỏng miệng đang cắn thân thể của Bạo long thân đầy gai ra.

Thừa dịp nó đang kêu gào, Hàn Sâm lại chém thêm mấy đao, mỗi đao đều chém vào miệng vết thương cũ, sau mấy đao liên tục, bằng sự sắc bén của Quỷ Nha Đao mới miễn cưỡng chém nó đứt thành hai đoạn.

Sau khi bị chém thành hai đoạn, con rắn quái dị vẫn còn vặn vẹo chưa chết hẳn, nhưng đầu và mặt của nó đã bị bạo long thân đầy gai đốt trụi, cả mắt

cũng không nhìn thấy được, chỉ có thể lăn lộn trên mặt đất, máu tươi từ miệng vết thương không ngừng chảy ra, thoạt nhìn cũng không sống được bao lâu.

Bạo long thân đầy gai giận dữ, nhìn thẳng Hàn Sâm, lại phun một ngọn lửa ra, Hàn Sâm vội vàng triệu hồi ra Khiên Cương Thiết Nhân Mã, chặn lại lưồng hỏa diễm giống như thủy triều kia, cả người tránh ở mặt sau của Khiên Cương Thiết Nhân Mã.

Xích diễm phun lên Khiên Cương Thiết Nhân Mã không thể gây tổn hại cho tấm khiên, dù sao Khiên Cương Thiết Nhân Mã cũng là thú hồn cấp Tử Tước, tố chất không hề kém cạnh so với Bạo long thân đầy gai.

Bạo long thân đầy gai dường như cực kì phẫn nộ, phun ra từng luồng xích diễm.

Khiên Cương Thiết Nhân Mã ngăn cản được xích diễm, nhưng nhiệt độ của nó cũng tăng cao lên, Hàn Sâm bị bỏng vội vàng buông tay, trên tay đã nổi lên vài mụn nước.

Lake ở bên ngoài nghe được động tĩnh, trong lòng nhất thời mừng rỡ, lập tức xốc lại tinh thần, ngộ nhỡ Hàn Sâm may mắn có thể trốn ra được, hắn sẽ cho Hàn Sâm một kích trí mạng ngay giữa đường.

Hàn Sâm cũng không lập tức chạy ra khỏi khe núi, dựng Khiên Cương Thiết Nhân Mã trên mặt đất, núp người phía sau.

Bạo long thân đầy gai liên tục phun ra xích diễm nhưng không thể đốt rụi nổi Khiên Cương Thiết Nhân Mã, phẫn nộ ngửa mặt lên trời gào thét, cuộn mình lại, giống như một con nhím biển khổng lồ, lăn lộn đánh tới Khiên Cương Thiết Nhân Mã.

Hàn Sâm vội vàng phi thân né tránh, Khiên Cương Thiết Nhân Mã bị đánh bay lên giữa không trung, một hồi lâu sau mới rơi xuống, nửa tấm chắn đã nện vào bên trong nham thạch.

Bạo long thân đầy gai lăn cực nhanh, đổi hướng vọt về phía Hàn Sâm, hình thể vừa to lớn, tốc độ lại nhanh nhẹn, cả người còn toàn là gai.

Hàn Sâm không nhanh như nó, lại không thể mượn lực ở trên người nó, nếu bị nó đánh trúng một phát, chắc trên người sẽ bị đâm ra mấy lỗ thủng lọt sáng mất.

Cũng may Hàn Sâm đã có chuẩn bị mà đến, nếu không cũng sẽ không dễ dàng mạo hiểm như vậy.

“Xuất hiện đi, giày của ta!” Hàn Sâm hú lên một tiếng quái dị, một đôi

giày da thỏ đầy lông xuất hiện ở dưới chân của hắn, làm cho dưới chân Hàn Sâm giống như sinh ra gió, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, chạy còn nhanh hơn cả bạo long đầy gai kia lăn mình, chỉ nháy mắt đã bỏ rơi nó.

Đây là thú hồn Tuyệt Nha Thố mà Hàn Sâm nhận được khi giết chết công tước Nham Lạc, là thú hồn hình giày cấp Công Tước, có thể cung cấp cho Hàn Sâm tốc độ cực nhanh, tốc độ như vậy hoàn toàn có thể so sánh với cường giả cấp Công Tước.

Tuy nhiên, cũng chỉ là tốc độ mà thôi, giày Tuyệt Nha Thố chỉ có thể cung cấp tốc độ cho người sử dụng.

Nhưng như vậy đã là quá đủ với Hàn Sâm rồi, hắn giống như gió mà chạy băng băng vây quanh bạo long thân đầy gai, bạo long không thể theo kịp tốc độ của hắn.

Rắc!

Trong lúc Hàn Sâm đang chạy đã chém một đao lên lưng bạo long thân đầy gai, nó bị đau, thò đầu phun ra một đám xích diễm.

Nhưng tốc độ của Hàn Sâm quá nhanh, đã vòng tới một bên khác từ trước rồi, xích diễm kia không thể phun đến hắn được.

Rắc!

Hàn Sâm lại chém một đao ở chỗ khác trên người Bạo long thân đầy gai, một vết thương lập tức trào máu ra.

Bạo long thân đầy gai vô cùng phẫn nộ, lại tiếp tục phun lửa nhưng chỉ đành bó tay với Hàn Sâm nhanh như gió, căn bản không thể chạm được vào một góc áo của Hàn Sâm, chỉ có thể đi ở phía sau Hàn Sâm hít bụi.

"Săn giết dị chủng cấp Tử Tước Giun Đại Vương, phát hiện gen dị chủng."

Một thanh âm vang lên ở trong đầu Hàn Sâm, cùng lúc với dị chủng giống như con rắn kì quái kia hoàn toàn ngừng thở.

Hàn Sâm không quan tâm nó, tiếp tục xoay quanh bạo long thân đầy gai, một đao lại một đao chém vào trên người nó khiến số vết thương chảy máu trên người nó càng lúc càng nhiều.

Tuy rằng hiệu quả lực Tuyệt Nha đối với dị chủng cấp Tử Tước không tốt lắm nhưng cũng khiến miệng vết thương kia không thể khép lại được, bên trong không ngừng chảy ra máu, như vậy đã tương đương trí mạng rồi.

Hết chương 1844.

Chương 1845. Tử Tước chết đi

Lake ở bên ngoài chờ rồi lại chờ, nhưng mãi vẫn không thấy Hàn Sâm đi ra, chỉ nghe được tiếng dị chủng gầm thét liên tục, nhịn không được nghi ngờ, không biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Chẳng lẽ Hàn Sâm có thể chống lại hai con dị chủng? Không thể như vậy được, hắn chỉ là một Nam Tước mà thôi, cho dù có đao khí vương cấp trong tay thì cũng không phát huy ra uy lực quá lớn được. Trong tình huống cả lực lượng cùng tốc độ đều kém hơn rất nhiều, sao có thể kiên trì lâu như vậy ở dưới sự vây công của hai con dị chủng cấp Tử Tước chứ?" Trong lòng Lake cực kỳ hoài nghi nhưng lại không thể đi đến khe núi bên cạnh xem được.

Con tiểu thú màu bạc kia luôn ngồi xổm ở rìa khe núi, Lake không biết nó có năng lực gì, sợ bị nó phát hiện, không dám tùy tiện tiếp cận.

Đợi một hồi lâu, trong khe núi bỗng yên tĩnh trở lại, giống như tất cả đều dừng lại vậy.

Trong lòng Lake thở phào nhẹ nhõm: "Xem ra Hàn Sâm chắc đã bị hai con dị chủng kia giết chết, như vậy có thể bớt được cho mình không ít chuyện."

Trong lúc đang suy tư, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng chậm rãi đi ra từ trong khe núi. Sau khi Lake thấy rõ bóng người kia kia, hắn lập tức mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

"Vậy mà hắn không chết sao?" Lake chỉ cảm thấy não mình đang quá tải.

Chẳng những Hàn Sâm không bị giết chết ở dưới sự vây công của hai con dị chủng cấp Tử Tước mà trên người còn rất sạch sẽ, ngay cả một vết thương hay vết máu cũng không có.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?" Trong đầu Lake hiện ra vô số khả năng nhưng mà vẫn nghĩ mãi không ra rốt cuộc là như thế nào.

"Tiểu Ngân Ngân, ta bị thương rồi." Hàn Sâm đi lên phía trên khe núi, nói với con tiểu thú màu bạc kia.

Lake nghe được lời Hàn Sâm nói, không biết vì sao lại thầm thở phào một hơi, dường như cảm thấy như vậy mới xem như bình thường.

Nhưng Lake lại thấy Hàn Sâm vươn bàn tay ra trước mặt tiểu thú màu bạc, tiếp tục nói: "Nổi vài cái mụn nước, đau quá."

Khóe mắt Lake lập tức run rẩy, trong lòng có một loại xúc động muốn giết người.

Tiểu thú màu bạc kia nghe xong lời nói của Hàn Sâm, đứng dậy đi đến †rước mặt Hàn Sâm, vươn đầu lưỡi phấn nộn ra, liếm lên chỗ Hàn Sâm bị bỏng, nơi bị bỏng khôi phục bình thường chỉ trong chốc lát, làn da trở nên bóng loáng trắng mịn, ngay cả một chút dấu vết cũng không lưu lại.

"Dị chủng có năng lực chữa trị sao?" Trong lòng Lake lại kinh ngạc, loại năng lực này ở bên trong đại vũ trụ gen chính là cực kì hiếm thấy.

Dị chủng có được năng lực tự chữa lành không hiếm thấy, nhưng mà dị chủng có năng lực chữa trị cho những sinh vật khác khác đó lại cực kì hiếm thấy, tìm được một cái cũng đều bị các thế lực lớn tranh đoạt đi hết, nhu cầu về dị chủng có loại năng lực này cực kì lớn, thế lực nào cũng không ngại nhiều.

Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Ngân quay lại trong khe núi, cắt lấy gen dị chủng của hai con dị chủng cấp Tử Tước, dùng bao vải đựng lại, dùng dây thừng quấn lấy thi thể của hai con dị chủng, kéo chúng nó ra khỏi khe núi.

Trong lòng Lake tuy rằng đã có một ít suy đoán, nhưng mà khi chính thức nhìn thấy thi thể của hai con dị chủng kia, vẫn là nhịn không được trong lòng khiếp sợ tới cực điểm.

Hai con dị chủng cấp Tử Tước lại bị Hàn Sâm giết chết sạch, thật sự khiến người ta không thể nào tin nổi.

Tuy rằng hắn cũng bị thương một chút, nếu nói đó cũng gọi là bị thương.

“Đáng sợi Thật là đáng sợ!” Lake đã đẩy cấp độ mục tiêu của Hàn Sâm lên mức cực kỳ nguy hiểm, càng không dám tùy tiện ra tay.

Lúc Hàn Sâm đi qua nơi Lake mai phục, toàn thân hắn đều cứng ngắc bất động, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, sợ bị Hàn Sâm phát hiện, hắn cảm thấy bây giờ còn chưa phải là thời cơ tốt nhất để ám sát Hàn Sâm.

Sau khi Hàn Sâm đi qua, Lake mới khẽ thở phào một hơi, lau đi mồ hôi trên trán. Hắn chưa từng nghĩ tới, lúc đối mặt với một mục tiêu cấp Nam Tước lại có áp lực như vậy.

Khóe miệng Hàn Sâm toát ra ý cười kỳ lạ, tiếp tục lôi kéo thi thể trở về.

Huyết nhục của những thi thể này vẫn rất có ích, nếu dùng để nấu ăn có thể nuôi sống không ít người, giảm bớt sự tiêu hao vật tư.

Tuy rằng không phải gen dị chủng, nhưng mà huyết nhục cấp Tử Tước có dinh dưỡng tương đối cao, nếu phụ nữ cùng trẻ con ăn sẽ rất có lợi đối với thân thể.

Nếu bán cho Nam Tước cùng Tử Tước cũng có thể kiếm được không ít điểm tích lũy.

Tuy rằng tự quý tộc cũng có thể săn giết dị chủng để ăn thịt, nhưng mà bọn họ không có gia vị, ngay cả muối cũng không có, nhiều nhất cũng chỉ là nướng ăn, chẳng có chút hương vị nào hết. Nếu ăn lâu ngày, vẫn sẽ rất khó chịu, đã có rất nhiều quý tộc nhịn không được dùng điểm tích lũy ở trong căn cứ để mua đồ ăn Hàn Sâm bán ra.

Mục tiêu của Hàn Sâm là tận dụng hết toàn bộ giá trị của bọn chúng, dù sao đều là những kẻ ác tâm sinh ma quỷ, không dùng thì phí lắm, không cần phải nói nhân nghĩa đạo đức gì với bọn họ.

Việc Hàn Sâm mang về thi thể của hai con dị chủng cấp Tử Tước về dậy lên một cơn chấn động lớn trong căn cứ .

Hàn Sâm ngay cả dị chủng cấp Tử Tước cũng có thể săn giết, hơn nữa còn giết hai con liền. Điều này làm cho khiến các quý tộc thầm run rẩy, cảm thấy may mắn vì lúc trước không thật sự ra tay với Hàn Sâm, đồng thời cũng càng thêm kính sợ Hàn Sâm.

Dưới sự chỉ dẫn của mấy người phụ nữ chịu trách nhiệm chế biến đồ ăn, những đứa trẻ có thể làm việc được đều giúp đỡ xử lý huyết nhục của hai con dị chủng, mấy đứa nhóc ba bốn tuổi dùng xô đựng nước nhỏ lấy nước để rửa sạch vết bẩn bám trên miếng thịt, trông cực kỳ nỗ lực.

“Đáng tiếc điều kiện trong căn cứ quá sơ sài, lại không có nhân lực để sử dụng, không thì đã dạy mấy đứa nhỏ này một ít tri thức văn hóa rồi, bằng không về sau trong căn cứ đều là người mù chữ cũng không tốt.” Hàn Sâm khe khẽ thở dài, lẩm bẩm nói.

“Trong thời đại này, học được cách sinh tồn quan trọng hơn nhiều so với học được chữ nghĩa, ngươi đã cho bọn chúng đủ nhiều rồi.” Một Tử Tước đi đến bên cạnh Hàn Sâm, thản nhiên mà nói.

“Thâm Lam Tử Tước.” Hàn Sâm liếc nhìn Tử Tước kia, nhận ra ngay thân phận của hắn.

Là người Kate duy nhất trong bốn Tử Tước của căn cứ, mà hắn cũng là người duy nhất mang theo rất nhiều con mồi trở về đổi điểm tích lũy, là Tử Tước trên cơ bản không hề đối đầu với Hàn Sâm.

“Gia chủ, nếu như ngài rảnh rỗi, ta hy vọng có thể bỏ chút thời gian nói chuyện riêng với ngài.” Thâm Lam Tử Tước vẻ mặt bình tĩnh mà nói.

Hàn Sâm đang muốn nói gì đó, lại đột nhiên nghe được từ ngoài cổng chính của căn cứ truyền đến tiếng kêu sợ hãi.

Sắc mặt hơi đổi, Hàn Sâm cùng Thâm Lam Tử Tước đều đi về phía cổng chính.

Ngay sau đó, bọn họ đã nhìn thấy bên ngoài cổng chính bị vây quanh bởi rất nhiều sinh vật, sắc mặt đều hoảng hốt.

“Nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Sâm trầm giọng hỏi.

Những sinh vật này nhìn thấy Hàn Sâm lại đây, lập tức tránh ra một lối đi, Hàn Sâm nhìn thấy một thi thể đang nằm giữa bọn họ, thế mà lại là một trong bốn bị Tử Tước - Tật Phong Tử Tước.

Chỉ thấy Tật Phong Tử Tước gục trên mặt đất, người hướng về cổng chính của căn cứ, hai tay giống như là đang bò về phía cổng, chỉ tiếc đầu của hắn đã bị nổ tung, đỉnh đầu nổ ra một lỗ thủng.

“Chuyện gì thế này?” Trong lòng Hàn Sâm có dự cảm không lành, nhíu mày hỏi.

“Chúng ta cũng không biết, vừa rồi nhìn thấy Tật Phong Tử Tước trở về †ừ bên ngoài. Nhưng còn chưa vào đến căn cứ đã té ngã trên mặt đất, mới bò dậy mấy lần thì đầu nổ ra một lỗ thủng thế này…” Có người phụ nữ nhìn thấy tình huống xảy ra kể lại với Nam Tước.

Hết chương 1845.

Chương 1846. Ấn ký kì lạ

“Đừng nhìn nữa, đều trở lại Tí Hộ Sở đi, tất cả mọi người không được tự tiện rời khỏi Tí Hộ Sở, ai làm trái sẽ bị chém.” Hàn Sâm nói một câu, lúc này những Nam Tước kia mới bất đắc dĩ trở lại trong Tí Hộ Sở.

“Thâm Lam Tử Tước, ngươi có nhìn ra được vết thương của hắn do thứ gì gây ra không?” Hàn Sâm quan sát lỗ thủng trên đỉnh đầu Tật Phong Tử Tước một lát, không nhìn ra đó là vết thương gì.

‘Thâm Lam Tử Tước tỏ vẻ quái lạ nói: “Thoạt nhìn không giống lực tác động bên ngoài gây ra, giống như là nổ tung từ bên trong.”

“Nổ tung từ bên trong? Sức mạnh nào mà gây ra được hiệu quả thế này nhỉ?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

Thâm Lam Tử Tước do dự một chút mới trả lời: “Có không ít sức mạnh có thể gây ra hiệu quả này, có một vài loại sức mạnh có thể xâm nhập vào cơ thể, phần lớn đều có thể phá hư thân thể của đối phương từ bên trong, trong lúc nhất thời cũng không dễ dàng suy đoán ra được.”

Hàn Sâm khẽ gật đầu, lại hỏi: “Vùng phụ cận căn cứ còn có sinh vật dị chủng như vậy không?”

‘Thâm Lam Tử Tước khẽ lắc đầu: “Mọi người vừa tới nơi này không bao lâu, không người nào dám đi vào quá sâu, đều ở vùng lân cận căn cứ săn bắn, dị chủng nhìn thấy được không nhiều, ngay cả ta cũng chưa từng thấy loại dị chủng có năng lực này.”

Hàn Sâm không tiếp tục hỏi nữa, gọi người mang súng phun lửa tới, trực tiếp đốt thi thể Tật Phong Tử Tước thành tro tàn.

Thi thể chết không minh bạch thế này không thể đưa vào căn cứ được, bằng không có quỷ mới biết sẽ xảy ra vấn đề gì.

Toàn bộ thi thể đã đốt thành tro bụi nhưng có một thứ không bị thiêu cháy. Rút từ trong tro bụi ra xem xét, là một cọng lông chim bằng sắt, dài một thước, đen như mực vô cùng nặng nề.

Hàn Sâm lại để cho người dùng súng phun lửa đốt thử, lông sắt còn chẳng thèm đỏ lên, đốt mãi cũng không thấy tí nhiệt nào, chắc không phải đồ sắt bình thường.

Dùng bình chứa kín niêm phong cọng lông đen đó lại, Hàn Sâm quét thân thể cho những người đã tiếp xúc qua với thi thể Tật Phong Tử Tước, lại để bọn họ khử trùng toàn thân, xác định không có vấn đề gì, mới hơi yên tâm một chút.

‘Thế nhưng đến ngày thứ hai, trong căn cứ lại xảy ra chuyện.

Bốn Nam Tước ngày hôm qua tiếp xúc với thi thể Tật Phong Tử Tước, trên trán đều xuất hiện một ấn ký tròn màu đen, giống như là một vết bớt đen vậy.

Bọn họ sử dụng máy quét hình toàn thân trong căn cứ, lại không phát hiện bất cứ dị thường nào, giống như chỉ là một vết bớt bình thường.

Bốn Nam Tước nọ đều căng thẳng sợ hãi, cái chết của Tật Phong Tử Tước quá ly kỳ, trên người bọn họ lại đột nhiên xuất hiện dị trạng như vậy, sao mà bọn họ không sợ cho được.

Hàn Sâm kiểm tra thân thể của bọn họ, cũng không phát hiện chỗ nào khác thường, chỉ có thể tạm thời cách ly bốn người họ trước, sau đó liên lạc với nhân viên phụ trách vận chuyển vật tư, để lần sau bọn họ tới thì bác sĩ chuyên môn và dụng cụ đến, kiểm tra xem rốt cuộc bốn người kia xảy ra chuyện gì.

Thuyền vật tư phải hai ngày nữa mới đến tinh cầu Nhật Thực, Hàn Sâm chỉ đành kiên nhẫn chờ đợi, hy vọng hai ngày này đừng xảy ra chuyện gì nữa.

“Các ngươi có ai biết lúc trước Tật Phong Tử Tước đã đi đến những nơi nào không?” Hàn Sâm còn đang điều tra nguyên nhân tử vong của Tật Phong Tử Tước, nếu như biết rõ hắn chết như thế nào, có lẽ có thể điều tra ra được vấn đề của bốn Nam Tước kia.

Có một Nam Tước nói cho Hàn Sâm, mấy ngày trước hắn thấy Tật Phong Tử Tước đến dãy núi phía Bắc rồi đi vào trong đó. Nhưng hắn không dám

vào theo, cho nên cũng không biết Tật Phong Tử Tước tiến vào dãy núi sau đó đi đâu.

Hàn Sâm nghe xong lập tức nhíu mày, dãy núi phía Bắc chính là nơi mà năm xưa sau khi vị bá tước kia dẫn người vào đó thì không còn trở ra nữa.

Lúc trước Hàn Sâm đã từng nói, cấm bọn họ đến dãy núi phía Bắc săn bắn, quý tộc nơi này cũng đều biết dãy núi phía Bắc rất nguy hiểm cho nên cũng không có ai đến đó cả.

Tật Phong Tử Tước lại đi vào dãy núi phía Bắc, hơn nữa còn chết trước cổng chính của căn cứ, còn có ấn ký tròn màu đen trên trán bốn Nam Tước khiến Hàn Sâm cảm thấy vô cùng không ổn.

Một Bá Tước mang theo không ít người cấp Bá Tước giúp đỡ, cuối cùng đều sống không thấy người chết không thấy xác. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì những sinh vật trong căn cứ chẳng chịu nổi hành hạ đâu.

Hàn Sâm cảm thấy không thể đợi thêm nữa, trước tiên liên hệ với Isa, muốn mời Isa xem giúp hắn xem rốt cuộc ở đây xảy ra chuyện gì để tránh dẫn đến tai họa lớn.

Thế nhưng khiến Hàn Sâm có hơi buồn phiền là gần đây Isa đang bế quan tu hành, không biết lúc nào mới có thể ra ngoài, căn bản không liên lạc được.

Hàn Sâm đành phải liên lạc với Băng Điểu Công Tước. Isa từng nói, lúc nào mà nàng không có ở đây, có chuyện gì có thể tìm đến Băng Điểu Công Tước.

Băng Điểu Công Tước thấy số máy của Hàn Sâm hiện ra trên màn hình máy liên lạc. Mặc dù nàng rất coi thường hành vi của Hàn Sâm nhưng Isa đã dặn dò nàng chiếu cố Hàn Sâm nên nàng đành phải nghe máy.

“Băng Điểu Công Tước, chỗ của ta có một vài vấn đề, vốn định tìm Nữ Hoàng đại nhân. Nhưng nàng đã bế quan rồi, không biết ngài có tới đây một chuyến được không?“ Hàn Sâm nói.

“Tộc Rebet có quy định, chỉ cho phép chủ nhân tinh cầu tự mình khai hoang, không cho phép người ngoài nhúng tay vào, nếu không có thể sẽ thu hồi tinh cầu.” Băng Điểu Công Tước tỏ thái độ cực kỳ xem thường đối với loại người chuyện gì cũng muốn phiền tới Nữ Hoàng như Hàn Sâm.

“Nếu là tình huống bình thường ta cũng sẽ không tìm tới ngươi. Nhưng vấn đề ở đây rất nghiêm trọng, ta không thể giải quyết nổi, chỉ đành †ìm đến ngươi…” Hàn Sâm nói.

“Nếu như ngươi cảm thấy không giải quyết được, không thể tiếp tục khai hoang nửa thì có thể từ bỏ tinh cầu Nhật Thực trở về, chuyện khác †a không giúp được ngươi đâu.” Băng Điểu Công Tước cắt ngang lời Hàn Sâm nói: “Được rồi, ngươi suy nghĩ một chút đi, muốn trở lại thì báo cho ta, ta sẽ phái phi thuyền đi đón ngươi.”

Dứt lời, Băng Điểu Công Tước bèn tắt máy liên lạc, lẩm bẩm hừ lạnh nói: “Khai hoang tinh cầu sao mà không có rắc rối được chứ, không có năng lực giải quyết rắc rối thì cũng đừng đi làm làm gì.”

Hàn Sâm khế nhíu mày, bó tay với Băng Điểu Công Tước, cũng không biết lúc nào Isa xuất quan, chờ nàng xuất quan thì chắc đã muộn rồi. Suy nghĩ một lát, Hàn Sâm lại quay một dãy số gọi được, đó là số máy của Hắc Cương.

Tính cách Hắc Cương rất quái đản nhưng vẫn coi như là một người có thể tin được.

Trước kia ở tinh cầu Đao Phần, Hàn Sâm từng hỏi hắn tại sao phải chủ động đi ngăn cản Đao Hà. Hắn chỉ nói Hàn Sâm vốn muốn đi ra ngoài, bởi vì hắn nên mới không đi, cho nên hắn cần cho Hàn Sâm một cơ hội để đi, đó là hắn nợ Hàn Sâm.

Hàn Sâm không biết đầu óc Hắc Cương thể nào mà lại nảy ra cái logic này nữa. Nhưng đó cũng là một người khiến người khác rất yên tâm.

Hàn Sâm nhờ hắn giữ bí mật đao ý giúp mình, đến tận bây giờ cũng không ai biết được hắn có đao ý như thế, xem ra Hắc Cương cũng không nói gì hết.

Hiện tại Hàn Sâm không tìm được người hỗ trợ, chỉ có thể thử tìm Hắc Cương. Nếu như Hắc Cương cũng nói không giúp được, vậy hắn chỉ có thể mau chóng rời khỏi tinh cầu Nhật Thực.

Không phải Hàn Sâm chuyện bé xé ra to, đối mặt với vấn đề mà bản thân mình không hiểu rõ cũng không thể giải quyết được vẫn nên chuẩn bị sớm thì tốt hơn. Hắn cũng không muốn bỏ lại tính mạng của những phụ nữ và trẻ em ở nơi này.

"Có chuyện gì đấy?" Giọng nói Hắc Cương truyền tới, chẳng có gì thay đổi so với lúc ở tinh câu Đao Phần

"Ta gặp một vài chuyện rắc rối khó giải quyết, muốn nhờ ngươi hỗ trợ." Hàn Sâm thuật lại mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Hắc Cương không nói gì, vẫn chờ Hàn Sâm nói hết, sau đó nhìn đồng hồ, nói với Hàn Sâm rằng: "Đừng rời khỏi căn cứ, trông chừng bốn Nam Tước kia, đừng tiếp xúc với bọn họ, bốn tiếng rưỡi sau ta sẽ đến."

Hết chương 1846.

Chương 1847. Người sống sót

Hàn Sâm nghe giọng điệu của Hắc Cương, là biết chắc hẳn hắn đã nghe được gì đó, nhưng rõ ràng bây giờ không phải lúc thích hợp để hỏi vấn đề, Hàm Sâm chỉ có thể đợi Hắc Cương đi tới rồi lại nói.

Chuyện khiến cho Hàn Sâm lo lắng cuối cùng cũng xảy ra, không bao lâu sau ở trong căn cứ lại lần nữa phát hiện có người xuất hiện ấn ký hình trứng trên trán, tựa hồ có xu hướng lan truyền.

Hàn Sâm chỉ có thể cách ly những người này ra, nhưng đây tuyệt đối không phải biện pháp giải quyết triệt để.

Theo thời gian dần trôi qua, trong căn cứ xuất hiện càng nhiều người có ấn ký hình trứng kia, mới đầu chỉ có ở sinh vật có mặt lúc đó, về sau ngay cả

trên trán của phụ nữ và trẻ em không có mặt ở đó cũng xuất hiện loại ấn ký hình trứng này.

Chỉ mấy giờ ngắn ngủi, trong căn cứ đã có gần một nửa sinh vật xuất hiện ấn ký hình trứng kia ở trên trán.

Cũng may mà Hàn Sâm, Tiểu Thiên Sứ, Linh, Tà Tình Đế, Cố Khuynh Thành cùng Tiểu Ngân Ngân bọn hắn tạm thời không bị lây nhiễm, coi như đây là điều duy nhất đáng giá để vui mừng.

Tà Tình Đế và Cố Khuynh Thành nhìn qua những sinh vật bị lây nhiễm kia, cũng không nhìn ra manh mối gì, tất cả mọi người trong căn cứ đều cảm thấy bàng hoàng, những quý tộc không bị lây nhiễm đều muốn rời đi, nếu không phải uy thế Hàn Sâm chém giết hai đầu dị chủng cấp Tử Tước lúc trước quá dọa người, hơn nữa còn có Tử tước Thâm Lam hỗ trợ, chỉ sợ trong căn cứ đã sớm rối loạn.

Bốn tên tử tước trong căn cứ, Tật Phong đã chết, Thâm Lam ngược lại rất hỗ trợ, Lake cũng không nhân lúc này mà gây sự, một tên tử tước khác không thấy bóng dáng, sau khi rời khỏi đây hai ngày trước thì vẫn chưa thấy trở về, cũng không biết đã làm gì.

Hàn Sâm lại liên lạc với Hắc Cương lần nữa, nói cho hắn biết tình huống nơi này, để cho hắn kịp thời chuẩn bị, đừng để đến lúc đó bị lây nhiễm tập thể.

“Chờ ta.” Hắc Cương chỉ nói hai chữ, rồi cúp máy liên lạc, thoạt nhìn như đang làm việc gì đó, trông dáng vẻ rất gấp gáp.

Hắc Cương còn chưa đến, tử tước Thâm Lam lại một thân một mình đến gặp Hàn Sâm.

Tử tước Thâm Lam vào phòng, sau đó mới cởi áo giáp trên người xuống, ngay lập tức thấy trên trán hắn cũng xuất hiện một ấn ký hình trứng.

“Có cảm giác và phát hiện gì không?” Hàn Sâm nhíu mày, hỏi.

Tử tước Thâm Lam ngược lại rất bình tĩnh, khẽ lắc đầu nói: “Không có cảm giác gì, nếu như không phải do soi gương, căn bản ta không phát hiện ra sự tồn tại của nó.”

“Có tính toán gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

Tử tước Thâm Lam trầm ngâm một chút nói: “Lúc trước ta đã nói với ngươi, có một việc muốn đơn độc nói với ngươi, không biết bây giờ ngươi có thời gian hay không?”

“Nói.” Hàn Sâm gật đầu.

Tử tước Thâm Lam ngồi xuống bên bàn phía đối diện, sửa sang ý nghĩ một chút rồi nói: “Ta biết quý tộc tới nơi này, đa phần đều có mục đích riêng của bọn họ, ta cũng vậy, nhưng ta hơi khác so với bọn hắn, ta không phục vụ cho bất kì kẻ nào.”

“Vậy ngươi đến vì cái gì?” Hàn Sâm nhìn Tử tước Thâm Lam hỏi.

Cấp Tử Tước đã coi là quý tộc rất có thực lực, hắn muốn đi nơi nào đều sẽ có người cần, căn bản không cần thiết phải đến chỗ Hàn Sâm.

Tử tước Thâm Lam cười khổ một tiếng, đưa tay phải ra chỉ ấn ký hình trứng trên trán mình, nói ra một câu khiến Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc: “Ta là vì nó mà đến.”

Hàn Sâm hơi giật mình, nhìn Tử tước Thâm Lam: “Vì nó mà đến? Ngươi biết đây là cái gì?”

Tử tước Thâm Lam gật đầu, sau đó lại lắc đầu, thở dài nói: “Trên thực tế, đây cũng không phải lần đầu tiên ta đến tinh cầu Nhật Thực.”

“Ngươi đã từng tới? Là đi theo vị bá tước kia?” Hàn Sâm phản ứng lại ngay lập tức.

Tử tước Thâm Lam nở nụ cười: “Đúng vậy, ấn ký này, thực ra là đã lưu lại từ lúc ta tới nơi này lần trước.”

Hàn Sâm nghe xong thì hơi ngẩn ra, sau đó lại vui mừng, nếu như ấn ký trên trán tử tước Thâm Lam, thực sự là có từ lần trước, giờ đã qua nhiều năm như thế, hắn vẫn còn sống rất tốt, vậy những người lây nhiễm trong căn cứ này, tạm thời sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Tử tước Thâm Lam biết Hàn Sâm đang nghĩ gì, cười khổ nói: "Không hề giống như ngươi nghĩ, sau khi có thứ này, bình thường đều sẽ chết đi trong khoảng thời gian ngắn, chậm thì mấy ngày, lâu thì mười ngày nửa tháng, sẽ chết giống như tử tước Tật Phong vậy. Sở dĩ ta không chết, là có nguyên nhân khác, đó cũng là nguyên nhân ta tới đây."

Hàn Sâm không nói gì thêm, chờ tử tước Thâm Lam nói tiếp, nếu hắn đã tới đây, chắc hẳn sẽ dự định nói ra.

"Thời điểm ta bị bá tước Kỳ Long bắt lúc trước, ta vẫn chỉ là một người bình thường, không khác gì những đứa trẻ kia, chỉ là lớn hơn bọn nó một chút, đã ngưng tụ ra gen chiến giáp." Tử tước Thâm Lam nói đến đây, trên mặt lộ ra biểu cảm kỳ quái, Hàn Sâm nhìn không ra đó là biểu cảm gì.

Dừng một chút, tử tước Thâm Lam nói tiếp: "Tóm lại, về sau ta vẫn đi theo bá tước Kỳ Long, kể cả lần cuối cùng tiến vào dãy núi Bắc Phương, ta cũng ở trong đó."

"Không phải nói lần đi đó đội ngũ không một ai còn sống trở về sao?" Lúc này Hàm Sâm thực sự có hơi giật mình, nếu như những gì tử tước 'Thâm Lam nói là sự thật, như vậy có vấn đề ở trong này.

"Còn sống sót trở về chỉ có mình ta thôi, chỉ có điều khi đó ở lại căn cứ đều là sinh vật bình thường, bọn hắn cũng không biết ta cũng đi theo bá tước Kỳ Long bọn họ vào núi. Về sau khi Rebet tộc đến để điều tra những quan viên kia, cũng thật không ngờ đến, bá tước Kỳ Long sẽ mang theo một tên người Kate bình thường lên núi." Ánh mắt của tử tước Thâm Lam đầy phức tạp, nói.

"Đã xảy ra chuyện gì ở đó? Những ấn ký hình trứng này là cái gì?" Hàn Sâm hỏi.

Tử tước Thâm Lam lắc đầu: "Chuyện xảy ra khi đó, có rất nhiều điều mà đến giờ ta cũng không biết rõ, dù sao lúc đó ta cũng chỉ là một thiếu niên người Kate bình thường, vừa mới ngưng tụ gen chiến giáp, năng lực có hạn, kiến thức cũng vô cùng có hạn."

Dừng một chút, tử tước Thâm Lam tiếp tục nói: "Đến nỗi loại ấn ký hình trứng này, sau khi tiếp xúc một thứ ở đó mới có, hơn nữa những người đi lúc ấy, trừ ta ra, có loại ấn ký này đều đã chết, bao gồm cả bá tước Kỳ Long. Sau khi ta đi ra, cũng không lây nhiễm cho những sinh vật khác, ta không biết tử tước Tật Phong đến cùng đã làm cái gì, vì lí do gì mà sau khi hắn chết loại ấn ký hình trứng này vẫn bị truyền nhiễm"

"Đó là một nơi như thế nào?" Hàn Sâm lại hỏi.

Tử tước Thâm Lam nghĩ nghĩ nói: "Đó là dãy cung điện bên trong một ngọn núi, rất rất lớn, trong cung điện màu sắc sặc sỡ, có rất nhiều chuyện lúc đó ta căn bản không hiểu, cũng không dám suy nghĩ nhiều, chỉ biết theo bá tước Kỳ Long đi về phía trước, rất nhiều đồng bạn đã gục ngã giữa đường đi, cuối cùng bọn ta cũng tới trước một đại điện. Lúc đó bá tước Kỳ Long rất hưng phấn, làm bọn ta chờ ở bên ngoài đại điện, một mình hắn đẩy cửa đi vào. Bọn ta chờ ở bên ngoài khoảng nửa ngày, bá tước Kỳ Long mới đi ra từ bên trong đại điện, hơn nữa còn mang theo một thứ."

Hàn Sâm biết phần quan trọng đã tới, không có lên tiếng cắt ngang lời †ử tước Thâm Lam, chỉ là dựng tai lên nghe tiếp.

"Đó là một quả trứng, một quả trứng màu đen có chiều cao hơn người, hình dáng giống y như đúc những ấn ký này. Sau khi bá tước Kỳ Long đem nó ra, bèn để bọn ta cùng nhau khiêng quả trứng lớn kia lên, chuẩn bị rời khỏi cung điện bên trong ngọn núi. Thế nhưng ngay lúc đó, chuyện đáng sợ đã xảy ra, trên trán chúng ta xuất hiện những ấn ký hình trứng màu đen này…" Trên khuôn mặt Tử tước Thâm Lam lộ ra thần sắc sợ hãi vô cùng, dường như đang nhớ đến chuyện gì đó đáng SỢ.

Hết chương 1847.

Chương 1848. Ô tộc

Bên trong căn cứ không ngừng có người bị lây nhiễm ấn ký, mặc dù Hàn Sâm rất muốn mang theo đám người Tiểu Thiên Sứ và Linh cùng rời đi, nhưng hắn không thể xác định những người của mình này có bị lây nhiễm hay không, nếu như đi bây giờ, sau đó xuất hiện lây nhiễm, vậy thì chết chắc.

Ở lại nơi này, nếu quả thật bị lây nhiễm, dựa theo cách nói của tử tước Thâm Lam, vậy còn có thể cứu vấn tình hình.

Tử tước Thâm Lam nói sở dĩ hắn không chết đi sau khi có ấn ký này, bởi vì ở cung điện bên trong ngọn núi kia, hắn đã ăn nhầm một loại củ sen, cho nên ấn ký vẫn luôn không phát tác. Các quý tộc đi cùng khác đều đã chết, chỉ có hắn - một sinh vật bình thường sống sót.

Thế nhưng dạo gần đây hắn có cảm giác hình như ấn ký lại trở nên sống động một lần nữa. Vốn dĩ ấn ký gần như biến mất bởi vì ăn củ sen kia, nay lại hiện ra lần nữa, hơn nữa càng ngày càng nặng, chính vì vậy hắn mới không thể không tìm cơ hội trở về nơi này, muốn đi vào cung điện kia một lần nữa, đi ăn củ sen kia.

Nhưng bởi vì có một đám dị chủng chiếm cứ cửa vào cung điện, trong đám đó còn có dị chủng cấp Bá Tước, cho nên tử tước Thâm Lam vẫn không tìm được cơ hội để đi vào.

Tử tước Thâm Lam cũng thấy rất lạ, làm thế nào mà tử tước Tật Phong có thể tiến vào cung điện, nếu muốn biết, chỉ có thể đi đến chỗ cung điện kia xem mới rõ được.

Hàn Sâm còn phát hiện ra một vấn đề rất quan trọng, tử tước Thâm Lam nói lúc hắn cùng bá tước Kỳ Long đi vào, chỉ là một người Kate có thể ngưng tụ gen chiến giáp, nhưng bây giờ hắn lại là một tử tước, từ một sinh vật bình thường tiến hóa thành quý tộc, đó cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Ngay cả Isa, cường giả như vậy, cũng chỉ có mười mấy chỉ dịch gen có thể làm cho gen sinh vật tiến hóa thành quý tộc mà thôi, tử tước Thâm Lam lại tiến hóa lần hai kiểu gì?

Hàn Sâm nói ra nghỉ vấn này, tử tước Thâm Lam nói cho Hàn Sâm, hắn cũng không biết vì sao mình có thể tiến hóa lần thứ hai thành công, hắn cũng chưa từng sử dụng bất cứ dị bảo nào, chính là sau khi ra khỏi cung điện không bao lâu, liền tự động tiến hóa lần thứ hai, hắn suy đoán việc bản thân có thể thăng chức quý tộc, rất có thể có liên quan đến củ sen bên trong cung điện này.

Rốt cục tình huống bết bát nhất vẫn xảy ra, trên trán Cố Khuynh Thành cũng xuất hiện ấn ký hình trứng, Hàn Sâm nói cho Cố Khuynh Thành sự việc về cung điện và ngó sen, để nàng không cần phải lo lắng, nếu không còn cách nào thật, bọn họ phải đi đến cung điện lấy củ sen.

Hắc Cương rất đúng giờ, lúc 4 giờ 30 phút, một chiếc phi thuyền đậu ngoài căn cứ, ngoại trừ Hắc Cương còn có thêm mấy Rebet tộc, hơn nữa chỉ nhìn khí tức của bọn họ, là biết không phải nhân vật tầm thường.

“Hàn Sâm, tình huống bây giờ thế nào?” Hắc Cương quan sát trán Hàn Sâm hỏi.

“Rất tồi tệ, hơn phân nửa người ở chỗ này của ta đã lây nhiễm loại ấn ký hình trứng kia.” Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

“Các ngươi đi xác nhận một chút.” Một người Rebet tộc rất có phong thái của bề trên nói.

Những Rebet tộc khác đều đi kiểm tra ấn ký trên trán của quý tộc, phụ nữ và con nít, Hắc Cương đi vào văn phòng của Hàn Sâm, vẻ mặt nghiêm túc nói với Hàn Sâm: “E rằng ngươi gặp phải phiền toái lớn, nếu như không ngoài ý muốn, cái tên tử tước Tật Phong kia hẳn là tiếp xúc với đồ vật Ô tộc.”

“Ô tộc?” Hàn Sâm nhìn Hắc Cương đầy nghi hoặc.

Hắc Cương giải thích nói: “Trước khi Rebet tộc của bọn ta chưa chiếm giữ Nguyệt Chi Hiệp, chủ nhân chân chính của Nguyệt Chi Hiệp chính là Ô tộc, đó là một loại dị chủng cường đại, thống trị toàn bộ sinh vật dị chủng trong Nguyệt Chi Hiệp. Dựa theo ghi chép cổ xưa, Ô tộc sử dụng loại ấn ký này để khống chế những dị chủng khác.”

Dừng một chút, Hắc Cương lại nói thêm: “Lúc đó Rebet tộc bọn ta tiến đánh Nguyệt Chi Hiệp, cũng phải trả giá cực kỳ thê thảm, nếu như không phải nhờ có Thủy tổ đại nhân cảnh giới Thần Hóa có mặt, căn bản không có khả năng đánh hạ Nguyệt Chi Hiệp. Vốn cho rằng tất cả Ô tộc đều đã bị Thủy tổ đại nhân tiêu hủy sau cuộc chiến, không ngờ rằng nơi này vẫn còn đồ vật của Ô tộc lưu lại, lại còn là loại đồ chơi trí mạng nữa.”

“Có cách gì xóa được ấn ký Ô tộc không?” Hàn Sâm nghĩ thầm, Rebet tộc có thể đánh hạ Nguyệt Chi Hiệp, chứng minh rằng bọn hắn chắc phải có biện pháp, nếu không thì tộc của bọn hắn đã sớm bị loại ấn ký này truyền nhiễm cho diệt tộc.

“Tạm thời không có.” Hắc Cương lắc đầu nói. “Cái gì gọi là tạm thời không có?” Hàn Sâm có chút không hiểu.

“Trước đây ở tộc ta cũng có không ít người trong tộc có ấn ký này, sau đó phải giết Ô tộc, uống huyết dịch của nó, mới giải trừ được ấn ký. Bây giờ muốn giải trừ loại ấn ký này, biện pháp duy nhất, cũng chỉ có thể tìm cho ra vật đã làm cho tử tước Tật Phong trúng ấn ký, sau đó mới có khả năng giải trừ ấn ký.” Hắc Cương đánh giá Hàn Sâm nói: “Bởi vì không thể xác định ngươi có bị lây nhiễm hay không, hơn nữa cũng vì đảm bảo loại ấn ký này sẽ không truyền nhiễm ra toàn tinh cầu Nhật Thực, chúng ta nhất định phải tìm được ngọn nguồn.”

Hàn Sâm kể lại cho hắn sự việc mà tử tước Thâm Lam kể.

Hắc Cương gật đầu nói: “Nếu có người biết chỗ, vậy thì dễ làm rồi. Ta mang theo đội thân vệ của cha tới, đội trưởng Wood là một vị cường giả cấp Công Tước, những đội viên khác cũng đều là hầu tước, chúng ta chuẩn bị một chút, rồi xuất phát đi đến cung điện Ô tộc kia”

Hắc Cương đều tìm Wood và tử tước Thâm Lam đến, để cho tử tước Thâm Lam nói lại cặn kẽ sự tình.

Đội trưởng Wood nhìn Tử tước Thâm Lam hỏi: “Vì sao trước đây ngươi không nói ra sự việc này?”

Tử tước Thâm Lam cười khổ nói: “Bọn hắn đều đã chết, chỉ có một mình ta sống sót, ta sợ nói ra sẽ có thêm phiền phức, hơn nữa lúc đó †a cho rằng ấn ký trên trán đã hoàn toàn biến mất.”

Hàn Sâm có thể hiểu vì sao khi đó tử tước Thâm Lam không nói, nếu như hắn nói, bất luận Rebet tộc có hoài nghi hắn hay không, có một điểm là chắc chắn, hắn nhất định sẽ phải dẫn đường về cung điện trong ngọn núi kia một lần nữa, nếu như không phải ấn ký tái phát, chỉ sợ tử tước Thâm Lam có nói gì thì cũng không muốn quay lại địa phương tựa như ác mộng kia.

Đội trưởng Wood nhiều lần hỏi cặn kẽ tử tước Thâm Lam một vài chỉ tiết, sau đó rốt cuộc quyết định động người hướng về phía cung điện Ô tộc.

Lần trước bá tước Kỳ Long mang theo một vài tử tước và bá tước, còn có sinh vật bình thường cũng có thể đi vào, lần này có vị công tước là đội trưởng Wood dẫn đội, còn có bốn vị hầu tước phụ trợ, nghĩ chắc không khó để đến được chỗ bá tước Kỳ Long hắn từng đi đến.

Wood để cho Hàn Sâm tuyển một vài nhân lực cùng đi, tử tước Thâm Lam nói nơi đó có một ao củ sen, số lượng rất nhiều, mang một số người theo, nếu như không tìm thấy chính chủ thì cũng có thể mang chút củ sen ra, trước tiên áp chế ấn ký trên trán đã.

Cố Khuynh Thành thân trúng ấn ký nên nàng nhất định phải đi, Tà Tình Đế cũng muốn đi theo. Tiểu thiên sứ cùng linh bị Hàn Sâm cho ở lại, nếu không có người trông coi căn cứ, có quỷ mới biết những nam tước kia sau khi bị lây nhiễm sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì, những phụ nữ và đứa nhỏ chỉ sợ sẽ phải xui xẻo.

“Như vậy cũng tốt, tìm được củ sen sau đó liền có thể dùng, miễn cho không kịp thời gian.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Trừ bọn họ ra, Hàn Sâm lại chọn thêm mười mấy nam tước cùng đi theo, đến khi đó có thể giúp một tay vận chuyển củ sen về. Trong căn cứ có nhiều sinh vật như vậy, nhìn tình huống hiện tại, hầu như đều sắp bị lây nhiễm hết, nếu không tìm được căn nguyên và biện pháp giải quyết, cũng chỉ có thể mang nhiều củ sen trở về.

Đương nhiên, tử tước Lake cũng bị Hàn Sâm mang theo, có bọn Wood ở đây, Lake căn bản không dám nói chữ không.

Hết chương 1848.

Chương 1849. Ao sen

Trên đường đi đến cung điện, trán của Tiểu Ngân Ngân cùng với Tà Tình Đế đều xuất hiện ấn ký hình quả trứng, tình huống khiến cho mọi người vô cùng lo lắng.

Tử tước Lake cũng không ngoại lệ, trên trán hắn cũng xuất hiện ấn ký hình trứng tương tự như thế.

Tà Tình Đế cầm một cái gương nhỏ, soi trái soi phải, sắc mặt vô cùng khó coi nói: “Con mẹ nó! Thật là xấu, ít nhất cũng nên là tạo hình đóa hoa gì đó, thế quái nào trên trán ta lại là một quả trứng luộc nước trà! Hình tượng huy hoàng của bản Đại Đế mất sạch.”

Hàm Sâm không biết không biết nên khóc hay nên cười, điều hắn để ý thế mà lại là loại chuyện này.

Tiểu Ngân Ngân tựa vào bờ vai của Hàn Sâm, ngược lại không có phản ứng gì đặc biệt.

Có đội trưởng Wood là công tước dẫn đường, dọc theo đường đi trên cơ bản không gặp phải vấn đề gì, chỉ là khí tức từ trên người bốn vị hầu tước phát ra, cũng đã dọa đám dị chủng kia bỏ chạy.

Bọn hắn khinh thường việc săn giết những dị chủng cấp thấp kia, hơn nữa do phải nhanh chóng đến cung điện Ô tộc, bọn hắn cũng không có †âm trạng đấy.

“Cửa vào ở chỗ này” Đi tới một sơn cốc, đội trưởng Wood bọn họ xử lý sạch sẽ những dị chủng ở bên trong. Sau khi Tử tước Thâm Lam đi vào, chỉ vào một mặt vách núi nói.

“Đó là ngọn núi thật, không phải ảo ảnh, cũng không thấy cửa ngầm, ngươi có xác định đúng là ở đây?” Wood nhíu mày hỏi.

“Ta xác định, chính là chỗ này.” Tử tước Thâm Lam nói, đi tới bên cạnh vách núi, ở trên đó lục lọi một hồi, duõi tay đè xuống một khối nham thạch nhô lên.

Tử tước Thâm Lam sau khi ấn xuống thì nhanh chóng lui lại đến chỗ Hàn Sâm đứng bên cạnh bọn họ, sau đó liền nghe được một loạt tiếng nổ ầm ầm. Ngọn núi Thạch Đầu cao mấy trăm thước thế mà lại chìm xuống dưới, lộ ra ngọn núi càng lớn hơn ở phía sau, cùng với một đại môn cung điện tảng đá hùng vĩ như cửa thành lầu.

Bọn người Hàn Sâm đều hơi kinh ngạc, thủ đoạn lợi hại và khí phách như vậy, có thể thấy được trước đây Ô tộc đáng sợ như nào.

“Mở cửa kiểu gì?” Đội trưởng Wood nhìn về phía tử tước Thâm Lam hỏi.

Tử tước Thâm Lam nói: “Trực tiếp đẩy là được, lần trước lúc ta đi ra đi vào đều như thế.”

Đội trưởng Wood ra hiệu, một hầu tước tiến lên phía trước đẩy ra cửa đá, cửa đá cao mấy chục mét, bị hầu tước tiện tay đẩy là mở ra, nhìn thì cũng không cần dùng lực quá lớn.

Phía bên trong cửa đá, một không gian rộng lớn hiện lên, dãy các cung điện dài liên miên không ngắt quãng, kéo sâu vào bên trong hang động tối đen, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

“Thiếu chủ, xin ngươi nhất định phải đi cạnh ta, không thể rời khỏi phạm vi ba mét.” Đội trưởng Wood trịnh trọng nói với Hắc Cương, chờ tới khi Hắc Cương đồng ý, lúc này mới khiến cho đội ngũ đi vào bên trong ngọn núi.

Cung điện bên trong ngọn núi, tòa này nối liền tòa kia, đều được xây từ những tảng đá, chẳng qua vì quá mức cổ xưa, mặc dù được ngọn núi bảo vệ nhưng trông vẫn hơi đổ nát.

Hàn Sâm thấy được rất nhiều chạm khắc hình con chim trên vách tường cung điện cùng với phía trên mái nhà, ở trên quảng trường có thể nhìn thấy một loạt tượng đá hình chim được xếp thành hàng tại hai bên đường.

“Thâm Lam, dọc theo con đường này có chỗ nào nguy hiểm không?” Đội trưởng Wood vừa đi vừa hỏi.

Tử tước Thâm Lam cười khổ nói: “Lúc đi vào là rất nhiều đồng bạn đã chết, nhưng lúc đi ra, ta không gặp được gì nguy hiểm”

“Có thể là lúc mấy người bá tước Kỳ Long đi vào đã phá hủy hết tất cả thiết kế của Ô tộc.” Một người hầu tước nói.

“Cũng có khả năng, những chúng ta vẫn phải cẩn thận, không thể lơ là” Wood trầm giọng nói.

Dưới sự chỉ dẫn của của tử tước Thâm Lam, đoàn người tiếp tục đi vào bên trong cung điện, đi không bao lâu thì thấy được mấy thi thể người đã hóa thành xương trắng, nhìn vào xương cốt không thể nghỉ ngờ là Rebet tộc.

“Hẳn đó là những người mà bá tước Kỳ Long mang đến.” Wood kiểm tra những bộ xương kia, phát hiện ra trên toàn bộ xương sọ ở đây đều có một lỗ hổng lớn, nắm đấm gần như có thể nhét vào được.

Đội ngũ tiếp tục đi tới, trên đường đi vô cùng thuận lợi, ngoại trừ thấy được một vài tử thi đã hóa bạch cốt, không gặp bất cứ tình huống nguy hiểm nào.

Hàn Sâm vừa đi vừa nghĩ thầm: “Kỳ quái, nhìn dáng vẻ nơi này, không giống như mới vừa có người đến. Hơn nữa một đám dị chủng ở bên ngoài sơn cốc kia, cũng không phải một hai tử tước là có thể ứng phó, làm thế nào

mà tử tước Tật Phong vào được cung điện, sao lại nhiễm phải ấn ký của Ô tộc chứ?”

Mặc dù không gặp phải nguy hiểm, nhưng đội trưởng Wood vẫn rất cẩn thận, không tăng tốc độ tiến lên, mà vẫn thận trọng từng bước mà đi.

Đi chừng hơn mười dặm bước, xuyên qua một tòa miếu thần tựa như thạch điện, trước mắt bọn họ lập tức sáng lên, ở trong cung điện, xuất hiện một cái ao sen.

Trong ao không còn nước, hơn nữa rất nhiều lá sen cùng với hoa sen đều đã khô héo, lụi tàn, nhưng thỉnh thoảng có thể nhìn thấy mấy đóa hoa sen và lá sen điểm xuyết ở giữa.

Hoa trắng như tuyết, lá xanh ngọc bích, còn tản ra ánh sáng lờ mờ, cực kỳ xinh đẹp.

“Ao sen mà ngươi nói chính là chỗ này?” Wood nhìn về phía tử Tước Thâm Lam.

“Chính là chỗ này, ta vô tình rơi vào trong ao, ở trong bùn phát hiện ra củ sen, bởi vì quá đói, nên ta trực tiếp đào ra ăn luôn. Sau khi ăn vào, ấn ký ở trên trán bỗng biến mất.” Tử tước Thâm Lam đã có vẻ mặt vui mừng, nói xong thì phi ngay đến bên trong ao sen.

Tử tước Lake cùng với mấy tên nam tước kia nghe xong, cũng đều vui mừng quá đỗi, cả đám xông về phía ao sen.

“Tất cả đứng lại.” Hàn Sâm nhíu mày quát bảo bọn hắn dừng lại.

Nhưng không ai thèm nghe Hàn Sâm, cả đám đều chỉ muốn đi xuống đào lấy củ sen ăn, muốn nhanh chóng diệt trừ cái ấn ký hình quả trứng trông dọa người ấy.

Cho dù chỉ là xóa tạm thời, nhưng còn tốt hơn nhiều là bộ dạng trông dọa người như bây giờ.

“Ai dám đi bước nữa, chết.” Wood lạnh lùng hừ một tiếng, thân thể hai vị tử tước và những tên nam tước kia lập tức chấn động, không ai dám đi nửa

bước nữa.

Wood liếc Hàn Sâm một cái nói: “Những gia thần này của ngươi còn cần được dạy dỗ nhiều hơn.”

“Sau này ta sẽ.” Hàn Sâm sờ sờ mũi, hắn cũng rất bất đắc dĩ, phần lớn †rong những tên này đều là gian tế được các thế lực khác sắp xếp, làm gì có chuyện sẽ thật lòng nghe theo mệnh lệnh của hắn, huống hồ những củ sen kia còn liên quan đến sự sống chết của bọn họ.

“Wood đại nhân, van cầu ngươi, cho ta một ít củ sen, không, cho ta một mẩu sen là được.” Tử tước Thâm Lâm khẩn cầu nói.

Thấy tử tước Thâm Lam cầu như thế, mấy tên nam tước còn lại cũng nhao nhao khẩn cầu theo, không ai có thể bình tĩnh được khi trên đầu mình có một quả bom hẹn giờ.

Wood lại không để ý bọn hắn, đi tới bên cạnh ao sen, nhìn chằm chằm hoa sen và lá sen, xem xét tỉ mỉ, nhìn một hồi rồi hỏi: “Trong các ngươi có ai biết đây là chủng loại hoa sen gì không?”

Tất cả mọi người đều lắc đầu, chưa ai từng gặp qua chủng loại này.

“Các ngươi, xuống đào củ sen.” Wood khẽ nhíu mày, nhìn về phía những tên nam tước kia nói.

“Đa tạ đại nhân.” Những nam tước lập tức mừng rỡ, liên tục nói cảm

ơn.

“Có thể đào, nhưng ai dám tự tiện ăn một miếng, ta sẽ trực tiếp chặt đầu hắn.” Wood lạnh lùng nói tiếp: “Siêng năng làm việc, đào được củ sen, đương nhiên ta sẽ không bạc đãi các ngươi, sẽ chia không ít cho các ngươi.”

Những tên nam tước kia chỉ là thể làm vẻ mặt đau khổ mà đi xuống ao đào củ sen, dưới ánh nhìn chằm chằm của Wood và bốn vị hầu tước, không ai dám ăn củ sen được đào lên.

“Sao các ngươi không đi xuống?” Wood nhìn Tà Tình Đế và Cố Khuynh Thành đang đứng bên cạnh Hàn Sâm, lạnh giọng hỏi.

Hết chương 1849.

Chương 1850. Mục đích thực sự

“Bọn họ là thân vệ của ta.” Hàn Sâm nói.

Củ sen có thể áp chế ấn ký, đây chẳng qua chỉ là lời nói từ một phía của tử tước Thâm Lam, trước khi chưa chứng thực, đương nhiên Hàn Sâm sẽ không để cho Cố Khuynh Thành và Tà Tình Đế xuống dưới mạo hiểm.

Wood nhíu mày lại: “Chuyến đi này nguy cơ trùng trùng, có thể nhanh một chút cũng là nhanh hơn một chút, đều đi xuống đào đi.”

Hàn Sâm nhìn Wood nói: “Nếu đã như vậy, sao các ngươi không đi xuống đào? Các ngươi cũng là thân vệ mà, phải không?”

“To gan! Bọn hắn không xứng được ngang hàng với chúng ta.” Mấy tên hầu tước kia lập tức giận dữ.

Wood nhìn Hàn Sâm, lạnh lùng nói: “Không sai, đều là thân vệ, nhưng chủ nhân thì khác biệt.”

Hàn Sâm hiểu hàm ý của Wood, mặt không đổi sắc nói: “Đúng thật là khác biệt, trong mắt ta, bọn họ so với các ngươi quan trọng hơn. Phải đào thì chính các ngươi đi đào, người của ta tự ta sẽ tự quản.”

‘Wood sắc mặt âm trầm, Hắc Cương nói: “Đội trưởng Wood, đây là chỗ của Hàn Sâm, người cũng là người của hắn, chú ý lời nói của ngươi.”

“Thiếu chủ nhân, chuyến đi này chúng ta mang trách nhiệm trọng đại, vì an nguy của toàn bộ Nguyệt Chi Hiệp và Rebet tộc. Thời kỳ đặc biệt thì phải làm chuyện đặc biệt, từ giờ tất cả nơi này do ta thống nhất chỉ huy.” Wood lạnh mặt nói, thậm chí còn không để ý lời nói của Hắc Cương.

Hắc Cương khẽ nhíu mày: “Đội trưởng Wood, ta phụ trách chuyến đi

này” “Lúc đến, vương thượng đã phân phó, Thiếu chủ nhân ngài tuổi tác còn nhỏ, trách nhiệm liên quan đến sự sống còn của Rebet tộc, vẫn là cần để ta gánh chịu, mong Thiếu chủ nhân thông cảm.” Wood cúi đầu hành lễ với Hắc Cương, nhưng không hề có chút ý định nhượng bộ nào.

“Đã vậy, đạo bất đồng bất tương vi mưu, ai đi đường nấy là được.” Hàn Sâm nói xong, bèn đi hướng khác.

“Bây giờ ở đây ta quyết định, không có mệnh lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện hành động, nếu không, giết không tha.” Wood chỉ nói một câu, một tên hầu tước đã rút đao ngăn không cho nhóm Hàn Sâm đi.

“Công tước Woodl!” Sắc mặt Hắc Cương khó coi.

“Thiếu chủ nhân, xin thứ lỗi, bây giờ là thời kỳ đặc biệt.” Wood và mấy †ên hầu tước đều hành lễ với Hắc Cương, nhưng đao trong tay vẫn hướng về phía bọn Hàn Sâm.

“Các ngươi ở lại nơi này, đừng có đi lung tung, bằng không đừng trách ta đã không nhắc nhở các ngươi.” Chẳng qua bởi vì nguyên nhân đến †ừ Hắc Cương, Wood cũng không ép Tà Tình Đế và Cố Khuynh Thành xuống đào củ sen.

Nước bùn phía bên dưới rất mềm, ngược lại không khó để đào, những nam tước kia rất nhanh đã đào ra không ít củ sen. Thân to như cánh †ay trẻ con, trắng sáng như tuyết, trông như được điêu khắc từ ngọc thạch, mặt trên dính nước bùn, làm cho củ sen thêm mấy phần sức sống.

Chờ khi bọn hắn đem củ sen ra, Wood chỉ vào những củ sen kia hỏi tử tước Thâm Lam: “Củ sen lúc trước ngươi ăn chính là loại này?”

“Đúng, chính là nó.” Tử tước Thâm Lam bèn vội vàng gật đầu đáp.

“Ngươi, lại đây, ăn hết cái này.” Tử tước Thâm Lam chỉ vào một nam tước nói, đồng thời chém một đoạn ngắn củ sen ném cho hắn.

Nam tước kinh ngạc, nửa vui nửa sợ, hắn là người duy nhất có thể ăn củ sen, đây là chuyện tốt nhưng cũng là chuyện xấu, làm cho hắn có hơi do dự không yên.

"Ăn" Wood ánh mắt lạnh lẽo, tên nam tước lập tức run người, không dám do dự, bỏ củ sen vào miệng nhai.

Củ sen vô cùng ngon ngọt, còn có thể ngửi được mùi thơm nhè nhẹ tỏa ra từ chỗ bị chém.

Mới đầu tên nam tước kia chỉ dám ăn một miếng nhỏ, về sau không biết là cảm thấy có hiệu quả hay thế nào, mà nhét toàn bộ củ sen cho vào miệng ăn hết.

Các quý tộc khác đều nhìn hắn, chờ tới khi hắn ăn xong, cũng không thấy có chuyện gì xảy ra, ấn ký hình trứng trên trán cũng không có biến mất.

Wood thản nhiên tiếp tục quan sát tên nam tước kia. Lại qua một lúc sau, sắc mặt của hắn có hơi phát xanh, đột nhiên run lên một cái, dường như đang lạnh không chịu nổi, ôm người run run kêu lên: "Lạnh… Lạnh quá… Ta sắp lạnh chết mất…

"Tử tước Thâm Lam, chuyện gì đang xảy ra?" Wood nhìn về phía tử tước Thâm Lam.

Mặt của tử tước Thâm Lam lại lộ vẻ vui mừng, giải thích: "Không sai, chính là nó, trước đây khi ta ăn hết cũng có cảm giác toàn thân lạnh cóng, chờ một lúc là hết."

"Mất bao nhiêu thời gian?" Wood lại hỏi.

"Lúc đó ta không có thiết bị tính giờ, ước chừng khoảng mười phút đồng hồ." Tử tước Thâm Lam nghĩ nghĩ nói.

Wood không nói gì nữa, tiếp tục chờ đợi kết quả.

Qua mười mấy phút, quả nhiên hàn khí trên người tên nam tước kia có chuyển biến tốt, hơn nữa ấn ký hình trứng trên trán đã phai nhạt đi rất nhiều, chỉ còn lại tàn ảnh như có như không trên trán.

“Tất cả đào nhanh lên, đào hết tất cả củ sen trong ao ra đây.” Wood thúc giục nói.

Một đám nam tước cứ thế đào bới trong bùn hơn hai giờ, tổng cộng đào được hơn một ngàn cân củ sen, mỗi người ở bọn Wood cầm một chút, còn lại phần lớn để cho những tên nam tước kia mang, nhưng lại không cho bọn hắn ăn.

“Wood đại nhân, có thể cho ta một chút củ sen không?” Tử tước Thâm Lam cẩn thận hỏi.

“Không phải vội, nơi đây còn nhiều củ sen mà, sau khi mọi chuyện thành công, tất cả mọi người đều có phần. Bây giờ, đưa bọn ta đến vị trí của bá tước Kỳ Long và quả trứng kia.” Wood lạnh nhạt nói.

Mặt của tử tước Thâm Lam biến sắc, rất không tình nguyện đi, nhưng lại không thể làm gì, chỉ có thể đi trước dẫn đường.

“Những tên kia, chỉ sợ đến đây đều có mưu đồ, không đơn giản chỉ muốn diệt trừ hết tàn dư Ô tộc.” Cố Khuynh Thành khẽ nhúc nhích bờ môi, âm thanh người bên cạnh đều không nghe rõ, nhưng lại có âm thanh cực nhỏ truyền vào trong tai Hàn Sâm.

Hàn Sâm không có bản lĩnh như vậy, chỉ khẽ gật đầu. Thực tế vừa rồi hắn cũng đã nhìn ra, mục đích tới nơi này của nhóm người Wood rõ ràng không giống với Hắc Cương, hơn nữa xem ra chuyến đi này đối với bọn hắn vô cùng quan trọng, chỉ sợ đồ vật mà bọn họ muốn tìm không hề tầm thường.

“Bọn hắn tuân theo mệnh lệnh của Hắc Nguyệt Vương đến đây. Nếu vật kia thật sự trân quý như vậy, vì sao Hắc Nguyệt Vương không đích thân đến? Ngay cả hắn cũng không tự mình tới, có phải chứng minh rằng món đồ kia cũng không quá trân quý?” Tà Tình Đế cũng nói.

Hắn cũng tinh thông bí thuật âm thanh, nói ra âm thanh chỉ làm cho Hàn Sâm và Cố Khuynh Thành nghe được.

“Xem ra tiểu kỹ xảo đôi khi còn rất có ích.” Lúc này Hàn Sâm có hơi buồn bực, mình không nghiên cứu qua những tiểu kỹ xảo của âm hệ, nếu không

thì không cần vẫn luôn im lặng.

Cố Khuynh Thành nói: “Không, vừa vặn ngược lại, Hắc Nguyệt Vương không tự mình tới, chỉ có thể chứng minh rằng món đồ kia có giá trị càng cao. Hắn sợ tự mình tới, sẽ làm cho các Vương khác chú ý. Ngươi nghĩ xem, đây là Nguyệt Chi Hiệp, nết hắn tới tinh cầu Nhật Thực, những Vương giả kia nhất định sẽ nghi ngờ, hắn đường đường là một Vương giả, vì sao lại phải đến tinh cầu của Hàn Sâm? Chỉ sợ chẳng mấy chốc lại mấy tên Vương giả đi tới, như vậy hắn sẽ khó mà độc chiếm những thứ kia.”

“Thì ra là thế.” Tà Tình Đế khẽ gật đầu, cảm thấy lời nói của Cố Khuynh Thành rất có lý, lại nói tiếp: “Rốt cuộc là cái gì?”

“Vấn đề này chỉ có thể hỏi Wood, e rằng chỉ có mình hắn biết bên trong đến cùng có cái gì, ngay cả Hắc Cương và bốn tên hầu tước kia cũng không biết.” Cố Khuynh Thành lạnh giọng nói.

Hết chương 1850.

Chương 1851. Cung điện Tử Đồng

Dưới sự hướng dẫn của tử tước Thâm Lam, cả nhóm tiếp tục đi vào quần thể cung điện, đi tới đi tới, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy trong túi của mình có thứ gì đó chuyển động.

Hàn Sâm trong lòng khẽ động, thừa dịp khi cầm nước, thò tay sờ soạng trong bọc một cái, quả nhiên giống như hắn nghĩ, chính là cái hộp chứa lông sắt đang động.

Hàn Sâm không nói cho bọn Wood việc hắn tìm được lông sắt trong tro tàn của thi thể tử tước Tật Phong, khi đến đây đặt trong túi mang theo, vốn là sợ lông sắt có vấn đề gì, sẽ trở thành mối họa trong căn cứ, ngược lại không ngờ thứ này quả nhiên có vấn đề.

Càng đi vào trong cung điện, tần suất cái hộp rung rung cũng càng cao, cũng còn tốt là biên độ rất nhỏ, có túi che lấp, người ngoài cũng không phát hiện được.

Xuyên qua thạch điện trùng trùng điệp điệp, tại trên một quảng trường, rốt cục thấy được mấy cái bộ hài cốt bạo đầu cùng một quả trứng lớn màu đen.

Tử tước Thâm Lam rất sợ hãi trứng lớn màu đen, đến bên ngoài quảng trường hai chân lập tức nhũữn ra không dám đi về phía trước.

Trong mắt Wood hiện lên vẻ vui mừng, thúc giục tất cả quý tộc đi qua, tử tước Thâm Lam thân thể như nhũn ra cũng bị một hầu tước trực tiếp xách qua.

Bọn người Hàn Sâm dưới sự uy hiếp của một hầu tước, cũng chỉ có thể đi vào quảng trường, theo một đám quý tộc đi lại gần bên trứng lớn màu đen.

Hàn Sâm phát hiện nguyên nhân lông sắt rung rung, hình như cũng không phải vì quả trứng lớn màu đen này, khi hắn tới gần trứng lớn màu đen, mảnh lông sắt cũng không phản ứng càng thêm kịch liệt, chỉ có khi tiếp tục đi lên phía trước, tần suất lông sắt rung rung mới có thể gia tăng.

“Cái lông sắt này rốt cuộc là lai lịch ra sao? Chẳng lẽ lại là lông vũ trên người Ô tộc? Liệu có phải là dị bảo của Ô tộc chế tạo ra không?” Hàn Sâm âm thầm suy đoán trong lòng.

“Nếu như tìm được nguyên nhân, còn không nhanh chóng đánh nát nó.” Hàn Sâm nói ra.

‘Wood lạnh lùng liếc nhìn Hàn Sâm: “Đánh nát? Ngươi thử nhìn xem có thể đánh nát nó hay không.”

Hàn Sâm cũng không khách khí, lập tức rút ra Quỷ Nha Đao, bổ một đao trùng trùng điệp điệp về phía trứng lớn màu đen, chỉ nghe một tiếng kim loại vang lên, trên trứng lớn màu đen tia lửa văng tung tóe, nhưng lại một chút vết thương đều không lưu lại.

Hàn Sâm nao nao: “Vỏ trứng này cứng như vậy?”

Hắn tuy rằng không xuất ra lực lượng chân chính của Quỷ Nha Đao, thế nhưng chỉ bằng sự sắc bén của Quỷ Nha Đao, lưu lại vết thương trên võ trang gen cấp Bá Tước cũng không khó.

Đây chỉ là một quả trứng mà thôi, trảm một đao toàn lực ở phía trên, thậm chí ngay cả một vết thương cũng không có lưu lại, độ cứng rắn này có hơi dọa người.

“Wood, có biện pháp nào phá hủy nó không?” Hắc Cương hỏi.

“Bẩm báo thiếu chủ nhân, cho dù ta là công tước, cũng không có năng lực phá hủy nó. Hiện tại phương pháp duy nhất, chính là đưa nó về bên trong đại điện, chỉ có như thế, mới có thể triệt để trừ đi những ấn ký kia.” Wood cung kính nói.

“Lời này của ngươi dùng để lừa gạt trẻ nhỏ cũng không tệ lắm.” Tà Tình Đế bĩu môi nói một câu.

Ánh mắt Wood lạnh lẽo, Hắc Cương lại kịp thời mở miệng chất vấn: “Wood, phụ vương cho ngươi tới đây, rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

Hắc Cương lại không phải ngu ngốc, tự nhiên đã sớm rõ ràng, Hắc Nguyệt Vương phái bọn hắn theo tới, cũng không phải vì để giải cứu bọn người Hàn Sâm.

Wood trầm ngâm nói: “Thiếu chủ nhân, Wood chỉ là biết phụng lệnh làm việc, những điều khác một mực không biết.

Hắc Cương thật không có hỏi lại, bởi vì hắn rất rõ ràng, hắn hỏi lại cũng không thể hỏi ra được điều gì, chẳng qua là đi đến trước mặt bọn người Hàn Sâm nói: “Thực xin lỗi, không nghĩ tới ta đến ngược lại làm hại các ngươi.”

“Vậy cũng chưa chắc, không có ngươi dẫn bọn hắn đến, bọn ta cũng

không vào được cung điện.” Hàn Sâm cười khẽ nói, làm như đối với điều này cũng không thèm để ý.

Hắc Cương nhìn Hàn Sâm thản nhiên nói: “Ngươi yên tâm, chỉ cần Hắc Cương ta còn sống, cũng sẽ không làm cho bất cứ sinh vật nào tổn thương

ngươi, trừ phi hắn bước qua thi thể của ta.”

Mặc dù lời này Hắc Cương nói cho Hàn Sâm, nhưng ý là nói cho Wood nghe.

“Thiếu chủ nhân ngài quá lo lắng, Hàn Sâm là đệ tử của Đao Phong Nữ hoàng bệ hạ, sao ta có thể làm tổn thương hắn. Hơn nữa bọn ta chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ mà đến, không muốn tổn thương bất luận kẻ nào.”

Nói đến đây, thanh âm Wood lại lạnh xuống: “Nhưng mà bất kỳ sinh vật nào trở ngại bọn ta hoàn thành nhiệm vụ, bất luận hắn là ai, bọn ta tuyệt đối sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Wood lại để cho mấy nam tước mang trứng lớn màu đen tiếp tục di chuyển vào bên trong quần thể cung điện, hai chân tử tước Thâm Lam run lên, lại cũng không thể không tiếp tục chỉ đường.

“Hắc Cương, ngươi còn biết gì về Ô tộc không?” Hàn Sâm vừa đi vừa nói chuyện với Hắc Cương, hắn tin tưởng chuyện này không có quan hệ gì với Hắc Cương.

Một người như Hắc Cương sẽ không làm việc như thế này.

Hắc Cương nghĩ nghĩ nói ra: “Rebet tộc chiếm cứ Nguyệt Chi Hiệp đã mấy trăm triệu năm, trận chiến ấy đến cùng như thế nào, đã sớm không thể khảo cứu, chuyện ta biết cũng chỉ là đôi câu vài lời trên sách lịch sử, phần lớn đều do tộc ta tự tô điểm thêm cho đẹp, những phần có ích thực sự không nhiều lắm.”

“Về bản thân Ô tộc, lại không có truyền thuyết gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Không có, trên sách lịch sử cả tư liệu về ngoại hình của Ô tộc đều không có, chỉ nói là một loại sinh vật giống như chim. Khi đó ta đi đến bên trong kho tài liệu lật xem qua tư liệu của Ô tộc, mới biết được căn nguyên của những ấn ký hình trứng này, nhưng mà tư liệu của bản thân Ô tộc, ngay cả bên trong kho tài liệu của Rebet tộc cũng không có.” Hắc Cương lắc đầu nói.

“Vậy thì thật sự kỳ quái, một dị chủng mạnh mẽ như thế lại bị Rebet tộc các ngươi đánh bại, vì sao lịch sử huy hoàng như vậy thế mà lại không được ghi lại chép lại? Ít nhất Ô tộc hẳn là bị coi thành vai phản diện lớn, bị truyền lưu rộng rãi trong chuyện xưa anh hùng của Rebet tộc các ngươi, tình huống hiện tại hoàn toàn trái lại, người bản tộc các ngươi thậm chí ngay cả Ô tộc có bộ dáng như thế nào cũng không biết, đây cũng quá kỳ quái.” Hàn Sâm nhíu mày nói.

“Quả thật có chút kỳ quái.” Hắc Cương khẽ gật đầu.

Đối thoại của bọn họ, Wood đều có thể nghe rõ ràng, nhưng mà hắn không cắt ngang cũng không ngăn cản, chỉ là một mực đốc thúc đội ngũ tiến lên.

Có lẽ vì bá tước Kỳ Long đã phá vỡ tất cả thiết kế của Ô tộc, dọc theo con đường này bọn họ thậm chí ngay cả một chút nguy hiểm cũng không gặp được, thuận lợi có hơi đáng sợ.

Lông sắt rung rung càng lúc càng nhanh, Hàn Sâm không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, đồng thời trong lòng hắn còn có một nghi ngờ khác.

“Trên đường đi đều không gặp được dấu vết của người đi qua, tử tước Tật Phong rốt cuộc là vào bằng cách nào? Hắn lại là ở nơi nào bị nhiễm vậy?”

Lại rời đi nữa ngày, bọn hắn rốt cuộc đi tới trước một tòa cung điện, chẳng qua là cung điện này cùng cung điện phía trước có chút khác nhau, những cung điện phía trước đều là cung điện bằng đá, mà tòa cung điện này đều là màu đồng đỏ, thoạt nhìn cực kỳ có phong cách cổ xưa thần bí.

Ở trên vách tường của cung điện đăng kia, còn có thể thấy rất nhiều bích họa, hình tượng nhiều nhất trong đó, lại chính là một loại sinh vật thân người tai thỏ, rõ ràng là Rebet tộc.

Trong những bích họa này, người Rebet không phải cúi đầu quỳ lạy, chính là lôi kéo một loại xe kỳ quái, loại xe này rất giống là xe ngựa cổ đại, chẳng qua là đối tượng kéo xe không phải ngựa, mà là rất nhiều người Rebet.

Hết chương 1851.

Chương 1852. Trung tâm của Nguyệt Chỉ Hiệp

Hàn Sâm vô cùng hứng thú với bích họa này, quan sát từng bức một, rõ ràng nhóm người Rebet cũng chỉ là một sự tồn tại như nô lệ.

Chỉ là trong bích họa, Hàn Sâm lại không nhìn thấy thứ nô dịch bọn họ là sinh vật gì.

Cho dù là loại xe mà bọn họ đang kéo, hay là đối tượng mà bọn họ quỳ lạy, dường như đều được bao bọc trong một luồng ánh sáng mãnh liệt, căn bản là không nhìn ra được rốt cuộc sinh vật trong ánh hào quang kia có hình dáng như thế nào.

“Ngươi, đi đẩy cửa điện ra.” Wood chỉ vào một nam tước nói.

“Đại nhân tha mạng… Nam tước kia sợ hãi trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất liên tục dập đầu, cái trán bị đập đến chảy máu.

Răng rắc!

Wood thẳng tay chặt đầu nam tước kia với một đao, mặt không thay đổi lại chỉ vào nam tước khác và nói: “Ngươi đi đẩy cửa điện ra.”

Hai chân nam tước kia không ngừng run lên, tuy nhiên ngay cả lời xin tha cũng không dám nói, run lẩy bẩy đi về phía đại môn của cung điện Tử Đồng.

Đôi chân run rẩy kia không dễ dàng gì mới đi tới trước đại môn, nam tước vươn đôi tay run bần bật ấn vào đại môn, nhìn qua là thấy lực đẩy vô cùng yếu ớt, đại môn kia không hề nhúc nhích tí nào.

“Dùng lực.” Wood lạnh lùng quát một tiếng.

Cơ thể nam tước kia run lên, bất giác dùng lực đẩy cánh cửa cung điện Tử Đồng, tuy nhiên lại vẫn luôn không có chút phản ứng nào.

“Tử tước Thâm Lam, lúc trước làm cách nào mà bá tước Kỳ Long có thể đẩy cửa đi vào?” Wood nhìn về phía tử tước Thâm Lam hỏi.

Tử tước Thâm Lam lần nữa trở lại đây, sắc mặt tái nhợt vô cùng khó nhìn, môi run rẩy nói: “Khi đó hình như hắn chỉ đẩy đại môn kia một cái, đại môn đã trực tiếp mở ra một kẽ hở, cũng nhìn không thấy hắn có hành động đặc biệt gì.”

“Hắn thực sự không làm gì sao? Ngươi thử cẩn thận suy nghĩ lại đi.” Wood trầm giọng hỏi.

Cơ thể tử tước Thâm Lam run lên, càng lúc càng run rẩy kịch liệt hơn, nhìn biểu cảm trên gương mặt hắn là biết chắc chắn hắn có chuyện gì đó chưa nói ra, chỉ là sự kiện kia quá mức khủng bố khiến cho chỉ nhớ lại tình cảnh lúc đó thôi, hắn suýt nữa không chịu nổi mà ngã khuyu xuống đất.

“Ta nghĩ ta đã đoán được tình hình rồi.” Cố Khuynh Thành thở dài, dùng bí thuật chỉ có Hàn Sâm và Tà Tình Đế nghe được nói.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn cũng đã nghĩ ra, chỉ là như vậy chưa chắc quá mức tàn nhãn.

“Tình huống gì?” Tà Tình Đế căn bản là một người lười suy nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp dùng bí thuật hỏi.

Cố Khuynh Thành đáp: “Nếu như ta đoán không sai, người Rebet bình thường mà lúc trước bá tước Kỳ Long mang đến không chỉ có một mình Thâm Lam, hẳn là còn có nhiều hơn nữa, rất có thể là có hơn sáu người.”

Mặc dù Tà Tình Đế lười suy nghĩ, nhưng dù sao hắn cũng là một người thông minh, vừa nghe thấy vậy thì lập tức hắn hiểu được: “Ý của ngươi là bá tước Kỳ Long sẽ không vô duyên vô cớ mang theo nhiều người Rebet bình thường đến nơi nguy hiểm như vậy. Nếu dẫn bọn họ đến đây, vậy thì khả năng duy nhất là cần sử dụng bọn họ. Ở nơi này, có thể sử dụng được bọn họ, cũng chỉ có thể là mở đại môn của cung điện kia ra mà thôi, vốn dĩ

đám người tử tước Thâm Lam chính là chìa khóa hoặc là tế phẩm để mở cánh cửa kia?”

“Chắc hẳn là như vậy.” Cố Khuynh Thành lãnh đạm nói.

Cố Khuynh Thành và những người khác có thể nghĩ ra, hiển nhiên Wood cũng không hề ngốc, đã nghĩ tới cái gì đó, hờ hững nhìn chằm chằm tử tước Thâm Lam nói: “Hiện tại ngươi nói thật ra, ta có thể bằng lòng giữ lại một cái mạng của ngươi. Nếu như có nửa câu nói dối, ngươi sẽ chính là tế phẩm đầu tiên.”

Tử tước Thâm Lam nghe vậy, cơ thể hắn càng run rẩy mạnh mẽ hơn, run giọng nói: “Bốn, cần máu của bốn người Rebet mới có thể mở được đại môn này.”

Nghe thấy những lời nói của tử tước Thâm Lam, thân thể những người Rebet trong đám nam tước đều run lên, quay đầu liều mạng bỏ chạy tán loạn.

Ở nơi này ngoại trừ bọn họ ra, chỉ còn lại Wood và Hắc Cương là người Rebet, nghĩ thôi cũng biết được kết cục của bọn họ sẽ ra sao.

Wood căn bản không để mắt tới đám nam tước Rebet tộc đang chạy trốn. Bốn hầu tước cũng bắt đầu di chuyển, chỉ thấy cơ thể của họ chớp động, trong nháy mắt toàn bộ nam tước Rebet tộc chạy trốn đều bị bắt trở lại. Từng người một bị ném trước đại môn của đại điện Tử Đồng, không hơn không kém, vừa đúng bốn người.

“Phải làm thế nào?” Wood nhìn tử tước Thâm Lam đang run cầm cập hỏi.

Tử tước Thâm Lam run giọng đáp: “Để bọn họ quỳ trước cửa điện, chặt đầu bọn họ, máu tươi của bọn họ sẽ tự động bị đại môn của cung điện hút đi.”

“Đại nhân, tha mạng.” “Mẹ kiếp, lão tử liều mạng với các ngươi!”

Bốn nam tước của Rebet tộc có cầu xin tha mạng, có căm phẫn muốn liều mạng, cũng có người muốn tự sát, nhưng mà dù cho bọn họ muốn làm gì đều không có cách nào cử động.

Trên người Wood tỏa ra một loại áp lực cường đại khiến cho cơ thể và các ngón tay của bọn họ đều không cách nào động đậy chỉ có thể không nhúc nhích quỳ gối trước đại môn của cung điện.

“Đừng giết ta, ta là thủ hạ của Dạ Hà Vương… Một nam tước Rebet hoảng sợ hét lên.

Nghe hắn quát to như vậy, ba nam tước còn lại cũng bắt đầu hô theo, đều là những cái tên có thân phận, địa vị tương đối lớn.

Wood lại hoàn toàn không để ý tới bọn họ, túm một phát, lập tức đè tử tước Thâm Lam đang hoảng sợ đến trước cửa cung điện cùng quỳ gối với bốn nam tước kia.

“Wood đại nhân, ngươi làm gì vậy? Điều ngươi muốn biết ta đều đã nói hết rồi.” Tử tước Thâm Lam kinh hoảng tới cực điểm.

“Ở đây có bốn nam tước Rebet, ngươi nói là cần bốn, không phải rất trùng hợp sao?” Wood thản nhiên nói.

“Đại nhân, ta thật sự không có lừa ngươi, thật sự là bốn mà!” Tử tước ‘Thâm Lam vội vã kêu lớn tiếng.

Wood nhìn lướt qua bức bích họa trên bức tường đồng của cung điện, lạnh nhạt phun ra một chữ: “Giết!”

Bốn hầu tước đồng loạt ra tay, tính cả tử tước Thâm Lam ở bên trong, đầu của năm người Rebet đều bị chém rơi.

Hàn Sâm và Cố Khuynh Thành đều khẽ nhíu mày, bản chất của nơi này cùng với Tý Hộ Sở cũng không khác nhau quá nhiều, đều là cá lớn nuốt cá bé, không có thực lực thì cũng chỉ có thể mặc cho người xâu xé.

Sau khi đám người tử tước Thâm Lam bị chém đầu, Wood thu lại uy áp trên người, nhưng mà năm thi thể không đầu kia vẫn quỳ gối tại đó không nhúc nhích, từ chỗ cổ bị đứt, máu tươi phun ra như nước suối, trực tiếp rơi ở phía trên đại môn của cung điện.

Máu tươi di chuyển theo hoa văn trên đại môn, quỷ dị thẩm thấu vào trong, lại thêm năm cỗ thi thể vẫn không ngừng phun máu kia, nhìn mà da đầu phát run.

Tuy rằng những nam tước này đều đã từng giết chết sinh mạng, chỉ là trong trường hợp như thế này, họ vẫn bị dọa sợ đến mức nhũn cả hai chân.

Răng rắc!

Cùng với năm thi thể dần dần khô quắt, đại môn điện đồng hút một lượng máu tươi lớn, dường như ngay cả màu sắc của cũng biến thành màu đỏ, cuối cùng phát ra một âm thanh giòn vang.

Thế nhưng chỉ phát ra một tiếng giòn vang mà thôi, cánh cửa vẫn không mở ra.

Năm thi thể cũng đổ rạp trên mặt đất như khúc gỗ khô, trên cơ thể của bọn họ không nhìn ra được một chút nước nào.

“Ngươi, đi đẩy cửa ra.” Wood chỉ vào một tên nam tước nói.

Nam tước kia hoảng sợ tới cực điện, bị dọa tới mức tiểu ra quần nhưng vẫn run rẩy đi về phía đại môn. Một tay đặt trên cánh cửa, hắn dùng sức đẩy cửa đồng tựa hồ đã chuyển sang màu máu ra.

Cửa đồng thuận theo cánh tay chậm rãi mở ra, hàng nghìn hàng vạn †ia sáng từ mặt trăng bắn ra từ một khe hở bị đẩy ra của cửa. Đám người Hàn Sâm nhìn cảnh tượng bên trong cung điện, trong lòng đều khẽ lay động.

Ở bên trong thế mà lại giống như một Nguyệt Chi Hiệp thu nhỏ, có ánh trăng tầng tầng lớp lớp lưu chuyển không ngừng dọc theo quỹ đạo của riêng mình, mà ở vị trí trung tâm của ánh trăng có một hình cầu đang †ỏa ra ánh sáng và luồng nhiệt như mặt trời, đó cũng là trung tâm của cả đại điện Tử Đồng.

Hết chương 1852.

Chương 1853. Ô tộc

Trong lòng Hàm Sâm cả kinh, quả nhiên trong đại điện Tử Đồng là một vùng hư không, rõ ràng là một tòa kiến trúc Tử Đồng, lại không nhìn thấy ranh giới và vách tường đồng.

Vô số mặt trăng chuyển động quay xung quanh một viên mặt trời, như thể đã tồn tại từ thời xa xưa vậy.

Nam tước đẩy cánh cửa ra kia đứng ngây ngốc ở trước cửa, thần sắc trên mặt Wood kích động, một phát đẩy nam tước kia ra, đi vào bên trong đại môn, bốn hầu tước cũng đều đi vào theo.

Hàn Sâm đang cảm thấy khó hiểu không biết tại sao đám người Wood lại trở nên dũng mãnh như vậy, thế mà dưới tình huống không có người dò đường, bọn họ lại dám lao thẳng vào, đây không phải tác phong của Wood.

Trong lúc Hàn Sâm cảm thấy quái lạ, đã thấy đám người Wood đạp vào giữa hư không rồi quỳ một chân xuống giống như ky sĩ, hành lễ về phía mặt trời nói: “Thiên Thần đại nhân, nô bộc Rebet tộc trung thành nhất của ngươi xin thỉnh an ngươi.”

Tròng mắt của đám người Hàn Sâm đều sắp rớt ra ngoài, vốn dĩ còn tưởng rằng sẽ xảy ra một trận đại chiến, biến chuyển phong cách này cũng quá nhanh một chút.

“Xem ra vị thần được Rebet tộc cúng bái ở phía trên bức bích họa kia vốn chính là một mặt trời xoay tròn, chẳng trách lại được điêu khắc thành hình dạng đó.” Cố Khuynh Thành nhỏ giọng nói.

Hàm Sâm cũng hiểu ra được một chút, thảo nào Rebet tộc không trắng trợn tuyên dương đoạn lịch sử bọn họ đánh bại Ô tộc kia, hiện tại xem ra là căn bản bọn họ chưa từng đánh bại Ô tộc. Bằng không, với dáng vẻ của một kẻ chiến thắng, cho dù bọn họ đã từng là chủng tộc phụ thuộc vào Ô tộc, cũng có thể nói thành chủng tộc vùng lên và phản kháng áp bức, viết nên một bộ anh hùng thi sử đều không có vấn đề gì.

Rebet tộc ngậm miệng không nói chuyện về Ô tộc, vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất là Ô tộc cũng không phải bị bọn họ đánh bại mà chính là Ô tộc đã xảy ra vấn đề gì đó, làm cho Rebet tộc nhặt được của hời nên mới chiếm giữ được Nguyệt Chi Hiệp. Bọn họ lại không thể xác định rốt cuộc Ô tộc đã biến mất hoàn toàn hay không, cho nên mới không dám mở miệng nói lung tung.

"Khó cho các ngươi còn nhớ rõ Thiên Thần ta đây, các ngươi tới đây dâng tế vật là muốn đạt được cái gì?" Từ bên trong khối cầu như mặt trời truyền ra một giọng nói cổ xưa.

"Thiên Thần đại nhân, tại hạ… tại hạ… Lời nói của Wood đã đến bên miệng, nhưng dường như trong lòng lại có hơi do dự, vẻ mặt nhăn nhó.

Wood đến đây vì tuân theo mệnh lệnh của Hắc Nguyệt Vương, trên thực tế lời hứa mà hắn đã hứa chính là điều mà Hắc Nguyệt Vương muốn, nhưng mà đến nơi này, khiến trong lòng Wood không khỏi nảy sinh một ý tưởng khác.

Trong lòng tranh đấu kịch liệt, trên khuôn mặt Wood không rõ cảm xúc, một lúc lâu sau mới dần dịu xuống rồi lại hành lễ nói: "Thiên Thần đại nhân, tại hạ muốn thỉnh cầu ngài một viên mồi lửa."

Nói đến cùng, Wood không dám làm trái mệnh lệnh của Hắc Nguyệt Vương, hắn vẫn ưng thuận nguyện vọng mà Hắc Nguyệt Vương yêu cầu.

Khối cầu như mặt trời nói: "Chắc hẳn ngươi biết rất rõ, chỉ tế phẩm như vậy còn chưa đủ để đổi lấy mồi lửa, ngươi cần hiến tế nhiều hơn."

Đám người Hàn Sâm nghe thấy như vậy đều cả kinh trong lòng, nếu còn cần dùng mạng sống để hiến tế, e rằng sinh vật ở nơi đây đều có chút nguy hiểm.

Chỉ là mọi chuyện không giống như Hàn Sâm tưởng tượng, chỉ thấy Wood lấy ra một chiếc hộp từ trong lồng ngực, mở ra rồi dùng hai tay dâng lên trước mặt, nói với Thiên Thần mặt trời kia: "Thiên Thần đại nhân, đây là tế phẩm của tại hạ."

Chiếc hộp trong tay Wood tự động bay lên, xuyên qua từng viên mặt trăng một, bay vào bên trong khối cầu như mặt trời.

Một lúc sau, Thiên Thần mặt trời mới mở miệng nói tiếp: "Được, tế phẩm đã đủ, nguyện vọng của ngươi sẽ được thỏa mãn, có thể thu được một viên mồi lửa."

Nói xong, từ bên trong Thái Dương bay ra một đám lửa nhỏ, ngọn lửa màu vàng tựa như kích cỡ của ngọn lửa trên ngọn nến, từ từ bay đến trước mặt Wood. Wood đã có chuẩn bị từ trước, hắn lấy ra một chiếc bình nhỏ ngọc màu đen cổ quái, đặt ngọn lửa nhỏ màu vàng kia vào

trong rồi cẩn thận đóng nắp lại, cất gọn trong lồng ngực.

"Cảm tạ Thiên Thần đại nhân." Sau khi Wood hành lễ thêm lần nữa, lúc này hắn mới hỏi thêm: "Thiên Thần đại nhân, có phải vẫn còn có một nguyện vọng nữa phải không?"

"Đã hết rồi, ba nguyện vọng đều đã hoàn thành." Thiên Thần mặt trời vẫn dùng giọng nói không hề thay đổi.

"Chẳng lẽ bá tước Kỳ Long đã thực hiện hai nguyện vọng rồi sao? Hắn lấy từ đâu ra nhiều tế phẩm như vậy?" Vẻ mặt Wood biến đổi khi nghe thấy vậy.

Thiên Thần mặt trời nói: "Bá tước Kỳ Long chỉ xin một nguyện vọng, cách đây không lâu có một vị tử tước đã đi vào đây để hiến tế và ưng thuận nguyện vọng, thêm cả nguyện vọng của ngươi nữa, ba nguyện vọng đã hoàn tất toàn bộ."

Sắc mặt Wood có chút khó coi: "Một tử tước đã vào đây thực hiện nguyện vọng? Tên tử tước kia là ai?"

"Ngươi có thể lui xuống rồi" Thiên Thần mặt trời lại không trả lời vấn đề của Wood.

'Wood không dám làm trái mệnh lệnh của Thiên Thần mặt trời, sau khi hành lễ, hắn mang theo bốn hầu tước rời khỏi đại điện Tử Đồng, chỉ là sắc

mặt hắn có hơi khó coi.

Lúc này trong lòng Hàn Sâm khẽ nhúc nhích, một tử tước đã đến đây trước bọn họ và ưng thuận nguyện vọng, nghe rất có thể người đó chính là tử tước Tật Phong. Chẳng qua Hàn Sâm có hơi nghỉ ngờ, nếu như tử tước Tật Phong đã dâng lên tế phẩm và ưng thuận nguyện vọng, vậy tại sao hắn lại chết?

Mấy người Wood vừa mới bước ra khỏi đại điện, giọng nói của Thiên Thần mặt trời lại một lần nữa truyền đến: "Ngươi đã mang theo Ô Vũ đến đây, vì sao không tiến vào hứa nguyện?"

Mọi người đều sửng sốt, không biết Thiên Thần mặt trời đang nói chuyện với người nào.

Trong lòng Hàn Sâm khẽ động: "Ô Vũ trong lời nói của Thiên Thần mặt trời có phải chính là nhánh lông sắt kia không?"

"Có được Ô Vũ, ngươi có thể xin bản Thiên Thần ưng thuận thêm một nguyện vọng ngoài mức." Giọng nói của Thiên Thần mặt trời lại vang lên.

Trong đám người, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều ngờ vực không biết rốt cuộc người có được Ô Vũ gì đó kia là ai.

Hàn Sâm trầm ngâm một hồi rồi mới nhấc chân đi vào đại điện, sắc mặt đám người Wood chợt thay đổi khi nhìn thấy vậy.

"Thiên Thần đại nhân, xin hỏi ấn ký Ô tộc này là cái gì?" Hàm Sâm không hứa nguyện mà trước tiên hỏi một vấn đề.

Thiên Thần mặt trời đáp: "Bá tước Kỳ Long đã ước nguyện, muốn nuôi dưỡng một vị huyết mạch Ô tộc của ta, để cho huyết mạch Ô tộc trưởng thành thì tất nhiên cần vật hiến tế, những sinh linh bị đánh ấn ký Ô tộc đều là vật hiến tế của huyết mạch Ô tộc."

"Xin hỏi Thiên Thần đại nhân, làm cách nào mới có thể hoàn toàn phá bỏ ấn ký Ô tộc này?" Hàm Sâm hỏi tiếp.

Dường như Thiên Thần mặt trời đặc biệt có kiên nhẫn, vậy mà lại trả lời câu hỏi của Hàn Sâm: “Không cần xóa, chỉ cần huyết mạch Ô tộc ta phá trứng mà ra thì tự nhiên ấn ký Ô tộc sẽ tan đi. Không chỉ không làm thương tổn đến những sinh linh này mà nó còn có thể hóa thành một tia máu Ô tộc, cải thiện thể chất của bọn họ.”

Nhất thời Hàn Sâm hiểu được vì sao Thiên Thần mặt trời lại tốt tính đi trả lời nhiều vấn đề của hắn như vậy.

Chỉ có điều hiện tại Hàn Sâm không thể không tiếp tục hỏi: “Vậy phải làm như thế nào mới có thể khiến cho huyết mạch Ô tộc nở ra, những vật hiến tế này sẽ không chết đi chứ?”

“Tìm đến càng nhiều vật hiến tế, vật hiến tế vượt qua quá trình ấp trứng, tự nhiên có thể giữ được tính mạng.”

“Trừ cách đó ra thì sao? Không có phương pháp nào không cần vật hiến tế sao?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Ngươi có thể sử dụng nguyện vọng của ngươi để xóa đi những ấn ký này, vấn đề của ngươi quá nhiều, hiện tại cống hiến Ô Vũ ra và đưa ra nguyện vọng của ngươi đi.” Thiên Thần mặt trời nói.

Hết chương 1853.

Chương 1854. Nguyện vọng

Hàn Sâm không thích hứa nguyện, từ sau khi hắn gặp qua Hoàng Hôn, gặp qua nhà họ Trùng, gặp qua Nhị gia của nhà họ Ninh thì hắn vô cùng không thích hứa nguyện. Huống chi, Hàn Sâm cảm thấy tên Thiên Thần này cũng không phải thứ gì tốt đẹp.

Bá tước Kỳ Long hứa nguyện, kết quả bá tước Kỳ Long đã chết, trợ thủ được mang đến cũng gần như chết hết.

Không biết tử tước Tật Phong có ước nguyện gì hay không nhưng hắn cũng đã chết, vả lại những sinh vật dính dáng đến toàn bộ căn cứ đều bị nhiễm ấn ký Ô tộc.

Hàn Sâm trầm tư không nói gì, hiện tại hắn chỉ có thể hứa nguyện một trong hai loại, một loại là đưa ra nguyện vọng mong muốn Thiên Thần mặt trời phá bỏ ấn ký Ô tộc trên người của tất cả mọi người, đây cũng chính là phương hướng mà Thiên Thần mặt trời chỉ dẫn, nếu không tại sao Thiên Thần mặt trời lại có thể nói nhiều lời vô nghĩa với hắn như vậy?

Hàn Sâm không nghĩ mặt mũi của mình sẽ lớn hơn so với công tước Wood, Thiên Thần mặt trời nói với một tên nam tước nhỏ nhoi như hắn nhiều như thế, hiển nhiên là muốn dẫn dắt hắn đưa ra nguyện vọng như vậy.

Với nguyện vọng đó, Hàn Sâm khẳng định không thể chấp thuận. Cho dù ấn ký trên người mọi người đều được xóa đi, thế nhưng những quả trứng Ô tộc kia vẫn còn, còn có thể sẽ tiếp tục lây nhiễm. Trên người Hàn Sâm chỉ có một cây Ô Vũ, đến lúc đó còn có thể làm thế nào?

Loại phương thức hứa nguyện thứ hai chính là khiến cho huyết mạch Ô tộc nở ra, dưới tình huống Thiên Thần mặt trời không làm thương tổn đến vật hiến tế.

Dựa theo cách nói của Thiên Thần mặt trời, chỉ cần huyết mạch Ô tộc nở ra thì những ấn ký này sẽ không còn tác dụng, sẽ không làm tổn thương đến tất cả sinh vật có ấn ký, thậm chí còn có chút lợi ích.

Chẳng qua cách nói này cũng chỉ là do Thiên Thần mặt trời tự mình nói ra, rốt cuộc có đúng như vậy hay không thì Hàn Sâm cũng không dám khẳng định, nói không chừng đây là một phương thức dẫn dắt khác của Thiên Thần mặt trời.

Cho dù tất cả những phương thức này đều là sự thật, vậy thì sau khi huyết mạch Ô tộc ấp trứng nở ra sẽ như thế nào? Nó còn chưa ra đời mà đã cần một lượng lớn sinh mệnh làm vật hiến tế, chờ nó thật sự ra ngoài, có quỷ mới biết nó còn cần bao nhiêu sinh mạng nữa mới có thể trưởng thành.

Ít nhất hiện tại nó vẫn chưa có khả năng tự săn mồi, sau khi xuất hiện thì khó mà nói được, có lẽ nó sẽ còn kinh khủng hơn lúc còn trong trứng.

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy nguyện vọng như vậy cũng không thể hứa hẹn, nếu không sẽ có mối tai họa ngầm vô cùng lớn.

Chỉ có điều bây giờ Tiểu Ngân Ngân, Tà Tình Đế và Cố Khuynh Thành đều bị khống chế bởi ấn ký Ô tộc, nếu không giải quyết, e rằng bọn họ và sinh vật trong căn cứ đều phải chết.

"Ưng thuận nguyện vọng của ngươi đi." Giọng nói của Thiên Thần mặt trời lại vang lên, tựa như quanh quẩn không ngừng trong đại điện hư không.

Hàn Sâm vẫn như cũ không lấy ra lông sắt, hắn lại mở miệng hỏi một câu: "Thiên Thần đại nhân, trên thế giới này có phải còn có vị thần giống như ngươi, có thể thỏa mãn nguyện vọng của người khác hay không?"

"Điều này không liên quan đến nguyện vọng của ngươi." Thiên Thần mặt trời nói.

"Quả thật điều đó không liên quan gì đến nguyện vọng của ta, chẳng qua ta có quen biết một số bằng hữu, bọn họ cũng đã ưng thuận nguyện vọng với một vị thần. Kết quả mặc dù nguyện vọng của họ đã được thực hiện, nhưng kết cục của người này còn thảm hơn của người kia. Ta rất sợ, sợ rằng sau khi ưng thuận nguyện vọng xong, ta sẽ giống như họ, có mạng để hứa nguyện nhưng không có mạng hưởng thụ." Hàn Sâm chậm rãi nói.

"Đương nhiên bản Thiên Thần sẽ không phải là loại thần như vậy." Thiên Thần mặt trời nói.

"Nói như vậy tức là còn có một vị thần khác giống như ngươi đúng không?" Hai mắt Hàn Sâm sáng lên, hắn vẫn luôn tìm kiếm manh mối của vị thần kia, nhưng trước sau đều không tìm được một chút dấu vết nào, không ngờ rằng lại phát hiện được manh mối ở đây.

"Hừ, làm sao tên ngụy thần này có thể đánh đồng với bản Thiên Thần được" Thiên Thần mặt trời nói.

Hàn Sâm càng thêm chắc chắn rằng Thiên Thần mặt trời thật sự biết đến sự tồn tại của vị thần khác. Hiện tại thứ mà Hàn Sâm muốn biết

chính là vị thần trong miệng Thiên Thần mặt trời cùng với vị thần mà

tiểu tổ hành động thứ bảy gặp được có phải là một hay không.

Hàn Sâm còn muốn hỏi thêm gì đó, Thiên Thần mặt trời lại nói: "Bản Thiên Thần cần nghỉ ngơi rồi, dâng Ô Vũ của ngươi lên và ưng thuận nguyện vọng, nếu không ngươi chỉ có thể đợi đến ngàn năm sau."

"Đa tạ săn sóc đặc biệt của Thiên Thần đại nhân, tại hạ vẫn cần một khoảng thời gian nữa để suy nghĩ kỹ càng. Chờ tới ngàn năm sau sẽ lại đến xin Thiên Thần đại nhân hỗ trợ." Hàn Sâm nói xong, lui từng bước về sau rời khỏi đại điện Tử Đồng.

Thời điểm lúc bước vào, hắn chỉ đứng trước cửa chứ hoàn toàn không dám đi vào bên trong, chính là để đề phòng không may xảy ra chuyện gì đó thì có thể rút khỏi càng sớm càng tốt.

Chẳng qua Hàn Sâm phát hiện ra mình vẫn còn đánh giá thấp Thiên Thần mặt trời này, hắn từng bước rời khỏi thì chợt phát giác ra đại môn chỉ cách hắn có một bước chân kia lại dường như chân trời trong gang tấc, lùi như thế nào cũng không thể chạm tới ngưỡng cửa.

"Sinh vật giống như con kiến, ngươi cho rằng đây là nơi nào? Há là nơi người có thể tùy ý tới lui, dâng Ô Vũ lên và ưng thuận nguyện vọng của ngươi, nếu không chỉ cần một ý niệm của bản Thiên Thần là có thể cho ngươi rơi vào địa ngục vạn kiếp bất phục, cho ngươi trải qua nỗi đau khổ của luân hồi vĩnh viễn." Cuối cùng, giọng nói của Thiên Thần mặt trời cũng có chút cảm xúc.

"Ta đã nói rồi, ta vẫn chưa nghĩ ra được nguyện vọng nào tốt cả." Hàn Sâm vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào quả cầu như mặt trời biến ảo không ngừng kia.

"Vậy ngươi cứ ở ngay tại nơi này chậm rãi suy nghĩ đi." Thiên Thần mặt trời lạnh lùng nói: "Chẳng qua ngươi cần phải nhanh lên một chút, nếu

không e là ngươi còn chưa kịp đưa ra nguyện vọng đã chết già ở trong này.”

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn không rõ ý tứ trong lời nói của Thiên Thần mặt trời, chỉ là rất nhanh sau đó, Hàn Sâm đã hiểu ra được ý của nó.

Hắn nhận ra móng tay và tóc của mình đều đang sinh trưởng nhanh chóng, râu cũng rất nhanh đã mọc đầy hai bên má, làn da cũng có một số thay đổi.

“Tăng tốc thời gian!” Hàn Sâm thay đổi sắc mặt.

Đám người Wood công tước ở bên ngoài đều hoảng sợ, có thể điều khiển sức mạnh thời gian, cho dù không phải chân thần thì cũng không kém xa.

Hàn Sâm nhìn qua cơ thể của mình, nếu dựa theo tốc độ như này thì thọ nguyên mấy trăm năm của hắn nói không chừng chỉ cần mấy canh giờ là đã hoàn toàn tiêu hao hết.

“Ta là Thiên Thần, chỉ cần ta nguyện ý, ta có thể làm được bất cứ việc gì” Trong giọng nói của Thiên Thần mặt trời không mang theo cảm giác lạnh lùng, thậm chí không khiến cho người ta cảm thấy hắn đang khoe khoang, chỉ giống như đang nói về một việc hết sức bình thường.

“Một khi đã như vậy, tại sao ngươi không trực tiếp lấy đi Ô Vũ mà nhất định cần ta phải hiến tế chứ?” Cơ thể của Hàn Sâm đang già đi, thế nhưng lòng của hắn không vì vậy mà hoảng loạn.

Bản thân Hàn Sâm đã từng luyện qua sức mạnh của không gian và thời gian, tuy rằng không mạnh mẽ bằng Thiên Thần mặt trời nhưng chỉ như thế cũng không đủ để làm hắn sợ hãi.

Sau khi Hàn Sân nói ra câu này, Thiên Thần mặt trời liền rơi vào im lặng, không còn phát ra âm thanh gì nữa.

Chỉ là cơ thể Hàn Sâm vẫn không ngừng lão hóa, tóc đã dài qua lòng bàn chân, râu cũng sắp dài chạm mặt đất.

Hắn vẫn thử rút lui khỏi đại điện Tử Đồng, nhưng dù lùi về sau với tốc độ tối đa thì hắn cũng không thể đến gần ngưỡng cửa, vĩnh viễn luôn duy trì khoảng cách một bước.

“Lão Hàn, ta tới đây!” Tà Tình Đế rống lên một tiếng, chuẩn bị xông vào đại điện Tử Đồng để kéo Hàn Sâm ra ngoài, hắn cũng mặc kệ cái gì mà Thiên Thần hay không Thiên Thần.

Cố Khuynh Thành cũng rút ra Thuần Quân kiếm của mình, sẵn sàng tiếp ứng Tà Tình Đế và Hàn Sâm.

“Đừng tiến vào, ta có cách.” Hàn Sâm lớn tiếng ngăn cản Tà Tình Đế xông vào.

Hết chương 1854.

Chương 1855. Ra khỏi thần điện

Tà Tình Đế dừng ở cửa, nói với Hàn Sâm ở bên trong: “Ngươi có cách thật sao? Nếu không được thì ta kéo ngươi đi ra ngoài.”

“Đừng lo lắng, ta có cách mà.” Hàn Sâm bình tĩnh nói.

“Hàn Sâm, ngươi vẫn chưa dâng tế phẩm và ước nguyện với Thiên Thần đại nhân, lẽ nào ngươi thật sự muốn chết sao?” Wood nhíu mày.

“Hắn là Thiên Thần của tộc Rebet các ngươi, không phải Thiên Thần của Tinh tộc chúng ta, ai nói ta nhất định phải cầu nguyện với hắn?” Hàn Sâm tỏ vẻ giễu cợt đáp.

“Xem ra ngươi thật sự không muốn sống nữa rồi.” Sắc mặt Wood hơi khó coi.

Vốn dĩ Hàn Sâm muốn chết cũng chẳng liên quan gì đến hắn, nhưng hắn đến tinh cầu Nhật Thực rồi lại để Hàn Sâm chết không rõ nguyên nhân, hắn không thể giải thích với Đao Phong Nữ Hoàng, đến lúc đó có thể sống sót rời tinh cầu Nhật Thực hay không là cả một vấn đề.

“Thiên Thần, hôm nay ta sẽ không cầu nguyện, cũng sẽ không giao ô vũ ra, ngươi ném ta vào luân hồi cũng được, giết chết ta cũng được, cứ làm đi.”

Hàn Sâm nói rồi đi về phía cửa.

Thái Dương Thiên Thần vẫn không lên tiếng, cơ thể Hàn Sâm vẫn giống như trước đó, đang trở nên già đi một cách nhanh chóng, trên mặt xuất hiện những nếp nhăn, mái đầu cũng dần bạc trắng.

“Dù ngươi không muốn lãng phí một chiếc ô vũ để cứu những sinh vật kia nhưng chẳng lẽ ngươi không có hứng thú gì đối với trường sinh bất lão sao? Chỉ cần cầu nguyện thì kể cả trường sinh bất lão hay trở thành Vương Giả xưng bá một phương, bổn Thiên Thần cũng có thể thực hiện nguyện vọng của ngươi ngay lập tức.” Thái Dương Thiên Thần cuối cùng cũng lên tiếng.

Lần này Hàn Sâm không nói nữa, vẫn đi về phía trước, tuy rằng vân không thể đi ra ngoài được nhưng hắn không có ý định dừng lại.

“Đá có người nào mà ngươi yêu ngã xuống hay chưa, chỉ cần ngươi cầu nguyện, bổn Thiên Thần sẽ làm cho hắn sống lại” Thái Dương Thiên Thần thấy Hàn Sâm thờ ơ, lại tiếp tục nói.

Hàn Sâm vẫn không nói gì, tiếp tục đi ra ngoài, như thể không nghe thấy lời nói của Thiên Thần.

“Dù ngươi muốn trở thành chủ nhân của Nguyệt Chi Hiệp cũng chỉ cần một câu của bổn Thiên Thần là đủ rồi.” Thái Dương Thiên Thần càng đưa ra những điều kiện hậu hĩnh hơn. Nếu thật sự như hắn nói thì hắn chẳng khác gì chúa sáng thế không gì không làm được, có thể thực hiện tất cả mọi thứ.

Hàn Sâm không hề lung lay chút nào, cứ đi thẳng về phía trước, đi về phía cánh cửa tựa như vĩnh viễn không thể chạm tới.

Chẳng bao lâu sau, tóc Hàn Sâm đều bạc trắng, trên mặt cũng đầy nếp nhăn, như là một người sắp qua đời, già yếu lọm khọm.

Mà Tiểu Ngân Ngân đi theo bên người Hàn Sâm cũng già yếu theo, lông bạc đã biến thành trắng khô, như có thể chết đi bất cứ lúc nào.

“Sao nào, các ngươi không đi cứu hắn à?” Một Hầu Tước giếễu cợt hỏi. Tà Tình Đế chỉ từ tốn nói: “Hắn nói hắn có cách.”

Hầu Tước bĩu môi, cho rằng Tà Tình Đế tham sống sợ chết, không dám xông vào bên trong đại điện.

Đa số những người khác cũng đều nghĩ như vậy nhưng Tạ Tình Đế vẫn không hề lung lay chút nào, chỉ đứng ở trước cửa nhìn Hàn Sâm, không bước vào trong cánh cửa nửa bước.

Cánh cửa Tử Đồng đang mở rộng đột nhiên đóng sầm lại, chẳng thấy được mọi thứ trong đại sảnh nữa, kể cả Hàn Sâm.

"Xem ra Thiên Thần đại nhân nổi giận thật rồi, Hàn Sâm chắc chắn phải chết. Thiếu chủ nhân, chúng ta cũng nên đi thôi." Wood nói với Hắc Cương.

Hắc Cương nhíu mày, nhìn cánh cửa Tử Đồng đóng chặt, sau đó gật đầu nói: "Được rồi, chúng ta đi trước."

"Hai người còn ở đây làm gì, còn không mau rời đi?" Vị Hầu Tước vừa nãy nói với Tạ Tình Đế và Cố Khuynh Thành.

"Bọn ta đợi Hàn Sâm đi ra" Tà Tình Đế thản nhiên nói.

"Vừa rồi sợ chết không dám đi vào, giờ còn giả vờ thâm tình cái gì" Hầu Tước bĩu môi.

"Hãy để bọn họ ở lại đây đi" Hắc Cương nói, phất tay ra hiệu với Wood mang theo đội ngũ cùng rời đi, sau đó nói với Tà Tình Đế: "Giúp ta nói với Hàn Sâm, chuyện lần này ta thực sự xin lỗi hắn, ta sẽ để lại một phần ngó sen trong căn cứ."

"Được." Tà Tình Đế đáp.

Chờ đám người Wood đi xa rồi, Tà Tình Đế hỏi: "Hàn Sâm không sao thật chứ?"

"Không phải ngươi rất tin tưởng hắn à?" Cố Khuynh Thành nhìn chằm chằm cánh cửa Tử Đồng, lơ đãng nói.

"Đương nhiên là tin rồi. Nhưng Thiên Thần kia trông có hơi quái dị, ta sợ sau khi hắn đi ra sẽ trở thành một lão già, trông không được thuận

mắt thôi.” Tà Tình Đế nhún vai nói.

Cố Khuynh Thành dường như đang suy nghĩ gì trong lòng, không trả lời Tà Tình Đế.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một giờ sau, cánh cửa Tử Đồng lại mở ra, chỉ thấy Hàn Sâm mang theo Tiểu Ngân Ngân đi ra từ bên trong.

Xem ra Hàn Sâm chưa biến thành lão già, vẫn trẻ trung hệt như lúc hắn bước vào đó, trên người cũng không có vết thương.

Tiểu Ngân Ngân cũng không khác gì so với ban đầu, vẫn là bộ lông bạc mượt mà.

“Ngươi đã cầu nguyện chưa?” Cố Khuynh Thành quan sát Hàn Sâm, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, lấy từ trong túi ra một cái hộp, cười nói: “Thứ Thiên Thần đó muốn vẫn còn ở trong này, dù ta có cầu nguyện thì chưa chắc hắn đã nghe.”

“Ngươi không cầu nguyện thì sao Thiên Thần lại thả ngươi ra mà không bị thương chút nào thế?” Tà Tình Đế tỏ vẻ tò mò hỏi.

“Thì ta vốn yên ổn chẳng bị làm sao mà, thời gian quay nhanh mà các ngươi nhìn thấy chỉ là ảo giác thôi.” Hàn Sâm cười nói.

“Ảo giác hả? Cho nên Thiên Thần bên trong có tiếng mà không có miếng à?” Tà Tình Đế nói.

“Cũng không phải thế, ít nhất sức mạnh trong không gian đó là sự thật, cho dù không phải là thần thánh chân chính thì sợ rằng sức mạnh của hắn cũng đã đạt tới cảnh giới Thần Hóa rồi, không phải chúng ta bây giờ có thể địch lại được.” Hàn Sâm lắc đầu.

“Vậy thì tại sao hắn không giết ngươi và cướp đi ô vũ kia đi?” Tà Tình Đế cảm thấy thật khó tin.

Hàn Sâm không trả lời Tà Tình Đế mà là nhìn về phía Cố Khuynh Thành hỏi: “Vị Thái Dương Thiên Thần này là vị thần mà các ngươi gặp phải sao?”

Cố Khuynh Thành lắc đầu: “Chắc không phải đâu, hắn cho ta cảm giác khác với vị thần năm đó nhưng hình như họ lại có một số điểm tương đồng, ta cũng không nói rõ được, chỉ là cảm giác mà thôi.”

“Có lẽ họ thực sự là sinh vật thuộc cùng một loại hay cùng một cấp độ chăng. Giờ xem kĩ ra thì bản thân họ chắc cũng có điều gì trói buộc hoặc hạn chế, không thể tùy tiện giết chóc.” Hàn Sâm không tiếp tục xoắn xuýt với vấn đề này nữa, hắn nhìn xung quanh và hỏi: “Đám người Wood đều đi rồi à ?”

“Họ rời đi ngay sau khi cánh cửa đóng lại, Hắc Cương cũng nhờ ta nói với ngươi rằng hắn ta sẽ để lại một phần ngó sen ở căn cứ.” Tà Tình Đế trả lời.

“Ta sợ rằng bọn họ sẽ không thể đi ra khỏi cung điện, theo như ta biết, không ai trong số những sinh vật đã cầu nguyện mà có được kết thúc tốt đẹp cả. Chúng ta đi nhanh lên, hy vọng còn đuổi kịp họ.” Hàn Sâm

nói rồi nhanh chóng bước về phía trước.

“Ta vẫn không hiểu, tại sao ngươi biết đó là ảo giác?” Cố Khuynh Thành đi bên cạnh Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi, nàng hoàn toàn không nhận ra đó là ảo giác.

Hàn Sâm không trả lời, chỉ vỗ vỗ vai của mình, Tiểu Thấu Minh đột nhiên xuất hiện, Hàn Sâm cười nói: “Nếu sức mạnh kia là thật thì Tiểu Thấu Minh cũng phải già yếu theo mới đúng.”

Hết chương 1855.

Chương 1856. Trứng trong lửa

Ba người tăng nhanh tốc độ, đuổi theo mười dặm thì đột nhiên thấy trước mắt xuất hiện một cỗ thi thể nằm dưới đất, nhìn thì có vẻ đã chết từ rất lâu rồi, nhưng nhìn quần áo trên thi thể thì nhất định là một trong những Nam Tước kia.

Hơn nữa không chỉ là một người, cứ cách một khoảng bọn họ lại gặp một cỗ thi thể Nam Tước. Cách bọn họ chết giống hệt Tật Phong Tử Tước, đầu bị thủng một lỗ.

"Kỳ lạ thật đấy, không phải trên người bọn họ có ngó sen hay sao? Sao lại không áp chế được ấn ký cơ chứ? Chí ít vẫn có thể chống đỡ được một khoảng thời gian mới đúng." Cố Khuynh Thành nhíu mày nói.

"Xem ra những ngó sen kia không có tác dụng gì cả đâu." Hàn Sâm chỉ xuống dưới đất, thấy bên dưới là đống ngó sen rơi tán loạn.

Hơn nữa, ngay bên cạnh ngó sen là thi thể của một Nam Tước, trong tay thi thể còn cầm một nửa ngó sen, đang định nhét nốt vào trong miệng, có thể mới ăn được một nửa thì đầu hắn đã nổ tung.

"Chẳng lẽ những ngó sen kia cũng không có tác dụng gì hay sao?" Sắc mặt Tà Tình Đế hơi thay đổi.

"Có lẽ cũng không phải như thế. Bọn họ đều chết hết, trên đầu các ngươi cũng có ấn ký mà các ngươi lại không xảy ra chuyện gì. Nhìn qua có vẻ không đơn giản như thế đâu. Chúng ta phải mau chóng tìm được họ. Hy vọng là ta đoán sai, nếu không thì thật sự rất phiền toái." Hàn Sâm tăng tốc độ đi về phía trước, cứ cách một đoạn lại gặp thi thể Nam Tước và ngó sen.

Đang đi, đột nhiên Tiểu Ngân Ngân dừng lại, chỉ thấy ấn ký hình trứng trên trán nó không biết đã biến thành bóng mờ của một con chim màu đen từ bao giờ, còn Tiểu Ngân Ngân thì trông rất khổ sở, móng vuốt ôm đầu mình.

"Đầu ta cũng có gì đó không thích hợp!" Tà Tình Đế đè trán nói.

Hàn Sâm nhìn về phía Tà Tình Đế và Cố Khuynh Thành thì phát hiện ấn ký hình trứng trên đầu bọn họ cũng đã biến thành hình con chim kia.

“Các ngươi ăn một chút ngó sen đi, sau đó đứng cách xa ra một chút,

không cần đi qua đây.” Hàn Sâm nhặt một miếng ngó sen đút cho Tiểu Ngân Ngân.

Tiểu Ngân Ngân ăn ngó sen xong, thân thể tản mát ra khí lạnh, bóng mờ của con chim trên trán cũng nhạt đi chút ít.

“Quả nhiên là như thế, các ngươi cầm thật nhiều ngó sen, đứng xa nơi này ra, ta đến phía trước xem thế nào.” Hàn Sâm nói rồi triệu hoán Giày Tuyệt Nha Thố, tốc độ nhanh như gió vọt về phía trước.

Trong thoáng chốc hắn đã chạy đến nơi cách đó mười mấy dặm, trên đường đi thỉnh thoảng có thể thấy được thi thể của Nam Tước, thậm chí còn có cả thi thể của Hầu tước, là một người trong đội thân vệ theo chân Wood.

Hàn Sâm tiếp tục đi về phía trước, đi qua một tòa cung điện gặp phải một cảnh tượng khiến người ta sởn gai ốc.

Chỉ thấy trên mảnh đất trống phía trước cung điện, một quả trứng khổng lồ màu đen treo lơ lửng trên không trung, xung quanh bùng lên ngọn lửa sắc vàng.

Mà bên dưới quả trứng đó, ba Hầu tước và Wood đang bị thiêu trong ngọn lửa sắc vàng, sắp cháy thành than đến nơi.

Tình trạng của Wood coi như vẫn còn khá khẩm một chút, trên người hắn lóe lên ánh sáng xanh lam, vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ được đôi chút, còn ba Hầu tước kia thì đều đã bị thiêu cháy.

Hắc Cương ngã ngồi trên thềm đá, thanh Long Tích đao treo trên đỉnh đầu hắn, một đạo long ảnh cuồn cuộn đi ra khỏi thanh đao, bảo vệ thân thể của hắn, đối kháng lại với ngọn lửa sắc vàng kia.

Keengl

Quỷ Nha đao tự động nhảy khỏi lưng Hàn Sâm ra ngoài, mũi đao nhắm thẳng về phía quả trứng đen kia, thân đao tỏa ra hung diễm màu tím đen như thể lâm đại địch.

Chủ thấy ánh lửa trên quả trứng chập chờn, một quầng lửa sắc vàng bắn tới như sao băng rơi, Quỷ Nha Đao tự động đánh chém, miễn cưỡng chém ngọn lửa vàng kia thành hai nửa.

Nhưng ngọn lửa sắc vàng bị chém làm hai ấy lại chia thành hai luồng vọt về phía Hàn Sâm.

Thân hình Hàn Sâm chợt lóe, tay bắt được Quỷ Nha đao, đồng thời tránh thoát hai luồng kim diễm.

Quỷ Nha đao là cây đao có chỉ có thể tấn công chứ không thể phòng thủ, hoàn toàn không giỏi về phòng ngự, không giống như Long Tích đao có thể bảo vệ được Hắc Cương.

"Ở đây vừa xảy ra chuyện gì thế?" Hàn Sâm vừa tránh ngọn lửa sắc vàng kia vừa hỏi.

Dưới chân hắn có Giày Tuyệt Nha Thố, tốc độ nhanh kinh người, lại thêm bước chân biến hóa, nhất thời hai luồng kim diễm không đốt được tới chân hắn.

Công Tước Wood thấy Hàn Sâm không chết trong thần điện, dường như còn không bị thương chút nào, trong lòng âm thầm giật mình.

Nhưng bây giờ hắn không lo được nhiều như thế, hắn hét lớn: "Mau mau chém huyết mạch Ô tộc đi, không được để nó ấp ra thành hình, nếu nó nở ra thì chúng ta chết chắc."

Hắc Cương cũng hét lên với Hàn Sâm: "Quả trứng kia đã hấp thụ được hỏa chủng của Thiên Thần, lực lượng của hỏa diễm vô cùng đáng sợ, ngươi mau đi đi."

Công Tước Wood không nhịn được mà kêu lên thảm thiết, hắn cũng sắp không chống đỡ nổi ngọn lửa sắc vàng kia nữa, da thịt bắt đầu xuất hiện dấu vết bị đốt cháy.

Hàn Sâm không định cứu Công Tước Wood. Nhưng mà đám Tiểu Ngân Ngân đều đang trúng ấn ký của Ô tộc, nếu không giải quyết quả trứng trước mắt thì sợ rằng kết cục sẽ không khá hơn đám người của Công Tước Wood là bao.

Giày Tuyệt Nha Thố dưới chân Hàn Sâm phát huy tốc độ kinh người không có gì có thể sánh kịp, chỉ một cái lắc mình đã lướt qua hai luồng kim diễm, tay nắm Quỷ Nha Đao, vung tay chém về phía quả trứng khổng lồ đang chìm trong ngọn lửa sắc vàng.

Lực lượng của Hàn Sâm còn chưa đủ để kích phát lực lượng của Quỷ Nha đao, nhưng bây giờ Quỷ Nha đao đang bị uy hiếp, tự động kích phát lực lượng bản thân nó, uy lực còn lớn hơn sức mạnh của Công Tước.

Quả trứng khổng lồ như thể có sự sống, biết Hàn Sâm đánh tới, trên mình nó tuôn ra mấy luồng kim diễm, bắn về phía Hàn Sâm như sao băng cắt qua bầu trời.

Thân hình Hàn Sâm bay lượn trên không trung như chim, miễn cưỡng xuyên qua màn tập kích của hơn mười luồng kim diễm, chém lên quả trứng khổng lồ.

Keengl

Diễm khí màu tím đen và kim diễm bắn ra tung tóe nhưng vỏ trứng màu đen lại không hề bị tổn hại chút nào.

Một kích toàn lực của Quỷ Nha đao lại không có hiệu quả gì với quả trứng khổng lồ này khiến Hàn Sâm không kiềm được mà cau mày.

Ngày càng nhiều kim diễm bay về phía Hàn Sâm, dưới chân Hàn Sâm có Giày Tuyệt Nha Thố, bay lượn qua lại trên không trung, tránh từng đạo kim diễm vọt tới, đồng thời đao ý trên người bùng nổ, cả người tựa như hóa thân thành quái thú xé hư không, lại chém quả trứng khổng lồ kia thêm lần nữa.

Rắc!

Trên vỏ trứng đã xuất hiện một dấu vết mờ mờ nhưng vẫn không thể chém nứt ra được.

Đáng tiếc rằng lực lượng tự thân của Hàn Sâm quá yếu, bùng nổ hoàn toàn lực lượng cũng mới miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn cấp Tử Tước. Nếu hắn có lực lượng của Vương Giả, kết hợp với Quỷ Nha đao thì chỉ một đao này đã chém quả trứng thành hai nửa rồi.

Thân hình Hàn Sâm lóe lên không ngừng, xuyên qua màn tập kích của kiem diễm, lại chém lên quả trứng khổng lồ kia.

Nhưng lần này chém lên quả trứng khổng lồ lại không phát ra bất cứ âm thanh nào, giống như lưỡi đao chỉ dính lên mặt vỏ trứng thôi.

Nhưng quả trứng khổng lồ ấy lại đột nhiên có phản ứng, nảy bật lên.

Hàn Sâm vui mừng, hắn sử dụng thủ pháp âm kình của pháo Âm Dương Từ Lực, lấy lực lượng của Quỷ Nha Đao đánh vào bên trong quả trứng khổng lồ, hình như đã có tác dụng.

Quả trứng dường như hơi sợ hãi, vừa bắn ra kim diễm vừa trốn tránh Quỷ Nha đao của Hàn Sâm, không muốn bị Quỷ Nha đao chém thêm lần nào nữa.

Đáng tiếc dù sao nó cũng chỉ là một quả trứng mà thôi, tốc độ di chuyển không nhanh, Hàn Sâm thì như phượng hoàng kiêu ngạo rong ruổi phía chân trời, chốc chốc lại chém một đao lên vỏ trứng của trứng khổng lồ.

Quả trứng lại nảy lên một cái, giống như con mèo bị đạp phải đuôi vậy.

Hết chương 1856.

Chương 1857. Sự tức giận của thiên thần

Trên không trung, bóng người Hàn Sâm không ngừng lóe lên, từng đao điên cuồng chém xuống quả trứng khổng lồ, Wood nhìn mà trợ mắt há hốc mồm.

“Tốc độ như vậy… Đao ý như vậy… chuyện này sao có thể… Đao ý Nha đao của hắn thậm chí còn không thua gì Đao Phong Nữ Hoàng… Rốt cuộc đây là chuyện gì… Không phải hắn chỉ là một Nam Tước thôi sao?”

Quỷ Nha đao chém từng nhát từng nhát lên quả trứng khổng lồ, chém nó đến mức né trái né phải, giống hệt như con lật đật.

Cùng lúc đó, Hàn Sâm cũng có thể cảm nhận được sự rung động truyền đến từ bên trong nó. Quỷ Nha Đao phối hợp với đao ý của Hàn Sâm tạo thành vết thương không nhẹ bên trong quả trứng.

Sau khi quả trứng khổng lồ bị thương thì kim diễm bao bọc bên ngoài nó hóa thành những con chim lửa truy kích Hàn Sâm. Tiếc là có Giày Tuyệt Nha Thố phụ trợ làm cho thân pháp của Hàn Sâm còn linh hoạt hơn chim. Những con chim lửa kia vẫn mãi không thể đả thương được Hàn Sâm.

Bỗng nhiên, ngọn lửa sắc vàng nở rộ như hoa tươi trên không trung. Kim diễm kia tróc ra từng tầng, từng tầng, bên trong là một người đàn ông tuấn mỹ mão vàng áo vàng. Mỗi một cử động của người đó dường như mang theo thần uy lớn lao, uy nghi như thần chỉ khiến cho lòng người run sợ.

“Hàn Sâm, giết huyết mạch Ô tộc này chẳng có lợi ích gì với ngươi hết. Chỉ cần ngươi chịu bỏ qua cho hắn, bổn Thiên Thần có thể đáp ứng ba điều kiện của ngươi.” Người đàn ông giống như thần chỉ ấy lơ lửng trong hư không, nhẹ nhàng nói với Hàn Sâm

“Đó là chân thân của Thiên Thần sao?” Wood giật nảy mình. Hắn vốn cho rằng chân thân của thiên thần không thể nào rời khỏi đại điện Tử Đồng, không ngờ lại gặp được chân thân của thiên thần ở chỗ này.

Hàn Sâm lại chẳng thèm để ý chút nào đến người đàn ông mặc kim bào kia, tay không ngừng chém quả trứng khổng lồ khiến rung động bên trong nó càng lúc càng mãnh liệt.

“Bổn thiên thần có thể xóa đi ấn ký Ô tộc trên tất cả các sinh vật, ngoài ra còn có thể giúp ngươi thực hiện ba chuyện.” Người đàn ông mặc kim bào đứng trong hư không, nói tiếp.

Hàn Sâm lại chém thật mạnh lên quả trứng khổng lồ, lập tức nghe được một tiếng động vang lên, trứng khổng lồ không treo lơ lửng trên không trung được nữa, bị chém rớt xuống mặt đất.

Hàn Sâm nhảy xuống, Quỷ Nha Đao mang theo khí tức như cự thú hồng hoang, mỗi nhát đao đều chém lên vỏ trứng, khiến bên trong quả trứng khổng lồ phát ra những âm thanh kỳ dị, như đang kêu khóc, lại như rên rỉ.

“Đủ rồi.” Sắc mặt người đàn ông mặc kim bào rốt cuộc cũng thay đổi, lạnh lùng quát lên.

Chỉ thấy thiên hỏa cuồn cuộn như nước thủy triều ùn ùn kéo đến, nhấn chìm cả đất trời vào trong ngọn lửa sắc vàng. Người đàn ông mặc kim bào đứng lơ lửng trên không trung, giống như vị thần trong lửa nhìn vào Hàn Sâm, nhìn từ trên cao xuống nói: “Bổn Thiên Thần không muốn phá quy củ mới không giết ngươi, ngươi cho rằng bổn Thiên Thần chỉ là hạng vô năng biết làm ảo thuật hay sao?”

Theo giọng nói của người đàn ông kim bào, kim diễm cuồn cuộn thiêu cháy bốn phía cung điện thành dung nham, dòng dung nham chảy thành sông. Kim diễm hóa thành cự thú gầm thét, lại có cả hỏa long bay lượn trên

không, dường như cả thế giới chỉ nằm trong một ý niệm của người đàn ông khoác kim bào.

Dưới uy áp của khí thế kinh khủng ấy, Công Tước Wood không khống chế nổi mà quỳ bái trước người đàn ông áo vàng kia. Nhưng Hàn Sâm hoàn toàn không để ý đến vẫn cứ tiếp tục chém lên quả trứng khổng lồ làm cho tiếng kêu rên bên trong càng lúc càng thảm thiết, trên vỏ trứng cũng dần dần xuất hiện vết nứt.

Người đàn ông mặc áo vàng tức giận, rồng lửa kinh thiên và hỏa thú hồng hoang cũng cảm nhận được sự tức giận của hắn, cùng gầm thét với Hàn Sâm, ngọn lửa cuốn qua khắp thiên địa.

Hàn Sâm như thể con kiến nhỏ bé đi lầm vào hồng hoang, trước mặt rất nhiều thú dữ, hắn nhỏ bé như thể chúng thổi một hơi sẽ chết vậy.

Bây giờ có rất nhiều hỏa thú vây quanh Hàn Sâm, gầm thét với hắn,

kim diễm kinh khủng từ khắp bốn phía cuốn lên từng ngọn lửa, hầu

như sắp thiêu đến người Hàn Sâm. Sóng nhiệt làm nham thạch trên mặt đất đều đã bị hòa tan, khắp nơi đều biến thành sông nham.

Nhưng Hàn Sâm vẫn làm như không thấy chuyện gì xảy ra hết, vẫn cứ chăm chăm chém lên vỏ trứng, làm cho tiêng kêu vọng ra từ bên trong vỏ trứng càng trở nên thê lương, vết nứt trên vỏ trứng cũng càng lúc càng nhiều.

Wood với Hắc Cương đứng ở phía xa nhìn mà kinh hãi run sợ. Thật sự khó mà có thể tưởng tượng được Hàn Sâm một thân một mình chịu đựng uy áp đấy mà vẫn có thể rút đao chém lên quả trứng được.

Đến cả Công Tước như Wood cũng chỉ có thể quỳ mọp xuống đất mà run lẩy bẩy.

“Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng dừng tay lại?” Đôi mắt của người đàn ông tuấn mỹ mặc áo vàng hầu như tóe lửa, khuôn mặt cũng trở nên vặn vẹo.

Nhưng tiếng đáp lại hắn vẫn chỉ là tiếng chém của lưỡi đao Quỷ Nha đao. Hàn Sâm tựa như đã mắt mù tai điếc tâm đui, tay cầm Quỷ Nha đao kiên định chém xuống.

Rắc rắc!

Vỏ trứng khổng lồ màu đen rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, nứt ra một vệt dài, chất lỏng vàng óng như dung nham nóng bỏng chảy ra ngoài.

“Hàn Sâm, nếu ngươi còn dám chém tiếp thêm một đao nữa, ta nhất định sẽ làm cho tộc của ngươi muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong.” Người đàn ông mặc áo vàng phẫn nộ thét lên.

Rắc rắc! Đáp lại hắn vẫn chỉ là tiếng đao chém vào vỏ trứng đã nứt ra.

Trên mặt vỏ trứng lại nứt ra một vết nữa, diễm khí tím đen bốc lên phía trên khe nứt, huyết dịch như dung nham đồng thời rỉ ra.

“Đế Thuân ta xin thề với trời đất, rút hết gen của tộc ngươi, đánh cả tộc về Nguyên Thủy Chỉ Địa, để cho các ngươi ngàn đời vạn thế chỉ có thể làm lũ sâu bọ chịu giết thịt, vĩnh viễn không được khai hóa trí tuệ.” Từng câu từng chữ người đàn ông mặc áo vàng nói ra như rít qua từng khẽ răng.

Cả không gian trong ngọn núi bất chợt vang lên tiếng sấm cuồn cuộn, mây đen đầy trời bốc lên từ trong hư không, mưa máu đầy ào ào trút xuống, như thể đang đáp lại lời thề của người đàn ông áo vàng.

Từng tiếng sấm nổ ầm ầm giáng xuống như sự trừng phạt của thần linh, nưa máu trút xuống thành sông cộng thêm kim diễm vô tận kia biến toàn bộ không gian trong ngọn núi thành tận thế giáng lâm.

Từng tia sét đánh lên người Hàn Sâm, đám hoả thú gào thét bên tai hắn. Nhưng Hàn Sâm vẫn như không nghe không thấy, tay cầm đao vẫn ổn định như thường không hề có chút dao động.

Một đao tiếp một đao, Quỷ Nha đao điên cuồng chém lên vỏ trứng tạo thành rất nhiều vết nứt. Dung nham như thể huyết dịch càng chảy càng

nhiều, hầu như trải rộng ra toàn bộ quả trứng khổng lồ, xen lẫn với diễm khí màu tím đen hóa trông cực kỳ quái dị.

Tà Tình Đế, Cố Khuynh Thành và Tiểu Ngân Ngân đều đã trúng ấn ký của Ô tộc, Tiểu Thiên Sứ và những người ở lại trong căn cứ cũng có thể đã trúng chiêu.

Còn cái tên Thiên Thần tự xưng Đế Thuân này thì không thể tin tưởng chút nào được. Tất cả những sinh linh cầu nguyện trước hắn đều không có kết quả tốt, gần như đã sắp chết hết.

Để có thể giải quyết triệt để ấn ký Ô tộc, Hàn Sâm chỉ nắm chắc một cách duy nhất chính là tiêu diệt huyết mạch Ô tộc - trứng đen khổng lồ trước mắt đây, không còn con dường nào khác.

Bây giờ Hàn Sâm có thể khẳng định vị thiên thần Đế Thuân này không thể ra tay với hắn vì bị giới hạn bởi một loại quy tắc hay lực lượng nào đó.

Dù không biết nguyên do là gì nhưng đây cũng là cơ hội tốt nhất của Hàn Sâm. Lôi bạo cuồng vũ như thể giao long nổ tung khắp bốn bên.

Mưa máu như sóng biển vỗ vào bờ, tạt ướt đẫm toàn thân Hàn Sâm

Hoả diễm cự thú gầm gào lên theo sự tức giận của Đế Thuân, như thể lời nguyền rủa đến từ địa ngục.

Nhưng tất thảy những thứ này cũng không ngăn cản được Quỷ Nha đao trong tay Hàn Sâm tiếp tục chém xuống.

Rắc rắc!

Không biết đã bị chém bao nhiêu nhát, trứng khổng lồ với cái vỏ đầy vết nứt cuối cùng cũng vỡ ra dưới nhát đao của Hàn Sâm, hóa thành những mảnh vỏ vỡ bay lượn, dung nham bên trong cũng chảy ra hết, bắn lên khắp nơi.

Hết chương 1857.

Chương 1858. Chém giết hung điểu

Bên trong quả trứng vỡ nát, một con chim trụi lủi còn chưa mọc lông cuộn tròn lại, từng vết thương trên cơ thể còn bốc lên làn khói tím đen.

Đôi mắt vàng chỉ mới mở ra một kẽ hở của con chim trụi lông lộ ra vẻ hung ác, giãy dụa đứng lên từ trong chất lỏng giống như nham thạch. Nhìn có vẻ ngay cả đứng cũng đứng không vững nhưng sức bật lại giống như một tia chớp, mổ về phía người Hàn Sâm, kim diễm trên mỏ chim lập lòe ánh sáng kinh người.

Quỷ Nha Đao cực kỳ hung ác, hơi lửa tím đen bùng lên, không cần Hàn Sâm kích động, cũng đã phát ra toàn bộ sức mạnh, tựa như một ác quỷ đói khát, đầy ham muốn giết chóc và khát máu.

Dù sao hung điểu vẫn chưa trưởng thành, ngay cả lông cũng chưa có một sợi, lúc ở trong trứng đã bị thương nhiều lần, miệng vết thương trên cơ thể vẫn đang chảy máu.

Ánh đao chém qua người hung điểu, ngay lập tức để lại vết thương trên da thịt nó.

Sức mạnh do Quỷ Nha Đao cấp vương dùng toàn lực phát ra, vậy mà cũng chỉ để lại một vết thương nhàn nhạt trên người nó mà thôi.

Thân hình Hàn Sâm nhoáng lên, chém từng đao từng đao vào cơ thể hung điểu. Mặc dù chỉ là một con chim non vẫn chưa dựng dục thành công, ngay cả mắt cũng chỉ mở ra một cái khe nhỏ, người không có một cọng lông nào, làn da cũng chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng hung điểu lại không sợ hãi chút nào, trái lại sau khi bị thương lại càng hung bạo, liên tục tấn công Hàn Sâm.

Lúc này Đế Thuân lại chẳng nói một lời, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm, loại hận ý và sát ý im ắng này, khiến người khác càng cảm thấy đáng sợ hơn.

Mưa máu, sấm chớp, ánh lửa đều rút đi, chỉ còn lại cung điện giống như đống đổ nát.

Hàn Sâm chém từng nhát từng nhát đao vào cơ thể hung điểu, khiến vết thương trên cơ thể nó càng lúc càng nhiều, máu vàng không ngừng chảy ra, lập tức sắp dùng đao chém chết hung điểu.

“Hàn Sâm, ngươi chém một đao này xuống, bản thần và ngươi đời đời kiếp kiếp không chết không thôi.” Giọng nói của Đế Thuân bình tĩnh, nhưng trong sự bình tĩnh kia, lại có hàn ý khiến người khác chấn động tâm can.

Rắc!

Không một chút do dự, Quỷ Nha Đao sạch sẽ lưu loát, chém dọc theo vết thương trên cổ hung điểu, một nhát chém đứt đầu chim.

Đế Thuân không nói gì, chỉ là ánh mắt gay gắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm, thân hình dần dần biến mất tăm nhưng ánh mắt kia lại khắc cốt ghi tâm.

“Săn bắt sinh vật thần hóa - ấu thể Thái Dương Kim Ô, thu được thú hồn Thái Dương Kim Ô phát hiện gen thần hóa.”

Trong đầu Hàn Sâm vang lên một giọng nói kỳ lạ, nghe thấy vừa mừng vừa SỢ.

Từ khi ấu thể Thái Dương Kim Ô bị chém chết, ấn ký trên trán của rất nhiều sinh vật dần dần tan biến, hóa thành một luồng kim sắc dần dần chảy vào trong máu thịt, khiến người ta có cảm giác như có ngọn lửa lan tràn trong cơ thể.

Cố Khuynh Thành lập tức khoanh chân ngồi dưới đất, dùng Luyện Khí Thuật luyện hóa hấp thụ ngọn lửa kia.

Trên người Tà Tình Đế cũng lóe ra ngân quang, trong mắt của Tiểu Ngân Ngân cũng có ánh chớp đang lập lòe.

Sinh vật đã sở hữu sức mạnh luyện hóa hấp thụ ấn ký Kim Ô kia, những phụ nữ và trẻ em không có sức mạnh thì khó có thể luyện hóa, một dòng kim sắc dung hòa vào trong máu thịt, dần dần thay đổi thể chất của bọn họ.

Ầm ầm!

Chỉ nghe ngọn núi rung chuyển, từ hướng đại điện Tử Đồng truyền đến †iếng ầm vang, tòa đại điện Tử Đồng đột ngột mọc lên từ mặt đất, chậm rãi bay lên, dần dần lẩn vào trong hư không.

“Hàn Sâm, ta sẽ trở lại tìm ngươi… rất nhanh… rất nhanh thôi.” Giọng nói hờ hững của Đế Thuân không ngừng vang vọng trong không gian ngọn núi, cho đến khi đại điện Tử Đồng kia hoàn toàn biến mất trong hư không.

Wood giấy dụa muốn đứng lên khỏi mặt đất nhưng cơ thể bị bỏng rất nghiêm trọng, xương cốt và máu thịt nhiều bộ phận bị cháy trụi, hoàn toàn không thể đứng dậy, xem ra không sống nổi.

“Thiếu chủ nhân, nếu không thấy phiền, xin hãy đem thi thể của thuộc hạ trở về tinh cầu Thanh Tầm, đó là nơi ta sinh ra, nếu có thể yên nghỉ ở đó, vậy cũng là một nơi rất tốt.”

“Wood, ngươi là người trông nom ta lớn lên, không biết đã giúp ta bao nhiêu lần, vừa rồi nếu không có ngươi, ta sớm đã chết dưới kim diễm rồi. Ta sẽ không để ngươi chết, tuyệt đối không.” Hắc Cương nói xong bèn cõng Wood rời đi: “Hàn Sâm, bây giờ ta sẽ đưa đội trưởng Wood quay về điều trị, đi trước một bước đây.”

Hàn Sâm lại ngăn cản Hắc Cương nói: “Tình trạng bây giờ của hắn, e rằng ngay cả thời gian quay về căn cứ cũng không cầm cự nổi, càng đừng nói đến quay về tinh cầu của các ngươi.”

“Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có thể thử vận may thôi.” Hắc Cương nói.

Hàn Sâm suy nghĩ một chút: “Ngươi chờ một lát, nếu thử vận may thì thử vận may ở đây có lẽ cơ hội sống sót sẽ lớn hơn đấy.”

“Thiếu chủ nhân, không cần phiền phức, cơ thể của ta tự ta biết rõ, thiếu chủ nhân có thể mang thi thể của ta về tinh cầu Thanh Tầm, thuộc hạ đã rất mãn nguyện rồi.” Lúc này Wood đã hoàn toàn bình tĩnh.

Hắc Cương nhìn về phía Hàn Sâm: “Ở đây thử vận may như thế nào?”

“Cơ thể của hắn bị kim diễm thiêu đốt, trong cơ thể còn có hỏa độc, loại tổn thương này mạnh mẽ khó đối phó nhất, với tình trạng bây giờ của hắn chắc chẳng cầm cự được cho đến lúc về căn cứ đâu. Nhưng củ sen này mang thuộc tính hàn thủy, nếu như chúng có thể áp chế ấn ký của Ô tộc, chắc chắn cũng có tác dụng với vết bỏng và hỏa độc.” Hàn Sâm nói

“Cho dù củ sen có thể giải trừ hỏa độc, e rằng thương tích trên người hắn cũng…” Hắc Cương lắc đầu nói.

“Cho nên mới nói chỉ có thử vận may…” Hàn Sâm nói xong, ngẩng mặt lên trời phát ra một tiếng huýt dài.

Không lâu sau, đã nhìn thấy một bóng dáng màu bạc từ trong đống đổ nát của cung điện phía xa chạy đến, Tiểu Ngân Ngân nhanh chóng đi tới trước mặt Hàn Sâm.

“Tiểu Ngân Ngân, nhai nát những củ sen này đắp lên vết thương của hắn.” Hàn Sâm cầm một miếng củ sen nói.

Tiểu Ngân Ngân cắn một miếng củ sen, nhai nát rồi nhổ lên miệng vết thương của Wood, trên máu thịt bị đốt cháy kia, ngay lập tức bốc khói, Wood cũng hét thảm một tiếng.

Tiểu Ngân Ngân nhai rất nhiều củ sen, đắp kín miệng vết thương, những vết thương này chạm vào củ sen, giống như nước chạm vào than cháy, bốc ra sương mù màu trắng.

Những mảnh củ sen trắng như tuyết, cũng rất nhanh biến thành màu đen.

“Hắc Cương, đút hắn ăn một ít củ sen thử xem.” Hàn Sâm nói với Hắc Cương.

Hắc Cương vội vàng bóp nát một miếng củ sen đút vào miệng Wood, sau khi Wood ăn xong, thoạt nhìn sức lực dường như tốt hơn một chút.

Tuy rằng vết thương trên người vẫn rất nghiêm trọng, muốn đứng lên có hơi khó khăn, nhưng cũng coi như giữ lại một mạng, có thể từ từ trị thương sau

khi trở về.

“Cảm ơn.” Ánh mắt Wood có hơi phức tạp nhìn Hàn Sâm, nói.

“Đừng cảm ơn ta, ta nể mặt Hắc Cương mới cứu ngươi thôi. Nếu không ngươi có chết trước mặt ta, ta cũng chẳng thèm chớp mắt.” Hàn Sâm lạnh nhạt đáp.

“Dù thế nào đi chăng nữa, ngươi cũng đã cứu mạng ta, ta sẽ trả.” Wood khẽ lắc đầu nói.

Hàn Sâm không nói gì nữa, hắn chẳng có hảo cảm gì, cũng không muốn dây dưa gì với Wood.

Tà Tình Đế và Cố Khuynh Thành cũng qua đây cả, ấn ký trên trán họ đã biến mất rồi.

Hắc Cương mang Wood đi, còn Hàn Sâm thì thu lấy thi thể của Thái Dương Kim Ô. Huyết nhục của Thái Dương Kim Ô dường như có một sức mạnh dị thường, cũng không có bộ phận dị hóa khác biệt nào, Hàn Sâm chỉ đành cầm về từ từ nghiên cứu.

Hết chương 1858.

Chương 1859. Bảo Nhi vào nhà trẻ

Đi ra khỏi núi, bên ngoài dường như không bị ảnh hưởng, vẫn giống như trước đây.

Sau khi trở về căn cứ, Hắc Cương đưa Wood lên phi thuyền vội vã quay về chữa trị.

Ấn ký trên trán những sinh vật trong căn cứ đã biến mất. Hàn Sâm hỏi Tiểu Thiên Sứ và Linh mới biết không bao lâu sau khi hắn rời đi, tất cả sinh vật trong căn cứ đều bị nhiễm ấn ký, chỉ có Tiểu Thiên Sứ và Linh là không bị nhiễm.

Sóng gió cuối cùng đã qua đi, căn cứ cũng coi như tạm thời trở lại bình thường.

Chỉ là sau lần này, sinh lực của căn cứ đã bị tổn hại rất nhiều, nam tước chỉ còn lại mười mấy người, tử tước cũng chỉ còn một người, thiếu hụt sức lao động trầm trọng.

Hàn Sâm tạm thời cũng không có tâm trạng đi tuyển dụng, hắn vẫn đang nghiên cứu cách để ăn hết con ấu điểu Thái Dương Kim Ô đó.

Cho dù là quay hay luộc, máu thịt đều cứng như sắt thép, hoàn toàn không thể ăn nổi.

Hàn Sâm thử đem thi thể ấu điểu Thái Dương Kim Ô về Tí Hộ Sở, may mắn là không có chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng vẫn không thể ăn được, chỉ có thể tạm thời cất giữ.

“Hôm nay là ngày đầu tiên Bảo Nhi đi nhà trẻ, ngươi cũng phải cùng đưa nàng đi mới được.” Kỷ Yên Nhiên lôi kéo Hàn Sâm nói.

“Được, cục cưng của ta sắp lên mẫu giáo rồi.” Hàn Sâm bế Bảo Nhi lên.

Bây giờ Bảo Nhi đã lớn hơn rất nhiều, giống như đứa trẻ bình thường dần cao lên, thoạt nhìn đã có dáng vẻ hai ba tuổi.

“Cha, Bảo Nhi muốn ở với cha, không muốn đi nhà trẻ.” Dáng vẻ Bảo Nhi đầy buồn rầu.

“Đi theo cha rất khổ, hoàn cảnh bên kia không tốt lắm, đợi khi nào hoàn cảnh tốt hơn, cha sẽ đón con qua, trước tiên con ngoan ngoãn đi nhà trẻ đi.” Hàn Sâm nói hết lời, rốt cục mới dỗ được Bảo Nhi đồng ý đi nhà trẻ.

Để Bảo Nhi ở gần nhà hơn một chút, bọn họ còn đặc biệt dọn đến gần nhà trẻ, sau khi Tiểu Hoa bị Lão Miêu đưa đi, Kỷ Yên Nhiên chỉ có thể gửi gắm hết tình yêu thương của mẹ cho Bảo Nhi.

Hoàn thành xong thủ tục, gửi Bảo Nhi ở lại nhà trẻ, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên cũng không về nhà ngay, mà đi dạo gần đó.

“Hàn Sâm, ta nhớ Tiểu Hoa.” Kỷ Yên Nhiên có hơi khổ sở nói.

“Ta cũng nhớ, đều tại tên Lão Miêu đáng ghét kia. Nhưng ngươi yên tâm, Tiểu Hoa ở bên kia không sao cả, đồ ăn vẫn rất ngon. Không phải Lão Miêu đã gửi băng hình mấy lần rồi sao.” Hàn Sâm vội vàng an ủi nói.

Cứ cách một khoảng thời gian, trong nhà lại tìm được mấy băng hình, đều là hình ảnh mới nhất của Tiểu Hoa, hẳn là do Lão Miêu gửi về, nhưng vẫn không thấy tên Lão Miêu này xuất hiện.

“Mặc dù biết Tiểu Hoa không sao, nhưng Tiểu Hoa không ở bên cạnh †a, ta luôn cảm thấy thiếu một cái gì đó.” Kỷ Yên Nhiên vẫn không vui nổi.

“Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ tìm Tiểu Hoa về, còn phải lột da rút xương tên Lão Miêu chết tiệt kia.” Hàn Sâm nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn lại chợt đổi giọng bảo: “Hay là vậy đi, chúng ta lại sinh thêm một Tiểu Hoa nhỏ nữa, vậy thì đến khi Tiểu Hoa trở về, sẽ có thêm một đứa em gái hoặc em trai, cũng không cô đơn buồn chán nữa, nếu chúng ta sinh thêm vài đứa, nhiều người cũng náo nhiệt hơn.”

“Ta không muốn sinh nhiều như vậy, ngươi coi ta là heo hả?” Kỷ Yên Nhiên tức giận nói.

“Làm gì có con heo mẹ nào xinh đẹp như vậy…” Hàn Sâm cười ha ha, vươn tay bế Kỷ Yên Nhiên lên.

“Ngươi làm gì vậy, đây là bên ngoài, nhiều người lắm!” Mặt Kỷ Yên Nhiên đỏ bừng.

“Ngươi là vợ của ta, ta ôm một cái thì làm sao, thiên kinh địa nghĩa, quan tâm bọn họ làm gì…”

Trong nhà trẻ, Bảo Nhi ngồi trên một băng ghế nhỏ, tay nhỏ chống cằm, dáng vẻ ỉu xìu.

“Bảo Nhi, sao không chơi trò chơi với các bạn học? Khó chịu sao?” Một cô giáo ngồi xổm xuống, sờ trán Bảo Nhi hỏi.

“Con không thích những trò chơi đó, rất trẻ con, rất nhàm chán.” Bảo Nhi chớp mắt nói.

“Vậy cô giáo dạy ngươi hát được không?” Cô giáo hỏi. “Bài gì ạ?” Bảo Nhi nhìn cô giáo hỏi.

Cô giáo võ tay làm động tác đáng yêu nói: “Vậy cô giáo hát một câu, ngươi hát một câu… Ta nhặt được một đồng tiền ở bên đường quốc lộ…”

“Cô giáo, cô bao nhiêu tuổi rồi?” Bảo Nhi cạn lời nhìn cô giáo hỏi.

“Hai mươi bốn, sao vậy?” Cô giáo kỳ quái nhìn Bảo Nhi, không biết nàng hỏi chuyện này làm gì.

“Lớn tuổi như vậy rồi, còn giả bộ đáng yêu hát bài hát trẻ con như vậy, thật sự làm khó cô rồi.” Bảo Nhi thở dài nói.

Khóe miệng cô giáo run rẩy, cố nén xúc động muốn đập đầu vào tường: “Cô… Cô vẫn còn rất trẻ mà… Ha … Ha ha…

“Hai mươi bốn tuổi đã rất già rồi, bình thường mà nói, phụ nữ ở độ tuổi như cô đều sẽ báo ít đi một hai tuổi, cho nên bây giờ cô hẳn là đã hai mươi lăm tuổi rồi đúng không, làm tròn lên, đã là bà cô già ba mươi tuổi rồi. Nhìn cô chắc là vẫn chưa có bạn trai, thật đáng thương, lớn tuổi như vậy, đến bạn trai cũng không có, cả ngày còn ở trong nhà trẻ giả bộ đáng yêu, sau khi tan làm chắc sẽ mượn rượu giải sầu, cùng lắm thì đi shopping trút hết buồn phiền trong lòng.” Bảo Nhi đánh giá cô giáo: “Tiền lương của cô không cao, sợ rằng ngay cả đi shopping, cũng chỉ có thể mua một ít hàng nhái để qua cơn nghiện. Đến cửa hàng đồ hiệu, cũng chỉ có thể mua món đồ nhỏ giá rẻ nhất, sau đó chọn một túi gói đồ hàng hiệu thật to, cầm theo túi đồ đi trên đường †ìm cảm giác tồn tại…”

“Con bé chết tiệt này…” Mặt cô giáo đen lại, khóe miệng khóe mắt đều không ngừng run rẩy, lại miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Cô… giáo… không có…như vậy đâu… Ha…Ha ha…”

Điều khiến cô giáo hộc máu chính là, lại bị Bảo Nhi nói trúng hết, không khỏi cảm thấy có chút xót xa không hiểu được.

“Cô giáo, nhìn dáng vẻ của cô chắc là đánh bạc giỏi lắm ha?” Bảo Nhi còn nói thêm.

“Không… không biết … Đánh bạc là không đúng… Làm sao cô giáo biết đánh bạc được… Ha… Ha ha …” Khuôn mặt cô giáo run rẩy không ngừng, nụ cười vô cùng đáng sợ.

“Nhìn vẻ ngoài của cô trông cũng không tệ lắm nhưng ở nhà chắc chắn uống rượu hút thuốc không ngừng, đặt biệt thích đánh mạt chược, hơn nữa vô cùng lôi thôi, quần áo vứt loạn khắp nơi, chén bát để mấy ngày cũng không rửa..” Bảo Nhi nói hết câu này đến câu khác.

“Con bé chết tiệt này… Con bé chết tiệt…” Cô giáo cảm thấy mình sắp phát điên rồi, cứ tiếp tục như vậy không tức chết mới là lạ.

Khóe mắt Bảo Nhi hiện lên vẻ gian xảo, trước khi cô giáo sắp nổi nóng, mở chiếc túi nhỏ của mình ra, từ bên trong lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo.

“Cô giáo, cô có nhận ra được đây là cái gì không?” Bảo Nhi lắc chiếc hộp nhỏ cười nói.

“Cái này… cái này… Lẽ nào là… là thỏi son ZGTE209 phiên bản giới hạn mới sản xuất năm nay của tinh cầu Portorice trong truyền thuyết… Sao mà con có được… Đây là đồ thật à?” Cô giáo mở to hai mắt nhìn, không tin nổi nhìn cái hộp nhỏ trong tay Bảo Nhi.

“Cô giáo, tuy cô không mua nổi, nhưng nhất định có thể nhận ra thật giả đúng không.” Bảo Nhi ném cái hộp nhỏ cho cô giáo.

Cô giáo ngay lập tức kinh hãi nhận lấy, dáng vẻ cẩn thận dè dặt kia giống như nhận được một món đồ cổ trị giá cả trăm vạn.

“Đồ thật… Vậy mà lại là đồ thật…” Sau khi cô giáo mở cái hộp nhỏ ra xem xét, ngay lập tức hai mắt tỏa ra ánh sáng.

“Cô giáo, chúng ta đánh cược không? Ngươi thua thì cho ta mười đồng, ta thua thì cho cô một thỏi son, thế nào?”

“Như vậy không hay lắm…” Nội tâm cô giáo giãy dụa kịch liệt.

“Vậy à, vậy không còn cách nào nữa, vốn dĩ ta cũng không thích cây son này, giữ lại cũng chỉ tốn chỗ, cứ nghĩ thua rồi thì thôi, bây giờ chỉ

có thể giữ tiếp.” Bảo Nhi thở dài một tiếng, lấy lại cây son bóng kia bỏ vào chiếc túi nhỏ của mình.

“Khoan đã…” Cô giáo bế Bảo Nhi lên, chạy vụt đến một gian phòng chứa đồ không có người, sau khi quan sát xung quanh như một tên trộm, mới thận trọng đóng cửa lại.

Một giờ sau, bên trong phòng chứa đồ truyền đến tiếng kêu than: “Bảo Nhi… để lại cho ta mười đồng đi… chỉ để lại mười đồng thôi được không… tiền một hộp cơm là được rồi… Ta chỉ dựa vào đó để sống qua nửa tháng nữa thôi…

Hết chương 1859.

Chương 1860. Đại điển Nguyệt Thân

Trong tay Hàn Sâm cầm một viên ngọc lớn bằng nắm tay lấp lánh như mặt trời, nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện bên trong viên ngọc, còn có một cái bóng màu vàng lang thang lưu động.

Thú hồn Thần Hóa: Thái Dương Kim Ô (Dạng bảo thạch).

Ngắm nghía bảo thạch Thái Dương Kim Ô, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Trước kia hắn cũng từng tiếp xúc với một số thú hồn dạng bảo thạch nhưng không nhiều lắm. Một loại thú hồn vô cùng hiếm thấy có thể tiến hóa thú hồn cùng hệ lên cùng một cấp bậc với thú hồn bảo thạch.

Bây giờ đây là một thú hồn bảo thạch cấp Thần Hóa, nói cách khác Hàn Sâm chỉ cần có thú hồn cùng hệ với Thái Dương Kim Ô, là có thể tiến hóa

thú hồn bảo thạch đến cấp Thần Hóa.

Không gian để lựa chọn rất lớn nhưng trong tay Hàn Sâm không thú hồn hệ Hỏa Điểu, tạm thời vẫn chưa có cơ hội sử dụng viên thú hồn bảo thạch Thần Hóa này.

Thu hồi thú hồn về lại Hồn Hải, Hàn Sâm lại nhìn các khoản mục của căn cứ gần đây.

Bởi vì không đủ nhân lực, thu hoạch trong khoảng thời gian gần đây cũng không nhiều lắm. Nhưng có một chuyện khiến người ta vô cùng mừng rỡ là có một người mẹ trẻ tuổi, vốn dĩ chỉ là một sinh vật có chiến giáp gen bình thường mà gần đây đột nhiên trong lúc tiến hóa lần thứ hai lại trở thành nam tước, vô cùng ngoài dự liệu.

Đám người Cố Khuynh Thành phỏng đoán, rất có thể liên quan đến ấn ký Thái Dương Kim Ô, năng lượng sau khi ấn ký tan biến khiến cho người phụ nữ kia có khả năng tiến hóa lần nữa.

Trên thực tế, vũ trang gen do người đó tiến hóa thành vừa nhìn đã biết là hệ hỏa.

“Nếu ấn ký Kim Ô thật sự có thể thúc đẩy tiến hóa, vậy chẳng phải là những phụ nữ và trẻ em kia đều có khả năng tiến hóa thành quý tộc

hoặc dị chủng sao?” Hàn Sâm nghĩ đến điểm này, ít nhiều gì cũng có chút vui mừng.

Những quý tộc nhỏ được bồi dưỡng từ bé này, sau này đều là thành viên nòng cốt chính thống, sử dụng cũng không cần kiêng kị nhiều.

Nhưng cuối cùng bọn họ có thể trở thành quý tộc hay không vẫn cần thông qua sự kiểm chứng của thời gian.

Chuyện ở thần điện Ô tộc, chỉ có Hắc Cương và Wood biết, đã nhiều ngày trôi qua rồi, cũng không có tin tức nào truyền ra từ Nguyệt Chỉ Hiệp, Hàn Sâm đoán chừng bọn họ hẳn là không nói ra chuyện đã xảy ra ở thần điện Ô tộc.

Nhưng cho dù có nói ra, cũng không ảnh hưởng lớn đối với Hàn Sâm.

Quý tộc trong căn cứ ít đi, việc quản lý cũng dễ dàng hơn nhiều, Hàn Sâm có thời gian thì đi săn bắt dị chủng, bình thường phần lớn thời gian đều tu luyện nhưng vẫn không tìm thấy cơ hội thăng cấp Tử Tước.

“Hàn Sâm, gần đây việc luyện đao pháp thế nào rồi?” Sau khi Isa xuất quan bèn gọi Hàn Sâm qua.

“Đã luyện tập rất tốt rồi.” Hàn Sâm trả lời.

lsa nghe xong lời của Hàn Sâm chỉ mỉm cười, mà công tước Băng Điểu phía sau Isa lại tỏ vẻ xem thường.

Bởi vì theo căn dặn của Isa, nàng vẫn có chút hiểu biết về tình trạng bây giờ của Hàn Sâm, biết rằng bên phía Hàn Sâm đã chết không ít nam tước và tử tước, Hàn Sâm thường xuyên tự mình ra ngoài săn bắt dị chủng, chuyện tu hành đao pháp cũng không quá để tâm.

“Rất tốt, mấy ngày nữa chính là đại điển Nguyệt Thần của Nguyệt Chi Hiệp, đến lúc đó con cháu và đệ tử của các đại vương công quý tộc đều sẽ thể hiện bản lĩnh, ngươi cũng đi tham gia đi, coi như một bài kiểm tra cho ngươi.” Isa thản nhiên nói.

“Đại điển Nguyệt Thần?” Hàn Sâm khó hiểu nhìn Isa.

lsa khẽ ra hiệu, Công Tước Băng Điểu bèn giải thích nói: “Đại điển Nguyệt Thần là đại lễ bốn mươi chín năm một lần của tộc Rebet, người của tộc Rebet được sinh ra trong vòng bốn mươi chín năm này đều có †ư cách tham gia tế lễ. Mấy trăm năm gần đây, bởi vì số lượng dị tộc trong tộc Rebet dần dần tăng lên, cho nên một số dị tộc phù hợp với quy định cũng có thể tham gia đại điển Nguyệt Thần.”

Công tước Băng Điểu giải thích sơ lược một lần, Hàn Sâm cũng có hiểu biết rõ ràng về đại điển Nguyệt Thần.

Sở dĩ đại điển Nguyệt Thần bốn mươi chín năm tổ chức một lần, đương nhiên không phải là con số ngẫu nhiên mà bởi vì Nguyệt Chi Hiệp cứ qua

bốn mươi chín năm, trên mặt mười một tinh cầu chủ đều sẽ xuất hiện đàn tế Nguyệt Cung, hề là sinh vật sinh ra trong vòng bốn mươi chín năm này đều có thể tiến vào Nguyệt Cung thông qua tế đàn Nguyệt Cung.

Mà vị trí của Nguyệt Cung, chính là trung tâm của Nguyệt Chỉ Hiệp, chẳng qua nơi đó không giống với thần điện Kim Ô, ở đó không có mặt trời, chỉ có một tinh cầu và một tòa cung điện Nguyệt Thần, bình thường cung điện đều đóng cửa, tinh cầu kia cũng như ẩn trong bóng tối, ngay cả cường giả cấp Thần Hóa cũng khó mà cưỡng chế tiến vào đó được.

Chỉ trong khoảng thời gian tế lễ bốn mươi chín năm, tinh cầu mới hiện ra, đồng thời mở ra cung điện Nguyệt Thần.

Tất cả đều thông qua tế đàn Nguyệt Cung để đến tinh cầu, hơn nữa sinh vật có thể đến trước cung điện Nguyệt Thần đều nhận được chúc phúc của Nguyệt Thần

Đối với tộc Rebet mà nói, đây là nghi lễ vô cùng quan trọng, đến lúc đó sẽ có phát sóng trực tiếp toàn bộ quá trình, sinh vật đầu tiên nhận được chúc phúc Nguyệt Thần, cũng sẽ nhận thêm phần thưởng từ tộc Rebet.

Về việc phần thưởng gì thì cũng không cố định. Trước kia từng có nhiều phần thưởng khác nhau đều do hội trưởng lão quyết định, còn phần thưởng lần này là gì, hội trưởng lão vẫn chưa công bố.

Nhưng Hàn Sâm lại có hứng thú với chúc phúc của Nguyệt Thần hơn là những phần thưởng đó. Tuy rằng gọi là Nguyệt Thần nhưng trong cung điện kia lại không có sinh vật, không có tượng thần,…

Nhiều lần đại điển Nguyệt Thần như vậy, sinh vật tiến vào cung điện Nguyệt Thần, cũng chỉ thấy ánh trăng lạnh lẽo mà thôi, chúc phúc của Nguyệt Thần cũng chính là đắm mình trong ánh trăng, cũng không có thần linh thực sự nào xuất hiện.

Đối với bản thân cung điện Nguyệt Thần mà nói, đến sớm cũng không có ưu thế gì. Cho dù đến cung điện Nguyệt Thần vào lúc nào cũng đều có thể nhận được chúc phúc của Nguyệt Thần.

Chỉ là mức độ chúc phúc vẫn có chút khác biệt, nhưng không phải dựa theo trình tự trước sau.

Có đôi lúc sinh vật đến cuối cùng, chúc phúc nhận được lại là mạnh nhất, cũng có lúc chúc phúc mà sinh vật đến trước nhận được lại khá mạnh, cũng không có quy luật nhất định.

Căn cứ vào nhiều lần đại điển Nguyệt Thần trước kia mà nói, sức mạnh của chúc phúc nhận được, hẳn là liên quan đến bản thân sinh vật.

Bình thường chúc phúc tộc Rebet nhận được đều khá mạnh, mà dị tộc rất ít có khả năng nhận được chúc phúc khá mạnh, hơn nữa chênh lệch rất rõ ràng.

lsa bảo Hàn Sâm tham gia, cũng không hy vọng Hàn Sâm có thể nhận được chúc phúc Nguyệt Thần quá mạnh mẽ, chỉ là để hắn làm quen một chút với thế hệ cường giả mới sinh trong vòng bốn mươi chín năm qua của tộc Rebet.

Trên đại điển Nguyệt Thần, thể hiện thực lực của mình quan trọng hơn nhiều so với việc lấy được vị trí đầu tiên. Vị trí thứ nhất ngoại trừ có phần thưởng thêm từ hội trưởng lão cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Nhiều người tộc Rebet và dị tộc đều hy vọng sẽ vang danh muôn thuở trong đại điển Nguyệt Thần.

Hàn Sâm là đệ tử duy nhất của Đao Phong Nữ Hoàng, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị người khác khiêu chiến, vì vậy Isa mới nói là một bài kiểm tra cho hàn Sâm .

Thời gian bốn mươi chín năm không tính là ngắn, trong số thế hệ trẻ của các tộc có thể tham gia đại điển Nguyệt Thần, không thiếu cường giả cấp Tử Tước thậm chí là Bá Tước. Tuy rằng bình thường ở trong đại điển Nguyệt Thần sẽ không thật sự giết người, nhưng Hàn Sâm là một nam tước, tình hình cũng không lạc quan mấy.

Sau khi Hàn Sâm trở về, Công Tước Băng Điểu nói: “Để Hàn Sâm tham gia đại điển Nguyệt Thần, có phải là hơi phô trương không? Bệ hạ, ngươi thu

nhận hắn làm đệ tử khiến rất nhiều thế hệ trẻ đều rất bất mãn. E rằng con cháu và đệ tử của mấy vị Vương Giả khác, đêu muốn dạy dỗ đệ tử duy nhất của nữ hoàng bệ hạ.”

“Người trẻ tuổi chịu chút trở ngại là chuyện tốt.” Isa mỉm cười nói.

Hết chương 1860.

Chương 1861. Chạy đầu

Hàn Sâm cũng không chuẩn bị gì nhiều, sau khi trở về vẫn như thường ngày mà đi đến khu vực phụ cận săn giết dị chủng, sau đó luyện mấy loại gen thuật của mình.

Đến lúc bắt đầu đại điển Nguyệt Thần, Hàn Sâm mới đến tinh cầu Đao Phong, nơi này là một trong mười một chủ tinh, cũng thông lối đến tế đàn Nguyệt Thần bên Ám Tinh.

Sinh vật ở tinh cầu Đao Phong khá ít, không có nhiều người ra đời trong bốn mươi chín năm qua nên người tham gia cùng với Hàn Sâm lần này cũng chỉ có bảy tám người.

Theo sự chuyển động của tinh cầu, một tinh cầu vốn không tồn tại lơ lửng xuất hiện trong hư không, ở vị trí trung tâm của Nguyệt Chỉ Hiệp.

Không cần dùng video phát trực tiếp, chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy tòa cung điện hoa lệ bằng ngọc thạch bên trên tinh cầu kia, tựa như cung điện của tiên giới vậy.

Nhưng tương phản mãnh liệt với cung điện hoa lệ bằng ngọc thạch chính là tinh cầu hoang vu không có lấy một ngọn cỏ, ngay cả núi non sông ngòi cũng chẳng thấy bóng dáng.

Vị trí mà tế đàn Nguyệt Thần truyền tống đến vị trí Ám Tinh chính là một nơi khác trên tinh cầu đối diện với cung điện ngọc thạch, phải đi vòng qua nửa tinh cầu, mới có thể đến được cung điện ngọc thạch.

Lúc tế đàn của Nguyệt Thần vừa mới xuất hiện bên trên tinh cầu Đao Phong, Hàn Sâm bèn trực tiếp truyền tống đến đó, hắn không có hứng thú gì với việc chiến đấu cùng người khác, chỉ muốn giành giải nhất, chí ít còn được ban thưởng.

Nhưng đến lúc Hàn Sâm đặt chân lên Ám Tinh đã phát hiện trên bình đài ngọc thạch bên cạnh đã có rất nhiều người trẻ tuổi của các tộc, xem ra tất cả mọi người đều không chậm chút nào.

Hàn Sâm không nói hai lời bèn co cẳng chạy. Tuy Ám Tinh không quá lớn, chỉ bằng một vệ tinh khá nhỏ nhưng nếu muốn chạy đến nơi khác trên tinh cầu cũng tốn không ít thời gian, tóm lại ai chạy trước người đó thắng.

“Hàn Sâm, đừng chạy!” Hàn Sâm chưa chạy được mấy bước, đã nghe thấy một tiếng quát lớn đằng sau, quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện một người tộc Rebet tai đen có vóc dáng cực kì cao lớn, chiều cao khoảng chừng hai mét ba, hai mét tư, đang vác một thanh đại trảm đao to như cánh cửa đuổi theo hắn.

Hàn Sâm lục lại kí ức, hình như hắn chưa từng gặp tên này bao giờ, cũng không có thù hận gì, vậy hắn ta đang đuổi theo mình để làm gì nhỉ?

Nghe thấy tiếng gọi của gã đàn ông tai đen tráng kiện kia, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Hàn Sâm.

“Ngươi gọi ta làm gì?” Hàn Sâm vừa chạy vừa nói.

Gã đàn ông tai đen lớn tiếng nói: “Ngươi đừng chạy, chiến đấu với Dạ Cự Thần ta một trận, để xem rốt cuộc ai mới là đệ nhất đao pháp chân chính của Nguyệt Chỉ Hiệp.”

Hàn Sâm nghe xong, không nhiều lời mà bắt đầu tăng nhanh tốc độ tiếp tục chạy về phía trước, không thèm để ý đến hắn.

Tên kia cũng chỉ là cấp Nam Tước mà thôi, hai tên cấp Nam Tước ở đây tranh đệ nhất đao pháp gì chứ, đúng là trò cười, mà Hàn Sâm cũng chẳng có hứng thú làm hề ngay trước mặt tất cả các chủng tộc của Nguyệt Chỉ Hiệp.

“Hàn Sâm, bộ dạng này của ngươi còn dám nhận là đệ tử của Đao Phong Nữ Hoàng Bệ Hạ sao? Ngươi đứng lại đó cho ta… Quyết một trận tử chiến với ta…” Dạ Cự Thần một bên hét to một bên điên cuồng đuổi theo Hàn Sâm.

Cũng may Dạ Cự Thần là loại hình sức mạnh, chạy không nhanh được nên không đuổi kịp tốc độ của Hàn Sâm.

Dù vậy, hắn vẫn cố chấp vừa đuổi theo Hàn Sâm vừa kêu gào, khiến cho Hàn Sâm vô cùng phiền muộn, nghĩ thầm: “Tên này bị ngớ ngẩn hả trời?”

Không chỉ vậy, ngay cả mấy người trẻ tuổi của các tộc bước vào Ám Tinh cũng đều chạy về phía này, tạo thành cảnh tượng Hàn Sâm và Dạ Cự Thần chạy ở đằng trước, phía sau là một loạt sinh vật các tộc đuổi theo.

Đại điển Nguyệt Thần trước đây, mọi người đều có tuyến đường riêng do mình lựa chọn, cảnh tượng thế này là lần đầu tiên xảy ra.

“Đậu má, chẳng lẽ ngay cả những tên kia cũng muốn gây khó dễ cho ta à? Ta đắc tội bọn hắn khi nào vậy?” Hàn Sâm quay đầu về đằng sau xem xét, nhìn thấy một đám người đông nghẹt đang đuổi theo hắn như thủy triều, lập tức giật nảy mình.

Trên thực tế, phần lớn người đang đuổi theo chỉ là muốn qua đây hóng hớt mà thôi, cũng không định chiến với Hàn Sâm thật, bọn họ chỉ tò mò, đệ tử mà Đao Phong Nữ Hoàng đã thu nhận rốt cuộc như thế nào.

“Đao Phong Nữ Hoàng Bệ Hạ là người kiêu ngạo như vậy sao lại thu nhận một đệ tử yếu đuối thế không biết, chỉ biết chạy, thật là nhàm chán.”

“Đúng vậy, hắn sợ cái gì chứ, chỉ là đánh một trận thôi mà, chẳng phải hắn còn có đao khí cấp vương sao? Sợ cái đếch gì?”

“Đánh đê… Đánh đê…”

Sinh vật các tộc xem trực tiếp ở Nguyệt Chi Hiệp đều bất mãn gào thét.

Đáng tiếc bọn hắn chỉ có thể xem trực tiếp, thanh âm cũng không truyền đến Ám Tinh được.

Rất nhiều vương công quý tộc nhìn thấy trường hợp này không khỏi bật cười.

Sắc mặt của Công Tước Băng Điểu rất khó coi, dưới cái nhìn của nàng, hành vi chạy trốn không chịu ứng chiến của Hàn Sâm đang làm mất mặt lsa.

Mà Isa lại không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ tiếp tục xem hình ảnh trên màn hình.

“Dạ Cự Thần không đuổi kịp Hàn Sâm được, chúng ta giúp hắn một chút đi.” Một tên Tử Tước cười nói với đồng bọn bên cạnh.

“Được, chúng ta qua đó cản Hàn Sâm lại, để cho Dạ Cự Thần nghiêm

túc đánh một trận với hắn.” Mấy vị Tử Tước bên cạnh đều gật đầu đồng ý.

Ban đầu bọn họ chỉ muốn hóng hớt thôi, cũng không định dùng thân phận cấp Tử Tước để làm khó dễ Hàn Sâm, nhưng hiện giờ thấy Hàn Sâm cứ chạy mãi mà không chịu ứng chiến, cảm thấy hơi khó chịu, muốn cản Hàn Sâm lại, để hắn không thể không chiến.

Một đám mười tên Tử Tước bọn họ đều tăng nhanh tốc độ, trong nháy mắt vượt qua nhiều người, nhanh chóng tiếp cận Hàn Sâm.

“Lão Cửu, ngươi thấy cái tên Hàn Sâm kia có thể đấu lại được Dạ Cự ‘Thần không?” Một quý ông xinh đẹp tóc vàng tai thỏ mở miệng, chậm rãi đi trong hàng ngũ, trông chỉ như đang tùy ý đi bộ nhưng lại luôn luôn bảo trì vị trí đứng đầu đội ngũ.

‘Tên đầu trâu bên cạnh hắn nghe vậy bèn ồm ồm nói: “Không biết nữa, nhưng mà Dạ Cự Thần trời sinh đã có thần lực, lại còn tu luyện gen thuật bí truyền “Đấu Hà Huyền” của Dạ Hà Vương lại còn chạm đến ngưỡng đột phá cấp Tử Tước, nghe nói thuần lực lượng có thể đạt tới trình độ năm trăm hoa, hiếm có đối thủ ở cùng cấp với hắn.”

“Nói vậy là ngươi xem trọng Dạ Cự Thần sao?” Người đàn ông tóc vàng tai thỏ khẽ cười hỏi.

“Có thể coi là như thế.” Ngưu đầu nhân đáp.

“Vậy thế này nha, dù sao ở đây chỉ có hai chúng ta là cấp Bá Tước, luận về tốc độ ngươi không đuổi kịp ta, ngôi vị thứ nhất chắc chắn là của ta rồi, tiếp tục tranh đấu cũng chẳng có ý nghĩa gì. Chi bằng ngươi và ta đánh cược, ngươi cược Dạ Cự Thần thắng, ta cược Hàn Sâm thắng, nếu như Hàn Sâm thua, vị trí thứ nhất ta trao lại cho ngươi, được không?” Người đàn ông xinh đẹp kia mỉm cười nói.

“Vậy nếu ta thua thì sao?” Ngưu đầu nhân tỉnh táo hỏi.

“Nếu ngươi thua, liền phải cùng ta đến tinh cầu Lôi Kích tu luyện.” Người đàn ông xinh đẹp híp mắt lại nói.

“Được.” Ngưu đầu nhân gật đầu đồng ý.

Hàn Sâm chạy băng băng phía trước, đột nhiên nhìn thấy phía sau có hơn mười người đang nhanh chóng tiếp cận hắn, trong lòng lại tiếp tục phiền muộn: “Không thể nào, nhân duyên của Đao Phong Nữ Hoàng ở Nguyệt Chi Hiệp lại kém đến vậy sao? Mấy tên cấp Tử Tước kia đều muốn làm khó dễ đệ tử của nàng à? Này cũng bất công quá đi.”

Cũng may Hàn Sâm đã sớm chuẩn bị, trước lúc đến đây đã xỏ Giày Tuyệt Nha Thố, vừa rồi vẫn luôn áp chế tốc độ, hiện tại đám Tử Tước kia sắp đuổi kịp, Hàn Sâm bèn tăng tốc độ lên.

Dù sao Hàn Sâm đã quyết định, trước tiên cứ giành được giải nhất đã, cam đoan cầm chắc phần thưởng của hội trưởng lão rồi tính sau.

Hết chương 1861.

Chương 1862. Nguyệt Cung Thăng Minh Nguyệt

“Ôi! Chuyện gì xảy ra thế này, tốc độ của hắn hình như đang tăng nhanh lên đúng không?” Mười mấy Tử Tước muốn ngăn cản Hàn Sâm đã cách Hàn

Sâm phía trước rất gần rồi, lại phát hiện ra hắn đang kéo giãn khoảng cách, đến gần có chút khó khăn.

“Vẫn còn có thể tăng tốc độ cơ à, nếu là Nam Tước thì tốc độ như vậy đã rất tốt rồi, nhưng mà tưởng rằng tốc độ như thế có thể bỏ xa được

Tử Tước ra ngoài thì quá ngây thơ rồi.” Khóe miệng Tử Tước nhếch lên thành nụ cười, tiếp tục tăng nhanh tốc độ.

Thân thể mười mấy Tử Tước như được gắn máy bay phản lực, tốc độ đột ngột tăng lên, nhanh chóng tiếp cận Hàn Sâm.

“Chênh lệch giữa Nam Tước và Tử Tước không thể nào vượt qua được, vì tố chất thân thể chênh lệch nhau quá nhiều. Tốc độ nhanh nhất của Nam Tước đạt đến được năm trăm hoa đã là rất kinh người rồi. Nhưng tốc độ chậm nhất của Tử Tước cũng có thể đạt đến tầm một nghìn hoa, đây không phải là chênh lệch mà kỹ năng có thể bù đắp được.” Người đàn ông xinh đẹp mỉm cười nói.

Nhưng ngay giây sau, hắn đã tỏ vẻ kinh ngạc.

Lúc những Tử Tước kia bùng nổ tốc độ đuổi theo, tốc độ của Hàn Sâm lại tiếp tục gia tăng, vẫn duy trì khoảng cách với bọn họ, không hề bị những Tử Tước kia đuổi kịp.

“Thật là nhanh, tốc độ của một Nam Tước sao có thể nhanh như vậy được, có thật hắn chỉ là Nam Tước thôi không thế?”

“Từ bao giờ tuyệt kỹ của Đao Phong Nữ Hoàng lại thành chạy trốn thế này?”

“Cơ mà cái tốc độ này nhanh vờ lờ luôn, đến cả Tử Tước cũng không kéo gần khoảng cách lại được, không biết hắn có thể giữ được tốc độ cao như thế này trong bao lâu đây?”

“Chuyện này… có chút thú vị rồi đấy…

Các chủng tộc đang xem phát sóng trực tiếp ở Nguyệt Chi Hiệp dù là đang khen hay chê thì cũng đều bị hấp dẫn, không có than phiền nhàm chán như

lúc trước.

Người đàn ông xinh đẹp có hơi kinh ngạc: “Không ngờ một Nam Tước lại có thể bộc phát được đến tốc độ như thế này, hẳn là hắn có bí thuật đặc thù gì đó đúng không?”

Ngưu đầu nhân chẳng nói chẳng rằng, im lìm tiếp tục chạy về phía trước.

“Đúng là tà môn quá, sao hắn có thể chạy nhanh như thế được?” Tử Tước đuổi theo phía sau cắn răng cắn lợi, nhưng kiểu gì cũng không kéo gần khoảng cách giữa hắn với Hàn Sâm thêm chút nào cả.

“Mở to mắt ra đi, bình thường bảo các ngươi luyện tốc độ gen thuật nhiều nhiều vào, các ngươi tên nào cũng bảo cái gì mà chỉ biết chạy trốn là vô dụng? Giờ đành trông vào ta thôi.” Một Tử Tước thuộc tộc Rebet tu luyện gen thuật tốc độ nói rồi đột ngột tăng tốc, gió màu xanh sau lưng bốc lên như phản lực, hai chân vèo vèo như phong hỏa luân, tách ra khỏi đám đông, đuổi theo Hàn Sâm trước mặt.

“Mặc dù Tật Phong Xung Kích có thể gia tăng tốc độ ngay lập tức nhưng trong chiến đấu không có tác dụng gì quá lớn. Nhưng trong tình huống này thì đúng là gen thuật hữu dụng nhất, lần này chắc Hàn Sâm không thể trốn thoát được rồi” Người đàn ông xinh đẹp cười tủm tỉm bình luận.

Tử Tước tu luyện Tật Phong Xung Kích kia không lâu sau đã đuổi kịp Hàn Sâm, cách sau lưng hắn không tới mười mét, mắt thấy sắp đuổi kịp Hàn Sâm rồi. Nhưng mọi người kinh ngạc nhận ra, tốc độ của Hàn Sâm lại tăng lên, khoảng cách giữa Tử Tước tu luyện Tật Phong Xung Kích kia với Hàn Sâm cứ duy trì ở mức mười mét, không thể nào kéo gần lại được.

“Ôi đệt, chuyện gì vậy trời? Thế này mà còn chưa đuổi kịp?” Các tộc nhân đang xem phát sóng trực tiếp đều được mở rộng tầm mắt, ai cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế này.

“Một Nam Tước mà có thể đạt được đến tốc độ này, cũng lợi hại đấy!” “Cái này trông cứ hư cấu thế nào ấy, một Tử Tước dùng Tật Phong Xung Kích lại không đuổi kịp một Nam Tước, trong này nhất định có vấn đề gì rồi.”

“Chắc chắn là có vấn đề. Với tốc độ của Tật Phong Xung Kích, Tử Tước bình thường cũng không phải là đối thủ, sao có thể không đuổi kịp một Nam Tước cơ chứ.”

“Tôi thấy đôi giày kia có vấn đề gì đó, chắc không phải là dị bảo dạng tốc độ gì đó chứ?”

“Chắc là thế rồi. Nhưng hắn mới chỉ là một Nam Tước, coi như có dị bảo cao cấp cũng không phát huy được uy lực cường đại như vậy mới đúng chứ?”

“Vậy mới nói, một Nam Tước cho dù có thể sử dụng bí bảo cấp Công Hầu đi chăng nữa, lực lượng kích phát ra được cũng có hạn. Tốc độ bộc phát ra có thẻ sáng bằng với Tử Tước bình thường đã không tệ rồi, còn tốc độ như này thì hơi bị đỉnh đấy, không biết là dị bảo gì.

Mọi người bàn tán sôi nổi, ai ai cũng cảm thấy đại điển Nguyệt Thần lần này trở nên thú vị hơn trước.

“Hóa ra là ăn gian à, bảo sao có tốc độ nhanh như thế. Cơ mà đối diện với tốc độ tuyệt đối thì gian lận cũng vô ích thôi.” Người đàn ông xinh đẹp phán đoán sai mấy lần, thấy có hơi xấu hổ, tăng nhanh tốc độ đuổi theo. Hắn định tự mình cản Hàn Sâm lại.

Ngưu đầu nhân cũng đi theo, hai Bá Tước rất nhanh đã vượt qua đám người, vượt qua cả Tử Tước đang dùng Tật Phong Xung Kích, đuổi theo Hàn Sâm.

“Vãi nồi, rốt cuộc Đao Phong Nữ Hoàng đã đắc tội bao nhiêu người thế này? Sao đến cả Bá Tước cũng đi bắt nạt Nam Tước nho nhỏ như ta cơ chứ?” Hàn Sâm vẫn cảm thấy nhất định là bình thường Đao Phong Nữ Hoàn đắc tội rất nhiều người ở Nguyệt Chi Hiệp, nhân duyên cực kỳ không tốt cho nên người ta mới tìm hắn tính sổ thế này chứ.

Trên thực tế mặc dù nhân duyên của Đao Phong Nữ Hoàng không tính là tốt, nhưng dù gì nàng cũng là thần tượng của rất nhiều người Rebet, nhân duyên của nàng tuyệt không thể nói là kém được.

Hàn Sâm không quan tâm được nhiều như vậy, tiếp tục gia tăng tốc độ. Hắn nhất định phải giành được giải nhất lần này. Dù sao giải phần thưởng cũng khá béo bở, hơn nữa cũng có cái hắn cần nên mới nóng lòng muốn giành hạng nhất như thế.

Phần thưởng dành cho hạng nhất lần này của hội trưởng lão chính là món khôi giáp dị bảo cấp Hầu tước. Tuy khôi giáp có thể kích phát ra được thì uy lực sẽ càng lớn hơn, nhưng dù không kích phát được mà chỉ dựa vào độ kiên cố của bản thân khôi giáp cao cấp thôi cũng có thể có được lực phòng ngự tương đối khả quan.

Coi như sau này không dùng đến nữa thì cũng có thể lấy ra ăn tăng thêm gen dị chủng, tính kiểu nào cũng có lời lớn.

Người đàn ông xinh đẹp vốn tưởng rằng có thể tùy tiện đuổi kịp Hàn Sâm, nhưng chẳng ai ngờ, tốc độ của hắn tăng lên, tốc độ của Hàn Sâm cũng tăng lên theo khiến hắn có làm thế nào cũng không đuổi kịp Hàn Sâm.

“Đáng ghét!” Người đàn ông xinh đẹp lại tiếp tục tăng tốc đuổi theo.

Nhưng hắn tăng tốc độ lên bao nhiêu thì tốc độ của Hàn Sâm cũng tăng lên bấy nhiêu, không thể rút ngắn nổi khoảng cách giữa hai người.

“Tên gian lận kia, hôm nay ta không cản ngươi lại thì không được!” Người đàn ông xinh đẹp nghiến răng, quang diễm sắc xanh trên người bùng nổ, hóa thành một con rồng màu lục to lớn cuốn quanh thân thể hắn, điên cuồng tấn công về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm đâm lao thì phải theo lao, lại tiếp tục tăng tốc độ, tăng đến mức bỏ rơi luôn con rồng màu lục kia ra phía sau, sải bước chạy thẳng về thần điện Nguyệt Cung.

Nét mặt người đàn ông xinh đẹp tràn đầy vẻ kinh ngạc dường như không dám tin vào mắt mình, đến cả suy nghĩ đuổi theo cũng đánh mất luôn.

Còn các tộc nhân đang xem phát sóng trực tiếp thì chỉ thấy có một con rồng màu lục to lớn dùng tốc độ cực nhanh truy đuổi Hàn Sâm. Còn Hàn Sâm

phía trước lại tăng tốc độ đến mức không thể tưởng tượng nổi bỏ xa con rồng màu lục kia ở phía sau.

Trong giây lát mọi người đều trợn tròn mắt. Một cường giả cấp Bá Tước bạo phát ra toàn bộ lực lượng, lại không đuổi kịp được một Nam Tước."

"Ôi vãi nồi, rốt cuộc đôi giày kia là dị bảo gì không biết, trâu bò muốn chết !" Có người không nhịn được mà thốt lên.

Công Tước Băng Điểu ngạc nhiên, đến cả Isa cũng hứng thú bừng bừng nhìn chằm chằm vào đôi giày dưới chân Hàn Sâm.

Theo lý thuyết thông thường, cho dù đôi giày ống kia là dị bảo cấp Vương đi chăng nữa thì một Nam Tước như Hàn Sâm cũng không thể nào kích phát ra được tốc độ như vậy. Hơn nữa, trông nó cũng không giống dị bảo cấp Vương.

lù đây có rất nhiều vương công quý tộc, ai ai cũng ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào đôi giày Tuyệt Nha Thố dưới chân Hàn Sâm.

Hàn Sâm lao đi băng băng, dẫn đầu chạy đến thần điện Nguyệt Cung, xông thẳng vào bên trong thần điện. Trong giây lát chỉ thấy bên trong thần điện Nguyệt Cung lóe lên ánh trăng kỳ lạ, từng vầng trăng sáng tự động dâng lên từ giữa thần điện.

"Không biết hắn có thể làm cho Nguyệt Cung dâng lên mấy vầng trăng sáng đây?" Người xem phát sóng trực tiếp bây giờ, mắt không còn nhìn vào màn ảnh nữa mà nhìn sang trung tâm của Nguyệt Chỉ Hiệp. Trăng sáng nhô lên trên Nguyệt Cung đều có thể thấy rõ mồn một ở bất cứ nơi nào trên Nguyệt Chi Hiệp.

Hết chương 1862.

Chương 1863. Thuật gen trong ánh trăng

Trên thực tế, xem phát sóng trực tiếp cũng vô ích, vì ánh trăng trong Nguyệt Cung giống như một bức màn nước, căn bản không thể nhìn thấy được tình hình bên trong rốt cuộc là như thế nào.

Hàn Sâm đứng trong cung điện, chỉ cảm thấy ánh trăng kia nhè nhẹ ngấm vào trong da thịt, khiến các tế bào của máu thịt xương cốt đều hồi phục trở lại, giống như được thanh tẩy bằng nước Thánh vậy.

"Kỳ quái, sức mạnh của ánh trăng này…" Khi Hàn Sâm cảm thấy nghỉ ngờ, 'Băng Cơ Ngọc Cốt thuật trong cơ thể đã tự động vận chuyển.

Ánh trăng vốn chỉ tùy ý rơi trên người hắn, lúc này lại như bị hấp dẫn, giống như thiên hà treo ngược đổ vào trong cơ thể của Hàn Sâm.

"Quả nhiên là vậy, bọn chúng có thuộc tính giống nhau. Ta nói tại sao lại cảm giác sức mạnh này lại như Băng Cơ Ngọc Cốt vậy." Hàn Sâm vui mừng trong lòng, cùng với ánh trăng dũng mãnh tràn vào, gen dị hóa của Băng Cơ Ngọc Cốt ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Từ sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt hoàn thành dị chủng hóa, hình như đã

đạt đến bình cảnh, tốc độ sinh trưởng thay đổi rất chậm. Sau khi hấp †hu ánh trăng, tốc độ sinh trưởng gia tăng, khiến Hàn Sâm vui mừng

khôn xiết.

Theo Hàn Sâm hấp thu ánh trăng với tốc độ rất nhanh, ánh trăng trong điện không những không giảm mà còn ngày càng nhiều hơn. Trong mảng ánh trăng đó, Hàn Sâm nhìn thấy các ký tự đang nhảy nhót còn sáng hơn cả ánh trăng.

Hàn Sâm nhìn kỹ, thế mà lại là một môn công pháp của thuật gen.

Chỉ là thuật gen này chỉ có nội dung nhưng lại không có tên. Hàn Sâm tiếp tục đọc dưới ánh trăng, phát hiện công pháp này và "Băng Cơ Ngọc Cốt thuật có rất nhiều điểm chung. Tuy không phải cùng một môn công pháp thật, nhưng người sáng tạo ra hai loại công pháp, bất luận là về nội dung hay tính sáng tạo, đều có nhiều điểm trùng hợp tình cờ.

Điểm khác nhau là bộ thuật gen trong ánh trăng càng phù hợp với đại vũ trụ gen hơn Hàn Băng Ngọc Cốt thuật, mà Băng Cơ Ngọc Cốt thuật lại thích hợp với Tí Hộ Sở hơn.

Không thể nói giữa những người sáng tạo ra hai loại công pháp này ai thắng ai thua, chỉ bởi vì vị trí, hoàn cảnh khác biệt, nên mới sinh ra điểm khác nhau nhất định.

"Lần này thật sự đã gặp được đại vận rồi, ta đang lo lắng làm thế nào để biên soạn lại 'Băng Cơ Ngọc Cốt thuật' tiếp theo, có môn công pháp này làm tham khảo, vậy thì đơn giản hơn nhiều. Tuy rằng không thể làm theo tất cả, nhưng mượn những điểm tinh hoa của nó để dùng cho "Băng Cơ Ngọc Cốt thuật ta, việc điều chỉnh các công pháp tiếp theo của 'Băng Cơ Ngọc Cốt thuật' sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Hàn Sâm vui mừng trong lòng, vội vàng ghi nhớ các công pháp trong ánh trăng.

Theo ánh trăng càng ngày càng nhiều, gần như ngưng tụ thành thực chất có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chảy vào trong cơ thể Hàn Sâm như nước tinh khiết.

Mà thân thể Hàn Sâm sớm đã hóa thành chất băng ngọc, như một pho tượng ngọc khắc băng đứng dưới ánh trăng, mặc cho ánh trăng chảy vào trong cơ thể của hắn.

Dưới sự thanh tẩy của ánh trăng, xương thịt vốn đã sáng lóng lánh trong suốt càng trở nên thuần khiết và hoàn hảo, như thể thực sự trở thành một pho tượng thần.

Cùng với ánh trăng tràn vào cơ thể càng lúc càng nhiều, gen dị chủng thế mà lại mơ hồ có dấu hiệu lột xác.

"Muốn lột xác thành cấp Tử Tước sao?" Trong lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, tuy chỉ có gen dị chủng được ngưng tụ bởi Băng Cơ Ngọc Cốt thuật đang lột xác, nhưng đối với hắn đã là một chuyện quá tốt rồi.

Trong khoảng thời gian gần đây, hắn vẫn luôn phiền não, không biết làm sao thăng lên cấp Tử Tước, nhưng không ngờ 'Băng Cơ Ngọc Cốt thuật' tu luyện sau cùng, ngược lại có cơ hội trước tiên.

Hàn Sâm vội vàng tập trung vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt thuật, thu lại những ánh trăng chảy vào trong cơ thể, đem chúng đưa vào trong xương thịt.

Tuy các bộ phận khác của cơ thể cũng đã nhận được sự tưới nhuần và cường hóa của ánh trăng, nhưng được hưởng lợi nhiều nhất vẫn là xương thịt dị chủng hóa.

Cốt nhục như Băng Cơ Ngọc Cốt đã mơ hồ tỏa ra vầng sáng kỳ dị, đây tuyệt đối là điềm báo trước khi thăng lên cấp Tử Tước.

Sau khi thăng lên cấp Tử Tước, năng lượng của gen dị chủng có thể phóng ra bên ngoài, hình thành sức mạnh thực chất hóa giải phóng ngoại lực như "khí khói' †ửa' quang" vân vân.

Sức mạnh thực chất hóa của Băng Cơ Ngọc Cốt thuật rất có thể là chủng loại quang này.

Lúc này bên ngoài thần điện Nguyệt Cung, từng vầng từng vầng Minh Nguyệt đang từ từ nhô, cứ mỗi một vầng Minh Nguyệt nhô lên, ánh trăng trong thần điện Nguyệt Cung lại nhiều thêm một phần.

"Không biết hắn có thể dâng lên bao nhiêu vầng Minh Nguyệt." Isa nhìn †hần điện Nguyệt Cung, mỉm cười nói.

Nàng ngược lại cũng không mong đợi Hàn Sâm có thể dâng lên quá nhiều vầng Minh Nguyệt, thứ nhất lần này chỉ là để Hàn Sâm đi rèn luyện mà thôi, Hàn Sâm chỉ là một Nam tước, lại chỉ luyện Nha đao với nàng, vốn cũng không có hy vọng hắn có thể có biểu hiện quá tốt.

Còn về Nguyệt Thần chúc phúc, ngoại tộc bình thường có thể dâng lên mười hai vầng Minh Nguyệt đã coi như là rất tốt rồi, mà thành tích tốt nhất của người Rebet tộc là có thể dâng lên ba mươi sáu vầng Minh Nguyệt.

Hàn Sâm không phải Rebet tộc, có thể dâng lên khoảng mười vầng Minh Nguyệt, Isa cũng đã hài lòng.

“Đoạt thứ tự có thể mượn ngoại lực, dâng Minh Nguyệt lên lại không thể. Bình thường, mười hai vầng Minh Nguyệt chính là cực hạn của dị tộc, ít có dị tộc nào có thể đột phá giới hạn này. Mấy trăm năm qua, tổng cộng cũng chỉ có bốn năm vị mà thôi, trong đó vị có thành tích tốt nhất có thể dâng lên hai mươi tư vầng Minh Nguyệt.” Công tước Băng Điểu nói.

Vào lúc này, rất nhiều vương công quý tộc và thường dân đều đang ngắm Minh Nguyệt nhô lên trên tinh cầu Ám, mỗi một vầng Minh Nguyệt dâng lên trên cung điện Nguyệt Thần, trong lòng họ đều thâm đếm một con số.

Một… Hai… Ba… Bốn… Năm…

Hết vầng này đến vầng Minh Nguyệt khác nhô lên, chẳng mấy chốc đã có dị cảnh mười vầng Minh Nguyệt xuất hiện trên cung điện Nguyệt Thần, khiến người xem đều tấm tắc kỳ lạ.

“Đã mười hai vầng Minh Nguyệt rồi, tên Hàn Sâm này cũng được coi là người có phúc.” Dạ Hà Vương vừa chơi cờ với Hắc Nguyệt Vương vừa lạnh nhạt nói.

Hắc Nguyệt Vương mỉm cười: “Ta thấy phúc khí của hắn không phải chỉ có vậy.

“Ồ, ngươi cho rằng hắn có thể dâng lên mười hai vầng Minh Nguyệt sao?” Dạ Hà Vương nói sau khi thả quân cờ xuống.

“Không chỉ vậy.” Hắc Nguyệt Vương vẫn mang theo nụ cười trên mặt.

Nghe vậy, Dạ Hà Vương có chút kinh ngạc, nhìn về phía Hắc Nguyệt Vương nói: “Lẽ nào ngươi cho rằng hắn có thể đột phá mười hai vầng Minh Nguyệt sao?”

“Hẳn là vậy.” Vẻ mặt Hắc Nguyệt Vương không thay đổi.

“Mấy trăm năm nay, tổng cộng chỉ có năm ngoại tộc có thể đột phá hai mươi vầng Minh Nguyệt, nhưng có ít nhất trên mấy vạn dị tộc tham gia đại điển Nguyệt Thần, ngươi nghĩ hắn sẽ là một trong mấy vạn đó sao?” Dạ Hà Vương nói thêm.

“Đao Phong Nữ Hoàng có thể chọn hắn làm đệ tử, tất nhiên hắn phải có phần hơn người, có thể đột phá cực hạn mười hai vầng Minh Nguyệt cũng không có gì kỳ lạ.” Dạ Nguyệt Vương nói.

“Ngươi đã nghĩ như vậy, vậy chúng ta đánh cược xem như thế nào? Nếu như Hàn Sâm có thể đột phá giới hạn mười hai vầng Minh Nguyệt, †a sẽ tặng cho ngươi Lung Thiết mà ngươi muốn bấy lâu nay. Nếu hắn không thể đột phá, ngươi phải tặng thanh Trảm Thiết đao cho con ta, thế nào? Dù sao Hắc Cương nhà ngươi cũng đã có Long Tích đao rồi, cần gì đến thanh Trảm Thiết đao.” Dạ Hà Vương cười và nói.

“Được.” Hắc Nguyệt Vương chỉ thuận miệng đồng ý, đồng thời một viên cờ đen rơi trên bàn cờ.

Vầng Minh Nguyệt thứ mười một dâng lên, ngay sau đó là chính là vầng Minh Nguyệt thứ mười hai, đây gần như đã là cực hạn đối với một người không phải Rebet tộc.

Hết chương 1863.

Chương 1864. Cực hạn?

“Mười hai vầng Minh Nguyệt, Hàn Sâm này cũng được xem như là người có phúc, được Nguyệt Thần lấy mười hai vầng Minh Nguyệt để

chúc phúc, cường hóa rất nhiều đối với cơ thể” Nguyệt Luân Vương vừa uống trà vừa dửng dưng nói.

lsa nở nụ cười, Hàn Sâm có thể dâng lên mười hai vâng Minh Nguyệt đã khiến nàng rất hài lòng rồi.

“Mười hai vầng Minh Nguyệt, xem ra Hàn Sâm quả thật không tệ.”

“Chắc chắn không tệ rồi, nếu không thì làm sao Đao Phong Nữ Hoàng Bệ Hạ có thể nhận hắn làm đệ tử chứ.”

“Ngươi đoán hắn có thể tiến thêm một bước nữa, đột phá vầng Minh Nguyệt thứ mười hai hay không?”

“Chuyện này sợ là có chút khó khăn. Trong mấy trăm năm qua, cũng chỉ có khoảng bốn năm dị tộc có thể đột phá mười hai vầng Minh Nguyệt mà thôi. Không quá đáng khi nói đó là chọn một trong vạn dặm, xác suất quá thấp.”

Trong lúc đám vương công quý tộc đang bàn tán ầm ï, chỉ nhìn thấy một vầng Minh Nguyệt nữa lại được dâng lên trên bầu trời

“Mười ba vầng Minh Nguyệt, lại đột phá rồi!”

“Điều này có chút thú vị, đệ tử do Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ chọn quả nhiên không bình thường.”

“Ta đã nói rồi, Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ làm sao có thể chọn một †ên ngoại tộc với tư chất vừa kém vừa không có tiền đồ làm đệ tử chứ, xem ra Hàn Sâm quả nhiên vẫn có điểm phi phàm, chí ít phúc khí này cũng khá tốt…”

Dạ Hà Vương khẽ giật mình, không ngờ Hàn Sâm thật sự đã đột phá mười hai vâng Minh Nguyệt.

Nhưng Dạ Hà Vương không hề quan tâm đến việc mất đi Lung Thiết, chỉ dửng dưng nói: “Không ngờ hắn lại có vài phần phúc khí, sau này ta sẽ tự động phái người mang Lung Thiết đến Hắc Nguyệt Tinh.”

Hắc Nguyệt Vương lại cười mỉm nói: “Dạ Hà, có hứng thú cược thêm một ván không.”

“Còn cược cái gì?” Dạ Hà Vương khẽ giật mình.

“Cược hắn có thể đạt đến hai mươi tư vầng Minh Nguyệt hay không.” Hắc Nguyệt Vương nói.

“Hắc Nguyệt, xem ra ngươi rất xem trọng hắn nhỉ? Ngươi cảm thấy hắn có tiềm lực đó không?” Dạ Nguyệt Vương có hơi bất ngờ nhìn Hắc Nguyệt Vương nói.

“Có.” Hắc Nguyệt Vương thản nhiên trả lời.

“Được, vậy bổn vương cược thêm với ngươi một ván, ta vẫn muốn thanh Trảm Thiết đao đó làm phần thưởng, ngươi muốn cái gì?” Dạ Hà Vương cũng rất sảng khoái.

Hắc Nguyệt Vương nhẹ nhàng nói ra ba chữ: “Huyễn Thần Thiết.”

Dạ Hà Vương khẽ cau mày, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu nói: “Cũng được, dù sao Lung Thiết cũng đã thua cho ngươi rồi, ta giữ lại Huyễn Thần Thiết cũng không có ích gì. Nếu tên Hàn Sâm đó thật sự có thể dâng lên hai mươi tư vâng Minh Nguyệt, ngươi cứ việc lấy Huyễn Thần Thiết đi.”

“Một lời đã định.” Khóe miệng Hắc Nguyệt Vương hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Một vầng lại một vaagnf Minh Nguyệt dâng lên, trong nháy mắt đã có mười tám vầng Minh Nguyệt dâng lên.

“Thật lợi hại, đã mười tám vầng Minh Nguyệt rồi, cái này gần như đạt tới cực hạn rồi đúng không?”

“Oa, vẫn còn đang dâng lên, đã mười chín vầng rồi.”

“Thật thú vị, tên này thật sự sẽ không dâng lên hai mươi tư vầng Minh Nguyệt đấy chứ?”

Lúc này, tâm trạng Isa rất tốt, tuy Hàn Sâm cũng tốn một chút sức để thăng tên Nam tước, nhưng biểu hiện về sau, mọi thứ đều khiến nàng hài lòng, không tìm ra được bất kỳ vấn đề nào, không uổng công nàng đã thu nhận một đệ tử như vậy.

Nhưng, suy ngẫm sau này làm sao mới có thể khiến Hàn Sâm thăng lên Tử tước, Bá tước, Hầu tước và Công tước, lsa không khỏi có hơi đau đầu.

Việc biên soạn ‘Vật Ngữ Ger tuyệt đối không được thuận lợi, nếu tiếp tục tu luyện theo nguyên bản, tài nguyên cần thiết cho mỗi lần thăng cấp e rằng phải rất nhiều.

Thăng cấp lên Nam tước đã tốn sức như vậy rồi, thật sự không biết phải bỏ ra bao nhiêu tài nguyên mới có thể đẩy hắn lên Công tước.

Công tước Băng Điểu hơi ngạc nhiên, không ngờ vận khí của Hàn Sâm lại tốt như vậy, đã dâng lên mười chín vầng Minh Nguyệt rồi.

Một vầng lại một vầng Minh Nguyệt liên tiếp hiện lên, căn bản không hề có dấu hiệu dừng lại, trong nháy mắt đã lên đến hai mươi tư vầng Minh Nguyệt.

"Ta thua." Diệp Hà Vương khế cau mày, biểu hiện của Hàn Sâm thật sự có hơi nằm ngoài dự đoán của hắn.

Nhưng đây mới chỉ bắt đầu, sau hai mươi tư vầng Minh Nguyệt, lại thêm một vầng Minh Nguyệt nữa nhảy ra khỏi bầu trời cung điện Nguyệt Thần.

"Cái đệch, lại ra một vầng nữa, hai mươi lăm vầng Minh Nguyệt, tên này đã phá vỡ kỷ lục cao nhất của ngoại tộc rồi!"

"Điên rồi ư? Như vậy cũng được à?"

"Tuệ nhãn của Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ quả thật cao siêu, không nói những cái khác, hai chữ phúc vận này, e rằng không có ngoại tộc

nào có thể so sánh được với hắn.

"Vẫn còn đang dâng lên… Hai mươi sáu vầng rồi… Ôi trời ơi… Tên này không phải là một ngoại tộc do người Rebet cải trang chứ?"

"Đây là muốn nghịch thiên đấy! Con số này đã là tiêu chuẩn bình quân của người Rebet rồi, một số người Rebet cũng không thể dâng lên nhiều Minh Nguyệt như vậy được."

"Xem ra Nguyệt Thần đặc biệt ưu ái tên ngoại tộc này."

"Mẹ nó, lại nữa, hai mươi bảy vầng rồi, hắn thật sự có thể đạt đến cực hạn ba mươi sáu vầng sao?"

Hết vầng này đến vầng khác dâng lên, toàn bộ Nguyệt Chi Hiệp đều có hơi không bình tĩnh, rất nhiều sinh vật đều không tự chủ được mà đứng lên, trợn tròn mắt nhìn cung điện Nguyệt Thần.

“Trời ơi! Ba mươi rồi!”

Rất nhiều vương công quý tộc, ngay cả Dạ Hà Vương, Hắc Nguyệt Vương và Isa đều ngạc nhiên. Trước đó không ai ngờ tới được Hàn Sâm lại có thể dâng lên nhiều Minh Nguyệt đến như vậy.

Mặc dù nói hiệu quả chúc phúc của Nguyệt Thần không phải là quá mạnh, nhưng từng vầng trăng được tích lũy lên vẫn khá là khả quan đối với độ cường hóa của cơ thể.

Lại một vầng Minh Nguyệt nữa dâng lên, toàn bộ Nguyệt Chi Hiệp bỗng trở nên im lặng. Đây đã là vầng Minh Nguyệt thứ ba mươi sáu rồi, cho dù là người trong Rebet tộc được Nguyệt Thần quan tâm nhất cũng không hơn được cái này.

“Thật sự đã dâng lên ba mươi sáu vầng Minh Nguyệt, đây nhất định là một ngoại tộc giả.” Rất nhiều người Rebet không nhịn được âm thầm cười khổ, trong lòng có chút ghen †ị.

Cho dù là trong Rebet tộc, cũng chỉ có số ít một bộ phận có thể đạt đến cực hạn của ba mươi sáu vầng Minh Nguyệt.

“Vận khí quả thật không tệ.” Nguyệt Luân Vương đang uống trà khẽ thở dài một tiếng.

Nhưng ngay sau đó, Nguyệt Luân Vương vừa nuốt xuống ngụm trà trong miệng, suýt chút nữa thì bị sặc, phun hết ra ngoài.

Chỉ thấy lại một vầng Minh Nguyệt nữa hiện ra phía trên cung điện Nguyệt Thần.

Toàn bộ Nguyệt Chi Hiệp đều chết lặng, ngay cả những vương công quý tộc kia cũng mở to mắt, há hốc mồm, không nói ra được tiếng nào.

“Không thể nào!” Dạ Hà Vương đột nhiên bật dậy, nhìn chằm chằm vào ba mươi bảy vầng Minh Nguyệt phía trên cung điện Nguyệt Thần.

Isa cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, lại một vâng Minh Nguyệt nữa ngoài ba mươi sáu vầng Minh Nguyệt. Trong hàng tỉ năm nay, đây là một dị tượng ngay cả Rebet tộc cũng chưa từng thấy.

Mọi người đều cho rằng ba mươi sáu vầng Minh Nguyệt đã là cực hạn ở cung điện Nguyệt Thần, nhưng bây giờ một thực tế sống sờ sờ này lại nói cho họ biết rằng ba mươi sáu vầng Minh Nguyệt không phải là cực hạn.

Vẻ mặt của công tước Băng Điều vô cùng phức tạp, cái miệng nhỏ nhắn há rộng ra, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

“Điên rồi… Điên thật rồi… Cung điện Nguyệt Thần lại có ba mươi bảy vầng Minh Nguyệt…” Có người không nhịn được nhảy lên kêu.

Trong lòng của rất nhiều vương công quý tộc cũng vô cùng lẫn lộn, đặc biệt là quý tộc của Rebet tộc, vốn dĩ là cảm giác ưu việt đến từ đại điển Nguyệt Thần, lập tức lại bị đánh cho thương tích đầy mình.

Sinh vật có thể khiến cung điện Nguyệt Thần dâng lên nhiều Minh Nguyệt như vậy lại không phải là người Rebet.

Nhưng đây vẫn chỉ là sự khởi đầu điên cuồngmà thôi. Khi đám vương công quý tộc đang kinh ngạc, nghi ngờ, khó hiểu, lại một vầng Minh Nguyệt nữa từ cung điện Nguyệt Thần bay lên bầu trời.

Hết chương 1864.

Chương 1865. Nguyệt Thần chúc phúc

Cảnh tượng kỳ lạ bảy mươi hai vầng Minh Nguyệt dày đặc trên bầu trời tráng lệ và khó có thể tưởng tượng.

Toàn bộ Nguyệt Chi Hiệp đều chết lặng, ngay cả những cường giả như Isa và Nguyệt Luân Vương cũng không nói nên lời trong lúc này, chỉ có thể nhìn từng vầng Minh Nguyệt hiện ra.

Vốn dĩ người Rebet lấy ba mươi sáu vầng Minh Nguyệt làm cực hạn, nhưng số lượng Minh Nguyệt hiện tại đã tăng lên gấp đôi, trước đây chưa ai từng thấy qua cảnh tượng kỳ lạ thế này.

Sau bảy mươi hai vầng Minh Nguyệt, không có Minh Nguyệt mới nào tiếp tục hiện ra nữa, cuối cùng cũng khiến cho vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu còn tiếp tục, họ đều gần như hoài nghỉ cuộc đời của chính mình. Bùm!

Ngay khi mọi người đều cho rằng sự chúc phúc của Nguyệt Thần với Hàn Sâm đã kết thúc, đột nhiên lại nhìn thấy bảy mươi hai vầng Minh Nguyệt phía trên cung Nguyệt Thần cùng lúc tỏa sáng rực rỡ.

Bảy mươi hai vầng Minh Nguyệt giữa trời, ánh trăng trong cung điện Minh Nguyệt đã dày đặc đến cực điểm, các tế bào trong cơ thể Hàn Sâm đang biến hóa kịch liệt.

Vù vùi

Cốt nhục cùng nhau gào thét, trong cốt nhục như băng như ngọc phóng ra ánh trăng tinh khiết, bao trùm lấy cả người Hàn Sâm như Thần tử trong trăng.

“Chiến thể gen Băng Cơ Ngọc Cốt thăng lên cấp Tử Tước.”

Cùng lúc đó, một giọng nói vang lên trong đầu của Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm giật mình trong lòng. Cuối cùng hắn cũng có một loại chiến thể đã thăng lên cấp Tử Tước, có được khả năng phóng sức mạnh ra bên ngoài.

Theo Băng Cơ Ngọc Cốt thăng lên cấp Tử Tước thành công, ánh trăng trong cung điện Nguyệt Thần đột nhiên giảm mạnh, cơ thể Hàn Sâm cũng

dần dần hồi phục.

Rất nhanh, toàn bộ ánh trăng trong cung điện Nguyệt Thần đều biến mất, Hàn Sâm đứng trên đại điện, lúc này mới nhìn thấy bảy mươi hai vầng Minh Nguyệt trên bầu trời. Lúc này, chúng tỏa sáng rực rỡ, tựa như bảy mươi hai vầng Thái Dương chói chang.

Bùm!

Bảy mươi hai vầng Minh Nguyệt cùng lúc chiếu ánh trăng xuống, bảy mươi hai chùm ánh trăng rơi vào trong đại điện, tập trung vào một điểm.

Vì ánh trăng đều ngưng tụ tại một điểm. Bây giờ, cảnh tượng trong cung điện Nguyệt Thần có thể nhìn thấy rất rõ, tất cả sinh linh trong Nguyệt Chi Hiệp đều nhìn thấy Hàn Sâm đang đứng trong đại điện, nhưng bảy mươi hai chùm ánh trăng đó lại không chiếu rọi lên cơ thể hắn, mà chiếu vào nơi cách hắn chưa đầy ba bước chân.

Tại nơi ánh trăng giao nhau, ánh trăng đã ngưng tụ thành thực chất,

dường như có một người con gái vô cùng xinh đẹp đang đứng trong đó, nhưng khi nhìn kỹ lại, thì phát hiện người con gái đó chẳng qua là một quang ảnh hư ảo, lại có hơi không thật.

Người con gái trong ánh trăng nhìn thẳng vào Hàn Sâm, duỗi ngón tay ngọc mảnh khảnh chỉ vào ấn đường của Hàn Sâm, đồng thời khẽ mở đôi môi đỏ, trong đôi môi đỏ đó rõ ràng không phát ra âm thanh, nhưng lại có một loại âm im lặng khó tả vang lên trong tâm trí của tất cả các sinh vật tại Nguyệt Chi Hiệp.

“Lấy danh nghĩa Nguyệt Thần, ban cho ngươi sự chúc phúc, cho dù ngươi đến từ tộc nào, kể từ giờ phút này, ngươi chính là Nguyệt Chỉ Tử, được Nguyệt Chi Thủ Hộ.”

Một chút ánh trăng tan ra trên đầu ngón tay vô cùng đẹp của người con gái, tràn vào ấn đường của Hàn Sâm, sau đó lan ra như sóng nước trên trán Hàn Sâm, thanh tẩy toàn bộ cơ thể hắn.

Sau một chỉ, người con gái vô cùng xinh đẹp mỉm cười với Hàn Sâm, thân thể như ảo ảnh dần dần mờ đi, bảy mươi hai vầng Minh Nguyệt cũng trở nên ảm đạm, dần dần biến mất vào hư không.

Tất cả các sinh linh trong Nguyệt Chi Hiệp đều há hốc miệng, đầu óc trống rỗng, bây giờ họ chỉ còn lại một ý nghĩ.

"Lẽ nào đây mới là Nguyệt Thần chúc phúc chân chính, trước đây những điều đó đều là vô lý, ngay cả Nguyệt Thần cũng không xuất hiện, làm sao có thể được xem là Nguyệt Thần chúc phúc?"

"Đây mới là Nguyệt Thần chúc phúc chân chính, chỉ có sinh linh được chúc phúc như vậy mới có thể được xem là Nguyệt Chi Tử"

"Làm sao có thể là hắn? Trong khoảng thời gian dài như vậy, không ai trong người Rebet chúng ta nhận được Nguyệt Thần chúc phúc chân chính, bây giờ lại bị một tên ngoại tộc lấy đi."

"Nguyệt Thần chúc phúc chân chính rốt cuộc có ích gì? Nếu được gọi là Nguyệt Chi Tử, nhận được Nguyệt Chi Thủ Hộ, hẳn là sẽ khác với chúc phúc bình thường đúng không?"

"Ai biết được, chỉ có thể hỏi Hàn Sâm. Bây giờ chỉ có một mình hắn thật sự đã được Nguyệt Thần chúc phúc, ngoài hắn ra, e rằng cho dù là hai vị đại nhân Nguyệt Luân Vương và Đao Phong Nữ Hoàng cũng không ai biết được Nguyệt Thần chúc phúc có tác dụng gì."

Nét mặt Isa kỳ lạ nhìn Hàn Sâm đi ra từ cung điện Nguyệt Thần. Ngoài việc tu luyện một môn thuật gen phiền phức khiến người ta hơi đâu đầu, đệ tử này của nàng có thể được xem là hoàn mỹ. Nhưng chỉ có loại thuật gen hại người đó, muốn tu luyện loại thuật gen đó đạt đến cấp Vương, cho dù là nửa bước Thần Hóa như Isa, ngẫm nghĩ cũng cảm thấy không thể.

"Nhưng nếu thật sự luyện thành, vậy cấp Vương này của hắn có lẽ là cấp Vương đáng sợ nhất từ xưa đến nay." Ánh mắt Isa lay động, trong lòng do dự.

Biểu hiện của Hàn Sâm càng ngày càng khiến nàng động lòng, muốn đào tạo thật tốt đệ tử này, nhưng lại nghĩ đến tài nguyên cần thiết để hắn thăng lên cấp Vương, nửa bước Thần Hóa như Isa cũng cảm thấy có chút không chống đỡ nổi.

Sắc mặt của công tước Băng Điểu càng phức tạp hơn, nàng thật sự không hiểu, Hàn Sâm rốt cuộc có điểm nào đặc biệt, đầu tiên được Đao Phong Nữ Hoàng nhận làm đệ tử, lại đạt được đao khí cấp Vương, bây giờ lại nhận được Nguyệt Thần chúc phúc chân chính, dường như †ất cả mọi chuyện tốt đều rơi xuống đầu hắn, có làm sao cũng khiến người ta cảm thấy vận may này cũng tốt hơn một chút.

“Lế nào tên này là xử nam mười kiếp chuyển thế, cho nên mới có phúc duyên lớn như vậy?” Công tước Băng Điểu thầm nghĩ trong lòng.

Trong mắt đám vương giả Dạ Hà Vương và Hắc Nguyệt Vương có một chút kinh ngạc, dường như đều có suy nghĩ.

“Đệ tử duy nhất của Nữ Hoàng, đao khí cấp Vương lại cộng thêm Nguyệt Thần chúc phúc, đúng rồi, còn có đôi giày kỳ lạ của hắn, kiếp trước hắn đã cứu vớt vũ trụ sao?”

“Vận khí của tên này thật đáng sợ.” “Thật là nghịch thiên”

“Có gì đặc biệt chứ, cho ta vận khí như vậy, ta càng nghịch thiên hơn hắn.”

Rất nhiều vương công quý tộc và thường dân đều đang bàn tán xôn xao, có người ước ao, có người đố ky, khen chê không đồng nhất tùy vào mỗi người.

Hàn Sâm lại không nghĩ nhiều như vậy, ra ngoài cung điện Nguyệt Thần liền muốn đi về truyền tống trận, truyền tống về đến tinh cầu Đao Phong, sau đó nghiên cứu kỹ thuật gen đạt được trong ánh trăng.

Nhưng bây giờ trước cung điện Nguyệt Thần đều đã bị người trẻ tuổi của các tộc vây quanh, tất cả đều sững sờ nhìn Hàn Sâm, trừ phi Hàn Sâm bay qua đầu bọn họ, nếu không sẽ không chen ra được.

“Các vị, xin nhường đường.” Hàn Sâm chớp chớp mắt nói, có như vậy, những người trẻ tuổi tham gia đại điển Nguyệt Thần mới hoàn hồn trở lại

Ai”

“Hàn Sâm, đấu với ta đi, lần này ngươi chạy không thoát đâu.” Dạ Cự Thần nắm lấy thanh đao lớn như cánh cửa, bổ một đao về phía Hàn Sâm.

Những người trẻ tuổi của các tộc khác cũng tự động vây quanh lại, kiên quyết không để Hàn Sâm chạy thoát.

Họ chỉ muốn xem thử, trong vô số năm trở lại đây Hàn Sâm là người duy nhất được Nguyệt Thần chúc phúc chân chính rốt cuộc có gì khác biệt.

“Đánh, mau đánh!” Các tộc Nguyệt Chi Hiệp đang xem phát sóng trực tiếp cũng đều không sợ rắc rối, từng người thêm dầu vào lửa, hận không thể lập tức khiến họ đánh nhau ngay.

Đáng tiếc, cho dù họ càng liều mạng hét, bọn người Hàn Sâm cũng không nghe thấy .

Hết chương 1865.

Chương 1866. Đao gãy không làm tổn thương người

Hàn Sâm không có ý định chạy trốn, đã giành được đệ nhất, trong lòng cũng không còn lo lắng nữa, đã đến lúc thể hiện một chút đao pháp mà Isa đã dạy cho hắn rồi.

Trong khoảng thời gian dài như vậy, Isa cũng chỉ dạy cho hắn một bộ Nha đao, và bộ đao pháp đó cũng là Hàn Sâm am hiểu nhất.

Bây giờ phải thể hiện cho tốt, miễn cho làm Isa thất vọng, chỉ cần Isa được lên vị trí cao, sau này có thể lấy được nhiều tài nguyên hơn, điều này quan

trọng hơn bất cứ thứ gì.

Cầm Quỷ Nha đao trong tay, Hàn Sâm đi thẳng về phía Dạ Cực Thần, nhưng lại không trực tiếp rút Quỷ Nha đao ra.

“Tới hay lắm.” Dạ Cực Thần hét lên, Đại Khảm đao càng thêm mãnh liệt.

Thuật gen hắn tu luyện có tên “Đấu Huyền Hà, là một loại thuật gen hệ Thủy, thuật gen hệ Thủy bình thường có sở trường là lâu dài, kéo dài không dứt, hoặc lấy nhu khắc cương.

Nhưng “Đấu Huyền Hà lại hoàn toàn khác, đây là một môn thuật gen hệ Thủy vô cùng cương mãnh, tựa như Thiên Hà đổ ngược xuống, đòn mạnh nhất của Đấu Huyền Hà cũng là đòn mở màng.

Phối hợp với Trảm Cương đao pháp bí truyền của Rebet rộc, một nhát chém xuống vừa nhanh vừa mạnh, e rằng hiếm có người cùng đẳng cấp dám đến trước mặt cản một đao của hắn.

Hàn Sâm không hề có ý định muốn rút lui, Quỷ Nha Đao chém thẳng ra, dùng đúng là một thức “ăn miếng trả miếng” trong Nha đao.

Một thức này khác với thuần công kích của Liêu Nha, mà là căn cứ theo chiêu thức của đối phương mà thay đổi, ngươi mạnh thì ta càng mạnh hơn ngươi, ngươi hung ác ta hung ác hơn ngươi, ngươi âm ta càng âm hơn ngươi.

Một đao của Dạ Cực Thần cương mãnh vô song, Hàn Sâm cũng chém như vậy mà không hề sợ hãi.

Hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng, không có bất kỳ chỗ trống nào.

“Cứng đối cứng sao? Dạ Cực Thần trời sinh Thần lực, khi ở cấp Nam Tước sức mạnh đã vượt qua năm trăm hoa, hiếm có ai cùng đẳng cấp có thể địch nổi. Dù đao trong tay hắn không bằng đao khí cấp Vương, nhưng ảnh hưởng cũng không lớn, dù sao Hàn Sâm cũng khó có thể phát huy uy lực thật sự của đao cấp Vương.” Người quen thuộc Dạ Cự Thần thầm nghĩ.

Coong!

Quỷ Nha đao và Đại Khảm đao của Dạ Cực Thần đụng vào nhau, Quỷ Nha đao hẹp dài kia và Đại Khảm đao đặt lại cùng nhau, gần như kém xa.

Nhưng lưỡi đao màu tím xanh kỳ lạ của Quỷ Nha đao lại chém vào bên trong lưỡi đao của Đại Khảm đao một cách hung hăng, chỉ nhìn thấy Đại Khảm đao bị Quỷ Dạ đao trực tiếp chém gãy vỡ nát, hóa thành những mảnh vỡ bay khắp bầu trời.

Quỷ Nha đao vân không dừng lại, trong nháy mắt đã chém tới trước mặt Dạ Cực Thần, lưỡi đao cách trán hắn chưa đầy một tấc, đã đụng đến lông tơ của hắn. Sau đó lại dừng tại đó, không tiếp tục rơi xuống nữa.

Dạ Cực Thần trợn to mắt, toàn thân nhễ nhại mồ hôi lạnh, cả người cứng đơ tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Hàn Sâm khẽ mỉm cười, vòng qua Dạ Cực Thần thu đao lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Ỷ vào độ sắc bén của đao khí cấp Vương thì có gì là tài giỏi, ta tới đấu với ngươi.” Lại một Nam tước nữa lao ra, thân pháp hệt như u linh, dao găm trong tay đâm thẳng vào cổ Hàn Sâm.

Nhưng chỉ vừa đối mặt, dao găm của hắn đã bị chặt đứt thẳng cẳng.

Nhiều Nam tước không hẹn mà đồng thời lao tới, thân hình Hàn Sâm không ngừng, chém ra từng đao một. Quỷ Nha đao lướt đến đâu, một đao đứt một lưỡi, dưới lưỡi đao của hắn, không ai có thể chống đỡ nổi một đao nào.

“Đao pháp Nha Đao quả thật lợi hại.” Nam nhân xinh đẹp tán thưởng một câu.

Ngưu Đầu Nhân chỉ oang oang tiếp lời: “Tên này thật lợi hại.”

Hàn Sâm một mạch xung phong liều chết, bất khả chiến bại, hễ là Nam tước tấn công hắn đều bị hắn chặt đứt binh khí bằng một đao.

Đây không phải là một cuộc chiến sinh tử, đao gãy không làm tổn hại người, nếu tiếp tục chém giết, chỉ sợ toàn bộ Nguyệt Chi Hiệp đều sẽ trở thành kẻ địch của hắn.

Những Nam tước đó căn bản không thể ngăn cản bước chân của Hàn Sâm tiến lên. Cuối cùng, có một cường giả cấp Tử Tước đã không nhịn được mà tham gia vào trận chiến.

Thanh kiếm trong tay Tử tước đó chuyển động như một cái bóng, ánh kiếm hóa thành hàng ngàn vạn kiếm ảnh như võng kiếm chém về phía Hàn Sâm, đúng là Kỷ Pháp Nguyệt Ảnh Trảm bí truyền của Rebet tộc.

Thân hình Hàn Sâm không ngừng đâm vào bên trong võng kiếm, đồng thời dùng một chiêu Khuyển Nha Giao Thác chém về phía Tử tước đó.

Tử tước lập tức giật mình, toàn bộ những vị trí thân hình Hàn Sâm cắt vào đều là ảo ảnh do Nguyệt Ảnh Trảm mang đến, không phải là ánh kiếm thật sự.

Bây giờ đã quá muộn để thu kiếm, Tử tước đó chỉ quét ngang một kiếm, mang theo ánh kiếm chém lên Quỷ Nha đao của Hàn Sâm.

Rắc rắc!

Thanh kiếm trong tay Tử tước thế mà đã bị Quỷ Nha đao của Hàn Sâm xoắn nát thành một lỗ hổng.

Đây không phải đơn thuần vì độ cứng và sắc bén của Quỷ Nha đao, điểm chú trọng nhất của chiêu Khuyển Nha Giao Thác này là siết chặt. Năm đó, Thủy Tổ Rebet không biết đã dùng chiêu này xoắn nát bao nhiêu danh đao danh kiếm, không biết bao nhiêu Thần binh cấp Vương đều bị một đao này phá nát lỗ hổng.

Một đao ép Tử tước rút lui, nhìn Tử tước đó không thể ngăn cản Hàn Sâm, lại có những Tử tước khác lao tới chặn đường Hàn Sâm, sợ hắn sẽ lợi dụng tốc độ để bỏ chạy như trước.

Chỉ có điều lần này, Hàn Sâm không có ý định trốn thoát, đã lấy được phần thưởng của đệ nhất, bây giờ là lúc thể hiện, hắn thể hiện càng tốt, sau này khả năng Isa đầu tư trên người hắn sẽ càng lớn, lúc này không thể hiện tốt thì còn đợi đến lúc nào nữa?

Dù sao có Isa làm hậu thuẫn, hắn không sợ bất cứ kẻ nào trong Nguyệt Chi Hiệp có thể làm gì được hắn.

Hàn Sâm một người một đao, đơn độc chiến đấu với rất nhiều quý tộc, các Nam tước trước kia đều đã không thể trông cậy vào họ nữa, về cơ bản, người ra tay đều là Tử tước.

Hàn Sâm không sử dụng Băng Cơ Ngọc Cốt cấp Tử Tước, vẫn dồn nén sức mạnh ở cấp Nam tước, cũng không sử dụng tốc độ của giày Tuyệt Nha Thố, chỉ dựa vào đao kỹ của Nha Đao, vậy mà những tử tước kia đã không cản được hắn, nhìn thấy liền muốn xông ra.

“Xem ra Đao Phong Nữ Hoàng sớm đã nhận hắn làm đồ đệ, không biết đã bí mật đào tạo bao lâu rồi, chiêu Nha Đao ấy tuyệt đối sẽ không thực hiện được nếu không có mười mấy năm khổ công.” Dạ Hà Vương hừ lạnh nói.

Nhưng chính Isa khi xem cũng ngạc nhiên vô cùng, bản thân nàng hiểu rõ mình đã dạy trong bao lâu, Hàn Sâm đến được vài tháng, thời gian nàng chính thức dạy Hàn Sâm rất ít, chiêu sau cùng bảy tám ngày trước mới được xem là dạy xong.

Hàn Sâm đã có thể vận dụng Nha Đao đến mức độ này, thật sự khiến Isa ngạc nhiên.

“Lẽ nào hắn thật sự là thiên tài luyện đao tuyệt thế?” Tâm trạng Isa càng lúc càng phức tạp.

Biểu hiện của Hàn Sâm hết lần này đến lần khác nằm ngoài dự đoán của nàng, có một đệ tử như vậy, xem như là một loại may mắn đối với người thầy.

Vốn dĩ nàng chỉ muốn thắng trong cuộc cá cược với thầy tướng số để biết được tung của Kim Tệ. Nhưng bây giờ Isa càng lúc càng cảm thấy có một

đệ tử như vậy quả thật không tệ.

“Có phải nên đặt kỳ vọng cao hơn ở hắn không?” Isa suy nghĩ trong lòng, nhưng nghĩ đến môn ‘Vật Ngữ Ger kia, Isa lại đau đầu.

“Nha Đao luyện rất tốt, đáng tiếc không phải Rebet tộc, cuối cùng cũng khó có thể ngưng tụ ra đao Tuyệt Nha, cho dù đao pháp luyện có tốt, cũng coi như bỏ đi hơn phân nửa.” Nguyệt Luân Vương có chút tiếc nuối nói.

Nhìn những Tử tước kia không thể cản đường Hàn Sâm, từng binh khí

một bị hư hại không thể tiếp tục ra tay, chuẩn bị bị Hàn Sâm xông ra.

Thân hình nam nhân xinh đẹp khẽ động, trong nháy mắt đã bay đến †rước mặt Hàn Sâm, Thanh Đồng đao trong tay mang theo tiếng long ngâm kỳ lạ chém lên người Hàn Sâm.

Hết chương 1866.

Chương 1867. Nguyệt Chỉ Tử

“Hồ đồ, tại sao ngay cả hắn cũng ra tay, một Bá tước ra tay với một Nam tước, đây còn ra thể thống gì” Có một lão giả chức vị cao nhìn thấy nam nhân xinh đẹp ra tay, lập tức không vui nói.

Nhưng phần lớn những người xem náo nhiệt đều không chê lớn chuyện, nhìn thấy nam nhân xinh đẹp xuất thủ, ngược lại càng thêm hưng phấn.

“Cao Cơ ra tay, đao pháp Long Dương của hắn không phải thứ bình thường, chỉ là một chiêu đao âm long ngâm, Tử tước bình thường đều không chịu nổi, Hàn Sâm lần này sợ là khó chịu rồi.”

“Ha ha, diệt uy phong của hắn cũng tốt, nếu không đại điển Nguyệt Thần lần này, đều sắp trở thành buổi biểu diễn của mình hắn.”

“Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ quả nhiên lợi hại, lựa đệ tử cũng không phải bình thường, mặc dù tấn thăng Nam tước có hơi khó khăn, nhưng phúc khí và đao pháp này thật lợi hại.”

“Nếu không thì các ngươi thật sự cho rằng Nữ Hoàng bệ hạ coi trọng khuôn mặt của hắn à?”

“Nói cũng đúng, mặc dù dáng dấp của hắn trông cũng không tệ lắm, xem như phù hợp với thẩm mĩ của Rebet tộc chúng ta, nhưng cũng chỉ có thể coi là bình thường mà thôi, Rebet tộc ta nhiều mỹ nam tử, nói về mặt mũi nơi nào đến lượt hắn.”

“Cho dù thua bởi Cao Cơ cũng chẳng là gì, cái này có thể coi là dù thua vân vinh.”

Vương công quý tộc và dân chúng bình thường đều đang sôi nổi nghị luận, ngược lại nhóm cường giả như Isa, Nguyệt Luân Vương, Dạ Hà Vương trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Đao âm long ngâm của Cao Cơ có thể chấn nhiếp tâm thần, Tử tước bình thường cũng phải chịu ảnh hưởng, xuất hiện tình huống tâm thần hoảng hốt.

Thế nhưng hình như Hàn Sâm cũng không bị đao âm long ngâm ảnh hưởng, thanh đao trong tay kiên định như thường, vào khoảnh khắc đao âm long ngâm sắp chém tới, tốc độ bỗng nhiên tăng tốc, Quỷ Nha đao thuận thế chém ra.

Mắt thấy Quỷ Nha đao sắp xẹt qua cổ của Cao Cơ, nhưng cấp Bá Tước chung quy vân là cấp Bá Tước, tốc độ cùng phản ứng đều quá nhanh, trên người ánh xanh lóe lên, một đường sáng rồng màu xanh vọt ra, bao bọc thân thể hắn ở bên trong.

Kengl

Quỷ Nha đao chém lên quang ảnh Thanh Long, Hàn Sâm dùng hết toàn lực, vẫn không thể chém vào bên trong quang ảnh Thanh Long.

Nhưng Hàn Sâm lại không thu đao, Quỷ Nha đao vẫn cuồng bạo ép xuống như cũ, từng tia khí tím tản ra từ nơi tiếp xúc giữa lưỡi đao và quang ảnh màu xanh.

Cao Cơ khẽ nhíu mày, phát động sức mạnh của quang ảnh Thanh Long, muốn trực tiếp đánh văng Hàn Sâm.

Chỉ thấy bên trong Nguyệt Chi Hiệp ánh trăng như nước, rất nhiều ánh trăng đều hình như sáng lên, từng luồng ánh trăng rơi vào trên người Hàn Sâm, khiến cho cả người Hàn Sâm đều tắm ở trong ánh trăng, sức mạnh tăng lên trên diện rộng, Cao Cơ vậy mà không thể đánh văng hắn ra, Quỷ Nha đao vẫn như cũ đặt trên quang ảnh Thanh Long.

Đắm chìm bên trong ánh trăng, sức mạnh của Hàn Sâm càng ngày càng mạnh, mặc dù chưa đến mức trực tiếp chạm tới cảnh giới rời thân thể, thế nhưng sức mạnh cơ thể thuần túy dưới sự gia trì của ánh trăng, lại mạnh không thể tưởng tượng nổi, cho dù Cao Cơ đường đường là một Bá tước, sử dụng sức mạnh của quang ảnh Thanh Long, cũng khó có thể đẩy lui Hàn Sâm ngay được.

“Mẹ nó, ánh trăng gia trì, chẳng lẽ đây mới chính là công dụng chân chính của Nguyệt Thần chúc phúc?”

“Sẽ không sai, nhất định là như vậy, ngươi không nghe Nguyệt Thần nói sao, từ nay về sau Hàn Sâm chính là Nguyệt Chi Tử, được Nguyệt Chi Thủ Hộ, ở nơi có ánh trăng thì hắn sẽ được ánh trăng gia trì.”

“Đó cũng có hơi quá mạnh đi, tắng cường một Nam tước đến nỗi có thể dùng sức mạnh thân thể đối kháng với một Bá tước, đây cũng quá giải”

“Không, một chút cũng không giả, các ngươi đừng quên đây là nơi nào, đây là Nguyệt Chi Hiệp đấy, ở đây có nhiều mặt trăng như vậy, Hàn Sâm hắn ở

chỗ này có thể được gia trì, quả thực mạnh đến đáng sợ, người cùng giai chiến đấu với hắn ở chỗ này, nhất định là tự tìm đường chết”

“A, đúng rồi, vậy chẳng phải nói, Nguyệt Chi Hiệp chẳng khác nào là sân nhà của Hàn Sâm?”

“Nếu không làm sao sẽ được gọi là Nguyệt Chi Tử chứ”

Cao Cơ lúng túng đến có hơi khó coi, không thể đánh bay được Hàn Sâm, đành phải chém một đao về phía Hàn Sâm, trên thân đao mang theo ánh đao Thanh Long, phát ra tiếng đao rít long ngâm kinh khủng.

Hàn Sâm thật sự không ngờ danh hiệu Nguyệt Chi Tử này lại hiệu quả

thật, có thể mượn sức mạnh của ánh trăng, ở nơi như Nguyệt Chi Hiệp này, sức mạnh ánh trăng có thể mượn càng lớn hơn, hiện tại sức mạnh cơ thể của hắn đủ để xứng ngang với cấp Bá Tước.

Không lùi bước, một đao ăn miếng trả miếng, chém thẳng về phía ánh đao Thanh Long.

Quỷ Nha đao mang theo đao lực cường đại chém lên trên ánh đao Thanh Long, chỉ bằng mượn sức mạnh nguyên thủy nhất, đã cứng rắn chặn được ánh đao Thanh Long.

Hai người giằng co một lúc, Quỷ Nha đao và ánh đao Thanh Long không ngừng va chạm.

Răng rắc!

Ánh đao Thanh Long đột nhiên xuất hiện vết rạn, hơn nữa rất nhanh đã lan ra trên quang ảnh Thanh Long, toàn bộ ánh đao long ảnh giống như một tấm gương bể, trong chốc lát vỡ vụn ra.

Kengl

Thực thể của Quỷ Nha đao và Thanh Đồng đao chạm vào nhau không hề lộng lẫy, Cao Cơ nắm Thanh Đồng đao lùi mấy bước, sức mạnh của hắn thế mà không bằng Hàn Sâm dưới sự gia trì của ánh trăng.

Vẻ mặt Cao Cơ lạnh lẽo, vung đao muốn tiếp tục tái chiến, thế nhưng khi vung Thanh Đồng đao trong tay lên, khuôn mặt lại biến sắc.

Chỉ thấy lưỡi đao của Thanh Đồng đao bị Quỷ Nha đao chém ra một lỗ hổng, mà cái lỗ hổng kia đang lan tràn ra khắp thân đao, trên thân Thanh Đồng đao đã xuất hiện rất nhiều vết nứt.

"Đó là…" lsa đứng bật dậy, không thể tin nổi mà mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào lỗ hổng trên Đồng đao.

Không chỉ Isa, ngay cả mấy cường giả hiểu rõ lực Tuyệt Nha như Nguyệt Luân Vương, Dạ Hà Vương, lúc này đều toàn bộ biến sắc, biểu cảm không thể tin.

"Không thể nào…" Khuôn mặt Dạ Hà Vương chấn kinh, gắt gao nhìn chằm chằm Thanh Đồng đao.

Răng rắc!

Cao Cơ giương đao chém tiếp, thế nhưng khi ánh đao Thanh Long của hắn vừa mới rót vào bên trong Thanh Đồng đao, đã nghe thấy một tiếng giòn vang, Thanh Đồng đao trong nháy mắt vỡ vụn, hóa thành mảnh nhỏ bay múa đầy trời, bên rìa những mảnh vụn kia, còn có từng tia khí tím.

"Lực Tuyệt Nhat"

Nhất thời trong đầu của tất cả mọi người đều hiện lên ba chữ đáng sợ này, đúng là đều khó mà tin được.

Thuận gien mạnh nhất của Thuỷ Tổ Rebet tộc, cũng là chiến kĩ mạnh nhất của Rebet tộc, ngay cả trong Rebet tộc, cũng chỉ có rất ít người có thể luyện thành.

Nhưng bây giờ, một ngoại tộc, vậy mà lại sử dụng ra lực Tuyệt Nha đánh bại Bá tước của Rebet tộc, điều này làm cho chính người Rebet tộc đều không cách nào tin tưởng.

Tất cả mọi người đều biết Đao Phong Nữ hoàng am hiểu Nha đao, tất cả mọi người đều biết Hàn Sâm là đệ tử duy nhất của Đao Phong Nữ Hoàng, tất cả mọi người đều biết Hàn Sâm luyện Nha đao.

Thế nhưng từ trước tới nay chưa có ai nghĩ rằng, cho dù có nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, Hàn Sâm lại có thể luyện được lực Tuyệt Nha.

Ở trong suy nghĩ của người Rebet, người có thể luyện thành lực Tuyệt Nha, chỉ có tuyệt đại thiên kiêu của Rebet tộc.

Hiện tại, tất cả vinh quang và kiêu ngạo này đều bị Hàn Sâm một đao xé nát, một đao đó, khiến tất cả người Rebet tâm thần chấn động, gần như không còn cách nào để suy nghĩ.

“Thảo nào Đao Phong Nữ Hoàng sẽ thu hắn làm đệ tử, xem ra không phải là nhất thời hứng khởi.” Vẻ mặt Dạ Hà Vương nghiêm túc.

“Một ngoại tộc có thể sử dụng lực Tuyệt Nha, đệ tử của Đao Phong Nữ Hoàng, sự xuất hiện của hắn, đối với Nguyệt Chi Hiệp rốt cuộc là phúc hay là họa đây?” Tâm thần Nguyệt Luân Vương cũng có vài phần rung động, có chút không bình tĩnh.

Thật ra người kinh hãi nhất vẫn chính là Isa, bây giờ nàng vẫn còn có hơi chưa thể lấy lại được tinh thần: “Hắn… làm sao có thể luyện thành lực Tuyệt Nha…”

Hết chương 1867.

Chương 1868. Ngươi làm cho ta rất khó xử

Kế tiếp đại điển Nguyệt Thần trở nên có hơi tẻ nhạt vô vị, từng người trẻ tuổi của các tộc lần lượt tiến vào cung điện Nguyệt Thần nhận chúc phúc, thế nhưng tối đa cũng chỉ là dâng lên ba mươi sáu vòng Minh Nguyệt mà thôi.

Đây vốn là con số đáng giá để khiến người ta kiêu ngạo, hiện tại cũng †rở nên vô cùng gân gà, không có quang ảnh của Nguyệt Thần xuất hiện chúc phúc, sao có thể được coi là Nguyệt Thần chúc phúc chân chính chứ?

Thật ra cũng không thể trách bọn họ tư chất không tốt phúc khí không đủ, điều này không liên quan quá nhiều tới tư chất và vận khí, không có †ruyền thừa Nguyệt Thần, cho dù tư chất và khí vận có nghịch thiên đến đâu, cũng không thể đạt được Nguyệt Thần chúc phúc chân chính.

"Băng Cơ Ngọc Cốt thuật" Hàn Sâm tu luyện có nguồn gốc từ "Quảng Hàn kinh", chính là cùng xuất phát từ một mạch với truyền thừa Nguyệt Thần, tuỳ tiện là được truyền thừa Nguyệt Thần, không liên quan đến tư chất và vận khí.

Đại điển Nguyệt Thần kết thúc, Hàn Sâm chiếm được một món áo giáp dị bảo cấp Hầu Tước, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Mặc dù đại điển đã kết thúc, nhưng rất nhiều biểu hiện của Hàn Sâm trên đại điển Nguyệt Thần, được lan truyền rộng rãi trong Nguyệt Chi Hiệp, dẫn theo những nghị luận vô cùng sôi nổi.

Trong đại đường hội nghị trăng tròn của Rebet tộc, các ghế trưởng lão cùng mấy vị Vương giả tại Nguyệt Chi Hiệp đều tham dự hội nghị.

lsa nhíu mày, có hơi không vui nói: "Tại sao lại không thể cấp cho Hàn Sâm một danh ngạch đệ tử của Nguyệt Hạ Viện? Là vì thiên phú của hắn không đủ, hay là đệ tử của Đao Phong Nữ Hoàng ta không đủ tư cách?"

Một đám trưởng lão đều trầm ngâm không nói, dưới ánh mắt quét nhìn của lsa, bọn họ đều không dám ngẩng đầu và nhìn vào ánh mắt của nàng.

Dạ Hà Vương nói: "Không phải bọn ta không chịu cho hắn một danh ngạch đệ tử của Nguyệt Hạ Viện, nhưng mà quy củ bao năm qua của Rebet tộc ta,

Nguyệt Hạ Viện chỉ thu Rebet tộc.”

“Ta ngược lại không nhớ rõ, từ lúc nào Nguyệt Hạ Viện có quy củ như vậy, hơn nữa năm đó chẳng phải Nguyệt Hạ Viện cũng đã từng có tiền lệ thu đệ tử ngoại tộc, không phải sao?” Isa mặt không biểu cảm nói.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt một đám trưởng lão và vương giả đều hơi có thay đổi.

Nguyệt Luân Vương trầm ngâm nói: “Nữ Hoàng, ngươi cũng biết tình huống của đệ tử ngoại tộc cuối cùng là như thế nào, không phải tộc ta tất có dị tâm, cho dù tư chất của Hàn Sâm hắn tốt đến đâu, phúc duyên lại nhiều thế nào, nhưng mà chung quy vẫn không phải tộc nhân của Rebet tộc chúng ta.”

“Đúng vậy, ví dụ lấy sữa mớm sói bị sói phản bội, từ xưa đến nay còn ít sao?” Dạ Hà Vương cũng nói.

“Nữ Hoàng, ngươi hẳn là hiểu cho bọn ta mới đúng, chỉ cần ngươi nhận một đệ tử Rebet tộc, đừng nói một danh ngạch đệ tử của Nguyệt Hạ Viện, cho dù hai cái ba cái cũng tùy ngươi chọn.”

“Đúng là như vây, Nữ Hoàng ngươi lại nhận thêm một đệ tử đi, đến lúc đó bọn ta đương nhiên cho ngươi danh ngạch.”

Một đám trưởng lão và vương giả đều lên tiếng khuyên bảo, thế nào cũng không chịu cho Hàn Sâm một danh ngạch đệ tử Nguyệt Hạ viện.

Isa khẽ nhíu mày, tuy nàng được xưng là Đao Phong Nữ Hoàng, đáng tiếc dù sao cũng không phải Hoàng đế một lời có thể quyết định chuyện thiên hạ chân chính, không có phần lớn ghế của Trưởng Lão Viện thông qua, nàng không có khả năng cho Hàn Sâm danh ngạch đệ tử của Nguyệt Hạ Viện.

Nguyệt Hạ Viện là cơ cấu huấn luyện chuyên môn của Rebet tộc, phàm là người có thể tiến vào Nguyệt Hạ Viện, đều là tương lai có thể trở thành vương giả, thậm chí là trở thành tinh anh của Thần hóa.

Đương nhiên, Nguyệt Hạ Viện cũng chưa thể bồi dưỡng ra Thần hóa, vương giả ngược lại có không ít, ngay cả Đao Phong Nữ Hoàng năm đó cũng xuất thân từ Nguyệt Hạ Viện, trong mấy vương giả đang ngồi đây, người duy nhất không xuất thân từ Nguyệt Hạ Viện, cũng chỉ có mỗi một Nguyệt Luân Vương mà thôi.

Có thể tiến vào Nguyệt Hạ Viện, có thể hưởng dụng sự duy trì tài nguyên của Rebet nhất tộc, tuy nói để đẩy Hàn Sâm lên cấp Công Tước vẫn có hơi khó khăn, hơn nữa lại thêm Isa ủng hộ, tấn thăng vương giả thì không dám nói, thăng lên Công tước hẳn không phải là vấn đề.

Đáng tiếc Hàn Sâm không phải Rebet tộc, Isa đã hết sức tranh thủ, lại vẫn không thể thông qua.

Hàn Sâm trở lại tinh cầu Đao Phong, chờ một lúc lâu, mới được Isa triệu kiến.

Isa cũng mới trở về từ đại đường hội nghị trăng tròn, đã trực tiếp triệu kiến Hàn Sâm.

“Nữ Hoàng đại nhân, biểu hiện của đệ tử ngươi có hài lòng không?” Hàn Sâm hành lễ nói.

lsa nhìn Hàn Sâm than nhẹ một tiếng, sau đó mới hỏi: “Hàn Sâm, biểu hiện của ngươi làm cho ta rất khó xử.”

“Lời này của Nữ Hoàng đại nhân là có ý gì? Chẳng lẽ là biểu hiện của †a không tốt?” Hàn Sâm nghỉ hoặc hỏi.

“Không phải là không tốt, mà là quá tốt. Ta hỏi ngươi, ngươi luyện thành lực Tuyệt Nha như thế nào?” Isa nhìn Hàn Sâm.

“Chính là luyện một chút là được, lực Tuyệt Nha có chút tương tự với khí tức của Quỷ Nha đao, ta cầm Quỷ Nha đao luyện tập mỗi ngày, luyện thời gian dài, không biết tại sao luyện được.” Hàn Sâm vô cùng bình tĩnh.

Loại việc này, người khác lại không thể tra ra, cho nên hắn nói rất chắc chắn.

Isa cũng không truy hỏi đến cùng, nàng biết, loại chuyện này như nói không rõ ràng.

“Gần đây ngươi tu luyện ‘Vật Ngữ gen, cảm giác như thế nào?” Isa lại hỏi.

“Tiến triển thong thả.” Hàn Sâm đáp.

Đây là lời thật, sau khi Vật Ngữ gen tấn chức, tu luyện vô cùng chậm chạp, muốn tấn thăng lên cấp Tử Tước, không biết phải luyện tới khi nào.

Isa lấy ra một cái bình, đưa cho Hàn Sâm nói: “Bên trong cái bình này là một dịch gen dị chủng cấp Tử Tước lấy tài liệu gen dị chủng làm chủ dược, tinh chế luyện chế mà thành, đối với tấn thăng Tử tước rất tốt, mỗi mười ngày dùng mười gram, uống xong thì lập tức vận chuyển ‘Vật Ngữ gen hấp thu lực công hiệu của dịch gen, dùng hết rồi hãng tới lấy.”

ân”

“Cảm tạ ưu ái của Nữ Hoàng đại nhân.” Hàn Sâm vui vẻ trong lòng, nghĩ thầm: “Biểu hiện quả nhiên không tệ, nhanh như vậy đã có chỗ tốt có thể cầm rồi.”

“Ngươi đi đi, tinh cầu Nhật Thực tinh sắp mở cửa, tu hành cũng không thể chậm trễ.” Isa phất tay để Hàn Sâm lui xuống.

Một bình dịch gen, nếu để cho Nam tước bình thường sử dụng, tất nhiên có thể để một Nam tước tấn thăng lên Tử tước, thậm chí là tấn thăng ra hai Tử tước cũng có thể được.

Thế nhưng nếu dùng trên người Hàn Sâm, trong lòng Isa cũng rất rõ, cũng chỉ có thể để cho khoảng cách tấn thăng Tử tước của Hàn Sâm gần thêm một chút mà thôi, muốn tấn thăng còn xa xa không đủ.

“Từ từ sẽ đến, nhìn biểu hiện sau này của hắn như thế nào đã.” Trong lòng Isa âm thầm cân nhắc.

Trở lại tinh cầu Nhật Thực, Hàn Sâm cũng không vội vã đi sử dụng dịch gen mà Isa cho, mà là cẩn thận nghiên cứu thuật gen có được trong cung điện Nguyệt Thần.

“Băng Cơ Ngọc Cốt thuật là thuật gen phù hợp của Tí Hộ Sở, mà môn thuật gen này, lại là phương pháp tu luyện phù hợp với gen đại vũ trụ, cả hai cũng không có quan hệ trên dưới rõ ràng, nhưng có cơ sở của

“Băng Cơ Ngọc Cốt thuật, lại tu luyện môn thuật gen này, ngược lại là một chuyện hết sức dễ dàng.

Hàn Sâm cũng không định tu luyện theo, vẫn là lấy ‘Băng Cơ Ngọc Cốt thuật’ làm chủ đạo, hấp thu một số tinh hoa bên trong môn thuật gen này, dùng cái này để tiếp tục tu luyện ‘Băng Cơ Ngọc Cốt thuật”.

Hiện giờ dị cốt đã có thể phóng thích ra ngoại lực, bước tiếp theo chính là phải ngưng tụ Linh, chỉ cần thành công ngưng tụ Linh, là có thể khiến dị cốt lần nữa tiến hóa, tấn chức trở thành Bá tước.

Tựa như Bá tước Cao Cơ, Linh hắn ngưng tụ chính là bộ dạng một con Thanh Long.

Lấy phương pháp tu luyện của môn thuật gen kia đến xem, muốn ngưng tụ ra Linh, có một kĩ xảo tương đối đặc biệt, có thể hấp thu một ít dị bảo quang hóa, có thể tăng tốc ngưng tụ Linh.

Hết chương 1868.

Chương 1869. Nguyện vọng của Hắc Nhai

Cái gọi là ánh trăng, thật ra là bản thân sẽ không phát sáng, là do mượn ánh sáng của mặt trời mới có thể tỏa ra ánh sáng chói chang.

Kỹ xảo của thuật gen Nguyệt Thần cũng như thế, mượn ánh sáng của nó để ngưng linh của ta, pháp môn này vô cùng thực dụng.

Chỉ là dị bảo quang hóa cũng không dễ kiếm, ít nhất bây giờ Hàn Sâm không có nơi để kiếm những thứ này.

Dựa theo ghi chép của thuật gen Nguyệt Thần, hấp thu dị bảo quang hóa không giống nhau, cũng sẽ ảnh hưởng đến sự hình thành của Linh, sẽ khiến thuộc tính và hình thể của Linh phải chịu sự ảnh hưởng nhất định.

“Không biết trên tinh cầu Nhật Thực có thể kiếm được dị bảo như vậy không, nếu như không kiếm được, vậy chỉ còn cách đi ra ngoài nghĩ cách.” Hàn Sâm âm thầm cân nhắc.

Hàn Sâm dự định qua một thời gian ngắn phải đi những chỗ khác trên †inh cầu Nhật Thực tìm kiếm một phen, dựa vào bản lĩnh hiện giờ của hắn, lại có giày Tuyệt Nha Thố và áo giáp bảo mệnh cấp Hầu Tước, gặp phải dị chủng cấp Công Tước, vậy cũng có thể chạy thoát thân.

Lấy dịch gen mà Isa cho ra, nhỏ một giọt, ước chừng khoảng mười gram, cũng trực tiếp uống ực một cái.

Sau đó lập tức có cảm giác một luồng năng lượng thuần khiết khuếch tán ra ở trong cơ thể, Hàn Sâm lập tức bắt đầu vận chuyển Vật Ngữ Gen hấp thu những năng lượng tinh thuần này.

Chỉ là một giọt dịch gen nhỏ nhoi, Hàn Sâm dùng gần năm tiếng, mới có thể hoàn toàn luyện hóa hấp thu nó, khiến cho chú ngữ tăng lên không ít, có thể thấy thứ Isa cho quả nhiên là đồ tốt.

Hàn Sâm cũng không cảm giác được có tác dụng phụ, nhưng cũng không tiếp tục dùng nữa, vẫn dựa theo lời Isa, cứ cách mười ngày thì dùng một giọt.

Trong căn cứ thỉnh thoảng truyền ra tin tức tốt, những phụ nữ vốn chỉ là sinh vật bình thường, liên tiếp thăng cấp lên Nam tước, trước mắt đã xuất hiện bốn Nam tước.

“Xem ra ấn ký kim ô quả nhiên có tác dụng, nhưng tiếc là những đứa trẻ kia vẫn còn nhỏ, tạm thời còn chưa đạt tới trình độ ngưng tụ chiến giáp gen. Nếu không toàn bộ đều có thể thăng lên Nam tước, ngược lại cũng là sức

lao động không tồi.” Hàn Sâm suy nghĩ một lát, chuyên môn tìm người lập một lớp học, dạy những phụ nữ và đứa trẻ này kiến thức văn hóa, đồng thời cũng dạy bọn họ một số phương pháp tu luyện và thuật gen.

Trong một sơn cốc của tinh cầu Hắc Nguyệt, địa hỏa dâng trào giống như suối phun, một người Rebet tai đen thân thể hùng tráng, nửa người trên trần trụi toàn là mồ hôi, dưới sự chiếu rọi của địa hỏa, cơ bắp lóe lên ánh sáng chói chang làm người ta lóa mắt.

Keng! Kengl! Kengl

Trong tay đại hán đang vung một cái chùy huyền thuyết màu đen, mỗi lần đập lên cục sắt đang bị nung cháy đến đỏ rực, đều gợi ra một chùm hoa lửa um tùm.

Dần dần, sắt đỏ rực bị đánh tạo thành hình dạng của một lưỡi đao, sau khi đại hán nhúng nước lưỡi đao đó, cầm trong tay tỉ mỉ quan sát, không lâu sau đã chỉ còn vẻ thất vọng, vứt đao đó vào trong đống đao bỏ đi chồng chất như núi, lẩm bẩm một mình: “Không được… vẫn không được… những nguyên liệu này căn bản không đủ để chế tạo ra phôi đao mà ta suy nghĩ… kém quá xa…”

Nói xong, đại hán lại gắp một khối khoáng thạch lên, vứt vào trong địa hỏa để nung rèn, lại bắt đầu rèn nguyên liệu.

Khi đại hán thất bại lần nữa, địa hỏa đột nhiên phun ra, ngọn lửa dâng lên mười mấy trượng, nhiệt độ xung quanh tăng cao, nham thạch đều bị hòa tan chảy thành dung nham.

Đại hán nhíu mày nhìn địa hỏa, hắn đã rèn ở đây nhiều năm, còn chưa từng thấy địa hỏa nào xuất hiện dị trạng như thế này.

Trong lúc đại hán định đến gần hơn một chút, nhìn xem địa hỏa rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại thấy ngọn lửa của địa hỏa, dần dần tụ lại thành hình dạng của một thần linh hỏa diễm.

“Ngươi là thứ gì?” Đại hán nhíu mày hỏi.

“Hắc Nhai, ngươi muốn rèn ra một cây đao chân chính không?” Trong miệng thần linh hỏa diễm phát ra âm thanh hư vô mờ ảo.

“Đương nhiên, nếu không ta ở đây cả thập kỷ làm gì?” Hắc Nhai lạnh lùng đáp.

“Chỉ cần ngươi ưng thuận nguyện vọng với bản thần, bản thần có thể khiến ngươi tạo ra cây đao mạnh nhất thế gian này.” Âm thanh của thần linh hỏa diễm vẫn hư vô mờ ảo như cũ.

“Không cần, Hắc Nhai ta sẽ tự mình tạo ra cây đao mạnh nhất thế gian này.” Hắc Nhai cự tuyệt ngay, trong mắt tràn ngập sự tự tin và cuồng nhiệt.

“Nhưng không phải ngươi không có tài liệu đủ tốt sao? Chỉ cần ngươi ưng thuận nguyện vọng, bản thần có thể giúp ngươi kiếm được tài liệu tốt nhất thế gian này.” Thần linh hỏa diễm tiếp tục nói.

“Ngươi thật sự có thể giúp ta kiếm được tài liệu?” Hắc Nhai quan sát thần linh hỏa diễm kia.

“Đó là đương nhiên, ta chính là Thiên Thần toàn trí toàn năng, muốn biết nơi nào có tài liệu thích hợp ngươi thật sự quá đơn giản, chỉ cần ngươi đề xuất, ta sẽ giúp ngươi.” Thần linh hỏa diễm tự phụ nói.

“Tại sao ngươi lại giúp ta?” Hắc Nhai nhíu mày hỏi.

“Bởi vì ngươi có một trái tim thành Thần, rèn ra cây đao mạnh nhất, trở thành vị thần của đao, thành ý và tín ngưỡng của ngươi đã đánh động đến bổn thiên thần.” Thần linh hỏa diễm nói.

Mặc dù Hắc Nhai vẫn còn chưa tin vị thần linh hoả diễm này lắm, nhưng khát vọng đối với tài liệu rèn đao của hắn, lại vượt qua mọi thứ, nhìn chăm chăm vào thần linh hỏa diễm kia nói: “Được thôi, nếu ngươi có thể giúp ta tìm được tài liệu phù hợp, ta sẽ báo đáp ngươi.

“Không cần phải báo đáp, thành tâm của ngươi là báo đáp lớn nhất đối với ta.” Thần linh hỏa diễm lộ ra nét vui vẻ, thân hình khẽ động, chỉ thấy địa

hỏa lại điên cuồng phun trào, hóa thành một bức tường lửa, phản chiếu lên mắt Hắc Nhai như đốt lên hai ngọn lửa.

“Đi thôi… đi tinh cầu Nhật Thực… tìm một người có tên là Hàn Sâm… ở chỗ hắn có tài liệu mà ngươi cần… một phôi đao mà ngươi muốn…” Trong hỏa diễm vọng lại âm thanh nghiến răng mang hận ý của Thần linh hỏa diễm.

“Tinh cầu Nhật Thực… Hàn Sâm… phôi đao…” Ngọn lửa trong mắt Hắc Nhai bùng cháy, mặc dù địa hỏa đã thu lại tắt mất, nhưng ngọn lửa trong mắt hắn lại không hề giảm đi chút nào.

Cách đại điển Nguyệt Thần đã nửa tháng, Hàn Sâm đã chải chuốt gen Nguyệt Thần gần xong, Băng Cơ Ngọc Cốt thuật mới nhất cũng đã cải biên xong thành bộ phận cấp Tử Tước, tạm thời tu luyện chắc là không thành vấn đề.

Còn bộ phận phía sau, chắc vẫn phải vừa tu luyện vừa đi tìm vấn đề xảy ra lại tiếp tục sửa chữa, chưa có tới cảnh giới đó, không biết chuyện trong đó, chỉ dựa vào tưởng tượng đi tu sửa, tuyệt đối không đáng tin.

“Lão Hàn, đang làm gì đó?” Tà Tình Đế hào hứng đẩy cửa vào.

“Đang nghiên cứu thuật gen, ngươi…” Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn Tà Tình Đế, lập tức hơi ngẩn ra, khí tức trên người tên này không thích hợp.

“Ha ha, không sai, bản đại đế đã thăng cấp lên Tử tước, oách chưa?” Tà Tình Đế vẻ mặt đắc ý nói.

“Oách! Rất oách!” Hàn Sâm giơ ngón tay cái lên, nhưng hắn vẫn còn chút nghi hoặc, tuy hắn có cho Tà Tình Đế không ít gen dị chủng, để Tà Tình Đế có thể bồi bổ với lượng lớn, nhưng tốc độ này vẫn là quá nhanh chút.

“Hắn có thể thăng cấp Tử tước, còn không phải dựa vào một luồng năng lượng do ấn ký kim ô hóa thành, không có năng lượng đó, sao có thể thăng cấp nhanh thế này.” Cố Khuynh Thành cũng đi đến.

Hàn Sâm nhìn nàng một cái, lập tức phát hiện, nàng cũng đã thăng cấp lên Tử tước.

Bọn họ không che đậy khí tức trên người, cho nên có thể nhìn ra rất dễ dàng.

“Không tệ, cái gì mà ấn ký kim ô quả thực là đồ tốt, đáng tiếc là chỉ có một sợi như vậy, hấp thụ luyện hóa xong cũng hết rồi.” Tà Tình Đế liếm môi nói.

“Các ngươi thăng lên Tử tước đúng lúc thật, ta định tiến vào trong dãy núi săn giết dị chủng, có hứng thú đi cùng với ta không?” Hàn Sâm cười mỉm hỏi.

Hết chương 1869.

Chương 1870. Ráng đỏ trong sơn cốc

Trong núi sâu của tinh cầu Nhật Thực, Hàn Sâm, Tà Tình Đế, Cố Khuynh Thành và Tiểu Ngân Ngân đang cẩn thận tiến về phía trước, phía sau Tà Tình Đế và Cố Khuynh Thành, Tiểu Ngân Ngân cũng thăng lên Tử tước.

Bây giờ Hàn Sâm có chút buồn bực, tại sao hắn và Tiểu Thiên Sứ, Linh đều không bị lây nhiễm ấn ký, nếu không bọn họ cũng có thể nhanh chóng thăng lên Tử tước, không cần tu luyện cực khổ như vậy.

“Hoàn cảnh hiện tại cũng coi là tạm thời ổn định, chỉ bằng đón chút người qua đây, để cho bọn họ nhanh chóng trưởng thành, sau này muốn đánh ra một phen thiên địa trong đại vũ trụ gen, chỉ dựa vào vài người thì nhất định không được.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Trong Liên minh có thể nhận rất nhiều người, nhưng mà có vài người, Hàn Sâm thật sự có chút không yên tâm. Ví dụ như cái tên Vương Vũ Hằng kia,

Hàn Sâm sợ sau khi hắn đến thật, mọi người đều bị xui xẻo theo, lúc đó thì tiêu.

Vì Hàn Sâm cung cấp không ít gen dị chủng, sinh vật trong Tí Hộ Sở tiến hoá vô cùng nhanh chóng, nhưng cũng chỉ giới hạn ở những người có mối quan hệ khá tốt với Hàn Sâm, dù sao thì số lượng gen dị chủng có hạn, Hàn Sâm còn chưa xa xỉ đến mức tùy tiện cho loạnxạ.

Có sự giúp đỡ của gen dị chủng, rất nhiều nhân loại và sinh vật trong Tí Hộ Sở thứ tư đều đã thăng cấp đi tới Liên Minh.

Ví dụ như nữ đầu bếp Long tộc, Nữ Thần Tử Vong, Tiểu Hồng Mã, Tiểu Tinh Tinh vân vân, hiện nay đều đã thành công thăng cấp đến vũ trụ Liên Minh.

Trong số nhận loại, cũng có một số ít người đã tấn chức thành công như Nữ Hoàng, Lâm Phong, Vương Vũ Hàng, Đường Chân Lưu, Y Đông Mộc vân vân đều đợi cơ hội tiến vào đại vũ trụ gen.

Kỷ Yên Nhiên và La Lam ăn rất nhiều gen dị chủng, cũng đều đã thăng cấp đến Liên Minh, nhưng Hàn Sâm không dám để các nàng qua đây, sợ tâm tư tìm kiếm Tiểu Hoa của các nàng quá bức thiết, đến lúc đó sẽ xảy ra vấn đề.

Ưu thế lớn nhất của sinh vật Tí Hộ Sở chính là có thể thông qua việc ăn gen dị chủng để thăng cấp, khuyết điểm cũng rõ ràng, gen trong cơ thể không ổn định, tương lai có thể đi đến mức nào, ai cũng không nói rõ được.

Một con dị chủng giống như báo nhào ra từ trong núi đá, bị một kiếm khí của Cố Khuynh Thành trực tiếp giết chết.

Sức mạnh của Cố Khuynh Thành phóng ra ngoài, hình thành nên kiếm khí chứ không phải ánh kiếm, kiếm khí màu xanh kia vô cùng quỷ dị, có thể vặn vẹo giống như sợi tơ, chém giết địch nhân từ các góc độ kỳ lạ.

“Để lại cho ta một con chứ!” Tà Tình Đế ôm quyển sách màu bạc của hắn buồn bực nói.

“Ai bảo động tác của ngươi lề mề như vậy.” Cố Khuynh Thành đã dùng kiếm cắt cơ thể của dị chủng, lấy gen dị chủng của chúng ra, đồng thời thuận miệng nói.

Vẻ mặt Tà Tình Đế buồn bực không nói, gấp lại quyển sách cổ màu bạc trên tay.

Hàn Sâm nhìn Tà Tình Đế với vẻ thích thú, võ trang gen và năng lực của Tà Tình Đế đều nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm, hơn nữa vô cùng thú vị.

Sau khi Tà Tình Đế thăng lên Tử tước, có thể dùng ánh sáng màu bạc, vẽ ra các loại sinh vật trên trang sách của sách cổ, chỉ cần sinh vật hắn vẽ ra là có thể biến thành quang ảnh bay ra từ trong sách, làm sự †ồn tại như thú triệu hoán vì hắn chiến đấu.

Nhưng quang ảnh vẽ ra có hạn chế thời gian tồn tại, bình thường không thể vẽ trước rồi đợi chiến đấu tới cửa, nhưng lâm thời vẽ, lại cần một khoảng thời gian.

Có Cố Khuynh Thành ở đây, căn bản không có cơ để hắn có thể vẽ ra quang ảnh xuất chiến, hắn mới giơ tay vẽ, bên Cố Khuynh Thành đã giết được dị chủng, cho nên cả đường đi Tà Tình Đế vô cùng không vui.

Hàn Sâm ngược lại vui vẻ nhẹ nhõm, hắn cũng không có hứng thú quá lớn với những dị chủng cấp Nam Tước và Tử Tước kia, chủ yếu nhất vẫn là hi vọng có thể tìm ra được dị bảo quang hoá.

“Kia là thứ gì?” Tà Tình Đế ngưng mắt nhìn một hướng trong núi, hơi nghỉ hoặc hỏi.

Hàn Sâm và Cố Khuynh Thành nhìn theo hướng ánh mắt của Tà Tình Đế, nhìn thấy trong dãy núi xa xa kia, có ánh sáng mờ đỏ thâm bốc lên.

Chỉ là những ánh sáng đó không phải xuất hiện từ bầu trời, mà là từ trong dãy núi bốc lên, nhìn có vẻ vô cùng kỳ quái.

“Qua xem thử đi, có lẽ bảo bối gì đó cũng nên.” Hai mắt Hàn Sâm chợt sáng lên.

“Đều cẩn thận một chút, chúng ta vẫn chỉ là Tử tước, lỡ như đụng phải dị chủng cấp Công Tước hay cấp Hầu Tước, Hàn Sâm có một đôi giày thú hồn chạy nhanh cấp Công Tước, chúng ta lại không chạy thoát.” Cố Khuynh Thành nói.

“Ta là loại người sẽ chạy trước sao?” Hàn Sâm tức giận nói. “Đúng.” Tà Tình Đế và Cố Khuynh Thành đều rất chắc chắn trả lời.

“Được thôi, vậy thì đều cẩn thận một chút.” Hàn Sâm bất đắc dĩ nhún vai, ôm Tiểu Ngân Ngân, thận trọng đi qua hướng bên kia.

Màn ráng đỏ đó vừa giống mây trôi vừa giống pháo hoa, vô cùng tráng lệ.

Sau khi ba người Hàn Sâm đến gần, mới phát hiện ráng đỏ đó bay lên †ừ một sơn cốc, trong sơn cốc một ráng đỏ bay lững thững, như tiên cảnh chốn nhân gian, nhưng nhìn không rõ bên trong có vật gì.

“Có cần vào xem một cái không?” Cố Khuynh Thành nhìn chằm chằm sơn cốc, nhíu mày hỏi.

Nàng không nhìn thấy cái gì, mây mù và ráng đỏ bên trong thật sự quá dày, không tính là chói mắt, nhưng ánh mắt khó có thể xuyên vào.

“Không biết rốt cuộc bên trong có gì, tùy tiện tiến vào thực sự quá nguy hiểm.” Cho dù có giày Tuyệt Nha Thố, Hàn Sâm cũng không dám tùy tiện đi mạo hiểm, dù sao cơ thể của hắn vẫn là quá yếu, chỉ cần bất cẩn một chút thôi cũng có thể phải trả giá bằng cả tính mạng.

Xu Aïm

“Bây giờ phải xem bản đại đế rồi.” Tà Tình Đế đắc ý nói một câu, sau đó triệu hồi ra sách cổ màu bạc, đầu ngón tay vương một chút ánh bạc, vẽ nhanh vào trong trang sách.

Cũng chỉ là chớp mắt một cái, một quang ảnh của con báo màu bạc xông ra ngoài từ trong trang giấy, hình dạng bên ngoài giống y đúc con mà Cố Khuynh Thành giết lúc trước, nhưng con báo này chỉ là một quang ảnh màu bạc, không hề có thân thể máu thịt.

“Quyển sách này của người vẽ cái gì cũng được?” Hàn Sâm có chút ngạc nhiên hỏi.

“Cái này ấy hả, tạm thời vẫn có chút hạn chế, hiện nay chỉ có thể vẽ sinh vật thật sự tồn tại trong đại vũ trụ gen, hơn nữa phải vẽ đầy đủ hình thần, mới có thể ngưng tụ ra quang ảnh.” Tà Tình Đế vừa nói vừa chỉ huy quang ảnh con báo vọt vào trong sơn cốc.

“Vậy ngươi vẽ một dị chủng cấp Vương thì có thực lực cấp Vương hay không?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Đương nhiên là không rồi, thực lực của quang ảnh là dựa theo thực lực của bản thân ta để tính toán, nhưng vẽ ra một loại sinh vật nào đó, quang ảnh sẽ có thuộc tính và sức mạnh của bọn chúng, chỉ là trình độ sức mạnh tương đương với bản thân ta mà thôi.” Tà Tình Đế giải thích.

“Như thế đã rất lợi hại rồi.” Hàn Sâm nhìn Tà Tình Đế, thế nào cũng cảm thấy có hơi không tự nhiên.

Dựa vào tính tình nóng nảy như thế kia của Tà Tình Đế, để hắn vừa chiến đấu vừa vẽ, kiểu gì cũng đều có cảm giác kỳ quặc.

“Grào!” Quang ảnh con báo kia xông vào trong ráng đỏ mới được một lát, đã nghe thấy từ bên trong truyền ra một tiếng gào thảm thiết, sau đó đột nhiên dừng lại, sơn cốc lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Tà Tình Đế biến sắc, đồ án con báo kia trên sách cổ màu bạc đã vỡ tan theo.

“Chuyện gì vậy?” Hàn Sâm hỏi Tà Tình Đế.

“Không biết, giữa ta và quang ảnh có liên hệ tâm linh, nhưng chỉ nhận được được cảm giác của bọn chúng, không nhìn thấy phạm vi nhìn của bọn chúng, sau khi nó tiến vào ráng đỏ, hình như đã bị vật gì đó trực tiếp giết chết.” Tà Tình Đế nói.

Hết chương 1870.

Chương 1871. Kẻ địch không nhìn thấy

Hàn Sâm và Cố Khuynh Thành đều thầm nhíu mày, quang ảnh Tà Tình Đế vẽ ra, đây chính là chiến lực tương đương với cấp Tử Tước, chỉ nhoáng một cái đã bị giết rồi, thứ bên trong sơn cốc khá đáng sợ.

“Không cần gấp, xem ta đây.” Tà Tình Đế nói, lại mở sách cổ ra, đầu ngón tay lướt nhan trên đấy.

Chỉ một lát, một con báo xông ra từ trong sách cổ, chỉ là con báo này không vọt thẳng vào sơn cố, mà là ngồi cạnh Tà Tình Đế.

Ngón tay Tà Tình Đế lướt lướt vẽ không ngừng, lại vẽ ra bốn quang ảnh con báo, lúc này mới thu tay về nói: “Được rồi, đây đã là cực hạn hiện tại của ta”

Nói xong lệnh cho năm quang ảnh con báo xếp thành một hàng, xông về phía sơn cốc.

Mỗi quang ảnh con báo đều cách nhau một khoảng, năm con báo đồng thời xông vào, khiến cho sương mù ráng đỏ trong sơn cốc chập chờn.

Rất nhanh, trong sơn cốc lại truyền đến tiếng gào thảm thiết, sau đó thấy sương mù ráng đỏ trong sơn cốc cuồn cuộn, từng tấm từng tấm hình vẽ trên sách cổ của Tà Tình Đế nhanh chóng biến mất.

Chỉ trong nháy mắt, năm bức hình con báo đều bị hủy diệt, quang ảnh con báo trong sơn cốc chỉ sợ cũng đã tiêu đời.

Sắc mặt Tà Tình Đế có chút tái nhợt, ngược lại không phải vì quang ảnh con báo chết gây ảnh hưởng đến hắn, mà là vẽ năm con báo này, đối với sức mạnh của hắn tiêu hao quá lớn.

“Thế nào, có làm rõ được bên trong sơn cốc rốt cuộc có cái gì không?” Hàn Sâm nhìn Tà Tình Đế hỏi.

Tà Tình Đế nói: “Là thứ gì thì ta không biết, ta lại không nhìn thấy, nhưng khi nó giết năm ảnh vẽ con báo, trung bình đều cách gần một giây, chắc là cùng một sinh vật gây nên, lấy thời gian này để tính toán, tốc độ của nó đại khái nhanh hơn chúng ta gấp bốn năm lần, dựa vào cái này để suy đoán, rất có khả năng là một sinh vật cấp Bá Tước, hoặc là cấp cao hơn ẩn giấu thực lực.”

“Nếu như chỉ là cấp Bá Tước, vậy thì càng dễ xử lý, ta có giày Tuyệt Nha Thố, tốc độ không thua kém cấp Bá Tước, lại còn có áo giáp dị chủng cấp Hầu Tước, mặc dù không kích phát ra uy năng được, ngăn cản công kích cấp Bá Tước vẫn không thành vấn đề.” Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn trời, trên bầu trời khắp nơi đều là điện từ loạn xạ, một mảnh đen kịt, căn bản không thể nhìn thấy ánh trăng khác của Nguyệt Chi Hiệp, muốn mượn sức mạnh của ánh trăng cũng không được.

“Ngươi đợi một chút.” Cố Khuynh Thành gọi Hàn Sâm chuẩn bị tiến vào sơn cốc lại, rút ra thanh Thuần Quân kiếm, một luồng kiếm khí màu xanh ngưng tụ trên thân kiếm, kiếm kia giống như có linh tính, tự động bay vào trong sơn cốc.

Kengl

Thuần Quân kiếm mới bay vào ráng đỏ không bao lâu, chợt nghe thấy một tiếng giòn vang, Thuần Quân kiếm bắn ngược lại, bay về trong tay của Cố Khuynh Thành.

“Kiếm của ta chỉ bị công kích một lần.” Cố Khuynh Thành thu Thuần Quân Kiếm về, nói với Hàn Sâm.

“Được rồi, vẫn là để ta đi vào xem sao.” Hàn Sâm mặc áo giáp cấp Hầu Tước, lại đi giày Tuyệt Nha Thố, một tay cầm Quỷ Nha đao, một tay cầm phôi đao, cẩn thận di chuyển về phía sơn cốc.

Bây giờ Hàn Sâm ngược lại có hơi nhớ đến đến chú nhỏ Vương Vũ Hàng, nếu có hắn ở đây, đứng ngoài sơn cốc gọi vài tiếng, nói không chừng thứ trong sơn cốc sẽ bị hắn hấp dẫn ra ngoài, căn bản không cần phải mạo hiểm tiến vào sơn cốc thế này.

Hàn Sâm cẩn thận bước vào phía bên trong ráng đỏ, ráng đỏ giống như sương mù mang màu sắc, tiến vào trong cũng không cảm thấy có chỗ kì lạ gì.

Mới đi được vài bước, trong lòng Hàn Sâm bỗng chốc kinh sợ, bước chân đang định di chuyển, trên lưng đã bị đánh một cái, sức mạnh vô cùng hung mãnh, cơ thể không thể tự chủ ngã nhoài về phía trước.

Còn chưa đợi Hàn Sâm kịp đứng vững, lại là một kích đụng vào tay hắn.

Sinh vật bên trong sương mù ráng đỏ lui tới không tiếng động, cũng không nhìn thấy nó ở chỗ nào, dù cho tốc độ của Hàn Sâm đã rất nhanh, nhưng căn bản không biết khi nào nó sẽ phát động công kích, đợi khi công kích rơi lên người mới có thể phát hiện, lúc đó có trốn cũng không kịp nữa rồi.

Vẫn may còn có áo giáp hộ thể cấp Hầu Tước, thứ đó không thể gây tổn thương thực sự tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm đành phải ỷ vào áo giáp cứng rắn xông ra khỏi sơn cốc, vật đó cũng không theo ra ngoài, đứng từ ngoài sơn cốc nhìn vào, trên áo giáp ở

trên người Hàn Sâm có rất nhiều vết cào xước, vẫn may là không sâu, chỉ in một vết mờ mờ.

“Tình hình gì đây?” Tà Tình Đế, Cố Khuynh Thành và Tiểu Ngân Ngân đều chạy tới, Cố Khuynh Thành hỏi.

“Lão Tình nói không sai, bên trong hẳn là có một sinh vật cấp Bá Tước, tốc độ và sức mạnh cũng không tệ, hơn nữa nhờ vào sự yểm hộ của sương mù ráng đỏ, đến không hình đi không vết tích, đợi đến khi trên người bị trúng công kích của nó thì đã muộn rồi, ta ở phía trong đã bị trúng của nó tới mấy lần, cũng không thể nhìn rõ hình dạng của nó ra sao, những sương mù ráng đỏ kia hẳn là có tác dụng che đậy cảm giác, ở bên trong ta ngay cả tiếng của hành động của nó cũng không nghe thấy được.” Hàn Sâm nói.

“Vậy thì có chút khó giải quyết, nó ở phía bên trong không chịu đi ra, chúng ta vô trong lại không phải là đối thủ của nó, chỉ dựa vào áo giáp bảo mệnh của ngươi này, tiến vào cũng vô tác dụng.” Cố Khuynh Thành nhíu mày nói.

“Nếu như có thể hấp dẫn nó ra ngoài thì tốt rồi.” Tà Tình Đế nói.

“Nếu như nó nguyện ý đi ra thì đã sớm đuổi theo kiếm của ta hoặc là Hàn Sâm ra ngoài rồi.” Cố Khuynh Thành khẽ lắc đầu.

“Dẫn nó ra ngoài cũng không khó, nhưng phải mang một người lại đây trước.” Hàn Sâm nói.

“Vương Vũ Hàng?” Hiển nhiên Tà Tình Đế và Cố Khuynh Thành đều đã nghĩ đến.

“Sơn cốc này có dị tượng bực này, lại có dị chủng bảo vệ không chịu rời nửa bước trong đó, e rằng bên trong có dị bảo sắp xuất thế, chuyện này không sớm thì muộn.” Cố Khuynh Thành nói.

“Trước đây ta có cho Vương Vũ Hàng một vài gen dị chủng, sau khi hắn dùng, ngược lại đã phá vỡ rào chắn, có thể hấp thu tinh hoa gen sinh mệnh, gen hoàn hảo rồi mới tấn thăng lên Liên Minh, mang hắn qua đây cũng dễ dàng. Nhưng trên tinh cầu Nhật Thực có bao nhiêu sinh vật, những tên ở

ngoài kia đều hiểu rõ trong lòng, từng người đều cần ghi vào trong danh sách, khi không nhiều hơn một người, lúc hỏi rất khó giải thích rõ ràng, ta phải đi ra ngoài một chuyến trước, mượn danh nghĩa chiêu mộ mới có thể mang hắn qua đây." Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

"Vậy thì đi nhanh đi thôi, tiện đường mang nhiều người trở về, tài nguyên dị chủng của tinh cầu Nhật Thực bên này đầy đủ, càng nhiều người đến càng tốt, chỉ dựa vào vài người chúng ta, sợ rằng tài nguyên khai phá trong thời gian ba năm cũng không đủ nộp thuế." Cố Khuynh Thành nói.

"Hiện tại cũng chỉ có thể như thế này, các ngươi đi săn xung quanh trước, không nên đi vào quá sâu, thuận tiện quan sát sơn cốc này, ta đi nhanh về nhanh, cố hết sức để về nhanh nhất." Hàn Sâm nói rồi quay về căn cứ trước.

Sau khi quay trở về gen, Hàn Sâm liên hệ Nữ Hoàng Đao Phong, Nữ Hoàng Đao Phong cũng biết hắn đang cần nhân lực, rất nhanh đã đồng ý với Hàn Sâm, còn phái phi thuyền cho hắn, để công tước Băng Điểu đón hắn, sau đó trực tiếp rời khỏi Nguyệt Chi Hiệp đi chiêu mộ nhân lực.

"Lần này người muốn đi đâu chiêu mộ gia thần?" Bây giờ công tước Băng Điểu đối với Hàn Sâm đã khách khí hơn nhiều.

Giành được vị trí đầu tiên của đại điển Nguyệt Thần, còn trở thành sinh vật đầu tiên được Nguyệt Thần chúc phúc đúng nghĩa chân chính, hai điều này còn có thể nói là là nhờ ngoại lực và vận khí.

Nhưng có thể luyện Nha Đao đến trình độ đó trong khoảng thời gian ngắn, còn ngưng tụ được lực Tuyệt Nha, đây cũng không còn đơn giản là vận khí nữa, chính là công tước Băng Điểu cũng không thể không có vài phần kính trọng với Hàn Sâm.

Hết chương 1871.

Chương 1872. Hang động

“Ta muốn đi tinh cầu Khúc Nham.” Hàn Sâm nói với công tước Băng Điểu.

“Ngươi muốn chiêu mộ tộc Kana?” Công tước Băng Điểu lập tức hiểu ý nghĩ của Hàn Sâm.

Tỉnh cầu Khúc Nham vốn là một tinh cầu lệ thuộc vào Vũ tộc, chủng tộc chủ yếu nhất trên tinh cầu Khúc Nham chính là tộc Kana, nhưng mà bản thân tộc Kana đã là một thượng tộc.

Một chỉ tộc Kana trên tinh cầu Khúc Nham này, chỉ là một chỉ nhánh của tộc Kana, bởi vì nguyên nhân nào đó, bị ép phản bội tộc Kana, trằn trọc đầu nhập vào Vũ tộc.

Hiện giờ Vũ tộc đại biến, Thánh Thiên Đường đã phong bế, rất khó để bận tâm đến những chủng tộc phụ thuộc và tinh cầu này, tuy rằng tinh cầu Khúc Nham còn chưa bị công phá, chỉ là đã có rất nhiều thế lực đều đang có ý đồ với tộc Kana, hy vọng có thể nhét bọn họ vào môn hạ nhà mình.

Sở dĩ Hàn Sâm lựa chọn đi tinh cầu Khúc Nham là bởi vì chủng tộc của bản thân tinh cầu Khúc Nham rất phức tạp, tộc Kana chỉ là chủng tộc chủ đạo trong đó, số lượng cũng không nhiều, còn có rất nhiều chủng tộc khác ở trong đó, thuận tiện cho Hàn Sâm làm việc.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng có ý nghĩ muốn thử thời vận, nhỡ đâu có thể chiêu mộ vài người tộc Kana, đó cũng là lựa chọn vô cùng không tệ, dù sao tộc Kana đặc biệt am hiểu sử dụng gen dị chủng chế tạo thuốc, được coi như là nhân tài các thế lực lớn đều hy vọng có thể có được.

Bởi vì thế lực chiêu mộ bọn họ rất nhiều, trước mắt tộc Kana còn đang treo giá, chưa chính thức lựa chọn nơi đi.

“Không sai, có thể chiêu mộ được tộc Kana là tốt nhất, không chiêu mộ được, nơi đó chủng tộc đông đảo, hẳn cũng sẽ có chút thu hoạch.” Hàn Sâm thuận miệng nói.

“Các chủng tộc khác còn có chút hy vọng, tộc Kana thì không cần nghĩ, Kim Ngọc Vương của Rebet tộc chúng ta, từ hai tháng trước đã đi tinh

cầu Khúc Nham, đến bây giờ còn chưa có thu hoạch, thế lực muốn tộc Kana nhiều lắm" Công tước Băng Điểu nói.

"Trước cứ nhìn kỹ rồi nói sau, nói không chừng ta vận khí tốt, người ta nguyện ý đi theo ta chịu khổ thì sao?" Hàn Sâm nói như là nói đùa.

Trên thực tế hắn đối với tộc Kana cũng không ôm hy vọng quá lớn, chỉ muốn nhanh chóng đón mấy người Vương Vũ Hàng.

Sau khi đến tinh cầu Khúc Nham, Hàn Sâm mới biết được tình huống hiện tại của tinh câu Khúc Nham phức tạp cỡ nào, phi thuyền và chiến hạm của các thế lực lớn ở khắp nơi, rất rõ ràng đều vì tộc Kana mà đến.

Nhìn chiến trận của tinh cầu Khúc Nham, sợ rằng chỉ là cường giả cấp Vương đã có không ít.

Phi thuyền của Hàn Sâm bọn họ vừa tới gần tinh cầu Khúc Nham đã bị kiểm tra, báo lên danh hiệu của người Rêt, mới có thể leo lên tinh cầu Khúc Nham.

Nếu đổi lại là chủng tộc nhỏ bình thường, người ta căn bản ngay cả †inh cầu cũng không cho ngươi lên, chứ đừng nói chỉ là đi gặp tộc Kana.

Công tước Băng Điểu mang theo Hàn Sâm cùng đi gặp Kim Ngọc Vương, chỉ là ngay cả bóng dáng Kim Ngọc Vương cũng không nhìn thấy, chỉ có một Công tước tiếp đãi bọn họ.

"Thì ra là hai vị đệ tử của Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ và công tước Băng Điểu, thật là thất lễ, vương thượng nhà ta có việc quan trọng trong người, không có cách nào tự mình đến, đặc biệt để ta tới tiếp đãi, nếu như hai vị có yêu cầu gì, tại hạ nhất định sẽ hết lòng tương trợ." Công tước ngược lại là khách khí.

"Công tước đại nhân khách sáo, bọn ta tới đây là vì chiêu mộ một ít gia †hần, không biết Công tước đại nhân có tư liệu phân bố chủng tộc tỉnh cầu Khúc Nham hay không, nếu như có thể cho bọn ta một phần, tại hạ cũng đã cảm kích vô cùng." Hàn Sâm nói.

“Ta nói là chuyện gì, đây là chuyện nhỏ, ta đây cho bọn họ sao chép một phần cho ngươi.” Công tước dứt lời, dừng một chút lại nói: “Hai vị cũng dự định chiêu mộ tộc Kana? “

“Nếu có cơ hội thì đương nhiên là tốt nhất.” Hàn Sâm thuận miệng nói.

Công tước kia cười cười: “Chiêu mộ tộc Kana là khó khăn chút, nhưng mà các ngươi cũng có thể đi thử vận khí, nói không chừng vừa lúc có cơ duyên. “

“Đa tạ cát ngôn của Công tước đại nhân.” Hàn Sâm lấy tư liệu, sau đó nói lời tạm biệt với Công tước.

“Chỉ các ngươi mà đòi chiêu mộ tộc Kana? Thật sự là suy nghĩ hão huyền, cho dù Nữ Hoàng Đao Phong tự mình đến, cũng chưa chắc thấy được có thể làm cho tộc Kana động lòng.” Sau khi đám người Hàn Sâm rời đi, Công tước hừ lạnh nói.

Sau khi Hàn Sâm cầm tư liệu, chỉ để người của công tước Băng Điểu mang đến đi những tộc nhỏ khác xem một chút, tận lực chiêu mộ một ít quý tộc trước.

Xem tình huống hiện tại, tộc Kana nhất định là không được, người ta căn bản không cần phải bỏ qua nhiều thế lực lớn như vậy, đi theo một Nam tước nho nhỏ như hắn đi khai hoang.

Hàn Sâm một mình đi ra ngoài dạo một vòng, sau khi xác định không bị người theo dõi, hắn chui vào một vùng núi hẻo lánh không người, †ìm một hang động, truyền tống trở về Tí Hộ Sở.

Bấm máy liên lạc của Vương Vũ Hàng, nói với Vương Vũ Hàng chuyện đi đại vũ trụ gen, Vương Vũ Hàng hưng phấn đến suýt chút nữa nhảy dựng lên, tỏ vẻ để Hàn Sâm chờ hắn, hắn lập tức đến ngay.

Toàn bộ Liên Minh hiện giờ không khác gì hậu hoa viên của Hàn Sâm, nhà họ Kỷ thì phụ trách quản lý khu vườn hoa này.

Mà các thế lực lớn ít nhiều gì cũng biết đến sự tồn tại của đại vũ trụ gen. Rất nhiều thế lực đều hy vọng có thể ra một cường giả tiến vào đại vũ trụ gen, vì gia tộc của bọn họ đặt nên móng trong đại vũ trụ gen.

Chỉ là hiện nay người có thể đi ra chân chính, lại ngay cả một người cũng không có.

Đám người Vương Vũ Hàng bởi vì sử dụng gen dị chủng do Hàn Sâm cung cấp, làm nhân loại thành công tấn thăng đến Liên Minh, nhưng không có Hàn Sâm dẫn dắt, mình tấn thăng ra khỏi Tí Hộ Sở, đó chính là một con đường chết, cho nên ai cũng không dám ra ngoài, chỉ có thể chờ Hàn Sâm.

Sau khi cuộc đối thoại giữa Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng kết thúc không bao lâu, Vương Vũ Hàng trực tiếp lái phi hành khí tới.

“Tiểu Hàn, mau dẫn ta đi đại vũ trụ gen, ta muốn xem rốt cuộc những em gái tai mèo kia có xinh đẹp như ngươi nói hay không.” Vương Vũ Hàng chạy vào trong phòng, chảy nước miếng nói.

“Đừng có gấp, muốn đi đại vũ trụ gen thì được, nhưng mà chúng ta trước tiên đã nói xong, sau khi ta dẫn ngươi đi qua, ngươi phải tạm thời nghe ta, không thể hành động một mình.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi yên tâm, ta cam đoan cái gì cũng nghe lời ngươi, ngoại trừ cưới vợ và sinh con ra.” Vương Vũ Hàng võ ngực nói.

“Vậy thì không thành vấn đề, ta cũng không có tâm trạng giúp ngươi cưới vợ sinh con.” Hàn Sâm đưa Vương Vũ Hàng đến tinh cầu Khúc Nham, nhưng mà gen dị chủng Vương Vũ Hàng ăn không nhiều lắm, thời gian tấn thăng đến Liên Minh cũng ngắn, còn lâu mới đạt tới trình độ ngưng tụ chiến giáp gen, chỉ có thể mang tới trước, để cho hắn chậm rãi ăn nhiều gen dị chủng một chút, ngưng tụ ra chiến giáp gen rồi nói sau.

Hàn Sâm lại mang cả Nữ thần Tử vong và nữ đầu bếp Long tộc tới, để cho các nàng ngưng tụ chiến giáp gen ở trong hang động.

Sau khi nữ đầu bếp Long tộc tấn thăng đến Liên Minh, vẫn luôn ở trong nhà Hàn Sâm, phòng bếp đều bị nàng nhận thầu, nàng được xem như là một

trong những người ăn nhiều gen dị chủng nhất.

Nữ thần Tử vong cũng ăn không ít, cũng đến trình độ có thể ngưng tụ chiến giáp gen, quan trọng nhất là, Nữ thần Tử vong một lời không hợp liền bắn tên, ở trong Liên Minh thật sự rất đáng sợ.

Lúc trước ở quê nhà, những cao ốc kia đều bị nàng bắn sập vài tòa, hiện tại ở trong thành thị, nhỡ đâu ngày nào đó tâm trạng của nàng không tốt, bắn rơi mấy tòa cao ốc, hoặc là bắn nổ một hai tinh cầu gì đó cho vui, vậy thì vui rồi.

Cho nên Hàn Sâm ngẫm lại, vẫn là mang nàng tới đây, miễn cho lại xảy ra chuyện gì.

Nữ thần Tử vong và nữ đầu bếp Long tộc ở trong hang động ngưng tụ chiến giáp gen, Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng ngồi xổm ở chỗ bí mật ở cửa động canh gác hút thuốc.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe thấy có giọng nói truyền đến, hơn nữa nghe âm thanh dường như đang đến bên này.

“Không xong, nơi có chú nhỏ quả nhiên không có chuyện tốt, Long Nữ và Mộng Nhi đang ngưng tụ chiến giáp gen ở bên trong, tuyệt đối không thể bị người quấy rầy.” Hàn Sâm thầm nhíu mày, lại nghe được tiếng người nọ cách bọn họ càng ngày càng gần.

Hết chương 1872.

Chương 1873. Tộc Kana

“Ngươi đi vào bên trong trước, canh giữ Long Nữ và Mộng Nhi.” Hàn Sâm thấp giọng nói với Vương Vũ Hàng.

Vương Vũ Hàng biết với chút thực lực này của mình, ngay cả một người bình thường của đại vũ trụ gen cũng không bằng, ở lại cũng vô dụng, bèn lui vào sâu trong hang động.

Hàn Sâm ngồi xổm ở cửa hang động, nương núi đá và dây leo che giấu thân thể, vẫn nhìn chăm chú vào tình huống bên ngoài.

Không bao lâu đã nhìn thấy có hai bóng người đi tới từ trên đường núi xa xa, một bóng người trong đó nửa thân trên là người, nửa dưới thân là rắn, dáng dấp còn rất xinh đẹp, thoạt nhìn giống như nữ xà tinh, đang tự lắc lư thân rắn, đi hướng về phía bên này.

"Tộc Kana?" Trong lòng Hàn Sâm có hơi kinh ngạc, tại nơi hoang sơn dã lĩnh này, lại có thể gặp được một tộc Kana, loại xác suất này thật sự là thấp đến đáng thương.

Một bóng người khác bên cạnh tộc Kana là một người đầu trâu, chẳng qua so với người đầu trâu mà Hàn Sâm đã gặp có chút khác biệt, người đầu trâu này là một phái nữ, hơn nữa cơ ngực vô cùng phát triển, giống như là hai quả cầu sắt lớn vậy, người nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Lúc trước Hàn Sâm đã xem qua tài liệu chủng tộc của tinh cầu Khúc Nham, biết đây là một chi nhánh của người đầu trâu, tự xưng là tộc Chao, là chủng tộc lớn đệ nhất của tinh cầu Khúc Nham.

Sở dĩ nói là chủng tộc lớn đệ nhất là vì số lượng tộc Chao trên tinh cầu Khúc Nham là nhiều nhất, tuy rằng tộc Kana chưởng quản tinh cầu Khúc Nham, nhưng mà số lượng lại rất ít.

Bình thường mà nói, tộc Chao xem như thuộc hạ của tộc Kana, chỉ là †ình huống hiện tại thoạt nhìn có chút không thích hợp.

Hai tay và trên người tộc Kana kia đều bị xiêng xích khóa lại, tộc Chao phía sau cầm một cây thương thép nhắm ngay sau lưng tộc Kana kia, giống như đang áp giải phạm nhân vậy.

"Gea, ngươi có biết ngươi đang làm gì không?" Nữ nhân tộc Kana vừa đi vừa nói, trên mặt tràn đầy vẻ tức giận.

"Tiểu thư Cổ Na, đương nhiên ta biết ta đang làm gì, ngươi lại là đáng giá một số tiền lớn đấy, sau khi bán ngươi, cũng đủ để ta đi bất kỳ tỉnh cầu nào

tiêu dao khoái hoạt cả đời.” Nữ nhân Gea tộc Chao có cơ ngực giống như quả bóng hừ lạnh nói.

“Gea, ta thật không ngờ ngươi thế mà có thể như vậy, từ nhỏ ta đã uống sữa của ngươi lớn lên, xem ngươi như là người thân, ngươi thế mà lại bán đứng ta, còn muốn bán ta, chẳng lẽ ngươi là máu lạnh sao?” Cổ Na cắn môi nói.

“Người thân? Đừng có cố làm ra vẻ ở đó, tộc Kana các ngươi chẳng qua chỉ coi tộc Chao bọn ta là nô bộc, là công cụ sản xuất sữa mà thôi. Tộc Chao bọn ta đã trả giá hết thảy, nhưng bọn ta có được cái gì? Chính là một chút khen ngợi và thương hại của tộc Kana các ngươi à? Ta cho ngươi biết, những thứ đó không đáng giá lấy một đồng.” Gea cười lạnh nói.

Cổ Na cắn môi không nói gì nữa, Gea tiếp tục nói: “Ngươi thành thật đừng có mà chơi trò gì, bằng không ngươi sẽ phải nếm mùi đau khổ.”

“Ngươi rốt cuộc muốn bán ta cho ai?” Cổ Na hỏi.

“Bán cho ai cũng giống nhau, có rất nhiều chủng tộc chịu ra giá cao.” Gea nói rồi đẩy Cổ Na một cái: “Đi đi, vào hang động chờ một lát trước, người mua rất nhanh sẽ đến thôi.”

Hàn Sâm ngồi xổm bên trong dây leo, trong lòng thầm kêu xui xẻo, xem ra Gea thế mà chọn địa điểm giao dịch ở nơi này.

Hàn Sâm không nói một lời, lặng lẽ trốn trong dây leo, thu liễm khí tức trên người, lẳng lặng cầm Quỷ Nha đao.

Lúc Cổ Na sắp đi tới cửa hang động, đôi mắt đẹp có chút yêu dị, thế mà lại nhìn về phía dây leo nơi Hàn Sâm đang ẩn thân, gần như là nhìn vào ánh mắt của Hàn Sâm, đồng thời trên mặt nàng cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hàn Sâm cả kinh trong lòng: “Năng lực cảm giác thật nhạy bén, ta đã tận lực thu liễm khí tức, thế mà còn có thể cảm giác được ta ở chỗ này?”

Chỉ là ánh mắt của Cổ Na rất nhanh đã dời đi, giống như chỉ là lơ đãng đảo qua nơi này, không còn nhìn về bên này lấy một cái.

Nhưng lúc Cổ Na đi, không biết là cố ý hay vô tình, dần dần đến gần phía của Hàn Sâm một chút.

Rất nhanh, Cổ Na đã đi tới trước mặt Hàn Sâm, Hàn Sâm nằm bất động trong dây leo, thẳng đến khi Gea đi tới trước mặt hắn, Hàn Sâm mới vô thanh vô tức nhảy lên, Quỷ Nha đao trong tay đâm thẳng về phía thắt lưng của Gea từ phía sau.

Khí tức trên người Gea rất mạnh, có thể là Bá tước, hiện tại Quỷ Nha đao không bị kích phát lực lượng, rất khó làm trọng thương xương cốt của Bá tước, chỉ có thể từ chỗ mềm nhất xuống tay.

Không có ngoại vật kích thích, chỉ dựa vào lực lượng của bản thân Hàn Sâm, chỉ có thể kích phát một bộ phận lực lượng nhỏ của Quỷ Nha đao.

Mũi đao của Quỷ Nha đao giống như răng nanh, đâm vào bên hông của Gea.

Chỉ là da thịt của nàng vô cùng cứng cỏi, tuy rằng không có mặc áo giáp, nhưng một đao này của Hàn Sâm cũng không có thể đâm thủng thắt lưng của nàng.

Chỉ đâm vào khoảng mười centimet, đối với cái thắt lưng còn thô hơn thùng nước mà nói, khoảng mười centimet cũng chỉ là độ sâu khoảng một phần ba mà thôi, còn chưa đủ trí mạng.

Bị đánh lén bị thương nặng, phản ứng đầu tiên của Gea không phải

chạy trốn, mà là trên mặt lộ vẻ hung bạo, không để ý vết thương bên hông, xoay người quét một thương tới.

Thương thép trong tay nàng dài khoảng ba mét, thô như cánh tay, khí lửa trên thương ngưng tụ thành bộ dạng của một đầu trâu, dưới cái quét ngang giống như là mãng ngưu va chạm, sức mạnh đến xé rách cả không khí.

“Cẩn thận, không nên mạnh mẽ đón lấy lực ngưu giác của nàng, nàng sở hữu lực phá giáp rất mạnh.” Cổ Na hét lên trong hang động.

Hàn Sâm vốn cũng không có ý định mạnh mẽ đón lấy, thân hình chợt lóe đã rời khỏi vài mét, né tránh đầu trâu kiêu ngạo của Gea.

Ầm!

Vách núi đều bị đầu trâu kiêu ngạo khủng bố kia đập nát một tảng lớn, trên mặt Gea tràn đầy vẻ phẫn nộ, cầm thương thép lại đánh về phía Hàn Sâm.

Cổ Na ở trong hang động, muốn trốn cũng trốn không thoát, đối với chuyện này Gea tuyệt đối không lo lắng, hiện tại nàng chỉ muốn giết chết cái tên đánh lén Hàn Sâm này.

Đối với lai lịch của Hàn Sâm, trong lòng Gea cũng có chút nghi hoặc, nàng căn bản còn chưa thông báo địa điểm giao dịch cho người mua, nếu nói người mua mai phục ở chỗ này, vậy cũng không có khả năng cho lắm.

Hơn nữa nếu đó là người mua, cũng sẽ không tìm một tên yếu như vậy để đánh lén, có thể mua được tộc Kana, tùy tiện là có thể tìm ra mấy Hầu tước Công tước, muốn giết nàng còn không dễ dàng?

Tuy trong lòng nghi ngờ, nhưng thương thép trong tay Gea lại không có chút do dự nào, mang theo sức lạ gào thét, lực ngưu giác lại trùng kích về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm dẫn Gea đến cửa hang động, nhưng cũng không rời xa.

Hắn chạy quá xa, Gea vì trông coi Cổ Na, chưa chắc sẽ đuổi theo hắn. Mà Hàn Sâm cũng sợ Cổ Na lại đi vào trong hang động, sẽ phá hỏng đại kế tấn thăng của Long Nữ và Mộng Nhi.

Chỉ có một Vương Vũ Hàng ở bên trong, ngay cả người thường cũng không bằng, cho dù Cổ Na bị khóa, Vương Vũ Hàng cũng chắc chắn không ngăn nàng được.

Hàn Sâm và Gea đều có suy nghĩ riêng, đại chiến ngay trước hang động.

Lúc đầu Cổ Na thấy sức mạnh của Hàn Sâm có hơi yếu, nhiều nhất cũng chỉ là một Tử tước, chỉ sợ không phải là đối thủ của Cổ Na, rất nhanh sẽ bị chém giết, trong lòng chuyển qua rất nhiều ý niệm, đang suy nghĩ làm thế nào để chạy trốn trong thời gian có hạn.

Nhưng rất nhanh Cổ Na lại phát hiện, tuy rằng sức mạnh của Hàn Sâm không mạnh, nhưng tốc độ lại rất nhanh, Gea ra tay, thậm chí ngay cả góc áo của hắn cũng không đụng tới.

Hết chương 1873.

Chương 1874. Cổ Na

Trong chốc lát, Hàn Sâm đã biết thực lực của Gea thế nào, liền không do dự nữa, trong nháy mắt khi cây thương thép của Gea đánh tới, thân hình của Hàn Sâm đột nhiên lại tăng nhanh lên.

Tốc độ của thương thép và lực ngưu giác thế mà không thể đuổi kịp thân hình của Hàn Sâm, Hàn Sâm xẹt qua bên người Gea, đồng thời một đao xẹt qua cổ nàng, tuy rằng còn chưa đủ để cắt đầu nàng, nhưng khí quản và động mạch của cổ đều bị cắt đứt.

Gea ngay cả gầm cũng không gầm được, nhưng vẫn hung hãn vung thương thép, trở tay đâm về phía Hàn Sâm.

Thân hình của Hàn Sâm lại gia tốc, lại một lần nữa né tránh thương thép của Gea, một đao lại chém vào lưng Gea.

Cổ Na đứng ở trong hang động, có hơi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm chém lên người Gea một đao lại một đao, thần sắc trên mặt biến ảo bất định.

“Lực Tuyệt Nha của Rebet tộc, hắn không phải Rebet tộc, sao có thể sử dụng lực Tuyệt Nha thế?” Trong lòng Cổ Na âm thầm suy tư: “Nếu như hắn chính là người mua mà Gea liên lạc, muốn chạy trốn cũng khó, tốc độ như vậy, chỉ sợ có thể sánh ngang với Hầu tước, nhìn lực lượng của hắn, không nên có được tốc độ như vậy mới đúng.”

Ngay khi Cổ Na suy tư, thân hình Gea lảo đảo một cái, thương thép trong tay rơi xuống đất, thân thể cũng ngã xuống.

Vết thương trên người nàng vẫn luôn chảy máu, đặc biệt là vết thương trên cổ, gần như muốn xé rách cả nửa cổ, dù hung hãn đến đâu cũng không kiên trì được.

Bởi vì khí quản bị cắt, ngay cả kêu thảm nàng cũng không kêu được, chỉ co giật trên mặt đất.

Hàn Sâm đâm một đao vào trái tim của Gea đã không còn sức chống cự, kết thúc tính mạng của nàng.

"Cảm tạ ân cứu mạng của các hạ, bộ tộc Kana tất có trọng tạ." Cổ Na tiến lên hành lễ với Hàn Sâm.

"Trọng tạ thế nào?" Hàn Sâm đánh giá Cổ Na từ trên xuống dưới.

Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, muốn dựa vào thực lực của hắn để hấp dẫn tộc Kana trở thành gia thần của hắn, Hàn Sâm cảm thấy là không có hy vọng gì.

Hiện tại có sẵn đưa tới cửa, đương nhiên Hàn Sâm không chịu buông tha, vừa lúc mang về tinh cầu Nhật Thực, đến lúc đó sẽ không do nàng quyết định nữa.

Cổ Na vừa nhìn vẻ mặt của Hàn Sâm, trong lòng liền thầm kêu không xong, biết người mình gặp phải cũng không phải hạng người lương thiện gì.

Trên mặt Cổ Na ngược lại lộ ra tươi cười: "Hiện giờ tinh cầu Khúc Nham đại loạn, bộ tộc Kana ta rất nhanh đã không còn chỗ dung thân, nếu như ân nhân ngươi không ghét bỏ, Cổ Na mang theo người nhà đi theo ân nhân, để báo đại ân đại đức cứu mạng của ân nhân."

Hàn Sâm nghe xong hơi ngẩn ra, lại nhìn vẻ mặt thành khẩn và cảm kích của Cổ Na, không khỏi nở nụ cười.

"Ân nhân có nguyện ý thu nhận chúng ta không?" Vẻ mặt Cổ Na nghiêm túc hỏi.

"Thu nhận là không có vấn đề gì, nhưng mà ta chỉ muốn thu nhận một mình ngươi, người nhà của ngươi thì thôi đi. Gia đình ta nghèo, không thể nuôi

nhiều như vậy.” Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

Trong lòng Cổ Na sốt ruột, trên mặt vẫn mang theo vẻ thành khẩn nói: “Ân nhân không cần lo lắng, một nhà chúng ta coi như là có chút tích góp, nguyện ý cống hiến toàn bộ cho ân nhân ngươi, chỉ cầu ân nhân †hu lưu một nhà chúng ta, cho chúng ta một nơi ở tốt.”

Hàn Sâm lại lười nói thêm gì với Cổ Na, hắn coi như là thường thấy người giảo hoạt gian trá, càng biết diễn xuất càng giảo hoạt hơn so với Cổ Na, hắn cũng gặp nhiều lắm, há lại không nhìn ra tâm tư của Cổ Na.

Thân hình vừa động, đã đến bên cạnh Cổ Na, lấy đồ ra định bịt miệng Cổ Na.

Mặt Cổ Na lập tức biến sắc, vội vàng kêu lên: “Ta có biện pháp cho ngươi đạt được sự thần phục của một bộ phận tộc Kana, chỉ cầu ngươi thả ta ra”

Thấy Hàn Sâm vẫn không có ý định dừng tay, miệng Cổ Na sắp bịt kín, lại vẫn tiếp tục kêu lên: “Ta là con gái của tộc trưởng, ngươi bắt ta đi không chỉ có phiền phức, hơn nữa ta cũng không hiểu chế thuốc, ngươi bắt ta về cũng không có ích lợi gì. Nếu ngươi chịu cho ta một cơ hội, ta có biện pháp để ngươi an toàn mang đi ít nhất năm chế dược sư tộc Kana trở lên.”

“A, nói nghe một chút.” Lần này Hàn Sâm ngược lại cảm thấy hơi hứng thú, không nghĩ tới một người hắn tùy tiện cứu chính là con gái tộc trưởng của tộc Kana, như vậy có chút thú vị.

Cổ Na vội vàng nói: “Ngươi là ân nhân cứu mạng của ta, chỉ cần chịu thả ta trở về, để cha ta tặng cho ngươi năm chế dược sư là chuyện rất đơn giản.”

“Cho ngươi một cơ hội khác.” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Cổ Na nói.

Cổ Na cắn môi: “Ngươi có thể chụp một bức hình để tống tiền cha ta, chỉ là muốn một vài chế dược sư, cha nhất định sẽ đồng ý.”

Hàn Sâm trực tiếp bịt miệng Cổ Na lại, sau đó khiêng nàng đi vào trong hang động, tùy ý Cổ Na giãy dụa thế nào cũng không để ý.

Hắn đi tống tiền tộc trưởng tộc Kana, trừ phi hắn điên rồi mới có thể làm như vậy.

Không nói đến tộc Kana chính là thổ Hoàng đế của tinh cầu Khúc Nham, muốn tìm hắn quá dễ dàng, cho dù tộc Kana không tới tìm hắn, chỉ cần tùy tiện tiết lộ một chút tiếng gió là có vô số cường giả sẽ tới giải cứu Cổ Na, để lấy thiện cảm của tộc Kana.

Trong những cường giả này còn bao gồm cả vương giả như Kim Ngọc Vương.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ muốn mau chóng mang Cổ Na trở về tinh cầu Nhật Thực, đến tinh cầu Nhật Thực rồi thì không sợ nàng còn có thể bay lên trời nữa.

Tộc Kana của tinh cầu Khúc Nham, dù sao cũng chỉ là một nhánh nhỏ của tộc Kana, cường giả mạnh nhất trong tộc cũng chỉ là một vị vương giả, hơn nữa chỉ có một vị như vậy, tuyệt đối không dám đi Nguyệt Chi Hiệp làm càn.

Cho dù hắn dám đi, cũng nhất định là có đi không trở về, Rebet tộc cũng rất cần chế dược sư của tộc Kana.

Mặc dù rất tàn khốc, nhưng sự thật chính là như thế, tộc Kana có thể bảo trì địa vị siêu nhiên hiện tại, cũng không phải bởi vì bản thân bọn họ mạnh cỡ nào, mà là bởi vì liên lụy đến thế lực khắp nơi, ai cũng khó có thể xuống tay.

Nếu không đã dùng vũ lực trấn áp tộc Kana mang về từ sớm, nơi nào còn đến phiên bọn họ đưa ra điều kiện.

Hàn Sâm còn chưa đi vào hang động, đã thấy Long Nữ, Mộng Nhi và Vương Vũ Hàng đi ra.

“Hai người đã tiến hóa lần thứ hai chưa?” Hàn Sâm nhìn Long Nữ và Mộng Nhi hỏi.

Hai người đều gật đầu, lúc này Hàn Sâm mới yên lòng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Mộng Nhi ngươi theo ta trở về, Long Nữ và chú nhỏ, hai người các ngươi cùng đi, phi thuyền của ta ở bên thành Nam, Long Nữ trực tiếp báo danh đi vào là được, về phần chú nhỏ ngươi, đến lúc đó †a sẽ chiêu mộ ngươi đi vào.”

Sau khi ba người thương nghị xong, Long Nữ và Vương Vũ Hàng rời đi trước, Hàn Sâm nhìn Cổ Na, lại có chút buồn rầu, đang suy nghĩ làm sao mới có thể đưa nàng về phi thuyền thần không biết quỷ không hay.

Đang lúc Hàn Sâm suy tư, Tiểu Thấu Minh hiện ra từ trên vai hắn, lập tức nhảy lên đầu Cổ Na, sau đó thân thể nhạt dần rồi biến mất.

Quỷ dị chính là, Cổ Na dưới thân nó, thế mà cũng biến mất theo, chỉ chốc lát sau đã biến thành như trong suốt, Hàn Sâm đứng gần như vậy, gần như không nhìn ra Cổ Na đứng ở nơi đó.

“Tiểu Thấu Minh, lợi hại đó.” Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, không ngờ Tiểu Thấu Minh lại còn có năng lực như vậy.

Hết chương 1874.

Chương 1875. Tộc Kana thất thủ

Mang Cổ Na trở lại phi thuyền, thuận tiện đăng ký một danh ngạch cho Mộng Nhi.

Hàn Sâm vốn cho rằng công tước Băng Điểu bọn họ ít nhiều gì cũng có thể chiêu mộ được một ít quý tộc, ít nhất cũng có thể chiêu mộ được không ít Nam tước, nhưng mọi chuyện vẫn có chút chênh lệch so với tưởng tượng của hắn.

Bởi vì thế lực tới chiêu mộ tộc Kana quá nhiều, bọn họ đều ôm ý nghĩ không khác ý nghĩa của Hàn Sâm lắm, cho dù không chiêu mộ được tộc Kana, cũng không thể tay không trở về.

Ngay cả Nam tước bình thường, cũng có không ít thế lực muốn, mà những Nam tước kia chọn chọn lựa lựa, nơi nào để ý tới thế lực nhỏ như Hàn Sâm, cho dù muốn nương tựa vào Rebet tộc, cũng đều chạy tới bên Kim Ngọc Vương.

Hàn Sâm rời đi lâu như vậy, bọn họ ngay cả một Nam tước cũng không chiêu mộ được.

Không bao lâu sau, Long Nữ đã mang theo Vương Vũ Hàng đến nương tựa, nhân viên công tác trên phi thuyền vô cùng mừng rỡ, tốt xấu gì cũng có một Nam tước tới, nhưng Long Nữ lại yêu cầu mang theo Vương Vũ Hàng cùng ký hợp đồng, nếu không nàng sẽ không ký, làm cho nhân viên công tác nhức đầu.

Nếu là ở các tinh cầu chiến loạn khác, một Nam tước làm sao có tư cách đưa ra điều kiện, nhưng ở chỗ này, nếu bọn họ không đáp ứng điều kiện, ngay cả một Nam tước cũng không chiêu mộ được.

Cuối cùng vẫn là Hàn Sâm lên tiếng, để bọn họ ở lại, nhân viên công tác mới dám ký bọn họ.

“Công tước Băng Điểu, muốn chiêu mộ nhân lực ở chỗ này thật sự quá khó khăn, ta xem chúng ta vẫn nên đổi một tinh cầu khác đi.” Hàn Sâm giấu Cổ Na trong phòng mình, tính rời khỏi tinh cầu Khúc Nham trước rồi nói sau.

“Được.” Công tước Băng Điểu đã sớm đoán trước sẽ có loại tình huống này, trước khi tới nàng cũng đã nhắc nhở Hàn Sâm, cho nên hiện tại cũng không nói thêm gì, lập tức đồng ý.

Đang lúc phi thuyền chuẩn bị cất cánh, bên ngoài lại đột nhiên có rất nhiều phi hành khí tới, vây quanh phi thuyền.

Trong lòng Hàn Sâm nhất thời lộp bộp một cái: “Chẳng lẽ là chỗ đó có vấn đề, chuyện Cổ Na bị ta bắt về bại lộ? Thật là chuyện xấu không thể làm mà, trời đất chứng giám, ta thật sự chỉ muốn tìm một trợ thủ mà thôi, không có ý định làm gì nàng cả, không đến mức báo ứng nhanh như vậy chứ?”

Trong lòng Hàn Sâm hiện lên rất nhiều ý nghĩ, nghĩ nếu thật sự bại lộ, phải làm sao mới có thể sống sót rời đi.

Hàn Sâm nhìn thấy trong phi hành khí đi xuống rất nhiều tộc Chao, công tước Băng Điểu đã dẫn người ra ngoài nghênh đón, cùng cầm đầu tộc Chao nói gì đó, không bao lâu sau, tộc Chao đều rút lui.

"Công tước Băng Điểu, tộc Chao kia tới làm gì?" Hàn Sâm chờ công tước Băng Điểu trở lại phi thuyền rồi mới hỏi.

Công tước Băng Điểu đưa cho Hàn Sâm một tấm thư mời, đồng thời nói: "Thật sự là không ngờ, những tộc Kana kia lại lật thuyền trong mương, toàn bộ bị tộc Chao khống chế, tộc Chao định bán đấu giá bọn họ, mời chúng ta tham dự hội đấu giá."

"Thật trâu! Rốt cuộc làm thế nào mà làm được?" Hàn Sâm thế mới biết được, bị tộc Chao bắt được không chỉ có mỗi Cổ Na mà thôi, toàn bộ tộc Kana đều đã trở thành tù nhân.

"Dưới tình thế trước mắt, có thể làm được loại chuyện này, chỉ sợ cũng chỉ có tộc Chao được tộc Kana coi như cánh tay, các thế lực lớn ngoại lai ngược lại không có cơ hội như vậy, nhất cử nhất động đều có quá nhiều người nhìn chằm chằm, ai ra tay trước đều sẽ trở thành mục tiêu của mọi người." Công tước Băng Điểu nói.

"Những tộc Chao này thế mà lại bán đấu giá, bọn họ sẽ không thật sự cho rằng, sau khi bán đấu giá tộc Kana xong, bọn họ có thể mang theo một khoản tiền lớn toàn thân trở ra chứ?" Hàn Sâm bĩu môi nói.

"Có lẽ đầu óc bọn họ bị lừa đá, hoặc có lẽ là sau lưng còn có lực lượng gì, nhưng mà chuyện này đều không liên quan đến chúng ta, ngươi hẳn là không có số tài nguyên lớn đi tham gia đấu giá chứ?" Công tước Băng Điểu rất rõ ràng với tài sản của Hàn Sâm.

Trên người Hàn Sâm quả thật rất nghèo, gen dị chủng do tinh cầu Nhật Thực sản xuất cũng coi như quá ít, nhưng đa số bộ phận gen dị chủng đều bị hắn lấy về Tí Hộ Sở, cung cấp cho thân bằng hảo hữu của mình sử dụng, căn bản không còn thừa, làm sao có tiền đi hội đấu giá làm dáng.

“Đi hội đấu giá để thêm kiến thức cũng tốt.” Hàn Sâm suy nghĩ một chút, nếu hắn đi ngay bây giờ, thật sự có hơi quá bắt mắt.

Vì chiêu mộ tộc Kana mà đến, kết quả ngay cả hội đấu giá cũng không tham gia đã muốn rời khỏi tinh cầu Khúc Nham, nghĩ thế nào cũng có chút khả nghi.

Nếu tộc Kana đã xong đời, những người Kana kia đã tự thân khó bảo toàn, lại không ai biết Cổ Na ở chỗ hắn, hiện tại hẳn là vẫn an toàn, cho nên hắn định tham gia hội đấu giá xong lại đi cũng chưa muộn, miễn cho người ta chú ý, ngược lại xảy ra vấn đề.

Trở lại phòng mình, Hàn Sâm mở thiết bị che chắn, không cho âm thanh và hình ảnh trong phòng truyền ra ngoài, lúc này mới để cho Tiểu Thấu Minh rời khỏi Cổ Na.

Chỉ thấy màu sắc trên giường biến ảo một trận, thân thể Cổ Na xuất hiện trên giường, thân thể bị xiềng xích khóa ở trên giường, miệng cũng bị bịt kín, chỉ có một cái đuôi có thể động đậy.

“Ngươi tốt nhất thả ta ra ngay lập tức, bằng không bị bất kỳ chủng tộc nào trên tinh cầu Khúc Nham biết ta ở chỗ này, các ngươi chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.” Cổ Na căm hận nói.

“Nói cho ngươi một tin xấu và một tin tốt. Tin xấu là hiện tại toàn bộ tộc Kana các ngươi đã trở thành tù nhân, ngày mai sẽ bị tộc Chao bán đấu giá toàn bộ. Tin tốt là ngươi không cần phải đi đến hội đấu giá, bởi vì bây giờ ngươi thuộc về ta.” Hàn Sâm nói.

“Không thể nào, ngươi đừng hòng lừa gạt ta.” Cổ Na mở to hai mắt.

“Không thể nào? Vậy làm sao mà ngươi bị Gea bắt?” Hàn Sâm tiện tay ném thiệp mời đến trước mặt Cổ Na.

Mặc dù thân thể Cổ Na bị khóa, nhưng cái đuôi của nàng vẫn rất linh hoạt, rất dễ dàng mở thiệp mời, sau khi xem qua, lập tức trừng to hai mắt.

“Những kẻ phản bội kia!” Vẻ mặt Cổ Na oán giận.

“Ngươi may mắn, không cần lên hội đấu giá, sau này theo ta làm cho tốt, cam đoan ngươi ăn ngon uống ngon, ít nhất không cần làm nô lệ.” Hàn Sâm cười híp mắt nói.

“Ngươi rốt cuộc định làm gì ta?” Sắc mặt Cổ Na âm tình bất định, nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Không được tốt lắm, ta tới để chiêu mộ gia thần, ngươi hẳn là cũng biết một ít quy củ chiêu mộ gia thần của Rebet tộc, đại khái chính là như vậy.” Hàn Sâm thuận miệng nói.

Cổ Na nhìn chằm chằm Hàn Sâm tiếp tục hỏi: “Ngươi cũng không phải Rebet tộc, theo ta được biết, trong ngoại tộc của Rebet tộc, rất ít sự †ồn tại có tư cách chiêu mộ gia thần, chỉ có mấy vị cũng không bao gồm ngươi.”

“Đó là tin tức của ngươi quá lạc hậu, ta là đệ tử duy nhất của Nữ Hoàng Đao Phong, hơn nữa hiện tại còn là chủ một tinh cầu, đương nhiên ta có tư cách chiêu mộ gia thần.” Hàn Sâm cười, lại nói thêm: “Vừa rồi lúc lên thuyền, không phải ngươi đều đã nhìn thấy, ngay cả những quý tộc Rebet tộc cũng lễ độ cung kính với ta.:

“Nữ Hoàng Đao Phong sẽ thu một ngoại tộc làm đệ tử?” Cổ Na có chút không thể tin được.

“Có tin hay không tùy ngươi, dù sao ngươi có tin hay không, ta cũng

không sao cả.” Hàn Sâm nói xong thì nằm xuống giường.

“Ngươi làm gì vậy?” Cổ Na lập tức lại càng hoảng sợ, muốn né tránh, nhưng thân thể bị khóa ở trên giường, phạm vi có thể di động thật sự có hạn, ngay cả xuống giường cũng không thể.

“Ngoại trừ ngủ còn có thể làm gì?” Hàn Sâm nằm trên giường, nghiêng người nhìn Cổ Na bên cạnh, chớp mắt hỏi.

“Ngươi đừng làm bậy… Nếu không ta thà tự tử… Cổ Na bị Hàn Sâm nhìn đến run người, nàng nghe nói có rất nhiều chủng tộc biến thái, sẽ làm rất nhiêu chuyện khủng khiếp.

Hàn Sâm cười tủm tỉm vươn tay, nắm cằm Cổ Na.

Hết chương 1875.

Chương 1876. Thánh nữ Kana

“Ngươi đừng đụng vào ta… Ta thực sự sẽ… Thật sự sẽ…” Cổ Na dù sao cũng còn trẻ, lúc này sợ hãi đến toàn thân đều run rẩy.

Hàn Sâm nhéo nhéo khuôn mặt của nàng, cảm xúc khá tốt, làn da rất mịn màng trắng nõn, nhưng Hàn Sâm vẫn thu tay lại, thuận miệng nói: “Ngươi yên tâm, ta không có hứng thú với sinh vật không phân nhánh, hiện tại không thể để cho sinh vật khác nhìn thấy ngươi, cho nên chỉ có thể tạm thời như vậy, chờ trở về Nguyệt Chi Hiệp, chỗ của ta có rất nhiều phòng, ngươi muốn ngủ ở phòng nào cũng được.”

Nói xong, Hàn Sâm cũng đã nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cổ Na thấy Hàn Sâm thật sự đã nghỉ ngơi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đêm nay, Cổ Na cũng khó có thể chợp mắt, trong đầu hiện lên đủ loại suy nghĩ.

Tất cả đều biến hóa quá nhanh, chính nàng bị Hàn Sâm bắt tới, tộc Kana cũng trở thành hàng hóa trên đài đấu giá, nghĩ đến sau này vận mệnh của người thân và mình đều nằm trong tay người khác, Cổ Na không khỏi bi thương, nước mắt theo hai má chảy xuống.

Sáng hôm sau, Hàn Sâm tỉnh dậy trên giường, nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của Cổ Na trừng trừng nhìn hắn, nhíu mày hỏi: “Sao ngươi lại nhìn ta như vậy? Ta cũng không có làm gì ngươi mà?”

Hàn Sâm còn trông đợi vào Cổ Na đến tinh cầu Nhật Thực rồi bán mạng làm việc cho hắn, không muốn làm cho mối quan hệ trở nên căng thẳng.

“Ngươi thật sự chỉ muốn chiêu mộ ta làm gia thần?” Cổ Na không nháy mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm, phảng phất như muốn nhìn thấu toàn bộ nội tâm của Hàn Sâm.

“Bằng không muốn ngươi làm gì? Ta không có hứng thú với dị tộc.” Hàn Sâm vừa rời giường vừa nói, không nhìn ánh mắt của Cổ Na.

“Có phải ngươi muốn đi hội đấu giá không?” Cổ Na lại hỏi. “Đúng vậy.” Hàn Sâm không cần che giấu.

Cổ Na cắn răng: “Chúng ta làm giao dịch, ngươi giúp ta trả tộc Kana về, ta đồng ý thần phục ngươi, sau khi tới Nguyệt Chi Hiệp, toàn lực vì ngươi làm việc.”

“Nghe có vẻ là giao dịch không tồi, nhưng ta căn bản không có tiền, đi hội đấu giá chỉ là góp vui, cũng không chuẩn bị ra giá. Ngươi cũng biết, tộc Kana các ngươi rất đáng giá, đến lúc đó cạnh tranh nhất định sẽ vô cùng kịch liệt, mỗi một người tộc Kana đều có thể bán ra giá trên trời.” Hàn Sâm nhún nhún vai nói.

“Ta có cách.” Cổ Na cắn môi suy tư thật lâu, cuối cùng mở miệng nói.

Hàn Sâm hứng thú nhìn về phía Cổ Na: “Nói xem, nếu như không quá phí công, ta có thể giúp ngươi một phen.”

Công tước Băng Điểu và Hàn Sâm cùng đi tham gia hội đấu giá, địa điểm nằm trong cung điện đắt giá nhất của tộc Kana, nơi này vốn dĩ là nơi mà tộc Kana dùng để cầu nguyện hàng ngày, bây giờ lại bị đổi thành hội trường hội đấu giá, hơn nữa còn dùng để bán đấu giá người tộc Kana.

Nhìn tượng thần Kana khổng lồ kia, trong lòng Hàn Sâm âm thầm cảm thán: “Xem ra cầu thần bái Phật đều là vô dụng, cầu người không bằng cầu mình”

Trong buổi đấu giá có rất nhiều cường giả của các tộc, rất nhiều vương công quý tộc đều ngồi ở trước từng cái bàn, có thể tới nơi này, gần như không có kẻ yếu.

“Băng Điểu, Hàn Sâm tham kiến vương thượng” Công tước Băng Điểu mang theo Hàn Sâm bái kiến Kim Ngọc Vương.

Khuôn mặt Kim Ngọc Vương anh tuấn, tai thỏ là màu vàng xinh đẹp, cả người đều tỏa ra khí chất cao quý, tựa như nam thần trong truyền thuyết.

Nhưng Hàn Sâm nhìn thế nào cũng cảm thấy Kim Ngọc Vương có chút quen mắt, cẩn thận nhớ lại một chút, lập tức nhớ tới, hắn ở đại điện Nguyệt Thần đánh bại một người Rebet cấp Bá Tước, dáng dấp Bá tước kia có vài phần giống với Kim Ngọc Vương.

“Ngươi chính là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong?” Một đôi mắt vàng của Kim Ngọc Vương nhìn thoáng qua trên người Hàn Sâm.

“Đúng vậy, Hàn Sâm tham kiến vương thượng.” Hàn Sâm cung kính nói lần hai, hắn cũng không muốn đắc tội Kim Ngọc Vương ở chỗ này, lát nữa nếu hắn thật sự có thể mua được tộc Kana, còn phải mượn sức mạnh của Kim Ngọc Vương mang về Nguyệt Chỉ Hiệp.

Nếu không chỉ dựa vào sức mạnh của hắn và công tước Băng Điểu, cho dù lấy được tộc Kana, rất có thể cũng sẽ bị người đánh cướp nửa đường.

Kim Ngọc Vương khẽ gật đầu: “Các ngươi tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống đi.”

“Vâng.” Hàn Sâm và công tước Băng Điểu đáp một tiếng, tìm được một cái bàn ngay bên cạnh rồi ngồi xuống.

Tuy rằng trên bàn Kim Ngọc Vương còn có mấy chỗ trống, nhưng Kim Ngọc Vương không để cho bọn họ ngồi ở đó, đương nhiên bọn họ cũng không thể ngồi xuống.

“Công tước Băng Điểu, bá tước tai vàng tại đại điển Nguyệt Thần lần trước có quan hệ gì với Kim Ngọc Vương thế?” Ngón tay của Hàn Sâm dính một ít nước, viết lên bàn.

Sau khi công tước Băng Điểu nhìn, cũng dính nước viết mấy chữ: “Cao Cơ là con thứ mười bảy của Kim Ngọc Vương.”

“Vậy thì thảm rồi, nếu như chúng ta xảy ra chuyện ở chỗ này, ngươi nói Kim Ngọc Vương có thể giúp chúng ta hay không?” Trong lòng Hàn Sâm có chút phiền muộn.

“Cái này thật đúng là khó nói, tuy rằng con trai của Kim Ngọc Vương rất nhiều, nhưng Cao Cơ xem như là được hắn cưng chiều nhất, ngươi lại đánh bại Cao Cơ trước mặt mọi người, Kim Ngọc Vương sẽ không vui cũng là chuyện bình thường, cho nên ngươi tốt nhất không nên ở chỗ này gây chuyện.” Công tước Băng Điểu viết.

Hàn Sâm thở dài trong lòng: “Ta cũng không muốn gây chuyện, nhưng nếu như không lấy được tộc Kana kia, Cổ Na cho dù là chết cũng sẽ không chịu vì ta dốc sức, cần nghĩ cách mới được.”

Không bao lâu, trong hội trường đấu giá đã chật kín người, rất nhiều tộc Chao bận rộn ở trong hội trường, chủ yếu là phục vụ cho đại lão các tộc tham gia hội đấu giá.

Nếu nói là bảo vệ trật tự, bất kì một vương giả nào ở đây đều có thể dễ dàng tiêu diệt bộ tộc Chao, có trật tự gì đáng nói.

Một người tộc Chao bộ dạng không khác gì Gea lên đài, Hàn Sâm thực sự không phân biệt được những người tộc Chao kia có điểm nào không giống nhau, hắn thấy họ đều cao như nhau, cơ ngực đều giống như hai quả bóng rổ, nhỏ nhất cũng lớn cỡ trái banh.

“Tộc Chao không có nam giới sao?” Trong lòng Hàn Sâm có chút nghi hoặc.

Tộc Chao ngược lại cũng cẩn thận, không nói mấy câu, đã mang một người tộc Kana toàn thân đều bị khóa lên, sau khi giới thiệu thân phận của tộc Kana kia, liền trực tiếp bắt đầu bán đấu giá.

Giữa đại lão các tộc đều có chỗ cố ky, ai cũng không dám ra tay cướp đoạt trước, đều chỉ là mặt không chút thay đổi ngồi đó, từ tùy tùng bên người ra giá.

Rất nhanh, người Kana đầu tiên đã bị người mua với giá trên trời, sau đó một đám người Kana bị kéo lên đài bán đấu giá, tuy rằng Kim Ngọc Vương cũng để cho Công tước bên cạnh ra giá mấy lần, đáng tiếc đều không thể đắc thủ.

Hàn Sâm đột nhiên cảm giác có chút không đúng, thoạt nhìn những người Kana bị coi như hàng hóa để bán đấu giá hình như có chút bình tĩnh quá mức.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, bất luận là người lớn hay là trẻ em, đều không có một người Kana nào khóc lóc mắng chửi, đều là đờ đẫn bị mang lên đài bán đấu giá.

Cũng không có ai phản kháng, sau khi bị mua thì yên lặng bị kéo đến đứng bên người mua.

“Rốt cuộc là có chỗ nào không đúng?” Ánh mắt Hàn Sâm quan sát xung quanh, nhưng cũng không thấy chỗ nào khác thường.

“Tiếp theo đây sắp bán đấu giá một vị, là Thánh nữ tộc Kana…” Theo người đầu trâu giới thiệu, một thiếu nữ người Kana bị mang lên.

Lúc Hàn Sâm nhìn thấy thiếu nữ kia, lập tức cả kinh trong lòng, bộ dạng thiếu nữ kia giống hệt Cổ Na.

Ngũ quan xinh xắn, làn da trắng nõn, vòng eo cực kỳ thon gọn, còn có bộ ngực đầy đặn kia, gần như là được đúc cùng một khuôn với Cổ Na.

Hết chương 1876.

Chương 1877. Luyện ngục Thiên quốc

“Chư vị hẳn cũng biết rõ, thuật chế thuốc của tộc Kana có quan hệ mật thiết đến thể chất và sức mạnh của họ, huyết mạch tộc Kana càng thuần khiết thì hiệu quả của thuốc được chế ra càng tốt. Mặc dù vị Thánh nữ này không phải là Thánh nữ dòng chính của tộc Kana, nhưng độ thuần khiết huyết mạch, ở trong nhánh tộc Kana này là xuất sắc nhất, giá khởi điểm…” Người tộc Chao phụ trách đấu giá lưu loát giải thích.

Những đại lão các tộc phía dưới đã có hơi không kiên nhẫn, có người bên cạnh đại lão đã bắt đầu kêu giá ngay, chỉ một lát giá tiền đã bị nâng lên đến mức làm Hàn Sâm phải sợ hãi than.

Một nhánh tộc Kana của tinh cầu Khúc Nham này, tổng cộng chỉ vài chục người mà thôi, phía trước đã bán gần hết, chỉ còn lại mấy người, trong những người đó, vị Thánh nữ này bị tranh đoạt vô cùng kịch liệt.

Kim Ngọc Vương trước đó không toàn lực ra thủ, chính là để chờ đợi người có huyết mạch thuần khiết của tộc Kana này, giờ đây cũng tham gia vào cuộc đấu giá kịch liệt.

Hàn Sâm nhìn Thánh nữ tộc Kana trên đài, sự bất an trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Chỉ thấy toàn thân thiếu nữ kia bị khóa chặt, đuôi rắn chống đỡ thân thể đứng ở nơi đó, trên mặt lại không buồn không vui, đôi mắt hơi nhắm lại, lông mi thật dài tạo nên đường cong duyên dáng.

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp khẽ run lên, thần sắc trên mặt uy nghiêm, như một nữ tu ngoan đạo đang cầu nguyện, hình như tiếng ồn ào xung quanh không thể làm bẩn linh hồn trong sạch của nàng dù chỉ một chút.

“Không thích hợp!” Ánh mắt Hàn Sâm dò xét xung quanh, chỉ thấy những tộc nhân Kana đã được đấu giá xong cũng đều đang nhắm mắt cầu nguyện như thiếu nữ.

Bất luận tư thế của họ là gì, sự thành kính trên khuôn mặt lại đều giống nhau như đúc, hơn nữa khẩu hình của họ cũng đều tương tự nhau.

Hàn Sâm cẩn thận lắng nghe, có thể nghe được một ít âm thanh, nhưng họ không nói ngôn ngữ thông dụng trong đại vũ trụ gen, Hàn Sâm cũng không biết lời nói thâm của bọn họ có ý nghĩa gì.

"Vương thượng, những tộc nhân Kana đó đang lẩm bẩm, bọn họ đang làm gì vậy?" Hàn Sâm nhắc nhở Kim Ngọc Vương ngồi bàn bên cạnh, trong lòng luôn cảm thấy có hơi bất an.

Kim Ngọc Vương liếc nhìn người Kana nói: "Đó là thân ngữ Kana, là tế ngữ bọn họ khẩn cầu với thần linh, nếu có cường giả Thần Hóa tộc Kana bọn họ ở đây, những lời khẩn cầu này có lẽ còn hữu dụng. Đáng tiếc họ sớm đã phản bội tộc Kana, cho dù có cường giả Thần Hóa tộc Kana tại đây cũng chưa chắc đáp lại lời khẩn cầu của bọn họ."

Dứt lời, hắn phớt lờ Hàn Sâm, tiếp tục đấu giá Thánh nữ tộc Kana kia.

Rất nhiều vương giả đều là cường giả cái thế, bọn họ không sợ hãi, dù biết rõ gặp nguy hiểm, cũng sẽ không dừng tay, chỉ biết ngược dòng mà lên, tranh đoạt một phần tài nguyên hiếm có.

Đáng tiếc Hàn Sâm còn chưa phải cường giả như vậy, trong lòng hắn vẫn còn có chút kinh sợ, cho nên khi nghe lời nói của Kim Ngọc Vương xong, trong lòng ngược lại càng bất an hơn.

"Băng Điểu, chúng ta đi trước." Hàn Sâm đứng dậy nói.

"Sao vậy?" Công tước Băng Điểu cũng cảm nhận được có gì đó không ổn, nhưng không rõ ràng như Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không có thời gian để giải thích, vừa đi vừa nói: "Ta có hơi không thoải mái, cảm giác có gì đó không đúng lắm, chúng ta vừa đi vừa nói."

Công tước Băng Điểu có hơi nghỉ ngờ, nhưng vẫn đứng dậy đi theo Hàn Sâm đi hướng bên ngoài đại điện.

Nhưng bọn họ còn chưa rời khỏi đại điện, lại đột nhiên nghe thấy giọng nói đề cao của thiếu nữ bị bán đấu giá trên đài, dùng một giọng nói không buồn

không vui nói: “Lòng như lưu ly, người tựa gương sáng, rơi xuống địa ngục luân hồi cũng không một hạt bụi, lòng có Thiên quốc, tự thấy tự tại giữa chư thiên…”

“Lòng có Thiên quốc, tự thấy tự tại giữa chư thiên…” Lúc này tất nhiều người Kana nhắm mắt cầu khẩn đều mở mắt lớn tiếng ưng thuận, tiếng của bọ họ lấn át cả tiếng huyên náo trong phòng đấu giá.

“Câm miệng!” Hộ vệ tộc Chao phụ trách trông coi thiếu nữ quất một roi về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ lại không né không tránh, mặc cho roi quất vào người nàng, lập tức hằn lên một vệt máu trên khuôn mặt xinh xắn.

Nhưng thiếu nữ vẫn không động đậy không quan tâm, vẫn tiếp tục lớn tiếng niệm.

“Ta bảo ngươi câm miệng.” Hộ vệ tộc Chao lại quất mấy roi lên người thiếu nữ, quất đến khiến thân thể nàng rách ra, lộ ra làn da trắng như tuyết và thân rắn phía dưới, từ trên xuống dưới đều là huyết nhục tràn ra.

Thiếu nữ vẫn mang khuôn mặt thuần khiết, cao giọng niệm cùng rất nhiều tộc Kana, hoàn toàn không để ý đến vết thương đang chảy máu trên người, tựa như người đang bị thương không phải là thân thể của nàng vậy.

Những vương giả như Kim Ngọc Vương đều đã phát hiện có điều gì không ổn, nhưng bọn họ tự kiềm chế sức lực, đương nhiên không thể lùi bước vào lúc này.

Nhánh tộc Kana này, người mạnh nhất chẳng qua cũng chỉ là một Công tước mà thôi, bọn họ quả thực không có lý do gì phải sợ, càng không nói đến việc từ bỏ những người Kana đã tới tay này.

Đột nhiên, tượng thần Kana phía sau đại điện kia bất chợt phát ra tiếng rắc, trên thân tượng thần bằng đá nứt ra một đường, đồng thời nhanh chóng lan ra toàn bộ bức tượng.

Chẳng bao lâu đã có khối đá lớn rơi xuống từ trên người tượng thần, hơn nữa rơi xuống càng ngày càng nhiều, từ chỗ những tảng đá này rơi ra, có thể nhìn thấy một tia kim quang lấp lánh.

“Trong tượng thần Kana có gì vậy?” Mọi người có hơi kinh ngạc, đều nhìn chằm chằm vào tượng thần Kana.

Ầm!

Phía trên tượng thần có quá nhiều vết nứt, toàn bộ tượng đá vỡ vụn như thuỷ tinh, sau khi lớp bên ngoài bị bong ra hoàn toàn, một bức tượng Nữ thần Kana màu vàng lộ ra.

Tượng Nữ thần Kana kia cùng với Cổ Na và thiếu nữ trên đài có mấy phần giống nhau, nàng dùng đuôi rắn chống đỡ dưới đất, nhưng mặt đất cũng được tạo bởi vô số cánh tay đan vào nhau, tư thế vặn vẹo, quỷ dị như những cánh tay ác ma chìa ra từ trong địa ngục. Nữ thần Kana không nhìn xuống mặt đất, cánh tay ngọc giơ lên cao, như là nâng bầu trời, hai mắt cũng ngước nhìn lên trời, khuôn mặt thánh thiện.

Nhìn thấy tượng Nữ thần Kana hoàng kim quỷ dị kia, mặt các cường giả Kim Ngọc Vương đều biến sắc, một Công tước trên mặt tràn đầy kinh hãi, không nhịn được kêu thành tiếng: "Luyện ngục Thiên quốc… Đó là Luyện ngục Thiên quốc vũ khí Thần Hóa của tộc Kana… làm sao nó có thể ở chỗ này…"

"Giết những người Kana kia đi, không thể để bọn họ khởi động Luyện ngục Thiên quốc…" Lại có vương công quý tộc kêu lên.

Cũng có không ít người bắt đầu chạy trốn, nhưng đã quá muộn, bầu trời bên ngoài cung điện đã bị tầng mây màu vàng bao phủ, căn bản không thấy được vũ trụ tinh không chân chính.

Cả không gian chìm trong bóng tối, tất cả máy móc và thiết bị điện tử đều ngừng hoạt động, trên bầu trời mặc dù tầng mây màu vàng kia lấp lánh, nhưng kim quang kia lại không chiếu sáng được lấy một tấc đất.

Chỉ có bức tượng Nữ thần Kana hoàng kim, chiếu sáng toàn bộ đại điện, ngoại trừ đại điện ra chính là bóng tối vô biên, lại tựa như địa ngục có thể nuốt chửng mọi thứ.

Có người rút vũ khí ra, chém giết tộc Kana bên người, nhưng khi tộc Kana vừa chết, trên người lại tuôn ra một tia sáng rực rỡ, bị tượng Nữ thần Kana hấp thu, cả thế giới càng ngày càng tối tăm.

ân”

“Ngu ngốc! Đừng giết người Kana nữa, bọn họ đang hiến tế bản thân. Một vương giả lạnh giọng kêu lên.

Trong bóng tối bên ngoài, thỉnh thoảng truyền tới tiếng kêu thảm thiết, một tộc Chao vừa đứng ngoài cửa thê thảm xông vào từ bóng tối bên ngoài, thế nhưng thân thể của hắn đã bị cắn nuốt hơn nửa, lúc ngã vào đại điện, chỉ giãy giụa trong chốc lát đã chết đi.

Hết chương 1877.

Chương 1878. Đại điện bị tử vong bao phủ

“Cảnh giới Thần Hoá thì làm sao, không có cường giả Thần Hoá khống chế, có thể làm gì được bản vương?” Một vương giả lạnh giọng nói, †hần quang trên người đại phóng, mang theo thuộc hạ và tộc Kana đã tới tay xông ra ngoài đại điện.

Thần quang bá đạo mạnh mẽ xé rách hắc ám, chiếu sáng một khu vực nhỏ bên ngoài cung điện, mấy quý tộc kia đều vội theo sau hắn, tiến vào trong bóng tối, muốn quay vào trong chiến hạm của bọn họ để rời đi.

Nhưng đi chưa được bao xa thì bỗng có từng cánh tay yêu dị vươn lên từ dưới mặt đất, bắt lấy mấy sinh vật bước vào trong bóng tối, ngay cả tộc Kana cũng không ngoại lệ.

Thần quang trong tay vương giả liên tục chém ra, lập tức chém rời mấy cánh tay yêu dị này, nhưng trừ vương giả ra, ngay cả mấy Công tước cũng không chém được cánh tay, bị mấy cánh tay lôi kéo xuống mặt đất.

Dưới sự lôi kéo của mấy cánh tay kia, mặt đất giống như biến thành một vũng bùn, một số sinh vật có sức mạnh hơi yếu bị kéo thẳng xuống biến

mất không chút dấu vết.

Cũng chỉ có cường giả cấp Công Tước còn có thể vùng vẫy một lúc, nhưng vẫn không thoát khỏi sự trói buộc của cánh tay.

Có người bị dọa sợ bay lên, nhưng mới đến không trung đã thấy một luồng kim quang bắn ra từ giữa tầng mây vàng, kim quang hạ xuống, sinh vật vừa bay lên lập tức bị hút vào trong tầng mây biến mất, ngay cả âm thanh cũng không nghe thấy, cũng không thấy xuất hiện nữa.

Vương giả kia tung hoành vô địch, nhưng lại được cái này mất cái kia, một mình hắn có thể giết đi ra, nhưng lại không để ý được mấy người. Cuối cùng chỉ mang theo hai thân tín giết vào trong bóng tối, hơn mười mấy sinh vật đi theo hắn trong nháy mắt đã biến mất hơn một nửa.

Mấy vương giả còn lại trong đại điện đều có sắc mặt hơi khó nhìn, bọn hắn biết vũ khí Thần Hoá rất đáng sợ, cũng từng nghe qua sự khủng bố của Luyện ngục Thiên quốc, nhưng không ngờ không nằm trong tay cường giả cấp Thần Hóa, vẫn còn có uy lực cỡ này, ngay cả cường giả cấp Vương đều khó có thể địch lại.

Lúc này quý tộc bình thường mặt cắt không còn chút máu, ngay cả Công tước cũng không xông ra ngoài được, mà số người vương giả có thể bảo hộ lại có hạn, chỉ sợ phần lớn sinh vật đều phải chết ở chỗ này.

Mắt thấy hào quang trên tượng Nữ thần Kana hoàng kim ngày càng mạnh, mấy vị vương giả không còn do dự gì nữa, mang theo thân tín của mình giết vào trong bóng tối, ngay cả mấy tộc Kana cũng không cần, hiện tại căn bản là không còn sức để quan tâm mấy thứ đó nữa, cho dù là vương giả cũng không lo được nhiều như thế.

Uy lực của Luyện ngục Thiên quốc sẽ ngày càng mạnh, cho dù là cường giả cấp Vương cũng không dám tiếp tục lưu lại, hiện tại cường giả cấp Vương còn có thể xông ra ngoài, đợi thêm một lúc nữa thì chỉ sợ khó nói.

Kim Ngọc Vương không nói một lời, mang hai vị Công tước bên cạnh mình xông thẳng ra ngoài.

Mặc dù không nói là không cho Hàn Sâm và công tước Băng Điểu đi theo, nhưng nếu có chuyện gì chắc chắn sẽ không quan tâm bọn họ.

“Chúng ta cũng xông ra.” Công tước Băng Điểu cắn răng nói, mặc dù biết theo Kim Ngọc Vương xông ra ngoài là cửu tử nhất sinh, nhưng nếu ở lại lại là thập tử vô sinh.

“Tại sao bọn họ không trực tiếp công kích tượng Nữ thần Kana hoàng kim? Chẳng lẽ mấy vị vương giả mà cũng không chế phục được một vũ khí Thần Hoá?” Hàn Sâm kéo công tước Băng Điểu lại hỏi.

“Nếu như có thể phá, ngươi cảm thấy mấy vương giả kia còn phải chạy trốn à?” Trong khi công tước Băng Điểu trả lời nghi vấn của Hàn Sâm thì Kim Ngọc Vương cũng đã xông ra, có muốn đuổi theo cũng không kịp nữa.

Sắc mặt của công tước Băng Điểu rất khó coi: “Cơ hội sống cuối cùng cũng bị mất rồi.”

“Vậy cũng không nhất định, không phải là trong đại điện này không có chuyện gì sao?” Hàn Sâm đánh giá sinh vật trong đại điện nói.

Sinh vật còn lưu lại trong đại điện, trừ tộc Kana, tộc Chao ra chính là một số quý tộc không có vương giả làm chỗ dựa kia.

Mấy quý tộc theo vương giả đến kia, cơ bản đều đã xông ra rồi, có điều số người chết rất nhiều, vương giả cũng khó mà chiếu cố tất cả mọi người ở trong Luyện ngục Thiên quốc này được.

“Mẹ nó, đĩ thối, mau nói, làm như thế nào thì thứ đồ này mới có thể dừng lại, nếu không nói ta sẽ giết ngươi.” Có rất nhiều quý tộc đã bắt lấy người của tộc Kana muốn đánh muốn giết.

Trong đó có một Công tước bắt Thánh nữ tộc Kana, tát một cái lên mặt của nàng, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp bị sưng tấy lên chỉ trong nháy mắt.

“Tốt nhất là hiện tại ngươi giết ta đi.” Thánh nữ tộc Kana chỉ lạnh nhạt nói một câu, không hề có biểu cảm như phẫn nộ hay gì.

“Muốn chết, không dễ dàng thế đâu, không thành thật nói cho ta, ta sẽ khiến ngươi muốn sống không được muốn chết cũng không xong.” Công tước đó tức giận, một tay nắm lấy cánh tay của thiếu nữ, sống sờ sờ xé xuống một miếng thịt đầy máu.

Mấy tên quý tộc tộc khác cũng đều đang ép hỏi người Kana, muốn tìm ra một con đường sống từ trong miệng của bọn họ.

“Đúng là tên ngu ngốc, nếu như tộc Kana có phương pháp dừng lại thì sao mấy vương giả kia có thể không tiếc thương vong mà rời đi chứ.” Công tước Băng Điểu nhíu mày nói.

Hàn Sâm lắc đầu không nói gì, một người tộc Kana không chịu được tra tấn lớn tiếng hét thảm: “Tất cả sinh vật ở đây đều sẽ chết, Luyện ngục Thiên quốc đã phát động, không có khả năng dừng lại, tất cả sinh vật đều phải chết, người Kana nguyện chết đứng cũng tuyệt đối sẽ không quỳ sống, muốn bọn ta làm nô lệ, các ngươi nằm mơ….”

Trong đại điện đã loạn thành một đống, Hàn Sâm nhìn ra bên ngoài, mấy vương giả kia đã xông ra xa rồi, không nhìn thấy thần quang của bọn họ, bên ngoài lại biến thành một vùng đen kịt.

“Công tước Băng Điểu, chúng ta bắt lấy Thánh nữ tộc Kana trước, có thể vẫn còn một tia sinh cơ.” Hàn Sâm nói rồi bước về phía Thánh nữ Kana.

‘Tên Công tước kia vẫn đang dùng hình đối với Thánh nữ Kana, Hàn Sâm đột nhiên ra tay, một đao chém về phía sau lưng tên Công tước đó, tuy Công tước lửa giận công tâm, nhưng Công tước dù sao vẫn là Công tước, phản ứng thật sự rất nhanh, thân hình lóe lên, đã né được đao của Hàn Sâm.

Nhìn thấy khí tức trên người Hàn sâm rất yếu, chỉ là một nhân vật Nam tước hoặc Tử tước vô danh tiểu tốt mà thôi, nhất thời tức giận, trở tay muốn giết chết Hàn Sâm.

Công tước Băng Điểu lại vô thanh vô tức đứng phía sau Hàn Sâm, lạnh lùng nhìn tên Công tước kia.

Mặc dù nàng không cho rằng hiện tại vẫn còn đường sống, có điều có lẽ Thánh nữ Kana là người biết rõ tình hình ở đây nhất, bắt nàng ở trong tay không có hại gì, có lẽ sẽ có một tia sinh cơ cũng nên.

“Công tước Băng Điểu, ngươi có ý gì đây?” Tên Công tước kia quát hỏi.

“Không có ý gì, đây là đệ tử của chủ nhân nhà ta, chỉ cần có ta ở đây,

không ai có thể ra tay với hắn.” Công tước Băng Điểu lạnh lùng nói.

“Mẹ nó, giờ đã là lúc nào rồi? Ai còn quan tâm lai lịch của ngươi như thế nào, trả Thánh nữ Kana cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Công tước lạnh giọng nói.

“Ngươi có thể thử xem.” Băng khí trên người công tước Băng Điểu bốc lên, hoá thành một Băng Điểu như phượng hoàng che chở trước thân, lạnh lùng nhìn Công tước kia nói.

Hàn Sâm thoa một ít thuốc lên vết thương của Thánh nữ Kana, đồng thời hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

“Ngươi không cần giả mù sa mưa lấy lòng ta, ta có thể nói rõ với ngươi, hiện tại tất cả đều đã vô dụng, không có ai có thể ngăn lại sức mạnh của Luyện ngục Thiên quốc, bao gồm cả ta.” Thánh nữ Kana lạnh lùng nói.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua công tước đối đầu với công tước Băng Điểu và các quý tộc khác, không có ai chú ý đến hắn, thế là mượn cơ thể che chắn lấy ra một thứ từ trong túi áo, bảo Thánh nữ Kana nhìn một cái, đồng thời hỏi: “Ngươi biết cái này không?”

Hết chương 1878.

Chương 1879. Thú Luyện Ngục

Thánh nữ Kana nhìn thấy đồ vật trong tay Hàn Sâm, nhất thời biến sắc, đôi mắt đẹp yêu dị trừng Hàn Sâm hỏi: “Ngươi có được nó từ đâu?”

“Cổ Na bảo ta cứu ngươi ra ngoài, chỉ tiếc ta không đủ sức, chờ mãi đến bây giờ mới có cơ hội.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Thánh nữ Kana nhìn chằm chằm Hàn Sâm lạnh lùng nói: “Ngươi đừng hòng lừa ta, nhất định là ngươi đã bắt Cổ Na, cướp linh thạch Kana từ trên người nàng.”

Trên tay Hàn Sâm là một cái ngọc bài, ngọc bài rất cổ xưa, trên mặt nó không hề có hoa văn thừa thãi gì, một mặt khắc văn tự Kana, một mặt khắc tượng Nữ thần Kana.

Trước khi đến, Cổ Na giao cho Hàn Sâm miếng ngọc bài Kana này, nói vật này có thể dùng để mua được bất kỳ một người Kana nào, tộc Chao nhất định sẽ đồng ý.

Còn về người Kana mà nàng muốn Hàn Sâm mang về, Cổ Na cũng không nói tên, chỉ nói đó là chị em của nàng, đến lúc đó Hàn Sâm vừa nhìn thấy là biết.

Cổ Na nói không sai, đúng là chỉ nhìn một cái đã biết, Thánh nữ Kana và Cổ Na có dung mạo y hệt như nhau, giống như chị em là song sinh.

Hàn Sâm giơ tay ấn xuống ngọc bài một cái, tức khắc nhìn thấy văn tự Kana và tượng Nữ thần Kana trên ngọc bài đều sáng lên.

“Là một người tộc Chao tên là Gea đã bắt Cổ Na, muốn bán nàng đi, may mà lúc ta đi ngang qua đã cứu Cổ Na, vốn dĩ muốn đưa nàng về nhưng không ngờ tộc Kana các ngươi đã thất thủ, cho nên ta chỉ có thể sắp xếp cho nàng ở trên phi thuyền của ta trước, nàng cầu xin ta bất luận như thế nào cũng phải cứu ngươi về, còn bảo ta mang miếng ngọc bài này đến hội đấu giá, nói chỉ cần dùng miếng ngọc bài này thì nhất định có thể đổi được ngươi từ trong tay tộc Chao, phương pháp sử dụng cũng là nàng dạy cho ta.” Hàn Sâm nửa thật nửa giả nói.

Mặc dù Thánh nữ Kana còn hơi nghi ngờ, nhưng thoạt nhìn cũng đã tin vài phần, tiếp lấy ngọc bài từ trong tay của Hàn Sâm nói: “Cổ Na không sao thật sự quá tốt rồi, chỉ tiếc hiện tại tất cả đều đã muộn, Luyện ngục Thiên quốc đã phát động, chúng ta ai cũng không sống được.”

“Thật sự không còn một chút đường sống sao?” Hàn Sâm lại hỏi.

Thánh nữ Kana nhìn tượng Nữ thần Kana hoàng kim, cười khổ lắc đầu nói: “Nếu như là vương giả còn có cơ hội bỏ chạy nhân lúc trước khi Luyện ngục Thiên quốc chưa hoàn toàn nuốt chửng tinh cầu Khúc Nham, nhưng chúng ta căn bản không có sức mạnh như vậy.”

“Trước tiên không nói mấy thứ này, Cổ Na và thuộc hạ của ta đều còn ở trên phi thuyền, có biện pháp đi lên phi thuyền tìm bọn họ trước không?” Trong lòng Hàn Sâm có hơi gấp gáp, sợ mấy người Tiểu Mộng đã bị sức mạnh quỷ dị của Luyện ngục Thiên quốc nuốt chửng.

Thánh nữ Kana suy nghĩ rồi nói: “Có Cổ Na ở, trong chốc lát hẳn là không có chuyện gì, có điều cũng không chống đỡ được quá lâu, phi thuyền của ngươi dừng ở đâu?”

“Ở bến cảng của thành Nam” Hàn Sâm vội vàng nói.

“Vậy thì thử một lần đi, ta cũng không biết có thể an toàn đi đến đó không, chỉ có thể dựa vào vận khí. Ngươi theo sát ta, nhất thiết không được cách ngoài 3 bước.” Thánh nữ Kana nói rồi đi về phía bóng tối ngoài cửa.

Hàn Sâm vội vàng gọi công tước Băng Điểu cùng đi theo Thánh nữ Kana bước ra ngoài đại điện, bước về phía trong bóng tối.

Trên người Thánh nữ Kana nổi lên ánh sáng lờ mờ, nơi nàng đi qua không xuất hiện cánh tay yêu dị, Hàn Sâm và công tước Băng Điểu theo sát phía sau nàng, gần như là một tấc cũng không rời.

Công tước đang giằng co với công tước Băng Điểu nhìn thấy cảnh này, cũng xông ra theo, nhưng hắn cách xa Thánh nữ Kana vài bước, chỉ thấy trong lòng đất từng cánh tay yêu dị vồ lấy thân thể hắn.

Công tước ngưng tụ sức mạnh muốn chém đứt những cánh tay đó, nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng, chỉ đành bay lên không trung, vừa mới bay lên đã thấy một chùm sáng vàng bắn ra từ trong tầng mây, trong nháy mắt hút hắn vào rồi tức khắc biến mất.

Những quý tộc muốn theo sau xông ra ngoài khác nhìn thấy một cảnh này, đều hoảng sợ dừng bước, ai cũng không dám lại bước ra khỏi cửa đại điện nửa bước.

Hàn Sâm và công tước Băng Điểu theo sau Thánh nữ Kana đi về phía †rước, nhưng vết thương của nàng hơi nặng, mặc dù đã được Hàn Sâm bôi thuốc, nhưng hành động vẫn có một chút khó khăn, đi hơi chậm.

"Ta cõng ngươi đi nhé?" Hàn Sâm muốn tăng tốc độ, nhưng không tiện động lung tung.

Thánh nữ Kana lắc đầu: "Ta có một tia huyết mạch của Nữ thần Kana, vẫn có thể tạm thời che đi sức mạnh của Luyện ngục Thiên quốc, nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi, vẫn không thể thật sự khống chế Luyện ngục Thiên quốc, dựa vào một tia huyết mạch này cũng chạy không thoát khỏi Luyện ngục Thiên quốc được, nếu như hai chân của †a rời khỏi một tấc đất này, chúng ta sẽ lập tức rơi vào trong Luyện ngục."

Hàn Sâm cũng không còn cách khác, chỉ có thể theo sau Thánh nữ Kana tiếp tục chậm rãi đi về phía trước, bóng tối cũng càng lúc càng lắng sâu, một chút ánh sáng trên người Thánh nữ Kana cũng ngày càng trở nên yếu ớt.

Từng cánh tay yêu dị vặn vẹo như những con rắn độc trên mặt đất, chỉ trong phạm vi hai bước chân của Thánh nữ Kana, những cánh tay yêu dị kia mới lùi vào dưới đất.

Cùng với ánh sáng trên người Thánh nữ Kana dần trở nên suy yếu, phạm vi này cũng ngày càng nhỏ lại, Hàn Sâm và công tước Băng Điểu không thể không lại gần Thánh nữ Kana, gần như sắp dán lên lưng của nàng luôn.

Phía trước đột nhiên truyền đến một tiếng rống to, sắc mặt của Thánh nữ Kana đột nhiên đại biến: "Không tốt, Luyện ngục Thiên quốc kích phát còn nhanh hơn so với trong tưởng tượng của ta, đã xuất hiện thú Luyện Ngục."

Theo ánh sáng lờ mờ phát ra từ trên người thánh nữ Kana, Hàn Sâm nhìn thấy phía trước có một bóng đen dần dần đi ra, bóng đen đó dường như cùng một thể với màn đêm, chỉ có đôi mắt lóe lên hàn quang rợn người.

Khi bóng đen đó cách mấy người Hàn Sâm chỉ còn không tới ba bước, Hàn Sâm cuối cùng mới nhìn rõ diện mạo của nó.

Đó là một con thú hai đầu màu đen, giống như chó địa ngục hai đầu trong địa ngục, hai cái đầu đối diện với mấy người Hàn Sâm lộ ra bộ dạng khát máu.

Thánh nữ Kana cắn rách ngón tay của mình, vung một cái về phía thú hai đầu kia, một giọt máu tươi nháy mắt rơi xuống trên thân của con thú hai đầu, con thú hai đầu kia nhất thời kêu thảm, thân thể ngã lăn trên mặt đất, rất nhanh đã biến thành khói đen.

“Lợi hại, không ngờ máu cũng có loại tác dụng này.” Hàn Sâm khen ngợi nói.

“Đây chỉ là thú Luyện Ngục vừa mới biến hoá ra mà thôi, thực lực còn rất yếu, cho nên máu của ta mới có khả năng khắc chế. Các ngươi nhất thiết không được ra tay, mặc dù thực lực bây giờ của thú Luyện Ngục không mạnh, nhưng sức mạnh bình thường căn bản không chạm được đến chúng.” Thánh nữ Kana nói.

Trong lúc nói chuyện, lại một con thú Luyện Ngục hai đầu đi ra từ trong bóng tối, lần này mục tiêu của nó lại là công tước Băng Điểu.

Công tước Băng Điểu hừ lạnh một tiếng, hàn khí trên người hoá thành Băng Điểu, đánh về phía thú Luyện Ngục hai đầu này, nhưng sức mạnh cường đại thế mà lại trực tiếp xuyên qua thân thể con thú hai đầu đó, giống như thân thể của con thú Luyện Ngục hai đầu là ảo ảnh vậy, mà thú Luyện Ngục hai đầu thì tiếp tục vồ về phía công tước Băng Điểu.

Thánh nữ Kana vung cánh tay một cái, một giọt máu bay ra rơi trên thân thể con thú Luyện Ngục hai đầu, lập tức đánh nó rơi xuống, hóa thành khói đen tiêu tán.

Sắc mặt công tước Băng Điểu rất khó coi, sức mạnh của nàng đối với mấy con thú Luyện Ngục này thế mà không hề có chút tác dụng, ngay cả một giọt máu của Thánh nữ Kana cũng không bằng.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, nhưng chưa đi được bao xa, sắc mặt của bọn họ lại biến đổi, chỉ thấy từng con thú Luyện Ngục hai đầu đang từ từ tiếp cận bọn họ, bốn phương tám hướng khắp nơi đều là từng đôi mắt khiến cho người ta cảm thấy dựng cả tóc gáy, số lượng không biết có bao nhiêu.

"Xem ra chúng ta không có cơ hội gặp Cổ Na một mặt trước khi chết rồi" Trên mặt Thánh nữ Kana lộ ra một tia đau khổ, nhiều con thú Luyện Ngục như thế này, cho dù rút hết máu trong người nàng ra cũng không đủ dùng, càng không nói đến nàng cũng không thể rút hết máu tươi của mình.

Hết chương 1879.

Chương 1880. Săn giết Thú Luyện Ngục

Bên trong phi thuyền, Cổ Na nhìn thấy cảnh vật bên ngoài cửa sổ bắt đầu thay đổi, nhất thời thất thanh kêu lên: "Mấy người Cổ Nhã khởi động Luyện ngục Thiên quốc rồi!"

"Luyện ngục Thiên quốc là cái gì?" Vương Vũ Hàng nhìn Cổ Na hỏi.

Lúc Hàn Sâm ra ngoài, hắn để Vương Vũ Hàng, Hàn Mộng Nhi và nữ đầu bếp Long tộc trông coi Cổ Na, tránh cho nàng gây ra chuyện gì.

Cổ Na cười khổ lắc đầu: "Xem ra tộc Kana không cứu được nữa rồi, như thế cũng tốt, chúng ta cùng nhau táng thân ở đây, đừng ai hòng thoát được."

Trong lúc Cổ Na đang nói chuyện, bên ngoài truyền đến một tiếng gào thảm thiết.

Vương Vũ Hàng muốn đi xem thử xem có chuyện gì, còn chưa kịp đi đến trước cửa phòng, đã thấy trên mặt đất đột nhiên mọc ra rất nhiều cánh tay quỷ dị, lao về phía hắn để bắt hắn, Vương Vũ Hàng sợ tức mức nhảy vọt lên trên bàn.

“Đây là thứ quái quỷ gì vậy?” Vương Vũ Hàng thấy trên sàn đâu đâu cũng có những cánh tay này, chỉ có quanh giường là trống không, vội vã nhảy tới đó.

Hàn Mộng Nhi và nữ đầu bếp Long tộc cũng đều đến bên giường, nữ đầu bếp Long tộc rút ra một con dao phay, vung tay chém mấy cánh †ay trên đất, tuy nhiên lại bị một cánh tay bắt lại, lập tức túm xuống.

Cũng may nữ đầu bếp Long tộc thả tay ra nhanh, nếu không thì cả người nàng đều bị lôi vào đống tay đó rồi.

“Chuyện gì thế này đây? Đừng nói với ta là ngươi không biết gì cả.” Vương Vũ Hàng nhìn Cổ Na hỏi.

Trên mặt Cổ Na hiện lên vài phần đắc ý nói: “Các ngươi đã từng nghe tới vũ khí Thần Hóa tộc Kana Luyện ngục Thiên quốc chưa?”

“Chưa.” Ba người Vương Vũ Hàng đều là khuôn mặt mờ mịt, bọn họ vừa mới tới đại vũ trụ gen gần đây, làm sao mà biết thứ đó là gì được.

Cổ Na lườm bọn hắn một cái rồi nói tiếp: “Thật đúng là chút kiến thức cũng không có, ngay cả vũ khí Thần Hóa nổi tiếng như thế của tộc ta mà cũng không biết. Nói tóm lại là, bây giờ cái Thần khí đáng sợ đấy đã bị khởi động rồi, chúng ta đều chết chắc rồi, chẳng ai có con đường sống đâu.”

Vương Vũ Hàng cười ha ha: “Làm gì chắc ăn thế, nếu nó là Thần khí của bộ tộc ngươi, vậy thì ngươi hẳn là phải có cách giải quyết chứ?”

“Không có.” Cổ Na lắc đầu nói.

“Nếu như không có cách nào, tại sao chỉ có khu vực quanh ngươi không có những cái cánh tay thấy gớm kia vậy?” Vương Vũ Hàng không tin lời Cổ Na nói tẹo nào, cười tủm tỉm hỏi.

Cổ Na lại lườm hắn lần nữa: “Trong cơ thể của ta có một tia huyết mạch của nữ thần Kana, cho nên vẫn có một chút tác dụng với chúng nó, thế nhưng chút tác dụng ấy rất thấp, bây giờ Luyện ngục Thiên quốc vừa mới

bắt đầu, vẫn còn có thể có một chút tác dụng. Nhưng đợi lát nữa thú Luyện Ngục đi ra, huyết mạch này của ta cũng không

Ai”

còn tác dụng gì nhiều, cuối cùng vẫn phải chết thôi. “Thú Luyện Ngục là gì?” Vương Vũ Hàng lại hỏi tiếp.

Cổ Na còn chưa trả lời, đã nghe thấy bên trong phòng đột nhiên truyền tới một tiếng gầm nhẹ, mặt Cổ Na biến sắc, trên người nàng tỏa ra một vòng ánh sáng yếu ớt, khiến cho căn phòng đang tối đen trở nên sáng sủa hơn một tẹo.

Chỉ thấy một con thú hai đầu màu đen, đang từ từ bò ra từ dưới mặt sàn, dường như cái sàn nhà này không phải được làm từ hợp kim, mà chỉ là một vũng bùn mà thôi.

Bây giờ chẳng cần Cổ Na nói, mọi người đều biết Thú Luyện Ngục là thứ gÌ.

Long nữ triệu hồi một cái nĩa lớn, hai tay nắm chuôi, đâm mạnh về hướng con thú hai đầu kia.

Thế nhưng nĩa xuyên thẳng qua thân thể của con thú hai đầu, giống như là đâm trúng ảo ảnh, mà con thú hai đầu kia vẫn lao về phía họ như cũ.

“Vô dụng thôi, những thứ đó là thú Luyện Ngục được vũ khí Thần Hóa ngưng tụ ra, tuy bởi vì thời gian hơi ngắn, nên thú Luyện Ngục xuất hiện bây giờ còn rất yếu, nhưng bản chất của nó vẫn là thuộc tính sức mạnh của vũ khí Thần Hóa, sức mạnh bình thường căn bản không thể nào làm hại đến nó được… chúng nó…”

Cổ Na chưa nói hết câu, lại đột nhiên nhìn thấy một mũi tên màu đen cắm thẳng vào đầu thú Luyện Ngục, lập tức nghe được tiếng kêu thảm thiết, đầu và thân thể con thú Luyện Ngục đó trực tiếp bị đâm xuyên, bị sức mạnh cường đại ghim chặt xuống sàn nhà, sau đó mũi tên trực tiếp nổ tung, làm thú Luyện Ngục cũng bị nổ thành một đám khí đen bay tứ tán.

Cổ Na trợn mắt nhìn về phía thiếu nữ đồ đen lãnh khốc đang còn trong tư thế kéo cung, môi giật giật, nhưng lại chẳng thốt nên lời.

Một con thú Luyện Ngục bị Hàn Mộng Nhi bắn chết, nhưng chẳng bao lâu sau, trên sàn lại trồi lên một con thú Luyện Ngục khác, Hàn Mộng Nhi kéo căng cây cung màu đen, lại một mũi tên bắn nổ con thú Luyện Ngục vừa mới ló đầu ra.

"Cô gái này sao mà làm được vậy, nàng hẳn chỉ là Nam tước thôi đúng không, làm sao mà nàng có thể bắn chết thú Luyện Ngục được, dù sức mạnh thú Luyện Ngục bây giờ vẫn còn rất yếu ớt, nhưng ngoại trừ cường giả cấp Vương ra thì hẳn là không có sức mạnh nào có thể giết chúng nó chứ? Dù sao đó cũng sức mạnh bắt nguồn từ vũ khí Thần Hóa mà…." Cổ Na khiếp sợ trong lòng, nhìn Hàn Mộng Nhi dùng mũi †ên bắn chết từng con thú Luyện Ngục xuất hiện trong phòng.

Căn bản không có con thú Luyện Ngục nào có khả năng chui đầu lên trong phòng này, vừa ngoi đầu đã bị Hàn Mộng Nhi bắn chết.

"Không hổ là Nữ thần Tử vong mà, kỹ năng bắn cung như vầy, chắc cũng chỉ có lão Hàn có thể so được với ngươi." Vương Vũ Hàng thấy thú Luyện Ngục đều bị Hàn Mộng Nhi bắn chết, lập tức lại trở nên năng động, giơ ngón cái khen ngợi Hàn Mộng Nhi.

Trên đường phố, Hàn Sâm, công tước Băng Điểu và Thánh nữ Kana bị một đống thú Luyện Ngục bao vây.

Trên người công tước Băng Điểu bùng lên băng quang, từ trong tay nàng, từng con Băng Điểu có khí tức khủng bố bay ra, muốn đông lạnh †ất cả những con thú Luyện Ngục kia.

Thế nhưng Băng Điểu lại bay xuyên qua thân thể của thú Luyện Ngục, căn bản không thể làm tổn hại được nó dù chỉ là một cọng lông.

Không phải sức mạnh của công tước Băng Điểu không đủ mạnh, mà là do bản nguyên của những con thú Luyện Ngục đó quá cao cấp, trừ phi sức mạnh đạt đến mức độ nhất định, hoặc là sức mạnh có thuộc tính đặc biệt, mới có thể tổn thương chúng nó được.

Hiển nhiên sức mạnh của công tước Băng Điểu không có cảnh giới đó, cũng không có thuộc tính khắc chế thú Luyện Ngục.

Hàn Sâm rút Quỷ Nha đao ra, chém một con thú Luyện Ngục đang lao tới, nhưng Quỷ Nha đao thế mà cũng xuyên qua cơ thể của thú Luyện Ngục kia, không thể làm nó bị thương.

Lực Tuyệt Nha cũng không có tác dụng gì với thú Luyện Ngục, trừ phi Quỷ Nha đao có thể được kích phát toàn bộ sức mạnh như hồi ở cung điện Ô tộc, nếu không thì cũng vô dụng mà thôi.

Nhưng lần trước Quỷ Nha đao bị kích phát là do khí hung lệ của con Kim Ô Thái Dương kia quá nặng, những con thú Luyện Ngục này cũng không có khí hung lệ gì, chỉ là khí tức tử vong thuần túy.

Hơn nữa bản thân chúng nó cũng không phải là sinh vật hùng mạnh thật sự, nên khó mà kích phát hung tính của Quỷ Nha đao.

Thánh nữ Kana Cổ Nhã không ngừng vung hai tay, dùng máu tươi để giết chết những con thú Luyện Ngục đang nhào tới, nhưng nàng chỉ có một người, làm sao mà giết được nhiều như thế, vả lại máu của nàng cũng chỉ có hạn, cũng sớm đã được cái này mất cái kia.

Cổ Nhã đã chuẩn bị sẵn tinh thần đi chịu chết, cũng không bi thương cho lắm, chỉ là không kịp gặp mặt Cổ Na lần cuối, nên không khỏi có chút khổ sở.

Hàn Sâm liên tục thay đổi mấy loại sức mạnh, nhưng ngay cả thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt đã lên tới cấp Tử Tước cũng không có tác dụng gì với bọn Thú Luyện Ngục cả.

Trong khi Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, lại thình lình nghe thấy tiếng súng đùng đoàng, chỉ thấy Chú Ngữ mặc một bộ áo giáp gợi cảm màu trắng, hai tay cầm hai thanh súng ngắn ổ xoay liên tục bóp cò.

Từng viên đạn bắn ra, đánh vào thân thể của thú Luyện Ngục, khiến thú Luyện Ngục nổ tung thành từng đám khói màu đen.

Hết chương 1880.

Chương 1881. Đường sống duy nhất

Bóng hình xinh đẹp của Chú Ngữ hơi run rẩy trước sức giật của hai cây súng, nàng bắn từng phát từng phát đạn, nòng súng tóe ra tia lửa, chỉ chốc lát đã giết sạch hết những con thú Luyện Ngục xung quanh, chỉ còn lác đác vài con thú Luyện Ngục bò lên từ trong bóng đêm nơi xa, tiếp tục lao về phía bọn họ.

Hàn Sâm lại không khỏi có hơi buồn bực, Chú Ngữ bắn súng sướng cả †ay, nhưng đống đạn vô hạn của Chú Ngữ là xây dựng trên cơ sở Hàn Sâm cung cấp sức mạnh, nên sức mạnh trong cơ thể Hàn Sâm cũng bị tiêu hao không ít.

Nhưng có thể giải quyết thú Luyện Ngục, tiêu hao một ít sức mạnh cũng không sao.

“Chúng ta mau đi nhanh đi, mong là Cổ Na và những người trên phi thuyền kia đều bình an vô sự.” Hàn Sâm vừa nói vừa thúc giục Cổ Nhã tiếp tục tiến lên.

Cổ Nhã bị Hàn Sâm thúc giục mới hồi phục tinh thần, trên mặt vẫn còn vương nét khiếp sợ, nàng chưa từng thấy gen võ trang nào giống như Chú Ngữ cả, càng khó tin hơn là, một vũ trang gen cấp Nam Tước lại có thể bắn chết thú Luyện Ngục.

Nhưng bây giờ không có thời gian để Cổ Nhã suy nghĩ lung tung, Cổ Nhã tiếp tục đi về phía trước, nơi có nàng mới không có những cánh tay yêu dị đó.

Còn những con thú Luyện Ngục chui ra từ lòng đất này, thì bị Chú Ngữ không ngừng bắn chết, không có con nào có thể xông đến đây.

Ánh mắt công tước Băng Điểu phức tạp, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy võ trang gen của Hàn Sâm, dù nàng từng nghe Isa nói võ trang gen của Hàn Sâm khá đặc biệt, nhưng dù thế nào cũng thật sự không ngờ, thế mà lại đặc biệt tới mức này.

Chú Ngữ nhìn kiểu nào cũng giống một sinh vật sống sờ sờ, mà không phải một kiện võ trang gen.

Đáng sợ hơn là, ngay cả sức mạnh của công tước Băng Điểu cũng không thể đụng đến những con thú Luyện Ngục đó, vậy mà Chú Ngữ lại có thể bắn giết chúng tùy ý, có thể thấy được thuộc tính của bản thân Chú Ngữ vô cùng đặc biệt.

“Trên người tên này rốt cuộc là còn bao nhiêu bí mật? Khó trách Nữ Hoàng bệ hạ nhận hắn làm đệ tử, trước kia là ta suy nghĩ quá thiển cận, sao Nữ Hoàng bệ hạ có thể thu một sinh vật vô dụng làm đệ tử được.” Công tước Băng Điểu nghĩ thầm trong lòng.

Ba người đi về hướng cảng thành Nam trong bóng đêm, cũng may là cách cũng không xa lắm, có sự hộ tống của Chú Ngữ, không bao lâu sau ba người họ đã đi tới trước phi thuyền.

“Mộng Nhi, Long nữ, chú nhỏ, mọi người vẫn còn chứ?” Hàn Sâm hô to về hướng phi thuyền, nhưng phi thuyền bị bóng tối bao trùm, âm thanh căn bản không thể truyền đi xa, cũng không nghe được có người đáp lại.

“Cứ đứng la hét ở chỗ này cũng chẳng có tác dụng gì đâu, Cổ Na ở đâu, chúng ta vào tìm đi, hy vọng có thể gặp mặt nàng một lần.” Cổ Nhã vừa đi lên phi thuyền vừa nói.

Thời gian qua lâu như thế, thú Luyện Ngục cũng có rất nhiều, dù Cổ Na có sức mạnh giống như nàng, nhưng nếu muốn dùng nó để đối phó những con thú Luyện Ngục kia, chỉ sợ máu đều phải chảy cạn.

Lúc này Cổ Nhã đã không dám ôm hy vọng quá lớn, chỉ là ôm niệm tưởng lỡ như.

Hàn Sâm chỉ chỗ, Cổ Nhã cố gắng đi về phía trước, bên trong phi thuyền đã không còn một bóng người nào, sợ là những thuyền viên đi cùng kia đều đã bị bóng tối cắn nuốt.

Trong lòng Hàn Sâm cũng rất lo lắng, rất sợ mấy người Mộng Nhi xảy ra chuyện gì, chỉ có thể cứ thúc giục Cổ Nhã đi nhanh hơn.

Nhưng vết thương của Cổ Nhã quá nặng, thực sự không đi nhanh được, đã rất cố gắng chạy nhanh, vết thương trên người vẫn nứt ra khó có thể khép lại, máu chảy ra, lại thêm số máu nàng đã dùng trước đó để đối phó với thú Luyện Ngục, nàng đi đường bắt đầu đã có chút lắc lư không vững, như thể nàng sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào vậy.

Bốn phía càng ngày càng nhiều thú Luyện Ngục, mặc dù dưới sự nã đạn điên cuồng của Chú Ngữ chúng đều bị đánh bể, nhưng sức mạnh của Hàn Sâm cũng bị tiêu hao càng nhiều.

Cuối cùng, Hàn Sâm đi tới căn phòng mình ở, thấy cửa phòng vẫn còn đóng chặt, trong lòng Hàn Sâm càng thêm thấp thỏm.

Hắn phân phó mấy người Hàn Mộng Nhi trông coi Cổ Na, không biết bọn họ có làm theo lời hắn không, nếu như bọn họ cách Cổ Na quá xa, sợ rằng họ đã chẳng sống nổi.

Hàn Sâm bất chấp tất cả, trực tiếp tung cước đá mở cánh cửa, Chú Ngữ đứng ngay bên cạnh Hàn Sâm, giơ hai thanh súng nhắm thẳng vào phòng.

Mà trong phòng, một thiếu nữ mặc đồ đen cũng đang kéo cung ra, mũi †ên nhắm ngay cửa phòng.

“Cha” Hàn Mộng Nhi thấy là Hàn Sâm, cũng không thả cung tên trong tay xuống, chỉ khẽ gọi một tiếng, mũi tên trong tay bay thẳng ra ngoài.

Vút!

Mũi tên nhọn màu đen cắt qua không khí, gần như là lướt sát gương mặt của Hàn Sâm, giết chết một con thú Luyện Ngục sau lưng hắn.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Chú Ngữ cũng trực tiếp nổ súng, bắn bể mấy con thú Luyện Ngục bò ra từ trong phòng.

“Các ngươi đều không sao chứ?” Hàn Sâm thấy bọn họ đều bình an vô sự, trong lòng lập tức vui mừng khôn xiết, mang theo Cổ Nhã đi vào bên trong phòng.

“Sao bọn ta có chuyện gì được, có Mộng Nhi ở đây, con sói nhỏ này một mũi tên một con, giết sướng tay khỏi bàn luôn.” Vương Vũ Hàng cười nói.

“Cổ Na… Chị…” Cổ Nhã và Cổ Na cũng vui mừng ôm lấy nhau.

Sau khi hai người ở cạnh nhau thì phạm vi của vòng sáng hơi nới rộng ra chút, nhưng cũng chỉ đủ làm nửa căn phòng không có mấy cánh tay yêu dị đó xuất hiện nữa thôi.

Mà trong bóng tối còn có những con thú Luyện Ngục không ngừng lao tới đánh về phía bọn họ, huyết mạch Nữ thần Kana của họ cũng không có tác dụng gì.

“Bây giờ không phải là lúc hàn huyên ôn lại chuyện xưa, các ngươi có biện pháp nào chạy khỏi tinh cầu Khúc Nham không? Bây giờ chúng ta cùng chung một thuyền rồi, có cách nào thì mau nói đi, các ngươi cũng không muốn chết đúng không?” Hàn Sâm nhìn Cổ Na và Cổ Nhã nói.

Bản thân hắn ngược lại có thể truyền tống về Tí Hộ Sở, Vương Vũ Hàng cũng có thể trở về, Long Nữ và Mộng Nhi đã ngưng tụ gen võ trang, tất nhiên sẽ bị Tí Hộ Sở bài xích, mang về cũng là một con đường chết.

“Không thể nào, dù sao bọn ta cũng không phải chủ nhân của Luyện ngục Thiên quốc, chỉ có thể sử dụng phương pháp đặc biệt để khởi động nó thôi, lại không có cách nào khống chế nào, chỉ còn nước đợi Luyện ngục Thiên quốc hoàn toàn cắn nuốt tinh cầu Khúc Nham, nó mới có thể tự động ngừng lại.” Cổ Nhã nói.

Cổ Na lại cắn răng nói ra: “Ta ngược lại lại có một cách, nhưng ta cũng không dám xác định là nó có tác dụng hay không.”

“Bây giờ là lúc nào rồi, có chuyện thì mau nói, dù là khả năng chỉ tồn †ại trên lý thuyết, chúng ta cũng phải thử xem sao.” Vương Vũ Hàng vội la lên.

Cổ Na nhìn Cổ Nhã rồi nói: “Chị, ngươi sử dụng tế ngữ để khởi động Luyện ngục Thiên quốc đúng không?”

Cổ Nhã gật đầu, nàng cũng có chút nghỉ ngờ, không biết Cổ Na có biện pháp nào, chí ít là nàng không nghĩ ra.

Sau khi xác nhận, Cổ Na nói: “Nếu chị sử dụng tế ngữ để khởi động Luyện ngục Thiên quốc, như vậy nói rõ trong huyết mạch của chúng ta quả thật có gen di truyền của Nữ thần Kana, xem như huyết mạch trực hệ của Nữ Thần.”

“Ủa nói nhảm quá nhỉ? Hai ngươi đều là tộc Kana, đương nhiên phải có huyết mạch của Nữ thần Kana rồi.” Vương Vũ Hàng nói.

Cổ Nhã lắc đầu: “Cũng không phải như thế, tộc Kana bọn ta là chủng tộc rất cổ xưa, lúc đó tộc Kana thắp đèn trong Thần điện Gen để trở thành thượng tộc, còn chưa thắp hết toàn bộ một vạn đèn tộc, cho nên căn bản không cần phải đi tranh đoạt chém giết, khi đó tộc Kana cũng không có cường giả Thần Hóa, về sau trong tộc bọn ta mới có một vị cường giả Thần Hóa, đó chính là Nữ thần Kana. Cho nên trong tộc Kana, cũng không phải tất cả người Kana có huyết mạch của Nữ thần.” Cổ Nhã nói xong lại nhìn về phía Cổ Na: “Chúng ta có huyết mạch của Nữ thần Kana cũng vô dụng, bản thân huyết mạch đã rất mỏng manh thì không nói, cấp bậc của chúng ta cũng mới chỉ là cấp Tử Tước, căn bản không thể khống chế Luyện ngục Thiên quốc được.”

Hết chương 1881.

Chương 1882. Chém giết trâu địa ngục

“Nếu như có thể quay lại Luyện ngục Thiên quốc trước, có lẽ ta có

cách có thể thử một lần.” Cổ Na nói. “Cách gì?” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Bây giờ không kịp giải thích, chúng ta mau chóng trở về rồi nói, bây giờ mặc dù Luyện ngục Thiên quốc không bị khống chế, nhưng sức mạnh lại càng ngày càng mạnh, chẳng mấy chốc sẽ có thú Luyện Ngục mạnh hơn xuất hiện, không chắc có thể đến trước tượng Nữ thần Kana không nữa, cứ sống tới chỗ đó trước rồi tính sau.” Cổ Na nói rồi đứng dậy kéo Cổ Nhã đi ra ngoài.

Hàn Sâm cũng biết không thể trì hoãn thời gian hơn nữa, mấy người Vương Vũ Hàng cũng vội vàng theo sau.

Cổ Na đi cùng Cổ Nhã, phạm vi hiệu lực của vòng sáng cũng lớn hơn một chút, nhưng vẫn rất có giới hạn, mấy người Hàn Sâm đều chỉ có thể cố gắng đứng gần nhau hơn.

Hàn Mộng Nhi và Chú Ngữ không ngừng bắn chết những con thú Luyện Ngục lao tới, Hàn Mộng Nhi có thể giết chết thú Luyện Ngục, điều này làm trong lòng Hàn Sâm rất vui vẻ.

Sức mạnh của Hàn Mộng Nhi rất đặc biệt, gen nguyên bản của nàng có một phần là đến từ Thần chủ và Nữ thần Hủy diệt, một phần khác là đến từ Hàn Sâm, hình thành nên một loại lực hủy diệt biến dị.

“Nếu Mộng Nhi có thể giết chết thú Luyện Ngục, nói rõ thú Luyện Ngục hay là sức mạnh của thú Luyện Ngục có liên quan gì đó đến lực tử vong nhỉ.” Hàn Sâm âm thầm suy tư trong lòng.

Mặc dù có thể đoán được đại khái loại thuộc tính của thú Luyện Ngục, nhưng trong số sức mạnh Hàn Sâm am hiểu, sức mạnh của Chú Ngữ có vẻ như cũng có khả năng khắc chế loại sức mạnh này.

Đáng tiếc Chú Ngữ mới chỉ tới cấp Nam Tước, bây giờ còn có thể miễn cưỡng ứng phó, chờ lát nữa nếu sức mạnh của Luyện ngục Thiên quốc †ăng lên thêm, sợ là Chú Ngữ cấp Nam Tước sẽ không còn tác dụng mấy nữa.

Chỉ có Băng Cơ Ngọc Cốt thuật mới thăng lên cấp Tử Tước, nhưng lại không có tác dụng với thú Luyện Ngục, khiến Hàn Sâm không khỏi hơi buồn bực trong lòng.

Công tước Băng Điểu đi theo nhóm người Hàn Sâm, thấy hơi xấu hổ, nàng có cấp bậc cao nhất trong những người ở đây, nhưng bây giờ lại trở thành người vô dụng nhất, chỉ biết đi theo mấy người Hàn Sâm.

Cổ nha và Cổ Nhã đều rất bất ngờ với võ trang gen Chú Ngữ của Hàn Sâm, còn có sức mạnh của Hàn Mộng Nhi nữa, sức mạnh có thể săn giết thú Luyện Ngục, chắc chắn không tầm thường rồi.

Vừa mới tiến vào nội thành, chuyện họ lo lắng nhất đã xảy ra, chỉ nghe trong bóng đêm u tối truyền ra một tiếng trâu rống như sấm nổ.

Sau đó lại nghe thấy tiếng gót sắt lộc cộc vang lên trong bóng đêm, đồng thời đang lao tới chỗ mấy người Hàn Sâm với tốc độ cực nhanh.

Mắt nhìn không thấy trong bóng tối rốt cuộc là thứ gì, nhưng chỉ cần nghe tiếng thôi cũng biết đang có một con thú Luyện Ngục khủng khiếp đang đâm thẳng đến chỗ bọn hắn.

“Cẩn thận, đã có thú Luyện Ngục cao cấp hơn được tạo ra.” Cổ Na lên tiếng nhắc nhở.

Thật ra không cần nhắc nhở, Chú Ngữ và Hàn Mộng Nhi đã nhắm súng và mũi tên theo hướng tiếng bước chân phát ra.

Mấy người Hàn Sâm bây giờ cũng không còn cách nào tránh né được, bọn họ không thể rời khỏi Cổ Na và Cổ Nhã, nếu không họ sẽ bị vô số những cánh tay yêu dị trên mặt đất lôi vào bóng tối.

“Bò…Ò…!” Một tiếng trâu rống rung trời truyền tới từ trong bóng tối, khiến dường như bóng tối cũng bị xua tan một chút, giữa ánh sáng mông lung, họ nhìn thấy một con trâu địa ngục đen tuyền có thân hình còn cường tráng hơn voi, cúi thấp đầu vung lên gót sắt, lao ra từ cánh rừng tay điên cuồng xông về phía họ.

Chú Ngữ và Hàn Mộng Nhi gần như ra tay cùng một lúc, mũi tên màu đen và viên đạn màu trắng cùng nhau bắn ra.

Ding!

Mũi tên màu đen cắm trên thân trâu địa ngục, chỉ đâm ra một vết thương nhỏ, ngay cả mũi tên còn chưa hoàn toàn đi vào trong thân thể nó.

Viên đạn cũng dính trên lớp da màu đen, cũng không xuyên qua lớp da dày của nó.

"Tránh ra, mau tránh ra." Hàn Sâm thấy con trâu địa ngục đen thùi kia sắp tới gần, Chú Ngữ và Hàn Mộng Nhi căn bản không ngăn cản được, đành phải đẩy Cổ Na về phía Vương Vũ Hàng và Long Nữ.

Còn Hàn Sâm thì một tay ôm Cổ Nhã, một tay lôi kéo Hàn Mộng Nhi lùi lại.

Tuy Công tước Băng Điểu không thể gây tổn thương cho thú Luyện Ngục, nhưng năng lực phản ứng vẫn có, thân hình nhanh chóng theo sát Hàn Sâm.

Mọi người chia ra thành hai đội, con trâu địa ngục kia chạy xuyên qua giữa bọn họ, cũng không thể đụng được người, nhưng đã đủ khiến mấy người Vương Vũ Hàng sợ mất mật.

Hàn Mộng Nhi và Chú Ngữ tiếp tục tấn công con trâu, nhưng không có tác dụng quá lớn, hai người đều chỉ là cấp Nam Tước, căn bản không có cách nào làm trọng thương trâu địa ngục.

Con trâu địa ngục màu đen quay người, lại lao về phía mấy người Vương Vũ Hàng.

"Chú nhỏ, đón lấy." Hàn Sâm ném áo giáp cấp Hầu Tước của mình cho Vương Vũ Hàng.

Bây giờ trong số tất cả mọi người, nguy hiểm nhất chính là Vương Vũ Hàng, Hàn Sâm nhắm mắt cũng biết, mục tiêu hàng đầu của thú Luyện Ngục chắc chắn là Vương Vũ Hàng.

Vương Vũ Hàng bắt được áo giáp Hàn Sâm ném qua, vội vàng mặc lên người, trâu địa ngục cũng đã đâm đầu đến.

Oành!

Vương Vũ Hàng căn bản là không kịp trốn tránh, đã bị sừng trâu đâm trúng, may mà hắn có áo giáp cấp Tử Tước bảo vệ, nên mới không bị sừng trâu đâm lủng ruột.

Nhưng sức mạnh quá lớn đã làm hắn bị văng ra ngoài, vầng sáng trên người Cổ Na rất yếu ớt, chỉ có hiệu lực trong khoảng hai bước chân, Vương Vũ Hàng vừa bị hất ra như thế, đã ngã thẳng vào trong đống cánh tay yêu dị kia.

Trong lòng Hàn Sâm quýnh lên, cũng không chú ý được gì nữa, có gì cầm đó, chém về phía mấy cái cánh tay đang túm lấy Vương Vũ Hàng trên mặt đất.

Dù áo giáo cấp Hầu Tước có cứng rắn cỡ nào, cũng không thể ngăn cản cánh tay lôi Vương Vũ Hàng vào trong bóng tối.

Quỷ Nha đao và lực Tuyệt Nha ở chỗ này căn bản là vô dụng, Hàn Sâm cũng cầm một cây đao trong tay còn lại, chém ngang một cái trên mặt đất, thế mà lại chém đứt được vài cánh tay, ngay cả Hàn Sâm cũng ngây người một lúc.

Bây giờ Hàn Sâm mới phát hiện, cây đao hắn đang cầm bằng tay trái chính là phôi đao hắn lấy ra từ tinh cầu Đao Phần, cái phôi đao kia nhìn giống một cây côn sắt, ngay cả lưỡi đao cũng không có, nhưng chẳng biết làm sao mà lại có thể chém đứt mấy cánh tay mà ngay cả Công tước cũng không làm gì được kia.

Không còn thời gian để quan tâm nhiều thế, Hàn Sâm lại quơ phôi đao chém vài lần, chém đứt mấy cánh tay đang túm chặt Vương Vũ Hàng, kéo hắn thoát ra ngoài.

Cổ Nhã và Cổ Na nhìn đến gần như không khép được miệng, thú Luyện Ngục bị giết chết thì còn có thể nói là do sức mạnh của chúng chưa đủ

mạnh.

Nhưng những cánh tay này là một trong những sức mạnh bản nguyên của Luyện ngục Thiên quốc, ngay cả cường giả cấp Vương cũng khó mà tùy ý chặt đứt những cánh tay này, tại sao Hàn Sâm chỉ dùng một thứ nhìn giống côn sắt, lại thuận tay chém đứt được những cánh tay đó.

Hàn Sâm không quan tâm được nhiều như vậy, con trâu địa ngục màu

đen kia lại lao về phía Vương Vũ Hàng.

“Lão Hàn, cứu ta với!” Vương Vũ Hàng run lẩy bẩy đứng tại chỗ, chạy cũng không dám chạy, vì chỉ cần khẽ động thôi cũng sẽ rơi vào rừng cánh tay yêu dị, so với kết quả bị trâu địa ngục màu đen húc còn đáng sợ hơn.

Mắt thấy trâu địa ngục sắp húc trúng người Vương Vũ Hàng, Hàn Sâm đưa tay đẩy Vương Vũ Hàng về phía Cổ Na, đồng thời vung phôi đao lên.

Giơ tay chém xuống, một đầu trâu màu đen bay lên giữa không trung. Rầm rầm!

Thân trâu không đầu to khủng xông ra một khoảng xa rồi mới té vào rừng cánh tay, thi thể và đầu trâu đều hóa thành khói đen biến mất.

Cổ Na và Cổ Nhã đều trợn to mắt nhìn Hàn Sâm, cảm thấy quá mức khó tin.

Hết chương 1882.

Chương 1883. Chư vương phá thần quang

Hàn Sâm vung phôi đao trong tay lên, nơi đi qua giống như cắt cỏ, chém đứt thú Luyện Ngục và cánh tay.

“Tiểu Hàn, trong tay ngươi là thần khí gì mà lợi hại vậy?” Vương Vũ Hàng há to miệng hỏi.

“Không phải là thần khí gì, chỉ bây giờ còn có chút hữu dụng, đợi lát nữa có thú Luyện Ngục cao cấp hơn thì sẽ không linh nữa, chúng ta đi mau.” Hàn Sâm đi phía trước mở đường, dẫn theo mọi người đi về phía đại điện.

Hàn Sâm biết rất rõ phôi đao cũng không có sức mạnh đặc biệt gì, hoặc có lẽ là bản thân nó cũng không có sức mạnh, dù sao nó còn chỉ là một phôi đao, chưa được rèn đúc thành đao chân chính, linh tính của bản thân cũng rất yếu, còn ở trong trạng thái manh nha.

Nhưng mà tài liệu của phôi đao này lại có khả năng đã dính tới ranh giới Thần Hóa, nói từ nguồn gốc thì là một thứ cùng cấp bậc với thú Luyện Ngục, cho nên mới có thể gây thương tổn cho thú Luyện Ngục và những cánh tay kia.

Thế nhưng phôi đao chỉ có thể khiến bọn chúng bị thương, sức mạnh lớn hay nhỏ vẫn do sức mạnh của bản thân Hàn Sâm quyết định.

Sức mạnh của trâu địa ngục màu đen cũng chỉ tương đương với cấp Tử Tước, bây giờ Hàn Sâm vẫn còn có thể chém được, nếu lại xuất hiện thú Luyện Ngục cấp cao hơn, Hàn Sâm cũng sẽ giống như Hàn Mộng Nhi và Chú Ngữ, mặc dù có thể khắc chế, nhưng vì không đủ sức mạnh nên cũng vô dụng.

Trước đó chỉ có thể đi theo Cổ Na và Cổ Nhã, tốc độ tương đối chậm, hiện tại Hàn Sâm lấy phôi đao mở đường, suốt dọc đường gặp Thần giết Thần gặp Phật giết Phật, chém cánh tay bay loạn xạ, thú hai đầu và trâu địa ngục màu đen cũng đều bị Hàn Sâm chém giết, tốc độ đi nhanh hơn rất nhiều.

Rất nhanh, mấy người Hàn Sâm đã đến gần đại điện, nhưng mà khi thấy tình hình bên đó, bọn hắn đều ngây người.

Đại điện đã sớm sụp đổ, bức tượng Nữ thần Kana hoàng kim tỏa ra †hần quang hoàng kim chiếu sáng một vùng lớn, ở vùng đó không có một cánh tay, cũng không có một con thú Luyện Ngục nào cả.

Nhưng mà mấy người Hàn Sâm lại thấy sáu bóng người, đúng là sáu vị cường giả cấp Vương đã dẫn người chạy trốn trước đó, Kim Ngọc Vương cũng ở trong đó.

“Không phải mấy cường giả cấp Vương này đều đã bỏ chạy rồi sao? Sao lại quay về rồi?” Hàn Sâm có chút kinh ngạc nói.

Cổ Nhã lãnh đạm nói: “Bọn hắn cho rằng Luyện ngục Thiên quốc không có cường giả Thần Hóa khống chế, nên có thể thừa dịp sức mạnh của Luyện ngục Thiên quốc chưa hoàn toàn phát động xông ra trước, đáng tiếc bọn hắn quá coi thường vũ khí Thần Hóa.”

Hàn Sâm cũng đoán được đại khái, nhất định là sau khi mấy người Kim Ngọc Vương rời đi, muốn xông ra khỏi tinh cầu Khúc Nham, kết quả lại không thể lao ra, chỉ có thể trở về nghĩ cách đánh vỡ bản thể của Luyện ngục Thiên quốc.

Nhưng mà lúc đó mấy người Hàn Sâm đã rời đi, cho nên không nhìn thấy bọn hắn trở về.

Lúc này trên mình sáu vị vương giả đều mang năng lượng kỳ lạ, phảng phất bóp méo cả không gian, đều đang hướng mặt về phía tượng Nữ thần Kana hoàng kim, giống như đang muốn đến gần tượng nữ thần.

Trong tay Kim Ngọc Vương cầm một thanh bảo kiếm tôn quý giống như là đế hoàng, bảo kiếm đâm thẳng tượng Nữ thần Kana hoàng kim, thân kiếm và trên người Kim Ngọc Vương đều có từng luồng trật tự kiếm lưu động, dường như có thể xé rách cả khoảng không, nhưng trong khoảng cách cách tượng Nữ thần Kana hai mét, lại chỉ có thể chật vật tiến từng tấc từng tấc một, hơn nữa tốc độ thẳng tiến càng ngày càng chậm, đến cuối cùng đã khó có thể đâm vào nửa phần.

Kim quang trên thân tượng Nữ thần Kana hoàng kim như đã biến thành thực chất, ngay cả sức mạnh cường đại và kiếm khí Vương đều khó đâm qua kim quang, chạm tới bản thể của tượng nữ thần Kana.

Không chỉ mỗi Kim Ngọc Vương, tình huống của mấy vị vương giả khác cũng không khác Kim Ngọc Vương là bao.

Một vị vương giả cự thú há miệng rộng cắn xuống từ trên không trung, trong lúc răng nanh đan xen có vô số lực quy tắc lưu chuyển nghiền nát, muốn trực tiếp cắn nát tượng Nữ thần.

Thế nhưng nó há to miệng, lại bị thân quang chắn ở ngoài hai mét, cho dù dùng sức thế nào, hàm răng mang theo lực quy tắc kinh khủng vẫn không thể cắn xuống.

Một vương giả hùng tráng như cự nhân khác, hai tay nắm một thanh đại chùy, đầu búa khổng lồ đánh về phía tượng Nữ thần Kana hoàng kim, một một chùy đều đánh cho không gian nứt vỡ, nhưng sức mạnh của đầu búa vẫn không thể đập vào trong khoảng hai mét của thần quang.

Trong số sáu vị vương giả, Hàn Sâm còn thấy có một hòa thượng đầu trọc, trên người mặc tăng bào, đánh một chưởng lại một chưởng về phía tượng Nữ thần, trong mỗi một chưởng dường như đều có một hình ảnh Phật Đà.

Nhưng mà cũng giống những vương giả khác, sức mạnh của hắn cũng không thể xâm nhập vào bên trong thần quang được.

Sáu vị vương giả tự hiển thần uy, dùng bất cứ thủ đoạn nào cuồng oanh loạn tới với tượng Nữ thần, coi như là đó một tinh cầu, chỉ sợ cũng đã bị đánh nổ không biết bao nhiêu lần.

Thế nhưng bọn họ ngay cả thần quang của tượng Nữ thần Kana hoàng kim cũng không phá nổi, sự chênh lệch giữa vũ khí Thần Hóa và vương giả khiến cho người ta sợ hãi.

“Những quý tộc ở bên trong đại điện đâu?” Hàn Sâm nhìn xung quanh, phát hiện ngoại trừ sáu vị vương giả đang bao vây tượng Nữ thần Kana hoàng kim ra, không thấy bất kỳ quý tộc khác nào.

Cổ Nhã nói: “Nơi tượng Nữ thần soi sáng, mặc dù sẽ không xuất hiện thú Luyện Ngục và tay Địa Ngục, nhưng mà thần quang không phải thứ sinh vật bình thường có thể chống cự, e là những quý tộc kia sớm đã bị thần quang bắn ra, hơn phân nửa đã bị kéo vào Luyện ngục.”

“Cổ Na, ngươi có cách nào để Luyện ngục Thiên quốc ngừng vận chuyển không?” Hàn Sâm hỏi Cổ Na.

Cổ Na liếc nhìn tượng Nữ thần và sáu vị vương giả, cắn môi nói: “Ta vốn định hiến tế mình, hi vọng có thể lấy được một chút quyền khống chế của Luyện ngục Thiên quốc, nhưng bây giờ bọn hắn tấn công tượng Nữ thần, đã triệt để kích phát sức mạnh của Luyện ngục Thiên quốc, cho dù ta có hiến tế bản thân, e là cũng vô ích.”

“Mẹ nó, ngươi điên rồi, chỉ đưa Cổ Nhã ra ngoài, rồi chôn vùi bọn ta ở đây đúng không?” Vương Vũ Hàng nhất thời căm tức nói.

“Các ngươi cũng không phải là loại tốt đẹp gì, phàm là tới đây, có ai không có ý đồ xấu với tộc Kana bọn ta.” Cổ Na hừ lạnh.

“Bây giờ không phải là lúc nói những lời này, các ngươi còn cách nào khác không?” Hàn Sâm cau mày nói.

“Không có, tượng Nữ thần bị kích phát hoàn toàn, đừng nói là ta, cho dù là vương giả cũng không đến gần được, trừ phi cường giả Thần Hóa xuất hiện, nếu không tất cả chúng ta đều chỉ còn một con đường chết.” Cổ Na nói.

“Thật sự là không còn cách nào sao?” Hàn Sâm liếc mắt đánh giá tượng Nữ thần, vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định.

Cổ Na hừ lạnh một tiếng: “Có, giống như bọn hắn đang làm, đánh vỡ †hần quang của tượng Nữ thần, trực tiếp khống chế Luyện ngục Thiên quốc,có thể khiến Luyện ngục Thiên quốc dừng lại.”

“Làm thế nào khống chế được Luyện ngục Thiên quốc?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Cho dù là cường giả cấp Thần Hóa, không có huyết mạch Kana cũng rất khó không chế Luyện ngục Thiên quốc, nhưng mà dưới tượng Nữ thần có một vết nứt không gian, có thể chạy khỏi Luyện ngục Thiên quốc từ đó, những người kia hẳn là cũng tính như vậy, đáng tiếc bọn họ đã đánh giá thấp sức mạnh của Luyện ngục Thiên quốc.” Cổ Na chỉ vào tượng Nữ thần nói.

Hàn Sâm nhìn theo ngón tay của Cổ Na, quả nhiên thấy chỗ đuôi rắn của tượng Nữ thần có một vết nứt không gian, trên đuôi rắn cũng có một vết thương rất dài.

“Đó là vết thương bị chém ra lúc cường giả cấp Thần Hóa của tộc ta giao chiến với cường địch, trải qua ngàn vạn năm cũng không thể hoàn †oàn khép lại, cho nên mới có một kẽ hở như thế, cũng chỉ có cường giả cấp Thần Hóa mới có thể lợi dụng, cường giả cấp Vương đều khó mà tới gần, chứ đừng nói đến chúng ta.” Cổ Nhã tiếp lời.

Hết chương 1883.

Chương 1884. Đường đi nhuốm máu

“Bất luận là như thế nào cũng phải thử một lần, cũng không thể đứng yên ở đây chờ chết được.” Vương Vũ Hàng nói xong rồi bước vào trong khu vực được thần quang chiếu rọi.

Nhưng mà chân và đầu của hắn vừa chạm đến ánh sáng, lại giống như đụng phải tấm sắt, gây ra tiếng bịch, cũng may là hắn mặc áo giáp cấp Hầu Tước của Hàn Sâm, nếu không đầu sẽ bị đập sưng.

“Mẹ nó, đây là ánh sáng hay là tấm sắt thế?” Vương Vũ Hàng mở to hai mắt nhìn luồng sáng trước mặt.

“Bằng không ngươi cho rằng vì sao những quý tộc kia lại bị bắn ra?” Cổ Na lu môi, khinh thường nói.

Hàn Sâm đưa tay sờ sờ, kim quang giống như một màn chắn vô hình, sờ lên bóng loáng như là ngọc thạch, căn bản khó có thể tiến vào bên trong.

Hàn Sâm rút Quỷ Nha đao ra, chém một đao lên kim quang, chỉ thấy kim quang bắn ra, nhưng lưỡi đao vẫn không thể xâm nhập vào chút nào.

“Cứng quá!” Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, kim quang kinh khủng như vậy, bọn hắn ngay cả đi vào cũng không vào được, những vương giả kia lại có thể ở bên trong bộc phát sức mạnh chiến đấu, quả thực mạnh đến mức khó tin.

Đáng tiếc mạnh như bọn hắn vẫn khó có thể tiếp cận tượng Nữ thần.

Cử động của Vương Vũ Hàng và Hàn Sâm không thể đi vào bên trong †hần quang, nhưng lại khiến sáu vị cường giả đang liều mạng tấn công tượng Nữ thần nhận ra bọn hắn đã đến.

Ý thức tùy ý đảo qua, đều hơi kinh ngạc, không ngờ rằng vẫn còn nhiều người còn sống như vậy, hơn nữa nhìn qua thì sức mạnh đều rất bình thường.

Ngoại trừ công tước Băng Điểu ra, khí tức đều rất yếu.

Nhưng khi bọn hắn nhìn thấy Cổ Na và Cổ Nhã, đều ngẩn người, sau đó trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Vương giả giống như cự nhân cầm đại chùy lên, bước ra một bước, trong nháy mắt đã đến trước mặt mấy người Hàn Sâm, giơ tay lên, lập tức bắt lấy Cổ Na và Cổ Nhã vào trong bàn tay, sau đó quay người đi về phía tượng Nữ thần.

Bởi vì chênh lệch thực sự quá lớn, mấy người Hàn Sâm trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra, nhưng mà cơ thể lại không theo kịp ý thức, thậm chí chưa kịp cử động, cự nhân đã bắt mất chị em Cổ Na Cổ Nhã, đi về trước tượng Nữ thần.

“Hắn muốn làm gì?” Vương Vũ Hàng hơi giật mình hỏi.

Công tước Băng Điểu lạnh lùng nói: “Bọn hắn không phá nổi thần quang, chắc là muốn lấy tinh huyết sinh mệnh của Cổ Nhã và Cổ Na làm dẫn, hy vọng có thể thu được một tia cộng hưởng của Luyện ngục Thiên quốc, chế tạo ra một cơ hội để xông vào vết nứt.”

Hàn Sâm chưa kịp nói gì, sau khi Cổ Na và Cổ Nhã bị bắt đi, đã không có ánh sáng nhạt trên người các nàng bảo vệ, những cánh tay yêu dị lại bắt đầu mọc lên từ dưới đất.

Mấy người Hàn Sâm lại không thể vào bên trong thần quang, chỉ có thể không ngừng vung phôi đao, chặt đứt từng cánh tay.

“ý Phật Vương, chuyện này ngươi am hiểu nhất, giao cho ngươi, hôm nay có thể giết ra con đường sống hay không, đều trông cậy vào ngươi.” Cự nhân nói oang oang, giao chị em Cổ Na và Cổ Nhã cho vương giả giống như hòa thượng.

“A di đà Phật! Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.” Vương giả kia niệm phật, duỗi một tay, hóa một vùng phật quang định Cổ Na và Cổ Nhã ở trước mặt.

“Trong đại vũ trụ gen còn có hòa thượng?” Hàn Sâm có hơi ngạc nhiên, hòa thượng chắc cũng là nhân loại hỉ2

“Hòa thượng gì chứ, đó là Phật tộc, một trong những thượng tộc.” Công tước Băng Điểu nói.

“Phật tộc?” Hàn Sâm và Vương Vũ Hàng là người đến từ Liên Minh, sắc mặt đều hơi cổ quái.

Nhưng mà nhìn thấy đầu Ý Phật Vương kia sáng như bóng đèn, không có chút tóc nào, hình như là trời sinh đầu trọc, cũng không phải là do cạo đầu. Hơn nữa mấy dấu đốt liều trên đỉnh đầu hắn cũng không phải do dùng hương đốt, càng giống như có chín nốt ruồi hơn.

Sắc mặt của Cổ Na và Cổ Nhã tái nhợt, muốn giấy dụa, nhưng mà dưới phật quang của Ý Phật Vương, ngay cả mí mắt cũng không thể động đậy.

Ý Phật Vương đưa tay điểm một cái, một chút phật quang rơi vào giữa lông mày của Cổ Na, máu tươi lập tức chảy ra từ ấn đường của nàng.

Nhưng mà máu kia không nhỏ xuống, mà là hóa thành một đường máu nhỏ đi theo phật quang đến chỗ tượng Nữ thần Kana.

Một tia máu nhiễm vào trên kim quang, những cường giả cấp Vương như Kim Ngọc Vương đồng thời ngưng tụ sức mạnh đập xuống theo tơ máu.

Dưới sự tấn công liên tục của sức mạnh kinh khủng, chỗ tơ máu kia xâm nhiễm thế mà xuất hiện rất nhiều vết rạn, máu tươi khuếch tán trong vết rạn, giống như một bông hoa màu máu đang nở rộ bên trong thần quang.

Chúng vương đều mừng rỡ, cự nhân nói: "Ý Phật Vương, rút cả bản nguyên của một người Kana còn lại, nhanh chóng xông ra, chậm một giây là nguy hiểm thêm một giây."

"Ai di đà Phật!" Ý Phật Vương lại niệm phật lần nữa, nhưng trên mặt không hề có vẻ từ bi, ngón tay lại điểm một cái lên trán Cổ Nhã, ở ấn đường của Cổ Nhã cũng có một tia máu tươi bay thẳng về phía tượng Nữ thần.

Hai tia máu tươi nhuộm dần trên thần quang, sáu vương giả đập xuống theo máu tươi, nhất thời chỉ thấy trên thần quang xuất hiện nhiều vết rách như thủy tinh.

Cùng với máu của Cổ Nhã và Cổ Na xuyên vào, dường như thần quang cũng yếu đi rất nhiều, dưới sự tấn công không ngừng của sáu vị vương giả, rất nhanh thần quang đã bị đập tung, văng tứ phía.

Thần quang đã bị phá.

Bởi vì có máu của Cổ Na và Cổ Nhã nhuộm dần vết nứt, nơi vết nứt thế mà không bị thần quang làm đầy lần nữa.

Mấy người Kim Ngọc Vương đều rất vui mừng, điên cuồng đập tan †hần quang, muốn đánh xuyên một con đường nhuốm máu trong thần quang, một mực đi đến vết nứt của Luyện ngục Thiên quốc.

"Mấy tên cặn bã khốn kiếp kia…" Vương Vũ Hàng tức giận, đánh một quyền vào thần quang, nhưng mà sức mạnh của hắn thực sự quá yếu, ngay cả lớp ngoài cùng của thần quang cũng không phá được, cú đấm của mình lại bị chấn đến tê dại.

Tuy Hàn Sâm cũng thấy đám người Kim Ngọc Vương khó chịu, nhưng mà cá lớn nuốt cá bé là định luật hiển nhiên, cho dù hiện tại hắn muốn cứu Cổ Na và Cổ Nhã cũng là hữu tâm vô lực.

Càng chưa nói đến việc cứu Cổ Na và Cổ Nhã, chính bọn hắn hiện tại cũng không biết sống chết ra sao, gặp phải khốn cảnh cửu tử nhất sinh.

Sức mạnh của bọn họ không đủ để đi vào trong thần quang, cho dù Kim Ngọc Vương đánh xuyên lối đi thì mấy người Hàn Sâm cũng không có cơ hội đi vào.

Bản thân Hàn Sâm có thể dẫn theo Vương Vũ Hàn quay về Tí Hộ Sở tránh một chút, Long Nữ và Hàn Mộng Nhi không có nơi nào để trốn, tiếp tục chờ đợi chỉ có một con đường chết.

Cổ Na và Cổ Nhã bị Ý Phật Vương định ở đó không thể cử động, tinh huyết bản nguyên không ngừng bị rút ra từ ấn đường, mặc dù tia máu cực nhỏ, nhưng nếu cứ tiếp tục bị rút như vậy, cơ thể của các nàng cũng không chịu nổi, huống chỉ lúc trước Cổ Nhã đã bị mất rất nhiều máu.

Trên mặt hai người đều hiện lên rất nhiều cảm xúc như tức giận, tuyệt vọng, xót xa, mặc dù gần trong gang tấc, nhưng mà cả nhìn nhau đều không thể làm được.

Cho dù hai nàng muốn ôm nhau chết cũng không được, chỉ có thể song song đứng ở đó, tinh huyết bản nguyên không ngừng bị rút đi, sinh cơ trên người càng ngày càng yếu.

Dựa vào máu tươi của Cổ Na và Cổ Nhã nhuộm dần thần quang, những vương giả Kim Ngọc Vương sống sờ sờ đập thần quang ra một đường máu, khoảng cách chỉ còn khoảng chừng một mét.

“Grào!”

Một con thú Luyện Ngục cực lớn như ác long sinh ra từ bóng tối, gào lớn một tiếng, điên cuồng lao về phía mấy người Hàn Sâm.

Thú Luyện Ngục lại tiến hóa, mặt mấy người Hàn Sâm biến sắc.

Hết chương 1884.

Chương 1885. Thiên quốc

Hàn Sâm đã có hơi cố sức để chặt đứt mấy cánh tay mọc tốt, lúc này thú Luyện Ngục như ác long điên cuồng nhào đến, làm gì còn sức lực để ứng phó.

Mấy người Long Nữ cũng biết lần này e là khó thoát khỏi kiếp nạn, mặc dù đều sử dụng sức mạnh của mình muốn ngăn cản thú Luyện Ngục, nhưng mà sức mạnh của bọn họ căn bản là vô dụng với thú Luyện Ngục.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, trong lòng nảy lên vô số suy nghĩ, hiện tại hắn cũng chỉ có thể biến thân thành Đế Linh siêu cấp để liều một phen.

Đang chuẩn bị biết thành Đế Linh siêu cấp, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng ầm vang, một bóng dáng khổng lồ phá không mà tới, vương giả như cự nhân kia đi đến trước người bọn họ, cự chùy trong tay nện vào đầu của thú Luyện Ngục, sống sờ sờ đập nổ con thú Luyện Ngục kia.

“Đi” Cự nhân đập nổ thú Luyện Ngục, thần quang trên người như ngục, bước vào thần quang rồi nói một tiếng đi, hẳn là nói với mấy người Hàn Sâm.

Mấy người Hàn Sâm vui mừng, vội vàng đi theo vương giả cự nhân kia vào trong thần quang của tượng Nữ thần Kana, đi bên người vương giả cự nhân, có ánh sáng như uy như ngục trên người hắn làm nơi che chở, làm cho mấy người Hàn Sâm không bị thần quang của Nữ thần Kana chèn ép.

“Cự Nhân Vương, ngươi không đi phá tan thần quang, dẫn bọn hắn vào làm gì?” Một vương giả dùng trường thương lạnh lùng nói.

Tiếng nói của vương giả cự nhân như sấm: “Mấy người này lại có thể ở trong Luyện ngục Thiên quốc chống đỡ lâu như vậy, còn có thể chặt đứt

mấy cánh tay Địa Ngục, có lẽ sẽ có chút tác dụng. Ngộ nhỡ tinh huyết của hai tộc Kana không đủ, cũng có thể dùng của bọn hắn”

“Ngươi nghĩ nhiều quá rồi, sở dĩ tinh huyết của hai tộc Kana có tác dụng là vì các nàng có huyết mạch của Nữ thần Kana, mấy người bọn họ ngay cả tộc Kana cũng không phải, có thể làm được gì?” Vương giả dùng trường thương vừa vung vẩy trường thương trong tay, liên tục đâm xuyên thần quang, vừa nói với vương giả cự nhân.

“Có vẫn tốt hơn không.” Vương giả cự nhân lại không thèm để ý, đập một chùy vào vết rách, sức mạnh cường đại đập nát không gian và thần quang, khiến mấy người Hàn Sâm đứng cạnh suýt chút nữa ngã xuống đất.

Cũng may trên người của vương giả cự nhân tuôn ra sức mạnh bảo vệ bọn hắn, nếu không chỉ với dao động của một chùy này là có thể khiến bọn hắn thịt nát xương tan.

“Ta còn tưởng hắn thật sự tốt bụng cứu chúng ta, hóa ra là có âm mưu khác.” Vương Vũ Hàng buồn bực nói.

“Cho dù thế nào cũng tốt hơn vừa rồi bị giết chết.” Hàn Sâm đứng cạnh chân vương giả cự nhân nói, Hàn Sâm ở trong nhân loại không tính là thấp, nhưng mà chiều cao của hắn cũng chỉ vừa đến mắt cá chân của vương giả cự nhân mà thôi.

“Hiện tại chỉ có thể mong chờ những vương giả kia có thể nhanh chóng mở lối đi” Công tước Băng Điểu cũng nói.

Từng đợt sức mạnh kinh khủng đánh vào thần quang, khiến cho lối đi ngày càng mở rộng, máu tươi của Cổ Na và Cổ Nhã nhiễm lên vách đá của lối đi, khiến thần quang đến sau khó mà xuyên vào lối đi.

Sáu vị vương giả không ngừng tấn công lối đi thần quang, mà bên ngoài thần quang, vô số cánh tay yêu dị vặn vẹo như rắn độc, tất cả thú Luyện Ngục cũng vọt tới bên ngoài thần quang.

Bọn chúng không thể đi vào trong thần quang, vẫn vây xung quanh, phẫn nộ gào thét với đám người Hàn Sâm.

Ban đầu chỉ có mấy con thú Luyện Ngục như ác long gào thét ở bên ngoài, về sau, các loại thú Luyện Ngục kinh khủng trên trời dưới đất không chỗ nào khoogn có mặt, có hung thú viễn cổ, có hung cầm thượng cổ.

Từng con thú Luyện Ngục như chân long càng là xoay quanh ngang trời, dường như chỉ cần một ngoạm là có thể nuốt toàn bộ đám người Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn thấy trong số những con thú Luyện Ngục khủng bố đông đảo, hình như còn có sự tồn tại giống như thiên sứ, chỉ là sinh vật có †oàn thân màu đen, ngay cả cánh cũng màu đen, tỏa ra khí tức Luyện Ngục nồng đậm.

Bây giờ đám người Hàn Sâm giống như một sự tồn tại nhỏ bé trong một cái tô lớn màu vàng trong suốt, tùy tiện một con thú Luyện Ngục nào cũng có thể nuốt chửng bọn họ.

Cũng may bên trong thần quang, thú Luyện Ngục khó có thể vượt qua nửa bước. Nhưng dù như vậy, đám người Vương Vũ Hàng vẫn còn sợ tái mặt.

Bùm!

Đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ, chỉ thấy mảnh vụn ánh sáng màu vàng bay ra dưới cự chùy, một tầng thần quang cuối cùng của lối vào thế mà bị vương giả cự nhân dùng cự chùy hủy thiên diệt địa kia đập nát, lộ ra bản thể của tượng Nữ thần Kana hoàng kim.

Vị trí mở miệng của lối đi, chính là vết thương ở đuôi rắn của tượng Nữ thần Kana hoàng kim.

Cổ Na và Cổ Nhã đều đã thoi thóp, các nàng đã mất hơn sáu bảy mươi phần máu trong cơ thể, có thể kiên trì đến tận bây giờ còn chưa chết, thứ nhất là do thể chất của tộc Kana quả thực rất mạnh, còn có Ý Phật Vương đang cưỡng chế duy trì tính mạng của các nàng, sợ sau khi các nàng chết, tinh huyết bản nguyên sẽ mất đi tác dụng.

Lối đi vừa mở, con vương giả cự thú kia đã chạy đến chỗ vết nứt.

Lúc cơ thể khổng lồ của nó chạy tới vết nứt, cũng từ từ thu nhỏ lại, trong chớp mắt đã chui vào bên trong vết nứt không gian.

Kim Ngọc Vương và Ý Phật Vương gần như đồng thời xông vào vết nứt, một trước một sau tiến vào bên trong, lúc Ý Phật Vương đi vào, vẫn nắm lấy Cổ Na và Cổ Nhã như vũ.

Những vương giả còn lại cũng chạy vào vết nứt, mấy người Hàn Sâm và công tước Băng Điểu cũng đi theo vương giả cự nhân xông về phía trước, vương giả cự nhân cũng tạm thời thu nhỏ cơ thể để chui vào trong vết nứt.

Cuối cùng mấy người Hàn Sâm mới có thể tới gần vết rách trên đuôi của tượng Nữ thần, cũng may lối đi bị máu nhuộm đỏ, không bị thần quang áp bách, bọn họ nối đuôi nhau chui vào trong vết nứt.

Vết nứt không gian vặn vẹo, Hàn Sâm chui vào bên trong, cảm giác như sử dụng trang bị truyền tống không gian, chỉ cảm thấy không gian mơ hồ một hồi, sau đó khung cảnh trước mặt thay đổi.

Mây trắng như biển, từng tòa cung điện hoa lệ được xây dựng trên biển mây, còn có rất nhiều thực vật to lớn sinh trưởng trên biển mây, hoa tươi xinh đẹp các màu lay nhẹ trong gió, giống như là Thiên quốc nơi chúng Thần cư trú trong truyền thuyết thần thoại.

Vị trí đám người Hàn Sâm xuất hiện là trên quảng trường trước cung điện, còn có thể nhìn thấy đài phun nước màu vàng đang phun nước ở trung tâm quảng trường, bốn phía đẹp đến mức khó có thể hình dung.

Nhưng mà ở nơi như thiên đường này, mặt Hàn Sâm lại biến sắc, giây phút tiến vào nơi này, hắn phát hiện sức mạnh trên người mình hoàn toàn biến mất không còn chút dấu vết, một chút cũng không cảm giác được, giống như biến thành người bình thường hoàn toàn không có sức mạnh gì.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn xung quanh, thấy mấy người công tước Băng Điểu cũng giống vậy, trên mặt đều lộ vẻ kinh hãi.

Hơn nữa không chỉ là bọn hắn, ngay cả vương giả cự nhân cũng có vẻ mặt hoảng sợ, sắc mặt những vương giả khác cũng vô cùng khó coi.

Cổ Na và Cố Nhã vốn đang bị Ý Phật Vương khống chế, lúc này đã khôi phục tự do, phật quang do Ý Phật Vương đánh ra cũng đã sớm biến mất

tăm.

“Hoan nghênh các ngươi đến Thiên quốc… Thiên quốc của người Kana…” Cổ Na và Cổ Nhã đỡ nhau đứng dậy, nghiến răng nghiến lợi nói, khuôn mặt đầy lộ vẻ hận thù.

Các nàng quả thật có tư cách để oán hận, tộc Kana bị xem như nô lệ để đấu giá, trước đó các nàng còn bị cưỡng chế rút đi tinh huyết, đổi ai cũng sẽ hận cực bọn họ.

Hàn Sâm thầm kêu không ổn, thoạt nhìn nơi này cũng không phải đường ra ngoài.

Hết chương 1885.

Chương 1886. Giam cầm

Bên trong đài phun nước màu vàng tuôn ra từng tia ánh sáng màu vàng óng, những tia sáng màu vàng óng đó giống như nước suối rơi xuống người Cổ Na và Cổ Nhã, nhanh chóng chữa trị vết thương trên người các nàng, khiến những vết thương trên người các nàng nhanh chóng khép lại.

Không chỉ là vết thương, Hàn Sâm có thể cảm giác được rõ ràng, sinh cơ trên người Cổ Na và Cổ Nhã cũng đang nhánh chóng hồi phục.

Con vương giả cự thú kia thấy cảnh này, lập tức chạy tới trước đài phun nước, bỏ móng vuốt vào trong suối nước, muốn dùng nước suối để hồi phục sức mạnh của bản thân.

“AI” Vương giả cự thú kêu thảm một tiếng, móng vuốt bị nước suối ăn mòn đến da tróc thịt bong.

Nước suối này có tác dụng cực tốt đối với Cổ Na và Cổ Nhã, nhưng đối với vương giả cự thú thì là một thứ nguy hiểm.

Cổ Nhã lạnh lùng nhìn vương giả cự thú, nói: “Ta đã nói rồi, nơi này là Thiên quốc của người Kana, nhưng mà đối với các người thì nơi này lại là Luyện Ngục. Ở chỗ này, chỉ có người Kana mới có thể sử dụng sức mạnh, hơn nữa còn thu được thần lực vô hạn gia cố, gần như là người bất tử. Mà các ngươi, lại bị cướp đoạt tất cả sức mạnh, trở thành sinh vật bình thường nhất.”

Dừng một chút, Cổ Nhã khế cười rồi lại nói: “Việc này vẫn phải cảm ơn các ngươi, nếu không cho dù chúng ta có huyết mạch của Nữ thần Kana thì cũng không phá nổi thần quang đi vào đến đây.”

“Chẳng lẽ nói này chính là Thiên quốc của Luyện ngục Thiên quốc trong truyền thuyết?” Ý Phật Vương nhíu mày hỏi.

“Không sai, bên ngoài là Luyện Ngục, nơi này chính là Thiên quốc.” Cổ Nhã trả lời.

“Nghe nói Thiên quốc là ở trên mây, sao lại ở chỗ này? Vết nứt đó rõ ràng là do ngoại lực chém ra…” Kim Ngọc Vương hỏi.

“Trên mây có Thiên quốc, chẳng qua chỉ là những lời đồn của người ngoài truyền sai về Luyện ngục Thiên quốc mà thôi, kim vân phía bên ngoài, chẳng qua chỉ là lối vào trong tượng Nữ thần đi thông Thiên quốc, cũng chính là đi thông Luyện Ngục mà thôi, những kim vân này sẽ không giết người, nhưng ở trong Thiên quốc lại có thể giết người, chỉ cần có sức mạnh là được.” Cổ Na nói, đấm một phát vào đầu vương giả cự thú.

Một vương giả cự thú vô cùng mạnh mẽ lại bị Cổ Na đấm một phát bay ra ngoài, cơ thể lộn mấy vòng trên mặt đất rồi mới đụng vào vách tường của cung điện, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Vương giả cự thú tức giận gào thét đứng dậy, nó đường đường là thân vương giả, sao mà chịu được nỗi nhục này, đứng dậy muốn tái chiến.

Thế nhưng chưa kịp đứng lên, Cổ Na đã đấm một cái vào mặt của nó, lại đập nó bay ra ngoài lần nữa, trực tiếp rơi vào trong mây.

Cố Nhã không ra tay, đi vào trong cung điện đối diện với suối nước.

Trong chốc lát, thấy biển mây bốc lên, từ trong mây xuất hiện một đoàn lại một đoàn mây trôi, mỗi một đoàn mây trôi đều giống như lồng giam, nhốt rất nhiều sinh vật, trong đó có cả vương giả cự thú vừa mới rơi vào biển mây.

Hàn Sâm đã phát hiện, những sinh vật bị giam trong mây trôi này, có một số tên là hắn tận mắt nhìn thấy bị hút vào trong kim vân, trong lòng biết Cổ Nhã nói không sai, những sinh vật bị hút vào trong kim vân hẳn đều ở đây.

Chỉ là bọn hắn đều bị giam trong mây trôi, mặc dù không chết, nhưng cũng khó khôi phục tự do, chung quy vẫn khó thoát khỏi cái chết.

Chỉ thấy trong đó có rất nhiều đoàn mây trôi bay về phía cung điện, Hàn Sâm rất nhanh thì thấy, bên trong những đám mây trôi đều giam tộc Kana.

Hàn Sâm đếm qua đại khái, phần lớn tộc Kana đều ở nơi này, bọn họ vốn chỉ có mấy chục người, hiện tại ở đây có khoảng ba bốn mươi người, chắc là đã có kế hoạch từ trước, khi có cơ hội, bọn họ sẽ cố ý bị kim vân hút vào nơi đây.

Nhưng mà bọn hắn cũng giống như những sinh vật khác, vẫn bị mây trôi cầm tù, thoạt nhìn bọn hắn cũng không có năng lực thoát khỏi sự vây khốn.

Bây giờ lại khác, hiển nhiên những mây trôi kia bị chỉ phối bởi sức mạnh nào đó, đưa tất cả người Kana đến quảng trường, sau đó mây trôi tự động tiêu tán, giải trừ sự giam cầm đối với người Kana.

Những người Kana kia cũng vô cùng vui mừng, nhao nhao quỳ lạy hành lễ với Cổ Na, mấy người Hàn Sâm nghe không hiểu ngôn ngữ của Kana.

“Ném tất cả bọn chúng vào biển mây, đám người này đều đáng chết.” Cổ Na chỉ vào đám vương giả, căm hận nói.

Những người Kana kia lập tức chạy về phía mấy người Kim Ngọc Vương, hiện tại mấy người Kim Ngọc Vương ngay cả chiến giáp gen cũng không thể sử dụng, còn không bằng người bình thường, sức mạnh hoàn toàn bị giam cầm, mặc dù còn đủ loại kỹ xảo, thế nhưng sức mạnh và tốc độ chênh lệch quá lớn, rất nhanh đã bị đám người Kana ném xuống biển mây.

“Này! Này! Chúng ta là người một nhà!” Có người Kana lao về phía đám người Hàn Sâm, cũng muốn ném bọn hắn xuống biển mây, Vương Vũ Hàng vội kêu lên, còn phất tay gọi Cổ Na: “Cổ Na, bọn ta không có ác ý với ngươi, hơn nữa còn cùng chung hoạn nạn, dù sao cũng được coi là bạn bè chứ?”

Cổ Na nhìn Vương Vũ Hàng một cái, sau đó lại nhìn Hàn Sâm, căm hận nói: “Các ngươi cũng không phải là loại người tốt lành gì, ném hết xuống cho ta.”

Hàn Sâm biết trước đó mình mạnh mẽ bắt cóc Cổ Na, chắc chắn trong lòng Cổ Na rất bất mãn với hắn, sao có thể coi hắn là bạn bè.

“Các ngươi cũng quá không nghĩa khí đi.” Vương Vũ Hàng thấy những người Kana lại chạy đến, đành phải lùi về sau.

“Bây giờ ngươi nói cái gì cũng vô dụng, đừng chờ người ta ra tay, tự chúng ta nhảy xuống đi.” Hàn Sâm ngược lại dứt khoát, trực tiếp nhảy vào trong mây.

Hàn Mộng Nhi và Long Nữ cũng nhảy theo, công tước Băng Điểu cũng không muốn bị bọn họ ném xuống, cũng tự mình nhảy.

Vương Vũ Hàng thấy trốn cũng không thoát, đành phải nhảy theo.

Chỉ trong chốc lát, bọn Hàn Sâm đã nổi lên từ trong mây, chẳng qua đều bị nhốt trong mây trôi.

Mấy người vương giả cự nhân và Kim Ngọc Vương cũng giống vậy, bên trong Thiên quốc của người Kana này, sự giam cầm của sức mạnh vô cùng đáng sợ, ngoài tộc Kana ra, ngay cả cường giả cấp Vương cũng không thể may mắn thoát khỏi, e là chỉ có cường giả cấp Thần Hóa mới có thể phá vỡ sự giam cầm nơi này.

Cổ Nhã đi ra từ trong cung điện, trong tay nàng cầm một viên đá quý màu vàng sáng chói, mặc dù không biết viên đá quý đó rốt cuộc là vật gì, nhưng có thể đoán được đại khái, Cổ Nhã dựa vào sức mạnh của viên đá quý kia mới có thể khống chế mây trôi.

Hàn Sâm ngồi trong mây trôi, ánh mắt bình tĩnh đánh giá mấy người Cổ Na, hắn không muốn khoanh tay chịu chết, đang suy nghĩ xem nên xử lý tình hình trước mắt thế nào.

Bên trong Thiên quốc của người Kana, ngoại trừ tộc Kana ra, tất cả sức mạnh đều bị áp chế, ngay cả vương khí như Quỷ Nha đao, hiện tại cũng không còn một tia khí tức, thứ như vũ trang gen càng là muốn triệu hoán cũng không triệu hoán được.

Nhưng mà trên người Hàn Sâm vẫn còn một thứ, không bị sức mạnh của Thiên quốc áp chế.

Hàn Sâm lấy phôi đao trong tay, đồng thời trong cơ thể có một luồng sức mạnh đang chậm rãi vận chuyển, ngoại trừ phôi đao ra, trong cơ thể hắn cũng có một luồng sức mạnh không bị sức mạnh của Thiên quốc áp chế.

Cổ Na và Cổ Nhã đi tới gần cung điện, nhìn những sinh vật đang bị giam cầm trong mây, hai mắt đều vô cùng lạnh giá, hình như có sát ý phun trào trong đó.

Hết chương 1886.

Chương 1887. Nơi này do ta quyết định

Ánh mắt của Cổ Nhã chuyển đến người Ý Phật Vương, mây trôi đang giam cầm Ý Phật Vương lập tức bay lên từ biển mây, đến trước mặt Cổ Nhã.

“Là ngươi bắt mấy người tộc trưởng?” Cổ Nhã lạnh lùng nhìn chằm chằm Ý Phật Vương.

“A di đà Phật, bản vương không hiểu ý ngươi là gì?” Ý Phật Vương hơi rũ mắt niệm phật.

Cổ Nhã nhìn chăm chằm Ý Phật Vương tiếp tục nới: “Tộc Chao có bao nhiêu bản lĩnh ta rất rõ ràng, không có người ở sau lưng hỗ trợ bọn hắn, lại cho bọn hắn mười lá gan, bọn hắn cũng không dám phản bội tộc Kana bọn ta.”

“A di đà Phật, chuyện này thì liên quan gì đến bản vương?” Ý Phật Vương hỏi.

“Ngươi cho rằng bọn ta thật sự không biết chuyện công tước Nhất Niệm của Phật tộc các ngươi âm thâm gặp mặt thủ lĩnh của tộc Chao sao?” Trên mặt Cổ Nhã mang theo chút tức giận: “Nếu như tộc trưởng chịu nghe lời ta, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, nói, ngươi bắt mấy người tộc trưởng đi đâu rồi?”

Mấy người Hàn Sâm giờ mới hiểu được, vì sao vẫn không nhìn thấy người Kana mạnh hơn, từ lúc bắt đầu hội đấu giá đến bây giờ, tộc Kana bọn hắn nhìn thấy, cao nhất cũng chỉ là Tử Tước.

Vị tộc trưởng cấp Công Tước trong truyền thuyết kia vẫn không xuất hiện, ngay cả một Bá tước cũng không thấy đâu, hóa ra là đã sớm bị Ý Phật Vương bắt đi.

Nghĩ đến Ý Phật Vương và tộc Chao tổ chức hội đấu giá này, hóa ra chỉ vì ngăn chặn những tộc khác, để bọn hắn có thể thuận lợi đưa đại nhân vật chân chính của tộc Kana đi.

Thế nhưng không ngờ lại lật thuyền trong mương, rơi xuống tình cảnh như ngày hôm nay.

Chuyện này đương nhiên không thể trách Ý Phật Vương, ai cũng không ngờ rằng vũ khí Thần Hóa của Nữ thần Kana lại nằm trong tay của người phản bội Kana, hơn nữa còn quang minh chính đại đặt trong tượng Nữ thần Kana.

“A di đà Phật, chỉ cần ngươi thả bản vương ra, bản vương có thể cam đoan tộc của các ngươi sẽ được an toàn, còn cho các ngươi đoàn tụ lần nữa” Ý Phật Vương thừa nhận tộc trưởng Kana quả thực đang ở trong tay hắn, đồng thời dùng việc này để áp chế bọn họ.

Nhưng mà ai biết Ý Phật Vương vừa mới nói xong, Cổ Nhã đã rút ra một thanh loan đao màu vàng, chém một phát vào đầu của Ý Phật Vương.

Một vị cường giả cấp Vương, vậy mà bị chém đầu như thế, đầu của Ý Phật Vương lăn trên đất, hai mắt trừng lớn vô cùng, đến chết cũng không thể tin được, Cổ Nhã không hề nói gì đã chém đầu của hắn.

Mấy vị vương giả khác cũng kinh hãi trong lòng, sự quả quyết tàn nhãn của Cổ Nhã khiến bọn hắn kinh hãi, ở trong Thiên quốc, sinh mạng của cường giả cấp Vương cũng không đáng giá, không khác với người bình thường chút nào, mất đi sự tôn quý của trước kia.

Hàn Sâm cũng hơi giật mình, nhưng mà cũng nằm trong dự đoán, trên đài đấu giá Cổ Nhã bình tĩnh dùng tế ngữ khởi động Luyện ngục Thiên quốc, có thể thấy nàng là một người vô cùng quyết đoán.

“Chị, ngươi giết Ý Phật Vương rồi, tộc trưởng phải làm sao đây?” Cổ Na hơi lo lắng hỏi.

Cổ Nhã lãnh đạm nói: “Cho dù ta có giết hắn hay không, mấy người tộc trưởng cũng sẽ không thể quay lại được nữa, nhưng mà ngươi yên †âm, mấy người tộc trưởng không có nỗi lo về tính mạng, cho dù bị bắt làm nô lệ, Phật tộc cũng sẽ không giết bọn hắn.”

Những vị vương công quý tộc kia đều im laqngj không nói gì, Cổ Nhã nói đúng, các nàng căn bản không có năng lực cứu người, nếu như vọng tưởng cứu người, nếu rời khỏi Luyện ngục Thiên quốc, chỉ cần cho Ý Phật Vương có một cơ hội nhỏ nhoi, các nàng chẳng những không cứu được tộc trưởng, ngược lại sẽ có kết cục giống vậy.

Mặc dù tất cả mọi người đều hiểu được điều này, nhưng mà liên quan đến người thân của mình, một thiếu nữ lại có thể ra tay quyết đoán như vậy, không phải người bình thường nào cũng có thể làm được.

Cổ Nhã một đao chém đầu Ý Phật Vương, chính là chặt hết mọi suy nghĩ trong đầu tộc nhân, miễn cho bị Ý Phật Vương mê hoặc, đồng thời coi như là vì báo thù cho tộc nhân của mình.

Khi ánh mắt của Cổ Nhã lại hướng về phía biển mây lần nữa, những vương công quý tộc đang bị nhốt đều cả kinh trong lòng.

“Ngươi!” Ánh mắt của Cổ Nhã nhìn về phía Hàn Sâm, môi phun ra một chữ, mây trôi giam cầm Hàn Sâm lập tức bay đến trước mặt của nàng.

Tất cả mọi người đều ngẩn người, không ai ngờ rằng, người thứ hai Cổ Nhã muốn xử lý lại là Hàn Sâm.

“Cổ Nhã, ngươi làm gì đó? Nói thế nào chúng ta cũng đã từng cùng chung hoạn nạn, chúng ta không rút máu của các ngươi, cũng không ép buộc các ngươi làm gì cả, sao ngươi không giết những người rút tinh huyết của ngươi để mở đường, đối phó lão Hàn làm gì?” Vương Vũ Hàng kêu lên.

Cổ Nhã không thèm để ý đến hắn, nhìn Hàn Sâm nói: “Món nợ ngươi ức hiếp Cổ Na tính thế nào đây?”

“Ngươi nói xem nên tính thế nào?” Hàn Sâm ngồi trong mây trôi hỏi ngược lại.

“Xem trên việc ngươi cũng không thật sự làm Cổ Na bị thương, hơn nữa cũng đã từng cùng bọn ta vào sinh ra tử, ta có thể cho ngươi một cơ hội sống.” Cổ Nhã liếc nhìn Cổ Na, sau đó mới nói với Hàn Sâm.

“Vậy ta phải làm gì, mới có thể đổi được cơ hội sống sót này?” Hàn Sâm đương nhiên không tin Cổ Nhã sẽ dễ dàng buông tha cho hắn.

“Giết bọn hắn, sau đó ngươi chính là đồng bọn của bọn ta.” Ngón tay của Cổ Nhã chỉ về phía Kim Ngọc Vương, sau đó chỉ sang Cự Nhân Vương, từng người một.

mây trôi của năm vị vương giả lập tức bay đến cạnh Hàn Sâm.

“Ý kiến hay, ta giết nhiều vương giả như vậy, chẳng khác nào trở thành kẻ địch của tộc bọn hắn, mà trong đó còn có vương của Rebet tộc, ngay cả Đao Phong Nữ Hoàng cũng không bảo vệ được ta. Có nhược điểm này nằm trong tay các ngươi, sau này ta cũng chỉ có thể bán mạng làm việc cho các

ngươi. Nếu không các ngươi sẽ để lộ chuyện này, đến lúc đó ta sẽ là công địch của cả vũ trụ.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Vậy ngươi có giết hay không?” Cổ Nhã nhìn Hàn Sâm lãnh đạm hỏi.

“Giết chứ, vì sao lại không giết, dù sao bọn họ cũng không phải người thân của ta, không có lý nào ta lại vì mạng sống của bọn hắn mà hi sinh mạng của bọn ta đúng không?” Hàn Sâm nhún vai nói.

“Tốt, vậy hãy dùng cái này chặt đầu của bọn hắn, sau này ngươi chính là bạn tốt của tộc Kana bọn ta.” Cổ Nhã ném thanh đao sắc bén cho Hàn Sâm.

Cự Nhân Vương và mấy người Kim Ngọc Vương vị mây trôi trói buộc, không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm mang đao tới.

“Hàn Sâm, ngươi dám giết ta, chẳng lẽ ngươi muốn phản bội Đao Phong Nữ Hoàng và Rebet tộc sao?” Kim Vương Ngọc quát.

“Hình như ngươi chưa từng coi ta là người của Rebet tộc thì phải? Nếu không lúc ngươi chạy trốn, sao không dẫn theo ta? Bây giờ lại nói ta phản bội, không cảm thấy buồn cười sao?” Hàn Sâm cầm thanh loan đao khua khua ở trên đầu Kim Ngọc Vương, trên trán Kim Ngọc Vương lập tức toát mồ hôi lạnh.

Nhưng mà Hàn Sâm không chém xuống, mà đưa dao đến trước mặt Cự Nhân Vương: “Lúc trước ngươi nói cái gì cơ? Máu của các nàng Cổ Nhã không đủ dùng thì lấy máu của bọn ta cho đủ, ta giết ngươi chắc là không oan than gì rồi?”

“Muốn giết cứ giết, nói nhảm nhiều như vậy để làm gì?” Cự Nhân Vương hừ lạnh nói.

Hàn Sâm vẫn không ra tay, đưa dao lướt qua từng vương giả, sau đó lại quay người nhìn Cổ Nhã: “Đây là năm cường giả cấp Vương đó, giết thì thật quá đáng tiếc, vẫn là giữ lại chơi đùa đi.”

“Không giết bọn hắn, thì ngươi và những người bạn kia của ngươi sẽ phải chết.” Cổ Nhã lạnh lùng nói.

“Bọn ta thì càng không thể chết.” Hàn Sâm cười nói.

“Chuyện này không phải do ngươi, do ta quyết định.” Cổ Nhã nói.

Hàn Sâm ném trả loan đao màu vàng cho Cổ Nhã, lãnh đạm nói: “Từ giờ trở đi, nơi này do ta quyết định, ngươi và Cổ Na coi như là thư ký của ta, về sau giúp ta quản lý nơi này cho tốt, ta sẽ không bạc đãi các ngươi.”

Cổ Nhã và Cổ Na, còn có tất cả người Kana, thậm chí là các vương công quý tộc như Kim Ngọc Vương, đều nhìn Hàn Sâm với ánh mắt như đang nhìn một người điên.

Hết chương 1887.

Chương 1888. Cho ngươi một cơ hội

“Đến phiên ngươi quyết định chắc? Ngươi điên à?” Cổ Na bĩu môi, xem thường nói.

Cổ Nhã nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, chậm rãi nói: “Hàn Sâm, đúng là ngươi có chỗ không giống người bình thường nên ta mới cho ngươi một cơ hội, để ngươi trở thành bạn bè của tộc Kana, mong rằng ngươi đừng bỏ lỡ. Nơi này là Luyện Ngục Thiên Quốc, trừ phi có cường giả Thần hóa giáng lâm, nếu không ở đây không ai có thể chống lại ý chí của ta. Ý Phật Vương chính là ví dụ tốt nhất, chẳng lẽ ngươi cũng muốn giống như hắn ta ư?”

Hàn Sâm khẽ gật đầu: “Ta cũng cảm thấy ngươi là nhân tài nên muốn cho ngươi một cơ hội, để ngươi cùng Cổ Na làm thư ký cho ta, mong ngươi đừng bỏ qua cơ hội này.”

a”

“Tên khốn nạn này điên rồi, bắt hắn lại trước đã” Cổ Na ra lệnh cho người Kana đi bắt Hàn Sâm.

Cổ Nhã lợi dụng viên đá quý có thể điều khiển vân khí nhưng trước đó sinh vật phải rơi vào trong vân hải đã. Vừa rồi nàng ra lệnh cho Hàn Sâm giết những vương giả đó đã giải trừ vân khí trên người hắn rồi, lúc này nếu muốn khống chế hắn chỉ đành đánh hắn vào trong vân hải lần nữa.

Mấy Tử Tước của tộc Kana lao về phía Hàn Sâm, muốn bắt lấy hắn.

Những vương công quý tộc đang bị vân khí giam cầm đều nhìn về phía Hàn Sâm, không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Cho dù là Vương Giả cũng chẳng thể đối kháng được với người Kana ở đây. Họ không có cường giả cấp Thần Hóa sử dụng vũ khí Thần Hóa cũng đã là sự tồn tại vô cùng mạnh mẽ rồi, thậm chí ngay cả Vương Giả cũng không thể chống lại, huống chi Hàn Sâm chỉ là một Nam Tước.

Công Tước Băng Điểu cũng không biết Hàn Sâm đến cùng có ý định gì, rõ ràng là chỉ cần giết chết những vương giả kia là bọn họ có thể giữ được tính mạng. Nhưng Hàn Sâm lại không làm vậy.

Mà Công Tước Băng Điểu lại không cho rằng Hàn Sâm bị điên. Trong khoảng thời gian này, Hàn Sâm đã làm rất nhiều điều không thể tưởng tượng nổi. Mặc dù nàng cảm thấy Hàn Sâm ở trong Thiên Quốc khó có năng lực phản kháng nhưng trong lòng vẫn có một chút mong đợi.

Nhìn thấy mấy Tử Tước đã xông lên, Hàn Sâm mặt không đổi sắc, chậm rãi rút đao ra.

Mấy Tử Tước Kana cũng không quan tâm tới chuyện này, cho dù là sinh vật hay dị bảo cũng đều không thể phát huy sức mạnh khi ở trong Thiên Quốc.

Rầm!

Một luồng ý chí khủng khiếp lao ra từ trên người Hàn Sâm, trong phút chốc như muốn xé nát trời đất, tựa như mãnh thú thuở hồng hoang trỗi dậy, mắt nhìn xuống toàn bộ Thiên Quốc.

“Đao ý Nha Đao !” Kim Ngọc Vương và Công Tước Băng Điểu gần như đồng thời sợ hãi kêu lên.

Nha đao của tộc Rebet vang danh thiên hạ, người luyện được lực Tuyệt Nha lực có thể đếm trên đầu ngón tay, còn có thể ngưng tụ ra đao ý Nha Đao lại càng ít hơn.

Hàn Sâm là một kẻ ngoại tộc, có thể luyện được lực Tuyệt Nha đã vô cùng kinh người, nay lại còn ngưng tụ ra đao ý, quả thực là khó tin.

Nhưng đây cũng không phải là trọng điểm, đừng nói là đao ý Nha Đao, bất kỳ sức mạnh nào ở trong Thiên Quốc cũng sẽ bị ý chí của vũ khí Thần hóa áp chế.

Kim Ngọc Vương và các vương giả đều có ý chí mạnh mẽ nhưng trong Thiên Quốc, sức mạnh của bọn họ không thể phát ra bên ngoài được.

Bây giờ đao ý của Hàn Sâm có thể thoát ra khỏi cơ thể hắn mà không bị vũ khí Thần hóa Luyện Ngục Thiên Quốc áp chế, vậy cũng chỉ có một khả năng là đao ý của Hàn Sâm đã đạt đến cấp độ ngang bằng với Luyện Ngục Thiên Quốc, chỉ có như vậy mới không bị áp chế.

Nhưng Hàn Sâm chỉ là một Nam Tước mà thôi, làm sao lại có được đao ý như vậy?

Nhất thời tất cả các vương công quý tộc đều không khỏi kinh hãi, thậm chí một số người còn có suy nghĩ sai lầm rằng Hàn Sâm là một cường giả Thần hóa.

Ngoại trừ cường giả Thần hóa, ai có thể bộc phát ra đao ý mạnh mẽ như vậy ở trong Luyện Ngục Thiên Quốc được?

“Thế này là thế nào… Hắn mới luyện Nha đao được bao lâu… Làm sao có thể ngưng tụ ra đao ý của Nha đao… Đao ý này… Còn mạnh hơn cả Nữ Hoàng bệ hạ…” Công Tước Băng Điểu trợn tròn mắt, tràn đầy vẻ khó tin.

Nhưng đao ý trên người Hàn Sâm tựa như mãnh thú hồng hoang, những tên Tử Tước Kana xông tới đều bị hắn làm cho kinh sợ lui về phía sau, sắc mặt

tái nhợt.

Đao ý cấp Thần Hóa, loại đao ý tàn bạo cực độ như vậy, chỉ là một ý niệm thôi đã khiến tâm linh của họ sụp đổ.

Đáng tiếc dù sao đao ý cũng chỉ là đao ý mà thôi, hơn nữa Hàn Sâm cũng không phải đao ý Thần Hóa hoàn chỉnh. Nếu thật là Thủy tổ Rebet ở đây thì chỉ cần đao ý thôi những kẻ tộc Kana kia đã bị xé nát thân thể mà chết từ lâu rồi.

Cổ Nhã và Cổ Na tỏ vẻ kinh hãi nhìn Hàn Sâm, đao ý như vậy thật khó mà diễn tả bằng lời.

“Chẳng lẽ… Hắn thực sự là cường giả Thần Hóa?” Cổ Na sợ hãi nói.

“Không thể nào, mặc dù không biết hắn làm sao có được đao ý như vậy, nhưng hắn ta tuyệt đối không phải là cường giả Thần Hóa. Còn đứng đó làm gì? Không mau bắt hắn lại đi, nơi này là Thiên Quốc của tộc Kana, chúng ta được bảo vệ bởi Thiên Quốc, ở đây chúng ta hầu như đều có tấm thân bất tử” Mặc dù trong lòng Cổ Nhã hơi khiếp sợ nhưng vẫn lập tức phản ứng lại, ra lệnh cho đám người Kana tiếp tục đánh về phía Hàn Sâm.

Bên trong Thiên Quốc, trừ khi có thể trực tiếp giết chết người Kana, nếu không vết thương trên người họ sẽ nhanh chóng được sức mạnh của Thiên Quốc chữa trị, mặc dù không phải là thân thể bất tử thật sự nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Nhìn thấy tộc nhân Kana không sợ chết xông về phía mình, Hàn Sâm khẽ thở dài: “Ta vốn không muốn tổn thương người khác, tội gì các ngươi phải ép ta thế.”

Trong lòng Hàn Sâm thoáng buồn bực, hắn vốn định dùng đao ý của Nha đao để hù dọa bọn họ, nhưng đáng tiếc Cổ Nhã quá thông minh, ý chí cũng quá kiên định khiến cho kế hoạch của hắn thất bại.

Suy cho cùng, đao ý cũng chỉ là đao ý, khi sử dụng phối hợp với đao pháp và sức mạnh sẽ có năng lực khó lường, nhưng chỉ có đao ý đơn thuần không

thể làm tổn thương được người khác, ít nhất đao ý của Hàn Sâm lúc này không thể làm mọi người bị thương.

Ngoại trừ cây đao cùng đao ý cấp Thần Hóa ra, sức mạnh của Hàn Sâm vẫn bị áp chế.

Cổ Nhã không hề bị lay động, vẫn ra lệnh cho người Kana xông về phía Hàn Sâm.

“Vậy chỉ dành dùng kế hoạch B thôi.” Hai mắt Hàn Sâm lóe lên tia sáng rực rỡ, nhanh chóng lan tràn ra bao phủ lấy toàn thân hắn.

Kế hoạch B của Hàn Sâm luôn chỉ có một, đó là biến đổi thân thể, cũng chính là sử dụng thân thể Thần Linh siêu cấp

Mái tóc ngắn màu đen trong nháy mắt nhuộm trắng, hơn nữa còn nhanh chóng dài ra, biến thành một mái tóc dài trắng xóa, toàn thân †ỏa ra hào quang thánh khiết như thần thánh.

Thân thể dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa trắng sáng rực trở nên siêu thực, giống như một khối sắt nung đỏ hiện ra hình dạng bán trong suốt sáng ngời, giống như một vị thần bất tử.

Từng luồng khí tức mạnh mẽ tỏa ra trên người Hàn Sâm, làm cho tất cả mọi người đều trợn mắt khiếp sợ, tin rằng đang nhìn thấy cơ thể của thần thánh.

“Hắn thực sự có thể sử dụng sức mạnh khi ở trong Thiên Quốc…” Cổ Na lùi về phía sau vài bước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ sợ hãi.

Những Tử Tước đã vọt tới trước mặt Hàn Sâm, từng đường kiếm ánh đao xé không chém về phía hắn, lúc này bọn họ cũng hơi sợ hãi, ban đầu ý định là bắt sống nhưng bây giờ từng nhát kiếm đều như muốn lấy mạng.

Chỉ là những nhát kiếm kia khi chém trên người Hàn Sâm tựa như chém vào trong hư không, không tổn thương được đến hắn.

Hết chương 1888.

Chương 1889. Cường giả Thần Hóa

“Sao lại thế được!” Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn Hàn Sâm giống như thần.

Sức mạnh của người đánh lên người Hàn Sâm không hề có chút tác dụng nào, thân thể của Hàn Sâm giống như một vị thần linh chân chính, có thể bỏ qua mọi tổn thương của phàm thế.

Công Tước Băng Điểu ngơ ngác nhìn Hàn Sâm, đầu óc trống rỗng, bởi vì nàng đã phát hiện ra một bí mật, một bí mật vô cùng đáng sợ.

Công Tước Băng Điểu là tâm phúc của Isa, đôi khi thậm chí là bạn của Isa, Isa cực kỳ tin tưởng nàng, có rất nhiều chuyện riêng cũng sẽ nói cho nàng nghe, hoặc là phàn nàn, hầu như không kiêng kị gì nàng.

Lần trước Isa trở về từng nói với Công Tước Băng Điểu, nàng đã phải chịu một tổn thất rất lớn khi đi đến Qủy Mộ, và người khiến nàng thua thiệt là một gã đàn ông tên Kim Tệ.

lsa cũng nhờ Công Tước Băng Điểu nghĩ cách truy lùng tung tích của Kim Tệ, mặc dù chưa có tin tức gì nhưng Isa vẫn biết một vài năng lực và đặc điểm của Kim Tệ.

Sức mạnh mà Hàn Sâm thể hiện bây giờ rất giống với những gì Isa mô †ả, mà Isa không chỉ tán thưởng loại sức mạnh này môt lần cho nên Công Tước Băng Điểu rất ấn tượng.

“Hàn Sâm là Kim Tệ! Chuyện này thật là đáng sợ!” Công Tước Băng Điểu chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra.

Đệ tử duy nhất của Isa, hơn nữa còn là đệ tử mà nàng hết sức coi trọng, vậy mà lại là kẻ thù mà Isa căm hận nhất. Chỉ nghĩ thế thôi Công Tước Băng Điểu đã nổi hết da gà, ánh mắt nàng nhìn về phía Hàn Sâm giống như đang nhìn một ác ma.

Hàn Sâm không có thời gian để tạo dáng đứng đó, sau khi biến thành Thần Linh Siêu Cấp, hắn nắm Quỷ Nha Đao trong tay, trên thân đao bắn ra tử quang, biến thành quang ảnh ác quỷ quấn quanh lưỡi đao.

Dưới thân thể Thần Linh Siêu Cấp, các loại dị bảo đều có thể bị kích thích sinh ra sức mạnh, giống như Thánh Thiên Sứ Cốt Tiễn, sức mạnh của Qủy Nha đao cũng đã bị Hàn Sâm hoàn toàn thả ra.

Lực lượng của Qủy Nha đao kết hợp với đao ý cấp Thần Hóa của Hàn Sâm, thanh đao trong tay Hàn Sâm còn chưa vung ra mà những người Kana như Cổ Nhã và Cổ Na mặt đã không còn sắc máu.

Hàn Sâm đã có thể bùng nổ sức mạnh đáng sợ như vậy ở Luyện Ngục Thiên Quốc, vậy cũng chỉ có một lời giải thích, hắn chính là cường giả cấp Thần Hóa, và cũng chỉ có cường giả cấp Thần Hóa mới có thể bộc phát sức mạnh khủng khiếp như vậy ở Thiên Quốc.

Nghĩ đến bọn họ là kẻ thù của cường giả cấp Thần Hóa, trong lòng tất cả những người Kana đều cảm thấy cực kỳ tuyệt vọng, mặt xám như tro tàn, không còn chút nhân sắc nào hết.

Vẻ mặt Cổ Nhã là nhợt nhạt nhất, mặc dù nàng có thể kiểm soát Luyện Ngục Thiên Quốc một chút bằng cách dựa vào viên ngọc đó, nhưng nàng dù sao cũng không phải là một cường giả cấp Thần Hóa thực sự, chỉ là dựa vào chút huyết mạch của nữ thần Kana mà thôi, nàng cũng chỉ có sự kiểm soát hạn chế đối với Luyện Ngục Thiên Quốc, không có khả năng chống lại một sức mạnh mạnh mẽ như vậy.

Các vương công quý tộc bị giam cầm kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, đặc biệt là Kim Ngọc Vương, hắn không thể tin được đệ tử mà Đao Phong Nữ Hoàng thu nhận lại là một cường giả đáng sợ như vậy.

Hàn Sâm rút Qủy Nha đao ra, giơ tay chém một đao về phía Cổ Na và Cổ Nhã, ánh đao giống như quái thú mang theo ý chí kinh khủng, rít gào bổ tới, như thể ngay cả không gian cũng sẽ bị xé nát và nuốt chửng.

Cổ Na và Cổ Nhã mặt xám như tro tàn, những người Kana khác liều chết muốn đi cứu các nàng, nhưng ánh đao kia thật sự quá nhanh, bọn họ chưa

kịp có bất kỳ phản ứng nào thì ánh đao đã chém đến rồi.

Ánh đao khủng khiếp không chém trúng Cổ Na và Cổ Nhã, mà vụt qua giữa họ, chém vào cung điện phía sau đài phun nước.

Rắc!

Dưới sức mạnh to lớn của thanh đao, cung điện nguy nga kia trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Còn chưa kết thúc, lực Tuyệt Nha khủng bố tràn ra trên cung điện bị bổ đôi, giống như hàng loạt ác ma màu tím đen cố thủ trên cung điện, khiến cho cả cung điện đều toát ra khí tức đáng sợ.

Bùm!

Khi toàn bộ cung điện được bao phủ trong hào quang tím đen, nó lập tức nứt toác ra, tất cả mọi thứ đều hóa thành mảnh vỡ, cung điện to lớn ầm ầm sụp đổ, bụi bặm văng đi khắp nơi khiến cả Thiên Quốc chấn động không thôi.

Tất cả mọi người đều hoảng hốt, kinh hãi nhìn người đàn ông như thần và cung điện bị phá hủy hoàn toàn, xung quanh chợt lặng thỉnh.

Hàn Sâm tùy tiện dắt Quỷ Nha đao vào thắt lưng, ánh sáng trắng chói mắt trên người hắn cũng dần dần rút đi, trở lại dáng vẻ như cũ, nhìn Cổ Nhã và Cổ Na lạnh nhạt nói: “Ta thấy ngươi là một nhân tài, muốn cho ngươi một cơ hội, cho phép ngươi và Cổ Na làm thư ký cho ta, ngươi thấy thế nào?”

Câu nói hầy như giống nhau nhưng bây giờ được nói ra từ miệng Hàn Sâm cho người nghe cảm giác hoàn toàn khác với vừa rồi.

Vẻ mặt Cổ Nhã thay đổi không ngừng, nhìn Hàn Sâm bình tĩnh đứng ở nơi đó không còn chút khí tức mạnh mẽ nào, nàng lại càng cảm thấy thần bí, giống như là một vị thần khiến người ta không thể hiểu thấu được.

Nàng cắn răng, kéo Cổ Na sắc mặt tái nhợt, vẻ yêu kiều cúi mình: “Cổ Nhã và Cổ Na tình nguyện theo đại nhân cả đời, từ nay về sau, sống chết chỉ

nằm trong ý niệm của đại nhân, cầu xin đại nhân cho tộc ta một con đường sống.”

Có chuyện lớn đã xảy ra ở tinh cầu Khúc Nham, tất cả các sinh vật hầu như đều bị xóa sổ trong vòng một ngày, bao gồm cả những cường giả

cấp vương trên tinh cầu Khúc Nham đều sống không thấy người, chết

không thấy xác.

Sau đó quân tiếp viện của các chủng tộc khác nhau chạy đến đều không tìm thấy bất kỳ sinh vật sống nào trên tinh cầu Khúc Nham, nhưng dựa vào trạng thái trên tinh cầu Khúc Nham, một số cường giả đã có phán đoán của riêng mình.

Dấu vết của xuất hiện của Luyện Ngục Thiên Quốc không qua khỏi con mắt những cường giả cấp vương đó, nhiều người đoán rằng chính tộc

Kana đã ra tay, nếu không thì làm sao có Luyện Ngục Thiên Quốc xuất hiện được.

Mà tộc Kana cũng đang điều tra sự việc ở tinh cầu Khúc Nham, họ cũng muốn biết rốt cuộc Luyện Ngục Thiên Quốc ở đâu.

Lúc này, Hàn Sâm đang ngồi trên phi thuyền trở về, đang nghĩ về những chuyện khiến hắn đau đầu

Cả Cổ Nhã và Cổ Na đề đều đã thần phục, Hàn Sâm làm một số thủ đoạn với họ, sự sống chết của họ đều nằm trong tay của Hàn Sâm, không sợ họ sẽ làm gì nữa.

Sau khi Luyện Ngục Thiên Quốc nuốt hết sinh cơ của tinh cầu Khúc Nham, nó đã tự động ngừng hoạt động, Cổ Nhã và Cổ Na đã dùng viên ngọc để điều khiển tượng Nữ Thần Kana hoàng kim, biến nó thành một bức tượng nhỏ bằng vàng, được Hàn Sâm bọc vào túi mang về.

Mà những vương công quý tộc kia và tộc Kana vẫn còn ở trong Thiên Quốc, Hàn Sâm tạm thời không định thả bọn họ ra ngoài, dù sao bọn họ đã

nhìn thấy Hàn Sâm biến thân thành Thần Linh Siêu Cấp, nhất định không được tùy tiện thả họ ra.

Đặc biệt là Công Tước Băng Điểu, tuyệt đối không được để nàng và Isa gặp lại nhau.

Nhưng Công Tước Băng Điểu không quay lại, Hàn Sâm lại phải lo lắng không biết giải thích thế nào với Isa.

Nếu hắn nói rằng Công Tước Băng Điểu biến mất trên tinh cầu Khúc Nham, vậy thì tại sao hắn lại không làm sao chứ? Nếu lúc đó họ không ở tinh cầu Khúc Nham, thì sao Công Tước Băng Điểu lại biến mất được?

Làm thế nào để giải thích với Isa khiến Hàn Sâm cảm thấy rất đau đầu. Phi thuyền vẫn chưa quay trở lại Nguyệt Chi Hiệp đã nhìn thấy chiến

hạm của Isa đang đến gần, tim Hàn Sâm hãng một nhịp, biết chắc hẳn lsa đến đây vì hắn và Công Tước Băng Điểu.

Hết chương 1889.

Chương 1890. Tạm thời qua cửa

“Đám người Băng Điểu đâu rồi?” Trên chiến hạm Đao Phong, Isa nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

“Nữ hoàng đại nhân, ta cũng không biết Công Tước Băng Điểu bây giờ đang ở đâu.” Hàn Sâm trả lời với một nụ cười gượng gạo, hắn đã tính đến chết không nhận rồi, dù sao cũng không còn ai sống trên Tinh cầu Khúc Nham cả, người sống đang bị nhốt trong Luyện Ngục Thiên Quốc, chỉ cần hắn không thừa nhận thì không ai có thể tìm ra bằng chứng.

“Sao ngươi lại không biết, Băng Điểu ở bên cạnh bảo vệ cho ngươi mà.” Mặc dù giọng nói của Isa rất bình tĩnh nhưng Hàn Sâm vẫn có thể cảm nhận được, tâm trạng của Isa không bình tĩnh chút nào. Nếu một câu trả lời không ổn, sẽ không ai biết sẽ có hậu quả như thế nào.

Hàn Sâm không do dự, trực tiếp đáp: “Công Tước Băng Điểu đã đến Tinh cầu Khúc Nham với ta, ban đầu ta định thử vận may xem liệu ta có thể chiêu mộ được mấy người tộc Kana hay không. Nhưng sau khi đến Tinh cầu Khúc Nham, ta phát hiện ra rằng chẳng có cơ hội nào cả. Vì vậy, ta cùng Công Tước Băng Điểu chia ra hành động chiêu mộ nhân thủ. Sau đó, tộc Chao phản loạn, bắt tộc Kana để bán đấu giá, cũng gửi thiệp mời cho chúng ta, Công Tước Băng Điểu đã đi đến đấu giá. Bởi vì ta đã có mục tiêu khác muốn chiêu mộ, nên ta đã không đi…”

“Chuyện gì đã xảy ra sau đó?” Isa hỏi.

“Sau đó ta vừa chiêu mộ được bọn họ, còn chưa trở về phi thuyền, Tinh cầu Khúc Nham đột nhiên bị bao phủ trong tầng mây sắc vàng, nhiều cánh tay quái dị mọc ra trên mặt đất, sau đó một số con quái thú kỳ dị xuất hiện, ta và bọn họ đành phải tạm thời trốn trong sơn động cùng đối phó với những sinh vật dị thường đó. Sau gần một ngày, những con dị thú, cánh tay và mây mù mới biến mất. Về đến phi thuyền thì phát hiện ra đám Công Tước Băng Điểu đều biến mất, tất cả những sinh vật trên toàn bộ Tinh cầu Khúc Nham đều đã biến mất.” Những lời của Hàn Sâm có chín phần thật một phần giả, dù Isa có tin hay không, hắn cũng phải gắng gượng chống đỡ.

Isa nhìn Hàn Sâm, lại nhìn Hàn Mộng Nhi, Long Nữ và Vương Vũ Hàng, cuối cùng đưa mắt trở lại khuôn mặt của Hàn Sâm: “Làm thế nào ngươi đối phó với những con quái thú và cánh tay quái dị đó?”

“Những cánh tay đó thật khủng khiếp, sức mạnh của chúng ta là vô dụng khi đánh vào chúng. Nếu bị chúng bắt, sẽ bị kéo thẳng xuống đất và biến mất, những con dị thú kia còn đáng sợ hơn, phần lớn sức mạnh của chúng ta cũng vô hiệu với bọn chúng, chỉ có chú ngữ và sức mạnh của Mộng Nhi mới có thể bắn chết dị thú…” Hàn Sâm trả lời.

“Ngươi nói chú ngữ và sức mạnh của nàng có thể giết chết quái thú Luyện Ngục?” Isa nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy, nhưng sức mạnh của các nàng cũng chẳng có tác dụng gì đối với những cánh tay kia, chúng ta có thể tiếp tục chống đỡ được là dựa vào nó, nó có thể chặt đứt những cánh tay kỳ dị đó.” Hàn Sâm rút phôi đao ra và đặt nó trước mắt Isa.

Isa nghi ngờ nhận lấy phôi đao, dùng ngón tay vuốt ve. Một sức mạnh màu tím tuôn ra từ ngón tay của nàng, lướt trên phôi đao nhưng sức mạnh màu tím không thể thấm vào bên trong phôi đao.

Đôi mắt của Isa thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc: "Phôi đao này có chút thần tính, chẳng trách có thể chặt đứt Địa Ngục Chi Thủ."

"Có thần tính, chẳng lẽ là vũ khí Thần Hóa sao?" Hàn Sâm vui vẻ trong lòng.

Isa lắc đầu: "Nó vẫn không phải là Vũ khí Thần Hóa, nhiều nhất nó chỉ có thể được coi là vật liệu của Vũ khí Thần Hóa thôi."

"Vật liệu cũng được, sau này có thể đúc thành Vũ khí Thần Hóa cũng vậy thôi. Nữ Hoàng đại nhân, ngài mau cất phôi đao đi, chờ ngài luyện thành thần đao, sau đó thăng cấp đến cảnh giới Thần Hóa, đến lúc đó như hổ thêm cánh, chắc chắn sẽ danh chấn vũ trụ." Hàn Sâm vội vàng nói.

"Ngươi cam lòng đưa nó cho ta à?" Isa nghịch phôi đao, nhìn Hàn Sâm mỉm cười.

"Gì mà cam lòng hay không, Nữ Hoàng đại nhân là sư phụ của ta mà, có một câu ngạn ngữ rất hay, ngươi tốt ta cũng tốt, vinh quang của ngươi chính là vinh quang của ta, thành tựu của Nữ Hoàng càng cao, †a là đệ tử càng vinh quang hơn. Huống chỉ chỉ là một phôi đao, nếu ta có một thanh đao Thần Hóa thì chắc chắn sẽ đưa nó cho Nữ hoàng dùng trước. Ngài sống tốt thì đệ tử như ta làm sao chịu khổ được đúng không?" Hàn Sâm chân thành nói.

Ánh mắt của Isa dịu đi rất nhiều, trả lại phôi đao cho Hàn Sâm: "Ngươi có lòng như vậy là tốt rồi, nhưng phôi đao này được sinh ra trong đao phần, rất khó đúc lại một lần nữa, cũng có quá ít thần tính, không đủ để tạo ra Vũ khí Thần Hóa, ta có lấy nó thì cũng vô dụng thôi."

Ngừng một lát, Isa nói với Hàn Sâm: "Ta sẽ đưa ngươi về Tinh cầu Nhật Thực trước, ta còn muốn đi Tinh cầu Khúc Nham một chuyến, hy vọng sẽ tìm thấy một ít manh mối, bất kể là ai hại Băng Điểu, thù này bản Nữ Hoàng nhất định sẽ thay nàng đòi lại."

“Công Tước Băng Điểu gặp chuyện không may vì hộ tống đệ tử, ta có thể đi cùng ngươi được không?” Hàn Sâm vội vàng nói.

“Ngươi không cần phải đi nữa, với lại đừng để bất cứ ai biết chuyện ngươi đã đến Tinh cầu Khúc Nham, nếu không sẽ có vô số rắc rối.” Isa dặn dò Hàn Sâm đôi câu rồi cho người đưa hắn trở về Tinh cầu Nhật Thực, còn nàng tiếp tục đi đến Tinh cầu Khúc Nham.

Sau khi trở vê tinh cầu Nhật Thực, Hàn Sâm mới thở phào nhẹ nhõm hẳn, cuối cùng cũng lừa được qua ải này, cho dù Isa không hoàn toàn †in tưởng nhưng chỉ cần nàng không tìm được chứng cứ thì sẽ không nhắm vào Hàn Sâm.

Đưa đám Hàn Mộng Nhi trở lại căn cứ, Hàn Sâm lấy rất nhiều gen dị chủng cho Vương Vũ Hàng ăn, để hắn nhanh chóng ngưng tụ ra chiến giáp gen, nâng cao thực lực lên một chút.

Tuy rằng có bộ giáp dị bảo cấp Hầu Tước bảo vệ tính mạng, nhưng Hàn Sâm sợ thực lực của hắn kém quá, cách cả lớp áo giáp còn chịu ảnh hưởng mà chết thì quá là thê thảm.

Cái khác Hàn Sâm không có chứ gen dị chủng cấp Nam Tước thì nhiều lắm, chỉ trong vài ngày, gen Nam Tước của Vương Vũ Hàn đã đến một trăm điểm rồi.

Vương Vũ Hàng lập tức bắt đầu tiến hóa, ngưng tụ ra một bộ chiến giáp gen màu đen.

Đáng tiếc Vương Vũ Hàng không có lần tiến hóa thứ hai, vì vậy Hàn Sâm đành phải lấy một quả Vạn Tử đưa cho hắn, để hắn hoàn thành quá trình tiến hóa thứ hai và trở thành một quý tộc Nam Tước.

“Ấy chú, võ trang gen này của ngươi hơi bị khủng đó!” Hàn Sâm nhìn bộ võ trang gen của Vương Vũ Hàng, hơi kinh ngạc nói.

Võ trang gen của Vương Vũ Hàng hóa ra là một chiếc xe địa hình màu đen, trông hơi cổ điển nhưng đã rất đáng kinh ngạc rồi.

“Ha ha, ta biết ngay mà, Vương Vũ Hàng ta có hào quang nhân vật chính trời sinh, thế nào, ngầu vI đúng không? Về sau có chuyện gì cứ †ìm chú, chú che chở cho ngươi.” Vương Vũ Hàng đắc ý ngồi lên xe máy nói.

“Võ trang gen này của ngươi có khả năng gì vậy?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Thì là lợi hại đó.” Vương Vũ Hàng nói, bắt đầu khởi động xe, nhanh

chóng chạy ra ngoài, đi quanh căn cứ dạo một vòng rồi trở về trước mặt Hàn Sâm, vẻ mặt kiêu ngạo nói: “Thế nào? Nhanh không? Ngầu không? Mạnh không? “

“Tốc độ cũng khá tốt, ngoài chạy trốn ra còn có khả năng nào khác không?” Hàn Sâm hỏi.

“Có thể đâm người.” Vương Vũ Hàng không chắc chắn lắm.

“Vậy không có lực công kích gì thì nó có chức năng phụ trợ nào khác không? Chẳng hạn, nó có thể chạy trên mặt nước hay bay lên trời gì đó?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Đại ca à, đây là xe máy, cái ngươi nói đó là ca nô và máy bay đấy chứ?” Vương Vũ Hàng bĩu môi đáp.

Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy có chút phiền muộn, hóa ra xe máy này

chẳng khác gì xe máy bình thường hết, chỉ dùng để chạy trốn được thôi.

Chương 1891 Trở lại sơn cốc Hồng Hà

Nhưng Hàn Sâm suy nghĩ lại, cảm thấy cũng thích hợp với Vương Vũ Hàng, hắn chỉ cần có thể chạy trốn đã đủ hữu dụng rồi, hơn nữa sau này võ trang gen thăng cấp cao hơn, nói không chừng còn có thể có chút tác dụng khác.

Chuyến đi Tinh cầu Khúc Nham của Isa rõ ràng không có thu hoạch gì, các thế lực lớn đều đang tìm kiếm tung tích Luyện Ngục Thiên Quốc, nhưng ai cũng không có manh mối.

Hàn Sâm vốn định mang theo đám người Vương Vũ Hàng quay lại thăm dò sơn cốc Hồng Hà kia, nhưng Isa lại gọi hắn qua, nói là có chuyện quan trọng.

Hàn Sâm đành phải đi gặp Isa, trong lòng còn có chút thấp thỏm, cả đường đi cứ nghĩ ngợi xem mình có điều gì sơ hở ở Tinh cầu Khúc Nham hay không, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra manh mối nào.

"Qua một thời gian nữa, đoàn đặc phái viên của Phật tộc sẽ đến Nguyệt Chỉ Hiệp, tới lúc đó sẽ có một cuộc trao đổi, nếu như ngươi không có việc quan trọng gì thì có thể đi xem một chút." Isa nói.

Hàn Sâm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì ra không phải vì chuyện cùng Công Tước Băng Điểu và Tinh cầu Khúc Nham, lúc này hắn đã yên tâm hẳn.

"Nữ hoàng đại nhân, Phật tộc đến Nguyệt Chi Hiệp chúng ta làm gì? Bản chất cuộc trao đổi là gì vậy?" Hàn Sâm suy nghĩ một lát rồi hỏi.

Isa nói: " Tộc Rebet cùng Phật tộc vẫn luôn giao hảo với nhau, có tình đồng minh. Hội nghị giao lưu này chủ yếu là thúc đẩy quan hệ hữu nghị giữa hai tộc, cùng với trao đổi thuật gen, v.v… đệ tử hai tộc có thể tham gia hội nghị giao lưu này bình thường đều là tinh anh trong tộc." Nói đến đây, Isa dừng một chút mới tiếp tục nói: "Tộc Rebet chúng ta bình thường đều là do đệ tử Nguyệt Hạ Viện làm thành viên chính trong hội nghị, ngươi không phải là đệ tử của Nguyệt Hạ Viện cũng có thể đi quan sát thử, tăng thêm chút hiểu biết. Thuật gen của Phật tộc có một cách riêng, có rất nhiều chỗ đáng học tập, mặc dù không thể lên sân khấu tự tay kiểm chứng, ngươi vẫn có thể biết thêm kiến thức mở rộng tầm mắt cũng rất tốt."

"Vâng, Nữ Hoàng đại nhân, đệ tử nhất định sẽ đi" Tuy Hàn Sâm không biết buổi giao lưu kia rốt cuộc có cái gì tốt nhưng Isa đích thân gọi hắn tới đây, đặc biệt dặn dò hắn đến hội nghị giao lưu thì chắc hẳn là không đơn giản như vậy.

Nhưng Isa không nói, Hàn Sâm cũng không hỏi nhiều. Isa nhắc tới Phật tộc, lại khiến cho Hàn Sâm nhớ tới một chuyện.

Lúc Ý Phật Vương sau khi bị Cổ Nhã chém chết, tìm được vài thứ từ trên người hắn, không nhiều đồ lắm, tổng cộng cũng chỉ có hai món, một là chuỗi phật châu, còn lại là một quyển sách cổ.

Sách cổ kia là văn tự của Phật tộc, sau khi dịch ra, Hàn Sâm mới biết trong sách cổ ghi lại một loại thuật gen Phật tộc tên là "Vô Lượng Kinh".

Hàn Sâm nghiên cứu qua một chút, phần chính là pháp môn tiến hóa - thứ này không có tác dụng gì với Hàn Sâm cả, hắn không có hứng thú †u luyện một môn thuật gen ngưng tụ chiến giáp nữa.

Nhưng bên trong còn có một vài kỹ năng bổ trợ khá thú vị, cũng giúp Hàn Sâm hiểu biết thêm về Phật tộc.

Về phần chuỗi phật châu kia, chắc là dị bảo đẳng cấp rất cao nhưng đám Hàn Sâm đều không thể sử dụng được, e rằng cần phải có huyết thống Phật tộc hoặc năng lực mang thuộc tính đặc biệt mới có thể kích thích uy lực của nó.

lsa để Hàn Sâm đến hội nghị giao lưu gì đó, hắn định trở về nghiên cứu "Vô Lượng Kinh" trước, cũng có hiểu biết đại khái về Phật tộc.

Sau khi Hàn Sâm trở về, Isa cầm một cuốn sách rồi xem một mình, gần đây tâm trạng của nàng rất xấu.

Công Tước Băng Điểu mất tích ở Tinh cầu Khúc Nham, đến bây giờ sống chết ra sao cũng không biết.

Dù trước đây suất đến hội nghị giao lưu đều phân cho đệ tử tốt nghiệp †ừ Nguyệt Hạ Viện nhưng trong mười vị vương giả của Nguyệt Chi Hiệp ngoại trừ có hai vị vương giả không có đệ tử và hậu duệ ra, thì đệ tử và hậu duệ của những người khác đều có suất tham dự hội nghị.

Chỉ có đệ tử của Isa không có suất tham gia chỉ có thể đứng nhìn, đương nhiên sẽ khiến cho tâm trạng nàng không được tốt.

Isa bảo Hàn Sâm đến xem hội nghị, tuy thật sự như lời nàng nói muốn Hàn Sâm mở rộng tầm mắt gia tăng thêm hiểu biết nhưng trong lòng cũng tồn tại

một vài suy nghĩ khác.

Hàn Sâm không có suất tham gia, nhưng nếu đệ tử Phật tộc chỉ đích danh muốn thách đấu với đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, vậy thì không giới hạn ở đây nữa.

Sau khi Hàn Sâm trở lại căn cứ, tìm thấy quyển "Vô Lượng Kinh" kia và nhìn qua một chút, sau đó bèn gọi đám người Vương Vũ Hàng cùng nhau đi tới sơn cốc Hồng Hà.

Mây ráng đỏ trong sơn cốc Hồng Hà càng ngày càng dày, hiện giờ đã có thể nhìn thấy rõ ràng từ xa hơn chục dặm, tựa như đám mây bị thiêu đốt phía chân trời.

May mắn thay, đây là Tinh cầu Nhật Thực, các cơn bão và lốc từ quá đáng sợ đến mức từ bên ngoài không ai có thể nhìn trộm được, nếu không đã bị người khác phát hiện từ lâu rồi.

"Chú à, trông cậy vào chú đó." Đi tới bên ngoài sơn cốc rồi, Hàn Sâm chỉ lối vào sơn cốc nói với Vương Vũ Hàng.

Vương Vũ Hàng mặc áo giáp hầu tước đó, ra hiệu "cứ yên tâm" với Hàn Sâm: "Cứ giao cho ta đi, chuyện khác thì hên xui chứ cái này ta rành lắm." Vương Vũ Hàng nói xong bèn triệu hồi chiếc moto việt dã của hắn ra, ngồi lên rồi vọt về phía sơn cốc.

Nhưng thực ra hắn cũng không xông vào thật mà lái moto đi tới đi lui bên ngoài sơn cốc, đồng thời hướng trong sơn cốc hô to: "Cháu trai bên trong nghe đây, ông nội Vương của ngươi đang ở đây, còn không mau cúi đầu tạ tội, chẳng lẽ còn phải chờ ông đi vào tiêu diệt ngươi

sao…

Vương Vũ Hàng hô mấy tiếng bên ngoài, chợt nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên từ trong rặng mây đỏ, sau đó một bóng dáng tựa như xích diễm liệt hỏa vọt ra, đánh thẳng về phía Vương Vũ Hàng.

“Á chết mẹ!” Vương Vũ Hàng đạp chân ga, lái moto bỏ chạy, tốc độ kia đã được coi là đỉnh cấp trong các Nam Tước rồi.

Nhưng so sánh với bóng dáng như xích diễm liệt hỏa kia thì chậm hơn rất nhiều, vừa mới lao ra không được mấy mét đã bị xích ảnh bổ nhào lên người.

Chỉ nghe rầm một tiếng, Vương Vũ Hàng và xe của hắn cùng văng ra, lập tức bay ra ngoài hơn mười mét, còn lăn trên mặt đất không biết bao nhiêu vòng mới dừng lại.

Cũng may Vương Vũ Hàng mặc áo giáp cấp Hầu Tước, bằng không thoáng cái đã xong đời rồi.

Cho dù mặc áo giáp, Vương Vũ Hàng cũng bị chấn động váng cả đầu, vừa bò dậy khỏi mặt đất đã thấy xích ảnh kia lại nhà tới trước mặt hắn, đập bay hắn ra ngoài lần nữa.

Lúc này, Hàn Sâm, Cố Khuynh Thành và Tà Tình Đế mới thấy rõ ràng, xích ảnh kia chính là một con thú nhỏ toàn thân được bao phủ bởi mây đỏ, thoạt nhìn hơi giống chồn, lại có những ba con mắt.

Trong lúc mây đỏ lưu chuyển trên thân, như có bóng dáng một con quái thủ sắc đỏ bám trên mình nó. Mỗi lần nó tấn công đều lưu lại những vết cào trên bộ giáp của Vương Vũ Hàng.

“Mau lên… Mau ra tay đi… Ta sắp không chịu được nữa rồi…” Vương Vũ Hàng kêu thảm thiết liên tục, bị thú con đập cho ngã tới ngã lui. Tuy nó không phá được áo giáp cấp Hầu Tước nhưng cũng khiến hắn chịu chấn động không nhẹ, khí huyết trong lồng ngực bốc lên, sắp hộc máu rồi.

Hàn Sâm không do dự nữa, xỏ Giày Tuyệt Nha Thố vào chân, vừa lắc mình đã đuổi kịp con thú nhỏ kia, dùng Quỷ Nha đao mang theo ánh sáng tím đen chém xuống.

Nơi này không có người ngoài, Hàn Sâm cũng không cần che dấu cái gì, trực tiếp bạo phát ra thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt, thần quang cấp Tử Tước phối hợp với Quỷ Nha đao và đao ý, một đao chém lên người tiểu thú,

lập tức bổ ra một vết trên rặng mây rực rỡ ngoài cơ thể nó, vạch ra một lỗ thủng trên da nó.

Chương 1892. Xích Hà Điêu

Thú con nhận lấy một đao này thì đau đớn hét lên một tiếng, nó xoay người lao vút lên trời cao đánh về phía Hàn Sâm, nhưng mà tốc độ của Hàn Sâm thực sự quá nhanh, Giày Tuyệt Nha Thố là thú hồn cấp Công Tước, có thể bộc phát ra tốc độ cấp Công Tước.

Thú con cũng chỉ là cấp Bá Tước, tốc độ kém hơn rất nhiều so với Hàn Sâm.

Thân hình Hàn Sâm như ảo ảnh, Quỷ Nha Đao ở trong tay lay động theo cơ thể của hắn, từng đao một chém lên trên người thú con, mặc dù mỗi lần đều chỉ chém ra một vết thương nông nhưng mà sau nhiều lần thì thú con cũng bị những nhát đao giống nhau chém cho mình đầy thương tích.

Hơn nữa máu từ vết thương không ngừng rỉ ra, khói đen tím bay ra từ miệng vết thương, làm cho vết thương dần dần lan rộng ra.

Thú con liên tục bị thương đã có phần không chống đỡ nổi nữa, nó xoay người muốn chạy trốn trở lại bên trong sơn cốc Hồng Hà.

Trong lòng Hàn Sâm cũng có chút hơi buồn bực, tốc độ của hắn vô cùng nhanh chóng, đao cũng là đao tốt, chỉ là năng lực của bản thân hơi kém một chút, Thần Quang cấp Tử Tước phối hợp với Tuyệt Nha Đao cũng khó mà có thể làm cho thú con cấp Bá Tước bị thương nặng được.

Hắn lại chém liên tiếp mấy nhát đao lên trên người thú con, nhưng vẫn để cho nó trốn được vào trong sơn cốc.

“Chú à, dẫn nó ra lần nữa đi.” Hàn Sâm bất đắc dĩ rút lui, ẩn nấp ở trong bóng tối.

Ông chú đành phải quay trở lại cửa sơn cốc, lần này hắn chẳng thèm đi moto nữa, đẳng cấp của cái xe thấp qua, đua tốc độ với dị chủng cấp Bá Tước cũng chẳng có ích gì.

"Cháu trai ơi, ngươi chạy làm gì hả, có gan thì đi ra ngoài tiếp tục đại chiến với ông nội Vương của ngươi ba trăm hiệp…" Vương Vũ Hàng gào thét không ngừng ở sơn khẩu, nhưng có lẽ do thú con đang bị thương nên nhãn nhịn không đi ra.

Vương Vũ Hàng gào thét một hồi, cổ họng bốc khói rồi nhưng thú con không lộ diện nữa.

"Này, rốt cuộc ngươi có được hay không vậy? Không được thì chúng ta lại nghĩ cách khác." Tà Tình Đế kêu lên với Vương Vũ Hàng ở phía xa.

Vương Vũ Hàng chợt cứng cổ gào lên: "Cái gì mà không được hả? Nam tử hán đại trượng phu, trong từ điển của Vương Vũ Hàng ta chưa từng có hai chữ không được này."

Dứt lời, Vương Vũ Hàng giang rộng hai chân đứng về phía cửa sơn cốc, xoay người đưa lưng vào trong sơn cốc kéo quần xuống, để lộ ra cặp mông trắng như tuyết, hắn vừa vỗ mông vừa kêu gào với bên trong: "Cháu trai, ngươi có gan thì ra đây đại chiến ba trăm hiệp với ông nội Vương, nếu không thì con trai của ngươi là do ta sinh…"

"Ául"

Vương Vũ Hàng vừa mới gào lên chưa được mấy tiếng thì đã thấy xích ảnh lóe lên, trên người thú con kia vẫn còn đang chảy máu không ngừng, thế mà lại bất chấp như vậy, tức giận lao vọt ra, ánh mắt của nó giống như Vương Vũ Hàng có mối thù giết cha cướp vợ với nó vậy.

Vương Vũ Hàng lăn một vòng, đồng thời gọi áo giáp ra, nhưng mà vẫn chậm một chút, hắn đã bị thú con kia cắn cho một phát, thoáng cái đã cắn đứt mất một miếng thịt lớn trên mông, máu tươi ồ ạt chảy ra ngoài.

"Đù mét!" Vương Vũ Hàng kêu gào thảm thiết bò ra ngoài, may mà áo giáp đã mặc lên rồi nên không bị cắn trúng thêm phát nữa, nhưng mà máu chảy

từ vết thương ở trên mông của hắn đã thấm đỏ cả quần chiến rồi.

Thú con vẫn chưa từ bỏ, nó lại tiếp tục thét lên chói tai xông về phía Vương Vũ Hàng.

Hàn Sâm vội vàng cầm đao chém ra, tốc độ của hắn bộc phát đến cực hạn, trong nháy mắt đã vụt qua khoảng cách hơn một trăm mét, Quỷ Nha Đao lồng vào một chiêu Khuyển Nha chém lên trên người thú con, xé toạc ra một lỗ hổng ở trên mình nó.

Khả năng phục hồi thân thể của thú con dường như không được mạnh mẽ lắm, vết thương lúc trước bị chém vẫn còn đang chảy máu, hơn nữa còn lan rộng ra rất nhiều.

Thú con liều mạng muốn truy sát Vương Vũ Hàng, lại bị Hàn Sâm chém thêm mấy nhát đao, lúc này mới lấy lại sự tỉnh táo muốn chạy trốn về sơn cốc.

Hàn Sâm nghiến răng chém giết điên cuồng, Băng Cơ Ngọc Cốt và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng đã vận chuyển tới cực hạn, cốt nhục toàn thân như ngọc, máu cũng sôi trào lên.

Keng! Kengl! Kengl

Sau khi chém liên tục ba nhát đao, đột nhiên Hàn Sâm cảm thấy huyết dịch bên trong cơ thể dường như thoáng cái đã phun ra ngoài, một lực lượng kỳ dị theo máu tươi trào ra tràn vào bên trong Tuyệt Nha Đao, chớp mắt đã nhuộm Tuyệt Nha Đao thành màu đỏ tươi.

“Dị Huyết thăng cấp lên Tử Tước.”

Cùng lúc đó trong đầu Hàn Sâm cũng vang lên âm thanh nhắc nhở làm cho Hàn Sâm cảm thấy rất đỗi vui mừng, hắn khổ công luyện tập lâu như vậy, cuối cùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng đã thăng cấp rồi.

Răng rắc!

Quỷ Nha Đao bị nhuộm thành màu đỏ máu mang theo thần quang của Băng Cơ Ngọc Cốt chém lên trên người thú con, cứ thế chặt đứt xương của nó,

chém xuống một cái móng vuốt.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy rất sảng khoái, hắn chém ra liên tục, đao ảnh đỏ tươi hiện lên, chỉ thấy máu tươi bay tán loạn, thú con chưa thể trở về sơn cốc đã bị một đao của Hàn Sâm chém đứt đầu rồi.

“Săn giết dị chủng Xích Hà Điêu cấp Bá Tước, nhận được thú hồn Xích Hà Điêu, phát hiện ra gen dị chủng.”

Trong lòng Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ, vội vàng nhấc thú con lên xé da thịt ở bên ngoài của nó ra, tìm được một bộ xương màu đỏ thâm bên trong, chính là gen dị chủng của nó.

“Cứu mạng… Sắp chết người rồi…” Vương Vũ Hàng gục trên mặt đất hét lên bi thảm, vết thương ở trên mông của hắn cũng không phải nhẹ.

“Ai bảo ngươi đũy vậy, đáng đời.” Tà Tình Đế đá một phát vào mông của Vương Vũ Hàng, làm cho Vương Vũ Hàng lại càng kêu gào thảm thiết hơn.

“Các ngươi có còn tính người hay không vậy… Ta là vì mọi người mới hy sinh như vậy đó…”

Tà Tình Đế lại vô cùng khinh thường: “Thì tự ngươi cứ thích lẳng lơ đấy chứ”

“Tiểu Ngân Ngân, chữa trị cho hắn đi.” Hàn Sâm đi về tới gọi Tiểu Ngân Ngân qua.

“Không… Không cần… A…” Vương Vũ Hàng còn chưa kịp nói thết thì

trong mắt Tiểu Ngân Ngân đã lập tức bắn ra hai tia lôi điện màu bạc, trong nháy mắt đã rơi lên trên cái mông của hắn, làm cho Vương Vũ

Hàng lại càng kêu lên thảm thiết.

Mặc dù quá trình chữa trị của Tiểu Ngân Ngân có hơi khổ sở một chút, nhưng mà hiệu quả thực sự rất tốt, dù sao thì nàng cũng đã thăng lên cấp Tử Tước rồi, hiệu quả chữa trị vô cùng rõ ràng, chỉ trong một chốc lát thì vết thương của Vương Vũ Hàng đã hoàn toàn khép lại rồi.

“Chú, ngươi thử đi tiếp đi, nhìn xem bên trong có còn dị chủng hay không.” Hàn Sâm cười híp mắt nói với Vương Vũ Hàng.

Mặc dù Vương Vũ Hàng không tình nguyện lắm, nhưng mà vẫn đi tới trước sơn cốc gào lên, chỉ là lần này hắn cũng không dám cởi quần nữa rồi.

Sau khi kêu gào một hồi lâu cũng không còn thấy có động tĩnh gì trong sơn cốc nữa, Tà Tình Đế vẽ một ít họa ảnh tiến vào trong sơn cốc, đi quanh sơn cốc một lúc lâu cho đến khi chúng tự động biến mất cũng không bị tập kích nữa.

“Xem ra hẳn là không còn dị chủng bên trong sơn cốc nữa rồi.” Tà Tình Đế thu hồi bản vẽ lại, sải bước đi vào bên trong sơn cốc.

Đám người Hàn Sâm cũng cùng nhau tiến vào sơn cốc, mặc dù không bị tấn công nữa nhưng mà mây ráng đỏ quá dày đặc, nhát thời cũng không tìm được bảo vật gì.

“Mây đỏ ở đây dày quá đi, chẳng nhìn thấy cái gì hết, cho dù có bảo vật ở ngay dưới chân cũng không thấy được.” Vương Vũ Hàng có hơi bất đắc dĩ nói.

Thực sự có tìm kiếm cũng không được kết quả gì, đám người Hàn Sâm đành phải rời khỏi sơn cốc trước đã.

“Chỗ này chắc cũng có bảo vật đấy, nhưng mà làm sao tìm được ra nó

thì quả thật có chút phiền phức” Tà Tình Đế nhíu mày nói. Hàn Sâm đang định nói gì đó thì đột nhiên nhìn thấy có một chiếc máy bay xuyên qua tầng mây bay về hướng căn cứ Kính Hồ.

“Trông không giống máy bay của tộc Rebet nhỉ, lúc này ai có thể đến †inh cầu Nhật Thực chứ?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn gọi đám người Vương Vũ Hàng cùng quay về căn cứ.

Các loại thiết bị điện tử rất khó sử dụng ở tinh cầu Nhật Thực, nếu như muốn biết tình hình trong căn cứ thì chỉ đành quay về thôi.

Máy bay từ từ đáp xuống ở bên ngoài căn cứ Kính Hồ, đến khi cửa máy bay mở ra thì chỉ thấy có một người phụ nữ mặc tăng bào trắng như tuyết bước ra từ bên trong.

Người phụ nữ đó vô cùng xinh đẹp, ấn đường có một nốt ruồi đỏ, đỉnh đầu bóng loáng chẳng có gì cả, rõ ràng là một phụ nữ Phật tộc.

Hết chương 1892.

Chương 1893. Người gác cửa

Hàn Sâm đã từng nhìn thấy đầu trọc nhiều rồi nhưng mà phụ nữ đầu trọc thì rất ít, một người phụ nữ trọc lóc cả đầu mà vẫn xinh đẹp như vậy thì thật sự hắn chưa từng nhìn thấy.

Gương mặt xinh đẹp và khí chất lạ thường kia hoàn toàn không làm ảnh hưởng đến sự xinh đẹp của nàng, làm cho người ta không còn để ý đến chuyện không có tóc nữa.

Không giống như Ý Phật Vương, trên đầu của người phụ nữ Phật tộc không có sẹo hình nhãn mà chỉ có một nốt ruồi màu đỏ ở trên trán.

lô phía sau người phụ nữ Phật tộc lại có một người đàn ông Phật tộc đi xuống, sau đó còn có mấy người của tộc Rebet.

“Phật nữ Bất Ngữ, nơi khỉ ho cò gáy như tinh cầu Nhật Thực này chẳng có gì đẹp cả, thực sự không phải là một địa điểm tốt để đi du ngoạn.” Một người đàn ông dẫn đầu tộc Rebet nói với người phụ nữ Phật tộc kia.

Nàng khẽ mỉm cười đáp: “Ta và Vô Hoa cũng chỉ muốn gặp đệ tử của Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ một lần, không có ý định dạo chơi tinh cầu Nhật Thực đâu.”

Vô Hoa Phật tử cũng nhẹ nhàng nói: “Nghe nói Tinh tộc tên là Hàn Sâm kia mang ra một thanh đao khí cấp Vương từ trong Tinh cầu Đao Phần, hơn nữa còn đã luyện thành Nha Đao chỉ pháp, không biết là thật hay giả?”

“Đúng là như vậy, nhưng hắn mới chỉ là cấp Nam Tước thôi, bởi vì tư chất quá kém, Đao Phong Nữ Hoàng đại nhân đã hao tốn rất nhiều tài nguyên, đến bây giờ vẫn khó có thể làm cho hắn thăng lên cấp Tử Tước, sợ rằng sẽ không lọt được vào nhãn pháp của Phật nữ và Phật †ử các ngươi đâu.” Dạ Vô Hoan trầm ngâm đáp.

“Không sao cả, trong lòng bọn ta cũng chỉ cảm thấy tò mò, muốn nhìn xem hắn là sinh vật như thế nào thôi.” Bất Ngữ mỉm cười nói.

“Mời hai vị” Dạ Vô Hoan đi phía trước dẫn đường.

Đến cổng của căn cứ, Dạ Vô Hoan lập tức quát lên với người gác cửa: “Mau đi báo cho chủ nhân Hàn Sâm của nhà ngươi, Dạ Vô Hoan, Hắc Nhai và Phật nữ Bất Ngữ, Phật tử Vô Hoa tới chơi, để cho hắn tới đây tiếp đón.”

Dứt lời, Dạ Vô Hoan lại ra dấu mời với Vô Hoa và Bất Ngữ: “Mời hai vị vào bên trong.”

Nhưng mà mọi người mới đi được vài bước thì lại bị người gác cửa đó ngăn lại: “Không được tự ý ra vào trọng địa của căn cứ”

“Tránh ra.” Dạ Vô Hoan lạnh lùng liếc nhìn người gác cửa một cái, muốn cưỡng ép đi vào bên trong.

Người gác cửa không nói hai lời, hắn triệu hồi ra một thanh thái đao khổng lồ lập tức chém về phía Dạ Vô Hoan.

“To gan, chỉ là một tên đầy tớ mà cũng dám ra tay với Dạ Vô Hoan ta.” Dạ Vô Hoan giận dữ đánh một chưởng về phía thái đao, muốn đánh ngã người gác cửa trong một chưởng.

Nhà họ Dạ vẫn luôn không có ấn tượng tốt đối với Hàn Sâm, lúc ở Nguyệt Chi Đại Điển, nhà họ Dạ lại phải làm nền cho Hàn Sâm, khiến trong lòng Dạ Vô Hoan vô cùng khó chịu, cho nên hắn mới ra tay nặng nề như vậy.

Dạ Vô Hoan nhìn thấy người gác cửa chỉ là một Nam Tước, với tu vi cấp Tử Tước của hắn, giết một Nam Tước há chẳng phải rất dễ dàng sao.

Ngay khoảnh khắc bàn tay tiếp xúc với thái đao, lại thấy thái đao khổng lồ nhẹ nhàng giống như cá bơi, lướt qua cổ tay của hắn cắt ra một vết rách.

Mặc dù vết thương không nặng nhưng lại làm cho khuôn mặt của Dạ Vô Hoan đỏ bừng cả lên, hắn cảm thấy dường như phải chịu sự nhục nhã lớn lao.

Đường đường là con của Dạ Hà Vương mà lại bị một Nam Tước gác cửa gây thương tích, truyền ra ngoài thì thực sự quá mất mặt rồi.

Thần quang ở trên người Dạ Vô Hoan nở rộ, hắn đã dùng toàn lực, dường như muốn giết chết người gác cửa ngay tại chỗ.

Đáng tiếc Dạ Vô Hoan lại tìm nhầm đối tượng rồi, nếu như là Nam Tước bình thường thì đương nhiên khó mà ngăn được ba quyền hai chưởng của hắn, có thể chết ngay dưới chưởng của hắn rồi.

Nhưng mà người gác cửa này lại là nữ đầu bếp Long tộc.

Mặc dù nữ đầu bếp Long tộc chỉ là một Nam Tước, nhưng mà nàng đã sống bao nhiêu năm, kỹ xảo mạnh mẽ sánh ngang với cấp tông sư, một thằng nhóc nhỏ tuổi như Dạ Vô Hoan còn xa mới sánh bằng được.

Dạ Vô Hoan đánh ra từng chưởng ấn thần quang với sức mạnh vô địch nhưng thân pháp của nữ đầu bếp Long tộc thay đổi không ngừng, dùng một thanh thái đao đấu với hắn, nhất thời Dạ Vô Hoan lại chẳng thể làm gì được nàng.

Phật nữ Bất Ngữ và Phật tử Vô Hoa đều ngạc nhiên quan sát, một Nam Tước giữ cửa lại có thể giao đấu lâu như vậy với Dạ Vô Hoan, thật sự có chút vượt ra khỏi tưởng tượng của bọn họ.

“Đao pháp thật kỳ diệu, dường như đã ngưng tụ được ra đao ý rồi, một Nam Tước có thể luyện được đao pháp đến trình độ như này thực sự rất đáng trân trọng.” Phật tử Vô Hoa càng xem lại càng cảm thấy kinh ngạc.

Gương mặt của Dạ Vô Hoan cũng đã phình ra thành màu gan lợn, hắn dùng thân phận của một Tử Tước giết một Nam Tước giữ cửa, vậy mà đến bây

giờ vẫn chưa đắc thủ, hơn nữa còn ở ngay trước mặt hai vị Phật nữ và Phật tử, làm cho hắn có cảm giác cực kỳ mất mặt.

“Các ngươi đang làm gì vậy?” Đột nhiên nghe thấy một âm thanh truyền đến từ cách đó không xa.

Mọi người quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy ba nam một nữ cộng thêm một thú con ngân sắc trở về từ bên ngoài, người dân đầu chính là Hàn Sâm.

Dạ Vô Hoan lạnh lùng nhìn Hàn Sâm nói: “Hàn Sâm, người dạy đầy tớ của mình như thế nào vậy? Lại dám ngăn cản mấy vị vương tử, Phật tử và Phật nữ, còn dám ra tay với bốn vương tử, nếu như ngươi không dạy được thì để ta dạy giúp ngươi.”

Hàn Sâm nhận ra Dạ Vô Hoan, lúc trước ở trong đại điển Nguyệt Thần thì Dạ Vô Hoan cũng có ở đó.

“Long Nữ, có chuyện gì xảy ra vậy?” Hàn Sâm đi tới trước mặt Long Nữ rồi hỏi.

“Bọn họ muốn xông vào căn cứ bị ta ngăn lại.” Long Nữ trả lời.

“Làm tốt lắm.” Hàn Sâm vỗ vai Long Nữ, sau đó đi vào trong căn cứ, Cố Khuynh Thành cũng đi vào theo.

Đám người Dạ Vô Hoan trợn tròn mắt, không biết thế này là thế nào, Dạ Vô Hoan nhất thời giận dữ: “Hàn Sâm, ngươi có nghe thấy lời ta nói hay không, bọn ta cùng với Phật nữ Bất Ngữ và Phật tử Vô Hoa tới gặp ngươi, cái thái độ này của ngươi là sao hả? Có chút giáo dưỡng nào không thế?”

Hàn Sâm quay đầu liếc nhìn Dạ Vô Hoan một cái: “Chỗ này là tinh cầu Nhật Thực, không phải là vương cung của Dạ Hà Vương, ai cho phép các ngươi bước vào tinh cầu Nhật Thực? Ta cũng muốn hỏi Dạ Hà Vương đại nhân, đây là cách giáo dục của nhà họ Dạ sao?”

“Tới từ đâu thì ngay lập tức quay về đó, ta cho các ngươi nửa tiếng đồng hồ, đây là sự nể mặt dành cho Dạ Hà Vương đại nhân, sau nửa tiếng nếu như các ngươi vẫn còn chưa rời khỏi tinh cầu Nhật Thực, vậy thì đừng trách

Hàn Sâm ta không để ý đến tình cảm mà thực hiện theo khuôn phép của tinh cầu Nhật Thực ta.” Hàn Sâm lạnh lùng bỏ lại một câu, sau đó hắn cũng không thèm quay đầu lại cứ thế bước vào căn cứ.

Đám người Dạ Vô Hoan tỏ vẻ vô cùng tức giận, bọn họ không ngờ Hàn Sâm lại không nể mặt như vậy.

“Được được được, hôm nay bọn ta cũng muốn nhìn xem tinh cầu Nhật Thực có cái khuôn phép gì, anh Hắc Nhai, ngươi cảm thấy thế nào?” Sắc mặt Dạ Vô Hoan tái nhọt, hắn quay sang hỏi một người đàn ông vạm vỡ tai đen.

Hắc Nhai khẽ gật đầu, dường như hắn cũng đồng ý với lời nói của Dạ Vô Hoan.

Dạ Vô Hoan cũng không ngu ngốc, chưa nói đến Phật nữ Bất Ngữ và Phật tử Vô Hoa vẫn còn đang ở đây, cho dù là những người của tộc Rebet này thì cũng đều là những vương công quý tộc, trong đó còn có Hắc Nhai con trai của Hắc Nguyệt Vương, hắn cho rằng Hàn Sâm cũng không dám làm gì bọn họ.

Hơn nữa Dạ Vô Hoan cũng biết trên của tỉnh cần Nhật Thực cũng chẳng có cường giả thực sự nào cả, tối đa cũng chỉ là cấp Tử Tước mà thôi, một mình Hắc Nhai là có thể giải quyết được tất cả, thế nên hắn mới hỏi ý kiến của Hắc Nhai trước.

Chỉ ngại vì khuôn phép của Nguyệt Chi Hiệp và mặt mũi của Đao Phong Nữ Hoàng, thực sự họ cũng không tiện ra tay ở đây.

Nếu như Hàn Sâm đã ra tay với bọn họ trước, vậy thì đừng trách bọn họ, chắc chắn không thể đánh chết Hàn Sâm được nhưng giáo huấn hắn một chút thì vẫn có thể.

“Nếu như Hàn cư sĩ đã không hoan nghênh chúng ta, vậy thì chúng ta vẫn nên trở về thôi.” Phật nữ Bất Ngữ nhẹ nhàng nói, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp đã lóe lên một tia kinh ngạc.

Đệ tử này của Nữ Hoàng Đao Phong khác xa rất nhiều so với tưởng tượng của nàng, làm cho trong lòng nàng lại càng tò mò thêm vài phần.

“Hai vị không cần lo ngại, tất cả đã có ta và Hắc Nhai chịu trách nhiệm, hôm nay chúng ta ở lại đây chờ thêm nửa tiếng, ta muốn nhìn xem Hàn Sâm hắn có thể làm gì được chúng ta.” Dạ Vô Hoan cười khẩy nói.

Thấy Dạ Vô Hoan nói như vậy, Phật nữ Bất Ngữ và Phật tử Vô Hoa liếc nhìn nhau một cái rồi không nói gì nữa, bọn họ cũng vô cùng tò mò về Hàn Sâm, cũng muốn biết tiếp theo Hàn Sâm sẽ làm ra chuyện gì.

Hết chương 1893.

Chương 1894. Đánh đơn hay quân ẩu?

Long Nữ đi theo Hàn Sâm vào căn cứ, hai người Vương Vũ Hàng và Tà Tình Đế một trái một phải đứng ở phía trước cổng căn cứ, giống như hai ông thần giữ cửa, mỉm cười nhìn đám người Dạ Vô Hoan.

“Anh Tình, ngươi cảm thấy trên đời này cơm gì là khó ăn nhất?” Vương Vũ Hàng tựa vào cạnh cổng căn cứ, đột nhiên hỏi Tà Tình Đế.

“Cơm gì khó ăn nhất ta cũng chẳng biết nữa, cái gì ta cũng thích ăn cả, thích nhất là đồ ngọt và cả đồ ăn vặt nữa, các loại đậu phụ thối cũng thành vấn đề với ta.” Tà Tình Đế nói.

“Anh Tình à, cái gì ngươi cũng thích ăn nhưng thứ mà ta nói này chắc

chắn ngươi sẽ không thích ăn đâu.” Vương Vũ Hàng trịnh trọng nói. “Cái gì?” Tà Tình Đế rất phối hợp hỏi lại một câu.

“Bế môn canh, anh Tình có thích ăn hay không?” Vương Vũ Hàng cười hì hì hỏi.

“Vậy thì đúng thật là ta không thích thật, ta tin có lẽ cũng không có ai thích ăn đâu nhỉ?” Tà Tình Đế khế cười nói.

“Vậy cũng không chắc chắn đâu nha, có mấy người cứ thích bị sập cửa vào mặt, chẳng những thích ăn mà còn ăn vô cùng thỏa mãn, nằng nặc không tha mặt dày mày dạn ăn vội ăn vàng, chỉ sợ không kịp ăn…” Vương Vũ Hàng cười ha ha nói, còn liếc nhìn Dạ Vô Hoan một cái.

“Cẩu nô tài vô lễ.” Dạ Vô Hoan vô cùng giận dữ, lần này hắn lập tức rút kiếm ra, mang theo ánh kiếm như cầu vồng chém thẳng về phía cổ Vương Vũ Hàng.

Dạ Vô Hoan không dám giết Hàn Sâm, nhưng mà chém một tên đầy tớ giữ cửa thì hắn chẳng bận tâm chút nào.

Kengl

Chỉ thấy một vệt ngân ảnh hiện lên chặn lại kiếm quang của Dạ Vô Hoan, lại là một con báo được ngưng tụ từ thần quang ánh bạc mà thành.

Dạ Vô Hoan không biết đây là thứ gì, nhưng mà nét mặt của hắn vẫn không thay đổi, thanh kiếm trong tay hắn di chuyển như sấm sét cùng chiến đấu với con báo ngân quang kia.

Kiếm pháp của Dạ Vô Hoan quả thật không hề tệ chút nào, dù sao hắn cũng là con của cường giả cấp Vương, kỹ xảo của bản thân cũng là đỉnh cấp.

Cũng chỉ với mười mấy kiếm, Dạ Vô Hoan đã chặt đứt con báo ngân ảnh kia, con báo lập tức tan biến trong không khí.

“Nếu còn nói vớ nói vẩn nữa thì sẽ giống như con thú này.” Vẻ mặt của Dạ Vô Hoan ngạo nghề nhìn chằm chằm Vương Vũ Hàng lạnh lùng nói.

“Ngươi thích giết vậy thì giết thêm mấy con đi.” Ngón tay của Tà Tình Đế quẹt vài đường, một con rồi lại một con báo ngân ảnh bay ra từ trong sách cổ, lập tức vây quanh Dạ Vô Hoan.

Dạ Vô Hoan giết một con báo ngân ảnh không khó nhưng mà có nhiều con báo vây quanh như vậy, hơn nữa sức chiến đấu của mỗi con đều là cấp Tử Tước lại còn biết cách dùng trận pháp phối hợp, nhất thời cũng không chú ý hết được.

Bất Ngữ và Vô Hoa nhìn thấy vậy thì đều có chút ngạc nhiên, khả năng vẽ ảnh thành thú ở trình độ này là năng lực vô cùng hiếm thấy, bình thường khó mà thấy được.

Dạ Vô Hoan rất vất vả chém chết được một con báo ngân ảnh nhưng mà rất nhanh sau đó hắn đã phát hiện Tà Tình Đế lại vẽ thêm ra một

con, cứ giết một con lại lập tức vẽ ra một con, giết như thế nào cũng

không hết được, trên người hắn đã có rất nhiều vết báo cào, mặc dù

cũng chỉ là vết thương trên da thịt nhưng cũng làm cho sắc mặt của

hắn vô cùng khó coi.

“Các ngươi còn không giúp đỡ.” Dạ Vô Hoan thấy bọn người Hắc Nhai chỉ đứng nhìn thì hơi nóng nảy, nếu như hắn cứ tiếp tục chiến đấu một mình như vậy thì đúng thật không phải là đối thủ của những con báo ngân ảnh kia.

Một số người khác của tộc Rebet đang chuẩn bị muốn ra tay thì lại nhìn thấy Tà Tình Đế gập cuốn sách cổ lại, toàn bộ con báo ngân ảnh lập tức biến mất không còn dấu vết nào nữa, hắn thản nhiên nói: “Hậu đại của vương giả xem ra cũng chỉ có vậy, chỉ biết lấy nhiều đánh ít mà thôi.”

“Ngươi…” Dạ Vô Hoan vô cùng giận dữ nhưng mà lại không biết nên nói gì, trong tình huống một chọi một, hắn không giải quyết được những con báo ngân ảnh kia, thực sự hắn không phải là đối thủ của Tà Tình Đế.

Trong lòng của những người Rebet khác đều cảm thấy hơi ngạc nhiên, không biết Hàn Sâm tìm được một gia thần như vậy ở đâu, Dạ Vô Hoan con trai của vương giả mà cũng không phải đối thủ của hắn.

Hơn nữa khả năng vẽ ảnh như vậy cũng vô cùng hiếm thấy, trước đây bọn họ chưa từng được nhìn thấy.

“Không phải ngươi cũng lấy nhiều đánh ít à, có gan thì quyết đấu một chọi một, ngươi tuyệt đối không phải là đối thủ của Tử Tước Vô Hoan.” Một Nam Tước Rebet hét lớn với Tà Tình Đế, ý nói Tà Tình Đế dựa vào những con báo ngân ảnh kia lấy nhiều đánh ít.

“Thế hả? Ngươi chắc chắn muốn một chọi một sao?” Tà Tình Đế cười như không cười nhìn Dạ Vô Hoan hỏi, ánh mắt của hắn cũng không thèm nhìn tên Nam Tước đang nói.

“Đúng đấy thì sao, ngươi có dám không?” Dạ Vô Hoan cũng không cam chịu, mặc dù hắn biết như vậy có phần già mồm cãi láo nhưng hắn cũng đáp lại một câu.

“Ngươi chắc chắn chứ? Đến lúc đó bị đánh cũng đừng có khóc nhè nha” Tà Tình Đế mỉm cười nhìn Dạ Vô Hoan nói.

Aim

“Chỉ sợ ngay cả khóc ngươi cũng không có cơ hội thôi.” Dạ Vô Hoan hừ lạnh nói.

“Vậy thì tới đi, đã lâu ta cũng không hoạt động gân cốt rồi, có nhiều thứ mạnh mẽ ở cái nơi quỷ quái này lắm, muốn tìm một kẻ yếu để bắt nạt cũng không dễ dàng gì, khó mà có được cơ hội thế này.” Tà Tình Đế vừa mới thu hồi lại sách cổ, sách cổ ngân sắc lập tức hóa thành một chiếc áo giáp che phủ toàn bộ cơ thể của hắn, Tà Tình Đế hoạt động tay chân, nói.

Làm sao Dạ Vô Hoan có thể không nghe ra được ý châm chọc trong lời của Tà Tình Đế chứ, tia sát ý lóe lên trong mắt hắn, một nhát kiếm nhanh như gió, trong phút chốc kiếm quang đã chém đến trước mặt Tà Tình Đế.

Hắn thật sự đã động sát ý, không thể giết Hàn Sâm được nhưng giết một gia thần lại không phải là chuyện lớn lao gì, cho dù có một chút phiền phức thì Dạ Hà Vương cũng có thể giải quyết giúp hắn.

Nhìn thấy kiếm quang đã chém đến trước mặt, Tà Tình Đế vẫn đang hoạt động cổ tay, hắn còn nghiêng đầu kéo giãn gân cốt ở trên cổ.

Bịch!

Cho đến khi kiếm quang kia đã sắp cắt lên mũi của hắn, Tà Tình Đế tung ra một cú đấm, cú đấm màu bạc làm cho kiếm quang của Dạ Vô Hoan cứ thế nổ tan nát.

Trong phút chốc thân thể cường tráng của Tà Tình Đế mang theo một luồng ngân mang giống như ma thần giáng thế, hắn lao vọt tới trước mặt Dạ Vô Hoan, hai quả đấm điên cuồng oanh kích liên tục.

”Aluf Alul Alul”

Từng đạo quyền mang điên cuồng lóe lên giống như bão tố mãnh liệt điên cuồng đập xuống, Dạ Vô Hoan đã không còn năng lực phản công nữa, chỉ có thể dùng kiếm để ngăn cản, người như con thuyền độc mộc giữa gió táp mưa sa.

Từng đạo quyền mang bùng nổ trên thân kiếm, đánh cho thanh kiếm kia không ngừng run rẩy.

Chỉ nghe thấy một tiếng rắc, dưới sự tấn công điên cuồng của Tà Tình Đế, thanh kiếm cứ thế bị nổ tung thành từng mảnh nhỏ, quyền mang khủng khiếp giống như hồng thủy mãnh thú đập lên người Dạ Vô Hoan.

"AI" Dạ Vô Hoan kêu gào thảm thiết bay lên, thân thể của hắn bị biến hình vặn vẹo dưới sự đánh phá của quyền mang, áo giáp cũng bị quyền mang nổ tan nát, trong nháy mắt tất cả áo giáp của hắn cũng bị phá hủy hết.

Mọi người đều cảm thấy vô cùng hoảng sợ, không một ai nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy, đường đường là con của vương giả, vậy mà lúc đối mặt với một người gác cửa lại không có năng lực chống cự, trong phút chốc đã bị đập cho tan nát.

Bọn họ chợt phát hiện ra, Tà Tình Đế buông cuốn sách cổ kia xuống còn đáng sợ hơn lúc hắn sử dụng nó.

Trong lòng của mấy người Rebet đều cảm thấy hoảng sợ, bọn họ vội vàng lao vọt lên muốn cứu trợ Dạ Vô Hoan, chỉ có Hắc Nhaii vẫn đứng ở đó không hề nhúc nhích.

"Xem ra các ngươi vẫn thích quần ẩu hơn nhỉ." Gương mặt Tà Tình Đế lộ ra một nụ cười tà mị, áo giáp ngân sắc trên người lại hóa thành sách cổ mở ra một lần nữa, ngón tay vẽ liên tục trên đó, lập tức có những quang ảnh nối tiếp nhau vọt ra từ bên trong sách cổ.

Nhưng lần này quang ảnh màu bạc lao ra không còn là hình ảnh của con báo nữa mà là hình dáng của chính bản thân Tà Tình Đế.

"Alu… Alu… Alu…" Đám họa ảnh Tà Tình Đế cùng lúc bộc phát ra quyền mang khủng khiếp xông tới mấy người tộc Rebet kia.

Hết chương 1894.

Chương 1895. Hắc Nhai

Chỉ trong khoảnh khắc, những vương công quý tộc hậu đại của Rebet đều bị đánh ngã đầy ra đất, cả đám áo giáp vỡ tan, gương mặt cũng sưng vù thành đầu heo, ngã lăn lộn ở trên mặt đất rên rỉ.

Bất Ngữ, Vô Hoa và Hắc Nhai đều tỏ vẻ vô cùng hoảng sợ, một tên Tử Tước không có danh tiếng, chỉ dựa vào sức lực của một mình hắn lại đánh ngã được nhiều vương công quý tộc hậu đại của tộc Rebet như vậy, đánh cho bọn họ không còn sức mà đánh trả, quả la biến thái.

Mà tên đó cũng chỉ là gia thần của Hàn Sâm, ngẫm lại càng làm cho người ta hoảng hốt.

“Xem ra cho dù là đánh đơn hay quần ẩu thì các ngươi cũng chẳng có gì đặc sắc cả, chẳng ai đánh lại được hết.” Tà Tình Đế thản nhiên nói một câu rồi lùi trở lại cổng, vẫn đứng ở đó giống như một người gác cửa, cũng không thèm liếc nhìn bọn người Dạ Vô Hoan một cái.

Dạ Vô Hoan giãy dụa bò dậy khỏi mặt đất, gương mặt đầy vết máu, lại còn sưng phù giống như cái bánh bao, vành mắt bị đấm cho đen sì, hận không thể tìm một cái lỗ để mà chui xuống ngay lập tức.

Nếu như thua Hàn Sâm thì cũng thôi đi, bao nhiêu người Rebet như vậy lại bị một gia thần cấp Tử Tước đánh cho ngã đầy trên mặt đất, đây cũng không đơn giản chỉ là mất mặt, ngay cả thể diện của bậc cha chú bọn họ cũng mất hết rồi, chỉ sợ truyền ra ngoài sẽ làm trò cười cho cả Nguyệt Chi Hiệp.

Điều càng làm cho Dạ Vô Hoan bực bội hơn chính là dáng vẻ chật vật của bọn họ còn để cho Phật nữ Bất Ngữ và Phật tử Vô Ha nhìn thấy được.

“Hắc Nhai, ngươi nói thế nào?” Dạ Vô Hoan nhìn về phía Hắc Nhai, chắc hắn sẽ không ra tay nữa, tiếp tục ra tay chỉ càng thêm mất mặt hơn thôi.

Nhưng mà Hắc Nhai thì khác, Hắc Nhai là con trai cả của Hắc Nguyệt Vương, hơn nữa đã là Công Tước, nếu như hắn chịu ra tay thì tất cả sinh vật của hồ Kính Linh hợp lại cũng không phải là đối thủ của hắn.

“Ta chỉ tới mượn Phôi Đao của Hàn Sâm đánh giá thôi, những chuyện khác không liên quan đến ta.” Hắc Nhai hờ hững nói.

Sắc mặt của Dạ Vô Hoan lập tức thay đổi, hắn trừng mắt nhìn Hắc Nhai rồi xoay người rời đi, thật sự hắn không còn mặt mũi tiếp tục ở lại nữa.

Mấy vương công quý tộc hậu đại cũng bò dậy từ biệt Bất Ngữ và Vô Hoa rồi rời đi.

Nhưng Phật nữ Bất Ngữ và Phật tử Vô Hoa lại không có ý định rời đi, bọn họ cùng với Hắc Nhai đứng chờ ở bên ngoài cửa lớn.

Sau khi đợi qua ba mươi phút thì cuối cùng cũng nhìn thấy Hàn Sâm đi ra từ bên trong căn cứ.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn Hắc Nhai và hai Phật tộc rồi nhíu mày nói: “Tại sao các ngươi vẫn còn ở đây?”

“Tại hạ là Hắc Nhai ở tinh cầu Hắc Nguyệt, nghe nói ngươi có một thanh Phôi Đao thần kỳ nên đặc biệt tới mượn Phôi Đao để xem thử, nếu như ngươi có điều kiện gì thì cứ nói.” Hắc Nhai nhìn Hàn Sâm nói.

“Ngươi có quan hệ như thế nào với Hắc Cương?” Hàn Sâm quan sát Hắc Nhai rồi hỏi.

“Hắc Cương là em trai thứ tư của ta.” Hắc Nhai trả lời.

“Nếu là anh cả của Hắc Cương, vậy thì mời vào bên trong ngồi.” Hàn Sâm làm động tác mời.

Hắc Nhai cũng không khách khí, bước vào trong căn cứ dưới sự chỉ dẫn của một thiếu niên tộc Kate.

“Hai vị thì sao nhỉ?” Hàn Sâm nhìn Bất Ngữ và Vô Hoa hỏi.

“A di đà Phật, ta là Vô Hoa tới từ Phật tộc, vị này là Phật nữ Bất Ngữ. Bọn ta nghe nói Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ thu nhận một đệ tử thiên tài, bọn ta rất ngưỡng mộ đến đây bái kiến.” Phật tử Vô Hoa khẽ hành lễ nói.

“Bây giờ đã gặp được rồi đấy, xin từ biệt hai vị, tại hạ sẽ không tiễn nữa.” Hàn Sâm vừa nói xong thì lập tức xoay người trở lại căn cứ.

“Cư sĩ xin hãy dừng bước… Rầm…” Phật tử Vô Hoa vừa mới nói được một câu thì Hàn Sâm đã đóng sập cổng của căn cứ lại.

Bất Ngữ và Vô Hoa ngơ ngác nhìn nhau, cho dù bọn họ có kiến thức rộng rãi, đã từng gặp các sinh vật muôn hình muôn vẻ tính cách khác nhau, nhưng người giống như Hàn Sâm thì đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

“Đệ tử này của Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ đúng là không giống người thường.” Vô Hoa cười khổ nói.

“Quên đi, nếu hắn không chịu gặp chúng ta thì chúng ta vẫn nên quay về thôi.” Đôi mắt của Phật nữ Bất Ngữ lóe lên sự khác thường, giống như là đã đưa ra quyết định nào đó.

“Cũng đành phải vậy thôi.” Vô Hoa khẽ gật đầu.

Hai người cùng nhau rời khỏi căn cứ đi về phía máy bay, trong lòng của Phật nữ Bất Ngữ cũng đang âm thầm suy nghĩ: ‘Nữ Hoàng Đao Phong tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ thu nhận một đệ tử như vậy, mặc dù hôm nay tới đây không có cơ hội nhìn ra manh mối nhưng chỉ cần nhìn gia thần ở bên cạnh hắn cũng đã rất khác thưởng rồi. Hắn che giấu như thế thì chắc chắn bên trong có bí ẩn, ta phải nghĩ cách ép hắn ra ngoài mới được.”

Sau khi Hàn Sâm quay trở lại căn cứ thì đi tới phòng họp gặp Hắc Nhai.

“Không biết vì sao các hạ lại muốn xem Phôi Đao của ta?” Hàn Sâm nhìn Hắc Nhai hỏi.

Phôi Đao không phải là vật phàm trần, nếu như Hắc Nhai không phải là anh cả của Hắc Cương, cho dù hắn có là Công Tước thì Hàn Sâm cũng sẽ không để cho hắn bước vào, lại càng không để cho hắn nhìn thấy Phôi Đao.

Hắc Nhai đáp: “Nhà họ Hắc đúc đao nhiều đời, ta được truyền lại thuật đúc đao của nhà họ Hắc đến giờ cũng đã bốn năm mươi năm, nhưng mà cho tới lúc này vẫn không thể chế tạo ra được một thanh đao cấp Vương, nguyên nhân chủ yếu là do không có nguyên liệu tốt, chỉ có nguyên liệu tốt mới có thể chế tạo ra đao tốt. Ta nghe nói thanh Phôi Đao ngươi mang ra từ Tinh cầu Đao Phần không hề tâm thường, vậy nên hy vọng có thể mượn xem một chút, nếu như phù hợp thì ta bằng lòng đưa ra bất cứ giá nào để mua Phôi Đao.”

“Ta cũng không có ý định bán Phôi Đao, hơn nữa ngươi cũng biết Phôi Đao đến từ chính Tinh cầu Đao Phần, ngoại lực không thể rèn được.” Hàn Sâm nói.

“Đao khí ở bên trong Tinh cầu Đao Phần cũng không phải chắc chắn là không chế tạo nổi, phải thử thì mới biết được. Nếu như ngươi không muốn bán cũng không sao, chỉ cần Phôi Đao kia thực sự sử dụng được, tại hạ bằng lòng rèn miễn phí giúp ngươi, tự mình gánh chịu tất cả chỉ phí, nếu như thực sự chế tạo được đao khí cấp Vương thì nó vẫn hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của ngươi.” Hắc Nhai tỏ vẻ nhiệt tình nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm nghe Hắc Nhai nói như vậy thì cảm thấy vô cùng có lợi, bây giờ Phôi Đao cũng chỉ là một Phôi Đao mà thôi, sức mạnh có thể phát ra vẫn còn hạn chế, nếu như thật sự có thể chế tạo thành đao, vậy thì quá tuyệt vời rồi.

Có người chế tạo miễn phí giúp hắn, hơn nữa còn là thế gia đúc đao tốt nhất của tộc Rebet, chuyện tốt như vậy tìm ở đâu được chứ.

Còn về phần Hắc Nhai có thể tham ô Phôi Đao của hắn hay không thì không cần phải lo lắng, đây là Nguyệt Chi Hiệp, trừ khi Hắc Nhai bị điên rồi thì mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Nhìn thế nào thì Hắc Nhai cũng không giống như một người điên, vậy nên Hàn Sâm cũng không quá lo lắng.

“Được rồi, xin ngươi chờ một chút.” Hàn Sâm để cho người đi lấy Phôi Đao qua, đang chuẩn bị giao cho Hắc Nhai thì đột nhiên lại cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Trong khoảnh khắc Hắc Nhai nhìn thấy Phôi Đao, cả người hắn ngây dại trong giây lát, sau đó thấy được dường như có hai ngọn lửa vàng rực đang thiêu đốt trong đôi mắt của hắn.

Ngọn lửa đó không tồn tại một cách chân thực, nhưng quả thật lại đủ để có thể nhìn ra được, hơn nữa dáng vẻ kim sắc hỏa diễm đó khiến Hàn Sâm thoạt nhìn cũng có chút quen mắt.

"Đế Thuân!" Hàn Sâm lập tức nhớ tới hắn đã từng nhìn thấy kim sắc hỏa diễm này ở đâu rồi.

Ấu Điểu Kim Ô bị hắn giết chết và cả vị Đế Thuân tự xưng là thiên thần kia, ngọn lửa mà bọn họ sử dụng rất giống với ngọn lửa trong mắt của Hắc Nhai.

Phôi Đao vốn dĩ đã đưa vào trong tay của Hắc Nhai nhưng Hàn Sâm lại rụt tay thu về.

"Phôi Đao… Phôi Đao…" Hắc Nhai giống như bị ma nhập, hắn lẩm bẩm ở trong miệng, đồng thời hai tay bắt lấy Phôi Đao ở trong tay Hàn Sâm, rõ ràng muốn cướp lấy.

"Mẹ kiếp, là cái tên Đế Thuân đó đang dở trò ma quỷ!" Hàn Sâm lập tức phản ứng lại, trừ khi Hắc Nhai là người ngu là kẻ điên, nếu không thì tuyệt đối hắn không thể nào cướp Phôi Đao của Hàn Sâm ở đây, dù có để hắn đoạt mất rồi giết chết tất cả đám người Hàn Sâm thì hắn cũng không thể chiếm Phôi Đao làm của riêng được.

Nhưng mà Hắc Nhai lại cứ khăng khăng làm vậy, hơn nữa nhìn tinh

†hần của hắn dường như có chút vấn đề, như sỉ như dại, làm cho Hàn Sâm lập tức nghĩ tới Thiên Thần Đế Thuân…

Hết chương 1895.

Chương 1896. Xích Hà Địa Tuyền

Thân hình của Hàn Sâm nhanh chóng lùi về phía sau, Hắc Nhai rít lên một tiếng, ngọn lửa trên người hắn phun trào giống như một con thú dữ viễn cổ đánh về phía Hàn Sâm, trong miệng còn hét lớn: "Phôi Đao… Phôi Đao của ta…"

Chỉ trong nháy mắt phòng họp đã bị sức mạnh trên người Hắc Nhai làm cho nổ tan tành, lực lượng của cấp Công Tước khủng khiếp không thể nào tưởng tượng nổi.

Rất nhiều người cũng đã nghe thấy tiếng động chạy về phía này, Hàn Sâm quát to: "Đừng có tới đây, chạy được bao xa thì chạy đi."

Hàn Sâm ôm lấy Phôi Đao xoay người bỏ chạy, Giày Tuyệt Nha Thố đã xuất hiện ở dưới chân hắn, lao ra khỏi căn cứ bằng tốc độ bão táp.

Hắc Nhai giống như một con dã thú đói khát, liều mạng đuổi theo Hàn Sâm, một cây đại chùy khủng bố được hắn triệu hồi ra, một nhát búa nên xuống, hỏa diễm khủng khiếp hóa thành những con thú lửa xung kích, khiến mặt đất nổ tung thành một cái hố lớn, từng dãy nhà đá cũng đều bị nổ nát bấy.

May mà tốc độ của Giày Tuyệt Nha Thố cũng không thua gì Hắc Nhai, Hàn Sâm đã vượt ra khỏi gen nhưng cũng không thoát khỏi Hắc Nhai cấp Công Tước.

Hắc Nhai giống như điên như dại, nắm lấy đại chùy không ngừng tấn công Hàn Sâm, hận không thể đánh Hàn Sâm thành thịt vụn rồi sau đó cướp Phôi Đao đi.

"Tên khốn Đế Thuân kia! Đúng là hèn hạ, vô sỉ, đê tiện!" Hàn Sâm đã nhìn ra được thần chí của Hắc Nhai đang hỗn loạn, kim sắc hỏa diễm càng bùng cháy mãnh liệt hơn, ra tay hoàn toàn không chút kiêng dè nào cả.

May mà hắn có Giày Tuyệt Nha Thố, nếu không thì đã bị Hắc Nhai nện cho thành thịt vụn từ lâu rồi.

"Linh, liên lạc với Nữ Hoàng giúp ta." Hàn Sâm vừa chạy vừa la to về phía căn cứ, sau đó hắn dồn toàn bộ sức lực chạy vào trong núi để tránh cho căn cứ bị Hắc Nhai phá hủy.

Hàn Sâm không thoát được Hắc Nhai, đành phải dùng Động Huyền thân pháp né tránh đòn tấn công của Hắc Nhai, hắn vừa tránh vừa dẫn Hắc Nhai về bên phía sơn cốc Hồng Hà.

Hàn Sâm chắc chắn bản thân mình không phải là đối thủ của Hắc Nhai, chỉ có thể đợi Isa tới cứu, nhưng mà ai biết được phải mất bao lâu nữa Isa mới tới được chỗ này, hắn đành phải nghĩ cách ổn định Hắc Nhai trước đã, kéo dài một chút thời gian tránh cho không cẩn thận nhận lấy một búa thì đó cũng không phải chuyện đùa đâu.

Một đòn của cấp Công Tước tùy tiện đánh lên người hắn là có thể đập cho hắn thịt nát xương tan rồi.

Lúc Hàn Sâm dẫn Hắc Nhai chạy về phía sơn cốc Hồng Hà thì Linh đã liên lạc được với Isa, may mà đúng lúc Isa có thời gian nên nhận được truyền tin của Linh.

“Cái gì? Sao lại xảy ra chuyện này? Hắc Nhai mà cũng dám làm thế sao?” Sau khi Isa nghe Linh kể lại mọi chuyện xong, nàng nhíu chặt mày, dường như không tin nổi Hắc Nhai sẽ làm ra chuyện như vậy.

Nhưng thuộc hạ của Hàn Sâm cũng không thể lừa gạt nàng được, Isa trầm ngâm trong chốc lát, sau đó đứng thẳng dậy phá không mà đi, rất nhanh đã đặt chân đến tinh cầu Nhật Thực, hạ xuống phía trước căn cứ.

“Hàn Sâm và Hắc Nhai đang ở đâu?” Isa nhíu mày hỏi.

“Chủ nhân bị Hắc Nhai đuổi giết đã chạy trốn về phía bên kia.” Linh chỉ về phía sơn cốc Hồng Hà trả lời.

Isa không dám trì hoãn nữa, thân hình của nàng lóe lên rồi biến mất không còn một chút dấu vết.

lsa cũng hơi nóng ruột, nếu như lời Linh nói là sự thật, một Công Tước đuổi giết Hàn Sâm thì Hàn Sâm có thể kiên trì không bị giết chết trong bao lâu thật sự rất khó nói, có lẽ bây giờ đã bị Hắc Nhai đập thành thịt vụn rồi cũng nên.

Ý niệm của Isa quét qua khắp núi non rồi, nhất thời cảm thấy thật kinh ngạc.

Chỉ thấy Hàn Sâm ở bên ngoài một sơn cốc, đang ngồi nghỉ ngơi trên một tảng đá lớn ngâm nga một khúc ca.

“Hắc Nhai đâu rồi?” Isa hạ xuống trước mặt Hàn Sâm, có chút nghi ngờ hỏi.

“Ở bên trong sơn cốc kia.” Hàn Sâm chỉ vào bên trong sơn cốc Hồng Hà nói.

Hắn đưa Hắc Nhai tiến vào bên trong sơn cốc Hồng Hà, Hắc Nhai bị mất phương hướng trong đó, hắn đã nhân cơ hội lần mò đi ra ngoài đợi Isa nhưng Hắc Nhai vẫn còn ở bên trong chưa ra được.

Isa ngờ vực nhìn về phía sơn cốc Hồng Hà, sắc mặt của nàng hơi thay đổi: “Xích Hà Địa Tuyền!”

“Xích Hà Địa Tuyền, Nữ Hoàng đại nhân biết đây là cái gì sao?” Hàn Sâm nhìn về phía Isa hỏi.

lsa cẩn thận quan sát rặng mây đỏ ở bên trong sơn cốc Hồng Hà, một lúc lâu sau nàng mới lên tiếng: “Quả nhiên là Xích Hà Địa Tuyền, đây không biết là phúc hay là họa với ngươi nữa.”

“Rốt cuộc Xích Hà Địa Tuyền là thứ gì vậy?” Hàn Sâm thoáng rùng mình, không nhịn được lại hỏi thêm lần nữa.

Bọn họ tìm kiếm ở trong sơn cốc rất lâu mà cũng không tìm được bất cứ thứ gì, cũng không tìm được ngọn nguồn của rặng mây đỏ, mặc dù biết bên trong có đồ tốt nhưng không tìm được thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Bây giờ vừa mới nghe Isa nói như thế, thứ bên trong chưa chắc đã là bảo vật, còn có thể là một tai họa.

Isa đang muốn nói gì đó nhưng lại thấy Hắc Nhai vung đại chùy lao vọt ra từ trong sơn cốc Hồng Hà, sau khi hắn nhìn thấy Hàn Sâm thì lập tức thét lên một tiếng vọt về phía Hàn Sâm, một nhát búa như sấm sét nên xuống.

Isa khẽ nhíu mày, nàng cũng đã nhìn ra được Hắc Nhai có cái gì đó sai sai, nếu không thì không thể nào láo xược ở trước mắt nàng như vậy được.

Ngọc thủ vung lên một cái, lập tức có một làn khói tím chém ra, cứ thế chém đại chùy trong tay Hắc Nhai thành bụi phấn.

Hắc Nhai mở miệng phun ra một búng máu tươi, đại chùy của hắn là võ trang gen, bị Isa trực tiếp nghiền nát, thân thể cũng đã bị thương rất nặng.

Nhưng mà Hắc Nhai vẫn cố gắng vùng vẫy muốn xông về phía Hàn Sâm, quả thực giống như bị ma nhập vậy.

Isa lại xuất ra một chưởng, một làn khói tím rơi lên trên người Hắc Nhai, nhưng mà lần này cũng không trực tiếp giết Hắc Nhai mà chỉ đánh cho hắn hôn mê bất tỉnh.

“Chuyện về Xích Hà Địa Tuyền không thể để cho người ngoài biết

được. Chờ sau khi quay về ta sẽ lại tới tìm ngươi nói kỹ càng hơn” Isa thận trọng dặn dò Hàn Sâm, nàng túm lấy Hắc Nhai đang hôn mê cứ thế phá không mà đi, trong nháy mắt đã biến mất không còn dấu vết.

Hàn Sâm không thể làm gì khác đành phải về căn cứ chờ đợi trước đã, trải qua chuyện của Hắc Nhai, Hàn Sâm nhận ra mình cần phải cẩn thận hơn, cái tên Đế Thuân kia có thể lợi dụng Hắc Nhai tới hại hắn thì cũng có thể lợi dụng những người khác giống như vậy, chuyện này phải đề phòng mới được.

“Dính dáng tới Thần đúng là chẳng có thứ gì tốt đẹp cả, những tên kia có thần thông to lớn nhưng hình như bọn họ không thể trực tiếp ra tay giết người, sao lại vậy nhỉ? Nếu như có thể hiểu được lý do ở trong đó thì nói không chừng sẽ có cơ hội giết chết Đế Thuân.”” Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Đến buổi tối, Hàn Sâm đang chuẩn bị quay về phòng nghỉ ngơi, vừa mới quay người lại thì lại nhìn thấy Isa không biết đã đứng ở sau lưng của hắn từ lúc nào, làm cho hắn sợ hết cả hồn.

“Nữ Hoàng đại nhân, ngươi đến từ bao giờ vậy?” Hàn Sâm chớp mắt hỏi.

Isa cười như không cười nhìn Hàn Sâm: “Bản Nữ Hoàng chỉ muốn nhìn ngươi thật kỹ, nếu không thì không nhận ra ngươi mất.”

“Nữ Hoàng đại nhân đang nói gì vậy, làm sao ngươi có thể không nhận ra đệ tử của mình được chứ?” Hàn Sâm cười nói.

“Dưới sự đuổi giết của Công Tước Hắc Nhai, ngươi lại có thể trốn được xa như vậy mà chẳng mất một sợi tóc nào, chỉ sợ là một Hầu Tước cũng không làm được đến trình độ này.” Isa nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm nói.

“Nữ Hoàng đại nhân biết rõ mà, ta có một đôi giày có thể tăng tốc độ, những thứ khác thì chẳng ra sao chứ về phương diện tốc độ cũng không hề thua kém Công Tước.” Hàn Sâm nói xong thì thân hình cũng khẽ lay động, hắn sử dụng tốc độ của Giày Tuyệt Nha Thố lướt vụt qua ba mét.

“Đúng là một bảo vật tốt, lại có thể làm cho một Nam Tước có tốc độ của Công Tước, dị bảo như vậy cũng thật hiếm thấy, đối với ngươi còn có tác dụng hơn cả thần khí.” Isa nhìn Giày Tuyệt Nha Thố trên chân Hàn Sâm nói.

Trong lòng Hàn Sâm hơi thấp thỏm, hắn sợ Isa muốn xem Giày Tuyệt Nha Thố, cái này chính là thú hồn đó, làm sao hắn cho Isa xem được chứ, không phải là sinh vật ở Tí Hộ Sở thì không thể sử dụng được thú hồn.

May mà Isa cũng không có ý định xem Giày Tuyệt Nha Thố, trong lòng nàng đang có một số suy nghĩ khác, chỉ nhìn thoáng qua rồi đổi chủ đề hỏi: “Ngươi có biết Xích Hà Địa Tuyền là cái gì không?”

Hết chương 1896.

Chương 1897. Khả năng thăng cấp

“Đệ tử không biết.” Hàn Sâm thấp giọng nói.

Isa khẽ thở dài, ngữ điệu xa xăm nói: "Nơi này sinh ra Xích Hà Địa Tuyền cũng không biết là họa hay là phúc, nhưng mà cũng coi như là một cơ hội đối với ngươi, nhờ vào Xích Hà Địa Tuyền này có lẽ có thể làm cho võ trang gen Chú Ngữ của ngươi lại tiến thêm một bước, thăng lên cấp Tử Tước."

"Nói như vậy Xích Hà Địa Tuyền là bảo vật có thể tăng sức mạnh lên sao?" Trong lòng Hàn Sâm vô cùng mừng rỡ.

Võ trang gen Chú Ngữ lên cấp vô cùng khó khăn, gần như phải hoàn toàn dựa vào lực tác động từ bên ngoài mới có thể phát triển được, nếu như hắn tự mình tu luyện thì tiến triển sẽ cực kỳ chậm chạp, cho dù có luyện trên trăm năm, chỉ sợ cũng khó mà có thể thăng lên cấp Tử Tước được.

Không phải tư chất của Hàn Sâm không tốt, mà "Vật Ngữ Gen' vốn không phải là thuật gen cho người luyện, Hàn Sâm có thể nhập môn đã là ngoại lệ rồi.

"Nếu như là bảo vật thì tốt." Isa trầm ngâm một chút rồi nói: "Chỉ có một lý do duy nhất mà Xích Hà Địa Tuyền được hình thành, đó chính là khu vực này từng có một lượng lớn dị chủng chết đi, chôn cất một số lượng lớn thi thể của dị chủng. Trải qua trên trăm triệu năm hoặc chí thời gian còn lâu hơn nữa, những thi thể dị chủng ở dưới mặt đất đã trải qua sự biến hóa nào đó tiến hóa thành một loại vật chất mới. Xích hà bên trong sơn cốc chính là dấu hiệu của một loại vật chất mới đã xuất hiện, cho thấy loại vật chất mới này đã tiến hóa thành công."

Hàn Sâm chỉ lẳng lặng lắng nghe, hy vọng Isa có thể nhanh chóng nói tiếp.

"Thật ra, loại vật chất mới do thi thể dị chủng tiến hóa ra không có tác dụng quá lớn đối với quý tộc. Nhưng mà đối với sinh vật bình thường mà nói thì lại là thứ vô cùng quý giá, sinh vật bình thường chỉ cần dính một giọt thôi thì có thể sẽ tiến hóa thành dị chủng. Nếu như dị chủng nuốt phải thứ vật chất mới này thì tốc độ tiến hóa sẽ lập tức tăng lên nhanh chóng" Isa dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Nhưng mà võ trang gen của ngươi có hơi đặc biệt một chút, ta đã nghĩ ra một cách biết đâu có thể làm cho Chú Ngữ hấp thu thứ vật chất mới này để thúc đẩy sự phát triển của nó, nếu như trữ lượng

của Xích Hà Địa Tuyền đầy đủ thì có thể khiến nó trực tiếp thăng tiến lên cấp Tử Tước”

“Ta phải làm như thế nào?” Hàn Sâm vội vàng hỏi, Chú Ngữ thăng cấp quá khó khăn, đó cũng là tâm bệnh của hắn, bây giờ có cơ hội như vậy Hàn Sâm cũng không muốn bỏ qua.

“Chỗ này của ta có một môn bí thuật gen, ngươi cầm lấy mà tu luyện, đợi đến lúc Xích Hà Địa Tuyền phun ra ngươi hãy dựa vào môn bí thuật gen này biến đổi nước suối thành một sức mạnh khác rồi chuyển cho Chú Ngữ, đến lúc đó khả năng nó có thể thăng cấp là rất lớn. Nhưng mà tu luyện bí thuật gen này vô cùng khó khăn, biến đổi nước suối cũng sẽ cực kỳ vất vả, có muốn làm như vậy hay không thì ngươi hãy tự quyết định đi.” Isa vừa nói vừa đưa một cuốn tài liệu cho Hàn Sâm.

“Cảm ơn Nữ Hoàng đại nhân.” Hàn Sâm mừng rỡ nhận lấy tài liệu, quả nhiên hắn nhìn thấy bên trên có ghi lại một thuật gen tên là “Âm Dương Biến”.

“Còn nữa, đừng quên đến xem hội nghị giao lưu.” Trước khi rời đi Isa còn đặc biệt dặn dò Hàn Sâm một câu.

Đương nhiên Hàn Sâm hoàn toàn đồng ý, nhưng mà hắn cũng không có hứng thú quá lớn đối với hội nghị giao lưu đó, hắn lập tức bắt tay vào nghiên cứu “Âm Dương Biến”.

Trước tiên Hàn Sâm cẩn thận nhìn toàn bộ “Âm Dương Biến” một lượt, sau khi xem xong trong lòng hắn cảm thấy có chút ngạc nhiên, nguyên lý của “Âm Dương Biến” này cực kỳ giống với “Đại Âm Dương Từ Lực

Pháo”, chỉ là phương hướng phát triển thì không giống nhau.

“Đại Âm Dương Từ Lực Pháo” chú trọng vào sự chuyển đổi kình lực âm dương và sử dụng sức mạnh, mà “Âm Dương Biến” chỉ đơn giản là tiến

hóa chuyển hóa lực lượng.

Có "Đại Âm Dương Từ Lực Pháo" làm nền tảng, Hàn Sâm rất dễ dàng bắt đầu "Âm Dương Biến", chỉ cần tu luyện thêm một chút là có thể sử

dụng được một cách thành thạo.

Hàn Sâm cũng không biết Isa xử lý chuyện Hắc Nhai như thế nào, Isa cũng không nói gì mà hắn cũng không hỏi.

Nhưng lúc ấy Isa không giết Hắc Nhai, có lẽ là muốn đưa Hắc Nhai về chỗ Hắc Nguyệt Vương.

Căn cứ vào phán đoán của Isa, còn hơn một tháng nữa, khoảng chừng bốn mươi ngày sau Xích Hà Địa Tuyền mới có thể tuôn ra được, Hàn Sâm vẫn còn rất nhiều thời gian để có thể từ từ tu luyện "Âm Dương Biến", làm cho mình càng thêm thành thạo hơn.

"Hàn Sâm, có một thiếu nữ của tộc Rebet tìm ngươi." Vương Vũ Hàng đi tới phòng của Hàn Sâm, vẻ mặt của hắn mờ ám nhìn Hàn Sâm, hắn cười híp mắt rồi nói.

"Thiếu nữ của tộc Rebet à? Hình như ta không quen bất cứ thiếu nữ tộc Rebet nào ở đây cả." Hàn Sâm khẽ nhíu mày nói.

"Còn giả vờ sao? Mọi người đều nói ngươi là sư phụ của nàng, có quan hệ vô cùng thân mật, lại còn dạy đao pháp cho nàng nữa…" Vương Vũ Hàng cười với vẻ mặt xấu xa.

"Không có thật mà, ta chưa từng dạy bất cứ phụ nữ nào của tộc Rebet cả, thậm chí còn được một phụ nữ của tộc Rebet dạy cho cơ." Hàn Sâm có hơi buồn bực, hắn suy nghĩ một lúc lâu mà cũng không nhớ ra được rốt cuộc là ai.

"Ngươi được một người phụ nữ của tộc Rebet dạy bảo sao?" Vẻ mặt của Vương Vũ Hàng vô cùng bỉ ổi mờ ám.

"Nữ Hoàng Đao Phong đấy, còn có thể là ai chứ?" Hàn Sâm nói một câu rồi lập tức đi ra ngoài, hắn không nghĩ ra nổi rốt cuộc là ai, đành phải đi ra ngoài xem thử.

Sau khi hắn đi tới phòng tiếp khách thì nhìn thấy một cô gái trẻ tộc Rebet khoảng mười bốn mười lăm tuổi đang đứng ở đó, đôi tai thỏ trắng như tuyết, gương mặt tròn trịa núng nính và đôi mắt rất to, dáng vẻ đáng yêu khó tả, làm cho người ta vừa nhìn đã muốn nhéo cái má tròn xoe nhỏ nhắn của nàng rồi.

Nhìn thấy thiếu nữ tộc Rebet này, Hàn Sâm nghĩ ngay đến Vương Manh Manh, tuy hai nàng không cùng chung một tộc nhưng khí chất lại vô cùng giống nhau.

“Em gái, hình như ta đâu quen ngươi đâu?” Hàn Sâm nhìn thiếu nữ nói.

“Sư phụ tại thượng, xin nhận một lạy của đệ tử Thanh Ly.” Cô gái đó quỳ một gối bái kiến Hàn Sâm, hành đại lễ bái sư của tộc Rebet.

“Ủa cái gì vậy, ngươi là ai thế?” Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn cô gái trẻ.

“Ta tên là Thanh Ly, là con gái của Lưu Hoa Vương, từ nhỏ đã sùng bái Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ, muốn bái Nữ Hoàng bệ hạ làm sư phụ, nhưng Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ không chịu thu nhận ta, ta đành phải lấy lui làm tiến , bái ngươi làm sư phụ, như vậy thì ta chính là đồ tôn của Nữ Hoàng bệ hạ rồi.” Thanh Ly nói với vẻ mặt đắc ý.

“Ta cũng không có ý định muốn thu nhận ngươi làm đệ tử” Hàn Sâm vội vàng nói, chuyện của mình hắn còn chưa làm xong, lấy đâu ra thời gian mà nhận đệ tử.

Hơn nữa Thanh Ly còn là con gái của Lưu Hoa Vương, Lưu Hoa Vương và Isa là nhân vật cùng một thế hệ, Thanh Ly bái làm đồ đệ của hắn, vậy thì không phải Lưu Hoa Vương sẽ có vai vế thấp hơn Isa hay sao, cho dù Hàn Sâm có chịu thu nhận thì chắc chắn Lưu Hoa Vương cũng sẽ không đồng ý.

“Đã muộn rồi, đại lễ bái sư cũng đã hoàn thành, dù thế nào thì từ nay về sau ngươi cũng chính là sư phụ của ta rồi, Nữ Hoàng bệ hạ chính là sư tổ của ta.” Thanh Ly nói với vẻ mặt hào hứng.

“Ngươi tên là Thanh Ly đúng không?” Hàn Sâm cũng không tức giận mà cười híp mắt nhìn Thanh Ly hỏi.

“Đúng, bắt đầu từ bây giờ ngươi chính là sư phụ của ta, ngươi cũng có thể gọi ta là Tiểu Li” Thanh Ly ngọt ngào đáp lại.

“Thanh Ly à, ngươi thật sự muốn bái ta làm sư phụ thì cũng không phải là không được. Nhưng ngươi phải vượt qua được thử thách của ta đã, chứ ngươi cứ cưỡng ép bái sư như vậy cũng không có tác dụng gì.” Hàn Sâm nói.

“Vậy ngươi muốn thử thách như thế nào?” Thanh Ly suy nghĩ một lúc rồi lại hỏi.

“Tại sao ngươi muốn bái làm học trò của Nữ Hoàng?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

“Bởi vì Nữ Hoàng bệ hạ vô cùng vĩ đại, hơn nữa đao pháp cũng lợi hại nhất, lại còn tu luyện Nha Đao mạnh nhất tộc Rebet chúng ta, ta cũng muốn giống như nàng, cho nên muốn bái nàng làm sư phụ.” Thanh Ly nói một cách đương nhiên.

“Nói tóm lại là ngươi muốn học Nha Đao đúng không?” Hàn Sâm cười hỏi.

“Cũng có thể nói là như thế, nhưng mà ta chỉ muốn học của Nữ Hoàng bệ hạ, người khác dạy thì ta không thèm học đâu.” Thanh Ly nghiêm túc bổ sung thêm một câu.

“Vậy thì như thế này đi, ta sẽ thử một chút xem ngươi có tư chất học Nha Đao hay không, nếu như có tư chất thì ta sẽ thu nhận ngươi làm đệ tử, cho ngươi trở thành đồ tôn của Nữ Hoàng bệ hạ.” Hàn Sâm nói.

“Thật chứ, vậy ngươi thử thách ta nhanh lên một chút đi, muốn thử thách như thế nào?” Thanh Ly hào hứng hỏi.

“Ta viết ra mấy chữ, ngươi mang về luyện theo đó, nếu như ngươi có thể viết giống ta như đúc thì ta sẽ thu nhận ngươi làm đệ tử.” Hàn Sâm vừa nói vừa rút một tấm ván gỗ từ bên cạnh ra, duỗi một ngón tay viết mấy chữ trên tấm ván gỗ rồi đưa cho Thanh Ly.

Hết chương 1897.

Chương 1898. Thiên ý như đao

“Thiên ý như đao, nghĩa là gì vậy?” Thanh Ly cầm lấy tấm ván gỗ, nàng đọc bốn chữ viết ở phía trên rồi nghi ngờ nhìn về phía Hàn Sâm.

Nàng biết bốn chữ này, cũng có thể hiểu được nghĩa trên mặt chữ, nhưng ý nghĩa thực sự như thế nào thì Thanh Ly lại không thể hiểu dược.

“Quay về xem từ từ, xem hiểu rồi thì sẽ học được, nếu như ngươi cũng có thể viết ra bốn chữ như vậy thì ta sẽ lập tức thu nhận ngươi làm đệ tử.” Hàn Sâm khẽ cười nói.

“Chỉ cần ta có thể viết ra bốn chữ y như vậy thì ngươi sẽ cho ta bái ngươi làm thầy, thật sự chỉ đơn giản như vậy sao?” Thanh Ly có hơi khó tin nhìn Hàn Sâm hỏi lại, chỉ cần bắt chước bốn chữ là có thể vượt qua được bài kiểm tra, dưới cái nhìn của nàng cũng vô cùng đơn giản.

“Đúng, chỉ đơn giản như vậy, quay trở về luyện cho tốt đi. Nhưng mà ta có một điều kiện, ngươi không được phép nhờ người khác giúp đỡ, ngươi chỉ có thể tự mình xem tự mình viết, nếu như có sự giúp đỡ của người khác thì xem như ngươi thua cuộc.” Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Bốn chữ này vô cùng đơn giản nhưng muốn bắt chước theo lại không phải là chuyện đơn giản.

Hàn Sâm viết ra bốn chữ này là có hàm ý đao ý Nha Đao, nét bút có thể bắt chước được nhưng ý cảnh trong đó thì không thể bắt chước theo được.

Hắn để cho Thanh Ly bắt chước theo bốn chữ này, mặc dù nghĩ của hắn phần nhiều là để cho Thanh Ly buông xuôi nhưng nếu như Thanh Ly thật sự có thể đọc hiểu được ý cảnh ở bên trong, hơn nữa có thể bắt chước được một chút thì cũng coi như là thiên tài rồi, thu nhận một đệ †ử như vậy cũng không mất mát gì cả.

“Được, cái này là ngươi nói đấy nhé, đừng có đổi ý.” Thanh Ly thật sự còn quá trẻ, ngay cả chữ viết cũng không hiểu, trình độ hiểu biết về đao cũng

không quá cao. Chỉ có bốn chữ mà thôi, nàng cho là bắt chước theo nó sẽ vô cùng dễ dàng, vẫn còn sợ Hàn Sâm sẽ đổi ý.

“Chắc chắn không đổi ý” Hàn Sâm mỉm cười nói.

Thanh Ly vô cùng vui vẻ mang theo tấm ván gõ về nhà, nàng dự định sẽ bắt chước cho thật giống, viết ra bốn chữ thật đẹp đưa cho Hàn Sâm xem, để cho hắn không thể nói nhảm được thêm một câu nào nữa, trực tiếp quỳ xuống hát chinh phục, thu nhận thiên tài như nàng làm đệ tử.

Sau khi về đến nhà, Thanh Ly vội vã bắt đầu luyện tập.

Mặc dù tộc Rebet cũng rất coi trọng giờ học văn hóa nhưng Thanh Ly cũng không quá để ý tới cái này, nàng học cũng được nhưng không đặt tâm tư vào đó, chỉ làm bài tập một cách đối phó cho xong, đương nhiên sẽ không nghĩ tới việc tự mình luyện chữ.

May mà Lưu Hoa Vương gia giáo tốt, vẫn bắt ép Thanh Ly phải luyện thư pháp một thời gian.

Chữ viết của Thanh Ly không đẹp lắm nhưng cũng tạm được, chỉ là viết theo mà thôi, Thanh Ly vẫn tự tin lắm.

Nhưng mà sau khi Thanh Ly viết phỏng theo chữ của Hàn Sâm, nàng lại có cảm giác hơi kỳ quái, bởi vì nàng càng viết lại càng cảm thấy mình viết không giống.

Rõ ràng lúc bắt đầu nàng còn cảm thấy bắt chước theo có hơi giống rồi, nhưng mà viết tiếp thì lại nhận thấy không giống nữa.

“Kỳ lạ, tại sao có thể như vậy chứ?” Thanh Ly cầm lấy tấm ván gỗ nghiên cứu một cách tỉ mỉ, nàng phát hiện rõ ràng chữ ở trên ván gỗ đang thay đổi.

Hoặc có lẽ không nói là thay đổi, mà là những vết tích trên ván gỗ kia càng ngày càng khắc sâu, cho nên những chữ đó trông cũng có cảm giác như đang từ từ thay đổi, thoạt nhìn giống như là chữ viết đã biến đổi vậy.

“Lực Tuyệt Nha sao?” Thanh Ly lập tức hiểu ra, bốn chữ mà Hàn Sâm viết ra vậy mà lại ẩn chứa lực Tuyệt Nha, lực Tuyệt Nha không ngừng xé rách

tấm ván gỗ nên mới tạo ra hiệu quả như vậy.

Phát hiện như vậy không những không làm cho Thanh Ly lùi bước mà ngược lại còn kích thích lòng háo thắng của nàng, nàng thở ra một hơi, thề rằng dù thế nào cũng phải bắt chước được theo bốn chữ này.

Lúc này Thanh Ly lại vô cùng chịu khó, nàng vừa bắt chước theo bốn chữ mà Hàn Sâm viết vừa học tập nghiên cứu thư pháp và đao pháp.

Với tư cách là con gái của Lưu Hoa Vương, nàng muốn học thư pháp và đao pháp đương nhiên có rất nhiều tác gia thư pháp bằng lòng giảng giải cho nàng, hơn nữa Lưu Hoa Vương còn sưu tầm rất nhiều bản gốc của các danh gia, hơn nữa Thanh Ly cũng là một thiếu nữ cực kỳ thông minh, cũng không phải không có thu hoạch gì.

Mặc dù trong một khoảng thời gian ngắn như vậy nâng cao trình độ †hư pháp là rất khó, nhưng mà ánh mắt cũng trở nên tinh tường hơn, càng nhìn lại càng thấy bốn chữ của Hàn Sâm thật là lợi hại.

Lợi hại ở đây không phải là bốn chữ này viết đẹp như thế nào, mà là ý cảnh đao đao pháp ở trong đó vô cùng lợi hại.

Năng lực thưởng thức thư pháp của Thanh Ly tăng lên từng chút thì nàng lại càng nhận ra được bốn chữ này quỷ thần khó lường như thế nào, nàng càng bắt chước thì lại càng cảm thấy mình viết không giống, khó mà có thể bắt chước được nửa phần ý cảnh trong đó.

Rắc!

Trải qua gần mười ngày thì tấm ván gỗ kia vỡ vụn ra, đao ý và lực Tuyệt Nha đọng lại trong chữ viết đã hoàn toàn biến tấm ván gỗ thành những mảnh vụn, bốn chữ trên đó cũng đã biến mất không còn một chút dấu vết.

Thanh Ly hơi ngây ra, đại khái nàng cũng đã hiểu được đây chính là thời hạn mà Hàn Sâm cho nàng, nàng không tránh khỏi uể oải, chữ đã biến mất nhưng mà nàng vẫn chưa thể bắt chước ra được, rõ ràng lần thử thách này đã thất bại rồi.

“Thanh Ly, ngươi trốn ở trong nhà làm gì đấy? Tại sao bao nhiêu ngày như vậy rồi mà cũng không nhìn thấy ngươi, hội nghị giao lưu cũng sắp bắt đầu rồi.” Giọng nói của một người phụ nữ vang lên bên ngoài cánh cửa, đồng thời người đó cũng đẩy cửa đi vào.

Người đẩy cửa bước vào cũng là một thiếu nữ tộc Rebet có độ tuổi xấp xỉ với Thanh Ly, cô gái trẻ này tên Đỗ Lệ Xá, là con gái của Nguyệt Luân Vương, nàng cũng là học trò của Nguyệt Hạ Viện giống như Thanh Ly, là cô bạn thân chơi chung từ nhỏ đến lớn.

Thanh Ly luôn luôn hoạt bát hiếu động, vậy mà khoảng mười ngày nay lại trốn ở nhà không đi ra ngoài, cũng không tìm nàng và mấy người bạn thân chơi đùa với nhau, điều này làm cho Đỗ Lệ Xá vô cùng tò mò, nàng muốn biết rốt cuộc Thanh Ly ở trong nhà làm gì, vậy nên đã chạy đến nhà tìm nàng.

“Những vị Phật tử Phật nữ của Phật tộc cũng đã tới rồi, náo nhiệt như vậy mà ngươi không đi xem, trốn ở trong nhà làm gì vậy?” Đỗ Lệ Xá nhìn thấy Thanh Ly, vừa bước tới vừa nói.

*Í, ngươi đang luyện chữ đó hả, có phải bác Hoa ép ngươi không?” Đỗ Lệ Xá nhìn thư pháp bày ở khắp mọi nơi, nàng cầm lấy một tờ xem xét rồi lại nói: “Chữ này của ngươi có tiến bộ không nhỏ nha, khá hơn rất nhiều so với trước đây.”

“Cha không ép ta, là tự ta muốn luyện tập.” Thanh Ly lắc đầu nói.

“Vậy thì kì lạ thật đấy, ngươi mà lại chủ động luyện chữ sao, chẳng giống phong cách của ngươi gì cả, cái gì kích thích đến ngươi vậy?” Đỗ Lệ Xá kinh ngạc nhìn Thanh Ly.

Thanh Ly trả lời với vẻ mặt uể oải: “Ngươi cũng biết từ nhỏ ta đã sùng bái Nữ Hoàng bệ hạ muốn bái nàng làm sư phụ rồi, nhưng mà Nữ Hoàng bệ hạ nói tư chất của ta không thích hợp để luyện Nha Đao, không chịu thu nhận ta làm đệ tử”

“Ta biết, không phải đã qua lâu rồi hay sao? Ngươi vẫn còn suy nghĩ đến à?” Đỗ Lệ Xá nói.

Thanh Ly lắc đầu: “Cho dù như thế nào thì Nữ Hoàng bệ hạ cũng là thần tượng của ta, vậy nên ta đã nghĩ ra một cách, nếu như không thể bái Nữ Hoàng bệ hạ làm sư phụ, ta phải bái đệ tử của nàng làm sư phụ, như vậy thì ta chính là đồ tôn của Nữ Hoàng bệ hạ rồi, cũng không khác biệt lắm so với đệ tử.”

“Đường đường là con gái của Lưu Hoa Vương lại đi bái cái tên Hàn Sâm đó làm sư phụ, đúng thật là chỉ có ngươi mới nghĩ ra được, cho dù ngươi có chịu bái thì hắn cũng không dám thu nhận ngươi đâu nhỉ?” Đỗ Lệ Xá cười hỏi.

“Hắn không từ chối ta, nhưng mà viết ra bốn chữ cho ta bắt chước theo, nói là nếu như ta viết theo mà giống thì sẽ thu nhận ta làm đệ tử. Thanh Ly nói.

“Nên ngươi cứ trốn ở nhà luyện chữ lâu như vậy sao?” Lúc này Đỗ Lệ Xá mới phát hiện ra, toàn bộ thứ mà Thanh Ly viết đều là bốn chữ Thiên ý như đao.

“Đúng vậy đó, chỉ tiếc là luyện lâu như vậy rồi mà vẫn không viết được.” Thanh Ly buồn bực nói.

“Cái chữ gì mà khó viết như vậy chứ, lấy ra cho ta xem đi.” Đỗ Lệ Xá tò mò hỏi. Thanh Ly lắc đầu nói: “Chữ đã biến mất rồi.”

Hết chương 1898.

Chương 1899. Hội nghị giao lưu

“Biến mất rồi? Làm sao có thể biến mất được?” Đỗ Lệ Xá lại càng thêm tò mò, nàng nhìn Thanh Ly hỏi.

Thanh Ly thuật lại câu chuyện, còn chỉ cho Đỗ Lệ Xá xem tấm ván gỗ đã nát vụn.

Sau khi Đỗ Lệ Xá nghe thấy vậy thì nửa tin nửa ngờ nhìn Thanh Ly hỏi lại: “Thật hay giả vậy? Bản thân Hàn Sâm mới luyện Nha Đao được bao lâu

chứ? Hắn có thể ngưng đọng được lực Tuyệt Nha đã rất đáng ngạc nhiên rồi, mà ngươi nói hắn còn ngưng tụ được đao ý Nha Đao, hơn nữa còn có thể khống chế được lực Tuyệt Nha chính xác đến như vậy, thật sự làm cho người ta khó mà tin nổi."

"Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ta cũng không tin được, nhưng mà chữ ở trên ván gỗ kia là ta tận mắt nhìn thấy hắn viết xuống, cũng là tự thấy chữ viết xé nát ván gỗ từng ngày một, không tin cũng không được, Hàn Sâm thật sự vô cùng lợi hại, hắn xứng đáng là đệ tử do Nữ Hoàng bệ hạ lựa chọn, ta còn kém hắn nhiều lắm." Thanh Ly nói.

"Thôi bỏ đi, đừng có suy nghĩ nhiều như vậy nữa, hội nghị giao lưu sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi tham dự trước đi." Dù sao Đỗ Lệ Xá cũng chưa từng được tận mắt nhìn thấy những chữ viết đó cho nên cảm giác không bị chấn động giống như Thanh Ly, sau khi ngạc nhiên thì cũng không để tâm lắm, nàng kéo Thanh Ly cùng đi tham gia hội nghị giao lưu.

Hội nghị giao lưu những năm trước đều là do hai tộc thay phiên nhau tổ chức, hội nghị giao lưu lần này đến phiên tộc Rebet tổ chức, một vị Tịnh Hải Vương của Phật tộc mang theo hai mươi mấy vị Phật tử Phật nữ vượt qua tinh vực mà đến, khi hội nghị giao lưu còn chưa bắt đầu thì cũng đã từng tiếp kiến vương công quý tộc của tộc Rebet, đến lúc hội nghị bắt đầu, vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp cũng không còn xa lạ gì đối với những Phật tử Phật nữ đó nữa.

Trong số những Phật tử và Phật nữ tới từ Phật tộc, một vị Phật tử tên là Chính Dương có cấp bậc cao nhất, là cường giả cấp Hầu Tước.

Nhưng nếu như nói về thiên phú thì hai vị Tử Tước mới là cao nhất, Phật tộc có một loại năng lực chủng tộc kỳ lạ, khi thế hệ Phật tử đời trước già đi đều có thể lợi dụng thiên phú bổn tộc, truyền thụ lại kinh nghiệm và trí tuệ của mình cho các hậu bối.

Phật tộc gọi khả năng này là "khai trí", những tiền bối Phật tộc sau một khoảng thời gian ngắn sử dụng khai trí sẽ chết đi, mà những vị hậu bối Phật tộc có thể khai trí được bao nhiêu thì còn phải xem tư chất, thiên phú và ngộ tính của chính bản thân họ.

Nhưng cho dù có ở trong Phật tộc thì cũng không phải ai cũng có khả năng sử dụng "khai trí", ít nhất cũng phải là cường giả cấp Vương thì mới có thể sử dụng được "khai trí".

Phật tử Vô Hoa và Phật nữ Bất Ngữ đều đã từng tiếp nhận "khai trí" của tiền bối Phật tộc, hơn nữa bản thân thiên phú và ngộ tính của bọn họ còn rất tốt, đã nhận được rất nhiều, không phải Phật tử Phật nữ bình thường có thể sánh bằng.

Trong hai người, Phật nữ Bất Ngữ là lợi hại nhất, tiền bối Phật tộc khai trí cho nàng là một vị đại năng đã đặt chân vào ngưỡng cửa Thần Hóa, hơn nữa bản thân thiên phú và ngộ tính của Phật nữ Bất Ngữ cũng cực cao, được gọi là vị Phật đồ có khả năng xung kích cảnh giới Thần Hóa nhất trong gần ba vạn năm qua của Phật tộc.

Nhưng mà khai trí của Phật tộc được coi là cơ mật, bình thường sẽ không dễ dàng truyền ra ngoài, cho dù người ngoài biết Bất Ngữ và Vô Hoa đã từng khai trí nhưng cũng không biết người nào khai trí cho bọn họ.

Đỗ Lệ Xá và Thanh Ly đi tới hội nghị giao lưu tụ họp với một đám bạn bè.

Có người đã giới thiệu những Phật tử Phật nữ kia cho Thanh Ly biết, Phật tộc có hẹn ước liên minh với tộc Rebet, vẫn luôn nâng đỡ hỗ trợ lẫn nhau, mối quan hệ trước công chúng vẫn rất tốt.

Nhưng bên trong không thể thiếu được sự cạnh tranh lẫn nhau và những màn so đấu âm thầm.

Hội nghị giao lưu có tên là giao lưu nhưng mà cho tới bây giờ hàm ý tranh tài ở trong đó đã vượt xa khỏi chủ ý giao lưu.

Mặc dù Hàn Sâm không có hứng thú quá lớn đối với hội nghị giao lưu, nhưng vì đã Isa cố ý dặn dò hắn, vậy nên hắn cũng không thể không đến được.

Vương Vũ Hàng và Tà Tình Đế đều là người thích náo nhiệt, Cố Khuynh Thành cũng có chút hứng thú với Phật tộc, nên bọn họ bèn đi theo Hàn Sâm đến hội nghị giao lưu.

Bốn người tìm một vị trí ở trong góc nhỏ rồi ngồi xuống, vừa quan sát chương trình vừa thưởng thức những món ngon nước ngoài của tộc Rebet.

Bởi vì Hàn Sâm không phải là đệ tử của Nguyệt Hạ Viện nên hắn chỉ có thể ngồi ở bên ngoài, không thể nào tiến vào bên trong hội trường trực tiếp trao đổi với nhóm Phật tử Phật nữ được.

Cái này cũng chẳng có vấn đề gì đối với Hàn Sâm nhưng Phật nữ Bất Ngữ vẫn đang tìm kiếm dấu vết của hắn. Đến tận khi hội nghị giao lưu đã bắt đầu mà vẫn không thấy bóng dáng của Hàn Sâm ở trong hội trường, nàng không khỏi nghi ngờ trong lòng.

Bất Ngữ cho rằng Hàn Sâm là đệ tử của Nữ Hoàng Đao, theo lý thuyết thì hắn chắc chắn sẽ tham gia hội nghị giao lưu mới đúng chứ, nhưng Phật nữ Bất Ngữ đã tìm kiếm rất lâu mà vẫn không nhìn thấy Hàn Sâm, nàng thầm thấy lạ thay nhưng lại không tiện mở miệng hỏi.

“Đây không phải là Hàn Sâm, đồ đệ yêu quý của Nữ Hoàng bệ hạ hay sao? Tại sao ngươi cũng ở ngoài hội trường xem hội nghị giao lưu giống như chúng ta vậy?”

Bốn người Hàn Sâm đang vừa ăn vừa hóng hớt thì bỗng nghe thấy có tiếng người nói chuyện ở bên cạnh, giọng điệu còn tỏ vẻ châm chọc nữa.

Cả đám quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một vài dị tộc đang ngồi ở bàn đối diện, hơn nữa cũng không phải là người của tộc Rebet, người lên tiếng nói chuyện là một Người đầu trâu.

Cùng là Người đầu trâu nhưng mà rõ ràng hắn không hề giống với tộc Chao, Hàn Sâm không biết hắn là chủng tộc gì nhưng tên đầu trâu này hắn đã từng gặp rồi.

Lần trước lúc ở đại điển Nguyệt Thần, người đầu trâu này đã ở cùng với con trai Cao Cơ của Kim Ngọc Vương, là một trong hai Bá Tước duy nhất ở trong đại điển Nguyệt Thần lần đó.

Hàn Sâm quan sát bọn họ, không nói gì hết, bọn họ và hắn đều là ngoại tộc ở Nguyệt Chi Hiệp, chỉ phụ thuộc vào tộc Rebet mà thôi.

“Ta còn tưởng rằng đệ tử của Nữ Hoàng bệ hạ sẽ có đãi ngộ đặc biệt gì đó chứ, thì ra cũng giống như bọn ta, chỉ là người ngoài mà thôi, không có tư cách để vào Nguyệt Hạ Viện, cũng không thể tham gia hội nghị giao lưu, chỉ được quan sát ở bên ngoài.”

“Dù có cho hắn tham gia hội nghị giao lưu thì sao chứ? Hắn giao lưu cái gì với người ta được”

“Cũng không thể nói như vậy được, có thể trao đổi về vấn đề về vận may gì đó mà.”

Người thanh niên bên bàn của người đầu trâu chẳng hề kiêng nể gì hết, lúc nói không thèm hạ giọng, cố ý để cho bọn Hàn Sâm nghe được.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn không biết đám người đầu trâu kia có ý gì. Theo lẽ bình thường, bọn họ đều được coi là người ngoài ở đây, đáng ra phải coi nhau như đồng minh mới phải chứ, tại sao đám người kia lại bài xích hắn, còn cố ý gây sự với hắn nữa.

Hàn Sâm lười phản ứng lại bọn họ, chỉ coi như không nghe thấy họ nói cái gì, nói chuyện phiếm với bọn Cố Khuynh Thành.

Đám người Người đầu trâu thấy bọn họ không đáp lại cũng thấy mất hứng nên không nói thêm nữa.

Một lát sau, Tịnh Hải Vương và Nguyệt Luân Vương dắt tay nhau bước vào, tuyên bố bắt đầu hội nghị giao lưu.

“Ở xa tới là khách, xin mời Phật tử Phật nữ quý tộc bước lên phía trước sân khấu.” Nguyệt Luân Vương khẽ cười nói.

“A di đà Phật, vậy thì chúng ta xin phép lên trước.” Ánh mắt của Tịnh Hải Vương rơi lên trên người Vô Hoa, dường như không hề bận tâm nói: “Vô Hoa, ngươi lên sân khấu chia sẻ kinh nghiệm tu hành với chư vị bạn hữu đi.”

“Vâng, Vương thượng.” Vô Hoa đứng dậy, hành lễ với Tịnh Hải Vương và Nguyệt Luân Vương trước, lúc này mới bước lên sân khấu, sau đó hắn nói

với nhân viên công tác ở hiện trường: “Nhờ ngươi hỗ trợ chuẩn bị một khối đá thử vàng.”

Cái gọi là đá thử vàng thật ra chình là một bài kiểm tra lực lượng khoáng thạch, độ bền của loại khoáng thạch này cực kỳ cao, tác động lực lên trên sẽ không thể đập nát được đá thử vàng mà chỉ đánh lõm tảng đá xuống, bình thường nó hay được sử dụng ở trong các bài kiểm tra lực phá hoại của thuật gen.

“Trận đầu tiên đã để cho Phật tử Vô Hoa ra sân, xem ra Phật tộc muốn cho chúng ta một đòn phủ đầu rồi đây.” Đỗ Lệ Xá bĩu môi nói.

Hết chương 1899.

Chương 1900. Niêm Hoa Chỉ

Nhân viên công tác chuyển một khối đá thử vàng lên trên sân khấu, tất cả mọi người đều nhìn Vô Hoa, để xem hắn đang chuẩn bị biểu diễn thuật gen gì.

Dáng vẻ của Vô Hoa trông rất thanh thoát, dù để đầu trọc nhưng lại có vẻ càng thanh tú hơn, hắn quay xuống dưới sân khấu thi lễ rồi nói: “Tại hạ biểu diễn cho mọi người thuật gen tên là “Niêm Hoa Chỉ””

Vô Hoa vừa nói dứt lời thì rất nhiều vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp đều hơi ngạc nhiên.

“Niêm Hoa Chỉ” vô cùng nổi tiếng nhưng mà danh tiếng của nó đến từ việc môn chỉ pháp này vô cùng thông dụng ở trong Phật tộc, gần như tất cả Phật tộc đều biết sử dụng.

Mà mục đích của hội nghị giao lưu là thay cũ đổi mới, vậy mà Vô Hoa lại biểu diễn một món hàng phổ biến như Niêm Hoa Chỉ, không tránh khỏi làm cho người ta có chút thất vọng.

“Phật tử Vô Hoa này, mặc dù Niêm Hoa Chỉ của Phật tộc rất lợi hại nhưng mà chúng ta cũng đã từng xem qua rất nhiều lần rồi, hình như không cần biểu diễn nữa nhỉ?” Không biết có người nào đó lên tiếng ở dưới sân khấu, lập tức dậy lên một tràng những tiếng đồng ý.

Vô Hoa khẽ mỉm cười, hắn nói với vẻ không vội không gấp: “Mục đích của hội nghị giao lưu là thay cũ đổi mới, Vô Hoa ngu dốt không tự nghĩ ra được năng lực nào mới, vậy nên đành phải bỏ ra chút công phu, làm một thay đổi nho nhỏ dựa trên nền tảng của Niêm Hoa Chỉ, có thể lấy được tiếng cười của chư vị thì Vô Hoa cũng đã hài lòng rồi.”

Nghe thấy Vô Hoa nói như vậy, tất cả mọi người cũng đều cảm thấy tò mò, có người kêu lên: “Vậy thì ngươi biểu diễn Niêm Hoa Chỉ nhanh lên chút đi, để bọn ta xem có gì khác biệt.”

“A di đà Phật.” Vô Hoa niệm một tiếng Phật hiệu rồi đi tới phía trước đá thử vàng, cũng không nhìn thấy có uy thế gì phát ra trên người hắn, đưa ngón cái tay phải ra, ngón tay đặt lên trên vách đá của đá thử vàng.

Các vương công quý tộc bên trong và bên ngoài tràng đều đang duỗi dài cả cổ, muốn nhìn xem rốt cuộc Niêm Hoa Chỉ của Vô Hoa có bao nhiêu uy lực.

Nhưng một ngón tay này của Vô Hoa chỉ giống như tiến vào một tấc mà thôi, cho dù là một Nam Tước bình thường cũng có thể làm được trình độ như thế này.

Trong lúc mọi người đang nghi ngờ khó hiểu thì lại nhìn thấy ngón tay của Vô Hoa dịch chuyển ở trên khối đá thử vàng, lập tức viết một chữ lên trên đó.

Lúc này mọi người mới hiểu được, thì ra cái mà Vô Hoa muốn biểu diễn cũng không phải là sức tàn phá, mà hắn muốn dùng Niêm Hoa Chỉ để viết chữ.

Nhưng mà bọn họ vẫn không hiểu rõ lắm, chữ viết có đẹp hơn nữa thì có liên quan gì tới uy lực của Niêm Hoa Chỉ chứ? Dùng lực ngón tay phá đá thì Nam Tước cũng có thể làm được, không cần kỹ xảo cao siêu gì cả.

Khi Vô Hoa vừa viết ra một chữ thì khí thể cả người hắn cũng đột ngột thay đổi, chỉ thấy được trên người hắn toát ra khí thế mãnh liệt, giống như Bất Động Minh Vương đứng giữa gió táp hoa bay vậy.

Ngón tay vạch xuống cho người ta cảm giác như bách hoa lụi tàn, lại như lá khô rơi rụng.

"Nhất diệp hoa khai nhất giới diệt…" Từng chữ từng chữ được vạch ra dưới ngón tay Vô Hoa, Niêm Hoa Chỉ lẽ ra là một thuật gen phóng khoáng linh động, nhưng khi Vô Hoa sử dụng lại khiến cho mọi người cảm thấy dường như đang đứng giữa khung cảnh tiêu điều bách hoa lụi tàn, lá rụng đìu hiu vô biên vô tận, làm người ta sinh lòng sợ hãi tâm như tro tàn, khác biệt hoàn toàn với Niêm Hoa Chỉ từng thấy trước đây.

Sắc mặt của những thanh niên có sức mạnh ý chí kém hơn một chút đã chuyển thành trắng bệch, giống như chính mình đã trở thành một lão già gần đất xa trời, hoặc là một đóa hoa sắp tàn úa, có một thứ cảm giác đáng sợ đang đi gần đến cái chết.

Cho dù là đệ tử của Nguyệt Hạ Viện thì sắc mặt cũng hơi khó coi.

"Ý cảnh thật lợi hại, hắn còn trẻ mà sao lại có ý cảnh đáng sợ như vậy được?" Sắc mặt của Đỗ Lệ Xá xám xịt hỏi.

Hắc Cương lạnh lùng nói: "Phật tộc có phương pháp khai trí, Phật tử Vô Hoa đó chắc chắn đã được vương giả khai trí, nếu như ta đoán không lầm thì vương giả khai trí cho hắn có lẽ là Khô Vinh Phật Vương."

Con gái cả Rebecca của Nguyệt Luân Vương nói: "Đúng vậy, tính toán thời gian thì Khô Vinh Phật Vương đã quay đời cách đây hai năm, khi đó có lẽ Vô Hoa đã có thể tiếp nhận khai trí. Hơn nữa thứ mà Khô Vinh Phật Vương am hiểu nhất chính là thuật Khô Vinh, ý cảnh của Niêm Hoa Chỉ này được khắc sâu hàm ý Khô Vinh, hẳn là được truyền lại từ Khô Vinh Phật Vương, không còn nghi ngờ gì nữa."

"Hai năm có thể lĩnh ngộ được ý chí và kinh nghiệm của Khô Vinh Phật Vương để lại đến mức độ như vậy, bản thân Vô Hoa này cũng thật là lợi hại." Hắc Cương nói.

Rebecca khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa nhưng ánh mắt lại nghiêm túc hẳn lên.

“Chị ơi, thế này chẳng phải hắn đang ăn gian hay sao? Hắn có ý chí và kinh nghiệm của Khô Vinh Phật Vương nhưng chúng ta lại không có, ai có thể có được ý cảnh như vậy ở độ tuổi và tước vị như hắn chứ?” Đỗ Lệ Xá tỏ vẻ không cam lòng nói.

“Tịnh Hải Vương để cho Phật tử Vô Hoa lên sân khấu đầu tiên, chỉ e là cũng không muốn để cho người ta so sánh với hắn, chúng ta cũng không am hiểu về những thứ này, sợ rằng trận này chỉ có thể nhượng bộ thôi.” Rebecca bình tĩnh nói.

Lúc này Vô Hoa đã viết chữ xong, hắn lùi về sau rồi đứng đó một cách thản nhiên, ý cảnh tiêu điều làm cho người ta có cảm giác đáng sợ trên người hắn cũng đã biến mất.

Nhưng vương công quý tộc đang quan sát ở bên trong và bên ngoài hội trường mới tỉnh ngộ lại từ bên trong ý cảnh đó, mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa khắp người, nhìn những con chữ trên hòn đá thử vàng kia vẫn còn khiến cho lòng người sợ hãi, dường như cảm nhận được có khí tức tàn lụi lan tràn bên trên.

“Ý cảnh chỉ pháp thật là lợi hại, ý cảnh như vậy ta chỉ từng thấy trên một vài cường giả cấp Vương thôi, Phật tử Vô Hoa còn trẻ mà lại có được ý cảnh mạnh mẽ như vậy, đúng là khó tin mà.”

“Cái này thì có gì kỳ lạ chứ? Chẳng lẽ ngươi không biết Phật tộc có phương pháp khai trí sao, Phật vương có thể truyền thụ lại ý chí và kinh nghiệm của bọn họ cho hậu bối, có lẽ Phật tử Vô Hoa đã từng được Phật vương khai trí nên mới có được ý cảnh như vậy.”

“Phương pháp khai trí của Phật tộc lợi hại thật đấy, cứ như là hack gian lận vậy, còn trẻ thế mà đã có ý cảnh như vậy, mạnh hơn rất nhiều so với chúng ta nhỉ?”

“Mỗi thượng tộc đều có thế mạnh riêng, tộc Rebet chúng ta cũng có lợi thế của chính mình, không cần phải tự ti.”

“Mặc dù nói như vậy, nhưng trận này chắc chẳng có ai trong tộc ta có thể bước tới kiểm chứng Phật tử Vô Hoa rồi, Tử Tước bình thường làm gì có ý cảnh kinh khủng như vậy chứ. Đừng nói là Tử Tước, cho dù là Bá Tước hay Hầu Tước thì cũng khó mà có được ý cảnh như vậy.”

“Người ở xa tới là khách, nhường bọn một trận cũng có sao đâu.”

Nhóm vương công quý tộc bàn tán xôn xao, bọn họ vô cùng hâm mộ thuật khai trí của Phật tộc.

Phật tử Vô Hoa cúi đầu rũ tai, đứng chờ trên sân khấu.

Bình thường vào lúc này cần phải có một đệ tử của tộc Rebet đi lên thể hiện thuật gen tương tự, kiểm chứng lẫn nhau với Phật tử Vô Hoa, đạt tới mục đích giao lưu cùng tiến bộ

Nhưng mà ý cảnh Niêm Hoa Chỉ này của Phật tử Vô Hoa thật sự quá lợi hại, trong số các đệ tử của Nguyệt Hạ Viện vốn không thể tìm ra được ai địch nổi, miễn cưỡng bước cũng chỉ càng thêm mất mặt mà thôi.

Đỗ Lệ Xá cùng với một đám tinh anh hậu bối của tộc Rebet ngươi nhìn †a, ta nhìn ngươi, thấy cũng không có ai đi ra thì trong lòng bọn họ đều thầm than thở một tiếng, họ cũng biết ở phương diện này tộc Rebet thật sự không bằng Phật tộc.

“Mấy chữ kia đẹp vậy à? Sao ta cứ thấy chữ Hàn Sâm viết còn đẹp hơn hắn nhỉ.” Thanh Ly nhìn chữ viết trên đá thử vàng lẩm bẩm.

Hết chương 1900.

Chương 1901. Phật tộc được triệu hồi

“Thanh Ly, ngươi nói cái gì vậy?” Đỗ Lệ Xá đứng ở bên cạnh Thanh Ly không nghe rõ, nàng nhìn Thanh Ly hỏi.

“Ta cảm thấy chữ viết của Phật tử Vô Hoa này còn không đẹp bằng của Hàn Sâm” Thanh Ly trả lời.

Câu nói đó của Thanh Ly đã bị những đệ tử Nguyệt Hạ Viện nghe được nhưng họ chỉ cho là Thanh Ly nói chữ của Hàn Sâm đẹp, một đệ tử của Nguyệt Hạ Viện nói: “Thanh Ly, chiêu Niêm Hoa Chỉ này của Vô Hoa không chỉ đơn giản là chữ đẹp đâu, chủ yếu là ý cảnh lợi hại ở trong đó, chữ có đẹp hay không cũng chẳng phải là điều quan trọng.”

Thanh Ly đáp lại: “Ta cũng đang nói đến ý cảnh, ý cảnh trong chữ của Phật tử Vô Hoa ta cảm thấy không lợi hại bằng ý cảnh trong chữ của Hàn Sâm”

Tất cả mọi người nghe thấy vậy đều không tin lắm, ngoại trừ Hắc Cương thì trong số bọn họ không có ai biết Hàn Sâm có đao ý khủng khiếp như thế nào.

Rebecca nhìn Thanh Ly rồi hỏi: “Thanh Ly, ngươi nhìn thấy chữ của Hàn Sâm lúc nào? Trong chữ viết của hắn có ý cảnh gì?”

“Ta mới nhìn thấy mấy ngày trước, ý cảnh trong chữ viết của hắn chính là ý cảnh Nha Đao.” Thanh Ly nói.

Rebecca nghe thấy vậy thì lắc đầu nói: “Chỉ sợ không có khả năng lắm, Hàn Sâm mới luyện Nha Đao được bao lâu chứ? Hơn nữa hắn vẫn chỉ là một Nam Tước, đừng nói đến việc bây giờ hắn khó có khả năng ngưng tụ được đao ý, mà cho dù có thể ngưng tụ được đao ý thì cũng không sánh bằng ý cảnh Niêm Hoa Chỉ của Vô Hoa được, dù sao dưới tình huống ý chí và kinh nghiệm cấp Vương thì mới có thể tiến hóa thành ý cảnh, Hàn Sâm cũng không phải là Phật tộc, làm sao một Nam Tước có thể có được đao ý như vậy chứ?”

“Nói vậy cũng đúng, nhưng ta vẫn luôn cảm thấy ý cảnh khắc trong chữ của Hàn Sâm cao hơn so với Vô Hoa.” Dù thế nào thì tu vi của Thanh Ly vẫn còn thấp, nàng cũng chỉ có cảm giác như vậy thôi chứ không dám khẳng định chắc chắn.

Bọn người Hàn Sâm và Cố Khuynh Thành cũng đều đã nhìn thấy chữ viết của Vô Hoa, Cố Khuynh Thành có hơi ngạc nhiên nói: "Ý cảnh của tiểu hòa thượng này cũng không tệ lắm nhỉ."

Lời nói này của Cố Khuynh Thành vô cùng tự nhiên, dưới cái nhìn của nàng thì ý cảnh của Vô Hoa cũng chỉ có thể coi là không tệ mà thôi.

Chỉ nói về lực lượng đơn thuần thì sinh vật bên trong Tí Hộ Sở kém hơn đại vũ trụ gen rất nhiều, nhưng nếu bàn về ý cảnh và sự hiểu biết đối với võ đạo thì Tí Hộ Sở và đại vũ trụ gen lại không có sự chênh lệch.

Trình độ kiếm thuật của Cố Khuynh Thành là cao nhất ở bên trong Tí Hộ Sở, kiếm ý cũng ở mức độ cao cấp nhất, năng lực của nàng ở trong đại vũ trụ gen không mạnh nhưng đối với phương diện hiểu biết về kiếm thuật và kiếm ý thì tuyệt đối không thua kém cấp Vương, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

Phần lớn sinh vật xuất thân từ Tí Hộ Sở cũng đều như vậy. Đương nhiên cũng có một số ngoại lệ, ví dụ như Vương Vũ Hàng, hiểu biết của hắn đối với võ đạo cũng không phải đặc biệt mạnh nhưng so với những Tử Tước Bá Tước khác thì lại mạnh hơn rất nhiều.

"Cũng không tệ lắm sao? Khẩu khí của ngươi đúng là lớn thật, ý cảnh của Vô Hoa cũng chỉ là không tệ lắm, vậy thì cái gì mới được xem là tốt chứ?" Người đầu trâu ở bàn đối diện oang oang hỏi.

Đương nhiên Cố Khuynh Thành không có hứng thú tranh luận về võ đạo với một tên đầu trâu, thậm chí còn không thèm để ý đến hắn.

Hàn Sâm nhìn màn biểu diễn của Vô Hoa thì trong lòng cũng hơi ngẩn ngơ.

Lúc hắn đọc "Vô Lượng Kinh" cũng đã cảm thấy thuật gen của Phật tộc hơi kì lạ. Hôm nay nhìn thấy màn biểu diễn của Vô Hoa, hắn đã biết †ại sao bản thân mình lại có cảm giác kỳ lạ rồi.

Tính từ Phật Vương cho đến Vô Hoa, mặc dù sức mạnh mà bọn họ sử dụng không giống nhau lắm, nhưng mà loại cảm giác này Hàn Sâm lại thấy thật quen thuộc, làm cho hắn nghĩ tới một kẻ vô cùng đáng sợ.

Hàn Sâm đặt ý niệm của mình chìm vào trong hồn hải, giữa hư không có một tòa tháp cổ lơ lửng đứng đó, bức hoàng trên tháp có viết hai chữ "Thiên Mệnh".

Ý thức chìm vào bên trong tháp Thiên Mệnh, hắn nhìn thấy người mặc áo giáp và Cổ Ma bị nhốt lại trên đỉnh của tòa tháp Thiên Mệnh.

Kể từ khi Cổ Ma bị Hàn Sâm bắt vào tháp Thiên Mệnh, người mặc áo giáp hận không thể lột da rút gân Cổ Ma mà ăn thịt, tiếc là bọn họ bị nhốt riêng ra, cho nên người mặc áo giáp không thể gặp được Cổ Ma, chỉ đành suốt ngày gào thét chửi bới Cổ Ma.

Cổ Ma đã bị nhốt lâu như vậy rồi mà chẳng tỏ ra lo lắng chút nào, mỗi ngày đều khoanh chân ngồi thiền giống như lão tăng đang nhập định, hoàn toàn không thèm để ý tới tiếng gào thét la mắng của người mặc áo giáp.

Ban đầu Hàn Sâm vẫn còn thường xuyên quan sát Cổ Ma, sau đó lại phát hiện tên này đúng là như đang ngồi tử thiền thật, bao nhiêu năm như vậy mà cũng không hề nhúc nhích, sau đó dần dần hắn cũng ít chú ý tới hơn.

Hôm nay nhìn thấy màn biểu diễn của Vô Hoa, cuối cùng Hàn Sâm cũng nghĩ ra tại sao lại có cảm giác kỳ lạ này rồi, bởi vì cảm giác mà những người Phật tộc kia mang đến cho Hàn Sâm lại vô cùng giống với Cổ Ma.

"Chẳng lẽ trong thân thể của Cổ Ma có gen Phật tộc sao?" Hàn Sâm âm thầm suy đoán.

Dường như Cổ Ma cảm nhận được cái gì đó, hắn mở mắt nhìn về phía Hàn Sâm, bị nhốt nhiều năm như vậy rồi mà ánh mắt của hắn vẫn †rong veo như cũ, giống như dòng suối trong trẻo không nhiễm chút bụi bặm nào vậy.

Nhưng nếu nhìn lâu sẽ phát hiện ra dường như dòng suối trong suốt dường như không có đáy, sâu hun hút tựa như vực thẳm nơi đáy biển.

"Ngươi muốn biết cái gì?" Cổ Ma đột ngột mở miệng hỏi.

Hàn Sâm có hơi giật mình, trong lòng đầy ngạc nhiên: "Tên Cổ Ma này bị nhốt ở trong tháp Thiên Mệnh mà vẫn có thể cảm nhận được ta đang nhìn

trộm hắn, đúng thật là một kẻ đáng sợ.”

Hàn Sâm cũng không có ý định né tránh, ý niệm của hắn biến thành âm thanh vang vọng bên trong tháp Thiên Mệnh: “Cổ Ma, ngươi cũng biết Phật tộc?”

“Biết.” Cổ Ma đáp.

Trong lòng Hàn Sâm lại càng ngạc nhiên hơn, bởi vì hắn cũng chỉ thuận miệng hỏi như vậy thôi, Cổ Ma chỉ vừa mới thăng cấp đến Liên Minh thì đã bị hắn bắt vào tháp Thiên Mệnh, vốn dĩ không thể đến đại vũ trụ gen được, làm sao hắn biết đến sự tồn tại của Phật tộc chứ.

“Ngươi biết những gì về Phật tộc?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

Cổ Ma nhoẻn miệng cười: “Năm đó ta triệu hồi Thần Minh giáng lâm, vị

Thần được triệu hồi tới tự xưng là Phật tộc.”

Lần này Hàn Sâm thật sự giật mình, cho tới hôm nay hắn mới biết được người mà đám Cổ Ma triệu hồi lại là một Phật tộc, nói cách khác thì kẻ A Tu La đã chém giết cắn nuốt chính là một Phật tộc.

Nhưng mà tại sao Phật tộc của đại vũ trụ gen lại được triệu hồi đến Tí Hộ Sở chứ? Cái này hoàn toàn không thể hiểu nổi, theo lý thuyết thì Phật tộc không thể nào bước vào Tí Hộ Sở được, càng không thể tiến vào Tí Hộ Sở bên dưới Liên Minh.

“Ta đang nói về Phật tộc chứ không phải là Phật giáo đâu.” Hàn Sâm hỏi một câu như xác nhận lại.

“Trời sinh không tóc, trên đỉnh đầu xuất hiện chín nốt ruồi đen như hình sẹo nhẫn, có phải Phật tộc mà ngươi nói đó không?” Cổ Ma hờ hững nói.

Cuối cùng Hàn Sâm đã có thể chắc chắn Cổ Ma thật sự biết đến sự †ồn tại của Phật tộc, cho dù người mà bọn họ triệu hồi có phải Phật tộc thật hay không, nhưng việc Cổ Ma biết Phật tộc chắc chắn sẽ không sai.

“Lúc đầu tại sao ngươi lại triệu hồi vị thần linh kia xuống Tí Hộ Sở thứ tư?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Ngươi muốn biết sao? Chỉ cần ngươi trả lại tự do cho ta thì ta sẽ nói cho ngươi tất cả những thứ mà ngươi muốn biết.” Vẻ mặt của Cổ Ma vẫn như cũ, gần như không có một chút thay đổi nào.

“Ngươi không vốn liếng gì để mặc cả với ta hết.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

“Không trả lại tự do cho ta vậy thì phải hỏi lại rồi” Cổ Ma nói xong thì nhắm khẽ hai mắt lại, hình như lại ngồi thiền rồi.

Hàn Sâm cũng hơi bất đắc dĩ, không phải hắn chưa từng dùng cực hình và cái chết để uy hiếp, nhưng đối với nhân vật như Cổ Ma này vốn chẳng có tác dụng gì cả, lúc hắn dùng hình với Cổ Ma, tên này vẫn ngồi thiền được cơ mà.

Nói về sức mạnh ý chí, Cổ Ma chắc chắn là cấp Ma Vương, dù có vương giả trong đại vũ trụ gen cũng không thể nào so sánh với hắn được.

Hết chương 1901.

Chương 1902. Phía trước đá thử vàng

“Nếu như không có ai ra sân kiểm chứng với Phật tử Vô Hoa, vậy thì trận này đến đây là kết thúc.” Nguyệt Luân Vương đứng dậy nói.

Hắn hiểu rất rõ những đệ tử của Nguyệt Hạ Viện, cũng biết rõ về phương diện này không có người nào ở trong Nguyệt Hạ Viện có thể sánh bằng Vô Hoa, vậy nên hắn cũng không muốn chậm trễ quá nhiều thời gian, trì hoãn càng lâu thì sẽ chỉ càng làm cho tộc Rebet và Nguyệt Hạ Viện bối rối hơn thôi.

“Nguyệt Luân Vương đại nhân, ta muốn đề cử một người bạn lên sân khấu kiểm chứng cùng với Phật tử Vô Hoa.” Đột nhiên Đỗ Lệ Xá hành lễ với Nguyệt Luân Vương rồi nói.

“Lệ Xá, ngươi làm gì vậy?” Rebecca kéo em gái mình xuống, không biết đột nhiên nàng lại nổi điên gì nữa.

“Lệ Xá, ngươi muốn đề cử vị đệ tử nào của Nguyệt Hạ Viện?” Nguyệt Luân Vương cũng hơi giật mình, Đỗ Lệ Xá là con gái của hắn, nhưng mà hắn không nghĩ ra được Đỗ Lệ Xá muốn đề cử người nào.

“Người ta muốn đề cử cũng không phải là đệ tử của Nguyệt Hạ Viện, mà là đệ tử của Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ, Hàn Sâm của tinh cầu Nhật Thực.” Đỗ Lệ Xá mỉm cười nói.

Vừa mới nói dứt lời, Hàn Sâm vốn đang ở bên ngoài hóng hớt lập tức ngẩn người, tất cả vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp cũng đều thất thần, không ai ngờ Đỗ Lệ Xá lại đề cử Hàn Sâm.

Thanh Ly cũng trợn tròn mắt, nàng kéo vạt áo của Đỗ Lệ Xá hỏi: “Lệ Xá, ngươi làm gì đấy?”

“Không phải ngươi nói chữ của Hàn Sâm có ý cảnh cao hơn so với Vô Hoa hay sao? Vậy ta đề cử hắn ra sân kiểm chứng với Vô Hoa, nếu như hắn có thể thắng được Vô Hoa, coi như giành vinh quang về cho tộc Rebet ta rồi” Đỗ Lệ Xá nói.

“Nhưng mà đó chỉ là cảm giác của bản thân ta, ta cũng không chắc chắn có phải chữ của Hàn Sâm thật sự tốt hơn của Vô Hoa hay không.” Thanh Ly vội kêu lên.

Đỗ Lệ Xá cười thần bí: “Cho dù Hàn Sâm thua cũng không sao, hắn cũng không phải là người của tộc Rebet hay đệ tử của Nguyệt Hạ Viện, nếu hắn có thua cũng không ném lên người của chúng ta được.”

Thanh Ly bó tay rồi, nàng trợn mắt hung dữ nhìn Lệ Xá: “Nhưng nếu hắn thua thì chẳng phải sẽ làm ảnh hưởng đến thể diện của Nữ Hoàng bệ hạ hay sao, lại càng tệ hơn việc chúng ta bị mất mặt.”

Đỗ Lệ Xá còn muốn nói gì đó thì Nguyệt Luân Vương ở trên sân khấu đã nhíu mày nói: “Hàn Sâm không có trong danh sách của hội nghị giao lưu…”

“Nguyệt Luân Vương đại nhân, tại hạ đã nghe danh đệ tử của Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ từ lâu, nếu có thể lên kiểm chứng lẫn nhau thì †ại hạ cầu còn không được ấy chứ.” Phật tử Vô Hoa hành lễ với Nguyệt Luân Vương rồi nói.

Từ lần trước sau khi quay về, Phật nữ Bất Ngữ và Phật tử Vô Hoa vẫn còn đang bàn bạc xem làm thế nào để thăm dò được lai lịch của Hàn Sâm, cách tốt nhất chính là ép Hàn Sâm lên sân khấu và kiểm chứng bọn họ trong một cuộc so tài.

Lúc nghe thấy Đỗ Lệ Xá đề cử Hàn Sâm, ánh mắt của Phật nữ Bất Ngữ và Phật tử Vô Hoa đều sáng bừng lên, làm sao chịu bỏ qua cơ hội này chứ, không cần đợi Phật nữ Bất Ngữ ra hiệu thì Vô Hoa Phật tử cũng đã chủ động lên tiếng thỉnh cầu rồi.

Người trong cuộc như Vô Hoa cũng đã lên tiếng, vậy thì Nguyệt Luân Vương đành phải mở miệng hỏi: “Hàn Sâm có ở đây không?”

“Đệ tử ở đây.” Hàn Sâm vội vàng đứng bật dậy, hành lễ với Nguyệt Luân Vương rồi nói.

“Ngươi có đồng ý lên sân khấu kiểm chứng cùng với Phật tử Vô Hoa không?” Nguyệt Luân Vương lại hỏi tiếp.

“Đệ tử bằng lòng.” Hàn Sâm gật đầu trả lời, vừa mới dứt lời thì cả trong lẫn ngoài hội trường đều trở nên xôn xao.

Isa đang ở tinh cầu Đao Phong phía xa nghe thấy Hàn Sâm đồng ý lên sân khấu kiểm chứng cùng với Phật tử Vô Hoa thì im lặng một lúc lâu.

Hàn Sâm cho rằng Isa bảo hắn tới chính là để cho hắn ra sân kiểm chứng, tất cả mọi thứ đều đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi cho nên hắn mới đồng ý dứt khoát như vậy, định sẽ không ngừng cố gắng thể hiện thật tốt để cho Isa

càng thêm coi trọng người đệ tử này, tương lai có thể cung cấp cho hắn nhiều tài nguyên hơn nữa.

Thực tế thì quả thật Isa cũng muốn để cho Hàn Sâm ra sân giành lấy vinh quang về cho nàng, nhưng ý cảnh Niêm Hoa Chỉ của Vô Hoa rất khó tìm được sinh vật dưới cấp Vương nào có thể địch nổi, lúc này Hàn Sâm ra sân lại không phải là mong muốn của Isa.

“Đã như vậy thì ngươi hãy lên sân khấu kiểm chứng cùng với Phật tử Vô Hoa đi.” Nguyệt Luân Vương cứ cho rằng Đỗ Lệ Xá cố ý làm khó Hàn Sâm, vậy nên hắn mới phải hỏi Hàn Sâm xem có đồng ý hay không trước đã, thuận lợi cho Hàn Sâm một lối thoát.

Nhưng ai mà biết được Hàn Sâm lại thật sự đồng ý lên sân khấu, làm cho Nguyệt Luân Vương cũng thấy hơi giật mình.

Hàn Sâm bước lên sân khấu giao lưu rồi đi tới phía trước đá thử vàng.

“A di đà Phật, Hàn cư sĩ, chúng ta lại gặp nhau rồi, có thể kiểm chứng thuật gen cùng với Hàn cư sĩ là vinh hạnh của Vô Hoa.” Vô Hoa vuốt cằm nói.

“Phật tử khách sáo rồi.” Hàn Sâm thản nhiên nói một câu, sau đó hắn bước về phía đá thử vàng, hắn lười phải nói nhiều lời với Vô Hoa.

Ánh mắt Phật nữ Bất Ngữ nhìn về phía Hàn Sâm, nàng muốn biết Hàn Sâm sẽ dùng phương thức như thế nào để kiểm chứng cùng với Vô Hoa, nếu như nói ý cảnh của Hàn Sâm mạnh hơn so với Vô Hoa thì đương nhiên Phật nữ Bất Ngữ không tin.

Nhưng mà cho dù như thế nào thì đây cũng là một cơ hội tốt để quan sát Hàn Sâm, thế nên Phật nữ Bất Ngữ dõi theo một cách vô cùng chăm chú, chỉ sợ sẽ bỏ qua bất cứ một chỉ tiết nào.

Ngược lại có rất nhiều vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp có chút bất mãn với việc Hàn Sâm bước lên sân khấu giao lưu.

“Một Nam Tước như hắn đi lên kiểm chứng với Vô Hoa, nghĩ bằng mông cũng biết kết quả thế nào rồi, còn cần phải so đấu hả?”

“Đúng vậy, hắn cũng không phải là đệ tử của Nguyệt Hạ Viện, vậy mà lại đề cử hắn lên sân khấu, không biết Đỗ Lệ Xá có ý gì nữa, là cố ý làm cho Hàn Sâm mất mặt sao?”

“Hàn Sâm cũng thật là, không được chính không được, lúc Nguyệt Luân Vương đại nhân hỏi hắn thì cứ trả lời không lên sân khấu là được rồi, dù sao thì cũng tốt hơn nhiều so với việc lên đó rồi bị mất mặt.”

“Thì chẳng thế, cũng không biết hắn nghĩ thế nào nữa, một Nam Tước như hắn mà có thể so sánh được với ý cảnh ý chí Phật Vương của Vô Hoa hay sao chứ? Rõ ràng là đi lên cho người ta vả mặt mà.”

“Người ta hếch mặt lên trời luôn rồi, trước thì được đao khí cấp Vương, sau lại luyện thành Nha Đao, đúng là tự tin dào dạt, không biết mình họ gì nữa.”

“Vậy mà cũng dám lên, dũng khí cũng đáng khen ngợi đấy nhưng mà ngu ngốc quá đi.”

“Lần này là quá mất mặt rồi, không sợ hàng không tốt, chỉ sợ bị so sánh, Hàn Sâm đi lên kiểm chứng với Vô Hoa, đó chính là hàng nhái gặp phải hàng thật rồi, xấu hổ chết mất.”

“Hắn có thể lên thì ta nghĩ mình cũng lên được đấy chứ, ít ra ta còn là một Tử Tước đó.”

“Ta còn là Bá Tước này, có được cái quái gì đâu, mới vừa chạm đến biên giới của ý cảnh, vẫn còn kém xa vạn dặm so với Phật tử Vô Hoa.”

Rebecca nhíu mày trách móc Đỗ Lệ Xá: “Ngươi cũng hồ đồ quá, mặc dù Hàn Sâm không phải là đệ tử của Nguyệt Hạ Viện nhưng chỉ cần hắn xuất chiến đã là thay mặt cho tộc Rebet chúng ta rồi, đến lúc đó thua quá thảm hại thì chúng ta cũng sẽ mất mặt thôi.”

Đỗ Lệ Xá lè lưỡi nói: “Cái này không thể trách ta được, là chính bản thân hắn đồng ý bước lên mà, không được thì cứ nói không được đi nha, là chính bản thân hắn muốn thể hiện, tại sao có thể trách ta được chứ”

Thanh Ly suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hàn Sâm đồng ý bước lên thì chứng tỏ là hắn có lòng tin chiến thắng được Vô Hoa chứ nhỉ? Có lẽ ý cảnh ở trong chữ viết của hắn thật sự mạnh hơn Vô Hoa cũng không chừng.”

“Không thể nào!” Rebecca và Đỗ Lệ Xá đồng thanh nói, đương nhiên bọn họ sẽ không tin Hàn Sâm có thể mở ra được ý cảnh còn cao hơn so với Vô Hoa.

Đỗ Lệ Xá đề cử Hàn Sâm cũng chỉ là giỡn chơi thôi, không nghĩ rằng Hàn Sâm thật sự có thể thắng được Vô Hoa.

Đừng nói là Rebecca và Đỗ Lệ Xá không tin, gần như tất cả vương công quý tộc của tộc Rebet cũng đều không tin, trong đó còn bao gồm cả sự tồn tại như của Nguyệt Luân Vương và Isa nữa.

Bản thân Hàn Sâm lại không nghĩ nhiều như vậy, trong lòng hắn đã có dự định trước, hắn chậm rãi đi tới phía trước đá thử vàng, nhìn thoáng qua chữ viết của Vô Hoa ở trên đó, sau đó vươn một ngón tay ra viết lên một mặt khác của đá thử vàng.

Hết chương 1902.

Chương 1903. Phật Đà Niêm Hoa

Hàn Sâm đứng ở phía trước đá thử vàng, trong đầu hắn hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Ý cảnh Niêm Hoa Chỉ của Vô Hoa tuy kém hơn vương giả chân chính nhưng so với quý tộc trẻ tuổi bình thường thì lại mạnh hơn rất nhiều.

Đương nhiên đao ý Nha Đao mạnh hơn của Vô Hoa rất nhiều nhưng Hàn Sâm không thể dùng ra được, nếu viết ra toàn bộ đao ý Nha Đao thì sẽ dễ dàng để thắng được Vô Hoa nhưng Isa không nghi ngờ hắn mới lạ.

Không cần đến đao ý Nha Đao thì kiếm ý của Hàn Sâm cũng không hề kém cạnh chút nào, muốn thắng được Vô Hoa cũng rất dễ dàng. Nhưng Isa đã

từng nhìn thấy kiếm ý đó, Hàn Sâm viết ra kiếm ý thì thân phận Kim Tệ sẽ lập tức bị bại lộ, Isa lại càng không bỏ qua cho hắn được.

Cũng may trước đó Hàn Sâm đã tính toán trước, trong "Vô Lượng Kinh" có ghi lại Niêm Hoa Chỉ, mặc dù Hàn Sâm chưa từng luyện qua nhưng nhìn chung cũng biết đây là một môn thuật gen gì đó.

Về cơ bản Phật tộc đều có thể dùng Niêm Hoa Chỉ, cũng đủ để nói lên chẳng phải môn thuật gen cao siêu gì cả. Sở dĩ Niêm Hoa Chỉ của Vô Hoa lợi hại là vì có thêm ý cảnh Khô Vinh.

"Cổ Ma, như lời chúng ta vừa mới nói, bây giờ hãy để cho ta nhìn thấy thành ý và năng lực của ngươi đi." Ý niệm của Hàn Sâm chìm vào trong tháp Thiên Mệnh nói với Cổ Ma.

Cổ Ma khẽ mỉm cười bình tĩnh nói: "Như ngươi mong muốn."

Dứt lời, Cổ Ma cũng không đứng dậy mà vẫn ngồi khoanh chân ở đó, chỉ vươn một ngón tay viết lên hư không

Đương nhiên thứ mà ngón tay của Cổ Ma vẽ ra cũng là Niêm Hoa Chỉ của Phật tộc, hơn nữa còn khác biệt so với Niêm Hoa Chỉ mà Vô Hoa đã dung hợp ý cảnh khô vinh vào trong đó. Ngón tay của Cổ Ma đưa ra giống như Phật Đà Niêm Hoa, như thể tất cả vui buồn hợp tan của thế gian đều nằm trên đầu ngón tay của hắn vậy.

Đồng thời khi dấu tay của Cổ Ma được vẽ ra, Hàn Sâm có cảm giác †âm thần tương thông, giống như ý niệm của mình và Cổ Ma hợp lại thành một, có thể cảm nhận được tâm trạng của hắn, có thể hiểu được những thứ mà hắn hiểu, nói là tâm đầu ý hợp cũng chỉ đến thế.

Gần như đồng bộ cùng với ngón tay của Cổ Ma, Hàn Sâm cũng đưa ngón tay ra đặt lên phía trên đá thử vàng, mọi hành động đều đồng bộ cùng với Cổ Ma.

Nhưng Cổ Ma là bay bổng truyền thần mà Hàn Sâm lại viết trên đá thử vàng.

“Ồ, Niêm Hoa Chỉ à, hình như Hàn Sâm đang dùng Niêm Hoa Chỉ đúng không?”

“Chắc là vậy đấy, làm sao hắn biết Niêm Hoa Chỉ của Phật tộc được?”

“Niêm Hoa Chỉ cũng không phải hiếm lạ gì, cũng chỉ có thể coi là thuật gen đại chúng ở Phật tộc, đã truyền ra ngoài không ít rồi, người ngoài có thể sử dụng Niêm Hoa Chỉ cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng vậy mà Hàn Sâm lại muốn bắt chước Vô Hoa dùng Niêm Hoa Chỉ để viết chữ thì hơi sai lầm rồi đó.”

“Nhất hoa nhất diệp nhất thế giới…” Hàn Sâm lại không để ý tới những lời bàn tán bên ngoài mà tiếp tục viết xuống.

Ầm!

Những vương công quý tộc còn đang bàn tán xôn xao sau khi nhìn kỹ chữ mà Hàn Sâm viết ra thì tâm thần lập tức bị chấn động, mồ hôi lạnh †úa ra ướt đẫm cả người, một cảm giác sợ hãi phát ra từ nội tâm giống như bị trúng tà vậy, không dám động đậy mà chăm chú nhìn vào chữ viết của Hàn Sâm.

Không có cành khô xác xơ vô biên ở trong chỉ ý của Vô Hoa, cũng không có cảm giác uy hiếp của tử vong và héo úa.

Nhưng khi nhìn vào chữ mà Hàn Sâm viết ra lại khiến cho mọi sinh vật phát ra cảm giác sợ hãi từ tận đáy lòng, sự sợ hãi này thâm nhập vào nơi sâu thẳm nhất của tâm hồn, khiến người ta không thể trốn chạy nổi.

Nhìn những chữ viết kia giống như thấy được một pho tượng Phật Đà Niêm Hoa bất ngữ, có cảm giác quỷ dị như lòng người bị nhìn xuyên thấu vậy.

Rõ ràng là đang mỉm cười, nhưng nụ cười đó còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

Chí ít ma quỷ còn cần phải mê hoặc sinh vật nhưng vị Phật Đà này lại

nhìn thẳng vào mặt tối tăm nhất ở sâu trong nội tâm, khiến cho không một ai có thể che giấu được nội tâm của mình, giống như mặt xấu xa

hèn hạ và gian ác nhất đều lõa lồ hiện ra.

Đối mặt với cái chết, chỉ cần có dũng khí thì còn có thể chống chọi được, cho dù cuối cùng có thất bại thì cũng có thể bình tĩnh mà nhắm mắt lại.

Thế nhưng bây giờ đến cả dũng khí để ngẩng đầu nhìn thẳng vào Phật Đà đang mỉm cười cầm hoa trước mặt mà bọn họ cũng không có, chỉ

cảm thấy toàn thân mình tràn đầy nghiệp chướng dơ bẩn lại không có chỗ thoát thân.

“AI” Quý tộc trẻ tuổi có sức mạnh ý chí hơi kém một chút ôm đầu nhắm mắt lại thét lên chói tai giống như đang trốn tránh gì đó.

Một số quý tộc công hầu cũng trắng bệch cả mặt.

Mạnh mẽ như Dạ Hà Vương mà khi nhìn vào chữ viết của Hàn Sâm, sắc mặt ngày càng đông cứng lại.

Một đám Phật tử Phật nữ bao gồm cả Tịnh Hải Phật Vương cũng trợn mắt há mồm, tâm trí bị chấn động khó nói lên lời.

"Phập!" Đột nhiên có một quý tộc trẻ tuổi rút dao đâm vào tim mình, rõ ràng là không chịu nổi loại áp lực tâm lý như thế này, muốn kết thúc mạng sống của mình.

"Ta không giết ngươi… Ta không ăn trộm… Ta không làm thế…" Thêm mấy thanh niên hét lên chói tai xoay người chạy trốn giống như phát điên, còn không ngừng lẩm bẩm trong miệng.

"A di đà Phật! Xin Hàn cư sĩ đừng viết nữa, trận này Vô Hoa nhận thua. Tịnh Hải Phật Vương đột nhiên mở miệng cất lên một tiếng a di đà Phật, đánh thức rất nhiều những vương công quý tộc đang chìm trong ý cảnh Niêm Hoa, một đám người sắc mặt trắng bệch vẫn chưa hoàn hồn, giống như vừa mới trải qua cơn ác mộng khủng khiếp nhất vậy.

Hàn Sâm dừng đầu ngón tay, chậm rãi thu tay lại, Phật kệ kia mới chỉ chưa viết được một nửa nhưng khi những vương công quý tộc giật mình tỉnh giấc lại không dám nhìn vào Phật kệ viết được một nửa.

Sự sợ hãi khó có thể nói thành lời này làm cho người ta không dám đối mặt.

"Phật Đà Niêm Hoa, chiếu rọi muôn vàn tâm tư thế gian, trong lòng người có sức mạnh kinh khủng, nhất niệm vi Phật, nhất niệm vi ma, có thể hiểu được một phần vạn ý nghĩa chân chính trong đó cũng đã vô cùng đáng quý. Hàn cư sĩ lại có thể luyện Niêm Hoa chỉ ý tới mức độ này làm cho Phật tộc chúng ta lấy làm tự ti, không biết Hàn cư sĩ đã học được Niêm Hoa Chỉ này ở đâu?" Tịnh Hải Phật Vương nhìn Hàn Sâm với ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, khen ngợi hỏi, người ngoài khó mà tưởng tượng được sự chấn động trong lòng hắn.

Có rất nhiều Phật tộc luyện Niêm Hoa Chỉ nhưng có thể thực sự luyện được ý cảnh của Niêm Hoa Chỉ thì lại không có mấy người.

So với hiểu biết mạnh mẽ về Khô Vinh của Vô Hoa, của Hàn Sâm mới là ý nghĩa chân chính của Niêm Hoa, kể từ khi Phật tộc sáng tạo ra Niêm Hoa Chỉ cho tới nay số người có thể đạt được tới cảnh giới này cũng chưa vượt qua được con số năm.

Hôm nay một Nam Tước không phải Phật tộc như Hàn Sâm, lại có thể luyện được Niêm Hoa Chỉ đến cảnh giới như thế, quả thực khiến người †a khó mà tưởng tượng nổi.

"Chỉ thuật đơn giản như vậy, vừa nãy Phật tử Vô Hoa đã biểu diễn và giảng giải vô cùng cặn kẽ, ta chỉ tiện học theo chút thôi, cảm thấy hình như không thuận tay lắm nên tự mình sửa đổi, viết không tốt khiến Phật Vương chê cười rồi." Hàn Sâm mỉm cười nói.

Hàn Sâm vừa mới dứt lời, vẻ mặt đám người Phật tộc đều lộ vẻ cổ quái, tất cả vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp cũng suýt hộc máu.

"Tiện học theo… Còn tự mình sửa đổi… Viết không tốt…"

Một đám vương công quý tộc cảm thấy mình sống bao nhiêu năm đều uổng phí, còn có thể tu luyện thuật gen như vậy sao?

Isa và Nguyệt Luân Vương đều nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, vẻ mặt của Tịnh Hải Vương lại càng ngạc nhiên hơn, một lúc lâu sau hắn mới thấp giọng niệm một tiếng a di đà Phật: "A di đà Phật… Hàn cư sĩ là người trời sinh thông minh, có cơ duyên với Phật tộc ta, nếu như có ngày nào đó tới Phật tộc của ta thì chúng ta sẽ dọn giường mà đối đãi, lắng nghe Hàn cư sĩ nói chân ngôn Phật lý."

Sự tồn tại như Tịnh Hải Phật Vương lại nói như vậy, nhất thời làm cho toàn bộ Nguyệt Chỉ Hiệp đều ồ lên.

"Có phải có hơi quá tay rồi không!" Hàn Sâm khẽ nhíu mày, ý cảnh của Cổ Ma còn lợi hại hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn, thậm chí ngay cả vương giả của Phật tộc cũng phải thán phục.

Hết chương 1903.

Chương 1904. Cũng tàm tạm

Lúc Hàn Sâm trở lại chỗ ngồi của mình, ánh mắt mọi người nhìn hắn đã hoàn toàn khác hẳn lúc trước, ánh mắt đó giống như đang nhìn một con quái vật vậy.

Tâm trạng của Hàn Sâm cũng không được tốt lắm, mặc dù lúc đầu hắn có ý định dựa hơi ý cảnh của Cổ Ma chút thôi, ai ngờ lại nổi danh thế, không biết chư vương Nguyệt Chi Hiệp và Isa sẽ nghĩ như thế nào.

“Cổ Ma, tại sao ngươi phải làm như vậy?” Ý niệm của Hàn Sâm chìm vào bên trong tháp Thiên Mệnh, hắn lạnh lùng quát lên hỏi.

“Ta chỉ cho ngươi thứ ngươi muốn.” Cổ Ma hờ hững nói, hắn vẫn ngồi khoanh chân ở đó không nhúc nhích, gương mặt vẫn đang mỉm cười giống như Phật Đà Niêm Hoa.

Hàn Sâm không nói thêm gì nữa, hắn chỉ liếc mắt nhìn Cổ Ma một cái, ý niệm lập tức rời khỏi tháp Thiên Mệnh.

“Cái tên Cổ Ma này thật sự quá nguy hiểm, tuyệt đối không thể thả hắn ra được.” Hàn Sâm thầm suy nghĩ trong lòng.

Hội nghị giao lưu sau đó, mặc dù nhân tài của Phật tộc và tộc Rebet xuất hiện liên tiếp, cũng có biểu hiện không hề tầm thường nhưng có Vô Hoa và nửa bản phật kệ của Hàn Sâm trước đó thì tất cả mọi thứ dường như cũng trở nên nhàm chán vô vị .

Tâm tư của mọi người chẳng còn đặt vào hội nghị giao lưu nữa, có rất nhiều vương công quý tộc liên tục nhìn về phía Hàn Sâm.

“Ý cảnh thật là lợi hại, Thanh Ly, ngươi nói không sai, ý cảnh của Hàn Sâm thực sự rất mạnh mẽ, rốt cuộc hắn đã tu luyện thế nào vậy?” Đỗ Lệ Xá

hướng ánh mắt ra phía ngoài hội trường, nàng hỏi với vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Trong chốc lát Thanh Ly không biết phải nói như thế nào, cái mà nàng đã từng nhìn thấy không phải là loại ý cảnh này mà là đao ý Nha Đao, nhưng bây giờ có nói thì sợ rằng bọn họ cũng không tin, nàng chỉ đành nở nụ cười miễn cưỡng rồi im lặng không nói gì.

"Đáng tiếc trên đầu hắn lại mọc tóc đen, nếu không ta thực sự cho rằng hắn cũng là Phật tộc, hơn nữa còn là Phật tộc nhận được khai trí của vương giả cấp Vương hoặc thậm chí là cấp Thần Hóa." Ánh mắt của Rebecca cũng dao động, thỉnh thoảng nàng lại nhìn về phía vị trí của Hàn Sâm ở bên ngoài hội trường.

Nửa câu Phật kệ đó có tác động quá lớn tới những đệ tử của Nguyệt Hạ Viện, thực sự rất khó để cho người ta tin ý cảnh như vậy lại xuất phát từ tay của một Nam Tước.

Hội nghị giao lưu tiếp tục tiến hành, lúc đến lượt Phật nữ Bất Ngữ lên sân khấu, ánh mắt của Phật nữ Bất Ngữ nhìn thẳng vào Hàn Sâm ngồi bên ngoài, nàng khẽ hành lễ nói: "Bất Ngữ hy vọng có thể kiểm chứng kiếm thuật cùng với Hàn cư sĩ, mong Hàn cư sĩ vui lòng chỉ giáo."

Bị Phật nữ Bất Ngữ chỉ đích danh khiêu chiến như vậy, ánh mắt của vương công quý tộc đều nhìn về phía Hàn Sâm, trong lòng cũng có phần chờ mong, vương công của quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp cũng biết Hàn Sâm là một trong số ít người có thể ngưng tụ được lực Tuyệt Nha.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu nói: "Phật nữ khách sáo quá, tại hạ chưa luyện kiếm thuật bao giờ, sợ rằng khó mà lọt được vào mắt xanh của Phật nữ, thật không dám bêu xấu nữa."

Vừa nãy hơi nổi tiếng quá rồi, Hàn Sâm không muốn tiếp tục ra tay nữa.

"Không sao cả, vạn pháp đều tương thông, Bất Ngữ đã ngưỡng mộ Nha Đao độc nhất vô nhị của Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ từ lâu, nếu như Hàn cư sĩ có thể kiểm chứng đao pháp cùng với Bất Ngữ thì lại càng là vinh hạnh của Bất Ngữ" Phật nữ Bất Ngữ nói.

Phật nữ Bất Ngữ đã nói đến mức này, Hàn Sâm còn từ chối nữa thì hình như không phải phép.

Hàn Sâm suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta thật sự không am hiểu kiếm thuật, hơn nữa ta cũng không thích đánh phụ nữ. Như vậy đi, kiếm thuật của vị ở bên cạnh ta đây cũng tàm tạm, nếu Phật nữ thật sự có hứng thú thì có thể để cho nàng kiểm chứng kiếm thuật cùng với Phật nữ”

Nghe thấy hắn nói như vậy, Phật nữ Bất Ngữ lập tức nhíu mày, trong mắt lóe lên vẻ không vui.

“Hàn Sâm, Phật nữ Bất Ngữ là khách từ xa tới, không được quá đáng như thế” Nguyệt Luân Vương nói.

“Vâng.” Hàn Sâm đành phải đứng dậy đáp lời.

Đột nhiên Phật nữ Bất Ngữ khẽ mỉm cười: “Đã như vậy thì trước tiên ta kiểm chứng kiếm thuật cùng với vị nữ cư sĩ này đã, nếu như nàng thua thì Hàn cư sĩ có bằng lòng kiểm chứng kiếm thuật cùng với Bất Ngữ không?”

“Nếu như Phật nữ thật sự có hứng thú như vậy, tại hạ cũng đành phải phụng bồi thôi.” Hàn Sâm gật đầu trả lời, cùng là cấp Tử Tước, hắn cũng không cho rằng Cố Khuynh Thành sẽ thất bại.

“Vậy thì làm phiền vị nữ cư sĩ này rồi.” Phật nữ Bất Ngữ khẽ hành lễ nói với Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành lườm Hàn Sâm một cái, lúc này mới đứng dậy bước lên sân khấu giao lưu.

Trong lòng vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp và Phật tộc cũng hơi ngạc nhiên, không biết rốt cuộc Hàn Sâm có ý gì khi để cho một gia thần đi lên kiểm chứng cùng với Phật nữ Bất Ngữ.

Đa số đều cảm thấy, dù sao Hàn Sâm vẫn còn là một Nam Tước, cho dù ý cảnh của hắn khá cao thì thực lực thật sự còn vẫn kém Tử Tước rất nhiều, không muốn lên sân khấu đánh thua chịu mất mặt trước Phật nữ Bất Ngữ, vậy nên hắn mới phải đẩy một gia thần lên.

Nhưng nói như vậy cũng không đúng, nếu như gia thần này thua thì chẳng phải hắn cũng phải lên sân khấu kiểm chứng cùng với Phật nữ Bất Ngữ hay sao.

Trong lúc mọi người đang suy đoán rốt cuộc Hàn Sâm muốn làm gì thì cuộc kiểm chứng trên sân khấu đã bắt đầu.

Phật nữ Bất Ngữ bảo nhân viên hiện trường lấy cho mình hai thanh kiếm cấp Tử Tước có hình thức giống nhau, nàng nói với Cố Khuynh Thành: "Nếu ngươi cảm thấy thanh kiếm này không thuận tay thì cũng có thể dùng kiếm của mình."

"Đều như nhau thôi." Cố Khuynh Thành tiện tay cầm lấy một thanh kiếm khí.

Phật nữ Bất Ngữ khẽ mỉm cười, nàng cầm thanh kiếm còn lại lên: "Mời nữ cư sĩ."

Cố Khuynh Thành cũng không khách khí, nàng rút kiếm ra lập tức chém về phía Bất Ngữ.

Một chiêu rút kiếm đơn giản nhưng dưới tay Cố Khuynh Thành chém ra thì kiếm này lại không đơn giản như vậy.

Kiếm pháp của Cố Khuynh Thành được gọi là Thiên Hạ Bá Đạo chỉ Kiếm, trong khoảnh khắc rút kiếm ra, người và kiếm đã hòa hợp thành một chỉnh thể không thể tách rời.

Một nhát kiếm chém xuống, trong mắt Phật nữ Bất Ngữ giống như toàn bộ thế giới đều đã bị thanh kiếm này chiếm cứ, nàng không thể rút lui cũng không thể né tránh được, chỉ có thể dùng kiếm ở trong tay mình chống lại kiếm của Cố Khuynh Thành.

"Kiếm ý thật là bá đạo!" Trong lòng Phật nữ Bất Ngữ cảm thấy khiếp sợ, không ngờ rằng Hàn Sâm chỉ tùy tiện đưa ra một gia thần lại là một cao thủ kiếm đạo như vậy.

Không kịp suy nghĩ nhiều, thanh kiếm kia quá nhanh quá bá đạo, Phật nữ Bất Ngữ chỉ có thể ngưng tụ kiếm lực và kiếm ý rồi giơ kiếm lên nghênh đón.

Nhưng Phật nữ Bất Ngữ cũng không giỏi lấy cứng đối cứng như vậy, sở dĩ tên của nàng là Bất Ngữ không phải vì nàng không thể nói chuyện, mà bởi vì vị Phật tộc bước lên ngưỡng cửa Thần Thoại khai trí cho nàng có danh hiệu là Bất Ngữ, nàng cảm động và nhớ đến ân tình đó nên kế thừa danh hiệu Bất Ngữ.

Thứ mà Bất Ngữ Phật Vương am hiểu nhất là "Bất Ngữ Kiếm", đặc

điểm lớn nhất của Bất Ngữ kiếm chính là kiếm xuất vô thanh, một loại kiếm pháp chứa sức mạnh hệ âm làm cho người ta không nghe được âm thanh gì cả, có thể tưởng tượng ra được nó đáng sợ đến mức nào.

Kiếm âm chưa vang, người đã tắt tiếng.

Năm đó có rất nhiều kẻ địch của Bất Ngữ Phật Vương, chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã bị một kiếm phong hầu, không nói được tiếng nào.

Đáng tiếc mặc dù Bất Ngữ Kiếm rất đáng sợ nhưng lại không am hiểu kiểu va chạm lấy cứng chọi cứng này.

Hai thanh kiếm chạm nhau, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, Cố Khuynh Thành đã thu kiếm trong vỏ rồi xoay người đi xuống dưới sân khấu.

Răng rắc!

Mọi người nhìn thấy Cố Khuynh Thành đã đi xuống khỏi sân khấu giao lưu, rất nhiều quý tộc trẻ tuổi vẫn còn đang không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì nghe thấy một âm thanh giòn vang, thanh kiếm ở trong †ay Phật nữ Bất Ngữ bị đứt thành hai đoạn, mi tâm xuất hiện một vết kiếm cực nhỏ, một giọt máu rỉ ra từ bên trong, giống như một nốt ruồi son ở trên mi tâm vậy.

Mọi người đều cảm thấy khiếp sợ khó hiểu, một nhân vật như Phật nữ Bất Ngữ mà lại bị gia thần của Hàn Sâm đánh bại bằng một kiếm, trong phút

chốc toàn bộ hội nghị giao lưu trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều giống như gặp ma vậy.

“Kiếm thuật như vậy mà bảo là tàm tạm à? Vậy kiếm thuật của ta là cái gì chứ?” Mọi người đều nhớ lại những lời Hàn Sâm vừa nói, trên mặt họ lộ vẻ vô cùng kỳ quái.

Hết chương 1904.

Chương 1905. Ước hẹn tháng ba

Vốn dĩ hội nghị giao lưu là đệ tử của Nguyệt Hạ Viện sẽ lên sân khấu, nhưng mà có nửa câu Phật kệ của Hàn Sâm và một kiếm của Cố Khuynh Thành, cho dù có là đệ tử của Nguyệt Hạ Viện hay Phật nữ Phật tử của Phật tộc thì cũng đều ảm đạm vô quang cả thôi, người mà vương công quý tộc bàn tán nhiều nhất chính là Hàn Sâm.

Người ngoài đều cho rằng Cố Khuynh Thành là gia thần của Hàn Sâm, một gia thần chỉ dùng một kiếm đã có thể đánh bại được một thiên chỉ kiêu nữ như Phật nữ Bất Ngữ, bản thân Hàn Sâm vừa mới luyện thành công Nha Đao mà vẫn có thể sử dụng ý cảnh như vậy, quả thực làm cho người ta cảm thấy không thể tin nổi, trên Nguyệt Chi Hiệp càng lưu truyền lại càng thần kì.

Đương nhiên cường giả chân chính sẽ không tin những lời nói đó của Hàn Sâm, cái gì mà tiện học theo chứ, độ tin cậy quá thấp.

Dĩ nhiên Isa cũng không tin, sau khi hội nghị giao lưu kết thúc nàng lập tức cho mời Hàn Sâm đến hoàng cung.

“Ngươi học Niêm Hoa Chỉ ở đâu?” Isa trực tiếp hỏi.

“Trước kia trong lúc vô tình đệ tử lấy được cuốn sách này, đệ tử học theo Niêm Hoa Chỉ ở trong đó.” Hàn Sâm vừa nói vừa đưa cuốn “Vô Lượng Kinh” cho lsa.

Nếu như Hàn Sâm dám mượn ý cảnh của Cổ Ma, đương nhiên hắn đã suy nghĩ thật kĩ những lời cần phải nói, nhưng ý cảnh của Cổ Ma quá mạnh mẽ, chỉ sợ Isa khó mà tin tưởng hắn hoàn toàn được.

"Cái này là bản gốc của "Vô Lượng Kinh", là bí mật bất truyền của Phật tộc, ngươi lấy được nó ở đâu?" Isa nhận lấy Vô Lượng Kinh, sau khi nàng cẩn thận lật xem thì tỏ ra cực kỳ ngạc nhiên.

"Lúc còn nhỏ ta gặp phải một ông lão bị thương nặng, nhất thời có lòng tốt đỡ hắn về nhà dưỡng thương, cuốn "Vô Lượng Kinh" này là hắn tặng cho ta trước khi đi.." Hàn Sâm đã suy nghĩ thật kỹ những từ cần nói từ lâu.

"Ông lão đó trông như thế nào? Có phải là Phật tộc không?" Isa lại hỏi.

"Khi đó ta còn nhỏ cũng không biết Phật tộc là cái gì, nhưng mà ta nghĩ có lẽ hắn không phải là Phật tộc, trên đầu ông lão đó có tóc." Hàn Sâm tả đại khái về dáng vẻ của Cổ Ma, chỉ thay đổi diện mạo đi một chút.

Isa nghe xong im lặng không nói gì, một lúc lâu sau mới nhìn Hàn Sâm hỏi: "Ngươi dùng cuốn "Vô Lượng Kinh" luyện đến cảnh giới như này sao?"

"Đúng." Hàn Sâm kiên trì đáp, vốn dĩ hắn muốn giả mạo làm một thiên tài, để Isa cho hắn thêm chút tài nguyên, nhưng Cổ Ma cố tình bộc

phát ra ý cảnh quá mức mạnh mẽ, làm cho biểu hiện của Hàn Sâm hơi quá mức, nói những lời như vậy chẳng biết Isa có tin tưởng hay không.

Đương nhiên Isa không thể tin tưởng Hàn Sâm hoàn toàn được, chỉ bằng một cuốn "Vô Lượng Kinh" lại không có ai ở bên cạnh chỉ bảo, một người có xuất thân bình thường như hắn có thể luyện được đến cảnh giới này, chỉ sợ là bất cứ ai cũng không tin được.

"Xem ra ngươi đúng là một thiên tài." Isa nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới rồi nói.

Nàng khó mà tin tưởng hoàn toàn vào lời Hàn Sâm nói, nhưng biểu hiện của Hàn Sâm cho tới bây giờ làm cho nàng vô cùng hài lòng, nàng cũng không muốn tùy ý nhận định là Hàn Sâm đang nói láo.

“Nữ Hoàng đại nhân quá khen, đệ tử chỉ có hơi ngốc nghếch, người khác có thể học rất nhiều thứ cùng một lúc, đệ tử chỉ có thể học một loại một lần, bởi vì tu luyện chậm chạp thế nên chỉ có liều mạng luyện †ập thì mới có được một chút hiệu quả.” Hàn Sâm nói.

Isa nhìn “Vô Lượng Kinh” ở trong tay rồi lại nhìn Hàn Sâm: “Được, đã như vậy thì ngươi cứ tiếp tục ngốc nghếch đi. Phương pháp ngốc nghếch của ngươi đã luyện được ý cảnh Niêm Hoa Chỉ đến mức độ đó, có lẽ chỉ cần ngươi chăm chỉ không ngừng thì luyện được đao ý Nha Đao cũng không phải là chuyện gì khó khăn, cho ngươi ba tháng có lẽ là đủ rồi nhỉ2”

“Nữ Hoàng đại nhân, Nha Đao là đao pháp đỉnh cấp thiên hạ, ngưng tụ đao ý nào có phải chuyện dễ dàng như vậy, đệ tử chỉ sợ đến lúc đó sẽ khiến cho Nữ Hoàng đại nhân thất vọng.” Hàn Sâm giả bộ khổ sở, nhưng trong lòng lại vui muốn nở hoa.

Đúng là một công đôi việc, với cái danh thiên tài này, tương lai hắn có thể sử dụng đao ý Nha Đao mà không cần phải che giấu nữa rồi.

“Chỉ dựa vào một cuốn “Vô Lượng Kinh” là có thể luyện được ý cảnh như vậy, bây giờ có bản Nữ Hoàng đích thân chỉ dạy ngươi, cũng chỉ cần ngươi ngưng tụ đao ý, không cần ý cảnh quá sâu sắc mà ngươi còn nói không được sao? Ngươi đang cảm thấy Nha Đao không bằng “Vô Lượng Kinh”, hay là nói vị sư phụ này không đủ tốt?” Isa lạnh lùng nhìn Hàn Sâm nói.

“Đệ tử không có ý đó, đệ tử nhất định sẽ dốc toàn bộ sức lực mà làm, không phụ sự kỳ vọng của Nữ Hoàng đại nhân.” Hàn Sâm hiên ngang lẫm liệt thê với trời.

“Tốt, đây mới là đồ đệ tốt của bổn hoàng chứ”” Isa khẽ gật đầu.

lsa không tin những lời Hàn Sâm nói, cũng không muốn đổ oan cho Hàn Sâm, nên nàng bèn đưa cho Hàn Sâm một đề kiểm tra, nếu như Hàn Sâm thật sự có thể ngưng tụ đao ý Nha Đao trong ba tháng, vậy thì sẽ chứng minh được Hàn Sâm chính là một đại thiên tài, đến lúc đó cứ bồi thường thật nhiều cho hắn là được.

Nếu Hàn Sâm không luyện được, như vậy rất có thể Hàn Sâm có vấn đề, nhất định phải điều tra rõ ràng trước đã rồi nói sau, không thể mù quáng tiếp tục hao tổn một lượng lớn tài nguyên bồi dưỡng hắn được.

Đương nhiên Hàn Sâm hiểu được tâm tư của Isa, nhưng trong lòng lại đang mừng thầm, ngưng tụ đao ý Nha Đao vốn dĩ không được coi là thử thách đối với hắn, chẳng khác gì bài cho điểm hết.

"Gia thần kia của ngươi tên là gì? Ngươi chiêu mộ được từ đâu vậy?" Isa lại hỏi thêm một câu.

"Khởi bẩm Nữ Hoàng đại nhân, nàng tên là Cố Khuynh Thành, là một trong những gia thần đệ tử thu nhận từ tinh cầu Khúc Nham." Hàn Sâm vội vàng nói.

"Rất tốt, nhưng mà ngươi phải để mắt chặt chẽ một chút, có được kiếm ý như vậy chỉ sợ không phải là vật trong ao." Isa nhắc nhở Hàn Sâm.

Đương nhiên Isa cũng biết có rất nhiều thế lực đều phái mật thám tới chỗ Hàn Sâm, nàng cho rằng Cố Khuynh Thành cũng là một trong số đó.

Vì trong lúc Cố Khuynh Thành đánh một trận cùng với Phật nữ Bất Ngữ, nàng cũng không bộc phát ra toàn bộ thực lực, nếu không thì Isa cũng sẽ không nghĩ như vậy.

Nói về năng lực, bây giờ Isa mạnh hơn Cố Khuynh Thành rất nhiều, chênh lệch như trời với đất vậy, nhưng nếu như nói về ý cảnh thì chưa chắc Cố Khuynh Thành đã thua kém Isa bao nhiêu.

Phật nữ Bất Ngữ cũng chỉ được kế thừa ý chí và kinh nghiệm của một lão quái vật, còn Cố Khuynh Thành lại là một lão quái vật thật sự.

"Vâng, đệ tử sẽ chú ý cẩn thận." Hàn Sâm cúi đầu đáp lại.

Đi ra khỏi chỗ của Isa, Hàn Sâm ngồi phi thuyền trở về tinh cầu Nhật Thực, trên đường đi hắn liên lạc với Gau, Lancer và Ngao Dạ.

Lúc trước hắn muốn mời họ đến tinh cầu Nhật Thực nhưng Gau và Lancer cảm thấy Thất Huyền Kính cũng khá tốt, hơn nữa bạn bè thân thiết của họ

đều ở đó, vậy nên tạm thời không có ý định đến tinh cầu Nhật Thực.

Ngao Dạ thì muốn đi dạo xung quanh, hy vọng có thể hiểu rõ hơn tình hình của đại vũ trụ gen, xem có thể tìm được tin tức liên quan đến Tiểu Hoa và Cửu Mệnh Huyết Miêu hay không cho nên cũng không muốn ở mãi một chỗ.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với đám người Gau, Hàn Sâm đặt ý niệm chìm vào bên trong tháp Thiên Mệnh, tiếp tục tán gẫu hàn huyên với Cổ Ma.

Mặc dù Cổ Ma bị nhốt ở trong tháp Thiên Mệnh, nhưng dường như hắn cũng không coi mình là bên yếu thế, lúc nói chuyện phiếm với Hàn Sâm vẫn vẫn duy trì tư thái ngang hàng.

Lúc trước Hàn Sâm mượn ý cảnh của Cổ Ma đã từng nói nếu như Cổ Ma bằng lòng hợp tác với hắn thì hắn có thể cho Cổ Ma một cơ hội.

Sử dụng ý cảnh trợ giúp Hàn Sâm chỉ là Hàn Sâm muốn Cổ Ma bỏ ra chút thành ý, mà hình như biểu hiện của Cổ Ma có hơi thái quá, Hàn Sâm không biết hắn vô tình hay cố ý, nhưng mà Hàn Sâm cảm thấy phần nhiều là cố tình.

“Cổ Ma, nếu ngươi thật sự muốn được trả lại tự do, tốt nhất vẫn nên hợp tác đàng hoàng với ta, đừng có làm những trò mờ ám đó nữa.” Hàn Sâm không muốn giết Cổ Ma, bởi vì Cổ Ma biết quá nhiều bí mật, trong đó có rất nhiều bí mật đều là những thứ mà Hàn Sâm cực kỳ muốn biết, bây giờ hắn đang suy nghĩ phải làm thế nào có thể moi được bí mật từ Cổ Ma một cách an toàn.

Hàn Sâm muốn biết bí mật nhưng hắn cũng không muốn thả Cổ Ma đi thật.

Hết chương 1905.

Chương 1906. Câu lạc bộ tư nhân nữ

Phòng họp Viên Nguyệt của Nguyệt Chỉ Hiệp.

Có sáu vị vương giả tham dự hội nghị hôm nay, Isa, Nguyệt Luân Vương, Dạ Hà Vương, Lưu Hoa Vương, Hắc Nguyệt Vương và Âm Ảnh Vương.

"Đao Phong, ngươi sẽ không thật sự tin tưởng lời hắn nói đấy chứ? Chỉ bằng một cuốn "Vô Lượng Kinh", một Nam Tước nhỏ bé như hắn có thể luyện được ra ý cảnh như vậy, hắn tưởng hắn là ai chứ? Cho dù là những cường giả Thần Hóa khi ở cấp Nam Tước thì e rằng cũng không có được năng lực như vậy." Dạ Hà Vương lạnh lùng nói.

Hắc Nguyệt Vương ho nhẹ một tiếng nói: "Dạ Hà, lời này của ngươi hơi bất công đấy, vũ trụ to lớn không thiếu những điều kỳ lạ, tư chất của Hàn Sâm tốt, bản thân ngươi không làm được thì người ta cũng không được có thiên phú như vậy hay sao?"

"Hắc Nguyệt, đừng có nói bậy bạ, ngươi nhìn khắp cả vũ trụ mà xem, có được mấy tên Nam Tước có thể luyện ra được ý cảnh như vậy chứ?" Dạ Hà nhíu mày hỏi.

"Nếu như đều có thể luyện thành thì còn cần thiên tài làm gì chứ?" Hắc Nguyệt Vương bình tĩnh nói.

Dạ Hà Vương còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Nguyệt Luân Vương cắt ngang, Nguyệt Luân Vương nhìn Lưu Hoa Vương và Âm Ảnh Vương hỏi: "Các ngươi thấy sao?"

Lưu Hoa Vương do dự nói: "Xác xuất này nhỏ quá, nhưng mà nếu cứ tùy tiện nói hắn có vấn đề thì cũng không công bằng với hắn."

Nguyệt Luân Vương gật đầu rồi lại nhìn về phía Âm Ảnh Vương, Âm Ảnh Vương chỉ hờ hững nói một câu: "Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót."

“Ta cũng có ý đó, lai lịch của Hàn Sâm quá kỳ lạ, không thể giữ lại người này được.” Dạ Hà Vương lạnh lùng nói.

Nguyệt Luân Vương lại nhìn về phía Hắc Nguyệt Vương, Hắc Nguyệt Vương nói: “Nếu như một thiên tài như vậy, chúng ta nói giết là giết, không có một chút đạo lý nào cả, chẳng phải sẽ làm người ngoại tộc thất vọng sao, sau này làm gì còn thiên tài chân chính nào của ngoại tộc chịu gia nhập vào tộc Rebet chúng ta nữa chứ?”

“Đao Phong, ý của mọi người ngươi cũng biết rồi, hắn là đệ tử của ngươi, nên làm như thế nào thì bản thân ngươi tự quyết định.” Nguyệt Luân Vương chuyển hướng sang Isa nói.

Vẻ mặt của Isa không thay đổi, nàng thản nhiên nói: “Ta đã cho hắn một cơ hội, nếu như hắn có thể vượt qua bài kiểm tra thì có thể chứng minh được hắn không có vấn đề gì cả. Còn nếu như hắn không vượt qua được thì ta sẽ tạm dừng bồi dưỡng hắn, sau khi điều tra rõ ràng tất cả mọi thứ, nếu như hắn thật sự có vấn đề thì ta sẽ đích thân giải quyết hắn.”

“Kiểm tra gì cơ? Nếu như hắn thật sự là một quân cờ có người cố ý chôn ở chỗ chúng ta thì nhất định hắn đã có sự chuẩn bị trước, có thể vượt qua được kiểm tra cũng không có gì lạ” Dạ Hà Vương tỏ vẻ bất mãn nói.

“Vậy ngươi nghĩ được cách để cho một Nam Tước ngưng tụ ra đao ý Nha Đao trong ba tháng đi.” Vẻ mặt của Isa lạnh lùng, nàng bình thản nói.

Nghe được những lời này của Isa, mấy vị vương giả cũng hơi giật mình.

“Trong vòng ba tháng ngưng tụ ra đao ý Nha Đao, ngươi thật sự muốn kiểm tra hắn như vậy sao?” Nguyệt Luân Vương hơi ngạc nhiên hỏi lại.

“Còn có vấn đề gì không? “ Isa lạnh lùng hỏi.

“Không có vấn đề gì cả, nếu như thực sự hắn có thể ngưng tụ được ra đao ý Nha Đao trong ba tháng, bổn vương sẽ tin hắn chính là một thiên tài.” Dạ Hà Vương ngồi xuống chậm rãi nói.

Một Nam Tước ngưng tụ đao ý Nha Đao trong ba tháng chẳng khác gì chuyện nghìn lẻ một đêm, cho dù là toàn tộc Rebet, trong suốt những năm tháng qua cũng chưa từng xuất hiện một người như vậy.

Đương nhiên Dạ Hà Vương không tin Hàn Sâm có thể làm được, hơn nữa loại lực lượng Nha Đao này chỉ tộc Rebet mới có, hơn nữa có rất ít người có khả năng sử dụng, thật sự thành thạo cũng chỉ có một mình lsa, muốn gian lận là chuyện không thể

Các vị Vương giả cũng không có ý kiến gì nữa, nếu Hàn Sâm thật sự có thể ngưng tụ được đao ý Nha Đao trong vòng ba tháng, vậy thì luyện thành công ý cảnh Niêm Hoa Chỉ cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì.

“Nếu như xác định được Hàn Sâm không có vấn đề, hơn nữa còn là một thiên tài thiên cổ hiếm gặp, chẳng phải chúng ta cũng nên tỏ chút thành ý với hắn sao? Vốn dĩ với thân phận của hắn, có gia nhập vào Nguyệt Hạ Viện cũng không thành vấn đề, hội nghị giao lưu lần này hắn còn lập được công lớn cho tộc Rebet chúng ta, nếu cứ không để hắn gia nhập vào Nguyệt Hạ Viện thì sợ rằng sẽ làm cho rất nhiều ngoại tộc sinh lòng thất vọng với Nguyệt Chi Hiệp.” Hắc Nguyệt Vương nói.

“Nếu như trong ba tháng hắn có thể luyện được thành công đao ý Nha Đao, đừng nói là vào Nguyệt Hạ Viện làm đệ tử, cho dù có làm thầy ở

trong Nguyệt Hạ Viện thì ta cũng tuyệt không phản đối.” Dạ Hà Vương lạnh lùng nói.

“Nguyệt Luân Vương, ngươi thấy sao?” Hắc Nguyệt Vương nghe được lời của Dạ Hà Vương, mỉm cười nhìn về phía Nguyệt Luân Vương.

“Nếu thật sự không có vấn đề gì, lại có thiên phú bực này thì gia nhập vào Nguyệt Hạ Viện cũng là điều nên làm.” Nguyệt Luân Vương trầm ngâm nói.

“Nếu mọi người đều không có ý kiến gì, vậy thì sau ba tháng nữa chúng ta sẽ gặp lại.” Isa nói xong lập tức đứng dậy rời khỏi phòng họp Viên Nguyệt.

Lữ Tiểu Mỹ đi trên đường, hai vành mắt thâm sì, vừa đi vừa day trán.

Kể từ sau khi Hàn Bảo Nhi vào nhà trẻ, nàng cũng cảm thấy áp lực lớn lao.

Trước đây làm giáo viên ở nhà trẻ đều thấy những đứa trẻ đó khóc lóc kêu cha gọi mẹ không chịu vào nhà trẻ, nhưng bây giờ mỗi ngày đến lớp nàng đều cảm thấy cánh cổng của nhà trẻ giống như cửa lớn của địa ngục vậy, nếu không phải thật sự thiếu tiền, tiền lương của nhà trẻ này lại rất cao, nàng hận không thể lập tức thoát khỏi đó, không muốn gặp lại con nhóc quỷ ghê gớm kia nữa.

"Ta sắp không chịu nổi nữa rồi, nếu như cứ tiếp tục như vậy thì chắc ta chết mất, nhân dịp hôm nay được nghỉ ta phải ăn một bữa thật ngon bồi bổ mới được, sau đó đi spa làm đẹp, kế tiếp sẽ mua sắm thật nhiều bù đắp cho bản thân, kể từ sau khi con nhóc kia tới ta cũng sắp già đi mười tuổi rồi…" Lữ Tiểu Mỹ đi tới cửa của một câu lạc bộ tư nhân nữ, nàng nhìn chiếc thẻ lấp lánh của mình, nghiến răng một cái rồi vẫn bước vào: "Phụ nữ phải đối xử với bản thân tốt hơn một chút. Cùng lắm thì lại ăn dịch dinh dưỡng thêm nửa tháng nữa."

Sau khi bước vào trong câu lạc bộ, dưới sự tiếp đón nồng hậu và nhã nhặn của nhân viên phục vụ, Lữ Tiểu Mỹ cảm thấy toàn bộ cơ thể mình giống như thăng hoa, trên người dường như có một chút khí chất quý tộc ở trên người.còn vương chút khí chất quý tộc.

Đây mới là cuộc sống mà mình nên có, cuối cùng cũng không cần phải cần phải thấy đứa nhóc kia mỗi ngày nữa rồi." Lữ Tiểu Mỹ quấn khăn tắm, thỏa mãn nằm trên chiếc giường nước, chờ đợi kỹ thuật viên mà mình lựa chọn đến.

"Cô Lữ…"

Một giọng nói truyền đến tai của Lữ Tiểu Mỹ, làm cho cơ bắp toàn thân Lữ Tiểu Mỹ trở nên cứng ngắc, phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên từ trên giường, lấm lét nhìn trái ngó phải không thấy bóng dáng quen thuộc đâu, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi ngồi lại lên trên mặt giường nước lẩm bẩm một mình: "Ta cũng bắt đầu có ảo giác rồi, áp lực quá đi mất, quay về phải mua đồ xả stress mới được."

“Cô Lữ, ngươi định đi đâu mua sắm à?” Lữ Tiểu Mỹ vừa mới nằm xuống thì đã nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai, quay đầu nhìn lại bỗng thấy một cô bé cực kỳ xinh đẹp đáng yêu đứng bên cạnh giường, cười híp mắt nhìn nàng.

“Ngươi… Ngươi… Tại sao ngươi lại ở đây…” Lữ Tiểu Mỹ thoáng cái nhảy dựng lên giống như gặp quỷ, chỉ vào Bảo Nhi hét lên.

“Câu lạc bộ tư nhân nữ này là do nhà ta mở, cô Lữ không biết sao?” Bảo Nhi nghiêng đầu hỏi.

Lữ Tiểu Mỹ lập tức trợn trừng hai mắt: “Chỗ này là nhà ngươi mở sao?”

“Đúng vậy, trong thành phố này nhà ta còn có ba mươi mốt chuỗi cửa hàng nữa cơ…” Bảo Nhi nói với vẻ mặt hồn nhiên.

“Con nhóc quỷ này lại khoe khoang rồi…” Lữ Tiểu Mỹ vừa hâm mộ lại vừa buồn bực, hận không thể biến mất trước mắt Bảo Nhi ngay lập tức.

Trong mắt Bảo Nhi lóe lên vẻ gian xảo: “Đúng rồi cô Lữ, ta định đến khu vip làm spa, ngươi có muốn đi cùng ta không?”

“Vậy… vậy cũng được à?” Lữ Tiểu Mỹ vừa mừng vừa sợ, chỉ phí của câu lạc bộ tư nhân nữ này rất cao, mỗi tháng nàng đến một lần thì sẽ phải ăn dịch dinh dưỡng sống trong nửa tháng, khu VỊP lại càng là nơi có tiền cũng không chắc đã vào được, nếu không phải là hội viên VỊP thì không được vào, nàng đã muốn đi từ lâu rồi.

“Đương nhiên, nếu như cô Lữ nói muốn thì ta có thể bảo quản lý làm cho ngươi một tấm thẻ VỊP” Bảo Nhi cười híp mắt nói.

Hết chương 1906.

Chương 1907. Tuyệt vọng

“Đây mới là cuộc sống mà phụ nữ nên có chứ, trước đây đều sống uổng phí rồi, muốn trở thành người có tiền quá đi!” Lữ Tiểu Mỹ giống như một quý cô hưởng thụ phục vụ cao cấp nhất trong câu lạc bộ tư nhân, cảm động suýt rớt nước mắt.

Bảo Nhi gọi các kỹ thuật viên cao cấp và các loại thức ăn rượu ngon mà Lữ Tiểu Mỹ chưa được nếm thử, nàng cũng gọi cho Lữ Tiểu Mỹ một phần, để Lữ Tiểu Mỹ cảm nhận được sự hưởng thụ của hoàng đế là như thế nào.

“Đứa nhóc quỷ này cũng có lúc đáng yêu đấy chứ nhỉ, dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ con, vẫn sẽ có lúc hồn nhiên ngây thơ” Lữ Tiểu Mỹ nhìn Bảo Nhi đang uống nước trái cây ở bên cạnh, thầm nghĩ trong lòng.

“Cô Lữ có hài lòng với sự phục vụ ở đây không?” Bảo Nhi ôm cốc nước trái cây rất lớn, vừa dùng ống hút uống nước trái cây vừa hỏi.

“Hài lòng, vô cùng hài lòng, câu lạc bộ tư nhân này thật sự rất tốt, gia đình ngươi rất có thị hiếu đó.” Lữ Tiểu Mỹ tao nhã uống một hớp rượu đỏ, tâm trạng cực tốt.

“Hài lòng là được rồi, sau này ngươi có thể thường xuyên đến chơi.” Bảo Nhi mỉm cười nói.

“Có thật không?” Ánh mắt của Lữ Tiểu Mỹ lập tức sáng lên.

“Đương nhiên là thật rồi, ta đã bảo quản lý làm thẻ VIP cho ngươi.” Bảo Nhi nói dứt lời bèn búng tay một cái.

Rất nhanh đã có một nhân viên phục vụ bưng khay bước tới trước mặt Lữ Tiểu Mỹ, cẩn thận đặt cái khay xuống, nịnh nọt nói: “Cô Lữ, đây là thẻ VIP của ngươi…”

Lữ Tiểu Mỹ lập tức hào hứng cầm cái thẻ lấp lánh lên xem, lại thấy bên cạnh chiếc thẻ còn đặt một tờ giấy trông như hóa đơn, sau đó nàng lại nghe thấy nhân viên phục vụ nói tiếp: “Còn có hóa đơn chỉ phí hôm nay của ngươi ở đây.”

“Hóa đơn chỉ phí…” Sắc mặt của Lữ Tiểu Mỹ lập tức trở nên cứng đờ, cầm hóa đơn lên xem, suýt thì ngất xỉu, không còn lòng dạ nào mà đọc số cẩn thận nữa, chỉ nhìn dãy số dài kia cũng khiến nàng sắp bùng nổ.

Thớ thịt ở trên mặt Lữ Tiểu Mỹ run rẩy, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Bảo Nhi, những thứ này đều là ngươi gọi cho ta, không phải ngươi mời ta sao?”

Bảo Nhi bỗng mở trừng mắt, nói với vẻ mặt ngạc nhiên: “Cô Lữ, ta chỉ là một đứa trẻ, làm gì có tiền mời ngươi chứ? Khi ta gọi đều hỏi ngươi có muốn hay không, ngươi gật đầu ta mới gọi mà.”

“Đáng ghét… Đáng ghét… Con nhóc quỷ này chắc chắn là cố ý…” Trong lòng Lữ Tiểu Mỹ uất ức đến mức suýt hộc máu, nàng nhìn gương mặt đáng yêu của Bảo Nhi mà như đang nhìn một ác ma vậy.

“Ta mặc kệ, dù sao cũng không phải là ta gọi, ta không trả tiền, ngươi đừng hòng lừa được ta.” Lữ Tiểu Mỹ nhảy dựng lên nói.

“Ngươi nói gì? Không trả tiền sao?” Bảo Nhi ngạc nhiên nhìn Lữ Tiểu Mỹ.

Lữ Tiểu Mỹ vừa định nói ta cứ không trả đấy, ngươi làm gì được ta thì đột nhiên thấy hai người phụ nữ cao lớn vạm vỡ, thân cao tám thước, vòng eo cũng rộng tám thước đi tới, bốn con mắt bên cạnh gắt gao nhìn nàng chằm chằm.

Lữ Tiểu Mỹ nhìn cánh tay cường tráng của bọn họ, miễn cưỡng nuốt ngược trở lại những lời sắp tuột ra khỏi miệng, cắn môi nói: “Cho dù ta có muốn trả thì cũng không có nhiều tiền như vậy.”

“Không có tiền cũng không sao cả, ai bảo ngươi là cô giáo của ta chứ, †a nghĩ cách cho ngươi, chỉ cần ngươi ký vào đây thì coi như xí xóa khoản nợ này.” Bảo Nhi cười híp mắt móc một tờ hợp đồng từ trong túi ra, đặt trước mặt Lữ Tiểu Mỹ, xem ra có vẻ đã chuẩn bị từ trước rồi.

“Nhóc quỷ đáng ghét, quả nhiên là nàng đã tính toán trước rồi.” Lữ Tiểu Mỹ căm hận nghiến răng, cầm hợp đồng lên xem, lại càng tức giận hơn.

Cái này vốn là một tờ khế ước bán thân với hơn một trăm điều ước không bình đẳng, nếu ký tên thì chẳng khác nào nàng bán mình cho Bảo Nhi cả.

“Ta không ký, các ngươi có đánh chết ta cũng thế thôi.” Lữ Tiểu Mỹ cắn răng nói.

Bảo Nhi mỉm cười: “Cô Lữ nói gì thế? Nhà ta mở câu lạc bộ đàng hoàng, làm sao có thể đánh ngươi được chứ. Nhưng những thứ ngươi vừa tham lam hưởng thụ còn đánh bạc với ta, mua sắm vung tiền như nước ta đã chụp lại được rồi. Ta nghe nói ngươi rất thích thầy La vừa đẹp trai lại giàu có mới tới đúng không? Hình như hắn đang theo đuổi ngươi, quay về ta sẽ đưa cho hắn xem, sau đó lại cho hắn thấy hóa đơn này, cùng với cả giấy hối thúc của tòa án nữa, dáng vẻ thục nữ bình thường ngươi vẫn hay giả vờ ở trước mặt hắn sẽ mất sạch luôn đấy, ngươi phải nghĩ cho kỹ rốt cuộc có ký hay không đó nha.”

“Ác ma… Ngươi là ác ma… Không đúng… Tại sao đồ ở chỗ ngươi lại đắt như vậy chứ… Một ly rượu ngươi cũng đòi ta hơn ba vạn… Ngươi xấu xa quá rồi đấy…

“Những thứ mà ngươi vừa mới hưởng thụ, mỗi một loại đều được vận chuyển từ Khoa Tinh Hệ đến, là mặt hàng cao cấp nhất của Liên Minh, có một số còn được chọn mua về từ tộc Tu La, chỗ chúng ta không hề bán đắt chút nào. Hóa đơn chi tiết ở đây, ngươi có thể kiểm tra từng loại ở trên Thiên Võng, nếu có bất cứ loại nào đắt ta sẽ không thu của ngươi một đồng nào. ” Bảo Nhi cười híp mắt nói.

Trong lòng Lữ Tiểu Mỹ đấu tranh rất lâu, nghĩ đến thầy La bạch mã hoàng tử tuấn tú giàu sang, cuối cùng vẫn ký vào hợp đồng.

Nhìn gương mặt đẫm nước mắt của Lữ Tiểu Mỹ, Bảo Nhi chìa bàn tay nhỏ bé ra vỗ vai nàng: “Cô Lữ đừng đau lòng, ngươi làm việc cho tốt, làm trong ba mươi năm mươi năm thì ngươi vẫn còn có thể trả được hết nợ, đến lúc đó chuộc lại hợp đồng là được.”

Bảo Nhi không nói thì không sao, nói ra Lữ Tiểu Mỹ lại càng đau lòng, suýt nữa thì bật khóc thật.

Lữ Tiểu Mỹ vô cùng đau đớn đi ra khỏi câu lạc bộ, cũng may Bảo Nhi còn có lương tâm, gọi một chiếc máy bay đưa nàng trở về, nếu không tiền trên người nàng đều đã bị Bảo Nhi bóc lột hết rồi, không hề để lại cho nàng một chút nào, ngay cả tiền đi tàu trên không nàng cũng không có.

"Ngươi đi vòng bên này xa quá, đi bên phía Đông Hồ kia mới đúng." Lữ Tiểu Mỹ nói.

"Là ta lái xe hay ngươi lái xe?" Tài xế đeo kính râm lạnh lùng hỏi.

Lữ Tiểu Mỹ nói: "Tưởng mình giỏi lắm à, không phải cũng chỉ làm một tài xế thôi hay sao, cho ta xuống xe, ta không đi đấy được chưa?"

"Được" Tài xế lập tức tìm một chỗ đáp máy bay xuống.

Lữ Tiểu Mỹ thở hồng hộc bước xuống máy bay, nàng còn hung hăng đá một phát lên cửa: "Những tên khốn nạn các ngươi, sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng."

Nàng xoay người rời đi, đi chưa được bao xa thì lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra từ cửa hàng phía trước cách đó không xa, chính là thây La bạch mã hoàng tử của nàng.

"Xui xẻo lâu như vậy cuối cùng cũng gặp được một chuyện tốt, trạm dịch tâm hồn của ta, bạch mã hoàng tử của ta, ta tới đây." Lữ Tiểu Mỹ bước nhanh về phía La Ngọc Thư.

Nhưng nàng vừa định chào hỏi thì lại thấy có một người phụ nữ mặc quần áo hở hang gợi cảm đi ra cùng với La Ngọc Thư, hơn nữa người phụ nữ đó còn khoác tay La Ngọc Thư, hầu như dính lên người hắn.

"La Ngọc Thư, người phụ nữ này là ai?" Trong cơn giận dữ, Lữ Tiểu Mỹ cũng mặc kệ hình tượng thục nữ giả bộ thường ngày, nàng lao vọt tới trước mặt La Ngọc Thư, túm lấy cánh tay La Ngọc Thư rồi chỉ vào người phụ nữ kia hét lên.

La Ngọc Thư hơi ngẩn người, người phụ nữ đó cũng lên tiếng: "Ngọc Thư, cô nàng này là ai thế?"

Sắc mặt La Ngọc Thư lập tức thay đổi, hắn đẩy Lữ Tiểu Mỹ ra, vội vàng giải thích với người phụ nữ kia: “Em yêu, ngươi nghe ta giải thích, nàng là đồng nghiệp của ta ở nhà trẻ, cứ một mực quấn chặt lấy ta, ta vốn chẳng muốn để tâm đến nàng, vẫn luôn trốn tránh nàng, không ngờ nàng lại bám riết không tha, còn theo dõi ta…”

“La Ngọc Thư, ngươi nói cái gì?” Lữ Tiểu Mỹ có cảm giác tức sắp nổ phổi, rõ ràng lúc ở nhà trẻ La Ngọc Thư liều mạng theo đuổi nàng, không ngờ hắn lại có thể nói như vậy.

Người phụ nữ dò xét nhìn Lữ Tiểu Mỹ, lườm nguýt nói: “Một giáo viên nhà trẻ lại dám tranh đàn ông với ta, ngươi điên rồi sao? Tiền tiêu vặt †a tùy tiện cho hắn cả đời ngươi cũng không kiếm được, cứ từ từ mà đợi đi, đợi bổn tiểu thư chơi chán rồi, đến lúc đó nói không chừng ngươi vẫn còn có cơ hội.”

Nói xong người phụ nữ lập tức bước về phía trước, cố ý đụng vào người Lữ Tiểu Mỹ, xô Lữ Tiểu Mỹ suýt nữa ngã lăn trên đất, đồ trong tay rơi ra khắp mặt đất.

“Ngươi mau xin lỗi ta rồi nhặt đồ lên đi” Lữ Tiểu Mỹ giận dữ muốn kéo người phụ nữ kia lại.

“Ngươi nổi điên cái gì thế, mau cút đi, ta đã nói rồi, ta không có chút hứng thú nào với ngươi cả, đừng có bám riết không tha nữa.” La Ngọc Thư không nhịn được đẩy Lữ Tiểu Mỹ ra, sợ nàng sẽ làm tổn thương đến người phụ nữ kia.

Lữ Tiểu Mỹ bị La Ngọc Thư dùng sức đẩy, ngã nhào sang bên cạnh, trong lòng vừa phẫn nộ vừa tuyệt vọng.

Đột nhiên một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo Lữ Tiểu Mỹ, đồng thời đỡ lấy vai nàng, ổn định lại cơ thể.

Lữ Tiểu Mỹ mở mắt ra nhìn thì đã phát hiện đó là tài xế đeo kính râm đã đưa nàng tới.

Lữ Tiểu Mỹ đang định nói gì đó thì đột nhiên lại thấy bầu trời giống như bị mây đen che phủ, máy bay nối đuôi nhau phá không mà tới tựa như dòng sông, từng chiếc một đáp xuống gần Lữ Tiểu Mỹ, chỉ trong chốc lát đã lấp kín nơi này, nước chảy cũng không lọt nổi.

Một đám người mặc đồng phục màu đen đeo kính râm bước xuống từ trên máy bay, như băng đảng xã hội đen bao vây xung quanh.

"Các ngươi là ai… Các ngươi muốn làm gì…" Người phụ nữ và La Ngọc Thư sợ hãi lùi về phía sau.

Ngân Sắc U Linh của Đế Cương … Tỉnh Chi Kỳ Tích của Tinh Vũ… Từng chiếc máy bay đều là phiên bản giới hạn hoặc là bản đặt làm mà có tiền cũng không thể mua được trên thị trường hiện nay, có thể có được một chiếc trong đó đã là phú hào bậc nhất trên tinh cầu này rồi.

Lúc này từng chiếc một hạ xuống như vậy, người phụ nữ và La Ngọc Thư đều ngây ra như phỗng, rồi lại nhìn những người áo đen kính râm hùng hổ vây quanh giống như xã hội đen, bọn họ bị dọa mềm nhũn cả chân.

Những người đàn ông áo đen kính râm bước tới, vốn chẳng thèm để ý tới người phụ nữ kia và La Ngọc Thư, đi đến trước mặt Lữ Tiểu Mỹ, cùng cúi đầu đồng thanh nói: "Nhị tiểu thư."

La Ngọc Thư và người phụ nữ lập tức trợn tròn hai mắt, bọn họ nhìn Lữ Tiểu Mỹ giống như thấy ma vậy, suýt chút nữa không đứng vững nổi.

Bản thân Lữ Tiểu Mỹ cũng ngẩn cả người, không biết đây rốt cuộc là chuyện gì.

"Nhị tiểu thư, đại tiểu thư Bảo Nhi sai chúng ta tới đón người." Người tài xế trước đó chở Lữ Tiểu Mỹ nói một câu, ánh mắt lại nhìn về phía La Ngọc Thư và người phụ nữ, hắn lạnh lùng hỏi: "Nhị tiểu thư, vừa rồi hai người kia bắt nạt ngươi đúng không, có muốn giết bọn họ không?"

"Thật… Thật xin lỗi… Ta… Vừa rồi ta không cố ý… Ta nhặt lên giúp ngươi… Ngươi đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân…" Người phụ nữ bị dọa

mềm nhũn cả chân, nàng run run nhặt lên những thứ vừa rồi Lữ Tiểu Mỹ làm rơi.

“Đều là nàng ấy ép ta đấy, Tiểu Mỹ, ta cũng vì tương lai của chúng ta nên bắt buộc phải nói những lời trái lương tâm đó…” La Ngọc Tư bước tới phía trước nói.

“Ngươi đi chết đi!” Lữ Tiểu Mỹ cầm cái túi trong tay hung hăng nện lên mặt La Ngọc Thư, cứ thế đập cho La Ngọc Thư ngã gục trên mặt đất rồi lại hung hăng dẫm một phát vào hạ bộ của La Ngọc Thư, La Ngọc Thư đau đớn co rúm lại hét lên thảm thiết.

“Bốp bốp! Nhị tiểu thư là ta không đúng, là ta đê tiện… Ngươi đại nhân đừng chấp kẻ tiểu nhân… Người phụ nữ thấy Lữ Tiểu Mỹ nhìn về phía nàng thì lập tức giơ tay lên tự tát mình thật mạnh

“Chúng ta đi.” Lữ Tiểu Mỹ nghiến răng xoay người rời đi, không hề để ý tới bọn họ nữa.

Tài xế mở cửa máy bay ra, Lữ Tiểu Mỹ thấy Bảo Nhi đang ngồi ở bên trong nhìn nàng, nước mắt không kìm được nữa mà rơi xuống, nàng nhào tới ôm lấy Bảo Nhi nức nở nói: “Bảo Nhi…”

“Ngoan, đừng khóc.” Bảo Nhi vươn bàn tay nhỏ bé ra vuốt tóc Lữ Tiểu Mỹ, nàng mỉm cười an ủi.

“Cảm ơn ngươi Bảo Nhi.” Lữ Tiểu Mỹ khóc một lúc, miễn cưỡng nén nước mắt, ngẩng đầu cảm kích nhìn Bảo Nhi nói.

“Không cần cảm ơn, vừa rồi ta mới sử dụng tổng cộng một trăm hai mươi ba chiếc máy bay, trung bình mỗi một chiếc có phí nhiên liệu là bảy vạn tám, thêm phí thuê và tiền nhân công, cùng với hao tổn…” Bảo Nhi cầm lấy máy tính, nàng vừa tính toán vừa lấy một tờ hợp đồng ở bên cạnh ra.

“Ác ma… Tên ác ma nhà ngươi…” Trong máy bay vọng ra tiếng kêu tuyệt vọng của Lữ Tiểu Mỹ.

Hết chương 1907.

Chương 1908. Ngọn núi kỳ quái

Hàn Sâm dự định khoảng thời gian này sẽ vào núi tu hành, hắn không cần luyện Nha Đao nhưng có quá nhiều mật thám ở trong căn cứ, nếu Hàn Sâm ở lại căn cứ mà không luyện tập gì, bị truyền ra ngoài khó tránh khỏi bị hoài nghỉ.

Vậy nên Hàn Sâm có ý định vào trong núi tu hành, nhưng thứ mà hắn muốn tu hành không phải là Nha Đao mà là "Động Huyền Kinh".

Bây giờ Dị Huyết và Băng Cơ Ngọc Cốt đều đã thăng cấp lên Tử Tước, chỉ còn lại Động Huyền Kinh và Vật Ngữ Gen, Vật Ngữ Gen không phải là thứ mà tu luyện là có thể thăng cấp được, cái này không cần gấp gáp, vậy cũng chỉ còn có Động Huyền Kinh là Hàn Sâm có thể đột phá được thôi.

Lần này Hàn Sâm không đưa bất cứ ai theo cả, hắn muốn đột phá cực hạn, cần phải khiêu chiến sự tồn tại vượt trên bản thân, mang theo những người khác quá nguy hiểm.

May mà tài nguyên ở tinh cầu Nhật Thực rất dồi dào, đám Tà Tình Đế cũng có thể tự mình đi săn giết dị chủng, những người xuất thân từ Tí Hộ Sở đều có thể ăn được gen dị chủng và đạt được năng lực của thú hồn, sự tiến bộ của bọn họ còn nhanh hơn so với sinh vật ở trong đại vũ trụ gen.

"Ăn gen dị chủng Thiết Tích, gen Tử Tước +1"

Hàn Sâm ăn một miếng thịt nướng gen dị chủng, gen Tử Tước lại tăng điểm, kể từ sau khi hắn có chiến thể thăng cấp lên Tử Tước thì có thể gia tăng gen Tử Tước rồi, nhưng dù có ăn thêm gen dị chủng cấp Nam Tước nữa thì cũng không còn tác dụng, phải ăn gen dị chủng cấp Tử Tước trở lên mới được.

Việc săn giết dị chủng cấp Tử Tước hoàn toàn không có chút khó khăn nào đối với Hàn Sâm hết, vào trong núi đã năm sáu ngày, gen Tử Tước của Hàn Sâm đang tăng lên nhanh chóng.

Hôm nay Hàn Sâm đã tiến sâu vào trong núi hơn ngàn dặm, cũng đã

từng đụng phải sinh vật cấp Hầu Tước hùng mạnh trong đó, Hàn Sâm đánh không lại thì lập tức dựa vào tốc độ của Giày Tuyệt Nha Thố để chạy trốn, vậy nên cũng không gặp phải nguy hiểm gì quá lớn.

"Đây là cái gì?" Hàn Sâm đang đi ở trên đường núi thì phát hiện một ngọn núi có hơi cổ quái xuất hiện ở phía trước.

Bởi vì khí hậu của tinh cầu Nhật Thực vô cùng khắc nghiệt nên gần như không có cây cỏ, những ngọn núi đều là núi đá trơ trọi.

Nhưng mà ngọn núi ở trước mặt Hàn Sâm này lại là một vùng tràn ngập cây xanh, khắp nơi trên núi đều là cổ thụ cao chọc trời, còn có thể nhìn thấy rất nhiều cổ thụ nở đầy hoa tươi, có một số cây đã ra quả rồi.

Tiếng chim hót và côn trùng kêu phát ra từ trên ngọn núi, cách rất xa đã cảm nhận đượ sự sống trên dó.

"Ở tinh cầu Nhật Thực vẫn còn có ngọn núi như vậy sao?" Hàn Sâm cảm thấy hơi kỳ lạ, hắn quan sắt khắp nơi một lúc, phát hiện những ngọn núi ở gần đều trơ trọi, chỉ có ngọn núi này như vậy.

Hàn Sâm cẩn thận đi về phía ngọn núi, núi này có sức sống đồi dào như thế chắc chắn có nguyên nhân gì đó, có lẽ có bảo bối gì không chừng, Hàn Sâm định đi lên xem thử một chút.

Bước vào rừng núi, Hàn Sâm nhận thấy mặc dù sự sống ở đây rất mạnh mẽ, nhưng mà cây cối và chim chóc côn trùng đều là những sinh vật bình thường, không có bất cứ một dị chủng nào cả.

"Thật là kỳ lạ, ngay cả thực vật dị chủng cũng khó mà sinh trưởng được ở tinh cầu Nhật Thực, sinh vật dị chủng sinh tồn ở đây cũng chẳng dễ dàng gì, rốt cuộc những sinh vật và thực vật bình thường này làm thế nào sống được chứ?" Trong lòng Hàn Sâm lại càng cảm thấy †ò mò hơn.

Hắn cẩn thận đi một mạch lên trên núi, những nơi đi qua cũng đều như vậy, là sinh vật và thực vật bình thường, sau khi bước vào ngọn núi này quả thực

giống như đã rời khỏi tinh cầu Nhật Thực.

Đi được hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng Hàn Sâm cũng lên tới đỉnh núi, cảnh tượng lọt vào tầm mắt lại khiến Hàn Sâm hơi ngạc nhiên.

Giữa những cây cổ thụ trên đỉnh núi có một khoảng đất trống nho nhỏ, trong đất trống còn có một ngôi nhà gỗ, đơn giản và cổ xưa.

"Có ai ở đây không?" Hàn Sâm hét về phía ngôi nhà gõ, trong lòng lại càng cảm thấy kỳ lạ, thầm nghĩ: "Rốt cuộc là người nào lại xây một ngôi nhà gỗ ở đây chứ?"

Nhưng gọi mấy tiếng mà cũng không nghe thấy có ai đáp lại, Hàn Sâm hơi do dự rồi vẫn đi tới phía trước căn nhà gỗ, bởi vì cửa sổ nhà gỗ đang mở, nên Hàn Sâm bèn nhìn qua cửa sổ.

Bên trong trang trí rất đơn giản, bàn gỗ ghế gỗ giường gõ, ngay cả ấm trà và chén trà trên mặt bàn đều được làm bằng gõ, thoạt nhìn mọi thứ đều lấy nguyên liệu tại chỗ chế thành.

Bởi vì nhà gỗ không lớn lắm nên liếc mắt một cái là thấy hết, nhưng mà phía sau nhà gỗ còn có một phòng trong, đứng ở bên ngoài thì không nhìn thấy được.

"Có ai ở đây không?" Hàn Sâm lại hỏi thêm mấy tiếng, vẫn không có người nào trả lời, Hàn Sâm bèn đi tới trước cửa thử đẩy ra, kết quả vừa mới đẩy thì cửa cũng mở ra, không bị khóa.

Hàn Sâm đi vào bên trong phòng quan sát khắp nơi vài lần, hắn cũng không phát hiện ra có gì mới nên đã trực tiếp đi về phía phòng trong.

Vừa mới đi vào, Hàn Sâm đã giật bắn mình, chỉ thấy có một người đang đứng bên chiếc giường phòng trong, đôi mắt mở ra khi đối mặt với Hàn Sâm.

"Ta không cố ý, ta đã gọi ở bên ngoài rất lâu nên cho rằng đây là nhà hoang." Hàn Sâm vội vàng giải thích một câu, nhưng lập tức cảm thấy sai sai, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Bởi vì đang đứng ở bên cạnh giường thật sự là một người, một người đàn ông, khí tức tỏa ra từ trên người hắn nói cho Hàn Sâm biết, đó là một nhân loại.

Người đàn ông đứng ở đó vẫn không nhúc nhích, ánh mắt của hắn hình như cũng không nhìn Hàn Sâm.

"Xin hỏi…" Hàn Sâm nhìn người đàn ông kia, cẩn thận cất lời lần nữa, hắn muốn biết rốt cuộc người đàn ông này là ai, vì sao một nhân loại lại xuất hiện ở đây.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không cho rằng hắn thực sự là nhân loại, rất có thể là Tinh tộc còn sót lại trong đại vũ trụ gen.

Nhưng mà Hàn Sâm hỏi mấy tiếng liên tiếp mà người đàn ông kia cũng không có bất cứ phản ứng nào, hầu như khiến người khác cho rằng hắn là một người chết, nhưng mà rõ ràng trên người hắn có khí cơ sinh mệnh, không thể là một người chết được.

"Tại hạ Hàn Sâm, không biết các hạ…"

Hàn Sâm vừa nói được một câu thì đột nhiên thấy người đàn ông kia động đậy, hắn giơ một ngón tay lên đặt phía trước môi ra hiệu đừng lên tiếng.

Hàn Sâm thấy hắn không có hành động tấn công mới hơi thả lỏng, hắn không nói thêm gì nữa mà quan sát xem rốt cuộc người đàn ông kia định làm gì.

Đợi hơn một tiếng đồng hồ, người đàn ông đứng ở đó bất động cũng không nói gì, nếu không phải cảm nhận được khí tức sinh mệnh trên người hắn thì rất dễ làm cho người ta nhầm tưởng hắn là một bức tượng đá.

"Chẳng lẽ là đang tu luyện, nhưng trông có giống đâu nhỉ?" Hàn Sâm vô cùng nghỉ ngờ, đồng thời cũng càng cảm thấy tò mò hơn, hắn ngồi im trên băng ghế gỗ quan sát người đàn ông này, muốn biết rõ rốt cuộc hắn đang làm cái gì.

Nhưng Hàn Sâm chờ cũng được mười mấy tiếng đồng hồ rồi mà người đàn ông này vẫn như một bức tượng đá không hề nhúc nhích.

“Anh bạn ơi, có thể tán gẫu vài câu hay không?” Rốt cuộc Hàn Sâm cũng không nhịn được nữa.

“Suyt!”” Người đàn ông nhanh chóng ra hiệu đừng lên tiếng.

Hàn Sâm có hơi bực bội rồi, không biết rốt cuộc người đàn ông này đang giở trò quỷ gì nữa, cứ tiếp tục như vậy thì vốn dĩ hắn sẽ chẳng hỏi được gì cả.

Ánh mắt hắn dò xét căn phòng, chỗ này cũng giống như phòng ngoài, đều là những chế phẩm bằng gỗ đơn giản, ánh mắt của Hàn Sâm lại nhanh chóng rơi trên một cái bàn, hắn đã sớm nhìn thấy có một số đồ vật không làm bằng gõ, đó là một ít giấy bút và sách vở.

“Anh bạn, ta xem những thứ đó một chút ngươi không để ý chứ?” Hàn Sâm đi tới phía trước cái bàn, quan sát đồ vật phía trên, trong đó có một cuốn nhật ký đã được lật ra, trên trang giấy mở sẵn viết rât nhiều chữ.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không tùy tiện lật ra xem mà vẫn phải hỏi người đàn ông kia một câu trước đã.

Người đàn ông lập tức vô cùng căng thẳng ra hiệu đừng lên tiếng với Hàn Sâm.

“Ngươi không phản đối thì ta sẽ coi như ngươi đã đồng ý.” Hàn Sâm vừa nói xong thì lập tức xem những thứ được viết trên đó.

Hết chương 1908.

Chương 1909. Một Tỉnh tộc

Rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ra mình đọc được những chữ viết trên cuốn nhật ký, quả nhiên là chữ viết cổ đại của loài người, cũng là một kiểu

chữ viết mà Tinh tộc sử dụng nhưng còn có rất nhiều ký hiệu hắn không nhận ra, viết liền một chỗ thì hắn không hiểu lắm.

Đó là một số nội dung tương tự với công thức và chú thích, nói thật kiến thức khoa học của Hàn Sâm học chẳng ra gì, trước kia lúc đi học còn hiểu được một chút, bây giờ cũng đã quên gần hết rồi.

Nhưng Hàn Sâm vẫn nhận ra trước kia hắn chưa từng nhin thấy những công thức này bao giờ, thoạt nhìn vô cùng phức tạp, hơn nữa dựa vào

nội dung hiện tại của cuốn nhật ký, có lẽ người đàn ông này đang tính

toán gì đó.

Hàn Sâm lại tiếp tục lật xem những trang trước, thấy vẻ mặt của người đàn ông cũng không có gì khác thường, dường như chỉ cần Hàn Sâm không lên tiếng thì hắn muốn làm gi cũng được.

Nếu người đàn ông đã chấp nhận hành vi của hắn, vậy thì Hàn Sâm cũng yên tâm, lật xem nội dung phía trước của cuốn nhật ký, phát hiện cuốn nhật ký này có lẽ là một bản nháp, có rất nhiều thứ được tùy tiện viết phía trên.

Có một số chữ tiện tay viết vào, có thể là một hai chữ ngắn ngủn, cũng có thể là mấy câu nói, còn lại hầu như là ký hiệu và bản nháp tính toán, Hàn Sâm nhìn đến đau cả đầu, chẳng hiểu có ý nghĩa gì nữa.

Để cuốn nhật ký xuống, Hàn Sâm lại nhìn những cuốn sách kia, đều là sách viết về phương diện khoa học, có rất nhiều các loại như “Lượng Tử Học” gì đó, Hàn Sâm không cần nhìn cũng biết khả năng mình có thể hiểu được là cực kỳ thấp.

Bởi vì sách vở để khá lộn xộn nên Hàn Sâm thu dọn lại từng cuốn gọn gàng ngay ngắn, hy vọng có thể phát hiện được một cuốn sách làm cho hắn cảm thấy có hứng thú, thu dọn tới lui, đồng tử của Hàn Sâm chợt co rút lại, chỉ thấy có một cuốn sách viết ba chữ “Vật Ngữ Gen” trên bìa.

Năm đó Hàn Sâm đã lấy được “Vật Ngữ Gen” ở trong phòng điều khiển chính của Tinh tộc, từ đó về sau cũng không còn phát hiện ra những thứ có

liên quan đến “Vật Ngữ Gen” nữa.

Cho dù là Tinh tộc như Ngao Dạ cũng không biết “Vật Ngữ Gen” xuất hiện từ đâu, sau khi thấy được cũng chỉ lắc đầu, cho rằng đó là một trò đùa quái đản, vốn chẳng có ai tu luyện thành công “Vật Ngữ Gen” được, ngay cả nhập môn cũng không có khả năng lắm, yêu cầu của nó vốn không phải là trình độ mà sinh vật có thể đạt tới được.

Hàn Sâm không thể nào ngờ vậy mà hắn lại nhìn thấy bốn chữ này một lần nữa ở một nơi như vậy.

“Có lẽ cũng chỉ là trùng hợp, chẳng qua là tên giống nhau mà thôi, không phải cùng một nội dung.” Hàn Sâm ổn định lại tâm trạng, hắn mở cuốn “Vật Ngữ Gen” kia ra.

Chỉ mới nhìn hàng chữ đầu tiên thì Hàn Sâm cũng biết không thể nhầm lẫn được rồi, đây chính là “Vật Ngữ Gen” mà hắn tu luyện, lời mở đầu hoàn toàn giống hệt nhau.

Hắn vội vã lật xuống dưới xem, quả nhiên nội dung giống nhau, hoàn toàn giống với Vật Ngữ Gen mà hắn tu luyện.

Hơn nữa ngoài nội dung tiêu chuẩn của cuốn “Vật Ngữ Gen’ ra còn có rất nhiều chú thích, nhưng mà những chú thích này cũng không phải là sự lĩnh hội tâm đắc khi tu luyện mà là giải thích khoa học của một vài

phân đoạn và các loại thuật ngữ.

Hàn Sâm cẩn thật xem kỹ từng tờ, cứ như vậy xem đến cuối cùng.

Nội dung phía sau không có bất cứ khác biệt nào so với “Vật Ngữ Gen” mà hắn tu luyện, chỉ là có thêm một tờ nội dung ở cuối.

Nội dung của trang cuối không phải là phương pháp tu luyện “Vật Ngữ Gen” mà lại giống với tổng kết hơn.

Nội dung tổng kết đều là một số thuật ngữ chuyên nghiệp, Hàn Sâm xem không hiểu lắm nhưng bốn chữ “thử nghiệm thất bại” ở cuối cùng thì Hàn Sâm vẫn có thể hiểu được.

Trong đó có một đoạn Hàn Sâm có thể hiểu được, viết: Không thể nào giải quyết được điều kiện tu luyện tiên quyết, giả thuyết Vật Ngữ Gen không được thành lập, chẳng lẽ thật sự không thể tạo ra Thần sao?

"Người này không phải là người sáng tạo ra "Vật Ngữ Gen" đấy chứ?" Hàn Sâm nhìn người đàn ông kia với vẻ mặt kỳ quái.

Người đàn ông mặc một bộ quần áo rất bình thường, có vẻ cực kỳ cũ kỹ rồi, hắn đứng ở đó như một bức tượng gỗ không hề nhúc nhích, dựng thẳng tai như đang nghe gì đó.

Hiện tại trong lòng Hàn Sâm có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng mà hắn biết rõ, chỉ cần hắn vừa mới mở miệng thì người đàn ông kia sẽ lại bảo hắn im lặng.

Hàn Sâm thu lại từng cuốn sách ở trên bàn, những cuốn sách đó liên quan đến rất nhiều lĩnh vực, gen học, lượng tử học,… Dù sao thì Hàn Sâm cũng không hiểu được nhiều lắm.

Sau khi đã thu dọn sách gọn gàng, Hàn Sâm ngồi yên ở đó nhìn người đàn ông, gã thật sự không hề nhúc nhích, cũng không biết rốt cuộc có thể giữ vững được tư thế đó đến lúc nào.

Chờ đến khi Hàn Sâm đã sắp ngủ thiếp đi, cuối cùng người đàn ông kia cũng di chuyển, hắn rón rén đi tới trước bàn đọc sách, hung dữ trừng mắt nhìn Hàn Sâm: "Ngươi là ai? Chạy đến chỗ này của ta làm gì?

"Ta tên là Hàn Sâm, xưng hô với các hạ thế nào?" Hàn Sâm mừng rỡ vội vàng hỏi.

"Đi mau đi mau, còn không đi thì người sẽ không đi được nữa đâu." Người đàn ông không nhịn được nói.

"Các hạ có ý gì?" Trong lòng Hàn Sâm rùng mình, hắn cho rằng người đàn ông muốn ra tay với hắn, vậy nên trong lòng lại càng đề phòng hơn.

"Hừ, chẳng lẽ ngươi không biết, bây giờ ngươi đang ở trên thân thể của một tinh linh sao? Nếu như nó di chuyển lần nữa thì sẽ vượt qua không gian…"

Người đàn ông giải thích.

“Ngươi nói ngọn núi này là một sinh vật sao?” Hàn Sâm ngạc nhiên hỏi lại.

“Có gì mà kỳ lạ chứ? Tất cả mọi thứ trên thế giới này đều có sinh mệnh.” Người đàn ông nói.

“Nhưng đây là một ngọn núi mà? Tại sao núi có thể có sinh mệnh chứ, những cây cỏ và côn trùng chim chóc ở trên núi thì đúng là sinh vật thật.” Hàn Sâm nói.

Người đàn ông khinh thường nhìn hắn một cái: “Không phải trên người ngươi cũng có rất nhiều vi khuẩn và ký sinh trùng tồn tại à, lẽ nào nói bọn chúng là sinh mệnh còn ngươi thì không chắc?”

“Nhưng ta là sinh vật, còn ngọn núi chỉ là tảng đá thôi chứ?” Hàn Sâm nói.

“Tại sao tảng đá lại không thể có sinh mệnh? Giống như đặt một miếng thịt ở đâu đó, ngươi sẽ không cho rằng nó là sinh mệnh, nhưng nó cũng là một phần tạo thành sinh mệnh, tảng đá cũng giống như vậy.” Người đàn ông nói.

“Thế thì không giải thích được, nếu như tảng đá chính là thịt, vậy tại sao chúng ta đi đào đá, sinh mệnh từ đáo tạo thành sao lại không phản kháng chứ? Giống như chúng ta, nếu như bị khoét thịt nhất định sẽ cảm thấy đau, sẽ đi giết chết sinh vật khoét thịt của chúng ta có phải không?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

Người đàn ông cười lạnh lùng nói tiếp: “Đó là bởi vì chúng ta quá nhanh”

“Quá nhanh sao?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra, không rõ rốt cuộc người đàn ông này có ý gì.

Người đàn ông giải thích: “Sinh mệnh của tảng đá vượt xa chúng ta, hàng tỉ năm cũng chỉ là trong nháy mắt đối với bọn chúng, cho dù chúng ta có đi đào khoét thân thể của nó, hay thậm chí là cả sinh mệnh của chúng ta thì đối với nó còn chưa bằng thời gian một cái chớp mắt, vốn dĩ bọn chúng không thể nhìn thấy động tác nhanh như vậy.”

Hàn Sâm ngẩn ra, hắn còn chưa bao giờ nghĩ như vậy.

Người đàn ông liếc nhìn Hàn Sâm: "Ngươi nói chúng ta sẽ giết chết kẻ khoét thịt mình, thực tế thì không phải như vậy, thân thể của chúng ta

xảy ra những biến đổi bệnh lý, ví dụ như ung thư trước kia, đó chính là

thân thể của chúng ta đang bị phá hoại, nhưng mà ngươi có giết chết

đối thủ hay không? Lúc mà những sinh mệnh kia làm tổn thương thân thể của ngươi, ngươi cũng chẳng thể làm được gì cả, giống như đạo lý tảng đá không thể làm gì được chúng ta vậy."

"Đây chỉ là cách giải thích đơn giản, thực tế còn rắc rối hơn thế này rất nhiều, nếu ngươi có hứng thú thì có thể học cái này, có lẽ ngươi có thể hiểu được nhiều hơn một chút." Người đàn ông rút ra một cuốn sách đặt vào trong tay Hàn Sâm.

"Trình độ kiến thức khoa học của ta rất kém, không chắc có thể xem hiểu được." Hàn Sâm ngượng ngùng nói.

Người đàn ông thuận miệng nói: "Nghiên cứu khoa học chính là để đơn giản hóa những thứ phức tạp, làm cho những tên ngu xuẩn cũng có thể vận dụng được, cái này là một môn thuật gen mà ta dùng lý luận sinh vật tảng đá để sáng tạo ra, Tinh tộc bình thường cũng có thể †u luyện."

Hàn Sâm mở miệng còn muốn nói gì đó thì người đàn ông đã nhìn thoáng qua phía ngoài, hắn thản nhiên nói: "Tốt nhất ngươi nên rời đi ngay lập tức, tinh linh sắp di chuyển rồi, trừ khi người muốn đi cùng với †a đến không biết bao nhiêu tinh không bên ngoài."

Hết chương 1909.

Chương 1910. Thuật Thạch Hóa

Hàn Sâm cất bước chạy ra ngoài, cho dù lời người này nói là thật hay giả thì hắn cũng không thể mạo hiểm ở đây được, lỡ thật sự bị đưa tới vô số tinh không bên ngoài, đến lúc đó khóc cũng không kịp nữa.

Vừa chạy tới cửa, Hàn Sâm lại quay trở lại hỏi người đàn ông kia: “Ngươi tên là gì?”

“Tả Phong.” Người đàn ông trả lời.

Hàn Sâm còn muốn hỏi thêm gì đó nữa, nhưng đột nhiên cảm nhận được toàn bộ ngọn núi rung chuyển dữ dội, không dám do dự nữa, nói một tiếng tạm biệt rồi liều mạng chạy về phía chân núi.

Ầm!

Dưới tốc độ của Giày Tuyệt Nha Thố, Hàn Sâm cũng chỉ vừa mới chạy xuống dưới ngọn núi lớn thì đột nhiên nghe được một tiếng nổ giống như sét đánh, núi non bốn phía không ngừng rung chuyển, đợi đến khi Hàn Sâm quay đầu lại nhìn ngọn núi kia thì lại phát hiện ở đó không còn gì cả, giống như cho tới bây giờ ngọn núi đó chưa từng tồn tại vậy.

“Rốt cuộc làm sao ngọn núi kia có thể di chuyển được chứ? Sao mà nhanh vậy được? Không phải nói bọn chúng rất chậm hay sao?” Hàn Sâm sợ hãi toát mồ hôi lạnh, may mà hắn chạy rất nhanh, nếu không thì có trời mới biết sẽ bị mang đến nơi nào.

Hắn lấy cuốn sách Tả Phong đưa cho xem thử, thực ra đó chính là một cuốn nhật ký, không viết tên bên ngoài, vừa mới mở ra xem thì nhìn thấy bên trong đều là nội dung viết tay.

“Thuật Thạch Hóa, nghe tên có vẻ bình thường ghê, chắc không phải thuật gen biến lớp da cứng rắn như dá đấy chứ?” Hàn Sâm thầm nghĩ, hắn lập tức lật xem “Thuật Thạch Hóa” một cách cẩn thận.

Sắc mặt của Hàn Sâm dần dần trở nên ngạc nhiên, môn thuật gen này †ên là “Thuật Thạch Hóa”, mặc dù có cái tên rất tầm thường nhưng nội dung của nó lại làm cho Hàn Sâm được mở rộng tầm mắt.

Đây là một môn thuật gen hoàn chỉnh, từ người bình thường cho đến Nam Tước, Tử Tước hay thậm chí là cấp Vương cũng có thể tu luyện được, đều có trình độ tương ứng với từng cấp bậc.

Tu luyện Thuật Thạch Hóa cũng không phải là để cho thân thể trở nên cứng rắn, mà là để cho thân thể càng đến gần hơn với sinh vật đá.

Đương nhiên, từ trước đến nay sinh mệnh của Tinh tộc cũng giống như loài người, không thể nào hoàn toàn biến thành tảng đá được, chỉ có thể nói là trình độ tu luyện “Thuật Thạch Hóa” càng cao thì sinh mệnh sẽ càng đến gần hơn với sinh mệnh của tảng đá.

Nhưng cũng không hoàn toàn giống như vậy, chỉ là tương đối giống ở một phương diện nào đó mà thôi, mà tác dụng chủ yếu nhất của Thuật Thạch Hóa chính là làm cho sau khi thân thể của loài người hoặc là Tinh tộc hóa đá, sẽ có sinh mệnh bất hủ bất diệt gần giống với tảng đá.

Đương nhiên dưới tác dụng của ngoại lực, Thuật Thạch Hóa cũng không thể biến sinh mệnh thành vĩnh hằng thật, nhưng nếu so sánh thì thời gian và năm tháng rất khó để lại dấu vết trên thân thể hóa thạch. Lấy mốc thời gian hàng vạn năm, đối với loài người và Tinh tộc mà nói, lực sát thương cũng tương đương với hủy diệt nhưng đối với sinh mệnh tảng đá mà nói thì cũng không khác gì trong một nháy mắt, không có ảnh hưởng quá lớn.

Hàn Sâm xem qua một chút, làm sao có thể luyện "Thuật Thạch Hóa" đến cấp Vương thì cũng đã rất gần với sinh mệnh tảng đá, về cơ bản thời gian hàng vạn năm cũng không có ảnh hưởng quá lớn đối với thân thể, sự già yếu sẽ chậm đi ở trạng thái hóa đá.

Nhưng mà Thuật Thạch Hóa cũng có một khuyết điểm chí mạng, đó chính là lúc sử dụng Thuật Thạch Hóa, thân thể sẽ thực sự hóa đá, giống như là một hòn đá không thể nào nhúc nhích được, ngoại trừ vẫn còn ý thức, trình độ tu luyện càng cao thì thân thể lại càng giống tảng đá hơn.

"Thoạt nhìn thì có vẻ trâu bò đấy nhưng hình như cũng chẳng có ích lợi gì, chỉ là biến thành tảng đá thôi, tảng đá cũng không phải quá cứng rắn, hơn nữa còn không thể động đậy, tên kia nghiên cứu ra một môn thuật gen như vậy rốt cuộc có tác dụng gì chứ?" Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Một lúc lâu, Hàn Sâm mới nghĩ đến chỗ có thể sử dụng Thuật Thạch Hóa: "Không biết sau khi hóa đá có thể tu luyện công pháp hay không, nếu vẫn có thể tu luyện công pháp thì về cơ bản thời gian sẽ chẳng có ảnh hưởng quá lớn với ta, đến lúc đó có thể không ăn không uống mà †u luyện cả trăm vạn năm, thế thì trâu bò quá."

Hàn Sâm cảm thấy tiềm lực của "Thuật Thạch Hóa" vẫn còn rất lớn, hắn dự định sẽ bắt tay vào tu luyện thử một chút, biết đâu sau này có tác dụng cũng không chừng.

“Thuật Thạch Hóa” chỉ là một môn thuật gen chuyển đổi sức mạnh và gen, cũng không phải thuật gen thúc đẩy sự phát triển của thân thể, vậy nên vẫn cần lấy sức mạnh như của Vật Ngữ Gen làm nền tảng.

Hàn Sâm suy nghĩ một lúc, nếu như đều là thuật gen Tinh tộc, Hàn Sâm sẽ dùng sức mạnh của “Vật Ngữ Gen” để tu luyện “Thuật Thạch Hóa”.

Hắn tìm một hang núi an toàn, rồi thử tu luyện “Thuật Thạch Hóa”, bắt đầu còn đơn giản hơn cả tưởng tượng của Hàn Sâm, chỉ vận chuyển Thuật Thạch Hóa một lần, máu thịt trong thân thể Hàn Sâm đã bắt đầu có xúc cảm của đá, Hàn Sâm biết đó chính là luyện thành công cấp độ thứ nhất của “Thuật Thạch Hóa”.

“Tu luyện dễ dàng hơn so với tưởng tượng.” Hàn Sâm trực tiếp thử cấp độ thứ hai, cũng chính là “Thuật Thạch Hóa” cấp Nam Tước.

Kết quả vẫn rất dễ dàng đã hoàn thành Thuật Thạch Hóa của cấp Nam Tước, Hàn Sâm không ngừng cố gắng tu luyện một mạch, hắn phát hiện dường như “Thuật Thạch Hóa” không hề có một chút khó khăn nào đối với hắn, hầu như chỉ hơn hai ngày thì hắn cũng đã luyện được “Thuật Thạch Hóa” đến cảnh giới cấp Vương cuối cùng.

Còn về phần cảnh giới sau cấp Vương thì Tả Phong cũng không viết ra, bởi vì bản thân hắn cũng chưa tới cảnh giới như vậy, chẳng qua chỉ suy đoán cảnh giới sau cấp Vương có thể thực sự sẽ hóa đá.

Nhưng mà chưa có công pháp tiếp theo thì Hàn Sâm cũng không dám tùy tiện luyện tiếp nữa, ngộ nhỡ đến lúc đó thật sự biến thành tảng đá mà không khôi phục lại được trạng thái loài người thì toi đời rồi.

“Sao lại thế nhỉ? Dựa theo lời trong sách Tả Phong viết, sau khi đạt được cấp bậc tương ứng thì mới có thể tu luyện được Thuật Thạch Hóa của cấp độ đó, sao ta cứ thế tu luyện một mạch hoàn toàn không có trở ngại gì nhỉ, chẳng lẽ có liên quan đến “Vật Ngữ Gen” sao?” Hàn Sâm âm thầm suy đoán trong lòng, nhưng mà hắn cũng không dám khẳng định.

Hàn Sâm thử lại một chút thì phát hiện ra sau khi sử dụng Thuật Thạch Hóa thì sẽ không thể nào tu luyện được những thuật gen khác nữa, bởi vì kết cấu

của cơ thể hóa đá xảy ra sự thay đổi rất lớn, những thuật gen trên thân thể loài người sẽ vô dụng, sau khi Hàn Sâm thử nghiệm xong, hắn nhận thấy chỉ có một loại thuật gen là Vật Ngữ Gen mới có thể vận chuyển ở trạng thái hóa đá.

"Thuật gen này quái dị quá, mặc dù đã luyện đến cảnh giới cao như vậy nhưng mà lại không có nhiều cơ hội sử dụng nó." Hàn Sâm không nhiệt tình lắm đối với Thuật Thạch Hóa, hắn lại bắt đầu tu luyện "Động Huyền Kinh" một lần nữa.

Thời gian hắn vào trong núi đã được khoảng một tháng, Hàn Sâm không chiến đầu thì lại khổ luyện "Động Huyền Kinh", "Động Huyền kinh" cũng mơ hồ có dấu hiệu đột phá, nhưng mà vẫn chậm chạp chưa xuất hiện sự biến đổi chất.

Thời gian Xích Hà Địa Tuyền phun trào cũng chỉ còn lại khoảng mười ngày nữa, Hàn Sâm không còn lưu luyến ở lại trong núi nữa, hắn đi về phía Xích Hà Địa Tuyền, võ trang gen Chú Ngữ còn cần Xích Hà Địa Tuyền thăng cấp Tử Tước, đương nhiên hắn không thể bỏ qua được.

Hàn Sâm lại đi tới bên ngoài sơn cốc Hồng Hà một lần nữa, hắn phát hiện có rất nhiều dị chủng đều đang quanh quẩn ở đây, rõ ràng là có ý định với Xích Hà Địa Tuyền sắp phun trào.

Nhưng chúng cũng chỉ dạo quanh bên ngoài sơn cốc chứ không tiến vào bên trong rặng mây đỏ, đều đang chờ đợi Xích Hà Địa Tuyền phun trào.

Hàn Sâm đi lòng vòng xung quanh, hắn phát hiện phần lớn dị chủng ở đây cũng chỉ là cấp Nam Tước và cấp Tử Tước, không hề có cấp bậc cao hơn.

Isa đã từng nói với Hàn Sâm, Xích Hà Địa Tuyền cùng lắm cũng chỉ có tác dụng đối với dị chủng cấp Tử Tước, dị chủng cao cấp hơn nữa nuốt chửng Xích Hà Địa Tuyền cũng sẽ không có tác dụng quá lớn, vậy nên nó không có lực hấp dẫn đối với dị chủng cao cấp.

Hết chương 1910.

Chương 1911. Lục quang

Hàn Sâm đang tìm một nơi để ẩn náu ở gần sơn cốc Hồng Hà, đợi địa †uyền Xích Hà phun trào.

Nhân tiện săn mấy dị chủng cấp Tử Tước làm thức ăn, bổ sung thêm gen Tử Tước.

Cách ngày mà Isa đã ước tính khoảng ba bốn ngày, những dị chủng tập hợp bên ngoài sơn cốc ngày càng đông, những dị chủng cấp thấp không ngừng xông đến. Hàn Sâm áng chừng số lượng dị chủng e rằng đã vượt qua một vạn, trong đấy số lượng dị chủng cấp Tử Tước cũng không ít.

Cũng may là không có dị chủng cấp cao đến đây, nếu không Hàn Sâm thực sự không thể giành lấy địa tuyền Xích Hà.

Có lẽ là bởi vì thèm khát địa tuyền Xích Hà, những dị chủng nóng nảy canh giữ ở ngoài sơn cốc nhưng lại không tấn công nhiều.

Lúc Hàn Sâm đang quan sát những dị chủng đó, đột nhiên nhìn thấy xung quanh đám dị chủng bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Liếc mắt qua đó, chỉ thấy đám dị chủng đều đang lùi về sau, tạo ra một khoảng trống, dường như có một thứ gì đó rất lợi hại đang đến.

“Không lẽ là dị chủng cấp cao đến rồi sao?” Hàn Sâm sửng sốt, vội vàng nhìn qua.

Nhưng đám dị chủng bên đó quá đông, rất nhiều dị chủng cao đến vài thước xếp lại gân nhau, che khuất tầm nhìn làm cho Hàn Sâm không nhìn thấy rốt cuộc ở đó có gì.

Hàn Sâm nhìn xung quanh, lại gần hướng vách núi, leo lên vách núi rồi lại nhìn về phía đó.

Chỉ thấy một dị chủng toàn thân màu xanh đen, giống như một con rết, di chủng mỗi chỗ trên cơ thể đều có một con mắt giống như bảo thạch đang từ

từ bò trong khoảng trống đó.

Những chỗ nó đi qua, tất cả dị chủng đều rối rít lùi về sau, không có bất kỳ một dị chủng nào dám lại gần trong vòng hai mươi dặm quanh nó.

Dị chủng đó dài hơn mười mét, nhưng bò dưới mặt đất lại không cao, nhìn cũng chỉ khoảng chừng nửa mét, vậy nên vừa nãy Hàn Sâm mới không nhìn thấy nó.

Hàn Sâm tỉ mỉ xem một lúc, phát hiện cấp bậc của dị chủng đó dường như không quá cao, chắc cũng là cấp Tử Tước, nhưng không hiểu vì sao những dị chủng khác lại đều rất sợ nó.

Rất nhanh, dị chủng giống con rết đó đã bò đến trước sơn cốc, không giống với những dị chủng khác, nó bò thẳng vào trong sơn cốc Hồng Hà.

Hàn Sâm nhất thời cả kinh trong lòng, hắn từng nghe Isa nói, mặc dù địa tuyền Xích Hà có lợi cho dị chủng, có thể thúc đẩy quá trình tiến hóa của dị chủng. Nhưng ráng đỏ phát ra lại có hại cho cơ thể của dị chủng, trước khi địa tuyền Xích Hà phun trào, ráng đỏ vẫn sẽ luôn tồn tại, những dị chủng đó sẽ không lại gân mới phải.

Bây giờ dị chủng giống con rết đó lại bò vào trong sơn cốc, không có chút bài xích gì với ráng đỏ, điều này thực sự đã nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm.

“Không được, ta phải tìm cách vào trong để tìm con rết đó mới được, nếu không nó sẽ cứ trông giữ bên cạnh nguồn suối, nước suối phun ra đã bị nó nuốt gọn, ta làm gì còn cơ hội nữa.” Hàn Sâm nhíu mày thầm nghĩ.

Vừa nãy hắn thật không ngờ con rết sẽ bò vào trong, bây giờ muốn vào trong sơn cốc để tìm nó lại không dễ dàng như vậy. Trong sương mù ráng đỏ giơ tay không thấy được năm ngón, muốn tìm được nó chắc chắn không phải chuyện dễ.

“Chuyện đến lúc này cũng chỉ có thể thử thôi, may thay nó chỉ là một dị chủng cấp Tử Tước, không phải mối đe dọa quá lớn cho ta.” Hàn Sâm mặc

áo giáp cấp Hầu Tước lên, sau đó lại đeo giày Tuyệt Nha Thố, bay qua đầu của đám dị chủng, chớp mắt đã xông vào trong sơn cốc Hồng Hà.

Giốn như lúc tiến vào lần trước, ráng đỏ che đi cảm giác của Hàn Sâm, ở trong đó không nhìn được xa mà cũng không nghe thấy gì, không khác gì một người mù người điếc.

Hàn Sâm chầm chậm lần mò trong ráng đỏ, hy vọng có thể gặp được dị chủng giống con rết đó.

Sơn cốc thì to như vậy, còn khoảng mấy ngày nữa là đến lúc địa tuyền Xích Hà phun trào, nếu vận khí không tệ thì có thể gặp được con rết đó mới đúng.

Hàn Sâm tiếp tục tăng tốc ở trong ráng đỏ, nhưng cũng không dám chạy quá nhanh, nhỡ đâu va phải thạch bích mà không kịp phản ứng, lại làm cho bản thân bị thương thì thực sự sẽ là một trò cười.

Vì không nhìn thấy nên ban đầu Hàn Sâm chỉ có thể đi dọc theo vách núi vào trong, đến cuối đường thì sẽ dịch ra một khoảng cách nhất định với vách núi rồi quay người đi ra từ bên trong.

Sau khi tìm kiểu trải thảm, đi bảy tám tiếng nhưng vẫn chưa gặp được dị chủng giống con rết đó.

“Cơ thể của dị chủng đó cũng rất lớn, không khó để tìm được nó mới phải, chẳng lẽ do vận khí của ta quá tệ?” Hàn Sâm cảm thấy hơi phiền muộn trong lòng.

Lại đi đến nơi sâu nhất của sơn cốc, lúc Hàn Sâm sờ vào vách núi, đang chuẩn bị quay người bỏ đi, nhưng lại đột nhiên cảm thấy vách núi dưới tay dường như không giống vừa nãy cho lắm.

Bàn tay sờ sang bên cạnh, phát hiện bên cạnh vách núi thế mà trống không, ở đó là một hang động.

Hàn Sâm ỷ vào có áo giáp cấp Hầu Tước bảo vệ trên người, còn có giày Tuyệt Nha Thố trên chân, nên đã trực tiếp vào trong sơn cốc.

Sau khi vào trong sơn cốc, Hàn Sâm lập tức cảm thấy trước mắt sáng lên, những ráng đỏ kỳ quái biến mất ngay trước mắt hắn, nhìn thấy một hang động có hơi đồ sộ.

Ráng đỏ ở cửa hang như lửa, chiếu sáng toàn bộ hang động, nhưng trong hang động lại không có sương mù ráng đỏ, các loại cảm giác đều quay lại trên người Hàn Sâm.

Ánh mắt nhìn về nơi sâu trong hang động, Hàn Sâm lập tức vui vẻ trong lòng, chỉ thấy dị chủng giống con rết khổng lồ đó lại ở trong hang động này.

“Lẽ nào suối nguồn của địa tuyền Xích Hà ở đây? Không đúng, không phải Isa nói, sương mù ráng đỏ ở nơi suối nguồn của địa tuyền Xích Hà phải dày hơn mới phải, tại sao ở đây lại không có tí sương mù ráng đỏ nào cả?” Hàn Sâm thầm nghĩ, nhưng cơ thể vẫn không dừng lại, chuẩn bị xông lên định giải quyết dị chủng giống con rết đó, tránh cho sau này nó sẽ phá đám.

Cảm giác của dị chủng dường như rất nhạy bén, cơ thể Hàn Sâm mới di chuyển một tí, nó đã cảm nhận được, quay người lại một cái, những con mắt giống như bảo thạch trên lưng đều nhìn về phía Hàn Sâm.

Ầm!

Gần như cùng lúc đó, những đôi mắt giống như bảo thạch đó sáng rực lên, bắn ra những ánh sáng màu lục kỳ dị.

Bởi vì có quá nhiều ánh sáng, mà trong hang lại khá hẹp, chốc lát đã bị lấp đầy, Hàn Sâm căn bản là không có chỗ để tránh, chỉ có thể mạnh mế tiến lên.

“Cũng may ta đã mặc áo giáp cấp Hầu Tước trên người, con dị chủng này chỉ có thể phát ra ánh sáng, nhưng không thể ngưng tụ ra linh, chắc chắn là dị chủng cấp Tử Tước.” Hàn Sâm thầm nghĩ, rút ra Quỷ Nha đao, trên tay ngưng tụ ra Băng Ngọc thần quang và huyết sắc, chém về phía lục quang.

Những nơi Quỷ Nha đao lướt qua, nhất thời chém đứt lục quang, nhưng những lục quang đó là ánh sáng thật, cảm giác như nó ở khắp mọi nơi, sau khi rơi trên người Hàn Sâm, làm cho cả người Hàn Sâm cũng ánh lên một màu xanh.

Hàn Sâm đột nhiên phát hiện cơ thể của mình thế mà không động đậy được, như bị sức mạnh kỳ lạ nào đó kìm hãm, vẫn giữ nguyên tư thế trước khi chém, đứng đó không động đậy.

“Chết rồi, ánh sáng của dị chủng này có vấn đề.” Hàn Sâm cả kinh trong lòng, vội vã vận chuyển sức mạnh của mình, muốn phá bỏ phong tỏa của lục quang, hồi phục tự do cho cơ thể.

Sức mạnh của “Băng Cơ Ngọc Cốt” “Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh” “Động Huyền kinh” và “Vật Ngữ Gen” luân phiên ra trận, nhưng vẫn không thể làm cho cơ thể phá bỏ được sức mạnh của lục quang để di chuyển trở lại.

Dị chủng giống con rết đó, những con mắt bảo thạch trên lưng lóe lên những lục quang, bắt đầu bò đến chỗ Hàn Sâm.

Hết chương 1911.

Chương 1912. Rèn luyện

Cơ thể của Hàn Sâm không thể cử động, thế nhưng các loại cảm giác vẫn còn, hắn vậy mà lại không nhìn ra lục quang rốt cuộc là thuộc về loại sức mạnh nào.

Song Hàn Sâm cũng không sốt ruột, sức mạnh của dị chủng có hơi thần bí, nhưng suy cho cùng nó chỉ là cấp Tử Tước, Hàn Sâm ở vào việc có áo giáp cấp Hầu Tước bảo hộ, cũng không sợ nó.

Huống hồ còn có thể chất Đế Linh siêu cấp có thể miễn dịch hết thảy, cho nên Hàn Sâm vẫn rất bình thản như cũ.

Sau khi con rết kia bò tới, Hàn Sâm mới nhìn thấy ở vị trí ban đầu của nó, vậy mà lại mọc lên một loại thực vật giống như cây hoa lan, chỉ là trên cây không nở ra hoa, lại nở ra từng con chuột vàng nhỏ.

Không, không phải chuột nhỏ, Hàn Sâm nhìn thứ kia khá quen mắt, thứ mọc trên cây trông giống như từng con Xích Hà Điêu nhỏ.

Trên cây mọc ra tổng cộng bảy con Xích Hà Điêu nhỏ, mỗi con đều có dung mạo hoàn chỉnh, đôi mắt rất to, hơn nữa còn mang thần sắc linh động, lúc này đều run rẩy co lại thành một cụm.

Thế nhưng bởi vì đuôi của bọn chúng mọc trên thực vật tựa như hoa lan, muốn chạy trốn cũng không thể, chỉ co lại thành một cụm, sợ hãi nhìn dị chủng giống như con rết kia.

Hàn Sâm đột nhiên hiểu ra, dị chủng giống con rết đến đây, không phải muốn tìm địa tuyên Xích Hà, mà là nhằm vào mấy con Xích Hà Điêu này.

Còn về nó đặc biệt đến vì Xích Hà Điêu, hay là tiện đường nếm thử thứ tươi mới, Hàn Sâm cũng không bết.

Con rết rất nhanh đã bò đến trước mặt Hàn Sâm, móng vuốt giống như lưỡi dao sắc bén hung hăng cuốn lên người Hàn Sâm, chỉ nghe thấy những tiếng

leng keng không ngừng vang lên.

Những móng vuốt kia cũng không thể chém đứt áo giáp của Hàn Sâm, thế nhưng với móng vuốt cấp Tử Tước, vậy mà lại có thể để lại những vết xước màu trắng trên áo giáp cấp Hầu Tước, cũng quá kinh người rồi.

Các dị chủng cấp Tử Tước bình thường, căn bản không thể gây ra một chút sát thương nào cho áo giáp cấp Hầu Tước.

"Con dị chủng này quả nhiên có điểm bất thường." Trong lòng Hàn Sâm rất bình tĩnh, mặc dù nó có điểm bất thường, nhưng không thể làm thương người thì cũng chả có gì ghê gớm cả.

Cơ thể con rết tạo thành một vòng tròn, bao lấy Hàn Sâm ở giữa, chân côn trùng sắc như dao liên tục chém lên cơ thể của Hàn Sâm, không kém gì thiên đao vạn quát.

Đáng tiếc là, ngoài việc để lại mấy vết xước trên áo giáp của Hàn Sâm, cũng không thể làm tổn thương Hàn Sâm mảy may.

Con này dường như không có miệng, phần đầu dẹt và phẳng giống như đầu của tàu cao tốc, phía trên còn mọc ra hai sợi râu dài, ngoài hàng nghìn cái chân như đao ra, cũng không có bất cứ thủ đoạn tấn công nào khác.

Sau khi vây quanh chém Hàn Sâm trong một khoảng thời gian dài, cũng không thể gây ra thương tổn gì cho Hàn Sâm, con rết giống dị chủng dường như đã bỏ cuộc, lại trườn về phía gốc cây mọc ra sinh vật Xích Hà Điêu.

Nó chỉ vây quanh Xích Hà Điêu, cũng không làm hại bọn chúng.

Chỉ là những con Xích Hà Điêu nhỏ kia lại rất sợ hãi, từng con từng con co lại thành cụm, không ngừng run rẩy.

"Nó rốt cuộc muốn làm cái gì vậy?" Trong lòng Hàn Sâm nghỉ hoặc, thử dùng sức mạnh của mình để phá vỡ sự trói buộc của lục quang.

Băng Cơ Ngọc Cốt, dị huyết và Vật Ngữ Gen đều không có tác dụng gì, nhưng lúc sử dụng Động Huyền Kinh, mơ hồ hơi có cảm giác, đáng tiếc là

Động Huyền Kinh mới chỉ đến cấp Nam Tước, sức mạnh thấp hơn lục quang một tầng, rất khó để thực sự đột phá sự trói buộc của lục quang.

Hàn Sâm không ngừng vận chuyển Động Huyền Kinh để đối phó với lục quang, đồng thời cũng quan sát con dị chủng kia, muốn làm rõ xem nó rốt cuộc muốn làm cái gì.

Trong khi đang đối kháng với lục quang, tuy rằng sức mạnh của Động Huyền Kinh không ngừng bị hao tổn, nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy dường như sức mạnh của Động Huyền Kinh có chút thay đổi, mơ hồ có cảm giác như đột phá bình cảnh.

Hàn Sâm vui mừng, toàn lực vận chuyển Động Huyền Kinh đối kháng với lục quang, muốn mượn lục quang để mài dũa, khiến Động Huyền Kinh thăng lên cấp Tử Tước.

Điểm lợi hại chân chính của Động Huyền Kinh là khí tràng Động Huyền kỳ lạ, nếu không đạt đến trình độ phóng sức mạnh ra ngoài, tác dụng của Động Huyền Kinh sẽ giảm đi nhiều, nếu có thể thăng lên cấp Tử Tước thì cũng là lúc Động Huyền Kinh phát huy ra uy lực thực sự, Hàn Sâm đã chờ đợi thời khắc này từ lâu rồi.

Vận chuyển sức mạnh Động Huyền Kinh đối kháng với lục quang từng lần một, nhưng chung quy trình độ sức mạnh vẫn thấp hơn một tầng, sức mạnh của Động Huyền Kinh tiêu hao rất nhanh.

Hàn Sâm chỉ có thể nghỉ ngơi một lát, đợi sau khi sức mạnh của Động Huyền Kinh hồi phục chút ít, rồi lại tiếp tục đối đầu với lục quang.

Qua một hai tiếng, đột nhiên nhìn thấy ánh đỏ phát ra ở cửa hang, một đám Xích Hà tràn vào trong hang, giống như nước sông cuồn cuộn, trong chốc lát trong hang động tràn đầy sương mù ráng đỏ.

Đúng vào lúc Hàn Sâm đang thắc mắc vì sao đột nhiên lại có sương mù ráng đỏ tràn vào đây, lại nhìn thấy sương mù ráng đỏ đang nhanh chóng ít đi.

Sương mù ráng đỏ giống như bị quạt thoát khí hút hết một nửa, nhưng lại không chảy ra khỏi hang động, Hàn Sâm nhìn hướng chảy của sương mù ráng đỏ, vậy mà lại là một cây thực vật đang phát triển Xích Hà Điêu.

Qua khoảng nửa tiếng, sương mù ráng đỏ đã trở nên rất mỏng manh, đã không thể ngăn cản cảm giác của Hàn Sâm, quả nhiên cây thực vật đó đang hút sương mù ráng đỏ.

Thực vật hít vào lượng lớn Hồng Hà, toàn thân tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đặc biệt là bảy con Xích Hà Điêu nhỏ, từng con châu quang bảo khí, như là được điêu khắc từ vàng ròng hoặc bảo bối.

Sau khi toàn bộ Hồng Hà trong hang động đều bị thực vật hít vào, Hồng Hà bên ngoài cũng không tuôn vào, thực vật và châu quang bảo khí trên người Xích Hà Điêu nhỏ cũng dần dần vụt tắt.

Hàn Sâm chăm chú nhìn, phát hiện bộ lông của Xích Hà Điêu bé nhỏ càng trở nên đầy đặn, mắt nó cũng càng trở nên nhanh nhẹn hơn, sự dao động sức sống trên người cũng mạnh hơn trước đây rất nhiều.

“Hóa ra dị chủng giống với con rết đó đang đợi những Xích Hà Điêu nhỏ trưởng thành hoàn toàn, không biết chúng còn bao lâu mới có thể trưởng thành hoàn toàn.” Hàn Sâm lập tức hiểu ra, biết được dị chủng đó muốn gì.

Không hề động tâm, Hàn Sâm tiếp tục lấy sức mạnh của Động Huyền Kinh đối đầu với lục quang, mỗi lần sức mạnh của Động Huyền Kinh đều bị tiêu hao sạch sẽ khi đối đầu với lục quang, sau khi Hàn Sâm lại nghỉ ngơi và hồi phục, Hàn Sâm cảm nhận được rõ ràng sức mạnh của Đồng Huyền Kinh dường như mạnh hơn mấy phần, khiến Hàn Sâm rất vui.

Qua một khoảng thời gian, Hồng Hà lần nữa tuôn vào trong hang động, giống như lần trước, toàn bộ đều bị thực vật đó hít hết, Xích Hà Điêu lại lớn hơn một chút.

Đến lần thứ ba Hồng Hà hoàn toàn bị Xích Hà Điêu hít vào hết, cơ thể Hàn Sâm cử động được một chút, Quỷ Nha đao đang chém trên không trung cũng dần hạ xuống.

Tuy rằng vẫn chưa thể hoàn toàn phá bỏ trói buộc của lục quang, nhưng sức mạnh của Động Huyền Kinh đã có chút tác dụng trong cuộc đối đầu, cho phép Hàn Sâm cử động được chút ít.

Hàn Sâm vừa di chuyển, con rết đó đã lập tức cảm nhận được, mạnh mẽ quay người lại, những con mắt bảo thạch trên người lần nữa phun lục quang về phía Hàn Sâm, sức mạnh trói buộc của lục quang ngày càng mạnh, lại làm cho Hàn Sâm khó động đậy.

Chỉ là dị chủng không làm tổn thương Hàn Sâm được, cũng không phải uy hiếp lớn đối với hắn. Hàn Sâm lợi dụng lục quang không ngừng mài dũa Động Huyền Kinh, sức mạnh của Động Huyền Kinh càng mạnh hơn, sức chống lại lục quang cũng càng ngày càng mạnh.

Hàn Sâm nhớ rất rõ, sau khi Hồng Hà tràn vào hang động lần thứ hai mươi ba, ánh sáng phóng lến, những ánh sáng khác vậy mà lại vượt qua cả Hồng Hà, trong sương mù ráng đỏ dày đặc cũng có thể nhìn thấy cây thực vật đang phát ra ánh sáng rực rỡ, cùng với bảy con Xích Hà Điêu nhỏ châu quang bảo khí trên đó.

Hết chương 1912.

Chương 1913. Còn chưa phải độc nhất vô nhị

Trên một tinh cầu trong Nguyệt Chi Hiệp, có một người mẹ Tộc Rebet đang thành kính cầu nguyện.

“Hối thần Rebet, xin hãy để cho con ta tiến hóa lần hai, cho dù có là hóa dị chủng ta cũng nguyện trả bất cứ giá nào.” Sắc mặt người mẹ tràn đầy vẻ bi thương.

Nàng là một trong những người vợ của Công Tước Phỉ Thúy, sinh cho Công Tước Phỉ Thúy một người con trai, dựa vào việc gen của nàng và

Công Tước Phỉ Thúy đều rất tốt, con trai của họ có thể có cơ hội rất lớn trở thành quý tộc.

Thế nhưng vài ngày trước khi con trai của nàng ngưng tụ chiến giáp gen, lại cứ như vậy mà không thể tiến hóa lần hai, trở thành một người Rebet bình thường nhất.

Cho dù có là một công tước, muốn kiếm được một bảo vật có thể khiến cho một sinh vật bình thường tiến hóa lần hai cũng không hề dễ dàng, chí ít Công Tước Phỉ Thúy cũng không có một bảo vật như vậy, người mẹ này chỉ có thể cầu xin các vị thần, hy vọng có thể tìm thấy bảo vật kia, để cho con mình có thể tiến hóa lần hai, không đến mức phải trở thành trò cười của phủ Công Tước.

“Lời cầu nguyện chân thành của ngươi đã khiến bản Thiên Thần cảm động, bản Thiên Thần có thể thực hiện điều ước của ngươi.” Một Thiên Thần khôi ngô với vương miện vàng xuất hiện trước mặt công tước phu nhân, trên mặt là nụ cười kì dị.

Chẳng bao lâu, tin tức trên tinh cầu Nhật Thực có Xích Hà Địa Tuyền đã lan truyền khắp Nguyệt Chi Hiệp, hơn nữa càng truyền càng chân thật.

Không có sự cho phép của Nữ Hoàng Đao Phong, không ai dám đến †inh cầu Nhật Thực tìm Xích Hà Địa Tuyền, thế nhưng các thế lực lớn của Nguyệt Chi Hiệp đã đẩy lùi từng đoàn người một, cuối cùng Nguyệt Luân Vương không thể không triệu tập các Vương Giả đến hội nghị Viên Nguyệt, đi tìm Nữ Hoàng Đao Phong.

“Đao Phong, trên tinh cầu Nhật Thực thật sự có Xích Hà Địa Tuyền sao?” Dạ Hà Vương nóng lòng hỏi, trong tộc Dạ thị, cũng có một số hậu bối không thể tiến hóa lần hai.

“Đúng vậy.” Đao Phong Nữ Hoàng nhẹ đáp.

“Tại sao ngươi không nói sớm, một bảo bối như vậy, sao có thể giao cho tên gián điệp Hàn Sâm kia…” Dạ Hà Vương đột nhiên có chút kích động nói.

Trên thực tế không chỉ có Dạ Hà Vương, một vài vị Vương Giả khác cũng nghĩ như vậy, huyết mạch trong nhà của bọn họ, hoặc những quý tộc cao cấp đi theo họ, đều rất cần Xích Hà Địa Tuyền, những gì bọn họ đại diện cũng không chỉ cho riêng bản thân mình.

Isa lạnh lùng nhìn Dạ Hà Vương: "Hiện tại Hàn Sâm vẫn là đệ tử của ta, hơn nữa ngươi đừng quên, tinh cầu Nhật Thực là tinh cầu mà ngươi giao cho hắn, luật pháp của Nguyệt Chi Hiệp có thể tùy ý phá vỡ sao?"

Dạ Hà Vương ho nhẹ một tiếng, nhưng không từ bỏ nói: "Đương nhiên không thể phá vỡ luật pháp của Nguyệt Chi Hiệp, thế nhưng mối hiềm nghi của Hàn Sâm vẫn chưa được làm sáng tỏ, nếu giao một bảo bối như Xích Hà Địa Tuyền cho hắn, lỡ như sau này phát hiện ra hắn là

gián điệp, tổn thất của chúng ta là quá lớn, các vị nói có phải không?"

"Không sai, một bảo bối như vậy, không nên để cho một tên ngoại tộc đáng nghỉ sở hữu." Lưu Hoa Vương nói.

Ngoại trừ Hắc Nguyệt Vương, các Vương Giả khác ít nhiều cũng đều Có ý này.

"Đao Phong, hiện tại chúng ta vẫn chưa biết trữ lượng của Xích Hà Địa Tuyền là bao nhiêu, nếu số lượng ít thì cũng đành thôi, nhưng lỡ như là số lượng lớn, để một kẻ ngoại tộc đáng nghi sở hữu quả thực có chút không ổn. Thay vào đó, trước tiên chúng ta cứ cử người đi thăm dò trữ lượng của Xích Hà Địa Tuyền, mang nước suối trở về và đem đi phân phát. Cho dù có bao nhiêu, thì một phần của Hàn Sâm vẫn để lại cho hắn, ngươi thấy sao?" Nguyệt Luân Vương cũng mở miệng nói.

Lần này ý kiến của các Vương Giả nhất trí một cách đáng kinh ngạc, không phải bọn họ thèm khát Xích Hà Địa Tuyền mà áp lực thực sự

đến từ những thành viên trong gia tộc sau lưng họ và các mạng lưới quan hệ phức tạp.

"Vẫn câu nói kia, Hàn Sâm là đệ tử của ta, tinh cầu Nhật Thực là một tinh cầu hợp pháp thuộc về Hàn Sâm" Isa mặt không biểu cảm nói.

“Đao Phong, sao ngươi lại cố chấp như vậy? Dù sao hắn cũng chỉ là một kẻ ngoại tộc, hơn nữa còn nằm trong diện tình nghi lớn.” Vẻ mặt Dạ Hà Vương u ám, tiếp tục nói: “Nếu ngươi thật sự muốn như vậy, vậy thì chúng ta chỉ có thể sử dụng quyền biểu quyết của hội nghị Viên Nguyệt, đến lúc đó kết quả như thế nào, tin rằng ngươi có thể hiểu rõ.”

Ánh mắt của Isa quét qua gương mặt của các Vương Giả: “Vậy được, các ngươi không phải là muốn Xích Hà Địa Tuyền sao? Có thể, mỗi nhà mười người, không cho phép các quý tộc trên Tử Tước đi, có thể lấy được bao nhiêu còn phải xem vào bản lĩnh của bọn họ, đây là giới hạn cuối cùng của ta.”

“Được, một lời đã định.” Dạ Hà Vương lập tức đồng ý, các Vương Giả khác cũng không có ý kiến gì.

Sau khi Dạ Hà Vương trở về tinh cầu của mình, lập tức triệu tập mười vị đệ tử cấp Tử Tước và thuộc hạ, ra lệnh cho bọn họ nhất định phải mang được Xích Hà Địa Tuyền về.

“Kiếm Tri, ngươi ở lại, ta có chuyện muốn nói với ngươi.” Dạ Hà Vương để một vị Tử Tước có đầu chim thân người ở lại.

“Vương thượng có gì căn dặn?” Kiếm Tri với đôi mắt sáng như chim ưng, hỏi.

Dạ Hà Vương đưa một chiếc hộp cho Kiếm Tri, đồng thời nói: “Ngươi đã chạm đến ngưỡng cửa Bá Tước rồi, trong này là một viên Ngưng Linh Châu mà bản vương cất giữ, với hạt châu này, ngươi chắc chắn có thể thành công thăng lên Bá Tước. Mang nó đến tinh cầu Nhật Thực, thăng cấp Bá Tước ở đó, nhất định phải giành được thật nhiều Xích Hà Địa Tuyền mang về.”

“Vâng, vương thượng, thuộc hạ nhất định không phụ sự ủy thác của ngài.” Kiếm Tri cầm lấy Ngưng Linh Châu, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, vội vàng cảm tạ Dạ Hà Vương.

Với tu vi của hắn, chỉ cần sử dụng Ngưng Linh Châu, chắc chắn có thể thành công thăng lên Bá Tước, sẽ không có khả năng thất bại, hơn nữa còn tiết kiệm được bao nhiêu năm khổ sở tu luyện.

Các thế lực lớn đã cử mười Tử Tước đến tinh cầu Nhật Thực, một chiến hạm đưa họ đến hồ Kính Linh.

“Nguyệt Chi Hiệp vẫn chưa là Nguyệt Chi Hiệp của Isa ta.” Trong hoàng cung, Isa nhìn hình ảnh trên màn hình với vẻ mặt u ám, trong mắt hiện lên hàn quang.

Hàn Sâm vẫn còn là đệ tử của nàng, hiện tại lại bị người ta cưỡng chế giao ra Xích Hà Địa Tuyền, Isa làm sao có thể không tức giận.

Nàng đã làm tất cả những gì có thể làm, nếu nàng không chịu nhượng bộ, cuối cùng sẽ thực sự phải sử dụng thỏa thuận biểu quyết bàn tròn, kết quả sẽ chỉ tồi tệ hơn, lần này sẽ không có một ai đứng về phía nàng.

“Thần Hóa… Chỉ có cách trở thành Thần Hóa… Ta mới thực sự có thể chân chính trở thành nữ hoàng độc nhất vô nhị của Tộc Rebet.” Isa nhắm mắt lại, sức mạnh trong cơ thể không ngừng lưu chuyển giống như mặt trời, mặt trăng và các vì sao, biến thành một con mãnh thú nuốt chửng bầu trời.

Mạnh mẽ như Isa, nàng cũng có lúc không biết làm thế nào, cũng khao khát sức mạnh cường đại hơn.

Trong sơn động của thung lũng Hồng Hà, Hồng Hà dường như bị một vòng xoáy hút vào, tất cả cùng lúc biến mất không còn tăm tích, dường như bị hút vào trong đám thực vật toàn thân phát ra ánh hào quang.

Bảy con Xích Hà Điêu giống như bảy món dị bảo, hào quang lưu chuyển khắp cơ thể, lóa mắt đến nỗi người khác hầu như không mở được mắt ra.

Con rết bò nhanh giống như một dị chủng nghìn chân lao nhanh đến gốc thực vật kia, đồng thời ở phía trước đầu, hé ra một cái miệng chỉ to bằng cái bát, muốn nuốt chửng một con Xích Hà Điêu.

Trên người con Xích Hà Điêu kia lấp lánh như châu ngọc, vẻ mặt lại đầy kinh hãi, liều mạng trốn về phía sau, thế nhưng cái đuôi lại nối liền với rễ thực vật, làm thế nào cũng không thoát ra được.

Hết chương 1913.

Chương 1914. Động Huyền Kinh thăng cấp

Con rết mở to miệng đang chuẩn bị muốn nuốt chửng con tiểu Xích Hà Điêu, nhưng lại đột nhiên dừng một chút, mắt trên người đều nhìn về phía bên ngoài.

Lộp cộp! Lộp cộp! Lộp cộp!

Chỉ thấy thân thể Hàn Sâm giống như người máy đang từng bước từng bước chậm rãi đi về phía bên này.

Con rết phát ra một tiếng kêu kì lạ, thân thể chợt cong lại, hình thành một nửa vòng cung, từng con mắt trên lưng bắn ra ánh sáng màu lục, chồng chất bao trùm về phía cơ thể Hàn Sâm.

Ánh sáng màu lục đan xen rơi lên trên người Hàn Sâm, giống như đèn pha chiếu vào hắn.

Thân hình Hàn Sâm dừng một chút, nhưng lần này không hề bị cố định, chỉ là dừng lại không đến một giây lại tiếp tục chậm rãi bước ra một bước.

Con rết dị chủng lại liên tục kêu lên kì quái, ánh sáng màu lục trong mắt không kiêng dè bạo phát, từng đạo ánh sáng màu lục rơi lên trên người Hàn Sâm, muốn cố định hắn lại lần nữa.

Trong ánh sáng màu lục, Hàn Sâm từng bước đi về phiá con rết dị chủng, không những không bị cố định, ngược lại càng đi càng nhanh, động tác cũng càng ngày càng mượt mà.

Nếu như nhìn kĩ sẽ phát hiện ánh sáng lục chiếu rọi lên trên người Hàn Sâm hiện tại không trực tiếp chiếu lên trên người hắn, dường như có một màn chắn vô hình ngăn cản ánh sáng lục ở nơi cách cơ thể hắn ngoài ba mươi phân.

Hơn nữa khoảng cách này vẫn còn đang mở rộng, giống như lồng ánh sáng trong suốt ngăn chở cả ánh sáng lục lẫn rặng mây đỏ ở bên ngoài.

Con rết rít lên bắn ra ánh sáng lục, chùm sáng đụng vào trên lá chắn vô hình, lặng lẽ biến mất, bất luận bao nhiêu đạo ánh sáng lục bắn lên phía trên đều không có tác dụng.

Ánh mắt Hàn Sâm bình tĩnh nhìn con rết, vẫn như cũ đi từng bước đến, lá chắn vô hình bên ngoài thân càng ngày càng lớn, cuối cùng bao trùm hết cả cơ thể của con rết dị chủng ở bên trong.

Dường như con rết dị chủng đã cảm nhận được nguy hiểm, càng thêm điên cuồng vặn vẹo thân thể, ánh sáng lục của con mắt giống như bảo thạch trên lưng không ngừng chớp động.

Trong màn chắn vô hình kia, lực lượng của nó vẫn có thể bạo phát ra như cũ, chỉ là từng luồng sáng lục dường như bị khúc xạ, chớp động dọc theo đường vòng cung trong lá chắn, không có một tia sáng nào có thể rơi lên trên người Hàn Sâm.

Bàn tay Hàn Sâm khế động, Quỷ Nha đao chợt loé qua, lập tức bổ thân thể của con rét dị chủng thành hai nửa.

“Giết chết Tà Mục Long dị chủng cấp Tử Tước, phát hiện gen dị chủng”

Hàn Sâm cảm thấy có hơi đáng tiếc, sức mạnh kì dị bậc này lại không thể thu được thú hồn của nó, có điều Động Huyền Kinh đã thăng cấp Tử Tước, vui sướng đã hòa tan tất thảy.

“Chít chít!” Bảy con tiểu Xích Hà Điêu phát ra tiếng kêu, chỉ thấy bảo khí trên người bọn nó chớp lóe, cái đuôi đứt ra khỏi rễ cây thực vật, rơi xuống từ phía trên thực vật.

Sau khi bảy con tiểu Xích Hà Điêu rơi xuống hết, thực vật kia lập tức khô héo nhanh chóng, trong nháy mắt đã trở thành một đống tro tàn.

Dường như bảy con tiểu Xích Hà Điêu rất nhút nhát, sau khi rơi xuống đất đã muốn chạy trốn khắp nơi.

‘Tâm niệm Hàn Sâm chợt động, Động Huyền Khí Tràng vô hình bao phủ lấy, nhất thời bao trùm bảy con tiểu Xích Hà Điêu ở bên trong, sau đó bảy con tiểu Xích Hà Điêu đó giống như ruồi mất đầu, tán loạn trong Động Huyền Khí Tràng, nhưng đều không thể trốn thoát được.

“Kì lạ, sao mấy con này cấp bậc lại thấp như vậy, vậy mà chỉ là dị chủng cấp Nam Tước?” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy có hơi cổ quái, chúng có thể sinh ra ở nơi như thế này, lại hút nhiều hồng hà vân vụ như vậy, sao có thể chỉ là dị chủng cấp Nam Tước chứ.

Duỗi tay một cái, bảy con tiểu Xích Hà Điêu lập tức bay đến, trôi nổi ở trước mặt hắn, vùng vây làm sao cũng không trốn thoát được.

Hàn Sâm duỗi tay bắt lấy một con quan sát kĩ, toàn thân da lông màu xích kim, thân thể béo mập to như nắm tay, mắt vô cùng lớn, chiếm một phần ba khuôn mặt, hai má phồng giống như hai quá bóng, đuôi cũng gần giống như đuôi con sóc, vừa lớn vừa bông xù.

“Đúng là cấp Nam Tước, kì lạ thật” Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng bao phủ bảy con tiểu Xích Hà Điêu, đi đến trước thi thể của con rết dị chủng, phân giải thi thể nó ra, móc hết những con mắt giống như ngọc lục bảo ra.

Dị chủng kinh tởm giống như vậy nhưng mắt gen dị hoá lại cực kì đẹp đẽ, chỉ to bằng trứng bồ câu, tản ra ánh sáng màu xanh biếc, giống như bảo châu phỉ thuý.

Móc hết tất cả mắt ra xong, sau đó chuẩn bị rời khỏi nơi này lại nhìn thấy bảy con Xích Hà Điêu kia đang ngồi xổm trên người con rết dị chủng ăn tươi nuốt sống.

Thân thể của bọn nó quả thật quá nhỏ, mới ăn không bao nhiêu đã căng tròn cái bụng nhỏ bé, móng vuốt đều đã sắp không chạm vào được mặt đất nữa rồi.

‘Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, bảy con Xích Hà Điêu đều bay đến, rơi vào trong bao của Hàn Sâm.

Đi ra sơn động, Hàn Sâm phóng thích ra Đồng Huyền Khí Tràng, trong phạm vi mười mét những quầng mây đỏ kia cũng không ngăn cản được bảy giác quan của Hàn Sâm, tất cả đều nhìn thấy rõ ràng.

Có Động Huyền Khí Tràng, Hàn Sâm ở trong sơn cốc Hồng Hà đã có năng lực tìm kiếm, nhưng mà tìm kiếm toàn bộ sơn cốc một lượt, vẫn không phát hiện vị trí của nguồn suối như cũ.

"Xem ra chỉ có đợi khi Xích Hà Địa Tuyền dâng trào mới tìm thấy chỗ nguồn suối." Hàn Sâm suy tư chốc lát, đi về phía cửa sơn cốc, định xem thử trong những dị chủng kia liệu còn có con nào khá mạnh không.

Nhưng mà mới vừa đi đến cửa của sơn cốc Hồng Hà đã nhìn thấy Tà Tình Đế bị vây ở trong đám dị chủng, đang điên cuồng chiến đấu với dị chủng.

"Tình ca, sao ngươi lại đến đây?" Hàn Sâm đi ra sơn cốc, có hơi kinh ngạc hỏi.

"Tộc Rebet đã phái rất nhiều Tử Tước đến đây, nói là trong tộc quyết định, Xích Hà Địa Tuyền phải do tất cả mọi người cùng nhau chia sẻ, Cố Khuynh Thành đã nhìn văn kiện bọn họ mang đến rồi, đúng thật là không sai, Vương Vũ Hàng đang mang theo bọn họ lượn vòng ở trong núi đấy, ta đến thông báo cho ngươi một tiếng trước." Tà Tình Đế vừa chiến đấu với những dị chủng kia vừa nói.

"Sao bọn họ biết nơi này có Xích Hà Địa Tuyên?" Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Biết được có Xích Hà Địa Tuyền chỉ có mấy người Tà Tình Đế và Isa, đám Tà Tình Đế đương nhiên đều tin tưởng được, nếu như nhân vật giống như Isa đã từng nói để hắn hấp thu Xích Hà Địa Tuyền thì có lẽ cũng không thể nói mà không giữ lời lắm.

"Đừng đánh nữa, chúng ta đi xem thử xem thế nào." Hàn Sâm cùng với Tà Tình Đế xông ra đám dị chủng, những dị chủng ham muốn Xích Hà Địa Tuyền kia không chịu rời khỏi sơn cốc quá xa, cũng không đuổi theo bọn họ.

Tà Tình Đế đưa một phần văn kiện qua, Hàn Sâm nhận lấy nhìn một chút, gật đầu nói: “Đúng thật là văn kiện mà viện trưởng lão phát xuống, có lẽ sẽ không có sai được đâu.”

Hàn Sâm không xem cũng biết, có lẽ là thật sự, bằng không không có lời hứa của Isa, những Tử Tước như bọn họ sao có thể sẽ có gan đến nơi này.

“Hiện tại bọn họ đang ở đâu?” Hàn Sâm hỏi.

“Bọn họ vừa đến đã ồn ào muốn để bọn ta dẫn bọn họ đi đến vị trí của Xích Hà Địa Tuyền, bởi vì số người quá nhiều, Cố Khuynh Thành sợ bọn họ quấy rối trong căn cứ, đả thương những đứa nhỏ và phụ nữ kia, cho nên đã để Vương Vũ Hằng mang theo bọn họ đi vào núi lượn vòng rồi.” Tà Tình Đế lại nói tiếp: “Có cần kêu Vương Vũ Hàng giải quyết bọn họ không? Dẫn bọn họ đi đến nơi có một vài dị chủng cao cấp, đảm bảo bọn họ đều có đi không có về.”

“Mệnh lệnh viện trưởng lão truyền xuống lại có bảy vị Vương Giả bao gồm Isa trong đó kí tên, không dẫn bọn họ đi đến Xích Hà Địa Tuyền thì sau này sẽ rất phiên phức, hơn nữa ta cũng không dễ ăn nói với Isa bên kia.” Hàn Sâm nhìn kĩ văn kiện một chút, cười nói: “Bọn họ muốn đến thì cứ để bọn họ đến là được.”

Hết chương 1914.

Chương 1915. Trả đồ của ta lại cho ta

“Đù má ngươi làm gì đấy, dẫn đường kiểu gì thế hả?” Một Tử Tước tức giận hét lên với Vương Vũ Hàng đang dẫn đường phía trước.

Bọn họ đi cả đoạn đường này đã phải chịu rất nhiều tập kích của dị chủng quỷ dị, Xích Hà Địa Tuyền chưa nhìn thấy, người đã bị thương không ít.

Ngược lại một Nam Tước nhỏ bé dẫn đường như Vương Vũ Hàng chạy rất nhanh, vừa có gió thổi cỏ lay gì đó đã là người đầu tiên trốn vào bên trong đám người, ngược lại không bị thương chút nào.

“Tiểu tử này, ta cảnh cáo ngươi, đừng giở trò với bọn ta, giết một tên gia thân Nam Tước nhỏ bé như ngươi, cho dù Hàn Sâm ở đây cũng không thể giữ được mạng của ngươi đâu.” Một Tử Tước tộc Tago nắm lấy cổ áo của Vương Vũ Hàng, nhấc Vương Vũ Hàng lên hung ác hét lên.

“Các vị đại nhân hiểu lầm rồi, sao ta dám giở trò với các ngươi chứ? Các ngươi cũng biết tinh cầu Nhật Thực nguy hiểm cỡ nào, dị chủng nhiều vô số kể, nhân thủ của địa gen bọn ta lại ít người, bình thường đều không dám vào núi, ta cũng là mạo hiểm mang theo các vị đại nhân đi đến Xích Hà Địa Tuyền, các ngươi nghĩ ta không sợ chết chắc? Ta cũng muốn an toàn đến nơi, nhưng mà nơi này quả thực quá nhiều dị chủng, tránh cũng tránh không được, ta đã cố gắng hết sức chọn khu vực an toàn để đi rồi” Vương Vũ Hàng vẻ mặt uất ức.

“Tiếp tục dẫn đường.” Tử Tước của Tago tộc hừ lạnh một tiếng, ném Vương Vũ Hàng xuống.

“Vâng vâng vâng, các vị đại nhân đều cẩn thận một chút, nơi này thật sự quá nguy hiểm.” Khuôn mặt Vương Vũ Hàng tràn ngập ý cười bò lên, cũng không tức giận, phủi đất trên mông, tiếp tục dẫn đường ở phía trước.

Đi mãi đi mãi, sau khi vòng qua một ngọn núi lớn, Vương Vũ Hàng dẫn đường phía trước đột nhiên quay người chạy trở lại, vừa chạy vừa kêu †o: “Các vị đại nhân, không hay rồi, phía trước có một đám dị chủng.”

Còn chưa đợi mọi người phản ứng lại thì đã nhìn thấy một đám dị chủng xông đến từ đường núi, càng ngày càng nhiều giống như thuỷ triều, trên người dị chủng dẫn đầu xông đến có ánh sáng bao trùm, vậy mà là một con dị chủng cấp Bá Tước.

Trong nhất thời cả đội ngũ đại loạn, một đám Tử Tước và nhóm lớn dị chủng giao chiến với nhau, Vương Vũ Hàng lại thừa cơ lủi đến đằng sau, bĩu môi: “Làm màu với ông nội Vương này, chơi chết các ngươi luôn.”

“Ê chú, được đấy chứ.” Hàn Sâm không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Vương Vũ Hàng, cười nói.

“Sao ngươi lại đến đây, ta đã nói với Tình ca rồi, kêu ngươi an tâm đợi hấp thu Xích Hà Địa Tuyền ở bên đó đi, bên này ta sẽ giải quyết, trở về lại dẫn các ngươi đi tìm con dị chủng cấp Hầu Tước chơi đùa…” Vương Vũ Hàng cười hì hì nói.

“Không cần giết chết bọn họ, Xích Hà Địa Tuyền phải dẫn bọn họ đi, bằng không sẽ không dễ ăn nói, có điều trước đó phải dẫn bọn họ giết nhiều dị chủng một chút.” Hàn Sâm cười híp mắt nói.

“Dẫn bọn họ giết dị chủng, vậy không phải là hời cho bọn họ sao?” Vương Vũ Hàng nói.

“Sao có thể chứ, nơi này là tinh cầu Nhật Thực, đồ vật đều là của chúng ta, bọn họ giết dị chủng cũng được, nhưng gen dị chủng nhất định phải là của chúng ta, có nhiều sức lao động như vậy không dùng, quả thực quá lãng phí rồi.” Hàn Sâm nói.

Vương Vũ Hàng nhất thời hiểu rõ: “Được, vậy ta sẽ dẫn bọn họ tiếp tục lượn vòng.”

Lần này đến đều là Tử Tước, tổng cộng còn không đến một trăm người, dám dị chủng này có khoảng ba bốn trăm, trong đó cấp Tử Tước có hơn một trăm, còn có một con dị chủng cấp Bá Tước, trong nhất thời đánh đến khó phân thắng bại.

“Ôi đệt, đám này mạnh quá vậy? Con dị chủng cấp Bá Tước kia vậy mà cũng đã bị bọn họ vây lấy!” Vương Vũ Hàng kinh ngạc nói.

“Lần này đến đều là Tử Tước tinh anh của Nguyệt Chi Hiệp, ai cũng đều có chút bản lĩnh cả, vẫn là rất giỏi đấy, dù sao Xích Hà Địa Tuyền vẫn còn chưa phun trào, dẫn bọn bọ lượn vòng nhiều chút, tốt nhất có thể giết thêm mấy con dị chủng cấp Bá Tước.” Hàn Sâm cười nói.

“Không thành vấn đề, cứ giao cho ta đi.”

“Ngươi mặc cái này vào.” Hàn Sâm đưa áo giáp cấp Hầu Tước cho Vương Vũ Hàng, sau khi Động Huyền Kinh thăng cấp Tử Tước, hắn đã không cần quá dựa vào áo giáp này nữa, có giày Tuyệt Nha Thố là đủ rồi.

Vương Vũ Hàng cũng không khách khí, trực tiếp nhận lấy rồi mặc lên.

Những Tử Tước kia quả thực rất giỏi, cũng chỉ là khoảng nửa tiếng đã giết hơn nửa đám dị chủng kia, hiện tại rất nhiều Tử Tước đều cùng nhau vây công con dị chủng cấp Bá Tước kia.

Mặc dù dị chủng cấp Bá Tước ngang ngược, nhưng mà dù sao cũng chỉ là dựa vào bản năng chiến đấu, trí tuệ không cao lắm, bị nhiều Tử Tước tinh anh như vậy vây công, mặc dù tràn đầy hung tính, đã đả thương không ít Tử Tước, nhưng cuối cùng vẫn bị giết chết.

Những Tử Tước kia cũng bị thương nhẹ, nhưng không có ai chết, cũng không có bị thương quá nặng.

“Hàn Sâm, cuối cùng ngươi cũng đã xuất hiện, ta còn tưởng rằng ngươi dám chống lại mệnh lệnh của viện trưởng lão đấy.” Một đám Tử Tước nhìn thấy Hàn Sâm đều đi đến, Tử Tước Tago tộc kia lạnh lùng cười nói.

“Ta cũng là một phần tử của tộc Rebet, sao có thể chống lại mệnh lệnh của viện trưởng lão truyền xuống chứ” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Không dám thì tốt, còn không dẫn bọn ta đi đến Xích Hà Địa Tuyền?” Tử Tước tộc Tago nói, những Tử Tước khác cũng đều phụ hoạ theo.

“Đương nhiên rồi, ta sẽ dẫn các vị đi đến Xích Hà Địa Tuyền ngay, có điều trước đó, vẫn hi vọng các vị trả lại đồ vật thuộc về ta cho ta đã.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

“Ngươi nói gì vậy chứ? Bọn ta lấy đồ của ngươi lúc nào?” Một đám Tử Tước nhất thời tức giận nói.

“Nơi này là tinh cầu Nhật Thực, tài nguyên của nơi này đều thuộc về sở hữu của ta, các ngươi vừa mới giết dị chủng của ta, ta cũng không tính toán với

các ngươi, không thu tiền của các ngươi, lẽ nào các ngươi còn muốn cướp gen dị chủng của ta đi hay sao?" Hàn Sâm bình tĩnh nói.

"Hàn Sâm, ngươi vẫn chưa tỉnh ngủ à? Đó là dị chủng bọn ta giết chết, †ại sao phải cho ngươi? Muốn gen dị chủng thì tự mình đi săn giết dị chủng đi." Có người khinh thường lạnh giọng nói.

"Vậy à, vậy ta cũng hết cách rồi, các ngươi không trả lại gen dị chủng thuộc về ta thì xin thứ lỗi tại hạ không thể dẫn các ngươi đi đến Xích Hà Địa Tuyền được." Hàn Sâm nói.

"Ngươi dám, đây là mệnh lệnh của viện trưởng lão và các vị Vương Giả đại nhân, ngươi dám chống lại sao?" Tử Tước tộc Tago kêu lên.

Hàn Sâm lạnh lùng liếc mắt nhìn Tử Tước đó một cái: "Tất cả của tinh cầu Nhật Thực đều thuộc về Hàn Sâm ta, đây cũng là mệnh lệnh của viện trưởng lão và chư Vương, các ngươi có thể chống lại mệnh lệnh, lẽ nào Hàn Sâm ta không được sao? Cho dù đến chỗ chư Vương, ta tin Nữ Hoàng đại nhân cũng sẽ trả lại công bằng cho ta."

Một đám Tử Tước không khỏi có hơi chần chừ, nếu là bởi vì chuyện này mà không thể lấy được Xích Hà Địa Tuyền, sau khi bọn họ trở về sợ rằng cũng không có cách nào ăn nói.

"Xích Hà Địa Tuyền sắp phun trào, các vị muốn ở đây để lỡ thời gian, hay là đi đến Xích Hà Địa Tuyền, các ngươi tự mình chọn đi." Hàn Sâm thản nhiên nói.

"Coi như ngươi giỏi." Một Tử Tước ném vật liệu gen dị chủng mà mình

săn được xuống đất.

Một đám Tử Tước đều không muốn bởi vì chuyện này mà ngay cả Xích Hà Địa Tuyền cũng không nhìn thấy, chỉ đành nén tức giận, ném vật liệu gen dị chủng trên mặt đất.

Tử Tước lấy được vật liệu gen dị chủng cấp Bá Tước kia do dự một lát, vẫn là ném xuống đất. "Hiện tại có thể đi rồi chứ?" Kiếm Tri lạnh lùng nhìn

Hàn Sâm nói.

“Được rồi, lập tức đi ngay, Tình ca, phiền ngươi gọi thêm mấy người nữa đến đây, vận chuyển những vật liệu gen dị chủng này về căn cứ.” Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Hết chương 1915.

Chương 1916. Lại vào sơn cốc Hồng Hà

Trong lòng đám người Kiếm Tri tức giận, đi cùng với Vương Vũ Hàng và Hàn Sâm đã được hơn nửa ngày, đi đến đâu đều có thể gặp phải cả đám dị chủng, khiến cho tất cả Tử Tước đều thương tích đầy mình, dị chủng bị giết không ít nhưng Xích Hà Địa Tuyền căn bản không có tung tích.

Hơn nữa gen dị chủng của dị chủng bị giết đều bị người của Hàn Sâm nhặt đi, khiến trong lòng bọn họ vô cùng khó chịu.

Khi bọn họ không chịu đựng được nữa sắp bùng nổ, cuối cùng cũng nhìn thấy một vùng ánh sáng màu xích hồng lấp loé trong sơn mạch phía trước, không cần đoán cũng biết được đó là nơi nào.

Một đám Tử Tước không còn tiếp tục để ý đến bọn Hàn Sâm nữa, đều đi về phía sơn cốc Hồng Hà.

“Hàn Sâm, bọn họ ở đây không sao chứ?” Vương Vũ Hàng nhìn về phía Hàn Sâm nói.

“Không sao, ngươi dẫn người vận chuyển gen dị chủng trở về đi, tạm thời không cần ra đây, tránh ở trong căn cứ trước đã.” Hàn Sâm nói.

Vương Vũ Hàng và Tà Tình Đế mang theo người vận chuyển vật liệu dị chủng trở về căn cứ, Hàn Sâm không nhanh không chậm đi về phía bên sơn

cốc Hồng Hà.

Khi sắp đến sơn cốc Hồng Hà lại thấy những Tử Tước kia tự làm trại riêng của mình, xây dựng cơ sở tạm thời ở ngoại vi, không hề trực tiếp xông vào sơn cốc Hồng Hà.

Hiển nhiên bọn họ cũng biết trước khi Xích Hà Địa Tuyền chưa phun trào thì sẽ không tìm thấy nguồn suối, hiện tại đánh vào cũng không có tác dụng.

Nhìn thấy Hàn Sâm đến chỗ gần sơn cốc Hồng Hà cũng không có ai để ý đến hắn.

Lúc này trên tinh cầu Nhật Thực có một bóng người phá không mà đến, trực tiếp xuyên qua lực từ và gió bão, rơi ở trên đỉnh của một ngọn núi, nhìn chằm chằm về phía sơn cốc Hồng Hà.

“Dạ Hà Vương, đến đây sớm như vậy, lo lắng những thuộc hạ kia của mình không lấy được Xích Hà Địa Tuyền sao?” Chẳng bao lâu lại có một thân ảnh hạ xuống, vậy mà là Hắc Nguyệt Vương.

Dạ Hà Vương lạnh lùng liếc nhìn Hắc Nguyệt Vương: “Nếu như ngươi đã không phái người đến tinh cầu Nhật Thực, bản thân ngươi còn đến đây làm gì?”

“Ta đến hóng hớt không được sao?” Hắc Nguyệt Vương cười nói. “Hừ.” Dạ Hà Vương hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Ở một hướng khác của tinh cầu Nhật Thực có mấy bóng dáng lần lượt hạ xuống, mặc dù vị trí khác nhau nhưng đều đang quan sát phía sơn cốc Hồng Hà.

Gió bão của tinh cầu Nhật Thực quá mạnh, cho dù là Vương Giả bình thường cũng không nhìn thấy tình hình nơi này, chỉ có thể tự mình đến đây, xem thử xem cuối cùng Xích Hà Địa Tuyền thuộc về ai.

Bình thường, Xích Hà Địa Tuyền ít nhất sẽ phun ra mười mấy giọt nước suối, nếu như là địa tuyền số lượng dự trữ khá nhiều, thậm chí có thể phun

ra trên trăm giọt nước suối, có điều loại tỉ lệ đó rất ít, bình thường có thể có mấy chục giọt đã không tệ rồi.

Hàn Sâm đang nghỉ ngơi ở ngoại vi sơn cốc Hồng Hà đợi địa tuyền phun trào, nhưng lại cảm thấy những tiểu Xích Hà Điêu trong túi ầm ĩ vô cùng, hắn thò tay bắt ra một con, đặt ở trên lòng bàn tay mình.

Có lẽ là bởi vì thời gian bị Hàn Sâm mang theo đã dài, phát hiện Hàn Sâm không hề có ý định muốn ăn bọn nó, bảy con tiểu Xích Hà Điêu này không còn sợ hãi như vậy nữa, kêu chít chít với Hàn Sâm, còn dùng móng vuốt nhỏ chỉ về phía sơn cốc Hồng Hà.

“Ngươi muốn đi vào ư?” Hàn Sâm có hơi kinh ngạc nhìn tiểu Xích Hà Điêu hỏi.

Tiểu Xích Hà Điêu lập tức gật đầu, đứng ngồi giống như con sóc, lại chỉ về phía sơn cốc Hồng Hà, kêu càng vui mừng hơn.

Hàn Sâm trầm ngâm chốc lát, nhìn tiểu Xích Hà Điêu lại hỏi: “Ngươi đi vào làm cái gì? Lẽ nào ngươi biết vị trí của Xích Hà Địa Tuyền sao?”

Nhưng Tiểu Xích Hà Điêu lại nhìn về phía Hàn Sâm với vẻ mặt nghỉ ngờ, hiển nhiên nó không hiểu Hàn Sâm là có ý gì.

“Trí tuệ ngược lại vẫn rất tốt, đáng tiếc vừa mới ra đời, vẫn khó để hoàn toàn hiểu rõ ý của ta.” Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Tiểu Xích Hà Điêu thấy Hàn Sâm không đi về phía sơn cốc, càng thêm lo lắng dùng móng vuốt chỉ sơn cốc Hồng Hà kêu không ngừng, dường như là đang thôi thúc Hàn Sâm nhanh chóng đi vào một chút.

Hàn Sâm lại bắt bảy con Xích Hà Điêu khác ra, bọn nó cũng như vậy, vô cùng khát vọng tiến vào sơn cốc Hồng Hà.

Đặt bọn nó trở lại bên trong túi, Hàn Sâm đứng dậy đi về phía sơn cốc.

Hàn Sâm vừa mới động, những Tử Tước kia nhất thời đều nhìn về phía hắn, thấy hắn đi về phía sơn cốc đều nhíu mày lại.

“Kiếm Tri đại nhân, Hàn Sâm đã đi về phía sơn cốc, chúng ta có cần đi theo không?” Một Tử Tước hành lễ với Kiếm Tri nói.

Sau khi Kiếm Tri đến tinh cầu Nhật Thực đã sử dụng Ngưng Linh Châu thăng cấp đến Bá Tước, đây không hề trái với ước định lúc đầu, trước khi hắn đến quả thật là một Tử Tước, chỉ là có hơi mưu lợi mà thôi.

Kiếm Tri lạnh lùng cười nói: “Không cần, hồng hà chưa tản, địa tuyền sẽ không phun ra, hắn đi vào cũng vô dụng, càng huống hồ nơi đó còn có trên vạn dị chủng tụ tập, một Nam Tước như hắn muốn xông vào sợ rằng không đơn giản như vậy.

Một chỗ cắm trại của Tử Tước khác, Đỗ Lệ Xá cũng nói: “Chị, Hàn Sâm đã đi về phía sơn cốc bên kia rồi, chúng ta có cần hành động không?”

“Hồng Hà chưa tản, đi vào cũng vô dụng, tiếp tục đợi đi.” Rebecca liếc nhìn Hàn Sâm sắp đến gần đám dị chủng, lại tiếp một câu: “Một Nam Tước như hắn cho dù có Quỷ Nha đao ở trong tay cũng rất khó xông vào sơn cốc.”

Những Tử Tước khác cũng đều nghĩ như vậy, chỉ ở trong chỗ cắm trại của riêng mình nhìn, không có ai ngăn cản Hàn Sâm, cũng không có ai đi theo qua đó.

Dạ Hà Vương khẽ nhíu mày, trong lòng nghĩ thầm: “Hiện tại hắn đi làm gì chứ?”

Biểu hiện mấy lần trước đó của Hàn Sâm đều vượt ra khỏi dự đoán của hắn, khi Dạ Hà Vương đối đãi với Hàn Sâm không còn đơn giản giống như trước kia nữa.

Mấy vị Vương Giả đang nhìn chằm chằm sơn cốc Hồng Hà cũng đều nhìn Hàn Sâm, không biết hắn muốn làm gì, dựa theo suy tính của bọn họ thì hồng hà ít nhất còn có hai ba tiếng nữa mới lui đi, lúc đó mới là lúc Xích Hà Địa Tuyền chui từ dưới đất lên, hiện tại đi vào có mây đỏ ngăn trở, ngay cả nguồn suối cũng không tìm thấy.

Chẳng mấy chốc, Hàn Sâm đã đến gần đám dị chủng, chỉ thấy thân

hình hắn chợt động, dưới chân bạo phát ra tốc độ không gì sánh kịp, trực tiếp lướt qua bên cạnh những dị chủng kia nhưng vì tốc độ quá

nhanh, những dị chủng kia căn bản không kịp phản ứng.

‘Thậm chí Hàn Sâm trực tiếp giãm lên trên người dị chủng, trong chốc lát đã xông vào sơn cốc Hồng Hà, những dị chủng kia vẫn không có động tác gì.

“Thê mà quên mất, hắn còn có một đôi giày dị bảo như vậy.” Rebecca khẽ nhíu mày.

“Đôi giày đó rốt cuộc là dị bảo gì mà có thể cho hắn tốc độ như vậy? Sợ rằng cũng đã sắp đuổi kịp Hầu Tước.” Đỗ Lệ Xá kinh ngạc nói.

Không chỉ là Đỗ Lệ Xá, Tử Tước bên ngoài sơn cốc cũng đều rất có hứng thú với đôi giày kia.

Có điều rất nhiều Tử Tước không hề hoảng loạn, vẫn thủ ở bên ngoài, chờ đợi mây đỏ tản đi.

Sau khi Hàn Sâm đi vào sơn cốc đã thả một con tiểu Xích Hà Điêu ra, con tiểu Xích Hà Điêu đó lập tức bò vào trong sơn cốc.

“Tên này sẽ không thật sự có thể tìm thấy vị trí của nguồn suối chứ?” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, đi theo tiểu Xích Hà Điêu vào bên †rong sơn cốc.

Bởi vì hồng hà hơi kì dị, những Vương Giả kia đứng ở nơi xa cũng không cảm ứng được trong hồng hà đã xảy ra chuyện gì, cũng không nhìn thấy Hàn Sâm làm gì ở bên trong, không khỏi đều âm thầm nhíu mày.

Hàn Sâm cả đường đi theo tiểu Xích Hà Điêu tiến vào chỗ sâu sơn cốc,

càng đi vào bên trong, tiểu Xích Hà Điêu càng hưng phấn, không bao lâu đã bò trở về sơn động nó sinh ra kia.

“Lẽ nào nguồn suối của Xích Hà Địa Tuyền ở bên trong sơn động này?” Trong lòng Hàn Sâm cói hơi nghi ngờ, lại cảm thấy có hơi không đúng, nơi này và chỗ nguồn suối mà Isa đã nói rõ ràng không giống nhau.

Hết chương 1916.

Chương 1917. Nguồn suối mở ra

Không có gốc thực vật kia, trong sơn động này cũng bị hồng hà lấp đầy, vẫn may Hàn Sâm có Động Huyền Khí Tràng, ngược lại cũng có thể nhìn rõ ràng.

Không bao lâu, tiểu Xích Hà Điêu đã bò đến nơi bọn nó sinh trưởng trước đó, duỗi móng vuốt nhỏ ra bắt đầu đào trên mặt đất, dường như là muốn đào nham thạch phía dưới ra.

Nhưng tiểu Xích Hà Điêu vừa mới ra đời, vẫn chỉ là cấp Nam Tước, lực khí quá nhỏ, mỗi lần chỉ có thể để lại trên nham thạch vết cào rất nhạt.

Tâm niệm Hàn Sâm chợt động, tiểu Xích Hà Điêu nhất thời bay trở lại trong túi, Hàn Sâm lại rút Quỷ Nha đao ra, ngưng tụ Thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt, bắt đầu đào ở trên nham thạch.

Đầu của bảy con tiểu Xích Hà Điêu chui ra từ rìa túi, cái đầu nhỏ đầy lông xếp thành một hàng, mở to mắt nhìn Hàn Sâm đào nham thạch.

Hàn Sâm đào được một lúc đã đào sâu hơn hai mét, đột nhiên nghe thấy keng một tiếng, Quỷ Nha đao không biết đã chém vào phía trên đồ vật gì mà lại phát ra tiếng sắt thép va chạm, hơn nữa âm thanh phía dưới không bị Quỷ Nha đao chặt đứt.

Hàn Sâm thuận theo vết đao của Quỷ Nha đao nhìn đến, chỉ nhìn thấy một màu trắng xám, vội vàng đào nham thạch xung quanh ra, phía dưới nhất thời lộ ra một khúc xương.

Bộ phận lộ ra của xương đã dài hơn một thước nhưng lại không lộ ra hoàn toàn, cũng không biết là xương gì.

Hàn Sâm chỉ đành vung Quỷ Nha đao, theo xương cốt tiếp tục đào xuống, khi Hàn Sâm đào ra toàn bộ xương cốt, không khỏi kinh ngạc.

Toàn bộ khung xương dài hơn bốn mét, thoạt nhìn vô cùng hoàn chỉnh, là hài cốt của một con thú bốn chân, hơn nữa nhìn hình dáng dường như vô cùng giống với tiểu Xích Hà Điêu.

Mặc dù đã chết đi, chỉ thừa lại xương cốt cũng không cảm nhận được khí tức, có điều Quỷ Nha đao cũng không thể chém gãy xương, chỉ là để lại một vết trắng ở phía trên đủ để hắn biết lúc còn sống đẳng cấp của con này có lẽ không thấp.

Hàn Sâm lật tìm trong hài cốt một lúc, không hề phát hiện gen dị chủng, khiến hắn hơi bất ngờ.

"Thật kì lạ, lẽ nào con dị chủng này bị người ta giết chết, gen dị chủng đã bị cướp đi rồi sao?" Hàn Sâm nghĩ một chút lại cảm thấy có hơi sai sai, nếu như là bị người ta giết chết, sao hài cốt lại bảo tồn hoàn chỉnh như vậy, hoàn toàn không nhìn ra có dấu vết bị thương nào.

Không nhìn ra được nguyên do, Hàn Sâm bèn thả bảy con tiểu Xích Hà Điêu ra, vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng mục đích của bảy con tiểu Xích Hà Điêu là bộ hài cốt này, nhưng mà ai biết được sau khi chạy đến trong hố đá mà Hàn Sâm đã đào ra, bọn nó đã nhào đến một góc, dùng móng vuốt nhỏ tiếp tục đào xuống.

Hàn Sâm không có kiên nhẫn đợi bọn nó chậm rãi đào, trực tiếp sử dụng Quỷ Nha đao thuận theo vết cào của bọn nó đào xuống, cũng chỉ đào khoảng hai trăm phân đã phát hiện phía dưới lại có đồ, hào quang xích hồng bỗng chốc nổi lên.

Còn chưa đợi Hàn Sâm nhìn rõ đó là thứ gì, bảy con tiểu Xích Hà Điêu đã nhào lên, sau đó từng con chui vào trong xích hà, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Hàn Sâm ngưng mắt nhìn, phát hiện phía dưới vậy mà là một hạt châu lớn chừng nắm tay, hạt châu kia óng ánh sáng long lanh, dường như là †ừ thuỷ tinh đúc thành.

Nhưng hồng hà lưu động hoa quang chói mắt, nhìn không rõ ràng lắm, bảy con tiểu Xích Hà Điêu lại không thấy nữa.

Hàn Sâm duỗi tay đào hạt châu đó từ bên trong nham thạch ra, cầm ở trước mắt nhìn kĩ, nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bên trong hạt châu thuỷ tinh đó, giữa hồng hà vân vụ vậy mà bao bọc lấy cung điện xích đồng liên miên, giống như động tiên mà thần tiên ở.

Bảy con tiểu Xích Hà Điêu không biết làm sao lại chui vào trong hạt châu thuỷ tinh, đã rơi xuống trước đại môn của cung điện xích đồng, ở đó chui tới chui lui, muốn chui vào trong cung điện xích đồng, nhưng mà nơi đó hoàn toàn không có khe hở, sức lực của bọn nó lại quá nhỏ, không đẩy ra được đại môn của cung điện, chui làm sao cũng không chui vào được.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía trên tấm biển của cung điện xích đồng đó, phía trên viết ba chữ, đáng tiếc Hàn Sâm xem không hiểu, không phải là chữ viết của nhân loại và Tinh tộc, cũng không phải là chữ viết thông dụng của đại vũ trụ gen.

“Bọn nó tiến vào kiểu gì vậy?” Hàn Sâm loay hoay hạt châu thuỷ tinh, thử muốn dùng sức mạnh kích phát nó, nhưng lại không có hiệu quả.

Nếu như đây là một kiện dị bảo, sợ rằng phải là sức mạnh thuộc tính vô cùng đặc biệt mới có thể kích phát nó.

“Nếu như bảy con tiểu Xích Hà Điêu kia có thể tiến vào, vậy thì nói rõ lực lượng của nó phù hợp với hạt châu thuỷ tinh, hiện tại Động Huyền Khí Tràng của ta đã có thể phóng lực lượng ra ngoài, lát nữa có thể thử bắt chước thuật lưu chuyển khí tức của tiểu Xích Hà Điêu, có lẽ nói không chừng cũng sẽ có chút tác dụng.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Hàn Sâm đang nghĩ làm sao khiến bảy con tiểu Xích Hà Điêu ra ngoài, đột nhiên phát hiện hồng hà trong động đang nhanh chóng tan biến, biết rằng Xích Hà Địa Tuyền đã sắp phun trào rồi.

Lập tức không còn do dự nữa, nhét hạt châu thuỷ tinh vào trong túi, sau đó xông ra sơn động.

Hồng hà trong sơn cốc đang nhanh chóng biến mất, giống như bị thứ gì đó rút đi.

Hồng hà trong sơn cốc càng ngày càng mỏng yếu, Hàn Sâm mơ hồ đã nghe thấy âm thanh đánh giết la hét, có lẽ là những Tử Tước kia đang xông vào sơn cốc.

Đáng tiếc địa tuyền vẫn chưa phun trào ra, Hàn Sâm chỉ có thể thủ ở trước địa tuyền, chờ đợi địa tuyền phun trào ra.

Chẳng bao lâu đã nhìn thấy Kiếm Tri dẫn đầu xông vào sơn cốc, bởi vì trên căn bản hồng hà trong sơn cốc đều đã rút đi hết, Kiếm Tri liếc nhìn một cái đã nhìn thấy Hàn Sâm, lạnh giọng cười nói: "Hàn Sâm, ngươi tiến vào có sớm thế nào đi chăng nữa cũng vô dụng, vẫn không phải là phải đợi địa tuyền phun trào sao."

Phía sau Kiếm Tri rất nhanh đã có một nhóm lớn Tử Tước xông vào, còn có càng nhiều dị chủng cũng xông vào theo, chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Hàn Sâm lười nói gì đó với Kiếm Tri, chỉ là ở một bên đợi địa tuyền phun trào.

Kiếm Tri xông đến bên cạnh nguồn suối, chiếm cứ một vị trí có lợi, vung kiếm trong tay chém giết dị thú ở gần nguồn suối, từng đạo kiếm quang kinh thiên, phàm là dị thú tiến vào nguồn suối trong khoảng mười mét đều bị kiếm quang của hắn chém chết.

"Bá Tước?" Hàn Sâm khẽ nhíu mày, mặc dù Kiếm Tri không sử dụng lực lượng Linh, nhưng mà sức mạnh kiếm quang của hắn lại rõ ràng đã vượt qua cấp Tử Tước.

Hàn Sâm nhìn phía trên văn kiện viết rõ ràng, có thể đến đây có lẽ đều chỉ là cấp Tử Tước mới đúng.

"Một Bá Tước như ngươi sao lại đến đây?" Hàn Sâm nhìn Kiếm Tri quát hỏi.

Kiếm Tri hừ lạnh một tiếng: "Trước khi ta đến tinh cầu Nhật Thực quả thật là Tử Tước, lẽ nào ngươi còn không cho phép ta đột phá sao?"

Nói xong, Kiếm Tri nhìn về phía Tử Tước mà những chư Vương khác phái đến, lại là lạnh lùng cười một tiếng: “Hơn nữa thăng cấp Bá Tước ở đây cũng không chỉ là một mình ta mà thôi.”

Hàn Sâm liếc mắt nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy lực lượng của mấy Tử Tước trong đó rõ ràng đều mạnh hơn cấp Tử Tước, trong đó bao gồm cả Rebecca con gái lớn của Nguyệt Luân Vương.

“Các ngươi đúng thật là dụng tâm lương khổ.” một câu.

Hàn Sâm thản nhiên nói

“Tốt nhất ngươi vẫn là cách xa một chút, để tránh khỏi ta thu lực không được lỡ tay làm tổn thương ngươi. Ngươi cũng biết ta vừa mới thăng cấp Bá Tước, khống chế sức mạnh không phải là tinh tế như vậy.” Trong mắt Kiếm Tri loé lên hàn quang, lạnh mặt nói.

Hết chương 1917.

Chương 1918. Cướp đoạt nước suối

Hàn Sâm vẻ mặt bất động, im lặng rút Quỷ Nha đao ra, đứng ở bên cạnh Xích Hà Địa Tuyền, chờ đợi Xích Hà Địa Tuyền phun trào.

Kiếm Tri khẽ nhíu mày nhưng cuối cùng vẫn không ra tay với Hàn Sâm, hắn cũng biết các vị Vương Giả chắc chắn đều đang quan sat nơi này, nếu như không cần thiết mà ra tay với Hàn Sâm, chỉ sợ Isa sẽ không chịu để yên.

“Đừng tưởng rằng có Đao Phong Nữ Hoàng bệ hạ bảo vệ ngươi thì ngươi có thể tuỳ ý làm bừa. Khi Xích Hà Địa Tuyền phun trào, nếu như ngươi ảnh hưởng đến ta, đến lúc đó đừng trách ta hạ kiếm vô tình.” Kiếm Tri hừ lạnh nói.

Hàn Sâm lại không thèm để ý hắn, chỉ nhìn vị trí nguồn suối.

Kiếm Tri thấy Hàn Sâm không coi ai ra gì như vậy, trong lòng có hơi tức giận, nói thế nào đi nữa hiện tại hắn cũng đã là Bá Tước, một Nam Tước như Hàn Sâm vậy mà coi thường hắn như vậy, khiến trong lòng hắn rất không thoải mái.

Đang muốn nói gì đó, lại thấy có thêm một người xông đến bên nguồn suối, chính là Rebecca con gái lớn của Nguyệt Luân Vương.

Người xông đến gần như không phân trước sau với Rebecca vậy mà là tên Tử Tước tộc Tago kia, nhưng hiện tại hắn đã thăng cấp Bá Tước, vừa rồi khi chiến đấu với dị chủng mới lâm thời thăng cấp.

Không bao lâu đã có bảy tám cường giả cấp Bá Tước cũng xông đến, bọn họ đều là Bá Tước vừa mới thăng cấp, không rõ ràng giống như Kiếm Tri, vừa đến tinh cầu Nhật Thực đã trực tiếp thăng cấp đến Bá Tước.

Có điều mọi người cũng đều biết rõ trong lòng, ai cũng không chỉ trích đối phương.

Trong các thuộc hạ mà các Vương phái đến, chân chính phụ trách đoạt lấy Xích Hà Địa Tuyền chính là những Bá Tước này, những Tử Tước kia không hề đến đây, chỉ là chiếm cứ một khu vực chật hẹp trong sơn cốc, chặn lại đám lớn dị chủng bên ngoài, giết đến máu chảy thành sông thi thể như núi.

Đột nhiên, toàn bộ hồng hà chỗ nguồn suối đều biến mất hết đi, lộ ra một động huyệt tối om, động huyệt kia chỉ to cỡ nắm tay, không nhìn rõ bên trong rốt cuộc sâu cỡ nào.

Sau khi biến mất trong thời gian ngắn ngủi, một đạo hồng quang bắn ra từ trong động huyệt, trực tiếp xông lên chân trời, tựa như một dải sao đỏ thẳng tắp nối liền trời đất.

Chùm ánh sáng đó chỉ to bằng cánh tay, bắn vào trong bầu trời vẫn không khuếch tán chút nào, thoạt nhìn cực kì kì dị.

Một đám Tử Tước và Bá Tước đều biết Xích Hà Địa Tuyền sắp phun trào, những Bá Tước kia đều đã chiếm cứ vị trí có lợi, chuẩn bị cướp đoạt nước suối.

“Tránh ra.” Bá Tước tộc Tago nắm lấy một thanh đại đao, xông về phía Hàn Sâm.

Bởi vì nguồn suối quá nhỏ, khu vực gần đó có hạn, cho nên bảy tám Công Tước vây đến căn bản không đứng được, vị trí Hàn Sâm chiếm cứ là tốt nhất, cho nên kẻ tộc Tago kia muốn đuổi Hàn Sâm đi, cướp lấy vị trí kia.

Hàn Sâm lạnh lùng liếc nhìn hắn, không hề có ý định muốn tránh ra.

Trong mắt Bá Tước tộc Tago kia loé lên ánh sáng lạnh, Quỷ Đầu đao dày cộp trong tay chém một nhát về phía Hàn Sâm, đao quang màu đen hoá thành một con mãnh hổ, mang theo tiếng hổ gầm kinh thiên muốn nuốt chửng Hàn Sâm.

Đám Bá Tước Rebecca đều hơi kinh ngạc trong lòng, không ngờ rằng Bá Tước tộc Tago này lại ra tay toàn lực, không chừa lại đường lui nào, rõ ràng là đã thật sự động sát cơ, muốn đẩy Hàn Sâm vào chỗ chết.

Mặc dù nói lúc tranh đoạt thương vong không thể tránh khỏi, nhưng dù sao Hàn Sâm cũng là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, cho dù là Rebecca muốn giết hắn cũng phải suy xét một hai, kẻ tộc Tago này ra †ay hung ác như vậy, đúng là hiếm thấy.

Nhưng nghĩ đến Bá Tước Tộc Tago là thuộc hạ của Âm Ảnh Vương phái đến, đám Bá Tước Rebecca cũng không cảm thấy kì quái.

Âm Ảnh Vương làm việc vẫn luôn quỷ quyệt tàn nhẫn, nắm giữ Ám Nguyệt Điện của tộc Rebet, việc hắn làm đều là một vài chuyện hung ác huỷ gia diệt tộc, không phải những Vương Giả bình thường có thể sánh được, thuộc hạ của hắn hầu hết đều là hạng người tử sĩ, căn bản sẽ không nghĩ nhiều giống như quý tộc bình thường.

Hàn Sâm dưới chân chợt động, tựa như điện quang hỏa thạch loé qua đao quang mãnh hổ của Bá Tước tộc Tago, đồng thời thân thể lăng không lướt qua đỉnh đầu của Bá Tước tộc Tago kia, tốc độ nhanh đến không thể tin được.

“Hay lắm!” Dường như Bá Tước tộc Tago sớm đã đoán được Hàn Sâm có tốc độ như vậy, tay trái đánh ra một quyền lên phía trên, mãnh hổ màu đen trên nắm đấm gầm thét lao tới, càng mãnh liệt hơn một đao kia.

Lúc này mọi người mới biết sở trường thật sự của Bá Tước Tộc Tago là quyền mà không phải đao, một đao kia chỉ là dẫn dụ Hàn Sâm cắn câu mà thôi.

“Thật là một kẻ đáng sợ, Tộc Tago này nhất định là một thành viên của

An”

Ám Nguyệt Điện.” Trong lòng Rebecca thầm nghĩ.

“Lần này sợ rằng Hàn Sâm không chết cũng phải mất nửa cái mạng.” Trong lòng đám Bá Tước Kiếm Tri cũng đều đang âm thầm tính toán, mặc dù tốc độ của Hàn Sâm rất nhanh, nhưng mà Bá Tước Tộc Tago đã tính chuẩn tốc độ của hắn, hơn nữa khoảng cách của hai người bọn họ quả thực đã quá gần, chênh lệch thực lực lại quá lớn, trừ phi Bá Tước Tộc Tago thủ hạ lưu tình, nếu không chỉ sợ Hàn Sâm phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Bá Tước Tộc Tago kia cũng không có vẻ như sẽ thủ hạ lưu tình.

Mắt thấy quyền quang giống như mãnh hổ sắp đánh lên trên người Hàn Sâm, thân thể lăng không của Hàn Sâm lại đột nhiên tăng thêm tốc độ lần nữa, giống như một con chim ưng lượng vòng một cái giữa không trung, không chỉ tránh khỏi cú đánh của quyền quang mãnh hổ của Bá Tước Tộc Tago, đồng thời Quỷ Nha đao trong tay cũng lướt qua cổ hắn, lập tức lưu lại một vết đao giống như răng độc cắn trúng ở trên cổ của Bá Tước Tộc Tago kia, mặc dù vết thương không sâu nhưng vẫn chảy ra huyết dịch như cũ, chỗ vết thương bốc lên từng làn khói tím.

“Rốt cuộc đôi giày kia là dị bảo gì thế, vậy mà còn có thể càng nhanh hơn nữa, tốc độ Hàn Sâm vừa mới bạo phát ra dù đặt ở cấp Hầu Tước chắc cũng phải là đỉnh cấp nhỉ?” Trong lòng đám Bá Tước Rebecca đều lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía giày Tuyệt Nha Thố của không ít Bá Tước đều hừng hực và tham lam.

Bá Tước Tộc Tago đã trúng lực Tuyệt Nha, nhưng thứ nhất là vết thương rất nhỏ, hai là hắn là thân thể Bá Tước, thực lực mạnh hơn Hàn Sâm, lực Tuyệt Nha lan ra vô cùng chậm chạp, trong chốc lát vẫn sẽ không tạo thành tổn thương quá lớn với hắn.

Bá Tước Tộc Tago tức giận gào thét một tiếng, muốn ra tay với Hàn Sâm lần nữa, nhưng mà lại đột nhiên nhìn thấy hồng quang trong nguồn suối chợt loé, sau đó một viên quang cầu màu đỏ dọc theo chùm ánh sáng bay lên trên bầu trời, tốc đô lúc đầu quá nhanh, ngay cả Hàn Sâm cũng không phản ứng kịp.

Nhưng cùng với quang cầu dần dần bay cao, tốc độ cũng dần dần giảm chậm xuống, khi xông đến trên cao hơn trăm mét, quang cầu màu đỏ nổ tung ra, giống như pháo hoa nở rộ, từng giọt nước màu đỏ bay tung toé khắp nơi, tổng cộng có bảy tám giọt.

Bá Tước Tộc Tago làm gì còn để ý đến đi liều mạng với Hàn Sâm, cùng với đám Bá Tước Rebecca xông lên trên bầu trời, đi cướp những giọt nước màu đỏ loé ra ánh sáng khắp nơi kia.

Nhưng mà bọn họ mới vừa bay lên trên cao mười mấy mét đã thấy một đạo thân ảnh phá không bay lên, trong nháy mắt đã ném bọn họ ở phía sau mông, ngay cả cơ hội hít bụi bọn họ cũng không có.

Đám Rebecca đều kinh ngạc trong lòng, thầm kêu bỏng bét, tốc độ của Hàn Sâm quá nhanh, chỉ sợ phải bị hắn cướp đi ít nhất ba bốn giọt nước suối Xích Hà.

Nhưng bọn họ rõ ràng vẫn đánh giá thấp tốc độ của Hàn Sâm, chỉ thấy bóng dáng của Hàn Sâm giống như Phượng Hoàng ngao du chân trời, gần như hoá ra huyễn ảnh, trong nháy mắt đều đoạt lấy hết tất cả giọt nước màu đỏ kia, một giọt cũng không còn thừa lại.

Mọi người đều tức giận vô cùng, muốn ra tay với Hàn Sâm, nhưng lại thấy nguồn suối phía dưới phun ra một quang cầu màu đỏ, trong lòng đều kinh ngạc, lại muốn đi đoạt lấy nước suối trong quang cầu kia.

Hết chương 1918.

Chương 1919. Uống địa tuyền

Nhưng mà còn chưa đợi bọn họ kịp thời hành động, bóng dáng của Hàn Sâm đã phá không vọt xuống, lần này viên quang cầu màu đỏ kia không kịp nổ tung ra đã bị Hàn Sâm bắt lấy trong tay.

Một viên cầu đỏ giống như thạch bị Hàn Sâm nắm lấy trong tay, không nói hai lời, trực tiếp nhét vào trong miệng, cứ như vậy nuốt xuống.

Đám Bá Tước Rebecca vừa tức vừa buồn bực, thế nhưng còn chưa đợi bọn họ phản ứng lại, trong địa tuyền vậy mà lại có quang cầu màu đỏ phun ra.

“Liên tục phun ra ba viên Xích Hà Địa Tuyền, xem ra trữ lượng của Xích Hà Địa Tuyền ở đây vô cùng khả quan!” Rebecca và một đám Bá Tước nghĩ vậy đều xông về phía quang cầu màu đỏ.

Tình huống giống như vậy lại xảy ra lần nữa, thân hình của Hàn Sâm quả thực quá nhanh, bóng dáng chợt loé, căn bản không đợi quang cầu màu đỏ kia nổ ra đã bị hắn vớt đi nuốt vào trong bụng.

Những chất lỏng màu đỏ giống như thạch kia vừa vào trong bụng, nhất thời hoá thành lực lượng cực kì mãnh liệt xông về phía các bộ phận thân thể, lực lượng bá đạo kia gần như muốn xé rách máu thịt của Hàn Sâm.

–

Hàn Sâm vội vàng vận chuyển “Âm Dương Biến”, chuyển hoá sức mạnh bá đạo kia thành năng lượng thuần tuý, vận chuyển hấp thu bằng pháp quyết vật ngữ gen.

Quá trình chuyển hoá này quả thực vô cùng đau đớn, cưỡng ép vận chuyển lực lượng bá đạo của Xích Hà Địa Tuyền không ngừng dọc theo kinh mạch, mỗi lần vận chuyển một vòng, lực lượng bá đạo sẽ được dần dần chuyển biến thành năng lượng thích hợp với Hàn Sâm.

Nhưng trước khi chuyển hoá, kinh mạch toàn thân của Hàn Sâm đều giống như bị dao cắt, đau đớn đến không thể tin được.

Hàn Sâm lại không thốt ra một tiếng, chịu đựng đau đớn chuyển hoá Xích Hà Địa Tuyền, ánh mắt vẫn như cũ gắt gao nhìn chằm chằm nguồn suối, hi vọng có thể nhìn thấy nguồn suối lại phun ra lần nữa.

Bởi vì tốc độ ban đầu của nước suối quá nhanh, căn bản chính là tốc độ ánh sáng, không có ai bao gồm cả Hàn Sâm trong đó có thể phản ứng kịp.

Nhưng mà sau khi tốc độ của nước suối trở nên chậm, Hàn Sâm lại là người đầu tiên phản ứng lại, hơn nữa tốc độ cũng nhanh hơn bọn họ quá nhiều, khiến bọn họ căn bản không có cơ hội cướp đoạt với Hàn Sâm.

Rầm!

Trong nguồn suối hồng quang chợt loé, lại là một viên quang cầu màu đỏ ngưng tụ từ nước suối phun lên.

Rebecca hét lớn nói: “Tất cả các ngươi đều đi ngăn cản Hàn Sâm, ta đến lấy nước suối, sau khi lấy được chúng ta chia đều, bằng không lấy tốc độ của hắn, ngay cả một giọt nước suối chúng ta cũng không cướp được.”

Bá Tước có thể đến đây, ai cũng không phải là kẻ ngốc, hơn nữa còn là †inh anh trong tinh anh, bằng không cũng sẽ không được các vị Vương Giả giao phó trọng trách.

Sau khi nghe thấy lời của Rebecca, những Bá Tước kia không nói hai lời, gần như không có bất kì do dự nào đã từ các góc độ che kín đường đi xông về phía nước suối của Hàn Sâm.

Trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh, đủ loại lực lượng đáng sợ gào thét xông về phía Hàn Sâm, bọn họ đều ra tay ngoan độc, không trông mong có thể giết chết Hàn Sâm nhưng nhất định phải cản hắn lại.

Rebecca lại phi thân toàn lực xông về phía quang cầu màu đỏ, nếu như đổi lại thành những Bá Tước khác nói như vậy, đám Kiếm Tri vẫn phải do dự một chút.

Nhưng Rebeccea lại là con gái lớn của Nguyệt Luân Vương, bất luận là tiếng tăm ở tộc Rebet của Nguyệt Luân Vương hay là danh tiếng của bản thân Rebecca, nói ra lời như vậy đều không thể vì những giọt nước suối đó mà nuốt lời.

Trong lúc nhất thời rồng ngâm hổ gầm, các loại lực lượng như ánh sáng, khí, khói, ảnh vân vân ở khắp nơi đều bao trùm về phía Hàn Sâm.

Vẻ mặt Hàn Sâm bất đồng, giống như phượng vũ cửu thiên, tốc độ lại tăng lên lần nữa, trong nháy mắt xông đến từ trong những công kích của một đám Bá Tước lại lần nữa cướp đi Xích Hà Địa Tuyền ở trước mặt Rebecca.

"Tốc độ như vậy… chỉ sợ đã sắp đuổi kịp Công Tước…" Rebecca và một đám Bá Tước đều sợ hãi trong lòng, đồng thời lại cảm thấy vô cùng tức giận.

Rõ ràng chỉ là một Nam Tước, dựa vào một đôi giày dị bảo có tốc độ đáng sợ, khiến những người đã thăng cấp Bá Tước như bọn họ đều không thể làm gì liên tục chịu thua thiệt, lại không thẹn quá hóa giận được.

Nhưng mà Hàn Sâm vừa lấy được Xích Hà Địa Tuyền đã trực tiếp nuốt xuống, căn bản không cho bọn họ cơ hội đi cướp đoạt nữa.

Khiến bọn họ càng thêm buồn bực là, trong truyền thuyết sau khi nuốt Xích Hà Địa Tuyền, thân thể sẽ bị sức mạnh bá đạo xung kích, gần như sống không bằng chết.

Hàn Sâm đã nuốt nhiều Xích Hà Địa Tuyền như vậy, nhưng lại giống như người không có chuyện gì, không thấy hắn có một chút biểu hiện đau đớn nào.

Phải biết người bình thường nuốt một giọt đã có thể hai lần tiến hoá thành Nam Tước, dị chủng cấp Nam Tước nuốt trên mười giọt sẽ có cơ hội thăng cấp Tử Tước.

Hàn Sâm đã liên tục nuốt bốn năm viên Xích Hà Địa Tuyền, mỗi một viên cứ dựa theo ít nhất bảy tám giọt mà tính, cũng có ba mươi giọt trở lên, vậy mà lại không có chuyện gì hết.

Bọn họ làm sao biết được, Hàn Sâm sao lại không có chuyện gì, trong thân thể của hắn đã giống như đao cắt, chỉ là hắn đã trải qua quá nhiều đau đớn, tính nhẫn nại đối với đau đớn vượt xa người bình thường mới có thể một công đôi việc dưới đau đớn giống như vậy, vừa luyện hoá Xích Hà Địa Tuyền, vừa tranh đoạt với Rebecca bọn họ.

Rebecca bọn họ không nhìn ra, những Vương Giả xem chiến kia lại nhìn rõ ràng.

"Ánh mắt của Nữ Hoàng Đao Phong cũng tốt thật đấy, có thể chịu đựng đau đớn, còn có thể bình tĩnh như vậy một công đôi việc, không xuất hiện bất kì sai lầm gì, chỉ sợ chúng ta khi còn trẻ và ở đẳng cấp như hắn cũng không làm được." Hắc Nguyệt Vương tán thán nói.

Sắc mặt Dạ Hà Vương lại có hơi khó coi, hừ lạnh nói: "Vậy thì có tác dụng gì chứ? Bốn năm viên Xích Hà Địa Tuyền, ít nhất cũng ba mươi giọt trở lên, vậy mà còn không có một chút phản ứng thăng cấp, tư chất và độ khó thăng cấp như vậy, ngươi cho rằng hắn có thể xông vào cấp Vương không?"

"Ai biết được chứ? Chuyện trên thế giới này rất khó nói." Hắc Nguyệt Vương chỉ khẽ mỉm cười.

Lưu Hoa Vương và Nguyệt Luân Vương cũng cùng nhìn tất cả xảy ra trong sơn cốc, Lưu Hoa Vương nhíu mày nói: "Xem ra trữ lượng của Xích Hà Địa Tuyền này rất tốt, chỉ sợ còn phải phun ra thêm mấy lần. Chỉ là đôi giày kia của Hàn Sâm quá mức quỷ dị, vậy mà có thể khiến một Nam Tước bạo phát ra tốc độ gần như là Công Tước, Rebecca bọn họ rất khó đoạt đi địa tuyên trước khi hắn thành công."

Nguyệt Luân Vương lại là khẽ mỉm cười nói: "Vậy cũng chưa chắc."

Lưu Hoa Vương có hơi kinh ngạc liếc nhìn Nguyệt Luân Vương, thấy hắn không nói tiếp nữa, cũng không mở miệng hỏi nữa, có điều đại khái biết được có lẽ là Nguyệt Luân Vương có chuẩn bị gì đó.

Rầm!

Lại là một viên quang châu màu đỏ phun ra từ trong nguồn suối, Hàn Sâm lại bạo phát lực lượng lần nữa, xông về phía quang châu màu đỏ.

Bảy tám Bá Tước đồng loạt gào thét, bạo phát ra tất cả sức mạnh của bọn họ, nhưng lại vẫn không ngăn cản được tốc độ vô cùng đáng sợ của Hàn Sâm như cũ, mắt thấy Hàn Sâm đã xông đến trước quang châu màu đỏ.

Trên mặt Rebecca loé lên vẻ phức tạp, trong tay cầm một tấm bùa hình rùa được tạo thành từ ngọc trong suốt, phía trên có phù hiệu mà ánh sáng ngưng tụ thành lưu chuyển.

Dường như cực kì không nỡ, nhưng mà nhìn đến cuối cùng Rebecca vẫn cắn răng, trực tiếp ném tấm bùa hình rùa kia về phía Hàn Sâm.

Chỉ thấy một đạo tinh quang xẹt qua hư không, trong nháy mắt đã rơi trên người Hàn Sâm, lấy tốc độ của Hàn Sâm mà không kịp né tránh, †ấm bùa hình rùa kia bỗng chốc dán lên trên người Hàn Sâm.

Trong khoảnh khắc tấm bùa hình rùa rơi lên trên người Hàn Sâm, hắn chỉ cảm thấy cơ thể trầm xuống, tốc độ trong nháy mắt giảm xuống, thân thể cũng cảm thấy trở nên nặng nề, suýt nữa từ không trung rơi xuống.

Huyết dịch trong cơ thể sục sôi, Hàn Sâm cưỡng ép đưa tay chụp một cái, mạnh mẽ bắt lấy một đoàn Xích Hà Địa Tuyền kia trước khi rơi xuống, sau đó rơi xuống mặt đất.

Hết chương 1919.

Chương 1920. Thú hồn Xích Hà Điêu

“Ngọc Quy Phù? Hoá ra ngươi sớm đã có tính toán, đưa Ngọc Quy Phù cho Rebecca, dùng để khắc chế đôi giày kia của Hàn Sâm.” Lưu Hoa Vương liếc nhìn Ngọc Quy Phù dán ở trên người Hàn Sâm nói.

Nguyệt Luân Vương thản nhiên nói: “Tốc độ đi kèm với đôi giày đó đối với ngươi và ta mà nói không tính là gì, nếu như có Công Tước ở đây cũng không được bao nhiêu tác dụng, nhưng mà ở trong cấp bậc của bọn họ, về phương diện nào đó mà nói lại là sự tồn tại vô địch, ta sao có thể không tính toán sớm chứ.”

Lưu Hoa Vương tấm tắc nói: “Ngọc Quy Phù là chế từ vỏ xác của con rùa Thần Hoá năm đó, nghe nói tổng cộng cũng chỉ chế thành một ngàn ba trăm sáu mươi lăm tấm, mỗi một tấm cũng chỉ có thể dùng một lần, có thể trấn áp sinh vật chư thiên, khiến tốc độ của nó hạ thấp đến cực chậm, ngay cả Vương Giả cũng khó mà chống lại, trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, Ngọc Quy Phù còn ở trên đời rất ít, dùng trên người một Nam Tước quả thực quá mức lãng phí.”

Nguyệt Luân Vương mệt mỏi nói: “Vì vậy Rebecca mới không lấy ra sử dụng ngay, chỉ là không ngờ rằng trữ lượng của Xích Hà Địa Tuyền này lại phong phú như vậy, cộng thêm tốc độ của đôi giày kia quả thực quá nhanh, không thể không sử dụng tấm Ngọc Quy Phù đó.”

“Dùng tốt lắm, xem tình hình hiện tại của Xích Hà Địa Tuyền, ít nhất vẫn có thể phun ra ba bốn lần, cũng coi như đáng giá, nếu như một giọt cũng không mang về được, chỉ sợ những phu nhân của chúng ta sẽ

không tha cho chúng ta đầu tiên.” Lưu Hoa Vương nói xong bốn mắt nhìn nhau với Nguyệt Luân Vương, rất có cảm giác gặp được tri âm.

Thân thể của Hàn Sâm rơi ở bên cạnh nguồn suối, chỉ cảm thấy hai chân nặng nề giống như đổ chì, vận động lực lượng của giày Tuyệt Nha Thố đến cực hạn, tốc độ còn không sánh bằng khi không đeo giày Tuyệt Nha Thố.

Hàn Sâm thò tay muốn lấy Ngọc Quy Phù xuống, tấm bùa kia lại giống như nam châm cường lực hút ở phía trên không động đậy chút nào, căn bản không bóc xuống được.

May mà ngoại trừ tốc độ ra, chỉ có năng lực nhảy và phi hành đã chịu ảnh hưởng không nhỏ, ngược lại cũng không có ảnh hưởng khác, sức mạnh của bản thân Hàn Sâm vẫn có thể vận chuyển như thường.

Mắt thấy Hàn Sâm đã trúng Ngọc Quy Phù, rơi ở bên cạnh nguồn suối, hành động trở nên vô cùng chậm chạp, Kiếm Tri và đám Bá Tước đều hết sức vui mừng, Bá Tước Tộc Tago trực tiếp xông lên, một quyền đánh ra quyền quang mãnh hổ, gào thét nhào về phía Hàn Sâm.

Trước đó Hàn Sâm có giày Tuyệt Nha Thố có thể dùng được, không sợ công kích như vậy, hiện tại tốc độ quá chậm căn bản không tránh được quyền quang hung hãn nhanh chóng đó.

Hàn Sâm đứng ở bên cạnh nguồn suối, nhưng cũng thong dong điềm Tĩnh, tâm niệm vừa động, nhất thời chỉ thấy một luồng ánh sáng màu đỏ bao trùm lấy tay phải của hắn, hoá thành một găng tay dệt thành từ tia sáng.

Găng tay này chính là thú hồn mà Hàn Sâm giết chết con Xích Hà Điêu cấp Bá Tước kia có được, là thú hồn hình găng tay, có thể đề cao sức mạnh và tốc độ của tay trong phạm vi lớn.

Đại khái cũng chỉ là tăng lên đến trình độ cấp Bá Tước, hơn nữa chỉ giới hạn ở một tay đeo găng tay đó.

Nhưng đối với Hàn Sâm mà nói, đây cũng đã đủ rồi, những quý tộc đến đây hôm nay, cao nhất cũng chỉ là Bá Tước, hơn nữa đều là vừa mới thăng cấp Bá Tước không lâu, không lớn hơn sức mạnh của găng tay Xích Hà Điêu bao nhiêu, thậm chí còn có thể không bằng.

Hàn Sâm đeo găng tay, nắm lấy Quỷ Nha đao, mắt thấy quyền quang mãnh hổ kia đã sắp đánh đến trước mặt hắn, Hàn Sâm căn bản không có ý định muốn né tránh, một đao chém xuống quyền quang mãnh hổ chứa nước đó.

Bởi vì Chú Ngữ vẫn chưa tăng lên đến cấp Tử Tước, cho nên Hàn Sâm cũng không thể sử dụng sức mạnh của Băng Cơ Ngọc Cốt, dị huyết và Động Huyền Kinh trước mặt người khác, hắn chỉ có thể lấy vật ngữ gen và sức mạnh thân thể nghênh chiến Bá Tước Tộc Tago.

Mọi người thấy Hàn Sâm vậy mà chính diện giao chiến với Bá Tước Tộc Tago đều khẽ nhíu mày, nhìn sức mạnh của một Nam Tước như Hàn Sâm sao có thể chiến thắng được Bá Tước Tộc Tago.

Trên người Hàn Sâm cũng không mặc áo giáp cấp Hầu Tước kia, chỉ sợ một quyền này sẽ có thể đánh chết hắn.

Bá Tước Tộc Tago thấy Hàn Sâm vậy mà bổ một đao về phía nắm đấm của hắn, trong mắt hàn quang chợt loé, lực lượng trên quyền đều đã †ăng thêm mấy phần, dường như là định trực tiếp giết chết Hàn Sâm.

Một quyền quang mãnh hổ màu đen to khoảng mấy trượng gào thét nhào về phía Hàn Sâm, dường như muốn một ngụm nuốt chết Hàn Sâm thành tro.

Lưỡi đao của Quỷ Nha đao hiện ra màu tím đen quỷ dị, không có Thần quang cũng không có khí tức thần dị, chỉ là một đao hết sức bình thường chém vào đỉnh đầu của quyền quang mãnh hổ kia.

Răng rắc!

Quyền quang ác hổ hung mãnh đáng sợ kia ở trong ánh mắt không thể tin được của mọi người bị Quỷ Nha đao trực tiếp bổ ra, từ đầu đến đuôi chém thành hai nửa.

Quỷ Nha đao và nắm đấm của Bá Tước Tộc Tago trực tiếp va chạm với nhau, chỉ nghe một tiếng kim loại va chạm, Hàn Sâm đứng ở tại chỗ không nhúc nhích chút nào, Bá Tước Tộc Tago kia lại liên tục lui bốn bước mới đứng ổn thân thể, trên bao tay xuất hiện một vết đao có thể nhìn thấy da thịt, tơ máu rỉ ra từ bên trong.

“Không thể nào…” Bá Tước Tộc Tago cực kì sợ hãi, những Bá Tước khác cũng cực kỳ khiếp sợ.

“Găng tay, găng tay kia của hắn có vấn đề, là một món dị bảo mạnh mẽt! Nó đã tăng cường sức mạnh và tốc độ ra tay của hắn.” Dù sao Rebecca cũng là con cháu của người đã đặt chân lên ngưỡng cửa

Thần Hóa, kiến thức cũng mạnh hơn những Bá Tước khác không ít. Liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề. Rầm!

Mọi người còn chưa tỉnh táo lại đã thấy trong nguồn suối kia lại sáng lên hồng quang lần nữa, lại có nước suối Xích Hà sắp phun ra.

“Tốc độ di chuyển của hắn bị Ngọc Quy Phù áp chế đã không có năng lực cướp đoạt với chúng ta nữa rồi, không cần quan tâm đến hắn.” Có một Bá Tước hét lớn một tiếng.

Nhưng mà Rebecca và đám Bá Tước lại sớm đã xông lên, im lặng không lên tiếng muốn xông đến không trung đi cướp nước suối Xích Hà sắp phun ra trước.

Đám Rebecca đã nhìn ra từ lâu, mặc dù sức mạnh và tốc độ trên tay Hàn Sâm đã tăng lên, nhưng mà di chuyển vẫn rất chậm như cũ, hắn đã không thể bay lên cướp với bọn họ nữa, cũng chỉ là Bá Tước kia quá mức thành thật mới hét một câu như vậy, những người khác đã ra tay trước rồi.

Quả nhiên, chỉ thấy một ánh hồng quang phun ra từ trong nguồn suối, tốc độ nhanh giống như ánh sáng.

Đám Rebecca đều đã chuẩn bị xong xuôi, chờ đợi cướp đoạt nước suối, nhưng mà ánh sáng kia vừa mới phun ra, rời khỏi nguồn suối không đến hai mét, giữa thời khắc điện quang hoả thạch kia, một bàn tay đột nhiên xuyên qua, đưa tay chụp một cái từ trong chùm sáng màu đỏ bắt lấy nước suối Xích Hà giống như quang cầu màu đỏ kia.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, sau đó thuận theo bàn tay nhìn thấy chủ nhân của nó, bất ngờ chính là Hàn Sâm đứng ở bên nguồn suối, nhất thời há mồm trợn mắt, trong chốc lát đều chưa hoàn hồn trở lại.

Thời cơ nước suối phun ra không cố định, tốc độ lúc đầu gần như gần bằng tốc độ ánh sáng, ở dưới loại tình huống đó muốn chuẩn xác bắt lấy nước suối ở bên cạnh, cho dù là Bá Tước thậm chí là Hầu Tước cũng chưa chắc có thể làm được, Hàn Sâm vậy mà tay không đã bắt được, quả thực khiến người ta sợ hãi.

“Trùng hợp sao?” Rebecca không thể tin được lẩm bẩm một mình.

“Không phải trùng hợp.” Ánh mắt Dạ Hà Vương ngưng trọng, gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Đám người Nguyệt Luân Vương cũng đều đã nhìn ra đó không phải là trùng hợp, không nhịn được có hơi kinh ngạc.

“Không thể để hắn ở bên cạnh Xích Hà Địa Tuyền được.” Kiếm Tri tức giận quát lên, chém một kiếm về phía Hàn Sâm, Bá Tước Tộc Tago bên cạnh cũng ngóc đầu trở lại, từ một bên khác đánh một quyền về phía Hàn Sâm.

Hết chương 1920.

Chương 1921. Không Khẩu Bạch Nha

Kiếm quang của Kiếm Tri hoá thành từng ánhsao, giống như vô số mưa sao băng mãnh liệt đâm về phía Hàn Sâm, gần như bao phủ hết toàn bộ thân thể của Hàn Sâm ở trong kiếm quang lưu tinh.

Bá Tước Tộc Tago ở một bên khác thế như mãnh hổ, một quyền đánh ra quyền quang cự thú hồng hoang, hung hăng nuốt chửng lây Hàn Sâm.

Hai bên Hàn Sâm đều thụ địch, tốc độ lại không thể tăng lên được, ngay cả cơ hội né tránh cũng không có, huống chỉ hắn cũng không muốn rời khỏi bên cạnh nguồn suối.

Lấy tốc độ di chuyển hiện tại của hắn, chỉ có thể chặn đường nước suối trước một bước, đợi nước suối xông lên lại đi cướp thì căn bản không kịp.

Nhưng hắn lại không thể đặt tay lên đó chờ đợi, chưa kể chùm sáng màu đỏ kia cũng có lực sát thương rất lớn, bàn tay không thể để ở trên đó lâu được, cho dù bàn tay của hắn có thể đặt ở phía trên, đám Kiếm Tri cũng sẽ không cho hắn cơ hội dừng lại lâu.

Rebecca và đám Bá Tước không ra tay cùng với đám Kiếm Tri, ở trong mắt bọn họ, cho dù sức mạnh trên tay của Hàn Sâm đã đạt đến trình độ của cấp

Bá Tước, nhưng về mặt kĩ xảo cũng không bằng, huống chỉ chuyển động của thân thể đã bị áp chê, ngay cả Nam Tước cũng không bằng, đối mặt với giáp công của hai vị Bá Tước có thể không chết đã coi như mạng lớn.

Vẻ mặt Hàn Sâm không thay đổi, một tay ném viên Xích Hà Địa Tuyền vừa mới đến tay kia vào trong miệng, Quỷ Nha đao trong một tay khác chợt vung lên, vạch ra một vòng đao rực rỡ.

Kiếm quang lưu tinh mà Kiếm Tri phát ra rơi hết vào trong vòng đao, nhưng mà bên trong vòng đao không bạo phát ra âm thanh của lực lượng va chạm, giống như đã bị hút vào trong vòng đao.

Một bên khác, quyền quang của Bá Tước Tộc Tago gần như đồng thời giáng xuống trên người Hàn Sâm, bàn tay Hàn Sâm khẽ động, vòng đao chợt đổi hướng, rất nhiều kiếm quang lưu tinh nhất thời xông ra từ bên trong vòng đao, đụng vào trên quyền quang mãnh hổ.

Ầm!

Kiếm quang và quyền quang đồng thời vỡ nát dẫn đến một trận sóng xung kích, chấn động đến Kiếm Tri và Bá Tước Tộc Tago đồng thời lui về sau, mà Hàn Sâm lại không bị tổn thương chút nào, vẫn đứng tại chỗ như cũ.

Tất cả mọi người đều nhìn đến ngây dại, ai cũng không ngờ rằng sẽ là kết quả như vậy.

"Không Khẩu Bạch Nha… Một đao khó luyện nhất trong Nha đao… có thể biến đổi qua lại giữa hư và thực đảo ngược trắng đen âm dương… Không phải nói một đao này ngay cả mấy vị Công Tước tu luyện Nha đao cũng không dám dùng sao? Không có xác xuất thành công một †răm phần trăm, ai cũng không dám sử dụng trong thực chiến, một khi không làm tốt sẽ tự làm tổn thương chính mình. Hàn Sâm lại dám dùng, mà sự thật là hắn dùng thành công rồi?" Vẻ mặt Rebecca không thể tin được.

Không chỉ là Rebecca, ngay cả trên mặt một đám Vương Giả như Lưu Hoa Vương, Nguyệt Luân Vương cũng đều lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Một chiêu Không Khẩu Bạch Nha này bắt đầu luyện không khó, nhưng mà muốn chân chính luyện thành hơn nữa dùng được trong thực chiến lại không phải là một chuyện dễ dàng, đối với sự nắm chắc về sức mạnh của bản thân, còn có sự hiểu rõ sức mạnh của kẻ địch đều phải đạt đến trình độ rất cao, cũng chính là hiểu biết đối với lực lượng không đạt đến một trình độ nhất định mà sử dụng một chiêu này không tổn thương được người ta mà ngược lại còn tổn thương chính mình.

Trong toàn bộ Robet tộc, người thật sự có thể vận dụng được một đao này trong thực chiến cũng chỉ có một mình Nữ Hoàng Đao Phong mà thôi.

Mặc dù mấy Công Tước tộc Rebet luyện Nha đao khác cũng có thể dùng, nhưng mà sẽ có tỉ lệ thất bại nhất định, cao thủ so chiêu chỉ cần có một lần sai sót sẽ mất mạng, cho nên bình thường bọn họ sẽ không dùng một chiêu này trong thực chiến.

Khi bọn họ kinh hãi, trong nguồn suối lại chợt loé hồng quang, một viên nước suối Xích Hà lại phun ra.

Hàn Sâm duỗi tay chụp một cái, lại bắt lấy nước suối Xích Hà vào trong tay, cảm giác đó giống như dùng đũa gắp lấy một con ruồi đang nhanh chóng bay lượn, nhẹ nhàng mà lại cảnh đẹp ý vui.

“Cùng nhau lên, bất luận thế nào cũng phải đuổi hắn khỏi bên cạnh nguồn suối.” Rebecca ngưng tơ thành lưỡi đao, hoá thành một đạo cầu vồng bắn về phía Hàn Sâm.

Đám Kiếm Tri, Bá Tước Tộc Tago cũng đều xông về phía Hàn Sâm, muốn đuổi Hàn Sâm ra khỏi bên cạnh nguồn suối, thậm chí có người muốn trực tiếp giết chết hắn.

Đỗ Lệ Xá và một đám Tử Tước đều ở giữa sơn cốc ngăn cản những dị chủng kia, bởi vì tu vi của nàng vẫn kém một chút, Nguyệt Luân Vương không để nàng thăng cấp Bá Tước, cho nên nàng không đi đến bên nguồn suối Xích Hà kia nhưng Đỗ Lệ Xá vẫn luôn im lặng quan sát tình hình của bên Xích Hà Tuyền.

Hàn Sâm đã lấy sức mạnh một mình cướp đi tất cả nước suối Xích Hà, còn một đao chém lui Bá Tước Tộc Tago và Kiếm Tri đã khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng mà sau khi Rebecca và đám Bá Tước đánh về phía Hàn Sâm, chuyện sau đó hầu như khiến Đỗ Lệ Xá cho rằng mình đang nằm mơ.

Chỉ thấy Quỷ Nha đao màu tím đen di chuyển theo bàn tay của Hàn Sâm, đan xen quỷ dị khó lường, sức mạnh của một người một đao vậy mà đối đầu với mấy vị Bá Tước không rơi vào thế hạ phong, đám người Rebecca liên thủ vậy mà trong nhất thời không thể buộc Hàn Sâm đi khỏi bên cạnh nguồn suối.

Càng đáng sợ hơn là, khi chiến đấu với Rebecca và đám Bá Tước, dường như Hàn Sâm không thèm nhìn phương hướng của nguồn suối chút nào, nhưng mà khi trong nguồn suối phun ra nước suối, hắn lại vừa vặn đi đến

gần nguồn suối, lật tay bắt lấy viên nước suối Xích Hà nhanh như tia chớp kia, trực tiếp bỏ vào trong miệng.

Không chỉ là Đỗ Lệ Xá kinh ngạc, đám Bá Tước Rebecca hay thậm chí là các Vương Giả xem chiến cũng đều kinh ngạc trong lòng.

Nha đao của Hàn Sâm sử dụng đao thế giống như hung thú hồng hoang, đao pháp lại khí phách uy nghiêm, rất có phong cách quý phái, rất nhiều đao thức của Nha đao từ trong tay hắn sử dụng ra đều là hoàn hảo, hơn nữa dưới tình huống bị vây công vẫn không lộ ra chút sơ hở nào, không nhanh không chậm đao nào cũng đều tự có ý của mình.

Mà một thức Không Khẩu Bạch Nha kia là thức Hàn Sâm sử dụng nhiều nhất, đến hiện tại ít nhất cũng đã dùng không dưới hai mươi lần, nhưng lại chưa từng xuất hiện sai sót.

Hiện tại ai cũng đều biết, Hàn Sâm thật sự có thể sử dụng một đao Không Khẩu Bạch Nha này trong thực chiến giống như Nữ Hoàng Đao Phong, không phải là trùng hợp càng không phải là may mắn.

Ầm!

Khi mọi người đang kinh hãi chấn động, lại đột nhiên cảm thấy người và đao của Hàn Sâm dường như có hơi khác, lúc trước Hàn Sâm là Hàn Sâm, Quỷ Nha đao là Quỷ Nha đao, nhưng mà hiện tại nhìn qua lại phát hiện người và đao dường như đã dung hợp thành một chỉnh thể, dường như hoá thân thành một hung thú nhe răng nhọn hoắt, đang nở một nụ cười với bọn họ, nhưng nụ cười đó lại vô cùng ác độc dữ tợn, khiến người ta sởn tóc gáy không rét mà run.

"Đao ý Nha đao!" Đến lúc này, cuối cùng Dạ Hà Vương cũng đã thất thanh kêu lên.

Không sai, đao ý Nha đao, đao ý Nha đao rất thuần tuý, một đao ý Nha đao đến từ Nam Tước.

Đám người Nguyệt Luân Vương lại kinh hãi không nói nên lời, ngay cả bọn họ hiểu biết sâu rộng cũng không dám tin rằng Hàn Sâm đã luyện ra đao ý Nha đao ở trong thời gian ngắn như vậy.

Đó là Nha đao của tộc Rebet đấy, đao pháp ngay cả bản thân tộc Rebet cũng đều rất khó luyện thành, một ngoại tộc như Hàn Sâm vậy mà lại đã luyện ra được, không những luyện thành mà còn ở trong thời gian hơn một tháng ngắn ngủi đã luyện ra đao ý Nha đao, nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, ngay cả đám người Nguyệt Luân Vương cũng không dám tin tưởng.

"Lẽ nào hắn thật sự là thiên tài đao thuật xưa nay khó gặp sao?" Ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm của chư Vương đã trở nên phức tạp vô cùng.

Rebecca càng khiếp sợ khó tả, mà đáng sợ hơn là, đao ý của Hàn Sâm còn đang không ngừng tăng lên.

Hết chương 1921.

Chương 1922. Đao ý kinh thiên

Hàn Sâm chém ra một đao, mặc dù không có đao quang chói mắt, không có Linh thần diệu, nhưng mà đao ý kia lại đã đáng sợ đến không thể tưởng tượng được, một đao chém xuống khiến người ta cảm thấy giống như là một cự thú nuốt chửng trời đất, căn bản không thể ngăn cản, ngay cả hư không cũng đều bị cự thú kia xé rách.

Mặc dù biết rõ đây chỉ là một loại ảo giác, nhưng vẫn khiến người ta cực kì kinh hãi như cũ, khó mà thoát ra khỏi loại ý cảnh kinh khủng kia.

Răng rắc!

Hàn Sâm chém xuống một đao ở trên người Bá Tước tộc Tago, trực

tiếp chém vỡ hộ giáp của hắn, trước ngực bị chém ra một vết máu, ở dưới đao ý dẫn đốt khủng bố, lực Tuyệt Nha hoá thành làn khói màu tím đen không ngừng lan ra trên miệng vết thương, nhanh chóng xé

rách vết thương.

Kiếm quang lưu tinh của Kiếm Tri và thương mang của một vị Bá Tước đồng thời bao trùm xuống, Hàn Sâm vẻ mặt bất động, Quỷ Nha đao trong tay hoá thành vòng đao, nhốt hết cả kiếm quang và ánh đao vào trong, sau đó lật tay vung một cái, ánh đao kiếm quang đã bay về phía đám Bá Tước Rebecca, cản lại thế tấn công của bọn họ.

Gần như là đồng thời, tay trái Hàn Sâm chụp một cái, lại bắt lấy một viên nước suối Xích Hà, tiện tay bỏ vào trong miệng, thoáng cái nuốt xuống.

Tất cả động tác liền mạch dứt khoát, giống như chỉ là tiện tay làm, hời

hợt không thể diễn tả được, rất nhiều Bá Tước vây công đối với hắn mà nói giống như một người đàn ông trưởng thành đang chơi đùa với một đám trẻ con.

“Chuyện này… Sao có thể chứ… Quái lạ…” Lưu Hoa Vương trừng lớn hai mắt, không thể tin được nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm không chỉ đã ngưng tụ ra đao ý Nha đao, hơn nữa đao ý kia còn nhanh chóng trưởng thành trong chiến đấu, tốc độ tăng vọt đã hoàn toàn

vượt qua lẽ thường.

Cho dù là Lưu Hoa Vương đã sống trên nghìn năm tuổi cũng chưa từng thấy qua chuyện vô lí như vậy.

Một đám Vương Giả như Nguyệt Luân Vương và Dạ Hà Vương đều nhìn Hàn Sâm không nói câu nào, bọn họ đã không có cách nào nói chuyện.

Chuyện cá cược ba tháng, hiện tại đã biến thành một trò cười, lúc này mới nửa tháng, Hàn Sâm đã đao ý kinh thiên, sợ rằng mấy Công Tước luyện Nha đao nhiều năm cũng chẳng qua chỉ là như vậy.

Đôi mắt đẹp của Isa loé sáng, trên mặt lộ ra vẻ bất ngờ, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Răng rắc!

Lại là một đao chém xuống, một cánh tay của Kiếm Tri bị Hàn Sâm chém xuống, Hàn Sâm thuận thế lại nhặt lấy một viên nước suối Xích Hà bỏ vào trong miệng.

Hết thảy đều tự nhiên trôi chảy như thế, nếu không phải đám Kiếm Phi còn đang ở trong đó, sợ rằng cũng sẽ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, nhưng mà hiện tại bọn họ lại chỉ còn lại kinh hãi.

Một Nam Tước vậy mà có thể dùng đao pháp đến loại trình độ như vậy, cho dù là bọn họ sử dụng dị bảo tăng cường sức mạnh cũng không thể tin được.

Hàn Sâm vừa chiến đấu vừa lấy nước suối nuốt xuống, đã ăn ít nhất mười viên nước suối Xích Hà, dưới sự chuyển đổi của "Âm Dương Biến", toàn bộ thân thể và áo giáp Chú Ngữ đang mặc đều trở nên đỏ rực, mơ hồ có hồng quang Xích Hà lộ ra, khiến thân thể của Hàn Sâm thoạt nhìn càng thêm quỷ dị.

Đám Rebecca không cam tâm cứ bại lui như vậy, mọi người đã sử dụng bản lĩnh toàn thân, nhưng mà vẫn không đấu lại được Hàn Sâm, hơn nữa tất cả nước suối Xích Hà cũng đều bị Hàn Sâm cướp đi, ngay cả một giọt bọn họ cũng không cướp được.

Trữ lượng của Xích Hà Địa Tuyền này đã vượt ra khỏi tưởng tượng, vậy mà vẫn còn đang phun nước ra ngoài.

“Hừ, thiên phú kĩ pháp có tốt đi chăng nữa thì sao chứ, hiện tại hắn ít nhất đã nuốt chửng hơn một trăm giọt Xích Hà Địa Tuyền, cho dù hắn là một con côn trùng cũng không biết đã thăng cấp Tử Tước mấy lần rồi nhưng hắn lại vẫn chẳng có chút phản ứng nào, không xuất hiện khí tức thăng cấp Tử Tước, sau này hắn làm sao xông đến cấp độ càng cao hơn chứ? Đừng nói là cấp Vương, cho dù là Công Tước sợ là cũng chưa chắc có thể xông lên được.” Dạ Hà Vương nhìn Hàn Sâm lạnh giọng nói.

Lúc này Hắc Nguyệt Vương cũng không nhịn được thở dài một tiếng, mặc dù hắn có lòng nghiêng về phía Hàn Sâm, nhưng mà sự thật bày ở trước mắt, quả thật như Dạ Hà Vương đã nói, cho dù là một con sâu róm cũng nên thăng cấp Tử Tước từ lâu rồi, nhưng Hàn Sâm vẫn như cũ không thăng cấp, hao phí tài nguyên như vậy quả thực quá doạ người.

Thăng cấp Tử Tước đã gian nan như vậy, về sau thăng cấp càng là khó khăn không thể tưởng tượng được, sợ rằng cho dù Isa chịu toàn lực bồi dưỡng hắn, tỉ lệ có thể thăng cấp Vương Giả cũng không cao.

“Đáng tiếc, thiên phú tài tình tuyệt thế như thế lại cứ phải có thân thể và thuật gen như vậy.” Nguyệt Luân Vương thở dài một tiếng, ý tiếc hận lại càng nhiều thêm một chút.

Trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm của Lưu Hoa Vương cũng nhiều thêm mấy phần tán thưởng, cũng thở dài nói: “Kĩ pháp luyện có tốt tới đâu, cảnh giới có cao tới đâu, nếu như không thể tăng lên cấp bậc, cuối cùng chỉ là hư vô phiêu tán. Mười ba viên nước suối Xích Hà, đào †ạo mười Tử Tước cũng đều dư dả, hắn lại vẫn như cũ không thăng cấp, chỉ sợ Vương Giả khó rồi.”

Ánh sáng xích hồng trong cơ thể Hàn Sâm càng ngày càng nồng, khiến thân thể của hắn giống như đao cắt, áo giáp Chú Ngữ mặc ở trên người lại vẫn không có động tĩnh như cũ, vẫn không có lực lượng phóng ra ngoài.

Hàn Sâm vừa chiến đấu vừa nuốt nước suối, nước suối hết lần này đến lần khác phun ra, mỗi một lần mọi người đều cho rằng có lẽ đã là cực hạn,

không thể lại phun ra nước suối tiếp được nữa, nhưng mà nước suối kia lại vẫn phun ra như cũ.

Mãi đến sau khi Hàn Sâm nuốt xuống mười bảy viên nước suối Xích Hà, trong nguồn suối lại lần nữa phun ra một viên nước suối.

“Chỗ sâu dưới lòng đất nơi đó, rốt cuộc hàng tỉ năm trước đã chết bao nhiêu dị chủng, sao lại có thể hình thành nhiều nước suối Xích Hà như vậy?” Hắc Nguyệt Vương xúc động nói.

Lông mày của Dạ Hà Vương không ngừng co rúm lại, khi Hàn Sâm bắt đầu nuốt xuống tám chín viên nước suối Xích Hà, hắn đã có hơi không chịu đựng được nữa, nhưng mà nghĩ nước suối có lẽ sắp hết rồi, cho nên mới hết lần này đến lần khác kìm nén xuống.

Nhưng mà mỗi lần sau khi nghĩ như vậy thì lại có nước suối phun ra, cho đến bây giờ đã sắp phun ra hai mươi viên nước suối Xích Hà rồi.

Hiện tại Dạ Hà Vương đã hơi hối hận, hối hận vừa rồi không ra tay, nếu không ít nhất còn có thể chặn được mười viên nước suối Xích Hà, hiện †ại nhiều nước suối Xích Hà như vậy tiến vào trong bụng Hàn Sâm, mà ngay cả một tiếng rắm cũng không nghe thấy, quả thực chính là lãng phí đồ tốt.

Khi một viên nước suối Xích Hà lại phun ra, cuối cùng Dạ Hà Vương cũng không nhịn được nữa, bất kể phía sau có còn nước suối Xích Hà hay không, hắn cũng phải ra tay, bằng không tâm trí của hắn nhất định sẽ bị lao đao, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến tu hành sau này.

Đám người Nguyệt Luân Vương đều tỏ vẻ ngạc nhiên nghi ngờ, một Xích Hà Địa Tuyền có thể phun khoảng một trăm giọt nước suối đã coi như là địa tuyền trữ lượng vô cùng lớn, nhưng mà nước suối phun ra hiện tại cũng đã có gần hai trăm giọt rồi, vậy mà còn đang phun tiếp.

Càng đáng sợ hơn là, Hàn Sâm đã nuốt nhiều nước suối Xích Hà như vậy lại vẫn không thăng cấp Tử Tước.

Mi tâm của Kiếm Tri đột nhiên máy động, giống như là đã nghe thấy gì đó, sắc mặt khẽ thay đổi nhưng đã lập tức hạ quyết tâm, mở miệng phun ra một

ngụm máu tươi, hoá thành một mũi tên máu phun về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm một đao chém xuống trên mũi tên máu, nhất thời chém mũi tên máu ra, nhưng mà trong mũi tên máu kia lại bay ra một con côn trùng nhỏ đỏ như máu chui về phía ấn đường của Hàn Sâm, bởi vì kích thước cực nhỏ, tốc độ lại nhanh đến đáng sợ, trong nháy mắt đã đụng vào trán của Hàn Sâm, chạm vào trên mũ sắt Chú Ngữ.

Ngay vào lúc này, đột nhiên nhìn thấy hào quang trong nguồn suối toả sáng, một đạo suối phun hồng quang vọt ra, lần này thứ phun trào ra lại không phải là một đoàn nước suối, mà là một hà hồn xích hồng.

“Xích Hà Chi Sát!” Chư Vương đều không khỏi kinh ngạc kêu ra tiếng.

Nhưng mà không đợi bọn họ có động tác gì, Hàn Sâm đã đưa tay chụp một cái bắt lấy đoàn hà hồn kia, trực tiếp nuốt nào trong miệng.

Hết chương 1922.

Chương 1923. Chú Ngữ tiến hoá

Hàn Sâm vừa chiến đấu vừa bắt lấy nước suối nuốt xuống, tâm tư đều đặt trên người con côn trùng nhỏ ở trên trán kia, không quá chú ý những thứ khác.

Hàn Sâm cho rằng đó chỉ là một viên nước suối lớn hơn một chút, bắt lấy cảm giác cũng không khác nước suối, nhưng mà đợi sau khi hắn nuốt xuống mới cảm thấy có gì đó sai sai, giống như một đoàn nham thạch nóng chảy thuận theo thực quản chảy xuống, sau đó toàn thân giống như bị thiêu đỏ, còn thống khổ hơn thiên đao vạn quả.

Có điều hàn Sâm vừa toàn lực vận chuyển Âm Dương Biến vận chuyển chất lỏng khủng bố đó theo kinh mạch, vừa duỗi tay võ về phía trán của mình, muốn bắt con côn trùng nhỏ từ trên phía trên trán xuống.

Côn trùng nhỏ đỏ tươi như máu, chỉ to bằng mũi kim, sau khi đụng vào trán của Hàn Sâm đã chui vào trong áo giáp, rất nhanh áo giáp được hoá thành từ Chú Ngữ đã khoét ra một cái lỗ nhỏ, mắt thấy đã sắp xuyên thủng áo giáp.

Hàn Sâm một tay đè ở trên lỗ nhỏ, nhưng mà côn trùng đã chui vào trong lỗ của áo giáp, một ngón tay này của hắn không thể đè lại được con côn trùng nhỏ đó.

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, còn chưa nghĩ đến phải đối phó thế nào với con côn trùng nhỏ quỷ dị, đám người Kiếm Tri và Bá Tước Tago bên kia lại đã đánh đến.

Bọn họ giống với Hàn Sâm, đều không nhận ra Xích Hà Chi Sát, tự nhiên cũng không biết phía sau Xích Hà Chi Sát sẽ không còn có địa †uyền phun trào ra nữa.

Cái gọi là Xích Hà Chi Sát là một loại Sát Linh mà nước suối Xích Hà tự chủ ngưng tụ ra dưới tình huống cực kì hiếm gặp.

Xích Hà Địa Tuyền nhiều nhất cũng chỉ là có tác dụng với cấp Tử Tước, cấp Bá Tước sử dụng Xích Hà Địa Tuyền cũng không có hiệu quả gì nữa, mà Xích Hà Chi Sát cũng có hiệu quả với cấp Bá Tước, có tỉ lệ nhất định có thể thúc đẩy sự tiến hoá của dị chủng cấp Bá Tước, mặc dù xác suất không phải là rất cao, nhưng mà đã vô cùng kinh người.

Nếu như dị chủng Tử Tước bình thường sử dụng Xích Hà Chỉ Sát thì sẽ trực tiếp có thể thăng cấp Bá Tước, tỉ lệ thành công gần như chính là một trăm phần trăm.

Chư Vương nhìn thấy Hàn Sâm đã nuốt xuống Xích Hà Chi Sát đều cảm thấy có hơi lãng phí, đặc biệt là Dạ Hà Vương càng là âm thầm hối hận không sớm để Kiếm Tri sử dụng Huyết Não Trùng.

Huyết Não Trùng là một loại dị chủng cấp Tử Tước cực kì âm hiểm, có thể kí sinh ở trong đại não của bất kì sinh vật nào, một khi bị Huyết Não Trùng kí sinh, bình thường thì không sao nhưng một khi Huyết Não Trùng được

kích hoạt thì có thể nuốt chửng đại não của sinh vật, thậm chí là có thể thông qua đại não khống chế hành vi của sinh vật.

Mắt thấy Huyết Não Trùng sắp xuyên thủng áo giáp, nhưng mà lại đột nhiên nhìn thấy hào quang trên người Hàn Sâm toả sáng, phía trên áo giáp Chú Ngữ nổi lên ánh sáng màu trắng.

Xích Hà Chi Sát và nước suối hấp thu lúc trước trong cơ thể Hàn Sâm đều hóa thành năng lượng cuồn cuộn vọt vào trong áo giáp, cuối cùng lực lượng của Chú Ngữ phóng ra bên ngoài, sắp thăng cấp Tử Tước.

Răng rắc!

Trong ánh sáng mà áo giáp Chú Ngữ phóng ra, Huyết Não Trùng bị hoà tan trực tiếp, ngay cả một chút cặn cũng không còn.

Quỷ Nha đao trong tay Hàn Sâm được ánh sáng của Chú Ngữ rót vào, nhất thời trên thân đao vọt ra ánh sáng, hình thành đao mang..

Tăng vọt cùng với đao mang còn có đao ý trên người Hàn Sâm, đao ý đã vô cùng khủng bố, lại lần nữa tăng lên một cấp bậc, mơ hồ đã vượt qua cảnh giới cấp Công Tước.

Ầm!

Người và đao hợp lại thành một, đao quang tựa như một tia ánh sáng ban mai lúc bình minh, xé rách ranh giới của bóng đêm và ban ngày, chém về phía Bá Tước Tộc Tago kia.

Bá Tước Tộc Tago kinh hãi trong lòng, một đạo đao quang kia ở trong mắt hắn lại còn khủng bố hơn hung thú hồng hoang, gần như đã chiếm cứ toàn bộ thế giới của hắn.

Nắm đấm của Bá Tước Tộc Tago liên tục đánh ra mãnh hổ, thân thể lại đang không ngừng lui về sau.

Nhưng mà đao quang kia giống như có sinh mạng, vẫn là chém ở trên người hắn, mạnh mẽ chém ra một vết đao thật dài trên lồng ngực hắn, máu tươi lập tức điên cuồng vọt ra.

Cùng với máu tươi vọt ra, làn khói màu tím đen ở trên miệng vết thương nhanh chóng lan ra, trong ánh mắt hoảng sợ của Bá Tước Tộc Tago, vết thương bị xé rách nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt lồng ngực đã bị vết đao xé rách hoàn toàn, máu tươi nội tạng đều chảy ra.

“AI” Bá Tước Tộc Tago kêu lên thảm thiết, thân thể sống sờ sờ bị lực Tuyệt Nha xé thành hai nửa.

Rebecca bọn họ đều kinh hãi dừng lại công kích, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Hàn Sâm tay cầm Quỷ Nha đao, giống như Ma Thần đứng ở đó.

Hàn Sâm lại không có ý định dừng lại, trong mắt sát ý như thuỷ triều nhìn chằm Kiếm Tri ở một bên khác.

Trong trận chiến này, những Bá Tước khác vẫn chỉ là muốn cướp đoạt Xích Hà Đại Tuyền, nhưng Kiếm Tri và Bá Tước Tộc Tago lại thật sự muốn lấy mạng của hắn, sao hăn có thể chịu để yên.

Một đao giống như ác quỷ hung dữ chém ra, đao quang hoá thành răng độc trong nháy mắt cắn về phía Kiếm Tri.

Kiếm Tri vốn đã bị trọng thương, tình huống còn gay go hơn Bá Tước Tộc Tago, làm gì còn cản được một đao này của Hàn Sâm, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hoảng, chỉ có thể cố gắng hết sức vung kiếm trong †ay, hoá thành từng đạo kiếm quang lưu tinh, ý đồ ngăn cản đao quang của Hàn Sâm.

"Đủ rồi, trận chiến Xích Hà Địa Tuyền đã kết thúc rồi." Khí thế khủng bố và ý cảnh của Dạ Hà Vương buông xuống, bao phủ toàn bộ sơn cốc Hồng Hà, lạnh giọng nói một câu.

Nhưng Hàn Sâm lại giống như không nghe thấy, làm như không thấy khí tức chư Vương đáng sợ kia, một đao vẫn điên cuồng chém xuống như cũ, đao quang trực tiếp xé rách đỉnh đầu của Kiếm Tri, sau đó thuận thế mà xuống, bổ thân thể của hắn thành hai nửa, trực tiếp chết tức tưởi.

Mọi người đều kinh ngạc, không ngờ rằng Hàn Sâm ngang ngược hung †àn như vậy, dưới tình huống Dạ Hà Vương đã ra mặt mà vẫn như cũ giết chết Kiếm Tri.

Dạ Hà Vương nhất thời giận dữ: "Bản Vương đã nói kết thúc rồi, vậy mà ngươi vẫn dám sát sinh."

Dạ Hà Vương vung ra một chưởng, sức mạnh khủng bố giống như một †ay lớn che trời trấn áp về phía Hàn Sâm, chỉ là khí tức tản phát ra trên bàn tay lớn đã khiến núi đá xung quanh sụp đổ, như tận thế giáng lâm.

Trong tay Hàn Sâm nắm chặt Quỷ Nha đao, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm bàn tay lớn che trời kia, giống như núi cao đứng yên, không có ý sợ hãi lui lại chút nào.

Đao ý trên người giống như hung thú nghịch thiên gào thét, vậy mà dưới khí thế của Vương Giả không hiện ra xu hướng suy tàn.

Ầm!

Chưa đợi bàn tay lớn che trời kia hạ xuống, chỉ thấy một đạo đao khí tử sắc từ tinh cầu Đao Phong xé rách không gian bay đến, xuyên qua thời không vũ trụ, giống như cực quang vũ trụ phá vỡ tầng khí quyển của †inh cầu Nhật Thực, chém lên trên bàn tay lớn che trời kia.

“AI” Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, bàn tay lớn che trời kia trong nháy mắt bị đao quang xé nát thành tro, bóng dáng của Dạ Hà Vương đã biến mất ở tinh cầu Nhật Thực, hoá thành bóng đêm trốn đi.

“Đao Phong hãy bớt giận, Dạ Hà Vương cũng chỉ là nhất thời lửa giận công tâm, không hề có ý làm tổn thương Hàn Sâm.” Nguyệt Luân Vương nhìn về phía tinh cầu Đao Phong nói.

“Đệ tử của ta, muốn đánh muốn giết tự có đao của ta, không cho phép người ngoài làm càn.” Giọng nói của Nữ Hoàng hư vô mờ ảo, lại truyền khắp toàn bộ Nguyệt Chỉ Hiệp.

Nguyệt Luân Vương khẽ lắc đầu, thân hình chợt loé đã biến mất trên tinh cầu Nhật Thực.

Chư Vương khác cũng đều lần lượt rời đi, ở lại cũng đã không còn bất kì ý nghĩa gì nữa, nếu như còn không có động tác gì, chỉ sợ sẽ giống như Dạ Hà Vương tự rước lấy nhục.

Hiện tại Hàn Sâm đã luyện ra đao ý Nha đao, Isa lại ra tay bảo vệ hắn đã là danh chính ngôn thuận, bọn họ không phải là Nguyệt Luân Vương, không có tu vi chạm ngưỡng Thần hoá, tự nhiên không dám trêu chọc Isa.

Hết chương 1923.

Chương 1924. Hình thái thứ ba

Nửa tháng luyện ra đao ý Nha đao, hơn nữa sự mạnh mẽ của đao ý còn tăng nhanh đến trình độ gần như tiếp cận Vương Giả trong một trận chiến ngắn ngủi, điều này khiến một đám Vương Giả của Nguyệt Chi Hiệp đều không dám tin tưởng.

Nhưng mà hết thảy lại là bọn họ tự mắt nhìn thấy, ngay cả cái cớ để nghi ngờ cũng không có.

Nếu nói Hàn Sâm gian lận, gần như căn bản không thể nào, chưa kể ngoại trừ Isa ra, căn bản không có ai có thể luyện Nha đao đến loại ý cảnh đó.

Cho dù Isa tự mình ra tay giúp đỡ hàn Sâm gian lận cũng không thể khiến Hàn Sâm có được đao ý đáng sợ như vậy ở trong thời gian ngắn như thế.

Mặc dù trong lòng vẫn có hơi nghi ngờ nhưng trước khi không có chứng cứ, ai cũng không dám nghỉ ngờ thiên phú của Hàn Sâm.

Biểu hiện trong trận chiến ở Xích Hà Địa Tuyền của Hàn Sâm có thể nói là kinh diễm, rất nhiều đệ tử Nguyệt Hạ Viện tham gia trận chiến đó như đám người Rebecca và Đỗ Lệ Xá đều sinh lòng đố kị với Hàn Sâm, thậm chí có thể nói là kính sợ.

“Lần này ngươi biểu hiện rất tốt, môn thuật gen này coi như là phần thưởng của ngươi, nhưng không thể bởi vì một chút thành tựu nhỏ bé này mà dương dương tự đắc, phải luôn luôn khắc ghi sơ tâm, không vào Thần hoá, bất luận ngươi mạnh cỡ nào, cuối cùng cũng đều chỉ là phù vân hư ảo.”

Ngày thứ hai sau trận chiến Xích Hà Địa Tuyền, Isa gọi Hàn Sâm đến, cũng không nói gì nhiều, chỉ đưa hắn một môn thuật gen, để hắn tiếp tục tu luyện thật tốt.

Đồng thời còn cho hắn một chút dịch gen cấp Tử Tước sử dụng để phối hợp hắn tu hành.

Hàn Sâm không hiểu rốt cuộc Isa là tâm tư gì, có điều nếu như trước đó Isa đã chịu ra tay bảo vệ hắn, nghĩ đến có lẽ tạm thời đã không có chuyện gì.

Chẳng bao lâu sau, Nguyệt Hạ Viện đã phát ra lời mời với Hàn Sâm, cho phép Hàn Sâm trở thành một trong những đệ tử của Nguyệt Hạ Viện, có điều lại bị Isa trực tiếp từ chối.

Trước đó lsa muốn để Hàn Sâm tiến vào Nguyệt Hạ Viện đoạt lấy một chút hỗ trợ tài nguyên trong tộc, có điều hiện tại Isa lại đã thay đổi chủ ý, không để Hàn Sâm gia nhập Nguyệt Hạ Viện.

Vì chuyện này, chư Vương của Nguyệt Chi Hiệp còn đặc biệt tổ chức một lần hội nghị, muốn thuyết phục Isa cho Hàn Sâm vào Nguyệt Hạ Viện, nhưng mà Isa lại chỉ là lạnh lùng nói một câu: "Đệ tử của Isa ta là người các ngươi muốn đuổi thì đuổi muốn thu thì thu sao?"

Nói xong trực tiếp rời khỏi chỗ ngồi, chẳng thèm nể mặt Nguyệt Luân Vương.

Đám người Nguyệt Luân Vương để Hàn Sâm vào Nguyệt Hạ Viện, tự nhiên không đơn giản là vì lời hứa trước đó.

Trình độ về mặt kĩ pháp của Hàn Sâm quả thực quá mức kinh người, ý cảnh giống như vậy đã vượt xa đồng cấp, nếu như Hàn Sâm có thể vào Nguyệt Hạ Viện, thường xuyên thảo luận với đệ tử Nguyệt Hạ Viện, nhất định có thể khiến thực lực chỉnh thể của Nguyệt Hạ Viện tăng lên không nhỏ.

Nhưng nếu như Isa đã không đồng ý, bọn họ cũng không thể cưỡng chế chiêu mộ Hàn Sâm tiến vào Nguyệt Hạ Viện.

Lúc này Hàn Sâm ở trong phòng mình, trong tay chơi đùa một tấm Ngọc Quy Phù óng ánh long lanh.

Trong tình huống bình thường, Ngọc Quy Phù đều là sản phẩm dùng một lần, sau khi dùng sẽ không lấy xuống được nữa, đợi đến một ngày sau, sức mạnh trong Ngọc Quy Phù hoàn toàn tiêu tán, Ngọc Quy Phù sẽ tự động bể nát.

Sau trận chiến kia Hàn Sâm trở về căn cứ, thân thể vẫn luôn chịu hạn chế của Ngọc Quy Phù cảm thấy rất khó chịu nên muốn diệt trừ Ngọc Quy Phù, nhưng mà đã dùng rất nhiều cách cũng đều không có tác dụng.

Hàn Sâm lại không thể tuỳ ý sử dụng linh thể Thần siêu cấp, cuối cùng đã thử sử dụng khí tràng của "Động Huyền Kinh" rót vào trong Ngọc Quy Phù, từ từ mô phỏng sức mạnh của Ngọc Quy Phù, vậy mà đã lấy được Ngọc Quy Phù từ trên người xuống.

Nhưng sức mạnh trong Ngọc Quy Phù cực kì huyền ảo, Hàn Sâm mô phỏng ra chỉ là một phần nhỏ khá đơn giản trong đó, nhưng chỉ là một phần nhỏ như vậy đã khiến hắn thu hoạch lợi ích không hề nhỏ, điều này khiến Hàn Sâm rất nghi ngờ lai lịch của tấm Ngọc Quy Phù này.

Bởi vì sức mạnh bên trong quá mức huyền ảo, trong thời gian ngắn cũng khó mà hoàn toàn lĩnh hội, Hàn Sâm thường thường cầm ở trong †ay đùa nghịch, lấy Động Huyền Khí Tràng rót vào trong đó từ từ lĩnh hội.

Thuật gen Isa cho Hàn Sâm tên là "Nguyệt Phách", là một môn thuật gen cần phải có lực lượng quang hoá làm nền móng, vừa vặn thích hợp Hàn Sâm hiện tại sử dụng.

"Nguyệt Phách" vô cùng tuyệt diệu, có thể lấy lực lượng quang hoá ngưng tụ ra một phân thân Nguyệt Phách, có hơi giống với Linh mà cấp Bá Tước ngưng tụ, nhưng không phải là Linh thật sự.

Đối với môn thuật gen này Hàn Sâm vẫn rất có hứng thú, càng huống hồ là thuật gen Isa để hắn tu luyện, hắn cũng không dám lười biếng, có thời gian sẽ tu luyện.

Đương nhiên thu hoạch lớn nhất của trận chiến Xích Hà Địa Tuyền vẫn là Chú Ngữ tiến hoá thành công, khiến Hàn Sâm vui mừng là Chú Ngữ thăng cấp Tử Tước không chỉ có lực lượng quang hoá phóng ra ngoài, vậy mà còn diễn hoá ra loại hình thái thứ ba.

Võ trang gen bình thường đều có hai loại hình thái, loại thứ nhất chính là hình thái chiến giáp nguyên thuỷ nhất, loại hình thái này vẫn luôn tồn tại, bất kì lúc nào cũng đều có thể sử dụng.

Loại thứ hai chính là hình thái lần hai tiến hoá có được, giống như là hình thái thiếu nữ của Chú Ngữ, sách của Tà Tình Đế và moto việt dã của Vương Vũ Hàng vân vân, đều là hình thái thứ hai của vũ trang gen.

Nhưng mà rất ít nghe nói võ trang gen còn có loại hình thái thứ ba, võ trang gen mà Hàn Sâm hiểu biết vẫn ít, cho nên không biết người khác có loại tình huống này không, dù sao đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Loại hình thái thứ ba của Chú Ngữ là một khẩu súng bắn tỉa, Hàn Sâm đã thử một chút uy lực của súng bắn tỉa, trong vòng trăm dặm bắn nổ đầu Tử Tước vô cùng dễ dàng, không hề nói khoa trương chút nào.

Ưu thế lớn nhất của súng bắn tỉa chính là có thể ngưng tụ lực lượng thành viên đạn, hơn nữa trong công kích ở cự li siêu xa, lực lượng tổn hao cực nhỏ.

Lực lượng của Tử Tước bình thường phóng ra ngoài giống như là kiếm quang đao quang gì đó, có thể phóng ra ngoài mấy trăm mét đã không tệ rồi, có khẩu súng bắn tỉa này, những Tử Tước kia căn bản không nhìn thấy Hàn Sâm đã bị bắn một phát nổ đầu, tuyệt đối là đại sát khí săn giết tập kích.

Điều đáng tiếc duy nhất là, uy lực của súng bắn tỉa quyết định ở tổng lực lượng của bản thân Chú Ngữ và Hàn Sâm, cũng chính là nói cấp độ của Hàn Sâm và Chú Ngữ càng cao lực lượng càng mạnh, viên đạn bắn ra của súng bắn tỉa mới có được uy lực mạnh mẽ, không thể mượn ngoại lực của những thứ khác.

Cho dù là như vậy cũng đã khiến Hàn Sâm vô cùng vui vẻ, đợi sau này uy lực dần dần tăng lên, bắn nổ đầu ở ngoài nghìn dặm vạn dặm cũng không phải là chuyện khó.

Chít chít!

Hàn Sâm đang cầm nghịch Ngọc Quy Phù, đột nhiên cảm thấy trong †úi áo có thứ gì đó đang tán loạn, hơn nữa còn có tiếng kêu rất nhỏ.

Trong lòng Hàn Sâm chợt động, mở túi áo ra nhìn một cái, chỉ thấy hạt châu Xích Hà im lặng nằm ở bên trong túi áo, bảy con tiểu Xích Hà Điêu không biết đã chui ra từ trong hạt châu Xích Hà lúc nào.

Sau khi nhìn thấy Hàn Sâm, một hàng tiểu Xích Hà Điêu nhất thời trợn †o mắt, thò móng vuốt kêu chít chít với Hàn Sâm.

“Các ngươi đói rồi sao?” Hàn Sâm hơi suy nghĩ một chút đã biết những tiểu Xích Hà Điêu này là ý gì.

Một hàng tiểu Xích Hà Điêu ngồi xổm trong túi áo nhất thời liên tục gật đầu, dường như đã nghe hiểu ý của Hàn Sâm.

Hàn Sâm lấy một vài máu thịt dị chủng cho bọn nó ăn, trận chiến sơn cốc Hồng Hà, những Tử Tước kia đã giúp hắn giết không ít dị chủng, cuối cùng đều bị hắn vận chuyển trở về, gần đây đúng là thời kì dự trữ quá nhiều, cho ăn một chút cũng không đau lòng.

Bảy con tiểu Xích Hà Điêu vây lấy ăn máu thịt dị chủng, Hàn Sâm lại lấy Động Huyền Khí Tràng thâm nhập vào trong thân thể của bọn nó, quan sát khí tức của bọn nó lưu chuyển.

Sau khi đã quan sát được một lúc, hắn có hơi kinh ngạc, tiểu Xích Hà Điêu chỉ là cấp Nam Tước, nhưng mà thuật lưu chuyển khí tức trong cơ thể bọn nó lại vô cùng huyền ảo phức tạp, tuyệt đối không phải là cấp Nam Tước bình thường có thể so sánh.

Hết chương 1924.

Chương 1925. Cung điện Xích Đồng

Hàn Sâm thử mô phỏng thuật lưu chuyển khí tức của tiểu Xích Hà Điêu, dần dần chuyển hoá Động Huyền Kinh thành lực lượng giống với tiểu Xích Hà Điêu.

Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng quá trình này sẽ không quá khó, dù sao tiểu Xích Hà Điêu chỉ là cấp Nam Tước, nhưng mà cuối cùng Hàn Sâm phải dùng

thời gian bảy tám ngày mới có thể mô phỏng ra đại khái lực lượng của tiểu Xích Hà Điêu.

Khoảng thời gian này mỗi lần các tiểu Xích Hà Điêu đói sẽ chạy ra ngoài ăn đồ ăn, ăn xong lại chui trở vào trong hạt châu Xích Hà, bọn nó vẫn luôn muốn tiến vào cung điện Xích Đồng trong hạt châu Xích Hà, đáng tiếc lại không như mong muốn.

Mắt thấy các tiểu Xích Hà Điêu lại chui vào hạt châu Xích Hà lần nữa, Hàn Sâm đã mô phỏng lực lượng của bọn nó, thử rót lực lượng vào trong hạt châu Xích Hà.

Trong khoảnh khắc lực lượng rót vào hạt châu Xích Hà, Hàn Sâm nhất thời cảm thấy trong hạt châu Xích Hà đã hình thành một cỗ lực lượng kì quái, giống như vòng xoáy hút lấy hắn vào trong.

Coong!

Hạt châu Xích Hà rơi trên mặt đất, người Hàn Sâm lại tiến vào trong hạt châu Xích Hà, trước mắt một đám xích hà lưu động, ở giữa xích hà đó mơ hồ có thể nhìn thấy một toà cung điện Xích Đồng hùng vĩ tráng lệ.

Hàn Sâm đạp ráng mây đi đến trước cung điện Xích Đồng, chỉ thấy bảy con Xích Hà Điêu kia đang vây lấy cung điện vòng đi vòng lại, nhưng vẫn không tìm thấy cửa tiến vào cung điện.

Nhìn thấy Hàn Sâm đến được đây, bảy con tiểu Xích Hà Điêu đều lộ ra vẻ kinh ngạc vui mừng, chạy đến lanh lợi hoạt bát vây lấy Hàn Sâm vòng mấy vòng, kêu loạn chít chít một trận, sau đó lại đều chạy về phía cửa lớn của cung điện Xích Đồng.

Chỉ thấy bọn nó xếp thành một hàng, có con móng vuốt nhỏ dùng lực đẩy, có con dùng bụng đi đụng, còn có con quay người lại dùng lưng húc, từng con dường như đã dùng hết sức bình sinh, nhưng mà cửa lớn của cung điện Xích Đồng kia lại vẫn không nhúc nhích tí nào.

“Chít chít!” Các tiểu Xích Hà Điêu vừa dùng lực đẩy cửa lớn, vừa gọi loạn với Hàn Sâm, dường như muốn kêu Hàn Sâm đi qua giúp đỡ.

Khi Hàn Sâm ở bên ngoài đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy rất nhiều lần, bảy con tiểu Xích Hà Điêu vẫn luôn kiên nhẫn miệt mài muốn tiến vào trong cung điện, Hàn Sâm cảm thấy bên trong này nhất định có đồ tốt gì đó.

Không có quá nhiều do dự, Hàn Sâm đi đến trước cửa lớn, hai tay đè ở phía trên, cùng nhau dùng lực với bảy con tiểu Xích Hà Điêu, muốn đẩy cửa lớn ra.

Nhưng mà cửa lớn kia giống như đá cứng, Hàn Sâm đã dùng hết sức lực, cửa lớn vẫn y nguyên, ngay cả lay động một chút cũng không có.

Hàn Sâm quan sát cửa lớn, không hề nhìn thấy có đồ vật giống như ổ khoá nào, không khỏi âm thầm nhíu mày.

“Chít chít… Chít chít…” Các tiểu Xích Hà Điêu múa tay múa chân với Hàn Sâm, dường như muốn nói gì đó với Hàn Sâm.

“Có ý gì?” Hàn Sâm chăm chú nhìn các tiểu Xích Hà Điêu khoa tay múa chân, nhưng mà dù sao hắn không hiểu ngôn ngữ của chồn, nhìn được một lúc cũng không hiểu.

May mà Động Huyền Khí Tràng có năng lực lắng nghe tiếng lòng, những tiểu Xích Điêu kia sốt ruột đến quay vòng vòng, khoa tay đến khoa tay đi, cuối cùng Hàn Sâm cũng đã nghe được một chút tiếng lòng như có như không, mặc dù chỉ là một ý thức đơn giản, có điều Hàn Sâm vừa nghe vừa đoán vẫn coi như là hiểu được những tên này rốt cuộc là ý gì.

Lại lần nữa duỗi tay đẩy cửa lớn, chỉ là lần này Hàn Sâm đã mô phỏng lực lượng của tiểu Xích Hà Điêu bọn nó, mặc dù là mô phỏng, có điều sức mạnh của hắn mạnh hơn tiểu Xích Hà Điêu nhiều, mạnh mẽ dùng lực một cái, chỉ cảm thấy cửa lớn Xích Đồng kia vậy mà từ từ bị hắn đẩy ra.

Các tiểu Xích Hà Điêu đều hoan hô một tiếng, xếp thành một hàng cùng đẩy cửa lớn với Hàn Sâm.

Cửa lớn Xích Đồng dần dần mở ra, khi lộ ra một kẽ hở hơn một thước, bảy con tiểu Xích Hà Điêu kia đã gấp không chờ được nữa chui vào trong.

Hàn Sâm thấy vậy cũng không đẩy tiếp nữa, trực tiếp từ trong khe cửa lách vào, cảnh tượng trong cung điện lại khiến Hàn Sâm kinh ngạc.

Vốn dĩ Hàn Sâm thấy cung điện trong hạt châu Xích Hà này vô cùng thú vị, đoán chừng có di tích văn minh viễn cổ để lại gì đó. Nhưng mà tiến vào bên trong nhìn một cái lại thấy trong cung điện các loại máy móc lấp lánh ánh sáng rực rỡ tươi đẹp, thoạt nhìn vô cùng khoa huyễn tiên tiến, hoàn toàn khống giống như trong tưởng tượng của Hàn Sâm.

Bảy con tiểu Xích Hà Điêu chạy vào tận cùng bên trong cung điện, Hàn Sâm chạy vào trong theo bọn nó, thấy các loại máy móc cổ quái có vỏ xích đồng, có cảm giác giống như tiến vào căn cứ của người ngoài hành tinh.

Chẳng mấy chốc, Hàn Sâm đã nhìn thấy tận cùng trong cung điện, có một vương toạ cực lớn, ở trên vương toạ có một máy móc giáp đồng cao hơn mười mét đang ngồi.

Ngoại hình rất giống với chiến giáp dạng cơ giới cổ xưa nhất trong liên minh, tạo hình lại có hơi giống ky sĩ trọng giáp thời đại Viễn Cổ.

Chỉ là trên người ky sĩ giáp đồng này lại không nhìn thấy thiết bị giống như điện tử, toàn bộ ky sĩ giáp đồng đều được đúc thành từ xích đồng, ngồi ở phía trên vương toạ, không cảm nhận được nó có khí tức sinh mạng, nhưng mà lại cho người ta một loại cảm giác bất cứ lúc nào nó cũng có thể đứng lên chiến đấu với kẻ địch.

Bảy con tiểu Xích Hà Điêu đã chạy đến dưới chân của ky sĩ giáp đồng, từng con thuận theo thân thể xích đồng của ky sĩ giáp đồng trèo lên, trèo lên đến vị trí trái tim của ky sĩ giáp đồng, lại dùng thân thể vừa đụng vừa kêu ở đó, cũng không biết bọn nó đang làm gì.

Ầm ầm!

Ngay vào lúc Hàn Sâm đang nghỉ hoặc, ky sĩ giáp đồng kia vậy mà từ †ừ đứng dậy từ trên vương toạ, bởi vì phạm vi động tác quá lớn, bảy con tiểu Xích Hà Điêu từng con từ trên người nó lăn xuống.

Trong đôi mắt của ky sĩ giáp đồng vậy mà loé lên ánh sáng màu đỏ, loại màu đỏ đó có hơi giống màu của đèn cảnh báo.

Mà vị trí tim của ky sĩ giáp đồng, ánh sáng màu đỏ càng thêm mãnh liệt, trực tiếp bắn ra chùm sáng màu đỏ về phía các tiểu Xích Hà Điêu, trong nháy mắt bảy con tiểu Xích Hà Điêu đã biến mất không thấy.

Sau đó Hàn Sâm nhìn thấy ky sĩ giáp đồng đã chuyển động, từng bước đi về phía Hàn Sâm, thân thể xích đồng hùng tráng kia khiến cho người †a một loại lực áp bức vô cùng mạnh mẽ.

Khi sắp đi đến trước mặt Hàn Sâm, ky sĩ giáp đồng duõi ra bàn tay xích đồng to lớn bắt về phía người Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, thân hình nhanh chóng lùi về sau, tránh né bàn †ay của ky sĩ giáp đồng, nhưng mà ky sĩ giáp đồng chân trước gập, chân sau cong, đột nhiên bạo phát ra sức mạnh khủng bố, tốc độ trong nháy mắt tăng nhanh, vậy mà còn nhanh hơn Hàn Sâm, bỗng chốc đã đuổi đến trước mặt Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm chợt kinh ngạc, ngưng tụ ra Thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt, một quyền đánh ở lòng bàn tay ky sĩ giáp đồng, chỉ nghe một tiếng kim loại va chạm, bàn tay của ky sĩ giáp đồng không tổn thương chút nào, nắm đấm của Hàn Sâm lại bị chấn động đến run lên tê dại.

Triệu hồi ra giày Tuyệt Nha Thố, Hàn Sâm lại lần nữa né tránh cú bắt của bàn tay ky sĩ giáp đồng, vốn dĩ cho rằng từ đó trở đi ky sĩ giáp đồng chắc chắn sẽ không đuổi kịp hắn nữa.

Nhưng mà ai biết được tốc độ của ky sĩ giáp đồng lại cũng tăng lên lần nữa, hơn nữa còn nhanh hơn tốc độ mà giày Tuyệt Nha Thố bạo phát ra, trong nháy mắt đã đuổi kịp Hàn Sâm, hơn nữa tốc độ ra tay nhanh đến nỗi khiến Hàn Sâm cũng không có cơ hội né tránh, đưa tay chụp một cái đã bắt lấy thân thể của Hàn Sâm, giống như nắm lấy búp bê vải, trực tiếp nhấc lên.

Hàn Sâm kinh hãi trong lòng, nhưng mà rất nhanh đã phát hiện, phía trên bàn tay của ky sĩ giáp đồng không hề dùng lực, chỉ là sau khi nhấc hắn lên đã nâng hắn ở trên lòng bàn tay, không hề thương tổn hắn.

Bàn tay của ky sĩ giáp đồng từ từ nâng hắn đến vị trí tim, cũng chính là vị trí các tiểu Xích Hà Điêu bị hút vào trước đó, ở đó đã dừng lại.

Trong lòng Hàn Sâm chợt động, lại lần nữa mô phỏng lực lượng của tiểu Xích Hà Điêu, một tay ấn ở vị trí tim của ky sĩ giáp đồng.

Chẳng mấy chốc, chỉ thấy vị trí trái tim của ky sĩ giáp đồng lại lần nữa sáng lên hồng quang hình trái tim, chùm sáng hồng quang chiếu ở trên người Hàn Sâm, nhất thời cũng hút Hàn Sâm tiến vào.

Hết chương 1925.

Chương 1926. Xích Hà Quân Chủ

Hàn Sâm chỉ có cảm giác thân thể mình rơi vào trong một tầng mây mù màu đỏ, không ngừng chìm sâu vào đó, đợi sau khi thân thể của hắn dừng lại thì thấy bảy con Tiểu Xích Hà Điêu được Xích Hà bao quanh đang lơ lửng ở bên cạnh hắn.

Thân thể của Hàn Sâm cũng bao quanh trong Xích Hà, Xích Hà liên kết chặt chẽ với hắn, rất nhiều tin tức kì dị chảy vào đầu của hắn thông qua Xích Hà.

Hàn Sâm phát hiện hắn vậy mà có thể đọc hiểu một chút suy nghĩ của Xích Hà Điêu, chỉ là bọn nó quá nhỏ lại quá đơn thuần, suy nghĩ trong đầu chỉ là sướng vui giận buồn đơn giản, cũng không có cái loại phương thức biểu đạt quá mức phức tạp của nhân loại, không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Điều kỳ diệu hơn chính là Hàn Sâm phát hiện trong đầu mình có nhiều tin tức ky sĩ giáp đồng hơn, trong đó cũng bao gồm phương pháp thao túng nó.

Ky sĩ giáp đồng này có tên là Xích Hà Quân Chủ, theo tài liệu Hàn Sâm †hu hoạch từ trong Xích Hà, hắn biết đại khái rằng nó là một loại vũ khí chiến tranh tương tự như chiến giáp của Liên Minh.

Chỉ có điều loại nguyên liệu chế tạo giáp Xích Hà Quân Chủ này không phải là nguyên liệu điện tử, cũng không tồn tại trí não, toàn bộ nguyên liệu chủ thể đều là nguyên liệu gen dị chủng.

Hơn nữa phương pháp khống chế Xích Hà Quân Chủ cũng không cần đi điều khiển, chỉ cần suy nghĩ và một lượng lực Xích Hà nhất định.

Cần rất ít lực Xích Hà, sức mạnh bình thường Tử Tước có thể phóng ra ngoài cũng có thể điều khiển. Nơi phát ra sức mạnh chủ yếu nhất của Xích Hà Quân Chủ cũng chính là nó, Xích Hà Quân Chủ được rất nhiều nguyên liệu dị chủng hợp lại mà chế tạo thành nên bản thân nó có lực lượng mạnh mẽ, chỉ là sau mỗi lần sử dụng cũng sẽ tiêu hao sức mạnh chứa đựng trong

cơ thể nó, nhất định phải đưa nguyên liệu gen dị chủng vào làm nhiên liệu cung cấp, sau đó mới có thể sử dụng lần

nưa.

Hàn Sâm cảm ứng nhiên liệu hiện giờ của Xích Hà Quân Chủ một chút, phát hiện còn lại hơn chín phần trăm, Hàn Sâm không biết nguồn nhiên liệu như vậy là khái niệm gì.

Bảy con Tiểu Xích Hà Điêu cũng rất phấn khích, dường như suy nghĩ của bọn nó có thể khống chế Xích Hà Quân Chủ, chỉ thấy Xích Hà Quân Chủ đi từng bước trở lại vương tọa, ngồi xuống một lần nữa.

Vốn là Hàn Sâm cho rằng nhóm Tiểu Xích Hà Điêu đã chơi mệt rồi, nhưng mà ai biết thiết bị trong cung điện lại đột nhiên đúng lúc đó vận chuyển, chỉ thấy đèn báo hiệu của các loại thiết bị không ngừng phát sáng, ánh sáng lóe lên trên vương tọa Xích Đồng, thế mà không gian trên vương tọa lại bắt đầu bị bóp méo.

Không chờ Hàn Sâm định thần lại đã thấy không gian bốn phía biến ảo, Xích Hà Quân Chủ đã thông qua truyền tống không gian xuất hiện trong truyền tống trận của một cái tinh cầu.

Nhóm Tiểu Xích Hà Điêu hưng phấn khống chế Xích Hà Quân Chủ đi ra khỏi truyền tống trận, cảnh tượng đập vào mắt làm cho Hàn Sâm chấn động.

Chỉ thấy khắp nơi đều là máy móc dị chủng tương tự với Xích Hà Quân Chủ, hơn nữa có các loại hình thù khác nhau, có mãnh thú khổng lồ, có khi là hình thái loài côn trùng, có khi là hình thái loài chim bay.

Tất cả kiến trúc nơi mắt nhìn thấy đều là nguyên liệu giống nhau, thoạt nhìn giống như là bước vào một tinh cầu sinh mệnh máy móc trong phim khoa học viễn tưởng.

Hàn Sâm nhìn đủ các loại máy móc nguyên liệu gen, biết hẳn là bên trong họ cũng có sinh mệnh giống như Tiểu Xích Hà Điêu và hắn.

“Không phải trong những máy móc kia cũng đều là Xích Hà Điêu đấy chứ? Đây là một chủng tộc vũ trụ ư?” Trong lòng Hàn Sâm hết sức ngạc nhiên.

Nhưng mà Xích Hà Quân Chủ vừa mới đi ra khỏi truyên tống trận không bao lâu lại đột nhiên nghe được tiếng còi báo động truyền tới từ bốn phía, và một vài tiếng nói Hàn Sâm nghe không hiểu.

Trong một tích tắc, những máy móc gen dị chủng hình thái khác nhau kia ở bốn phía đều nhìn về phía Xích Hà Quân Chủ, làm cho Hàn Sâm cảm giác tình huống cực kỳ không ổn.

Quả nhiên, một giây sau là thấy rất nhiều máy móc dị chủng cũng lao về phía Hàn Sâm, hơn nữa còn có rất nhiều máy móc dị chủng khác nhắm vũ khí vào Xích Hà Quân Chủ bắn phá, vũ khí phun ra từng tia giống như laser bắn vào cơ thể của Xích Hà Quân Chủ.

Theo ánh mắt của Hàn Sâm, mặc dù dường như những vũ khí laser kia trình độ cao có thấp có, nhưng mà đại đa số sức mạnh của chúng đều †ừ cấp Tử Tước trở lên, có một số có sức mạnh vượt qua cấp Bá Tước.

Rầm!

Sau một trận đánh loạn xạ, Xích Hà Quân Chủ bị nổ văng về phía sau bay ra ngoài, đụng vào mặt một khối kiến trúc, thân thể Hàn Sâm cũng cảm thấy chấn động, nhưng Xích Hà Quân Chủ bị tấn công như thế mà lại không có tổn thương.

Nhóm Tiểu Xích Hà Điêu bị chấn động đến rung chuyển trong Xích Hà Quân Chủ, lại hơi cáu kỉnh, cả đám nhe răng nhếch miệng truyền ý thức tức giận ra ngoài.

Sau đó Hàn Sâm cảm thấy chỗ nối áo giáp của Xích Hà Quân Chủ sáng lên ánh sáng màu đỏ thâm, dưới suy nghĩ thúc giục của Tiểu Xích Hà Điêu, nắm tay Xích Hà Quân Chủ bốc cháy lên Xích Hà, đánh một quyền về phía trước.

Rầm!

Chỉ thấy tia Xích Hà ngưng tụ thành một chùm sáng khổng lồ phá không mà đi, những đường phố, kiến trúc, máy móc dị chủng, tất cả những thứ chắn đường trước chùm sáng đều bị nổ vỡ trong nháy mắt, bay lên rồi hòa tan.

Cao ốc cao mấy trăm mét cũng trực tiếp bốc hơi, chỉ thấy một cái rãnh sâu vài chục mét, kéo dài thẳng tắp về phía trước, giống như vươn mãi đến tận cuối thế giới, tất cả vật chắn trên đường đều bị xóa đi, chùm ánh sáng đỏ kia vẫn không dứt, phá tan tầng khí quyển, lao thẳng ra nổ trong vũ trụ.

“Ôi đệt! Mạnh vậy ư?” Hàn Sâm sợ ngây người, một quyền này chỉ sợ không kém cường giả Vương cấp chút nào.

Thật sự quá kinh khủng.

Sau khi khiếp sợ qua đi, Hàn Sâm lại trở nên mừng rỡ như điên, Xích Hà Quân Chủ mạnh như vậy, nếu hắn cũng có thể lái Xích Hà Quân Chủ, chẳng phải là hắn cũng có thể mạnh như vậy, thế thì sau này còn gì đáng sợ nữa chứ?

Cái tên Dạ Hà Vương kia còn dám tới trêu chọc hắn, nếu trực tiếp đánh ra một quyền, mặc kệ hắn có phải Vương Giả hay không, cứ đánh trước rồi nói sau.

Nhưng mà mộng đẹp của Hàn Sâm nhanh chóng vỡ nát, Xích Hà bao quanh hắn liên tục truyền đến rất nhiều tin tức, tin tức chủ yếu nhất trong đó chính là cảnh cáo nhiên liệu đã thiếu nghiêm trọng, nhiên liệu chủ Xích Hà đã giảm xuống dưới một phần trăm, chính xác mà nói thì còn lại không chấm bảy lăm.

“Ôi đệt, một quyền này đã xóa sạch chín phần trăm nhiên liệu rồi?” Trong lòng Hàn Sâm cả kinh.

Hắn nào dám do dự nữa, mạnh mẽ bắt bảy con Tiểu Xích Hà Điêu về, không để bọn chúng không chế Xích Hà Quân Chủ nữa, Hàn Sâm tự mình khống chế Xích Hà Quân Chủ chạy vào truyền tống trận, sau khi không gian vặn vẹo một hồi, Xích Hà Quân Chủ đã biến mất trong truyền tống trận.

Không gian trước mắt biến ảo, đợi sau khi không gian khôi phục bình thường, Hàn Sâm phát hiện bọn họ đã trở lại cung điện Xích Đồng, bây giờ mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Bảy Tiểu Xích Hà Điêu lại cực kỳ tức giận như cũ, bây giờ Hàn Sâm có thể đọc hiểu suy nghĩ của bọn chúng, có thể hiểu được tại sao bọn chúng lại tức giận.

Vốn là bọn chúng truyền tống qua với tâm trạng đầy tốt đẹp, trong cảm giác của Hàn Sâm thì bọn chúng có một loại tâm trạng hưng phấn khi về nhà.

Nhưng mà ai biết được vừa rồi truyền qua đã bị đối đãi giống như là kẻ địch, cũng khó trách bọn chúng sẽ tức giận.

Chỉ là thử nghĩ tới thiệt hại mà một quyền kia tạo ra, Hàn Sâm lại cảm thấy người nên tức giận hẳn là sinh vật trên tinh cầu kia mới đúng.

Hắn không nói hai lời đã trực tiếp bắt lại bảy con Tiểu Xích Hà Điêu, để tránh bọn chúng lại truyền tống Xích Hà Quân Chủ qua, bây giờ Xích Hà Quân Chủ đã sắp không còn nhiên liệu nữa rồi, nếu truyền tống đi qua nữa, có thể trở về an toàn hay không thì đúng là khó mà nói.

Hàn Sâm bắt bọn chúng cùng nhau mang Xích Hà Châu ra, tránh cho lát nữa bọn chúng lại gây ra phiền toái gì, sau đó khẩn cấp lên internet tra tài liệu thăm dò, muốn biết rõ ràng lai lịch của Xích Hà Châu, Xích Hà Quân Chủ và Tiểu Xích Hà Điêu.

Hết chương 1926.

Chương 1927. Dự lễ

Cũng may là quyền hạn của Hàn Sâm ở Nguyệt Chỉ Hiệp coi như là không tệ, dù sao cũng là đệ tử của người đã đặt chân lên ngưỡng Thần Hóa, có thể tra được một vài tài liệu người tộc Rebet bình thường không tra được.

Hàn Sâm không tra ra lai lịch của Xích Hà Châu nhưng lai lịch của Xích Hà Điêu và Xích Hà Quân chủ thì Hàn Sâm tra được một ít.

Có một chủng tộc được gọi là "Mika" trong đại vũ trụ gen, nghiêm khắc mà nói về mặt ý nghĩa thì "Mika" cũng không phải là một chủng tộc duy nhất, mà là chỉ tất cả các sinh vật bản địa đến từ không gian dị chủng Mika.

Bởi vì bản thân tộc Mika có huyết thống đông đảo, cũng không có chủng tộc nào quá lớn, thế nên mặc dù thực lực của Tộc Mika không tệ, không kém mấy chủng tộc như Vũ tộc v.v nhưng mà bọn họ vẫn không thể đạt được vị trí thượng tộc.

Cho dù một người trong số bọn họ đốt thần đăng gen cũng không thể làm cho tất cả sinh vật của tộc Mika thăng cấp thành thượng tộc, chủ yếu là bởi vì sự khác biệt huyết thống của bọn họ quá lớn.

Ở không gian dị chủng Mika, một con heo và một con rắn cũng đều thuộc về Tộc Mika như nhau, còn có rất nhiều tồn tại trong tộc Mika có sự khác biệt huyết thống còn lớn hơn thế nữa, thế nên đây là một chủng tộc rất khó thống nhất huyết mạch.

Nhưng mà tất cả người Tộc Mika đều có cùng đặc tính hoặc nói là một thiên phú, bọn họ có thể thông qua việc nuốt chửng gen dị chủng, trong cơ thể dựng dục diễn hóa tạo ra một loại nguyên liệu mới lần nữa.

Tộc Mika lợi dụng loại tài liệu này có thể dựng dục ra một chiến thể dị chủng mạnh mẽ, cũng chính là tồn tại tương tự với Xích Hà Quân Chủ.

Nhưng chiến thể dị chủng cần có thuộc tính sức mạnh của bản thân tộc Mika mới có thể sử dụng, thế nên sinh vật ngoài Tộc Mika, cho dù chiếm được chiến thể dị chủng thì bình thường cũng khó mà khống chế.

"Không còn nghỉ ngờ gì nữa, hẳn là Tiểu Xích Hà Điêu đến từ chính tộc Mika, hoặc là có quan hệ gì đó với tộc Mika. Như vậy tại sao bọn chúng lại ra đời ở đây? Tại sao Xích Hà Quân Chủ lại ở chỗ này? Tộc Mika cần nuốt chửng lượng lớn gen dị chủng mới có thể dựng dục chiến thể dị chủng, sơn tuyền Xích Hà lại phun ra nhiều nước suối như vậy, chứng tỏ bên dưới chắc

chắn có quan hệ với rất nhiều dị chủng đã chết bên dưới.” Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Nhưng hắn chỉ có thể nghĩ tới được những thứ này mà thôi, không có cách nào tiến thêm một bước nữa. Tài liệu hắn có thể tra được cũng không có ghi chép về Xích Hà Điêu và Xích Hà Quân Chủ.

Hàn Sâm thử dùng nguyên liệu gen dị chủng đi bổ sung nhiên liệu cho Xích Hà Quân Chủ, nhưng mà hắn đã nhanh chóng phát hiện loại ý nghĩ này là không thể được.

Bởi vì nguyên liệu gen dị chủng nhất định phải được Xích Hà Điêu ăn sau đó bọn chúng phân bố năng lượng ra mới có thể bổ sung nhiên liệu cho Xích Hà Quân Chủ.

Mà bây giờ Xích Hà Điêu quá nhỏ, suất ăn có thể ăn có hạn, mà tốc độ phân bố cũng rất chậm.

Hàn Sâm để bọn chúng ăn không ít gen dị chủng cấp Nam Tước, nhưng mà năng lượng một ngày bọn chúng phân bố ra một ngày chỉ có thể bổ sung nhiên liệu khoảng chừng không phẩy không một phần trăm của Xích Hà Quân Chủ, đây lại là kết quả bảy con cùng nhau cố gắng, trời mới biết cần bao nhiêu thời gian mới có thể bổ sung đầy.

Hàn Sâm đã điều tra ra, tinh cầu Xích Hà Quân Chủ truyền tống đi chính là một trong các chủ tinh của không gian dị chủng Mika, trên thực tế chuyện của Xích Hà Quân Chủ đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn tới Tộc Mika, bên ngoài cũng có không ít tin tức liên quan đến nó.

Hàn Sâm âm thầm cảm thấy may mắn lúc ấy chạy rất nhanh, nếu không bị chiến thể dị chủng cấp Vương của Tộc Mika phát hiện được thì có thể trở về hay không còn khó mà nói.

Tinh cầu Nhật Thực khó có được yên bình trong một khoảng thời gian, chưa được mấy ngày, Hắc Cương nhắn tin đến, muốn mời hắn đi dự lễ ở tinh cầu Hắc Nguyệt.

Cái gọi là dự lễ thật là ra nghi thức đúc đao, bản thân đao đã đúc tốt rồi, chỉ còn một bước khai đao cuối cùng.

Đao bình thường người nhà họ Hắc sẽ không mời người dự lễ nhưng lần này thì khác, Hắc Nguyệt Vương dùng thời gian hơn một trăm năm, cuối cùng rèn đúc ra được một thanh đao khí cấp Vương, cho nên mới phải mời một vài người đến dự lễ.

Dĩ nhiên không phải ai cũng có tư cách đi dự lễ, với thân phận của Hắc Nguyệt Vương, nếu có thể được hắn mời đi thì trên cơ bản đều là cường giả cấp Vương.

Một vài tiểu bối chỉ có thể đi cùng cường giả cấp Vương mới được dự lễ, không có tư cách được mời đi dự lễ một mình.

Tử Tước có thể được mời một mình giống như Hàn Sâm vốn chẳng có ai, đừng nói là Tử Tước, Công Tước muốn được nhận lời mời một mình tổng cộng chỉ có ba bốn người mà thôi, đều là bạn bè thân thiết của Hắc Nguyệt Vương.

Mặc dù Hàn Sâm không có hứng thú gì với dự lễ nhưng nghe Isa nói hình như Hắc Nguyệt Vương cũng khá quan tâm đến hắn, nói giùm hắn không ít lời trong hội nghị Viên Nguyệt, Hàn Sâm cũng không tiện từ chối, nên đành đáp ứng.

Đến ngày dự lễ, Hắc Cương sai phái phi thuyền tới đón Hàn Sâm, mặc dù Isa cũng nhận được lời mời nhưng mà nàng không có ý định muốn đi, thế nên Hàn Sâm chỉ có thể tự đi một mình.

Chờ sau khi đến tinh cầu Hắc Nguyệt, Hắc Cương dẫn Hàn Sâm vào nơi dự lễ, bấy giờ Hàn Sâm mới phát hiện, vị trí hắn bị xếp vào vốn là nơi thuộc về Isa.

Kết quả là người ngồi bên cạnh hắn đúng là Nguyệt Luân Vương và mấy vị Vương Giả khác, Rebecca và Thanh Ly là tiểu bối, đều chỉ có thể đứng phía sau, căn bản không có tư cách ngồi xuống.

Hàn Sâm cũng không có cảm giác gì, kinh nghiệm của hắn quá nhiều, trường hợp như vậy không thể nào ảnh hưởng đến tâm cảnh của hắn, vẫn dương dương tự đắc trước mặt các vị Vương Giả, nên uống trà thì uống trà, cũng không thèm để ý đám người Nguyệt Luân Vương bên cạnh.

Bình thường Vương Giả tự trọng thân phận mình, hơn nữa cũng không có đề tài gì chung với một tiểu bối như Hàn Sâm, cũng không có ai để ý tới hắn.

Đợi nửa giờ, vẫn không thấy Hắc Nguyệt Vương và đao khí cấp vương mới đúc của hắn, Hàn Sâm đang âm thầm suy đoán bao lâu nữa buổi lễ mới bắt đầu, thì nhìn thấy Hắc Nguyệt Vương xuất hiện ở đỉnh núi đá đối diện.

Hàn Sâm có hơi kinh ngạc, thâm nghĩ trong lòng: "Không phải nói là dự lễ à? Hắn chạy lên trên núi đá làm gì vậy?"

Nguyệt Luân Vương ở bên cạnh đột nhiên cười khẽ nói: "Núi đá kia tên là Đá Mài Đao, bản thân nó là gen dị chủng của một Vương Giả Nham Thạch Cự Nhân. Ở thời đại viễn cổ đã bị Vương Giả nhà họ Hắc chém giết rồi chế thành Đá Mài Đao, mỗi một lần khi có đao khí cấp Vương xuất thế mới có thể dùng đá này khai đao, cho đến nay ta cũng chỉ thấy qua hai lần mà thôi, đây là lần thứ ba."

"Đao khí cấp Vương khó chế tạo như vậy sao?" Hàn Sâm có chút kinh ngạc, dù sao nhà họ Hắc cũng có truyền thừa trăm triệu năm, năm tháng dài lâu như vậy mà chỉ đúc ra được ba thanh đao khí cấp vương.

Nguyệt Luân Vương cười nói: "Cũng không phải là như vậy, hoàn toàn không phải nhà họ Hắc chỉ chế tạo được ba thanh đao khí cấp Vương, chỉ là đại đa số đều là chế tạo cho những sinh vật khác, không thuộc về tự thân nhà họ Hắc, hiển nhiên không thể tùy ý biểu diễn, chỉ có đao khí cấp vương thuộc về nhà mình mới có thể mời bạn tới dự lễ."

Nguyệt Luân Vương dừng một chút lại nói: "Hơn nữa dự lễ lần này đặc biệt hơn, Hắc Nguyệt Vương cực kỳ coi trọng thanh đao này, đây là thanh đao mang tên Nguyệt Chi Hiệp."

Hàn Sâm nghe được không khỏi tò mò, rốt cuộc thanh đao này là loại đao gì, lại có thể lấy tên là Nguyệt Chi Hiệp, phải biết rằng ba chữ này căn bản là đồng nghĩa với tộc Rebet, Hắc Nguyệt Vương dùng tên này có thể thấy được sự đặc biệt của thanh đao.

Hết chương 1927.

Chương 1928. Khai đao

Hắc Nguyệt Vương đứng ở đỉnh núi đá, lấy xuống một thanh đao từ trên giá để đao bên cạnh.

Vốn Hàn Sâm cho rằng đao khí cấp vương nhất định sẽ bắn tia sáng ra bốn phía, nhưng mà thanh đao trong tay Hắc Nguyệt Vương kia rõ ràng là không ở trong nhóm này.

Đó là một thanh hiệp đao giống như vầng trăng nhung thân đao lại đen như mực, không thể nhìn thấy chút ánh sáng nào trên đó, cứ như thể màn đêm đen không có ánh sáng.

Hàn Sâm nhìn thanh đao này, trong lòng nghĩ một cây đao chỉ có hơn ba mét lại muốn mài trên đá mài đao như núi thế kia thì làm sao mà mài được?

Hắc Nguyệt Vương cũng không mài đao ngay, ngược lại một tay vỗ lên núi đá phía dưới, tòa núi đá xanh vàng lập tức nổi lên gợn nước nhàn nhạt.

Gợn nước kia nổi từ dưới lên trên, dao động từ chân núi lên đỉnh núi, cuối cùng hội tụ lại trên đỉnh núi, ngưng tụ lại thành một tảng đá.

Hòn đá kia nghiêng nghiêng lõm lõm, sau khi gợn nước ngưng tụ phía trên, lại như gợn sóng lăn tăn chảy xuống bên dưới.

Hắc Nguyệt Vương đứng trước đá nước, hai tay cầm đao, vẻ mặt thành kính nghiêm túc, giống như thứ cầm trong tay không phải là một thanh đao mà là một tế phẩm hiến tặng cho thần.

Lưỡi đao màu đen bị Hắc Nguyệt Vương áp lên đá nước, thân đao hợp với đá nước một góc khoảng mười lăm độ, thuận thế mà cọ xát xuống.

Lúc Hàn Sâm ở Liên Minh cũng từng học qua mài đao, không phải là hắn có hứng thú gì với đúc đao, chế phẩm thép Z cho dù là mũi kiếm hay là lưỡi kiếm thì đều phải thường xuyên mài giữa mới có thể giữ

được độ bén, không giống vũ khí Thú Hồn có thể tự động khôi phục.

Chẳng qua việc khai đao và mài đao của đại vũ trụ gen rõ ràng có khác biệt với Liên Minh, dị bảo khi đã chế thành vũ khí thì bình thường có thể tự động khôi phục lưỡi và thân bị hao tổn, chỉ cần không bị tổn hại quá nghiêm trọng, bình thường cũng không cần mài, dù mài cũng vô dụng, bộ phận bị mài đi vẫn sẽ tự động khôi phục.

Đây cũng là lần đầu tiên Hàn Sâm thấy khai đao vũ khí dị bảo, đang †hầm suy nghĩ mài đao như vậy thì có ích lợi gì, đột nhiên nhìn thấy giữa đao và đá mài đao ánh lên một tia sáng.

Tia sáng kia giống như là ánh rạng đông đầu tiên khi mặt trời lên, nhìn kỹ thì cũng là một bên lưỡi đao đen nhánh bị mài thành hình trăng khuyết.

Tâm thần của Hắc Nguyệt Vương bất động, tiếp tục nhấc đao lên rồi cọ xát xuống một lần nữa.

Mài một nhát, chỉ nghe một tiếng đao ngâm dài không ngừng, giống như là tiếng khóc đầu tiên của trẻ sơ sinh.

Trong lòng Hàn Sâm ngạc nhiên, hiển nhiên quá trình khai đao đao khí dị bảo cũng không phải là mài đao đơn giản, có cảm giác lần này mình tới là đúng rồi, thêm không ít kiến thức.

Tất cả những người khác cùng nhìn Hắc Nguyệt Vương mài đao, không ai phát ra chút âm thanh nào sợ ảnh hưởng tới nghi thức khai đao của Hắc Nguyệt Vương.

Lần mài thứ ba, chỉ thấy trên đao khí đen nhánh dâng lên một ánh đao kỳ dị, giống như có một vầng trăng khuyết xuất hiện trên đao, ánh sáng sáng

ngời dịu dàng mà trong trẻo lạnh lùng rơi xuống, làm thân thể người ta run lên, giống như là tóc gáy bị ánh trăng kia cạo đi vậy, làn da cũng hơi run lên.

Lần mài thứ tư, lại xuất hiện dị tượng một vầng trăng khuyết dâng lên.

Mỗi lần Hắc Nguyệt Vương mài một cái thì dị tượng trăng khuyết lại dâng lên, bắt đầu từ trăng khuyết rất nhỏ, đến sau này dần dần đầy đặn cho đến khi hóa thành trăng tròn đầy tháng, sau đó lại biến thành trăng khuyết, cuối cùng biến mất.

Dị tượng vầng trăng phía trên núi đá biến ảo không ngừng, từng luồng ánh trăng lạnh lẽo rơi xuống, dường như Nguyệt Chi Hiệp đã hòa lẫn vào ánh trăng thật sự.

Nhất thời khó có thể phân biệt thật giả, trăng và ảnh hoàn mỹ hòa làm một thể, giống như là giữa trời đất chỉ còn lại thanh đao này và ánh trăng tròn tháng làm say lòng người kia.

Từng tiếng mài đao truyền đến bên tai, mỗi lần mài xuống, dường như trên bầu trời cũng có một ánh trăng rơi xuống làm lưỡi đao kia lại sáng thêm một phần.

Từ tối đến sáng, sau đó lại từ sáng về tối, cho đến khi toàn bộ dị tượng trăng đầy trời kia thu lại, ánh sáng lưỡi đao mài ra cũng đã được giấy kỹ, không còn nhìn thấy một tia sáng nào trên đao, lưỡi đao kia vẫn là màu đen, giống như màu đen kéo dài trong bóng đêm.

Cho tới lúc này, cuối cùng Hắc Nguyệt Vương cũng từ từ nâng đao lên, dường như mài đao đã hoàn thành.

Gợn nước trên núi đá dần dần thu lại, chỉ chốc lát sau đã rời đi rồi biến mất, núi đá cũng dần dần khôi phục dáng vẻ xanh vàng vốn có.

Trong lòng Hàn Sâm có chút kỳ quái, thầm nghĩ: “Vậy là đã mài xong chưa?”

Hàn Sâm đang suy nghĩ, lại thấy hai tay Hắc Nguyệt Vương nâng đao lên, đi xuống khỏi núi đá, đi thẳng tới trước thạch đình bọn Hàn Sâm đứng dự lễ.

Hàm Sâm cảm giác được mấy vị Vương Giả và tiểu bối bên cạnh hơi khẩn trương, hoặc là nói có hơi kích động hưng phấn, hình như có chút khác thường.

"Nguyệt Luân, có thể mời ngươi khai linh cho đao này hay không?" Hai †ay Hắc Nguyệt Vương nâng đao, vẻ mặt trang trọng khẽ hành lễ nói với Nguyệt Luân Vương.

Nguyệt Luân Vương đứng dậy đáp lễ, nói: "Có thể khai linh cho danh đao như thế này, là vinh hạnh của ta."

Nói xong, Nguyệt Luân Vương lập tức đi ra khỏi đình đá, đến trước mặt Hắc Nguyệt Vương, hay tay vươn ra trịnh trọng nhận lấy thanh hiệp đao này từ Hắc Nguyệt Vương.

Rebecca và Đỗ Lệ Xá thấy cha mình khai linh cho Nguyệt Chỉ Hiệp thì hết sức hưng phấn, mà mấy vị Vương Giả khác cũng thấy hơi tiếc nuối.

Hắc Nguyệt Vương giao đao cho Nguyệt Luân Vương, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Mời ngài dùng Nguyệt Luân chỉ lực khai linh cho đao."

Mọi người vừa nghe xong đều có chút kinh ngạc, Hàn Sâm không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, cũng chỉ đành ngồi một bên tiếp tục quan sát.

Nguyệt Luân Vương khẽ gật đầu, cầm thanh đao trong tay, trên người dần dần nổi lên ánh trăng nhàn nhạt mà Hắc Nguyệt Vương nhẹ nhàng lui lại vào trong đình đá.

Hàn Sâm nhìn Nguyệt Luân Vương, chỉ nghe nói là Nguyệt Luân Vương là một vị Vương Giả chạm đến ngưỡng Thần Hóa sóng vai cùng với Isa, nhưng hắn lại không biết gì về sức mạnh của Nguyệt Luân Vương cả.

Mới vừa rồi lúc nói chuyện với Nguyệt Luân Vương cũng không thấy trên người hắn có uy thế gì, chỉ giống như một nam tử trung niên bình thường.

Nhưng lúc này hắn cầm đao đứng đó, trên người hiện ra ánh trăng nhàn nhạt, lại có vẻ lịch sự tao nhã không nói nên lời, tựa như là tiên nhân từ trên trời giáng xuống, không dính chút hơi thở trần tục nào.

Nguyệt Quang nhàn nhạt chảy xuôi vào trong đao khí, làm thân đao màu đen cũng sáng lên theo.

Ánh trăng không quá sặc sỡ lóa mắt, chỉ nhàn nhạt lạnh lẽo mà dịu dàng, không có chút hơi thở khói lửa nào.

Kengl

Gần như tất cả đao trên người mọi người đều ngân vang lên nhè nhẹ, dường như có cảm giác tự động ra khỏi vỏ.

Hàn Sâm nhìn Quỷ Nha Đao bên hông một chút, mặc dù nó không ngân lên nhưng mà cũng phát ra một tia địch ý mơ hồ, đó là sự bài xích đối với đồng loại.

Ánh trăng trên đao ngày càng trong trẻo lạnh lùng, toàn bộ đao khí của Nguyệt Chi Hiệp đều khẽ kêu lên, giống như là đang chào đón một vị Vương Giả ra đời.

Trọng điểm chú ý của Hàn Sâm không nằm ở thanh đao khí cấp vương này, mà là lực lượng Nguyệt Luân Vương rót vào đao.

Lực lượng Nguyệt Luân Vương rất tinh khiết, khác với sự bá đạo của lsa, sức mạnh của Nguyệt Luân Vương rất nhu hòa, không khiến người †a cảm thấy chút lệ khí mảy may, dễ dàng bị quên lãng.

Hàn Sâm thấy loại sức mạnh này cũng không dám khinh thường chút nào, thậm chí là phát ra cảnh giác từ trong xương tủy.

Chẳng qua sở dĩ Hàn Sâm chú ý sức mạnh của Nguyệt Luân Vương không phải vì sự mạnh mẽ của nó, mà là loại sức mạnh này làm Hàn Sâm nghĩ tới thuật gen "Nguyệt Phách" mà lúc trước Isa đã cho hắn luyện.

Hết chương 1928.

Chương 1929. Nguyệt Chi Hiệp đao

"Nguyệt Phách" là một loại thuật gen tương đối âm nhu, phải ngưng tụ ánh sáng để phân thân, sức mạnh kiên cường không thể làm được.

Khi cho Hàn Sâm "Nguyệt Phách", Isa không hề thị phạm cho hắn xem, Hàn Sâm cảm thấy Isa không biết "Nguyệt Phách", cho dù là biết, e rằng cũng không quá thông thạo.

Vì sức mạnh tu luyện của Isa quá kiên cường bá đạo, phần nhu trong đó rất ít, loại thuật gen cần sức mạnh âm nhu như "Nguyệt Phách", Isa không khó để sử dụng ra, nhưng tuyệt đối không thể luyện đến đỉnh cấp chân chính.

Trước đây Hàn Sâm vẫn luôn suy nghĩ, tại sao Isa lại để hắn luyện loại thuật gen này, hắn cũng không hiện ra mình có sức mạnh âm nhu trời cho, Isa cũng không thành thạo loại hình thuật gen này, nhưng vẫn khăng khăng cho hắn môn thuật gen "Nguyệt Phách".

Hàn Sâm nghĩ đi nghĩ lại, cảm giác chỉ có một cách giải thích tương đối hợp lý.

Trong lòng Isa vẫn còn một chút hoài nghi, không vì những biểu hiện thiên phú của hắn tại sơn cốc Xích Hà mà hóa giải nghi ngờ. Rất có thể "Nguyệt Phách" chính là một lần thử thách nữa với hắn.

Hàn Sâm suy nghĩ vấn đề từ góc độ của Isa, cũng không có gì khó hiểu.

Nếu hắn ở trên Nha đao thể hiện ra thiên phú tuyệt vời, nhưng lại không giỏi khi luyện những thuật gen khác, như vậy vẫn sẽ bị nghi ngờ.

Hàn Sâm không biết Isa có nghĩ như vậy không, nhưng bản thân hắn vẫn đang khổ luyện "Nguyệt Phách", không muốn để lại bất kỳ sơ hở nào.

Bây giờ nhìn thấy sức mạnh của Nguyệt Luân Vương, ngược lại khiến Hàn Sâm càng hiểu rõ hơn về sức mạnh của âm nhu, tiếc rằng hắn không có cơ hội đích thân cảm thụ sức mạnh của Nguyệt Luân Vương, bằng không nói không chừng hắn sẽ có thêm nhiều lĩnh hội, có thể nhanh chóng nâng cao tu vi của "Nguyệt Phách" cũng nên.

Bùm!

Trong khi Hàn Sâm đang suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy vạn nguyệt hội tụ trên bầu trời, ánh trăng dường như đang ngưng tụ trên đao khí trong tay

Nguyệt Luân Vương.

Nguyệt Luân Vương nâng đao chém lên bầu trời, một ánh đao tựa như vầng Minh Nguyệt chém vào hư không, như mặt trăng trên trên bầu trời, ở trong vạn nguyệt rất lâu không tan.

Cây đao gắn bên eo của mọi người tự động bật ra, không thể kiểm soát được nữa.

"May mà không làm nhục mệnh." Nguyệt Luân Vương thu lại ánh sáng trên cơ thể, dùng hai tay hoàn trả Nguyệt Chi Hiệp đao cho Hắc Nguyệt Vương.

Vẻ mặt Hắc Nguyệt Vương vui mừng, nhận Hiệp đao rồi nói: "Đa tạ tương trợ, nếu không có lực Nguyệt Luân của ngươi khải linh cho nó, thanh đao này chung quy sẽ không được hoàn mỹ."

Hàn Sâm vẫn luôn ngửa đầu lên bầu trời nhìn ánh đao tựa như Minh Nguyệt kia, ánh đao ngưng tụ trong hư không đó vậy mà không hề tan đi chút nào, vẫn treo ở đó, không khác mặt trăng thật chút nào.

"Sức mạnh lợi hại thật, ánh đao ngưng tụ không tan, gần như không cảm nhận được sức mạnh trôi đi, không biết ánh đao đó sẽ tồn tại bao lâu, có khi nào sẽ tồn tại mãi không?" Trong lòng Hàn Sâm nghi ngờ.

Một sức mạnh có tính dẻo như vậy, ngay cả hắn cũng đều hơi rung động.

Mặc dù lực Nha đao có thể liên tục duy trì xé nát, nhưng đó là một loại sức mạnh cương mãnh, là sức mạnh thôn phệ và xé nát đối phương.

Mà ánh đao do Nguyệt Luân Vương chém ra không căn cứ, chỉ là sức mạnh của bản thân ngưng tụ quá mức, gần như không chịu ảnh hưởng của ngoại giới, không bị hao tổn tiêu tan, loại năng lực này khá đáng Sợ.

Nghĩ xem trong chiến đấu, ngươi chém ra một đao, dù mạnh đến đâu, chỉ cần không chém trúng ai, thì sẽ lao ra ngoài và từ từ tiêu tán.

Mà Nguyệt Luân Vương chém ra một đao, ánh đao lại ngưng tụ mà không tan, giống như một quả bom hẹn giờ treo ở đấy, nếu Nguyệt Luân Vương có thể tùy ý khống chế thì sẽ càng đáng sợ hơn.

Chiêu này có hơi giống với Tồn Tiền thuật do Hàn Sâm sáng tạo, nhưng lại có khác biệt rất lớn, khiến Hàn Sâm cảm thấy rất thú vị, hận không thể nghiên cứu một chút ánh đao của Nguyệt Luân Vương ở cự ly gần.

Tiếc rằng bây giờ hắn không có cơ hội như vậy, ánh đao đó treo lơ lửng trong hư không, Hàn Sâm vẫn chưa có khả năng bay lên hư không, căn bản không thể lại gần được.

Khi Hàn Sâm ngửa mặt lên trời ngưng mắt nhìn ánh đao, Hắc Nguyệt Luân đã trao Nguyệt Chi Hiệp đao cho Lưu Hoa Vương giám định thưởng thức, chư vương lần lược truyền tay nhau Nguyệt Chi Hiệp đao.

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, nếu hắn cũng có thể lấy được Nguyệt Chi Hiệp đao, ngược lại có thể nghiên cứu một chút, có lẽ sẽ có thu được.

Sức mạnh của bản thân Nguyệt Chi Hiệp đao là nguyệt chỉ lực của âm nhu, lại là do Nguyệt Luân Vương khởi linh bằng lực nguyệt luân, bản chất sức mạnh của nó tương đồng với Nguyệt Luân.

Muốn nghiên cứu Nguyệt Luân Vương chắc chắn không thực tế, nghiên cứu một chút về Nguyệt Chi Hiệp đao cũng rất tốt.

“Không biết ta có thể cầm Nguyệt Chi Hiệp đao trong tay để quan sát hay không?” Hàn Sâm nghĩ trong lòng.

Bởi vì bây giờ chỉ có vài vị vương giả truyền tay nhau Nguyệt Chi Hiệp đao mà thôi, mấy vãn bối đứng phía sau bọn họ chỉ có thể đứng bên cạnh ngắm nhìn, không có cơ hội cầm trong tay để quan sát kỹ càng.

Nếu không thể cầm nó trong tay để xem, ở đây có nhiều vương giả như vậy, Hàn Sâm cũng không thể sử dụng khí tràng Động Huyền cách không quan sát Nguyệt Chi Hiệp đao, e rằng khó có thể đạt được.

Dựa theo tình hình chung, chắc chắn không đến lượt Hàn Sâm cầm trong tay xem, dù sao hắn cũng chỉ là một vãn bối, còn chưa có tư cách đó.

Nhưng hôm nay hắn được mời đến một mình, hơn nữa cũng được xem như là đại diện Isa tham dự buổi lễ, có lẽ sẽ có cơ hội đó.

Hàn Sâm thầm cầu nguyện trong lòng: “Nhất định phải để ta cầm trong tay xem, bằng không sau này không biết còn có cơ hội không.”

Mấy người Lưu Hoa Vương lần lượt thưởng thức Nguyệt Chi Hiệp đao, khen ngợi không ngớt lời.

“Đao khí cấp Vương trên thế gian này không thiếu, nhưng duy chỉ có thanh đao này mới có thể đại diện cho bộ tộc Rebet chúng ta.” Nguyệt Luân Vương ca tụng.

Hắc Nguyệt Vương hiển nhiên rất vui, cười nói: “Không dám giấu giếm gì, ta vốn dĩ có ý muốn tặng cây đao này cho Nguyệt Thần điện, sử dụng như tế đao của Nguyệt Thần.”

Chư vương nghe xong đều liên tục khen ngợi, Nguyệt Luân Vương nói: “Hắc Nguyệt huynh hào phóng độ lượng như vậy, thật sự là phúc khí của Rebet tộc ta.”

Chư vương cũng hết lời khen ngợi, không ngờ Hắc Nguyệt Vương lại dâng một thanh đao khí cấp Vương như vậy để làm tế khí trong tộc, lòng dạ như vậy quả thực rất đáng nể, cho dù là chư vương ngồi ở đây cũng khó có thể hào phóng như vậy.

“Các vị đã quá khen rồi, ước nguyện ban đầu khi chế tạo cây đao này chính là làm tế khí cho Nguyệt Thần điện, chỉ là trước khi chưa thành công, ta cũng khó mà nói ra, để tránh làm trò cười cho thiên hạ…”

Hàn Sâm nghe xong có hơi buồn bực, nếu Nguyệt Chi Hiệp vẫn ở nhà họ Hắc, dựa vào quan hệ của hắn và Hắc Cương, có lẽ vẫn có cơ hội để mượn xem.

Nhưng nếu trở thành tế khí của Nguyệt Thần điện, như vậy sẽ rất thảm, ngoài Đại tế sư ra, căn bản không có ai có thể tiếp xúc với tế khí cả.

Mấy vị vương giả lần lượt quan sát Nguyệt Chi Hiệp đao, càng xem càng không ngừng tán thưởng, Hàn Sâm ở bên cạnh trong lòng lại có chút dày vò.

Mãi mới chờ đến lúc mấy vị vương giả đều đã xem xong, nhưng Nguyệt Chi Hiệp đao lại quay trở về trong tay Hắc Nguyệt Vương, trái tim Hàn Sâm đột nhiên nhói lên.

Trong số những người còn lại, chỉ có hắn và vài vị Công tước chưa được xem đao, cũng không biết liệu Hắc Nguyệt Vương có cho họ xem hay không.

Nếu Hắc Nguyệt Vương cho mấy vị Công tước đó xem đao, e rằng hắn không còn cơ hội gì nữa.

Hết chương 1929.

Chương 1930. Trăng sau mây đen

Ánh mắt của Hắc Nguyệt Vương rơi xuống người Hàn Sâm, cười nói: "Hàn Sâm đại diện Đao Phong đến, phải xem kỹ một chút, khi về giúp †a nói vài lời tốt đẹp với Đao Phong, khiến nàng phải hối hận vì đã không đến dự lễ."

Vừa nói, Hắc Nguyệt Vương vừa đưa Nguyệt Chi Hiệp đao cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, vội vàng trịnh trọng dùng hai tay đón lấy Nguyệt Chi Hiệp đao, sau khi cầm trong tay, lập tức rót khí tràng Động Huyền vào đó xem một cách kỹ lưỡng.

Nguyệt Chi Hiệp đao vừa được kích hoạt bởi Nguyệt Luân Vương, vẫn đang ở trong trạng thái vô cùng sinh động, bên trên vẫn còn sót lại sự dao động sức mạnh của lực Nguyệt Luân, cùng với nguyệt chỉ lực của bản thân vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan.

"Đao tốt… Thật sự là đao tốt…" Hàn Sâm cố ý sờ thân đao từng tấc một, làm ra bộ dạng giả vờ thưởng thức ở đó.

Vài vị vương giả có thể cảm nhận được một chút sức mạnh trên tay của Hàn Sâm đang bao trùm thân đao, nhưng cũng chỉ cho rằng Hàn Sâm đang

mượn dùng sức mạnh quan sát nào đó để quan sát Nguyệt Chi Hiệp đao, cũng không nghĩ gì nhiều.

Những người khác đều trông mong nhìn Hàn Sâm, đặc biệt là mấy vị Công tước kia, họ đang vẫn đợi sau khi Hàn Sâm xem xong sẽ đến lượt họ cầm trong tay thưởng thức.

Nhưng các hậu bối Rebecca lại nhìn Hàn Sâm một cách đầy hâm mộ, không phải họ chưa từng thấy qua vũ khí cấp Vương, trưởng bối trong nhà cũng có, bình thường cũng có thể thấy được.

Nhưng Nguyệt Chỉ Hiệp đao lại mang một ý nghĩa khác, đây chính là tế đao sau này của Rebet tộc, ngoài Đại tế sư ra, sau này những người khác đều rất khó nhìn thấy được nó, nói gì là được cầm trong tay.

Những người khác nhìn Hàn Sâm với ánh mắt trông mong, nhưng Hàn Sâm lại cầm đao chậm rì rì nhìn không rời mắt, còn luôn miệng nói: “Đao tốt… Thật sự là đao tốt…”

Hắn nói đi nói lại cũng cứ hai câu như vậy, không phải Hàn Sâm không muốn khen ngợi thêm vài câu, nhưng trong đầu thật sự là trống rỗng.

Nếu là bình thường, hắn còn có thể nghĩ tới hằng hà sa số các từ khen ngợi hoa mỹ, nhưng hiện tại trong tâm trí của hắn đều đặt trên thanh đao này, thực sự không thể nghĩ ra được từ nào khác.

Nhiều người lại đang nhìn hắn như vậy, khao khát đứng ở đó không nói lời nào, hình như càng không tốt hơn.

Thế là nhìn thấy Hàn Sâm đứng đó vừa sờ bảo đao, vừa thỉnh thoảng khen ngợi một câu “Đao tốt, thật sự là đao tốt”, trong chốc lát đã lặp đi lặp lại hàng chục lần.

Lúc đầu thì không sao, mấy vị vương công quý tộc đó chỉ xem hắn là đồ vô học, không biết nói lời hay ý đẹp, nhưng Hàn Sâm đứng đó xem mười mấy phút, vẫn chỉ là hai câu đó, sắc mặt họ trở nên hơi buồn bực.

Những vị vương giả khác đều điểm đến thì thôi, cũng chỉ xem có mười mấy giây, khen ngợi vài câu rồi trả cho Hắc Nguyệt Vương để truyền cho vị tiếp theo, cả quá trình sẽ không mất hơn một phút.

Hàn Sâm lại khác, hai câu nói lại xem mười mấy phút, ngay cả biểu cảm của những vị vương giả cũng trở nên mất tự nhiên.

Cũng may mấy người Rebecca rất có giáo dưỡng, trong tình huống như thế này lại không có ai lên tiếng cả. Nếu đổi thành một vương công quý tộc bình thường, chỉ sợ đã sớm không thể nhịn được mà mở miệng mắng Hàn Sâm rồi.

Hàn Sâm không thèm đếm xỉa đến những ánh mắt khác thường của đám vương công quý tộc, vẫn là câu nói "Đao tốt, thật sự là đao tốt" kia, tiếp tục xem thêm vài phút nữa.

Ánh mắt của các Công tước chờ ở phía sau đã như muốn giết người, Hàn Sâm vẫn mặc kệ họ, vừa xem vừa khen không chút ngại ngùng.

Cuối cùng thấy đều gần nửa giờ đồng hồ, sắc mặt của các vương giả đều hơi biến đổi, Hắc Nguyệt Vương đành phải nói: "Hàn Sâm à, ngươi nghỉ ngơi ăn chút gì đó trước đi, lát nữa Hắc Cương còn có việc muốn nói với người."

Hàn Sâm biết mình không thể kéo dài được nữa, chỉ đành luyến tiếc trả Nguyệt Chi Hiệp đao cho Hắc Nguyệt Vương, tới phút cuối cùng vân không nỡ buông tay.

Hắc Nguyệt Vương thì bất động thanh sắc cưỡng chế nhận lấy, Hàn Sâm hơi tiếc nuối trở về chỗ ngồi của mình, ngồi ở đó hồi tưởng lại những gì đã thu được khi quan sát Nguyệt Chi Hiệp đao.

Trên Nguyệt Chi Hiệp đao vẫn lưu giữ sức mạnh của Nguyệt Luân Vương và nguyệt chỉ lực của bản thân, sau khi dùng Động Huyền Kinh quan sát đánh giá thu được kết quả vô cùng lớn.

"Khó trách Hắc Nguyệt Vương lại để Nguyệt Luân Vương khải linh cho Nguyệt Chi Hiệp đao, sức mạnh của Nguyệt Luân Vương là nguyệt chỉ lực

chí thuần chí nhu, không ai càng thích hợp hơn hắn.” Hàn Sâm nghĩ †hầm trong lòng.

Hắn cũng đã nghe thấy một số tin đồn liên quan đến Nguyệt Luân Vương. Nguyệt Luân Vương là một trong hai vị Bán Bộ Thần Thoại hiện có của Rebet tộc, nhưng lại không phải xuất thân từ Nguyệt Hạ viện.

Tương truyền rằng thiên phú của Nguyệt Luân Vương lúc còn trẻ không tốt, cũng chỉ xuất thân từ một gia đình Rebet tộc bình thường. Vào thời điểm đang ngưng tụ chiến giáp gen, ngay cả tiến hóa lần thứ hai đều không thể thành công, sau đó đạt được một bảo vật có thể thúc đẩy tiến hóa lần thứ hai, mới có thể thành công thăng cấp dị chủng.

Đúng vậy, Nguyệt Luân Vương là dị chủng, lại không phải là quý tộc, điều này tương đối hiếm gặp ở Rebet tộc này.

Bởi vì Nguyệt Luân Vương có xuất thân không tốt, vì vậy hắn lúc mới bắt đầu tu luyện gen thuật, cũng là “Nguyệt Quan thuật” thường gặp của Thụy Bối Đặc tộc, có thể nói đây là một trong những gen thuật phổ biến nhất trong Thụy Bối Đặc tộc.

Nhưng Nguyệt Luân Vương chính là dựa vào “Nguyệt Quang thuật” cũng như sự nỗ lực và kiên trì của bản thân mới từng bước từng bước đi lên đỉnh cao Vương tọa, trở thành Bán Bộ Thần Thoại như ngày hôm nay.

Đối với toàn bộ Rebet tộc, bản thân Nguyệt Luân Vương đã là một huyền thoại sống, một thần tượng được toàn dân công nhận.

Không giống như Isa, một thiên chỉ kiêu nữ vẫn rất ưu tú ngay từ khi mới sinh, một tiểu quý tộc nhỏ bình thường càng thêm sùng bái Nguyệt Luân Vương, hy vọng có thể dựa vào sự nỗ lực của bản thân để đi lên đỉnh cao của đời người giống như hắn. Vì vậy, danh vọng của Nguyệt Luân Vương ở Rebet tộc thậm chí còn cao hơn cả Isa.

“Nguyệt Quang thuật” hắn tu luyện chưa bao giờ thay đổi, đẩy một bộ gen thuật cơ bản nhất lên trình độ của Bán Bộ Thần Hóa, ngay cả Hàn Sâm cũng không khỏi kinh ngạc thán phục trước sự tài giỏi của Nguyệt Luân Vương.

“Nguyệt Quang thuật” vốn dĩ chỉ dừng lại ở cấp bá tước, sau khi trải qua quá trình sửa đổi cũng như khai triển phía sau của Nguyệt Luân Vương, để biểu đạt sự tôn trọng, Thụy Bối Đặc tộc đã gọi những gì Nguyệt Luân Vương tu luyện được là “Nguyệt Luân thuật” để phân biệt với “Nguyệt Quang thuật” thông thường.

Nhưng về bản chất, “Nguyệt Luân thuật” chính là sức mạnh của ánh trăng thuần khiết nhất, được Nguyệt Luân Vương luyện đạt đến cảnh giới thuần khiết đến mềm mại, khiến người khác không thể tưởng tượng được làm sao hắn có thể làm được như vậy.

Bây giờ, Hàn Sâm có may mắn dùng Động Huyền Khí Tràng để thăm dò sức mạnh ánh trăng của Nguyệt Luân thuật và Nguyệt Chi Hiệp đao, ngay lập tức đã bị ý cảnh đó thu hút.

Cứng quá dễ gãy, đời người khó tránh được những lúc phải thỏa hiệp, ý cảnh của Nguyệt Luân Vương mềm nhưng không yếu, thuần khiết nhưng không ngu xuẩn, cho dù mây đen che khuất mặt trăng, nó cũng yên bình không dấu vết, cảnh giới này không phải người thường nào cũng có thể đạt được.

Ai cũng ao ước một cuộc sống suôn sẻ như Isa, nhưng người bình thường sẽ khó tránh khỏi những lúc phải lăn lộn trong bùn, nhưng liệu họ có thể bước ra sau khi lăn lộn và giữ được trái tim trong sáng hay không, e rằng hầu hết mọi người đều khó có thể làm được.

Nguyệt Luân Vương lại làm được điều này, trong suốt cuộc hành trình của cuộc đời, vì hoàn cảnh không giống nhau, hắn có thể thô tục, có thể bẩn thỉu, cũng có thể thỏa hiệp, nhưng chỉ có trái tim như mặt trăng đó thì không bao giờ thay đổi.

Theo dõi ý cảnh của Nguyệt Chi Hiệp Đao và sự lưu chuyển của sức mạnh Nguyệt Luân, những gì Hàn Sâm nhìn thấy là một vầng trăng trong sạch, một vầng trăng ẩn nấp sau những đám mây đen.

Hết chương 1930.

Chương 1931. Nguyệt phách

Mấy công tước đó không dám xem giống như Hàn Sâm, bọn họ chỉ xem mấy chục giây rồi giao lại cho Hắc Nguyệt Vương, cứ truyền nhau xem, chưa đến vài phút đã xem hết.

Mấy hậu bối quả nhiên không có cơ hội quan sát Nguyệt Chi Hiệp đao, sau khi các công tước xem xong, Hắc Nguyệt Vương thu Nguyệt Chi Hiệp đao lại, buổi xem lễ lần này coi như đến đây kết thúc

Minh Nguyệt Vương mời một số vị Vương giả và công tước uống trà, một số ở lại, có một số cáo từ rời đi.

Hắc Cương mời Rebet và một nhóm hậu bối bao gồm cả Hàn Sâm đến hoa viên trò chuyện.

Hàn Sâm theo Hắc Cương vào trong hoa viên, ngồi trong đình, ngoại trừ Hàn Sâm, những người khác đều đã quen nhau từ nhỏ, cho dù là địch hay là bạn cũng đều không khách sáo nhiều như vậy.

Không có mấy người Hắc Nguyệt Vương ở đó, Rebet và những người khác càng thoải mái hơn, trò chuyện vô cùng sôi nổi, thỉnh thoảng lại tranh luận vài câu, ai cũng không chịu thua kém ai.

Hàn Sâm không nói một lời nào. Thứ nhất, hắn không quen ai khác ngoại trừ Hắc Cương. Thứ hai, hắn vẫn đang hồi tưởng về những gì bản thân đạt được từ Nguyệt Chi Hiệp Đao, căn bản không có tâm trí nghe bọn họ đang nói những gì.

Đỗ Lệ Xả thấy Hàn Sâm không nói gì, không nhịn được liền hừ một tiếng nói: “Hàn đại thiên tài, vừa nãy ngươi xem Nguyệt Chi Hiệp Đao lâu như vậy, lại nói nhiều lần câu đao tốt, thật sự là đao tốt, nhất định đã nhìn thấy được những điều bọn ta không nhìn thấy, rốt cuộc Nguyệt Chi Hiệp Đao tốt ở điểm nào, chi bằng hãy nói cho bọn ta biết ngươi đã thấy những gì đi? Để bọn ta mở mang tầm mắt.

Bị Đỗ Lệ Xả đã nói như vậy, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Hàn Sâm, bọn họ cũng có chút tò mò, muốn biết Hàn Sâm thật sự đã hiểu được sự lợi hại của Nguyệt Chi Hiệp Đao hay chỉ đang giả vờ.

Hàn Sâm đang nhắm mắt hồi tưởng lại những gì đạt được từ Nguyệt Chi Hiệp Đao, tâm trí hoàn toàn không có ở đây, không để ý Đỗ Lệ Xả đang nói chuyện với mình, vẫn nhắm mắt suy nghĩ, không để ý tới Đỗ Lệ Xả.

Đỗ Lệ Xả hơi tức giận khi thấy Hàn Sâm phớt lờ nàng, nhưng nàng lại không thể nói gì.

Đỗ Lệ Xả không nói không có nghĩa là người khác cũng không nói, là con gái thứ hai của Nguyệt Luân Vương, ngoại hình vô cùng xinh đẹp, tư chất cũng vô cũng tài giỏi, rất nhiều người muốn theo đuổi Đỗ Lệ Xả

Trên thực tế, trong số rất nhiều những người trẻ tuổi của Thụy Bối Đặc tộc ngồi ở đây, có rất nhiều người muốn theo đuổi Thụy Bối Ca và Đỗ Lệ Xả, lúc này có người nhất thời không nhịn được khi thấy Hàn Sâm dám phớt lờ Đỗ Lệ Xả.

“Không phải Hàn đại thiên tài đã nói ra tất cả những gì mà hắn đã thấy sao?” Một tử tước có chút quái khí âm dương tên Kliman nói

“Hắn đã nói cái gì?” Đỗ Lệ Xả nghi ngờ hỏi.

Mọi người đều hướng mắt về Kliman, nhưng hầu hết mọi người đều biết hắn chắc chắn không nói được lời tốt đẹp.

Kliman cười hi hi nói: “Lẽ nào các ngươi không có lỗ tai sao? Hàn đại thiên tài người ta không phải đã nói rất nhiều lần rồi sao? Đao tốt, thật sự là đao tốt.”

“Phù!” Kliman cố ý nhái chế nhạo theo giọng của Hàn Sâm, khiến cho Đỗ Lệ Xả không nhịn được cười.

Những lời này của Kliman xem như đã rất rõ ràng, đang chế giễu Hàn Sâm ra vẻ hiểu biết. Ai cũng có thể nghe thấy, không ít người cũng bật cười theo thành tiến, một số tương đối nhã nhặn, cũng mỉm cười theo

Nhưng Hàn Sâm vẫn ngồi ở đó suy nghĩ với vẻ mặt vô cảm, toàn bộ †âm trí của hắn đều đang hồi tưởng lại, sợ rằng thời gian qua đi sẽ quên đi rất nhiều, căn bản không nghe thấy họ đang nói gì.

Han Sâm phớt lờ họ, nhưng Hắc Cương lại cau mày nói, “Hàn Sâm có lý do riêng của mình khi xem đao”

Bản thân Hắc Cương không phải là người khéo ăn nói nên cũng chỉ nói một câu như vậy.

Kliman lại không giữ thể diện cho Hàn Sâm, chỉ muốn giúp Đỗ Lệ Xả trút giận, nghe vậy lập tức nói: “Hắc Cương, ngươi là người hiểu đao, lời ngươi nói chắc chắn có lý, ta tuyệt đối tin ngươi. Nhưng với một số người thì lại không chắc, đã xem đao nửa giờ đồng hồ cũng chỉ nói đi nói lại hai câu đó. Giả vờ ngốc cũng là một cách sống văn hóa, không có văn hóa thì đừng học người ta giả ngốc, đây là lần đầu ta thấy có người giả ngốc đến mức ngu dốt như vậy.”

“Kliman, xin hãy chú ý lời nói và hàng động của ngươi.” Hắc Cương tối sầm mặt.

Kliman nhếch môi: “Ta vốn thẳng tính như vậy, có gì nói nấy, nếu ta nói gì không đúng, ngươi hãy để hắn nói ra lý lẽ xem sao, nếu những gì hắn nói có thể thuyết phục tất cả mọi người, ta sẽ dập đầu tạ tội trước hắn.”

Dạ Vô Hoan và Dạ Cự Thần cùng với những người có thù hận với Hàn Sâm đều la lên: “Đúng vậy, nếu hắn thật sự nhìn ra thì nói cho bọn ta nghe thử. Nếu thật sự có lý, bọn ta sẽ cùng nhau nhận lỗi với hắn. Thật là vô vị nếu chỉ biết nói mấy câu đao tốt, đao tốt gì đó.”

Nhìn thấy Hàn Sâm vẫn ngồi ở đó không nói lời nào, Hắc Cương không nhịn được võ hắn một cái rồi nói: “Nếu thuận tiện, ngươi hãy nói một chút cho mọi người nghe.”

Hắc Cương hiểu rõ Hàn Sâm, tin rằng Hàn Sâm nhất định nhìn ra được gì đó, nên mới xem lâu như vậy.

Vốn dĩ đây là việc riêng của Hàn Sâm, Hắc Cưỡng sẽ không hỏi nếu hắn không muốn nói.

Nhưng bây giờ đám người Kliman nói dứt khoát như vậy, Hắc Cương không thể tiếp tục nhìn được nữa, vả lại cũng có chút lo lắng cho Hàn Sâm.

Nếu Hàn Sâm tiếp tục không nói gì như vậy, e rằng sau này sẽ mang tiếng xấu, để lại một vết nhơ không thể xóa được

Ngoại tộc không dễ lẫn lộn trong Nguyệt Chi Hiệp, Hàn Sâm đã rất vất vã mới tạo dựng được danh tiếng tốt, nếu bị hủy như vậy sẽ khiến cho Hắc Cương cảm thấy có chút tiếc nuối.

Hàn Sâm bừng tĩnh bởi một cái vỗ của Hắc Cương, sau khi nghe hắn nói, Hàn Sâm hơi nghỉ ngờ hỏi: “Nói cái gì?”

Hắn không nghe thấy những lời trước đó, chỉ nghe thấy câu nói không đầu không đuôi của Hắc Cương, đương nhiên không hiểu hắn đang nói gì.

Nhưng những lời này lọt vào tai của đám người Keliman, nhưng đều hiểu lầm cả, cho rằng Hàn Sâm đã thừa nhận hắn hoàn toàn không nhìn thấy gì, cho nên tất nhiên sẽ không có gì để nói.

Kliman cười lớn nói: “Hắc Cương, ngươi cũng tự nghe thấy rồi đấy, không phải là ta vu oan cho hắn phải không? Nhưng ta vẫn rất khâm phục Hàn đại thiên tài, quả thật mặt dày, không nhìn ra được gì cả nhưng vẫn có thể xem nửa tiếng đồng hồ trước mặt các vị Vương giả, †a thật sự không bì được với da mặt này rồi.

Dạ Vô Hoan cũng cười lạnh lùng nói: “Ai bảo người ta là Hàn đại thiên tài chứ, không giống những tục vật như chúng ta, có thể nói vài câu đao tốt cũng là giữ thể diện cho thiên đại rồi, các ngươi còn muốn gì nữa?”

Hàn Sâm nghe xong vài câu, không cần hỏi lại Hắc Cương cũng có thể biết được chuyện gì đang xảy ra.

Nhìn Kliman và Dạ Vô Hoan, Hàn Sâm thờ ơ nói: “Thực sự ta không biết nên nói như thế nào, nhưng gần đây sư phụ đã dạy ta một thứ, có thể biểu

diễn cho các vị xem, hy vọng có thể làm cho mọi người cười.”

“Ồ, vậy chúng ta phải xem Hàn đại thiên tài có những màn biểu diễn gây kinh ngạc nào, không phải là mà biểu diễn tên ‘tốt’ đấy chứ? Kliman âm dương quái khí nói.

Hắn nghĩ rằng Hàn Sâm sư muốn chuyển chủ đề, cho nên vẫn bám lấy chuyện lúc nấy, không muốn bị Hàn Sâm lừa.

Hàn Sâm chỉ cười nhạt một tiếng, tùy ý nói: “Thuật gen gần đây ta học được có tên là “Nguyệt phách”.

Hết chương 1931.

Chương 1932. Ánh nguyệt phản chiếu trong nước

Hàn Sâm sở dĩ muốn biểu diễn Nguyệt Phách chủ yếu không phải là vì bọn người Kliman.

Hàn Sâm nghĩ, Nguyệt Phách là một thử thách của Isa với hắn, vì vậy hắn muốn mượn cơ hội này để Isa biết, hắn thực sự là một thiên tài, miễn cho Isa lại nghi ngờ hắn.

Nếu là trong ngày hôm nay, Hàn Sâm không dám biểu diễn Nguyệt Phách sớm như vậy, dù sao hắn cũng không thật sự thiên tài đến mức có thể luyện tập mọi thứ trong một sớm một chiều, hắn luyện Nguyệt Phách lâu như vậy, cũng coi như là luyện thành, nhưng khoảng cách có thể được coi là thiên tài còn rất xa.

Nhưng sau khi nhìn thấy Nguyệt Chi Hiệp Đao thì khác, vì vậy Hàn Sâm mới có tự tin ở đây biểu diễn Nguyệt Phách, để Isa có thể hoàn toàn yên tâm về hắn.

“Nguyệt Phách?” Rebecca và Durica đều hơi kinh ngạc, bởi vì Nguyệt Phách chính là một trong những thuật gen sở trường của Nguyệt Luân Vương, cũng là thuật gen sở trường của hai người bọn họ, lúc còn rất nhỏ các nàng đã cùng Nguyệt Luân Vương học Nguyệt Phách, và bây giờ vẫn đang luyện tập.

Kliman cười lạnh nói: “Ngươi ở trước mặt Rebecca và Durica biểu diễn Nguyệt Phách, điều này có vẻ không thích hợp lắm nhỉ?”

Mọi người ở đây ai cũng biết đây là thuật gen sở trường của Rebecca và Durica, Hàn Sâm vậy mà nói muốn biểu diễn cái này, ít nhiều vẫn khiến cho bọn họ có chút bất ngờ.

Hàn Sâm khẽ mỉm cười, cũng không để ý tới Kliman, thuận miệng nói: “Sư phụ dạy ta thuật Nguyệt Phách, ta luyện rất lâu đều không nắm bắt được điểm cốt lõi, vừa nấy khi quan sát Nguyệt Chi Hiệp Đao bỗng nhiên có giác ngộ, thuật Nguyệt Phách hơi có tinh tiến, cũng không biết luyện có đúng hay không, còn mong các vị chỉ giáo.”

Mọi người nghe hắn nói như vậy, đều yên tĩnh, Kliman cũng nuốt xuống lời vừa ra đến khóe miệng, lạnh giọng nói: “Được, vậy bọn ta xem xem, Nguyệt Phách này của ngươi có thể có quan hệ gì với Nguyệt Chi Hiệp

”

Đao.

Ánh mắt Hàn Sâm đánh giá xung quanh một chút, cuối cùng nhìn đến chén trà trước mặt, vươn tay rót đầy nước suối trong vào chén trà, sau đó đặt chén trà lại trên bàn.

Rebecca và những người khác đều nhìn nhất cử nhất động của Hàn Sâm, họ có chút tò mò hắn đến cùng muốn biểu diễn Nguyệt Phách thế nào.

Hàn Sâm rất nhanh đã cho bọn hắn đáp án, vươn ngón tay vút lên không tại một điểm trong chén trà, chỉ thấy một ánh hào quang bắn vào trong chén trà.

Có điều ánh hào quang kia bắn vào trong nước, nhưng không làm nước suối trong chén có nửa phần gợn sóng, nó giống như mặt trăng phản chiếu trong nước, cứ như vậy chiếu vào trong nước.

“Mọi người thấy Nguyệt Phách ta luyện như thế nào?” Hàn Sâm thu ngón tay lại, mỉm cười nhìn về phía mọi người nói.

Kliman nhất thời cười lạnh nói: “Ta còn tưởng là ngươi từ Nguyệt Chi Hiệp Đao giác ngộ được cái gì, ánh nguyệt phản chiếu trong nước chỉ là bước đầu của thuật Nguyệt Phách mà thôi, luận về thủ pháp, ngươi so với Rebecca và Durica còn chênh lệch rất xa”

“Ồ, cái kia, hai vị tiểu thư có thể cho tại hạ mở mang tầm mắt về thuật Nguyệt Phách của hai vị được không?” Hàn Sâm hứng thú nhìn về phía Rebecca và Durica hỏi.

Rebecca mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng Durica không có nhiều tâm tư như vậy, trực tiếp nói: “Đương nhiên có thể.”

Nói xong, Durica đổ đầy nước suối vào chén trà của mình, sau đó nhướng mày về phía Hàn Sâm nói: “Ánh trăng phản chiếu trong nước chỉ là bước đầu của thuật Nguyệt Phách mà thôi, sau khi ta thăng cấp Tử Tước là có thể làm được, cho đến bây giờ cũng chỉ luyện đến mức độ Tam Tuyền Ánh Nguyệt, so với chị của ta còn chênh lệch rất nhiều, biểu diễn không tốt mong các vị đừng chê cười.”

“Tam Tuyền Ánh Nguyệt, vậy so với nhất tuyền nhất nguyệt còn tuyệt hơn nhiều.” Dạ Vô Hoan nhìn Hàn Sâm nói.

Durica khẽ mỉm cười không nói nữa, dùng ngón tay phải nhắn quyết pháp, ba ngón tay đồng thời bật ra, ba đạo Nguyệt Quang lập tức chiếu vào trong chén trà.

Nguyệt Quang vào trong nước một cách êm đềm, chỉ thấy ba vầng trăng sáng chiếu ở trong nước, như lấp đầy chén trà, toả ra ánh trăng mờ ảo, trông thật kỳ diệu.

“Chút tài mọn.” Durica tựa hồ hết sức hài lòng với sự biểu diễn của mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hơi lộ ra vẻ đắc ý, còn khiêu khích nhìn Hàn Sâm, hơi nhướng lông mày.

“Thật tuyệt, một màn Tam Tuyền Ánh Nguyệt này quả nhiên kỳ diệu đến đỉnh cao, được Nguyệt Luân Vương đại nhân truyền lại, không hổ

là con cháu của nhà danh gia vọng tộc.” Kliman võ tay lớn tiếng khen.

Dạ Vô Hoan và những người khác cũng đều là lên tiếng phụ họa, nhưng cũng không hẳn là nói khoác, một màn Tam Tuyền Ánh Nguyệt này của Durica xác thực rất đẹp.

Trong đây cũng có những người khác đã luyện qua Nguyệt Phách, thế nhưng đa số đều giống Hàn Sâm, có thể làm được nhất tuyền nhất nguyệt, ngay cả Nhị Tuyền Ánh Nguyệt còn không làm được.

Durica có thể làm được Tam Tuyền Ánh Nguyệt, cũng coi như là một màn không ai có thể vượt qua, thực sự đã được Nguyệt Luân Vương truyền lại.

Dạ Vô Hoan nhìn Hàn Sâm kỳ lạ nói: “Hàn đại thiên tài, ngươi lĩnh ngộ được từ Nguyệt Chi Hiệp Đao chính là cái này sao? Đừng nói là so với Durica, so với bọn ta không được Nguyệt Luân Vương truyền lại, cũng không cần xem Nguyệt Chi Hiệp Đao qua nửa giờ vẫn có thể làm được nhất tuyền nhất nguyệt, cũng đâu cần xem Nguyệt Chi Hiệp Đao hơn nửa giờ?”

“Tam Tuyền Ánh Nguyệt quả nhiên là thủ đoạn cao cường, tại hạ lãnh giáo.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói một câu, sau đó đứng dậy nói với Hắc Cương: “Ta còn có việc, đi trước một bước, về sau lại gặp.”

Hàn Sâm dứt lời vội vã rời đi, hắn không muốn cùng những người này tiếp tục dây dưa, định quay lại luyện nhiều hơn nữa thừa dịp giác ngộ vẫn còn,.

“Ta tiễn ngươi đi” Hắc Cương đứng dậy muốn tiễn Hàn Sâm.

Nhưng Hàn Sâm lắc đầu từ chối, quan hệ của hắn với hậu thế của vương cũng không quá tốt, không muốn liên lụy Hắc Cương bị xa lánh.

“Thế này đã chạy rồi, thật là kém cỏi.” Kliman bĩu môi một cái nói. “Không chạy chả nhẽ chờ các ngươi chế giễu sao?” Có người cười nói.

“Đó cũng là do hắn tự tìm, cái thứ giả vờ giả vịt giỏi như vậy, ta nhìn đã không ưa rồi.” Kliman lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm, người vốn dĩ không có liên quan lắm với bọn họ rời đi, đối với bọn họ cũng không có ảnh hưởng gì, ngược lại làm bầu không khí hòa hợp hơn, nói chuyện sôi nổi hơn.

Tâm trạng Durica rất tốt, rốt cục ở trước mặt Hàn Sâm biểu diễn một chiêu rất hay, điều này làm cho nàng vui vẻ, trên mặt cũng tràn đầy ý cười, từ đầu tới cuối đều cười không dứt.

Có điều Rebecca dường như là không hứng thú lắm, nàng luôn cảm giác có điểm nào đó là lạ, nhưng lại không nghĩ ra được là lạ ở chỗ nào.

Mọi người nói chuyện rất hăng say, có một vị Tử Tước không cẩn thận đánh đổ một chén dịch gen, làm cho toàn bộ chỗ ngồi đều bị bẩn, thế là hắn đổi vị trí, ngồi vào chỗ Hàn Sâm từng ngồi.

Cái chén của Hàn Sâm vẫn còn để ở nơi đó, vị Tử Tước vươn tay cầm chén trà, muốn lấy chén trà ra để người hầu thay một chén trà mới.

Nhưng khi hắn cầm, chén trà hơi động, sắc mặt đột nhiên thay đổi, không khỏi thét kinh hãi: “Tại sao lại như vậy?”

Những người khác đều nói chuyện hăng say, nghe được tiếng thét kinh hãi của hắn đều quay đầu nhìn lại, Kliman cười mắng: “Ngươi làm sao mà kinh ngạc vậy?”

“Các ngươi xem. .. Xem cái chén này. . ” Vẻ mặt vị Tử Tước kia quái lạ chỉ vào cái chén trên bàn nói.

“Cái chén làm sao?” Kliman lại hỏi.

“Đây là cái chén của Hàn Sâm vừa nấy, các ngươi nhìn kỹ đi.” Vị Tử Tước dường như trong lúc nhất thời không biết nên giải thích thế nào,

nhanh chóng vươn tay cầm chén trà, di chuyển chén trà trong một khoảng nhất định.

Hết chương 1932.

Chương 1933. Tỉnh khiết đến mềm mại

Ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm cái chén Tử Tước nắm trong tay, chỉ nghe thấy một tiếng bộp, cái chén đang chuyển động tự nhiên vỡ ra, mảnh vỡ và nước đồng thời rơi trên bàn.

Rebecca và những người khác nhìn thấy cái chén vỡ tan, đồng tử đều đột nhiên co rụt lại, trong chén vỡ có một vầng trăng sáng lấp lánh đang ló dạng, vẫn như cũ treo ở vị trí ban đầu của chiếc cốc.

“Đây thực sự là chén trà vừa nãy của Hàn Sâm sao?” Rebecca biến sắc, nhìn chằm chằm vị Tử Tước kia hỏi, Durica ở một bên đã trợn mắt há mồm nói không ra lời.

Vị Tử Tước kia đáp: “Là chén trà của hắn không thể sai, vừa nấy ta ở bên cạnh hắn xem rõ ràng, chén trà này vẫn không có ai động tới.”

“Từ lúc hắn đi tới bây giờ, hẳn là đã hơn nửa giờ rồi? Trăng trong nước làm sao có thể vẫn còn được, hơn nữa còn có thể làm vỡ chén trà, đây không phải Nguyệt Phách sao?” Kliman nhìn phía chị em Rebecca, có

chút không chắc chắn hỏi.

Ánh nguyệt phản chiếu trong nước là bước đầu của thuật Nguyệt Phách, nguyệt quang chiếu trên mặt nước chỉ là một chút quang ảnh, cũng không phải là sự tồn tại thực chất, hơn nữa không có sức mạnh truyền vào để kéo dài, quang ảnh kia chẳng mấy chốc sẽ tiêu tan.

Hiện tại Hàn Sâm đã đi hơn nửa giờ rồi, ánh nguyệt phản chiếu trong nước vẫn tồn tại như cũ, hơn nữa ánh nguyệt kia không phải một quang ảnh, mà là một viên sáng ngưng tụ, làm đánh vỡ chén nước, đây đã không phải ánh nguyệt đơn giản.

Rebecca đứng dậy đi tới trước bàn của Hàn Sâm, vẻ mặt nghiêm túc quan sát minh nguyệt giống như viên sáng rực rỡ, càng nhìn sắc mặt nàng càng quái lạ.

Những người khác cũng đều vây quanh, Kliman lại nói: "Rebecca, đây rốt cuộc có phải là Nguyệt Phách không? Tiểu tử kia sẽ không lừa chúng ta chứ?"

Rebecca nhìn chằm chằm minh nguyệt như viên sáng nói: "Là Nguyệt Phách, hơn nữa so với ta và Durica còn cao siêu hơn không biết bao nhiêu lần, trong đó còn dung hợp với sự huyền diệu của thuật Nguyệt Luân"

"Sự huyền diệu của thuật Nguyệt Luân?" Mọi người nghe xong đều hơi kinh hãi.

Thuật Nguyệt Luân trên bản chất tuy rằng vẫn là thuật Nguyệt Quang, có điều Rebecca cố ý dùng ba chữ thuật Nguyệt Luân này, trên ý nghĩa có chút không giống nhau.

Rebecca chỉ vào minh nguyệt giống như viên sáng nói: "Các ngươi cũng nhìn thấy đấy, đây là một chất ánh sáng thực sự, cũng không phải chỉ là một ánh nguyệt, đây không phải bước đầu ánh nguyệt trong nước, mà chính là Nguyệt Phách hoàn chỉnh. Có điều Nguyệt Phách thực thụ có thể vào trong nước một cách êm đềm, đây là điều mà bản thân Nguyệt Phách không cách nào làm được, bất kỳ thực thể gì vào nước đều sẽ khiến nước gợn sóng, trừ khi có thuật Nguyệt Luân tinh tế đến mềm mại mới có thể vào nước không làm kinh động."

"Rebecca, ngươi và Durica hẳn là cũng có thể làm được chứ?" Dạ Vô Hoan nhìn Rebecca hỏi.

Rebecca lắc đầu: "Mặc dù thuật Nguyệt Luân đã được cha ta luyện đến nửa bước cảnh giới thần hóa nhưng suy cho cùng thuật này được sinh ra từ thuật

Nguyệt Quang cấp thấp, dễ dàng bắt đầu nhưng quá trình tu luyện lại rất chậm, không phải ai cũng có thể luyện đến cảnh giới cao nhất. Durica vốn không phải quý tộc dùng thành tựu của thuật Nguyệt Luân, tuy rằng thuật ta luyện chính là thuật Nguyệt Luân, nhưng khoảng cách tới cảnh giới tinh khiết đến mềm mại còn kém xa lắm, muốn làm được một màn vào nước không kinh động này ít nhất phải đạt đến cấp đại công tước trở lên, thậm chí là cấp vương mới có thể làm được"

Tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt, sắc mặt Kliman khó coi hỏi: "Thật sự khó khăn như thế sao? Thứ Hàn Sâm tu luyện cũng không phải là thuật Nguyệt Luân, hơn nữa còn là Tử Tước, chỉ là tu luyện Nguyệt Phách mà thôi, hắn làm sao có khả năng làm được đến mức độ này? Hay là có điều gì kỳ lạ trong đó? Ngươi nhìn lại cẩn thận một chút, đừng để cho hắn dùng thủ đoạn gì chơi đùa chúng ta."

Rebecca cẩn thận quan sát viên sáng kia một hồi lâu, mới cười khổ nói: "Xác thực là thuật Nguyệt Phách, ta thật không biết hắn làm như thế nào, trình độ như vậy ta chỉ từng thấy ở trên người cha ta. Có thể hắn thật sự từ Nguyệt Chi Hiệp Đao lĩnh ngộ được cái gì đó."

Mọi người nghe xong đều là trố mắt ngoác mồm nói không ra lời, khóe miệng Kliman giật giật, trên mặt rất khó chịu.

Khuôn mặt nhỏ của Durica đỏ chót, nàng trước còn đang vì màn biểu diễn Tam Tuyền Ánh Nguyệt của mình mà đắc ý, bây giờ mới biết, màn biểu diễn của hai người bọn họ không hề cùng cấp bậc.

"Trong vũ trụ làm sao có khả năng có thiên tài như vậy, chỉ nhìn một cái lập tức có thể lĩnh ngộ được gen thuật, thứ mà người khác dùng cả đời cũng chưa chắc có thể luyện thành, điều này nhất định có cái gì đó kỳ lạ." Dạ Vô Hoan lạnh mặt nói.

Rebecca than nhẹ một tiếng: "Thực ra phân biệt thật giả rất dễ dàng, ánh nguyệt của hắn đã ngưng tụ hơn nửa giờ, sức mạnh vẫn như cũ không tiêu tan, sức mạnh tinh khiết đến mềm mại như vậy cũng đã rất lợi hại rồi, nếu ánh nguyệt này có thể vẫn tiếp tục giữ vững mấy ngày không tiêu tan, vậy thì thật sự không thể nghi ngờ là sự huyền diệu của thuật Nguyệt Luân. Với trình độ hiện tại của ta, làm ra viên sáng như vậy, nhiều nhất cũng chỉ có thể

duy trì không tới một ngày mà thôi, hơn nữa còn không thể làm nước không kinh động.”

“Chúng ta cũng không thể ở chỗ này chờ mấy ngày chứ?” Vị Tử Tước lúc trước di động cái chén nói.

“Ta chính là không tin hắn chỉ nhìn Nguyệt Chi Hiệp Đao, lập tức có thể lĩnh ngộ được sự tinh tế đến mềm mại. Cha hắn là vẫn còn ở đây, ta đi †ìm hắn thử xem, đương nhiên sẽ biết được chân tướng.” Durica nói xong đứng dậy đi tìm Nguyệt Luân Vương.

Mọi người cũng đều muốn biết, Hàn Sâm rốt cuộc có phải dùng thuận nhu thuật hay không, cũng không ngăn cản Durica, Rebecca và mấy người Hắc Cương cũng đứng lên cùng Durica đi tìm Nguyệt Luân Vương.

Nguyệt Luân Vương đang nói chuyện cùng mấy vị vương giả, bỗng nhiên Hắc Nguyệt Vương trực tiếp nói một câu: “Để bọn họ vào đi.”

Durica và những người khác nối đuôi nhau đi vào, hành lễ về mấy vị vương giả.

“Các ngươi không phải luôn cảm thấy lão gia hỏa bọn ta tẻ nhạt sao, làm sao hôm nay lại chủ động lại đây?” Hắc Nguyệt Vương cười nói.

Durica vội vã đem chuyện vừa xảy ra kể với vua, sau đó lôi kéo cánh tay Nguyệt Luân Vương làm nũng nói: “Cha, ngươi giúp ta xem một chút, Hàn Sâm hắn đến cùng động tay động chân làm gì đi mà.”

“Có chuyện như vậy? Vậy ta đi xem một chút.” Nguyệt Luân Vương và người khác lộ ra vẻ kinh ngạc, đứng dậy theo Durica đến hoa viên.

Cả đám người một lần nữa trở lại hoa viên, Durica chỉ vào viên sáng kia nói: “Chính là viên ánh sáng này, cha ngươi xem đây là thuật Nguyệt Phách thuần túy sao?”

Trên thực tế Nguyệt Luân Vương cũng sớm đã nhìn thấy viên ánh sáng kia, lúc này than nhẹ một tiếng nói: “Tài nghệ của Hàn Sâm quả thật là có một không hai, ta chỉ truyền giác ngộ sức mạnh còn sót lại vào Nguyệt Chi Hiệp

Đao và sự kích động Nguyệt Chi Hiệp Đao, thế mà đã có thể lĩnh ngộ được đây là thuận nhu thuật, thực sự là thiên phú dị bẩm thiên cổ khó tìm”

Nguyệt Luân Vương nói ra lời ấy, Durica và những người khác đều nghe đến sững sờ, tự nhiên cũng không còn nửa phần hoài nghi.

“Cha, thuần nhu thuật của Hàn Sâm đến trình độ nào rồi?” Rebecca lại hỏi một câu.

“Chỉ nói đến cảnh giới, đã bằng 30% cấp độ của ta. Nếu ngươi có thể đạt được trình độ như vậy ở cấp Công Tước, đối với ta mà nói cũng đã là niềm an ủi lớn lao, nếu là lúc lên cấp Vương Giả mới đạt đến loại tiêu chuẩn này, miễn cưỡng cũng có thể tiếp nhận.” Nguyệt Luân Vương nói.

Mọi người nghe xong càng kinh hãi hơn, trong lúc nhất thời ai cũng nói không ra lời.

“Đáng tiếc, tài nghệ thiên phú cho dù tốt cũng vô dụng, hai, ba trăm giọt nước Xích Hà đều không thể khiến hắn lên cấp Tử Tước, chỉ khi nuốt hung thần Xích Hà mới lên cấp, mới thể chất và gen thuật như vậy, nếu như Isa dùng toàn bộ của cải bồi thêm, có thể khiến hắn bồi dưỡng đến cấp Công Tước đã là tốt lắm rồi, lên cấp Vương chính là vọng tưởng.” Dạ Hà Vương lạnh nhạt nói một câu.

Nghe được lời này, một đám tiểu bối mới cảm thấy trong lòng tốt hơn một chút, thiên phú như vậy thực sự quá mức đáng sợ, ép bọn họ cảm giác như sắp không thở nổi.

Hết chương 1933.

Chương 1934. Huyễn Chân

Nguyệt Luân Vương nói không sai, Hàn Sâm dùng sức mạnh thuần nhu biểu diễn Nguyệt Phách xác thực chỉ bằng ba phần mười trình độ của hắn,

bởi Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh chỉ mô phỏng ra được khoảng ba phần mười.

Hiện tại trình độ Động Huyền Kinh quá thấp, có thể mô phỏng ra ba phần mười đã là tốt rồi, theo sự lớn mạnh của Động Huyền Kinh, trong tương lai mô phỏng chuẩn xác hơn cũng không khó.

"Hàn Sâm, ngươi quả là một tên khiến cho người khác khó mà nổi nóng" Isa nhẹ nhàng thở dài, việc Hàn Sâm biểu diễn Nguyệt Phách nàng đã biết.

Đúng như Hàn Sâm suy nghĩ, Isa để Hàn Sâm luyện Nguyệt Phách xác thực là đang thăm dò tâm tư của hắn, bây giờ Hàn Sâm luyện trong thời gian ngắn như vậy và sau đó chỉ nhìn Nguyệt Chi Hiệp Đao một lần, tự nhiên lập tức có thể lĩnh ngộ và đột phá nhanh như vậy, điều đó khiến cho sự nghỉ ngờ trong lòng nàng vơi đi hơn nửa, đại khái cũng tin tưởng Hàn Sâm quả thật có kỹ xảo cực kỳ thiên phú.

Đồng thời điều này cũng làm cho tâm trạng Isa hết sức phức tạp, có thiên phú như vậy dù là ai nhìn đều thích, có thể có một đệ tử như vậy khiến cho Isa cũng cảm thấy rất tốt.

Nhưng nghĩ đến việc Hàn Sâm thăng cấp khó khăn, Isa lại cảm thấy đau đầu.

Khẽ thở dài một hơi, Isa tự nhủ: "Xem ra cần mưu tính một chút, phải như thế nào hắn mới có thể tiếp tục thăng cấp, chỉ dựa vào tài nguyên của chính mình thì không đủ, dù sao cũng không thể kéo dài lâu."

Hàn Sâm sau khi trở lại căn cứ Nhật Thực Tỉnh, thừa dịp giác ngộ vẫn còn, tiếp tục luyện Nguyệt Phách thêm một quãng thời gian, hắn cảm thấy chiêu thức tinh khiết đến mềm mại này rất dễ sử dụng và hợp với tính cách của hắn.

Mỗi tối chỉ cần có cơ hội, Hàn Sâm sẽ trở về mái ấm để đoàn tụ với gia đình.

Ngày hôm nay, Hàn Sâm vừa về đến nhà, La Lam và Hàn Ngọc Phi ngay lập tức vui mừng lại nói với Hàn Sâm: "Có rồi! Có rồi!"

Thân thể Hàn Sâm nhất thời chấn động, trợn to hai mắt khó mà tin nổi nhìn La Lam và Hàn Ngọc Phi, một hồi lâu mới thở dài nói: “Cha, ngươi thật là hùng phong không giảm theo năm tháng, là em trai hay là em gái vậy?”

“Xú tiểu tử nói cái gì đó?” La Lam mạnh mẽ gõ đầu Hàn Sâm một cái, trên mặt hơi đỏ lên, nhưng vẫn rất vui mừng nói rằng: “Là Yên Nhiên lại có thêm một đứa con gái.”

“AI” Hàn Sâm nhất thời vui mừng khôn xiết, suýt chút nữa nhảy lên.

“Còn không mau đi xem Yên Nhiên một chút.” Hàn Ngọc Phi võ vai Hàn Sâm nói.

Kỷ Yên Nhiên lại mang thai, khiến người trong nhà đều rất vui vẻ, hơn nữa cũng giảm đi một chút ảnh hưởng của Tiểu Hoa đối với Kỷ Yên Nhiên, khiến tâm trạng Kỷ Yên Nhiên cũng tốt hơn rất nhiều.

Có điều hiện tại mới hơn ba tháng, đến lúc sinh vẫn còn có rất lâu.

Hàn Sâm tìm cớ vào núi săn dị chủng, mỗi ngày đều ở nhà hết sức có thể để cùng Kỷ Yên Nhiên đi xung quanh một chút.

Trong căn cứ có người làm việc, Hàn Sâm tạm thời cũng không thiếu hụt gen dị chủng, gen Tử Tước hắn cũng đã đầy đủ, trước khi lên cấp Bá Tước có ăn thêm nhiều hơn cũng vô dụng.

Lúc đầu Hàn Sâm đã nghĩ ở với Kỷ Yên Nhiên đến khi nàng sinh, nhưng không lâu sau đấy, căn cứ bên kia truyền đến tin tức Isa muốn đi đến Phật Tộc một chuyến, bảo hắn chuẩn bị một chút rồi cùng đi.

Hàn Sâm từ chối không được, không thể làm gì khác hơn là phiền muộn đi thu thập đồ đạc, đi đến Đao Phong Tinh cùng Isa leo lên phi thuyền.

“Nữ Hoàng đại nhân, ngươi đi đến Phật Tộc có chuyện gấp gì sao?” Đến thì đã đến rồi, Hàn Sâm cũng chỉ có thể tận lực nghĩ biện pháp về càng sớm càng tốt.

lsa điều khiển phi thuyền, ánh mắt căn bản không ở trên người Hàn Sâm, lần này Isa không lái chiến hạm của nàng, chỉ mở một chiếc phi thuyền loại

nhỏ, một mình mang theo Hàn Sâm.

“Tổ tiên của Nhiên Đăng cứ 100 năm lại giảng pháp một lần, chúng ta đi Phật Quốc nghe kinh.” Isa thuận miệng nói.

“Tổ tiên của Nhiên Đăng là vương của Phật Tộc sao?” Hàn Sâm hỏi.

lsa khẽ gật đầu: “Tổ tiên của Nhiên Đăng là người có thần hoá đại năng giúp Phật tộc châm lên gen thần đăng.”

“Cường giả cấp Thần Hóa, vậy kinh hắn kể vẫn nên cố gắng nghe một chút.” Hàn Sâm nói.

Không ngờ tới Isa lại nói: “Kinh có thể không nghe, nhưng nhất định phải đi một chuyến đến Cực Lạc Tịnh Thổ của Phật Quốc.”

“Cực Lạc Tịnh Thổ?” Hàn Sâm không rõ nhìn Isa.

Isa chỉ khế mỉm cười: “Sau khi tổ tiên của Nhiên Đăng giảng kinh xong sẽ mở Cực Lạc Tịnh Thổ, một sinh vật chỉ có thể đi một lần trong đời, †a đã sớm đi qua, lần này dẫn ngươi đi chủ yếu là để cho ngươi đi một chuyến đến Cực Lạc Tịnh Thổ, điều này có lẽ sẽ có ích cho sự thăng cấp của ngươi trong tương lai.”

“Đi Cực Lạc Tịnh Thổ có ích lợi gì?” Hàn Sâm chớp mắt một cái hỏi.

“Cái này rất khó nói, may mắn thì lập tức sẽ có chỗ tốt, không may thì có thể sẽ không có lợi, đến lúc đấy ngươi tự nhiên sẽ biết, nhiều lời cũng không có tác dụng, ngoại lực không thể chạm tới được.” Isa không giải thích quá nhiều.

Trong lòng Hàn Sâm vẫn rất hiếu kỳ đối với Phật Tộc, đặc biệt là quan hệ giữa Cổ Ma và Phật Tộc, điều này cũng khiến cho Hàn Sâm muốn biết thêm chút về tình hình của Phật Tộc.

Nếu như lời Cổ Ma nói là sự thật, như vậy A Tu La và Phật Tộc cũng có quan hệ rất sâu sắc, thậm chí là Liên Minh Tu La và Ma tộc của đại vũ trụ gen cũng có thể có liên quan với Phật Tộc.

Phật Tộc và Thụy Bối Đặc Tộc có quan hệ rất tốt, hai tộc cũng cách nhau không xa, Isa lái phi thuyền xung quanh thưởng ngoạn, cũng không có vội vã chạy đi.

“Ngôi sao này tên là Huyễn Chân, có thể coi đây là một trong những †inh cầu của Phật Tộc, tinh cầu trên thực tế là do Huyễn Tộc làm chủ, một chủng tộc rất thú vị, ngươi có thể đi xem một chút” Isa lái phi thuyền cập bến tại một cảng ở tinh cầu, dẫn Hàn Sâm xuống phi thuyền.

Tuy rằng Hàn Sâm muốn đi sớm về sớm, để dành thật nhiều chút thời gian cho Kỷ Yên Nhiên, nhưng mà cũng không có cách nào thay đổi được quyết định của Isa, chỉ có thể theo Isa đi thăm Huyễn Chân tinh.

Sau khi xuống phi thuyền, Hàn Sâm nhìn thấy rất nhiều sinh vật có dáng dấp giống bóng rổ, cũng không thể nói là bóng rổ, những sinh vật kia đều tròn vo giống như bóng rổ lớn vậy, đủ mọi màu sắc màu gì cũng có, như là khối thạch hình cầu đang nẩy về phía trước trên mặt đất, trên mặt hình cầu vẫn xuất hiện một đôi mắt rất to, xem ra đang nảy mầm.

“Những thạch cầu này chính là Huyễn Tộc?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Isa gật đầu nói: “Huyễn Tộc là một chủng tộc rất đặc thù, bản thân chúng nó hầu như không có tính công kích, thế nhưng có lúc năng lực chiến đấu cũng có thể sẽ mạnh vượt quá sức tưởng tượng.”

Hàn Sâm đang muốn hỏi tại sao thì đã thấy một thạch đông hình cầu màu hồng nhạt nhảy đến trước mặt bọn họ, nháy mắt to nhìn Isa, chỉ chốc lát sau đột nhiên nghe thấy bùm một tiếng, cái kia hồng nhạt quả đông cầu tự nhiên biến thành dáng dấp của Isa.

Hàn Sâm ngạc nhiên trợn to hai mắt, ngoại trừ khí tức tương đối kém ở ngoài, thạch đông hình cầu màu hồng nhạt biến thành dáng dấp so với Isa không khác chút nào, dùng mắt thì không phân biệt được.

lsa cũng không thèm để ý, còn đưa tay sờ đầu của Huyễn Tộc kia, Huyễn Tộc hưởng thụ ở trên bàn tay nàng cọ cọ.

Hàn Sâm cũng muốn đưa tay sờ, nhưng lại bị Isa tàn nhãn trừng một cái, Hàn Sâm lúc này mới nhớ tới Huyễn Tộc kia đã biến thành dáng dấp của Isa, nếu như hắn chạm vào thì chả khác nào chạm vào Isa.

Tuy rằng cảm thấy hơi tiếc, nhưng Hàn Sâm vẫn thu tay lại.

“Hai vị khách đến thật đúng lúc, sinh mệnh mới của Huyễn Tộc bọn ta vừa ra đời không lâu, hai vị có hứng thú mua một đứa không?” Huyễn Tộc biến thành Isa vui vẻ nói.

“Ôi trời, đây là tình huống gì thế? Huyễn Tộc này là bán cả con cái sao? Tốt xấu gì bọn họ cũng nắm giữ một tinh cầu, còn có Phật Tộc bảo vệ, không đến nỗi thảm như vậy chứ?” Hàn Sâm nghe xong hơi nghi hoặc

một chút.

Hết chương 1934.

Chương 1935. Nhận nuôi

Giống như là nhìn ra được suy nghĩ của Hàn Sâm, Huyễn tộc biến thành Isa nói: “Sinh mệnh lực của Huyễn tộc chúng ta rất yếu, dưới †ình huống bình thường thì từ khi sinh ra đến lúc chết chỉ có một trăm ngày Huyễn Chân, đại khái là tương đương với một năm vũ trụ của gen đại vũ trụ. Nếu như được nhận nuôi, đạt được quan hệ cộng sinh thì có thể dựa vào những sinh vật khác tiếp tục tồn tại, tuổi thọ sẽ được kéo dài theo sinh vật được cộng sinh, cho nên phần lớn Huyễn tộc sau khi được sinh ra không bao lâu sẽ được nhận nuôi.”

Hàn Sâm lập tức hiểu, nói là nhận nuôi nhưng thật ra chính là quan hệ sống nhờ. Chỉ là không biết ký sinh như vậy có nguy hại gì đến chủ nhân hay không, hoặc là chủ ký sinh có thế nhận được chỗ tốt gì.

Rõ ràng là Huyễn tộc thường gặp những sinh vật có cùng điểm băn khoăn với Hàm Sâm. Sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Hàn Sâm, lập tức giải thích:

“Có quan hệ cộng sinh với Huyễn tộc sẽ không ảnh hưởng gì đến sinh mệnh lực của sinh vật đó. Huyễn tộc chúng ta chỉ hấp thụ một phần nhỏ năng lượng, hơn nữa chúng ta được hấp thụ nhiều hay ít đều là do chủ nhân quyết định. Một nhánh c4 hình gen dịch có thể duy trì một năm vũ trụ cho Huyễn tộc. Đương nhiên nếu muốn Huyễn tộc tiến hóa được thì cần phải tận dụng hết khả năng cung cấp năng lượng, có thể xem tình huống để định ra, vì Huyễn tộc chúng ta là bị động tiếp nhận chứ không chủ động đi hấp thụ.”

“Một nhánh c4 hình gen dịch cũng chỉ là một bữa cơm mà thôi, chút năng lượng ấy thật sự không được coi là nhiều.” Hàn Sâm nói xong, nhìn về phía Isa.

lsa vừa cười vừa nói: “Huyễn tộc là chủng tộc rất hòa nhã, nếu ngươi không muốn cung cấp năng lượng cho chúng nó, thì dù chúng nó có suy kiệt đến chết cũng không chủ động cướp đoạt. Ngoại trừ tiêu hao chút xíu năng lượng thì ngươi cũng không có nguy hiểm gì. Tất nhiên, nếu ngươi muốn thật sự bồi dượng một Huyễn tộc cấp cao, thì sẽ cần phải cung cấp nhiều năng lượng hơn, vì chúng thăng cấp khó hơn quý tộc bình thường rất nhiều.”

“Như vậy à, vậy ta nhận nuôi mấy Huyễn tộc.” Hàn Sâm nghĩ nghĩ, nói. Những Huyễn tộc này rất là đáng yêu lại không có ảnh hưởng gì lớn, Hàn Sâm không muốn để bọn nó chết sớm như vây.

Mang mấy con về làm bạn chơi cùng với đám Bảo nhỉ cũng tốt. Dù sao thì hắn cũng không thiếu chút đồ ăn này.

“Khách nhân tôn quý, hết sức xin lỗi, vì để tránh cho Huyễn tộc bị vứt

bỏ, nên một sinh vật chỉ có thể nhận nuôi một Huyễn tộc.” Huyễn tộc nói.

“Vậy được rồi, ta nhận nuôi một Huyễn tộc trước đã.” Hàn Sâm nói.

“Đa tạ, mời đi theo ta.” Huyễn tộc đi trước dẫn đường, đưa Hàn Sâm và Isa đến bến cảng.

Ở Huyễn Chân tinh, ngoại trừ nơi gần bến cảng tương đối hiện đại còn lại những nơi khác đều là dáng vẻ nguyên thủy. Có thể thấy rõ trên thảo

nguyên mênh mông xanh ngát là một đám hình cầu giống như bị đông lại màu sắc rực rỡ nhảy tới nhảy lui giống như tiến vào thế giới cổ tích vậy.

Đi đến thảo nguyên, Huyễn tộc biến thành Isa chỉ vào Hàn Sâm hô to một câu: "Mấy đứa, vị khách này muốn nhận nuội một bé, có ai muốn đi cùng với hắn không nào."

Vừa nói đã thấy một đám cầu nhỏ đông lạnh màu sác rực rỡ nhanh chóng nhảy nhảy qua đây, vây quanh Hàn Sâm hưng phấn nhảy lên nhảy xuống, ríu rít gọi loạn: "Chọn ta nè… Chọn ta nè."

"Cái này phải chọn thế nào?" Hàn Sâm nhìn một đàn Huyễn tộc, nhất thời không biết phải làm thế nào.

"Bản thân Huyễn tộc không có khác biệt gì lớn, bọn nó phát triển thế nào sẽ có liên quan đến năng lượng sau này lấy được từ sinh vật cộng sinh. Ngươi cứ chọn con mình thích là được rồi." Isa nói.

"Chọn ta nè… Chọn ta nè…" Cả một đám Huyễn tộc mở to đôi mắt ngây thơ đáng yêu, gọi tới gọi lui trước mặt Hàn Sâm hi vọng Hàn Sâm sẽ chọn chúng.

Hàn Sâm tiện tay chọn một con hình thể tương đối nhỏ, nó là một qủa cầu đông lạnh màu vàng chỉ nhỏ bằng nắm tay. Hàn Sâm nâng nó trên lòng bàn tay nói: "Chọn nó đi."

Những tiểu Huyễn tộc khác đều có chút thất vọng rời đi, tiếp tục chơi đùa trên thảo nguyên gần đó cùng đợi những sinh vật khác đến nhận nuôi.

"Mời quý khách nhỏ một giột máu của mình lên đỉnh đầu nó, như thế là có thể xác lập quan hệ cộng sinh." Huyễn tộc nói.

Hàn Sâm nghe theo, nhỏ một giọt máu trên đầu quả cầu đông lạnh màu vàng. Sau đó liền nhìn thấy huyết dịch trực tiếp thấm vào, nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa.

Khi huyết dịch hoàn toàn biến mất, Hàn Sâm lập tức cảm giác được giữa mình và tiểu Huyễn tộc hình thành một liên kết kỳ diệu nào đó, giống như

có thể đọc hiểu được suy nghĩ của tiểu Huyễn tộc.

Hình như Tiểu Huyễn tộc rất là vui thích, nhảy nhảy trong lòng bàn tay Hàn Sâm.

“Nó tên là gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Huyễn tộc không có tên, nếu ngươi thích thì có thể đặt cho nó một cái †ên.” Huyễn tộc biến thành Isa nói.

“Vậy thì gọi là Phao Phao đi.” Hàn Sâm nghĩ nghĩ nói. Dù sao thì hắn cũng không có thiên phú đặt tên, bản thân nghe thấy thuận tai là được.

Sau khi nhận nuôi Phao Phao, Isa đưa Hàn Sâm rời khỏi Huyễn Chân tinh, tiếp tục tiến về Phật tộc, dị chủng không gian lớn nhất Phật quốc. Trên đường đi Isa mới nói cho Hàn Sâm biết nhận nuôi Huyễn tộc có lẽ sẽ có chút tác dụng ở Cực Lạc Tịnh Thổ cho nên mới ghé qua Huyễn Chân tinh.

Han Sâm muốn hỏi rốt cuộc thì Huyễn tộc có thể làm được gì nhưng Isa rõ ràng có tâm sự gì đó, không tiếp tục nói chuyện với hắn.

Phật tộc còn hưng thịnh hơn cả Thụy Bối Đặc tộc, phạm vi tỉnh vực thuộc khống chế của họ rất lớn, có rất nhiều dị chủng không gian nhưng đại bản doanh chân chính của Phật tộc chình là “Phật quốc”. Phật quốc là một dị chủng không gian cỡ lớn không thua kém gì Nguyệt Chi Hiệp chỉ là bên trong không có nhiều tinh cầu mà chỉ có một đại lục lơ lửng trên tinh không. Thế nhưng cái đạo lục kia còn lớn hơn cả một tinh vực, gần như không cách nào tưởng tượng được.

Isa không để lộ thân phận của mình mà chỉ dung thân phận Thụy Bối Đặc bình thường tiến vào Phật tộc. Phật quốc rất cởi mở với bên ngoài, có thể thấy được rất nhiều các loại chủng tộc khác nhau trong thành phố, số lượng Phật tộc ngược lại không quá nhiều.

Hàn Sâm kinh ngạc phát hiện bên người rất nhiêu Phật tộc hoặc chủng tộc khác đều mang theo một Huyễn tộc, tỉ lệ phổ biến rất cao.

Isa nói: “Trước khi đi nghe giảng kinh, ta có một số việc cần làm, tự ngươi đi tham quan một chút Phật quốc trước đi, tăng thêm chút kiến thức, lát nữa ta sẽ tự đi tìm ngươi.”

Vừa dứt lời, Isa đã quay người rời đi, thân ảnh biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại một mình Hàn Sâm đứng trên đường.

Hàn Sâm bất đắc dĩ, chỉ có thể đi một vòng gần đó. Tất cả mọi thứ ở Phật quốc quả thật là đã tạo cho hắn chút cảm giác mới mẻ, những đồ vật Hàn Sâm chưa từng thấy chưa hề nghe có ở khắp nơi làm cho hắn không bị cảm thấy nhàm chán.

Một nơi hẻo lánh nào đó trong thành phố của Phật quốc có một người đàn ông mặc một bộ trang phục kỳ quái đang giơ tâm biến không ai hiểu được trên tay, ngồi sau cái bàn hỏng trên đường phố. Lão thần híp mắt hút thuốc.

Chỉ trong chốc lát sau, một lão nhân Phật tộc vẻ mặt lo lắng đi qua trước cái bàn hỏng. Cái tấm biển trong tay người đàn ông không biết †ại sao lại rơi xuống nện lên cái đầu sáng chói của lão nhân Phật tộc.

“Ngươi bị làm sao đấy?” Lão nhân Phật tộc xoa xoa cái đầu trọc, trừng người đàn ông kia một cái nhưng lại không có tâm trạng nói thêm, vội vã muốn đi.

“Vị phật hữu này, ta thấy hai mắt ngươi vô thần, ấn đường biến thành màu đen, hắc khí chiếm cứ phía trên Thiên Linh, chắn hẳn gần đây trong nhà xảy ra chuyện không lành…” Người đàn ông giữ lão nhân Phật tộc lại, vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Hết chương 1935.

Chương 1936. Phật Bích

Hàn Sâm đang đi lại không mục đích trên đường thì tâm thần chợt động, ánh mắt nhìn về phía trước. Chỉ nhìn thấy một phật nữ xinh đẹp như tranh

đứng trong đám người trên phố dài đang cười gật đầu với Hàn Sâm.

“Phật nữ Bất Ngữ?” Hàn Sâm có chút kinh ngạc.

“Nếu như Hàn cư sĩ có nhu cầu, Bất Ngữ có thể đưa ngươi đi tham qua danh lam thắng cảnh của Phật quốc.” Phật nữ Bất Ngữ đi tới trước mặt Hàn Sâm, có chút bày lý nói.

“Vậy thì làm phiền rồi.” Hàn Sâm cũng không khách khí.

Muốn tránh được tai mắt của Phật tộc ở Phật quốc gần như là chuyện không thể. Đằng nào Hàn Sâm cũng không có việc gì làm, không nói đến phật nữ còn sẵn lòng làm hướng dẫn viên du lịch, Hàn Sâm cũng không tiện từ chối. Dù sao thì phật nữ Bất Ngữ cũng là một đại mỹ nhân, nhìn vẫn rất đẹp mắt.

“Thế thì mời Hàn cư sĩ đi theo Bất Ngữ đến đây, hy vọng Bất Ngữ sẽ không làm ngươi thất vọng.” Phật nữ Bất Ngữ mỉm cười dẫn Hàn Sâm đi dọc theo con phố dài.

Hàn Sâm cảm thấy có chút kỳ quái, sinh vật các tộc trong thành phố này nhiều như vậy mà lại không có một người nào nhận ra phật nữ Bất Ngữ, cũng không có ánh mắt khác thường nào nhìn về phía này làm cho hắn có chút nghỉ hoặc.

Giống như nhìn ra được nghỉ vấn trong lòng Hàn Sâm, phật nữ Bất Ngữ vừa đi vừa mỉm cười, nói: “Phật tộc không ham hư vinh, Bất Ngữ cũng rất ít khi dùng mặt thật của mình đi lại bên ngoài.”

“Thì ra là thế.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, cũng không khách khí, ngược lại còn hỏi: “Không biết gần đây có nơi nào thú vị, không bằng phật nữ giới thiệu cho ta một vài nơi đi.”

“Hàn cư sĩ gọi ta là Bất Ngữ là được rồi.” Phật nữ Bất Ngữ dừng một chút, lại nói tiếp: “Danh lam thắng cảnh bình thường sợ rằng không không lọt được vào nhãn pháo của Hàn cư sĩ cách đây hơn bốn trăm dặm có một nơi là Hoan Hỉ Phật Bích, là bực ảnh lưu niệm một vị Phật Vương Bán Thần Hóa của Phật tộc ta. Có lẽ thứ đó đáng giá để Hàn cư sĩ nhìn qua.”

“Vậy ngươi cũng gọi ta Hàn Sâm đi, cữ sĩ cư sĩ nghe có chút không được tự nhiên.” Hàn Sâm cũng cười nói.

Phật nữ Bất Ngữ gật đầu đồng ý, vừa đi vừa giới thiệu về nguồn gốc của Hoan Hỉ Phật Bích. Ngoài những tiếng nói như châu ngọc còn có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, tính ra thì trên đường đi cũng khôn bị nhàm chán.

Cái gọi là Hoan Hỉ Phật Bích thật ra không phải là do Hoan Hỉ Phật Vương lưu lại mà là có một vị Phật đồ vẽ một bức họa vì Hoan Hỉ Phật Vương sau đó được khắc lên thạch bích. Sau này được hậu bối gọi là Hoan Hỉ Phật Bích.

Hoan Hỉ Phật Vương thì tất nhiên không cần phải nói, là một vị Bán Thần Hóa vô cùng có danh tiếng trong Phật tộc nhưng cũng đã mất từ rất nhiều năm trước, chỉ có danh tiếng của Hoan Hỉ Phật Vương vẫn còn được lưu truyền trong Phật tộc, đến này vẫn được người biết đến.

Vị Phật đồ vẽ bức họa cho Hoan Hỉ Phật Vương cũng không phải người bình thường mà là một nhân vật truyền kỳ.

Nếu như nói trong tộc nào có nhiều ngoại tộc nhất thì không thể nghỉ ngờ chính là Phật tộc. Trên cả Phật quốc, dân số Phật tộc chỉ chiếm không đến 1%, còn lại đều là ngoại tộc. Những hạng người thiên tài tung hoành ngang dọc trong đó không thiếu.

Ngoại tộc nổi dánh trong Phật tộc rất nhiều, trong đó không thiếu vương giả.

Vị vẽ bức họa Hoan Hỉ Phật Vương là một Công Tước ngoại tộc tên Tân La. Hắn vô cùng ngưỡng mộ Hoan Hỉ Phật Vương nên dù thế nào đi nữa thì hắn cũng hy vọng có thể được vẽ một Phật tượng cho Phật Vương.

Trong đó còn có nhiều câu chuyện phức tạp hơn, Tân La Công Tước hặp Hoan Hỉ Phật Vương mười lần đều không được như nguyện. Đến tận lần thứ mười một, Hoan Hỉ Phật Vương mới cho phép hắn vẽ lại một bức họa lưu niệm, cũng vì thế mới để lại Hoan Hỉ Phật Bích được tán dương muôn đời.

Sau khi vị Tân La Công Tước hoàn thành Hoan Hỉ Phật Bích lập tức bế quan tu luyện. Thời điểm xuất quan là ba năm sau và khi đó hắn đã là cấp Vương, về sau lại càng giống Hoan Hỉ Phật Vương, thành tựu là Bán Thần Hóa.

Chuyện này là một đoạn giai thoại nổi danh ở Phật tộc, Tân La Vương cũng là một vị vương giả rất nổi tiếng trong Phật tộc. Nhưng cũng giống như Hoan Hỉ Phật Vương, đã sớm bị chôn vùi trong dòng thời gian lịch sử đầy bụi bặm, những điều thế nhân biết chỉ còn lại một ít về Hoan Hỉ Phật Bích cùng với truyền thuyết về La Vương.

Hàn Sâm nghe đến say sưa, đến khi nghe hết câu chuyện thì hai người cũng đã đến Hoan Hỉ Phật Bích ở Dục Thiên Nhai.

Vốn Hàn Sâm cho rằng di tích thần thánh thế này sẽ được Phật tộc bảo vệ hết sức nghiêm ngặt mà lại không nghĩ tới xung quanh đến cả một hàng rào cũng không có. Bọn họ có thể trực tiếp đi tới trước Hoan Hỉ Phật Bích.

Hoàn Hỉ Phật Bích được khắc trực tiếp lên một mặt sườn đồi trên vách núi đá cao hơn mười trượng, trong khí thế hào hung mang theo một chút cảm giác khác thường.

Hàn Sâm đứng trên thềm đá phái xa quan sát Hoan Hỉ Phật Bích, không khỏi có chút nghi ngờ, hỏi: “Không phải nói là tượng của Hoan Hỉ Phật Vương sao? Tại sao trên Phật Bích lại có hai vị Phật Đà? Vị nào mới lầ Hoan Hỉ Phật Vương?”

Trên vách núi đá có một tôn Phật Đà ngồi khoanh chân trên đài sen, khuôn mắt mỉm cười hiền từ. Tuy nhên vẫn còn tượng của một vị phật nữ vòng hai chân bên hông Phật Đà còn hai tay thì ôm lấy cổ Phật Đà, môi chạm vào môi Phật Đà.

Phật nữ Bất Ngữ mỉm cười nói: “Không phải trong Thụy Bối Đặc tộc có †hần Tình Yêu sao? Hoan Hỉ Phật Vương là thần Tình Yêu của Phật tộc †a, Hoan Hỉ Phật Vương còn gọi là Minh Vương, phật nữ kia là Minh Phi. Hai vị đều là Bán Thần Hóa, nên đều có thể gọi là Hoan Hỉ Phật Vương.

“Thì ra là thế.” Ngoài miệng Hàn Sâm nói như vậy nhưng trong lòng thầm nghĩ: “Đây không phải là song tu sao, ta còn tưởng Hoan Hỉ Phật Vương thế nào, thì ra là một lão sắc quỷ.”

“Sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc bất dị không, không bất dị sắc. Nơi sắc đến, cũng là nơi Phật hóa.” Vẻ mặt phật nữ Bất Ngữ ngiêm túc, nghiêm mặt nói với Hàn Sâm.

“Ta không hiểu những thứ này, xem ra ta vô duyên với Phật pháp rồi. Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Phật nữ Bất Ngữ cũng mỉm cười: “Hữu duyên hay vô duyên, ta không thể giải được, nhưng ngươi có thể nhìn Phật Bích này nhiều một chút, biết đâu sẽ ngộ ra điều gì đó. Tương truyền rằng năm đó khi Tân La Vương vẽ Hoan Hỉ Phật Bích đã lĩnh ngộ được Hoan Hỉ Đại Đạo và hòa Hoan Hỉ đạo vào bức tranh. Nếu có duyên có lẽ sẽ nhanh chóng lĩnh ngộ được đạo lý.”

Hàn Sâm cẩn thận quan sát Hoan Hỉ Phật Bích nhưng nhìn thế nào cũng không nhìn ra được đại đạo, không khỏi cười khổ nói: “Xem ra ta thật sự không có duyên với Phật, nhìn thế nào cũng không lĩnh ngộ được đạo lý trong đó.”

“Bất Ngữ ngược lại có một phương pháp có thể giúp ngươi thấy được đạo lý trong đó, chỉ cần Bất Ngữ ra tay giúp đỡ là được. Không biết ngươi có nguyện ý không?” Phật nữ Bất Ngữ nhìn Hàn Sâm bằng đôi mắt xinh đẹp, nói.

“Ngươi chịu hỗ trợ ta, đương nhiên là cầu còn không được.” Hàn Sâm cười nói.

“Được, vậy người nhìn vào mắt của ta, nhìn xem trong mắt ta có gì?” Phật nữ Bất Nữ cười tủm tỉm đối mặt với Hàn Sâm, đôi mắt như làn nước mùa thu dâng lên chút gợn sóng.

Hàn Sâm nhìn vào đôi mắt của phật nữ Bất Ngữ chỉ cảm thấy ánh mắt kia thật sự xinh đẹp, trong ánh sáng lộ ra một vẻ phông tình khỏ tả, đôi mắt trong veo như nước làm người ta không nhịn được mà hãm sâu vào đó.

Hàn Sâm cảm giác ánh mắt của mình giống như sắp bị hút vào đôi mắt của phật nữ Bất Ngữ. Trong đôi mắt sáng như gương kia, Hàn Sâm dường như thấy ảnh ngược của mình.

Chỉ là hình ảnh này có chúy kỳ quái, vậy mà lại không có mảnh vải nào. Hắn trong đôi mắt như làn thu thủy của phật nữ cứ không mảnh vải che thân như vậy.

Bùm!

Hàn Sâm lập tức cảm giác trong đầu mình nổ bùm một tiếng, vô số suy nghĩ đen tối lan ra, trong đó có rất nhiều hình ảnh khiến người ta phải mặt đỏ tim đập.

Đôi mắt như làn nước mùa thu của phật nữ Bất Ngữ nhìn Hàn Sâm,

khoe miếng nhếch lên một nụ cười kỳ dị.

Hết chương 1936.

Chương 1937. Phản phệ

“Minh Phi lấy dục ái để nuôi dưỡng Ma Thần Minh Vương tàn bạo, dụ

dỗ hắn mở ra Phật trí, cuối cùng thành Phật Vương. Ngay cả Ma Thần tàn nhẫn cũng không thể chống lại thì làm sao ngươi có thể chống đỡ được?” Trong lòng phật nữ Bất Ngữ có chút đắc ý.

Lần trước đến tộc Rebect than gia hội giao lưu, phật nữ Bất Ngữ bị một kiếm của Cố Khuynh Thành đánh bại nhưng trong lòng vẫn không chịu phục.

Lần này, Hàn Sâm đến Phật quốc, sau khi nàng biết đã chủ động đi tìm Hàn Sâm. Tròng lòng nàng đã tồn tại ý nghĩ muốn hòa lại ván này.

Đưa Hàn Sâm đến Hoan Hỉ Phật Bịch vốn chính là kế hoạch của nàng. Mượn cảnh ý trên Hoan Hỉ Phật Bịch cộng thêm Minh Dục Chi Pháp nàng tu luyện làm nhiều loạn ý chí của Hàn Sâm.

Phật nữ Bất Ngữ không dám để cho Hàn Sâm lập địa thành Phật nhưng khiến cho hắn sinh lòng yêu thích, gieo vào lòng hắn hạt giống ái dục thì vẫn dám nắm chắc.

Chỉ cần ý chí của Hàn Sâm dao động sẽ bị phật nữ Bất Ngữ gieo hạt giống xuống. Như vậy thì về sau sẽ khó ra tay được với phật nữ Bất Ngữ, bất kể là chuyện gì cũng khó cạnh tranh được với phật nữ Bất Ngữ.

Chỉ có điều, biện pháp này không phải người nào cũng có thể dùng được. phật nữ luyện được Minh Dục Chi Pháp cũng không nhiều mà phật nữ Bất Ngự được xem là một vị xuất sắc trong đó.

Đương nhiên cái này còn phải cảm tạ truyền thừa của Bất Ngữ Phật Vương. Năm đó, Bất Ngữ Phật Vương tu luyện qua nên phật nữ Bất Ngữ mới có thể thừa kế được.

Phật nữ Bất Ngữ xinh đẹp chuyển động, trong đó là ý kiều mị vô hạn, thầm nghĩ: “Đến đây đi, đến đây đi. Chờ đến lúc ý chí của ngươi trở nên mê loạn ta sẽ đánh thức ngươi, xem ngươi có xấu hổ hay không.”

Nghĩ như vậy, tâm trạng nàng không khỏi tốt lên. Đôi mắt đẹp kia cũng không nhịn được mà đánh giá Hàn Sâm.

Tướng mạo của Hàn Sâm không kém Phật tộc là mấy, thẩm mĩ quan vẫn tương đối là nhất quán.

Trong mắt phật nữ Bất Ngữ, tướng mạo của Hàn Sâm chỉ có thể được coi là trung thượng, khuôn mặt quá cương nghị, không thể nói là tuấn 1ú.

Nhưng làn da của Hàn Sâm lại tốt đến lạ thường, trong suốt như ngọc lại vô cùng mịn màng. Đến cả phật nữ Bất Ngữ cũng vô cùng đố ky.

Nhưng thứ làm cho phật nữ Bất Ngữ kinh ngạc nhất chính là đôi mắt của Hàn Sâm. Đôi mắt kia không thể nói là đẹp nhưng lại có một loại mị lực

khó có thể nói thành lời.

Rõ ràng chỉ là một đôi mắt phượng nhưng lại làm cho người ta có cảm giác cảm nhìn càng thấy đẹp, càng nhìn càng thấy thích thú rồi không tự chủ được mà đắm chìm vào trong đôi mắt đen như hồ sâu kia.

Dần dần, trên mặt phật nữ Bất Ngữ đã dâng lên hai luồng đỏ ửng, ánh mắt cũng trở nên không thích hợp. Nàng không kiềm chế được ngày càng lại gần Hàn Sâm, đôi mắt đẹp đã lộ ra ý xuân rung động còn đôi môi đỏ mọng cũng dần dần đến gần Hàn Sâm.

“Sao càng nhìn càng thấy hình như hắn có chút khác biệt…” Phật nữ Bất Ngữ lẩm bẩm, tim đập càng lúc càng nhanh, chỉ cảm thấy người †rước mắt càng ngày càng làm cho nàng trầm mê, càng ngày càng giống cái hình bóng nàng tưởng tượng trong lòng.

Hơi thở của phật nữ Bất Ngữ trở nên hỗn loạn, môi bắt đầu phát ra những âm thanh thở gấp nhè nhẹ, trong đôi mắt mị ý như tơ kia giống như hận không thể kéo Hàn Sâm đến.

Cánh tay ngọc dưới áo bào trắng không biết đã đặt trên cổ Hàn Sâm †ừ lúc nào, đôi môi đỏ mọng đã sắp dán vào môi Hàn Sâm.

Một ngón tay đột nhiên đè trên môi đỏ mọng của phật nữ Bất Ngữ làm thần chí của phật nữ Bất Ngữ lập tức thanh tỉnh lại.

Ị”

“Không nên tùy tiện nếm thử, sẽ nghiện đấy!” Một ngón tay của Hàn Sâm đặt trên đôi môi đỏ mọng của phật nữ Bất Ngữ, cười tủm tỉm nói.

Hai gò má của phật nữ Bất Ngữ lập tức nóng như lửa đốt, mềm mại hừ một tiếng rồi nhanh chóng lui về sau. Tâm trạng của nàng đang vô cùng bối rối, đến cả dũng khí đối mặt với Hàn Sâm cũng không có, chỉ hận không thể tìm cái lỗ chui xuống.

“Thật có lỗi, Bất Ngữ vừa mới nhớ đến có một chuyện quan trọng còn

chưa làm xong, chỉ có thể thật hứa. Mong các hạ thứ lỗi.” Phật nữ Bất Ngữ thần hồn phách lạc rời đi mà giống như chạy trốn vậy.

Nhìn bộ dạng chật vật vội vàng rời đi của phật nữ Bất Ngữ, Hàn Sâm cảm thấy có chút buồn cười.

Ý chí của hắn có thê so với đại lão cảnh giới Hóa Thần, làm sao có thể bị chút Minh Dục thuật của phật nữ Bất Ngữ làm dao động.

Minh Dục thuật của phật nữ Bất Ngữ không thể làm dao dộng Hàn Sâm mà còn chị ý chỉ của Hàn Sâm cắn trả ngược lại làm mất tâm cảnh. Nếu không nàng đã không thất thố rời đi như thế.

Sau khi phật nữ Bất Ngữ rời đi, một mình Hàn Sâm đứng trên thêm đá quan sát Hoan Hỉ Phật Bích.

Hắn thật sự không nhìn ra được cảnh ý của bức Phật Bích có gì đặc biệt. Bây giờ phật nữ Bất Ngữ đã đi rồi, Hàn Sâm liền phóng xuất Động Huyền Khí Tràng, cẩn thận quan sát Phật Bích.

“Thì ra là thế.” Hàn Sâm nhìn mấy lần đã thu hồi Động Huyền Khí Tráng không nhìn nữa hoặc có thể nói là khinh thường nhìn.

Đang chuẩn bị rời khỏi thì đã có mấy người kết bạn đi đến, dường như là đến đây để quan sát Hoan Hỉ Phật Bích.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn qua, cảm thấy những người kia dáng dấp rất giống nhân loại chỉ là trên đầu đều có sừng. Thế mà Hàn Sâm có biết một người đứng đầu.

“Lạc Cực, vậy mà hắn lại không chết?” Trong lòng Hàm Sâm có chút kinh ngạc.

Lúc trước ở Kate tinh hắn gặp được công tử Ma tộc, công tử Lạc Cực, sau đó được Lạc Cực mời đi vào Ma cùng nhau. Kết quả vào ngay lúc gặp phải nguy hiểm, Lạc Sâm lập tức vứt bỏ Hàn Sâm một mình tiến vào chỗ sâu sa mạc.

Về sau Hàn Sâm không gặp lại hắn nữa, còn tưởng hắn chết rồi.

Không nghĩ tới hắn cũng chưa chết trong Ma, lại còn đến Phật quốc. Xem ra tu vi của hắn cũng tắng không ít.

Vậy mà còn tấn thăng nhanh hơn cả Hàn Sâm, đã đến cấp Bá Tước.

Lạc Cực nhìn thấy Hàn Sâm rõ ràng là có ngây ra một lúc, nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi: "Ngươi chính là đệ tử của Nữ hoàng Đao Phong, Hàn Sâm?"

"Đúng vậy, tại hạ chính là Hàn Sâm, các hạ là?" Lúc đó Hàn Sâm lấy hình dáng của Kim Tệ để gặp Lạc Cực, nên tất nhiên là Cực Lạc không nhận ra hắn chính là Kim Tệ.

"Tại hạ Ma tộc Lạc Cực." Lạc Cực dẫn theo mấy Ma tộc đi tới, cười nói với Hàn Sâm: "Chắc hẳn ngươi đến Phật quốc là vì muốn tiến vào Cực Lạc Tịnh Thổ. Không bằng ta và ngươi đi chung, ngươi thấy thế nào?"

"Tại hạ còn có những chuyện khác, chỉ sợ phải làm các hạ thất vọng rồi." Dứt lời, Hàn Sâm cáo từ rời đi.

Hắn đã được chứng kiến phẩm hạnh của Lạc Cực, làm sao còn có thể hợp tác với hắn.

"Không biết điều." Sau khi Hàn Sâm đi, một Ma tộc đi theo Lạc Cực nhìn về phía bóng lưng hắn, hừ lạnh nói.

Lạc Cực khẽ xua tay: "Tuy gen của tên này không ổn định nhưng thiên phú kỹ pháp lại rất tốt. Còn được Nữ hoàng Đao Phong thu làm đệ tử bồi dưỡng trọng điểm, không thể tùy tiện đắc tội. Chuyến đi đến Cực Lạc Tịnh Thổ lần này rất quan trọng với ta nên tuyệt đối không thể có bất kỳ sư xuất nào. Các ngươi cũng kiếm tốn một chút đi, đừng gây phiền toái cho ta."

"Vâng, công tử." Đám Ma tộc vội vàng đồng ý.

Hàn Sâm một mình đi về phía Tây, không còn nhiều tâm trạng đi thưởng thức phong cảnh mà chỉ một lòng muốn đến Phật thành nơi Nhiên Đăng Thủy Tổ giảng kinh. Sau đó đi một chuyến đến Cực Lạc Tịnh Thổ gì đó rồi nhanh chóng về với vợ mình.

Nhưng chỉ hơn hai ngày, Hàn Sâm đã tới Phật thành. Vừa mới đến Phật thành, tâm mắt Hàn Sâm dò xét bên trong. Đột nhiên hắn thấy được một bóng người quen thuộc trong đám người có nhiều chủng tộc.

“Sao hắn lại ở chỗ này?” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, nhìn về phía thân ảnh kia thì đã thấy thân ảnh đó đi vào một cái ngõ nhỏ rồi biến mất không thấy nữa.

Hàn Sâm đi nhanh về phía cái ngõ nhỏ kia nhưng vẫn không thấy được thân ảnh kia nữa.

“Hình như là ta bị hoa mắt rồi đúng không? Thiên Tru không thể nào ở chỗ này được. Nếu không có ta dẫn hắn ra thì hắn không thể rời khỏi nơi ẩn núp mới đúng.” Tròng lòng Hàn Sâm nghĩ vậy nhưng vẫn cảm thấy có chút không thích hợp. Cái thân ảnh kia thật sự rất giống Thiên Tru Thánh đồ.

Hết chương 1937.

Chương 1938. Phật tiền đại đạo

Hàn Sâm xoay vài vòng ở xung quanh, cũng không có thấy hình bóng khá giống Thiên Tru Thánh đồ kia.

“Có lẽ ta thật sự bị hoa mắt rồi.” Hàn Sâm lắc đầu, tìm một chỗ bên trong Phật thành ngồi xuống.

Toàn bộ Phật thành cứ như được đúc từ vàng ròng, ngay cả viên gạch cũng là màu vàng, nhìn cực kì khí phái, bốn phía đều có thể nhìn thấy pho tượng của Phật tộc, việc này khiến cho Hàn Sâm thích ứng không kịp.

“Không biết khi nào Isa mới tới.” Hàn Sâm đợi ở đây hai ngày mà vẫn chưa nhìn thấy Isa, không khỏi có chút vội vàng nôn nóng.

Khắp nơi bên trong Phật thành đều có người đi đàm luận về việc Nhiên Đăng Thủy Tổ giảng kinh, ngay cả con dân bình thường của Phật quốc,

không cần biết có phải là tộc nhân Phật tộc hay không, đều có thể đi vào nghe giảng, cũng không có hạn chế gì.

“Chẳng trách Isa nói cái kinh này có nghe hay không cũng không sao cả, cái thứ gọi là pháp không truyền Lục Nhĩ, giảng kinh giống như vậy, coi dù thật sự có cái gì huyền ảo, cũng sẽ trở thành đồ bỏ.” Hàn Sâm thầm nghĩ, thân thể đã đi tới trước một pho tượng Phật.

Nơi này nổi danh là Phật tiền đại đạo của Phật thành, nối thẳng đại đạo này đến Nhiên Đăng Phật điện của Nhiên Đăng Thủy Tổ, đường rộng mười trượng, hai bên có ba ngàn pho tượng Phật Đà thân vàng kim.

Nghe nói mỗi một vị Phật Đà đại biểu cho một phương thế giới, ba ngàn Phật Đà tức là ba ngàn thế giới. Phật tộc có một môn gen thuật ba ngàn thế giới, nghe nói bắt nguồn chính là từ ba ngàn pho tượng Phật Đà thân vàng này.

Hàn Sâm tuy rằng không quá tin tưởng, nhưng lúc nhàn rỗi không có gì làm thì đến đây xem một chút, cũng có thể thu hoạch được cái gì cũng khó nói.

€ó lẽ là bởi vì Nhiên Đăng Thủy Tổ đang giảng kinh, mà rất nhiều người ngoại tộc đứng ở Phật tiền đại đạo, hơn nữa cũng đều giống như Hàn Sâm, trên người đều mang một Huyễn tộc.

Phao Phao trên người Hàn Sâm nhảy tới nhảy lui, có vẻ vô cùng hưng phấn.

Trí lực của Huyễn tộc phát dục rất chậm chạp, cho nên tính tình của bọn nó đều rất đơn giản, cũng không có quá nhiều phương thức biểu hiện phức tạp.

Muốn đạt tới loại trình độ huyễn hóa được thành Isa như Huyễn tộc kia, ít nhất cũng phải tốn mấy chục năm, hơn nữa còn cần phải được cung cấp lượng lớn nguồn năng lượng để Huyễn tộc trưởng thành mới được.

Ba ngàn pho tượng Phật Đà mỗi cái có tư thái khác nhau, không cái nào trùng lặp lại cái nào, Hàn Sâm đi nhìn kỹ từng cái, chỉ để giết thời gian mà thôi.

Đến lúc đi đến chỗ tượng Phật Đà thứ hai trăm, hắn đột nhiên nhìn thấy phật nữ Bất Ngữ cùng với mấy người ngoại tộc cũng đang đi tới Phật tiền đại đạo, nhìn thân phận của mấy người ngoại tộc kia cũng không thấp, phật nữ Bất Ngữ có lẽ là cùng bọn họ đến tham quan ba ngàn Phật Đà.

Hàn Sâm sau khi dò xét một chút, không khỏi có chút kinh ngạc, mấy người ngoại tộc kia vậy mà không ai giống nhau, mỗi người đều đến từ một tộc đàn khác nhau, trong đó lại còn có một người đến từ Vũ tộc.

Từ khi Vũ tộc bị xoá tên, sẽ rất ít khi nhìn thấy bọn họ hoạt động ở bên ngoài Thánh Thiên Đường, ở chỗ này có thể nhìn thấy Vũ tộc cũng coi như rất hiếm gặp.

Cái người Vũ tộc kia Hàn Sâm đương nhiên không biết, nhưng bên trong đám người, có một người mà Hàn Sâm cũng có quen biết, Đại Tặc Thiên Hải Nhi, nàng vậy mà cũng tới Phật thành.

“Xem ra các tộc đều rất xem trọng Cực Lạc Tịnh Thổ nha, không biết bên trong Cực Lạc Tịnh Thổ rốt cuộc có chỗ tốt gì. Cũng không biết Isa nghĩ cái gì, vậy mà không nói rõ ràng mọi chuyện cho ta biết, rất hoài nghỉ rốt cuộc ta có phải đệ tử của nàng hay không, hay là đầu óc của nàng bị lừa đá hỏng rồi.” Hàn Sâm có chút bất đắc dĩ.

Cũng may Hải Nhi cũng chỉ biết trạng thái khi không mặc chiến giáp Động Huyền của Hàn Sâm, chính là bộ dáng của Kim Tệ, nàng hẳn là không thể nhận ra hình dạng chân thực của hắn, nếu không, nói không chừng nàng sẽ ngay lập tức liều mạng với Hàn Sâm.

Ngoại trừ Hàn Sâm ra, còn có một tên Ngưu Đầu Nhân, dáng dấp rất giống với Ngưu Ma Vương vừa đen vừa khỏe, không phải tộc Chao, có lẽ cùng một hội với tên Ngưu Đầu Nhân mà Hàn Sâm gặp ở Rebet.

Còn ba người còn lại, một người dáng dấp giống như một con chuồn chuồn, còn có một người trên đầu có ba khuôn mặt cùng sáu cánh tay, người cuối cùng rõ ràng là một người đàn ông có đuôi rắn của tộc Kana.

Mấy tên này nhìn từng người thì rất khí tràng bất phàm, có lợi hại hay không thì Hàn Sâm không biết, nhưng nhìn lai lịch thân phận đều rất không

bình thường.

Hàn Sâm thu hồi ánh mắt, không tiếp tục đi đánh giá bọn hắn nữa, quay người tiếp tục xem những pho tượng Phật kia. Hàn Sâm không muốn chạm mặt với Hải Nhi, để tránh bị nàng nhìn ra sơ hở gì.

“Phật nữ, chuyến đi đến Cực Lạc Tịnh Thổ lần này, không biết có bao nhiêu sinh linh có thể đến Bỉ Ngạn.” Người đàn ông của tộc Kana mở miệng nói với phật nữ Bất Ngữ.

“Lần này các tộc phái tới thiên tài chỉ sĩ nhiều vô kể, đến lúc đó đương nhiên sẽ có rất nhiều vị có thể qua được Bỉ Ngạn, mấy vị đó đều là tinh anh nhất tộc, thiên phú dị bẩm khác biệt người phàm tục, chỉ cần trong lòng không có tạp niệm, tất nhiên có thể đi qua Bỉ Ngạn.” Phật nữ Bất Ngữ nhàn nhạt nói.

Ngưu Đầu Nhân hừ lạnh một tiếng: “Vậy cũng chưa chắc, ngay từ đầu Cực Lạc Tịnh Thổ mở ra nhiều lần như vậy, mỗi lần có thể đi qua Bỉ Ngạn lại không nhiều hơn mười người, nghĩ đến số lượng cơ hội có thể đi qua Bỉ Ngạn có chút hạn chế. Cao thủ lại tới nhiều, cạnh tranh chắc chắn sẽ càng thêm kịch liệt.”

“A Di Đà Phật!” Phật nữ Bất Ngữ nhẹ giọng niệm một tiếng phật hiệu, sau đó mở miệng nói: “Sige Bá tước đừng quá lo lắng, Bỉ Ngạn cũng không có hạn chế gì nhiều, chỉ cần là sinh vật có thể đi đến Cực Lạc Tịnh Thổ thì đều có thể đi qua Bỉ Ngạn.”

Người đàn ông tộc Kana nhìn Ngưu Đầu Nhân một chút, nhàn nhạt nói: “Sige, nếu ngươi sợ hãi, ngươi có thể không vào Cực Lạc Tịnh Thổ.”

“Gourde, ngươi nói cái gì?” Ngưu Đầu Nhân giận dữ, nổi giận đùng đùng gào lên với Người đàn ông tộc Kana, lỗ mũi hừng hực phun ra hơi thở nóng bỏng.

“Hai vị xin bớt giận, ở trong Phật Tiền đại đạo thì không nên lớn tiếng ồn ào. Phật nữ Bất Ngữ khuyên nhủ hai người.

Hải Nhi cùng cái người ba mặt sáu tay giống như ác quỷ đều im lặng không nói gì, chỉ đứng ở một bên nhìn xem.

Sige và Gourde cũng không thật sự muốn ra tay đánh nhau, chỉ hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục để ý tới đối phương nữa mà thôi.

Bất Ngữ phật nữ mang theo bọn hắn tiếp tục đi tham quan ba ngàn tòa Phật Đà, vào lúc bọn hắn đi đến bên người Hàn Sâm, Hàn Sâm tận lực đưa lưng về phía bọn hắn, không muốn lẫn vào một chỗ với bọn hắn.

Mặc dù chỉ là một cái bóng lưng, nhưng phật nữ Bất Ngữ chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra Hàn Sâm, đáy mắt hiện lên một tia khác thường, sau đó vậy mà lại giả bộ không nhìn thấy Hàn Sâm, tiếp tục giới thiệu ba ngàn tòa Phật Đà cho bọn Hải Nhi.

Nhìn thấy bọn họ dần dần đi xa, Hàn Sâm trong lòng âm thầm thở dài một hơi, thế nhưng không đợi hắn hoàn toàn thả lỏng người, đã thấy

cả đám bọn Hải Nhi mới nãy đã đi xa, Hải Nhi không bao lâu lại quay người trở về, thẳng tắp đi về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm trong lòng run lên: “Chẳng lẽ bị nàng nhìn ra sơ hở gì rồi sao?”

Hàn Sâm không phải sợ Hải Nhi, mà là sợ bị vạch trần phận Kim Tệ của bản thân, khiến cho Isa bên đó gặp nhiều phiền toái.

Hải Nhi đi đến bên người Hàn Sâm, cả người bừng bừng hứng thú đánh giá Hàn Sâm, Hàn Sâm vẫn đứng như cũ nhìn chằm chằm pho tượng Phật kia, giả bộ không để ý tới nàng.

Hàn Sâm đã quyết định rồi, cho dù Hải Nhi thực sự nhìn ra sơ hở gì, hắn cũng không thừa nhận, chính là kiểu đánh chết cũng không nhận nợ.

Hải Nhi đột nhiên duỗi một cánh tay ra đặt lên bả vai của Hàn Sâm, môi đỏ dán vào vành tai Hàn Sâm, cười tủm tỉm nói: “Ngươi có gì đó với phật nữ Bất Ngữ đúng không?”

Hàn Sâm không khỏi có chút ngẩn người, không ngờ Hải Nhi vậy mà lại nói một câu như vậy, trong lúc kinh ngạc không thôi nhìn Hải Nhị, không

biết nàng rốt cuộc là có ý gì.

Hết chương 1938.

Chương 1939. Ngọc bài Xung Hư

Thấy Hàn Sâm ngây ra, dường như Hải Nhi càng chắc chắn hơn, lạnh nhạt nói: “Chỗ này không phải nơi để nói chuyện, chúng ta ra ngoài tìm chỗ nào đó nói chuyện đi.”

“Ta nghĩ ngươi nhận lầm người rồi. Ta không hiểu ngươi đang nói gì cả.” Hàn Sâm nhún vai đáp lại.

Hải Nhi bĩu môi nói: “Ngươi giả bộ thêm nữa cũng vô ích thôi. Ta chính là Đại Đạo Thiên, cho nên không có cái gì có thể qua được mắt ta đâu. Ngươi có tin là ta sẽ vạch trần chuyện của các ngươi cho các vị Phật Vương đó hay không? Ngươi với Phật Nữ Bất Ngữ có kết cục thế nào, †a nghĩ ngươi còn biết rõ hơn ta đúng chứ?”

Không đợi Hàn Sâm đáp lời, Hải Nhi lại nói: “Thật ra thì ta không có ác ý gì với các ngươi cả, chỉ là muốn thương lượng mua bán với ngươi chút thôi.”

Dứt lời, Hải Nhi kéo Hàn Sâm ra đi ra đường lớn của Phật Tiền, chốc lát sau thì đã ra khỏi Phật Thành, đi đến thềm đá bên cạnh thành hào.

Hàn Sâm cũng muốn nghe xem rốt cuộc thì Hải Nhi muốn nói cái gì, nên cũng không kháng cự lại mà để nguyên cho nàng dắt đi như thế.

“Được rồi, chúng ta đứng đây nói chuyện đi.” Hải Nhi thả Hàn Sâm ra rồi ngồi trên thềm đá, cười hì hì nhìn Hàn Sâm hỏi: “Lấy quan hệ giữa ngươi với Phật Nữ Bất Ngữ, chắc là ngươi cũng biết bí mật của Cực Lạc Tịnh Thổ đúng không?”

“Bí mật gì?” Hàn Sâm hỏi ngược lại Hải Nhi.

“Thôi đi, ngươi đừng có mà giả bộ. Cực Lạc Tịnh Thổ đã mở ra nhiều lần như thế rồi, thiên tài các tộc đến đó không biết bao nhiêu mà kể. Nhưng mỗi lần chỉ có tối đa đúng mười người là có thể tới được bỉ ngạn. Bảo trong đó không có gì mờ ám, quỷ cũng không tin” Ánh mắt Hải Nhi lóe sáng, lại hỏi Hàn Sâm: “Với địa vị của Phật nữ Bất Ngữ trong Phật tộc thì lần này nàng cũng phải đi Cực Lạc Tịnh Thổ, chắc chắn nàng biết được bí mật làm sao để đến được bỉ ngạn. Ta không cần gì cả, chỉ mong lúc đó ngươi cũng mang ta theo để ta có thể đi được đến bỉ ngạn. Khi đó chuyện của các ngươi ta sẽ coi như không hề hay biết, đảm bảo là miệng kín như bưng, ta có thể lập lời thề ngay tại đây.”

“Ta nghĩ ngươi hiểu nhầm thật rồi. Quả thực ta có biết Phật nữ Bất Ngữ, nhưng mà giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ gì cả, chỉ mới gặp qua hai lần mà thôi.” Hàn Sâm nói.

Hải Nhi nghe thế thì hình như hơi giận dữ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo như sương: “Ngươi cứ thế này thì không hay đâu, ngươi có tin là ta sẽ vạch trần chuyện của các ngươi cho Phật Vương không.”

“Phật Vương biết thì làm sao?” Hàn Sâm cười tủm tỉm hỏi ngược lại Hải Nhi.

Hải Nhi nhìn Hàn Sâm đầy khinh miệt: “Giả bộ à, ngươi giả bộ tiếp đi? Thiên hạ này có chuyện gì có thể lừa gạt được Đại Đạo Thiên chúng ta cơ chứ? Phật tộc dùng đủ loại thủ đoạn dụ hoặc để các tộc khác gia nhập Phật Quốc. Trong đó, liên hôn là chiêu thường dùng nhất. Không biết đã có bao nhiêu sinh vật mạnh mẽ trên vũ trụ này bị kéo vào Phật tộc bởi chiêu đó rồi. Giống như Hoan Hỉ Phật Minh Vương kia vậy, trong vũ trụ vốn cũng là bá chủ một phương, cuối cùng không phải là cũng bại bởi chiêu này hay sao. Thân phận của Phật nữ Bất Ngữ tôn quý như thế, tương lai ắt hẳn sẽ được gả cho một bá chủ một phương. Nếu Phật Vương mà biết quan hệ giữa ngươi và Phật nữ, ngươi nghĩ Phật Vương sẽ bỏ qua cho ngươi hay sao? Điều này chắc hẳn ngươi rõ hơn ta, giả bộ thêm nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì đâu.”

Hàn Sâm thật sự không biết Phật tộc còn có chuyện như thế. Nghe Hải Nhi nói mà thấy cực kỳ mới lạ.

Hải Nhi thấy Hàn Sâm không nói lời nào thì lại nói tiếp: “Chuyện đó của Phật tộc, người khác không biết chứ chẳng lẽ Đại Đạo Thiên chúng ta còn không biết hay sao? Thủ đoạn của bọn họ chẳng cao mình hơn Đại Đạo Thiên chúng ta bao nhiêu, thậm chí còn quá quắt hơn. Ta cũng cực kỳ coi thường bọn họ, cũng không muốn nói chuyện của các ngươi ra. Chỉ cần ngươi giúp ta chuyện này thì ngươi tốt, ta tốt, Phật nữ Bất Ngữ cũng tốt luôn. Đó chẳng phải là cả nhà cùng vui hay sao?”

“Ngươi biết ta là ai không?” Hàn Sâm hỏi Hải Nhi.

Hải Nhi hơi ngẩn ra, sau đó nói: “Làm sao mà ta biết được ngươi là ai. Cơ mà ngươi chỉ là một Tử tước nho nhỏ thôi, cho dù có chút lai lịch thì Phật tộc cũng sẽ không có khả năng sẽ đồng ý cho Phật Nữ đi theo ngươi.”

Hàn Sâm mỉm cười đáp lại: “Ta là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong tộc Rebet. Đây là lần đầu tiên ta tới Phật tộc. Ta mới gặp Phật nữ Bất Ngữ có ba lần, cho dù ta có muốn cái gì đi nữa thì cũng không có cơ hội xảy ra. Ta nghĩ ngươi nhầm thật rồi.”

Hải Nhi nhíu mày nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm suy tư, ánh mắt cứ quét khắp người hắn đánh giá, thấy Hàn Sâm quay người định đi thì vội vàng kéo tay hắn lại nói: “Coi như quan hệ giữa ngươi với Phật nữ không như ta nghĩ cũng được, vậy chúng ta hợp tác với nhau thì sao?

a”

Đấn lúc đó cùng đến Cực Lạc Tịnh Thổ. “Ta hợp tác với ngươi thì có ích lợi gì?” Hàn Sâm nhìn Hải Nhi rồi hỏi.

“Có nhiều lợi ích lắm. Ta chính là thiên tài lợi hại nhất của Đại Đạo Thiên. Cái danh hiệu Hải Nhi này nói ra không ai không biết, không ai không hay. Ta chính là kỳ tài tuyệt thế triệu năm khó gặp, nhất định phải thăng cấp lên làm tinh anh Thần Hóa trong vũ trụ… Hải Nhi lại chẳng hề khách khí, tự khen bản thân không ngớt lời, không hề thấy đỏ mặt chút nào cả.

“Nếu ngươi hợp tác chung với ta, cùng đi Cực Lạc Tịnh Thổ sẽ dễ dàng hơn nhiều.” Hải Nhi vỗ vai Hàn Sâm nói.

“Ngươi có bản lĩnh như thế, sao còn cần Phật nữ đưa ngươi đi?” Hàn Sâm, cười tủm tỉm hỏi Hải Nhi.

Sắc mặt Hải Nhi không đổi đáp: “Mặc dù ta nắm chắc đến chín mươi chín phần trăm, nhưng cả đời chỉ có thể đi Cực Lạc Tịnh Thổ duy nhất một lần. Ta muốn cẩn thận một chút cho ăn chắc, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất mà?”

Hàn Sâm xoay người rời đi, không để ý tới Hải Nhi nữa.

Hải Nhi vội vàng chạy theo sau: “Vẫn có thể thương lượng mà, ngươi có điều kiện gì nói ra nghe xem nào.”

“Ta thật sự không hề biết chút gì về Cực Lạc Tịnh Thổ cả, ngươi đi cùng ta cũng vô ích thôi.” Hàn Sâm biết Hải Nghi vẫn nghỉ ngờ rằng hắn với Phật Nữ có quan hệ gì đó cho nên mới cố chấp muốn đi theo

hắn như thế.

Hải Nhi cắn răng, mò ra một thứ gì đó từ trong túi tiền của mình: “Vật này chắc là ngươi biết đúng không? Nếu mà ngươi hợp tác với ta thì cái này sẽ thuộc về ngươi.”

Ánh mắt Hàn Sâm chuyển xuống nhìn tay Hải Nhi, chỉ thấy nàng cầm trong tay một miếng ngọc bài. Miếng ngọc bài đó chỉ lớn bằng bàn tay, bên trên chạm trổ rất nhiều chữ còn nhỏ hơn hạt gạo, cơ mà nhìn cũng không có gì khác thường cả.

“Đây là cái gì?” Hàn Sâm có chút nghi hoặc nhìn miếng ngọc bài trong tay Hải Nhi. Hắn thật sự không biết đó là cái gì.

Hải Nhi ngẩn người, có hơi nghi ngờ nhìn Hàn Sâm hỏi lại: “Thật hay giả đó, ngươi lại không biết ngọc bài Xung Hư hay sao?”

“Ngọc bài Xung Hư là cái gì?” Hàn Sâm đánh giá miếng ngọc bài kia, lại hỏi.

Hải Nhi nhìn Hàn Sâm thì thấy hắn không giả bộ, quơ quơ miếng ngọc bài trước mặt Hàn Sâm, nói: “Ngọc bài Xung Hư là bảo vật mà năm xưa một

thượng tộc cực kỳ thần bí trong vũ trụ đã để lại. Bên trên ngọc bài có ghi lại gen thuật huyền ảo của chủng tộc thần bí đó. Phật tộc chính là sau khi hấp thu được nhưng kỳ ảo trên khối ngọc bài Xung Hư nào đó mới có thể phát triển đến trình độ như ngày nay. Phật tộc có rất nhiều thuật gen nổi tiếng, đều được tham khảo và phát triển từ ngọc bài Xung Hư ấy. Miếng ngọc bài Xung Hư này của ta là một trong số đó, Đại Đạo Thiên chúng ta đào được nó từ di tích của chủng tộc thần bí ấy. Nội dung bên trên không có người nào bên ngoài biết cả. Nếu ngươi chịu hợp tác với ta, nó sẽ thuộc về ngươi."

"Làm sao mà ta biết được ngọc bài này là thật hay giả?" Hàn Sâm có hơi tò mò.

"Không phải ngươi là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong hay sao? Đưa cái này cho nàng nhìn cái là biết thật hay giả liền. Căn bản là sẽ không có khả năng lừa gạt ngươi đâu đúng không?" Hải Nhi nói.

"Được thôi, nếu như ngọc bài này là thật, ta sẽ đi Cực Lạc Tịnh Thổ cùng với ngươi." Hàn Sâm đưa tay nhận miếng ngọc bài. Dù sao hắn với Phật Nữ Bất Ngữ không có quan hệ gì với nhau cả, mà Hải Ninh lại tình nguyện muốn tặng đồ, hắn không có lý do gì để từ chối cả.

Hết chương 1939.

Chương 1940. Cực Lạc Tịnh Thổ

"Người đi theo ta làm gì?" Hàn Sâm nhìn Hải Nhi bên cạnh hỏi.

Hải Nhi tỏ vẻ đương nhiên nói: "Ta đã cho ngươi tất cả lợi ích, không đi theo ngươi thì đi theo ai? Từ đây đến khi Cực Lạc Tịnh Thổ mở ra cũng không còn mấy ngày, ta đương nhiên phải đi theo ngươi rồi."

"Ta sẽ quay lại nghe Nhiên Đăng Thủy Tổ giảng kinh, khi đó chúng ta gặp nhau cũng không muộn."

“Dù sao ta cũng không có chỗ đi, trước tiên cho ta theo ngươi đến bái phỏng Nữ Hoàng Đao Phong đi.” Hải Nhi đã quyết định theo Hàn Sâm đến cùng.

Hàn Sâm thấy Hải Nhi không chịu đi,đành phải để nàng đi theo.

Không còn mấy ngày nữa là đến ngày Nhiên Đăng Thuỷ Thổ giảng kinh nhưng Hàn Sâm đã chờ rất lâu cho đến ngày giảng kinh cũng không bóng dáng của Isa.

“Kì lạ, sao Isa lại không đến? Không lẽ nàng đến thẳng hội giảng kinh sao?” Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

“Ngươi rốt cuộc có phải là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong không vậy, nàng đâu rồi?” Hội giảng kinh sắp bắt đầu, Hải Nhi nghi hoặc nhìn Hàn Sâm, dường như hoài nghi về thân phận của hắn.

“Ngươi không tin thì lấy cái Ngọc Bài Xung Hư này lại đi, chúng ta đường ai nấy đi.” Hàn Sâm nói xong thì lấy Ngọc Bài Xung Hư đưa cho Hải Nhi.

Mấy ngày nay, hắn đã cẩn thận nghiên cứu những văn tự trên Ngọc Bài Xung Hư, thoạt nhìn thật sự vô cùng huyền ảo nhưng vấn đề là văn tự ghi trên này không đầu không đuôi, chỉ là một đoạn thuật gen, không có cách nào tu luyện được.

Hắn còn đi hỏi thăm thử, Ngọc Bài Xung Hư này thật sự rất nổi tiếng, miếng Hải Nhi cho hắn cũng rất có thể là thật.

Nhưng mà Ngọc Bài Xung Hư được khắc lên rất nhiều miếng ngọc, chỉ có một miếng thì văn tự trên đó rất hạn chế, cơ bản không thể hiểu được thuật gen hoàn chỉnh, khó trách Hải Nhi lại đưa cho hắn một cách hào phóng như vậy.

“Không được đâu, nội dung trên đó ngươi cũng đã xem rồi, bây giờ trả lại cho ta thì còn tác dụng gì nữa?” Hải Nhi lắc đầu nói.

Hàn Sâm mặc kệ nàng, nhíu mày suy nghĩ.

Cho đến khi hội giảng kinh chính thức bắt đầu vẫn không thấy Isa đâu, không có Isa trên người Hàn Sâm cũng không có thệp mời của Phật tộc làm bằng chứng nên khó có thể vào Phật điện nghe giảng kinh, chỉ có thể ở ngoài quảng trường nghe kinh cùng thường dân.

Trên quảng trường hoàn toàn không nhìn thấy được Nhiên Đăng Thuỷ Tổ, chỉ có thể nghe được phật âm tựa như hoàng chung đại lữ từ bên trong Phật điện truyền ra.

Rất nhiều người thành kính lắng nghe phật âm, Hàn Sâm cũng nghe một đoạn cảm thấy rất có lý, sau khi nghe được thì cả tâm hồn tựa như thăng hoa.

Thế nhưng suy nghĩ kĩ thì lại thấy quá vô vị, nếu thật sự làm được hết điều trong kinh nói thì đã thành thánh nhân, sao còn phải nghe kinh để học đạo nữa.

“Đều là ngươi hại ta. Vốn dĩ với tư cách đệ tử của Đại Đạo Thiên, ta có thể tiến vào điện Phật nghe kinh, bây giờ lại phải cùng ngươi và nhiều hạ tộc như vậy ở quảng trường nghe kinh.” Hải Nhi có chút không hài

lòng nói.

Hàn Sâm cười nói: “Dù sao ngươi cũng không nghe thì ở nơi nào nghe

cũng như nhau thôi.

“Sao mà giống nhau được, nghe kinh bên trong trong Phật điện là tượng trưng cho thân phận. Còn có nghe hay không là một chuyện khác, có thể được ở đó hay không lại là một chuyện khác.” Hải Nhi nói.

Tâm tư Hàn Sâm không đặt trong kinh văn, hắn muốn tìm Isa nhưng cho đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu.

Lúc này, ở giữa thạch đình nơi sơn thủy nằm phía Tây Nam của Phật Quốc có một vị lão Phật tử ngồi bên bàn đá rũ mày, râu tóc bất động như chìm vào giấc ngủ say.

Trên bàn cờ đầy những đường ngang dọc bày ra một nước cờ tàn.

Isa ngồi đối diện với lão Phật tử, nhìn chăm chú vào bàn cờ đã kết thúc, trên tay còn cầm một quân cờ, có vẻ như đang rơi vào trầm tư.

Thạch đình hết sức bình thường nhưng lại mang đến cho người ta một loại ảo giác giống như nó tách biệt với thế giới bên ngoài, dường như không thuộc về thế giới này.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, lsa khẽ động đậy cơ thể như sắp hóa đá của mình nhưng quân cờ trong tay vẫn không đặt xuống.

Cuối cùng Hàn Sâm vẫn không thể nhìn thấy Nhiên Đăng Thủy Tổ, thời gian giảng kinh kéo dài một ngày một đêm, sau khi kết thúc rất nhiều người bái tạ sự dạy bảo của Nhiên Đăng Thủy Tổ, mọi người đứng trên quảng trường cũng chỉ có thể bái theo hướng của Phật điện mà thôi.

Giảng kinh kết thúc, cửa của Cực Lạc Tịnh Thổ mở rộng, vô số tộc nhân lao về hướng cửa lớn của Cực Lạc Tịnh Thổ, số lượng nhiều đến đáng sợ.

Hàn Sâm và Hải Nhi cũng xen lẫn giữa đám người, ánh mắt vẫn đang quan sát Cực Lạc Tịnh Thổ.

Phật Thành có tám cửa, bình thường chỉ có ba cửa mở, năm cửa khác đều đóng chặt, cửa vào Cực Lạc Tịnh Thổ là một trong số đó, là cửa thứ nhất phía tây.

Lúc này Tây môn đã mở rộng nhưng từ đó nhìn ra ngoài chỉ có thể nhìn thấy được một mảnh Phật quang, dường như khác hẳn với khung cảnh bên ngoài thành.

Mà Hàn Sâm cũng không thấy nhiều sinh vật như vậy ở ngoài thành, rõ ràng là sau khi đi qua Tây môn không phải đi ra ngoài thành.

Hàn Sâm vẫn không thấy Isa xuất hiện nên nhìn xung quanh một chút rồi đi theo đoàn người đi vào Tây môn.

Quả nhiên, sau khi đi qua Tây môn, không phải là bên ngoài Phật thành mà là một sa mạc.

Trong sa mạc mênh mông vô bờ không nhìn thất bất kì thứ gì, ngay cả thực vật như xương rồng cũng không có, ngoại trừ cát vàng ra thì là ánh mặt trời chói chang.

Sau khi bước vào sa mạc, Hàn Sâm dường như nghe được một vài âm thanh, giống như có người ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, lại giống như âm thanh niệm kinh, không biết là từ đâu truyền tới.

Trong âm thanh ồn ào của đoàn người, tuy giọng nói kia không lớn thế nhưng lại nghe rất rõ ràng, giống như là trực tiếp vang lên trong đầu.

Theo nhịp điệu của âm thanh kia, thân thể Hàn Sâm như muốn di chuyển theo làm hắn không khỏi nhíu mày.

"Ngươi có nghe thấy âm thanh gì không?" Hàn Sâm nhìn Hải Nhi bên cạnh, hỏi.

"Đương nhiên nghe được, chẳng lẽ ngươi đến Cực Lạc Âm của Cực Lạc Tịnh Thổ cũng không biết sao?" Hải Nhi trợn mắt lườm Hàn Sâm, nàng đã nghe qua nên biết về Hàn Sâm một chút, nếu không thật khó mà tin nổi Hàn Sâm chính là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, sao cái gì cũng không biết.

"Cực Lạc Âm là cái gì?" Hàn Sâm nghiêng tai lắng nghe, vẫn không nghe ra được thanh âm này truyền đến từ chỗ nào.

Hải Nhi vừa đi vừa giải thích: "Cực Lạc Âm ở khắp mọi nơi bên trong Cực Lạc Tịnh Thổ, mới nghe sẽ không có cảm giác gì nhưng khi ngươi nghe càng lâu thì sẽ bị nhiễm Cực Lạc Âm càng nặng, nếu như không thể mau chóng đi ra khỏi Cực Lạc Tịnh Thổ đến bỉ ngạn, thân thể sẽ không ngừng múa theo Cực Lạc Âm, không thể dừng lại được cho đến khi kiệt sức mà chết."

Hàn Sâm nhíu mày nói: "Đã nguy hiểm như vậy, trước đây có thể đến được bỉ ngạn cũng không vượt quá mười người nhưng lại có nhiều người đến đây như vậy, chẳng lẽ bọn họ không sợ chết sao?"

"Tự lượng sức mình, trước khi mất khống chế quay trở lại đại môn đi ra ngoài thì đương nhiên sẽ không có gì nguy hiểm." Hải Nhi nhìn xung quanh

nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Phật nữ Bất Ngữ, lại hỏi: “Ngươi và Phật nữ Bất Ngữ hẹn nhau ở đâu?”

“Không phải ta đã nói rồi sao, ta và Phật nữ Bất Ngữ không có bất cứ quan hệ gì cả.” Hàn Sâm nhìn mọi người xung quanh, lại hỏi: ‘Làm sao có thể biết được lúc nào trở về, lúc nào nên đi tiếp chứ?”

“Chuyện này thì phải xem bản thân ngươi, người bình thường sẽ có lòng sợ hãi, không nhìn thấy hy vọng thì đương nhiên không dám bước về phía trước. Người càng tự tin, chấp niệm càng sâu thì càng dễ xảy ra chuyện.” Hải Nhi chớp mắt bổ sung một câu: “Nhưng mà ngươi sẽ không sao, dù gì ở phía sau ngươi còn có Bất Ngữ Phật Nữ nên ngươi chắc chắn sẽ đi được đến bỉ ngạn.”

Hết chương 1940.

Chương 1941. Phật tử Thất Linh

Hàn Sâm không tiếp tục giải thích nữa, đi theo đoàn người tiến vào sa mạc.

Ban đầu có rất nhiều người nhưng càng đi vào thì có nhiều người chịu không nổi nên dừng lại hoặc quay trở về.

Bên trong Cực Lạc Tịnh Thổ hoàn toàn không phân biệt ngày và đêm, vầng mặt trời chói chang luôn rọi trên đỉnh đầu, đi mười mấy tiếng mà nó vẫn chẳng hề có ý định hạ xuống.

Đúng như Hải Nhi nói, Cực Lạc Âm ngày càng làm cho người ta khó mà cưỡng lại được, không lâu sau, Hàn Sâm thấy nhiều sinh vật có sức mạnh ý chí khá yếu ớt ở bên cạnh mình đã bắt đầu nhảy múa theo Cực Lạc Âm.

Một Tượng nhân thân hình to lớn đang nhảy múa trên cồn cát, trông thật buồn cười nhưng lại khiến người ta có chút cảm giác rùng mình.

Bởi vì hiện tại có rất nhiều người đi cùng nên nếu có ai không cưỡng lại được sự mê hoặc của Cực Lạc Âm thì còn có người bên cạnh thức tỉnh.

Không ít người không cưỡng lại nổi sự mê hoặc của Cực Lạc Âm hoặc không nhìn thấy hi vọng thì đi trở về để không phải chôn xương tại đây.

Cực Lạc Âm hầu như không ảnh hưởng gì đến Hàn Sâm cả, chỉ là nó cứ vang bên tai làm cho hắn có chút khó chịu.

Hải Nhi cứ hỏi Hàn Sâm suốt, đến khi nào thì cùng hội hợp với Phật nữ Bất Ngữ, Hàn Sâm đã lười trả lời vấn đề này.

Thế nhưng Hải Nhi ở bên cạnh cứ hỏi không ngừng, Hàn Sâm nhịn không được nhíu mày hỏi vặn lại: "Rốt cuộc là vì sao mà ngươi nhất định cho rằng ta có quan hệ với Phật nữ Bất Ngữ vậy?"

Hải Nhi bĩu môi, đáp: "Ta cũng là phụ nữ, ánh mắt Phật nữ Bất Ngữ nhìn ngươi không lừa được ta đâu, các ngươi chắc chắn có vấn đề, ngươi dám thề với trời đất là các ngươi không có chuyện gì không?"

Hàn Sâm nhun vai, không còn gì để nói, tiếp tục cất bước về phía trước.

Biển cát vô biên vô tận và không có màn đêm. Vì không biết bỉ ngạn nằm ở hướng nào nên rất nhiều người chọn hướng đi khác nhau nhưng đa số đều tin rằng cứ đi về phía trước tức là đi về hướng tây thì sẽ đến được bỉ ngạn.

Hàn Sâm cũng đi về hướng tây. Tuy nhiên theo thời gian, những sinh vật đi bên cạnh hắn ngày càng ít đi, dù sao sa mạc cũng thật sự quá lớn.

Gần năm mươi giờ sau, bên cạnh Hàn Sâm ngoài trừ Hải Nhi ra thì không còn bất kì sinh vật nào khác nữa.

Hải Nhi vừa đi vừa quan sát xung quanh nói: "Hàn Sâm, hiện tại chỗ này đã không còn sinh vật nào nữa, Phật nữ Bất Ngữ sắp tới rồi đúng không?"

Hàn Sâm coi như không nghe thấy gì, vuốt ve Phao Phao trên vai, nói: "Chắc ngươi cũng mang theo Huyễn tộc vào đây đúng không, chúng có tác dụng gì?"

Hải Nhi tức giận nói: "Còn tác dụng gì nữa, Huyễn tộc không bị ảnh hưởng bởi Cực Lạc Âm có thể lợi dụng bọn chúng phân tán lực chú ý để tránh tâm trí rơi vào cảnh cô quạnh, như vậy sẽ rất khó bị Cực Lạc Âm mê hoặc."

“Thì ra là thế.” Thật ra, Hàn Sâm đã nghĩ đến điều đó, chỉ là muốn xác nhận lại với Hải Nhi thôi.

“Ngươi đừng có đánh trống lảng với ta, rốt cuộc bao giờ Phật nữ Bất Ngữ mới đến hả?” Hải Nhi tin chắc Phật nữ Bất Ngữ nhất định sẽ đến.

Hàn Sâm đang định nói gì đó thì nhìn thấy phía xa xa có một bóng người đi về hướng này, hai người không khỏi quay đầu cùng nhìn sang, họ nhìn thấy một vị Phật tộc mặc áo choàng trắng, cái đầu trọc cực kì bắt mắt dưới ánh Mặt Trời.

“Ta nói đã nói rồi, ta tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm mà.” Hải Nhi đắc ý nói.

“Ngươi nhìn rõ một chút đi, kia là một Phật tử không phải là Phật nữ Bất Ngữ.” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vị Phật tử kia nói.

“Còn giả vờ với ta? Vị Phật tử kia là do Phật nữ Bất Ngữ phái tới đón ngươi đúng không? Ngươi nghĩ lừa được ta chắc, không có cửa đâu.” Hải Nhi bày ra vẻ mặt ngươi không lừa được ta đâu.

Sắc mặt Hàn Sâm không được tốt lắm, khoé mắt khẽ co giật vì hắn cảm nhận được sát ý như có như không trên người vị Phật tử kia.

“Chúng ta đi mau.” Hàn Sâm xoay người định rời đi.

“Ngươi đừng đùa.” Hải Nhi vừa nói một câu đã thấy Hàn Sâm quay người chạy đi, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Sau đó, Hải Nhi lại nhìn thấy vị Phật tử ở xa kia cũng tăng tốc độ giống như mũi tên mà lao tới, bỗng cảm thấy sai sai, thi pháp đuổi theo Hàn Sâm.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Vị Phật tử kia không phải tới đón ngươi sao?” Hải Nhi vừa chạy vừa hỏi.

“Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, ta và Phật nữ Bất Ngữ không có bất kì quan hệ gì.” Hàn Sâm nhắc lại lần nữa.

Hải Nhi quay đầu nhìn thoáng qua đã thấy bóng dáng của Phật tử kia càng đuổi càng nhanh, cách bọn họ ngày càng gần, không khỏi hoảng hốt: “Coi

như ngươi và Phật nữ Bất Ngữ không có bất kì quan hệ gì nhưng cũng không đến mức bị người Phật tộc truy đuổi chứ? Nhất định là chuyện của ngươi với Phật nữ Bất Ngữ bị phát hiện cho nên bọn họ mới phái người tới bắt ngươi."

Nói đến đây, Hải Nhi ồ lên một tiếng, sau đó lập tức kêu: "Phật tử Thất Linh, đó là Phật tử Thất Linh, ta đoán không sai mà, chuyện ngươi với Phật nữ Bất Ngữ bị bại lộ, Phật tộc phái Phật tử Thất Linh đến để giết ngươi."

"Ngươi nhận ra vị Phật tộc kia?" Hàn Sâm hỏi.

Mặc dù hắn không biết tại sao người của Phật tộc muốn truy đuổi hắn và còn có ý định giết hắn, nhưng nếu đó là kẻ thù thì có thể hiểu được một chút.

"Ngay cả Phật tử Thất Linh mà ngươi cũng không biết sao? Hắn là con thứ bảy của Phật Vương thế nhưng Bất Ngữ Phật Vương lại không truyền ý chí của mình cho hắn mà ngược lại truyền cho Phật nữ Bất Ngữ. Không phải vì thiên tư của Phật tử Thất Linh không cao mà là vì thiên tư của hắn quá cao. Bất Ngữ Phật Vương sợ ý chí và kinh nghiệm của mình sẽ giới hạn tương lai của hắn cho nên mới không truyền lại cho hắn. Nhiên Đăng Thủy Tổ mấy vạn năm chưa nhận đệ tử nào, vài chục năm trước đã phá lệ nhận Phật tử Thất Linh, bây giờ hắn đã là thân phận Hầu Tước."

Hải Nhi vừa nói xong lại bổ sung thêm một câu: "Chắc chắn là chuyện của ngươi với Phật nữ Bất Ngữ bị bại lộ nên Phật tử Thất Linh mới tới giết ngươi, chuyện này không liên quan đến ta, ta đi trước đây."

Hải Nhi nói xong thì chuyển hướng chạy sang bên khác, muốn vạch rõ ranh giới, kéo dài khoảng cách với Hàn Sâm, không để hắn liên lụy đến mình.

Hàn Sâm chợt nảy ra một suy nghĩ, đột nhiên tăng tốc, nắm lấy cổ áo của Hải Nhi, nhấc bổng lên rồi xách nàng tiếp tục chạy về phía trước.

"Ngươi làm gì vậy? Dù sao chúng ta cũng là bạn, ngươi muốn hại ta à." Hải Nhi vùng vẫy muốn thoát ra khỏi bàn tay của Hàn Sâm.

“Dù sao ta cũng là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, Phật tộc và tộc Rebet vẫn luôn giữ quan hệ ngoại giao tốt đẹp, bất kể bọn họ muốn giết ta vì nguyên nhân gì, ngươi nghĩ Phật tử Thất Linh sẽ để tin tức ta bị giết truyền ra ngoài ư?”

Hải Nhi hơi ngẩn ra, không giãy dụa nữa nhưng lại có chút không phục mà nói: “Vậy chúng ta chia ra chạy, chắc hắn sẽ không đuổi theo ta đâu nhỉ? Dù sao cũng tốt hơn chết cùng ngươi.”

“Ngươi chỉ là một Tử Tước, nếu như ta là Phật tử Thất Linh, cứ giết ngươi trước sau đó lại đuổi theo ta cũng không muộn.” Hàn Sâm nói. “Nói như ngươi rất lợi hại vậy, ngươi cũng chỉ là một Tử Tước giống ta mà thôi.” Hải Nhi bĩu môi nói.

Nhưng vừa nói xong, nàng bỗng cảm thấy mình bị Hàn Sâm kẹp ở dưới nách, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, gió thổi khiến nàng gần như không thể mở mắt nổi.

“Sao lại nhanh như vậy được?” Hải Nhi thầm thấy kinh hãi .

Hết chương 1941.

Chương 1942. Đấu Phật tử

Hàn Sâm mang Hải Nhi cùng chạy không phải vì thương hoa tiếc ngọc mà bởi vì hắn muốn giữ lại một nhân chứng, nói không chừng sau này sẽ có lợi.

Hàn Sâm dùng Giày Tuyệt Nha Thố cố gắng chạy thật nhanh, sắc mặt không được tốt lắm, Phật tử Thất Linh phía sau đuổi theo ngày càng gần, không ngờ hắn có thể đuổi kịp tốc độ của Giày Tuyệt Nha Thố.

Tuy rằng tốc độ tiếp cận không nhanh, nhưng ở đây ngoài cát ra thì không có cái gì khác, cơ bản là không có chỗ để núp, sớm muộn gì cũng sẽ bị Phật tử Thất Linh đuổi kịp.

“Hắn thật sự chỉ là một Hầu Tước sao?” Hàn Sâm quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Phật tử Thất Linh đã cách bọn họ không đến một ngàn mét.

Hải Nhi kinh hãi nói: “Phật tử Thất Linh là Hầu Tước là điều không thể nghi ngờ, nhưng dù sao hắn cũng là thiên tài trăm năm khó thấy trong Phật tộc, lại được Nhiên Đăng Thủy Tổ của Phật tộc dạy bảo, Hầu Tước bình thường còn lâu mới so sánh được, chỉ sợ ngay cả Công Tước cũng không đánh lại hắn… Ngươi chạy nhanh lên đi… Hắn sắp đuổi kịp rồi…”

Hàn Sâm cũng rất muốn chạy nhanh nhưng hiện tại hắn chỉ là một Tử Tước, có thể duy trì được tốc độ như vậy chủ yếu là nhờ vào Giày Tuyệt Nha Thố ở dưới chân nên không có cách nào tăng tốc độ lên nữa.

“Phật tử Thất Linh, ngươi đuổi theo ta làm gì?” Hàn Sâm một bên dốc toàn lực để chạy, một bên cao giọng hỏi.

Phật tử Thất Linh bình tĩnh niệm một câu phật hiệu: “A Di Đà Phật.”

Sau đó hắn không nói thêm gì nữa, chỉ đuổi theo phía sau, khoảng cách giữa hắn và Hàn Sâm ngày càng gần.

Hải Nhi buồn bực nói: “Xem ra hắn quyết tâm muốn giết ngươi, lần này †a thật sự lỗ nặng rồi. Đừng nói đến bỉ ngạn, chỉ sợ bây giờ cái mạng nhỏ này cũng không giữ được nữa.”

Hàn Sâm đột nhiên ra tay võ một chưởng lên người Hải Nhi, một luồng sức được truyền vào thân thể tối buộc lấy nàng, làm cho nàng muốn nói cũng không nói được.

“Ngươi đừng nói chuyện, ta có cách thoát khỏi hắn rồi.” Hàn Sâm thấp giọng nói với Hải Nhi, sau đó xoay người phóng qua một cồn cát không cao lắm.

Chỉ là lần này Hàn Sâm không trực tiếp nhảy từ trên cồn cát ra ngoài mà ngược lại là rơi xuống, mượn cồn cát chặn tầm mắt của Phật tử Thất Linh.

Nhân lúc Phật tử Thất Linh không nhìn thấy, Hàn Sâm võ vỗ Tiểu Thấu Minh trên vai, lập tức một cỗ sức mạnh có màu sắc kì dị lan toả quanh

người đám Hàn Sâm, trong nháy mắt khiến cho hình dáng của họ như hòa làm một với sa mạc, mắt thường cơ bản rất khó có thể nhìn ra bọn họ ở đâu.

Ở khoảng cách một ngàn mét nhưng rất nhanh Phật tử Thất Linh đã tới phía sau của cồn cát, hắn đứng phía trên đó quan sát xung quanh.

“Hàn cư sĩ, ta biết ngươi đang ở chỗ này, hãy ra đây đánh với ta một trận, đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, dù có chết cũng nên chết trong danh dự.” Phật tử Thất Linh lạnh nhạt nói.

Thế nhưng không có ai đáp lại lời của hắn, Phật tử Thất Linh im lặng, ánh mắt bình tĩnh nhìn lướt qua sa mạc, miệng khẽ niệm, dường như một đợt sóng kì lạ bắt nguồn từ giọng nói của hắn truyền ra.

Bốn phía lập tức nổi lên từng cơn lốc nhỏ cuốn cát bụi lên, làm cho trong phạm vi một ngàn mét xung quanh bị bao phủ bởi cát bụi giống như sương mù rơi xuống.

Phật tử Thất Linh cứ nghĩ rằng Hàn Sâm ở trong phạm vị một ngàn mét nên muốn lợi dụng cát bụi để làm lộ ra vị trí của hắn.

Thế nhưng, sau khi rất nhiều cát bụi rơi xuống vẫn không thấy có gì khác thường, xung quanh vẫn hoàn toàn yên tĩnh như cũ, không thấy bóng dáng của đám Hàn Sâm đâu.

“Chẳng lẽ hắn tinh thông thuật độn thổ?” Phật tử Thất Linh lẩm bẩm một câu, xem xét xung quanh, sau đó đi về một hướng khác, không bao lâu đã biến mất trong sa mạc.

Ở trên cao, Hải Nhi nhìn thấy Phật tử Thất Linh đã đi xa, nàng muốn Hàn Sâm giải trừ khống chế trên người mình nhưng không cách nào mở miệng nói chuyện, thân thể cũng không cử động được, thầm mắng trong lòng: “Tên khốn kiếp này, còn không mau thả ta ra, cố ý sàm sỡ bà đây đúng không?”

Nàng cũng chỉ có thể mắng trong lòng vì chẳng phát ra nổi âm thanh nào.

“Đồ hèn nhát, Phật tử Thất Linh đã đi xa rồi, ngươi cẩn thận như vậy để làm gì? Còn không mau buông ta ra.” Hải Nhi trong lòng lại thâm mắng thêm một câu.

Hàn Sâm vẫn bay trong không trung, không đáp xuống cũng không có ý định giải khống chế cho Hải Nhi, hắn vẫn bay lên trên, tốc độ cực kì chậm tựa như không cảm nhận được khí lưu đang tăng lên.

Trên trán Hần Sâm đổ đầy mồ hôi, dù sau hắn cũng chỉ là cấp Tước Tử, để duy trì tốc độ bay như vậy so với bay tốc độ nhanh còn mệt hơn.

Huống chỉ hắn còn kẹp thêm một Hải Nhị, thể lực tiêu hao vô cùng nghiêm trọng, bay mười mấy phút nhưng chỉ bay xa được chưa tới nghìn mét thôi.

Hải Nhi buồn bực đến mức sắp điên rồi, bởi vì nàng không thể động đậy cũng không thể nói chuyện nếu không nàng đã mắng Hàn Sâm té tát từ lâu rồi.

Đúng vào lúc này, Hải Nhi đột nhiên nhìn thấy trên cồn cát Phật tử Thất Linh từng đứng chẳng biết đã xuất hiện thêm một bóng dáng nữa từ lúc nào, cũng chính là Phật tử Thất Linh.

Phật tử Thất Linh trong áo bào trắng đứng yên trên cồn cát, tựa như chưa từng động đậy.

Trong lòng Hải Nhi chợt giật thót: “Kì lạ, rõ ràng ta đã nhìn thấy hắn đi xa rồi mà, sao lại ở ngay chỗ này được? Không lẽ hắn biết dịch chuyển tức thời?”

Khi Hải Nhi còn đang kinh ngạc thì lại nhìn thấy Phật tử Thất Linh cụp mắt xuống, trong miệng lẩm bẩm, ngay sau đó trên người hắn có có một bóng dáng đi ra, trông cực kì quỷ dị, dường như có một Phật tử Thất Linh khác đi ra từ người hắn và đang chạy về phía xa.

Không lâu sau, có bảy Phật tử Thất Linh đi ra từ trên thân thể hắn, chúng chạy như bay tho những hướng khác nhau mà thân thể của Phật tử Thất Linh vẫn đứng yên trên cồn cát, đợi một lát rồi mới đi về phía tây.

“Phân thân Phật Niệm, Phật tử Thất Linh thật lợi hại.” Hải Nhi lập tức hiểu ra, vừa rồi nàng nhìn thấy Phật tử Thất Linh đi xa thật ra đó chỉ là một phân thân Phật Niệm mà thôi.

Thế nhưng, loại phân thân Phật Niệm này bình thường chỉ có Phật tộc cấp Vương mới có thể luyện thành, Phật tử Thất Linh chỉ là một Hầu Tước, vậy mà cũng có thể sử dụng được, hơn nữa còn có thể phân ra bảy phân thân đi lục soát tung tích của bọn họ, bản lĩnh thế này thật là đáng sợ.

Hải Nhi thầm cảm thấy may mắn, may mà vừa rồi Hàn Sâm không giải khống chế cho nàng, nếu không nàng chỉ cần phát ra một chút thanh âm, chỉ sợ sẽ lập tức bị Phật tử Thất Linh phát hiện.

“Tên này hình như cũng có chút bản lĩnh, hắn chỉ là một Tử Tước, lại có tốc độ như vậy, không biết là dị bảo gì mà lại có hiệu quả như vậy.” Hải Nhi thầm suy đoán trong lòng.

Hàn Sâm chậm rãi hạ xuống mặt đất, thân hình cũng hiện ra, đồng thời giải khống chế trên người Hải Nhi.

Lúc này Hải Nhi lại thần hồn nát thần tính, cẩn thận quan sát xung quanh: “Phật tử Thất Linh đi thật rồi sao?”

“Đi rồi nhưng ta tin rằng chẳng mấy chốc nữa hắn sẽ quay lại.” Hàn Sâm ngồi trên cát nghỉ ngơi.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi nhanh chút đi2” Hải Nhi kêu lên.

Hàn Sâm ngồi tại chỗ không nhúc nhích, bình tĩnh nói: “Những phân thân kia cùng với hắn đã chia ra tám hướng khác nhau để tìm, bây giờ dù chúng ta có đi hướng nào thì cũng không thể chạy khỏi tai mắt của hắn”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thực lực của Hải Nhi chưa đủ để ứng phó với Phật tử Thất Linh, lúc này chẳng còn cách nào nữa nên không khỏi coi Hàn Sâm như cọng rơm cứu mạng.

Hết chương 1942.

Chương 1943. Không còn chỗ trốn

“Hiện tại điều chúng ta cần xác định là làm thế nào để có thể rời khỏi Cực Lạc Tịnh Thổ này. Nếu không thì coi như tránh được một chốc

một lát thôi, cuối cùng vẫn sẽ bị Phật tử Thất Linh tìm thấy.” Hàn Sâm nói.

“Đến ngay cả ngươi cũng không biết ra ngoài như thế nào thì ta càng

không biết.” Hải Nhi suy nghĩ chốc lát rồi nói: “Không phải là ngươi có năng lực ẩn thân hay sao? Vậy chắc là phân thân Phật Niệm của Phật tử Thất Linh không tìm được chúng ta đúng chứ?”

Hàn Sâm lắc đầu, trả lời: “Hạn chế của năng lực ẩn thân rất lớn, thời gian ẩn hình không lâu.”

Nếu Tiểu Thấu Minh tự mình biến sắc ẩn thân thì rất dễ, nhưng nếu mà muốn mang cả ngoại vật nữa thì là tiêu hao quá lớn với nó. Đối với Tiểu Thấu Minh vẫn đang còn nhỏ thì vữa nấy ẩn thân trong thời gian dài như thế đã gần như tiêu hao hết sạch lực lượng của nó.

“Vậy ngươi tính thế nào?” Hải Nhi đứng trên cồn cát quan sát xung quanh, sợ Phật tử Thất Linh lại tìm về.

“Đừng có đứng ở trên đó.” Hàn Sâm vẫy tay với Hải Nhi, bảo nàng đi xuống dưới cồn cát rồi mới nói tiếp: “Không phải ngươi là đệ tử của Đại Đạo Thiên hay sao? Mặc dù ngươi chỉ là một Tử Tước thôi nhưng chắc cũng có chút thủ đoạn để bảo toàn tính mạng đúng chứ?”

“Thủ đoạn thì tất nhiên là có. Nếu như chỉ là quý tộc bình thường thì dù có là Công Tước ta cũng nắm chắc có thể tự bảo toàn tính mạng. Nhưng đối thủ là Phật tử Thất Linh thì rất khó nói.” Hải Nhi cười khổ đáp lại.

“Nếu chỉ là phân thân Phật Niệm thì ngươi có nắm chắc có thể còn sống mà chạy đi không?” Hàn Sâm suy nghĩ một lát rồi hỏi lại.

“Nếu chỉ là một phân thân Phật Niệm thì chắc cũng thành công đấy, nhưng thủ đoạn này chỉ có thể bảo đảm cho một mình ta…” Hải Nhi khổ sở trả lời.

“Vậy là đủ rồi, ta đi tìm chân thân của Phật tử Thất Linh. Nếu thuận lợi thì tất nhiên có thể dẫn cả phân thân của hắn rời đi. Ngươi hãy nhân cơ hội đó mà men theo đường cũ đi ra cửa Cực Lạc Tịnh Thổ. Còn nếu hắn không chịu thu hồi Phật Niệm thì phải dựa vào chính ngươi thôi.” Hàn Sâm nói.

Đôi mắt xinh đẹp của Hải Nhi quan sát Hàn Sâm từ trên xuống dưới, hỏi thẳng: “Tại sao ngươi phải giúp ta như vậy?”

Hải Nhi xuất thân từ Đại Đạo Thiên. Quả thực khó mà có thể tin một người xa lạ sẽ chấp nhận hy sinh thân mình giúp nàng chạy trốn.

Hàn Sâm cười đáp: “Không cần biết vì nguyên nhân gì mà Phật tử Thất Linh nhất định phải đến giết ta. Nhưng hắn vẫn chờ đến khi chỉ còn hai người chúng ta mới ra tay thì đủ để chứng minh rằng hắn vẫn còn kiêng dè không muốn người khác biết chuyện này. Nếu như ngươi có thể chạy trốn thành công, có lẽ hắn sẽ do dự, thậm chí có thể từ bỏ việc giết ta. Còn nếu hắn không buông tha thì ít nhất vẫn còn có ngươi là người biết chuyện. Ngươi có thể thông báo cho sư phụ Nữ Hoàng Đao Phong của ta. Nếu không thì ta chết đi cũng chỉ là chết vô ích, không có nổi một người báo thù cho ta.”

‘Tạm dừng một lát Hàn Sâm lại nói: “Hơn nữa, mục tiêu của Phật tử Thất Linh là ta. Dù ta có muốn chạy trốn cũng không có cơ hội. Chỉ có thể liều một phen, không còn sự lựa chọn nào khác cả.

Hải Nhi nhìn Hàn Sâm một lúc lâu rồi mới lên tiếng: “Nếu như ta có thể còn sống mà đi ra được ngoài kia thì ta nhất định sẽ giúp ngươi thông báo cho Nữ Hoàng Đao Phong.”

“Được, một lời đã định. Ngươi đi về hướng đông, ta đi về hướng tây. Hàn Sâm nhìn đồng hồ rồi nói: “Ta nghĩ hẳn là bây giờ Phật tử Thất Linh đã quay lại đây. Chúng ta mau đi thôi. Chúc người may mắn.”

Hàn Sâm nói rồi đứng dậy nhanh chân đi về hướng tây. Mặc dù trong lòng còn chút nghi ngờ nhưng nàng biết nếu mình đi chung với Hàn Sâm thì xác

suất tử vong sẽ cao hơn. Nàng cắn răng đi về hướng đông.

Chỉ là Hải Nhi không dám đi nhanh quá. Nàng sợ Hàn Sâm lấy nàng làm mồi cho nên mới đi cực kỳ chậm rãi.

Nếu Hàn Sâm đi về hướng Tây, Phật tử Thất Linh quay lại thì nhất định sẽ đi tìm Hàn Sâm trước, lúc đó chính là cơ hội của nàng.

Tất nhiên Hàn Sâm cũng không phó mặc cho người khác, vừa đi về phía tây vừa liếc nhìn xung quanh.

Bởi vì thời gian đi vào Cực Lạc Tịnh Thổ này đã rất lâu. Cực Lạc Âm ảnh hưởng rất lớn tới các sinh vật. Cũng may ý chí của Hàn Sâm cực kỳ bền bỉ nên ảnh hưởng của Cực Lạc Âm đối với hắn là rất nhỏ.

Đi được một đoạn, Hàn Sâm không đi tiếp về trước nữa. Hắn quan sát bốn phía rồi lao vào cồn cát, lấy cát che lấp thân mình.

Hàn Sâm chôn mình vào trong cát, dùng ‘thuật Thạch Hóa biến thân thể mình thành đá. Thế này thì chi dù là Vương giả Thần Hóa đi qua cũng khó mà phát hiện ra hắn đang trốn ở đây.

Điều Hàn Sâm muốn làm bây giờ là ngồi đợi, đợi đến khi nào Phật tử Thất Linh kia quay về, đi qua người hắn rồi thì hắn mới chạy trốn.

Cho dù Phật tử Thất Linh còn lâu mới quay về thì hẳn là bên Hải Nhi cũng sẽ đụng phải phân thân Phật Niệm. Đến khi đó cũng có thể dẫn dụ Phật tử Thất Linh đi sang bên kia.

Tất nhiên, Hàn Sâm cũng chẳng trông cậy vào chuyện Hải Nhi có thể dẫn Phật tử Thất Linh đi được. Với bản lĩnh của Phật tử Thất Linh thì nhất định sẽ phát hiện ra Hải Nhi chỉ có một mình, lúc đó sẽ quay qua đuổi theo hắn.

Hàn Sâm đang nghĩ đến những trường hợp có thể xảy ra và các cách ứng đối sau khi sự việc phát sinh thì đột nhiên cảm nhận được hình như bên ngoài đang có sinh vật chạy qua. Chẳng qua do hắn bị chôn ở dưới cát, lại không thể vận chuyển Động Huyền Khí Tràng nên chỉ có thể cảm nhận

được là có sinh vật nào đó ở gần đây nhưng không biết cụ thể có phải là Phật tử Thất Linh hay không.

Dần dần, sinh vật kia chạy thẳng về hướng Đông, không lâu sau đã đi đến khu vực ngay cạnh chỗ Hàn Sâm ẩn nấp, tiếp tục đi về phía Đông.

Hàn Sâm đoán trăm phần trăm sinh vật này chính là Phật tử Thất Linh. Nếu không phải là hắn thì nào có ai sẽ quay lại nơi này cơ chứ?

Hàn Sâm chỉ chờ Phật tử Thất Linh đi được xa xa liền trồi ra khỏi đống cát, tiếp tục đi về chỗ sâu bên trong Cực Lạc Tịnh Thổ.

Nhưng mà ai ngờ Phật tử Thất Linh đi về phía đông được mấy trăm mét lại đột nhiên quay đầu, đi đi lại lại bốn phía xung quanh như đang tìm cái gì.

“Hàn Sâm, ngươi muốn nằm dưới đó chờ chết hay là muốn đi lên đây đánh với ta một trận?” Giọng nói lạnh lùng của Phật tử Thất Linh truyền tới.

Hàn Sâm cau mày: “Lạ thật, sao Phật tử Thất Linh lại biết được ta đang ở đây nhỉ?”

Hàn Sâm tự hỏi trong lòng, nhưng người không nhúc nhích gì cả. Nếu như Phật tử Thất Linh thật sự biết hắn ẩn thân ở đâu thì sẽ chẳng nói nhảm với hắn như thế làm gì mà trực tiếp đánh xuống luôn rồi.

Phật tử Thất Linh đợi một lúc mà thấy không ai trả lời. Hắn lại đi loanh quanh mấy vòng, hiển nhiêu là hắn cũng không biết vị trí cụ thể của Hàn Sâm là ở đâu.

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà dường như hắn cực kỳ chắc chắn Hàn Sâm khu vực xung quanh đây nên một mực không chịu rời đi mà cứ đi tới đi lui như là muốn tìm ra chỗ Hàn Sâm ẩn núp.

“Chắc chắn là hắn có cách gì đó để biết được đại khái vị trí của mình ở đâu, nhưng mà lại không có phát hiện ra ta đã hóa đá. Thế này thì khó rồi đây.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Phật tử Thất Linh ở phía trên đã dừng lại, miệng niệm gì đó. Bên ngoài chợt nổi lên từng trận bão cát, những cơn lốc xoáy như thể ác long, cuốn cát

vàng mù mịt khắp trời. Nơi nó đi qua, ngay cả cồn cát cũng bị cuốn bay tứ tán, như muốn lật tung hết cả phạm vi ngàn mét.

“Hầu Tước đúng là tùy hứng thật. Lục soát trong phạm vi lớn như thế không biết đã tiêu hao hết bao nhiêu lực lượng rồi nữa.” Hàn Sâm †hầm nghĩ trong lòng như thế nhưng cũng hơi bất đắc dĩ.

Coi như hắn hóa thân thành đá thì chỉ cần bị cuốn lên cũng sẽ bị Phật tử Thất Linh phát hiện ra thôi.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không gấp gáp. Hắn sẽ chờ gió lốc cuốn đến đây, chưa đến chỗ hắn thì hắn vãnkhông nhúc nhích để cho Phật tử Thất Linh kia tiêu hao thêm ít lực lượng nữa cũng tốt.

Hết chương 1943.

Chương 1944. Kịch chiến

Vòi rồng lại tiếp tục xoáy tung sa mạc mịt mù, tựa như trải thảm mà †ìm chỗ Hàn Sâm ẩn nấp.

Khi vòi rồng cuốn đến chỗ một cồn cát thì thấy cồn cát kia chợt nổ tung lên. Một bóng người vọt ra từ bên trong, nhanh chóng chạy về phía Tây.

“A di đà phật!” Thân thể Phật tử Thất Linh chợt lóe lên. Đồng thời, tay áo trắng phất lên, vòi rồng lập tức bị hắn thu vào trong tay áo rồi hóa thành một con rồng màu vàng đất cuốn về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm chạy như điên về phía trước. Con rồng màu vàng đất đuổi theo sau hắn tâm trăm mét, thoạt nhìn như một vòng xoáy khủng khiếp chực chờ hút hắn vào trong đó.

Máu trong cơ thể Hàn Sâm sôi trào, thần quang trên áo giáp Chú Ngữ run rẩy, hóa thành quái điểu xông thẳng lên trời tránh xa khỏi sức mạnh kinh khủng của vòi rồng.

Thân hình của Phật tử Thất Linh phá long quyển kia mà ra, bổ một chưởng về phía Hàn Sâm. Chưởng ấn hóa thành một con sư tử màu vàng gào thét lao về phía hắn.

Thân mình Hàn Sâm tựa như phượng hoàng du ngoạn phía chân trời, mượn lực ngay trên không trung một cách khó tin, tăng nhanh tốc độ. Thân hình vạch ra đường vòng cung tuyệt mĩ, miễn cưỡng tránh khỏi đòn tấn công của sư tử màu vàng kia.

Thế tay của Phật tử Thất Linh liên tục thay đổi, từng luồng kim quang phá thể mà ra, hóa thành đủ loại Phật Linh nhào tới cắn xé Hàn Sâm.

Linh như rồng, sư tử, dê, voi, ngựa, sâu bọ, cá mà Phật Quang của Phật tử Thất Linh biến thành biến hóa đa đoan. Uy thế của rồng, sức mạnh của sư tử, cứng cáp của dê, sức lực của voi, tốc độ của ngựa, quỷ dị của sâu bọ và sự linh hoạt của cá. Bảy linh vật có bảy loại hình thức sức mạnh bất đồng, phối hợp chung với nhau biến hóa vô cùng ảo diệu.

Hàn Sâm mượn tốc độ của Giày Tuyệt Nha Thố cùng với thân pháp mới có thể miễn cưỡng đọ sức được với Phật tử Thất Linh, nhưng một đòn tấn công của Phật tử Thất Linh hắn không dám đỡ.

Lực lượng của cấp Hầu Tước quá mạnh mẽ. Nếu đánh chính diện chỉ sợ tám chín phần mười sẽ phải bỏ mạng ở đây

“Phật tử Thất Linh, ta với ngươi không oán không thù. Vì sao ngươi lại muốn đẩy ta vào chỗ chết như thế?” Hàn Sâm vừa né tránh thế tấn công khủng khiếp của Thất Linh Bảo Ấn vừa lớn giọng quát lên.

Hắn muốn biết tại sao Phật tử Thất Linh lại muốn giết hắn. Cho dù hôm nay hắn có thể thoát thân nhưng không biết được nguyên nhân thật sự là gì, chỉ sợ rằng sau này sẽ rước thêm phiền toái.

Chỉ khi nào biết rõ có chuyện gì xảy ra thì mới có thể giải quyết hoàn toàn phiền toái đó.

Nhưng Phật tử Thất Linh không trả lời hắn. Mười ngón tay không ngừng kết Linh Ấn, tung ra từng Linh Ấn Phật quang khủng khiếp, nhất định phải

đẩy Hàn Sâm vào chỗ chết.

Hàn Sâm thấy Phật tử Thất Linh không trả lời, vừa chật vật tránh né công kích từ Linh Ấn của Phật tử Thất Linh vừa nói: “Ta biết rồi, nhất định là ngươi thích Phật nữ Bất Ngữ. Nhưng Phật nữ Bất Ngữ lại chung tình với ta, cực kỳ ái mộ ta, chỉ hận không thể lấy thân báo đáp. Cho nên ngươi mới vì yêu sinh hận nên mà muốn giết ta có phải không?”

Hàn Sâm ngoài miệng thì nói như thế nhưng cũng không cho rằng đây là nguyên nhân chính. Chẳng qua là hắn muốn khích Phật tử Thất Linh nói chuyện mà thôi.

Mặc dù Hải Nhi cứ bảo rằng Phật tử Thất Linh muốn giết hắn là bởi vì Phật nữ Bất Ngữ nhưng Hàn Sâm lại không cho là thế. Vì Phật nữ Bất Ngữ chỉ là bị Thuật Minh Dục phản phệ lại chứ cũng không thật sự có gì với hắn. Cho dù Phật tộc có bá đạo ngang ngược đến đâu thì cũng

không thể nào vì chút chuyện cỏn con này mà giết chết đệ tử của một người đã chạm đến cảnh giới Thần Hóa.

Phật tử Thất Linh cố chấp muốn giết hắn như vậy chắc chắn là có lý do gì đó càng quan trọng hơn.

Phật tử Thất Linh nghe Hàn Sâm nói như thế, trong mắt lóe lên tia lửa giận: “Câm miệng, ngươi là cái thá gì chứ. Bất Ngữ há lại để cho ngươi có thể ô nhục được à.”

Dứt lời, Phật quang trên người Phật tử Thất Linh tỏa ra, hóa thành một pho tượng Phật Đà Nghìn Tay khổng lồ sau lưng hắn, từng chưởng ấn đánh tới tấp về phía hắn. Mỗi một chưởng ấn đều ẩn chứa Thất Linh Bảo Ấn.

Hàn Sâm chỉ thấy khắp trời là đám bảo linh rồng, sư tử, sâu bọ, cá gầm gào ùn ùn kéo tới thì âm thầm kêu khổ. Tên Phật tử Thất Linh này đáng sợ thật đấy, đến cơ hội tránh né cũng không cho hắn.

Thần quang ngưng tụ trong mắt, Hàn Sâm bổ một chưởng về vào đỉnh đầu con tuấn mã Phật Linh xông đến đầu tiên. Trong giây lát hắn chỉ càm thấy

cỗ lực lượng không thể địch nổi dọc theo bàn tay truyền vào trong thân thể hắn, nhất thời đánh bay hắn ra ngoài.

Đại Âm Dương Từ Lực Pháo điên cuồng vận chuyển, mượn lực va chạm từ tuấn mã, Hàn Sâm bay xa ra cả mấy ngàn mét như diều đứt dây, nhân đó trốn đi.

Hàn Sâm vừa chạy vừa thổ huyết. Cỗ lực lượng kia quá mạnh mẽ, hắn mượn được phần lớn lực lượng, cũng đã đánh tan một phần lực lượng. Nhưng lực lượng còn lại vẫn làm tổn thương đến nội phủ của hắn. Nếu không phải hắn còn đang mặc áo giáp hộ thân cấp Hầu Tước thì chỉ sợ đã phải bỏ mạng ở đây rồi.

Hiển nhiên Phật tử Thất Linh khó mà chịu đựng được khi sử dụng lực lượng Phật Đà Nghìn Tay lâu như thế. Phật quang trên người thu lại, tiếp tục đuổi theo Hàn Sâm.

“Thất Linh ơi là Thất Linh, tình cảm nam nữ là chuyện bình thường nhất giữa trời đất này. Không phải ngươi cứ dùng sức mạnh thì có thể làm thay đổi lòng người. Bất Ngữ thích người đẹp trai lại tài giỏi như ta, hận không thể đêm ngày triền miên cùng với ta. Cho dù ngươi có giết ta cũng vô ích thôi, mỗi phút mỗi giây chúng ta ở bên nhau vĩnh viễn in sâu trong lòng Bất Ngữ. Cả cuộc đời này nàng ấy sẽ không bao giờ quên sự tốt đẹp của ta…” Hàn Sâm vừa trốn vừa nói.

Bàn về thực lực thì Hàn Sâm tuyệt đối không phải là đối thủ của Phật tử Thất Linh.

Nếu hắn có thể chọc giận Phật tử Thất Linh, khiến hắn không giữ được tỉnh táo thì có lẽ có thể tìm được đường sống.

Sắc mặt Phật tử Thất Linh tái xanh, quát: “Câm mồm, không cho phép ngươi làm vấy bẩn Bất Ngữ.”

Hàn Sâm nhận ra quả thực Phật tử Thất Linh cực kỳ để ý đến Phật Nữ Bất Ngữ, trong lòng vui mừng, để có thể sống sót cũng không thèm chú ý nhiều nữa, lớn giọng kêu lên: “Phật Nữ Bất Ngữ với ta như keo như sơn, yêu nhau không rời. Nàng từng nhắc tới ngươi trước mặt ta. Nàng nói ngươi cái gì

cũng tốt nhưng mà chất phác quá, chẳng có gì thú vị cả. Nói ngươi không hiểu tâm lý phụ nữ, đến đầu ngón tay nàng mà ngươi cũng không dám chạm vào, chẳng ra dáng đàn ông đàn ang gì cả."

Phật tử Thất Linh không nói lời nào nhưng hai tay không ngừng đánh ra Thất Linh Bảo Ấn. Chỉ là vừa nãy Hàn Sâm mượn lực nên đã kéo ra khoảng cách khá xa với hắn, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn tiếp cận. Tấn công từ xa nên công kích của hắn bị Hàn Sâm né hết sạch, không còn uy hiếp lớn như trước nữa.

Dù biết tấn công như vậy là vô dụng nhưng Phật tử Thất Linh vẫn không dừng công kích. Tất cả lực lượng đều dùng để kéo gần khoảng cách giữa hai người họ, càng lúc càng gần hơn.

"Đúng là kẻ khó đối phó mà" Khí huyết sôi trào trong lồng ngực Hàn Sâm, máu không ngừng rỉ ra bên khóe miệng, cũng may hắn có năng lực Dị Huyết nên không sợ mất máu quá nhiều nhưng vết thương trong người cũng khó mà khôi phục.

"Thất Linh ơi là Thất Linh, ta không có ý răn dạy gì ngươi đâu nhưng làm đàn ông phải chủ động vào. Ngươi nhìn ta đây này, chỉ hơi chủ động chút xíu thôi mà Phật nữ Bất Ngữ đã chủ động nhảy vào lòng ta, mặc ta yêu thương đủ kiểu, từ trên xuống dưới không biết đã bị ta vuốt ve không biết bao nhiêu lần. Nhưng ngươi đến cả ngón tay nàng cũng không dám động vào. Chao ôi sao mà đáng thương quá!" Đầu óc Hàn Sâm vận động cực nhanh, vừa nghĩ cách thoát chết vừa tiếp tục kích thích Phật tử Thất Linh.

"Câm mồm!" Phật tử Thất Linh dường như đã giận dữ tới cùng cực, Phật quang quanh mình lại tỏa ra, hóa thành Phật Đà Nghìn Tay một lần nữa.

Nhưng mà lần này Phật Đà Nghìn Tay lại không đánh ra Thất Linh Bảo Ấn về phía hắn nữa mà tay cầm mõ, gõ thật mạnh xuống. Trong giây lát như thể sấm sét giữa trời quang, một tiếng sấm rền vang lên trong lòng Hàn sâm

"Phụt!" Hàn Sâm như thể bị sét đánh, máu tươi không ngừng phun ra từ trong miệng. Thân thể hắn khựng lại, như thể sắp ngã xuống.

Hết chương 1944.

Chương 1945. Họa thủy đông dẫn

Phật tử Thất Linh tăng nhanh tốc độ xông về phía Hàn Sâm, muốn nhân lúc Hàn Sâm ngã xuống thì tiếp cận ở khoảng cách gần tiêu diệt hắn.

Nhưng thân hình của Hàn Sâm chỉ chìm xuống một chút, rồi lập tức bắn lên một lần nữa, tốc độ không yếu đi một chút nào, tiếp tục điên cuồng xông về phía trước.

Phật tử Thất Linh khẽ nhíu mày, lại khống chế pho tượng Phật Đà Nghìn Tay gõ mõ một lần nữa.

Cộc!

Một tiếng sấm xuyên thẳng vào tâm linh, dường như có thể làm sinh vật chấn động đến hồn phi phách tán.

Nhưng lần này Hàn Sâm lại không hề bị ảnh hưởng, vẫn duy trì tốc độ như cũ điên cuồng xông lên phía trước, lợi dụng kẽ hở lúc Phật tử Thất Linh sử dụng pho tượng Phật Đà Nghìn Tay phát lực, hắn lại kéo khoảng cách ra một chút.

Phật tử Thất Linh khẽ chau mày, thu lại thần quang của Phật Đà Nghìn Tay, tiếp tục truy đuổi Hàn Sâm.

Dưới tình huống bị Hàn Sâm chọc giận, Phật tử Thất Linh phát động vô số lần tấn công khủng bố, tiêu hao của bản thân hắn cũng rất lớn, hơn nữa không có khả năng lại rút ngắn khoảng cách với Hàn Sâm làm hắn không muốn lãng phí thể lực nữa.

Tốc độ của Hàn Sâm chủ yếu bắt nguồn từ thú hồn giày Tuyệt Nha Thố, bản thân thú hồn đã có sức mạnh, không cần phải tiêu hao sức mạnh của bản thân Hàn Sâm, cho nên không vì tiêu hao mà giảm tốc độ.

Hai người một trước một sau truy đuổi ở trên sa mạc, Phật tử Thất Linh ở đằng sau thỉnh thoảng lại tấn công Hàn Sâm, nhưng lại bị thân pháp của

Hàn Sâm né tránh, tạm thời cũng không thể đả thương được Hàn Sâm.

Lần đầu tiên lúc Hàn Sâm bị Phật Âm tấn công, quả thực đã bị trọng thương, may mà lúc trước hắn cũng đã luyện thuật gen của hệ Âm, đối với sức mạnh của hệ Âm cũng không xa lạ gì, lần thứ hai bị Phật Âm công kích thì đã có chuẩn bị, dùng sức mạnh của Âm Dương Đại Từ Lực Pháo trút sức mạnh của Phật Âm lên trên áo giáp cấp Hầu Tước.

Thoạt nhìn thì giống như lần thứ hai không hề chịu ảnh hưởng của Phật Âm nhưng thực ra bên trên áo giáp Hầu Tước đã tràn đầy vết rạn, nội phủ của Hàn Sâm cũng bị thương.

Chỉ là Hàn Sâm cắn răng chịu đựng, không để lộ ra sơ hở, hơn nữa tốc độ của hắn cũng không hề giảm chậm lại, mới khiến cho Phật tử Thất Linh tưởng rằng hắn không bị Phật Âm làm bị thương.

Nếu không Phật tử Thất Linh lại gõ mõ thêm vài lần nữa, chỉ sợ rằng Hàn Sâm sẽ thật sự không chịu nổi nữa.

“Đúng là một tên khó chơi, may mà ta đã dò ra được mấy phần nội tình của hắn.” Hàn Sâm ỷ vào giày Tuyệt Nha Thố vẫn luôn chạy trốn không ngừng.

Bây giờ Hàn Sâm cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó. Phật tử Thất Linh ngưng tụ sức mạnh toàn thân truy đuổi Hàn Sâm, Hàn Sâm không tin hắn có thể truy đuổi không ngừng nghỉ.

“Đến đây, có nhây cũng phải nhây chết ngươi, ta có trang bị thú hồn ta còn sợ ai.” Hàn Sâm cắn răng liều mạng chạy, định so sức chịu đựng với Phật tử Thất Linh.

Thần Linh Phật Tử dường như cũng có dự định như vậy, hắn vẫn luôn không giết được Hàn Sâm, tấn công của Thất Linh Bảo Ấn cơ bản đều đánh hụt, dứt khoát không ra tay tấn công Hàn Sâm nữa, bảo tồn thể lực để tiếp tục đuổi theo.

Phật tử Thất Linh không tin một Tử Tước như Hàn Sâm có thể luôn luôn duy trì được tốc độ này, hơn nữa hắn cũng còn một dự tính khác nữa.

Cho dù Hàn Sâm có thể giữ nguyên được vận tốc như vậy chạy trốn không ngừng, nhưng Cực Lạc Âm của Cực Lạc Tịnh Thổ lại càng ngày càng mạnh, Phật tử Thất Linh đã tu luyện thuật gen của Phật Tộc, tính đề kháng đối với Cực Lạc Âm rất mạnh, hắn không tin Hàn Sâm có thể chịu đựng trong Cực Lạc Âm lâu hơn hắn.

Một khi Hàn Sâm bị Cực Lạc Âm khống chế, đến lúc đó sống chết cũng do hắn nắm giữ.

Hàn Sâm thấy Phật tử Thất Linh không tấn công hắn nữa, bèn cố ý khiêu khích, nói mấy lời bịa đặt, hy vọng Phật tử Thất Linh có thể tiếp tục ra tay tấn công, tiêu hao thể lực của hắn nhiều hơn một chút.

Nhưng Phật tử Thất Linh không nói một câu nào, cũng không ra tay với Hàn Sâm, chỉ im lặng không nói tiếng nào chạy phía sau đuổi theo Hàn Sâm.

Nhưng nếu như bây giờ nhìn vào ánh mắt của Phật tử Thất Linh, sẽ phát hiện ra sát ý ở trong mắt hắn đã bừng lên như ác quỷ, cả người đều tản ra khí tức không lành.

Hàn Sâm đang chạy như điên, lại đột nhiên nhìn thấy trên sa mạc phía trước có vài bóng dáng xuất hiện, đợi sau khi đến gần thì phát hiện hóa ra đó là nhóm người Lạc Cực công tử.

Hàn Sâm không nói hai lời, xông thẳng về phía Lạc Cực công tử, đồng thời hét lớn: “Cực công tử cứu mạng, Phật tử Thất Linh muốn giết ta.”

Lạc Cực nghe thấy tiếng la của Hàn Sâm, lập tức biến sắc, hét lớn: “Chạy mau.”

Nói xong bèn xoay người chạy mất, không hề do dự chút nào, đồng thời còn chửi bới trong lòng: “Cái tên khốn Hàn Sâm kia, thế mà lại muốn hãm hại ta.”

Đầu óc Lạc Cực phản ứng nhanh tới cỡ nào, chỉ nghe một câu thôi đã nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó rồi.

Phật tử Thất Linh muốn giết đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, nếu như bị Nữ Hoàng Đao Phong biết được, liên minh giữa Phật Tộc với tộc Rebet cho dù không rạn nứt cũng sẽ nảy sinh ra kẽ hở rất lớn, bọn họ nhìn thấy Phật tử Thất Linh truy sát Hàn Sâm, rất có thể sẽ bị diệt khẩu.

Mặc dù Lạc Cực chạy rất nhanh, nhưng khi quay đầu nhìn lại thấy Hàn Sâm đã đuổi đến chỗ hắn rồi, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn cả hắn, lập tức mắng to: "Tên khốn này, ta với ngươi không thù không oán, ngươi hại ta làm gì?"

Hàn Sâm nghĩ thầm: "Người hại là ngươi đấy chứ, lúc trước ngươi ở trong Ma Trủng không phải cũng hãm hại ta như này à, lấy oán báo oán thôi."

Hàn Sâm có được giày Tuyệt Nha Thố, tốc độ nhanh hơn đám Lạc Cực rất nhiều, mắt thấy sắp đuổi kịp bọn họ rồi, phi thân một cái là vọt qua đỉnh đầu bọn họ.

Lạc Cực biết không thể để Hàn Sâm chạy qua đầu bọn họ được, nếu không Phật tử Thất Linh sẽ đuổi theo bọn họ trước, đến lúc đó còn đúng lúc tiện tay thủ tiêu bọn họ để diệt khẩu.

Lạc Cực cắn răng, quát lớn một tiếng: "Chặn hắn lại."

Dứt lời bèn trực tiếp rút đao chém về phía Hàn Sâm, trên đao hóa thành Thiên Ma Chỉ Ảnh, điên cuồng chém xuống Hàn Sâm.

Thiên Ma Chi Ảnh do khói đen hóa thành lóe lên trong nháy mắt đã chém lên trên người Hàn Sâm, căn bản không có quá trình trung gian, làm người khác muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được.

Vài vị Ma Tộc bên cạnh Lạc Cực cũng đều ra tay với Hàn Sâm, chỉ là bọn họ không tu luyện "Thiên Ma Kinh" cũng không có lực Thiên Ma, đều là thuật gen bình thường.

Có điều bọn họ đều là Bá Tước, còn có một vị Hầu Tước, nếu ra tay toàn lực thì khí thế cũng không phải tầm thường.

Vẻ mặt Hàn Sâm bất động, Thiên Ma Chi Ảnh chém lên trên người Hàn Sâm, mấy chiêu công kích khủng bố hầu như đồng thời chém lên trên người Hàn Sâm, khiến cho thân thể của Hàn Sâm giống như khí cầu chứa đầy nước nổ tung.

Còn trên đỉnh đầu bọn họ, lại xuất hiện bóng dáng của Hàn Sâm, giống như một luồng ánh sáng lấp lánh bay vụt qua đỉnh đầu bọn họ.

Chỗ mà đám Lạc Cực chém xuống cũng chỉ là phân thân của Hàn Sâm do hắn dùng Thuật Nguyệt Phách chế tạo ra mà thôi.

"Chia nhau ra chạy!" Lạc Cực thấy không thể ngăn chặn được Hàn Sâm, lập tức hô to xoay người chạy trốn, những Ma Tộc khác cũng chạy loạn theo nhiều hướng khác nhau.

Hàn Sâm thấy suy nghĩ và phản ứng của Lạc Cực đều cực kỳ nhanh nhạy, trong lòng thầm cảm thán tên này quả nhiên là một nhân tài, xảo quyệt như cáo già vậy.

Vốn dĩ còn trông cậy vào bọn họ có thể kéo dài thời gian một chút, bây giờ xem ra không có khả năng nữa rồi.

Bọn họ chia nhau ra chạy trốn, Phật tử Thất Linh không thể nào truy đuổi giết sạch từng người một được, giết chết bọn họ chỉ là vẽ rắn thêm chân, rất có thể sẽ không đếm xỉa tới họ nữa mà trực tiếp đuổi theo.

Nhưng cảnh tượng xảy ra sau đó lại khiến cho Hàn Sâm ngẩn ngơ, hắn chỉ thấy kim quang trên người Phật tử Thất Linh tỏa ra, thân thể giống như hóa thành Hoàng Kim, hơn nữa còn bành trướng đến hơn ba mét, từ hai bên đầu với phía sau đều tự mọc ra một khuôn mặt, đồng thời cũng sinh ra sáu cánh tay.

Tứ phía có tám cánh tay kim thân, giống như một pho tượng Phật quỷ dị.

"Tên này là dị chủng!" Sắc mặt Hàn Sâm khẽ biến, hắn đã biết Phật tử Thất Linh muốn làm gì rồi.

Hết chương 1945.

Chương 1946. Suy đoán của Lạc Cực

Bốn khuôn mặt kia của Phật tử Thất Linh, bên trái là gương mặt đang cười, bên phải là mặt khóc, ở đằng sau mọc ra một cái mặt ác quỷ, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn kinh khủng.

Tám cánh tay đồng thời giơ lên, vung lên với đủ loại tư thế khác nhau, hóa ra từng đạo Linh Ấn, thân hình phá không mà tới.

Hàn Sâm chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết và tiếng vang ầm ầm, quay đầu lại nhìn, thấy mấy tên Ma Tộc trong đám người Lạc Cực thậm chí đã chạy trốn xa cả ngàn mét nhưng thân thể của từng người một vẫn bị xé rách, đầu một nơi thân một nẻo, khắp nơi trên sa mạc đều là máu tươi và xác chết.

Còn Phật tử Thất Linh hóa thân dị chủng, Phật thể hoàng kim quỷ dị kinh khủng kia đang đánh về phía Lạc Cực - người duy nhất còn sống.

Lạc Cực thấy không thể chạy thoát, rít lên một tiếng, Ma khói trên người giống như núi lửa phun trào, ngưng tụ lại trên lưỡi đao, chém ra một đường Thiên Ma Chi Ảnh khủng bố như Cự Nhân, thôn phệ lấy Phật tử Thất Linh.

Chỉ trong nháy mắt, Thiên Ma Chi Ảnh đã cắn nuốt thân hình của Phật tử Thất Linh, nhưng chỉ vỏn vẹn không đến một giây, Thiên Ma Chi Ảnh đã bị xé rách hóa thành hư vô, Hoàng Kim Phật Đà bốn mặt tám cánh †ay của Phật tử Thất Linh hóa thành đã xông ra khỏi sự bao phủ của Thiên Ma Chi Ảnh, dường như chỉ trong nháy mắt đã giết đến trước người Lạc Cực, một đôi tay bắt lấy thân thể của Lạc Cực, hai tay dùng lực trực tiếp xé Lạc Cực ra thành hai mảnh trong ánh mắt kinh hãi của hắn.

“Quá độc ác!” Hàn Sâm nào còn tâm tình đâu mà đứng xem nữa, tiếp tục chạy như điên vào sâu trong sa mạc.

Nhưng sau khi thân thể của Lạc Cực bị xé rách, lại có một làn khói đen tan chui ra từ trong thân thể của hắn, chợt lóe lên dừng ở trên người Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức có cảm ứng, khói đen quỷ dị kia lại chui vào Linh Hải giữa mi tâm của hắn, sức mạnh hộ thân của Hàn Sâm cũng không ngăn lại được.

Nếu là Linh Hải của đại vũ trụ gen bình thường thì chính là Linh Hải bình thường, nhưng Linh Hải của Hàn Sâm lại là Hồn Hải, là Hồn Hải chỉ có sinh vật của Tí Hộ Sở mới sở hữu.

Làn khói đen đó chui vào bên trong, tâm niệm Hàn Sâm vừa động, ánh sáng trên tháp Thiên Mệnh tỏa ra, phủ xuống như bát lớn che trời, lập tức hút làn khói đen kia vào bên trong tháp.

"Đây là đâu… Thả ta ra…" Làn khói đen ở bên trong lồng không gian trên tầng cao nhất của tháp Thiên Mệnh vặn vẹo la hét, âm thanh đúng là của Lạc Cực công tử.

Hàn Sâm chẳng có tâm trạng nào mà đi làm rõ ràng xem làn khói đen kia rốt cuộc là cái gì, trong nháy mắt Phật tử Thất Linh giết nhiều Ma Tộc như vậy cũng không kéo dài quá nhiều thời gian, lại từ phía sau đuổi theo Hàn Sâm.

May mà biến thân dị chủng của Phật tử Thất Linh cũng không gia tăng tốc độ quá mạnh, vẫn không thể đuổi kịp được Hàn Sâm, đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn vẫn luôn không biến thân.

Dường như Phật tử Thất Linh cũng không vội vã, sau khi thu lại biến thân dị chủng, vẫn dùng thân mình đuổi theo Hàn Sâm như cũ, dù sao trạng thái biến thân dị chủng khá mạnh mẽ nhưng tiêu hao cũng cao hơn hình thái bình thường mấy lần, không nên dùng trạng thái dị chủng trong thời gian dài.

Hai người một đuổi một chạy, Hàn Sâm hy vọng có thể lại gặp được sinh vật nào khác nữa, tốt nhất là cấp Công Tước, nhưng dọc đường chạy trốn, hắn chẳng nhìn thấy bóng dáng của sinh vật nào khác cả.

“Không biết Hải Nhi có chạy thoát không?” Hàn Sâm âm thầm suy tư trong lòng, bởi vì vẫn luôn không nhìn thấy phân thân Phật Niệm của Phật tử Thất Linh trở về, Hàn Sâm cũng không biết rốt cuộc tình hình bên phía Hải Nhi như thế nào rồi.

Hàn Sâm vẫn chạy trối chết không ngừng, không biết đã chạy mấy ngày mấy đêm, mặc dù đa số sức mạnh đều đến từ giày Tuyệt Nha Thố, nhưng hắn vẫn cảm thấy thân thể vô cùng mệt mỏi.

Sức chịu đựng của Phật tử Thất Linh cũng đáng sợ như thế, thế mà vẫn có thể đuổi theo sau hắn liên tục, tốc độ cũng không có dấu hiệu chậm lại.

“Tên này khó chơi thật đấy.” Hàn Sâm chống đỡ thân thể mệt lử tiếp tục chạy về phía trước, Cực Lạc Tịnh Thổ giống như vô cùng vô tận, có chạy thế nào cũng không thấy bờ đâu, trước mắt vẫn là một vùng sa mạc lớn vô biên.

“Cứ chạy mãi thế này cũng không phải cách hay, chỉ có xông vào Cực Lạc Tịnh Thổ đến được bỉ ngạn, Phật tử Thất Linh mới không dám ra tay động thủ với ta trước mắt bao người. Nhưng làm thế nào mới chạy đến được bỉ ngạn đây?” Thực ra mấy ngày nay Hàn Sâm vẫn luôn quan sát, nhưng hắn vẫn không nhìn ra ở đâu có bỉ ngạn cả.

Hàn Sâm vừa nghĩ trong lòng, ý niệm chìm vào bên trong tháp Thiên Mệnh, hỏi làn khói đen mà Lạc Cực hóa thành: “Lạc Cực, chắc ngươi biết làm thế nào để chạy được đến bỉ ngạn nhỉ?”

“Người hại ta, cho dù ta có biết cũng tuyệt đối không nói cho ngươi, ngươi đi chết đi.” Trong làn khói đen truyền ra giọng nói thù hằn của Lạc Cực công tử.

Hàn Sâm lạnh giọng nói: “Ta thoát được một mạng thì ngươi còn có cơ hội sống sót, nếu không bây giờ để ngươi tan thành mây khói luôn nhé.”

Nói rồi tâm niệm Hàn Sâm vừa động, nhất thời ánh sáng bên trong tháp Thiên Mệnh rung động, chiếu rọi lên trên làn khói đen, làn khói đen giống như miếng sắt nung đỏ gặp nước, bốc khói nghi ngút, đồng thời nhanh

chóng thu nhỏ lại, tiếng kêu thảm thiết của Lạc Cực công †ử cũng theo đó truyền đến.

“Đừng giết ta… ta nói…” Lạc Cực công tử kêu la.

“Chớ có một chữ nào nói dối, nếu không ta sống không dược, ngươi cũng phải chết giống ta thôi. Chỉ cần ta có thể thoát khỏi khó khăn này, nhất định sẽ giữ lại mạng sống cho ngươi, ngươi là nhân chứng việc Phật tử Thất Linh truy sát ta, ta sẽ không hại ngươi.” Hàn Sâm nói.

Lạc Cực công tử đáp: “Cực Lạc Tịnh Thổ cũng không phải không gian dị chủng mà là một dị bảo cấp Thần Hóa. Nhưng dị bảo này là Phật tộc tìm thấy được từ một cường giả Thần Hóa đã ngã xuống, chính bọn họ cũng không có cách nào hoàn toàn khống chế nó, chỉ có thể một phần nào đó bên trong đó thôi. Mặc dù chỉ là một phần nhỏ, nhưng bọn họ muốn vây khốn một người cũng không khó, nếu ngươi bị bọn họ theo dõi, muốn thông qua Cực Lạc Tịnh Thổ đến được bỉ ngạn gần như là chuyện không có khả năng.”

“Nếu bọn họ không thể hoàn toàn khống chế được Cực Lạc Tịnh Thổ, hẳn là còn có cách khác thoát khỏi sự khống chế của bọn họ có đúng không?” Hàn Sâm hỏi hắn.

“Vô cùng khó, mỗi lần Cực Lạc Tịnh Thổ mở ra, nhiều nhất cũng chỉ có mười sinh vật có thể đến được bỉ ngạn, điều này tuyệt đối không phải trùng hợp, nhất định là Phật Tộc cố ý. Ta đã điều tra những sinh vật đến được bỉ ngạn trước đây, đa số đều có quan hệ cực kỳ thân thiết với Phật tộc, rất ít sinh vật đối địch với Phật tộc có thể đến được đó.” Lạc Cực nói.

“Ngươi đã từng nghiên cứu mà còn dám tới đây, chắc phải có cách nào đó chứ?” Hàn Sâm lại hỏi.

Lạc Cực công tử ngừng lại một chút, sau đó mới nói tiếp: “Ta đến đây vì một suy đoán, chỉ là không biết là thật hay giả, ta chỉ đến đây để kiểm chứng suy đoán đó mà thôi.”

“Nói nghe coi.” Hàn Sâm thoáng nhìn ra đằng sau, thấy Phật tử Thất Linh vẫn ở đằng sau đuổi theo hắn như cũ, hình như hoàn toàn không lo lắng hắn

có thể chạy ra khỏi Cực Lạc Tịnh Thổ vậy.

Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng: “Chỉ sợ những gì Lạc Cực nói không phải là giả, Phật Tộc hẳn đã khống chế số người đến bỉ ngạn, chứ không phải tùy theo cơ duyên.”

Lạc Cực hơi do dự, có điều dưới sự đe dọa dụ dỗ của Hàn Sâm, hắn vẫn nói suy đoán của hắn cho Hàn Sâm biết.

Thực ra các thế lực lớn đều có nghiên cứu Cực Lạc Tịnh Thổ của Phật Tộc, cũng có suy đoán tương tự với Lạc Cực, chỉ có điều không ai có cách nào chứng minh làm rõ được bí ẩn đó, bởi vì Phật tộc không cho phép cường giả cấp Vương trở lên được đi vào Cực Lạc Tịnh Thổ, quý tộc bình thường ở trong Cực Lạc Tịnh Thổ cũng rất khó làm được điều này.

Lạc Cực tìm rất nhiều sinh vật thành công đến được bỉ ngạn với rất nhiều sinh vật đi sâu vào Cực Lạc Tịnh Thổ nhưng chưa đi tới bỉ ngạn, nhận được không ít tư liệu từ chỗ họ, cuối cùng rút ra một suy đoán.

Hết chương 1946.

Chương 1947. Tiếng chuông Cực Lạc

Phật Tộc không thể hoàn toàn khống chế Cực Lạc Tịnh Thổ, chỉ cần xuyên qua những khu vực không bị khống chế, là có thể vượt qua khống chế của Phật Tộc đến được bỉ ngạn.

Mà dựa theo phán đoán của Lạc Cực, những khu vực không bị Phật Tộc khống chế hẳn là ở ngay dưới biển cát này.

“Sau khi ngươi đi sâu vào trong biển cát, có thể nhìn thấy một vài cồn cát có màu gần giống như màu trắng, khác với cồn cát màu vàng, không chú ý nhìn thì rất khó tìm được. Tìm được những cồn cát màu trắng ấy, chỉ cần

xông vào bên trong cồn cát là có thể đi vào khu vực không bị Phật Tộc khống chế, nhưng điều này chỉ là suy đoán của ta thôi, không chắc chắn chuẩn xác hoàn toàn." Lạc Cực nói.

"Nếu như không chính xác, e rằng ngươi cũng chỉ có thể bồi táng cùng †a, cho nên còn lời nào thì tốt nhất là nói luôn cho xong đi." Hàn Sâm vừa chạy vừa nói với Lạc Cực.

"Thật sự không có, ta cũng chỉ biết từng đó thôi." Lạc Cực công tử nói.
"Thật sao? Ta thấy ngươi không giống người vì kiểm tra suy đoán của mình mà đến nơi này mạo hiểm." Hàn Sâm thản nhiên nói.

"Cũng không thể nói như vậy được, sở dĩ ta đến đây, chủ yếu vẫn là vì truyền thuyết nói những nơi bị Phật Tộc khống chế có thể sẽ tồn tại bảo vật mà cường giả cấp Thần Hóa kia để lại, cho nên mới muốn mạo hiểm thử một lần." Lạc Cực đáp lời.

Hàn Sâm vừa chạy như điên vừa tìm kiếm ở xung quanh, hy vọng có thể nhìn thấy cồn cát màu trắng mà Lạc Cực nói.

Nhưng những cồn cát liên miên nhiều không kể xiết, thật sự không thể nhìn thấy cồn cát màu trắng.

Lại chạy một lúc nữa, trước mắt Hàn Sâm đột nhiên lóe sáng, trong cồn cát nhấp nhô lên xuống, có chen lẫn một cồn cát nhỏ cao chưa đến hai mét ở giữa, hạt cát của cồn cát nhỏ đó hơi hơi trắng, nếu như không nhìn kỹ rất khó có thể phát hiện nó với những cồn cát bên cạnh có gì khác biệt.

"Ta tìm được cồn cát ngươi nói rồi, đi vào trong thế nào?" Hàn Sâm vừa chạy về phía cồn cát đó, vừa dùng tâm niệm hỏi Lạc Cực.

"Trước kia từng có sinh vật đi nhầm vào trong đó, nói là lúc bị người khác tấn công bị đánh vào trong này, cụ thể là đi vào như thế nào ta cũng không biết, vốn ta còn định sau khi tìm được sẽ đào một cái động cát xem thử." Lạc Cực đáp.

Hàn Sâm nghe xong không hề do dự, trực tiếp rút Qủy Nha đao ra, từ xa đánh ra một thức Khuyển Nha Giao Thác vào cồn cát nhỏ. Đao quang tựa

như răng độc bắn lên trên, lập tức chém cồn cát nhỏ ra thành một cái hố to.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, bởi vì sau khi sức mạnh của Qủy Nha đao chém ra một cái hố to, dư lực vẫn chưa dùng hết, lại đột nhiên cảm thấy phía dưới hãng một cái, đao quang trầm xuống, giống như bên dưới trống rỗng vậy.

Nhưng nhìn từ trên cao xuống, ở đó vẫn là một hố cát, dưới đáy hố cát vấn là những hạt cát nhỏ, không có cái gì khác cả.

Hàn Sâm bèn cắn răng xông vào bên trong hố cát, cắm đầu chìm vào trong cát.

Hàn Sâm cũng không hề cảm giác mình va phải cát, càng giống như chìm trong nước hơn, sau đó cảm nhận được phía dưới thân thể trống không, người rơi xuống dưới.

Phật tử Thất Linh đuổi theo sau chạy tới, hắn hơi do dự một chút rồi cũng xông vào trong hố cát.

Trước mắt Hàn Sâm lóe sáng, tất cả những gì lọt vào trong tầm mắt đều làm Hàn Sâm kinh ngạc.

Sau khi xuyên qua hố cát, vậy mà lại không phải là loại hang động ngầm trong đất, mà là một thế giới dưới bầu trời như cũ, dường như thứ Hàn Sâm xuyên vào không phải là hạt cát mà là khoảng không.

Ở đây không giống với thế giới sa mạc bên trên, có thể nhìn thấy từng dòng nước suối hoàng kim đang tuôn chảy, từng gốc cây đại thụ hoàng kim rợp trời, trên mỗi một gốc cây đại thụ đều xây dựng một tòa miếu thờ hoàng kim.

Bảo quang chảy xuôi, Phật hà bốc lên, quầng sáng bảy màu bao phủ lên trên miếu thờ, thoạt nhìn thật giống như thế giới Cực Lạc không có khổ đau vậy.

“Lẽ nào đây mới là Cực Lạc Tịnh Thổ thật sự?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, bởi vì Cực Lạc Âm ở đây càng trở lên mạnh hơn, không chỉ mạnh hơn một

chút một ít, ngay cả hắn cũng cảm thấy áp lực, tay chân hơi run rẩy, gần như muốn nhảy múa theo Cực Lạc Âm.

Dùng ý chí tối cao để trấn áp thân thể, còn không đợi Hàn Sâm quyết định nên chạy đi đâu thì đã nghe được một tiếng ùm, chỉ thấy Phật tử Thất Linh cũng rơi xuống đây.

Hàn Sâm co cẳng xông về phía bên trong rừng cây cổ thụ Thất Bảo Hoàng Kim nhưng lại cảm thấy thân thể không hề rời khỏi mặt đất, chỉ đang chạy về phía trước từng bước từng bước một.

Phật tử Thất Linh lại không trực tiếp đuổi theo, hắn chỉ nhìn Hàn Sâm cười lạnh nói: "Hàn Sâm, thế giới Cực Lạc ở đây, há lại để một người phàm tục như ngươi xông vào."

"Ta cứ xông vào đấy, ngươi có thể làm gì được ta? Có bản lĩnh thì đến đây giết ta đi!" Hàn Sâm cũng không thèm quay đầu lại mà nói rất gợi đòn.

"Nếu như ngươi cứ tiếp tục đi về phía trước, không cần ta phải giết ngươi ngươi chắc chắn cũng sẽ chết không nghỉ ngờ gì cả." Phật tử Thất Linh lạnh giọng nói.

Hàn Sâm đang định nói gì đó lại thấy Phật tử Thất Linh tiếp tục nói: "Thời gian sắp đến rồi."

Sau đó chợt nghe một tiếng chuông vang lên, Hàn Sâm chỉ cảm thấy đầu óc ầm một tiếng, thân thể hơi lảo đảo, suýt nữa thì ngã lăn xuống đất, tiếng chuông đó còn khủng bố hơn Cực Lạc Âm gấp hàng trăm hàng ngàn lần.

Phật tử Thất Linh tay niết Phật đứng ngay tại chỗ, Phật quang màu vàng trên người bắt đầu chuyển động, trên trán cũng toát mồ hôi lạnh, thoạt nhìn cực kỳ chật vật.

Phật tử Thất Linh thờ ơ nhìn Hàn Sâm ngã trên mặt đất, bước từng bước đến trước mặt Hàn Sâm, Phật quang trên người tỏa ra, dần dần hóa thành Phật Đà Hoàng Kim bốn mặt tám tay, vừa đi vừa nói: "Có thể chết dưới tiếng chuông Cực Lạc của thế giới Cực Lạc này, cũng coi như may mắn của ngươi."

Hàn Sâm há miệng thở dốc muốn nói gì đó nhưng lại nghe thấy một tiếng chuông nữa vang lên, tiếng chuông này không biết từ đâu truyền tới, giống như ở vang vọng bên trong cả thế giới này, chấn động đến mức Hàn Sâm ngồi bệt xuống, máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra không ngừng.

"Thất Linh, rốt cuộc là vì sao ngươi lại nhất định phải dồn ta vào chỗ chết?" Hàn Sâm cố gắng hết sức đứng dậy, vừa lùi về đằng sau vừa nhìn Phật tử Thất Linh hỏi.

"Bởi vì ngươi đáng chết." Bốn gương mặt của Phật tử Thất Linh đều há miệng ra nói, mỗi khuôn miệng chỉ nói một chữ, hơn nữa âm điệu còn không giống nhau, nghe rất giống bốn người đang nói, vô cùng quỷ dị.

Nói rồi thân thể hoàng kim cao hơn ba mét của Phật tử Thất Linh chạy như điên về phía Hàn Sâm, tám cánh tay kết xuất ra bảy loại Linh Ấn khác nhau, đồng thời đánh lên trên người Hàn Sâm.

Rồng, sư tử, dê, ngựa, voi, sâu, cá, bảy loại Linh Ấn ngưng tụ từ Phật quang hoàng kim đang gầm gừ xông về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm lăn một vòng trên mặt đất mà hoàng kim trải ra, miễn cưỡng tránh được đòn tấn công của Thất Bảo Linh Ấn, lảo đảo chạy vào trong rừng cây hoàng kim.

Nhưng tiếng chuông Cực Lạc lại tiếng này tiếp tiếng kia càng ngày càng lợi hại, làm cho tay chân của Hàn Sâm đều không nghe theo sự sai bảo của hắn nữa, dường như đang nhảy múa nhấp nhô cùng với tiếng chuông, chạy trông vô cùng buồn cười.

Phật tử Thất Linh đuổi theo sau Hàn Sâm, có thể nhìn thấy dù hắn đã sử dụng biến thân dị chủng, nhưng vẫn phải lết đi cực kỳ vất vả, tứ chỉ cũng hơi run rẩy, dường như không thể khống chế được nữa.

Hàn Sâm khi thì nhảy múa theo tiếng chuông, khi thì chật vật chạy thục mạng, thế mà trong lúc nhất thời Phật tử Thất Linh cũng không thể nào giết chết được hắn, chỉ là trên người Hàn Sâm đã chịu không ít đòn tấn công của Linh Ấn, đã bị thương rất nhiều chỗ rồi.

Phật tử Thất Linh lại đánh một đòn Linh Ấn sư tử về phía Hàn Sâm nhưng cánh tay đó lại không chịu sự khống chế của hắn tự động bắn ra, Linh Ấn sư tử sượt qua Hàn Sâm rơi ầm xuống mặt đất hoàng kim nhưng lại không thể đụng vào người Hàn Sâm chút nào.

“Thất Linh, cuối cùng thì ngươi cũng không chịu được tiếng chuông Cực Lạc nữa.” Hàn Sâm đột nhiên cười ha hả, phủi phủi đất ở trên người, từ trên mặt đất đứng dậy, xem ra vô cùng ung dung thoải mái, dường như ảnh hưởng của tiếng chuông Cực Lạc với hắn không hề tồn tại.

“Không thể nào!” Sắc mặt Phật tử Thất Linh đột nhiên thay đổi.

Hết chương 1947.

Chương 1948. Thiên Thân Phụ Thể

Sinh vật bình thường còn chẳng đỡ được Cực Lạc Âm, nói chi đến tiếng chuông Cực Lạc.

Ngay cả bản thân Phật tử Thất Linh dựa vào gen thuật Phật tộc khổ tu và và thuật Phật Đà bốn mặt tám tay mà dưới tác động của tiếng chuông Cực Lạc cũng cực kỳ chật vật, cơ thể bắt đầu hơi mất khống chế.

Một Tử Tước như Hàn Sâm lại có thể thoát khỏi ảnh hưởng của Cực Lạc Âm, điều này khiến sắc mặt Phật tử Thất Linh thay đổi, gần như không dám tin.

Dù là Cực Lạc Âm bình thường hay tiếng chuông Cực Lạc đều không phải đòn tấn công mang tính thực chất mà là một dạng tấn công nhằm vào ý chí và tâm cảnh.

Mà vừa hay đó là điểm mạnh của Hàn Sâm, ý chí và cảnh giới của hắn không thua gì cường giả cấp Thần Hóa, sao lại dễ dàng bị Cực Lạc Âm làm lung lay được.

Trước đó giả bộ bị Cực Lạc Âm lung lay chỉ để dụ Phật tử Thất Linh không từ bỏ việc đuổi theo hắn thôi.

Bây giờ Phật tử Thất Linh bị Cực Lạc Âm làm lung lay rồi, cuối cùng thời cơ phản công của Hàn Sâm cũng đến.

Giày Tuyệt Nha Thố dưới chân điên cuồng bạo phát, khiến thân hình Hàn Sâm chuyển động nhanh như một cái bóng, Quỷ Nha Đao trong †ay cũng bạo phát ra đao quang tím đen hướng về phía Phật tử Thất Linh.

Phật tử Thất Linh muốn quay người trốn đi nhưng vừa mới bước một chân ra, chân kia lại vặn vẹo theo tiếng chuông tựa như khiêu vũ, không bước lên theo chân trước, vì thế Phật tử Thất Linh không thể tiến lên phía trước.

Ầm!

Ánh đao bị một tay của Phật tử Thất Linh chưởng vỡ, cơ thể Phật Đà Hoàng Kim bốn mặt tám tay thật sự đáng sợ.

Vẻ mặt Hàn Sâm lại không thay đổi, Quỷ Nha Đao trong tay chuyển động theo thân người, từng đao pháp Nha Đao điên cuồng chém ra, bóng dáng không ngừng lóe lên xung quanh Phật tử Thất Linh.

Hai chân Phật tử Thất Linh lùi về sau, tám cánh tay điên cuồng chiến đấu với Hàn Sâm.

Nhưng thỉnh thoảng bộ phận nào đó trên cơ thể hắn lại mất khống chế khiến hắn xuất hiện sai lầm lớn vốn dĩ sẽ không xuất hiện.

Cao thủ so chiêu chỉ trong giây khắc, huống chỉ là sai lầm nghiêm trọng như vậy. Cho dù thực lực cơ thể Hàn Sâm kém xa Phật tử Thất Linh thì cũng có thể nắm bắt được một kẻ hở trong hàng loạt sai lầm.

Ánh đao tím đen của Quỷ Nha Đao chém trên cơ thể hoàng kim của Phật tử Thất Linh, quét ra một tia lửa phía trên nhưng chỉ để lại một vệt trắng trên tấm thân hoàng kim kia, trong nháy mắt đã biến mất.

“Quả là cơ thể dị chủng lợi hại!” Hàn Sâm thầm ngạc nhiên trong lòng. Tuy sức mạnh Quỷ Nha Đao không phát huy được nhiều lắm nhưng có thể dễ dàng chém được một Bá Tước, lại không thể để lại một vết đao trên người Phật tử Thất Linh, có thể thấy cơ thể dị chủng của Phật tử Thất Linh khủng khiếp bao nhiêu.

Phật tử Thất Linh nổi giận, ánh vàng trong mắt lóe lên, tám cánh tay hoàng kim ngưng tụ thành các loại Linh Ấn, điên cuồng tấn công Hàn Sâm.

Nhưng bây giờ cơ thể hắn thường mất khống chế, sơ hở quá nhiều, không thể áp chế được Hàn Sâm như lúc đầu nữa.

Ngược lại Hàn Sâm dựa vào tốc độ của Giày Tuyệt Nha Thố, găng tay Xích Hà Điêu đeo trên tay cũng bạo phát ra sức mạnh đáng sợ, Quỷ Nha Đao cứ chém trên cơ thể Phật Đà bốn mặt tám tay hết lần này đến lần khác.

Sức mạnh như thế cũng chỉ có thể lưu lại những vệt trắng trên cơ thể hoàng kim mà thôi, Lực Tuyệt Nha không thể bám vào được.

Phật tử Thất Linh muốn chạy khỏi thế giới Cực Lạc nhưng tiếc là đã hơi trễ. Tuy hắn lùi nhanh nhưng tần suất tiếng chuông Cực Lạc quá dày, Cực Lạc Âm ngày càng ảnh hưởng đến hắn nhiều hơn.

Không chờ Phật tử Thất Linh chạy khỏi thế giới Cực Lạc, cơ thể hắn đã không tự chủ được nhảy múa theo Cực Lạc Âm, vặn vẹo những bước nhảy kỳ dị, vốn không thể ngừng lại cũng khó mà khống chế cơ thể xông ra khỏi thế giới Cực Lạc.

Hàn Sâm lại vui mừng khôn xiết, chém từng đao từng đao lên người Phật tử Thất Linh, dùng cả sức mạnh Băng Cơ Ngọc Cốt và Dị Huyết mới miễn cưỡng lưu lại những vết đao nông trên cơ thể Phật Đà Hoàng Kim kia.

Nhưng vậy cũng đủ rồi, chỉ cần có thể lưu lại vết đao, Lực Tuyệt Nha có thể bám vào cơ thể hoàng kim, không ngừng xé rách nó ra.

Tuy hơi chậm một chút nhưng chỉ cần có đủ thời gian cũng sẽ giết chết được Phật tử Thất Linh.

Bốn gương mặt của Phật tử Thất Linh đồng thanh rống lên, cố gắng khống chế cơ thể, muốn xông ra khỏi thể giới Cực Lạc, nhưng thời gian cơ thể chịu khống chế của Cực Lạc Âm càng ngày càng dài, khó lòng điều khiển bản thân được.

“Sao lại như vậy… Vì sao hắn không chịu ảnh hưởng của Cực Lạc Âm… Không thể nào… Phật tử Thất Linh lại chịu phải một đao của Hàn Sâm, ánh vàng trong mắt chớp động, trong lòng càng phân nộ hơn.

Hàn Sâm đang định nhân lúc hắn chưa ra được thế giới Cực Lạc chém thêm vài đao, đến lúc đó dù hắn ra khỏi thế giới Cực Lạc cũng còn nhiều vết đao trên người, Lực Tuyệt Nha có thể từ từ giết chết hắn.

Nhưng đao này của Hàn Sâm còn chưa kịp chém ra thì bỗng thấy trong mắt Phật tử Thất Linh dâng lên ngọn lửa vàng, ngọn lửa vàng chợt bùng lên bao lấy cả người Phật tử Thất Linh.

Cơ thể vốn chịu ảnh hưởng của Cực Lạc Âm ngừng nhảy lung tung, sau khi được ngọn lửa vàng bao quanh không còn giãy dụa nữa.

Ai”

“Hàn Sâm, ta từng nói rằng chúng ta sẽ gặp lại nhanh thôi.” Bốn miệng của Phật Đà bốn mặt tám tay được lửa vàng bao quanh đồng thanh mở miệng, phát ra âm thanh khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Đế Thuân!” Hàn Sâm chợt nhận ra giọng nói của ai, hiểu được tất cả chuyện này đều là hắn âm thầm giở trò.

Hình như ý thức của Phật tử Thất Linh đã bị Đế Thuân chiếm lấy hoàn †oàn, không hề chịu ảnh hưởng của tiếng chuông Cực Lạc, cười tàn nhẫn đi về phía Hàn Sâm, vừa đi vừa nghiến răng nghiến lợi nói: “Hàn Sâm, ta đợi giây phút này lâu lắm rồi. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi chết ngay đâu, đối với bổn Thiên Thần, ngươi là một bữa tiệc ngon nhất, ta sẽ từ từ thưởng thức sự khủng hoảng của ngươi, tiếng kêu ai oán của ngươi, cái chết của ngươi…”

Từng tiếng nói căm thù đến tận xương tủy vang vọng bên tai Hàn Sâm, Hàn Sâm thầm than khổ, nắm chặt Xích Hà Châu trong tay.

Một Phật tử Thất Linh hắn đối phó không nổi rồi, bây giờ Phật tử Thất Linh lại được Thiên Thần Đế Thuân phụ thể nữa, hắn càng không phải là đối thủ của đối phương, không chiếm ưu thế nào hết.

Hàn Sâm định dùng chút năng lượng còn dư lại của Xích Hà Quân Chủ để tấn công, tuy năng lượng còn lại chưa đến một phần trăm, nhưng dẫu sao cũng là Xích Hà Quân Chủ, nếu có thể đánh thẳng vào Phật tử Thất Linh chắc sẽ giết chết được hắn chỉ bằng một đòn.

Thù hận của Đế Thuân ngút trời, lửa vàng trên người càng cháy càng mạnh, khí thế khủng khiếp như ma thần bao quanh khiến cơ thể Phật Đà Hoàng Kim bốn mặt tám tay càng trở nên dữ tợn, khủng bố hơn, như ác ma tìm người cắn.

“Âm!” Đế Thuân giơ ngón tay ra, trên ngón tay ngưng tụ một ánh lửa vàng, mà dường như ánh lửa ngưng tụ Phật quang của Phật tử Thất Linh và sức mạnh của hỏa diễm, nhưng trong nháy mắt nó xuất hiện đã khiến Hàn Sâm cảm thấy da thịt toàn thân đều như sắp bị nướng khét vậy.

Trên bốn gương mặt lộ ra sự thù hận khắc cốt ghi tâm, Đế Thuân khống chế cơ thể Phật tử Thất Linh, đầu ngón tay run lên muốn phóng ánh lửa vàng về phía Hàn Sâm.

Nhưng đột nhiên, chỉ thấy trên cổ Phật tử Thất Linh đeo một cái túi nhỏ, cái túi nhỏ đã bị ngọn lửa trên người hắn thiêu đốt, lộ ra tấm bùa vàng bên trong, mà tấm bùa cũng bị đốt cháy.

Ngay lúc tấm bùa bị đốt cháy lại có ánh sáng kỳ lạ tỏa ra từ tro tàn của

tấm bùa, ấn thẳng lên trán gương mặt ngay phía trước của Phật tử Thất Linh.

“ÁI” Hàn Sâm chợt nghe thấy một tiếng hét thảm, mà tiếng hét thảm kia lại phát ra từ Thiên Thần Đế Thuân.

Hết chương 1948.

Chương 1949. Hồn Khải

Hàn Sâm không khỏi ngây ra tại chỗ, trong phút chốc không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy quang phù trên trán Phật tử Thất Linh lóe lên ánh sáng kỳ lạ, mà cùng lúc đó Thiên Thần Đế Thuân cũng phát ra tiếng kêu thảm.

“Là ai… Là ai cả gan dám tính kế bổn Thiên Đế…” Thiên Thần Đế Thuân phẫn nộ gầm lên nhưng kim diễm trên người càng cháy càng yếu, Hàn Sâm đã có thể thấy ánh sáng màu vàng trên người Phật tử Thất Linh vặn vẹo lay động dường như rất khổ sở, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

Tuy không biết xảy ra chuyện gì nhưng Hàn Sâm cũng biết cơ hội của mình đến rồi, lúc này cũng không chú ý nhiều, Quỷ Nha Đao điên cuồng chém tới.

Từng ánh đao đan xen trên người Phật tử Thất Linh, bây giờ dù là Đế Thuân hay Phật tử Thất Linh cũng đều mất không chết cơ thể Phật Đà Hoàng Kim bốn mặt tám tay, chỉ có thể mặc Hàn Sâm xông vào chặt chém, phát ra tiếng gầm rú giận dữ nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng.

Ý thức của Đế Thuân đã bị quang phù áp chế, đau khổ kêu thảm không ngừng, cũng có thể vì phụ thể trên người Phật tử Thất Linh bị cơ thể giới hạn, hắn không thoát ra được.

Mà ý thức của Phật tử Thất Linh lại không đủ mạnh đến trình độ đối kháng được với Cực Lạc Âm, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm chém lên cơ thể hắn từng đao từng đao một.

Thân thể dù mạnh đến đâu cũng không chịu được hơn chục nghìn đao, Phật thể hoàng kim càng ngày càng nhiều vết đao nông, từng vết từng vết chồng chéo lên nhau, máu tươi hoàng kim chợt chảy ra.

Hàn Sâm ra tay tuyệt tình, không hề quan tâm đến tiếng gầm của Đế Thuân và Phật tử Thất Linh.

“Chắc chắn ta sẽ giết ngươi… Chuyện này không liên quan ta… Giết ngươi… Đều do nó khống chế ta làm… Ngươi giết ta Phật tộc sẽ không tha cho ngươi…” Bốn miệng phát ra âm thanh không giống nhau, có thể là ý niệm của Đế Thuân và Phật tử Thất Linh đang chen nhau nói chuyện.

Nhưng Hàn Sâm lại chẳng hề dao động, vẫn chém xuống từng đao từng đao một.

Dù Phật tử Thất Linh bị Đế Thuân mê hoặc thật nhưng nếu Phật tộc không định giết hắn thì sao Phật tử Thất Linh có thể đuổi giết hắn ở Cực Lạc Tịnh Thổ lâu như vậy mà Phật tộc không có phản ứng gì?

Không nghi ngờ gì nữa, vì nguyên nhân nào đó mà Phật tộc cũng thật sự muốn giết hắn, điều này không liên quan đến việc Đế Thuân có mê hoặc

Phật tử Thất Linh hay không.

Từng tiếng gầm phẫn nộ vang vọng liên tục trong thế giới Cực Lạc, nhưng không có tác dụng gì, không biết Hàn Sâm chém mấy vạn đao, rất nhiều đao đều chém lên cổ Phật tử Thất Linh, một nhát đao cuối cùng chém đứt cái đầu sinh ra bốn mặt, máu hoàng kim tuôn ra ồ ạt, lênh láng khắp nơi.

"Săn giết Dị chủng Phật Đà Hoàng Kim bốn mặt tám tay cấp Hầu Tước, †hu được thú hồn Phật Đà Hoàng Kim bốn mặt tám tay, phát hiện gen dị chủng."

Cùng lúc này, một âm thanh vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến tinh †hần Hàn Sâm phấn chấn lên, bận rộn lâu như thế cũng xem như có chút thành tựu.

Cơ thể dị chủng của Phật tử Thất Linh ngã xuống, ánh sáng của ngọn lửa sắc vàng lại vẫn ở chỗ cũ, quang phù kia cố định trên cái đầu chứa bóng của hỏa diễm.

Uỳnh!

Đột nhiên tấm bùa bùng nổ, làm nổ tung ngọn lửa hoàng kim, tiếng gào của Đế Thuân cũng biến mất không còn dấu vết cùng với hỏa diễm, không còn lại gì cả.

Hầu như là đồng thời, trên phi thuyền vừa rời khỏi Phật Quốc, một người đàn ông ôm cờ vải nhắm mắt tựa vào ghế nghỉ ngơi, miệng lại mấp máy như đang tự lẩm bẩm: "Cái tên Đế Thuân kia lại dám hiện thân phụ thể, đúng là tự tìm đường chết, lần này trọng thương chắc cũng yên tĩnh được một thời gian. Động vào người nhà họ Hàn chúng †a, không chơi chết tên khốn ngươi mới lạ."

Hàn Sâm lấy một cái chai ra đựng máu hoàng kim của Phật Đà hoàng kim bốn mặt tám tay vào, bộ phận dị chủng hóa của hắn chính là máu.

Sau khi làm xong tất cả, Hàn Sâm mới nhìn thú hồn mình vừa có được. Phật Đà hoàng kim bốn mặt tám tay cấp Tử Tước: loại Hồn Khải.

Hàn Sâm hơi ngơ ngác, thú hồn loại áo giáp hắn thấy nhiều rồi, giới thiệu hẳn là loại Áo Giáp chứ nhỉ, loại Hồn Khải này là ý gì, Hàn Sâm thấy hơi khó đoán.

Hàn Sâm lập tức triệu hồi Thú Hồn ra mà chẳng hề do dự, đột nhiên một kiện áo giáp hoàng kim ôm lấy toàn thân Hàn Sâm, trông vô cùng bá đạo, huy hoàng.

Hơi giống Thánh Y hoàng kim của chòm sao Song Tử, nhưng hình như không có gì khác biệt so với áo giáp Thú Hồn bình thường, đều là áo giáp thực thể, không nhìn ra có gì đặc trong hai từ Hồn Khải này.

Hàn Sâm ngưng tụ sức mạnh thử đánh ra một quyền nhưng vừa mới nghĩ đến thôi, đột nhiên thấy ánh vàng lóe ra trên áo giáp hoàng kim, hóa thành Phật Ảnh bốn mặt tám tay bảo vệ sau lưng hắn, vừa đấm một đấm, sức mạnh mang theo Phật quang hoàng kim của Phật Đà bốn mặt tám tay, uy lực một đấm này không thua gì Phật tử Thất Linh lúc còn sống!

"Đậu móa, Hồn Khải đỉnh vãi!" Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, không ngờ lại có loại áo giáp này, mặc kiện áo giáp này lên thì hắn sẽ sở hữu sức mạnh cấp Hầu Tước, còn là sức mạnh Hầu Tước của Phật tử Thất Linh, thật là biến thái.

"Không biết người ngoài có thể thấy được hồn ảnh Phật Đà Hoàng Kim bốn mặt tám tay không nhỉ, nếu có thể thấy được vậy hơi phiền rồi." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng, lại thu Thú Hồn vào trong Hồn Hải, ánh mắt nhìn về thế giới Cực Lạc.

Trong Phật điện của Phật tộc, một ngọn nến bỗng vụt tắt, sắc mặt tổ sư Nhiên Đăng đang nhắm mắt ngồi như tượng Phật chợt thay đổi, nhiều vương công quý tộc ngồi dưới đều ngạc nhiên, hơn nghìn năm nay chưa từng có chuyện nào khiến Nhiên Đăng Thủy Tổ thay đổi sắc mặt cả.

"Thất Linh chết rồi!" Gương mặt Nhiên Đăng Thủy Tổ vặn vẹo, nói từng chữ một.

"Với thực lực của Thất Linh, Hàn Sâm chỉ là một Tử Tước nho nhỏ, làm sao mà…" Chúng Phật tộc đều cực kỳ sợ hãi.

“Sao có thể… không phải Thất Linh truy đuổi Hàn Sâm lấy phôi đao kia…” Hình như biết mình lỡ lời, Phật Vương kia lập tức ngậm miệng lại, thấp giọng niệm phật hiệu.

“Dù là ai giết Thất Linh đều phải trả giá.” Sắc mặt Nhiên Đăng Thủy Tổ bình tĩnh lại, nhưng sự bình tĩnh lại khiến người ta cảm thấy khủng khiếp hơn.

Đệ tử ngoại lệ duy nhất được thu nhận trong mấy nghìn năm, được Nhiên Đăng Thủy Tổ coi là hy vọng thăng cấp lên Thần Hóa nhất của Phật tộc lại chết như vậy, sự phẫn nộ trong lòng Nhiên Đăng Thủy Tổ khó mà diễn tả được.

“Hàn Sâm hắn… hắn…” Một Công Tước Phật tộc phụ trách giám sát Cực Lạc Tịnh Thổ đột nhiên kinh hãi kêu lên.

“Xảy ra chuyện gì?” Tịnh Hải Phật Vương cau mày nhìn công tước kia.

“Hàn Sâm, hắn vào bỉ ngạn rồi!” Sắc mặt công tước Phật tộc kia hơi kỳ lạ nói.

“Cái gì? Sao hắn có thể đi đến bỉ ngạn? Chẳng phải không xếp hắn vào danh sách sao?” Tịnh Hải Vương không tin hỏi.

“Không biết, nhưng hắn thật sự đã vào bỉ ngạn rồi, chúng ta tận mắt thấy.” Công Tước Phật tộc khó nói rõ được, Phật kính trong tay vung lên, trong kính phải chiếu bóng dáng Hàn Sâm.

Chúng vương công quý tộc đều nhìn rõ, nơi Hàn Sâm đang đứng quả thật là Bỉ Ngạn một trăm phần trăm.

“Hắn vào thế giới Cực Lạc với Thất Linh, bây giờ hắn đi ra, Thất Linh cũng đã mất mạng, chắc chắn là hắn giết Thất Linh.” Nhiên Đăng Thủy Tổ ngồi trên Tự Liên Đài đứng dậy, bước từng bước về phía cửa lớn của Cực Lạc Tịnh Thổ.

Hết chương 1949.

Chương 1950. Hóa kiến

Nhiên Đăng chịu đựng hết giày vò đau khổ của thế gian mấy vạn năm, vân không muốn chết đi theo thời gian, ép buộc lưu lại thế gian, chính là để có thể thấy được thế hệ Thần Hóa mới của Phật tộc sinh ra. Phật tử Thất Linh là hy vọng lớn nhất của hắn, bây giờ hy vọng này đột nhiên bị hủy diệt, người thường không thể giải thích nổi hận thù trong lòng Nhiên Đăng.

Cả Phật Quốc đều chấn động, không biết đã bao nhiêu năm Nhiên Đăng không xuất hiện chân thân rồi, bây giờ chân thân hắn lại đến cổng Tây, các vương công quý tộc đi theo đều là đại năng có tiếng của Phật Quốc, cảnh tượng hoành tráng thế này khiến rất nhiều sinh vật Phật Quốc đều đang đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện lớn gì

Hàn Sâm đi qua thế giới Cực Lạc đúc từ hoàng kim, thấy biển lớn vô biên, trên biển có con thuyền lớn được tạo thành từ lá cây hoàng kim, đứng trên lá hoàng kim đi theo biển là có thể đến được bỉ ngạn.

Trong bỉ ngạn, Hàn Sâm thấy đám người Phật nữ Bất Ngữ, không nhiều không ít vừa đủ mười người, trong đó có mấy người đều là sinh vật hôm ấy Hàn Sâm thấy bên cạnh Phật nữ Bất Ngữ.

Tiếng chuông Cực Lạc trong thế giới Cực Lạc vốn không có tác dụng quá lớn đối với hắn, vô kinh vô hiểm đến bỉ ngạn, đột nhiên một luồng Phật quang hạ xuống, gột rửa thể xác của Hàn Sâm, khiến tế bào cả người hắn đều được hoạt hóa, tố chất cơ thể được cường hóa một lần.

Loại cường hóa này không thể khiến Hàn Sâm thăng cấp, nhưng cường độ lại mạnh lên không ít, hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Phật nữ Bất Ngữ thấy Hàn Sâm bước đến bỉ ngạn, không khỏi ngơ ngác, sắc mặt nhiều sinh vật khác cũng kỳ lạ, rõ ràng không ngờ đến ngoại trừ bọn họ vẫn còn có sinh vật xuất hiện ở bỉ ngạn.

Phật nữ Bất Ngữ thấy Hàn Sâm, đang muốn nói gì đó, lại thấy một cánh cửa ánh sáng xuất hiện ở bỉ ngạn, mọi người đi ra từ cánh cửa, vị trí lại chính là

cổng Tây của Phật Thành lúc họ bước vào.

Nhưng sau khi bọn họ đi ra đều bị cảnh tượng trước mắt dọa cho hết hồn, Nhiên Đăng Thủy Tổ và chúng đại năng Phật tộc đã ở đó rồi.

Phật nữ Bất Ngữ vội vàng tiến lên hành lễ, những sinh vật khác cũng hành lễ cùng, từng người từng người đều run sợ đến mức không dám thở mạnh.

“Các ngươi lùi xuống.” Nhiên Đăng Thủy Tổ chẳng nói chẳng rằng, ánh mắt nhìn Hàn Sâm đi ra sau cùng. Tịnh Hải Vương bên cạnh nói với đám người Phật nữ Bất Ngữ.

Mọi người đều thở phào trong lòng, vội vàng lùi về sau. Tuy áp lực đó không phải nhằm vào bọn họ nhưng cũng khiến bọn họ khiếp sợ.

Hàn Sâm thấy cảnh trước mắt không nhịn được nhíu mày. Tuy đã nghĩ đến việc Phật tộc sẽ không dễ dàng chịu để yên nhưng thật không ngờ đến cả Nhiên Đăng Thủy Tổ cũng đến đây.

Tịnh Hải Vương nhìn Hàn Sâm, lập tức lạnh giọng chất vấn: “Hàn Sâm, vì sao ngươi lại giết Phật tử Thất Linh của tộc ta?”

Lời vừa thốt ra, vương công quý tộc của các thế lực lớn đều ngạc nhiên, hầu như không ai không biết địa vị của Phật tử Thất Linh ở Phật tộc, bây giờ Tịnh Hải Vương lại nói Phật tử Thất Linh bị Hàn Sâm giết, sao mọi người lại không ngạc nhiên được.

“Sao Tịnh Hải Vương đại nhân lại nói vậy? Ta giết Phật tử Thất Linh lúc nào?” Hàn Sâm nói hết sức đúng mực.

“Còn dám ngụy biện!” Nhiều đại năng của Phật tộc phẫn nộ, chư thiên Thần Phật nổi giận, lớn tiếng chất vấn.

Khí thế khủng khiếp như vậy áp xuống, dù là cường giả các tộc bên ngoài cũng cảm thấy tâm can run rẩy, nhưng Hà Sâm bị vây vào giữa tiếp nhận chất vẫn bất động như núi, bình tĩnh nói: “Các vị nói tại hạ giết Phật tử Thất Linh không biết có chứng cứ gì không?”

Ai”

“Đương nhiên có chứng cứ, ngươi có ngụy biện cũng vô dụng thôi. Tịnh Hải Vương nói, vốn không cho Hàn Sâm cơ hội nói tiếp, tay áo lớn cuộn lại, hóa thành màn che trời hướng về phía Hàn Sâm, muốn ra tay bắt Hàn Sâm lại.

Trong một góc đình đá Phật Quốc, mắt Isa lóe lên tia sáng lạnh lẽo, quân trắng nắm trong tay đột nhiên nổ tung, thân hình cao gầy đứng dậy thẳng tắp như đao.

Sắc mặt ông già Phật tộc đối diện thay đổi, quân đen trong tay rơi lên bàn cờ, đình đá tựa như rơi vào trường lực kỳ lạ như tách biệt khỏi thế giới.

“Phật Ấn, giao tình giữa ta và ngươi chấm dứt tại đây.” Isa lạnh lùng nói một câu, rút đao chém vào hư không, trường lực kỳ lạ đột nhiên bị xé nát, phá không rời đi trong chớp mắt.

Trước cổng Tây của Phật Thành, mắt thấy tay áo lớn của Tịnh Hải Vương sắp cuốn lấy Hàn Sâm, lại thấy đao khí màu tím phá không đến, trực tiếp xé rách tay áo che trời của Tịnh Hải Vương.

Bóng dáng tựa như nữ hoàng của Isa đã xuất hiện ở cổng Tây, đứng †rước người Hàn Sâm, hai mắt lạnh lùng nhìn chư thiên đại năng Phật tộc, không hề sợ hãi.

“Nhiên Đăng, tuy ngươi là cảnh giới Thần Hóa nhưng nếu hôm nay người không cho ta một câu trả lời hợp lí, Nữ Hoàng Đao Phong ta sẽ phá nát Phật Quốc, dù đao gãy người chết cũng tuyệt không quay đầu.” Ánh mắt Isa nhìn chằm chằm Nhiên Đăng Thủy Tổ, chậm rãi nói.

“To gan… Nữ Hoàng Đao Phong… ngươi đừng nghĩ Phật tộc và tộc Rebet có quan hệ hữu nghị là ngươi có thể càn rỡ trước mặt Thủy Tổ như vậy.” Chúng vương công quý tộc Phật tộc đồng thanh phẫn nộ hét lên.

Lúc này Nhiên Đăng Thủy Tổ mới mở mắt.

Thờ ơ nói: “Đệ tử ngươi giết đệ tử của bổn tôn, lý do này không đủ sao?”

“Chứng cứ”” Isa không lùi bước nói hai từ.

Nhiên Đăng liếc nhìn Isa, giơ bàn tay ra phía trước túm một cái, cũng không thấy bàn tay hắn phát lực thế nào, cũng không cố ý nhắm tới kẻ nào, nhưng chỉ một nắm tay, Hàn Sâm đứng sau lưng Isa chẳng hiểu ra sao đã bị Nhiên Đăng nắm trong tay.

Sắc mặt Isa chợt lạnh đi, chém về phía Nhiên Đăng Thủy Tổ một đao.

Nhiên Đăng Thủy Tổ không thèm nhìn Isa, một tay bắt Phật quyết đẩy ra, đao khí của Isa có thể xé nát tinh không lại giống như vượt qua vô số tinh không mãi không chém lên tay của Nhiên Đăng Thủy Tổ, giống như chỉ trong gang tấc mà cách cả chân trời.

Một tay còn lại của Nhiên Đăng Thủy Tổ đang nắm lấy Hàn Sâm tỏa ra Phật quang bao phủ cơ thể Hàn Sâm, chỉ trong chớp mắt thân thể của hắn đã hóa thành một con kiến trong Phật quang.

Nhiên Đăng Thủy Tổ tiện tay ném con kiến mà Hàn Sâm hóa thành cho lsa, thờ ơ nói: “Nể tình trước đây bổn tôn có giao tình với Thủy Tổ của tộc Rebet, hôm nay giữ lại một mạng cho hắn, các ngươi tự giải quyết ổn thỏa đi.”

Nói xong thì quay người đi trong hào quang cùng với chúng đại năng Phật tộc tựa như Tiên Phật.

Một tay Isa nắm lấy Hàn Sâm hóa kiến, một tay cầm đao nhưng không thể chém đao thứ hai nữa, vì nàng biết chém bao nhiêu đao cũng vô dụng.

“Không vào Thần Hóa, cuối cùng cũng là hư không, ngưỡng cửa Thần Thoại cũng là một chuyện cười mà thôi.” Isa cắn răng, nắm con kiến trong tay phá không mà đi.

Mà các tộc khác thấy thủ đoạn nghịch thiên của Nhiên Đăng Thủy Tổ, trong lòng vô cùng chấn động, ngay cả người bước chân vào ngưỡng cửa Thần Thoại dũng mãnh như Isa cũng không có cơ hội phản kháng trước mặt Nhiên Đăng, đến cả đệ tử mình cũng không bảo vệ được, bị biến thành một con kiến bé nhỏ, thật sự khiến người ta rợn người.

Bản thân Hàn Sâm cũng ngạc nhiên vô cùng, sức mạnh của hắn kém quá xa, vốn dĩ không có năng lực phản kháng, đã bị Nhiên Đăng Thủy Tổ hóa thành con kiến, hơn nữa hắn cảm thấy cơ thể mình thật sự biến thành con kiến mà không phải ảo thuật.

Hết chương 1950.

Chương 1951. Thuật Thôn Phệ

"Hàn Sâm, là ta đã hại ngươi, ta không ngờ Phật tộc muốn mời ta đi trước lại là có mưu đồ." Sau khi trở lại trên phi thuyền, Isa đặt Hàn Sâm đã biến thành con kiến ở trên mặt bàn, nàng thở dài một tiếng rồi nói.

Hàn Sâm muốn mở miệng nói chuyện nhưng không thể phát ra được tiếng người, hơn nữa hóa thân thành một con kiến có rất nhiều thuật gen đều không thể sử dụng được, giống như đã thật sự biến thành một con kiến bình thường vậy.

Hàn Sâm cũng không vì vậy mà hoảng sợ, hắn suy nghĩ một lúc rồi bắt đầu bò trên bàn, quỹ đạo mà hắn bò ra đều là những chữ viết: "Mấy món đồ trên người ta cũng đều bị con lừa trọc Nhiên Đăng cướp mất rồi, thanh phôi đao Bán Thần Hóa kia cũng bị hắn chiếm mất."

Isa vui mừng khôn xiết khi thấy quỹ đạo Hàn Sâm bò ra, nàng nói: "Ngươi vẫn còn có ý thức à?"

"Ta rất tỉnh táo, có vấn đề gì không?" Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi lại.

lsa nói: "Thuật gen Luân Hồi của Nhiên Đăng có thể làm thay đổi gen sinh vật, dễ dàng làm cho một thượng tộc trở thành sinh vật nguyên thủy bậc thấp nhất, ngay cả trí tuệ cũng sẽ thoái hóa đến mức độ của sinh vật nguyên thủy nhất. Hắn không giết ngươi là vì biến ngươi thành một con kiến hôi còn tàn khốc hơn rất nhiều so với việc giết ngươi, càng làm cho ngươi thêm sợ hãi và tuyệt vọng hơn. Nhiên Đăng tuyệt đối sẽ không thể hạ thủ lưu tình với ngươi, người cũng không thể giữ được trí tuệ và ý thức vốn có mới

đúng, ngươi cảm nhận thật kỹ xem, có phải thật sự không có vấn đề hay không.”

Hàn Sâm cẩn thận cảm nhận lại thân thể của mình, hắn phát hiện ngoại trừ thân thể đã biến thành con kiến, rất nhiều thuật gen sử dụng ở trên thân thể ban đầu không thể nào sử dụng được nữa thì những cái khác đều không bị ảnh hưởng quá lớn.

Hàn Sâm nói ra tình hình của bản thân mình lúc này cho Isa, sau đó hắn lại hỏi: “Phải làm thế nào để phá giải được thuật gen này, khi nào ta mới có thể khôi phục được thân thể ban đầu?”

lsa nói với ánh mắt phức tạp: “Không thể nào khôi phục được, thân thể của ngươi thật sự đã bị biến đổi thành con kiến, trừ khi có một cường giả cấp Thần Hóa tinh thông thuật gen giống như vậy ra tay, nếu không thân thể của ngươi vĩnh viễn đều chỉ có thể như thế mà thôi.”

“Có lẽ sẽ có những cường giả cấp Thần Hóa biết loại thuật gen này chứ? Khổng Phi có biết không?” Hàn Sâm vội vàng hỏi, hắn cũng không muốn làm một con kiến.

lsa cười khổ nói: “Mỗi một vị cường giả cấp Thần Hóa đều có những năng lực riêng, mặc dù Khổng Phi rất mạnh nhưng mà hắn không am hiểu thuật gen Luân Hồi, đương nhiên cũng không thể giúp ngươi hoán đổi lại thân thể được.”

Isa dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Theo ta được biết, có một vị cường giả cấp Thần Hóa có năng lực như vậy, nhưng mà từ trước đến nay đều không biết vị cường giả cấp Thần Hóa đó ở phương nào, cho dù ta có muốn thỉnh cầu hắn giúp ngươi khôi phục lại thân thể thì cũng không thể nào tìm được nơi ở của hắn.”

Hàn Sâm âm thầm cười khổ nhưng mà hắn vẫn không từ bỏ: “Nữ hoàng đại nhân không cần lo lắng, nếu là thuật gen thì đương nhiên sẽ có cách, sớm muộn gì ta cũng có thể khôi phục lại được.”

Isa khế lắc đầu, nàng cắn răng nói: “Nếu ta đạt đến cảnh giới Thần Hóa, nhất định sẽ san bằng Phật Quốc.”

“Đúng, san bằng Phật Quốc.” Hàn Sâm cũng ôm một bầu phẫn nộ.

Rõ ràng là Phật tộc ra lệnh cho Phật tử Thất Linh đuổi giết hắn, suýt nữa còn giết chết hắn, bây giờ lại còn hành động ngang ngược như vậy, ngay cả cơ hội nói đạo lý cũng không có.

“Sức mạnh, có sức mạnh thì mới có đạo lý, có một ngày ta nhất định sẽ san bằng Phật Quốc.” Trong lòng Hàn Sâm phát ra sự tàn nhẫn.

Sự việc Hàn Sâm bị Nhiên Đăng Thủy Tổ biến thành con kiến rất nhanh đã bị lan truyền khắp vũ trụ, có người thì tiếc nuối, có người thì hả hê nhưng phần lớn cũng chỉ là có lòng hóng hớt thôi, chẳng ai để ý tới việc tương lai sau này Hàn Sâm sẽ như thế nào.

Hoặc nên nói rằng, sau khi bị Nhiên Đăng biến thành con kiến thì Hàn Sâm đã không còn có tương lai nữa, thân thể cấp thấp nguyên thủy nhất, trí tuệ cũng chẳng khác gì kẻ ngốc, ngay cả cơ hội tu luyện một lần nữa cũng không có, cũng không thể ngưng tụ được Chiến giáp gen.

Nhưng mà nghĩ đến một nhân vật như Phật tử Thất Linh lại bị Hàn Sâm giết chết, cũng có người cảm khái vài câu.

Hàn Sâm đang nghỉ ngơi ở trong phòng của phi thuyền, Tiểu Thấu Minh và Quỷ Nha đao đang ở bên cạnh hắn, là do Isa để ở lại.

Trước khi Nhiên Đăng ra tay Hàn Sâm đã cảm thấy có gì đó không đúng, vậy nên hắn đã ném Tiểu Thấu Minh cùng với Quỷ Nha đao cho lsa. Vừa mới ném ra ngoài thì hắn đã bị Nhiên Đăng Thủy Tổ cách không chụp lấy, còn chưa kịp ném những thứ khác cho Isa thì đã bị Nhiên Đăng Thủy Tổ lấy đi.

Những vật khác thì không sao cả nhưng mà chuôi phôi đao Bán Thần Hóa này lại là một món đồ tốt, bị cướp đi như vậy làm cho Hàn Sâm cực kỳ không cam lòng.

Hàn Sâm thử vận chuyển sức mạnh của mình bên trong thân thể con kiến, cho dù là “Động Huyền Kinh” hay là “Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh”, thậm chí là “Băng Cơ Ngọc Cốt” cũng không có tác dụng gì cả, những thứ

kia đều là thuật gen được thiết kế cho thân thể loài người, sau khi biến thành con kiến thì có rất nhiều chỗ không còn đúng nữa, đương nhiên không thể nào vận chuyển được.

Nhưng lúc vận hành "Vật ngữ gen" thì vẫn vô cùng tự nhiên, cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng, thậm chí ngay cả Chú Ngữ cũng có thể tiếp tục sử dụng.

Phát hiện này làm cho Hàn Sâm có chút hào hứng, nếu như sức mạnh của hắn vẫn còn có thể vận chuyển được, vậy thì chứng tỏ cũng không phải thực sự khó phá giải, hắn vẫn còn có hy vọng khôi phục lại được.

Hắn có ý muốn thử biến thân thành Thần Linh Siêu Cấp một lần để xem có thể thoát khỏi tình thế khó xử hiện tại hay không.

Nhưng bây giờ Isa đang ở trong phi thuyền, nếu hắn biến thân thành Thần Linh Siêu Cấp chắc chắn sẽ bị phát hiện ra, cho dù có khôi phục được thân thể thì cũng sẽ càng hỏng bét hơn so với lúc này.

Hắn nhãn nhịn đi cùng với Isa trở về Nguyệt Chi Hiệp. Nhưng Isa không đưa hắn về tinh cầu Nhật Thực mà giữ lại ở trong hoàng cung của tinh cầu Đao Phong.

Hàn Sâm đã thỉnh cầu muốn về tinh cầu Nhật Thực mấy lần nhưng cũng không có tác dụng, trong lòng hắn vô cùng bất lực, không thể làm gì khác đành phải biểu diễn sức mạnh "Vật ngữ gen" ở trước mặt Isa và triệu hồi Chú Ngữ ra ngoài.

Sau khi Isa nhìn thấy thì vô cùng ngạc nhiên: "Xem ra ngươi không bị thuật gen Luân Hồi hoàn toàn biến đổi thành sinh vật nguyên thủy, phần lớn là vì có liên quan tới "Vật ngữ gen", môn thuật gen kỳ quái này quả nhiên khác biệt, vậy mà lại có thể ảnh hưởng tới sức mạnh của cường giả cấp Thần Hóa, nếu như ngươi thật sự có thể luyện được tới cấp Vương thì không biết sức mạnh sẽ kinh khủng đến mức độ nào nữa"

"Nữ hoàng đại nhân, ngươi cũng thấy rồi đấy, mặc dù ta biến thành con kiến, nhưng vẫn có sức mạnh của cấp Tử Tước, ngươi hãy để cho †a trở về

tinh cầu Nhật Thực đi, ta vẫn còn nhiều việc cần phải hoàn thành ở đó lắm." Hàn Sâm sử dụng Chú Ngữ biến hóa thành hình người nói với lsa.

"Ngươi quay về trước cũng tốt, ta sẽ mau chóng nghĩ cách giúp ngươi khôi phục lại thân thể thực sự" Isa suy nghĩ một lúc rồi lệnh cho thuộc hạ lấy một quyển thuật gen tới, sau đó nói với Hàn Sâm: "Bây giờ ngươi biến thành con kiến, một số thuật gen trước kia phần lớn đều không thể sử dụng, chỗ này có một môn "Thuật Thôn Phệ", là thuật gen của của bộ tộc Thôn Phệ Nghĩ, đó cũng là một trong những thượng tộc cổ xưa, ngươi có thể quay về xem thử một chút, biết đâu có thể có chút tác dụng cũng nên."

A"

Hàn Sâm hiểu rõ tại sao Isa lại đưa cho hắn "Thuật Thôn Phê", có lẽ lsa cũng cảm thấy cơ hội để hắn có thể khôi phục lại thành người thật vô cùng xa vời, nếu như có thể dùng thân thể của con kiến này tu luyện lại một lần nữa thì coi như còn có một tia hy vọng, cũng không đến nỗi đi vào đường cùng.

Hàn Sâm để cho Chú Ngữ thu hồi "Thuật Thôn Phệ", sau đó hắn gấp rút trở về tinh cầu Nhật Thực, hắn muốn về sớm một chút để thử xem thân thể Thần Linh Siêu Cấp có thể khôi phục lại hình người cho hắn hay không.

Với đặc tính vạn pháp bất xâm của thân thể Thần Linh Siêu Cấp thì có lẽ sẽ có một chút tác dụng.

Hết chương 1951.

Chương 1952. Nếu có thể, xin đừng coi ta như quái vật

Tinh cầu Nhật Thực

Vương Vũ Hàng lái moto chạy băng băng như bay trên đường núi, trên mặt còn mang một cái kính râm lớn vô cùng sặc sỡ.

Gần đây đám Tiểu Thiên Sứ đều đã đến bình cảnh, đang chuẩn bị để thăng cấp Tử Tước, không ai có thời gian đi săn cùng hắn.

Thực ra bản thân Vương Vũ Hàng cũng đã đến bình cảnh thăng cấp Tử Tước, nhưng sức mạnh của hắn đều là ăn đống gen dị chủng đi lên, lĩnh hội của bản thân khá ít, cho nên thăng cấp khá khó khăn, cộng thêm hắn lại là một người không chịu ngồi yên bao giờ cho nên bèn tự ra ngoài đi loanh quanh.

Vào núi chưa bao lâu, Vương Vũ Hàng chợt thấy phía trước có một bé gái tộc Kate đi trên sơn đạo, bước chân tập tễnh đi vào trong dãy núi.

Vương Vũ Hàng khế nhíu mày, bé gái đó có tai và đuôi mèo vằn hổ, gương mặt cực kỳ xinh xắn đáng yêu. Nhưng trông cô bé cũng chỉ chừng mười tuổi, còn chưa đến tuổi có thể chiến đấu, sao nàng lại đi một mình đến đây được.

“Ngươi làm gì ở đây?” Vương Vũ Hàng tăng tốc, lái moto đến bên cạnh bé gái hỏi.

Cô bé nhìn Vương Vũ Hàng, hơi rụt rè nói: “Ta muốn đi tìm mẹ.” “Tìm mẹ?” Vương Vũ Hàng khẽ giật mình.

Bé gái vội giải thích: “Mẹ ta vào núi săn bắn đã hai ngày rồi, đến bây giờ còn chưa trở về, ta muốn đi tìm nàng.”

“Mới hai ngày thôi, không sao đâu.” Vương Vũ Hàng an ủi một câu. Trong căn cứ có không ít người mẹ đều đã thăng cấp Nam Tước, để mình và con cái có cuộc sống tốt hơn, có đôi khi các nàng cũng sẽ ra ngoài săn bắn đổi lấy tích phân, đây xem như là chuyện rất bình thường.

Bé gái lại tỏ vẻ lo lắng lắc đầu: “Mẹ nói rồi, mỗi ngày nàng đều sẽ trở về, trước đây ngày đầu tiên nàng đều sẽ trở về đúng giờ, lần này lại không trở về, chắc chắn là gặp phải nguy hiểm gì rồi, ta muốn đi cứu nàng.”

“Một cô bé như ngươi có thể làm cái gì? Ngươi nên nói với người phụ trách trong căn cứ, để bọn họ giúp người tìm mẹ.” Vương Vũ Hàng nói.

“Ta nói rồi, bọn họ không tin ta, bảo ta đợi thêm vài ngày. Xin lỗi, ta phải nhanh chóng đi tìm mẹ” Bèn tiếp tục đi vào trong núi.

Vương Vũ Hàng nghĩ một chút, lái moto đến bên cạnh bé gái, cười nói: “Dám ngồi xe của ta không, ta dẫn ngươi đi tìm mẹ.”

“Thật sao?” Đôi mắt bé gái lập tức sáng lên.

“Đương nhiên là thật, chỉ sợ ngươi không dám ngồi thôi.” Vương Vũ Hàng cười.

Vương Vũ Hàng còn chưa dứt lời, bé gái đã nhảy lên xe, ngồi phía sau, hai tay ôm lấy lưng của Vương Vũ Hàng, lẩm bẩm nói: “Nhờ ngươi nhé, xin hãy giúp ta tìm được mẹ, ta đã không có cha, không thể lại không có mẹ được.”

Vương Vũ Hàng cười, khởi động xe đi thẳng vào trong dãy núi, đồng thời lại hỏi: “Ngươi biết bình thường mẹ mình săn giết dị chủng ở khu vực nào không?”

“Bình thường mẹ sẽ không đi quá xa, chỉ ở khu vực miệng núi săn giết dị chủng, buổi tối mỗi ngày nàng đều sẽ trở về.” Cô bé nói.

“Có lẽ không khó tìm.” Vương Vũ Hàng nói một câu, bèn tăng tốc moto đến cực hạn, chạy như bay trên đường núi.

Vương Vũ Hàng vừa mới vào đường núi không bao lâu, đã có dị chủng nhe nanh múa vuốt vọt ra, con nào con nấy đều như sói đói đuổi theo phía sau moto, hơn nữa số lượng càng ngày càng nhiều, không lâu sau đã thấy dị chủng thành đàn đuổi theo phía sau, cũng may chỉ là dị chủng cấp Nam Tước bình thường.

Bé gái hơi sợ ôm chặt Vương Vũ Hàng, nhắm mắt không dám nhìn ra phía sau, cơ thể nhỏ bé run rẩy.

“Nếu ngươi sợ, bây giờ ta có thể dẫn ngươi trở ra.” Vương Vũ Hàng vừa lái xe vừa nói.

“Không, xin hãy dẫn ta đi tìm mẹ, nhất định nàng đã gặp phải nguy hiểm rồi, xin ngươi đó.” Cơ thể bé gái đang run rẩy, nhưng vẫn kiên trì cầu xin Vương Vũ Hàng.

“Được thôi.” Vương Vũ Hàng dẫn bé gái tiếp tục tìm tòi trong núi, mặc dù phía sau nhiều dị chủng đuổi theo bọn họ nhưng về mặt tốc độ đều không sánh bằng moto của Vương Vũ Hàng, chẳng ai đuổi kịp hay làm hắn bị thương được.

Có lúc phía trước tình cờ có dị chủng xông ra, Vương Vũ Hàng lái moto quay đầu chạy trốn, bé gái ôm cứng lấy eo của Vương Vũ Hàng, còn có mấy lần suýt nữa bị hất ra, nhưng nàng vẫn kiên trì để Vương Vũ Hàng

tiếp tục dẫn nàng đi tìm mẹ.

Sau khi vào núi mấy tiếng, đột nhiên Vương Vũ Hàng nghe thấy phía †rước có âm thanh dị chủng gầm thét, không khỏi khẽ nhíu mày, lái xe qua nhìn, lập tức phát hiện một đám dị chủng vây quanh một người phụ nữ tộc Kate, một con dị chủng trong số đó đang vật lộn với nàng.

Nói là vật lộn, chỉ bằng nói là trêu đùa càng thích hợp hơn, những dị chủng này chỉ đang hưởng thụ thú vui mèo vờn chuột, chính giữa bọn chúng có vài con đều là dị chủng cấp Tử Tước, không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần người phụ nữ tộc Kate.

Nếu bọn chúng muốn lấy mạng của người phụ nữ thì đã ăn tươi nuốt sống nàng đến xương cũng chẳng còn rồi, nhưng mặc dù toàn thân nàng đã ướt đẫm máu tươi lại chưa chết đi, vẫn đang vùng vãy chiến đấu.

Vương Vũ Hàng nhìn thấy vết thương trên người của người phụ nữ, biết rằng đến bây giờ nàng còn chưa chết có lẽ là dựa vào ý chí mạnh mẽ mới chống đỡ được. Vết thương trên người nàng rất nhiều chỗ đều sâu đến mức lộ cả xương, chỉ thấy máu nàng chảy ra, bình thường chắc đã đã hôn mê rồi.

“Mẹ!” Bé gái gọi một tiếng, định nhảy xuống khỏi moto chạy về phía người phụ nữ.

Vương Vũ Hàng kéo nàng lại, ấn nàng ngồi xuống moto

Dị chủng nhiều như vậy, hơn nữa có không ít dị chủng cấp Tử Tước, hiện tại trên người hắn không có áo giáp cấp Hầu Tước, cũng không dám tùy tiện làm liều.

“Trở về cầu viện thì không kịp mất.” Vương Vũ Hàng nhìn người phụ nữ đó, sờ lên cái cằm đầy râu ria.

Người phụ nữ nghe thấy tiếng bé gái, cơ thể lập tức chấn động, ánh mắt nhìn sang bên này, nhìn thấy Vương Vũ Hàng và bé gái, lập tức biến sắc, quá khích hét lên: “Tiểu Vũ đi mau, mau rời khỏi chỗ này.”

Những dị chủng đó cũng phát hiện ra sự tồn tại của Vương Vũ Hàng, đều bắt đầu cảnh giác, dường như không định chơi tiếp nữa, móng vuốt của một con dị chủng trực tiếp bắt lấy cổ của người phụ nữ, muốn giết chết nàng ngay.

“Đừng!” Bé gái lập tức trợn to mắt, sợ hãi kêu lên.

Trong mắt Vương Vũ Hàng lóe lên một tia sáng kì dị, lập tức khởi động moto điên cuồng xông đến vị trí của người phụ nữ, đồng thời vung thanh kiếm trong tay lên.

Lúc người phụ nữ sắp bị móng vuốt cắt đứt cổ, thanh kiếm đâm vào sau lưng của dị chủng khiến nó cong người lên hét thảm.

Nhân lúc này, Vương Vũ Hàng lái moto xông vào trong đám dị chủng. Khi đi qua bên cạnh người phụ nữ bèn kéo nàng lên moto việt dã.

Moto quay đầu lại định phóng ra khỏi khe núi nhưng đám dị chủng đó đã phản ứng lại, mấy con đều gầm thét xông về phía Vương Vũ Hàng, thậm chí dị chủng cấp Tử Tước trực tiếp bộc phát ra ánh sáng khủng bố, cách không chụp tới ba người.

Vương Vũ Hàng lái xe moto tả xung hữu đột, hai mẹ con phía sau ôm hắn chặt lấy hắn nhưng trong mắt lại đầy tuyệt vọng.

Đám dị chủng phía sau đã xông tới không nói, dị chủng đuổi theo Vương Vũ Hàng lúc trước cũng đã xông đến bên ngoài khe núi, giống như đám sói đói nhào tới chặn đường bọn họ xông ra ngoài.

“Cho nên ta mới ghét nhất phụ nữ và con nít.” Vương Vũ Hàng khẽ thở dài, động cơ rung lên một cái, dừng lại trên đất.

Đám dị chủng khủng bố hai bên như lang như hổ xông đến, hai mẹ con ngồi trên xe moto đã ôm thành lấy nhau, nhắm mắt run lẩy bẩy.

“Nếu có thể, xin đừng coi ta là quái vật.” Vương Vũ Hàng như không thấy đám dị chủng như lang như hổ, thì thầm một câu với hai mẹ con kia, chỉ là giọng của hắn cực nhỏ, nhỏ đến mức hai người đó gần như không nghe được.

Ầm!

Động cơ nổ vang, trên người của Vương Vũ Hàng bộc phát ra khí tức khó mà hình dung được, từng lực lượng kì quái từ trên người hắn không ngừng phóng ra, nhưng lại không thấy ánh sáng, không thấy khói, cũng không thấy bất kì quang ảnh hùng vĩ nào.

Chỉ là một luồng sức mạnh theo khí tức trên người hắn giống như núi lửa phun trào, ngay cả đầu máy dưới yên cũng bắt đầu nổ vang, động cơ điên cuồng vận chuyển, ống xả khí phun ra từng luồng khí tức kì dị.

Đột nhiên, cả thế giới đều như yên tĩnh lại, những dị chủng vốn đang xông đến chỗ đám người Vương Vũ Hàng đều dừng lại, ánh mắt nhìn Vương Vũ Hàng thay đổi kì lạ.

Một giây sau, những dị chủng đó càng thêm điên cuồng xông đến Vương Vũ Hàng, nhưng không xông đến trước mặt Vương Vũ Hàng mà bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Máu tươi phun ra, phần chi đứt bay đầy đường núi và khe núi, trong tiếng nổ vang của động cơ, những dị chủng liều mạng chiến đấu, giết đến đứt chi cụt đầu vẫn không ngừng nghỉ, vẫn muốn tiếp tục chiến đấu, tiếp tục xông về phía Vương Vũ Hàng.

Ánh mắt chúng nhìn Vương Vũ Hàng rất kì lạ, giống như thấy kho báu quý giá nhất tràn đời hoặc là người tình mà chúng yêu nhất, có thể khiến chúng điên cuồng bất chấp mọi thứ.

Không, nói đúng hơn, Vương Vũ Hàng trong mắt bọn chúng chính là nữ vương ở trên cao, mà bọn chúng phải giết chết đối thủ của mình, khiến mình trở thành con khỏe mạnh nhất, vĩ đại nhất, mới có được tư cách giao phối với nữ vương.

Máu! Khắp nơi đều là máu!

Hàng trăm dị chủng cứ tự tàn sát lẫn nhau mà chết như vậy, cuối cùng chỉ còn một dị chủng duy nhất may mắn sống sót, một con đầy người là vết

thương giãy giụa bò đến trước mặt Vương Vũ Hàng.

Phụt!

Bàn tay Vương Vũ Hàng thọc vào vết thương, xuyên qua trái tim của nó, khiến nó dần mất đi sự sống. Nhưng ánh mắt nó nhìn Vương Vũ Hàng lại không hề chứa chút oán hận nào, chỉ có một loại khát khao khó mà diễn tả.

Mẹ con tộc Kate ôm lấy nhau, ánh mắt nhìn Vương Vũ Hàng kinh hoàng giống như hàn băng thấm vào tận xương tủy, như thể hắn còn kinh khủng hơn gấp trăm ngàn lần những dị chủng kia.

"Cho nên ta mới thích ở cạnh đám Hàn Sâm, chỉ khi đứng trong những quái vật đó trông ta mới giống con người, mới không có người sợ ta, mới khiến ta cảm thấy bản thân vẫn còn là người." Vương Vũ Hàng lẩm bẩm độc thoại, trong mắt hiện lên vẻ cô đơn.

Hết chương 1952.

Chương 1953. Thuật Thôn Phệ

"Ghê nha, vậy mà biến thành con kiến. Ngươi làm thế nào được vậy, dạy ta đi. Ta mà học được thì sau này có thể quang minh chính đại chạy đến nhà tắm nữ rồi." Vương Vũ Hàng trợn mắt nhìn Hàn Sâm được Chú Ngữ nâng trên tay, cười híp mắt nói.

Đám người Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Thiên Sứ, Long Nữ cũng đều nhìn Hàn Sâm biến thành con kiến, tỏ vẻ tò mò.

Trong lòng Hàn Sâm buồn rầu, truyền đạt suy nghĩ cho Chú Ngữ, để Chú Ngữ nói giúp hắn: "Ghê cái đầu ngươi ấy, mau nghĩ cách, thử xem có thể biến ta trở lại không."

"Ủa nhưng mà ngươi làm thế nào đấy?" Vương Vũ Hàng dùng đầu ngón tay chọc Hàn Sâm, cười hì hì hỏi.

“Dừng tay, còn chọc là ta trở mặt đấy.” Hàn Sâm càng bực mình, bị một ngón tay ấn lại khiến Hàn Sâm có cảm giác bị lăng nhục.

Tin tức ở tỉnh cầu Nhật Thực không được nhạy lắm, đám Cố Khuynh Thành vẫn không biết chuyện của Hàn Sâm ở Phật tộc, thế là Hàn Sâm kể lại một lượt tiền căn hậu quả.

“Sức mạnh của cường giả cấp Thần Hóa, cho dù sức mạnh của chúng †a đủ khắc chế hắn nhưng vì chênh lệch thực lực tuyệt đối, e rằng cũng sẽ không có tác dụng quá lớn, huống chỉ trong số chúng ta cũng không có kiểu sức mạnh tương tự.” Cố Khuynh Thành nghĩ một chút nói: “Loại sức mạnh giống với trạng thái linh thể mà lần trước ngươi biến thân không phải ngay cả cấm chế của Luyện Ngục Thiên Quốc cũng không có tác dụng với ngươi sao, ngươi có thể dùng loại sức mạnh này thử xem.”

Hàn Sâm nói: “Nếu không có cách, cũng chỉ có thể thử thôi. Nhưng mà †a sợ khôi phục quá nhanh, sau đó không dễ giải thích với Isa, cho nên dự định đợi mấy ngày rồi thử.”

“Đợi mấy ngày thì có thể giải thích sao?” Vương Vũ Hàng hơi không hiểu hỏi.

“Sau khi ta bị biến thành kiến, tất cả thuật gen đều không thể sử dụng, chỉ có Vật Ngữ Gen có thể sử dụng bình thường. Nếu sau đó thực sự có thể khôi phục, ta dự định đổ hết mọi chuyện cho Vật Ngữ Gen, dù sao cũng chẳng có ai khác luyện nữa, thật hay giả cũng không ai biết.” Hàn Sâm nhờ vào Chú Ngữ nói chuyện.

“Nếu đã như vậy, vậy bọn ta cứ thử trước xem có thể giúp được ngươi không.” Long Nữ nói rồi bèn ngưng tụ sức mạnh của mình, một ngón ấn lên người Hàn Sâm, truyền sức mạnh của nàng vào trong người Hàn Sâm.

Nhưng mà rõ ràng không có tác dụng, đám người Tiểu Thiên Sứ và Tà Tình Đế cũng đến thử, kết quả vẫn như vậy, hoàn toàn không có tác dụng.

“Các ngươi cố ý à?” Hàn Sâm nhìn từng người bọn họ đến dùng ngón tay ấn hắn, lại nhìn biểu cảm của họ, bỗng cảm thấy có gì đó sai sai.

Mấy người Tiểu Thiên Sứ, Long Nữ chưa thăng cấp Tử Tước cũng thôi đi, Cố Khuynh Thành và Tà Tình Đế đều là Tử Tước, bọn họ có thể giải phóng năng lượng ra ngoài, không cần phải dùng ngón tay tiếp xúc cơ thể hắn nhưng bọn họ vẫn lấy tay ấn lên.

“Sao có thể chứ? Chúng ta không hề có suy nghĩ thử xem dùng một ngón tay có ấn chết được ngươi hay không đâu.” Vương Vũ Hàng cười hì hì nói.

“Ta đảm bảo, chắc chắn không có.” Tà Tinh Đế nói với vẻ chính trực, nhưng khóe miệng lại run lên, như đang cố nhịn cười.

“Đám khốn nạn các ngươi!” Hàn Sâm tức ói máu, nhảy lên vai Chú Ngữ, hai khẩu súng của Chú Ngữ đồng thời bạo phát, từng viên đạn ánh sáng ngưng tụ liên tục bắn về phía bọn họ, muốn tiêu diệt mấy tên khốn nạn đáng ghét này.

Sau khi đuổi bọn họ đi, Hàn Sâm nghỉ ngơi một lát, cảm thấy rãnh rỗi cũng hơi buồn chán, lấy bản Thuật Thôn Phệ mà Isa đưa cho hắn ra nghiên cứu một chút.

Thôn Phệ Nghĩ xem như một thượng tộc khá có tên tuổi trong vũ trụ, dường như bọn chúng có thể nuốt chửng mọi thứ, đáng sợ hơn cả nhân loại.

Nhân loại đã được coi như động vật ăn tạp, thứ có thể ăn đều ăn, Thôn Phệ Nghĩ còn ăn tạp hơn so với nhân loại, ngay cả kim loại, khoáng thạch, thậm chí là vật liệu tổng hợp nhân tạo, bọn chúng đều có thể ăn, hầu như không có thứ gì là bọn chúng không thể tiêu hóa.

Đương nhiên, Thôn Phệ Nghĩ càng mạnh, năng lực tiêu biến mới có thể càng mạnh mẽ hơn, thuật gen mà Thôn Phệ Nghĩ tu luyện để tiến hóa bản thân chính là Thuật Thôn Phệ, nhưng mà cần cấu trúc thân thể như Thôn Phệ Nghĩ mới có thể tu luyện.

Dù Nhiên Đăng Thủy Tổ có bản lĩnh biến người thành Thôn Phệ Nghĩ, cũng không thể cho Hàn Sâm một thân thể Thôn Phệ Nghĩ.

Con kiến mà Hàn Sâm biến thành, chỉ là loại rất bình thường, IQ cực thấp, dưới tình huống bình thường, ngay cả chiến giáp gen cũng không thể ngưng

tụ, khả năng tu luyện được Thuật Thôn Phệ rất thấp.

Hàn Sâm cũng chỉ ôm tâm lý thử nghiệm mà luyện thử, chủ yếu là thân thể con kiến chẳng làm được cái gì, dù sao cũng đang nhàn rỗi.

Sau khi nghiên cứu tỉ mỉ Thuật Thôn Phệ, Hàn Sâm phát hiện cơ bản nhất của Thuật Thôn Phệ chính là dùng để cường hóa dạ dày, chức năng tiêu hóa của dạ dày càng khủng bố thì ngay cả sắt thép quăng vào cũng có thể phân giải tan rã trong thời gian ngắn, chuyển hóa mọi loại vật chất thành sức mạnh thuần khiết, sau khi hấp thu thúc đẩy sự tiến hóa của cơ thể.

“Thứ này đúng là tin mừng cho những kẻ phàm ăn, nếu như trước đây học được thuật gen này thì lúc ăn huyết nhục trong T¡ Hộ Sở cũng có thể ăn nhiều hơn người khác bao nhiêu.” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Trước kia lúc hắn ở Tí Hộ Sở đã rất mong tìm được một môn thuật gen mà năng lực tiêu hóa của dạ dày tăng lên phạm vị rộng, đáng tiếc đã luyện vài loại đều không có hiệu quả tốt.

Thuật Thôn Phệ lại thỏa mãn được nhu cầu của Hàn Sâm. Đáng tiếc thứ này chỉ có cấu tạo cơ thể của Thôn Phệ Nghĩ mới có thể tu luyện.

Ôm tâm trạng thử nghiệm, Hàn Sâm dựa theo pháp quyết phía trên bắt đầu luyện.

Cứ ngỡ là sẽ rất khó luyện, nhưng sau khi Hàn Sâm thử vài lần lại cảm thấy dạ dày mát mẻ, sinh ra một loại khí tức kì quái.

“Ể, thế mà lại luyện được thật này?” Trong lòng Hàn Sâm hơi kinh ngạc, đã sinh ra cảm giác khí tức, chứng minh Thuật Thôn Phệ thật sự có thể luyện.

Dù sao Hàn Sâm rãnh rỗi cũng không có việc gì, mấy ngày này chỉ luyện Thuật Thôn Phệ, lại tiến bộ cực kì nhanh, không qua mấy ngày, đã nhập môn Thuật Thôn Phệ rồi.

“Thứ này có lẽ Phệ Kim Thú cũng có thể luyện nhỉ? Sau này có thể cầm về Tí Hộ Sở cho Phệ Kim Thú thử xem.”

Nhưng Hàn Sâm cũng chỉ tùy tiện luyện thử, không định luyện đến cảnh giới cao thâm, hắn cũng không muốn làm kiến cả đời.

Chưa qua được mấy ngày, Hàn Sâm đã không nhịn được nữa, hắn vô cùng nóng ruột muốn trở về Tí Hộ Sở cùng Kỷ Yên Nhiên, cho nên cũng chỉ bốn năm ngày sau đã thử biến thân Thần Linh Siêu Cấp.

Một tia thánh quang rực rỡ lan tràn trong thân thể Hàn Sâm, nơi thánh quang rực rỡ đi qua, thân thể Hàn Sâm dần dần từ trạng thái con kiến biến trở về hình dáng nhân loại, hóa thành thân thể Thần Linh Siêu Cấp bán trong suốt.

"Quả nhiên có tác dụng, hy vọng sau khi thể Thần Linh Siêu Cấp kết thúc, thân thể ta sẽ không biến lại thành kiến nữa." Trong lòng Hàn

Sâm vẫn có phần lo lắng, thấp thỏm chấm dứt trạng thái Thần Linh Siêu Cấp.

Thánh quang rực rỡ trên người Hàn Sâm biến mất, khiến Hàn Sâm vui mừng là, hắn không hề biến lại thành kiến, khôi phục thân thể nhân loại trước đó.

"Cũng may, làm kiến vẫn không thoải mái bằng làm người." Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm.

Vội vàng sử dụng "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" mở ra thông đạo thông đến Tí Hộ Sở, trở lại trong nhà của Liên Minh.

Hàn Sâm dự định trong khoảng thời gian này sẽ ở Tí Hộ Sở, chuyện hắn khôi phục có thể kéo dài lúc nào hay lúc đó, trước tiên tạm thời không nói với Isa.

Khó có được một khoảng thời gian sung sướng ở nhà, nhưng mà đã quen với cuộc sống mạo hiểm, thời gian rảnh rỗi ở nhà lâu lại khiến Hàn Sâm cảm thấy cả người hơi bứt dứt.

Hết chương 1953.

Chương 1954. Con gái nhà họ Hàn ra đời

Lúc nhàn rỗi không có việc gì làm, Hàn Sâm sẽ thử Thuật Thôn Phệ, không biết có thể sử dụng trong hình dáng con người hay không. Thử một lần thật sự khiến Hàn Sâm bất ngờ, vậy mà vẫn sử dụng được.

Tuy nhiên khi hắn sử dụng Thuật Thôn Phệ, dạ dày sẽ xảy ra một vài thay đổi kì lạ, tương tự như dị chủng hóa, nhưng không hề mãnh liệt như vậy, có sự khác biệt rất lớn so với lúc không sử dụng Thuật Thôn Phệ.

Cùng với việc tu luyện Thuật Thôn Phệ càng sâu hơn, dạ dày cũng nhận được sự cường hóa rất lớn, không bao lâu sau, Hàn Sam đã có thể dễ dàng tiêu hóa sắt thép bình thường.

Những sắt thép đó bị nuốt vào trong bụng nhanh chóng được phân giải thành sức mạnh thuần túy, năng lực tiêu hóa có thể nói là khủng khiếp.

Hàn Sâm sợ rằng tu luyện "Thuật Thôn Phệ" sẽ có ảnh hưởng gì đó đối với cơ thể, sau nhiều lần xác nhận và không hề cảm thấy có ảnh hưởng gì mới yên tâm tu luyện tiếp.

Hàn Sâm để Tà Tình Đế và những người khác đều thử tu luyện "Thuật Thôn Phệ", kết quả ngoại trừ Phệ Kim Thú, những người khác đều không tu luyện được, đến nhập môn còn không nhập được.

Hàn Sâm không biết tại sao mình lại có thể tu luyện được, đoán chừng có liên quan đến "Vật ngữ gen" hoặc khoảng thời gian biến thành kiến.

Phệ Kim Thú cũng có thể tu luyện "Thuật Thôn Phệ" coi như niềm vui bất ngờ, rất có ích đối với việc tiến hóa của nó, rõ ràng tốc độ tiến hóa nhanh hơn rất nhiều so với trước đây.

Hàn Sâm đang cân nhắc có cần đem theo Phệ Kim Thú đến đại vũ trụ gen không nhưng huyết mạch của bản thân nó đã rất mạnh rồi, lại thêm tu luyện

“Thuật Thôn Phệ”, Hàn Sâm sợ rằng lúc nó tiến hóa sẽ dẫn đến rắc rối, vì vậy tạm thời vẫn nên bỏ qua ý tưởng này.

“Lúc nào sở hữu được thế lực mạnh mẽ của chính mình, có thể chống lại những cường giả Thần Hóa kia, đến lúc đó đem tất cả những sinh vật khủng khiếp trong Tí Hộ Sở ra ngoài, nhất định có thể thành lập một đội quân mạnh mẽ vô địch, khi ấy sẽ san bằng Phật tộc đầu tiên.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

“Cha.” Bảo Nhi đi học về, nhào vào lòng Hàn Sâm, ngọt ngào gọi một tiếng.

“Bảo Nhi bây giờ con đã lớn hơn rất nhiều nha, cao hơn cũng nặng hơn rồi” Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi, xoa đầu con bé nói.

Bảo Nhi chớp chớp mắt nói: “Vậy Bảo Nhi đi cùng cha đến đại vũ trụ gen được không?”

“Bây giờ vẫn chưa được, vẫn phải đợi đến lúc con lớn hơn một chút

mới được, chắc là rất nhanh thôi.” Hàn Sâm cười đáp. “Hứ.” Bảo Nhi bĩu môi, bộ dạng cực kỳ tức giận.

“Được rồi, ngoan, cha đồng ý với con, cho dù sau này đến đại vũ trụ gen cũng sẽ thường xuyên về thăm con.” Hàn Sâm nhéo khuôn mặt mũm mĩm của con bé cười nói.

Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc Kỷ Yên Nhiên mang thai đủ mười tháng, cuối cùng cũng đến lúc sinh nở, Hàn Sâm và đám người Hàn Ngọc Phi, La Lam, Hàn Nghiêm, vợ chồng Kỷ Nhược Chân đều sốt ruột chờ ở bên ngoài.

Lần này Kỷ Yên Nhiên sinh con trong bệnh viện nhà mình, hoàn toàn không có người ngoài.

Đám người Hàn Sâm đứng ở bên ngoài sốt ruột chờ đợi một lúc lâu, cũng không nghe thấy bên trong rốt cuộc tình hình như thế nào.

“Á… Quỷ…” Không nghe thấy tiếng khóc của đứa bé, trái lại lại nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của bác sĩ.

Trong lòng mọi người đều kinh sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì, người đẻ con thì không kêu, nhưng bác sĩ đỡ đẻ thì lại kêu ầm lên.

Hàn Sâm lập tức xông vào bên trong, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, bỗng há to miệng.

Chỉ nhìn thấy một đứa bé trong trạng thái nửa trong suốt bay lơ lửng trong không trung, tay chân bé nhỏ đang duỗi đạp lung tung.

“Trạng thái Thần Linh Siêu Cấp!” Hàn Sâm lập tức mở to mắt, vẻ mặt đầy khó tin.

Con gái hắn sinh ra đã có trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, còn đáng sợ hơn nhiều so với trạng thái Đế Linh Siêu Cấp lúc Tiểu Hoa được sinh ra, hoặc nên nói là được cập nhật một phiên bản mới hơn.

May mắn thay, không phải lúc nào đứa bé cũng trong trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, không lâu sau đã dần dần khôi phục lại trạng thái của đứa trẻ bình thường, khiến Hàn Sâm khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nếu thực sự chỉ có thể tồn tại ở trạng thái Đế Linh Siêu Cấp, vậy thì quả thực rất phiền phức, vật chất bình thường không thể chạm vào con bé, đến việc bón sữa cũng không thể bón được.

Con gái của Hàn Sâm thuận lợi ra đời, Hàn Sâm rút ra bài học từ lần trước, không dám để Kỷ Nhược Chân đặt tên cho con gái, khiến cho Kỷ Nhược Chân cực kì tiếc nuối.

Tự Hàn Sâm cũng biết không đặt tên thế nào, sau nhiều lần cân nhắc thì đặt một cái tên rất trực tiếp - “Hàn Linh Nhi”, con gái Thần Linh của Hàn gia.

Khi nuôi dạy Hàn Linh Nhi, cả nhà đều cẩn thận từng li từng tí, lúc trước nuôi Tiểu Hoa từng dẫm phải vết xe đổ, lúc đó Tiểu Hoa bị chọc giận thì phá hủy không ít đồ đạc, tùy tiện cho nổ một tòa nhà là chuyện rất bình thường.

Trạng thái Thần Linh Siêu Cấp của Hàn Linh Nhi còn khủng khiếp hơn cả Tiểu Hoa lúc nhỏ, có ma mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cũng may mà Hàn Linh Nhi và Tiểu Hoa giống nhau, đều rất ngoan, bình thường không khóc không la, khiến mọi người đều yêu thích.

Sự ra đời của Linh Nhi đã xoa dịu đi không ít sự u uất Tiểu Hoa bị mang đi mất, nụ cười của Kỷ Yên Nhiên cũng nhiều hơn hẳn trước đây, nhưng vẫn thường nhắc đến việc nếu như Tiểu hoa có thể quay lại thì tốt, chắc chắn hắn sẽ rất thích cô em gái này.

Hàn Sâm vẫn luôn ở nhà cùng Kỷ Yên Nhiên, không hề vội vã trở lại †inh cầu Nhật Thực, dù gì thì tu luyện ở đâu cũng giống nhau, bình thường hắn cũng rất cố gắng tu luyện, hi vọng có thể nhanh chóng đột phá bình cảnh tiến vào cấp Bá Tước.

Độ khó từ Tử Tước thăng cấp thành Bá Tước đương nhiên sẽ càng lớn, khoảng thời gian nửa năm này Hàn Sâm tu luyện cũng không hề chậm lại nhưng tiến triển cũng không phải rất nhanh, không hề có một thuật gen nào thăng cấp đến cấp Bá Tước.

Nhưng trong khoảng thời gian hơn nửa năm này, Hàn Sâm cũng không phải là không có thu hoạch, hắn vẫn luôn nghiên cứu cung điện Xích Đồng bên trong Xích Hà Châu, những cái khác vẫn chưa nghiên cứu ra nhưng lại phát hiện ra bảo tọa kia chính là thiết bị dịch chuyển, không chỉ có khả năng dịch chuyển đến tinh cầu kia của tộc Mika, chỉ cần nơi nào trong không gian dị chủng Mika có thiết bị dịch chuyển đều có thể sử dụng bảo tọa để dịch chuyển đến đó.

Trước đây Hàn Sâm từng thử vài lần, phát hiện lúc dịch chuyển đến một tinh cầu trong đó không hề bị tộc Mika tấn công, sau đó mới hiểu là, tinh cầu này là tinh cầu thương nghiệp của tộc Mika, cho phép những sinh vật ngoài tộc Mika tiến vào trong.

Trên thực tế lần đầu tiên bọn họ bị tấn công là bởi vì đã đột nhập vào †inh cầu riêng của một vị cường giả tộc Mika, cho dù là người cùng tộc Mika tự ý xông vào cũng sẽ bị tấn công tương tự.

Lúc Hàn Sâm rảnh rỗi không có việc gì làm thì sẽ khoác lên bộ giáp thú hồn, lang thang khắp tinh cầu của tộc Mika, trải nghiệm một chút phong tình dị vực.

Sau khi bảy con Xích Hà Điêu được Hàn Sâm cho ăn không ít gen dị chủng, cơ thể chúng tiết ra chất gen dị chủng, dần dần hình thành nên chiến thể gen dị chủng của riêng bọn chúng.

Hàn Sâm đang đi dạo trên đường phố của tộc Mika, đột nhiên nhìn thấy một vài cái đầu trọc xuất hiện trong tầm mắt của mình, người dẫn đầu hóa ra lại là Tịnh Hải Vương, bên cạnh hắn có một vài người Phật tộc đi theo, lại còn có cả Phật nữ Bất Ngữ.

"Bọn họ đến tộc Mika làm gì?" Trong lòng Hàn Sâm nảy sinh chút hoài nghi, không khỏi nhìn bọn họ thêm vài lần.

Mặc dù tộc Mika giỏi về việc sáng tạo chiến thể gen dị chủng, nhưng ngoại trừ tộc Mika, rất ít sinh vật có thể sử dụng chiến thể gen dị chủng của bọn họ, đám Tịnh Hải Vương cũng ở đây, có lẽ không phải chỉ đơn thuần là đến mua chiến thể gen dị chủng.

Đám Tịnh Hải Vương đi thẳng tới lướt qua trước mặt Hàn Sâm, hiển nhiên không có ai nhận ra Hàn Sâm đang trong bộ giáp thú hồn.

Hồn ảnh Phật Đà Hoàng Kim bốn mặt tám tay trên bộ giáp chỉ có người sử dụng mới có thể nhìn thấy, người ngoài không nhìn được, vì vậy Tịnh Hải Vương cũng không hề cảm nhận được sự kì lạ.

Hết chương 1954.

Chương 1955. Đại diện

Hàn Sâm vốn muốn đi theo xem thử bọn họ đến đây làm gì. Nhưng xuyên qua hai con đường thì đám người Tịnh Hải Vương đi vào một †oà kiến trúc khổng lồ, nơi đó có thủ vệ của tộc Mika, chắc là chỗ tư nhân, Hàm Sâm

không vào được, chỉ đành thăm dò ở gần đó, mới biết kia là một nơi ở của tộc Mika cấp Vương.

Đáng tiếc Hàn Sâm cũng lạ nước lạ cái ở đây, không có con đường để nghe ngóng tin tức, khó tiến thêm một bước.

Đợi một lúc ở ngoài, mãi không thấy đám người Tịnh Hải Vương đi ra, nghĩ rằng chắc ở lại bên trong rồi.

Ở chỗ của tộc Mika, Hàn Sâm cũng không thể làm loạn được, chỉ đành rời đi trước.

Hàm Sâm vừa đi không được bao xa, một con Xích Hà Điêu nhỏ tương đối nghịch ngợm nhảy từ trong túi áo ra ngoài, chạy tới chạy lui trên đường.

Hàm Sâm ấn lại sáu con Xích Hà Điêu khác, nhanh chóng đuổi theo, đồng thời kêu tên của con Xích Hà Điêu đó: “Tiểu Thất… Đừng chạy lung tung… Mau về đây…

Hàm Sâm ghét cay ghét đắng với việc đặt tên, cho nên tên của bảy con Tiểu Xích Hà Điêu chính là từ lão đại tới tiểu thất, xếp theo chữ số.

Tiểu Thất tinh nghịch nhất, tính tình cũng nóng nảy nhất, nổi cáu lên ngay cả Hàn Sâm cũng không quản được. Nhưng bảy con Tiểu Xích Hà Điêu là thật sự xem Hàn Sâm như chỗ dựa, cho dù nghịch ngợm thế nào, đợi mệt rồi vẫn sẽ chạy về chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm gọi mấy tiếng, Xích Hà Điêu vẫn chạy về phía trước, căn bản không bận tâm hắn.

Hàm Sâm cũng không có ý cưỡng chế bắt nó về, mặc cho nó chạy qua chạy lại, chỉ đi theo phía sau nó. Dù sao nơi này vốn là chỗ của tộc Mika, cũng không ai sẽ chú ý đến một con tộc Mika.

Tiểu Thất như bị vật gì thu hút, thoạt nhìn cũng không phải đang chạy một cách mù quáng, xông vào một kiến trúc bên cạnh, liền xông lên dọc bậc thang.

Hàn Sâm cũng đi theo vào đó, phát hiện ở đây là một siêu thị lớn, hơn nữa ông chủ của cửa hàng trong siêu thị này hình như phần lớn đều là ngoại tộc.

Đuổi theo Tiểu Thất lên lầu hai, đã thấy Tiểu Thất vọt vào một cửa hàng rồi, sau đó nghe thấy trong tiệm một hồi gà bay chó chạy.

Đợi đến khi Hàn Sâm đuổi tới, thấy Tiểu Thất đã khoác lên chiến thể gen dị chủng của nó, chiến thể màu đỏ thẫm như áo giáp bao bọc lấy thân thể của nó.

Vì Xích Hà Điêu còn nhỏ, bây giờ chỉ là Nam Tước, vật liệu bài tiết cũng ít, chiến thể vẫn vô cùng đơn giản, đợi sau này ăn nhiều rồi, thì vật liệu tiết ra sẽ khiến chiến thể dần dần hoàn thiện.

Tiểu Thất chui qua chui lại trong tiệm, không ngừng há miệng cắn từng quả tương tự hạch đào ra nuốt xuống, nhân viên cửa hàng bên trong vừa kêu la vừa đuổi đánh Tiểu Thất, song Tiểu Thất quá gian xảo, luồn lách qua lại trong cửa tiệm, chẳng những không bắt được mà còn bị nó ăn mất không ít đồ.

Dáng vẻ gặm đồ của Tiểu Thất như thể mất trí, sáu con Xích Hà Điêu khác trong túi áo ngửi được mùi, cũng muốn chui ra.

Hàn Sâm vội vàng trấn áp tất cả bọn nó xuống, kéo túi áo lên, không để bọn nó chạy ra quấy rối.

Một nữ nhân viên cửa hàng tộc Kate sắp khóc đến nơi, hai bảo vệ tộc Mika chạy đến lập tức vồ lấy Tiểu Thất, động tác của Tiểu Thất nhanh nhẹn liên tục né tránh, còn không quên cướp thêm hai quả gặm ăn.

Hai bảo vệ tộc Mika kia đều là cấp Từ Tước nhưng lại không thể bắt lấy Tiểu Thất tộc Mika cấp Nam Tước.

Dường như một bảo vệ tộc Mika trong đó đã hơi mất kiên nhẫn rồi, trên chiến thể ngưng tụ ra một vầng sáng, đánh về phía Tiểu Thất đang chạy tán loạn.

Thân hình của Hàn Sâm khẽ động, một tay nắm Tiểu Thất vào trong tay, đồng thời xuất chưởng cản lại vầng sáng kia, vội vàng nói:

“Thật sự xin lỗi, tôi xin bồi thường tất cả tổn thất ở đây”

“Không được, dám quấy rối chỗ này nhất định phải theo chúng ta về tiếp nhận điều tra.” Một người tộc Mika nói.

“Thật ngại quá, nó vẫn là một đứa trẻ, xin hãy cho nó thêm một cơ hội, †a đồng ý bồi thường gấp đôi.” Hàm Sâm lại nói, sau đó xách Tiểu Thất ra trước mặt: “Mau xin lỗi đi.”

Chuyện này đúng là Tiểu Thất làm sai, Hàn Sâm cũng không định bao che cho nó.

Tiểu Thất ủ rũ cúi đầu như là cúi chào, trong miệng còn chít chít kêu hai tiếng, chắc đang nói lời giống như xin lỗi.

“Lát nữa hãy nói việc bồi thường, nó chắc chắn phải theo bọn ta về trước, nếu không thì chúng ta không thể bàn giao được với những chủ tiệm mở cửa hàng tại đây.” Bảo vệ tộc Mika nói.

“Hai vị khoan đã.” Hàn Sâm đang suy nghĩ phải làm sao thì đột nhiên nghe thấy trong cửa tiệm có người gọi một tiếng.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một Vũ tộc đi từ trong căn phòng đằng sau cửa tiệm bước ra, đi đến trước mặt hai bảo vệ tộc Mika kia, nói vài câu với bọn họ, hai bảo vệ đó mới không tiếp tục dây dưa nữa, quay người

rời khỏi cửa tiệm.

“Cảm ơn nhé, tại hạ sẽ phụ trách toàn bộ tổn thất ở đây.” Hàn Sâm thấy Vũ tộc kia đi qua đây bèn vội vã nói.

“Không đáng mấy tiền đâu, đừng bận tâm. Nếu được, có thể vào bên trong trò chuyện không?” Vũ tộc đó nói, ánh mắt nhìn sang Tiểu Thất trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi nghỉ ngờ, suy nghĩ một hồi vẫn là gật đầu, đi theo Vũ tộc kia tới một căn phòng như phòng làm việc phía sau cửa tiệm.

Sau khi Vũ tộc đóng cửa lại, quan sát Hàn Sâm và nói: "Tại hạ Mach của Vũ tộc, không biết người bạn này xưng hô thế nào?"

"Kim Tệ của Nhân tộc." Hàn Sâm trả lời.

Mach đọc tên của Hàn Sâm lại một lần, hình như đang suy nghĩ gì, sau đó lại hỏi: "Không biết ngươi và người anh em của tộc Mika này là quan hệ gì?"

"Cứ coi như ta là người giám hộ của nó đi." Hàn Sâm trả lời.

Nghe Hàn Sâm nói dứt lời, ánh mắt Mach chợt sáng lên: "Nói như vậy, chắc ngươi có thể thay nó làm chủ chứ?"

"Các hạ có ý gì?" Hàn Sâm hơi nhíu mày.

Mach sợ làm Hàn Sâm hiểu lầm, bèn vội vàng giải thích: "Nếu các hạ có thể làm chủ, tại hạ muốn mời nó làm đại diện cho cửa tiệm bọn ta."

"Đại diện?" Hàn Sâm ngẩn người, không ngờ dược còn có chuyện như vậy.

"Là thế này." Mach kể lại tỉ mỉ đầu đuôi câu chuyện.

Cửa hàng của Mach bán quả thực, là một loại quả thực dị chủng, có thể thay thế gen dị chủng làm thức ăn của tộc Mika ở một mức độ nhất định. Sau khi ăn loại quả thực này, tộc Mika có thể tiết ra vật liệu chế tạo chiến thể gen dị chủng như nhau. Tuy nhiên trước mắt loại quả thực này thật sự vẫn chưa có tiếng tăm gì ở tộc Mika, rất ít người tộc Mika biết đến loại quả thực này, lượng tiêu thụ tự nhiên cũng rất bình thường.

Mach không phải người giàu có, cũng không có năng lực tiến hành quảng cáo trên quy mô lớn, cho nên Mach vắt óc cũng không nghĩ được cách nào tốt để phổ biến loại quả thực này.

Vừa rồi nhìn thấy biểu hiện của Tiểu Thất trong camera lại khiến đôi mắt Mach sáng lên, hắn đã nghĩ đến một cách.

Cách mà Mach nghĩ tới chính là để Tiểu Thất trở thành người đại diện của loại quả thực này, sau đó đi tham gia trận thi đấu chiến thể của tộc Mika, đến lúc đó chỉ cần Tiểu Thất có thể đoạt được một thứ bậc tốt trong nhóm Nam Tước, rồi tuyên truyền bình thường Tiểu Thất toàn ăn loại quả thực này để tạo ra chiến thể gen dị chủng, tới khi ấy sẽ có tác dụng hơn hẳn những quảng cáo này kia.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Tiểu Thất có thể giành được thứ hạng tốt, sau khi Mach thấy biểu hiện vừa rồi của Tiểu Thất, cho rằng Tiểu Thất hoàn toàn có thực lực giành giải quán quân trong nhóm Nam Tước.

Hết chương 1955.

Chương 1956. Mưu đồ

Vốn dĩ Hàn Sâm không muốn để cho Tiểu Thất tham dự vào mấy chuyện kiểu này, nhưng nghe nói nếu giành hạng nhất trong giải đấu chiến thể lần này thì có thể nhận được dịch chiến thể do tộc Mika chế †ạo thì nhất thời có chút động lòng.

Mặc dù dịch chiến thể không thể tăng cấp bậc cho bản thân Tiểu Thất nhưng lại có thể nâng chiến thể của Nam Tước lên cấp Tử Tước, đối với tộc Mika mà nói thì đúng là đồ tốt.

Mach lại còn kể ra rất nhiều điều kiện vô cùng ưu đãi. Gương mặt Tiểu Thất có vẻ rất muốn thử nên cuối cùng Hàn Sâm cũng đồng ý.

Hắn ký kết hợp đồng với Mach. Nếu Tiểu Thất có thể đạt được thứ hạng cao thì sẽ nhận được cổ phần công ty của Mach. Tiểu Thất giành được hạng càng cao thì càng nhận được nhiều cổ phần.

Nếu như có thể giành được hạng nhất trong nhóm Nam Tước thì có thể nhận được bốn mươi phần trăm cổ phần của công ty Mach

Sau đấy Hàn Sâm bắt đầu lo liệu chuyện đăng ký cho Tiểu Thất, không lâu sau Tiểu Thất đã lấy được tư cách dự thi. Hàn Sâm đưa Tiểu Thất đi tham gia mấy trận đấu.

Những ấu thể Nam Tước của tộc Mika căn bản không phải đối thủ của Tiểu Thất. Tiểu Thất chiến thắng liên tiếp, đánh đâu thắng đó. Nó cực

kỳ đắc ý, đồng thời cũng dần dần thu hút sự chú ý của khán giả và các tuyển thủ khác.

Bên trong cung điện của một vị Vương Giả tộc Mika, Tịnh Hải Vương và Vương Giả của tộc Mika đang xem trực tiếp thi đấu chiến thể của nhóm Nam Tước.

"A Di Đà Phật, lần giao dịch này, xin Chiến Vương bệ hạ để tâm giúp cho." Tịnh Hải Vương nói với Chiến Vương của tộc Mika.

Chiến Vương với dáng dấp trông như con gấu khổng lồ đang ăn ngốn đống thức ăn, thuận miệng nói: "Không sao cả, chỉ cần ngươi đưa đầy đủ Tinh Hải Hằng Sa thì ngươi muốn có bao nhiêu ấu thể cũng chẳng có vấn đề gì hết."

Tịnh Hải Vương lạnh nhạt nhìn thoáng qua hình ảnh cuộc thi: "Tinh Hải Hằng Sa chắc chắn không thành vấn đề, nhưng ta muốn một số ấu thể có tư chất tốt của tộc Mika. Trong số mấy ấu thể đang dự thi kia có một số con mà tại hạ rất thích, mong bệ hạ hãy nghĩ cách giúp tại hạ."

"Những ấu thể tham gia dự thi kia ngoài một số ít xuất thân từ danh môn đại tộc không động đến được thì mấy đứa khác ta đều có thể nghĩ cách được, nhưng mà về chuyện tiền nong thì…" Chiến Vương không nói hết câu nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

"Gấp mười lần số Tinh Hải Hằng Sa, bệ hạ thấy sao?" Tịnh Hải Vương bình tĩnh nói.

"Những ấu thể mà người nhìn trúng kia đều là những ấu thể có tư chất tột bậc của tộc Mika. Coi như là không có bối cảnh lớn đằng sau cũng rất khó…" Chiến Vương mặt mày khổ sở.

“Hai mươi lần Tinh Hải Hằng Sa. Đây là thành ý lớn nhất của ta rồi.” Tịnh Hải Vương lạnh nhạt đáp.

“Được, cứ quyết định như vậy đi.” Chiến Vương đáp ứng ngay tắp lự.

“Hy vọng sớm ngày có thể hoàn thành giao dịch với bệ hạ, tiếp đón những ấu thể kia về Phật tộc của ta.” Miệng Tịnh Hải Vương nói thế, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào các ấu thể tộc Mika trong cuộc thị, mà trong mắt hắn chính là Tiểu Thất đang dương dương đắc ý ăn quả thực.

Trong cuộc thi của nhóm Nam Tước, Tiểu Thất có thể nói là xuôi chèo mát mái, một đường quá quan trảm tướng, không lâu sau đã vào đến vòng thập cường. Những ấu thể cấp Nam Tước trong tộc Mika kia căn bản không phải là đối thủ của nó.

Theo những chiến thắng liên tiếp của Tiểu Thất, danh tiếng của nó càng ngày càng tăng cao, chẳng khác nào super star đang dần hot lên của tộc Mika. Lúc nào Tiểu Thất ra sân cũng phải ăn quả thực gen, nhanh chóng thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

Lượng tiêu thụ của cửa hàng Mach tăng lên vùn vụt, hắn vui đến mức không ngậm được miệng lại.

Nhưng mà gần đây cũng có không ít người đến chỗ này của Mach, cả ngoài sáng lẫn trong tối hỏi thăm về chuyện của Tiểu Thất khiến cho Mach có chút bận tâm, bèn nói nỗi lo của hắn cho Hàn Sâm.

Thật ra không cần Mach nói thì Hàn Sâm cũng đã cảm thấy được từ trước.

Gần đây thường xuyên có mấy ánh mắt cứ theo dõi hắn và Tiểu Thất. Ban đầu Hàn Sâm còn tưởng là do dạo này Tiểu Thất nổi tiếng quá nên như thế, sau này mới phát hiện ra có gì đó sai sai.

Những tên đó dường như chẳng phân biệt ngày đêm mà giám sát bọn họ suốt hai mươi tư giờ đồng hồ. Hơn nữa thủ pháp rất là bí mật. Đám người theo dõi này không phải quý tộc cấp thấp mà ít nhất cũng phải từ cấp Bá Tước đổ lên.

Nếu không phải Động Huyền Kinh của Hàn Sâm cực kỳ nhạy bén thì sợ rằng đã không phát hiện ra bọn họ bị theo dõi.

“Rốt cuộc những tên kia có lai lịch như thế nào?” Hàn Sâm trầm ngâm trong chốc lát, trong lòng đã có chủ ý.

Ban đêm, Hàn Sâm đi trên đường chính, vòng vo một hồi rồi biến mất trong một cửa hàng tổng hợp.

Một lát sau, một tên tộc Mika đi loanh quanh trong cửa hàng tổng hợp mấy vòng, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Kỳ lạ, rõ ràng ta thấy bọn họ đi vào đây, sao mới có một lúc đã không thấy tăm hơi đâu rồi?” Tên tộc Mika kia tự lẩm bẩm, lôi máy liên lạc ra báo cáo, sau dó gật đầu dạ vâng rồi lại loanh quanh trong cửa hàng tổng hợp thêm mấy vòng, sau khi chắc chắn không tìm thấy bóng dáng Hàn Sâm với Tiểu Thất đâu nữa thì mới rời khỏi cửa hàng tổng hợp.

Thân hình Hàn Sâm hiện ra trong góc, trên người đã mặc áo giáp Động Huyền từ lúc nào, đến cả khí tức quanh thân cũng thay đổi theo.

Hàn Sâm âm thầm đi theo sau tên tộc Mika kia, không lâu sau hắn đã đi đến một tòa kiến trúc đồ sộ, đứng phía xa nhìn tên tộc Mika kia đi vào.

“Đây không phải chính là chỗ đám người Tịnh Hải Vương đi vào hay sao? Chẳng lẽ chuyện này có liên quan gì đó đến đám người Tịnh Hải Vương? Hay là Tịnh Hải Vương đã biết được thân phận thật sự của ta rồi?” Hàn Sâm trầm ngâm.

Suy nghĩ một hồi lại thấy không có khả năng. Nếu Tịnh Hải Vương mà biết hắn là Hàn Sâm thì nào còn khách khí với hắn như thế này nữa, chỉ sợ đã ra tay từ lúc nào rồi chẳng chờ tới tận bây giờ đâu.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng đã nhìn ra mục tiêu của bọn họ chắc hẳn là Tiểu Thất.

Hàn Sâm thì không vào được nhưng mà để Tiểu Thấu Minh lẻn vào đó thì chắc không có vấn đề gì cả. Chỉ cần Tiểu Thấu Minh đi vào được thì chẳng

khác gì thả vào đó chiếc máy quay phim. Chỉ đáng tiếc là Tiểu ‘Thấu Minh không có năng lực thu thanh thôi.

Hàn Sâm nói với Tiểu Thấu Minh mấy câu, để nó xuống đất. Tiểu Thấu Minh vừa chạm đất thì màu sắc thân thể đã biến ảo, hòa làm một thể với mặt đất, hoàn toàn không nhìn thấy được bóng dáng hay thân hình nó đâu cả.

Mặc dù Hàn Sâm biết năng lực biến sắc của nó rất lợi hại, cho dù là cường giả cấp Vương cũng khó có thể phát hiện ra nó. Nhưng mà Hàn Sâm vẫn có chút lo lắng nên vẫn chờ ở bên ngoài, lỡ có xảy ra chuyện gì Hàn Sâm sẽ lái Xích Hà Quân Chủ mở đường máu vào cứu Tiểu Thấu Minh.

Cũng may là tình huống mà Hàn Sâm lo sợ cũng không có xảy ra. Hắn đợi ở ngoài mấy tiếng, bỗng nhiên cảm thấy bả vai mình nặng hơn, thân thể Tiểu Thấu Minh đã hiện ra trước mắt.

Hàn Sâm đưa Tiểu Thấu Minh quay về cửa hàng của Mach, đi vào phòng nghỉ của mình rồi mới để cho Tiểu Thấu Minh hiện thân đi ra.

“Tiểu Thấu Minh, ngươi nhìn thấy cái gì?” Hàn Sâm hỏi Tiểu Thấu Minh.

Màu sắc trên người Tiểu Thấu Minh biến hóa kỳ ảo giống như là xem phim hoạt hình vậy, những gì ở trong Vương Cung đều được phô bày ra trước mặt Hàn Sâm.

Khi đang xem, sắc mặt Hàn Sâm dần dần trầm xuống, đến khi xem xong, rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao những tên kia lại để mắt đến hắn và Tiểu Thất.

Từ cảnh tượng Tiểu Thấu Minh phô ra, Hàn Sâm thấy được rất nhiều ấu thể tộc Mika đang bị nhốt. Tất cả đều là những đối thủ mà Tiểu Thất đã chiến thắng.

“Huyết mạch của tộc Mika hỗn tạp, nên việc bán đứng đồng tộc cũng không phải chuyện hiếm thấy. Nhưng không ngờ một kẻ cường giả cấp Vương lại có thể buôn bán đồng tộc trắng trợn đến như thế. Đám người Tịnh Hải

Vương tới đây chính là vì muốn mua những ấu thể tộc Mika kia, không biết bọn họ mua để làm gì?" Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Hết chương 1956.

Chương 1957. Tỉnh Hải Hằng Sa

Rất rõ ràng vị Chiến Vương của tộc Mika và Tỉnh Hải Vương chuẩn bị nhắm vào Tiểu Thất, Hàn Sâm đang do dự có muốn dịch chuyển về không, bỗng nhiên lại nhìn thấy mấy người đi ra từ trong tòa phủ đệ của Chiến Vương, chính là Phật nữ Bất Ngữ và mấy người Phật tộc.

Hàn Sâm cũng không nhìn thấy Tịnh Hải Vương ở giữa bọn họ, chỉ có mấy Phật tử và Phật nữ trẻ tuổi cùng nhau đi ra, trong đầu chợt nảy ra một suy nghĩ.

Lén lút đi theo bọn họ, Động Huyền Khí Tràng lặng lẽ mở ra, không sử dụng sức mạnh che chắn, chỉ hy vọng rằng có thể nghe được chút tin tức hữu ích từ chỗ bọn họ.

Phật nữ Bất Ngữ và bọn họ chỉ đi ra ngoài dạo một vòng, lúc trò chuyện rất tùy ý, không ngờ rằng sẽ có người theo dõi bọn họ.

Nhưng Hàn Sâm đi theo một lúc lâu, cũng không nghe thấy thông tin hữu ích gì, đều là tán gẫu chuyện trên trời dưới đất. Trong lúc Hàn Sâm gần như sắp bỏ cuộc, đột nhiên nghe thấy một Phật tử cất lời: "Không biết sư phụ nghĩ thế nào nữa, vì sao lại lấy Tinh Hải Hằng Sa để đổi lấy ấu thể của tộc Mika chứ?"

Hàn Sâm nghe thế chợt tỉnh cả người, hắn từng nghe kể về thứ Tinh Hải Hằng Sa này rồi, đây chính là bảo bối tiếng tăm lừng lẫy của Phật tộc.

Tinh Hải Hằng Sa không phải là hạt cát thật, mà là một loại nước mắt dị chủng cấp Vương của Tinh Hải Long Vương, mỗi một giọt nước mắt sau

khi rơi xuống sẽ hóa thành một hạt Tinh Hải Hằng Sa, là một bảo vật cực kì quý giá.

Nghe nói bên trong Tinh Hải Hằng Sa ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ, cho dù là sinh vật cấp Vương luyện hóa Tinh Hải Hằng Sa cũng đạt được tác dụng không nhỏ, sinh vật cấp thấp sử dụng Tinh Hải Hằng Sa lại càng có thể trực tiếp gia tăng đẳng cấp.

Vậy mà Tịnh Hải Vương lại lấy Tinh Hải Hằng Sa đổi lấy ấu thể của tộc Mika, khoản chỉ mạnh tay như vậy thì chắc chắn mưu đồ cũng sẽ rất lớn.

"SuytI" Một vị Phật tử khác lập tức ngăn lại Phật tử vừa nói chuyện trước đó, rồi hạ giọng nói nhỏ: "Không được nói linh tinh, chỗ này vẫn là địa phận của tộc Mika, bị người khác biết được thì không ổn đâu." "Sợ cái gì chứ, ở đây là địa bàn của Chiến Vương, đồ cũng là hắn mua cho chúng ta, còn có ai dám nói lung tung?" Phật tử trước đó bĩu môi nói, nhưng cuối cùng cũng không dám nhắc tên cụ thể nữa.

Phật nữ Bất Ngữ nhíu mày nói: "Cẩn thận là trên hết, không nên nói nữa"

Phật tử kia lầm bầm hai câu nhưng cũng không dám nói thêm gì cả, khiến Hàn Sâm vô cùng buồn rầu.

Đám người Phật nữ Bất Ngữ lại đi dạo một lúc nữa, dường như sắp về phủ đệ của Chiến Vương rồi. Hàn Sâm vốn nghĩ rằng hôm nay không thể thu hoạch thêm được gì nữa, lại thấy Phật nữ Bất Ngữ nghe truyền †in, sau đó nói với mấy vị Phật tử khác một câu: "Phật Vương có chuyện bảo ta quay về trước, các ngươi đi dạo tiếp đi, ta về xem xem có chuyện gì."

"Bọn ta về cùng ngươi nhé?" Một vị Phật tử nói. "Không cần đâu." Phật nữ Bất Ngữ khẽ lắc đầu, đứng dậy cáo từ rồi đi.

Hàn Sâm chợt nảy ra suy nghĩ, lặng lẽ đi theo, bây giờ hắn chưa phải đối thủ của Tịnh Hải Vương nhưng Phật nữ Bất Ngữ chỉ là Tử Tước, muốn bắt nàng lại rất đơn giản.

Hàn Sâm định bắt Phật nữ Bất Ngữ lại để tra hỏi, làm rõ chuyện Tịnh Hải Vương mua những ấu thể kia của tộc Mika rốt cuộc là để làm gì.

Phật nữ Bất Ngữ đi trên đường một mình quay về phủ đệ của Chiến Vương, lúc vòng qua một con hẻm nhỏ, đột nhiên sắc mặt thay đổi. Chỉ thấy một người đàn ông mặc áo giáp màu vàng, trông cực kỳ giống với Phật tộc đang đứng ngay phía trước, mà trong nháy mắt khi nàng bước vào con hẻm nhỏ cũng cảm thấy có chỗ nào đó sai sai, nhưng lại không nói ra được là sai ở chỗ nào.

"Phật nữ Bất Ngữ của Phật tộc, xin hỏi các hạ là ai? Vì sao lại cản đường ta?" Phật nữ Bất Ngữ cẩn thận đề phòng, nhìn chằm chằm vào người đàn ông mặc áo giáp hoàng kim phía trước hỏi.

Thật ra nàng đã nhận ra áo giáp trên người Hàn Sâm, chính là người đàn ông mang Tiểu Thất đi dự thi.

Hàn Sâm không hề lên tiếng, đưa tay ra bắt lấy Phật nữ Bất Ngữ.

Phật nữ Bất Ngữ chỉ thấy bàn tay kia không ngừng phóng to trong tâm mắt như chiếm cứ toàn bộ không gian, khiến nàng sinh ra cảm giác trốn không được mà tránh cũng không xong, biết ngay đã gặp phải cao thủ đáng sợ rồi.

Phật quang trên người Phật nữ Bất Ngữ tỏa ra, đồng thời triệu hồi ra một thanh Phật kiếm, cùng lúc đâm về phía Hàn Sâm cũng mở miệng hét lên tiếng Phật âm.

Nơi này cách phủ đệ của Chiến Vương khoảng hai ngàn mét, một tiếng hét này của nàng có thể kinh động Tịnh Hải Vương, lấy thực lực của Tịnh Hải Vương, chỉ chốc lát có thể tới cứu nàng.

Nhưng Phật nữ Bất Ngữ mở miệng, khí tức nhả ra lại không thể phát ra một tiếng nói nào, giống như trở thành trạng thái chân không hoàn †oàn không truyền được sóng âm.

Phật nữ Bất Ngữ biến sắc, không đợi nàng phản ứng lần nữa, bàn tay

của Hàn Sâm bắt lấy Phật kiếm của nàng trực tiếp cướp lấy, đồng thời †ay kia cong ngón tay bắn ra, một tấm kim tệ bay từ đầu ngón tay vừa vặn dán lên lồng ngực của Phật nữ Bất ngữ.

Phật nữ Bất Ngữ chỉ thấy cơ thể trầm xuống, đầu gối không chống đỡ nổi mà khuyu xuống, quỳ một chân trên đất, hai tay cũng đặt lên mặt đất mới đỡ được mình không ngã sấp xuống.

Hàn Sâm xoay ngược Phật kiếm lại, lưỡi kiếm gác lên cổ Phật nữ Bất Ngữ, lạnh lùng nói: "Bây giờ ta hỏi một câu ngươi trả lời một câu, nếu không ta sẽ chém đầu ngươi liền đấy."

Phật nữ Bất Ngữ gắng gượng không để mình nằm trên đất, trên kim tệ truyền tới sức mạnh khủng khiếp khiến nàng cảm thấy lồng ngực sắp bị đè nát, lồng ngực không ngừng nhấp nhô kịch liệt.

"Các hạ rốt cuộc là ai? Lẽ nào không biết Tịnh Hải Vương tộc ta và Chiến Vương của tộc Mika đang ở gần đây sao? Nếu như ngươi giết ta, chắc chắn cũng khó mà thoát khỏi cái chết." Hai tay Phật nữ Bất Ngữ chống đất nói.

"Ta chết hay không còn khó nói nhưng ngươi mà không trả lời câu hỏi của ta thì nhất định sẽ chết đấy. Ta hỏi ngươi, ngươi mua tộc Mika làm gì ?" Hàn Sâm hỏi.

Phật nữ Bất Ngữ cắn răng không nói lời nào, xem ra thà chết chứ không chịu khuất phục.

Phật kiếm trong tay Hàn Sâm khẽ động, lập tức chém rách áo giáp nửa người trên của Phật nữ Bất Ngữ, lộ ra mảng da thịt trắng bóc.

"Ngươi muốn làm gì ?" Sắc mặt Phật nữ Bất Ngữ thay đổi ngay lập tức.

"Ngươi yên tâm, ta không có hứng thú với phụ nữ như ngươi, nhưng nếu như ngươi không trả lời ta, ta sẽ lột sạch ngươi rồi vứt trên đường lớn, để tất cả sinh vật thưởng thức vẻ đẹp của Phật nữ, sau đó sẽ chém đầu ngươi xuống."

Hàn Sâm nói rồi lại tiếp tục hỏi: "Sự kiên nhân của ta có giới hạn thôi, †a hỏi lại ngươi lần nữa, tại sao các ngươi muốn mua tộc Mika ?"

Sắc mặt Phật nữ Bất Ngữ biến đổi không ngừng, còn chưa đợi nàng mở miệng, Hàn Sâm thẳng tay chém đứt luôn áo giáp nửa người dưới của nàng,

túm lấy nàng lôi về phía đường lớn.

“Bọn ta mua tộc Mika là để phục hồi một thanh vũ khí Thần Hóa.” Phật nữ Bất Ngữ sợ hãi đáp.

“Vũ khí Thần Hóa gì, phục hồi như thế nào?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

“Ta cũng không rõ, chỉ là nghe nói mà thôi, hình như là một thanh đao, tình hình cặn kẽ thì chỉ có Tịnh Hải Vương biết.” Phật nữ Bất Ngữ vội vàng nói.

“Cái này cũng không biết, cái kia cũng không biết, ngươi có tác dụng gì hả?” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Phật nữ Bất Ngữ nói.

“Chỉ cần ngươi chịu thả ta ra, muốn gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể mua chắc chắn sẽ không khiến ngươi thất vọng.” Phật nữ Bất Ngữ nói.

“Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, nếu như ngươi vẫn không trả lời được, vậy thì ra đường lớn trình diễn đi nhé.” Hàn Sâm không để ý tới lời Phật nữ Bất Ngữ nói, tự mình hỏi: “Tinh Hải Hằng Sa mà các ngươi dùng để mua tộc Mika để ở đâu? Đừng nói với ta là ở trên người Tịnh Hải Vương đấy.” “Thực sự là ở trên người của Tịnh Hải Vương…” Phật nữ Bất Ngữ còn chưa nói xong, Hàn Sâm trực tiếp túm lấy nàng, muốn vứt nàng ra đường lớn. Sắc mặt Phật nữ Bất Ngữ tái mét, vội vã kêu lên: “Thật sự là ở trên người của Tịnh Hải Vương nhưng ta có cách giúp ngươi lấy được những Tinh Hải Hằng Sa đó.”

Hết chương 1957.

Chương 1958. Bắt cóc con tin

“Biện pháp gì, nói nghe thử xem?” Hàn Sâm rất hứng thú nhìn Phật nữ Bất Ngữ nói.

“Mỗi ngày Tinh Hải Hằng Sa đều cần tắm tinh quang mới có thể bảo trì hoạt tính, nếu không chỉ cần qua vài ngày là biến thành đá. Ta biết rõ thời gian Tịnh Hải Vương lấy Tinh Hải Hằng Sa ra mỗi ngày cùng với địa điểm

tắm tinh quang…” Phật nữ Bất Ngữ còn chưa nói hết, Hàn Sâm đã vãy tay, một tòa tháp Thanh Đồng bỗng xuất hiện rồi hút Phật nữ Bất Ngữ vào.

Vào nhà một cường giả cấp Vương còn trộm đồ của cường giả cấp Vương khác, trừ khi Hàn Sâm bị điên rồi mới có thể làm như vậy. Phật nữ Bất Ngữ chỉ là đang kéo dài thời gian mà thôi.

Tuy Hàn Sâm đã che giấu mọi thứ của nơi này nhưng Phật nữ Bất Ngữ vốn nhận lệnh đến gặp Tịnh Hải Vương, nếu không xuất hiện trong thời gian dài thì Tịnh Hải Vương nhất định sẽ phát hiện ra.

Không thể chậm trễ nữa, Hàn Sâm tiện tay khắc mấy chữ trên mặt đất sau đó biến mất trong hẻm nhỏ.

Dạo một vòng trong siêu thị lại nhanh chóng bị thủ hạ của Chiến Vương theo dõi. Đến lúc Hàn Sâm chậm rãi trở lại cửa hàng của Mach, phủ đệ Chiến Vương cũng đã được điều động.

Chuyện Phật nữ Bất Ngữ bị bắt cóc đã bị phát hiện, khi Tịnh Hải Vương nhìn thấy những chữ Hàn Sâm lưu lại trên mặt đất, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi.

“Tịnh Hải Vương, ngươi không cần để trong lòng. Chuyện ở chỗ của bổn vương, bổn vương sẽ chịu trách nhiệm đến cùng, đảm bảo sẽ trả lại cho ngươi một Phật nữ sống sờ sờ. Ta muốn nhìn xem là tên nào dám dương oai diễu võ trên địa bàn của ta.” Sắc mặt Chiến Vương cũng rất khó coi.

Đối phương lại dám bắt người Phật tộc trên địa bản của hắn, hơn nữa còn chỉ đích danh muốn dùng Tinh Hải Hằng Sa để trao đổi con tin. Đây rõ ràng là đang tát thẳng vào mặt Chiến Vương.

Hơn nữa nếu Chiến Vương không có bất cứ biểu hiện gì, Tịnh Hải Vương nhất định sẽ hoài nghi chuyện này là do Chiến Vương âm thâm giở trò quỷ, muốn lấy không Tinh Hải Hằng Sa.

“A Di Đà Phật, như vậy thì mọi chuyện xin nhờ cậy vào bệ hạ.” Tịnh Hải Vương niệm một tiếng Phật hiệu, sắc mặt không có thay đổi gì lớn nhưng trong lòng vẫn rất nghi ngờ.

Cho dù Chiến Vương đã tỏ thái độ nhưng vẫn không cách nào xóa đi được hiềm nghỉ của hắn.

Trên tinh cầu của Chiến Vương mà lại có người có thể thần không biết

quỷ không hay bắt Phật nữ Bất Ngữ đi. Hơn nữa còn là bắt người dưới

mí mắt của Tịnh Hải Vương và Chiến Vương thì ngoại trừ Chiến Vương ra, Tịnh Hải Vương không nghĩ tới bất kỳ ai trên tinh cầu này có thể làm được.

“Cho bản vương thời gian một ngày.” Tất nhiên Chiến Vương cũng biết hoài nghi trong lòng Tịnh Hải Vương, bình tĩnh nói.

Dưới lệnh điều động của Chiến Vương, cả tinh cầu toàn lực tra xét tung tích của Phật nữ Bất Ngữ. Thế nhưng tra tới tra lui, mắt thấy thời gian trôi qua từng phút từng giây vẫn không thể tra ra được tung tích của Phật nữ Bất Ngữ, cũng không tra ra được rốt cuộc là người nào đã bắt Phật nữ Bất Ngữ.

Sau một khoảng thời gian không ngừng loại trừ thì người đáng nghi nhất hiện tại chính là người biến mất một đoạn thời gian trong lúc bọn hắn giám thị, Hàn Sâm.

Nhưng dựa theo trình độ Hàn Sâm thể hiện ra thì có lẽ chỉ là Tử Tước, muốn im hơi lặng tiếng bắt cóc Phật nữ Bất Ngữ dưới mí mắt của bọn hắn hình như không khả thi lắm.

Đến tận lúc này rồi, tất nhiên Chiến Vương sẽ không bỏ qua bất kỳ một khả năng nào dù chỉ là nhỏ nhất.

Vào thời điểm Hàn Sâm mang theo Tiểu Thất đi tham gia giải đấu chiến thể, kiện tướng đắc lực của Chiến Vương - Công Tước Huyết Sát mang theo thuộc hạ lặng lẽ khống chế cửa hàng của Mach.

Mach chỉ là một tiểu thương không tiền không quyền, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm hợp tác với Hàn Sâm nên nhanh chóng khai nhận

đầu đuôi ngọn nguồn những chuyện đã đã trải qua với Hàn Sâm từ lúc quen biết, không dám giấu diếm chút nào.

Hàn Sâm trở về sau khi tham gia thi đấu xong, Mach rất nhiệt tình đón hắn vào nhưng vừa mới vào đến cửa hàng đã bị người của Công Tước Huyết Sát lập tức xông tới bao vây lại.

“Các ngươi làm gì đấy?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Công Tước Huyết Sát thuận tay ném một dây xích màu máu ra trói thân thể của Hàn Sâm lại, lạnh giọng nói: “Mang về từ từ thẩm vấn”

Hàn Sâm nhanh chóng bị đưa đến phủ đệ của Chiến Vương, Tiểu Thất cũng bị mang đi cùng với Hàn Sâm.

Trong một căn phòng riêng, Công Tước Huyết Sát lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nói: “Kim Tệ, bây giờ ngươi nhanh chóng giao tất cả ra còn kịp, đừng để bản Công Tước tự mình động thủ.”

“Ít nhất cũng phải nói rõ cho ta biết ta phải giao cái gì chứ?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Phật nữ Bất Ngữ ở đâu?” Công Tước Huyết Sát nhìn chằm chằm Hàn Sâm, hỏi.

“Ở một nơi rất an toàn.” Hàn Sâm cười đáp.

Công Tước Huyết Sát hơi ngẩn ra, hắn thật không ngờ vậy mà Hàn Sâm lại thoải mái thừa nhận như thế. Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Dừng lại một chút, Công Tước Huyết Sát mới lần nữa xuất ra khí thế †úc sát quát hỏi: “Giao Phật nữ Bất Ngữ ra ta còn có thể giữ lại mạng sống cho ngươi…

Hàn Sâm cười nói: “Ngươi dám động đến một đầu ngón tay của ta, ta cam đoan các ngươi sẽ không còn được gặp lại Phật nữ Bất Ngữ nữa đâu. Không tin thì các ngươi cứ thử xem, chỉ là đến lúc đó không biết các ngươi phải bàn giao với Tịnh Hải Vương và Phật tộc thế nào đây?”

“Nơi này chính là tộc Mika.” Công Tước Huyết Sát hừ lạnh một tiếng, huyết quang trên người tỏa ra ép về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không chớp mắt nhìn Công Tước Huyết Sát, cũng không có ý tránh đi mà cứ bình tĩnh ngồi ở đó.

Trong lòng Công Tước Huyết Sát căm tức lắm nhưng cũng không ra †ay nữa. Chuyện này liên quan đến Phật tộc, nếu bị hắn dồn vào ngõ cụt thì đến lúc đó chẳng biết nên bàn giao với người ta thế nào.

“Ngươi muốn cái gì?” Công Tước Huyết Sát lập tức khôi phục lại sự bình tĩnh, nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Tinh Hải Hằng Sa, ngươi không có tư cách đàm phán với ta, gọi Tịnh Hải Vương tới.” Hàn Sâm nói.

“Đừng có quên mạng của ngươi vẫn còn trên tay ta, ta có rất nhiều cách có thể làm cho ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.” Công Tước Huyết Sát hừ lạnh.

“Động thủ giết chết ta hoặc là gọi Tịnh Hải Vương đến, ngươi chọn đi.” Mặt Hàn Sâm không đổi sắc, vẫn bình tĩnh nói.

Tịnh Hải Vương và Chiến Vương đang theo dõi căn phòng cũng đã thấy rõ tất cả, với việc Hàn Sâm thừa nhận bắt cóc Phật nữ Bất Ngữ đơn giản như vậy làm cho bọn họ đều có chút bất ngờ.

“A Di Đà Phật, để cho bổn vương trực tiếp nói chuyện với hắn đi.” Tịnh Hải Vương nói.

Chiến Vương khẽ gật đầu, hiện tại Kim Tệ đối với bọn hắn mà nói chính là một củ khoai lang nóng bỏng tay, đánh không được mà không đánh cũng không xong. Tịnh Hải Vương chịu tự mình đi nói là chuyện không thể nào tốt hơn với Chiến Vương.

Công Tước Huyết Sát nhận được lệnh của Chiến Vương, lui ra khỏi phòng. Hải Tĩnh Vương nhanh chóng đi đến.

Tịnh Hải Vương ngồi đối diện Hàn Sâm, hắn không lập tức mở miệng hỏi mà chỉ nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới.

Khí tức trên thân Hàn Sâm cũng không xuất chúng, hẳn không phải sinh vật quá mạnh mẽ nhưng khí chất trên người Hàn Sâm lại quá mức lạnh nhạt, giống như không thèm để mọi thứ trong lòng. Cho dù là đối mặt với cường giả như hắn trên mặt thì vẫn không có chút gợn sóng nào.

Bời vì mặc áo giáp nên Tịnh Hải Vương không nhìn được tướng mạo của Hàn Sâm. Một lát sau, Tịnh Hải Vương mới mở miệng hỏi: "Người đứng sau ngươi cho ngươi lợi ích gì, bản vương có thể cho ngươi gấp mười lần."

Hàn Sâm nhìn hắn cười một tiếng nói: "Ngươi không cần thăm dò, sau lưng ta không có người nào hết, chỉ có mình ta mà thôi. Hoặc là ngươi giết ta, ta sẽ để cho Phật nữ Bất Ngữ chôn cùng ta, hoặc là đưa Tinh Hải Hằng Sa cho ta. Bây giờ ngươi chỉ có hai con đường này thôi."

Hết chương 1958.

Chương 1959. Thiên la địa võng

"Bổn vương dựa vào đâu mà tin ngươi? Đưa Tinh Hải Hằng Sa cho ngươi, ngươi sẽ thả Bất Ngữ sao?" Tịnh Hải Vương cũng không tức giận, thản nhiên hỏi.

"Đưa Tinh Hải Hằng Sa cho ta, ta sẽ dẫn ngươi đi gặp Phật nữ Bất Ngữ." Hàn Sâm bình thản nói.

"Trước khi ta gặp được Phật nữ Bất Ngữ, ngươi đừng hòng lấy được thứ gì." Tịnh Hải Vương nói.

Hàn Sâm mỉm cười: "Vậy ngươi cứ giết ta đi. Ta có thể nói cho ngươi biết, Phật nữ Bất Ngữ đang ở ngay trên tinh cầu này. Đưa Tỉnh Hải Hằng Sa cho ta, ta sẽ dẫn ngươi đi gặp nàng; không thì ngươi cứ giết †a, chẳng cần phải nói gì thêm nữa."

Tịnh Hải Vương nhìn Hàn Sâm rồi hỏi: "Phật nữ Bất Ngữ vẫn đang ở trên tinh cầu này thật à?"

Hàn Sâm không nói gì mà chỉ mỉm cười nhìn Tịnh Hải Vương.

Tịnh Hải Vương hỏi thêm đôi câu, Hàn Sâm cũng chỉ cười chứ không thốt ra lời nào, Tịnh Hải Vương lập tức hiểu ngay ý đối phương, thì ra hắn không định bàn bạc thêm nữa.

Tịnh Hải Vương không hỏi nhiều nữa, quay về đại sảnh - nơi Chiến Vương đang có mặt.

Hàn Sâm cũng không hề vội vã, cứ ngồi ở đấy mà thong thả đợi chờ. Hắn biết bây giờ Chiến Vương đã lật tung cả tinh cầu này lên, chỉ cần Chiến Vương không tìm được Phật nữ Bất Ngữ, Tịnh Hải Vương sẽ quay lại bàn điều kiện với hắn thôi.

Phật tử Thất Linh vừa chết, Phật nữ Bất Ngữ chính là thiên tài có hi vọng Thần Hóa thành công nhất của Phật tộc. Nàng được Nhiên Đăng Thuỷ Tổ dốc lòng bồi dưỡng, Tịnh Hải Vương không dám lấy mạng sống của nàng ra đùa.

Quả nhiên qua hôm sau, Tịnh Hải Vương lại đến trước mặt Hàn Sâm, quan sát hắn rồi hỏi: “Phật nữ Bất Ngữ vẫn đang ở trên tinh cầu này à”

“Đương nhiên. Đưa Tinh Hải Hằng Sa cho ta, ta lập tức dẫn ngươi đến

gặp nàng, cuốc bộ không tới nửa tiếng đồng hồ đâu.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Tịnh Hải Vương nhìn Hàn Sâm, cảm giác kỳ lạ trào dâng trong lòng. Một Tử Tước như Hàn Sâm mà có thể giữ được trạng thái tinh thần như thế ở trước mặt mình, đó không phải là điều mà Tử Tước bình thường làm được.

“Tại sao lại là Bất Ngữ?” Tịnh Hải Vương hỏi thêm một câu. “Bởi vì các ngươi có ý đồ với Tiểu Thất.” Hàn Sâm nói.

“A Di Đà Phật, đó là chuyện của Chiến Vương, không liên quan đến bọn †a.” Tịnh Hải Vương nói.

“Phật nữ Bất Ngữ đã nói hết rồi, các ngươi mua ấu thể của tộc Mika để sửa chữa phục hồi vũ khí Thần Hóa, không phải sao?” Hàn Sâm nói.

Tịnh Hải Vương nhíu mày. Cuối cùng bây giờ hắn đã xác định Phật nữ Bất Ngữ rơi vào tay của kẻ tên Kim Tệ này, bởi vì trên tinh cầu này trừ hắn cũng chỉ có Phật nữ Bất Ngữ biết chuyện sửa chữa vũ khí Thần Hóa, ngay cả người bán như Chiến Vương cũng không biết mục đích thật sự của họ khi mua ấu thể từ tộc Mika.

Tịnh Hải Vương đang yên lặng nghiền ngẫm thì tiếng nói của Chiến Vương truyền vào tai hắn: "Miễn là Phật nữ Bất Ngữ còn ở trên tinh cầu này, ngươi cứ đồng ý với điều kiện của hắn. Bổn vương đảm bảo hắn sẽ không mang đi được bất kì hạt Tinh Hải Hằng Sa nào, nếu không thì mọi thiệt hại sẽ do bổn vương gánh vác."

Chiến Vương biết Tịnh Hải Vương rề rà chưa quyết định bởi vì đang nghi ngờ hắn đứng sau màn khống chế mọi thứ, thế nên Chiến Vương buộc phải ngỏ lời như vậy để chứng minh mình trong sạch.

Đương nhiên hắn cũng có lòng tin tuyệt đối, không đời nào để tên Kim Tệ này mang theo Tinh Hải Hằng Sa mà chạy thoát ngay trước mắt mình.

Tịnh Hải Vương nghe Chiến Vương nói vậy thì không do dự nữa, mở miệng nói với Hàn Sâm: "Đưa ta đi gặp Bất Ngữ, giáp mặt giao dịch."

Hàn Sâm mỉm cười nhìn Tịnh Hải Vương, dù hắn không nói gì nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

"Được, bổn vương có thể đưa Tinh Hải Hằng Sa cho ngươi, tuy nhiên ngươi phải đảm bảo Bất Ngữ đang ở ngay trên tinh cầu này." Tịnh Hải Vương nhìn chằm chằm Hàn Sâm và nói.

"Đương nhiên, ta đã nói rồi. Đi bộ nửa tiếng đồng hồ, ngươi cảm thấy có thể đi ra khỏi tinh cầu này sao?" Hàn Sâm cười nói.

Tịnh Hải Vương nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lát, sau đó từ từ lấy một cái hộp ra rồi đẩy đến trước mặt Hàn Sâm. Hộp được mở ra, bên trong chứa các hạt tinh thể giống như kim cương, lộng lẫy loá mắt đến độ gần như làm người ta không thể nào nhìn thẳng.

Chỉ riêng luồng năng lượng chập chờn phát ra trên bề mặt nó cũng khiến cho người ta đều biết đây tuyệt đối là thứ tốt.

Tịnh Hải Vương đánh ra một luồng kim quang, phá vỡ xiềng xích huyết sắc trói buộc Hàn Sâm ngay tức khắc, đồng thời luồng sáng ấy cũng quấn quanh cơ thể Hàn Sâm.

Tuy Hàn Sâm đã khôi phục năng lực hành động nhưng vẫn khó lòng sử dụng sức mạnh trong cơ thể, hắn bị quầng sáng màu vàng kia trói chặt.

Hàn Sâm tiện tay cầm hộp Tinh Hải Hằng Sa mà đếm, sau đó nhét vào trong ngực và nói: "Số lượng không nhiều không ít, đi thôi, ta đưa ngươi đi gặp Phật nữ Bất Ngữ. Với lại, ngươi trả Tiểu Thất cho ta."

Dứt lời, Hàn Sâm đứng dậy rồi đi ra cửa phòng thẩm vấn.

Tịnh Hải Vương bèn đi theo bên cạnh hắn, thủ vệ ngoài cửa cũng không ngăn cản Hàn Sâm.

Có người đưa Tiểu Thất đến đây, Hàn Sâm dẫn theo Tiểu Thất chậm rãi rời khỏi phủ Chiến Vương. Tuy không có ai cản hắn nhưng xung quanh toàn là thuộc hạ của Chiến Vương, bọn chúng canh chừng nghiêm ngặt tinh cầu này, đặc biệt là trong phạm vi trăm dặm, thậm chí một con muỗi cũng chạy không thoát, trên trời dưới đất đều có thuộc hạ của Chiến Vương.

"Để ta coi ngươi có thể giở trò gì, cả người lẫn đồ đều phải để lại cho ta. Đến lúc đó, ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong." Chiến Vương đứng trước máy giám sát mà sẵng giọng. Dám giở trò trên tỉnh cầu của hắn tức là đã chạm vào giới hạn của hắn. Trong mắt Chiến Vương, Hàn Sâm đã bị coi như xác sống.

Tịnh Hải Vương sải bước bên cạnh Hàn Sâm, hắn cũng rất tự tin, không cho rằng Hàn Sâm có thể cầm hộp Tinh Hải Hằng Sa mà biến mất ngay trong tầm mắt mình.

Hàn Sâm đi đường rất chậm, vừa đi vừa quan sát từ trên trời xuống đất, không nơi nào không có tộc Mika. Cửa hàng xung quanh và đường phố đều

bị chặn đứng, hoàn toàn không cho phép hắn thừa dịp rối loạn tìm đường chạy thoát.

“Ngươi thật sự không cần đi nhanh hơn à? Nếu nửa tiếng sau mà không gặp được Bất Ngữ, giao dịch giữa hai chúng ta sẽ tự động kết thúc, đừng trách bổn vương không khách sáo với ngươi.” Tịnh Hải Vương liếc nhìn Hàn Sâm rồi nói, Hàn Sâm lạnh nhạt điềm tĩnh như vậy khiến Tịnh Hải Vương mơ hồ cảm thấy lo lắng.

Nhưng hắn cũng không cảm nhận được nhân vật hùng mạnh nào có mặt quanh đây, thầm nghĩ dù sao đi nữa tên Kim Tệ này cũng khó lòng thoát khỏi tay mình.

“Nửa tiếng cũng đủ để đến nơi.” Hàn Sâm mỉm cười, tiếp tục đi về phía trước.

Bây giờ Hàn Sâm được chú ý hơn cả siêu sao, tất cả máy giám sát và vũ khí, ngoài ra còn có rất nhiều vương công quý tộc đều đồn mục tiêu vào hắn. Cho dù Hàn Sâm biết bay cũng không thể nào thoát khỏi tinh cầu này.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, sắp được nửa tiếng đồng hồ, vậy mà ngay cả một con phố Hàn Sâm cũng chưa bước qua. Chiến Vương không khỏi nhíu mày, nhìn khắp tinh cầu lần nữa.

Không có cường giả khác xuất hiện, trên tinh cầu không hề có Vương Giả từ bên ngoài đến. Chiến Vương thật sự không hiểu dựa vào đâu mà tên Kim Tệ kia lại bình tĩnh đến vậy.

“Đã đến giờ rồi, Phật Ngữ ở đâu?” Nửa tiếng trôi qua, Tịnh Hải Vương lập tức ngăn cản Hàn Sâm, nhìn chằm chằm hắn và hỏi.

“Ở ngay đây này.” Hàn Sâm nhìn lướt qua các chiến sĩ của tộc Mika cầm đủ loại vũ khí giăng khắp nơi như thiên la địa võng, sau đó nhìn lướt qua Tịnh Hải Vương ở trước mặt mình. Hắn thản nhiên thốt ra câu như vậy, đồng thời búng tay một cái.

Hết chương 1959.

Chương 1960. Xích Hà Quân chủ ra oai

Chỉ thấy kim quang lóe lên từ ngón tay Hàn Sâm, toàn bộ bầu trời dường như sáng lên ngay lập tức, từng ánh kim quang ngưng tụ thành kim tệ từ trên trời rơi xuống, giống như mưa rơi xối xả, bao phủ phạm vi mười mấy cây số trong đó.

Nếu như đổi thành Tử Tước bình thường, đương nhiên không thể có uy lực khổng lồ như vậy, có thể bao phủ mấy trăm mét thì tốt rồi, bây giờ Hàn Sâm nhận được buff sức mạnh của hồn khải, hồn ảnh của Phật Đà Hoàng Kim bốn mặt tám tay hiện lên, từng luồng Phật quang tràn vào bên trong cơ thể Hàn Sâm, để cho hắn có được lực lượng của cấp Hầu Tước, mới có thể tạo ra cơn mưa kim tệ lớn đến như vậy.

Từng ánh kim quang ngưng tụ thành kim tệ rơi vào trên những chiến thể gen dị chủng của tộc Mika kia, đột nhiên giống như có một miếng kim loại lớn được bổ sung vào đó, khiến trọng lượng của các chiến thể gen càng ngày càng tăng lên.

Một số chiến thể gen dị chủng cấp thấp trực tiếp bị áp đảo ngã trên mặt đất rồi nứt ra, cho dù là chiến thể gen cao cấp nhất, hành động cũng thay đổi, chậm hơn rất nhiều.

“A di đà phật!” Tịnh Hải Vương lạnh lùng niệm một tiếng Phật hiệu, không biết động tác của hắn ra sao, đã xuyên qua cơn mưa kim tệ đến †rước mặt Hàn Sâm, tay áo lớn trực tiếp cuốn về phía Hàn Sâm, giống như áng mây che trời, muốn cuốn Hàn Sâm vào bên trong tay áo.

Hàn Sâm cũng không tránh né, trong tay trái xuất hiện một cụm mây đỏ, trên đó hào quang tỏa sáng, một thân thể đồng đỏ hùng tráng từ bên trong vọt ra, một quyền đánh lên tay áo của Tịnh Hải Vương.

Ầm!

Chỉ thấy một chùm tia sáng xích hà đánh vào tay áo như mây của Tịnh Hải Vương, chỉ thấy ống tay áo mây bay lên, bị hào quang xé rách, chùm ánh sáng đỏ xuyên qua ống tay áo như mây, trực tiếp đánh vào lồng ngực của Tịnh Hải Vương.

Máu tươi trong miệng Tịnh Hải Vương phun ra không ngừng, thân thể bay ngược ra ngoài giống như sao băng xẹt qua đường phố, va vào bên trong cung điện của Chiến Vương, làm kiến trúc trong cung điện sập mất một nửa.

Những người ở đó đều vô cùng hoảng hốt, khó mà tưởng tượng được một vị Vương Giả lại bị đánh bay ra ngoài như vậy.

Bản thân Hàn Sâm cũng không khỏi ngẩn ngơ, mặc dù lợi dụng sự bất cẩn của Tịnh Hải Vương chớp đúng thời cơ, nhưng chính hắn cũng không ngờ đến, Xích Hà Quân Chủ chỉ còn sót lại không tới một phần trăm năng lượng, lại đánh ra một quyền mạnh mẽ như vậy, đánh bay một vị cường giả cấp Vương ra ngoài.

Hàn Sâm còn chưa kịp nghĩ ngợi, Xích Hà Quân Chủ đã vươn bàn tay lớn nhấc Hàn Sâm lên, cơ thể to lớn lao thẳng về phía truyền tống trận mà đi.

Chỉ nghe âm thanh ầm ầm, tất cả những kiến trúc và chiến thể gen dị chủng cản trước mặt Xích Hà Quân Chủ đều bị nó trực tiếp phá tan.

Những vương công quý tộc của tộc Mika sợ hãi không dám di chuyển, ngay cả Tịnh Hải Vương cũng bị một quyền đánh bay, bọn họ nào dám ra cản đường.

Một tiếng gầm vang lên từ bên trong dinh thự của Chiến Vương, Chiến Vương điều khiển chiến thể gen hình con gấu to lớn phá không mà đến, muốn ngăn Hàn Sâm và Xích Hà Quân Chủ lại.

Đáng tiếc, Chiến Vương không ngờ lại xảy ra biến cố như vậy. Hắn cho rằng có Tịnh Hải Vương ở bên cạnh Hàn Sâm, hắn chỉ cần cảnh giác cường

giả từ bên ngoài đến. Nhưng ngờ đâu trên người Hàn Sâm lại xảy ra vấn đề, lúc hắn lao ra đã không kịp nữa, Xích Hà Quân Chủ mang theo Hàn Sâm vọt vào trong truyền tống trận, trong nháy mắt đã biến mất trong không gian biến dạng.

Chiến Vương giận dữ gầm thét, chiến thể to lớn một quyền đập nát Truyền Tống Trận nhưng cũng đã thành vô ích.

Tịnh Hải Vương khóe miệng còn dính máu tươi từ trong đống đổ nát vừa sập xuống lao ra, sắc mặt cực kỳ khó coi, bị thương chỉ là một phần, quan trọng nhất vẫn là tức giận.

Hàn Sâm trở về cung điện Xích Đồng, thoát khỏi bàn tay của Xích Hà Quân Chủ, bọn Tiểu Thất cũng từ trong lòng Xích Hà Quân Chủ chui ra.

Một đòn vừa nãy dường như tiêu hao hết năng lượng của Xích Hà Quân CHủ, chỉ còn sót lại chưa tới không phẩy một phần trăm năng lượng khiến Hàn Sâm vô cùng đau lòng.

Vẫn may, kiếm được một hộp gần trăm viên Tinh Hải Hằng Sa, nếu không lần này thiệt thòi lớn rồi.

Sau khi Hàn Sâm quay trở lại tinh cầu Nhật Thực, lên mạng tìm kiếm tình hình của tộc Mika bên kia một chút, phát hiện lần này Kim Tệ và Xích Hà Quân Chủ đã trở nên nổi tiếng.

Phật tộc và tộc Mika đồng thời phát lệnh truy nã, cho dù là Kim Tệ hay Xích Hà Quân Chủ, chỉ cần có thể cung cấp manh mối cho hai tộc, bắt được bất kì ai đều có thể nhận được phần thưởng với giá trên trời.

Hàn Sâm nhìn những bảo bối dùng để treo giải thưởng, hận không thể cắt đầu của mình xuống, mang theo Xích Hà Quân Chủ cùng đi lĩnh thưởng.

Vấn đề này được bàn tán sôi nổi khắp đại vũ trụ gen nhưng trọng tâm của cuộc thảo luận, chủ yếu vẫn là nằm trên người Xích Hà Quân Chủ.

Tình huống lần cuối cùng Xích Hà Quân Chủ lộ diện cũng được đào lên, là chiến thể gen dị chủng của tộc Mika có thể bùng nổ sức mạnh đến như vậy

cũng đã cực kỳ hiếm thấy trong tộc Mika, bình thường đều là chiến thể gen dị chủng cấp Vương vô cùng nổi danh.

Nhưng trước hai lần đó, chưa từng có ai nhìn thấy Xích Hà Quân Chủ, thậm chí tộc Mika cũng không biết lai lịch của Xích Hà Quân Chủ, điều này thật đáng ngạc nhiên.

Chiến thể gen dị chủng thần bí, lại thêm một Kim Tệ của Nhân tộc không những dọa dâm lừa gạt được Vương Giả Phật tộc mà còn thành công thoát khỏi tộc Mika, đúng là ảo không chịu được.

Tất nhiên, phần lớn sinh vật đều hy vọng có thể tìm thấy được bọn họ để nhận được phần thưởng quý giá từ hai tộc.

Phật Tộc tìm kiếm năng nổ nhất, bọn họ vừa mất Phật tử Thất Linh, bây giờ Phật nữ Bất Ngữ cũng bị người khác bắt đi, quả thực có thể nói là sỉ nhục.

Đáng tiếc tìm mãi cũng không ai phát hiện được dấu vết của Kim Tệ và Xích Hà Quân Chủ.

Sau khi nghe tin Kim Tệ xuất hiện ở tộc Mika, Isa cũng đã cử người đến điều tra, kết quả đương nhiên vẫn không thu hoạch được gì.

Hàn Sâm mang theo gần trăm viên Tinh Hải Hằng Sa về tới nhà Liên Minh, định sau khi luyện hoá những viên Tinh Hải Hằng Sa này xong sẽ dùng cho tu luyện Vật Ngữ Gerr.

Dù sao những thuật gen khác đều có thể đột phá thông qua tu hành, “Vật Ngữ Gerr chỉ có thể dựa vào ngoại lực mới nâng lên được.

Hàn Sâm vừa mới lấy Tinh Hải Hằng Sa ra, còn chưa bắt đầu luyện hóa, đã thấy một bóng dáng màu xanh lam kỳ quái xuyên qua vách tường, tựa như hư ảnh đến trước mặt Hàn Sâm.

“Tiểu Tinh Tinh, sao ngươi lại đến đây thế?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc nhìn Tiểu Tinh Tỉnh. Tiểu Tinh Tinh cũng ăn không ít gen dị chủng, hơn nữa thiên phú của bản thân rất tốt, trước đó đã thăng cấp thành công đến Liên Minh.

Nhưng tính cách của Tiểu Tinh Tinh lại rất ngoan ngoãn, tuy nắm giữ năng lực xuyên qua vật chất nhưng rất hiếm khi bước vào phòng mà không có sự đồng ý của người khác.

Lúc này Tiểu Tinh Tinh đột nhiên không nói tiếng nào mà bước vào phòng hắn, rõ ràng có gì đó không được bình thường.

Tiểu Tinh Tinh giải trừ trang thái Xuyên Qua Tinh Hải, thân thể giống như ngôi sao kim cương ngưng tụ lại tiến đến trước mặt Hàn Sâm, mở đôi mắt to háo hức nhìn Tinh Hải Hằng Sa trong tay Hàn Sâm.

"Ngươi muốn cái này à?" Trong lòng Hàn Sâm khẽ động: "Tiểu Tinh Tinh tên thật là Thần Thú Tinh Hải, mà Tinh Hải Hằng Sa là nước mắt của Tinh Hải Long Vương, lẽ nào giữa bọn họ có quan hệ gì hay sao?"

Tiểu Tinh Tinh liên tục gật đầu, lè lưỡi liếm gò má Hàn Sâm, dáng vẻ như lấy lòng.

"Cái này ta phải trả cái giá rất lớn mới lấy về được đấy…" Hàn Sâm hơi đau đớn nhìn Tinh Hải Hằng Sa trong hộp, vô cùng không muốn. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt háo hức mong chờ trong mắt Tiểu Tinh Tinh,

Hàn Sâm thật sự không nói được lời từ chối, chẳng thể làm gì khác, bèn lấy một cái ra, ho nhẹ nói: "Vậy thì cho ngươi một cái nếm thử đi."

Hết chương 1960.

Chương 1961. Thần Thú Tinh Hải tiến hóa

Tiểu Tinh Tinh lập tức vui vẻ mà vẫy đuôi, thè lưỡi cuốn viên Tinh Hải Hằng Sa vào trong miệng, không thèm nhai mà nuốt chửng luôn.

“Ngươi coi mình là Trư Bát Giới à? Ít ra cũng phải thưởng thức chứ!” Hàn Sâm buồn bực nói.

Tiểu Tinh Tinh hoàn toàn không nghe thấy lời Hàn Sâm nói, ánh sao trên người sáng rực lên, một luồng khí tức kỳ dị trào ra.

“Không được ngưng tụ chiến giáp gen ở đây, mau dừng lại…” Hàn Sâm không ngờ chỉ một viên Tinh Hải Hằng Sa đã khiến Tiểu Tinh Tinh không khống chế được muốn ngưng tự chiến giáp gen, vội vã hét lớn.

Nhưng Tiểu Tinh Tinh rõ ràng không khống chế được, Hàn Sâm không thể làm gì khác đành phải đưa nó tiến vào một đường hầm không gian, rất nhanh đã đến tinh cầu Nhật Thực.

Ánh sao trên người Tiểu Tinh Tinh ngày càng mạnh, phút chốc đã ngưng tụ thành một thân chiến giáp ánh sao, không hề dừng lại, chiến giáp ánh sao lập tức hòa tan thành dịch gen, tràn vào bên trong thân thể Tiểu Tinh Tinh, lần thứ hai thực hiện quá trình tiến hóa.

Lần thứ hai tiến hóa của Tiểu Tinh Tinh là dị chủng hóa, ánh sao bên trong thân thể càng lấp lánh hơn, trông giống như một thần thú được vô số ngôi sao ngưng tụ thành.

Tiểu Tinh Tinh hoàn toàn tiến hóa, tiến lại gần bên cạnh Hàn Sâm, háo hực mong chờ mà nhìn hộp Tinh Hải Hằng Sa trong tay hắn.

Hàn Sâm giấu hộp ra sau lưng nhưng Tiểu Tinh Tinh vẫn mở to hai mắt ngồi xổm trước mặt hắn, vẻ mặt rất đáng thương nhìn hắn.

“Chỉ có thể cho ngươi viên cuối cùng, ăn xong đừng đòi nữa đấy.” Hàn Sâm bất đắc dĩ lấy một viên nữa cho Tiểu Tinh Tinh.

Tiểu Tinh Tinh lập tức vươn lưỡi liếm Hàn Sâm một cái, sau đó nuốt viên Tinh Hải Hằng Sa vào trong miệng.

Điều khiến Hàn Sâm giật mình chính là, sau khi ăn xong Tỉnh Hải Hằng Sa đó, Tiểu Tinh Tinh lập tức tiến hóa thêm một bậc, trực tiếp ngưng tụ ra sức mạnh ánh sao, trở thành Tử Tước.

“Đệt, Tinh Hải Hằng Sa mạnh như vậy sao?” Hàn Sâm nghiến răng, lại bới một viên nữa ra đút cho Tiểu Tinh Tinh, xem nó còn tiếp tục thăng cấp nữa hay không, nếu như một viên lên một cấp thì đúng là vô địch luôn.

Đáng tiếc, mộng đẹp của Hàn Sâm đã không thành sự thật, sau khi Tiểu Tinh Tinh nuốt một viên Tinh Hải Hằng Sa vào, ánh sao trên người cũng chỉ sáng lên thêm một chút, không tiếp tục thăng cấp nữa.

Tiểu Tinh Tinh vẫn tha thiết mong chờ nhìn Hàn Sâm nhưng Hàn Sâm không cho nó nữa mà gọi Tiểu Thiên Sứ, Linh, Hàn Mộng Nhi và Long Nữ đến đây, cho mỗi người các nàng một viên Tinh Hải Hằng Sa, để tất cả các nàng đều thăng cấp lên Tử Tước.

Nhưng sau khi các nàng dùng xong Tinh Hải Hằng Sa lại không thăng cấp lên Tử Tước, khiến Hàn Sâm hơi bất ngờ.

Long Nữ nói rằng: “Sức mạnh bên trong Tinh Hải Hằng Sa rất lớn nhưng bọn ta đều không cùng thuộc tính, cần phải từ từ luyện hóa mới có thể tiêu hóa được, khó có thể trực tiếp thăng cấp.”

Ba người Tiểu Thiên Sứ cũng khẽ gật đầu, đồng ý với lời nói của Long Nữ, các nàng đều ở trong hoàn cảnh tương tự.

Bản thân Hàn Sâm cũng ăn một viên, Tinh Hải Hằng Sa vào đến miệng đột nhiên hóa thành một cỗ chất lỏng tràn vào bên trong thân thể hắn, sức mạnh giống như một dòng sông lớn chảy xuôi bên trong thân thể

Hàn Sâm.

Hàn Sâm vội vã vận chuyển “Vật Ngữ Gen’, luyện hóa và hấp thu tất cả sức mạnh do Tinh Hải Hằng Sa chuyển hóa.

Năng lực tương thích của “Vật Ngữ Gen” quả thực rất mạnh, Hàn Sâm cũng không gặp phải rào cản thuộc tính, trực tiếp chuyển hóa sức mạnh của Tinh Hải Hằng Sa cho bản thân sử dụng.

Sức mạnh bên trong Tinh Hải Hằng Sa thật sự rất lớn, Hàn Sâm mấy mất giờ đồng hồ mới hoàn toàn luyện hóa và hấp thu năng lượng trong đó.

Trong thời gian ngắn cũng khó có thể luyện hóa hoàn toàn, Hàn Sâm lại cho Tiểu Tinh Tinh một viên Tinh Hải Hằng Sa, nhưng mà nó đã lên cấp Tử Tước, cũng không có hiệu quả tốt lắm, chỉ là sức mạnh bên trong cơ thể nó bị tích tụ quá nhiều, cần thời gian từ từ để luyện hóa.

May mắn bản thân Tiểu Tinh Tinh là dị chủng, nếu sau này có người truy hỏi, Hàn Sâm sẽ nói thu phục được ở tinh cầu Nhật Thực.

Dù sao dị chủng ở tinh cầu Nhật Thực nhiều không kể xiết, chủng loại lại vô cùng phức tạp, người khác cũng không biết rõ được đúng sai.

Mang theo Tỉnh Hải Hằng Sa trở về Liên Minh từ từ luyện hóa, mỗi ngày luyện hóa một viên, thời gian còn lại sẽ tu luyện thuật gen khác, còn có thời gian bên cạnh gia đình.

Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng năng lượng của Tinh Hải Hằng Sa khổng lồ như thế, đủ để hắn luyện Vật Ngữ Gen đến cấp Bá Tước, nhưng ai ngờ sau khi luyện hóa hơn một nửa, Vật Ngữ Gen vẫn không có dấu hiệu thăng lên cấp Bá Tước.

Hàn Sâm chán nản đút cho Tiểu Tinh Tinh thêm mấy viên, kết quả Tiểu Tinh Tinh ăn chừng mười mấy viên, đã lên cấp Bá Tước.

“Cái này cũng chênh lệch nhiều quá đi?” Trong lòng Hàn Sâm có hơi buồn bực.

Có điều hắn cũng biết thuộc tính của Tiểu Tinh Tinh và Tinh Hải Hằng Sa vô cùng phù hợp, hơn nữa độ khó thăng cấp của nó cũng không cao như Vật Ngữ Gen cho nên mới có hiệu quả như vậy.

Hàn Sâm luyện hóa những viên Tinh Hải Hằng Sa còn lại, có vẻ như sắp lên cấp, nhưng vẫn luôn thiếu một chút để đột phá lên cấp Bá Tước.

“Nhiều Tinh Hải Hằng Sa như vậy, đưa hết cho Tiểu Tinh Tinh, nói không chừng còn lên đến cấp Hầu Tước.” Trong lòng Hàn Sâm hơi khó chịu, nhưng mà cũng không có biện pháp tốt hơn.

Có thời gian mỗi ngày ôm con gái và hôn vợ cũng không tệ, nhưng chuyện gì đến rồi cũng đến, Isa gửi tin đến căn cứ, để Hàn Sâm đến †inh cầu Đao Phong gặp nàng.

Khi Hàn Sâm sống sờ sờ đứng trước mặt Isa, Isa nhìn Hàn Sâm hình người, trong mắt tràn đầy sự ngạc nhiên.

“Ngươi khôi phục hình người từ lúc nào?” Isa đánh giá một lượt hỏi Hàn Sâm.

“Sau khi ta trở về tinh cầu Nhật Thực, ngày nào cũng tu luyện Vật Ngữ Gerr, hơn hai tháng trước đã khôi phục hình người. Nhưng vì ta sợ di chứng sau này cho nên định tiếp tục củng cố thời gian bình thường, xác định không biến lại thành con kiến nữa mới trở về bẩm báo với Nữ Hoàng đại nhân.” Hàn Sâm đã suy nghĩ lời cần nói từ trước.

Isa gật đầu nói rằng: “Ta vố có một vài dự định, nếu ngươi đã khôi phục, vậy cũng không cần tốn nhiều công sức như vậy. Nhưng chuyện ngươi đã khôi phục, trước tiên cứ tạm thời không truyền ra để tránh mang tới phiền phức.”

“Vâng.” Hàn Sâm vội vã đáp.

Im lặng một chút, Isa lại nói tiếp: “Tai mắt trên tinh cầu Nhật Thực quá nhiều, tạm thời ngươi không cần quay về, ta đưa ngươi đến Trấn Thiên Cung, ngươi tạm thời ở nơi đó tu hành đi.”

“Trấn Thiên Cung?” Hàn Sâm hơi run sợ.

Nơi này hắn từng nghe nói đến, khi huấn luyện viên mở cổng Tí Hộ Sở, Hàn Sâm đã gặp được một người đàn ông tự xưng là thủ tọa Trấn Thiên Cung ở bên ngoài.

Còn suýt nữa bị người đàn ông kia cướp đi Tiểu Hoa, may mà Hàn Sâm ứng biến kịp thời, mới không để hắn thực hiện được.

Isa nói rằng: “Cung chủ của Trấn Thiên Cung là cường giả cấp Thần Hóa, có mối quan hệ sâu sắc với các trưởng bối của ta, trước đây ta cũng ở Trấn

Thiên Cung tu hành một thời gian, vị cường giả Thần Hóa kia cũng coi như là một nửa thầy của ta, ta đã đến chào hỏi ông ấy rồi, đến lúc đó hắn sẽ chăm sóc cho ngươi."

"Nữ Hoàng đại nhân, đệ tử muốn ở lại bên cạnh người lắng nghe lời dạy dỗ." Hàn Sâm chân thành nhìn Isa mà nói.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung từng thấy hắn, lỡ như lúc đó nhận ra, vậy thì không ổn rồi.

"Sáng mai khởi hành." Isa không cho Hàn Sâm cơ hội lựa chọn.

Hết chương 1961.

Chương 1962. Trấn Thiên Cung

Hàn Sâm không còn lựa chọn khác ngoài việc đến Trấn Thiên Cung, chỉ có thể dặn dò đám Tà Tình Đế một tiếng, để bọn họ ở tinh cầu Nhật Thực phát triển trước, chờ hắn trở về mới thảo luận chuyện sau này.

Hàn Sâm không lo lắng về đám Tà Tình Đế lắm, chỉ cần thân phận của hắn vẫn chưa bị vạch trần, Isa nhất định sẽ che chở cho tinh cầu Nhật Thực, không ai có thể động đến mấy người Tà Tình Đế.

Bây giờ, điều Hàn Sâm sợ nhất chính là mình ở Trấn Thiên Cung bị nhìn thấu lai lịch, đến lúc đó có thể sẽ gặp phải rắc rối.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tà Tình Đế đã phái phi thuyền bí mật đưa Hàn Sâm đến Trấn Thiên Cung.

Bởi vì quy tắc trong Trấn Thiên Cung rất nhiều, không phải đệ tử Trấn Thiên Cung đều không có tư cánh tiến vào Trấn Thiên Cung.

Bản thân Hàn Sâm cũng nhờ có lIsa mới có thể không cần lấy thân phận đệ tử Trấn Thiên Cung mà vẫn tiến vào đó tu hành, đương nhiên không thể dắt theo người khác được.

Vì lẽ đó trên đường đi, Hàn Sâm rất buồn chán nhìn Phao Phao ở bên cạnh hắn nhảy tới nhảy lui, nhóc này rất lạc quan, không hề lo lắng chút nào.

Ngoại trừ Phao Phao là thể kí sinh, ngay cả Tiểu Thấu Minh Hàn Sâm cũng phải để lại tinh cầu Nhật Thực. Nếu như đưa vào Trấn Thiên Cung mà không được phép, bị phát hiện thì chỉ có con đường chết.

Có cường giả Thần Hóa tọa trấn, Hàn Sâm cũng không dám làm bừa.

Khoảng cách giữa Trấn Thiên Cung và Nguyệt Chỉ Hiệp rất xa, sau mấy lần nhảy qua hố sâu, phải mất gần một tháng mới đến được Trấn Thiên Cung.

Bản thân Trấn Thiên Cung là một không gian dị chủng cực lớn, phi thuyền Isa phái tới vốn không có tư cách tiến vào Trấn Thiên Cung, dừng lại ở một tinh cầu bên ngoài Trấn Thiên Cung, sau đó báo cáo lai lịch của bọn họ, đệ tử của Trấn Thiên Cung mới phái phi thuyền đưa Hàn Sâm vào Trấn Thiên Cung.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào Trấn Thiên Cung, nhìn thấy từng hòn đảo lơ lửng cao vút trên bầu trời, trên dưới đều là bầu trời bô hạn, toàn bộ Trấn Thiên Cung chính là một quần đảo thiên không, nhưng những hòn đảo lơ lửng đó nối tiếp nhau đến tận chân trời, không biết đến cùng có bao nhiêu đảo.

Trấn Thiên Cung chắc đã có sắp xếp trước, Hàn Sâm mới vừa tiến vào Trấn Thiên Cung đã nhìn thấy một chàng trai cưỡi một con chim lớn trắng như tuyết bay đến, đáp xuống ngay trước mặt hắn.

“Các hạ là Hàn Sâm phải không?” Chàng trai lịch sự chào hỏi, trông cực kỳ thanh tú, tuổi chỉ chừng hai mươi, trên trán có một vết máu.

Lúc đầu Hàn Sâm còn tưởng đó là một vết thương nhỏ, nhưng nhìn kỹ lại, mới phát hiện đó là một con mắt thẳng đứng.

“Ta là Hàn Sâm, xưng hô với các hạ thế nào?” Hàn Sâm lịch sự đáp lại.

“Tại hạ Thiên Vũ Hạc, là đệ tử của Thập Tịch Trưởng Lão, theo lệnh của cung chủ đến đây, dẫn ngươi đến Thiên Lộ.” Chàng trai gật đầu đáp.

“Thiên Lộ? Không phải đi Trấn Thiên Cung sao?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Thiên Vũ Hạc thong thả nói: “Thế hệ cung chủ đầu tiên đã đặt ra quy định, không phải đệ tử của bổn tộc vào Trấn Thiên Cung đều phải một mình đi qua Thiên Lộ, nếu như không đi qua Thiên Lộ thì có là đời sau của đại năng Thần Hóa cũng chỉ có thể cự tuyệt ngoài cung, mong các hạ thứ lỗi”

“Đã như vậy, mời Thiên Vũ huynh dẫn đường.” Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ.

Hắn vốn không muốn bước vào Trấn Thiên Cung, nếu Trấn Thiên Cung có một quy củ như thế, đợi lát nữa khi đi qua Thiên Lộ, hắn sẽ cố ý không đi qua, vậy chẳng phải có thể dẹp đường hồi phủ rồi sao.

“Xin mời.” Thiên Vũ Hạc làm động tác mời, con chim trắng tuyết như có linh tính hạ người xuống.

Hàn Sâm đi đến trên lưng chim lớn, Thiên Vũ Hạc nhẹ giọng nói một câu, chim lớn màu trắng tuyết lập tức giương cánh bay lên, bay đến hòn đảo lơ lửng gần họ nhất.

Hàn Sâm thừa dịp lúc chim lớn bay về phía Đảo Huyền Không, hỏi thăm Thiên Vũ Hạc về tình huống của Thiên Lộ.

Có vô số đảo lơ lửng trong Trấn Thiên Cung, ngay cả đệ tử của Trấn Thiên Cung sợ rằng cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu hòn đảo lơ lửng, nhưng nói đến hòn đảo nổi tiếng nhất thì không phải là đảo chính Trấn Thiên Cung nơi Cung Chủ Trấn Thiên Cung trú ngụ mà là hòn “Đảo Thiên Môn” đầu tiên khi mới nhập môn.

Đảo Thiên Môn không lớn, nơi dài nhất chỉ hơn một ngàn mét, nơi rộng nhất chỉ có mười mấy mét, toàn bộ phía trên Đảo Thiên Môn chỉ có một sơn môn và một thềm đá.

Bất kì ai tới Trấn Thiên Cung, cho dù là cường giả cấp Thần Hóa, cũng chỉ có thể đi vào từ cửa đó, giẫm lên thềm đá mà đi, nếu không sẽ bị Trấn Thiên Cung coi là kẻ địch.

Bản thân Đảo Thiên Môn cũng không có gì đặc biệt, dù là sơn môn hay bậc thang đá cũng chỉ là vật bình thường, trên hết đó là một loại biểu tượng về

tinh thần.

Nhưng sau khi đi đến bậc đá cuối cùng của đảo Thiên Môn mới là Thiên Lộ chân chính.

Vị trí các bậc thang trong Thiên Môn cách xa hòn đảo chính Trấn Thiên Cung, giữa hai hòn đảo có một Hồ Lô Đằng hùng vĩ như rồng liên kết lại, cái gọi là Thiên Lộ cũng chính là Hồ Lô Đằng này.

Muốn bước vào cổng Trấn Thiên Cung, chắc chắn phải từ phía trên Hồ Lô Đằng đi đến đảo chính Trấn Thiên Cung, nếu như ngã xuống trên đường, vậy thì chắc chắn không có tư cách tiến vào Trấn Thiên Cung.

"Thiên Vũ huynh, Hồ Lô Đằng kia có gì thần bí sao?" Hàn Sâm từ xa đã nhìn thấy Đảo Thiên Môn, không nhịn được hiếu kỳ hỏi một câu.

Thiên Vũ Hạc mỉm cười đáp: "Hàn huynh không cần căng thẳng, đi Thiên Lộ cũng không cần dùng sức mạnh, nếu như có cơ duyên, ngay cả khi là một sinh vật bình thường không ngưng tụ ra chiến giáp gen cũng có thể đi qua Thiên Lộ đến đảo chính Trấn Thiên Cung. Hàn huynh là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, tất nhiên phúc duyên thâm hậu, nếu không bất ngờ gì xảy ra đương nhiên sẽ đến đảo chính Trấn Thiên Cung."

Hàn Sâm còn muốn thăm dò thêm chút nữa nhưng chim lớn màu trắng tuyết đã bay đến phía trước Đảo Thiên Môn, khép đôi cánh lại hạ xuống trước một sơn môn điêu khắc bằng đá.

"Mời Hàn huynh." Thiên Vũ Hạc làm một động tác mời.

Hàn Sâm đành phải trèo xuống lưng chim lớn, giãm lên bệ đá phía trước sơn môn. Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy mấy vạn bậc thang đá kéo dài về phía bầu trời, ở cuối bậc thang đá, nhưng có một dàn Hồ Lô Đằng màu xanh lục giống như cự long nhập vào trong mây, tựa thần long cuốn mây khó thấy được hình dạng thật.

Trên dây leo của Hồ Lô Đằng có thể nhìn thấy những hồ lô to nhỏ màu xanh không biết bao nhiêu mà kể, lớn thì như tòa nhà, nhỏ thì chỉ bằng đầu ngón tay, tất cả đều màu xanh đậm.

Sau khi Hàn Sâm nói cảm ơn với Thiên Vũ Hạc bèn vượt qua sơn môn, bước lên bậc đá đi thẳng về phía Hồ Lô Đằng.

Quả nhiên giống như Thiên Vũ Hạc nói, bậc thang đá cũng không có gì kỳ lạ. Không lâu sau Hàn Sâm đã đi đến cuối thêm đá, Hồ Lô Đằng khổng lồ kia gần ngay trước mắt trông càng thêm đồ sộ, độ rộng của nhánh dây leo chính để đua ngựa cũng không có vấn đề gì.

"Đường dây hồ lô thế này làm sao có thể vô duyên vô cớ ngã xuống được? Chắc chắn phải có gì lạ trong đó, chỉ là Thiên Vũ Hạc kia không chịu nói cho ta." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Hắn sử dụng Động Huyền Khí Tràng quan sát một lúc, chỉ cảm thấy khí cơ của trên Hồ Lô Đằng giống như thủy triều phun trào, còn hùng vĩ hơn cả cấp bậc Vương Giả của Tịnh Hải Vương.

Trong lòng Hàn Sâm không khỏi kinh ngạc: "Lẽ nào Hồ Lô Đằng còn khủng bố hơn cả chân long này đã vượt qua tồn tại của cấp Vương rồi?"

"Mặc kệ nó là cái gì, dù sao ta cũng không có ý định tới, nếu như có gì

đó kỳ lạ thật, ngã xuống cũng tốt." Hàn Sâm ôm niềm tin tất thua bước lên đường Hồ Lô Đằng.

Hết chương 1962.

Chương 1963. Phản ứng kỳ lạ

Trên một hòn đảo ở Trấn Thiên Cung, một người đàn ông trung niên mặc đồ xám đang nhìn về phía Hồ Lô Đằng.

"Cha, người đang nhìn gì vậy?" Một thiếu nữ xinh đẹp đi đến bên cạnh người đàn ông mặc áo xám, nhìn theo ánh mắt của hắn.

"Đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong đến Trấn Thiên Cung rồi, bây giờ

đang ở trên Thiên Lộ.” Người đàn ông mặc áo xám thuận miệng đáp.

Thiếu nữ bĩu môi nói: “Đến thì đến thôi, có chuyện gì lớn à, Vương Giả đến tu hành ở Trấn Thiên Cung chúng ta cũng có ít đâu? Thêm hắn cũng chẳng nhiều lên, bớt hắn cũng chẳng ít đi. Hơn nữa, hắn chỉ là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, cũng không phải con trai của Nữ Hoàng Đao Phong.”

Người đàn ông trung niên áo xám khẽ mỉm cười: “Năm đó Nữ Hoàng Đao Phong là đệ tử mà ông cụ thích nhất, nàng thỉnh cầu ông cụ để đệ tử đến Trấn Thiên Cung tu hành, ông chẳng thèm suy nghĩ đã đồng ý luôn. Hơn nữa chỉ cần hắn có thể đi qua Thiên Lộ, cho dù tư chất ra sao, ông cụ đều đồng ý cho hắn một vị trí trong Bạch Ngọc Lâu.”

Thiếu nữ lập tức trợn tròn hai mắt: “Ông cũng bất công quá đi, đệ tử chân truyền của Trấn Thiên Cung chúng ta muốn có được slot của Bạch Ngọc Lâu đều phải lọt vào danh sách mười người đứng đầu trong cuộc thi, hắn chẳng làm gì đã có thể lấy được vị trí đó, thực sự không công bằng.”

Người đàn ông trung niên áo xám cười nói: “Chẳng có gì là không công bằng, Trấn Thiên Cung thuộc về ông cụ mà. Chỉ cần hắn vui vẻ thì cái gì chẳng được. Tố Nữ, ngươi phải nhớ kỹ, tiêu chuẩn đánh giá công bằng không phải ai cũng như ai , nếu như ngươi không hiểu điều ấy, sau này khó tránh khỏi sẽ bị thiệt thòi.”

Thiếu nữ khẽ gật đầu, như thể hiểu được chút gì đó nhưng cũng không hiểu hết hoàn toàn.

Nhưng cô nàng đã thay đổi sắc mặt ngay, nheo mắt cười khanh khách nói: “Cho dù ông có thích hắn thế nào đi chăng nữa, nếu như hắn không đi qua được Thiên Lộ thì cũng vô dụng thôi. Thiên Lộ của Trấn Thiên Cung chúng ta không phải ai cũng có thể tùy tiện đi qua, lát nữa thôi hắn sẽ nếm được mùi đau khổ.”

Người đàn ông trung niên áo xám mỉm cười: “Tố Nữ, ngươi vẫn còn ngây thơ lắm, nếu Nữ Hoàng Đao Phong để hắn đến thì đã nắm chắc sẽ đi qua được Thiên Lộ. Điều hồi hộp nhất bây giờ chính là hắn có thể gợi ra tiên khí của Tiên Hồ hay không.”

Tố Nữ không phục nói: “Tiên khí của Tiên Hồ ngay cả đệ tử Thiên tộc chúng ta đều rất hiếm khi khơi ra được, một kẻ ngoại tộc như hắn làm sao có thể khơi dậy được Tiên Hồ chứ?”

“Năm đó Nữ Hoàng Đao Phong từng là người ngoài tộc khơi dậy được tiên khí của Tiên Hồ, nhận được một luồng đao khí Tiên Hồ, bằng không lấy tuổi của nàng sao có thể đạt được cấp Vương nhanh như vậy, lại còn đặt chân lên vào ngưỡng cảnh giới Thần Hoá, trong đó không thể thiếu công lao của đao khí Tiên Hồ.” Người đàn ông trung niên mặc áo xám nói.

“Nữ Hoàng Đao Phong là đại thiên tài chân chính, ngay cả ông cũng nói nàng là một thiên tài hiếm thấy có cơ hội bước chân vào cảnh giới Thần Hóa. Nhưng đệ tử này của nàng thì không chắc, ta nghe nói hắn là hậu duệ Tinh tộc, năm đó cầm trong tay lông vũ thần Hóa của Khổng Phi mà đại năng các tộc chẳng có ai dám thu nhận hắn là biết tư chất thế nào rồi.” Tố Nữ nháy mắt nói.

Nhưng người đàn ông trung niên áo xám lại lắc đầu một cái: “Bọn họ không nhận không phải vì tư chất của hắn có vấn đề mà là vì gen không ổn định, tiền đồ khó mà đoán biết được, chẳng có ai muốn đầu tư kiểu bỏ vốn cao mạo hiểm lớn như vậy.”

“Vậy cứ xem tư chất của hắn rốt cuộc thế nào.” Tố Nữ mỉm cười nói.

Hàn Sâm nhìn Hồ Lô Đằng to lớn như chân long cuốn mây, cất bước giãm lên nhánh dây hồ lô chính to lớn xanh biếc.

Hắn vừa bước lên đã bị dọa hết hồn.

Hồ Lô Đằng không làm sao nhưng những hồ lô trên cây lại bắt đầu lắc lư giống như đang run lên, từng cái từng cái lắc qua lắc lại, giống như những con búp bê nhỏ treo trên cây, trông rất đáng sợ.

Nhưng ngoại trừ chuyển động ra, những hồ lô kia cũng không có động tĩnh gì khác.

“Không thể nào, nói có vẻ rất huyền bí chỉ là để dọa người thôi à? Mới thế này mà ta đã ngã xuống, bị Isa biết được không đánh chết ta mới là lạ” Hàn

Sâm tự lẩm bẩm, đành phải tiếp tục đi về phía trước.

Bất cứ nơi nào hắn đi qua, những hồ lô gần đó sẽ lắc lư, từng cái run rẩy vùng vẫy ra phía ngoài, nếu không phải bọn nó còn bám vào trên cây thì e rằng cả đám đã bay mất từ lâu rồi.

Hàn Sâm thấy trừ chuyển động ra chúng cũng không có chiêu thức gi khác, cũng không để ý đến nữa, đi dọc theo nhánh cây chính về phía trước, trong lòng thầm nghĩ: "Thiên Lộ chắc không chỉ có chút năng lực này đâu nhỉ, phải có những thứ thần kỳ khác mới đúng, Ta cứ tiến lên phía trước xem thử"

Hàn Sâm đi thẳng về phía trước dọc theo Hồ Lô Đằng nhưng những người trong Trấn Thiên Cung đều giật mình.

Thiên Vũ Hạc ở gần đó nhìn thấy chỗ mà Hàn Sâm đi ngang qua, những hồ lô kia đều run lẩy bẩy, không ngừng lắc lư, ngạc nhiên đến mức tròng mắt suýt rớt ra ngoài.

Hắn ở Trấn Thiên Cung cũng đã hơn hai mươi mấy năm, gặp rất nhiều sinh vật đi qua Thiên Lộ, những sinh vật đi trên đó đều không xảy ra chuyện gì; một vài sinh vật đi trên đó khơi dậy cơn giận của Hồ Lô Đằng sẽ bị ném xuống khỏi tầng mây; còn có một vài sinh vật nhận được sự tán thành của Tiên Hồ, sẽ chia cho hắn một luồng tiên khí.

Giống như lúc Thiên Vũ Hạc tự mình đi qua Thiên Lộ, hắn đã nhận được một luồng tiên khí từ Tiên Hồ, coi như đã là một thiên tài rất hiếm có.

Nhưng Thiên Vũ Hạc chưa từng thấy tình huống như vậy, những Tiên Hồ đó dường như rất sợ hãi Hàn Sâm, cả đám như đang run cầm cập liều mạng tránh xa Hàn Sâm.

"Chuyện gì thế này?" Thiên Vũ Hạc ngơ ngác nhìn Hàn Sâm đang đi phía trên Tiên Hồ.

Tố Nữ và người đàn ông mặc áo xám cũng thấy cảnh này, nàng lặng người đi hỏi: "Cha à, những Tiên Hồ đó đang làm cái gì vậy? Trông không phải

muốn đưa tiên khí đâu nhỉ? Hơn nữa cũng chưa bao giờ nghe nói tất cả Tiên Hồ đồng thời có phản ứng với một sinh vật.”

Người đàn ông áo xám nhìn Hồ Lô Đằng trầm ngâm nói: “Quả thật hơi kỳ lạ, những Tiên Hồ đó cũng không phải đồng ý với tư chất của hắn mà có phản ứng, nhìn giống như đang sợ hãi thì đúng hơn.”

“Sợ hãi? Tiên Hồ sợ hãi hắn? Sao lại thế được? Hắn chỉ là một Tử Tước mà thôi, Tiên Hồ là thực vật ở cảnh giới Thần Hóa, ngay cả khi những đại năng Thần Hóa đến chỗ này, Tiên Hồ cũng không hề sợ hãi huống chi là một Tử Tước.” Tố Nữ không tin phản bác lại.

“Trên lý thuyết thì đúng là không thể, nhưng nhìn dáng vẻ của những Tiên Hồ ấy, quả thật có hơi sợ hãi.” Người đàn ông mặc áo xám vuốt cằm, rất hứng thú nhìn Hàn Sâm đang đi trên Hồ Lô Đằng.

Ở rất nhiều nơi trong Trấn Thiên Cung, người của Trấn Thiên Cung đang chú ý đến Hàn Sâm nhìn thấy cảnh tượng này đều có biểu cảm kỳ lạ.

Nơi Hàn Sâm đi qua, trong phạm vi mười mét hồ lô đều sẽ có phản ứng như thế. Sau khi Hàn Sâm đi xa, những hồ lô kia mới khôi phục bình thường.

Hàn Sâm đi đến đâu, ngoại trừ hồ lô gần đó rung chuyển ra, thậm chí còn không xảy ra chuyện kỳ lạ nào khác làm Hàn Sâm rất phiền muộn.

“Đệt, mau xảy ra chuyện gì đi trời ơi, tự ta đâu thể phát điên nhảy xuống được? Như vậy trở về Isa sẽ quật chết ta mất.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm sốt ruột.

Nhưng mà hắn có gấp cũng vô ích, đợi đến lúc hắn đi tới cuối Hồ Lô Đằng, bước lên bậc đá của hòn đảo chính trong Trấn Thiên Cung, Hồ Lô Đằng cũng không hề có phản ứng gì khác.

Hết chương 1963.

Chương 1964. Con đường Thông Thiên

“Kì lạ, tất cả Tiên Hồ đều có phản ứng nhưng chẳng hề đưa tặng một chút tiên khí nào, quái lạ thật đấy.” Giữa một toà lầu son gác tía, một người đàn ông Thiên tộc cau mày nhìn Hàn Sâm đi xuống khỏi Thiên Lộ, lộ ra vẻ trâm tư.

Ở khắp nơi trong Trấn Thiên Cung đều có người lộ ra biểu cảm như vậy. Bọn họ chưa từng nhìn thấy Tiên Hồ có phản ứng như vậy bao giờ, chẳng ai biết nó có ý nghĩa thế nào.

Nếu tư chất của Hàn Sâm tốt thì tại sao Tiên Hồ lại chẳng tặng cho hắn chút tiên khí nào; nếu không tốt, những nơi Hàn Sâm từng đi qua, mỗi một Tiên Hồ đều có phản ứng nhưng lại không xảy ra chuyện gì hết, thực sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Trong lòng Hàn Sâm có chút phiền muộn, vốn tưởng rằng có thể mượn cơ hội này dẹp đường hồi phủ, ai dè Thiên Lộ có tiếng không có miếng, chẳng khác gì đi cầu lớn qua Trường Giang, cũng chỉ dài hơn một tí lại

còn lên dốc thôi.

Vừa mới đi lên đảo chính của Trấn Thiên Cung, đã thấy Thiên Vũ Hạc cưỡi con chim lớn đáp xuống bên cạnh, Hàn Sâm bèn hỏi: “Hồ Lô Đằng kia chỉ biết lung lay một chút để doạ người thôi sao? Vậy thì phải nhát gan thế nào mới có thể doạ người rơi từ bên trên xuống?”

Vẻ mặt của Thiên Vũ Hạc rất kì quặc, đáp: “Hàn huynh thiên phú dị bẩm, đương là không sợ hãi. Khụ khụ, thời gian không sớm nữa, cung chủ đại nhân vẫn còn đang đợi ngươi, chúng ta mau đi thôi.”

Hàn Sâm cùng Thiên Vũ Hạc giãm lên bậc đá đi về phía trước, chỉ thấy trong mây mù bao phủ, khắp nơi đều là lầu son gác tía huyền bí cổ kính giống như đi vào trong tiên cảnh.

Bậc thềm được ngọc thạch lát thành dẫn thẳng đến nơi cao, thấp thoáng có thể nhìn thấy nơi tận cùng thềm ngọc có một toà cung điện hùng vĩ, tấm biển trên cửa có khắc ba chữ lớn cứng cáp theo phong cách cổ xưa - “Trấn Thiên Cung”.

Sau khi Hàn Sâm giãm lên thêm ngọc, đi lên từng bước một, mỗi bậc thang bước lên đều cảm giác như áp lực trên người nặng thêm một phần, không phải thêm ngọc này có gì huyền diệu mà là bản thân Trấn Thiên Cung phát ra uy áp khó mà diến tả. Người ở bên dưới có cảm giác kì lạ như bị trấn áp bởi sông núi.

Hơn nữa đó không chỉ là cảm giác, trên người cũng cảm nhận được một luồng áp lực tồn tại, khoảng cách đến Trấn Thiên Cung càng gần, luồng áp lực kia cũng càng mạnh.

Thiên Vũ Hạc đi bên cạnh Hàn Sâm, liên tục quan sát Hàn Sâm.

‘Thềm ngọc dẫn tới Trấn Thiên Cung này được gọi là “Con đường Thông Thiên”, những Thiên tộc vốn sống trong Trấn Thiên Cung như họ không có cảm giác quá nhiều.

Nhưng mà ngoại tộc đến đây, lần đầu tiên đi trên thềm ngọc, tất nhiên sẽ cảm nhận được áp lực đến từ Trấn Thiên Cung, nói một cách chính xác, áp lực này là đến từ ba chữ “Trấn Thiên Cung” trên tấm biển.

Ba chữ đó là do cung chủ đầu tiên của Trấn Thiên Cung khắc lên, bên trong ẩn chứa bí mật bất truyền của Trấn Thiên Cung - lực lượng “Thiên Ngoại Thiên”, trấn áp vạn vật chúng sinh, sinh vật ý chí kém cỏi

còn chưa lên được đến Trấn Thiên Cung đã bị ép không thể động đậy.

Cho dù là người có ý chí vững vàng đi nữa, đi trên Con đường Thông Thiên này cũng giống như đi trên núi đao biển lửa, có thể đi vào Trấn Thiên Cung mà không mệt chết đã coi như rất lợi hại rồi.

Thiên Vũ Hạc vẫn luôn quan sát Hàn Sâm, chủ yếu là đợi lúc hắn mệt lả đi sẽ ra tay giúp đỡ, đưa hắn vào trong Trấn Thiên Cung. Đây cũng là công việc chủ yếu hắn đi đón tiếp Hàn Sâm.

Hàn Sâm là người mà cung chủ Trấn Thiên Cung lựa chọn, lại đã từng đi qua Thiên Lộ, đương nhiên không thể để hắn bị ép xuống Con đường Thông Thiên, đến lúc đó phải bò lên thì thật quá khó coi.

Đi không bao lâu, Thiên Vũ Hạc đã thấy Hàn Sâm khẽ nhíu mày nhưng cũng không cảm thấy kì lạ, càng chú ý Hàn Sâm hơn, đợi hắn không chống đỡ nổi nữa thì ra tay tương trợ.

Thủy Tổ đời thứ nhất của Trấn Thiên Cung mạnh mẽ đến nhường nào, dù chỉ khắc xuống ba chữ, cảnh ý ở bên trong đó cũng không phải sinh vật bình thường có thể chống đỡ nổi.

Bình thường là cường giả cấp Công Tước trở lên mới có thể chịu được áp lực đi vào bên trong Trấn Thiên Cung, một Tử Tước như Hàn Sâm không đi vào được cũng không phải chuyện gì mất mặt.

Nhưng chỉ có sinh vật đi trên thềm ngọc lần đầu mới cảm giác được áp lực đó, sau này đi lại sẽ không có cảm giác đó nữa, đây cũng là chỗ thần kì của Con đường Thông Thiên.

Hàn Sâm chỉ khẽ nhíu mày, rồi tiếp tục bước lên thềm ngọc đi lên trên, tốc độ vẫn cứ không nhanh không chậm, cũng không hề tỏ vẻ mệt mỏi nhưng ánh mắt lại nhìn về phía ba chữ “Trấn Thiên Cung” trên tấm biển.

Hàn Sâm có thể nhìn ra dược ý cảnh trong ba chữ đó, chỉ dựa vào ba chữ mà có thể toả ra uy áp thế này khiến Hàn Sâm thật sự kinh nể người đã khắc ra.

Hàn Sâm không hề dùng ý chí của chính mình để đối kháng, hắn đến Trấn Thiên Cung mượn chỗ tu hành, không phải đến để gây chuyện,

hơn nữa cung chủ của Trấn Thiên Cung cũng tính là một nửa sư phụ của lsa, Hàn Sâm cũng không thể thất lễ, cho nên không hề lựa chọn đối kháng, chỉ lặng lẽ cảm nhận ý cảnh trên ba chữ Trấn Thiên Cung

này.

Ý cảnh của Trấn Thiên Cung huyền diệu vô cùng, khiến Hàn Sâm có cảm giác nhự bị thiên địa trấn áp, bước chân dần dần trở nên nặng nề, trán cũng toát mồ hôi.

Hàn Sâm hoàn toàn không hề có ý đối kháng ý cảnh trong ba chữ Trấn Thiên Cung, chỉ âm thầm chịu đựng, áp lực gánh trên lưng khó có thể tưởng tượng. Nếu không phải ý chí của Hàn Sâm vững vàng không gì sánh được, e rằng sớm đã bị ép đến quỳ xuống trên thềm ngọc không thể động đậy được.

Thiên Vũ Hạc ở bên cạnh nhìn mồ hôi trên người Hàn Sâm không ngừng tuôn ra, giống như vừa mới vớt ra từ trong nước, không khỏi âm †hầm nhíu mày.

Vạn bậc thềm ngọc này mới đi không đến trăm bậc mà Hàn Sâm đã thành bộ dạng này rồi, cũng thật khoa trương quá.

Dù sao cũng là một Tử Tước, bình thường mà nói thế nào cũng phải lên hơn một nghìn bậc mới không chống cự được. Nhưng dáng vẻ này của Hàn Sâm, đừng nói là nghìn bậc, có vẻ đến hai trăm bậc cũng chưa chắc đã đi được lên.

“Trấn Thiên Cung cũng có bản lĩnh đấy!” Hàn Sâm cũng âm thầm kinh ngạc trong lòng.

Tuy rằng hắn không giải phóng ý chí của mình cưỡng ép phá vỡ ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung này nhưng có thể trấn áp hắn đến mức này, ý cảnh kia quả thực không thể coi thường, ngay cả Hàn Sâm lúc này cũng có phần không bì kịp.

Nhưng Hàn Sâm lại quyết định không đối kháng, cũng không có ý định phóng thích ý cảnh ra, chỉ lặng lẽ chịu đựng áp lực, tiếp tục đi về phía trước. Uy áp kia càng lúc càng nặng khiến Hàn Sâm như gánh cả ngọn núi tiến về trước, mỗi bước chân đi lên mồ hôi trên người lại rơi xuống thềm ngọc.

Vừa đi vừa cảm nhận uy áp của ý cảnh trên người cũng khiến Hàn Sâm có được chút thu hoạch.

Ý cảnh thuần túy, hơn nữa còn không phải là ý cảnh mà con người dùng chân thân để phát ra mà lại có thể hình thành uy áp thực chất như vậy, loại sức mạnh kì dị này trái lại đã gợi mở cho Hàn Sâm nhiều suy nghĩ.

Động Huyền Khí Tràng cũng là sức mạnh vô hình, nhiều nhất cũng chỉ là có thể che chắn được cảm quan nhưng lại không thể có ảnh hưởng mang tính thực chất.

Nếu như có thể làm cho Động Huyền Khí Tràng giống như ý cảnh này, có thể hình thành uy áp thực chất, vậy thì tác dụng và uy áp của Động Huyền Khí Tràng đều sẽ tăng thêm một bậc.

Hàn Sâm từng bước từng bước tiến về phía trước, càng thêm giải phóng chính mình hơn, để uy áp kia hoàn toàn phủ xuống trên người hắn, để có thể cảm ngộ kĩ lưỡng hơn ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung, hi vọng có thể thu hoạch được gì đó.

Hàn Sâm bước đi càng lúc càng khó khăn, vừa mới qua hai trăm bậc một lúc, bước đi đã trở lên loạng choạng không vững, mỗi một bước gần như đều bỏ ra sức lực cực lớn mới có thể đi tiếp.

“Để ta đỡ ngươi lên trên nhé?” Thiên Vũ Hạc thấy Hàn Sâm sắp không ổn, giơ tay muốn đi đỡ hắn.

Hết chương 1964.

Chương 1965. Con đường Thông Thiên của ai?

Hàn Sâm đang chịu đựng ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung, không có thời gian phân tâm để ý đến hắn, căn bản không hề nghe thấy Thiên Vũ Hạc nói gì.

Thiên Vũ Hạc thấy Hàn Sâm chống đỡ rất vất vả, không hề nghĩ nhiều giơ tay ra đỡ lấy Hàn Sâm.

“Thả lỏng một chút, không sao đâu.” Thiên Vũ Hạc đỡ lấy Hàn Sâm, cười nói.

Tuy ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung này rất mạnh mẽ nhưng Thiên Vũ Hạc vốn là huyết mạch Thiên tộc, từ nhỏ sống tại Trấn Thiên Cung, đã miễn dịch với sức mạnh của ý cảnh đó từ lâu. Hắn đỡ Hàn Sâm đi, cho dù Hàn Sâm bị ý cảnh ép đến suy sụp, hắn cũng như là mang thêm một thứ đồ vật mà thôi.

Thiên Vũ Hạc nhìn thấy Hàn Sâm vẫn đang tự mình đi, nên dùng cánh †ay đỡ hắn, đợi lúc hắn không chống cự được mà ngã xuống, lại ra sức đỡ hắn là được.

Tuy trông Hàn Sâm có vẻ đi rất khó khăn nhưng vẫn chống cự đi đến hơn năm trăm bậc, sau đó thân thể thực sự không chịu nổi nữa, thắt lưng bị ép cong cả đi.

Cánh tay Thiên Vũ Hạc đỡ Hàn Sâm dùng sức muốn nâng cơ thể Hàn Sâm thẳng lên.

Nhưng vừa vận lực chợt cảm giác được cơ thể Hàn Sâm nặng như một hòn đá lớn, Thiên Vũ Hạc tốn sức lắm mới đỡ được eo của hắn thẳng lên.

“Ngươi thả lỏng một chút, đừng có dùng sức, đó đều chỉ là ảo giác mà thôi, không hề có sức mạnh thật sự ép lên người ngươi đâu.” Thiên Vũ Hạc cứ tưởng đó là do Hàn Sâm đang gồng mình lên nên mới nặng như vậy.

Hàn Sâm vốn không hề nghe thấy hắn nói gì, ý cảnh đáng sợ tràn vào trong cơ thể hắn ùn ùn không dứt, khiến hắn giống như gánh cả ngọn núi, chỉ có thể toàn tâm toàn ý chống đỡ.

Thiên Vũ Hạc đỡ Hàn Sâm đi lên trên, càng đi càng cảm thấy nặng, trong lòng thầm khó hiểu: Sức mạnh ý chí của tên này sao lại yếu kém đến vậy, bị ép đến sụp đổ thì thôi lại còn không tự ý thức được mà gồng mình lên.”

Sau khi đi được một lúc, Thiên Vũ Hạc cảm thấy cơ thể của Hàn Sâm hơi nặng quá mức, bất đắc dĩ liếc mắt qua người Hàn Sâm, lại phát hiện trong cơ thể của hắn không hề có khí tức vận chuyển, cũng không hề có dấu hiệu dùng sức.

"Quái lạ, khí tức của hắn không hề động đậy mà sao cơ thể lại nặng như thế này chứ? Ý cảnh của Trấn Thiên Cung chắc chỉ áp chế về mặt ý chí thôi chứ, đâu có áp lực thực chất gì đâu!" Thiên Vũ Hạc nghi ngờ trong lòng nhưng lại không nhìn ra manh mối, chỉ có thể cố sức đỡ Hàn Sâm tiếp tục đi lên.

Cơ thể của Hàn Sâm càng lúc càng nặng, lúc đầu Thiên Vũ Hạc còn có thể dùng một cánh tay đỡ được Hàn Sâm, nhưng sau đó dùng một cánh tay kéo Hàn Sâm lên vẫn cảm thấy hơi mất sức.

"Này, ngươi vẫn ổn chứ?" Thiên Vũ Hạc nhíu mày nhìn Hàn Sâm, thấy cả người Hàn Sâm đỏ bừng lên, mồ hôi đã ướt sũng cả áo, hít thở cũng trở nên khó khăn, giống như bị ép đến sắp thở không ra hơi nữa.

Tròng mắt Hàn Sâm lồi ra, phía trên hiện lên đầy tơ máu, nhìn như thể bị ép sắp sụp đổ vậy.

Hàn Sâm cũng không ngờ tới, sau khi hắn buông bỏ thể xác và tinh thần để ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung xâm nhập vào cơ thể sẽ trở nên đáng sợ như vậy. Đến bây giờ chỉ đành dựa vào ý chí chống cự để không bị nghiền nát, còn muốn đi tiếp là không thể nào, sau khi đi lên một nghìn bậc ngọc, trên cơ bản đều là được Thiên Vũ Hạc đỡ lên trên.

Thiên Vũ Hạc không hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tuy ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung rất lợi hại nhưng cũng không lợi hại đến mức này.

Hắn nào biết Hàn Sâm tự tìm đường chết, không những không đối kháng với ý cảnh kia, còn dẫn ý cảnh vào trong cơ thể. Trước đây chưa từng có kẻ nào điên đến vậy, Thiên Vũ Hạc nào biết sẽ xảy ra tình huống kiểu này.

Mắt thấy Hàn Sâm không thể đi được nữa, có vẻ thần chí cũng không còn tỉnh táo, Thiên Vũ Hạc chỉ đành đỡ Hàn Sâm đi lên trên, cảm giác cánh tay

càng lúc càng nặng, sắp dùng hết sức lực rồi mà vẫn cảm thấy cánh tay mỏi nhừ, sắp đỡ không nổi nữa.

Thiên Vũ Hạc cắn răng dùng lực tay cố sức kéo, bước chân biến ảo, người đã đến trước mặt Hàn Sâm, cơ thể của Hàn Sâm bỗng chốc đổ người về phía trước, bổ nhào lên lưng hắn.

Thiên Vũ Hạc dùng lực trực tiếp kéo Hàn Sâm lên lưng, cõng hắn đi lên Trấn Thiên Cung.

"Đệ tử này của Nữ Hoàng Đao Phong đúng là kì lạ! Có đi Con đường Thông Thiên thôi mà cũng đi thành dạng này được." Trong lòng Thiên Vũ Hạc buồn bực nhưng chỉ có thể cõng Hàn Sâm đi lên trên.

Ông cụ trong Trấn Thiên Cung vẫn đang đợi người, nếu như hắn bỏ Hàn Sâm ở chỗ này, trở về cũng biết giải thích thế nào.

Thiên Vũ Hạc bước mau cõng Hàn Sâm đi lên trên. Nhưng đi được một lúc, bước chân lại chậm lại, không phải hắn không muốn đi nhanh mà là áp lực trên người Hàn Sâm truyền đến càng lúc càng lớn, cõng hắn như cõng một ngọn núi nhỏ, nào còn có thể đi nhanh được.

Hơn nữa càng đi lên trên, Hàn Sâm lại càng lúc càng nặng, ép cho trán Thiên Vũ Hạc cũng bắt đầu vã mồ hôi.

"Đây rốt cuộc là hắn đi Con đường Thông Thiên, hay là ta đi Con đường Thông Thiên?" Thiên Vũ Hạc từng bước từng bước cõng Hàn Sâm đi lên trên, bây giờ đến lượt hắn mồ hôi đầm đìa.

Lúc đi đến hơn chín nghìn bậc, Thiên Vũ Hạc đỏ bừng cả người, mồ hôi làm ướt sũng hết cả y phục trên người, bộ dạng tuấn tú nho nhã lúc trước đã hoàn toàn biến mất, lỗ mũi không ngừng thở phì phò.

"Thật là kì lạ, sao lại nặng thế này chứ? Dù một tên Tử Tước như hắn như hắn co dùng hết toàn lực cũng không thể phát huy ra sức mạnh thế này được? Mà huống chi khí tức trong cơ thể hắn căn bản không hề có dấu hiệu vận chuyển, sức mạnh này rốt cuộc là đến từ đâu? Lẽ nào thực sự là do ý cảnh của Trấn Thiên Cung gây ra?" Thiên Vũ Hạc vừa đi vừa nghĩ.

Thiên Vũ Hạc bây giờ đã là thân Bá Tước, đừng nói cõng một Hàn Sâm, cho dù cõng một con cự long, đi vạn bậc thang cũng mặt không đỏ, thở không gấp.

Nhưng bây giờ gân xanh trên người hắn nổi hết lên, mỗi bước đều dùng hết sức chín trâu hai hổ, hơi thở phun từ trong mũi ra như sắp bốc cháy đến nơi

"Đoàng!"

Khói trắng từ trong người Thiên Vũ Hạc toả ra, giống như là hơi nước từ trong lỗ chân lông bốc ra ngoài.

Trên tóc, trên người của Thiên Vũ Hạc đều có khói trắng từ từ toả ra, quấn lấy thân thể của hắn.

Lúc này Thiên Vũ Hạc thực sự không chống đỡ được nữa, chỉ có thể sử dụng sức mạnh Vân Linh của hắn.

Tình hình Hàn Sâm còn gay go hơn cả Thiên Vũ Hạc, trong người dường như bị thứ gì đó đè ép, xương cốt và máu thịt đều lún vào bên trong, thoạt nhìn giống như một bệnh nhân thể trạng suy nhược nghiêm trọng, những chỗ có thịt đều lún vào bên trong, ngay cả xương ức cũng phát ra tiếng kêu ken két, dường như sắp bị đè ép đến gãy.

Một bước một bậc thang, mười bước khắp người là máu và mồ hôi, Thiên Vũ Hạc thấy sắp đi hết vạn bậc thềm ngọc nhưng dưới chân lại không ngừng run rẩy.

Cho dù đã dốc hết toàn lực, mấy bậc thang cuối cùng vẫn khiến Thiên Vũ Hạc phải lôi hết sức bú mẹ ra, suýt nữa thì ngã ngay trước cửa Trấn Thiên Cung, cuối cùng vừa cắn răng gượng dậy, vẫn là kiên cường vượt qua được, cõng được Hàn Sâm đi vào trong cửa lớn của Trấn Thiên Cung.

Sau khi đi vào Trấn Thiên Cung, Thiên Vũ Hạc chợt cảm thấy nhẹ hết cả người, thoải mái đến nỗi suýt thì rên lên thành tiếng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm: "Cuối cùng đã lên tới nơi"

Ở trên thềm ngọc giữa mây mù, không ai nhìn thấy tình hình ra sao hết. Nhưng sau khi Thiên Vũ Hạc đi vào Trấn Thiên Cung, những đệ tử †rong cung nhìn thấy Thiên Vũ Hạc cõng Hàn Sâm đi vào bỗng ngớ hết cả ra.

Sau khi Trấn Thiên Cung thành lập được một thời gian dài như vậy vẫn chưa từng thấy ai được cõng vào trong.

Hết chương 1965.

Chương 1966. Bạch Ngọc Kinh

Chuyện Hàn Sâm đi thềm ngọc Thông Thiên, kết quả được Thiên Vũ Hạc cõng vào trong Trấn Thiên Cung nhanh chóng lan truyền khắp Trấn Thiên Cung.

Chuyện này thật sự quá kỳ quặc. Sau khi Hàn Sâm được cõng vào trong Trấn Thiên Cung, người cũng sắp hôn mê rồi, cuối cùng vẫn là Thiên Vũ Hạc cõng hắn đi gặp Cung Chủ Trấn Thiên Cung.

Lúc đó Hàn Sâm còn đang đấu tranh nội tâm mãnh liệt, người trong lúc nửa tỉnh nửa mê, vốn không hề nhìn thấy dáng vẻ của Cung Chủ Trấn Thiên Cung ra sao đã bị Thiên Vũ Hạc cõng ra ngoài.

Trước nay Trấn Thiên Cung chưa từng xảy ra chuyện kỳ lạ như vậy, khó tránh dẫn tới thảo luận sôi nổi.

“Có lẽ ông cụ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đệ tử được cõng vào trong gặp hắn nhỉ? Nghe nói đến ria mép cũng tức lệch cả đi.”

“Đi Con đường Thông Thiên thôi mà cũng thành ra như vậy được, hắn cũng coi như kỳ tài thiên cổ khó tìm đấy.”

“Kì lạ thì có! Ha hai”

“Có kì lạ thế nào, ông cụ vẫn nhận hắn, vẫn có slot ở Bạch Ngọc Lâu, ai bảo người ta mệnh tốt, là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong chứ.”

“Đành chịu, ông cụ là nể mặt Nữ Hoàng Đao Phong, Nữ Hoàng Đao Phong người ta là có bản lĩnh thật sự, ông cụ coi nàng như đệ tử thân †ruyền nhưng sao nàng lại nhận một đệ tử kì lạ thế này chứ?”

Hàn Sâm ngủ suốt hơn một ngày một đêm, rồi mới dần tỉnh lại, uy áp của ý cảnh còn sót lại trong cơ thể cũng hoàn toàn biến mất.

Sau khi tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường ngọc, trong phòng trống rỗng không có gì cả, trong một gian phòng đá không tính là lớn chỉ đặt một chiếc giường ngọc với một chiếc bàn đá và bốn chiếc ghế đá.

Hàn Sâm duỗi người, cảm giác tinh thần sảng khoái, tuy dẫn ý cảnh vào người khiến hắn chịu không ít khổ nhưng nỗi khổ này cũng không phải uổng phí. Hàn Sâm không lĩnh ngộ ra phương pháp thực chất hoá Động Huyền Khí Tràng nhưng sau khi thừa nhận sự ảo diệu của ý cảnh kia lại khiến Hàn Sâm ngộ ra một loại huyền diệu khác.

Ban đầu Hàn Sâm bị Ngọc Quy Phù trấn áp, lấy Động Huyền Khí Tràng mô phỏng sức mạnh của Ngọc Quy Phù, mới lấy được Ngọc Quy Phù †ừ trên người xuống.

Sau đó Hàn Sâm thường hay ngắm nghía Ngọc Quy Phù, lấy Động Huyền Khí Tràng để thâm nhập lĩnh hội. Nhưng vì sức mạnh của Ngọc Quy Phù quá đỗi huyền diệu, Hàn Sâm lĩnh hội cũng cực kỳ chậm chạp, không có tiến triển quá lớn.

Lần này bị ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung nhập thể lại khiến Hàn Sâm cảm nhận được có điểm chung với sức mạnh bên trong Ngọc Quy Phù.

Ba chữ Trấn Thiên Cung chỉ có ý cảnh không có công pháp thực chất, mà Hàn Sâm có được từ trong Ngọc Quy Phù chỉ là thuật vận chuyển khí tức lại không có người nào có thể giải thích được sự huyền diệu trong đó.

Được chứng thực từ hai bên lại khiến Hàn Sâm chợt hiểu ra, có cảm giác sáng tỏ thông suốt.

Sau khi nhận thức thêm sâu, từ một suy trăm, Hàn Sâm phát hiện cái này với Thuật Kim Tệ của hắn cũng có một số điểm chung, kiểm chứng lẫn nhau như vậy sẽ thu thoạch được càng nhiều hơn.

Nhân lúc cảm giác đó vẫn còn, Hàn Sâm lại lấy Ngọc Quy Phù ra, cầm trong tay rồi rót Động Huyền Khí Tràng vào, vừa tiếp tục lĩnh hội sự huyền diệu bên trong Ngọc Quy Phù, vừa chứng thực với những gì hắn thu được trước đó.

Hàn Sâm cầm Ngọc Quy Phù ngồi lên trên giường không hề động đậy, mà ánh sáng rực rỡ trên Ngọc Quy Phù lại càng lúc càng yếu, chất ngọc vốn dĩ óng ánh dần dần biến thành như đá xám xịt không chút ánh sáng.

Lại qua thời gian hai ngày nữa, Ngọc Quy Phù trên tay Hàn Sâm chợt vỡ nát hoá thành bụi đá rơi xuống, cũng không còn chút công dụng gì nữa.

Hàn Sâm đột nhiên có linh cảm, nét mặt lộ vẻ mừng rỡ, dường như đã thu hoạch được rất nhiều.

Hàn Sâm mấy ngày không xuất hiện, trong Trấn Thiên Cung càng lan †ruyền càng dữ dội, gì mà được người kéo vào Trấn Thiên Cung, hôn mê mấy ngày mấy đêm không tỉnh, gì mà đạo tâm hao tổn… Dù sao Hàn Sâm mới đến Trấn Thiên Cung mấy ngày, từng gặp hắn chẳng có mấy người mà đã trở thành người nổi tiếng rồi.

Đến nỗi có không ít đệ tử Trấn Thiên Cung đều vô cùng tò mò về Hàn Sâm, muốn xem xem rốt cuộc Hàn Sâm là người thế nào.

Hàn Sâm từ trong phòng đá đi ra, phát hiện chỗ mình đang ở là trên một hòn đảo nhỏ lơ lửng.

Chỗ này thay vì nói là đảo, không bằng nói là một tảng đá khá lớn, sau khi xây một phòng đá, diện tích còn lại cũng chỉ to bằng nửa sân bóng rổ.

Trên hòn đảo nhỏ lơ lửng mọc lên một gốc cây cổ thụ xiêu vẹo, cũng không biết đó là giống cây gì, nửa xanh nửa úa, rất nhiều chỗ đã cháy đen. Những chiếc lá úa ngả vàng lưa thưa trên cây, như thể một trận gió thổi qua là rơi xuống.

Hàn Sâm chăm chú nhìn khắp xung quanh, phát hiện tuy hòn đảo lơ lửng này khá nhỏ nhưng lại cách đảo chính của Trấn Thiên Cung cực gần, có thể xem như một trong những đảo lơ lửng gần với Trấn Thiên Cung nhất.

Hàn Sâm đang tự quan sát khung cảnh xung quanh, đột nhiên nghe được một tiếng chim kêu. Chỉ thấy một thanh niên mặc áo trắng thanh nhã tuấn tú cưỡi một con chim lớn trắng tuyết đến, trong nháy mắt đã đáp lên đảo nhỏ.

"Đa tạ Thiên Vũ huynh cõng ta vào Trấn Thiên Cung." Hàn Sâm vội vàng bước lên phía trước nói cảm ơn.

Tuy rằng lúc trước hắn bị ý cảnh đè ép không còn thời gian phân tâm nhưng vẫn có một ít ấn tượng, biết được là Thiên Vũ Hạc cõng hắn vào trong Trấn Thiên Cung, nếu không hắn đã bị trấn áp trên thêm ngọc rồi.

Thiên Vũ Hạc khẽ lắc đầu: "Đưa ngươi vào Trấn Thiên Cung là chức †trâch của ta, ngươi không phải cảm ơn."

Nói rồi, Thiên Vũ Hạc lấy ra một tấm ngọc bài đưa cho Hàn Sâm: "Đây là ngọc bài thân phận của Trấn Thiên Cung, tất cả quyền lợi và phúc lợi của ngươi ở Trấn Thiên Cung đều được chứng nhận bằng ngọc bài này, tuyệt đối không thể làm mất. Nhỡ có làm mất thì nhất định phải đến Thanh Hoà Điện trình báo trước tiên, nếu không xảy ra chuyện gì sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc."

"Còn nữa, bên Thiên Hình Phong kia có bia đá giáo điều luật lệ của Trấn Thiên Cung, tốt nhất là ngươi nên đi vào đó xem trước, học thuộc lòng nội dung, để tránh việc phá vỡ quy tắc mà không biết." Thiên Vũ Hạc lại bổ sung một câu.

"Đa tạ Thiên Vũ huynh nhắc nhở, không biết ta có thể đi bái kiến cung chủ đại nhân không?" Hàn Sâm nhận lấy ngọc bài, sau khi cảm ơn lại hỏi tiếp.

"Cung Chủ đã từng gặp ngươi, không cần đi bái kiến nữa." Thiên Vũ Hạc chỉ vào ngọc bài của Hàn Sâm rồi nói: "Cung chủ cho ngươi tư cách đi vào Bạch Ngọc Kinh, ngươi cầm ngọc bài là có thể vào trong đó tu hành, có lợi ích lớn với ngươi."

“Bạch Ngọc Kinh là nơi nào?” Hàn Sâm nghe ý trong lời nói của Thiên Vũ Hạc, hình như Bạch Ngọc Kinh là nơi không phải ai cũng đi vào được.

“Bạch Ngọc Kinh trên trời, năm thành mười hai lâu. Tiên nhân võ đầu †a, kết tóc được trường sinh. Bạch Ngọc Kinh là một nơi tu hành huyền ảo trong Trấn Thiên Cung ta, có thể được Cung Chủ ban cho tư cách đi vào Bạch Ngọc Kinh, đó đã là ân huệ cực lớn, ngươi đi vào đó rồi phải chăm chỉ tu luyện, không thể phụ tấm lòng của Cung Chủ đại nhân.” Thiên Vũ Hạc nói xong chuẩn bị cưỡi lên chim lớn trắng tuyết rời đi.

“Thiên Vũ huynh, bây giờ ngươi định đi đâu?” Hàn Sâm vội vàng hỏi. “Đi vào trong Bạch Ngọc Kinh tu hành.” Thiên Vũ Hạc trả lời.

“Vậy vừa hay, ta cũng không biết đường đến Bạch Ngọc Kinh, vẫn phải làm phiền ngươi đưa ta đi một chuyến rồi.” Hàn Sâm vội vàng theo Thiên Vũ Hạc lên chim lớn trắng tuyết.

Thiên Vũ Hạc hơi buồn bực nhưng cũng không nói gì thêm, lệnh cho chim lớn trắng tuyết kia vỗ cánh bay lên, bay lượn giữa mây xanh, đi về phía một trong số những hòn đảo lơ lửng.

“Trấn Thiên Cung đúng là một nơi tốt, nếu ở trong Liên Minh chắc chắn là một thánh địa du lịch.” Hàn Sâm nhìn rất nhiều những tiên đài lầu các và những dị tượng mĩ miều ẩn trong ráng mây kia, thầm nghĩ trong lòng.

Hết chương 1966.

Chương 1967. Ngọc khí

Bên trên Trấn Thiên Cung là trời, bên dưới cũng là trời, chỉ có hòn đảo lơ lửng nằm giữa áng mây ngũ sắc.

Hàn Sâm ngồi trên con chim lớn, thưởng thức cảnh sắc lạ kì của Trấn Thiên Cung, chừng hơn một tiếng trôi qua, chim lớn trắng tuyết cuối cùng cũng đáp xuống một trong những hòn đảo lơ lửng.

Hòn đảo này nằm trong mây tía, trông mông lung huyền ảo, nhưng có thể nhìn thấy mười hai tòa tháp tạo thành từ bạch ngọc như ẩn như hiện trong mây mù.

Chim lớn trắng tuyết đậu trên đảo, Thiên Vũ Hạc và Hàn Sâm cùng đi xuống, Hàn Sâm phát hiện trên mặt đất của cả hòn đảo lơ lửng này đều là ngọc thạch trắng muốt như tuyết, không nhìn ra một chút dấu tích chạm khắc nào của con người.

Thiên Vũ Hạc tự mình đi về phía Bạch Ngọc Kinh, Hàn Sâm đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy trên đảo có dòng hào quang chảy xuôi, từ phía trên nhìn xuống có thể thấy được bóng của mười hai tòa Bạch Ngọc Lâu nhưng đứng trên đảo lại chỉ có thể nhìn thấy một toà tháp đúc thành †ừ bạch ngọc ở phía trước, mười một toà Bạch Ngọc Lâu khác lại không thấy bóng dáng đâu.

Bạch Ngọc Lâu có bảy tầng nhưng từ xa nhìn lại như thế này chỉ thấy ngọc lâu kia trong suốt lấp lánh như được bảo quang bao phủ. Giống như tất cả các hòn đảo lơ lửng, trên ngọc lâu cũng không có dấu tích chạm khắc, dường như là miếng ngọc quý có hình dáng ngọc lâu trời sinh.

“Thiên Vũ huynh, Bạch Ngọc Lâu là do vị tiên hiền nào tạo thành?” Hàn Sâm vừa đi vừa hỏi.

Thiên Vũ Hạc mở miệng đáp: “Năm thành mười hai lầu của Bạch Ngọc Kinh từ lúc phát hiện ra không gian dị chủng Trấn Thiên Cung đã tồn tại rồi, là thiên nhiên tạo ra, không phải sinh vật như ta và ngươi kiến tạo nên.”

“Vậy thì thật thần kì.” Hàn Sâm lại có thêm chút hứng thú với Bạch Ngọc Kinh.

Hai người đến đi đến phía trước bảy tầng ngọc lâu, suốt đường đi lại không có người trông giữ, Thiên Vũ Hạc trực tiếp đẩy cửa đi vào trong.

Hàn Sâm có hơi thất vọng: “Bạch Ngọc Kinh không phải nơi ai cũng có thể tùy ý bước vào cơ mà? Sao lại chẳng thấy ai trông giữ hết, không lẽ nào người người đều có thể đi vào sao?”

Thiên Vũ Hạc nghe vậy, hờ hững nói: “Ngươi không nhìn thấy hai con ngọc thú thủ vệ ngoài tháp sao? Ngươi có thể đi vào là bởi vì trên người ngươi có ngọc bài, nếu sinh vật không có ngọc bài tới đây thì đã bị nuốt chửng ở ngoài cửa rồi. Sau này nếu ngươi không đem theo ngọc bài, tuyệt đối không thể xông bừa vào Bạch Ngọc Lâu.”

“Thì ra là vậy.” Bây giờ Hàn Sâm mới nhớ ra, đúng là trước cửa ngọc lâu có hai pho tượng ngọc thú cao hơn ba thước, vừa giống hổ lại giống kì lân, đứng ở hai bên của Bạch Ngọc Lâu. Lúc trước hắn còn tưởng là vật chết, không ngờ chúng vẫn còn sống.

Thiên Vũ Hạc không nhiều lời nữa, đi thẳng vào phía bên trong.

Hàn Sâm quan sát toà Bạch Ngọc Lâu này, khắp bên trong ngọc lâu chẳng có cái gì, chỉ có một bậc thềm ngọc thạch thông lên tầng hai.

Hàn Sâm nhìn Thiên Vũ Hạc đi lên thêm ngọc, cũng đi lên theo.

Tầng hai giống như tầng một, cũng trống không chẳng có cái gì, chỉ có một cầu thang ngọc thạch thông lên tầng ba, thấy thế trong lòng Hàn Sâm cảm thấy kì lạ, không khỏi hỏi tiếp: “Sao trong Bạch Ngọc Lâu chẳng có gì vậy, tu hành ở đây có lợi ích gì?”

Thiên Vũ Hạc vừa bước lên cầu thang vừa nói: “Bây giờ vẫn chưa đến lúc Bạch Ngọc Kinh mở ra, đương nhiên là không có cảm giác gì rồi. Bảy tầng Bạch Ngọc Lâu, sau khi Bạch Ngọc Kinh mở ra, càng đi lên cao ngọc khí tràn vào cũng càng nhiều. Ngươi thân là Tử Tước, tu hành ở tầng ba là được, nếu như cảm thấy có thể chịu được ngọc khí của tầng ba, lại lên tầng trên cũng không muộn.”

Nói xong, Thiên Vũ Hạc đi lên tầng thứ ba, Hàn Sâm cũng đi lên theo.

Ở tầng thứ ba, cuối cùng không còn trống không không có vật gì nữa, chỉ thấy trong đó có vài nam nữ trẻ tuổi hoặc ngồi hoặc đứng nhưng chẳng ai phát ra tiếng động cả, cũng không hề nói chuyện với nhau.

Mấy nam nữ trẻ tuổi kia nhìn thấy Thiên Vũ Hạc đi vào, đều đứng dậy hành lễ: “Tham kiến Hạc sư thúc.”

Thiên Vũ Hạc khẽ gật đầu, rồi đi lên tầng thứ tư.

Mấy nam nữ trẻ tuổi kia đều hơi tò mò quan sát Hàn Sâm, bọn họ chỉ cảm thấy Hàn Sâm lạ mặt, trước kia chưa từng gặp, không biết hắn chính là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong được cõng vào trong Trấn Thiên Cung.

Tuy nhiên trong số đó vẫn thực sự có một người nhận ra Hàn Sâm, chính là Tố Nữ đứng cùng nam nhân trung niên mặc áo xám từng nhìn Hàn Sâm đi Thiên Lộ, tên đầy đủ của nàng là Vân Tố Y, Tố Nữ là biệt danh mà người nhà gọi nàng.

Đôi mắt Vân Tố Y cong thành hình trăng non, ngồi trong góc nhìn Hàn Sâm, trong lòng thầm nghĩ: "Hắn vẫn còn đến cơ đấy, đúng là không biết xấu hổ. Từ cổ chí kim chắc có hắn là người đầu tiên được cõng vào Trấn Thiên Cung."

Những nam nữ Thiên tộc khác vô cùng tò mò về Hàn Sâm, dù sao người ngoại tộc có thể vào Bạch Ngọc Kinh rất hiếm thấy, hơn nữa bọn họ cũng không nghe nói gần đây có ai có được tư cách bước vào Bạch Ngọc Kinh.

Một nam nhân trẻ tuổi đi đến trước mặt Hàn Sâm nói: "Ta tên Vân Phi, là đệ tử của Cửu Tịch Trưởng Lão, ngươi là đệ tử của ai?"

"Ta không phải đệ tử của Trấn Thiên Cung, sư phụ ta là Nữ Hoàng Đao Phong." Hàn Sâm đáp.

"Ngươi chính là Hàn Sâm được cõng vào trong Trấn Thiên Cung hả?" Vân Phi nhất thời ngạc nhiên chỉ vào Hàn Sâm kêu lên.

Những nam nữ trẻ tuổi khác cũng đều kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, dáng vẻ cứ như đang nhìn động vật quý hiếm trong sở thú.

"Đúng, ta chính là Hàn Sâm kia." Hàn Sâm khẽ nhún vai, nói một cách không để tâm lắm.

"Người anh em lợi hại thật đấy. Từ khi Thiên tộc chúng ta chiếm giữ Trấn Thiên Cung đến nay, ngươi là người đầu tiên được cõng vào Trấn Thiên

Cung đấy, rốt cuộc ngươi làm thế nào hay vậy?" Vân Phi võ vai Hàn Sâm, ha ha cười lớn.

"Ta cũng không cẩn thận mới thành người thứ nhất từ cổ chí kim, thật sự không cố ý, các ngươi không cần đố ky." Hàn Sâm cười nói.

Đám nam nữ Thiên tộc Vân Phi thấy tính khí Hàn Sâm khá tốt, còn biết pha trò nên đều nói chuyện với hắn vài câu.

Bọn họ đều là tinh anh Thiên tộc có tư cách tiến vào Bạch Ngọc Kinh, không có xung đột lợi ích trực tiếp với Hàn Sâm, đương nhiên cũng không ai cố ý ghim hắn, đám người nói chuyện rất vui vẻ.

Vân Tố Y chỉ đứng một bên xem, không tham gia vào cuộc nói chuyện, thấy Hàn Sâm và Vân Phi nói chuyện hăng say, thầm nói trong lòng: "Người thì có vẻ không tồi, đáng tiếc ý chí lại quá yếu ớt, thật không biết Nữ Hoàng Đao Phong sao lại nhận một đệ tử như vậy nữa, hắn cũng không phải người tộc Rebet"

Nói chuyện một lúc, Vân Phi đột nhiên nói: "Đã đến giờ rồi, để sau nói tiếp nhé."

Nói rồi đi tìm một chỗ ngồi xuống, những nam nữ khác cũng đều như vậy, ngồi ngay xuống mặt đất.

Hàn Sâm biết Bạch Ngọc Kinh sắp mở khoá, cũng tìm một chỗ ngồi xuống giống bọn họ.

Trong ngọc lâu trong lành không nhiễm chút bụi bặm, chạm vào mặt đất bằng ngọc thạch có cảm giác nhắn nhụi mát lạnh, Hàn Sâm ngồi bên trên chợt cảm thấy một luồng khí mát mẻ truyền vào trong cơ thể.

Còn chưa đợi Hàn Sâm cảm nhận kĩ càng luồng khí mát kia, đã nhìn thấy những làn khói trắng tuôn ra từ trong ngọc thạch lóng lánh, hơi khói kia trong suốt như ngọc, tràn ra từ trong mỗi tấc ngọc thạch của ngọc lâu, chỉ trong phút chốc đã bao phủ khắp không gian.

Đám người Vân Phi đều vận chuyển năng lượng của chính mình hấp thu hơi khói tuôn ra từ ngọc thạch, khiến xung quanh họ hình thành những vòng xoáy khí nho nhỏ.

Lúc vừa nãy Hàn Sâm tán gẫu với họ đã hỏi rõ tình hình trong Bạch Ngọc Lâu, thấy vậy cũng vận chuyển thuật gen của mình hấp thu ngọc khí bao phủ khắp lâu.

Trong nháy mắt, Hàn Sâm đã cảm thấy một luồng khí tức mát lạnh tràn vào trong cơ thể hắn.

Hết chương 1967.

Chương 1968. Hấp thụ ngọc khí

Loại cảm giác này rất kì diệu, giống như từng hạt băng vô cùng nhỏ hoà quyện vào trong cơ thể hắn, tiếp xúc với máu thịt đã lập tức hòa tan, bị hút vào trong máu thịt.

Khi ngọc khí không ngừng được hấp thụ tan vào trong tế bào cơ thể mình, Hàn Sâm phát hiện thân thể của hắn dần dần xảy ra những thay đổi, làn da ánh lên rực rỡ sắc ngọc.

Liếc nhìn đám Vân Phi trong ngọc khí, chỉ thấy trên người họ nổi lên ngọc thạch lấp lánh, tựa như tượng ngọc điêu khắc thành từ ngọc thạch.

“Ngọc khí thật lợi hại, lại có thể biến đổi gen trong cơ thể! Chắc ngọc khí này là một loại gen dị chủng hình thái nhỉ?” Hàn Sâm suy nghĩ trong lòng.

“Tả Phong từng nói, tảng đá cũng có thể có sinh mệnh của chính mình, chỉ là không giống với loại sinh mệnh của chúng ta. Nếu như bản thân Bạch Ngọc Kinh chính là một loại sinh vật khác, phải chăng ngọc khí này chính là gen dị chủng của nó? Nhưng không biết tính theo đẳng cấp, Bạch Ngọc Kinh được là dị chủng đẳng cấp nào nhỉ?” Hàn Sâm vừa hấp thụ ngọc khí, vừa thầm suy đoán trong lòng.

Nhưng đây chỉ là một kiểu phỏng đoán thôi, hoàn toàn xây dựng trên giả thiết của Tả Phong, có phải như vậy thật hay không thì ít nhất bây giờ còn chưa có ai chứng minh được.

Hàn Sâm vận chuyển Vật Ngữ Gen, chầm chậm hấp thụ ngọc khí, để ngọc khí hoá thành sưc mạnh của Vật Ngữ Gen.

Vật Ngữ Gen đều có khả năng tương thích rất tốt với sức mạnh của các loại thuộc tính. Sau khi hấp thu ngọc khí cũng có chút tiến bộ nhưng vẫn không thể đột phá bình cảnh được, dường như vẫn còn thiếu một chút gì đó.

“Không phải Thiên Vũ Hạc đã nói càng lên tầng cao hơn thì ngọc khí cũng càng mạnh sao. Có lẽ sẽ có cơ hội mượn ngọc khí đột phá bình cảnh.” Hàn Sâm nghĩ trong lòng rồi đứng dậy đi về phía tầng bốn trong ngọc khí lượn lờ.

Ngọc khí của tâng ba đối với Hàn Sâm vẫn là quá nhạt. Tuy rằng cùng là Tử Tước nhưng nhân loại cần hấp thu một lượng lớn gen dị chủng để cường hóa thể chất bản thân như Hàn Sâm sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều so với thể xác của Tử Tước bình thường.

Khi ở trạng thái viên mãn của gen Tử Tước, sức chống chịu của cơ thể Hàn Sâm gần như ngang bằng với cấp Bá Tước.

Trong giây phút bước vào tầng thứ tư, Hàn Sâm đã cảm thấy thân thể chợt lạnh lẽo, ở tầng ba vốn chỉ cảm thấy ngọc khí mát lạnh thì ở tầng thứ tư lại trở nên giống như hàn băng, sau khi thấm vào thân thể khiến Hàn Sâm bỗng có cảm giác như rơi vào trong hố băng.

Nhưng mức độ lạnh giá này vẫn không thể lay động thể phách của Hàn Sâm. Ánh mắt quan sát khắp tầng thứ tư, chỉ thấy trong ngọc khí thấp thoáng có thể nhìn thấy một vài bóng người, trừ Thiên tộc ra còn có hai người ngoại tộc nhưng không nhìn thấy bóng dáng Thiên Vũ Hạc, có lẽ hắn không ở tầng này.

Hàn Sâm hấp thụ ngọc khí đột phá bình cảnh của Vật Ngữ Gen, phát hiện vẫn không có tác dụng quá lớn, rồi tiếp tục đi lên tầng thứ năm.

Vừa mới bước vào tầng thứ năm, Hàn Sâm đã cảm thấy cơ thể mình giống như bị đông cứng, cứ cố định ở trước cửa của tầng năm như thế, dường như hoá thành một pho tượng ngọc thực sự.

Từng luồng ngọc khí như những giọt nước hoá thành băng tràn vào trong người, với sức chống đỡ của cơ thể Hàn Sâm khó mà hoàn toàn luyện hoá ngọc khí, ngọc khí tùy ý hoành hành trong thân thể hắn.

Hàn Sâm cảm giác cơ thể mình càng lúc càng lạnh, kiểu lạnh không phải nhiệt độ xuống thấp mà là ngọn lửa sinh mệnh đang dần suy yếu.

Hàn Sâm có thể cảm nhận rõ ràng thân thể đang bị ngọc hoá nhanh chóng, sức sống của máu thịt trên người mình càng lúc càng yếu đi, Vật Ngữ Gen vận chuyển toàn thân cũng không thể ngăn chặn được cơ thể đang dần ngọc hóa.

Bởi vì sức mạnh gen có trong ngọc khí đã vượt qua sức mạnh gen của bản thân Hàn Sâm quá nhiều, gen của cơ thể bị ngọc khí nhanh chóng ăn mòn thay đổi.

‘Thầm giật mình kinh ngạc, không ngờ chỉ hơn kém một tầng mà độ mạnh yếu của ngọc khí lại có sự khác biệt như trời với đất, với thực lực hiện tại của hắn vẫn khó mà tu hành ở tầng thứ năm được.

Tuy lấy năng lực của hắn có thể miễn cưỡng đối kháng ngọc khí nhưng vậy sẽ mất đi ý nghĩa ban đầu của tu hành.

Trong đầu chợt nảy ra suy nghĩ, Hàn Sâm vận chuyển Thuật Thạch Hóa, cơ thể lập tức hoá thành một khối đá, những ngọc khí kia ngấm vào cơ thể thạch hoá sẽ khó mà gặm nhấm gen máu thịt của Hàn Sâm nữa, ngược lại tưới đều lên thể phách thạch hóa của Hàn Sâm, hơn nữa ngọc khí cũng trở nẻn ôn hoà càng dễ hấp thụ hơn.

Sau khi thạch hoá, thuật gen duy nhất Hàn Sâm có thể vận chuyển chính là “Vật Ngữ Gen”, đương nhiên cũng không cần phải suy nghĩ gì nữa, điên cuồng vận chuyển “Vật Ngữ Gen” hấp thụ ngọc khí của tầng thứ năm.

Ngọc khí tinh khiết được hấp thụ vào trong cơ thể thạch hoá theo cách thức của "Vật Ngữ Gen" vận chuyển trong người, khiến cơ thể thạch hoá của Hàn Sâm trở nên long lanh như pha lê.

Dựa vào ngọc khí mạnh mẽ, Hàn Sâm không ngừng đột phá bình cảnh, hi vọng có thể thăng lên cấp Bá Tước, nhưng lại thất bại hết lần này đến lần khác, ngọc khí mạnh mẽ như vậy vẫn không thể đột phá cửa cuối cùng của Vật Ngữ Gen.

Sau hai giờ, ngọc khí bỗng nhiên biến mất, Hàn Sâm cũng giải trừ Thuật Thạch Hóa, không khỏi nản lòng.

"Ngọc khí mạnh mẽ thế này vẫn không thể đột phá bình cảnh của Vật Ngữ Gen, rốt cuộc ta phải làm gì mới có thể tiến vào cấp Bá Tước?" Trong lòng Hàn Sâm hơi bức bối.

Người tu hành trong tầng thứ năm nhìn thấy lại có thêm một người lạ, không khỏi để ý Hàn Sâm, phát hiện hắn không phải là Thiên tộc lại càng thêm ngờ vực.

Bởi vì những người này đều không quen biết Hàn Sâm, cũng không ngờ rằng Hàn Sâm là một Tử Tước mà có thể đến được tầng năm lúc ngọc khí đang tuôn ra, cho nên không nghĩ nhiều về Hàn Sâm, chỉ cho rằng hắn là một Bá Tước mới đến.

Hàn Sâm không nói chuyện với bọn họ, đi thẳng lên tầng thứ sáu, người hắn có Thuật Thạch Hóa, ngọc khí mạnh hơn nữa cũng không làm tổn thương được cơ thể hắn.

"Nếu ngọc khí của tầng năm vẫn không thể giúp ta đột phá Bình Cảnh, vậy thì tiến thêm một bước." Hàn Sâm đi lên tầng thứ sáu, người tu hành ở tầng sáu lại là nhiều nhất trong số sáu tầng trước đó.

Nhưng cũng không có ai để ý đến việc Hàn Sâm đến, bây giờ không phải lúc ngọc khí tuôn ra, cho dù lên tầng thứ bảy cũng không có ý nghĩa gì.

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn khắp tầng sáu, cũng không thấy bóng dáng Thiên Vũ Hạc đâu bèn đi thẳng lên tầng bảy.

Quả nhiên ở tầng thứ bảy, Hàn Sâm đã nhìn thấy Thiên Vũ Hạc. Cả †ầng thứ bảy trừ Hàn Sâm ra tổng cộng cũng chỉ có ba người. Trong đó hai người là Thiên tộc, còn có một người đầu trọc, trên đầu có chín nốt ruồi như sẹo hình nhãn, rõ ràng là người của Phật tộc.

Nhưng nhìn hắn tuổi còn trẻ, chắc cũng ngang tuổi Phật nữ Bất Ngữ. Độ tuổi này có thể lên đến tầng bảy tu hành thực sự không đơn giản, trong Bá Tước cũng là đỉnh cấp rồi, Bá Tước bình thường đều tu hành trong tầng năm cả.

Hai người Thiên tộc, một người là Thiên Vũ Hạc, một người còn lại Hàn Sâm không quen, là một cô gái trẻ.

Hàn Sâm quan sát bọn họ, bọn họ cũng đang nhìn Hàn Sâm. "Hàn huynh, sao ngươi không ở bên dưới tu hành mà lại lên đây?" Thiên Vũ Hạc nhìn Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm còn chưa trả lời, cô gái Thiên tộc kia đã kinh ngạc nhìn Hàn Sâm nói: "Ngươi chính là Hàn Sâm - đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong à?"

Hàn Sâm nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của nàng, đã biết nàng muốn nói gì, cười nói: "Đúng vậy, ta chính là Hàn Sâm được Thiên Vũ huynh cõng vào trong Trấn Thiên Cung đây."

Hết chương 1968.

Chương 1969. Tầng thứ bảy

Cô gái nghe vậy, mỉm cười nói: "Ngươi cũng thú vị thật đấy. Ta tên Vân Tố Thường, là đệ tử của Thập Tịch Trưởng Lão, ngươi có thể gọi ta là sư tỷ"

"Tham kiến Vân sư tỷ." Hàn Sâm gọi một tiếng, cảm giác trong chớp mắt mình đã trẻ ra rất nhiều, tâm trạng vô cùng tốt.

Vân Tố Thường chỉ vào Phật tử thanh tú bên cạnh kia nói: "Hắn tên Nhật Sơ, đệ tử Phật tộc gửi đến Trấn Thiên Cung ta học tập tu hành, thân phận

cũng gần giống với ngươi.”

“A Di Đà Phật, Nhật Sơ bái kiến Hàn cư sĩ.” Nhật Sơ tiến lên hành lễ với Hàn Sâm, nói.

Hàn Sâm không có thiện cảm gì với Phật tộc, nhưng cũng không đến mức cho rằng tất cả Phật tộc đều là người xấu, đối với Nhật Sơ không biết rõ này cũng không có ý nghĩ xấu gì nhưng cũng không có ý định kết giao, sau khi chào hỏi hắn lại nói chuyện với Thiên Vũ Hạc.

“Thiên Vũ huynh, có mười hai tòa Bạch Ngọc Lâu hay sao mà? Sao lại chỉ thấy một toà này?” Hàn Sâm tính toán trong lòng, nếu như ở tầng thứ bảy vẫn không thể đột phá bình cảnh thì không biết trong Bạch Ngọc Kinh còn có nơi nào ngọc khí mạnh hơn không.

“Mười hai lầu năm thành trong Bạch Ngọc Kinh, người bình thường chỉ có thể nhìn thấy mười hai toà Bạch Ngọc Lâu, năm thành lại không thể nhìn thấy. Hơn nữa trong mười hai lầu, cũng chỉ có duy nhất toà lầu

này có thể đi vào được, muốn tiến vào những tòa Bạch Ngọc Lâu khác

.”

thì phải giác ngộ huyền cơ ở trong lầu này trước đã.” Thiên Vũ Hạc nói.
“Huyền cơ gì vậy?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Cái này thì khó mà nói được, ngộ được chính là ngộ được, người ngoài khó mà nói rõ ràng. Nhưng với tu vi bây giờ của ngươi, thích hợp †u hành ở trong tầng ba, bốn hơn, nghĩ quá nhiều cũng vô ích. Chờ đến lúc ngươi có thể tu hành trong tầng thứ năm, thứ sáu rồi nghĩ tiếp những cái đó cũng không muộn.” Thiên Vũ Hạc nói.

Hàn Sâm còn muốn nói gì đó, lại nhìn thấy có người đi vào tầng bảy, rõ ràng là Vân Tố Y hắn từng gặp ở tầng ba.

Vân Tố Y nhìn thấy Hàn Sâm cũng hơi sửng sốt. Ban nãy sau khi ngọc khí qua đi, nàng không nhìn thấy bóng dáng Hàn Sâm đâu nữa, còn tưởng rằng

Hàn Sâm không chịu đựng nổi ngọc khí nên đã rời đi rồi, không ngờ Hàn Sâm lại đến tầng bảy tìm Thiên Vũ Hạc.

“Tố Y, ta giới thiệu cho ngươi, vị này chính là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, Hàn Sâm.” Vân Tố Thường kéo Vân Tố Y, mỉm cười giới thiệu.

“Lúc ở bên dưới ta từng gặp rồi.” Vân Tố Y đáp.

Vân Tố Thường và Vân Tế Y là chị em, là đời sau của Thập Tịch Trường Lão Trấn Thiên Cung. Nhưng Vân Tố Y là con ruột, còn Vân Tố Thường là con nuôi.

Nghe nói Vân Tố Thường vốn là con cháu của Thất Tịch Trưởng Lão đời trước, sau đó Thất Tịch Trưởng Lão không may tử chiến, Vân Tố Thường còn nhỏ tuổi được cha của Vân Tố Y nhận nuôi.

Thiên Vũ Hạc là đệ tử của Thập Tịch Trưởng Lão, cũng có quan hệ rất thân cận với chị em nhà họ Vân.

Quan hệ của Vân Tố Y và Vân Tố Thường cũng rất tốt, hệt như chị em ruột. Nhân lúc Bạch Ngọc Kinh vẫn chưa mở ra, Vân Tố Y đến nơi này trò chuyện với Vân Tố Thường, giết thời gian trong lúc không có gì làm.

Hàn Sâm tiếp tục hỏi Thiên Vũ Hạc: “Thiên Vũ huynh, ngọc khí của mười hai lầu phía sau có phải sẽ mạnh hơn toà này không?”

Không đợi Thiên Vũ Hạc trả lời, Vân Tố Y đã nói ngay: “Ngọc khí của mười hai lầu phía sau không chỉ mạnh mà còn có sự tồn tại của Vân Linh. Không có tu vi cấp Bá Tước, đi vào trong đó chắc chắn sẽ chết, ngươi không cần nghĩ nhiều thêm nữa, chăm chỉ tu hành ở đây đi.”

“Nói như thế, tu vi cấp Bá Tước mới có thể đi vào mười hai lầu phía sau?” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

“Điều kiện trước tiên là ngươi có thể lĩnh ngộ được huyền cơ của Bạch Ngọc Lâu, có thể nhìn thấy mười hai lầu phía sau mới được.” Vân Tố Y còn nói thêm.

“Tu vi của Thiên Vũ Hạc, Vân Tố Thường và Nhật Sơ trong Bá Tước đều là đỉnh cấp, lẽ nào bọn họ cũng không thể lĩnh hội huyền cơ sao?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng, lời này hắn không tiện nói ra khỏi miệng.

Vân Tố Y lại nhìn thấu tâm tư của hắn, bĩu môi nói: “Chị ta và Hạc sư huynh dĩ nhiên đã lĩnh hội từ lâu rồi, rất nhiều sư huynh của tầng sáu cũng đã lĩnh hội rồi. Nhưng trong mười hai lầu Bạch Ngọc, ngọc khí của lầu thứ nhất là ôn hoà nhất, dễ tận dụng để hấp thu luyện hoá nhất. Chưa thăng cấp lên Hầu Tước thì tu hành ở đây là hiệu quả tốt nhất.”

Hàn Sâm nghe vậy không khỏi thầm nghĩ: “Ngọc khí ở đây vẫn coi là ôn hòa thì ngọc khí trong những tòa Bạch Ngọc Lâu phía sau sẽ đáng sợ đến mức nào? Cho dù ở chỗ này không đột phá được Bình Cảnh cũng có thể đi đến tòa Bạch Ngọc Lâu phía sau thử lại. Nhưng không biết rốt cuộc Bạch Ngọc Lâu có huyền cơ gì nhỉ?”

Nói chuyện một lúc, Vân Tố Thường tính toán thời gian, nói với Vân Tố Y: “Ngọc khí sắp sửa tuôn ra rồi, ngươi đi về trước đi, đợi sau khi tu hành xong chúng ta về rồi nói tiếp.”

Vân Tố Y gật đầu, vừa chuẩn bị trở về tầng ba, nhìn thấy Hàn Sâm vẫn đang nói chuyện với Thiên Vũ Hạc, bèn gọi một tiếng: “Ngươi còn không đi mau đi, đi muộn lát nữa ngọc khí đến, không đợi đến khi ngươi về tầng ba đã biến ngươi thành tượng ngọc rồi.

“Hàn huynh, ngươi đi trước đi, hôm khác rảnh rỗi nói tiếp.” Thiên Vũ Hạc cũng nói.

“Ta không về nữa, cứ ở đây tu hành thôi.” Hàn Sâm nói.

Mấy người Vân Tố Y đều nhìn về phía Hàn Sâm, Vân Tố Y vừa tức vừa buồn cười nói: “Bá Tước bình thường còn chẳng dám đến, tầng bảy của Bạch Ngọc Lâu này. Chỉ có người thiên phú dị bẩm như chị ta và Hạc sư huynh, năng lực vượt xa Bá Tước cùng cấp mới có thể tu hành ở đây. Ngươi không nhìn thấy bên dưới nhiều Bá Tước như thế đều chỉ †u hành ở tầng thứ sáu, không có ai dám lên đây sao? Một Tử Tước như ngươi đến nơi này làm gì? Chờ biến thành tượng ngọc sao?

“Hàn huynh, ngươi vẫn là xuống tầng dưới tu luyện trước, đi lên từng †ầng một sẽ ổn hơn.” Thiên Vũ Hạc cũng nói.

Hàn Sâm cười nói: “Tu vi của ta đã đến bình cảnh rồi, muốn dựa vào ngọc khí thuần khiết của tầng bảy để đột phá bình cảnh. Các ngươi yên tâm, ta tự có cách đối phó với ngọc khí ở đây, không sao đâu.”

Vân Tố Y còn muốn nói gì đó, lại bị Vân Tố Thường cản lại: “Tố Y, ngươi xuống trước đi, ngọc khí sắp tuôn ra rồi, còn không xuống nữa sẽ không kịp đâu.”

Vân Tố Y chỉ có thể rời khỏi tầng bảy trước, vừa đi xuống dưới, vừa thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn, nhưng từ đầu đến cuối cũng không nhìn thấy Hàn Sâm xuống dưới.

“Bản lĩnh của tên này không lớn nhưng dã tâm lại không nhỏ, chắc chắn lại phải để Hạc sư huynh cõng xuống rồi.” Trong lòng Vân Tố Y nghĩ vậy.

Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường lại khuyên Hàn Sâm vài câu. Nhưng dù sao bọn họ cũng không quá thân thiết, Hàn Sâm khăng khăng muốn ở lại, bọn họ cũng không không nói thêm gì nữa.

Thiên Vũ Hạc chỉ cười khổ lắc đầu, nếu như lát nữa Hàn Sâm không chống đỡ được, hắn lại phải cõng Hàn Sâm xuống dưới, vẫn không thể nhìn Hàn Sâm bị ngọc khí biến thành tượng ngọc mà chết được.

Hàn Sâm tìm một vị trí cách Thiên Vũ Hạc khá gần rồi ngồi xuống. Nhật Sơ ở bên cạnh tò mò nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm mỉm cười với hắn, Nhật Sơ chợt ngại ngùng chuyển mắt sang hướng khác.

“Phật tử Nhật Sơ này thật thú vị. Với độ tuổi, tu vi thế này, e rằng tương lai sẽ không kém hơn Phật tử Thất Linh nhưng tâm tính của hắn lại vẫn là một thiếu niên…” Hàn Sâm đang tự nghĩ, lại thấy trong tường ngọc của tầng thứ bảy đã tuôn ra ngọc khí.

Hết chương 1969.

Chương 1970. Thăng cấp Bá Tước

Ngọc khí của tâng thứ bảy gần như đã ngưng tụ thành thực chât, tràn ra giống như chất lỏng, có thể nhìn thấy rõ ràng những gợn nước trong không khí.

Hàn Sâm vận chuyển Thuật Thạch Hóa, máu thịt đều hoá thành đá. Lúc ngọc khí chảy qua người, hắn không hề có cảm giác quá lớn, vận chuyển Vật Ngữ Gen hấp thụ ngọc khí vào trong người.

Thiên Vũ Hạc, Vân Tố Thường và Nhật Sơ đều nhìn Hàn Sâm. Ngọc khí của tầng thứ bảy đến Bá Tước bình thường cũng không chịu đựng nổi, một Tử Tước như Hàn Sâm e rằng trong phút chốc sẽ bị ngọc hoá. Thiên Vũ Hạc đã chuẩn bị ra tay đưa Hàn Sâm ra khỏi tầng bảy bất cứ lúc nào.

Nhưng nhìn cơ thể thạch hoá của Hàn Sâm, ba người đều không khỏi sững sờ, sau đó phát hiện ngọc khí chảy đến người Hàn Sâm không hề hình thành xung kích quá lớn với cơ thể hắn, hơn nữa còn có thể nhìn thấy Hàn Sâm đang hấp thụ ngọc khí, đều vô cùng kinh ngạc.

“Đó là thuật gen gì? Mà lại có thể khiến một Tử Tước chống chọi được với ngọc khí trong tầng bảy!” Vân Tố Thường ngạc nhiên nói.

Thiên Vũ Hạc hơi kinh ngạc nói: “Nhìn có vẻ giống loại thuật gen thạch hoá, nhưng Thuật Thạch Hóa mạnh mẽ đến thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể có hiệu quả như vậy trên người một Tử Tước được. Có lẽ thuật gen của hắn không chỉ đơn giản là thạch hóa, có thể là loại thuật gen bí truyền nào đó của Nữ Hoàng Đao Phong.”

Ba người không theo dõi Hàn Sâm quá lâu. Không phải là bọn họ không tò mò mà là chính bọn họ cũng cần tập trung tất cả tinh thần để tu luyện.

Ngọc khí của tầng bảy quả nhiên không làm bị thương cơ thể sau khi thạch hoá của Hàn Sâm. Hơn nữa sau khi thạch hoá, độ phù hợp giữa tính chất cơ thể và ngọc khí rất cao, có thể dễ dàng hấp thụ ngọc khí hơn.

Ngọc khí như nước ào ào không dứt tràn vào trong người Hàn Sâm, Hàn Sâm lập tức vận chuyển Vật Ngữ Gen, dẫn dắt no xung kích bình cảnh cuối cùng.

Áo giáp Chú Ngữ tự động hiện lên trên người Hàn Sâm, bao phủ cả người Hàn Sâm vào bên trong, Chú Ngữ Văn trên mặt áo giáp loé lên ánh sáng kì dị, vô số những kí hiệu bí ẩn di chuyển bên trên, thoạt nhìn vô cùng kỳ dị.

Ba người Thiên Vũ Hạc cảm giác được chấn động bên phía Hàn Sâm đều không thể không liếc nhìn, trong lòng càng kinh ngạc: "Hắn thực sự muốn đột phá bình cảnh thăng cấp Bá Tước ở nơi này sao?"

Hàn Sâm đã nuốt nhiều Tinh Hà Hằng Sa như vậy, thật ra năng lượng đã gần như có thể thăng cấp Bá Tước, chỉ là còn thiếu một thời cơ đột phá cuối cùng nữa thôi.

Ngọc khí và Tinh Hà Hằng Sa có bản chất khác biệt, Tinh Hà Hằng Sa là một loại tỉnh hoa gen dị chủng được cô đặc, hơn nữa có thể hấp thu trực tiếp.

Ngọc khí lại giống như khoáng thạch, cần trải qua quá trình tự tinh luyện chuyển hoá sau đó mới có thể hấp thu.

Thật ra ngọc khí mà quý tộc bình thường hấp thu phần lớn đều trở thành khí thải đẩy ra bên ngoài cơ thể sau khi luyện hóa, chỉ có một phần rất ít được cơ thể hấp thu.

Cho nên quý tộc cấp thấp cũng có thể sử dụng Tinh Hải Hằng Sa, lượng lớn nữa cũng không sao cả nhưng nếu quá nhiều ngọc khí, trái lại sẽ tổn thương cơ thể.

'Thứ Hàn Sâm muốn không phải là hấp thụ ngọc khí mà là dựa vào lực lượng mạnh mẽ của ngọc khí đột phá bình cảnh, tinh khiết với không tinh khiết cũng chẳng khác gì nhau, chỉ cần lực lượng kia đủ mạnh là được rồi.

Ngọc khí của tâng thứ bảy đủ mạnh mẽ, từng đợt nối tiếp nhau xung kích bình cảnh, kích hoạt triệt để tất cả năng lượng tích lũy trước kia của Chú Ngữ, bắt đầu quá trình tiến hoá thăng lên cấp Bá Tước.

Vô số Chú Ngữ bí ẩn biến hóa lưu chuyển trên áo giáp của Hàn Sâm, ba người Thiên Vũ Hạc đều nhìn những chú văn đó nhưng lại không hiểu có ý nghĩa gì.

Khi ánh sáng của chú văn càng lúc càng mạnh, những Chú Ngữ ngưng kết thành từ thần quang giống như sống lại, hiện lên trên mặt áo giáp, giống như từng tinh linh vây quanh người Hàn Sâm.

"Lại là loại Linh văn tự hơi giống với Linh trong "Vô Tự Thiên Thư" của Trấn Thiên Cung chúng ta, đều là Linh vô cùng hiếm thấy." Vân Tố Thường nhìn những Linh chú văn kia, nói.

"Đúng là rất hiếm thấy, nhưng chắc tộc Rebet không có thuật gen như vậy đâu nhỉ? Thuật gen mà hắn tu luyện rốt cuộc là gì thế?" Thiên Vũ Hạc nhíu mày nói.

"Bất luận là thuật gen gì thì tên này cũng không đơn giản đâu, hơn nữa còn vô cùng thú vị." Vân Tố Thường rất hứng thú nhìn Hàn Sâm nói.

Nhật Sơ cũng tò mò nhìn Hàn Sâm hỏi: "Hạc sư huynh, thuật gen mà Hàn Sâm tu luyện, so với "Vô Tự Thiên Thư" của Trấn Thiên Cung chúng ta thế nào?"

Thiên Vũ Hạc lắc đầu nói: "Thứ ta tu luyện không phải "Vô Tự Thiên Thư" mà cũng không hề biết gì về thuật gen của Hàn Sâm cả, cái nào mạnh cái nào yếu không dễ dàng phán đoán được. Nhưng "Vô Tự Thiên Thư" là bí thuật trấn cung của Trấn Thiên Cung ta, không hề kém hơn bất cứ môn thuật gen nào trên thế gian hết. "Chân Ngôn Chú" mà ngươi đang tu luyện chính là tách ra từ "Vô Tự Thiên Thư", cũng tương tự là ngưng kết ra Linh văn tự, ngươi phải hiểu rõ hơn ta mới đúng."

"Đúng rồi, Nhật Sơ, ngươi cảm thấy Linh của hắn so với Linh của ngươi thì mạnh hơn hay yếu hơn?" Vân Tố Thường cũng nhìn về phía Nhật Sơ, hỏi.

Nhật Sơ ngượng ngùng cúi đầu niệm một tiếng Phật hiệu: "Ta không hiểu được Linh chú văn của hắn, chỉ cảm thấy dường như còn huyền bí hơn cả Linh ngôn văn của ta."

Vân Tố Thường và Thiên Vũ Hạc nghe vậy đều giật mình. Dù là trong Thiên Tộc, không phải ai cũng có tư chất để tu luyện "Vô Tự Thiên Thư", bắt buộc phải phù hợp một số điều kiện đặc thù mới có khả năng nhập môn "Vô Tự Thiên Thư". Cho nên tuy rằng Vân Tố Thường và Thiên Vũ Hạc có thiên tư trác việt nhưng không hề tu luyện "Vô Tự Thiên Thư".

Bởi vì "Vô Tự Thiên Thư" không phải ai cũng luyện được cho nên Trấn Thiên Cung có một vị tiền bối sau khi dùng tài năng tuyệt thế tu luyện "Vô Tự Thiên Thư" đã từ đó tách ra "Chân Ngôn Chú" người người đều có thể tu luyện, để cho Thiên tộc bình thường cũng tu luyện được thuật này.

Tuy "Chân Ngôn Chú" chỉ là một phần của "Vô Tự Thiên Thư" nhưng cũng đủ để sánh ngang vai với bất kì thuật gen nổi tiếng đương thời, Nhật Sơ còn là người xuất sắc trong tu luyện "Chân Ngôn Chú", thiên tư về mặt này rất cao, đến hắn còn có cảm giác như thế là có thể biết thuật gen mà Hàn Sâm tu luyện không thể coi thường.

Khi Hàn Sâm tiến hoá, những Chú Linh kia càng trở nên linh động, hơn nữa giữa những Chú Linh xoay vòng hình thành một vòng xoáy kì dị, lượng lớn ngọc khí đều bị hút vào trong đó, tràn vào trong cơ thể Hàn Sâm như tằm ăn rỗi.

Bùm!

Một Linh kết thành từ chú văn vỡ tan ra, sau đó những Linh chú văn kia bay nhảy quanh thân Hàn Sâm đều nổ lên như pháo hoa, trong nháy mắt đã vỡ tan toàn bộ.

Ba người Thiên Vũ Hạc đều ngạc nhiên, còn tưởng rằng Hàn Sâm thăng cấp thất bại, đã thấy phía sau Hàn Sâm nổi lên một Linh chú văn vô cùng lớn, bao bọc cả người hắn ở bên trong.

Bùm! Chú văn cực lớn kia cũng vỡ tan ra, mảnh vỡ lại hoá thành vô số Linh chú văn nhỏ rơi trên áo giáp, sau đó dần dần biến mất.

Đám người Thiên Vũ Hạc nhìn mà trợn mắt há miệng, không biết rốt cuộc Hàn Sâm thành công hay thất bại. Nhưng ngay sau đó trên người Hàn Sâm

tràn ra khí tức mạnh mẽ khiến bọn họ biết rằng chắc hẳn Hàn Sâm đã thành công thăng cấp lên Bá Tước rồi.

“Chiến thể Chú Ngữ thăng cấp Bá Tước.”

Một giọng nói vang vọng trong đầu Hàn Sâm khiến trong lòng Hàn Sâm vui sướng, Vật Ngữ Gen khó luyện nhất cuối cùng cũng đột phá đến cấp Bá Tước rồi.

Hết chương 1970.

Chương 1971. Loại hình thái thứ tư

Vân Tố Y dừng việc tu luyện, mở mắt ra, thấy ngọc khí đã biến mất, đứng dậy đưa mắt quan sát xung quanh nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Sâm.

“Sao Hàn Sâm còn chưa được Hạc sư huynh đưa xuống, chẳng lẽ đang ở tầng thứ tư?” Vân Tố Y nghĩ vậy rồi chạy lên tầng bốn.

Nhưng trong tầng bốn vẫn không nhìn thấy bóng dáng Hàn Sâm đâu khiến Vân Tố Y không khỏi nhíu mày, vừa định đi lên tâng năm xem thử lại nhìn thấy Hàn Sâm, Thiên Vũ Hạc, Vân Tố Y và Nhật Sơ đều đi xuống từ tầng năm.

Vân Tố Y vội vàng đi tới, chớp mắt nhìn Hàn Sâm nói: “Đã bảo ngươi xuống rồi mà ngươi cứ nhất quyết ở lại tầng bảy. Giờ thì hay rồi, lại phải làm phiền Hạc sư huynh và Nhật Sơ sư huynh cùng nhau đưa ngươi xuống. Ngọc khí cách bảy ngày mới tuôn ra một lần, bỏ qua lần này lại phải đợi thêm bảy ngày.”

Vân Tố Thường kéo Vân Tố Y: “Tố Y, không phải vậy đâu.” “Sao lại không phải vậy?” Vân Tố Y nghi ngờ hỏi.

Nhật Sơ bèn tiếp lời: “Hàn cư sĩ đã thành công thăng cấp Bá Tước ở †ầng bảy, là lúc kết thúc ngọc khí mới đi xuống cùng chúng ta.”

Vân Tố Y nghe vậy bỗng trợn trừng mắt, không thể tin được mànhìn Hàn Sâm hỏi: “Ngươi thực sự đột phá đến cấp Bá Tước ở tầng bảy?”

Hàn Sâm khẽ gật đầu, không hề cố ý che giấu khí tức của mình.

Vân Tố Y cảm nhận được sức sống dồi dào trên người Hàn Sâm, vẻ mặt trở nên kỳ quái, miệng cứ mấp máy mãi mà chẳng nói lên lời.

Một Tử Tước lại chịu đựng được ngọc khí của tầng thứ bảy hơn nữa còn thăng cấp Bá Tước, thực sự khiến nàng cảm thấy không thể tin nổi.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài rồi nói.” Thiên Vũ Hạc đi trước dẫn đường, mấy người nối đuôi nhau rời khỏi Bạch Ngọc Lâu.

Bạch Ngọc Lâu cách bảy ngày mới có hai lần tuôn ngọc khí trong một ngày. Hôm nay Hàn Sâm dựa vào ngọc khí đột phá Vật Ngữ Gen, vốn chẳng còn lòng dạ nào đi cảm ứng thứ khác, cũng không phát hiện ra huyền cơ trong Bạch Ngọc Lâu, chỉ có thể đợi tuần sau đến tiếp.

Nhưng có thể thăng Chú Ngữ lên cấp Bá Tước đã khiến Hàn Sâm rất hài lòng.

Lúc chia tay với Hàn Sâm, Vân Tố Thường gọi Hàn Sâm đang chuẩn bị rời đi lại nói: “Hàn Sâm, hai ngày nữa ta và Hạc sư huynh chuẩn bị đi Động Huyền Nguyên chém giết dị chủng, nếu ngươi có thời gian có thể đi cùng “

“Nếu tiện thì đương nhiên tại hạ đồng ý đi cùng rồi.” Hàn Sâm đáp.

Hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt với bọn họ xong, Thiên Vũ Hạc mới tiễn Hàn Sâm về đảo nhỏ lơ lửng mà hắn ở lúc trước.

“Trong Trấn Thiên Cung vẫn nên nghĩ cách tìm một con vật cưỡi phi hành thì hơn, nếu không cho dù ngươi có thể ngự linh phi hành cũng có hơi bất tiện.” Lúc Thiên Vũ Hạc chở Hàn Sâm về tới nơi có nói.

“Vật cưỡi phi hành nào có dễ tìm như vậy, ta có thể ra ngoài Trấn Thiên Cung mua sao?” Hàn Sâm nghĩ nếu có thể mang dị chủng vào thì sẽ mang theo Tiểu Tinh Tỉnh.

Thiên Vũ Hạc lắc đầu đáp: “Nếu không được cho phép thì bất cứ sinh

vật nào bên ngoài cũng không thể vào Trấn Thiên Cung. Nhưng trong

Trấn Thiên Cung ta có Đảo Dị Thú chuyên môn thuần dưỡng dị chủng, ngươi có thể qua bên đó mua một con vật cưỡi phi hành. Nếu như chỉ xuất hành, dị chủng cấp Nam Tước có thể phi hành bình thường cũng

dùng tạm được, tiêu tốn không đáng bao nhiêu, dị chủng cấp Tử Tước tất nhiên là tốt hơn.”

Hàn Sâm hỏi vị trí của Đảo Dị Thú từ chỗ Thiên Vũ Hạc, Thiên Vũ Hạc chào tạm biệt rồi rời đi.

Sau khi Hàn Sâm trở về phòng, lập tức nóng lòng triệu hồi Chú Ngữ thăng cấp vừa nãy ra, xem nàng có năng lực và biến hóa như thế nào.

Chú Ngữ với dáng dấp thiếu nữ xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, chỉ cần một ý nghĩ, Chú Ngữ đã rơi vào trong tay Hàn Sâm, hoá thành một khẩu súng bắn tỉa kim loại màu trắng.

Theo ý nghĩ của Hàn Sâm, súng bắn tỉa lại biến đổi lần nữa, hoá thành một vũ khí kim loại màu trắng giống như khẩu pháo chống tăng.

“Ôi đệt, vậy mà có cả loại hình thái thứ tư luôn, đúng là tăng một cấp thêm một hình thái!” Hàn Sâm vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

Đáng tiếc Hàn Sâm cũng không thể thử nghiệm uy lực của loại hình thái thứ tư này trong phòng đá được, chỉ có thể thu lại, tiện tay đánh ra một đạo linh quang, chỉ thấy linh quang kia ngưng tụ ra một chú văn, dường như ẩn chứa sức mạnh kỳ dị nào đó.

“Lát nữa tìm một chỗ thử xem rốt cuộc loại linh lực chú văn này có lợi ích gì. Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Hàn Sâm định đi xem thử quy tắc luật lệ của Trấn Thiên Cung, để tránh đến lúc gây hoạ còn không biết sai ở đâu.

Bởi vì không có vật cưỡi phi hành để đi, Hàn Sâm chỉ có thể dựa vào năng lực phi hành của mình, may mà đã thành công thăng cấp lên Bá Tước, sức mạnh Linh chú văn vô cùng hùng hậu, có thể chống đỡ Hàn Sâm bay đến đảo lơ lửng đặt tấm bia đá khắc luật lệ.

Hàn Sâm xem kỹ từng điều, ghi nhớ hết những điều luật kia ở trong lòng.

Bất kể ở đâu thì hiểu quy tắc luôn là yếu tố đầu tiên, chỉ có hiểu quy tắc mới có thể nắm giữ quy tắc, để lúc mình gặp phải kẻ địch không đồng thời biến thành kẻ địch của quy tắc, thậm chí có thể nhận được sự giúp đỡ của quy tắc.

Điều luật của Trấn Thiên Cung rất nhiều. Tuy rằng Hàn Sâm có thể xem qua là nhớ nhưng xem từng điều một vẫn tốn không ít thời gian.

Mới xem được một nửa non đã nhìn thấy một dị chủng như Tráp Sí Hổ đáp xuống dưới.

Vân Tố Y xuất hiện từ trên lưng nó, thân hình thoáng cái đã đến trước mặt Hàn Sâm.

“Tố Y, ngươi cũng đến xem điều luật môn quy của Trấn Thiên Cung à?” Hàn Sâm ngạc nhiên hỏi.

Vân Tố Y cười nói: “Ta sinh ra ở Trấn Thiên Cung từ nhỏ, cũng không biết đã xem bao nhiêu lần những điều luật này rồi, cũng không biết đã bị phạt bao nhiêu lần, nhắm mắt cũng có thể thuộc lòng, còn cần gì phải xem.”

“Nói vậy thì ngươi là đến tìm ta à?” Hàn Sâm nhìn khắp xung quanh, nơi này ngoài hắn ra hình như cũng không còn ai khác.

Vân Tố Y khẽ gật đầu: “Chị ta biết ngươi vẫn chưa có vật cưỡi phi hành, bảo ta đưa ngươi đi mua vật cưỡi. Nhà họ Vân chúng ta có sở trường thuần dưỡng dị chủng, trên Đảo Dị Thú có cửa hàng của nhà mình, đến lúc đó có thể tính rẻ cho ngươi một chút.”

“Vậy thì làm phiền rồi.” Hàn Sâm nói lời cảm ơn. “Chúng ta đi thôi.” Vân Tố Y dường như hơi nóng vội.

“Làm phiền ngươi đợi ta một lát, ta xem xong những điều luật này đã” Hàn Sâm nói rồi tiếp tục nhìn những điều luật trên bia đá.

Vân Tố Y thấy Hàn Sâm thật sự xem từng điều môn quy, chỉ có thể đứng bên cạnh đợi hắn.

“Tên này xem môn quy thật hay giả vậy? Bản tiểu thư ở đây đợi hắn, hắn lại ở bên đó học thuộc từng điều môn quy?” Vân Tố Y đợi được một lúc, thấy Hàn Sâm vẫn còn đứng đó xem, trong lòng thấy hơi bực bội.

Dù sao Vân Tố Y nàng cũng là con gái của Thập Tịch Trường Lão, bình thường không biết có bao nhiêu đệ tử muốn làm thân với nàng đều không có cơ hội. Tên Hàn Sâm này lại bỏ nàng một bên không để ý, đi học thuộc những môn quy vô vị kia, hơn nữa còn có vẻ hết sức tập trung, dường như đó không phải là những điều luật quy tắc mà là một thuật gen tuyệt thế.

Nếu không phải Vân Tố Thường đặc biệt dặn dò nàng phải làm thân với Hàn Sâm, e rằng Vân Tố Y đã không còn kiên nhãn mà đi mất từ lâu rồi.

Mãi mới đợi được Hàn Sâm xem xong điều luật, Vân Tố Y nhảy lên lưng của Tráp Sí Hổ, mỉm cười ngọt ngào với Hàn Sâm: “Ta đưa ngươi đến Đảo Dị Thú, ngươi phải theo sát đấy.”

Nói rồi, Vân Tố Y vỗ vào Tráp Sí Hổ đang ngồi, hai cánh của Tráp Sí Hổ khẽ võ, tức khắc bay vào trong mây, tốc độ nhanh kinh người.

“Để ta đứng cùng ngươi lâu như vậy, cũng phải để ngươi chịu chút khổ mới được” Vân Tố Y cố ý không để Hàn Sâm ngồi lên Tráp Sí Hổ của nàng.

Hết chương 1971.

Chương 1972. Ngọc Tiêu Hạc

Vân Tố Y để Tráp Sí Hổ phi hành toàn lực, chỉ trong chớp mắt đã xông vào trong mây, quay đầu lại nhìn, thấy phía sau không hề có người đuổi theo.

“Hừ, khiến bản tiểu thư đứng đó đợi lâu như vậy, đáng đời.” Vân Tố Y không có ý để Tráp Sí Hổ giảm tốc chút nào, đi một mạch hết tốc lực về phía Đảo Dị Thú.

Vân Tố Y định ở trên Đảo Dị Thú đợi Hàn Sâm đến, xem hắn cần thời gian bao lâu mới có thể đến nơi.

Con Ngọc Sí Hổ này của nàng chính là dị chủng cấp Hầu Tước, tốc độ phi hành trong cấp Hầu Tước cũng là đỉnh cao, bỏ xa Hàn Sâm dễ như trở bàn tay.

Vân Tố Y thầm đắc ý trong lòng. Nhưng vào lúc những đệ tử Trấn Thiên Cung khác bay qua bên cạnh, họ đều nhìn về phía Vân Tố Y bên này, ánh mắt trông có hơi kì lạ.

“Dù bản cô nương trông rất xinh đẹp nhưng các ngươi cũng đâu cần nhìn vậy chứ?” Vân Tố Y nghĩ trong lòng.

Nhưng qua một lúc, Vân Tố Y lại cảm thấy có gì đó sai sai, bởi vì đệ tử Trấn Thiên Cung nàng đều quen biết, nàng cũng không ít lần bay đến Đảo Dị Thú, bình thường cũng không có tần suất quay đầu thế này.

“Chẳng lẽ dảng vẻ mình có vấn đề gì sao?” Vân Tố Y sờ lên mặt, lại nhìn y phục của mình nhưng không phát hiện ra chỗ nào không đúng.

Lại bay một lúc, vẫn không ngừng có người nhìn nàng, Vân Tố Y cắn răng triệu hồi ra một tấm gương, soi mình trong đó.

“Kì lạ, cũng không có chỗ nào không đúng, tất cả đều rất bình thường, vẫn xinh đẹp như lúc trước… Á…” Vân Tố Y di chuyển khuôn mặt và chiếc gương, nhìn xem có chỗ nào không đúng nhưng đột nhiên nhìn thấy trong gương xuất hiện một bóng người, bóng người kia đang đứng phía sau nàng, còn đang cười với nàng, không phải Hàn Sâm thì còn là ai nữa.

“Ngươi lên lúc nào vậy?” Vân Tố Y vội vã quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Hàn Sâm đang đứng ở đó, chợt hiểu ra tại sao nhiều người nhìn nàng như vậy.

Thì ra những người kia không phải là nhìn Vân Tố Y nàng, mà là nhìn Hàn Sâm đứng ở phía sau nàng.

“Lúc ngươi để con hổ này bay lên, ta đã lên rồi, không phải ngươi đến đón ta đi Đảo Dị Thú sao? Ta lên có gì không ổn à? Hay là ta hiểu lầm gì?” Hàn Sâm mỉm cười nhìn Vân Tố Y nói.

“Không có gì.” Vân Tố Y đỏ bừng mặt, quay đầu lại không nhìn Hàn Sâm nữa nhưng trong lòng cảm thấy kì lạ, rốt cuộc làm sao Hàn Sâm lên được.

Ngay cả Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường cũng chẳng theo được tốc độ của Ngọc Sí Hổ. Hàn Sâm vừa mới thăng cấp Bá Tước, không thể nào có tốc độ nhanh như vậy mới đúng.

Bản thân Hàn Sâm dĩ nhiên không có tốc độ nhanh như vậy, nhưng hắn có Giày Tuyệt Nha Thố, tốc độ còn nhanh hơn Ngọc Sí Hổ chỉ là không thiên về phi hành mà thôi.

Cho nên vào lúc Ngọc Sí Hổ vừa mới bay lên, Hàn Sâm đã xỏ Giày Tuyệt Nha Thố nhảy thẳng lên trên lưng của Ngọc Sí Hổ, chỉ là hắn thu khí tức lại nên Vân Tố Y không phát hiện hắn mà thôi.

Vân Tố Y nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, trong lòng tràn đầy ngờ vực.

Tốc độ của Ngọc Sí Hổ cực nhanh, không bao lâu đã đưa bọn họ đến Đảo Dị Thú.

Toàn bộ Đảo Dị Thú được tạo thành từ vô số trang viên, mỗi trang viên đều có rất nhiều sinh vật dị chủng được nuôi dưỡng ở bên trong nhưng trên người bọn chúng không dính quá nhiều sát lục, có lẽ đều là dị chủng đã từng được thuần phục.

Trong đó nhiều nhất là dị chủng phi hành, hầu như trong mỗi trang viên đều có rất nhiều giống chim dị chủng.

Vân Tố Y dẫn Hàn Sâm đến trang viên của nàng, lập tức có người bước ra nghênh đón. Vân Tố Y vẫy tay để bọn họ đi làm công việc của mình, tự nàng đưa Hàn Sâm đi vào trong trang viên.

“Ngươi muốn mua vật cưỡi dị chủng cấp bậc nào? Nơi này dị chủng từ cấp Nam Tước đến Hầu Tước đều có cả, đều là vật cưỡi đã thuần phục, rất nghe lời.” Ý của Vân Tố Y có lẽ là hỏi Hàn Sâm muốn mua dị chủng giá bao nhiêu.

Hàn Sâm ngẫm nghĩ rồi nói: “Càng rẻ càng tốt, có thể cưỡi được là được.”

Đại vũ trụ gen của hắn vẫn còn đang ở giai đoạn khởi đầu, trong Tí Hộ Sở còn có rất nhiều sinh vật cần gen dị chủng để tiến hoá, Hàn Sâm nghĩ không cần thiết phải lãng phí.

Dù sao cũng sắp phải đi săn giết dị chủng, nếu may mắn thì không chừng có thể thu được thú hồn tọa ky, loại thú hồn đó có tác dụng hơn loại dị chủng thuần dưỡng này nhiều.

Vân Tố Y nghe vậy bèn bĩu môi, cười bảo: “Ngươi yên tâm, chị ta nói rồi, cho ngươi mức giá thấp nhất, chắc chắn sẽ không có mức giá thế này ở những nơi khác đâu.”

Hàn Sâm lắc đầu: “Ta chỉ muốn mua một con vật cưỡi, cưỡi được là được, không cần quá mạnh.”

Vân Tố Y thấy Hàn Sâm không hề có ý nói đùa, suy nghĩ một lát rồi nói: “Vật cưỡi phi hành rẻ nhất chính là dị chủng cấp Nam Tước Ngọc Tiêu Hạc, tuy rằng chỗ nào cũng bán Ngọc Tiêu Hạc hết nhưng Ngọc Tiêu Hạc của nhà ta không giống bình thường. Con Ngọc Tiêu Hạc của Hạc sư huynh ngươi cũng thấy rồi, Ngọc Tiêu Hạc bình thường đều chỉ là cấp Nam Tước, rất khó tăng cấp lên, mà con kia lại đã thăng đến cấp Bá Tước chính là xuất ra từ chỗ chúng ta đấy.

“Ừm, vậy thì cho ta một con Ngọc Tiêu Hạc đi.” Hàn Sâm cũng không lựa chọn, dù sao chỉ là một con vật cưỡi dị chủng thay việc đi bộ, cũng không chọn ra cái gì xuất sắc.

“Ngươi tự đi chọn đi. Ở chỗ chúng ta, Ngọc Tiêu Hạc không dưới nghìn con, ngươi thích con nào thì chọn con đó, giá tiền đều như nhau, đảm bảo mỗi một con đều là sản phẩm chất lượng.” Vân Tố Y dẫn Hàn Sâm đến khu vực của Ngọc Tiêu Hạc.

Hàn Sâm nhìn thấy một đàn chim như mây trắng, không nhịn được mà thầm khen ngợi trong lòng, không hổ là thế lực lớn của Trấn Thiên Cung, ở một nơi bình thường vốn không thể nhìn thấy một đàn dị chủng lớn được thuần dưỡng như thế.

Phải biết độ khó của thuần dưỡng vượt xa việc giết chết dị chủng, cường giả có thể giết chết dị chủng cấp Bá Tước, thậm chí là cấp Hầu Tước nhưng chưa chắc có thể thuần phục một con dị chủng cấp Nam Tước.

Ngay bản thân việc có thể thuần phục số lượng lớn dị chủng không cùng chủng loại đã là một loại nội tình.

"Những vật cưỡi dị chủng này đến từ đâu thế?" Hàn Sâm nhìn Ngọc Tiêu Hạc đứng thành bầy, hỏi.

"Có con bắt về, cũng có con tự bồi dưỡng, ngày mai các ngươi đến Động Huyền Nguyên, bên trong có một loại dị chủng cấp Bá Tước có thể thuần dưỡng, nếu như có thể bắt sống trở về, còn quý giá hơn mua tài liệu gen dị chủng gấp bội lần." Vân Tố Y nói.

Hàn Sâm gật đầu, mở Động Huyền Khí Tràng ra quét đám Ngọc Tiêu Hạc kia, nếu Vân Tố Y đã để hắn chọn, hắn cũng không khách khí nữa, dự tính chọn một con sức sống dồi dào một chút, chí ít sức chịu đựng sẽ khá hơn.

Hàn Sâm quét một lượt, bỗng nhiên phát hiện một con Ngọc Tiêu Hạc sức sống vô cùng đồi dào, ánh mắt hướng về phía con Ngọc Tiêu Hạc đó, chỉ thấy nó nằm uể oải trên cỏ, không hề hoạt bát như những con Ngọc Tiêu Hạc khác.

Vân Tố Y thấy ánh mắt của Hàn Sâm hướng về con Ngọc Tiêu Hạc kia, bèn mở miệng nói: "Đó là một con Ngọc Tiêu Hạc cấp Tử Tước, vốn là dị chủng cấp Nam Tước tư chất không tệ, sau khi được một vị đồng môn cấp Tử Tước bán cho, nuôi nấng không bao lâu đã thăng lên cấp Tử Tước. Nhưng sau đó trong một trận đại chiến, hai chân của nó bị chặt đứt, cánh cũng bị thương nghiêm trọng, sau khi chữa khỏi vẫn lưu lại thương tật, tốc độ phi hành bây giờ cũng chỉ bằng Ngọc Tiêu Hạc cấp Nam Tước, lại không có đôi chân…"

Vân Tố Y không nói tiếp nhưng sự tình lại đã rất rõ ràng.

Hết chương 1972.

Chương 1973. Động Huyền Nguyên

“Nó còn có thể chịu được trọng lực khi bay sao?” Hàn Sâm nhìn Ngọc Tiêu Hạc hỏi.

“Có thể, khí lực của nó lớn hơn Ngọc Tiêu Hạc cấp Nam Tước rất nhiều nhưng không có hai chân, cánh lại bị thương, tốc độ bay tương đương với Ngọc Tiêu Hạc cấp Nam Tước, năng lực chiến đấu thì không thể so với cấp Tử Tước bình thường.” Vân Tố Y nói.

“Vậy lấy nó đi.” Hàn Sâm cũng không có dự định cưỡi thú đi chiến đấu, có thể đi dạo trong Trấn Thiên Cung là được.

Vốn là Ngọc Tiêu Hạc bị tàn tật, giá cả cũng không mắc, chỉ cao hơn giá bán tài liệu gen dị chủng một chút, Vân Tố Y thật sự đã cho Hàn Sâm một cái giá rất ưu đãi.

Ngọc Tiêu Hạc đó rất ngoan ngoãn nghe lời, Hàn Sâm có thể dễ dàng điều khiển nó sau khi học được cách ra lệnh chỉ huy.

Bởi vì không còn hai chân nên lúc nó cất cánh và hạ cánh đều bằng bụng, hơn nữa cánh của nó bị thương và tàn tật, quỹ đạo bay hơi kì dị không ổn định lắm, bay cũng không nhanh.

Cũng may yêu cầu của Hàn Sâm không quá cao, lập tức cưỡi Ngọc Tiêu Hạc trở về hòn đảo lơ lửng nơi hắn sinh sống.

Ngọc Tiêu Hạc bay lượn trên biển mây, có vẻ hơi hưng phấn, thỉnh thoảng phát ra tiếng hạc kêu nhưng lại cực kỳ nghe lời, không có biểu hiện bay lung tung.

“Nó cũng thật khổ, vì chủ nhân mà bị thương nặng như vậy, kết quả lại bị vứt bỏ mà không hề có lời oán hận nào, tận tâm thi hành mệnh lệnh, hầu hết những sinh vật có trí tuệ cấp cao đều rất khó làm được điều này.” Hàn Sâm có chút cảm thán.

Trở lại hòn đảo của mình, Hàn Sâm để Ngọc Tiêu Hạc hạ xuống, nhưng trước khi hạ cánh Hàn Sâm cũng đã bay xuống đất.

Ngọc Tiêu Hạc hạ cánh bằng bụng, võ cánh cố gắng giữ thăng bằng nhưng vẫn bị lắc lư vài lần trước khi ổn định được thân thể.

Sau khi đút cho nó một ít đồ ăn, để nó nằm trên phiến đá bằng phẳng. Còn Hàn Sâm tự mình đi về phòng, nhân lúc chưa đi tới Động Huyền Nguyên, phân loại ra sức chiến đấu mà mình có thể sử dụng.

Chiến giáp gen Chú Ngữ cấp Bá Tước, thú hồn Giày Tuyệt Nha Thố cấp Công Tước, thú hồn găng tay Xích Hà Điêu cấp Bá Tước, còn có đao khí Quỷ Nha Đao cấp Vương.

Về mặt kỹ pháp, đã có Quỷ Nha Đao ở đây thì đương nhiên Nha Đao là dùng tốt nhất.

Nhưng dù có luyện Nha Đao thêm nữa cũng rất khó có đột phá lớn, vì vậy Hàn Sâm đã dồn tâm sức đặt trên thuật gen mà hắn có những hiểu biết mới.

Thu hoạch được thuật lưu chuyển khí tưc từ bên trong Ngọc Quy Phù, thêm ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung và tham khảo một phần Thuật Kim Tệ, Hàn Sâm dự định tạo nên một thuật gen mới.

“Thuật Kim Tệ của ta là lấy sức mạnh trấn áp làm chủ, nếu lại tạo ra một thuật gen tương tự khó tránh khỏi có chỗ trùng lặp. Chi bằng trực tiếp cải tạo Thuật Kim Tệ, khiến Thuật Kim Tệ tiến xa thêm một bước. Nhưng Thuật Kim Tệ chỉ dùng được khi ta sử dụng thân phận Kim Tệ, nếu không sẽ bị người khác nhìn ra được manh mối. Cho nên tốt nhất là tạo ra một thuật gen mới, không giống với Thuật Kim Tệ, trọng tâm của thuật gen này ở đâu đây?” Trong lòng Hàn Sâm thầm suy tư, rất nhanh đã có chủ ý.

Sức mạnh của Ngọc Quy Phù chủ yếu là trấn áp tốc độ, hơn nữa sau khi bị Ngọc Quy Phù đánh trúng thì sẽ không có năng lực bay nữa, Hàn Sâm định coi đây là trọng điểm, dung hợp ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung và một phần trình độ của Thuật Kim Tệ, một thuật gen mới đã được tạo ra, còn Thuật Kim Tệ, sau này sẽ được thay đổi.

Hàn Sâm thí nghiệm ở trong phòng, bởi vì đã có sự lĩnh ngộ sâu sắc nên hiện tại không khó để tổ chức lại và dung hợp chúng lại, thuật gen mới từ từ hình thành trong những lần thí nghiệm.

Qua hơn nửa đêm, thuật gen mới xem như là đã có phần khung, lấy ra sử dụng cũng không có vấn đề gì nhưng bộ phận tinh vi còn cần từ từ hoàn thiện trong tương lai.

“Thuật gen này gọi là “Thuật Ô Quy” đi.” Hàn Sâm suy nghĩ một chút, đặt cho thuật gen một cái tên.

Vì nhất thời không tìm được mục tiêu thích hợp, Hàn Sâm cũng không thể thử uy lực của “Thuật Ô Quy” như thế nào.

Nghỉ ngơi một lúc, đợi đến hừng đông Hàn Sâm mới ra khỏi phòng, nhìn thấy con hạc cụt chân vẫn nằm dưới gốc cây nghỉ ngơi không nhúc nhích, đút nó một ít đồ ăn sau đó cưỡi nó đi tới nơi đã hẹn trước với Thiên Vũ Hạc.

Bên ngoài Động Huyền Nguyên, Hàn Sâm nhìn thấy Thiên Vũ Hạc, chị em nhà họ Vân và Nhật Sơ đều ở đó.

Vân Tố Thường có chút ngượng ngùng nói: “Tố Y cũng muốn đi cùng chúng ta trải nghiệm một chút, nàng do ta phụ trách, nếu nàng xảy ra chuyện các vị không cần e ngại, nên làm thế nào thì làm như thế”

Nếu Vân Tố Thường đã nói như vậy, đương nhiên cũng không có ai phản đối, mấy người đều để thú cưỡi của mình ở lại bên ngoài, từng người nối đuôi nhau tiến vào Động Huyền Nguyên.

Đảo Huyền Nguyên thoạt nhìn cũng không lớn lắm, toàn bộ hòn đảo tựa như một ngọn núi lửa. Đi vào từ phía trên miệng núi lửa, bên trong lại là

một thế giới hang động khổng lồ, trong hang động thông suốt bồn phía, ẩn chứa rất nhiều dị chủng.

Dị chủng bên trong Động Huyền Nguyên rất đặc sắc, loại phổ biến và đặc biệt nhất tên là Huyền Ngọc Tinh, những Huyền Ngọc Tỉnh này có thể di chuyển tự do giữa các bức tường đá và xuất hiện ở bất kỳ ngóc ngách nào của Động Huyền Nguyên, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Vì vậy nếu tiến vào Động Huyền Nguyên, tinh thần nhất định phải rất †ập trung, bất kỳ lúc nào, bất kỳ nơi nào đều có khả năng bị Huyền Ngọc Tinh tập kích.

Bất cứ lúc nào cũng có thể có một cặp móng vuốt hoặc một cái miệng †o như chậu máu thò ra từ mặt đất hoặc những tảng đá xung quanh.

“Hàn huynh, đây là lần đầu tiên ngươi tới Động Huyền Nguyên, cần phải chú ý hơn, không được bất cẩn. Huyền Ngọc Tinh xuất quỷ nhập thần, nếu có gì sơ xuất, đến lúc đó chưa chắc bọn ta đã đến cứu kịp.” Vân Tố Thường nói.

Hàn Sâm gật đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, đồng thời âm thầm triển khai Động Huyền Khí Tràng, thu hết mọi thứ xung quanh ở trong đầu, bất kì biến hóa nhỏ nào trong bán kính 10 mét cũng không thể thoát khỏi sự theo dõi của hắn.

Đi trong động được hơn một dặm cũng không phát hiện ra sự tồn tại của dị chủng nhưng Hàn Sâm vẫn không lơ là, Động Huyền Khí Tràng vẫn luôn mở ra.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy ở dưới mặt đất phía trước, một cặp móng vuốt màu đen ngọc thạch như tay quỷ duỗi ra ngoài, thoắt cái đã chộp lấy hai chân của Vân Tố Y.

Những chiếc vuốt trên cái móng huyền ngọc sáng lóe lên ô quang sắc lẻm như một con dao găm, nếu bị nó bắt được không chừng cả bàn chân sẽ bị chặt đứt.

Bởi vì lâu như vậy mà không gặp phải Huyền Ngọc Tỉnh, tinh thần Vân Tố Y cũng hơi buông lỏng, hơn nữa nàng chỉ là cấp Tử Tước, không có đủ khả năng phản ứng ngay lập tức

Hàn Sâm vừa suy nghĩ, Chú Ngữ đã lập tức xuất hiện trước mặt hắn, hai khẩu súng đồng thời bắn ra, chỉ nghe thấy hai tiếng đoàng đoàng, hai cặp móng quỷ huyền ngọc thò từ dưới đất lên đã lập tức bị viên đạn bắn xuyên qua.

Ở vị trí mà đạn bắn xuyên qua, ngoài vết đạn ra còn có một dấu chú văn.

Móng quỷ huyền ngọc bị thương bèn rụt vào trong đá, hoàn toàn không để lại bất cứ dấu vết gì, nơi đó vẫn là mặt đất đá nguyên vẹn, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

Nhưng Hàn Sâm lại đột nhiên phát hiện ra hắn dường như có thể cảm nhận được vị trí của cặp móng quỷ huyền ngọc kia. Tuy bị ngăn cách bởi một tầng đá dày nhưng trên cặp móng quỷ huyền ngọc giống như được gắn một thiết bị phát tín hiệu để Hàn Sâm có thể cảm nhận được rõ ràng vị trí của chúng.

“Linh Văn của Chú Ngữ còn có cả năng lực này sao?” Trong lòng Hàn Sâm có chút kinh ngạc, như vậy nơi bị Chú Ngữ bắn trúng sẽ tương đương với việc bị cài đặt thiết bị theo dõi, mặc dù không có khả năng gây sát thương nhưng loại năng lực này cũng rất thiết thực.

Hết chương 1973.

Chương 1974. Chém giết Thú Móng Quỷ

“Tố Y, còn không nói cảm ơn Hàn Sâm đi.” Vân Tố Thường đẩy Vân Tố Y một cái.

Lúc này, Vân Tố Y còn đang sợ hãi mới phục hồi lại tinh thần, nói với Hàn Sâm: “Cám ơn đã cứu giúp ta.”

“Không có gì, cho dù ta không ra tay nó cũng không làm tổn thương được ngươi. Ta tùy tiện ra tay chủ yếu là muốn xem thử năng lực của Huyền Ngọc Tỉnh ra sao thôi.” Hàn Sâm mỉm cười nói, lời này của hắn không phải là nói Vân Tố Y lợi hại, mà bởi vì Vân Tố Thường bên cạnh nàng, Huyền Ngọc Tinh không có cơ hội tổn thương đến Vân Tố Y.

Tuy nhiên Hàn Sâm có thể phản ứng đầu tiên và phát động công kích vẫn khiến cho Vân Tố Thường và những người khác giật mình kinh ngạc. Hàn Sâm vừa mới lên được cấp Bá Tước, vậy mà tốc độ phản ứng còn nhanh hơn bọn họ, thật là kỳ lạ.

Vân Tố Y tò mò đánh giá Chú Ngữ: “Hàn Sâm, đây là võ trang gen của ngươi sao? Thật là kỳ lạ, ta chưa từng thấy võ trang gen như vậy bao giờ.”

Thiên Vũ Hạc và những người khác đều rất tò mò về Chú Ngữ. Trước

đó bọn họ chỉ nhìn thấy dạng áo giáp của Chú Ngữ, bây giờ nhìn thấy

hình thái thứ hai của Chú Ngữ lại có phần tương tự với ngoại hình của họ, thật sự chưa từng thấy kiểu dáng này bao giờ.

Hàn Sâm mỉm cười, không hề trả lời vấn đề này, mở miệng nói rằng: “Con Huyền Ngọc Tinh vừa nãy có vẻ không mạnh lắm, ngoại trừ khả năng xuyên qua đá thì nó còn có năng lực nào khác không?”

Thiên Vũ Hạc đáp: “Con vừa nãy chắc là Thú Móng Quỷ Huyền Ngọc Tinh cấp Bá Tước, cũng không phải loại quá mạnh trong những dị chủng cấp Bá Tước nhưng có một đôi móng quỷ tốc độ cực nhanh, hơn nữa xuất quỷ nhập thần bên trong đá, không cẩn thận sẽ bị móng vuốt của nó làm tổn thương. Dù chặt đứt cặp móng quỷ của nó cũng không giết được nó, không lâu sau cặp móng của nó vẫn có thể tái sinh, là một loại dị chủng rất khó chơi. Muốn giết chết nó chỉ có thể nhân lúc nó duỗi móng vuốt ra phán đoán được vị trí thân thể của nó, trực tiếp đánh xuyên qua đá và làm cơ thể nó trọng thương.”

Vân Tố Thường tiếp lời nói rằng: “Tốc độ di chuyển của Thú Móng Quỷ quá nhanh, bình thường chờ phát hiện ra cặp móng của nó để công kích thì đã muộn, nếu một đòn đánh không trúng hoặc chỉ chém đứt móng vuốt, nó sẽ lập tức bỏ chạy và ta sẽ không có cơ hội đánh đòn thứ hai. Cho nên bình thường muốn giết Thú Móng Quỷ đều cần hai Bá Tước cùng nhau phối hợp, một người chém móng vuốt của nó, một người phán đoán vị trí của nó trong đá, trực tiếp chém đứt cơ thể nó.”

Nói xong, Vân Tố Thường lại gõ gõ vách đá bên cạnh nói: “Đá Huyền Nguyên ở đấy rất cứng rắn, lấy sức mạnh của chúng ta, một đòn toàn lực cũng chỉ có thể đánh phá sâu hơn một thước. Khi cặp móng của Thú Móng Quỷ duỗi ra, thân thể nó sẽ tới gần mặt đất chừng một thước, vì vậy chỉ khi đó phát động công kích mới có tác dụng.”

“Cảm ơn đã chỉ bảo.” Hàn Sâm chân thành nói cám ơn.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước nhưng Hàn Sâm cảm giác được con Thú Móng Quỷ kia vẫn đang bám theo bọn họ, chờ cơ hội đến mới tung ra một đợt công kích mới.

Con Thú Móng Quỷ kia hình như thù rất dai, nó vẫn luôn theo sát đám người Hàn Sâm đã làm nó bị thương, bất cứ lúc nào cũng có thể vươn móng vuốt ra giết chết họ.

Nhưng vì bị Chú Ngữ làm tổn thương một lần nên Thú Móng Quỷ cẩn thận hơn, không tới gần nữa mà chỉ lượn quanh tầng đá sâu chờ đợi cơ hội.

“Mọi người cẩn thận, phía trước có dị chủng.” Thiên Vũ Hạc đang ở phía trước lên tiếng cảnh báo.

Hàn Sâm nhìn về hướng Thiên Vũ Hạc đang chỉ nhưng chỉ mơ hồ nhìn thấy một cái bóng đen mờ ảo. Nếu không có Thiên Vũ Hạc nhắc nhở, hắn còn không phát hiện ra đó là dị chủng.

Nhưng rất nhanh sau đó mọi người đã nhìn rõ ràng đấy là cái gì, một con giun lớn như là con rết bò ra từ trong hang đá, lớp vỏ màu lam tối trên người phát ra ánh sáng, giống như có bóng một khuôn mặt người hiện lên trên lưng nó, trông cực kỳ quỷ dị.

“Dị chủng Nhân Diện Ngô Công cấp Bá Tước, mọi người cẩn thận. Nhân Diện Ngô Công thường đi theo đàn, rất ít khi đi một mình.” Lời này của Vân Tố Thường chủ yếu là nói cho Hàn Sâm nghe, những người khác đều không xa lạ gì với Động Huyền Nguyên, Nhân Diện Ngô Công là một trong những dị chủng thông thường, đương nhiên mọi người đều rất rõ ràng về tập tính của nó.

Nhân Diện Ngô Công dường như đã phát hiện ra Hàn Sâm và những người khác, nhanh chóng bò tới, sau đó chợt nghe thấy những âm thanh dày đặc làm người ta nổi cả da gà, lại có mấy con Nhân Diện Ngô Công từ phía sau bò ra.

“Chuẩn bị chiến đấu.” Thiên Vũ Hạc ra lệnh, đồng thời rút kiếm trên tay ra.

Vân Tố Thường và Vân Tố Y cũng đều rút kiếm nhưng Nhật Sơ lại không rút kiếm ra. Chỉ thấy trên người hắn phát ra ánh sáng bạch kim rực rỡ , ngón tay nhanh chóng võ xuống mặt đất, trên mặt đất lập tức hiện ra Linh văn màu bạch kim. Linh văn đó bao trùm một phạm vi có đường kính hơn ba thước, chiếu sáng khắp xung quanh.

Nhật Sơ lại liên tục đánh ra năm đạo Linh văn, đồng thời trong miệng khẽ quát gì đó, sáu đạo Linh văn không ngừng lưu chuyển dưới chân đám Hàn Sâm, từng luồng sức mạnh kỳ dị tràn vào bên trong thân thể của Hàn Sâm và những người khác.

“Đúng là một Linh văn lợi hại, lại có cả buff lực lượng, tốc độ, hơn nữa cường độ buff còn cực mạnh.” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, không khỏi nhìn Nhật Sơ thêm một chút, không ngờ vị Phật tử hay ngại này còn có thủ đoạn như vậy.

Thấy Hàn Sâm nhìn hắn, Nhật Sơ có chút ngượng ngùng nói: “Thuở nhỏ ta được đưa đến Trấn Thiên Cung tu hành, học được bí truyền “Chân Ngôn Chú” của Trấn Thiên Cung.”

“Thật lợi hại.” Lời này của Hàn Sâm là cảm xúc thật lòng, từ sau khi phản bội ky sĩ, Hàn Sâm hiếm khi thấy được năng lực buff như vậy.

Vân Tố Thường và Thiên Vũ Hạc đứng ở rìa phạm vi linh văn, bắt đầu chiến đấu với đám Nhân Diện Ngô Công.

Kiếm khí của họ tựa như mây, từng đường kiếm khí không phải đến thẳng đi thẳng mà bay múa trên không trung như dải lụa, trong quỷ dị lại mang theo cảm giác bay bổng linh hoạt vô cùng.

Những con Nhân Diện Ngô Công bị kiếm khí như dải lụa chém giết từ một góc độ không tưởng, lớp vỏ của Nhân Diện Ngô Công vỡ tan ra, một số con bị giết trong nháy mắt.

Thông đạo khá chật hẹp, thấy Vân Tố Thường và Thiên Vũ Hạc có thể ứng phó, Hàn Sâm cũng không xông lên phía trước nữa.

Vân Tố Y muốn xông lên chiến đấu nhưng lại không có cơ hội, nhìn Hàn Sâm ở đằng sau đang định nói gì đó, lại chợt thấy hai tay của Chú Ngữ bên cạnh Hàn Sâm chập lại, hai cây súng hợp vào nhau, trong phút chốc hóa thành một khẩu súng bắn tỉa, ngắm bắn rồi bóp cò.

Vân Tố Y sợ hết hồn nhưng động tác của Chú Ngữ thực sự quá nhanh, khiến nàng không thể phản ứng kịp, chỉ thấy một viên đạn Linh văn sáng ngời bay vụt đến, sát qua gò má của nàng rồi lao vút đi.

Bùm!

Viên đạn kia bắn vào bên trong đá, phát ra âm thanh khiến lòng người run sợ.

Vân Tố Y phục hồi tinh thần rồi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cặp móng quỷ tựa như huyền ngọc suýt túm lấy cổ nàng. Nhưng giờ nó đã bị cố định ở nơi đó.

Trên bức tường phía sau móng quỷ xuất hiện một lỗ đạn, một dòng máu đen từ lỗ đạn không ngừng chảy ra.

“Săn bắn dị chủng Thú Móng Quỷ Huyền Ngọc cấp Bá Tước, phát hiện gen dị chủng.

Trong đầu Hàn Sâm đồng thời vang lên âm thanh săn giết nhưng đáng tiếc là không thu được thú hồn. “Cảm ơn nhé.” Thần sắc Vân Tố Y phức tạp nói với Hàn Sâm.

Đây đã là lần thứ hai Hàn Sâm cứu nàng, hơn nữa chỉ dùng một đòn đã giết chết Thú Móng Quỷ, loại phản ứng và năng lực thế này cũng rất hiếm thấy trong cấp Bá Tước.

Hết chương 1974.

Chương 1975. Chú Ngữ thể hiện

Bản thân Hàn Sâm cũng hơi bất ngờ. Không phải hắn bất ngờ vì Chú Ngữ có thể giết chết Thú Móng Quỷ, mà vì cặp súng của Chú Ngữ lại có thể hóa thành súng bắn tỉa.

“Vậy bản thân Chú Ngữ cũng có thể sử dụng mọi hình dạng vũ khí, không nhất định phải được vũ khí hóa hoàn toàn.” Trong lòng Hàn Sâm thầm suy nghĩ.

Vừa nãy hắn chỉ ra lệnh cho Chú Ngữ bắn chết con Thú Móng Quỷ kia, Chú Ngữ tự phán đoán, sử dụng súng bắn tỉa có lực xuyên thấu và công phá mạnh hơn.

Vũ khí có ba loại hình thái, trong đó khoảng cách công kích của súng lục ngắn nhất, sức công phá cũng nhỏ nhất, nhưng có thể phóng ra nhanh và liên tục, công kích những vị trí khác nhau.

Súng bắn tỉa có cự ly công kích xa nhất, sức công phá tại một điểm là mạnh nhất, lực xuyên thấu cũng rất lớn nhưng sau mỗi phát bắn cần thời gian để ngưng tụ đạn lần nữa.

Còn hình thái súng chống tăng thì cự ly công kích không được như súng bắn tỉa, nhưng có lực sát thương phạm vi, cũng cần nhiều thời gian hơn để ngưng tụ đạn.

Ba loại hình thái, mỗi loại đều có đặc sắc và ưu điểm riêng, không thể nói được loại hình thái nào mạnh hơn, trong những tình huống và hoàn cảnh bất đồng sẽ có những lựa chọn cho kẻ thù khác nhau, đây mới là điểm mạnh nhất của võ trang gen Chú Ngữ, nó có thể đối phó với tất cả các tình hình khác nhau.

Ngay sau khi Hàn Sâm giết chết Thú Móng Quỷ, Vân Tố Thường và Thiên Vũ Hạc cũng giết chết toàn bộ Nhân Diện Ngô Công.

Hàn Sâm đào vách đá ra, chỉ thấy một con quái vật Huyền Ngọc giống như khỉ bị bắn thủng đầu, chính là Thú Móng Quỷ cấp Bá Tước kia.

Vân Tố Y nhìn thấy nhát súng của Chú Ngữ trúng giữa mi tâm Thú Móng Quỷ, trong lòng hết sức kinh ngạc, có thể cách vách đá phán đoán được chính xác vị trí đầu của Thú Móng Quỷ, thật sự có bản lĩnh, nàng tự nhận mình không làm được.

Mấy người đào gen dị chủng xong rồi đi tiếp, gen dị chủng của Thú Móng Quỷ là một hộp sọ màu đen, gen dị chủng của Nhân Diện Ngô Công là lớp vỏ trên lưng nó.

“Mới tiến vào Động Huyền Nguyên đã có thu hoạch như vậy, xem ra lần này chúng ta khá may mắn đấy. Bây giờ mà đi về cũng không thiệt thòi đâu.” Vân Tố Thường cười khanh khách nói.

Sau khi sâu vào Động Huyền Nguyên, Hàn Sâm mới biết muốn gặp gỡ dị chủng cũng không phải chuyện dễ dàng, bọn họ đi hơn hai tiếng trong động cũng không gặp lại dị chủng.

“Hàn Sâm này, võ trang gen của ngươi thật thần kỳ, không chỉ có ngoại hình của sinh vật có trí khôn, lại còn có thể biến đổi vũ khí. Nàng tên là gì vậy?” Vân Tố Y đi bên cạnh Hàn Sâm hỏi.

“Chú Ngữ.” Hàn Sâm đáp.

“Tên rất hay.” Có lẽ vì Hàn Sâm đã cứu nàng hai lần nên thái độ của Vân Tố Y đối với Hàn Sâm cũng tốt hơn rất nhiều, thỉnh thoảng còn trò chuyện vài câu với Hàn Sâm.

“Suyt!” Thiên Vũ Hạc ra hiệu im lặng, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, chỉ thấy Thiên Vũ Hạc áp lỗ tai sát vào tường đá lắng nghe. Động tác này khiến Hàn Sâm và những người khác đều toát mồ hôi lạnh, nếu lúc này có Huyền Ngọc Tinh từ bên trong vách đá lao ra thì Thiên Vũ Hạc tiêu đời rồi.

May là tình huống trong tưởng tượng của bọn hắn cũng không xảy ra, Thiên Vũ Hạc hẳn đã nắm chắc rồi mới làm như vậy. Sau khi nghe một hồi, Thiên Vũ Hạc ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta nghe được âm thanh của Huyền Nguyên Giao.”

Nghe được tên Huyền Nguyên Giao, vẻ mặt chị em Vân gia và Nhật Sơ đều biến sắc, Vân Tố Thường cau mày nói: “Có xa lắm không, nó đang tiến về phía chúng ta sao?”

“Nghe tiếng động thì chắc là đang tiến về phía chúng ta đấy.” Thiên Vũ Hạc nghiêm túc đáp.

“Lấy thực lực của năm người chúng ta đối đầu với Huyền Nguyên Giao thì e rằng phần thắng không lớn, chi bằng chúng ta cứ rút lui trước đi?” Nhật Sơ suy nghĩ một chút rồi nói.

“Cũng được.” Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường cũng không có ý kiến.

Hàn Sâm không biết Huyền Nguyên Giao là cái gì, nhưng nếu bọn họ đều cảm thấy nên lui ra ngoài, Hàn Sâm cũng không có ý kiến.

Lúc trờ về, Nhật Sơ giải thích: “Huyền Nguyên Giao là một trong những dị chủng mạnh nhất ở bên trong Động Huyền Nguyên, loại dị chủng cấp Hầu Tước nằm ngoài khả năng của chúng ta.”

Hàn Sâm gật đâu, lại đột nhiên biến sắc. Chú Ngữ lập tức nổ súng, từng viên bắn về phía mặt đất dưới chân Hàn Sâm.

Chỉ thấy một cặp móng quỷ vươn ra từ lòng đất, định bắt lấy chân Hàn Sâm, bị viên đạn trực tiếp bắn thủng, sau đó nhanh chóng trốn vào trong đá.

Mà ở những nơi khác, từng đôi móng quỷ lần lượt vươn ra từ những vị trí khác nhau, mấy người Hàn Sâm đều rơi vào nguy hiểm.

Vân Tố Thường vung kiếm khí trong tay che chở Vân Tố Y, Thiên Vũ Hạc và Nhật Sơ cũng triển khai sức mạnh của mình, đánh về phía móng vuốt đột ngột nhô ra.

Nhưng có quá nhiều những chiếc móng quỷ, không biết có bao nhiêu con Thú Móng Quỷ đang ở bên dưới, Hàn Sâm là cấp Bá Tước nên không sao nhưng Vân Tố Y là một người cấp Tử Tước, năng lực tự vệ còn có hạn, hầu như đều dựa cả vào Vân Tố Thường, Thiên Vũ Hạc và Nhật Sơ che chở.

"Không đúng, sao đột nhiên lại có nhiều Thú Móng Quỷ đi ra như vậy?" Vân Tố Thường vừa chiến đấu với đám Thú Móng Quỷ, vừa nói.

"Chắc những con Thú Móng Quỷ này biết Huyền Nguyên Giao sắp tới cho nên cố ý ngăn cản chúng ta rời đi." Thiên Vũ Hạc nói.

Nhật Sơ nói: "Đúng vậy, lũ này chỉ vươn móng ra quấy rầy chúng ta nhưng không tới gần vách đá quá mức, rất khó tìm được cơ hội đánh cho chúng trọng thương, mà chặt đứt móng vuốt của chúng thì không hữu dụng lắm, chỉ trong khoảng thời gian ngắn là chúng đã có thể tái sinh móng vuốt rồi."

"Bùm!" Chú Ngữ sử dụng súng bắn tỉa xạ kích, viên đạn bắn vào vách đá, ngay sau đó nhìn thấy máu tươi từ lỗ đạn tuôn ra.

"Các ngươi tiếp tục che chở Tố Y đi, dụ dỗ chúng nó đi ra, ta sẽ để Chú Ngữ săn bắn chúng nó." Hàn Sâm vừa đi ra ngoài vừa nói.

Vừa nãy Chú Ngữ dùng súng lục đã bắn trúng rất nhiều con Thú Móng Quỷ, lưu lại chú linh trên người chúng nó, có thể biết rõ vị trí của chúng. Khi chúng tới gần mặt đất thì không cần chờ chúng vươn móng vuốt ra sẽ lập tức bắn chết.

Nhưng lực xuyên thấu và sức công phá của súng bắn tỉa rất mạnh, mỗi phát đạn bắn ra Chú Ngữ đều cần ngưng tụ sức mạnh lại lần nữa để hóa thành viên đạn, quá trình này cần tiêu tốn khoảng chừng một giây đồng hồ cho nên không thể bắn liên tục được.

Dù vậy thì cũng rất biến thái rồi.

Thiên Vũ Hạc và những người khác che chở Vân Tố Y, Chú Ngữ mỗi một giây bắn một lần, mỗi lần đều có thể bắn chết một con Thú Móng Quỷ bên trong đá.

“Săn dị chủng Thú Móng Quỷ Huyền Ngọc cấp Bá Tước, nhận được thú hồn Thú Móng Quỷ Huyền Ngọc, phát hiện gen dị chủng.”

Khi Chú Ngữ giết chết con Thú Móng Quỷ thứ tám, Hàn Sâm mới nghe được lời nhắc nhở nhận được thú hồn.

Không có thời gian để xem thú hồn của Thú Móng Quỷ trông thế nào, thậm chí không kịp đào thi thể của Thú Móng Quỷ đã chết ở trong tảng đá, mấy người vội vã chạy ra ngoài.

Vân Tố Thường và Thiên Vũ Hạc nhìn vài lần, phát hiện mỗi phát súng của Chú Ngữ đều có thể bắn trúng một con Thú Móng Quỷ, thậm chí khi chúng chưa vươn móng vuốt ra đã ngay lập tức bị một viên đạn trực tiếp đánh gục, thực sự có chút huyền bí, không hiểu Chú Ngữ đã làm thế nào.

Nhưng không có thời gian để bọn họ cẩn thận suy nghĩ những chuyện này, Chú Ngữ giết không ít Thú Móng Quỷ nhưng vẫn có rất nhiều con đến quấy rầy bọn họ khiến cho tiến độ chốn thoát của cả nhóm chậm hẳn đi.

“Huyền Nguyên Giao đến rồi!” Mặt Thiên Vũ Hạc biến sắc, hô lớn. Theo tiếng hô của hắn, chỉ nghe thấy một tiếng rống quái dị như bò kêu từ sâu trong hang động vọng ra, sau đó nhìn thấy một cái bóng

màu đen mang theo mùi máu tanh nồng nặc từ một nhánh trong hang động lao ra.

Hết chương 1975.

Chương 1976. Huyền Nguyên Giao

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, chỉ thấy toàn thân vật kia có những miếng vảy giống như mặc ngọc, đỉnh đầu không có sừng dài, vị trí tương đương với lỗ

tai lại mọc ra một đôi cánh màu mực, dưới bụng mọc ra móng vuốt như chim ưng, nó đang nhanh chóng xông về phía bọn hắn, trên thân quấn quanh hơi khói màu đen khủng bố, nhìn vô cùng quỷ dị.

Tốc độ của Huyền Nguyên Giao quá nhanh, đừng nói có đám thú Móng Quỷ ngăn lại, cho dù không có bọn nó ngăn cản, mấy người Thiên Vũ Hạc cũng không chạy thoát Huyền Nguyên Giao nổi.

Trong nháy mắt Huyền Nguyên Giao đã vọt tới khoảng cách cách bọn họ chưa đến hai mươi mét, sau đó mở rộng miệng phun một cái vào đám người Hàn Sâm, khói đen giống như long tức cuồn cuộn trào ra, trong chốc lát đã tràn ngập toàn bộ lối đi.

“Nguyên khí của Huyền Nguyên Giao có kịch độc, không thể hít vào.” Thiên Vũ Hạc quát to một tiếng, sau đó vân khí trên người tăng vọt, vết máu giữa mày đột nhiên mở ra, hóa thành một con mắt nằm dọc tản mát ra ánh sáng kỳ dị, làm khí thế của hắn lại lần nữa bùng nổ.

“Thiên vân vô tướng, kiếm trảm thương khung!” Thiên Vũ Hạc quát to một tiếng, trên cổ kiếm trong tay bộc phát ra kiếm khí màu trắng kinh khủng, điên cuồng chém xuống một nhát.

Luồng khí độc màu đen cuồn cuộn như rồng bị kiếm khí màu trắng của hắn sống sờ sờ chém ra, kiếm khí bay vọt thẳng lên trên đỉnh đầu của Huyền Nguyên Giao, lúc này mới hoàn toàn tiêu tán.

“Các ngươi đi trước đi!” Thiên Vũ Hạc cầm kiếm vọt về phía Huyền Nguyên Giao, vân khí trên thân bốc lên, giống như vị tiên nhân nào đó đang ngự mây mà bay.

“Mang Tố Y đi” Vân Tố Thường đẩy Vân Tố Y về phía Nhật Sơ, đồng thời Thiên Nhãn giữa mày cũng theo đó mở ra, kiếm khí trên cổ kiếm trong tay bộc phát, cùng Thiên Vũ Hạc một trái một phải nhằm về phía Huyền Nguyên Giao.

Hai người bọn họ song kiếm sở chí, tức khắc bổ ra nguyên khí của Huyền Nguyên Giao, trong nhất thời vậy mà có thể ngăn cản được Huyền Nguyên

Giao, giết đến thiên hôn địa ám, Huyền Nguyên Giao kia thế mà cũng không làm gì được bọn họ.

“Thiên tộc thật là lợi hại, Thiên Nhãn vừa mở ra, sức chiến đấu lại có thể tăng lên đến trình độ này.” Trong lòng Hàn Sâm hơi kinh ngạc.

Sức chiến đấu mà Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường biểu hiện ra bây giờ sợ rằng cũng đủ để đánh một trận với sinh vật cấp Hầu Tước, thậm chí còn có khả năng chém chết sinh vật cấp Hầu Tước.

Nhưng mà Huyền Nguyên Giao lại không phải cấp Hầu Tước bình thường có thể so sánh được, lân giáp cả người nó cứng rắn vô cùng, lại thêm quái lực vô biên, sau khi Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường chém đứt nguyên khí của nó, sức mạnh đã không còn đủ để tiếp tục phá vỡ lân giáp của nó nữa.

Kiếm khí trắng tinh như tuyết chém lên trên mặc lân, chỉ có thể lưu lại một vết xước mờ mờ.

Hàn Sâm để Chú Ngữ bắn mấy phát vào Huyền Nguyên Giao, đạn súng ngắn bắn vào bên trên, lập tức bị đụng đến nát vụn, hóa thành từng vệt sáng tiêu tán.

“Thật mạnh!” Trong lòng Hàn Sâm lại thầm kêu một tiếng.

“Hàn cư sĩ, làm phiền ngươi mang theo Tố Y rời khỏi động Huyền Nguyên trước.” Nhật Sơ nói, trong tay không ngừng đánh ra Chân Ngôn Linh Văn, một số Chân Ngôn Linh Văn rơi xuống mặt đất tạo thành một khu vực tăng mức, một số thì rơi thẳng lên trên người Vân Tố Thường và Thiên Vũ Hạc, gia tăng sức mạnh và tốc độ cho bọn họ.

Còn có một ít là đánh thẳng vào trên thân con Huyền Nguyên Giao kia, nhưng hình như không có tác dụng quá lớn.

Ba đại cao thủ vây công Huyền Nguyên Giao, tức khắc chọc giận nó, ở giữa hai cánh đang khép mở tỏa ra hắc quang quỷ dị, hắc quang kéo dài ra ngoài, hóa thành một đôi long dực, khiến tốc độ của Huyền Nguyên Giao tăng lên đáng kể.

Chỉ thấy hai cánh Huyền Nguyên Giao dang rộng, thân thể dài hơn mười mét kia hóa thành một dải lụa màu đen lăng không cuốn tới.

Rắc!

Vân Tố Thường né tránh không kịp, bị Huyền Nguyên Giao cắn vào cổ kiếm của nàng, thế mà lại một ngụm cắn nát cổ kiếm.

Gần như là đồng thời, dải lụa màu đen vẫy đuôi một cái, quật lên trên người Nhật Sơ, ánh sáng màu trắng trên người Nhật Sơ lập lòe, Chân Ngôn hóa thành vòng bảo hộ ở trên người hắn, nhưng dưới một đuôi này, Chân Ngôn vẫn bị quật cho vỡ vụn, cả người giống như sao băng đâm thẳng vào vách đá, làm sập một vùng vách đá, kêu thảm một tiếng, máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra.

“Hỏng rồi, là dị chủng đột biến, có được lân giáp cường hóa, năng lực phi hành cùng với tốc độ!” Thân hình Thiên Vũ Hạc di động như mây, ôm lấy Vân Tố Thường, kiếm khí trong tay tung hoành, chém đứt nguyên khí màu đen Huyền Nguyên Giao phun ra.

“Chú Ngữ, bảo vệ nàng.” Hàn Sâm phân phó Chú Ngữ một tiếng, sau đó rút Quỷ Nha đao ra, giày Tuyệt Nha Thố xuất hiện ở dưới chân, găng †ay chồn Xích Hà cũng bọc lấy bàn tay cầm đao.

Thân hình thoắt ẩn thoắt hiện, trong chớp mắt đã đến đằng sau Huyền Nguyên Giao, một cái Khuyển Nha Giao Thác, chém vào phần gáy của Huyền Nguyên Giao.

Lại chỉ nghe thấy một tiếng coong, Quỷ Nha đao phối hợp với lực Tuyệt Nha vậy mà không thể hoàn toàn xé rách vảy của Huyền Nguyên Giao, chỉ để lại một vết đao ở phía trên, mặc dù trên vết đao lây dính một chút lực Tuyệt Nha, hiện ra một vệt khói tím, nhưng hầu như cũng không có tác dụng gì.

“Cứng như vậy sao?” Hàn Sâm giật mình trong lòng.

“Đừng liều mạng, đi nhanh đi, nó là dị chủng đột biến, phương diện nào đó của thân thể đã vượt qua cực hạn đẳng cấp bản thân.” Thiên Vũ Hạc chém

ra một kiếm, hấp dẫn sự chú ý của Huyền Nguyên Giao, đồng thời lớn tiếng nói.

Thế nhưng tốc độ của Huyền Nguyên Giao quá nhanh, đôi cánh rung lên, lập tức hóa thành dải lụa màu đen cuốn đến trước người Thiên Vũ Hạc, kiếm khí của Thiên Vũ Hạc chém lên trên dải lụa, lại chỉ khiến kiếm khí tiêu tán, căn bản không thể thương tổn được nó.

Mắt thấy dải lụa màu đen đã sắp quấn lấy Thiên Vũ Hạc, chỉ thấy Thiên Vũ Hạc thét dài một tiếng, ôm Vân Tố Thường phóng lên cao, nhược hạc tiếu cửu thiên, gần như giống như thuấn di né tránh công kích của Huyền Nguyên Giao.

Chỉ là sắc mặt của Thiên Vũ Hạc cũng tái nhợt đi mấy phần, đôi tay run run đẩy Vân Tố Thường về phía Vân Tố Y: "Tố Thường, Tố Y, các ngươi với Nhật Sơ ra khỏi động trước, nơi này giao cho ta và Hàn Sâm."

"Grào!" Huyền Nguyên Giao một kích không trúng, vậy mà quay người cuốn một cái, lại vọt về phía Nhật Sơ mới vừa bò dậy từ trong đống đá vụn.

Nhật Sơ cắn răng, dưới chân ánh sáng vàng lập lòe giống như đạp lên hoa sen, một bước lưu lại một Chân Ngôn Văn Linh, tốc độ tăng lên tới cực hạn.

Thế nhưng vẫn không thể né tránh được công kích của Huyền Nguyên Giao, một cái móng giao chộp lấy trước người hắn.

Nhật Sơ võ ra một chưởng, hóa thành một cái Chân Ngôn Quang Linh kỳ dị đụng vào móng giao kia, dưới sự va chạm của kim quang và hắc quang, Nhật Sơ lại lần nữa bay ra ngoài, đâm vào trên vách đá, Chân Ngôn Thần Quang trên người lại bị chấn nát.

Giao tính hung ác độc địa, chẳng ngó ngàng gì lại tiếp tục nhào về phía Nhật Sơ, bên trong thiên nhãn của Thiên Vũ Hạc bắn ra thần quang, khóe miệng tràn ra máu tươi, vân khí trên người lại lần nữa cuồn cuộn lên, kiếm khí ngưng thành Giao Long màu trắng, phát ra tiếng long ngâm, điên cuồng chém về phía Huyền Nguyên Giao.

Mắt thấy hai con Giao Long một trắng một đen đã sắp chạm vào nhau, con Huyền Nguyên Giao lại là xảo trá vỗ mạnh hai cánh, hóa thành dải lụa màu đen né tránh kiếm khí của Thiên Vũ Hạc, nhào tới phía Vân Tố Thường và Vân Tố Y đang lùi lại phía sau.

“Sư muội cẩn thận!” Sắc mặt Thiên Vũ Hạc đại biến, thế nhưng một kiếm kia đã khiến sức mạnh của hắn gần như tiêu hao cạn kiệt, không còn thừa sức đi cứu các nàng.

Vân Tố Thường biết tốc độ của các nàng căn bản không thể trốn thoát khỏi công kích của Huyền Nguyên Giao, cắn răng vọt lên, đồng thời triệu hoán ra một thanh cổ kiếm, thiên nhãn giữa mày lóe ra thần quang, ngưng tụ ra một luồng kiếm khí nghênh diện về phía Huyền Nguyên Giao.

Hàn Sâm toàn lực lao tới, nhưng mà tốc độ của giày Tuyệt Nha Thố cũng chỉ v0

Hết chương 1976.

Chương 1977. Đánh chết con rùa nhà ngươi

Huyền Nguyên Giao lật người phun ra một ngụm nguyên khí về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm đành phải phi thân lùi lại, Quỷ Nha đao trong tay được vung lên liên tục, chém đứt luồng khí màu đen kia.

Thân hình Huyền Nguyên Giao chuyển một cái, lại tiếp tục vọt về phía Vân Tố Thường, Thiên Vũ Hạc thấy đã sớm đuổi theo, nhưng khó mà đuổi kịp tốc độ của nó.

“Tốc độ của nó quá nhanh!” Nhật Sơ đánh ra một luồng chân ngôn, lại không thể đánh trúng Huyền Nguyên Giao, thảm thiết nói.

Lời nói này của Nhật Sơ làm linh quang trong đầu Hàn Sâm chợt lóe lên, Ô Quy thuật hắn mới sáng tạo ra lúc trước, vừa rồi ngược lại quên mất, môn thuật gen kia chính là khắc tinh của tốc độ.

Mắt thấy Huyền Nguyên Giao đã sắp bổ nhào lên trước mặt mấy người Vân Tố Thường, dưới chân Hàn Sâm bộc phát ra tốc độ khủng khiếp, đồng thời ngưng tụ toàn bộ sức mạnh trong lòng bàn tay, một chưởng võ vào đầu dải lụa màu đen do Huyền Nguyên Giao biến thành.

Tốc độ của giày Tuyệt Nha Thố không thua kém gì Huyền Nguyên Giao, sau khi một chưởng này được võ xuống, nhất thời chỉ thấy một hình bàn tay được ngưng tụ thành từ luồng ánh ngọc màu trắng võ lên đỉnh đầu của Huyền Nguyên Giao.

Đám người Thiên Vũ Hạc không dám ôm hy vọng quá nhiều đối với một chưởng này của Hàn Sâm, bọn họ cũng đều biết thanh đao trong †ay Hàn Sâm là đao khí cấp Vương - Quỷ Nha đao, cũng biết Hàn Sâm đang tu luyện Nha đao, song một thanh đao như vậy kết hợp với đao pháp như thế cũng không thể gây tổn thương cho Huyền Nguyên Giao, một chưởng này có thể có tác dụng gì?

Thiên Vũ Hạc và Nhật Sơ đồng thời xông tới, hai súng trong tay Chú Ngữ không ngừng xạ kích về phía Huyền Nguyên Giao, thế nhưng chỉ có thể để lại trên người nó mấy vết chú văn, không thể gây thương tổn cho nó.

Vân Tố Thường dường như tự biết bản thân phải chết, đẩy Vân Tố Y bên người về phía xa, đồng thời vân khí trên người bộc phát, muốn liều mạng với Huyền Nguyên Giao.

Ầm!

Một chưởng Hàn Sâm đánh ra rơi vào đỉnh đầu của Huyền Nguyên Giao, Huyền Nguyên Giao tung hoành vô địch giống như một thất luyện màu đen đột nhiên té xuống từ không trung, tựa như bị một chưởng của Hàn Sâm đập xuống mặt đất vậy.

Đám người Thiên Vũ Hạc đều há to miệng, không thể tưởng tượng nổi nhìn Huyền Nguyên Giao bị đập ngã xuống mặt đất, chỉ thấy trên đỉnh đầu của Huyền Nguyên Giao, chỗ bị bàn tay Hàn Sâm võ vào in lên một cái quang phù nhìn thế nào cũng giống như con rùa.

Sau khi Huyền Nguyên Giao rơi xuống mặt đất, phân nộ gào thét một tiếng, hai cánh rung lên mãnh liệt, muốn bay lên lần nữa, khiến cho mấy người Vân Tố Thường sợ hết hồn.

Nhưng mà cho dù Huyền Nguyên Giao đập cánh đến mấy lần, lại không thể bay lên, giống như một con vịt muốn học chim bay vậy, thân thể nghiêng sang một bên suýt chút nữa thì lăn ra đất.

Đám người Vân Tố Thường đều há to miệng nhìn Huyền Nguyên Giao, bởi vì sự tương phản quá mức mãnh liệt nên khiến cho bọn họ ngây ngốc trong chốc lát.

“Đứng đực ra đó làm gì, còn không đi mau.” Hàn Sâm quát to một tiếng về phía bọn họ, đánh thức đám người Vân Tố Y đang ngây người.

Vân Tố Thường vội vàng lôi kéo Vân Tố Y chạy ra bên ngoài, Nhật Sơ cũng lao đến, từng luồng chân ngôn đánh lên trên người Huyền Nguyên Giao, Thiên Vũ Hạc cũng chém xuống một kiếm.

Chỉ có điều bọn họ đều có hơi tiêu hao, uy thế không mãnh liệt như vừa rồi.

Dường như Huyền Nguyên Giao cực hận Hàn Sâm, căn bản mặc kệ công kích của Nhật Sơ và Thiên Vũ Hạc, quay người vọt về phía Hàn Sâm, chỉ là lần này nó không còn muốn bay lên nữa, mà là bò tiến lên, hơn nữa tốc độ cũng giảm đi rất nhiều.

Hàn Sâm thấy tốc độ của Huyền Nguyên Giao, trong lòng lập tức vui mừng, tốc độ này so với tốc độ vừa rồi kém xa rất nhiều, đã không còn uy hiếp quá lớn với Hàn Sâm nữa.

Chỉ nghe bịch một tiếng, Huyền Nguyên Giao đâm nát kiếm khí của Thiên Vũ Hạc và chân ngôn của Nhật Sơ, như lang như hổ nhào về phía Hàn Sâm, nguyên khí trong miệng cũng phun ra.

Thân hình Hàn Sâm khẽ động, né tránh chỗ nguyên khí mạnh nhất của Huyền Nguyên Giao, sau đó đâm một đao từ mặt bên, ánh đao tách ra nguyên khí, Hàn Sâm vọt tới bên cạnh của Huyền Nguyên Giao, lại vỗ một chưởng vào trên mặt của Huyền Nguyên Giao.

Tức khắc lại có một phù quang con rùa in trên mặt của Huyền Nguyên Giao, làm tốc độ của nó giảm xuống lần nữa.

Thân hình Hàn Sâm lúc ẩn lúc hiện, Quỷ Nha đao được hắn giắt lại ở bên hông, cả hai tay đồng thời kéo ra, từng hình bàn tay ngưng tụ thành từ từng luồng ánh ngọc liên tục quất lên trên mặt Huyền Nguyên Giao.

Tốc độ của Huyền Nguyên Giao giảm đi nhiều, căn bản không đuổi kịp Hàn Sâm đang mang giày Tuyệt Nha Thố, liên tục bị một bàn tay lại một bàn tay quất lên trên mặt, rất nhanh những quang phù giống như con rùa kia gần như đã dán đầy khuôn mặt nó.

Thiên Vũ Hạc và Nhật Sơ hơi giật mình nhìn Hàn Sâm điên cuồng đánh Huyền Nguyên Giao, hai chị em đang chuẩn bị chạy trốn cũng đều ngừng lại, há to miệng nhìn một màn này, gần như không dám tin vào hai mắt mình.

Huyền Nguyên Giao giống như là choáng váng, đứng ở nơi đó bị Hàn Sâm trái một bàn tay phải một bàn tay đánh đến vô cùng sảng khoái, hành động càng ngày càng chậm chạp, về sau quả thực là giống như động tác chậm vậy.

Trong lòng Hàn Sâm sảng khoái vô cùng, vừa đánh vừa nghĩ: “Đánh chết đồ con rùa nhà ngươi, cho ngươi lại bay này, đánh chết ngươi đồ con rùa, ta cho ngươi lại bay nữa này…”

Đám người Nhật Sơ đại khái cũng đoán được bàn tay mà Hàn Sâm võ ra hẳn là một loại thuật gen giảm tốc độ nào đó, dạng thuật gen này Nhật Sơ cũng hiểu đôi chút, thế nhưng đối với Huyền Nguyên Giao tác dụng cũng không quá lớn, vừa rồi hắn đã dùng thử rồi.

Đầu là Bá tước, vậy mà thuật gen của Hàn Sâm lại có tác dụng với Huyền Nguyên Giao như vậy, khiến trong lòng Nhật Sơ có hơi khó hiểu.

Thật ra, chính bản thân Hàn Sâm cũng không ngờ đến hiệu quả của Ô Quy thuật lại tốt đến vậy, có được năng lực cấm không và giảm tốc, đối với dị chủng đột biến cấp Hầu Tước như Huyền Nguyên Giao lại có hiệu quả như vậy, có hơi ngoài ý muốn.

Song, nếu ngẫm lại thì cũng không thấy quá kì lạ, cơ sở của Ô Quy thuật là từ Ngọc Quy phù, mà Ngọc Quy phù vốn chính là mai rùa của rùa già cấp Thần Hóa chế tạo ra, bên trong ẩn chứa sức mạnh cấp Thần Hóa, Hàn Sâm vì để cho xứng đôi ý cảnh, cũng đã lấy bàn tay Trấn Thiên cung chủ cường giả cấp Thần Hóa, cộng thêm Kim Tệ thuật của chính hắn, lấy thực lực của Hàn Sâm bây giờ, Ô Quy thuật trấn áp cường giả cấp Vương không được, lại vẫn còn có chút tác dụng với Hầu tước và Công tước.

Hơn nữa, Ô Quy thuật còn có thể chồng lên, một bàn tay lại một bàn †ay võ lên trên người Huyền Nguyên Giao, cuối cùng, Huyền Nguyên Giao thực sự rất giống rùa đen hay là ốc sên đang bò, động tác y hệt hình ảnh quay chậm trên TV.

Huyền Nguyên Giao phẫn nộ đến nỗi suýt trợn lồi mắt, hai mắt đỏ đậm giống như đang phun lửa, nếu ánh mắt có thể giết người, nó đã giết Hàn Sâm không biết bao nhiêu lần rồi.

Tuy tốc độ thân thể biến thành giống như con rùa, nhưng sức mạnh không chịu ảnh hưởng gì, vẫn có thể phun ra nguyên khí Giao Long, chỉ là sau khi mất đi tốc độ di chuyển, sao nó có thể phun trúng Hàn Sâm được.

Chỉ thấy thân hình Hàn Sâm chớp động, một đao lại một đao Quỷ Nha đao chém lên trên cổ Huyền Nguyên Giao, một đao chém không được thì mười đao, mười đao chém không được thì trăm đao, từng vết đao đan xen khắp

nơi, không bao lâu đã thấy máu chảy ra từ cổ Huyền Nguyên Giao, ở dưới sự tương phải với ánh đao trắng như tuyết kia là rất dễ thấy.

Đám người Thiên Vũ Hạc đều nhìn ra lần này Huyền Nguyên Giao chắc hẳn phải chết không thể nghi ngờ, cũng không đi lên hỗ trợ, để tránh rơi vào mối hiềm nghi muốn cướp đoạt Huyền Nguyên Giao, chỉ đi rửa sạch thú Móng Quỷ ở gần đó.

Vân Tố Y nhìn thân hình thon dài bên trong ánh đao kia, tia sáng kì dị lập loè trong đôi mắt đẹp, dường như trong lòng nghĩ đến cái gì.

Bịch!

Giữa tiếng kêu gào thảm thiết của Huyền Nguyên Giao, một cái đầu giao sống sờ sờ bị Quỷ Nha đao chém đứt xuống.

“Chém chết Huyền Nguyên Giao - dị chủng đột biến cấp Hầu Tước, thu hoạch được thú hồn Huyền Nguyên Giao đột biến, phát hiện gen dị

chủng đột biến.

Hết chương 1977.

Chương 1978. Gen đột biến

Sau khi chém chết Huyền Nguyên Giao, đám người Hàn Sâm bèn rút lui khỏi động Huyền Nguyên.

Một là trừ Hàn Sâm ra trạng thái đều không quá tốt, mà Nhật Sơ và Vân Tố Thường đều bị thương không nhẹ, không thích hợp tiếp tục mạo hiểm; hai là thi thể của Huyền Nguyên Giao và thú Móng Quỷ cũng cần phải vận chuyển về.

Thi thể của Huyền Nguyên Giao ngoại trừ gen dị chủng ra, những bộ phận khác cũng có không ít tác dụng, đương nhiên không thể lãng phí.

Dưới sự chỉ điểm của Thiên Vũ Hạc, Hàn Sâm xé đầu Huyền Nguyên Giao ra, lấy từ đó một viên nguyên châu tuỷ não, đó chính là gen dị chủng của Huyền Nguyên Giao.

Viên nguyên châu tuỷ não kia to bằng nắm đấm, toàn thân giống như tinh thể đen, càng thêm kỳ lạ là hình như bên trong có một đôi cánh Huyền Nguyên Giao mọc ra đang động đậy.

"Thu hoạch được gen dị chủng đột biến cấp Hầu Tước, gen Hầu tước không đủ, không cách nào luyện hóa hấp thu."

Lúc Hàn Sâm cầm lấy viên nguyên châu tuỷ não, trong đầu đột nhiên vang lên một câu nhắc nhở.

Hàn Sâm hơi ngẩn ra: "Có ý gì? Chẳng lẽ nói hấp thu loại gen đột biến này, còn cần có số gen nhất định làm cơ sở sao?"

Bình tĩnh thu hồi nguyên châu tuỷ não, cùng vận chuyển chiến lợi phẩm ra khỏi động Huyền Nguyên với đám người Thiên Vũ Hạc.

"Hàn Sâm, thuật gen ngươi dùng để đánh lên trên người Huyền Nguyên Giao là gì vậy, lại có thể đánh cho Huyền Nguyên Giao sắp không thể động đậy, thực sự quá lợi hại đi?" Vân Tố Y vừa đi vừa hỏi Hàn Sâm.

"Đó là một loại thuật gen giảm tốc, tên là 'Hắc Quy thuật." Hàn Sâm đáp.

Nghe cái tên này, mấy người Vân Tố Y đều ngây ra, Vân Tố Y cười nói: "Cái tên này đúng là hình tượng, đánh Huyền Nguyên Giao biến thành con rùa luôn."

Đám người Thiên Vũ Hạc cũng kinh ngạc trong lòng, thuật giảm tốc lại có hiệu quả bực này, tuyệt đối không phải thuật gen bình thường.

Sau khi thương nghị xong, Hàn Sâm bán thi thể của Huyền Nguyên Giao cho Vân Tố Thường, Vân Tố Thường gọi nhân viên của cửa hàng tới, vận chuyển thi thể trở về.

Hàn Sâm chỉ mang theo gen dị chủng của Huyền Nguyên Giao cùng mấy con thú Móng Quỷ, cưỡi hạc không chân đi về hòn đảo nhỏ mình ở.

Trên đường về, Hàn Sâm nhìn thú hồn mình mới có được. Thú Móng Quỷ: Loại bình khí.

Hàn Sâm triệu hoán thú hồn Móng Quỷ ra nhìn một cái, đúng là y như tên gọi, đó là một thanh binh khí kỳ môn giống như Móng Quỷ.

Móng Quỷ có chuôi dài ba thước, phần đầu là bộ lưỡi giống như móng vuốt hài cốt, cũng không biết rốt cuộc được coi là loại binh khí nào?

Thu hồi lưỡi Móng Quỷ, lại gọi thú hồn Huyền Nguyên Giao đột biến ra. Huyền Nguyên Giao đột biến: Loại phi hành.

Sau khi Hàn Sâm triệu hoán ra, lập tức có hơi buồn bực, vốn nghĩ rằng nó sẽ là một đôi cánh vô cùng phong cách, nhưng ai biết sau khi triệu hoán ra, lại là giống như Huyền Nguyên Giao chưa phát uy, một đôi cánh Huyền Ngọc vô cùng nhỏ mọc lên bên cạnh hai tai của Hàn Sâm.

Cái này mà là cánh à, căn bản chỉ là một đôi cánh tai mà thôi.

Mặc dù nhìn qua vẫn đủ đẹp, thế nhưng Hàn Sâm vô cùng hoài nghi về sự chân thật của nó.

Hắn thử sử dụng cánh giao để phi hành, thật sự có thể bay lên, tốc độ phi hành quả thực vô cùng kinh người, gần như có thể sánh ngang với giày Tuyệt Nha Thố.

Hơn nữa, giày Tuyệt Nha Thố chỉ gia tăng tốc độ di chuyển, cũng không thể gia tăng tốc độ phi hành, cánh giao lại có tốc độ phi hành thuần túy, ngược lại đúng là thích hợp cho Hàn Sâm sử dụng ở bên trong Trấn Thiên Cung, về sau cũng cực kì hữu dụng.

Dù sao khó tránh khỏi sẽ có lúc chiến đấu trong tinh không, đến lúc đó cho dù có đeo giày Tuyệt Nha Thố, không có chỗ mượn lực để sử dụng còn không thuận tiện bằng đôi cánh giao này.

Chỉ là lúc sử dụng cánh giao, hai bên tai hai cánh nhỏ võ võ, thoạt nhìn có chút khôi hài.

Sau khi Hàn Sâm hoà tan gen dị chủng của thú Móng Quỷ, trực tiếp coi đó là món sườn mà nuốt vào, lập tức cảm nhận được một luồng sức mạnh đang khuếch tán trong thân thể, khiến thân thể hắn mát mẻ hơn, giống như bị nước lạnh rửa sạch một lần vậy.

"Gen dị chủng cấp Bá Tước +1"

Lúc này Hàn Sâm lấy được tổng cộng chín gen dị chủng của thú Móng Quỷ, sau khi ăn xong toàn bộ, gen Bá Tước cũng được chín điểm.

Gen dị chủng đột biến của Huyền Nguyên Giao lại không cách nào hòa tan, đương nhiên cũng không thể ăn được, có lẽ giống như nói trong nhắc nhở, hắn còn chưa có đủ gen Hầu tước làm cơ sở, chưa luyện hóa được gen dị chủng đột biến của Huyền Nguyên Giao.

Hàn Sâm nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai Hàn Sâm không có việc gì để làm, còn chưa tới thời gian mở ra Bạch Ngọc Kinh, đi cũng vô dụng, hắn cũng không có chuyện gì khác để làm, suy nghĩ một chút rồi quyết định một mình đi động Huyền Nguyên lần nữa để săn giết dị chủng, tranh thủ ăn đầy gen Bá Tước từ sớm, tố chất thân thể tăng lên, đột phá thuật gen cũng dễ dàng hơn chút.

Nói đi là đi, Hàn Sâm cưỡi hạc không chân đi vào động Huyền Nguyên, để hạc không chân ở lại bên ngoài, một mình một người tiến vào động Huyền Nguyên lần thứ hai.

Không có đám người Thiên Vũ Hạc cùng đi vào, Hàn Sâm không cần phải cố ky nhiều, hoàn toàn mở ra tốc độ của giày Tuyệt Nha Thố, nhanh chóng đi sâu vào bên trong động Huyền Nguyên.

Có lẽ bởi vì tốc độ của giày Tuyệt Nha Thố quá nhanh, Huyền Ngọc Tinh núp ở bên trong nham thạch không kịp đi ra, một mực chạy hết tốc lực hai đến ba giờ, sớm đã vượt qua vị trí bọn họ săn giết Huyền Nguyên Giao trước đó, lại vẫn không gặp được dị chủng.

Hàn Sâm không thể không thả chậm bước chân, hi vọng có thể dụ dỗ Huyền Ngọc Tỉnh đi ra.

Trên đường cũng gặp phải một vài đệ tử của Trấn Thiên Cung ở bên trong động Huyền Nguyên săn giết dị chủng, chỉ có điều bọn họ đều là †ốp năm tốp ba, chỉ có Hàn Sâm một thân một mình tiến vào.

Mấy đệ tử của Trấn Thiên Cung đó nhìn thấy Hàn Sâm một mình đi vào động Huyền Nguyên, tất cả đều có hơi kinh ngạc.

Huyền Ngọc Tỉnh xuất quỷ nhập thần, một mình đi vào trong động Huyền Nguyên rất dễ xảy ra chuyện, đệ tử Trấn Thiên bình thường tới đây săn giết dị chủng ít nhất cũng sẽ tìm một người cộng tác, người dám một thân một mình đi vào đây giống như Hàn Sâm thật đúng là không nhiều.

"Cứu mạng!" Đúng lúc Hàn Sâm đang từ từ đi lên phía trước, không bị Huyền Ngọc Tinh đánh lén, lại nghe được trong một chỉ nhánh hang động trước mặt, truyền đến âm thanh kêu cứu.

Hàn Sâm đi về phía bên đó, xa xa đã thấy một người đàn ông Thiên tộc chật vật chạy trốn, ở phía sau hắn là một con dị chủng có dáng dấp giống như con kiến, chỉ là đầu lớn như một con mèo.

Hàn Sâm tâm niệm vừa động, Chú Ngữ lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, súng ngắm nâng lên, một viên đạn bay thẳng ra ngoài, trực tiếp khiến con dị chủng kia nổ đầu ở khoảng cách ngoài vài trăm mét.

"Săn giết dị chủng kiến Thực Ngọc cấp Tử Tước, phát hiện gen dị chủng"

"Chạy mau!" Người đàn ông Thiên tộc kia vừa chạy tới nơi này vừa hét †o về phía Hàn Sâm.

"Chạy làm gì, nó đã chết rồi." Hàn Sâm nói một câu.

Người đàn ông Thiên tộc đó vẫn không dừng lại: "Không phải chỉ có một con, đằng sau còn có rất nhiều nữa."

"Có bao nhiêu?" Hàn Sâm lại hỏi.

"Rất nhiều… Rất nhiều… Chạy nhanh đi…" Người đàn ông Thiên tộc đó đã chạy tới bên cạnh Hàn Sâm.

Lần này Hàn Sâm không tiếp tục hỏi, bởi vì hắn đã thấy từ bên trong huyệt động người đàn ông Thiên tộc kia lao ra, đám kiến Thực Ngọc nhanh chóng kéo đến như nước lũ thủy triều, lít nha lít nhít căn bản không thể đếm được có bao nhiêu.

“Đúng là có nhiều thật!” Hàn Sâm thấy vậy chẳng những không sợ mà ngược lại còn lấy làm mừng, hai mắt đều sáng lên.

Căn bản không cần mệnh lệnh của Hàn Sâm, súng ngắm trong tay Chú Ngữ chuyển động, biến thành một cái súng chống tăng bị nàng đặt trên vai, chiếc đùi thon dài cong lên, sau khi chuẩn bị tư thế xong, bóp cò súng.

Một viên đạn pháo lập tức bay ra ngoài, rơi vào bên trong bầy kiến như thủy triều.

Hết chương 1978.

Chương 1979. Ổ kiến

Ầm!

Chỉ thấy một luồng ánh sáng trắng xoá nổ tung ở bên trong bầy kiến, biến thành một đám mây hình nấm, cả hang động đều dường như theo đó mà rung lên một cái.

Trong đầu Hàn Sâm không ngừng vang lên âm thanh săn giết, chông chất cùng một lúc, không biết vang lên bao nhiêu lần, Hàn Sâm chỉ biết bên trong biển hồn của mình có thêm hai thú hồn kiến Thực Ngọc mà thôi.

"Thoải mái!" Hàn Sâm chỉ cảm thấy toàn thân sung sướng, đã lâu chưa có loại cảm giác này.

Anh trai Thiên tộc đằng sau kia giật nảy mình, quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức ngây dại.

Chỉ thấy Chú Ngữ lại bắn một viên pháo ra ngoài, rơi vào bên trong đàn kiến Thực Ngọc, lập tức nổ chết không biết bao nhiêu con kiến Thực Ngọc, tàn thi toái xác bay múa đầy trời.

"Mẹ nó, anh em, cái đồ chơi này của ngươi lợi hại thật đấy!" Tên kia lại chạy trở về, mở to hai mắt đánh giá Chú Ngữ nói.

"Thường thôi thường thôi, cũng chỉ là uy lực lớn một chút, bộ dạng đẹp một chút, vận khí tốt một chút." Hàn Sâm thuận miệng nói.

Cứ cách mỗi hai ba giây Chú Ngữ mới có thể bắn ra một phát tên lửa, chỉ là sau khi bắn được ba bốn phát, mấy con kiến Thực Ngọc còn sót lại đều trốn vào trong hang động, không dám lao ra nữa.

Tên kia không phản bác lời của Hàn Sâm, ngược lại cảm thấy rất có đạo lý, hơi hưng phấn đánh giá Chú Ngữ hỏi: "Ta tên Ngọc Kinh, bằng hữu xưng hô như thế nào?"

"Hàn Sâm." Hàn Sâm đáp.

"Ngươi chính là cái tên Hàn Sâm được Hạc sư thúc cõng vào Trấn Thiên Cung đó sao?" Ngọc Kinh nghe vậy, kinh ngạc đánh giá Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nhún vai không nói gì, hắn còn có thể nói cái gì?

“Trông ngươi không giống trong truyền thuyết cho lắm nhỉ, võ trang gen của ngươi có hơi lợi hại đấy.” Ngọc Kinh tấm tắc nói.

“Ta thấy ngươi cũng là Bá Tước, sao phải gọi Thiên Vũ Hạc sư thúc?” Hàn Sâm hỏi.

Ngọc Kinh cười nói: “Hạc sư thúc là đệ tử thân truyền của Thập Tịch, còn ta chỉ là đệ tử của một vị đệ tử Lục Tịch trưởng lão, cũng chính là đồ tôn, luận bối phận đương nhiên phải gọi hắn là sư thúc.”

Dừng một chút, Ngọc Kinh lại nghiêm mặt nói: “Hàn Sâm, ngươi có hứng thú hợp tác với ta không?”

“Không có.” Hàn Sâm lập tức trả lời.

Ngọc Kinh nhất thời ngẩn người, một lúc sau mới nói tiếp: “Ngươi không nghe một chút về nội dung hợp tác sao?”

“Vẫn là không cần.” Hàn Sâm nói xong rồi đi về phía đám kiến Thực Ngọc bị nổ banh xác kia, chuẩn bị thu thập gen dị chủng của bọn chúng.

Ngọc Kinh lập tức hiểu ra, mặt mo đỏ bừng, vội vàng đuổi theo giải thích: “Hàn huynh, không phải như ngươi nghĩ đâu, kiến Thực Ngọc cấp Tử Tước bình thường ta có thể đối phó, sở dĩ vừa rồi ta chật vật chạy trốn là bởi vì bên trong đám kiến Thực Ngọc kia không chỉ tồn tại cấp Bá Tước, mà còn có một con Kiến Vương đột biến cấp Bá Tước, cho nên ta mới không thể không trốn.”

“Kiến Vương đột biến?” Hàn Sâm nghe thấy vậy thì hai mắt sáng lên.

Hắn có gen dị chủng của Huyền Nguyên Giao đột biến, kết quả lại không có biện pháp hấp thu, đang muốn nghiên cứu rõ ràng rốt cuộc gen đột biến có gì khác với gen phổ thông, nếu như có thể có được gen đột biến cấp Bá Tước, hẳn là rất nhanh có thể hiểu rõ.

“Đúng vậy, cũng là ta xui xẻo, lúc đầu ta phát hiện ra một gốc cây quả Ngọc Tương, vui vẻ muốn đi hái quả Ngọc Tương, ai mà ngờ bên cạnh cây quả

Ngọc Tương lại có một ổ kiến Thực Ngọc, không hái được quả Ngọc Tương, suýt chút nữa mạng cũng không còn, mấy món đồ bảo mệnh ta chuẩn bị đều dùng hết sạch, quan trọng là thực sự quá xui, lần này thua thiệt lớn rồi." Ngọc Kinh than thở nói.

Song vừa chuyển sắc mặt, Ngọc Kinh lại tươi cười rạng rỡ nói với Hàn Sâm: "Anh em, ta thấy ngươi anh vĩ thực lực bất phàm siêu quần, hẳn là nhân vật anh hùng, không bằng ngươi hợp tác với ta đi hái quả Ngọc Tương, sau khi chuyện thành công thì chia thành quả năm năm được không?"

"Thứ cho ta nói thẳng, tại sao ta không thể đi một mình chứ?" Hàn Sâm cười mỉm nhìn Ngọc Kinh.

Ngọc Kinh cười cười, cũng không hoảng loạn, chậm rãi ung dung nói: "Hàn huynh, ngươi mới đến Trấn Thiên Cung chưa được mấy ngày, chắc hẳn không quá quen thuộc với động Huyền Nguyên. Mặc dù nhìn †ừ bên ngoài đảo Huyền Nguyên không lớn cho lắm, thế nhưng không gian của bên trong này lại rất rộng lớn, cho dù ngươi di chuyển ở trong này một năm cũng chưa chắc có thể đi khắp tất cả mọi nơi. Mà lại hang động dưới lòng đất rắc rối phức tạp, rất dễ bị lạc. Nếu không có †a dẫn đường, ngươi tìm hơn mấy tháng cũng chưa chắc có thể tìm được vị trí của quả Ngọc Tương, có cần phải lãng phí thời gian như vậy không?"

"Nói cũng có đạo lý, vậy được rồi, cứ theo lời ngươi nói, quả Ngọc Tương thành quả chia năm năm." Hàn Sâm vừa lật thi thể của kiến Thực Ngọc vừa nói.

Uy lực của đạn hỏa tiễn có hơi quá lớn, mấy con kiến Thực Ngọc này lại chỉ mới đến cấp Tử Tước, rất nhiều con đều bị nổ tung luôn, gen dị chủng cũng theo đó mà huỷ hoại, Hàn Sâm lựa lựa chọn chọn, cũng chỉ nhặt ra hơn mười gen dị chủng của kiến Thực Ngọc.

Ngọc Kinh lập tức vui vẻ: "Hàn huynh, ngươi hợp tác với ta đảm bảo ngươi sẽ không hối hận, đúng rồi, cái võ trang gen kia của ngươi có thể nổ chết kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước hay không?"

Hàn Sâm lục soát tất cả kiến Thực Ngọc còn chưa bị hủy hoại xong, lúc này mới đi theo Ngọc Kinh đi tìm cây quả Ngọc Tương kia.

Chẳng qua mục tiêu của Hàn Sâm không phải là cây quả Ngọc Tương, chia chút quả Ngọc Tương chỉ là tiện thể mà thôi, cũng lười tính toán quá nhiều, chủ yếu nhất vẫn là đi săn giết con kiến Thực Ngọc Vương kia.

Ngọc Kinh ngược lại nói không có sai, vị trí của cây quả Ngọc Tương xác thực vô cùng khó tìm, di chuyển trong hang động thông suốt bốn hướng hơn một tiếng, cuối cùng cũng tìm ra được gốc cây quả Ngọc Tương mọc ở phía sau một cái hang động nhỏ hẹp.

“Hàn huynh, ngươi thấy tảng đá lớn bên cạnh cây ăn quả kia chưa? Đó chính là cửa ra vào của ổ kiến, nếu như chúng ta tới gần cây quả Ngọc Tương, kiến Thực Ngọc bên trong sẽ dốc toàn bộ sức mạnh, trước đó †a đại khái nhìn mấy lần, kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước trong đó ít nhất cũng có bảy, tám con, cộng thêm kiến Thực Ngọc Vương, thực sự khó đối phó, ngươi có biện pháp nào không?” Ngọc Kinh có chút bận tâm nhìn Hàn Sâm, sợ hắn nói không có cách nào.

“Chúng ta đã bàn xong, quả Ngọc Tương mỗi người một nửa, còn những gen dị chủng của kiến Thực Ngọc đều thuộc về ta.” Hàn Sâm nói.

Ngọc Kinh trả lời ngay: “Không thành vấn đề, không cần biết là ta giết hay là ngươi giết, chỉ cần có gen dị chủng tất cả đều thuộc về ngươi.”

Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng Ngọc Kinh lại thầm nghĩ: “Kiến Thực Ngọc Vương đột biến, thực lực của nó đủ để sánh ngang với dị chủng cấp Hầu Tước, cộng thêm bảy, tám con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước và bầy kiến, đến lúc đó chạy còn không kịp, thời gian đâu mà rảnh rỗi đi nhặt gen dị chủng, đều cho ngươi ngươi cũng không có cơ hội lấy.”

“Được, cứ quyết định như vậy, ngươi đi qua đi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.
“Ta đi qua? Ta đi qua thế nào chứ?” Ngọc Kinh ngây ngẩn cả người.

“Đương nhiên là đi tới, ngươi muốn bay qua hoặc là bò qua cũng được, chỉ cần có thể dẫn kiến Thực Ngọc ra là được.” Hàn Sâm cười nói.

“Dẫn ra? Kế hoạch của ngươi sẽ không phải là dẫn bọn nó đi ra, sau khi giết sạch thì mới hái quả Ngọc Tương chứ?” Ngọc Kinh vẻ mặt cổ quái nhìn Hàn Sâm.

“Trừ cách đó ra, ngươi còn có cách nào tốt hơn không?” Hàn Sâm cười

†ủm tỉm nhìn Ngọc Kinh hỏi.

Hắn muốn hái quả Ngọc Tương rất dễ dàng, bằng tốc độ của giày Tuyệt Nha Thố, chờ hắn hái xong, đám kiến Thực Ngọc kia chỉ sợ còn chưa có lao ra.

Đáng tiếc Hàn Sâm cũng không phải vì quả Ngọc Tương mà đến, đương nhiên sẽ không hái được quả Ngọc Tương thì xong việc.

Hết chương 1979.

Chương 1980. Điên cuồng săn giết

“Hàn huynh đệ, ngươi thật sự có nắm chắc chứ?” Ngọc Kinh hỏi Hàn Sâm với vẻ mặt u oán.

“Có.” Hàn Sâm trả lời chắc như đinh đóng cột.

Ngọc Kinh do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng cắn răng, nắm lấy tay Hàn Sâm, nói với vẻ mặt kích động: “Hàn huynh đệ, cái mạng này của †a giao cho ngươi, ngươi nhất định nhất định phải chú ý, lấy sự an toàn của ta làm trọng…”

“Đi đi, ta nhắm chuẩn rồi sẽ cho Chú Ngữ xạ kích.” Hàn Sâm võ vào vai Ngọc Kinh, cười nói.

Ngọc Kinh hạ quyết tâm, chạy về hướng cây quả Ngọc Tương, còn chưa kịp chạy đến gần cái cây, quả nhiên đã nhìn thấy rất nhiều kiến Thực Ngọc chui ra từ bên dưới tảng đá lớn giống như một dòng sông lớn màu đen, rất nhanh đã lao về hướng Ngọc Kinh.

Ngọc Kinh vội vàng quay người chạy về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm ra lệnh, Chú Ngữ nâng súng chống tăng, bắn một pháo về phía sau lưng Ngọc Kinh.

Bùm!

Ánh sáng màu trắng nổ tung sau lưng Ngọc Kinh, lập tức nổ chết khá nhiều kiến Thực Ngọc, trong đầu Hàn Sâm không ngừng vang lên âm thanh săn giết kiến Thực Ngọc cấp Tử Tước, còn nhận được nhắc nhở của thú hồn.

Trước đây Hàn Sâm đã từng tiếp xúc qua thú hồn loại kiến, bình thường đều là loại áo giáp, nhưng thú hồn kiến Thực Ngọc lại là loại sủng vật, điều này khiến cho Hàn Sâm hơi thất vọng.

Bởi vì thú hồn loại sủng vật khá là phiên phức, cần phải nuôi nấng đến trạng thái chiến đấu mới dùng được, hơn nữa bây giờ Hàn Sâm cũng không thiếu loại sủng vật cấp thấp này.

Kiến Thực Ngọc có thể phun ra một loại khí thể có tính ăn mòn, có điều cự ly phun ra khá ngắn, sức mạnh của hệ khí thể lại khá chậm, không đợi mấy con kiến Thực Ngọc này tới gần, Chú Ngữ đã bắn hai phát, nổ chết rất nhiều kiến Thực Ngọc.

Đột nhiên, có một vài bóng dáng màu vàng nhạt bay ra từ trong tảng đá lớn, những con kiến Thực Ngọc đó to gấp đôi những con kiến Thực Ngọc bình thường, trên lưng còn mọc thêm đôi cánh kiến, cơ thể chúng hiện lên một màu vàng kim nhàn nhạt.

Vừa mới bay ra, chúng đã hóa thành một đường tàn ảnh lao về phía Ngọc Kinh với tốc độ rất nhanh.

“Hàn huynh đệ, mau cứu ta với!” Ngọc Kinh vừa chạy vừa hét lớn với Hàn Sâm.

Mắt thấy bảy tám con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước đã sắp đuổi kịp Ngọc Kinh, súng chống tăng của Chú Ngữ lại quá chậm, mặc dù giết chết không ít kiến Thực Ngọc cấp Tử Tước, nhưng càng nhiều kiến Thực Ngọc cấp Tử Tước không sợ chết lao tới.

“Chú Ngữ.” Hàn Sâm tâm niệm vừa động, Chú Ngữ hạ súng chống tăng trên vai xuống, lập tức đổi thành một khẩu súng bắn tỉa.

Chú Ngữ nâng khẩu súng bắn tỉa, nhắm vào trên đầu Ngọc Kinh bóp cò, lập tức một tử tước phát sát phóng ra ngoài, bắn thẳng vào người một con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước.

Sức mạnh to lớn đó ngay tức khắc đánh cho con kiến Thực Ngọc kia cánh kiến rách mướp giáp xác vỡ vụn, trực tiếp rơi từ trên không trung xuống.

“Săn giết kiến Ngọc Thực cấp Bá Tước, phát hiện gen dị chủng.”

Trong đầu Hàn Sâm vang lên lời nhắc nhở, Ngọc Kinh ở đằng kia vừa chạy vừa phấn khích hét lên: “Bà mẹ nó, Hàn huynh đệ, võ trang gen này của ngươi đúng là quá đỉnh, nhanh lên, bắn thêm vài phát nữa, giết chết hết bọn chúng đi.”

Nhưng Chú Ngữ đợi một giây sau mới nâng súng bắn tỉa lên, đáng tiếc phát bắn này lại bắn hụt, không thể bắn trúng con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước đang phi hành.

Giọng nói phấn khích của Ngọc Kinh đột nhiên thay đổi thành tiếng khóc nghẹn: “Đại ca, ngươi bắn chuẩn một chút đi.”

Thấy Ngọc Kinh đã chạy đến gần, hai tay Chú Ngữ tách ra, súng bắn tỉa biến thành hai khẩu súng lục ổ xoay Chú và Ngữ, bắn liên tục vào không trung.

Chỉ nghe thấy một tràng tiếng nổ đoàng đoàng loạn xạ, mặc dù tốn rất nhiều đạn, nhưng vẫn bắn trúng hai con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước, chỉ có điều lực xuyên thấu và sức công phá của súng lục lại không bằng súng bắn tỉa, đạn bắn xuyên qua tạo nên một cái lỗ nhỏ trên lớp vỏ của con kiến Thực Ngọc, nhưng không thể lấy mạng nó.

“Chú Ngữ!” Hàn Sâm gọi một tiếng, Chú Ngữ lập tức lao về phía Hàn Sâm, người biến thành hai khẩu súng lục ổ xoay trên không trung rồi rơi vào tay Hàn Sâm.

Khẩu Chú trên tay trái Hàn Sâm, khẩu Ngữ trên tay phải, hai tay cùng lúc bắn vào không trung, từng viên tử tước bay ra khỏi nòng súng theo một đường quỹ đạo kỳ diệu.

Chỉ nghe thấy một hồi tiếng súng nổ đoàng đoàng, Hàn Sâm tổng cộng bắn ra bảy viên đạn, bảy viên đạn gần như bắn trúng mục tiêu cùng một lúc, bảy con kiến Thực Ngọc gần như trúng đạn cùng một lúc.

Đạn do Hàn Sâm bắn ra uy lực cũng không kém gì của Chú Ngữ, nhưng có một điểm khác biệt. Đạn do Chú Ngữ bắn ra là sức mạnh vật ngữ gen thuần túy, mà khi Hàn Sâm sử dụng Chú Ngữ hình súng, lại có thể phụ thêm thuật gen của mình ở trên viên đạn.

Sau khi nghe bảy tiếng súng vang, trên cơ thể mỗi con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước đều để lại một lỗ đạn, đối với chúng nó chưa tính là vết thương chí mạng, vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Nhưng đột nhiên bọn chúng lại giống như một chiếc máy bay mất kiểm soát, một đầu cắm xuống đất và không thể bay lên được nữa, trên thân bọn chúng còn in một quang phù hình con rùa.

Hàn Sâm đã thêm Ô Quy thuật vào trong đạn, cấm năng lực phi hành của bọn chúng, đồng thời giảm bớt tốc độ của bọn chúng

Hai khẩu súng của Hàn Sâm điên cuồng bắn vào một con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước đang bò trên mặt đất, chỉ thấy lớp vỏ vỡ vụn, máu bắn tung tóe, trong nháy mắt đã đánh con kiến Thực Ngọc đó thành tổ ong vò vẽ.

“Săn giết kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước, phát hiện gen dị chủng.” “Bắn… Bắn chết nó…” Ngọc Kinh hét lên với vẻ mặt phấn khích.

Những con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước đó đã mất khả năng bay, tốc độ cũng chậm lại rất nhiều, chúng không còn là mối đe dọa đối với Ngọc Kinh nữa.

Hàn Sâm vừa lui vừa bắn, điên cuồng bóp cò, loại khoái cảm xạ kích đó khi dùng đao kiếm không cách nào hưởng thủ được.

Hàn Sâm vừa bắn nát thêm một con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước thì nghe thấy một tiếng vù, một con kiến Thực Ngọc kỳ lạ, toàn thân đen xì, trên lớp vỏ có rất nhiều ký hiệu màu vàng kim lao ra từ tảng đá lớn.

Con kiến Thực Ngọc đó xem ra nhỏ hơn một chút so với con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước, nhưng khí tức trên người nó đáng sợ hơn rất nhiều, đôi cánh tựa như kim tuyến vừa dang ra đã bay đến trước mặt Hàn Sâm, đồng thời những móng vuốt như dao găm mang theo từng đường ánh vàng vồ lấy Hàn Sâm.

Trước người Hàn Sâm ánh vàng đan chéo khắp nơi giống như từng đường ánh đao.

Cơ thể Hàn Sâm nhanh chóng chớp động, né tránh những đường ánh vàng như ánh đao đó, đồng thời hai súng liên tục bắn ra, nhưng tốc độ của kiến Ngọc Thực Vương thật sự rất nhanh, nó thế mà tránh được tất cả các viên đạn.

Kiến Vương thân ở trên không trung, phát ra tiếng kêu chít chít thảm thiết, các ký hiệu màu vàng kim trên vỏ và cánh phát sát rực rỡ, sức mạnh và tốc độ tăng vọt, lại điên cuồng lao về phía Hàn Sâm.

“Mau đi đi, thực lực của con Kiến Vương đột biến này không hề yếu hơn dị chủng cấp Hầu Tước, chúng ta không… phải… đối… thủ…” Chưa dứt lời, Ngọc Kinh đã nhìn thấy Hàn Sâm rút đao ra, hóa thành một cái bóng mờ nhạt lao về phía Kiến Vương.

Đạn không thể theo kịp tốc độ của Kiến Vương, nhưng giày Tuyệt Nha Thố lại có thể, thân hình Hàn Sâm xuyên qua từng đường móng vuốt vàng kim nhọn hoắt, Quỷ Nha đao chém thẳng lên người Kiến Vương, trực tiếp chém ra một vết thương dài cả mét trên lớp vỏ của nó, máu tươi lập tức chảy ra, một làn khói đen tím bốc lên từ vết thương.

Hết chương 1980.

Chương 1981. Giết Kiến Vương

Không cần Hàn Sâm tiếp tục ra tay, chỉ nhìn thấy làn khói tím đen lan nhanh trên người Kiến Vương, xé rách vết thương, máu tươi tuôn ra như nước lũ vỡ đê.

Hàn Sâm lười chờ đợi thêm nữa, lại vung ra một đao, chém đứt đầu đầu con Kiến Vương đang bị trọng thương.

"Săn giết Kiến Vương Thực Ngọc dị chủng đột biến cấp Bá Tước, phát hiện gen dị chủng đột biến."

Một giọng nói vang lên trong đầu khiến Hàn Sâm vui mừng trong lòng: "Quả nhiên là dị chủng đột biến."

Bị kích thích bởi cái chết của Kiến Vương, đàn kiến Thực Ngọc không những không rút lui mà còn điên cuồng phát động đột kích hình thức tự sát về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm làm cho Chú Ngữ khôi phục về hình dạng con người, liên tục oanh kích đạn tên lửa, bản thân hắn cũng dùng đao đi săn giết toàn bộ kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước.

Cuối cùng, sau khi bỏ lại rất nhiều xác chết, đàn kiến vẫn là rút về tổ kiến dưới tảng đá lớn.

Hàn Sâm cũng không tiếp tục đuổi giết, chỉ thu lại xác của Kiến Vương và tám con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước, còn nhặt được không ít gen dị chủng cấp Tử Tước.

Ngọc Kinh thấy Hàn Sâm nhặt tất cả gen dị chủng, tâm trạng khá phiền muộn, đành phải tự an ủi: "Cũng may còn có thể lấy một nửa quả Ngọc Tương, tên này thật đáng sợ, không hề giống với hình ảnh Hàn Sâm yếu đuối, cần người cõng vào Trấn Thiên Cung trong lời đôi, tin đồn thực sự tai hại, sớm biết như thế ta đã tranh thủ chia một chút rồi."

Trên cây quả Ngọc Tương có mười mấy quả Ngọc Tương, Hàn Sâm và Ngọc Kinh mỗi người chia nhau một nửa, Hàn Sâm lấy bảy quả Ngọc Tương, sẵn tiện nghe ngóng tác dụng của quả Ngọc Tương từ Ngọc Kinh.

“Hàn huynh đệ, chúng ta tiếp tục hợp tác săn giết dị chủng tại động Huyền Nguyên được không? Chiến lợi phẩm đoạt được sẽ chia sáu bốn, ngươi sáu, ta bốn… Đừng đi… Chia bảy ba cũng được… tám hai… tám hai… Ngươi suy nghĩ lại đi…”

Hàn Sâm không tiếp tục săn bắn ở động Huyền Nguyên nữa, mang †heo thu hoạch của mình rời khỏi động Huyền Nguyên, cưỡi hạc không chân trở về đảo nhỏ của mình.

Bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng nghiên cứu ra rốt cuộc gen đột biến có tác dụng gì, không có tâm trạng tiếp tục săn giết dị chủng nữa.

Ném vài cái xác con kiến Thực Ngọc cấp Tử Tước cho hạc không chân, gen dị chủng bên trong cũng không bị moi ra, xem như thêm đồ ăn cho nó.

Hạc không chân vui mừng há to miệng nuốt chửng một con kiến Thực Ngọc, vừa nuốt vừa kêu về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm trở về nhà đá, đổ hết những cái xác bên trong túi ra, sau đó dùng dao rạch xác Kiến Vương, đào ra một miếng thịt trong suốt như ngọc từ trong đó.

Miếng thịt đó óng ánh long lanh, tươi ngon như thịt tôm sông, chỉ khác là bên trong có một tia ánh vàng đang chuyển động, nhìn kỹ ánh vàng lại có hình dáng giống như Kiến Vương.

“Gen Bá Tước không đủ, không cách nào luyện hóa gen dị chủng đột biến.”

Cầm gen dị chủng của Kiến Vương, trong đầu Hàn Sâm lại hiện lên lời nhắc nhở giống như lần trước.

“Ta có chín điểm gen Bá Tước, ở đây còn có tám con kiến Thực Ngọc cấp Bá Tước, không biết có đủ hay không.” Hàn Sâm dùng dao rạch và moi gen dị chủng từ xác tám con kiến Ngọc Thực ra.

Phần còn lại, kể cả xác của Kiến Vương đều đem vứt cho hạc không chân làm thức ăn.

Bây giờ chỉ có Phao Phao đi theo Hà Sâm, không còn thứ gì khác để đút cho nó ăn.

Mặc dù vừa có được một con thú hồn sủng vật cấp Bá Tước bình thường và bảy tám con thú hồn sủng vật cấp Tử Tước, nhưng Hàn Sâm hoàn toàn không có tâm trạng cho chúng ăn.

Nếu ở Trấn Thiên Cung tùy tiện cho sủng vật ăn sẽ rất dễ bị phát hiện, đến lúc đó rất khó để giải thích.

Gen dị chủng của kiến Ngọc Thực là một miếng thịt to bằng nắm đấm, Hàn Sâm cũng không vội, đợi sau khi chúng phân giải thay đổi xong, có thể trực tiếp làm thành thịt nướng, nướng dầu tí tách, rưới lên một ít muối và ớt, mùi vị có thể còn ngon hơn nhiều so với xiêng thịt dê nướng.

“Gen Bá Tước +1.”

Sau khi ăn một miếng thịt kiến, Hàn Sâm cảm thấy các tế bào trong cơ thể đều như sôi sục lên, tràn đầy khí lực, giống như có thể một đêm mười lần mà không ngừng nghỉ.

Sau khi ăn liên tiếp bốn miếng, Hàn Sâm cảm thấy bụng hơi trướng lên, thịt kiến vẫn rất là căng bụng.

Không muốn đợi thêm nữa, Hàn Sâm sử dụng thuật Thôn Phệ, nhanh chóng tiêu hóa thịt kiến trong bụng, sau đó ăn hết tám miếng thịt kiến.

Gen Bá Tước đã tăng lên 17 điểm, nhưng khi cầm gen đột biến Kiến Vương, vẫn nhắc nhở gen Bá Tước chưa đủ.

“Rốt cuộc phải cần bao nhiêu gen Bá Tước? Cũng không nói một con số chính xác.” Hàn Sâm có hơi phiền muộn, nhưng cũng sắp đến lúc Bạch Ngọc Kinh mở ra rồi, Hàn Sâm cũng không có thời gian đến động Huyền Nguyên nữa, chỉ có thể đợi ra khỏi Bạch Ngọc kinh rồi tính tiếp.

Vào Bạch Ngọc Kinh tu luyện vẫn là hạng nhất, Hàn Sâm còn có ba loại thuật gen đang đợi nâng lên cấp Bá Tước, Bạch Ngọc Kinh rất quan trọng với Hàn Sâm, đây cũng là mục đích chính Isa đưa hắn đến.

Chẳng qua Isa là vì muốn vật ngữ gen của Hàn Sâm tiến hóa lên cấp Bá Tước, điều này Hàn Sâm đã làm được.

“Hàn Sâm… Ngươi ở đâu…” Vào ngày Bạch Ngọc Kinh được mở, khi vẫn chưa thức dậy, Hàn Sâm nghe thấy ở bên ngoài có tiếng ai đó gọi mình.

Nghe giọng Hàn Sâm đã biết ngay đó là Vân Tố Y, hắn trả lời một tiếng rồi đứng dậy rửa mặt, vừa mới mở cửa đã nhìn thấy Vân Tố Y trong bộ váy trắng đang đứng mỉm cười ở cửa, đôi chân thon dài đẹp đế mượt mà rất bắt mắt.

“Hôm nay là ngày Bạch Ngọc Kinh mở, chúng ta cùng nhau đi đi?” Vân Tố Y chớp mắt nói với Hàn Sâm.

“Được!” Hàn Sâm đáp lại, chuẩn bị gọi hạc không chân đang ngủ dưới gốc cây cổ thụ dậy.

“Ngồi hổ cánh ngọc của ta đi, sẽ bay nhanh hơn một chút.” Vân Tố Y nói.

“Được.” Hàn Sâm gật đầu, cũng không gọi hạc không chân nữa.

Vân Tố Y ngồi ở phía trước, Hàn Sâm ngồi ở phía sau, hổ cánh ngọc phi lên trời bay về phía Bạch Ngọc Kinh.

“Hàn Sâm, ngươi là đệtử của Đao Phong Nữ Hoàng, nhất định rất am hiểu đao pháp. Gần đây ta có luyện một bộ đao pháp, nhưng cho dù luyện như thế nào cũng cảm thấy có gì đó không đúng, nếu ngươi có thời gian, có thể chỉ điểm cho ta được không?” Vân Tố Y quay người lại, đôi mắt đẹp nhìn Hàn Sâm, hỏi với nụ cười yêu kiều.

“Chỉ điểm thì không dám nhận, học hỏi giúp đỡ lẫn nhau.” Hàn Sâm nói.

“Cứ quyết định như vậy đi, đợi sau khi Bạch Ngọc Kinh đóng lại, ta sẽ đón ngươi đến chỗ của ta.” Vân Tố Y lập tức nở nụ cười, dịu dàng nói.

Hàn Sâm và Vân Tố Y cùng nhau đến Bạch Ngọc Lâu, khi lên tầng thứ tư hắn mới tách khỏi Vân Tố Y. Lúc sắp chia tay, Vân Tố Y còn nói sẽ ở đây đợi hắn.

Lần này Hàn Sâm không lên tầng bảy, mà dừng lại ở tầng thứ sáu, dự tính ở đây tu hành.

Bởi vì trong tình huống không sử dụng thuật Thạch Hóa, hắn cũng không biết cơ thể mình có thể chịu được ngọc khí ở tầng thứ bảy hay không, hăng quá hóa dở, hiện tại hắn đang tu hành chứ không phải đột phá, thích hợp với hắn mới là thứ tốt nhất.

Chỉ là đệ tử Trấn Thiên Cung tập trung nhiều nhất ở tầng thứ sáu, chẳng mấy chốc tầng sáu sẽ chật kín người, xung quanh đều có người.

"Hàn huynh đệ, ngươi cũng ở đây sao!" Ngọc Kinh thế mà cũng ở đây, nhanh chóng chen đến, ngồi xuống bên cạnh Hàn Sâm.

Hết chương 1981.

Chương 1982. Dị tượng Ngọc Lâu

Hàn Sâm rất muốn yên tĩnh nhưng ở một nơi như thế này, hắn hoàn toàn không có sự lựa chọn nào khác, khắp chốn đều có đệ tử Trấn Thiên Cung.

Cũng may Ngọc Kinh không nhắc lại chuyện hợp tác đi giết dị chủng, thấp giọng hỏi: "Người anh em, chắc ngươi sẽ tham gia kỳ thi cuối kỳ của Trấn Thiên Cung đúng không?"

"Kỳ thi nào cơ?" Trong lòng Hàn Sâm hơi nghỉ ngờ. Có phải lên cấp ba đâu mà sao lại còn có cả kỳ thi cuối kỳ vậy?

"Chính là sát hạch mỗi năm một lần đó. Tuy không có hình phạt gì nhưng nếu biểu hiện xuất sắc thì không chỉ được trưởng lão thậm chí là cung chủ coi trọng mà lọt vào được top ba còn nhận được phần thưởng phong phú. Những ngoại tộc như các ngươi nếu có được biểu hiện tốt trong kỳ thi nói không chừng còn có thể được trưởng lão đặc cách thu làm đệ tử. Tất nhiên ngươi là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong rồi, không còn bái làm đệ tử của trưởng lão nữa nhưng phần thưởng của top ba cũng rất tốt."

“Không biết là có những phần thưởng gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Top ba đều nhận được dị bảo. Nếu được hạng nhất còn được phép đi vào Lang Hoàn Các chọn một môn thuật gen, đây là lợi ích rất lớn.” Kinh Ngọc nói.

Hàn Sâm nghe xong lại cảm thấy không có hứng thú gì, thuật gen của hắn còn chưa luyện xong hết đâu. Nên dù thuật gen của Trấn Thiên Cung có lợi hại hơn nữa thì hắn cũng không có thời gian tu luyện.

Ngọc Kinh cũng nhìn ra bộ dạng không có hứng thú của Hàn Sâm, nhìn xung quanh một chút sau đó hạ giọng nói với Hàn Sâm: “Người anh em nè, nếu ngươi rảnh rỗi thì ta muốn tìm thời gian nói chuyện riêng với ngươi về kỳ thi cuối kỳ, có lẽ chúng ta có thể hợp tác.”

Hàn Sâm nhìn Ngọc Kinh, thấy Ngọc Kinh ra hiệu đừng nói chuyện. Nên Hàn Sâm biết có lẽ chuyện hợp tác hắn nói sợ rằng có ẩn tình bên trong, không thể để cho người ngoài nghe được.

Sau đó Ngọc Kinh lại tán ngẫu vài câu với Hàn Sâm, không nhắc lại chuyện về kỳ thi cuối kỳ nữa. Bạch Ngọc Kinh nhanh chóng mở ra, ngọc khí từ trên tường ngọc tản ra ngoài, tất cả mọi người bắt đầu luyện hóa ngọc khí.

Hàn Sâm nghĩ ngợi, đầu tiên dùng thuật “Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt” để hấp thu ngọc khí, dù gì thì trong tên cũng có một chữ ngọc, nói không chừng sẽ có độ phù hợp nhất định.

Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt vừa khởi động lập tức làm cho ngọc khí nhập vào cơ thể Hàn Sâm đều chuyển động. Những ngọc khí này được Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt nhanh chóng tinh luyện hấp thu, tốc độ hấp †hu còn nhanh hơn cả lúc Hàn Sâm sử dụng “Vật Ngữ Gen’.

“Đù! Có hiệu quả thật hả?” Vừa rồi Hàn Sâm cũng chỉ tùy tiện nói vậy thôi, không ngờ giữa hai thứ này thật sự có quan hệ gì đó, vậy là lại có hiệu quả như vậy.

Hàn Sâm chợt nảy ra suy nghĩ, chuyển sang dùng “Động Huyền Kinh” cùng với “Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh” lần lượt hấp thụ ngọc khí, cuối cùng

phát hiện tốc độ luyện hóa ngọc khí chậm hơn "Vật Ngữ Gen" không ít, hoàn toàn không thể so với "Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt".

"Xem ra đã định sẵn là ta phải tu luyện "Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt" trước rồi." Hàn Sâm không lãng phí thời gian nữa, toàn tâm toàn ý tu luyện "Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt", dùng nó để hấp thụ ngọc khí thúc đẩy bản thân tiến hóa.

Ngọc khí rất mãnh liệt nhưng có quá nhiều tạp chất, tốc độ hấp thu của Hàn Sâm đã được coi là rất nhanh nhưng sau một lần ngọc khí phun trào, tiến bộ cũng không quá rõ rệt, kém hơn trực tiếp hấp thụ Tinh Hải Hằng Sa không biết bao nhiêu lần.

Thừa dịp đợt ngọc khí thứ hai chưa bắt đầu phun trào, Hàn Sâm lên †ầng thứ bảy. "Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt" của hắn có độ phù hợp rất cao với ngọc khí nên vào tầng thứ bảy sẽ không có vấn đề gì.

Thế nhưng sau khi Hàn Sâm lên tầng thứ bảy lại không thấy Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường đâu, đến cả Phật tử Nhật Sơ cũng không có ở đây mà chỉ có một Thiên tộc trẻ tuổi, vẻ mặt cao ngạo ngồi xếp bằng trên tầng thứ bảy. Trên đầu gối hắn có một thanh Ngọc kiếm liền vỏ đặt ngay ngắn ở đó.

Thiên tộc trẻ tuổi không thèm nhìn Hàn Sâm lấy một cái mà chỉ ngồi ở chỗ kia nhắm mắt dưỡng thần, dường như là không hề hứng thú với tất cả mọi thứ ngoài thân.

Hàn Sâm cũng không phải người thích chủ động bắt chuyện nên tự mình tìm một góc ngồi xuống, yên lặng chờ đợt ngọc khí lần thứ hai phun trào.

Ngọc khí tầng bảy tinh thuần hơn tầng thứ sáu rất nhiều, càng có lợi cho Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt.

Không có ai lên tầng bảy, hoàn cảnh nơi này khiến Hàn Sâm rất hài lòng, hơn tầng thứ sáu nhiều lắm, nghĩ thâm: "Sớm biệt vậy thì từ lần đầu ngọc khí phun trào đã lên đây rồi."

Mãi mới chờ được lần ngọc khí phun trào thứ hai, Hàn Sâm lập tức vận chuyển Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, hấp thụ ngọc khí tràn ra ngoài.

Quả nhiên ngọc khí tầng thứ bảy tinh thuần hơn tầng thứ sáu rất nhiều. Hàn Sâm chỉ cảm thấy từng luồng ngọc khí tràn vào trong cơ thể, sau khi được thuật Băng Cơ Ngọc Cốt chuyển hóa dung nhập vào trong máu thịt xương cốt làm cho cả người Hàn Sâm đều trở nên trong suốt lóng lánh như ngọc thạch.

Từng luồng khí tức kỳ diệu chảy vào trong xương cốt. Ngọc khí kinh khủng kia không những không để lại cảm giác rét lạnh như lần trước mà ngược lại còn có chút nóng rực, giống như trong cơ thể hắn có một lò lửa vậy, xương cốt cũng sắp bị đun chảy ra rồi.

Hàn Sâm biết đây là một loại ảo giác bởi vì ngọc khí chẳng những không áp chế sinh cơ của hắn mà còn làm cho sinh cơ ngày càng đồi dào hơn.

Hàn Sâm chuyên tâm tu luyện Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt cũng không lâu lắm thì đột nhiên cảm thấy ngọc khí tràn vào trở nên khang khác, dường như càng tinh thuần hơn.

Ngọc khí trở nên tinh thuần là chuyện tốt. Hàn Sâm cũng không nghĩ nhiều, vẫn tự mình vận chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Cốt.

Thế nhưng trong tầng thứ bảy, trên tường ngọc vốn bóng loáng như gương lại dần dần hiện lên những hình ảnh kỳ dị.

Mặt trời, mặt trăng và những vì sao hiện lên trên tường ngọc, lại có ngọn tháp trấn áp xương trắng, kiếm khí như cầu vồng xuyên mây, tướng mạo Thánh Quân tựa thần linh xuất hiện trên trời sao.

Từng tòa Ngọc Lâu đột nhiên mọc lên từ trên mặt đất, giống như chiếc thang bắc lên Thiên giới.

Giữa mây mù dường như có từng tòa thành trì thần bí xuất hiện nhưng nó quá bí ẩn, không thể thấy rõ được hình dáng chân thật.

Đủ loại dị tượng không ngừng diễn hóa trên tường ngọc. Mỗi lần diễn hóa ra một dị tượng, ngọc khí trên tầng bảy lại càng tinh thuần hơn.

Thanh niên Thiên tộc cao ngạo kia hơi hé mắt, trong mắt bắn ra tinh quang kỳ lạ. Hắn nhìn dị tượng đang diễn hóa trên tường ngọc, tỏ vẻ ngạc nhiên.

Theo từng dị tượng diễn hóa trên tường ngọc, thành trì ẩn trong đám mây càng hiện lên rõ ràng hơn. Mà những bóng dáng Thánh Quân kia đều quỳ lạy về phía thành trì.

Một bước một bái, mười bước khấu đầu, giống như là tín đồ trung thành đang đi về phía Thánh Địa trong lòng mình.

Khi thanh niên cao ngạo chứng kiến tòa thành cổ trên tường ngọc hoàn toàn hiện ra, sau đó lại có một tòa nối tiếp một tòa thành cổ từ †rong mây mù dần xuất thế, cuối cùng nét mặt cũng rung động.

“Năm thành.” Tinh quang trong mắt thanh niên cao ngạo tản ra mãnh liệt, hắn nhìn chằm chằm năm tòa thành cổ thần bí đang dần hiện lên trên tường ngọc.

Rất nhiều Thánh Quân lễ bái trước thành cổ nhưng không ai có thể tiến vào trong thành nửa bước. Cũng không biết xảy ra chuyện gì mà rất nhiều Thánh Quân dần tiêu vong trước thành cổ, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Năm tòa thành cổ vẫn đóng chặt cổng, dường như đã tồn tại từ cổ chí kim.

Hết chương 1982.

Chương 1983. Thiên chỉ hạ

Hàn Sâm cảm giác ngọc khí ngày càng tinh thuần làm Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của hắn tiến bộ thần tốc.

Đáng tiếc là thời gian ngọc khí phun trào quá ngắn. Sau khi ngọc khí †iêu tán, Hàn Sâm vẫn có cảm giác chưa thỏa mãn.

“Ngươi tên là gì?” Hàn Sâm vừa mở mắt đã nhìn thấy thanh niên cao ngạo kia đang nhìn chằm chằm hắn, giọng nói hơi lạnh lùng.

“Hàn Sâm, các hạ là vị nào? Có chuyện gì không?” Hàn Sâm hỏi.

“Kỳ thi cuối kỳ năm nay ngươi có tham gia không?” Thanh niên không trả lời Hàn Sâm mà hỏi ngược lại một câu.

Hàn Sâm cảm thấy tên này lạ lùng thật đấy, bèn thuận miệng đáp một câu: “Không chắc lắm, có lẽ sẽ tham gia, cũng có thể không.”

“À” Thanh niên nhìn Hàn Sâm, sau đó xoay người xuống lầu.

“Tên này bị thần kinh hay gì?” Hàn Sâm bất đắc dĩ nhún vai, cũng đi xuống dưới lầu.

Khi Hàn Sâm xuống đến tầng thứ sáu đã không nhìn thấy bóng thanh niên kia đâu nữa nhưng lại nhìn thấy Ngọc Kinh đang đứng ở tầng sáu nhìn bốn phía. Hắn vừa thấy Hàn Sâm đi xuống đã lập tức đến đón.

“Người anh em ơi, bây giờ ngươi có rảnh không? Có thể nói chuyện với †a một chút được không?” Ngọc Kinh nói.

“Hôm nay sợ là không được rồi, ta còn có một số việc. Buổi tối ngươi đến chỗ ta ở tìm ta đi.” Hàn Sâm nghĩ đến cuộc hẹn với Vân Tố Y, bèn nói với Ngọc Kinh.

“Được.” Ngọc Kinh đồng ý, đi cùng Hàn Sâm xuống lầu.

Lúc xuống tầng thứ tư, quả nhiên là Vân Tố Y đang chờ ở đó, cười tửm tỉm chạy ra.

“Thì ra là người anh em đã có hẹn với giai nhân, vậy ta đi trước một bước nhé.” Ngọc Kinh nhìn thấy Vân Tố Y thì tươi cười lên tiếng chào hỏi, sau đó bèn cáo từ.

“Sao ngươi lại ở cùng với hắn?” Vân Tố Y nhíu mày hỏi.

“Hắn có vấn đề gì sao?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi, nhìn vẻ mặt của Vân Tố Y thì hình như Ngọc Kinh không hề đơn giản.

“Tên kia lòng tham không đáy lại luôn thích chơi mấy trò đầu cơ trục lợi nên thanh danh của hắn ở Trấn Thiên Cung không tốt lắm. Nếu không phải có chuyện gì quá cần thiết thì tốt nhất là nên giữ khoảng cách nhất định với hắn.” Vân Tố Y không giấu giếm gì, vừa đi vừa kể hết chuyện của Ngọc Kinh cho Hàn Sâm nghe.

Vân Tố Y đưa Hàn Sâm đến đảo nhỏ nàng ở, chỗ ở của nàng còn lớn hơn cả hòn đảo lơ lửng mà Hàn Sâm ở. Đình đài, lầu các, hoa viên, ao nước, chỉ cần ở trong đó cũng khiến cho người ta cảm thấy hết sức thoải mái.

“Ở ngay chỗ này, phiền ngươi xem giúp ta một chút rốt cuộc bộ đao pháp này bị luyện sai chỗ nào, ta cứ có cảm giác không xuôi.” Vân Tố Y dẫn Hàn Sâm đến hoa viên ngay giữa sân, mời Hàn Sâm vào đình đá ngồi, rót trà cho hắn xong rồi mới lên tiếng.

Hàn Sâm nghĩ ngợi rồi nói: “Đầu tiên ngươi luyện đao pháp một lần cho ta xem, ta sẽ cố gắng tìm ra chỗ nào có vấn đề.”

Vân Tố Y đáp một tiếng, thân hình như cánh nhạn xuyên rừng rơi xuống một mảnh đất trống. Nàng rút một thanh hiệp đao ra rồi bắt đầu biểu diễn đao pháp của mình.

Hàn Sâm nhìn một lúc mà không nhịn được thầm nhíu mày. Bộ đao pháp này của Vân Tố Y vừa nhìn đã biết là mới luyện không lâu, đao thức còn chưa được thuần thục. Nếu nói có vấn đề gì thì điều mấu chốt chính là thiếu sự luyện tập. Bộ đao pháp này của nàng còn không được tính là đã nhập môn.

Vấn đề Hàn Sâm nhìn ra không sai. Vũ khí trước đây Vân Tố Y dùng không phải là đao nên rất ít luyện đao pháp. Nhưng lần này để có chủ đề chung với Hàn Sâm nên mới luyện một môn đao pháp như vậy, xem như là một cái cớ.

Nhưng Vân Tố Y cũng không phải tùy tiện luyện một bộ đao pháp để lừa Hàn Sâm, như thế thì có vẻ như quá mất tự nhiên.

Bộ đao pháp Vân Tố Y chọn tên là “Thiên Chi Hạ”, do một vị tiền bối vô cùng am hiểu đao pháp của Trấn Thiên Cung sáng tạo ra. Vị tiền bối đó vốn

là muốn sáng tạo ra một bộ đao pháp trấn cung nhưng đến cuối cùng đao pháp này vẫn có bảy vấn đề nhỏ, làm thế nào cũng không tìm được phương án giải quyết hoàn mỹ cho nên vị tiền bối kia mới đặt tên cho nó là "Thiên Chi Hạ", ý là bộ đao pháp này vẫn chưa đạt đến cảnh giới Thiên Đao.

Về sau, Trấn Thiên Cung có rất nhiều thiên tài cùng nhau tiến hành cải tiến đao pháp Thiên Chi Hạ, dần dần hoàn thiện bộ đao pháp này. Bảy vấn đề nhỏ kia được những đệ tử Trấn Thiên Cung tài hoa hơn người giải quyết nhưng đến nay vẫn còn một vấn đề nhỏ không cách nào giải quyết, khiến cho bộ đao pháp này không thể đạt tới cảnh giới trấn cung.

Vân Tố Y chọn bộ đao pháp này là vì hy vọng Hàn Sâm có thể nhìn ra vấn đề nhưng lại không giải quyết được nó. Như thế thì sau này nàng mới có thê mượn lý do này tiếp cận Hàn Sâm, nếu không nàng cũng không tiện chủ động đi gặp Hàn Sâm quá nhiều.

Hàn Sâm nhìn ra được Vân Tố Y mới luyện không lâu nhưng nhìn một lúc vẫn bị đao pháp này hấp dẫn. Bộ đao pháp này thật sự vô cùng huyền diệu, là một phong cách hoàn toàn khác biệt với Nha Đao.

Hàn Sâm vốn cho rằng bộ đao pháp này có thể sánh với Nha đao nhưng khi Vân Tố Y luyện lại giống như có chút vấn đề gì đó, thế nên mới làm cho uy lực của đao pháp kém đi một chút như thế.

Nhưng chỉ kém một chút như vậy cũng đã làm cảnh giới của đao pháp này bị chênh lệch đi rất nhiều. Dù sao thì cao thủ tranh đấu chỉ so hơn kém trong gang tấc , một chút xíu chênh lệch cũng rất trí mạng.

"Hàn Sâm, ngươi xem rốt cuộc thì đao pháp này của ta có vấn đề chỗ nào? Ta cứ thấy không đúng lắm." Vân Tố Y diễn luyện xong một lần đã hạ xuống đình đá, dáng vẻ yêu kiều nhìn Hàn Sâm nói.

Bởi vì đao pháp Thiên Chi Hạ vẫn chưa hoàn thiện nên Trấn Thiên Cung cũng không lấy ra cho đệ tử bình thường luyện. Những người biết rõ Đao pháp Thiên Chi Hạ cũng chỉ có một số người đứng đầu, Vân Tố Y ỷ vào việc Hàn Sâm không biết đao pháp này cho nên mới dám làm như thế.

Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, nếu đao pháp này thật sự hoàn thiện thì đẳng cấp của nó cũng không phải là thứ đệ tử bình thường có †ư cách tu luyện, nhiều nhất cũng chỉ được nghe qua cái tên mà thôi.

Nhưng Hàn Sâm lại không nghĩ nhiều như vậy mà chỉ cho là Vân Tố Y luyện sai nên mới xảy ra tình trạng như vậy. Hắn hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề là ở bản thân đao pháp.

"Bộ đao pháp này quá huyền ảo, ta khó có thể nhìn rõ được trong phút chốc. Ngươi có thể luyện thêm một lần cho ta xem được không?" Hàn Sâm không mở lời nói muốn xem đao phổ.

Đao pháp này không hề thua kém Nha đao, e rằng không phải bất cứ đệ tử nào của Trấn Thiên Cung cũng có cơ hội tu luyện chứ nói gì đến một người ngoài như hắn. Vậy nên Hàn Sâm chỉ có thể để cho Vân Tố Y luyện thêm một lần cho hắn xem.

Vân Tố Y vui vẻ đồng ý, lại luyện Đao pháp Thiên Chi Hạ thêm một lần nữa.

"Đúng là có chút vấn đề nhưng trong thời gian ngắn ta không thể nghĩ thông được, đợi ta trở về từ từ suy nghĩ thử xem." Bản thân Hàn Sâm cũng không một lòng luyện đao nên không được coi là đại tông sư đao pháp chân chính. Hàn Sâm không dám cam đoan có thể giải quyết tất cả vấn đề và cũng không dám bảo đảm gì hết.

Nhưng kỹ pháp trong thiên hạ đều có chỗ giống nhau, kiến thức và cảnh giới của bản thân Hàn Sâm cũng đầy đủ cho nên vẫn muốn thử một lần. Điều này cũng có lợi đối với đao pháp tu vi của hắn.

Dù sao thì bây giờ hắn hay dùng nhất chính là đao pháp, lại còn có một thanh đao khí cấp Vương là Quỷ Nha Đao nên Hàn Sâm cũng muốn bỏ ra chút công sức trên phương diện đao pháp.

"Vậy thì đành làm phiền ngươi rồi." Vân Tố Y cười tủm tìm đưa Hàn Sâm trở về, trong lòng đã ra quyết định sau này sẽ lấy cớ thảo luận đao pháp để tìm Hàn Sâm, vậy là có thể đến gần hắn hơn một chút.

“Tố Y, ngươi đi làm gì thế?” Vân Tố Y tiên Hàn Sâm xong, vừa về đến nhà đã thấy Vân Tố Thường mặc một thân áo trắng đứng trong hoa viên nhà nàng.

“Không làm gì cả, chỉ là có chút vấn đề muốn thỉnh giáo Hàn Sâm thôi. Thỉnh giáo xong rồi thì đưa hắn về.” Vân Tố Y tỏ vẻ thản nhiên nói.

Vân Tố Thường liếc Vân Tố Y nói: “Nếu vấn đề của Đao pháp Thiên Chi Hạ chỉ cần nhìn hai lần, đến học cũng không cần học mà có thể giải quyết thì nhiều tiền bối của Trấn Thiên Cung ta coi như là sống uổng rồi”

Đôi má Vân Tố Y lập tức đỏ ửng, dịu dàng nói: “Chị, sao ngươi lại nghe trộm chúng ta nói chuyện chứ?”

“Tố Y, đừng quên thân phận của ngươi, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, hẳn là trong lòng người cũng đã biết rõ. Hàn Sâm không phải Thiên tộc, có một số chuyện buông tay sớm mới tốt, tránh cho hại người hại mình.” Vân Tố Thường than thở nói.

Hết chương 1983.

Chương 1984. Hiểu lầm

Sau khi Hàn Sâm trở lại đảo nhỏ, hắn nhìn thấy con hạc cụt chân đang ngủ dưới gốc cây nên đã lấy một ít máu thịt bỏ vào bát thức ăn của nó, sau đó trở về phòng suy ngẫm về Đao pháp Thiên Chi Hạ.

Đao pháp Thiên Chi Hạ vô cùng phiêu dật, mỗi chiêu thức không hề nhuốm mùi khói lửa, khác hẳn với sự bá đạo và tàn nhẫn của Nha Đao.

Nhưng đao pháp này được sử ra tựa như sợi tơ tình cắt chẳng đứt gỡ càng rối thêm. Đao pháp nhìn như lơ đãng tiện tay chém xuống nhưng lại gắn kết chặt chẽ như ngàn tơ vạn mối.

Vô hình trung trói buộc đối thủ trong đó khiến đối phương như một con rối tùy ý thao túng.

Đao pháp Thiên Chi Hạ có phần tương tự với Dịch Thiên Thuật và Động Huyền Kinh nhưng vẫn có những điểm khác biệt.

Dịch Thiên Thuật chú trọng vào bố cục, Động Huyền Kinh lợi hại nhất là dự đoán, Thiên Chi Hạ lại là khống chế.

Ở dưới Thiên Đạo đều là giun dế, có thể chém dễ dàng như chém thịt cá. Ban đầu người sáng tạo đao pháp đặt cho nó cái tên Thiên Chi Hạ chẳng lẽ lại không có suy nghĩ này.

Tuy nhiên, đao pháp này có một vấn đề rất quan trọng khó mà giải quyết khiến cho sức mạnh của nó bị giảm đi rất nhiều, khó có thể thực sự làm đến mức coi thiên hạ là vô vật, trói buộc mọi thứ.

Khi Hàn Sâm nhìn thấy Vân Tố Y sử dụng đao pháp đã biết nền tảng của đao pháp này có cùng nguồn gốc với ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung.

Trên thực tế Hàn Sâm đoán không sai, ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung dùng lực Thiên Ngoại Thiên khắc xuống, bắt nguồn từ sức mạnh trong "Vô Tự Thiên Thư".

Vị tiền bối sáng tạo ra Đao pháp Thiên Chi Hạ kia cũng tu luyện "Vô Tự Thiên Thư", lấy nó làm nền tảng, lại thêm sự lĩnh ngộ và kiến thức vốn có sáng tạo ra Đao pháp Thiên Chi Hạ.

Sử dụng Đao pháp Thiên Chi Hạ không cần tu luyện "Vô Tự Thiên Thư", nếu không sáng tạo ra đao pháp này cũng vô nghĩa, dù sao cũng chẳng có mấy ai tu luyện được "Vô Tự Thiên Thư".

Nhưng cũng chính vì thế, không lấy sức mạnh của "Vô Tự Thiên Thư" làm nền tảng thì ý cảnh thao túng vạn vật của Thiên Chi Hạ sẽ thiếu trở nên khiếm khuyết, không đạt tới đỉnh cao.

Những người có thể tu luyện "Vô Tự Thiên Thư" thì không cần luyện thêm đao pháp này, còn những người không thể luyện "Vô Tự Thiên Thư" sẽ không bao giờ luyện được đao pháp này đến cảnh giới cao nhất, giống như gân gà ăn vào nhạt nhẽo nhưng bỏ thì lại tiếc.

Đó là lý do tại sao Đao pháp Thiên Chi Hạ này bị vứt bỏ đến bây giờ. Mặc dù nó đã được mấy vị tiền bối thiên tài cải tiến nhưng vẫn không cách nào giải quyết vấn đề nan giải nhất này.

Nếu là những vấn đề khác không chắc Hàn Sâm đã giải quyết được, dù sao trình độ đao pháp của hắn còn chưa được coi là đại tông sư.

Thế nhưng vấn đề Thiên Chi Hạ này, Hàn Sâm lại rất am hiểu.

Trước đây, trên Đường Thông Thiên hắn đã để ý cảnh Thiên Ngoại Thiên nhập vào cơ thể, có có sự lĩnh ngộ sâu sắc với ý cảnh Thiên Ngoại Thiên. Ngoài ra, hắn còn tinh thông các thuật pháp tương tự như Dịch Thiên Thuật và Động Huyền Kinh, không khó để bù đắp cho thiếu sót này.

Đáng tiếc Hàn Sâm chỉ xem Đao pháp Thiên Chi Hạ hai lần, trong tay không có đao phổ, hắn không thể tự nhiên mà học được đao pháp, nói gì đến sửa chữa khuyết điểm kia.

Sau khi suy nghĩ thông suốt về tất cả những điều này, Hàn Sâm đã sử dụng máy truyền tin để liên lạc với Vân Tố Y hỏi nàng xem liệu một người ngoại tộc có thể học đao pháp Thiên Chi Hạ hay không, đáng tiếc câu trả lời nhận được lại là không.

Mặc dù là đao pháp thiếu sót nhưng có liên quan đến “Vô Tự Thiên Thư” nên không phải thứ mà ai cũng có thể học được.

Vân Tố Y có thể học được vì Đao pháp Thiên Chi Hạ là do tổ tiên của Vân gia sáng tạo ra. Nàng được học nhưng không thể truyền bá nó được.

Hàn Sâm có chút thất vọng. Lý do khiến hắn quan tâm như vậy, ngoài việc đồng ý giúp đỡ Vân Tố Y, nguyên nhân chính là vì bộ đao pháp này rất hợp với hắn nên hắn cũng muốn học.

Bây giờ không có cách nào học được Đao pháp Thiên Chi Hạ, bản thân Hàn Sâm dù thất vọng cũng chỉ đành nói xin lỗi với Vân Tố Y. Chỉ xem qua hai lần, thật sự không có cách nào bù đắp được khiếm khuyết đó.

Đến tối, Ngọc Kinh tới theo lời hẹn .

“Ngọc huynh, có chuyện cứ nói thẳng không cần ngại.” Hàn Sâm đã biết về chuyện liên quan đến Ngọc Kinh từ Vân Tố Y. Hắn không tính là ghét bỏ hay có tình cảm gì khác với Ngọc Kinh, chỉ coi như người bình thường mà đối xử.

Ngọc Kinh nhìn không thấy ai khác ở đây, nói thẳng: “Người anh em, chuyện là như thế này. Ngươi không quá quan tâm đến phần thưởng thi cuối kỳ nhưng với thực lực của ngươi, ta nghĩ ngươi muốn đạt hạng nhất cũng không thành vấn đề. Hay là ngươi giúp một chút, tặng nó cho người khác, coi như làm việc thiện tích đức, người ta sẽ báo đáp lại còn hậu hĩnh hơn phần thưởng ban đầu.”

“Ý của ngươi là kêu ta đánh một trận giả?” Hàn Sâm nghe hiểu được ý của Ngọc Kinh.

“Hì hì, đây chỉ là hỗ trợ lẫn nhau, mỗi người lấy những thứ mình cần mà

thôi.” Ngọc Kinh cười nói. Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn Ngọc Kinh đáp: “Sợ rằng chuyện ta không thể giúp được, ta chuẩn bị tham gia thi cuối kỳ.”

“Vậy à, không sao hết, nếu ngươi đổi ý, có thể tìm ta bất cứ lúc nào.” Ngọc Kinh có chút thất vọng nhưng không nói gì nữa.

Sau khi Ngọc Kinh rời đi, Hàn Sâm bấm máy truyền tin liên lạc với Vân Tố Y, hỏi: “Tố Y, Đao pháp Thiên Chi Hạ có phải ở trong Lang Hoàn Các không?”

“Có một bản sao trong Lang Hoàn Các, ngươi muốn làm gì?” Vân Tố Y ngạc nhiên hỏi.

“Nói vậy, ta chỉ cần giành được hạng nhất thi cuối kỳ là có thể chọn Thiên Chi Hạ làm phần thưởng đúng không?” Hàn Sâm lại hỏi.

ư”

“Đúng là như thế” Vân Tố Y nói, dường như nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng đỏ bừng lên.

“Ta biết rồi, cứ thế đã nhé.” Hàn Sâm ngắt máy, xác định suy nghĩ lúc trước của hắn, dự định tham gia thi cuối kỳ thử xem có thể giành được hạng nhất hay không. Nếu như có thể giành được hạng nhất, đến lúc đó hắn sẽ chọn Đao pháp Thiên Chi Hạ.

Vân Tố Y cầm máy truyền tin, ngồi ở đó ngẩn người, trên mặt đỏ ửng, thỉnh thoảng còn lộ ra một nụ cười ngọt ngào, thầm nghĩ : “Hắn tham gia thi cuối kỳ giành hạng nhất sau đó lấy đao pháp Thiên Chi Hạ là vì †a sao?”

Thi cuối kỳ còn gần nửa tháng nữa mà cũng phải đợi đến tuần sau Bạch Ngọc Kinh mới mở ra lần nữa. Hàn Sâm dự định tiếp tục săn giết dị chủng cấp Bá Tước để nhanh chóng thăng cấp gen và tìm hiểu xem rốt cuộc gen đột biến kia có tác dụng gì.

Hàn Sâm không đến Động Huyền Nguyên nữa, địa hình ở đó quá phức †ạp, rất nhiều Huyền Ngọc Tinh bỏ chạy vào trong đá khiến cho việc †ìm kiếm và săn bắn rất phiền phức.

Hàn Sâm tìm một tấm bản đồ Trấn Thiên Cung, xem vài nơi mà hắn có thể đến để săn giết các dị chủng, cuối cùng chọn đi đến Đảo Cổ Tiêu.

Các loài dị chủng trên Đảo Cổ Tiêu đều có tốc độ rất nhanh, hơn nữa còn có khả năng bay lượn, Bá Tước bình thường cũng không muốn đến đây, đuổi giết rất phiền phức.

Hàn Sâm không phải lo lắng nhiều như vậy. Bất kể là Giày Tuyệt Nha Thố hay là Giao Dực đều có thể cung cấp cho hắn một tốc độ cực nhanh, đuổi theo các dị chủng cấp Bá Tước hoàn toàn không thành vấn đề.

Sau khi Ngọc Kinh chắc chắn rằng Hàn Sâm sẽ tham gia kì thi cuối kỳ, trong lòng hắn lại có những ý tưởng mới.

“Trong số những người tham gia thi cuối kỳ năm nay, không có nhiều người nổi bật. Với thực lực của Hàn Sâm, dù không giành được vị trí đầu tiên thì việc lọt vào top năm cũng hoàn toàn không có vấn đề gì, điều này có thể được lợi dụng được, với danh tiếng tệ hại của hắn ở Trấn Thiên Cung, người ngoài đều không biết về thực lực của hắn, hắn có thể giúp ta kiếm được một món hời.” Ngọc Kinh rất nhanh đã có kế hoạch kĩ càng.

Hết chương 1984.

Chương 1985. Thuật gen dị chủng

Đảo Cổ Tiêu rộng gần như một đại lục, núi sông, rừng rậm, biển cả đều không thiếu. Bóng dáng Hàn Sâm vụt lóe, đuổi theo một con quái điểu đang bay trên bầu trời, một đao chặt đứt đầu quái điểu.

“Săn giết dị chủng cấp Bá Tước Phong Lâm Điểu, phát hiện gen dị chủng”

Hàn Sâm đào lấy gen dị chủng từ thi thể của Phong Lâm Điểu, nhóm một đống lửa bên cạnh, bắt đầu nghỉ ngơi ăn uống.

Con hạc cụt chân võ cánh, ngậm rất nhiều cành cây mang đến. Phao Phao nhảy tới nhảy lui trên người Hàn Sâm, sức mạnh của nó chẳng có mấy, cũng không giúp được việc gì.

“Cộng thêm con Phong Lâm Điểu này, bốn ngày nay mới giết được tám con dị chủng cấp Bá Tước. Tốc độ này cũng chẳng nhanh hơn Động Huyền Nguyên bao nhiêu.” Hàn Sâm hơi bất đắc dĩ.

Đảo Cổ Tiêu không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng của Hàn Sâm vì dị chủng ở nơi này đều là dị chủng có tốc độ rất nhanh cho nên phạm vi hoạt động riêng lẻ của bọn chúng cũng rất lớn, muốn tìm một con dị chủng cấp Bá Tước đều phải đi rất xa, khiến Hàn Sâm cảm thấy những tính toán trước đây của hắn cực kỳ thất bại.

Thưởng xác của Phong Lâm Điểu cho hạc cụt chân, Hàn Lâm cũng tự mình nấu gen dị chủng gan chim lên, mùi vị không tồi, cực kỳ thơm ngon.

“Gen Bá Tước +1.”

Sau khi ăn xong gan của con chim, gen Bá Tước của Hàn Sâm cũng đạt đến 25 điểm.

Theo thói quen lấy gen đột biến của Kiến Vương ra, mấy ngày này Hàn Sâm đã rất quen với bị việc nhắc nhở trong đầu rằng gen không đủ nên không thể luyện hóa.

Nhưng lần này trong đầu Hàn Sâm lại không hề vang lên âm thanh nhắc nhở khiến người khác không thoải mái đó.

"Lẽ nào gen Bá Tước đủ rồi?" Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, vội bỏ gen Kiến Vương đang cầm vào trong nồi rồi bắt đầu hầm.

Máu thịt của Kiến Vương vốn không thể rã đông cuối cùng cũng có dấu hiệu tan chảy trong nước sôi khiến Hàn Sâm cực kì vui mừng.

Đợi một lúc, máu thịt của Kiến Vương đã được nấu chín, Hàn Sâm ăn từng miếng một, chỉ cảm thấy từng luồng sức mạnh kỳ lạ tràn vào trong cơ thể.

Chờ đến khi Hàn Sâm ăn hết cả miếng thịt Kiến Vương lại không hề nghe thấy tiếng nhắc nhở gen tăng lên. Hắn nhìn lại tài nguyên của mình, quả nhiên vẫn là 25 điểm gen Bá Tước, không hề tăng sau khi ăn miếng thịt Kiến Vương này.

Nhưng luồng sức mạnh từ thịt Kiến Vương mà Hàn Sâm tiêu hóa lưu chuyển không ngừng trong cơ thể hắn, không hề bị luyện hóa hấp thu mà đi men theo một đường kinh mạch kỳ lạ lưu chuyển không dứt, liên tiếp mở ra những kinh mạch kỳ lạ mới, cho đến khi lường sức mạnh đó biến mất hoàn toàn.

"Thu hoạch được thuật gen dị chủng cấp Bá Tước Kiến Vương Văn."

Lúc này trong não mới vang lên một âm thanh nhắc nhở khiến Hàn Sâm kinh ngạc.

"Lẽ nào gen đột biến không phải gia tăng gen mà có thể trực tiếp chuyển hóa thành thuật gen?" Hàn Sâm nghĩ trong lòng, nhanh chóng lần theo con đường mà phần sức mạnh đó lưu chuyển ban nãy, lập tức nhìn thấy trên người toát ra một quang phù màu vàng.

Hàn Sâm đã từng nhìn thấy phù hiệu này trên người của Kiến Vương. Sau khi trên người Kiến Vương xuất hiện loại phù hiệu này thì sức mạnh và trình độ mới được nâng cao đáng kể.

Hàn Sâm thử một chút, tác dụng của Kiến Vương Văn cực kì tốt, hiệu quả buff có thể tăng sức mạnh cho một Bá Tước gần bằng với cấp Hầu Tước.

Cũng có nghĩa là Hàn Sâm không cần phải tu luyện thuật gen Kiến Vương Văn nữa, trực tiếp lên cùng cảnh giới với Kiến Vương.

Hàn Sâm cực kỳ mừng rỡ, bởi vì giống loài khác nhau nên sinh vật bình thường không thể học được thuật gen của dị chủng, đó là biểu hiện của đặc tính cơ thể dị chủng.

Cho dù Hàn Sâm sở hữu năng lực mô phỏng của Động Huyền Kinh thì hắn cũng chỉ có thể mô phỏng ra một phần tác dụng, còn một bộ phận vì cấu tạo cơ thể không giống nhau nên không thể mô phỏng được.

Cũng giống như Thuật Thôn Phệ, nếu Hàn Sâm không biến thành cơ thể của kiến, có lẽ sẽ không thể nào nhập môn được.

Hơn nữa Thuật Thôn Phệ vẫn cần Hàn Sâm tu luyện từ từ, hiện giờ chỉ cần ăn được gen đột biến là có thể học được 100% thuật gen đặc trưng của dị chủng, còn không cần phải tự mình luyện tập, đây là điều rất hiếm có được.

“Nếu như sau này giết được dị chủng đột biến cấp Vương thậm chí là cấp Thần Hóa, vậy chẳng phải có thể học được luôn thuật gen thiên phú của bọn chúng sao?” Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy thứ này thật lợi hại.

Đáng tiếc gen dị chủng đột biến của Huyền Nguyên Giao là cấp Hầu Tước, phải có một lượng gen Hầu Tước nhất định thì mới có thể luyện hóa hấp thu nên tạm thời Hàn Sâm không sử dụng được.

Cách lúc Bạch Ngọc Kinh mở ra vẫn còn khá nhiều thời gian, Hàn Sâm định tiếp tục săn giết dị chủng, một là để bổ sung gen Bá Tước, hai là xem nếu gặp được dị chủng đột biến thì có thể học được thêm một loại thuật gen thiên phú của dị chủng.

“Ngọc Kinh, ngươi thật sự không hối hận sao?” Một đám nam Thiên †ộc vây quanh Ngọc Kinh, vẻ mặt kinh ngạc.

“Tuyệt đối không nuốt lời.” Ngọc Kinh nói chắc như đinh đóng cột.

“Được, nếu ngươi đã muốn tặng tiền cho chúng ta tiêu thì chẳng lí nào chúng ta lại từ chối cả. Vậy cứ lập khế ước theo như ngươi nói đi, nếu tên Hàn Sâm đó có thể thắng mười trận liên tiếp trong kỳ thi thì xem như bọn ta thua. Nếu như giữa chừng thua một ván, vậy thì bọn ta đành phải xin lỗi rồi…” Một công tử Thiên tộc cười nói.

Một đám đệ tử Trấn Thiên Cung lập khế ước với Ngọc Kinh, có người còn cười nói: “Ngọc Kinh ơi là Ngọc Kinh, đây là ngươi tự dâng đến cửa đó, đến lúc đó đừng trách bọn ta không nể mặt ngươi.”

“Tên Hàn Sâm đó đến cả đường Thông Thiên cũng phải để người khác cõng vào, hắn có thể thắng được mười ván, trừ phi đệ tử cấp Bá Tước của Trấn Thiên Cung chúng ta chết hết rồi.”

Có người còn võ vai của Ngọc Kinh, cười híp cả mắt lại nói: “Cảm ơn nha, sau này còn có chuyện tốt như vậy nhớ phải gọi ta đến đó.”

Ngọc Kinh cũng không thèm biện bạch, chỉ tự cười khẩy trong lòng: “Có mười ván thôi mà, nhiều nhất cũng mới vào đến top một trăm, trừ phi vận may của Hàn Sâm tệ đến cực điểm, mới bắt đầu đã liên tục gặp phải đối thủ phiền toái, nếu không thì với thực lực của hắn, tiến vào top năm là còn thừa ấy chứ nói gì đến top một trăm.”

Nhưng trong lòng Ngọc Kinh vẫn không tránh khỏi chút lo lắng, bởi vì lần này đúng là chơi hơi liều. Tuy rằng hắn lấy nhỏ cược lớn, tỷ lệ lỗ rất cao nhưng nếu hắn thắng thì tài sản có thể tăng lên gấp mười mấy lần.

Còn nếu như thua thì có nghĩa là táng gia bại sản.

Vì vậy tuy Ngọc Kinh biết thực lực của Hàn Sâm rất đáng sợ nhưng vẫn khó tránh khỏi căng thẳng. Sau khi cuộc thi phân nhóm xong, hắn bèn đi xem phân nhóm của Hàn Sâm trước, xem xem đối thủ của Hàn Sâm là ai.

Nhưng vừa xem được hai lượt, Ngọc Kinh đã hóa đá ngay tại chỗ, sắc mặt thoáng cái tái nhợt đi, mặt cắt không còn giọt máu, suýt nữa thì choáng ngất đi.

Mấy vị công tử Thiên tộc đánh cược với Ngọc Kinh cũng đi qua, trên mặt là vẻ dương dương đắc ý, một người dân đầu cười híp mắt võ vai Ngọc Kinh nói: "Ngọc Kinh ơi là Ngọc Kinh, ngươi đúng là đen đủi thật đó. Quái vật Cô Trúc kia thế mà cũng tham gia cuộc thi lần này, hơn nữa lại còn là đối thủ vòng thứ sáu của Hàn Sâm, ngươi xem ta nên nói gì với ngươi mới phải đây? Mắt nhìn của ngươi kém thì cũng thôi đi, vận may lại còn tệ như vậy, đến thần tiên cũng không cứu nổi ngươi rồi. Nhớ thu dọn đồ đạc cho gọn gàng nhé, để bọn ta đỡ phải phiền hà lúc tiếp nhận."

Nói xong một đám công tử Thiên tộc cười lớn bỏ đi, chỉ còn lại Ngọc Kinh hầu như muốn đập đầu vào tường chết quách đi cho xong, mặt không còn sắc máu ngây ngốc đứng đó.

Hết chương 1985.

Chương 1986. Cô Trúc

"Tại sao lại như vậy? Tại sao Cô Trúc lại tham gia thi cuối kỳ, hắn còn cần tham gia cái này sao?" Ngọc Kinh nghĩ mãi vẫn không thông tại sao hắn lại xui xẻo như vậy.

Nếu không phải Cô Trúc mà đổi lại là bất kì đệ tử cấp Bá Tước nào, Ngọc Kinh đều cho rằng Hàn Sâm còn có cơ hội chiến một trận, chắc gì đã không mở được một đường máu, hơn nữa còn có cơ hội rất lớn.

Nhưng hai chữ Cô Trúc này, lại khiến Ngọc Kinh cảm thấy bất lực và tuyệt vọng sâu sắc.

Cô Trúc vốn là đệ tử môn hạ của Thất Tịch Trưởng Lão nhưng vì mạo phạm đến quy định của Trấn Thiên Cung, lại còn là kiểu cực kỳ nghiêm

trọng nên bị tước đi thân phận đệ tử của Trấn Thiên Cung, còn bị đẩy vào thiên lao, dùng cực hình Vạn Giới Nhất Mộng.

Tuy rằng Vạn Giới Nhất Mộng không được xem là tử hình nhưng cũng không khác biệt với án tử hình là mấy.

Cô Trúc rơi vào trong mộng cảnh bi kịch, trong mộng cảnh trải qua cuộc đời bi kịch hết kiếp này đến kiếp khác, phải trải qua cả vạn kiếp thì mới có thể tỉnh lại được.

Chưa kể những sinh vật bình thường vốn không có tuổi thọ cao như vậy để có thể trụ đến khi giấc mộng vạn kiếp kết thúc, cho dù tuổi thọ có cao đến như vậy nhưng hết lần này đến lần khác trải qua cuộc đời bi kịch trong mơ mà lần nào cũng không được chết tử tế. Sau khi nếm trải tất cả thống khổ trên đời, nếu thật sự có thể tỉnh lại, tất cả những kí ức đau thương trong vạn kiếp đều sẽ in sâu trong tâm trí hắn, dù không chết e rằng cũng sẽ biến thành kẻ điên.

Cô Trúc chịu đựng Vạn Giới Nhất Mộng trong thiên lao ngủ mười năm trời, mười năm sau tỉnh lại như một kì tích. Sau khi tỉnh lại không nói lời nào mà đi thẳng đến trước Trấn Thiên Cung, chín lạy ba quỳ khiến cho cổng Trấn Thiên Cung mở rộng ra. Cung Chủ Trấn Thiên Cung cả ngàn năm không thu nhận đệ tử lại phá lệ nhận hắn làm đệ tử bế môn, từ đó một bước lên trời mở ra một cuộc đời như hack, luyện "Vô Tự Thiên Thư", giác ngộ bí mật của năm thành mười hai lầu, trong số những người cùng trang lứa không ai có thể cạnh tranh được.

Cho dù là kỳ tài thiên phú nhận được tiên khí của Tiên Hồ như Thiên Vũ Hạc cũng thất bại thảm hại trong tay Cô Trúc, hơn nữa còn là bại dưới kiếm pháp sở trường nhất của Thiên Vũ Hạc.

Từ đó về sau, Cô Trúc cũng không hề động thủ với người khác nữa. Nhưng cho dù là cường giả cấp Bá Tước hay thậm chí là cấp Công Tước cũng không dám coi thường Cô Trúc chút nào.

Mười năm vạn kiếp, quả thật không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là hắn đã tỉnh lại như thế nào, cũng không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc hắn đã trải qua những gì.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung từng chính miệng nói, Cô Trúc có hi vọng Thần Hóa, hắn nói là có hi vọng chứ không phải là khả năng, thế mới biết hắn kỳ vọng vào Cô Trúc nhiều đến mức nào.

Nói đến từ "mạnh" này, nếu như trong con mắt của các đệ tử bình thường ở Trấn Thiên Cung có một hình mẫu đại biểu thì người bọn họ nghĩ đến đầu tiên không phải là những cường giả tiền bối kia, mà người xuất hiện đầu tiên trong đầu chính là Cô Trúc.

Với thân phận địa vị của Cô Trúc, tuy là hắn vẫn chưa thăng cấp Hầu Tước nhưng đã không còn tham gia thi cuối kỳ từ lâu rồi. Đừng nói là thi cuối kỳ, đến cả những đệ tử cấp Hầu Tước kia cũng khó khơi dậy hứng thú của hắn, căn bản sẽ không ra tay.

Các đệ tử của Trấn Thiên Cung cũng đã mấy năm không thấy Cô Trúc ra tay rồi, ai ngờ hắn lại tham gia thi cuối kỳ lần này.

Ngọc Kinh đắng hết cả miệng, thậm chí hồn vía còn suýt bay lên mây, chỉ cảm thấy chính mình đen đủi đến cực điểm. Hắn vốn tưởng rằng có thể kiếm được một mớ tiền nhưng không ngờ lại có khả năng phải táng gia bại sản.

Hàn Sâm đã ở lại Đảo Cổ Tiêu năm sáu ngày, tổng cộng săn giết được mười một con dị chủng cấp Bá Tước, tính ra cũng sắp đến ngày Bạch Ngọc Kinh mở ra, hắn bèn rời đảo Cổ Tiêu trực tiếp đến Bạch Ngọc Kinh.

Nhưng lần này sau khi hạ xuống đảo, Hàn Sâm nhìn về phía Bạch Ngọc Lâu mà cảm thấy kinh ngạc trong lòng.

Vốn hắn chỉ có thể nhìn thấy một tòa Bạch Ngọc Lâu, nhưng bây giờ từ bên này nhìn sang lại có thể nhìn được mười hai tòa Bạch Ngọc Lâu giống như một bậc thềm xếp hàng trên đảo. Ở điểm cuối tòa lầu thứ mười hai, giữa mây mù bao quanh thấp thoáng nhìn thấy năm tòa cổ thành đứng sừng sững ở giữa, tuy không thể nhìn rõ tất cả mọi thứ trong thành, nhưng lại có thể thấy rõ ràng cửa ngõ của năm tòa thành đó.

Hàn Sâm đã không còn là kẻ ngu ngơ không biết gì như lần đầu tiên đến Trấn Thiên Cung nữa, những chuyện về Bạch Ngọc Kinh hắn đã nghe

ngóng rõ ràng từ lâu rồi.

Đệ tử bình thường ở Trấn Thiên Cung ngộ ra huyền cơ trong Bạch Ngọc Lâu, có thể nhìn thấy bảy tòa Bạch Ngọc Lâu đã được xem là ngộ tính cực cao, có thể nhìn thấy mười một tòa Bạch Ngọc Lâu thì chính là thiên phú dị bẩm.

Nếu có thể nhìn thấy toàn bộ mười hai tòa lầu thì đó chính là một thế hệ kỳ tài. Nhưng nếu như đến cả năm tòa thành cũng nhìn thấy thì đó chính là tư thái tuyệt thế vạn năm khó tìm.

Trấn Thiên Cung được lập ra hàng tỉ năm nay, số người có thể nhìn thấy năm thành không vượt quá con số một trăm là có thể tưởng tượng được việc nhìn thấy năm thành khó như thế nào.

Hàn Sâm cũng không cảm thấy mình đã giác ngộ ra được huyền cơ gì, sao lại có thể thấy được năm thành mười hai lầu cơ chứ, đến chính hắn còn cảm thấy ngờ vực.

Nhưng nhớ đến lần trước lúc tu luyện trong tầng bảy Bạch Ngọc Lâu, ngọc khí đột nhiên trở nên thanh thuần cũng có thể hiểu được đại khái.

Tuy có thể nhìn được mười hai lầu ở phía sau nhưng Hàn Sâm vẫn dự định đến lầu đầu tiên hấp thu ngọc khí, đó là nơi thích hợp nhất cho cấp Bá Tước tu hành. Hàn Sâm định sẽ nâng Băng Cơ Ngọc Cốt lên cấp Bá Tước trước, rồi sau đó đi khám phá Bạch Ngọc Lâu phía sau cũng không muộn.

“Hàn Sâm, chị ta và Hạc sư huynh đều đang ở tầng bảy đợi ngươi. Bọn họ bảo ta nói với ngươi, nếu như ngươi đến, bất kể có lên tầng bảy tu

luyện hay không thì đều phải gặp bọn họ trước đã.” Lúc Hàn Sâm đến †ầng bốn, Vân Tố Y đến đón tiếp và nói, trên mặt mang theo vẻ lo lắng.

“Có chuyện gì?” Hàn Sâm nghỉ hoặc hỏi.

“Ngọc khí sắp phun ra rồi, ngươi cứ lên tầng bảy trước đã, đợi đến khi ngọc khí kết thúc, Hạc sư huynh và mọi người sẽ nói chỉ tiết cho ngươi.” Vân Tố Y nói.

“Được.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, sau đó lên tầng bảy.

Nhìn thấy bóng dáng của Hàn Sâm khuất sau ở cửa thềm, Vân Tố Y thầm thở dài trong lòng: “Ông trời thật không có mắt mà, sao cứ phải để ngươi gặp phải Cô Trúc. Cũng không biết Cô Trúc sư huynh nghĩ như thế nào nữa, huynh ấy tham gia thi cuối kỳ còn có ý nghĩa gì đâu?”

Nhưng ngay sau đó Vân Tố Y lại nghĩ: “Thôi không sao cả, tâm ý của ngươi ta cũng biết rồi, có đạt được vị trí thứ nhất lấy được đao pháp hay không đã không còn quan trọng nữa, cái này cũng không trách ngươi được.”

Hàn Sâm lên đến tầng thứ bảy, quả nhiên thấy Thiên Vũ Hạc, Vân Tố Thường và Nhật Sơ đều ở đây nhưng thanh niên cao ngạo lần trước lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Thấy Hàn Sâm đã đến, Thiên Vũ Hạc bèn gọi hắn qua, sau đó trực tiếp hỏi: “Có phải ngươi muốn tham gia thi cuối kỳ không?”

Hàn Sâm gật gật đầu: “Ta đã báo danh rồi, dự định sẽ tham gia.”

Thiên Vũ Hạc lập tức cười khổ nói: “Vậy e rằng lần này ngươi sẽ có một trận chiến khó khăn rồi.”

“Ủa có chuyện gì hả? Có nhân vật lớn nào cũng muốn tham gia thi cuối kỳ sao?” Hàn Sâm cười hỏi.

Thiên Vũ Hạc bèn kể một lượt về chuyện Cô Trúc tham gia thi cuối kỳ và những sự tích về Cô Trúc, trong đó còn có trải nghiệm hắn bị Cô Trúc đánh bại, Thiên Vũ Hạc cũng không thèm đắn đo gì cứ thế kể hết ra.

Nhưng không giống với phiên bản mà các đệ tử Trấn Thiên Cung bình thường biết, đương sự Thiên Vũ Hạc lại càng đánh giá cao Cô Trúc hơn.

“Nói ra thì chắc ngươi không tin. Lúc chiến đấu với Cô Trúc, ta chỉ đứng trước mặt hắn thôi cũng cảm thấy mình thua rồi. Có thể chiến với hắn lâu như vậy, thay vì nói là chiến đấu, chỉ bằng nói là Cô Trúc đang chỉ điểm

cho ta. Từ sau trận chiến đó, kiếm pháp của ta cũng theo đó mà tiến bộ rất nhanh, có được chút thành tựu ít ỏi như bây giờ.” Thiên Vũ Hạc nói.

Hết chương 1986.

Chương 1987. San Hô Máu

Thiên Vũ Hạc còn muốn nói thêm gì đó, nhưng ngọc khí lại bắt đầu trào ra, mấy người chỉ đành hấp thu ngọc khí để tu luyện trước.

Ngọc khí lần này quả nhiên đã khôi phục về bình thường, không còn xuất hiện ngọc khí tinh thuần như lần trước nữa, càng khiến Hàn Sâm thêm chắc chắn với suy nghĩ của mình.

Sau khi ngọc khí lần đầu tiên kết thúc, Vân Tố Y cũng đã đến tầng bảy, mấy người bắt dầu thảo luận về thi cuối kỳ và chuyện của Cô Trúc.

“Trận chiến thứ sáu của ngươi sẽ gặp Cô Trúc sư huynh, đến lúc đó sẽ khó tránh khỏi một trận ác chiến. Tuy có hơi lo lắng nhưng ta lại càng mong chờ quá trình của trận chiến này hơn. Nếu như ngươi thực sự tham gia trận chiến này, vậy ta nhất định sẽ đến xem.” Thiên Vũ Hạc cười nói.

“Lời này của Hạc sư huynh chính là lời trong lòng ta.” Nhật Sơ chắp hai †ay vào nhau nói.

Hàn Sâm cũng tò mò hỏi: “Năm đó Cô Trúc đã phạm phải quy định gì mà phải chịu cực hình như Vạn Giới Chi Mộng vậy?”

Hàn Sâm hiểu được cực hình thế này còn đáng sợ hơn việc trực tiếp giết người. Nếu Cô Trúc có thể tỉnh lại trong vòng mười năm ngắn ngủi thì bản thân điều đó thôi đã được xem như kì tích rồi, đây là điều chưa từng xảy ra trước đây ở Trấn Thiên Cung.

Vạn Giới Nhất Mộng là sức mạnh của dị chủng cấp Thần Hóa Mộng Cảnh Thú, căn bản không phải thứ mà sức người có thẻ đối kháng lại, không trải qua vạn kiếp thì không thể tỉnh lại được.

“Chuyện này các trưởng bối đều giữ im lặng, có vẻ như đó là điều rất cấm kỵ. Bọn ta cũng không biết hồi đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là hắn đã vi phạm quy định của Trấn Thiên Cung.” Vân Tố Y nói.

Trò chuyện thêm một lúc, thứ Hàn Sâm biết được từ miệng bọn họ chính là vài chữ “mạnh”, “rất mạnh”, “cực kỳ mạnh”, biết là thế đấy nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Hàn Sâm cũng không để trong lòng, hắn không cho rằng mình là thiên hạ vô địch nhưng ai mạnh ai yếu phải chiến đấu rồi mới biết được, bây giờ có nghĩ nhiều cũng vô dụng, sẽ chỉ tiêu hao tinh lực của bản thân mà thôi.

Trước khi ngọc khí đến lần thứ hai, Vân Tố Y đã về lại tầng bốn. Hàn Sâm hấp thu ngọc khí lần thứ hai, cảm thấy Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt cũng tiến bộ rất nhanh, chỉ cần thêm chục lần ngọc khí trào ra nữa là có thể thăng lên cấp Bá Tước.

Đáng tiếc là ngọc khí chỉ có hai lần một tuần, có sốt ruột cũng vô dụng.

Tính toán kỹ một chút thì cũng chỉ cần thời gian hai ba tháng mà thôi, hai ba tháng là có thể thăng cấp từ Tử Tước lên Bá Tước, nếu đổi lại là người khác thì vui còn không kịp nữa là.

Sau khi rời Bạch Ngọc Kinh, Hàn Sâm chuẩn bị tiếp tục đến đảo Cổ Tiêu săn giết dị chủng, những cái khác đều là giả, nâng cấp gen và tố chất cơ thể của mình vẫn là mạnh nhất.

Đáng tiếc chỉ còn khoảng một tuần lễ nữa là đến thi cuối kỳ, thời gian không kịp nữa rồi, không thì Hàn Sâm thực sự muốn ăn đầy gen Bá Tước rồi mới đi tham gia thi cuối kỳ.

“Hàn Sâm, ngươi định quay về đảo Tiểu Ngọc à?” Hàn Sâm đang chuẩn bị cưỡi hạc cụt chân đến đảo Cổ Tiêu thì Vân Tố Y lại gần hỏi.

“Ta muốn đến đảo Cổ Tiêu săn giết dị chủng.” Hàn Sâm đáp.

“Dẫn ta đi cùng với được không? Đảo Cổ Tiêu không nguy hiểm như Động Huyền Nguyên, ta tự bảo vệ mình chắc không có vấn đề gì đâu. Cùng lắm

thì ta không phân con mồi, chỉ đi cùng ngươi tu luyện thôi có được không?" Vân Tố Y nói.

Hàn Sâm thuận miệng đồng ý, đảo Cổ Tiêu cũng không phải nơi nguy hiểm, nếu như nàng ấy đã không cần con mồi thì dẫn nàng theo cũng không sao cả.

Thấy Hàn Sâm đồng ý, Vân Tố Y cực kì vui mừng, mỉm cười nói với Hàn Sâm: "Đảo Cổ Tiêu cấm sử dụng thú cưỡi trên cấp Bá Tước, vậy ta không cưỡi Ngọc Sí Hổ đi nữa, Ngọc Tiêu Hạc của ngươi ngồi hai người chắc không có vấn đề gì chứ?"

"Sức lực của nó khá lớn, hai người ngồi vẫn dư dả, chỉ là bay chậm hơn chút thôi." Hàn Sâm cười đáp.

"Chậm chút thì chậm chút thôi." Vân Tố Y nháy mắt nói.

Đợi hạc cụt chân bay lên, Hàn Sâm bay lên ngồi trên lưng nó, Vân Tố Y cũng bay lên như vậy.

Chỗ có thể ngồi trên lưng của hạc cụt chân khá hạn chế, Vân Tố Y và Hàn Sâm chia đôi ngồi cạnh nhau, vai kề vai, sắc mặt đột nhiên đỏ bừng lên.

Một con hạc trắng hai bóng người, dần dần trôi vào trong biển mây.

Sau khi tiến vào đảo Cổ Tiêu, hạc cụt chân bay vài trăm dặm cũng không gặp được một con dị chủng cấp Bá Tước nào khiến Hàn Sâm không kìm được mà nhớ đến chú nhỏ, nếu có chú nhỏ ở đây thì đâu cần phải tìm lung tung như thế này, dị chủng sẽ tự mình dâng đến tận cửa.

Đang tìm kiếm tung tích của dị chủng, Hàn Sâm chợt nhìn thấy một ngọn núi phía trước hình như có dị quang lóe ra, bèn vội vàng dẫn theo Vân Tố Y chạy đến đó. Chỉ thấy đỉnh núi như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng lên bầu trời, cao chừng bảy tám trăm mét, một loài thực vật như san hô đỏ đang sinh trưởng trên đỉnh núi.

Dị quang mà Hàn Sâm bọn họ nhìn thấy ban nấy chính là phát ra từ trên thân thực vật đó.

Vân Tố Y nhìn thấy gốc thực vật kia thì lập tức kinh ngạc nói: "Đó chính là thực vật dị chủng cấp Bá Tước - San Hô Máu, là một loại thức ăn mà dị chủng vô cùng yêu thích, rất có lợi cho sự tiến hóa của bọn chúng. San Hô Máu bình thường chưa to bằng ba lòng bàn tay thì đã bị dị chủng ăn mất rồi, cây trên đỉnh núi kia trông ít nhất cũng cao ba mét, thế mà vẫn đang mọc không bị dị chủng ăn mất, kỳ lạ thật đấy.

Hàn Sâm quan sát kĩ cây san hô đỏ, một lúc sau nói: "Nó vẫn chưa bị ăn mất là bởi vì đã có một dị chủng mạnh mẽ đã chiếm đoạt nó, cho nên những dị chủng khác mới không dám lại gần."

"Sao ta lại không nhìn thấy dị chủng nhỉ?" Vân Tố Y nhìn xung quanh, lại không thấy bóng dáng của dị chủng nào, xung quanh đây cũng vô cùng yên tĩnh, đến một con dị chủng cấp thấp cũng không có.

Hàn Sâm chỉ vào cây San Hô Máu: "Ở ngay bên trên cây San Hô Máu này, ngươi nhìn kỹ mà xem."

Vân Tố Y nhìn theo hướng tay của Hàn Sâm, nhìn kĩ một lúc lâu mới phát hiện ra một nhánh cây bên trong San Hô Máu, cũng không phải một nhánh cây thật sự mà là một con côn trùng toàn thân đỏ như máu, màu rất giống với màu San Hô Máu. Hình dáng con côn trùng đó nhìn rất giống Bọ Ngựa, đang gặm nhấm San Hô Máu từng chút một.

"Là Bọ Ngựa Huyết Thần cấp Bá Tước. Đừng thấy nó chỉ dài có một thước, đầu lại không lớn nhưng nó lại là loài lợi hại nhất trong các loài lợi hại của cấp Bá Tước…" Nói đến đây, Vân Tố Y đột nhiên biến sắc: "Ta hiểu rồi, trước đó Bọ Ngựa Huyết Thần canh giữ San Hô Máu không ăn, e là muốn dựa vào sức mạnh của San Hô Máu để đột phá, không phải là thăng cấp Hầu Tước thì là muốn đột biến, nhân lúc nó vẫn chưa ăn San Hô Máu, mau giết nó đi."

Hàn Sâm nghe vậy thì trong lòng vui mừng, mỉm cười nói: "Nếu như nó đã muốn đột phá thì cứ để nó đột phá trước đi."

Vân Tố Y muốn nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hàn Sâm thì không hiểu sao trong lòng chợt yên tĩnh lại, lời đến đầu môi

rồi lại không nói ra được, cảm thấy chỉ cần Hàn Sâm nói không sao thì tất cả đều sẽ không thành vấn đề.

Bọ Ngựa Huyết Thần ăn San Hô Máu rất chậm, hai người đã đợi cả tiếng đồng hồ mà Bọ Ngựa Huyết Thần mới gặm được một nhánh cây trong đó. Nhưng cơ thể của nó lại phát ra ánh sáng màu máu lấp lánh tựa như huyết phỉ thúy cao cấp vậy.

“Hàn Sâm nè, chắc ngươi là Tinh tộc nhỉ? Nhưng ngươi lại là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, vậy sau này ngươi sẽ lấy vợ Tinh tộc hay tộc Rebet thế?” Vân Tố Y nói như đùa trong lúc chờ đợi.

“Ta đã có vợ rồi, là đồng tộc của ta.” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Bọ Ngựa Huyết Thần, thuận miệng đáp.

Vân Tố Y nghe xong mặt lập tức biến sắc, nói với vẻ vô cùng thất vọng: “Vậy tại sao ngươi lại không dẫn theo vợ mình cùng đi?”

“Con ta vẫn còn nhỏ cần nàng ấy chăm sóc, vậy nên nàng ấy chỉ đành ở nhà.” Hàn Sâm đáp.

“Ngươi có cả con luôn rồi?” Vân Tố Y trợn tròn mắt.

“Ừm, có hai đứa con ruột, còn nhận nuôi thêm vài đứa.” Hàn Sâm tiếp tục đáp.

Vân Tố Y chỉ cảm thấy tim mình như sắp tan vỡ, hô hấp cũng trở nên khó khăn, bất đắc dĩ nhìn Hàn Sâm rồi thở dài một tiếng, một lúc lâu sau cũng không thấy lên tiếng nữa.

Hết chương 1987.

Chương 1988. Bọ Ngựa Huyết Thần

Cơ thể của Bọ Ngựa Huyết Thần còn không lớn bằng một phần mười San Hô Máu, hơn nữa gặm thức ăn cũng rất chậm. Nhưng sau khi nó ăn một nửa non của San Hô Máu, bụng nó cũng không to lên chút nào mà cơ thể càng trở lên yêu dị lóng lánh.

Không đợi nó ăn xong hết San Hô Máu, cơ thể nó lại biến đổi một cách kỳ lạ, chỉ thấy một làn khói tử thần màu máu xuất hiện trên cơ thể nó, trong tay dường như còn vung một lưỡi hái linh hồn

Làn khói máu trên quang ảnh đó càng ngày càng dày, gần như sắp ngưng tụ thành thực chất.

“Sắp tiến hóa rồi, không biết là thăng cấp Hầu Tước hay là đột biến đây?” Hàn Sâm nhìn Bọ Ngựa Huyết Thần nói.

“Suy cho cùng Linh cũng chỉ là thể ngưng tụ của các hình thức sức mạnh như ánh sáng, khói, khí vân vân, cũng không thể xem là thực thể chân chính được. Sau khi thăng cấp Hầu Tước, Linh sẽ không ngưng tụ thực thể như vậy mà Linh sẽ sinh ra đặc tính của chính nó, hoặc có thể nói là năng lực. Nhìn dáng vẻ hiện giờ của Bọ Ngựa Huyết Thần, nếu không phải là thăng cấp Hầu Tước vậy chắc là sắp đột biến rồi.” Vân Tố Y trầm tĩnh nói.

“Đột biến được đó, ta thích đột biến nhất.” Hàn Sâm cười nói.

Làn khói máu trên người Bọ Ngựa Huyết Thần càng ngưng tụ càng nhiều, hình thái của Huyết Sắc Tử Thần đã hiện rõ, thoạt nhìn không khác lắm so với một sinh vật thực thể thông thường.

Giây sau, Hàn Sâm nhìn thấy lưỡi hái đang vung trong tay của Huyết Sắc Tử Thần chém về phía cây San Hô Máu, trong nháy mắt đã chém đứt chỗ San Hô Máu còn lại, sau đó cơ thể giống như một cơn lốc do làn khói máu hóa thành cuốn hết tất cả các mảnh San Hô Máu vào trong.

Cùng với sự dung nhập của San Hô Máu, thân thể do khói máu ngưng tụ lại của Huyết Sắc Tử Thần càng thêm rắn chắc, đặc biệt là lưỡi hái

trong tay nó đã từ khói chuyển hóa thành kết tinh, dần dần hình thành lưỡi hái thực chất.

Mà cơ thể của Bọ Ngựa Huyết Thần cũng bừng sáng lên, cùng với thân ảnh Huyết Sắc Tử Thần chiếu rọi lẫn nhau.

Hàn Sâm nhìn chăm chú, thấp thoáng thấy được bên trong cơ thể của Bọ Ngựa Huyết Thần có một luồng huyết khí đang chảy không ngừng.

“Nó cũng sắp đột biến xong rồi, bây giờ là thời cơ tốt nhất.” Vân Tố Y nói.

“Không vội, xem thêm chút đi.” Hàn Sâm muốn xem xem thuật gen thiên phú của Bọ Ngựa Huyết Thần rốt cuộc là gì, uy lực lớn đến mức nào.

Lại đợi thêm hơn hai tiếng nữa, cuối cùng Bọ Ngựa Huyết Thần cũng đột biến xong, Huyết Sắc Tử Thần hóa thành một làn khói trở lại trong cơ thể, biến mất trong nháy mắt.

Cơ thể của Bọ Ngựa Huyết Thần chẳng lớn hơn chút nào sau khi nuốt chửng San Hô Máu, nó vẫn chỉ dài một thước, toàn thân như được chạm khắc từ tinh thể máu.

Hai cánh rung lên, Bọ Ngựa Huyết Thần rít lên rồi lao về phía bọn Hàn Sâm, tốc độ nhanh đến đáng sợ, giống như một đám huyết ảnh.

Có vẻ nó đã phát hiện ra Hàn Sâm và Vân Tố Y từ lâu nhưng vừa nãy vẫn đang trong quá trình tiến hóa nên mới không ra tay. Điều đầu tiên nó làm sau khi tiến hóa hoàn tất là bay qua đó giết bọn họ.

“Chú Ngữ.” Hàn Sâm khẽ gọi, Chú Ngữ lập tức hóa thành thiếu nữ xuất hiện, rút ra súng đôi nhanh chóng bắn vào Bọ Ngựa Huyết Thần.

Pằng pằng!

Hai phát đạn trong số đó đã bắn trúng vào Bọ Ngựa Huyết Thần nhưng lại không thể đập vỡ lớp vỏ cứng của nó, chỉ để lại trên bề mặt hai dấu ấn Chú Ngữ.

Bọ Ngựa Huyết Thần phẫn nộ hét rống lên, cơ thể hóa thành huyết ảnh lao về phía Chú Ngữ, đôi càng Bọ Ngựa giống như lưỡi hái tử thần chém xuống Chú Ngữ.

Thân hình Chú Ngữ chuyển động với tốc độ cao, tránh được sự tấn công của Bọ Ngựa Huyết Thần, đồng thời hai tay chập lại, súng đôi Chú Ngữ hợp thành súng chống tăng, một lần nữa nã pháo về phía Bọ Ngựa Huyết Thần.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày không biết tại sao Chú Ngữ lại sử dụng súng chống tăng vào lúc này, tuy uy lực của súng chống tăng mạnh hơn súng đôi rất nhiều nhưng tốc độ lại cực kỳ chậm, với tốc độ của Bọ Ngựa Huyết Thần thì rất dễ né tránh.

Quả nhiên, đôi cánh Bọ Ngựa Thần Huyết rung lên, thân hình chợt bay vụt lên hơn một mét trong không trung, né tránh được tên lửa, hét lên một tiếng kì quái rồi tiếp tục lao về phía Chú Ngữ.

Chú Ngữ vác theo súng chống tăng nhanh chóng lùi về phía sau, Bọ Ngựa Huyết Thần lại tiếp tục xông lên, tên lửa đã xuyên qua lại xoay một vòng trên không trung, giống như tên lửa tự hành, đuổi theo Bọ Ngựa Huyết Thần từ phía sau.

Bùm!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang lên, cơ thể của Bọ Ngựa Huyết Thần ngay lập tức bị hất tung lên, có thể thấy chiếc vỏ cứng trên người nó đã xuất hiện rất nhiều vết nứt nhỏ, có lẽ là do mảnh đạn pháo nổ đã rạch đứt lớp vỏ cứng của nó.

Nhưng những vết thương này đương nhiên chẳng nhằm nhò gì với Bọ Ngựa Huyết Thần, chỉ là làm như vậy đã chọc tức nó đến đỉnh điểm. Chỉ thấy Bọ Ngựa Huyết Thần rống lên một tiếng, lại một lần nữa xông về phía Chú Ngữ.

“Vãi chưởng, hóa ra dấu ấn Chú Văn của viên đạn để lại không chỉ khiến người ta cảm ứng được vị trí của đối thủ, mà còn cung cấp chức năng định vị lần theo dấu vết cho đạn pháo, không biết đạn bình thường có thể định vị truy vết không nhỉ?” Hàn Sâm nghĩ thầm.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã biết được đáp án, Chú Ngữ đã hóa súng chống tăng thành súng đôi, đôi chân thon dài di chuyển ảo diệu, né tránh sự tấn công từ

Bọ Ngựa Huyết Thần, tựa như một bước nhảy vừa mĩ miều vừa hoa lệ.

Trong bước nhảy hoa lệ đó, súng đôi trong tay Chú Ngữ không ngừng xạ kích, hơn nữa thoạt nhìn không còn khoảng trống để nhắm vào Bọ Ngựa Huyết Thần nữa nhưng những viên đạn như đang vẽ ra từng đường vòng cung trên không trung, cuối cùng bắn lên dấu ấn trên người Bọ Ngựa Huyết Thần, không lệch một li nào.

"Quả nhiên đạn của súng đôi cũng có thể truy vết." Hàn Sâm càng vui mừng trong lòng.

Vân Tố Y tỏ vẻ ngạc nhiên, Chú Ngữ chỉ là một võ trang gen, trong tình huống không có chủ nhân sử dụng mà lại có thể chiến đấu đến mức độ này với dị chủng đột biến cấp Bá Tước, võ trang gen bình thường cũng khó làm được.

Trên thực tế, đại đa số võ trang gen cấp Bá Tước hoàn toàn không có năng lực tự chủ chiến đấu, càng không thể có trí năng giống như Chú Ngữ.

Nhưng uy lực của súng lục sẽ nhỏ hơn một chút, dù liên tục tấn công vào cùng một vị trí của Bọ Ngựa Huyết Thần cũng không thể khiến nó trọng thương.

Lần tấn công thứ hai của Bọ Ngựa Huyết Thần không thành công, sau khi bị Chú Ngữ kéo dài khoảng cách, Chú Ngữ ngưng tụ thành súng bắn tỉa, chuẩn bị giáng một đòn hung hiểm vào Bọ Ngựa Huyết Thần.

Nhưng không đợi Chú Ngữ nâng súng bắn tỉa lên lại chợt thấy một làn khói máu kì dị ngưng tụ lại sau lưng nàng, đồng thời một lưỡi hái màu máu ghê rợn cũng vung xuống cổ của Chú Ngữ.

Hàn Sâm vừa động tâm niệm, Chú Ngữ xách súng bắn tỉa nhanh chóng né đi nhưng vẫn muộn một bước, bị lưỡi hái máu kia chém vào lưng, áo giáp trắng trên lưng lập tức bị bổ ra một vết rách hơn một thước, đến cả cơ lưng bên trong cũng bị chém rách ra, có thể nhìn thấy xương cốt ở bên trong.

May mắn thay Chú Ngữ không phải sinh vật thực sự, cũng không có thứ gọi là máu.

Chú Ngữ chịu một đòn này, thân hình không khống chế nổi mà lao về phía trước, Bọ Ngựa Huyết Thần lập tức gào lên xông về phía Chú Ngữ, Huyết Sắc Tử Thần ở phía sau cũng đuổi theo, một trước một sau tấn công Chú Ngữ.

"Bọ Ngựa Huyết Thần sau đột biến vậy mà lại có thể ngưng tụ Linh thành sự tồn tại tương tự như dị chủng, có phần giống với Thuật Triệu Hồi." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Vân Tố Y nhìn thấy Chú Ngữ gặp nguy hiểm, vội la lên: "Phải làm sao bây giờ?"

"Giết nó." Hàn Sâm bình tĩnh nói một câu, rút Quỷ Nha Đao từ bên hông ra.

Hết chương 1988.

Chương 1989. Mục tiêu của ta chỉ có hạng nhất

Vân Tố Y chỉ thấy thân hình Hàn Sâm lóe lên, cứ như dịch chuyển tức thời mà xuất hiện ở đằng sau Bọ Ngựa Huyết Thần, đao quang màu tím đen lóe lên, cái đầu tam giác của Bọ Ngựa Huyết Thần kia giống như bị ác quỷ cắn một miếng, trực tiếp bị đao quang xoắn nát, thân thể phun ra máu tươi rơi từ không trung xuống.

Huyết Sắc Tử Thần cũng tan biến trong nháy mắt, hóa thành dòng máu biến mất vô tung.

"Săn giết dị chủng đột biến cấp Bá Tước Bọ Ngựa Huyết Thần, phát hiện gen dị chủng đột biến."

"Tiếc là không có thú hồn." Hàn Sâm lòng tham không đáy mà nghĩ. Ánh mắt Vân Tố Y nhìn Hàn Sâm rất phức tạp, một đao chém chết dị chủng đột

biến cấp Bá Tước, thực lực này còn mạnh hơn Thiên Vũ Hạc nhiều.

Nhưng Hàn Sâm càng ưu tú thì trong lòng Vân Tố Y càng cảm thấy khó chịu, không khỏi âm thầm thở dài: "Tại sao lại là người có chủ rồi chứ?"

Hàn Sâm đào gen đột biến của Bọ Ngựa Huyết Thần kia lên, đó là một mảnh vỡ giáp xác, chỉ thấy trên mảnh vỡ như tinh thể máu có một cụm khói máu đang chuyển động, thấp thoáng có thể thấy được bộ dáng Huyết Sắc Tử Thần.

"Gen Bá Tước vẫn chưa đủ, không thể luyện hoá gen đột biến."

Hàn Sâm nghe xong thì choáng váng, đều là gen đột biến cấp Bá Tước vậy mà trước đây gen Bá Tước của hắn ít hơn bây giờ rất nhiều đã có thể luyện hóa gen Kiến Vương, bây giờ có 29 điểm gen cấp Bá Tước lại vẫn không đủ để luyện hoá gen Bọ Ngựa Huyết Thần, cũng không biết Bọ Ngựa Huyết Thần rốt cuộc yêu cầu bao nhiêu gen Bá Tước.

Thu hồi gen đột biến Bọ Ngựa Huyết Thần, còn thi thể thì thưởng cho Hạc cụt chân.

Hàn Sâm mang theo Vân Tố Y tiếp tục đi săn giết dị chủng cấp Bá Tước trên đảo Cổ Tiêu, muốn đợi đến lúc Bạch Ngọc Kinh mở ra lần nữa thì sẽ trở về, vừa vặn sau Bạch Ngọc Kinh chính là ngày thi cuối kỳ.

Trong Phật quốc, Tịnh Hải Vương hành lễ với Nhiên Đăng Thủy Tổ: "Thủy Tổ, tên Hàn Sâm kia đã phá vỡ thân thể con kiến, trước mắt hắn đang tu hành trong Trấn Thiên Cung."

Nhiên Đăng Thủy Tổ lạnh nhạt nói: "Chắc Đao Phong Nữ Hoàng đã xin Cung Chủ Trấn Thiên Cung phá Thuật Luân Hồi của ta rồi."

"Chẳng lẽ cứ như vậy mà buông tha cho hắn sao?" Tịnh Hải Vương không cam lòng, cắn răng mà nói.

"Hiện tại Phật tộc ta không có khả năng dao động đến Trấn Thiên Cung, nếu hắn đã ở Trấn Thiên Cung thì tạm thời không để ý tới hắn là được." Nhiên Đăng Thủy Tổ dường như đã đoán trước rồi, cũng không hề để tâm.

“Thế nhưng mà…” Tịnh Hải Vương đang định nói tiếp lại bị Nhiên Đăng Thủy Tổ chặn lại.

“Nhật Sơ tu luyện trong Trấn Thiên Cung đã lâu, bây giờ đến cảnh giới gì rồi?” Nhiên Đăng Thủy Tổ hỏi.

“Sắp thăng cấp Hầu Tước.” Tịnh Hải Vương đáp.

“Vậy là tốt rồi. Tuy tư chất và ngộ tính của Nhật Sơ không bằng Thất Linh và Bất Ngữ, nhưng hắn lại có thứ mà Thất Linh và Bất Ngữ không thể sánh bằng, cộng thêm sự tu luyện trong Trấn Thiên Cung, tương lai dung hợp bí pháp hai tộc, khả năng thăng cấp Thần Hóa còn cao hơn so với Thất Linh, không được để xảy ra sơ xuất gì nữa.” Nhiên Đăng nói.

“Bây giờ tên Hàn Sâm kia cũng đang ở Trấn Thiên Cung, liệu hắn có…” Tịnh Hải Vương lo lắng nói.

Nhiên Đăng bình tĩnh nói: “Nếu Trấn Thiên Cung đã bảo vệ Hàn Sâm, vậy thì đương nhiên cũng phải bảo vệ cho cả Nhật Sơ, an toàn của Nhật Sơ không cần lo lắng, ngươi cứ yên tâm đi. Trước khi Hàn Sâm chưa rời khỏi Trấn Thiên Cung thì đừng có hành động gì hết, cũng đừng tiếp xúc với Nhật Sơ, hết thảy chờ hắn rời khỏi Trấn Thiên Cung rồi tính.”

Trong nháy mắt đã đến ngày Bạch Ngọc Kinh mở ra, Hàn Sâm và Vân Tố Y trở về từ Đảo Cổ Tiêu. Hàn Sâm săn được tổng cộng mười một con dị chủng cấp Bá Tước nhưng có Vân Tố Y ở đó nên hắn không tiện ăn gen dị chủng trước mặt nàng nên chỉ có thể mang về trước đã.

Sau khi ngọc khí bên trong Bạch Ngọc Kinh kết thúc, Hàn Sâm lập tức mang gen dị chủng vội vàng trở về đảo Tiểu Ngọc.

“Tố Y trở về với ta đi.” Vân Tố Thường gọi Vân Tố Y lại rồi nói.

Vân Tố Y u oán nhìn Vân Tố Thường, đáp: “Chị à, ngươi không cần lo lắng đâu, ta đang chuẩn bị về nhà đây.”

Vân Tố Thường hoang mang, cảm thấy cảm xúc của Vân Tố Y có chút khác thường, lo lắng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra? Hàn Sâm bắt nạt ngươi à”

Vân Tố Y lắc đầu thở dài, Mặc dù nàng và Vân Tố Thường không phải chị em ruột thịt nhưng quan hệ lại cực kỳ tốt, từ nhỏ đã không giấu nhau chuyện gì, yếu ớt nói hết chuyện Hàn Sâm ra.

"Thì ra là vậy, thế thì chẳng còn gì bằng. Dù sao ngươi cũng là Thiên tộc, lại là con cháu của trưởng lão, không thể kết hợp với ngoại tộc được, sớm cắt đứt nhớ nhung, cũng tránh cho sau này phải khổ sở." Vân Tố Thường thở dài một tiếng, lại an ủi: 'Mặc dù Hàn Sâm ưu tú nhưng cũng không phải không tồn tại người nào như hắn. Trong Thiên tộc chúng ta cũng có vài thiên tài ưu tú giống như hắn, sau này để ta giới thiệu cho ngươi mấy người, ngươi cứ từ từ chọn."

Vân Tố Y lại không có tâm trạng nào để nói giỡn, tâm trạng sa sút, miễn cưỡng nở một nụ cười, trở về cùng Vân Tố Thường.

Vì mai đã là ngày thi cuối kỳ, hơn nữa chính bản thân Hàn Sâm cũng không đợi nổi nữa cho nên không có tâm trạng ăn từ từ mà trực tiếp nấu loạn một nồi, sử dụng Thuật Thôn Phệ nuốt xuống mười một gen dị chủng.

Các loại cảm giác lạnh nóng tê dại tràn ngập trong thân thể, giống như có nhiều luồng điện đánh lên toàn thân khiến sức mạnh trong thân thể Hàn Sâm phun trào, cảm giác sức mạnh tăng cường rất nhiều.

Thanh âm gen Bá Tước gia tăng không ngừng vang lên trong đầu, cuối cùng tăng lên 11 điểm gen Bá Tước, cộng thêm 29 điểm lúc trước, tổng cộng vừa tròn 40 điểm .

Thế nhưng lúc Hàn Sâm cầm gen đột biến Bọ Ngựa Huyết Thần lên, vẫn vang lên nhắc nhở gen Bá Tước không đủ nên không thể luyện hóa.

"Yêu cầu của gen Bọ Ngựa Huyết Thần còn cao hơn gen Kiến Vương, tiếc là bây giờ ta không có thời gian tiếp tục đi săn dị chủng." Hàn Sâm đành phải tạm thời cất gen đột biến Bọ Ngựa Huyết Thần đi, ngồi ở trên giường ngọc tu luyện Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt.

Mặc dù lúc tu luyện bình thường không tiến cảnh nhanh bằng lúc tu luyện trong Bạch Ngọc Lâu, nhưng luyện được chút nào hay chút đó, dù sao còn hơn là không có.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm đang chuẩn bị đi đến hội trường thi cuối kỳ đã thấy Ngọc Kinh cưỡi một con Ngọc Tiêu Hạc bay tới.

“Người anh em chậm đã, ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi.” Ngọc Kinh vội vàng dừng lại trên đảo nói.

“Chuyện gì thế?” Hàn Sâm nhìn Ngọc Kinh hỏi.

Lúc này Ngọc Kinh cũng không để ý nhiều nữa, thấp giọng nói: “Đối thủ trận đầu tiên của ngươi hôm nay hi vọng có thể có một khởi đầu tốt đẹp cho nên đã bỏ ra một khoản lớn, hi vọng người anh em có thể nhả cho hắn”

Mặc dù lời này của Ngọc Kinh rất uyển chuyển nhưng ý tứ lại rất rõ ràng, đối phương muốn dùng tiền để mua Hàn Sâm thua.

“Thật xin lỗi, việc này ta không giúp được hắn.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói. Ngọc Kinh vội vàng la lên: “Người anh em, chắc ngươi đã biết rồi, đối thủ vòng thứ sáu của ngươi là Cô Trúc, đến lúc đó thắng bại rất khó đoán trước, chẳng bằng bây giờ đổi lấy lợi ích mới là thực tế.”

Ngoài miệng Ngọc Kinh luôn nói rất khó đoán trước, song trong lòng lại cảm thấy Hàn Sâm chắc chắc thua không còn nghỉ ngờ gì nữa, hắn cũng chắc chắn thua cược rồi, nhân lúc này kiếm về được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

“Mục tiêu của ta chỉ có hạng nhất, cái khác đều không quan trọng.” Hàn Sâm nói xong bèn cưỡi lên hạc cụt chân, đi về phía hội trường thi cuối kỳ ở đảo Thiên Đạo.

Ngọc Kinh nghe xong thì ngẩn người ra, thật lâu vẫn chưa hồi phục

tinh thần.

Lát sau tỉnh ra rồi lại tỏ vẻ khóc tang lẩm bẩm: “Ta cũng hi vọng ngươi có thể đứng hạng nhất, nhưng làm sao ngươi vượt qua được cửa ải của Cô Trúc đây.”

Hết chương 1989.

Chương 1990. Hắn đến đây vì ai?

Các đệ tử tập hợp trên đảo Thiên đạo của Trấn Thiên Cung. Bốn cấp bậc Nam Tước, Tử Tước, Bá Tước và Hầu Tước đều tiến hành thi cuối kỳ ở các hội trường khác nhau.

Nhưng hôm nay nơi náo nhiệt nhất đó là hội trường thi cuối kỳ của cấp Bá Tước, rất nhiều vương công quý tộc đều đến nơi này, chen chúc đầy cả hội trường, ba hội trường còn lại đều vắng vẻ hẳn.

Phần lớn những đệ tử cấp thấp như cấp Nam Tước và cấp Tử Tước cũng đến nơi này xem thi cuối kỳ, đương nhiên tất cả đều đến vì Cô Trúc.

Lúc Hàn Sâm xuất hiện chẳng dậy nổi gợn sóng bởi vì không ai thèm để ý Hàn Sâm, ngoại trừ mấy tên công tử thiếu gia đã đánh cược với Ngọc Kinh thì căn bản không có ai liên hệ Hàn Sâm và Cô Trúc với nhau.

Ngược lại, lúc Cô Trúc xuất hiện đúng là vạn người đều trông ngóng, những đệ tử Trấn Thiên Cung đến xem chiến nghị luận ầm ĩ, phần lớn đều đang suy đoán rằng tại sao Cô Trúc lại tham gia kỳ thi cuối kỳ lần này nhưng thảo luận mãi vẫn không tìm ra được lý do.

Bởi vì có quá nhiều người đang nhìn Cô Trúc nên Hàn Sâm rất dễ dàng thấy được hắn. Sau khi thấy rõ diện mạo của Cô Trúc, hắn không khỏi ngạc nhiên: “Thì ra hắn chính là Cô Trúc.”

Hàn Sâm nhớ lại, đó là thanh niên cao ngạo hắn đã gặp gỡ ở tầng thứ bảy của Bạch Ngọc Lâu.

Nhìn qua bảng đối chiến, Hàn Sâm phát hiện vòng đối chiến thứ nhất của mình sẽ diễn ra sau trận của Cô Trúc, hắn an tâm ngồi một bên, chuẩn bị xem kĩ rốt cuộc thực lực của Cô Trúc mạnh đến đâu.

Tố chất của các đệ tử Trấn Thiên Cung đều rất tốt, không hổ là thượng tộc danh chấn một phương, trong đó không thiếu những người có thực lực mạnh mẽ, các loại thuật gen kì diệu cũng nhiều vô số kể.

Hàn Sâm xem cực kỳ hứng thú, chờ không bao lâu đã thấy Cô Trúc đi vào một trong những võ đạo tràng.

Không chỉ Hàn Sâm mà tất cả ánh mắt của mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Cô Trúc. Chỉ trong chớp mắt võ đạo tràng nằm trong góc lập tức trở thành trung tâm của cả hội trường.

Một lát sau mới nhìn thấy một đệ tử cấp Bá Tước của Trấn Thiên Cung chạy chậm vào võ đạo tràng mà Cô Trúc đang đứng, chạy thẳng về phía Cô Trúc.

Mọi người đều cho rằng cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Cô Trúc chiến đấu. Nhưng ai ngờ đệ tử cấp Bá Tước kia chạy tới trước mặt Cô Trúc, thò tay nắm lấy tay Cô Trúc, vẻ mặt kích động nói: "Cô Trúc sư huynh, cuối cùng ta cũng có thể nhìn thấy người thật rồi, từ nhỏ ta đã là fan hâm mộ của ngươi…"

Thế là một trận quyết đấu biến thành cuộc gặp gỡ giữa fan hâm mộ và thần tượng, sau khi đệ tử cấp Bá Tước kia nói xong, rất thức thời tự động bỏ quyền chiến đấu mà nhận thua.

"Ôi đệt, thế cũng được á hả?" Hàn Sâm phiền muộn.

Những đệ tử Trấn Thiên Cung bên cạnh còn phiền muộn hơn cả Hàn Sâm, thậm chí có vài người còn oán trách.

"Đù mé thằng này vô sỉ quá, tự biết không phải đối thủ của Cô Trúc sư huynh, không muốn lên đài để mất mặt nên dùng chiêu này đây mà, đúng là thứ vô sỉ."

"Chắc không đến mức chẳng ai dám chiến đấu với Cô Trúc sư huynh chứ?"

"Khó nói lắm, thực lực của Cô Trúc sư huynh không ai không biết, có chiến đấu hay không cũng như nhau, không loại trừ một vài thằng ngốc tự nghĩ bản thân có thể đánh một trận với Cô Trúc sư huynh."

"Cô Trúc sư huynh đúng là đại tài, binh pháp nói không chiến mà thắng cũng chỉ đến mức này."

Chẳng qua bao lâu, cuối cùng cũng đến lượt Hàn Sâm xuất chiến. Hàn Sâm đi về phía võ đạo tràng được chỉ định trước, cũng không gây ra quá nhiều chú ý, chỉ có một số ít đệ tử Trấn Thiên Cung nhận ra Hàn Sâm hoặc có hứng thú với việc hắn được cõng vào Trấn Thiên Cung mới nhìn về phía võ đạo tràng nơi hắn xuất chiến.

Đối thủ của Hàn Sâm tên là Ngọc Thanh Sảng, cũng coi như một cao thủ trong cấp Bá Tước nhưng cao thủ như vậy ở Trấn Thiên Cung rất nhiều cho nên hắn cũng không nổi tiếng lắm.

Vân Tố Y vẫn không nhịn được mà đi xem Hàn Sâm chiến đấu. Ngọc Kinh thì không dám đi, hắn sợ đụng phải mấy tên công tử thiếu gia đánh cược cùng hắn, đến lúc đó chắc chắn lại bị bọn hắn chế nhạo. Vân Tố Y mới vừa ngồi xuống, lập tức nghe thấy tiếng thảo luận truyền đến từ mấy tên công tử bên cạnh kia.

“Dù sao nhàn rỗi quá cũng chán, xem tên Hàn Sâm được Ngọc Kinh †âng bốc lên trời kia rốt cuộc có bản lĩnh gì.”

“Có bản lĩnh hay không cũng không quan trọng, dù có bản lĩnh thế nào đi chăng nữa cũng chắc chắn cũng bị Cô Trúc sư thúc xử lý thôi.” “Đừng kết luận vội vàng thế, nói không chừng hắn còn chưa thấy mặt Cô Trúc sư thúc đã bị xử lý rồi ấy chứ?”

“Nói cũng đúng… Ha ha…”

Mấy người chuyện trò vui vẻ làm Vân Tố Y không nhịn được mà nhíu mày, đang chuẩn bị nhìn xem những tên kia là ai, lại thấy một bóng người đi tới, ngồi xuống chỗ trống bên cạnh nàng.

“Cô Trúc sư huynh?” Sau khi Vân Tố Y thấy rõ ràng diện mạo của người kia, nhất thời lấy làm kinh hãi.

Mọi người xung quanh đều nhìn Cô Trúc, lập tức như ong vỡ tổ, còn có không ít nữ đệ tử nhìn Cô Trúc bằng hai con mắt tỏa sáng.

“Tại sao Cô Trúc sư thúc lại tới đây? Hắn muốn xem ai đối chiến vậy?” “Mấy người này hình như không có ai đáng giá để hắn chú ý nhỉ?”

“Đương nhiên là không có rồi, gộp tất cả đệ tử cấp Bá Tước cũng chẳng có ai đáng để Cô Trúc sư huynh chú ý.”

“Ta thấy tám chín phần mười là có bạn bè đang chiến đấu ở đây cũng nên.”

“Có khả năng!” “Chẳng lẽ là vì Vân Tố Y mà đến đây sao?”

“Cũng có thể lắm, dung mạo và tài năng của Vân Tố Y phải đứng hàng đầu trong Trấn Thiên Cung, cũng không đến mức bôi nhọ Cô Trúc sư huynh.”

Vân Tố Y nghe thấy mấy câu này, nhịn không được mà khẽ nhíu mày, nhìn Cô Trúc bên cạnh lại thấy ánh mắt hắn đang nhìn chằm chằm vào giữa hội trường, trên mặt không lộ ra cảm xúc gì.

Vân Tố Y chợt nảy ra một suy nghĩ, thầm nói: “Chẳng lẽ Cô Trúc sư huynh đến xem Hàn Sâm sao?”

Nhưng phía dưới có rất nhiều võ đạo tràng, rất nhiều tổ hợp đối chiến đồng thời tiến hành, rất khó xác định Cô Trúc rốt cuộc đang nhìn ai.

Hàn Sâm ở bên dưới cảm nhận được ánh mắt của Cô Trúc, lại nhìn thoáng qua vị trí mà Cô Trúc đang ngồi, quả nhiên thấy Cô Trúc đang nhìn hắn, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: “Sao tên này lại đến xem ta vậy?”

Ngọc Thanh Sảng trực tiếp rút trường kiếm ra, một nhát kiếm lao về phía Hàn Sâm, kiếm quang hóa thành một ráng mây tía, khí thế dường như có thể rạch tan cả màn trời.

Hàn Sâm tâm niệm vừa động, Chú Ngữ lập tức hiện ở bên cạnh hắn, súng đôi liên tục xạ kích lên người Ngọc Thanh Sảng.

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Đạn không ngừng bắn ra, trường kiếm mang theo ráng tía của Ngọc Thanh Sảng vung lên cực nhanh, chặn lại mấy viên đạn. Nhưng càng ngày càng nhiều viên đạn trực tiếp bắn lên người hắn, lập tức chia năm xẻ bảy bộ giáp, thân thể bay ra ngoài, va vào kết giới rơi ra bên ngoài sân, trực tiếp bị phán thua.

“Ôi đệt, cái gì vậy trời? Gen vũ trang sao?” “Nhìn có vẻ rất lợi hại.” “Gen vũ trang còn đẹp hơn cả trận đấu nữa.”

Thắng lợi của Hàn Sâm cũng không gây nên gợn sóng nào quá lớn, một số ít đệ tử Trấn Thiên Cung xem trận chiến này có hứng thú với Chú Ngữ còn hơn hẳn Hàn Sâm.

Hàn Sâm thu hồi Chú Ngữ, đi ra khỏi võ đạo tràng.

Đám người lấy lại tinh thần rồi định tiếp tục quan sát Cô Trúc, lại phát hiện không thấy Cô Trúc đâu nữa, ngay cả Vân Tố Y ngồi bên cạnh hắn cũng biến mất.

Tất cả mọi người dều bừng tỉnh đại ngộ, nghĩ mình đã đoán đúng rồi, Cô Trúc chính là đến tìm Vân Tố Y.

Hết chương 1990.

Chương 1991. Phong Hầu Đan

Bên ngoài hội trường thi cuối kỳ, Vân Tố Y đuổi theo Cô Trúc rời đi ngay lúc Hàn Sâm vừa động thủ.

“Cô Trúc sư huynh, xin ngươi chờ một chút.” Vân Tố Y đuổi kịp Cô Trúc nói.

Cô Trúc dừng lại nhìn Vân Tố Y, lạnh nhạt nói: “Tố Y sư muội, có chuyện gì không?”

“Cô Trúc sư huynh, vừa rồi ngươi đến đây xem ai đối chiến vậy?” Vân Tố Y biết tính tình của Cô Trúc, không dám vòng vo với hắn, trực tiếp hỏi.

“Việc này có liên quan gì đến ngươi sao?” Cô Trúc nhíu mày nói.

Vân Tố Y vội vàng giải thích: “Hàn Sâm là bạn của ta, có phải người đến xem trận đối chiến kia của hắn không?”

Cô Trúc gật đầu, cũng không giấu diếm gì, hoặc nói đúng hơn là không cần giấu diếm, hờ hững đáp: “Cũng là bởi vì hắn nên ta mới tham gia lần thi cuối kỳ này. Ta không có hứng thú với hạng nhất, chỉ muốn đánh một trận với hắn.”

Mặc dù Vân Tố Y đã đoán được Cô Trúc đến đây là để xem Hàn Sâm nhưng không ngờ lại là đáp án này khiến nội tâm nàng có chút kinh ngạc.

“Vì… Vì sao vậy?” Vân Tố Y có vẻ khó hiểu nhìn Cô Trúc hỏi.

Mặc dù Hàn Sâm rất ưu tú nhưng sức mạnh của Cô Trúc cũng đi sâu vào lòng người. Sau khi nhìn thực lực mà Hàn Sâm biểu hiện ra, Vân Tố Y vẫn cảm thấy Cô Trúc vô địch, suy nghĩ này đã ăn sâu bén rễ trong lòng các đệ tử Trấn Thiên Cung, không phải một hai lần biểu hiện của Hàn Sâm là có thể thay đổi.

“Bởi vì hắn có thể kích phát dị tượng mười hai lầu năm thành của Bạch Ngọc Kinh.” Cô Trúc dứt lời bèn xoay người đi.

“Cái gì!” Vân Tố Y thầm kinh hãi. Trong lịch sử Trấn Thiên Cung, chỉ có vẻn vẹn trăm người có thể dẫn phát dị tượng mười hai lầu năm thành hoàn chỉnh. Mà bây giờ trong cấp Bá Tước cũng chỉ có một mình Cô Trúc có thiên tư và cơ duyên thế này thôi.

Ngay cả các đệ tử có thiên phú dị bẩm như Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường cũng mới được thấy dị tượng mười hai lầu, còn chưa nhìn thấy năm thành.

Sau khi Hàn Sâm đánh bại Ngọc Thanh Sảng, hôm nay đã không còn trận chiến nào của hắn nữa, vòng thứ hai thì phải chờ đến ngày mai. Nhưng hắn không lập tức rời đi mà ngồi ở bên ngoài theo dõi đối chiến.

Thuật gen trong đại vũ trụ gen vẫn có sự khác biệt so với Tí Hộ Sở nhưng dường như lại có mối quan hệ chặt chẽ với nhau. Thuật gen của Trấn Thiên Cung đa số đều là thượng đẳng, sau khi xem xét một lúc, Hàn Sâm đã thu hoạch được không ít, rồi lấy đó đối chiếu với những thứ hắn đã từng học.

Mãi cho đến trận thi đấu cuối cùng của hôm nay hoàn toàn kết thúc, Hàn Sâm mới đứng dậy rời khỏi hội trường thi.

Liên tiếp mấy ngày liền Hàn Sâm không gặp được đối thủ quá mạnh mẽ, Chú Ngữ lại được trổ tài, cặp súng đôi bắn nát tất cả, liên tiếp đánh bại năm vị đệ tử cấp Bá Tước của Trấn Thiên Cung.

Đáng tiếc bởi vì trong mấy đối thủ đó không có ai đặc biệt nổi tiếng, cho nên cũng không dẫn đến sự chú ý quá lớn.

Ngược lại có không ít người sau khi nhìn thấy Chú Ngữ đều cảm thấy vô cùng hứng thú với võ trang gen kỳ dị này.

Ngoại trừ trận đầu tiên đến xem Hàn Sâm đối chiến, Cô Trúc không hề đến nữa, có lẽ vì đối thủ của Hàn Sâm quá yếu, biết không nhìn ra được cái gì, cho nên không đến nữa.

Còn các trận đối chiến của bản thân Cô Trúc trên cơ bản đều là cuộc gặp gỡ với fan hâm mộ.

Đệ tử của Trấn Thiên Cung thật sự không có mấy người có dũng khí để đánh một trận với Cô Trúc, mãi mới có một tên đủ dũng khí muốn khai chiến cùng Cô Trúc, Cô Trúc còn chưa kịp rút kiếm ra, hoặc là nói còn chưa động thủ, chỉ là bước vài bước chân đã khiến đệ tử cấp Bá Tước kia nhận thua.

Hàn Sâm cũng đến xem trận đó, trong lòng âm thầm kinh ngạc, dường như Cô Trúc còn mạnh hơn một chút so với tưởng tượng của hắn.

“Dù sao cũng là người trải qua Vạn Thế Nhất Mộng.” Hàn Sâm thâm nghĩ trong lòng.

Nếu hắn muốn đứng ở hạng nhất, lấy được đao pháp Thiên Chi Hạ thì nhất định phải đánh bại Cô Trúc, không còn con đường nào khác nữa.

Ngày mai sẽ là ngày diễn ra trận chiến giữa Hàn Sâm và Cô Trúc. Sau khi Hàn Sâm trở lại đảo Tiểu Ngọc, tiếp tục tu luyện Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, cũng không để ý lắm đến cuộc tranh tài ngày mai.

Đấn trình độ như hắn sẽ không bị cảm xúc bên ngoài ảnh hưởng, thắng hay thua chỉ cần hết sức là được, lo được lo mất cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ càng tiêu hao tinh lực của bản thân mà thôi.

“Người anh em ơi, ngươi ở đâu vậy?” Bên ngoài đảo truyền đến thanh âm của Ngọc Kinh.

“Chuyện gì thế?” Hàn Sâm đi ra bên ngoài cửa, nhìn Ngọc Kinh đang ngồi trên lưng một con Ngọc Tiêu Hạc bay xung quanh đảo.

Thấy Hàn Sâm đi ra, Ngọc Kinh mới để cho Ngọc Tiêu Hạc đậu xuống đảo, bản thân thì phi thân đến trước mặt Hàn Sâm, có chút bất an trộm hỏi: “Ngươi đã chuẩn bị những gì cho ngày mai rồi?”

“Chuẩn bị cái gì?” Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Ngọc Kinh.

Ngọc Kinh nghe vậy chợt buồn bực, cười khổ nói: “Ngày mai ngươi sẽ đánh một trận với Cô Trúc sư thúc, thực lực của hắn chắc ngươi đã từng nghe rồi, hẳn nên chuẩn bị một chút mới tốt.”

“Ví dụ như?” Hàn Sâm nhìn Ngọc Kinh cười hỏi.

“Ví dụ như chuẩn bị một ít đan dược gia tăng khí tức tức thời, hay là kì trân dị bảo gì đó… Thi cuối kỳ không cấm dùng thuốc, nếu ngươi không có thì chỗ này của ta có một ít đan dược có hiệu quả rất tốt này…” Ngọc Kinh vừa nói vừa lấy ra mấy bình ngọc, đưa tới trước mặt Hàn Sâm nói: “Ta có thể dùng giá tiền thấp nhất để bán cho ngươi.”

“Ta không có tiên.” Hàn Sâm nhún vai đáp.

zm

“Có thể ký sổ.” Ngọc Kinh vội vàng nói. “Không muốn nợ…” Hàn Sâm nói.

Ngọc Kinh lập tức nổi giận: “Rốt cuộc ngươi có muốn thắng hay không đây?”

“Muốn thắng.” Hàn Sâm gật đầu.

Ngọc Kinh cắn răng lấy từ trong ngực ra một cái lọ nhỏ, nói với Hàn Sâm: “Trong chiếc lọ này là một viên Phong Hầu Đan mà sư gia Lục Tịch Trưởng Lão của ta luyện chế ra, sau khi sử dụng có thể lập tức kéo thực lực của ngươi thăng đến trình độ của cấp Hầu Tước, thời gian kéo dài khoảng chừng hai tiếng đồng hồ, như vậy đủ để ngươi đánh một trận với Cô Trúc sư thúc… Ta… Ta có thể cho ngươi mượn trước…”

“Mượn? Mượn thế nào? Thứ này chẳng phải ăn là hết sao?” Hàn Sâm nhìn Ngọc Kinh hỏi.

“Ngươi cứ cầm dùng trước đi, nhỡ có thắng thì dùng phần thưởng đến trả cho ta là được.” Ngọc Kinh nói.

“Thế nhỡ ta thua thì sao?” Hàn Sâm cười tửm tỉm nhìn Ngọc Kinh.

“Vậy thì từ từ trả, ta không vội.” Ngọc Kinh sắp cắn răng đến bật máu rồi.

“Mặc dù ta rất muốn nhưng thôi bỏ đi, nhỡ đâu thua thì ta cũng không trả nổi.” Hàn Sâm cười nói.

“Ngươi… Ngọc Kinh tức chết mất, hắn đã bao giờ làm giao dịch lỗ vốn thế đâu. Một viên Phong Hầu Đan này khó khăn lắm hắn mới lấy được từ chỗ sư gia, luôn coi nó như trân bảo, ngay cả bản thân cũng không nỡ dùng, lấy làm bảo bối áp đáy hòm, người khác ra giá cao để mua cũng không bán.

Giờ hắn tự nguyện mang cho Hàn Sâm mượn, Hàn Sâm lại không muốn, bảo sao hắn không tức cho được.

Nhưng nếu Hàn Sâm thật sự thua, hắn chắc chắn sẽ táng gia bại sản. Nghĩ tới đây, Ngọc Kinh chỉ đành nén tức giận, quyết tâm dứt khoát đưa bình ngọc cho Hàn Sâm: "Không cần trả, cứ coi như ta tặng ngươi. Ngươi đánh cho tốt vào, nhất định phải dùng 120% sức mạnh, cố hết khả năng để thắng được trận đối chiến ngày mai đấy nhé…

Ngọc Kinh vừa nói vừa cảm thấy lòng của mình đang rỉ máu, đôi mắt giăng đầy tia máu nhìn chòng chọc vào lọ đan dược trong tay Hàn Sâm.

Dù hắn biết có sử dụng Phong Hầu Đan, cơ hội để Hàn Sâm thắng cũng rất xa vời nhưng dù sao cũng tốt hơn ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có. Vì gia tài của bản thân, Ngọc Kinh chỉ có thể liều hết sưc.

"Nếu ngươi thật sự muốn giúp đỡ ta thì chi bằng cho ta mượn một vài gen dị chủng cấp Bá Tước, sau này ta sẽ trả lại ngươi." Hàn Sâm nghĩ ngợi đáp.

"Được, ngươi muốn gen dị chủng thuộc tính gì? Muốn bao nhiêu?" Ngọc Kinh thấy vậy thì rất sung sướng, chỉ cần Hàn Sâm có một cơ hội thắng, hắn sẽ trả bất cứ giá nào, dù sao cũng sắp phá sản, không bằng bây giờ thử liều một lần.

"Thuộc tính gì cũng được, nhưng nhất định phải là cấp Bá Tước, càng nhiều càng tốt." Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Hết chương 1991.

Chương 1992. Chấp Nhất

Không bao lâu sau, Ngọc Kinh vội vàng đưa một cô xe phi thú tới đảo Tiểu Ngọc chỗ Hàn Sâm, bê hết các gen dị chủng hình dạng to nhỏ khác nhau từ trên xe xuống, tổng cộng có hai mươi ba gen dị chủng.

"Người anh em, ngươi muốn nhiều gen dị chủng như vậy để làm gì? Có thể hỗ trợ cho trận chiến ngày mai cùng Cô Trúc sư thúc sao?" Ngọc Kinh không hiểu nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Có, có tác dụng rất lớn. Khế ước đưa ta ký, sau khi thi kết thúc ta sẽ trả dần cho ngươi.” Hàn Sâm vận chuyển tất cả gen dị chủng vào bên trong gian phòng của mình.

Mấy gen dị chủng này có cái chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, có cái thì còn lớn hơn cả bàn mài, chất thành một đống chiếm gần phân nửa gian phòng.

May là bây giờ Hàn Sâm đã tu luyện Thuật Thôn Phệ, nếu không muốn ăn hết nhiều thứ như vậy trong một đêm căn bản là chuyện không thể nào.

Sau khi tiễn Ngọc Kinh đi, Hàn Sâm trở lại phòng đá, bắt đầu ăn từ cái nhỏ nhất.

Hàn Sâm nuốt một mảnh xương nhỏ vào bụng, một luồng sức mạnh kì lạ dung nhập vào trong xương cốt, sau đó lập tức nghe thấy thanh âm nhắc nhở vang lên trong đầu: “Gen Bá Tước +1.”

Hàn Sâm cứ ăn thêm một miếng lại cầm gen đột biến Bọ Ngựa Huyết Thần lên thử một lần. Ăn liên tiếp mười bảy miếng, đến khi gen Bá Tước đạt đến năm mươi bảy điểm, cuối cùng cầm gen đột biến không còn vang lên tiếng nhắc nhở nữa.

“Thế là ăn được rồi.” Hàn Sâm cầm mảnh vỡ như tinh thể máu kia bỏ vào trong miệng, trực tiếp nuốt xuống dạ dày, dùng Thuật Thôn Phệ phân giải hấp thu nó.

Rất nhanh, một nguồn nhiệt kỳ dị vận chuyển ngay trong thân thể Hàn Sâm, giống như gen Kiến Vương lần trước, mở rộng kinh mạch trong thân thể Hàn Sâm, hình thành một đường thông đạo tuần hoàn kì lạ.

Những gen đột biến đó biến thành năng lượng, kéo dài một lúc lâu mới hoàn toàn bị tiêu hóa, đồng thời Hàn Sâm cũng nghe được nhắc nhở trong đầu.

“Thu được thuật gen dị chủng cấp Bá Tước - Huyết Sắc Tử Thần.” Hàn Sâm dựa theo đường kinh mạch vừa rồi để vận chuyển khí tức. ‘Tâm niệm vừa động, lập tức có một Tử Thần bằng khói máu trên tay cầm lưỡi hái

huyết tinh xuất hiện ở trước mắt hắn, giống như đúc với Huyết Sắc Tử Thần mà Bọ Ngựa Huyết Thần ngưng tụ ra.

Huyết Sắc Tử Thần không có ý thức của mình, chỉ là thể năng lượng đơn thuần được ngưng tụ từ sức mạnh, cần Hàn Sâm dùng ý niệm của mình để khống chế. Nhưng sức mạnh của nó khá lớn, còn mạnh hơn bản thể của Bọ Ngựa Huyết Thần rất nhiều.

Hàn Sâm thử nghiệm một chút, phát hiện ra thân thể của Huyết Sắc Tử Thần hình như được ngưng tụ từ sương máu, sau khi bị đánh tan vẫn có thể ngưng tụ lại lần nữa, cũng sẽ không tạo thành tổn thương quá lớn.

“Môn thuật gen dị chủng này cũng thú vị đấy.” Hàn Sâm có bản lĩnh một công đôi việc, khống chế Huyết Sắc Tử Thần cũng không khó, sức công phá của lưỡi hái huyết tinh trong tay hắn còn cao hơn cả Chú Ngữ nhưng nó chỉ có thể công kích trong khoảng cách gần, hơn nữa sự tồn tại của Huyết Sắc Tử Thần phải dựa vào sức mạnh của Hàn Sâm chèo chống, mỗi giây đều tiêu hao lượng lớn khí tức của Hàn Sâm, không thể sử dụng trong thời gian dài, nếu không cho dù khí tức của Hàn Sâm có hùng hậu đến đâu cũng không kiên trì được quá lâu là thoát lực rồi.

Đống gen dị chủng cấp Bá Tước còn lại đều rất lớn, Hàn Sâm cũng lười tốn thời gian đi ăn chúng nó, chờ ngày mai sau khi kết thúc đối chiến thì trả lại cho Ngọc Kinh.

Thi cuối kỳ vẫn náo nhiệt như mấy hôm trước, rất nhiều người đến xem Cô Trúc nhưng không ai cảm thấy hôm nay có gì đặc biệt.

Ngọc Kinh núp trong một nơi hẻo lánh phía xa xa không dám lộ diện, sợ bị những công tử thiếu gia kia túm tại trận.

Thiên Vũ Hạc, Vân Tố Thường, Vân Tố Y và Nhật Sơ cùng nhau đi xem trận đối chiến này, tâm trạng của Vân Tố Y là phức tạp nhất.

Cô Trúc đi đến hội trường thi như bình thường, lúc đến phiên hắn, cũng giống như ngày thường mà đi vào.

Hàn Sâm cũng không có chỗ nào xuất sắc đặc biệt, ra trận cũng rất bình thường đi đến trước mặt Cô Trúc.

Thoạt nhìn tất cả chẳng có chỗ nào đặc biệt, dường như chẳng có gì thay đổi so với mấy trận đối chiến lúc trước của Cô Trúc.

Nhìn Hàn Sâm đi từng bước về phía Cô Trúc, Ngọc Kinh đang trốn trong góc mà lòng bàn tay mồ hôi đầm đìa, trán cũng toát hết mồ hôi, còn căng thẳng hơn cả bản thân lên chiến đấu.

"Phong Hầu Đan… Ăn Phong Hầu Đan trước đi…" Ngọc Kinh thấy trên người Hàn Sâm không có dấu hiệu đã ăn Phong Hầu Đan, không khỏi lo lắng trong lòng.

Thế nhưng Hàn Sâm vẫn không có động thái như chuẩn bị ăn đan dược, chỉ bước từng bước một đến cách Cô Trúc chừng mười bước chân, sau đó đột nhiên rút đao ra chém.

Trên thanh Quỷ Nha Đao hiện lên luồng đao khí màu tím đen, đao khí hóa thành một con mãnh thú hồng hoang dường như có thể xé rách hư không mang theo sự gào thét câm lặng, trong giây khắc đã đánh đến trước mặt Cô Trúc.

Bên hông Cô Trúc giắt một chuôi Ngọc Kiếm liền vỏ nhưng hắn không rút Ngọc Kiếm ra, mà tay trái hóa chưởng thành đao, bàn tay chuyển thành màu ngọc thạch, một luồng đao khí vô hình vô ảnh phá chưởng mà ra, chém về phía đao khí Nha đao.

Rầm!

Đao khí tím đen và đao khí vô hình đụng vào nhau trên không trung, lực lượng khủng bố vỡ tan ra, hóa thành vô số đao khí vụn bắn tung toé.

Những đao khí kia vạch lên đá rải trên mặt đất từng vết đao, bởi vì đao khí vụn quá nhiều, vết đao giăng khắp nơi, cuối cùng đá tảng cũng không chịu nổi mà vỡ nát ra, hóa thành từng mảnh đá vụn bay lên không trung, sau đó lại bị đao khí vụn nghiền nát, biến thành mưa đá vụn.

Kengl

Bên trong không gian đá vụn đầy trời xen lẫn với đao khí, Hàn Sâm và Cô Trúc đều bắt đầu chuyển động, hầu như không phân nổi trước sau, Hàn Sâm mặc áo giáp Chú Ngữ màu trắng còn Cô Trúc mặc áo giáp ngọc thạch, thân hình lóe lên nhanh chóng, đao khí không ngừng va chạm.

Đao khí tung hoàng bên trong toàn bộ võ đạo tràng, đá trên mặt đất cũng hoàn toàn bị nghiền nát, ngay cả kết giới chấm chế dùng để bảo vệ võ đạo tràng dưới sự chớp lóe của đao khí cũng như sắp tiêu tan, như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ vụn rơi xuống. Đám người đứng khá gần kết giới bị dọa sợ đều nhao nhao lui lại.

Tất cả mọi người đều giật nảy cả mình, chẳng ai ngờ cuộc đại chiến kịch liệt như vậy lại không hề có điềm báo trước, đột nhiên diễn ra.

Bốn vị cường giả cấp Công Tước giáng lâm ở bốn phía toà võ đạo tràng kia, đồng thời phóng ra sức mạnh rót vào bên trong kết giới, làm ổn định lại kết giới cấm chế.

“Đệ tử của con bé Isa này quả nhiên không phải người thường, cũng có vài phần phong thái năm đó của nàng.” Bên trong Trấn Thiên Cung, một vị Thiên tộc tóc trắng nheo mắt lại nhìn về phía võ đạo tràng.

Rất nhiều đệ tử bình thường có mặt ở hiện trường đều đã hoa hết cả mắt, chỉ có thể thấy đao khí kinh khủng giăng khắp nơi, còn bóng dáng Hàn Sâm và Cô Trúc thì chẳng thấy đâu.

“Ôi đệt, không phải tên Hàn Sâm kia rất yếu à? Ngay cả đi vào Trấn Thiên Cung cũng phải cõng vào, tại sao lại mạnh như thế được?”

“Nha đao quả nhiên danh bất hư truyền, thật lợi hại.”

“Không hổ là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong. Ta đã nói rồi, cường giả như vậy sao có thể nhận một tên yếu đuối làm đệ tử.”

Trong lúc đám người còn đang nhao nhao bàn luận, đột nhiên nhìn thấy tất cả đao khí bên trong võ đạo trường chợt thu lại, sau đó tiêu tán hết. Hàn

Sâm và Cô Trúc vẫn đứng ở cách nhau mười bước chân như cũ nhưng trong cả võ đạo tràng đã thành một vùng phế tích giống như vừa mới xảy ra động đất vậy.

“Nha đao danh bất hư truyền.” Cô Trúc lạnh nhạt nói. “Đao pháp của ngươi cũng rất tốt.” Hàn Sâm đáp.

“Vào kiếp thứ một ngàn chín trăm sáu mươi tư, ta là một đao khách, vì mưu cầu danh xưng thiên hạ đệ nhất, giết khắp Bát Hoang không có địch thủ, cuối cùng chết dưới sự vây công, phân thây dưới lưỡi đao, chết không có chỗ chôn. Đao pháp này tên là Chấp Nhất, chính là sáng chế ra vào lúc đó.” Cô Trúc bình tĩnh nói.

Hết chương 1992.

Chương 1993. Đao chiến

“Ngươi cần một thanh đao.” Hàn Sâm nói. Cô Trúc khẽ gật đầu: “Đúng vậy, ta cần một thanh đao.”

Nói xong, Cô Trúc hơi khom lưng hành lễ về phía Trấn Thiên Cung: “Chư hiền Binh Các ở trên, đệ tử Cô Trúc xin mượn một thanh đao. dùng một lát.”

Cô Trúc vừa dứt lời, đã thấy một luồng thanh quang như cầu vồng xé rách hư không mà đến từ Trấn Thiên Cung, trong giây lát đã đến trước mặt Cô Trúc, rõ ràng là một thanh đao hẹp dài màu xanh, trên thân đao có tuyền văn chảy xuôi.

Hiệp đao lơ lửng trước mặt Cô Trúc, thanh đao rung ngân không ngừng, các đệ tử Trấn Thiên Cung dùng đao ở khắp nơi đều cảm thấy thanh đao của mình cũng không khống chế được mà kêu lên.

“Đa tạ.” Cô Trúc hơi hành lễ về phía hiệp đao kia, lúc này mới duỗi tay cầm vào chuôi đao. Đến lúc này thanh đao kia mới ngừng kêu.

Vào lúc Cô Trúc cầm lấy chuôi đao, đao kia giống như hoà vào làm một thể với hắn, không thể phân rõ giới hạn giữa đao và người nữa, dường như thanh đao đã trở thành một phần của thân thể hắn, giống như cánh tay mọc dài ra.

“Đao tên Tuyền Tâm, đao khí cấp Vương.” Cô Trúc khẽ vuốt thân đao, nhìn Hàn Sâm trịnh trọng nói.

“Quỷ Nha, đao khí cấp Vương.” Hàn Sâm đáp.

“Vậy mà Cô Trúc sư huynh lại phải dùng đến Vương khí trong Binh Các để đánh một trận với Hàn Sâm, tên Hàn Sâm này có vẻ không đơn giản”

“Dù sao cũng là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, lại còn sử dụng Vương khí, Cô Trúc sư huynh đương nhiên cần đến Vương khí rồi, nếu không chẳng phải sẽ rất thiệt thòi sao?”

“Hiếm thấy được một lần Cô Trúc sư huynh nghiêm túc như vậy.”

Trong lòng Ngọc Kinh có hơi kích động, Cô Trúc chuyên môn mời đao khí cấp Vương xuất hiện để đánh cùng Hàn Sâm một trận, đủ thấy sự coi trong của Cô Trúc dành cho Hàn Sâm, từ một khía cạnh khác có thể suy ra Hàn Sâm rất mạnh khiến trong lòng Ngọc Kinh dâng lên một tia hi vọng lớn lao.

Hai người đã nói xong nhưng lại không hề rút đao, chỉ cầm đao quan sát lẫn nhau nhưng trên người bọn họ lại có một luồng khí thế không ngôn từ nào có thể hình dung được đang dần dần dâng lên.

Tuy Hàn Sâm chưa xuất thủ nhưng khí thế trên người lại càng ngày càng kinh khủng, dường như có một con hung thú hồng hoang đang gào thét trên người hắn, mà khí thế của Cô Trúc lại giống như một đỉnh núi đơn độc sắc bén tựa lưỡi đao xuyên thẳng qua mây, mặc cho gió †áp mưa sa ta vẫn sừng sững không chuyển.

Theo thanh thế không ngừng tăng vụt, khi khí thế giữa hai người tiếp xúc chợt phát ra một tiếng nổ lớn, dường như có hai luồng sức mạnh vô hình xen kẽ giao thoa trên không trung.

“Đao ý thật đáng sợ, hầu như có thể ngưng tụ thành thực chất!” Có người sợ hãi than.

“Đao ý này tuyệt đối có thể so sánh cùng cường giả cấp Vương, rốt cuộc làm sao họ làm được vậy?”

“Cô Trúc sư huynh thì thôi không nói, dù sao hắn đã trải qua hơn vạn kiếp, trong mộng từng là tông sư đao đạo, ý cảnh mạnh mẽ cũng không quá khó hiểu. Nhưng tại sao cái tên Hàn Sâm kia cũng có đao ý như thế, chẳng lẽ hắn cũng từng trải qua vạn kiếp, cũng từng là tông sư đao đạo?”

Vân Tố Y không nhịn được mà hỏi Vân Tố Thường bên cạnh: “Chị ơi, đao ý của Hàn Sâm và Cô Trúc sư huynh ai cao hơn?”

Vân Tố Thường cười khổ: “Đao ý của hai bọn họ đã không thua gì Vương Giả, ta nào có tư cách phân chia cao thấp.”

Nhật Sơ khế nói: “Cô Trúc trải qua vạn kiếp khổ đau, ý chí của hắn không thua bất kỳ một vị cường giả cấp Vương đương thời nào, thậm chí là cường giả Thần Hóa. Không ngờ Hàn Sâm cũng có ý chí mạnh mẽ như vậy, không biết rốt cuộc hắn đã làm thế nào?”

Vào lúc đao ý đã lên tới đỉnh điểm, thanh đao trong tay hai người hầu như đồng thời điên cuồng chém ra, ai cũng không lùi bước, mỗi nhát đao đều dùng hết toàn lực.

Hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng, không còn khả năng nào khác. Kengl

Đao cùng đao va chạm, linh hồn cùng linh hồn đụng nhau, lực cùng lực giao phong.

Mang theo tiếng va chạm từ nơi lưỡi đao đụng nhau khiến linh hồn run rẩy, một giây sau đã thấy đao quang điên cuồng chớp loé giữa hai người, lưỡi đao không ngừng va chạm, đao khí vỡ vụn cắt đứt hết thảy mọi thứ xung quanh hai người nhưng chẳng ai chịu lùi một bước.

Một bước là vua một bước là giặc, nhất niệm trong tim, nhượng bộ tức là thua.

Đao quang ở giữa hai người đã tạo thành hai dòng nước lũ một xanh một tím, không ngừng đụng nhau rồi nổ tung, tiếng va đập hợp thành một thể, không thể phân biệt được khoảng cách giữa đao với đao.

Sau khi hai dòng lũ đụng nhau đến đỉnh điểm, một luồng sức mạnh khủng khiếp nổ tung từ giữa bọn họ, cứng rắn đẩy thân thể hai người ra xa mấy chục mét đằng sau.

Uỳnh!

Một giây sau, tất thảy mọi thứ trong cự ly trăm mét giữa hai người đều tan thành tro bụi, tạo thành một cái hố sâu cực lớn.

Ánh mắt Cô Trúc nóng rực, tay trái nắm chặt phần dưới chuôi đao, hai †ay cùng nâng chuôi đao qua đỉnh đầu, lấy tư thế Thiên Hình bổ một đao về phía Hàn Sâm.

Trong một khoảnh khắc, ánh đao sắc xanh tựa như một ranh giới chia cắt âm dương, nhanh chóng lao về phía Hàn Sâm, dường như tất cả vạn vật trên thế gian đều bị chia làm hai nửa dưới ánh đao, giống như là trắng và đen, trời và đất, âm và dương, ngay từ đầu đã không nên ở cùng một chỗ.

Ánh mắt Hàn Sâm nặng nề, Quỷ Nha đao trong tay vạch ra một vòng đao quỷ dị trước mặt, đao quang như lạch trời sau khi đụng phải vòng đao của Hàn Sâm, bị bóp méo phương hướng theo chiều xoay của vòng đao.

Theo tiếng Hàn Sâm quát to, vòng đao mang theo đao quang của Cô Trúc đảo ngược chém về phía hắn.

“Được lắm!” Cô Trúc hét lớn một tiếng, thân hình không lùi mà tiến lên, Tuyền Tâm đao chuyển động theo cơ thể, nghịch hướng chém lên trên vòng đao, đao quang nghiền nát vòng đao trong nháy mắt, đồng thời đao quang bị nghịch chuyển trở về cũng theo một kích này của Cô Trúc chuyển hướng lần nữa, cùng nhau chém về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không nhượng bộ, hai tay nắm chặt Quỷ Nha đao, nâng cao quá đỉnh đầu, nặng nề chém xuống đao quang của Cô Trúc, một luồng đao

khí giống như cự thú hồng hoang gầm thét chống lại đao quang của Cô Trúc.

Đao quang va chạm trên không trung tựa như dòng nước đụng phải nhau, dung hợp lẫn nhau, lặng lẽ tiêu tan sạch.

Vẻn vẹn mấy đao cũng đã khiến người khác hoa hết cả mắt, có nhiều người còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

“Nhìn đao pháp của bọn họ ta mới biết được mấy năm nay mình đều uổng công luyện tập.” Một tên Hầu tước luyện đao cảm thán nói.

“Hai kẻ này thật là đáng sợ, ta tình nguyện đánh một trận với Hầu tước cũng không muốn đối mặt với người cùng cấp kiểu này.” Một Bá Tước sắc mặt trắng bệch nói.

Hắn thử thay mình vào nhân vật đối chiến thì lại phát hiện cho dù hắn có thay vào Hàn Sâm hay Cô Trúc cũng đều bị chém chết.

Một Bá Tước cực kỳ đồng cảm nói: “Trình độ của họ đã không còn dùng cấp độ đơn giản để phân chia nữa, mặc dù cấp độ của họ vẫn là Bá Tước nhưng chỉ sợ kể cả Hầu Tước đối mặt với họ cũng không có phần thắng quá lớn.”

“Khó trách Nữ Hoàng Đao Phong lại bằng lòng thu một người ngoại tộc làm đệ tử, có thể chiến đấu với Cô Trúc sư huynh đến mức này, tên Hàn Sâm kia chắc cũng là một quái vật.”

Trận chiến còn gian nan hơn trong tưởng tượng của hắn, hắn đã đẩy Nha đao và đao ý lên tới cực hạn nhưng vẫn không thể nào áp chế được Cô Trúc, hoàn toàn rơi vào khổ chiến. Nếu xuất hiện bất kỳ một sai lầm nho nhỏ nào, sẽ thất bại thảm hại ngay lập tức.

Các đệ tử bình thường đến quan chiến đều xem như sỉ như dại, mỗi một đao của hai người họ đều tạo ra một cảm giác đặc sắc tuyệt luân, nhưng có đôi khi nhìn một đao, còn đang ngẫm nghĩ về chỗ kì diệu trong đó thì hai người kia đã chém ra không biết bao nhiêu đao rồi, khiến người ta hận không thể có chức năng tua lại và quay chậm để xem cẩn thận chỉ tiết từng đao một.

Không biết từ lúc nào, rất nhiều các cường giả có tiếng tăm lừng lẫy ở Trấn Thiên Cung đã đích thân tới hội trường thi, trong đó không ít sự †ồn tại cấp Vương đều đang xem trận chiến này.

Hết chương 1993.

Chương 1994. So chiêu

"Chị ơi, Hàn Sâm có thể thắng không?" Trong lòng bàn tay của Vân Tố Y toàn là mồ hôi, bất giác nắm lấy cánh tay của Vân Tố Y, nếu không cảm thấy mình đã sắp không thể chống đỡ nổi nữa, cả người như nhũn ra.

"Ta thật sự không biết." Vân Tố Thường bất lực nói.

"Không thắng nổi." Giọng nói của một người đàn ông vang lên bên cạnh hai chị em nhà họ Vân.

"Cha!" Vân Tố Thường và Vân Tố Y nhìn thấy người đàn ông đó đều đồng thời kêu lên.

Thiên Vũ Hạc vội vàng đứng dậy hành lễ kêu một tiếng sư phụ, người đàn ông trung niên mặc áo xám này chính là cha của Vân Tố Y, Thập Tịch trưởng lão Vân Trường Không.

"Cha, ngươi nói Hàn Sâm sẽ thua sao?" Vân Tố Y không nhịn được nhìn Vân Trường Không hỏi.

Vân Trường Không khẽ lắc đầu: "Ta chỉ là nói hắn không thắng nổi, không nói hắn sẽ thua."

"Vậy rốt cuộc là ý gì?" Mấy người Vân Tố Y đều chợt ngẩn ra, lời này của Vân Trường Không quá kì quái.

"Đao pháp và đao ý của hai người đều đã đạt đến trình độ người bình thường khó mà sánh bằng, thắng thua chỉ là cách một đường ranh giới, ai cũng có thể sẽ thắng mà ai cũng có thể sẽ thua. Nếu là quyết đấu sinh tử thì

nhất định sẽ phân ra thắng thua nhưng mà hiện tại đây không phải là quyết đấu sinh tử, chỉ là so kỹ pháp thì chẳng ai thắng được." Vân Trường Không giải thích nói.

"Vậy làm sao phân ra thắng thua đây?" Vân Tố Y ngơ ngác hỏi.

"Ai mà biết chứ, sao cứ phải biết thắng thua làm gì? Hiện tại không phải là càng đặc sắc hơn thắng thua sao?" Vân Trường Không híp mắt cười nói.

Vân Tố Y còn muốn nói tiếp gì đó lại đột nhiên phát hiện, Hàn Sâm và Cô Trúc đã tách ra, không ai còn xuất đao nữa, nhất thời lo lắng nhìn về phía bọn họ, muốn làm rõ đã xảy ra chuyện gì.

"Xem ra dùng đao rất khó phân thắng bại." Hàn Sâm thở dài nói, dắt Quỷ Nha đao trở lại thắt lưng. Hắn cứ ngỡ rằng dựa vào Quỷ Nha đao và đao ý đã gần đến gần Thần Hoá thì có thể áp chế Cô Trúc một chút, ai ngờ chẳng chiếm được chút ưu thế nào.

Cô Trúc nâng Tuyền Tâm đao giữa hai tay, hơi hành lễ, Tuyên Tâm đao nhất thời hoá thành cầu vồng xanh rời đi, biến mất ở phía đảo chủ của Trấn Thiên Cung.

"Ngươi còn am hiểu gì nữa?" Cô Trúc nhìn Hàn Sâm hỏi.

Nếu lời này là người khác nói ra thì sẽ chỉ khiến người ta cảm thấy kiêu căng mà thôi. Nhưng từ trong miệng Cô Trúc nói ra lại không khiến người ta có loại cảm giác này, dường như là chuyện đương nhiên vậy.

Hắn đã trải qua vạn kiếp, không chỉ am hiểu mỗi đao không, sợ rằng mọi phương diện đều có trình độ mạnh mẽ hơn người, cho nên mới có khí phách và năng lực nói lời như vậy.

Hàn Sâm trầm ngâm một chút nói: "Cho dù ngươi và ta có đổi đao thương gậy gộc chỉ chưởng quyền cước bất kì loại nào cũng chỉ là bình mới rượu cũ mà thôi, không thể quyết đấu sinh tử, còn đấu nữa cũng rất khó phân ra thắng bại, không có bất kì ý nghĩa gì"

"Thế ý ngươi thế nào?" Cô Trúc hỏi.

“Nếu không thể quyết đấu sinh tử, trận quyết đấu này đã không còn thú vị nữa, chỉ bằng ngươi và ta đứng im bất động, luân phiên lấy kĩ pháp kiểm tra đối phương, không phá giải được thì thua, thế nào?” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

“Được, ngươi trước.” Cô Trúc nói ngắn gọn.

Hàn Sâm cũng không khách khí, trực tiếp duõi tay đánh ra một luồng ngọc quang rơi trên lồng ngực của Cô Trúc.

Đệ tử Trấn Thiên Cung nhìn thấy Cô Trúc thật sự không tránh không né, mặc cho ngọc quang kia rơi lên người, căng thẳng đến gần như muốn kêu ra tiếng.

Nhưng ngọc quang rơi trên lồng ngực Cô Trúc lại không phát ra âm thanh kinh thiên động địa gì, chỉ thấy ngọc quang kia đã ngưng thành một quang phù hình dạng kì quái, in ở trên lồng ngực Cô Trúc.

Mọi người đều tò mò nhìn quang phù kia, không biết rốt cuộc đó có tác dụng gì.

Cô Trúc hơi hoạt động thân thể một chút, trầm ngâm nói: “Thuật này có năng lực cấm không giảm tốc, hơn nữa hiệu lực phi phàm, thuộc loại cao cấp nhất trong những thuật gen cùng loại mà ta từng nhìn thấy, không hề kém cạnh so với thuật gen cấp Vương, nhưng mà…”

“Nhưng cái gì?” Hàn Sâm đã hỏi ra tiếng lòng của người xem chiến.

Cô Trúc thản nhiên nói: “Nếu ta không nhìn nhầm, có lẽ thuật gen này của ngươi đã dung hợp ý cảnh Thiên Ngoại Thiên trên ba chữ Trấn Thiên Cung mà tạo thành.”

Lời này vừa nói ra, đệ tử của Trấn Thiên Cung đều kinh ngạc trong lòng. Một ngoại tộc như Hàn Sâm chỉ từng đi qua đường Thông Thiên một lần, vậy mà đã có thể sử dụng ý cảnh trên ba chữ đó sáng tạo thuật gen, thật khó mà tưởng tượng nổi, khiến người ta không thể nào tin được.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Hàn Sâm, chờ đợi đáp án của hắn.
“Đúng vậy.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, sảng khoái thừa nhận.

Rất nhiều vương công quý tộc của Trấn Thiên Cung nghe thấy Hàn Sâm chính miệng thừa nhận đều sợ hãi trong lòng, quả thực khiến người ta khó mà tin nổi.

“Hoá ra không phải là bản thân hắn không đi vào Trấn Thiên Cung được, mà là ở trên con đường Thông Thiên lĩnh ngộ ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung, mà hắn còn làm được thật, tên này đúng là quá đáng sợ.”

Các đệ tử Trấn Thiên Cung xem chiến nghị luận ầm ĩ, ngay cả những cường giả cấp Vương cũng đều không nhịn được lộ ra thần sắc dị thường.

Nếu như ý cảnh Thiên Ngoại Thiên dễ dàng nghiền ngẫm như vậy, Trấn Thiên Cung đã cao thủ như mây từ lâu rồi.

Cô Trúc thản nhiên nói: “Ta tu luyện “Vô Tự Thiên Thư”, cũng chính là nơi tạo ra lực Thiên Ngoại Thiên, kĩ pháp như vậy vô dụng với ta.”

Nói xong, thân thể Cô Trúc chợt chấn động, quang phù hoá thành từ thuật Ô Quy nhất thời vỡ nát, không thể để lại một chút dấu vết nào trên người Cô Trúc.

“Đến lượt ngươi.” Hàn Sâm nhún vai, hắn cũng biết e rằng thuật Ô Quy rất khó vây lấy Cô Trúc.

Thân thể Cô Trúc bất động, chỉ thấy trong mắt hắn chợt loé dị quang, dường như có một luồng ánh sáng mơ hồ phủ về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không tránh né, mặc cho ánh sáng đó bao trùm lấy thân thể của hắn.

“Đó là lực lượng gì vậy? Sao trông hơi quen mắt?” Vân Tố Thường nhíu mày trầm tư nói.

Vân Trường Không thản nhiên nói: “Thuật Mộng Cảnh của Mộng Cảnh Thú, không ngờ Cô Trúc không chỉ là mười năm đã trải qua vạn kiếp, mà còn lĩnh ngộ được Thuật Mộng Cảnh, mặc dù vẫn chưa đạt đến trình độ

Vạn Thế Nhất Mộng, nhưng mà khiến Hàn Sâm trầm luân một kiếp vẫn có thể làm được."

Vân Tố Y nghe vậy nhất thời kinh ngạc trong lòng, thời gian một kiếp có thể ngắn có thể dài, có lẽ cả đời này đều khó mà tỉnh lại nữa.

Nhưng mà ánh sáng mơ hồ đó bao trùm ở trên người Hàn Sâm, ánh mắt của Hàn Sâm vẫn luôn trong sạch, không hề có một chút dấu vết rơi vào mộng cảnh nào.

Ánh sáng kì dị bao trùm trên người Hàn Sâm dần dần biến mất, Hàn Sâm mỉm cười nói: "Có lẽ đã đến lượt ta rồi nhỉ?"

"Mời." Cô Trúc thản nhiên nói.

Nhật Sơ có hơi nghi hoặc nói: "Quái lạ, sao Hàn Sâm không rơi vào trong mộng cảnh chứ? Lẽ nào hắn có Thuật Trừ Mộng gì đó sao?"

Vân Trường Không khẽ lắc đầu: "Không cần thuật trừ mộng, Thuật Mộng Cảnh cần ý chí của bản thân phải mạnh mẽ hơn ý chí của đối phương mới có thể khiến đối phương rơi vào trong mộng cảnh. Hàn Sâm không rơi vào mộng cảnh, chỉ có thể nói rõ sự mạnh mẽ của ý chí hắn không dưới Cô Trúc, cho nên thuật mộng cảnh mới vô hiệu với hắn. Giống như Cô Trúc đã trải qua Vạn Thế Nhất Mộng, người ngoài cần phải trải qua vạn kiếp mới có thể tỉnh lại nhưng mà ý chí của Cô Trúc không ngừng mài giũa trưởng thành trong mộng cảnh hết kiếp này đến kiếp khác, đạt đến một loại cảnh giới rất đáng sợ, đến mức ảnh hưởng của mộng cảnh phía sau đối với hắn đã rất nhỏ, cho nên mới có thể tỉnh lại chỉ sau mười năm"

"Nói như vậy, ý chí của Hàn Sâm lại có thể sánh ngang với Cô Trúc sư huynh đã trải qua vạn kiếp mài giũa, sao mà hắn làm được vậy chứ?" Nhật Sơ nghi ngờ hỏi.

"Vậy thì phải hỏi bản thân hắn rồi." Vân Trường Không lắc đầu nói, trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm cũng nhiều thêm mấy phần tán thưởng.

Hết chương 1994.

Chương 1995. Ngươi đến ta đi

Trong lòng Hàn Sâm thầm trầm ngâm, phải dùng kĩ pháp gì mới có thể làm Cô Trúc khuất phục.

Hàn Sâm cũng coi như là tinh thông các loại kĩ pháp, nhưng so với Cô Trúc thì ngoại trừ mấy loại hiếm hoi ra đều không coi là tinh thâm.

Dù sao ở trong mộng Cô Trúc có thể dùng một đời để ngộ ra một loại kĩ pháp nhưng Hàn Sâm chỉ là một nhân loại, cả đời cũng chỉ có mấy chục năm mà thôi, so với một trăm năm cũng là khá dài rồi nhưng hoàn toàn không thể so với Cô Trúc.

Nếu như thật sự so từng thứ một, cuối cùng cũng sẽ có lúc Hàn Sâm dùng hết kĩ năng, cho nên nhất định phải nhanh chóng kết thúc quyết đấu, không thể duy trì quá lâu.

“Nhưng làm sao mới có thể làm khó được Cô Trúc đây?” Suy nghĩ của Hàn Sâm không ngừng xoay chuyển, chợt nảy ra một sáng kiến.

Quỷ Nha đao trong tay Hàn Sâm chợt động nhưng không chém về phía Cô Trúc, mà là chém về phía mặt đất đá, trực tiếp chém ra một khối đá hình chữ nhật dài mười mét, đặt khối đá đó ở trên mặt đất.

Mọi người đều có hơi tò mò, không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Hàn Sâm đánh một quyền lên mặt bên của khối đá, sau đó mỉm cười với Cô Trúc nói: “Ngươi có thể làm được không?”

Mọi người đều cảm thấy hơi tò mò, bởi vì một quyền kia của Hàn Sâm đánh lên khối đá, vậy mà khối đá lại không bị phá huỷ chút nào, không biết rốt cuộc hắn có ý gì.

Cô Trúc hoá chưởng thành đao, một đao chém lên trên khối đá, từ giữa bổ khối đá làm hai nửa.

Sau đó mọi người mới nhìn thấy, Hàn Sâm đánh vào một mặt nhưng mặt này không có bất kì tổn thương nào. Mà một nơi khác cách gần mười mét bên trong hòn đá lại có một quyền ấn, đá trong quyền ấn đã bị đánh thành bột phấn, sau khi hòn đá tách ra đã chảy ra, có thể nhìn thấy rõ ràng lỗ trống đó là hình dạng của một nắm đấm, lớn bằng nắm đấm của Hàn Sâm.

"Thật là lực âm nhu lợi hại! Lại có thể vào trong tảng đá mười mét mà không tan rã, quá đáng sợ, kình lực âm nhu như vậy thì đồ vật như áo giáp sẽ chẳng có tác dụng gì với hắn, lực phòng ngự có mạnh đi chăng nữa, đối với hắn mà nói cũng là trần như nhộng thôi." Có người kinh thán nói.

Cô Trúc cũng không nói gì, một quyền đánh lên trên hòn đá lớn đã bị bổ ra một nửa mà không hề có chút rung động nào, khối đá cũng không bị tổn thương

Hàn Sâm lại dùng một đao từ giữa bổ khối đá thành hai nửa, quả nhiên nhìn thấy chỗ một mặt cách mình gần nhất này cũng xuất hiện một quyền ấn, ngay cả vị trí cũng đều giống nhau như đúc.

"Tốt!" Hàn Sâm không nhịn được khen ngợi một tiếng, hắn đã từng đặc biệt luyện kình lực âm dương, từng bỏ ra rất nhiều công sức ở phương diện này, vậy mà Cô Trúc cũng không hề kém hắn.

Đệ tử của Trấn Thiên Cung cũng trầm trồ khen ngợi, đều vì một quyền này của Cô Trúc mà lớn tiếng khen hay, dù sao đây cũng là đề mục Hàn Sâm ra, đương nhiên là sở trường của Hàn Sâm, Cô Trúc lại không kém cạnh chút nào, quả thực vô cùng hiếm có.

Cô Trúc thản nhiên nói: "Kiếp thứ bảy trăm ba mươi mốt của ta là một cô gái trời sinh cơ thể yếu ớt, lại phải sinh ra ở một thế gia quyền pháp, †ừ nhỏ chịu đủ khinh thường và nhục mạ, cuối cùng đã tạo ra một môn quyền thuật kình lực âm nhu, không lấy cứng chọi cứng, chỉ chuyên làm tổn thương người trong phủ, giết hết kẻ lăng nhục ta, cuối cùng trở thành đại ma đầu cả thiên hạ người người nghe tên đều biến sắc, sau đó bị người ám toán trúng kịch độc, tròn ba năm nội tạng mới hoàn toàn thối rữa mà chết.

Trúc Cô nói rất bình tĩnh, dường như là một chuyện bé nhỏ không đáng kể, nhưng lại khiến người nghe đều nổi da gà.

“Tới phiên ngươi.” Hàn Sâm không định thương cảm thay cho mộng cảnh của Cô Trúc, thản nhiên nói.

Cô Trúc duỗi một tay nhấc một nửa khối đá khác lên, giống như bia đá cắm vào trong mặt đất, phần lộ ra bên ngoài dài bảy tám mét.

Hàn Sâm nhìn Cô Trúc, không biết hắn muốn làm gì, nếu như nói là khắc chữ so ý cảnh, Hàn Sâm có thể sử dụng đao ý Nha đao, nhất định sẽ không thua Cô Trúc.

Nhưng có lẽ Cô Trúc cũng hiểu rất rõ điều này, cho nên Hàn Sâm biết, Cô Trúc không thể chỉ là khắc chữ đơn giản như vậy.

Cô Trúc nhìn khối đá đứng ở nơi đó, không rút kiếm bên hông ra mà từ từ lui về sau, lui đến hơn mười mét mới thản nhiên nói một câu: “Ta muốn kiếm phá chín tầng trời, ngươi có thể không?”

Đệ tử Trấn Thiên Cung xem chiến đều là vẻ mặt mù mịt, không biết Cô Trúc có ý gì, hắn chỉ nói chuyện chứ không hề ra tay.

Vân Tố Y cũng nghi hoặc trong lòng, đang muốn mở miệng hỏi Vân Trường Không đây là chuyện gì thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ vang. Chỉ thấy bề mặt của khối đá kia vỡ ra, xuất hiện từng vết nứt, vậy mà chính là bảy chữ “Ta muốn kiếm phá chín tầng trời”, từng nét từng nét giống như đao đẽo búa bổ, có một cỗ khí thế ngút trời, bảy chữ đó dường như muốn phá đá thoát ra, xuyên thẳng lên chín tầng mây.

“Thuật Âm Nhận không hề hiếm thấy. Đừng nói là mười mét, cho dù là ngoài trăm mét phá đá cũng dễ như trở bàn tay. Nhưng mà nhả âm thành chữ giống như Cô Trúc, hơn nữa có thể viết ra khí thế như vậy thì ngay cả chuyên tu âm hệ như ta cũng khó mà làm được, không chỉ là vấn đề khống chế lực, có thể dùng âm thanh ngưng ra ý cảnh như vậy cũng đã là không có ai rồi.” Một Công Tước của Trấn Thiên Cung kinh ngạc tán thán nói.

“Cũng chính là Cô Trúc sư huynh đã trải qua muôn vàn gian khổ mới có thể có được nhiều kĩ pháp và ý cảnh như thế, người khác cả đời có thể luyện được một loại cũng coi như đã thoả mãn rồi. Hàn Sâm chuyên tu đao pháp,

lại luyện âm nhu, lấy tuổi của hắn đã coi như là hiếm có, không thể tu luôn cả loại kĩ pháp hiếm thấy như âm hệ này đâu nhỉ?"

"E rằng lần này có lẽ Hàn Sâm không thể đấu tiếp được với Cô Trúc sư thúc được nữa."

"Thế gian tuyệt đối không có Cô Trúc sư huynh thứ hai, mặc dù Hàn Sâm cũng lợi hại đấy, nhưng mà đấu kĩ với Cô Trúc sư huynh như vậy, chỉ sợ là không chiếm được lợi ích gì."

Rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung đều kinh ngạc tán thán, Hàn Sâm mỉm cười hỏi: "Đây lại là tuyệt kĩ luyện thành ở kiếp nào của ngươi thế?"

Vẻ mặt Cô Trúc không thay đổi, bình tĩnh nói: "Kiếp thứ ba nghìn bảy trăm năm mươi tư, trời sinh si mê âm nhạc, lấy âm giết người, cuối cùng bị vây vào trong Hồi Âm Gốc, bị lực âm sát của mình chấn động chết"

Hàn Sâm lắc đầu không nói gì tiếp nữa, đi đến một mặt khác của khối đá, cũng giống như Cô Trúc dừng lại ở chỗ cách khối đá mười mét, hít sâu một hơi.

"Liệu Hàn Sâm có làm được không?" Vân Tố Y có hơi lo lắng nắm lấy cánh tay của Vân Tố Thường hỏi, mặc dù biết mình và Hàn Sâm đã không thể nào, nhưng trong lòng nàng lại vẫn không muốn nhìn thấy Hàn Sâm thất bại.

Vân Tố Thường cười khổ nói: "Hắn có được hay không ta làm sao mà biết được? Nhưng sinh vật tu luyện lực lượng hệ âm rất ít, có thể luyện đến loại trình độ như Cô Trúc sư huynh lại càng ít hơn, được coi là kĩ pháp rất ít được quan tâm. Chúng ta cũng không thấy Hàn Sâm dùng kĩ pháp giống như vậy bao giờ, chỉ sợ lần này không lạc quan lắm."

Vân Tố Y nhất thời càng thêm lo lắng cho Hàn Sâm, còn muốn nói gì nữa nhưng chưa đợi nàng mở miệng đã nghe thấy Hàn Sâm cất lời.

"Một mình ngồi trên mây, cô đơn lạnh lẽo." Hàn Sâm chậm rãi nhả ra mấy chữ, không suy nghĩ quá nhiều, chỉ là có một chút ý khuyên giải an ủi và thấu hiểu.

Cô Trúc đã trải qua vạn kiếp mài giũa, mặc dù trở thành tài năng tuyệt thế, nhưng mà đau khổ cô đơn trong lòng hắn sợ rằng không có ai có thể hiểu được, là một thần thánh cao cao tại thượng, gian nan khổn khố đã phải trải qua không phải một người bình thường có thể hiểu được.

Hàn Sâm nói xong chín chữ đã thấy trên đá vụn trên khối đá kia rơi xuống như phấn, lộ ra chín chữ khắc trên đó, mỗi chữ đều là ý cảnh sâu xa, nhìn giống như có một cảm xúc khó mà diễn tả thành lời quẩn quanh trong lòng, không biết tại sao khiến người ta nhìn mà buồn bã.

Hết chương 1995.

Chương 1996. Một kiếm động tâm ma

“Ô đệt, vậy mà tên này cũng biết kĩ pháp âm hệ lợi hại thế hả?” Các đệ tử Trấn Thiên Cung xem chiến nhất thời há to miệng.

Vân Tố Y thì tỏ vẻ vui mừng, quay về phía Vân Trường Không hỏi: “Cha ơi, vậy là coi như Hàn Sâm đã qua cửa ải rồi sao?”

“Có lẽ là rồi đi” Vân Trường Không nhìn ra ý cảnh trong con chữ của Hàn Sâm không thấp nhưng hắn không am hiểu đạo này, cho nên cũng không dám khẳng định chắc chắn.

“Đến lượt ngươi rồi.” Cô Trúc liếc nhìn chín chữ Hàn Sâm khắc xuống, trong mắt loé qua một tia dị sắc nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường, bình tĩnh nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm thầm mừng rỡ, trước kia hắn đã từng học qua Lục Đạo Kiếm Pháp cùng với Lục Đạo Đại Đế, Âm Kiếm Đạo cũng là học được ở chỗ Lục Đạo Đại Đế, may mà có bản lĩnh này, không thì đúng là phải chịu thua ở đây rồi.

Sự mạnh mẽ của ý cảnh Lục Đạo Kiếm Pháp của Lục Đạo Đại Đế không kém hơn bất kì cao thủ kiếm đạo nào của đại vũ trụ gen. Nếu như hắn ra đời ở đại vũ trụ gen cũng nhất định là bậc thầy kiếm đạo danh chấn một phương.

Nghĩ đến Lục Đạo Kiếm Pháp, Hàn Sâm chợt nảy ra suy nghĩ: "Linh Kiếm Đạo bên trong Lục Đạo Kiếm Pháp có thể khơi ra cảm xúc tiêu cực của kẻ địch, từ đó khiến bản thân kẻ địch tự sụp đổ, thua dưới cảm xúc tiêu cực của chính mình. Cô Trúc đã trải qua bi kịch vạn kiếp, cảm xúc tiêu cực trong lòng có thể tưởng tượng ra được, cảm xúc tiêu cực của hắn càng mạnh, tác dụng của thuật Linh Kiếm có thể đạt được cũng càng lớn, có lẽ có thể thắng được hắn bằng cách này."

Hàn Sâm nghĩ vậy, liếc nhìn Cô Trúc đứng ở đối diện, mỉm cười nói: "Ta có một kiếm, xin mời các hạ đánh giá."

"Mời." Cô Trúc thản nhiên nói.

Hàn Sâm vận chuyển khí tức. Khi hắn học Lục Đạo Kiếm Pháp, chủ yếu nhất là học Tâm Kiếm Đạo, năm kiếm còn lại chỉ là tiện tay luyện thôi, †uy mô phỏng theo cũng rất khá nhưng không để tâm bằng Tâm Kiếm Đạo.

Ngón trỏ và ngón giữa tay phải hợp lại với nhau, hoá thành thân kiếm, một ngón tay điểm về phía ấn đường của Cô Trúc.

Đương nhiên Cô Trúc không né tránh, chỉ bình tĩnh nhìn chỉ kiếm của Hàn Sâm. Nhưng kiếm thế của Hàn Sâm cách mi tâm hắn càng ngày càng gần, sắc mặt của Cô Trúc theo đó mà thay đổi.

Vương công quý tộc của Trấn Thiên Cung xem chiến nhìn thấy Cô Trúc biến sắc đều kinh ngạc, bởi vì bọn họ không nhìn ra được một kiếm này rốt cuộc có chỗ huyền diệu nào đáng để Cô Trúc biến sắc.

Một kiếm này ở trong mắt người khác, cho dù là những cường giả cấp Vương kia cũng chỉ là một kiếm rất bình thường, hoàn toàn không có biến hoá huyền ảo gì cả, không có gì khác biệt với một kiếm bình thường nhất.

“Chuyện gì vậy? Một kiếm kia có gì khác biệt sao? Sao ta không nhìn ra lợi hại cỡ nào chứ?”

“Nếu như ngươi nhìn ra, vậy ngươi chính là Cô Trúc sư huynh rồi.”

“Không ổn rồi, có thể khiến Cô Trúc sư huynh biến sắc, Hàn Sâm kia đúng thật là khó chơi.”

Trong nháy mắt, một ngón tay của Hàn Sâm đã điểm vào mi tâm của Cô Trúc, sau đó nhanh nhẹn thu ngón tay lại về vị trí đứng ban đầu.

Mà lúc này khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Cô Trúc lại vặn vẹo dữ dội, trong mắt đều đã tràn ngập tơ máu, dường như đang cực lực khống chế gì đó.

Nhưng lệ khí trên người hắn càng ngày càng nặng, khí tức khủng bố kia phát ra từ trên người hắn giống như một hung thú ác quỷ ẩn nấp trong cơ thể hắn, chỉ một chút khí tức tràn ra đã khiến người ta nhìn ra được tâm tình.

“Không ổn rồi, một kiếm kia của Hàn Sâm đã dẫn động tâm ma của Cô Trúc!” Sắc mặt Vân Trường Không chợt thay đổi.

“Cha ơi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Mấy người Vân Tố Y đều không hiểu nhìn về phía Vân Trường Không.

Vẻ mặt Vân Trường Không phức tạp giải thích: “Cô Trúc dùng nghị lực cao nhất gắng gượng dùng ý chí của mình vượt qua bi kịch vạn kiếp †rong mộng. Nhưng hắn chỉ là đã vượt qua, không phải thật sự giải thoát. Giống như khi nước lũ đến, không ngừng nâng cao đê điều, cưỡng chế ngăn cản nước lũ trong đê điều. Hết lần này đến lần khác nước lũ đều bị ngăn cản như vậy nhưng nó sẽ không vì vậy mà biến mất, nó vẫn tồn tại. Số lần hắn ngăn chặn càng nhiều, cảm xúc tiêu cực tích góp cũng sẽ càng nặng, cảm xúc tiêu cực đã tích luỹ ở vạn kiếp không cần nói cũng biết đáng sợ đến cỡ nào.”

“Nhưng Vạn Thế Nhất Mộng đã kết thúc ở trên người hắn, mà quả thật hắn cũng đã chịu đựng được áp lực, nếu không có ngoại lực quấy nhiễu thì

phương pháp đó cũng coi như là ổn. Nhưng một kiếm kia của Hàn Sâm lại có năng lực gợi ra cảm xúc tiêu cực, khiến cảm xúc tiêu cực đã tích góp vạn kiếp kia trong nháy mắt bùng nổ, phòng tuyền tâm lí mà Cô Trúc xây dựng đã sụp đổ, cảm xúc tiêu cực đã tích luỹ qua vạn kiếp đánh úp lại đáng sợ hơn vạn lần bất kì kiếp nào trải qua trước kia, cho dù là ý chí của cường giả cấp Vương dưới tình huống tiêu cực khủng bố như vậy, sợ rằng cũng sẽ sụp đổ, Cô Trúc hắn…" Vân Trường Không không nói tiếp nữa nhưng trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Cô Trúc trên sân thở hổn hển giống như dã thú, gân xanh mạch máu nổi lên cuồn cuộn, khí tức trên người ngày càng không chịu sự khống chế, giống như ma quỷ muốn phá tan lồng giam, rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung xem chiến chỉ liếc nhìn hắn thôi đã cảm thấy sợ hãi tim đập thình thịch.

"Grào!" Cô Trúc ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ, khí tức trong cơ thể cũng không chịu sự khống chế nữa, điên cuồng xông ra.

Trong toàn bộ võ đạo tràng đều tràn ngập ý cảnh khủng bố khó mà diễn tả thành lời, đừng nói đến Hàn Sâm thân ở trong võ đạo tràng, cho dù là đệ tử Trấn Thiên Cung ở bên ngoài kết giới, những người có lực ý chí hơi kém một chút cảm nhận được một luồng khí tức của Cô Trúc, đã rơi lệ không ngừng, có loại cảm giác lòng như tro tàn, hận không thể chết đi ngay lập tức.

Một vài đệ tử cấp Nam Tước đã không thể khống chế được nữa rút kiếm ra gạt về phía cổ mình, dường như thế gian này đã tràn đầy tuyệt vọng và bi ai, không còn gì đáng để lưu luyến nữa, chỉ muốn chết quách đi cho xong, cũng coi như là một loại giải thoát.

"Haiz!" Một tiếng thở dài phát ra từ trong Vân Cung truyền ra, lực lượng kì dị đã bao trùm toàn bộ võ đạo tràng, ngăn cách khí tức phát ra của Cô Trúc ở bên trong.

Những đệ tử Trấn Thiên Cung rút kiếm tự vẫn kia lúc này mới giật mình tỉnh lại, đều sợ hãi run rẩy, có vài người đã bị doạ đến ướt cả quần.

Trong võ đạo tràng, hai mắt của Cô Trúc gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Sâm, khí tức trên người càng ngày càng đáng sợ, khuôn mặt của hắn cũng càng

ngày càng dữ tợn.

Hàn Sâm không ngờ rằng cảm xúc tiêu cực của Cô Trúc còn khủng bổ hơn trong tưởng tượng của hắn nhiều, cũng không khỏi hối hận, nếu như Cô Trúc không chịu đựng được áp lực như vậy thật sự rút kiếm tự sát, cho dù cường giả của Trấn Thiên Cung có thể cứu được hắn, cõi lòng sụp đổ hoàn toàn cũng coi như bỏ đi.

Hàn Sâm muốn thắng nhưng lại không muốn huỷ hoại Cô Trúc.

Nhưng hiện tại thu tay đã không kịp nữa, hắn đã gợi ra cảm xúc tiêu cực của Cô Trúc mà cảm xúc tiêu cực này hắn cũng không thể trấn áp nổi.

“Cha ơi, hiện tại rốt cuộc là tình huống gì?” Lần này ngay cả Vân Tố Thường cũng đều đã không nhịn được mở miệng hỏi.

Vân Trường Không vẻ mặt nặng nề, chậm rãi nói: “Một kiếm kia của Hàn Sâm quá đáng sợ, nó đã hoàn toàn khơi ra cảm xúc tiêu cực của Cô Trúc, bây giờ Cô Trúc đã tâm ma trầm trọng, chỉ có hai loại khả năng, một là chiến thắng tâm ma khôi phục bản thân, hai chính là bị †âm ma mê loạn, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục, không phải tự sát thì chính là giết người khác.”

“Cô Trúc sư huynh có thể kiên trì qua được không?” Thiên Vũ Hạc hỏi.

“Khó!” Vân Trường Không chỉ nói một từ.

Hết chương 1996.

Chương 1997. Chiến một trận với ta

Vạn kiếp đều khổ, đời như tro tàn.

Lúc này Hàn Sâm phát hiện mình đã làm một chuyện hại người lại không có lợi cho mình, gợi ra cảm xúc tiêu cực đã tích luỹ vạn kiếp của Cô Trúc,

khiến tâm ma của hắn trầm trọng.

Đã thể hiện tại khiến Hàn Sâm càng khổ sở là, những đệ tử bên ngoài kia được cường giả Trấn Thiên Cung bảo vệ, tất cả cảm xúc tiêu cực của Cô Trúc đều bị cản lại trong võ đạo tràng.

Trong võ đạo tràng ngoại trừ Cô Trúc ra, đương nhiên chỉ còn lại Hàn Sâm, cảm xúc tiêu cực trên người Cô Trúc phát ra tự nhiên không giữ lại chút nào xông hết về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy đời toàn u ám, tuyệt vọng, đau khổ, bi ai, hối hận các loại cảm xúc tiêu cực đồng loạt vọt đến, dù lấy sự mạnh mẽ trong ý cảnh của hắn cũng không thể hoàn toàn ngăn chặn ý cảnh khủng bố đó.

Kiệu hoa đỏ thẫm hạ xuống, một cô dâu xinh đẹp tuyệt trần được đón vào trong phòng khách bái đường thành thân với một người đàn ông anh tuấn. Nhưng ngay vào lúc phu thê giao bái lại có một đám mã tặc xông vào.

Đao quang loé lên, máu tươi bay tung toé, tiếng cười càn rỡ, cô dâu xinh đẹp bị làm nhục đến chết ở ngay trước mặt người chồng mới cưới.

Kiếp này, Cô Trúc chết không nhắm mắt.

Trong rừng rậm, một con hổ mẹ đang chơi với hai con hổ con vừa mới ra đời không lâu, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng súng nổ vang, hổ mẹ bị súng gây tê bắn trúng, không còn năng lực hoạt động, trơ mắt nhìn hai con non của mình bị lột da rút xương, đặt ở trên lửa nướng, bị người thợ săn kia ăn vào trong bụng, mắt hổ tuôn trào huyết lệ.

Kiếp này, Cô Trúc sống không bằng chết.

Trên bầu trời, một vị kiếm khách đại chiến với rất nhiều cường giả, mặc dù giết địch vô số, nhưng bản thân lại đã thương tích đầy mình chỉ còn chút hơi tàn.

Một người đàn ông trung niên ôm một cô gái xinh đẹp, khinh thường kiếm khách, cười to ngông cuồng: “Cô Trúc, yên tâm đi đi. Người phụ nữ của

ngươi ông đây chơi giúp ngươi, trang viên của ngươi ông đây ở giúp ngươi, con trai của ngươi, ông đây giết giúp ngươi…”

“Grào!” Nổi giận đùng đùng, nhưng lại không thể ngăn lại được thiên đao vạn quả, kiếm khách hết sức liều mạng chém giết, cuối cùng lại chết dưới chân người đàn ông đó, ngay cả góc áo của người đàn ông cũng không thể chạm tới.

Vô tận luân hồi hết kiếp này đến kiếp khác, mỗi một kiếp Cô Trúc đã trải qua, bất luận là nghèo khó hay phú quý, bất luận mạnh mẽ hay nhỏ yếu đều kết thúc trong đau thương và khốn khổ cùng cực.

Hiện tại Hàn Sâm sắp phát điên rồi, bởi vì tâm ma của Cô Trúc bùng nổ hoàn toàn, những cảm xúc tiêu cực kia buông xuống khiến ý chí của Hàn Sâm cũng bị ảnh hưởng, nhìn thấy từng cảnh tượng gian nan khốn khổ bi thương mà Cô Trúc đã trải qua.

Mặc dù không thật sự trải qua vạn kiếp giống Cô Trúc, nhưng cảnh tượng bi ai thống khổ nhất trong vạn kiếp của Cô Trúc quả thật giống như một bản biên tập đặc sắc chiếu trong đầu Hàn Sâm, khiến hắn đồng cảm, giống như chính mình cũng ở trong cảnh đó.

Hàn Sâm cố gắng muốn dùng ý cảnh của mình ngăn chặn hết những cảm xúc tiêu cực này nhưng cảm xúc tích góp vạn kiếp kia thật sự quá đáng sợ, căn bản không thể ngăn cản nổi. Dù ý chí của Hàn Sâm có vững chắc đến mấy sau khi trải qua hết bi kịch này đến bi kịch khác cực kỳ thảm thiết cũng không khỏi sinh lòng u ám, có loại xúc động muốn chết quách đi.

Hàn Sâm vội vàng thu liễm tâm tình, toàn lực chống lại cảm xúc tiêu cực của Cô Trúc.

Bên trong võ đạo tràng, Cô Trúc và Hàn Sâm vẫn như cũ mặt đối mặt đứng đấy, nhưng một người khuôn mặt dữ tợn giống như ma quỷ, một người hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái xanh.

Sự yên lặng lúc này còn đáng sợ hơn thiên đao vạn kiếm liều mạng chém giết, khí tức khủng bố trên người Cô Trúc càng ngày càng đậm, giống như là nước lũ vỡ đê, căn bản không thể ngăn cản.

Sự tuyệt vọng và huỷ diệt trong mắt Cô Trúc cũng càng ngày càng đậm, bàn tay dần dần di chuyển về phía chuôi Ngọc Kiếm bên hông kia.

“Không ổn, Cô Trúc đã sắp không thể chống đỡ được nữa.” Sắc mặt Vân Trường Không khó coi nói.

Những trưởng lão trong Trấn Thiên Cung đều đã đích thân đến võ đạo tràng, sắc mặt nặng nề nhìn Cô Trúc trong võ đạo tràng.

Bi kịch vạn kiếp, cô đơn khốn khổ của vạn kiếp, mạnh mẽ như Vương Giả cũng khó mà chịu đựng, cho dù là Cung Chủ Trấn Thiên Cung đích thân đến cũng khó mà hoá giải, cho nên bọn họ chỉ đành đứng nhìn, có sức mạnh vô thượng nhưng ngay cả cơ hội ra tay cũng không có.

Tâm bệnh cần phải tâm dược trị, nếu như bản thân Cô Trúc không vượt qua nổi, cho dù là thần thánh thật sự đến cũng không cứu được mạng hắn.

Hàn Sâm cũng không tốt hơn Cô Trúc bao nhiêu, cũng đều cực khổ chống đối cảm xúc tiêu cực kia, chỉ cảm thấy sức mạnh ý chí không ngừng bị cảm xúc tiêu cực gặm nhấm.

Bất kể là nhân loại mạnh mẽ đến thế nào, cuối cùng vẫn là sinh vật cảm tính, bi kịch như vậy không ngừng chấn động tâm trí, cho dù là Chư Thiên Thần Phật cũng muốn rơi lệ, huống chỉ là một người phàm.

Ánh mắt của Hàn Sâm cũng dần trở nên giống như tro tàn, khí tức lặng ngắt trên người cũng càng ngày càng đậm.

“Hỏng bét, Hàn Sâm cũng bị tâm ma của Cô Trúc ăn mòn rồi.” Thiên Vũ Hạc đã phát hiện Hàn Sâm không bình thường, nói với Vân Trường Không: “Sư phụ, có cần thả Hàn Sâm ra trước không?”

“Hiện tại không thể động vào Hàn Sâm, hắn chính là điểm dẫn nổ cảm xúc tiêu cực của Cô Trúc, hắn còn ở đó thì trong lòng Cô Trúc còn có một tia ràng buộc, tâm muốn thắng vẫn còn. Hiện tại nếu Hàn Sâm bị mang đi, Cô Trúc mất đi mục tiêu cuối cùng e rằng sẽ lập tức sụp đổ hoàn toàn, không còn một chút hi vọng nào nữa.” Vân Trường Không lắc đầu nói.

Sát ý trong mắt Cô Trúc càng ngày càng đậm, khuôn mặt đã méo mó giống như ác quỷ, thở hổn hển nặng nề, bàn tay nổi đầy gân xanh cuối cùng đã nắm lấy chuôi Ngọc Kiếm liền vỏ, chậm rãi rút Ngọc Kiếm từ trong vỏ kiếm ra, từng chút từng chút rút ra bên ngoài, Ngọc Kiếm nặng tựa như núi.

"Cung chủ, Cô Trúc đã khó mà khống chế tâm ma, ngươi thật sự không ra tay sao?" Bên trong Trấn Thiên Cung, một cô gái nhíu mày nói.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung khẽ lắc đầu: "Hiện tại ra tay cũng chỉ cứu được một người vô dụng, người có thể cứu hắn chỉ có bản thân hắn mà thôi."

"Tâm đã nhập ma, làm sao có thể tự cứu đây?" Cô gái nói.

"Tâm đã nhập ma, nhưng chấp niệm vẫn còn, vẫn còn một cơ hội cầu sự sống trong cái chết." Cung Chủ Trấn Thiên Cung khẽ nói.

"Chấp niệm ở đâu?" Cô gái lại hỏi.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung lại không trả lời nữa, ánh mắt sâu xa nhìn Cô Trúc và Hàn Sâm trong võ đạo tràng.

Cuối cùng Cô Trúc đã rút Ngọc Kiếm ra. Đó là một thanh Ngọc Kiếm thuần khiết không tì vết, sạch sẽ không nhiễm chút bụi bẩn nào nhưng giờ đây dưới ý cảnh khủng bố, ngay cả Ngọc Kiếm sạch sẽ kia dường như cũng đã dính đầy nghiệp hoả tội ác đến từ Địa Ngục.

Trên thực tế cảm xúc tiêu cực trên cả người Cô Trúc hầu như đã ngưng thành nghiệp hoả màu đen thực chất, điên cuồng thiêu đốt chập chờn.

Cô Trúc tay cầm Ngọc Kiếm, bước từng bước về phía Hàn Sâm, đi rất chậm, dường như miệng còn niệm gì đó, nhưng bởi vì âm thanh quá nhỏ, hoặc là hắn căn bản không phát ra âm thanh, cho nên người bên ngoài không nghe thấy rốt cuộc hắn đang niệm cái gì.

"Cô Trúc sư huynh bị tâm ma khống chế rồi sao?" Thiên Vũ Hạc ngạc nhiên nói.

Rất nhiều vương công quý tộc và trưởng lão cũng đều cho rằng Cô Trúc đã hoàn toàn bị tâm ma khống chế, muốn giết chết Hàn Sâm phát tiết oán hận

trong lòng, sắc mặt đềukhó coi vô cùng.

Rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung mắt thấy Cô Trúc từng bước đi về phía Hàn Sâm, giống như là một con ác quỷ chọn người mà cắn, đều cảm thấy tuyệt vọng trong lòng.

Hàn Sâm đứng ở đó nhắm mắt bất động, như thể không phát hiện ra Cô Trúc đi về phía hắn, sắc mặt càng ngày càng giống tro tàn, khí tức trên người cũng càng ngày càng tĩnh mịch.

Cảnh thượng bi thảm của bi kịch vạn kiếp không ngừng tái diễn trong tâm trí hắn, khiến hắn khó mà tự kiềm chế được bị cảm nhiễm vào bên trong, tuy không thật sự trải qua giống như Cô Trúc, nhưng thể xác và tinh thần cũng đã rơi vào trong đó.

Cuối cùng Cô Trúc đã đi đến trước mặt Hàn Sâm, hai mắt đỏ quạch, mũi thở như trâu, tay cầm kiếm từ từ giơ lên, mạnh mẽ vung về phía Hàn Sâm.

“AI” Vân Tố Y không nhịn được kêu lên sợ hãi, đám trưởng lão Vân Trường Không cũng đều do dự không biết bây giờ có nên ra tay cứu Hàn Sâm ra không.

Nhưng một giây sau lại thấy Ngọc Kiếm trong tay Cô Trúc không hề chém lên người Hàn Sâm mà chỉ dừng trước đầu mũi hắn, Cô Trúc dùng một loại thanh âm gần như dã thú gầm lên giận dữ: “Chiến đấu một trận với ta!”

“Vậy mà hắn vẫn chưa hoàn toàn mất phương hướng!” Mọi người đều hết sức vui mừng.

Hai mắt Hàn Sâm mở to ra, một tay nắm lấy Quỷ Nha đao, gần như điên cuồng rút đao ra.

Hết chương 1997.

Chương 1998. Đao kiếm quyết

Lưỡi đao và lưỡi kiếm ma sát phát ra âm thanh rợn người, đao khí và kiếm quang cũng đồng thời va chạm đến tan tành.

Chém ngang, chém dọc, chém nghiêng, từng chiêu từng thức của Hàn Sâm và Cô Trúc đều cực kì ngắn gọn, đồng thời cũng cực kì hung hiểm.

Mặc dù trận đấu trước đó hoa lệ chói mắt, nhưng đó chỉ là giao kĩ, không phải là trận chiến sinh tử thật sự, hiện tại lại là chiến đấu không giữ lại chút nào, mặc dù thoạt nhìn từng đao từng kiếm đều rất đơn giản, không có biến hoá loá mắt nào, nhưng mà mỗi một đao mỗi một kiếm chém ra đều khiến người ta nhìn thấy vô cùng khiếp sợ, sống với chết đều chỉ ở trong một đường ranh giới.

Keng! Kengl! Kengl

Đao và kiếm không ngừng va chạm, kiếm quang đao khí đều đã ngưng tụ đến cực điểm, hình thành sự tương phản rõ ràng với đao ý kiếm ý điên cuồng bộc phát kia.

Trong tình huống ý cảnh trên người hai người đã vô cùng kinh người, lại tiếp tục vọt tăng lên lần nữa, trong chốc lát đã đột phá Cấp Vương, giống như ngựa hoang mất cương tuỳ ý thoải mái lao nhanh.

“Ý cảnh của bọn họ vẫn đang tăng lên, đây là muốn nghịch thiên, trực tiếp tiến vào cảnh giới Thần Hoá sao? Bọn họ mới là Bá Tước thôi đấy!”

“Loại tình huống hiện tại, bọn họ tăng vọt càng mạnh mẽ thì chứng minh bọn họ chịu đựng ảnh hưởng của cảm xúc tiêu cực càng lớn, càng khó mà thoát ra khỏi ảnh hưởng của cảm xúc tiêu cực đối với bọn họ.”

“Đầu cùng là Bá Tước, sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ?”

“Đáng tiếc, nếu như còn tiếp tục chiến đấu nữa, hôm nay đã định trước không có người thắng chân chính, bất luận ai thắng cũng đều là một bi kịch”

“Không chiến cũng là bi kịch, hiện tại Cô Trúc sư huynh vẫn còn một chút lòng tin, nếu như dừng chiến, chỉ sợ một chút lòng tin cuối cùng của hắn

cũng sẽ lập tức bị cảm xúc tiêu cực nuốt chửng.”

“Sau trận chiến này, phần thi cuối kỳ phía sau đều trở nên dư thừa, ngoại trừ bọn họ ra, ai lấy hạng nhất đều là danh không xứng với thực.”

Vân Tố Y nhìn đến hãi hùng khiếp vía, nắm lấy bờ vai của Vân Tố Thường, trái tim thấp tha thấp thỏm theo đao kiếm loé lên, sắc mặt cực kỳ nhợt nhạt.

Vân Tố Thường đè lấy tay của Vân Tố Y, cho nàng một chút an ủi.

“Sư phụ, nếu còn chiến đấu nữa, bọn họ sẽ bị cảm xúc tiêu cực ảnh hưởng càng ngày càng sâu, có cần nghĩ cách ngăn cản bọn họ không?” Thiên Vũ Hạc cũng đã nhìn ra tình huống hiện tại của Cô Trúc và Hàn Sâm rất không ổn.

Vân Trường Không khẽ lắc đầu: “Hiện tại bọn họ không còn đường lui nữa, lui tức là chết, chỉ có thể tiến về phía trước, cho dù phía trước là Địa Ngục cũng chỉ có thể đi về phía trước, cầu sự sống trong cái chết, có lẽ vẫn còn một chút cơ hội sống.”

“Trong chết cầu sống thế nào?” Vân Tố Y vội vàng hỏi.

Vân Trường Không trầm ngâm một chút nói: “Mặc dù nói càng chiến đấu cảm xúc tiêu cực sẽ càng mạnh mẽ nhưng đồng thời đây cũng là một loại phát tiết, Cô Trúc đè nén quá lâu quá sâu, nếu như có thể hoàn toàn phát tiết ra ngoài, nói không chừng có thể khổ tận cam lai, cuối cùng có thể tỉnh ngộ, mặc dù chuyện này rất rất khó, nhưng mà ngoại trừ điều này ra cũng không còn cơ hội sống khác có thể tìm được.”

“Vậy Hàn Sâm thì sao? Hắn cũng cần phải phát tiết ư?” Vân Thường Y lại hỏi.

Vân Trường Không lắc đầu: “Vừa vặn tương phản, Hàn Sâm không cần phải phát tiết, hắn là bị cảm xúc tiêu cực của Cô Trúc ảnh hưởng quá sâu, sự mạnh mẽ của tâm ma không dưới Cô Trúc, có điều tính cách của hắn khác với Cô Trúc, cho nên cảm xúc của hắn càng thiên hướng huỷ diệt bản thân, cuộc chiến đấu hiện tại của hắn càng nhiều hơn là kích phát ham

muốn sinh tồn của bản thân, không để bản thân sinh ra ý nghĩ tìm đến cái chết."

"Kết quả cuối cùng của trận chiến đấu này có hơn một nửa đều ở chỗ Hàn Sâm. Nếu như hắn không ngăn cản được sự ăn mòn của tâm ma, một lòng chỉ muốn tìm chết, vậy thì Cô Trúc đã mất đi mục tiêu cũng sẽ lập tức bị tâm ma hoàn toàn chôn vùi một tia lí trí cuối cùng. Cho dù Hàn Sâm có thể ngăn cản được tâm ma, nếu như không thể kiên trì tiếp tục chiến đấu với Cô Trúc để cảm xúc tiêu cực của Cô Trúc hoàn †oàn phát tiết ra ngoài, kết quả cuối cùng vẫn sẽ như vậy. Cho nên Hàn Sâm không thể thua, bất luận là thua bởi chính mình hay là thua bởi Cô Trúc, hắn đều không thể thua."

Nghe thấy lời của Vân Trường Không, Vân Tố Y càng căng thẳng hơn.

Ở dưới sự ngăn cản của cường giả cấp Vương, ý cảnh mạnh mẽ của hai người vẫn lọt ra ngoài như cũ khiến rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung bị ý cảnh của bọn họ truyền nhiễm, khó chịu đến gần như muốn thổ huyết, ý muốn huỷ diệt và chết chóc trong lòng càng ngày càng đậm.

Chỉ thấy trên bầu trời có một đám mây trắng bay đến. Khi đến khoảng không phía trên võ đạo tràng, trong đám mây trắng kia dường như có một thú ảnh mơ hồ, từng gợn sóng từ trong đám mây trắng khuếch tán ra giống như là gợn nước bao lấy võ đạo tràng ở bên trong, tiêu trừ ý cảnh đáng sợ của hai người đến vô hình, không để nó khuếch tán ra ngoài, ảnh hưởng đến các đệ tử Trấn Thiên Cung xem chiến.

"Là Mộng Cảnh Thú đại nhân… Mộng Cảnh Thú đại nhân tự mình ra tay loại bỏ ý cảnh của bọn họ… Lẽ nào nói ý cảnh của bọn họ đã đến trình độ ngay cả cường giả cấp Vương cũng khó mà trấn áp…"

Các đệ tử Trấn Thiên Cung cảm thấy đã tốt hơn rất nhiều nhưng khi nhìn thấy thú ảnh trong đám mây trắng kia, trong lòng lại chấn động mãnh liệt.

Trên thực tế cường giả cấp Vương quả thực đã không thể trấn áp nổi ý cảnh của Hàn Sâm và Cô Trúc nữa, ý cảnh của hai người đã vượt qua cấp Vương mới dẫn đến việc Mộng Cảnh Thú cấp Thần Hoá không thể không tự mình ra tay trấn áp, phòng ngừa ý cảnh và cảm xúc tiêu cực kia để lại bóng ma không xoá được trong lòng những đệ tử Trấn Thiên Cung bình thường,

tránh cho nó làm huỷ đi tiền đồ của rất nhiều đệ tử, không phải ai cũng có thể giống như Cô Trúc gánh vác cảm xúc tiêu cực nặng như vậy tiếp tục tiến về phía trước.

Đao trong tay Hàn Sâm càng ngày càng điên cuồng, đao ý cũng càng ngày càng điên cuồng, cả người dường như đã hoá thân thành một hung thú xé rách hư không.

Hắn đã kế thừa đao ý cấp Thần Hoá từ trong vỏ đao, nhưng cũng chỉ là kế thừa mà thôi, không phải là đồ của bản thân hắn, khi sử dụng vẫn sẽ khó mà phối hợp hoàn mỹ được, cũng không thể phát huy ra toàn bộ uy lực.

Nhưng hiện tại dưới áp lực của cảm xúc tiêu cực, Hàn Sâm toàn lực bạo phát ra đao ý chống lại nó. Dưới áp lực to lớn, sự kết hợp của hắn với đao ý càng ngày càng chặt chẽ.

Mà sự lĩnh ngộ đao ý Nha đao của Hàn Sâm cũng càng ngày càng sâu, dần dần thật sự dung hợp với đao ý thành một thể, không giống như lúc trước đao ý chỉ là công cụ của hắn nữa, hiện tại đao ý đã dần dần hoà hợp thành bản năng của Hàn Sâm.

Đao ý Nha đao xé rách tất cả, sự điên cuồng phá hoại huỷ diệt hết thảy kia khiến cho Hàn Sâm vẫn không hoàn toàn mất đi ý chí muốn sống dưới cảm xúc tiêu cực đáng sợ.

Cùng với sự dung hợp của Hàn Sâm và đao ý Nha đao, Quỷ Nha đao trong tay hắn cũng càng ngày càng mạnh mẽ.

Trước đó Quỷ Nha đao tự động đi theo Hàn Sâm, thật ra chỉ là đi theo đao ý Thần Hoá trên người Hàn Sâm mà không phải là đi theo bản thân Hàn Sâm.

Cho nên từ trước đến nay, cho dù Hàn Sâm có sử dụng đao ý Thần Hoá cũng khó mà kích phát uy lực thật sự của Quỷ Nha đao.

Nhưng cùng với việc Hàn Sâm và đao ý Thần Hoá dần dần dung hợp, Quỷ Nha đao được cảm nhiễm bởi Hàn Sâm, cũng dần kích phát uy lực thật sự.

Ầm!

Cảm nhận được khí tức hung tà và huỷ diệt của Quỷ Nha đao, lại hoặc là tâm ma đã sắp hoàn toàn mất khống chế, vết máu trên mi tâm của Cô Trúc đột nhiên nứt ra, lộ ra một thiên nhãn như đang chảy máu tươi.

Hàn Sâm đã từng thấy thiên nhãn của đám Thiên Vũ Hạc, thiên nhãn của bọn họ cực kỳ trong sáng, hoàn toàn không giống với của Cô Trúc.

Trong thiên nhãn của Cô Trúc tràn ngập khí tức hung ác và chết chóc, chỉ liếc mắt nhìn thôi đã khiến linh hồn của người ta đều run rẩy.

Cùng với thiên nhãn mở ra, khí thế cả người Cô Trúc đột nhiên tăng lên phạm vi lớn, mạnh mẽ khiến người ta không thể tin được, sức mạnh và tốc độ cũng trong nháy mắt bùng nổ, giống như thuấn di xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm.

Hết chương 1998.

Chương 1999. Ác quỷ che trời

Hàn Sâm chém một đao về phía Cô Trúc nhưng Cô Trúc lại không tránh không né, đột nhiên duỗi tay nắm lấy lưỡi đao của Quỷ Nha đao. Máu tươi nhất thời nhiễm đỏ bàn ta hắn nhưng Cô Trúc vẫn không có ý định buông tay.

Hàn Sâm rút ra một chút, vậy mà không thể rút Quỷ Nha đao ra từ trong bàn tay của Cô Trúc, Cô Trúc đã mở ra thiên nhãn, thực lực mạnh mẽ hơn trước đó quá nhiều.

Vẫn chưa đợi Hàn Sâm có phản ứng tiếp theo, trong thiên nhãn của Cô Trúc đã bắn ra một luồng huyết quang, trực tiếp bao trùm về phía trên người Hàn Sâm.

Tay trái Hàn Sâm muốn đánh ra một quyền ngăn cản huyết quang bắn ra từ trong thiên nhãn nhưng Ngọc Kiếm trong một tay khác của Cô Trúc đã đâm đến trước mặt hắn.

Không thể ngăn cản được, Hàn Sâm đã làm ra phản ứng nhanh nhất, bỏ đao lách người né tránh khỏi huyết quang và Ngọc Kiếm. Trong khoảnh khắc thân hình lướt qua Cô Trúc, hắn mạnh mẽ đánh ra một quyền vào cổ tay Cô Trúc, đánh rơi Ngọc Kiếm trong tay Cô Trúc, đưa †ay chụp một cái nắm lấy.

Đao kiếm đồng thời đổi chủ, đám Vương Giả Vân Trường Không đột nhiên biến sắc, thất thanh nói: "Hỏng bét rồi."

"Sao thế?" Trái tim của Vân Tố Y chợt nảy lên, lo lắng hỏi.

Vân Trường Không nhíu mày nói: "Hiện tại Cô Trúc đã bị tâm ma ảnh hưởng, muốn huỷ diệt tất cả mà thanh Quỷ Nha đao kia của Hàn Sâm là đao cực kì hung tà, lại nắm giữ lực lượng huỷ diệt xé rách tất cả, cộng thêm bị đao ý Nha đao của Hàn Sâm kích phát, bản thân đã có được ý cảnh huỷ diệt rất mạnh, đao này bị Cô Trúc nắm lấy, dưới ảnh hưởng của hai bên sẽ khiến tâm ma càng thêm hung bạo, hơn nữa…"

"Hơn nữa cái gì?" Vân Tố Y vội vàng truy hỏi.

Vân Trường Không cười khổ nói: "Hơn nữa thanh Ngọc Kiếm kia của Cô Trúc không phải là thần binh lợi khí, chỉ là một thanh kiếm luyện tập được làm từ tinh tuý của Huyền Ngọc Tinh mà thôi, ngoại trừ cứng rắn ra, không có công dụng quá lớn. Hiện tại Hàn Sâm mất đi đao khí cấp Vương phối hợp với đao pháp Nha đao, lấy một thanh kiếm luyện tập chiến đấu với Cô Trúc đã mở ra thiên nhãn, bên giảm bên tăng sợ rằng lại khó mà đánh được."

"Sao có thể… Ngọc Kiếm mà Cô Trúc sư huynh mang trên người… sao lại là một thanh kiếm luyện tập chứ…" Mấy người Vân Tố Y đều lộ ra vẻ kinh ngạc không dám tin.

"Haiz!" Vân Trường Không thở dài một tiếng lại không giải thích nữa.

Sau khi Cô Trúc lấy được Quỷ Nha đao, dưới sự ảnh hưởng bởi khí hung tà của Quỷ Nha đao, khí tức trên người vốn dĩ đã vô cùng bạo ngược trong nháy mắt lại lần nữa tăng vọt, cả người giống như một con ác quỷ huỷ diệt thế giới.

Ầm!

Một đao chém về phía Hàn Sâm, đao quang ngưng tụ thành hình dáng ác quỷ xé rách hư không nuốt chửng về phía Hàn Sâm, vậy mà lại sử dụng ra kĩ xảo giống như Nha đao. Mặc dù không có lực Tuyệt Nha nhưng có sức mạnh và cảm xúc tiêu cực của Quỷ Nha đao làm chống đỡ, hoàn toàn không yếu hơn khi Hàn Sâm sử dụng Nha đao, thậm chí uy lực càng thêm khủng bố hơn.

“Cung chủ, vẫn không ra tay sao? Sợ rằng Hàn Sâm đã không chống đỡ nổi nữa rồi, còn tiếp tục nữa hai người đều bị hủy hoại mất” Cô gái nhíu mày nói với Cung Chủ Trấn Thiên Cung.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung híp mắt thản nhiên nói: “Không vội.”

Cô gái bất lực nói: “Dù sao đệ tử là đệ tử của ngươi, Hàn Sâm cũng là người của Isa, nếu như có sơ suất gì cũng là bản thân ngươi đi giải thích với Isa, không sợ bị Isa oán trách, ngươi muốn thế nào cũng được.”

Trên võ đạo tràng, Hàn Sâm tay cầm Ngọc Kiếm, kiếm ý trên người trong nháy mắt bạo thể mà ra, một kiếm đâm về phía đao ý đáng sợ, kiếm pháp kia vậy mà là kiếm pháp vừa rồi Cô Trúc đã sử dụng.

Đao kiếm không chỉ đổi chủ mà đao pháp và kiếm pháp cũng đồng thời trao đổi, chiến đấu vẫn đang tiếp tục, vẫn không thể phân ra thắng bại.

“Ôi đệt, như vậy cũng được sao. Cô Trúc sư huynh có thể dùng đao thì cũng không có gì kì lạ nhưng sao kiếm pháp của tên Hàn Sâm kia cũng mạnh như vậy, thật đúng là gặp ma rồi, không phải là hắn cũng đã từng trải qua Vạn Thế Nhất Mộng giống với Cô Trúc sư huynh đấy chứ?”

“Trong số những người đồng cấp, người có thể chiến đấu với Cô Trúc sư huynh đến loại trình độ này sợ rằng cũng chỉ có hắn thôi.”

Mọi người nghị luận ầm ĩ, kể cả những Vương Giả trong đó có Vân Trường Không cũng hơi ngạc nhiên, không ngờ Hàn Sâm lại có thể dùng một thanh Ngọc Kiếm luyện tập chống lại được Cô Trúc, rõ ràng †u vi về mặt kiếm

pháp cũng vô cùng đáng sợ, không yếu hơn khi hắn sử dụng đao pháp, thậm chí còn cao hơn.

Nhưng về mặt lực lượng hắn đã bị Cô Trúc áp chế một chút, có phần rơi vào thế hạ phong.

Cô Trúc đã mở ra thiên nhãn, lại thêm cả Quỷ Nha đao dần dần được kích phát, dù là tố chất thân thể đã vượt qua phần lớn Bá Tước của Hàn Sâm vẫn khó mà sánh bằng được.

Hàn Sâm vẫn luôn duy trì chút tỉnh táo, biết mình không thể sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp ở đây, cũng không dám sử dụng kiếm pháp của mình, cho nên mới lấy kiếm pháp của Cô Trúc đối chiến.

‘Tâm niệm vừa động, Kiến Vương Văn chợt xuất hiện ở trên người hắn, đồng thời giày Tuyệt Nha Thố và găng tay Xích Hà Điêu cũng đeo lên người, nhất thời lại khiến Hàn Sâm xoay chuyển tình thế.

Vậy mà cục diện đã được Hàn Sâm ổn định lại, trận chiến đấu của hai người vẫn đang tiếp tục.

Đại chiến liên tục đã khiến đệ tử Trấn Thiên Cung nhìn đến choáng váng đầu óc, nhất thời như đã quên đi cả hô hấp, tất cả mọi người đều gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng của Hàn Sâm và Cô Trúc, không bỏ lỡ bất kì một cảnh tượng nào.

Sức mạnh trên người Cô Trúc càng ngày càng bạo ngược, Quỷ Nha đao cũng bị cảm xúc tiêu cực của hắn kích phát, sức mạnh dần dần hiện ra, mỗi một đao chém ra đều có lực lượng đáng sợ xé rách hư không.

Về mặt lực lượng Hàn Sâm đã rơi vào thế hạ phong, nhưng kiếm pháp không hề lộn xộn chút nào, trong lúc thân hình biến ảo, một thanh Ngọc Kiếm giống như hoa sen nở rộ, cũng không rơi vào thế hạ phong trong chiến đấu.

Nhưng cảm xúc tiêu cực trên người Cô Trúc càng ngày càng nghiêm trọng, vẫn đang nhanh chóng tăng vọt như cũ, khiến khí tức trên người hắn cũng ngày càng khủng bố.

Hàn Sâm vừa chiến đấu với Cô Trúc, vừa chống lại sự ăn mòn của cảm xúc tiêu cực đối với hắn, áp lực cũng càng ngày càng lớn.

Đột nhiên, thân hình Cô Trúc lui về sau, rút lui khỏi vòng chiến, đứng ở nơi xa, không động đậy chút nào nhìn chằm chằm Hàn Sâm, ba con mắt đều tràn đầy huyết quang, khí diễm trên người giống như ác ma chập chờn.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm Cô Trúc, chẳng những trong lòng không vui mừng mà sắc mặt càng thêm nặng nề.

Chỉ thấy tay Cô Trúc nắm lấy Quỷ Nha đao, khí tức trên người giống như bị đốt cháy, trong nháy mắt hoá thành khí diễm hừng hực xông lên trời cao.

“Thăng cấp rồi!” Sắc mặt đám người Vân Trường Không đều đại biến.

Rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung cũng nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì, vậy mà Cô Trúc lại bắt đầu tiến hoá thành Hầu Tước ở trong loại hình huống này.

Thiên nhãn đầy tơ máu giống như có biển máu cuồn cuộn ở bên trong. Cùng với sự biến hoá của Cô Trúc, biển máu trong thiên nhãn cũng ngày càng sâu thẳm, từng cỗ lực lượng khủng bố từ trong mắt chảy ra khiến lực lượng trên người Cô Trúc càng ngày càng mạnh, điên cuồng vọt lên.

Quỷ Nha đao trong tay cũng theo đó tăng vọt, đao diễm càng ngưng càng mạnh, dường như có một con ác quỷ dữ tợn gào thét trên đao.

Cô Trúc thăng cấp Hầu Tước, trong nháy mắt đã phá vỡ sự cân bằng thực lực, lực lượng cuồn cuộn không dứt vọt vào trong Quỷ Nha đao, khiến sức mạnh của Quỷ Nha đao càng lúc càng lớn, đao diễm giống như một con ác quỷ che trời bao trùm lấy toàn bộ võ đạo tràng.

Khí tức và ý cảnh của Hàn Sâm vốn dĩ vẫn có thể kháng cự với Cô Trúc nhưng trong nháy mắt đã bị áp bức đến gần như không thể phóng ra ngoài. Toàn bộ hội trường thi đều lặng ngắt như tờ, chỉ có đao diễm đáng sợ giống như ác quỷ kia đang thiêu đốt gào thét.

Hết chương 1999.

Chương 2000. Động Huyền đột phá

Khí diễm trên Quỷ Nha đao ngày càng khủng bố, lực lượng không ngừng tăng vọt, dường như Cô Trúc đã đến ranh giới hoàn toàn mất đi khống chế. Hắn muốn ngưng tụ ra một đao mạnh nhất, kết thúc trận chiến đấu này, chém chết Hàn Sâm trước mặt.

Võ đạo tràng sớm đã rách nát không chịu nổi, dưới đao diễm khủng bố đó lại lần nữa bị nghiền ép vỡ nát, dường như cả mặt đất cũng bị lún xuống mấy thước.

Hàn Sâm bị đao ý và cảm xúc tiêu cực áp bức, lực lượng và ý cảnh bị ép ở trong thân thể hầu như không thể phóng ra ngoài.

Chỉ là trấn áp như vậy nhưng lại khiến Hàn Sâm cảm thấy tốt hơn rất nhiều, càng là ở dưới áp lực, người có loại tính cách như Hàn Sâm càng có thể phát huy ra tiềm năng của hắn.

Đối mặt với Cô Trúc cường thế thăng cấp Hầu Tước, niềm tin cầu thắng trong lòng Hàn Sâm ngược lại càng thêm mãnh liệt hơn, ảnh hưởng của cảm xúc tiêu cực với hắn đã thấp hơn rất nhiều.

Áo giáp Chú Ngữ tản ra ánh sáng trắng, da thịt và xương cốt đều đã biến thành màu băng ngọc, huyết dịch sục sôi như nham thạch nóng chảy gào thét lao nhanh trong cơ thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm chậm rãi giơ Ngọc Kiếm trong tay lên, mặc dù bản thân thanh kiếm này không có sức mạnh đặc biệt gì nhưng có thể không bị chém gẫy trong loại chiến đấu cường độ mạnh này thì có thể thấy vật liệu của nó rất tốt.

Hàn Sâm nhìn Cô Trúc, ngón tay vuốt qua thân Ngọc Kiếm, từng cỗ lực lượng rót vào trong Ngọc Kiếm nhưng lực lượng kia cực kỳ thu liễm, chỉ ngưng ở trong Ngọc Kiếm, không phát ra chút nào.

“Hàn Sâm định đón lấy một đao này sao?” Nhìn thấy động tác của Hàn Sâm, Vân Tế Y lo lắng không yên nắm lấy Vân Tố Thường hỏi.

“Thoạt nhìn có lẽ là như vậy rồi.” Trong lòng Vân Tố Thường cũng thấy khó hiểu. Nếu như đều là Hầu Tước, Hàn Sâm vẫn có sức chiến đấu một trận nhưng hiện tại đã kém một cấp bậc, sức mạnh của Hàn Sâm không thể đón lấy một đao này mới đúng.

“Hắn không có lựa chọn, chỉ có thể đón lấy một đao này thôi.” Vân Trường Không nói.

“Tại sao?” Vân Tố Y không hiểu hỏi.

“Võ đạo tràng quá nhỏ, ý chí của Cô Trúc hoặc nói là tâm ma đã khoá chặt toàn bộ võ đạo tràng rồi, chỉ cần Hàn Sâm vẫn ở trong võ đạo tràng thì không thể tránh khỏi một đao này, cho nên hắn nhất định phải đón lấy.” Vân Trường Không nói.

“Hắn có thể đón được một đao này không? Dù sao Bá Tước với Hầu Tước đã kém một cấp bậc…” Ánh mắt Vân Tố Y dao động, có phần lo lắng bất an.

“Có thể, hắn có thể tiếp được một đao này.” Vân Trường Không vẫn chưa trả lời, bên cạnh lại có một người cắn răng kêu lên.

Đám người Vân Tố Y nhìn qua, chỉ thấy một người đàn ông mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm võ đạo tràng, thoạt nhìn vẻ mặt kia còn dữ tợn bất an hơn người đang chiến đấu thật sự.

“Ngọc Kinh, sao ngươi biết Hàn Sâm có thể tiếp được một đao kia?” Thiên Vũ Hạc nhìn Ngọc Kinh hỏi.

“Phong Hầu Đan, ta đã cho hắn một viên Phong Hầu Đan, chỉ cần hắn nuốt xuống Phong Hầu Đan thì sẽ tạm thời có được lực lượng giống như cấp Hầu Tước, cho nên hắn nhất định có thể tiếp được một đao này, hắn nhất định sẽ thắng…” Lời này của Ngọc Kinh giống như là nói cho đám người Thiên Vũ Hạc nghe nhưng lại càng giống như đang nói cho bản thân nghe hơn, để tự thuyết phục mình.

“Phong Hầu Đan?” Đám người Vân Tố Thường đều hơi kinh ngạc: “Sao ngươi lại cho hắn Phong Hầu Đan?”

“Ta đã đặt toàn bộ tài sản ở trên người hắn, hắn nhất định phải thắng liên tiếp mười trận, bằng không ta sẽ tán gia bại sản, cho nên hắn nhất định phải thắng… Hắn cũng nhất định sẽ thắng…” Giọng nói của Ngọc Kinh giống như rít ra từ trong kẽ răng, hai tay nắm chặt, ngón tay đâm cả vào trong thịt.

Nếu như ngay từ lúc đầu Hàn Sâm đã không phải là đối thủ của Cô Trúc thì Ngọc Kinh sẽ không ôm hy vọng quá lớn, cũng sẽ không điên cuồng như vậy.

Nhưng đã chiến đấu đến mức độ này rồi, nếu hiện tại Hàn Sâm thua, đả kích đối với Ngọc Kinh ngược lại càng lớn hơn.

“Có Phong Hầu Đan thì tốt, nếu như vậy thì Hàn Sâm vẫn còn sức

chiến đấu một trận.” Vân Tố Y biết Hàn Sâm vẫn còn cơ hội, thầm vui

mừng trong lòng.

Vân Trường Không thở dài nói: “Nếu như ngay từ đầu hắn ăn Phong Hầu Đan thì vẫn sẽ còn cơ hội nhưng hiện tại đã không kịp nữa.”

“Cái gì mà không kịp nữa?” Ngọc Kinh nghe thấy lời của Vân Trường Không, gần như nhảy dựng lên, cũng không quan tâm cấp bậc lễ nghĩa nữa, vậy mà trực tiếp hỏi Vân Trường Không.

Vân Trường Không cũng không tính toán với hắn, bình tĩnh nói: “Đao ý của Cô Trúc đã khoá chặt Hàn Sâm, hiện tại chỉ cần Hàn Sâm lộ ra chút sơ hở nào cũng đều sẽ khơi ra một kích toàn lực của Cô Trúc, ngươi cảm thấy hắn có cơ hội lấy Phong Hầu Đan rồi ăn vào không?”

Ngọc Kinh nghe thấy lời của Vân Trường Không, nhất thời giống như bị sét đánh, cả người đều ngẩn ra.

Trái tim hơi buông xuống của Vân Tố Y cũng lập tức treo lên, vội nói: “Vậy phải làm sao? Một đao này của Cô Trúc sư huynh sẽ không thật sự giết chết Hàn Sâm chứ?”

“Có cung chủ ở đây sẽ không đứng nhìn Hàn Sâm bị giết chết nhưng hiện tại nếu ra tay ngăn cản, đứa bé Cô Trúc kia chắc chắn sẽ bị hủy hoại mất.” Vân Trường Không thở dài nói.

Bên trong võ đạo tràng, sức mạnh của Quỷ Nha đao vẫn đang tăng vọt, mà Hàn Sâm tay cầm Ngọc Kiếm đứng ở trong đao ý bạo ngược kia lại bất động như núi giống như không chịu ảnh hưởng của đao ý.

Khí tức huyền diệu chảy trong cơ thể Hàn Sâm, đó là lực lượng thuộc về Động Huyền Kinh, trong tình huống khí tràng của bản thân bị áp chế hoàn toàn, Động Huyền Kinh vẫn luôn không đột phá vậy mà lại bắt đầu đột phá dưới áp lực, thăng đến cấp Bá Tước, lực lượng mà Động Huyền Khí Tràng trao cho Hàn Sâm càng ngày càng mạnh.

Mặc dù vẫn không thể xông phá đao ý của Cô Trúc, phát ra khí tràng của bản thân nhưng ánh mắt của Hàn Sâm lại càng ngày càng trong sạch.

Đao ý và cảm xúc tiêu cực bạo ngược kia đã hoá thành từng sợi dây xích Trật Tự trong mắt Hàn Sâm, đan xen chằng chịt, giống như một mạng nhện to lớn vây lấy Hàn Sâm.

Cùng với Động Huyền Khí Tràng không ngừng tăng cường, dây xích Trật Tự cũng càng ngày càng rõ ràng trong mắt Hàn Sâm, rất nhiều chi tiết trước đó không thể thấy được hiện tại cũng trở lên rõ ràng.

Ầm!

Sức mạnh của Động Huyền Khí Tràng ở trong cơ thể Hàn Sâm bùng nổ ra, dường như muốn nổ nát hết tất cả tế bào trong cơ thể Hàn Sâm.

Mặc dù đó chỉ là một loại ảo giác nhưng lại khiến Hàn Sâm có cảm giác long trời lở đất, giống như cả thân thể bỗng chốc đã thoát khỏi trói buộc, dưới sự áp bức của đao ý và cảm xúc tiêu cực khủng khiếp kia, thể xác và tinh thần chợt buông lỏng khiến Hàn Sâm có cảm giác cho dù là đối mặt với đao sơn như lửa cũng thành gió xuân phơi phới.

Tất cả áp lực biến mất vô tung vô ảnh trong nháy mắt. Trong mắt Hàn Sâm, lực lượng có mạnh thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là rất nhiều sợi xích Trật Tự được tạo thành từ các hạt căn bản mà thôi.

Hàn Sâm vẻ mặt ung dung, hai cỗ lực lượng khác nhau từ trong cơ thể hắn dâng lên, đồng thời rót vào trong Ngọc Kiếm khiến Ngọc Kiếm kia †oả ra ánh sáng kì dị.

Đao ý Nha đao và kiếm ý của bản thân Hàn Sâm xen lẫn vào nhau giống như bánh răng kết hợp chặt chẽ với dây xích, hai loại lực lượng và ý cảnh hoàn toàn khác nhau liên kết lại với nhau một cách vừa quỷ dị lại hài hoà, tràn ngập trong Ngọc Kiếm khiến kiếm quang trên Ngọc Kiếm bùng lên, ngay cả đao diễm khủng bố kia cũng bị kiếm quang xua tan.

Hàn Sâm cầm kiếm mà đứng, giống như thần linh trong kiếm đứng trong đao diễm, bất luận sức mạnh của Cô Trúc và Quỷ Nha đao tăng lên thế nào cũng vẫn không thể áp chế được khí thế của Hàn Sâm.

Hết chương 2000.

Chương 2001. Chiến đấu kết thúc

Đệ tử Trấn Thiên Cung xem chiến khó chịu đến gần như muốn thổ huyết, rõ ràng cảm thấy lực lượng của Hàn Sâm không bằng Cô Trúc nhưng lại có

loại cảm giác lực lượng ngang nhau, phức tạp mà lại mâu thuẫn.

Rất nhiều trưởng lão cấp Vương kia thấy khí thế trên người Hàn Sâm phát ra đều lộ ra vẻ ngạc nhiên nghi ngờ.

Cảm nhận của bọn họ cũng giống với đệ tử Trấn Thiên Cung bình thường nhưng bọn họ nhìn càng rõ ràng hơn.

Lực lượng tuyệt đối của Hàn Sâm quả thực không bằng Cô Trúc đã thăng cấp Hầu Tước nhưng ý cảnh và khí thế không những không bị áp chế, ngược lại ngày càng ngưng thực cường thịnh.

Cùng với đao ý của Cô Trúc không ngừng tăng vọt, ý cảnh của Hàn Sâm cũng không ngừng lột xác, không hề bị Cô Trúc áp chế.

Ý cảnh của hai người quá mức khủng bố, đã ngưng ra thực chất mắt trần có thể thấy được. Những đệ tử Trấn Thiên Cung xem chiến đấu kia, những gì ánh mắt đã nhìn thấy dường như đã không còn là Cô Trúc và Hàn Sâm đang đối đầu nữa mà là một con ác quỷ ác diễm ngập trời đang giằng co với một bóng sáng ngọc bạch. Sự va chạm của hai luồng khí thế đáng sợ dường như là sự xen kẽ giữa đêm và ngày, sự hoà trộn giữa đen và trắng, ai cũng không thể chiếm được ưu thế, cũng không thể áp chế được bất kì một bên nào trong đó.

Ầm!

Hai cỗ lực lượng dường như đồng thời đẩy lên đến cực hạn đã phá vỡ ranh giới nào đó, ý cảnh mà Mộng Cảnh Thú bố trí xuống lại không thể ngăn cản được khí thế của hai người. Hai cỗ khí thế tràn ra khiến rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung đều cảm thấy đầu óc sắp nổ tung.

"Grào!" Cô Trúc thét lên một tiếng, hai tay nắm lấy Quỷ Nha đao, giơ thật cao qua đỉnh đầu, mang theo lực lượng đáng sợ đã xông phá cực hạn kia muốn chém về phía Hàn Sâm.

Một đám trưởng lão và Vân Trường Không đều âm thầm cười khổ, một đao này chém xuống nhất định sẽ có bi kịch xảy ra, không còn bất kì đường sống nào nữa.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung cũng âm thầm thở dài một tiếng, từ trên ghế đứng lên đã chuẩn bị muốn ra tay can thiệp.

Ngọc Kiếm trong tay Hàn Sâm chỉ thẳng vào Cô Trúc giống như núi cao không thể dao động, ánh mắt trong veo không có một chút sợ hãi và lui bước nào.

Mà Cô Trúc vẻ mặt dữ tợn, người và đao dung hợp thành một thể, hung diễm giống như núi lửa phun trào xông thẳng tới chân trời.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng Cô Trúc muốn chém xuống một đao này, Quỷ Nha đao lại dừng trên không trung chậm chạp không chém xuống. Đôi mắt của Cô Trúc nhìn chằm chằm Hàn Sâm, hoặc nói là nhìn chằm chằm Ngọc Kiếm trong tay Hàn Sâm, ẩn chứa cảm xúc phức tạp biến ảo bất định.

Trên đồng cỏ xanh mướt như trải thảm, một cô bé tám chín tuổi tết tóc hai bím tay cầm một thanh Ngọc Kiếm, vụng về mà loạng choạng luyện tập kiếm pháp, không cẩn thận để Ngọc Kiếm đập vào trán mình, nhất thời đặt mông ngồi trên mặt đất, ném Ngọc Kiếm đi dụi mắt.

"Sao Uyển Nhi lại khóc thế?" Một thiếu niên mỉm cười ngồi xổm ở trước mặt cô bé, duỗi tay đặt lên đầu cô bé hỏi.

“Anh ơi, ta không luyện kiếm nữa, thanh kiếm thối này bắt nạt ta.” Uyển Nhi tức giận lau nước mắt nói.

“Sao kiếm lại có thể bắt nạt ngươi chứ? Nó là người bạn nhỏ trung thành nhất của ngươi, chỉ cần ngươi đối xử tốt với nó, nó sẽ nghe lời ngươi.” Thiếu niên nhặt Ngọc Kiếm lên nói.

Uyển Nhi bĩu môi nói: “Uyển Nhi đã đối xử với nó rất tốt rồi, mỗi ngày lau nó sạch sẽ, còn xức nước hoa cho nó nhưng mà nó cứ không nghe lời của Uyển Nhi, tức chết ta mất.”

Thiếu niên bật cười, cầm lấy Ngọc Kiếm đi đến một bên đồng cỏ, tiện †ay vung vẩy, thanh Ngọc Kiếm kia phiêu dật linh động nằm trong tay hắn giống như một con giao long bay lượn quẩn quanh.

“Uyển Nhi à, thật sự đối xử tốt với nó là phải hiểu rõ nó, không phải là xức nước hoa.” Thiếu niên thu lại khí thế, đưa thanh Ngọc Kiếm đến trước mặt thiếu nữ, xoa đầu nàng nói.

“Ta không quan tâm, dù sao nó đáng ghét nhất, không nghe lời của Uyển Nhi, chỉ nghe lời anh.” Uyển Nhi bĩu môi nhưng trong đôi mắt to lại mang theo ý cười.

Bên trong tiểu viện, thanh niên uể oải nằm rạp bên cạnh ao, không ngừng nôn mửa, dường như ngay cả dịch mật cũng sắp nôn ra ngoài.

“Anh ơi, sao anh lại uống thành như vậy chứ?” Một thiếu nữ tết tóc bím †ừ trong phòng đi ra, lo lắng chạy đến bên cạnh thanh niên, muốn đỡ thanh niên dậy.

“Không cần quan tâm đến ta, ta không sao.” Trong miệng thanh niên lẩm bẩm không rõ ràng.

“Anh, thất bại nhất thời không là gì hết, ta biết ngươi là người lợi hại nhất, ngươi nhất định có thể lại thắng lại, ngươi phải phấn chấn lên.” Thiếu nữ đỡ thanh niên, vẻ mặt nghiêm túc.

Nhưng thanh niên đã ngã ở trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, không thể đỡ lên nổi.

Thiếu nữ kéo mấy lần, kéo mãi vẫn không kéo lên được, chỉ đành chạy vào trong phòng, lấy một chiếc chăn đắp lên trên người thanh niên, còn mình thì ngồi ở bên cạnh hắn, nhìn những ngôi sao đầy trời thành kính khẩn cầu: "Nếu như thế giới này thật sự có Thần, Uyển Nhi khẩn cầu người hãy giúp đỡ anh của ta, để hắn phấn chấn lên lần nữa. Dù có bắt Uyển Nhi phải trả giá thế nào Uyển Nhi cũng bằng lòng."

Dưới ánh trăng, thanh niên nằm rạp trên mặt đất, khoé mắt nhắm chặt trượt xuống một giọt nước mắt.

"Uyển Nhi…" Cô Trúc nhìn chằm chằm Ngọc Kiếm, đôi môi khẽ động, căn bản không phát ra tiếng, trong mắt lại có vô số cảm xúc phức tạp đang đan xen va chạm.

"Ta không thể ngã xuống… Tuyệt đối không thể ngã xuống ở đây… Cho dù chết… Cho dù chỉ còn lại một linh hồn dơ bẩn như bùn nhão… Ta cũng nhất định phải đi tiếp…" Hàm răng Cô Trúc run lên, ánh mắt lại ngày càng kiên nghị.

Đao diễm đáng sợ như ác quỷ ngưng tụ trong không trung không những không chém xuống, ngược lại còn dần dần thu liễm.

"Dường như Cô Trúc đã tỉnh táo hơn chút rồi!" Người phụ nữ bên cạnh Cung Chủ Trấn Thiên Cung thốt lên kinh ngạc.

Một đám trưởng lão và Vân Trường Không cũng đều vui vẻ ra mặt, nhưng chỉ là kinh ngạc vui mừng trong nháy mắt mà thôi.

'Tâm ma đã trầm trọng như vậy, muốn hoàn toàn áp chế xuống, cho dù là tâm cảnh của Vương Giả cũng chưa chắc có thể làm được. Cô Trúc có thể có được một chút tỉnh táo trong lúc này đã là hiếm có rồi, làm sao có thể áp chế được tâm ma chứ.

Hàn Sâm nhìn Cô Trúc, trong mắt cũng loé lên sự kinh ngạc. Vậy mà Cô Trúc có thể khống chế được tâm ma sắp bạo phát hoàn toàn kia ở giây phút

cuối cùng, vẫn không hoàn toàn trầm luân.

Thân thể Cô Trúc run rẩy, dường như đang trải qua loại đau đớn khó diễn tả nào đó, cảm xúc tiêu cực và đao ý khủng bố kia đang từng chút thu liễm trở lại trong thân thể hắn.

Trong ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ của mọi người, Cô Trúc mạnh mẽ trấn áp tâm ma giống như ác quỷ kia trở lại trong thân thể, mà thoạt nhìn cả người hắn còn khủng bố hơn ác quỷ.

Vương công quý tộc của Trấn Thiên Cung vừa mừng vừa sợ, không thể tưởng tượng được rốt cuộc Cô Trúc làm sao làm được.

Hàn Sâm cũng đã thu liễm lực lượng, buông Ngọc Kiếm xuống nhìn Cô Trúc, trong nhất thời tất cả khí tức trong võ đạo tràng đều biến mất tăm.

Cô Trúc ném Quỷ Nha đao về phía Hàn Sâm, thản nhiên nói: “Ta đã thăng cấp Hầu Tước, không nên tiếp tục tham chiến, trận chiến này ngươi đã thắng rồi.”

Hàn Sâm đón lấy Quỷ Nha đao, trả lại Ngọc Kiếm cho Cô Trúc.

Sau khi Cô Trúc đón lấy Ngọc Kiếm, nhẹ nhàng lau chùi, cẩn thận trân trọng thu trở lại trong vỏ kiếm, giống như thanh Ngọc Kiếm kia là trân bảo quý giá nhất thế gian.

Nhìn bóng lưng rời đi của Cô Trúc, Hàn Sâm lẩm bẩm một mình: “Trong thân thể hắn đang phong ấn ác quỷ nhưng trong lòng lại có thiên sứ tồn tại, thật là một người đàn ông kì quái.”

Ai cũng không ngờ rằng, một trận chiến kinh tâm động phách như vậy lại kết thúc bằng cách thức này nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sự hưng phấn trong lòng bọn họ chút nào.

Sau khi trận chiến này kết thúc đã lâu vẫn thường được người ta nhắc đến như cũ. Phàm là đệ tử Trấn Thiên Cung đã xem qua trận chiến này đều ghi nhớ hai bóng dáng ấy, có lẽ cả đời này đều khó mà quên được.

Hết chương 2001.

Chương 2002. Đảo Trân Thú

Sau trận chiến đó, đệ tử Trấn Thiên Cung đều đang nghị luận xem rốt cuộc Cô Trúc và Hàn Sâm ai mạnh hơn. Ai cũng có lí lẽ của riêng mình nhưng lại không có một đáp án chính xác.

Cô Trúc đã thăng cấp Hầu Tước, Hàn Sâm vẫn là Bá Tước, trong thời gian ngắn cũng không thể lại chiến đấu công bằng một trận. Nhưng biểu hiện của Hàn Sâm trong trận chiến với Cô Trúc đã nhận được sự tôn trọng của các đệ tử Trấn Thiên Cung.

Những phần thi tiếp theo hầu như không có bất kì hồi hộp gì nữa, Hàn Sâm lấy tư thái quét ngang đoạt được hạng nhất của kỳ thi cấp Bá Tước, như mong muốn nhận được slot tiến vào Lang Hoàn Các, lấy được đao pháp Thiên Chi Hạ.

Ngoài ra còn có một viên Phong Hầu Đan và một kiện dị bảo cấp Hầu Tước làm phần thưởng.

Hiện tại tên tuổi Hàn Sâm tựa như mặt trời ban trưa trong Trấn Thiên Cung nhưng Hàn Sâm chẳng hề coi trọng những thứ này, vẫn luôn ở trong nhà nghiên cứu đao pháp Thiên Chi Hạ.

Ngọc Kinh dương dương đắc ý đi đến trước mặt những công tử thiếu gia kia, hả hê nói: “Khế ước ta đã cầm đến rồi, chắc mấy vị cũng đã mang tiền cược đến rồi chứ?”

Một công tử trong đó mỉm cười, vung tay ra lệnh cho người hầu đưa một rương đồ cho Ngọc Kinh, cười nói: “Lần này bọn ta thua tâm phục khẩu phục, xem cũng rất thoải mái, thua cũng đáng, những thứ nên thuộc về ngươi đều ở đây, không thiếu một chút nào.”

“Vậy thì cảm ơn nhé.” Ngọc Kinh đắc ý nhận lấy cái rương, mở ra nhìn thử, cười còn tươi hơn hoa cúc.

Vân Tố Y đã rất nhiều ngày không đi gặp Hàn Sâm, mặc dù biết rõ có kết quả gì nhưng vẫn thường không nhịn được mà nghĩ đến bóng dáng kia, chẳng cách nào xua đi được.

Sau khi Hàn Sâm lấy được đao phổ Thiên Chỉ Hạ, rất nhanh đã bắt tay vào môn đao pháp này. Giống như hắn từng nghĩ, hắn có Dịch Thiên Thuật, Động Huyền Khí Tràng và ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung làm cơ sở, học môn đao pháp này là dễ dàng nhất, chỉ vẻn vẹn mấy ngày đã tiến bộ cực kì nhanh chóng.

"Hoá ra trong đao pháp này có chỗ thiếu sót, không phải là Vân Tố Y luyện không đúng." Sau khi Hàn Sâm luyện đao pháp, rất nhanh đã phát hiện vấn đề thật sự.

Nhưng hắn có ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung, lại thêm cả Dịch Thiên Thuật và Động Huyền Kinh, trong tình huống không luyện "Vô Tự Thiên Thư" vẫn có thể dùng một cách khác bù đắp chỗ thiếu sót này, khiến cho đao pháp Thiên Chi Hạ ngày càng hướng tới hoàn mỹ.

"Có bộ đao pháp này, lại dùng thêm Động Huyền Kinh và Dịch Thiên Thuật thì người khác cũng chỉ cho rằng đó là đao pháp Thiên Chi Hạ. Chỉ cần cẩn thận một chút, có lẽ sẽ không bị Isa nghi ngờ ta chính là Kim Tệ." Đây cũng là nguyên nhân mà Hàn Sâm muốn môn đao pháp này như vậy.

Nếu không bình thường hắn không thể dùng Động Huyền Kinh và Dịch Thiên Thuật được, trình độ thực chiến sẽ giảm bớt đi nhiều khiến bản thân Hàn Sâm cũng có hơi không quen lắm.

Rất nhiều ngày không nhìn thấy Vân Tố Y, Hàn Sâm cũng không đi tìm nàng, hắn định lần sau khi gặp gỡ lại biểu diễn đao pháp "Thiên Chi Hạ" sau khi chỉnh sửa cho nàng xem thử

Trong lúc đó, hắn có đến bảy tầng Bạch Ngọc lâu một lần nhưng cũng không gặp được Vân Tố Y, Hàn Sâm chỉ hấp thu ngọc khí như mọi ngày, chờ đợi thuật Băng Cơ Ngọc Cốt thăng cấp.

"Người anh em, gần đây vẫn khỏe chứ?" Hàn Sâm đang ngồi trên ghế đá bên cạnh cây cổ thụ xem tài liệu, lại thấy Ngọc Kinh cưỡi toạ kị bay đến.

Hiện tại Ngọc Kinh là bộ dạng nhà giàu mới nổi, Ngọc Tiêu Hạc lúc trước không biết đã đi đâu, thay vào đó cưỡi một con Phi Long hai cánh da màu lục vô cùng uy phong.

Áo giáp trên người cũng đã đổi thành áo giáp dị bảo thu hút sự chú ý của người khác, trên người đeo rất nhiều dị bảo, thoạt nhìn cũng có phần khí thế.

“Vẫn rất tốt, tìm ta có chuyện gì?” Hàn Sâm buông tài liệu trong tay xuống, nhìn Ngọc Kinh hỏi.

“Người anh em à, lần trước chẳng phải ta đã cho ngươi một viên Phong Hầu Đan sao, khi thi cuối kỳ hình như ngươi chưa dùng đúng không?” Ngọc Kinh mỉm cười hỏi.

“Đó là bản thân ngươi nói tặng miễn phí cho ta đấy, lẽ nào còn muốn lấy lại sao?” Hàn Sâm mở miệng nói.

“Tất nhiên rồi, viên Phong Hầu Đan kia đã là của người anh em thì không còn liên quan gì đến ta nữa, sao ta lại có thể đòi lại chứ. Ý của †a là có người muốn tiêu tiền mua Phong Hầu Đan của ngươi. Sau khi ngươi giành hạng nhất, không phải lại được ban thưởng một viên sao, có muốn bán một viên đi không? Giá cả rất tốt đấy.” Ngọc Kinh vội vàng xua tay giải thích.

“Không bán.” Hàn Sâm nói xong một câu, tiếp tục cúi đầu nhìn tài liệu.

Ngọc Kinh chạy đến xem thử, phát hiện Hàn Sâm đang nghiên cứu dị chủng phân bố bên trong Trấn Thiên Cung, mỉm cười nói: “Người anh em, ngươi chuẩn bị đi săn giết dị chủng đúng không? Ta có một nơi tốt muốn giới thiệu, không biết ngươi có hứng thú hay không?”

“Ồ, ngươi nói thử xem.” Hàn Sâm nhìn về phía Ngọc Kinh.

Hắn đã nghiên cứu rất lâu cũng không tìm được nơi nào có thể săn giết được số lượng lớn dị chủng cấp Bá Tước trong thời gian ngắn.

Mỗi nơi đều có một số khuyết điểm, chẳng hạn như dị chủng của đảo Cổ Tiêu phân bố quá phân tán, rất khó tìm được một đàn dị chủng cấp Bá

Tước. Mà dị chủng của Động Huyền Nguyên xuất thần nhập quỷ, bình thường đều chỉ có thể đợi bọn nó dâng đến cửa.

Những nơi khác cũng có những khuyết điểm riêng, không có lượng lớn dị chủng cấp Bá Tước tồn tại.

“Ngươi xem những tài liệu này đều là tài nguyên mà đệ tử Trấn Thiên Cung cùng hưởng, đồ tốt chắc chắn khá ít. Ta biết có một hòn đảo tư nhân, phía trên có rất nhiều dị chủng hi hữu hiếm thấy, hơn nữa đa phần đều là cấp Bá Tước.” Ngọc Kinh vội vàng nói.

“Nếu đã là nơi tư nhân thì làm sao ta có thể đi vào được chứ?” Hàn Sâm hỏi.

Ngọc Kinh cười hì hì: “Nếu như là trước kia thì chắc chắn là không thể tiến vào được. Nhưng mà hiện tại đã khác, ngươi là Hàn Sâm đấy, hiện †ại danh tiếng của người anh em đây, trong Trấn Thiên Cung ai mà không biết ai mà không hay chứ? Danh hiệu Đao Kiếm Song Tuyệt đó không phải là nói đùa đâu.”

“Ấy từ từ, ta có danh hiệu Đao Kiếm Song Tuyệt khi nào vậy?” Hàn Sâm cảm thấy danh hiệu này có hơi quê mùa.

“Không phải, ngươi không phải là Đao Kiếm Song Tuyệt.” Ngọc Kinh nói.

Hàn Sâm nhìn Ngọc Kinh không nói gì, biết tên này chắc chắn vẫn còn đoạn sau.

Ngọc Kinh thấy Hàn Sâm không tiếp lời hắn, chỉ đành ho khan một tiếng, tự mình nói tiếp: “Ngươi và Cô Trúc cùng nhau mới gọi là Đao Kiếm Song Tuyệt. Địa vị của Cô Trúc ở Trấn Thiên Cung ngươi cũng biết đấy, đệ tử Trấn Thiên Cung có thể đặt một ngoại tộc như ngươi ngang hàng với Cô Trúc là biết tiếng tăm hiện tại của ngươi cao cỡ nào

rồi. “Vậy ta là Đao Tuyệt hay là Kiếm Tuyệt?” Hàn Sâm cười nói.

“Đều không phải, đao kiếm không tách ra, ngươi và Cô Trúc chính là Đao Kiếm Song Tuyệt, không phân Đao Tuyệt hay là Kiếm Tuyệt gì cả.” Ngọc

Kinh dứt lời chợt đổi giọng, nói: “Hòn đảo ta nói kia tên là đảo Trân Thú, là hòn đảo đứng tên Nhị Tịch trưởng lão, được hắn coi như trân bảo, ngay cả đệ tử môn hạ của hắn bình thường cũng không được phép tiến vào, chỉ có hậu duệ có quan hệ huyết thống mới có thể tiến vào trong đó săn giết dị chủng. Nhị Tịch trưởng lão có một cậu con trai tên là Thạch Bi Phong, vô cùng ngưỡng mộ ngươi, hi vọng có thể mời ngươi cùng đến Đảo Trân Thú săn giết dị chủng.”

“Còn có loại chuyện tốt này sao?” Hàn Sâm có hơi không tin nhìn Ngọc Kinh.

“Đương nhiên rồi, có một điều kiện nho nhỏ thôi, hắn muốn mời ngươi giúp hắn đi bắt một con dị chủng.” Cuối cùng Ngọc Kinh cũng nói ra mục đích của chuyến đi này.

Đảo Trân Thú là một nơi khá kì diệu trong Trấn Thiên Cung, nhìn như chỉ có một hòn đảo, nhưng những quý tộc tước vị khác nhau đi vào trong đó sẽ bị truyền tống đến những vị trí khác nhau, giống như căn bản không nằm trên cùng một hòn đảo.

Chỉ có quý tộc cùng cấp bậc tiến vào trong đó mới sẽ xuất hiện ở cùng một nơi.

Thạch Bi Phong có lòng muốn bắt một con dị chủng cấp Bá Tước làm vật cưỡi nhưng dị chủng cấp Bá Tước kia không giống bình thường, hắn đã tổ chức nhân thủ đi mấy lần đều không thể thuận lợi, cho nên mới nghĩ đến mời Hàn Sâm ra tay.

Hết chương 2002.

Chương 2003. Bích Tỉnh Kỳ Lân

Bên ngoài Đảo Trân Thú, mười mấy đệ tử Trấn Thiên Cung đứng ở lối vào, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía bên ngoài, dường như là đang chờ đợi gì đó.

Một đệ tử Thiên tộc dùng giọng điệu vô cùng chán ghét nói với Thạch Bi Phong: “Thạch sư huynh, Hàn Sâm cũng ngạo mạn quá rồi đấy? Không nhận lời mời dự tiệc của ngươi thì cũng thôi đi, còn để chúng ta đợi lâu như vậy, căn bản không coi Thạch sư huynh ra gì, hắn nghĩ mình là người nổi tiếng đấy à.”

Thạch Bi Phong lạnh lùng liếc nhìn người kia một cái: “Ngươi có thể chiến đấu với Cô Trúc sư huynh đến mức độ đó thì cũng có tư cách để †a đợi lâu thế này, nếu không thể thì ngậm mồm lại cho ta.”

Người kia nhìn thấy ánh mắt của Thạch Bi Phong chợt rùng mình một cái, vội vàng dời tầm mắt, cúi thấp đầu lùi hai bước không dám nói gì tiếp nữa.

Lại đợi gần nửa tiếng nữa mới nhìn thấy có một con Ngọc Tiêu Hạc không chân bay đến từ trong mây. Đợi đến khi Ngọc Tiêu Hạc bay tới, một người đàn ông mặc áo giáp màu trắng từ trên lưng hạc không chân hạ xuống, đến trước mặt đám người Thạch Bi Phong.

“Hàn huynh, lần này phải làm phiền ngươi rồi.” Thạch Bi Phong vẻ mặt tươi cười, đi lên trước hành lễ nói.

Những đệ tử Trấn Thiên Cung đi theo bên cạnh Thạch Bi Phong kia cũng đều bước lên trước tham kiến Hàn Sâm. Đệ tử rất khinh thường Hàn Sâm trước mặt Thạch Bi Phong vừa nấy, khi nhìn thấy bản thân Hàn Sâm cũng là vẻ mặt tràn đầy ý cười đi lên phía trước chào hỏi.

“Thạch huynh quá khách khí rồi, nhận tiền của người giúp người tiêu †ai, Thạch huynh là khách hàng của ta, ta ra sức bài ưu giải nạn cho ngươi là điều nên làm.” Hàn Sâm nói.

Thạch Bi Phong gật đầu: “Chúng ta tiến vào đảo Trân Thú trước đi, tình hình cụ thể trên đường đi ta sẽ nói rõ ràng tỉ mỉ cho ngươi.”

Thạch Bi Phong rất hài lòng với lời nói của Hàn Sâm. Hắn không sợ †iêu tiền nhưng lại cực kỳ chán ghét người đã cầm tiền còn không làm việc, Hàn Sâm rất đắt nhưng chỉ cần Hàn Sâm cầm tiền mà làm việc, có đắt hơn nữa hắn cũng cảm thấy đáng.

Hàn Sâm cùng với đám người Thạch Bi Phong tiến vào đảo Trân Thú, đồng thời Thạch Bi Phong cũng nói tình hình cụ thể một lượt cho Hàn Sâm.

Con dị chủng mà Thạch Bi Phong muốn bắt kia là dị chủng đột biến cấp Bá Tước, tên là Bích Tinh Kỳ Lân, là một loại dị chủng hệ Thuỷ ở hồ Bích Ba.

Bích Tinh Kỳ Lân có thể bay có thể chạy có thể bơi, ba đường biển bộ không nhạc nào cũng nhảy, hơn nữa tốc độ cực nhanh, vảy giáp trên thân thể lại vô cùng cứng rắn, Thạch Bi Phong sử dụng vũ khí cấp Vơng mới miễn cưỡng có thể xé rách vảy giáp của nó mà cũng chỉ tổn thương được đến da thịt thôi.

Hơn nữa tốc độ của Bích Tinh Kỳ Lân cực nhanh, một khi phát hiện có nguy hiểm sẽ nhanh chóng trốn đi, xông vào trong hồ Bích Ba, muốn săn giết Bích Tinh Kỳ Lân dưới nước lại càng thêm khó khăn hơn.

Thạch Bi Phong mấy lần mang người đến, đừng nói là bắt nó, còn bị nó làm bị thương không ít người, mãi chẳng thể bắt được nó.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong trong lòng thầm nghĩ: “Dị chủng đột biến thì nên ăn thịt mới đúng chứ nhỉ, làm toạ kị quả thực là quá lãng phí.”

Nếu như để người khác biết Hàn Sâm có suy nghĩ như vậy, sợ rằng sẽ coi hắn thành đồ điên, dị chủng đột biến hiếm thấy bậc nào, giết để ăn thịt quả thực chính là phung phí của trời.

“Thạch huynh, ta lại xác định một lần nữa, ta giúp ngươi bắt Bích Tinh Kỳ Lân, ngươi cho ta thời gian săn giết dị chủng một tháng trong đảo Trân Thú, có lẽ không có vấn đề gì chứ?” Hàn Sâm nhìn Thạch Bi Phong hỏi.

Thạch Bi Phong đưa một miếng lệnh bài hình thú cho Hàn Sâm: “Đây là lệnh bài ra vào của đảo Trân Thú, ngươi cầm lấy nó thì sẽ có thể ra vào đảo Trân Thú bất cứ lúc nào, bất luận lần này thành công hay thất bại, sau này bất cứ lúc nào cũng có thể đến.”

Hàn Sâm nhận lấy lệnh bài rồi thu lại: “Ý tốt của Thạch huynh ta xin ghi nhớ trong lòng. Sau khi bắt được Bích Tinh Kỳ Lân, trong vòng một tháng xin trả lại nguyên vật.”

Đảo Trân Thú không nhỏ hơn đảo Cổ Tiêu nhưng dị chủng cao cấp ở đây rõ ràng nhiều hơn đảo Cổ Tiêu rất nhiều. Trên đường đi, Hàn Sâm đã nhìn thấy rất nhiều dị chủng cấp Bá Tước.

Nhưng Thạch Bi Phong vội vã đi bắt Bích Tinh Kỳ Lân nên không trêu chọc những dị chủng kia.

Mặt hồ Bích Ba tám trăm dặm mênh mông dậy sóng, liếc mắt hầu như không nhìn thấy bờ. Trong hồ cực nhiều các loại dị thú, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy có dị chủng giống như giao mãng ở trên mặt hồ bay vút lên chơi đùa.

"Quả nhiên vẫn là có một người cha tốt rất quan trọng mà, dị chủng nơi này đẳng cấp cao chủng loại tốt, số lượng lại nhiều, tốt hơn Động

Huyền Nguyên và đảo Cổ Tiêu quá nhiều." Trong lòng Hàn Sâm tán thán.

Thạch Bi Phong cho người đóng quân ở trong rừng cây bên hồ, chờ đợi Bích Tinh Kỳ Lân xuất hiện.

"Bích Tinh Kỳ Lân bình thường đều ở đáy nước nhưng dị chủng trong hồ Bích Ba quá nhiều, còn có không ít dị chủng cấp Hầu Tước tồn tại. Hơn nữa chiến đấu dưới nước vô cùng bất lợi với chúng ta, cho nên phải đợi nó từ dưới nước ra ngoài mới có cơ hội. Mấy ngày này mỗi tháng, Bích Tinh Kỳ Lân sẽ từ dưới nước đi ra, lên bờ ăn hoa Bích La nhưng thời gian không cố định lắm, có lẽ chính là trong mấy ngày này." Thạch Bi Phong chỉ một khóm hoa màu ngọc bích bên bờ nói.

"Vậy thì đợi đi." Hàn Sâm gật đầu nói.

"Hàn huynh định bắt Bích Tinh Kỳ Lân thế nào, cần bọn ta phối hợp làm sao?" Thạch Bi Phong lại hỏi.

"Thạch huynh chuẩn bị tốt vật giam cầm Bích Tinh Kỳ Lân là được, còn lại cứ giao cho ta." Hàn Sâm liếc nhìn xung quanh một chút, đứng dậy nói: "Thừa cơ Bích Tinh Kỳ Lân vẫn chưa ra ngoài, ta đi đến bên hồ đi dạo một chút trước, nhìn một chút địa hình xung quanh."

Sau khi Hàn Sâm rời đi, một đệ tử Trấn Thiên Cung bên cạnh Thạch Bi Phong nói: “Thạch sư huynh, có phải là Hàn Sâm hơi chủ quan quá rồi không. Lấy trình độ hung hãn của Bích Tinh Kỳ Lân, lỡ như hắn thất thủ, chúng ta lại phải đợi tiếp một tháng sau.”

“Nếu như hắn đã nói như vậy, có lẽ là có phần nắm chắc, xem thử lại rồi tính tiếp.” Thạch Bi Phong suy nghĩ một chút nói.

Hàn Sâm đi dọc theo hồ Bích Ba mười mấy dặm, quả nhiên lại phát hiện một vài dị chủng cấp Bá Tước. Khác với đảo Cổ Tiêu, dị chủng nơi này phân bố rất đông đúc, hơn nữa rất nhiều chủng loại kì dị.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe thấy tiếng nước kịch liệt trong hồ Bích Ba truyền đến, quay đầu nhìn qua đó, chỉ thấy một con giao long màu trắng từ trong nước ngẩng đầu lên trời lộ ra nửa thân thể, phun nuốt mây mù dường như đang hấp thu khí Thiên Địa.

`.

“Lại là một con dị chủng cấp Hầu Tước hiếm thấy.” Hàn Sâm nhìn một lúc, sau đó lặng lẽ lui về chỗ đóng quân.

Thạch Bi Phong là người cực kì dễ nói chuyện, nói chuyện trên trời dưới đất với Hàn Sâm, thiên văn địa lí gần như không gì không biết, cái gì cũng đều có thể nói được một chút, hơn nữa còn rất có chủ kiến khiến người nghe cảm thấy mới lạ, không hề có cảm giác chờ đợi mệt mỏi.

Vận may của đám Hàn Sâm không tệ, chỉ đợi không đến một ngày đã thấy trong hồ Bích Ba dậy sóng, một con Kỳ Lân dáng người không khác con voi lớn là mấy, toàn thân khoác vảy giáp giống như phỉ thuý nổi lên từ trong hồ nước, một cặp sừng Kỳ Lân lấp lánh phát sáng, giống như ngôi sao ngưng tụ thành.

Bích Tinh Kỳ Lân đạp nước hồ mà đến, rất nhanh đã đến bên hồ, cúi thấp đầu nhai nuốt những bông hoa nhỏ màu ngọc bích kia.

Mọi người ở trong rừng cây đều đã nín thở, chỉ sợ kinh động đến Bích Tỉnh Kỳ Lân.

Hàn Sâm đã biết năng lực của Bích Tinh Kỳ Lân, sự đột biến của nó chủ yếu là cường hoá tốc độ và cường độ của vảy giáp. Loại cường hoá này đối với đồng cấp bình thường mà nói có lực sát thương vô cùng đáng sợ nhưng đối với Hàn Sâm lại là loại hình dễ đối phó nhất.

Giày Tuyệt Nha Thố xuất hiện ở dưới chân Hàn Sâm, thân hình Hàn Sâm chợt loé đã đến bên cạnh Bích Tinh Kỳ Lân. Bích Tinh Kỳ Lân kia chợt kinh ngạc, há miệng phun ra một ngụm thuỷ tức về phía Hàn Sâm, đồng thời thân hình bay về sau, muốn trốn trở lại hồ Bích Ba.

Hàn Sâm võ ra một chưởng, ngọc quang ngưng thành hình bàn tay trực tiếp võ lên lưng của Bích Tinh Kỳ Lân, nhất thời in lên ký hiệu giống như một con rùa đen trên lưng nó khiến tốc độ của Bích Tinh Kỳ Lân giảm xuống trên phạm vi lớn.

Bắt một cái ném một cái, Hàn Sâm đã ném Bích Tinh Kỳ Lân biến thành tốc độ rùa bò đến trước mặt đám Thạch Bi Phong.

Hết chương 2003.

Chương 2004. Thạch Ngưu

Những người Thạch Bi Phong mang đến đều chưa kịp phản ứng, mọi người vẫn đang khiêng cái lồng vận chuyển đến, ngẩn người ra nhìn Bích Tinh Kỳ Lân ngã ngay trước mặt.

Bích Tinh Kỳ Lân từ trên mặt đất bò dậy, nhảy lên như muốn bay nhưng nhảy lên không cao bao nhiêu lại chật vật ngã xuống.

Hàn Sâm lại đập hai chưởng lên đầu Bích Tinh Kỳ Lân, đập Bích Tinh Kỳ Lân thành rùa đen luôn, chạy cũng không chạy được nữa.

Hàn Sâm tiện tay nắm lấy Bích Tinh Kỳ Lân ném vào trong lồng, thuận †ay đóng cửa lồng lại.

“Thạch huynh, nhiệm vụ đã kết thúc, tại hạ đi trước một bước đây, trong vòng một tháng nhất định sẽ xin trả lại lệnh bài nguyên vật.” Hàn Sâm nói xong cưỡi hạc không chân rời đi.

“Như vậy là xong rồi sao?” Lúc này những người Thạch Bi Phong mang đến mới như tỉnh ngủ nhìn Bích Tinh Kỳ Lân bị nhốt trong lồng, thần sắc trên mặt vô cùng phức tạp.

Có người khẽ thở dài nói: “Khi hắn chiến đấu một trận với Cô Trúc, bởi hệ quy chiếu là Cô Trúc nên miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận được. Nhưng so với những Bá Tước bình thường thì đúng là khiến những Bá Tước bình thường chẳng sống nổi, ngay cả dị chủng đột biến cấp Hầu Tước bậc này cũng có thể tiện tay chế ngự, quả thật là đồng cấp không ai có thể địch lại được.”

Thạch Bi Phong lạnh lùng quét mắt liếc nhìn họ: “Cường giả có thể chiến đấu với Cô Trúc đến trình độ đó lại há là người các ngươi có thể suy đoán sao.”

Hàn Sâm cưỡi hạc không chân đi về phía khu vực khá bằng phẳng, dị chủng ở trong nước khá khó đối phó, địa hình dãy núi phức tạp, khu vực đồng bằng săn giết dị chủng tiện lợi nhất.

Nhưng chưa đợi Hàn Sâm cưỡi hạc không chân bay ra khỏi vùng núi đã nghe thấy không trung truyền đến một tiếng chim kêu, một con chim lớn màu đen hai cánh dang rộng dài khoảng mười mấy mét từ trong tầng mây xông xuống.

Hàn Sâm rút Quỷ Nha đao ra, một nhát đao khí nghịch thiên chém ra, trực tiếp xé nát thân thể của chim lớn trong không trung.

“Săn giết dị chủng cấp Bá Tước Hắc Vũ Nhạn, phát hiện gen dị chủng.”

Đảo Trân Thú đối với Hàn Sâm mà nói quả thực chính là một bảo địa, dị chủng cấp Bá Tước rất nhiều, Hàn Sâm giết cả đường đi, vẻn vẹn không đến một tuần đã bổ sung hết gen Bá Tước còn lại, đạt đến một trăm điểm.

Hạc cụt chân cũng đã ăn không ít máu thịt cấp Bá Tước, Phao Phao cũng được Hàn Sâm bổ sung không ít năng lượng xuất hiện tiến hóa lần một, đạt đến cấp Bá Tước.

Nhưng Phao Phao vẫn không có tác dụng quá lớn, chỉ có thể huyền hoá ra dáng vẻ của sinh vật bình thường nhưng lại không thật sự có được năng lực của những sinh vật đó.

“Thời gian một tháng vẫn còn rất dài, cứ vậy mà ra ngoài dường như hơi thiệt thòi quá, không bằng lợi dụng cơ hội này đi săn giết mấy con dị chủng Hầu Tước trước, sau này chắc chắn sẽ dùng đến, tránh cho sau khi thăng cấp Hầu Tước lại đi tìm kiếm khắp nơi.” Hàn Sâm cảm ơn những dị chủng Bá Tước đã săn giết, đi tìm kiếm tung tích của dị chủng cấp Hầu Tước.

Sau khi Động Huyền Kinh thăng cấp Bá Tước, sức mạnh của Hàn Sâm tăng vọt, không chỉ là sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên càng thêm rõ ràng, quan trọng nhất là ở Động Huyền Kinh còn khiến Hàn Sâm có được năng lực tổ hợp xích Trật Tự.

Trước kia Hàn Sâm có thể lợi dụng Động Huyền Khí Tràng nhìn thấy xích Trật Tự tạo thành từ hạt cơ bản nhất của vật chất, dùng lực lượng của bản thân cắt đứt sự liên hệ giữa các hạt thì có thể khiến toàn bộ xích Trật Tự sụp đổ.

Nhưng tiền đề là lực lượng của bản thân Hàn Sâm nhất định phải đủ để cắt đứt xích Trật Tự mới được, nếu như lực lượng không để đạt đến mức độ đó thì lực lượng của Chích Thủ Già Thiên cũng sẽ không còn tác dụng nữa.

Hiện tại Động Huyền Khí Tràng đã có năng lực tổ hợp các hạt khác nhau khiến xích Trật Tự kết hợp, có thể dễ dàng kết hợp lực lượng của hai loại hoàn toàn khác nhau lại với nhau, giống như là Hàn Sâm có thể kết hợp kiếm lực và đao lực lại với nhau để sử dụng, khiến uy lực của nó tăng vọt trên nhiều hình thái.

Lấy thực lực hiện tại của Hàn Sâm, lại thêm cả tác dụng kì diệu của Động Huyền Khí Tràng, có lẽ muốn giết chết sinh vật cấp Hầu Tước bình thường sẽ không quá khó.

Nhưng không phải sau khi các hạt kết hợp lại với nhau thì uy lực của tất cả tổ hợp đều trở nên mạnh mẽ, cũng có tổ hợp sẽ sinh ra tác dụng phụ, hiện tại Hàn Sâm đang từ từ thử nghiệm, hi vọng có thể tìm ra tổ hợp mạnh nhất.

Mãi cho đến bây giờ, tổ hợp mạnh nhất mà Hàn Sâm phát hiện vẫn là sự kết hợp của Nha đao với kiếm pháp Cô Trúc đã sử dụng, sau khi kiếm pháp Song Phi của bản thân Hàn Sâm kết hợp với lực lượng của Nha đao lại xảy ra kết quả không tốt, hai loại lực lượng tỏ ra không ăn khớp với nhau, sau khi kết hợp lại trở thành tầm thường.

Có lẽ bởi vì đây là địa bàn của cấp Bá Tước, cho nên dị chủng cấp Hầu Tước khá ít. Hàn Sâm tìm mãi cuối cùng cũng tìm thấy một con dị chủng cấp Hầu Tước ở dưới một gốc đại thụ.

Dị chủng kia đang nằm rạp ở dưới đại thụ nghỉ ngơi, thân thể dài hơn ba mét, dáng vẻ giống con trâu nhưng trên lưng mọc gai xương, thoạt nhìn rất hung tàn.

Hàn Sâm lặng lẽ đến gần con dị chủng, không nói hai lời trực tiếp rút Quỷ Nha đao ra, một đao chém xuống đầu của dị chủng.

Tốc độ của giày Tuyệt Nha Thố bộc phát toàn bộ, trên Quỷ Nha đao ngưng tụ lực đao kiếm sau khi kết hợp nhưng không sử dụng lực lượng của Chích Thủ Già Thiên. Nếu như dùng lực lượng của Chích Thủ Già Thiên phá huỷ xích Trật Tự, toàn bộ thân thể của dị chủng đều sẽ tan vỡ, bao gồm gen dị chủng ở bên trong, không kiếm được chỗ tốt nào.

Rắc!

Tuy không sử dụng Chích Thủ Già Thiên nhưng chỉ là lực lượng kết hợp của lực đao kiếm đã khiến Hàn Sâm chém đứt đầu của dị chủng cấp Hầu Tước kia bằng một đao.

Chỉ thấy một chiếc đầu trâu to lớn lăn thật xa trên đất, máu tươi trong thân thể không đầu phun ra như suối ra.

“Săn giết dị chủng cấp Hầu Tước Ngoạ Thạch Ngưu, phát hiện gen dị chủng”

Trong lòng Hàn Sâm thật buồn bực, dường như phong thuỷ của đảo Trân Thú có hơi bất lợi với hắn. Hắn đã giết bao nhiêu dị chủng trong đảo Trân Thú vậy mà ngay cả một thú hồn cũng không nhận được.

Dùng Quỷ Nha đao mổ thi thể của Ngọa Thạch Ngưu ra, phát hiện một trái tim giống như hòn đá, chắc là gen dị chủng của nó rồi.

Hàn Sâm vừa mới lấy trái tim đá từ trong lồng ngực nó ra, đột nhiên cảm thấy là lạ, ngẩng đầu nhìn ra xa, chỉ thấy ở trên đồng cỏ cách đó không xa có một con Thạch Ngưu toàn thân màu trắng xám đang dùng một đôi mắt huyết hồng nhìn chằm chằm hắn.

Thoạt nhìn Thạch Ngưu kia không khác Ngoạ Thạch Ngưu bao nhiêu nhưng kích thước càng lớn hơn một chút, khí tức trên người cũng càng khủng bố hơn.

"Ò òI" Không đợi Hàn Sâm quan sát kĩ càng, con Thạch Ngưu kia đã giơ hai chân trước lên, giãm mạnh một cái trên mặt đất, sau đó lập tức nhìn thấy một luồng dao động kì lạ giống như gợn sóng của nước hồ, khuếch tán theo vòng tròn.

Hàn Sâm lập tức nắm lấy Quỷ Nha đao trong tay chém về phía dao động vòng tròn giống như sóng xung kích.

Đao khí mà Quỷ Nha đao ngưng thành trực tiếp xuyên qua dao động vòng tròn, giống như dao động kia chỉ là hư ảo. Nhưng sau khi dao động vòng tròn tiếp xúc đến ngón tay cầm đao của Hàn Sâm, Hàn Sâm kinh hãi phát hiện áo giáp Chú Ngữ bao phủ bàn tay đã hoá thành đá màu trắng xám.

Sắc mặt Hàn Sâm chợt thay đổi, thân hình nhanh chóng lui về sau nhưng tốc độ của hắn có nhanh thể nào đi chăng nữa cũng không nhanh bằng dao động vòng tròn, thân thể rất nhanh đã bị dao động vòng tròn đuổi kịp, toàn bộ thân thể cùng với áo giáp đều hoá đá.

Thạch Ngưu gầm lên, cúi thấp đầu dùng một đôi sừng đá nhắm vào. Hàn Sâm giống như đầu xe lửa đâm tới. Dưới chân nó, mặt đất cũng rung động theo.

Hàn Sâm vận chuyển mấy loại lực lượng của bản thân nhưng lại không thể hoá giải trạng thái hoá đá trên người, trong lòng hơi sợ hãi, vội vàng vận chuyển lực lượng, Huyết Sắc Tử Thần xuất hiện ở trên đỉnh đầu Thạch Ngưu, một đao chém xuống cổ Thạch Ngưu.

Hết chương 2004.

Chương 2005. Đen ăn đen

Lưỡi hái của Huyết Sắc Tử Thần chém lên cổ Thạch Ngưu lại chỉ chém ra một vết mờ, còn chẳng được coi là thương nhẹ.

Dù sao cả hai cách một cấp bậc lớn, cũng không trách Huyết Sắc Tử Thần không đủ mạnh được.

Nhưng Thạch Ngưu chịu một kích này đã bị chọc giận, quay người nhìn về phía Huyết Sắc Tử Thần, lại lần nữa giơ chân trước lên, giãm mạnh một cái lên mặt đất, sóng xung kích vòng tròn lại xuất hiện.

Thân thể của Huyết Sắc Tử Thần bỗng chốc bị hoá đá ở trong không trung, ngã xuống mặt đất, thân thể vỡ tan chia năm xẻ bảy giống như là tượng đá bình thường.

“Ôi đệt, thuật Thạch Hoá của con này thật lợi hại, ngay cả Huyết Sắc Tử Thần mà hơi khói ngưng tụ cũng có thể diệt trừ. May mà Huyết Sắc Tử Thần không phải là sinh vật thật sự, chỉ là thuật gen ngưng tụ thành thể năng lượng mà thôi.” Trong lòng Hàn Sâm thầm kinh ngạc.

Lực lượng trong thân thể Hàn Sâm lưu chuyển, lại ngưng tụ ra một Huyết Sắc Tử Thần xông về phía Thạch Ngưu, muốn tiếp tục kéo dài thêm một chút thời gian.

Lực lượng của Vật Ngữ Gen, Động Huyền Kinh, Băng Cơ Ngọc Cốt và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đều đã thử hết nhưng đều không thể giải trừ được thạch hoá.

“Lẽ nào phải dùng Thể Thần Linh Siêu Cấp sao?” Hàn Sâm thầm nhíu mày, trong đầu chợt nảy ra suy nghĩ, nghĩ đến mình cũng biết thuật Thạch Hoá nhưng có hơi khác với thuật Thạch Hoá của Thạch Ngưu là thuật Thạch Hoá của Hàn Sâm chỉ có thể hoá đá bản thân hắn mà biết đâu lại có tác dụng.

Tâm niệm chợt động, Hàn Sâm vận chuyển thuật Thạch Hoá, thân thể nhất thời hoá đá hoàn toàn, còn triệt để hơn thuật Thạch Hoá của Thạch Ngưu.

Sau khi Hàn Sâm thu hồi thuật Thạch Hoá, phát hiện hiệu quả hoá đá mà Thạch Ngưu phóng thích trên người hắn đã giải trừ.

“Không ngờ rằng thuật Thạch Hoá còn có chỗ tốt như vậy.” Trong lòng Hàn Sâm chợt vui mừng.

Một bên khác, Thạch Ngưu đã đụng nát Huyết Sắc Tử Thần, đang khí thế hừng hực xông về phía Hàn Sâm, chân của nó đạp lên mặt đất, nhất thời hình thành từng luồng sóng xung kích vòng tròn, liên tục không ngừng đánh thẳng đến.

Hàn Sâm lập tức rút Quỷ Nha đao ra chém về phía Thạch Ngưu, lực đao kiếm hợp thành một thể, từ trong lưỡi đao của Quỷ Nha đao chém ra gào thét cắn về phía Thạch Ngưu.

Thân thể Hàn Sâm bị hoá đá ngay tại chỗ, một luồng lực đao kiếm kia cũng va chạm với đầu Thạch Ngưu, chỉ nghe ầm một tiếng, Thạch Ngưu bị chém thân thể ngã ra sau, kéo ra một hố sâu thật dài ở trên mặt đất, lực đao kiếm bị sừng của Thạch Ngưu đụng vỡ.

Thạch Ngưu lắc đầu mấy cái, từ trên mặt đất bò lên, vậy mà không bị thương nặng, phẫn nộ gào thét rồi tiếp tục xông về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm vội vàng giải trừ trạng thái hoá đá, lại chém ra một đao về phía Thạch Ngưu, hiệu quả vẫn chẳng ra sao cả, chỉ chém bay Thạch Ngưu ra còn bản thân hắn lại bị hoá đá lần nữa.

Sóng xung kích vòng tròn của Thạch Ngưu công kích ở phạm vi không khác biệt, bất kể Hàn Sâm từ vị trí nào đánh về phía nó đều sẽ bị hoá đá như

vậy.

Mắt thấy Thạch Ngưu lại xông đến lần nữa, lần này Hàn Sâm không dùng đao chém nó mà trực tiếp đánh ra thuật Ô Quy, khi Hàn Sâm bị hoá đá, thuật Ô Quy cũng in lên trên đầu Thạch Ngưu.

Một quang phù hình ô quy không ngừng lấp lóe ở trên đỉnh đầu Thạch Ngưu, Hàn Sâm nói thầm: "Bất kể ngươi có trâu bò thế nào, gặp phải thuật Ô Quy của ta cũng chỉ có thể biến thành ô quy.

Không đợi Hàn Sâm lại ra tay lần nữa, con Thạch Ngưu kia đã giãm mạnh một chân xuống, sóng xung kích vòng tròn lại đánh ra.

Nhưng so với vừa rồi, sóng xung kích lần này lại trở nên càng mạnh hơn. Sau khi Hàn Sâm bị hoá đá đã lập tức giải trừ hoá đá nhưng mà lại phát hiện tốc độ của mình trở nên chậm chạp hơn, trong lòng chợt sợ hãi vội vàng cúi đầu xuống nhìn, vậy mà trên lồng ngực đã xuất hiện quang phù của thuật Ô Quy.

"Á đù, Thạch Ngưu còn có năng lực của thuật gen phản đạn sao?" Hàn Sâm ngạc nhiên, mắt thấy Thạch Ngưu sải vó xông đến, mỗi chân giãm lên trên mặt đất đều có một luồng sóng xung kích vòng tròn khuếch tán ra.

Hàn Sâm không ngừng bị hoá đá, mỗi một lần hoá đá, thân thể đều sẽ nhiều thêm một quang phù của thuật Ô Quy.

"Đù má con Thạch Ngưu này tà môn vãi!" Hàn Sâm giải trừ hoá đá và thuật Ô Quy trên người, sau khi chém một đao về phía Thạch Ngưu lập tức quay người chạy.

Trước khi hiểu rõ tên này rốt cuộc có năng lực gì, trừ phi sử dụng thể Thần Linh siêu cấp, bằng không rất khó giết được nó.

Thạch Ngưu ở đằng sau gào thét xông đánh Hàn Sâm, trong lòng Hàn Sâm buồn bực, thầm hạ quyết tâm: "Ngươi có giỏi, có giỏi thì đợi ta thăng cấp Hầu Tước, xem ta có một đao làm thịt ngươi không, bắt nạt một Bá Tước nhỏ bé thì có bản lĩnh gì chứ."

Hàn Sâm chạy trốn cũng rất buồn bực, sóng xung kích hình vòng tròn của Thạch Ngưu không ngừng đánh đến, hết lần này đến lần khác hoá đá Hàn Sâm, còn may Hàn Sâm có thuật Thạch Hoá và giày Tuyệt Nha Thố, đổi lại thành người khác, cho dù là Hầu Tước chân chính sợ rằng cũng đã bị Thạch Ngưu giết chết không biết bao nhiêu lần, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Thật không dễ dàng trốn thoát khỏi sự đuổi giết của Thạch Ngưu, Hàn Sâm lau mồ hôi lạnh trên trán: "Con Thạch Ngưu kia sẽ không phải là dị chủng đột biến cấp Hầu Tước đấy chứ?"

Hàn Sâm không cam tâm cứ rút đi như vậy, biến Chú Ngữ thành hình dạng súng bắn tỉa, lợi dụng ống ngắm cự li siêu xa của nàng quan sát con Thạch Ngưu kia từ khoảng cách xa.

Vừa nhìn suýt nữa khiến Hàn Sâm tức điên, con Thạch Ngưu kia đang hưởng thụ ngon lành máu thịt của Ngoạ Thạch Ngưu, ngay cả trái tim gen dị chủng Hàn Sâm không kịp mang đi cũng đều nuốt xuống.

Vốn dĩ Hàn Sâm còn cho rằng mình đã giết thân thích của Thạch Ngưu, cho nên bị Thạch Ngưu đuổi giết cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo, ai ngờ con này chính là một người chơi đen ăn đen thứ thiệt, chỉ muốn cướp thú săn đã đến tay của hắn.

"Đù mé con kia, chúng ta chờ xem, xem ai có thể cười đến cuối cùng." Hàn Sâm âm thầm tính toán, phải làm sao mới có thể diệt trừ con Thạch Ngưu kia.

Thân thể của nó vô cùng cứng rắn, có lẽ trong cấp Hầu Tước cũng coi như là trình độ đỉnh cấp, nếu không thể liên tục chém trúng thân thể của nó ở cự li gần rất khó thật sự làm Thạch Ngưu trọng thương.

Nhưng bởi vì có sự tồn tại của sóng xung kích hóa đá, Hàn Sâm lại rất khó đến gần nó, mặc dù thuật Thạch Hoá của Hàn Sâm có thể giải trừ trạng thái hoá đá nhưng mà khuyết điểm cũng đã quá rõ ràng, khi bản thân Hàn Sâm sử dụng thuật Thạch Hoá không thể động đậy, khi không sử dụng thuật Thạch Hoá lại bị Thạch Ngưu hoá đá, đây quả thực chính là một đề khó không có lời giải.

Càng đáng sợ hơn là, Thạch Ngưu lại có thể bắn ngược lại thuật Ô Quy của hắn, chuyện này có hơi biến thái rồi.

“Không đúng, có lẽ không phải đơn giản là bắn ngược lại, trước đó quang phù của thuật Ô Quy vẫn còn in ở trên người nó, đợi khi lực lượng tiêu hao hết mới biến mất. Trong khoảng thời gian đó, tốc độ của nó quả thực đã giảm xuống, hơn nữa trong thời gian thuật Ô Quy †ồn tại, chỉ cần sóng xung kích của nó đánh trúng ta, mỗi một lần đều mang theo đặc tính của thuật Ô Quy, đây không chỉ đơn giản là bắn ngược…” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Vì để kiểm chứng suy nghĩ của mình, Hàn Sâm nhắm súng bắn tỉa vào Thạch Ngưu, sau khi ngắm chuẩn trực tiếp bóp cò súng.

Một viên đạn kèm theo thuật Ô Quy, từ xa bay về phía Thạch Ngưu.

Con kia đang ăn thi thể của Ngoạ Thạch Ngưu, trực tiếp bị viên đạn bắn trúng mông, nhất thời phía trên mông đã xuất hiện một quang phù giống như ô quy.

“Ùm bò!” Thạch Ngưu tức giận quay người, bốn chân giẫm lên mặt đất, từng luồng sóng xung kích vòng tròn dập dờn lan ra.

Nhưng Hàn Sâm phát hiện mình không hề bị hoá đá, cũng không bị phản đạn trúng thuật Ô Quy, hơn nữa quang phù của thuật Ô Quy cũng vẫn in ở trên mông Thạch Ngưu.

“Hoá ra là như vậy, quả nhiên không phải là bắn ngược lại, thuật Ô Quy vẫn có tác dụng với nó.” Trong lòng Hàn Sâm chợt vui mừng.

Hết chương 2005.

Chương 2006. Sơn Cốc Thạch Ngưu

“Pằng! Pằng!”

Từng phát đạn từ cự ly cực xa bắn trúng người Thạch Ngưu khiến nó hơi giận dữ nhưng do thân thể liên tục bị trúng đạn nên tốc độ của Thạch Ngưu ngày càng chậm như ốc sên, muốn xông tới tính sổ với Hàn Sâm cũng được.

Huống chi Hàn Sâm còn ẩn nấp ở nơi cực xa, luôn ngắm bắn ở cự ly xa nhất của súng bắn tỉa, Thạch Ngưu vốn không thể nhìn thấy hắn, cho dù thấy được đi nữa thì cũng không đuổi kịp.

Dù Chú Ngữ cấp Bá Tước dùng hình thái súng bắn tỉa có lực xuyên thấu mạnh cũng không thể xuyên qua cơ thể của Thạch Ngưu.

Hàn Sâm cũng không trông cậy vào cây súng này có thể bắn chết được Thạch Ngưu, viên đạn được trang bị Thuật Ô Quy tiếp tục bắn vào người nó, trên người Thạch Ngưu không ngừng trúng quang phù Ô Quy làm cho tốc độ của nó càng ngày càng chậm.

Lúc đầu, Thạch Ngưu có thể dùng chân giẫm lên mặt đất để gây ra sóng xung kích hóa đá, nhưng sau nhiều lần giảm tốc độ, chuyển động của nó đã thay đổi như đang quay chậm, tần suất phát ra sóng xung kích hóa đá càng ngày càng thấp.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát thấy phạm vi của sóng xung kích hóa đá là khoảng năm trăm mét. Sau năm trăm mét, cường độ đã giảm đi rất nhiều.

“Ở khoảng cách năm trăm mét với tần suất phát ra sóng xung kích hóa đá của Thạch Ngưu hiện tại, chỉ cần nhắm đúng thời cơ, trước khi nó phóng ra sóng xung kích hóa đá thì lao tới trước mặt trực tiếp cho nó một đao.” Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Hắn vừa tiếp tục dùng súng bắn tỉa gắn quang phù Ô Quy lên người Thạch Ngưu vừa chậm rãi tiếp cận nó nhưng không tiến vào phạm vi của sóng xung kích hóa đá.

“Ngay lúc này!” Hàn Sâm nhanh chóng rút đao xông ra ngoài, thân hình như quỷ mị vọt về hướng Thạch Ngưu, trong nháy mắt đã đến bên cạnh nó.

Thừa dịp Thạch Ngưu chưa nhấc bốn cái móng của nó của lên, Quỷ Nha Đao mang theo luồng kiếm khí đáng sợ chém thật mạnh vào tai của nó.

Kengl

Kiếm khí tan vỡ, lưỡi kiếm của Quỷ Nha Đao chém thẳng vào tai Thạch Ngưu, cắt đứt một nửa tai của nó.

Không chút do dự, Hàn Sâm nhanh chóng lùi về phía sau, mới vừa lùi được mấy chục mét đã nghe thấy tiếng móng động vật. Sóng xung kích hóa đá dính vào người hắn, khiến cơ thể hắn hóa đá, cùng lúc đó trên người hắn cũng xuất hiện quang phù Ô Quy.

Hàn Sâm vội vàng giải trừ trạng thái thạch hóa và quang phù Ô Quy sau đó lách mình xông ra khỏi phạm vi của sóng xung kích hoá đá.

Thạch Ngưu muốn đuổi theo hắn nhưng cơ thể di chuyển quá chậm giống như con rùa đen bò nên chỉ có thể đứng yên phẫn nộ gào thét không ngừng.

“Dám cướp ta con mồi, hôm nay ngươi nhất định phải chết.” Hàn Sâm trở tay bắn thêm một phát lên người của Thạch Ngưu.

Thuật Ô Quy có giới hạn thời gian, thời gian càng dài hiệu lực càng kém. Để đề phòng vạn nhất, sau khi chạy ra khỏi phạm vi của sóng xung kích hoá đá Hàn Sâm lại bắn thêm mấy phát.

Nhìn thấy Thạch Ngưu gầm rú liên tục nhưng không thể bước nhanh lên được, Hàn Sâm mới an tâm, từ xa nhìn chằm chằm vào nó.

Vết thương bị cắt làm đôi ở lỗ tai của nó đang tỏa ra làn khói tím đen, từ từ lan theo vết thương ra phần còn lại của cơ thể.

Đáng tiếc trong cơ thể của Thạch Ngưu không có máu, không thể chảy máu đến chết, chỉ có thể dùng Lực Tuyệt Nha chậm rãi xé rách thân thể cứng rắn của nó.

Hàn Sâm thỉnh thoảng ở xa xa bắn thêm một phát làm cho Thạch Ngưu không thể chạy trốn, đợi đến lúc Lực Tuyệt Nha làm cho nó trọng thương.

Thạch Ngưu nhanh chóng phát hiện có chuyện không ổn, không thèm gầm rú về hướng Hàn Sâm bắn súng nữa, lết thân thể xoay người muốn bỏ chạy.

Đáng tiếc tốc độ hiện tại của nó giống như rùa đen bò vậy, đi một lúc lâu mà chỉ được có mấy mét, muốn chạy thoát khỏi tâm mắt của Hàn Sâm là điều không thể.

Hàn Sâm cũng không vội, từ xa nổ súng, nhìn thấy Lực Tuyệt Nha không ngừng xé rách vết thương của nó, đang dần lan ra trên đầu nó.

Thân thể của Thạch Ngưu quá cứng rắn, Lực Tuyệt Nha vẫn chỉ ở cấp Bá Tước nên tốc độ lan ra hơi chậm. Nhưng cứ tiếp tục như vậy, tối đa một hoặc hai ngày nữa là có thể lấy mạng nó.

Thạch Ngưu đang cố gắng chạy thoát, đáng tiếc đây là Thuật Ô Quy chứ không phải Thuật Định Thân nên không cách nào làm nó đứng im được, vẫn để nó chạy ra xa một quãng.

Thạch Ngưu vừa gầm vừa chạy, vừa sợ hãi vừa phẫn uất đến tột cùng.

Hàn Sâm không trêu chọc nó nữa, kẻo trước khi chết nó lại bị cắn ngược một nhát. Con vật này khá quái dị, không chừng nó còn có khả năng kì dị nào khác nữa nên Hàn Sâm quyết định ở xa nhìn nó bị Lực Tuyệt Nha giết chết, tuyệt đối không đi mạo hiểm.

Đáng tiếc là mọi chuyện không suôn sẻ như Hàn Sâm tưởng tượng. Sau khi Thạch Ngưu kêu một hồi lâu, hắn bỗng nghe thấy từ đằng xa có tiếng gót sắt lộc cộc khiến mặt đất chấn động không ngừng.

Không bao lâu, Hàn Sâm nhìn thấy một đám Ngọa Thạch Ngưu vọt sang phía bên này, ít nhất cũng phải có ba bốn mươi con.

Đám Ngọa Thạch Ngưu kia vọt tới bên cạnh Thạch Ngưu, vây nó vào giữa. Trong đó một con Ngọa Thạch Ngưu đầu cực to, kêu lên vài tiếng ọ ọ với con Thạch Ngưu kia, Thạch Ngưu cũng kêu lên vài tiếng đáp lại.

Lập tức một đám Ngoạ Thạch Ngưu phẫn nộ trừng mắt nhìn về phía Hàn Sâm, bảo vệ con Thạch Ngưu phía sau.

“Ôi đệt, nó đã ăn thịt Ngoạ Thạch Ngưu mà sao đám Ngoạ Thạch Ngưu vẫn bảo vệ nó? Chúng nó phải là kẻ thù không đội trời chung mới đúng chứ.”

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy buồn phiền, thế nhưng đám Ngoạ Thạch Ngưu kia đã ầm ầm lao về phía hắn.

Hàn Sâm đành phải tạm thời rút đi, thực lực của hắn bây giờ không mạnh đến mức có thể đối phó được một đám dị chủng cấp Hầu Tước.

Hắn thu lại súng bắn tỉa rồi nhanh chóng rút lui, có đám Ngoạ Thạch Ngưu này ở đây, hắn không có cơ hội giết con Thạch Ngưu quái dị kia.

May mà hắn bắn tỉa ở khoảng cách xa, khi đàn Ngoạ Thạch Ngưu đó chạy tới, hắn đã rút vào rừng rồi, chỉ còn nghe tiếng ầm ầm từ đàn bò bên kia truyền đến.

Những mảnh thiên thạch từ trên trời rơi xuống, giống như một trận mưa thiên thạch. Một đàn Ngoạ Thạch Ngưu cấp Hầu Tước đồng thời phát lực, xung quanh phạm vi trăm dặm giống như vừa trải qua ngày tận thế, có đủ loại đá rơi xuống khắp nơi.

Chờ Hàn Sâm lượn một vòng trở lại gần khu vực ban đầu thì không còn thấy con Thạch Ngưu kia nữa, chỉ có vài con Ngoạ Thạch Ngưu lang thang gần đó.

Hàn Sâm triển khai Động Huyền Khí Tràng, lại lẻn về gần khu vực cũ, phát hiện một ít dấu vết để lại, âm thầm truy lùng dọc theo hạt khí tức để lại trên vết thương của Thạch Ngưu

Hàn Sâm đi đến một sơn cốc, quả nhiên nhìn thấy đàn Ngoạ Thạch Ngưu kia ở đó nhưng lại không nhìn thấy con Thạch Ngưu quái dị kia đâu.

Xem xét xung quanh một lúc, Hàn Sâm nhíu mày: “Chắn chắn là nó ở ngay trong sơn cốc này, trên người còn trúng Lực Tuyệt Nha hẳn là không kiên trì được lâu mới đúng.”

Hàn Sâm dự định sẽ ở ngoài này canh giữ một hai ngày, chờ sau khi con Thạch Ngưu quái dị kia chết, hắn sẽ nghĩ cách vào cướp thi thể của nó.

Nhưng sau một đêm chờ đợi, Hàn Sâm không chờ được cái chết của Thạch Ngưu như suy đoán, mà là nhìn thấy nó sống sót xuất hiện ở †rong sơn cốc.

“Sao lại thế? Tại sao Lực Tuyệt Nha lại biến mất rồi? Không thể nào!” Hàn Sâm nhìn Thạch Ngưu từ xa qua ống ngắm của súng bắn tỉa, thấy vết thương trên tai của nó đã khép lại, không còn dấu vết của Lực Tuyệt Nha thì trong lòng rất ngạc nhiên.

Hết chương 2006.

Chương 2007. Hòn Đá Nhỏ

Thạch Ngưu đi trong sơn cốc, những con Ngoạ Thạch Ngưu bình thường đều né tránh, dường như rất sợ nó.

Con này kiêu ngạo phách lối, đấu đá bừa bãi trong sơn cốc. Có một con Ngoạ Thạch Ngưu phản ứng chậm hơn một chút, không kịp tránh ra, bị nó dùng đầu đụng ngã trên đất, trên thân còn bị sừng của nó quẹt ra một vết thương thật dài.

Ngoạ Thạch Ngưu cũng không dám phản kháng, kêu đau đớn vài tiếng rồi lui qua một bên.

Thạch Ngưu vênh váo hống hách đi dạo một vòng quanh sơn cốc, lúc này mới đi vào sâu trong sơn cốc.

Bị vách núi chặn tầm mắt, Hàn Sâm do dự một chút rồi đổi vị trí, cẩn thận bò tới vách đá bên cạnh sơn cốc, nhờ sự yểm hộ của dây leo tiếp tục dùng kính ngắm của súng bắn tỉa quan sát con Thạch Ngưu kia.

Sơn cốc này giống như quả hồ lô, bên ngoài là một sơn cốc lớn, ở giữa có một khe đá, sau khi đi qua khe đá, bên trong có một sơn cốc nhỏ hơn một chút.

Trong sơn cốc nhỏ không có Ngoạ Thạch Ngưu. Sau khi Thạch Ngưu đi vào đó thì nằm dưới một cây đại thụ, nhưng mà trông nó không giống như định nghỉ ngơi.

Thạch Ngưu nằm ở đó, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên đại thụ, giống như trên đó có thứ gì.

Hàn Sâm nhìn kỹ đại thụ kia nhưng không thấy có gì đặc biệt.

Thân cây to vài người ôm mới hết, cao từ hai mươi đến ba mươi mét, †án cây rậm rạp như một chiếc ô.

Bởi vì khoảng cách quá xa, Hàn Sâm không thể cảm nhận được khí tức của gốc cây kia, chỉ nhìn bề ngoài thì không thấy có chỗ gì thần kì, phía trên đều là những chiếc lá xanh biếc.

"Kì lạ, hình như trong sơn cốc cũng không có thứ gì đặc biệt. Làm sao con Thạch Ngưu này có thể loại bỏ được Lực Tuyệt Nha trên vết thương chứ? Rõ ràng bản thân nó không có năng lực như vậy, nếu không hôm qua khi chiến đấu nó sẽ không tùy ý để Lực Tuyệt Nha xé rách vết thương như vậy." Hàn Sâm âm thầm quan sát, hy vọng có thể †ìm ra câu trả lời.

Thạch Ngưu nằm ở đó một lúc thì không chịu được nữa, đứng dậy đi quanh đại thụ vài vòng, thỉnh thoảng nhìn lên tán cây.

"Gốc đại thụ kia chắc chắn có vấn đề nhưng mà vấn đề nằm ở đâu chứ?" Hàn Sâm nhìn đi nhìn lại mấy lần vẫn không nhìn ra được vấn đề.

Lại đợi một lúc nữa, hắn chợt thấy Thạch Ngưu lộ vẻ vui sướng, ngửa đầu nhìn lên đại thụ không chớp mắt.

Hàn Sâm vội vàng nhìn theo tâm mắt của con Thạch Ngưu kia, chỉ thấy giữa những lá cây có một cái hốc nhỏ như quả bóng rổ, lúc này có một con vật nhỏ chạy ra từ đó.

Hàn Sâm không thể nói được đó là thứ gì. Trông mặt nó hơi giống một con chuột nhưng lại đứng thẳng đi lại như người, mặc quần áo bằng lá cây và cầm trên tay một chiếc gậy nhỏ bằng gỗ, trông rất quái dị khiến người khác nhìn vào có một cảm giác rất khó chịu.

Trông nó lấm la lấm lét, một đôi mắt tam giác nho nhỏ hiện ra sắc máu quỷ dị. Sau khi chui ra khỏi hốc cây, nó dùng gậy gỗ quật đứt một chiếc lá xanh,

nhảy lên chiếc lá sau đó cuốn theo chiếc lá xanh ung dung rơi xuống đất.

Thạch Ngưu lập tức đi tới, cúi đầu xuống xích lại gân con vật giống như chuột tinh kia, gầm lên với nó vài tiếng.

Vật kia cũng kêu vài tiếng với Thạch Ngưu giống như đang cãi nhau với nó. Sau một hồi lâu, con vật kia mới duỗi móng vuốt, móc ra một cái gì đó giống cục đá ném cho Thạch Ngưu.

Thạch Ngưu há to miệng, đầu lưỡi duỗi ra, hòn đá kia đã lập tức bị cuốn vào miệng nó, nó thậm chí còn không thèm nhai, nuốt luôn vào trong bụng.

Sau khi nuốt hòn đá nhỏ, thân thể Thạch Ngưu đột nhiên sáng lên một chút, nó trông có vẻ buồn ngủ, nằm tựa vào gốc cây bắt đầu ngáy o o.

Con vật mặt chuột kia hung tợn trừng Thạch Ngưu, sau đó nhảy lên đại thụ, rất nhanh đã biến mất trong hốc cây kia.

“Thật có chút tà môn, không biết con vật mặt chuột kia rốt cuộc là loại dị chủng gì, trông nó có vẻ rất thông minh. Còn có hòn đá nhỏ mà con Thạch Ngưu kia ăn là gì nhỉ, không lẽ là vì hòn đá nên Lực Tuyệt Nha mới bị loại bỏ?” Hàn Sâm suy tư.

Sau khi có phát hiện, Hàn Sâm có chút không nỡ từ bỏ, hắn muốn biết Thạch Ngưu với con dị chủng giống chuột kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nên vẫn núp trong bóng tối quan sát.

Sau khi Thạch Ngưu tỉnh ngủ, tinh thần của nó rõ ràng tốt hơn rất nhiều, lại ra ngoài giày vò một trận. Những con Ngoạ Thạch Ngưu kia còn bắt Dị chủng cho nó, Thạch Ngưu cũng không khách khí, trực tiếp nuốt luôn con Dị chủng đó vào bụng.

Sau khi nó ăn xong thì chạy ra ngoài sơn cốc tản bộ, vì khoảng cách quá gần sơn cốc nên Hàn Sâm không ra tay với nó mà chỉ tiếp tục quan sát.

Mỗi ngày Thạch Ngưu đều sẽ nằm chờ dưới cây đại thụ. Nếu con dị chủng giống chuột tinh kia không xuất hiện cho nó hòn đá nhỏ, nó sẽ dùng đầu đâm vào đại thụ khiến cho đại thụ lay động không ngừng, gỗ vụn trên thân

cây bay tán loạn, cho đến khi con chuột tinh từ hốc cây đi ra cho nó hòn đá nhỏ, nó mới chịu bỏ qua.

Rõ ràng chuột tinh cũng hơi sợ Thạch Ngưu, giận nó mà không dám nói gì, mỗi ngày đều phải cho Thạch Ngưu một hòn đá nhỏ.

"Những hòn đá nhỏ kia rốt cuộc là thứ gì? Chuột tinh lấy nó từ đâu ra?" Hàn Sâm rất muốn đi vào tìm hiểu thực hư, thế nhưng bên ngoài có một đàn Ngoạ Thạch Ngưu trấn giữ, Hàn Sâm vốn không có cơ hội xông vào.

Suy tư hồi lâu, cuối cùng Hàn Sâm cũng nghĩ ra được một cách.

Chờ con Thạch Ngưu kia ra khỏi sơn cốc tản bộ lần nữa, khi nó đi xa, Hàn Sâm sẽ tìm cơ hội thừa dịp nó không chú ý, trực tiếp cho nó một phát súng.

Đạn bắn trúng thân của Thạch Ngưu, một lá quang phù Ô Quy lập tức dính lên làm cho tốc độ của nó giảm đi.

Thạch Ngưu vừa sợ vừa giận, Hàn Sâm lại không để ý nhiều như vậy, trong bóng tối liên tục xả súng vào nó khiến cho tốc độ của Thạch Ngưu càng ngày càng chậm.

Giống như lần trước, Thạch Ngưu vừa chạy trốn về sơn cốc một cách chậm chạp, vừa kêu lên ọ ọ.

Không lâu sau, đã thấy một đàn Ngoạ Thạch Ngưu lao tới, Hàn Sâm triệu hồi Huyết Sắc Tử Thần ra để nó hấp dẫn lực chú ý của mấy con Ngoạ Thạch Ngưu kia, dẫn dụ bọn nó chạy ra chỗ xa.

Còn Hàn Sâm thì chạy thật nhanh vào trong sơn cốc, hắn muốn xem thử rốt cuộc hốc cây kia có gì kì lạ.

Vừa chạy vào sơn cốc lớn, Hàn Sâm đã dùng kính ngắm thấy được con dị chủng giống chuột tinh kia, nó đang đứng trên một cành cây ở nơi cao của tán cây quan sát xung quanh.

Hàn Sâm cũng không khách khí, nhấc súng bắn tỉa lên, bắn một phát về hướng của nó.

Ban đầu Hàn Sâm chỉ muốn thử một chút để biết thực hư nhưng không ngờ một phát súng đã làm cho đầu và thân thể nó nổ tung ngay lập tức.

“Săn giết dị chủng cấp Bá Tước Chuột Thực Sinh, phát hiện dị chủng

”

gen:

“Ồ, chỉ là dị chủng cấp Bá Tước à?” Hàn Sâm có chút ngạc nhiên, ban đầu hắn thấy Chuột Thực Sinh thông minh như vậy, còn tưởng rằng cấp bậc của nó với Thạch Ngưu gần giống nhau, không ngờ nó chỉ là cấp Bá Tước.

Hết chương 2007.

Chương 2008. Tượng người đá

Hàn Sâm cũng không quan tâm nhiều như vậy, lao nhanh về phía sơn cốc, với tốc độ của giày Tuyệt Nha Thố, rất nhanh hắn đã tới dưới gốc đại thụ trong sơn cốc nhỏ.

Hàn Sâm phi thân nhảy lên tán cây, Động Huyền Khí Tràng dò xét vào trong hốc cây, phát hiện không gian trong hốc cây rất lớn, bên trong đại thụ phần lớn đều rỗng.

Không cảm nhận được có khí tức sinh mệnh hay phát hiện ra bảo vật gì tồn tại bên trong.

Nhưng Hàn Sâm không cam tâm từ bỏ như vậy, con chuột mỗi ngày đều cho Thạch Ngưu một viên đá nhỏ thì chắc chắn sẽ còn dư lại mới đúng.

Hàn Sâm rút Quỷ Nha Đao ra chém loạn vào hốc cây, mở rộng cái lỗ đến kích thước mà hắn có thể chui vào rồi đưa đầu vào trong quan sát.

Hắn phát hiện phần rỗng của đại thụ còn lớn hơn một so với tưởng tượng, hơn nữa còn thông xuống lòng đất, phía dưới liên thông với một hang động

đá.

Không do dự, Hàn Sâm trực tiếp chui vào hốc cây, theo hốc cây bò xuống dưới, rất nhanh đã bò đến hang động phía dưới.

Hàn Sâm cẩn thận dọc theo hang động bò vào bên trong. Hang động này rất ngoằn ngoèo, bò không bao lâu, hốc đá trước mặt bỗng rộng hẳn ra, hắn phát hiện nơi này có một cái động tự nhiên, khoảng không gian không nhỏ hơn một hầm trú ẩn.

Hàn Sâm nhảy xuống hang, nhìn quanh không thấy vết tích của các sinh vật khác nhưng lại phát hiện ra khí tức của con chuột tinh kia lưu lại.

Bóng tối dường như không có ảnh hưởng gì đối với Hàn Sâm, sau khi khai triển Động Huyền Khí Tràng, Hàn Sâm bắt đầu cẩn thận tìm tòi toàn bộ hang động

Thoạt nhìn hang động cũng rất bình thường, không có chỗ nào khác lạ, nơi này chỉ có một thông đạo từ gốc cây bên kia đi vào, không có đường ra khác

Ngay trong hang động có một ao nước nhỏ, bên trên ao nước có một thạch nhũ lớn, từng giọt nước chậm rãi theo thạch nhũ nhỏ xuống ao.

Hàn Sâm quan sát bên trong ao nước nhỏ, lập tức phát hiện những hòn đá nhỏ mà mỗi ngày chuột tinh đem đến cho Thạch Ngưu, mỗi viên chỉ lớn bằng móng tay phát ra ánh sáng xám trắng nằm dưới đáy ao.

Hàn Sâm ước chừng đại khái có hơn một trăm viên đá nhỏ ở đó nhưng vì nhìn qua ao nước nên cảm giác chúng không có gì đặc biệt.

Hàn Sâm để Chú Ngữ hóa thành hình dáng thiếu nữ, đi đến ao vớt thử một hòn đá nhỏ.

Kết quả không có chuyện gì nguy hiểm xảy ra, bàn tay của Chú Ngữ xuyên qua làn nước lấy lên một hòn đá nhỏ.

“Phát hiện Gen dị chủng.” Một âm thanh vang lên trong đầu Hàn Sâm.

“Ồ, những viên đá nhỏ này vậy mà lại là gen dị chủng.” Hàn Sâm cẩn thận nhận một viên đá, lòng bàn tay có cảm giác lành lạnh, giống như đá Vũ Hoa.

Bởi vì không có nhắc nhở cụ thể nên Hàn Sâm cũng không biết những hòn đá nhỏ này rốt cuộc là gen dị chủng gì, bất chấp tất cả hắn lấy hết đá nhỏ lên, cất vào trong túi.

Có tổng cộng một trăm hai mươi hòn đá nhỏ, Hàn Sâm lấy sạch không chừa lại viên nào.

Trước khi rời đi, Hàn Sâm cẩn thận tìm tòi trong ao một lần nữa, đột nhiên phát hiện trong ao có một khối đá, hình như không được bình thường.

Hàn Sâm đưa tay sờ thử nơi đó, kéo rêu xanh bám ở phía trên ra, phát hiện là một tượng người đá cao hơn một thước.

Tượng đá màu đen nhánh hơi pha xanh lục, không nhìn ra được màu sắc ban đầu nữa, chỉ có thể nhìn thấy nó đang ngồi xếp bằng.

Giờ Hàn Sâm không có tâm tư cẩn thận nghiên cứu nó, tìm kĩ trong ao một lần nữa, xác nhận không còn bất kì thứ gì khác thì lập tức bò ra ngoài dọc theo đường cũ.

Khi Hàn Sâm leo ra khỏi hốc cây thì phát hiện Thạch Ngưu đã đứng canh giữ bên ngoài đang dùng đôi mắt giận dữ trừng hắn.

Ở sau lưng Thạch Ngưu còn có một đàn Ngoạ Thạch Ngưu.

Hàn Sâm biết mình đã trì hoãn thời gian ở phía dưới quá lâu nên bọn này đã tập hợp trở lại.

“Râm!” Thạch Ngưu tức giận giậm chân hai cái thật mạnh xuống đất, hai luồng sóng xung kích hóa đá phát ra, chạm nhau rồi phóng tới phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm từ trong hốc cây vọt ra, nếu như bị hóa đá ở trong hốc cây thì thật sự rất nguy hiểm.

Nhưng cho dù có xông ra khỏi hốc cây mà không chạy ra khỏi phạm vi của sóng xung kích hoá đá thì vẫn sẽ bị Thạch Ngưu hoá đá ở đó.

Những con Ngoạ Thạch Ngưu ở phía sau không bị hóa đá ảnh hưởng, cả đàn tập trung sức mạnh, hóa thành những tảng đá lớn nện về phía Hàn Sâm.

Sau khi Hàn Sâm giải trừ trạng thái thạch hóa, phía trên hai lỗ tai xuất hiện một đôi cánh Huyền Ngọc nhỏ, đôi cánh khẽ rung lên, Hàn Sâm bèn bay thẳng lên cao, bay ra khỏi sơn cốc nhìn như quả hồ lô này.

Thạch Ngưu nổi trận lôi đình, không chịu bỏ qua đuổi theo phía sau Hàn Sâm.

Hóa ra con này lại không biết bay, xem ra dù thân thể nó mạnh mẽ nhưng cũng không phải không có nhược điểm, dị chủng đỉnh cấp của cấp Hầu Tước mà lại không biết bay.

Nhưng dù có bay được thì cũng vô dụng, so với Huyền Nguyên Giao Dực thì tốc độ của nó vẫn quá chậm.

Hàn Sâm dùng Chú Ngữ hóa thành súng bắn tỉa, bắn một phát vào đàn Ngọa Thạch Ngưu đang đuổi theo phía sau hắn, ngay lập tức có một con Ngọa Thạch Ngưu trúng quang phù Ô Quy, tốc độ rõ ràng đã chậm lại.

Hàn Sâm không bắn Thạch Ngưu mà chú tâm bắn những con Ngoạ Thạch Ngưu ở phía sau nó, chỉ trong chốc lát tốc độ của bầy Ngoạ Thạch Ngưu đã chậm lại, từng con từng con bị bỏ lại phía sau.

Có lẽ bởi vì Thạch Ngưu ngửi được mùi hương của những viên đá nhỏ trên người của Hàn Sâm nên nổi giận đuổi theo hắn, vốn không có ý định quay đầu nhìn lại.

Hàn Sâm không nhanh không chậm dẫn dụ Thạch Ngưu chạy ra xa, để nó thoát ly hoàn toàn khỏi bày Ngoạ Thạch Ngưu kia.

Có đàn Ngoạ Thạch Ngưu kia bảo vệ, Hàn Sâm không thể giết nó được, nhưng nếu chỉ có một mình nó, hắn chắc chắn có thể xử lý được.

Tuy Thạch Ngưu có năng lực mạnh nhưng cũng có khiếm khuyết trời sinh.

Những dị chủng gặp phải trên đường đi nghe thấy tiếng kêu của Thạch Ngưu đều nhanh chóng bỏ chạy, không có dị chủng nào dám cản đường đi của nó.

Hàn Sâm chạy ra xa hơn trăm dặm, con Thạch Ngưu kia như nổi điên đuổi theo, giống như có mối thù giết cha cướp vợ với hắn.

Nhưng dường như Thạch Ngưu cũng ý thức được bên cạnh đã không còn con Ngoạ Thạch Ngưu nào nữa, nó có chút do dự không biết nên tiếp tục đuổi theo Hàn Sâm nữa hay không, tốc độ thả chậm đi rất nhiều.

Hàn Sâm thấy thế lấy một viên đá nhỏ ra lắc lắc trước mặt nó, Thạch Ngưu gầm lên một tiếng quái dị rồi lại toàn lực đuổi theo hắn.

“Những viên đá nhỏ này rốt cuộc là loại gen dị chủng gì mà lại khiến cho Thạch Ngưu quan tâm đến vậy?” Hàn Sâm rất ngạc nhiên, hắn vốn định nếu cám dỗ không thành thì sẽ ra tay ngay chỗ này, giờ xem ra không cần nữa.

Thạch Ngưu đuổi theo Hàn Sâm hai ba trăm dặm, Hàn Sâm xác định những con Ngọa Thạch Ngưu kia đã bị bỏ lại phía sau, không thể đuổi tới ngay được, bèn trực tiếp bắn một phát súng vào người Thạch Ngưu làm cho tốc độ của nó giảm mạnh.

“Đuổi theo ta lâu như vậy, chúng ta tính món nợ này đi.” Hàn Sâm không chạy trốn nữa, cầm súng bắn tỉa bắn liền mấy phát về phía Thạch Ngưu

Tuy Thạch Ngưu có một cơ thể mạnh mẽ nhưng tốc độ thật chẳng ra sao cả, mà sức mạnh của nó lại khá kỳ lạ, sóng xung kích hóa đá cũng không thể ngăn cản đạn bắn vào người nó.

Một lúc sau, Thạch Ngưu lại lâm vào tình trạng khó khăn như trước, chạy chậm hơn cả rùa đen.

Hàn Sâm không nói hai lời, rút kiếm trong tay ra, với uy lực kinh người chém vào Thạch Ngưu.

Hết chương 2008.

Chương 2009. Thạch Ngưu Ma Hóa

Kengl

Trên thân Thạch Ngưu xuất hiện một viết thương, Hàn Sâm nhanh chóng lùi về phía sau, bị hoá đá từ đằng xa.

Một giây sau, Hàn Sâm giải trừ trạng thái hóa đá, tiếp tục kéo giãn khoảng cách với Thạch Ngưu.

Cứ như thế qua lại lại nhiều lần, Hàn Sâm đã rạch rất nhiều vết đao trên người của Thạch Ngưu, Lực Tuyệt Nha mà tím đen bên trên không ngừng lan ra.

Hiện tại Thạch Ngưu có kêu nữa cũng vô dụng, những con Ngọa Thạch Ngưu kia cách quá xa, vốn không thể nghe được tiếng kêu của nó.

Không biết Hàn Sâm và Thạch Ngưu đánh tới đánh lui bao nhiêu lần,

sau ba mươi tiếng đồng hồ, cuối cùng thân thể của Thạch Ngưu cũng không trụ nổi với những vét thương tràn lan, cơ thể bị xé rách bởi Lực Tuyệt Nha nứt toác ra biến thành một đống đá vụn.

“Săn giết dị chủng đột biến cấp Hầu Tước Thạch Ngưu Ma Hóa, thu được đột thú hồn dị chủng đột biến Thạch Ngưu Ma Hóa, phát hiện gen dị chủng đột biến.”

Âm thanh liên tiếp vang trong đầu, trên mặt Hàn Sâm lộ rõ vẻ vui mừng.

Hàn Sâm vội vàng chạy tới bên cạnh đống đá, đào bới tìm kiếm trong đó. Thân thể của Thạch Ngưu được làm bằng đá, không có một chút máu thịt nào, Hàn Sâm bới một hồi lâu mới phát hiện một quả tim đá có phần hơi khác với các bộ phận kia, phía trên quả tim đá có một luồng ánh sáng yếu ớt, trông giống với hình dáng của Thạch Ngưu Ma Hóa.

“Sau khi luyện hóa gen đột biến này xong không biết có học được Thuật Thạch Hóa không nhỉ?” Hàn Sâm nhìn Thuật Thạch Hóa của Thạch Ngưu mà thấy thèm. Nếu có thể học được chiêu này, đạp xuống một cái có thể hoá đá cả đám dị chủng, cảm giác đó sảng khoái biết bao nhiêu.

Điều đáng tiếc duy nhất là Thạch Ngưu Ma Hóa là dị chủng đột biến cấp Hầu Tước, muốn luyện hóa được gen đột biến của nó cần phải đạt tới cấp Hầu Tước trước, bản thân mang gen Hầu Tước thì mới được.

Hàn Sâm cũng rất kỳ vọng vào thú hồn Thạch Ngưu Ma Hóa, nhìn thoáng qua.

Thú Hồn Thạch Ngưu Ma Hóa đột biến: Dạng dung hợp.

Hàn Sâm vừa nhìn đã mừng rỡ. Có thể biến thành hình dạng của Thạch Ngưu Ma Hóa vậy chẳng phải sẽ có được tố chất thân thể của Thạch Ngưu Ma Hóa sao. Như vậy sẽ khiến cho sức mạnh của Hàn Sâm được tăng lên rất nhiều.

Hàn Sâm lập tức dung hợp với thú hồn Thạch Ngưu Ma Hóa, trong nháy mắt biến thành một con Thạch Ngưu to lớn, Hàn Sâm cảm thấy cả sức mạnh và tốc độ đều được tăng cường, đặc biệt là sức chống đỡ của cơ thể và sức mạnh được tăng lên rất nhiều.

Nhưng đáng tiếc là khi Hàn Sâm biến thành Thạch Ngưu Ma Hóa chỉ đạt được tố chất thân thể của nó chứ không có được Thuật Thạch Hóa và năng lực phản đòn của nó.

“Xem ra chỉ có thể đặt hy vọng vào gen đột biến Thạch Ngưu Ma Hóa kia.” Hàn Sâm biến trở lại, tiếp tục tìm kiếm những con mồi dị chủng khác.

Có mấy vị khách tuấn mỹ vừa tới Trấn Thiên Cung.

Những vị khách nhân kia nam thì anh hùng nữ thì xinh đẹp, sau lưng còn có một đôi cánh trắng xinh đẹp, họ là Vũ tộc đến từ Thánh Thiên Đường.

Không lâu sao, một tin tức lan truyền khắp đại vũ trụ gen, Vũ tộc nhập vào Trấn Thiên Cung, trở thành một trong những chủng tộc phụ thuộc Thiên tộc.

Chư vị Vương Giả của Vũ tộc đều đưa những huyết mạch ưu tú là thế hệ sau vào Trấn Thiên Cung để tu hành.

Thứ nhất là học tập thuật gen mạnh mẽ của Trấn Thiên Cung, bảo vệ những hậu bối cùng huyết mạch. Thứ hai, đây cũng coi là một hình thức giữ con tin khác, bày tỏ thành ý và quyết tâm gia nhập vào Trấn Thiên Cung của Vũ Tộc.

“Angia à, chẳng lẽ tương lai chúng ta đều phải sống ở đây, không thể trở về Thánh Thiên Đường được nữa ư?” Một cô gái Vũ tộc xinh đẹp nhìn chàng trai tuấn tú như Thần Mặt Trời hỏi.

Những huyết mạch của Vương Giả Vũ tộc đến Trấn Thiên Cung, mỗi người mang vẻ mặt khác nhau nhìn về phía chàng trai Vũ tộc kia, dường như coi hắn thành thiên lôi sai đâu đánh đó.

“Không, một ngày nào đó, chúng ta có thể trở lại Thánh Thiên Đường và một lần nữa biến Thánh Thiên Đường trở thành thượng tộc chấn động thiên hạ. Nhưng trước đó, chúng ta phải giành được sự tôn trọng và công nhận của Thiên tộc.” Angia mỉm cười nói với cô gái.

“Làm thế nào để có được sự tôn trọng và công nhận của bọn họ? Trước kia, khi chúng ta chưa rơi xuống hạ tộc đã kém xa Thiên tộc, huống hồ bây giờ chúng ta đã trở thành hạ tộc.” Cô gái tỏ vẻ lo lắng.

“Không có bất kì thượng tộc nào trời sinh đã là thượng tộc, chỉ có bản thân mạnh mẽ mới có thể có được sự tôn trọng và công nhận của người khác, bất kể nơi đâu cũng đều thế cả.” Angia lạnh nhạt nói.

Một nam Vũ tộc cường tráng đứng lên nói: “Angia, ngươi cho rằng chúng ta nên làm thế nào?”

“Cố gắng chịu đựng, học hỏi và thể hiện, khiến chúng ta mạnh mẽ hơn để Thiên tộc nhìn thấy giá trị của chúng ta.” Angia dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Tuy Thiên tộc hùng mạnh nhưng trong số các thượng tộc, Thiên tộc cũng là thượng tộc dễ tiếp nhận ngoại tộc nhất, không giống với ngoại tộc nhập vào Phật tộc, về cơ bản chỉ là những công cụ. Đây cũng là lý do tại sao chúng ta từ chối Phật tộc mà gia nhập vào Trấn Thiên Cung này. Ở Trấn Thiên Cung này, chúng ta vẫn còn cơ hội để trở thành đệ tử chân truyền của Trấn Thiên Cung giống với các đệ tử Thiên tộc khác, chúng ta cũng có thể

trở thành những thành viên cốt cán của Trấn Thiên Cung. Trước đây đã có rất nhiều tiền lệ, thứ duy nhất cần chính là sức mạnh”

“Angia, ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện. Rồi sẽ có một ngày, chúng ta nhất định sẽ đưa Vũ tộc trở lại hàng ngũ thượng tộc.” Nam Vũ tộc thề thốt.

Các Vũ tộc khác cũng phụ hoạ theo, chỉ là đa số mọi người đều có chút mặt ủ mày chau.

Muốn trở lại thượng tộc nói thì dễ nhưng nếu Vũ tộc không có một cường giả Thần Hoá thì khả năng trở lại thượng tộc gần như bằng không.

Từ sau Thủy Tổ Vũ tộc, cường giả Vũ tộc mạnh nhất cũng chỉ chạm đến ngưỡng cửa Thần Hoá, không có Thần Hoá nào ra đời nữa. Hiện tại đã là hạ tộc, muốn xuất hiện một Thần Hoá lại càng khó hơn.

Angia bình thản nói: “Chỉ cố gắng thôi là chưa đủ. Vị trí hiện tại của chúng ta ở Trấn Thiên Cung chỉ là một đệ tử bình thường nhất, rất nhiều lợi ích không có được và những thuật gen cực kỳ mạnh lại không đủ tư cách để học. Nhất định phải để các trưởng lão và Cung Chủ nhìn chúng ta bằng một con mắt khác, trở thành một đệ tử chân truyền của Trấn Thiên Cung, như vậy chúng ta mới có được nhiều cơ hội hơn.”

“Vậy phải làm sao đây?” Cô gái Vũ tộc nhìn Angia, hỏi.

“Hằng năm có một kỳ thi cuối kỳ, đây đương nhiên là cơ hội tốt nhất. Nhưng kỳ thi năm nay vừa mới kết thúc không lâu.” Angia trầm ngâm nói.

“Vậy chúng ta phải đợi đến sang năm sao?” Chàng trai Vũ tộc cường tráng có chút buồn bực nói.

“Vậy cũng chưa chắc, chúng ta vẫn còn một cơ hội tốt, chỉ cần có thể đánh bại một người, chúng ta lập tức có thể dương danh trong Trấn Thiên Cung, được chư vị trưởng lão và Cung Chủ coi trọng.” Trong mắt Angia lóe lên một tia sáng.

“Ai?” Một đám Vũ tộc trẻ tuổi không hẹn mà cùng mà hỏi.

“Chính là tên Tinh tộc được Khổng Phi tặng cho Lông Vũ Thần hóa, đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong.” Angia bình tĩnh nói: “Trong kỳ thi lần trước hắn giành được hạng nhất của cấp Bá Tước, lại còn hòa nhau với Cô Trúc có danh vọng cực cao trong Thiên tộc. Chỉ cần đánh bại hắn, chúng ta sẽ có được sự thừa nhận của Thiên tộc.”

“Hóa ra là hắn à, người của Khổng Phi thì chết cũng đáng đời.” Chàng trai Vũ tộc cường tráng căm hận nói.

“Im miệng, bất kể trước kia hắn là ai thì bây giờ hắn được xem như đệ tử của Trấn Thiên Cung, đây không phải lời chúng ta nên nói ra” Angia khiển trách.

Nam Vũ tộc cường tráng có vẻ cực kỳ kính sợ Angia, nghe vậy bèn cúi đầu không nói nữa.

“Nhưng dù sao hắn cũng là người mà tên phản đồ Khổng Phi nhìn trúng nên khi đối phó với hắn không cần có bất kì gánh nặng hay do dự gì.” Angia lạnh nhạt nói.

Hết chương 2009.

Chương 2010. Vũ tộc gửi tới

Một tháng trôi qua rất nhanh, Hàn Sâm từ Đảo Trân Thú đi ra, đem lệnh bài trả lại cho Thạch Bi Phong.

“Nếu Hàn huynh thích cũng có thể ở lại Đảo Trân Thú lâu hơn, giữa ta và ngươi không cần khách sáo.” Thạch Bi Phong tự mình chạy tới đón tiếp Hàn Sâm rời đảo.

“Không cần, thu hoạch trong một tháng đã rất nhiều, ở lại nữa chính ta cũng cảm thấy xấu hổ.” Hàn Sâm chỉ vào con hạc cụt chân sau lưng nói.

Trên lưng hạc có rất nhiều gen dị chủng, Thạch Bi Phong nhìn lướt qua, vô cùng kinh ngạc, bởi vì những tài liệu gen dị chủng đó đều là dị chủng cấp

Hầu Tước.

Thạch Bi Phong không lạ khi Hàn Sâm có thể giết chết dị chủng cấp Hầu Tước. Nhưng một Bá Tước lại có thể giết chết nhiều dị chủng cấp Hầu Tước như vậy chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi vẫn khiến cho Thạch Bi Phong hết sức kinh ngạc.

Suy nghĩ kết giao với Hàn Sâm trong lòng càng trở nên nghiêm túc hơn, hắn cười nói với Hàn Sâm: "Cũng được, sau này nếu ngươi cần, cứ đến tìm ta bất cứ lúc nào, cửa nhà họ Thạch luôn rộng mở với ngươi."

"Đa tạ Thạch huynh." Hàn Sâm hơi hành lễ, không nói gì thêm nữa.

Thạch Bi Phong thấy hạc cụt chân mang trên lưng nhiều nguyên liệu dị chủng như vậy rất khó bay, Hàn Sâm cũng không có chỗ ngồi, bèn cho người cưỡi một con sư tử Tứ Dực Ngọc đến, đưa Hàn Sâm cùng những gen dị chủng kia cùng trở về Đảo Tiểu Ngọc.

Lần này quả thật Hàn Sâm thu hoạch không ít, mười mấy gen dị chủng cấp Hầu Tước, thêm một Thú hồn Thạch Ngưu Ma Hóa, cùng với những hòn đá nhỏ và tượng đá hình người.

Hàn Sâm cũng không rõ những hòn đá nhỏ kia rốt cuộc là gen dị chủng của sinh vật gì, phỏng đoán hẳn là đồ cấp Hầu Tước, nếu không hắn đã hấp thu được rồi.

Về phần tượng đá hình người, sau khi Hàn Sâm rửa sạch không khác gì lúc chưa rửa, một pho tượng đá màu trắng xám, cũng chẳng khác gì một phiến đá bình thường.

Hình dáng cũng vô cùng đơn giản và thô sơ, không có quá nhiều dấu vết chạm khắc, trên người tượng đá hoàn toàn không có ký hiệu hoặc chữ viết gì, chỉ giống như một tượng đá đơn giản do người tiền sử tạo nên.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng quan sát tượng đá hình người nhiều lần, luôn cảm thấy nguồn gốc của thứ này không đơn giản nhưng tạm thời chưa phát hiện ra được sự kỳ lạ của nó, chỉ có thể xác định có lẽ đây là một tượng đá hình người của Thiên tộc.

“Người anh em, cuối cùng ngươi đã trở lại rồi, ta nhớ ngươi muốn chết”

Hàn Sâm vừa mới trở lại Đảo Tiểu Ngọc, ngồi chưa nóng mông, Ngọc Kinh đã cưỡi con phi long xanh biếc của hắn tới, nhiệt tình nắm lấy tay Hàn Sâm.

“Có chuyện gì thì nói đi, đừng có động tay động chân, ta không chơi bóng nha.” Hàn Sâm rút tay ra, lấy khăn lau sạch sẽ.

Hắn luôn cảm thấy ánh mắt Ngọc Kinh nhìn hắn cứ sai sai thế nào đó, ánh mắt kia cứ như đang nhìn một mỹ nữ tuyệt thế lột sạch quần áo vậy.

“Đù mé, cho dù ta có bóng cũng tìm Thiên tộc chứ tìm ngươi làm gì?” Ngọc Kinh nói xong cũng cảm thấy quái quái, vội vàng nhổ toẹt xuống đất: “Phi…ta không tìm ai hết…”

Vừa nói, ánh mắt Ngọc Kinh vừa nhìn khắp phòng Hàn Sâm đánh giá: “Người anh em, nghe nói ngươi lấy được không ít đồ tốt từ Đảo Trân Thú về, không biết có định bán không? Nếu đưa cho ta, đảm bảo ngươi sẽ bán được giá hời.”

Vừa nói, Ngọc Kinh thấy một đống gen dị chủng mà Hàn Sâm chất thành đống trong góc phòng, nhất thời ánh mắt cũng đơ ra, bổ nhào tới vừa bới đồ vừa kinh ngạc nói: “Đây là đuôi của dị chủng Phong Hổ cấp Hầu Tước, đây là ngà của Huyết Cốt Tượng… Cái đệt… Chỗ này của ngươi không phải toàn là gen dị chủng cấp Hầu Tước đấy chứ?”

“Gần như thế.” Hàn Sâm thuận miệng nói.

“Chỉ một từ thôi, ĐỈNHI cấp Bá Tước mà có thể giết được nhiều dị chủng cấp Hầu Tước như vậy, cho dù là Thiên tộc cũng chẳng có mấy ai, e rằng bây giờ cũng chỉ có ngươi và Cô Trúc.”

Sau khi cảm thán, Ngọc Kinh lại trở về bên cạnh Hàn Sâm, ngồi xuống trước bàn ngọc, tự rót cho mình một chén nước, uống cạn rồi nói: “Ngươi vẫn chưa biết sao, Vũ tộc đã đến nương nhờ Trấn Thiên Cung chúng ta, trở thành chủng tộc phụ thuộc của chúng ta rồi, còn gửi rất nhiều vương tử, công chúa của Vũ tộc tới làm đệ tử.”

“Điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Vũ tộc tắt đèn đã mất đi vị trí thượng tộc, nếu không tìm được chỗ dựa, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ bị thâu tóm. Không gian dị chủng lớn như Thánh Thiên Đường, cho dù nhiều thượng tộc cũng đều sẽ thèm chảy nước miếng, đây chỉ là vấn đề sớm muộn thôi.” Hàn Sâm không thấy có gì phải kinh ngạc cả.

Ngọc Kinh gật đầu tiếp tục nói: “Đây không phải trọng điểm, những Vương giả được gửi đến, sau khi đến Trấn Thiên Cung ra tay rất hào phóng, giống như đang phân phát thiện duyên vậy. Mặc dù chưa chắc có người xem trọng bọn họ nhưng cũng không có ai làm khó dễ gì, ngược lại còn để cho bọn hắn rạng rỡ thể diện trong Trấn Thiên Cung.”

Dừng một chút, Ngọc Kinh nửa cười nửa không nhìn Hàn Sâm nói: “Ngươi biết một người tên là Angie của Vũ tộc không?

“Chưa nghe thấy bao giờ.” Hàn Sâm khẽ lắc đầu, hắn không biết nhiều lắm về Vũ tộc.

“Thiên phú dị bẩm của Vũ Thần Vương - người chạm đến cảnh giới thần hóa của Vũ tộc rất cao, lần này cũng được gửi tới Trấn Thiên Cung chúng ta làm đệ tử, bây giờ hắn được coi là người đứng đầu trong số các đệ tử Vũ tộc đó. Hắn cũng là một Bá Tước như ngươi, trước đây hắn đã đi hết đường Thông Thiên, giành được sự khen ngợi của chư tịch trưởng lão. Hai mươi ngày qua đã so tài với không ít những đệ tử cấp Bá Tước của Trấn Thiên Cung, không có thắng lớn nhưng cũng chưa từng thua, một thân thuật gen quả thật phi phàm.”

“Có ý gì?” Hàn Sâm nghe ra được ám chỉ trong lời Ngọc Kinh nói.

“Trước khi Angie so tài với những đệ tử khác, hắn đã lấy ra một chai nước của Suối Thiên Đường, nói là trong cấp Bá Tước, chỉ cần người nào có thể đánh bại được hắn ta bằng đao pháp thì có thể lấy đi lọ nước Suối Thiên Đường kia.” Ngọc Kinh cười lạnh một tiếng: “Mặc dù người luyện đao pháp của Trấn Thiên Cung chúng ta có không ít nhưng cũng không nổi tiếng lắm, hầu hết các đệ tử đều dùng kiếm, hiện tại ở cấp Bá Tước không có ai thực sự nổi tiếng dùng đao, e rằng cũng chỉ có một mình Hàn Sâm người, hắn rõ ràng đang khiêu khích ngươi mà, đúng là không biết trời cao đất rộng là gì.”

Nói tới đây, Ngọc Kinh lại cười hehe: “Nhưng nước Suối Thiên Đường đó quả thật là đồ tốt. Chỉ cần ngươi còn một hơi thở, lấy nước Suối Thiên Đường đó rửa sạch vết thương, cho dù thương nặng cỡ nào cũng có thể nhanh chóng lành lại, là một thứ tốt để bảo toàn tính mạng, một trong những bảo vật của Thánh Thiên Đường, không nơi nào khác có. Dù sao tiểu tử kia cũng tự tìm xui xẻo, ngươi đi hạ hắn, đem nước Suối Thiên Đường về, nếu ngươi không dùng tới ta có thể bán giúp ngươi.”

“Chờ có thời gian rồi hãy nói, ngày mai ta còn muốn tới Bạch Ngọc Lâu tu luyện.” Hàn Sâm không để chuyện này trong lòng, hoặc là nói hắn không thèm để vào mắt những vương tử công chúa gì đó của Vũ tộc.

Ngày hôm sau khi vào Bạch Ngọc Lâu tu hành, lúc tới tầng thứ tư nhìn thấy Vân Tố Y, Hàn Sâm nghĩ ngay đến đao pháp “Thiên Chi Hạ”, vì vậy bèn bước tới nói với Vân Tố Y: “Ta đã nghiên cứu ra một chút manh mối của Đao pháp “Thiên Chỉ Hạ” rồi, nếu ngươi có thời gian, có thể cùng nhau nghiên cứu học tập.”

Hết chương 2010.

Chương 2011. Đao pháp Thiên Chỉ Hạ hoàn mỹ

Cả ngày hôm nay Vân Tố Y đều cảm thấy bồn chồn, lúc hấp thụ ngọc khí suýt thì hô hấp bất ổn.

“Hắn đang hẹn ta sao? Ta có nên đi không đây? Nhưng mà hắn đã có vợ rồi, hơn nữa đã là cha của hai đứa con… Nói không chừng hắn thực sự đã nghiên cứu ra được những thiếu sót của đao pháp Thiên Chi Hạ…Vân Tố Y ơi là Vân Tố Y… Rốt cuộc ngươi đang nghĩ cái gì vậy… Làm sao hắn có thể nghiên cứu ra được..” Đầu óc Vân Tố Y rối bời, nghĩ ngợi miên man cả ngày.

Ngọc khí lần thứ hai vừa xong, nàng giống như chạy trốn khỏi Bạch Ngọc Lâu.

Nhưng sau khi nàng về nhà, vẫn luôn nghĩ tới lời Hàn Sâm nói.

“Không được, ta không thể tiếp tục như vậy nữa, nhất định phải đối mặt, phải nói rõ ràng với hắn, sau đó kết thúc hết tất cả, trở về là Vân Tố Y trước đây.” Lăn lộn trên giường hồi lâu, Vân Tố Y vẫn không ngủ được, đành bò dậy, thay quần áo và cưỡi Ngọc Sí Hổ đi về phía Đảo Tiểu Ngọc.

Tâm trạng Vân Tố Y thấp thỏm bất an. Mặc dù hạ quyết tâm muốn dứt khoát với Hàn Sâm nhưng khi thực sự làm vậy, trong lòng vẫn không tránh khỏi cảm giác hụt hãng.

Vân Tố Y đi thẳng tới Đảo Tiểu Ngọc, thấy Hàn Sâm đang luyện đao trên đảo, đao pháp hắn luyện chính là đao pháp “Thiên Chi Hạ”.

Thấy Ngọc Sí Hổ của Vân Tố Y đáp xuống đảo, Hàn Sâm thu đao nghênh đón, mỉm cười nói: “Trước đó ta lấy được đao pháp “Thiên Chỉ Hạ”, tự luyện một thời gian cũng phát hiện thấy không phải ngươi luyện có vấn đề mà bản thân đao pháp này có thiếu sót, ta nghiên cứu một chút, sử dụng một phương pháp khác để bù vào những thiếu sót đó, ngươi cũng có thể thử phương pháp của ta xem như thế nào.”

Trước khi Vân Tố Y tới đảo, trong lòng đã tâm niệm “Nhất định phải nói rõ ràng với Hàn Sâm”. Nhưng khi đến đảo nhìn thấy Hàn Sâm, nàng bỗng chẳng nói được gì cả.

Lại nghe Hàn Sâm nói hắn đã tìm được cách để bù vào những thiếu sót của đao pháp Thiên Chi Hạ, có chút không dám tin hỏi: “Ngươi thật sự đã nghĩ ra cách giải quyết thiếu sót rồi sao?”

“Ta cũng chỉ là áp dụng một cách tiếp cận khác, không tính là bù đắp thiếu sót thật sự, chỉ có thể xem như là thay thế cho phương pháp khác, có được hay không thì ta cũng không chắc nhưng ngươi có thể thử xem, dù sao thì cũng không có hại gì” Hàn Sâm nói.

“Ngươi nghĩ ra phương pháp gì để bù đắp những thiếu sót của đao pháp Thiên Chi Hạ?” Mặc dù Vân Tố Y thấy hơi khó tin là Hàn Sâm có thể giải quyết được những thiếu sót của đao pháp Thiên Chi Hạ nhưng vân không nhịn được hỏi một câu.

Biết bao nhiêu tiền bối thiên tài của Trấn Thiên Cung cũng không giải quyết được vấn đề, Hàn Sâm mới lấy được đao pháp Thiên Chi Hạ hơn một tháng lại nói hắn đã giải quyết được những vấn đề khó nhằn này quả thực không ai dám tin.

“Ngươi hãy xem ta biểu diễn một lần trước đi.” Hàn Sâm nói rồi bước đến khoảng đất trống, cầm Quỷ Nha đao luyện một lần đao pháp Thiên Chị Hạ mà hắn đã sửa lại.

Lúc đầu Vân Tố còn nửa tin nửa ngờ. Nhưng càng xem thì nét mặt càng lộ rõ vẻ khiếp sợ.

Trước đây vì để tiếp cận Hàn Sâm, nàng còn nghiêm túc nghiên cứu đao pháp Thiên Chi Hạ, hơn nữa đao pháp Thiên Chi Hạ do đời trước của Vân gia sáng tạo ra, đao phổ mà Vân gia có hơi khác với đao phổ trong Lang Hoàn Các.

Bản thân đao pháp đều giống nhau nhưng Vân gia đã nghiên cứu đao pháp Thiên Chi Hạ bao đời nay, trong đao phổ viết rất nhiều kinh nghiêm tâm đắc. Những kinh nghiệm này đều là vô giá, cũng không có trong đao phổ mà Hàn Sâm từng thấy.

Cho nên, mặc dù Vân Tố Y không luyện nhiều nhưng vẫn hiểu rất sâu về đao pháp Thiên Chi Hạ.

Nhìn Hàn Sâm luyện đao pháp Thiên Chi Hạ, Vân Tố Y thật sự bị sốc.

“Đao pháp Thiên Chi Hạ không còn thiếu sót… Sao có thể như vậy được… Rốt cuộc làm sao hắn làm được?” Vân Tố Y trợn to mắt, trong đôi mắt đầy sự hoài nghi.

“Chẳng lẽ hắn từng luyện “Vô Tự Thiên Thư”? Không thể nào, “Chân Ngôn Chú” còn có thể bị ngoại tộc học được, “Vô Tự Thiên Thư” lại là bí

mật bất truyền của Thiên tộc, chỉ có Thiên tộc mới có thể tu luyện." Vân Tố Y nhìn Hàn Sâm với vẻ phức tạp, cho đến khi Hàn Sâm biểu diễn xong đao pháp vẫn chưa hoàn hồn lại.

"Như thế nào? Ngươi xem bổ sung thế này có ổn không?" Hàn Sâm thu đao, nhìn Vân Tố Y hỏi.

Lúc này Vân Tố Y mới phục hồi tinh thần lại, nhìn Hàn Sâm, lòng quay cuồng, hồi lâu mới lên tiếng: "Hàn Sâm, ngươi có thể nói cho ta biết làm sao ngươi làm được không?"

Hàn Sâm đã soạn sẵn từ ngữ trong đầu rồi: "Lúc ta đi đường Thông Thiên, từng bị ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung nhập thể. Ý cảnh đó vốn từ "Vô Tự Thiên Thư", mà môn đao pháp "Thiên Chi Hạ" này cũng xuất xứ từ "Vô Tự Thiên Thư", giữa hai cái vừa hay có điểm chung. Sau khi ta làm một vài nghiên cứu, đã nghĩ ra được phương pháp này nhưng cũng không dám chắc là có được hay không, ngươi thấy sao?"

Ánh mắt Vân Tố Y có chút tránh né, hơi cúi đầu nhẹ giọng nói: "Ta cũng không hiểu lắm, ngươi có thể dạy ta trước hay không, để ta hiểu sâu hơn suy nghĩ của ngươi."

"Dĩ nhiên có thể." Hàn Sâm dừng một chút, rồi nói với Vân Tố Y: "Nhưng phương pháp này của ta hơi phức tạp đấy, bắt buộc phải có hiểu biết với ba chữ Trấn Thiên Cung mới có thể bù đắp được những thiếu sót."

Vân Tố Y có chút thất vọng lắc đầu nói: "Mặc dù ta lớn lên ở Trấn Thiên Cung từ nhỏ, nhìn ba chữ đó không biết bao nhiêu lần nhưng lại không thể hiểu hết được ý cảnh của nó. Có lẽ cũng là vì quá quen thuộc, ngược lại thiếu đi cảm giác kích thích."

"Không sao, thật ra thì ta đã chuẩn bị một phương án khác, có thể khiến ngươi cảm nhận được ý cảnh của đao pháp Thiên Chi Hạ." Hàn Sâm cười nói.

"Phương pháp gì?" Vân Tố Y kinh ngạc hỏi.

“Ta dùng đao pháp Thiên Chi Hạ đấu với ngươi, ngươi trực tiếp cảm nhận ý cảnh trong đao pháp của ta, như vậy lâu dần, tự nhiên ngươi có thể lĩnh ngộ được, vậy cũng được rồi.” Hàn Sâm nói.

“Vậy có được không?” Mắt Vân Tố Y ánh lên tia sáng khác thường.

“Thử rồi sẽ biết.” Hàn Sâm cầm hai cây ngọc đao dùng để luyện tập ra, đưa cho Vân Tố Y một cây, bản thân một cây.

Chỉ là giúp Vân Tố Y luyện đao, tự nhiên không cần dùng Quỷ Nha đao.

Vân Tố Y luyện tập với Hàn Sâm, cảm nhận được ý cảnh trong đao pháp của Hàn Sâm. Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, nàng chỉ cảm thấy cả người như bị một luồng đao khí vô hình trói buộc, làm thế nào cũng không thể tránh thoát được.

“Thì ra là bản thân ta nghĩ nhiều, hắn thật sự đã bù đắp được thiếu sót của đao pháp Thiên Chi Hạ… Nhưng mới có hơn một tháng, rốt cuộc làm sao hắn làm được… Lại có thể luyện đao pháp Thiên Chi Hạ đến trình độ này…” Lòng Vân Tố Y quay cuồng, tinh thần có chút bất ổn.

Liên tiếp mấy ngày, ngày nào Vân Tố Y cũng tới theo Hàn Sâm học đao. Không biết tại sao, Vân Tố Y cũng không báo cáo lại việc Hàn Sâm đã giải quyết được những thiếu sót của đao pháp Thiên Chi Hạ, trong lòng mơ hồ hy vọng có thể mỗi ngày theo Hàn Sâm cùng luyện đao pháp.

Dưới sự giúp đỡ của Hàn Sâm, rất nhanh Vân Tố Y đã thích ứng được với đao pháp Thiên Chi Hạ sau khi biên soạn lại.

Hết chương 2011.

Chương 2012. Băng Cơ Ngọc Cốt thắng cấp

Vũ tộc vẫn luôn muốn mượn Hàn Sâm để nổi tiếng nhưng Hàn Sâm không thèm đếm xỉa đến bọn họ, mỗi ngày đều cố gắng tu hành thuật gen và đao pháp.

Bởi vì có nền tảng tốt nên Hàn Sâm tiến bộ thần tốc trong đao pháp Thiên Chi Hạ. Khi hắn luyện tập với Vân Tố Y đã cố ý áp chế tiến độ của bản thân.

Lý do kéo Vân Tố Y cùng nhau tu luyện đao pháp vì đó là một minh chứng tốt. Cho dù sau này có người nghi ngờ đao pháp Thiên Chi Hạ của hắn, Vân Tố Y cũng có thể làm chứng cho hắn, hắn cũng luyện từng chút một mà thành, chỉ là luyện nhanh hơn một chút so với người khác mà thôi.

Tháng thứ ba tới Trấn Thiên Cung, thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm cuối cùng cũng có đột phá.

Từng luồng sức mạnh kỳ lạ lưu chuyển và ngưng tụ trong xương thịt, quá trình thăng cấp Bá Tước chính là quá trình sức mạnh ngưng tụ thành Linh.

Sức mạnh của Băng Cơ Ngọc Cốt là hệ quang. Khi sức mạnh tăng lên, ánh sáng băng ngọc sẽ dần dần ngưng tụ nên quang ảnh trên người Hàn Sâm, nhìn hết sức kỳ dị.

Đương nhiên chỗ kỳ lạ không phải là bản thân thuật Băng Cơ Ngọc Cốt mà quang ảnh kia lại giống như một tiên nữ lạnh lùng xinh đẹp, Băng Cơ Ngọc Cốt giống như một pho tượng thần.

Với thuật Băng Cơ Ngọc Cốt thăng cấp Bá Tước thành công, tố chất thân thể của Hàn Sâm cũng tăng lên một cách mạnh mẽ.

Những người khác chỉ có thể thăng cấp Bá Tước một lần, cường hóa thân thể một lần. Bây giờ Hàn Sâm đã ba lần thăng cấp Bá Tước, ba lần cường hóa thân thể, chỉ là cường độ thân thể cũng sắp đuổi kịp Hầu Tước rồi.

Sau khi thuật Băng Cơ Ngọc Cốt thăng cấp lên Bá Tước thành công, Hàn Sâm bèn dồn toàn bộ tinh lực của mình cho việc tu luyện “Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh”.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mượn ngọc khí để tu luyện, tốc độ cũng chỉ nhanh một chút mà thôi, không giống Băng Cơ Ngọc Cốt cực kỳ phù hợp với ngọc khí.

Vân Tố Y cũng sắp thăng lên Bá Tước rồi, gần đây đều bị Vân Trường Không giữ ở nhà chuyên tâm tu hành, thời gian rảnh của Hàn Sâm nhiều hơn, đi Động Huyền Nguyên săn giết dị chủng.

Vân Tố Y thuận lợi thăng Bá Tước, nàng tu luyện thuật gen "Sâm La Vạn Tượng", trong Trấn Thiên Cung chỉ đứng sau thuật gen "Vô Tự Thiên Thư".

Sau khi tu luyện uy lực cực lớn, hơn nữa bây giờ Vân Tố Y không còn dùng kiếm nữa, quen dùng đao pháp Thiên Chi Hạ, lại dùng kiếm pháp bình thường luôn cảm thấy không quen.

"Xem ra mình nên tìm được một cây đao tốt thôi." Trước đây Vân Tố Y luôn do dự không biết có nên bỏ kiếm dùng đao không, nên không chú ý tìm một cây đao phù hợp.

Bây giờ đã quyết định dùng đao, dĩ nhiên là cần một cây đao phù hợp.

Đương nhiên Vân gia không thiếu đao khí tốt, sau khi Vân Tố Y cầu xin Vân Trường Không đã được đi cùng Vân Tố Thường đến Binh Các của Vân gia chọn đao.

"Sao đột nhiên đổi sang dùng đao thế Tố Y2" Sau khi Vân Tố Thường cùng Vân Tố Y tiến vào Binh Các, đột nhiên hỏi một câu.

"Gần đây mới học đao pháp, cho nên ta muốn thử xem sao." Vân Tố Y nhìn các đao khí trưng bày bên trong, tùy ý nói.

"Đao pháp có thể thử, nhưng có một số thứ không thể thử." Vân Tố Thường nghiêm mặt nói.

"Chị đang nói cái gì thế?" Vân Tố Y có chút bối rối.

Vân Tố Thường thở dài một cái: "Ngươi biết ta đang nói gì mà? Ngươi biết rõ tình hình của Hàn Sâm, tại sao còn muốn thân cận với hắn ta như vậy?"

“Chị à, ngươi nghĩ đi đâu vậy? Hắn đã có vợ có con rồi, ta và hắn làm sao có chuyện gì được? Ta tìm hắn chủ yếu là vì luyện đao, không có gì khác cả.” Vân Tố Y vội vàng giải thích.

“Là như vậy mới đúng.” Vân Tố Thường không nói tiếp nữa, nàng cũng không muốn ép Vân Tố Y quá mức. Để tránh phản tác dụng, nhắc nhở một chút là được.

Vân Tố Thường mỉm cười, lại nói tiếp: “Nếu ngươi luyện đao pháp, vậy ngày mai cùng ta đến Đảo Vân Trung tham gia hội Thưởng Đao đi.”

“Hội Thưởng Đao gì? Trấn Thiên Cung chúng ta có một ngày hội như vậy sao?” Vân Tố Y kinh ngạc hỏi.

Vân Tố Thường nhẹ nhàng cười: “Chẳng phải là trò bịp của Vũ Tộc sao? Cho dù bọn họ có nhằm vào Hàn Sâm, quyết tâm muốn mượn Hàn Sâm để nổi danh, đáng tiếc Hàn Sâm vốn chẳng thèm để mắt tới

bọn hắn.

“Thật là không biết tự lượng sức, bằng hắn mà cũng xứng đấu một trận với Hàn Sâm sao.” Vân Tố Y bĩu môi.

Vân Tố Thường nhìn vẻ mặt lúc Vân Tố Y nói đến Hàn Sâm, cảm thấy hơi lo lắng nhưng cũng biết bây giờ có nói gì cũng không thích hợp, tránh cho Vân Tố Y thấy chán ghét.

Trầm ngâm một chút, Vân Tố Thường nói: “Angia muốn khiêu chiến với Hàn Sâm cũng không phải hoàn toàn không có căn cứ. Người này tuyệt đối không thể khinh thường.”

“Vũ tộc bị đánh xuống hạ tộc, tất cả Vũ tộc cũng rớt xuống một cấp. Khi đó Angia đã là Bá Tước, sau đó rớt xuống cấp Tử Tước. Dưới cơn nóng giận Angia nhảy xuống Hồ Chuyển Sinh của Thánh Thiên Đường, tẩy sạch toàn bộ tu vi, trực tiếp bắt đầu lại từ con số không, hiện tại đã tu luyện đến cấp Bá Tước. Mặc dù cùng là cấp Bá Tước nhưng giờ Angia mạnh hơn trước kia không biết bao nhiêu lần. Sau khi trọng tu, hắn tu luyện thuật gen khó luyện nhất của Vũ tộc - “Thiên Đường Chỉ Vũ”, trong Vũ tộc cũng không

có mấy người có thể luyện thành, địa vị của nó cũng giống như "Vô Tự Thiên Thư" của Trấn Thiên Cung chúng †a, mặc dù có chỗ không bằng nhưng Angia quả thực là một nhân vật."

"Nói như vậy Angia đúng là có bản lĩnh đấy. Nghe nói Hồ Chuyển Sinh của Thánh Thiên Đường hết sức nguy hiểm, mười người nhảy xuống chưa chắc có một người thành công chuyển kiếp. Angia đúng là may mắn thật" Vân Tố Y nói.

Vân Tố Thường khẽ gật đầu: "Trải qua lễ rửa tội của Hồ Chuyển Sinh, mặc dù bị tẩy sạch hết tu vi trên người nhưng thiên phú và tư chất cũng theo đó mà tăng lên, nếu không trước kia hắn không luyện được "Thiên Đường Chỉ Vũ" thì bây giờ cũng không thể luyện thành. Tóm lại Angia này không đơn giản, hơn nữa dã tâm bừng bừng, là một nhân vật vô cùng khó nhằn."

"Cho dù như vậy, hắn vẫn kém xa so với Hàn Sâm." Vân Tố Y bĩu môi nói.

Vân Tố Thường không nói gì, chỉ là nửa cười nửa không nhìn Vân Tố Y.

Gò má Vân Tố Y nhất thời đỏ ửng, dịu dàng nói: "Ta nói không đúng sao? Hàn Sâm là người có thể đấu với Cô Trúc sư huynh đến mức như vậy, Angia là cái thá gì chứ, sợ rằng ngay cả ta hắn cũng đánh không lại" "Vậy hội Thưởng Đao ngày mai, rốt cuộc ngươi có đi hay không?" Vân Tố Thường cười nói.

"Đi, sao lại không đi chứ." Vân Tố Y nói.

Bên trong Binh Các có đủ loại binh khí nhưng hầu hết đều là kiếm khí, cuối cùng Vân Tố Y chọn trúng một thanh Tuyết Ảnh đao cấp Hầu Tước. Không phải không có đao khí cấp cao hơn, trong Binh Các không có đao khí cấp Vương chứ cấp Công Tước vẫn có mấy thanh nhưng đều không thích hợp với đao pháp Thiên Chi Hạ bằng Tuyết Ảnh đao.

Sau khi trở về, Vân Tố Y dùng Tuyết Ảnh đao luyện mấy lần đao pháp Thiên Chi Hạ, càng dùng càng cảm thấy thuận tay, tốt hơn nhiều so với đao dùng để tập luyện.

“Luyện đao pháp quả nhiên vẫn phải dùng đao thật.” Vân Tố Y vui mừng vuốt ve thân Tuyết Ảnh đao.

Sắp đến trưa ngày hôm sau, Vân Tố Thường tới đón Vân Tố Y cùng đi Đảo Vân Trung tham gia hội Thưởng Đao của Vũ Tộc.

“Đúng rồi Tố Y, gần đây ngươi luyện đao pháp gì?” Trên đường đi, Vân Tố Thường mới nhớ tới chuyện này, hỏi Vân Tố Y một câu.

“Chính là đao pháp Thiên Chi Hạ mà thế hệ trước của Vân gia chúng ta sáng tạo ra, phần thưởng đầu tiên mà Hàn Sâm chọn chính là đao pháp này, cho nên ta mới tìm hắn luyện đao, học hỏi hắn một chút.” Vân Tố Y nói

Vân Tố Thường không nói gì nữa, trong đầu nghĩ: “Đao pháp Thiên Chi Hạ có thể học ra được thành tựu gì chứ, đao pháp đó học như thế nào cũng vô dụng, vẫn luôn có chỗ thiếu sót.

Hết chương 2012.

Chương 2013. Huyết Vũ Đao

Đảo Vân Trung là nơi đệ tử Vũ tộc sinh sống, một nhóm Vũ tộc đang chuẩn bị cho hội Thưởng Đao.

“Angia, ngươi nói xem lần này Hàn Sâm có đến hay không?” Thiếu nữ Vũ tộc An Lăng Tâm hỏi.

Angia vẫn không nói gì, Andrew cường tráng của Vũ tộc nói: “Ta nghĩ hắn sợ Angia rồi nên mới không dám ứng chiến, lần này chắc chẳng dám đến đâu. Vốn dĩ nghe chuyện của hắn ở Trấn Thiên Cung, còn tưởng hắn là một nhân vật thế nào, không ngờ rằng lại hèn nhát như vậy, còn không dám xuất đầu lộ diện. Gì mà đao kiếm song tuyệt, đúng là không biết xấu hổ.”

Angia trừng mắt nhìn Andrew: “Câm miệng, đến bao giờ ngươi mới sửa được cái tật nói lung tung hả? Đao kiếm song tuyệt chỉ còn có Cô Trúc sư huynh, ngươi nói như thế, bị Thiên tộc nghe được thì sẽ nghĩ thế nào hả?”

“Xin lỗi” Andrew xấu hổ cúi đầu nhận sai. Angia lắc đầu, tính cách Andrew như vậy, có dạy dỗ hắn thế nào đi nữa

cũng vô dụng.

Do dự một chút, Angia lại nói: “Hàn Sâm không đến cũng tốt, ít nhiều gì cũng sẽ có người thấy hắn sợ chúng ta, cũng xem như mục tiêu của chúng ta đạt được một phần.”

An Lăng Tâm lại hơi lo lắng nói: “Đến Trấn Thiên Cung lâu vậy rồi, ta cũng nghe không ít chuyện về Hàn Sâm. Hình như đệ tử Trấn Thiên Cung đều rất tôn trọng hắn, hơn nữa còn nghe nói hắn thực sự lợi hại.”

“Lợi hại thì sao? Chắc chắn Angia có thể thắng hắn.” Andrew hoàn †oàn tin tưởng Angia.

Angia xoa đầu An Lăng Tâm: “Ngươi yên tâm, ta từng trải qua đau đớn khi tái sinh, lại từng tu luyện “Thiên Đường Chi Vũ” và “Lưỡi Đao Phán Quyết”, hơn nữa còn có thứ kia, cũng không kém gì Hàn Sâm đâu. Hơn nữa cho dù ta thua, lấy danh vọng của Hàn Sâm ở Trấn Thiên Cung, ta có thể đấu với hắn một trận không phân cao thấp cuối cùng thua nửa chiêu, một chiêu cũng coi như thua. Giống như trận chiến của hắn với Cô Trúc sư huynh, nếu như người hắn đấu không phải là Cô Trúc, cho dù có đánh hay cỡ nào cũng sẽ không có danh vọng như bây giờ. Thứ chúng ta cần cũng là cơ hội như thế, chỉ cần hắn đến đây đấu với ta, bất kể là thắng hay thua thì xem như chúng ta cũng thắng rồi.”

Dứt lời, Angia cười nói: “Đi chuẩn bị đi, các vị khách sắp tới rồi. Bất kể Hàn Sâm có tới hay không, chúng ta vẫn phải làm tốt Hội Thưởng Đao lần này”

Vân Tố Thường và Vân Tố Y đã tới Đảo Vân Trung, nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, ngay cả Thiên Vũ Hạc cũng ở trong số đó.

“Hạc sư huynh.” Vân Tố Thường dẫn theo Vân Tố Y đến chỗ bên cạnh Thiên Vũ Hạc rồi ngồi xuống.

“Các ngươi có biết Hàn Sâm bây giờ ở đâu không? Hội Thưởng Đao lần này hắn có đến không?” Tuy Thiên Vũ Hạc dùng từ “các ngươi” nhưng mắt lại nhìn Vân Tố Y.

Vân Tố Y đáp: “Trước đó Hàn Sâm đã tới Động Huyền Nguyên, bây giờ vẫn chưa quay về, có lẽ không thể đến tham gia Hội Thưởng Đao được rồi”

“Không đến thì hơn.” Thiên Vũ Hạc gật đầu nói. “Vì sao?” Vân Tố Y không hiểu hỏi.

Thiên Vũ Hạc khẽ nói: “Với danh tiếng của Hàn Sâm ở Trấn Thiên Cung bây giờ, nếu hắn thực sự đấu với Angia, thắng thua gì thì cũng có lợi cho Angia. Không cần làm bậc thang cho bọn họ.”

Vân Tố Y cũng không ngốc, suy nghĩ một chút là hiểu được ý tứ trong lời nói của Thiên Vũ Hạc, khẽ gật đầu không nói gì.

Đệ tử Trấn Thiên Cung đến Hội Thưởng Đao khá nhiều. Mặc dù cấp Bá Tước là cao nhất nhưng Vũ tộc mới tới không lâu, mời được nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung như thế cũng coi như rất có thể diện rồi.

Đương nhiên, hầu hết mọi người tới đều là vì muốn xem Huyết Vũ Đao của Vũ tộc.

Phần thưởng của Hội Thưởng Đao chính là Huyết Vũ Đao, trong truyền thuyết thanh đao được đúc bằng một mảnh lông vũ Thần Hóa của Thủy Tổ Vũ tộc, được coi là báu vật truyền thừa trong Vũ tộc, cơ hội để các thành viên Vũ tộc nhìn thấy nó không nhiều, ngoại tộc lại càng không có cơ hội.

Vậy mà Angia lại mang theo Huyết Vũ Đao đến Trấn Thiên Cung, điều này nằm ngoài dự đoán của nhiều người, vì thế dù nhiều trưởng lão Trấn Thiên Cung không đích thân đến nhưng cũng phái đệ tử đến xem kết quả.

Sau khi Hội Thưởng Đao chính thức bắt đầu, Angia đi ra nói lời dạo đầu. Phải nói bản thân Vũ tộc đã cực kỳ tuấn tú, lại cộng thêm Angia rất biết cách nói chuyện khiến bầu không khí của Hội Thưởng Đao rất vui vẻ, thoải mái.

Angia cũng không nói quá nhiều, rất nhanh bèn lấy Huyết Vũ Đao ra.

Ánh mắt của các đệ tử Trấn Thiên Cung đều tập trung lên chiếc hộp ngọc hình chữ nhật kia.

Angia bình thản nói: “Huyết Vũ Đao đã ở trong Vũ tộc của ta hàng trăm nghìn năm, cho đến hôm nay vẫn chưa tìm được một chiếc vỏ đao phù hợp, vì thế chỉ có thể đặt ở trong hộp ngọc, xin chư vị đừng trách cứ”

Nói xong, Angia kính cẩn mở nắp chiếc hộp ngọc ra, Vân Tố Y và những người khác nhìn thấy nằm trong chiếc hộp ngọc kia là một thanh đao khí hình lông vũ dài hơn ba thước, toàn thân trắng muốt.

Nhưng trên thanh đao như lông vũ trắng lại có một vệt máu đỏ tươi, tương phản rõ rệt với thân đao màu trắng.

Angia giải thích: “Thanh đao này được đúc từ một chiếc lông vũ Thần Hóa của Thủy Tổ tộc ta. Khi thanh đao được tạo ra, một dị chủng cấp Thần Hóa muốn cướp đi thanh đao này, bị Thủy Tổ Vũ tộc ta dùng Vũ Đao chưa thành hình chém trọng thương. Dị chủng Thần Hóa kia kinh hãi bỏ chạy, mà Vũ Đao cũng vì chưa thành hình hoàn toàn lại uống máu dị chủng nên mới để lại vệt máu như vậy, sau này Thủy Tổ đặt tên cho nó là Huyết Vũ Đao.”

Mọi người nghe xong đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, muốn lập tức cầm trên tay xem vết máu trên Huyết Vũ Đao, xem xem Huyết Vũ Đao này rốt cuộc là thật hay giả.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của mọi người, Angia lấy Huyết Vũ Đao từ trong hộp ngọc đưa cho một đệ tử Trấn Thiên Cung gần nhất, để họ truyền cho từng người một.

Sau khi Thiên Vũ Hạc, Vân Tố Thường và Vân Tố Y cầm được Huyết Vũ Đao và quan sát, cũng cảm thấy đây thật sự là một thanh đao tốt.

Nhưng bên ngoài truyền rằng Huyết Vũ Đao đáng lẽ ra phải là một vũ khí Thần Hóa mà xem thanh đao này lại có chút không giống lắm.

Huyết Vũ Đao truyền qua tay từng đệ tử của Trấn Thiên Cung, đều được khen ngợi hết lời. Nhưng khi Huyết Vũ Đao về lại tay Angia, có một đệ tử Trấn Thiên Cung cấp Bá Tước chợt mở miệng hỏi: "Nghe nói Huyết Vũ Đao là vũ khí Thần Hóa, sao uy năng của thanh đao này lại không hiện ra…"

Angia khẽ cười nói: "Sư huynh thật tinh tường. Tuy bên ngoài tương truyền Huyết Vũ Đao là vũ khí Thần Hóa, hơn nữa dựa theo tư liệu của nó cũng thực sự là vũ khí Thần Hóa nhưng đáng tiếc, vừa nấy ta kể chuyện Huyết Vũ Đao chém dị chủng Thần Hóa, Huyết Vũ Đao vốn dĩ có thể trở thành vũ khí Thần Hóa nhưng vì nhát đao kia đã dính máu của dị chủng, không khớp với khí tức của vật liệu làm ra nó, cuối cùng khiến nó không thể trở thành vũ khí Thần Hóa, rơi xuống cảnh giới cấp Vương. Cho nên Huyết Vũ Đao không phải thanh đao Thần Hóa mà chỉ là một thanh đao khí cấp Vương thôi."

"Hóa ra là như vậy." Mọi người đều cảm thấy đáng tiếc.

Tuy đao khí cấp Vương rất mạnh nhưng vẫn còn thua xa vũ khí Thần Hóa.

"Hôm nay chúng ta mời mọi người đến Thưởng Đao, còn có một mục đích chính là tìm một chủ nhân phù hợp với Huyết Vũ Đao. Nếu như trong số chư vị sư huynh sư muội ở đây có ai đao pháp vượt qua ta thì chính là chủ nhân mới của Huyết Vũ Đao." Angia vừa dứt lời, trong đại sảnh lập tức xôn xao.

Hết chương 2013.

Chương 2014. Âm mưu của Angia

Đám người Angia đi vào Trấn Thiên Cung, ngoại trừ sự bất đắc dĩ ra, bọn họ còn phải gánh vác trọng trách hoà nhập Trấn Thiên Cung, làm cầu nối giữa Thiên tộc và Vũ tộc.

Vì muốn nhanh chóng hoà nhập Trấn Thiên Cung, để Vũ tộc thực sự trở thành một phần của Trấn Thiên Cung nên lúc đám người Angia đến đã mang theo không ít bảo vật, muốn dùng lễ vật làm quà lấy lòng, Huyết Vũ đao chính là một trong số những món quà đó.

Nhưng việc tặng quà cũng là một môn học vấn. Cho dù có dâng tới tận cửa nằng nặc đòi tìm các vị trưởng lão cấp cường giả của Trấn Thiên Cung đi nữa nhưng người ta có chịu nhận hay không lại là một chuyện khác, kể cả muốn thì phương pháp tặng quà kiểu này cũng sẽ không thể tạo ra hảo cảm và ấn tượng tốt.

Hôm nay Hàn Sâm không tới Hội Thưởng Đao cho nên Angia mới nói như vậy. Huyết Vũ đao này hắn đã mang ra thì không có ý định thu hồi lại nữa.

Trong đám đệ tử Trấn Thiên Cung tham gia Hội Thưởng Đao có một đệ tử cấp Bá Tước là con trai của Tam Tịch trưởng lão - Phong Thập Cửu, binh khí mà Tam Tịch trưởng lão dùng chính là đao mà con trai Phong Thập Cửu của hắn cũng dùng đao.

Hơn nữa Tam Tịch trưởng lão còn là người phụ trách chủ yếu của các mục công việc khi Vũ tộc quy thuận Trấn Thiên Cung nên Huyết Vũ đao ngay từ đầu đã được định sẽ tặng cho Tam Tịch trưởng lão.

Một thanh Huyết Vũ đao trực tiếp đưa cho Tam Tịch trưởng lão, Tam Tịch trưởng lão cũng chưa chắc sẽ nhận bao nhiêu ân tình của bọn họ, trưởng lão Trấn Thiên Cung thật sự không thiếu đao khí cấp Vương. Nhưng nhận thua tặng thanh đao cho Phong Thập Cửu trên hội Thưởng Đao này, để Phong Thập Cửu vừa có thể diện vừa có Huyết Vũ đao, như vậy có thể nắm chắc được phần ân tình này.

Đương nhiên, Angia cũng không thể mới bắt đầu đã đưa cho Phong Thập Cửu, cũng không thể đưa quá dễ dàng, nếu không Phong Thập. Cửu sẽ coi thanh đao này là hắn dùng bản lĩnh của bản thân thắng được, vậy thì cái ân tình này sẽ không còn nữa.

Cho nên Angia muốn thắng trước mấy trận, sau đó sẽ vờ thua bởi Phong Thập Cửu, để trong lòng Phong Thập Cửu tự hiểu, như thế mới coi như tặng món quà này thành công.

“Angia, lời này của ngươi là thật sao?” Một tên Ngưu Đầu Nhân cường tráng, trợn to mắt nhìn Angia hỏi.

Angia mỉm cười: “Đương nhiên là thật, tất cả mọi người đang ngồi ở đây, bất kể vị sư huynh sư tỷ nào có thể thắng ta bằng đao pháp đều có thể lập tức lấy đi Huyết Vũ đao, đương nhiên cũng bao gồm cả Ngưu sư huynh ngươi.”

“Được, vậy thì còn chờ gì nữa, ta am hiểu nhất chính là dùng đao, hiện †ại muốn lĩnh giáo một chút đao pháp của ngươi, thế nào?” Ngưu Đầu Nhân đứng dậy nói.

“Mời sư huynh.” Trong mắt Angia thoáng qua ý cười, làm một tư thế mời về phía Ngưu Đầu Nhân.

Ngưu Đầu Nhân tên là Ngưu Mãnh, một trong các đệ tử ngoại tộc của Trấn Thiên Cung, am hiểu nhất là đao pháp, cũng coi như có tiếng tăm trong các đệ tử cấp Bá Tước, hơn nữa tính cách cực kỳ táo bạo

Ngưu Mãnh chính là một trong những người dùng đao mà Angia cố ý mời đến, bởi vì hắn muốn biểu hiện ra thực lực của chính mình trước khi đánh một trận với Phong Thập Cửu.

Đao có thể tặng, quà có thể đưa, nhưng thanh danh của Angia hắn cũng phải vang dội.

Tất cả mọi người đi theo Angia cùng Ngưu Mãnh đến diễn võ tràng quan sát trận quyết đấu này.

Thân mình Ngưu Mãnh cao hơn ba mét, cầm trong tay một thanh Trảm Mã đao to lớn còn cao hơn một chút so với cơ thể hắn, trông cực kỳ khủng bố.

“Mời sư đệ.

phía Angia.

Ngưu Mãnh chào hỏi một tiếng, trực tiếp bổ một đao về

Thanh Trảm Mã đao to lớn kia phát ra một tiếng như sấm sét, đao quang ngưng tụ từ lôi điện hóa thành một con lôi ngưu điên cuồng lao về phía Angia.

Đao Lôi Ngưu gào thét là đao pháp mà Ngưu Mãnh am hiểu nhất, khí thế cực kỳ mạnh mẽ, kể cả là cao thủ cùng cấp bậc bình thường cũng không dám đỡ một đao kia của hắn.

Tất cả mọi người nhìn vào Angia, muốn xem hắn sẽ ứng đối thế nào.

Cánh chim trắng muốt sau lưng Angia thu lại, cũng không có ý định tránh né, trong tay cầm một thanh Ngọc đao cấp Bá Tước - loại ngọc đao thường thấy ở Trấn Thiên Cung, là đao khí được chế tạo từ Huyền Ngọc Tinh cấp Bá Tước, cũng không có chỗ nào thần kỳ.

Mắt thấy đao quang Lôi Ngưu sắp bổ tới trước mặt Angia, đao lực đó dường như có thể xẻ đôi núi non chỉ bằng một nhát đao.

Angia mỉm cười, Ngọc đao trong tay cuối cùng cũng động đậy, không có trốn tránh mà chém một nhát đao thẳng tắp về phía đao quang Lôi Ngưu của Ngưu Mãnh.

Ngọc đao hiện lên kim quang thánh khiết giống như ánh sáng đến từ Thiên Đường.

Rắc!

Đao quang Lôi ngưu bị kim sắc đao quang của Angia trực tiếp chém thành hai nửa, mà đao quang ánh kim kia vẫn không ngừng chém lên trên Trảm Mã đao của Ngưu Mãnh, chém Trảm Mã đao thành hai nửa.

Ngưu Mãnh hãi hùng lùi lại, kim sắc đao quang đến trước mặt hắn ba tấc mới tiêu tán đi.

Mọi người đều thầm rùng mình, ai cũng nhìn ra được, một đao kia của Angia đã nhẹ tay, nếu không kim sắc đao quang đã chém lên mặt Ngưu Mãnh rồi.

Mặc dù Ngưu Mãnh không tính là một cao thủ chân chính, nhưng dù gì cũng được coi là một nhân vật đứng đầu trong cấp Bá Tước, Đao Lôi Ngưu gào thét cũng rất mạnh, một đao của Angia cứng đối cứng đánh bại Ngưu Mãnh, tu vi này chắc chắn là đứng đầu trong cấp Bá Tước không thể nghi ngờ.

"Lưỡi Đao Phán Quyết của Vũ Tộc quả nhiên danh bất hư truyền. Thuật gen này am hiểu nhất là chặt đứt hết thảy, cực kỳ bá đạo, trước kia chưa từng thấy tận mắt, hôm nay coi như mở rộng tầm mắt." Thiên Vũ Hạc thấp giọng giải thích với đám người Vân Tố Thường.

"Hạc sư huynh, ngươi có chắc thắng được hắn không?" Vân Tố Thường nhíu mày nói.

"Cái này khó mà nói, bởi vì ta không am hiểu đao pháp, giờ đang so đao, có đi lên cũng vô dụng." Thiên Vũ Hạc lắc đầu.

Ngưu Mãnh thua thảm hại như vậy khiến cho mấy tên đệ tử Trấn Thiên Cung đang kích động kia đều do dự. Trước đây Angia cũng từng đấu mấy trận với người khác nhưng không có thể hiện ra mạnh như vậy.

Có một tên đệ tử Trấn Thiên Cung am hiểu Âm Nhu đao pháp ôm tâm thái lên đánh thử một trận với Angia, mặc dù không thua khó coi giống Ngưu Mãnh nhưng ai cũng có thể nhìn ra được, hắn bị Angia áp chế triệt để.

Liên tiếp mấy trận liền, không ai có thể thắng được Angia, khiến một đám đệ tử Trấn Thiên Cung nhìn Angia bằng một con mắt khác.

Mặc dù đệ tử dùng đao của Trấn Thiên Cung khá ít, cao thủ dùng đao chân chính trong cấp Bá Tước cũng không nhiều, mấy người Angia thắng đều không được coi là Bá Tước đỉnh cấp thật sự. Nhưng có thể nghiền ép thành thạo dễ dàng như vậy đã đủ để chứng minh thực lực của Angia.

Trong nhất thời không ai tiến lên khiêu chiến nữa, ngay cả Phong Thập Cửu cũng không có động tĩnh gì.

Angia biết Phong Thập Cửu không có nắm chắc có thể thắng hắn, cho nên mới chậm chạp không ra tay. Hắn bèn đứng trên đài nghiêm nghị nói: "Trấn

Thiên Cung là Thượng tộc hào môn từ thời Viễn Cổ, vô luận trình độ tiến hoá gen hay là các loại thuật gen đều đứng trên Vũ tộc ta, Ta đã hướng về Trấn Thiên Cung từ lâu, luôn hi vọng có thể vào trong Trấn Thiên Cung học tập, bây giờ rốt cục đã đạt được ước nguyện, trong lòng mừng rỡ vô cùng. Hơn nữa ta còn nghe nói, trong chư vị đệ tử cấp Bá Tước của Trấn Thiên Cung, lấy đao pháp của hai vị sư huynh là Hàn Sâm cùng Phong Thập Cửu đứng đầu, chỉ tiếc Hàn Sâm sư huynh hình như có chút cố ky hoặc là sợ phiền phức, không tình nguyện chỉ điểm dạy dỗ tại hạ, khiến cho tại hạ vô cùng thất vọng. May mắn hôm nay Phong sư huynh cũng ở chỗ này, không biết có thể mời Phong sư huynh chỉ bảo một chút hay không?”

Mặc dù Angia nói có vẻ rất khách khí nhưng ai cũng có thể nghe ra được hắn đang cố ý hạ thấp Hàn Sâm, ám chỉ Hàn Sâm sợ hắn, không dám đánh một trận cùng hắn.

Mặc dù Angia đã nói rất uyển chuyển, thế nhưng Vân Tố Y vẫn cảm thấy cực kỳ chói tai, khiến nội tâm nàng cảm giác khó chịu, không khỏi có chút tức giận.

“Tuy Hàn Sâm không tới nhưng đao pháp của hắn ta cũng học được một phần, vậy ta sẽ thay hắn luận bàn với ngươi một chút, coi như thỏa mãn tâm nguyện của ngươi.” Vân Tố Y một thân áo trắng khẽ tung bay, thoáng cái đã rơi xuống diễn võ tràng.

Hết chương 2014.

Chương 2015. Bên dưới thiên đạo đều là con rối

Thiên Vũ Hạc cùng Vân Tố Thường đồng loạt giật nảy cả mình, muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Tên Angie kia thật sự là Bá Tước đỉnh cấp, ngay cả bọn họ cũng không có niềm tin tuyệt đối có thể thắng hắn mà Vân Tố Y mới thăng lên Bá Tước

không bao lâu, làm sao có thể thắng được.

Song cũng may là ở bên trong Trấn Thiên Cung, cho dù có thua cũng sẽ không nguy hiểm tính mạng, cũng là không cần lo lắng quá mức.

Vân Tố Thường thầm than trong lòng, biết Vân Tố Y nhất định không chịu được việc Hàn Sâm bị nói xấu, cho nên mới tức giận ra tay.

Angie thấy nữ tử mặc một váy trắng thanh nhã đứng ở trước mặt mình, hơi ngẩn ra rồi cười nói: "Chắc Vân sư tỷ vừa mới thăng cấp lên Bá Tước đúng không? Hơn nữa nếu tại hạ nhớ không lầm thì đệ tử Vân gia bình thường chỉ dùng kiếm, chu dù tại hạ có thắng cũng không vẻ vang."

"Kiếm pháp của Vân gia tuy lợi hại nhưng nếu ta dùng kiếm pháp để thắng thì cũng chẳng coi là bản lĩnh gì hết. Mấy chiêu đao pháp ta học được từ Hàn Sâm chắc cũng đủ dùng rồi." Vân Tố Y lạnh nhạt nói, sau đó rút Tuyết Ảnh đao ra.

Angie khẽ nhíu mày. Đương nhiên hắn biết Vân Tố Y là con gái của Vân Trường Không, không muốn đắc tội nàng, thế nhưng thanh Huyết Vũ đao này là chuẩn bị cho Tam Tịch trưởng lão, không thể thua bởi Vân Tố Y. Hơn nữa Vân Tố Y mới chỉ thăng lên cấp Bá Tước, nếu hắn thua dưới tay Vân Tố Y thì không chỉ mất mặt mà còn khiến người khác cho rằng hắn cố ý làm vậy. Cố lấy lòng quá mức chính là nịnh nọt, sẽ chỉ khiến người ta khinh thường, đánh mất phẩm cách của hắn.

Nhất thời Angie cũng có chút khó xử. Nhưng Vân Tố Y đã rút đao ra, nếu hắn không tham chiến thì thật sự không có cách nào nói nổi. Hơi suy nghĩ một lát, trong lòng Angie đã có quyết định.

"Nếu Vân sư tỷ có nhã hứng như vậy, tại hạ cũng chỉ có thể phụng bồi. Vân sư tỷ, mời." Angie cầm Ngọc đao trong tay, mỉm cười nói với Vân Tố Y.

Hắn dự định chỉ phòng thủ không tấn công, để bản thân Vân Tố Y thấy khó mà lui. Còn nếu Vân Tố Y thật sự không biết tiến lui thì cho dù hắn chủ động nhận thua, người bên ngoài cũng chỉ cảm thấy hắn có phong độ, không muốn chấp nhặt với phụ nữ.

Vân Tố Y không khách khí, cầm Tuyết Ảnh đao dùng tư thế bắt đầu, sau đó bổ tới một đao, đao pháp nàng sử dụng chính là đao pháp Thiên Chi Hạ.

Vân Tố Y không thích nghe Angie châm chọc Hàn Sâm, song nàng cũng không rõ lắm đao pháp Thiên Chi Hạ của mình rốt cuộc thế nào.

Dù sao đao pháp Thiên Chi Hạ có rất ít người dùng trong thực chiến, tất cả kinh nghiệm thực chiến của nàng đều đến từ Hàn Sâm. Mặc dù Hàn Sâm nói đao pháp của nàng coi như đã thành, chỉ thiếu độ thuần thục và nâng cao sức mạnh, đẳng cấp. Nhưng rốt cuộc có thể phát huy ra uy lực lớn đến bao nhiêu, trong nội tâm của Vân Tố Y cũng không biết rõ.

Khi một nhát đao kia của Vân Tố Y chém ra, sắc mặt của Angie đã thay đổi, dự định trong lòng ban đầu lập tức không còn sót lại chút gì, cả người giống như một con mồi gặp phải loài sói nguy hiểm, thân thể căng lên.

Dù chỉ là một đao nhưng Angie đã cảm nhận được một luồng khí tức mạnh mẽ nguy hiểm từ trong đao pháp kia lộ ra bên ngoài.

Không dám chủ quan chút nào, vẻ mặt Angie nghiêm túc, bộ pháp dưới chân biến ảo, đao pháp Lưỡi Đao Phán Quyết cũng theo đó mà chém ra, còn nghiêm túc hơn cả lúc quyết đấu trước đó cùng đám người Ngưu Mãnh.

Sau khi Vân Tố Y chém ra một nhát đao, thân hình cũng đồng thời dịch chuyển, đao tùy thân mà đi, không chờ đao khí kia vọt tới cực hạn, nàng đã chém ra đao thứ hai.

Angie lập tức thu đao lùi lại, đao pháp lần nữa biến đổi, ứng đối với đao thế của Vân Tố Y.

Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường lập tức nhìn đến ngây người. Bọn họ đều có thể nhận ra Vân Tố Y đang sử dụng đao pháp Thiên Chi Hạ, có rất nhiều người Vân gia từng nghiên cứu môn đao pháp này nhưng biết dùng thật sự thì không được mấy người, bởi vì khuyết điểm quá trí mạng, nếu sử dụng trong thực chiến bị đối thủ bắt lấy khuyết điểm đó, ngược lại rất dễ mất mạng.

Thế nhưng đao pháp Thiên Chi Hạ mà Vân Tố Y sử dụng lại làm cho Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường cảm thấy rất khác biệt. Bọn họ cũng không thể nói được cụ thể khác biệt chỗ nào nhưng lại có thể nhìn ra vấn đề lớn nhất của đao pháp Thiên Chi Hạ dường như không còn tồn †ại trong tay Vân Tố Y.

Đao pháp Thiên Chi Hạ hoàn mỹ rốt cuộc mạnh cỡ nào? Vấn đề này đã nhận được câu trả lời hoàn mỹ trong tay Vân Tố Y.

Lúc bắt đầu Vân Tố Y còn hơi khẩn trương và mất tự nhiên một chút. Nhưng sau khi nàng phát hiện Angie lại hoàn toàn đi theo đao pháp của nàng, giống hệt với khi nàng luyện tập bình thường, trong lòng đã yên tâm hoàn toàn.

Vân Tố Y nhớ kỹ Hàn Sâm từng nói với nàng, trừ khi sức mạnh của đối thủ hơn nàng quá nhiều, nếu không chỉ cần cho nàng cơ hội tấn công đao thứ nhất, vậy thì đối thủ không có khả năng thắng được nàng nữa.

Đương nhiên, nhát đao thứ nhất này không phải là một đao chém lung tung, mà là nhát đao nhằm vào điểm yếu của kẻ địch, cũng là thức đầu tiên trong cả bộ đao pháp Thiên Chi Hạ.

Nếu sau khi kẻ địch nhận đao thứ nhất mà bị ảnh hưởng thì đao pháp Thiên Chi Hạ tiếp theo sẽ liên tục không ngừng, giống như dây xích vận mệnh liên kết chặt chẽ nhìn không thấy sờ không tới, vững vàng trói buộc đối thủ bên trong đao pháp.

Trừ phi ý cảnh của đối thủ đã đạt tới trình độ có thể nhìn thấu thiên mệnh, nếu không căn bản không có khả năng thoát khỏi trói buộc của đao pháp Thiên Chi Hạ, tựa như con rối bị giật dây, đi theo đao pháp Thiên Chi Hạ cho đến khi hoàn toàn bị trói chặt mới thôi.

Bình thường Vân Tố Y đều đối chiến cùng Hàn Sâm, đao ý của Hàn Sâm cường hãn cỡ nào, chỉ kém nửa bước nữa là có thể đạt tới cấp Thần Hóa.

Áp lực mà Hàn Sâm cho Vân Tố Y, Angie hoàn toàn không thể so sánh được, Vân Tố Y đã quen bị áp chế gắt gao khi đối chiến với Hàn Sâm, bây

giờ đối chiến với Angie lại cảm giác dễ dàng hơn nhiều, loại khí thế và áp lực tâm lý này hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Thế là Thiên Vũ Hạc và một đám đệ tử Trấn Thiên Cung đều giật mình nhìn Vân Tố Y phiêu dật vung Tuyết Ảnh đao, một nhát lại một nhát tựa như rất tùy ý mà chém ra.

Còn Angie lại có vẻ nặng nề, trán mướt mồ hôi, giống như đang liều mạng muốn thoát khỏi một loại khốn cảnh nào đó vậy.

Angie bây giờ giống như một con rối bị giật dây, đao pháp của hắn cho đến giờ đều không thể phát ra một chiêu hoàn chỉnh, mỗi lần chỉ dùng đến phân nửa đã phát hiện đao tiếp theo của Vân Tố Y đang công kích về một chỗ hiểm yếu khác, khiến hắn không thể không thu đao lại để ứng đối.

Angie muốn lợi dụng cách lưỡng bại câu thương để phá vỡ loại trói buộc này. Nhưng hắn lại phát hiện, ngay cả cơ hội lưỡng bại câu thương cũng không có, mỗi nhát đao của Vân Tố Y đều vào lúc hắn sắp hết hoặc chưa hết sức, mới dùng hết sức bình sinh chém ra, làm cho hắn vô cùng khó chịu.

Cảm giác đó giống như có vô số sợi tơ vô hình quấn lấy thân thể của hắn, trói buộc càng ngày càng chặt khiến hắn dù có sức mạnh cũng không thể thi triển ra được, bực muốn ói máu.

Nếu như Angie là loại người có thể thu đao trước vận mệnh giống như Cô Trúc thì hắn còn có cơ hội phá vỡ trói buộc của đao pháp Thiên Chi Hạ, đáng tiếc là hắn không thể đạt được tới loại cảnh giới đó.

Toàn bộ diễn võ tràng đều lặng ngắt như tờ, không ai ngờ được rằng đao pháp của Vân Tố Y lại lợi hại như vậy, ngay cả Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường cũng trợn mắt há mồm.

“Sao có thể như vậy được… Đao pháp Thiên Chi Hạ của nàng lại không hề có một chút khuyết điểm nào…” Thiên Vũ Hạc tự lẩm bẩm, nét mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Có thể sử dụng đao pháp Thiên Chi Hạ hoàn hảo như vậy là một tin tức chấn động lòng người đối với toàn bộ Trấn Thiên Cung, chỉ sợ ngay cả các

vị trưởng lão thậm chí là Cung Chủ cũng có thể bị kinh động.

Hết chương 2015.

Chương 2016. Huyết Vũ đao tới tay

“Hàn Sâm!” Vân Tố Thường đột nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi.

“Hàn Sâm? Là sao cơ? Việc này có liên quan gì đến Hàn Sâm sao?” Thiên Vũ Hạc tỏ vẻ nghỉ ngờ nhìn về phía Vân Tố Thường.

“Ngươi đã quên rồi sao? Phần thưởng dành cho hạng nhất trong kỳ thi mà Hàn Sâm chọn chính là Thiên Chi Hạ.” Vân Tố Thường vẻ mặt cổ quái nói.

“Sao mà ta biết hắn chọn cái gì, chỉ có bản thân hắn biết, ta cũng chưa từng hỏi đến.” Thiên Vũ Hạc kỳ quái mà nhìn Vân Tố Thường: “Làm sao ngươi biết hắn chọn đao pháp Thiên Chi Hạ?”

Vân Tố Thường khẽ cười khổ, nói qua một lần về việc của Vân Tố Y và Hàn Sâm.

Thiên Vũ Hạc nghe xong, trợn to hai mắt: “Ý của ngươi là, Hàn Sâm chọn đao pháp Thiên Chi Hạ chính là vì Tố Y, hơn nữa hắn còn giải quyết khiếm khuyết của đao pháp Thiên Chi Hạ chỉ trong một thời gian ngắn rồi dạy cho Tố Y đao pháp Thiên Chi Hạ không có khuyết điểm, chuyện này là thật sao?”

“Ta cũng không tin chuyện này lại xảy ra nhưng ngươi cũng thấy rồi đó, đao pháp Thiên Chi Hạ mà Tố Y dùng hoàn toàn không có khuyết điểm như trước kia nữa, cho nên ngoài lý do đó ta thực sự không thể nghĩ ra còn có khả năng nào khác.” Ánh mắt Vân Tố Thường phức tạp nói. “Nếu thật sự là như vậy, Hàn Sâm đã giúp Trấn Thiên Cung chúng ta một chuyện lớn, giải quyết một nan đề thiên cổ, người này thật sự là kỳ tài ngút trời, tương lai chắc chắn sẽ làm nên chuyện lớn.” Thiên Vũ Hạc tán thưởng.

“Hiện tại vẫn còn khó nói, dù sao đối thủ của Tố Y cũng chỉ là Angia, lúc đối mặt với đối thủ mạnh mẽ hơn, đao pháp Thiên Chi Hạ mà Hàn Sâm sửa chữa có lộ ra sơ hở hay không còn cần trải qua thử nghiệm.” Vân Tố Thường nghĩ nghĩ một lúc lại nói: “Đợi lát nữa sau khi kết thúc, chúng ta lập tức đưa Tố Y trở về nói rõ ràng mọi chuyện với cha, chắc cha có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác.”

Vào lúc hai người đang nói chuyện thì Angia đã rơi vào trong khốn cảnh cực kỳ gian nan.

Thực lực tuyệt đối của Angia đúng là mạnh hơn so với Vân Tố Y rất nhiều, nếu nói sức mạnh của Vân Tố Y tương đương với một nhân loại, vậy thì Angia giống như một con cá mập khủng bố, sức mạnh vốn có của hắn có thể dễ dàng cắn chết Vân Tố Y.

Nhưng tình huống bây giờ của Angia giống như một con cá mập bị lưỡi câu quấn lấy, trong khi hắn dùng sức để giấy dụa, thì sợi dây câu trong tay Vân Tố Y lại lỏng đi một chút khiến hắn không thể làm gì được.

Ngược lại, nếu chính hắn thả lỏng, dây câu của Vân Tố Y sẽ lại lần nữa thít chặt, chiêu thức vừa co vừa giãn như vậy làm Angia hoàn toàn mất hết sức lực, càng ngày càng lún sâu vào trong trói buộc của đao pháp Thiên Chi Hạ.

“Ta thua rồi, đao pháp mà Vân sư tỷ dùng quả nhiên lợi hại, đây có phải đao pháp Thiên Chi Hạ trong truyền thuyết do vị tiền bối Vân gia sáng †ạo ra đúng không? Quả nhiên danh bất hư truyền, là đao pháp đẳng cấp nhất trong vũ trụ.” Dù sao Angia cũng là người thông minh, biết mình đã thua không thể cứu vãn, nếu cứ cố chấp đấu tiếp sẽ chỉ làm cho bản thân càng thêm xấu mặt, vậy thì dứt khoát nhận thua.

Nhưng hắn cũng chỉ ra lai lịch của đao pháp Thiên Chi Hạ, chỉ thừa nhận hắn thua bởi đao pháp Thiên Chi Hạ mà không phải như lời Vân Tố Y nói lúc trước, thua bởi đao pháp mà nàng học từ Hàn Sâm.

Rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung chưa từng thấy qua đao pháp Thiên Chi Hạ, sau khi nghe Angia nói mới đồng loạt bừng tỉnh đại ngộ.

Vân Tố Y đút Tuyết Ảnh đao vào vỏ đao, bình tĩnh nói: "Đây quả thật là đao pháp Thiên Chi Hạ nhưng bản thân đao pháp Thiên Chi Hạ tồn tại một khuyết điểm cực lớn, không có cách nào dùng trong thực chiến thật sự. Còn đao pháp Thiên Chi Hạ mà ta sử dụng bây giờ đã được Hàn Sâm cải biên, hoàn toàn giải quyết khuyết điểm, tạo nên một đao pháp Thiên Chi Hạ hoàn hảo. Nhưng ta học không được tốt lắm, cũng chỉ bằng một phần thực lực của Hàn Sâm mà thôi."

Lời này vừa nói ra, tất cả đệ tử Trấn Thiên Cung đều kinh ngạc khó tả. Đao pháp Thiên Chi Hạ đã được nhiều vị tiền bối Trấn Thiên Cung nghiên cứu cải biên như vậy, cuối cùng vẫn mãi không thể giải quyết được chỗ thiếu hụt, vậy mà bây giờ đã được Hàn Sâm giải quyết, thực sự làm cho người ta khó mà tin được.

Còn sắc mặt của Angia sau khi nghe xong thì lúc xanh lúc trắng, người thông minh như hắn cũng cảm giác trên mặt đau rát.

"Bây giờ ta có thể lấy Huyết Vũ đao đi đúng không?" Vân Tố Y nhìn Angia nói.

Nàng tức giận vì Angia châm chọc Hàn Sâm nên chẳng thèm khách khí chút nào.

"Đương nhiên, đao pháp của Vân sư tỷ tại hạ rất bội phục, Huyết Vũ đao là của sư tỷ." Angia lấy lại tinh thần, gượng cười cầm hộp ngọc đựng Huyết Vũ đao đưa cho Vân Tố Y.

"Vậy thì đa tạ." Vân Tố Y nhận lấy Huyết Vũ đao, trực tiếp quay người rời khỏi diễn võ tràng.

Vân Tố Thường và Thiên Vũ Hạc vội vàng tiến lên nghênh đón, Vân Tố Thường trực tiếp hỏi: "Tố Y, lời ngươi nói là thật sao, khuyết điểm của đao pháp Thiên Chi Hạ thật sự được giải quyết rồi?"

"Đương nhiên là thật." Vân Tố Y gật đầu.

"Đi, ngươi theo ta trở về gặp cha." Vân Tố Thường lôi kéo Vân Tố Y rời khỏi đảo Vân Trung, khuyết điểm của đao pháp Thiên Chỉ Hạ được giải

quyết, chuyện này thật sự quá lớn, căn bản không cho phép nàng chậm trễ thời gian tiếp tục chờ đến khi hội Thưởng Đao kết thúc.

Huống chi Huyết Vũ đao cũng đã bị Vân Tố Y cầm đi, hội Thưởng Đao có tiếp tục tiến hành cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Mấy tên đệ tử Trấn Thiên Cung cũng đều vội vã cáo từ, bọn hắn cũng muốn biết khuyết điểm của đao pháp Thiên Chi Hạ có phải thật sự được giải quyết hay không. Nếu là thật, vậy thì Trấn Thiên Cung lại có nhiều thêm một môn đao pháp trấn cung cấp Vô Thượng.

Angia và đệ tử Vũ tộc trông mặt ai cũng ủ rũ, ngay cả hứng thú để nói chuyện cũng không có.

Vốn dĩ bọn họ muốn mượn Hàn Sâm để nổi tiếng nhưng ai ngờ Hàn Sâm còn chưa ra tay, chỉ dạy Vân Tố Y một môn đao pháp đã có thể khiến Angia thua không còn lời nào để nói. Bọn họ buồn bực muốn ói máu, tình thế bây giờ so với việc thua bởi Hàn Sâm càng làm cho đám người Angia không thể nào chấp nhận được.

Bọn hắn không chỉ mất đi cơ hội vang danh Trấn Thiên Cung mà còn không thể đưa Huyết Vũ đao cho Tam Tịch trưởng lão, đáng giận hơn là Vân Tố Y cầm Huyết Vũ đao thì sẽ chẳng nợ gì nhân tình của bọn họ hết, thậm chí lần thua thảm hại này khiến danh tiếng tích lũy lúc trước của Angia không còn lại chút gì.

Ngay cả Vân Tố Y đi theo Hàn Sâm học đao pháp còn đánh không lại, lúc trước còn nhiều lần khiêu khích Hàn Sâm chỉ sợ sẽ biến thành trò cười.

Thất bại thảm hại triệt để khiến tất cả đệ tử Vũ tộc đều khó chịu trong lòng nhưng lại khó mà phát tiết ra ngoài, kể cả cắn nát răng cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

“Hay cho một tên Hàn Sâm, tính toán đến mức này, trước đây ta đã xem thường hắn rồi, tên này không chỉ là kẻ vũ phu đơn giản như thế” Angia lấy lại tinh thần, cắn răng nói.

Hắn cho rằng Hàn Sâm đã tính trước sẽ dùng Vân Tố Y để đối phó hắn, đáng tiếc là hắn nghĩ hơi nhiều rồi, Hàn Sâm căn bản chưa từng đặt hắn trong đầu chứ đừng nói đến việc chủ tâm muốn tính kế hắn.

Mọi chuyện đến đây vẫn chưa kết thúc, Vân Tố Thường mang theo Vân Tố Y đi gặp Vân Trường Không, sau đó nói qua một lần về Hàn Sâm và đao pháp Thiên Chi Hạ.

“Lại có chuyện như vậy sao? Tố Y, ngươi thể hiện đao pháp sau khi được Hàn Sâm cải tiến đi, ta muốn xem thử.” Trong lòng Vân Trường Không không thể tin nổi Hàn Sâm lại bù đắp được khuyết điểm của đao pháp Thiên Chi Hạ, cho rằng trong đó chắc chắn còn có vấn đề †ồn tại.

Dù sao nhiều vị tiền bối Trấn Thiên Cung như vậy cũng không thể giải quyết được vấn đề, dù Hàn Sâm có là thiên tài cũng không thể mới tu luyện hơn một tháng đã giải quyết được.

Nhưng đến khi Vân Trường Không nhìn Vân Tố Y thể hiện ra đao pháp Thiên Chi Hạ lại bất giác há to miệng.

Hết chương 2016.

Chương 2017. Cung chủ ban thưởng

Vân Trường Không là người chủ trì Vân gia thế hệ này, Thập Tịch trưởng lão Trấn Thiên Cung, đương nhiên không còn xa lạ gì với đao pháo Thiên Chi Hạ mà Vân gia sáng tạo ra.

Đao pháp Thiên Chi Hạ mà Vân Tố Y thể hiện ra có một chút khác biệt với đao pháp Thiên Chi Hạ nguyên bản, chỗ khác biệt này vừa vặn giải quyết vấn đề tồn tại từ lâu của đao pháp Thiên Chi Hạ một cách tinh vi, khiến cho nó không còn bất kì một khuyết điểm nào, trở thành một môn đao pháp chân chính có thể dùng trong thực chiến.

“Tố Y, Hàn Sâm thực sự đã sửa lại đao pháp Thiên Chi Hạ sao?” Sau khi Vân Tố Y biểu diễn xong, Vân Trường Không lập tức hỏi.

“Vâng ạ, đoạn thời gian trước khi thăng cấp lên Bá Tước, lúc nào ta cũng đi theo hắn luyện tập đao pháp.” Vân Tố Y gật đầu nói.

“Phụ thân, đao pháp Thiên Chi Hạ mà Hàn Sâm sửa có thể sử dụng không?” Vân Tố Thường hỏi.

“Có thể sử dụng, hiện tại xem ra xác thật có thể sử dụng, chỉ là có một chỗ ta vẫn không hiểu, tại sao bên trong đao pháp của ngươi lại có ý cảnh tương tự với “Vô Tự Thiên Thư”?” Vân Trường Không hỏi.

Vân Tố Y nói qua một lần về việc mình cùng đối luyện với Hàn Sâm, Hàn Sâm dùng đao ý của bản thân áp bách nàng để nàng cảm nhận được đao ý.

Sau khi nghe xong, Vân Trường Không cười khổ nói: “Hàn Sâm này đúng là một nhân tài, từ việc cải tiến thêm cách thức dựa trên bản thân đao pháp đến phương pháp dẫn dắt ý cảnh kiểu vỡ lòng thật sự đã giải quyết được vấn đề của đao pháp Thiên Chi Hạ, khiến nó trở thành một loại đao pháp có thể dùng trong thực chiến. Trước khi chưa có sự giác ngộ tự thân thì dùng phương pháp này để nhập môn là có thể học được đao pháp Thiên Chi Hạ, sau đó dần dần có sự lĩnh ngộ của bản thân là có thể thoát khỏi khuôn sáo, chân chính đi vào cảnh giới của mình. Phương pháp hai giai đoạn hoá phức tạp thành đơn giản, trước kia có vị tiền bối đã từng nghĩ tới nhưng trong quá trình có quá nhiều vấn đề cần giải quyết, phiền toái nhất chính là cần một hình thái hoàn mỹ cùng cách thức dẫn dắt ý cảnh. Hàn Sâm đều có thể giải quyết hoàn hảo, điều này cần sự từng trải và ngộ tính cực cao. Nếu đây thật sự là bút tích của hắn, đao pháp của hắn trên mặt tạo nghệ có thể coi như cấp Tông Sư”

Ba người Vân Tố Thường nghe xong trợn mắt há miệng, Vân Trường Không không nói thêm gì nữa, mang theo Vân Tố Y đi gặp cung chủ Trấn Thiên Cung, tổ chức hội nghị trưởng lão.

Tin tức “Đao pháp Thiên Chi Hạ” hoàn hảo vô khuyết rất nhanh đã lan truyền khắp Trấn Thiên Cung, hơn nữa “Đao pháp Thiên Chi Hạ” cũng được điều chỉnh đẳng cấp lần đầu tiên, trở thành thuật gen trấn cung thuộc

loại đao pháp, trong nhất thời đã gây ra chấn động cực kì lớn trong Trấn Thiên Cung.

Tên tuổi Hàn Sâm lại lần nữa bị đẩy lên đầu ngọn sóng gió, còn Angie nghiễm nhiên trở thành phông nền, cho dù có được nhắc đến cũng chỉ xuất hiện tô điểm cho đao pháp Thiên Chi Hạ mà thôi.

Hàn Sâm vốn không biết đến những chuyện này, luôn ở trong Động Huyền Nguyên săn giết dị sinh vật. Chờ đến ngày Bạch Ngọc Lâu mở ra, hắn mới đi ra khỏi Động Huyền Nguyên.

Hàn Sâm vừa mới trở lại đảo Tiểu Ngọc, còn chưa kịp tới Bạch Ngọc Lâu, Thiên Vũ Hạc đã đi đến đảo Tiểu Ngọc.

“Hàn huynh, cung chủ triệu kiến, chỉnh trang một chút rồi đi nhanh

thôi.” Thiên Vũ Hạc cười mỉm nói với Hàn Sâm. “Cung chủ triệu kiến ta có chuyện gì không?” Hàn Sâm hoang mang, nhìn Thiên Vũ Hạc hỏi.

Cung chủ Trấn Thiên Cung một ngày trăm công ngàn việc, không thể tự nhiên lại triệu kiến hắn để nói mấy việc lông gà vỏ tỏi được.

“Ngươi còn chưa biết sao? Đao pháp Thiên Chi Hạ mà ngươi cải tiến đã thông qua nghị quyết của các trưởng lão thăng đến đẳng cấp của bí điển Trấn Cung rồi. Làm người cải biên sẽ nhận được phần thường xứng đáng, Cung Chủ triệu kiến ngươi, đương nhiên là muốn ban thưởng cho ngươi rồi.” Thiên Vũ Hạc cười nói.

Hàn Sâm nghe vậy thì ngẩn người, không ngờ lại có chuyện tốt như vậy.

Theo Thiên Vũ Hạc cùng đến Trấn Thiên Cung, lần này đi đường Thông Thiên cũng không còn cảm giác gì nữa, chỉ có lần đầu tiên mới có thể bị ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung trấn áp.

Đi vào bên trong Trấn Thiên Cung, ánh mắt của rất nhiều đệ tử nhìn về phía Hàn Sâm có chút kỳ lạ, trong đó phần lớn là hâm mộ và tôn sùng.

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm nhìn thấy cung chủ Trấn Thiên Cung, mặc dù lần trước hình như đã từng gặp rồi nhưng lần đó ý thức của hắn không hoàn

toàn tỉnh táo, căn bản không biết rốt cuộc Cung Chủ Trấn Thiên Cung trông như thế nào.

Dáng dấp của Cung Chủ Trấn Thiên Cung thoạt nhìn rất bình thường, dường như chỉ là một người đàn ông trung niên không có chút hấp dẫn nào, cũng không có khí phách khiến người ta vừa gặp đã cúi đầu quỳ bái, cũng không có khí chất xuất trần tiên phong đạo cốt, cảm giác rất đại trà.

Hàn Sâm bước lên hành lễ, cung chủ Trấn Thiên Cung vô cùng hứng thú đánh giá Hàn Sâm, nói: "Đứng lên đi, lần này trông ngươi thuận mắt hơn nhiều so với lúc trước đó."

"Đệ tử vô năng, để Cung Chủ đại nhân chê cười rồi." Hàn Sâm không khỏi có chút xấu hổ, lần trước bị Thiên Vũ Hạc cõng vào, quả thật có chút thảm hại.

Cung chủ Trấn Thiên Cung nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm nói: "Hai chữ vô năng này dùng rất tốt, người vô năng như ngươi lại hoàn thành được việc cải biên đao pháp Thiên Chi Hạ mà không biết bao nhiêu thế hệ Trấn Thiên Cung đều không thể hoàn thành được, nếu ngươi là vô năng, vậy rất nhiều tiền bối của Trấn Thiên Cung là cái gì?"

"Ý của đệ tử không phải như vậy." Hàn Sâm vội vàng cúi đầu hành lễ.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung mỉm cười: "Ngươi không cần câu nệ như thế, năm đó tính cách của sư phụ Isa ngươi không giống như ngươi, ngay cả lão già ta nàng còn không để vào mắt nhưng ta rất thích tính cách này của nàng."

Hàn Sâm nghe vậy mới biết được tại sao Isa lại nổi tiếng trong Trấn Thiên Cung như thế, nhìn Cung Chủ Trấn Thiên Cung cho tới bây giờ vẫn còn nhớ mãi không quên Isa là hiểu.

"Lão già này chắc không định làm sư đồ luyến nên mới nhớ mãi không quên Isa đấy chứ?" Trong lòng Hàn Sâm mắng thầm.

Sắc mặt cung chủ Trấn Thiên Cung Cung lạnh lẽo, cong ngón tay bắn một cái, Hàn Sâm chợt cảm thấy trên người như gánh một ngọn núi, suýt nữa bị

đè sấp xuống mặt đất.

“Hừ, tiểu tử người nhìn bề ngoài thành thật, không ngờ trong lòng hư hỏng như vậy, suy nghĩ lung tung cái gì.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung nhìn Hàn Sâm hừ lạnh.

Hàn Sâm lập tức toát mồ hôi lạnh, cung chủ Trấn Thiên rõ ràng có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, năng lực bực này thật kinh khủng.

“Đệ tử đáng chết.” Hàn Sâm căn cứ theo thái độ hảo hán không để tâm thiệt thòi trước mắt, vội vàng hành lễ tạ tội với cung chủ Trấn Thiên Cung.

Cung chủ Trấn Thiên Cung lại cười: “Trước đây nha đầu Isa kia mắng †a không ít lần, nhưng nàng mắng công khai, không giống ngươi lại mắng trong lòng, sư đồ các ngươi được lắm.”

“Lão già này điên hả, càng mắng hắn càng thích sao? Không phải bị M đấy chứ?” Hàn Sâm lại nhịn không được nghĩ thầm trong lòng.

Thế nhưng vừa mới nghĩ là biết hỏng rồi!

Cung chủ Trấn Thiên Cung cười híp mắt nhìn Hàn Sâm. Hàn Sâm chợt cảm giác trên người nặng thêm, suýt chút nữa thì bị đè sấp xuống mặt đất.

“Lần này đệ tử thật sự biết sai rồi.” Hàn Sâm vẻ mặt đau khổ hành lễ tạ tội lần thứ hai.

Cung chủ Trấn Thiên Cung mỉm cười nói: “Quên đi, ai bảo ngươi là đệ tử của Isa, hơn nữa lại lập công cho Trấn Thiên Cung ta. Sửa chữa đao pháp Thiên Chi Hạ không tệ, muốn ban thưởng cái gì cứ việc nói.”

“Có thể góp một phần sức lực cho Cung Chủ là vinh hạnh của đệ tử, ta nào dám nhận thưởng.” Hàn Sâm vội vàng nói.

“Thôi được rồi, tiểu tử ngươi cũng không phải kiểu người thành thật gì, không cần giả bộ trước mặt ta.” Cung chủ Trấn Thiên Cung Cung bĩu môi, cười như không cười nhìn Hàn Sâm nói: “Thế này đi, trước đây nha đầu Isa kia đã từng cho ngựa ăn, ngươi cũng đi nuôi ngựa đi, coi như là phần thưởng cho việc cải biên Thiên Chi Hạ.”

“Tạ ơn cung chủ ban thưởng.” Hàn Sâm ép buộc bản thân không được nghĩ gì hết. Hết chương 2017.

Chương 2018. Thiên Tâm Tỏa

“Được rồi, ngươi đi đi.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung phất tay một cái, ra hiệu cho Hàn Sâm có thể đi.

“Khụ khụ, cung chủ đại nhân, ngài đúng là thần uy vô hạn, chỉ cần một cái lật tay đã áp chế đệ tử khó mà động đậy được, thật sự khiến đệ tử mở rộng tầm mắt…” Hàn Sâm không hề bước đi.

Cơ thể của hắn bây giờ giống như bị một ngọn núi đè ép, đứng yên bất động cũng tốn sức.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung cười tủm tỉm nói với Hàn Sâm: “Đây cũng là phần thưởng của bản cung chủ trao cho ngươi, còn không chịu đi là nhận thêm phần thưởng nặng hơn đó.”

Hàn Sâm không nói hai lời xoay người rời đi, trong lòng âm thầm thề rằng sẽ không bao giờ đến gặp cái tên cung chủ này nữa.

“Đù mé đây mà là ban thưởng sao? Dù gì ta cũng là người có công, đã không ban thưởng thì thôi, còn bắt ta đi cho ngựa ăn, ngựa cái đầu ngươi ấy!” Sau khi Hàn Sâm ra khỏi Trấn Thiên Cung mới dám chửi †hầm trong lòng.

Chỉ bước ra khỏi Trấn Thiên Cung thôi mà quần áo trên người Hàn Sâm đã ướt đẫm. Không biết Cung Chủ Trấn Thiên Cung đã dùng thuật gen gì lại khiến toàn thân hắn chịu áp lực rất lớn, dù vẫn trong phạm vi hắn có thể chịu đựng được nhưng bây giờ đừng nói là bay lên, ngay cả chạy cũng chạy không nổi, chỉ có thể bước từng bước lết về phía trước.

“Sao rồi, cung chủ ban thưởng cho ngươi cái gì?” Thiên Vũ Hạc đón hắn, hỏi.

“Đừng nói nữa. Ta hỏi ngươi, trước kia lúc sư phụ ta ở Trấn Thiên Cung có phải từng đắc tội với cung chủ hay không?” Hàn Sâm nghĩ thầm, chắc chắn là Isa từng đắc tội rất lớn với Cung Chủ Trấn Thiên Cung nên lão già kia mới đối xử với hắn như thế.

“Sao ngươi lại hỏi như vậy? Lúc trước sư phụ ngươi được cung chủ sủng ái nhất đó, còn hận không thể nhận nàng làm đệ tử quan môn, toàn bộ Trấn Thiên Cung không ai không biết việc này.” Thiên Vũ Hạc nói.

“Vậy thì kỳ lạ thật, sự phụ ta đã được sủng ái như vậy, tại sao hắn chẳng những không khen thưởng ta, còn dùng một loại thuật gen kỳ quái để áp chế cơ thể ta, còn phạt ta đi cho ngựa ăn?” Hàn Sâm nhíu mày nói: “Chẳng lẽ hắn chưa toại nguyện vụ nhận đệ tử cho nên trút giận lên đầu ta sao?”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Vũ Hạc vội vàng hỏi.

Hàn Sâm kể lại tất cả mọi chuyện. Sau khi nghe xong, Thiên Vũ Hạc lập tức trợn mắt há miệng, nhìn Hàn Sâm giống như gặp ma.

“Ngươi cũng cảm thấy hắn quá đáng đúng không?” Hàn Sâm vừa nói vừa chửi thầm trong lòng: “Ta chỉ nói mát trong lòng vài câu, có cần phải đối xử với ta như thế không?”

Thiên Vũ Hạc lấy lại tinh thần, sắc mặt kỳ lạ nhìn Hàn Sâm nói: “Ngươi đúng là sướng không biết hưởng, ngươi bị trúng thuật gen “Thiên Tâm Tỏa” - một loại bí pháp của Trấn Thiên Cung chúng ta, là bí thuật trong “Vô Tự Thiên Thư”, cường giả cấp Vương mới có thể sử dụng. Mỗi lần sử dụng, bản thể đều sẽ bị tổn thương, bình thường nếu như không phải người có huyết mạch thân cận thì Vương Giả cũng sẽ không tùy tiện sử dụng. Người biết “Vô Tự Thiên Thư” vốn đã khó tìm lại cần hi sinh chính mình, vậy mà cung chủ sử dụng với ngươi hai lần, e là ngay cả Cô Trúc cũng chưa từng được ân sủng như vậy.”

Hàn Sâm giật mình mở to hai mắt: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, cái tên Thiên Tâm Tỏa trong Trấn Thiên Cung cũng không phải là bí mật gì, mặc dù thuật này khóa chặt cơ thể nhưng chỉ cần ngươi có thể dựa vào sức mạnh của mình để cởi bỏ Thiên Tâm Tỏa thì sẽ

khiến tố chất thân thể và độ thuần khiết của khí †ức tăng lên trên phạm vi lớn, đột phá giới hạn của bản thân. Căn bản quan trọng thế nào chắc cũng không cần ta nói nữa, có thể đột phá bản thân mà không cần thăng cấp, không biết có bao nhiêu người mong còn chẳng được vậy mà ngươi lại được những hai lần, còn đứng đây phàn nàn, thật là muốn đánh ngươi." Thiên Vũ Hạc hâm mộ nói.

Hàn Sâm nghỉ hoặc hỏi: "Vậy còn việc cho ngựa ăn là sao? Cho ngựa ăn cũng là chuyện tốt à?"

"Nếu như ta đoán không lầm, cung chủ bảo ngươi đi cho ngựa ăn chắc là ám chỉ Mộng Cảnh thú, đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, ta cũng không nói rõ ràng được." Thiên Vũ Hạc nghĩ một chút rồi nói.

Lúc hai người nói chuyện, có một đệ tử đi tới, hành lễ với Hàn Sâm rồi nói: "Sư đệ Hàn, cung chủ bảo ta dẫn ngươi đến đảo Mộng Cảnh, ngươi sẽ đến đó làm việc cho Mộng Cảnh thú trong vòng ba tháng, bây giờ đi luôn hay là quay về thu xếp đồ đạc rồi mới đi?"

"Sư huynh, ngày mai ta mới đi có được không?" Hàn Sâm hỏi. "Được, ngày mai ta tới đón ngươi." Vị sư huynh kia khẽ cười nói.

"Vậy cảm ơn sư huynh." Sau khi Hàn Sâm cảm ơn, lại nói với Thiên Vũ Hạc: "Vũ Hạc, ngươi nghĩ cách mang ta về đảo Tiểu Ngọc đi, với trọng lượng hiện tại của ta e là hạc cụt chân không vác nổi mất."

Thiên Vũ Hạc cười nói: "Ngươi đừng sợ, Thiên Tâm Tỏa chỉ áp chế cơ thể của ngươi, chứ không khiến ngươi tăng trọng lượng, không ảnh hưởng đến người khác."

Hàn Sâm bán tín bán nghi, nặng nề bò lên trên lưng Hạc cụt chân, Hạc cụt chân quả nhiên không có cảm giác gì đặc biệt, trực tiếp vỗ cánh bay lên.

Con này đi theo Hàn Sâm ăn không ít huyết nhục dị chủng cấp cao, cơ thể cường tráng lên không ít, khí lực cũng lớn hơn rất nhiều, bay nhanh hơn hẳn lúc trước.

Nhưng mà cũng chỉ nhanh hơn trước một chút mà thôi, cánh bị thương, bay lên không được tự nhiên, không thể bay nhanh được.

Sau khi Hàn Sâm trở lại đảo Tiểu Ngọc, thử sử dụng các loại sức mạnh để phá giải Thiên Tâm Tỏa.

Ngoại trừ thể Thần Linh Siêu Cấp, Hàn Sâm thử hết tất cả các loại sức mạnh nhưng đều vô dụng với Thiên Tâm Tỏa.

Hàn Sâm không biết làm sao, đành thu dọn đồ đạc, sáng sớm hôm sau được vị sư huynh kia dân đến đảo Mộng Cảnh.

Hàn Sâm không hiểu rõ về Mộng Cảnh Thú, chỉ biết duy nhất một điều, Mộng Cảnh Thú là dị chủng cấp Thần Hóa, Cô Trúc bị chiêu Vạn Thế Nhất Mộng của nó nhốt ở đó mười năm.

"Chẳng lẽ lão già đó muốn để Mộng Cảnh Thú cũng cho ta một chiêu Vạn Thế Nhất Mộng hả? Ta không muốn trải nghiệm thứ quỷ quái đó đâu, cuộc đời của ta từ đầu đến cuối đều là hài kịch, căn bản không cần bi kịch gì hết…" Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy kinh hãi.

Ngay cả Cô Trúc cũng cần mười năm mới tỉnh. Cho dù hắn lợi hại hơn Cô Trúc thì cũng cần mấy năm mới có thể thoát ra, đến lúc đó Linh Nhi đã lớn rồi, người làm cha như hắn cũng không nhận ra, chẳng phải rất đau xót hay sao.

"Không được, không được, ta tuyệt đối không thể bị trúng chiêu Vạn

Thế Nhất Mộng, ta phải quay về nói rõ ràng với hắn." Hàn Sâm quay người muốn đi.

Thế nhưng lại nghe thấy một giọng nói có chút yêu dị từ phía sau lưng truyền tới: "Ai có phép ngươi đi?"

Cơ thể Hàn Sâm cứng đờ, từ từ quay người lại nhìn. Cách đó không xa, ở trên mặt hồ có một con dị chủng giống như Độc Giác Thú toàn thân trắng như tuyết đang chậm rãi đi tới.

Đây có lẽ là dị chủng có vẻ ngoài xinh đẹp thánh khiết nhất mà hắn từng nhìn thấy, nhưng khi chạm vào ánh mắt của nó, Hàn Sâm không kiêm chế được, sợ run người, trong lòng cảm thấy rất bất an.

Cặp mắt xinh đẹp màu xanh lam tựa như mộng cảnh mang theo ý cười nhưng không biết vì sao, ánh mắt ấy lại khiến cho Hàn Sâm cảm thấy sợ hãi trong lòng.

"Khụ khụ, Mộng Cảnh đại nhân, ta phụng mệnh của cung chủ đến hỏi xem ngươi có cần gì không. Nếu cần gì, ta sẽ quay về báo cáo cho cung chủ ngay, lập tức mang thứ ngươi cần đến." Hàn Sâm vội vàng nói, hắn cảm thấy phải mau rời khỏi nơi này.

"À, thì ra là thế, ta thật sự có cần vài thứ, ngươi qua đây đi." Mộng Cảnh Thú ưu nhã bước lên bãi cỏ, cười như không cười nhìn Hàn Sâm nói.

Hết chương 2018.

Chương 2019. Tìm bảo thạch

"Mộng Cảnh đại nhân, ngươi cần gì thế?" Hàn Sâm cảm giác Mộng Cảnh Thú đang cười rất xấu xa.

Mộng Cảnh Thú không nói hai lời, trong mắt có ánh sáng lóe lên, Hàn Sâm chỉ cảm thấy có một nguồn sức mạnh đâm vào hắn, cơ thể vốn dĩ đang nặng nề như núi, không tự chủ bay lên.

Bịch! Hàn Sâm bay về phía mặt hồ, trực tiếp rơi xuống nước.

Nếu bình thường thì rơi xuống hồ nước cũng chẳng có gì to tát. Nhưng bây giờ cơ thể của hắn nặng nề như núi, đừng nói là rơi xuống hồ nước, cho dù muốn ngoi đầu lên mặt nước cũng rất khó khăn.

Mộng Cảnh Thú đi đến trước mặt Hàn Sâm, cười mỉm nói: "Đừng giả bộ nữa, ta biết ngươi có năng lực sinh tồn trong nước, trong đáy hồ có một loại

bảo thạch, chính là đồ ăn của ta. Ngươi đi tìm cho ta, mỗi ngày ta sẽ ăn mười viên, thiếu môt viên ngươi sẽ bị phạt nặng.”

“Đúng rồi, quên nói với ngươi, ta thích sạch sẽ, thậm chí còn mắc bệnh sạch sẽ. Cho nên ngươi tuyệt đối không được làm bẩn hồ nước, nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.” Mộng Cảnh Thú bổ sung thêm một câu.

Hàn Sâm nghe thấy vậy bèn trực tiếp buông tha giấy dụa, cơ thể lập tức chìm xuống dưới.

Hô hấp trong nước không làm khó được hắn. Vừa nãy, Hàn Sâm định giả vờ đáng thương nhưng đáng tiếc không hề có tác dụng đối với Mộng Cảnh Thú.

Nước của hồ Mộng Cảnh rất trong, liếc mắt một cái là có thể biết dưới nước có gì, Hàn Sâm ước chừng nước sâu mười mấy mét.

Điểm kỳ lạ duy nhất là Hàn Sâm không nhìn thấy bất kỳ một sinh vật nào, ngay cả cây rong cũng không có.

Nước hồ sạch sẽ giống như một viên bảo thạch, không nhiễm một hạt bụi, sạch đến mức đáng sợ.

Cả người chìm xuống dưới hồ, hai chân chạm vào cát dưới đáy hồ, hạt cát dưới chân thuận theo dòng nước bay lên giống như sương mù dâng lên.

“Hôm nay là ngày đầu tiên, coi như là cảnh cáo, nếu từ nay về sau cát làm ô nhiễm hồ thì ngươi chờ ngủ một giấc ngàn năm đi.” Giọng nói của Mộng Cảnh Thú vang lên bên tai của Hàn Sâm.

“Ngươi không cho ta đứng trên cát thì sao ta tìm bảo thạch cho ngươi được?” Hàn Sâm vội vàng kêu lên.

“Đó là chuyện của ngươi, ta chỉ đặt quy định thôi.” Mộng Cảnh Thú nói.

Hàn Sâm biết tranh luận cũng không có tác dụng gì, đành phải rời hai chân khỏi đáy hồ, cơ thể nằm ngang trong hồ nước, muốn hạt cát không theo cơ thể hắn bay lên.

Nhưng mà cát ở đáy hồ cực kỳ nhẹ, dòng nước chỉ hơi rung động, cát sẽ như sương mù nổi lên khiến một vùng nước hồ bị đục ngầu.

Hàn Sâm chỉ có thể cố gắng không để những bộ phận khác tiếp xúc gần với đáy hồ như thế mới miễn cưỡng không để hạt cát bay lên.

Lúc bình thường, duy trì tư thế này không phải là vấn đề, nhưng bây giờ Hàn Sâm bị Thiên Tâm Tỏa áp chế cơ thể, bị chèn ép nặng nề, còn phải duy trì tư thế này, chỉ trong chốc lát cảm giác cơ thể như sắp sụp đổ, cơ bắp toàn thân đều đau nhức.

Hàn Sâm đang sử dụng sức mạnh để chống đỡ cơ thể, nếu không đã sớm ngã xuống dưới đáy hồ.

Nhưng mà duy trì trạng thái này cũng vô dụng, ánh mắt Hàn Sâm quét nhìn đáy hồ, cát trắng dưới đáy hồ vô cùng bằng phẳng, ngay cả một bẩn cũng khó tìm, chứ đừng nói đến bảo thạch.

Hàn Sâm tìm một lúc lâu, không thấy viên bảo thạch nào.

Nhớ tới lời Mộng Cảnh Thú nói, đoán chắc là bảo thạch ở trong cát, hắn nhất định phải móc bảo thạch ra khỏi cát mới được.

Nhưng mà chỗ nào dưới cát có bảo thạch thì hắn hoàn toàn không biết, sử dụng Động Huyền Khí Tràng quan sát cát dưới đáy sông, cũng không phát hiện viên bảo thạch nào.

“Dù sao hôm nay cũng không tính là phạm vi.” Hàn Sâm trực tiếp dùng †ay đào cát ra, sau khi lật một mảng đất cát lớn, đúng là tìm thấy một viên thủy tinh, giống như một viên kim cương thuần khiết lấp lánh.

“Mộng Cảnh đại nhân, có phải ngươi muốn tìm cái này không?” Hàn Sâm giơ viên bảo thạch lên nói.

“Đúng vậy, mỗi ngày ta muốn ăn mười viên, thiếu một viên thì ngươi bị phạt. Đúng rồi, có phải vừa rồi ngươi có ý định đào cát khiến hồ bị ô nhiễm không? Phạt ngươi làm thêm một tháng.” Giọng nói của Mộng Cảnh Thú không biết truyền đến từ đâu.

Hàn Sâm cảm thấy phiền muộn, nhưng mà người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, hiện tại cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Cát trong hồ quả thật là có bảo thạch, muốn tìm bảo thạch đồng thời không để những hạt cát nổi lên, không phải là một chuyện dễ dàng.

Nhưng mà chuyện này không làm khó được Hàn Sâm, Hàn Sâm đã học được từ Nguyệt Luân Vương và Nguyệt Chi Hiệp Đao thuật Chí Thuần Chí Nhu, hắn có thể dùng sức mạnh đánh vào trong nước mà không khiến mặt nước nổi sóng, muốn hạt cát bất động cũng không phải khó khăn gì.

Hàn Sâm ngưng tụ thuật Chí Thuần Chí Nhu, cẩn thận lật cát dưới đáy hồ, tìm kiếm bảo thạch.

Cơ thể bị Thiên Tâm Tỏa trấn áp, lại còn phải duy trì tư thế đầu dưới chân trên, sử dụng thuật Chí Thuần Chí Nhu để tìm bảo thạch dưới cát, Hàn Sâm phải duy trì trong vòng mười mấy tiếng, cuối cùng mới tìm đủ mười viên bảo thạch.

Chờ Hàn Sâm bò từ trong hồ ra, nằm trên mặt đất, chẳng muốn động đậy nữa.

“Ngươi làm tốt hơn so với tưởng tượng của ta đó, xem ra sau này ta

phải ăn nhiều hơn một chút, chắc không có vấn đề gì đâu ha.” Mộng Cảnh Thú nhàn nhã nằm dưới gốc cây đại thụ bên cạnh hồ, nhìn Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

Ngay cả sức lực xin tha Hàn Sâm cũng không có, nằm trên đám cỏ ven hồ thở hồng hộc, toàn thân đau nhức không chịu được, cơ thể mềm nhũn như người không xương.

Số kiếp culi bi thảm của Hàn Sâm bắt đầu từ hôm nay. Sau này mỗi ngày phần lớn thời gian của hắn đều ở dưới đáy hồ tìm bảo thạch, thời gian còn lại cũng chỉ có thể dùng để nghỉ ngơi, ngay cả thời gian tu luyện cũng không có.

Hàn Sâm không biết Cung Chủ Trấn Thiên Cung bắt hắn đến đây là có ý đồ gì nhưng với quan hệ của Cung Chủ Trấn Thiên Cung và Isa, chắc sẽ không hại hắn đâu.

Huống chi Cung Chủ Trấn Thiên Cung còn hao tổn sức lực cho hắn Thiên Tâm Tỏa hai lần, muốn hại hắn cũng không cần phải phiền toái như vậy.

Mỗi ngày Hàn Sâm chăm chỉ tìm bảo thạch, Mộng Cảnh Thú vẫn ngứa mắt hắn như cũ. Nếu như ngủ quá nhiều, dậy muộn, sẽ bị Mộng Cảnh Thú đá xuống hồ.

Mà con Mộng Cảnh Thú biến thái này còn nói bảo thạch tươi ăn mới ngon, cho dù Hàn Sâm muốn vớt nhiều thêm mấy viên bảo thạch để ngày mai dùng cũng không được.

“Ngươi chờ đó cho ta, chờ ta thăng cấp Thần Hóa vượt qua ngươi, ta cũng sẽ bắt ngươi xuống hồ đi tìm bảo thạch, đến lúc đó ta sẽ trói bốn cái móng của ngươi lên, để ngươi dùng lưỡi tìm.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

“Suy nghĩ này của ngươi cũng được đấy. Từ ngày mai, ngươi dùng lưỡi †ìm bảo thạch đi. Nhưng lưỡi của ngươi mà dám động vào bảo thạch,

†a sẽ cắt luôn cái lưỡi đấy.” Giọng nói lạnh lùng của Mộng Cảnh Thú vang lên ngay cạnh Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức rùng mình một cái, trong lòng cảm thấy tuyệt vọng: “Ôi đệt, nó còn biết thuật Đọc Tâm à?”

Hết chương 2019.

Chương 2020. Luyện hóa dị huyết

Đời sống culi bi thảm dùng đầu lưỡi để tìm bảo thạch khiến Hàn Sâm gần như phát điên, Mộng Cảnh Thú biết thuật Đọc Tâm quả thật khiến cho Hàn Sâm rất kiêng kị.

Hàn Sâm nghĩ rất nhiều cách, thử xem có thể che thuật Đọc Tâm của Mộng Cảnh Thú hay không nhưng mà hình như không có hiệu quả gì.

Sau khi Hàn Sâm trải qua mấy lần thử nghiệm phải liều mạng chịu phạt, phát hiện thuật Đọc Tâm cũng không phải thật sự có thể nhìn thấy rõ ràng suy nghĩ trong đầu hắn, chỉ có thể nhìn ra hắn đang suy nghĩ thế nào, cũng chỉ biết đại khái trong lòng hắn đang suy nghĩ về việc gì.

Như vậy Hàn Sâm mới yên tâm hơn một chút, nếu như Mộng Cảnh Thú có thể thật sự nhìn thấy suy nghĩ trong đầu hắn vậy thì có rất nhiều bí mật sẽ bị bại lộ.

Nhưng vì mấy lần thử nghiệm, Hàn Sâm cũng phải chịu trừng phạt, từ thời gian ba tháng khổ sai tăng thành một năm lẻ một tháng.

Trải qua hơn nửa tháng vất vả, cuối cùng Hàn Sâm cũng có một vị khách tới thăm.

Lúc nhìn thấy Vân Tố Y, Hàn Sâm cảm thấy mình như đã ngồi tù mấy chục năm, vất vả lắm mới có người tới thăm tù, suýt rớt nước mắt.

“Hàn Sâm, ngươi sao thế?” Vân Tố Y nghi hoặc nhìn Hàn Sâm.

“Không sao cả, mắt ta dính bụi ấy mà” Hàn Sâm tuân theo bản sắc anh hùng đàn ông đổ máu chứ không đổ lệ, cố làm ra vẻ tiêu sái đáp.

Đối với hành động này, dân gian còn có một cách gọi khác, đó là chết vì sĩ diện.

“Đúng rồi, ngươi tìm ta có chuyện gì không?” Hàn Sâm cũng chỉ hơi kích động chút thôi, sau khi khôi phục bình thường, nhìn Vân Tố Y hỏi.

Vân Tố Y cởi hộp ngọc buộc bên hông xuống, mở ra sau đó đưa cho Hàn Sâm: “Lúc trước ta nhờ ngươi dạy đao pháp, thắng được đao khí cấp Vương - Huyết Vũ Đao từ tay đám Angia cho nên ngươi cũng có một nửa công lao, một nửa cây đao này là của ngươi, ta mang đến cho ngươi xem một chút.”

“Đao là do ngươi thắng được thì chính là của ngươi, hơn nữa ta cũng có Quỷ Nha đao rồi, thêm một thanh đao cũng chẳng để làm gì” Hàn Sâm nói

vậy nhưng vẫn lấy Huyết Vũ đao ra xem.

“Ta cũng chỉ nói vậy thôi, một nửa đao là của ngươi, nhưng mà quyền sử dụng là của ta.” Vân Tố Y mỉm cười nói.

“Đao khá tốt.” Hàn Sâm vuốt ve thân Huyết Vũ đao: “Đây quả thật là một thanh đao tốt, không kém gì so với Quỷ Nha đao nhưng đặc tính của cây đao này không thích hợp với Nha đao của ta nhưng sử dụng đao pháp Thiên Chi Hạ cũng không tệ.”

Ngón tay Hàn Sâm đang vuốt trên thân đao đột nhiên bị bỏng, giơ tay lên, hơi kinh ngạc nhìn thân đao của Huyết Vũ đao.

Vị trí khiến hắn bị bỏng là một vết máu trên Huyết Vũ đao, trên thân Vũ đao trắng thuần có một vết máu nhỏ giống vẩy mực, trông rất dễ thấy.

Vân Tố Y giải thích: “Huyết Vũ đao được chế tạo từ một chiếc lông vũ Thần Hóa của Thủy Tổ Vũ tộc. Nhưng lúc đao chưa thành hình, có một con dị chủng Thần Hóa đến cướp đoạt cây đao này, cuối cùng bị chém thương nặng. Huyết Vũ đao bị dính máu của con dị chủng Thần Hóa kia, cuối cùng bởi vì tài liệu của Huyết Vũ đao và máu của dị chủng có bài xích khiến cho Huyết Vũ đao không thể trở thành vũ khí Thần Hóa, chỉ đành rơi xuống cấp Vương.”

“Chẳng lẽ Thủy Tổ Vũ tộc không có cách nào để xóa đi máu của dị chủng lưu lại phía trên sao?” Hàn Sâm duỗi ngón tay ra, lần nữa vuốt ve vết máu trên đao.

“Nếu như có thể xóa đi thì cũng sẽ không giữ lại đến bây giờ, càng không thể nào mang ra tặng người khác.” Vân Tố Y nói.

Hàn Sâm gật đầu, ngón tay của hắn lại đặt lên vết máu, quả nhiên từ vết máu truyền đến cảm giác nóng rực mà máu kết tinh trong cơ thể hắn giống như bị cảm giác nóng rực này ảnh hưởng, máu trong ngón †ay bắt đầu hòa tan.

Hàn Sâm chợt nảy ra suy nghĩ, đè xuống vết máu vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, lập tức cảm giác được huyết khí thuận theo ngón tay

ngấm vào trong cơ thể hắn.

Ngón tay của Hàn Sâm tiếp xúc với huyết khí giống như là lửa gặp xăng, hầu như muốn bốc cháy ngay lập tức.

“Chuyện này là sao?” Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, một tia huyết khí có thể khiến cơ thể hắn sôi trào như thế, nếu như có thể hấp thụ toàn bộ máu trên thanh đao, còn sợ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không tăng được cấp Bá Tước sao?

“Hàn Sâm, ngươi sao vậy?” Vân Tố Y thấy Hàn Sâm ngẩn người, lo lắng hỏi một câu.

Hàn Sâm có chút do dự, trong lúc nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Phụ nữ đều là những người tâm tư tinh tế, nhìn thấy biểu cảm của Hàn Sâm, Vân Tố Y dịu dàng nói: “Nếu ngươi có chuyện gì cần giúp đỡ thì có thể nói với ta, chỉ cần ta có thể làm được thì nhất định sẽ giúp ngươi giải quyết.”

Hàn Sâm do dự rồi nói: “Tố Y, có thể cho ta mượn thanh đao này một thời gian không?”

“Ta còn tưởng là chuyện gì chứ, một nửa cây đao này là của ngươi, ngươi muốn dùng thì cầm đi.” Vân Tố Y không thèm để ý nói.

Hàn Sâm mừng thầm trong lòng, suy nghĩ một chút bèn cởi Quỷ Nha đao xuống đưa cho Vân Tố Y: “Ta đã cầm Huyết Vũ đao của ngươi, vậy ngươi cứ tạm giữ Quỷ Nha đao của ta trước đi.”

Vân Tố Y đỏ mặt, hình như trong lòng đang suy nghĩ gì đó nhưng vẫn đưa tay nhận Quỷ Nha đao.

Nàng hơi mất tự nhiên nói: “Vậy được rồi, ta cứ nhận thanh đao này về dùng trước.”

Khó khăn lắm mới có cơ hội nói chuyện với người khác, Hàn Sâm còn muốn trò chuyện một lúc nữa nhưng Mộng Cảnh Thú lại nhắc nhở không đúng lúc rằng nếu nhiệm vụ thu thập mười viên bảo thạch của hôm nay không hoàn thành thì lập tức tặng hắn một đời bi kịch luôn.

Hàn Sâm không thể không tiễn Vân Tố Y về rồi quay lại, tiếp tục xuống hồ tìm bảo thạch.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Sâm không học được gì khác nhưng đã luyện được tuyệt kỹ "Thiệt Kiếm Thuật", không biết uy lực lớn bao nhiêu nhưng vận dụng vô cùng khéo léo lực lượng Chí Thuần Chí Nhu, nếu không thì cũng không thể dùng lưỡi đào cát được.

Vất vả lắm mới tìm được mười viên bảo thạch, sau khi giao cho Mộng Cảnh Thú, mặc dù cơ thể đã rất mệt mỏi nhưng hắn cũng không nghỉ ngơi ngay.

Lấy Huyết Vũ đao từ trong hộp ngọc ra, đặt trên đầu gối, ngón tay đặt trên vết máu bắt đầu vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, Hàn Sâm lập tức cảm giác được huyết khí từ vết máu thẩm thấu ra bên ngoài.

Nhưng mà tốc độ thẩm thấu rất chậm, Hàn Sâm vận chuyển một lúc lâu cũng chỉ hấp thu được một chút huyết khí mà thôi.

Do dự một lúc, Hàn Sâm ép ra một giọt máu nhỏ lên vết máu trên thanh đao, giọt máu kia từ từ thấm vào bên trong vết máu, không lâu sau đã hòa thành một thể với vết máu, cuối cùng không nhìn thấy vết tích của giọt máu nữa.

Lúc này, Hàn Sâm vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh lần nữa, lập tức cảm thấy một tia huyết khí vọt ra từ trong vết máu, xông vào trong cơ thể của Hàn Sâm, máu toàn thân lập tức sôi trào.

Hàn Sâm cảm thấy cơ thể của mình sắp bị huyết dịch sôi trào thiêu rụi, cứ như vậy suốt bảy tiếng mới hoàn toàn luyện hóa huyết khí.

"Quá kinh khủng, chỉ một ít huyết khí mà mạnh như vậy, e rằng chẳng dùng đến bao nhiêu huyết khí, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có thể thăng cấp Bá Tước rồi." Trong lòng Hàn Sâm vui mừng.

Từ đó về sau, mỗi ngày trước khi Hàn Sâm làm việc đều dùng một giọt máu của mình thẩm thấu vào vết máu, chờ sau khi xong việc sẽ hấp thu lại tinh

huyết, năng lượng từ huyết dịch của dị chủng tinh huyết mang về mà cũng đủ để Hàn Sâm luyện hóa trong mấy tiếng.

Hết chương 2020.

Chương 2021. Mộng Cảnh

Thói quen là một điều rất đáng sợ, sau khi Hàn Sâm đến đảo Mộng Cảnh ba tháng đã dần quen với việc cơ thể bị hai đạo Thiên Tâm Tỏa trấn áp.

Ngoài tốc độ chậm hơn lúc trước rất nhiều ra thì về cơ bản đã có thể sinh hoạt bình thường giống như lúc trước.

Hiệu suất đào bảo thạch cũng cao hơn rất nhiều, trên cơ bản có thể đào được mười viên bảo thạch trong vòng hai đến ba tiếng đồng hồ.

Điều làm Hàn Sâm vui nhất chính là vào mấy ngày trước Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của hắn cuối cùng cũng đã thăng cấp Bá Tước, nhưng vết máu trên Huyết Vũ đao cũng đã nhạt đi rất nhiều.

Hàn Sâm định là sẽ tiếp tục hấp thu máu dị chủng trên đó, dù sao thì máu đó cũng không có tác dụng gì tốt cho Huyết Vũ đao mà chỉ có hại, nói không chừng sau khi hấp thu hết máu dị chủng đi thì Huyết Vũ đao lại có thể Thần Hóa, có lẽ Vân Tố Y cũng sẽ không vì điều này mà trách hắn.

Mộng Cảnh Thú không muốn nhìn thấy Hàn Sâm rảnh rỗi, nhu cầu về bảo thạch cũng cũng dần tăng lên nên làm cho Hàn Sâm không thể không làm việc hơn mười tiếng mỗi ngày ở dưới nước.

Do quá buồn chán nên Hàn Sâm đổi cách luyện lười, mặc dù không thực sự là tuyệt kỹ nhưng dùng đầu lưỡi ngưng tụ kiếm khí lại vô cùng nhẹ nhàng, ám sát một người cũng không có vấn đề gì.

Nhưng tới bây giờ Hàn Sâm cũng chưa thể đột phá nổi một đạo Thiên Tâm Tỏa, cũng không biết là hắn luyện sai hay là có vấn đề gì khác.

Vì vấn đề này mà Hàn Sâm cũng từng thỉnh giáo Thiên Vũ Hạc tới thăm hắn, nhưng vốn không dễ gì nhìn thấy Thiên Tâm Tỏa, Thiên Vũ Hạc cũng chưa từng trải qua nên cũng không rõ phải làm như thế nào để đột phá Thiên Tâm Tỏa.

Thiên Vũ Hạc còn đặc biệt đi tra tài liệu, nghe ngóng một số tin tức nói cho Hàn Sâm, lúc trước có một đệ tử tộc Thiên Nhãn bị hạ Thiên Tâm Tỏa, mất ba năm mới mở được mà trên người hắn chỉ có một đạo Thiên Tâm Tỏa thôi.

Trên người Hàn Sâm có tất cả hai đạo, rốt cuộc bao giờ mới có thể mở được thì Thiên Vũ Hạc cũng không rõ.

Thời gian trôi đi, Hàn Sâm cũng ngày càng quen với Thiên Tâm Tỏa ở trên người, ảnh hưởng của Thiên Tâm Tỏa với hắn cũng ngày càng nhỏ nhưng mãi cũng không mở ra được.

Thoắt cái đã qua nửa năm, Hàn Sâm rất nhớ người nhà của mình, nhớ Kỷ Yên Nhiên và Linh Nhi, còn có Tiểu Hoa bị Lão Miêu đưa đi nữa.

“Hàn Sâm bên kia thế nào rồi?” Trong Trấn Thiên Cung, cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn Mộng Cảnh Thú tao nhã hỏi.

“Cũng không tệ lắm, ảnh hưởng của Thiên Tâm Tỏa đối với hắn đã rất nhỏ rồi.” Mộng Cảnh Thú thuận miệng đáp.

A”

“Có thể nghe thấy ba chữ “cũng không tệ” từ miệng ngươi chắc cũng

coi là khen ngợi nhỉ?” Cung chủ Trấn Thiên Cung cười hỏi.

Mộng Cảnh Thú bĩu môi không trả lời vấn đề này, cân nhắc một chút rồi nói: “Ngươi có chắc muốn để Hàn Sâm đi không gian dị chủng Cổ Thần mà không phải Cô Trúc không?”

Cung chủ Trấn Thiên Cung trầm ngâm nói: “Ngươi cũng không phải là không biết tình huống của Cô Trúc, hơn nữa hắn đã thăng cấp Hầu Tước, có đi không gian dị chủng Cổ Thần cũng không còn tác dụng gì lớn nữa, đệ tử

bình thường đi thì lại quá nguy hiểm, mười người đi thì tám chín người khó có thể sống sót quay về."

Ngừng một chút, cung chủ Trấn Thiên Cung lại nói: "Ta đã hứa với Isa phải để cho Hàn Sâm thăng cấp Hầu Tước, nếu như Cô Trúc không cần thiết phải đi thì để hắn đi là thích hợp nhất.

Mộng Cảnh Thú gật đầu: "Bây giờ hắn cũng đã ổn định rồi, giữ hắn ở lại đảo Mộng Cảnh cũng khó mà tiến bộ được, cứ để hắn rời đi thôi."

"Vốn dự định là một năm mà giờ mới qua được nửa năm, nửa năm còn lại cũng không thể lãng phí đúng không?" Cung chủ Trấn Thiên Cung cười híp mắt nói.

"Ngươi có biết chuyện hắn giữ Huyết Vũ đao không?" Mộng Cảnh Thú hỏi.

Cung chủ Trấn Thiên Cung khẽ gật đầu, có chút nghi hoặc nhìn Mộng Cảnh Thú, không biết vì sao mà nó lại nhắc đến chuyện này.

"Hắn đang hấp thu máu dị chủng trên mặt Huyết Vũ đao, hơn nữa hiệu quả cũng khá tốt, có lẽ thêm nửa năm nữa thì hắn sẽ hoàn toàn hấp †hu hết máu dị chủng trên Huyết Vũ đao." Mộng Cảnh Thú nói.

"Còn có chuyện như vậy?" Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng không khỏi kinh ngạc.

"Trước đây Vũ tộc dùng nhiều biết bao nhiêu là cách cũng không thể lấy máu dị chủng ra, bây giờ lại bị Hàn Sâm hấp thu ra rồi, nếu như mà để bọn họ biết thì e là sẽ tức hộc máu mất thôi." Mộng Cảnh Thú cười †ủm tỉm nói.

"Nếu thật sự có thể hấp thu hết sạch máu dị chủng ra thì Huyết Vũ đao còn có cơ hội trở thành vũ khí Thần Hóa, nhưng cần phải luyện hóa lại mới được. Chuyện này phải thu xếp thật kỹ, có thể thêm một vũ khí Thần Hóa cho Trấn Thiên Cung cũng coi như là một công lao ta đã làm với tư cách là Cung Chủ." Cung chủ Trấn Thiên Cung cười nói.

"Bao giờ vị kia quay lại?" Mộng Cảnh Thú hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Từ sau khi đi tinh vực Đại Tịch Diệt thì chẳng có tin tức gì cả” Cung chủ Trấn Thiên Cung có phần khổ não đáp.

Mộng Cảnh Thú hờ hững nói: “Viện trưởng lão không thể để trống ghế mãi được, nếu đã chắc chắn hắn không thể quay về thì nên sớm tính toán mới phải, nếu không những trưởng lão tranh giành cấu xé lẫn nhau thì trước sau gì cũng sẽ là một mối họa của Trấn Thiên Cung ta.”

Cung chủ Trấn Thiên Cung nghĩ một lúc rồi nói: “Chuyện này không cần vội, tên kia không dễ chết như vậy đâu, có lẽ là bị vướng chuyện gì rồi, kiểu gì cũng sẽ quay về thôi.”

“Hy vọng là như vậy.” Mộng Cảnh Thú nói rồi đứng dậy đi ra ngoài Trấn Thiên Cung.

“#ãl F##njlll, ímf#“8Z#Wïã, ®#bJ/LZ, #fìLfb8El#ffm ‡‡zlh|#JL2f#foW‡i£. “X3 >+XIKZ 3W Xi *ƒ* — ÑÚo

“Còn nửa năm nữa, nếu ngươi rảnh rỗi thì hãy dạy hắn chút bản lĩnh để

hắn nắm chắc giữ được tính mạng trong không gian Cổ Thần.” Cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn bóng lưng Mộng Cảnh Thú rồi nói.

“Hắn cũng đâu phải đệ tử Trấn Thiên Cung, dựa vào đâu mà bảo ta dạy?” Sau khi Mộng Cảnh Thú nói xong thì thân hình cũng đã mất hút.

Hàn Sâm hoàn thành xong nhiệm vụ đào bảo thạch của hôm nay rồi đặt tất cả những viên bảo thạch sạch sẽ lên chiếc lá bên cạnh Mộng Cảnh Thú, đang chuẩn bị trở về tiếp tục hấp thu máu dị chủng trên Huyết Vũ đao thì lại chợt nghe thấy Mộng Cảnh Thú nói một câu: “Kể †ừ ngày mai trở đi ngươi không cần phải đi đào bảo thạch nữa.”

Hàn Sâm vui mừng trong lòng: “Mộng Cảnh đại nhân chịu thả ta đi rồi à”

“Thả ngươi đi… tất nhiên… không thể nào…” Mộng Cảnh Thú nhìn Hàn Sâm cười híp mắt, ánh sáng giống như mộng ảo trong mắt ngày càng đậm.

Hàn Sâm muốn nói gì đó nhưng bỗng nhiên hai mắt dại ra, thoáng chốc ngây ra ở đó.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt thay đổi, tới một thành phố giống như phế tích, ngay lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, tức giận nói: “Mộng Cảnh, không phải là ngươi nói chỉ cần ta hoàn thành công việc thì sẽ không đưa ta vào mộng cảnh sao?”

Ai

“Ta chỉ hứa không đưa ngươi vào mộng cảnh bi kịch thôi.” Giọng nói của Mộng Cảnh Thú vang lên giữa hư không.

“Đây là mộng cảnh gì?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

“Ác mộng, hưởng thụ cho tốt vào.” Mộng Cảnh Thú lạnh nhạt nói một câu.

$?ãX£j8ÌElf†^, M1Z8#4W#ljR3Z—ñ3#9#rh PáL , {43K 7 —PEE R2 *ư,, —%>3*#jtHÀ4LW9/S3‡§zZ rhịlÈ 7 H3K, 31 7ÊP#X/Z7ñ, U#J #n3R11EW}® 7 3j3Ko

Hàn Sâm còn muốn hỏi thêm gì đó nhưng chợt nghe thấy từng tiếng thú gầm chấn động truyền tới từ khắp nơi trong thành phố giống như phế tích, từng đám dị chủng bò ra từ bốn phía, sau khi phát hiện ra Hàn Sâm bèn lập tức xông tới như hùm như beo.

Hàn Sâm đứng trên phế tích giống như núi rác rưởi, đám dị chủng hình thù quái dị lại hung hãn xông tới từ khắp phía, đâu đâu cũng có.

“Đù mé, chỉ là một giấc mơ thôi, chẳng phải ta chết rồi sẽ tỉnh lại sao?” Hàn Sâm nghĩ trong lòng.

“Nếu như ngươi chết ở trong mộng, mặc dù thể xác của ngươi không xảy ra vấn đề gì nhưng tinh thần của ngươi cũng sẽ chết theo, nói đơn giản là ngươi sẽ trở thành người thực vật.” Giọng nói hờ hững của Mộng Cảnh Thú một lần nữa vang lên từ hư không.

Hết chương 2021.

Chương 2022. Ý chí kiên định

Bên trong kho hàng của nhà trẻ, cơ thể Lữ Tiểu Mỹ xếp thành một tư thế quái đản, cả người mướt mồ hôi, làn da cũng ửng đỏ lên một cách khác

thường.

“Ta không ổn rồi…” Người Lữ Tiểu Mỹ tê liệt ngã quy xuống đất, thở hổn hển nói.

Bây giờ nàng chỉ cảm thấy xương cốt trên người rã rời hết cả, cơ bắp vô cùng đau nhức, cử động một cái là cả người giống như bị kim châm.

Từ sau khi nàng ký đống hiệp ước bất bình đẳng kia thì bắt đầu một cuộc sống bi thảm, không thể không làm theo những căn dặn của Bảo Nhi.

Bảo Nhi nói với nàng rằng đây là một thuật gen rất lợi hại, mỗi lần đều giám sát nàng luyện tập, nhưng sao mà nàng cảm thấy giống như trò đùa dai hành hạ người khác, luyện thật sự rất đau khổ.

“Ngươi không luyện tập cũng được, những giấy nợ này…” Bảo Nhi ngồi trên kệ gỗ, bàn tay nhỏ trắng nõn mũm mĩm nắm một chồng giấy nợ dày cộm.

Lữ Tiểu Mỹ nhìn thấy mấy tờ giấy nợ kia chỉ có thể cắn răng chịu đựng tiếp tục luyện tập theo thuật gen hành hạ người mà Bảo Nhi dạy.

Qua một thời gian dài tích lũy, giấy nợ của Lữ Tiểu Mỹ càng lúc càng nhiều, giờ nàng có bán mấy đời nhà mình cũng không trả hết được.

Bây giờ Lữ Tiểu Mỹ chỉ hận bản thân đã không chịu nổi cám dỗ của Bảo Nhi, mỗi lần đều bị quần áo đẹp, mỹ phẩm… hấp dẫn, khó mà khống chế ký rất nhiều hiệp ước bất bình đẳng.

Tất nhiên đây cũng là nguyên nhân lợn chết chết không sợ nước sôi, dù sao cũng không trả hết, không bằng nợ thêm chút nữa.

“Được rồi, hôm nay đến đây đi, ngày mai tiếp tục.” Bảo Nhi kiểm tra thời gian, nhảy xuống khỏi kệ gỗ rồi đi thẳng ra khỏi kho hàng.

“Tiểu quỷ đáng ghét.” Cả người Lữ Tiểu Mỹ như bùn gục trên mặt đất, đến cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Còn có Hàn Sâm cũng bi thảm như Lữ Tiểu Mỹ, ở trong mộng cảnh không ngừng chiến đấu cùng với dị chủng, căn bản không có khả năng dừng lại, dị chủng như thủy triều không ngừng xông về phía hắn làm hắn không còn chỗ nào để tránh, chỉ có thể không ngừng giết giết giết.

Bởi vì ở trong mộng cảnh chỉ mệt mỏi về mặt tinh thần chứ cơ thể thì không, cho nên hắn có thể chiến đấu liên tục mà không cần nghỉ ngơi, hiển nhiên là Mộng Cảnh Thú cũng không cho hắn cơ hội để nghỉ.

Càng thảm hơn nữa là cho dù ở trong Mộng Cảnh thì Thiên Tâm Tỏa vẫn có tác dụng làm cho Hàn Sâm rất buồn bực.

Hàn Sâm không biết là rốt cuộc mình đã chiến đấu bao lâu, đến mức chính hắn cũng chết lặng cả rồi.

Các loại dị chủng trong mộng cảnh rất nhiều, Hàn Sâm nhìn thấy nhiều dị chủng mà mình đã từng gặp, chẳng hạn loại dị chủng như Huyền Ngọc Tinh và càng nhiều dị chủng mà trước đây hắn chưa từng gặp.

Các loại dị chủng đều có các năng lực khác nhau, cảm giác mà bọn chúng đem tới cho Hàn Sâm vô cùng chân thực, hoàn toàn không nhìn ra đây là ở trong mộng cảnh, Hàn Sâm đã dốc hết sức lực chém giết với dị chủng, không biết bao nhiêu lần quanh quẩn giữa sự sống và cái chất.

Vẻ mặt Mộng Cảnh Thú ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm, nó nói với Hàn Sâm rằng sau khi chết ở trong mộng cảnh sẽ trở thành người thực vật cũng không tính là nói dối, nếu như nó muốn thì Hàn Sâm thật sự sẽ chết về mặt tinh thần.

Nhưng Mộng Cảnh Thú cũng không có ý định giết chết Hàn Sâm, nói như thế chỉ là để cho Hàn Sâm dốc hết sức lực chiến đấu, xem rốt cuộc hắn có thể kiên trì được bao lâu.

Nhưng biểu hiện của Hàn Sâm vượt xa sự mong đợi của nó, vốn Hàn Sâm chỉ cần kiên trì không chết trong vòng một tháng thì đã xem như đạt được yêu cầu của Mộng Cảnh Thú rồi.

Bây giờ Hàn Sâm đã chém giết trong mộng cảnh gần bốn tháng mà vẫn kiên trì không chết đi.

Ngay cả Mộng Cảnh Thú cũng lộ vẻ xúc động trước biểu hiện này. Hắn có thể giết chết dị chủng cũng không có gì kỳ lạ bởi vì dị chủng trong mộng cảnh vốn được Mộng Cảnh Thú thiết lập trên tiêu chuẩn tương đương với thực lực của Hàn Sâm, cho dù có một số dị chủng cao cấp cũng bị Mộng Cảnh Thú thiết lập thành trình độ sức mạnh giống như Hàn Sâm.

Làm như thế một mặt là để tôi luyện cho Hàn Sâm, mặt khác cũng để Hàn Sâm làm quen với các loại dị chủng khác nhau và nâng cao hiểu biết của hắn về dị chủng.

Nhưng trong loại chiến đấu cường độ cao này, Hàn Sâm vẫn giữ được không phạm sai lầm, tinh thần lực vẫn luôn ở trạng thái tập trung cao độ, thật khó có thể tưởng tượng được ý chí mạnh mẽ như vậy lại xuất hiện trên người một Bá Tước.

“Rốt cuộc là tên này đã trải qua những gì, sao ý chí lại có thể sánh được với Cô Trúc đã trải qua bi kịch vạn thế, chẳng lẽ hắn cũng có chấp niệm không gì có thể phá vỡ nổi ở trong lòng giống như Cô Trúc sao?” Ánh mắt Mộng Cảnh Thú thoáng qua vẻ phức tạp.

Tinh thần lực của Hàn Sâm ngày càng yếu nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tử chiến, Mộng Cảnh Thú hiểu rất rõ điều này đáng sợ như thế nào, thà rằng linh hồn bị tan biến cũng quyết không khuất phục bỏ cuộc không phải bất kỳ sinh vật nào cũng có thể có được loại ý chí kiên định này.

Trong mắt Mộng Cảnh Thú, ý chí của Hàn Sâm chói mắt giống như bảo thạch vậy.

Mộng Cảnh Thú khẽ thở dài, ánh sáng kỳ dị trong mắt biến đổi thất thường giải trừ đi Mộng Cảnh trên người Hàn Sâm.

Để Hàn Sâm chết ở trong mộng cảnh là điều không thể, nếu như cứ tiếp tục như vậy nữa thì linh hồn của Hàn Sâm sẽ hoàn toàn mất đi, đó là đã chết thật sự chứ cũng không phải đơn giản là chết trong Mộng Cảnh nữa.

Phich!

Cả người Hàn Sâm ngã nhào xuống đất, trong đầu cứ ong ong, đầu óc như sắp nổ tung, đây chính là kết quả của việc tinh thần lực của hắn bị tiêu hao nghiêm trọng.

Mộng Cảnh Thú gọi người đến đưa Hàn Sâm trở về đảo Tiểu Ngọc, Hàn Sâm nghỉ ngơi mất mấy ngày mới dần dần ổn định trở lại.

Đợi sau khi mà Hàn Sâm hoàn toàn hồi phục, hắn phát hiện ra ý thức của bản thân rõ ràng hơn nhiều so với trước kia, hơn nữa dường như năng lực cảm giác cũng càng nhạy bén hơn.

Nhưng đây cũng không phải là điều khiến Hàn Sâm vui nhất, điều mà hắn vui nhất chính là cuối cùng cũng đã được tự do rồi.

Mặc dù biết Mộng Cảnh Thú đang rèn luyện cho hắn nhưng Hàn Sâm vẫn thích cảm giác tự do này hơn.

Thừa dịp lúc ngủ ban đêm, hắn để Phao Phao biến thành hình dáng của hắn ngủ trên giường còn hắn thì lén trở về Liên Minh, ôm lấy Linh Nhi hôn lên khuôn mặt nhỏ bé của nàng một cái, lại còn ôm Kỷ Yên Nhiên một cái, Hàn Sâm cảm thấy không còn điều gì hạnh phúc hơn.

Không có ai tới quấy rầy Hàn Sâm nữa, hơn một tháng sau Hàn Sâm sống rất thoải mái và cũng sắp quên mất trên người còn có hai đạo Thiên Tâm Tỏa.

Nhưng tiếc rằng ngày vui ngắn chẳng tày gang, gần hai tháng sau khi hắn trở về từ đảo Mộng Cảnh, Thiên Vũ Hạc đến đảo Tiểu Ngọc, hơn nữa còn mang đến cho hắn một tin tức.

“Không gian dị chủng Cổ Thần? Đó là nơi nào?” Hàn Sâm nghỉ hoặc nhìn Thiên Vũ Hạc rồi hỏi, không biết vì sao cung chủ Trấn Thiên Cung lại để cho hắn đi tới đó.

Thiên Vũ Hạc nói với vẻ mặt phức tạp: “Không gian dị chủng Cổ Thần là không gian dị chủng giáp với tinh vực Đại Tịch Diệt, cũng không phải là

của riêng một mình Trấn Thiên Cung chúng ta nhưng mỗi lần không gian dị chủng Cổ Thần mở ra thì Trấn Thiên Cung chúng ta đều có một suất, không ngờ cung chủ lại đưa suất này cho ngươi.”

“Có lợi ích gì sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Tất nhiên là có rồi, hơn nữa lợi ích còn rất lớn. Nhưng đồng thời cũng rất nguy hiểm, cho dù là Bá Tước đỉnh cấp hay thậm chí là Hầu Tước vào không gian Cổ Thần cũng không chắc có thể sống sót đi ra” Thiên Vũ Hạc nói.

“Lợi ích gì?” Hàn Sâm tự động lọc ra phần nguy hiểm, không phải là hắn không sợ nguy hiểm mà là nếu như cung chủ Trấn Thiên Cung đã quyết định để hắn đi Không gian Cổ Thần rồi thì cho dù hắn sợ nguy hiểm cũng không có tác dụng.

“Dị chủng trong không gian Cổ Thần rất đặc biệt cũng rất nguy hiểm, tình huống cụ thể ta cũng không rõ, dù sao thì ta cũng chưa vào không gian Cổ Thần bao giờ. Nhưng lúc trước ta nghe sư phụ nói ở đó không chỉ phải cẩn thận những dị chủng kia còn phải cẩn thận những tộc khác vào không gian Cổ Thần…” Thiên Vũ Hạc nói đại khái một lượt tình hình mà hắn biết.

Hết chương 2022.

Chương 2023. Không gian Cổ Thần

Tâm trạng Hàn Sâm lúc này rất tệ, hắn tiến vào Không gian Cổ Thần đã lâu nhưng cho đến giờ chỉ mới đi được hai ba mươi dặm, cả người toàn là mồ hôi.

Dưới sự hộ tống của Thập Tịch trưởng lão Vân Trường Không, Hàn Sâm đến Không gian Cổ Thần. Sau khi truyền tống vào trong, Hàn Sâm phát hiện cơ thể mình bị một cỗ sức mạnh kỳ dị trói buộc, cảm giác trói buộc đó vừa giống lại có chút khác biệt với Thiên Tâm Tỏa nhưng hiệu quả thì

tương tự, dù sao cũng khiến cho hành động của Hàn Sâm trở nên hơi khó khăn.

Bây giờ rốt cuộc Hàn Sâm cũng biết tại sao cung chủ Trấn Thiên Cung lại để hắn chịu đựng Thiên Tâm Tỏa rồi, chính là để hắn thích ứng với cảm giác bị trói buộc này trước, rõ ràng là đã sớm có dự tính để hắn đến không gian Cổ Thần.

Đáng tiếc là Thiên Tâm Tỏa trên người hắn vẫn chưa mở ra, nếu không sự trói buộc của Không gian Cổ Thần cũng không làm hắn cảm thấy quá khó chịu.

Không gian Cổ Thần không nguy hiểm như trong tưởng tượng của Hàn Sâm, ngoài việc đá ở khắp nơi ra, Hàn Sâm đã đi rất lâu rồi nhưng vẫn không nhìn thấy một con dị chủng nào.

Trên đường tới đây, Vân Trường Không nói với Hàn Sâm rằng công việc duy nhất của hắn trong Không gian Cổ Thần là săn giết dị chủng, dị chủng ở đây rất đặc biệt, gen dị chủng của chúng cũng có tác dụng rất kỳ diệu, lấy được càng nhiều gen dị chủng càng tốt.

Nhưng bây giờ đến cả một con dị chủng hắn cũng không tìm được, cho dù Hàn Sâm có muốn săn giết cũng không có cơ hội.

Đột nhiên Hàn Sâm nhìn thấy trên núi đá nhỏ trước mặt hình như có thứ gì đó đang động đậy, nhìn kỹ thì thấy đó là một sinh vật, sau đó lại nhìn kỹ hơn thì chợt nhíu mày.

“Hàn Sâm!” Sinh vật kia cũng nhìn thấy Hàn Sâm, kinh ngạc kêu lên và chạy về phía Hàn Sâm bên này.

“Sao ở đâu cũng thấy mặt ngươi vậy?” Hàn Sâm có hơi bất lực nhìn người phụ nữ trước mặt, không ngờ lại chính là Hải Nhi của Đại Đạo Thiên.

Nhưng bây giờ Hải Nhi đã là cấp Bá Tước, khí tức của nàng mạnh hơn rất nhiều so với lần trước hắn gặp nàng ở Phật tộc.

“Lời này ta nên hỏi ngươi mới phải chứ, không phải ngươi bị Nhiên Đăng Thủy Tổ đánh thành một con kiến rồi sao? Sao lại hồi phục rồi?” Hải Nhi đầy tò mò đánh giá Hàn Sâm từ trên xuống dưới.

“Một thủ đoạn tầm thường có thể làm gì được ta?” Hàn Sâm bĩu môi nói, hắn không có tâm trạng khách sáo với Hải Nhi.

Hải Nhi cười: “Nếu như chúng ta đã có duyên như vậy, không bằng hợp tác săn giết dị chủng Cổ Thần, thế nào?”

“Không cần, con người ta quen một mình rồi, số phận an bài là thiên sát cô tinh, ai đi theo ta thì người đó sẽ xui xẻo.” Hàn Sâm không muốn chọc vào thứ rắc rối như Hải Nhi.

Hải Nhi cười híp mắt nói: “Vậy thật là trùng hợp, trước đây ta xem bói, thầy bói phán rằng ta chuyên khắc thiên sát cô tinh, có thể nói chúng †a là một cặp trời sinh, đồng đội được vận mệnh an bài.”

“Ngươi đi theo ta cũng được, dù sao dị chủng ta săn giết được sẽ không chia cho ngươi.” Hàn Sâm nhún vai nói.

“Sợ là ngươi còn chưa biết, còn có một vị Phật tử của Phật tộc tới không gian Cổ Thần, nếu như hắn tìm được ngươi thì kết quả sẽ thế nào?” Hải Nhi không hề tức giận vừa đi bên cạnh Hàn Sâm vừa nói.

“Ngay cả Nhiên Đăng Thủy Tổ ta còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ một đệ tử nhỏ bé của Phật tộc sao? Hơn nữa cho dù ta có sợ, chẳng lẽ hợp tác với ngươi thì ta không cần sợ nữa sao?” Hàn Sâm nói.

“Đệ tử của Phật tộc đến đây đều là cấp Hầu tước, tuy không mạnh như Phật tử Thất Linh nhưng cũng là nhân vật đứng đầu. Mà đây không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là lần này Phật Tộc đã bắt tay với Ma tộc, Ma tộc vẫn luôn bất hòa với Trấn Thiên Cung mà lần này người được Ma tộc cử đến là Sa Long. Giờ chắc ngươi đã biết tình cảnh của mình nguy hiểm như thế nào rồi phải không? “Hải Nhi nói.

“Sa Long là ai?” Hàn Sâm tiếp tục tiến về phía trước, thờ ơ hỏi.

“Thế mà ngươi không biết Sa Long hả?” Hải Nhi ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm, hỏi.

“Ta có cần thiết phải biết hắn không?” Hàn Sâm bĩu môi đáp.

Hải Nhi thấy hình Hàn Sâm đúng là không biết thật, suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Vậy ngươi là đệ tử của Nữ hoàng Đao Phong, dù ngươi không biết Sa Long thì chắc cũng từng nghe nói về Cô Trúc của Trấn Thiên Cung rồi chứ nhỉ?”

“Từng nghe nói.” Hàn Sâm thuận miệng đáp.

“Nghe nói là đúng rồi, địa vị của Sa Long ở Ma tộc tương đương với địa vị của Cô Trúc ở Trấn Thiên Cung, cũng thường được người ta so sánh với nhau. Theo như ta biết, Sa Long đã thăng cấp Hầu Tước rồi, nếu ngươi đụng phải hắn thì không cần nghĩ cũng biết kết quả thế nào.” Hải Nhi nói.

“Cũng có người so sánh ta với Cô Trúc với nhau đấy, nếu tính như vậy chắc ta chẳng cần sợ Sa Long gì nữa đâu ha?” Hàn Sâm cười đáp.

“Xì, ngươi đang nổ cái gì vậy, ta cũng không phải không biết nội tình của ngươi, một Phật tử Thất Linh là đã giết ngươi không còn đường trốn rồi, Sa Long còn mạnh hơn nhiều so với Phật tử Thất Linh đấy.” Hải Nhi khinh thường nói.

Hàn Sâm cười mà không giải thích, bởi vì trong Trấn Thiên Cung tương đối khép kín, tin tức trong cung rất khó truyền ra ngoài, rất ít người bên ngoài Trấn Thiên Cung biết về trận chiến của hắn với Cô Trúc.

“Cho dù ta sợ Sa Long thì đưa thêm ngươi đi có ích lợi gì? Ngươi đừng nói với ta là ngươi đánh thắng được Sa Long nhé.” Hàn Sâm thuận miệng nói.

“Tất nhiên là ta không thể đánh thắng Sa Long nhưng ta biết rằng có một nơi bí mật trong không gian Cổ Thần, ta có thể đưa ngươi đến đó để săn giết dị chủng, xác suất chúng ta đụng phải Sa Long rất nhỏ. Thế nào, có muốn hợp tác không, dị chủng bị giết chia đôi, đến lúc đó †a cũng sẽ góp sức để săn giết dị chủng Cổ Thần” Hải Nhi nói.

“Nghe có vẻ không tệ, thử nói trước xem đó là nơi thế nào?” Hàn Sâm đi lâu như vậy cũng không hề gặp phải dị chủng, cảm giác cứ đi tiếp như thế này cũng không phải là cách.

“Nơi đó rất bí mật, trước kia khi tiền bối Đại Đạo Thiên của bọn ta đến đây có cơ duyên tình cờ phát hiện, không có ta dẫn đường thì không ai có thể tìm ra được.” Hải Nhi đắc ý nói.

“Nếu thật sự tốt như ngươi nói thì ta có thể cân nhắc hợp tác với ngươi.” Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi nói.

“Quyết định như vậy nhé, giờ chúng ta đi thôi.” Hải Nhi nói rồi tiến về phía trước. Từng hợp tác ở Cực Lạc Tịnh Thổ, coi như nàng có chút hiểu về Hàn Sâm, biết Hàn Sâm cũng tính là người khá đáng tin, sẽ không vì được lợi mà giết người.

Tất nhiên Hải Nhi cũng có cách để bảo vệ chính mình, trái lại cũng không sợ Hàn Sâm sẽ trở mặt.

Hàn Sâm đi theo Hải Nhi, ở đây có vô số tảng đá lớn nhỏ, ngoài đá ra thì chẳng còn gì khác, sự sống còn thiếu thốn hơn cả sa mạc Gobi.

Bởi vì cơ thể bị sức mạnh của không gian Cổ Thần trói buộc, Hàn Sâm đi theo Hải Nhi mấy chục dặm thì cả hai người đều đổ mồ hôi đầm đìa, giống như vừa được vớt ra từ suối nước nóng.

Au”

“Đến rồi, chính là ở đây.” Hải Nhi liên tục cầm bản đồ đối chiếu, cuối cùng dừng lại trước một khe núi.

Hàn Sâm nhìn khe núi gấp khúc, e rằng tối đa cũng chỉ có thể cho một người nghiêng mình chen vào, khe núi như vậy trong không gian Cổ Thần nhiều không đếm xuể.

Hải Nhi xung phong chen vào trước, Hàn Sâm đành phải theo sau nàng chen vào khe núi. Hai người men theo khe núi quanh co đi mất mấy cây số, không gian trước mặt bỗng bắt đầu trống trải.

Vậy mà bên trong núi lại có một hang động rất lớn, Hàn Sâm nhìn thấy một bức tượng thần tạc bằng đá ngồi dựa vào vách núi, ước chừng phải cao ít nhất trên trăm trượng, Hàn Sâm và Hải Nhi nhỏ bé không khác gì hai con kiến khi đứng trước tượng thần.

Hết chương 2023.

Chương 2024. Nhện Mặt Qủy

Hàn Sâm cũng không nhìn ra đó rốt cuộc là thần minh của chủng tộc nào, thân người đầu dê, đằng sau còn có một đôi cánh, nhìn qua còn tưởng là lão tổ tông của Miên Dương thành tinh.

Cũng may tên Miên Dương kia không ở đây, nếu không hắn sẽ phải cúi xuống gọi ông nội rồi.

“Sao nơi này lại có tượng đá nhỉ, dị chủng cũng biết xây mấy thứ này sao?” Hàn Sâm nghi hoặc hỏi.

Trước khi hắn tới đây, ngoại trừ Thiên Vũ Hạc có nói với hắn một vài

vấn đề liên quan đến không gian Cổ Thần ra thì không ai nói thêm gì, đáng tiếc Thiên Vũ Hạc chưa từng tới không gian Cổ Thần, hắn cũng không biết nơi này có dị chủng gì.

Hải Nhi nói: “Đây không phải là tượng đá mà là sào huyệt của dị chủng Cổ Thần.”

“Sào huyệt?” Hàn Sâm hoang mang, lại dò xét tượng đá như thần minh kia.

“Đúng vậy, nếu không sao lại gọi là dị chủng Cổ Thần? Cũng vì những sào huyệt dị chủng đó đều là tượng đá thần minh cổ đại, ngươi đến không gian Cổ Thần mà lại không biết những thứ này à, Nữ Hoàng Đao Phong không nói cho ngươi sao?” Hải Nhi nghi ngờ nhìn Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm nhún vai, sao mà hắn biết được Cung Chủ Trấn Thiên Cung có ý gì khi để hắn tới chỗ quỷ quái này, lại không nói cho hắn tình hình trong không gian Cổ Thần, thật không biết bọn họ rốt cuộc có ý gì.

Hải Nhi đang định nói tiếp gì đó, đột nhiên nghe thấy từng tiếng leng keng đang vang lên trong hang động lớn, vội vàng ngậm miệng lại rồi núp vào trong khe núi.

Hàn Sâm cũng nhìn sang hướng âm thanh truyền tới, mặc dù trong động bị vọng tiếng nhưng bằng năng lực của Hàn Sâm vẫn nghe ra được thanh âm kia được truyền ra từ vị trí lỗ mũi của tượng thần minh.

Không bao lâu sau đã thấy từ trong lỗ mũi của bức tượng thần minh chui ra một con nhện lớn dài chừng hơn ba mét.

Toàn thân con nhện kia giống như được đúc ra từ kim loại đen, trên lưng có hoa văn huyết hồng, nhìn qua còn tưởng là mặt nạ trong Xuyên kịch.

“Đó là dị chủng cấp Bá Tước - Nhện Mặt Quỷ Cổ Thần, ngươi đừng ra †ay vội, Nhện Mặt Quỷ đều xuất hiện theo đàn, chắc chắn bên trong tượng thần minh còn có rất nhiều, nói không chừng còn có cả Nhện Mặt Quỷ cấp Hầu Tước tồn tại, chúng ta phải thương lượng kế hoạch chiến đấu trước đã, tránh bị Nhện Mặt Quỷ bao vây.” Hải Nhi nói.

Thần sắc của Hàn Sâm khi nhìn Nhện Mặt Quỷ có chút phức tạp, bởi vì loại Nhện Mặt Quỷ này chính là một trong số dị chủng mà Hàn Sâm đã giết chết trong mộng cảnh, hơn nữa còn là dị chủng mà hắn giết khá nhiều cho nên hắn hiểu rất rõ về tập tính và năng lực của Nhện Mặt Quỷ.

“Thì ra dụng ý tôi luyện của mộng cảnh là ở chỗ này, trực tiếp nói với ta không được sao, có cần thiết phải dọa ta thế không?” Trong lòng Hàn Sâm thầm lẩm bẩm một câu.

Nhưng Hàn Sâm cũng biết, cho dù cung chủ Trấn Thiên Cung có bày tất cả tư liệu về không gian dị chủng Cổ Thần ra trước mặt hắn, sợ rằng đa phần cũng chỉ vội vàng nhìn qua một lần, rất khó mà cẩn thận nghiên cứu được.

Nhưng mộng cảnh lại có thể làm cho sự hiểu biết của Hàn Sâm về mấy loại dị chủng này sâu sắc đến mức khó mà quên được, hiệu quả thực sự không thể so sánh được.

Hàn Sâm vừa nảy ra suy nghĩ, Chú Ngữ đã hóa thành súng bắn tỉa xuất hiện trong tay hắn, Hàn Sâm ghé vào trong khe núi, dựng súng bắn tỉa lên, nhắm ngay vào con Nhện Mặt Quỷ đang bò ra từ trong mũi của bức tượng thần minh.

"Ngươi muốn làm gì? Chẳng lẽ ngươi chuẩn bị giết chết Nhện Mặt Quỷ †ừ khoảng cách xa như vậy sao? Trong cấp Bá Tước, thực lực của

Nhện Mặt Quỷ cũng không phải yếu đâu." Hải Nhi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

Hải Nhi không hề nghi ngờ việc Hàn Sâm có năng lực giết chết Nhện Mặt Quỷ. Nhưng nơi này cách vị trí của Nhện Mặt Quỷ ít nhất cũng phải hai ba ngàn mét, sau khi trải qua sự tiêu hao từ khoảng cách xa như thế, sức mạnh của cấp Bá Tước còn sót lại sao có thể giết chết Nhện Mặt Quỷ?

Đoàng!

Chỉ nghe một tiếng súng vang, một viên đạn trong nháy mắt xẹt qua

không gian, bắn lên vị trí mắt trái của hoa văn mặt quỷ trên lưng Nhện Mặt Quỷ, đó là bộ phận yếu ớt nhất của Nhện Mặt Quỷ, Hàn Sâm từng giết vô số con Nhện Mặt Quỷ trong mộng cảnh nên hắn đã quá rõ rồi.

Trong lòng Hải Nhi hơi kinh hãi, có thể ở giết chết Nhện Mặt Quỷ ở khoảng cách này chỉ bằng một viên đạn, trình độ ngưng tụ sức mạnh của Hàn Sâm đã vượt xa Bá Tước bình thường.

Sau khi viên đạn được bắn ra, lập tức nhìn thấy từ trong lỗ mũi và lỗ tai của pho tượng thần minh chui ra rất nhiều Nhện Mặt Quỷ, số lượng hết sức kinh khủng.

Nhưng phạm vi thị lực và cảm giác của bọn nó có hạn nên vẫn chưa †ìm thấy tung tích của Hàn Sâm.

Đoàng!

Lại một tiếng súng vang lên, Hàn Sâm lần nữa bắn xuyên qua sau lưng một con Nhện Mặt Quỷ, vị trí nổ tung vẫn là mắt trái.

Chỉ nghe tiếng súng không ngừng vang lên, từng con Nhện Mặt Quỷ bị Hàn Sâm bắn rớt từ trên pho tượng thần minh xuống nhưng trí thông minh của bọn nó không được cao, chỉ bằng bản năng hành động của Nhện Mặt Quỷ thì căn bản không thể tìm thấy tung tích của Hàn Sâm.

Mắt thấy Hàn Sâm một viên đạn một con Nhện Mặt Quỷ, chỉ trong nháy mắt đã giết được mấy chục con, Hải Nhi giật mình mà nhìn Hàn Sâm, hồi lâu vẫn chưa thể lấy được lại tinh thần.

Lúc này Hải Nhi chỉ cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, hình như cây súng bắn tỉa trong tay Hàn Sâm là võ trang gen, tâm bắn đương nhiên không chỉ có thế, nếu Hàn Sâm muốn dùng súng bắn tỉa ám sát nàng mà thần không biết quỷ không hay, Hải Nhi cũng chưa chắc có thể phát hiện ra.

Mặc dù nàng tin rằng bản thân có thể ở ngăn cản đạn từ súng bắn tỉa trong tình huống có chuẩn bị nhưng mà nàng không thể luôn ở trong trạng thái cảnh giác 24/24 được, loại năng lực giống như Hàn Sâm thực sự rất đáng sợ.

Đây vẫn chỉ là cấp Bá Tước thôi, nếu như về sau Hàn Sâm thăng lên cấp Vương hay Thần Hóa thậm chí có khả năng cách trực tiếp dùng một viên đạn giải quyết hết đối thủ cách mình cả hành tinh, đến lúc đó chỉ sợ kẻ địch của Hàn Sâm chết như thế nào cũng không biết.

Nhện Mặt Quỷ bò tới bò lui không đầu không đuôi khắp tượng thần, thỉnh thoảng phun ra tơ nhện nhưng bọn nó căn bản không tìm thấy vị trí của Hàn Sâm, tơ nhện phun bốn phía lại hoàn toàn không có tác dụng gì với Hàn Sâm, chỉ có thể giống như bia ngắm bị Hàn Sâm xử lý từng con.

Giết trên trăm con Nhện Mặt Quỷ cấp Bá Tước, Hàn Sâm cuối cùng cũng nghe thấy âm thanh nhắc nhở thu hoạch được thú hồn Nhện Mặt Quỷ.

Hàn Sâm lại tiếp tục giết thêm mấy con, đột nhiên nghe thấy một tiếng gào rít quái dị vang lên từ bên trong tượng thần minh, một con Nhện Mặt Quỷ lớn gấp đôi Nhện Mặt Quỷ bình thường từ từ chui ra ngoài.

“Là Nhện Mặt Quỷ cấp Hầu Tước.” Hải Nhi kêu lên.

Hàn Sâm không nói gì, ngừng công kích chờ đợi trong chốc lát, chờ con Nhện Mặt Quỷ to lớn kia để lộ lưng ra ngoài, trực tiếp bóp cò súng.

Đoàng!

Một viên đạn trúng ngay lên lưng Nhện Mặt Quỷ, bắn thủng mắt trái của hoa văn mặt quỷ trên lưng nó, con Nhện Mặt Quỷ cấp Hầu Tước lập tức rơi xuống phía dưới.

Hải Nhi giật mình nhìn Hàn Sâm, Nhện Mặt Quỷ cấp Hầu Tước còn mất mạng bằng một viên đạn, khiến nàng hoàn toàn không nhìn rõ thực lực của Hàn Sâm.

“Mới trôi qua chưa được bao lâu mà sao thực lực của hắn đã đến mức này rồi sao?” Hải Nhi ngẫm lại lúc Hàn Sâm ở Cực Lạc Tịnh Thổ với Hàn Sâm hiện tại tựa như hai người khác nhau vậy, thực lực khác biệt quá lớn.

Hải Nhi vốn cho rằng tốc độ tiến hóa của mình đã rất nhanh nhưng rõ ràng Hàn Sâm còn nhanh hơn cả nàng.

Hết chương 2024.

Chương 2025. Nguồn gốc Cổ Thần

Tổng cộng có 187 con Nhện Mặt Quỷ cấp Bá Tước và hai con cấp Hầu Tước đều bị Hàn Sâm bắn chết bằng một phát súng, không con nào còn sống sót, cùng một con Nhện Mặt Quỷ cũng không cần bắn phát thứ hai.

Ngoại trừ thực lực của Hàn Sâm thật sự kinh khủng ra, việc rèn luyện †rong mộng cảnh cũng là nguyên nhân chính, nếu không Hàn Sâm sẽ không biết

điểm yếu của Nhện Mặt Quỷ, cũng không thể bắn chết Nhện Mặt Quỷ cấp Hầu Tước chỉ bằng một phát súng.

Đáng tiếc sau khi giết nhiều Nhện Mặt Quỷ như vậy cũng chỉ thu được một thú hồn cấp Bá Tước, khiến Hàn Sâm có chút thất vọng.

Xác nhận không còn con Nhện Mặt Quỷ nào bò ra khỏi tượng thần nữa, Hàn Sâm và Hải Nhi chui ra khỏi khe núi, bắt đầu dùng dao mổ xác những con Nhện Mặt Quỷ đó ra.

Quả nhiên dị chủng bên trong không gian Cổ Thần có chút khác biệt so với dị chủng bên ngoài, gen dị chủng bên trong cơ thể Nhện Mặt Quỷ lại là một hạt ngọc nhỏ như ngọc trai.

Sau khi tách tất cả những hạt nhỏ ra, Hải Nhi có chút do dự. Nàng không tốn một chút sức nào, nếu chia theo tỉ lệ 5-5 trước đây thì có vẻ hơi bất hợp lý.

Hàn Sâm tiện tay chia những hạt ngọc nhỏ thành hai phần bằng nhau, bỏ một phần trong đó vào túi của mình rồi leo về phía tượng thần.

Thấy vậy, Hải Nhi cũng không chần chừ nữa, gom hết những hạt ngọc nhỏ còn lại vào.

Nếu không có Hải Nhi dẫn đường, Hàn Sâm cũng không thể tìm được nơi bí mật như vậy. Có rất nhiều khe núi thế này, cho dù có đi ngang qua đó vô số lần, Hàn Sâm cũng không thể leo xa như vậy để vào đến đây.

Vì vậy, Hàn Sâm cảm thấy rất công bằng khi chia một nửa cho Hải Nhị, dù ở thời đại nào tin tức cũng đều rất đáng giá.

Nhưng lợi ích ở đây vẫn chưa hết, vẫn còn có thứ đồ tốt đang chờ đợi họ trong sào huyệt của dị chủng Cổ Thần.

Hải Nhi thu các hạt ngọc lại, vội vàng đi theo Hàn Sâm leo lên vai bức tượng đá.

“Chúng ta nên vào từ chỗ nào?” Hàn Sâm quan sát đầu tượng thần, hỏi.

Theo sự hiểu biết của hắn về Nhện Mặt Quỷ, những con Nhện Mặt Quỷ đó có lẽ được sinh ra từ một thứ kỳ quái, chỉ cần thứ đó không bị phá hủy thì vẫn sẽ có Nhện Mặt Quỷ được sinh ra.

“Bình thường thì lối đi từ miệng hẳn là nơi cách Nguồn gốc Cổ Thần gần nhất, nhưng có lẽ bên trong thông với nhau, đi từ chỗ khác vẫn có thể đến được Nguồn gốc Cổ Thần” Hải Nhi giải thích.

“Nguồn gốc Cổ Thần là gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Ngươi không biết Nguồn gốc Cổ Thần sao?” Hải Nhi hơi ngạc nhiên, nhưng nàng cũng biết Hàn Sâm không cần phải lừa mình nên tiếp tục giải thích: “Nguồn gốc Cổ Thần là nơi sinh ra dị chủng Cổ Thần, và đó là thứ tốt nhất trong không gian Cổ Thần. Chỉ cần lấy được Nguồn gốc Cổ Thần, sau này có thể không ngừng sản sinh ra vô số dị chủng Cổ Thần, thứ này quan trọng đối với một thể lực lớn thế nào không cần ta phải nói nữa chứ?”

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn đã chui vào trong miệng của tượng đá Cổ Thần.

Hải Nhi cũng leo vào theo, không gian bên trong thật sự rất lớn, con đường đá rộng vài mét nhưng có hơi thấp một chút, họ chỉ có thể cúi người đi vào trong.

“Ngươi chẳng biết gì hết vậy còn đến không gian Cổ Thần làm gì?” Hải Nhi vừa đi vừa tò mò hỏi.

Hàn Sâm không trả lời. Tuy hắn không biết của Nguồn gốc Cổ Thần nhưng trong mộng cảnh hắn đã nhìn thấy thứ đó rồi.

Những điều nên nói với hắn, Mộng Cảnh Thú đều đã cho hắn nhìn thấy †rong mộng cảnh.

Mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều so với tưởng tượng của Hàn Sâm. Có lẽ vì Nhện Mặt Quỷ đều bị giết hết rồi, họ cũng không gặp phải những con Nhện Mặt Quỷ khác trong tượng thần nữa.

Sau hai ba giờ đi trên thông đạo thông với các nơi bên trong tượng Thần, cuối cùng họ cũng tìm được Nguồn gốc Cổ Thần.

Đó là một phiến đá to bằng lòng bàn tay, màu trắng xám không đồng đều, trên mặt phiến đá lóe lên ánh sáng màu đỏ, chính là đường vân của một con Nhện Mặt Quỷ.

Hải Nhi lấy phiến đá ra khỏi hốc đá, sau đó thấy hình con Nhện Mặt Quỷ trên phiến đá chợt tối sầm xuống, không còn phát ra loại huyết quang kỳ lạ đó nữa.

"Thứ này chỉ có một cái, nếu ngươi cần thì ta có thể đưa cho ngươi trước." Hải Nhi giao Nguồn gốc Cổ Thần của Nhện Mặt Quỷ cho Hàn Sâm.

"Cái tiếp theo là của ta." Hàn Sâm không nhận Nguồn gốc Cổ Thần. Trong mộng cảnh hắn từng trải qua, Nhện Mặt Quỷ là loài tương đối yếu. Những dị chủng khác đều có Nguồn gốc Cổ Thần, mà đa số chúng đều mạnh hơn rất nhiều so với Nhện Mặt Quỷ.

Dứt lời, Hàn Sâm bèn xoay người đi về phía lối ra của tượng đá.

Bây giờ cơ thể của bọn họ đang bị khống chế, không thể bước nhanh được, bay lượn lại càng khó khăn hơn, chỉ có thể leo xuống dọc theo tượng đá, sau đó tiếp tục đi vào bên trong theo lối đi của hang đá cạnh tượng đá.

"Nguồn gốc Cổ Thần này giao cho ta, ngươi không sợ bên trong không còn tượng Cổ Thần thứ hai sao?" Hải Nhi cất Nguồn gốc Cổ Thần vào, cười tít mắt đi phía sau Hàn Sâm.

"Không sao cả, chỉ là thù lao mua thông tin trên đường đi thôi." Hàn Sâm thuận miệng nói.

"Ta thực sự ngày càng thích ngươi rồi đấy. Nếu như sau này tộc Rebet không cần ngươi nữa, ngươi có thể đến Đại Đạo Thiên để nhờ vả ta, theo bổn tiểu thư ta ăn sung mặc sướng, đảm bảo không để ngươi phải chịu thiệt." Hải Nhi nói.

"Đến lúc đó tính sau." Hàn Sâm thuận miệng nói, không hứng thú lắm với chuyện này.

Hắn cũng có nghe đến danh tiếng của Đại Đạo Thiên, đó là một nhóm đạo tặc nhưng bọn chúng có phong cách hơn đám đạo tặc bình thường một chút, chúng không có hứng thú đi cướp các sinh vật bình thường, muốn cướp thì phải cướp thật lớn.

Chúng đã cướp của không ít thượng tộc nên đã gây thù chuốc oán với rất nhiều thế lực trong đại vũ trụ gen.

Nhưng vì thực lực của Đại Đạo Thiên rất hùng mạnh, còn có một số nguyên nhân khác nên mãi vẫn không có ai làm gi được chúng.

Hàn Sâm không có hứng thú đi làm cường đạo nên cho dù Hải Nhi thật lòng mời gọi, hắn cũng sẽ không đi Đại Đạo Thiên, chưa kể Hải Nhi là một người phụ nữ có dã tâm, không ai biết được nàng ta có chủ đích gì.

Chỉ có một lối đi phía sau bức tượng đá, Hàn Sâm và Hải Nhi đã đi bộ bảy tám dặm nhưng không tìm thấy ngã rẽ nào.

Nhưng phía trước loáng thoáng có tiếng nước ào ào vọng tới, hình như có một thác nước rất lớn.

Hai người nhìn nhau, bước chân càng chậm lại. Đi được thêm hai ba dặm nữa thì thấy phía trước rộng rãi hẳn, từ xa nhìn thấy một thác nước tựa như dải ngân hà từ trên trời buông xuống, dội vào chỗ sâu nhất của sơn động, phát ra tiếng nước ầm ï.

Mà ngay phía sau con thác có một bức tượng toàn thân phát ra ánh bạc lấp lánh, dòng thác rõ ràng chảy ra từ rốn của tượng Thần.

Thân dưới của tượng Thần trông giống như một con tuấn mã nhưng phần trên lại là thân người, phía sau thân người còn có một đôi cánh, thoạt nhìn cực kỳ quái dị dữ tợn.

“Tiền bối của ngươi có từng nhắc tới loại dị chủng nào sẽ được sinh ra từ bức tượng thần này không? Hàn Sâm nhìn Hải Nhi hỏi.

Hải Nhi lắc đầu nói: “Ta không biết. Lúc mới đến đây, hắn đã bị thương rất nặng, ngay cả bức tượng đá Cổ Thần phía trước cũng không động đến, càng

không thể đến được đây. Ta cũng giống như ngươi, không biết gì về nơi này cả.”

Khi hai người đang cúi đầu nói chuyện với nhau, họ nhìn thấy một con quái vật màu bạc nhảy ra từ trong hồ nước hình thành dưới lực tác động của thác nước, leo ngược dòng thác và nhanh chóng chui vào rốn của tượng thần màu bạc.

Hết chương 2025.

Chương 2026. Bọ Cánh Bạc

Toàn thân dị chủng màu bạc giống như được đúc thành từ bạc, hình dạng trông hơi giống sâu ba lá nhưng lại dài hơn một mét.

Sau khi nhìn thấy nó, Hàn Sâm không khỏi nhíu mày, vì trong mộng cảnh hắn chưa từng thấy loại dị chủng này bao giờ.

“Lẽ nào đây là loại dị chủng mà ngay cả Mộng Cảnh Thú cũng không biết sao?” Hàn Sâm suy tư trong lòng, không hành động ngay.

Vì Hàn Sâm biết rõ về Nhện Mặt Quỷ nên mới giết chúng quả quyết như vậy chứ hắn cũng không muốn mạo hiểm với loại dị chủng mà mình hoàn toàn không biết gì.

“Ngươi có biết đó là loài dị chủng nào không?” Hàn Sâm nhìn Hải Nhi. Hải Nhi lắc đầu, rõ ràng là nàng cũng không biết.

“Ngươi bắn một phát xuống nước đi, biết đâu dưới nước còn có dị chủng màu bạc.” Hải Nhi nói.

Hàn Sâm lắc đầu, hắn sẽ không tùy tiện nổ súng khi không hiểu rõ tình hình.

Chỉ số IQ của Nhện Mặt Quỷ không cao, không phán đoán được quỹ đạo của viên đạn không có nghĩa là các loài dị chủng khác cũng không đoán

được, tùy tiện ra tay sẽ khiến bản thân rơi vào nguy hiểm.

Hiện tại, bọn họ bị sức mạnh của không gian Cổ Thần khống chế, tuy không ảnh hưởng nhiều đến sức mạnh của bản thân nhưng tốc độ lại bị hạn chế rất nghiêm trọng, tốc độ phản ứng với nguy hiểm chậm đi rất nhiều nên không thể tùy tiện mạo hiểm.

Suy tư một chút, ngón tay Hàn Sâm hơi động đậy, một luồng huyết khí chợt phóng ra từ ngón tay của hắn, ngưng tụ thành tử thần do huyết khí hóa thành, trong tay cầm một lưỡi hái huyết tinh, bay lượn một vòng trong hang động, sau đó mới mới lao về phía hồ nước dưới thác nước.

Hải Nhi tò mò nhìn Huyết Sắc Tử Thần, nàng đã nhìn đến chết lặng trước các loại thủ đoạn kỳ lạ của Hàn Sâm nhưng vẫn có chút tò mò Huyết Sắc Tử Thần rốt cuộc có tác dụng gì.

Đột nhiên mặt nước nổ tung lên khi Huyết Sắc Tử Thần vừa tiếp cận, một loại dị chủng có hình dạng sâu ba lá phóng ra khỏi mặt nước và lao về phía Huyết Sắc Tử Thần. Phản ứng của Huyết Sắc Tử Thần không hề chậm, lưỡi hái huyết tinh vung lên chém xuống lớp vỏ màu bạc của dị chủng. Nhưng với sức công phá của lưỡi hái huyết tinh mà chỉ để lại một vết đao trên lớp vỏ chứ không thể xuyên qua nó.

Vù vù vùi

Từng con dị chủng màu bạc phóng ra khỏi mặt nước như những viên đạn pháo bắn về phía Huyết Sắc Tử Thần.

Lưỡi hái của Huyết Sắc Tử Thần không thể chống đỡ nổi và bị dị chủng màu bạc húc vào cơ thể.

Cũng may Huyết Sắc Tử Thần được tạo thành từ hơi khói. Sau khi dị chủng màu bạc đánh tan lớp huyết vụ, huyết vụ nhanh chóng ngưng tụ lại lần nữa.

Tuy nhiên, những dị chủng màu bạc không hề bỏ cuộc, vẫn tiếp tục tấn công Huyết Sắc Tử Thần.

Lưỡi hái huyết tinh lại bị đám dị chủng màu bạc cắn rớt một miếng.

Nhất thời có càng nhiều dị chủng màu bạc lao tới lưỡi hái huyết tinh, chỉ trong chốc lát lưỡi hái huyết tinh đã bị cắn sạch.

Lưỡi hái huyết tinh là phương thức tấn công mạnh nhất của Huyết Sắc Tử Thần, cũng là sơ hở lớn nhất. Nếu lưỡi hái huyết tinh bị phá tan thì Huyết Sắc Tử Thần cũng sẽ tan biến theo.

Sau khi Huyết Sắc Tử Thần hoàn toàn vỡ vụn, những con dị chủng màu bạc lượn lờ tuần tra trong hồ nước giống như một đàn cá sấu đang chọn người để ăn thịt.

“Cường độ cơ thể và sức hủy diệt thật lợi hại, thứ này chắc chắn là đỉnh cấp trong cấp Bá Tước. Vừa rồi có mười mấy con xuất hiện, thật không dễ đối phó.” Hàn Sâm trầm giọng nói.

Hàn Sâm sẽ không bận tâm nếu chỉ có mười mấy con dị chủng màu bạc. Nhưng dị chủng màu bạc cấp Bá Tước đã rất lợi hại rồi, ngộ nhỡ trong số đó còn dị chủng cấp Hầu Tước thì sẽ mạnh đến mức nào?

Hàn Sâm nghỉ ngơi một lúc, lại một lần nữa ngưng tụ Huyết Sắc Tử Thần xông về phía hồ nước. Những con dị chủng màu bạc còn chưa lặn xuống, Huyết Sắc Tử Thần đã chém một đao lên người chúng khiến cả đám văng xuống nước.

Các dị chủng màu bạc gần đó đều lao về phía Huyết Sắc Tử Thần, Hàn Sâm xoay lòng bàn tay, súng bắn tỉa thoắt cái đã biến thành súng chống tăng được hắn vác lên vai, bắn một phát về phía Huyết Sắc Tử Thần.

Một đám dị chủng màu bạc mười mấy con đang gặm cắn lưỡi hái của Huyết Sắc Tử Thần, trong nháy mắt đã cắn nát bấy. Lúc này đạn tên lửa cũng lao tới.

Bùm!

Một đám khói trắng hình nấm nổ tung trong đám dị chủng màu bạc, sức công phá mạnh mẽ của đạn hỏa tiễn nhất thời nổ tung tất cả dị chủng màu bạc.

Nhưng ánh sáng bạc phát ra từ cơ thể của đám dị chủng này tạo thành một lá chắn ánh sáng che chở cơ thể chúng. Sức công phá của đạn tên lửa cũng không thể làm nổ lá chắn ánh bạc bên ngoài cơ thể chúng.

“Năng lực che chắn lợi hại thật, ngay cả Chú Ngữ cũng không phá vỡ nổi.” Hàn Sâm thốt lên.

“Còn đơ ra đấy làm gì? Mau chạy đi.” Hải Nhi vừa nói đã co cẳng định chạy.

Hai hàng chân của những con dị chủng màu bạc lướt nhanh như bay, men theo núi đá bò về phía bọn họ với tốc độ kinh hoàng.

Hàn Sâm không hề di chuyển, vác theo súng chống tăng, một lần nữa nhắm bắn vào dị chủng màu bạc nhưng lần này có thêm thuật Ô Quy vào trong đạn tên lửa.

Bùm!

Đạn tên lửa phát nổ trong đám dị chủng màu bạc, chỉ thấy lá chắn ánh sáng bạc bên ngoài cơ thể chúng lóe sáng, ngăn chặn sức công phá của đạn tên lửa, thuật Ô Quy cũng khó mà dính vào cơ thể chúng, bị lá chắn ánh sáng cản lại.

VùI

Không chờ Hàn Sâm tiếp tục công kích đã thấy một con dị chủng màu bạc bay ra từ rốn tượng thần, trông hình dạng tương tự với những con dị chủng trong nước nhưng lại có thêm một đôi cánh mỏng trong suốt màu bạc, tốc độ bay cực nhanh.

Bốn năm con dị chủng cánh bạc lao về phía Hàn Sâm, còn lao đến trước mặt Hàn Sâm đầu tiên.

Hàn Sâm không lùi bước, rút Huyết Vũ đao ra, lực Đao Kiếm đồng thời ngưng tụ trên thân đao, chém một nhát vào dị chủng cánh bạc trước mặt.

Lực Đao Kiếm chém lên cơ thể của dị chủng cánh bạc lập tức kích phát bộ giáp bạc trên cơ thể nó, chỉ thấy luồng sáng rực rỡ bắn ra xung quanh, lực

Đao Kiếm khủng bố kia lập tức phá vỡ lá chắn bạc, đồng thời chém cơ thể dị chủng cánh bạc đứt làm đôi.

“Chém giết dị chủng đột biến cấp Bá Tước Bọ Cánh Bạc, phát hiện gen dị chủng đột biến.”

Dưới chân Hàn Sâm bùng phát ra sức mạnh vô cùng to lớn, Huyết Vũ đao lại một lần nữa vung lên, một chiêu Khuyển Nha Giao Thác trực tiếp xoắn nát cơ thể bọ cánh bạc cùng với bộ giáp bạc của nó.

“Săn giết dị chủng đột biến cấp Bá Tước Bọ Cánh Bạc, thu được thú hồn đột biến cấp Bá Tước Bọ Cánh Bạc, phát hiện gen dị chủng đột biến.”

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, cây đao trong tay vẫn chưa dừng lại, trực tiếp lao thẳng vào đám Bọ Giáp Bạc đang trèo lên.

Lập tức chém chết những con Bọ Giáp Bạc không biết bay, những con Bọ Giáp Bạc này lại không phải là dị chủng đột biến, chỉ là Bọ Giáp Bạc cấp Bá Tước bình thường.

Hàn Sâm đang chém sướng tay đột nhiên nghe được tiếng gào thét vọng ra từ phía tượng thần màu bạc, chỉ thấy con quái vật như thủy tinh ngân sắc lao ra.

Nó dài hơn mười mét, toàn thân hiện lên màu bạc bán trong suốt, trên đầu còn mọc một cặp râu bạc, bốn cánh trong suốt màu bạc phía sau lưng võ phành phạch, lao tới trước mặt Hàn Sâm trong nháy mắt.

Một tia sáng màu bạc phun ra từ miệng nó, nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với đao quang kiếm khí.

Hết chương 2026.

Chương 2027. Quái trùng đáng sợ

Thân thể Hàn Sâm chịu hai tầng trói buộc của Thiên Tâm Tỏa và không gian Cổ Thần, tốc độ trở nên cực kỳ chậm chạp, may mà giày Tuyệt Nha Thố không chịu ảnh hưởng, vẫn có thể bộc phát ra tốc độ cấp Công Tước.

Lắc mình tránh thoát chùm tia sáng ngân sắc trong nháy mắt, Kiến Vương Văn ánh kim xuất hiện trên cơ thể Hàn Sâm khiến sức mạnh của hắn tăng vọt, một đao chém xuống con quái trùng lưu ly ngân sắc kia.

Kengl

Lực đao kiếm gào thét bổ xuống trên người quái trùng lưu ly ngân sắc, lá chắn bạc trong suốt lập tức xuất hiện, vậy mà một đòn toàn lực của Hàn Sâm lại không thể chém vỡ khiên ánh sáng.

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, sức mạnh thân thể hắn không thua gì Hầu Tước bình thường, lại thêm buff của Kiến Vương Văn, chém chết một dị chủng cấp Hầu Tước bình thường không hề khó khăn. Nhưng một đao toàn lực của hắn còn chẳng chém vỡ nổi áo giáp của quái trùng lưu ly ngân sắc, thật sự đáng ngạc nhiên.

Hàn Sâm dựa vào tốc độ của giày Tuyệt Nha Thố và thân pháp của mình đọ sức với quái trùng lưu ly ngân sắc, từng đao chém lên tấm khiên của nó. Kết quả lại hoàn toàn không có tác dụng, tấm khiên đó cứng đến đáng sợ, ngay cả sức mạnh hợp lực của lực đao kiếm cũng chém không vỡ, khiến Hàn Sâm rơi vào tình thế khó khăn cực độ.

Tốc độ của Hàn Sâm có thể lợi dụng giày Tuyệt Nha Thố để tăng tốc nhưng trói buộc của Thiên Tâm Tỏa và không gian Cổ Thần vẫn còn, chiến đấu dưới cường độ cao khiến thân thể trở nên cực kì mệt mỏi, sức mạnh nhanh chóng giảm xuống, cơ thịt toàn thân hắn đều đau mỏi khó chịu.

“Tiếp tục như vậy không phải là cách.” Hàn Sâm né tránh muốn trốn, bên kia Hải Nhi đã chạy mất dạng từ lâu.

Nhưng tốc độ của con quái trùng lưu ly ngân sắc không hề chậm hơn hắn, luôn đuổi theo Hàn Sâm phun ra từng chùm tia sáng ngân sắc.

Hàn Sâm cắn răng, xoay người xông đến hang động trong thác nước. Nếu hắn chạy ngược về, bên đó chỉ có một con đường, vốn không có chỗ trống để tránh, còn không bằng đi đến không gian lớn chiến đấu.

Quái trùng lưu ly ngân sắc bay nhào đến, thân thể Hàn Sâm như du phượng, một đao trên không chém lên lưng nó, lực đao kiếm khủng bố lại không thể chém vỡ áo giáp ngân sắc.

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm gặp phải dị chủng có lực phòng thủ mạnh mẽ như vậy, chắc hẳn con này là dị chủng đột biến cấp Hầu Tước, hơn nữa còn là loại cường hóa phòng thủ.

Vừa chiến vừa lùi, Hàn Sâm xông vào trong hang động ở vị trí lỗ rốn của tượng thần màu bạc. Cho dù muốn chạy cũng không thể đi tay không được, Hàn Sâm dự định xông vào tìm nguồn gốc Cổ Thần, không giết được con quái trùng này thì lấy đi nguồn gốc Cổ Thần thôi chắc cũng không có vấn đề gì.

Cũng may thông đạo trong tượng thần thông suốt bốn bên, Hàn Sâm lợi dụng địa hình đọ sức với quái trùng lưu ly ngân sắc, cảm giác thoải mái hơn nhiều. Nhưng sức mạnh trong cơ thể tiêu hao quá nhanh khiến thân thể hắn càng ngày càng chậm chạp.

Dù sao ở đây cũng không có người khác, Hàn Sâm triệu hồi áo giáp Động Huyền ra. Áo giáp Động Huyền không ngừng hấp thu năng lượng trong không gian truyền cho Hàn Sâm, khiến hắn có thể tiếp tục chiến đấu, không đến nỗi mất đi năng lực chiến đấu vì tiêu hao thể lực.

Hình như bọ giáp bạc và cánh bạc trong tượng Cổ Thần cũng chỉ có mấy con đó, sau khi giết sạch ở bên ngoài thì không còn thấy trong động nữa.

Hàn Sâm không ngừng chạy loạn trong thông đạo, tìm hơn hai tiếng đồng hồ, cuối cùng đã thấy được nguồn gốc Cổ Thần khảm trong vách động.

Đó là một miếng kim loại bạc, hình dạng bất quy tắc, trên mặt có một hoa văn sâu ba lá màu bạc lấp lánh ngân quang như thủy tinh.

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, xông đến đào nguồn gốc Cổ Thần ra.

Con quái trùng lưu ly ngân sắc kia lập tức phẫn nộ, càng thêm hung tàn đuổi giết Hàn Sâm.

Một người một bọ không ngừng truy đuổi đại chiến trong hang động, †ừ đầu đến cuối Hàn Sâm vẫn không chém vỡ áo giáp của nó, trái lại còn bị chùm tia sáng ngân sắc của nó quét trúng mấy lần, áo giáp Động Huyền dễ dàng bị cắt ra một vết thương.

Ban đầu Hàn Sâm dự định đợi sau khi sức mạnh của quái trùng lưu ly ngân sắc tiêu hao, khiên của nó cũng sẽ trở nên yếu đi.

Nhưng bị đuổi giết mười mấy tiếng đồng hồ, bản thân Hàn Sâm đã sắp kiệt sức mà cái khiên của quái trùng lưu ly ngân sắc không có dấu hiệu yếu đi gì hết.

Thân hình Hàn Sâm lảo đảo, không kịp tránh né, trong miệng quái trùng lưu ly ngân sắc đã phun ra chùm sáng bạc, lập tức xuyên qua thân thể hắn.

Mà thân thể Hàn Sâm giống như quả bóng nước nổ tung, chỉ là một phân thân mà Thuật Nguyệt Phách ngưng tụ thành mà thôi.

Nhân lúc quái trùng lưu ly ngân sắc bị phân thân Nguyệt Phách thu hút, Hàn Sâm đã chui vào trong thông đạo nhỏ hẹp, dùng Động Huyền Kinh che giấu khí tức và cảm giác toàn thân, núp ở bên trong không hề nhúc nhích.

Quái trùng lưu ly ngân sắc nóng nảy bay tới bay lui trong động, thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm thét chói tai.

Đợi được một lúc, sau khi quái trùng lưu ly ngân sắc bay xa khỏi hang động, Hàn Sâm mới lặng lẽ chui ra ngoài, chạy về theo hướng lúc đến.

Thực lực của quái trùng lưu ly ngân sắc quá mạnh so với hắn, đặc biệt là áo giáp ngân sắc, trừ khi dùng sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên, nếu không sẽ không thể phá vỡ nổi.

Mặc dù dùng sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên có thể phá vỡ được áo giáp nhưng làm vậy thân thể của quái trùng sẽ hoàn toàn vỡ nát, cuối cùng không còn lại gì hết, Hàn Sâm cũng chẳng được lợi ích gì cả, cho nên hắn không làm như vậy.

Từ trong khe núi chui ra, nhìn thấy Hải Nhi đang đứng bên ngoài, Hàn Sâm cũng đã đổi thành áo giáp Chú Ngữ.

“Ngươi chạy cũng nhanh thật.” Hàn Sâm nhìn Hải Nhi bĩu môi nói một câu.

Hải Nhi mỉm cười nói: “Ta chỉ là một nữ trộm nhỏ nhoi, không có bản lĩnh gì khác, chỉ có thể chạy nhanh một chút bảo vệ tính mạng. Hơn nữa ta có

lòng tin với ngươi, biết ngươi nhất định có thể sống sót trở

ra.

Hàn Sâm đặt mông ngồi xuống. Hắn đang mệt muốn chết đây, dưới hai tầng ràng buộc của Thiên Tâm Tỏa và không gian Cổ Thần, cơ thể rất dễ mệt mỏi, mệt hơn gấp mười lần so với chiến đấu thông thường. Có thể chống đỡ xông ra, thân thể gần như đã đến cực hạn rồi.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?” Hải Nhi ngồi đối diện Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Quan hệ hợp tác của chúng ta chỉ đến đây thôi, sau khi rời khỏi đây chúng ta đường ai nấy đi, không còn liên quan gì đến nhau hết.” Hàn Sâm nói

“Ngươi vô tình quá đấy, dù gì chúng ta cũng cùng nhau vào sinh ra tử mấy lần mà…”

“Thôi im đi, rõ ràng là ngươi chạy ta chết, đừng nói dễ nghe như vậy.” Hàn Sâm cắt ngang lời Hải Nhi.

Hải Nhi đảo mắt: “Hay là ta thuê ngươi cùng ta đi giết dị chủng?” “Không hứng thú.” Hàn Sâm nằm trên đất nhắm mắt nghỉ ngơi, mồ hôi không ngừng túa ra, cơ thịt hoàn thân mỏi nhừ vô lực.

“Có người đến.” Đột nhiên Hải Nhi nói.

Hàn Sâm chống đỡ thân thể ngồi lên, nhìn theo ánh mắt của Hải Nhi, quả nhiên thấy mấy bóng người đang đi về phía bên này. Những người khác nhìn không dáng dấp ra sao nhưng trong đó có một cái đầu trọc vô cùng nổi bật.

“Phật tộc!” Trong lòng Hàn Sâm chợt lạnh buốt.

“Mau chạy đi, có duyên gặp lại nhé.” Hải Nhi xoay người là chạy biến, cũng không nhắc đến chuyện hợp tác nữa.

“Cô náng này đúng là biết chạy thật đấy.” Trong lòng Hàn Sâm hơi bất đắc dĩ, muốn rời khỏi đây, nhưng thân thể đã mệt mỏi rã rời rồi. Thay vì lãng

phí sức lực chạy trốn, chi bằng giữ sức chuẩn bị chiến đấu..

Hết chương 2027.

Chương 2028. Trận chiến khó khăn

Mấy bóng dáng đó cũng nhìn thấy Hàn Sâm, đi qua bên này. Quả nhiên một người trong đó là Phật tộc, còn một người có sừng dài màu tím rõ ràng là Ma tộc.

Vài người khác cũng đều đến từ các chủng tộc khác nhau, một nhóm có hơn sáu người.

“A Di Đà Phật. Hàn cư sĩ, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây.” Phật tử đó nhìn thấy Hàn Sâm, ánh mắt lập tức toát ra sát khí.

“Ta cũng không ngờ vậy mà gặp được các ngươi ở đây.” Hàn Sâm ngồi đó bất động, cố gắng tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

“Thì ra ngươi chính là Hàn Sâm.” Người đàn ông Ma tộc vô cùng hưng phấn quan sát Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng đang nhìn hắn, đoán chừng hắn chính là Sa Long. Hàn Sâm đã nghe được từ chỗ Hải Nhi một vài chuyện liên quan đến hắn.

Không giống với Cô Trúc, Sa Long được mệnh danh là thiên tài bẩm sinh, từ sau khi sinh ra luôn trấn áp người cùng cấp bậc, từ xưa đến nay chưa từng thất bại.

Bất kì thuật gen nào cũng vừa học đã biết, vừa biết đã tinh thông, còn có thể sáng tạo ra ý tưởng mới dựa trên cơ sở đó, đến mức trò giỏi hơn thầy.

Nghe nói Sa Long còn là người sở hữu thiên phú gen song hệ hiếm thấy, đồng thời tu luyện “Thiên Ma Kinh” và một loại thuật gen thần bí khác của Ma tộc, có thể nhận được buff hai tầng tiến hóa, cũng vì vậy mà khiến cho hắn trở nên vĩ đại.

Theo Hải Nhi biết, Sa Long đã gặp qua vô số cường giả cùng cấp nhưng không có ai đánh bại được hắn, cũng là một trong những Ma tộc được kỳ vọng có thể thăng cấp Thần Hóa.

“Đúng vậy, ta chính là Hàn Sâm, còn các hạ là ai?” Hàn Sâm nhìn Sa Long nói, hắn không quan tâm Ma tộc này có phải Sa Long hay không, chỉ muốn nói nhiều hơn mấy câu, nhân cơ hội nghỉ ngơi khôi phục thể lực.

“Ma tộc Sa Long.” Sa Long trả lời.

Phật tử bên cạnh quan sát Hàn Sâm nói: “Hàn cư sĩ, trông ngươi có vẻ vừa mới trải qua một trận chiến lớn, lẽ nào ở đây có tượng đá Cổ Thần sao?”

“Có tượng đá Cổ Thần thì sao?” Hàn Sâm đáp.

“Không biết Hàn cư sĩ có giành được nguồn gốc Cổ Thần chưa?” Ánh mắt của đám Phật tử đều sáng lên, không ngừng nhìn chằm chằm quan sát trên người Hàn Sâm.

“Nếu ta lấy được nguồn gốc Cổ Thần thì còn ở lại đây chắc?” Hàn Sâm bĩu môi, khinh thường nói.

“Nếu đã như vậy, phiên Hàn cư sĩ dẫn chúng ta đi một chuyến nhé.” Phật tử nói với Hàn Sâm.

“Vì sao ta phải dẫn đường cho các ngươi?” Hàn Sâm thờ ơ nói.

“Đó không phải chuyện ngươi có thể quyết định.” Một dị tộc sáu chân hét lên một tiếng, bàn tay như sắt thép bắt lấy Hàn Sâm.

Bàn tay của hắn ngưng tụ ra một đám khí màu lục, khí lục sắc hóa thành một cái móng vuốt khổng lồ, định trực tiếp túm gọn cả người Hàn Sâm.

Sắc mặt Hàn Sâm không thay đổi, chờ khi móng vuốt lục sắc sắp bắt được người hắn, bỗng nhiên rút Huyết Vũ đao ra, một đao chém xuống móng vuốt lục sắc.

Dị tộc sáu chân khinh thường hừ lạnh, ỷ vào mình là thân thể Hầu Tước, không hề đặt Hàn Sâm cấp Bá Tước vào mắt, móng vuốt khí xanh lục vẫn

cào xuống.

Rắc!

Sức mạnh ngưng tụ trên Huyết Vũ đao chém đứt móng vuốt khí màu lục chỉ bằng một đao, sức mạnh kinh khủng vẫn không ngừng lại mà chém xuống người dị tộc sáu chân.

Dị tộc sáu chân vốn không ngờ sức mạnh của một Bá Tước như Hàn Sâm lại có thể khủng bố như vậy, không hề phòng bị. Đến lúc muốn trốn tránh đã không kịp nữa, thân thể bị chém xiên một đường từ giữa eo biến thành hai khúc ngã xuống đất, nhất thời còn chưa chết ngay, giấy giụa trên đất không ngừng kêu rên, chẳng bao lâu đã bị lực Tuyệt Nha xé toạc mà chết.

Mấy người khác đều kinh ngạc trong lòng, nào dám coi thường Hàn Sâm nữa, đều cảnh giác nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Nhưng bọn họ không hề rút lui, trái lại phân ra vây Hàn Sâm vào giữa. "Nha đao quả nhiên danh bất hư truyền." Sa Long khen ngợi một tiếng.

"Giết một tên rác rưởi không đủ trình độ cũng không tính là gì." Hàn Sâm hờ hửng nói.

"Sa Long công tử, không cần nói nhảm với hắn nữa, chúng ta cùng lên bắt hắn trước đã." Phật tử nói.

Nhưng Sa Long không hề động đậy, chỉ mỉm cười nói: "Nghe nói ở Cực Lạc Tịnh Thổ, Hàn Sâm đã dẫn dụ rồi giết chết Phật tử Thất Linh, có nhân quả lớn với Phật tộc. Có Phật tử Vô Lượng ở đây, chúng ta cũng không tiện nhúng tay vào."

"Kẻ ác như vậy, ai cũng có thể trừng phạt, không liên quan đến nhân quả" Phật tử Vô Lượng nói.

"Không ổn lắm đâu, vẫn là Phật tử đích thân cắt đứt nhân quả này thì tốt hơn, chư vị thấy sao?" Sa Long nhìn mấy dị tộc khác.

"Đúng vậy." Mấy dị tộc đều gật đầu đồng ý.

Phật tử Vô Lượng hơi biến sắc nhưng cũng chỉ thoáng qua trên mặt, sau đó khẽ niệm một tiếng Phật hiệu: “A di đà Phật, vậy tại hạ không khách sáo nữa.”

Nói xong, Phật tử Vô Lượng đánh một chưởng về phía Hàn Sâm. Chỉ thấy một chùm tinh toàn nổ tung trong tay hắn, giống như một tinh hệ trấn áp về phía Hàn Sâm.

Huyết Vũ đao trong tay Hàn Sâm lại chém xuống, một chiêu Liêu Nha chém lên tinh toàn của Phật tử Vô Lượng. Nhưng đao khí chém vào trong tinh toàn tựa như chém vào tinh không bất tận, xông thẳng vào trong đó đến khi biến mất, cũng không làm tổn thương được tinh toàn mảy may.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc. Mặc dù Phật tử Vô Lượng này không nổi danh bằng Phật tử Thất Linh nhưng thủ đoạn này cũng không hề kém cạnh, năng lực khí hóa tinh không này mơ hồ ẩn chứa sức mạnh không gian, quả thật không thể xem thường.

Mắt thấy tinh toàn đã rơi xuống người Hàn Sâm, thân hình Hàn Sâm vân không động đậy, Huyết Vũ Đao trong tay thoắt cái biến thành một đao quyển, lực tinh toàn lập tức bị hấp thu vào trong đao quyển.

Sau đó Hàn Sâm trở tay vung đao, đao quyển cuốn tinh toàn chém ngược về phía Phật tử Vô Lượng, chính là một thức Không Khẩu Bạch Nha.

Phật tử Vô Lượng chợt biến sắc, hét lớn một tiếng, dưới chân tỏa ra vầng sáng hoa sen, thân hình giống như huyễn ảnh né tránh đao quyển cuốn tinh toàn lại, đồng thời hai tay hóa ra tinh hà đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm ngồi trên cục đá, Huyết Vũ đao vẽ ra từng vòng đao, mượn lực đả lực xoay ngược đòn tấn công của Phật tử Vô Lượng.

Phật tử Vô Lượng liên tục dùng rất nhiều thuật gen kỳ diệu nhưng vẫn không thể đột phá đao quyển của Hàn Sâm, chẳng những không đả thương được Hàn Sâm mà còn chẳng thể làm Hàn Sâm dịch chuyển một bước chân.

“Nha Đao thật lợi hại, quả nhiên không hổ là kỹ năng trấn tộc của tộc Rebet, dùng thân thể Bá Tước chiến đấu với Phật tử Vô Lượng cấp Hầu

Tước lại có thể làm đến mức này, thật là đáng sợ" Một dị tộc bao vây bên ngoài phòng Hàn Sâm chạy đi khen ngợi.

Nhưng Sa Long lại lắc đầu nói: "Đáng sợ không phải Nha Đao mà là Hàn Sâm kìa"

"Đúng vậy, Nha đao lợi hại thật đấy nhưng cả tộc Rebet e rằng cũng chỉ có một mình Nữ Hoàng Đao Phong có thể luyện Nha đao đến trình độ này thôi. Dựa vào thân thể ngoại tộc của Hàn Sâm mà cũng luyện được bí kĩ trấn tộc của tộc Rebet tới mức này, đúng là một kẻ vô cùng đáng sợ." Một cô gái dị tộc trên đỉnh đầu có sừng rồng, sau lưng có hai cánh màu đen nói.

Phật tử Vô Lượng tận mắt thấy mình còn chẳng bắt nổi một Hàn Sâm đã tiêu hao thể lực nghiêm trọng sắp không chống đỡ được nữa, sắc mặt trở nên khó coi, cơ thể chợt tỏa ra ánh sáng vàng, Phật thể dần hóa thành màu vàng kim.

Mặc dù không khủng bố như Phật Đà kim thân bốn mặt tám tay của Phật tử Thất Linh nhưng cũng giống như một pho tượng Nộ Mục Kim Cang, ngoài thân còn có ánh sáng Tinh Thần vờn quanh.

Hết chương 2028.

Chương 2029. Hằng Sa Vô Lượng

"Không ngờ vị Phật tử Vô Lượng này cũng là một dị chủng, dị chủng trong Phật tộc đúng là không ít." Hàn Sâm lạnh lùng nhìn chằm chằm Phật tử Vô Lượng, thân thể vẫn không động đậy chút nào.

Phật tử Vô Lượng hóa thành Nộ Mục Kim Cang, hai tay bỗng chắp lại, rất nhiều ngôi sao ngoài thân bay vào giữa hai tay hắn, ngưng tụ thành quần tinh giữa hai bàn tay.

'Theo sức mạnh không ngừng tràn vào, quần tinh càng ngày càng sáng nhưng thể tích lại không hề thay đổi. Về sau, ánh sáng của quần tinh kia tựa

như mặt trời vàng rực, bên trong tản ra một luồng sóng chấn động kinh khủng làm người sợ hãi.

“Thuật gen Hằng Sa Vô Lượng của Phật tộc có được thần uy vô thượng nhưng ngưng tụ lại mất quá nhiều thời gian. Song, nếu dùng để đối phó với Hàn Sâm thể lực cạn kiệt, sắp không chống đỡ nổi, không muốn chủ động tấn công thì cũng được coi là một cách hay.” Sa Long khẽ cười.

Cô gái Long tộc cũng cười nói: “Lần này e là Hàn Sâm phải động đậy rồi. Một chiêu Không Khẩu Bạch Nha kia cho dù có lợi hại thế nào thì vẫn có hạn, lấy sức mạnh của Hàn Sâm bây giờ, chỉ sợ không thể lợi dụng được sức mạnh của Hằng Sa Vô Lượng.”

“Đâu chỉ là không lợi dụng được, đến bây giờ Phật tử Vô Lượng còn chưa ra tay, vẫn đang ngưng tụ sức mạnh, sức mạnh của Hằng Sa Vô Lượng sẽ càng ngày càng mạnh, đến lúc đó đừng nói là mượn lực, sợ rằng thân thể Hàn Sâm sẽ trực tiếp bị hủy diệt.” Một dị tộc khác nói.

Phật tử Vô Lượng mắt trợn tròn xoe, thần sắc cực kỳ dữ tợn, sức mạnh giữa hai tay càng lúc càng mạnh tựa như vô hạn vậy.

Hàn Sâm không ra tay, Phật tử Vô Lượng cũng không định ra tay, rõ ràng là muốn ngưng tụ Hằng Sa Vô Lượng đến mức cực hạn mà bản thân có thể chịu đựng được, chỉ mong một kích có thể đánh chết Hàn Sâm.

Hiện tại hắn cũng không quan tâm nhiều nữa, so với việc để Hàn Sâm dẫn đường thì việc giết Hàn Sâm để kéo lại thể diện của Phật tộc còn quan trọng hơn. Nếu bỏ qua cơ hội này chỉ sợ về sau khó có cơ hội thứ hai giống thế.

Sức mạnh của Hằng Sa Vô Lượng càng ngưng càng mạnh, thần sắc Hàn Sâm cũng dần trở nên nghiêm túc, cầm Huyết Vũ đao nhìn chằm chằm luồng sáng giữa hai tay Phật tử Vô Lượng nhưng thân thể vẫn không có ý định động đậy.

“Bây giờ còn không nhúc nhích, chẳng lẽ hắn muốn đối đầu chính diện với Hằng Sa Vô Lượng của Phật tử Vô Lượng sao?” Cô gái Long tộc ngạc nhiên nói.

“E là hắn định làm vậy thật đấy.” Sa Long cười mỉm nhìn Hàn Sâm nói. Chùm sáng giữa hai tay Phật tử Vô Lượng đã mạnh mẽ đến nỗi khiến hai tay hắn không thể khép lại nổi. Mắt thấy sắp không khống chế được nữa, Phật tử Vô Lượng hét lớn một tiếng, hai tay đồng thời đẩy về phía Hàn Sâm, luồng ánh sáng kia lập tức hóa thành một luồng sáng hủy diệt đánh về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm gắt gao nhìn chằm chằm luồng sáng kia, ánh sáng trong đó giống như thiên hà bị nén lại, ngưng tụ ra sức mạnh khó mà tin nổi, lực lượng mạnh mẽ như vậy chỉ sợ ngay cả đỉnh cấp Hầu Tước cũng khó có thể đối đầu chính diện.

Huyết Vũ đao lại vung lên, hóa thành vòng đao ngăn ở trước mặt Hàn Sâm, vẫn là một chiêu Không Khẩu Bạch Nha như trước.

“Ta không tin ngươi có thể lợi dụng được sức mạnh của Hằng Sa Vô Lượng.” Phật tử Vô Lượng tức giận gào thét, dường như hành động này của Hàn Sâm khiến hắn phải chịu sự sỉ nhục cực kỳ to lớn.

Trong tiếng gào thét của Phật tử Vô Lượng, chùm sáng đã xông vào trong vòng đao.

Chỉ thấy trong vòng đao kia tỏa ra ánh hào quang tựa như có một thiên hà gần đi đến hồi kết, sắp phát sinh một vụ nổ lớn mang tính hủy diệt, làm cả vòng đao đều run rẩy giống như sắp nổ tung dưới chùm sáng kia.

“Cho ngươi một lời khuyên, đừng bao giờ sử dụng sức mạnh mà bản thân không thể khống chế được.” Hàn Sâm từ tốn nói một câu, sức mạnh trên người đột ngột bạo phát ra, vòng đao run run mang theo sức mạnh kinh khủng bên trong trực tiếp đảo ngược, điên cuồng chém về phía Phật tử Vô Lượng.

“Không… Không thể nào…” Phật tử Vô Lượng hoảng hốt tột độ. Đối mặt với sức mạnh kinh khủng như vậy, ngay cả suy nghĩ ngăn cản cũng không có, chỉ biết dùng hết sức bình sinh nhanh chóng rút lui.

Rầm!

Vòng đao đụng phải đá trên mặt đất, phát ra sóng xung kích to lớn giống như vụ nổ tinh cầu, nổ tung tất cả mọi thứ trong bán kính một trăm mét.

Phật tử Vô Lượng không thể né tránh hoàn toàn vụ nổ, nửa người bị nổ †an, ngã trên mặt đất máu chảy lênh láng.

“Sa Long công tử, ngươi thật sự không ra tay sao?” Phật tử Vô Lượng muốn bịt vết thương trên người lại, nhưng từng cỗ đao khí màu tím đang lan tràn trên vết thương của hắn, làm cho vết thương không ngừng bị xé rách, không thể ngăn cản được.

Sa Long liếc Phật tử Vô Lượng nói: “Đương nhiên ta sẽ ra tay rồi. Nhưng việc này không liên quan đến ân oán của Phật tộc các ngươi.”

“Không cần biết ngươi vì cái gì, chỉ cần ngươi chịu ra tay là được.” Mặt mũi Phật tử Vô Lượng dữ tợn nói.

“Tiếc là ngươi bị thương quá nặng, lại còn trúng lực Tuyệt Nha, ngay cả †a cũng không có cách nào cứu được ngươi.” Sa Long vừa nói vừa bình †ĩnh nhìn Phật tử Vô Lượng.

“Mạng ta không có gì đáng tiếc, giết chết Hàn Sâm là được.” Phật tử Vô Lượng hộc máu kêu lên.

Thân thể của hắn không chịu nổi sự cắn xé của lực Tuyệt Nha, tựa như bị mãnh thú xé thành từng mảnh, máu tươi phun ra tung tóe, chết không nhắn mắt

“Săn giết dị chủng cấp Hầu Tước Nộ Mục Kim Cang, phát hiện gen dị chủng.”

Một thanh âm vang lên trong đầu Hàn Sâm nhưng hắn lại không có cơ hội đi nhặt gen dị chủng của Phật tử Vô Lượng.

Trong số đó có một dị tộc dáng dấp giống như Bạch Hổ đã nuốt trọn thi thể của Phật tử Vô Lượng kể cả gen dị chủng, sau đó mắt lom lom nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Sa Long hứng thú bừng bừng nhìn Hàn Sâm nói: “Ban đầu nghe nói ngươi có thể đánh hòa với Cô Trúc, ta còn không tin cơ. Bây giờ thì ta cũng hơi tin rồi đấy.”

“Cái gì, hắn có thể đánh hòa với Cô Trúc sao?” Mấy tên dị tộc khác nghe vậy thì giật nảy mình.

Tin tức bên trong Trấn Thiên Cung rất khó truyền ra ngoài. Nhưng Ma tộc luôn bất hòa với Trấn Thiên Cung nên cực kỳ để ý những chuyện có liên quan đến Trấn Thiên Cung. Trong đám người này, Sa Long là người duy nhất biết Hàn Sâm đã từng đánh một trận hòa với Cô Trúc.

Sa Long cười cười: “Lúc ấy, trong trận thi đấu cuối kỳ của Trấn Thiên Cung, Cô Trúc đã thăng cấp Hầu Tước, vượt ra khỏi giới hạn cấp Bá Tước của kỳ thi, lựa chọn chủ động nhận thua, cuối cùng bọn họ không thể phân ra thắng bại.”

“Có thể chiến đấu với Cô Trúc đến trình độ ấy, xem như hắn cũng không đơn giản.” Cô gái Long tộc đánh giá Hàn Sâm, rõ ràng là có hứng thú với Hàn Sâm hơn lúc trước rất nhiều.

Sa Long lại nhìn Hàn Sâm nói: “Đáng tiếc ngươi còn chưa thăng cấp Hầu Tước, nếu không hôm nay bản công tử cũng có hứng thú đánh với ngươi một trận đấy. Bây giờ thì không cần thiết nữa, dù ta có cho ngươi thêm thời gian để ngươi khôi phục hoàn toàn thì kết quả cũng như nhau thôi. Ta không muốn giết ngươi ngay bây giờ, cho nên vẫn phải mời ngươi dẫn đường cho bọn ta vậy.”

Hàn Sâm mỉm cười nói: “Tính khí ta trời sinh đã không tốt, chỉ biết tiến lên chứ không biết lùi lại, giết ta thì được còn muốn để ta dẫn đường thì miễn đi.”

Sa Long khẽ nhíu mày, cô gái Long tộc bên cạnh lại cười nói: “Vậy ta đánh cược với ngươi, nếu ngươi có thể thắng ta, ta sẽ thả ngươi đi. Nhưng nếu ngươi thua thì phải dẫn đường cho bọn ta, thế nào?” “Ngươi là ai?” Hàn Sâm nhìn cô gái Long tộc kia một cái, lạnh nhạt hỏi.

Hết chương 2029.

Chương 2030. Long Thập Tam

“Long Thập Tam, Long tộc.” Nữ tử Long tộc kia vừa cười vừa nói. “Long Thập Tam, cái tên không tệ. Nhưng vụ cá cược này không được công bằng lắm nhỉ.” Hàn Sâm thuận miệng nói, hắn chỉ muốn kéo dài thời gian mà thôi.

Tất nhiên Long Thập Tam nhìn ra được tâm tư của Hàn Sâm nhưng cũng không vạch trần, mỉm cười hỏi: ‘Không công bằng chỗ nào?”

“Nếu ta thua thì không những phải dẫn đường mà còn phải nộp mạng, nếu ta thắng thì cũng chỉ thắng được một cái mạng. Thế chẳng phải rất bất công à?” Hàn Sâm cũng vừa cười vừa nói.

“Đúng là không công bằng, vậy ngươi nói xem thế nào mới công bằng đây?” Long Thập Tam cũng không tức giận, ôn hòa hỏi.

“Nếu ta thắng thì khoảng thời gian ở trong không gian Cổ Thần này, ngươi phải làm vệ sĩ củ ta, đảm bảo sự an toàn cho ta, thế nào?” Hàn Sâm nhìn Long Thập Tam nói.

Long Thập Tam lập tức bật cười: “Ngươi tính toán cũng hay thật đấy, nếu vậy thì chẳng phải ta sẽ chịu thiệt thòi lớn sao? Nhưng thôi cũng được, ta đồng ý với ngươi.”

“Một lời đã định.” Hàn Sâm nghiêm nghị nói.

“Một lời đã định.” Long Thập Tam đưa tay chộp một cái, một thanh trường thương xoắn ốc màu đen xuất hiện trong lòng bàn tay nàng.

Trong nháy mắt nàng bắt lấy trường thương, Hàn Sâm cũng thầm kinh hãi trong lòng. Long Thập Tam mang đến cho hắn một cảm giác cực kì quái dị, trong Động Huyền Khí Tràng lại không thể nắm bắt được khí tức của nàng, đương nhiên càng không thể nhìn thấu thực lực của nàng.

Long Thập Tam cầm thanh trường thương xoắn ốc, cũng không ra tay ngay lập tức mà nhìn Hàn Sâm, lạnh nhạt nói: “Ta không giống Vô Lượng Phật tử, nếu ngươi còn muốn dùng một chiêu Không khẩu Bạch Nha kia để mượn lực đả lực thì e rằng ngươi đã lầm.”

“Vậy tại hạ phải làm gì bây giờ?” Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Ban đầu Hàn Sâm cũng chỉ thuận miệng kéo dài thời gian để bản thân nghỉ ngơi thêm một lát, không ngờ Long Thập Tam lại thật sự trả lời hắn.

“Phá Tà Thương của Long tộc bọn ta có thể phá chư thiên vạn pháp, thuật mượn lực có lẽ sẽ có tác dụng đối với chủng tộc khác nhưng đối với Long tộc lại trở nên vô dụng. Nếu ngươi muốn thắng ta thì chỉ có thể dùng lực đánh thắng, mong là ngươi có năng lực như vậy.” Long Thập Tam bình tĩnh nói.

“Có thể phá chư thiên vạn pháp, khẩu khí thật sự rất lớn.” Hàn Sâm nói.

Long Thập Tam lạnh nhạt nói tiếp: “Nếu không tin, ngươi cứ việc dùng chiêu Không khẩu Bạch Nha kia thử, xem xem có thể mượn được lực của ta hay không?”

Nói xong, Long Thập Tam bèn rút thanh trường thương ra đâm về phía Hàn Sâm, thương mang ngưng tụ thành một đường còn nhỏ hơn so với cây kim vô số lần.

Hàn Sâm chưa thử nhưng sức mạnh ngưng tụ như thế, cho dù không có sức mạnh phá vạn pháp thì hắn cũng rất khó để mượn lực được.

Giày Tuyệt Nha Thố dưới chân đột nhiên bộc phát ra tốc độ mạnh mẽ, khiến Hàn Sâm né tránh được thương mang của Long Thập Tam trong nháy mắt, Huyết Vũ đao trong tay cũng đồng thời chém về phía cổ Long Thập Tam.

Long Thập Tam híp mắt lại. Một tên Bá Tước như Hàn Sâm vẫn có thể bộc phát ra tốc độ như vậy dưới sự trói buộc của không gian Cổ Thần đã vượt ra khỏi dự liệu của nàng.

Nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là có chút ngoài ý muốn mà thôi, trường thương xoắn ốc trong tay Long Thập Tam chuyển động, biến mất trong chớp mắt ngắn ngủi, lúc xuất hiện trở lại, mũi thương đã sắp đâm vào cổ họng Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, thân hình vẽ ra một vòng cung quỷ dị trên không trung, ngàn cân treo sợi tóc tránh được thanh trường thương của Long Thập Tam, Huyết Vũ đao trong tay cũng đồng thời chém ra.

Hai người nhanh chóng chuyển động trên mặt đá, hầu như khiến người †a không thấy rõ quỹ đạo di động của bọn họ. Đánh được gần một phút, sát qua nhau không biết bao nhiêu lần mà không có lấy một lần đao thương va chạm vào nhau.

"Ấy, đó là loại đao pháp gì vậy? Chắc không phải Nha đao đâu nhỉ?" Hầu Tước Bạch Hổ kinh ngạc thốt lên.

"Đó không phải là Nha đao mà là đao pháp Thiên Chi Hạ của Trấn Thiên Cung." Trong mắt Sa Long lóe lên một tia sáng.

"Đao pháp Thiên Chi Hạ? Sao ta chưa nghe thấy bao giờ vậy?" Hầu Tước Bạch Hổ lại hỏi.

Sa Long nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: "Đao pháp Thiên Chi Hạ được một vị trưởng lão Trấn Thiên Cung thời xa xưa sáng tạo ra, nhưng vì lúc mới sáng lập có rất nhiều khuyết điểm cho nên vẫn không được cung cấp cho các đệ tử Trấn Thiên Cung tu luyện. Giờ xem ra khuyết điểm của đao pháp Thiên Chi Hạ hẳn là đã được giải quyết rồi, chỉ không biết là bút tích của ai thôi."

"Đao pháp này có gì đặc biệt à? Sao ta chẳng nhìn ra được có gì huyền diệu thế?" Hầu Tước Bạch Hổ lại hỏi.

"Không biết nữa, chỉ biết là đao pháp này được cải tiến trên cơ sở Vô Tự Thiên Thư. Hơn nữa cũng vì chưa có ai từng sử dụng môn đao pháp này cho nên uy lực của nó thế nào đương nhiên cũng chẳng ai biết. Song, nghe nói không có người nào tu luyện Vô Tự Thiên Thư mà không luyện được

môn đao pháp này, Hàn Sâm là một kẻ ngoại tộc lại có thể luyện được đao pháp Thiên Chi Hạ, thật là bất ngờ.” Sa Long nói.

Hàn Sâm ỷ vào tốc độ của giày Tuyệt Nha Thố mới có thể miễn cưỡng đánh một trận với Long Thập Tam. Phá Tà Thương thật sự có khả năng phá vạn pháp hay không thì Hàn Sâm không biết nhưng sức mạnh đó thật sự không phải hắn của bây giờ có thể so sánh được. Nếu có thể thăng lên cấp Hầu Tước thì may ra mới có vốn liếng để đối đầu chính diện.

Long Thập Tam không phức tạp giống như Cô Trúc, tất cả của đều rất đơn giản, thương pháp đơn giản, sức mạnh đơn giản, hầu như không biến hóa quá nhiều

Thế nhưng chính sức mạnh đơn giản như vậy lại tràn đây mỹ học bạo lực, khiến nàng có thể lợi dụng hoàn hảo sức mạnh của bản thân, bộc phát nó đến cực hạn.

Nếu không có tốc độ của giày Tuyệt Nha Thố, bản thân Long Thập Tam cũng bị sức mạnh của không gian Cổ Thần trói buộc thì e rằng Hàn Sâm đã bị nàng đâm trúng từ lâu rồi.

“Long Thập Tam thật là lợi hại. Hiệp lộ tương phùng dũng giả thắng, nàng đã phát huy một chữ dũng này đến cực hạn, một cây thương quét ngang tất cả, kể cả người cùng cấp cũng phải tránh né mũi nhọn, không dám liều mạng với nàng. Ta còn chưa thăng cấp lên Hầu Tước, cho nên vẫn kém hơn một chút.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Càng đáng sợ hơn là, Long Thập Tam càng đánh càng hăng, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà tốc độ và sức mạnh của nàng dường như vẫn đang tăng lên, thế tiến công cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Hàn Sâm sử dụng giày Tuyệt Nha Thố cũng dần không theo kịp tốc độ của nàng nữa.

“Muốn so chiến kỹ với Long Thập Tam, Hàn Sâm thật sự quá ngây thơ rồi. Long tộc có danh xưng chư thiên đệ nhất dũng, trong cùng cấp bậc không ai có thể đối đầu chính diện với bọn họ. Hơn nữa thân thể Long tộc càng đánh

càng mạnh, thời gian kéo dài càng lâu, Hàn Sâm sẽ thua càng thảm.” Hầu Tước Bạch Hổ nói.

Sa Long chỉ nhíu mày không nói, dường như cảm thấy có gì đó sai sai nhưng nhất thời lại chưa thể nhìn ra rốt cuộc là chỗ nào sai.

Giữa trận đại chiến kia, thân hình Hàn Sâm đột nhiên lui lại, kéo dài khoảng cách với Long Thập Tam, Long Thập Tam cầm thương vọt lên như rồng, muốn đuổi theo Hàn Sâm.

Nhưng nàng lại nhận thấy áo giáp ngoài thân không ngừng nứt ra, dường như đã đụng phải thứ gì, bị cắt ra từng lỗ hổng.

Long Thập Tam dừng lại, không tiếp tục xông lên phía trước nữa, ánh mắt quét qua xung quanh, lạnh lùng nói: “Ngươi bày ra những đao khí kia trong không gian từ bao giờ?”

“Đao đầu tiên ta chém ra đã ngưng tụ trong không trung rồi. Từ lúc nãy cho đến bây giờ, không trung đã ngưng tụ không biết bao nhiêu luồng đao khí vô hình. Ngươi không nhìn thấy chúng nhưng sau khi đụng vào, hậu quả không cần ta nói ngươi cũng biết đúng không?” Hàn Sâm mỉm cười.

Đao pháp Thiên Chi Hạ kết hợp với thuật Nguyệt Phách chí thuần chí nhu khiến Hàn Sâm có thể bố trí vô số nhát đao ngưng mà không tán trong không trung, giống như con rối giật dây vậy, tầng tầng lớp lớp đan xen ở bên ngoài thân thể Long Thập Tam.

Hết chương 2030.

Chương 2031. Chư thiên đệ nhất dũng

“Đao pháp đúng là rất lợi hại, thủ đoạn cũng lợi hại.” Long Thập Tam khen một câu, ánh mắt của nàng nhìn khắp bốn phía, vậy mà không

thể phát hiện được những nhát đao được ngưng tụ từ đao khí kia rốt cuộc ở vị trí nào.

“Quá khen.” Hàn Sâm cười nói.

Long Thập Tam tiếp tục nói: “Ngươi cũng đừng vui mừng quá sớm. Ngươi có biết tại sao Long tộc được gọi là chư thiên đệ nhất dũng không?”

“Ta thật sự không biết.” Hàn Sâm vốn chưa từng nghe thấy cách nói như vậy.

“Ngươi sẽ biết ngay bây giờ thôi.” Long Thập Tam nói, trường thương màu đen trong tay chuyển động, Long thương hợp nhất hóa thành một cỗ thương mang nhỏ hơn gấp trăm ngàn lần so với kim châm đâm về phía Hàn Sâm.

Chỉ thấy trên không trung vô số mảnh đao đan chéo vào nhau cắt lên khôi giáp của nàng, làm cho khôi giáp rách tả tơi nhưng bên trong những vết rách trên áo giáp kia lại không có máu tươi chảy ra.

Hàn Sâm nhìn thấy rõ ràng, sau khi mảnh đao khí vỡ vụn, trong vết rách trên áo giáp lộ ra làn da trắng nõn óng ánh, không thấy một vết thương nào tồn tại khiến Hàn Sâm cực kỳ kinh ngạc.

Mảnh đao khí mà hắn ngưng tụ ra có thể cắt đứt cả áo giáp cấp Hầu Tước, vậy mà làn da của Long Thập Tam lại chẳng có lấy một vết thương, đây là thể phách đáng sợ đến mức nào chứ.

Long Thập Tam tựa như một dũng giả đang bơi trong địa lôi, địa lôi không ngừng nổ tung nhưng không thể nào thương tổn được đến thân thể của nàng, Long Thập Tam vẫn lấy khí thế không thể ngăn cản giết đến đây.

Thương ý sắc bén, chỉ trong chớp mắt Long Thập Tam đã chém tới trước mặt Hàn Sâm, bất kể là lực lượng hay tốc độ đều mạnh hơn hẳn trước đây, khiến Hàn Sâm vốn đã tiêu hao thể lực nghiêm trọng lại không thể tránh nổi một thương này của nàng.

Rầm!

Hàn Sâm bị đâm xuyên qua mi tâm, thân thể lập tức nổ tung. Lúc này Long Thập Tam mới phát hiện, nàng chỉ đang đâm xuyên qua một phân thân Nguyệt Phách mà thôi, thân thể Hàn Sâm đã lùi sang một bên từ bao giờ.

Thần sắc không hề thay đổi, trường thương hóa thành một đường, lần nữa lao thẳng về phía Hàn Sâm.

Thương thế quyết tiến không lùi, không thể ngăn cản thật sự dũng mãnh không tả được, ngay cả Hàn Sâm cũng khó mà tránh nổi, chỉ có thể biến ảo thân pháp, né tránh thương thế của nàng.

Nhưng thương thế của Long Thập Tam càng lúc càng nhanh, càng lúc càng hung ác. Dưới áp lực đó, ngay cả việc trốn tránh cũng trở nên cực kỳ khó khăn đối với Hàn Sâm.

Nếu đều là cấp Hầu tước, Hàn Sâm sẽ không sợ Long Thập Tam nhưng mà cuối cùng vẫn kém một cấp bậc, đối mặt với cường giả Hầu Tước đỉnh cấp như Long Thập Tam, thực lực vẫn có sự chênh lệch không nhỏ.

Rầm!

Thân thể Hàn Sâm ăn một nhát thương, lập tức giống như sao băng bay vút ra ngoài, đâm vào vách đá, va sụp một mảng đá lớn.

“Hàn Sâm, ngươi còn không mau nhận thua. Nếu một thương kia của †a chếch lên ba tấc thì bây giờ ngươi đã là một người chết rồi.” Long Thập Tam đi đến trước vách đá sụp xuống, lạnh giọng quát.

Nhưng lại không có ai trả lời nàng. Long Thập Tam khẽ nhíu mày, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Không ổn rồi, trên vách đá kia có khe hở, hắn cố ý chịu một nhát thương của ta để trốn vào trong khe núi.”

“Thật đúng là một kẻ khó chơi, dưới tình huống này mà còn có thể tính toán được như vậy.” Sa Long thấy vậy thì cảm thán.

“Còn nói những thứ này làm gì, mau đuổi theo đi, đừng để hắn chạy mất.” Hầu Tước Bạch Hổ gầm lên một tiếng, lập tức đánh văng toàn bộ đá vụn sụp xuống, lộ ra khe núi phía sau, xung phong vọt vào trong.

Mấy người Long Thập Tam và Sa Long cũng lần lượt chui vào, đuổi theo Hàn Sâm đang trốn vào trong khe núi.

Trong khe núi, Hàn Sâm bước đi nhanh chóng, trên lồng ngực có một vết thương cực nhỏ, mặc dù không đổ máu nhưng có một cỗ sức mạnh yêu dị đang đấu đá lung tung trong cơ thể hắn.

"Sức mạnh của Long tộc thật hung tợn, mặc dù không thể sinh sôi không ngừng như lực Tuyệt Nha nhưng khi đã ngưng tụ quá mức, muốn đánh tan nó để tống ra bên ngoài cơ thể thì không hề dễ dàng, huống chỉ bây giờ ta vốn không có thời gian đứng lại để đánh tan thương lực đang xâm nhập trong cơ thể." Hàn Sâm cắn răng chịu đựng thương lực, đi vào trong sơn động.

Bên trong hang động thông suốt bốn bên, Hàn Sâm muốn tìm một chỗ tạm thời ẩn nấp, sau đó mới giải quyết triệt để thương lực trên người.

May là máu thịt và xương cốt của hắn khác hẳn sinh vật bình thường, nếu không thương lực đã hủy hoại thân thể hắn từ lâu rồi.

Nhưng Hàn Sâm chạy trốn trong huyệt động thật lâu, lại mơ hồ cảm giác được đám người Long Thập Tam kia dường như đang đuổi theo, trong lòng rất nghi hoặc.

Lấy năng lực che chắn của Động Huyền Khí Tràng thì không nên bị bọn họ bám riết không tha như vậy mới đúng.

"Chẳng lẽ là thương lực trong cơ thể ta?" Hàn Sâm chợt nảy ra suy nghĩ, lập tức hiểu rõ vấn đề.

Chỉ cần thương lực còn ở trong cơ thể hắn, Long Thập Tam sẽ có thể lần theo hành tung của hắn. Nhưng bây giờ hắn vốn không có thời gian để giải quyết thương lực trong cơ thể.

Nếu chỉ có một mình Long Thập Tam, Hàn Sâm còn có thể liều một phen nhưng còn có đám người Sa Long ở đó, mỗi người đều là cao thủ đỉnh cấp trong cấp Hầu Tước, khả năng Hàn Sâm có thể chính diện đối đầu với bọn họ quá thấp.

Hàn Sâm bèn cắn răng vọt về phía tượng đá Cổ Thần màu bạc. Giờ muốn thoát khỏi đám người Long Thập Tam là chuyện không thể nào, có lẽ có thể lợi dụng con quái trùng lưu ly ngân sắc kia một chút.

Đối với nơi này, Hàn Sâm đã là ngựa đường quen cũ, nhanh chóng tìm được tượng đá Cổ Thần Nhện Mặt Quỷ, sau đó chui vào trong hang động phía sau.

Không lâu sau, lập tức thấy Long Thập Tam mang theo đám người Sa Long đi tới hang động Nhện Mặt Quỷ, thấy được pho tượng đá Cổ Thần đầu dê thân người kia.

"Quả nhiên là có tượng đá Cổ Thần nhưng thoạt nhìn chắc đã bị người khác công phá rồi." Sa Long nhìn thoáng qua tượng đá Cổ Thần nói.

"Hàn Sâm trốn vào tượng đá Cổ Thần à? Nguồn gốc Cổ Thần có lẽ đang ở trên người hắn, nếu biết sớm thì cùng nhau bắt hắn lại là được, cần gì phải phiền toái như bây giờ." Hầu Tước Bạch Hổ kích động, muốn xông vào hang động bên trong tượng thần.

Long Thập Tam nhìn thoáng qua hang động phía sau tượng đá, lạnh lùng nói: "Hàn Sâm không ở bên trong tượng thần, hắn đi ra đằng sau."

"Vậy thì tiếp tục đuổi theo, nguồn gốc Cổ Thần chắc chắn đang ở trên người hắn." Sa Long nói.

"May là ngươi đã lưu lại thương lực trên người hắn, không thì đúng là bị hắn lừa rồi. Nếu thật sự đi vào trong tượng đá lục soát thì e rằng hắn đã chạy thoát từ lâu." Hầu Tước Bạch Hổ cảm thấy may mắn nói. Long Thập Tam mang theo đám người đi vào hang động phía sau tượng đá, tiếp tục truy lùng Hàn Sâm.

Hàn Sâm chạy một mạch qua nhưng lại không thấy tung tích của quái trùng lưu ly ngân sắc đâu, mãi cho đến trước thác nước cũng không nhìn thấy bóng dáng của nó.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Hàn Sâm cảm nhận được đám người Long Thập Tam càng ngày càng gần, cắn răng vọt vào hang động ở phần bụng của

tượng đá màu bạc.

Hàn Sâm mới chui vào chưa đến một phút, đám người Long Thập Tam đã đuổi đến đây.

“Ấy, nơi này vẫn còn một pho tượng đá Cổ Thần, hơn nữa pho tượng đá Cổ Thần này hình như không được bình thường, có phải Hà Sâm đang ở chỗ này không?” Hầu Tước Bạch Hổ đánh giá tượng đá Cổ Thần màu bạc nói.

“Hắn ở ngay trong tượng đá.” Long Thập Tam khẳng định nói.

“Như vậy đi, ta với Thập Tam cùng nhau đi vào bắt hắn, các ngươi canh giữ ở bên ngoài, tránh cho hắn trốn ra từ một con đường khác.” Sa Long nói với đám người Hầu Tước Bạch Hổ.

Hầu Tước Bạch Hổ đồng ý, Sa Long và Long Thập Tam cùng nhau đi vào hang động trong thác nước, đuổi theo dấu vết của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cảm giác cơ thể ngày càng đau đớn dữ dội, thương lực kia tựa như một con mãng xà đấu đá lung tung trong cơ thể hắn, nếu không nghĩ biện pháp đánh tan đẩy nó ra ngoài cơ thể, nội tạng cũng sắp bị nó phá nát đến nơi rồi.

Hết chương 2031.

Chương 2032. Thiên Tâm Tỏa mở ra

Chui vào bên trong tượng đá màu bạc chưa được bao lâu, Hàn Sâm đã nghe thấy một thanh âm vù vù truyền đến từ huyệt động trước mặt.

Đó là âm thanh mà Hàn Sâm rất quen thuộc - tiếng vỗ cánh của quái trùng lưu ly ngân sắc. Hàn Sâm nảy ra một suy nghĩ, triệu hồi Chú Ngữ hóa thành súng chống tăng, bắn ra một viên đạn tên lửa vào trong huyệt động.

Sau khi viên đạn tên lửa được bắn ra ngoài, Hàn Sâm không thèm nhìn kết quả mà chui vào một cái hang nhỏ hẹp trong thông đạo, lập tức che giấu khí tức của bản thân.

Đạn tên lửa nổ tung phát ra tiếng vang ầm ầm vọng lại trong hang động. Hàn Sâm lập tức nghe thấy tiếng vù vù càng luc càng lớn, chỉ chốc lát sau đã thấy con quái trùng lưu ly ngân sắc kia bay tới, qua lại tuần tra xung quanh.

“Chắc đám người Long Thập Tam cũng đến rồi nhỉ?” Hàn Sâm trốn trong hang, trong lòng âm thầm suy đoán.

Long Thập Tam và Sa Long cũng nghe thấy tiếng vang, mặc dù chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng nếu bây giờ để bọn họ từ bỏ đương nhiên là không thể, dưới sự chỉ dẫn của Long Thập Tam chạy về phía Hàn Sâm bên này.

Quái trùng lưu ly ngân sắc không tìm thấy vị trí của Hàn Sâm, Long Thập Tam dựa theo thương lực lại tìm đến.

Lúc hai người sắp đến vị trí của Hàn Sâm lập tức thấy được con quái trùng lưu ly ngân sắc kia.

Quái trùng lưu ly ngân sắc cũng nhìn thấy bọn họ, rít lên một tiếng lập †ức xông lên, chùm sáng màu bạc trong miệng cũng đồng thời phun ra.

Long Thập Tam đi đầu phản ứng mau lẹ, trường thương xoắn ốc trong tay đâm thẳng về phía quái trùng lưu ly ngân sắc.

Kengl

Thương mang đụng phải chùm sáng bạc, lập tức đâm thủng chùm sáng bạc. Thương mang được ngưng tụ ra nhỏ hơn cả cây kim đâm vào vòng bảo hộ của con quái trùng lưu ly ngân sắc, lá chắn đó lập lòe chớp tắt nhưng không bị nghiền nát, ngược lại Long Thập Tam còn bị chùm sáng màu bạc của con quái trùng lưu ly ngân sắc kia hất bay ngược về sau mười mấy mét.

“Dị chủng đột biến cấp Hầu Tước!” Long Thập Tam biến sắc nói.

“Giết nó.” Sa Long vừa dứt lời bèn rút ra một thanh loan đao, lực Thiên Ma chém lên trên người quái trùng lưu ly ngân sắc.

Chỉ nghe keng một tiếng, lực Thiên Ma chém lên vòng bảo hộ trên người quái trùng lưu ly ngân sắc vậy mà không thể làm nó bị thương, chỉ có thể đánh bay nó về sau một đoạn.

Sa Long và Long Thập Tam đồng thời ra tay công kích quái trùng lưu ly ngân sắc, đánh cho lá chắn màu bạc trên người nó lấp loé không yên, lúc nào cũng có thể bất ngờ nổ tung.

Đặc biệt là thương mang được Long Thập Tam ngưng tụ tới cực hạn có lực xuyên thấu thực sự rất đáng sợ, tập trung tất cả lực lượng vào một điểm nên tính tổn thương rất dễ dàng đâm thủng bất cứ vật gì, ngay cả vòng bảo hộ trên người con quái trùng lưu ly ngân sắc cũng khó mà cản nổi.

“Không thể để cho bọn họ xử lý con côn trùng kia được, nếu không người xui xẻo tiếp theo chính là ta.” Hàn Sâm nghĩ vậy bèn vọt ra khỏi hang động nhỏ hẹp, một chiêu Khuyển Nha Giao Thác chém về phía Long Thập Tam.

Long Thập Tam phản ứng cực nhanh, trường thương xoắn ốc trong tay lập tức đâm về phía đao khí của Hàn Sâm, thương mang cùng đao khí giao kích trên không trung, đao khí lập tức bị thương mang ngưng tụ tới cực điểm đâm thủng.

Hàn Sâm đã đoán trước được điều này, vừa né tránh thương mang vừa chém một nhát sang nhưng lần này hắn sử dụng đao pháp Thiên Chi Hạ.

“Ngươi đi giải quyết Hàn Sâm, để ta đối phó con dị chủng này.” Sa Long nói với Long Thập Tam.

“Được.” Long Thập Tam không chút do dự, nắm lấy trường thương phi thẳng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm mượn địa hình phức tạp trong sơn động để né tránh thương mang của Long Thập Tam, dẫn dụ Long Thập Tam đi vào sâu trong hang động, để nàng và Sa Long tách nhau ra.

Long Thập Tam cực kỳ tự tin vào bản thân, hơn nữa Long tộc luôn không sợ trời không sợ đất, nếu không đã chẳng có danh xưng chư thiên đệ nhất dũng, đương nhiên sẽ không e ngại một tên Bá Tước như Hàn Sâm, biết rõ Hàn Sâm muốn tách nàng và Sa Long ra nhưng vẫn đuổi theo hắn.

Thương mang như kim, vách đá rộng mấy thước cũng đều bị thương mang trực tiếp xuyên thủng, Hàn Sâm trốn phía sau vách đá cũng chẳng có ích lợi gì.

Phá Tà Thương chí cương chí dương, hoàn toàn là hai thái cực với thuật Nguyệt Phách. Nếu Hàn Sâm là cấp Hầu Tước, sức mạnh của Nguyệt Phách đủ để phá vỡ Long thể của Long Thập Tam, cũng sẽ không lỗ.

Nhưng bây giờ mảnh đao mà Nguyệt Phách ngưng tụ thành không thể gây thương tổn cho Long Thập Tam, lập tức rơi vào thế yếu, bị Long Thập Tam bức bách liên tục lui về phía sau.

Không kịp né tránh, một luồng thương mang đâm thẳng vào bả vai Hàn Sâm, thương mang nhỏ mảnh chỉ lưu lại ở trên da thịt Hàn Sâm một lỗ nhỏ mà mắt thường hầu như không thể thấy được. Nhưng sau khi chui vào trong cơ thể Hàn Sâm, thương mang lập tức đấu đá lung tung khiến xương cốt hắn đều bị xuyên thủng, đau đớn khiến Hàn Sâm rùng mình một cái.

Trên thực tế, Hàn Sâm né tránh không kịp cũng là vì lông thương mang thứ nhất quay cuồng trong cơ thể hắn, chui vào đả thương nội tạng của hắn, làm thân thể hắn khựng lại một chút.

“Hàn Sâm, ngươi đã không còn cơ hội nữa rồi, bây giờ nhận thua cầu xin tha thứ vẫn còn kịp, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Long Thập Tam lạnh lùng nói.

“Lời này cũng chính là lời ta muốn nói.” Hàn Sâm nói.

“Chuyện đã tới nước này rồi còn mạnh miệng thế làm gì, giao hai miếng nguồn gốc Cổ Thần kia ra, ta sẽ lập tức thả ngươi rời đi. Giờ ngươi đã trúng hai luông Phá Tà Thương, nếu không mau chóng đánh nát thương lực rồi bài trừ ra khỏi cơ thể, chẳng mấy chốc sẽ bị lực Phá Tà Thương giết chết.” Long Thập Tam nói.

“Thật sao? Ta không cảm thấy chuyện đó sẽ xảy ra.” Tuy ngoài miệng Hàn Sâm nói vậy, nhưng đầu óc vẫn đang vận động, suy nghĩ xem nên thoát khỏi khốn cảnh hiện tại thế nào.

Lấy thực lực của hắn bây giờ hoàn toàn có thể giết chết Hầu Tước bình thường nhưng vẫn còn có chút chênh lệch so với Hầu Tước đỉnh cấp như Long Thập Tam. Muốn giết chết Long Thập Tam, sợ rằng phải sử dụng biến thân Thần Linh Siêu Cấp thì mới thực hiện được.

Song thời gian biến thân Thần Linh Siêu Cấp có hạn. Sau khi biến thân, Hàn Sâm có thể giết chết một Long Thập Tam nhưng đến lúc hắn sẽ tiến vào thời kì suy yếu, bên ngoài còn có ba Hầu Tước khác đi cùng Sa Long, tình cảnh của hắn sẽ càng thêm ác liệt.

Thân thể quá mỏi mệt, cộng thêm hai luồng thương lực không ngừng đấu đá ở trong cơ thể hắn, Hàn Sâm chống đỡ càng ngày càng gian nan.

“Mặc kệ, cứ giết chết một tên trước rồi tính.” Hàn Sâm nghĩ vậy, định biến thân thành thể Thần Linh Siêu Cấp.

Nhưng Hàn Sâm bỗng cảm thấy cơ thể chấn động, giống như có vật gì đó đang vỡ vụn ra bên trong, khiến thân thể Hàn Sâm đột nhiên nhẹ bãng, giống như dỡ xuống một ngọn núi lớn vậy.

Tốc độ của Hàn Sâm tăng vọt chỉ trong chốc lát, dễ dàng né tránh thương mang của Long Thập Tam.

“Thiên Tâm Tỏa vỡ rồi!” Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, hắn vẫn luôn chiến đấu cùng Long Thập Tam trong khi đang đeo Thiên Tâm Tỏa, bây giờ Thiên Tâm Tỏa vừa mở, sức chiến đấu lập tức tăng vọt.

Kengl

Hàn Sâm chém ra một nhát đao, mảnh đao vô hình chém lên người Long Thập Tam, Long thể được xưng là chư thiên đệ nhất dũng bị đao khí trực tiếp chém ra một vết máu.

Hàn Sâm mừng thầm trong lòng. Thiên Tâm Tỏa vừa mở, không chỉ tốc độ mà ngay cả sức mạnh cũng đồng thời tăng vọt.

Long Thập Tam khẽ nhíu mày, tay cầm trường thương nhìn chằm chằm Hàn Sâm, lạnh giọng nói: “Thiên Tâm Tỏa à, không ngờ ngươi lại có thể vừa đeo Thiên Tâm Tỏa vừa chiến đấu. Nhưng cho dù là vậy thì ngươi cũng không phải là đối thủ của ta đâu.”

Nói xong, trường thương trong tay Long Thập Tam lần nữa điên cuồng đâm ra, Huyết Vũ đao trong tay Hàn Sâm cũng điên cuồng chém ra. Đao thương đụng nhau, thân thể Hàn Sâm lập tức bị đánh bay ra ngoài, đâm thẳng vào vách đá.

“Ta đã nói rồi, ngươi không phải là đối thủ của ta.” Thân hình Long Thập Tam không dừng lại, long thương hợp nhất điên cuồng đâm về phía Hàn Sâm lần nữa.

Rắc!

Lại một tiếng động đột ngột vang lên trong thân thể Hàn Sâm, chiếc Thiên Tâm Tỏa thứ hai cũng theo đó mà vỡ vụn.

Hết chương 2032.

Chương 2033. Đao khí như tơ

Thân hình Hàn Sâm chợt lóe, tựa như ảo ảnh né tránh thương mang của Long Thập Tam, tốc độ còn nhanh hơn cả trước đó.

“Hai cái Thiên Tâm Tỏa?” Long Thập Tam biến sắc.

Hàn Sâm là một Bá Tước mà có chiến lực như vậy, trên người còn đeo một cái Thiên Tâm Tỏa đã rất đáng ngạc nhiên rồi, nhưng không ngờ hắn lại đeo những hai cái Thiên Tâm Tỏa.

Nếu không phải được tận mắt chứng kiến, Long Thập Tam chắc chắn sẽ không tin một Bá Tước đeo hai cái Thiên Tâm Tỏa còn có thể chiến đấu với nàng đến trình độ này, nói ra chỉ sợ cũng chẳng ai tin.

Bây giờ Hàn Sâm cảm thấy cả người phiêu phiêu dục tiên, thoải mái không diễn tả được thành lời, giống như chỉ cần tùy ý bước một bước là có thể lập tức mọc cánh thành tiên.

Đao vung theo người, thương mang có cảm giác rất khó né tránh trước đó bây giờ lại bị Hàn Sâm tránh thoát một cách dễ dàng, hoàn toàn không cảm nhận được áp lực trước đó nữa.

Hơn nữa, cơ thể cũng không dễ dàng cảm thấy mệt mỏi giống như trước đây, cả người như được sống lại vậy.

Long Thập Tam không nhịn được mà nhíu mày. Hàn Sâm sau khi phá vỡ hai cái Thiên Tâm Tỏa đã khiến nàng đã mất đi loại cảm giác áp chế tuyệt đối.

Hai bóng dáng thoắt ẩn thoắt hiện trong hang động, đao khí và thương mang không ngừng va chạm vào nhau. Mặc dù sức mạnh tuyệt đối của Hàn Sâm vẫn kém hơn không ít nhưng đã miễn cưỡng có thể đối phó, không bị áp chế thảm hại như trước đây nữa.

Trong khi Hàn Sâm đại chiến với Long Thập Tam thì Sa Long cũng đang không ngừng chiến đấu với quái trùng lưu ly ngân sắc. Vòng bảo hộ màu bạc của con quái trùng này thực sự rất lợi hại, tiếp nhận mấy trăm đao của Sa Long mà vẫn không có dấu hiệu vỡ vụn mảy may.

Sa Long khẽ nhíu mày, dường như muốn tốc chiến tốc thắng. Mãi không thấy Long Thập Tam quay lại khiến hắn cảm thấy hình như có gì không đúng lắm.

Khí thế trên người đột nhiên biến đổi, trên thân Sa Long nổi lên khí mang màu đen hóa thành hắc mang ngưng tụ trên loan đao của hắn, một nhát đao điên cuồng chém về phía quái trùng lưu ly ngân sắc.

Loan đao vốn không có uy hiếp quá lớn với lá chắn bạc nhưng một kích này đã chém cho vòng bảo hộ màu bạc phải lung lay, phía trên xuất hiện một vết nứt.

"Vòng bảo hộ này thật lợi hại, có thể chống đỡ được một kích Phá Tà Ma Long Khí của ta mà không bể. Năng lực phòng ngự của con dị chủng này hẳn là cao cấp nhất trong đám Hầu Tước rồi." Sa Long khẽ nhíu mày nhưng tay loan đao trong tay cũng không dừng lại mà chém về phía quái trùng lưu ly ngân sắc lần nữa.

Sa Long là một Ma tộc nhưng trong huyết mạch của hắn còn có một phần huyết mạch Long tộc. Ngoại trừ "Thiên Ma Kinh" ra, hắn còn tu

luyện "Phá Tà Bí Điển" của Long tộc, lực Phá Tà mà hắn có thể phóng thích ra còn đáng sợ hơn so với Long Thập Tam.

Nhưng chuyện Sa Long có được huyết mạch Long tộc cũng là một bí mật ngay cả trong Ma Tộc, bình thường Sa Long cũng sẽ không tùy tiện sử dụng lực Phá Tà.

Nhưng giờ Sa Long đã cảm giác được tình huống có chút bất thường, cũng không chú ý quá nhiều nữa, muốn mau chóng giải quyết con dị chủng ngân sắc này.

Từng đao của Sa Long chém lên vòng bảo hộ màu bạc của con quái trùng lưu ly ngân sắc, chém đến mức vòng bảo hộ kia lung lay không ngừng, vết rạn bên trên cũng càng ngày càng nhiều, vỡ vụn chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Quái trùng lưu ly ngân sắc kinh hãi muốn chạy trốn nhưng đâu còn chạy được nữa. Sa Long giống như quỷ mị đi theo quái trùng lưu ly ngân sắc, loan đao vô tình lại chém xuống lần nữa.

Long Thập Tam không ngừng truy sát Hàn Sâm, trong lòng cảm thấy ngày càng bất an.

Mặc dù có danh xưng chư thiên đệ nhất dũng nhưng Long tộc cũng không phải thiên hạ vô địch thật sự. Hàn Sâm đã phá vỡ hai cái Thiên Tâm Tỏa khiến Long Thập Tam cảm giác ngày càng không thể áp chế nổi.

Một điểm hàn mang đi trước, sau đó thương xuất như rồng.

Phá Tà Thương được Long Thập Tam vận dụng đến cực hạn nhưng trong khoảnh khắc thương mang xuyên thủng thân thể của Hàn Sâm, nàng đã biết một thương này lại thất bại.

Ầm!

Thân thể Hàn Sâm tựa như bóng nước nổ tung, đó chỉ là một phân thân mà thôi, còn chân thân của Hàn Sâm đã xuất hiện ở bên ngoài hơn hai mươi mét, còn đang cười mỉm nhìn Long Thập Tam.

Long Thập Tam cầm trường thương xoắn ốc đang định lao về phía Hàn Sâm lần nữa, lại nghe Hàn Sâm lạnh nhạt nói: "Nếu ta mà là ngươi, ta sẽ đứng ở đó bất động."

Long Thập Tam hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Hàn Sâm, nắm lấy trường thương tiếp tục xông về phía trước.

Rắc!

Tiếng áo giáp nứt ra lập tức truyền vào tai Long Thập Tam, áo giáp †rước ngực của nàng bị một luồng đao khí vô hình cắt đứt. Nhưng lần này khác ở chỗ, luồng đao khí này có thể cắt đứt cả da thịt nàng, mà đao khí kia tựa như dây thép, lại không hề bị va đứt.

Huyết Vũ đao trong tay Hàn Sâm vung lên phía trước, cảm giác dường như không có sức mạnh gì nhưng xung quanh không gian lại giống như có từng đường tơ mỏng vô hình trói buộc thân thể Long Thập Tam, theo đao thế của Hàn Sâm chỉ huy, những đường tơ mỏng vô hình kia kéo căng ra.

Dường như có vô số dây thép vô hình cuốn lấy cánh tay Long Thập Tam, đùi, eo thậm chí là đầu, thân thể Long Thập Tam lập tức bị kéo ra thành hình chữ đại lơ lửng trên không trung, đao khí vô hình đếm không xuể đang siết chặt lấy người nàng, lập tức xoắn nát toàn bộ áo giáp trên người nàng, hóa thành mảnh vỡ bay tan tác.

Mà những cái đao khí kia còn trực tiếp ghì vào trong máu thịt của nàng, siết ra từng vết máu trên thân thể trắng muốt lóng lánh của nàng, máu tươi như tơ chảy ra, tương phản mãnh liệt với Long thể trong suốt như ngọc.

"Ngươi đáng chết…" Long Thập Tam phẫn nộ gào thét, lực Phá Tà xông ra từ trong ngọc thể lóng lánh, trực tiếp kéo đứt đao khí trói buộc nàng.

Nhưng mới kéo đứt đao khí trên người lại có những mảnh đao khí khác quấn lên trói buộc tứ chi của nàng khiến Long Thập Tam căn bản không có cơ hội lao tới trước mặt Hàn Sâm, chỉ có thể ngừng lại.

“Ngươi đã không còn cơ hội nữa rồi, bây giờ nhận thua cầu xin tha thứ vẫn còn kịp, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Hàn Sâm cầm Huyết Vũ đao, nhìn Long Thập Tam bị đao khí trói buộc lạnh nhạt nói, trả lại y nguyên lời mà Long Thập Tam nói với hắn trước đó.

Rắc rắc!

Lực Phá Tà trên thân Long Thập Tam điên cuồng bạo phát, kéo đứt từng mảnh đao khí. Song dùng thân thể trực tiếp kéo đứt đao khí cũng làm cho vết thương trên người nàng không ngừng tăng lên, thân thể đã máu me đầm đìa.

“Thể phách của Long tộc mạnh mẽ thật đấy.” Hàn Sâm tán thưởng một câu.

Sau khi Long Thập Tam thoát khỏi những mảnh đao khí, hai mắt phun lửa, cầm trường thương định lao về phía Hàn Sâm lần nữa nhưng đúng lúc vừa giơ tay lên đã bị đao khí cuốn lấy, giống như con rối khó mà động đậy.

Mắt thấy Hàn Sâm đang ở trước mặt nhưng lại chẳng thể đâm cho Hàn Sâm một nhát thương, cứ liên tục kéo đứt đao khí rồi lại có đao khí không ngừng quấn lên thân thể nàng, khiến nàng hầu như không thể động đậy nửa bước.

“Nên kết thúc rồi.” Ánh mắt Hàn Sâm ngưng trọng, Huyết Vũ đao trong tay hiện lên đao khí màu tím đen, đao khí chằng chịt trên không trung cũng đều nổi lên khí tức màu tím đen.

Vô số đao khí quấn trên người Long Thập Tam, cắt đứt da thịt nàng, khiến vết thương toàn thân nàng đều tản ra hơi khói màu tím đen.

“Lực Tuyệt Nha!” Sắc mặt Long Thập Tam tái mét.

Lực Tuyệt Nha còn đáng sợ khó chơi hơn cả lực Phá Tà của nàng, nếu trúng chiêu hầu như không có khả năng may mắn nào, huống chỉ hiện giờ vết

thương trên người nàng đếm không xuể, muốn tráng sĩ chặt tay cũng không thể được.

Hết chương 2033.

Chương 2034. Dị chủng Ma Long

Máu nở rộ giống như hoa tươi, Long thể mạnh mẽ cũng không chịu nổi lực Tuyệt Nha xé rách vô số vết thương, thân thể trực tiếp bị xé nát.

Hàn Sâm quay người nhảy vào một nhánh hang động bí mật, lập tức bắt đầu vận dụng sức mạnh bài trừ hai cỗ lực Phá Tà Thương trong thân thể ra.

Lực Phá Tà Thương cực kỳ quỷ dị, sức mạnh ngưng tụ giống như là bách luyện tinh cương, sức mạnh không đủ thì không thể phá nát nó được. Nhưng nếu dùng sức mạnh quá lớn cũng sẽ tổn hại đến cơ thể của mình cho nên nhất thời không có cách nào bài trừ nó ra ngoài cơ thể.

Không kịp suy nghĩ nhiều, trực tiếp mở Động Huyền Khí Tràng ra phân tích lực Phá Tà Thương, hạt cơ bản của hai cỗ lực Phá Tà Thương lập tức hiện ra trong óc Hàn Sâm.

Trong tích tắc Long Thập Tam bị chém chết, Sa Long đã cảm ứng được, sắc mặt đại biến, sức mạnh của loan đao trong tay càng lớn hơn, chém mấy đao liên tục lên vòng bảo hộ màu bạc trên người quái trùng lưu ly ngân sắc, chém vỡ lớp vỏ của quái trùng lưu ly ngân sắc.

Quái trùng lưu ly ngân sắc kêu thảm bay ra ngoài, Sa Long cũng không kịp xem nó sống hay chết, nhanh chóng xông về phía Long Thập Tam.

Nhìn thấy máu thịt Long Thập Tam tung tóe, trong mắt Sa Long sát cơ như biển, cầm loan đao vọt về phía Hàn Sâm đang đứng.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày. Hắn cứ ngỡ không còn Long Thập Tam nữa thì Sa Long sẽ không thể lần theo tung tích của hắn trong khoảng thời gian ngắn,

nhưng bây giờ xem ra cũng không phải vậy, rõ ràng Sa Long đang trực tiếp lao về phía hắn.

Thật ra Hàn Sâm không biết, Sa Long cũng dùng lực Phá Tà cho nên có thể cảm nhận được lực Phá Tà Thương còn chưa bài trừ trong thân thể của Hàn Sâm

Giờ Hàn Sâm cũng không kịp lo nghĩ nhiều nữa, trực tiếp lấy sức mạnh Chích Thủ Già Thiên xung kích lực Phá Tà Thương, cưỡng ép kéo đứt hai dây xích Trật Tự của lực Phá Tà Thương ngưng tụ tới cực hạn, bản thân cũng chịu một chút tổn thương.

Hai cỗ lực Phá Tà Thương vỡ vụn thành tro, bị khí tức của Hàn Sâm tống ra khỏi cơ thể.

Sa Long đã vọt tới hang động trước mặt hắn, hai mắt oán độc nhìn chằm chằm Hàn Sâm: “Những đau đớn mà Thập Tam phải chịu ta sẽ trả lại cho ngươi gấp trăm ngàn lần “

Dứt lời, loan đao trong tay mang theo đao mang màu đen chém về phía Hàn Sâm đang ngồi xếp bằng ở đó.

Hàn Sâm thét dài một tiếng, thân hình như hạc trùng tiêu vọt ra khỏi hang động nhỏ hẹp kia, Huyết Vũ đao trong tay đồng thời chém ra, chặn đao mang màu đen của Sa Long lại.

Kengl

Hàn Sâm chỉ cảm thấy nơi đao khí tiếp xúc với đao mang truyền đến một cỗ sức mạnh đáng sợ, làm thân thể hắn không khống chế được mà bay ra ngoài, đâm sầm lên trên vách đá, đụng rớt một mảng đá.

“Ngươi có thể dung hợp lực Thiên Ma và lực Phá Tà sao?” Hàn Sâm cố nén khí huyết sôi trào trong lồng ngực, lao ra từ trong đá vụn.

“Lại có thể ngăn cản được một đao Thiên Ma tất trúng của ta, ngươi cũng có bản lĩnh đấy.” Sát ý trong mắt Sa Long càng thêm hừng hực, hắc mang trên đao càng tăng vọt lên, lại thêm một đao chém về phía

Hàn Sâm.

Hàn Sâm liên tục biến ảo nhiều loại thân pháp nhưng vẫn không thể né tránh loan đao của Sa Long, chỉ có thể miễn cưỡng lấy cứng đối cứng.

Song sức mạnh của hắn không bằng Sa Long, bị một đao đánh bay ra

ngoài, người bay trên không trung, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Sức mạnh của Sa Long còn mạnh mẽ hơn Long Thập Tam rất nhiều, không hổ là nhân vật có thể nổi danh cùng Cô Trúc.

Hơn nữa lực Thiên Ma và lực Phá Tà của hắn dung hợp làm một, mặc dù Hàn Sâm hiểu rất rõ lực Thiên Ma nhưng muốn né tránh vẫn rất khó khăn.

Mắt thấy Sa Long lại chém ra một đao, Hàn Sâm không do dự nữa, mở Động Huyền Khí Tràng ra, lực đao kiếm ngưng tụ trên Huyết Vũ đao, đồng thời thế giới trong mắt đã biến thành xích Trật Tự do hạt cơ bản tạo thành.

Loan đao chém lên Huyết Vũ đao của Hàn Sâm, sức mạnh Chích Thủ Già Thiên lập tức chém đứt xích Trật Tự, đao mang màu đen tan rã trong nháy mắt, ngay cả loan đao trong tay Sa Long cũng hóa thành cát bụi.

Sa Long biến sắc, thần sắc lại càng thêm hung ác nhìn chằm chằm thanh đao trong tay Hàn Sâm.

Mặc dù Hàn Sâm đã phá vỡ đao mang và xích Trật Tự của đao nhưng phản lực cũng làm hắn phải lùi về sau mười mấy mét, đâm vào vách đá, cách biệt về thực lực giữa các đẳng cấp vẫn tồn tại như cũ.

“Được… Khá lắm… Khó trách ngươi có thể chiến đấu bất phân cao thấp với Cô Trúc, chỉ một đao này đã chẳng có ai trong cấp Hầu Tước đương thời dám tranh phong với ngươi, Hàn Sâm ngươi đã là đứng đầu trong cấp Bá Tước, đáng tiếc ngươi lại gặp phải Sa Long ta…” Sa Long mắt nhìn Hàn Sâm, gằn từng chữ một.

Từng chữ đều tràn đầy oán hận sâu đến tận xương tủy, hầu như hận không thể lập tức xé Hàn Sâm thành mảnh nhỏ.

Một giây sau, hắc mang trên thân Sa Long tràn ra, độc giác màu tím trên đỉnh đầu chợt biến thành màu đen, thân thể tăng vọt lên ba thước, áo giáp bị xé nứt toàn bộ lộ ra cơ thể vô cùng to lớn và lân phiến sáng lóe ô quang.

Xương cốt sau lưng của hắn bị xé rách, hóa thành một đôi cánh rồng màu đen, ngón tay cũng mọc ra như móng tay sắc bén như lưỡi dao.

Hắc mang được ngưng tụ đến cực hạn trải rộng ra toàn thân Sa Long giống như một tầng quang giáp màu đen phủ lên bên ngoài thân thể.

Xoetl

Thân thể cường tráng của Sa Long trực tiếp phá vỡ không gian, biến mất ở trong tầm mắt Hàn Sâm. Căn bản không cho Hàn Sâm có thời gian phản ứng, Sa Long đã lại xuất hiện trước mặt hắn một cách bất ngờ, móng tay sắc như lưỡi dao rạch đứt áo giáp trên lồng ngực của hắn, cắt rách cả máu thịt của hắn.

Máu dạng huyết tinh rơi ra từ vết thương trên thân thể, đồng thời thân thể Hàn Sâm cũng bị ném bay ra ngoài.

Nhanh, thực sự quá nhanh, không đợi thân thể Hàn Sâm chạm đất, Sa Long lại xuất hiện bên cạnh Hàn Sâm, móng tay sắc như lưỡi dao chém lên cánh tay hắn.

Hàn Sâm lợi dụng dự phán, Huyết Vũ đao mang theo sức mạnh Chích Thủ Già Thiên chém về phía bàn tay Sa Long.

Nhưng trước mắt chợt hoa lên, Sa Long đã biến mất trước mặt hắn. Lúc xuất hiện lần nữa, đầu gối đã đội lên sống lưng Hàn Sâm, đánh bay Hàn Sâm lên không trung, va thẳng vào lớp đá trên nóc hang.

Rầm!

Sa Long vung đao, từng luồng nhận mang đen nhánh phóng lên nóc hang, lập tức chém vỡ cả mảng đá lớn.

Sa Long mang trong mình huyết mạch hai tộc Ma Long tiến vào trạng thái dị chủng, sức mạnh đã đạt đến mức độ cực kỳ khủng bố, ngay cả Công Tước bình thường ở đây chỉ sợ cũng sẽ bị hắn hành hạ đến chết.

Thân thể Hàn Sâm từ trong nóc hang đá vỡ vụn ngã xuống mặt đất, cả người máu me đầm đìa, áo giáp cũng hầu như bị đánh nát triệt để. Hiện tại hắn đã hiểu được cách biệt về thực lực giữa hai người lớn đến mức không thể dùng kỹ xảo bù đắp được.

Khoảng cách bây giờ của Hàn Sâm và Sa Long tựa như là khoảng cách giữa Bá Tước và Hầu Tước bình thường, cả hai đều có được sức mạnh vượt xa

người cùng cấp nhưng khoảng cách cũng không vì vậy mà thu nhỏ.

Cho dù có được sức mạnh Chích Thủ Già Thiên, Hàn Sâm còn chẳng có cơ hội đụng vào Sa Long chứ đừng nói đến kéo đứt xích Trật Tự của hắn.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết một cách đơn giản như vậy, ta sẽ lóc hết từng mảng máu thịt của ngươi ra, để cái chết của ngươi còn đau khổ hơn Thập Tam gấp trăm ngàn lần.” Mỗi câu mỗi chữ của Sa Long giống như độc chú, thân hình lại thoắt ẩn thoắt hiện, giống như dịch chuyển tức thời xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, lần nữa chộp lấy thân thể hắn.

Hàn Sâm không có bất cứ cơ hội né tránh nào, thậm chí không kịp rút đao để đối đầu.

Mắt thấy móng tay sắc như lưỡi dao của Sa Long sắp đâm vào thân thể Hàn Sâm, lại đột nhiên nhìn thấy một vệt thánh quang trắng lóa tỏa ra từ trong mắt Hàn Sâm.

Hết chương 2034.

Chương 2035. Uy thế Thần Linh

Trong nháy mắt, cơ thể Hàn Sâm đã bị hào quang trắng lóa bao phủ, cơ thể hoàn toàn quang hóa, giống như biến thành thể năng lượng bán trong suốt.

Đồng tử của Sa Long chợt co lại, ngón tay và bàn tay của hắn thế mà lại xuyên qua từ trong cơ thể của Hàn Sâm như là xuyên vào trong hư vô, hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của thân thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm thân như Thần Linh, Huyết Vũ đao trong tay phát động như ánh sáng, chém về phía đầu của Sa Long.

Đôi cánh sau lưng Sa Long khẽ vỗ, biến mất không thấy giống như thuấn di thực sự, một đao như tốc độ ánh sáng kia của Hàn Sâm thế mà không thể chém vào cơ thể của hắn.

Không gian đằng xa dao động một hồi, cơ thể của Sa Long phá không bay ra, trong miệng gào lên một tiếng, bàn tay hoá thành lưỡi đao, điên cuồng chém về phía Hàn Sâm.

Ánh đao hoá thành Ma Long gào thét, ngưng tụ đến cực điểm, đồng thời lại mang theo nhân quả đã được định trước, trong nháy mắt xông đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm không có ý muốn né tránh, Ma Long kia xuyên thẳng qua từ trong cơ thể của Hàn Sâm, giống như cơ thể của Hàn Sâm chỉ là hư ảo, bất cứ sức mạnh nào cũng không thể làm hắn bị thương dù chỉ một chút.

“Không thể nào… đó là sức mạnh gì…” Sa Long hơi kinh ngạc, hắn rõ ràng cảm nhận được đó là vị trí của chân thân Hàn Sâm, nhưng cú đánh mạnh nhất của hắn thế mà lại không có một chút tác dụng nào.

“Sức mạnh giết ngươi.” Hàn Sâm nói rồi di chuyển người, đi đến trước mặt Sa Long giống như ánh sáng, Huyết Vũ đao trong tay phát động như ánh sáng.

Thời gian của hắn không nhiều, thời gian thể Thần Linh siêu cấp có thể duy trì vô cùng có hạn, nếu như không thể giết chết Sa Long trong thời gian hạn định, vậy thì người chết chính là hắn.

Ầm!

Cánh rồng phía sau lưng Sa Long lại lần nữa chấn động, trong nháy mắt lại lần nữa biến mất.

Đao của Hàn Sâm thế mà lại không chém trúng hắn, Hàn Sâm cảm nhận được, đó là lực thuấn di không gian chân chính, ở giữa không có bất kỳ quá trình nào, nếu như có quá trình, khí tràng động huyền của hắn cho dù không phản ứng kịp, thì có phải cũng có thể cảm giác được quỹ tích mới đúng.

Sa Long lạnh lùng nói: "Ngươi không giết được ta, ta có lực phá không sản sinh ra sau khi huyết mạch hai tộc Ma Long dung hợp, ta có thể tùy ý thuấn di, mà sức mạnh của ngươi, đó không phải là sức mạnh của Bá Tước nên có, ngươi không chống cự được quá lâu, chỉ cần sức mạnh của ngươi tiêu tán, ta sẽ khiến ngươi chết không đất chôn thân."

"Chỉ sợ ngươi không có cơ hội như thế." Hàn Sâm thân như Thần Linh, Huyết Vũ đao trong tay lại lần nữa vung ra, ánh đao trắng lóa nháy mắt đã đến trước mặt Sa Long.

Thân hình Sa Long lóe lên, lại lần nữa né được ánh đao của Hàn Sâm, thân thể xuất hiện ở trong một hang động khác, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, khinh thường nói: "Ta đã nói rồi, ngươi không giết được ta."

Nhưng giây tiếp theo, thần sắc của Sa Long lại đột nhiên thay đổi, chỉ nghe thấy một tiếng rắc, một cánh tay của tách rời khỏi thân thể, máu Ma Long màu đen tuôn ra dữ dội.

Sắc mặt của Sa Long đại biến, thân hình lại lần nữa chớp động, nhưng vừa mới xuất hiện, thân thể lập tức bị ánh đao vô hình chém ra mấy đường vết thương.

Trong khắp hang động, dường như có vô số ánh đao như mạng nhện, bất luận Sa Long thuấn di đến nơi nào, đều sẽ bị ánh đao ở đó làm cho bị thương.

“Ngươi rất mạnh, đáng tiếc ngươi tìm sai đối thủ.” Hàn Sâm nhìn Sa Long đến cả hai chân đều bị chém đứt, hờ hững nói một câu, đồng thời Huyết Vũ đao trong tay chém xuống người Sa Long.

Sa Long đã bị tước thành nhân côn, mạnh mẽ phá vỡ không gian thuấn di, nhưng vào thời khắc hắn kết thúc thuấn di, vô số ánh đao đan chéo vào nhau, xoẹt qua trên người hắn, trong giây lát chém thân thể hắn †an nát, hóa thành máu thịt tung tóe đầy trời.

“Săn giết Long Ma dị chủng đột biến cấp Hầu Tước, phát hiện gen dị

chủng đột biến. Phụt!

Cơ thể của Hàn Sâm rớt xuống mặt đất, đã khôi phục chân thân loài người, máu tươi trong miệng không khống chế được mà chảy ra.

Sa Long đúng là sự tồn tại đỉnh cấp trong cấp Hầu Tước, nếu như không có thể Thần Linh siêu cấp, Hàn Sâm phải thăng lên Hầu Tước thì mới có năng lực đánh với hắn một trận.

Bây giờ mạnh mẽ biến thân Thần Linh siêu cấp chém giết Sa Long, chính thân thể của Hàn Sâm cũng đã đạt đến cực hạn, lại cộng thêm vết thương bị lúc trước, bây giờ hắn đã hoàn toàn không có sức chiến đấu.

May là ở đây đã không còn người khác, nếu không bây giờ dù chỉ là một Bá Tước bình thường, e rằng cũng có thể giết chết Hàn Sâm.

Hàn Sâm gắng gượng chống người đứng lên, đến trước xác vỡ của Sa Long kia, nhặt lên một mảnh vảy Long Ma màu đen, loạng choạng rời khỏi nơi này.

Đến cùng với đám người Sa Long, có lẽ còn có hai Hầu tước, Hàn Sâm không biết bọn họ ở nơi nào, chỉ có thể cố hết sức giấu mình, hi vọng trước khi cơ thể khôi phục sức chiến đấu không gặp phải bọn họ, nếu không chỉ có con đường chết.

Hàn Sâm từng thử truyền tống về Tí Hộ Sở, nhưng dường như chịu phải sự áp chế của không gian Cổ Thần, hắn thế mà không có cách nào mở ra lối

dẫn thông đến Tí Hộ Sở.

Đương nhiên, cũng có khả năng là cơ thể của hắn bây giờ quá yếu ớt, đã không có năng lực truyền tống trở về.

Khó khăn nhích từng bước rời xa chiến trường, Hàn Sâm phát hiện với tình hình hiện tại của mình, thế nào cũng không thể đi quá xa, dứt khoát tìm một hang động bí ẩn ở bên cạnh, sau khi nấp ở bên trong bắt đầu vận chuyển khí tức chữa trị cơ thể bị thương.

Vẫn may thân thể và khí phách của Hàn Sâm vượt xa sinh vật bình thường, sức mạnh của Băng Cơ Ngọc Cốt và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đã mài dũa thân thể hắn không thua kém long thể của Long tộc.

Nếu Hàn Sâm có thể thăng lên cấp Hầu Tước, cơ thể chắc chắn sẽ cường hãn hơn Long Thập Tam.

“Hi vọng hai tên Hầu tước kia sẽ không tìm thấy ta trước lúc ta khôi phục sức chiến đấu.” Hàn Sâm biết mình bây giờ nghĩ gì cũng không có tác dụng, bình tĩnh lại chuyên tâm vận chuyển thuật gen, chữa trị thân thể tiêu hao bị thương.

Hầu tước Bạch Hổ và một Hầu Tước khác, mãi vẫn không đợi được Sa Long và Long Thập Tam, cảm giác trong lòng hết sức phức tạp.

Sự cường đại của Sa Long và Long Thập Tam, bọn họ lại chẳng phải không biết, cho dù là Công tước bình thường tới, e rằng cũng chỉ có nước bị bọn họ chém giết .

Nhưng bọn họ tiến vào tượng đá màu bạc lâu như vậy, lại đến một chút tin tức cũng không có, khiến trong lòng mấy người hầu tước Bạch Hổ hơi bất an.

Hầu tước Bạch Hổ thử dùng thuật Âm Ba truyền âm thanh vào trong hang động, nhưng mãi không có trả lời, bên trong vô cùng tĩnh lặng.

“Sẽ không phải bọn họ xảy ra chuyện rồi chứ?” Hầu tước Huyết Điểu hơi lo lắng, hỏi.

“Chắc là không đâu, một tên Bá tước Hàn Sâm, sao mà là đối thủ của Sa Long và Long Thập Tam được” Trong lòng hầu tước Bạch Hổ hơi bất an, nhưng lại không tin rằng Sa Long và Long Thập Tam sẽ xảy ra chuyện.

“Hay là chúng ra đi vào xem thử.” Hầu tước Huyết Điểu ngập ngừng nói.

“Chúng ta vẫn là đợi thêm đi.” Hầu tước Bạch Hổ lập tức bác bỏ đề nghị của hầu tước Huyết Điểu.

Nếu như Sa Long và Long Thập Tam không có chuyện gì, bọn họ bắt được Hàn Sâm rồi tự nhiên sẽ đi ra; nếu như đến cả hai người bọn họ đều xảy ra chuyện, hắn và hầu tước Huyết Điểu đi vào há chẳng phải nộp mạng.

Bạch Hổ và Huyết Điểu không dám đi vào, chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi kết quả, thời gian càng lâu, sự bất an trong lòng bọn họ cũng càng mãnh liệt, thậm chí đã nảy ra ý nghĩ rời khỏi nơi này.

Hàn Sâm vẫn đang khôi phục sức mạnh của bản thân, vết thương của hắn có hơi nặng, hơn nữa thân thể tiêu hao quá độ, trong chốc lát rất khó hồi phục.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe thấy tiếng móng vuốt bò trên nham thạch, trong lòng lập tức hãng một nhịp, mở mắt ra nhìn, thấy một con quái trùng lưu ly màu bạc bò đến chỗ hắn, một đôi mắt màu bạc đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Hết chương 2035.

Chương 2036. Tình thế nguy hiểm

Hai cánh của quái trùng lưu ly màu bạc đứt đoạn, trên lưng có một vết đao xuyên qua khắp cả cơ thể, lớp vỏ vỡ nát, máu thịt bên trong đều lồi ra, trên khắp người đều chảy dòng máu màu bạc.

Nhưng sức sống của tên nhóc này thực sự ngoan cường đến đáng sợ, bị thương đến mức như thế này lại vẫn chưa chết, hơn nữa lại còn tìm đến Hàn

Sâm.

Nhìn thấy quái trùng lưu ly màu bạc bò đến, Hàn Sâm không nhịn được âm thầm cười khổ, tình hình thân thể của hắn còn gay go hơn quái trùng lưu ly màu bạc, căn bản không có sức chiến đấu gì, nơi nào còn có thể đánh nhau với dị chủng đáng sợ như thế này.

Phụt!

Quái trùng lưu ly màu bạc bò đến chỗ Hàn Sâm, trong miệng lại trào ra một dòng máu màu bạc, nhìn có vẻ tình hình của nó cũng vô cùng không được lạc quan cho lắm.

“Ta nói này huynh đệ, chúng ta đều đã thế này rồi, không thể chung sống hoà thuận với nhau sao? Oan oan tương báo đến khi nào, chúng †a chung sống hoà bình nước sông không phạm nước giếng, thế nào?” Hàn Sâm vừa kéo cơ thể bị thương tiêu hao nặng nề lui về sau, vừa thương lượng với con quái trùng lưu ly màu bạc kia.

Kệ nó có thể nghe hiểu hay không, Hàn Sâm thực sự không còn cách nào khác, cũng không có sức lực chiến đấu tiếp nữa, bây giờ hắn khẽ động đậy thôi là cảm thấy toàn thân đau đớn dữ dội, đến đầu ngón tay đều mềm nhữn.

Quái trùng lưu ly màu bạc rõ ràng nghe không hiểu lời của Hàn Sâm, mở chiếc miệng lớn với hàm răng lởm chởm ra nhào về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm gần như đã đến bước đường cùng rồi, chỉ có thể triệu hồi áo giáp hồn ra mặc lên người, đến sức lực để né tránh cú đánh của quái trùng lưu ly màu bạc cũng không có.

Tuy rằng áo giáp hồn có thể cung cấp lực lượng cho Hàn Sâm, nhưng đó cũng phải là chính Hàn Sâm có sức mạnh vận dụng những lực lượng đó mới được, bây giờ toàn thân hắn mềm nhũn, làm gì còn có sức lực.

Thú hồn Thạch Ngưu Ma hóa thì càng không cần nghĩ, tiêu hao của thú hồn loại dung hợp cũng không nhỏ, với tình trạng thân thể bây giờ của Hàn Sâm, căn bản không chịu đựng nổi tiêu hao như vậy.

Quái trùng lưu ly màu bạc nhào lên người Hàn Sâm, móng vuốt không ngừng cào loạn, răng cũng cắn loạn lên trên người Hàn Sâm.

Chỉ là vết thương của nó cũng không nhẹ, sức mạnh cũng giảm đi nhiều, đến cả chùm sáng màu bạc cũng không toả ra được, sức mạnh gặm cắn cũng không mạnh lắm, thế mà không thể cắn xuyên qua áo giáp hồn của Hàn Sâm, chỉ để lại từng vết răng nông cạn trên mặt áo giáp.

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, chỉ cần quái trùng không cắn chết hắn, thì hắn vẫn còn cơ hội.

Hiển nhiên quái trùng lưu ly màu bạc cũng ý thức được tình hình hiện tại, không thử cắn vào áo giáp của Hàn Sâm nữa, răng cắn vào một chân của Hàn Sâm, kéo Hàn Sâm bò vào phía sâu trong hang động.

Hàn Sâm không biết rốt cuộc quái trùng lưu ly màu bạc muốn lôi hắn đến đâu, nhưng dù sao hắn cũng không có sức lực phản kháng, dứt khoát coi chính mình là cá chết, tùy ý quái trùng lưu ly màu bạc kéo hắn vào phía bên trong hang động, cố hết sức khôi phục thể lực, hi vọng có thể hồi phục một chút sức chiến đấu.

Lúc trước Hàn Sâm loanh quanh ở trong hang động của tượng đá màu bạc một lúc, đã tìm thấy khối căn nguyên Cổ Thần kia, không hề đi khắp cả hang động một lượt.

Bây giờ quái trùng lưu ly màu bạc kéo hắn đi, không lâu sau đã đến lối đi hang đá Hàn Sâm chưa từng đi, hơn nữa hình như quái trùng lưu ly màu bạc cứ mãi đi xuống dưới.

Quái trùng lưu ly màu bạc bị thương cũng không nhẹ, bò cũng không nhanh lắm, kéo Hàn Sâm bò gần nửa tiếng, mới bò đến một chỗ bên trong hang động to lớn.

Hàn Sâm nghe thấy tiếng nước ầm ầm, phát hiện hang động có một hồ nước không ngừng phun bọt nước.

Sau khi quan sát bốn phía xung quanh Hàn Sâm phát hiện, rất có khả năng hắn đã bị quái trùng lưu ly màu bạc kéo đến chỗ sâu nhất của tượng thần,

hồ nước ở bên dưới có lẽ là thông nhau với hồ nước phía ngoài được hình thành nên do thác nước trùng kích, ở nơi này vẫn có thể nghe thấy tiếng nước ầm ầm.

Trên tường đá tứ phía của hang động, lại còn sinh ra một số dây leo, chỉ là những dây leo đó chỉ có lá không có quả, cũng không phân biệt được là thuộc giống gì.

Quái trùng lưu ly màu bạc kéo Hàn Sâm bò xuống dưới, nhìn phương hướng tiến lên của nó, dường như là muốn kéo Hàn Sâm đến chỗ hồ nước kia.

Hàn Sâm cảm giác sự tình có gì không đúng lắm, con quái trùng lưu ly màu bạc này bị thương nặng nặng như vậy, không tìm một nơi dưỡng thương tử tế, lại dùng cơ thể bị trọng thương kéo hắn đến nơi này, chắc chắn không chỉ đơn giản là cho hắn tắm rửa.

“Nó rốt cuộc muốn làm gì? Tại sao lại muốn kéo ta đến hồ nước chứ? Không thể nào là muốn dìm chết ta chứ?” Trong lòng Hàn Sâm không ngừng suy nghĩ, mắt cũng nhìn chằm chằm về phía hồ nước.

Bây giờ trên người hắn căn bản không có sức lực gì, cũng không thể mở khoá khá tràng Động Huyền, chỉ có thể dùng mắt để nhìn, dùng tai để nghe.

Nghe thì không nghe ra cái gì, chỉ có tiếng nước ầm ầm.

Nhưng dùng mắt nhìn một lúc, nét mặt của Hàn Sâm đã dần dần trở nên khó coi.

Ở bên trong hồ nước kia, Hàn Sâm dường như thấp thoáng nhìn thấy một bóng đen khổng lồ, có vẻ có thứ gì đó ẩn nấp ở sâu trong hồ nước.

Hàn Sâm không xác định được đó là thứ gì, lại hoặc là chỉ là bóng đen trong hồ nước, nhưng với hành vi của quái trùng lưu ly màu bạc, hồ nước tuyệt đối không phải nơi tốt đẹp gì.

Hàn Sâm thử vùng vẫy một chút, thân thể vẫn vô cùng yếu ớt, đến cả chân cũng không có cách nào rút ra từ miệng quái trùng, cũng không ngăn cản

được quái trùng bò về phía hồ nước.

Quái trùng lưu ly màu bạc vẫn đang chảy máu, nhưng lại liều chết kéo Hàn Sâm từng bước từng bước đến bên hồ nước, sau đó chợt dùng sức, ném Hàn Sâm vào trong hồ nước.

Tuy rằng Hàn Sâm đã cố gắng hết sức vùng vẫy, nhưng vẫn bị ném vào trong hồ nước.

Bị hồ nước lạnh buốt kích thích, Hàn Sâm dường như cảm giác được mình tỉnh táo hơn chút, trên người dường như cũng có chút sức lực, vùng vẫy muốn bơi về ven bờ.

Nhưng quái trùng lưu ly màu bạc trông giữ ven bờ, Hàn Sâm vừa mới lại gần phía bờ, mấy cái móng vuốt đã giơ ra, đánh lên đầu của hắn, ấn hắn vào trong nước.

Hàn Sâm giằng co vài lần, thử bơi về hướng khác rồi lên bờ, nhưng quái trùng lưu ly màu bạc chính là không chịu buông tha cho hắn, vẫn luôn ở ven bờ, chỉ cần hắn vừa đến gần bờ đá, thì lập tức dùng móng vuốt đánh vào đầu của hắn, muốn nhấn hắn vào trong nước.

Thời gian Hàn Sâm ở đảo Mộng Cảnh lâu như vậy, đào đá quý ở đáy nước lâu như thế, kỹ năng bơi không phải dạng bình thường, nhưng bây giờ trên người không có sức lực, có thể miễn cưỡng duy trì không chìm xuống dưới đã là không tệ rồi, cho dù đấu được con quái trùng lưu ly màu bạc kia, sau khi đến đi vài lần thì hết sức lực, khó khăn ngẩng đầu nổi trên mặt nước để thở, không dám đến gần bờ đá nữa.

Hình như là con quái trùng lưu ly màu bạc kia là kiêng dè gì đó, chính nó không hề xuống dưới nước, hơn nữa bởi vì bị thương quá nặng, đôi cánh lại bị gãy, cũng khó mà bay lên.

Hàn Sâm không đến gần ven bờ, nó cũng chỉ có thể trông giữ ở đó, thỉnh thoảng nhìn Hàn Sâm kêu lên gầm gừ, biểu thị nỗi căm phẫn trong lòng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm dùng hết khả năng để mình nổi lên mặt nước, thỉnh thoảng liếc nhìn xuống dưới nước, có lẽ là bởi vì nguyên nhân thân ở trong nước, đã không có cái nhìn tổng thể, cũng không có cách so sánh, chỉ nhìn thấy được hồ nước tối om om, dường như tối đen không gì sánh được, không phân biệt được bên dưới rốt cuộc có bóng đen hay không.

Tuy rằng mắt không nhìn được gì, nhưng Hàn Sâm luôn cảm thấy, hình như màu đen ở bên dưới đang từ từ di chuyển, hơn nữa dường như đang dâng lên phía trên, khiến Hàn Sâm cảm thấy càng lúc càng không tốt.

“Lẽ nào Hàn Sâm ta hôm nay phải bỏ mạng ở nơi này?” Ý chí kiên định như Hàn Sâm, lúc này trong lòng cũng không khỏi sinh ra cảm giác bất lực, chỉ cảm thấy bóng đen dưới nước càng lúc càng to.

Hết chương 2036.

Chương 2037. Biển Quy Khư

€ó lẽ là bởi vì nguyên nhân căn nguyên Cổ Thần bị Hàn Sâm cướp đi, quái trùng lưu ly màu bạc đã cực kỳ hận Hàn Sâm, bất luận Hàn Sâm cố gắng muốn bò lên trên như thế nào, vẫn lần lượt bị đánh vào lại trong nước.

Bóng mờ phía dưới càng lúc càng lớn, Hàn Sâm phát hiện đó cũng không phải chỉ đơn giản là vấn đề cảm giác, mà thật sự có bóng mờ từ dưới nổi lên.

Trong lòng vẫn còn có ý niệm cầu sinh, Hàn Sâm chỉ có thể liều mạng muốn lên bờ, tiếc rằng vấn đề thể lực quá nghiêm trọng, căn bản không thể bò lên.

Ầm!

Hồ nước giống như nổ tung, một con quái vật thật lớn lao ra mặt nước, há miệng lớn như chậu máu, ở dưới miệng lớn của quái vật, Hàn Sâm nhỏ bé giống như con kiến, trực tiếp bị một ngụm nuốt chung với hồ nước.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy cơ thể bị một lực hút mạnh mẽ kéo xuống, cùng rơi xuống với dòng nước, đi vào trong một không gian kỳ lạ lớn như một căn phòng.

"Đây sẽ không phải là dạ dày của quái vật kia chứ?" Cơ thể Hàn Sâm rơi xuống trong chất lỏng kỳ lạ, áo giáp hồn mặc trên người vậy mà từ †ừ bị ăn mòn, trong lòng lập tức hoảng sợ.

Áo giáp hồn cấp Hầu Tước, lực phòng ngự đã hết sức kinh người, nhưng mà ở trong chất lỏng, lại phun ra bọt khí, bị ăn mòn hết sức lợi hại, chỉ sợ chống đỡ không được lâu lắm cũng sẽ bị ăn mòn hết, áo giáp hồn của Hàn Sâm ước chừng có thể chống đỡ nhiều nhất là mười mấy phút.

Bốn phía đều là hàng rào màu đen, Hàn Sâm lội qua thử dùng đao bổ xuống hai lần, cảm thấy như là bổ vào trên cao su, lập tức bị bắn trở về, ngay cả dấu vết cũng không có lưu lại.

Hàn Sâm không biết là vì mình không có sức lực, hay là cấp bậc của thứ này rất cao, cơ thể quá mạnh mẽ nữa.

Chọc hàng rào không thủng, cửa vào rơi xuống cũng đã thu hẹp lại không thấy, Hàn Sâm ngâm mình ở trong chất lỏng có tính ăn mòn cực cao, tình huống càng ngày càng không ổn.

Áo giáp hồn vang lên tiếng xì xì, đã bị ăn mòn gồ ghề, mắt thấy sắp bị ăn mòn hết.

Hàn Sâm biết bây giờ mình muốn lao ra là điều không thể nào, ngâm mình trong chất lỏng tận lực khôi phục một ít thể lực và năng lượng.

Theo thời gian trôi qua, áo giáp hồn đã không chịu nổi gánh nặng, sắp nát vụn.

Hàn Sâm hít sâu một hơi, triệu hồi áo giáp hồn trở về, đồng thời dựa vào một chút sức lực đã phục hồi được vận chuyển thuật Hóa Đá, chuyển hóa cơ thể của mình thành tảng đá.

Bây giờ hắn đã không có biện pháp nào khác, chỉ có thể làm liều một phen, sống chết phải xem số trời rồi.

Thuật Hóa Đá chỉ có thể biến cơ thể của Hàn Sâm thành tảng đá, nhưng mà cường độ lại không phải rất cao, khác nhau về bản chất với thuật gen Hóa Đá tính phòng ngự.

Chất lỏng này ngay cả áo giáp hồn cấp Hầu Tước cũng có thể ăn mòn, Hàn Sâm cũng không có ôm hi vọng quá lớn đối với thuật Hóa Đá, chỉ là ý chí muốn sống thúc đẩy đánh cược lần cuối.

Cơ thể hóa đá ngâm trong chất lỏng, khiến Hàn Sâm ngạc nhiên vui vẻ là cơ thể hóa đá của hắn vậy mà không bị chất lỏng ăn mòn, chìm ở tận đáy chất lỏng.

Thu liễm tâm thần, bây giờ điều duy nhất Hàn Sâm có thể làm cũng chỉ có vận chuyển vật ngữ gen, dưới thuật Hóa Đá, đây cũng là thuật gen duy nhất có thể vận chuyển bình thường.

Thời gian trôi qua từng giây, Hàn Sâm chỉ cảm thấy chất lỏng thỉnh thoảng lắc lư, hắn không biết quái vật này rốt cuộc đang làm gì, cũng không biết nó ở nơi nào, tất cả tựa hồ đều đã không có ý nghĩa đối với Hàn Sâm.

Một hòn đảo nhỏ trên biển Quy Khư, một nhóm Long tộc có sừng rồng trên đầu, hình dạng lại giống như nhân loại đang tiến hành nghi thức hiến tế kỳ lạ.

Bọn họ giết dị chủng bị bắt tới rồi đưa vào trong một hồ nước trên đảo, đồng thời lầm bầm với hồ nước, cũng không biết đang nói cái gì.

“Cha, lúc này chúng ta chỉ cung cấp ít huyết thực như vậy, Long Thần sẽ vừa lòng chứ?” Cậu nhóc trên đầu có một cặp sừng rồng dài màu đỏ nhìn cha hỏi.

“Có lẽ là sẽ.” Cha cậu nhóc gượng cười nói.

Biển Quy Hư là một trong số không gian dị chủng của Long tộc, chẳng qua cũng không phải một không gian dị chủng chủ yếu nhất của Long tộc, Long tộc ở trong này, đều là mạch nhánh của Long tộc, có được huyết mạch của Long tộc, nhưng mà huyết mạch cũng không thuần khiết.

Toàn bộ biển Quy Hư đối với Long tộc mà nói, tương đương với một sân thí luyện, vô số Long tộc có huyết mạch không tinh khiết bị lưu đày ở đây, chỉ có thể giết ra một vùng trời đất ở trong này, thăng cấp đến một nhánh của Long tộc đủ để khiến cho Long tộc coi trọng, mới có thể được Long tộc dẫn đi, trở thành một phần tử Long tộc cao quý chính thức.

Long tộc trên hòn đảo nhỏ này, chính là một trong những mạch nhánh của Long tộc, gen của Long tộc chảy trong cơ thể bọn họ, nhưng lại không hoàn toàn là gen Long tộc.

Long tộc thuần khiết đều có sừng rồng và cánh rồng, nhưng mà một nhánh Long tộc trên đảo nhỏ này chỉ có sừng rồng mà không có cánh rồng, xem như là một nhánh Long tộc huyết mạch thấp kém.

Bọn họ thờ cúng, là sinh vật dị chủng được bọn họ gọi là Long Thần, sở dĩ phải cung cấp huyết thực cho Long Thần, đó là vì mỗi lần Long Thần tới đây ăn uống no đủ xong, sẽ lột ra một ít vảy rồng, thứ này đối với một nhánh huyết mạch Long tộc mà nói, là thứ hết sức quan trọng.

Nhưng mà sức ăn của Long Thần rất lớn, bản thân một nhánh Long tộc này lại không mạnh mẽ lắm, dị chủng có thể săn được cũng không nhiều, lúc này huyết thực được cung cấp vô cùng ít, khiến cho bọn họ hơi lo lắng, Long Thần có thể không vừa lòng với huyết thực này hay không.

Nếu như Long Thần không ăn no, đến lúc đó không chỉ sẽ không lột vảy, nói không chừng còn có thể coi bọn họ trở thành huyết thực mà ăn luôn.

Trong lòng một đám Long tộc vô cùng lo lắng không yên, mắt thấy huyết thực đã nhiễm đỏ hồ nước, mà bên trong hồ nước từ từ bắt đầu nổi lên bọt khí, trong lòng đều căng thẳng, ai nấy đều cứng đờ nhìn chằm chằm bên trong hồ nước.

Ầm!

Hồ nước bị nhuộm đỏ giống như nổ tung, miệng một con cự thú lộ ra khỏi mặt nước, một ngụm nuốt xuống những huyết nhục đó.

Một đám Long tộc vội vàng không ngừng quăng huyết thực dị chủng vào trong hồ nước, mắt thấy dị chủng cực lớn được gọi là Long Thần không ngừng cắn nuốt huyết nhục, chẳng khác nào động không đáy, huyết thực sau khi rơi vào trong miệng lớn của nó lập tức biến mất không thấy, giống như vĩnh viễn cũng không điền đầy.

Rất nhanh, tất cả huyết nhục dị chủng đều bị đưa vào bên trong hồ nước, trong lòng tất cả mọi người Long tộc lo lắng không yên nhìn Long Thần trong hồ nước, không biết có phải nó đã thỏa mãn hay

không, có thể lột ra vảy rồng hay không.

Trong lúc trong lòng mọi người lo lắng không yên, Long Thần kia ăn xong tất cả huyết thực rồi, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rồng ngâm, toàn bộ hòn đảo nhỏ đều chấn động không ngừng lung lay, hơn mười dặm nước biển bốn phía đều nổi lên sóng thần động trời.

Sau một tiếng rồng ngâm, Long Thần kia lẻn vào trong hồ nước, vung cái đuôi rồi biến mất không thấy.

Tất cả mọi người đều ngẩn người, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, trên mặt đều là vẻ chán nản, hiển nhiên bọn họ cung cấp không đủ huyết thực, mặc dù Long Thần không có đi lên ăn luôn bọn họ, nhưng mà cũng không có lột vảy ở nơi này.

Lúc những huyết mạch Long tộc này đang chán nản thất vọng, lại đột nhiên nghe tiếng nước vang lên bên trong hồ nước, hình như có cái gì từ trong nước chui ra.

Bọn họ vội vàng nhìn lại hồ nước, lập tức đều mở to hai mắt nhìn, chỉ thấy một người đàn ông trơn bóng, nắm một thanh vũ đao màu trắng bò ra từ trong hồ nước.

Tất cả mọi người ngây ngốc tại chỗ, không biết đây rốt cuộc là tình huống gì, Long Thần trong hồ nước vậy mà có vật sống đi ra, theo bọn họ thấy, quả thực giống như là chuyện lạ khó tin.

Hết chương 2037.

Chương 2038. Rùa gai

Hàn Sâm thật sự không muốn nhớ lại, mình đi ra từ trong dạ dày quái vật kia như thế nào.

Sau khi bò ra từ trong hồ nước, đứng ở bên bờ thở hồng hộc, sau đó ánh mắt quan sát bốn phía, lập tức ngây người.

Mười mấy sinh vật hơi giống nhân loại có sừng rồng dài, ở ngay phía trước chưa tới mười mét hơi giật mình nhìn hắn, trong đó có nam có nữ có già có trẻ.

Hàn Sâm ngẩn ra khoảng ba giây, lúc này mới nhận ra trước cơ thể mình vẫn sạch trơn, lập tức triệu hồi ra áo giáp Chú Ngữ mặc ở trên người với vận tốc ánh sáng, sau đó mới làm như không có việc gì hỏi: “Khí trời hôm nay không tệ, chư vị cũng đến tắm à?”

Sau khi Hàn Sâm làm rõ ràng tình huống nơi này, đã là chuyện hai ngày sau.

Đối với Long Thần trong miệng bọn họ, Hàn Sâm cực kỳ tò mò, sinh vật dị chủng kia vậy mà có thể xuyên qua hai không gian dị chủng là không gian Cổ Thần và biển Quy Khư, bản thân nó phải có năng lực

cực kỳ mạnh mẽ.

Đồng thời Hàn Sâm cũng âm thầm may mắn, hắn bị sinh vật khủng bố như vậy nuốt vào, vậy mà còn có thể sống, coi như là phúc lớn mệnh lớn.

Tình huống của biển Quy Khư, hắn cũng đã biết được đại khái từ trong miệng Long tộc.

Biển Quy Khư không khác quá nhiều so với tinh cầu Nhật Thực của Hàn Sâm, đều là nơi có tài nguyên dị chủng vô cùng phong phú, có điều nơi này so với tinh cầu Nhật Thực phải lớn hơn rất nhiều, hơn nữa Long tộc ở trong này cũng không ít.

Năng lực sinh đẻ của bản thân Long tộc thấp, cho nên Long tộc thuần chủng rất ít, vì sự phát triển của Long tộc, Long tộc kết hợp với không ít chủng tộc khác rồi sinh đời sau.

Bởi vì gen của đời sau hỗn huyết không đều, cho nên đời sau hỗn huyết bình thường đều sẽ bị đưa đến không gian dị chủng cùng loại với biển Quy Khư, để cho bọn họ tự mình tiến hóa trưởng thành, chỉ khi thực lực bọn họ đạt tới trình độ nhất định, mới có thể được đón về không gian chủ của Long tộc, khi đó bọn họ mới coi như là chính thức được Long tộc tán thành.

Trên hòn đảo nhỏ này chính là người một nhà, huyết mạch Long tộc không thuần khiết lắm, năng lực cũng không phải rất mạnh, người mạnh nhất cũng chính là ông nội người đứng đầu gia đình, là một vị Long tộc cấp Hầu Tước.

Cả nhà Long tộc này không có ác ý với Hàn Sâm, chủ yếu là bởi vì Hàn Sâm không phải dị chủng, giết Hàn Sâm đối với bọn họ cũng không có chỗ tốt gì.

Hơn nữa Hàn Sâm vậy mà lại bò ra từ trong hồ Long Thần, bọn họ không rõ lai lịch của Hàn Sâm lắm, nhìn không ra rốt cuộc thực lực Hàn Sâm như thế nào, cũng không dám động thủ lung tung.

Sau khi Hàn Sâm nghe nói nơi này là không gian dị chủng của Long tộc, không dám báo tên thật của mình.

Hắn không biết bản thân rốt cuộc đợi ở trong dạ dày Long Thần bao lâu, cũng không biết Long tộc đã biết được tin Long Thập Tam bị giết chết hay không, cho nên căn bản không dám bại lộ thân phận thật của mình ở trong

này, chỉ nói mình tên là Tam Mộc, là một Tinh tộc, ngoài ý muốn bị Long Thần đưa tới nơi này.

Có điều Hàn Sâm cũng không có nói mình bị Long Thần nuốt vào rồi mang tới đây, ở trong miệng hắn, Long Thần và hắn vô cùng có duyên, bản thân hắn có thể nói là con trai thiên mệnh.

Khi hắn bị dị chủng mạnh mẽ đuổi giết ở bên ngoài, Long Thần đột nhiên hiện thân cứu giúp, sau đó Long Thần còn để cho hắn cưỡi ở trên lưng, mang theo hắn đi tới nơi này.

Dù sao chính là khoác lác ba hoa chích chòe, giống như Long Thần kia đều sắp nhận hắn làm chủ, cả nhà Long tộc nghe vậy ngẩn người, mặc dù không dám tin tưởng hoàn toàn, nhưng mà cũng không dám hoàn †oàn không tin, dù sao Hàn Sâm bò ra từ trong hồ Long Thần khi Long Thần xuất hiện.

Nếu không có quan hệ với Long Thần, sao hắn có thể không bị Long Thần ăn luôn.

Cả nhà bọn họ đón tiếp Hàn Sâm như khách quý, cũng không làm khó hắn, Hàn Sâm cũng từ trong miệng bọn họ nghe được một ít tin tức.

Khiến cho Hàn Sâm hơi thất vọng là, nơi này hoàn toàn không có sản phẩm công nghệ cao, hơn nữa Long tộc còn bố trí cấm chỉ ở lối ra của không gian dị chủng này, bọn họ phải đạt tới cấp Công Tước, mới có thể phá tan cấm chỉ rời khỏi biển Quy Khư.

Còn có một cách khác để rời khỏi nơi này, đó chính là thiên phú của bản thân bọn họ cực tốt, trực tiếp đi đến nơi dừng quân của Long tộc ở biển Quy Khư, được nhận định có thiên phú cực cao, lúc này mới có cơ hội rời khỏi biển Quy Khư đi không gian chủ của Long tộc khi ở cấp thấp.

“Long tộc thật đúng là kì lạ, vậy mà ác với cả người một nhà như vậy.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nói thầm.

Bởi vì không có cách nào lấy được liên lạc với Trấn Thiên Cung hoặc là Rebet tộc, Hàn Sâm cũng không dám bại lộ thân phận của mình, trong lúc nhất thời cũng không có cách rời khỏi biển Quy Khư.

Có điều Hàn Sâm ngược lại không lo lắng lắm, hắn có thể từ nơi này quay về Tí Hộ Sở, hơn nữa tài nguyên dị chủng của nơi này không kém gì tỉnh cầu Nhật Thực, đối với Hàn Sâm cũng coi như là một nơi bảo địa.

“Phải nghĩ cách rời khỏi nơi này mới được, nếu như Long tộc biết ta ở trong này, chung quy đều là một mối họa.” Hàn Sâm ngồi ở bên bờ, suy nghĩ phải rời khỏi biển Quy Khư như thế nào.

Khoảng thời gian hắn tới nơi này đã gần nửa tháng, nhưng mà vẫn không nghĩ ra cách rời khỏi biển Quy Khư.

“Tam Mộc… Tam Mộc…” Lúc Hàn Sâm đang suy tư, thấy một cậu nhóc Long tộc sừng dài màu đỏ thở hổn hển vừa gọi tên hắn vừa chạy tới.

“Tiểu Nham, chuyện gì vội vàng như vậy?” Hàn Sâm nhìn cậu nhóc kia hỏi.

Cậu nhóc tên Long Nham, trong cả gia đình Long tộc, hắn là người nhỏ tuổi nhất.

“Rùa gai… Thật nhiều rùa gai…” Long Nham nói không ra hơi. “Rùa gai gì cơ?” Hàn Sâm hỏi.

“Ngươi theo ta thì biết…” Long Nham lôi kéo Hàn Sâm chạy tới một bên khác của đảo nhỏ.

‘Từ xa Hàn Sâm đã thấy được đám người cả nhà Long Nham ở ven bờ biển, đều có vẻ mặt lo lắng nhìn biển rộng đối diện.

Hàn Sâm theo ánh mắt bọn họ nhìn qua, chỉ thấy trên mặt biển phía xa, một vùng đông nghịt gì đó đang đi về phía biển đảo, với thị lực của Hàn Sâm, có thể nhìn thấy, đó vậy mà lại là từng con rùa biển màu đen kích thước như một cái cối xay, số lượng nhiều không thể đếm được.

“Sơn lão, rùa biển dị chủng này là xảy ra chuyện gì?” Hàn Sâm nhìn Long Sơn lớn tuổi nhất hỏi.

Sắc mặt Long Sơn nghiêm túc nói: “Đây là rùa gai dị chủng, rùa gai bình thường là cấp Hughesớc, nhưng mà ở trong đàn rùa gai, rất dễ dàng sinh ra sự tồn tại cấp Bá Tước và cấp Hầu Tước, thậm chí có thể xuất hiện rùa gai

cấp Công Tước. Bình thường chúng nó sinh hoạt ở trong biển, nhưng mà tới kỳ giao phối và đẻ trứng sẽ bò lên bờ. Trước kia rùa gai đều giao phối đẻ trứng ở phía Bắc của đảo Rùa, sẽ không đến nơi này của chúng ta, lúc này không biết là tình huống gì, chúng nó thế mà lại không đi đảo rùa, ngược lại đến bên này của chúng ta."

"Rùa gai có tấn công chúng ta hay không?" Hàn Sâm hỏi.

"Làm sao có thể không tấn công chúng ta, rùa gai bình thường đã vô cùng hung tàn, huống chi là rùa gai kỳ động dục, chỉ biết càng thêm tàn bạo. Hơn nữa đảo nhỏ của chúng ta quá nhỏ, nhiều rùa gai đi lên như vậy, chúng ta ngay cả chỗ ẩn núp cũng không có." Thiếu nữ Long tộc Long Trân Trâu lo âu nói.

"Sơn lão, các ngươi có tính toán gì không?" Hàn Sâm nhìn Long Sơn hỏi.

"Nếu chỉ là rùa gai bình thường bò lên đảo, chúng ta còn có thể đối phó, đối với chúng ta cũng coi như là chuyện tốt, chỉ sợ bên trong có quá nhiều rùa gai cao cấp… Nếu như muốn đi, cũng chỉ có đảo Rùa cách nơi này gần nhất, nói không chừng rùa gai ở đó càng nhiều…" Long Sơn trầm ngâm nói.

Trong lúc mọi người nói chuyện, đã có không ít rùa gai đi tới ven bờ biển, bò ra từ trong nước biển, trên mai màu đen đầy kim khí dài đâm trên lưng, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn khủng bố, giống như là một đám pháo đài nhỏ di động.

Hết chương 2038.

Chương 2039. Đảo Đầm Rồng

Trên biển rộng, một chiếc lá cây màu xanh biếc nhấp nhô lên xuống ở trong sóng lớn, lại từ đầu đến cuối không bị sóng nuốt hết.

Ở trên chiếc lá cây này, có hai Long tộc một nam một, nam tùy ý ngồi ở trên lá cây, giống như đang thưởng thức biển rộng ào ạt, mà nữ cũng đứng ngay trước lá cây, trong tay cầm một mái chèo bằng trúc, mỗi khi vung mái chèo, lá cây sẽ ngược sóng thăng bằng tiến lên gần trăm mét.

"Thập Ngũ điện hạ, thật không hiểu ngươi nhất định phải tự mình trở về biển Khư để làm gì, một chút việc nhỏ như vậy, giao cho người phía dưới đi làm không phải là được rồi?" Nữ Long tộc vừa điều khiển mái chèo trúc vừa than thở.

Long Thập Ngũ thuận miệng nói: "Dù sao cũng rảnh rõi, khoảng thời gian gần đây biển Quy Khư nhiều lần xuất hiện hiện tượng lạ, có lẽ có chuyện thú vị cũng nên.

Nói xong, ánh mắt Long Thập Ngũ nhìn về đàn rùa gai đông nghịt ở phía xa, thì thào tự nói: "Môi trường của đảo Rùa có lợi cho rùa gai ấp trứng, hơn nữa trong đảo có kim khí phương Tây, mới có thể được rùa gai chọn làm nơi giao phối đẻ trứng, lúc này vậy mà lại không có một con rùa gai ở trên đảo Rùa, ngược lại bỏ gần tìm xa đi về phía Nam, chắc chắn trong này có cái gì đó kỳ lạ."

"Vừa rồi ở trên đảo Rùa chúng ta không phát hiện chỗ nào đặc biệt." Nữ Long tộc nói.

"Nếu như nói không phải vấn đề của đảo Rùa, đó chính là có đồ vật gì đó hấp dẫn rùa gai, khiến cho chúng nó bỏ qua đảo Rùa." Long Thập Ngũ nói.

"Thập Ngũ điện hạ, là cái gì hấp dẫn chúng nó chứ?" Nữ Long tộc hỏi. "Đi theo nhìn tự nhiên sẽ biết." Long Thập Ngũ mỉm cười nói.

Nữ Long tộc đành phải tiếp tục điều khiển mái chèo trúc, đuổi theo đàn rùa gai phía trước, vừa vung chèo vừa nói: "Phương hướng của đàn rùa gai này đi, hình như là một hòn đảo nhỏ tên là Đầm Rồng."

"Chỉ là một hòn đảo nhỏ, cũng dám dùng tên Đầm Rồng, không lẽ hòn đảo nhỏ kia có chỗ nào không giống bình thường?" Long Thập Ngũ ngạc nhiên nói.

“Trên đảo kia có một cái hồ sâu, truyền thuyết có long chủng cấp Vương sống ở trong đó, cách mấy năm sẽ từ trong hồ đi ra ăn cơm một lần, trắng trợn săn giết dị chủng bốn phía, cũng vì vậy mà hòn đảo kia được đặt tên như vậy, có điều trước kia từng có Long Vương tới đây tìm hồ nước, nhưng không có phát hiện tung tích của long chủng này.” Nữ Long tộc nói.

Long Thập Ngũ đã thấy được hòn đảo nhỏ kia, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia ngạc nhiên: “Trên đảo Đầm Rồng có huyết mạch tộc ta”

Nữ Long tộc nhìn sang, lập tức phát hiện người một nhà Long Sơn trên đảo, suy nghĩ một chút nói: “Thập Ngũ điện hạ, kia là nhánh Long tộc của biển Quy Khư, thực lực thoạt nhìn rất bình thường, chỉ sợ rất khó sống sót dưới sóng rùa gai, có cần ra tay giúp đỡ bọn họ hay không?”

“Không vội, trước nhìn kỹ rồi hãng nói, biển Quy Khư qua nhiều năm như vậy, cũng không xuất hiện bao nhiêu huyết mạch chi nhánh hữu dụng, khó được có cơ hội tận mắt xem thực lực bọn hắn rốt cuộc như thế nào, trước hết đứng ở đây đi.” Long Thập Ngũ lạnh nhạt nói.

“Vâng.” Nữ Long tộc lên tiếng, mái chèo gỗ cắm xuống biển, lá cây to lớn giống như là định ở mặt biển, mặc cho sóng gió hiểm ác đáng sợ như thế nào, cũng không thể khiến lá cây kia lung lay dù chỉ một chút.

Bởi vì không có chuẩn bị từ trước, bây giờ Long Sơn muốn dẫn người một nhà bỏ chạy cũng không còn kịp rồi, cho dù bản thân hắn có thể chạy trốn, những đời cháu này cho dù thế nào cũng trốn không thoát.

Đáng buồn nhất chính là, bởi vì huyết mạch không thuần khiết, bọn họ không có cánh rồng, nếu không mặc dù là đứa nhỏ như Long Nham cũng có năng lực phi hành, chỉ cần phi thân rời đi, ngược lại không khó để né tránh đàn rùa gai.

“Chuẩn bị chiến đấu, Long Lan ngươi bảo vệ tốt đám người Tiểu Nham” Long Sơn lập tức hạ mệnh lệnh chiến đấu.

Rùa gai đã phát hiện đám người Long Sơn, phát ra tiếng kêu quái dị, ánh sáng đỏ trong mắt lóe lên, gai nhọn trên lưng nổi lên ánh sáng màu đen, nhanh chóng khua bốn chân, vọt lại chỗ đám người Long Sơn.

Một Long tộc trưởng thành hét lớn một tiếng, ngưng tụ ra long tức màu đen, đánh một quyền về phía một con rùa gai.

Long tức đánh vào trên lưng rùa gai, vậy mà lại không thể trực tiếp đánh gục rùa gai, chỉ là trên mai rùa xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Một kích của một Long tộc cấp Bá Tước, vậy mà không đủ để giết chết một rùa gai cấp Hughesớc, ngược lại có hơi ngoài dự đoán của Hàn Sâm.

Cũng là Long tộc, Long Sơn bọn họ còn kém hơn Long Thập Tam nhiều lắm, hơn nữa bọn họ cũng không biết lực Phá Tà, thực lực không kém Bá Tước bình thường là bao.

Ngược lại là con rùa gai kia, hơi bất ngờ với mức độ cứng rắn của mai rùa.

Long tộc Bá Tước kia dùng ba quyền, mới giết được con rùa gai cấp Hughesớc đó.

Rùa gai xông lên đảo Đầm Rồng càng nhiều, đám người Long Sơn đều đã gia nhập chiến đấu, Hàn Sâm cũng ngưng tụ sức mạnh của Bạch Cơ Ngọc Cốt, chém giết rùa gai bò lên hòn đảo nhỏ cùng với đám người Long Sơn.

Huyết Vũ đao bị Hàn Sâm dùng một miếng da thú đeo ở sau lưng, thanh đao này rất nổi tiếng, nhìn thấy Huyết Vũ đao chắc chắn có thể đoán được hắn chính là Hàn Sâm.

Thật sự quá nhiều rùa gai, giết như thế nào cũng không hết, giết một con, là có càng nhiều rùa gai xông lên bờ biển, bắt đầu còn chỉ là rùa gai cấp Hughesớc, sau đó lại từ từ xuất hiện rùa gai cấp Bá Tước, lập tức khiến cho áp lực của đám người Long Sơn tăng mạnh, không thể không lui tới trên núi.

Khi một con rùa gai cấp Hầu Tước xuất hiện, sắc mặt mọi người đều trở nên hơi khó coi, Long Sơn không thể không tự mình nghênh chiến con rùa gai cấp Hầu Tước kia.

Mất đi sự trợ giúp của người có sức chiến đấu mạnh mẽ là Long Sơn, cả nhà Long tộc lớn nhất cũng chỉ có Bá Tước lập tức rơi vào khổ chiến.

Về phần mấy Long tộc nhỏ như Long Nham, dưới sự chiếu cố của mẹ Long Lan của bọn họ, vẫn luôn lui lên trên núi.

Hàn Sâm thỉnh thoảng đánh ra một quyền, thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt trực tiếp nổ nát cơ thể của rùa gai, trong đầu không ngừng vang lên giọng nhắc nhở săn giết rùa gai.

Hắn ra tay rất có chừng mực, cũng không trắng trợn giết chóc, chỉ là cứu người một nhà Long tộc ở trong nguy nan, ai gặp nguy hiểm, hắn liền ra tay giải vây, như thế người một nhà Long Lan bọn họ chiến đấu đến bây giờ cũng không có thương vong.

“Sức chiến đấu của những Long tộc hỗn huyết này thật sự quá kém, một chọi một, vậy mà giải quyết không xong một con rùa gai cấp Hầu Tước.” Nữ Long tộc đứng ở phía trên lá cây quan sát bĩu môi nói.

Mặc dù Long Thập Ngũ cũng nhìn thấy chiến đấu trên đảo, chẳng qua ánh mắt hắn cũng không ở trên người Long Sơn, mà là nhìn Hàn Sâm trong đám người.

“Có bao nhiêu ngoại tộc ở biển Quy Khư?” Long Thập Ngũ nhìn trong chốc lát sau đó mở miệng hỏi.

“Cái này thật đúng là không rõ, bởi vì yêu cầu hỗn huyết, ngoại tộc ở trong Quy Khư không ít, chẳng qua đều là chủng tộc có thể sinh để với Long tộc.” Nữ Long tộc trả lời.

“Có chủng tộc nào đặc biệt cường đại hay không?” Long Thập Ngũ lại hỏi.

“Cũng có một ít đời sau của tượng tộc, như tộc Kana, Vũ tộc vân vân đều có.” Nữ Long suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Có Tinh tộc cường đại hay không?” Long Thập Ngũ tiếp tục hỏi.

“Tinh tộc đã sớm bị chôn vùi bên trong dòng chảy lịch sử, số lượng còn sót lại cực ít, ta chưa từng nghe nói tới trong Quy Khư có Tinh tộc cường đại.” Nữ Long tộc lắc đầu.

“Vậy thì thú vị thật, vì sao một Tinh tộc như vậy, sẽ xuất hiện ở nơi này chứ?” Long Thập Ngũ nheo mắt nhìn Hàn Sâm đang chiến đấu.

Hết chương 2039.

Chương 2040. Hughes

Hàn Sâm cũng đã phát hiện hai chủ tớ Long Thập Ngũ, cho nên hắn vẫn luôn khống chế sức mạnh của mình, không có biểu hiện quá mức nổi bật, đáng tiếc vẫn bị Long Thập Ngũ để mắt tới.

Vết thương trên người Hàn Sâm đã phục hồi gần hết, chiến đấu bình thường không vấn đề gì, nhưng đây là địa bàn của Long tộc người ta, muốn trốn cũng không thể trốn thoát được, lỡ như để lộ thân phận thì sẽ bị người ta bắt cá trong chậu.

Đột nhiên, trong biển truyền ra một tiếng gào thét, một con rùa gai lớn bằng xe tăng xông ra, chợt khiến sắc mặt của mấy người Long Sơn đều thay đổi.

Long Sơn có thể đối phó một con rùa gai cấp Hầu Tước, bây giờ lại thêm một con, nhà bọn họ lại không có người có thể chiến đấu với con rùa gai đó.

Sau khi rùa gai cấp Hầu Tước lên đảo, lập tức xông lên núi, sắc mặt của mấy người Long Lan đều trắng bệch, ai cũng không ngăn nổi con rùa gai cấp Hầu Tước toàn thân tản ra gai nhọn đó.

Hàn Sâm hơi nhíu mày, cho tới bây giờ hai chủ tớ Long tộc kia vẫn không có ý muốn ra tay, hình như căn bản không bận tâm đến sự sống chết của cả nhà Long Sơn.

Hàn Sâm đại khái cũng đã biết, cho dù hắn ra tay hay không đều đã xem như bại lộ rồi, nam Long tộc kia đã để mắt tới hắn, tiếp tục che giấu cũng không có ý nghĩa lớn lắm.

Hắn ăn cơm ở nhà của Long Sơn hết mười mấy ngày, ngược lại không nhẫn tâm cứ nhìn cả nhà bọn họ bị rùa gai giết chết như vậy, lập tức không do dự

nữa, một quyền đánh sang con rùa gai cấp Hầu Tước đó.

Long Lan bảo vệ đám trẻ con Long Nham, trong mắt đầy sự tuyệt vọng, những người đàn ông trưởng thành đó đều đã chuẩn bị liều mạng cả rồi, lại đột nhiên nhìn thấy một luồng ngọc quang xông thẳng lên cao, đánh lên người con rùa gai kia, thân hình của rùa gai lập tức chậm lại, chỉ thấy một bóng dáng vụt tới trước mặt rùa gai, từng lực quyền xung kích ra như sao băng, một quyền lại một quyền đánh trên người rùa gai cấp Hầu Tước.

Rùa gai cấp Hầu Tước hết sức hung tàn kia, chợt như biến thành động tác chậm chạp, thật sự bò tới còn chậm hơn rùa.

"Tam Mộc…" Đám người Long Lan đều mừng rỡ, Long Nham càng là hét ra tiếng, trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ kinh ngạc vui mừng.

Hàn Sâm cũng không giết chết con rùa gai cấp Hầu Tước đó, thân hình phát động như ảnh, từng ánh quyền thoải mái đánh ra, rơi lên lưng của những con rùa gai cấp Bá Tước kia, rùa gai cấp Bá Tước cũng giảm đi tốc độ, đều biến thành động tác chậm chạp.

Ngay cả con rùa gai cấp Hầu Tước chiến đấu với Long Sơn, cũng trở thành động tác chậm chạp dưới quyền quang của Hàn Sâm, khiến đám người Long Sơn chiếm lấy ưu thế tuyệt đối.

Cả nhà Long Sơn đều vừa kinh ngạc vừa vui mừng, song lúc này không kịp nói thêm gì, bọn họ đều đang dốc toàn lực giết chết những rùa gai trúng phải thuật Ô Quy kia.

Nữ Long tộc đứng trên lá, thế mới nhìn ra sự lợi hại của Hàn Sâm, hơi kinh ngạc nói: "Thuật gen của Tinh tộc đó hơi đặc biệt, năng lực giảm tốc mạnh như vậy đúng là hiếm thấy."

"Đó không phải thuật gen giảm tốc đơn giản." Long Thập Ngũ nhìn Hàn Sâm thản nhiên nói.

Nữ Long tộc vừa muốn nói gì thêm, đột nhiên nhìn thấy lại một mảnh lá xanh lượn đến từ giữa sóng to, một cô gái nửa phần trên là người nửa phần dưới là rắn đứng trên lá xanh kia, bất ngờ là một tộc Kana.

Lá xanh không gió tự nhúc nhích, trong nháy mắt đã đến trước lá xanh của mấy người Long Thập Ngũ.

“Hughes điện hạ, sao ngươi lại ở biển Quy Khư?” Ánh mắt của Long Thập Ngũ đặt lên người phụ nữ tộc Kana đó, trong mắt vụt qua một vẻ khác thường.

Hughes mỉm cười nói: “Thập Ngũ điện hạ không muốn thấy Hughes sao?”

Long Thập Ngũ cười nói: “Hughes điện hạ nói đùa rồi, có thể thấy được Hughes điện hạ, Thập Ngũ cầu còn không được. Nhưng bây giờ không phải hẳn là ngươi đang làm khách ở trong Long Cung sao?”

Hughes nhìn Hàn Sâm trên đảo Đầm Rồng, vẫn nở nụ cười trên mặt nói: “Long Cung đâu có thú vị như bên này, huống chỉ còn có Thập Ngũ điện hạ ngươi ở đây, lần này ta đến vốn là muốn gặp Thập Ngũ điện hạ Long tộc trong lời đồn, không ngờ thế mà lại sẽ gặp được chuyện thú vị như vậy.”

“Lời này của Hughes điện hạ có ý gì?” Long Thập Ngũ làm bộ kinh ngạc hỏi.

“Khí cơ trên hòn đảo nhỏ kia khác thường, tuy Hughes không nhìn ra rốt cuộc có huyền cơ gì, song có thể thu hút nhiều rùa gai đến như vậy, nghĩ chắc chắn có vật kỳ dị chứa đựng trong đó.” Hughes bỗng khựng lại, ánh mắt lần nữa nhìn sang Hàn Sâm nói: “Hơn nữa chỗ như thế này, lại xuất hiện cao thủ như thế, e rằng cũng không phải trùng hợp.”

Long Thập Ngũ kinh ngạc nói: “Lại có chuyện này?” “Thập Ngũ điện hạ hà cớ khiêm tốn như vậy.” Hughes mỉm cười nói.

Long Thập Ngũ nghiêm túc nói: “Nếu Hughes điện hạ không nói, tại hạ thật sự không biết những chuyện này. Sở dĩ ta đến đây, cũng chỉ là điều tra một số sự việc kỳ quái xảy ra gần đây trong biển Quy Khư, chứ không phải chuyên biệt đến vì đảo này.”

“Thế bây giờ Thập Ngũ điện hạ định làm sao?” Đôi mắt đẹp tựa vầng trăng của Hughes nhìn Long Thập Ngũ hỏi.

Long Thập Ngũ thản nhiên trả lời: “Cho dù có gì kỳ lạ, nếu là ở chỗ của Long tộc ta, tự nhiên không cho phép những hạ tộc không biết trời cao đất rộng đó tùy ý làm bừa.”

Hughes cười mà không nói, lời này của Long Thập Ngũ trông như đang nói Hàn Sâm trên đảo, nhưng cũng ẩn hàm ý cảnh cáo Hughes.

Lúc này trên đảo Đầm Rồng, Hàn Sâm đã chém giết hai con rùa gai cấp Hầu Tước, mấy người Long Sơn cũng giết được không ít rùa gai.

Tuy nhiên mấy rùa gai kia vẫn không ngừng tràn lên đảo Đầm Rồng, lại có hai con rùa gai cấp Hầu Tước xông lên, cũng may có Hàn Sâm ở đây, nếu không thì chỉ sợ cả nhà mấy người Long Sơn sớm đã bị rùa gai phanh thây rồi.

Hàn Sâm lại giết một con rùa gai, lông mày khẽ nhíu lại.

Hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, có vẻ như mấy rùa gai này không phải đơn thuần xông về phía bọn họ, càng nhiều rùa gai xông lên đảo Đầm Rồng rồi đều đi về hướng đầm Rồng.

Hàn Sâm không biết nhiều về đầm Rồng, lúc hắn đến đây là đã ở trong đầm Rồng, sau khi bò từ bên trong ra ngoài, thì không còn đi qua chỗ đó.

Hình như những con rùa gai này rất có hứng thú với đầm Rồng, đều đang bò về phía đó, còn việc tấn công mấy người Hàn Sâm, thoạt nhìn giống như tiện thể làm nhiều hơn.

Thấy đã có không ít rùa gai xông vào đầm Rồng, trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ: “Cho dù Long Thần kia đã không còn ở trong đầm Rồng, nhưng có khí tức của nó ở đó, sao những rùa gai cấp thấp này dám vào đầm Rồng chứ?”

Trong lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ, đột nhiên thấy trên biển cuộn trào sóng lớn, một thân hình to lớn màu đen nổi lên từ trong biển, thình lình là một con rùa gai khổng lồ.

Thân hình của nó như một tòa pháo đài nhỏ, gai nhọn trên lưng cứ như ống pháo của đại bác cổ đại, trông vô cùng bá đạo hung tợn.

“Đó là… Rùa gai cấp Công Tước sao?” Cả nhà Long Sơn sớm đã nhìn tới giương mắt đờ đẫn, sự việc nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của bọn họ.

“Chúng ta lui đến bãi biển phía Tây.” Hàn Sâm hét một tiếng với mấy người Long Sơn, tiện tay đánh thuật Ô Quy ra, đánh lật một con rùa gai cấp Bá Tước trên mặt đất.

Mấy người Long Sơn phản ứng lại, xông qua bãi biển phía Tây cùng Hàn Sâm.

Hết chương 2040.

Chương 2041. Lại vào đầm Rồng

Có Hàn Sâm mở đường, người một nhà Long Sơn vô kinh vô hiểm đi tới bờ biển phía Tây, mặc dù nơi này cũng có rất nhiều rùa gai, có điều không phải là đường con rùa gai to lớn đi qua.

Hàn Sâm đoán cũng không sai, bởi vì rời đi quá xa, rùa gai khổng lồ cũng không có đi đường vòng đuổi giết bọn họ, mà trực tiếp bò qua phía đầm Rồng.

Lúc cơ thể thật lớn đang bò sát, gần như toàn bộ đảo nhỏ đều run theo.

Đáng sợ hơn là, từng con rùa gai khổng lồ liên tục bò ra từ trong biển, không bao lâu sau cũng đã hơn mười con rùa gai khổng lồ bò ra với phương hướng khác nhau bò lên trên đảo Đầm Rồng.

Rùa gai cấp Hầu Tước và cấp Bá Tước trở nên nhiều hơn, cả đảo nhỏ gần như sắp bị rùa gai chiếm lấy.

Hàn Sâm mang theo người một nhà Long Sơn liên tục lao sang trái phải, muốn tránh tất cả rùa gai cấp Công Tước, nhưng mà bởi vì thật sự quá nhiều, trốn như thế nào cũng trốn không thoát, vẫn chạm mặt một con rùa gai cấp Công Tước.

Chỉ thấy gai nhọn giống như ống pháo trên lưng rùa gai sáng lên, mũi nhọn bốc lên khói màu đen, rùa gai khổng lồ gào một tiếng, từng chùm tia sáng màu đen lao ra từ bên trong những gai nhọn này, như là từng phát đạn pháo, rơi xuống trên đám người Hàn Sâm.

Cơ thể Hàn Sâm nhảy lên cao, đánh một quyền lên trên lưng con rùa gai khổng lồ, kích thước của nó quá lớn, căn bản không có sức trốn tránh.

Bị Hàn Sâm hấp dẫn lực chú ý, gai nhọn trên người rùa gai khổng lồ phát ra từng luồng sáng màu đen, hướng về Hàn Sâm.

Trong lúc thân hình biến ảo, Hàn Sâm dẫn nó đi về phía bên cạnh, với lực quyền của Hàn Sâm, khó có thể phá vỡ lớp vỏ cứng rắn của nó, chỉ có thể dẫn nó đi, tạm thời bảo vệ tính mạng của người một nhà Long Sơn.

Có điều dựa theo tình huống bây giờ phát triển tiếp, tiếp theo sẽ có càng nhiều rùa gai khổng lồ bò lên hơn, đến lúc đó cho dù Hàn Sâm muốn cứu bọn họ cũng là hữu tâm vô lực.

Trên mặt biển lại bắt đầu nổi lên một trận sóng lớn, lại có một con rùa gai khổng lồ từ trong biển bò ra, nhưng mà khác với những con rùa gai khổng lồ phía trước, trên đỉnh đầu con rùa gai khổng lồ này, vậy mà có con rùa gai bằng cái đĩa bò trên đó.

Con rùa gai kia nhỏ nhất trong tất cả các rùa gai, chỉ là cơ thể của nó rõ ràng khác với những con rùa gai khác, gai nhọn trên lưng rùa gai bình thường đều giống như hình dạng gai của con nhím.

Mà con rùa gai cỡ cái đĩa kia, gai nhọn trên lưng lại có dạng góc cạnh giống như mặt cắt kim cương, toàn bộ mai rùa của nó giống như là được rất nhiều mặt cắt của kim cương hợp thành, lóe ra ánh sáng đen bóng kì lạ.

Nó đứng ở đỉnh đầu của rùa gai khổng lồ, nơi con rùa gai khổng lồ kia đi qua, tất cả rùa gai đều dồn dập né tránh, kể cả rùa gai khổng lồ cấp Công Tước cũng không ngoại lệ.

“Trong biển Quy Khư vậy mà có rùa gai cấp Vương?” Nữ Long tộc bên cạnh Long Thập Ngũ ngạc nhiên.

Trên thực tế ngay cả Long Thập Ngũ và Hughes đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, mặc dù trong biển Quy Khư không phải không có dị chủng cấp Vương, nhưng mà loại dị chủng cấp thấp như rùa gai này, vậy mà có thể tiến hóa đến cấp Vương, xác suất loại này thật sự quá thấp, độ khó của tiến hóa cũng rất lớn.

Loại độ khó này không khác gì làm cho một con mèo tiến hóa thành một con hổ, thậm chí càng khó khăn hơn, có thể tiến hóa thành công, có thể xem như một kỳ tích không lớn không nhỏ.

Đàn rùa gai không ngừng chạy vào trong đầm Rồng, đầm Rồng kia thoạt nhìn cũng không quá lớn, một con rùa gai khổng lồ gần như đã chiếm đầy mặt hồ.

Nhưng mà nhiều rùa gai đi vào trong hồ nước như vậy, không thấy nước trong hồ tràn ra chút nào, cũng không có cảm giác rùa gai bên trong có dấu hiệu chật chội, giống như dưới hồ nước có không gian vô tận.

Trong tiếng kêu của rùa gai kim cương đen, đàn rùa gai càng thêm dũng mãnh xông về phía hồ nước, con rùa gai khổng lồ đánh với Hàn Sâm vậy mà cũng bỏ đi không để ý tới Hàn Sâm, bò qua phía hồ nước.

Đối thủ của đám người Long Sơn cũng đều đi mất, bởi vì tiếng kêu của rùa gai kim cương đen, đàn rùa gai đều liều mạng bò về phía hồ nước, mặc dù là bò qua bên cạnh đám người Long Sơn, cũng không để ý tới bọn họ nữa.

“Những rùa gai ấy tự mình bò vào trong đầm Rồng cho Long Thần ăn sao?” Long Nham tò mò nhìn những rùa gai ấy nói.

Đám người Long Sơn đều không nói chuyện, bởi vì bọn họ cũng không trả lời được vấn đề này.

Bọn họ biết trong đầm Rồng có Long thần, đó cũng là một việc ngoài ý muốn, về phần rốt cuộc Long Thần đến từ đâu, rốt cuộc trong đầm Rồng có cái gì, bọn họ cũng không rõ.

"Người bạn nhỏ, có thể nói cho chị, Long Thần ngươi nói là cái gì không?" Một giọng nói nữ dịu dàng vang lên bên cạnh Long Nham, đám người Long Sơn hoảng sợ nhìn qua, chỉ thấy một người phụ nữ tộc Kana đuôi rắn cực kỳ xinh đẹp đứng ở bên cạnh Long Nham, đang mỉm cười xoa đầu Long Nham.

Mặc dù bản thân Long Sơn là Hầu Tước, cũng không phát hiện nàng đứng ở đó từ lúc nào.

Long Sơn đang muốn nói gì đó, lại đột nhiên phát hiện bên cạnh người đó còn có hai người Long tộc một nam một nữ đang đứng, từ sừng rồng trên đỉnh đầu bọn họ và cánh rồng sau lưng, chắc chắn đó chính là một Long tộc thuần chủng.

Mặc dù đám người Long Sơn chưa từng gặp qua Long Thập Ngũ, có điều đối mặt với một Long tộc thuần chủng, vẫn vội vàng tiến lên hành lễ.

"Long Thần trong lời vừa rồi của hắn là cái gì?" Long Thập Ngũ phất tay để cho đám người Long Sơn đứng lên, đồng thời mở miệng hỏi.

Đám người Long Sơn giải thích chuyện Long Thần một lượt, sau khi Long Thập Ngũ nghe xong khẽ nhíu mày, lại mở miệng hỏi: "Còn vảy rồng Long Thần lột ra không?"

"Hồi bẩm đại nhân, lúc này bọn ta dâng không đủ tế phẩm, Long Thần cũng không lột ra vảy rồng, vảy rồng lột ra trước kia đều đã bị luyện hóa hết rồi." Long Sơn hết sức lo sợ nói, sợ Long Thập Ngũ sẽ trách tội một nhà bọn họ.

Long Thập Ngũ chỉ khẽ nhíu mày, liếc mắt nhìn Long Sơn một cái, sau đó cũng không có nói gì nữa, ánh mắt chuyển sang Hàn Sâm bên cạnh: "Ngươi là ai, vì sao lại ở chỗ này?"

"Ta là bị Long Thần kia đưa tới đây." Hàn Sâm giải thích một lượt như giải thích với đám người Long Sơn lúc trước.

Đám người Long Thập Ngũ đều hơi không tin, đảo mắt nhìn đám người Long Sơn, Long Sơn vội vàng nói: “Tam Mộc hắn đúng là bò ra từ trong đầm Rồng khi Long Thần xuất hiện.”

“Nếu như ngươi đi ra từ trong đầm Rồng, hẳn là vô cùng hiểu biết đầm Rồng, vậy phiền ngươi dẫn đường cho chúng ta.” Ánh mắt Long Thập Ngũ nhìn về hướng đầm Rồng, phát hiện gần như toàn bộ những rùa gai kia đều đã bò vào trong đầm Rồng.

Thoạt nhìn đầm Rồng không quá lớn, vậy mà im hơi lặng tiếng cắn nuốt một đàn rùa gai như vậy, thoạt nhìn hình như không có chút chấn động nào, không có biến hóa quá lớn.

“Ta chỉ bị Long Thần mang đến đây, lúc đi ra đã tới bên cạnh hồ nước, cũng không hiểu biết toàn bộ bên trong đầm Rồng.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi đã đến biển Quy Khư, nếu như ngươi còn muốn đi ra ngoài, vậy làm theo lời của ta.” Giọng Long Thập Ngũ rất là bình tĩnh, nhưng mà lại có sự bá đạo khiến cho người ta không thể từ chối.

“Sau khi ta dẫn bọn ngươi đi xuống, ngươi sẽ thả ta rời khỏi biển Quy Khư sao?” Hàn Sâm nhìn Long Thập Ngũ hỏi.

“Vậy phải xem biểu hiện của ngươi.” Long Thập Ngũ thản nhiên nói.
“Được” Vô số ý nghĩ xoay chuyển trong lòng Hàn Sâm, rất nhanh liền đồng ý.

“Hughes điện hạ, ngươi có muốn cùng nhau vào hồ không?” Long

Thập Ngũ nhìn Hughes hỏi.

“Kỳ ngộ hiếm có này, nếu như Thập Ngũ điện hạ không phản đối, Hughes cũng muốn nhìn xem điều ảo diệu trong đó.” Hughes nghiêm mặt nói.

Long Thập Ngũ không nói thêm gì nữa, chỉ để cho Hàn Sâm dẫn đường ở phía trước, đi về phía đầm Rồng.

Hết chương 2041.

Chương 2042. Di tích dưới đáy hồ

Khi Hàn Sâm ở Liên Minh, kỹ năng bơi vô cùng tốt, khoảng thời gian mấy tháng ở trong hồ Mộng Cảnh, lại khiến cho kỹ năng bơi của hắn càng tiến thêm một bước, cho dù toàn thân bị trói, cũng có thể dựa

vào lưỡi bơi như thường.

Tất cả rùa gai đã bò vào trong đầm Rồng, Hàn Sâm là người thứ nhất nhảy vào trong đầm Rồng.

Long Thập Ngũ mời Hughes cùng theo sau Hàn Sâm nhảy vào đầm Rồng, nữ bộc Long Oánh cũng theo sau Long Thập Ngũ nhảy xuống nước.

Có điều Hàn Sâm cũng không tận lực thể hiện kỹ năng bơi của mình, giả bộ dáng vẻ như dùng thần quang rẽ sóng nước mà đi.

Kỹ năng bơi của Long Thập Ngũ và Long Oánh cũng cực kỳ cường hãn, bọn họ ở trong nước không khác gì ở trên đất bằng, không hổ là Long tộc.

Kỹ năng bơi của Hughes cũng không quá kém, thoải mái đuổi kịp Long Thập Ngũ, cũng không có biểu hiện gắng sức gì.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ: “Long Thập Ngũ và Hughes rất có thể là Hầu Tước, thực lực của Long Oánh kia lại mạnh hơn một chút, hẳn là một Công Tước, sự cường hãn của Long tộc thuần chủng thì không cần phải nói, Long Thập Ngũ cũng sẽ không kém hơn Long Thập Tam, Hughes cũng không phải dễ chọc, Long Oánh kia thì càng phiền phức, liều mạng chỉ sợ không có phần thắng gì.”

Thoạt nhìn bên ngoài đầm Rồng không quá lớn, nhưng mà giống như là một cái chén lớn úp ngược, càng đi xuống lại càng trống trải, Hàn Sâm có thể nhìn thấy đàn rùa gai bơi tới chỗ sâu ở trong đầm Rồng, những rùa gai cấp Công Tước này, ở dưới nước có vẻ cũng không khổng lồ như vậy.

Sâu trong đầm Rồng, khoảng cách thị lực có thể nhìn ở trong nước có hạn, nhìn không ra rốt cuộc bên dưới có cái gì, Hàn Sâm chỉ có thể bơi theo sau đám rùa gai kia đi xuống dưới.

Long Thập Ngũ và Hughes cũng không vội, bơi theo sau Hàn Sâm, bọn họ ở dưới nước vẫn có thể thoải mái nói chuyện như cũ, gần như không có ảnh hưởng gì.

Càng lặn xuống, môi trường cũng càng tối đen, nhưng mà lặn xuống dưới ngàn mét, trước mắt đám người Hàn Sâm lại đột nhiên xuất hiện một ít ánh sáng, giống như chỗ lối ra trong hang núi tối đen có ít ánh sáng.

Trên thực tế Hàn Sâm cũng chưa từng xuống dưới, đối với nơi này hoàn toàn không biết gì, thầm nghĩ trong lòng: “Không lẽ dưới đáy đầm Rồng có đường đi không gian thông với nơi khác? Có phải thông với không gian Cổ Thần hay không?”

Rất nhanh Hàn Sâm phát hiện hắn đã đoán sai, ánh sáng phía dưới cũng không phải lối ra hoặc là đường đi, cùng với bọn họ từ từ lặn xuống, ánh sáng kia càng ngày càng rõ ràng, xuyên qua bóng dáng đám rùa gai kia, mơ hồ có thể nhìn thấy dưới đáy đầm Rồng, có một dãy cung điện thật lớn dưới biển.

Không biết những cung điện này được chế tạo từ vật liệu gì, toàn thân phát ra ánh sáng xanh óng ánh trong suốt, chiếu sáng trưng một vùng đáy biển, giống như thế giới đồng thoại mơ mộng.

Có điều những cung điện đồng thoại đó, có rất nhiều cái đã sụp xuống, khắp nơi đều là phế tích, nhóm rùa gai đã tăng tốc bơi qua hướng phế tích cung điện.

Hàn Sâm nhìn xung quanh, cũng không có phát hiện con dị chủng được gọi là Long Thần kia, ngược lại yên tâm không ít, tiếp tục bí mật bơi theo đàn rùa gai đi tới cung điện.

Sau khi đến gần dãy cung điện, Hàn Sâm mới phát hiện những cung điện này so với trong tưởng tượng của hắn phải lớn hơn nhiều, tùy tiện một cây cột đá nào cũng cao mấy chục mét.

Một số bàn ghế làm bằng đá cũng đều lớn kinh người, trên một cái bàn để một vài người trưởng thành cũng không thành vấn đề, rõ ràng nền văn minh dưới nước này cũng không phải của nhân loại hay là Long tộc.

Dáng người của Long tộc và nhân loại không khác nhau lắm, không có khả năng chế tạo di tích to lớn như vậy, đây cơ bản đối bọn họ không thực dụng.

"Những cung điện này là nơi nào?" Long Thập Ngũ ở phía sau Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm lắc đầu, giả vờ như kỹ năng bơi không tốt, sau khi trực tiếp dùng thần quang rẽ nước mới nói: "Ta cũng không biết, trước đó ta đã nói qua, ta bị Long Thần mang tới đây trong lúc vô tình, cũng không quen thuộc với nơi này, ngươi không tin ta cũng không cách nào khác."

Long Thập Ngũ không hỏi lại, sở dĩ hắn ép Hàn Sâm xuống dưới ngược lại không phải hoàn toàn vì để cho Hàn Sâm dẫn đường, mà là lai lịch của Hàn Sâm quá mức đáng ngờ, hắn không thể mặc kệ Hàn Sâm, để cho Hàn Sâm luôn luôn ở dưới ánh mắt giám sát của hắn, đương nhiên là cách làm an toàn nhất.

Lúc này Hughes đánh giá dãy cung điện mở miệng nói: "Thập Ngũ điện hạ, truyền thuyết biển Quy Khư vốn là không gian dị chủng thuộc về Hải Thần tộc, không biết lời đồn là thật hay là giả?"

Long Thập Ngũ thản nhiên nói: "Khi Long tộc bọn ta chiếm cứ biển Quy Khư, cũng không gặp qua Hải Thần tộc nào, lời đồn có chính xác hay không ta cũng không rõ lắm, trước đó vẫn chưa từng phát hiện di tích Hải Thần. Hughes điện hạ kiến thức rộng rãi, có nhận ra những cung điện này có liên quan tới Hải Thần tộc hay không?"

Hughes mỉm cười nói: "Hải Thần tộc là thượng tộc trong truyền thuyết, bởi vì ngã xuống quá sớm, không có ai chính thức gặp qua chủng tộc này, nhưng mà ở khắp nơi từng phát hiện một ít di tích và ghi chép vụn vặt của Hải Thần tộc, nhưng mà quy mô những di tích đó đều rất nhỏ, còn xa mới bằng được nơi này, có điều nhìn phong cách kiến trúc nơi này, hình như hơi giống với kiến trúc của Hải Thần tộc, về phần có phải hay không, kiến thức của ta có hạn, cũng khó mà xác định."

Lúc bọn họ nói chuyện, đàn rùa gai phía trước đã bơi đến bên trong dãy cung điện, mục tiêu chúng nó rất rõ ràng, cũng không có quanh quẩn một chỗ bên trong phế tích dãy cung điện, trực tiếp bơi qua một †òa phế tích của dãy cung điện.

Đông đảo rùa gai ngừng lại vây quanh một tòa phế tích như núi nhỏ, chúng đều trôi nổi ở trong nước, cho đến khi rùa gai to lớn mang theo Rùa Gai Vương đi tới chỗ phế tích, theo một tiếng kêu chói tai của Rùa Gai Vương, đàn rùa gai lập tức xông về phía phế tích, đào ra từng viên đá vụn trên phế tích.

Những viên vật liệu đá hiện ra ánh sáng xanh không biết là làm từ cái gì, thoạt nhìn vô cùng cứng rắn, ngay cả rùa gai cấp Công Tước cũng không thể nổ nát bọn nó, chỉ có thể kéo dời đi.

Chỉ thấy từng con rùa gai lớn nhỏ liên tục bận rộn, chở từng viên đá vụn này đi.

Bốn người Hàn Sâm dừng lại ở ngoài, đều đang nhìn những con rùa gai này đào phế tích, bây giờ ai cũng không tính động thủ.

Số lượng rùa gai rất nhiều, hơn nữa sức lực của những rùa gai Công Tước đó vô cùng lớn, rất nhanh đã đào ra phế tích như núi nhỏ kia, dần dần để lộ ra thứ gì đó từ trong phế tích.

Cùng với càng ngày càng nhiều đá vụn bị đào ra chuyển đi, cuối cùng đám người Hàn Sâm cũng thấy rõ đó là cái gì.

Ở dưới phế tích giống như núi nhỏ, vậy mà có một pho tượng rùa biển, nhưng mà pho tượng rùa biển kia hơi kỳ lạ, nó vậy mà lại đứng thẳng ở nơi đó, hơn nữa trên người mặc áo giáp quái dị, trên đầu rùa biển còn đội mũ giáp hình tròn, trong hai móng vuốt phía trước đều nắm một cây búa đá thật lớn.

Tượng rùa biển cao hơn mười mét, nhìn thế nào cũng thấy kỳ lạ, nhưng lại có một loại khí phách rùa biển bình thường không có, chỉ là hai cái búa đá bát giác thật lớn cũng đã làm cho người ta sợ hãi thán phục không thôi.

Lúc Hàn Sâm đang đánh giá tượng đá rùa biển kia, động tác của những rùa gai này đều dừng lại, theo tiếng kêu chói tai của Rùa Gai Vương, một đám rùa gai đều nằm sấp dưới nước, giống như dập đầu bái lạy tượng đá rùa biển ở đối diện.

Rùa Gai Vương thì bơi xuống dưới từ đỉnh đầu rùa biển khổng lồ, bơi về phía tượng đá rùa biển.

“Lẽ nào những rùa gai này có quan hệ gì đó với tượng đá rùa biển? Có khi nào chúng nó có quan hệ huyết nguyên hay không?” Long Oánh ngạc nhiên hỏi.

“Đây cũng chưa chắc không có khả năng.” Ánh mắt của Hughes nhìn chằm chằm vào tượng đá rùa biển và Rùa Gai Vương.

Long Oánh còn muốn nói gì đó, con Rùa Gai Vương kia cũng đã bơi tới trước mặt tượng đá rùa biển, cơ thể kim cương đen chỉ lớn cỡ cái đĩa dừng ở trên mũ giáp của tượng đá rùa biển.

Hết chương 2042.

Chương 2043. Đại chiến đầm Rồng

Lúc này đám người Hàn Sâm mới phát hiện ra, trên đỉnh mũ giáp của tượng rùa biển bằng đá, lại có một khe lõm hình tròn to bằng cái đĩa.

Rùa Gai Vương đứng trên đỉnh mũ giáp, cổ và tay chân rụt vào, cả mai rùa thế mà vừa khít với khe lõm, khít không kẽ hở.

Cái mai rùa đen thui của Rùa Gai Vương tản ra luồng ánh sáng đen kỳ dị, ánh sáng đen đó tản ra dọc theo hoa văn trên mai rùa, làm cho cả bức tượng đá đều tỏa ra luồng ánh sáng đen y hệt.

Một bức tượng đá vốn có màu xanh ngọc cũng dần dần chuyển thành màu đen, tượng đá tướng rùa biển song chùy dần dần biến thành màu tinh thể

đen, hơn nữa trên người nó còn tản ra luồng sức sống khó có thể diễn tả bằng lời.

Đám người Hàn Sâm nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Long Thập Ngũ và Hughes đều thấy kinh ngạc, hiển nhiên là bọn họ cũng chưa gặp chuyện kỳ lạ như vậy bao giờ.

Ầm!

Cơ thể của tướng rùa song chùy động đậy người, bước một bước, ngay tức khắc cả đáy hồ đều bị chấn động thật lớn, dòng nước cũng không ngừng dao động, những con rùa gai đó bị xốc lên xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Sức mạnh cường đại như vậy, sợ rằng đã vượt qua cấp Vương… Long Oánh kinh hãi nói.

Long Thập Ngũ lại lắc đầu nói: “Không, vẫn chưa hoàn toàn siêu thoát cấp Vương, cùng lắm cũng chỉ là Bán Bộ Thần Hóa.”

Hughes cũng khẽ gật đầu: “Nó còn chưa đạt tới tiêu chuẩn của cấp Thần Hóa, nhưng mà đúng là thực lực của nó đã áp đảo cấp Vương, Bán Bộ Thần Hóa là chuẩn không cần chỉnh.”

Trong lúc ba người nói chuyện, tướng rùa song chùy đã đi từng bước về phía sau cung điện.

Những cung điện lớn đó vừa lúc xứng đôi với hình thể của tướng rùa song chùy, nó đi từng bước vào nơi sâu trong cung điện, phế tích sụp xuống ở phía trước chắn đường đi của nó, chỉ thấy hai cây búa trong †ay tướng rùa song chùy đụng vào nhau, một luồng dao động khủng bố phóng về phía trước, lập tức chấn vỡ nát hết đống vật liệu đá cứng rắn màu xanh và quét chúng nó sang hai bên, trực tiếp mở ra một đường lớn trong đống phế tích dưới đáy hồ, thông thẳng tới cửa lớn của một tòa cung điện ở cách chỗ nó hơn một ngàn mét.

Khi luồng sức mạnh mạnh mẽ này đánh vào trước tòa cung điện kia, ngay lập tức có một sức mạnh khủng bố giống như long tức phun ra từ trong cung điện, va chạm với sóng âm kia.

Hai dòng sức mạnh va chạm vào nhau, không có tạo ra vụ nổ mạnh, mà ngược lại còn dây dưa với nhau, tạo thành một vòi rồng rất lớn ở trong nước, hút hết tất cả những gì ở gần đó vào trong vòi rồng.

Đám rùa gai ở gần đó lập tức vùng vẫy bơi ra khỏi đáy hồ, chạy ra phía bên ngoài hồ, những con rùa gai chạy khá chậm thì bị cuốn thẳng vào trong vòi rồng, trong phút chốc đã bị nghiền thành thịt nát, nước của vòi rồng cũng nhuộm thành màu đỏ đậm.

Bành!

Búa lớn trong tay tướng rùa song chùy lại chạm vào nhau, sức mạnh cường đại xung kích tới, trực tiếp đánh tan vòi rồng, nhờ vậy mà một lượng lớn rùa gai mới xông ra ngoài được.

Hàn Sâm cũng bơi ra phía bên ngoài, sức mạnh như vậy thật là làm người ta thấy sợ, là cuộc chiến không phải kẻ có cấp bậc như hắn có thể đụng tới.

Đám người Long Thập Ngũ cũng thế, đều bơi trốn ra bên ngoài, ở trước mặt luồng sức mạnh như vậy, bọn họ cũng khó chống lại được, hơi sơ sẩy một cái là sẽ ngỏm củ tỏi ở nơi này.

Một luồng khí tức kỳ lạ tràn ra từ trong cung điện, làm cho Hàn Sâm đang bơi ra bên ngoài, vẫn không nhịn được ngoảnh đầu lại nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy trong cửa lớn của cung điện, có một cái đầu khổng lồ thò ra, rõ ràng chính là Long Thần đã nuốt Hàn Sâm trước đó.

Grào!

Một loại âm thanh giống với tiếng rồng ngâm được phát ra từ trong miệng của Long Thần kia, nhanh chóng truyền âm trong nước, đám người Hàn Sân và Long Thập Ngũ ngay cả cơ hội trốn cũng không có, bị chấn cho phun máu.

Lúc này không ai dám do dự nữa, nhận thức rõ được đại chiến sắp xảy ra, hai con quái vật như vậy đánh nhau, chỉ sóng truyền cũng có thể giết chết Hàn Sâm và đám người Long Thập Ngũ rồi.

Phía dưới lại có tiếng hai thanh búa va chạm vào nhau truyền tới, sau đó Hàn Sâm nghe được hai tiếng gầm thét khác nhau vang lên cùng lúc, tiếp sau đó là tiếng âm ầm làm mặt đất chấn động.

Không có tâm trạng đi quan tâm chuyện xảy ra ở bên dưới, Hàn Sâm bơi hết sức về phía mặt nước.

Long Oánh giữ chặt lấy Long Thập Ngũ, sức mạnh cường đại tỏa ra trên người nàng, cánh rồng phe phẩy, nàng lao ra ngoài giống như đạn pháo, căn bản là không để ý tới Hàn Sâm, thậm chí là Hughes nàng cũng không lo.

Đuôi rắn của Hughes đung đưa, Thánh quang trên người lưu chuyển, tốc độ bơi trong nước còn nhanh hơn cá, thế mà còn bỏ lại đám rùa gai thủy sinh đó lại phía sau, ngay cả rùa gai cấp Công Tước cũng không đuổi kịp được nàng.

Tốc độ bơi của Hàn Sâm không chậm, lúc này hắn bộc phát ra toàn bộ sức mạnh và kỹ năng bơi của hắn, tốc độ theo kịp Hughes.

Hughes thấy Hàn Sâm thế mà lại đuổi kịp nàng, trong mắt toát ra sự kinh ngạc. Nhưng bây giờ không phải lúc quan sát Hàn Sâm, chỉ đành tiếp tục ra sức bơi về phía trước.

Ầm!

Một luồng dao động mạnh mẽ ập tới, Hàn Sâm nhanh tay nhanh mắt trốn ra sau một con rùa gai cấp Công Tước, sau đó cảm giác được một luồng sức mạnh khủng bố sượt qua, có không ít rùa gai cấp thấp bị lực lượng đó xé nát luôn cơ thể, mai rùa cứng rắn bị xé dễ dàng giống như giấy, máu tươi nhiễm đỏ một vùng nước.

Ngay cả rùa gai khổng lồ cấp Công Tước đều bị đâm bay về phía trước hơn mười mét, sau đó mới đứng vững được.

Hàn Sâm bị con rùa gai khổng lồ hơi va phải một chút, đôi tay ôm lấy gai nhọn to như ống pháo của con rùa gai kia, bơi lên mặt nước theo con rùa gai lớn đó.

Hughes lại chịu chấn động thêm một lần nữa, nhưng mà cơ thể của nàng vô cùng cường hãn, cứng rắn chịu đựng vượt qua trùng kích của dao động, nhanh chóng bơi ra khỏi mặt nước.

Đợi khi Hàn Sâm theo con rùa gai khổng lồ lao ra khỏi mặt nước, thấy Long Thập Ngũ dẫn theo đám người ở Long Sơn trốn về phía bờ biển, leo lên một chiếc lá xanh khổng lồ đang nổi trên mặt biển.

Hughes cũng leo lên một chiếc lá xanh khác, điều khiển chiếc lá này nhanh chóng rời xa đảo nhỏ.

Đám rùa gai cũng đang hớt hải bỏ chạy, Hàn Sâm đứng trên lưng rùa, ôm gai nhọn lớn, đi cùng rùa gai, rùa gai cấp Công Tước, tốc độ còn nhanh hơn hắn chạy.

Ầm!

Con rùa gai khổng lồ mà Hàn Sâm đi theo còn chưa bơi tới bờ biển, chợt nghe thấy tiếng vang lớn truyền tới từ phía đầm Rồng, cột nước bên trong đầm Rồng phóng lên cao, cao tầm trăm trượng.

Sau đó hắn thấy một con hung thú vọt ra từ trong đầm Rồng, con hung thú kia cả người toàn vảy xanh, đầu thì là đầu rồng, nhưng cơ thể lại càng giống với kỳ lân, trên người nó tản ra vầng sáng xanh ngọc kỳ dị, nó không giống hung thú ở nhân gian, càng giống Thần thú ở trên trời hơn.

Lúc này Hàn Sâm mới thấy rõ ràng diện mạo thật của Long Thần, nhưng vẫn không biết nó rốt cuộc là loài dị chủng nào.

Cùng lao ra với Long Thần là tướng rùa song chùy cả người giống như tinh thể đen, một đôi búa tám góc màu đen, bay vút lên đập về phía Long Thần, lực của búa trực tiếp xé rách không gian, như thuấn di tới trước mặt Long Thần.

Long Thần gầm lên một tiếng, phun ra long tức màu xanh, va chạm với lực của búa, lập tức đưa tới không gian chấn động.

Sức mạnh khủng bố chấn sụp cả núi cao, cơ thể cao lớn của con rùa gai khổng lồ cũng bị chấn cho quay cuồng không ngừng, Hàn Sâm gắt gao ôm chặt gai nhọn của rùa gai khổng lồ, quay cuồng cùng với con rùa gai to xác này, chỉ trong chốc lát sau đã lăn vào trong biển rộng.

Sức mạnh khủng bố này không ngừng tàn phá bừa bãi trên biển Hư Hải, dù đã ở trong biển, nhưng Hàn Sâm vẫn cảm nhận được rõ ràng sức mạnh khủng bố kia, nước biển bị chấn động dập dềnh không ngừng, tạo ra sóng lớn trăm trượng, một lượng lớn nước biển bị bốc hơi.

Hết chương 2043.

Chương 2044. Đào vong nơi đáy biển

Con rùa gai khổng lồ vẫn liên tục bơi về hướng đáy biển, Hàn Sâm cũng theo nó lặn vào biển sâu, tránh được dư âm của sức mạnh khủng khiếp.

Khi đến được một nơi gần như không bị ảnh hưởng bởi dư âm bên ngoài nữa, lúc này Hàn Sâm mới thả con rùa gai ra, nhìn một đoàn rùa gai và hàng loạt dị chủng hải dương tiếp tục lặn xuống biển sâu.

Hắn sợ mình lặn xuống quá sâu, đến lúc đó tránh được dư âm của trận chiến, lại trở thành thức ăn mà những dị chủng kia tranh giành, vậy nên không tiếp tục lặn xuống nữa.

Hàn Sâm vừa mới di chuyển ở trong nước chưa được một lúc, đã thấy một bóng dáng quen thuộc đi về phía này, vậy mà lại là Hughes của tộc Kana.

Không giống với chị em Cổ Na, Hughes là thượng tộc chính thống của tộc Kana, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường.

Hàn Sâm nhíu mày, cũng không rời đi luôn, chỗ này chính là vị trí trung †âm của trận chiến giữa tướng rùa song chùy và Long Thần, nói không chừng chờ đợi ở đây còn có một chút thu hoạch, vậy nên Hàn Sâm mới một mực không chịu rời khỏi.

“Ngươi tên là Tam Mộc?” Hughes đi tới bên cạnh Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới rồi hỏi.

“Đúng vậy, Hughes điện hạ có gì chỉ giáo?” Hàn Sâm cảnh giác nhìn Hughes.

Hughes khẽ mỉm cười: “Hiện nay Tinh tộc đã xem như rất hiếm thấy trong vũ trụ, Bá tước Tỉnh tộc có thể có thực lực như ngươi đã ít lại càng ít hơn, ta nghe nói Đao Phong Nữ Hoàng có một đệ tử Tinh tộc †ên là Hàn Sâm, ngươi có biết hắn không?”

Trong lòng Hàn Sâm rùng mình, nhưng trên mặt hắn lại rất bình tĩnh nói: "Là Tinh tộc cũng chưa chắc đều biết được hết, nhưng mà ngươi hỏi rất đúng lúc, đúng là ta có quen biết Hàn Sâm, hiện nay hắn có thể coi như là niềm kiêu ngạo của Tỉnh tộc ra, chỉ tiếc là hắn không biết ta"

Hughes nhìn Hàn Sâm thở dài nói: "Đúng là Hàn Sâm xứng đáng là niềm kiêu ngạo của Tỉnh tộc, có thể giết chết Long Thập Tam và Sa Long, chiến tích như thế cũng có thể xem như như là có một không hai trong số Bá tước, đáng tiếc hắn đã mất tích ở trong không gian Cổ Thần, nếu không ta thật sự rất muốn gặp hắn một lần, ngươi có biết bây giờ hắn đang ở đâu không?"

"Để cho Hughes điện hạ ngươi phải thất vọng rồi, ta chỉ là một Tinh tộc bình thường, không có bất cứ liên hệ nào với Hàn Sâm đó cả." Hàn Sâm thuận miệng đáp.

Lúc này trông hắn vẫn còn bình tĩnh, nhưng mà trong lòng lại đang âm thầm than khổ, xem ra tin tức Long Thập Tam và Sa Long chết đã truyền đến không gian Cổ Thần, điều này có nghĩa là chỉ cần hắn bị Long tộc phát hiện ra thân phận thực sự thì sẽ bị Long tộc dốc toàn bộ lực lượng đuổi giết ngay lập tức.

Lúc Hughes còn muốn nói thêm điều gì nữa, đột nhiên lại thấy một bóng dáng đang đi về phía bên này, không lâu sau đã nhìn thấy Long Thập Ngũ và Long Oánh bơi về phía này.

Dáng người của bọn họ giống như rồng, trong chốc lát đã đi tới trước mặt Hàn Sâm và Hughes.

Long Thập Ngũ liếc nhìn Hàn Sâm một cái, trong mắt lóe lên một tia kỳ quái, sau đó quay sang nói với Hughes: "Hughes điện hạ, nơi này rất nguy hiểm, không bằng ta để cho Long Oánh đưa ngươi trở về trước?"

"Đại chiến như thế trăm năm khó gặp, một chút nguy hiểm thì có là gì chứ?" Hughes khẽ cười nói, cũng không có ý rời đi.

Long Thập Ngũ không nói thêm gì nữa, đột nhiên ra tay giáng một quyền về phía Hàn Sâm.

Một quyền này của hắn ngưng tụ ở cực điểm, hóa thành một sợi châm nhỏ ở trong nước, dường như lực cản của nước biển hoàn toàn không còn tồn tại, trong chớp mắt đã đâm tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm vô cùng quen thuộc đối với sức mạnh như thế này, lực Phá Tà của Long tộc khiến cho hắn phải nếm vị đắng không nhỏ.

Nhưng mà chính vì như thế nên hắn hiểu rất rõ về lực Phá Tà, trong khoảnh khắc Long Thập Ngũ đánh ra lực Phá Tà, thân hình của Hàn Sâm cũng đã khẽ động lặn vào bên trong biển sâu.

Rõ ràng Long Thập Ngũ có ý định thu thập hắn trước khi hai sinh vật khủng khiếp phân thắng bại, để tránh đến lúc đó trở thành mối họa, bây giờ hắn không đi, sợ rằng một lát nữa hắn muốn đi cũng không đi được.

Thân hình giống như cá nhanh chóng lặn xuống trong nước biển, Long Thập Ngũ hơi ngẩn người, bởi vì hắn phát hiện tốc độ của mình ở dưới nước thế mà không thể đuổi kịp Hàn Sâm được.

Kỹ năng bơi của Hàn Sâm rất mạnh, hoàn toàn không hề thua kém so với một Long tộc như hắn, thậm chí còn có phần mạnh hơn.

án”

“Thật là một tên gian xảo, Long Oánh, giải quyết hắn.” Sắc mặt của Long Thập Ngũ âm trầm, thế mới biết được cái dáng vẻ không giỏi bơi lúc trước của Hàn Sâm cũng chỉ là giả bộ mà thôi.

“Vâng.” Long Oánh đáp lại một tiếng, cánh rồng sau lưng rung lên, giống như máy bay phun khói mang theo hai dòng bọt nước màu trắng rất dài ở hai bên, nhanh chóng tiếp cận Hàn Sân đang lặn xuống biển sâu.

Hàn Sâm nhìn tốc độ của Long Oánh là biết chỉ dựa vào tốc độ của mình, sợ rằng rất khó có thể chạy thoát được.

‘Tâm niệm vừa động, Hàn Sâm tiếp tục lặn xuống dưới nước, trong nháy mắt Long Oánh cũng đã đuổi tới phía sau hắn, một thanh trường thương

như rồng mang theo những thương mang rất nhỏ đâm về phía thân thể của Hàn Sâm.

Hàn Sâm xoay chuyển thân thể, tránh khỏi một luồng lực Phá Tà thương của Long Oánh, Long Oánh hừ lạnh một tiếng, trường thương lại thay đổi, trên người nàng xuất hiện ảo ảnh giống như cự long, tốc độ của trường thương tăng lên trong giây lát, gần như đã biến mất khỏi tâm mắt, trong nháy mắt xỏ xuyên qua đỉnh đầu của Hàn Sâm.

Ầm!

Thân thể của Hàn Sâm nổ tung giống như một quả bóng nước, nhưng lại không có máu chảy ra.

“Phân thân Nguyệt Phách!” Long Oánh khẽ cau mày, phân thân Nguyệt Phách giống thật như vậy, thậm chí ngay cả nàng cũng đã bị lừa gạt, làm cho nàng cảm thấy rất mất mặt.

Nàng đưa ánh mắt quan sát xung quanh, nhưng mà lại không thể tìm được chân thân của Hàn Sâm đang ở đâu.

Thả long tức ra thăm dò vị trí của Hàn Sâm, nhưng mà trong vùng nước ngàn mét thế mà lại hoàn toàn không có dấu vết của hắn, làm cho Long Oánh lại cau mày một lần nữa.

Lúc này Hàn Sâm đang áp sát vào dưới bụng của một con cá mập khổng lồ xanh bóng giống như một con thằằn lằn, khí tức trên thân đã được Động Huyền Khí Tràng che đậy hoàn toàn, theo cá mập lớn tiếp tục lặn xuống biển sâu.

Sau khi đã đến đáy biển, Hàn Sâm quan sát xung quanh, nhìn bụi san hô giống như rừng đá kia, nhưng hắn không chui vào đó mà đi về phía khu vực cát biển, chui vào trong cát biển, chôn vùi thân thể của mình vào trong đó.

Chưa được một lúc thì Long Oánh cũng đã vọt xuống đáy biển, ánh mắt đảo qua khắp mọi nơi, nàng vung Long thương trong tay lên, một luồng thương mang cực nhỏ cắt ngang ra giống như là đang cắt cỏ, cắt đứt cả rễ của một mảng lớn bụi san hô, mảng lớn san hô cũng bay lên theo sự dao động, không biết bao nhiêu dị chủng đang núp ở trong đó cũng bị giết, nước biển lập tức bị nhuộm thành một vùng máu đỏ tươi.

“Tên kia đúng là biết trốn thật.” Long Oánh khẽ cau mày, quan sát bốn phía vài lần rồi đuổi theo một hướng.

Hàn Sâm nằm bất động ở dưới cát biển, cũng không có ý muốn rời đi, không bao lâu sau, Long Oánh lại quay trở về đây.

“Kỳ lạ, rốt cuộc tên kia chạy đi đâu rồi?” Long Oánh không cam lòng †ìm kiếm xung quanh cẩn thận một lần, lúc này mới rời khỏi đáy biển đi đến vị trí của mấy người Long Thập Ngũ.

Hàn Sâm khế thở phào nhẹ nhõm, bò ra khỏi cát biển rồi chui vào bên trong vỏ của một con ốc biển.

Lúc đầu con ốc biển cao hơn hai mét sống trong bụi san hô, nhưng đã bị chết oan ức dưới một thương của Long Oánh, Hàn Sâm tiến vào trong vỏ ốc của nó, triệu hồi Chú Ngữ ra ngoài hóa thành hình thái súng bắn tỉa, muốn thử xem năng lực nhìn xa của ống kính ngắm có thể dùng được ở dưới biển hay không.

Dưới lần thử này đúng thật là vẫn dùng được, Hàn Sâm ẩn nấp ở bên trong vỏ ốc, hắn nhìn rõ được Long Thập Ngũ, Long Oánh và Hughes ở thủy vực cách xa mấy ngàn mét, điều đáng tiếc duy nhất chính là không thể nghe được bọn họ đang nói gì.

Hết chương 2044.

Chương 2045. Xác rồng

Trận đại chiến trên biển vẫn còn tiếp tục, nước biển cũng rung chuyển theo, may mà ở dưới biển sâu không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng ầm vang, hình như có vật khổng lồ rơi xuống biển.

Hàn Sâm vội vàng dùng ống kính ngắm nhìn qua, chỉ thấy thân thể khổng lồ của con dị chủng được gọi là Long Thần kia rơi xuống biển, dẫn đến một cơn sóng lớn cuồn cuộn ngất trời, giống như toàn bộ biển cả cũng đều bị rung chuyển, ngay cả biển sâu cũng bị chấn động, cát biển lật lên.

Xem ra con Long Thần kia đã không còn ý thức, thân thể của nó tiếp tục chìm xuống dưới đáy biển, Hàn Sâm nhìn kỹ thì phát hiện đầu của nó đã vô

cùng thê thảm, chỉ còn lại một bên đã nát vụn không còn hình dạng nữa, e rằng bị búa lớn của tướng rùa song chùy kia đập nát.

“Con mẹ nó, cái tên tướng rùa song chùy đó mạnh đến vậy sao?” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã nhìn thấy tướng rùa song chùy cũng lao vọt xuống biển, búa lớn đập về phía thi thể đã chết của Long Thần một cái, đập nát nửa bên đầu còn lại của nó rồi lấy ra một viên hạt châu màu xanh lam, sau đó phát lực xông phá nước biển mà đi, trong nháy mắt đã không còn nhìn thấy bóng dáng nữa.

Thi thể của Long Thần chậm rãi chìm xuống đáy biển, rơi vào một nơi cũng không cách vị trí của Hàn Sâm quá xa.

Qua một lúc lâu sau, không thấy tướng rùa song chùy quay trở lại nữa, đám người Hughes và Long Thập Ngũ mới đi đến bên cạnh thi thể của Long Thần.

“Hughes điện hạ, ngươi có biết lai lịch của dị chủng này không?” Long Thập Ngũ nhìn Hughes hỏi.

Hughes quan sát thi thể của Long Thần nói: “Ta không nhìn ra lai lịch của nó, nhưng mà có lẽ thực lực của nó cũng có trình độ Bán Bộ Thần Hóa, mặc dù thứ quan trọng nhất kia đã bị tướng rùa song chùy lấy đi, nhưng mà thi thể như vậy vẫn có tác dụng rất lớn, mỗi một nơi đều là bảo vật. Đặc biệt là những cái vảy màu xanh lam trên toàn thân kia, nếu như lời của mấy người Long Sơn nói là đúng, những cái vảy đó có tác dụng thúc đẩy huyết mạch tiến hóa, là một bảo vật rất hiếm thấy.” “Hughes điện hạ nói như vậy, tất nhiên là không sai rồi, đây cũng là phúc của Long tộc ta. Long Oánh, còn không mau vận chuyển thi thể về.” Long Thập Ngũ thuận thế nói với Long Oánh ở bên cạnh.

Long Oánh đáp lại một tiếng rồi lập tức bơi về phía thi thể của Long Thần, định kéo nó lên mang về.

Hàn Sâm nhìn mà trong lòng hơi phát sầu, hắn không phải là đối thủ của đám người Long Oánh, mắt thấy Long Oánh kéo thi thể của Long Thần đi

như vậy, cũng không nghĩ ra được cách gì.

Mặc dù thi thể của Bán Bộ Thần Hóa tốt, nhưng mà so với mạng nhỏ, vân là mạng nhỏ của hắn quan trọng hơn.

Chỉ là Long Oánh đi đến trước thi thể của Long Thần, nắm lấy cái đuôi của Long Thần một cái, thế mà với sức mạnh cấp Công Tước của nàng lại không thể kéo thi thể của Long Thần đi.

Gương mặt của Long Oánh biến sắc, mở rộng cánh rồng, hình ảnh cự long lúc ẩn lúc hiện trên người, hai cánh tay đều tăng vọt hóa thành hai cánh tay rồng cường tráng, lại kéo đuôi của Long Thần một lần nữa, nhưng mà cũng chỉ kéo thi thể của Long Thần giật giật, vẫn không thể lôi đi được.

“Thập Ngũ điện hạ, thi thể của dị chủng này quá nặng, e rằng phải cần rất nhiều trợ thủ mới có thể chuyển nó đi được.” Long Oánh nói với Long Thập Ngũ ở bên cạnh.

Long Thập Ngũ khẽ cau mày, hắn trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Nếu đã như vậy thì ta và Hughes điện hạ sẽ ở đây trông coi thi thể, ngươi đi tìm một vài trợ thủ tới đây.”

“Tên Tinh tộc xảo quyệt kia có thể vẫn còn ở gần đây, hay là thuộc hạ canh giữ ở chỗ này, Thập Ngũ điện hạ ngươi đi điều động nhân lực.” Long Oánh không yên tâm để Long Thập Ngũ ở lại đây một mình.

“Không cần, ngươi đi đi” Long Thập Ngũ không thèm để ý phất tay, bảo Long Oánh đi nhanh về nhanh.

Long Oánh đành phải nhanh chóng rời đi, hy vọng có thể mau chóng quay trở lại.

Nhìn thấy Long Oánh rời đi, trong lòng Hàn Sâm cảm thấy vui mừng, nếu như chỉ có hai Hầu tước Long Thập Ngũ và Hughes này, có lẽ hắn vẫn còn một chút cơ hội.

Nhưng mà thi thể của Long Thần quá nặng, ngay cả Công tước Long Oánh kia cũng không kéo nổi, cho dù Hàn Sâm có lấy ra tháp Thiên Mệnh, chỉ sợ

cũng không có sức thu vào, muốn mang đi lại càng bất khả thi.

“Lấy được một chút gì đây nhỉ?” Hàn Sâm không ngừng tìm tòi ở trên thi thể của Long Thần thông qua ống kính ngắm, chỉ tiếc là hắn hoàn toàn không biết gì về sinh vật này cả, rốt cuộc trên người nó có những thứ tốt gì, Hàn Sâm cũng không phân biệt được.

“Bọn người Long Sơn nói rằng vảy rồng của tên này có thể thúc đẩy huyết mạch tiến hóa, có lẽ nhất định là đồ tốt, nhưng mà trên người nó có nhiều vảy như vậy, để nhổ xuống cần rất nhiều thời gian, sợ rằng chưa nhổ xong vảy thì Long Oánh cũng đã dẫn trợ thủ quay lại rồi, đến lúc đó ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, hơn nữa còn có Hughes và Long Thập Ngũ ở đây, bản thân việc giải quyết bọn họ cũng đã rất phiền phức rồi.” Hàn Sâm do dự.

Đúng lúc ấy, Hughes lại đi tới trước thi thể của Long Thần, nhìn phía dưới cổ của thi thể rồi nói: “Mặc dù ta không biết lai lịch của dị chủng này, nhưng mà nhìn vào ngoại hình và thể chất của nó, hình như nó thuộc loài rồng, nếu như là loài rồng, ngoại trừ gen Long Châu đã bị tướng rùa song chùy lấy đi, e rằng vật có giá trị nhất có lẽ là cái vảy ngược kia. Thập Ngũ điện hạ, không biết Hughes nói có đúng không?”

Nghe thấy những lời Hughes nói, trong lòng Hàn Sâm cũng khẽ động, nhìn theo tầm mắt của Hughes, thấy một cái vảy mọc ngược ở dưới cổ của Long Thần.

Không giống với vảy bình thường màu xanh lam, cái vảy mọc ngược kia có màu xanh lam rất đậm, đã gần đến màu đen, hơn nữa ngay cả hình dáng cũng có phần khác biệt với những cái vảy khác.

Những cái vảy khác đều có hình quạt, có kích thước giống như một cái thớt, chỉ có cái vảy mọc ngược kia là có kích thước bằng một cái đĩa, hình dáng có hơi giống với một mặt trái tim cắt ngang.

“Không sai, tên dị chủng Bán Bộ Thần Hóa này đúng là thuộc loài rồng, cái đó chính là vảy ngược.” Long Thập Ngũ vừa nói xong rồi chạy tới phía trước thi thể của Long Thần, đưa tay ngắt cái vảy ngược đó.

Nhưng mà một tay hắn nắm lấy bên rìa của vảy ngược, sau khi dùng sức lại không thể rút được cái vảy ra từ bên trong máu thịt.

Mặc dù Long Thần đã chết, sinh cơ cũng đã lụi tàn, cường độ máu thịt cũng đã hạ xuống rất nhiều, nhưng mà một Hầu tước muốn nhổ vảy ngược xuống, vẫn là một chuyện không dễ dàng.

Long Thập Ngũ khẽ cau mày, trên người hắn dâng lên một nguồn sức mạnh kì dị, cánh rồng ở sau lưng vươn ra, thân hình đột nhiên cao vọt lên ba thước, cơ bắp toàn thân nổi lên giống như sắt thép, đồng thời cũng có vảy rồng màu đen xuất hiện ở phía trên làn da.

“Khá lắm, cái tên Long Thập Ngũ này cũng là một hệ dị chủng tiến hóa, không phải tất cả Long tộc đều là dị chủng đấy chứ?” Hàn Sâm âm †hầm tặc lưỡi, thực lực mà Long Thập Ngũ phô bày ra chắc chắn không thua kém Long Thập Tam, thậm chí có khả năng còn mạnh hơn.

Long tộc trời sinh có khí lực mạnh mẽ, mạnh hơn rất nhiều so với chủng tộc bình thường, tùy tiện lôi ra một tên Long tộc thuần chủng, gần như cũng là bất khả chiến bại trong cùng một cấp bậc, danh hiệu mạnh nhất chư thiên cũng không phải chỉ là khoác lác.

Móng tay hóa thành lưỡi dao, móng vuốt của Long Thập Ngũ đâm vào bên trong máu thịt bên cạnh vảy ngược, cắt máu thịt ra một vết máu, cứ cắt liên tục như vậy mấy lần, vảy ngược cũng bị nới lỏng ra ngay lập tức.

“Mẹ nó, cướp nó vậy.” Trong lòng Hàn Sâm bất chấp, ngắm thẳng Chú Ngữ vào Long Thập Ngũ trực tiếp bóp cò, đồng thời thân thể của hắn lao vọt ra từ trong vỏ ốc, dùng tốc độ nhanh nhất xông về phía vảy ngược.

Hình như Long Thập Ngũ cũng đã có chuẩn bị từ sớm, hắn hừ lạnh một tiếng, móng vuốt rồng cắt vụt qua, một vết cắt nhọn lặng lẽ đập lên trên đạn của Chú Ngữ, trong phút chốc cắt viên đạn ra thành hai mảnh, làm cho viên đạn không còn một chút sức lực nổ tung ra.

Đồng thời một móng rồng khác của Long Thập Ngũ vung mạnh lên về phía Hàn Sâm, năm trảo mang tách sóng nước ra, giống như năm lưỡi dao sắc

bén cắt đứt không gian, trong phút chốc đã bao phủ lên toàn bộ thân hình của Hàn Sâm.

Hết chương 2045.

Chương 2046. Cướp đoạt vảy ngược

Rầm!

Thân thể của Hàn Sâm bị cắt thành nhiều mảnh nổ ra, một bên khác Hàn Sâm đã xông đến trước mặt Long Thập Ngũ.

Cánh rồng của Long Thập Ngũ rung lên, mang lên một vùng chân không hình trăng lưỡi liềm ở trong nước, xông thẳng đến trước mặt Hàn Sâm, móng rồng mang theo ánh sáng lạnh lẽo chụp về phía trái tim của Hàn Sâm.

Long Thập Ngũ căn bản không có dự định muốn lấy vảy ngược trước, mục tiêu đầu tiên chính là giết chết Hàn Sâm.

Lực Phá Tà ngưng tụ hết mức trùng kích đến trước mặt Hàn Sâm, cho dù là lấy tốc độ của Hàn Sâm cũng khó mà hoàn toàn tránh khỏi những trảo mang kia.

Rầm!

Thân thể của Hàn Sâm lại bị chia cắt ra, nhưng mà lại vẫn là phân thân Nguyệt Phách như cũ.

Ánh mắt Long Thập Ngũ chợt ngưng lại, quay về phía thi thể của Long Thần, quả nhiên nhìn thấy Hàn Sâm đã đến bên cạnh vảy ngược, nhổ xuống tấm vảy rồng đã buông lỏng.

Long Thập Ngũ thân như rồng bơi lượn, lại lần nữa đánh về phía Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm cũng đã trốn đi giống như cá bơi, tốc độ trong nước

còn nhanh hơn Long Thập Ngũ.

Hàn Sâm dần dần kéo ra khoảng cách với Long Thập Ngũ, đang âm thầm đắc ý, lại đột nhiên cảm thấy trong lòng chợt sợ hãi, lập tức giật mình, thân thể mạnh mẽ lượn vòng một cái, sau đó đã phát hiện một mảng ánh thương bao phủ xuống, vậy mà lại là Long Oánh đã rời khỏi kia.

Nhất thời Hàn Sâm biết mình đã mắc lừa, Long Oánh căn bản không rời đi, tất cả này đều là vì để dẫn dụ hắn ra.

"Toan tính thật đấy." Hàn Sâm không kịp nghĩ nhiều, một mảng ánh thương đã từ trên đầu bao phủ xuống vùng biển trong vòng trên trăm mét, căn bản không cho phép Hàn Sâm trốn thoát rời đi.

Hàn Sâm không còn cách nào, chỉ đành rút Huyết Vũ đao ra, ngưng tụ lực đao kiếm, mạnh mẽ ngăn lại ánh thương xông về phía hắn.

Vẫn may Long Oánh vì phòng ngừa hắn trốn thoát rời đi, phân tán sức mạnh ánh thương trên diện tích lớn, sức mạnh của mỗi một đạo đã kém hơn rất nhiều.

Cho dù là như vậy, khi Huyết Vũ đao của Hàn Sâm đụng vào ánh thương, vẫn bị chấn động bay ra giống như viên đạn, lồng ngực như bị sét đánh, khí huyết cuồn cuộn không ngừng.

Cố nén không phun máu ra, Hàn Sâm nương vào luồng sức mạnh xung kích này muốn chạy thoát rời đi, nhưng mà bên Long Thập Ngũ lại đã chặn ở trước mặt hắn, từng vết trảo mang Phá Tà đan chéo vào nhau, giống như một mặt lưới lớn phủ về phía thân thể của hắn.

Vẻ mặt Hàn Sâm chợt ngưng lại, tấm lưới lớn trước mặt đã biến thành chuỗi trật tự tổ thành từ các hạt ở trước mặt hắn, Huyết Vũ đao trong †ay điên cuồng chém ra, va chạm với tấm lưới lớn do trảo mang đan chéo thành, vậy mà lại một đao chém vỡ tấm lưới lớn hóa thành hư vô, người cũng ưxông đến, không dừng lại chút nào nhanh chóng trốn về phía vùng biển càng sâu hơn.

Long Thập Ngũ và Long Oánh đều giật mình, một Bá tước mà có thể chém vỡ trảo mang của Long Thập Ngũ, quả thực có hơi không thể tin được.

“Hắn là Hàn Sâm, đừng để hắn chạy mất.” Long Thập Ngũ đã nhận ra Huyết Vũ đao, lập tức sầm mặt xuống ra lệnh cho Long Oánh.

“Lần này tuyệt đối sẽ không để hắn trốn thoát nữa.” Ánh mắt Long Oánh đều là lạnh lẽo, hóa thân thành dị chủng Long tộc, cánh rồng nhanh chóng rung lên trực tiếp giết đến trước người Hàn Sâm.

Khi Hàn Sâm chạy trốn, Huyết Vũ đao trong tay đồng thời không ngừng chém ra phía sau, bày ra từng đường tơ đao vô hình ở trong nước biển.

Long Oánh một đường điên cuồng xông đến, trực tiếp đánh vỡ toàn bộ những sợi tơ đao kia, sức mạnh của tơ đao căn bản khó mà tổn thương được Long thể dị chủng cấp Công Tước của nàng.

Kengl

Hàn Sâm lại lần nữa cứng rắn đón lấy một thương của Long Oánh, lực thương ngưng tụ lần này mạnh mẽ hơn một thương trước đó quá nhiều, Huyết Vũ đao trong tay Hàn Sâm cũng đã gần như không chống giữ được nữa, thân thể mạnh mẽ đụng vào trong cát biển, đụng ra một cái hố lớn ở đáy biển, khiến cát biển và nham thạch cuồn cuộn không ngừng, bao phủ một khu vực lớn, chôn vùi thân hình của Hàn Sâm.

“Muốn chạy, không dễ dàng như vậy đâu.” Trường thương trong tay Long Oánh chợt chuyển, hóa thành cột nước xoáy cuốn hết cả cát biển và nham thạch gần đó vào bên trong, nước biển gần đó lập tức lại trở nên trong veo lên.

Hàn Sâm đang nhờ vào sự yểm trợ của cát biển để trốn đi, hiện tại lập tức lộ ra thân hình, hơn nữa nước biển xung quanh bị cột nước xoáy hút vào, khiến tốc độ chạy trốn của hắn cũng chậm hơn rất nhiều.

Long Thập Ngũ cũng đuổi theo, từng vết trảo mang như mưa sao băng bao phủ về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm bất chấp, không lui về mà ngược lại xông về phía Long Thập Ngũ, Huyết Vũ đao trong tay chém ra sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên.

Long Thập Ngũ lại không chính diện chiến đấu với Hàn Sâm, vừa lui về sau vừa không ngừng vung ra trảo mang về phía Hàn Sâm.

Huyết Vũ đao chém vỡ hết những trảo mang kia thành tro, nhưng mà mất quá nhiều thời gian, Long Oánh đã lại đánh đến trước mặt hắn lần nữa, một thương xông thẳng xuống.

Hàn Sâm giơ đao đón lấy, sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên cưỡng chế chém đứt chuỗi trật tự của ánh thương, nhưng mà sức mạnh của bản thân ánh thương kia cũng đánh bay Hàn Sâm đi, khí huyết cuồn cuộn trong lồng ngực không còn áp chế được nữa, một ngụm đã phun ra toàn bộ.

Long Oánh và Long Thập Ngũ căn bản không cho Hàn Sâm cơ hội thở dốc, một trái một phải lại lần nữa đánh đến.

Nếu như là chỉ có một mình Long Thập Ngũ, Hàn Sâm vẫn có thể chiến đấu một trận, nhưng mà mặc dù thực lực của Long Oánh kia không được coi là đỉnh cấp trong Công tước, nhưng mà đẳng cấp bày ra ở đó, cũng không yếu hơn Sa Long của dị chủng hóa, khiến Hàn Sâm không có quá nhiều cơ hội.

Hàn Sâm lợi dụng phân thân Nguyệt Phách miễn cưỡng ngăn cản mấy vòng thế tấn công, tình huống lại trở nên càng thêm hung hiểm, một đạo ánh thương đâm xuyên áo giáp của hắn, đâm xuyên bả vai hắn.

Hàn Sâm bị thương, thân pháp nhất thời xuất hiện sơ hở, mấy đạo trảo mang của Long Thập Ngũ cũng chém lên trên người hắn, lập tức mở ra mấy cái lỗ dài chừng mấy thước ở sau lưng Hàn Sâm.

Long Oánh ở một bên khác thế thương như rồng, từ trên xuống dưới đâm về phía Hàn Sâm vẫn chưa ổn định lại thân thể.

Hàn Sâm âm thầm cắn răng, cố nhịn đau đớn mà vết thương xé rách đem đến, hai tay ghìm chặt Huyết Vũ đao, mạnh mẽ ngăn cản lại lực đâm của trường thương của Long Oánh.

Sức mạnh của cấp Công Tước khủng bố cỡ nào, vừa chạm một cái Hàn Sâm lập tức cả người lẫn đao đều cùng bắn vào đáy biển, máu tươi cũng đồng thời phun ra.

Đáy biển một mảnh cát đá cuồn cuộn, Long Oánh diễn lại trò cũ, trường thương trong tay chợt lật, nhất thời cuốn đi hết cát đá, lộ ra một lỗ sâu bị Hàn Sâm đụng ra phía dưới.

Nhưng mà Long Oánh và Long Thập Ngũ nhìn vào trong hố sâu, lại sửng sốt, bên trong vậy mà không có bóng dáng của Hàn Sâm.

Hai người vội vàng tìm kiếm xung quanh, vẫn như cũ không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Sâm, giống như Hàn Sâm bỗng dưng biến mất vậy.

Sắc mặt của Long Thập Ngũ vô cùng khó coi, Hàn Sâm vậy mà lại cứ như vậy biến mất dưới mí mắt hắn, hơn nữa còn mang đi tấm vảy ngược Bán Bộ Thần Hóa kia.

“Truyền tin tức trở về, cho dù là lật tung biển Quy Khư lên cũng nhất định phải tìm ra Hàn Sâm cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.” Trong giọng nói của Long Thập Ngũ lộ ra vẻ âm u lạnh lẽo.

Trong lòng Long Oánh cũng buồn bực, cho đến bây giờ nàng cũng không rõ ràng, Hàn Sâm rốt cuộc là chạy đi thế nào.

Long Oánh căn bản không cần trở về, trực tiếp lấy ra máy liên lạc, cũng đã truyền tin tức ra, rất nhanh liền có trợ thủ đến đấy, vận chuyển thi thể của Long Thần kia trở về, đồng thời đã truyền ra mệnh lệnh, Long tộc và dị chủng của toàn bộ biển Quy Khư đều đang tìm kiếm tung tích của Hàn Sâm, muốn giết chết hắn cho thỏa hận.

Thân hình của Hàn Sâm xuất hiện ở trong nhà của Liên Minh, vẫn không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Thực lực của cấp Bá Tước vân là hơi thấp chút, trừ phi biến thân Thần Linh siêu cấp, bằng không hắn vẫn không có sức chiến đấu một trận với cường giả cấp Công Tước, chỉ có thể tạm thời truyền tống trở về Liên Minh tránh họa.

“Vẫn may đã mang vảy ngược trở về, bằng không lần này đúng là thiệt thòi lớn rồi.” Hàn Sâm liếm vết máu còn sót lại ở khoé miệng, ngón tay vuốt ve tấm vảy ngược màu xanh lam đậm kia.

Hết chương 2046.

Chương 2047. Thời gian nhàn hạ

Hàn Sâm thu lại vảy ngược, trở về trong nhà nghỉ ngơi một lúc, thương thế trên người đã dần dần tốt lên.

Hàn Sâm định tạm thời không trở về đại vũ trụ gen trong thời gian ngắn, dừng lại ở Liên Minh một khoảng thời gian.

Hiện tại Long tộc nhất định đều đang tìm hắn, mặc dù mấy người Long Thập Ngũ không biết Hàn Sâm chỉ có thể truyền tống trở về vị trí ban đầu, có điều hiện tại Hàn Sâm truyền tống trở về vẫn là quá nguy hiểm.

Nếu Hàn Sâm không xuất hiện trong thời gian dài, Long tộc không tìm thấy hắn ở biển Quy Khư, rất có thể sẽ cho rằng hắn đã trốn ra khỏi biển Quy Khư rồi, lúc đó Hàn Sâm lại đi đến biển Quy Khư sẽ an toàn hơn nhiều.

Cao thủ của Long tộc cũng không thể canh giữ ở biển Quy Khư cả đời được, cho nên sẽ luôn có cơ hội ra ngoài.

Lợi dụng khoảng thời gian ở Liên Minh này, Hàn Sâm vừa lúc hấp thu hết toàn bộ huyết dịch Thần Hoá trên Huyết Vũ đao, có thể thăng cấp Hầu Tước là tốt nhất, như vậy sau này hắn giết ra biển Quy Khư sẽ càng chắc chắn hơn.

“Nào, cục cưng của ta, để cha ôm chút nào.” Hàn Sâm bế Hàn Linh Nhi ngồi ở trên giường lên, hôn một cái lên trên khuôn mặt nhỏ của nàng.

Hàn Linh Nhi dùng tay nhỏ đè mặt của Hàn Sâm, làm như là có hơi ghét bỏ.

“Ngươi không trở về lâu như vậy, Tiểu Linh đã sắp không nhận ra ngươi nữa rồi.” Kỷ Yên Nhiên oán trách nói.

“Vậy ta ở nhà với các ngươi nhiều hơn, tạm thời không đi đến Liên Minh nữa.” Hàn Sâm không nói chuyện mình bị đuổi giết, tránh cho Kỷ Yên Nhiên và người nhà lo lắng.

Cuộc sống ở trong nhà cũng không tốt đẹp giống như Hàn Sâm tưởng tượng, mỗi ngày cho uống sữa thay bỉm cùng với suy đoán ý nghĩ của Hàn Linh Nhi cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Trẻ sơ sinh đều là quái vật không thể giao tiếp, mặc dù Hàn Linh Nhi đã coi như là loại vô cùng ngoan ngoãn, mỗi ngày không khóc không nháo, có

điều vẫn khiến Hàn Sâm chịu không ít khổ cực.

Ngươi hoàn toàn không đoán ra rốt cuộc nàng muốn làm gì, hơn nữa làm việc và nghỉ ngơi của nàng vô cùng kỳ quái, khác hoàn toàn với Hàn Sâm, khi Hàn Sâm muốn nghỉ ngơi, Hàn Linh Nhi lại mở to hai mắt, vẻ mặt khẩn cầu để Hàn Sâm chơi với nàng.

Hiện tại Hàn Sâm mới biết Kỷ Yên Nhiên chăm sóc con cái vất vả bao nhiêu, còn hao phí tâm sức hơn hắn nghiên cứu đối thủ cùng với chiến đấu, tâm tư của đứa trẻ còn khó đoán hơn đối thủ nhiều, hành vi không có logic nào cả.

Hơn nữa cũng không có ai dám chọc Hàn Linh Nhi tức giận, lỡ như nàng mất khống chế tiến vào trạng thái Thần Linh siêu cấp, Hàn Sâm không dám bảo đảm liệu nàng có huỷ diệt toàn bộ tinh cầu hay không.

Hàn Linh Nhi vô cùng yêu thích tắm nắng, hơn nữa vô cùng tò mò thế giới bên ngoài, nàng yêu thích nhất chính là Hàn Sâm cưỡi phi thuyền, ôm lấy nàng cùng ra ngoài hóng gió.

“Nhỏ như vậy đã không cần nhà như thế, đợi khi lớn lên rồi lại là một người dẫn ra ngoài không dẫn trở lại được.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm than thở, có điều đối với chuyện này vẫn là làm không biết chán.

Hàn Sâm hiếm khi ở Liên Minh trong thời gian dài, bèn mang theo người nhà gọi Bảo Nhi đến cùng đi du lịch nghỉ dưỡng.

Vốn dĩ Hàn Sâm muốn đi tinh cầu Băng Lăng trượt tuyết ngâm suối nước nóng, nhưng mà bởi vì Linh Nhi thích tắm nắng, chỉ đành phải loại bỏ dự định này, đi đến tinh cầu Bích Hải có ánh nắng mặt trời và bãi biển cùng với rất nhiều sinh vật hiền lành.

Bảo Nhi và Linh Nhi ngồi bên biển đắp cát, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên nằm trên ghế cho bãi biển hóng gió biển, ngược lại La Lam và Hàn Bảo Phi vô cùng có sức sống, cùng nhau bơi lội lặn xuống nước trong biển lớn.

Cả gia đình đang tận hưởng cuộc sống nghỉ dưỡng tốt đẹp, lại thấy hai đứa bé trai khoảng mấy tuổi đi đến bên này, đằng sau còn có mấy người có dáng

vẻ bảo tiêu.

Thoạt nhìn hai cậu bé không cao hơn Bảo Nhi hiện tại bao nhiêu, đều có dáng vẻ bốn năm tuổi, một cậu bé vênh váo tự đắc đi đường hếch lỗ mũi lên trời, giống như ông trời là lão đại hắn là lão nhị.

Một cậu bé thanh tú khác lại vô cùng an tĩnh, đi ở bên cạnh cậu bé kiêu ngạo kia, trên mặt lộ vẻ vô hại.

Hai cậu bé đi đến bên cạnh Bảo Nhi và Linh Nhi, cậu bé kiêu ngạo kia quan sát Bảo Nhi một chút, sau đó búng tay một cái.

Những người lớn giống bảo tiêu phía sau kia lập tức ôm đá quý đẹp đẽ và đồ chơi công nghệ cao, cùng với hoa tươi tươi đẹp đưa đến trước mặt Bảo Nhi.

“Tiểu mỹ nhân, làm bạn gái của Ninh Bất Ngạo ta, những thứ đồ này cùng với cái kia đều là của ngươi hết.” Cậu bé kiêu ngạo chỉ vào một chiếc phi thuyền nghỉ dưỡng xa hoa trên mặt biển nói.

Bảo Nhi và Linh Nhi đều nhìn về phía cậu bé kia, Bảo Nhi chớp mắt mấy cái nói: “Chỉ có những thứ này thôi sao?”

“Ngươi muốn cái gì cứ việc nói, Ninh Bất Ngạo ta không có gì cả chỉ là nhiều tiền, chỉ cần ngươi chịu làm bạn gái của ta, ngươi muốn cái gì ta cũng đều có thể mua cho ngươi.” Cậu bé nói một cách kiêu căng.

“Ta thích nhìn cá bay trên trời.” Bảo Nhi chớp mắt mấy cái nói. “Đó là cái gì?” Cậu bé không hiểu hỏi.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình, cậu bé thanh tú an tĩnh ở một bên cách xa Ninh Bất Ngạo một chút, vẫn yên lặng đứng đó như cũ.

“Chính là như thế này…” Bảo Nhi nói xong, một tay bắt lấy cậu bé kiêu căng trực tiếp ném về phía mặt biển.

Cậu bé cũng không rơi vào trong biển, ở trên mặt biển từng chút từng chút nhấp nhô lên xuống bay ra ngoài, giống như mảnh gạch dùng để lia trên mặt nước.

Cậu bé bị doạ đến hu hu khóc to, đằng sau hắn lập tức có một người đàn ông phi thân lên, xông đến trên biển đón lấy cậu bé, mà mặc dù

sắc mặt của mấy bảo tiêu còn lại đều có vẻ kinh hãi, có điều vẫn vây lấy Bảo Nhi.

"Các ngươi đi xuống đi." Giọng nói của một người đàn ông truyền đến, những bảo tiêu kia lúc này mới thở phào một hơi lui xuống.

Một cô bé thoạt nhìn chỉ có dáng vẻ bốn năm tuổi vậy mà có thể có được sức mạnh như vậy, điều này ở trong mắt bọn họ quả thật là chuyện không thể tin được.

Mặc dù nhân loại ở Tí Hộ Sở đã thu được sức mạnh mạnh mẽ, nhưng mà trước mười sáu tuổi không thể tiến vào Tí Hộ Sở được, sao có thể sẽ có sức mạnh như vậy chứ?

Ở trong mắt bọn họ, Bảo Nhi giống như một con quái vật, mà một con quái vật như vậy không thể không có chút lai lịch nào.

Một người đàn ông thoạt nhìn rất trầm tĩnh và một người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng đi đến bên này, người đàn ông ra hiệu người phụ nữ mang hai cậu bé đi, còn mình lại đi về phía Hàn Sâm.

"Đã lâu không gặp, hai cậu bé kia là con trai ngươi à?" Hàn Sâm ngồi dậy mỉm cười nhìn người đàn ông chào hỏi, Kỷ Yên Nhiên đi đến bên Bảo Nhi và Linh Nhi.

"Cậu bé trầm lặng kia là con trai ta, một cậu bé khác là con trai của Thiên Tử." Ninh Nguyệt thản nhiên nói.

"Quả thật là cha nào con nấy, bọn họ đúng là giống anh em các ngươi." Hàn Sâm mỉm cười nói, lời này là phát từ nội tâm.

"Ảnh hưởng của hoàn cảnh mà thôi." Ninh Nguyệt vẫn là vẻ mặt thản nhiên như vậy, mắt nhìn Hàn Sâm hỏi: "Ngoài Tí Hộ Sở vẫn còn một thế giới khác sao?"

“Đúng vậy.” Hàn Sâm không giấu diếm. “Ta phải trả cái gì mới có thể để ngươi mang ta đi đến thế giới đó?” Ninh Nguyệt lại hỏi.

“Hiện tại không tốt sao? Nhà họ Ninh còn thiếu cái gì sao?” Hàn Sâm nhìn Ninh Nguyệt hỏi.

“Đây không phải là cuộc sống của người của thế hệ bọn ta.” Ninh Nguyệt thản nhiên nói.

“Cho dù là sau khi đi cũng không còn có thể trở về được nữa, cũng không còn nhìn thấy được người nhà của ngươi nữa, còn phải mỗi ngày đối mặt với cái chết, ngươi cũng muốn đi sao?” Hàn Sâm nhìn Ninh Nguyệt lại hỏi.

“Ta muốn.” Ninh Nguyệt chỉ trả lời hai chữ.

Hàn Sâm nhìn Ninh Nguyệt một lúc lâu mới cười nói: “Cho ta một chút thời gian, ta cần phải làm một vài công tác chuẩn bị.”

Hai người không nói gì nữa, chỉ là sóng đôi ngồi ở đó nhìn biển lớn. “Con trai và vợ ngươi đều rất tốt, ngươi bỏ được sao?” Một lúc lâu sau, Hàn Sâm mới lại hỏi một câu.

“Ta chưa kết hôn, Tiểu Thi là con trai ta nhận nuôi, hắn biết chăm sóc bản thân, nên là của hắn thì không ai có thể lấy đi khỏi từ trong tay hắn, không phải là của hắn hắn cũng sẽ không lấy.” Ninh Nguyệt hơi híp mắt lại.

Hàn Sâm có hơi bất ngờ, kinh ngạc nhìn cậu bé trầm lặng và người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp kia.

Hết chương 2047.

Chương 2048. Mới tới Tu La

Sau khi trở về từ tinh cầu Bích Hải, Hàn Sâm vẫn như cũ mỗi ngày hấp †hu huyết dịch Thần Hoá trên Huyết Vũ đao, hắn mơ hồ cảm thấy Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đã sắp đạt đến cực hạn nào đó rồi.

Hắn vẫn luôn đang nghiên cứu vảy ngược, có điều vẫn chưa sử dụng, thứ đồ đó có tác dụng tiến hóa huyết mạch, có lẽ lúc mấu chốt có thể dùng được.

Trí não phát tin tức mới nhất, nhân loại lại đã đạt được thành quả mang tính đột phá trong cuộc đàm phá với Tu La tộc, mấy năm gần đây tin tức như vậy thường xuyên có thể nhìn thấy, điều này khiến Hàn Sâm không nhịn được nhíu mày lại.

Hàn Sâm vẫn luôn không động vào Tu La tộc, đó là bắt nguồn từ một vài lời mà Hàn Ngọc Phi đã nói với hắn.

Vốn dĩ rất lâu trước đó Hàn Sâm đã có ý nghĩ thu dọn Tu La tộc thống nhất vũ trụ Liên Minh, nhưng mà sau khi nghe những lời kia của Hàn Ngọc Phi, Hàn Sâm đã xoá bỏ ý nghĩ đó.

Khi đó Hàn Ngọc Phi hỏi Hàn Sâm: “Ngươi có từng nghe nói qua câu chuyện của ba hòa thượng chưa?”

Hàn Sâm suy nghĩ một chút hỏi: “Có phải là câu chuyện một hòa thượng gánh nước uống, hai hòa thượng gánh nước uống, ba hòa thượng không có nước uống không?”

Hàn Ngọc Phi gật đầu: “Có lẽ nhân loại là chủng tộc có tâm tư phức tạp nhất trong vũ trụ, bẩm sinh tuân theo quy luật cá lớn nuốt cá bé, thậm chí có thể nói là một loại sinh vật tham lam ích kỷ nhất.”

Hàn Sâm tỏ vẻ đồng ý với cách nói của Hàn Ngọc Phi, Hàn Sâm cũng là người ủng hộ quan điểm bản tính con người vốn xấu xa, bất luận là bất kì sinh vật nào, được sinh ra đều là lấy cướp đoạt làm cơ sở tồn tại của chính mình.

Hổ ăn dê, dê ăn cỏ, cỏ cũng hấp thu chất dinh dưỡng của đất, về cơ bản muốn sinh tồn thì nhất định phải cướp đoạt, con người cũng như vậy, chỉ là nhân loại càng thêm tham lam hơn, những thứ con người cần không chỉ là sinh tồn, cần cướp đoạt càng nhiều hơn, cho nên về cơ bản mà nói, quy luật sống còn đã định trước bắt đầu từ khi ra đời con người đã xấu xa rồi.

“Có Tu La tộc ở đây, nhân loại chỉ là tranh đoạt với ngoại tộc, nếu Tu La tộc không còn, vậy chính là tranh đoạt trong nội bộ nhân loại, nếu như nhân loại đủ may mắn, vậy chính là ba hoà thượng, mọi người đều không uống nước, nhưng mà nếu như không may…” Hàn Ngọc Phi không nói tiếp nữa, chỉ là vỗ vai Hàn Sâm mấy cái: “Trên thế giới không có bất kì lựa chọn nào là tuyệt đối chính xác đâu, cứ theo nguyện vọng ban đầu của bản thân ngươi mà làm là được rồi.”

Sau lần đó, Hàn Sâm đã bỏ đi ý nghĩ đánh hạ Tu La tộc.

Nếu như tâm tư của hắn ở Liên Minh, đánh hạ Tu La tộc là một chuyện tốt, nhưng mà Hàn Sâm căn bản không có tâm trạng đi quan tâm đến chuyện của Liên Minh, đối với Hàn Sâm mà nói đánh hạ Tu La tộc ngược lại là một tai họa ngầm.

Thời đại Viễn Cổ có một triều đại, trước khi triều đại đó được sáng lập, mấy anh em trong một nhà hợp lực chinh chiến đã đánh hạ toàn bộ giang sơn, nhưng mà khi tất cả giang sơn đều thuộc về sự sở hữu của một gia đình, mấy anh em trở mặt thành thù, cuối cùng rơi vào cục diện thủ túc tương tàn, anh em không thể cùng tồn tại trên đời.

Cho nên Hàn Sâm không đánh hạ Tu La tộc, trước kia còn từng để Linh đi đến Tu La tộc làm một vài chuyện.

Mặc dù hiện nay Tu La tộc ở vào hoàn cảnh bất lợi, có điều vẫn là nằm ở một loại trạng thái cân bằng vi diệu, có thể khiến cho Liên Minh không thể giành được thắng lợi mang tính áp đảo.

Hàn Sâm rất hứng thú với mộ Hoàng tộc của Tu La tộc, nhưng trước đó quả thực không có thời gian, lần này thừa dịp có thời gian, Hàn Sâm định đi đến Hoàng mộ xem thử một chút, đó rốt cuộc là một nơi như thế nào, có lẽ ở đó có thể có được một vài manh mối của A Tu La cũng nói không chừng.

Dù sao “Phi Thiên Kinh” và loại dịch gen thần bí kia đều là đến từ Hoàng mộ của Tu La tộc.

Hoàng mộ của Tu La tộc chỉ có Hoàng đế của Tu La tộc trước khi chết mới có thể tiến vào, điều kiện này đối với thời điểm hiện tại mà nói dĩ nhiên

không đáng nhắc đến.

Mang theo Bảo Nhi, Hàn Sâm điều khiển Độc Giác Tiên, một đường đi về phía tinh cầu chủ của Tu La tộc.

Mặc dù Hàn Sâm đã tìm thấy một vài ghi chép liên quan đến Hoàng mộ của Tu La tộc, có điều rốt cuộc Hoàng mộ ở nơi nào, đến hiện tại Hàn Sâm vẫn chưa làm rõ ràng.

Từ sau khi Hoàng mộ từng bị trộm một lần trước kia, Tu La tộc làm vô cùng đúng chỗ đối với việc bảo mật Hoàng tộc, hơn nữa hình như là tòa Hoàng mộ kia có thể di động, hiện tại đã không ở vị trí trước đó nữa.

Hiện tại người duy nhất biết được vị trí của Hoàng mộ sợ rằng chỉ có Nữ hoàng của Tu La tộc Ngọc Tu La thôi.

Tinh cầu chủ của Tu La tộc, Nữ hoàng Tu La đang xử lý công vụ, Ngọc Minh Nhi thì đứng ở một bên, ở bên cạnh mẹ mình.

Với tư cách là người Tu La có khả năng tiếp nhận vị trí Nữ hoàng trong tương lai nhất, Ngọc Minh Nhi rất sớm đã đi theo bên cạnh Ngọc Tu La học tập, đây cũng là kỳ vọng của Ngọc Tu La đối với nàng.

Trên thực tế, cho đến hiện tại Tu La tộc đã hiện ra xu hướng suy tàn, nếu như không phải có một luồng sức mạnh thần bí âm thầm chống đỡ Tu La tộc, sợ rằng Tu La tộc đã không còn cách nào bảo trì cục diện ổn định thế lực ngang nhau với nhân loại nữa.

“Là ai?” Trong lòng Nữ hoàng Tu La đột nhiên cả kinh, ánh mắt nhìn về phía bên trái phòng đọc sách.

Trên ghế bên đó, không biết lúc nào đã có một người đàn ông toàn thân áo giáp ngồi lên, lấy tu vi của Nữ hoàng Tu La, vậy mà lại không biết hắn ngồi ở đó từ lúc nào.

Ngọc Minh Nhi cũng giật mình trong lòng, muốn ấn xuống thiết bị báo động, đồng thời đã rút đao trong tay, chuẩn bị muốn chém ra lực Phi Thiên về phía người đàn ông áo giáp kia.

Nhưng Nữ hoàng Tu La lại đè lấy tay của nàng, cũng ngăn lại nàng kêu lên.

Bởi vì Nữ hoàng Tu La rất rõ ràng, sở dĩ nàng có thể phát hiện người đàn ông mặc áo giáp đó không phải là bởi vì năng lực của nàng, mà là người ta cố ý để nàng phát hiện.

Hiện tại gọi người đến cũng không có bất kì ý nghĩa gì, nếu như hắn muốn giết người, Nữ hoàng Tu La rất chắc chắn, mình và Ngọc Minh Nhi chỉ sợ đã chết rồi.

Nhìn người đàn ông tràn đầy hứng thú quan sát mẹ con bọn họ kia, trong lòng Nữ hoàng Tu La sợ hãi khó mà nói nên lời, loại khủng bố thâm nhập vào xương tủy, khó mà diễn tả thành lời đó, giống như chỉ cần người đàn ông đó cử động ngón tay một chút, nàng sẽ lập tức tan thành mây khói, loại cảm giác này khiến lông tóc toàn thân Nữ hoàng Tu La đều dựng lên.

“Các hạ là ai, tại sao lại đến đây?” Nữ hoàng Tu La ổn định lại tâm thần, dùng ánh mắt hòa nhã nhất có thể nhìn người đàn ông hỏi.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn Nữ hoàng Tu La và Ngọc Minh Nhi, cho dù là lại lần nữa nhìn thấy Ngọc Minh Nhi, vẫn là khiến Hàn Sâm cảm thấy có hơi kinh ngạc.

Ngọc Minh Nhi thật sự đã quá giống Linh, quả thực giống như là được khắc ra từ cùng một khuôn mẫu, chỉ có điều Ngọc Minh Nhi là người Tu La thuần tuý, mà Linh bình thường là bảo trì ở hình dạng nhân loại, Ngọc Minh Nhi quả thực giống như bản sao hình thái Tu La của Linh.

Về phần Nữ hoàng Tu La, mặc dù thoạt nhìn cũng có mấy phần giống với Ngọc Minh Nhi, có điều không quá giống Linh cho lắm.

“Nàng là con gái của ngươi?” Hàn Sâm chỉ vào Ngọc Minh Nhi hỏi.

Nữ hoàng Tu La chỉ cảm thấy trong lòng chợt căng thẳng, cố nhịn xúc động kéo Ngọc Minh Nhi đến đằng sau người nàng để bảo vệ, bởi vì nàng biết điều đó không có bất kỳ tác dụng gì, ngược lại sẽ bại lộ điểm yếu của nàng.

Nữ hoàng Tu La cố gắng tự trấn tĩnh nói: “Đúng vậy, nàng là con gái của ta Ngọc Minh Nhi, các hạ đến đây có lẽ sẽ không chỉ là hỏi một chuyện nhỏ như vậy đâu nhỉ?”

“Ngươi có còn con gái nào khác nữa không?” Hàn Sâm nhìn Nữ hoàng Tu La lại hỏi.

“Không còn, con trai ta còn có mấy người, con gái thì chỉ có một người thôi.” Nữ hoàng Tu La nhìn như bình tĩnh, nhưng mà trong lòng lại đã căng thẳng đến sắp co giật.

Dường như người đàn ông mặc áo giáp vô cùng quan tâm đến Ngọc Minh Nhi, điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng bất an.

“Con gái riêng hoặc con gái nuôi dưỡng ra bằng kĩ thuật gen cũng không có sao?” Hàn Sâm lại hỏi một câu.

“Chỉ có nhân loại mới đi sử dụng loại kỹ thuật bẩn thỉu đó thôi, người

Tu La bọn ta khinh thường dùng loại đồ vật ghê tởm đó.” Ngọc Minh Nhi vô cùng tức giận nói.

Hết chương 2048.

Chương 2049. Tinh câu Thiên Vân

Hàn Sâm duỗi tay lên không trung chụp một cái về phía Ngọc Minh Nhi, thân thể của Ngọc Minh Nhi nhất thời giống như bị giam cầm lấy, tự động bay đến trước mặt Hàn Sâm.

Trong lòng Nữ hoàng Tu La rất sốt sắng, nhưng mà dù sao nàng cũng là Nữ hoàng của Tu La tộc, nàng chỉ nhíu mày nhìn Hàn Sâm nói: “Các hạ đến đây chỉ là vì làm khó một cô gái nhỏ thôi sao?”

Hàn Sâm không thèm để ý đến Nữ hoàng Tu La, chỉ quan sát Ngọc Minh Nhi ở khoảng cách gần, thoạt nhìn quả thực giống Linh như đúc, có điều

khí tức của hai người vẫn là khác nhau rất nhiều, dưới Động Huyền Khí Tràng có thể cảm nhận được rõ ràng là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nữ hoàng Tu La thấy Hàn Sâm vẫn luôn nhìn Ngọc Minh Nhi, căn bản không thèm để ý đến nàng, trong lòng có hơi sốt ruột, nhưng mà nàng biết lúc này mình nói càng nhiều thì sẽ càng bại lộ tầm quan trọng của Ngọc Minh Nhi đối với nàng, khiến đối thủ càng thêm rõ ràng điểm yếu của nàng.

Nữ hoàng Tu La đứng ở đó chờ đợi, không hề thúc giục Hàn Sâm, cũng không biểu hiện ra lo lắng, càng không nói gì tiếp nữa.

Qua một lúc sau, sau khi thấy ánh mắt của Hàn Sâm rời khỏi trên người Ngọc Minh Nhi, Nữ hoàng Tu La mới hời hợt nói: "Các hạ có lời gì, hiện tại đã có thể nói rồi chứ?"

Hàn Sâm không giải trừ giam cầm của Ngọc Minh Nhi, nhìn về phía Nữ hoàng Tu La, lộ ra vẻ tán thưởng: "Ngọc Tu La, cho ngươi thời gian năm ngày, giải quyết hết tất cả những chuyện ngươi nên xử lý, năm ngày sau đến tinh cầu Thiên Vân gặp ta."

"Có chuyện gì hiện tại ngươi có thể nói, chuyện có thể làm được đương nhiên ta sẽ làm, chuyện không làm được thì lúc nào cũng đều không làm được giống nhau." Nữ hoàng Tu La bình tĩnh nói.

"Đây là mệnh lệnh, không phải yêu cầu." Hàn Sâm nhìn Nữ hoàng Tu La, thản nhiên nói.

"Tu La tộc sẽ không cúi đầu với bất kì nhân loại nào, ngươi cũng không có tư cách như vậy." Thái độ của Nữ hoàng Tu La vô cùng cứng rắn.

"Có còn nhớ một thanh cốt đao trước ao Tu La kia không?" Hàn Sâm nhìn Nữ hoàng Tu La hỏi.

"Ngươi là…" Trên mặt Nữ hoàng Tu La lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Thời gian năm ngày, một mình ngươi đến tinh cầu Thiên Vân hoặc là Tu La tộc diệt." Hàn Sâm nói xong, thân hình chợt loé mất, biến mất cùng với hắn còn có Ngọc Minh Nhi bị giam cầm ở bên cạnh hắn.

Nữ hoàng Tu La kinh ngạc đứng ở đó, một lúc lâu cũng không động đậy, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Tinh cầu Thiên Vân là một tinh cầu nằm ở giữa Tu La tộc và nhân loại, được coi như là một khu vực không ai quản lý, nơi này hải tặc hoành hành, thương nhân đầu cơ của hai tộc cũng qua lại không ngớt ở đây, lại thêm cả thổ dân của tinh cầu Thiên vân, tình hình vô cùng hỗn loạn, hơn nữa vô cùng nguy hiểm.

Trên phố có người bị giết, thậm chí cũng không thể dẫn đến náo động quá lớn.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi trên một con đường dài náo nhiệt, Ngọc Minh Nhi đi theo bên người hắn không nói một lời nào, sắc mặt còn âm trầm hơn cả băng lạnh.

“Cha, ta đói rồi” Đôi mắt to của Bảo Nhi nhìn chằm chằm một tiệm ăn thoạt nhìn không tệ nói.

Cả một đường đi này, không nhìn thấy được một nơi hơi sạch sẽ chút, những nơi khác quả thật quá mức bẩn thỉu và bừa bộn, rõ ràng Bảo Nhi không thích cho lắm.

“Được, vậy thì ở đây ăn chút đồ đi.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, nâng bước đi vào trong tiệm cơm.

Ngọc Minh Nhi không nói lời nào đi theo Hàn Sâm tiến vào tiệm cơm, sau khi ba người tiến vào, lại phát hiện người ngồi trong tiệm cơm này vậy mà lại đều là người Tu La.

Khách nhân có dáng vẻ hai nhân loại như hai người Hàn Sâm và Bảo Nhi tiến vào tiệm cơm, lập tức đã dẫn đến ánh mắt nhìn chăm chú của †ất cả mọi người, từng người Tu La hoặc là ánh mắt lạnh lùng, hoặc là ngoài cười trong không cười nhìn hai người bọn họ.

Ngọc Minh Nhi đang đội mũ và khăn che mặt, mặc dù không nhìn thấy diện mạo của nàng, có điều phía trên mũ nhô lên hai vết sừng, lại đủ để nói rõ nàng là người Tu La, ngược lại không khiến người khác chú ý như vậy.

Bảo Nhi phớt lờ ánh mắt của những người Tu La kia, hoạt bát đi đến phía trước quầy hàng, tay nhỏ trắng nõn chỉ vào đồ ăn vẽ trên tường nói: "Cái này… cái này… Cái này… Còn có cái này… Tất cả lấy một phần…"

Người Tu La trung niên phía sau quầy hàng nhếch miệng cười, vết sẹo ngoằn ngoèo đáng sợ giống như một con rết trên mặt uốn éo.

Nhích mặt đến trước mặt Bảo Nhị, đại hán Tu La cười khà khà quái dị: "Bạn nhỏ, đồ ăn chỗ này của bọn ta chỉ bán cho người có sừng ăn thôi, người không có sừng, ở đây dùng để nấu ăn."

"Ha ha!" Người Tu La ăn cơm trong tiệm cơm đều cười rộ lên.

Bảo Nhi chớp mắt mấy cái, tò mò nhìn đại hán Tu La hỏi: "Vậy ta có thể làm món gì?"

Đại hán Tu La hơi sửng sốt, không ngờ rằng một đứa trẻ nhỏ như Bảo Nhi này vậy mà lại không sợ một chút nào.

Những người Tu La ở một bên đều có hơi kinh ngạc, quan sát Bảo Nhi có vẻ mặt tò mò đứng ở đó.

Đại hán Tu La cười khà khà, ánh mắt quan sát Bảo Nhi một chút, ánh mắt đó giống như là đang nhìn một con cá hoặc là những nguyên liệu nấu ăn gì đó khác, một lúc lâu mới nói: " Ngươi da mỏng thịt mềm như vậy, thích hợp làm miếng thịt tươi nhất, chính là cắt từng miếng từng miếng xuống, cắt thành miếng thịt trong suốt, sau đó đặt ở phía trên khối băng, trực tiếp bưng lên bàn, chấm chút nước sốt rồi trực tiếp ăn luôn, chắc chắn vô cùng tươi ngon, có muốn thử một chút xem không?"

Nói đến đây, đại hán Tu La còn cố ý lộ ra một nụ cười hung hãn khủng bố, còn nhích khuôn mặt kia về phía trước mặt Bảo Nhị, trong tay còn cầm lấy một thanh đao phá băng.

"Được đấy, ta cũng muốn nếm thử một chút thịt của ta có mùi vị gì." Bảo Nhi xắn ống tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn mềm mại, nhìn đại hán Tu La hỏi: "Chú ơi, ngươi xem thử bộ phận nào trên người ta ăn ngon nhất thế?"

Đại hán Tu La và một đám người Tu La đều kinh ngạc nhìn Bảo Nhị, giống như là nhìn thấy quỷ, đây vẫn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy đứa bé nhân loại gan lớn như vậy.

Ngọc Minh Nhi cũng có hơi kinh ngạc nhìn Bảo Nhi, rất khó tưởng tượng được một đứa trẻ nhỏ như thế lại có thể có sự gan dạ như vậy.

Đại hán Tu La có hơi lúng túng cười một tiếng, duỗi tay vỗ đầu Bảo Nhi mấy cái: "Bên kia có bàn, tìm một nơi ngồi xuống đi, toàn bộ những món ngươi gọi vừa nãy đều miễn phí hết, Tiểu Linh, đến đây chăm sóc vị khách nhỏ này và bạn của nàng ngồi xuống."

Một người phụ nữ Tu La tướng mạo bình thường, nhưng mà ăn mặc vô cùng gợi cảm táo bạo đi đến, cúi đầu khom lưng nhìn Bảo Nhi mỉm cười nói: "Vị khách nhỏ, ngươi là người khách nhân loại đầu tiên mà tiệm cơm bọn ta tiếp đãi gần mười năm nay đấy."

"Hai vị, mời đi theo ta." Nữ nhân viên phục vụ Tu La cùng dẫn Bảo Nhi và Hàn Sâm đến phía trước một chiếc bàn ngồi xuống.

Nơi này cũng chỉ là hơi tốt một chút mà thôi, cũng không trang trí quá mức xa hoa, ngoại trừ khá sạch sẽ ra thì cũng không có gì khác nữa, ngay cả một phòng đơn cũng không có.

Không bao lâu, món ăn Bảo Nhi gọi trước đó đều được đưa đến, đợi sau khi món ăn đều đã lên đủ, đại hán Tu La kia xách một bình rượu đi đến, đặt ở trước mặt Bảo Nhi, cười khà khà nói: "Vị khách nhỏ, chỗ ta chỉ có rượu không có nước trái cây, cái này mời ngươi."

"Cha, ta có thể uống rượu không?" Bảo Nhi ngoan ngoãn nhìn về phía Hàn Sâm.

"Đương nhiên." Hàn Sâm nhún vai nói. "Rót một ly lớn." Bảo Như hưng phấn nói.

"Được" Đại hán Tu La trực tiếp mở bình rượu kia ra, rót một ly lớn cho Bảo Nhi, sau đó đặt bình rượu ở trên bàn, nói với Hàn Sâm và Ngọc Minh Nhi: "Muốn uống thì tự mình rót."

Ngọc Minh Nhi nhíu mày không động vào bình rượu, Hàn sâm lại không khách khí, lấy đến rót cho mình một ly.

Hết chương 2049.

Chương 2050. Thanh toán

“Các ngươi không phải là người của tinh cầu Thiên Vân?” Đại hán Tu La nhìn Hàn Sâm hỏi, giọng điệu chắc chắn.

“Không phải, bọn ta đến đây làm chút chuyện.” Hàn Sâm trả lời xong, hỏi ngược lại: “Chỗ này của các ngươi chỉ tiếp đãi người Tu La thôi sao?”

“Nhân loại cũng có thể tiếp đãi, nhưng phải xem là người nào, có điều cũng không có ai dám đến.” Đại hán Tu La khà khà cười một tiếng: “Người làm việc chỗ bọn ta đều là quân nhân giải ngũ của Tu La tộc, đều là nhân vật tàn ác từng giết người ở trên chiến trường, trên người có huyết khí, nhân loại bình thường nhìn thấy đã sợ, đừng nói đến đây ăn cơm, cho dù là đi vào cũng có thể bị dọa sợ đến tè ra quần, đây vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy nhân loại giống như vị khách nhỏ này trong mấy năm này.”

“Ngươi hận nhân loại?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Người Tu La không có ai không hận nhân loại, nhưng nơi này không phải là chiến trường, hơn nữa nể mặt vị khách nhỏ này, hôm nay các ngươi có thể ở đây ăn bữa cơm này.” Đại hán Tu La thản nhiên nói.

“Ông chủ, Grot lại đến rồi.” Nữ nhân viên phục vụ Tu La kia hô một câu với đại hán Tu La.

Sắc mặt đại hán Tu La chợt lạnh, quay người đi về phía cửa lớn, còn chưa đợi hắn đi đến trước cửa lớn, cửa tiệm cơm đã bị đạp ra, một đám người Tu La mặc đồng phục xông vào.

“Grot, ngươi lại đến làm gì?” Đại hán Tu La đứng ở trước mặt một người Tu La dáng vẻ sĩ quan lạnh giọng hỏi.

“Thu thuế, thuế các ngươi nên nộp.” Sĩ quan lấy một loại tư thái từ cao nhìn xuống nhìn đại hán Tu La.

“Thu cái mẹ ngươi, nơi này là tinh cầu Thiên Vân, không phải là là tinh vực Tu La” Đại hán Tu La trực tiếp mở miệng chửi sĩ quan kia.

Những người Tu La ăn cơm ở nơi này phá lên cười, người của tinh cầu Thiên Vân, không có ai để ý những tên mặc đồng phục quân trang này.

“Vậy sao?” Sĩ quan khẽ mỉm cười, đột nhiên đạp một chân vào bụng của đại hán Tu La, lập tức đạp bay đại hán Tu La ra ngoài, mạnh mẽ đụng ở phía trên quầy rượu, lập tức đụng vỡ quầy rượu, bình rượu bày ở trên kệ phía sau cũng rơi vỡ đầy đất.

Những người phục vụ của tiệm cơm muốn xông đến, nhưng mà binh sĩ phía sau sĩ quan kia đều đã giơ súng laser lên, nhắm vào những người Tu La kia, lập tức đã trấn áp tình hình xuống.

“Tất cả dừng tay, mặc kệ chuyện của các ngươi, đều cút hết trở về làm việc cho ta.” Đại hán Tu La bò dậy từ phía sau quầy hàng, mắng một câu với một đám người phục vụ của trong tiệm cơm, sau đó bước lớn đi trở lại trước mặt sĩ quan kia, lạnh lùng nói: “Grot, có bản lĩnh thì ngươi giết chết ta đi.”

“Giết chết ngươi, vậy thì hời cho ngươi quá, ngươi vậy mà dám giết người của nhà Goroh bọn ta, quân đội không giết ngươi, Grot ta lại sẽ không bỏ qua cho ngươi, ta sẽ từng chút từng chút đùa chết ngươi, không chỉ là ngươi, những người phục vụ này của ngươi cũng đều phải chết như vậy.” Grot cười nói, nhưng mà nụ cười của hắn lại khiến người †a lạnh cả lòng.

“Bọn họ không liên quan đến chuyện này, có gì thì cứ nhắm vào ta.” Đại hán Tu La tức giận nói.

“Bọn họ dính vào ngươi đã là đáng chết, còn phải cần quan hệ gì sao? Woogd, ta sẽ khiến ngươi hối hận vì đã giết huynh trưởng của ta, quý tộc không phải là những thứ hàng hạ đẳng như các ngươi có thể làm bẩn đâu.” Grot nhìn chằm chằm đại hán Tu La lạnh lùng nói.

“Hối hận? Lại đến một vạn lần, ta vẫn sẽ tiêu diệt tên súc sinh đó, ở trên chiến trường không nghĩ giết địch, cường bạo hung tàn sỉ nhục chiến sĩ của mình, giết hắn một vạn lần cũng đều không chê nhiều.” Wood lạnh giọng nói.

“Vậy sao? Vậy các ngươi cứ đợi chôn cùng nhau đi.” Trong mắt Grot ẩn hiện sát ý.

“Ha ha, tên nhóc, ngươi dọa nạt ai vậy? Mấy anh đây đều là người từng chết vài lần trên chiến trường, chết thì tính là thứ gì, có bản lĩnh thì giết bọn ta đi.” Nữ nhân viên phục vụ Tu La cười lạnh, nắm một bình rượu lên ném về phía Grot bọn họ.

“Râm!” Grot một phát súng đập vỡ bình rượu, sau đó bắn một phát về phía nữ nhân viên phục vụ Tu La kia.

Wood nhanh tay nhanh mắt, tay kéo một cái đã nâng cánh tay của Grot lên, khiến súng của hắn mất chính xác đánh về phía trần nhà, đồng thời đánh một quyền về phía mũi hắn.

“Con mẹ nó.” Nữ nhân viên phục vụ Tu La xông thẳng lên, những người phục vụ khác cũng đều dũng mãnh không sợ chết xông lên.

Có điều từng người bọn họ đều vô cùng láu lỉnh, né tránh đầu súng của những binh sĩ kia, trong nháy mắt đã xông vào trong đám binh sĩ, triển khai cận chiến.

Phong cách nhân dân của tinh cầu Thiên Vân quả thực dũng mãnh, những thực khách người Tu La kia vậy mà cũng không sợ hãi, còn ở một bên cổ vũ.

Những binh sĩ kia rõ ràng không phải là đối thủ của những cựu binh trong tiệm cơm này, từng người rất nhanh đã bị đánh ngã, Wood càng là cưỡi ở trên người Grot, đánh hết quyền này đến quyền khác vào mặt Grot, đánh hắn đến máu mũi đầm đìa.

Khi có một vài binh sĩ bị ném đến bên cạnh, những thực khách vây xem kia cùng duỗi mấy chân đến, đá những binh sĩ trở lại, lại là một trận tiếng cười

phá lên.

“Người Tu La các ngươi thật là thú vị.” Hàn Sâm nhìn Ngọc Minh Nhi nói.

Sắc mặt của Ngọc Minh Nhi có hơi khó coi, mặc dù nàng cũng biết mâu thuẫn của tầng lớp nội bộ Tu La tộc rất nghiêm trọng, nhưng mà †ận mắt nhìn thấy vẫn khiến trong lòng nàng có hơi tức giận.

Hơn nữa một màn này lại cứ phải bị một nhân loại nhìn thấy, càng là khiến Ngọc Minh Nhi cảm thấy trên mặt nóng bừng khó chịu.

Rầm!

Một bóng dáng từ bên ngoài lóe vào tiệm cơm, trong nháy mắt đã đến trước mặt Wood, Wood đang cưỡi ở trên người Grot mạnh mẽ đập căn bản chưa làm rõ đã xảy ra chuyện gì, đã thổ huyết bay ra ngoài.

Bồỗng chốc tình cảnh an tĩnh lại, bên cạnh Grot có một người đàn ông Tu La sừng vàng đang đứng.

“Chú Bảy, những tên này đều đã phản rồi, giết bọn họ…” Grot bò dậy, một tay che mũi, chỉ vào đám người Wood bọn họ kêu lên.

“Im miệng.” Tu La sừng vàng quát lạnh một tiếng, cắt ngang Grot, ánh mắt nhìn về phía mấy người Wood, thản nhiên nói: “Mạo phạm quý tộc, các ngươi biết đây là tội gì không?”

“Kệ mẹ ngươi là tội gì, mẹ kiếp bọn ta đều đã chạy đến tinh cầu Thiên Vân rồi, ai mẹ nó còn quan tâm ngươi là quý tộc chó má gì.” Nữ nhân viên phục vụ Tu La đỡ Wood lên, chửi bới Tu La sừng vàng.

“Sống là người Tu La, chết là quỷ Tu La, bất luận các ngươi ở đâu, đều phải giữ quy củ của Tu La tộc, các ngươi đã làm trái quy củ, đó là đáng chết.” Tu La Tu La sừng vàng bình tĩnh nói.

“Quy củ cái mẹ ngươi.” Nữ nhân viên phục vụ mắng to.

“Rất xin lỗi, nhưng mà các ngươi nhất định phải chết.” Thân hình Tu La sừng vàng chợt động, mấy người Wood căn bản không nhìn rõ được điều gì,

Tu La sừng vàng đã đến trước mặt bọn họ.

Sự chênh lệch thực lực cực lớn khiến bọn họ ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, chỉ có thể lấy biểu cảm phẫn nộ phát tiết lửa giận trong lòng, đồng thời đáy mắt cũng có sự bất lực và tuyệt vọng sâu thẳm.

Nắm đấm của Tu La sừng vàng đã sắp chạm đến trên đầu của Wood, nhưng mà nắm đấm đó lại đột nhiên dừng lại.

Một bàn tay mũm mĩm trắng nõn xuất hiện ở phía trước nắm đấm của Tu La sừng vàng, vậy mà khiến nắm đấm kia không thể tiến thêm được nữa.

Đám người Tu La sừng vàng và Wood đều trợn to mắt, bởi vì chủ nhân của bàn tay nhỏ trắng nõn đó vậy mà lại là một cô bé nhân loại lớn cỡ mấy tuổi.

“Ông chủ, những thứ này coi như là trả tiền rượu và món ăn cho ngươi.” Bảo Nhi có bàn tay nhỏ trắng nõn nở một nụ cười ngây thơ hồn nhiên với mấy người Wood, tay nhỏ hơi dùng lực, nắm lấy nắm đấm của Tu La sừng vàng kia, giống như là đang nắm một món đồ chơi bằng bông, ném thẳng Tu La sừng vàng lên.

Rầm! Rầm!

Chỉ thấy thân thể của Tu La sừng vàng bị Bảo Nhi vung lên, trái phải không ngừng rơi xuống đụng vào mặt đất, trong nháy mắt đã bị đụng đến không thành hình người nữa.

Mấy người Wood đều trợn to mắt mở to miệng nhìn tình cảnh này, gần như không dám tin tưởng vào mắt mình.

Hết chương 2050.

Chương 2051. Cha con không rõ lai lịch

Gần như tất cả mọi người Tu La đều đã nhìn đến choáng váng, một đứa trẻ nhân loại thoạt nhìn nhiều nhất cũng chỉ lớn cỡ năm sáu tuổi, vậy mà coi một đấu sĩ Tu La sừng vàng đã đạt đến cấp ba thành búp bê ném tới ném lui.

Trong mắt bọn họ, Bảo Nhi đã không phải là một đứa trẻ nữa, mà càng giống như là một quái vật hơn.

"Nhân loại… đã mạnh như vậy rồi sao?" Tất cả mọi người Tu La, không phân địch ta, trong lòng đều là kinh hãi vô cùng.

Một đứa trẻ nhân loại đã mạnh như vậy, không thể tưởng tượng được những nhân loại trưởng thành kia đã mạnh đến trình độ gì nữa.

Grot lấy lại tinh thần, quay người muốn chạy, nhưng mà Bảo Nhi ném Tu La sừng vàng giống như quả bowling ra, lập tức đụng vào người Grot, đụng Grot đến máu tươi điên cuồng phun ra, ngã cùng một chỗ với Tu La sừng vàng, đều chỉ thừa lại không đến nửa cái mạng, đau đớn rên rỉ ở đó, ngay cả bò cũng không bò lên nổi.

Những binh sĩ khác kia sớm đã kinh hãi chạy ra khỏi tiệm cơm, vừa la hét vừa chạy, kích thích nhận được quá lớn.

"Nếu như các ngươi muốn báo thù, hiện tại đã có thể ra tay rồi, bọn họ đã không còn năng lực đánh trả nữa." Bảo Nhi nói với Wood bọn họ.

Nhưng mà mấy người Wood đều nhìn Bảo Nhi với vẻ mặt cổ quái, không hề ra tay.

"Các ngươi yên tâm, nếu như các ngươi muốn, có thể đi đến Liên Minh, chỉ cần báo tên của cha ta, sẽ không có ai trong Liên Minh dám động vào các ngươi." Bảo Nhi đi về bên cạnh Hàn Sâm, kéo lấy tay của Hàn Sâm, nói với mấy người Wood.

Đương nhiên mấy người Wood đã biết lai lịch của Hàn Sâm và Bảo Nhi không hề bình thường, Wood cắn răng cầm một khẩu súng laser lên, trực tiếp bắn vỡ đầu của Grot và Tu La sừng vàng chỉ còn chút hơi tàn.

Ném súng cho người anh em phía sau lưng, Wood nói với Bảo Nhi: "Ân †ình này Wood ta đã ghi nhớ, tương lai nếu như có cơ hội nhất định sẽ báo đáp, nhân loại bên kia bọn ta sẽ không đi đâu, các ngươi mau đi đi, bọn họ là người của Thân vương Samo, hiện tại Thân vương đã khống chế tinh cầu Thiên Vân, còn không đi sẽ không kịp nữa."

"Các ngươi không đi sao? Các ngươi thật sự không cần lo lắng, có cha †a ở đây, ở Liên Minh các ngươi cũng có thể sống rất tốt." Bảo Nhi chớp mắt nhìn mấy người Wood nói.

Wood lắc đầu: "Ta tin các ngươi, ý tốt ta đã nhận rồi, nhưng bọn ta là người Tu La, bất luận thế nào bọn ta cũng sẽ không phản bội chủng tộc của bọn ta, càng không thể đi theo kẻ địch, các ngươi vẫn là mau đi đi."

"Thật là một binh sĩ tốt." Trong lòng Hàn Sâm thở dài, ở trong nhân loại cũng không thiếu chuyện như vậy, sẽ không tốt hơn Tu La tộc là bao.

"Nơi này của các ngươi có chỗ ở chứ? Bọn ta có chút chuyện, muốn dừng lại ở tinh cầu Thiên Vân mấy ngày, mượn một chỗ ở được chứ?" Hàn Sâm mỉm cười nhìn Wood nói.

"Ngươi không nghe thấy lời của lão đại sao? Hiện tại tinh cầu Thiên Vân đã khác trước kia rồi, Thân vương Samo đã khống chế tinh cầu Thiên Vân, nếu không nhanh đi thì chỉ có một con đường chết…" Nữ nhân viên phục vụ Tu La nói.

'Wood khoát tay ngăn cản nàng nói tiếp, nhìn Hàn Sâm hỏi: "Các ngươi thật sự muốn ở lại đây sao?"

"Nhiều nhất ở bốn ngày, có thể cho mượn chỗ ở chút không?" Hàn Sâm cười nói.

"Linh, dẫn bọn họ đi đi" Wood liếc nhìn Hàn Sâm một cái nói.

Linh muốn nói gì đó, có điều cuối cùng vẫn là không nói ra miệng, nghe theo mệnh lệnh của Wood mang theo mấy người Hàn Sâm đi đến gian phòng.

“Lão đại, tại sao cho bọn họ ở lại? Người bọn họ vừa giết là con trai của Samo đấy, bọn họ ở lại không phải là chỉ có một con đường chết sao?” Sau khi Linh trở về, tụ họp với mấy người Wood ở trong một căn phòng.

Wood lắc đầu: “Ngươi vẫn không nhìn ra sao? Bọn họ không phải là nhân loại bình thường.”

“Bọn họ có mạnh thế nào đi chăng nữa, cũng không thể mạnh hơn ‘Thân vương Samo và những cao thủ bên cạnh hắn kia được chứ? Hơn nữa cho dù bọn họ có thân phận gì đó, thân phận của nhân loại ở đây có tác dụng gì chứ?” Linh nói.

“Không biết, cứ đợi thử xem đi.” Wood nói. “Đợi, lẽ nào chúng ta không đi sao?” Mấy người Linh đều trợn to mắt.

“Giống như ngươi nói đấy, hiện tại tinh cầu Thiên Vân đã bị Thân vương Samo không chế rồi, mấy người chúng ta không quyền không thế không tiền không có quan hệ, lại có thể đi đâu chứ?” Wood dừng một chút lại nói: “Ở lại đây có lẽ còn có một con đường sống.”

“Ngươi là nói hai nhân loại kia? Bọn họ…” Linh còn muốn nói gì đó, lại nghe thấy trong đại sảnh có động tĩnh, có rất nhiều người xông vào.

Sắc mặt mấy người đều là chợt thay đổi, vẫn chưa phản ứng lại đã có rất nhiều súng laser nhắm vào bọn họ, áp giải bọn họ đi đến đại sảnh.

Mấy người Wood cũng đã nhìn thấy Thân vương Samo một thân áo giáp Tu La, nếu như không phải là đã xảy ra loại chuyện này, có lẽ cả đời này bọn họ cũng không có cơ hội nhìn thấy nhân vật giống như ‘Thân vương Samo ở khoảng cách gần như vậy.

Rầm!

Từng quân nhân Tu La xông vào sân sau đều ngã bay ra ngoài, sắc mặt của Thân vương Samo âm trầm, lạnh lùng nói: “Bản vương mặc kệ các ngươi có thân phận gì, hôm nay các ngươi đều phải chết không thể nghi ngờ, con trai của Samo ta sẽ không chết vô ích.”

“Samo, ngươi đúng thật là đã sinh ra một đứa con trai tốt.” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền đến từ sân sau.

‘Thân vương Samo nghe thấy giọng nói đó, lại là vẻ mặt đại biến, không thể tin được trợn to mắt, giọng nói hoảng sợ hỏi: “Ngươi… Ngươi là ai…”

“Ta là ai bản thân ta tự biết, nhưng mà ngươi là ai, sợ rằng ngươi đã quên mất rồi.

Tuỳ ý tàn sát đồng tộc, sỉ nhục cựu binh giải ngũ, phớt lờ pháp luật kỷ cương của Tu La, ngươi thật sự coi Tu La tộc là tài sản riêng của gia tộc Samo các ngươi chắc?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia lại truyền đến lần nữa.

Hai chân của Thân vương Samo đã hơi run lên, còn ôm lấy một chút may mắn, run giọng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ta là ai ngươi tiến đến xem thử không phải là biết rồi sao.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia tiếp tục nói.

“Đừng giở trò âm mưu quỷ kế gì, ngươi ra đây cho ta…” Thân vương Samo kêu lên.

“Như ngươi mong muốn.” Cùng với giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia, một người phụ nữ mặc áo trắng đội mũ trắng, che lụa trắng đi ra từ sân sau.

Khi Thân vương Samo nhìn thấy Ngọc Minh Nhi, cả người nhất thời đều bị dọa đến tê liệt, bỗng chốc quỳ xuống mặt đất.

Mặc dù hắn có danh Thân vương, nhưng vẫn không phải là Hoàng tộc chân chính, chỉ là bởi vì có chút thân thích không tính là gần với Vương gia mà thôi, nhìn thấy người có thể kế thừa Hoàng vị Tu La trong tương lai như Ngọc Minh Nhi này, làm sao có thể không sợ.

Mấy người Wood gần như cho rằng mình đang nằm mơ, Thân vương Samo vậy mà lại có thể xin người phụ nữ kia tha thứ, quả thật giống như là cháu trai nhìn thấy ông nội.

Người phụ nữ mắng chửi Thân vương Samo xối xả, Thân vương Samo lại ngay cả một cái rắm cũng không dám thả, khi người phụ nữ để hắn đi, hắn còn không ngừng cảm ơn, giống như đã nhận được ân huệ cực lớn, chuyện con trai chết ngay cả nhắc cũng không nhắc đến một câu

nữa.

Càng khiến mấy người Wood cảm thấy không thể tin được là, một người phụ nữ như vậy lại còn phải bưng trà rót nước cho hai cha con kia, gân như đã ôm đồm tất cả công việc thị nữ nên làm, khiến bọn họ gần như cho rằng mình đang ở trong mơ.

“Bảo Nhi và người đàn ông kia rốt cuộc là ai?” Khi nghỉ ngơi, Linh nhỏ giọng hỏi Wood, hết thảy chuyện này đều khiến nàng cảm thấy đã quá mức không thể tưởng tượng được.

“Chuyện này đừng nói nữa cũng đừng hỏi nữa, đều cất cho thật chặt ở trong bụng cả đời này cho ta, đó không phải là chuyện chúng ta nên biết.” Wood trịnh trọng dặn dò mấy người Linh.

Mặc dù bản thân Wood cũng rất muốn biết hai cha con kia rốt cuộc có lai lịch gì, nhưng mà hắn cũng rõ ràng, có lúc biết được càng nhiều thì chết cũng càng nhanh.

Hàn Sâm đợi ở tiệm cơm bốn ngày, vào ngày thứ tư, một người phụ nữ Tu La che mặt bằng tấm lụa đen một mình đi đến tiệm cơm.

Hết chương 2051.

Chương 2052. Một tay nắm bạo tỉnh cầu

“Ngươi là Hàn Sâm?” Nữ hoàng Tu La đi vào phòng, nhìn thấy Hàn Sâm không mang áo giáp, lập tức nhận ra thân phận thật sự của hắn.

Một nhân loại có sức ảnh hưởng lớn trong Liên Minh giống như Hàn Sâm, Nữ hoàng Tu La làm sao có thể không nhận ra.

Huống chi Hàn Sâm còn có quan hệ huyết nguyên với nhà họ La, xem như là thân thích xa tít với dòng dõi Ngọc Tu La.

Hàn Sâm mỉm cười không lên tiếng, Ngọc Minh Nhi đứng ở một bên, nàng thật sự rất hận hai cha con này, Hàn Sâm và Bảo Nhi xem nàng giống như người hầu để sai bảo, cho dù nàng không muốn làm, thì vẫn sẽ thân bất do kỷ, loại sức mạnh này khiến nàng không thể chống lại.

Nữ hoàng Tu La chỉ hơi hơi gật đầu với Ngọc Minh Nhi, sau đó không nhìn nàng thêm nữa, tiếp tục nói với Hàn Sâm: "Ngươi không phải chủ nhân của cốt đao, chủ nhân của cốt đao có lẽ là một người Tu La."

Trí nhớ của Nữ hoàng Tu La rất sâu sắc, người phụ nữ Tu La kia đã cầm một thanh cốt đao nhỏ xông vào Hoàng cung Tu La, không ai có thể ngăn nàng lại, hơn nữa thứ nàng sử dụng lại là lực Phi Thiên, còn là lực Phi Thiên hoàn chỉnh.

Càng khiến Nữ hoàng Tu La không dám tin chính là, người phụ nữ kia thế mà lại cho nàng "Phi Thiên Kinh" hoàn chỉnh, để cuối cùng dòng dõi Ngọc Tu La cũng có thể tu hành hoàn chỉnh, thực lực cũng nhờ đó mà tăng vọt.

Vốn dĩ Ngọc Tu La còn tưởng rằng đó là do trời cao ban ân cho Tu La tộc, hiện tại xem ra cũng không phải như vậy.

"Ta phải hay không phải thì có liên quan gì chứ? Ngươi chỉ cần biết, ta có thực lực có thể diệt Tu La tộc là đủ rồi." Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

"Ta dựa vào cái gì tin ngươi?" Nữ hoàng Tu La trầm giọng hỏi.

"Ngươi đã đến rồi, có nghĩa là ngươi đã tin." Hàn Sâm mỉm cười, tiếp tục nói: "Trận chiến Franco, Hellmann đánh lén, tranh chấp 4690, đây là những chuyện gần như có thể lật đổ Tu La tộc, là do năng lực của

Nữ hoàng bệ hạ ngươi giải quyết sao?"

“Là ngươi?” Nữ hoàng Tu La dùng ánh mắt không dám tin nhìn Hàn Sâm, những chuyện mà Hàn Sâm nói, đều là những chuyện đủ để khiến Tu La tộc mất đi yếu địa quân sự quan trọng, mặc dù đó không phải là chiến dịch chân chính, thậm chí còn chưa xảy ra thì đã được ngăn cản, nhưng nếu để Liên Minh đắc thủ, e là hiện tại Tu La tộc đã mất đi nửa giang sơn.

Mà có thể ngăn cản những chuyện này xảy ra, đều do có một sức mạnh âm thầm trợ giúp.

“Tại sao ngươi phải làm như vậy, ngươi là một nhân loại.” Nữ hoàng Tu La vẫn không thể tin những chuyện này xuất phát từ bút tích của Hàn Sâm, về mặt đạo lý nó nói không thông.

Hàn Sâm mỉm cười nhìn Nữ hoàng Tu La, nhẹ giọng nói: “Ở trong mắt ngươi, mảnh vũ trụ này chính là tất cả, nhưng ở trong mắt ta, Tu La tộc cũng được, nhân loại cũng thế, đều chẳng qua chỉ là hai món đồ chơi mà thôi, dĩ nhiên ta sẽ thích Liên Minh nhiều hơn một chút, nhưng ta cũng sẽ không hy vọng Tu La tộc bị hủy diệt.”

Nữ hoàng Tu La nhìn Hàn Sâm, nàng không có cách nào chấp nhận lời giải thích như vậy.

“Nói như vậy đi, với ta mà nói Tu La tộc vẫn còn tác dụng, cho nên ta cần Tu La tộc các ngươi tiếp tục tồn tại.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi muốn ta làm gì? Muốn ta bán đứng Tu La tộc thì tuyệt đối không thể.” Nữ hoàng Tu La kiên định nói.

“Sau này ta cần sai một vài nhân lực từ Tu La tộc của các ngươi đi đến một nơi giúp ta làm chút chuyện, nhưng đó đều là chuyện của sau này, hiện tại ta cần ngươi dẫn ta đi Hoàng mộ Tu La để xem thử” Hàn Sâm dự định sau này biến người Tu La trở thành gián điệp để sử dụng, để bọn họ đánh vào nội bộ Ma tộc, muốn làm rõ ràng xem Ma tộc rốt cuộc là tình huống gì.

Công việc này không ai thích hợp hơn Tu La tộc, hơn nữa có Hàn Sâm nắm giữ cả Tu La tộc trong tay, không sợ người Tu La đánh vào nội bộ Ma tộc không làm việc.

ẩ”

“Không thể nào, cho dù ngươi giết ta cũng không thể.” Nữ hoàng Tu La lập tức kiên quyết nói.

Hàn Sâm không nói gì thêm, chỉ mở hình ảnh ba chiều ra, chuyển kênh đến tinh cầu Cardora, một cứ điểm quan trọng của Tu La tộc.

“Một tinh cầu rất xinh đẹp nhỉ?” Hàn Sâm nhìn hình ảnh từ xa của tinh cầu Cardora nói, đó là một tinh cầu pha lẫn hai màu cam và xanh lục, nhìn từ góc độ ở bên ngoài tinh cầu này, quả thật vô cùng xinh đẹp.

Nữ hoàng Tu La không nói gì, một căn cứ quân sự quan trọng giống như Cardora, hẳn là sẽ không bị chụp với cự ly gần như vậy mới đúng, nàng cho rằng Hàn Sâm muốn dùng cách này để uy hiếp nàng, chứng †ỏ sức mạnh của hắn không chỗ nào không có mặt.

Nữ hoàng Tu La cảm thấy Hàn Sâm thật sự quá ngây thơ rồi, đối với nàng uy hiếp như vậy căn bản không có tác dụng gì.

“Ta đề nghị ngươi hãy nhìn kỹ nó thêm một chút, có lẽ sau này sẽ không nhìn thấy nữa.” Hàn Sâm nói với Nữ hoàng Tu La.

“Nếu ngươi muốn uy hiếp ta, vậy ngươi đã dùng sai cách rồi.” Nữ hoàng Tu La dùng giọng điệu lạnh lùng nói, cho dù Hàn Sâm có thể tập kích căn cứ điểm quan trọng, theo nàng thấy cũng không có gì ghê gớm cả.

Hàn Sâm chỉ cười không lên tiếng, vươn một bàn tay nắm lấy hư không, Nữ hoàng Tu La và Ngọc Minh Nhi không biết Hàn Sâm rốt cuộc có ý gì.

Nhưng trong hình ảnh ba chiều đó, tinh cầu Cardora lại giống như bị thứ gì bóp chặt, đột nhiên phát nổ, trực tiếp biến thành một mảnh tro †àn ở trong vũ trụ.

Nữ hoàng Tu La và Ngọc Minh Nhi lập tức trừng lớn hai mắt, kinh hãi không nói nên lời, Ngọc Minh Nhi lập tức phản ứng lại, liếc Hàn Sâm nói: “Ngươi cho rằng dùng loại kỹ xảo rách nát này là có thể lừa được bọn ta sao?”

Nữ hoàng Tu La cũng có suy nghĩ như vậy, nàng căn bản không tin

Hàn Sâm ở đây chỉ cần dùng một bàn tay là có thể bóp nát tinh cầu Cardora ở xa xôi, trên đời căn bản không có khả năng có sức mạnh như vậy, trừ phi hắn là Thần.

Hàn Sâm không giải thích, chỉ nói với Nữ hoàng Tu La: "Ngươi có thể sử dụng máy liên lạc."

Nữ hoàng Tu La hơi sững người, sắc mặt trở nên hơi khó coi, lấy máy liên lạc ra, ấn một dãy số.

Không bao lâu sau, máy liên lạc ở trong tay Nữ hoàng Tu La rơi xuống đất, cả thân thể đều đang phát run, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm đã trở nên vô cùng phức tạp.

Ngọc Minh Nhi đương nhiên là một người thông minh, có thể làm cho mẹ của mình có phản ứng như vậy, vậy thì chỉ có một loại khả năng, nhưng loại khả năng này lại khiến nàng không có cách nào tin tưởng được.

"Không thể nào là do ngươi làm được, ngươi nhất định đã dùng thủ đoạn gì đó…" Nữ hoàng Tu La đã không còn sự bình tĩnh của lúc trước, nàng đã dùng nhiều cách để chứng thực, ở phụ cận tinh cầu Cardora, căn bản không có sức mạnh có thể phá hủy tinh cầu Cardora.

Hơn nữa dựa vào trang bị vũ khí của tinh cầu Cardora, đủ để nghênh chiến với một hạm đội tái tổ chứ, sao có thể bị nổ tung dưới tình huống không có bất kỳ phản ứng nào được.

Ngoại trừ Thần, Nữ hoàng Tu La không nghĩ ra còn có bất kỳ khả năng nào khác.

"Nếu ngươi cần, ta có thể bóp nổ thêm mấy tinh cầu của Tu La tộc cho ngươi xem, mãi cho đến khi ngươi tin mới thôi." Hàn Sâm hời hợt nói.

Chỉ là giọng điệu này rơi vào trong tai của Nữ hoàng Tu La và Ngọc Minh Nhị, lại khiến đầu óc của các nàng như muốn nổ tung.

“Vì sao ngươi muốn đi Hoàng mộ Tu La?” Mặc dù Nữ hoàng Tu La không muốn tin, nhưng lại không thể không tin, vẻ mặt phức tạp nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Vì để chứng thực một chuyện, ngươi yên tâm, ta không có hứng thú gì đối với những Hoàng đế của Tu La các ngươi, sẽ không phá hoại di hài của bọn họ.” Hàn Sâm nói.

“Thả Ngọc Minh Nhi, ta dẫn ngươi đi.” Nữ hoàng Tu La cắn răng nói, phòng tuyến trong lòng nàng đã sụp đổ hoàn toàn, thế mà lại nói ra những lời mà bình thường nàng tuyệt đối sẽ không có khả năng nói ra.

“Nàng ở bất kỳ đâu trong vũ trụ, với ta mà nói cũng không có gì khác biệt, hơn nữa ta còn chuyện cần nàng đi làm.” Hàn Sâm không hề có ý muốn thả Ngọc Minh Nhi.

Hết chương 2052.

Chương 2053. Tổ quan Tu La

Hoàng mộ Tu La có hơi nằm ngoài dự tính của Hàn Sâm, bản thân Hoàng mộ đó lại chính là một tinh cầu, một tinh cầu có thể khống chế quỹ đạo phi hành.

Tinh cầu này đã được Tu La tộc chuyển đến trong một mảnh tinh vực hoang vu, có rất nhiều những tinh cầu tương tự ở trong tinh vực hoang vu, nếu không phải Nữ hoàng Tu La dẫn hắn đến đây, cho dù Hàn Sâm có nhìn thấy tinh cầu này, cũng sẽ không nghĩ đến đây thế mà là Hoàng mộ của Tu La tộc.

Ngọn núi khổng lồ vô cớ được dời ra, nơi này chính là lối vào của Hoàng mộ, chỉ có tín vật trong tay Hoàng đế Tu La mới có thể mở nó ra.

Hàn Sâm không hề do dự cất bước đi vào trong Hoàng mộ, chỉ thấy hai bên bên trong Hoàng mộ có rất nhiều thú trấn mộ, hắn mới đi vào chưa bao lâu,

những thú trấn mộ được đặt ở hai bên lại đột nhiên giống như sống lại, đều há to miệng, phun ra một sức mạnh vô hình, đó thế mà lại là lực Phi Thiên, lực Phi Thiên vô cùng mạnh mẽ, đủ để sánh với cường giả cấp Thần của Liên Minh.

Nhiều thú trấn mộ cùng phun ra lực Phi Thiên như vậy, chẳng khác nào mấy chục tên cường giả cấp Thần ra tay cùng lúc.

Nhưng sức mạnh khủng bố đó còn chưa tới trước mặt Hàn Sâm thì đã bị chặn lại hoàn toàn, ngay cả ba mét quanh người Hàn Sâm cũng không thể đến gần, giống như có một vòng bảo hộ vô hình chắn bên ngoài thân Hàn Sâm.

Nữ hoàng Tu La và Ngọc Minh Nhi nhìn thấy một màn như vậy cũng phải trợn mắt há mồm, sức mạnh mạnh mẽ như vậy, nhưng đến cả tư cách khiến Hàn Sâm động thủ cũng không có, thật sự có chút khó có thể tưởng tượng được.

Cơ quan khủng bố của cả Hoàng mộ Tu La, ở trước mặt Hàn Sâm cũng hoàn toàn trở nên vô dụng, Hàn Sâm thậm chí còn không hỏi Nữ hoàng Tu La tình huống ở bên trong Hoàng mộ, đã dẫn theo các nàng đi thẳng vào trong, không có bất kỳ chướng ngại nào có thể ngăn cản bước chân của hắn.

Vốn dĩ Nữ hoàng Tu La còn mong đợi vào những cấm chế thần bí trong Hoàng mộ Tu La có thể ngăn cản Hàn Sâm, nhưng hiện tại nàng đã hoàn toàn hết hy vọng, Hàn Sâm tựa như một Thần linh thật sự, giống như trên đời không có bất kỳ sức mạnh nào đáng để hắn động một ngón tay, cũng không có bất kỳ sức mạnh nào có thể lay động cơ thể của hắn.

“Trên đời sao có thể có sức mạnh mạnh mẽ như vậy?” Đôi mắt của Ngọc Minh Nhi lóe lên, hết thảy những chuyện vừa mới xảy ra đều khiến nàng khó có thể chấp nhận.

Tín ngưỡng của nàng gần như đã sụp đổ hoàn toàn, không biết trước đây bản thân vất vả tu hành như vậy rốt cuộc là vì cái gì, ở trước mặt Hàn Sâm, sức mạnh của nàng chỉ nhỏ bé giống như một con kiến, căn bản không đáng nhắc đến.

“Để ta dẫn đường, đừng đụng đến những cấm chế này.” Nữ hoàng Tu La chủ động đi lên phía trước dẫn đường, nếu để Hàn Sâm tiếp tục như vậy, cấm chế của cả Hoàng tộc Tu La sẽ bị phá hủy toàn bộ, đến lúc đó ai cũng có thể thoải mái ra vào.

Dưới sự chỉ dẫn của Nữ hoàng Tu La, cuối cùng cũng đi đến tầng sâu nhất của Hoàng tộc Tu La, nơi cất giữ những cỗ quan tài bằng đá, mỗi cỗ quan tài bằng đá đều tượng trưng cho một vị cựu Hoàng đế Tu La.

Ở phía sâu nhất của đại điện, là một cỗ quan tài Tu La của hình người Tu La, cỗ quan tài Tu La đứng ở trên Thần đàn, ở trước quan tài Tu La còn có một hồ nước, nhưng hồ nước này đã sớm khô cạn, ở trong đó không nhìn thấy một giọt nước nào.

Ở trong hồ nước đó ngược lại có vài cái chai vương vãi, Hàn Sâm nhìn thoáng qua, phát hiện những cái chai này giống hệt với những cái chai mà hắn đã từng thấy dùng để chứa loại dịch gen thần bí.

“Khi sinh mệnh của ta sắp kết thúc, sẽ đến nơi này để chết đi.” Nữ hoàng Tu La nói.

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn quét qua cả đại điện, không nhìn thấy những thứ tương tự như văn tế hoặc văn bia, ngay cả một văn tự cũng không nhìn thấy, trong cả đại điện cũng chỉ có những cỗ quan tài này.

“Nơi này thật sự là chỗ yên nghỉ của Hoàng đế Tu La sao?” Hàn Sâm mở Động Huyền Khí Tràng ra, quét qua phụ cận, ngoại trừ nơi này, cũng không phát hiện ra mộ thất nào khác.

“Đúng vậy, chỉ có nơi này.” Nữ hoàng Tu La trả lời một cách rất chắc chắn.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua những cỗ quan tài bằng đá này: “Nơi này tổng cộng chỉ có hai mươi bốn cỗ quan tài, Hoàng đế của Tu La các ngươi không chỉ có hai mươi bốn người đâu nhỉ?”

Nữ hoàng Tu La lắc đầu: “Ta không biết, ta chỉ nhìn thấy những thứ nên biết trên sách truyền quốc, về phần nơi này có bao nhiêu quan tài đá, ta cũng là lần đầu tiên biết.”

Trong lòng Hàn Sâm chợt động, hai mươi bốn cỗ quan tài đá đồng loạt bị một luồng sức mạnh vô hình xốc lên, chỉ thấy bên trong những quan tài đá này đều có một bộ hài cốt của người Tu La.

“Hàn Sâm, ngươi đã nói sẽ không phá hư hài cốt của các tiền bối!” Ngọc Minh Nhi tức giận nói.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói: “Đây không phải là hài cốt của Hoàng đế Tu La các ngươi.”

“Cái gì?” Ngọc Minh Nhi lập tức ngơ ra ngay tại chỗ.

“Tu La tộc các ngươi không chỉ có hai mươi bốn vị Hoàng đế, nếu những hài cốt này là thật, cũng sẽ không chỉ có hai mươi bốn bộ, quan †ài cũng sẽ không bị chiếm hết như vậy, ít nhất còn có một cỗ là để cho mẫu thân của ngươi.” Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn về phía cỗ quan tài hình người Tu La ở trên Thần đàn kia.

Hàn Sâm đi lên Thần đàn, đứng ở trước cỗ quan tài hình người Tu La đánh giá, ý thức của hắn thế mà lại không thể xuyên vào trong cỗ quan tài hình người Tu La, cũng không biết cỗ quan tài đó rốt cuộc được làm bằng vật liệu gì.

Cả cỗ quan tài màu tím đen giống như đá, thoạt nhìn có một loại hương vị cũ kỹ.

Không có quá nhiều tạo hình trang trí, thậm chí ngay cả hoa văn điêu khắc cũng không có, thoạt nhìn cả cỗ quan tài hình người Tu La vô cùng có phong cách cổ xưa nguyên thủy.

Bảo Nhi cũng tò mò nhìn cỗ quan tài hình người Tu La, còn vươn bàn †ay nhỏ bé mập mạp sờ lên cỗ quan tài.

Hàn Sâm đặt một tay lên cỗ quan tài hình người Tu La, muốn mở nắp của nó ra, thế nhưng cỗ quan tài hình người Tu La kia vậy mà lại không hề nhúc nhích, khiến Hàn Sâm hơi ngạc nhiên.

Ở trong vũ trụ Liên Minh, thứ có thể chống lại sức mạnh của hắn cũng không nhiều.

Hàn Sâm lại ngưng tụ sức mạnh một lần nữa, kết quả vẫn giống như cũ, cỗ quan tài hình người Tu La kia không có bất kỳ động tĩnh gì, Hàn Sâm dùng toàn lực mà cũng không thể dịch chuyển được nắp quan tài.

"Thuỷ Tổ Tu La quả nhiên không đơn giản" Trong lòng Hàn Sâm ngược lại hơi hưng phấn, cảm thấy khoảng cách với thứ hắn muốn lại gần thêm một ít.

"Ngọc Tu La, phải làm sao mới có thể mở nó ra?" Hàn Sâm nhìn về phía Nữ hoàng Tu La hỏi.

"Đó là tổ quan của Thuỷ Tổ bọn ta, người Tu La đều sẽ không đụng vào nó, càng không thể mở nó ra. Nếu ngay cả sức mạnh của ngươi cũng không mở ra được, bọn ta làm sao có thể mở ra?" Nữ hoàng Tu La nói.

"Không, ngươi biết cách để mở nó ra." Hàn Sâm dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Nữ hoàng Tu La một cái: "Nơi này căn bản không phải Hoàng mộ gì cả, nếu ta đoán không sai, những Hoàng đế Tu La kia căn bản không phải chết ở đây, bọn họ cũng không phải đến đây chờ chết, mà là tiến vào trong tổ quan của các ngươi, cách để mở tổ quan ra, e là cũng chỉ có Hoàng đế của Tu La tộc như ngươi mới biết."

Sắc mặt của Nữ hoàng Tu La hơi tái nhợt, trên thực tế nàng đã sớm biết không thể qua mắt được Hàn Sâm.

Than nhẹ một tiếng, Nữ hoàng Tu La nói: "Ngươi nói không sai, Hoàng đế của Tu La tộc bọn ta, chỉ cần có khả năng, vào khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, đều sẽ đi vào trong tổ quan Tu La, đây là di huấn của Thuỷ Tổ đại nhân, cũng là hy vọng của tất cả Hoàng đế Tu La bọn ta"

"Hy vọng gì?" Hàn Sâm hỏi.

"Hy vọng tiếp tục sống." Nữ hoàng Tu La do dự một chút nói: "Tổ huấn trong sách truyền quốc có nói, chỉ khi sinh mệnh của bọn ta đi đến khoảnh khắc cuối cùng, mới có thể đến đây tiến vào tổ quan Tu La, có lẽ có thể kéo

dài sinh mệnh có được sinh mệnh mới, nếu mở tổ quan ra trước, ngược lại sẽ hậu hoạn vô cùng.”

Hàn Sâm biết Nữ hoàng Tu La nói những lời này là có ý gì, lạnh nhạt nói: “Ngươi có thể lựa chọn hiện tại mở cỗ quan tài này ra, hoặc là để Tu La tộc phải chôn cùng vì ngươi.”

Hết chương 2053.

Chương 2054. Lối đi

Nữ hoàng Tu La đi lên Thần đàn, đứng ở trước tổ quan Tu La, sau khi hành lễ một cách thành kính với tổ quan, mới rút ra một thanh chủy thủ từ bên hông, cắm vào trong ấn đường của tổ quan Tu La.

Thanh chủy thủ đó hiện ra màu tím sẫm, chất liệu rất cổ quái, thoạt nhìn hơi tương tự với cái sừng trên đầu của Nữ hoàng Tu La, nhưng có màu sắc đậm hơn, mật độ cũng dày hơn một chút.

Trên tổ quan Tu La rõ ràng không có khe hở nào, nhưng thanh chủy thủ đó lại cắm vào một cách quỷ dị, không gặp bất kỳ trở ngại gì, cuối cùng cũng chỉ còn lại chuôi đao ở bên ngoài, giống như mọc ra một cái sừng trên quan tài Tu La.

Chỉ nghe thấy một tiếng rắc, tổ quan Tu La đang đóng chặt bỗng rung lên một chút, nắp quan tài tự động mở sang một bên, dần dần lộ ra mọi thứ bên trong quan tài.

Ánh mắt của Hàn Sâm vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tổ quan Tu La, nhưng trong khoảnh khắc khi quan tài mở ra, đột nhiên có một luồng sức mạnh khủng bố truyền ra, trong nháy mắt cuốn về phía Nữ hoàng Tu La và Ngọc Minh Nhi đang đứng ở trước quan tài, lôi kéo Nữ hoàng Tu La và Ngọc Minh Nhi vào trong quan tài.

Dựa vào thực lực của Nữ hoàng Tu La, ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, thân thể đã sắp bị cuốn vào trong quan tài, Ngọc Minh Nhi lại càng không kịp phản ứng thì đã bị kéo đi.

Bàn tay của Hàn Sâm chợt động, mạnh mẽ chặt đứt luồng sức mạnh đó, kéo Nữ hoàng Tu La và Ngọc Minh Nhi trở lại, tổ quan Tu La kia vừa mới mở ra đã lập tức khép lại, khôi phục lại dáng vẻ đóng chặt lúc đầu, còn chuôi chủy thủ cắm trên quan tài cũng biến mất.

Mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng Hàn Sâm lại nhìn thấy một mảnh hắc ám hư vô bên trong quan tài, giống như một lỗ đen, không đơn giản chỉ là một cái quan tài nho nhỏ.

Nữ hoàng Tu La và Ngọc Minh Nhi vẫn còn cảm thấy sợ hãi, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt trắng bệch như tuyết.

“Chuôi chủy thủ của ngươi đâu?” Hàn Sâm thử đẩy một chút, nắp quan tài vẫn không thể đẩy ra, bèn quay qua hỏi Nữ hoàng Tu La.

Nữ hoàng Tu La cười khổ nói: “Chủy thủ đã tự động quay trở lại Thánh đàn của chủ tinh Tu La tộc, Tu La hoàng đời tiếp theo có thể lấy được nó từ trong Thánh đàn.”

Hàn Sâm không nói thêm gì nữa, hắn tin Nữ hoàng Tu La cũng chỉ biết được nhiêu đó, thân hình chợt động, một luồng sức mạnh xuất hiện cuốn lấy Nữ hoàng Tu La và Ngọc Minh Nhị, trực tiếp phá vỡ không gian, tựa như sao trời di chuyển đến Hoàng cung Tu La.

“Tiếp tục làm Nữ hoàng Tu La của ngươi, chuyện lần này xem như chưa từng xảy ra.” Hàn Sâm nhìn thoáng qua Nữ hoàng Tu La và Ngọc Minh Nhi.

Dứt lời, thân hình của Hàn Sâm chợt lóe, mang theo Bảo Nhi cùng nhau biến mất.

Hai mẹ con Nữ hoàng Tu La nhìn nhau hoảng sợ, sự sợ hãi trong lòng không hề biến mất, thế mà lại có một nhân loại khủng bố như vậy tồn †ại trong vũ trụ, bất kỳ lúc nào vận mệnh của Tu La tộc cũng bị người khác

nắm giữ trong tay, đến ngay cả năng lực phản kháng các nàng cũng không có.

Hàn Sâm mang theo Bảo Nhi về đến nhà, tổ quan Tu La rõ ràng dẫn đến một không gian kỳ dị, nhưng không gian này rốt cuộc dẫn đến đâu, đến bây giờ Hàn Sâm vẫn không biết.

Có khả năng nhất là, lối đi đó là đường đi thông đại vũ trụ gen, nơi đi thông có thể chính là Ma tộc, nếu đúng là như vậy, thế thì hết thảy đều có thể giải thích thông.

Nhưng lối đi đó lại cho Hàn Sâm một cảm giác không an toàn lắm, dao động không gian ở bên trong cũng không hề ổn định, một lối đi không gian không ổn định, xác suất để truyền tống thành công thấp bao nhiêu, ngay cả Hàn Sâm cũng khó có thể đoán được.

Thuỷ Tổ Tu La nhắn lại nói chỉ có lúc sắp chết mới có thể đến đây thử một lần, cách nói này, cũng có nghĩa là tiến vào lối đi sẽ có nguy hiểm.

Nếu đây thật sự là một lối đi dẫn đến Ma tộc, vậy thật đúng là lợi hại.

Tí Hộ Sở và đại vũ trụ gen bị ngăn cách lẫn nhau, A Tu La lại có thể tạo ra một lối đi như vậy, mặc dù không ổn định, nhưng cũng đã xem như vô cùng khó mà tưởng tượng nổi.

Đương nhiên, mọi thứ đều chỉ là dự đoán của Hàn Sâm, có lẽ lối đi không gian đó căn bản không phải đi thông đại vũ trụ gen.

Tạm thời Hàn Sâm vẫn chưa có dự định đi tìm hiểu thử, nếu đó thật sự là lối đi dẫn đến Ma tộc, vậy cũng không an toàn hơn bao nhiêu so với khi hắn truyền tống đến biển Quy Khư, thậm chí có thể còn nguy hiểm hơn.

Sa Long của Ma tộc cũng chết trong tay Hàn Sâm, quyết tâm muốn giết Hàn Sâm của Ma tộc không hề kém hơn Long tộc, nếu lối đi đó truyền tống đến nơi ở của Ma Tổ, ngay cả cơ hội chạy trốn Hàn Sâm cũng không có.

Lần này cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất Hàn Sâm đã biết được, có lẽ A Tu La vẫn chưa chết, những Hoàng đế Tu La này cũng có thể

chưa chết hết, rất có thể bọn họ đã đến một không gian khác.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến một chuyện, trước đây hắn đã nhìn thấy một bóng dáng giống như thánh đồ Thiên Tru, khi đó hắn cho rằng chỉ hơi tương tự, có lẽ không phải là thánh đồ Thiên Tru.

Nhưng hiện tại đã nhìn thấy lối đi không gian trong tổ quan Tu La, Hàn Sâm lại không còn quá tin tưởng vào sự phán đoán của bản thân.

Nếu tổ quan Tu La thật sự có thể tiến vào đại vũ trụ gen, vậy thì liệu có phải Huyết Mệnh giáo cũng có thứ tương tự như vậy hay không?

“Huyết Mệnh giáo chắc chắn có vấn đề, tên Cửu Mệnh Huyết Miêu đó có thể tiến vào Tí Hộ Sở, sau khi ta luyện hóa mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng có loại năng lực này, mà Cửu Mệnh Huyết Miêu có mối quan hệ dây mơ rễ má với Huyết Mệnh giáo, nếu nói Tu La tộc cũng có cách để đi ra ngoài, thì Huyết Mệnh giáo không lý gì lại không biết chút nào.” Hàn Sâm âm thầm suy tư.

“Huyết Mệnh giáo có nhiều thánh đồ như vậy, nhưng ta lại gặp qua rất ít. Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh ta luyện chỉ truyền một đời, có sự tồn †ại mạnh mẽ giống như Tiểu Hoa và Linh Nhi, Huyết Mệnh giáo đã truyền thừa nhiều đời như vậy, thực lực của bọn họ không thể chỉ có như vậy.” Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy Huyết Mệnh giáo nhất định có vấn đề.

Nhưng suy nghĩ về những việc làm của Huyết Mệnh giáo trước đây, rất có thể bọn họ cũng giống như Tu La tộc, mặc dù có cách rời khỏi, nhưng một khi rời khỏi Tí Hộ Sở cũng sẽ không có cách để quay trở lại nữa.

Trước mắt Hàn Sâm cũng chỉ có thể đoán được bấy nhiêu, những dịch gen trong Hoàng mộ Tu La rốt cuộc dùng để làm gì, đến bây giờ Hàn Sâm vẫn chưa có một đáp án hoàn chỉnh.

Theo lẽ thường, dịch gen hẳn là chuẩn bị cho những Hoàng đế Tu La này, có lẽ là để bọn họ sử dụng trước khi mở tổ quan Tu La ra, nhưng sau này lại bị nhân loại trộm mất, không biết đã mang ra ngoài bao nhiêu, dù sao thì hiện tại cũng đã khô cạn.

“Làm sao mới có thể bắt một tên thánh đồ của Huyết Mệnh giáo về tra hỏi một chút nhỉ?” Hiện tại Hàn Sâm có chút phiền não, bởi vì hắn căn bản không tìm thấy những thánh đồ của Huyết Mệnh giáo.

“Không biết Lệ tiên sinh có còn ở trong quan tài của Nhân Đế hay không, tên đó được xưng là giáo chủ của Huyết Mệnh giáo, có lẽ có thể bắt hắn ra để hỏi cho rõ ràng.” Hàn Sâm thầm tính toán.

Nghĩ đến đây, Hàn Sâm đột nhiên cả kinh: “Thánh quan ở chỗ Nhân Đế, cũng là một quan tài, món đồ đó không phải cũng có thể dẫn ra ngoài Tí Hộ Sở chứ?”

Hàn Sâm biết hiện tại có nghĩ gì thì cũng vô dụng, chỉ có thể nghĩ cách đến Tí Hộ Sở của Nhân Đế xem thử trước, theo lý mà nói, nơi đó không phải là vũ trụ Liên Minh, là tầng dưới của Tí Hộ Sở, hẳn là không có khả năng trực tiếp truyền tống đến đại vũ trụ gen mới đúng.

Nhưng nghĩ đến lần đầu tiên Cửu Mệnh Huyết Miêu xuất hiện, chính là nằm trên Thánh quan, Hàn Sâm lại cảm thấy có khả năng rất cao.

“Cửu Mệnh Huyết Miêu tên khốn kiếp, đừng để ta có cơ hội bắt được ngươi.” Trong lòng Hàn Sâm căm hận nghĩ.

Hết chương 2054.

Chương 2055. Năng lực của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh

Sau khi về đến nhà, Hàn Sâm sử dụng trang bị truyền tống tiến vào Tí Hộ Sở hạ tầng, sau đó đi đến Tí Hộ Sở Nhân Đế, đi đến trước Thánh quan một lần nữa.

Trước đây Hàn Sâm không mở Thánh quan ra được, dựa vào thực lực hiện tại của hắn, thế mà vẫn không thể mở Thánh quan ra, khiến Hàn Sâm không

khỏi thầm nhíu mày.

“Nếu Nhân Đế đã đi đại vũ trụ gen, vậy tại sao trong đại vũ trụ gen không hề có chủng tộc là nhân loại chứ?” Hàn Sâm vẫn hơi nghĩ không thông.

Rời khỏi Tí Hộ Sở của Nhân Đế, Hàn Sâm tạm thời đặt xuống tất cả suy đoán, tiếp tục hấp thu vết máu trên Huyết Vũ đao, hy vọng có thể nhanh chóng thăng cấp lên Hầu Tước.

Mọi loại nghi vấn rắc rối, đều cần sức mạnh mới có thể giải quyết được, nếu hiện tại Hàn Sâm có thể bắt Ma Tổ lại đánh hắn tơi bời một trận, có lẽ mọi chuyện đều có thể làm rõ ràng, đáng tiếc hắn còn lâu mới có thực lực đó, một tên Sa Long đã khiến hắn không thể không sử dụng biến thân Thần Linh siêu cấp, càng đừng nói đến sự tồn tại như Ma tổ.

Hàn Sâm trải qua một khoảng thời gian nhàn rỗi khó có được, khi không có việc gì làm thì đi tìm Trương Đan Phong uống rượu, tán gẫu, chơi game, hoặc là hẹn bạn học cũ của 304 làm đối chiến giáp trên Thiên Võng, Hàn Sâm đã lâu không được sống an nhàn như vậy.

Hai tháng sau, cuối cùng Hàn Sâm cũng hấp thu sạch sẽ vết máu trên Huyết Vũ đao, nhưng vẫn còn thiếu một chút không thể thăng cấp lên Hầu Tước.

Thế nhưng Huyết Vũ đao bị hút khô dị huyết, lại bắt đầu xuất hiện thánh quang, như thể nó đang được tái sinh, tỏa ra sức sống thánh khiết, từng luồng thánh quang lưu động trong lông trắng.

Hàn Sâm cầm Huyết Vũ đao, từng luồng sức mạnh thánh khiết từ chuôi đao truyền vào trong cơ thể hắn, khiến cả người Hàn Sâm giống như được thần ân gia trì, mọi mặt đều được thăng cấp đáng kể.

Đáng tiếc một khi Hàn Sâm buông Huyết Vũ đao ra, luông sức mạnh thánh khiết đó sẽ lập tức biến mất.

“Mặc dù thanh đao này vẫn chưa Thần Hóa, nhưng cũng có thể xem như là Bán Bộ Thần Hóa.” Hàn Sâm vuốt ve Huyết Vũ đao, trong lòng vô cùng vui vẻ, có thanh đao này trong tay, cơ hội để hắn xông ra khỏi biển Quy Khư lại lớn thêm mấy phần.

Nhưng Hàn Sâm vẫn không truyền tống tiến vào biển Quy Khư, mà trở lại phòng luyện công của mình, lấy miếng vảy ngược đó ra, hắn vẫn là đả kích trùng kích Hầu Tước một cái.

Vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, nhỏ một giọt tinh huyết lên trên vảy ngược, từng chút từng chút xâm nhập vào vảy ngược đó luyện hóa.

Hai tay Hàn Sâm ấn lên vảy ngược, sương mù máu hóa ra từ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh bao phủ cả người hắn, hình thành một quả cầu máu.

Vật ngữ gen, Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt thuật đều có những năng lực kỳ dị riêng, nhưng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cho đến hiện tại cũng chỉ có thể biểu hiện ra năng lực về phương diện di truyền huyết mạch.

Mặc dù loại năng lực này cũng rất mạnh mẽ, nhưng lại không có liên quan quá lớn với bản thân Hàn Sâm, chỉ là để con cháu đời sau của Hàn Sâm có thể trực tiếp kế thừa huyết mạch mạnh mẽ của hắn.

Thế nhưng loại kế thừa này cũng không phải vĩnh cửu, nếu Tiểu Hoa và Linh Nhi không tu luyện "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", vậy mặc dù đời sau của bọn hắn vẫn sẽ được di truyền một phần huyết mạch mạnh mẽ, nhưng cũng sẽ yếu hơn rất nhiều so với khi Hàn Sâm di truyền cho bọn hắn.

Nhưng nếu Tiểu Hoa và Linh Nhi cũng tu luyện "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", vậy thì sẽ mạo hiểm rất lớn, một mạch này của Hàn Sâm sẽ tiếp tục truyền từ đời này sang đời khác, cũng có thể sẽ biến thành lam huyết giống như thánh đồ của Huyết Mệnh giáo, từ đó bài xích mọi sức mạnh ngoại trừ lam huyết ra.

Đến bây giờ Hàn Sâm vẫn còn đang do dự, sau này liệu có nên truyền thụ "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" cho Tiểu Hoa và Linh Nhi hay không.

Bốn ngày sau, huyết khí giống như quả cầu máu lại tràn vào trong cơ thể của Hàn Sâm, đợi đến khi sương mù máu thu lại hoàn toàn, vảy ngược trong tay Hàn Sâm đã biến mất, mà trên da của Hàn Sâm lại lộ ra huyết sắc rực rỡ.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua tư liệu của bản thân, trong lòng không nhịn được vui vẻ.

Hàn Sâm: Thể Thần Linh siêu cấp.

Chiến thể gen: Dị Huyết (Hầu tước) Chú Ngữ (Bá tước) Động Huyền (Bá tước) Băng Cơ Ngọc Cốt (Bá tước)

Cấp bậc: Hầu tước. Thọ nguyên: 1000.

Dị Huyết thăng cấp lên cấp Hầu Tước đương nhiên khiến Hàn Sâm vui vẻ, nhưng ngoại trừ tăng cường tố chất cơ thể của Hàn Sâm ra, hình như Dị Huyết cũng không có biểu hiện ra sức mạnh mạnh mẽ nào khác, điểm này khiến Hàn Sâm hơi buồn bực.

“Chẳng lẽ năng lực của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thật sự chỉ thể hiện ở phương diện sinh con thôi sao?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Thăng cấp lên cấp Hầu Tước, đại biểu Hàn Sâm đã có thể hấp thu được gen dị chủng của cấp Hầu Tước, Hàn Sâm lấy mấy khối gen dị chủng đột biến mà mình đã thu hoạch ra.

Gen dị chủng đột biến Huyền Nguyên Giao, gen dị chủng đột biến Thạch Ngưu Ma hóa và gen dị chủng đột biến Ma Long, cầm trong tay ba khối gen dị chủng đột biến cấp Hầu Tước, kết quả trong đầu lại truyền đến tiếng thông báo giống như nhau, gen không đủ không thể luyện hóa hấp thu.

“Xem ra còn phải đi kiếm thêm vài gen cấp Hầu Tước mới được.” Hàn Sâm có hơi bất đắc dĩ, trước đó hắn ngược lại đã thu thập được một số tài liệu dị chủng cấp Hầu Tước, nhưng đều để ở đảo Tiểu Ngọc của Trấn Thiên Cung, lúc đi không gian Cổ Thần cũng không mang theo, hiện tại không thể quay lại, chỉ có thể tìm cách săn giết.

Đang chuẩn bị thu ba khối gen dị chủng đột biến vào trong tháp Thiên Mệnh, Hàn Sâm lại đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, dùng huyết khí đánh vào trên một khối gen dị chủng đột biến.

Huyết khí dần dần thẩm thấu vào trong giao châu của Huyền Nguyên Giao kia, dân dân nhuộm nguyên châu tủy não kia thành màu đỏ như máu.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, tăng thêm tốc độ vận chuyển "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", luyện hóa nguyên châu tủy não kia từng chút một, dung nhập vào trong huyết dịch của bản thân.

Một luồng sức mạnh khó có thể miêu tả dung nhập vào trong huyết dịch đang sục sôi, Hàn Sâm có thể cảm nhận rất rõ ràng sức mạnh trong huyết dịch đang gia tăng, nhưng khác với trước đây khi hắn hấp †hu gen dị chủng đột biến, sự gia tăng của loại sức mạnh này chỉ giới hạn trong huyết dịch của hắn.

Sau khi nguyên châu tủy não của Huyền Nguyên Giao bị Hàn Sâm hấp †hu hoàn toàn, huyết dịch đang sục sôi cũng dần dần lạnh xuống, khôi phục lại trạng thái tinh thể bình thường.

Mặc dù huyết dịch đã khôi phục lại, nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy hình như trong huyết dịch có thêm một nguồn sức mạnh mà trước kia không có.

Hàn Sâm vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thử kích phát sức

mạnh của huyết dịch, giây tiếp theo, Hàn Sâm kinh ngạc phát hiện, hai †ai của hắn biến thành một đôi cánh nhỏ màu máu, vô cùng giống với

đôi cánh của Huyền Nguyên Giao.

Sau khi đôi cánh màu máu to bằng bàn tay kia xuất hiện, Hàn Sâm lập tức cảm thấy các hạng tố chất của cơ thể đều tăng lên, đặc biệt là về phương diện tốc độ, chiếm được tăng cường cực lớn.

"Ha ha, hóa ra Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh còn có tác dụng như vậy." Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, vội vàng lấy ra thêm một khối gen dị chủng thử luyện hóa hấp thu.

Nhưng lần này Hàn Sâm chỉ lấy ra một khối gen Bá Tước bình thường, mặc dù cũng luyện hóa giống như vậy, nhưng lại không thể có được sức mạnh dị chủng.

Hàn Sâm lại lấy ra gen đột biến của Ma Long để tiến hành luyện hóa, quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của hắn, sau khi Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh hấp thu gen Ma Long, Hàn Sâm lại vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh một lần nữa, sau lưng lập tức có thêm một đôi cánh rồng màu máu cực lớn.

Khẽ vỗ cánh rồng, thân hình của Hàn Sâm lập tức xé rách hư không, xuất hiện ở ngoài xa khoảng trăm mét tựa như thuấn di.

"Kỹ năng thuấn di Phá Không Thiểm của Sa Long!" Trong lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết.

Hết chương 2055.

Chương 2056. Lại vào biển Quy Khư

Cánh giao cộng thêm với Phá Không Thiểm của cánh rồng khiến cho chiến đấu của Hàn Sâm đủ để sánh ngang với Hầu Tước đỉnh cấp, chỉ hai loại năng lực này thôi đã giúp cho Hàn Sâm kiếm được món lớn.

Không chần chừ thêm nữa, Hàn Sâm lại lấy ra gen đột biến của Thạch Ngưu Ma hóa, lại dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh luyện hóa nó.

Hàn Sâm không biết loại năng lực của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh này vốn đã có sẵn, hay là kết quả đột phá của việc luyện hóa vảy ngược. Nhưng cho dù thế nào, loại năng lực biến thái này cũng khiến Hàn Sâm vui mừng như điên.

Gen đột biến của Thạch Ngưu Ma hóa cũng bị Hàn Sâm luyện hóa, sau khi Hàn Sâm vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, toàn thân lập tức được bao phủ bởi một tầng nham thạch màu máu.

Uỳnh!

Hàn Sâm giậm chân bước ra, một làn sóng xung kích hóa đá mang theo gợn sóng màu máu khuếch tán ra ngoài, làm hóa đá mọi thứ gần đó. Còn may là Hàn Sâm thu lại đủ nhanh, nếu không thì sẽ không chỉ có những thứ trong phòng bị hóa đá không thôi.

"Với ba sức mạnh này, lo gì không thể xông ra khỏi biển Quy Khư được." Trong lòng Hàn Sâm thầm đắc ý.

Cả người Hàn Sâm bây giờ trông giống như một tảng đá đỏ như máu, hai tai mọc ra cánh giao nho nhỏ, sau lưng lại có một đôi cánh rồng màu máu, nhìn qua nhất định chính là một con huyết long hóa đá hình người, hoàn toàn không thể nhìn ra được dáng vẻ vốn có của hắn.

Trong lòng Hàn Sâm khẽ động: "Đúng vậy, ta căn bản không cần phải cứng đối cứng với Long tộc ở biển Quy Khư, người bọn họ muốn tìm là Hàn Sâm, chỉ cần ta không dùng dáng vẻ của Hàn Sâm xuất hiện trước mặt họ, sao bọn họ tìm được ta?"

Sau khi nghĩ ra được mấu chốt của vấn đề, Hàn Sâm cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, lại ở nhà nghỉ ngơi thêm hai ngày, Hàn Sâm mới chuẩn bị truyền tống trở lại biển Quy Khư.

"Hãy nhớ, ta và Tiểu Hoa, Linh Nhi đều cần ngươi." Trước lúc Hàn Sâm rời đi, Kỷ Yên Nhiên đột nhiên ôm lấy Hàn Sâm nói khẽ.

Trong lòng Hàn Sâm cảm động, đã rất lâu rồi hắn không đi đại vũ trụ gen, Kỷ Yên Nhiên thông minh như vậy, đã sớm đoán được những khó khăn mà hắn gặp phải ở đại vũ trụ gen, chỉ là nàng không muốn Hàn Sâm phải lo lắng nhiều nên mới vẫn luôn không nói mà thôi.

"Yên tâm, trên đời này còn chưa có ai có thể lấy mạng của chồng ngươi đâu." Hàn Sâm ôm lấy khuôn mặt Kỷ Yên Nhiên, hôn mạnh lên trán nàng, ý niệm cầu sinh trong lòng càng thêm kiên định.

Một lần nữa truyền tống đến biển Quy Khư, Hàn Sâm xuất hiện trong hố sâu dưới đáy biển do đại chiến trước đó để lại. Hàn Sâm đứng trong hố sâu triển khai Động Huyền Khí Tràng quét một vòng, không †ìm thấy có sinh

mệnh khác ở gần đó, ngay lập tức triệu hồi ra thú hồn Thạch Ngưu Ma hóa dung hợp với cơ thể mình, hóa thành một con trâu đá vô cùng hùng tráng.

Chân trâu di động trong làn nước biển, bơi ra khỏi hố sâu dưới đáy biển, dò xét xung quanh một cái, hắn phát hiện ra một số sinh vật biển dị chủng, có điều những dị chủng hải dương đó không có hứng thú với việc tấn công hắn, chỉ nhìn hắn vài lần rồi bơi sang chỗ khác.

Hàn Sâm không dám trồi lên khỏi mặt biển, cứ như vậy đi về phía trước dưới đáy biển, dự định sau khi tránh xa khỏi khu vực này mới trồi lên khỏi mặt biển để quan sát tình hình.

Ai biết được chưa đi bao xa, đã nhìn thấy ở đáy biển phía trước xuất hiện một chiến hạm hải dương cực lớn đang tuần tra chung quanh.

Hàn Sâm rất rõ, chắc chắn những sinh vật trong chiến hạm đã nhìn thấy hắn, nhưng hiện tại hắn đang ở trong hình thái của Thạch Ngưu Ma hóa, không cần phải hoảng sợ, vẫn tiếp tục bước đi, chỉ là hướng đi của hắn cách xa chiến hạm hơn chút, hòa cùng với nhóm sinh vật biển dị chủng khác tránh xa chiến hạm.

Bên trong chiến hạm lúc này, mấy người Long tộc đang ở cùng với một nữ tử tộc Kana. Nữ tử tộc Kana ấy chính là Hughes, nàng thế mà vẫn chưa rời khỏi biển Quy Khư.

Tuy nhiên, những người Long tộc đó không phải là Long Thập Ngũ và Long Oánh, trong đó lấy một thiếu nữ Long tộc thanh tú làm chủ.

“Trong biển Quy Khư vậy mà lại có dị chủng hệ Thạch cấp cao?” Hughes đã nhìn thấy con trâu đá mà Hàn Sâm hóa thành từ hình ảnh radar.

Thiếu nữ long tộc cười nói: “Chị Hughes có điều không biết, tuy rằng biển Quy Khư có nhiều sinh vật hệ thủy nhất, đa số đều là sinh vật biển dị chủng, nhưng cũng có không ít dị chủng các hệ khác, đừng nói là hệ Thạch, hệ Hỏa cũng không phải số ít. Nhưng bình thường chúng đều sống trên các hòn đảo nhỏ, chỉ có một số ít hệ Thổ và hệ Thạch mới sống dưới đáy biển.”

“Thì ra là như vậy.” Hughes cũng chỉ hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy loài dị chủng trâu đá dưới đáy biển, không hề nghĩ tới có liên quan đến Hàn Sâm, mà chỉ liếc nhìn thêm mấy cái.

Hàn Sâm thấy sắp rời khỏi phạm vi của chiến hạm, hơn nữa chiến hạm cũng không đặc biệt để ý đến hắn, trong lòng đang vui mừng hết sức, chợt nhìn thấy một con cá mập khổng lồ thân như nham thạch lao về phía hắn.

“Mẹ nó, sẽ không xui xẻo như vậy chứ?” Trong lòng Hàn Sâm hơi bực bội, lúc này hắn không muốn gây chuyện, không ngờ chuyện lại tự tìm đến hắn.

Cá mập khổng lồ di chuyển cực nhanh trong nước, Hàn Sâm hóa thành trâu đá, có nhiều sức mạnh không thể dùng được. Nếu có người trên chiến hạm nhìn thấy một con trâu đá sử dụng ánh đao kiếm khí, không nghi ngờ mới là lạ.

Ầm!

Con cá mập khổng lồ đâm sầm vào Hàn Sâm, đá va chạm vào đá tạo ra dao động cực lớn, khiến cho vùng nước biển xung quanh cũng chấn động theo.

Thực lực của con cá mập nham thạch khổng lồ không hề yếu hơn hắn, đụng cho cơ thể Hàn Sâm không khống chế được lui về phía sau hơn mười mét, kéo ra một cái rãnh dài dưới đáy biển.

Con cá mập khổng lồ nham thạch quẫy đuôi, lao về phía Hàn Sâm, cắn vào cổ hắn.

Hàn Sâm biết bây giờ không chiến không được nữa, con cá mập nham thạch khổng lồ này cũng là con hàng của cấp Hầu Tước, chỉ dựa vào cậy mạnh là không thể giải quyết được nó.

Hơn nữa nếu hắn không chống trả, ngược lại sẽ càng gây chú ý hơn.

Hàn Sâm gầm lên một tiếng của trâu, cúi đầu đâm về phía cá mập nham thạch khổng lồ, sừng trâu đâm mạnh vào bụng con cá mập nham thạch khổng lồ, húc cho phần da bằng đá bên ngoài cá mập nham thạch khổng lồ vỡ ra một mảnh lớn, vết thương máu chảy đầm đìa.

‘Tên này cũng chỉ là lớp da bên ngoài bằng nham thạch, còn bên trong là cơ thể bằng xương bằng thịt, không thể so sánh được với cơ thể hoàn toàn bằng đá của Thạch Ngưu Ma hóa.

Hàn Sâm liên tục xông tới, muốn giết chết con cá mập nham thạch khổng lồ rồi rời đi, nhưng hắn còn chưa giết được con cá mập nham thạch khổng lồ thì đã nhận thấy mấy bóng người xuất hiện trên chiến hạm.

Hầu hết những bóng người đó đều là Long tộc, nhưng không có Long Thập Ngũ và Long Oánh mà Hàn Sâm biết, toàn là những Long tộc Hàn Sâm chưa từng thấy qua, trong số đó, Hughes thuộc tộc Kana vô cùng nổi bật.

Trong lòng Hàn Sâm rùng mình: “Hughes vậy mà vẫn còn ở đây, người phụ nữ kia rất gian xảo, chẳng lẽ nàng ta nhìn ra được chỗ sơ hở nào?”

Trong khi chiến đấu với con cá mập khổng lồ, hắn âm thầm quan sát Hughes và mấy Long tộc, thấy bọn họ đứng ở gần đó, nhưng không có ý định ra tay, cũng không biết bọn họ muốn làm gì.

“Chị Hughes, khó được ngươi có hứng thú với con trâu đá này, để ta cho đám người Long Tân giúp ngươi bắt nó lại đi?” Thiếu nữ Long tộc nói với Hughes.

Hughes mỉm cười: “Không vội, ta chỉ thấy con trâu đá này thật thú vị,

muốn bắt nó làm thú cưỡi. Loại chuyện thu phục thú cưỡi này cần phải †ự mình làm, tránh cho sau này nó không phục, sẽ không tiện chỉ huy.”

“Đúng thật, nghe nói tộc Kana rất giỏi trong việc giao tiếp với các loài khác. Đúng lúc Thập Cửu muốn xem thử thủ đoạn của chị.” Thiếu nữ Long tộc cười nói.

Hết chương 2056.

Chương 2057. Trâu đá

Khi Hughes nói chuyện với thiếu nữ Long tộc không hề cố ý hạ giọng, vì vậy lời nói của bọn họ Hàn Sâm nghe không sót một chữ.

“Muốn bắt ta làm thú cưỡi? Ngươi thật là dám nghĩ, cho dù đại gia Hàn gia ngươi đồng ý, ngươi có chân để cưỡi sao?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán, làm sao để thoát khỏi tình cảnh hiện tại.

Thiếu nữ Long tộc đó nhìn có vẻ là cấp Hầu Tước, nhưng những Long tộc bên cạnh hình như đều là cấp Công Tước, cộng thêm có chiến hạm gần đó, muốn thoát khỏi chúng cũng không dễ dàng.

Mấu chốt là nếu như Hàn Sâm bị bại lộ, toàn bộ biển Quy Khư không biết có bao nhiêu cao thủ muốn xông tới giết hắn. Chỗ cửa ra vào nhất định cũng sẽ bố trí trọng binh, hắn càng khó chạy thoát hơn.

“Không được, không thể bị lộ.” Hàn Sâm vừa nghĩ vừa đâm chết con cá mập nham thạch khổng lồ.

“Giết chết dị chủng cá mập nham thạch khổng lồ cấp Hầu Tước, lấy được thú hồn cá mập nham thạch khổng lồ, phát hiện gen dị chủng.”

Hàn Sâm xé xác thân thể của cá mập nham thạch khổng lồ, cắn ra một đoạn xương cá gen dị chủng của nó, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra muốn bỏ đi.

Hiển nhiên Hughes sẽ không để cho Hàn Sâm rời đi như vậy, đuôi rắn khẽ đung đưa, dùng thánh quang chặn lại đường đi của Hàn Sâm.

Hàn Sâm rống một tiếng với Hughes để thể hiện ra thân phận trâu đá của mình, Hughes lại mỉm cười, vẫy tay với Hàn Sâm, chợt thấy ánh sáng thánh khiết hóa thành vòng sáng bay về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghiến răng, cúi đầu đâm vào vòng sáng đó, định đi một bước nhìn một bước, có thể không bị lộ thì cố gắng không để bị lộ.

Sừng trâu đá đâm vào vòng sáng, vòng sáng lại đột nhiên biến lớn, chụp vào đầu của Hàn Sâm, lập tức quấn lấy trên cổ của thân thể trâu đá.

Sau đó vòng sáng lại thu nhỏ lại buộc chặt vào cổ của trâu đá, hơn nữa vẫn cứ tiếp tục thu nhỏ lại như muốn siết cổ hắn.

Hàn Sâm lắc đầu muốn phá vỡ vòng sáng, nhưng lại phát hiện vòng sáng rất chắc chắn, chỉ dựa vào thân thể của trâu đá chắc chắn không thể thoát ra được, đây hẳn là một thuật gen đặc biệt của một tộc Kana.

Đang lúc hắn do dự có nên sử dụng sức mạnh của mình để phá vỡ vòng sáng quấn quanh cổ không, chợt nghe thấy Hughes phát ra một âm thanh kỳ lạ.

Loại âm thanh đó Hàn Sâm chưa từng nghe qua, nó không hẳn là ngôn ngữ, tuy nhiên hình như có thể nghe hiểu ý ở trong đó, giống như đang trấn an hắn, vừa giống như đang khuyên hắn quy thuận, lại mơ hồ có ý uy hiếp.

Ý tứ rất phức tạp, nhưng không biết tại sao, Hàn Sâm vừa nghe đã hiểu ngay.

“Thuật gen của tộc Kana thật sự có chút tà môn. Đáng tiếc Luyện Ngục Thiên Quốc lại ở tinh cầu Nhật Thực rồi, nếu không đã có thể tìm chị em Cổ Na hỏi một chút.” Trong lòng Hàn Sâm khẽ động: “Dù sao bây giờ ta cũng không đi được, trước tiên cứ giả vờ như bị nàng ta thu phục, dựa vào thân phận của Hughes, nếu may mắn, nói không chừng có thể trực tiếp đưa ta ra khỏi biển Quy Khư, đến lúc đó lại trở mặt cũng không muộn.”

Mắt thấy Hughes không ngừng phát ra âm thanh kì lạ đó, vòng sáng cũng phối hợp không ngừng thu nhỏ lại theo âm thanh nàng phát ra, sắp cắt đứt cổ trâu đá đến nơi.

Hàn Sâm muốn phá vỡ vòng sáng cũng không khó, nhưng lúc này Hàn Sâm lại mở to hai mắt trâu ra, lộ ra vẻ ngoan ngoãn, kêu ùm ùm hai tiếng với Hughes. Vẻ mặt hung tợn đã hoàn toàn biến mất, bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn vô hại.

“Ngươi có đồng ý đi theo ta không?” Hughes nhìn thấy dáng vẻ này của trâu đá, bèn cất tiếng nói.

“Ùm ùm!” Hàn Sâm lại giả vờ nghe lời kêu hai tiếng, còn bước đến chỗ Hughes, dụi đầu vào người Hughes.

Vừa cọ, Hàn Sâm vừa nhớ lại dáng vẻ làm nũng thường ngày của Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh, cố gắng bắt chước họ.

Hughes có vẻ rất hài lòng với biểu hiện của Hàn Sâm, đưa tay ngọc ra sờ sờ đầu của trâu đá, cười nói: “Sau này ngươi hãy đi theo ta, sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi.”

“Ùm ùm!” Hắn vừa gật đầu vừa kêu lên, tỏ ý mình đã hiểu.

“Chị Hughes thực lợi hại, hôm nay Thập Cửa xem như được mở mang tâm mắt.” Long Thập Cửu thở dài nói.

“Đây chỉ là may mắn thôi. Trí tuệ của con trâu đá này không tồi, tính †ình cũng khá ngoan ngoãn nên mọi chuyện mới suôn sẻ như vậy.” Hughes nói.

Vòng sáng trên cổ Hàn Sâm đã được nới lỏng, nhưng vẫn chưa mất đi, vẫn quấn quanh cổ trâu đá.

“Thuật gen này ngược lại có hơi thú vị. Sau này có cơ hội nghĩ cách học một chút, thuận tiện dùng nó để bắt dị chủng.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Hughes đưa Hàn Sâm trở lại chiến hạm, Hàn Sâm giả vờ thành thật đi theo nàng, tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn.

Loại chuyện giả làm manh sủng này Hàn Sâm khá có thiên phú, dù sao hắn cũng từng nuôi rất nhiều manh sủng, hơi bắt chước một tí cũng có thể khiến Hughes và thiếu nữ Long tộc cười không ngớt, cũng càng thêm yêu thích hắn.

“Chị Hughes, con trâu đá này thật đáng yêu. Nếu ngươi không cần nữa, cũng có thể nhường lại cho ta. Ta có thể dùng thú cưỡi voi cự lực cấp Công Tước đổi lấy nó.” Long Thập Cửu ôm đầu trâu đá, vuốt ve đầu nó nói.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy đầu tựa vào một thứ rất mềm mại, đôi mắt to lộ ra vẻ vô tội.

“Thập Cửu muội nói đùa rồi, chỉ là một con trâu đá, lại sinh ra ở biển Quy Khư của Long tộc ngươi, đợi khi khác ngươi lại đi bắt một con là được, nhưng ta sau này nói không chừng sẽ không còn cơ hội quay lại đây nữa.” Hughes mỉm cười nói.

Thấy Hughes nói như vậy, Long Thập Cửu cũng không tiện cưỡng cầu, chỉ xoa đầu trâu đá với vẻ mặt tiếc nuối.

“Thập Cửu muội, có nơi nào quanh đây mà chúng ta chưa từng đến không?” Hughes chuyển chủ đề.

“Khắp nơi trong vòng vạn dặm đều đã tìm kiếm. Ta nghĩ Hàn Sâm đã thực sự thoát khỏi biển Quy Khư, nếu không sẽ không thể không tìm thấy hắn.”

Long Thập Cửu nói.

Nghe thấy bọn họ nói về mình, Hàn Sâm ngoan ngoãn đi tới bên cạnh Hughes, dựa vào nàng nằm trên mặt đất, định nghe trộm các nàng đang nói cái gì.

Hughes hơi nhíu mày: “Nhưng làm sao hắn ra khỏi biển Quy Khư được?”

“Không biết chừng hắn có năng lực của hệ không gian hay bảo vật nào đó. Nếu không thì sao hắn có thể thần không biết quỷ không hay đến được biển Quy Khư-” Long Thập Cửu dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Hàn Sâm coi như là lợi hại, vậy mà có thể giết chết Sa Long và chị Thập Tam, còn có thể trốn thoát dưới sự liên thủ của Thập Ngũ ca và Long Oánh, nhân vật lợi hại như vậy, trong cùng cấp e rằng chỉ có Đại ca bọn †a mới có thể vững vàng vượt được hắn.”

Hughes cười nói: “Gần đây ta cũng đã điều tra một số chuyện liên quan đến Hàn Sâm. Hắn ở trong Trấn Thiên Cung đã từng đánh hòa với Cô Trúc, quả thực là thiên tài khó gặp, rất ít người cùng cấp có thể đánh bại hắn.”

“Hừ, đó là bởi vì hắn may mắn, chưa gặp phải Đại ca của ta.” Long Thập Cửu hừ lạnh một tiếng, có chút không phục.

“Long Nhất là người đứng đầu trong vạn long của thế hệ này, có thể ngồi vào vị trí đứng đầu trong Long tộc, tất nhiên là áp đảo các kỳ tài khác ở đương thời.” Hughes nói.

“Đáng tiếc Hàn Sâm đó chạy rồi, bằng không Đại ca tự mình đánh với hắn một trận, nhất định có thể tự tay giết chết hắn.” Nói đến Long Nhất, Long Thập Cửu lập tức mặt mày hớn hở thao thao bất tuyệt, nhìn ra được nàng rất ngưỡng mộ sùng bái Long Thập Nhất.

Hughes và Long Thập Cửu không hề có ý định rời khỏi biển Quy Khư, vẫn tiếp tục chỉ huy các chiến hạm tìm kiếm quanh đó.

Hình như Hughes tin chắc rằng Hàn Sâm vẫn chưa rời khỏi biển Quy Khư, hơn nữa còn đang ở gần đây, nếu không chỉ với lời nói của Long Thập Cửu, nàng đã sớm rời đi rồi.

Hết chương 2057.

Chương 2058. Ám toán

“Tên Hughes này đến cùng là làm sao vậy? Ta với nàng có thâm thù đại hận gì sao? Tại sao nàng phải nhất định bắt được ta?” Trong lòng Hàn Sâm thầm buồn bực.

Ngay cả bản thân Long tộc cũng cảm thấy Hàn Sâm đã rời khỏi biển Quy Khư, nhưng Hughes lại cứ cắn chặt không chịu buông tha hắn. Điều này khiến Hàn Sâm ít nhiều gì cũng thấy hơi buồn bực.

Nếu không có Hughes, việc hắn trốn thoát khỏi biển Quy Khư sẽ đỡ khó khăn hơn rất nhiều.

“Chẳng lẽ Hughes đã biết chuyện ta có được Luyện Ngục Thiên Quốc, cho nên nàng ta mới tích cực trong việc bắt ta như vậy?” Hàn Sâm nghĩ rồi lại thấy không có khả năng.

Luyện Ngục Thiên Quốc đó, bản thân Hàn Sâm cũng không thể sử dụng được, nên đã giấu nó trên tinh cầu Nhật Thực, căn bản không có ai khác biết, nên không thể có chuyện bị phát hiện mới đúng.

Hughes trở về phòng nghỉ ngơi, Hàn Sâm cũng ngoan ngoãn đi theo.

Hughes về đến phòng, nhưng lại không lên giường nằm, mà chỉ nằm trên ghế tựa, nhắm mắt nằm nghỉ ở đó, một tay còn vuốt ve trâu đá nằm bên cạnh.

“Hàn Sâm hắn rốt cuộc trốn ở đâu?” Hàn Sâm vốn định nghỉ ngơi một lúc, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Hughes lẩm bẩm.

Hàn Sâm muốn hỏi “Tại sao ngươi phải tìm hắn”, nhưng đáng tiếc hiện tại hắn không thể hỏi ra miệng được.

“Chẳng lẽ đã trốn khỏi biển Quy Khư thật rồi, nếu như vậy, sẽ khó mà bắt được hắn nữa. Cho dù là Long tộc hay Ma tộc cũng không thể đến Trấn Thiên Cung bắt người.” Hughes nhắm mắt lẩm bẩm, dường như đang sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

“Nói tiếp đi, tại sao ngươi lại muốn bắt ta thế?” Hàn Sâm thầm sốt ruột, nghe giọng điệu của Hughes, nhất định là có lý do gì mới muốn bắt hắn như vậy.

Nhưng Hughes không nói gì nữa, giống như đã ngủ rồi.

Hàn Sâm có hơi phiền muộn, nhưng không còn cách nào khác, chỉ có thể nhắm mắt nghỉ ngơi, âm thầm vận chuyển thuật gen, khôi phục một chút tiêu hao của cơ thể.

Bây giờ hắn đã là Hầu Tước, việc sử dụng biến thân dung hợp cấp Hầu Tước có thể duy trì trong một thời gian dài, nhưng cũng không phải là vô hạn. Hàn Sâm ước tính dựa trên tình hình hiện tại của mình, hắn có thể duy trì việc biến thân Thạch Ngưu Ma hóa nhiều nhất khoảng bốn ngày. Đến lúc đó nếu vẫn không thể thoát được, vậy thì thực sự phiền phức rồi.

Xem ý của Hughes, hẳn là sẽ không ngay lập tức từ bỏ việc tìm kiếm, trong khoảng bốn ngày e là sẽ không thể trốn thoát được.

“Nếu đã không thể trốn thoát, vậy thì chỉ có thể liều một phen. Ta nên bắt cóc Long Thập Cửu làm con tin, hay là âm thầm chế ngự Hughes, uy hiếp nàng ta để nàng đưa ta ra ngoài đây?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm tính toán.

Theo quan sát của Hàn Sâm, thân thể của Long Thập Cửu khá cường hãn, thân rồng của tất cả Long tộc đều rất bá đạo, muốn giải quyết nàng mà không làm kinh động đến người khác, rõ ràng là không hề dễ.

Thân thể tộc Kana của Hughes, thoạt nhìn cũng không có vẻ gì là yếu ớt. Tuy rằng nàng không bá đạo như sức mạnh của Long tộc, nhưng lại có rất nhiều thuật gen và thủ đoạn qủy dị, muốn thần không biết quỷ không hay chế phục nàng, hình như cũng không dễ dàng.

Hàn Sâm nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy ra tay với Hughes vẫn có vẻ ổn hơn.

Mặc dù bắt được Long Thập Cửu, độ uy hiếp đối với Long tộc khá là cao.

Thế nhưng Long tộc nhiều cao thủ như vậy, còn có cường giả cấp Thần Hoá, dù có con tin trong tay, cũng rất không an toàn, đến lúc đó không biết chừng đao của hắn có gác lên cổ của Long Thập Cửu cũng không có cơ hội ra tay.

Hughes thì khác, nàng đến Long tộc một mình, Long tộc chưa chắc sẽ quan tâm đến mạng nhỏ của nàng, Hughes cũng sẽ không dùng tính mạng của mình để đánh cược rằng Long tộc sẽ cứu nàng.

So sánh một chút, Hàn Sâm cảm thấy ra tay với Hughes thích hợp hơn.

Hàn Sâm tính toán làm cách nào để chế phục Hughes trong tình huống không làm kinh động đến Long tộc trên chiến hạm, nếu không thì dù có chế phục được cũng vô dụng.

Phải thần không biết quỷ không hay chế phục Hughes, hơn nữa còn không thể làm nàng ta bị thương khiến Long tộc nhìn ra sơ hở, như vậy mới có thể mượn Hughes để thoát khỏi biển Quy Khư.

“Muốn uy hiếp nàng ta lại không thể làm nàng ta bị thương, thật sự có chút không dễ làm mà.” Hàn Sâm suy nghĩ một hồi, ngược lại cũng nghĩ ra được một cách.

Mặc dù sức mạnh của lực Tuyệt Nha có thể dùng được, nhưng sức mạnh này nếu làm Hughes bị thương sẽ rất dễ bị lộ, vì vậy không thể sử dụng sức mạnh như vậy.

Trong số các sức mạnh mà Hàn Sâm tinh thông, có thể thần không biết quỷ không hay giải quyết Hughes lại không bị người khác phát hiện, cũng chỉ có Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Chỉ cần dung hợp một giọt tinh huyết vào trong máu của Hughes, lại muốn tách giọt máu đó ra, lại không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Mắt thấy Hughes giống như đã ngủ, ánh mắt của Hàn Sâm rơi vào lòng bàn tay của nàng, chỉ cần chọc một lỗ nhỏ trên ngón tay rồi nhỏ máu vào thì mọi chuyện sẽ xong xuôi, đây là một cơ hội tốt.

Hàn Sâm nói là làm, cũng không hề do dự, đưa lưỡi ra liếm bàn tay của Hughes, lưỡi của sinh vật bình thường có lẽ không có nhiều tác dụng, nhưng Hàn Sâm đã từng tu luyện thuật Lưỡi Kiếm. Nếu bị liếm bởi thuật Lưỡi Kiếm của hắn, đó không phải là chuyện đùa.

Nhưng Hàn Sâm còn chưa đến gần bàn tay Hughes, Hughes đã mở mắt ra nhìn hắn, làm cho lòng của Hàn Sâm căng lên.

"Quả nhiên người phụ nữ này không đơn giản, năng lực cảm ứng có hơi mạnh." Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt, giả bộ ngoan ngoãn đáng yêu, tiếp tục thè lưỡi liếm lòng bàn tay Hughes, động tác này giống như trước đây Tiểu Ngân Ngân liếm tay hắn.

Hughes nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của trâu đá thì khẽ cười, cũng không thu tay lại, ngược lại đưa tới xoa đầu trâu đá.

Hàn Sâm thầm thấy may mắn vì vừa rồi mình không ngưng tụ thuật Lưỡi Kiếm, muốn thăm dò Hughes trước. Nếu không thì bây giờ đã bị bại lộ rồi.

Hàn Sâm dụi mấy cái lên tay Hughes, rồi vươn đầu lưỡi ra liếm tay nàng. Hughes cũng không né tránh, bị Hàn Sâm liếm đến đầu ngón tay.

Hàn Sâm trước tiên là liếm hai cái, cũng không sử dụng thuật Lưỡi Kiếm, đến lần thứ ba, đầu lưỡi liếm trên đầu ngón tay của nàng, trên đầu lưỡi lại bỗng nhiên bạo phát ra ra một luồng kiếm khí huyết sắc.

Kiếm khí huyết sắc đó đâm vào đầu ngón tay của Hughes giống như kim, đột nhiên một giọt máu trào ra.

Phản ứng của Hughes cực kỳ nhanh, gần như là ngay khi luông kiếm khí đâm vào ngón tay, nàng cũng đã ngay lập tức tránh ra, đồng thời trên người cũng lóe lên thánh quang kỳ dị.

Hàn Sâm cảm thấy vòng sáng trên cổ chợt thắt chặt lại, giống như sắp bẻ gãy cổ hắn vậy.

“Nếu ta là ngươi, sẽ bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện.” Hàn Sâm đã phóng xuất ra Động Huyền Khí Tràng, che chắn bảy cảm giác trong phòng, ngăn không cho âm thanh và khí tức truyền ra ngoài, đồng thời khôi phục chân thân của mình.

“Hàn Sâm!” Hughes biến sắc, hoàn toàn không ngờ tới trâu đá vậy mà lại là do Hàn Sâm biến thành, nghĩ đến vừa rồi Hàn Sâm thế mà lại liếm ngón tay mình, Hughes vừa tức giận vừa xấu hổ.

“Đừng tức giận, nhìn ngón tay của ngươi trước đi.” Hàn Sâm chỉ vào ngón tay bị đâm của nàng nói.

Hughes nhìn ngón tay giữa của mình, thật ra không cần Hàn Sâm nói nàng cũng đã cảm nhận được, có một sức mạnh kỳ lạ khuếch tán theo huyết dịch trong ngón tay nàng, nàng đã ngưng tụ sức mạnh của mình, nhưng không thể ngăn cản sức mạnh đó lan rộng theo huyết dịch chảy xuôi.

Trong nháy mắt, sức mạnh đó đã chảy vào trái tim nàng, sau đó giống như đã biến mất.

Hết chương 2058.

Chương 2059. Hợp tác

“Ngươi đã làm gì ta?” Hughes không hề hoảng sợ, chỉ nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Cũng không có gì, chỉ là một đảm bảo nhỏ để chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.” Hàn Sâm cười nói.

“Giữa chúng ta không oán không thù, lần trước lúc ngươi bị Long Thập Ngũ và Long Oánh truy sát, ta cũng không ra tay làm khó ngươi, tại sao ngươi lại làm khó ta?” Hughes bình tĩnh nói.

“Ta không làm khó ngươi, ta chỉ muốn hợp tác với ngươi. Chỉ cần ngươi bằng lòng đưa ta ra khỏi biển Quy Khư, ta sẽ lập tức loại bỏ thứ đó ra khỏi người ngươi.” Hàn Sâm mỉm cười.

“Rốt cuộc ngươi đã làm gì ta?” Hughes hỏi lại.

Hàn Sâm mỉm cười mà không nói gì cả, có những chuyện có hiệu quả khi nói ra còn xa mới bằng được khi không nói, loại cảm giác sợ hãi với việc không biết rõ, chủng tộc nào cũng đều có.

“Ngươi không nói ra, có phải là có nghĩa thực ra ngươi không có vốn để hợp tác với ta?” Hughes nhìn Hàn Sâm, thong thả ung dung hỏi.

“Ta nói tính mạng của ngươi đã ở trong tay ta, ngươi tin không?” Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

“Tất nhiên là không tin.” Hughes nói như chém đỉnh chặt sắt.

“Cho nên ta căn bản không cần phải nói cái gì, ta muốn sống đi ra ngoài thì không thể giết ngươi, thậm chí không thể đả thương ngươi, tất nhiên cũng không có cách nào bảo đảm cái gì, nhưng ngươi có thể đánh một canh bạc, xem sau khi ta bị vạch trần ngươi có chết không.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi cho rằng ta không dám?” Mắt đẹp của Hughes lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Hàn Sâm mỉm cười không nói, chỉ ôn hòa đối mắt với nàng.

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng chuông cửa truyền tới, ngay sau đó là giọng của một thiếu nữ vang lên: “Chị Hughes, ngươi đang nghỉ ngơi sao? Thập Ngũ Ca đến rồi, hắn muốn gặp ngươi.”

“Đến ngay.” Hughes nhìn Hàn Sâm, thuận miệng trả lời, chậm rãi đi về phía cửa phòng.

Hàn Sâm không ngăn cản nàng, chỉ là lại dung hợp với trâu đá, biến thành Thạch Ngưu Ma hoá.

Thấy Hàn Sâm không ngăn cản mình, có vẻ không sợ gì cả, trong lòng Hughes hơi chùng xuống, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt như thường ngày, đưa tay mở cửa phòng ra, chỉ thấy Long Thập Cửu đứng ở bên ngoài.

“Thập Ngũ điện hạ ở đâu?” Hughes mỉm cười hỏi.

“Thập Ngũ ca đang ở trong phòng điều khiển, bởi vì có chút chuyện, nên mới muốn mời chị đi qua đó một chuyến.” Long Thập Cửu ngượng ngùng nói.

“Được.” Hughes đồng ý, sau đó xoay người chậm rãi đóng cửa lại, nhưng vẫn tiếp tục nhìn Hàn Sâm đã biến thành trâu đá ở trong phòng.

Mãi đến khi Hughes đóng cửa lại, Hàn Sâm không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ nằm ngủ ở đó, điều này khiến Hughes không khỏi cau mày.

Nếu Hàn Sâm có biểu hiện gì kỳ lạ, điều đó cho thấy trong lòng hắn đang căng thẳng, cũng không quá tự tin như vậy.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm không có phản ứng gì trước việc nàng rời đi, cũng không muốn đi theo, điều này nói rõ hắn rất tự tin với thủ đoạn mình đã dùng, không sợ bị nàng bán đứng.

Hughes vẫn luôn kiểm tra cơ thể mình, nhưng luồng sức mạnh đó chảy vào tim của nàng xong, lại không có cảm giác gì, cơ thể khỏe mạnh giống như hoàn toàn không có việc gì.

Hughes thấy hiện tại có hai loại khả năng, một là Hàn Sâm đang dọa nàng, hai là thủ đoạn của Hàn Sâm quả thực quá lợi hại, khiến nàng không thể phát hiện ra.

Hughes không có cách nào phán đoán được, không biết đến cùng là thuộc loại tình huống gì, điều này khiến nàng hơi lo lắng.

Hàn Sâm ở lại trong phòng của Hughes, thật ra hắn có hơi lo lắng, bởi vì tinh huyết dung hợp vào trong huyết dịch của Hughes rốt cuộc có hiệu quả mạnh ra sao, bản thân Hàn Sâm cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng những gì hắn có thể làm bây giờ là ở lại đây, nếu hắn tỏ ra chút bất an và thiếu tự tin nào, ngược lại sẽ khiến Hughes nảy sinh nghi ngờ với thủ đoạn của hắn, như vậy là bất lợi nhất đối với hắn.

“Bây giờ cũng chỉ có thể đánh cuộc, cược rằng Hughes không thể loại bỏ tinh huyết đã được dung hợp vào trong máu của nàng ta.” Hàn Sâm vừa đợi Hughes trở lại, vừa nghĩ xem nếu Hughes bán đứng mình thì phải làm sao.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Hàn Sâm đợi trong phòng hơn hai giờ, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng mở cửa phòng, Hàn Sâm không nhìn mà vẫn nằm trong phòng, có điều Động Huyền Khí Tràng đã nhìn thấy Hughes trở về phòng một mình.

“Được rồi, ngươi thắng, nói xem muốn hợp tác như thế nào.” Hughes đi tới bên giường, ngồi ở trên giường, nhìn Hàn Sâm cười nói.

“Rất đơn giản, ngươi đưa ta ra khỏi biển Quy Khư, sau khi rời khỏi ta sẽ lập tức giải trừ cấm chế trên người ngươi.” Hàn Sâm dừng một chút, lại nói tiếp: “Không ngại nói cho ngươi biết, năng lực biến thân thành trâu đá của ta nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ hai ngày, vì vậy ngươi phải đưa ta ra ngoài trong vòng hai ngày, nếu không ta chỉ có thể kéo ngươi làm đệm lưng.”

“Giao dịch như vậy không công bằng lắm nhỉ? Làm sao ta biết được sau khi ngươi ra ngoài có thực sự gỡ cấm chế cho ta không?” Hughes chậm rãi hỏi.

“Không phải ta cũng bị ngươi khống chế sao?” Hàn Sâm chỉ vào vòng sáng trên cổ.

“Thủ đoạn nhỏ như vậy, làm sao có thể ngăn được Hàn Sâm ngươi, đến Sa Long cũng bị ngươi giết chết, huống chỉ là một vòng sáng nho nhỏ đó.” Hughes thản nhiên nói.

“Nếu ngươi đã không tin ta như vậy, cũng có thể hạ một cấm chế lên người ta, sau khi đi ra ngoài thì chúng ta sẽ giải trừ cho lẫn nhau, nhưng ta thấy không cần thiết. Như ngươi đã nói, ta và ngươi không oán không thù, ngươi lại từng cứu ta một mạng, ta không có lý do gì để đắc tội tộc Kana.” Hàn Sâm nói.

“Được, ngươi để ta hạ một cấm chú lên người ngươi, sau khi rời khỏi biển Quy Khư, chúng ta sẽ giải cho nhau.” Hughes nói.

“Được, nhưng ngươi phải loại bỏ cái vòng sáng này trước, mỗi người một loại mới công bằng.” Hàn Sâm nói.

Hughes vẫy tay ngọc, vòng sáng trên cổ Hàn Sân hóa thành vụn sáng rồi tan biến, cùng lúc đó, Hughes vặn thân người giống như rắn của mình chậm rãi đi đến chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm không né tránh, Hughes có thủ đoạn gì với hắn mà nói đều không quan trọng, bất kể là cấm chú là gì, đợi đến khi hắn biến thân thể Thần Linh siêu cấp đều sẽ bị quét sạch.

Nhìn thấy Hàn Sâm thoải mái đứng đó, không hề có ý trốn tránh, trong lòng Hughes thầm thở dài: “Nhìn hắn tự tin như vậy, hẳn là đã thực sự hạ cấm chế rất lợi hại trên người ta.”

Do dự một hồi, Hughes mỉm cười nhìn Hàn Sâm, vươn tay ngọc của mình ra vuốt ve khuôn mặt đã biến trở về hình người của Hàn Sâm, sau đó mới chậm rãi di chuyển lên trên.

Tay ngọc trắng đến phát sáng nhéo cằm Hàn Sâm, hơi dùng lực nâng đầu Hàn Sâm lên, lộ ra toàn bộ cổ của hắn.

“Da thật là tốt, ngay cả ta cũng hơi ghen tị.” Hughes thổ khí như lan, giọng nói như có từ tính, môi đỏ mọng dần dần hướng về phía cổ Hàn Sâm.

Đôi môi đỏ hồng gần như sắp chạm vào cổ Hàn Sâm, lại đột nhiên mở ra, lộ ra hàm răng trắng bóc, trong đó có hai chiếc răng nanh nhọn hoắt nhô ra như răng nanh rắn độc, lóe lên một tia sáng kỳ dị cắn lên cổ Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không né tránh mà chỉ thản nhiên đứng đó, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Hughes chậm rãi ngẩng đầu, lui về phía sau một chút. Chỉ thấy trên cổ Hàn Sâm có hai hàng dấu răng, trong đó hai vết răng nanh cắn đặc biệt rõ ràng.

“Được rồi, bây giờ chúng ta có thể bàn bạc chuyện hợp tác rồi.” Hughes vươn đầu lưỡi đỏ hồng, liếm vết máu nơi khóe miệng, nhìn Hàn Sâm cười nói.

Hết chương 2059.

Chương 2060. Mạnh mẽ vượt ải

“Ngươi thật sự chỉ có thể biến thành trâu đá hai ngày nữa?” Hughes nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Đúng vậy.” Hàn Sâm khẽ gật đầu.

“Vậy thì phiền phức, trước đây ta có nói muốn có một con Hải Dực thú làm vật cưỡi, Long Thập Ngũ đến đây là để mời ta đến hòn đảo nơi Hải Dực thú sinh sống để chọn thú cưỡi. Trước khi đó e là ta không thể rời đi được, nếu không nhất định sẽ khiến Long Thập Ngũ nghi ngờ.” Hughes nói.

“Sẽ mất bao lâu?” Hàn Sâm hỏi. “Tính sơ sơ thì cũng mất ít nhất ba ngày.” Hughes trả lời.

“Được, vậy ba ngày. Nếu ba ngày nữa ta không thể ra ngoài, đến lúc đó mọi người cùng chết là được, dù sao ta cũng chỉ có một cái mệnh tiện, có công chúa xinh đẹp của tộc Kana là ngươi đi cùng, ngược lại có chết cũng không thiệt.” Hàn Sâm cười nói.

Hughes nhìn Hàn Sâm không lên tiếng, hiển nhiên lúc trước Hàn Sâm nói với nàng chỉ biến thân được hai ngày nữa là giả, nàng không biết lời này của Hàn Sâm rốt cuộc có mấy phần thật mấy phần giả.

Hàn Sâm tận lực không nói đến việc Hughes vẫn đang thăm dò hắn, là muốn có chỗ hòa hoãn, mọi chuyện chờ đến khi đi ra ngoài rồi nói sau.

Hughes cũng không ngốc, nàng biết rõ Hàn Sâm biết chuyện này, cho nên nàng cũng không yên tâm với Hàn Sâm.

Nếu không phải vì trên người Hàn Sâm đã bị hạ cấm thuật nụ hôn tộc Kana, Hughes thậm chí sẽ không cân nhắc đến việc đưa Hàn Sâm ra ngoài.

Nơi Hải Dực thú sinh sống là một hòn đảo đầy núi đá dựng đứng, trên vách đá có rất nhiều hang động, những con Hải Dực thú đó sống trong các hang động.

Hải Dực thú trông giống như một con báo, toàn thân có màu xanh da trời, còn có một đôi cánh màu xanh lam, sải cánh của một con Hải Dực thú trưởng thành có thể lên tới hơn hai mươi mét.

Mặc dù chỉ là một loài dị chủng cấp Hầu Tước, nhưng tốc độ bay của nó khá nhanh, hơn nữa còn có tốc độ di chuyển trên mặt đất và kỹ năng bơi tương đối tốt, khiến nó trở thành vật cưỡi Hầu tước hàng đầu toàn diện.

Hiện giờ là thời gian sinh sản của Hải Dực thú, Long Thập Ngũ muốn tặng nàng một quả trứng của Hải Dực thú, dù sao thì Hải Dực thú trưởng thành rất hung tàn, khó có thể thuần hóa được.

Lo sợ chiến hạm sẽ quấy rầy đến Hải Dực thú, nên chiến hạm dừng lại cách đó mấy trăm dặm, đám người Long Thập Ngũ bước trên mặt nước đi đến hòn đảo nơi Hải Dực thú cư ngụ.

Còn Hughes thì ngồi nghiêng trên lưng trâu đá mà Hàn Sâm biến thành, dáng vẻ rất duyên dáng.

“Bà cô này nhất định là cố ý.” Trong lòng Hàn Sâm thầm khó chịu, rõ ràng nàng ta tới đây chọn thú cưỡi, lẽ ra có thể để Hàn Sâm ở lại chiến hạm, nhưng lại cứ muốn cưỡi Hàn Sâm tới.

Có điều bây giờ Hàn Sâm chỉ có thể nhịn, sau khi rời khỏi biển Quy Khư rồi mới tính sổ với nàng sau.

“Hughes điện hạ, tuy rằng đều là cấp Hầu Tước, nhưng Hải Dực thú dùng tốt hơn trâu đá ngu ngốc này nhiều.” Long Thập Ngũ nhìn về phía Hải Dực thú thỉnh thoảng bay trên mặt biển, mỉm cười nói với Hughes.

“Hải Dực thú quả thực là thú cưỡi cấp Hầu Tước rất tốt, nhưng để thuần dưỡng thì hơi phiền phức, cũng không hiền lành ngoan ngoãn như trâu đá.” Hughes mỉm cười.

“Anh, ngươi không hiểu đâu, chính là loại đần đần như trâu đá mới ngốc ngốc đáng yêu. Ta cũng muốn có một con, nhưng đáng tiếc lại không tìm được một con như vậy.” Long Thập Cửu vẫn muốn có một con trâu đá, sau đó lại đi tìm xung quanh gần đó, nhưng không tìm thấy con trâu đá nào giống vậy, khiến nàng thấy rất tiếc nuối.

Ánh mắt Long Thập Ngũ chuyển động, nhìn Hàn Sâm nói: “Không phải chỉ là một con trâu đá thôi sao? Nếu như Thập Cửu muội thích, xin Hughes điện hạ bỏ đi vật yêu thích là được. Hai người tình cảm tốt như vậy, nhất định sẽ không khiến Thập Cửu muội thất vọng.”

Vừa nói, ánh mắt của Long Thập Ngũ rơi vào trên khuôn mặt của

Hughes, nghiêm mặt nói: “Hughes điện hạ, ta chỉ có một em gái là Thập Cửu, hiếm có khi nàng thích thứ nào như vậy, nếu ngươi chịu tặng cho nàng, ta sẽ lấy Ly Hỏa thú ra trao đổi với ngươi, thế nào?”

Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu không ổn, tên Long Thập Ngũ này thật sự quá thông minh, chỉ nghe Long Thập Cửu nói mấy câu, thế mà đã nảy sinh nghi ngờ đối với hắn.

“Nếu như Thập Cửu muội thật sự thích như vậy thì cứ lấy đi là được, không phải nói đến trao đổi gì đó, làm hỏng tình chị em giữa chúng ta.” Đương nhiên Hughes cũng nhìn ra được suy nghĩ của Long Thập Ngũ, nhưng nàng vẫn rất bình tĩnh cười nói.

“Thật sao chị Hughes?” Long Thập Cửu vô cùng mừng rỡ.

“Đương nhiên là thật, chỉ là một thú cưỡi nho nhỏ cấp Hầu Tước mà thôi, chưa kể nó còn được thuần hóa từ biển Quy Khư của các ngươi, †a cũng không mất gì cả.” Hughes cười nói.

“Vậy Thập Cửu cảm ơn chị, có điều chị nhất định phải nhận Ly Hỏa thú của Thập Ngũ ca, nếu không ta sẽ không yên lòng.” Long Thập Cửu vui vẻ nói.

“Bà cô này ngược lại gạt bỏ mình rồi.” Hàn Sâm thầm thấy phiền muộn, nhưng hắn cũng biết không còn cách nào khác, nếu Hughes khăng khăng không đổi, e là Long Thập Ngũ sẽ càng thêm nghỉ ngờ.

Nhưng giờ vừa đổi như vậy, chẳng phải là hắn không thể rời đi với Hughes được.

“Chỉ có thể đi một bước lại tính một bước. Nếu Long Thập Cửu đi tiễn Hughes rời khỏi biển Quy Khư thì ta vẫn còn cơ hội, đến lúc đó cùng lắm là xông ra ngoài.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

“Tiểu Ngưu Ngưu, bây giờ ngươi là của ta rồi” Long Thập Cửu ôm đầu Hàn Sâm, dùng mặt dụi vào đầu hắn mấy cái, dáng vẻ rất yêu thích.

“Sớm biết như vậy, ta không nên tỏ ra đáng yêu như vậy.” Hàn Sâm rầu fĩ.

Long Thập Ngũ nhìn thấy vậy, sự nghi ngờ của hắn với trâu đá cũng giảm đi, đi cùng Hughes đến gần vách đá, để Long Oánh xông vào hang trong vách đá, cướp mấy quả trứng của Hải Dực thú ra, đưa cho Hughes và Long Thập Cửu mỗi người hai quả.

Sau đó mấy người trở lại chiến hạm, Hàn Sâm đã bị Long Thập Cửu kéo về chỗ nàng.

Hiển nhiên là Long Thập Cửu thực sự rất thích trâu đá, thường cưỡi trâu đá đi khắp nơi, buổi tối còn ôm trâu đá ngủ cùng, rõ ràng là thực sự coi trâu đá như một món đồ chơi lớn.

Bởi vì Long Thập Cửu ngày ngày mang theo Hàn Sâm đi khắp nơi, Hàn Sâm không có cơ hội khôi phục thân thể thực nghỉ ngơi, tiêu hao rất nhiều, nếu cứ tiếp diễn như vậy ước chừng nhiều nhất có thể trụ được đến ngày thứ tư.

Đã ba ngày trôi qua, bên phía Hughes cũng không có động tĩnh gì, Hàn Sâm gần như phải không nhịn được chuẩn bị đột phá vòng vây, rốt cục nghe được Long Thập Cửu nói Hughes sẽ rời đi.

Quả nhiên Long Thập Cửu muốn đi tiễn Hughes, điều này khiến Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, hơi không được tốt lắm là, Long Thập Ngũ và Long Oánh cũng muốn cùng đi tiễn Hughes.

“Cơ hội chỉ có một lần, bất kể thế nào cũng phải xông ra ngoài, chỉ cần ra khỏi biển Quy Khư, trời cao biển rộng mặc ta đi, còn sợ hắn làm gì, đến một kẻ ta giết một kẻ, đến hai kẻ giết hai kẻ.” Hàn Sâm thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Chiến hạm bay về phía cửa ra của biển Quy Khư, mất gần một ngày mới đến được cửa ra, cũng may Hàn Sâm còn có thể duy trì việc biến thân thành trâu đá.

Mặc dù đoán rằng Hàn Sâm đã trốn khỏi biển Quy Khư, nhưng vẫn có rất nhiều cường giả cấp Công Tước canh giữ tại lối ra của biển Quy Khư, Hàn Sâm đã nhìn thấy không dưới mười cường giả Công Tước ở đó, Long tộc thực sự có rất nhiều cao thủ.

Mấy Công tước đó tuy rằng không phải Long tộc thuần huyết, nhưng danh hiệu Công tước đặt ở nơi đó, sao có thể quá yếu được.

Cũng may hắn không nhìn thấy cường giả cấp Vương nào, bằng không Hàn Sâm thật sự sợ rằng mình sẽ không vượt qua được cửa ải này.

Điều khiến cho Hàn Sâm phiền muộn chính là bọn Long Thập Ngũ không tiễn Hughes đi ra ngoài, dừng lại ở cửa ra. Mắt thấy Hughes ra khỏi biển Quy Khư, Hàn Sâm không có cách nào khác, chỉ có thể cắn răng, chuẩn bị cưỡng chế xông ra khỏi biển Quy Khư.

Ùm!

Móng trâu đá giãm mạnh xuống, làn sóng xung kích hóa đá lập tức

khuếch tán ra xung quanh.

Hết chương 2060.

Chương 2061. Máu nhuộm vạn dặm

Dựa vào thân thể trâu đá lao mạnh về phía trước, đồng thời từng sóng xung kích hóa đá dưới chân không ngừng bùng phát tản ra.

Đám người Long Thập Cửu, Long Thập Ngũ và Long Oánh cách Hàn Sâm gần nhất là những người đầu tiên chịu ảnh hưởng, Long Thập Cửu hoàn toàn không ngờ tới tình huống như vậy sẽ xảy ra nên không hề phản kháng, trực tiếp bị sóng xung kích hóa đá đánh đến, làn da bị hóa đá ngay lập tức.

Phản ứng của Long Thập Ngũ và Long Oánh cực kỳ nhanh, trên người tuôn ra long tức va chạm với sóng xung kích hóa đá, nhưng vẫn chưa chặn được sóng xung kích hóa đá, làn da của bọn họ cũng chuyển hóa theo hướng tảng đá.

Mắt thấy từng người đều bị hóa đá, Hàn Sâm đang tự đắc ý, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm dữ dội, chỉ thấy trên người một Long tộc đang canh giữ cửa biển Quy Khư lóe lên ánh sáng kỳ dị, ánh sáng đi đến đâu, những Long tộc bị hóa đá ngay lập tức trở lại bình thường.

“Mẹ nó, vậy mà lại có thuật gen giải hóa đá?” Hàn Sâm thầm kêu không xong, cũng không duy trì dáng vẻ trâu đá nữa, trâu đá chạy quá chậm.

Hắn khôi phục chân thân, rút Huyết Vũ đao ra, lao về phía cửa ra.

Mấy Long tộc cấp Công Tước đang trấn thủ lối ra lập tức lao đến, các loại Long tức hóa thành cự long gầm rú lao về phía Hàn Sâm.

“Hắn là Hàn Sâm, mau giết hắn.” Long Thập Ngũ tức giận gầm lên, hóa thân thành dị chủng lao về phía Hàn Sâm.

Tóc độ Long Oánh nhanh hơn hắn ta, trường thương trên tay trong nháy mắt đã đuổi theo sau lưng Hàn Sâm.

Vẻ mặt của Hàn Sâm vẫn như thường, huyết khí trên người sôi trào, từ

†ai hắn mọc ra một đôi cánh giao màu máu, sau lưng thì xuất hiện một đôi cánh rồng màu máu cực lớn, cơ thể trong chốc lát biến thành trạng thái nham thạch ám huyết, nhìn trông còn giống Long tộc hơn cả đám

Long Thập Ngũ, tốc độ ngay lập tức tăng vọt.

“Kẻ nào ngăn ta thì chết!” Hàn Sâm cầm Huyết Vũ đao trong tay, điên cuồng lao về phía đám Công tước Long tộc đang canh giữ lối ra, không để ý tới Long tức khủng bố và Long Oánh cùng Long Thập Ngũ ở phía sau.

Mắt thấy Long tức và ánh thương sau lưng sắp chém vào lưng Hàn Sâm, cánh rồng trên lưng Hàn Sâm rung lên, cả người đột nhiên biến mất.

Mấy luồng Long tức khủng bố đập vào ánh thương của Long Oánh, tạo ra một trận nổ rung trời, sóng xung kích sinh ra do va chạm khiến cho Long Oánh và mấy Công tước canh giữ cửa ra đều bị chấn đến thân hình đứng không vững, liên tiếp lui về sau.

Hàn Sâm đã thoáng hiện trước mặt Công tước canh giữ cửa ra, Huyết Vũ đao trong tay điên cuồng chém xuống một Công tước Long tộc, đao khí hóa thành nanh đọc màu tím nuốt chửng tất cả.

Công tước kia còn chưa kịp ổn định cơ thể, miễn cưỡng giơ thương lên chặn lại.

Kengl

Huyết Vũ đao thế mà sống sờ sờ chém gãy cây thương dị bảo cấp Công Tước của người kia, lưỡi đao chém xuống ngực của Công tước, trực tiếp chém xuống xương hắn ta, máu tươi và nội tạng ngay lập tức phun ra.

Thân hình Hàn Sâm chợt lóe lên, lao ra khỏi biển Quy Khư.

Cả bọn Long Thập Ngũ đuổi theo, từng Công tước bạo phát ra Long lực mạnh mẽ, che trời lấp biển ập đến.

Thân hình Hàn Sâm khẽ động, một lần nữa mượn sức mạnh Phá Không Thiểm của cánh rồng thuấn di ra cách đó cả trăm trượng, tránh được đòn công kích đáng sợ kia, Huyết Vũ đao trong tay hắn đồng thời chém ra liên tiếp, tơ đao vô hình ở phía sau hắn.

“AI” Một Công tước lao tới phía trước nhất đụng phải tơ đao, bởi vì tốc độ quá nhanh, thân thể bị tơ đao cắt làm đôi, máu tươi phun ra như suối.

Hàn Sâm thầm đắc ý, tơ đao mà Huyết Vũ đao bán Thần Hóa chém ra, độ cứng cỏi tăng lên rất nhiều, thậm chí có thể chém lìa thân thể của cấp Công Tước, tuy rằng do bản thân Công tước đó quá bất cẩn, nhưng cũng đã hơi nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng không đợi Hàn Sâm vui mừng, hắn đã nhìn thấy có rất nhiều dị chủng và Long tộc xông tới, ở bên ngoài biển Quy Khư vậy mà còn có nhiều lực lượng của Long tộc đến như vậy.

Hàn Sâm vừa nhìn thấy cảnh này đã biết mình chỉ có thể chém ra một đường máu, sức mạnh trên người điên cuồng bùng nổ, nắm lấy Huyết Vũ đao giết thẳng vào trong đám dị chủng.

“Hàn Sâm, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.” Long Thập Ngũ đã hóa thành dị chủng phá không bay đến, trong tay cũng cầm một cây Long thương, đâm về phía Hàn Sâm giống như khoan điện, giống như đang xỏ xuyên qua trời cao.

“Thiên đạo đều ở tay ta, chỉ là con rối mà cũng dám nói không biết ngượng.” người Hàn Sâm đi theo đao, đao pháp Thiên Chi Hạ được hắn phát huy đến cực hạn, trong ngầm còn có thêm Dịch Thiên thuật và Động Huyền Kinh.

Máu!

Tuôn ra như suối! Xương!

Vỡ ra như đá vụn!

Cơ thể Hàn Sâm tựa như kinh hồng, nơi đi qua không hiện ánh đao, tuy nhiên lại có vô số máu tươi túa ra, tay chân đứt lìa rải rác khắp nơi.

Hughes quan sát từ xa thấy Hàn Sâm xông ra chém giết giữa hàng vạn dị chủng và quý tộc, thân hình huyết sắc như yêu long không ngừng thoáng hiện, nơi hắn đi qua máu chảy thành sông, nhiều Công tước Long tộc và cả Long Thập Ngũ là Long tộc thuần chủng Hầu tước, vậy mà không ai có thể làm hắn bị thương dù chỉ một chút.

Đám người Long Thập Ngũ ở bên trong không biết, nhưng Hughes ở bên ngoài, nhìn thấy Hàn Sâm chiến đấu với rất nhiều dị chủng và quý tộc, trên mặt lại lộ vẻ kinh hãi.

Nếu chỉ nhìn một người một đao, có lẽ Hàn Sâm không mạnh hơn những Công tước kia, thậm chí riêng về mặt sức mạnh còn không bằng bọn họ.

Nhưng nhìn về tổng quan, lại làm cho Hughes có cảm giác mấy người Long Thập Ngũ đều đi theo thế đao của Hàn Sâm, giống như một con rối dây, Hàn Sâm đi đến đâu là bọn họ bị kéo theo đến đó, có cảm giác như mọi thứ dường như đều chậm hơn Hàn Sâm nửa nhịp.

Loại cảm giác này thật kinh khủng, khiến cho Hughes là người đứng ngoài xem đều thấy da đầu tê dại, cảm giác ớn lạnh dâng lên trong lòng.

“Dưới thiên đạo đều là con rối!” Câu này vô thức hiện lên trong đầu Hughes.

“Tên này thật đáng sợ, chẳng trách hắn có thể giết chết cả nhân vật như Sa Long, đao pháp này sợ là đã bước vào Hóa Cảnh rồi!” Hughes tự lẩm bẩm.

Vạn dặm sơn hà đều nhuốm máu, chỉ vì một đao không về vỏ.

Hàn Sâm huyết chiến vạn dặm, nhưng đi đến đâu cũng có thế lực của Long tộc tồn tại, các loài dị chủng và quý tộc không ngừng tràn lên, chém giết nhiều đến mức toàn thân Hàn Sâm đều bị nhiễm đỏ bởi máu tươi, không biết bao nhiêu đầu người đã bị chém dưới đao của hắn.

Từng tơ đao vô hình thu hoạch sinh mệnh không chút thương tiếc ở trong không trung, nhưng những dị chủng đó vẫn không sợ chết lao về phía trước.

“Hàn Sâm, hôm nay không giết được ngươi, Long Thập Ngũ ta thề không phải rồng” Long Thập Ngũ cũng đã giết đến đỏ mắt, long thể uy mãnh phá không đánh tới, thương lực ngưng tụ thành mũi nhọn, mang theo lực đạo xoay tròn đáng sợ đâm thẳng về phía trái tim của Hàn Sâm.

Huyết Vũ đao trong tay Hàn Sâm chém ngang, tơ đao va chạm với ánh thương, nhất thời đao khí đứt đoạn ánh thương vỡ tan.

Long Oánh giống như rồng bay trên trời, trường thương hóa thành lốc xoáy cuốn tới, cánh rồng sau lưng Hàn Sâm rung lên, thuấn di tránh một đòn khủng bố đó của Long Oánh.

Nếu như hôm nay không có Phá Không Thiểm, Hàn Sâm không biết mình đã bị thương bao nhiêu lần nữa, sức mạnh có xuất xứ từ Sa Long này thực sự quá biến thái, nếu trước đây Hàn Sâm không biến thân Thần Linh siêu cấp, e là cũng không thể giết được Sa Long, hơn nữa còn có tám chín phần mười sẽ bị Sa Long giết chết.

Xương trắng chém mãi không hết, máu chảy mãi không cạn, Hàn Sâm đã chém giết vạn dặm sông núi, nhưng vẫn là dị chủng khắp nơi, dù có làm như thế nào cũng không giết hết được.

Long tộc có thể đứng trên đỉnh cao của vũ trụ, trở thành một trong những thượng tộc danh môn, tuyệt đối không phải do may mắn.

“Hàn Sâm, làm kẻ địch của Long tộc ta, e là ngươi đã tìm sai đối tượng rồi” Một bóng dáng Long tộc khủng bố phá không đi tới, trong nháy mắt đã đi tới chiến trường.

“Đại cal” Long Thập Ngũ vui mừng kinh ngạc kêu lên.

Trong lòng Hàn Sâm khẽ rùng mình, Long Nhất đứng đầu vạn long thế hệ trẻ vậy mà lại tới.

Hết chương 2061.

Chương 2062. Một chút ánh thương phá vạn tà

Một luồng áp lực vô hình phô thiên cái địa ập tới khiến Hàn Sâm khẽ cau mày, dị chủng và quý tộc như thủy triều vậy mà lại không xông lên, chỉ bao vây xung quanh hắn.

Hắn hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một chiếc xe đồng được kéo bởi mười con quái vật như chim mà lại không phải là chim, như thú mà lại không phải là thú đang bay tới, khí tức đáng sợ đó phát ra từ mười con quái vật này.

Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu không ổn, mười con quái vật kéo xe đã có khí tức vượt xa Công tước Long tộc, rất có thể là sự tồn tại cấp Vương, vậy nhân vật trong xe đồng có lẽ còn khủng bố hơn nữa.

Trước đây Hàn Sâm không biết nhiều về Long tộc, tên của Long Nhất cũng là nghe được từ miệng của Long Thập Cửu và Hughes. Nghe nói hắn là kẻ đứng đầu vạn long của thế hệ trẻ, còn tưởng là tuổi hắn không lớn, nhiều nhất cũng chỉ là cấp Công tước mà thôi.

Nhưng Hàn Sâm lại quên mất một chuyện, trẻ tuổi của Long tộc và trẻ tuổi của nhân loại là hai việc khác nhau.

Trước đây, ở nhân loại cùng lắm là 30 tuổi được gọi là trẻ tuổi, sau đó cùng với sự phát hiện của Tí Hộ Sở, tuổi thọ kéo dài, định nghĩa của trẻ tuổi đã dần kéo dài ra.

Long tộc trời sinh có thọ nguyên rất dài, cái gọi là thế hệ trẻ của bọn họ, rất có thể là mấy bản thân Long tộc đã sống mấy trăm năm, không giống như trẻ tuổi trong tưởng tượng của Hàn Sâm.

Màn xe mở ra, hắn nhìn thấy một Long tộc giáp đen đỉnh đen ngồi trong xe đồng, mặc dù không cảm nhận được khí tức, nhưng chỉ nhìn tư thái của hắn Hàn Sâm có thể đoán được đại khái rằng hắn chính là vương giả của Long tộc không sai vào đâu được.

Ngồi cùng với Long Vương đỉnh đen còn có một nam một nữ Long tộc, †uy rằng có vẻ bọn họ vẫn chưa đạt tới cấp Vương, nhưng cũng khiến Hàn Sâm cảm thấy được khí tức vô cùng nguy hiểm.

Long Thập Ngũ và Long Thập Cửu cùng nhau đi tới đón Long Vương đỉnh đen, đồng thời hành lễ nói: “Long Thập Ngũ, Long Thập Cửu bái kiến Đại ca, Thất tỷ, và Cửu ca.”

“Long Vương đó quả nhiên là Long Nhất.” Suy nghĩ trong đầu Hàn Sâm xoay chuyển, nghĩ xem làm sao để tìm được một chút đường sống trong tay Long Vương.

“Ngươi là Hàn Sâm, đệ tử của Nữ hoàng Đao Phong?” Long Nhất ngồi trong xe đồng, nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Không sai.” Hàn Sâm đáp.

Long Nhất hỏi xong câu đó thì không hỏi nữa, quay người nhìn chàng trai Long tộc đang ngồi bên cạnh nói: “Lão Cửu, ngươi đi bắt hắn đi, kẻo người ta lại nói Long tộc ta không có người, muốn bắt một Hầu tước còn phải bố trí trận lớn như vậy.”

“Vâng, Đại ca.” Long tộc trẻ tuổi đó ra khỏi xe đồng, đi về phía Hàn Sâm.

Hughes từ xa nhìn Long tộc trẻ tuổi đi về phía Hàn Sâm, sắc mặt khẽ biến thành hơi kỳ quái.

“Long Môn Cửu tử khác với Long tử bình thường, mỗi một người đều sở hữu sức mạnh vô cùng đáng sợ, huống hồ còn có Long Nhất ở đây, Hàn Sâm hôm nay e là thoát không khỏi kiếp nạn này, nhưng không biết hắn đã động tay động chân gì trên người mình, nếu không giải được thì phiền phức rồi.” Hughes thầm lo lắng trong lòng.

Hàn Sâm nhìn Long Cửu cầm Long thương bước từng bước tới, mặc dù không nhìn thấy hắn bộc phát ra khí tức, nhưng lại khiến Hàn Sâm có cảm giác cực kỳ nguy hiểm, khiến cho Hàn Sâm có trực giác, cảm giác uy hiếp mà hắn ta mang lại cho hắn tuyệt đối không ít hơn Sa Long

“Long tộc đều toàn kẻ biến thái sao?” Hàn Sâm oán thầm trong lòng, nhưng điều hắn lo lắng không phải Long Cửu, mà là Long Nhất.

Dù hắn có thắng được Long Cửu ở đây cũng không giải quyết được vấn đề gì, vương giả Long Nhất kia còn ở đó, hắn gần như không có khả năng giết ra.

“Chẳng lẽ còn phải truyền tống trở lại Tí Hộ Sở sao?” Hàn Sâm thật sự không muốn làm tới bước cuối cùng này.

“Long tộc Long Cửu” Long tộc trẻ tuổi đi tới trước mặt Hàn Sâm, một thân huyết giáp huyết thương, khá giống với một thân huyết sắc của Hàn Sâm.

Nhìn từ xa, cứ ngỡ là hai Long tộc đang đối đầu với nhau. “Hàn Sâm” Hàn Sâm chỉ đơn giản báo một cái tên.

Long Cửu không nói thêm nữa, Long thương huyết sắc trong tay đâm thẳng về phía Hàn Sâm, thương pháp của hắn tương đồng với đám Long Thập Tam Long Thập Ngũ, nhưng cùng là thương pháp đó, ở trong tay của Long Cửu lại mang đến cảm giác xuyên thủng trời không đáng sợ.

Khiến Hàn Sâm sinh ra cảm giác cổ quái dù là có trốn ở quá khứ hay ở tương lai cũng không thể tránh được một thương.

Ánh mắt của hắn trở nên ngưng trọng, Huyết Vũ đao trong tay chém về phía Long thương như tơ, ánh đao va chạm với ánh thương, ánh đao của Hàn Sâm lại bị ánh thương trực tiếp đâm gấy, ánh thương còn rắn chắc hơn gấp ngàn vạn lần so với đầu kim kia tiếp tục không ngừng đâm về phía Hàn Sâm.

Kengl

Lưỡi đao Huyết Vũ đao chém trên ánh thương, ánh thương ngưng tụ đến cực điểm thế mà lại không bị đánh tan, mà xoay tròn giống như khoan điện, ma sát với lưỡi đao của Huyết Vũ đao phát ra tia lửa điện, gần như khiến Hàn Sâm không thể nắm chắc Huyết Vũ đao trong tay, cơ thể chịu lực va chạm mạnh, không ngừng lùi lại.

Hàn Sâm lăng không chém liên tục ba nhát mới chém tan ánh thương đó được.

Đầu là lực Phá Tà, đều thuộc cấp Hầu Tước, mức độ ngưng tụ lực Phá Tà của Long Cửu mạnh hơn Long Thập Tam rất nhiều, quả thực là một chút hàn mang phá vạn tà.

Sức mạnh của Hàn Sâm không thua gì Long Cửu, nhưng thương lực của Long Cửu lại quá ngưng tụ.

Chỉ tấn công một chút, lại đã giống như một cây kim sắt nhỏ va chạm với một mảnh đất lớn, cho dù thể tích của mảnh đất lớn đến đâu, nơi chịu tác động chỉ có một vùng nhỏ, căn bản không thể đỡ được ánh thương của Long Cửu.

Đao khí Thiên Chi Hạ kết hợp với Nguyệt Phách, cũng coi là rất ngưng tụ rồi, nhưng so với ánh thương của Long Cửu thì còn kém xa.

Long tộc vốn là chuyên gia trong việc ngưng tụ sức mạnh, cứng đối cứng với bọn họ hoàn toàn là tìm đường chết.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng quan sát thương lực của Long Cửu, phát hiện ra chuỗi trật tự tạo thành thương lực giống như tổ ong bằng sắt được nén chặt lại với nhau, giữa hạt với hạt gần như không có khe hở nào, thể hiện kết cấu tổ ong hình lục giác kì dị.

Hàn Sâm vừa mới chặn được một ánh thương này, ánh thương thứ hai của Long Cửu lại tới, ánh thương thứ hai còn chưa tới người, ánh thương thứ ba đã lại đến.

Ánh thương bị đè nén đến cực điểm, một đạo nối tiếp một đạo, hoàn toàn không cho Hàn Sâm cơ hội thở dốc.

Bước chân Hàn Sâm di chuyển, lần lượt né tránh mũi thương của Long Cửu, trừ phi hắn có thể nén sức mạnh đến trình độ như của Long Cửu, nếu không trực tiếp đối mặt chỉ có thể chịu thiệt.

Sau khi Hàn Sâm tránh được từng đạo ánh thương, chúng đột nhiên phát nổ như lựu đạn, sức mạnh vốn đã bị nén đến cực hạn, sức mạnh sinh ra do đột ngột phát nổ sinh ra còn khủng bố hơn cả đòn tấn công toàn lực của cấp Hầu Tước.

Hàn Sâm đã không kịp chống đỡ, cánh rồng sau lưng rung lên, đột nhiên biến mất giống như thuấn di, khi xuất hiện lại thì đã cách xa chỗ đó trăm mét, tránh được sức nổ của ánh thương.

Biểu cảm của Long Cửu không hề thay đổi, đánh ra từng thương lại từng thương, ánh thương được nén chặt đâm không trúng Hàn Sâm thì trực tiếp nổ tung, khiến cho Hàn Sâm phải né tránh hết lần này đến lần khác, trong lúc nhất thời rơi vào thế hạ phong.

Đám quý tộc Long tộc và dị chủng bao vây xung quanh lớn tiếng reo hò, thậm chí còn hét lên tên của Long Cửu, tiếng hét chấn động bầu trời, chỉ âm thanh đó thôi cũng đủ khiến những người có ý chí không kiên định nảy sinh sợ hãi.

Kengl

Huyết Vũ đao của Hàn Sâm lại chém vào trên ánh thương, ánh thương giống như một con Độc Long đang xoay tròn, chui về phía Huyết Vũ đao, khiến thân hình của Hàn Sân không ngừng lùi lại, hai chân kéo trên mặt đất tạo ra hai cái rãnh sâu.

Hết chương 2062.

Chương 2063. Huyết Long mang

Sau vài nhát đao liên tiếp mạnh mẽ chém nát thương mang, ánh mắt của Hàn Sâm chăm chú, nâng Huyết Vũ đao trong tay lên, lập tức một loạt những mảnh đao vô hình giăng mắc khắp không trung, trói chặt tứ chi, cánh và cơ thể của Long Cửu, khiến hắn có cầm Long Thương trong tay cũng không thể xuất chiêu được nữa.

Hàn Sâm tránh né lâu như vậy, chính là để chém ra mảnh đao, đối phó với loại sức mạnh cứng rắn như Long tộc thì dùng sức mạnh mềm mỏng vẫn rất hữu dụng.

Cơ thể của Long Cửu bị siết chặt bởi một loạt mảnh đao vô hình, mảnh đao cứa vào trong khôi giáp, chạm vào da của hắn bỗng tóe lên tia lửa điện.

Chỉ thấy thương mang trên người Long Cửu nổi lên cuồn cuộn, trong nháy mắt cắn nát tất cả mảnh đao đang cuốn lấy thân thể hắn.

“Long mang hộ thể!” Hughes nhận ra sức mạnh mà Long Cửu sử dụng.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, sức mạnh hộ thể trên người Long Cửu lại có sự ngưng tụ và cô đọng giống như thương mang mà hắn đâm ra, dễ dàng cắt đứt hết mảnh đao.

a¡m

“Nơi Long mang chỉ tới, thiên hạ không ai có thể địch nổi.” Cơ thể Long Cửu vừa động, tất cả mảnh đao quấn quanh người hắn như mạng nhện đều bị cắt đứt.

Long Thương hợp nhất, Long Cửu tiếp tục điên cuồng giết về phía Hàn Sâm.

Chỉ thấy cả cơ thể của Long Cửu được bao phủ bởi Long mang màu đỏ thẫm được cô đọng đến cực điểm, trong từng động tác đưa tay nhấc chân đều là lực Long mang Phá Tà có thể phá hết mọi thứ.

Hàn Sâm hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể dựa vào thân pháp để đấu với Long Cửu.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát sức mạnh của Long Cửu, có sự khác biệt rõ ràng so với Thương mang Phá Tà của Long Thập Tam, Long mang huyết sắc càng ngưng tụ và cô đọng hơn Thương mang Phá Tà của Long Thập Tam.

Hơn nữa Long mang huyết sắc kia tựa như có sinh mạng vậy, lúc cần ngưng tụ sẽ ngưng tụ, lúc cần nỏ tung sẽ nổ tung, không giống Thương mang Phá Tà của Long Thập Tam rời khỏi thân thể sẽ không còn bị khống chế nữa, chỉ tồn tại bằng đặc tính của bản thân Thương mang.

“Đây rõ ràng là một loại lực Phá Tà đã trải qua cải biến rồi.” Hàn Sâm vừa chiến đấu vừa suy nghĩ, làm sao mới có thể phá giải loại lực Phá Tà cải biến này.

“Kẻ tám lạng người nửa cân, lực lượng của hắn ngưng tụ thì ta cũng chỉ đành ngưng tụ hơn hắn mà thôi, nếu không chắc chắn sẽ chịu thiệt.” Hàn Sâm rất nhanh đã đưa ra lựa chọn.

Mảnh đao của hắn cực kỳ ngưng tụ nhưng vẫn kém hơn một chút so với lực Phá Tà của Long tộc. Hơn nữa mảnh đao khác với Long mang, Long mang chí cương chí dương, mảnh đao là chí thuần chí nhu, hoàn toàn là hai thái cực khác nhau.

Hàn Sâm từng chịu không ít thiệt thòi với lực Phá Tà Thương, hiểu rất rõ về lực Phá Tà, hôm nay nhìn lại loại Long mang có kết cấu kỳ lạ này của Long

Cửu lại khiến Hàn Sâm nảy ra một suy nghĩ.

Nếu sức mạnh chí thuần chí nhu có thể đạt đến cực hạn thì tất nhiên sẽ không kém gì với sức mạnh chí cương chí dương rồi. Nhưng Hàn Sâm không chủ tu loại sức mạnh này.

Nếu Băng Cơ Ngọc Cốt của hắn cũng thăng đến cấp Hầu Tước thì còn có thể dùng Nguyệt Phách phân cao thấp với Long Cửu, đáng tiếc bây giờ thăng cấp Hầu Tước là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh dùng để sinh con hoặc hấp thu gen dị chủng thì thật sự rất mạnh, có thể nói là NO.1 trong giới về sinh sản, nhưng nếu dùng để chiến đấu thì vẫn kém một chút so với sức mạnh đỉnh cấp.

Hàn Sâm định học trộm kết cấu Long mang của Long Cửu, kết hợp với sức mạnh chí thuần chí nhu của Nguyệt Phách, khiến cho mảnh đao có được kiểu sức mạnh cương nhu kết hợp, cũng có thể làm cho nó càng thêm ngưng tụ, cô đọng.

Đây là việc Động Huyền Khí Tràng am hiểu nhất, tham khảo hình thức cô đọng sức mạnh dạng tổ ong của Long Cửu, sắp xếp lại cấu trúc hạt căn bản của mảnh đao, để mảnh đao vừa có được sự mềm mại của Nguyệt Phách vừa có sự cứng rắn của Long mang.

Động Huyền Khí Tràng được mở ra hoàn toàn, Hàn Sâm chém một đao ra, mảnh đao tựa như dải lụa uốn mình trên không trung, còn chưa chạm đến Thương mang thì mảnh đao đã tự đứt gấy.

Đồng thời kết hợp hai loại sức mạnh có đặc tính hoàn toàn bất đồng vào mảnh đao đương nhiên không phải là chuyện dễ dàng gì. Nếu không có Động Huyền Kinh có khả năng chi phối sắp xếp các hạt tạo thành xích Trật Tự mới và bản thân Hàn Sâm am hiểu loại bí kỹ biến đổi lực lượng âm dương là Đại Âm Dương Từ Lực Pháo thì vốn chẳng cần suy nghĩ nữa.

Dù vậy, Hàn Sâm đã thử rất nhiều lần nhưng vẫn chưa có lần nào thành công.

Nhu chiến tỉ trọng quá lớn sẽ làm mảnh đao trở nên mềm yếu vô lực. Nhưng nếu phần cương quá nhiều thì sẽ làm mảnh đao trở nên dễ dàng vỡ vụn.

Tỷ lệ giữa cương và nhu phải được duy trì ở một điểm cân bằng tỉnh tế mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất, làm mảnh đao vừa cứng cáp như sắt rồi lại uốn cong không đứt.

Bước này chỉ là bắt đầu, sau đó là lợi dụng phương pháp cô đọng dạng tổ ong của Long Cửu, cô đọng mảnh đao lần nữa, khiến nó đạt đến trình độ có thể đối kháng với Long mang mới thôi.

Hàn Sâm lần lượt thử nghiệm, lần lượt thất bại nhưng hắn dựa vào thân pháp và Giao dực, Long dực, miễn cưỡng tránh được tất cả công kích của Long Cửu, dù Long Cửu có công kích mãnh liệt cỡ nào cũng không đả thương nổi Hàn Sâm.

Hughes nhìn đến trợn mắt há miệng, đương nhiên nàng đã nhìn ra được mảnh đao mà Hàn Sâm chém ra có vấn đề, căn bản là đang làm một thử nghiệm nào đó.

Liên tục thực hiện những sự thay đổi mang tính thử nghiệm trong khi đang chiến đấu với Long Cửu sợ rằng cũng chỉ có Hàn Sâm mới làm được nhưng đúng là Long Cửu không thể bắt được hắn thật.

Tất nhiên Long Nhất và cường giả Long tộc cũng đã nhìn ra, Long Thập Ngũ lập tức nổi giận: “Hàn Sâm kia thật đáng chết, sao hắn dám vũ nhục Cửu ca như vậy.”

Long Thất khẽ nhíu mày nói: “Hàn Sâm đúng là hơi kỳ lạ thật. Cánh sau lưng hắn rất giống Long dực của Long tộc chúng ta, hơn nữa loại phương thức dịch chuyển tức thời mà hắn sử dụng hình như chính là Phá Không Thiểm của Sa Long. Loại sức mạnh Phá Không Thiểm này chỉ có Sa Long mượn sức mạnh hai tộc Long Ma mới có thể làm được, sao mà Hàn Sâm lại dùng được chứ?”

Long Nhất thản nhiên nói: “Không sao cả, loại Phá Không Thiểm này gây tiêu hao rất lớn đối với cơ thể, hắn sử dụng càng nhiều, thể lực tiêu hao

cũng càng nhanh, cách chiến bại cũng càng gần.”

Long Thập Cửu lại có chút tò mò hỏi: “Đại ca, rốt cuộc Hàn Sâm đang thử nghiệm cái gì vậy, mảnh đao của hắn hình như càng ngày càng yếu thì phải”

“Hắn đang bắt chước.” Long Nhất khinh thường nói. “Bắt chước cái gì?” Long Thập Cửu không hiểu, hỏi.

“Bắt chước Long mang Phá Tà của lão Cửu, muốn cô đọng mảnh đao đến trình độ như Long Cửu.” Long Nhất giải thích.

Lời này vừa nói ra, cả đám đều giật mình, Long Thập Ngũ thì giận quá bật cười: “Hàn Sâm thật đúng là dám nghĩ dám làm, lực Phá Tà của Long tộc ta há lại dễ dàng bắt chước như vậy, không có thể chất Long tộc thì khỏi cần nghĩ đi, huống chỉ lực Phá Tà của Cửu ca còn kết hợp với Long thể đặc thù của bản thân hắn cộng thêm cải tiến biến đổi. Bàn về khả năng cô đọng lực lượng, Cửu ca có thể nói là mạnh nhất trong thê hệ chúng ta, Hàn Sâm dựa vào cái gì mà đòi bắt chước?”

Giống như lời Long Thập Ngũ nói, mảnh đao của Hàn Sâm lần lượt thất bại, nếu không phải quá mềm thì chính là quá cứng, rất khó duy trì được trạng thái ổn định.

Long Cửu cũng có phần tức giận với hành vi của Hàn Sâm, gương mặt tuấn tú trầm như nước, lạnh lùng nói: “Long Cửu ta từ khi ra đời đã được tắm trong hồ Huyết Long, chín ngày lột da một lần, kinh qua nghìn lần lột xác mới được thân thể Huyết Long, lại kết hợp với lực Phá Tà tự sáng tạo ra Huyết Long mang, sao có thể tùy tiện bắt chước được.”

Hết chương 2063.

Chương 2064. Cơn thịnh nộ của Huyết Yêu Long

Hàn Sâm không thèm để ý, chỉ chém ra từng luồng đao khí một. Mặc dù thất bại chiếm đa số nhưng thỉnh thoảng cũng có một luồng đao khí có thể ngưng tụ thành hình, tựa như dây cung phá vỡ không gian, phát ra âm thanh phá không vù vù.

Phá Tà Huyết Long Mang của Long Cửu mãi không chạm được đến người Hàn Sâm, hắn không khỏi khẽ nhíu mày, trong mắt toát lên vẻ nghiêm túc, Huyết Long Mang trên người càng thêm mạnh mẽ, tia máu trên Long dực như hóa thành thực thể khiến Long dực duỗi dài ra, tựa như một đám mây máu bao phủ bầu trời.

Long lân sắc đỏ trải rộng khắp thân thể Long Cửu, bàn tay cũng mọc ra móng Huyết Long, một đôi long giác huyết khí ngất trời, cả người hắn to hơn gấp đôi chỉ trong giây lát, hóa thành thân thể hùng tráng cao hơn bốn mét.

Khí tức khủng bố đập vào mặt, hơn nữa càng ngày càng đáng sợ, dâng trào không dứt tựa như thủy triều sóng sau xô sóng trước.

Hàn Sâm nhìn Long Cửu chằm chằm, Huyết Vũ đao trong tay vẫn không ngừng chém ra mảnh đao, mà Long Cửu không thèm tránh né nữa, mặc cho mảnh đao kia sượt qua người hắn, còn chưa chạm vào Long lân đã trực tiếp bị Long mang cắn nát rồi.

“Long thể dị chủng hóa của Long tộc thật đúng là làm cho người ta hâm mộ.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói một câu.

Long Cửu thản nhiên nói: “Dị chủng hóa long thể ở Long tộc ta không coi là cái gì, chỉ là Huyết Long thể của ta khác biệt, cho dù ngươi có

Phá Không Thiểm, hôm nay cũng nhất định khó thoát cảnh bại trận.

“Ta đây rất có hứng thú đấy, rốt cuộc có cái gì khác thế.” Hàn Sâm vừa nói chuyện, thì Huyết Vũ đao trong tay vẫn không ngừng xuất chiêu.

Hắn đã dần dần nắm bắt được cảm giác đó, dưới sức mạnh của cương và nhu nén mảnh đao thành hình, tỷ lệ thành công ở trong tay hắn càng ngày

càng cao, kế tiếp chính là nén ra mảnh đao, làm cho mức bền bỉ có thể sánh ngang với tầm của Long mang.

Long Cửu không trả lời, Long Thương trong tay được hắn nắm lấy, từng cỗ Phá Tà Huyết Long mang ngưng tụ trên Huyết Long thương, làm Huyết Long thương kia giống như có sự sống, hóa thành một Huyết Yêu Long dữ tợn gớm ghiếc, uốn éo và gầm thét trong tay Long Cửu, huyết mang cũng càng ngày càng dày đặc.

Hàn Sâm vẫn chém từng nhát một, mảnh đao chỉ chém vào được cơ thể long dị chủng của Long Cửu, thứ cũng không có ích lợi gì.

“Xem ra Lão Cửu thật sự tức giận rồi, đã dùng đến Huyết Yêu Long nộ.” Long Thất khẽ cười nói.

Long Thập Ngũ lạnh lùng đáp: “Lẽ ra phải như vậy, giết hắn một phát là xong chuyện, sao phải nói nhiều chuyện vớ vẩn với hắn làm gì.”

Sắc mặt Hàn Sâm thoáng nét nghiêm túc, cũng nhìn ra một thương này của Long Cửu không phải chuyện đùa, Huyết Vũ đao trong tay càng chém nhanh hơn nữa.

“Hàn Sâm, nhận lấy Huyết Yêu Long nộ đi!” Khí thế trên người Long Thất đã đạt tới cực điểm, Long dực đỏ ngầu che phủ bầu trời sau lưng rung lên, Long Thương trong tay hóa thành một con Huyết Long gầm thét phóng về phía Hàn Sâm, Huyết Long kia hình như là hoàn toàn do Long mang tạo thành, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa trong phút chốc liền vọt tới trước mặt Hàn Sâm, muốn cắn nuốt Hàn Sâm vào bên trong Long mang.

Long dực sau lưng Hàn Sâm rung lên, di chuyển ra xa trăm trượng lần nữa, đây đã là khoảng cách cực hạn mà Phá Không Thiểm có thể dịch chuyển rồi.

Hết chương 2064.

Chương 2065. Huyết Yêu Long Nộ

Hàn Sâm không thèm để ý, chỉ chém ra từng luồng đao khí một. Mặc dù thất bại chiếm đa số nhưng thỉnh thoảng cũng có một luồng đao khí có thể ngưng tụ thành hình, tựa như dây cung phá vỡ không gian, phát ra âm thanh phá không vù vù.

Phá Tà Huyết Long Mang của Long Cửu mãi không chạm được đến người Hàn Sâm, hắn không khỏi khẽ nhíu mày, trong mắt toát lên vẻ nghiêm túc, Huyết Long Mang trên người càng thêm mạnh mẽ, tia máu trên Long dực như hóa thành thực thể khiến Long dực duỗi dài ra, tựa như một đám mây máu bao phủ bầu trời.

Long lân sắc đỏ trải rộng khắp thân thể Long Cửu, bàn tay cũng mọc ra móng Huyết Long, một đôi long giác huyết khí ngất trời, cả người hắn to hơn gấp đôi chỉ trong giây lát, hóa thành thân thể hùng tráng cao hơn bốn mét.

Khí tức khủng bố đập vào mặt, hơn nữa càng ngày càng đáng sợ, dâng trào không dứt tựa như thủy triều sóng sau xô sóng trước.

Hàn Sâm nhìn Long Cửu chằm chằm, Huyết Vũ đao trong tay vẫn không ngừng chém ra mảnh đao, mà Long Cửu không thèm tránh né nữa, mặc cho mảnh đao kia sượt qua người hắn, còn chưa chạm vào Long lân đã trực tiếp bị Long mang cắn nát rồi.

“Long thể dị chủng hóa của Long tộc đúng là khiến người ta hâm mộ.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói một câu.

Long Cửu thản nhiên nói: “Long thể dị chủng hóa trong Long tộc ta cũng bình thường thôi nhưng Huyết Long thể của ta lại có chút khác biệt, cho dù ngươi có Phá Không Thiểm, hôm nay cũng khó mà tránh khỏi thất bại.”

“Vậy ta cũng rất hứng thú muốn biết rốt cuộc có gì khác biệt.” Hàn Sâm nói chuyện nhưng Huyết Vũ đao trong tay vẫn không ngừng lại.

Hắn đã dần nắm bắt được cảm giác đó, tỷ lệ thành công của mảnh đao được ngưng tụ thành bởi sức mạnh cương và nhu trong tay hắn ngày càng cao, tiếp đó chính là cô đọng mảnh đao, khiến cho sức bền của nó có thể sánh ngang với Long mang.

Long Cửu không trả lời, hai tay nắm lấy Long thương, từng cỗ Phá Tà Huyết Long Mang ngưng tụ trên Huyết Long thương khiến Huyết Long thương kia dường như có sự sống, hóa thành một Huyết Yêu Long dữ †ợơn, uốn mình gầm thét trong tay Long Cửu, huyết mang cũng càng ngày càng dày đặc.

Hàn Sâm chém ra từng mảnh đao cứa vào long thể dị chủng của Long Cửu không hề có ích lợi gì.

"Xem ra Lão Cửu thật sự tức giận rồi, đã dùng đến Huyết Yêu Long Nộ." Long Thất mỉm cười nói.

Long Thập Ngũ lạnh lùng đáp: "Lẽ ra phải làm vậy từ lâu rồi, một nhát giết hắn là xong chuyện, sao phải nói nhảm với hắn làm gì."

Sắc mặt Hàn Sâm nghiêm túc hẳn, cũng nhìn ra một thương này của Long Cửu không phải chuyện đùa, Huyết Vũ đao trong tay càng chém nhanh hơn nữa.

"Hàn Sâm, nhận lấy Huyết Yêu Long Nộ đi!" Khí thế trên người Long Cửu đã đạt tới cực điểm, Long dực đỏ thẫm che trời sau lưng rung lên, Long Thương trong tay hóa thành một con Huyết Long gầm thét phóng về phía Hàn Sâm, Huyết Long dường như được hình thành hoàn †oàn từ Long mang, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, chỉ trong phút chốc đã vọt tới trước mặt Hàn Sâm, muốn cắn nuốt Hàn Sâm vào trong Long mang.

Long dực sau lưng Hàn Sâm rung lên, di chuyển ra bên ngoài trăm trượng lần nữa, đây đã là khoảng cách cực hạn mà Phá Không Thiểm có thể dịch chuyển tức thời rồi.

Nhưng sau khi Hàn Sâm dịch chuyển mới phát hiện có gì đó không đúng, chỉ thấy thân thể con Huyết Yêu Long kia trong nháy mắt nổ tung, hàng ngàn hàng vạn Long mang nở rộ như pháo hoa.

Thương mang được ngưng tụ cô đọng tới cực điểm, bao phủ phạm vi có đường kính một ngàn mét, hơn nữa loại bao phủ này cũng không phải như mũi tên, bắn xuyên qua là xong chuyện.

Long mang do Long thương bộc phát ra giống như những cây châm nhỏ được kéo dài ra, nhìn qua thì tựa như một quả cầu châm huyết mang khổng lồ, dù Hàn Sâm có dịch chuyển đến đâu cũng không thể tránh được những Long mang đó.

Hơn nữa những Long mang này cũng không tồn tại độc lập, chỉ cần Hàn Sâm bị bất kỳ một Long mang nào đâm trúng, số Long mang khác sẽ giống như một phần thân thể của Huyết Yêu Long, theo Long mang đó cùng xuyên qua cơ thể Hàn Sâm, trực tiếp đâm cơ thể Hàn Sâm thành tổ ong vò vẽ, sau đó toàn bộ Long mang sẽ nổ tung trong thân thể hắn, dù cường giả cấp Công Tước cũng có tránh khỏi cái chết dưới sự bạo phát sức mạnh kinh khủng như vậy.

Khoảng cách lớn nhất của Phá Không Thiểm cũng chỉ có trăm trượng, với vị trí Hàn Sâm đang đứng bây giờ căn bản không thể dịch chuyển thoát khỏi phạm vi bao phủ của Huyết Yêu Long Nộ.

“Nếu tránh không thoát, vậy thì không cần phải tránh nữa.” Hàn Sâm nắm chặt Huyết Vũ đao trong tay chém cật lực về phía Long mang kinh khủng kia. Nhưng một đao này không còn dùng đao pháp Thiên Chi Hạ nữa, mà là Nha Đao.

Khuyển Nha Giao Thác!

Đao khí màu tím hóa thành độc nha đan xen cắn nuốt lấy châm Long mang ngưng tụ tới cực điểm kia, đao khí ánh tím quyện vào Long mang, lập tức phát ra từng tiếng răng rắc.

Chỉ thấy tử khí của Nha Đao bị châm đâm thủng, dần dần vỡ vụn ra, bị Long mang dày đặc phá hủy hoàn toàn chỉ trong chốc lát, Long mang kia vẫn không ngừng lao thẳng về phía Hàn Sâm.

Cơ thể Hàn Sâm bay ngược lại, Huyết Vũ đao chém ra lần nữa, vẫn là một chiêu Khuyển Nha Giao Thác kia, hai luồng tử nha quấn lấy Long mang, lần nữa phát ra tiếng răng rắc đáng sợ.

Lực Tuyệt Nha lại bị cắn nát nhưng lần này tốc độ bị cắn nát rõ ràng đã chậm lại một chút khiến tốc độ Huyết Yêu Long Nộ tiến lên chậm hơn rất

nhiều, cũng cho Hàn Sâm thời gian di chuyển kéo dài khoảng cách, đủ để Hàn Sâm lắc mình thoát khỏi phạm vi bao phủ của Huyết Yêu Long Nộ.

Nhưng Huyết Yêu Long Nộ kia tựa như có sinh mệnh, Long mang thu lại rồi tiếp tục hóa thành Yêu Long huyết sắc cắn nuốt lấy Hàn Sâm lần nữa, ngay lúc Hàn Sâm tránh thoát lại tiếp tục phát nổ.

"Để ta xem ngươi có thể dịch chuyển bao nhiêu lần nữa." Long Cửu lạnh lùng nhìn Hàn Sâm đang bị Huyết Yêu Long Nộ bao phủ.

Hàn Sâm lại chém ra lực Tuyệt Nha nhưng lực Tuyệt Nha lần này rõ ràng đã cứng cáp hơn lần trước nhiều, va chạm với Long mang phát ra tiếng vang ken két, vậy mà không bị đâm thủng ngay lập tức.

Long Thất hơi ngẩn ra: "Lực Tuyệt Nha của hắn hình như không giống với lúc trước nữa."

"Có cái gì không giống, còn không phải là bắt chước Cửu ca cô đọng sức mạnh lại sao, dù hắn có bắt chước thế nào cũng kém Huyết Long mang của Cửu ca mà thôi." Long Thập Ngũ khinh thường nói.

Nhưng mà sự thật cũng không đơn giản như Long Thập Ngũ nói. Vào lần thứ tư Hàn Sâm chém ra lực Tuyệt Nha, độc nha tử sắc kia cắn giết lao tới, mặc dù vẫn bị Huyết Yêu Long Nộ đâm thủng nhưng Long mang cũng bị lực Tuyệt Nha cắn nát một phần.

Trước đó Hàn Sâm luôn muốn ngưng tụ sức mạnh cương và nhu vào mảnh đao nhưng hắn nhận ra mảnh đao là một đường, so về bản chất đã kém hơn Long mang ngưng tụ thành một điểm

Nhưng bây giờ Hàn Sâm ngưng tụ sức mạnh vào Nha đao thì lại khác, lực cương nhu tập trung vào một điểm của mũi Nha đao, sau khi cô đọng lại lần nữa, sức mạnh cô đọng đó có độ sắc bén hoàn toàn không thua kém Long mang.

Hơn nữa, sau khi kết hợp thuộc tính nhu vào làm lực Tuyệt Nha càng bền vững hơn, trong khi va chạm cũng không còn dễ vỡ vụn như trước nữa.

Cứng quá dễ gãy, mềm quá dễ cong, lực Tuyệt Nha có sự cương nhu vừa phải, sau khi được cô đọng ngưng tụ xong, đặc tính xé rách của nó cũng càng ngày càng mạnh.

Rắc rắc!

Độc nha và Long mang không ngừng giao tranh trên không trung. Lực Tuyệt Nha mà ban đầu Hàn Sâm chém ra hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, bị đâm thủng vỡ vụn không ngừng.

Tuy nhiên, theo từng nhát đao bay ra, mỗi đao của lực Tuyệt Nha lên một tầm cao mới, chưa tới mười đao đã có thể chống chọi với Long mang trên thân Huyết Yêu Long rồi.

Chỉ thấy tử khí vỡ vụn, huyết mang tung tóe, Nha và Long không ngừng cắn giết trên không trung, nhất thời không ai chiếm được thượng phong khiến cho người xem trợn mắt há hốc mồm.

Hết chương 2065.

Chương 2066. Đao Tỏa Long Cửu

“Sao lại thế được?” Hughes thầm kinh hãi.

Dĩ nhiên nàng đã từng nghe đến đại danh của Long Cửu. Huyết Yêu Long Mang uy danh hiển hách, luận về khả năng cô đọng lực lượng thì Long Cửu chắc chắn đứng đầu trong vạn Long đương thời, cho dù là Long Nhất khi ở cấp Hầu Tước cũng không bằng được Long Cửu ở phương diện này.

Chuyện này có liên quan đến chân thân Huyết Long của Long Cửu, dù đều là Long nhưng Long đứng trên Long Cửu cũng không làm được đến trình độ như hắn.

Nhưng chỉ trong thời gian chiến đấu ngắn ngủi, Hàn Sâm đã có thể cô đọng lực lượng đến mức đủ để đối kháng cùng Long Cửu, thật làm người ta khó mà tin nổi.

Không chỉ Hughes, ngay cả Long Nhất cũng phải nhíu mày, Long Thất và Long Thập Ngũ đều tỏ vẻ khiếp sợ, Long Thập Cửu cũng hết sức ngạc nhiên.

Rầm!

Độc nha và Huyết Yêu Long Mang cắn giết lẫn nhau, hầu như đồng thời vỡ vụn, tử khí và huyết quang vỡ nát đầy trời.

Sắc mặt Long Cửu hơi khó coi, giận dữ gầm lên một tiếng, Huyết Long thương vọt lên giết về phía Hàn Sâm lần nữa, huyết mang trên thương hóa thành Yêu Long, còn kinh khủng hơn Huyết Yêu Long Mang trước đó.

Hàn Sâm cũng không lui bước, Huyết Vũ đao bổ về phía trước đầy dũng mãnh, một chiêu ăn miếng trả miếng, trực tiếp lấy cứng đối cứng mà chém qua.

Lấy công đối công, nanh nhọn của ác quỷ và Huyết Yêu Long quần nhau trên không trung, tử sắc va chạm với huyết sắc dẫn đến một vụ nổ khủng bố, sóng xung kích chấn động lan ra khiến đám dị chủng cách chiến trường quá gần đều hộc máu tươi, kẻ hơi yếu một chút cả thân thể bị nổ banh dưới sóng chấn động, mảng máu thịt bắn tung tóe khắp nơi.

Khói mù tan đi, chỉ thấy Huyết Yêu Long Mang khổng lồ đã bị nghiền nát, mà đao khí Hàn Sâm chém ra lại chưa vỡ vụn hoàn toàn, một đốm sáng tím tựa như nanh nhọn cắn về phía Long Cửu.

Long Cửu đâm một thương xuyên qua đao khí nanh nhọn, đâm nó vỡ thành mảnh nhỏ nhưng sắc mặt hắn lại cực kỳ khó coi. Năng lực cô đọng lực lượng mà hắn am hiểu nhất lại bại bởi Hàn Sâm.

Thật ra Long Cửu cũng không tính là thua, phương pháp cô đọng lực lượng là Hàn Sâm học trộm từ Long Cửu, cô đọng lực lượng đơn thuần thì Hàn Sâm còn chưa bằng được Long Cửu, nhưng lực lượng của Long Cửu là chí cương chí dương mà lực lượng của Hàn Sâm lại là trong cương có nhu.

Khi hai loại lực lượng tương đương va vào nhau, một khi lực lượng của Long Cửu vỡ nát thì cũng kéo theo tất cả cùng sụp đổ, mà lực lượng

của Hàn Sâm sau khi nổ tung phần lớn thì lực lượng còn lại vẫn có thể duy trì trạng thái ngưng tụ như cũ, đây là lợi ích của lực lượng nhu tính.

Cứng quá dễ gấy, lý do Hàn Sâm có thể chiếm ưu thế chính là nhờ vào tác dụng của chút nhu kình như vậy.

Hiện tại hai người rốt cuộc đã quay trở lại điểm xuất phát giống nhau, lực Tuyệt Nha được cải tiến lại đã có lực sát thương tương đồng với Long mang của Long Cửu.

Long Cửu không thể dựa vào Long mang hộ thể chặn đứng đao lực của Hàn Sâm nữa, cũng không thể chỉ công không thủ trắng trợn như trước đó.

Nha đao trong tay Hàn Sâm hoành hành không hề cố kị, không ngừng giao tranh với thương mang của Long Cửu. Hai loại sức mạnh cực kỳ bá đạo đối kháng chính diện, chỉ là chấn động thôi cũng khiến những dị chủng vây xem phải lui lại, nếu bị đao khí hay thương mang quét trúng thì hầu như chỉ còn con đường chết.

Đao thế của Hàn Sâm ngày càng mạnh mẽ, ngược lại Long Cửu hoàn toàn không chiếm được ưu thế. Mất di sự áp chế tuyệt đối về sức mạnh, Long Cửu đương nhiên không phải đối thủ của Hàn Sâm về phương diện vận dụng kỹ xảo.

“Không thể nào!???” Long Cửu không thể chấp nhận nổi kết quả như vậy, hắn đã chịu biết bao đau đớn khổ cực mới luyện thành Huyết Yêu Long Mang mà lại bị kẻ bắt chước theo như Hàn Sâm chiến đến ngang sức ngang tài, thậm chí còn có xu hướng vượt qua hắn, cho dù là ai cũng khó mà chấp nhận được.

Long Cửu nhổ một ngụm Long huyết lên Long thương, khiến Long mang trên Long thương bùng lên, định dùng hết sức tiêu hao lực lượng ngưng tụ ra một con Huyết Yêu Long Mang đáng sợ hơn nữa để chiến đấu với Hàn Sâm.

Nhưng thương của hắn vừa nâng lên, Huyết Yêu Long Mang bên trên còn chưa đánh ra, thân thể bỗng khựng lại tên không trung, cánh tay run lên nhưng không thể tiến lên trước nửa thốn.

Chỉ thấy từng mảnh đao vô hình quấn lấy cánh tay, hai chân và cơ thể Long Cửu, cánh tay Long Cửu bị mảnh đao lôi kéo không thể di chuyển về phía trước được nữa.

“Grào!” Long Cửu nổi giận gầm lên một tiếng, Huyết Long Mang hộ thể tràn ra, định cưỡng chế kéo đứt những mảnh đao để đâm thương ra.

Chỉ thấy máu tươi trào ra, mảnh đao không bị kéo đứt, trái lại còn cứa vào áo giáp, lân giáp và máu thịt của hắn, máu tươi phun ra từ những vết đao trên khắp thân thể.

“Cửu ca!” Long Thập Ngũ và Long Thập Cửu đều thét lên kinh hãi, nét mặt đầy hoảng hốt.

Một đao của Hàn Sâm ép xuống, mảnh đao trên người Long Cửu càng siết chặt lại, trực tiếp treo Long Cửu lên, ngay cả Huyết Long thương cũng không cầm nổi nữa, rơi từ trong tay xuống.

Huyết Long thương mất đi khống chế rơi thẳng xuống đất, những Long mang kia đều vỡ tan ra, nổ tung cả mặt đất thành một cái lỗ sâu hoắm.

Giờ đây, mảnh đao của Hàn Sâm đã không còn giống như mọi khi nữa, vừa nấy sau khi cải tạo cô đọng lực Tuyệt Nha thành công, Hàn Sâm lại tiến thêm một bước trong việc lĩnh ngộ phương pháp cô đọng theo kết cấu tổ ong, cuối cùng thành công cô đọng ra mảnh đao khí kết hợp giữa cương và nhu.

Mảnh đao hiện tại tuy không bén nhọn bằng Long mang của Long Cửu nhưng độ bền lại đứng hàng đầu, vượt trên Long mang, ngay cả Long Cửu cũng không thể cắt đứt mảnh đao của Hàn Sâm.

“Grào!” Long Cửu lại rống lên, Long mang trên người phun trào như núi lửa.

‘Từng mảnh đao gãy vụn dưới Long mang nhưng lại có thêm rất nhiều những mảnh đao khác quấn lên người hắn, vẫn khiến hắn không thể động đậy nửa bước.

Rắc!

Huyết Vũ đao lại bị Hàn Sâm ép xuống lần nữa, thêm nhiều mảnh đao nữa siết chặt lại, quấn vào người Long Cửu. Thân thể Long Cửu như bị dây thép vô hình trói buộc, tứ chỉ không ngừng vặn vẹo, phần cổ và quanh eo càng thu càng chặt, ngay cả Long lân cũng bị cắt đứt, máu tươi không ngừng tuôn ra, nhỏ xuống từ trên không trung, vương vãi khắp nơi.

Vô số dị chủng và quý tộc của Long tộc đều im lặng không thốt lên lời, không một ai dám tin là Long Cửu lại bại trận, còn thua ở sức mạnh mà hắn am hiểu nhất.

Đây chính là Long Cửu đấy, Long môn cửu tử khác với Long tử thông thường, đó là niềm tự hào chân chính của Long tộc, mỗi người đều có cơ duyên và thiên phú lớn lao, là thiên chi kiêu tử thật sự, là sự tồn tại đầy kiêu hãnh của Long tộc.

Nhưng giờ đây Long Cửu lại bị Hàn Sâm treo trên không trung, bất kể gào rống phát lực thế nào, vảy rồng và máu thịt trên người vẫn bị cắt ra từng chút một, tựa như thiên đao vạn quả, Long huyết tuôn chảy như sông, đã sắp hấp hối, tính mạng khó bảo toàn.

“Đủ rồi!” Long Nhất vung tay lên, một luồng sức mạnh vô hình cắt đứt †ất cả mảnh đao trong nháy mắt, Long Cửu trọng thương cũng được luồng sức mạnh này kéo vào trong đồng xa.

Long Thất lập tức đón lấy Long Cửu trọng thương, dùng sức mạnh của mình trị thương cho Long Cửu.

Hàn Sâm đã đoán trước được tình huống này, có Long Nhất ở đây thì sao có thể nhìn Long Cửu bị giết chết được.

“Ngươi rất mạnh.” Long Nhất đi xuống từ trong đồng xa, tùy ý đứng trên không trung, không cần bộc phát ra lực lượng và khí tức trên người cũng đã khiến người ta có một loại cảm giác khí thiên địa ngưng tụ trên người hắn.

Hàn Sâm nắm Huyết Vũ đao, bình tĩnh nhìn Long Nhất, hắn không nhận ra mình đã giết Long Thập Tam còn chiến với Long Thất đến trình độ này,

Long Nhất có lẽ sẽ rộng lượng thả hắn rời đi.

“Cho nên ngươi càng đáng chết.” Long Nhất lạnh nhạt nói tiếp, đồng thời có một luồng khí tức kinh khủng bộc phát ra từ trên người hắn.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy dường như cả thiên địa đều bị Cự Long đáng sợ chiếm cứ, Cự Long che trời nhìn chằm chằm hắn, giống như chỉ cần há miệng sẽ nuốt chửng Hàn Sâm không còn dư lại mảnh vụn.

Hết chương 2066.

Chương 2067. Ngọc Thiện Tâm

Hàn Sâm chỉ thấy trên tinh không có một bóng dáng phá không mà đến, rõ ràng là một người đàn ông Thiên tộc mặc áo xanh có vẻ ngoài bình thường.

Người đàn ông kia không có khí thế đáng sợ như Long tộc, đứng trên một con chim én lông đen bụng trắng. Bởi vì chim én quá nhỏ, người đàn ông Thiên tộc chỉ có thể chạm mũi chân lên lưng chim, thoạt nhìn rất quái dị.

Chim én mệt lả, mồ hôi đầy đầu. Tận lúc bay đến trước mặt Hàn Sâm, người đàn ông áo xanh mới nhón chân nhảy từ trên lưng nó xuống, hạ xuống trước người Hàn Sâm.

Chim én lập tức bay vèo đi như chạy trốn, người đàn ông áo xanh hô lên với nó: “Cảm ơn đã cho quá giang, ngày khác chắc chắn hậu tạ.”

Chim én nghe xong lại càng bay nhanh hơn, dùng hết sức bú mẹ để bỏ trốn, nháy mắt đã không còn thấy tăm hơi.

“Ngọc Thiện Tâm bái kiến chư vị Long tử, kính mong các vị nể mặt ta một chút, chừa lại cho Hàn Sâm một con đường sống. Đánh hay phạt gì cũng để kẻ vô dụng là ta đây chịu thay hắn, tuyệt đối không đánh lại cũng không cãi lại, cho đến tận khi các vị Long tử vừa lòng mới thôi.” Người đàn ông áo xanh đứng ở phía trước Hàn Sâm, vẻ mặt tươi cười nói

Long Nhất nhìn người đàn ông áo xanh tên Ngọc Thiện Tâm, lạnh lùng nói: "Ngọc Thiện Tâm, Trấn Thiên Cung nhà ngươi như muốn thay Hàn Sâm gánh món nợ máu này sao?"

Ngọc Thiện Tâm nghiêm mặt nói: "Hàn Sâm là đệ tử ký danh Nữ Hoàng Đao Phong giao phó cho Trấn Thiên Cung ta, nếu như không thể đưa hắn nguyên vẹn trở về, thật sự không có cách nào ăn nói với nàng ấy, sẽ làm hỏng thanh danh của Trấn Thiên Cung ta, khẩn cầu Long tử giúp đỡ cho."

"Đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong nàng cao quý, chẳng lẽ huyết mạch Long tộc ta có thể tùy ý để mặc người khác giết chóc sao?" Long Nhất lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngọc Thiện Tâm, cất tiếng nói.

"Long tộc là danh môn thượng tộc, huyết mạch Long tử đương nhiên là quý giá khôn tả. Như thế này đi, một mạng đền một mạng, ta thay Hàn Sâm đền mạng này, Long tử muốn đánh muốn giết thì cứ trút lên Ngọc Thiện Tâm ta là được." Ngọc Thiện Tâm cúi đầu hành lễ nói.

Trong lòng Hàn Sâm hoảng hốt, vội vàng nói: "Chuyện này là do ta làm, không liên quan đến Trấn Thiên Cung."

Ngọc Thiện Tâm mỉm cười lắc đầu với Hàn Sâm: "Ngươi đã vào Trấn Thiên Cung ta tu hành thì chính là đệ tử Trấn Thiên Cung ta, lại được cung chủ ra lệnh vào không gian Cổ Thần. Tất cả chuyện ngươi đã làm đương nhiên phải do Trấn Thiên Cung ta chịu trách nhiệm, đừng nhiều lời nữa."

Hàn Sâm vẫn muốn nói thêm gì đó nhưng bị Ngọc Thiện Tâm xua tay ngăn cản.

"Được, Ngọc Thiện Tâm, nếu ngươi đã muốn gánh món nợ máu này, thì nhận một chỉ của ta. Sau một chỉ này dù ngươi sống hay chết thì ân oán giữa Long tộc ta và Hàn Sâm đều xóa bỏ toàn bộ." Long Nhất nhìn Ngọc Thiện Tâm nói.

"Đa tạ Long tử đại nhân đại lượng, Ngọc Thiện Tâm sẽ mãi biết ơn đại ân đại đức của Long tử" Vẻ mặt Ngọc Thiện Tâm đầy cảm kích, thành khẩn hành lễ nói lời cảm tạ lần nữa.

“Tiếp một chỉ này của ta, nếu còn sống thì nói cảm ơn cũng chưa muộn.” Long Nhất nói rồi bắn một chỉ vào giữa mi tâm của Ngọc Thiện Tâm.

Lực của một chỉ kia dường như xuyên qua cả tinh hà hằng sa, tựa như cả thời gian và không gian đều sụp đổ dưới một chỉ ấy, tất thảy đều bị chôn vùi.

Đến cả Hàn Sâm sau lưng Ngọc Thiện Tâm cũng có cảm giác giống như bị một chỉ đó xuyên qua thân thể, hầu như không thể ngăn cản, tựa như mọi thứ đều tan thành tro bụi dưới đầu ngón tay Long Nhất.

Nhưng Ngọc Thiện Tâm vẫn đứng ở nơi đó, không hề nhúc nhích, đến tay cũng không giơ lên, để mặc cho một chỉ đó điểm lên mi tâm của hắn.

Hàn Sâm cực kỳ sợ hãi: “Không phải người này thật sự muốn chết thay mình đó chứ? Ân tình này mình không nhận nổi!”

Nhưng chỉ trong chớp mắt, Hàn Sâm đã thấy sau khi chỉ lực như muốn chôn vùi cả đất trời của Long Nhất điểm lên mi tâm của Ngọc Thiện Tâm thì tựa như đá chìm đáy biển, chẳng truyền ra một chút chấn động sức mạnh nào, dường như một chỉ của Long Nhất chỉ như ngón †ay người bình thường ấn nhẹ lên trán hắn.

“Đa tạ Long tử hạ thủ lưu tình.” Ngọc Thiện Tâm lại chân thành cúi đầu hành lễ nói lời cảm tạ lần nữa.

Long Nhất chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngọc Thiện Tâm: “Không hổ là Ngọc Sát Thần năm đó vì giận dữ đã sát phạt Trấn Thiên Cung, khiêng quan tài máu bước lên Thiên Ngoại Thiên. Long tộc ta nhất ngôn cửu đỉnh, từ nay về sau, tất cả ân oán Long tộc ta và Hàn Sâm sẽ xóa bỏ toàn bộ.”

Dứt lời, thân hình Long Nhất chợt lóe lên rồi quay về trong đồng xa, mười con thú hí vang đồng loạt vỗ cánh, kéo chiếc xe đồng biến mấy trong nháy mắt.

“Đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối.” Hàn Sâm vội vàng hành lễ với Ngọc Thiện Tâm rồi nói cảm ơn, món nợ ân tình này đúng là lớn quá rồi.

Ngọc Thiện Tâm lại chỉ phất tay nói: “Ngươi đại diện Trấn Thiên Cung vào không gian Cổ Thần, sống chết trong không gian Cổ Thần là tại mệnh không phải do ngươi, đương nhiên Trấn Thiên Cung ta sẽ không để bất cứ ai ức hiếp ngươi, đây là đãi ngộ mà ngươi nên có, không cần cảm ơn ai hết.”

Dứt lời, Ngọc Thiện Tâm đưa tay ra, đã nhìn thấy trong núi non xa xa có một con chim én lông đen bụng trắng bay tới, giống như bị hút vào trong tay Ngọc Thiện Tâm, dù giãy giụa thế nào cũng không bay đi được.

“Một chuyện không phiền đến hai người. Nếu ngươi có lòng đưa ta đến đây thì hãy có lòng đưa ta về lần nữa nhé.” Ngọc Thiện Tâm nói rồi đạp lên lưng con én nhỏ, chỉ đứng bằng một mũi chân mà bay mất theo chim én, nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

“Này, tiền bối, còn ta thì sao?” Hàn Sâm trợn to mắt. Chờ hắn kịp phản ứng lại mới phát hiện ra vẫn còn vô số dị chủng Long tộc vờn quanh mình.

Mà Ngọc Thiện Tâm đã đi mất bóng.

“Ngại quá, xin hãy nhường đường…” Hàn Sâm đành phải nuốt nước miếng, rẽ một con đường đi ra ngoài giữa những dị chủng và quý tộc Long tộc đó.

Những dị chúng và quý tộc nọ đều trừng mắt nhìn hắn, hận không thể lập tức xé hắn ăn luôn nhưng từ đầu đến cuối lại không có ai chạm vào Hàn Sâm.

Vất vả lắm Hàn Sâm mới đi ra khỏi đám dị chủng và quý tộc khủng

khiếp đó, cũng may ý chí hắn mạnh mẽ, không để tâm đến những dị chủng đó, nếu đổi thành Hầu Tước bình thường có lẽ đã bị dọa đến mềm nhũn cả chân.

“Mặt mũi của ngươi lớn thật đấy, lại để cho Ngọc Thiện Tâm tự mình tới giữ lại một mạng cho ngươi.” Hàn Sâm mới đi chưa được bao xa, đã thấy Hughes ngồi trên một tảng đá lớn trước mặt, nói với vẻ sâu xa.

“Ngọc tiền bối nổi tiếng lắm hả?” Hàn Sâm hỏi.

“Dù gì ngươi cũng là đệ tử ký danh của Trấn Thiên Cung, thế mà lại không biết cái danh sát thần của Ngọc Thiện Tâm sao?” Hughes nhìn Hàn Sâm với ánh mắt khó tin.

“Sát thần? Ta thấy hắn rất hòa nhã mà? Sao lại có một danh hiệu như thế được?” Hàn Sâm nghi ngờ, hỏi lại.

Nét mặt Hughes toát lên vẻ kì lạ, nhìn Hàn Sâm nói: “Ngọc Sát Thần mới là tên thật của hắn, Ngọc Thiện Tâm là tên sau khi thay đổi. Vũ trụ có vô số Vương Giả nhưng có gan một mình giết lên Trấn Thiên Cung thì e chỉ có một vị này.”

“Ngọc tiền bối cũng là đệ tử Trấn Thiên Cung, vì sao lại muốn giết lên Trấn Thiên Cung, ngươi nói khó hiểu quá.” Hàn Sâm càng nghe càng cảm thấy không đúng.

Hughes thấy Hàn Sâm không biết thật, bèn giải thích nói: “Năm đó sư tôn của Ngọc Thiện Tâm bị đồng môn gài bẫy hãm hại, chết thảm dưới Vực Sâu Trầm Luân, lại còn gánh lấy danh phản đồ. Ngọc Thiện Tâm vai khiêng quan tài của sư tôn quay về Trấn Thiên Cung nhưng lại bị gài bẫy ngăn cản không thể đi vào Trấn Thiên Cung được. Trong cơn giận dữ, hắn đã giết lên Trấn Thiên Cung, đạp vỡ Thiên Ngoại Thiên, gặp được lão cung chủ, sửa lại bản án oan khuất cho sư tôn. Trong trận chiến ấy, mười vị trưởng lão Trấn Thiên Cung có sáu vị ngã xuống, những người dính líu đến việc này đều bị tàn sát, lấy sức mình mà giết Trấn Thiên Cung máu chảy thành sông, cuối cùng đến quan tài cũng bị máu tươi nhuộm đỏ. Thay vì nói là sửa lại án oan, chẳng bằng nói Ngọc Sát Thần vì ân sư mà giết ra một thanh danh trong sạch. Từ đó về sau cái danh Ngọc Sát Thần đã truyền khắp thiên hạ nhưng không biết vì sao sau đó hắn lại sửa thành tên Ngọc Thiện Tâm.”

Hết chương 2067.

Chương 2068. Ngọc Linh

Đám người Thiên Vũ Hạc cùng đi đến tòa lầu Bạch Ngọc Kinh thứ hai, mới vừa bước vào tầng thứ nhất đã nhìn thấy có không ít đệ tử canh giữ ở trước tường ngọc.

Phía trên tường ngọc của Bạch Ngọc Lâu có thể nhìn thấy một vài bức bích họa Ngọc Thú, trước mỗi con Ngọc Thú trên bích họa đều có một hoặc vài đệ tử Trấn Thiên Cung đứng canh.

Thiên Vũ Hạc giải thích: "Lúc Bạch Ngọc Kinh mở ra, những con Ngọc Thú trên bức bích họa sẽ hóa thành Ngọc Linh phá vách tường chui ra, nếu có thể trấn áp được nó sẽ nhận được một viên Ngọc Linh Châu, rất có ích cho kỹ năng ngưng tụ linh."

Vân Tố Thường cũng cười nói: "Tòa Bạch Ngọc Lâu thứ hai cũng có bảy tầng, càng lên cao Ngọc Linh càng mạnh, hiệu quả của Ngọc Linh Châu cũng sẽ càng tốt. Nhưng đệ tử cấp Bá Tước thường sẽ săn bắt Ngọc Linh dưới tầng thứ tư, còn tu vi như Hàn huynh thì phải lên cấp Hầu Tước mới có cơ hội lên ba tầng phía trên."

"Thật ra khi ta ở không gian Cổ Thần và biển Quy Khư cũng đã dùng một ít thủ đoạn đặc biệt mới có thể đủ sức chống lại những cường giả cấp Hầu Tước. Nhưng bình thường thì không có sức mạnh như vậy, trước tiên cứ lên tầng thứ tư thử xem đã." Hàn Sâm vẫn chưa rõ rốt cuộc Ngọc Linh là thế nào cho nên không định liều lĩnh quá.

Đi cùng ba người Vân Tố Y lên tầng thứ tư, trên tầng này đệ tử của Trấn Thiên Cung rõ ràng đã ít hơn rất nhiều, không giống ba tầng dưới, trước mỗi bức họa Ngọc Linh đều có người canh chừng, nơi này còn có rất nhiều bức họa Ngọc Linh không có ai đứng cả.

Vân Tố Y chỉ vào những bức họa Ngọc Linh đó nói: "Chủng loại của Ngọc Linh rất nhiều, tuy đều là Ngọc Linh nhưng mỗi loại lại có năng lực khác nhau, hướng cường hóa cũng bất đồng. Ví dụ như con Ngọc Hổ kia, nếu có được Ngọc Linh Châu của nó thì có thể cường hóa thể phách. Còn Ngọc Linh Điểu ở bên kia, Ngọc Linh Châu của nó rất có hiệu quả trong việc cường hóa tốc độ. Thuật gen của ngươi phát triển theo hướng nào thì tốt nhất nên nhằm vào Ngọc Linh đó khiêu chiến, sẽ có lợi rất lớn cho kỹ năng ngưng tụ linh trong tương lai."

“Thì ra là thế.” Hàn Sâm hứng thú lắng nghe, nhìn quanh đánh giá những Ngọc Linh này, cuối cùng ánh mắt dừng trên một Ngọc Linh giống như thiên tiên tò mò hỏi: “Ngọc Linh giống như tiên tử này là loại cường hóa gì?”

“Ngọc Tiên Linh này biểu thị sự cân đối, các phương diện đều không quá nổi bật nhưng mỗi phương diện đều được tăng cường.” Vân Tố Y nói.

“Thì ra là thế, vậy ta chọn nó đi.” Thật ra Hàn Sâm không có ý gì khác, chỉ càm thấy Ngọc Tiên Linh khá là xinh đẹp thôi.

Hàn Sâm đi đến trước bức họa Ngọc Tiên Linh ngồi xuống, tỏ vẻ hắn đã lựa chọn Ngọc Linh này, để cho những đệ tử khác khỏi đến tranh giành với hắn.

Bạch Ngọc Kinh còn chưa mở ra, đám người Thiên Vũ Hạc cũng đều tự lựa chọn một bức họa Ngọc Linh, Vân Tố Y lựa chọn một bức họa Ngọc Linh thuộc loài Linh Điểu, chỉ cách chỗ Hàn Sâm không xa.

Không bao lâu sau Bạch Ngọc Kinh đã mở ra, một lượng lớn ngọc khí phun trào ra từ tường ngọc. So với ngọc khí ở tòa Bạch Ngọc Lâu đầu tiên thì ngọc khí nơi này có vẻ rất mãnh liệt, hấp thu luyện hóa đều sẽ tốn không ít công sức, cũng không thích hợp để tu hành.

Ở bên trong ngọc khí kia, đám Ngọc Linh tựa như dần sống dậy, chui ra từ trên tường ngọc, thân thể bằng ngọc nửa trong suốt đạp lên ngọc khí mà đi.

Nói cũng thật kỳ lạ, chỉ những bức họa Ngọc Linh có đệ tử Trấn Thiên Cung canh giữ mới có Ngọc Linh chui ra, còn những bức họa Ngọc Linh không có người lại chẳng có chút động tĩnh nào.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát Ngọc Linh trước mặt mình, thanh lệ thoát tục, vạt áo phấp phới, ngọc thể hoàn mỹ nửa trong suốt thoạt nhìn giống như Cửu Thiên Tiên Tử hạ phàm.

Ngọc Tiên Linh bay lượn trên không trung trong chốc lát, rồi bay thẳng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm tĩnh tâm định thần, lập tức vận chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của mình rồi ngồi yên một chỗ không nhúc nhích.

Săn giết Ngọc Linh không giống với giết dị chủng, Ngọc Linh là do tinh hoa Ngọc Khí hóa thành, sức mạnh thuần túy đánh lên người Ngọc Linh chỉ có thể đánh tan Ngọc Linh ra chứ không giết chết được chúng.

Phương pháp chuẩn xác để săn giết Ngọc Linh chính là chờ chúng nó đến gần cơ thể, sau đó dùng khí tức của bản thân để chống lại. Nếu có thể trấn áp luyện hóa nó, Ngọc Linh bám vào người sẽ lập tức hóa thành một viên Ngọc Linh Châu.

Ngọc Tiên Linh bay đến cơ thể Hàn Sâm, giống như một luồng sương mù trong suốt vọt thẳng vào trong cơ thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy cả người lạnh lẽo, một sức mạnh băng giá đến cực độ lan ra khắp các tế bào trong cơ thể, dường như muốn đông cứng cả người hắn vậy.

Hàn Sâm nhanh chóng vận chuyển Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, luyện hóa khí băng hàn trong cơ thể.

Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt chỉ vận chuyển một vòng, Hàn Sâm đã cảm thấy bách mạch trong cơ thể cùng chấn động, cơ thịt xương cốt đều kêu lên giống như có từng điệu tiên nhạc vang lên từ trong các tế bào, cảm giác lạnh băng cũng biến mất không còn.

Sau một lát, Hàn Sâm chỉ cảm thấy thân thể chấn động, Ngọc Tiên Linh bay ra khỏi cơ thể hắn nhưng không bay trở lại tường ngọc mà dần dần ngưng tụ lại, biến thành một viên ngọc nửa trong suốt to bằng móng tay lơ lửng trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm vươn tay lấy viên ngọc xuống, chỉ thấy dường như trong đó có tiên tử bay lượn giữa ngọc khí, hẳn là vì Ngọc Linh Châu do Ngọc Tiên Linh hóa thành.

Hàn Sâm nuốt viên Ngọc Linh Châu xuống, rồi vận chuyển Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt lần nữa, chỉ cảm thấy có một cảm giác ấm áp tỏa ra từ trong dạ

dày, vận chuyển theo khí tức của hắn, tứ chi bách hài cũng dần ấm lên, làm cho Hàn Sâm cảm thấy cả người trở nên thoải mái khó tả, giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng, tất cả lỗ chân lông đều giãn ra một cách thoải mái, tế bào toàn thân đều sôi lên.

Sau khi sức mạnh của Ngọc Linh châu dần bị Hàn Sâm hấp thu, Hàn Sâm thử đánh ra một luồng thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt, phát hiện dường như trong thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt đang ẩn chứa một loại lực lượng kỳ dị nhưng Hàn Sâm lại không thể nói rõ rốt cuộc đó là sức mạnh gì.

Thời gian Bạch Ngọc Kinh mở ra vẫn chưa kết thúc, Thiên Vũ Hạc và chị em nhà họ Vân vẫn còn đang chiến đấu với Ngọc Linh, ngồi yên một chỗ không nhúc nhích.

Dù sao Vân Tố Y cũng vừa mới thăng cấp Bá Tước không lâu, chiến đấu với Ngọc Linh ở tầng thứ tư rõ ràng có hơi yếu thế, sắc mặt nàng tái nhợt giống như phủ một lớp sương mờ.

Hàn Sâm chợt nảy ra suy nghĩ, vươn tay đánh ra một luồng thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt, muốn giúp đỡ nàng trấn áp Ngọc Linh.

Thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt vừa chui vào cơ thể Vân Tố Y đã lập tức làm cho sắc mặt của nàng trở nên tốt hơn rất nhiều. Không lâu sau, đã có một con Ngọc Linh Điểu bay ra khỏi cơ thể nàng, hóa thành một viên Ngọc Linh Châu lơ lửng trên không.

Vân Tố Y mở to đôi mắt xinh đẹp của mình, vươn tay lấy Ngọc Linh Châu xuống, hơi hành lễ với Hàn Sâm, nói: “Cảm ơn ngươi đã ra tay giúp ta luyện hóa Ngọc Linh.”

“Giữa chúng ta cần gì khách sáo như vậy.” Hàn Sâm thuận miệng nói. Lời này của hắn cũng không có ý gì khác, chỉ nói quan hệ giữa bọn họ rấy tốt mà thôi.

Vân Tố Y nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, cúi đầu không nói gì nữa.

Một lát sau, Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường một trước một sau thành công trấn áp Ngọc Linh, đạt được Ngọc Linh Châu. Sau khi mở mắt ra đã

nhìn thấy Hàn Sâm và Vân Tố Y đang nói chuyện, cả hai đều có vẻ kinh ngạc.

Hàn Sâm trấn áp Ngọc Linh nhanh hơn bọn họ một chút là chuyện rất bình thường, thế mà Vân Tố Y cũng nhanh hơn bọn họ, chuyện này thật khó hiểu.

Vân Tố Y kể về việc Hàn Sâm giúp nàng, Thiên Vũ Hạc và Vân Tố Thường nghe xong đều cảm thấy chấn động: "Bình thường nếu sức mạnh của người ngoài tham gia trấn áp rất có thể sẽ làm Ngọc Linh vỡ nát không ngưng tụ ra Ngọc Linh Châu được, vậy mà ngươi lại có thể trợ giúp người khác mà không bị Ngọc Linh bài xích, kì lạ thật đấy."

Hết chương 2068.

Chương 2069. Đạo sư

"Có Ngọc Thiện Tâm ra mặt, mà ngươi cũng chỉ giết chết một Long Thập Tam, không phải người trong Long môn cửu tử, không coi là thâm cừu đại hận, Long tộc sẽ không động vào ngươi nữa. Bây giờ ngươi có thể giải trừ cấm chế trên người ta chưa?" Nguyên nhân Hughes quay lại tìm Hàn Sâm là để giải trừ cấm chế.

"Bây giờ vẫn ở địa bàn Long tộc, chờ sau khi ta thật sự thoát được rồi nói sau." Hàn Sâm tiếp tục đi về phía trước.

"Long tộc nói một không nói hai, nếu Long Nhất đã đồng ý với Ngọc Thiện Tâm thì tuyệt đối sẽ không đổi ý. Ngươi ở chỗ của Long tộc lại là an toàn nhất, bởi vì Long tộc sẽ không để ngươi chết ở chỗ họ. Nhưng ngươi đi ra khỏi Long tộc thì khó nói, khi đó ai muốn giết ngươi thì chẳng liên quan gì đến Long tộc." Hughes liếc nhìn Hàn Sâm rồi nói.

"Vậy theo như lời ngươi nói thì chẳng lẽ ta phải rúc trong địa bàn Long tộc không đi ra à?" Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Không cần đâu. Nếu Ngọc Thiện Tâm đã ra mặt, cũng đại diện cho ý nguyện của Trấn Thiên Cung. Ai muốn động vào ngươi đều phải suy xét đến hậu quả khi chọc giận Trấn Thiên Cung, trừ phi là thâm cừu đại hận, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm giết ngươi, ít nhất sẽ không giết ngươi ở thời điểm đầu sóng ngọn gió thế này.” Hughes nói.

Cuối cùng Hàn Sâm đã nhìn về phía Hughes: “Ngọc Thiện Tâm tiền bối giết nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung như vậy, sao hắn còn có thể dừng chân trong Trấn Thiên Cung?”

Hughes do dự một chút rồi nói: “Chuyện Ngọc Thiện Tâm rất phức tạp, người ngoài cũng không thể hiểu hết. Nghe nói trước kia ân sư hắn là người có tư cách tranh cái ghế viện trưởng lão nhất nhưng vì trong lúc tranh đấu đã bị người ta tính kế hãm hại, không chỉ mất mạng dưới Vực Sâu Trầm Luân mà còn gánh trên lưng cái danh phản đồ. Đáng tiếc bọn họ không ngờ được cái tên đệ tử Ngọc Thiện Tâm này lại biến thái đến mức đó. Vốn cũng định trục xuất hắn khỏi Trấn Thiên Cung nhưng một mình Ngọc Thiện Tâm khiêng quan tài giết thẳng về Trấn Thiên Cung, gặp được lão cung chủ bế quan, mới có thể sửa lại án oan. Những trưởng lão và đệ tử bị hắn giết chết đều là người có liên quan đến chuyện này, lúc đó cũng là bọn họ đã rắp tâm sát hại Ngọc Thiện Tâm.”

“Cho nên cuối cùng Ngọc Thiện Tâm vẫn có thể ở lại Trấn Thiên Cung. Nhưng vì chuyện này mà hắn không thể nhận được chức vị trưởng lão, cho tới bây giờ trong Trấn Thiên Cung hắn cũng chỉ là chủ một đảo, vẫn chưa có bất cứ chức vị thực chất nào.” Hughes nói xong bèn liếc mắt nhìn Hàn Sâm: “Những lời ta nói cũng chỉ là nghe đồn, chân tướng thế nào người ngoài khó mà biết rõ được.”

Hàn Sâm khẽ gật đầu. Ngọc Thiện Tâm tới cứu hắn, cho dù là xuất phát từ mệnh lệnh Trấn Thiên Cung hay là bất kỳ nguyên nhân nào cũng được, hắn đều nợ ân tình của người ta, chỉ là ân tình này không dễ trả mà có lẽ nhân vật như Ngọc Thiện Tâm không cần người khác giúp đỡ.

Hàn Sâm đi một đường đến cảng nhưng vẫn không nói sẽ giải trừ cấm chế cho Hughes

Sau khi tới cảng, tất cả phi thuyền đều từ chối cho Hàn Sâm lên thuyền, tên thủ vệ Long tộc còn cười nhạo nói, Hàn Sâm có bản lĩnh thì tự mình bay trở về Trấn Thiên Cung đi, cần gì phải ngồi phi thuyền của Long tộc bọn họ.

Hàn Sâm cũng không tức giận, nhìn về phía Hughes nói: "Hughes điện hạ, chắc hẳn ngươi phải có phi thuyền của mình chứ? Vậy phiền ngươi tiễn ta một đoạn đường nhé."

Hughes không còn cách nào khác, chỉ có thể dẫn Hàn Sâm đến phi thuyền của nàng, đưa Hàn Sâm trở về Trấn Thiên Cung.

Dọc đường đi đúng là không có gì nguy hiểm, Hughes thuận lợi đưa Hàn Sâm đến bên ngoài Trấn Thiên Cung.

"Không nhận được lời mời của Trấn Thiên Cung, ta chỉ có thể đưa ngươi đến chỗ này thôi. Giờ ngươi đã giải trừ cấm chế được chưa?" Hughes nhãn nhịn nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cười đáp: "Ngươi cũng để lại cấm chế trên người ta mà, ta không vội thì ngươi vội cái gì?"

"Ta không giống với Hàn đại công tử ngươi, không có chuyện gì có thể thoải mái đi dạo, ta còn có nhiều chuyện cần phải làm." Hughes lạnh mặt nói.

Cả đoạn đường đến đây, kiên nhẫn của nàng đã sắp bị Hàn Sâm mài mòn hết rồi, chỉ muốn nhanh chóng giải trừ cấm chế rồi cách xa tên Hàn Sâm này ra.

Hàn Sâm sờ dấu răng Hughes để lại trên cổ mình, dựa vào thể phách và năng lực khôi phục Hàn Sâm mà dấu răng kia lại không hề biến mất, hiển nhiên không phải là sức mạnh bình thường.

"Ta nghĩ rồi, dù sao chúng ta cũng đã cùng nhau trải qua hoạn nạn, có thể nói là bạn sinh tử. Lần này từ biệt chân trời góc biển không biết tới bao giờ mới có thể gặp lại, nên giữ lại chút kỷ niệm sẽ tốt hơn. Ta đã giữ lại vật kỷ niệm ngươi tặng cho rồi, sau này chạm vào nó ta sẽ nhớ tới ngươi, vật kỷ

niệm của ta cũng mong ngươi hãy bảo quản thật tốt nhé.” Hàn Sâm nói rồi bay thẳng về Trấn Thiên Cung.

“Hàn Sâm, cái tên khốn kiếp nhà ngươi!” Hughes vừa tức vừa giận, nhưng Hàn Sâm đã vọt vào Trấn Thiên Cung rồi, nàng không được mời, vốn không thể vào đó được.

Hughes rơi vào đường cùng chỉ có thể quay về tộc Kana, định mời trưởng bối trong tộc xem thử rốt cuộc Hàn Sâm đã động tay động chân gì trong cơ thể nàng.

“Đừng để ta giải trừ được cấm chế trên người, nếu không ta sẽ khiến ngươi chết thật thảm hại, để ngươi biết sự đáng sợ của dấu hôn Kana.” Trong lòng Hughes đầy thù hận.

Nhưng Hàn Sâm cũng chẳng sợ hãi gì, Hughes cũng không dám kích phát dấu hôn Kana trên người Hàn Sâm, tránh cho đôi bên lưỡng bại câu thương.

Hàn Sâm có thể Thần Linh Siêu Cấp có thể giải trừ tất cả cấm chế, nên không sợ dấu hôn Kana Hughes để lại, hơn nữa hắn cũng muốn nghiên cứu xem rốt cuộc thứ này có gì lợi hại.

Sau khi trở lại Trấn Thiên Cung, Hàn Sâm được đệ tử Trấn Thiên Cung hoan nghênh, chuyện hắn chém giết Sa Long và Long Thập Tam và cả chuyện náo loạn long trời lở đất ở biển Quy Khư đều đã được truyền đi.

Với Ma tộc và Long tộc thì đó là sỉ nhục, nhưng với Trấn Thiên Cung mà nói, đây là chuyện vẻ vang đáng kiêu ngạo.

Hàm Sâm cũng nộp Nguồn Gốc Cổ Thần màu bạc và những chủng gen kỳ lạ mình có được từ trong không gian Cổ Thần lên, còn giành được quyền tiến vào Lang Hoàn Các một lần để lựa chọn thuật gen.

Tạm thời Hàn Sâm không có ý định tu luyện thuật gen gì đó, chỉ muốn nhanh chóng tăng cấp bậc lên cho mình, cho nên cũng không đi Lang Hoàn Các.

Ngoại trừ khen thưởng thuật gen ra, Hàn Sâm còn được trao tặng danh hiệu "Đạo Sư", có thể hưởng thụ phúc lợi đãi ngộ cực kỳ tốt, có rất nhiều nơi không mở cửa cho đệ tử bình thường nhưng Hàn Sâm lại có thể vào bằng danh hiệu này.

Nói đơn giản là, trước kia Hàn Sâm chỉ có thể đi đến nơi như Động Huyền Nguyên để săn giết dị chủng. Nhưng sau khi có danh hiệu đạo sư, sẽ có thể vào được một vài nơi tương tự như đảo Trân Thú, tài nguyên dị chủng nơi đó phong phú hơn động Huyền Nguyên rất nhiều.

Lợi ích như những ví dụ này còn rất nhiều nhưng đạo sư cũng có trách nhiệm cần gánh vác, mỗi năm đều cần phải đến đạo tràng giảng giải thuật gen cho đệ tử Trấn Thiên Cung trong mười ngày.

Muốn giảng gì đều là tự nguyện, nhưng những thuật gen có cấp bậc hạn chế như Đao pháp Thiên Chi Hạ sẽ không được phép giảng giải.

Những đệ tử ngoại tộc kí danh có thể đạt được danh hiệu đạo sư cực kỳ ít nhưng những đệ tử Trấn Thiên Cung đều không có ý kiến gì về danh hiệu đạo sư của Hàn Sâm, thậm chí còn chờ mong được nghe Hàn Sâm giảng giải thuật gen.

Dù sao Hàn Sâm cũng đã giết chết Sa Long tên tuổi sánh ngang với Cô Trúc, làm cho đệ tử Trấn Thiên Cung cảm thấy rất tò mò về thuật gen của hắn.

Chủ yếu là vì chiến tích Hàn Sâm quá hiển hách, nhận được danh hiệu này cũng là lẽ đương nhiên trong mắt các đệ tử Trấn Thiên Cung.

Bởi vì mười ngày giảng bài trong năm có thể tự do lựa chọn, thậm chí có vài đạo sư khá bận rộn đều gộp cả mấy năm mới giảng một lần cho nên Hàn Sâm cũng không vội đi đạo tràng.

Thiên Vũ Hạc và chị em họ Vân đều đến gặp Hàn Sâm, còn cùng đến Bạch Ngọc Lâu tu hành. Hàn Sâm dự định sẽ đến những Bạch Ngọc Lâu phía sau xem thử, mượn Ngọc Linh ở đó chắc có thể thăng Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt lên tới cấp Hầu Tước.

Nếu thật sự phải đánh một trận người chết ta sống, dùng Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt vẫn tốt hơn Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh một chút.

Hết chương 2069.

Chương 2070. Đỉnh Thải Vân

“Cùng là tinh linh do ngọc khí ngưng tụ mà lại có khác biệt lớn như vậy, xem ra sau này phải luyện thêm nhiều Ngọc Tiên Linh Châu mới được, dùng để thăng cấp Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Cùng Cô Trúc lên đỉnh Thải Vân, lúc đi trên đường Hàn Sâm thử luyện hóa Ngọc Hổ Linh Châu. Kết quả cực kỳ khó luyện hóa, sau khi sử dụng cảm giác toàn thân như thể rơi vào hầm băng, phí rất nhiều công sức có thể hoàn toàn luyện hóa được Ngọc Hổ Linh Châu.

Nhưng sau khi viên Ngọc Tiên Linh Châu kia bị hắn nuốt lại giống như viên Ngọc Tiên Linh Châu trước, toàn thân cực kì thoải mái, hơn nữa còn cung cấp năng lượng cho hắn kinh khủng hơn nhiều so với viên Ngọc Tiên Linh Châu trước đó.

Hàn Sâm mơ hồ cảm thấy sức mạnh của thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt dường như lớn hơn vài phần, lúc luyện hóa Ngọc Hổ Linh Châu lại không có cảm giác này.

Đỉnh Thải Vân cũng là một hòn đảo, nhưng hòn đảo này hoàn toàn do vân khí ngưng tụ tạo thành, những vân khí đó đã ngưng thành thực chất, hóa thành các đám mây nhiều màu sắc; mặt đất, đỉnh núi, rừng rậm đều là do vân khí hóa thành.

Còn có các loại sinh vật dị chủng do vân khí rực rỡ hóa thành, nhìn có vẻ rất nhiều hình dáng nhiều màu sắc, như thể tiến vào một công viên kẹo bông gòn vậy.

“Vân Thú ở nơi này nhiều như vậy, ngươi nói là con nào thế?” Theo như Hàn Sâm thấy, Vân thú nhiều đến mức không đếm xuể, vả lại nhìn có vẻ đều vô cùng ngoan ngoãn.

“Cô Trúc sư đệ, Hàn Sâm sư đệ, các ngươi cũng đến săn Vân Thú à?” Cô Trúc còn chưa trả lời đã thấy một vị đệ tử của Trấn Thiên Cung bay đến từ cách đó không xa, chớp mắt đã đến trước mặt hai người bọn họ.

“Thứ cho tiểu đệ mới tới Trấn Thiên Cung không lâu, vẫn chưa quen biết hết các vị sư huynh, không biết phải xưng hô thế nào với sư huynh đây?” Hàn Sâm thấy Cô Trúc không nói lời nào, biết ngay hắn hoàn †oàn không quen biết vị sư huynh trước mặt, chỉ đành cắn răng đi hỏi.

Vị sư huynh này không phải Thiên tộc, có một cái đầu hổ màu trắng, phần lộ ra ngoài áo giáp cùng đều là lông trắng, có chút giống tộc Tago nhưng lại có điểm khác biệt.

Nhưng có thể đặt chân lên đỉnh Thải Vân chắc chắn cũng là đạo sư cấp Hầu Tước, cho dù không phải Thiên tộc thì chắc chắn cũng sở hữu tu vi bất phàm.

Vị sư huynh đó điềm tĩnh nói: “Ta tên Bạch Chân, đệ không quen ta cũng ngạc nhiên gì, ta vẫn luôn làm việc ở Thiên Đạo Viện, bình thường rất ít khi ra ngoài.”

“Hóa ra là Bạch sư huynh.” Hàn Sâm nghe nói hắn làm việc ở Thiên Đạo Viện, lập tức có chút kinh ngạc trong lòng.

Thiên Đạo Viện không phải là nơi bình thường, cho dù là đệ tử xuất sắc của Thiên tộc cũng chưa chắc có thể vào Thiên Đạo Viện, huống chỉ là một người ngoại tộc.

Theo như Hàn Sâm được biết, Thiên Đạo Viện tương đương với viện nghiên cứu khoa học kỹ thuật cao nhất của Trấn Thiên Cung, những công việc như cải tiến thuật gen, nghiên cứu và phát triển dị bảo loại mới của Trấn Thiên Cung đa số đều là do đệ tử của Thiên Đạo Viện hoàn thành.

Bạch Chân này nhìn có vẻ cao lớn thô kệch, cực kỳ hung mãnh nhưng lại làm công việc có tính kĩ thuật như vậy, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong được.

Bạch Chân nhìn Hàn Sâm nói: "Hàn sư đệ, ta đã ngưỡng mộ ngươi từ lâu. Đao pháp Thiên Chi Hạ mà đệ cải biên đã được tôn vinh như một án lệ kinh điển ở Thiên Đạo Viện bọn ta, được đưa vào trong sách giáo khoa, nhân tài đẳng cấp như đệ không đến chỗ Thiên Đạo Viện bọn ta quả là đáng tiếc."

"Bạch sư huynh quá khen, việc cải biên đao pháp Thiên Chỉ Hạ chỉ là may mắn mà thôi, nếu cho ta làm một lần nữa thì ta cũng không có bản lĩnh đó." Lời này của Hàn Sâm cũng không phải chỉ là khiêm tốn.

Nếu đao pháp Thiên Chi Hạ không phải là loại mà hắn sở trường thì hắn cũng không thể cải biên một cách hoàn hảo như vậy được.

"Không không không, có tài chính là có tài, Hàn sư đệ đệ không cần khiêm tốn. Thật ra cũng hơi ngại, ta có một vấn đề muốn thỉnh giáo Hàn sư đệ nhưng mãi vẫn không có duyên gặp gỡ. Nay có thể gặp được ở đây, quả thật là cơ hội trời ban, cho nên ta mới lấy hết can đảm mạo muội tới đây, hy vọng Hàn sư đệ có thể giúp đỡ." Nói rồi, Bạch Chân còn khẽ hành lễ với Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy Bạch Chân nói chuyện rất thành khẩn, hơn nữa hắn đã nói đến nước này rồi, cho dù cuối cùng không thể hoàn thành được thì Hàn Sâm cũng nên xem thử, nếu không thì thật thất lễ.

"Bạch sư huynh có vấn đề gì cứ việc nói ra, mọi người cùng nhau nghiên cứu. Nhưng trình độ của ta thực sự rất bình thường, chưa chắc có thể giúp được." Hàn Sâm nói.

Bạch Chân nghe vậy thì cực kỳ vui mừng, tự động bỏ qua những lời đằng sau của Hàn Sâm, vội vàng lấy một cái máy liên lạc thông minh ra, mở những hình chiếu tài liệu trong đó, sau đó kích động giảng giải chỉ tiết một lần thuật gen mà hắn nghiên cứu cho Hàn Sâm.

Bởi vì thuật gen này quả thực có hơi phức tạp, Bạch Chân chỉ giảng giải thôi đã tốn không ít thời gian, Hàn Sâm nhìn về phía Cô Trúc.

Cô Trúc ngồi bên đó thản nhiên nói: “Thời gian không phải vấn đề với ta”

Hàn Sâm chỉ đành kiên nhẫn nghe tiếp, đại khái biết được tình hình hiện tại của Bạch Chân và vấn đề mà hắn gặp phải.

Thuật gen mà Bạch Chân nghiên cứu tên là “Thuật Hồi Âm”, nghe âm thanh có vẻ hơi buồn cười lại vô dụng, nhưng sau khi Hàn Sâm hiểu được mạch suy nghĩ của hắn thì lại có chút ngạc nhiên với “Thuật Hồi Âm’ này.

Thuật Hồi Âm không phải dạng thuật gen lợi dụng sóng âm để dò đường giống như loài rơi mà là một loại thuật gen công kích dùng sóng âm trùng điệp.

Sự xếp chồng liên tục của các sóng âm làm cho các dao động ở tần số cao hơn xảy ra, khiến cho tấn công sóng âm càng trở nên mạnh mẽ, hơn nữa còn duy trì lâu hơn.

Về mặt tư duy thì không có vấn đề gì, nhưng chỗ khó là phải làm sao mới có thể xếp chồng sóng âm. Dù sao thì lúc tấn công, kẻ thù cũng không thể ở một không gian bị hạn chế như kiểu nhà kho, dạng thuật gen có yêu cầu đặc thù đối với không gian như này rất khó có thể dùng trong thực chiến.

Cho dù nghiên cứu của Bạch Chân thành công, trong hoàn cảnh đặc biệt có thể tăng cường tính kéo dài và lực sát thương của sóng âm trên phạm vi lớn thì cũng không thể mang theo bên mình một không gian như nhà kho lúc chiến đấu với người khác chứ?

Trước khi chiến đấu phải nhốt đối thủ vào trước, ý tưởng như vậy không hề thực tế chút nào.

Bạch Chân đã nghiên cứu rất lâu, cũng không thể tìm được cách nào để dùng “Thuật Hồi Âm” mà hắn nghiên cứu vào trong chiến đấu thực tế.

Sau khi Hàn Sâm suy nghĩ cũng cảm thấy có chút đau đầu, đây là thiếu sót bẩm sinh của “Thuật Hồi Âm, thực sự rất khó sửa.

Giống như cá sinh ra chỉ có thể bơi trong nước, chim có thể bay, Thuật Hồi Âm cần phải có một môi trường như vậy mới có thể thể hiện ra được, nếu

như sửa mất thì không phải là Thuật Hồi Âm nữa rồi.

“Bạch sư huynh, e rằng cái này ta không thể giúp huynh được rồi. Muốn vận dụng thuật Hồi Âm vào trong thực chiến, bắt buộc phải có một không gian kín làm tiền đề, trừ khi huynh tự mang một cái chuông nhốt đối thủ vào trong, không thì ta cũng không có cách giải quyết nào hay cả” Hàn Sâm có hơi bối rối nói với Bạch Chân.

Bạch Chân nghe được lời Hàn Sâm thì mắt bỗng sáng lên: “Hàn sư đệ nói phải, nếu như ta làm một cái chuông để nhốt đối thủ vào trong là có thể giải quyết vấn đề môi trường mà Thuật Hồi Âm cần, hơn nữa có chuông là vật đàn hồi lại âm thanh, phần sức mạnh sóng âm bị vách chuông hấp thu cũng có thể thông qua vách chuông hóa thành sóng âm một lần nữa, hình thành nên tầng chồng âm thứ hai…

Sau đó Bạch Chân lại nói một hồi, Hàn Sâm nghe mà nhức hết cả đầu. Mặc dù Hàn Sâm cũng từng học về cải biên thuật gen, nhưng để so sánh với Bạch Chân thì tất nhiên không cùng một đẳng cấp.

“Lẽ nào những người họ Bạch đều giỏi việc cải biên nghiên cứu thuật gen à?” Hàn Sâm nghĩ tới thây Bạch Dịch Sơn của mình, thâm buồn bực trong lòng.

Bạch Chân hưng phấn rời đi nhưng Hàn Sâm không cho rằng làm một cái chuông lớn là một ý kiến hay. Ai lại ngốc đến mức đợi bị nhốt vào trong chuông. Kẻ đần độn như vậy, cho dù không cần dùng đến Thuật Hồi Âm cũng có thể giết chết.

Hết chương 2070.

Chương 2071. Vân Thú màu đỏ

Sau khi Bạch Chân đi mất, Hàn Sâm mới đi vào sâu trong đỉnh Thải Vân cùng với Cô Trúc.

“Đây chính là nơi cao nhất của đỉnh Thải Vân, con Vân Thú đó thi thoảng sẽ xuất hiện ở đây.” Cô Trúc ngồi xuống trên đỉnh một ngọn vân phong.

Hàn Sâm giẫm lên đám mây mềm bồng bềnh, ngồi bên cạnh Cô Trúc, ánh mắt ngó xuống biển mây phía dưới.

Một con Vân Thú trắng giống như Độc Giác Thú lao nhanh trong mây, lại có Vân Thú màu sắc rực rỡ như Thải Phượng bay châm chậm trên bầu trời, Hàn Sâm không nhìn ra được con Vân Thú nào đáng giá để một nhân vật như Cô Trúc động lòng muốn thu làm vật cưỡi.

“Lúc ngươi thấy nó sẽ nhận ra ngay.” Cô Trúc nói. “Không thể đến thẳng hang ổ của nó à?” Hàn Sâm hỏi.

“Vân Thú không có nơi ở cố định, du đãng khắp biển mây, hơn nữa tốc độ rất nhanh. Đừng nói là Hầu Tước, cho dù là Công Tước cũng chưa

chắc đã đuổi kịp nó, chúng ta chỉ có thể chờ thôi.” Cô Trúc ngồi xếp bằng, nâng niu thanh ngọc kiếm đặt trên đùi.

“Thanh ngọc kiếm này quan trọng với ngươi lắm sao?” Hàn Sâm cực kỳ tò mò vì sao Cô Trúc lại dùng một thanh ngọc kiếm luyện tập như vậy. Với thân phận của Cô Trúc, hắn muốn có bảo kiếm thế nào mà

chẳng được, cho dù là kiếm khí cấp Vương cũng chẳng khó đến tay.

Cô Trúc không trả lời, chỉ nhìn biển mây cuồn cuộn.

Hàn Sâm rất hiểu chuyện không hề hỏi lại, khi hắn cho rằng cuộc nói chuyện của họ đến đây là kết thúc, lại chợt nghe Cô Trúc cất lời: “Ngươi có tin trên thế giới này có thần linh thật sự không?”

“Vậy phải xem bốn chữ thần linh thật sự này lý giải như thế nào. Cường giả cấp Thần Hóa chính là thần đối với người bình thường đó thôi.” Hàn Sâm đáp.

“Không phải kiểu đó, là thần linh có thể giúp đỡ người ta thực hiện nguyện vọng cơ.” Cô Trúc nói.

Hàn Sâm nghe xong chợt kinh ngạc trong lòng, thần linh như vậy không phải thứ tốt lành gì trong mắt hắn, từ lúc gặp thần ở tiểu đội số bảy rồi đến Thiên Thần Đế Thuân ở tinh cầu Nhật Thực đều là mấy tên khốn nạn ăn tươi nuốt sống.

"Lẽ nào Cô Trúc cũng từng cầu nguyện với thần sao?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm Cô Trúc hồi lâu mới lên tiếng: "Có lẽ cũng có đấy, nhưng loại thần này ta ghét lắm."

"Tại sao vậy?" Ánh mắt Cô Trúc hơi xao động.

"Bởi vì người bạn mà ta quen đã từng cầu nguyện với vị thần như vậy, kết cục đều rất thê thảm." Hàn Sâm không giấu diếm nhưng cũng không kể tường tận.

Ánh mắt Cô Trúc xao động, nhìn Hàn Sâm hồi lâu mới quay đầu đi, nhìn biển mây cuồn cuộn, cất giọng nói khẽ đến mức hầu như không nghe rõ: "Em gái ta cũng từng cầu nguyện với vị thần như vậy."

Hàn Sâm vẫn nghe được nhưng lại không dám tin vào tai mình, kinh hãi nói: "Gì cơ? Em gái ngươi từng cầu nguyện với thần? Thần linh mà nàng cầu nguyện là ai? Kết quả cuối cùng ra sao?"

Ánh mắt Cô Trúc nhìn chăm chăm vào biển mây, dường như rất bình thản mà đáp lại: "Khi còn trẻ ta từng chịu một đả kích lớn, bị bạn bè bán đứng, bị người yêu bỏ rơi, cuối cùng không gượng dậy nổi biến thành một kẻ chán chường vô dụng. Em gái ta cầu nguyện với thần mong ta có thể phấn chấn lên lần nữa, ta không biết đó là thần gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bắt em gái ta đi, mà sau đó vì một chuyện ngoài ý muốn, ta bị thi hành Vạn Thế Nhất Mộng, đã trải qua bi kịch muôn đời."

"Ngươi nhìn thấy à, trông hắn như thế nào?" Hàn Sâm lập tức gặng hỏi.

"Là một người đàn ông trông không rõ lắm, kéo tay em gái ta, từng bước lôi nàng vào trong bóng tối. Khi ấy ta liều mạng muốn đuổi theo nhưng có làm thế nào cũng không đuổi kịp được, trơ mắt nhìn em ấy bị hắn lôi kéo chìm vào trong bóng tối hoàn toàn. Em ấy rất sợ hãi, không ngừng kêu gào nhìn ta nói gì đó, ta không nghe được giọng nàng nhưng có thể nhìn ra được

nàng đang nói anh ơi cứu ta… Nhưng ta chỉ là một tên phế vật… Phế vật chẳng làm được cái gì… Chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra. Trước khi chìm vào trong bóng tối, gã đàn ông kia quay đầu mỉm cười với ta… Ta không nhìn rõ mặt hắn… Nhưng nụ cười đó lại khắc sâu trong óc ta, có làm thế nào cũng không gạt đi được, tựa như ma quỷ, khiến ta giật mình tỉnh giấc trong ác mộng hết lần này đến lần khác. Hơn nữa ta cũng không muốn quên đi nụ cười đó, đó là ký ức duy nhất của ta về hắn, cũng là bằng chứng duy nhất khiến ta có thể nhận ra hắn, cho nên không thể quên đi được…”

Cô Trúc nói rất chậm, giọng điệu hết sức bình thản. Nhưng không biết vì sao, trong lòng Hàn Sâm lại trào dâng cảm xúc bi thương khó mà tả nổi, cảm giác lồng ngực bứt dứt đến khó chịu.

Giờ Hàn Sâm đã hiểu vì sao Cô Trúc có thể sống qua bi kịch vạn thế, có lẽ trước đó trái tim của hắn đã vẩn đục tràn đầy vết thương rồi, không thể biến nó trở lên nhơ nhuốc thêm được nữa.

Cô Trúc tiếp tục nói: “Bất kể thế giới này có thần linh thật sự hay không, ta cũng phải tìm lại em gái mình, nếu thần có chặn trước mặt †a, ta cũng phải dùng kiếm chém nát hắn, cho dù có phải thịt nát xương tan.”

“Nếu có thể, ta cũng muốn đi cùng ngươi giết vị thần kia, hoặc là giết càng nhiều thần hơn…” Hàn Sâm cảm thấy cuối cùng mình và Cô Trúc cũng có chỗ giống nhau.

Hắn cũng muốn tìm thần nhưng không biết thần hắn muốn tìm có phải cùng một người với Cô Trúc hay không.

Cô Trúc không trả lời, chỉ nhìn biển mây, gương mặt không chút gợn sóng.

Đột nhiên thấy nơi biên giới biển mây bay lên một vầng hào quang, hào quang tươi đẹp mà không bóng bẩy, đỏ mà không thẫm, giống như một ảo mộng mọc lên từ chân trời.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã thấy một đám mây đỏ bay đến từ chân trời, tốc độ cực nhanh, tựa như máy bay phản lực, nơi nó bay qua để lại một vệt cầu vồng màu đỏ.

Giờ cuối cùng Hàn Sâm cũng biết vì sao Cô Trúc lại nói hắn nhìn thấy chắc chắn có thể nhận ra được, con Vân Thú như rặng mây đỏ này thật sự rất đặc biệt.

Mặc dù thoạt nhìn hình dạng cũng chỉ là một đám mây bình thường nhưng bóng dáng của nó lại khiến người ta khó mà quên được.

Tốc độ của Vân Thú cực nhanh, chẳng bao lâu sau đã bay đến gần đỉnh núi, những Vân Thú xung quanh đó cảm nhận được nó xuất hiện, tất cả đều né tránh.

Chỉ thấy một cụm mây đỏ nhanh chóng xuyên qua biển mây, bay lòng vòng xung quanh đỉnh núi mấy lượt, tuy nhìn thấy Hàn Sâm và Cô Trúc trên đỉnh núi nhưng lại không có ý muốn trốn chạy, vẫn thản nhiên chơi đùa.

“Ai đắc thủ thì là của người đó.” Cô Trúc cầm ngọc kiếm đứng lên, như kinh hồng cắt qua hư không, trong chớp mắt đã đến gần con Hồng Vân kia, một kiếm chém về phía Hồng Vân đang bay lượn phấp phới xung quanh đỉnh núi.

Dù có xem bao nhiêu lần, chiêu xuất kiếm của Cô Trúc đều khiến người †a cảm thấy cảnh đẹp ý vui như vậy, kiếm thức dứt khoát mà lại đầy tính nghệ thuật, nhanh đến khó tin.

Lấy tốc độ hiện nay của Hàn Sâm cũng không dám đảm bảo mình có thể tránh được một kiếm này.

Nhưng đã thấy hồng quang trên chóp đuôi của con Hồng Vân kia tỏa sáng, phun ra hồng khí đỏ chói tựa như động cơ phản lực của tên lửa, đẩy Hồng Vân tăng tốc trong nháy mắt, thoáng cái biến mất trong tầm mắt Hàn Sâm, vậy mà một kiếm kia của Cô Trúc lại chém hụt.

“Tốc độ nhanh quá!” Hàn Sâm hết sức kinh ngạc, mặc dù Hồng Vân không có năng lực dịch chuyển tức thời trong không gian nhưng tốc độ đơn thuần cũng đã có hiệu quả dịch chuyển tức thời rồi, thật sự là nhanh kinh khủng.

Hết chương 2071.

Chương 2072. Hồng Vân kiêu căng

Cô Trúc lăng không truy đuổi, kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, nhưng mỗi lần Hồng Vân tăng tốc đều quá nhanh, luôn né được kiếm khí từ Cô Trúc.

“Ta cũng lên.” Hàn Sâm rút đao chém Hồng Vân, đồng thời trên tai xuất hiện một đôi Giao dực, tốc độ lập tức tăng lên cực nhanh.

Hồng Vân trực tiếp tăng tốc, nhất thời bỏ xa Hàn Sâm nhưng Hàn Sâm đã đoán trước được chiêu này nên đã tính toán khoảng cách tăng tốc và điểm dừng của Hồng Vân, chém một đao ra.

Cho dù năng lực tăng tốc của Hồng Vân mạnh đến đâu thì khi tạm dừng cũng chỉ có thể mặc cho Hàn Sâm tấn công.

Song Hàn Sâm rất nhanh đã phát hiện rằng Hồng Vân đáng lẽ phải dừng lại ở chỗ kia nhưng tốc độ của nó lại không hề suy giảm, vẫn cấp tốc vọt lên rồi mới giảm tốc độ.

“Xem ra nó còn chưa dùng hết sức.” Hàn Sâm khẽ cau mày, từng nhát đao nối đuôi nhau chém ra.

Cô Trúc và Hàn Sâm một trước một sau vây công Hồng Vân nhưng Hồng Vân kiêu ngạo không thèm bỏ chạy mà chỉ tăng tốc tránh né đòn công kích từ họ.

“Ngay bây giờ!” Hàn Sâm đoán chắc tất cả các điểm mà Hồng Vân có thể dừng lại sau khi tăng tốc, Huyết Vũ đao chém ra điên cuồng, từng mảnh đao đan vào nhau thành một tấm mạng nhện lập thể.

Nhưng gia tốc của Hồng Vân không hề ngừng lại, tốc độ vẫn duy trì gần như ở trạng thái dịch chuyển tức thời, trực tiếp xông lên, mảnh đao thậm chí không chạm được vào nó.

Thấy Hồng Vân vẫn tăng tốc bay lượn trên bầu trời, Hàn Sâm mới biết nó không tăng tốc một cách đột ngột, mà cơ bản là nó luôn duy trì được tốc độ

đỉnh điểm, thảo nào nó không thèm sợ.

Hồng Vân bay múa trên không trung như chiếc máy bơm khí, bay vòng vòng tứ phía, để lại từng dải sương mù màu đỏ, những dải sương đỏ ấy nối liền nhau lại biến thành hai chữ "Đần độn".

"Ơ đệt, con này thông minh thật đấy, lại còn biết dùng chữ viết thông dụng của Liên Minh nữa chứ!" Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Hồng Vân.

"Tuy cấp bậc của nó không quá cao, chỉ là cấp Hầu Tước nhưng khi Trấn Thiên Cung Tồn tại thì nó đã được ra đời trên đỉnh Thải Vân, trường tồn bao năm nay. Trí tuệ và năng lực của Vân Thú cấp Hầu Tước bình thường không thể sánh bằng nó. Đáng tiếc sinh vật cấp cao nhất mà đỉnh Thải Vân sinh ra chỉ là cấp Hầu Tước, không có tài nguyên chống đỡ sự tồn tại của mấy loài dị chủng cấp cao, bằng không nó đã thăng cấp cao hơn từ lâu rồi." Cô Trúc nói.

"Không sao cả, đợi ta bắt được nó mang ra ngoài một chuyến, nhất định nó sẽ lên cấp." Hàn Sâm nhìn Hồng Vân rồi nói.

Thân thể Hồng Vân nhanh chóng vút lên không trung, đám sương đỏ lưu lại hợp thành mấy chữ "Phét lác", thậm chí phía sau Hồng Vân còn vặn vẹo trông như vẻ mặt khinh thường.

Sau đó đám mây lại uốn éo thành hình dáng một bàn tay to màu đỏ, bốn ngón co lại thành nắm đấm, còn ngón giữa dựng về phía Hàn Sâm.

"Tiên sư, ngươi thành tỉnh rồi." Hàn Sâm triệu hồi Long dực, vỗ cánh xông về phía Hồng Vân.

Thấy Hồng Vân tăng tốc tránh đao khí của mình, mắt Hàn Sâm lóe sáng, Long Dực sau lưng vỗ mạnh, lập tức dịch chuyển tức thời lên phía trên Hồng Vân.

Giữa lúc gần trong gang tấc, Hàn Sâm bổ một đao xuống đầu Hồng Vân: "Tổ sư mày, cho mày phách lối này."

Ở khoảng cách sát như vậy, Hồng Vân đột nhiên tăng tốc. Tốc độ đao chém của Hàn Sâm không ngờ lại chẳng theo kịp tốc độ di chuyển của nó, chỉ cách một sợi tóc mà đao khí vẫn chẳng bắt kịp Hồng Vân, thậm chí còn bị nới rộng khoảng cách.

Sau khi Hàn Sâm trơ mắt nhìn Hồng Vân rời xa, Hồng Vân uốn éo giữa không trung, biến thành một khuôn mặt đắc ý ngạo mạn, như thể đang ngậm điếu thuốc trong miệng.

Hàn Sâm cười âm hiểm, Huyết Vũ đao dồn ép về trước, mảnh đao vô hình đột nhiên xuất hiện từ bốn phương tám hướng tựa như thiên la địa võng giăng bắt quấn về phía Hồng Vân.

Thân thể Hồng Vân đụng vào mảnh đao, bỗng chốc giống một khối đậu phụ bị cắt đi kha khá mây đỏ.

Đó là bởi Hàn Sâm đã khống chế mảnh đao, không thực sự muốn giết nó.

“Ngươi đắc ý nữa đi.” Hàn Sâm hô lên với Hồng Vân.

Đột nhiên lực lượng phun ra sau đuôi Hồng Vân chợt tăng mạnh, vậy mà lại va vào mảnh đao, lập tức bị lưới đao cắt phá thành mảnh nhỏ, phân thành những cụm Hồng Vân nhỏ.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn chỉ muốn dạy dỗ Hồng Vân chút thôi chứ không định giết nó thật.

Nó bị chém thành từng mảng Hồng Vân nhỏ nhưng tốc độ không giảm bớt, vẫn lao vèo vèo, hơn nữa trong lúc lao đi còn ngưng tụ với nhau, chỉ một chốc đã ngưng kết thành một đám mây đỏ thẫm rồi giơ một ngón tay cái khổng lồ về phía Hàn Sâm, lại còn đảo ngược lại.

“Ngươi là nhất! Nhất ngươi rồi!” Hàn Sâm không thể không phục. Hồng Vân này quả thực có chút chiêu trò, tốc độ nhanh kinh người, thân thể vỡ tan như kia mà không hề bị ảnh hưởng. Hiện tại Hàn Sâm không nghĩ ra được cách nào để thu phục nó.

Cô Trúc cũng thử mấy lần, song không có cách giải quyết nào hay ho. Tốc độ của họ đã là đỉnh cấp trong đám Hầu Tước nhưng vẫn không theo kịp Hồng Vân.

Cho dù Hàn Sâm đã dùng dịch chuyển tức thời áp sát Hồng Vân rồi ra †ay tấn công nó, nhưng với tốc độ và năng lực ứng biến của mình, Hồng Vân vẫn né tránh được đao khí và sóng xung kích từ hắn.

Có thể tưởng tượng tốc độ này đáng sợ đến đâu, e rằng đa số Công Tước cũng không bắt kịp nó.

Vả lại có chém trúng Hồng Vân cũng vô dụng, thân thể nó có đặc tính của nước, chém rồi cũng chẳng ảnh hưởng tới nó, ngưng tụ lại là được.

Ngọc kiếm trong tay Cô Trúc nhanh chóng xoay tròn, hóa thành một cơn lốc xoáy, lốc xoáy khuấy động mây trời, giống như một vòng xoáy kiếm khí khổng lồ, muốn hút lấy Hồng Vân.

Hồng Vân lại tăng tốc, cứng đầu chạy khỏi vòng xoáy kiếm khí, hoàn toàn không trói chân nó được.

Đến đây thì Cô Trúc cũng bó tay, bại trận như Hàn Sâm.

“Thảo nào nó có thể tồn tại bao năm nay mà không bị đệ tử Trấn Thiên Cung thu phục, đúng là có chút năng lực.” Cô Trúc bình tĩnh nói.

“Quả là lợi hại, nhưng tiếc là không có năng lực tấn công.” Hàn Sâm đáp.

Có vẻ không còn ôm hy vọng bắt được Hồng Vân, Cô Trúc không chấp nhất nữa, nói với Hàn Sâm: “Ta định bắt một con Vân thú cấp Hầu Tước bình thường để di chuyển, ngươi thì sao?”

“Ta chẳng sao, dù gì đã có Hạc cụt chân, không cần đổi thứ khác.” Hàn Sâm lắc đầu, lúc thực sự cần thiết, trừ khi có tốc độ giống Hồng Vân, nếu không dị chủng cấp Hầu Tước bình thường còn chẳng bay nhanh bằng hắn, nuôi thêm một con thú cưỡi cũng không có ích lợi gì lắm, bình thường có Hạc cụt chân là đủ rồi.”

Cô Trúc bắt một con Vân Nhạn cấp Hầu Tước, cơ bản không tốn chút sức nào, tốc độ của Vân Thú cấp Hầu Tước bình thường không đọ lại Cô Trúc, bị hắn trực tiếp giam cầm.

Khi Hàn Sâm và Cô Trúc định rời khỏi đỉnh Thải Vân, con Hồng Vân kia lại hống hách bám theo bọn hắn, thỉnh thoảng lượn đến trước mặt họ, phun sương mù trên không trung, tạo thành mấy đám mây chữ: "Đồ đần! Đồ đần! Bắt ta đi này!"

Khóe mắt Hàn Sâm giần giật, con này còn biết dùng dấu chấm câu.

"Mẹ kiếp, ngươi cứ tiếp tục ngạo mạn đi, không thu phục được ngươi, ông đây không mang họ Hàn nữa." Hàn Sâm thầm nổi cáu, song hắn không quay đầu lại, hiện tại hắn không có cách nào bắt được Hồng Vân, chỉ có thể về trước rồi nghĩ cách thu phục nó, Hàn Sâm không tin không tìm ra phương pháp chế ngự nó.

Hết chương 2072.

Chương 2073. Tính khả thi của Huyết Vũ đao

Sau khi về tới nhà mình, Hàn Sâm suy nghĩ một lúc lâu, cảm thấy những loại năng lực như thạch hóa hoặc đóng băng hắn là có hiệu quả với Hồng Vân.

Nhưng lúc trước hắn đã từng thử rồi, tốc độ của sóng xung kích hóa đá không thể theo kịp Hồng Vân, dù Hàn Sâm có dịch chuyển đến cạnh nó và phát ra sóng xung kích hóa đá thì Hồng Vân cũng có thể tăng tốc thoát khỏi sóng xung kích hóa đá, hơn nữa năng lực gia tốc của nó có thể duy trì liên tục, căn bản không thể đuổi kịp.

"Đáng tiếc sóng xung kích hóa đá là sức mạnh có được từ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh luyện hóa gen dị chủng, phải theo hình thức nhất định

mới có thể sử dụng, không thể dung nhập vào trong mảnh đao, nếu không thì vẫn có chút hữu dụng.” Hàn Sâm ở nhà vắt óc suy nghĩ làm sao có thể bắt được con Hồng Vân hung hăng kia.

Thuật Ô Quy cũng không có tác dụng gì với Hồng Vân. Điều này Hàn Sâm đã thử nghiệm rồi, không nói đến việc bắn trúng Hồng Vân rất khó, dù có tình cờ bắn trúng được một lần, quang phù Ô Quy cũng không in được lên trên Hồng Vân, khi Hồng Vân phân tán thì quang phù Ô Quy sẽ rớt xuống, nghĩ tới nghĩ lui đều không có biện pháp nào tốt.

“Nếu như Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật của ta có năng lực đóng băng, dung nhập thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt vào trong mảnh đao, đến lúc đó là có thể bố trí mảnh đao bẫy nó, rồi đông thành một khối băng, đáng tiếc mặc dù thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt có một chữ Băng nhưng lại không có năng lực đóng băng mạnh mẽ.” Hàn Sâm hơi buồn bực nói.

Cuối cùng vẫn không nghĩ được phương pháp bắt giữ Hồng Vân, chỉ có thể tạm thời gác lại, chờ đợi sau này nghĩ ra cách lại đi thu phục nó.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm mang theo Huyết Vũ đao đi một chuyến đến nơi ở của Thập Tịch Trường Lão, nhưng chủ yếu không phải đến gặp Thập Tịch Trường Lão mà là muốn gặp Vân Tố Y.

Hắn đã hút hết dị huyết trong Huyết Vũ đao rồi, Huyết Vũ đao đã khôi phục lại chất liệu của nó, hiện tại có thể coi là dị bảo Bán Thần Hóa, nếu lại luyện chế thêm, nói không chừng còn có thể trở lại Thần Hóa.

Hàn Sâm cầm Huyết Vũ đao đi đổi lấy Quỷ Nha đao, việc này cũng phải nói rõ ràng với Vân Tố Y mới được.

Nhưng Hàn Sâm dự đoán, đao này đến chỗ của Vân Tố Y vẫn phải do cha nàng là Thập Tịch Trưởng Lão Vân Trường Không định đoạt. Mà Vân Trường Không cũng chẳng thể luyện chế vũ khí Thần Hóa nên lại phải dâng lên, có lẽ vẫn phải do Cung Chủ bên kia ra tay.

Lúc Hàn Sâm đi tới nhà họ Vân, Vân Tố Y và Vân Tố Thường đều ở đó, Thiên Vũ Hạc đi ra ngoài tu hành săn giết dị chủng vẫn chưa trở lại.

“Vân sư tỷ, cảm ơn vì đã cho ta mượn đao. Huyết Vũ đao trả lại ngươi nhưng có một việc ta phải nói rõ ràng.” Hàn Sâm cầm Huyết Vũ đao đến trước mặt Vân Tố Y nói: “Vết máu dị chủng trên đao đã bị ta hút toàn bộ, xin lỗi vì không báo với ngươi trước.”

Vân Tố Y và Vân Tố Thường nghe xong đều kinh ngạc. Huyết Vũ đao khá nổi tiếng, bởi vì sự tồn tại của vết máu dị chủng nên không thể thăng cấp Thần Hóa, nếu thật sự đã được Hàn Sâm loại trừ vết máu, chẳng phải nói lên nó có cơ hội trở lại Thần Hóa sao!

Vân Tố Y nhận lấy Huyết Vũ đao, giơ lên xem xét, quả nhiên thấy vết máu trên Huyết Vũ đao đã không còn, toàn bộ Huyết Vũ đao trở nên thánh khiết vô ngần, tựa như lông vũ của Thiên Thần.

“Ngươi đã làm thế nào vậy?” Vân Tố Thường kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

Vũ Tộc không biết đã sử dụng bao nhiêu thủ đoạn cũng không thể thanh trừ hết vết máu dị chủng trên Huyết Vũ đao, nếu không thì bọn họ cũng không nỡ lòng nào tặng Huyết Vũ đao đi, mà dường như Hàn Sâm chỉ mới có sức mạnh cấp Bá Tước hoặc Hầu Tước, thật khó có thể tưởng tượng hắn làm sao làm được.

“Máu dị chủng có lợi đối với thuật gen ta tu luyện, vừa hay có thể hút từ trên đao ra” Hàn Sâm nói đại khái một lần.

“Hàn sư đệ, công lao này của ngươi thực sự quá to lớn. Nếu Vũ tộc biết được chuyện này chắc sẽ tức đến hộc máu mất.” Vân Tố Thường nghe xong bèn thở dài nói.

“Chỉ là tình cờ mà thôi.” Hàn Sâm nói.

Vân Tố Y lấy Quỷ Nha đao từ bên hông ra cầm trong hai tay đưa trả lại cho Hàn Sâm, dường có chút không nỡ: “Quỷ Nha đao mới dùng không được bao lâu, không ngờ đã phải trả lại rồi.”

“Ngươi có Huyết Vũ đao tốt hơn, dễ sử dụng hơn Quỷ Nha đao.” Hàn Sâm nhận Quỷ Nha đao nói.

Tuy Huyết Vũ đao rất lợi hại nhưng Hàn Sâm vẫn quen dùng Quỷ Nha đao hơn, thuộc tính của Quỷ Nha đao cũng phù hợp với tính cách của hắn hơn.

“Không giống nhau.” Vân Tố Y khẽ lắc đầu, không nói thêm gì nữa, nhưng trông không có vẻ vui mừng gì khi biết được Huyết Vũ Đao có khả năng trở lại Thần Hóa.

Đúng như Hàn Sâm dự đoán, Huyết Vũ đao được Vân Trường Không chuyển tới chỗ Cung Chủ Trấn Thiên Cung, sau đó sẽ do Cung Chủ Trấn Thiên Cung giao cho Thiên Đạo Viện để Thiên Đạo Viện nghiên cứu tính khả thi của việc Huyết Vũ đao trở lại Thần Hóa.

Tin tức này rất nhanh đã truyền khắp Trấn Thiên Cung, căn cứ vào kết quả Thiên Đạo Viện nghiên cứu về Huyết Vũ đao, có hơn 80% khả năng Huyết Vũ Đao có thể quay về Thần Hóa.

Đây là một tin tức làm cho trên dưới Trấn Thiên Cung đều phấn chấn, ngay cả những hào môn thượng tộc của Trấn Thiên Cung cũng thấy có thể thêm một vũ khí Thần Hóa là chuyện lớn, hàng trăm nghìn năm cũng không chắc đã có một cái.

Nhưng Angia và những Vũ Tộc đang tu luyện trong Trấn Thiên Cung thì không phấn khởi như vậy, sắc mặt đều rất khó coi.

“Lại là Hàn Sâm!” Angia tức suýt hộc máu.

Đó chính là vũ khí Thân Hóa đấy, rất nhiều chủng tộc đời đời kiếp kiếp phấn đấu đều khó mà có được một cái, đáng lẽ nó phải thuộc về Vũ Tộc mà hiện tại lại thuộc về Trấn Thiên Cung.

Sau khi nhận được tin tức này, những người đứng đầu của Vũ tộc trong Thánh Thiên Đường đều im lìm, không biết là tức giận hay là bàng hoàng.

Hàn Sâm tìm cơ hội trở về Tí Hộ Sở, ôm người vợ và con gái đáng yêu của mình.

“Cha, Bảo Nhi cũng muốn ôm ôm” Bảo Nhi tiến tới, chớp mắt nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm mỗi tay ôm một người, cảm giác rất thỏa mãn, nếu có Tiểu Hoa ở đây thì mọi thứ đều viên mãn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Sâm đang chuẩn bị quay về Trấn Thiên Cung thì Bảo Nhi nhảy vào trong lòng hắn, làm nũng nói: “Cha, Bảo Nhi muốn cùng người đi đến bên kia.”

“Ngoan, ngươi còn phải đi học, chờ ngươi lớn rồi lại dẫn ngươi đi.” Hàn Sâm nói.

“Hứ, cha không mang theo Bảo Nhi đi, tự Bảo Nhi cũng có cách đi.” Bảo Nhi chu miệng nhỏ, thở hổn hển nói.

“Ngươi có cách gì?” Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, đứa nhóc Bảo Nhi này không giống người thường, nói không chừng nàng thật sự có thể làm ra chuyện gì đó.

“Không nói cho ngươi, dù gì ngươi cũng không mang ta đi, chờ lúc sau †a tự đi” Bảo Nhi tức giận nói.

“E hèm, Bảo Nhi, không phải cha không muốn dẫn ngươi đi, mà là hiện †ại hoàn cảnh bên kia không cho phép, ngươi chờ một chút, chờ ta trở về tinh cầu Nhật Thực lập tức mang ngươi tới chơi.” Hàn Sâm vội vã động viên Bảo Nhi kẻo Bảo Nhi thật sự lại làm ra chuyện gì.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm chắc chắn không thể mang nàng đi được, Trấn Thiên Cung không cho sinh vật ngoại lai tiến vào, nếu Bảo Nhi đi vào bị người nhìn thấy, căn bản không thể giải thích rõ lai lịch của nàng.

“Được rồi, cha không được lừa Bảo Nhi nhé, nếu không Bảo Nhi sẽ tự đi đấy.” Bảo Nhi duỗi ngón út ra, muốn ngoắc tay với Hàn Sâm.

“Cha bảo đảm, sau khi trở lại tinh cầu Nhật Thực sẽ mang ngươi tới chơi ngay,” Hàn Sâm duỗi ngón út ra ngoắc vào ngón út của Bảo Nhị, sau đó ấn ngón cái vào nhau, nói một cách nghiêm túc.

Lúc này Bảo Nhi mới tin tưởng Hàn Sâm, nhảy xuống khỏi vòng tay của Hàn Sâm.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nhìn Bảo Nhi hỏi: “Bảo Nhi này, đồ vật mà tiểu hồ lô của ngươi thu vào còn có thể nhả ra không?”

“Có nha” Bảo Nhi chớp mắt đáp. Hết chương 2073.

Chương 2074. Dung Khí Tuyệt Đối

“Những thứ trước đây bị ngươi hút vào bên trong hồ lô đâu, mau thả ra cho ta nhìn xem” Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, nhìn Bảo Nhi nói.

“Đã tiêu hóa hết từ lâu rồi.” Bảo Nhi chớp mắt nói.

Hàn Sâm bỗng không biết nên nói gì, đành phải hỏi lại: “Vậy sao nãy ngươi còn nói có thể thả ra?”

Bảo Nhi tỏ vẻ oan ức đáp: “Có thể thả ra mà, nhưng phải cố ý giữ nó lại mới được, nếu không sẽ bị tiểu hồ lô tiêu hóa hết.”

“Tiểu hồ lô của Bảo Nhi có thể truy bắt được con Hồng Vân kia. Nhưng Bảo Nhi vẫn luôn ở trong Tí Hộ Sở, cũng không thấy nàng có biến đổi gì, sức mạnh bây giờ hẳn là chỉ tương đương với một Nam Tước, không tính là quá mạnh, chắc không thể hút được con Hồng Vân cấp Hầu Tước đó đâu nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm nghĩ vậy.

Như có thể nhìn thấu được tâm ý của Hàn Sâm, bàn tay nhỏ nhắn của Bảo Nhi vỗ một cái, tiểu hồ lô vàng rực rỡ kia lập tức xuất hiện trong †ay nàng, nhìn Hàn Sâm nói: “Cha, người muốn thu cái gì, tiểu hồ lô của Bảo Nhi rất lợi hại, cái gì cũng có thể thu được.”

“Lần sau sẽ nói cho ngươi biết.” Hàn Sâm xoa đầu Bảo Nhi, thân hình thoắt cái xuyên về đảo Tiểu Ngọc của Trấn Thiên Cung.

Hàn Sâm định tìm một cơ hội mang Bảo Nhi lại đây, thử xem rốt cuộc tiểu hồ lô của nàng có lực hút lớn bao nhiêu.

Tuy Bảo Nhi cũng ăn không ít gen dị chủng mà Hàn Sâm mang về nhưng nàng lại không chịu sự bài xích của Tí Hộ Sở, có lẽ vì sức mạnh chưa phải quá lớn.

Hàn Sâm luộc một nồi thịt toàn gen dị chủng cấp Hầu Tước mà mình săn được trước đó để ăn. Nhưng gen dị chủng quá lớn, Hàn Sâm ăn xong cả nồi thịt mới nghe được thanh âm quen thuộc.

"Gen Hầu Tước +1."

Một nồi thịt to đùng kia ít nhất cũng phải hơn trăm cân, tuy Hàn Sâm nắm giữ Thuật Thôn Phệ nhưng một lần ăn nhiều đồ như vậy cũng có chút khó chịu, đành từ bỏ ý định tiếp tục ăn, ngày mai lại ăn tiếp.

"Vẫn nên lấy mấy gen dị chủng nhỏ thì dễ ăn hơn." Hàn Sâm đang nói, đột nhiên nghe thấy một giọng nói đang gọi tên mình từ bên ngoài hòn đảo.

Ra ngoài nhìn thì thấy Bạch Chân cưỡi một con mộc điểu bay ở ngoài đảo, nhìn thấy Hàn Sâm đi ra mới điều khiển mộc điểu đáp xuống.

"Hàn sư đệ, mau đi theo ta." Bạch Chân từ trên người mộc điểu nhảy xuống, kéo Hàn Sâm đi về phía mộc điểu.

"Bạch sư huynh, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

Bạch Chân vừa đi vừa nói chuyện: "Viện trưởng của bọn ta mời ngươi đi một chuyến đến Thiên Đạo Viện, giúp bọn ta luyện lại Huyết Vũ đao."

"Mời ta đi hỗ trợ luyện lại Huyết Vũ đao? Ta thực sự không giỏi về phương diện này, mời ta đi làm gì?" Trong lòng Hàn Sâm rất kinh ngạc, hắn cũng không ngờ rằng mấy thứ mình từng học có thể so với toàn bộ Thiên Đạo Viện.

Nếu Bạch Dịch Sơn đến đây thì không chừng còn có thể luận bàn cao thấp với những viện trưởng, trưởng lão kia của Thiên Đạo Viện về phương diện lý luận thuật gen, tuy hắn cũng hiểu một chút nhưng còn chưa tới loại trình độ đó.

Hơn nữa thuật gen của Tí Hộ Sở vẫn có chút khác biệt so với thuật gen của đại vũ trụ gen, cũng không thể sử dụng một cách dập khuôn đơn giản được.

Thuật gen Hàn Sâm sử dụng ở Tí Hộ Sở cũng phải trải qua không ít lần điều chỉnh sau khi tới đây mới có thể thuận buồm xuôi gió như bây giờ, càng không cần nói đến dạng cần kĩ thuật cao như luyện chế dị bảo này.

"Hàn sư đệ, ngươi không cần khiêm tốn, ngay cả máu dị chủng trên mặt Huyết Vũ đao ngươi còn có thể hút ra, rõ ràng là một cao thủ. Mau đi thôi, viện trưởng và những sư thúc, sư bá kia đều đang chờ ngươi đấy." Bạch Chân không nói thêm nữa, nhanh chóng kéo Hàn Sâm lên mộc điểu, dẫn theo Hàn Sâm trực tiếp đến Thiên Đạo Viện.

Sau khi đến Thiên Đạo Viện, Hàn Sâm nói rõ mình có thể tách được máu dị chủng từ trên mặt Huyết Vũ đao ra ngoài hoàn toàn là do thuật gen hắn tu luyện cực kỳ phù hợp với máu dị chủng, chứ hắn cũng chẳng biết luyện chế dị bảo thế nào, càng không biết luyện chế dị bảo cấp Thần Hóa.

Viện trưởng của Thiên Đạo Viện chỉ cười híp mắt nói: "Hàn Sâm à, ngươi không cần lo lắng. Bọn ta mời ngươi tới đây chỉ là muốn để ngươi tham gia vào công việc tinh luyện, nếu trong lúc tinh luyện phát hiện bên trong Huyết Vũ đao còn có chút dị huyết nào lưu lại thì cần ngươi ra tay giúp đỡ, tránh việc thất bại trong gang tấc."

Hàn Sâm nói với bọn họ chẳng còn chút dị huyết nào bên trong Huyết

Vũ đao nữa, nhưng viện trưởng Thiên Đạo Viện và một đám trưởng bối của Trấn Thiên Cung tham gia tinh luyện đều bày tỏ rằng họ không sợ

nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cho nên cuối cùng Hàn Sâm vẫn phải ở lại.

May mắn thay Thiên Đạo Viện thật sự không định để hắn làm công việc khác, Hàn Sâm ngồi chờ trong phòng luyện bảo, tất cả đều nghe theo viện trưởng Thiên Đạo Viện chỉ huy.

Hàn Sâm nhàn rỗi không chuyện gì làm bèn ở bên cạnh tu luyện "Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật", thỉnh thoảng quan sát xem viện trưởng Thiên Đạo Viện

và người khác làm sao luyện lại Huyết Vũ đao, bổ sung thêm không ít kiến thức.

Bọn họ đặt Huyết Vũ đao trong một bình chứa như thủy tinh, ban đầu Hàn Sâm cho rằng luyện chế thứ này cũng giống như đúc một thanh đao, ít nhất cũng sẽ dùng đến lửa.

Nhưng sau đó Hàn Sâm phát hiện ra hắn đã sai hoàn toàn, từ đầu tới cuối chẳng thấy một đốm lửa nào hết.

Vũ đao trắng như tuyết được đặt bên trong bình chứa, viện trưởng Thiên Đạo Viện và những người khác loại bỏ tạp chất bên trong bình chứa để Huyết Vũ đao ở trong trạng thái giống như chân không, đồng thời không ngừng lợi dụng các loại phương pháp hạ thấp nhiệt độ của Huyết Vũ đao.

Khi nhiệt độ hạ thấp, Huyết Vũ đao trở nên ngày càng óng ánh long lanh cho đến khi trong suốt như thủy tinh, trông gần giống với chất liệu của bình chứa thủy tinh.

“Không được, nhiệt độ còn chưa đủ thấp, cũng không có cách nào để kích hoạt đặc tính chất liệu của Vũ đao.” Một đạo sư của Thiên Đạo Viện dùng thiết bị quan sát Huyết Vũ đao bên trong bình chứa cau mày nói.

Hàn Sâm ở đây chưa tới bốn ngày nhưng lời tương tự hắn đã nghe trên dưới ngàn lần, Thiên Đạo Viện đã nghĩ rất nhiều biện pháp để hạ thấp nhiệt độ của Huyết Vũ đao, nhưng vẫn là không đạt tới yêu cầu của bọn họ.

Hàn Sâm không biết tại sao lại muốn hạ thấp nhiệt độ của Huyết Vũ đao nhưng mấy ngày nay hắn đã thấy được nhiều loại thuật gen bí truyền hệ hàn, loại sau càng đáng sợ hơn loại trước.

Cũng nhờ loại chất liệu cấp Thần Hóa như Huyết Vũ đao, nếu đổi thành bất kỳ vật liệu nào khác sợ là đã bị đông hỏng từ lâu rồi.

“Bình chứa thủy tinh kia xem ra cũng là một món đồ tốt, có thể chịu đựng được nhiều sức mạnh hệ hàn như vậy mà không hề có chút dấu hiệu hư hao nào.” Hàn Sâm tự lẩm bẩm.

Bạch Chân bên cạnh thính tai nghe được lời Hàn Sâm tự nói, vẻ đắc ý đáp: "Hàn sư đệ, ngươi đoán không sai, bình chứa kia đúng là thứ tốt, hơn nữa còn là món thiết bị Thần Hóa duy nhất của Thiên Đạo Viện bọn ta."

"Vật kia là thiết bị Thần Hóa?" Hàn Sâm giật nảy cả mình. Tuy hắn đã đoán được đó là thứ tốt nhưng cũng không dám nghĩ tới là thiết bị Thần Hóa.

"Tên của nó là Dung Khí Tuyệt Đối, nó có rất nhiều tính năng kỳ diệu, rất nhiều dị bảo cao cấp do Thiên Đạo Viện bọn ta luyện chế đều cần hoàn thành bên trong nó, có thể nói hơn nửa thiết bị cấp Vương trong toàn bộ Trấn Thiên Cung đều do nó hoàn thành." Bạch Chân nghiêm mặt nói.

Hàn Sâm còn định hỏi thêm thì đột nhiên nghe được viện trưởng Thiên Đạo Viện vẻ mặt trầm trọng nói: "Xem ra phương pháp hiện tại của chúng ta không đủ để làm cho Huyết Vũ đao đạt đến nhiệt độ cần thiết. Lão Đông, vẫn phải phiền ngươi đi một chuyến đến Bạch Ngọc Thành mời vị kia tới giúp chúng ta một tay đi."

"Hắn chịu tới sao?" Vẻ mặt lão Đông chán nản.

Hết chương 2074.

Chương 2075. Thai Hợp Dịch

"Lấy mấy bình Thai Hợp Dịch mang đi, hắn sẽ đến." Lúc viện trưởng Thiên Đạo Viện nói đến Thai Hợp Dịch, khóe miệng co giật rõ rệt như thể rất đau răng.

"Cho hắn? Chẳng phải là phí của trời sao?" Lão Đông và một đám đạo sư đều kinh hãi.

"Trừ hắn ra các ngươi còn có biện pháp khác có thể hạ thấp nhiệt độ của Huyết Vũ đao đến mức chúng ta yêu cầu sao?" Ánh mắt viện trưởng Thiên Đạo Viện quét qua mặt những người ở đây, tất cả mọi người đều á khẩu không trả lời được.

“Đi đi, mang Thai Hợp Dịch đi, coi như là cho chó ăn.” Viện trưởng Thiên Đạo Viện thở dài nói.

Lão Đông không nói gì nữa, nghiến răng nghiến lợi rời khỏi phòng nghiên cứu.

“Thai Hợp Dịch là cái gì?” Hàn Sâm nhìn về phía Bạch Chân hỏi, hắn không có hứng thú với người mà viện trưởng Thiên Đạo Viện đi mời, chắc là cao thủ có sức mạnh hệ hàn, chẳng liên quan gì đến Hàn Sâm.

Nhưng Thai Hợp Dịch kia hình như là món đồ rất lợi hại, Hàn Sâm rất †ò mò với thứ này.

Bạch Chân nhỏ giọng nói với Hàn Sâm: “Thai Hợp Dịch là một trong những thành quả nghiên cứu quan trọng của Thiên Đạo Viện bọn ta, nó được chế tạo từ rất nhiều vật liệu dị chủng cao cấp trải qua nhiều giai đoạn phức tạp mà thành, có tác dụng lớn đối với việc tiến hóa dị chủng cao cấp, nghe nói nếu là dị chủng cấp Vương thường xuyên sử dụng Thai Hợp Dịch, thậm chí có cơ hội lên cấp Thần Hóa.”

“Mạnh như vậy ư?” Hàn Sâm giật nảy mình, có thể kiến cấp Vương biến thành Thần Hóa, đây quả thật đáng kinh ngạc.

“Chỉ là có cơ hội như vậy thôi, trên thực thế tính khả thi rất thấp. Nhưng làm cho Công Tước thăng lên cấp Vương cũng không khó, căn cứ vào ghi chép thực nghiệm của bọn ta, nhiều nhất là mười bình Thai Hợp Dịch.” Bạch Chân có chút đắc ý nói.

“Chẳng trách Trấn Thiên Cung mạnh như vậy lại vẫn có thể tạo ra Vương Giả, các ngươi tạo ra bao nhiêu Vương Giả rồi?” Hàn Sâm ngạc nhiên hỏi.

“Một.” Bạch Chân buồn bực duỗi một ngón tay ra. Thấy Hàn Sâm ngẩn ra, Bạch Chân lại tiếp tục nói: “Vật liệu làm Thai Hợp Dịch rất khó tìm, thành phẩm được làm ra cuối cùng tổng cộng cũng chỉ hơn hai mươi bình, bắt đầu thí nghiệm dùng mất một phần, sau đó vương giả kia lại dùng hết mười bình, chỉ còn lại có tám bình, cũng không còn vật liệu để chế tác thêm.”

Hàn Sâm nghĩ thầm: “Nếu không thể sản xuất hàng loạt thì các ngươi nghiên cứu cái thứ phí tiền này có ích lợi gì?”

Dường như nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, Bạch Chân lại giải thích: “Thai Hợp Dịch không thể chế tạo với lượng lớn nhưng sau khi thay đổi một chút vật liệu sẽ biến thành một loại dịch dị hóa, vẫn rất hữu dụng đối với dị chủng đấy. Nếu như sử dụng lượng lớn, Hầu Tước lên cấp Công Tước cũng không khó, Bá Tước lên cấp Hầu Tước thì càng dễ dàng, hiện nay đã được sử dụng rộng rãi khắp nơi trong Trấn Thiên Cung chúng ta.”

Bởi vì người vẫn chưa được mời đến nên việc tinh luyện bị dừng lại, Hàn Sâm và những người khác đợi cả một buổi sáng mới nhìn thấy lão Đông bước vào cùng một người khác.

im

“Ngọc tiền bối.” Hàn Sâm nhìn thấy người kia nhất thời lấy làm kinh hãi, hóa ra là Ngọc Thiện Tâm, hắn vội vàng tiến lên hành lễ.

“Tại sao ngươi cũng ở đây?” Ngọc Thiện Tâm ôm một con chó trong lòng, con chó trông lười biếng không có tinh thần, lông trên thân màu vàng đất.

Trước đây Hàn Sâm cũng đã gặp rất nhiều loại chó như vậy, ở quê hắn chúng là loại chó cỏ chạy loăng quăng đầy đường. Nhưng Ngọc Thiện Tâm mạnh như vậy, chắc con chó bên cạnh hắn không thể là chó cỏ được, có lẽ chỉ là một loại dị chủng cao cấp trông giống như chó cỏ thôi, nói không chừng có khả năng là dị chủng cấp Vương, thậm chí còn là Bán Thần Hóa ấy chứ.

“Viện trưởng bảo ta tới hỗ trợ luyện chế Huyết Vũ đao.” Hàn Sâm nói.

“Thì ra là vậy, thế viện trưởng đại nhân cho ngươi lợi ích gì?” Ngọc Thiện Tâm cười hỏi.

“Đây là việc đệ tử nên làm.” Hàn Sâm vội vàng nói, viện trưởng chẳng cho hắn chút lợi lộc nào đã trực tiếp bảo Bạch Chân kéo hắn tới.

Ngọc Thiện Tâm giơ tay vỗ vai Hàn Sâm, cười nói: “Ngươi cũng giống như ta, đều là người tốt.”

Không nói gì với Hàn Sâm nữa, Ngọc Thiện Tâm xoay người nhìn về phía viện trưởng bảo: “Viện trưởng đại nhân, phí làm công của ta ngươi sẽ không nuốt lời chứ?”

“Ngươi yên tâm, những gì ta đã đồng ý sẽ không thay đổi.” Lão viện trưởng hừ lạnh một tiếng.

“Vậy mang ra đây đi, cứ trả phí trước đã rồi làm.” Ngọc Thiện Tâm đưa tay ra nói, chẳng thèm ngại ngùng gì hết.

“Mang cho hắn.” Lão viện trưởng cắn răng, nói với lão Đông một câu. Lão Đông với vẻ mặt đau khổ, mở một chiếc hộp kín ra thì thấy bên trong có

tổng cộng bảy lọ trong suốt loại 200ml, lão Đông cẩn thận cầm một bình ra, đang định đưa cho Ngọc Thiện Tâm thì Ngọc Thiện Tâm đã trực tiếp bắt lấy, một tay khác quét qua, lấy ra bốn lọ từ trong hộp.

“Tổng cộng năm lọ, ta không lấy nhiều hơn.” Ngọc Thiện Tâm nhìn vẻ mặt nhức nhối của lão Đông và lão viện trưởng nói.

Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ Thai Hợp Dịch mà Ngọc Thiện Tâm cầm trong tay, thoạt nhìn chỉ là một loại chất lỏng trong suốt, dường như cũng chẳng có gì đặc biệt.

“Lão Hoàng, có đồ ăn ngon rồi.” Ngọc Thiện Tâm trực tiếp mở một bình Thai Hợp Dịch ra, đổ về phía con chó.

Chó cỏ lập tức lấy lại tinh thần, bật dậy khỏi mặt đất, há mồm nuốt hết Thai Hợp Dịch do Ngọc Thiện Tâm đổ xuống, sau đó còn chưa đã thèm liếm liếm đầu lưỡi, như là đang nói: “Môi của ta còn chưa ướt đâu, thêm một lọ nữa đi”

Ngọc Thiện Tâm không nói hai lời, lại mở ra một bình nửa đổ thẳng phía lão Hoàng.

Lão Hoàng chép miệng, lại nuốt Thai Hợp Dịch xuống.

“Ngươi đừng có lãng phí đồ tốt nữa được không hả?” Lão Đông không nén nổi giận dữ, vẻ mặt vô cùng đau đớn phẫn nộ quát Ngọc Thiện Tâm.

“Viện trưởng đại nhân, chuyện gì thế này? Đây là đồ của ta mà? Chẳng lẽ ta đã làm sai điều gì?” Ngọc Thiện Tâm mở to hai mắt, vẻ mặt nghỉ ngờ nhìn lão viện trưởng.

Lão viện trưởng phất tay ra hiệu cho lão Đông đừng nói nữa, sau đó mới nói với Ngọc Thiện Tâm: “Đồ ngươi cũng lấy rồi, nên làm việc đi, làm xong việc thì dù ngươi cho đổ hết chỗ Thai Hợp Dịch đó xuống cống cũng không ai dám nói ngươi nửa lời.”

Ngọc Thiện Tâm khế mỉm cười nhưng hai tay lại mở một lọ nữa đổ cho lão Hoàng, cho nó uống no đến phát nấc, vốn không định cho lão viện †rưởng

mặt mũi, muốn cho nó uống hết chỗ Thai Hợp Dịch đó rồi tính tiếp.

“Xem ra lão Hoàng không uống nổi nữa, mấy lọ còn lại cũng không có tác dụng gì, cầm mà chơi đi này.” Ngọc Thiện Tâm tiện tay vung mấy lọ Thai Hợp Dịch còn lại đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm giơ tay đỡ được, không khỏi có chút kinh ngạc, không biết sao Ngọc Thiện Tâm lại ném Thai Hợp Dịch quý giá như vậy cho hắn.

Hàn Sâm còn muốn nói gì nhưng Ngọc Thiện Tâm đã chậm rãi xoay

người bảo: “Được rồi, làm việc thôi.”

Dứt lời lập tức đi về phía Dung Khí Tuyệt Đối, duỗi tay ra ấn vào Dung Khí Tuyệt Đối, đám người của Thiên Đạo Viện đều tất bật trở lại công việc của mình.

Một tay Ngọc Thiện Tâm giống như băng ngọc đặt tại mặt trên của bình chứa thủy tinh, bình thủy tinh đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng để †ay của Ngọc Thiện Tâm trực tiếp xuyên vào nhưng bình chứa vẫn đóng chặt như cũ, bao lấy cánh tay Ngọc Thiện Tâm, không cho chút không khí và tạp chất nào xâm nhập vào trong theo lòng bàn tay của Ngọc Thiện Tâm.

Bàn tay Ngọc Thiện Tâm đặt bên trên Huyết Vũ đao, trên mặt Huyết Vũ đao đột nhiên vang lên âm thanh răng rắc giống như tiếng tảng băng bị nút ra.

Hết chương 2075.

Chương 2076. Sờ một cái mà cũng có thể mang thai sao?

Trên thân Huyết Vũ đao giống như tinh thể băng vang lên tiếng lách tách, dường như ngay cả không gian bên trong bình chứa được xem là chân

không tuyệt đối cũng bị đông cứng. Những tinh thể băng uốn lượn như mạch máu đang lan tràn trong Dung Khí Tuyệt Đối, kì dị đến đáng kinh ngạc.

“Chắc Ngọc Thiện Tâm phải có tu vi Bán Thần Hóa, nếu không thì không thể làm cho chân không nứt vỡ như vậy.” Hàn Sâm thầm ngạc nhiên.

Mọi người nhìn chằm chằm sức mạnh đóng băng không ngừng tràn ra bên trong Dung Khí Tuyệt Đối, dân đóng băng không gian trong Dung Khí Tuyệt Đối. Cuối cùng tất cả không gian trong đều bị đóng băng, giống như tạo thành một quả cầu pha lê hoàn mỹ.

Phía trên Dung Khí Tuyệt Đối loé lên ánh sáng và phát ra những dao động kỳ lạ, rõ ràng đang chống lại lực đóng băng bên trong bình chứa.

Dung Khí Tuyệt Đối không hổ là thiết bị Thần Hóa, sức mạnh đóng băng có thể đóng băng cả không gian lại không có một chút khí lạnh nào tỏa ra được từ bên trong Dung Khí Tuyệt Đối.

Ngọc Thiện Tâm rút tay ra khỏi Dung Khí Tuyệt Đối, nó đã trở lại hình dáng ban đầu, cũng không còn cảm nhận được chút hàn khí nào trên †ay hắn nữa.

“Công việc của ta đã xong rồi, lão Hoàng, đi thôi.” Ngọc Thiện Tâm nói rồi dắt theo chó cỏ lão Hoàng bước ra ngoài. Khi đi tới bên cạnh Hàn Sâm, Ngọc Thiện Tâm nhìn Hàn Sâm bảo: “Ngươi còn đứng đó làm gì? Đừng cản trở người khác làm nghiên cứu.”

Hàn Sâm suy nghĩ một lúc bèn theo Ngọc Thiện Tâm ra ngoài.

Những đạo sư của Thiên Đạo Viện cũng bắt đầu hành động, mặc dù cũng có người nhìn thấy Hàn Sâm rời đi cùng Ngọc Thiện Tâm nhưng không ai ngăn cản.

“Ngọc tiền bối có ân oán gì với viện trưởng sao?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Cứ gọi ta là Ngọc Thiện Tâm là được rồi.” Ngọc Thiện Tâm ôm lão Hoàng vừa đi vừa nói: “Không có ân oán gì cả, chỉ là không thích cách làm việc

của họ mà thôi.”

“Cách làm việc thế nào cơ?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Ngươi biết Thai Hợp Dịch trên tay là dùng nguyên liệu gì chế thành không?” Ngọc Thiện Tâm nhìn thoáng qua Thai Hợp Dịch trên tay Hàn Sâm, hỏi.

“Cái này ta thật sự không biết, ta cũng là lần đầu tiên nghe thấy tên Thai Hợp Dịch.” Hàn Sâm nói.

“Thai Hợp Dịch là dùng dịch chiết xuất từ bào thai của hàng chục nghìn dị chủng chưa sinh làm nguyên liệu cơ bản, trong đó cũng có rất nhiều sinh vật bậc cao có trí khôn giống như chúng ta.” Ngọc Thiện ‘Tâm nhìn Hàn Sâm, cười tủm tỉm nói.

Hàn Sâm cầm Thai Hợp Dịch ra trước mắt nhìn thử, hơi ngạc nhiên hỏi: “Những nguyên liệu đó lấy từ đâu?”

“Còn lấy từ đâu được nữa, tất nhiên là Thiên Đạo Viện bắt vật sống về, sau đó làm thí nghiệm trên cơ thể sống, ngươi thấy sao?” Ngọc Thiện ‘Tâm thấy Hàn Sâm không có phản ứng thái quá thì cảm thấy rất hứng †hú nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Ta cũng là kẻ tội đồ hai tay đã dính đầy máu tanh, không có tư cách phán xét.” Hàn Sâm khẽ lắc đầu.

Ngọc Thiện Tâm nở nụ cười, vỗ bả vai Hàn Sâm nói: “Đó là lý do vì sao †a ghét những kẻ đó nhưng ta vẫn đến. Trấn Thiên Cung có được ngày hôm nay thật sự không thể bỏ qua công sức của họ. Chỉ là ta không thích thôi, nhưng ta có không thích cũng chẳng ảnh hưởng gì hết, vì ta chỉ là một tên rảnh rỗi vô dụng.”

Dứt lời, Ngọc Thiện Tâm và con chó cỏ lão Hoàng của hắn bay lên không trung, rất nhanh đã biến mất ở một hòn đảo phía xa.

“Ài! Sao lại nói cho ta biết chứ?” Hàn Sâm nhìn thoáng qua Thai Hợp Dịch trên tay mình, không khỏi thở dài. Mặc dù hắn không có bệnh sạch sẽ, sát

sinh không phải ít, thế nhưng sau khi Ngọc Thiện Tâm nói cho hắn biết nguyên liệu của Thai Hợp Dịch, hắn chẳng thể uống trôi nổi lọ Thai Hợp Dịch kia nữa.

“Thôi bỏ đi, giữ lại cho mấy tên kia uống vậy.” Hàn Sâm cất Thai Hợp Dịch vào, xoay người đi về phía phòng tổng vụ.

Hàn Sâm đã nghiên cứu quy tắc của Trấn Thiên Cung. Nếu hắn muốn danh chính ngôn thuận mang Bảo Nhi tới thì chỉ có thể thông qua phòng tổng vụ.

Hàn Sâm đã xin tư vấn của phòng tổng vụ về cách thức chỉ tiết để đưa những sinh vật khác vào Trấn Thiên Cung, hắn phát hiện mọi chuyện đơn giản hơn tưởng tượng.

Bởi vì Hàn Sâm có danh hiệu là Đạo sư, danh hiệu này ở Trấn Thiên Cung thực sự rất hữu dụng. Vì có nó, Hàn Sâm mới có thể đưa đưa người nhà của mình đến Trấn Thiên Cung sống, nếu không dù là cha mẹ hay vợ con đều không thể cùng tiến vào Trấn Thiên Cung.

Nhưng rắc rối duy nhất là nếu Hàn Sâm báo Bảo Nhi là con gái của mình thì phải tiến hành giám định nhân thân, bọn họ dùng phương

pháp gì Hàn Sâm không biết nhưng chắc có dùng phương pháp gì

cũng không thể nghiệm ra Bảo Nhi là con gái của hắn được.

Mà theo quy định của Trấn Thiên Cung, ngoại trừ cha mẹ và ông bà, chỉ có vợ và con cái mới được phép vào Trấn Thiên Cung cùng với các Đạo sư.

“Cuối cùng ta vẫn không thể đưa Bảo Nhi cùng vào Trấn Thiên Cung.” Hàn Sâm có chút phiền muộn.

Trừ cách này ra, nhất định phải có đóng góp to lớn cho Trấn Thiên Cung và được hơn một nửa số trưởng lão trong Viện Trưởng Lão bỏ phiếu tán thành thì ngoại tộc mới được gia nhập vào Trấn Thiên Cung.

Còn có cách khác chính là được Cung Chủ đặc cách và một số phương pháp đặc thù không thực tế khác.

Nhưng điều này khiến Hàn Sâm nghĩ đến một việc, ban đêm hắn để Phao Phao biến thành hình dạng của mình ngủ lại đảo Tiểu Ngọc, còn Hàn Sâm thì truyền tống về Liên Minh, gọi Bảo Nhi qua và lấy một sợi †óc của nàng. Hắn dự định làm xét nghiệm gen xem gen của nàng giống với sinh vật nào.

Thiết bị kiểm tra gen của Liên Minh đã rất tân tiến rồi nhưng Bảo Nhi được sinh ra từ trong hồ lô, thực sự không biết gen của nàng trông như thế nào.

Hàn Sâm đã mua gần như toàn bộ tinh cầu, trung tâm thí nghiệm đều

thuộc sở hữu của nhà hắn. Hàn Sâm đi thẳng đến trước máy kiểm tra

gen, đặt sợi tóc mới nhổ của Bảo Nhi vào đó, sau đó lại bỏ một sợi tóc của chính mình vào, làm một thử nghiệm so sánh.

Chỉ chốc lát sau, kết quả xét nghiệm của Bảo Nhi đã có rồi. Hắn nhìn thoáng qua tờ kết quả xét nghiệm được in ra, lập tức mở trừng hai mắt.

Vì trong cột kết quả xét nghiệm gen có in rõ hai chữ to “Cha con”.

“Ôi đệt, cái máy rách này chưa được bao lâu đã hỏng rồi à? Đúng là nhà sản xuất lừa đảo, ai làm ra cái thứ ăn hại này vậy? Á à là sản phẩm của tập đoàn Tinh Vũ chứ gì, quay về ta phải tìm tên Ninh Nguyên kia tính sổ” Hàn Sâm đương nhiên là không tin vào kết quả này, lại đi đến một máy xét nghiệm gen khác. Kết quả khiến Hàn Sâm trợn muốn rớt tròng mắt, tất cả các kết quả xét nghiệm đều giống nhau, đều viết hai chữ cha con.

“Không thể nào!” Hàn Sâm thề, hắn chưa bao giờ ngoại tình, càng không thể ngoại tình với cái hồ lô, nhưng có trời mới biết tại sao kết quả kiểm tra so sánh giữa Bảo Nhi và hắn lại là cha con.

Hàn Sâm cẩn thận xem xét báo cáo phân tích thử nghiệm, tỷ lệ giống nhau giữa các gen chính của Bảo Nhi và hắn là hơn 99,9%, ngoại trừ là cha con ruột ra thì không còn khả năng nào khác.

“Sao lại thế được?” Hàn Sâm nhìn ánh mắt vô tội của Bảo Nhi bên cạnh, thật sự không biết nên nói cái gì.

“Chẳng lẽ dùng tay sờ một cái cũng mang thai được à?” Hàn Sâm nhớ lúc trước mình chỉ lấy hồ lô xuống rồi sau đó luôn mang nó bên để thưởng thức. Ngoài ra, hắn thực sự không thể nghĩ ra nổi giữa mình và Bảo Nhi có mối liên hệ nào khác.

Nhưng mà, dù thế nào thì bây giờ Hàn Sâm cũng phải thừa nhận rằng Bảo Nhi thực sự là con gái mình.

Hàn Sâm vội vàng hủy tất cả kết quả xét nghiệm, đặt hai tay lên vai Bảo Nhi rồi tươi cười nói: “Bảo Nhi, đừng nói với mẹ về chuyện này được không?”

Hết chương 2076.

Chương 2077. Trở lại Nguyệt Chi Hiệp

Hàn Sâm nộp đơn lên phòng tổng vụ để đưa con gái mình đến Trấn Thiên Cung và được chấp thuận, cho nên Hàn Sâm cũng có thể tạm thời rời khỏi Trấn Thiên Cung, vừa hay lợi dụng danh nghĩa đi đón con gái mình để trở lại tinh cầu Nhật Thực.

Hàn Sâm che giấu hành tung và lộ trình trở về, trên đường đi cũng không gặp rắc rối gì, nửa đường thì đưa Bảo Nhi đến đại vũ trụ gen, sau đó cùng nhau trở về Nguyệt Chỉ Hiệp.

Đưa Bảo Nhi đi bái kiến Isa trước. Isa cực kỳ thích Bảo Nhi lanh lợi, còn giữ Bảo Nhi lại Tinh cầu Đao Phong làm khách, bảo Hàn Sâm tự về tinh cầu Nhật Thực trước.

Hàn Sâm biết đây là sự kiểm tra của Isa dành cho hắn và Bảo Nhị, tuy quy tắc của Tộc Rebet không khắt khe như Trấn Thiên Cung, nhưng cũng sẽ không để một người không rõ lai lịch tiến vào khu cấp cao này.

Nếu là sinh vật được chiêu mộ bình thường thì không sao nhưng người thân của nhân sĩ cấp cao như thế này vẫn sẽ phải trải qua một số bài kiểm tra theo thủ tục.

Hàn Sâm không lo lắng lắm về chuyện này, với sự khôn ngoan của tiểu hồ ly Bảo Nhi kia chắc hẳn sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Sau khi trở lại tinh cầu Nhật Thực, Hàn Sâm phát hiện ra đám người Tà Tình Đế, Cố Khuynh Thành đều đã thăng cấp Bá Tước, Linh, Long Nữ, Hàn Mộng Nhi và Tiểu Thiên Sứ cũng đều trở thành Bá Tước, ngay cả Vương Vũ Hàng cũng đã lá Bá Tước rồi.

Có nguồn tài nguyên dị chủng phong phú của tinh cầu Nhật Thực, hơn nữa độ khó khi thăng cấp thuật gen của bọn họ không cao như "Vật ngữ gen", cũng không cần bốn loại thuật gen thăng cấp cùng nhau cho nên tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

"Lão Hàn này, giờ bọn ta đều đã là Bá Tước rồi, e rằng tài nguyên của tinh cầu Nhật Thực cũng chỉ có thể hỗ trợ chúng ta thăng cấp lên Hầu Tước, sau đó muốn thăng cấp sẽ gặp khó khăn. Bọn ta muốn tự đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm." Tà Tình Đế bày tỏ suy nghĩ muốn rời khỏi tinh cầu Nhật Thực ra ngoài lang bạt.

Đám người Cố Khuynh Thành, Vương Vũ Hàng và Long Nữ cũng đều có suy nghĩ tương tự. Hàn Sâm đồng ý để bọn họ ra ngoài rèn luyện, hơn nữa còn giao nhiệm vụ chiêu mộ cho bọn họ, coi như cho bọn họ đi công tác, sau này cũng dễ quay lại tinh cầu Nhật Thực, còn có thể nhân cơ hội đưa một vài người của Liên Minh trở lại.

Có lẽ là do ấn ký Kim Ô, phần lớn những cô nhi quả phụ được đưa đến đã tiến hóa lần hai trở thành quý tộc Nam Tước, nhân lực trong căn cứ cũng xem như đầy đủ.

"Hàn Sâm, ta đã nghe về chuyện của ngươi rồi. Chém giết Sa Long và Long Thập Tam, còn đánh bại Long Cửu tại biển Quy Khư, bây giờ tiếng †ăm của ngươi đã lan truyền khắp đại vũ trụ gen, ai mà không biết Nữ Hoàng Đao Phong có một đệ tử thiên tài là Hàn Sâm chứ." Hắc Cương đến tinh cầu Nhật Thực, có hơi buồn rầu nói: "Đáng tiếc trước khi ta thăng cấp Công

Tước, cha không cho phép ta rời khỏi Nguyệt Chi Hiệp, nếu không thật sự rất muốn ra ngoài lang bạt với ngươi."

"Muốn rèn luyện thì ở Nguyệt Chi Hiệp cũng được mà, thật ra không có khác biệt gì quá lớn cả. Ngược lại, ta còn thích Nguyệt Chi Hiệp hơn, nếu không phải thân bất do kỷ, ta tình nguyện ở lại Nguyệt Chi Hiệp." Hàn Sâm cười nói.

"Không nói chuyện này nữa, dù sao ta cũng không thể đi ra ngoài được. Phải rồi, đám người Rebecca đã chuẩn bị tiệc tẩy trần cho ngươi

đấy, lần này ta đến đây cũng là được họ nhờ cậy, mời ngươi đi dự tiệc. Hắc Cương nói.

"Quan hệ giữa ta với đệ tử Nguyệt Hạ Viện có bao giờ tốt đâu, sao bọn họ lại muốn mời ta?" Hàn Sâm ngạc nhiên nói.

Hắc Cương thản nhiên nói: "Giờ khác rồi. Bên ngoài ngươi đã nổi tiếng như vậy, hầu như được coi là nhân vật tiêu biểu của thế hệ trẻ Nguyệt Chi Hiệp, bọn họ cũng không muốn làm căng với ngươi. Sau này khó tránh khỏi gặp mặt mà cũng chẳng có thù hận sâu sắc gì, nếu như không có việc gì thì thử đi một lần xem sao."

"Được, vậy nghe theo ngươi." Hàn Sâm cười nói.

Đến bữa tiệc tổ chức tại tinh cầu Nguyệt Luân với Hắc Cương, chị em Rebecca và Đỗ Lệ Xá, còn có các hậu thế của các Vương Giả cùng với thế hệ trẻ có tiếng tăm của Nguyệt Chi Hiệp gần như đều tới đông đủ.

Không giống với hội Thưởng Đao lần trước, lúc đó chẳng có ai hỏi đến Hàn Sâm, hầu hết đệ tử ở Nguyệt Hạ Viện đều thấy hắn chướng mắt, cũng không có ai nói chuyện với hắn.

Nhưng bây giờ thì khác, trong bữa tiệc lần này, có thể nói Hàn Sâm là nhân vật chính danh xứng với thực. Con cháu Vương Giả của Nguyệt Hạ Viện đều không tiếc lời tâng bốc, nhất thời giống như tinh tú vây quanh mặt trăng. Những lời ca ngợi mà Hàn Sâm nghe được đêm nay còn nhiều hơn cả thời gian dài hắn ở Nguyệt Chi Hiệp trước đây.

Giành được vị trí thứ nhất trong kỳ thi ở Trấn Thiên Cung, còn chiến đấu ngang sức với Cô Trúc, chém giết Sa Long và Long Thập Tam, đánh bại Long Cửu, tất cả chiến tích đó đã đưa Hàn Sâm trở thành cường giả thế hệ mới nổi lên như một ngôi sao băng trong đại vũ trụ gen.

Mặc dù cơ hội thăng cấp Vương Giả trong tương lai của Hàn Sâm rất thấp nhưng cũng không phải không thể, ai cũng không muốn gây thù chuốc oán với một người như vậy.

"Hừ, chẳng qua chỉ là hào quang nhất thời mà thôi, có gì mà đắc ý chứ, không thể thăng lên cấp Vương, rốt cuộc cũng chỉ là vô nghĩa." Dạ Hoan nhìn Hàn Sâm trở thành nhân vật chính của bữa tiệc, ngồi trong góc cầm ly rượu khẽ hừ lạnh.

Dạ Hà Vương và Hàn Sâm có mối thù sâu sắc nhất, Dạ Hoan cũng từng có khúc mắc với Hàn Sâm, đương nhiên rất khó chịu với việc Hàn Sâm nổi tiếng như bây giờ.

"Đám thiển cận này, chỉ nhìn thấy hào quang bây giờ của Hàn Sâm mà quên mất thuật gen của hắn rất khó thăng cấp, e rằng không có cơ hội thăng cấp Vương Giả, bọn họ nịnh nọt lấy lòng như vậy thật sự rất buồn cười.

Dạ Hoan nghe thấy bên cạnh vang lên một giọng nói, quay đầu nhìn sang, đã thấy một Bá Tước trẻ tuổi của Tộc Rebet cầm ly rượu đi đến bên cạnh hắn.

Dạ Hoan khẽ nhíu mày, hắn không có ấn tượng gì với Bá Tước trẻ tuổi này, chắc hẳn không phải hậu thế danh môn chân chính.

Bá Tước trẻ khẽ nâng ly với Dạ Hoan: "Hoan điện hạ, tại hạ là Victor, sau bữa tiệc có thể nói chuyện riêng với điện hạ được không?"

"Nói cái gì?" Dạ Hoan bĩu môi khinh thường.

"Tại hạ có một cách có thể giúp Hoan điện hạ đánh bại Hàn Sâm, một bước thành danh, không biết Hoan điện hạ có hứng thú không?" Victor nói.

"Chỉ dựa vào ngươi?" Dạ Hoan cười khinh miệt, cũng không quan tâm lắm.

“Victor ta đương nhiên không đáng kể, Hoan điện hạ không cần để ý nhưng thứ này hẳn là Hoan điện hạ nhận ra được nhỉ?” Victor lấy máy liên lạc ra, mở hình chiếu lên.

Dạ Hoan nhìn thoáng qua hình chiếu, nhất thời trừng to mắt: “Cái này chụp được ở đâu?”

“Nếu Hoan điện hạ có hứng thú, sau bữa tiệc chúng ta sẽ nói chuyện kỹ càng.” Victor mỉm cười đáp.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, chị em Rebecca và Đỗ Lệ Xá cùng nhau ra ngoài tiễn Hàn Sâm, tiễn đến trước máy bay của Hàn Sâm.

“Sư đệ Hàn, nếu trước kia chị em bọn ta có chỗ nào xúc phạm, cứ xem như chúng ta không hiểu chuyện, mong ngươi đừng để trong lòng.” Rebecca nói dứt lời bèn nâng một chiếc hộp gỗ đưa đến trước mặt Hàn Sâm: “Đây là chút tấm lòng của chị em ta, thay cho lời xin lỗi vì những lời nói và việc làm không thỏa đáng trước đây của chúng ta, hy vọng ngươi có thể tha thứ cho sự lỗ mãng của chị em ta.”

“Điện hạ quá lời rồi, ngay cả giữa bạn bè cũng khó tránh khỏi chút xung đột nho nhỏ, huống hồ trước kia ta mới đến Nguyệt Chi Hiệp, cũng không hiểu rõ về các ngươi.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Nếu đã như vậy, vẫn xin ngươi hãy nhận lấy vật này, làm bạn với chị em bọn ta, thấy thế nào?” Ánh mắt Rebecca ẩn chứa ý cười, đưa chiếc hộp gỗ đến trước mặt Hàn Sâm.

“Hai vị điện hạ đã ưu ái như vậy, vậy ta sẽ không khách sao nữa.” Hàn Sâm vươn tay nhận lấy hộp gỗ, mỉm cười với Rebecca và Đỗ Lệ Xá.

Hết chương 2077.

Chương 2078. Dấu tay

Sau khi trở lại tỉnh cầu Nhật Thực, Hàn Sâm mới mở hộp gỗ ra xem, chỉ thấy bên trong lại là một tấm thẻ pha lê, thoạt nhìn hẳn là loại lưu trữ dữ liệu.

Hàn Sâm dùng trí não truyền phát dữ liệu ra, hóa ra nội dung bên trong là "Thuật Nguyệt Quang", nói chính xác thì phải là "Thuật Nguyệt Luân" sinh ra từ "Thuật Nguyệt Quang", trong đó còn có lời giải thích vô cùng chỉ tiết, thoạt nhìn là hình chiếu để dạy học được sử dụng trong các

đó chứa đựng rất nhiều kinh nghiệm tâm đắc và kỹ xảo đặc biệt.

Bây giờ Hàn Sâm đương nhiên không thể sửa đổi loại thuật gen cơ bản như "Thuật Nguyệt Luân" này nhưng vì hắn đã luyện được "Thuật Nguyệt Phách" chí thuần chí nhu nên lợi ích của tài liệu này đối với hắn cũng vô cùng lớn, đặc biệt là kinh nghiệm tâm đắc và kỹ xảo vận dụng đặc thù của Nguyệt Luân Vương có thể xem như báu vật vô giá, có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Trong đoạn cuối Nguyệt Luân Vương còn cố ý giải thích cặn kẽ về "Thuật Nguyệt Phách", có giá trị càng lớn đối với Hàn Sâm.

"Món quà này của Nguyệt Luân Vương cũng không nhỏ." Hàn Sâm biết một món đồ như vậy, chị em Rebecca không có quyền hạn lấy ra đưa cho người ngoài, nhất định phải có được sự cho phép của Nguyệt Luân Vương.

Hai ngày nay Hàn Sâm đều ở lại tinh cầu Nhật Thực, không hề đi bất

cứ đâu, lẽ ra Bảo Nhi phải về từ hai ngày trước, nhưng bên phía Isa lại truyền tin tức đến, nói nàng rất thích Bảo Nhi, muốn giữ Bảo Nhi ở lại hoàng cung thêm vài ngày nữa.

Hàn Sâm không biết Isa đã phát hiện được gì đó hay là thật sự thích Bảo Nhi, nhưng bây giờ lo lắng cũng chẳng ích gì, chỉ có thể ở nhà chờ đợi.

Với sự trở lại của Âm Ảnh Vương, một tin tức đã trở thành tâm điểm thảo luận của Nguyệt Chỉ Hiệp. Trước kia Âm Ảnh Vương, Dạ Hà Vương, Hắc Nguyệt Vương, Nguyệt Luân Vương và Nữ Hoàng Đao Phong cùng tham gia khai phá một di tích của thượng tộc tiền sử, thu hoạch khá phong phú.

Công tác khai quật tiếp theo đang từng bước được triển khai, nếu bây giờ có thứ gì quan trọng tương tự được khai quật rồi vận chuyển về đều gây xôn xao trong toàn bộ Nguyệt Chi Hiệp.

Tương truyền những di tích được khai quật lần này là cung điện của một cường giả cấp Thần Hóa, bên trong phát hiện không ít đồ tốt, còn bao gồm rất nhiều thuật gen mạnh mẽ.

Nhưng bởi vì chủng tộc kia có chút khác biệt với Tộc Rebet nên những thuật gen này đều đã được gửi đến cơ quan tương tự như Thiên Đạo Viện ở trong Nguyệt Chi Hiệp, đang tiến hành nghiên cứu và phân tích những phát hiện này.

Vật được mang về lần này là một bức tường kim loại khổng lồ, theo như vài chuyên gia của Tộc Rebet phỏng đoán, hẳn là đạo cụ mà cường giả Thần Hóa kia sử dụng để luyện tập thuật gen.

Mà nói thẳng ra là một cái bia ngắm hoặc có thể gọi là một bao cát. Song bức tường kim loại này có thể chịu được sức mạnh của cường giả Thần Hóa mà không bị phá vỡ, bản thân nó là một vật liệu vô cùng hiếm có hay cũng có thể nói là dị bảo.

Hơn nữa trên bề mặt để lại rất nhiều dấu tay. Theo nghiên cứu phỏng đoán, hẳn đều là vết tích do cùng một loại thuật gen gây ra, là một thuật gen dạng chưởng vô cùng khủng bố, nghe nói bên trong những dấu tay này còn lưu lại ý cảnh của cường giả Thần Hóa. Rất nhiều người dân của Nguyệt Chi Hiệp đều đi tham quan bức tường kim loại kia, hơn nữa còn có không ít người có được lĩnh ngộ từ bên trong những dấu tay đó.

Dù sao cũng nhàn rỗi không có việc gì, Hàn Sâm ở tinh cầu Nhật Thực nếu không phải ăn một ít gen Hầu Tước thì là luyện thuật gen, sớm đã nhàn rỗi đến nhàm chán.

Nếu không phải Bảo Nhi vẫn đang bị giữ lại hoàng cung của Nữ Hoàng Đao Phong, có lẽ hắn đã lên đường đến Trấn Thiên Cung rồi, Hàn Sâm vẫn luôn rất nhớ ngọc linh của Bạch Ngọc Kinh.

Dẫn theo Tiểu Thiên Sức, Hàn Mộng Nhi và Linh cùng đi xem bức tường kim loại kia. Sau khi đến nơi, Hàn Sâm mới biết tại sao Tộc Rebet không cất giấu bức tường kim loại này đi.

Đây nào phải bức tường kim loại, cơ bản là một khối kim loại lập phương màu xanh, chiều dài cạnh hơn ngàn mét, được đặt thành một tảng khổng lồ ở đó, giống như một ngọn núi lớn, rất ít nhà kho có thể chứa được thứ này.

Quả nhiên trên bê mặt của khối kim loại lập phương màu xanh này có rất nhiều dấu tay, có sâu có nông, dày đặc không biết bao nhiêu cái. Bàn tay thoạt nhìn giống như của nhân loại, đều là dấu năm ngón tay nhưng những dấu tay này cực kỳ lớn, Hàn Sâm vào nằm trong dấu tay cũng không thành vấn đề.

“Đây là di vật của tộc Cự Nhân nhỉ?” Hàn Sâm nhìn dấu tay nói.

“Gần như vậy, thứ này được phát hiện từ trong di tích của tộc Ligu. Căn cứ vào hài cốt của Tộc Ligu được phát hiện trước đây, chiều cao của Tộc Ligu thông thường đều hơn trăm mét.” Rebecca bước tới, bên cạnh còn có Đỗ Lệ Xá và một số Vương Giả đi theo.

Dạ Vô Hoan cũng ở trong đó, hắn liếc nhìn Hàn một cái, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

“Thì ra là vậy.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, cẩn thận quan sát những dấu tay này, quả nhiên phát hiện bên trong những dấu tay này có ý cảnh kỳ lạ.

Nhìn dọc theo dấu tay, chỉ cảm thấy dường như mỗi chưởng đều có sức mạnh có thể khai thiên tích địa phá vỡ tinh không vậy. Chỉ quan sát dấu tay thôi cũng khiến linh hồn người ta chấn động không thể kiềm chế nổi, như thể nhìn thấy vô số vì sao bị một bàn tay khổng lồ đánh vỡ, toàn bộ tinh không đều bị phá hủy.

“Một cường giả Thần Hóa Tộc Ligu thật là lợi hại, không biết khối lập phương kim loại màu xanh này đã tồn tại bao nhiêu năm, ý cảnh trong dấu tay trên bề mặt lại vẫn có thể làm chấn động lòng người như thế.” Hàn Sâm ca ngợi nói.

“Hàn Sâm, ngươi có phát hiện gì rồi, đừng ngại chia sẻ với bọn ta một chút, cũng cho bọn ta mở mang thêm chút kiến thức.” Đỗ Lệ Xá nháy mắt nói.

Hàn Sâm lắc đầu nói: “Ta cũng chỉ mới nhìn lướt qua vài lần, chỉ cảm giác được ý cảnh trong dấu tay, vẫn chưa có thu hoạch gì khác.”

Hàn Sâm vừa nói xong, đột nhiên nghe thấy được một giọng nói lạnh nhạt vang lên: “Hàn Sâm, ngươi khiêm tốn quá, thiên tài giống như ngươi, liếc mắt một cái là đủ rồi, huống hồ là đã nhìn vài lần.”

Hàn Sâm nhìn về nơi phát ra giọng nói kia, thấy người nói là con trai của Dạ Hà Vương Dạ Vô Hoan, trong lòng cũng đã hiểu rõ.

Lúc trước Dạ Vô Hoan bị Tà Tình Đế đánh một trận, chắc chắn đều ghi thù hắn và Tà Tình Đế, lúc này châm chọc khiêu khích cũng rất bình thường, Hàn Sâm cũng không quan tâm lắm.

“Tại hạ đầu óc đần độn, thật sự vẫn chưa nhìn thấy cái gì, nếu Vô Hoan điện hạ đã nhìn thấy gì đó, đừng ngại nói ra để tại hạ được mở mang kiến thức.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

Lời này đánh đúng suy nghĩ của Dạ Vô Hoan, nghe vậy trong lòng vui

vẻ, trên mặt lại giả vờ lạnh nhạt nói: “Ta chỉ liếc mắt vài lần, thu hoạch cũng không nhiều, có vài điều tâm đắc nho nhỏ, nói ra cũng xem như gợi chuyện thôi.”

Đám người Rebecca có hơi ngạc nhiên nhìn Dạ Vô Hoan, tuy thiên phú Dạ Vô Hoan xem như khá tốt, cũng được coi là nhân vật số một trong thế hệ trẻ của Nguyệt Chi Hiệp, nhưng nếu nói thiên phú và hiểu biết của hắn còn tốt hơn Hàn Sâm, chỉ liếc mắt vài lần đã có thể thấy được thứ Hàn Sâm không thấy thì mọi người lại thấy hơi khó tin.

Dạ Vô Hoan đương nhiên thấy được nghi hoặc trong mắt mọi người, trong lòng thầm khó chịu. Tuy hắn cũng giống như mọi người, đều là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy những dấu tay đó nhưng trước đó hắn cũng đã lấy được vài thứ. Mặc dù không phải lĩnh ngộ của bản thân hắn nhưng lúc này có thể

làm mọi người kinh ngạc, còn có thể áp đảo Hàn Sâm, hắn cũng không để ý nhiều như vậy nữa.

Hết chương 2078.

Chương 2079. Mật mã

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hắn, Dạ Vô Hoan giả bộ đi quanh khối kim loại màu xanh, làm như đang xem xét kĩ lưỡng tỉ mỉ dấu tay trên đó.

Sau khi nhìn một lượt, Dạ Vô Hoan mới lạnh lùng nói: "Nếu như ta nhìn không lầm, dấu tay trên khối kim loại màu xanh lam này, chính là thuật gen chưởng pháp."

"Dạ Vô Hoan, ngươi đang nói nhảm hả? Ai mà chẳng nhìn ra được đó là một môn thuật gen chưởng pháp, còn cần ngươi nói sao?" Có một người là con cháu của Vương Giả bĩu môi nói.

Dạ Vô Hoan nhìn về phía người thanh niên của tộc Rebet rồi nói: "Lãnh Ngưng, ý của ta là, những dấu tay này không phải được in lên một cách bừa bãi mà tất cả các dấu tay gộp lại sẽ tạo thành một thuật gen chưởng pháp hoàn chỉnh, ngươi cũng nhìn ra điều này hả?"

"Ngươi nói sao thì là vậy chắc? Làm sao ta biết được có phải ngươi đang khoác lác hay không?" Lãnh Ngưng khinh thường nói.

Dạ Vô Hoan khẽ mỉm cười: "Những dấu tay này trông có vẻ lộn xộn nhưng thật ra là do dấu tay lưu lại trên năm mặt xen lẫn vào nhau, theo như ta quan sát được về ý cảnh trong dấu tay này, chỉ cần có thể tìm ra điểm bắt đầu và cách thức sắp xếp của những dấu tay này thì không khó để khôi phục lại bộ chưởng pháp này."

Hàn Sâm nghe xong không khỏi kinh ngạc, tuy sau khi hắn quan sát xong cũng có cảm giác như thế nhưng không rõ ràng thấu đáo như Dạ Vô Hoan.

“Lẽ nào trong chớp mắt tên này đã thông suốt rồi?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghỉ hoặc.

Dạ Vô Hoan là cái dạng gì không phải Hàn Sâm chưa thấy bao giờ. Nếu nói là hắn có thiên tư, năng lực và hiểu biết như biết, Hàn Sâm cũng cảm thấy khó tin.

Nhưng khối kim loại lập phương màu xanh lam kia mới chuyển về không lâu, Dạ Vô Hoan cũng không có nhiều cơ hội để nhìn thấy nó, muốn gian lận e rằng cũng chẳng có thời gian.

“Chúc mừng Dạ huynh, nhà họ Dạ các ngươi có người kế nghiệp rồi.” Ở trong cung điện phía xa, Hắc Nguyệt Vương đang quan sát tình hình, nói với Dạ Hà Vương ở bên cạnh.

Dạ Hà Vương khẽ nhíu mày. Trình độ của Dạ Vô Hoan thế nào, trong lòng kẻ làm cha như hắn rõ nhất. Biểu hiện của Dạ Vô Hoan bây giờ, quả thực khiến hắn có chút bất ngờ.

Tuy nói Dạ Vô Hoan biểu hiện tốt thì lẽ ra Dạ Hà Vương nên vui vẻ nhưng trong lòng Dạ Hà Vương lại cảm thấy có chút nghỉ ngờ.

“Dù sao thì ngươi muốn nói gì chẳng được. Nếu thật sự có bản lĩnh, ngươi hãy tìm ra mở đầu và thứ tự của bộ chưởng pháp rồi khôi phục lại chưởng pháp đi, làm được thì ta xin bái phục” Lãnh Ngưng vẫn không thể tin nói.

Dạ Vô Hoan chỉ đợi câu này, mỉm cười nói: “Ta đã nhìn ra một số manh mối nhưng không biết đúng hay không, chư vị nếu có ai nhìn ra vị trí mở đầu của bộ chưởng pháp thì ta sẽ không bêu xấu nữa.”

Nói rồi, ánh mắt Dạ Vô Hoan lướt qua mọi người một vòng, cuối cùng nhìn thẳng vào Hàn Sâm, lạnh nhạt nói: “Hàn Sâm có thiên phú dị bẩm, chắc hẳn đã thấy rõ từ lâu rồi, chi bằng để ngươi vạch ra điểm mở đầu đi”

Hàn Sâm khẽ lắc đầu: “Ta không nhìn ra cái gì cả, vẫn nên mời các hạ chỉ điểm cho.”

“Nếu đã không có ai muốn ra tay, ta đành phải bêu xấu vậy.” Dạ Vô Hoan đi đến trước mặt bên của khối kim loại. Sau khi quan sát một hồi, tự tin nói: “Nếu ý cảnh mà ta quan sát được không sai thì đây chính là điểm bắt đầu của bộ chưởng pháp này.”

Dứt lời, Dạ Vô Hoan áp tay trái của mình về phía một trong vô số những dấu tay, chỉ thấy một luồng chưởng hoa ấn vào trong dấu tay, tiếp đó song chưởng của Dạ Vô Hoan liên tục đánh ra, từng luồng chưởng hoa in vào trong dấu tay, đánh đến mức khối kim loại kêu coong coong nhưng lại không bị tổn hại chút nào.

Dạ Vô Hoan vừa đánh vừa nói: “Từng chiêu từng thức trong chưởng pháp này đều là đại khai đại hợp, có thể khai thiên tích địa, phá hủy cả vụ trụ tinh không, liền mạch lưu loát không để lại chỗ trống nào, nơi chưởng thế đi qua tất cả đều bị phá hủy, thật là sự bá đạo của chưởng pháp.”

Lời này ai cũng nói được nhưng thân hình của Dạ Vô Hoan chuyển động, từng luồng chưởng hoa đánh vào trong dấu tay vô cùng trôi chảy. Tuy trông có vẻ còn chưa quen tay nhưng ý cảnh của chưởng pháp đó thực sự được hắn diễn giải ra vài phần, có thể nhìn ra mạch suy nghĩ của hắn là hoàn toàn đúng.

“Trước đây là ta đã coi nhẹ Dạ Vô Hoan, biểu hiện lần này của hắn rất tốt.” Rebecca ngạc nhiên nói.

Không chỉ riêng Rebecca, một đám đệ tử của Nguyệt Hạ Viện, thậm chí là cả những Công Tước và Vương Giả đều rất kinh ngạc với màn thể hiện của Dạ Vô Hoan.

Ngay cả các Vương Giả và Công Tước cũng không nhìn ra được trình tự của chưởng pháp, chỉ nhìn ra đây là một môn chưởng pháp, Dạ Vô Hoan có thể phá giải được điểm mở đầu và trình tự của chưởng pháp

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Dạ Vô Hoan càng đắc ý hơn, vừa giảng giải vừa tiếp tục đánh. Hàng vạn dấu tay được hắn đánh ra tuần tự, hầu như không sai chút nào, vừa hay đánh xong tất cả dấu tay mà không có lấy một chút miễn cưỡng, ai nhìn cũng biết Dạ Vô Hoan đánh rất tốt.

“Bằng thiển ý của ta, chưởng pháp này chính là như thế, không biết có ai có cao kiến gì khác hay không?” Dạ Vô Hoan ngạo nghễ đứng tại chỗ, trong lòng thầm đắc ý, ngẩng đầu nhìn lướt qua Lãnh Ngưng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Hàn Sâm.

“Dạ thiếu, ngươi được đấy, chưởng pháp này đánh đẹp lắm.” Có người tán thưởng nói.

“May mắn mà thôi, chẳng đáng là gì hết. Ta không giống mấy thiên tài gì đó đâu, chỉ là linh cảm bất chợt, không thể coi là thật… Dạ Vô Hoan đang nói, chợt nghe thấy tiếng kêu răng rắc vang lên từ khối kim loại lập phương màu xanh lam.

Mọi người đều nghe thấy âm thanh này, ánh mắt lại dồn về khối kim loại kia, ngay cả Dạ Vô Hoan cũng lấy làm kinh ngạc.

Hắn xem hình chiếu mà Victor đưa cho, nội dung trong đó là một người đang dùng bộ chưởng pháp này đánh xung quanh khối kim loại lập phương. Hắn đã luyện tập rất nhiều lần chính là để được nổi danh như hôm nay.

Nhưng bên trong hình chiếu, sau khi đánh xong bộ chưởng pháp này thì không có chuyện gì xảy ra cả.

Rắc rắc!

Trên mặt khối kim loại lập phương màu xanh không ngừng truyền ra những tiếng vang, hơn nữa tiếng vang ngày một lớn, góc của khối kim loại nứt ra một khe hở, dường như cả khối kim loại lập phương đang mở ra.

“Lẽ nào bộ chưởng pháp kia trên thực tế là mật mã của khối kim loại lập phương?” Hàn Sâm nhất thời tỉnh ngộ.

Không chỉ có Hàn Sâm nghĩ như thế, mấy vị Vương giả Dạ Hà Vương, Hắc Nguyệt Vương của Nguyệt Chi Hiệp đều đã đến quảng trường. Không ai biết trong khối kim loại kia là thứ gì, họ đến đây để đề phòng vạn nhất.

Còn chưa đợi đám người Dạ Hà Vương ra lệnh, khối kim loại lập phương màu xanh đã ầm ầm mở ra, chỉ thấy bên trong có khối kim loại vuông kì lạ

với nhiều hoa văn, nhìn có vẻ quỷ dị.

Nhưng ngay giây sau, khối kim loại vuông đột nhiên phân tán ra. Lúc này đàm người Hàn Sâm mới phát hiện ra, những hoa văn kia không phải là hoa văn thật mà được hình thành bởi rất nhiều chi thể của sinh vật kim loại quấn lấy nhau.

Hàn Sâm chỉ thấy quái vật kim loại lít nha lít nhít bay ra, những con quái vật đó chỉ cao bằng nửa người, toàn thân được đúc bằng kim loại màu xanh lam, chúng đứng thẳng, có bốn chân, thân và đầu, nhưng đầu lại giống như sâu, hai tay và hai chân đều có móng vuốt sắc nhọn, sau lưng còn mọc cánh kim loại giống như chuồn chuồn.

Hết chương 2079.

Chương 2080. Lam Kim Ma Trùng

“Không ổn, chạy maul” Hàn Sâm quát to một tiếng, kêu Tiểu Thiên Sứ, Linh và Hàn Mộng Nhi nhanh chóng rời xa quảng trường và quái vật kim loại này.

Tuy chỉ dùng Động Huyền Khí Tràng quét qua nhưng từ khí tức trên người chúng cũng đã có thể cảm nhận được chúng chứa đầy những mặt trái tiêu cực như sự hủy diệt, giết chóc, đâm máu vân vân.

Hơn nữa khí tức trên người quái vật kim loại này tản ra yếu nhất cũng đã gần ngang bằng với cấp Hầu Tước, hơn nữa trong đó còn có sự tồn †ại vô cùng mạnh mẽ khiến Hàn Sâm thầm kinh hãi.

Tốc độ của ba người Hàn Mộng Nhi cũng không chậm, họ mới là cấp Bá tước nhưng cũng đã có thể so liều với cấp Hầu Tước bình thường, mặc dù vẫn chậm hơn Hàn Sâm rất nhiều.

“Sinh vật nơi nào lại dám dương oai ở Nguyệt Chi Hiệp ta?” Dạ Hà Vương hừ lạnh một tiếng, phất ống tay áo, nhất thời chỉ thấy một luồng sức mạnh

màu đen như tinh hà đánh tới quái vật kim loại, lập tức bao phủ tất cả quái vật kim loại màu lam vào trong đó.

Uỳnh!

Chỉ thấy bên trong bầy quái vật có một ánh sáng màu lam lóe lên, một con quái vật đỉnh đầu lập lòe ánh lam vọt ra, một quyền đánh về phía Tinh Hà Chi Thủy của Dạ Hà Vương, quyền mang sắc xanh trực tiếp đánh nát Tinh Hà Chi Thủy kia.

"Cấp Vương!" Sắc mặt của Dạ Hà Vương đông cứng lại.

Trong nháy mắt, lại có mấy con quái vật đỉnh đầu ánh lam vọt ra, rõ ràng đều là cấp Vương.

Vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp đều biến sắc, Nguyệt Luân Vương đang chủ trì việc khai quật nên chưa quay về Nguyệt Chi Hiệp, còn có vài vị Vương Giả cũng có việc, đều không có ở Nguyệt Chi Hiệp

Hiện tại vương giả ở Nguyệt Chi Hiệp ngoại trừ Dạ Hà Vương và Hắc Nguyệt Vương ra, cũng chỉ còn lại có Âm Ảnh Vương và Isa.

Hầu như ngay khi khai chiến, Âm Ảnh Vương và Isa cũng đã tới chiến trường. Đao trong tay Isa vung lên, một con ác thú gầm thét nhằm về phía con quái vật kim loại màu lam Cấp Vương.

Quái vật kim loại màu lam kia kêu lên một tiếng quái dị, hai nắm đấm đánh ra quyền mang màu lam, giao kích cùng với lực Tuyệt Nha của lsa.

Rắc rắc!

Quyền cước màu lam nhất thời bị lực Tuyệt Nha xoắn nát, đao khí

chém lên trên người quái vật kim loại màu lam, chém bay quái vật kia bay lên trời, trên lồng ngực cũng bị rạch ra một vết đao thật dài nhưng trong cơ thể nó hình như không có máu, cũng không có thứ gì chảy ra.

Có thể chịu một đao của Isa mà chưa chết đã là một chuyện đáng ngạc nhiên. lsa khế nhíu mày, đang chuẩn bị chém ra một đao nữa, lại đột nhiên

nhìn thấy ánh lam chợt lóe lên trong bầy quái vật kim loại, quái vật cả người ánh lam giống như một viên kim cương xanh đã đến †rước mặt nàng, trực tiếp đánh ra một quyền mang sắc xanh.

Isa hừ lạnh một tiếng, chém ra một chiêu Khuyển Nha Giao Thác. Khác với Nha Đao mà Hàn Sâm sử dụng, Nha đao của Isa lại càng thuần túy hơn, đao khí ánh tím trong nhát chém kia giống như ác ma thoắt ẩn thoắt hiện, lập tức cắn lên quyền mang sắc xanh.

Uỳnh!

Sau khi hai cỗ lực lượng đụng nhau, hầu như là đồng thời nổ tung khiến không gian vỡ vụn, hút hết tất cả mọi thứ gần đó vào trong.

"Bán Thần Hóa?" Tất cả mọi người nhìn con quái vật cả người ánh lên sắc xanh kia lại có thể chính diện giao phong với Isa mà không rơi vào thế hạ phong, đều cực kì hoảng sợ.

Nhưng không cho phép bọn họ suy nghĩ nhiều nữa bởi vì vô số quái vật kim loại màu lam đã đánh tới, tất cả mọi người đều lâm vào khổ chiến, quái vật kim loại này trực tiếp võ cánh bay vào vũ trụ, tràn về phía những tinh cầu khác, mắt thấy chiến hỏa đã sắp kéo ra toàn bộ Nguyệt Chỉ Hiệp.

Một con quái vật kim loại màu lam vọt về phía đám người Hàn Sâm, Hàn Mộng Nhi trực tiếp triệu hoán ra cung tiễn, một luồng sáng lạnh bắn ra, đâm thẳng vào mắt con quái vật kia.

Bùm!

Ánh sáng lạnh nổ tung, trực tiếp nổ nát bấy hai bên đầu của con quái vật, nhưng nó vẫn vung nắm đấm, mang theo quyền mang sắc xanh đánh xuống.

Linh và Tiểu Thiên Sứ một người cầm Cốt đao một người nắm Vũ kiếm, một đao một kiếm nghênh đón quyền mang của quái vật, trực tiếp chặn lại quyền mang, còn chém đứt song chưởng của quái vật.

"Các nàng đúng là người này đáng sợ hơn người kia, mới cấp Bá tước lại có thể dễ dàng chiến đấu với quái vật cấp Hầu Tước." Trong lòng Hàn Sâm

thầm mừng rỡ.

Nhưng con quái vật bị nổ tan nửa bên đầu với song chưởng bị chém đứt vẫn còn vọt tới, quét ra một cước mang theo lam mang kinh người.

Quỷ Nha đao trong tay Hàn Sâm điên cuồng chém ra, trực tiếp từ giữa chém thân thể nó thành hai nửa. Dù vậy, quái vật kim loại màu lam vẫn còn giãy dụa trên mặt đất một lúc lâu mới bất động.

“Săn giết dị chủng Lam Kim Ma Trùng cấp Hầu Tước, phát hiện gen dị chủng”

Nhắc nhở săn giết vang lên trong đầu của Hàn Sâm, gần như đồng thời Hàn Sâm thấy được một viên tinh thể màu lam dị thường to chừng quả trứng gà nằm trong đầu nó.

Cầm lấy viên tinh thể màu lam kia, phía sau đã có nhiều Lam Kim Ma Trùng vọt tới, khắp nơi đều là âm thanh sát phạt.

Nếu là kẻ địch đến từ bên ngoài Nguyệt Chi Hiệp thì còn có thể dựa vào công trình phòng ngự của Nguyệt Chi Hiệp để ngăn cản, cho dù là cấp Vương và Bán Thần Hóa đến đây cũng không dễ dàng xông vào như vậy.

Nhưng bây giờ Lam Kim Ma Trùng lại công phá từ bên trong Nguyệt Chi Hiệp, khiến cho cả Nguyệt Chi Hiệp đều lâm vào tình cảnh bị động hỗn loạn.

Quý tộc cấp thấp căn bản không có năng lực để ngăn cản sự tiến công của Lam Kim Ma Trùng, Isa và vài vị Vương Giả cũng đều bị đối thủ cuốn lấy. Toàn bộ Nguyệt Chi Hiệp lâm vào cảnh rối ren.

“Sao lại thế này…” Dạ Vô Hoan ngơ ngác nhìn chiến trường giống như ngày tận thế, quả thực không dám tin tất cả những gì mà mình đang thấy.

Chỉ vài phút ngắn ngủn, đã có một vài con dân của Nguyệt Chi Hiệp bị Lam Kim Ma Trùng giết chết, khắp nơi đều là những âm thanh đổ vỡ và nổ tung, đan xen với tiếng kêu khóc và gào thét thảm thiết, khiến người nghe phải run sợ.

“Victor… tên khốn Victor…” Dạ Vô Hoan nghiến răng nghiến lợi, muốn †ìm được Victor đã đưa hình chiếu của quyền pháp cho hăn, nhưng tuyệt nhiên không nhìn thấy bóng dáng Victor đâu, ngược lại có một con Lam Kim Ma Trùng kêu lên quái dị vọt về phía hắn.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Linh vừa đánh vừa lùi, hỏi.

“Trước tiên lui về tinh cầu Nhật Thực nghĩ cách bảo vệ căn cứ đã. Tuy Lam Kim Ma Trùng này rất nhiều nhưng hẳn là vẫn chưa đủ để làm lung lay gốc rễ của Nguyệt Chi Hiệp, chúng ta chỉ cần bảo vệ cho căn cứ không bị hủy hoại, đợi đám người Nguyệt Luân Vương quay về là được rồi.” Hàn Sâm huýt dài một tiếng, chợt thấy Tiểu Tinh Tinh vọt tới như tinh hà di động.

Mấy người đều nhảy lên lưng Tiểu Tinh Tinh, Tiểu Tinh Tỉnh trực tiếp phát động năng lực xuyên qua Tỉnh Hải, mang theo đám người Hàn Sâm nhảy vào vũ trụ quay về Tinh cầu Nhật Thực.

Vài con Lam Kim Ma Trùng xông đến, thân thể Tiểu Tinh Tinh trực tiếp xuyên qua chúng, chỉ cần là vật chất thì không ngăn cản được năng lực xuyên qua Tinh Hải của Tiểu Tinh Tinh.

Tuy Lam Kim Ma Trùng rất nhiều nhưng phân tán ra không gian lớn như cả Nguyệt Chi Hiệp thì cũng chẳng có bao nhiêu, ở tinh cầu Nhật Thực còn chưa có Lam Kim Ma Trùng. Sau khi Hàn Sâm về tới căn cứ, lập tức bảo tất cả mọi người tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, mở tất cả các chức năng phòng ngự của căn cứ ra.

Tiểu Ngân Ngân đi theo đám người Hàn Sâm, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

VùI

Một con Lam Kim Ma Trùng phá vỡ tầng khí quyển, bay vào tinh cầu

Nhật Thực nhưng mà nó cũng không bay về phía căn cứ mà lại xông tới một ngọn núi, nơi đó hình như có một đám dị chủng.

Hết chương 2080.

Chương 2081. Tai họa từ Ma Trùng

Hàn Sâm cứ ngỡ sát tâm của Lam Kim Ma Trùng quá nặng, muốn đi giết những dị chủng đó.

Nhưng ai dè dùng kính ngắm của súng bắn tỉa mà Chú Ngữ hóa thành nhìn thử thì chỉ thấy Lam Kim Ma Trùng bay lượn phía trên môt đám dị chủng, mở cái miệng xấu xí phát ra một tiếng thét chói tai có tần số cao.

Một giây sau, Hàn Sâm đã thấy mắt của một đám dị chủng hóa đỏ ngay tức khắc, từng con đều cuồng bạo, dưới tiếng thét chói tai giục giã của Lam Kim Ma Trùng vọt về phía căn cứ.

"Hỏng rồi, Lam Kim Ma Trùng còn có năng lực khống chế dị chủng, hy vọng dị chủng chúng có thể khống chế chỉ có trí tuệ thấp, nếu không Nguyệt Chi Hiệp sẽ lâm nguy mất!" Hàn Sâm không do dự nữa, trực tiếp bóp cò, súng bắn tỉa phun ra tia lửa, viên đạn thoắt cái đã xuyên qua không gian, trúng vào mắt trái của Lam Kim Ma Trùng.

Viên đạn bắn hỏng mắt Lam Kim Ma Trùng, khảm vào trong mắt trái, đồng thời cũng in lên một quang phù.

Tốc độ của Lam Kim Ma Trùng lập tức giảm đi, còn đột ngột ngã từ trên không xuống, năng lực cấm bay và giảm tốc của thuật Ô Quy phát huy tác dụng rất lớn.

Hàn Sâm chân mang giày Tuyệt Nha Thố, tai mọc ra Giao dực, Long dực trên lưng dang rộng, hóa thành một đạo kinh hồng vọt tới trước người Lam Kim Ma Trùng, một chiêu Khuyển Nha Giao Thác của Quỷ Nha đao, trực tiếp cắn nát con Lam Kim Ma Trùng bị trúng thuật Ô Quy kia thành mảnh nhỏ.

"Săn dị chủng Lam Kim Ma Trùng cấp Hầu Tước, phát hiện gen dị chủng"

Lam Kim Ma Trùng vừa chết, những dị chủng bị khống chế lập tức khôi phục lại thần chí, cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người Hàn Sâm

bèn vội vàng giải tán.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn về phía không trung, trên bầu trời đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Lam Kim Ma Trùng bình thường nữa, chỉ có Lam Kim Ma Trùng cấp Vương và Bán Thần Hóa đang đại chiến với Isa và các Vương Giả trong không gian, sức mạnh tựa như cực quang không ngừng nổ tung trong vũ trụ.

Những Lam Kim Ma Trùng khác có lẽ đầu đã bay vào bên trong tinh cầu, trong không gian đã không còn thấy tung tích của chúng nữa.

"Mọi người bảo vệ trong nhà, ta ra ngoài ngó thử xem." Hàn Sâm đoán tinh cầu Nhật Thực hẳn không còn nguy hiểm quá lớn bèn để Tiểu Tinh Tỉnh ở lại, còn mình thì vỗ Giao dực và Long dực, bay về phía vũ trụ.

Mục tiêu của hắn tất nhiên không phải là những Lam Kim Ma Trùng cấp Vương mạnh mẽ hay chiến đấu trong vũ trụ, Hàn Sâm chỉ thấy quang ảnh lóe ra, căn bản không thể thấy cụ thể tình hình chiến đấu như thế nào.

Ánh lam và tử khí giống như cơn lốc điện từ không ngừng chạm vào nhau trong không gian. Hàn Sâm có thể nhìn ra được Isa đang cố ý dẫn dắt chiến đấu, nếu không e rằng trận đấu của nàng và con Lam Kim Ma Trùng toàn thân phát ra ánh lam kia sẽ trực tiếp hủy diệt tinh cầu.

Hàn Sâm bay tới một tinh cầu cách tinh cầu Nhật Thực gần nhất, không phát hiện tung tích của hàng loạt Lam Kim Ma Trùng, cũng không hạ xuống, vẫn tiếp tục bay về phía tinh cầu đang đặt khối kim loại lập phương màu xanh.

Đó hẳn là nơi có nhiều Lam Kim Ma Trùng nhất, nếu có thể cố sức giải quyết nhiều Lam Kim Ma Trùng một chút thì tổn hại mà Nguyệt Chỉ Hiệp phải chịu cũng sẽ ít đi mấy phần.

Mối nguy hại mà năng lực khống chế dị chủng trí tuệ thấp của Lam Kim Ma Trùng gây ra cho Nguyệt Chi Hiệp còn vượt qua cả bản thân ma trùng.

Trên tinh cầu đang đặt khối kim loại lập phương màu xanh còn có nhiều dị chủng trí tuệ thấp, tình huống hiện nay chắc chắn cực kỳ tệ hại.

Trên thực tế Hàn Sâm đoán không sai chút nào, bởi vì nhiều cường giả ở Nguyệt Chi Hiệp đều tụ tập trên tinh cầu kia. Tuy lúc đám Lam Kim Ma Trùng bắt đầu tàn sát bừa bãi vô cùng hỗn loạn nhưng cũng không †ạo nên thương vong quá lớn, các vị đại Công Tước đã nhanh chóng tổ chức đội hình chiến đấu hiệu quả, đồng thời cũng yểm hộ cho nhân viên không tham chiến rút lui.

Đám người Rebecca cũng đang chém giết với Lam Kim Ma Trùng, mượn ưu thế địa lý để đối phó với đám Lam Kim Ma Trùng này.

Nhưng không lâu sau, đột nhiên nghe được tiếng vang giống như địa chấn ở ngoại vi thành phố, còn có tiếng gầm giận dữ và tiếng gào thét kinh khủng.

Có người ngước nhìn lên không trung, chỉ thấy bốn phương tám hướng có hàng loạt dị chủng vọt tới giống như thủy triều, mắt con nào cũng đỏ như máu, tràn đầy khí tức chết chóc hung bạo, lập tức vọt vào trong thành thị.

Trên đầu đám dị chủng, một lượng lớn Lam Kim Ma Trùng vừa bay vừa phát ra tiếng kêu bén nhọn, dường như dị chủng như thủy triều đang nghe theo mệnh lệnh của Lam Kim Ma Trùng, đánh thẳng vào bên trong thành phố.

“Không ổn, những quái vật kim loại này có năng lực khống chế dị chủng!” Rebecca đang bảo vệ nhân viên không tham chiến rút lui, thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

“Tên khốn Dạ Vô Hoan kia đã hại chết Nguyệt Chi Hiệp rồi.” Vẻ mặt Đỗ Lệ Xá cũng đầy bi phân. Nếu bị đám dị chủng này xông vào, ngoại trừ một số Công Tước chỉ sợ đại đa số sinh vật đều khó thoát khỏi cái chết.

Hiện tại Isa và Hắc Nguyệt Vương đều chưa giải quyết hết đối thủ, vốn không ai có năng lực đến trợ giúp bọn họ.

Vút!

Chỉ nghe một tiếng ong ong kỳ dị vang lên, ánh sáng màu xanh trắng bao trùm trên bầu trời của đô thị dâng lên, khiến cho tất cả mọi người đều vui vẻ.

Đó là lưới tia laser công suất lớn, có lực sát thương rất lớn đối với sinh vật cấp Công tước trở xuống,

Có thể chặn đàn dị chủng ở bên ngoài, áp lực bên trong thành phố sẽ giảm đi.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã phát hiện ra rằng lưới laser cũng không có tác dụng quá lớn, nhiều dị chủng trực tiếp xông vào, thân thể nhanh chóng ngăn chặn được quỹ đạo của lưới laser, dùng những cỗ thi thể cháy khét đắp thành một lối đi, các loại dị chủng vọt vào như nước lũ vỡ đê.

Dị chủng giống con vượn lớn một quyền đập bể tòa cao ốc, sinh vật tựa Cự Long gào thét vút bay trên bầu trời, miệng phun lửa làm cả một khu vực lớn chìm trong biển lửa.

Các loại dị chủng không ngừng xông vào thành thị, khắp nơi đều là tiếng chém giết và máu tươi bắn tung tóe.

Trong lòng đám người Rebecca và Đỗ Lệ Xá đều tuyệt vọng, nhiều dị chủng như vậy, đã không còn chỉ dựa vào sức của một người là có thể giải quyết.

“Giết chết Lam Kim Ma Trùng khống chế bầy dị chủng này.” Đột nhiên nhìn thấy một bóng hình đỏ như máu đột ngột bay ra, võ cánh bay lượn trong thú triều dị chủng.

Một thanh trường đao màu tím đen mang theo đao khí kinh khủng bay qua. Nơi đao khí lướt qua, những dị chủng đang bay gần đó đều bị chém nát bấy.

“Bá Nha Đại Công, xin trợ giúp ta một tay chém giết Lam Kim Ma Trùng này.” Hàn Sâm đã nhanh chóng vọt tới phía trước đại bộ đội đang chung chỗ với đám dị chủng và Lam Kim Ma Trùng.

“Dị chủng quá nhiều, chúng ta không xông qua được.” Bá Nha Đại Công kêu to, hắn đã mang theo một đám Công Tước thử rất nhiều lần nhưng Lam Kim Ma Trùng này có trí tuệ cực cao, bọn họ nhằm về chỗ nào thì đám Lam Kim Ma Trùng này sẽ khống chế rất nhiều dị chủng ùa về phía bọn họ, để

bọn họ chém giết cả một đường vẫn không thể xông tới trước mặt Lam Kim Ma Trùng.

“Mấy người cùng ta xông lên!” Hàn Sâm quát to một tiếng, dắt Quỷ Nha đao vào hông, Chú Ngữ hóa thành súng chống tăng vác lên vai, bắn một phát về phía xa, đồng thời thân thể đỏ au như nham thạch lao về phía trước.

Đoàng!

Đạn tên lửa nổ tung bên trong thú triều, tuy sức mạnh không phải quá lớn, cũng không có tính sát thương lắm với cấp Hầu Tước nhưng đốm sáng vỡ vụn nổ ra rơi lên người những dị chủng này, nhất thời làm cho tốc độ của chúng giảm đi rất nhiều, trên người cũng xuất hiện một dạng quang phù hình rùa đen.

Hết chương 2081.

Chương 2082. Đi theo ta

Sau khi Quang phù Ô Quy nổ tung, những dị chủng có thể bay đều rơi xuống đất.

Dường như cảm nhận được sự uy hiếp của Hàn Sâm, những con Lam Kim Ma Trùng phát ra tiếng thét quái dị chói tai, một lượng lớn dị chủng tràn về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn chưa kịp bắn phát súng chống tăng thứ hai thì đã có rất nhiều dị chủng cấp Hầu Tước và Công Tước vọt tới trước mặt hắn.

Hàn Sâm bước ra một bước, một làn sóng xung kích hóa đá chợt phát ra, trong phút chốc đã hóa đá tất cả dị chủng trong đường kính năm trăm mét.

Mặc dù không thể hóa đá một vài con dị chủng cấp cao mạnh mẽ nhưng cũng đổi lại được một chút thời gian.

Uỳnh! Uỳnh!

Hàn Sâm chạy băng băng về phía trước, sóng xung kích hóa đá dưới chân liên tục nổ tung. Tuy lực sát thương không lớn nhưng tất cả dị chủng xông tới đều bị hóa đá tạm thời khiến nơi Hàn Sâm chạy qua biến thành một vùng yên lặng.

"Xông lên cùng với Hàn Sâm." Công Tước Bá Nha quát to, mang theo hơn một trăm vị Công Tước xông lên cùng với Hàn Sâm, trong phút chốc tiếng chém giết rung trời, từng ánh đao mũi kiếm lóe lên, những dị chủng hóa đá lộ ra sơ hở bị họ giết chết ngay lập tức.

Bọn họ chỉ giết đám dị chủng cấp Công Tước gây nguy hiểm với mình, còn lại đều bỏ qua, tăng tốc độ đi sau Hàn Sâm nhằm vào những Lam Kim Ma Trùng trên không trung.

Tiếng rít kinh khủng xuyên qua không trung, dưới sự chỉ huy của một con Lam Kim Ma Trùng, các dị chủng phát ra sức mạnh lớn bao phủ về phía Hàn Sâm, trong đó có rất nhiều Công Tước và Hầu Tước đều bạo phát ra sức mạnh hùng hậu không gì sánh được.

Mắt thấy sức mạnh che phủ trời đất kéo đến, Hàn Sâm vốn không đỡ nổi nhiều sức mạnh kinh khủng như vậy, Công Tước Bá Nha quát to: "Cẩn thận!"

Nhưng đã thấy Long Dực sau lưng Hàn Sâm rung lên, thân hình chợt biến mất. Sức mạnh kinh khủng đánh vào vị trí vừa rồi của Hàn Sâm, nổ ra một cái hố lớn mà Hàn Sâm lại giống như di chuyển tức thời xuất hiện bên cạnh Lam Kim Ma Trùng, sóng xung kích hóa đá lập tức nổ tung lên, hóa đá đám Lam Kim Ma Trùng và những dị chủng gần đó, đồng thời phóng ra một phát đạn tên lửa, nổ thành một đám mây sáng ở phía xa khiến cho mấy con Lam Kim Ma Trùng và nhiều dị chủng khác trúng quang phù Ô Quy, rơi từ trên không trung xuống.

Đám người Công Tước Bá Nha chợt mừng rỡ, vội vàng chém về phía Lam Kim Ma Trùng đang tạm thời bị hóa đá hoặc là trúng quang phù Ô Quy, trong chốc lát đã chém cho phần chỉ tàn bằng kim loại bay tán loạn.

Lam Kim Ma Trùng trúng Thạch Hóa hoặc là thuật Ô Quy khiến cho năng lực giảm mạnh, chịu thua thiệt nhiều trước cường giả cấp Công Tước. Lam

Kim Ma Trùng rất khó giết chết nhanh chóng bị nổ nát bấy người.

Hàn Sâm liên tục dịch chuyển tức thời trên chiến trường, nổ ra đợt sóng xung kích hóa đá ở vị trí khác nhau như là bom hình người vậy, đạn tên lửa cũng không ngừng bắn ra.

Rất nhiều Lam Kim Ma Trùng đều trúng Thạch Hóa và thuật Ô Quy, đám người Công Tước Bá Nha đi theo Hàn Sâm chém giết không ngừng, một lượng lớn Lam Kim Ma Trùng bị bọn họ chém chết, nhất thời đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, giết đến mức Lam Kim Ma Trùng không ngừng kêu la thảm thiết.

Bị bọn người Hàn Sâm quấy rối như vậy, Lam Kim Ma Trùng ý thức được sự uy hiếp, điều động hàng loạt dị chủng vây công về phía bọn họ, khiến cho áp lực phòng thủ của thành phố giảm đi.

Nếu sức mạnh của Hàn Sâm dùng để chém giết Lam Kim Ma Trùng thì có chút khó khăn, muốn giết một con Lam Kim Ma Trùng cấp Công Tước cũng không dễ dàng.

Nhưng hắn hoàn toàn bỏ qua việc chém giết Lam Kim Ma Trùng, chỉ dựa vào tốc độ và dịch chuyển tức thời cộng thêm sóng xung kích hóa đá phối hợp với đạn tên lửa gắn thuật Ô Quy, tả xung hữu đột bên trong thú triều, tạo ra cơ hội cực tốt cho đám người Công Tước Bá Nha chém giết Lam Kim Ma Trùng.

Dưới dẫn dắt của Hàn Sâm, hơn trăm vị Công Tước giống như lưỡi đao sắc bén đâm thẳng vào trái tim kẻ địch, giết chết hàng loạt Lam Kim Ma Trùng, khiến cho chúng không có nổi cơ hội tẩu thoát.

Hàn Sâm nhanh chóng dịch chuyển tức thời trong đàn dị chủng như thủy triều, từng đợt sóng xung kích hóa đá khuếch tán ra như sóng gợn, những đầu đạn tên lửa hóa thành đám mây sáng, trở thành ngọn cờ rực rỡ nhất trên chiến trường.

Bất cứ nơi nào Hàn Sâm đi qua đều có rất nhiều cường giả cấp Công Tước theo cùng sát phạt, giết đến nỗi máu chảy thành sông thây chất như núi, làm giảm đi đáng kể thế tiến công của Lam Kim Ma Trùng.

“Khó trách Hàn Sâm có thể chém giết được cường giả như Sa Long và Long Thập Tam, quả là một kẻ đáng sợ.” Có người thầm sợ hãi than.

Những người Rebet và Đỗ Lệ Xá cũng vừa mừng vừa sợ, áp lực trong thành phố giảm đi khiến cho bọn họ nhìn thấy được ánh ban mai hi vọng một lần nữa.

Giết! Giết! Giết!

Chém giết không biết mệt mỏi, Hàn Sâm giống người chỉ huy dàn hòa âm, thân thể hắn là cây đũa nhạc trưởng không ngừng nhảy múa, nơi hắn chỉ tới lập tức vang lên chương nhạc cuồng loạn của sự giết chóc.

Hàn Sâm không biết mình đã xung phong giết địch bao lâu, sau khi một lượng lớn Lam Kim Ma Trùng bị hắn dẫn dắt đội ngũ Công Tước chém chết đã bắt đầu có dị chủng chạy tứ tán.

Điều khiến Hàn Sâm tiếc nuối duy nhất chính là bản thân hắn xung kích và phóng đạn tên lửa trong thú triều chỉ giết một ít dị chủng cấp thấp, dị chủng cấp cao về cơ bản đều bị những Công Tước kia chém giết, còn hắn lại chẳng giết được mấy con, cũng không có thời gian đi giết, cho nên không thể lấy được thú hồn cao cấp.

Dưới tình huống ấy thật sự không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ có thể lấy phương thức nhanh nhất để chém giết đám Lam Kim Ma Trùng, mỗi giây cũng không biết có bao nhiêu sinh vật đã chết đi, căn bản không có thời gian do dự hay nghĩ gì khác.

Ánh trăng sáng như tuyết, giết người loạn như ma.

Cả tinh cầu đã biến thành địa ngục chết chóc, khắp nơi đều là máu tươi văng tung tóe và những mẩu cơ thể bị đứt đoạn có hình thù quái dị, thi thể dị chủng chất thành núi.

Trận chiến trong vũ trụ vẫn còn đang tiếp tục, Hàn Sâm chỉ nghe một âm thanh quen thuộc xé rách chân không từ trong vũ trụ, hóa thành một con quái thú hung ác cùng cực trực tiếp cắn nuốt một luồng sáng xanh, chỉ thấy luồng sáng xanh kia tựa như một ngôi sao băng mang theo tử khí rơi xuống.

Rầm!

Mặt đất vì thế mà chấn động, ngọn núi lớn cao mấy trăm trượng sụp đổ ngay lập tức, luồng sáng xanh giống như núi lửa phun trào phát ra từ bên trong núi đổ.

Trong phút chốc, bóng dáng Isa phá vỡ tầng khí quyển, đi đến phía trước ngọn núi sụp đổ, gương mặt xinh đẹp mang theo sát khí lạnh lẽo, một thanh đao dài trắng như tuyết hiện lên tử khí, vung theo bàn tay ngọc ngà của nàng, lại hóa thành quái thú xé rách hư không lao về phía luồng sáng xanh rồi nổ tung.

Uỳnh!

Lại là một tiếng vang thật lớn, một vết đao dài hơn trăm cây số chém xuống mặt đất, luồng sáng xanh kia chợt khựng lại, một vùng sáng xanh vỡ tan ra, mặt đất bị vạch ra từng cái rãnh sâu như những cánh hoa cúc.

Gương mặt xinh đẹp của Isa toát ra sự lạnh lẽo, từng luồng đao khí chém xuống điên cuồng, vạch lên mặt đất những vết đao khủng bố, khiến người ta lo lắng không biết nàng có thẳng tay bổ đôi tinh cầu thành hai nửa không.

Rắc!

Lại một đao nữa chém ra, bỗng nhiên nghe được một tiếng nổ kỳ dị, giống như có vật gì đó bị chém đứt ra.

Sau đó Hàn Sâm nhìn thấy từ trong vết đao kia, có hai luông sáng xanh từ hai bên trái phải bay ra ngoài. Nhìn kỹ lại, hóa là con Lam Kim Ma Trùng Bán Thần Hóa toàn thân sắc xanh bị Isa trực tiếp chém thành hai nửa.

Trên người của nó có rất nhiều vết đao nhưng một đao trí mạng này là chém dọc từ bên vai phải của nó xuống rồi rạch ngang ra thắt lưng, chặt cơ thể nó thành hai đoạn.

Hết chương 2082.

Chương 2083. Lam Kim Ma Trùng Vương

Sức mạnh khổng lồ khiến hai đoạn thân thể trái phải của nó văng ra, trong đó một nửa còn mang theo cái đầu bay về phía thành thị bên này.

Đám người Hàn Sâm xung phong giữa đám dị chủng thấy nửa phần cơ thể bay tới, suy nghĩ đầu tiên không phải là nhặt được món hời mà là nhanh chóng lui ra.

Sức sống Lam Kim Ma Trùng rất kinh khủng, bị chém thành hai đoạn vân không chết, một con cường giả Bán Thần Hóa chỉ nhúc nhích ngón tay không chừng có thể giết chết một lượng lớn sinh vật cấp thấp.

Cũng may một nửa cơ thể vẫn chưa bay qua, bóng dáng Isa đã xuất hiện trước mặt nó tựa như dịch chuyển tức thời, chém thẳng vào đầu nó.

Trên nửa phần thân thể đó cũng đã chồng chất vết thương, đỉnh đầu cũng bị chém ra mấy vết đao có thể thấy rõ bên trong. Bên trong không có cơ và máu, là những thứ kỳ lạ tương tự như linh kiện kim loại liên kết lại với nhau.

Những con Lam Kim Ma Trùng này không giống với cơ thể có sự sống bình thường mà giống như thuần kim loại vậy.

Rắc!

Lại một tiếng rạn nứt vang lên, đầu và nửa người của con Lam Kim Ma Trùng kia lại bị Isa dùng một đao chém thành hai nửa, đầu bổ ra từ giữa giống như dưa hấu, có thể nhìn thấy viên tinh thể gen dị chủng màu lam bên trong, suýt nữa thì rơi thẳng ra.

Sức sống của Lam Kim Ma Trùng có mạnh mẽ đến mức nào thì lúc này cũng chết chắc rồi.

Hàn Sâm nhìn thấy một nửa đầu rơi xuống bên này nhưng vẫn cách hắn một khoảng, chợt nảy ra một suy nghĩ, liên tục dịch chuyển tức thời vọt tới bên cạnh cái đầu, chém một nhát xuống, đào viên tinh hạch màu lam ra.

Hắn cũng không dám lấy viên gen dị chủng này, nhưng cứ thử vận may xem có thể bổ đao thành công không, biết đâu lại có cơ hội kiếm được Tử Vong Quyền của Lam Kim Ma Trùng Bán Thần Hóa, mà có khi còn ra được thú hồn gì đó nữa, thế thì đúng là lời to.

Một nửa phần đầu vốn còn đang run rẩy nhưng sau khi Hàn Sâm moi tinh hạch màu lam ra, phần cơ thể đã lập tức cứng đờ bất động.

“Săn giết dị chủng đột biến cấp Vương Lam Kim Ma Trùng Vương , nhận được thú hồn Lam Kim Ma Trùng Vương, phát hiện gen dị chủng”

Một âm thanh vang lên trong đầu Hàn Sâm, nhất thời khiến Hàn Sâm như được tắm thánh quang, cả người sung sướng lâng lâng, giống như vừa mới uống hết ba cân rượu sái vậy.

Hàn Sâm cũng chỉ tiện tay thử xem thế nào, không ôm hy vọng quá lớn. Ai ngờ một đao đó lại thành công thật, đã thế còn ra thú hồn nữa chứ, ngay cả Hàn Sâm cũng không dám tin.

“Đúng là thiện giả thiện báo, không uổng công lúc nãy ta tích góp nhân phẩm lâu như vậy, làm không công cho người ta, để bọn họ giết cả đống dị chủng cấp Hầu Tước và Công Tước, lần này kiếm lại được hết rồi…” Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên.

Lam Kim Ma Trùng Vương vừa chết, cả đàn Lam Kim Ma Trùng lập tức rối loạn, không còn ngay ngắn trật tự như vừa nãy, khiến cho áp lực của nhiều quý tộc Nguyệt Chi Hiệp đều giảm đi.

Hàn Sâm vội vàng nhặt vien tinh hạch màu lam kia lên, ném thẳng về phía Isa, còn lớn giọng nói: “Nữ Hoàng đại nhân, mau cất nó vào, tránh lát nữa lại làm mất.”

Dứt lời, Hàn Sâm bèn tiếp tục chém về phía những Lam Kim Ma Trùng còn lại.

Hàn Sâm cũng không dám lấy gen dị trùng của Lam Kim Ma Trùng Vương, hơn nữa cũng không lấy nổi, có thể nhận được thú hồn cấp Vương đã khiến Hàn Sâm rất thỏa mãn rồi.

Isa nhận lấy tinh hạch màu lam rồi cất vào, người phá tan tầng khí quyển xông vào trong tinh không, trợ giúp đám người Hắc Nguyệt Vương chém giết những Lam Kim Ma Trùng cấp Vương này.

Tình thế nghịch chuyển hoàn hoàn chỉ trong chớp mắt, đàn Lam Kim Ma Trùng đã không còn đáng lo nữa, Hàn Sâm dẫn dắt đám người Công Tước Bá Nha tả xung hữu đột, giết không biết bao nhiêu Lam Kim Ma Trùng và dị chủng bình thường.

Về sau, khi tình thế không còn căng thẳng nữa, bản thân Hàn Sâm cũng tìm cơ hội giết mấy con Lam Kim Ma Trùng và dị chủng cấp Công Tước, đáng tiếc đều không nhận được thú hồn.

Có sự trợ giúp của Isa, chẳng bao lâu sau mấy con Lam Kim Ma Trùng cấp Vương đã bị chém chết toàn bộ, lúc Isa dẫn theo đám người Hắc Nguyệt Vương quay về, đàn Lam Kim Ma Trùng đã được định sẵn số mệnh diệt vong.

Trận chiến này đã có không ít quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp chết đi,

cũng may có Hàn Sâm dẫn đội ngũ thu hút được phần lớn Lam Kim Ma Trùng và đàn dị chủng, khiến thương vong của Nguyệt Chi Hiệp không lớn hơn nữa.

Dù vậy, tai họa Lam Kim Ma Trùng lần này cũng là lần tổn thương nghiêm trọng nhất đối với Nguyệt Chi Hiệp trong gần trăm năm qua.

Lam Kim Ma Trùng bay vào tinh cầu khác của Nguyệt Chi Hiệp cũng đều bị lùng bắt và chém chết. Trong trận chiến này, Hàn Sâm lượm được một ít gen dị chủng cấp Hầu tước và Công tước, thu hoạch cũng khá tốt.

Thu hoạch lớn nhất tất nhiên vẫn là thú hồn đột biến cấp Vương. Nếu không có cơ hội này, chỉ bằng năng lực của một mình Hàn Sâm thì không

biết phải tới lúc nào mới có thể săn được dị chủng cấp Vương, càng không cần nói đến đột biến cấp Vương.

Sau trận chiến này, danh vọng Hàn Sâm ở Nguyệt Chỉ Hiệp lại tăng mạnh. Dựa vào biểu hiện anh dũng và ảnh hưởng của hắn khi dẫn dắt một đám Công Tước nhảy vào trong thú triều, hắn đã chiếm được sự tán dương của phần lớn vương công quý tộc Nguyệt Chỉ Hiệp.

Mà Dạ Vô Hoan, người mở khối kim loại lập phương màu lam thả Lam Kim Ma Trùng ra lại không chết trong trận tai họa này, bị giam giữ tạm thời, đang chờ điều tra và thẩm vấn.

Kết quả cuối cùng Hàn Sâm không nhận được tin tức nhưng hắn lại nhận được rất nhiều phần thưởng do hội nghị Viên Nguyệt quyết định, trong đó bao gồm rất nhiều dịch gen có thể trợ giúp cho việc tu luyện, còn có một vài danh hiệu và lợi ích.

Lúc này đây, cuối cùng Hàn Sâm cũng có thể gia nhập Nguyệt Hạ Viện, nhưng hắn không vào Nguyệt Hạ Viện để làm đệ tử mà được trao tặng †ư cách đạo sư của Nguyệt Hạ Viện.

Giờ mà cho Hàn Sâm vào Nguyệt Hạ Viện làm đệ tử, chỉ sợ Isa sẽ không đồng ý.

Ở Trấn Thiên Cung, Hàn Sâm đã có danh hiệu đạo sư rồi, nếu để hắn đến Nguyệt Hạ Viện làm đệ tử thì chẳng khác nào vả mặt Trấn Thiên Cung cả.

Trừ việc này ra còn có những phần thưởng khác, ví dụ như kỳ hạn miễn thuế của tinh cầu Nhật Thực được nâng lên thành năm mươi năm, riêng việc này đã tiết kiệm cho Hàn Sâm không biết bao nhiêu tiền.

Có được phần thường phong phú như vậy, trừ biểu hiện của Hàn Sâm thực sự quá chói mắt ra, đương nhiên cũng không thể được sự thúc đẩy của Isa, nếu đổi lại là người khác không có chống lưng đủ lớn làm được chuyện này chắc gì đã nhận được nhiều phần thưởng như vậy.

Sau khi sự việc xảy ra, Isa bèn gọi Hàn Sâm đến hoàng cung của nàng.

“Chuyện này ngươi làm tốt lắm. Nhưng Vật Ngữ Gen của ngươi vẫn chưa thăng đến cấp Hầu Tước, sao ngươi có được sức mạnh to lớn như vậy?”

Hàn Sâm đã đoán trước được vấn đề này, cũng không do dự quá lâu bèn nói ra những lời mình đã chuẩn bị sẵn: “Khi ta luyện Thuật Thôn Phệ phát hiện ra có thể cắn nuốt được gen dị chủng rồi từ đó rút ra một phần sức mạnh, ví dụ như đôi Long dực này chính là năng lực ta rút ra được từ trong gen dị chủng của Sa Long, đôi Long dực này còn có năng lực Phá Không Thiểm…”

Hàn Sâm đổ hết cho Thuật Thôn Phệ mà Isa cho hắn, dù sao ngoại trừ Thôn Phệ Nghĩ ra thì chủng tộc khác cũng chẳng tu luyện được Thuật Thôn Phệ, Isa khó có thể xác minh được lời của hắn là thật hay giả.

Hết chương 2083.

Chương 2084. Lại đi Thiên Lộ

Isa nhìn Huyền Nguyên Giao Dực, Long Dực và làn da sau khi thạch hóa của Thạch Ngưu Ma Hóa, có phần tin tưởng vào lời nói của Hàn Sâm, cũng không có lời giải thích khác tốt hơn, cuối cùng Hàn Sâm

vẫn miễn cưỡng qua cửa.

Hắn đưa Bảo Nhi quay về tinh cầu Nhật Thực cùng mình, trước khi đi Bảo Nhi còn mang theo bao lớn bao nhỏ, đều là Isa đưa cho nàng.

Hàn Sâm thấy bên trong chuẩn bị không ít dịch gen quý giá, còn cao cấp hơn cả dịch gen mà hắn sử dụng.

“Không ngờ ngươi lại sinh ra được một cô con gái giỏi giang như vậy.” Trước khi đi, Isa còn nói một câu như thế.

Trong lòng Hàn Sâm buồn bực nhưng suy nghĩ một chút thì con gái của hắn thực sự rất giỏi giang, nền tảng tốt hơn hắn không biết bao nhiêu lần.

“Ai bảo chúng nó có một người cha tốt chứ!” Hàn Sâm thở dài sửa sang lại quần áo của mình, nhưng trong lòng cũng thầm đắc ý.

Bảo Nhi có vẻ rất thích cuộc sống ở nơi này. Sống trong những đô thị kia quá nhàm chán đối với nàng, Hàn Sâm dẫn theo Bảo Nhi đi lên núi săn giết dị chủng, muốn xem thử hồ lô nhỏ của nàng rốt cuộc có thể hút được sinh vật mạnh cỡ nào.

Hàn Sâm tìm một con dị chủng cấp Nam Tước để Bảo Nhi thử nghiệm trước, Bảo Nhi võ hồ lô nhỏ, trực tiếp hút con dị chủng Nam Tước kia vào.

Hàn Sâm không hề bất ngờ khi thấy thực lực Bảo Nhi như vậy, nếu không ăn bao nhiêu gen dị chủng đều là vô ích .

Nhưng thử nghiệm tiếp theo lại khiến Hàn Sâm há hốc miệng, hồ lô nhỏ của Bảo Nhi không chỉ dễ dàng hút dị chủng Tử Tước và Bá Tước vào, mà ngay cả một con dị chủng cấp Hầu Tước cũng chỉ hơi giãy dụa chút thôi đã bị hút vào trong hồ lô nhỏ, căn bản không hề có năng lực phản kháng.

“Bảo Nhi à, hồ lô nhỏ này của ngươi lợi hại như vậy, sao ngươi không lại không nói sớm chứ?” Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn hồ lô trong tay Bảo Nhi.

“Cha cũng đâu có hỏi ta đâu.” Bảo Nhi tỏ vẻ vô tội đáp.

“Được, ngày mai chúng ta sẽ lên đường đến Trấn Thiên Cung luôn, thu phục con Hồng Vân kiêu ngạo kia.” Hàn Sâm nhớ tới con Hồng Vân nọ, hai mắt lập tức phát sáng.

Đã có át chủ bài là Bảo Nhi đây, Hàn Sâm không tin con Hồng Vân đó còn có thể chạy mất.

Đáng tiếc dị chủng cấp Công Tước ở tinh cầu Nhật Thực khá ít, bình thường rất khó tìm được cho nên tạm thời không kiểm tra được hồ lô nhỏ của Bảo Nhi có thể hút dị chủng cấp Công Tước vào hay không.

Nhưng nhìn dị chủng cấp Hầu Tước đã có thể giấy dụa rồi thì chắc hút Công Tước vào sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

“Đáng tiếc không thể dẫn theo Tiểu Thấu Minh cùng đi Trấn Thiên Cung.” Hàn Sâm thầm tiếc nuối. Trấn Thiên Cung đúng là nơi tốt nhưng quy củ lại nghiêm ngặt quá. Nếu không phải vì những ngọc linh kia, Hàn Sâm thà ở lại tinh cầu Nhật Thực ung dung tự tại vui vẻ còn hơn.

Rạng sáng ngày hôm sau, sau khi dẫn Bảo Nhi đi tạm biệt Isa, Hàn Sâm mới bí mật mang Bảo Nhi đến Trấn Thiên Cung.

“Thứ này phải dùng như thế nào đây?” Khoảng thời gian trên phi thuyền khá nhàm chán, Hàn Sâm nghiên cứu thú hồn đột biến cấp Vương mới nhận được của mình.

Thú hồn đột biến cấp Vương Lam Kim Ma Trùng Vương: Dạng kết giới.

Đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Sâm nhìn thấy loại hình thú hồn này, nghiên cứu một lúc lâu mới biết thú hồn này rốt cuộc phải sử dụng thế nào.

Sau khi Hàn Sâm triệu hồi thú hồn Ma Trùng Vương sẽ có một vầng sáng màu xanh lam xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn, vầng sáng này lấy cơ thể của Hàn Sâm làm trung tâm, đường kính có thể tùy theo suy nghĩ của Hàn Sâm mà mở rộng hoặc thu vào.

Khi nhỏ nhất thì giống như một vỏ trứng gà màu lam thủy tinh bao sát lấy cơ thể Hàn Sâm, khi lớn nhất có thể bao trùm phạm vi có đường kính một ngàn mét.

Phạm vi kết giới càng lớn, lực phòng ngự cũng sẽ theo đó mà giảm xuống. Ở trạng thái nhỏ nhất, nó hoàn toàn có thể ngăn cản sức công phá của cấp Vương mà không bị tổn hao.

Nhưng kết giới chỉ có thể tồn tại trên cơ thể Hàn Sâm, di chuyển theo thân thể hắn. Hơn nữa kết giới là hai chiều, lực công phá từ bên ngoài không thể đánh vào kết giới, tương tự lực lượng của Hàn Sâm cũng không thể đánh ra bên ngoài.

Kết giới thú hồn này chắc chắn là đồ tốt, sử dụng thích hợp thì về sau cho dù gặp phải cường giả cấp Vương cũng có thể bảo vệ được tính mạng. Hàn Sâm vẫn rất thích kết giới thú hồn Ma Trùng Vương.

Sau khi trở lại Trấn Thiên Cung, Hàn Sâm làm thủ tục cho Bảo Nhị, trên tinh cầu bên ngoài Trấn Thiên Cung làm kiểm tra gen. Gen nhân loại không ổn định lắm, giám định quan hệ cha con bình thường khá khó khăn.

Nhưng mà gen chính của Hàn Sâm và Bảo Nhi thực sự quá giống nhau, mặc dù các gen nhánh rất khác nhau nhưng cũng đủ chứng minh quan hệ cha con giữa hai người.

Bảo Nhi nhận được tư cách bước vào Trấn Thiên Cung. Cũng như Hàn Sâm, nàng chắc chắn phải đi Thiên Lộ và đường Thông Thiên một lần. Nhưng vì nàng còn là một đứa trẻ nên Hàn Sâm có thể dẫn theo nàng cùng đi, không cần giống như Hàn Sâm phải tự mình đi lên bên trên.

Hàn Sâm nắm tay Bảo Nhi leo lên đảo Thiên Môn, đi về phía cây Hồ Lô Đằng cực lớn kia.

Bảo Nhi mở to mắt tò mò nhìn Hồ Lô Đằng và những quả hồ lô to nhỏ phía trên.

Không ít người trong Trấn Thiên Cung đều nghe nói Hàn Sâm dẫn theo con gái đến. Mặc dù người tới không nhiều nhưng mà phần lớn mọi người đều âm thầm nhìn về phía đảo Thiên Môn quan sát tình hình bên này.

Gen Hàn Sâm không ổn định nên cũng không thể xem như thiên tài trong việc tu luyện, vì tốc độ tu luyện của hắn cũng không nhanh, nhưng về phương diện nhận thức và vận dụng kỹ xảo lại khá mạnh.

Tuy như vậy đã rất mạnh rồi nhưng đối với người tu hành chân chính mà nói, có thể thăng cấp Thần Hóa hay không mới thực sự là mấu chốt. Nên cho dù biểu hiện của Hàn Sâm có xuất sắc hơn nữa, nếu như tương lai hắn không có năng lực vượt qua một bước kia thì vẫn sẽ không được cường giả chân chính coi trọng.

Thiên phú của con gái Hàn Sâm như thế nào khiến rất nhiều người đều cảm thấy rất hứng thú. Nhưng quan sát bên ngoài thì Bảo Nhi và Hàn Sâm cũng giống nhau, dường như gen không ổn định lắm, tương lai cũng không biết trước được. Chỉ riêng điểm này đã khiến rất nhiều cường giả phải thất vọng.

Không ổn định thì chứng tỏ không thể khống chế không thể dự đoán, chính là một canh bạc không xác định, không có ai tình nguyện đánh cược mà không có chút chắc chắn nào hết.

Những người quen như Thiên Vũ Hạc, chị em Vân gia, Phật tử Nhật Sơ và Ngọc Kinh đều đến đảo Thiên Môn nghênh đón Hàn Sâm. Vân Tố Thường nhìn thấy Bảo Nhi bèn cười nói: "Thật không ngờ ngươi lại sinh được một cô con gái đáng yêu như vậy."

Hàn Sâm giới thiệu Bảo Nhi với bọn họ, sau đó nói: "Ta dẫn Bảo Nhi qua Thiên Lộ và đường Thông Thiên trước, sau khi quay về rồi nói tiếp."

Dứt lời, Hàn Sâm bèn dẫn theo Bảo Nhi đi lên Hồ Lô Đằng khổng lồ.

Bảo Nhi vẫn tò mò quan sát những hồ lô to nhỏ kia. Trong nháy mắt khi Hàn Sâm ôm nàng đi lên Hồ Lô Đằng, lập tức nhìn thấy tất cả hồ lô trên Hồ Lô Đằng khổng lồ bắt đầu rung lắc điên cuồng giống như lục lạc trong gió bão.

Hàn Sâm thầm giật mình, nhớ tới lúc trước khi bản thân hắn đi lên Hồ Lô Đằng, hồ lô gần đó đều chấn động có vẻ như rất sợ hắn, gần giống với tình huống hiện tại nhưng không khoa trương đến vậy.

Khi đó chỉ cần là nơi mà Hàn Sâm đi đến, hồ lô trong một khu vực nhỏ sẽ lay động. Bây giờ tất cả hồ lô trên Hồ Lô Đằng đều đang lay động, mà còn mạnh mẽ hơn lần trước rất nhiều.

Bây giờ cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu rõ vì sao khi mình đi trên Hồ Lô Đằng sẽ có phản ứng như vậy. Vốn dĩ không phải hắn có cái gì đặc biệt mà bởi vì trên người hắn dính khí tức của Bảo Nhi, cho nên những cái hồ lô kia mới có phản ứng.

"Chẳng lẽ Bảo Nhi có quan hệ gì với Hồ Lô Đằng này?" Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi liên tục, không biết tình huống hiện tại rốt cuộc là tốt hay là xấu.

Chap 2085: Vạn Hồ cùng reo

Hàn Sâm rất do dự có nên tiếp tục đi không, phản ứng của những hồ lô đó kịch liệt như vậy, hắn sợ sẽ có chuyện gì xảy ra thật.

Nhưng bây giờ đã đi lên rồi, hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể kiên trì ôm Bảo Nhi cùng nhau bước tiếp.

Động tĩnh của Hồ Lô Đằng đã kinh động đến toàn bộ cường giả Trấn Thiên Cung, cung chủ Trấn Thiên Cung đang tu luyện cũng phải mở mắt ra, nhìn về phía Hồ Lô Đằng.

Chư tịch trưởng lão và rất nhiều vương công quý tộc cũng đều quan sát Hồ Lô Đằng đang rung lắc dữ dội theo cách riêng của họ. Ngay cả Mộng Cảnh thú của đảo Mộng Cảnh cũng tỉnh lại từ giấc mộng, nhìn Bảo Nhi trong vòng tay của Hàn Sâm một cách nghỉ ngờ.

Một người đàn ông áo xanh đang đứng một mình phía trên cổng thành của Ngọc Thành cũng đang hướng mắt nhìn về phía Hồ Lô Đằng với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Cây Hồ Lô Đằng ở Trấn Thiên Cung là một loại thực vật dị chủng cấp Thần Hóa. Ngay cả khi cường giả Thần Hóa thật sự đến, chỉ cần không †ỏ ra thù địch cũng không thể khiến nó phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Bây giờ chỉ có Hàn Sâm và Bảo Nhi cùng nhau đi lên Hồ Lô Đằng mà lại gây ra động tĩnh lớn đến như vậy, quả là một việc hiếm thấy kể từ khi Trần Thiên Cung hình thành đến nay.

“Gì thế này? Có chuyện gì với Hồ Lô Đằng vậy?” Vân Tố Y nghi ngờ hỏi.

Nhưng đáng tiếc là không ai có thể trả lời câu hỏi của nàng, đám người Vân Tố Thường cũng đang thất thần nhìn vào hai cha con Hàn Sâm và những quả hồ lô màu xanh lam đang lắc lư dữ dội.

Đột nhiên, chỉ thấy ánh sáng phát ra từ một hồ lô to bằng một bếp lò, một luồng kiếm quang phóng ra từ trong hồ lô đó và bay thẳng về phía Bảo Nhi đang nằm trong vòng tay của Hàn Sâm.

Lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, hắn đã không còn là Hàn Sâm không hiểu gì lúc mới đến Trấn Thiên Cung nữa, đương nhiên biết đây là Bảo Nhi đã nhận được sự tán thành của quả hồ lô kia, nên nó mới tự động dâng lên một luồng kiếm khí Tiên Hồ, có ích lợi rất lớn cho con đường tu hành kiếm đạo của Bảo Nhi sau này. Lúc trước, khi Hàn Sâm tới đây, tuy cũng gây ra chấn động nhưng hồ lô lại không cho hắn lợi ích như vậy.

Bên cạnh cung chủ Trấn Thiên Cung, người phụ nữ che mặt bằng vải đen ngạc nhiên nói: "Xem ra con gái của Hàn Sâm rất có thiên phú, lại có thể khiến cho Tiên Hồ tự động phóng ra kiếm khí. Trong tương lai, thiên phú về kiếm đạo của nàng là vô hạn, rất phù hợp với đạo thống của Trấn Thiên Cung chúng ta"

Cung chủ Trấn Thiên Cung khẽ gật đầu nhưng lại không nói gì. Hắn cảm thấy động tĩnh của Tiên Hồ Đằng thực sự hơi lớn quá và có chút bất thường.

Chư Tịch trưởng lão và rất nhiều vương công quý tộc đều vô cùng kinh ngạc tán thán không thôi khi nhìn thấy cảnh tượng này.

"Không hổ danh là con gái của Hàn Sâm, lại có thể khơi dậy kiếm khí Tiên Hồ. Trong tương lai, thành tựu về kiếm đạo của nàng là vô hạn."

"Hàn Sâm đã mạnh lắm rồi, lại có một cô con gái có thể khơi dậy kiếm khí Tiên Hồ như vậy, e rằng về sau sẽ càng được Cung chủ coi trọng."

"Đáng tiếc nó lại giống Hàn Sâm, gen không ổn định, gen chính của nó rất giống với Hàn Sâm, con đường tu hành trong tương lai e rằng cũng sẽ không dễ dàng."

"Tương lai có thể lên đến Thần Hóa hay không thì không biết, nhưng cho dù chỉ có thể trở thành cấp Vương cũng không phải thứ người thường có thể sánh được."

Khi đám đông đang bàn luận xôn xao thì nhìn thấy luồng kiếm khí Tiên Hồ đó đã rơi xuống trán Bảo Nhi, hóa thành một luồng tiên khí tiên thiên xối lên đầu và thấm vào, khiến cho Bảo Nhi như đang được tắm trong thánh quang, toàn thân đều phát ra những luồng khí Tiên kiếm.

Đúng vào lúc này, một hồ lô bên cạnh cũng phát ra ánh sáng rực rỡ trùng tiêu, một luồng đao khí Tiên Hồ lao ra khỏi Tiên Hồ và bay về phía Bảo Nhi.

“Ấy! Lại có Tiên Hồ bị khơi dậy, lần này là đao khí, lẽ nào nàng còn có thiên phú đao pháp?” Người phụ nữ che mặt bằng vải đen kinh ngạc nói.

Có thể khơi dậy cùng lúc hai luồng tiên khí khác nhau của Tiên Hồ là chuyện rất hiếm thấy.

Chư Tịch trưởng lão và rất nhiều vương công quý tộc cũng cực kỳ ngạc nhiên, điều đó có nghĩa là Bảo Nhi có thiên phú đao kiếm song hệ, sau này cho dù là học đao hay học kiếm cũng sẽ nhanh hơn sinh vật bình thường rất nhiều.

“Bản thân Hàn Sâm là đao kiếm song tuyệt, đứa con gái do hắn sinh ra cũng lợi hại như vậy, quả nhiên gen di truyền là rất quan trọng.”

“Sóng sau xô sóng trước. Nhưng đáng tiếc Hàn Sâm không phải đệ tử thân truyền của Trấn Thiên cung chúng ta, nếu không hai cha con hắn có thể làm cho Trấn Thiên Cung chúng ta càng rực rỡ hơn.”

“Mặc dù không phải là thân truyền, nhưng dựa vào quan hệ giữa Cung chủ và Nữ Hoàng Đao Phong thì cũng không khác là mấy”

“Phải rồi, con gái Hàn Sâm vẫn chưa bái sư phải không? Hàn Sâm chỉ có thể làm đệ tử ký danh, con gái của hắn cũng có thể vào Trấn Thiên cung chúng ta chứi”

“Đúng vậy, nhưng cung chủ đại nhân đã nhận Cô Trúc làm đệ tử quan môn rồi, không thể nhận thêm đệ tử nữa. Không biết Hàn Sâm sẽ để cho con gái hắn bái làm môn hạ của vị trưởng lão nào.”

“Với thiên phú như vậy chắc chẳng có vị trưởng lão nào từ chối đâu nhỉ”

“Đúng… Đúng thế… Cô bé này rất có tài năng, thiên phú đao kiếm song hệ, trong tương lai nhất định sẽ làm nên chuyện.” Một vị Vương Giả vừa vuốt ve bộ râu trắng vừa mỉm cười nói.

Một vị Vương giả khác cũng gật đầu nói: “Cô bé này thật sự rất giỏi, đáng tiếc thiên phú và năng lực tu hành có chút khác biệt, nếu không †a rất muốn nhận nàng làm đệ tử quan môn”

Một vị trưởng lão thậm chí còn cười nói: “Đáng tiếc không phải Thiên tộc, nếu không ta sẽ trực tiếp nhận nó làm đệ tử. Nó rất có tài năng, đáng tiếc lại là Tinh tộc giống như Hàn Sâm, gen không ổn định, muốn đạt được điều gì đó phải trả giá nhiều hơn so với những người khác.”

Khi mọi người đang thảo luận với nhau, đột nhiên nhìn thấy một tia sáng rực rỡ trùng tiêu phát ra từ Hồ Lô Đằng, lại một quả hồ lô phun ra một luồng tiên khí.

Sấm sét sinh ra từ trong luồng tiên khí này giống như phi thiên huyền lôi giáng thế, trực tiếp nhắm thẳng vào trán của Bảo Nhi.

Tất cả mọi người đều sững sờ, có người tự lẩm bẩm: “Nó lại còn có thiên phú hệ Lôi nữa, đứa con gái của Hàn Sâm lợi hại đến vậy sao?”

Không chờ những người khác kịp phản ứng, lại nhìn thấy từng luồng sáng rực rỡ phát ra từ Hồ Lô Đằng phóng lên cao, phàm là nơi Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi qua, những Tiên Hồ lớn nhỏ đều phun ra tiên khí, mỗi quả đều tự hiến dâng một luồng tiên khí, bay về phía trán của Bảo Nhi.

Kim mộc thủy hỏa thổ… Đao kiếm thương kích xoa … Phong vũ lôi điện… Nhật nguyệt tinh thần…

Các loại tiên khí bay lượn đầy trời, tiên khí tung bay khắp Thiên Lộ, thần quang của hồ lô tỏa ra khắp nơi, chiếu sáng toàn bộ Trấn Thiên Cung, đủ loại tiên khí không ngừng vây quanh Bảo Nhi, chờ đợi cơ hội rơi xuống.

Ngây dại, tất cả mọi người đều sững ra, ngay cả trưởng lão Vương Giả, thậm chí là sự tồn tại như cung chủ Trấn Thiên Cung và Mộng Cảnh thú đều ngơ ngác.

Toàn bộ Trấn Thiên Cung lặng ngắt như tờ. Lúc này, các vị trưởng lão và Vương giả bàn tán về Bảo Nhi trước đây đều nghệt mặt ra.

Từ khi Trấn Thiên Cung thành lập đến nay, không biết có bao nhiêu thiên tài tuyệt thế đi qua thiên lộ, trong số đó có rất nhiều đại năng đã thành Thần Hóa nhưng nhiều nhất cũng chỉ nhận được mấy Tiên Hồ tán thành và vài luồng tiên khí mà thôi.

Những thiên tài bình thường đi qua đó mà có thể nhận được một luồng khí Tiên Hồ đã được coi là phúc đức của tổ tiên rồi.

Nhưng hôm nay khí Tiên Hồ xếp thành hàng trên bầu trời, như sợ rằng mình sẽ không được gửi đi, tất cả đều lao về phía Bảo Nhi, từng cái một nhập vào trán Bảo Nhi giống như thả sủi cảo, khiến tiên khí trên cơ thể cô bé tuôn chảy như mây, dày đặc gần như ngưng tụ thành thực chất.

“Ta đang nằm mơ sao?” Vị Vương Giả râu trắng lên tiếng lúc trước ngây người nhìn Tiên khí bay lượn đầy trời, quấn vào như lốc xoáy, há hốc mồm không thể ngậm lại được.

Hết chương 2084.

Chương 2085. Vạn Hồ cùng reo

Hàn Sâm rất do dự có nên tiếp tục đi không, phản ứng của những hồ lô đó kịch liệt như vậy, hắn sợ sẽ có chuyện gì xảy ra thật.

Nhưng bây giờ đã đi lên rồi, hắn không còn cách nào khác, chỉ có thể kiên trì ôm Bảo Nhi cùng nhau bước tiếp.

Động tĩnh của Hồ Lô Đằng đã kinh động đến toàn bộ cường giả Trấn Thiên Cung, cung chủ Trấn Thiên Cung đang tu luyện cũng phải mở mắt ra, nhìn về phía Hồ Lô Đằng.

Chư tịch trưởng lão và rất nhiều vương công quý tộc cũng đều quan sát Hồ Lô Đằng đang rung lắc dữ dội theo cách riêng của họ. Ngay cả Mộng Cảnh thú của đảo Mộng Cảnh cũng tỉnh lại từ giấc mộng, nhìn Bảo Nhi trong vòng tay của Hàn Sâm một cách nghỉ ngờ.

Một người đàn ông áo xanh đang đứng một mình phía trên cổng thành của Ngọc Thành cũng đang hướng mắt nhìn về phía Hồ Lô Đằng với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Cây Hồ Lô Đằng ở Trấn Thiên Cung là một loại thực vật dị chủng cấp Thần Hóa. Ngay cả khi cường giả Thần Hóa thật sự đến, chỉ cần không †ỏ ra thù địch cũng không thể khiến nó phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Bây giờ chỉ có Hàn Sâm và Bảo Nhi cùng nhau đi lên Hồ Lô Đằng mà lại gây ra động tĩnh lớn đến như vậy, quả là một việc hiếm thấy kể từ khi Trần Thiên Cung hình thành đến nay.

“Gì thế này? Có chuyện gì với Hồ Lô Đằng vậy?” Vân Tố Y nghi ngờ hỏi.

Nhưng đáng tiếc là không ai có thể trả lời câu hỏi của nàng, đám người Vân Tố Thường cũng đang thất thần nhìn vào hai cha con Hàn Sâm và những quả hồ lô màu xanh lam đang lắc lư dữ dội.

Đột nhiên, chỉ thấy ánh sáng phát ra từ một hồ lô to bằng một bếp lò, một luồng kiếm quang phóng ra từ trong hồ lô đó và bay thẳng về phía Bảo Nhi đang nằm trong vòng tay của Hàn Sâm.

Lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, hắn đã không còn là Hàn Sâm không hiểu gì lúc mới đến Trấn Thiên Cung nữa, đương nhiên biết đây là Bảo Nhi đã nhận được sự tán thành của quả hồ lô kia, nên nó mới tự động dâng lên một luồng kiếm khí Tiên Hồ, có ích lợi rất lớn cho con đường tu hành kiếm đạo của Bảo Nhi sau này. Lúc trước, khi Hàn Sâm tới đây, tuy cũng gây ra chấn động nhưng hồ lô lại không cho hắn lợi ích như vậy.

Bên cạnh cung chủ Trấn Thiên Cung, người phụ nữ che mặt bằng vải đen ngạc nhiên nói: “Xem ra con gái của Hàn Sâm rất có thiên phú, lại có thể khiến cho Tiên Hồ tự động phóng ra kiếm khí. Trong tương lai, thiên phú về kiếm đạo của nàng là vô hạn, rất phù hợp với đạo thống của Trấn Thiên Cung chúng ta”

Cung chủ Trấn Thiên Cung khẽ gật đầu nhưng lại không nói gì. Hắn cảm thấy động tĩnh của Tiên Hồ Đằng thực sự hơi lớn quá và có chút bất thường.

Chư Tịch trưởng lão và rất nhiều vương công quý tộc đều vô cùng kinh ngạc tán thán không thôi khi nhìn thấy cảnh tượng này.

“Không hổ danh là con gái của Hàn Sâm, lại có thể khơi dậy kiếm khí Tiên Hồ. Trong tương lai, thành tựu về kiếm đạo của nàng là vô hạn.”

“Hàn Sâm đã mạnh lắm rồi, lại có một cô con gái có thể khơi dậy kiếm khí Tiên Hồ như vậy, e rằng về sau sẽ càng được Cung chủ coi trọng.”

“Đáng tiếc nó lại giống Hàn Sâm, gen không ổn định, gen chính của nó rất giống với Hàn Sâm, con đường tu hành trong tương lai e rằng cũng sẽ không dễ dàng.”

“Tương lai có thể lên đến Thần Hóa hay không thì không biết, nhưng cho dù chỉ có thể trở thành cấp Vương cũng không phải thứ người thường có thể sánh được.”

Khi đám đông đang bàn luận xôn xao thì nhìn thấy luồng kiếm khí Tiên Hồ đó đã rơi xuống trán Bảo Nhi, hóa thành một luồng tiên khí tiên thiên xối lên đầu và thấm vào, khiến cho Bảo Nhi như đang được tắm trong thánh quang, toàn thân đều phát ra những luồng khí Tiên kiếm.

Đúng vào lúc này, một hồ lô bên cạnh cũng phát ra ánh sáng rực rỡ trùng tiêu, một luồng đao khí Tiên Hồ lao ra khỏi Tiên Hồ và bay về phía Bảo Nhi.

“Ấy! Lại có Tiên Hồ bị khơi dậy, lần này là đao khí, lẽ nào nàng còn có thiên phú đao pháp?” Người phụ nữ che mặt bằng vải đen kinh ngạc nói.

Có thể khơi dậy cùng lúc hai luồng tiên khí khác nhau của Tiên Hồ là chuyện rất hiếm thấy.

Chư Tịch trưởng lão và rất nhiều vương công quý tộc cũng cực kỳ ngạc nhiên, điều đó có nghĩa là Bảo Nhi có thiên phú đao kiếm song hệ, sau này cho dù là học đao hay học kiếm cũng sẽ nhanh hơn sinh vật bình thường rất nhiều.

“Bản thân Hàn Sâm là đao kiếm song tuyệt, đứa con gái do hắn sinh ra cũng lợi hại như vậy, quả nhiên gen di truyền là rất quan trọng.”

“Sóng sau xô sóng trước. Nhưng đáng tiếc Hàn Sâm không phải đệ tử thân truyền của Trấn Thiên cung chúng ta, nếu không hai cha con hắn có thể làm cho Trấn Thiên Cung chúng ta càng rực rỡ hơn.”

“Mặc dù không phải là thân truyền, nhưng dựa vào quan hệ giữa Cung chủ và Nữ Hoàng Đao Phong thì cũng không khác là mấy”

“Phải rồi, con gái Hàn Sâm vẫn chưa bái sư phải không? Hàn Sâm chỉ có thể làm đệ tử ký danh, con gái của hắn cũng có thể vào Trấn Thiên cung chúng ta chứi”

“Đúng vậy, nhưng cung chủ đại nhân đã nhận Cô Trúc làm đệ tử quan môn rồi, không thể nhận thêm đệ tử nữa. Không biết Hàn Sâm sẽ để cho con gái hắn bái làm môn hạ của vị trưởng lão nào.”

“Với thiên phú như vậy chắc chẳng có vị trưởng lão nào từ chối đâu nhỉ”

“Đúng… Đúng thế… Cô bé này rất có tài năng, thiên phú đao kiếm song hệ, trong tương lai nhất định sẽ làm nên chuyện.” Một vị Vương Giả vừa vuốt ve bộ râu trắng vừa mỉm cười nói.

Một vị Vương giả khác cũng gật đầu nói: “Cô bé này thật sự rất giỏi, đáng tiếc thiên phú và năng lực tu hành có chút khác biệt, nếu không †a rất muốn nhận nàng làm đệ tử quan môn”

Một vị trưởng lão thậm chí còn cười nói: “Đáng tiếc không phải Thiên tộc, nếu không ta sẽ trực tiếp nhận nó làm đệ tử. Nó rất có tài năng, đáng tiếc lại là Tinh tộc giống như Hàn Sâm, gen không ổn định, muốn đạt được điều gì đó phải trả giá nhiều hơn so với những người khác.”

Khi mọi người đang thảo luận với nhau, đột nhiên nhìn thấy một tia sáng rực rỡ trùng tiêu phát ra từ Hồ Lô Đằng, lại một quả hồ lô phun ra một luồng tiên khí.

Sấm sét sinh ra từ trong luồng tiên khí này giống như phi thiên huyền lôi giáng thế, trực tiếp nhắm thẳng vào trán của Bảo Nhi.

Tất cả mọi người đều sững sờ, có người tự lẩm bẩm: "Nó lại còn có thiên phú hệ Lôi nữa, đứa con gái của Hàn Sâm lợi hại đến vậy sao?"

Không chờ những người khác kịp phản ứng, lại nhìn thấy từng luồng sáng rực rỡ phát ra từ Hồ Lô Đằng phóng lên cao, phàm là nơi Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi qua, những Tiên Hồ lớn nhỏ đều phun ra tiên khí, mỗi quả đều tự hiến dâng một luồng tiên khí, bay về phía trán của Bảo Nhi.

Kim mộc thủy hỏa thổ… Đao kiếm thương kích xoa … Phong vũ lôi điện… Nhật nguyệt tinh thần…

Các loại tiên khí bay lượn đầy trời, tiên khí tung bay khắp Thiên Lộ, thần quang của hồ lô tỏa ra khắp nơi, chiếu sáng toàn bộ Trấn Thiên Cung, đủ loại tiên khí không ngừng vây quanh Bảo Nhi, chờ đợi cơ hội rơi xuống.

Ngây dại, tất cả mọi người đều sững ra, ngay cả trưởng lão Vương Giả, thậm chí là sự tồn tại như cung chủ Trấn Thiên Cung và Mộng Cảnh thú đều ngơ ngác.

Toàn bộ Trấn Thiên Cung lặng ngắt như tờ. Lúc này, các vị trưởng lão và Vương giả bàn tán về Bảo Nhi trước đây đều nghệt mặt ra.

Từ khi Trấn Thiên Cung thành lập đến nay, không biết có bao nhiêu thiên tài tuyệt thế đi qua thiên lộ, trong số đó có rất nhiều đại năng đã thành Thần Hóa nhưng nhiều nhất cũng chỉ nhận được mấy Tiên Hồ tán thành và vài luồng tiên khí mà thôi.

Những thiên tài bình thường đi qua đó mà có thể nhận được một luồng khí Tiên Hồ đã được coi là phúc đức của tổ tiên rồi.

Nhưng hôm nay khí Tiên Hồ xếp thành hàng trên bầu trời, như sợ rằng mình sẽ không được gửi đi, tất cả đều lao về phía Bảo Nhi, từng cái một nhập vào trán Bảo Nhi giống như thả sủi cảo, khiến tiên khí trên cơ thể cô bé tuôn chảy như mây, dày đặc gần như ngưng tụ thành thực chất.

“Ta đang nằm mơ sao?” Vị Vương Giả râu trắng lên tiếng lúc trước ngây người nhìn Tiên khí bay lượn đầy trời, quấn vào như lốc xoáy, há hốc mồm không thể ngậm lại được.

Hết chương 2085.

Chương 2086. Chấn động Thiên cung

Bên ngoài Tiên Đằng, từng bóng dáng lóe lên bay tới, hầu như chư tịch trưởng lão và cường giả cấp Vương đang ở Trấn Thiên Cung đều đến.

“Lục trưởng lão, lần này ngươi đừng tranh với ta. Lần trước chúng ta đã nói rõ rồi, ngươi đã chọn Phương Vi Nam, nếu sau này có đệ tử thích hợp, ta sẽ chọn trước. Bây giờ đã đến lúc rồi, ta sẽ chọn cô bé này.” Tứ Tịch trưởng lão lập tức thốt lên khi nhìn thấy Lục Tịch trưởng lão xuất hiện.

“Chuyện này còn phải xem ai phù hợp làm thầy của cô bé. Trong Trấn Thiên Cung, ta được xem là toàn năng nhất, không phải sẽ rất lãng phí nếu giao thiên tài toàn năng này cho người khác sao? Cho nên ta có vất vả một chút cũng không sao, không thể lãng phí nhân tài được.” Lục Tịch trưởng lão ho nhẹ nói.

“Ngươi không biết xấu hổ sao?” Tứ Tịch trưởng lão chợt tức giận.

“Các ngươi đừng cãi nhau nữa. Cung chủ đang ở đây, chỉ bằng hãy để hắn nói thử xem cô bé này nên thuộc về ai?” Một vị trưởng lão đề nghị.

“Cung chủ, ngươi hãy nói xem, cô bé này nên thuộc về ai? Chẳng phải trong hội nghị lần trước, chúng ta đã nói rất rõ ràng rồi đó sao…” Tứ Tịch trưởng lão vội vã nhìn về phía cung chủ Trấn Thiên Cung kể khổ.

Cung chủ Trấn Thiên Cung hắng giọng đáp: “Hiện tại, tình hình của cô bé vẫn chưa hoàn toàn làm rõ được, tốt hơn hết hãy để ta chăm sóc nàng một

thời gian, để làm rõ rốt cuộc tài năng của nàng như thế nào, sau đó đưa ra quyết định cũng chưa muộn."

Các vị trưởng lão đều sửng sốt, lập tức phản ứng lại, trong lòng thầm mắng cung chủ không biết xấu hổ, rõ ràng cung chủ Trấn Thiên Cung đang động lòng, muốn thu nhận Bảo Nhi.

"Cung chủ, như vậy có thích hợp không? Lúc đầu ngươi đã nói, Cô Trúc là đệ tử quan môn của người, bất kể thế nào ngươi cũng không nhận thêm đệ tử nữa" Tứ Tịch trưởng lão nghiến răng nói.

Tất cả các trưởng lão lập tức hùa theo: "Đúng vậy… Đúng vậy… Ngươi đã có đệ tử quan môn rồi… Sao còn có thể thu nhận thêm đệ tử… Đây chẳng phải là phá hủy quy tắc… Là bất chấp luật lệ của Trấn Thiên Cung trong hàng trăm triệu năm nay sao…"

Bọn họ đều biết rất rõ, nếu để Cung chủ ngoại lệ thu nhận đệ tử thì không ai trong số họ còn cơ hội nữa, chỉ có thể liên minh đá Cung chủ Trấn Thiên Cung ra trước.

"Đúng là ta không thể nhận đệ tử, nhưng đồ đệ của ta vẫn chưa có đệ tử đâu!" Cung chủ Trấn Thiên Cung nheo mắt nói.

"Đồ đệ đó của ngươi mới Hầu Tước, nhận đệ tử cái đếch gì chứ." Tứ Tịch trưởng lão đã tức giận đến mức phải chửi thề.

Trong lòng các trưởng lão khác cũng mắng cung chủ Trấn Thiên Cung không biết xấu hổ, rõ ràng hắn ta muốn mượn danh nghĩa Cô Trúc để nhận đệ tử sau đó tự mình dạy dỗ, đến lúc đó hắn dạy đồ tôn cũng được cho là danh chính ngôn thuận.

Nhất thời, các vị trưởng lão và cung chủ Trấn Thiên Cung cãi nhau ồn ào, không ai chịu nhượng bộ.

Tiên Hồ là thực vật dị chủng Thần Hóa, phương thức sinh tồn và cách suy nghĩ của nó hoàn toàn khác với Thiên tộc hay con người, có thể đạt được sự công nhận của nó thì chắc chắn phải là một tài năng xuất chúng.

Giống như Bảo Nhi, người có khả năng khơi dậy vạn hồ cùng reo, sau này cô bé có tu luyện bất cứ thứ gì cũng sẽ không kém cạnh, chỉ cần nàng không quá lười biếng, nói không chừng có thể là Thiên Cô Trúc thứ hai, thậm chí còn mạnh hơn.

"Thật thú vị!" Ngọc Thiện Tâm đứng trên cổng Ngọc Thành, nheo mắt nhìn Bảo Nhi ở giữa Tiên Hồ.

Mộng Cảnh thú cũng đứng dậy nhìn Bảo Nhi đầy kinh ngạc.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi về phía trước, tay cũng hơi run lên. Hình như chuyện hơi rùm beng lên rồi, vạn hồ cùng reo, tất cả Tiên Hồ đều phun ra một luồng khí Tiên Hồ cho Bảo Nhi.

Bây giờ chắc chắn đã kinh động toàn bộ Trấn Thiên Cung rồi, Hàn Sâm không biết nên kết thúc như thế nào, trong lòng thầm nghĩ đợi lát nữa phải giải thích vấn đề của Bảo Nhi như thế nào. May thay, gen chính của Bảo Nhi giống với hắn, nói Bảo Nhi là con của hắn thì không ai có thể nghi ngờ được, sẽ không có vấn đề gì quá nghiêm trọng xảy ra.

Chỉ là Bảo Nhi nổi tiếng như vậy, sau này Hàn Sâm cũng khó có thể sống một cuộc sống bình thường được.

"Đệch, chuyện gì vậy trời? Tiên Hồ nổi điên rồi sao?"

"Á đù, thuật gen của Hàn Sâm tốt cũng thôi đi, sinh con ra còn lợi hại như vậy, không để cho người ta sống sao?"

"Không biết Hàn Sâm có thiếu phụ nữ không, ta cũng muốn có một đứa con như vậy với hắn. Nếu không được, để ta bỏ tiền ra nuôi Hàn Sâm cũng không sao, chỉ cần có thể sinh được một đứa con gái thôi." "Ngươi nằm mơ đi, tài năng của con gái hắn đáng sợ như vậy, chắc chắn huyết mạch của người mẹ cũng không phải bình thường. Ngươi sinh con với hắn không chừng sẽ thật sự sinh ra một trái hồ lô đấy" "Thật đáng sợ, tất cả Tiên Hồ đều dâng tặng tiên khí, rốt cuộc cô bé là hệ nào?"

"Còn có thể là hệ nào nữa, chắc chắn là Vạn Nguyên Chỉ Thể trong truyền thuyết rồi, hệ biệt gì cũng có thể luyện được."

“Thật không thể hiểu nổi, huyết mạch của Tinh tộc cũng chỉ ở mức trung bình, sao có thể sinh ra một đứa con gái như vậy?”

Sơn Xuyên Hà Lưu… Tinh Thần Nhật Nguyệt …

Các loại tiên khí khác biệt không ngừng hiện ra, từng cái từng cái rơi xuống trán Bảo Nhi, không ngừng gột rửa cơ thể cô bé, khiến cho tiên khí trên cơ thể cô bé càng lúc càng dày đặc.

Khí Tiên Hồ không thể trực tiếp nâng cao sức mạnh nhưng lại có tác dụng tăng cường rất lớn đối với thiên phú, thiên phú kiếm đạo sẽ tăng lên vài phần khi nhận được sự gột rửa của kiếm khí Tiên Hồ.

Nhớ lúc đầu Thiên Vũ Hạc nhận được một luồng kiếm khí Tiên Hồ, thiên phú kiếm đạo của hắn được coi là đỉnh cấp trong thế hệ trẻ ở Trấn Thiên Cung.

Bây giờ, từng luồng khí Tiên Hồ rơi xuống, Bảo Nhi trông giống như chẳng có chuyện gì nhưng mọi người biết chuyện này đáng sợ như thế nào.

Bởi vì Khí Tiên Hồ quá nhiều, xếp thành hàng rơi xuống dưới, Hàn Sâm đành phải dừng lại trên cây Hồ Lô Đằng, không thể tiến về phía trước được nữa, chờ đợi những Khí Tiên Hồ đó rơi xuống từng cái một.

Hắn có chút lo lắng Bảo Nhi sẽ không chịu được nhiều Khí Tiên Hồ như vậy. Nhưng nhìn Bảo Nhi hình như không có chút phản ứng nào, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn tươi cười, hắn mới có thể yên tâm.

Dị tượng của chư thiên tiên khí không ngừng rơi xuống, mỗi một luồng Tiên khí hòa quyện vào trong cơ thể Bảo Nhi thì sẽ có một hồ lô thu ánh sáng lại.

Hàn Sâm đứng trên cây Hồ Lô Đằng đợi hơn bốn tiếng đồng hồ, lúc này tất cả Khí Tiên Hồ mới hòa quyện hết vào bên trong cơ thể Bảo Nhi, khiến toàn bộ cơ thể của cô bé được bao bọc bởi Tiên khí, giống như một tiểu tiên nữ giáng trần.

Hàn Sâm phỏng đoán cho dù bây giờ cô bé có đánh rắm nhất định cũng có thể phun ra Tiên khí.

“Đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra. Tại sao khi ta đi lên đó cây Hồ Lô Đằng này lại keo kiệt như vậy, đến một luồng khí Tiên Hồ cũng không chịu cho ta.” Trong lòng Hàn Sâm có chút phiền muộn nhưng nhiều hơn vẫn là sự hưng phấn và mừng rỡ.

Tất cả Tiên Hồ đều đã đưa tiên khí ra và trở lại bình thường, ánh sáng được thu lại. Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi đang chuẩn bị đi tiếp qua Thiên Lộ.

Nhưng Bảo Nhi lại kéo áo Hàn Sâm, nhảy ra khỏi vòng tay của hắn, dùng bàn tay bé nhỏ vỗ lên Hồ Lô Đằng, và nói với giọng nhẹ nhàng như trẻ con: “Hồ lô à hồ lô ơi, các ngươi không thấy cha ta cũng đang ở đây sao? Có đồ tốt thì phải cùng nhau chia sẻ, xin các ngươi hãy tặng cho cha ta một phần quà nhé.”

Cung chủ Trấn Thiên Cung, các vị trưởng lão và vương công quý tộc nghe xong đều cảm thấy buồn cười. Bản thân cô bé rất may mắn có được cơ duyên như vậy mà vẫn muốn giúp Hàn Sâm xin được Khí Tiên Hồ.

Tuy điều này là không thể nhưng lòng hiếu thảo này thật đáng khen

ngợi.

Nhưng ngay sau đó, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt. Sau khi nghe Bảo Nhi nói xong, họ nhìn thấy những quả Tiên Hồ vừa thu ánh sáng lại, từng quả lại bắt đầu sáng lên.

Hết chương 2086.

Chương 2087. Vạn hồ lại reo

Từng luồng tiên khí sơn hà nhật nguyệt, đao kiếm phủ xoa, v.v lại dâng lên lần nữa, dị tượng rực rỡ khắp trời bay về phía Hàn Sâm, từng luồng tiên khí nối nhau nhập vào trong đầu hắn.

“Bảo Nhi ngoan lắm, cha thật không uổng công thương ngươi.” Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, hận không thể ôm lấy Bảo Nhi, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Một luồng tiên khí tựa như Cửu Thiên Thần Sơn rơi thẳng xuống, vọt vào trong đầu Hàn Sâm, lập tức khiến Hàn Sâm cảm nhận được một cỗ khí thế như núi tràn vào trong cơ thể.

Loại cảm giác này giống như bản thân Hàn Sâm biến thành một ngọn núi thần, sự hùng vĩ, cao ngất, bất khuất, bất động của núi non. Trong khoảnh khắc này, Hàn Sâm dường như đã hiểu được thế nào là núi.

Một con sông lớn cuồn cuộn đổ xuống, dường như Hàn Sâm lại hóa thành sông sâu, sự dồi dào, khúc chiết, ngàn năm vẫn chảy của con sông đều khắc sâu vào tinh thần và thể xác của Hàn Sâm. Giờ phút này, Hàn Sâm chính là sông, sông chính là Hàn Sâm.

Nhật nguyệt tinh thần, sương lộ băng tuyết, chư thiên dị tượng đều phủ xuống người Hàn Sâm, khiến sự lĩnh ngộ của hắn đối với các sự vật đều sâu sắc thêm một bậc.

Người không phải cá, sao biết được niềm vui của cá. Mà giờ khắc này, Hàn Sâm chính là cá, là hổ, là sâu, là rồng, thế giới quan của hắn hoàn toàn bị phá vỡ, có thể nhìn thế giới này từ một góc độ khác, thấu hiểu được những cảm giác hắn vốn không thể hiểu được.

Không chỉ có cảm giác, tiên khí còn đang gột rửa thân thể hắn, mang lại cho hắn lực tương tác đối với các loại sự vật.

Bây giờ Hàn Sâm đã hiểu tại sao sau khi được kiếm khí Tiên Hồ gột rửa, thiên phú kiếm pháp lại tăng lên rất nhiều. Hiểu được tận gốc kiếm là gì, lại thêm sau khi được gột rửa thân thể sẽ càng hòa hợp với kiếm, thiên phú kiếm pháp không tăng lên mới là lạ.

Từng luồng Tiên khí của vạn hồ rơi xuống, đây là sự trợ giúp lớn lao đối với người cái gì cũng biết một ít như Hàn Sâm.

Khí Tiên Hồ không trực tiếp gia tăng đẳng cấp và sức mạnh nhưng có tăng đẳng cấp cũng không thể nhận được lợi ích như vậy.

“Vậy… vậy mà cũng được hả?” Cung chủ Trấn Thiên Cung và một đám trưởng lão đều nghệt mặt ra, có định lực của cấp Vương thậm chí là cấp Thần Hóa cũng không thể khép miệng nổi, càng không cần nhắc đến những vương công quý tộc bình thường.

“Ôi đệt, tiên khí của Hồ Lô Đằng mà cũng xin được à? Không phải chỉ có chính mình đi Thiên Lộ mới nhận được sự tán thành của Tiên Hồ sao? Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

“Chẳng lẽ kiến thức trước đây ta được học đều là giả à? Tiên hồ có thể không cần tán thành, thích thì cho tiên khí không thích thì thôi?”

“Đù má, trước ta cứ nghĩ Khí Tiên Hồ các thứ cao cấp lắm cơ, giờ mới nhận ra đúng là hố chết cha.”

“Vờ lờ, đãi ngộ gì khác nhau ghê gớm, con gái của Hàn Sâm không chỉ tùy tiện nhận được tiên khí mà còn có thể xin Tiên Hồ trao tiên khí cho

a¡m

cha mình luôn, díu thể tin nổi. “Ủa giờ là thời đại đi Thiên Lộ cũng cần quan hệ hả?”

“Cuối cùng ta cũng nhìn thấu rồi, sống tốt chẳng bằng sinh tốt, sinh được một đứa con gái giỏi giang, cái gì cũng có.”

“Sau này còn đi Thiên Lộ díu gì nữa, dối trá.”

Chư tịch trưởng lão cũng hai mặt nhìn nhau, họ cũng không thể hiểu nổi tại sao Hồ Lô Tiên Đằng lại đáp lại lời cầu xin của Bảo Nhi, đúng là quá khó tin.

Đừng nói một cô bé, cho dù là cường giả cấp Thần Hóa tới đây, nếu không nhận được sự tán thành của Hồ Lô Đằng cũng không cầu nổi một luồng tiên khí.

Bảo Nhi chỉ tùy tiện nói một câu như vậy, Hồ Lô Tiên Đằng đã cho Vạn Hồ cùng phát tiên khí, khiến chư tịch trưởng lão đầu cảm thấy hoài nghỉ nhân sinh, liệu có phải do Tiên Hồ đã sống hàng tỉ năm, tiên khí tích góp được quá nhiều, vốn chẳng đáng giá nữa cho nên mới tùy tiện phun ra ngoài như vậy.

Nhưng bọn họ đều hiểu rõ chắc chắn không phải thế, trước đây cũng có rất nhiều sinh vật đi Thiên Lộ, vốn chẳng có mấy người có thể được Tiên Hồ công nhận.

"Ta đã chọn đồ đệ này rồi, ai giành với ta ta cắn hắn, không có huynh đệ gì hết." Tứ Tịch trưởng lão thét lên hung tợn.

"Cái gì mà ngươi chọn, cô bé này trời sinh đã là đệ tử của ta rồi, ngươi xem chúng ta có tướng thầy trò không này…"

Nhất thời, cả đám trưởng lão lao vào cãi nhau ầm ĩ.

Hôm nay chắc chắn là một đêm không ngủ với Trấn Thiên Cung, trong vòng một ngày có hai người liên tiếp nhận được Tiên khí của vạn Hồ, càng khiến người ta cảm thấy khó tin là một người trong số đó nhận được Khí Tiên Hồ do người kia cầu xin cho.

Sau hôm đó có rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung đều len lén đi Thiên Lộ lần nữa, hy vọng có thể xuất hiện kì tích. Nhưng kết quả vẫn giống như trước đây, khi đó bọn họ không thể đạt được sự công nhận của Tiên Hồ thì bây giờ đi lại mấy lần cũng không nhận được sự đáp lại của Tiên Hồ.

Thậm chí có những đệ tử còn thắp hương cầu khấn, hy vọng có thể cảm động Hồ Lô Tiên Đằng, ban cho bọn họ một luồng tiên khí. Kết quả đốt một bó hương to, dập chảy cả máu đầu, miệng sắp rách da cũng không có ích gì, Hồ Lô vẫn không nhúc nhích.

Thế mọi người mới biết, chuyện cầu Tiên khí cũng phải xem mặt, không phải ai muốn cầu cũng cầu được.

Sau hôm đó, Bảo Nhi đã nhận được biệt hiệu "Tiểu tiên nữ" trong Trấn Thiên Cung, nàng không giống con gái của Hàn Sâm mà như là tiên nữ vậy,

nếu không sao có thể cầu được Tiên khí vạn Hồ chứ.

Hàn Sâm trải qua sự gột rửa của Tiên khí vạn Hồ, cả người đều cảm thấy kỳ diệu vô cùng, lúc nhìn vào chư thiên vạn vật, cảm ngộ lại sâu sắc hơn một bậc.

Mất hơn bốn tiếng đồng hồ, cuối cùng Tiên khí vạn Hồ cũng dung nhập hoàn toàn vào trong cơ thể Hàn Sâm. Nhưng những Tiên Hồ này thoạt nhìn có vẻ ủ rũ, thoi thóp giống như không có tinh thần gì vậy.

"Cảm ơn nhé." Hàn Sâm nói với Tiên Hồ, sau đó lại ôm lấy Bảo Nhi đi về phía đảo chủ của Trấn Thiên Cung, chẳng bao lâu sau đã bước ra khỏi Hồ Lô Tiên Đằng.

Đường Thông Thiên phía sau không có ảnh hưởng gì với Bảo Nhi hết, cũng không có tình huống kỳ lạ nào xảy ra, cuối cùng cũng để Hàn Sâm yên ổn ôm Bảo Nhi đi vào Trấn Thiên Cung.

Những đệ tử Trấn Thiên Cung kia đều nhìn hai cha con Hàn Sâm với ánh mắt quái dị, ánh mắt đó giống như nhìn quái vật trong sở thú vậy.

Không chờ Hàn Sâm mang Bảo Nhi đi bái kiếm Cung chủ, Cung chủ Trấn Thiên Cung và chư tịch trưởng lão đã vội vã xông tới.

"Hàn Sâm, bổn trưởng lão dự định nhận con gái ngươi làm đệ tử, ngươi có điều kiện gì cứ việc nói…"

"Nào đến lượt ngươi nhận đệ tử, đây là đệ tử của ta nhé. Hàn Sâm, những dị bảo trong Binh Thiên Các của ta tùy hai cha con ngươi lựa chọn, chỉ cần con gái ngươi chịu làm đệ tử của ta là được."

"Dị bảo có nhiều hơn nữa cũng có ích gì, một người có thể sử dụng được mấy món chứ? Ngươi tới đảo Dược Vương của ta đi, sau này các loại đan dược và dịch gen đều cho cha con ngươi hưởng hết."

"Ta… Ta…"

"Được rồi… Ngươi xem các ngươi còn ra thể thống gì nữa? Còn tôn nghiêm của trưởng lão Trấn Thiên Cung ta không hả?" Cung chủ Trấn

Thiên Cung giận dữ đập bàn.

Tất cả trưởng lão đều tỏ vẻ xấu hổ. Cung chủ Trấn Thiên Cung đi tới †rước mặt Hàn Sâm nói: “Hàn Sâm, ngươi cũng quen biết đồ đệ Cô Trúc của ta đấy, bản lĩnh của hắn ra sao chắc ngươi đã biết rồi. Về sau Bảo Nhi làm đồ đệ của hắn, lại còn có ta dạy dỗ, chắc chắn có thể trò giỏi hơn thầy…”

“Vô sỉ!” Trong lòng tất cả trưởng lão đều mắng to, đâu chịu nhượng bộ, lại cãi cọ âm ï.

Hết chương 2087.

Chương 2088. Khoảng cách giữa người với người.

Các vị trưởng lão vuốt râu, trừng mắt nhìn nhau, xém chút nữa thì xắn †ay áo lao vào trực tiếp đánh nhau.

Nếu chỉ có Bảo Nhi lấy được Tiên khí vạn Hồ thì bọn họ vẫn có thể dè dặt một chút nhưng thấy Bảo Nhi còn cầu được cả Tiên khí vạn Hồ cho Hàn Sâm thì bọn đều vứt hết mặt mũi xuống đất.

Mặt mũi đáng mấy đồng đâu, những lão quái vật này không biết đã sống bao nhiêu năm, bọn họ chẳng thèm để tâm đến mặt mũi, chỉ xem lợi ích có đủ lớn hay không.

“Các vị Trưởng lão, Cung chủ, các ngươi đều có đồ đệ, môn nhân, con trai, con gái mà ta thì không có gì hết. Chẳng lẽ các ngươi còn có ý muốn giành đồ đệ với ta sao?” Một giọng nói từ bên ngoài cửa cung truyền đến, chỉ thấy Ngọc Thiện Tâm ôm con chó cỏ lão Hoàng của hắn đi vào, cười tủm tỉm nói.

Tất cả Trưởng lão đều sững người. Mặc dù Ngọc Thiện Tâm chỉ là Bán Thần Hoá, dường như đã rất lâu rồi hắn không đại khai sát giới nhưng nghĩ

đến những việc trước kia hắn làm vẫn khiến trong lòng mọi người trở nên nặng nề.

Mấy vị Trưởng lão ở đây có thể ngồi lên chức trưởng lão cùng là vì Ngọc Thiện Tâm đã làm thịt đám Trưởng lão trước đây.

"Ngọc Thiện Tâm à, thuật gen ngươi tu luyện lệch môn quá, không thích hợp để dạy Bảo Nhi đâu. Đúng rồi, ta nhớ có một đệ tử Minh Ngọc Huyền Thể của Thiên tộc vừa được sinh ra không lâu, vừa hay có thể kế thừa được y bát của ngươi…"

"Đúng đúng đúng, bé con Minh Ngọc Huyền Thể kia thích hợp với ngươi nhất."

"Thiện Tâm à, cô bé này thuộc tính quá hỗn tạp, để ngươi dạy nó thật quá lãng phí tài năng của ngươi, đó chính là giết gà dùng dao mổ trâu, vẫn là Minh Ngọc Huyền Thể tốt hơn… Thích hợp với ngươi nhất…"

Một đám Trưởng lão vội vàng hùa theo. Bọn họ không muốn đắc tội với Ngọc Thiện Tâm nhưng lại càng không muốn từ bỏ Bảo Nhi.

Ngọc Thiện Tâm khẽ mỉm cười, định nói gì đó nhưng sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Không chỉ có Ngọc Thiện Tâm mà tất cả Trưởng lão, thậm chí là Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng biến sắc theo. Chỉ thấy một màu sắc huyền ảo tươi đẹp lan ra cả Trấn Thiên Cung, một con dị thú toàn thân trắng

như tuyết giống như Độc Giác Thú đi tới, chính là Mộng Cảnh Thú.

"Nàng là của ta, các người không có ý kiến gì chứ?" Mộng Thú bước tới bên cạnh Bảo Nhi, nháy mắt với nàng, sau đó quay sang các vị trưởng lão, nheo mắt nói.

"Khụ khụ… Mộng Cảnh à… Đặc trưng sinh vật của ngươi và nàng khác xa nhau… Nàng không thích hợp để tu luyện sức mạnh của ngươi đâu…"

"Ta chỉ đến nói cho các ngươi mội tiếng chứ không trưng cầu ý kiến của các ngươi. Nếu ai không phục thì có thể thử Vạn Thế Nhất Mộng của ta xem."

Mộng Cảnh Thú nói xong thì không quan tâm đến bọn họ nữa, nó quay đầu lại nói với Hàn Sâm: “Đi theo ta.”

Hàn Sâm từng ở chung với Mộng Cảnh Thú mấy tháng, biết tính khí của nó nên trong lòng có chút do dự. Nếu Bảo Nhi đi theo nó thì không chừng sẽ bị hành hạ mất. Nghĩ đến việc Bảo Nhi mỗi ngày đều phải lặn xuống hồ mò bảo thạch cho Mộng Cảnh Thú ăn, Hàn Sâm đã cảm thấy rất khó chịu.

Không đợi Hàn Sâm đưa ra lựa chọn, Bảo Nhi đã cười ha hả rồi nhảy lên lưng Mộng Cảnh Thú.

Mọi người nhất thời giật nảy mình. Đây là Mộng Cảnh Thú chứ không phải ngựa đâu, thứ này mà cũng dám cưỡi sao? Đừng nói là cưỡi, lần trước có một Vương Giả lén gọi nó một tiếng ngựa già, không cẩn thận bị nó nghe được, bèn thẳng tay đánh hắn rơi vào một kiếp bi kịch, đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Theo như lời hậu bối chăm sóc Vương Giả kia nói, mỗi ngày gã Vương Giả kia nằm trên giường nước mắt chảy ròng ròng, cũng không biết rốt cuộc là nằm mơ thấy cái gì.

Bảo Nhi cưỡi trên lưng của Mộng Cảnh Thú nhưng nó lại không phản ứng gì, trực tiếp mang Bảo Nhi rời khỏi Trấn Thiên Cung, đi đến đảo Mộng Cảnh của nó.

Hàn Sâm đành phải đi theo. Mặc dù bản thân hắn rất không muốn đến đảo Mộng Cảnh nhưng bây giờ Bảo Nhi đã bị mang đến đó, hắn chỉ đành cố gắng đi hỏi cho rõ ràng xem rốt cuộc Mộng Cảnh Thú định làm thế nào với Bảo Nhi.

“Cung chủ, sao nó có thể như vậy chứ? Ngươi cũng không thèm quản à!” Sau khi các Trưởng lão phản ứng lại, họ tức giận phàn nàn với Cung chủ Trấn Thiên Cung nhưng không ai dám đến ngăn cản Mộng Cảnh Thú mang Bảo Nhi đi.

Ngọc Thiện Tâm ôm con chó cỏ lão Hoàng của hắn rời khỏi, có thể nhìn thấy thấp thoáng một con chim én lông đen bụng trắng bay lượn xung quanh hắn.

Cung chủ Trấn Thiên Cung bất đắc dĩ nhún vai: “Ai trong các ngươi đoạt được Bảo Nhi về từ chỗ nó thì Bảo Nhi là đệ tử của người đó, bằng không các ngươi có nói gì cũng vô dụng, dù sao ta cũng không quản được.”

Chư tịch Trưởng lão lập tức nhìn nhau, đù mé ai dám tìm Mộng Cảnh Thú đòi người chứ?

Hàn Sâm căn bản không thể đuổi kịp tốc độ của Mộng Cảnh Thú, nó đã mang Bảo Nhi bay lên trời sau đó nhanh chóng biến mất không còn dấu vất.

Cũng may Hàn Sâm biết đảo Mộng Cảnh ở đâu nên bay về phía đó.

Hắn lo lắng cho Bảo Nhi ở đảo Mộng cảnh sẽ phải chịu khổ. Nếu Bảo Nhi cũng bị bắt đi mò bảo thạch giống như hắn thì bằng bất cứ giá nào hắn cũng phải mang Bảo Nhi trở về.

Chính hắn cũng không nỡ để Bảo Nhi phải chịu khổ như vậy, huống chi là để ngươi ngoài đối xử với Bảo Nhi như vậy.

Dù sao nơi này cũng là Trấn Thiên Cung, Mộng Cảnh Thú dù có mạnh đến đâu đi chăng nữa, nếu hắn nhất quyết không cho Bảo Nhi ở lại đảo Mộng Cảnh thì Mộng Cảnh Thú cũng không thể cướp Bảo Nhi đi.

Sau khi Hàn Sâm đến đảo Mộng Cảnh, quả nhiên thấy được Bảo Nhi và Mộng Cảnh Thú đang ở trên đảo. Nhưng mọi chuyện không hề giống như hắn tưởng tượng.

Trong tưởng tượng của Hàn Sâm, Bảo Nhi bị Mộng Cảnh Thú bắt lặn xuống hồ mò bảo thạch cho nó ăn, chí ít cũng sẽ bị nghiêm khắc răn dạy tu hành các kiểu.

‘Thế nhưng những gì Hàn Sâm nhìn thấy bây giờ lại là Mộng Cảnh Thú nằm bên hồ dưới bóng đại thụ còn Bảo Nhi thì đang ngồi bên cạnh nó, trước mặt Bảo Nhi còn có rất nhiều hoa quả, mỗi quả đều tươi ngon, hầu như đều là thứ Hàn Sâm chưa bao giờ nhìn thấy.

Trong số đó Hàn Sâm chỉ từng thấy Thông Tâm Quả là loại quả giống quả nho. Trước kia Hàn Sâm đã được ăn một quả ở chỗ của Isa, nó có tác dụng

thúc đẩy sự tiến hóa lần thứ hai của chiến giáp thông thường, biến thành quý tộc.

Bây giờ ở chỗ đó lại có cả một chùm, trông ít nhất cũng phải mười mấy quả.

Bảo Nhi cầm chùm Thông Tâm Quả lên, ăn từng quả giống như ăn nho.

“Chắc chỉ có hình dạng giống nhau thôi chứ không phải là Thông Tâm Quả thật đâu nhỉ?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

“Cha ơi, đến ăn hoa quả đi, hoa quả mà Mộng Mộng cho ăn ngon lắm.” Bảo Nhi thấy Hàn Sâm tới, lập tức nhào vào lòng Hàn Sâm sau đó lấy một quả từ chùm quả bỏ vào miệng hắn.

Hàn Sâm cũng không khách khí, há miệng ăn một quả. Sau khi nuốt xuống, hắn chợt có cảm giác lệ rơi đầy mặt.

Thứ này thật sự là Thông Tâm Quả, vậy mà Mộng Cảnh Thú lại lấy nó cho Bảo Nhi ăn như hoa quả.

“Đù má ngươi, sao lúc ta tới thì xem ta như khổ sai còn Bảo Nhi tới thì mang Thông Tâm Quả cho nó ăn như hoa quả, đúng là ức hiếp người quá đáng mà” Nước mắt của Hàn Sâm chảy ào ào vào trong bụng. Mộng Cảnh Thú cũng không bắt Bảo Nhi ở lại đảo Mộng Cảnh, nó chỉ nói Bảo Nhi có thể đến nơi này bất kì lúc nào, đồng thời nói với Hàn Sâm sau này nếu có ai có ý đồ với Bảo Nhi thì phải báo cho nó. “Sao giữa người với người lại có khoảng cách lớn như vậy chứ?” Hàn Sâm có xúc động muốn chui lại vào trong bụng mẹ đầu thai lần nữa. Ở chơi trên đảo Mộng Cảnh một ngày, Hàn Sâm bèn đưa Bảo Nhi trở lại đảo Tiểu Ngọc. Sau một đêm nghỉ ngơi, hắn không chờ được mang theo Bảo Nhi lên đỉnh Thải Vân.

Hết chương 2088.

Chương 2089. Thu phục Hồng Vân

“Sao con Hồng Vân kiêu căng đó vẫn chưa ra nhỉ?” Hàn Sâm mang theo Bảo Nhi đến trên Đỉnh Thải Vân, đợi hai ba tiếng vẫn không thấy Hồng Vân xuất hiện.

Bảo Nhi ôm một con Vân Thú mập mạp giống như con heo con, đang chơi vui vẻ ở một bên.

Đột nhiên, chỉ thấy trên biển mây phía xa nổi lên một luồng hào quang màu đỏ, rất nhanh đã nhìn thấy con Hồng Vân kia bay vụt đến.

Không chờ Hồng Vân bay đến trước Đỉnh Thải Vân, nó đã phát hiện ra Hàn Sâm, hơn nữa còn nhận ra được, sau đó nhanh chóng lượn mấy vòng trong không trung, phun ra sương đỏ hóa thành mấy chữ.

“Đồ ngốc, ngươi lại đến rồi à?”

Khóe mắt Hàn Sâm giần giật, không nói nhiều trực tiếp vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, Giao Dực và Long Dực cùng xuất hiện, nhanh chóng đập cánh, trực tiếp di chuyển đến bên cạnh Hồng Vân.

Hồng Vân soạt một cái bay vèo đi. Quỷ Nha Đao trong tay Hàn Sâm còn chưa chém ra thì bóng dáng của Hồng Vân đã biến mất.

Nhưng Hồng Vân cũng chưa bay xa, chỉ bay loạn ở phía trước như ong mật, lại để lại mấy chữ bằng sương đỏ.

“Đồ ngốc, mau đến bắt ta đi!”

Hàn Sâm vỗ cánh, lại đuổi theo Hồng Vân, dịch chuyển tức thời đến bên cạnh nó. Nhưng Hồng Vân tiếp tục tăng tốc, rất nhanh đã kéo dài khoảng cách với Hàn Sâm.

Hồng Vân kiêu căng biến thành một nắm đấm lớn ở phía xa, giơ ngón giữa ra với Hàn Sâm.

Lần này Hàn Sâm không nổi giận, chỉ cười âm hiểm với Hồng Vân. Dường như Hồng Vân cảm nhận được điều gì, lại tăng tốc lần nữa muốn bay đi.

Nhưng sương đỏ trên người nó phun lên, cơ thể lại không di chuyển, ngược lại còn lùi về phía sau.

Chỉ thấy Bảo Nhi đứng trên Đỉnh Thải Vân, tay cầm hồ lô nhỏ màu vàng giơ thẳng vào Hồng Vân, dường như phun ra một sức mạnh như vòng xoáy vô hình, kéo Hồng Vân lại.

Hồng Vân không ngừng phun ra sương đỏ, trông như bệ phóng tên lửa, nhưng cho dù nó dùng sức thế nào vẫn bị kéo về phía hồ lô nhỏ của Bảo Nhị, làm thế nào cũng không xông ra được.

Hàn Sâm nhìn mà hơi kinh hãi. Dị chủng cấp Hầu Tước bình thường chỉ hơi dãy dụa một chút đã bị hút vào trong hồ lô nhỏ của Bảo Nhi rồi.

Nhưng tên này lại giống như đang chơi trò kéo co với lực hút của hồ lô nhỏ, bị kéo về phía hồ lô nhỏ từng chút một cực kỳ chật vật, lúc bùng nổ sức mạnh còn có thể kéo ra một chút.

“Quả nhiên con này không tầm thường.” Hàn Sâm càng xem càng thấy thích.

Tuy Hồng Vân không có sức tấn công nhưng tốc độ của nó như vậy dùng để làm vật cưỡi cũng rất tốt.

Sau khi kiên trì được gần mười phút, cuối cùng Hồng Vân cũng bị hút vào trong hồ lô nhỏ. Bảo Nhi cầm hồ lô nhỏ, thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán, nhìn có vẻ cũng tốn không ít sức lực.

Hồ lô nhỏ có năng lực như vậy cũng nằm trong phạm vi suy đoán của Hàn Sâm, gen dị chủng mà hắn mang về Tí Hộ Sở cao nhất cũng chỉ là cấp Hầu Tước. Bảo Nhi đã ăn không ít nhưng vì không có gen dị chủng cấp cao, nên tối đa Bảo Nhi cũng chỉ đạt tới cấp Hầu Tước mà thôi.

“Bảo Nhi, con đừng hóa luyện nó, giữ lại làm vật cưỡi cho cha.” Hàn Sâm rơi xuống bên cạnh Bảo Nhi và nói.

“Bảo Nhi biết rồi.” Bảo Nhi nghe lời của Hàn Sâm, võ vào hồ lô nhỏ, lập tức nhìn thấy một đám mây đỏ phun ra từ trong hồ lô.

“Giờ ngươi đã phục chưa nào?” Hàn Sâm nhìn Hồng Vân hỏi.

Hồng Vân đâu có chịu khuất phục, không nói nhiều trực tiếp tăng tốc muốn bỏ chạy. Nhưng hồ lô nhỏ của Bảo Nhi đã chuẩn bị sẵn rồi, lập tức một luồng sức hút ập đến, lại hút Hồng Vân vào.

Chỉ một lát sau, Hồng Vân đã bị hút vào trong.

Cứ lặp lại như vậy mấy lần, Hồng Vân bị hành hạ đến kiệt sức không còn bướng bỉnh nữa, sau khi được Bảo Nhi thả ra bèn nằm sấp ở đó không thèm nhúc nhích.

Hàn Sâm đưa Bảo Nhi nhảy lên người Hồng Vân, hô một tiếng với Hồng Vân: “Còn không mau đi đi, đưa chúng ta dạo quanh một vòng trên Đỉnh Thải Vân.”

Dường như Hồng Vân đã chấp nhận số phận, châm chậm chở Hàn Sâm và Bảo Nhi bay trên không trung.

Hàn Sâm vốn nghĩ rằng Hồng Vân đã bị khuất phục, ai ngờ khi bay đến nửa đường, nó lại nhắm chuẩn cơ hội, đột ngột tăng tốc muốn bỏ chạy.

Nhưng Bảo Nhi vỗ một cái vào hồ lô nhỏ, nó lại bị hút về.

Hàn Sâm biết Hồng Vân này tính khí hoang dã, cũng không để Bảo Nhi thả nó ra nữa, cứ nhốt nó một thời gian để làm yếu bớt tính hoang dã của nó đã.

Bắt được Hồng Vân một cách thuận lợi, Hàn Sâm hài lòng đắc ý đưa Bảo Nhi trở về đảo Tiểu Ngọc.

Hiện tại Hàn Sâm và Bảo Nhi đi đến đâu đều có đệ tử của Trấn Thiên Cung chào hỏi bọn họ. Nhưng rõ ràng Bảo Nhi có duyên hơn Hàn Sâm rất nhiều, nghiêm nhiên trở thành bảo bối được Trấn Thiên Cung chào đón nhất.

Bất kể nàng đi đến đâu đều có một tốp đệ tử Trấn Thiên Cung hoặc là trưởng bối tặng quà cho nàng, đặc biệt là những nữ đệ tử, chỉ ước có thể cướp Bảo Nhi về để nuôi dưỡng.

Vì có Mộng Cảnh Thú bảo vệ Bảo Nhi, cho dù là các trưởng lão và cung chủ của Trấn Thiên Cung cũng không ai dám có ý đồ với Bảo Nhi, vô cùng tiếc nuối với việc không thể thu nhận Bảo Nhi làm đệ tử.

Hàn Sâm không biết tại sao Mộng Cảnh thú lại giúp Bảo Nhi như vậy, nhưng Hàn Sâm phát hiện hình như Bảo Nhi rất hợp với những sinh vật đó.

Trước đây Bảo Nhi còn từng dùng bình sữa của mình đút cho một con Tiểu Hồng Mã, sau này mới biết đó sinh vật Thần siêu cấp Mộng Yểm. Sau này khi Mộng Yểm vào Liên Minh, cũng đến nhà của Hàn Sâm ở Liên Minh, chung sống với Bảo Nhi vô cùng hòa thuận.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều siêng năng tu luyện thuật gen, mỗi tuần đều sẽ đến tòa Bạch Ngọc Lâu thứ hai hấp thụ Ngọc Tiên Linh một lần, khiến "Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt" tiến triển nhanh chóng, cũng có thể cảm nhận được sự tiến triển của Động Huyền Kinh, chỉ có "Vật Ngữ Gen" hầu như bị chững lại, tu luyện thế nào cũng không có phản ứng gì.

"Xem ra nếu như Vật Ngữ Gen không có lượng lớn tài nguyên phụ trợ thì không thể tiến triển được." Hàn Sâm hơi bất lực, chỉ đành đợi Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt thăng đến Hầu Tước, rồi dùng Ngọc Linh đi thúc đẩy "Vật Ngữ Gen".

Mỗi lần Hàn Sâm đến Bạch Ngọc Lâu hầu như đều là hấp thụ Ngọc Tiên Linh. Thời gian lâu dần, Hàn Sâm phát hiện trong Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của mình dần dần có chút hàn lực kỳ lạ.

"Không biết sau khi thuật Băng Cơ Ngọc Cốt thăng đến Hầu Tước liệu có đạt được kỹ năng hệ hàn hay không nhỉ?" Bây giờ Hàn Sâm rất

mong Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt có thể có được sức mạnh hệ hàn, đặc biệt là sức mạnh thuộc loại đóng băng, có lúc thực sự vô cùng có ích.

"Người anh em dạo này ổn không." Ngọc Kinh cưỡi Phi Long xanh biếc của hắn đến đảo Tiểu Ngọc. Xem ra dạo này hắn sống thực sự rất tốt, nhìn có vẻ càng giống như nhà giàu mới nổi hơn trước đây.

“ổn lắm. Nhưng thoạt nhìn ngươi có vẻ rất tốt nhỉ.” Hàn Sâm nhìn Ngọc Kinh nói.

Ngọc Kinh cười hề hề: “Dạo này kiếm được chút lãi, nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ. Bây giờ có một hời lớn này, chỉ là không biết người anh em có tác thành cho ta không.”

“Sao lại nói vậy?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

“Hơn một năm nữa chính là thời gian Phổ Gen Chúng Sinh xuất thế. Người anh em có dự định đi tranh vị trí đầu bảng không?” Ngọc Kinh nhìn sang Hàn Sâm hỏi với vẻ mặt kỳ vọng…

Hết chương 2089.

Chương 2090. Thuật Trấn Tà

Hàn Sâm không biết Phổ Gen Chúng Sinh là gì, sau khi hỏi kỹ Ngọc Kinh mới biết, Phổ Gen Chúng Sinh là một bảo vật trong thần điện gen.

Cứ mỗi trăm năm nó sẽ xuất thế một lần cùng với Thần Điện Gen, sinh vật các tộc đều có thể tiến vào trong Phổ Gen Chúng Sinh, thông qua khảo nghiệm trong Phổ Gen Chúng Sinh.

Phổ Gen Chúng Sinh sẽ lưu lại tên của mười ngàn sinh vật xếp hạng đầu tiên trên Phổ Gen Chúng Sinh, cả vũ trụ gen đều có thể nhìn thấy những cái tên được lưu trên Phổ Gen Chúng Sinh.

“Nếu là để lại tên trên Phổ Gen Chúng Sinh thì sẽ có lợi ích gì?” Hàn Sâm nhìn Ngọc Kinh hỏi.

“Nổi tiếng khắp vũ trụ gen, khiến tất cả sinh vật đều có thể nhìn thấy đại danh và chủng tộc của ngươi, đó không phải là lợi ích sao? Với năng lực của Hàn huynh đệ ngươi, chắc chắn có cơ hội giành được vị trí đầu bảng cấp Bá Tước hoặc là cấp Hầu Tước, ít nhất cũng có thể tiến vào top mười,

đó thực sự là chấn động vũ trụ đấy.” Ngọc Kinh chưa chắc chắn bây giờ rốt cuộc Hàn Sâm là Bá Tước hay là Hầu Tước cho nên mới nói như vậy.

“Không có hứng thú.” Hàn Sâm nghe xong lập tức mất hứng, không có chút lợi ích nào, Hàn Sâm không thèm đi tranh giành xếp hạng gì đó.

“Người anh em không cần vội vàng quyết định như vậy mà, còn hơn một năm nữa, nói không chừng đến lúc đó ngươi sẽ thay đổi chủ ý đấy.” Ngọc Kinh cũng không khuyên nhủ nhiều, lại hỏi: “Mà không biết lúc nào ngươi đến đạo tràng giảng giải thuật gen vậy, trong cung có rất nhiều đệ tử đang chờ mong đấy, có thể tiết lộ một chút không, đến lúc đó ngươi định giảng giảng vấn đề gì?”

“Ngươi thích nghe về vấn đề gì?” Hàn Sâm cũng có suy nghĩ nhân khoảng thời gian này mình đang rảnh rỗi, đến đạo tràng giảng hết bài học trong mười ngày của năm nay, cũng coi như làm hết trách nhiệm của đạo sư.

Nhưng bản thân Hàn Sâm cũng chưa nghĩ đến phải giảng về điều gì, thuật gen bị cấm giảng dạy như đao pháp Thiên Chi Hạ, Hàn Sâm không thể mang ra để giảng.

Hơn nữa tu luyện trong Trấn Thiên Cung, thuật gen loại hình nào cũng có, bất kể Hàn Sâm giảng các loại thuật gen đao pháp hay là kiếm pháp đều sẽ có một bộ phận đệ tử Trấn Thiên Cung không hứng thú.

Hơn nữa thuật gen mà hắn học, những đệ tử của Trấn Thiên Cung về cơ bản đều chưa học bao giờ, giảng những thứ đó cũng không có tác dụng lớn.

“Nếu có thể được lựa chọn, ta thực sự muốn mời ngươi giảng “Tam Thập Tam Thiên Kinh”, nhưng đó là thuật gen cơ bản mà tuyệt đại đa số đệ tử bình thường của Thiên Tộc chúng ta tu luyện, có lẽ ngươi chưa từng học.” Ngọc Kinh nói.

“Đúng là ta chưa từng học.” Hàn Sâm cười khổ.

Ngọc Kinh suy nghĩ, đôi mắt đột nhiên sáng lên: “Nếu có thể được, ngươi có thể giảng cho chúng ta “Thuật Trấn Tà” không?”

“Thuật Trấn Tà?” Hàn Sâm thực sự chưa từng nghe nói đến cái tên này. Trên thực tế, hắn đến Trấn Thiên Cung chủ yếu là vì Bạch Ngọc Kinh, thuật gen gì đó hầu như đều chưa từng học qua, chỉ biết một vài thuật gen nổi tiếng nhất trong Trấn Thiên Cung, ví dụ như “Vô Tự Thiên Thư”, “Sâm La Vạn Tượng”.

“Thuật Trấn Tà cũng được coi là một trong những thuật gen khá nổi tiếng trong cung, nói là bí kỹ trấn cung cũng không quá đáng. Nhưng ai ai cũng có thể học Thuật Trấn Tà, không giống như những bí kỹ chấn cung như “Vô Tự Thiên Thư” đó, chỉ có số ít đệ tử có thể tu luyện.” Ngọc Kinh nói.

“Ai cũng có thể tu luyện bí kỹ trấn cung á? Có phải khoa trương quá rồi không?” Hàn Sâm biết rất rõ đạo lý những thứ mọi người đều học được thì không phải đồ tốt, thông thường những bí kỹ cao cấp nhất cũng chỉ có số ít người nắm vững, kiểu mà ai ai cũng học được thế này thì cho dù vốn là đồ tốt, cũng sẽ trở thành đồ bình dân.

Ngọc Kinh nghiêm túc nói: “Thuật Trấn Tà thực sự là bí kỹ trấn cung, phàm là đệ tử Thiên tộc thì đều có thể tu luyện. Nhưng nếu đệ tử ngoại tộc muốn tu luyện thì phải lập đại công mới được. Môn bí kỹ gen này rất lợi hại nhưng tu luyện rất khó khăn, tổng cộng có mười một tầng. Đệ tử bình thường có thể tu luyện đến tầng thứ ba, thứ tư đã rất tốt rồi, bao nhiêu năm nay ta chuyên tâm tu luyện Thuật Trấn Tà, đến hiện tại cũng chỉ tu luyện đến tầng thứ năm mà thôi, cũng không biết lúc nào mới có thể đột phá tầng thứ sáu. Nếu ngươi có thể giảng về thuật này thì ta thực sự vô cùng cảm kích, e rằng rất nhiều đệ tử Thiên tộc trong Trấn Thiên Cung cũng sẽ cực kỳ hoan nghênh.”

“Việc này để ta suy nghĩ đã, trước tiên ngươi nói xem Thuật Trấn Tà là thuật gen thế nào đi?” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

Trong tay hắn còn có tư cách vào Lang Các lựa chọn thuật gen, nếu Thuật Trấn Tà thực sự phù hợp với hắn, chọn về tu luyện cũng không sao.

Ngọc Kinh nói tỉ mỉ chỉ tiết công năng của “Thuật Trấn Tà” một lượt, rất mong Hàn Sâm có thể đi giảng Thuật Trấn Tà.

“Cho dù bây giờ ta học Thuật Trấn Tà, e rằng cũng không biết phải mất bao nhiêu lâu mới có thể lên bục giảng giải. Môn thuật gen này thực sự quá phức tạp, không phải chỉ chốc lát là học được.” Hàn Sâm nghe xong bèn cười khổ.

Thuật Trấn Tà thực sự rất phức tạp, không phải là thuật gen mà tùy tiện tu luyện là có thể học được, Trấn Thiên Cung có nhiều cường giả như vậy, người thực sự có thể luyện Thuật Trấn Tà đến tầng thứ mười một mà bây giờ còn sống trên đời cũng chỉ có một mình cung chủ Trấn Thiên Cung mà thôi.

Theo như Ngọc Kinh nói, nguyên văn của “Thuật Trấn Tà” đã có hơn ba mươi triệu chữ, muốn đọc hết đã mất khoảng thời gian rất dài chứ đừng nói đến tu luyện.

Trong vòng một năm có thể nhập môn luyện đến tầng thứ nhất đã là rất giỏi rồi, cho dù Hàn Sâm lựa chọn luyện Thuật Trấn Tà, muốn đạt đến trình độ có thể lên bục giảng diễn thuyết chỉ sợ cũng là việc của mấy năm sau.

“Ta cũng chỉ có tham vọng như vậy, Thuật Trấn Tà thực sự quá uyên thâm sâu sắc, ta lại không có danh sư chỉ điểm, muốn tu luyện thực sự quá khó.” Ngọc Kinh cười khổ.

Sau khi Ngọc Kinh ra về, Hàn Sâm suy nghĩ hồi lâu, vẫn quyết định đến Lang Các một chuyến, sử dụng tư cách được lựa chọn thuật gen của mình copy một bản tài liệu của Thuật Trấn Tà về.

Bất cứ ai của Thiên tộc cũng có thể luyện môn thuật gen này nhưng nếu ngoại tộc muốn tu luyện thì phải lập đại công mới được.

Lý do Hàn Sâm đổi môn thuật gen này không phải là để lên bục giảng diễn giải, mà là sau khi nghe Ngọc Kinh nói về Thuật Trấn Tà, hắn cũng khá là có hứng thú với thuật gen này.

Thuật Trấn Tà này không có sức tàn phá, toàn bộ sức mạnh đều nằm bên trên chữ “Trấn”, là một loại thuật gen phong ấn hiếm thấy.

Thuật Ô Quy mà tự Hàn Sâm nghiên cứu ra cũng coi là thuật gen hệ phong ấn, sử dụng vô cùng thuận tay.

Từ đó, Hàn Sâm vẫn luôn muốn có một thuật gen hệ phong ấn, chỉ là không phát hiện ra thuật gen hệ phong ấn thích hợp mà thôi.

Cường giả từ cấp Nam Tước đến cấp Thần Hóa đều có thể sử dụng Thuật Trấn Tà này, hơn nữa theo sức mạnh bản thân được nâng cao và cấp bậc của Thuật Trấn Tà dần tăng lên, khi đến cấp Thần Hóa cũng sẽ có hiệu quả cực kỳ tốt, thuật gen như vậy đúng là hiếm thấy.

Đáng lẽ Thuật Trấn Tà chỉ được luyện đến tầng nào lấy tầng đó, không được lấy đi hết tất cả bí kíp trong một lần để đề phòng truyền ra ngoài. Cũng may tư cách lựa chọn thuật gen của Hàn Sâm được cung chủ Trấn Thiên Cung đặc biệt ban cho, hắn trực tiếp đổi lấy toàn bộ mười một tầng bí kíp.

Sau khi lấy về, Hàn Sâm nghiên cứu tỉ mỉ một lượt, chỉ riêng xem tài liệu và nội dung đã xem mất mấy ngày. Cũng may khả năng ghi nhớ của Hàn Sâm tốt, nếu không cứ đọc trước quên sau thì xem một lượt bằng chưa xem gì.

“Quả nhiên là một môn thuật gen uyên thâm sâu sắc.” Sau khi Hàn Sâm xem hết một lượt, lại càng yêu thích Thuật Trấn Tà.

Hết chương 2090.

Chương 2091. Dạ Quỷ

Phố mười hai Dạ Hoàn, đây là một trong những thành phố chủ yếu nhất của Tinh cầu Dạ Quỷ.

Tinh cầu Dạ Quỷ là một trong các tinh cầu phụ thuộc của Trấn Thiên Cung, thống trị tinh cầu này là tộc Dạ Quỷ, tuy không phải thượng tộc nhưng tộc Dạ Quỷ cũng được coi là chủng tộc hiếu chiến nổi tiếng.

Nếu không phải tộc Dạ Quỷ chỉ thích hành động trong bóng tối, có lẽ bọn họ đã xông ra khỏi Tinh cầu Dạ Quỷ từ lâu, trở thành một trong những chủng tộc tiếng tăm vang dội.

Chính vì bọn họ không thích ánh sáng - một khuyết điểm của chủng tộc này, khiến bọn họ chỉ có thể kẹt lại Tinh cầu Dạ Quỷ. Nhưng dưới sự che chở của Trấn Thiên Cung, bọn họ cũng sống khá bình yên.

Nhưng mấy tháng gần đây, Tinh cầu Dạ Quỷ liên tục xảy ra chuyện kỳ lạ, không ít người Tộc Dạ Quỷ bị người ta giết hại, nhưng cuối cùng lại không tìm được hung thủ giết hại bọn họ.

Hầu như đã lật cả tinh cầu Dạ Quỷ lên mà cũng không phát hiện ra manh mối liên quan đến hung thủ.

Trong một tòa lâu đài cổ nổi tiếng nhất phố mười hai Dạ Hoàn, tộc trưởng Công Tước Vô Miên của tộc Dạ Quỷ đang tiếp đãi hai người đàn ông trẻ trong phòng khách.

Một người đàn ông trong đó lạnh lùng không cười, còn một người khác lại luôn tươi cười, còn bế một bé gái vô cùng đáng yêu khoảng năm sáu tuổi ở trong lòng.

Đương nhiên hai người đàn ông trẻ này chính là Cô Trúc và Hàn Sâm, bọn họ được phái đến điều tra những cái chết kỳ lạ xuất hiện ở Quỷ tộc, coi như là một lần rèn luyện của bọn họ.

Hàn Sâm vốn không muốn đến nhưng đây là mệnh lệnh của viện trưởng lão, hắn không thể từ chối, Hàn Sâm chỉ đành cùng Cô Trúc đến Tinh cầu Dạ Quỷ.

Hàn Sâm nhìn đánh giá tộc trưởng Dạ Quỷ Công Tước Vô Miên trước mặt, xem ra là một phụ nữ, hoặc nên nói là giống cái.

Thân hình khúc nào ra khúc đấy vô cùng gợi cảm, hơn nữa còn mặc áo da màu đen bó sát người, đường cong cơ thể hoàn toàn được lộ ra ngoài, cứ như không mặc quần áo gì vậy.

Nhưng Hàn Sâm nhanh chóng nhận ra, nàng ta thực sự không mặc quần áo, bởi vì thứ mà nhìn có vẻ như áo da màu đen bó sát người, lại không phải quần áo thực sự, mà là làn da trời sinh của nàng ta.

Hai con ngươi đen kịt như ban đêm, mái tóc ngắn đen như mực, lại thêm một đôi cánh như cánh dơi màu đen, và một cái đuôi dài như dây thừng khiến cả người Công Tước Vô Miên nhìn có vẻ tràn đầy gợi cảm và bốc lửa.

Thân hình cao hơn hai mét, còn cao hơn Hàn Sâm một đoạn, nhìn rất cao.

"Cô Trúc công tử, xin ngươi nhất định phải giúp chúng ta tìm được hung thủ thực sự. Nếu cứ tiếp tục thế này, tộc Dạ Quỷ chúng ta sắp chết sạch rồi." Công Tước Vô Miên nhìn Cô Trúc nói với vẻ mặt u oán.

Bởi vì Trấn Thiên Cung quá khép kín, ngay cả tộc Dạ Quỷ là chủng tộc phụ thuộc Trấn Thiên Cung cũng không biết đến chuyện của Hàn Sâm và Bảo Nhi, hoặc là chỉ nghe qua tên của Hàn Sâm chứ không biết mặt Hàn Sâm.

Đương nhiên, trong đó cũng có một phần lý do vì bản thân tộc Dạ Quỷ cũng khá khép kín.

"Xác chết có đặc điểm gì?" Cô Trúc hỏi với vẻ mặt không chút cảm xúc.

Công Tước Vô Miên lắc đầu: "Tất cả người tộc Dạ Quỷ đã chết đều hóa thành một vũng nước đen trong thời gian ngắn, cho nên không để lại bất cứ manh mối gì."

"Mang hết tất cả tài liệu của người tộc Dạ Quỷ đã chết gần đây cho ta." Cô Trúc lại nói.

"Đã chuẩn bị từ lâu rồi, tất cả tài liệu đều ở đây." Công Tước Vô Miên chỉ vào tài liệu trên bàn nói.

"Cô Trúc sư huynh, ở đây phiền ngươi rồi, ta và Bảo Nhi ra ngoài đi dạo nhé." Hàn Sâm nói với Cô Trúc một tiếng, sau đó đứng lên đi ra ngoài.

"Công tử, ta cho thị vệ đi cùng ngươi nhé?" Tuy Công Tước Vô Miên không quen biết Hàn Sâm nhưng cũng không dám sơ suất, vội vàng đứng

lên nói.

“Không cần đâu, ta chỉ đi dạo quanh phố mười hai Dạ Hoàn thôi.” Hàn Sâm không đợi Công Tước Vô Miên nói tiếp đã bế Bảo Nhi đi ra khỏi phủ Công Tước.

Tinh cầu Dạ Quỷ không có mặt trời, cả tinh cầu đều vô cùng lạnh lẽo. Nhưng ở đây không có sự tồn tại của nước cho nên cũng không thấy đóng băng, khắp nơi xung quanh đều là lâu đài cổ được xây dựng bằng đá màu đen xám.

Năng lực sinh tồn của tộc Dạ Quỷ rất mạnh, thậm chí bọn họ không cần đến nước và thức ăn, chỉ cần ở trong bóng tối thì có thể không ngừng bổ sung năng lượng, giống như bóng tối có thể sạc điện cho bọn họ vậy.

Bọn họ cũng không sợ nhiệt độ cao và lạnh giá, cũng không cần khí oxy. Thứ duy nhất bọn họ sợ chính là ánh sáng, hoặc có thể nói bọn họ không thích ánh sáng, ánh sáng sẽ khiến họ mất đi thị giác, nghiêm trọng hơn còn có thể bị mù, ngoại trừ điều này ra cũng không còn tổn thương gì khác.

Tất cả Dạ Quỷ đều là dị chủng, trẻ sơ sinh vừa sinh ra đều là Nam Tước, huyết mạch có thể nói là vô cùng cao cấp, ngay cả rất nhiều huyết mạch thượng tộc cũng không đạt đến được mức độ này.

Nhưng bởi vì khiếm khuyết của bản thân quá rõ ràng và tài nguyên của Tinh cầu Dạ Quỷ khá là khan hiếm, tộc Dạ Quỷ cũng không lớn mạnh lắm, mạnh nhất cũng chỉ là Công Tước, chưa từng có một cấp Vương nào.

Cả tinh cầu tối đen như mực, chỉ có thể nhìn thấy bóng của các tòa lâu đài cổ nhờ vào ánh sao, giống như hung thú mai phục trong bóng tối.

Bản thân Dạ Quỷ chính là chuyên gia giết người trong bóng tối, nhưng mấy tháng gần đây đã có hai mươi mấy Dạ Quỷ bị giết, trong đó có không ít Dạ Quỷ cấp Hầu Tước.

Tuy tộc Dạ Quỷ đã dùng đến không ít thiết bị khoa học kỹ thuật cao, nhưng vẫn không điều tra ra được manh mối về hung thủ.

Đặc biệt là khi một Dạ Quỷ Hầu Tước chết hai ngày trước, hắn đang tham gia yến tiệc của Công Tước Vô Miên, lúc đó hầu như tất cả cường giả của tộc Dạ Quỷ đều có mặt, nhưng Dạ Quỷ Hầu Tước đó lại chết một cách lặng lẽ trên ban công của hội trường phòng tiệc. Bao nhiêu cường giả tộc Dạ Quỷ bao gồm cả Công Tước Vô Miên không ai biết hắn chết như thế nào, cho đến khi một người tộc Dạ Quỷ khác đi ra ban công, mới nhìn thấy thi thể của hắn, nhưng lúc đó thi thể đã hóa thành một vũng nước đen, phải dựa vào quần áo và phụ kiện để đoán ra thân phận của hắn.

Hàn Sâm đi trên phố mười hai Dạ Hoàn, Động Huyền Khí Tràng đã

được mở ra, tất cả mọi thứ gần đó được phản chiếu trong đầu của hắn, có thể nhìn thấy rất nhiều Dạ Quỷ đang theo dõi hắn trong các ngóc ngách bóng tối.

Đa số bọn họ đều mang vẻ lạnh lùng và khinh thường, không phải vì bọn họ có ác ý gì với Hàn Sâm, chỉ là tác phong thông thường của tộc Dạ Quỷ mà thôi.

Tộc Dạ Quỷ không thích người ngoài, cũng không qua lại với người ngoài. Chủng tộc khác trong cả Tinh cầu Dạ Quỷ đã bị tộc Dạ Quỷ tiêu diệt không biết từ bao nhiêu vạn năm trước rồi.

Chủng tộc duy nhất có thể khiến tộc Dạ Quỷ cúi đầu và tôn sùng từ tận đáy lòng cũng chỉ có Thiên Tộc đã từng đánh bại bọn họ, và khiến bọn họ thần phục.

Tuy dáng vẻ của Hàn Sâm có hơi giống Thiên tộc, nhưng khí tức của hắn không giống. Cách mấy dặm tộc Dạ Quỷ cũng có thể ngửi thấy, Hàn Sâm không phải là Thiên tộc.

“Ngươi là người Trấn Thiên Cung phái đến à?” Trên con đường dài tăm tối, một nữ Dạ Quỷ thân hình nóng bỏng chặn đường đi của Hàn Sâm. “Đúng thế.” Hàn Sâm khẽ gật đầu.

“Tại sao không phải là Thiên tộc đến? Những chuyện đáng sợ xảy ra ở đây chỉ có Thiên tộc mới có thể giải quyết được.” Nữ Dạ Quỷ nhíu mày nói.

Hàn Sâm nhún vai: “Sứ giả Trấn Thiên Cung thực sự đang ở phủ Công

Tước hắn là một Thiên tộc thuần túy đấy, ta chỉ là trợ thủ của hắn thôi:

“Thì ra là vậy.” Nữ Dạ Quỷ thở nhẹ nhõm, dường như chỉ cần có Thiên tộc ở đây, tất cả vấn đề bọn họ đối mặt chắc chắn có thể được giải quyết vậy.

“Ngươi tên là gì?” Hàn Sâm nhìn nữ Dạ Quỷ hỏi.

“Lệ Đóa.” Nữ Dạ Quỷ do dự một lúc rồi nói.

“Ta cần giúp huynh đệ Thiên Tộc làm một số công tác điều tra cơ bản, ngươi có thể đưa ta đi xung quanh xem xét không?” Hàn Sâm cười nói. “Ngươi muốn đi đâu?” Lệ Đóa suy nghĩ rồi hỏi, có lẽ vì Hàn Sâm nhắc đến hai chữ Thiên tộc cho nên trông có vẻ nàng ta không định từ chối Hàn Sâm.

“Tốt nhất là nơi mà những Dạ Quỷ bị giết chết.” Hàn Sâm không khách sáo, trực tiếp nói ra nơi mình muốn đến.

Hết chương 2091.

Chương 2092. Kahn

Hàn Sâm theo Lệ Đóa đi loanh quanh ở phố mười hai Dạ Hoàn, nhìn vài nơi Dạ Quỷ bị giết, Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Khí Tràng kiểm tra kỹ càng.

Kì lạ là những nơi này Hàn Sâm chỉ nhìn thấy hạt khí tức của Dạ Quỷ còn sót lại, không hề nhìn thấy hạt khí tức của những sinh vật khác.

“Quái lại, bình thường chỉ cần sinh vật từng đến đây, kiểu gì cũng sẽ sót lại một chút hạt căn bản, không thể không có chút manh mối gì. Trừ phi sinh vật giết Dạ Quỷ sở hữu dạng sức mạnh vĩnh cố, sẽ không tản ra chút hạt nào; hoặc là kẻ giết Dạ Quỷ chính là Dạ Quỷ, cho nên mới không có hạt căn bản sót lại của những sinh vật khác.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

“Có phát hiện ra manh mối nào không?” Lệ Đóa dẫn theo Hàn Sâm đi vài nơi, cuối cùng không kìm được hỏi.

“Vẫn chưa thấy.” Hàn Sâm lắc đầu đáp.

“Ta nói rồi mà, chuyện này phải để Thiên tộc làm mới được, cứ để sư huynh Thiên tộc của ngươi đến điều tra đi.” Lệ Đóa nói.

“Sư huynh sẽ đến, ta chỉ tới dò đường trước, làm một số công tác thu thập tình báo đơn giản, ngươi đưa ta đi xem thêm vài nơi khác xem sao đi, trở về ta sẽ báo lại với sư huynh Thiên tộc.” Hàn Sâm nghiêm túc nói.

Lệ Đóa nghe Hàn Sâm nói vậy, chỉ đành dẫn Hàn Sâm tiếp tục đi xem những nơi khác.

“Trên Tỉnh cầu Dạ Quỷ không có sinh vật có trí khôn nào khác sao?” Hàn Sâm vừa đi vừa hỏi.

Vũ trụ hiện giờ được coi như là thời đại dung hợp chủng tộc, rất hiếm khi thấy được thế lực chủng tộc duy nhất. Hàn Sâm đã đi dạo ở phố mười hai Dạ Hoàn lâu như vậy rồi mà ngay cả một chủng tộc khác ngoài Dạ Quỷ cũng chưa từng thấy, đây là điều rất hiếm thấy.

“Môi trường ở Tỉnh cầu Dạ Quỷ khá đặc thù, chủng tộc bình thường khó có thể tồn tại được ở đây” Lệ Đóa nói.

“Phố mười hai Dạ Hoàn thực sự không có một ngoại tộc nào à?” Hàn Sâm lại hỏi.

Lệ Đóa suy nghĩ rồi đáp: “Cũng không thể nói là hoàn toàn không có. Nhưng bọn họ không được xem như là sống tại phố mười hai Dạ Hoàn.”

“Ồ, thế là thế nào?” Hàn Sâm nghi ngờ nhìn về phía Lệ Đóa.

Lệ Đóa do dự một lúc rồi nói: “Tộc Dạ Quỷ bọn ta thích ăn thịt nhưng sinh vật ở Tinh cầu Dạ Quỷ cực ít, cho nên thịt đều là nhập khẩu từ tinh cầu khác. Một trăm năm trở lại đây, bọn ta hợp tác với một công ty của tộc Terius, bọn họ thành lập một chi nhánh ở bên ngoài phố mười hai Dạ Hoàn, nếu như nói là có ngoại tộc thì chính là ở đó.”

“Ta nhớ tộc Terius chắc là phụ thuộc vào Ma tộc phải không? Sao các ngươi lại bỏ gần tìm xa, không mua thịt ở những tinh cầu khác của Trấn Thiên Cung mà lại muốn làm ăn với tộc Terius chứ?” Hàn Sâm suy nghĩ hỏi.

“Không còn cách nào khác, yêu cầu đối với thịt của tộc Dạ Quỷ bọn ta có hơi đặc biệt, chủng tộc bình thường không thể đáp ứng được yêu cầu của bọn ta cho nên chỉ có thể hợp tác với tộc Terius, việc này đã thông qua sự phê chuẩn của trưởng lão Trấn Thiên Cung rồi.” Lệ Đóa nói.

“Chi nhánh của tộc Terius ở đâu?” Hàn Sâm cảm thấy mình cần phải đi xem xem, tộc Terius đều là những phần tử nguy hiểm hiếu chiến, không loại trừ khả năng bọn họ giở trò quỷ.

“Không thể là bọn họ được.” Không ngờ Lệ Đóa lại nói thẳng như vậy. “Tại sao?” Hàn Sâm rất nghỉ ngờ, tại sao Lệ Đóa lại chắc chắn thế.

“Bọn ta đã ký kết hợp đồng với tộc Terius, bọn họ chỉ có thể hoạt động ở chi nhánh, bên ngoài chỉ nhánh của bọn họ còn có rất nhiều thiết bị giám sát, nếu bọn họ ra ngoài chắc chắn sẽ bị phát hiện. Hơn nữa nếu bọn họ tiến vào phố mười hai Dạ Hoàn, những đặc trưng cơ thể rõ ràng như vậy chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Dừng lại một chút, Lệ Đóa nói tiếp: “Huống chỉ người chủ quản của chỉ nhánh hiện giờ là Hầu Tước Kahn của Ma tộc. Hắn là một vị thân sĩ cao quý, không thể nào làm ra chuyện như vậy được.”

“Không sao, ta chỉ thay sư huynh đi xem xem, quay về sư huynh có hỏi,

†a cũng dễ trả lời huynh ấy.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

Đi theo Lệ Đóa ra khỏi phố mười hai Dạ Hoàn, đi về hướng chỉ nhánh của tộc Terius, Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng: “Ma tộc là chủ của tộc Terius, trong công ty của bọn họ xuất hiện Ma tộc cũng không phải kỳ lạ. Nhưng Hầu Tước Kahn này xuất hiện ở đây, thực sự chỉ là trùng hợp thôi sao?”

Đến bên ngoài chỉ nhánh của tộc Terius, Hàn Sâm phát hiện chi nhánh này về cơ bản là một khu căn cứ theo quy cách trạm vũ trụ, bên trong đóng kín.

“Xem ra tộc Terius cũng không thích ứng được với môi trường của Tinh cầu Dạ Quỷ, chỉ có thể tạo nên một môi trường thích hợp để bọn họ tồn tại, nếu không thì khó có thể ở Tinh cầu Dạ Quỷ lâu dài.” Sau khi Hàn Sâm tiến vào chi nhánh, lập tức cảm thấy đây mới là nơi thích hợp cho nhân loại tồn tại.

“Tiểu thư Lệ Đóa, sao ngươi lại đến đây?” Hai bảo vệ của tộc Terius lập tức tới nghênh đón, nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt, có vẻ Lệ Đóa này cũng có chút lai lịch.

Hàn Sâm không hề bất ngờ với điều này. Hắn không thèm tin một Dạ Quỷ bình thường sẽ vô duyên vô cớ cản đường người khác, Lệ Đóa chắc chắn là do Công Tước Vô Miên phái tới, chỉ là không biết thân phận cụ thể của nàng ta là gì.

Nhưng từ trong cuộc đối thoại của Lệ Đóa và tộc Terius, Hàn Sâm đã nhanh chóng biết được thân phận thực sự của nàng, Lệ Đóa hóa ra lại chính là con gái của Công Tước Vô Miên.

“Tiểu thư Lệ Đóa”

Hàn Sâm và Lệ Đóa đến phòng khách chưa được bao lâu thì nhìn thấy một người đàn ông Ma tộc mặc lễ phục màu đen đi tới, người đàn ông đó rất ưu nhã chào hỏi với Lệ Đóa.

Hai mắt Lệ Đóa sáng lên, vội vàng đứng lên nói: “Hầu Tước Kahn, thật ngại quá, ta lại đến làm phiền ngài đây.”

Hàn Sâm đánh giá Hầu Tước Kahn. Đó là một người đàn ông Ma tộc cực kỳ có sức hấp dẫn, tuy cũng không đến mức đặc biệt anh tuấn nhưng khí chất lại xuất chúng hơn người, hơn nữa còn cho Hàn Sâm một cảm giác cực kỳ nguy hiểm, cảm giác nguy hiểm này không hề thua kém với hồi Hàn Sâm gặp Sa Long.

“Một chi nhánh nhỏ bé của công ty Terius lại có một người chủ quản

Ma tộc như vậy, xem ra chuyện này càng lúc càng thú vị rồi đây.” Hàn Sâm tràn đầy hứng thú nhìn Kahn.

Ban đầu hắn vẫn luôn tu luyện thuật gen ở Trấn Thiên Cung, Thuật Trấn Tà cũng vừa mới nghiên cứu ra một chút manh mối, không muốn đến thi hành nhiệm vụ lần này, vì mệnh lệnh của viện trưởng lão nên mới buộc phải đến.

Nhưng hiện giờ Hàn Sâm lại sinh ra chút hứng thú, cảm giác nhiệm vụ lần này không hề nhàm chán như trong tưởng tượng.

“Hầu Tước Kahn, vị này là trợ thủ của sứ giả Trấn Thiên Cung, hắn muốn đến xem chứ không hề có ý gì khác, chỉ là đến điều tra theo lệ thôi.” Kể từ khi Hầu Tước Kahn xuất hiện, ánh mắt của Lệ Đóa mãi không rời khỏi hắn, bất cứ ai cũng có thể nhìn ra, vị tiểu thư Lệ Đóa này có ý với Kahn

“Ta là Kahn, rất hân hạnh có thể gặp được ngài Hàn ở đây.” Hầu Tước Kahn đi đến trước mặt Hàn Sâm, mỉm cười vươn tay ra.

“Người có quen hắn?” Lệ Đóa có hơi kinh ngạc, tự nàng cũng không hỏi tên Hàn Sâm cho nên lúc giới thiệu cũng không nói ra tên hắn. Kahn lại có thể gọi họ của Hàn Sâm, rõ ràng là có quen biết.

“Hàn Sâm của Trấn Thiên Cung, e rằng cả vũ trụ này không ai không biết.” Hầu Tước Kahn nói.

Lệ Đóa nghe vậy thì rất kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, trong mắt còn mang vài phần ngờ vực.

“Hầu Tước Kahn, có thể trả lời ta một vài vấn đề không?” Hàn Sâm giơ tay ra bắt lấy tay Kahn, mỉm cười nói.

“Đương nhiên. Nhưng trước đó, ta hy vọng ngài có thể đi theo ta xem thử, ở chỗ chúng ta cũng đã xảy ra một vài vụ tử vong tương tự.” Kahn nói.

Hết chương 2092.

Chương 2093. Bí mật của tộc Dạ Quỷ

Bên trong chỉ nhánh, Hàn Sâm lại nhìn thấy hai vũng nước đen, giống với phương thức mà một vài người tộc Dạ Quỷ chết trước đó, ở đây Hàn Sâm cũng chỉ nhìn thấy hạt khí tức của tộc Terius và Kahn, ngoài ra còn có một ít hạt khí tức thuộc về tộc Dạ Quỷ, cũng không có thêm phát hiện gì khác.

Sau khi điều tra tất cả thiết bị giám sát cũng không phát hiện ra hình bóng hung thủ. Hai quản lý cấp cao của tộc Terius đều bị giết hại trong phòng của họ.

Từ những hình ảnh trong thiết bị giám sát, trong phòng của bọn họ không hề có người ngoài, hơn nữa còn khóa trái cửa, từ lúc bọn họ đi vào cho đến khi người trong tộc Terius phá cửa vào vì không liên lạc được với họ, bên trong hoàn toàn không nhìn thấy những sinh vật khác tiến vào phòng, bọn họ cũng chưa từng ra ngoài.

Giống với cái chết của những người tộc Dạ Quỷ kia, không hề có bất cứ manh mối nào.

Hàn Sâm không phải thám tử cho nên hắn dự tính sau khi quay về sẽ giao chuyện này cho Cô Trúc xử lý.

“Hầu Tước Kahn, mạo muội hỏi một câu, tại sao ngài lại ở đây?” Trước khi đi, Hàn Sâm lại nhìn Kahn và hỏi.

Vẻ mặt của Kahn không hề thay đổi, bình tĩnh nói: “Bởi vì tộc Dạ Quỷ đã đặt một đơn hàng đắt tiền cho nên ta mới đích thân đến áp tải hàng hóa tới, không ngờ sau khi đến Tinh cầu Dạ Quỷ lại xảy ra chuyện này.”

“Ta có thể biết là hàng hóa đắt tiền đó gì không?” Hàn Sâm nhìn Kahn tiếp tục hỏi.

“Rất xin lỗi, chúng ta có nghĩa vụ bảo mật tư liệu của khách hàng, nếu như ngài Hàn cần biết những điều này có thể đi hỏi Công Tước Vô Miên.” Kahn đáp.

Hàn Sâm gật gật đầu, quay người chuẩn bị rời đi nhưng đi được hai bước lại ngoảnh đầu lại hỏi một câu: “Đơn hàng kia đã hoàn thành giao nhận rồi sao?”

“Đúng vậy.” Kahn đưa ra đáp án chắc chắn. “Cảm ơn” Lúc này Hàn Sâm mới rời đi khỏi căn cứ của tộc Terius.

“Ngươi nổi tiếng lắm à?” Trên đường trở về, Lệ Đóa đánh giá Hàn Sâm †ừ trên xuống dưới rồi hỏi.

Vậy mà Kahn lại biết Hàn Sâm, còn cực kỳ khách sáo với Hàn Sâm. Điều này khiến nàng thấy vô cùng kinh ngạc, trong ấn tượng của nàng, có thể được Kahn đối đãi như vậy ở Tinh cầu Dạ Quỷ cũng chỉ có Công Tước Vô Miên.

Nhưng Lệ Đóa mơ hồ có chút cảm giác rằng, lúc Kahn đối đãi Hàn Sâm dường như càng thận trọng hơn.

“Cũng không đến mức đó, chỉ vì đã từng giết một Ma tộc nên người của Ma tộc mới đặc biệt quan tâm đến ta, đây gọi là chú ý đến kẻ thù.” Hàn Sâm cười cười đáp.

“Hóa ra là như vậy.” Lệ Đóa chợt bừng tỉnh.

Hàn Sâm nhìn Lệ Đóa, tựa như lơ đãng hỏi: “Trông có vẻ ngươi rất thân với Kahn nhỉ?”

Khuôn mặt Lệ Đóa bất chợt đỏ lên: “Không phải rất thân, chỉ là trước đó hắn giao dịch cùng với mẹ ta đã từng đến phố mười hai Dạ Hoàn một lần, còn dễ dàng đánh bại một vài vị chiến sĩ Dạ Quỷ mạnh nhất của tộc Dạ Quỷ chúng ta trong tiết mục trợ hứng của bữa tiệc cho nên

án”

†a mới quen biết hắn.

“Mẹ ngươi đã mua những hàng hóa quý giá gì từ chỗ của hắn mà cần một Hầu Tước Ma tộc đích thân tới hộ tống vậy?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Cái này thì ta không biết.” Lệ Đóa lắc đầu nói.

Hàn Sâm lại hỏi thêm vài câu nhưng không nắm bắt được trọng điểm, sau đó dẫn theo Bảo Nhi quay trở về phủ Công Tước để tập hợp với Cô Trúc.

“Có thu hoạch gì không?” Sau khi Hàn Sâm quay về phòng của hắn và Cô Trúc, nhìn thấy Cô Trúc đang nhắm mắt nghỉ ngơi bèn hỏi.

“Công Tước Vô Miên có vấn đề.” Cô Trúc mở mắt, đáp chắc nịch. “Vấn đề gì?” Hàn Sâm vội vàng hỏi.

“Không biết, ta chỉ có thể nhìn ra được nàng ta đang giấu diếm điều gì đó, nhưng cụ thể là đang giấu gì thì không nằm trong phạm vi năng lực của ta.” Cô Trúc lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm nói một lượt những phát hiện của minh, sau khi Cô Trúc nghe xong thì trầm ngâm một lúc rồi mới mở miệng nói: “Theo như ta biết, quả thật tộc Dạ Quỷ phải có máu thịt thì mới tồn tại được. Nhưng bọn họ chỉ ăn máu thịt tươi sống, thông thường sẽ không ăn máu thịt đã chết quá hai mươi tư giờ, thứ mà tộc Terius cung cấp trên thực tế đều là sinh vật sống. Nhưng bởi vì quy định của Trấn Thiên Cung, trước khi những sinh vật sống kia được đưa đến phố mười hai Dạ Hoàn đều phải giết chết, tuyệt đối không cho phép đưa sinh vật sống vào phố mười hai Dạ Hoàn.”

“Cái này có gì khác nhau à?” Hàn Sâm nghỉ hoặc hỏi.

“Tộc Dạ Quỷ là một chủng tộc vô cùng đáng sợ, bọn họ nuốt máu thịt để sống. Nhưng những máu thịt đó phải là sống bởi vì thứ bọn họ nuốt vào không chỉ đơn giản là máu thịt mà còn nuốt sống những thứ mà chúng ta không thể lí giải được, nếu như buộc phải miêu tả, có thể nói bọn họ sẽ nuốt linh hồn của sinh vật.”

“Linh hồn?” Hàn Sâm càng thêm kinh ngạc, cho tới bây giờ vẫn không có sinh vật nào có thể chứng thực sự tồn tại của vật chất linh hồn đơn thuần.

“Đó chỉ là hình dung thôi, nếu tộc Dạ Quỷ nuốt vật sống thì bọn họ có thể hấp thụ được vật chất thần bí nào đó, khiến cho tốc độ tiến hóa, đặc biệt là phương diện tinh thần lực trở nên cực kỳ nhanh. Trước đây từng có một Công Tước tộc Dạ Quỷ sở hữu tinh thần lực vượt qua cấp Vương.” Cô Trúc nói.

Hàn Sâm nghe xong thì có hơi kinh ngạc: “Tinh thần lực vượt qua cấp Vương, là Bán Thần Hóa hay là Thần Hóa?”

“Chắc là Bán Thần Hóa.” Cô Trúc lại tiếp tục nói: “Nhưng tác hại của loại tiến hóa nuốt chửng này của tộc Dạ Quỷ là tư duy của bọn họ sẽ trở nên hỗn loạn, hoặc có thể nói là giống như dung hợp những linh hồn sinh vật bị nuốt chửng sẽ khiến cho tư duy tinh thần của bọn họ có vấn đề, sinh ra ý nghĩ điên cuồng giết chóc và nuốt chửng, đến cuối cùng ngay cả đồng tộc và người thân đều sẽ giết chết nuốt chửng, cho nên Trấn Thiên Cung mới cấm bọn họ nuốt chửng vật sống.”

An”

“Ý của ngươi là, Kahn đã tặng vật sống cho Công Tước Vô Miên” Cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu ý của Cô Trúc.

Cô Trúc khẽ gật đầu: “Đây chỉ là suy đoán thôi. Mặc dù Trấn Thiên Cung có lập ra phòng giám sát ở đây, giám sát vật sống không được phép tiến vào phố mười hai Dạ Hoàn. Nhưng tộc Dạ Quỷ chỉ có thể ăn máu thịt tươi cho nên không thể không cho vật sống tiến vào Tinh cầu Dạ Quỷ. Nhiều năm như vậy, Tinh cầu Dạ Quỷ vẫn không xảy ra vấn đề gì cho nên cũng không giám sát bọn họ quá khắt khe nữa, nếu như có người cố ý làm vậy, cũng không phải không thể đưa vật sống vào. Huống chỉ vừa nãy ngươi cũng nói rồi, đến ngươi cũng cảm thấy Hầu Tước Kahn tồn tại uy hiếp, có thứ gì đó đáng để Ma tộc đích thân tới đưa hàng đây?”

“Điều này ngược lại rất có khả năng, nhưng như vậy có lợi gì với Ma tộc đây? Hoặc nói là điều này có liên quan gì đến những vụ tử vong trên Tinh cầu Dạ Quỷ?” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

“Cái này thì phải đi hỏi Công Tước Vô Miên rồi.” Cô Trúc lạnh nhạt nói. “Nàng ta sẽ nói chứ?” Hàn Sâm cảm thấy cho dù Công Tước Vô Miên ăn vật sống thật thì nàng ta cũng sẽ không thừa nhận.

“Nàng ta không còn lựa chọn nào khác.” Cô Trúc bình tĩnh nói.

Hàn Sâm nhún vai, dù sao hắn cũng không giỏi mấy cái này, cũng chỉ có thể đi theo Cô Trúc.

Khi Cô Trúc và Hàn Sâm gặp lại Công Tước Vô Miên lần nữa đã là hai tiếng sau. Ban đầu Cô Trúc muốn đi gặp Công Tước Vô Miên trước nhưng

người hầu của phủ Công Tước lại nói với bọn họ, Công Tước Vô Miên có việc phải ra ngoài, vì vậy bọn họ phải đợi cả hai tiếng mới có thể gặp được Công Tước Vô Miên.

Hết chương 2093.

Chương 2094. Tinh tộc Lam huyết?

“Sao Cô Trúc công tử lại vội vàng đến tìm ta như vậy, không biết có chuyện gì gấp?” Công Tước Vô Miên nhìn Cô Trúc hỏi.

“Kahn đích thân tới đưa hàng cho ngươi, ta muốn biết lô hàng đó là gì.” Cô Trúc đi thẳng vào vấn đề, dứt khoát hỏi.

Công Tước Vô Miên thở dài nói: “Chuyện đã đến nước này, ta cũng không còn gì phải giấu diếm nữa. Kahn đến đưa hàng cho ta, thực chất là một lô sinh vật sống.”

“Tại sao phải làm như vậy?” Cô Trúc tiếp tục hỏi.

Công Tước Vô Miên thở dài nói: “Chắc hai vị cũng rõ, sau khi tộc Dạ Quỷ chúng ta ăn vật sống, tinh thần sẽ có chút vấn đề. Đối với Dạ Quỷ chúng ta, ăn vật sống có thể nói là chuyện khá nguy hiểm”

“Vậy tại sao người lại muốn mua những vật sống đó?” Hàn Sâm hỏi.

“Rất đơn giản, nếu như ta không ăn vật sống sẽ mãi mãi không thể tiến bộ được. Tốc độ tăng cấp của tộc Dạ Quỷ chúng ta rất nhanh, nhưng nếu không ăn vật sống, về sau sẽ càng ngày càng chậm. Đến cấp Công Tước, nếu như ta không ăn vật sống thì sẽ mãi mãi không thể thăng cấp Vương. Điều này đã được định sẵn trong gen của chúng ta, ngoại trừ vậy, cho dù ta có thưởng thức nhiều dị bảo hơn nữa thì cũng không thể thăng cấp, chỉ có cách ăn vật sống mới có thể.” Công Tước Vô Miên bất lực nói.

“Là ngươi hay là lô hàng vật sống kia có vấn đề?” Cô Trúc nhíu mày nói.

“Trong lô hàng vật sống kia có một kẻ đã chạy mất. Ta lo rằng việc ta ăn vật sống sẽ bị Trấn Thiên Cung phát hiện cho nên mãi không dám báo lên.” Công Tước Vô Miên cười khổ tiếp tục nói: “Ta cũng không ngờ mọi chuyện lại ra nông nỗi này, ban đầu ta cứ tưởng có thể dễ dàng tìm thấy hắn ở Tinh cầu Dạ Quỷ bọn ta nhưng ai ngờ không những không tìm được hắn mà còn bị hắn giết nhiều Dạ Quỷ vô tội như vậy, đến giờ ta cũng không thể tiếp tục giấu diếm được nữa.”

“Sinh vật đã chạy mất là chủng tộc nào?” Hàn Sâm nhìn Công Tước Vô Miên hỏi.

“Ta không biết.” Công Tước Vô Miên lại lắc đầu

Giọng Hàn Sâm lạnh hắn đi: “Sao ngươi lại không biết được? Ngươi là người mua lại không biết mình đã mua hàng gì sao?”

Công Tước Vô Miên nói với vẻ mặt cay đắng: “Bởi vì ta muốn một số vật sống có đẳng cấp tương đối cao, hơn nữa không được quá lớn, nếu không sẽ dễ bị phòng giám sát phát hiện. Những vật phù hợp với điều kiện mà vẫn có thể được coi là hàng hóa mua bán không nhiều, cho nên ta không có yêu cầu quá lớn đối với chủng loại sinh vật, chỉ cần là sinh vật cấp Công Tước là được. Lúc nhận hàng ta cũng đã đối chiếu hóa đơn, bên trên viết là Tinh tộc, có vẻ thực sự giống một Tinh tộc nhưng Tinh tộc mà lại có năng lực như vậy sao?”

“Tinh tộc?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, không ngờ chuyện này còn liên quan đến cả Tỉnh tộc.

Công Tước Vô Miên nói tiếp: “Một Tinh tộc không có khả năng im hơi lặng tiếng mà biến mất khỏi lồng giam, càng không thể giết nhiều Dạ Quỷ mà thần không biết quỷ không hay. Cho nên ta cảm thấy, đó chắc hẳn chỉ là một chủng tộc tương tự như Tỉnh tộc, bị nhầm thành Tinh tộc, điều này ta đã từng đi tìm Kahn để xác nhận trước đó rồi, nhưng hắn chỉ nói đó là Công Tước Tinh tộc hắn tình cờ bắt được, những cái khác hắn cũng không rõ.”

Lưỡng lự một chút, Công Tước Vô Miên dường như muốn nói gì đó nhưng lại không mở miệng.

“Có chuyện gì người cứ nói.” Cô Trúc nói.

Công Tước Vô Miên do dự một chút: “Tinh tộc đã rất hiếm gặp trong vũ trụ, ta cũng không hiểu rõ lắm về Tinh tộc. Sau khi xảy ra chuyện này, ta cũng đã đi tra một vài tư liệu về Tinh tộc. Bởi vì tư liệu về Tinh tộc không nhiều, những thứ tra được cũng rất ít nhưng có một chuyện kì lạ là, huyết dịch của Tinh tộc mà tư liệu nói là màu đỏ, còn huyết dịch của Tinh tộc bị đưa đến kia lại là màu xanh.”

“Huyết dịch màu xanh?” Hàn Sâm nghe xong chợt nảy ra suy nghĩ.

“Đúng vậy, huyết dịch màu xanh, lúc hắn bị đưa tới thì bị thương, vết thương trên người còn đang chảy máu, nhìn có vẻ bị thương rất nặng cho nên ta tính sẽ ăn hắn trước, để tránh hắn chết mất. Vì vậy mới giải trừ cấm chế trên người hắn trước, chỉ nhốt hắn vào trong phòng giam. Ai ngờ khi ta làm xong việc chuẩn bị ăn hắn thì lại phát hiện hắn đã biến mất, phòng giam cũng không có dấu vết bị phá hoại, hắn cứ biến mất một cách vô lí như vậy.”

“Dẫn bọn ta đi xem phòng giam một chút.” Hàn Sâm nói.

Tinh tộc lam huyết, nghe cứ như thánh đồ của Huyết Mệnh Giáo vậy. Bọn họ gần như giống hệt với Tinh tộc, người ngoài vốn không phân biệt được sự khác nhau giữa nhân loại với Tinh tộc, hơn nữa lam huyết cũng là thứ mà chỉ những thánh đồ đó mới có.

Bất kể Tinh tộc hay nhân loại đều là máu đỏ.

Công Tước Vô Miên dẫn theo Hàn Sâm và Cô Trúc đến phòng giam, Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng quét một lượt nhưng không hề phát hiện ra ở đây có hạt cơ bản sót lại nào ngoài Công Tước Vô Miên.

“Người thật sự đã nhốt Tinh tộc đó ở đây?” Hàn Sâm nghỉ hoặc nhìn về phía Công Tước Vô Miên, một sinh vật bị thương bị nhốt ở nơi này, sao lại không để lại một chút hạt nào? Đây chắc chắn là chuyện không thể xảy ra, ít nhất cũng sẽ để lại hạt máu.

“Thật sự là nhốt ở đây, hắn còn để lại một chút máu nhưng đã bị ta thu lại rồi” Công Tước Vô Miên nói rồi lấy một cái hộp mở ra cho Hàn Sâm và Cô Trúc xem.

Cô Trúc nhìn thấy thì lập tức nhíu mày: “Đây là máu của hắn ta?”

Hàn Sâm nhìn thì vô cùng ngạc nhiên. Trong hộp là những tinh thể màu xanh, kết cấu của những tinh thể màu xanh đó rất giống với kết tinh máu của hắn.

“Ta cũng thấy kì lạ, tại sao máu của hắn chảy ra lại đông cứng thành tinh thể, mặc dù họ được gọi là Tinh tộc nhưng lại không có năng lực như vậy, đây cũng là một trong những nguyên nhân ta hoài nghi hắn không phải là Tinh tộc.” Công Tước Vô Miên nói.

Hàn Sâm lấy ra một hạt tinh thể màu xanh từ trong hộp, lập tức biết được, đây chính là kết tinh máu màu xanh không còn nghỉ ngờ gì nữa, hơn nữa lại giống với kết tinh mãu của hắn, không có hạt căn bản nào tản ra, chẳng trách lại không thấy hạt căn bản sót lại ở nơi này.

“Xem ra kẻ bị Kahn đưa đến, tám chín phần mười là người của Huyết Mệnh Giáo.” Hàn Sâm thầm suy đoán trong lòng.

“Hai vị công tử, tất cả những gì ta nói đều là thật, nếu như các ngươi muốn phạt thì phạt một mình ta là được rồi, chuyện này không liên quan gì đến những tộc nhân của ta, xin các ngươi hãy cứu lấy bọn họ, †ìm ra sinh vật đó, đừng để hắn giết thêm Dạ Quỷ nào nữa.” Công Tước Vô Miên cầu xin.

“Ngươi đi đến chỗ Kahn với bọn ta một chuyến, bọn ta phải làm rõ hắn đã bắt được Công Tước Tinh tộc ở đâu. Làm rõ lai lịch của hắn ta mới có thể dễ dàng hành động bước tiếp theo.” Hàn Sâm nói với Công Tước Vô Miên.

“Được, ta đi cùng các ngươi.” Công Tước Vô Miên vô cùng phối hợp.

Hàn Sâm lại đến chi nhánh của tộc Terius lần nữa. Nhưng sau khi bọn họ đến chỉ nhánh thì vô cùng bất ngờ, chỉ thấy cửa lớn của chi nhánh đã bị phá hủy, sau khi xông vào trong chỉ nhánh nhìn thấy rất nhiều xác phân hủy

thành vũng nước màu đen và những thứ như áo giáp, nhìn kiểu dáng những áo giáp đó có lẽ đều là của tộc Terius.

Suốt dọc đường đi vào, không hề thấy một người sống nào của tộc Terius.

Bùm!

Bên trong thông đạo vang lên một âm thanh nặng nề, Hàn Sâm và Cô Trúc gần như đồng thời nhìn về một hướng.

“Bên đó là chỗ nào?” Hàn Sâm nhìn về phía Công Tước Vô Miên hỏi. “Bên kia chắc là nhà kho của công ty bọn họ.” Công Tước Vô Miên nghĩ ngợi rồi nói.

Hàn Sâm và Cô Trúc dẫn theo Công Tước Vô Miên đi nhanh về phía bên đó. Sau khi đi qua vài thông đạo đến một trung tâm trung chuyển hàng hóa, nhìn thấy Kahn đang chiến đấu cùng với một người đàn ông nhìn có vẻ giống với nhân loại ở trước nhà kho.

Hết chương 2094.

Chương 2095. Cuộc chiến với Dạ Quỷ

“Các vị mau tới giúp ta một tay bắt lấy tên khốn này. Chính hắn đã giết không biết bao nhiêu nhân viên của bọn ta và tộc nhân Dạ Quỷ.” Kahn nhìn thấy đám người Hàn Sâm qua đó thì lập tức vui mừng khôn xiết, vội vã hét to.

“Cuối cùng cũng tìm thấy hắn rồi, xin hai vị công tử tới giúp ta một tay.” Công Tước Vô Miên vô cùng vui mừng, vừa đánh về phía người đàn ông đó vừa khẩn cầu Hàn Sâm và Cô Trúc.

Hàn Sâm và Cô Trúc nhìn nhau, đồng thời gia nhập vào cuộc chiến.

Khi người đàn ông đó chiến đấu với Kahn, cơ thể tỏa ra thần quang màu xan. Mặc dù có vẻ hắn đã bị thương không nhẹ nhưng vẫn có thể áp chế được Hầu Tước Ma tộc như Kahn, lực lượng toàn thân cực kỳ đáng sợ.

Ba người Hàn Sâm xông vào chiến trường, bốn người cùng vây đánh người đàn ông kia. Tuy đã áp chế được hắn nhưng lại không thể hạ được hắn ngay lập tức.

Hiện giờ Hàn Sâm đã không còn nghỉ ngờ gì nữa, người đàn ông này chính là thánh đồ của Huyết Mệnh Giáo, khí tức của hắn giống hệt với Thiên Tru, e rằng loại khí tức này chỉ có thánh đồ Huyết Mệnh Giáo mới có.

"Grừ!" Người đàn ông phát ra tiếng gầm giống như dã thú, một tay đập nát trường đao trong tay Kahn, tay kia đánh văng móng vuốt của Công Tước Vô Miên, lấy một địch hai nhưng lại không rơi vào thế hạ phong, thân thể dũng mãnh đến mức kẻ khác phải căm phẫn.

Vậy mà hắn có thể đỡ được lực Thiên Ma mà Kahn sử dụng chỉ bằng cơ thể bình thường, Công Tước Vô Miên cũng được coi là nhân vật hạng nhất trong hàng Công Tước, chiến lực của tộc Dạ Quỷ cực kỳ đáng gờm nhưng khi đối phó với người đàn ông này cũng không thể chiếm lợi thế.

Cô Trúc đâm kiếm về lồng ngực của gã đàn ông. Lúc này sức mạnh của song quyền vừa mới phát ra, hắn không còn sức lực để ứng phó một đường kiếm tưởng chừng như đơn giản nhưng lại vô cùng thần diệu của Cô Trúc.

Chỉ thấy ánh sáng màu xanh trên người gã đàn ông đó bạo phát, cơ thể bị chấn động mất trọng tâm bay ngược về phía sau, miễn cưỡng tránh một kiếm này của Cô Trúc.

Nhưng Hàn Sâm ngay đằng sau đã âm thầm xông đến sau lưng gã đàn ông, Quỷ Nha đao trực tiếp gác lên cổ hắn.

Kahn và Công Tước Vô Miên một trái một phải xông lên, đao và vuốt chém thẳng về phía gã đàn ông.

Kengl

Một âm thanh chấn động, Hàn Sâm một tay bắt lấy cánh tay của gã đàn ông rồi ném hắn về phía Cô Trúc, đồng thời một đao chặn lại Ma đao của Kahn và móng vuốt của Công Tước Vô Miên.

Đôi chân của Hàn Sâm vạch ra hai vết dài hằn sâu trên mặt đất, hắn bị chấn động lùi về phía sau hơn mười mét mới ổn định lại được cơ thể, mà kiếm của Cô Trúc cũng áp trên cổ của gã đàn ông, để tên đó không chạy thoát được.

"Hàn Sâm, ngươi làm gì vậy? Tên này đã giết bao nhiêu người của tộc Dạ Quỷ chúng ta, hắn đáng chết.." Công Tước Vô Miên vô cùng phẫn nộ, khí diễm màu đen trên người bạo phát, giống như ác quỷ lâm thân, một vuốt cào về phía gã đàn ông.

Long dực sau lưng Hàn Sâm rung lên, lập tức dịch chuyển đến trước mặt Công Tước Vô Miên, một chiêu Ăn Miếng Trả Miếng chém xuống, va chạm với trảo khí của Công Tước Vô Miên, chặn lại đòn tấn công của nàng.

Cơ thể Hàn Sâm không giữ được mà lùi về đằng sau, đôi cánh sau lưng Công Tước Vô Miên chấn động, xông lên như ác quỷ, đồng thời còn hét lên: "Hàn Sâm, lẽ nào bởi vì hắn là đồng tộc của người nên ngươi muốn bao che cho hắn sao? Người của tộc Dạ Quỷ chúng ta tuyệt đối không thể chết một cách vô ích, ai tới cũng thế thôi…"

"Được lắm, nhân viên của công ty chúng ta cũng không thể chết uổng, cho dù thế nào, hắn cũng phải đền mạng." Kahn cũng cầm đao chém về phía gã đàn ông mà Cô Trúc đang bắt giữ.

"Cô Trúc, trước hết cứ giữ lại mạng của hắn." Hàn Sâm vung Quỷ Nha đao, va chạm với Công Tước Vô Miên mấy lần, bị chấn động văng về phía sau.

Sức mạnh của Công Tước Vô Miên mạnh hơn Hàn Sâm rất nhiều, chiến đấu chính diện Hàn Sâm không phải đối thủ của nàng.

Cô Trúc một tay cầm kiếm áp lên cổ gã đàn ông, đồng thời bước ra †rước mặt hắn, không nhìn Ma đao của Kahn đang chém tới, dùng ngón tay làm kiếm chỉ về phía mi tâm của Kahn, kiếm quang vụt sáng trong nháy mắt.

Mạnh như Cô Trúc cũng không thể tránh được đòn đánh tất trúng của lực Thiên Ma. Tuy Cô Trúc sẽ trúng một đao của Kahn nhưng Kahn cũng sẽ bị một chỉ đánh xuyên qua đầu.

Kahn khẽ nhíu mày, nhanh chóng biến ảo thân pháp, đao trong tay cũng biến hóa theo, liên tục đấu với Cô Trúc vài đao.

Nhưng không ai chiếm được lợi thế, mỗi đao của Kahn đều chém được một nửa lại sợ sẽ đồng quy vu tận với Cô Trúc, bất đắc dĩ phải nhượng bộ thay đổi đao pháp.

“Ngươi là Hàn Sâm?” Gã đàn ông bị Cô Trúc dùng kiếm kề cổ, mặt không chút sợ hãi nhìn vào Hàn Sâm đang quấn lấy Công Tước Vô Miên, hỏi.

Tuy sức mạnh của Hàn Sâm không bằng Công Tước Vô Miên, nhưng tốc độ và sức mạnh Phá Không Thiểm lại có thể cản được Công Tước Vô Miên, khiến nàng không có cơ hội xông về phía Cô Trúc.

“Chính là ta.” Hàn Sâm đáp.

Gã đàn ông đó lập tức nói: “Ta từng nghe Thiên Tru nói về ngươi, chắc ngươi cũng biết ta đến từ đâu.”

“Có lời gì cứ việc nói” Hàn Sâm đã khẳng định gã đàn ông này thật sự đến từ Huyết Mệnh Giáo.”

“Ta không biết ở đây đã xảy ra chuyện gì. Trong một lần trọng thương hôn mê, bị tộc Terius bắt đến đây, sau khi ta âm thâm hồi phục được một chút sức mạnh đã phá lồng giam ra, nhưng lại bị bọn họ nhốt trong kho hàng không thể ra ngoài. Ta không biết các ngươi đã nói những gì hoặc là bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta chưa từng rời khỏi nơi này.” Gã đàn ông nói.

“Ngươi nói láo! Cô Trúc công tử, lẽ nào ngươi lại tin những lời nói đó của hắn ta? Chẳng lẽ những tộc nhân bị chết của tộc Dạ Quỷ chúng ta đều là giả sao? Những người của tộc Terius chết ở đây đều là giả sao?” Công Tước Vô Miên phẫn nộ thét lớn, nhưng cơ thể lại không hề dừng lại, một mực muốn xông lên giết chết gã đàn ông đó.

Hàn Sâm chém một đao về phía Công Tước Vô Miên, ngăn cản nàng xông về phía gã đàn ông, điềm tĩnh nói: “Công Tước Vô Miên, ta có thể khẳng định, hắn chưa từng đến phố mười hai Dạ Hoàn, cũng chưa từng tiến vào phòng giam mà người từng nói, xem ra người nói không có câu nào là thật hết.”

“Dựa vào cái gì mà ngươi dám khẳng định như vậy? Ngươi chỉ muốn bao che cho đồng tộc mà thôi.” Công Tước Vô Miên thét lên một tiếng chói tai, vạch ra từng luồng trảo khí, giống như thiên la địa võng bao

phủ lấy Hàn Sâm.

Long dực sau lưng Hàn Sâm rung lên, thiên la địa võng lập tức biến mất, lại xuất hiện ở một bên khác của Công Tước Vô Miên, bình tĩnh nói: “Cô Trúc sư huynh, dẫn hắn đi.”

“Được.” Cô Trúc đáp một tiếng, vừa chiến đấu với Kahn vừa áp giải người đàn ông đi ra bên ngoài.

Nhìn Cô Trúc áp giải gã đàn ông kia rút lui nhưng Kahn lại không thể ngăn cản được hắn, Công Tước Vô Miên lập tức nổi giận lôi đình thét lên, âm thanh đó trực tiếp xé rách nóc của căn cứ, truyền vào trong màn đêm.

“Các người đừng hòng đi.” Âm thanh lạnh lẽo của Công Tước Vô Miên hầu như xuyên thủng màng nhĩ.

“Công Tước Vô Miên, người có biết hiện giờ mình đang làm gì không?” Cô Trúc lạnh lùng nói.

“Đương nhiên ta biết mình đang làm gì, tộc Dạ Quỷ bị Thiên tộc các người giam cầm nhiều năm như thế, bọn ta sẽ không tiếp tục làm tù

nhân của các người nữa đâu.” Công Tước Vô Miên nói xong thì ngửa mặt lên trời thét dài.

Chỉ thấy từng bóng đen bay xuống từ trên trời trong màn đêm giống như một đám mây che phủ cả bầu trời, hóa ra lại là một nhóm người tộc Dạ Quỷ.

Những tên tộc Dạ Quỷ bay từ trên trời xuống này không giống với tộc Dạ Quỷ thông thường, trên người chúng tràn đầy khí tức bạo ngược và sát khí. Nhưng đáng sợ hơn là, bọn chúng thấp nhất cũng phải cấp Hầu Tước, không ít trong số chúng còn là cường giả cấp Công Tước.

Cô Trúc khẽ nhíu mày. Theo như hắn biết tộc Dạ Quỷ chỉ có một Công Tước là Công Tước Vô Miên, nhưng giờ đột nhiên lại xuất hiện nhiều như thế này, lời giải thích duy nhất là bọn chúng đã bắt đầu nuốt chứng rất nhiều vật sống từ lâu, nên mới có thể thăng cấp nhanh như vậy.

Hết chương 2095.

Chương 2096. Dạ Quỷ nổi loạn

Toàn bộ căn cứ đều bị bao vây bởi Dạ Quỷ che kín bầu trời, Hàn Sâm và Cô Trúc bị nhốt trong đó. Bây giờ nếu muốn lao ra ngoài, họ chỉ có thể mở một con đường máu từ trong đám Dạ Quỷ này.

Nhưng tộc Dạ Quỷ có hơn vạn Dạ Quỷ, trong đó Dạ Quỷ cấp Công Tước cũng có đến gần một ngàn. Hàn Sâm và Cô Trúc đều vừa mới thăng cấp thành Hầu Tước không bao lâu, lại còn mang theo một người đàn ông bị thương nặng, ba người muốn xông ra không phải chuyện dễ dàng.

“Công Tước Vô Miên, ngươi biết kết cục của tộc Dạ Quỷ khi phản bội Trấn Thiên Cung chứ?” Hàn Sâm liếc nhìn Dạ Quỷ như sói như hổ rình rập ở khắp mọi nơi rồi ánh mắt nhìn về phía Công Tước Vô Miên và nói.

“Hừ, sau khi chúng ta rời khỏi nơi này sẽ gia nhập vào Ma tộc. Trấn Thiên Cung có thể làm gì chúng ta chứ?” Công Tước Vô Miên lạnh lùng nói.

“Chẳng trách Hầu tước Kahn lại tự mình đến đây. Hóa ra là các ngươi đã lên kế hoạch phản bội Trấn Thiên Cung từ trước.” Hàn Sâm liếc qua khuôn mặt của Kahn ở phía xa rồi lại tiếp tục hỏi: “Nhưng ta thấy hơi khó hiểu, nhóm các ngươi đã tính toán gia nhập vào Ma tộc rồi thì sao còn muốn làm ra nhiều chuyện như thế để chúng ta đến đây?”

Công Tước Vô Miên nghe vậy bèn khịt mũi lạnh lùng đáp: “Nói cho các ngươi biết cũng chẳng sao, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Vốn định trông cậy vào đám sinh vật sống này để tất cả những chiến binh xuất sắc của tộc ta thăng lên cấp Công Tước, như vậy mới chắc chắn có thể phá vỡ tuyến phòng thủ của Trấn Thiên Cung nhưng không ngờ hắn lại xông ra, còn không cẩn thận làm kinh động đến bên giám

<‡

sát.

“Với thực lực của các ngươi, muốn giết kẻ trọng thương như hắn chắc cũng không có gì khó khăn nhỉ?” Hàn Sâm nhìn thoáng qua người đàn ông kia, quả thật hắn bị thương rất nặng, không thì e rằng Kahn và Công Tước Vô Miên liên thủ với nhau cũng không phải đối thủ của hắn, nhưng với vết thương trên người hắn hiện tại vốn không thể đối đầu với nhiều Dạ Quỷ như vậy.

Công Tước Vô Miên vẫn chưa trả lời, gã đàn ông kia lại nở nụ cười: “Ta khống chế được sự sống chết của đám sinh vật sống đó. Nàng muốn lấy mạng ta nhưng lại không muốn tất cả đám sinh vật sống đều chết, cho nên mới để ta sống đến bây giờ.”

“Ta đã nói từ trước rồi, bỏ qua đám sinh vật đó, giết chết hắn xong trực tiếp lao ra khỏi tuyến phòng thủ rồi đến Ma tộc. Nếu ngươi nghe lời ta thì sẽ không có nhiều chuyện như vậy.” Kahn nói với Công Tước Vô Miên.

“Không có đám sinh vật sống đó, tộc nhân của ta không thể thăng cấp lên Công Tước. Chúng ta lao ra khỏi tuyến phòng thủ của Trấn Thiên Cung thì

không biết bao nhiêu tộc nhân sẽ phải chết. Ta không còn lựa chọn nào khác.” Công Tước Vô Miên nói.

“Vậy nên ngươi cố ý bố trí nghi binh và muốn mượn tay bọn ta để giết chết hắn?” Hàn Sâm hiểu được đại khái chuyện gì đang xảy ra, chẳng trách sau khi hắn và Cô Trúc đến đây thì mọi chuyện lại suôn sẻ như

vậy.

“Cũng gần như thế, nhưng thật đáng tiếc, không ngờ các ngươi lại cùng một nhóm.” Công Tước Vô Miên lạnh lùng nói: “Nhưng hiện tại cũng không còn quan trọng nữa, nếu đã tới bước này rồi thì chúng ta không còn đường để lui nữa. Vậy các ngươi cùng đi chết đi.”

Nói xong, Công Tước Vô Miên hét lên một tiếng, bầy Dạ Quỷ chợt vỗ cánh lao về phía đám người Hàn Sâm như những con ác quỷ.

Cô Trúc buông người đàn ông kia ra, lập tức cả ba người lâm vào một trận ác chiến.

Tốc độ và sức mạnh của tộc Dạ Quỷ ở trong bóng tối đều vô cùng đáng sợ, không hổ là chủng tộc cực kỳ thiện chiến, hơn nữa tinh thần lực mạnh mẽ và sự áp chế về đẳng cấp của đám Dạ Quỷ cấp Công Tước này đã tạo ra mối đe dọa khổng lồ cho ba người Hàn Sâm.

Bảo Nhi ngồi trên vai Hàn Sâm, tò mò nhìn Hàn Sâm chiến đấu với những con Dạ Quỷ.

Kahn không tự mình tham gia vào cuộc chiến, hắn chỉ đứng ở xa xa nhìn Hàn Sâm và nói: “Hàn Sâm, ngươi có thể giết chết Sa Long coi như đã rất lợi hại. Trước kia ta còn muốn tìm cơ hội để tự mình giải quyết ngươi nhưng không ngờ ngươi lại tự mình chạy đến cửa, thật là khiến ta có chút thất vọng.”

“Thất vọng cái gì?” Long dực sau lưng Hàn Sâm rung lên, dường như trong nháy mắt đã vọt tới trước mặt Kahn, một đao chém về phía hắn.

Kengl

Ma Đao trong tay Kahn đối chiến với Hàn Sâm, tiếng đao va chạm vang trời, cả hai đều bị chấn động rồi đồng thời lui về phía sau, chẳng ai chiếm được lợi.

Nhưng Hàn Sâm lại lập tức rơi vào vòng vây của đám Dạ Quỷ, nguy hiểm bất ngờ bủa vây.

“Thất vọng vì hôm nay ngươi sẽ phải chết ở đây, không có cơ hội một chọi một để giết chết ngươi, nhân vật giống như ngươi và Cô Trúc mà phải chết như vậy thật đúng là uất ức.” Kahn thở dài nói.

“Nếu thế thì ngươi không cần thất vọng đâu. Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ có một trận chiến.” Hàn Sâm nói.

“Đáng tiếc ta lại không nhìn thấy hy vọng sống của ngươi. Tộc Dạ Quỷ là đứa con của bóng tối. Ở một nơi như Tinh cầu Dạ Quỷ, cho dù có thêm vài Hàn Sâm và Cô Trúc thì cũng chỉ có một con đường chết mà

thôi.” Kahn nói.

“Không hẳn là vậy.” Hàn Sâm di chuyển tức thời né tránh đòn tấn công của một vài con quỷ dạ, nhìn về phía Công Tước Vô Miên nói: “Công Tước Vô Miên, hiện tại ngươi quay đầu còn kịp, tộc Dạ Quỷ còn có thể lưu lại chút huyết mạch. Nếu cứ chấp mê bất ngộ thì e rằng toàn bộ tộc Dạ Quỷ sẽ biến mất khỏi vũ trụ. Chẳng lẽ ngươi muốn con gái Lệ Đóa của ngươi và các tộc nhân trong tộc phải chôn cùng các ngươi hay sao?”

“Chết cũng còn tốt hơn là bị giam cầm. Ai dám ngăn cản tộc Dạ Quỷ ta hồi sinh lại lần nữa đều phải chết.” Công Tước Vô Miên gào lên một tiếng, võ cánh mang theo đêm tối vô biên giết về phía Hàn Sâm.

Cơ thể Hàn Sâm hóa đá, một cước giãm trên mặt đất, sóng xung kích hóa đá chợt khuếch tán ra.

Nhưng đám Dạ Quỷ gần đó lại không hề bị hóa đá khiến cho Hàn Sâm hơi ngạc nhiên.

“Đừng mất công suy nghĩ làm gì. Đối với Dạ Quỷ, thứ duy nhất có thể phong ấn bọn chúng chỉ có ánh sáng. Sức mạnh hệ phong ấn như Thuật Thạch Hóa này là vô dụng đối với Dạ Quỷ. Cấu tạo cơ thể của bọn chúng vốn không phải bằng xương bằng thịt nên cũng sẽ không bị hóa đá.” Kahn cười nói.

Nếu không nhờ năng lực siêu phàm của tộc Dạ Quỷ thì Ma tộc cũng sẽ không tốn nhiều công sức để dẫn dụ Dạ Quỷ về với Ma tộc.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tộc Dạ Quỷ thật đối phó, ít nhất khó hơn hắn nghĩ một chút.

Cô Trúc và người đàn ông cũng bị cuốn vào khổ chiến. Tuy vẫn chưa đến mức không chống đỡ được nhưng chiến đấu một thời gian dài như vậy mà bọn họ vẫn không thể lao ra khỏi Tinh cầu Dạ Quỷ. Một khi sức lực tiêu hao quá mức, đến lúc đó sẽ chỉ lại một con đường chết.

“Đều đi tới chỗ ta đi.” Hàn Sâm hét lên với Cô Trúc và người đàn ông.

Cô Trúc nghe vậy, kiếm quang phía trên ngọc kiếm trong tay phóng ra, một kiếm đánh văng đám Dạ Quỷ bao vây, đi về phía Hàn Sâm.

Lam quang trên người gã đàn ông tăng vọt, cũng tụ lại chỗ Hàn Sâm.

Quỷ Đao Nha trong tay Hàn Sâm chém ra điên cuồng, Dạ Quỷ bị Quỷ Đao Nha chém bị thương, miệng vết thương nhanh chóng xé toạc ra, không bao lâu cơ thể đã bị xé nát.

Công Tước Vô Miên hét lên, đánh về phía Hàn Sâm. Hàn Sâm đã dịch chuyển tức thời tránh ra, thoát khỏi đòn tấn công của nàng.

Ba người nhanh chóng tụ lại cùng một chỗ, đứng tựa lưng vào nhau. Dạ Quỷ khắp nơi từ trên trời dưới đất, từ tứ phía xông lên, quỷ khí tung hoành đầy trời tựa như bước chân vào thế giới ác quỷ của địa ngục U Minh.

Cô Trúc và người đàn ông còn muốn ra tay chém giết nhưng Hàn Sâm đã giữ bọn họ lại, đồng thời một chùm sáng màu xanh từ trên người hắn phóng ra, bao trùm cả Hàn Sâm và đám người Cô Trúc vào trong.

Lam quang biến thành một vỏ trứng khổng lồ trong suốt màu xanh lam, bọc lấy đám người Hàn Sâm ở bên trong.

Quỷ khí khủng bố giăng khắp phía, giống như vô số móng vuốt ma quỷ cào cấu lên vỏ trứng trong suốt màu xanh lam, phát ra những âm thanh chói tai của móng tay cọ xát vào kim loại, khiến hàm răng của người ta run lên.

Nhưng sau khi quỷ khí hoàn toàn tan vỡ mới phát hiện lồng ánh sáng †rong suốt màu xanh lam hoàn toàn không sứt mẻ chút nào, còn chẳng thèm lay động chứ đừng nói là vỡ nát.

Hết chương 2096.

Chương 2097. Vòng bảo hộ.

“Ta xem ngươi có thể chặn được bao nhiêu đòn tấn công.” Công Tước Vô Miên lạnh giọng quát lên chói tai, những con Dạ Quỷ cũng gào thét, ngưng tụ ra quỷ khí dày đặc.

Ở trong mắt Công Tước Vô Miên, thời điểm này mà Hàn Sâm sử dụng vòng bảo hộ để chống đỡ chính là tự tìm đường chết.

Dưới tình huống bọn họ đang di chuyển với tốc độ cao, sức mạnh của Công Tước và Hầu Tước rất khó thống nhất với nhau, hơn nữa e ngại làm tổn thương đến người một nhà nên sức mạnh mà họ có thể phát huy cũng không quá lớn.

Nhưng lúc này đám người Hàn Sâm đứng ở đó chẳng khác nào trở thành tấm bia sống, có thể khiến cho cả đám Dạ Quỷ đều tập trung sức mạnh tấn công về một chỗ, cho dù sinh vật mạnh đến đâu cũng không chống lại được sức mạnh của hàng vạn Dạ Quỷ.

Công Tước Vô Miên đã có sẵn tính toán trong lòng, chỉ cần bắt được Hàn Sâm và Cô Trúc làm con tin thì việc bọn họ muốn phá tan tuyến phòng thủ biên giới của Trấn Thiên Cung sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Dù là Hàn Sâm hay Cô Trúc đều quá quan trọng đối với Trấn Thiên Cung, không thể tùy tiện hy sinh bọn họ được.

Quỷ khí khủng bố che khuất cả bầu trời giống như những lệ quỷ U Minh, chúng cùng nhau lao về phía lá chắn ánh sáng xanh ra sức cắn nuốt, như thể cả thế giới sẽ bị xé nát và nuốt chửng.

Bùm!

Quỷ khí ngập trời ập xuống, toàn bộ căn cứ đều bị xé toạc trong nháy mắt, biến thành mảnh vỡ tung bay, bốc hơi nghi ngút.

Sự liên thủ của hàng ngàn Công Tước và hàng vạn Dạ Quỷ cấp Hầu Tước khiến trong phạm vi bán kính ngàn dặm biến thành một đống đổ nát và tạo ra một cái hố khổng lồ.

Dưới sức mạnh đáng sợ như vậy, đừng nói là một Hầu Tước, cho dù cường giả cấp Công Tước cũng sẽ bị nổ đến cái hố cũng không chừa.

Mảnh vỡ và khói bụi đầy trời dần tan biến, Công Tước Vô Miên và đám Dạ Quỷ đều tỏ vẻ hoảng sợ, đồng tử của Kahn cũng co rụt lại, lộ ra sắc mặt khó tin.

Chỉ thấy lồng ánh sáng trong suốt màu xanh lơ lửng trên không trung, bốn người Hàn Sâm đứng bên trong lồng ánh sáng mà không có một chút thương tổn gì, thậm chí lớp ánh sáng cũng không bị vỡ vụn.

Sức mạnh khủng bố như vậy tấn công vào cùng một chỗ mà không thể phá vỡ lồng ánh sáng màu xanh lam kia, thật khiến người ta khó có thể tin nổi.

“Tộc Dạ Quỷ chỉ có sức mạnh như vậy thôi sao?” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Ta xem ngươi chặn được mấy lần.” Công Tước Vô Miên giận dữ hét lên, chư thiên Dạ Quỷ lại ngưng tụ ra quỷ khí khủng bố lần nữa, hóa thành muôn vàn lệ quỷ đánh phá về phía lồng ánh sáng màu xanh lam.

Vô số quỷ khí kinh khủng liên tục đánh phá không ngừng nghỉ vào lồng ánh sáng màu xanh lam, e rằng có là cả dãy núi cũng đã bị nổ cho nát bấy.

Thế nhưng vòng bảo hộ trong suốt kia lại chẳng có chút lay động nào, trực tiếp ngăn chặn tất cả đòn tấn công của sức mạnh khủng bố, tựa như ở bên ngoài đó không phải quỷ khí có thể xé nát núi non mà chỉ là chùm pháo hoa thôi.

Công Tước Vô Miên liên tiếp thét lớn, hàng vạn Dạ Quỷ từ trên trời rơi xuống, từ bốn phương tám hướng liên tục tấn công lồng sáng xanh trong suốt, nhưng chúng vẫn không thể lay chuyển được vòng bảo hộ này.

Hàn Sâm đứng bên trong lồng ánh sáng trực tiếp bay vút lên trời cao, Cô Trúc cũng ngồi trong lồng sáng để nghỉ ngơi, còn người đàn ông kia bắt đầu trị liệu cho vết thương của bản thân.

Công Tước Vô Miên mang vẻ mặt cực kỳ khó coi, nàng không thể tưởng tượng được rốt cuộc trên người Hàn Sâm có dị bảo gì mà có thể ngăn cản được thế tiến công kinh khủng như vậy.

Nhìn dáng vẻ của Hàn Sâm giống như không có chuyện gì xảy ra là biết dị bảo kia không làm tiêu hao lực lượng của hắn, nếu không đối diện với hàng vạn Dạ Quỷ công kích lâu như vậy, Hàn Sâm cũng sẽ không đến nỗi chẳng có phản ứng gì.

“Các ngươi tiếp tục đi.” Hàn Sâm đứng dậy đi lại, đi từng bước một trên không, sắp sửa thoát ra ngoài Tinh cầu Dạ Quỷ, trực tiếp nhảy thẳng vào vũ trụ.

Lồng sáng xanh trong suốt bao bọc bên ngoài cơ thể hắn giống như ánh sáng của thần, luôn bảo vệ bên người Hàn Sâm không thể lay chuyển.

“Giết hắn…” Tiếng hét của Công Tước Vô Miên gần như biến thành tiếng gầm.

Vô số Dạ Quỷ liều mạng tấn công Hàn Sâm, quỷ khí không ngừng đánh phá vào lồng sáng xanh, có Dạ Quỷ dùng đao chém, có Dạ Quỷ dùng †ay chân cắn xé, thậm chí có còn dùng cả cự chùy đánh phá.

Nhưng bất kể đòn tấn công nào cũng vô dụng, không thể ngăn cản Hàn Sâm từng bước tiến vào vũ trụ, tất cả công kích đều biến thành hư ảo khi đối mặt

với vòng bảo hộ trong suốt, căn bản không thể lay chuyển vòng bảo hộ chút nào.

Sắc mặt Công Tước Vô Miên càng ngày càng trở nên khó coi, nàng đã dốc hết sức lực đánh phá vòng bảo hộ trong suốt kia, ngón tay cũng rớm máu nhưng lại không thể khiến cho vòng bảo hộ lay chuyển tý nào.

Nỗi sợ hãi, bất lực, tuyệt vọng và những cảm xúc khác dần lan tràn trong lòng của Công Tước Vô Miên, nàng biết nếu để Hàn Sâm và Cô Trúc rời khỏi đây thì sẽ gây ra hậu quả gì.

Điều này chính là một thảm họa đối với tộc Dạ Quỷ, nhưng đối mặt với màn hào quang trong suốt màu xanh lam, toàn bộ tộc Dạ Quỷ đều phải bó tay, chỉ có thể từng bước rơi vào vực thẳm của sự tuyệt vọng.

“Công Tước Vô Miên, chuyện đã tới nước này thì cũng chỉ còn một cách” Giọng nói của Kahn lọt vào tai Công Tước Vô Miên.

“Nói nhanh, cách gì, phải làm sao mới có thể giết chết được bọn họ?” Công Tước Vô Miên mở to hai mắt nhìn Kahn, tựa như bắt được cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Kahn chìa tay ra, một cây thương quanh thân có hoa văn quỷ dị màu máu xuất hiện trong tay hắn.

Kahn đưa cây thương huyết văn đến trước mặt Công Tước Vô Miên và nói: “Đây là dị bảo cấp Vương Huyết Ma Thương của Ma tộc chúng ta. Với sức công phá của nó chắc chắn có thể phá vỡ vòng bảo hộ bên ngoài Hàn Sâm.”

Công Tước Vô Miên nhíu mày nói: “Ở chỗ chúng ta không có cường giả cấp Vương. Cho dù ta sử dụng Huyết Ma Thương này cũng không thể phát huy ra quá nhiều uy lực.”

Kahn khẽ mỉm cười: “Chỗ thần kỳ của Huyết Ma Thương là nó không cần phải do cường giả cấp Vương điều khiển mới có thể bộc phát ra sức mạnh hùng hậu của nó, nếu không ta cũng không nói nó có thể phá vỡ vòng bảo hộ của Hàn Sâm.”

“Thật sao?” Công Tước Vô Miên nắm lấy Huyết Ma Thương, trong lòng chợt mừng như điên.

Nhưng khi Công Tước Vô Miên dồn sức mạnh của mình vào Huyết Ma Thương, nàng phát hiện ra sức mạnh được khơi dậy cũng không mạnh lắm, kém hơn cấp Vương cả vạn dặm, chỉ mạnh hơn một chút so với dị bảo cấp Công Tước mà thôi.

“Kahn, ngươi đang gạt ta sao?” Công Tước Vô Miên tức giận trừng mắt nhìn Kahn.

Kahn khẽ lắc đầu: “Công Tước Vô Miên, ngươi là tộc trưởng của tộc Dạ Quỷ mà sao lại ngây thơ như thế? Trên đời này làm gì có chuyện không cần trả giá lại có được sức mạnh? Huyết Ma Thương có thể bộc phát sức mạnh cấp Vương mà không cần cường giả cấp Vương điều động nhưng phải có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Công Tước Vô Miên nóng vội hỏi.

“Hiến tế máu cho Huyết Ma Thương. Chất lượng máu càng cao và số lượng máu càng lớn thì sức mạnh mà Huyết Ma Thương có thể kích phát ra lại càng mạnh. Chỉ cần lượng máu đủ thì cho dù phát ra một kích đỉnh cấp Vương Giả cũng không phải việc gì khó khăn cả.” Kahn nói.

“Máu, bây giờ ở đâu…” Công Tước Vô Miên ngây ra một lúc, sắc mặt tức khắc thay đổi, nàng hiểu được ý tứ của Kahn, máu mà nàng có thể †ìm được bây giờ tự nhiên chỉ có máu của tộc Dạ Quỷ bọn họ.

“Không, tuyệt đối không được.” Công Tước Vô Miên nghiến răng kêu lên.

“Các ngươi còn có lựa chọn sao? Hiện tại ngươi chỉ cần hy sinh một bộ phận nhỏ tộc nhân là có thể giết chết đám người Hàn Sâm, sau đó lập †ức mang theo tộc nhân xông ra khỏi tuyến phòng thủ của Trấn Thiên Cung, bảo vệ được phần lớn tính mạng tộc nhân. Nếu để cho đám người Hàn Sâm lao ra khỏi Tinh cầu Dạ Quỷ thì cả tộc Dạ Quỷ đều phải chết. Chắc ngươi cũng biết Trấn Thiên Cung đối xử với những kẻ phản bội như thế nào.” Kahn thản nhiên nói.

Công Tước Vô Miên cầm Huyết Ma Thương, nhìn lồng sáng xanh trong suốt đang bay càng lúc càng xa trên bầu trời, sắc mặt biến đổi không ngừng.

Hết chương 2097.

Chương 2098. Huyết Ma Thương

"Grào!" Công Tước Vô Miên ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng bi phẫn, oán hận.

Rất nhiều Dạ Quỷ cũng cùng hú lên, bọn chúng từ bỏ việc phá hủy lồng sáng xanh trong suốt, từng con Dạ Quỷ dùng móng vuốt xé rách thân thể của chính mình, khiến quỷ huyết rơi xuống như mưa.

Công Tước Vô Miên vung Huyết Ma Thương trong tay lên, huyết văn trên thương lập tức phát ra huyết quang, quỷ huyết đầy trời giống như gặp phải lực hút, đều ngưng tụ về phía Huyết Ma Thương trong tay Công Tước Vô Miên.

Quỷ huyết bám vào trên Huyết Ma Thương, lập tức nhuộm đỏ cả thanh Huyết Ma Thương, máu được kết tinh trên đó dường như có thể nhỏ xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng bất luận có thấm bao nhiêu máu, cuối cùng cũng không thể khiến máu nhỏ xuống, ngược lại huyết quang trên cây thương càng lúc càng đậm, trực tiếp hóa thành huyết mang ở mũi thương.

Huyết mang đó dường như có thể chia cắt không gian, lưu lại từng vết cắt tàn ảnh trong không trung.

Công Tước Vô Miên gào lên một tiếng, hai cánh sau lưng rung lên, tay cầm Huyết Ma Thương giống như luồng sáng đâm về phía lồng sáng xanh trong suốt trong không trung.

Chỉ thấy một luồng huyết hồng phóng lên cao, mang theo mùi máu tanh đánh vào lồng sáng nhưng huyết quang đó lại nổ tung ngay tức khắc, không

đủ để đánh bại lồng sáng trong suốt kia.

“Sức mạnh của Huyết Ma Thương vẫn chưa tích tụ đủ, ngươi như vậy sẽ chỉ làm lãng phí lực lượng máu đã tích tụ mà thôi. Nhìn thấy viên Huyết Ma Châu ở cuối cây thương không? Khi viên Huyết Ma Châu đó phát sáng, chính là lúc uy lực của Huyết Ma Thương đạt tới đỉnh điểm, đến lúc đó lại cho đám người Hàn Sâm một kích chí mạng. Đừng nói là một lồng sáng, ngay cả đám người Hàn Sâm cũng sẽ bị hủy diệt.” Ánh mắt của Kahn lóe lên ánh sáng, nói.

Công Tước Vô Miên đã đến bước đường cùng, chỉ có thể cắn răng, trong mắt tràn ngập sát khí, phát ra từng tiếng rít gào. Những Dạ Quỷ nghe thấy tiếng gào của nàng, lập tức tăng tốc xé rách thân thể của chính mình, khiến quỷ huyết nhanh chóng chảy về phía Huyết Ma Thương hơn.

Huyết quang trên Huyết Ma Thương càng lúc càng mạnh, quỷ huyết giống như mưa rào không ngừng ngưng tụ vào Huyết Ma Thương, khiến khí tức của Huyết Ma Thương cũng càng lúc càng điên cuồng.

“Tại sao Huyết Ma Châu vẫn chưa sáng lên?” Công Tước Vô Miên nhìn thấy trong không trung đã có Dạ Quỷ không chống đỡ nổi, bởi vì mất máu quá nhiều mà ngã xuống, trong lòng vừa gấp vừa giận, hét lên với Kahn.

“Đây là vũ khí cấp Vương, há có thể dễ dàng kích hoạt như vậy, ít nhất phải có một nửa Dạ Quỷ hiến tế toàn bộ máu của bọn họ mới có thể kích phát được toàn bộ uy lực của Huyết Ma Thương…” Kahn nói.

“Ta không thể để bọn họ chết!” Công Tước Vô Miên gào lên nói.

“Hiện tại chúng ta đã không còn đường lui, chỉ có thể giết chết đám người Hàn Sâm, nếu bọn họ ra khỏi Tinh cầu Dạ Quỷ, có thể liên lạc được với Trấn Thiên Cung, đến lúc đó chúng ta đều phải chết, tộc Dạ Quỷ cũng sẽ không có ai sống sót nổi.” Kahn bình tĩnh nói.

Công Tước Vô Miên nắm chặt Huyết Ma Thương, gương mặt đầy vẻ đau đớn, nhìn thấy quỷ huyết đầy trời không ngừng rơi xuống, từng dạ quỷ rơi từ trên trời xuống vì mất máu quá độ.

Những Dạ Quỷ này cắn nuốt vật sống, tinh thần đã có chút hỗn loạn nhưng lại hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Công Tước Vô Miên, ai nấy đều tình nguyện đổ máu, không hề có Dạ Quỷ nào lùi bước hoặc chữa trị cho vết thương của chính mình.

"Ta phải giết chết các ngươi… Nhất định giết chết các ngươi… Đều bởi vì các ngươi… Tộc Dạ Quỷ ta mới đi đến nông nỗi này." Công Tước Vô Miên nắm chặt Huyết Ma Thương huyết quang càng lúc càng thịnh phóng lên cao, lao tới trước lồng sáng xanh, nghiến răng nghiến lợi gào lên với Hàn Sâm bên trong lồng sáng, gương mặt vốn rất xinh đẹp đã trở nên cực kỳ vặn vẹo.

"Công Tước Vô Miên, đây đều là ngươi tự làm tự chịu." Hàn Sâm bĩu môi nói.

Lời nói của Hàn Sâm khiến Công Tước Vô Miên càng thêm phẫn nộ, sát ý bên trong đôi mắt màu đỏ càng đậm hơn, phát ra từng tiếng rít thúc giục các Dạ Quỷ tiếp tục hiến tế quỷ huyết.

"Nhanh… Nhanh lên một chút.." Công Tước Vô Miên gắt gao nhìn chằm chằm Huyết Ma Châu, hy vọng nó nhanh chóng sáng lên, nếu còn tiếp tục như vậy, Dạ Quỷ đều sắp chết hết rồi.

"Hàn Sâm, cái lồng này của ngươi có đỡ nổi không vậy? Trông cây thương kia quái dị lắm, lực lượng ngưng tụ trên đó đã sắp đạt tới cấp Vương rồi!" Nam nhân vừa băng bó miệng vết thương vừa nói với Hàn Sâm.

Mặc dù lồng sáng xanh trong suốt đã chứng minh được độ kiên cố của nó nhưng thoạt nhìn cũng chỉ giống như một cái lồng thủy tinh không được dày lắm, liệu có thể chống đỡ nổi công kích của sức mạnh cấp Vương hay không, gã đàn ông không nhịn được mà nghỉ ngờ.

"Có lẽ không thành vấn đề." Hàn Sâm cũng không dám khẳng định.

Kết giới Ma Trùng Vương là thú hồn cấp Vương đột biến, tương ứng với Bán Thần Hóa. Theo lý mà nói, có lẽ có thể sánh ngang với cấp Vương, đỡ sức mạnh cấp Vương chắc cũng không thành vấn đề.

Nhưng đây cũng chỉ là lý thuyết mà thôi, Hàn Sâm vẫn chưa từng thử nghiệm năng lực chịu đựng thật sự của kết giới Ma Trùng Vương, cũng không dám chắc chắn một trăm phần trăm.

“Cái gì mà có lẽ?” Gã đàn ông trợn mắt nhìn Hàn Sâm. “Ý là chắc cũng có khả năng đó.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

“Trời ạ!” Gã đàn ông đố trán, tỏ vẻ buồn bực bất lực nói: “Vận may của †a tệ lắm đó, ngươi đừng có đánh cược vận may thế chứ.”

“Không còn cách nào khác, hiện tại chỉ có thể cược một phen thôi, ngươi có cách nào tốt hơn sao?” Hàn Sâm cười nói.

“Xong rồi xong rồi, xem ra hôm nay lão Tây ta thật sự phải bỏ mạng ở đây.” Gã đàn ông tỏ vẻ khóc tang kêu lên.

“Ngươi tên gì?” Hàn Sâm nhìn hắn hỏi.

“Ta tên Tây Môn Hùng. Đã là lúc nào rồi, ngươi còn có tâm trạng để hỏi chuyện này sao, mau nghĩ cách làm sao để tránh được một thương kia đi, sức mạnh trên cây thương đó thật sự rất khủng bố…” Tây Môn Hùng nói.

Máu như mưa rơi, thương như ác long.

Cả Tinh cầu Dạ Quỷ giống như được phủ lên một lớp máu dày, khắp nơi đều tanh nồng mùi máu, trên không trung cũng ngưng tụ ra huyết vân, che khuất cả sao trời.

Hơn chục nghìn con Dạ Quỷ đã chết hơn phân nửa, muốn kích phát hoàn toàn sức mạnh của vũ khí cấp Vương thì cái giá phải trả đương nhiên cũng rất lớn.

Trong mắt của Công Tước Vô Miên tràn đầy sự thù hận, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm ở trong lồng sáng, ánh mắt độc địa hầu như ngưng tụ thành thực chất, hận không thể lột da rút xương Hàn Sâm.

Trên mặt đất là một đống hoang tàn, những con Dạ Quỷ vì cạn quỷ huyết mà chết rơi xuống lả tả, những Dạ Quỷ còn lại ở trên bầu trời cũng lung lay sắp ngã, dường như có thể chết đi bất kỳ lúc nào.

Đôi mắt Công Tước Vô Miên đã chảy ra hai hàng huyết lệ, nhưng nàng đã không còn đường lui, chỉ có thể tiếp tục.

Cả thiên địa hòa vào màu máu, tựa như địa ngục Vô Gián. Uỳnh!

Huyết Ma Châu trên Huyết Ma Thương đột nhiên phát ra luông sáng rực rỡ, huyết sắc xuyên thấu trời đêm, khiến cả thanh Huyết Ma Thương như phát sáng, hai tay Công Tước Vô Miên giống như đang cầm một luồng huyết mang kinh thiên.

"Đi chết đi!" Trong sự oán hận cực độ, hai tay Công Tước Vô Miên khẽ động, huyết mang kinh thiên lập tức đâm về phía Hàn Sâm, giống như đâm xuyên qua trời cao chỉ trong nháy mắt.

Hàn Sâm muốn thử dịch chuyển tức thời để né một thương này, nhưng huyết mang kinh thiên thật sự quá khủng bố, dường như đã khóa chặt cả hư không. Huyết mang giống núi lửa phun trào, bao phủ lấy đám người Hàn Sâm trong nháy mắt, dường ngay cả thiên địa cũng bị huyết mang đó hòa tan đâm thủng.

Hết chương 2098.

Chương 2099. Kết giới vô địch

Huyết mang xông thẳng lên trời, xuyên thủng tầng huyết vân trên bầu trời, tựa như núi lửa phun trào mãi không tắt.

"Hai hạt giống Thần Hóa của Trấn Thiên Cung cứ như vậy mà mất đi, thật sự là đáng buồn đáng tiếc." Nhìn thấy huyết mang xông lên tận trời mãi không thôi kia, Kahn thở dài một tiếng, than thở nói.

"Nhưng thế giới này chính là như vậy, từ xưa đến nay không biết có bao nhiêu thiên tài tuyệt thế đã trầm luân chôn vùi trong cát bụi. Cuối cùng có thể đi đến cảnh giới Thần Hóa thường không phải là những kẻ thiên tài

nhất, mà là những kẻ sống lâu nhất, muốn trách thì trách các ngươi quá đoản mệnh.” Kahn nheo mắt, nhìn vào huyết mang sắp tắt tự thì thào nói.

Những Dạ Quỷ còn sót lại đều đáp xuống, bởi vì mất máu quá nhiều mà ai nấy đều có vẻ lung lay sắp ngã, đã không còn uy thế lúc trước nữa rồi.

Hàng chục nghìn Dạ Quỷ, bây giờ cũng chỉ còn lại khoảng bốn năm nghìn con còn sống, hơn nữa con nào cũng bị hao tổn quỷ huyết nghiêm trọng, sức chiến đấu đã suy yếu rất nhiều.

Công Tước Vô Miên cầm Huyết Ma Thương đã khôi phục lại nguyên trạng, có chút bất đắc dĩ nhìn những Dạ Quỷ còn sót lại, dựa vào trạng thái hiện tại của bọn họ, muốn phá bỏ phòng tuyến của Trấn Thiên Cung để đi Ma tộc không biết còn phải trả cái giá đắt đến mức nào.

“Dù sao thì cuối cùng cũng qua được ải này.” Công Tước Vô Miên thâm than một tiếng, đang muốn trả lại Huyết Ma Thương cho Kahn thì lại bất chợt ngẩn ra, hai mắt trừng lớn tựa như bị hóa đá, gắt gao nhìn chằm chằm vào bầu trời.

Ngay sau khi huyết mang khủng bố lụi tắt, Công Tước Vô Miên nhìn thấy một vầng hào quang trong suốt màu xanh lam lơ lửng trên không trung, rõ ràng chính là vòng bảo hộ sắc xanh trong suốt.

Dưới một kích mạnh nhất của Huyết Ma Thương mà vòng bảo hộ không hề bị phá hủy, vẫn không dính chút bụi bặm, sáng bóng như mới.

Hàn Sâm và đám người Cô Trúc ở trong vòng bảo hộ có vẻ cũng không bị thương tổn, vẫn lành lặn đứng ở bên trong, ngay cả quần áo và kiểu †óc cũng không rối loạn.

“Không… Không thể nào…” Kahn kinh ngạc há to miệng nhìn vào lồng sáng xanh trong suốt trên bầu trời, hoàn toàn không dám tin vào những gì mà mắt mình nhìn thấy.

Dưới một kích toàn lực của vũ khí cấp Vương giống như Huyết Ma Thương, vậy mà lại không thể phá hủy nổi vòng bảo vệ đó, thật sự không thể giải thích nổi.

Cho dù vòng bảo vệ đó có là vũ khí cấp Vương hay vũ khí Thần Hóa, nhưng chỉ dựa vào sức mạnh của đám người Hàn Sâm, căn bản không đủ để kích hoạt dị bảo mạnh mẽ như vậy, sức mạnh mà nó phát huy ra cũng sẽ có hạn.

Giống như Công Tước Vô Miên sử dụng Huyết Ma Thương, phải trả một cái giá thảm khốc như vậy, mới có thể khiến Huyết Ma Thương phát ra một kích có sức mạnh cấp Vương.

Nhưng vòng bảo vệ của Hàn Sâm lại có thể liên tục phát huy ra sức mạnh to lớn từ đầu đến cuối, còn có thể cản được một kích toàn lực của Huyết Ma Thương, thậm chí còn không cần Hàn Sâm tiêu hao sức mạnh của chính mình.

Chuyện này hoàn toàn đi ngược lại với định luật của dị bảo, cho dù là dị bảo Thần Hóa thì cũng không thể có được năng lực như vậy nhưng mọi chuyện lại thật sự xảy ra.

Đương nhiên Kahn không biết, thứ mà Hàn Sâm sử dụng vốn không phải dị bảo, mà là thú hồn mà sinh vật của đại vũ trụ gen chưa từng sử dụng, quy tắc và hình thức của hai cái hoàn toàn khác nhau .

“Hiện tại xem ra, chúng ta không cần thiết phải rời khỏi nơi này nữa.” Hàn Sâm vừa nảy ra suy nghĩ, kết giới Ma Trùng Vương đã lập tức biến mất, đồng thời rút Quỷ Nha đao ra, dang cánh rồng ra xông về phía Tinh cầu Dạ Quỷ.

Cô Trúc cũng dắt Ngọc kiếm vào hông, mười ngón tay tựa như lưỡi kiếm sắc bén, bắn ra từng luồng kiếm khí giăng mắc khắp nơi, lao xuống cùng với Hàn Sâm.

Một kích toàn lực của Huyết Ma Thương hầu như đã phá hủy toàn bộ chiến lực của tộc Dạ Quỷ, hiện tại đám người Hàn Sâm đã không cần thiết phải chạy trốn nữa.

Nhìn thấy Hàn Sâm và Cô Trúc cùng lao về phía Công Tước Vô Miên, những Dạ Quỷ này lập tức vùng vây đứng lên, muốn ngăn bọn hắn lại.

Đáng tiếc hiện tại bọn chúng đã cạn sạch quỷ huyết, sức chiến đấu giảm xuống rất nhiều, Hàn Sâm và Cô Trúc lao vào trong đàn Dạ Quỷ giống như mãnh hổ nhào vào đàn dê vậy.

Nơi mà đao khí màu tím đen đi qua, từng con Dạ Quỷ trực tiếp bị lực Tuyệt Nha chém rách thân thể.

“Săn giết dị chủng cấp Công Tước Dạ Quỷ, phát hiện gen dị chủng.”

Cùng với thân thể của từng con Dạ Quỷ bị Quỷ Nha đao cắn nát, âm thanh săn giết cũng không ngừng vang lên trong đầu Hàn Sâm, một số lượng lớn Dạ Quỷ đã bị Hàn Sâm giết chết.

Mười ngón tay của Cô Trúc giống như kiếm, kiếm quang được kích phát ra đan xen với nhau tựa như một tấm lưới, lập tức giết sạch những con Dạ Quỷ ở trước mặt hắn.

“Xong rồi!” Công Tước Vô Miên chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, gần như muốn té xỉu. Bỏ ra một cái giá lớn như vậy, nhưng ngay cả một cọng tóc của Hàn Sâm và Cô Trúc cũng không chạm đến được, tộc Dạ Quỷ đã xong rồi.

Hét lên một tiếng, Công Tước Vô Miên ôm suy nghĩ chắc chắn phải chết lao về phía Hàn Sâm.

“Chuyện này giao cho ngươi.” Cánh rồng sau lưng Hàn Sâm rung lên, tựa như dịch chuyển tức thời tránh thoát khỏi đòn tấn công của Công Tước Vô Miên, đuổi theo Kahn đang bỏ chạy.

Mặc dù vẫn luôn là Công Tước Vô Miên hạ sát thủ với bọn họ nhưng Ma tộc đứng sau lưng cũng rất đáng hận, sao Hàn Sâm có thể dễ dàng để Kahn chạy mất.

Kahn nhìn thoáng qua Hàn Sâm đã sắp đuổi kịp, mặc dù tốc độ của hắn cũng rất nhanh nhưng vẫn chậm hơn Hàn Sâm một chút, trong cấp Hầu Tước cũng không có mấy người có thể nhanh hơn Hàn Sâm.

“Hàn Sâm, ngày tháng còn dài. Lần này là ngươi thắng nhưng lần sau sẽ không may mắn như vậy nữa đâu.” Kahn nói xong, lấy ra một cái hộp bằng kim loại từ trong lồng ngực, sau đó quăng cái hộp kim loại đó ra.

Chỉ thấy cái hộp kim loại đó chuyển động nhanh chóng như một cái máy, bánh răng ở bên trong bắt đầu quay, rất nhanh đã hóa thành một con robot Khổng Tước bằng kim loại, đáp xuống chân Kahn.

“Đi” Kahn ra lệnh, hai cánh của robot Khổng Tước kim loại mở ra, phần đuôi phun ra một chùm sáng màu xanh lục, lập tức tăng tốc, giống như máy bơm khí lao đi, lập tức kéo dài khoảng cách với Hàn Sâm.

“Muốn chạy à, không dễ như vậy đâu.” Hàn Sâm võ võ Bảo Nhi, Bảo Nhi hiểu được ý Hàn Sâm như thần giao cách cảm, không biết từ đâu lấy ra tiểu hồ lô của nàng, thả Hồng Vân ở trong đó ra.

“Tiểu Hồng Vân, sau này nếu muốn sống tốt thì hãy đuổi theo cái tên phía trước cho ta, không ta sẽ nhốt ngươi thêm năm trăm năm nữa đấy.” Hàn Sâm ôm Bảo Nhi giãm trên Hồng Vân, nói một câu với Hồng Vân.

Thân thể Hồng Vân lập tức run lên, sau đó ráng đỏ ở đuôi mây phóng ra, vút một cái bay về phía chân trời, đuổi theo Kahn và robot Khổng Tước kim loại sắp trốn vào vũ trụ.

Kahn cưỡi robot Khổng Tước kim loại đã sắp nhảy vào trong vũ trụ, trong lòng hơi khó chịu. Mặc dù bản thân hắn không có tổn thất gì nhưng kế hoạch lôi kéo Dạ Quỷ tiến vào Ma tộc đã thất bại, sau khi hắn trở về chắc chắn sẽ bị đối thủ trong Ma tộc đả kích.

Nhưng nghĩ lại lồng sáng kỳ quái kia của Hàn Sâm lại đỡ được cả một kích toàn lực của Huyết Ma Thương, Kahn cũng thôi khó chịu.

“May mà mang theo vật cưỡi dị bảo cấp Công Tước - Khổng Tước kim loại theo, nếu không thật đúng là nguy hiểm” Trong lòng Kahn thầm cảm thấy may mắn.

Trong lòng thầm nghĩ vậy, quay đầu lại nhìn về phương hướng Tinh cầu Dạ Quỷ, Kahn lập tức biến sắc. Chỉ thấy một luồng sắc đỏ đang tăng tốc vọt

đến, vật cưỡi dị bảo cấp Công Tước Khổng Tước kim loại lại có cảm giác như đang bất động trước luồng sắc đỏ kia.

Hết chương 2099.

Chương 2100. Trảm cự ma

“Sao có thể nhanh vậy được?” Kahn kinh ngạc, nhưng đã không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa, Hàn Sâm giẫm trên đám mây đỏ kia đã sắp đuổi kịp.

Kahn thu hồi Huyết Ma Thương, trong đôi mắt phủ đầy ánh tím, chiếc sừng màu tím trên đỉnh đầu giống như khối sắt bị đun nóng, tản ra tử mang.

Rắc rắc!

Cơ thể của Kahn bỗng nở ra, cơ bắp cả người đều căng phồng lên, trực tiếp xé rách bộ giáp, trong nháy mắt thân thể đã cao lên mười trượng, †ừ một vóc dáng nhân loại bình thường biến thành một cự nhân khủng bố cao đến ba mươi bốn mươi mét.

Cơ bắp toàn thân Kahn đều gồ lên, làn da hóa thành màu tím quỷ dị, †óc cũng nhanh chóng dài ra, gần như chạm đến gót chân.

Từng luồng ma khí khủng bố phát ra từ trên người Kahn, giống như Ma Thần man lực đến từ thời đại viễn cổ vậy.

Uỳnh!

Kahn tựa như cự ma tung một quyền đánh về phía Hàn Sâm, lực Thiên Ma như núi cao đập xuống.

Sức mạnh của Kahn đã cự ma hóa cực kỳ lớn, vượt xa cấp Hầu Tước, thậm chí có thể giết chết Công Tước bình thường, hơn nữa kích tất trúng của lực Thiên Ma hầu như là sự tồn tại vô địch trong cấp Hầu Tước.

Không có Hầu Tước nào có thể né tránh lực Thiên Ma của hắn, cũng không có Hầu Tước nào có thể ngăn cản được lực cự ma của hắn, thoạt nhìn dường như là một kích không thể phá giải.

Lực cự ma của Kahn cũng giống như tốc độ của Hồng Vân, trong Hầu Tước đều là sự tồn tại hơn hẳn cùng đẳng cấp, trong cấp Hầu Tước gần như khó có thể tìm được đối thủ chống lại nó.

Đáng tiếc lực lượng như vậy lại không có tác dụng gì với Hàn Sâm, hắn triển khai Động Huyền Khí Tràng, từng sợi xích Trật Tự hiện ra trước mặt Hàn Sâm, trong đó có một xích Trật Tự quỷ dị vô cớ xuất hiện, muốn khóa chặt cơ thể của Hàn Sâm.

Hàn Sâm lao ra chặt đứt xích Trật Tự quỷ dị kia, Hồng Vân dưới chân bộc phát ra tốc độ khủng khiếp, nháy mắt đã né được một kích kinh khủng của Kahn.

Đồng tử của Kahn co rụt lại, không ngờ tới kích tất trung của lực Thiên Ma lại bị Hàn Sâm né được, nắm đấm cực lớn xuất ra cũng đã không còn khả năng thu lại được nữa.

Hồng Vân giống như tia chớp lướt qua cổ Kahn, Quỷ Nha đao trong tay Hàn Sâm cũng thuận thế chém ngang qua.

Rắc!

Cơ thể bị đao khí màu tím đen cắt rách, máu tươi phun tung toé từ cổ cự ma giống như suối.

Nhưng bởi vì cơ thể của cự ma quá to lớn, sức chống đỡ cũng tăng lên trên phạm vi lớn, một đao này của Hàn Sâm cũng chỉ có thể cắt ra một vết thương trên cổ hắn, không phải chí mạng.

Kahn nổi giận gào lên một tiếng, lại vung song quyền, liên tục đánh về phía Hàn Sâm một cách hung bạo.

Sức mạnh của hắn hầu như không có đối thủ trong cấp Hầu Tước, đáng tiếc kích tất trúng của lực Thiên Ma lại không thể đánh trúng được Hàn Sâm,

chỉ thấy Hồng Vân bay lượn xung quanh Kahn giống như tia chớp.

Từng luồng đao khí cũng theo đó mà lóe lên, mỗi lần đao khí màu tím đen bắn ra đều sẽ lưu lại một miệng vết thương trên người Kahn, khiến ma huyết phun tung toé ra.

Cự ma do Kahn biến thành không ngừng rít gào tấn công nhưng sức mạnh của hắn căn bản không đụng đến được Hàn Sâm, giống như một đứa trẻ to xác nhưng lại ngốc nghếch, không thể bắt nổi đám mây đỏ bay tới bay lui.

"Tại sao… tại sao lực Thiên Ma lại không có tác dụng… Chuyện này sao có thể…" Kahn không cam tâm điên cuồng tấn công, thân thể to lớn càng không ngừng bộc phát ra lực lượng khủng bố, hầu như muốn phá

nát không gian.

Nhưng dường như hết thảy đều tốn công vô ích, Hàn Sâm đứng trên Hồng Vân không ngừng chém đao khí ra, sau mấy lần lấp lóe, mây đỏ lại bay ngang qua người Kahn, lơ lửng ở trước mặt hắn.

"Kahn, sau khi ngươi biết ta và Cô Trúc đến Tinh cầu Dạ Quỷ thì đã tính toán muốn mượn tay tộc Dạ Quỷ để diệt trừ bọn ta đúng không?" Hàn Sâm nhìn vào Kahn đã hóa thân thành cự ma lạnh nhạt nói.

Kahn không đáp lại, xoay người muốn chạy vào vũ trụ.

Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, phóng Quỷ Nha đao trong tay áp xuống, chỉ thấy xung quanh thân thể cự ma của Kahn chợt xuất hiện từng luồng đao khí tím đen mảnh hơn cả sợi tóc, nháy mắt đã trói buộc ma thể cực lớn của Kahn vào trong mảnh đao.

"Grào!" Kahn phẫn nộ gào lên, ma khí trên người bùng nổ, muốn cắt đứt mảnh đao.

Đáng tiếc hắn quá coi thường những mảnh đao khí đã trải qua cô đọng của Hàn Sâm. Dưới sức mạnh lớn lao cứng mà dai của đao khí, không những không thể cắt đứt mảnh đao mà ngược lại còn khiến đao khí cắm vào trong máu thịt hắn.

Quỷ Nha đao trong tay Hàn Sâm mạnh mẽ chém về phía trước, những đao khí này lập tức co rút lại, cắt vào trong thân thể cự ma của Kahn, khiến cơ thể hắn bị cắt rời trong nháy mắt.

Tàn thi và ma huyết tuôn ra, trôi nổi tứ tán khắp không gian, thanh Huyết Ma Thương và robot Khổng Tước kim loại đều rơi xuống .

Hàn Sâm vừa nảy ra suy nghĩ, lập tức bắt lấy Huyết Ma Thương và robot Khổng Tước kim loại. Nhưng từ trong tàn thi cự ma kia lại phát ra một luồng ánh sáng màu tím, trong nháy mắt đã trốn vào trong hư không.

“Đó là gì vậy?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, vừa rồi luồng ánh sáng màu tím đó quá nhanh, Hàn Sâm căn bản không nhìn thấy rõ đó là cái gì.

Nhưng hắn biết rõ, Kahn có lẽ vẫn chưa chết, bởi vì Kahn rõ ràng là dị chủng nhưng Hàn Sâm lại không nghe thấy âm thanh thông báo đã săn giết dị chủng.

Hàn Sâm tìm kiếm tàn thi của cự ma, cũng không nhìn thấy gen dị chủng, chắc hẳn thứ vừa rồi chạy đi đã bao gồm gen dị chủng của Kahn.

Không biết Kahn đã dùng cách gì để trốn vào hư không, e là đã không thể tìm được hắn nữa. Hàn Sâm thu hồi Huyết Ma Thương và robot Khổng Tước kim loại sau đó quay trở lại Tinh cầu Dạ Quỷ.

Chỉ thấy Công Tước Vô Miên đã bị Cô Trúc giam cầm, những Dạ Quỷ này cũng không dám xông lên nữa, có vẻ mọi chuyện đã chấm dứt rồi.

Sau khi quân đội của Trấn Thiên Cung đến, áp giải Công Tước Vô Miên và đám Dạ Quỷ về Trấn Thiên Cung, Hàn Sâm và Cô Trúc cũng được viện trưởng lão ngợi khen vì có công ngăn chặn cuộc phản loạn của Dạ Quỷ.

Ngoại trừ phần thưởng là mấy thứ như dịch gen và dị bảo, còn có được tư cách tiến vào Lang Hoàn Các để lựa chọn thuật gen một lần.

Chẳng qua hiện tại Hàn Sâm đã không còn thời gian để luyện thêm thuật gen khác, Thuật Trấn Tà cũng thỉnh thoảng mới có thời gian để tu luyện, cho nên cũng không đi Lang Hoàn Các.

Về phần Tây Môn Hùng, Hàn Sâm vốn muốn hỏi hắn một vài vấn đề, nhưng khi Hàn Sâm trở lại Tinh cầu Dạ Quỷ thì đã không nhìn thấy Tây Môn Hùng đâu nữa, chỉ thấy một số điện thoại liên lạc lưu lại trên tảng đá mà hắn đã ngồi.

Sau khi trở lại Trấn Thiên Cung, cung chủ của Trấn Thiên Cung tự mình triệu kiến Hàn Sâm, nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lát mới mở miệng nói: "Mặc dù ngươi không phải là đệ tử thân truyền của Trấn Thiên Cung ta nhưng đã vì Trấn Thiên Cung mà lập được không ít công lao hiển hách, nếu có việc gì cần thì cứ nói, bản cung chủ có thể thỏa mãn một yêu cầu hợp lý của ngươi."

"Xin hỏi cung chủ đại nhân, như thế nào thì mới gọi là hợp lý vậy?" Hàn Sâm cảm thấy lời này của cung chủ Trấn Thiên Cung không hề có thành ý, nói dễ nghe thì hợp tình hợp lý, nói khó nghe thì chính là yêu cầu mà hắn cảm thấy không hợp, hắn sẽ không đồng ý, nghe có vẻ hào phóng, thật ra còn không bằng không cho chọn.

"Tình ta lý ta chính là tình lý." Cung chủ Trấn Thiên Cung nheo mắt nói.

Hàn Sâm nhún vai, thâm nghĩ cung chủ Trấn Thiên Cung này đúng thật là quá vô sỉ, nhưng tức giận với hắn còn chẳng bằng nghĩ xem muốn được lợi ích gì, Hàn Sâm không có dự định khách khí với hắn.

"Đòi nhiều thì hắn chắc chắn sẽ không cho, đòi ít thì ta lại khó chịu, rốt cuộc phải đòi cái gì mới ổn đây?" Hàn Sâm thầm suy nghĩ, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra được nên yêu cầu cái gì.

Hết chương 2100.

Chương 2101. Động Đạo Tạng

Đột nhiên, hai mắt Hàn Sâm sáng lên, dường như hắn đã nghĩ ra điều gì đó.

Cung chủ Trấn Thiên Cung mỉm cười nhìn Hàn Sâm rồi bảo: “Có yêu cầu gì thì cứ nói ra. Ta xem sư phụ Isa của ngươi là đệ tử thân truyền, ngươi cũng coi như là đồ tôn của ta, người mình không cần khách khí, muốn gì thì cứ nói luôn đi.”

“Cung chủ đại nhân, ta không xin ban thưởng gì khác, chỉ là gần đây ta học Thuật Trấn Tà, môn thuật gen này thật sự bác đại tinh thâm. Mong cung chủ đại nhân có thể chỉ điểm một chút, để ta sớm luyện thành Thuật Trấn Tà” Hàn Sâm khẽ hành lễ.

Cung chủ Trấn Thiên Cung hơi ngẩn ra, không ngờ Hàn Sâm lại đưa ra yêu cầu này. Yêu cầu này nói dễ thì dễ, mà nói khó thì cực khó.

Hàn Sâm chỉ nói xin hắn chỉ điểm Thuật Trấn Tà, nhưng chỉ tới trình độ nào? Mười một tầng Thuật Trấn Tà, ngay đến rất nhiều Vương Giả của Trấn Thiên Cung cũng chưa thể luyện thành. Nói kiểu này thì cung chủ Trấn Thiên Cung chẳng biết phải chỉ dạy đến năm tháng nào.

Nhưng hắn đường đường là người đứng đầu một cung, Hàn Sâm chỉ thỉnh cầu hắn chỉ điểm một môn thuật gen. Nếu ngay cả một môn thuật gen mà hắn cũng không giảng giải chỉ tiết thì khó ăn khó nói quá.

Trầm ngâm một hồi, cung chủ Trấn Thiên Cung đáp: “Thuật Trấn Tà là một trong những bí thuật của Trấn Thiên Cung ta. Phương pháp này hết sức phức tạp và huyền ảo, không thể luyện thành trong ngày một ngày hai. Song ta vẫn còn một cách học cấp tốc, nhưng mà cách thức luyện tập khá nguy hiểm, ngươi có chịu thử một lần không?”

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, cung chủ Trấn Thiên Cung rõ là đang chuyền bóng trả cho mình. Hắn chỉ nói nguy hiểm nhưng không bảo nguy hiểm như thế nào. Nếu Hàn Sâm không dám đi thì chẳng thể trách hắn không chịu dạy.

Nhưng nếu Hàn Sâm đồng ý thì lại chẳng biết nguy hiểm ra sao, mình có thể tự đối phó hay không.

Suy tư một lúc, Hàn Sâm cắn răng hành lễ, đáp: “Đệ tử bằng lòng thử một lần”

“Được, không hổ là đệ tử tốt của Isa, bản cung chủ vô cùng coi trọng ngươi. Ngươi hãy trở về chuẩn bị chút đi, sáng sớm ngày mai tới đảo Đạo Tạng tìm ta” Dứt lời, cung chủ Trấn Thiên Cung phất tay áo, ý bảo Hàn Sâm đi đi.

Hành lễ xong, Hàn Sâm rời khỏi Trấn Thiên Cung, trên đường về lại nghĩ rốt cuộc cung chủ Trấn Thiên Cung cho hắn đến đảo Đạo Tạng làm gì.

Theo Hàn Sâm biết thì đảo Đạo Tạng là một trong những cấm địa của Trấn Thiên Cung. Nếu không được cung chủ cho phép thì các đệ tử bình thường không được đặt chân lên đảo Đạo Tạng, thế nên hắn không tìm được thông tin về đảo Đạo Tạng, chỉ có thể đợi đến mai mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cơ mà Hàn Sâm đã nghĩ rồi, cung chủ Trấn Thiên Cung không tới mức hại hắn, cùng lắm là cho hắn nếm chút khổ sở. Nếu có thể luyện thành Thuật Trấn Tà trong một thời gian ngắn, cho dù chỉ là luyện đến tầng năm, sáu cũng không tệ.

Môn thuật gen này phức tạp quá, nếu luyện từng bước một thì Hàn Sâm phải luyện khá nhiều năm mới có hiệu quả khả quan.

Trước khi đi đảo Đạo Tạng, Hàn Sâm mời Cô Trúc, Thiên Vũ Hạc, chị em Vân gia và mấy người quen cùng tụ họp, tiện thể hóng xem đảo Đạo Tạng rốt cuộc là chỗ nào.

Bọn Vân Tố Thường nghe tin cung chủ định cho Hàn Sâm lên đảo Đạo Tạng, cả đám đều sửng sốt.

Vân Tố Y nói thẳng: “Đảo Đạo Tạng không phải là nơi đệ tử bình thường được đến. Trước đây nếu cường giả cấp Vương cần đột phá mới được tới đảo Đạo Tạng. Nghe đồn nơi ấy cực kì nguy hiểm, khá nhiều cường giả cấp Vương sau khi đến đó không chỉ không đột phá thành công mà trái lại còn bị nội thương nghiêm trọng. Chẳng biết cung chủ có dụng ý gì mà cho ngươi tới đó.”

Mấy người kể Hàn Sâm nghe một số chuyện về động Đạo Tạng, ngặt nỗi bọn họ cũng chẳng biết nhiều lắm, chỉ biết đó là nơi để cường giả cấp Vương tu luyện đột phá.

Cường giả cấp Vương tới đó mà không đột phá trở thành Bán Thần Hóa thì chính là bị thương nặng, tóm lại là cực kỳ nguy hiểm, không hề có đệ tử Trấn Thiên Cung nào dưới cấp Vương bước vào đó.

Thiên Vũ Hạc nghĩ một lát rồi nói: "Thật ra thì chúng ta không cần lo lắng quá mức, cung chủ đại nhân không hại Hàn Sâm đâu, ngài cho Hàn Sâm lên đảo Đạo Tạng, đương nhiên là vì có lý do của mình."

Hàn Sâm thấy cũng đúng. Nếu cung chủ Trấn Thiên Cung muốn làm khó dễ hắn thì cũng chẳng cần bày vẽ như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm đưa Bảo Nhi cùng lên đảo Đạo Tạng. Khi sắp đến đảo, từ xa đã thấy cung chủ Trấn Thiên Cung đứng trên một đỉnh núi mờ ảo, mỉm cười vẫy tay gọi hắn, tựa như một tiên nhân sơn dã.

"Đệ tử bái kiến cung chủ." Hàn Sâm cưỡi Hạc cụt chân đáp xuống đỉnh núi, hành lễ với cung chủ Trấn Thiên Cung.

Cung chủ Trấn Thiên Cung khẽ phất tay: "Cầu thang đá này là lối vào động Đạo Tạng, ngươi đi xuống dọc theo thang đá, có thể tiếp nhận được bao nhiêu thì phải xem ngộ tính của bản thân và vận mệnh nữa."

Hàn Sâm hơi sửng sốt, dùng dằng mãi không chịu xuống, chớp chớp mắt hỏi: "Cung chủ đại nhân, người không muốn đích thân chỉ dạy cho đệ tử ư?"

"Thuật Trấn Tà không giống thứ bình thường. Cho dù ta có chịu dạy bảo thì ngươi cũng không thể tiến bộ nhiều trong một thời gian ngắn. Song nơi này không hề tầm thường, sau khi đi vào ngươi sẽ tự hiểu ngay. Nếu ngươi đủ ngộ tính là sẽ nhanh chóng nâng cao được Thuật Trấn Tà thôi. Đột phá mấy tầng trong một thời gian ngắn cũng chẳng phải việc quá khó." Cung chủ Trấn Thiên Cung cười với Hàn Sâm.

"Nghe nói nơi này là chỗ cường giả cấp Vương đột phá, một Bá Tước nhỏ nhoi như ta e rằng không chịu nổi.." Hàn Sâm lắp bắp không chịu tiến vào trong.

–'

“Bây giờ ngươi từ bỏ vẫn kịp đấy.” Cung chủ Trấn Thiên Cung khẽ bật cười.

Hàn Sâm vừa cắn răng vừa đi xuống dọc theo thang đá. Những bậc thang đá xoắn theo hình trôn ốc dẫn thẳng xuống dưới, liếc mắt xuống, thấy nó dẫn đến nơi sâu nhất trong núi, cơ bản không thể nhìn thấy đáy, giống như một cái động không đáy có thể thông tới nơi âm ti địa ngục.

Vả lại còn là bậc thang đá xoáy trôn ốc dài vô tận, nhìn đã thấy đầu óc quay cuồng.

Hàn Sâm ngó ra bên ngoài, chỉ thấy cung chủ Trấn Thiên Cung đứng ở lối ra mỉm cười với hắn.

Hàn Sâm đương nhiên không thể cứ bỏ về như vậy, chỉ có thể tiếp tục xuống dưới. Bảo Nhi thì ngồi trên vai hắn tò mò nhìn xung quanh.

Ngoại trừ từng vòng từng vòng thang đá thì trên vách núi này chẳng còn gì, Hàn Sâm đi men theo thang đá trên vách núi, dần dần tiến sâu vào sâu trong động không đáy.

Chẳng biết đã đi qua bao nhiêu bậc thang đá, Hàn Sâm bỗng thấy bên vách tường đá có một cánh cửa đá, bên mép cửa đá khắc mấy con số.

“00001, mấy số này có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ phía dưới còn hơn mười nghìn cửa đá? Bên trong cửa đá có những gì?” Hàn Sâm khẽ cau mày.

Hàn Sâm đang miên man suy ngẫm, bỗng nghe thấy tiếng động vang lên từ sau cửa đá, cánh cửa đá tự động mở ra.

Ở lối vào động Đạo Tạng, bên cạnh cung chủ Trấn Thiên Cung không biết từ lúc nào đã có thêm một người phụ nữ đeo lụa đen che mặt đứng đó. Cung chủ Trấn Thiên Cung liếc nhìn trong động Đạo Tạng, chợt xoay người nhìn người phụ nữ che mặt bằng lụa đen rồi nói: “Nơi này là địa bàn của ngươi, dõi theo hắn, đừng để hắn chết.”

“Người là ngươi tự cho vào, tất nhiên phải do ngươi chịu trách nhiệm, †a chỉ quản chuyện nhỏ, mặc kệ chuyện lớn.” Dứt lời, người phụ nữ che mặt

bằng lụa đen lập tức tiến vào động Đạo Tạng.

Cung chủ Trấn Thiên Cung trông theo bóng lưng người phụ nữ kia mà cười, sau đó khế nâng bước, đám mây dưới chân lập tức bay thẳng lên chín tầng mây, trong nháy mắt đã rời khỏi đảo Đạo Tạng, trở về hậu hoa viên của hắn ở Trấn Thiên Cung.

Hết chương 2101.

Chương 2102. Phù hạch gen gốc

Hàn Sâm thấy cửa đá mở ra, lập tức tiến vào tình trạng cảnh giác, mắt hướng về bên trong cửa đá.

Chỉ thấy đằng sau cửa đá là một xoáy nước màu đen, khi Hàn Sâm chưa kịp phản ứng, xoáy nước phóng ngay một luồng lực hút khổng lồ trực tiếp lôi Hàn Sâm vào đó.

Hàn Sâm cả kinh, tập trung sức lực ngăn cản lực hút này, song vẫn không thể chống đối lực hút ấy, bị hút vào buồng đá trong chớp mắt.

Quang cảnh trước mắt biến đổi, Hàn Sâm phát hiện mình đã tiến vào một hang động ẩm thấp tối tăm.

Rầm rầm! Rầm rầm!

Hàn Sâm nghe thấy tiếng xích sắt cọ vào đá vọng ra từ sâu trong hang, tiếp đó liền thấy một vóc dáng hùng tráng đi ra từ chỗ khuất tối của hang sâu.

Đó là một con quái vật có cái đầu hổ mọc trên thân kỳ lân, trên lưng còn có một đôi cánh chim màu xanh lá, thân thể dài chừng mười trượng, đôi con ngươi xanh lục nhìn chòng chọc Hàn Sâm, khiến hắn bỗng cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Khí thế của quái vật thật sự quá kinh khủng, mặc dù chỉ để lộ ra chút khí tức cũng đủ làm Hàn Sâm sinh ra cảm giác mình đang bị chèn ép gần như

không thở nổi.

Tuy vậy, cơ thể nó lại bị xuyên qua bởi xiềng xích màu đen, lúc nó còn cách Hàn Sâm khoảng mười thước thì sợi xích đen sì kéo dài từ sâu trong hang đã căng ra thẳng tắp. Quái vật nọ chẳng thể nhích nổi thêm một tấc, chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn Hàn Sâm chằm chặp.

Hàn Sâm chẳng dám chủ quan, chuẩn bị sẵn sàng triệu hồi kết giới Ma Trùng Vương. Mặc dù thân thể nó bị xích lại nhưng với sự tồn tại mạnh mẽ nhường này thì nó chỉ cần nhả một hơi cũng mang theo lực sát thương huỷ diệt. Đó không phải cấp độ mà Hàn Sâm có thể đối phó.

“Trấn Thiên Cung hết bài rồi sao? Thế mà lại để hai tên nhãi ranh nhà các ngươi vào đây tìm đường chết?” Con quái vật lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

“Chuyện quái gì thế này? Cung chủ Trấn Thiên Cung sẽ không để mình đấu với con này phải không? Cho dù nó bị xích thì ta cũng chẳng phải đối thủ của nó đâu!” Hàn Sâm đưa mắt, dùng Động Huyền Khí Tràng thăm dò sinh vật cấp Vương kia. Khí tức trên người nó hình như đã bị xiềng xích áp chế, tuy nhiên chúng vẫn tràn ra một phần, chứng tỏ năng lực của nó không bị trói buộc hoàn toàn.

Hàn Sâm còn chưa quan sát kĩ càng, chợt thấy đôi mắt xanh lục của sinh vật cấp Vương này lóe lên ánh sáng, tựa như hai ngọn đèn lồng đang rực sáng.

Hàn Sâm vội vàng triệu hồi kết giới Ma Trùng Vương bảo vệ cơ thể, nhưng ánh sáng trong mắt quái vật càng lúc càng rực lên, khiến ánh mắt Hàn Sâm bất giác bị đôi mắt nó hấp dẫn.

“Đùng!”

Hàn Sâm cảm thấy đầu óc mình sắp nổ tung mất rồi. Ngay trong ánh mắt như đèn lồng ấy, dường như Hàn Sâm đã bắt gặp một ký hiệu kì dị, ngặt nỗi hắn không thấy rõ ràng lắm.

Ký hiệu kia tựa hồ đã in sâu nơi tâm trí Hàn Sâm, trong đầu hắn cuộn lên từng đợt gió lốc.

Một cơn lốc thực sự. Hàn Sâm cảm thấy cơn gió này vô biên vô hạn, gió cuồng bạo, gió thoảng nhẹ, cuộn như thác xoáy trong cơn bão cát hung tàn, như cơn sóng thần nơi đại dương bao la, đủ loại sức gió tàn phá bốn bề trong đầu Hàn Sâm.

Tuy Hàn Sâm biết những thứ này chỉ là ảo giác nhưng hắn vẫn phải chịu đựng công kích dữ dội.

Người phụ nữ đeo lụa đen che mặt đứng ngoài cửa đá, dựa lưng lên bức tường đá cạnh đó, mắt nhắm như nghỉ ngơi, hoặc giả đang đợi chờ gì đó.

“Bảy mươi hai phù hạch gen gốc của đạo môn đã bị trấn áp trên triệu năm, vô số cường giả cấp Vương muốn lĩnh hội phù hạch gen gốc của họ. Tuy nhiên hầu hết đã thất bại. Để Hàn Sâm tới đây tiếp nhận sức mạnh của phù hạch gen gốc, đúng là chỉ có hắn mới nghĩ ra được. Mặc dù tinh thần lực và ý cảnh của hắn không kém Vương Giả nhưng e rằng rất khó để tiếp nhận được áp lực này, cuối cùng còn phải phiền ta tới đây kết thúc công việc.” Người phụ nữ lẩm bẩm một mình, song đôi mắt nhắm nghiền dường như có thể nhìn thấu thứ gì đó.

Một lát sau, người phụ nữ bỗng mở to mắt, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Sao lại thế được, bọn họ có thể tiếp nhận được lực xung kích từ phù hạch gen gốc ư?” Người phụ nữ âm thầm cau mày.

Trong thế giới bị bao phủ bởi bóng tối, chỉ có một góc của thế giới lóe lên ánh đèn. Dưới sự soi chiếu từ ánh đèn leo lét mờ ảo ấy, có thể thấy một tòa cung điện bị tàn phá.

Trên quảng trường của cung điện, thấy được một đứa bé chừng năm, sáu tuổi đang chiến đấu kịch liệt với một con quái điểu.

Thân pháp của cậu bé mạnh mẽ, không ngừng di chuyển thân thể để lại những chuỗi tàn ảnh tựa như một chú chim thực thụ vậy, không ngừng dây dưa tấn công con chim lớn bay trên không trung.

Đột nhiên, một người một chim tách ra, quái điểu cười quái đản: “Tiểu Hoa quả nhiên có thiên phú dị bẩm, chỉ cần thuật Thánh Thể đột phá được lên

cấp Thần Hóa, chắc chắn sẽ đoạt lại thần uy Thánh Vực ta."

"Thần Hóa, chẳng biết là chuyện của bao nhiêu năm sau, thuật Thánh Thể há có thể đột phá lên Thần Hóa dễ dàng như vậy." Đôi mắt xinh đẹp của Dì Mị liếc sang, "Nhưng sắp tới lúc Phổ Gen Chúng Sinh hiện thế rồi, Tiểu Hoa có thể tham gia xếp hạng cấp Tử Tước, trước hết sẽ tranh chút danh tiếng cho Thánh Vực ta, cũng để mấy lão già kia biết Thánh Vực vẫn còn đó."

"Đúng vậy, nhất định phải tham gia." Lão Điêu gật đầu lia lịa, sau đó nhìn về Cửu Mệnh Huyết Miêu đang nằm một góc: "Lão Miêu, ngươi nghĩ thế nào?"

"Đã đến lúc cho mấy tên đó biết Thánh Vực có truyền nhân." Lão Miêu thản nhiên đáp.

"Được, cứ quyết định vậy đi." Lão Điêu nhìn mấy lão quái cùng lộ vẻ hưng phấn, một đám lần lượt hô hào: "Tiểu Hoa, lần này ngươi nhất định phải tranh ngôi đầu giúp chúng ta."

Liên tục trong gần một năm, ngày nào Hàn Sâm cũng đi vào động Đạo Tạng, tiếp nhận sức mạnh của phù hạch gen gốc.

Thân thể của những Sát Vương kia bị giam cầm, chỉ có ánh mắt chúng mới điều động được lực sát phù, nhờ đó tấn công tinh thần Hàn Sâm. Trong lúc đối đầu với các phù hạch gen gốc, Hàn Sâm dần dần cũng lĩnh ngộ được một số điều.

Có lẽ vì từng nhận lễ tẩy rửa của tiên khí vạn hồ, Hàn Sâm am hiểu khá rõ về lực lượng các hệ, khi nhìn những phù hạch gen gốc hắn có thể cảm nhận một chút ý nghĩa của lực lượng mà chúng đại diện một cách tương đối dễ dàng.

Song những phù hạch gen gốc nọ dường như chẳng có tác dụng gì với Bảo Nhi. Bảo Nhi chỉ bám theo vào cùng Hàn Sâm, ánh mắt nàng hoàn toàn không bị sát phù thu hút, chỉ mở to mắt tò mò dò xét khắp nơi.

Đã qua một năm, ngoại trừ vào động Đạo Tạng thì Hàn Sâm còn đến Bạch Ngọc Lâu hấp thụ Ngọc Tiên Linh.

Một ngày như mọi ngày, khi Hàn Sâm hấp thu Ngọc Tiên Linh ở tâng thứ bảy, bỗng dưng cảm thấy thân thể chấn động. Lực lượng Băng Cơ Ngọc Cốt nhanh chóng ngưng kết, thần quang như băng ngọc trên người hắn nhanh chóng chuyển hoá, chẳng mấy chốc đã biến thành quang ảnh tương tự Ngọc Tiên Linh, dường như có hàn lực vô hạn tản ra từ quang ảnh tựa tiên tử kia.

"Cuối cùng Băng Cơ Ngọc Cốt cũng thăng lên cấp Hầu Tước!" Hàn Sâm khoái trá trong lòng, chỉ tiếc nơi này là trong Bạch Ngọc Lâu, bằng không hắn thật sự muốn thử xem năng lực của Băng Cơ Ngọc Cốt sau khi thăng cấp sẽ ra làm sao.

Hết chương 2102.

Chương 2103. Trò chuyện

Hàn Sâm đã lĩnh ngộ được khá nhiều về bảy mươi hai phù hạch gen gốc. Trên thực tế Thuật Trấn Tà cũng được sáng tạo ra dựa trên cơ sở bảy mươi hai phù hạch gen gốc. Sau khi Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng lĩnh hội phù hạch gen gốc, Thuật Trấn Tà cũng đột nhiên †ăng mạnh, nội trong một năm ngắn ngủi đã tăng lên tầng thứ tám.

Hàn Sâm lại nhận nhiệm vụ do lão viện trưởng phân công lần nữa, cơ mà nhiệm vụ lần này tương đối đơn giản. Chỉ là một dị chủng cấp Hầu Tước làm loạn ở một hành tinh thương nghiệp dưới trướng Trấn Thiên Cung. Hàn Sâm dễ dàng kết liễu ngay dị chủng ấy.

Nhưng khi đang chuẩn bị về Trấn Thiên Cung, máy truyền tin của hắn bỗng reo lên, bên trên hiện ra một dãy số quen thuộc với Hàn Sâm, chính là dãy số Tây Môn Hùng từng để lại.

Hàn Sâm từng gọi lại dãy số đó, song chỉ ra số trắng. Bây giờ nghĩ lại, Tây Môn Hùng để lại nó không phải là để Hàn Sâm liên lạc với hắn mà là hắn tự

gọi Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhận máy, không có tín hiệu video, chỉ có dòng điện truyền âm thanh tới.

Không nói gì, Hàn Sâm chỉ lắng nghe tiếng truyền ra từ máy liên lạc.

“Hàn Sâm, là ta đây.” Một giọng nói quen thuộc truyền ra từ máy liên lạc, nhưng không phải giọng Tây Môn Hùng mà là thánh đồ Thiên Tru.

“Thiên Tru?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hiện tại hắn có thể khẳng định Huyết Mệnh Giáo quả thật có cách rời khỏi Tí Hộ Sở.

“Là ta, nghe này, ta không có nhiều thời gian lắm, nếu không sẽ bị truy ra hành tung.” Thánh đồ Thiên Tru nói.

“Tại sao ngươi lại rời khỏi Tí Hộ Sở được?” Hàn Sâm hỏi, chỉ nghe thấy mỗi phần tiếng, hắn cũng không thể xác nhận đây có phải thánh đồ Thiên Tru thật hay không.

Đừng nói là nghe giọng, cứ cho là hình ảnh người thật thì công nghệ kĩ thuật ngày nay cũng có thể mô phỏng lại mà.

“Huyết Mệnh Thiên Giáo chúng ta tất nhiên có cách chứ, chỉ là không thể quay lại mà thôi.” Thiên Tru ngừng một chút rồi nói tiếp: “Bây giờ không phải lúc bàn chuyện ấy, có chuyện này ngươi phải nghe kỹ, nhất định không được cho người khác phát hiện ngươi từng tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, nếu không hậu quả rất khó lường.”

“Vì sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Phức tạp lắm, nói dễ hiểu thì trong Đại vũ trụ gen có kẻ chuyên tìm Huyết Mệnh Giáo chúng ta nhằm sinh sự. May mà ngươi tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không sâu, lại chưa kết thành Lam Huyết, chỉ cần người cẩn thận một chút, không tự để lộ ra thì chẳng bị phát hiện đâu.” Thiên Tru nói.

“Thế lực nào muốn đối phó Huyết Mệnh Giáo? Là thượng tộc nào?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Không phải thượng tộc, nhưng tính ra còn đáng sợ hơn thượng tộc.” Thiên Tru hơi chần chừ, rồi tiếp tục: “Ngươi có biết tiểu đội hành động số bảy của Liên Minh chạm trán một kẻ tự xưng là Thần không?”

Hàn Sâm giật thót trong lòng: “Tên đó cũng tới Đại vũ trụ gen?”

“Không phải là tới Đại vũ trụ gen, mà hắn vốn dĩ thuộc về nơi ấy. Nhớ kỹ, nhất định không để ai phát hiện ngươi từng tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, nếu không ngươi sẽ trở thành mục tiêu của hắn. Còn nữa, tiếp tục khẳng định ngươi là Tinh tộc, đừng nhắc tới cái tên nhân loại này, nó sẽ làm bại lộ sự thật rằng ngươi đã bước ra từ Tí Hộ Sở. Điểm này ngươi đang làm rất tốt.” Thiên Tru lại nói.

“Rốt cuộc hắn là thứ gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Không biết nói sao, nếu phải nói thì ngươi có thể coi hắn là sự tồn tại đáng sợ hơn cả cường giả cấp Thần Hoá. Hiện tại chúng ta không có năng lực đối chọi với hắn. Rất nhiều thánh đồ Huyết Mệnh Giáo tiến vào Đại vũ trụ gen đã chết trong tay hắn. Trước kia chúng ta không hề có năng lực chống cự… Nhưng bây giờ không giống thế nữa…” Thiên Tru nói.

“Sao lại không giống trước?” Hàn Sâm ngờ vực. “Gen Thần Siêu Cấp.” Thiên Tru nói ra mấy chữ.

“Ý gì thế?” Hàn Sâm nghe bốn chữ đơn giản này, trong đầu thoáng nảy ra vô vàn ý nghĩ.

“Chỉ có Gen Thần Siêu Cấp viên mãn mới có cơ hội đi tới bước ấy, mới có thể đối đầu với tên kia. Những sinh vật Gen Thần Siêu Cấp có thể tiến vào Đại vũ trụ gen cũng là hy vọng của chúng ta. Tóm lại, nếu ngươi chưa trưởng thành đến mức đó thì nhất định không được làm lộ chuyện bản thân tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.” Thiên Tru vội nói.

“Ngươi đã sớm biết những việc này, tại sao không nói với ta lúc ở Tí Hộ Sở?” Hàn Sâm hỏi.

Thiên Tru đáp: “Chẳng phải ta đã nói rồi sao, thánh đồ Huyết Mệnh Giáo chúng ta chỉ có thể ra ngoài nhưng không thể quay về, sau khi ta tới Đại vũ

trụ gen, nghe từ tiền bối thánh đồ mới biết mấy chuyện này… Được rồi… Không còn thời gian nữa… Sau này có cơ hội sẽ liên lạc với ngươi.”

Cuộc gọi bị ngắt, Hàn Sâm cất máy truyền tin, thầm suy nghĩ: “Nếu như tất cả là sự thật, thì Thần kia rốt cuộc là dạng tồn tại nào? Sự tồn tại của hắn và Đế Thuân có giống nhau không? Có phải cũng không thể đích thân ra tay giết hại sinh linh ở đây, hoặc Thần đó chính là Đế Thuân?”

Hàn Sâm nghĩ rất nhiều, nhưng mãi vẫn không ra kết quả. Hắn vốn chẳng muốn làm lộ chuyện Huyết Mạch Mạng Thần Kinh, sau khi Thiên Tru nhắc nhở thì càng không.

Dù lời Thiên Tru là nói thật hay giả, tránh voi chẳng xấu mặt nào.

Sau một lúc suy ngẫm, Hàn Sâm gọi lại cho dãy số vừa nãy, kết quả y như cũ, báo hiệu số đó chẳng còn tồn tại.

“Huyết Mệnh Giáo rõ ràng đã xâm nhập vào Đại vũ trụ gen từ rất lâu trước đây. Có thể Nhân Đế đang ở một hành tinh nào đó trong Đại vũ †rụ gen, nhưng danh tiếng của nhân loại chưa truyền khắp vũ trụ. Có thể tưởng tượng họ chắc chắn đã chịu một áp lực khủng khiếp nào đó nên đành phải ẩn mình.” Vẻ mặt Hàn Sâm có phần nghiêm trọng, lẩm bẩm: “Kẻ xưng Thần kia thật sự thần thông quảng đại đến thế à?”

Sau khi trở về Trấn Thiên Cung, Hàn Sâm nhận được một kỳ nghỉ.

Hiện tại hắn còn mỗi Động Huyền Kinh và Vật Ngữ Gen chưa thăng cấp Hầu Tước, Động Huyền Kinh đang dần tăng lên, nhưng Vật Ngữ Gen gần như chẳng thấy động tĩnh gì, trừ phi có ngoại lực trợ giúp, không thì chẳng thể thăng cấp nổi.

Hàn Sâm từng thử dùng Ngọc Linh để nâng cấp Vật Ngữ Gen nhưng hiệu quả không tốt lắm, mặc dù có chút hiệu quả nhưng tăng lên rất chậm.

Dựa theo tốc độ tu luyện này, trong vòng ba mươi hay năm mươi năm, Vật Ngữ Gen về cơ bản không tài nào thăng cấp Hầu Tước.

Hàn Sâm đang ngẫm nghĩ làm thế nào để nhanh chóng cải thiện Vật Ngữ Gen thì Thiên Vũ Hạc đã tới truyền lệnh của cung chủ Trấn Thiên Cung.

“Cung chủ cho ta tới Vũ tộc?” Hàn Sâm nhìn Thiên Vũ Hạc với vẻ kinh ngạc, vẫn không dám tin đây là mệnh lệnh từ cung chủ Trấn Thiên Cung.

Cung chủ Trấn Thiên Cung biết rõ hắn có hiềm khích với Vũ tộc, chưa bàn đến quan hệ giữa hắn và Khổng Phi, chỉ mỗi chuyện Huyết Vũ đao thôi cũng đủ để Vũ tộc xem hắn như cái gai nhức nhối trong mắt rồi.

“Phải, cung chủ cho ngươi làm đặc sứ của Trấn Thiên Cung đến Vũ tộc, thật ra thì là ý tốt đấy, chắc ngươi cũng từng nghe danh hồ Chuyển Sinh ở Thánh Thiên Đường nhỉ? Nếu làm đặc sứ tới Vũ tộc thì ngươi sẽ có tư cách sử dụng hồ Chuyển Sinh.” Thiên Vũ Hạc nói.

“Ngươi đang nói tới hồ Chuyển Sinh mà Angia đã dùng để tẩy sạch tu vi? Ta không muốn chuyển sinh lần nữa, dùng nó để làm gì?” Hàn Sâm cau mày, hỏi.

Hết chương 2103.

Chương 2104. Lần đầu tới Thánh Thiên Đường

“Hồ Chuyển Sinh không chỉ có mỗi chức năng tẩy rửa và trùng tu đâu. Lực chuyển sinh trong hồ Chuyển Sinh còn có hiệu quả xúc tiến thăng cấp, nhưng phương thức sử dụng khá khác biệt. Chắc là vì cung chủ thấy thuật gen của ngươi chậm rì rì mãi không tăng cấp nên mới trao cơ hội này cho ngươi, để ngươi sử dụng hồ Chuyển Sinh ở Thánh Thiên Đường. Dựa vào giao ước của chúng ta với Vũ tộc, trong mỗi mười năm, Trấn Thiên Cung ta sẽ chỉ có ba người nhận được tư cách dùng hồ Chuyển Sinh. Một trong số đó trao luôn cho ngươi, cung chủ đại nhân dành cho ngươi một ân huệ lớn lắm rồi đấy.” Thiên Vũ nói với vẻ hâm mộ.

“Đã vậy thì ta làm ngay một chuyến tới Thánh Thiên Đường xem sao.” Hàn Sâm nghe nói có chuyện tốt đến nhường này nên chẳng phân vân nữa, nhận lời làm đặc sứ tới Thánh Thiên Đường.

Với tình hình Vũ tộc hiện nay, không thể nào liều lĩnh đắc tội Trấn Thiên Cung mà làm gì hắn, cùng lắm thì chê cười chế nhạo hắn thôi.

Có món hời thì húp. Hàn Sâm định giả câm giả điếc không để ý mấy tên Vũ tộc kia, tranh thủ kiếm tí lộc lá đã.

“Đúng rồi, khi ngươi trở về từ Vũ tộc gần như cũng là lúc Phổ Gen Chúng Sinh xuất thế, có định đi tranh một chuyến không? Với tài nghệ của ngươi, cơ hội đạt hạng nhất Bá Tước vẫn khả quan lắm.” Sau khi bàn xong chính sự, Thiên Vũ Hạc cười mà hỏi.

“Ta không có hứng thú với mấy thứ hư danh.” Hàn Sâm lắc đầu, hắn đã có hai loại thuật gen thăng cấp Hầu Tước, nếu tham gia cũng sẽ vào bảng Hầu Tước. Đến lúc ấy chuyện hắn không chỉ tu luyện một loại thuật gen cơ sở sẽ bại lộ ngay.

Đoàn sứ giả đi Thánh Thiên Đường không chỉ có mình Hàn Sâm, còn thêm khá nhiều đặc sứ của Trấn Thiên Cung, với cả một vị trưởng lão trấn thủ. Song bọn họ đến Thánh Thiên Đường để đàm phán với Vũ tộc về quyền lợi của đôi bên, chỉ mình Hàn Sâm không có nhiệm vụ nào khác, đơn thuần là tới sử dụng hồ Chuyển Sinh mà thôi.

Hàn Sâm theo sứ đoàn tới Thánh Thiên Đường. Trưởng lão dẫn đội là Thập Tịch trưởng lão Vân Trường Không, điều này làm Hàn Sâm an †âm hơn nhiều. Hắn có quan hệ khá tốt với con gái và các đệ tử của Vân trưởng lão, ngay cả khi xảy ra sự cố thì vẫn còn Vân Trường Không bảo vệ hắn.

Đệ tử Trấn Thiên Cung đồng hành đối xử với Hàn Sâm rất tốt, suy cho cùng thì hiện nay Hàn Sâm có danh tiếng vô cùng tốt đẹp vì từng làm nhiều việc tốt rạng danh Trấn Thiên Cung. Quan hệ với đám đệ tử Trấn Thiên Cung khá êm đẹp, ít nhất thì ngoài mặt ai cũng khen hắn mấy lời có cánh.

Hành trình đến địa bàn Vũ tộc rất an toàn, chưa đặt chân vào Thánh Thiên Đường đã có Vương Giả Vũ tộc đích thân tới nghênh đón sứ đoàn.

Ngày nay Vũ tộc phải phụ thuộc vào Trấn Thiên Cung mới sinh tồn được, không còn bị những thượng tộc khác tranh cướp Thánh Thiên Đường, tất nhiên họ vô cùng coi trọng sứ đoàn Trấn Thiên Cung.

Khi Vương Giả Vũ tộc thấy Hàn Sâm, ánh mắt họ rất lạ, chẳng biết là vì Khổng Phi hay bởi thanh Huyết Vũ đao.

Sau khi tiến vào Thánh Thiên Đường, tất cả ánh mắt Vũ tộc nhìn Hàn Sâm đều rất kỳ quái, rõ ràng rất khác với lúc nhìn các sứ giả Trấn Thiên Cung còn lại.

Hàn Sâm vẫn thản nhiên, chỉ coi như không thấy.

Lúc Vũ tộc biết Hàn Sâm muốn sử dụng hồ Chuyển Sinh, sắc mặt cả đám trở nên vô cùng khó coi.

Vũ Vương - người đảm nhiệm tiếp đón sứ đoàn nói: "Hồ Chuyển Sinh vẫn đang phong bế, kính xin đặc sứ chờ ở Thánh Thiên Đường mấy ngày, đến lúc hồ Chuyển Sinh mở ra bổn tộc tự khắc sẽ mời đặc sứ sử dụng"

Hàn Sâm không thể làm gì hơn là đợi trong Thánh Thiên Đường, may mà hắn và người của sứ đoàn Trấn Thiên Cung ở chung một nơi, không phát sinh vấn đề nào hết.

Trong một hội trường trông như cung điện, tập trung rất nhiều trưởng lão và những người đứng đầu Vũ tộc đang bàn luận gì đó.

"Hồ Chuyển Sinh là nơi thiêng liêng nhất của Vũ tộc ta, tại sao lại phải để Hàn Sâm vấy bẩn?" Một trưởng lão Vũ tộc chua xót mà nói.

"Đúng vậy, tên nhãi kia còn dây dưa với súc sinh Khổng Phi, không có tư cách sử dụng hồ Chuyển Sinh." Một trưởng lão Vũ tộc căm phẫn.

Trong một chốc quần chúng cùng xúc động, tuyệt đại đa số Vũ tộc đều cực kì bất mãn với việc cho Hàn Sâm sử dụng hồ Chuyển Sinh.

"Bây giờ không phải chúng ta chịu hay không chịu, đây là giao ước giữa chúng ta và Trấn Thiên Cung. Cho dù chúng ta chịu hay không thì

Hàn Sâm vẫn vào được hồ Chuyển Sinh, chẳng ai ngăn nổi đâu.” Người đứng đầu Vũ tộc hiện giờ là Thánh Thiên Vũ Vương lạnh nhạt đáp.

Tất cả trưởng lão cùng im bặt mất một lúc. Sau trận chiến Vũ tộc tự diệt đèn, thực lực toàn tộc giảm sút mạnh. Tất cả Vũ tộc cùng tụt mất một cấp. Dù là cường giả như Thánh Thiên Vũ Vương cũng đã lợi dụng một lượng tài nguyên khổng lồ để trở lại cấp Vương nhưng hầu như đã †iêu hao sạch nguồn dự trữ mà Thánh Thiên Đường tích cóp bao năm nay.

Dù vậy, thực lực của Vũ tộc cùng lắm chỉ bằng ba, bốn phần ngày trước. Nếu không dựa vào sự che chở từ Trấn Thiên Cung thì cơ bản không tài nào giữ được Thánh Thiên Đường.

“Nếu không cản được Hàn Sâm vào hồ Chuyển Sinh, chỉ bằng mở ra hoàn toàn cho hắn là được.” Một trưởng lão đột nhiên lên tiếng.

“Trưởng lão Tiên Vũ, ý ngươi là?” Ánh mắt mọi người đổ dồn về vị trưởng lão nọ, lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Mỗi một lần sẽ có ba sinh vật được vào hồ Chuyển Sinh. Chúng ta cấp cho Trấn Thiên Cung hạn ngạch là ba người trong vòng mười năm, lần này Trấn Thiên Cung chỉ sử dụng một hạn ngạch cho Hàn Sâm. Nói cách khác, chúng ta có thể phái hai người Vũ tộc cùng Hàn Sâm vào hồ Chuyển Sinh.” Trưởng lão Tiên Vũ thong dong nói.

Thấy mọi người vẫn nhìn mình với vẻ khó hiểu, Trưởng lão Tiên Vũ lại nói tiếp: “Hồ Chuyển Sinh cho ra lượng lực chuyển sinh có hạn, sở dĩ đặt giới hạn ba sinh vật là vì để dành cho những người cấp Hầu Tước đổ xuống. Nếu cường giả cấp Vương vào đó, lực chuyển sinh trong hồ Chuyển Sinh kỳ thực chỉ đủ cho một vị Vương Giả sử dụng, thậm chí còn không thể thực sự chuyển sinh. Nếu là Công Tước, có lẽ miễn cưỡng lắm mới đủ để hai vị Công Tước chuyển sinh.”

“Trưởng lão Tiên Vũ, ý ngươi là chúng ta tìm hai vị Công Tước cùng vào hồ Chuyển Sinh với Hàn Sâm để tranh lực chuyển sinh với hắn?” Thánh Thiên Vũ Vương nhìn trưởng lão Tiên Vũ, hỏi dò.

Trưởng lão Tiên Vũ đáp: “Vũ tộc ta sử dụng hồ Chuyển Sinh bao đời nay. Sự tương tác giữa ta và lực chuyển sinh là thứ ngoại tộc không thể nào sáng bằng. Vả lại thực lực của hai vị Công Tước còn bỏ xa Hàn Sâm. Đến lúc ấy có thể thu hút lượng lớn lực chuyển sinh, cho dù Hàn Sâm có thể hút được một phần nhỏ cũng không chiếm được quá nhiều lợi ích. Thế thì Trấn Thiên Cung cũng chẳng bới móc ra tí lỗi lầm nào.”

“Cách này hay đấy, nhưng mà ai sẽ đi hấp thụ lực chuyển sinh bây giờ? ” Một đám trưởng lão xôn xao bàn tán.

Nếu cường giả cấp Công Tước hấp thu quá nhiều lực chuyển sinh thì sẽ giống Angia, có thể chuyển sinh về trạng thái nguyên thuỷ. Đến lúc đó còn chẳng bằng Nam Tước, phải tu luyện lại từ đầu.

Không phải ai cũng có quyết tâm giống Angia, cường giả cấp Công Tước chẳng có mấy người bằng lòng tu lại từ đầu..

Trưởng lão Tiên Vũ khẽ nói: “Chi bằng cho hai anh em Angera và Andorra đến hồ Chuyển Sinh đi.”

“Chẳng phải bọn họ đang bị giam trong ngục sao? Bọn họ chịu tới hồ Chuyển Sinh chứ?” Một vị trưởng lão kinh ngạc hỏi.

“Ta tự có biện pháp thuyết phục họ.” Trưởng lão Tiên Vũ đã có dự liệu.

“Nếu hai anh em họ đến hồ Chuyển Sinh thì rõ ràng không còn gì tốt hơn. Đừng nói một tên Hàn Sâm, coi như là mười Hàn Sâm cũng không thể tranh lại hai anh em họ.” Trưởng lão Vũ tộc mừng rơn.

Ngày thứ tư tới Vũ tộc, rốt cuộc Hàn Sâm cũng nhận được tin từ Vũ tộc báo hắn biết rằng hồ Chuyển Sinh đã sẵn sàng sử dụng được rồi, kêu hắn chuẩn bị tới hồ Chuyển Sinh.

Hết chương 2104.

Chương 2105. Hồ Chuyển Sinh

Hồ Chuyển Sinh ở Thánh Thiên Đường là một hồ quý nổi danh khắp Đại vũ trụ gen. Trong Đại vũ trụ gen, không có nhiều bảo vật có thể giúp cường giả cấp Vương thăng cấp, hồ Chuyển Sinh chính là một trong số đó.

Tuy lực chuyển sinh có chút thiếu sót, tỷ lệ làm cường giả cấp Vương thăng cấp Bán Thần Hoá không cao lắm, lại có thể phát sinh vài vấn đề, nhưng dù vậy nó cũng là bảo vật khiến rất nhiều tộc nhòm ngó.

Dưới sự hướng dẫn từ một vị vương giả Vũ tộc, cuối cùng Hàn Sâm cũng thấy hồ Chuyển Sinh Thánh Thiên Đường trong truyền thuyết.

Mặc dù có tên là hồ Chuyển Sinh nhưng nó không có nước hồ thật, đó là một tế đàn pha lê khổng lồ, ở chính giữa tế đàn là một tượng thần Thiên Sứ.

Toàn thân bức tượng thần ấy trắng nõn, đôi cánh Thiên Sứ gập về trước, dáng vẻ như một nữ thần thương xót thế nhân, tựa như có thể dung nạp tất thảy sinh ly tử biệt và tội lỗi trên thế gian.

“Hồ Chuyển Sinh có thể làm lễ tẩy rửa cho ba sinh vật mỗi một lần. Nếu không lực chuyển sinh dư thừa sẽ tiêu tan rất lãng phí. Điều này hẳn là ngươi đã biết trước rồi?” Trưởng lão Tiên Vũ dẫn đường Hàn Sâm tới tế đàn nhìn hắn và hỏi.

“Ừm”” Hàn Sâm gật đầu ra chiều đã rõ.

Trước khi đến đây, cung chủ Trấn Thiên Cung đã cho Hàn Sâm tài liệu về hồ Chuyển Sinh. Hàn Sâm nắm rất rõ những chuyện này.

“Vậy thì tốt, lần này Trấn Thiên Cung chỉ phái một mình ngươi đến tiếp nhận lực chuyển sinh. Vì để tránh lãng phí lực chuyển sinh, Vũ tộc bọn †a cũng sẽ phái hai vị Hầu Tước cùng nhận lực chuyển sinh, có vấn đề gì không?” Tiên Vũ trưởng lão mỉm cười, hỏi.

“Không thành vấn đề.” Hàn Sâm gật đầu đáp.

“Angera, Andorra, hai anh em các ngươi sẽ cùng nhận lễ tẩy trừ với Hàn Sâm. Nhớ cẩn thận, đừng quấy rầy khách quý của chúng ta.” Trưởng lão Tiên Vũ làm bộ làm tịch dặn dò hai anh em Angera và Andorra.

Hàn Sâm hơi nghi ngờ. Hắn cũng đã dự liệu trước khi đến đây.

Sở dĩ cung chủ Trấn Thiên Cung phái một mình hắn đi mà không phái luôn ba người, chính là vì muốn Hàn Sâm có thể hấp thụ tất cả lực chuyển sinh một mình.

Trước khi Hàn Sâm đến cũng đã tính tới cả những phản ứng có thể xảy ra từ Vũ tộc. Đúng như dự đoán của họ, Vũ tộc chắc chắn sẽ cử ra hai Công Tước tranh giành lực chuyển sinh với Hàn Sâm. Ấy vậy mà giờ Vũ tộc lại phái ra hai Hầu Tước đến, điều này khiến Hàn Sâm hơi bất ngờ.

Cơ mà sau khi chạm mặt hai anh em Angera và Andorra, Hàn Sâm cũng lờ mờ hiểu tại sao lại là bọn họ rồi.

Hai người kia đều sở hữu diện mạo chuẩn Vũ tộc, tướng mạo tuấn tú tựa như điêu khắc từ đá cẩm thạch. Khí tức sinh mệnh trên người đúng là cấp Hầu Tước chuẩn không cần chỉnh.

Nhưng khi quan sát khí chất bọn họ, Hàn Sâm không tin nổi hai người này chỉ là cấp Hầu Tước mà thôi.

Ngay cả trong đám Công Tước mà Hàn Sâm từng gặp cũng rất khó †ìm ra ai có khí chất cường giả như họ. Vẻ khinh khi miệt thị tất thảy mọi thứ trong mắt họ là thứ không phải quý tộc bình thường nào cũng có được.

“Chẳng lẽ trước đây bọn chúng là Công Tước đỉnh cấp, vì trận chiến diệt đèn nên rơi xuống cấp Hầu Tước?” Hàn Sâm ngấm ngầm tự suy đoán.

Trên thực tế Hàn Sâm chỉ đoán đúng phân nửa. Angera và Andorra từng là cường giả cấp Vương, bởi vì xúc phạm đến điều tối kị của Vũ tộc nên bị tống vào ngục giam, thân thể chịu tra tấn suốt mấy trăm năm nay. Vì cơ thể chịu cực hình gây thương tích nên bị tụt một cấp, từ Vương Giả biến thành Công Tước.

Sau đó lại vì chuyện Vũ tộc bị diệt đèn mà cùng toàn bộ Vũ tộc tuột thêm một cấp nữa, bọn họ từ Công Tước rơi xuống cấp Hầu Tước.

Bởi vì bị giam trong ngục nên tất nhiên không có tài nguyên có thể giúp họ điều dưỡng thân thể, thành thử vẫn ở nguyên cấp Hầu Tước.

Chẳng biết trưởng lão Tiên Vũ dùng cách gì mà thuyết phục thành công hai anh em họ ra ngoài tranh giành lực chuyển sinh với Hàn Sâm. Tuy sức mạnh của họ đang ở cấp Hầu Tước nhưng bản chất lại là cấp Vương, thông hiểu lực lượng và các loại thủ đoạn, Hầu Tước chưa có cửa sánh bằng.

Hơn nữa trải qua mấy ngày điều dưỡng, họ đã có thể đột phá trở về cấp Công Tước bất cứ lúc nào, nếu hấp thụ thêm lực chuyển sinh, họ thậm chí có thể trở lại cấp Vương.

Dùng hai anh em này tới tranh lực chuyển sinh với Hàn Sâm, đương nhiên là lợi hại hơn Công Tước bình thường rất nhiều. Trưởng lão Tiên Vũ tính toán, nếu hai anh em họ ra tay mạnh bạo một chút thì có khi Hàn Sâm chẳng xơ múi nổi tí lực chuyển sinh nào.

Cơ mà trưởng lão Tiên Vũ đã đặc biệt dặn dò bọn họ để phần cho Hàn Sâm chút lực chuyển sinh, thế thì Trấn Thiên Cung mới không dị nghị được.

“Hồ Chuyển Sinh sắp mở ra ngay đây, mời ba vị lên tế đàn.” Một vị chấp sự Vũ tộc làm động tác mời Hàn Sâm, Angera, Andorra.

Tế đàn khá lớn, khi đó Hàn Sâm đứng ở một vị trí đối diện tượng thần, đợi hồ Chuyển Sinh mở ra.

Hai anh em Angera và Andorra đứng một trái một phải bên tượng Thiên Sứ, vừa khéo kẹp Hàn Sâm ở giữa. Cơ mà họ không nhìn Hàn Sâm, chỉ lạnh lùng đứng tại chỗ.

Angera và Andorra hoàn toàn không coi Hàn Sâm là đối thủ. Nói thế nào thì họ cũng là cường giả cấp Vương, danh tiếng Hàn Sâm lớn đến đâu cũng chỉ là một Hầu Tước, cách họ như trời với vực, căn bản không cần để ý tới.

Trưởng lão Tiên Vũ và một đám Vũ tộc đều tỏ vẻ hóng kịch vui. Chỉ có sứ đoàn Trấn Thiên Cung đứng đợi quan sát kỳ cảnh hồ Chuyển Sinh và chờ xem Hàn Sâm lấy được bao nhiêu lợi ích từ hồ Chuyển Sinh.

Vân Trường Không nhìn hai anh em Angera và Andorra trên tế đàn, lặng lẽ híp mắt lại.

Bởi vì một vài nguyên nhân nên hai anh em nọ luôn ở trong Thánh Thiên Đường, người ngoài biết đến họ rất ít, vả lại còn bị giam mấy trăm năm, có lẽ bây giờ chẳng còn ai nhận ra hai anh em nữa. Song vẫn còn Vân Trường Không nhạy bén phát hiện chút điểm kỳ quặc.

Hắn cũng không nhận ra hai anh em này, nhưng bản thân Vân Trường Không lại là người quản lí Vân Yên Các - tổ chức tình báo của Trấn Thiên Cung, hắn không lạ gì mấy Hầu Tước và Công Tước nổi tiếng của Vũ tộc.

Bây giờ Vũ tộc lại gọi hai Hầu Tước lạ mặt đến giành lực chuyển sinh với Hàn Sâm, Vân Trường Không lập tức ngửi ra mùi khác thường.

“Hai anh em này không đơn giản.” Vân Trường Không thầm đánh giá trong lòng, xâu chuỗi các manh mối hòng tìm lai lịch của hai anh em.

Nếu nói Vũ tộc cố tình tuyển chọn hai Hầu Tước nhằm từ bỏ chuyện tranh giành lực chuyển sinh với Hàn Sâm, để ba người cùng nhau san sẻ lực chuyển sinh thì Vân Trường Không kiểu gì cũng chẳng tin nổi.

Vũ tộc hận Khổng Phi đến tận xương tuỷ, Hàn Sâm lại là người nhận được lông vũ thần hoá của Khổng Phi. Vũ tộc không có khả năng cho Hàn Sâm yên ổn bắt được lực chuyển sinh, huống chỉ còn chuyện Huyết Vũ đao nữa.

Vân Trường Không vẫn chưa lùng ra lai lịch hai anh em thì hồ Chuyển Sinh ở bên kia đã mở ra. Chỉ thấy trên tượng Thiên Sứ xuất hiện từng đợt gợn sóng dập dờn, đôi

cánh Thiên Sứ khép về phía trước cũng từ từ mở ra.

Toàn bộ tế đàn sáng lên, theo từng gợn nước rung động trên tượng thần, hoá thành một chùm ánh sáng trông như cột pha lê lao thẳng đến chân trời, như thể một cột nước dựng thẳng giữa đất trời.

Hết chương 2105.

Chương 2106. Tranh đoạt lực chuyển sinh

Hàn Sâm vươn hai tay ra, cảm nhận luồng năng lượng gợn sóng như nước chảy, rốt cuộc cũng hiểu tại sao nơi này được gọi là hồ Chuyển Sinh, năng lượng ở đây đã mạnh đến mức hóa thành dạng lỏng rồi.

Cơ thể chìm đắm trong năng lượng hóa lỏng, toàn thân Hàn Sâm như bị hạ thuốc kích thích, tế bào hưng phấn tới độ muốn nổ tung.

Hắn nhanh chóng định thần lại, trực tiếp vận hành Vật Ngữ Gen, luyện hóa và hấp thụ những luồng năng lượng lỏng thấm vào cơ thể.

Angera và Andorra cũng đang luyện chế và hấp thụ nguồn năng lượng lỏng, nhưng năng lượng này không phải là lực chuyển sinh, mà chỉ là một dòng phụ lưu đổ vào hồ Chuyển Sinh mà thôi.

Vì trước đó hai cánh của tượng Thiên Sứ tựa như đang khép lại, bao bọc lấy cơ thể, nên không thể nhìn thấy cánh tay của nàng. Hiện tại hai cánh đã được mở ra, có thể thấy ngay rằng trên hai tay của tượng thần Thiên Sứ đang cầm một cái bình đựng nước, hình như làm bằng đá. Toàn bộ năng lượng dao động ở trung tâm hồ Chuyển Sinh chính là cái bình đá đó.

Một luồng năng lượng tuôn ra như nước suối từ miệng bình đá, sau đó mới lan tỏa ra bên ngoài.

Hàn Sâm đang luyện hóa năng lượng lỏng, đột nhiên nghe thấy miệng bình đá phát ra âm thanh bọt nước vỡ tan, tiếp đấy phát hiện từ miệng bình đá lại phun ra một dòng chất trắng.

Không để Hàn Sâm nhìn rõ ràng vật ấy là gì, chỉ thấy Angera và Andorra đồng thời phóng ra Thần Quang, hào quang thánh khiết cùng lúc toát ra từ thân thể họ, trên người còn xuất hiện một vầng sáng Thiên Sứ bao trùm khắp thân thể hai người.

Bấy giờ Hàn Sâm mới nhìn rõ, thứ màu trắng tuôn ra từ bình đá là một vật vô cùng cổ quái.

Vật kia chỉ lớn cỡ một bàn tay, trông giống một cái bong bóng mọc thêm đôi cánh chim, hình như là một quả trứng màu trắng mọc thêm một đôi cánh thiên sứ.

Thoạt nhìn đến là đáng yêu, chỉ thấy nó bay lượn vài vòng quanh tượng Thiên Sứ, dường như nó đã cảm nhận được nguồn năng lượng mạnh mẽ tỏa ra từ người Angera và Andorra, sau một chút do dự, nó từ từ bay về hướng Angera.

Hàn Sâm biết thứ bé nhỏ kia là lực chuyển sinh, trong tài liệu mà cung chủ Trấn Thiên Cung đưa cho hắn có ghi chép tỉ mỉ, và còn chỉ cho Hàn Sâm hiểu cách thu hút được lực chuyển sinh.

Lực chuyển sinh là thứ vô cùng kì diệu, không phải cứ cậy mạnh là có thể cướp được, phải dựa vào sức sống của bản thân hoặc khí tức từ sinh mệnh để thu hút lực chuyển sinh.

Theo lẽ thường mà nói, vì có kha khá người trong nhiều thế hệ của Vũ tộc đã từng hấp thụ được lực chuyển sinh nên họ có sức thu hút rất lớn với lực chuyển sinh.

Nhưng cung chủ Trấn Thiên Cung đã sớm tìm ra giải pháp giúp Hàn Sâm, Hàn Sâm chẳng cần sốt ruột, dựa theo phương pháp được kể đến trong tư liệu mà vận hành Vật Ngữ Gen.

“Chẳng biết phương pháp ấy dùng được không?” Hàn Sâm không khỏi lẩm bẩm tự hỏi lòng.

Bởi vì phương pháp mà cung chủ Trấn Thiên Cung chỉ cho hắn rất đơn giản, nó đơn giản đến độ hắn cũng nghỉ ngờ cách này có tác dụng gì không.

Năng lượng của Vật Ngữ Gen trải qua sự vận dụng của Hàn Sâm, hóa thành Thần Quang trước mặt hắn, ngưng tụ thành một thứ có hình vòng tròn, vầng sáng ấy lớn cỡ đầu Hàn Sâm, giống như một tấm gương lơ lửng phía trước Hàn Sâm.

Hào quang của Hàn Sâm mới vừa ngưng tụ xong, đã thấy lực chuyển sinh đang bay về phía Angera đột nhiên thay đổi hướng, ngoặt đôi cánh nhỏ, bay về phía hào quang mới thành hình của Hàn Sâm.

Mắt thấy lực chuyển sinh bị Hàn Sâm hấp dẫn, đám người trưởng lão Tiên Vũ vẫn không bối rối. Có lẽ họ cũng lường trước rồi, Hàn Sâm không phải kẻ dễ đối phó như thế. Nếu không thì trưởng lão Tiên Vũ cũng không mất nhiều công sức đến vậy để tìm hai anh em Angera và Andorra.

Phát hiện Hàn Sâm thu hút được lực chuyển sinh, Angera và Andorra lia mắt nhìn nhau. Andorra khẽ gật đầu, ánh sáng rực rỡ trên người lập tức biến đổi, hào quang Thiên Sứ bao trùm lấy hắn dần dần hóa thành sắc vàng.

Bùm!

Andorra chạy về phía trước, hào quang Thiên Sứ hoàn toàn hóa thành màu ánh kim, hai tay hai cánh giang ra, tựa như nghênh đón ánh rạng đông rọi từ bầu trời, tỏa ra ngàn tia sáng vàng, như thể một Thánh Thiên Sứ đang giáng thế.

Ai ai cũng có thể nhận ra Andorra đã từ Hầu Tước thăng lên thành Công Tước, khí tức sinh mệnh bùng nổ hơn nhiều, sức hấp dẫn lực chuyển sinh chẳng biết đã mạnh hơn trước bao nhiêu lần.

Vân Trường Không thấy Kim Quang Thiên Sứ trên người Andorra, lòng chợt rung động: “Ánh sáng của Thiên Sứ Đại Thẩm Phán, đây hình như là cấm thuật của Vũ tộc, rất hiếm người của Vũ tộc tu luyện loại thuật gen này. Ta nhớ mấy trăm năm trước hình như đã có hai anh em Vũ tộc vì có thiên phú bẩm sinh nên cuối cùng cũng luyện thành cấm thuật này, chẳng lẽ là…

Vân Trường Không đánh giá Angera và Andorra, sắc mặt trở nên hơi khó coi, thầm nhủ không ổn: “Nếu đúng là cặp anh em đó thì tình hình của Hàn Sâm không khả quan lắm, cho dù cung chủ đã dạy hắn thuật Ngưng Hoàn, sợ rằng hắn không tranh nổi với hai anh em này.”

Vân Trường Không nghĩ một lượt, đại khái cũng đã đoán sơ được tiền căn hậu quả.

Khi Kim Quang Thiên Sứ trên người Andorra vừa xuất hiện, lực chuyển sinh vốn đang bay về phía Hàn Sâm lập tức khựng lại, đôi cánh nhỏ võ liên tục, dừng tại chỗ đảo tới đảo lui, như thể đang phân vân không biết nên bay sang về hướng nào.

Đúng lúc này, lại có một tiếng "tạch", từ bình đá của tượng thần lại phun ra một lực chuyển sinh nữa, chỉ thấy nó cũng y chang lực chuyển sinh trước, đứng lưỡng lự giữa Kim Quang Thiên Sứ và vầng hào quang.

Chẳng biết nên bay về hướng nào.

Hàn Sâm khẽ cau mày, hắn đã dốc hết sức lực sử dụng thuật Ngưng Hoàn mà cung chủ Trấn Thiên Cung chỉ dạy, nhưng vẫn không thể thu hút lực chuyển sinh qua đây.

Andorra bên kia cũng không ngừng vận sức, ánh sáng rực rỡ trên Kim Quang Thiên Sứ ngày càng đậm màu. Song, nó vẫn một mực giằng co với hào quang của Hàn Sâm. Chưa ai có thể hấp dẫn lực chuyển sinh bay về chỗ mình.

Nhóm cường giả Vũ tộc và trưởng lão Tiên Vũ đồng lòng thầm than nguy hiểm thật. May mà anh em Angera đã chuẩn bị kỹ càng, nếu đổi lại là Công Tước bình thường, e rằng đúng là không thể tranh giành thắng Hàn Sâm.

Bây giờ người đã thăng làm Công Tước là Andorra cũng chẳng thể chiếm thế thượng phong, họ cũng hiểu thứ hào quang mà Hàn Sâm ngưng tụ có sức hút lớn thế nào với lực chuyển sinh.

Nhưng đám trưởng lão Tiên Vũ cũng không lo lắng quá nhiều, bởi vì vẫn còn một Angera chưa ra tay. Hai anh em họ cùng nhau phát huy sức mạnh, Hàn Sâm chắc chắn sẽ thua.

Vân Trường Không khẽ nhíu mày, thuật Ngưng Hoàn mà cung chủ Trấn Thiên Cung dạy cho Hàn Sâm quả là rất lợi hại, chỉ với một Vật Ngữ Gen cấp Bá Tước như Hàn Sâm cũng đủ sức chống lại Andorra cấp Công Tước mà không bị rơi vào thế hạ phong.

Nó cho thấy thuật Ngưng Hoàn có sức hút vô cùng lớn với lực chuyển sinh. Tiếc rằng bây giờ vẫn còn một Angera, khiến cho Hàn Sâm không có phần thắng.

Trong lúc Hàn Sâm và Andorra đang mải giằng co, những đạo lực chuyển sinh khác lần lượt vút cánh vọt ra từ miệng bình đá. Giữa hai người này, chúng chỉ biết bối rối không ngừng. Một lát sau, người ta thấy một đám lực chuyển sinh từ đâu xuất hiện bay tới bay lui, cả đám đang do dự cùng nhau.

Đột nhiên, Angera tiến lại sau lưng Andorra, một tay đặt lên đỉnh đầu Andorra, trên người phóng ra Thần Quang, vầng sáng Thiên Sứ cũng biến thành màu ánh kim giống hệt Andorra. Angera mượn sức mạnh của năng lượng hóa lỏng để tấn thăng lên cấp Công Tước.

Có thể thấy sức mạnh của Kim Quang Thiên Sứ từ Angera đang men theo bàn tay hắn truyền sang người Andorra. Bản thân năng lượng Kim Quang Thiên Sứ của hắn đang càng lúc càng yếu đi, nhưng độ sáng của Kim Quang Thiên Sứ trên người Andorra càng lúc càng chói lọi.

Thế cân bằng giữa Kim Quang Thiên Sứ và vầng hào quang lập tức bị đánh gãy. Những đạo lực chuyển sinh vỗ đôi cánh nhỏ, bắt đầu ngoặt về hướng Kim Quang Thiên Sứ.

Hết chương 2106.

Chương 2107. Cưỡng đoạt

“Á đù, vẫn còn chiêu này à?” Hàn Sâm âm thầm nhíu mày. Hắn vốn cho rằng mình nhận được sự trợ giúp từ cung chủ Trấn Thiên Cung nên có thể dễ dàng đoạt lấy lực chuyển sinh, nhưng ai ngờ kế hoạch bị thay đổi ngoài dự tính như thế này.

Nếu chỉ là một trong hai anh em thì Hàn Sâm có thể dựa vào thuật Ngưng Hoàn mà cung chủ Trấn Thiên Cung truyền thụ để giữ lấy một chút cơ hội.

Bây giờ khí tức sinh mệnh của hai kẻ này đã kết hợp với nhau, Hàn Sâm ngay lập tức không còn là đối thủ của chúng.

Nhìn lực chuyển sinh đảo đôi cánh nhỏ bay về phía Andorra, đầu óc Hàn Sâm chạy rất nhanh, hy vọng có thể tìm ra một biện pháp thay đổi cục diện hiện tại.

Nhưng ngay cả thuật Ngưng Hoàn mà cung chủ Trấn Thiên Cung đặc biệt nghiên cứu ra nhằm nhắm vào lực chuyển sinh còn vô dụng, Hàn Sâm không có cách nào tốt hơn, chỉ có thể dốc sức thử một lần.

Chắc không thể dựa vào khí tức sinh mệnh để hấp dẫn lực chuyển sinh rồi, khí tức sinh mệnh của hắn chẳng bì nổi Andorra, huống hồ là cả hai.

“Không lo được nhiều đến thế” Hàn Sâm cắn răng, trên tay ngưng tụ Thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt, phi thân đuổi theo đám lực chuyển sinh kia.

Hắn muốn thử xem sao, sau khi thăng lên cấp Hầu Tước, liệu năng lực đóng băng của Thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt có thể đông cứng đám lực chuyển sinh đó hay không.

Anh em Andorra và Angera phát hiện Hàn Sâm muốn lao qua đây và bắt lực chuyển sinh bằng tay, thân thể họ không chút suy suyển, khóe miệng nhếch lên nụ cười khinh thường.

Lực chuyển sinh hoàn toàn không phải thứ cứ dùng sức là cướp được, đừng nói chỉ có một tên Hàn Sâm, cho dù có là cường giả cấp Vương chân chính cũng không thể ỷ mạnh mà cướp lấy lực chuyển sinh.

Trưởng lão Tiên Vũ vừa khẽ mỉm cười, vừa nói với Vân Trường Không: “Vân trưởng lão, người trẻ tuổi quả là còn nóng vội lắm, chẳng lẽ trước khi tới đây quý cung chưa căn dặn hắn rằng lực chuyển sinh không thể bị cướp bởi vũ lực hay sao?”

“Đám thanh niên bốc đồng một tí cũng là chuyện tốt, nhân lúc đang còn trẻ còn nhiều cơ hội để thử đôi chút cũng chẳng phải chuyện xấu.” Vân Trường Không mặt không đổi sắc, thản nhiên đáp.

Một nhân vật đẳng cấp như Vân Trường Không chẳng thấy Hàn Sâm sai ở đâu, mặt mũi với thể diện là cái gì, bó tay chờ chết mới là điều đáng xấu hổ nhất, cố gắng tranh thủ đến cuối cùng mới là thứ một cường giả thực thụ nên làm.

Mặc dù đám người Vũ tộc kia đều tỏ thái độ cợt nhả, tựa như đang xem trò hề, nhưng Vân Trường Không cảm thấy Hàn Sâm không làm sai gì cả, thậm chí còn đáng giá cao hành vi của Hàn Sâm.

Một kẻ có danh tiếng như Hàn Sâm mà vẫn không ngại ngần tranh thủ từng cơ hội, nghe qua thì dễ đấy, nhưng có rất nhiều người không làm được.

Thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt đánh vào một luồng lực chuyển sinh, sức mạnh có thể đông cứng tất cả lại chẳng có tác dụng gì với lực chuyển sinh, trực tiếp xuyên qua cơ thể nó giống như đánh lên một cái bóng hư ảo vậy.

“Đúng là vô dụng ư?” Hàn Sâm vốn đã liệu trước được mấy phần, nhưng cũng không tránh khỏi sự thất vọng.

Vẻ khinh miệt càng in sâu trên mặt Andorra và Angera, Andorra cười lạnh, nói: “Lực chuyển sinh không phải vật cậy mạnh mà đoạt nổi đâu, chỉ có thể đợi bọn chúng tự nguyện dung nhập vào thân thể ngươi, chẳng lẽ trước khi tới đây ngươi không biết gì hay sao?”

Đám người vây xem gồm các trưởng lão và thành viên cao cấp của Vũ tộc đều tỏ vẻ tươi cười, chỉ là trong ý cười xen lẫn rất nhiều nét chế nhạo. Họ nhìn bàn tay Hàn Sâm chộp vào không khí một cách bất lực, giống như xem một tên hề, lòng cả đám sảng khoái khó tả.

Khổng Phi dập tắt đèn của Vũ tộc, đây là nỗi hận sâu đậm nhường nào, bọn họ hận không thể ăn tươi nuốt sống Khổng Phi.

Mà hai chiếc lông vũ Thần Hóa của Khổng Phi lại được chia đôi cho Hàn Sâm và Ngao Dạ. Trong mắt Vũ tộc, Hàn Sâm và Ngao Dạ giống như chó săn của Khổng Phi. Nếu không phải Trấn Thiên Cung che chở Hàn Sâm thì chẳng bàn đến chuyện cho Hàn Sâm đặt chân vào hồ Chuyển Sinh, sợ rằng bọn chúng đã dốc toàn lực giết chết Hàn Sâm rồi.

“Cơ duyên là thứ không thể cưỡng cầu, người trẻ tuổi chỉ là người trẻ

tuổi thôi.” Trưởng lão Tiên Vũ vừa vuốt ve chòm râu dài vừa nói.

“Hồ Chuyển Sinh là thánh vật của Vũ tộc ta, nên nó gần gũi với Vũ tộc là điều hiển nhiên.” Một vị trưởng lão khác tiếp lời.

“Ta nghĩ vẫn nên nhắc nhở hai anh em họ một chút, để họ không đi quá trớn. Dù sao cũng phải chừa cho Hàn Sâm ít lực chuyển sinh, suy cho cùng người ta cũng là khách từ xa tới.” Một vị trưởng lão Vũ tộc dương dương đắc ý nói.

Một đám người Vũ tộc đều hí ha hí hửng, thiếu điều khắc hai chữ đắc chí lên trán.

Các sứ giả thuộc sứ đoàn Trấn Thiên Cung cũng khẽ chau mày. Vũ tộc gia nhập dưới trướng Trấn Thiên Cung là thành quả đạt được sau khi đôi bên thỏa thuận. Nó không đồng nghĩa với việc sau này Vũ tộc phải trở thành đầy tớ của Trấn Thiên Cung. Trấn Thiên Cung cũng chẳng phải lựa chọn duy nhất của Vũ tộc. Nhưng vì điều kiện Trấn Thiên Cung đưa ra có thể khiến đôi bên hài lòng nên Vũ tộc mới nhập vào Trấn Thiên Cung.

Vũ tộc chịu sự quản chế của Trấn Thiên Cung song vẫn còn một chút quyền hạn tự chủ, hoàn toàn không thể coi họ là nô bộc của Trấn Thiên Cung. Ít nhất thì Trấn Thiên Cung không thể hoàn toàn khống chế Vũ tộc, cũng chẳng kiểm soát Vũ tộc 100%, nếu không đã chẳng cần phái một đoàn sứ giả tới bàn luận với họ.

Mặc dù các sứ giả Trấn Thiên Cung khá bất mãn với hành động của Vũ tộc nhưng cũng không thể vì một chuyện nhỏ như vậy mà trở mặt với Vũ tộc, không có lợi cho Trấn Thiên Cung.

Vân Trường Không giữ vững thần sắc, chỉ quan sát hành động của Hàn Sâm. Chuyện tới nước này chỉ có thể xem Hàn Sâm tự mình xử trí, không ai có thể trợ giúp hắn được.

Cung chủ Trấn Thiên Cung dạy hắn thuật Ngưng Hoàn đã là một sự sắp xếp khá hợp lý. Dù có hai Công Tước từ Vũ tộc nhảy ra, Hàn Sâm vẫn có cơ hội

lớn để đoạt được lực chuyển sinh.

Nhưng đâu ai ngờ anh em Angera và Andorra lại như vậy, bọn họ vốn là anh em sinh đôi, hơn nữa lại cùng tu luyện Thần Quang Thiên Sứ Đại Thẩm Phán. Hai người có thể truyền cho nhau năng lượng và khí tức sinh mệnh, điểm này những Công Tước bình thường không làm được.

Hai người kết hợp khí tức sinh mệnh làm một, cho dù cường giả cấp Vương chân chính tới đây cũng khó xác định có thể tranh thắng với bọn họ hay không. Suy cho cùng thì hai người họ cũng từng là cường giả cấp Vương.

Hàn Sâm chụp hụt, tự hiểu Thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt vô tác dụng với lực chuyển sinh. Nhưng hắn vốn không ôm quá nhiều hy vọng vào lần thử này.

Trên thực tế, mục đích thực sự khi Hàn Sâm xông lên là hắn muốn mở ra kết giới Ma Trùng Vương, khoảng cách gần như bao trùm toàn bộ lực chuyển sinh và tượng Thiên Sứ.

Dù sao đã đến nước này, không còn tình cảm gì đáng bàn nữa, bây giờ chỉ xem thủ đoạn ai hơn ai. Nếu không thành công thì thôi, nếu thành công thì Hàn Sâm không có ý định để phần cho Vũ tộc tí lực chuyển sinh nào, hắn muốn độc chiếm toàn bộ.

Bùm!

Một chùm ánh sáng màu xanh lưu ly nổ bung rực rỡ trên người Hàn Sâm, hoá thành một chiếc lồng sáng xanh bao trùm một nhóm lực chuyển sinh và tượng Thiên Sứ ở bên cạnh.

“Thật là ngu xuẩn, căn bản không thể cậy mạnh để giành lực chuyển sinh, ngươi có dùng bao nhiêu sức bao bọc lấy chúng cũng vô dụng

thôi.” Andorra lạnh lùng nói. Trưởng lão Tiên Vũ cười nói: “Người trẻ tuổi xông xáo là điều đáng mừng, tiếc là mất não làm càn, đó chính là lỗ mãng và kém hiểu biết…”

Hết chương 2107.

hương 2108. Ngươi mạnh thì mặc ngươi, có món hời thì ta cứ hú

Bùm! Bùm! Bùm!

Trước những ánh nhìn đầy vẻ khó tin của đám trưởng lão Tiên Vũ và cường giả Vũ tộc, nhóm lực chuyển sinh đang bay về phía anh em Angera lũ lượt đâm vào một cái lồng ánh sáng màu xanh lam, nhưng không con nào xuyên qua được. Cả đám cứ như cục thịt viên lao vào vách đá rồi bị bật lại.

"Không thể nào… Lực chuyển sinh sao lại bị cản mất…" Andorra hô lên một tiếng, Angera cũng trợn mắt, há hốc mồm theo.

Còn đám trưởng lão Tiên Vũ và vương công quý tộc cũng há hốc miệng từ lâu, đến bây giờ vẫn chưa kịp định thần.

Thế mà lực chuyển sinh lại bị ngăn bằng vũ lực. Họ chưa từng nghĩ tới chuyện này dù chỉ một lần. Dù cho là lực do cường giả cấp Vương đánh ra cũng chẳng ngăn nổi lực chuyển sinh.

Song sự thật đang sờ sờ trước mắt họ. Những luồng lực chuyển sinh kia đang bị lồng sáng xanh chặn lại, hơn nữa do bị lồng sáng cách ly nên có lẽ chúng đã không còn cảm nhận được khí tức sinh mệnh của anh em Angera và Andorra, lao nhao quay đầu bay sang chỗ Hàn Sâm.

Chứng kiến tình trạng này, khóe miệng Vân Trường Không vẽ lên một nụ cười, trong mắt ánh lên mấy phần kinh ngạc. Hắn biết Hàn Sâm có một thứ bảo vật là vòng bảo hộ ánh sáng. Lúc ở Tinh cầu Dạ Quỷ, bọn họ đã dựa vào bảo vật này để chặn thế công của tộc Dạ Quỷ.

Nhưng Vân Trường Không chưa từng thấy tận mắt lồng sáng này, chỉ từng thấy trên báo cáo, không biết rõ trên thực tế lồng sáng có uy lực thế nào. Càng không ngờ rằng lồng sáng ấy có thể ngăn cản lực chuyển sinh.

Lúc này, nhóm sứ giả thuộc sứ đoàn Trấn Thiên Cung cũng phấn chấn hẳn lên. Hàn Sâm đại diện cho Trấn Thiên Cung mà đến, nhìn Hàn Sâm bị Vũ tộc châm chọc, họ đã khó chịu từ lâu, bây giờ không cần nhịn nữa rồi.

“Hàn Sâm được lắm, không hổ là người xuất thân từ Trấn Thiên Cung chúng ta.”

“Cứ tưởng lực chuyển sinh ghê gớm lắm, thì ra chỉ thế này thôi, tiện tay chụp lại là ngon rồi.”

“Xem ra không thể tin mấy lời đồn đại, phần lớn là chém gió nói quá vô căn cứ thôi.”

Vẻ mặt của đám người trưởng lão Tiên Vũ lúc trắng lúc xanh, qua một hồi lâu vẫn nói không nên lời, đồng thời cũng không dám khẳng định rốt cuộc màn hào quang mà Hàn Sâm phóng ra là thứ sức mạnh gì, tại sao nó có thể bao phủ lực chuyển sinh được nhỉ?

Bọn họ nghĩ mãi mà không thông, lực chuyển sinh cũng đã vọt tới trước người Hàn Sâm. Một luồng lực chuyển sinh đâm thẳng vào áo giáp gen trên người Hàn Sâm, lập tức bị hoà tan, tựa như một luồng ánh sáng thánh khiết đổ vào áo giáp Chú Ngữ, làm áo giáp như được phủ thêm một tầng thánh quang.

Bụp! Bụp! Bụp!

Lực chuyển sinh cứ nối tiếp nhau từng cái một lao vào áo giáp Chú Ngữ, tan ra như tuyết mùa xuân, làm áo giáp càng sáng rực thánh khiết.

Mỗi một luồng lực chuyển sinh dung nhập vào trong đó, Hàn Sâm lại có cảm giác cơ thể như được tiêm một liều thuốc trợ tim. Thân thể như sống lại một lần nữa, năng lượng kì dị lan tràn toàn cơ thể, mỗi tế bào đều nhanh chóng trao đổi chất, dường như muốn khôi phục một vòng đời mới.

Hàn Sâm vội vàng vận hành Vật Ngữ Gen, hấp thu lực chuyển sinh dung nhập vào áo giáp Chú Ngữ.

Việc thăng cấp áo giáp Chú Ngữ hẳn là chuyện khó nhất trong vũ trụ, cơ hội như này há có thể bỏ qua. Nếu hút được nữa thì cứ việc hút thêm, chỉ sợ sau này không còn cơ hội nào nữa.

Bên ngoài màn hào quang, anh em Angera và Andorra liều mạng thúc giục sức mạnh trong cơ thể và khí tức từ sinh mệnh, nhưng dù bọn hắn đã đẩy năng lực đến cực hạn, vẫn chẳng có chút tác dụng nào.

Kết giới Ma Trùng Vương đã che chắn hết thảy những thứ từ bên ngoài. Hiển nhiên là lực chuyển sinh không cảm nhận được khí tức sinh mệnh và năng lực của họ, đâm ra không bị họ hấp dẫn.

"Hàn Sâm, ngươi làm vậy là ăn gian, còn không mau thu lồng sáng lại." Trưởng lão Tiên Vũ quát lớn.

Vân Trường Không chỉ cười nhạt: "Trưởng lão Tiên Vũ, chuyện tranh đoạt lực chuyển sinh vốn là giành bằng năng lực và cơ duyên, sao có thể nói là gian lận được? Nếu nói Hàn Sâm ăn gian, vậy hai vị cường giả cấp Vương tộc ngươi tự hạ giá trị bản thân, lại còn liên thủ đối phó một tiểu bối nho nhỏ bên Trấn Thiên Cung chúng ta không biết nên coi là gì?

Cái mặt già nua của trưởng lão Tiên Vũ lập tức đỏ bừng, hắn biết Vân Trường Không đã nhìn thấu thân phận thật của Angera và Andorra.

"Chuyện lực chuyển sinh tất nhiên sẽ giải quyết tại hồ Chuyển Sinh, ý của trưởng lão Tiên Vũ thế nào?" Vân Trường Không nhìn trưởng lão Tiên Vũ, mỉm cười hỏi một câu.

"Khụ khụ, Vân trưởng lão nói đúng lắm, quả thực nên xử lý ở hồ Chuyển Sinh. Mọi người, hoặc bằng bản lĩnh hay cơ duyên, còn người ngoài như chúng ta chỉ nên quan sát là được rồi." Trưởng lão Tiên Vũ ho khan, song tiếng nói lại cất cao lên vài phần.

Angera và Andorra nghe thấy câu này của trưởng lão Tiên Vũ, lập tức hiểu ý, hai anh em vọt lên ngay tức thì, Andorra đấm thẳng một quyền lên lồng sáng xanh.

Tiếp sau cú đấm của Andorra, Kim Quang Thiên Sứ cũng đánh một đòn vào lồng ánh sáng, cú đấm mang theo kim quang đập lên lồng sáng xanh trông như một người khổng lồ đang đập một chiếc chén thuỷ tinh.

Lồng sáng thoạt nhìn mỏng manh như pha lê, có vẻ rất khó ngăn nổi cú ra đòn khủng khiếp kia. Nhưng sau khi nắm đấm Kim Quang Thiên Sứ nện lên lồng sáng, ánh kim lại vỡ vụn ra, đến cả cánh tay của hào quang Thiên Sứ cũng bị đập vỡ tung ra. Còn lồng sáng lam lại không hề hấn gì.

Andorra biến sắc, một lần nữa ngưng tụ sức mạnh, Kim Quang Thiên Sứ cứ tung từng nắm đấm khủng bố lên trên lồng sáng.

Chỉ thấy ánh kim bay ra, lồng sáng lam vẫn không suy suyển. Hàn Sâm đứng trong lồng ánh sáng, vẻ mặt bình thản hấp thu từng luồng lực chuyển sinh đang tự động lao về người hắn.

Thánh quang Chú Ngữ trên áo giáp cũng ngày càng rực rỡ.

Sức mạnh cấp Công Tước mà lại không phá nổi lồng sáng màu lam. Toàn bộ vương công quý tộc Vũ tộc đều kinh ngạc.

Andorra cắn răng, khí tức trên người tăng vọt, hai cánh Kim Quang Thiên Sứ mở ra, hai tay khép lại, giữa hai tay tụ lại một đốm sáng vàng.

Đốm màu vàng tựa như một vòng xoáy ngưng tụ giữa hai tay Kim Quang Thiên Sứ, ánh vàng ngày càng rực rỡ, giống như một tia sét vàng tí tách giữa đôi tay ấy.

Thiên Sứ Đại Thẩm Phán là cấm thuật của Vũ tộc, vì tu luyện thuật gen này hết sức nguy hiểm, sức công phá của nó thật sự quá dữ dội, thậm chí còn làm bản thân người tu luyện bị thương, được xưng là thuật gen công kích mạnh nhất của Vũ tộc. Ngặt nỗi tuyệt đại đa số người Vũ tộc không dám luyện nó.

Hai anh em Angera và Andorra có thiên phú dị bẩm, tu luyện được thuật này thăng lên cấp Vương, có thể coi họ là Vương Giả có sức huỷ diệt mạnh nhất Vũ tộc.

Mặc dù lúc này họ chỉ là Công Tước nhưng sau khi sử dụng Thần Quang Thiên Sứ Đại Thẩm Phán, uy lực vẫn vô cùng kinh người.

Bùm!

Khi tia sáng ngưng tụ đến cực điểm, Andorra đẩy tay ra, Kim Quang Thiên Sứ cũng di chuyển theo. Đốm sáng ánh kim cũng biến thành tia sét xuyên qua không gian dội xuống, trong chớp mắt đã đánh lên lồng sáng lam.

Đùng!

Tia sét ánh kim vỡ nát như thuỷ tinh bị va đập, song màn hào quang màu lam vẫn chẳng có chút phản ứng nào. Như thể một kích vừa nãy không phải bí thuật Thần Quang Thiên Sứ Đại Thẩm Phán có sức hủy diệt mạnh nhất của Vũ tộc mà chỉ là một mũi tên pha lê trông đẹp mắt thôi.

Nhất thời, rất nhiều trưởng lão và vương công quý tộc của Vũ tộc đều trợn mắt há hốc mồm.

Angera hét lớn một tiếng, truyền Thần Quang Thiên Sứ Đại Thẩm Phán của mình cho Andorra. Vẻ mặt Andorra có phần dữ tợn, một lần nữa hình thành nên Thần Quang Thiên Sứ Đại Thẩm Phán, song lần này hắn đã kết hợp tất cả năng lượng của hai anh em làm một.

Bùm!

Một chùm tia sáng vàng to lớn quất về phía vòng bảo vệ màu lam, tựa như Thẩm Phán Chi Quang hủy diệt thế giới.

Thế nhưng khi ánh vàng kim chạm vào lồng sáng xanh, nó lại một lần nữa tan thành mảnh vụn. Thậm chí lồng sáng lam còn chẳng thèm lung lay rung lắc, sự bình ổn này khiến người ta tức sôi máu.

Đờ đẫn, tất cả mọi người cùng sững sờ..

Bí kỹ có sức công phá mạnh nhất của Vũ tộc được sử dụng bởi hai anh em Angera uy lực chắc chắn đủ để giết chết một Công Tước đỉnh cấp trong vài giây, ấy vậy mà không khiến màn hào quang kia suy suyển tí nào.

Hết chương 2108.

Chương 2109. Độc chiếm

“Ta không tin lồng sáng đó không rách.” Andorra không tin, hết lần này đến lần khác ngưng tụ Thần Quang Thiên Sứ Đại Thẩm Phán tấn công lồng sáng xanh.

Nhưng Hàn Sâm đứng ở đó, thần thái như tiếp nhận lễ rửa tội của lực chuyển sinh, biểu cảm đó không khác gì mấy so với khi đang hưởng thụ mỹ nữ matxa, đâu có chút áp lực nào.

Trưởng lão Tiên Vũ và các Vũ tộc khác hận không thể tiến lên cho Hàm Sâm hai cái bạt tai, xé nát cái mặt đáng ghét của hắn.

Nhưng ngay cả Thần Quang Thiên Sứ Đại Thẩm Phán của hai anh em Andorra cũng không thể khiến chùm ánh sáng màu xanh đó lay chuyển, chỉ đành trừng mắt nhìn Hàn Sâm hấp thụ lực chuyển sinh, không có cách nào khác.

Hàm Sâm chùm hết cả tượng thần Thiên Sứ vào trong, lực chuyển sinh được phun ra từ bình đá bay về phía Hàn Sâm, cho dù anh em An thị ở bên ngoài dẫn vặt thế nào cũng vô dụng.

Lượng lớn lực chuyển sinh truyền vào áo giáp Chú Ngữ, khiến cho Chú Phù bên trên áo giáp Chú Ngữ sáng lên, cả người Hàn Sâm nhanh chóng được bao trùm bởi hào quang thánh khiết, giống như mặt trời hiện lên trong kết giới Ma Trùng Vương.

Angera và Andorra không cam tâm điên cuồng tấn công kết giới Ma Trùng Vương, nhưng dù có cố gắng thế nào cũng không có tác dụng, kết giới Ma Trùng Vương không hề lay động dù chỉ một chút.

Trưởng lão Tiên Vũ và vương công quý tộc của các Vũ tộc thấy lực chuyển sinh không ngừng truyền vào trong cơ thể của Hàn Sâm, trong lòng bọn họ như đang nhỏ máu.

Bất luận bọn họ hận Hàn Sâm thế nào, nhưng cũng chỉ đành trừng mắt nhìn, không làm được gì.

Trưởng lão Tiên Vũ thấy Hàn Sâm không hề có ý muốn mở lồng sáng ra, rõ ràng là muốn độc chiếm lực chuyển sinh, hắn hung tợn nghĩ: “Cứ nuốt đi cứ

nuốt đi, nhiều lực chuyển sinh như vậy sẽ đánh cho võ trang gen của ngươi trở về trạng thái ban đầu, khiến võ trang gen của người chuyển sinh trọng tu, bắt đầu lại từ chiến giáp cơ bản nhất."

Nhiều lực chuyển sinh như vậy, đủ để khiến hai Công Tước chuyển sinh trọng tu, trưởng lão Tiên Vũ có suy nghĩ như vậy cũng không sai.

Không chỉ có hắn nghĩ như vậy, đa số vương công quý tộc của Vũ tộc đều nghĩ như vậy, Hàn Sâm hấp thụ nhiều lực chuyển sinh như vậy, chắc chắn sẽ chuyển sinh trọng tu, võ trang gen trở lại trạng thái ban đầu.

Nhưng cùng với càng lúc càng nhiều lực chuyển sinh truyền vào trong áo giáp Chú Ngữ, nhưng lại không xảy ra tình huống đó, áo giáp Chú Ngữ chỉ phát ra hào quang Chú Phù, nhưng vẫn không biến hóa.

Nhìn thấy lực chuyển sinh đã phun ra được hơn một nửa, toàn bộ bị Hàn Sâm hấp thụ hết, nhiều lực chuyển sinh như vậy, cho dù là Công Tước, e rằng cũng không chống đỡ nổi, võ trang gen bị chuyển sinh trở về trạng thái ban đầu.

Nhưng Hàn Sâm vẫn vậy, được bao trùm trong hào quang huy hoàng, vân không có động tĩnh gì.

Angera và Andorra đều đã dừng tấn công, ngẩn người đứng ở đó quan sát Hàn Sâm hấp thụ lực chuyển sinh, bọn họ vô cùng lúng túng.

Nhưng hồ Chuyển Sinh đã bắt đầu xoay chuyển, buộc phải chờ sau khi hồ Chuyển Sinh dừng lại, bọn họ mới có thể rời khỏi tế đàn chuyển sinh, bây giờ muốn đi cũng không đi được.

Trên thực tế hiện tại các vương công quý tộc của cả Vũ tộc đều vô cùng lúng túng, tất cả đều im lặng, có một vài Vũ tộc đã rút lui trước rồi.

Đoàn sứ giả của Trấn Thiên Cung trò chuyện vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng chỉ chỉ trỏ trỏ, đang thảo luận rốt cuộc Hàn Sâm phải hấp thụ bao nhiêu lực chuyển sinh thì võ trang gen của hắn mới thăng cấp được.

Cùng với thời gian dần trôi, lực chuyển sinh được phun ra trong bình đá ngày càng ít, áo giáp Chú Ngữ của Hàn Sâm càng lúc càng huy hoàng rực rỡ, mặc dù như vậy, áo giáp Chú Ngữ vẫn không có ý nâng lên cấp Hầu Tước.

Hàn Sâm cứ nghĩ rằng năng lượng khổng lồ như vậy, thế nào cũng đủ để áo giáp Chú Ngữ nâng lên cấp Hầu Tước, nhưng lực chuyển sinh càng lúc càng ít, Hàn Sâm phát hiện Chú Ngữ vẫn không đạt đến tiêu chuẩn nâng lên cấp Hầu Tước.

“Uầy vãi, nhiều năng lượng như vậy, lại vẫn không thể khiến Chú Ngữ thăng lên cấp Hầu Tước à?” Hàn Sâm hơi bực bội trong lòng.

Thực ra vương công quý tộc của Vũ tộc còn kinh ngạc hơn so với Hàn Sâm, lực chuyển sinh sắp bị Hàn Sâm hấp thụ hết rồi, hắn lại không thăng cấp được, võ trang gen cũng không được chuyển sinh, thật khó tưởng tượng rốt cuộc hắn nuốt được nhiều lực chuyển sinh như vậy thế nào.

Khi một chút lực chuyển sinh cuối cùng được phun ra từ trong bình đá, năng lượng dịch thể trong bình đá không còn phun ra nữa, tế đàn cùng bắt đầu từ từ tối lại.

Hàn Sâm hấp thụ đến lực chuyển sinh cuối cùng, áo giáp Chú ngữ cũng đã gần như áo giáp Thái Dương, những người bên trên bị chói mắt không mở nổi, nhưng vẫn không nâng lên cấp Hầu Tước.

Hàn Sâm biết lần này không có hy vọng rồi, đồng thời cũng hiểu sâu thêm về độ khó tu luyện của Vật Ngữ Gen, thuật gen này đúng là phải cần núi vàng núi bạc đập lên mới được, đừng nói là người nghèo không chịu nổi, cho dù nhà giàu bình thường tu luyện thuật gen này sớm muộn cũng phải phá sản.

Hồ Chuyển Sinh dừng xoay chuyển, cột sáng thủy tinh cũng thu lại, tất cả lực chuyện sinh đều bị một mình Hàn Sâm độc chiếm, anh em Andorra cũng không cướp được dù chỉ một chút lực chuyển sinh.

“Hừ hừ, để hắn cướp lực chuyển sinh thì đã sao, nhiều lực chuyển sinh như vậy cũng không thể khiến hắn từ Bá Tước thăng cấp lên Hầu Tước, dù hắn

tu luyện thế nào, e rằng cũng khó mà lên Thần Hóa được, thậm chí ngay cả lên cấp Vương cũng không thể nào, chỉ lãng phí tài nguyên mà thôi." Vương công quý tộc của Vũ tộc cũng chỉ có thể tự an ủi bản thân mình như vậy, tâm trạng mới đỡ hơn một chút.

Nhưng cú sốc mà kết giới Ma Trùng mang đến cho họ lại khó mà phai mờ.

Ngay cả anh em Angera liên thủ lại sử dụng Thần Quang Thiên Sứ Đại Thẩm Phán cũng không lay động nổi lá chắn bảo vệ, bọn họ vô cùng nghi ngờ liệu cường giả cấp Vương có thể tấn công được vòng bảo vệ đó không.

"Không biết rốt cuộc lồng sáng đó là dị bảo gì mà lại mạnh như vậy."

"Xem ra chỉ có cường giả cấp Vương mới có thể công phá được lồng sáng đó, bảo vật như vậy thế mà lại ở trong tay một Bá Tước nhỏ nhoi."

"Theo ta thấy tám chín mươi phần trăm là Nữ Hoàng Đao Phong, thậm chí là cung chủ Trấn Thiên Cung cho hắn mượn, chỉ dựa vào cấp Bá Tước nhỏ bé như hắn, làm sao có thể có được dị bảo mạnh mẽ như vậy.

"Có vài vật báu bên người, thì trong vũ trụ này có chỗ nào không thể đến?"

"Đáng tiếc, bảo bối tốt đều rơi vào tay những tên cặn bã."

Bất kể vương công quý tộc của Vũ tộc âm thầm mắng mỏ ghen ăn tức ở thế nào, cũng không thể phủ nhận một sự thực, hồ Chuyển Sinh lần này mở ra, bọn họ lại không cướp được một chút lực chuyển sinh nào, Trấn Thiên Cung chỉ dùng một người thì đã lấy được toàn bộ lực chuyển sinh.

Bây giờ Trấn Thiên Cung còn hai người, nếu lần sau dùng đến một người như Hàn Sâm, thì tương đương sử dụng ba người mà như sử dụng chín người.

Đáng tiếc Vũ tộc lại là kẻ câm có nỗi khổ mà không nói ra được, chỉ đành cắn răng rồi nuốt xuống bụng.

Sứ đoàn còn phải tiếp tục ở lại Thánh Thiên Đường đàm phán, Hàn Sâm ở lại đây cũng cảm thấy không có gì thú vị, bèn rời khỏi Thánh Thiên Đường trước, chuẩn bị về Trấn Thiên Cung tiếp tục hấp thụ ngọc linh.

Độ khó nâng cấp Vật Ngữ Gen gần như khiến người ta tuyệt vọng, Hàn Sâm cũng vô cùng nghi ngờ về việc sau này Chú Ngữ có thể nâng cấp lên Thần Hóa hay không, nâng cấp lên Hầu Tước cần nhiều tài nguyên như vậy, có quỷ mới biết nâng cấp lên Thần Hóa cần bao nhiêu tài nguyên.

Hết chương 2109.

Chương 2110. Phổ Gen Chúng Sinh

Hàn Sâm đang ngồi trên phi thuyền trở về Trấn Thiên Cung, phi thuyền vừa bay ra từ điểm quá độ không gian, đột nhiên tim Hàn Sâm đập nhanh, có cảm giác vô cùng bất an.

Hắn không chút do dự, phản ứng đầu tiên chính là triệu hồi kết giới Ma Trùng Vương che chắn thân thể, sau đó chỉ cảm thấy một luồng sáng chói mắt bao phủ xung quanh, tất thảy đều bị sức mạnh kinh hoàng kia nuốt chửng, ngay cả âm thanh cũng không truyền ra được.

Kết giới Ma Trùng Vương phát ra tiếng vang lách tách trong ánh sáng rực rỡ, giống như thủy tinh sắp vỡ tan thành từng mảnh.

“Là ai muốn giết ta?” Hàn Sâm suy nghĩ thật nhanh, cơ thể đã tự động phản ứng, trực tiếp kích hoạt Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, mở ra đường hầm không gian, truyền tống về Tí Hộ Sở.

Sức mạnh như vậy đã không còn là thứ hắn có thể chống lại. Mặc dù kết giới Ma Trùng Vương vẫn còn chống đỡ được nhưng Hàn Sâm không biết đòn tấn công đáng sợ này đến từ đâu. Nếu có cường giả cấp Thần Hóa đứng đợi hắn bên ngoài thì dù có kết giới Ma Trùng Vương bảo vệ cũng khó mà thoát chết.

Dòng suy nghĩ của Hàn Sâm có vẻ rất dài nhưng bên ngoài chỉ như một cái chớp mắt mà thôi.

Một luồng sáng to lớn cực đáng sợ nổ tung cả không gian, tiêu diệt phi thuyền của Hàn Sâm chỉ trong tích tắc, không để lại chút tro tàn nào, đương nhiên cũng không còn dấu vết của Hàn Sâm.

Sự việc đã khiến toàn bộ Trấn Thiên Cung phẫn nộ, đồng thời ra lệnh điều tra triệt để chuyện này, bằng mọi giá phải có kết quả.

Mối quan hệ giữa Trấn Thiên Cung và Vũ tộc lập tức trở nên căng thẳng, bởi vì Vũ tộc là đối tượng đáng ngờ nhất, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng các thế lực khác muốn giá họa cho Vũ tộc.

Do toàn bộ phi thuyền đều bị phá huỷ, bóng dáng của Hàn Sâm cũng không thấy đâu, các thế lực lớn khác đều cho rằng Hàn Sâm đã gặp phải xui xẻo, không thể nào sống sót sau đòn tấn công khủng bố như vậy.

Trấn Thiên Cung liên thủ với Nguyệt Chi Hiệp để tìm kiếm hung thủ nhưng vẫn chưa tìm được manh mối đầy đủ, thậm chí không ai điều †ra ra sức mạnh phá hủy phi thuyền đến từ đâu.

Trước mắt chỉ biết là loại sức mạnh đó có lẽ đến từ một cường giả Bán Thần Hóa, thậm chí có thể là cường giả Thần Hóa.

Khả năng có vũ khí công nghệ cao là không lớn, bởi vì vũ khí công nghệ cao uy lực mạnh đòi hỏi rất nhiều công tác chuẩn bị và các thiết bị phóng hỗ trợ, không thể không để lại chút manh mối nào, ít nhất có thể điều tra ra ngay khi một vật như thế tiến vào trong khoảng tinh không này.

Bây giờ không chút manh mối, chỉ có thể thấy được người làm ra việc này là một kẻ đáng sợ, bởi vì sức mạnh thu phóng tùy ý, không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Hàn Sâm chạy trốn về Tí Hộ Sở, bởi vì không biết kẻ địch có canh giữ ở đó hay không cho nên hắn không dám đi ra nhanh như vậy, ở trong nhà mấy ngày liền, sau đó mới truyền tống trở lại Đại vũ trụ gen.

Lần truyền tống này Hàn Sâm đã khoác lên mình bộ hồn khải Phật Đà Hoàng Kim bốn mặt tám tay cấp Hầu Tước, đồng thời thu lại khí tức của bản thân, người ngoài vốn không nhìn ra hắn chính là Hàn Sâm.

Hắn vừa xuất hiện giữa tinh không bèn lập tức cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh. Không phát hiện ra dấu vết của kẻ địch, Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm. Hắn xác định phương hướng rồi nhanh chóng bay về phía một tinh cầu gần đó.

Bởi vì điểm quá độ không gian ở đây đã bị phá hủy cùng với phi thuyền, không có chiếc phi thuyền nào khác đi qua đây trong khoảng thời gian này.

Cũng may có một hành tinh có thể sinh sống ở gần đó, sau khi Hàn Sâm đến tinh cầu kia bèn leo lên một chiếc phi thuyền tiến về Tinh hệ Hỏa Liên Hoa.

Bởi vì nơi đây chỉ là một tinh cầu nhỏ, trình độ văn minh cũng rất thấp, xét trong vũ trụ thì cùng lắm chỉ tương đương một cái trạm dịch chuyển.

Rất có khả năng lúc trước ở đây đã từng có một điểm quá độ không gian, nơi này cũng có chức năng tương tự một trạm dịch chuyển. Về cơ bản hiện tại không có phi thuyền nào đi ngang qua, nên đương nhiên cũng không có chiếc nào đi đến Trấn Thiên Cung.

Bây giờ lựa chọn duy nhất của Hàn Sâm là ngồi chiếc phi thuyền gần nhất đi đến Tinh hệ Hỏa Liên Hoa mà bọn họ định tới, sau đó lại ngồi một chiếc phi thuyền khác quay trở lại Trấn Thiên Cung.

Tinh hệ Hỏa Liên Hoa nằm trong địa bàn của tộc Vạn Bảo, nhưng nó không giống Vạn Giới Bảo Khố mà Ngao Dạ đang ở, Tinh hệ Hỏa Liên Hoa chỉ là phần phụ thuộc của tộc Vạn Bảo, xem như là một tinh hệ ở biên giới do tộc Vạn Bảo kiểm soát.

Sau khi Hàn Sâm đến Tinh hệ Hỏa Liên Hoa, hắn định tìm phi thuyền để trở về Trấn Thiên Cung. Nhưng đột nhiên hắn nhìn thấy những biến động kỳ lạ trên tinh không.

Cả tinh không dường như hóa thành bức màn sân khấu từ từ bị kéo ra hai bên, sau đó một quyển trục kỳ lạ xuất hiện từ hư không.

Cảnh tượng hùng vĩ không thể hình dung nổi, ngay cả Hàn Sâm cũng có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy.

Hắn thấy quyển trục từ từ mở ra giữa tinh không, không biết nó trải dài hết bao nhiêu tỉnh vực. Mỗi khi quyển trục mở ra một chút, một cái tên sẽ được tiết lộ.

Những cái tên ấy dường như chứa đựng một ánh sáng thần kỳ, dù là những tinh không cách xa cả tỉ năm ánh sáng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Từng cái tên của các vị cường giả ánh vào đáy mắt của tất cả các loài sinh vật trong vũ trụ, mỗi một cái tên đều đại biểu cho một vị cường giả tối cao tiếng tăm lừng lẫy.

Đó là sự tồn tài bất khả chiến bại, tung hoành thiên hạ từ trăm năm trước. Cho tới ngày hôm nay mỗi cái tên vẫn còn nguyên vẹn tôn nghiêm cùng sự vĩ đại, bất kì cái tên nào cũng có thể làm chấn động cả một phương tinh vực.

Quyển trục mở ra từng chút giữa tinh không, từng cái tên vang dội cổ kim lần lượt xuất hiện, từ Vương Giả đến Nam Tước, mỗi cấp bậc đều có vạn người, mỗi cái tên đều tượng trưng cho đỉnh phong của đẳng cấp đó trăm năm trước, đó là dấu ấn và vinh quang mà cường giả của một thời đại để lại.

Đệ nhất Vương: Trương Huyền Đạo (Thiên tộc)

Đệ nhị Vương: Long Nhất (Long tộc)

Vô số cái tên từng gây chấn động vũ trụ một lần nữa xuất hiện trên bầu trời, một lần nữa để cho chư thiên vạn tộc cảm nhận được sự tồn †ại uy nghiêm của bọn họ.

Khi toàn bộ quyển trục mở ra, tên quý tộc thuộc các đẳng cấp đều được xếp ở trên, tản ra quang huy bất diệt, chiếu rọi thiên tinh vạn vực.

Uỳnh!

Đất trời rung chuyển, toàn bộ văn tự trên quyển trục cổ bằng thanh đồng cùng với tên các các vị cường giả đang phát sáng đều vỡ tan tành rồi biến mất như cát bụi.

Khoảng trống phía trên cuộn giấy như một bức màn trời, châm chậm hiện ra mấy chữ.

Đệ nhất Vương: Trương Huyền Đạo - Thiên tộc.

Sau đó trên quyển trục bằng thanh đồng tựa như màn trời dần hiện ra một bong dáng, một người đàn ông tiên phong đạo cốt tựa như thần tiên bước ra từ hư vô.

Theo bóng dáng của người đàn ông dần đến gần, quang ảnh phía trên quyển trục cổ cũng trở nên phức tạp.

Từng luồng sức mạnh xé toạc hư không, từng trận chiến đấu kinh tâm động phách, người đàn ông nọ kia đối đầu với chư thiên, đánh bại vô số sự tồn tại vô thượng tung hoành giữa thiên địa, cuối cùng đi đến đỉnh cao.

“Phụt!”

Hàn Sâm suýt thì phun ra một ngụm nước, cái vị Trương Huyền Đạo - người đứng đầu Phổ Gen Chúng Sinh này hóa ra lại là cung chủ nham hiểm của Trấn Thiên Cung.

Từng bóng dáng liên tục xuất hiện, cùng những chiến tích của bọn họ trăm năm trước đều được chiếu rọi như một bộ sưu tập để chư thiên vạn tộc có thể chiêm ngưỡng tư thái anh hùng trước kia của họ.

Nhưng khác với lúc những cái tên xuất hiện, hình ảnh chỉ hiện ra đến hết Vương Giả thứ mười, các chư Vương phía sau không xuất hiện nữa, sau đó lại nhảy sang hình ảnh của Công Tước đứng đầu.

Mười vị đứng đầu của mỗi cấp đều hiện rõ trên quyển trục cổ bằng thanh đồng, tư thái bất khả chiến bại. Ngay cả những kẻ không có chút lòng háo thắng tranh đấu nào cũng không khỏi cảm thấy nhiệt huyết sục sôi.

Hết chương 2110.

Chương 2111. Khai chiến

Cuối cùng, hình ảnh những nhân vật từng gây chấn động toàn vũ trụ đều hóa thành cát bụi, hoàn toàn bị chôn vùi trong quyển trục không sót lại chút gì nữa.

Trên trang giấy chỉ còn lại những hàng xếp hạng trống, Đệ nhất Vương… Đệ nhất Công tước… Đệ nhất Hầu Tước… Những cái tên của trăm năm trước đều đã biến mất, chỉ còn lại bảng xếp hạng trống rỗng.

Bùm!

Tất cả xếp hạng vỡ vụn, tạo thành một bức tranh trải dài toàn bộ tinh không trên quyển trục. Bức tranh có núi sông, có tinh tú, có mặt trời và mặt trăng, có mây và biển, có sa mạc vạn dặm cùng thảo nguyên ngút ngàn.

Toàn bộ tinh không dường như ngưng đọng lại trong bức họa. Chỉ cần chú ý một chút là có thể nhìn thấy một cảnh tượng kì diệu, mỗi tấc của bức tranh là một khoảng tinh không vượt qua sự hiểu biết của chúng sinh.

Vô vàn ánh sao rơi xuống quyển trục. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hàn Sâm, một ánh sao rơi xuống rồi hóa thành một tờ giấy trắng lơ lửng trước mặt hắn.

Hàn Sâm nhìn quanh bốn phía đường phố, hắn thấy những tờ giấy trắng giống như vậy đang trôi nổi trước mặt các sinh vật, một số kẻ bắt đầu viết tên và chủng tộc của mình lên giấy.

Những sinh vật có chút man rợ trực tiếp dùng móng vuốt của mình đặt lên đó.

Dù là chủng tộc viết tên hay những sinh vật chỉ để lại dấu chân thì một lát sau, những trang giấy trắng đều hóa thành ánh sao bay về phía tinh không, quay trở lại quyển trục thanh đồng tựa như vòm trời.

Những ánh sao từ vô vàn tinh vực xông lên tinh không như một cơn mưa sao băng nghịch thiên quay trở về bầu trời, tất cả đều tụ lại nơi quyển trục cổ.

Hàn Sâm nhìn tờ giấy trước mặt, vốn không muốn để ý tới. Nhưng suy nghĩ đột nhiên lóe lên, hắn bèn viết xuống bốn chữ "Kim Tệ" và "Nhân tộc".

Sau khi ngón tay của Hàn Sâm rời khỏi tờ giấy trắng, nó bỗng hóa thành ánh sao bay ngược lên trời, lập tức hòa vào bức tranh trong thiên không.

"Cái tên Thần gì kia muốn gây sự với Nhân tộc thì ta cứ để hắn tìm. Chỉ cần hắn có hành động là có thể để lộ sơ hở." Hàn Sâm thầm nghĩ tới mấy lời Thiên Tru từng nói với hắn.

Hàn Sâm vẫn còn đang suy tư, chợt nhìn thấy mảnh giấy trắng của mình rơi xuống một vị trí phía trên quyển trục cổ, phát ra tia sáng kì dị.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy không gian xung quanh vặn vẹo như đang sử dụng thiết bị truyền tống, trong nháy mắt hắn đã đứng trên một đồng cỏ mênh mông.

"Xem ra nơi này là ở trong Gen Phổ Chung Sinh rồi." Hàn Sâm nhìn xung quanh, lập tức xác nhận đây là nơi tờ giấy trắng của mình rơi xuống.

Hàn Sâm vẫn đang quan sát bốn phía, bỗng thấy một con quái vật to lớn lao về phía mình, đó là một dị chủng cấp Hầu Tước.

Thân hình của quái vật kia có thể sánh ngang với khủng Long, nó lao tới một cách man rợ mà Hàn Sâm vẫn bất động. Ngay lúc con quái vật lao đến trước mặt, hắn mới giơ tay ra đặt lên trên sừng nhọn ở chóp mũi nó.

Bùm!

Con quái vật như đâm phải bức tưởng sắt, thân thể đột nhiên khựng lại.

Hàn Sâm vung thêm một cú đấm bằng tay kia, lập tức đánh bay quái vật ra xa hơn trăm mét, rạch ra một rãnh sâu trên mặt đất. Máu tươi phun ra điên cuồng từ trên người quái vật, nó giãy dụa vài cái rồi ngã thẳng xuống.

"Săn giết thú dị chủng cấp Hầu Tước Hắc Thiết Thú, phát hiện ra gen dị chủng"

"Dễ chết vậy sao?" Hàn Sâm khẽ giật mình.

Sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt thăng cấp Hầu Tước, sự bền bỉ của cơ thể cùng sức mạnh tăng lên đáng kể, có lợi cho các trận đấu hơn Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh rất nhiều.

Nhiều Hầu Tước ở xung quanh nhìn thấy cảnh này đều biến sắc, không ai nói gì, mỗi người tự triệu hồi mảnh giấy trắng rồi trực tiếp xé nó, sau đó không gian xung quanh họ vặn vẹo và biến mất trong nháy mắt. Rõ ràng bọn họ đã rời khỏi Phổ Gen Chúng Sinh.

Hàn Sâm vừa nghĩ đến, tờ giấy có tên hắn đã xuất hiện trên tay. Hắn cũng biết, chỉ cần xé bỏ tấm giấy này thì coi như bỏ cuộc nhận thua, sẽ bị truyền tống thẳng ra khỏi Phổ Gen Chúng Sinh.

Hàn Sâm đương nhiên sẽ không nhận thua, hắn lại nảy ra suy nghĩ, tờ giấy bỗng tự động bay lên, di chuyển bên cạnh hắn như một tinh linh biết bay.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy bốn chữ “Kim Tệ” và “Nhân tộc” trên

đó, Hàn Sâm hướng mắt nhìn cũng thấy được mấy tờ giấy trắng lơ lửng tương tự bên cạnh những Hầu Tước đang đứng ở đây.

Bất kể trận đấu khốc liệt hay sức mạnh kinh động đến đâu cũng không thể ảnh hưởng đến mảnh giấy chút nào, dường như chúng chỉ là hư ảo không tồn tại, chỉ có chủ nhân mới có thể tự tay xé nó.

Hàn Sâm đi dạo trên đồng cỏ. Trước đây hắn đã từng nghe nói, lần đầu tiến vào Phổ Gen Chúng Sinh giống như một vòng loại, rất nhiều sinh vật cùng cấp đều ở trong cùng một khu vực, tất cả sinh vật cùng đánh giết lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn lại mười nghìn sinh vật tiến vào bảng xếp hạng top mười nghìn, sau đó mới đến cạnh tranh thứ hạng của top mười nghìn.

Trong đợt tuyển chọn đầu tiên, bất kể ngươi dùng phương pháp nào, miễn là có thể sống sót ở lại đến khi chỉ còn một vạn quý tộc cùng cấp bậc thì chính là lúc thăng hạng thành công.

Bởi vì mỗi chủng tộc có năng lực khác nhau, những chủng tộc giỏi ẩn nấp cũng có thể phát huy lợi thế của mình tại đây.

Hàn Sâm không có ý che giấu bản thân, hắn vốn định cho tất cả sinh vật và chư thần biết có một Nhân tộc tên là Kim Tệ đã đến Đại vũ trụ gen.

“Nhân tộc, ta chưa nghe thấy bao giờ cả.” Một kẻ Long tộc uy vũ trên lưng mọc cánh, trên đầu có sừng rồng đi tới trước mặt Hàn Sâm, nhìn chằm chằm vào tờ giấy trắng bên cạnh hắn rồi bĩu môi nói.

“Long tộc?” Hàn Sâm nhìn Long tộc kia hỏi.

“Long Tam Thập Cửu, xui xẻo cho ngươi gặp phải bổn đại gia.” Long Tam Thập Cửu ngẩng cao đầu nói, Long thể uy nghiêm tỏa ra hormone nam tính mạnh mẽ.

Không phải tất cả mọi người đều tham gia trận chiến trong Phổ Gen Chúng Sinh, trong Long tộc cũng có rất nhiều người không tham gia, bao gồm cả Long Thập Cửu và Long Cửu. Còn có một vài trưởng bối Long tộc cũng đang theo dõi trận đấu này.

Cả Long Thập Cửu và Long Cửu đều rất quan tâm đến Long Tam Thập Cửu vì Long Tam Thập Cửu là một trong những Long tộc yếu nhất trong thế hệ của họ tham gia vào trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh.

Mặc dù hắn là Long tộc Hầu Tước yếu nhất nhưng đối với ngoại tộc mà nói, Long tộc thuần chủng đồng nghĩa với mạnh mẽ, hắn yếu chỉ là so với những Long tộc thuần chủng khác mà thôi.

“Nhân tộc gì chứ, ta chưa nghe thấy bao giờ, mau mau một đấm giết hắn, đừng lãng phí thời gian.” Long Cửu bĩu môi nói.

Long Tam Thập Cửu dường như nghe được lời nói của Long Cửu từ nơi sâu thẳm, hắn gầm lên giáng thẳng một cú đấm về phía Hàn Sâm, Long tức khủng bố biến thành cự Long gào thét, đánh đến trước mặt Hàn Sâm chỉ trong nháy mắt.

Hàn Sâm không né tránh, hắn cũng tung một đấm về phía cự Long. Thế nhưng một quyền này của hắn càng thuần túy hơn, ngay cả thần quang cũng không thèm dùng, chỉ thuần là sức mạnh cơ thể.

“Hừ… Ngươi dám so đấu sức lực với Long tộc chúng ta sao? Tên Nhân tộc này đúng là quá ngây… thơ…” Long Cửu còn chưa nói hết lời, sắc mặt đã biến đổi.

Hết chương 2111.

Chương 2112. Nhân tộc bạo lực

Nắm đấm của Hàn Sâm đánh thẳng vào Cự Long do Long tức hóa thành đang rít gào. Cự Long tựa như một tờ giấy, cú đấm của Hàn Sâm hướng trực tiếp vào vị trí đỉnh đầu, cả con Cự Long đều bị một quyền của Hàn Sâm thổi bay, vỡ nát ra.

Uỳnh!

Nắm đấm của Hàn Sâm và Long Tam Thập Cửu đụng vào nhau, khuôn mặt của Long Tam Thập Cửu bắt đầu vặn vẹo.

Cả nắm tay lẫn cánh tay của hắn đều vặn vẹo theo khuôn mặt. Hai cú đấm đập vào nhau giống như một quả bóng da đập mạnh vào tấm sắt, xương ngón tay hắn phát ra tiếng răng rắc vỡ vụn, đồng thời nắm tay cũng biến dạng, thậm chí kéo theo cả cánh tay cùng biến dạng theo, áo giáp phía trên cũng vỡ vụn.

Mà nắm đấm của Hàn Sâm vẫn tiếp tục, giống như máy đóng cọc, hung hăn đánh mạnh vào lồng ngực Long Tam Thập Cửu.

Cơ ngực và xương ức nổi lên cao của Long Tam Thập Cửu đều xẹp xuống, cơ thể hắn cong lên như tôm luộc chín, Long huyết lập tức phun ra từ thất khiếu.

Ầm!

Thân hình của Long Tam Thập Cửu kéo ra một cái rãnh sâu ngàn thước trên thảo nguyên, đâm sầm vào đống đá vụn, tất cả đất đá văng tứ tán rồi mới dừng lại.

Long Cửu và Long Thập Cửu đang quan sát trận chiến đều mở to hai mắt, nhìn khói bụi cuồn cuộn, bọn hắn không dám tin vào mắt mình.

Với thể chất mạnh mẽ của Long tộc, vậy mà lại bị một kẻ cùng cấp lấy sức mạnh làm ưu thế áp đảo đánh bại, chỉ một quyền mà gần như đấm chết Long Tam Thập Cửu, quả thật không thể tin nổi.

Không chỉ là Long tộc mà các sinh vật Hầu Tước trên thảo nguyên nhìn thấy cảnh tượng này đều vô cùng kinh hãi.

Đó chính là Long tộc, Long tộc được mệnh danh là chư thiên đệ nhất dũng lại bị thổi bay chỉ bằng một nắm đấm giống như con rối vậy, thật là đáng sợ.

“Nhân tộc… Kim Tệ… Đó là chủng tộc gì… Ngươi đã từng nghe thấy chưa…”

“Chưa… Nhân tộc… Chủng tộc nào lạ thế…” “Thật kinh khủng… Ngay cả thể chất Long tộc mà cũng bị đánh thành như vậy…”

“Sức mạnh cơ thể của Nhân tộc thật kinh khủng!”

Nhiều sinh vật chứng kiến cảnh tượng này đều bàn tán xôn xao. Long Tam Thập Cửu cả người đầy máu chật vật đứng dậy khỏi đống đá vụn, lồng ngực đã hóp vào một nửa, ngay cả đứng dậy cũng có chút khó khăn, thất khiếu thỉnh thoảng lại chảy ra Long huyết.

“Grào!” Long Tam Thập Cửu gầm lên một tiếng, thân hình đột nhiên nở ra, Long dực sau lưng tỏa ra Long khí ngút trời, thân hình nhanh chóng bị Long lân bao phủ, Long giác cũng sáng lên chói mắt, dường như hắn đang hóa thân thành một con Phi Long hình người.

Cánh tay bị Hàn Sâm đập gãy cũng tự lành lại, hồi phục ngay lập tức.

Long Tam Thập Cửu dị chủng hóa lại điên cuồng lao tới, thân hình đột phá không gian, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hàn Sâm, nắm đấm bọc trong vảy rồng hung hăng đánh vào ngực Hàn Sâm.

Nắm đấm xé toạc tầng không, phát ra tiếng rít của không khí nổ tung lên sau khi chịu lực nén, tựa Lôi Đình Phích Lịch, dường như cả một ngọn núi cũng có thể nổ tung dưới cú đấm đó.

Một bàn tay bọc trong giáp hoàng kim đột nhiên xuất hiện ngay đằng †rước nắm đấm, năm ngón tay thon dài bắt lấy nắm đấm kinh khủng của Long Tam Thập Cửu.

Cú đấm cực kỳ đáng sợ dừng lại trong tích tắc, toàn bộ uy lực lẫn va chạm đều biến mất trong bàn tay kia, như thể một quyền của Long Tam Thập Cửu chỉ là ra vẻ, căn bản không có chút lực nào.

Trong ánh mắt kinh hãi của tất cả mọi người, chỉ thấy bàn tay bọc trong lớp giáp hoàng kim khẽ chuyển động, cả người Long Tam Thập Cửu bị bàn tay đó quăng đi.

Uỳnh! Uỳnh!

Long thể sau khi dị chủng hóa của Long Tam Thập Cửu giống như bao cát rách, bị Hàn Sâm trái đập phải ném lung tung, đến mức trên nền đất hiện ra hai cái hố lớn.

Long thể dị chủng của Long Tam Thập Cửu cũng bị đập đến tan xương nát thịt, chỉ trong vài nhát thân thể đã xụi lơ tê liệt.

Xoetl

Một mảnh giấy bị xé toạc, cơ thể sắp nổ tung của Long Tam Thập Cửu biến mất trong không gian đang biến dạng.

“Quá cuồng bạo… Ngay cả Long tộc cũng bị bạo lực đập nát… Cơ thể của tên kia rốt cuộc khỏe tới cỡ nào…

“Căn bản là không cùng đẳng cấp. Nếu không phải Long Tam Thập Cửu nhanh chóng tìm thời cơ xé rách giấy báo danh, thêm vài phát nữa chắc hắn cũng bị đánh chết.”

“Cùng là Hầu Tước, lại có thể dùng sức mạnh thể chất để hành Long tộc, Nhân tộc nào cũng có thể chất đáng sợ như vậy sao?”

“Tại sao trước kia lại chưa từng nghe thấy tên chủng tộc này nhỉ?”

Trong nội bộ Long tộc, Long Thập Nhị tỏ vẻ khiếp sợ: “Cửu ca, huynh có biết Nhân tộc là chủng tộc gì không? Hình như chưa từng nghe đến tộc này trong các thượng tộc?”

“Có lẽ không phải là thượng tộc.” Sắc mặt Long Cửu có chút khó coi. Mặc dù Long Tam Thập Cửu không phải là người mạnh nhất trong số các Hầu Tước của Long tộc, nhưng bị sinh vật cùng cấp hành theo cách này, quả thật rất hiếm thấy.

Nhất thời, Nhân tộc và cái tên Kim Tệ bị rất nhiều người quan sát cuộc chiến bàn tán, nhưng trận chiến cấp Hầu Tước cũng không nhận được nhiều sự chú ý lắm, hơn nữa phạm vi núi sông bên trong quyển trục thanh đồng quá rộng lớn, không có nhiều người chứng kiến được quá trình Hàn Sâm ngược Long Thập Tam Cửu nên sức ảnh hưởng cũng không phải quá lớn.

Thế nhưng sau khi Hàn Sâm hành Long Thập Tam Cửu thê thảm, Hầu Tước gần đó đều chạy tứ tán nhanh như gió, căn bản không có người dám ở lại gây sự với Hàn Sâm.

Một kẻ có thể dùng vũ lực ngược Long tộc như vậy, không ai muốn dùng xương cốt của mình đi chứng minh nắm đấm của hắn có thật cứng rắn đến

vậy không.

Hàn Sâm vốn còn định tìm thêm vài gã để tập luyện một chút, thế nhưng Hầu Tước ở gần đó đều đã chạy mất dạng, nhất thời hắn cũng không tìm được đối thủ.

Trong khu vực cấp Tử Tước của Phổ Gen Chúng Sinh, một đứa trẻ thoạt nhìn chỉ mới năm sáu tuổi, mặc một bộ giáp trắng, đang bước đi †rong sa mạc.

Một Tử Tước của tộc Cuồng Ngưu đã nhìn thấy cậu bé từ xa, thân hình hùng tráng cao bốn thước nhanh chóng chạy tới, đôi mắt trâu nhìn chằm chằm giấy báo danh bên cạnh đứa trẻ.

“Thánh Vực… Hàn Tiểu Hoa… Chưa thấy bao giờ…” Tử Tước Cuồng Ngưu nhìn chằm chằm đứa bé, lạnh lùng nói: “Nhóc con, bất kể ngươi là người ở đâu, bây giờ ngươi nên xé tờ giấy báo danh rồi cút đi, nếu không Ngưu gia gia ta sẽ một quyền thổi bay ngươi.”

“Thánh Vực Hàn Tiểu Hoa xin được chỉ giáo.” Hàn Tiểu Hoa hành lễ với Tử Tước Cuồng Ngưu rồi nói.

“Hừ, muốn chết!” Tử Tước Cuồng Ngưu quát lên một tiếng lạnh lùng, một quyền đánh lên đỉnh đầu Hàn Tiểu Hoa, định nện đầu Hàn Tiểu Hoa lún xuống bụng, sau đó giã cho thân thể hắn thành bánh thịt.

Hàn Tiểu Hoa hơi căng thẳng, đây là lần đầu hắn chiến đấu với sinh vật bên ngoài Thánh Vực, muốn dốc hết sức lực ứng phó, khuôn mặt nhỏ phía sau mặt nạ hết sức chăm chú nghiêm túc.

“Sao lại chậm như vậy… Nhất định ở đây có biến hóa đặc biệt gì đây… Dì Mị đã nói chúng sinh hiểm ác đáng sợ… Ta phải cẩn thận hơn nữa… Không thể trúng quỷ kế của hắn được…” Hàn Tiểu Hoa thầm nghĩ trong lòng, thân hình nhanh chóng chuyển động, tránh được cú đấm của Tử ‘Tước Cuồng Ngưu, nó không lập tức đánh trả mà muốn quan sát xem tên kia có âm mưu gì.

“Nhóc con, ngươi chạy giỏi đấy, để ta xem ngươi chạy đi đâu” Tử Tước Cuồng Ngưu lại rống lên một tiếng, vung quyền đuổi theo hướng Hàn Tiểu Hoa.

Hết chương 2112.

Chương 2113. Vẫn còn loại sinh vật này ư?

Tử Tước Cuồng Ngưu đuổi đánh Hàn Tiểu Hoa một cách điên cuồng nhưng lại không đập trúng phát nào, sức mạnh khủng bố từ nắm đấm liên tục tạo ra những chiếc hố, khiến cho bụi đất bay khắp trời.

“Có giỏi ngươi đừng chạy, chiến đấu chính diện với Ngưu gia gia nhà ngươi xem nào!” Tử Tước Cuồng Ngưu vừa đuổi theo Hàn Tiểu Hoa vừa gào rống lên một cách buồn bực.

Hắn đã không biết mình đã tung ra bao nhiêu cú đấm nhưng ngay cả góc áo của Hàn Tiểu Hoa cũng không chạm vào được.

Trong lòng Hàn Tiểu Hoa cũng rất nghỉ ngờ, tên Tử Tước Cuồng Ngưu này có khí thế mạnh mẽ như vậy, tự tin cũng có thừa nhưng tại sao trên dưới người hắn lại toàn là sơ hở thế?

£”

“Quỷ kế… Nhất định là có quỷ kế…” Đối tượng mà Hàn Tiểu Hoa vẫn hay chiến đấu đều là những sự tồn tại đáng sợ trong Thánh Vực, bất kì một chiêu thức đơn giản nào cũng ẩn chứa vô số biến hóa phía sau.

Càng là chiêu thức có vẻ đầy sơ hở thì càng có khả năng sở hữu những cạm bãy khủng khiếp.

Lí do mà Hàn Tiểu Hoa coi Tử Tước Cuồng Ngưu đầy tự tin kiêu ngạo là một đối thủ mạnh, luôn suy nghĩ về những chiêu thức đầy rây sơ hở của tên này rốt cuộc có cạm bãy gì là vì hắn không hề biết trên thế giới này vẫn còn một loài sinh vật gọi là gà quèn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Hàn Tiểu Hoa dần dần phát hiện ra, hình như tên này cả người toàn là sơ hở thật, cũng không có âm mưu cạm bãy gì.

"Chiến đấu với ta… chiến đấu với ta… chiến đấu với ta…" Tử Tước Cuồng Ngưu buồn bực sắp phát điên, trong mắt trâu tràn đầy chiến ý phẫn nộ, có loại khí thế đội trời đạp đất mà không có chỗ dùng.

Hắn đã tấn công lâu như vậy rồi nhưng đến cả góc áo của Hàn Tiểu Hoa cũng không chạm tới, cứ như sở hữu một cơ thể với sức lực mạnh mẽ nhưng lại không dùng được, sự phiền muộn khiến hắn khó chịu sắp phát điên, chỉ muốn chiến đấu hết sức với ai đó chứ không phải truy đuổi như diều hâu bắt gà thế này.

Đột nhiên, Tử Tước Cuồng Ngưu nhìn thấy thân hình của Hàn Tiểu Hoa khựng lại, lập tức vui mừng khôn xiết, hắn ngưng tụ toàn bộ sức mạnh trong cơ thể mình, điên cuồng bộc phát tốc độ, lôi cả sức bú mẹ ra, dùng hết tốc độ bình sinh đuổi kịp Hàn Tiểu Hoa, một quyền đánh ra, miệng còn kêu to: "Nhóc con, ta xem ngươi còn chạy đi đâu được nữa!"

Hàn Tiểu Hoa không hề chạy, nắm đấm nhỏ tung ra, tiếp lấy nắm đấm của Tử Tước Cuồng Ngưu.

"Hay lắm! Mau nhận lấy sức mạnh khủng bố của Ngưu gia gia nhà ngươi đi!" Tử Tước Cuồng Ngưu phấn khích kêu lên, thân hình hùng tráng hơi cong lên, nắm đấm to lớn từ bên trên giáng xuống.

Bùm!

Hai nắm đấm lớn nhỏ của Tử Tước Cuồng Ngưu và Hàn Tiểu Hoa đâm sầm vào nhau.

Vẻ mặt hưng phấn của Tử Tước Cuồng Ngưu biến dạng trong nháy mắt, ánh mắt cũng tràn đầy sự kinh hãi, sau đó cơ thể không khống chế được mà

bay vụt lên, tựa như sao băng lao thẳng lên trời, trong nháy mắt đã không thấy tung tích.

“Đây là sinh vật yếu đuối gì đây?” Hàn Tiểu Hoa đứng ngây người ở đó, dường như không dám tin, ngước mắt nhìn lên trời.

Trong sông núi vô tận của Phổ Gen Chúng Sinh có những trận chiến đang không ngừng phát sinh, cường giả của các cấp đều không ngừng bị đào thải ra khỏi cuộc chiến, trong mỗi cấp bậc chỉ có thể còn lại mười ngàn sinh vật.

Hàn Sâm chậm rãi bước trên thảo nguyên, xung quanh không hề có sinh vật nào xuất hiện trước mặt hắn, ngay cả cơ hội chiến đấu cũng không có.

Thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây, liên tục có những sinh vật bị loại, trận đại chiến liên miên gần mười ngày cuối cùng cũng kết thúc. Mà sau trận chiến với Long Tam Thập Cửu, Hàn Sâm cũng không còn cơ hội tham gia chiến đấu, cứ đợi mãi đến khi vòng loại kết thúc.

Hàn Lâm đang ngồi nghỉ ngơi trên thảo nguyên, đột nhiên cảm giác không gian xung quanh cơ thể mình đang biến dạng, sau đó bị dịch chuyển trở lại Tinh hệ Hỏa Liên Hoa.

Trận chiến của các cấp trong mấy ngày này cũng dần dần kết thúc, khi đã chọn ra được mười ngàn cái tên cường giả của các cấp bậc, bức họa sơn hà trên một quyển trục cổ bằng thanh đồng lập tức tan thành khói bụi, một lần nữa hóa thành danh sách xếp hạng.

Hàn Sâm nhìn qua thì thấy xếp hạng của mình hóa ra lại ở vị trí hơn chín nghìn ở cấp Hầu Tước, căn bản có thể cơi như đếm ngược từ dưới lên, đằng sau tên của hắn ta còn có con số hai.

Hàn Sâm nhìn về phía trước, phát hiện ra phía trước và sau của tên sinh vật đều có một con số, sinh vật có xếp hạng càng cao thì con số phía sau cái tên cũng càng lớn.

Sau khi suy nghĩ, cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu ra, đây rõ ràng là số lượng đối thủ mà bọn họ đã đánh bại.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào Phổ Gen Chúng Sinh chỉ giết một con Hắc Thiết Thú, lại đánh bại Long Tam Thập Cửu, sau đó hắn cũng không cố ý đi đánh bại những Hầu Tước khác, xung quanh cũng không có Hầu Tước nào đến khiêu khích hắn, cho nên thành tích chiến đấu của hắn là số hai, thứ hạng gần như áp chót, những người xếp đằng trước đều có thành tích chiến đấu tính bằng vạn.

Tuy nhiên bảng xếp hạng này chỉ là tạm thời, sau khi trận chiến xếp hạng thật sự diễn ra, đó mới là lúc cuộc tranh đua thứ hạng trăm năm bắt đầu.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua mấy vị cấp Hầu Tước xếp hạng trên đầu, người đứng thứ nhất có chữ Long trong Long tộc và một cái dấu thú móng quốc, Hàn Sâm cũng không hiểu đó là tộc gì.

Tiếp tục dò xuống bên dưới đều là những tộc mà Hàn Sâm không biết, chỉ đến vị trí thứ năm mới thấy có một Ma tộc, không ngờ lại là Kahn.

“Quả nhiên tên này vẫn chưa chết, hơn nữa lại còn tham gia trận chiến xếp hạng Phổ Gen Chúng Sinh.” Hàn Sâm cũng chỉ nhìn qua thôi chứ không để ý.

Tiếp tục nhìn xuống bên dưới, phần lớn đều là những sinh vật không quen biết, có quá nhiều chủng tộc trong đại vũ trụ gen, Hàn Sâm không biết cũng phải, Thiên tộc cũng có không ít người nằm trong bảng.

Hàn Sâm nhìn đến vị trí hơn tám nghìn mới nhìn thấy tên của Cô Trúc.

“Xem ra bảng xếp hạng hiện tại không có quá nhiều giá trị tham khảo, không biết có bao nhiêu sự tồn tại đáng sợ như Cô Trúc còn ở phía sau.” Hàn Sâm tự nhủ trong lòng.

Nhưng Hàn Sâm vẫn xem xếp hạng những đẳng cấp khác, xem hay không xem cũng không khác nhau là mấy, chẳng có mấy người mà Hàn Sâm biết.

Hàn Sâm nhìn thấy bốn chữ Nữ Hoàng Đao Phong trong bảng xếp hạng cấp Vương nhưng thứ hạng cũng không cao, ngoài sáu nghìn. Hiện tại cung chủ Trấn Thiên Cung đã là cấp Thần Hóa, Phổ Gen Chúng Sinh không hề bao gồm cấp Thần Hóa, cho dù có thì e rằng hắn cũng sẽ không tham chiến.

Người đứng đầu cấp Vương là Long Nhất, tuy nhiên Hàn Sâm không biết Long Nhất này là Long Nhất mà hắn từng gặp ở biển Quy Hư, hay là Long Nhất xếp thứ hai trăm năm trước đó, hai người này không phải là cùng một người.

Mỗi thế hệ của Long tộc đều đặt tên như vậy, mỗi thế hệ của bọn họ đều có Long Nhất, vậy nên Long Nhất không chỉ có một người.

Hàn Sâm không mấy hứng thú với các xếp hạng cấp quá thấp, chỉ tùy ý liếc nhìn, xem xét vài người đứng hàng đầu. Nhưng lúc lia mắt đến cấp Tử Tước, Hàn Sâm bỗng sững người.

"Tiểu Hoa!" Hàn Sâm nhìn vào vị trí thứ nhất của bảng xếp hạng cấp Tử Tước, năm chữ Thánh Vực Hàn Tiểu Hoa chình ình trên đó.

"Không phải là Tiểu Hoa thật đấy chứ?" Hàn Sâm có chút kích động. Nếu như thực sự là Tiểu Hoa, vậy thì hắn có thể biết được hiện giờ Tiểu Hoa đang ở một nơi gọi là Thánh Vực, có tên rồi thì tìm thằng bé sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong lòng Hàn Sâm mong chờ cuộc chiến xếp hạng mau chóng bắt đầu, như vậy thì hắn có thể xem xem Hàn Tiểu Hoa trên bảng xếp hạng Tử Tước có phải là con trai hắn hay không.

Hết chương 2113.

Chương 2114. Tà Đồng

Thực tế, không phải mỗi Hàn Sâm chú ý đến Hàn Tiểu Hoa, cả đại vũ trụ gen đã có rất nhiều chủng tộc bắt đầu chú ý đến Tử Tước tên là Hàn Tiểu Hoa này.

Nhưng trọng tâm mà tuyệt đại đa số chủng tộc và Hàn Sâm quan tâm lại không giống nhau, ngoại trừ chiến tích đáng sợ của Hàn Tiểu Hoa thì bọn họ càng quan tâm đến hai chữ Thánh Vực này.

Hai chữ Thánh Vực đại biểu không chỉ là một chủng tộc mà là cả một thế lực đáng sợ đã từng chế ngự chư thiên vạn tộc, thắp lên ngọn đèn đầu tiên trong Thần Điện Gen.

Nhưng vì một vài biến cố, rất lâu về trước trong những năm tháng vô tận, Thánh Vực đã chìm vào bóng tối, khó mà thấy được những cường giả vô thượng trong Thánh Vực qua lại trên thế gian.

Nhưng hôm nay đột nhiên có người lấy hai chữ Thánh Vực leo lên bảng xếp hạng gen chúng sinh, hơn nữa còn là vị trí đứng đầu cấp Tử Tước, lập tức đã thu hút rất nhiều sự chú ý.

Tuy nhiên những kẻ có thể biết được lai lịch hai chữ Thánh Vực đều là những sự tồn tại xưa như trái đất của các tộc, những sinh vật bình thường chỉ có thể cảm thán chiến tích của Hàn Tiểu Hoa, và cả vấn đề tuổi tác của hắn.

“Lẽ nào Thánh Vực đã có truyền nhân?” Trên một tinh cầu nguyên thủy, một cẩu đầu nhân già nua tay cầm thần trượng, ánh mắt chăm chú nhìn vào vị trí đầu tiên của cấp Tử Tước trên bảng gen chúng sinh, hai chữ Thánh Vực khiến đôi mắt già nua mờ đục đột nhiên phát ra thần quang đáng sợ.

“Những kẻ khốn nạn ở Thánh Vực vẫn chưa chết sạch ư?” Dưới đáy biển sâu thẳm tối tăm, một sinh vật như thể giao long với đôi mắt phát ra ánh sáng kì lạ, xuyên qua tầng tầng nước biển nhìn chằm chằm vào danh sách trên tinh không, hai chữ Thánh Vực khiến hắn phát ra tiếng gầm trầm thấp bất an.

Mỗi nơi trên đại vũ trụ gen đều có những sinh vật mạnh mẽ thần bí quan tâm đến bảng gen chúng sinh, hơn nữa không hẹn mà cùng dồn ánh mắt về vị trí đứng đầu của cấp Tử Tước.

Thánh Vực cùng với cái tên Hàn Tiểu Hoa hầu như đã lan truyền ra khắp đại vũ trụ gen trong khoảng thời gian cực ngắn.

Vì Hàn Sâm có thứ hạng quá thấp nên không thể có hiệu ứng tốt được, về cơ bản không có ai chú ý đến một kẻ xếp ở vị trí hơn chín nghìn trên bảng Hầu Tước như hắn.

Hiện giờ ngoài top mười nhận được nhiều sự quan tâm nhất trên bảng Hầu Tước, những cường giả nổi tiếng như Cô Trúc cũng thường được người ta nhắc đến.

Hàn Sâm lên mạng trên chủ tinh của Tinh hệ Hỏa Liên Hoa, phát hiện ra người được nhiều người coi trọng nhất trong cấp Hầu Tước hóa ra lại không phải Cô Trúc, cũng không phải là Long Bát đang xếp vị trí thứ nhất cấp Hầu Tước, mà là một kẻ tên Tà Đồng.

Ở rất nhiều các trang cá độ đều có những con bạc cược Tà Đồng thắng, hơn nữa trong một cuộc điều tra dự đoán về bảng xếp hạng gen chúng sinh trên một vài trang web, tỉ lệ ủng hộ Tà Đồng cũng đứng đầu trong bảng xếp hạng cấp Hầu Tước, bỏ xa Long Bát đứng ở vị trí thứ hai gấp mấy lần.

“Tà Đồng này có lai lịch như thế nào mà lại có tỉ lệ ủng hộ cao như vậy? Lẽ nào hắn ta còn mạnh hơn cả Cô Trúc sao?” Hàn Sâm cảm thấy hơi khó tin, bèn tìm kiếm tư liệu liên quan đến Tà Đồng.

Sau khi xem mới nhận ra hóa ra Tà Đồng thực sự là một kẻ có lai lịch rất hoành tráng.

Vũ tộc có hồ Chuyển Sinh, có thể khiến cho võ trang gen chuyển sinh trùng tu, hơn nữa còn nâng cao thiên phú căn bản.

Phật tộc cũng có phương pháp truyền thưa có thể truyền lại kinh nghiệm, điều tâm đắc và lĩnh hội của mình cho thế hệ sau.

Nhưng xét về bản chất thì những điều này đều không được xem chuyển sinh trùng tu chân chính, mà Tà Đồng lại là một sinh vật có thể chuyển sinh trùng tu chân chính.

Cho đến nay, không một ai biết được rốt cuộc Tà Đồng là sinh vật như thế nào, cũng không biết hắn là chủng tộc nào, chỉ biết hắn tên Tà Đồng.

Trong những năm tháng xa xưa trước kia thì Tà Đồng cũng đã là Tà Đồng, từng điên cuồng chiến đấu khắp tinh vũ, chém giết cả mười phương, cũng từng thống trị thiên hạ, vô địch vũ trụ.

Nhưng cho dù có là cường giả Thần Hóa thì cũng có lúc sinh mạng đi đến điểm cuối cùng. Tà Đồng cũng như vậy, cho dù hắn có sức mạnh vô địch đến mức nào thì cũng đã chết trong dòng thời gian.

Nhưng không lâu sau cái chết của Tà Đồng, lại có một Tà Đồng mới sinh ra. Hắn hoàn toàn không phải cùng một chủng tộc với Tà Đồng đầu tiên, cũng không mạnh mẽ bằng, lúc được người khác biết đến thì vẫn chỉ là một Bá Tước bé nhỏ.

Cùng với thời gian trôi qua, Tà Đồng này cũng dần dần trở nên mạnh mẽ, còn đáng sợ hơn cả Tà Đồng đầu tiên, suốt chặng đường chém giết khắp vũ trụ với tư thế vô địch.

Một đời rồi một kiếp, từng Tà Đồng vô địch lại xuất hiện trong vũ trụ, mỗi một Tà Đồng lại có chủng tộc khác nhau.

Từng có Tà Đồng của Long tộc, Tà Đồng của Ma tộc, Tà Đồng của Vũ tộc hay thậm chí là Tà Đồng của tộc Mika. Mỗi lần Tà Đồng xuất hiện đều là một chủng tộc khác nhau nhưng điểm tương đồng duy nhất chính là bọn họ đều có con mắt với bốn đồng tử màu tím.

Mà bản thân Tà Đồng cũng từng chính miệng thừa nhận, từ trước đến nay Tà Đồng chỉ có một người, hắn chính là Tà Đồng, Tà Đồng chính là hắn, thế giới này không có Tà Đồng thứ hai.

Cho nên sinh vật ở trong vũ trụ đều đang đoán già đoán non, Tà Đồng hẳn là có năng lực chuyển thế trùng sinh, mỗi lần số tận đều sẽ chuyển thế trùng sinh, chỉ là không biết cách hắn chuyển thế trùng sinh là gì, tại sao lần nào cũng chuyển sinh thành các chủng tộc khác nhau.

Lần này Tà Đồng chuyển thế trùng sinh, vẫn không có ai biết hắn là chủng tộc gì, chỉ nhìn thấy tên hắn trên bảng gen cấp Hầu Tước mà thôi.

Chưa từng giết ai, chưa từng đánh trận nào, xếp hạng chót ở cấp Hầu

Tước nhưng chỉ cần dựa vào hai chữ Tà Đồng đã khiến cho vô số sinh vật trong đại vũ trụ gen nhận định hắn chắc chắn có thể trở thành Hầu Tước đứng đầu.

Đây chính là sự tồn tại kinh khủng luôn bước lên cảnh giới Thần Hóa hết kiếp này đến kiếp khác, tuy cơ thể hắn vẫn là Hầu Tước nhưng không một ai thực sự dám xem hắn là một Hầu Tước.

Cho dù là những Hầu Tước mạnh mẽ như Cô Trúc và Long Bát thì trong con mắt của sinh vật các tộc vẫn kém hơn rất nhiều khi so sánh với Tà Đồng, bản thân Tà Đồng đã tượng trưng cho sự siêu việt rồi.

"Không ngờ vẫn còn có một kẻ như vậy, xem ra muốn giành vị trí đứng đầu không hề đơn giản. Mong là sẽ không đụng phải hắn quá sớm, lỡ như vài trận đầu thực sự bị đá ra ngoài thì chẳng phải mình đã tốn công vô ích tham gia cuộc thi rồi sao?" Sau khi Hàn Sâm xem qua về sự tích của Tà Đồng, cũng bắt đầu có chút tò mò với gã này.

Nhưng một vạn Hầu Tước được ghép đôi ngẫu nhiên, Hàn Sâm không †in rằng mình lại xúi quẩy đến nỗi bị xếp ngẫu nhiên với tên Tà Đồng kia.

Đến ngày diễn ra trận đấu xếp hạng, sinh vật các tộc trong đại vũ trụ gen đều quan tâm đến bảng danh sách, đặc biệt là những cường giả đang xếp phía trên, phần lớn đều hi vọng mình có thể được ghép ngẫu nhiên với một đối thủ không quá mạnh.

Hàn Sâm vội nhìn thoáng qua xem đối thủ của mình là ai. Ánh nhìn đầu tiên đã thấy quả nhiên không phải hai chữ Tà Đồng, lập tức khiến Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm, hắn không hề cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất Hầu Tước, cho nên trận chiến khởi đầu có thể thoải mái một chút là tốt nhất.

Nhưng khi nhìn lại lần nữa, khóe miệng Hàn Sâm bất giác lộ ra vẻ kinh ngạc, bởi tên đối thủ của hắn hóa ra lại là "Kahn Ma tộc".

"Đúng là oan gia ngõ hẹp, xem ra ta và tên Kahn này rất có duyên với nhau." Hàn Sâm khẽ mỉm cười.

Hết chương 2114.

Chương 2115. Trận chiến đầu tiên

Sau khi xem xong phân nhóm của mình, Hàn Sâm lại xem đến phân nhóm đối thủ của Hàn Tiểu Hoa cấp Tử Tước, nhận ra đó là chủng tộc mà hắn hoàn toàn không biết, bên trên chỉ có một dấu móng vuốt.

“Thôi kệ đi, mau chóng kết thúc trận đấu rồi đi xem thử là biết ngay có phải Tiểu Hoa hay không.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Phổ Gen Chúng Sinh cực kỳ đặc biệt, tất cả sinh vật ở bất cứ ngóc ngách nào trong vũ trụ đều có thể xem được trận đấu ở bất kì nơi nào trong Phổ Gen Chúng Sinh, cho dù là sinh vật không có mắt cũng có thể cảm nhận được hình ảnh của những trận chiến đó.

Nhưng cho dù có dùng thủ đoạn khoa học kĩ thuật hay các loại thuật gen dạng lưu ảnh thì cũng không thể lưu lại được hình ảnh trong Phổ Gen Chúng Sinh, không một thiết bị máy móc nào có thể quay chụp được hình ảnh chiến đấu trong bức tranh sơn hà.

Sau khi tất cả thiết bị máy móc quay chụp xong, mở hình ảnh ra xem thì thứ nhìn thấy chỉ là một quyển trục bằng thanh đồng đang mở ra, mà bên trên đều trống không.

Bởi vì trận đấu của tất cả các cấp bậc đều bắt đầu cùng một thời điểm cho nên Hàn Sâm bắt buộc phải kết thúc trận đấu của mình để kịp trước khi trận đấu của Hàn Tiểu Hoa kết thúc, như vậy hắn mới có thể thấy được Hàn Tiểu Hoa sau khi ra ngoài.

Việc phân nhóm kết thúc, xếp hạng trên quyển trục thanh đồng kia lại một lần nữa biến thành cát bụi, một cuộn tranh sơn hà xuất hiện ở bên trên.

Cũng giống như lần trước, Hàn Sâm chỉ cảm thấy không gian xung quanh mình biến dạng, lại tiến vào trong cuộn tranh sơn hà lần nữa, tờ giấy có tên của hắn cũng treo lơ lửng bên cạnh.

Nhưng khác với lần trước là, lần này Hàn Sâm dừng chân trên một vùng biển lớn, cơ thể của hắn lơ lửng trên mặt biển, phóng tầm mắt nhìn xung quanh, rất nhanh đã phát hiện phía đối diện có một nam tử Ma tộc đứng trên mặt biển cách đó hàng ngàn mét, ánh mắt cũng trùng hợp nhìn về phía Hàn Sâm.

Sau khi Kahn nhìn thấy Hàn Sâm thì bất giác hơi nhíu mày, bởi vì hắn không nhìn ra được sinh vật dưới bộ giáp màu vàng rốt cuộc là chủng tộc gì, thoạt nhìn có vẻ gần giống với Ma tộc.

“Kim Tệ Nhân tộc sao?” Kahn liếc nhìn mảnh giấy tên bên cạnh Hàn Sâm, suy nghĩ rất lung.

Với tư cách là một trong những Hầu Tước mạnh nhất của Ma tộc tham gia chiến đấu Phổ Gen Chúng Sinh lần này, Kahn không phải là một người lỗ mãng, thực tế hắn đã nghiên cứu rất tỉ mỉ tất cả những Hầu Tước tham gia trận chiến xếp hạng.

Đối với Kim Tệ Nhân tộc này, Kahn cũng có chút hiểu biết, biết được hắn đã đánh bại Long Tam Thập Cửu của Long tộc. Chỉ dựa vào điều này, Kahn đã không dám lỗ mãng khinh địch.

Rắc!

Kahn trực tiếp biến thân dị chủng, hóa thành một con Cự Ma khủng bố cao đến mười trượng, từng luồng ma khí mạnh mẽ đang không ngừng chảy trên người hắn.

Hàn Sâm nhìn thấy Kahn biến thân Cự Ma thì có hơi kinh ngạc, không biết rốt cuộc Kahn đã làm như thế nào. Rõ ràng trước đây Hàn Sâm đã đập nát thân xác Cự Ma của hắn, hiện giờ xem ra hắn không có chút vấn đề nào, vẫn có thể biến thân Cự Ma, hơn nữa có vẻ còn mạnh hơn cả lần trước.

Còn có một điểm khác biệt rõ ràng là, lần này sau khi Kahn biến thân, chiếc găng tay trên tay hắn lại không hề bị thân thể Cự Ma làm nổ tung mà đã biến lớn theo đó.

Chiếc găng tay hình như được đúc bằng sắt đen, bên trên đây những gai nhọn, một trong số đó vừa mảnh vừa dài, giống như một chiếc đinh ba, cái nhọn nhất còn mảnh hơn cả đầu kim.

Kahn đã rút ra bài học từ lần thất bại trước, khoảng thời gian này không ngừng khổ tu thể Cự Ma, lại còn có được một món dị bảo mà Cự Ma có thể sử dụng, để tránh xuất hiện cục diện xấu hổ lúc kích tất trúng bị vô hiệu.

Chiếc găng tay này tên "Gai Thiểm Điện", là vũ khí cấp Vương, nếu như Kahn không có thân phận đặc biệt thì cũng không thể lấy vũ khí cấp Vương ra để sử dụng.

Tuy Kahn không thể phát huy hoàn toàn uy lực của Gai Thiểm Điện nhưng một chút sức mạnh mà Gai Thiểm Điện có thể phát huy ra cũng đủ để nâng cao tốc độ ra quyền đến đỉnh cấp của cấp Hầu Tước.

Có Gai Thiểm Điện trong tay, tốc độ ra quyền của nắm tay hắn hoàn toàn có thể sánh ngang với tốc độ bay của Hồng Vân, không còn xuất hiện tình huống bị người khác dùng tốc độ để trêu đùa nữa.

Sức mạnh khủng khiếp của thân thể Cự Ma kết hợp với tốc độ được †ăng cường nhờ Gai Thiểm Điện, Kahn không dám nói mình có thể đánh bại sự tồn tại đáng sợ như Tà Đồng, nhưng hắn cho rằng mình hẳn cũng có thể ngang hàng với đám Cô Trúc, Long Bát, ít nhất có thể cạnh tranh tiến vào top mười.

Kahn sẽ không ngây thơ cho rằng, hiện tại hắn xếp thứ năm là chắc chắn có thể tiến vào top năm, có rất nhiều cường giả hoàn toàn không để ý đến thứ hạng lúc đầu, có quá nhiều sự tồn tại khủng bố vẫn chưa vọt lên trên bảng xếp hạng, có thể tiến vào top mười là hắn đã rất mãn nguyện rồi.

"Đi chết đi." Kahn gầm lên một tiếng, cơ thể Cự Ma vượt biển lao thẳng về phía Hàn Sâm, đồng thời nắm đấm đeo bao tay cũng tấn công về phía trước, tựa như một tia chớp đen khổng lồ, lập tức đánh đến trước mặt Hàn Sâm, hoàn toàn không cho Hàn Sâm có cơ hội phản ứng.

Kích tất trúng của lực Thiên Ma cùng với tốc độ của găng tay Gai Thiểm Điện, Kahn chỉ cần đánh trúng trong một kích này, với sức mạnh cơ thể Cự Ma của hắn, chỉ cần có thể tấn công trúng mục tiêu, không có mấy ai cùng đẳng cấp có thể chỗng đỡ được.

Hàn Sâm vốn muốn tốc chiến tốc thắng, chứng kiến một quyền cuồng bạo của Kahn đánh tới cũng chính hợp ý hắn. Hắn âm thầm ngưng tụ sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt, cũng tung một cú đấm về phía cơ thể Cự Ma mà Kahn biến thành.

Dòng máu kết tinh bắt đầu sôi sục trong cơ thể Hàn Sâm, mà máu thịt lại hóa thành băng ngọc, khiến cơ thể của Hàn Sâm tràn ngập hai luồng sức mạnh hoàn toàn khác nhau.

Nhưng Hàn Sâm không phóng Thần Quang Băng Cơ Ngọc Cốt ra, chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể thuần túy để đối đầu với một quyền Cự Ma của Kahn.

Rắc!

Bộ giáp vàng bao lấy nắm đấm của Hàn Sâm bị mũi nhọn của Gai Thiểm Điện đâm thủng, sắc mặt Kahn dữ tợn, dùng hết sức ép xuống, muốn đâm thủng cả cánh tay và cơ thể Hàn Sâm.

Nhưng ngay sau đó, nét mặt Kahn lại lộ ra vẻ kinh hãi, mũi nhọn của Gai Thiểm Điện chỉ đâm thủng bộ giáp của hắn. Khi gai ngọn chạm vào da lại phát ra một âm thanh như kim loại đâm vào sắt thép, không thể tiến sâu hơn dù chỉ một tấc.

Sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt thăng cấp Hầu Tước đã mang lại cho cơ thể Hàn Sâm sức chống đỡ vượt xa so với Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, giờ sức bền của cơ thể Hàn Sâm đã không thua kém những Long tộc đỉnh cấp cùng cấp nữa.

Bùm!

Hai luồng sức mạnh va chạm với nhau, sóng xung kích sinh ra nổ tung mặt biển, dậy lên cơn sóng lớn cao cả trăm trượng.

Cơ thể Kahn lướt đi vài trăm mét trên mặt biển rồi mới ổn định lại được, mà Hàn Sâm chỉ lùi lại mấy chục mét đã đứng vững.

Kahn và các ma tộc đang theo dõi trận đấu này đều kinh ngạc tái mặt, sức mạnh của cơ thể Cự Ma do Kahn biến thành có thể coi là tối cao trong những kẻ cùng cấp, trong cấp Hầu Tước trên toàn vũ trụ cũng không được mấy ai có thể đối đầu với hắn, mà tên Kim Tệ này lại có thể chính diện lấy cứng đối cứng với lực Cự Ma của Kahn, hơn nữa còn chiếm thế thượng phong, sao có thể không khiến cho bọn họ kinh hoàng sợ hãi cho được.

“Rốt cuộc Nhân tộc là chủng tộc gì mà lại sở hữu cường độ và sức mạnh cơ thể đáng sợ như vậy? Quả thật còn đáng sợ hơn cả Long tộc.” Có người kinh hãi cảm thán nói.

Kahn gầm lên phẫn nộ, hắn không cam tâm khi phương diện mà hắn sở trường nhất bị áp chế, lại ngưng tụ sức mạnh đánh về phía Hàn Sâm càng dã man hơn.

“Không có thời gian ở đây chơi với ngươi đâu, ta còn phải đi xem Tiểu Hoa nữa.” Hàn Sâm suy nghĩ, nâng bàn tay lên, chập ngón cái và ngón giữa lại, một luồng kim quang ngưng tụ ra giữa hai ngón tay, nháy mắt đã hóa thành một đồng kim tệ.

Tỉnh! Ngón tay Hàn Sâm cử động, đồng kim tệ giữa các ngón tay của bắn ra

như điện quang hỏa thạch, cứ thế đâm thẳng vào nắm đấm đang xông tới của Kahn.

Hết chương 2115.

Chương 2116. Tiểu Hoa nổi tiếng

Một Kim Tệ dán trên nắm đấm của Cự Ma khiến cho nắm đấm như nã pháo của Kahn lập tức giống như bị một ngọn núi lớn kéo rũ xuống.

Không chỉ vậy, cả cơ thể của Kahn cũng bị nắm đấm kéo xuống theo, Cự Ma chỉ thân rơi xuống mặt biển.

Tùm!

Kahn không thể đứng vững trên mặt biển, cơ thể đập vào nước biển rồi nhanh chóng chìm xuống đáy biển.

Hàn Sâm khẽ giật mình, đây là lần đầu tiên hắn sử dụng lực lượng của Kim Tệ do chính mình cải tiến trong chiến đấu.

Sau khi tham khảo từ Thuật Ô Quy, ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung, còn có Trấn Tà Phù và rất nhiều bí thuật khác, Hàn Sâm đã tự cải tiến Thuật Kim Tệ lần nữa, chỉ là trước đây không tiện sử dụng trước mặt người ngoài. Đây là lần đầu tiên sử dụng trên cơ thể của Kahn mà lại có hiệu quả tốt như vậy.

Thậm chí đến cả thể phách mạnh mẽ của Kahn cũng không chịu nổi lực lượng trấn áp của Thuật Kim Tệ mà bị ép rơi xuống biển.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Chỉ thấy từng đợt sóng biển chấn động, Cự Ma vẫn không ngừng vung tay vùng vẫy trong biển, sức mạnh kinh khủng đánh bay nước biển, thế nhưng thân thể của hắn vẫn dần chìm sâu xuống biển, không có cách nào bơi lên được.

Kim Tệ kia tựa như một ngọn núi lớn đè lên nắm đấm tay phải của Cự Ma, không ngừng kéo hắn chìm xuống biển, dù có là sức mạnh của Kahn cũng không thể ngăn được cơ thể đang dần chìm xuống.

Lúc đầu còn có thể nhìn thấy Cự Ma đánh lên những cơn sóng lớn dữ dội nhưng sau đó, sóng nước càng ngày càng thấp và cuối cùng chỉ còn nổi lên một ít bong bóng, sau đó thì không nhìn thấy gì nữa, cũng không biết Kahn đã chìm sâu bao nhiêu.

Lúc này, Hàn Sâm mới thấy hơi hối hận, trước đó hắn muốn tốc chiến tốc thắng nhưng hiện tại Kahn đã chìm sâu xuống biển. Lực lượng trấn áp của Thuật Kim Tệ hoàn toàn không đủ để giết chết Kahn, Hàn Sâm chỉ có thể đuổi theo xuống biển đánh với Kahn một trận.

Nhưng không đợi Hàn Sâm đuổi theo xuống biển đã nhìn thấy một luồng ánh sáng trắng bay lên, đó là một tờ giấy trắng bị xé vụn, mơ hồ có thể nhìn thấy chữ viết của Kahn trên tờ giấy vụn.

Hàn Sâm khế giật mình, hắn chỉ vừa trấn áp Kahn xuống biển thôi mà, tại sao Kahn đã trực tiếp xé giấy đầu hàng. Với thân thể của Ma tộc, đừng nói là ở dưới nước, ngay cả trong không gian cũng có thể sống sót mới đúng.

Những người trong Ma tộc đang chăm chú theo dõi trận chiến này đều rất nghi ngờ, họ thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao chỉ bị rơi xuống biển mà Kahn đã xé giấy đầu hàng.

Hàn Sâm đương nhiên không biết sự buồn bực trong lòng Kahn, thực lực của hắn đủ mạnh nhưng Cự Ma chỉ thân quá nặng lại thêm Thuật Kim Tệ trấn áp làm hắn không ngừng chìm sâu xuống biển.

Còn vùng biển này nữa, tựa như không có đáy, Kahn đã chìm xuống mấy ngàn mét nhưng vẫn không cảm nhận được đáy biển mà áp lực của biển càng lúc càng lớn.

Kahn cố gắng bơi lên, nhưng sức ép lên nắm đấm của hắn thật sự quá lớn, trừ khi hắn chịu từ bỏ găng tay Thiểm Điện Chi Thứ, nếu không hắn chỉ có thể chìm xuống cùng với găng tay.

Kahn biết rằng mình không có cơ hội chiến thắng, sau khi từ bỏ Thiểm Điện Chi Thứ càng không thể chiến thắng và còn muốn bồi thường thêm một món Vương giả chỉ khí, dứt khoát nhận thua và thoát khỏi Phổ Gen Chúng Sinh.

Mặc dù biết rõ mình đã không còn cơ hội nào nữa nhưng trong lòng Kahn vẫn rất phiền muộn, trận chiến này căn bản là thua không rõ ràng.

Không gian xung quanh Hàn Sâm bị bóp méo một hồi, đồng thời hắn cũng đi ra từ trong Phổ Gen Chúng Sinh, trở lại phía trên chủ tinh Hoả Liên Hoa.

Hàn Sâm vội ngẩng đầu lên nhìn bức tranh Thanh Đồng nhưng hắn phát hiện cuộc chiến đấu của tổ Hàn Tiểu Hoa đã kết thúc. Hắn đương nhiên không thể thấy được dáng vẻ của Hàn Tiểu Hoa.

“Vẫn chậm một chút” Hàn Sâm kẽ thở dài sau đó lên mạng xem một chút, hắn phát hiện rất nhiều người đang bàn tán về trận chiến của Hàn Tiểu Hoa.

Sau khi xem xong, Hàn Sâm nhận ra dù mình có ra nhanh thêm chút nữa cũng vô dụng, trận chiến đấu cấp Tử Tước kia đã trực tiếp kết thúc bằng một cú đấm của Hàn Tiểu Hoa, trước sau không quá ba giây.

Theo như miêu tả từ các tộc khác về Hàn Tiểu Hoa, Hàn Sâm biết được đại khái Hàn Tiểu Hoa là một thiếu niên mặc chiếc áo giáp màu trắng, nhưng bởi vì mặc áo giáp nên không thể nhìn ra được tướng mạo nhưng nhìn ngoại hình, có vẻ hắn cùng tuổi với Tiểu Hoa.

Hàn Sâm đang buồn rầu thì chợt nghe tiếng máy truyền tin vang lên, số hiển thị trên đó là Ngao Dạ.

Sau khi kết nối, âm thanh phấn khích của Ngao Dạ vang lên: "Ngươi có xem trận chiến bên trong Phổ Gen Chúng Sinh của Hàn Tiểu Hoa chưa? Trông hắn rất giống Tiểu Hoa"

"Ta có một số việc phải làm không có thời gian đến xem." Hàn Sâm buồn bực trả lời.

"Đáng tiếc, trận đấu diễn ra quá nhanh, còn chưa kịp nhìn rõ nhiều điều hơn, nhưng thật sự rất giống Tiểu Hoa. Nếu như thật là hắn thì quá tốt… Ngao Dạ phấn khích nói, thậm chí hắn còn khát vọng tìm được Tiểu Hoa hơn cả Hàn Sâm.

Trong trận chiến với Kahn, mặc dù Hàn Sâm đã biểu hiện tốt nhưng trong Phổ Gen Chúng Sinh còn có rất nhiều trận chiến tuyệt vời khác. Ngoại trừ một số Ma Tộc và Long Tộc thì rất ít người chú ý đến Hàn Sâm.

Bây giờ, Hàn Hiểu Hoa đã trở thành tâm điểm muôn người chú ý, các tộc đều đang quan sát các trận chiến của hắn. Có người vì sức mạnh của hắn và một chiêu đã có thể khống chế kẻ địch, nhưng cũng có không ít nhân vật cấp lão già cổ hủ muốn nhìn cách hắn chiến đấu để xác định thân phận, xem hắn có phải đến từ Thánh Vực hay không.

Hết trận này đến trận khác, trên cơ bản Hàn Sâm luôn dùng tốc độ nhanh nhất để kết thúc trận chiến nhưng lần nào Hàn Tiểu Hoa cũng kết thúc nhanh hơn hắn, cho nên Hàn Sâm chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy Hàn Tiểu Hoa.

Hiện tại, Hàn Tiểu Hoa đã trở nên nổi tiếng khắp vũ trụ, trên cơ bản hắn chỉ sử dụng một chiêu là đã giải quyết xong. Cho tới bây giờ chưa ai có thể ngăn cản được một chiêu của hắn.

“Thật quá kinh khủng, Hàn Tiểu Hoa đó rốt cuộc thuộc chủng tộc gì?”

“Ngay cả Ma tộc và Long tộc cũng bị một chiêu của hắn đánh bại, thực sự rất đáng sợ.”

“Không biết là chủng tộc quái vật nào có thể sinh ra một tồn tại đáng sợ như vậy.”

“Cái tên Thánh Vực này không giống như tên của một chủng tộc, mà giống như một địa điểm.”

“Nhìn ngoại hình của hắn, rất có thể hắn thuộc về Thiên tộc, cũng chỉ có Thiên tộc mới có thể dưỡng thành dạng biến thái này.”

“Mặc dù Thiên tộc mạnh nhưng cũng không mạnh tới mức đó đâu?”

Các chủng tộc trong vũ trụ đều có nhiều suy đoán khác nhau về thân phận của Hàn Tiểu Hoa, nhưng khó có ai có thể biết được thân phận thật của hắn.

Lúc Hàn Sâm đang ăn cơm, cũng nghe được rất nhiều lời bàn tán nhưng tiếc là hắn vẫn chưa từng thấy Hàn Tiểu Hoa nên không khỏi buồn bực trong lòng.

“Tiểu tử kia rốt cuộc có phải là nhi tử của ta hay không?” Hàn Sâm thầm ngHĩ.

Trong Long tộc, Long Cửu, Long Thập Cửu và Long Tam Thập chờ Long Bát chiến thắng trở về, vội vàng chào đón.

“Cửu đệ, Thập Cửu muội, Tam Thập đệ, các ngươi đến chúc mừng cho ca ca sao?” Long Bát vừa cười vừa nói.

Long Thập Cửu vội vàng nói: “Bát ca, chúng ta xem tổ của ngươi, còn hai trận nữa ngươi sẽ đánh với một Nhân tộc tên là Kim Tệ.”

“Đánh với ai thì có gì quan trọng sao?” Long Bát không quan tâm nói.

“Lực lượng của tên đó rất mạnh, có thể nói là rất khủng khiếp. Thậm chí Tam Thập đệ còn không đỡ nổi một cú đấm của hắn. Sau khi Kahn biến

thành Cự Ma còn bị lực lượng của hắn áp chế. Chúng ta đã xem tất cả các trận chiến của hắn, trên cơ bản đều là thắng lợi theo kiểu nghiền ép. Mặc dù không biết tên này xuất hiện từ đâu và cũng không có danh tiếng gì nhưng thực lực của hắn chắc chắn không thể coi thường. Sức mạnh đó có thể sánh với một Long tộc thuần chủng cấp cao nhất của chúng ta. Bát ca, ngươi nhất định không nên chủ quan." Thập Cửu vội vàng nói.

"Đối với ta, kẻ địch gì đều giống nhau, cho dù Tà Đồng đứng trước mặt †a thì ta vẫn sẽ thắng." Long Bát bình tĩnh nói, trong mắt lóe lên sự tự †in mạnh mẽ: "Tên Kim Tệ mà các ngươi nói, ta hy vọng hắn thật sự mạnh như vậy, càng mạnh càng tốt."

Hết chương 2116.

Chương 2117. Tà Đồng

Mấy ngày này Hàn Sâm đều không nhìn thấy Hàn Tiểu Hoa chiến đấu, nên đi xem những sinh vật khác chiến đấu.

Trong cấp Hầu Tước, hắn chỉ xem mấy người Long Bát và Cô Trúc chiến đấu. Không phải Hàn Sâm không muốn xem Tà Đồng chiến đấu, mà là khi tất cả các sinh vật gặp phải Tà Đồng, về cơ bản đều trực tiếp bỏ quyền, không có ai bằng lòng mạo hiểm chiến đấu với tồn tại kinh khủng như thế.

Hàn Sâm vốn tưởng rằng ngày hôm nay mình cũng không nhìn thấy Tà Đồng chiến đấu. Thế nhưng, nằm ngoài dự liệu của hắn, sau khi hắn đi ra, thế mà lại nhìn thấy Tà Đồng đang chiến đấu với một sinh vật.

Đó là một sinh vật ba đầu sáu tay trông giống như Ma Thần, mặc một bộ áo giáp màu bạc, hai tay dưới cùng cầm một cây gậy dài, bốn tay còn lại lần lượt cầm bốn binh khí là đao, kiếm, búa, giản. Ba cái đầu trông khác nhau, cái đầu ở giữa là đầu chim, hai đầu bên cạnh lần lượt là hai gương mặt ác quỷ. Ác quỷ bên trái trông có vẻ như là nam, bên phải là nữ. Ba đầu dường như đều có trí tuệ riêng biệt, còn có thể nói chuyện với nhau.

Sáu tay và năm binh khí, mang theo từng tia huyễn quang kinh khủng, bao phủ về phía Tà Đồng.

Huyễn quang của hắn rất quái dị. Mỗi huyễn quang đều có màu sắc khác nhau, dường như ẩn chứa sức mạnh khác nhau. Gậy dài là mộc, đao là kim, kiếm là thủy, búa là hoả, giản là thổ. Năm loại binh khí phóng ra tầng tầng lớp lớp huyễn quang đan xen nhau, hình thành một kiểu kết cấu tương tự như trận, khiến cho uy lực của năm loại sức mạnh sau khi chồng lên nhau sinh ra hình thức tăng vọt.

Hàn Sâm đoán chừng uy lực của năm loại sức mạnh kia sau khi được kết hợp, e rằng không yếu hơn lực lượng của hắn.

“Trong đại vũ trụ gen quả nhiên tàng long ngoạ hổ. Một sinh vật đã có thể sử dụng lực lượng tổ hợp trận thức. Xem chiêu thuật và năng lực chiến đấu của hắn, hắn chắc hẳn cũng là một vị Hầu Tước đỉnh cấp. Lực lượng sinh ra từ năm loại huyễn quang kết hợp, không hề kém sức mạnh của ta” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Nhìn lướt qua danh chỉ của sinh vật ba đầu sáu tay này, chỉ thấy trên đó viết “Nộ Đồ - Hủy Diệt tộc”, Hàn Sâm lập tức bừng tỉnh hiểu ra. Hủy

Diệt tộc là một trong năm tộc đứng đầu trong thần điện Gen, chẳng trách lại có cường giả kinh khủng như vậy.

Hàn Sâm lại nhìn đối thủ của Nộ Đồ, hắn mặc một bộ áo giáp nền trắng hoa tím, từng nụ hoa màu tím giống như được khắc trên áo giáp, trông rất yêu dị.

Không nhìn thấy tướng mạo thật sự của hắn, nhưng nhìn vóc dáng thì gần như không khác gì loài người. Không biết đời này Tà Đồng chuyển sinh thành chủng tộc gì.

Dưới thế tiến công của Nộ Đồ Hủy Diệt tộc, Tà Đồng không hề đánh trả, mà xuyên qua như con thoi giữa muôn hoa, thân pháp phóng khoáng như gió. Từ đầu đến cuối, sức mạnh to lớn mà Nộ Đồ bạo phát ra cũng không thể chạm tới Tà Đồng.

“Tà Đồng, ngươi định trốn tránh mãi sao?” Nộ Đồ bỗng dừng tay, sáu con mắt trên ba gương mặt đều nhìn chằm chằm Tà Đồng cười khẩy.

Tà Đồng đứng ở bên kia, chỉ thản nhiên nhìn Nộ Đồ nói: “Ngươi là sinh vật đầu tiên dám ra tay với ta, ta không giết ngươi.”

“Người khác kinh sợ ngươi, Nộ Đồ ta lại không coi ngươi ra gì. Ngươi có thể sống sót rồi hãy nói những lời khoác lác này cũng không muộn.” Trong mắt Nộ Đồ loé lên vẻ tức giận, năm thanh binh khí đồng thời rung lên.

Xung quanh Tà Đồng, những tia huyền quang đột nhiên xuất hiện. Năm loại huyễn quang màu sắc khác nhau đan vào nhau, hoá thành một cái kén sáng cực lớn, trực tiếp giam cầm Tà Đồng trong kén sáng.

Khi sức mạnh của Nộ Đồ bùng nổ, cái kén năm màu cũng theo đó mà nhanh chóng co lại, muốn thắt cổ Tà Đồng bị giam trong đó.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc. Thủ pháp chiêu phóng ra lực lượng rồi ngưng †ụ thành trận này của Nộ Đồ khá giống với tia đao của hắn.

Nhưng tia đao của Hàn Sâm có thể phóng ra tùy ý, còn trận thức của Nộ Đồ hiển nhiên là hình thành dựa theo phương pháp Ngũ Hành tương sinh tương khắc chồng lên nhau mà thành. Kết cấu càng thêm tinh vi kỹ càng, nhưng đã hình thành một loại hình thái, không giống như tia đao của Hàn Sâm, có thể thay đổi tùy ý.

Nhưng có thể vận dụng sức mạnh đến trình độ này, đã có thể nhìn ra Nộ Đồ không phải hạng tầm thường rồi.

“Ta xem ngươi còn có thể tránh đi đâu!” Nộ Đồ quát lớn một tiếng, quang kén ngũ sắc đột nhiên co lại nhanh hơn. Huyễn quang ngũ sắc đã sắp cắt đứt cơ thể của Tà Đồng.

Tà Đồng treo bên trong quang kén, đưa tay phải ra ấn vào quang kén ngũ sắc. Những sinh vật quan sát trận đấu vốn còn tưởng rằng sẽ có một trận tranh đấu với lực lượng kinh khủng.

Nhưng khoảnh khắc bàn tay của Tà Đồng ấn trên quang kén ngũ sắc, quang kén ngũ sắc ngay lập tức vỡ nát, từng tia huyễn quang bị phân giải từ trận thức ngũ sắc, sau đó giống như bị cuốn vào trong vòng xoáy, ngưng tụ lại trong lòng bàn tay của Tà Đồng.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả huyễn quang đều ngưng tụ trong lòng bàn †ay của Tà Đồng, hoá thành quang cầu ngũ sắc to bằng một quả bóng chày, trông còn nguy hiểm và khủng bố hơn cả quang kén vừa rồi, giống như một quả bom có thể phát nổ bất cứ lúc nào vậy.

"Đây…..đây sao có thể được…" Nộ Đồ kinh ngạc trong lòng. Một đòn toàn lực của hắn, hơn nữa còn là năm loại sức mạnh kết hợp lại thành trận thức, không chỉ không làm Tà Đồng bị thương chút nào, trái lại còn bị Tà Đồng tháo rời bằng một tay, nắm giữ lực lượng của hắn trong tay.

Tà Đồng tiện tay ném quang cầu ngũ sắc kia về phía Nộ Đồ, trông như chỉ tiện tay vứt, nhưng quang cầu ngũ sắc lại xé toạc không gian, điên cuồng lao về phía Nộ Đồ giống như một ngôi sao băng xé rách không gian, căn bản không cho Nộ Đồ thời gian né tránh.

Nộ Đồ hung bạo gầm một tiếng. Năm loại binh khí cùng nhau xuất ra, ngưng tụ thành năm loại ánh sáng khủng khiếp, đồng thời đánh thẳng về phía quang cầu ngũ sắc.

Bùm!

Một đòn dốc hết sức của Nộ Đồ va chạm vào quang cầu ngũ sắc, quang cầu ngũ sắc kia lập tức nổ tung.

AI

Năm thanh binh khí trong tay Nộ Đồ bị sức mạnh của vụ nổ nổ vỡ, kể cả áo giáp trên người hắn cũng bị nổ tan thành mảnh vụn, lập tức phá hủy hết tất cả mọi thứ trên người Nộ Đồ.

Nhưng điều kỳ lạ là, sau khi Nộ Đồ hét thảm, lại phát hiện trên người hắn không hề bị thương.

Sức mạnh kinh khủng kia nổ vỡ binh khí và áo giáp của hắn, tất cả mọi thứ trên người đều bị phá hủy, nhưng duy chỉ có cơ thể của hắn là không hề bị thương, đến một sợi tóc cũng không bị tổn hại.

Vừa rồi Nộ Đồ vô ý thức phát ra tiếng hét thảm, vốn tưởng rằng lần này xong đời rồi. Ai mà biết được cơ thể lại không hề bị thương, bây giờ cả người ngơ ra đó, há hốc miệng, mặt lúc xanh lúc trắng, trông có vẻ lúng túng.

“Ta đã nói, ta sẽ không giết ngươi.” Tà Đồng thản nhiên nói.

Ba gương mặt của Nộ Đồ lúc xanh lúc đỏ, không nói thêm gì liền trực tiếp xé nát danh chỉ, rút lui khỏi Phổ Gen Chúng Sinh.

“Tà Đồng không hổ là Tà Đồng, đến ngay cả thiên tài Nộ Đồ của Hủy Diệt tộc ở trước mặt hắn cũng không khác gì một đứa trẻ, căn bản là không cùng 1 đẳng cấp.”

“Dùng sức mạnh của Nộ Đồ đánh bại Nộ Đồ, còn không làm hắn bị thương chút nào, loại năng lực khống chế sức mạnh này quả là giống như Thần vậy.”

“Người ta vốn dĩ đã là cường giả Thần Hoá, hơn nữa không biết đã đột phá vào Thần Hoá bao nhiêu lần.”

“Xem ra vị trí hạng nhất của cấp Hầu Tước không có gì hồi hộp rồi. Tiếng tăm của Nộ Đồ không thua gì Long Bát và Cô Trúc, đến cả hắn còn không chịu nổi trước mặt Tà Đồng như vậy, e rằng trong cấp Hầu Tước căn bản không có ai đáng để Tà Đồng nghiêm túc chiến đấu cả.”

“Vốn đã chẳng có gì hồi hộp rồi”

“Tà Đồng, quả là một kẻ đáng sợi”

Những sinh vật quan sát trận chiến đấu này đều vô cùng thán phục, sợ hãi. Đa số đều lộ ra vẻ mặt sùng bái. Khi khoảng cách thực lực đạt đến một mức độ nhất định, thì đến cả suy nghĩ đố ky cũng khó mà nảy sinh.

Hết chương 2117.

Chương 2118. Chiến Long Bát

Hàn Sâm hơi ngạc nhiên sau khi xem trận chiến giữa Tà Đồng và Nộ Đồ, bởi vì thủ pháp Tà Đồng hóa giải trận thức Ngũ Hành Huyễn Quang của Nộ Đồ rất giống với Chích Thủ Già Thiên của hắn, đều là dỡ bỏ chuỗi cấu tạo và sau đó tổ hợp lại lần nữa.

“Vậy mà Tà Đồng lại sở hữu sức lực tương đương với Động Huyền Kinh, thật đúng là rất khó đối phó.” Hàn Sâm khẽ cau mày.

Thứ có thể nhìn ra được thông qua trận chiến đấu này không nhiều lắm, cường giả giống như Nộ Đồ cũng không thể bức ép ra quá nhiều đồ vật của Tà Đồng.

“Xem ra cần phải có một tên như Cô Trúc mới có thể chân chính đánh với Tà Đồng một trận.” Hàn Sâm nghiên cứu bảng đối chiến và phát hiện ra một sự thật rất không may.

Bởi vì nếu hắn và Tà Đồng đều có thể tiếp tục giành chiến thắng, hắn sẽ chạm mặt với Cô Trúc sớm hơn Tà Đồng một bước. Suy nghĩ muốn quan sát trận chiến giữa Cô Trúc và Tà Đồng của Hàn Sâm là không có khả năng thành hiện thực, trừ khi hắn thua Cô Trúc.

Hơn nữa, trước khi hắn đối mặt với Cô Trúc, hắn còn phải xử lý Long Bát mới được.

“Xem ra vận may chia tổ thật kém cỏi, sao cái đám quái vật này đều chia sang phía ta vậy.” Hàn Sâm hơi buồn bực, tuy rằng hắn không sợ đối thủ của mình là ai, nhưng có thể giành chiến thắng mà không cần phiền phức vẫn luôn là một chuyện tốt.

Hàn Sâm lại xem xét trận đấu của các đẳng cấp khác, không ngờ lại nhìn thấy Tà Tình Đế ở trong cấp bá tước. Điều này làm cho Hàn Sâm có hơi chột dạ, hắn vội vàng nhìn qua bên trên tờ giấy ghi tên của mình.

Phát hiện Tà Tình Đế cũng chỉ viết mỗi cái tên, đó là hai chữ Tà Tình, mà không viết chủng tộc của hắn.

Đây không phải là trọng điểm mà Hàn Sâm lo lắng. Ánh mắt Hàn Sâm lướt nhanh trên bảng bá tước để tìm kiếm, cho đến khi nhìn qua tất cả bá tước một lần thì lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn không thấy tên của Cố Khuynh Thành, có lẽ không tham gia vào cuộc chiến.

Nếu Cố Khuynh Thành tham gia vào trận chiến mà còn lưu lại hai chữ “Nhân tộc”, thì đó sẽ là một rắc rối lớn, không biết chừng sẽ bị “Thần” tìm tới tận cửa.

Hàn Sâm vội vàng dùng máy liên lạc liên hệ với Linh, trước đó hắn sợ thông tin bị chặn đứng nên không dám liên lạc với tinh cầu Nhật Thực, về sau lại có rất nhiêu chuyện xảy ra dẫn đến chuyện này bị lơ là.

May mắn thay, ngoài Tà Tình Đế ra thì không có ai khác tham gia vào cuộc chiến.

Hàn Sâm liên lạc với Linh, nói ngắn gọn những gì Thiên Tru thánh đồ đã nói một lần, hơn nữa còn yêu cầu Linh liên lạc với đám người Cố Khuynh Thành ở bên ngoài, bảo họ tuyệt đối không được tiết lộ chuyện Nhân tộc cùng với Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm cũng đã từng nói những điều này trước đó, chẳng qua hắn không nhấn mạnh nhiều như vậy. Vì sự an toàn, Hàn Sâm cảm thấy cần phải nhắc nhở họ một lần nữa.

Theo nguồn tin tức được phản hồi từ Linh, trong số những người ra khỏi Tí Hộ Sở, ngoài Tà Tình Đế, quả thực không có ai tham gia vào cuộc chiến.

Suy cho cùng, không có mấy người có hứng thú lắm với loại chuyện không có lợi ích thiết thực này. Chỉ có phần tử hiếu chiến như Tà Tình Đế mới vô cùng nhiệt tình.

Sau khi Hàn Sâm nhanh chóng giải quyết trận chiến một lần nữa, lại đi xem trận chiến của Tà Tình Đế, căn bản không có chút hồi hộp nào. Võ trang gen của Tà Tình Đế có khả năng vẽ ảnh của đối thủ ra, hắn đứng đó nhìn đối thủ và vẽ ảnh của đối thủ đối chiến. Chờ đến khi đối thủ kiệt sức, hắn trực tiếp dùng một quyền đánh gục, việc này đã gây ra chấn động không nhỏ bên trong cấp bá tước.

Hàn Sâm cũng theo dõi trận chiến của Isa. Người phụ nữ kia thật sự quá bạo lực. Nàng vừa dùng ra lực Tuyệt Nha, cho dù cường giả vương cấp cũng phải chạy trối chết, tạm thời chưa chạm mặt Bán Bộ Thần Hóa giống nàng. Những vương giả bình thường hoàn toàn không phải là đối thủ của nàng.

Đáng tiếc là Hàn Sâm muốn nhìn Hàn Tiểu Hoa nhất nhưng lại vẫn chưa nhìn thấy. Thần thoại về Hàn Tiểu Hoa vẫn còn tiếp diễn, có lẽ là do hắn vẫn chưa gặp được kẻ địch mạnh, chủ yếu là không có sinh vật nào có thể đỡ được một chiêu của hắn.

“Trận tiếp theo là trận chiến cùng long, hy vọng sẽ không quá phiền phức.” Hàn Sâm không thích phiền phức. Đối với hắn, quá trình đạt được mục đích càng dễ dàng càng tốt.

Trận chiến của Hàn Sâm với Long thu hút rất nhiều sự chú ý.

Trong những trận chiến trước, cơ bản chỉ có một số ít sinh vật chú ý, nhưng lần này chiến đấu với Long Bát, bởi vì liên quan Long Bát, rất nhiều chủng tộc đang nghiên cứu về Long Bát. Một số chủng tộc nghiên cứu để cho hậu bối của mình có thể đánh sâu vào bảng xếp hạng, một số nghiên cứu là vì chính mình. Dù sao, đối tượng nghiên cứu chính của họ là Long Bát.

Cũng nhờ vào đó mà Hàn Sâm mới được một chút chú ý, sau đó mới có người phát hiện ra hắn lại đã xử lý Kahn.

“Nhân tộc tên Kim Tệ này có lai lịch thế nào, xem ra có vẻ không kém đâu?”

“Có thể xử lý Kahn của Ma tộc, thực lực của hắn chắc chắn không kém, chẳng qua so với Long Bát, e rằng vẫn kém hơn một chút.”

“Long Bát thắng là không có nghỉ ngờ gì rồi. Bây giờ chỉ xem tên Kim Tệ này có thể gây ra bao nhiêu phiền phức cho Long Bát. Nếu có thể khiến Long Bát bị thương hoặc bộc lộ quá nhiều thực lực, vậy thì khi long chiến sẽ nguy hiểm”

“Không quan trọng, bất kể là ai trong bọn họ thắng, hạng nhất cuối cùng đều là Tà Đồng.”

“Đại Tà Đồng của ta uy vũ.” “Tà Đồng vô địch!”

Trong khoảng thời gian gần đây, bất luận là nói về chủ đề gì thì cuối cùng vẫn có thể đẩy lên người Tà Đồng. Trong trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh lần này, Tà Đồng nhận được sự chú ý hơn nhiều so với những cường giả vương cấp kia.

Khi bước vào Phổ Gen Chúng Sinh một lần nữa, đối thủ của Hàn Sâm đã biến thành Long Bát.

Hàn Sâm đánh giá Long Bát. Giống với Long tộc hắn từng thấy trước kia, đều sở hữu khí lực mạnh mẽ, khí tức kinh khủng, sinh cơ giống như núi lửa sắp phun trào, không ngừng trào dâng trong cơ thể hắn. Hơn nữa, loại tự tin và sự can đảm chỉ có ở Long tộc, dù có cách lớp áo giáp, cũng có thể liếc mắt nhìn ra hắn là một Long tộc.

Bởi vì hắn đã từng đại chiến với Long tộc nhiều lần, cho nên hắn vẫn hiểu rất rõ Long tộc, thoạt nhìn Long Bát trông khác với đám người Long Cửu.

Toàn thân được bao bọc bộ áo giáp màu vàng kim, nhìn sơ qua có hơi giống bộ giáp Tứ Bách Bát Tí Phật Đà Hồn của Hàn Sâm. Hắn không cầm Long

thương trong tay, tay không đứng đối diện với Hàn Sâm.

Bởi vì cả hai người đều mặc áo giáp màu vàng kim, mà cơ thể Long Bát cao gần ba mét, Hàn Sâm mới chỉ hơn hai mét một chút mà thôi. Hơn nữa, trên người Hàn Sâm không có vai u thịt bắp nhiều như Long Bát, dáng người hắn tương đối gây và mảnh khảnh.

Hơn nữa, một đôi cánh rồng đầy dũng mãnh kia khiến Long Bát trông có vẻ đánh mạnh vào thị giác hơn rất nhiều so với khí thế của Hàn Sâm.

"Cùng là áo giáp vàng kim, nhưng nhìn thế nào cũng thấy áo giáp của Long Bát rất có khí thế, còn tên Kim Tệ kia lại có vẻ thô ráp, lởm chởm nhỉ?"

"Người ta chính là Long Bát của Long tộc, khí chất bày ra ở chỗ đó. Cho dù tiểu tộc bình thường có may mắn đào tạo ra một cường giả, cũng không thể có được loại khí chất quý tộc của người được bồi dưỡng bên trong danh môn."

"Đúng vậy, khi so sánh như thế, thoạt nhìn một bên thì cao to, đồ sộ, một bên thì giống như là hàng giả mạo vậy."

"Chẳng qua tên Kim Tệ kia có vẻ cũng không yếu, có lẽ có thể dồn ép khiến cho Long phải làm gì đó."

"Hy vọng hắn có thể cầm cự lâu hơn một chút, như vậy chúng ta có thể †hu thập nhiều thông tin về Long Bát hơn. Chờ đến khi các hậu bối trong tộc của chúng ta phải đối đầu với Long Bát, sẽ nắm được phần thắng lớn hơn."

Một vài cường giả của Long tộc và Ma tộc đang theo dõi trận chiến, nhưng không lạc quan như các chủng tộc khác. Bọn họ đều chú ý đến Hàn Sâm từ lâu và biết rằng Hàn Sâm không phải là nhân vật dễ đối phó.

Đặc biệt là đám người Long Cửu, bây giờ bọn họ đều đang hơi lo lắng

cho Long Bát.

Không phải bọn họ cảm thấy Long Bát không thể thắng được Kim Tệ, mà vì tất cả mọi thứ của Kim Tệ đều không rõ ràng. Bọn họ sợ Long Bát không cẩn thận lật thuyền trong mương.

Hết chương 2118.

Chương 2119. Hoàng Kim Long Thể.

Trên một dãy núi đá đen kịt, Long Bát bình tĩnh nhìn chằm chằm Hàn Sâm, trong khi long dực mở ra đóng lại sau lưng thì khí tức trên người hắn càng ngày càng mạnh.

Không giống với đám người Long Cửu, Long Bát không hề thích sử dụng long thương, hắn càng thích dùng cơ thể mình làm vũ khí, hắn tự tin vào cơ thể của mình nhất.

Cơ thể của Long Bát trực tiếp xé rách không gian hướng đến trước mặt Hàn Sâm, nắm đấm của hắn đâm thẳng về phía đầu của Hàn Sâm giống như một cái khoan thép.

Nắm đấm còn chưa đến, long tức màu vàng kia đã xuyên thấu tựa như tia chớp vàng.

Hàn Sâm cũng không né tránh, giơ tay đánh ra một quyền đập vào quả đấm của Long Bát.

Ầm!

Cú va chạm giữa quyền với quyền khiến cơ thể hai người đồng thời chấn động, thế nhưng không có ai lùi lại. Cánh tay của hai người đều bị chấn động đến rụt về phía sau, nửa người trên cũng ngửa ra phía sau theo cánh tay.

Nhưng chỉ vẻn vẹn trong nháy mắt, thân hình của hai người đều thẳng tắp lại, đồng thời đánh ra thêm một quyền khác.

Tiếng nắm đấm va chạm không ngừng vang lên, hai người Long Bát và Hàn Sâm như bị cố định trên không trung, một bước cũng không lùi, nắm đấm không ngừng va đập nhau.

“Khí lực của tên Kim Tệ kia thật mạnh, vậy mà có thể chống chọi chính diện với Long Bát?” Không ít sinh vật đều ngạc nhiên lên tiếng.

Long tộc được mệnh danh là dũng mãnh nhất thiên hạ. Cả vũ trụ đều biết Uy lực của long thể, sức mạnh long thể của cường giả đứng đầu trong Long cấp hầu tước càng là đỉnh cao trong đỉnh cao.

Một tên hầu tước của tiểu tộc chưa bao giờ nghe nói đến lại có thể chống lại khí lực của Long tộc, bản thân chuyện này đã đủ khiến người khác giật mình.

Tà Đồng hoàn thành trận chiến của mình, đối thủ cũng không gây ra phiền toái gì cho hắn, trực tiếp lựa chọn đầu hàng.

Nhìn thoáng qua trận chiến trong Phổ Gen Chúng Sinh, nơi đầu tiên Tà Đồng nhìn vào là nơi Cô Trúc đang ở. Hắn phát hiện ra Cô Trúc cũng đã kết thúc trận chiến.

Sau đó Tà Đồng lại đưa mắt nhìn sang một số nơi khác, một số sinh vật hắn để ý vẫn đang chiến đấu, cũng có một số đã kết thúc. Cuối cùng khi hắn nhìn về phía Long Bát, trông thấy Hàn Sâm đang chiến đấu với Long Bát một cách điên cuồng, trong mắt Tà Đồng lóe lên kinh ngạc.

Tà Đồng vốn chỉ muốn nhìn qua Long Bát một lượt, nhưng sau khi nhìn thấy, ánh mắt hắn lại dừng ở trên người Hàn Sâm.

“Đồng, ngươi đang nhìn cái gì vậy?” Một cô bé đứng bên cạnh Tà Đồng, cánh tay nhỏ bé lôi kéo tay của Tà Đồng. Cô bé ngẩng đầu, mở †o mắt nhìn Tà Đồng, khuôn mặt nhỏ đầy vẻ tò mò.

“Nhìn thấy một người thú vị.” Tà Đồng thản nhiên nói.

Cô bé nghe xong những lời này, vẻ tò mò trên mặt biến mất không còn †ăm hơi, có chút thất vọng nói: “Đồng, hình như sinh vật bị ngươi đánh giá như thế đều đã chết.”

“Những kẻ thú vị thường chết khá sớm. Đây là số phận, không phải ta đánh giá quá cao.” Tà Đồng mỉm cười nói.

Cô bé bĩu môi: “Vì sao người thú vị nhất định phải chết sớm? Chẳng lẽ ông trời không thích bọn họ sao?”

Tà Đồng khẽ lắc đầu: “Không phải ông trời không thích bọn họ, mà là quá thích bọn họ. Chính vì vậy mới để cho bọn họ trải nghiệm nhiều chuyện thú vị hơn. Mà những chuyện thú vị thường khá nguy hiểm, chết cũng là chuyện bình thường.”

“Hình như cũng có lý.” Cô bé cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, nhưng không nói ra được.

Cô bé chớp mắt, lại hỏi tiếp: “Có phải kẻ thú vị kia cũng sẽ chết sớm không?”

“Có lẽ sẽ không dễ dàng chết như thế?” Tà Đồng nhún vai nói. “Nếu gặp ngươi thì sao?” Cô bé chớp mắt hỏi. “Ta không thích những kẻ thú vị hơn ta.” Tà Đồng nhẹ giọng nói.

Một lớn, một nhỏ, hai người nắm tay nhau dần dần rời khỏi Cổ Thành, thỉnh thoảng lại vang lên giọng nói hỏi han của cô gái nhỏ.

Ầm!

Một luồng lực lượng đáng sợ nổ tung trong dãy Thạch Đầu Sơn, làm cho nền đá cứng rắn nổ thành một cái hố lớn.

Cơ thể của Hàn Sâm và Long Bát cũng bị làn sóng xung kích mạnh đánh văng ra, mỗi người đều rút lui mấy chục mét, cách một hố đá lớn nhìn nhau.

“Trận chiến kiểu này cũng đủ sảng khoái, chẳng qua đây mới chỉ là bắt đầu. Hy vọng ngươi có thể chống đỡ lâu hơn chút.” Long Bát nói xong, long mang màu hoàng kim động trời bộc phát ra từ trong cơ thể hắn. Thân thể hắn cất cao lên, bắp thịt toàn thân gồ lên, từng chiếc vảy rồng màu vàng kim trải khắp cơ thể tạo thành Long Lân Chi Giáp, khiến cả người Long Bát như được đúc từ vàng.

Long Bát dị chủng hóa, thể phách càng mạnh mẽ hơn. Long khí màu vàng ngưng tụ thành Phá Tà Long Mang, có phần khác với Phá Tà Long Mang của Long Cửu. Mặc dù không được nén lại như long mang của Long Cửu, nhưng nó có một loại lực lượng mà Long Cửu không có.

Sau khi Long Bát hóa thân thành dị chủng long thể và bay trên không, hắn cũng không lập tức tấn công, mắt rồng như Kim Tinh nhìn chăm chú vào Hàn Sâm và nói: “Hoàng Kim Long Thể của ta có đặc tính bất diệt. Mong ngươi có thể chuẩn bị đầy đủ.”

Hàn Sâm nhìn Long Bát nhàn nhạt nói: “Ngươi không nên nói cho kẻ địch biết năng lực của chính mình.”

“Long Tộc không có nỗi sợ, cho dù cả thế giới biết năng lực của ta cũng chẳng đáng là bao. Ta đều có thể giành chiến thắng.” Long Bát nói xong, long dực phía sau lưng rung lên, xé rách không gian xuất hiện trước mặt Hàn Sâm như dịch chuyển tức thời.

Nhưng lần này Long Bát không chỉ sử dụng quyền thuật. Trong một tích tắc tiếp cận kia, cả cơ thể Long Bát như biến thành vũ khí trí mạng, xâm chiếm không để lọt chỗ nào giống như thủy ngân, điên cuồng tấn công cơ thể của Hàn Sâm.

Ngón tay, bàn tay, nắm đấm, khuỷu tay, chân, đầu gối, lưng, cánh, sừng, chân, vai, thậm chí cả phần đầu đều như biến thành lưỡi đao chết chóc.

Cơ thể chuyển động thì người chuyển động, người chuyển động thì sinh ra lực. Cả người Long Bát biến thành một vũ khí giết người màu vàng kim.

Không có bất cứ thế phòng thủ nào, tất cả các chiêu thức đều dùng để tấn công. Hơn nữa sau mỗi lần ra đòn, lực lượng của Long Bát sẽ càng trở nên mạnh hơn, giống như từng đợt sóng biển cuộn trào. Long mang chồng chất càng tích lũy càng mạnh.

Toàn thân Hàn Sâm cũng là tông sư cận chiến. Hắn không thua gì Long Bát, ngón tay va vào ngón tay, bàn tay đan chéo bàn tay, đòn công kích của Long Bát bị Hàn Sâm mạnh mẽ hóa giải.

Quá cứng thì dễ bị gãy. Tuy thế tiến công của Long Bát dữ dội như thủy triều, nhưng bởi vì có công nhưng không có thủ nên một khi công kích bị chặn lại sẽ xuất hiện sơ hở.

Hàn Sâm bắt lấy cơ hội này, bàn tay như đao cắt ngang ngực Long Bát. Ngay lập tức tia lửa bắn ra bốn phía, vững vàng rạch ra một vết thương dài trên vảy rồng màu vàng kim, lộ ra da thịt và máu màu vàng óng bên trong.

Thế nhưng Long Bát hoàn toàn không bận tâm đến vết thương của mình, hắn vẫn dốc toàn lực tấn công Hàn Sâm, giống như cơ thể hắn chẳng hề bị thương, mà chỉ trong nháy mắt miệng vết thương kia đã liền lại, đến cả một chút sẹo cũng không lưu lại.

Ầm!

Bởi vì ra tay đánh Long Bát bị thương nên Hàn Sâm đã không kịp né tránh, hắn chỉ có thể gắng gượng dùng cánh tay mình để đỡ lấy nắm đấm của Long Bát.

Lớp giáp bảo vệ ở cánh tay trực tiếp bị nắm đấm của Long Bát làm cho vỡ nát, cơ thể của Hàn Sâm bị vạch trên nền đá mấy chục mét rồi mới dừng lại. Hai chân hắn đã chìm trong nham thạch, cày ra hai rãnh đá sâu trên mặt đất.

Tiếng rồng lại điên cuồng đánh đến, bất kể sức mạnh hay khí thế đều đã mạnh hơn trước gấp mấy lần. Hắn càng ngày càng mạnh trong chiến đấu, khó có thể bị áp chế.

Hết chương 2119.

Chương 2120. Kim Tệ phát uy

“Long tộc không hổ danh là chủng tộc dũng mãnh nhất Chư Thiên. Năng lực chiến đấu như vậy quả thực sự không cần phải sợ hãi bất kì

sinh vật cùng cấp nào trong một trận chiến chính diện.” Hàn Sâm thầm ca ngợi trong lòng.

Lực lượng thân thể của hắn đã không so được với Long Bát hiện tại. Băng Cơ Ngọc Cốt tăng cường sức mạnh cơ thể rất lớn, thế nhưng suy cho cùng thì khi thăng cấp hầu tước sẽ bổ sung lực lượng đóng băng, không phải là thuật gen thân thể thuần túy, so đấu lực lượng cơ thể với Long Bát nắm giữ Hoàng Kim Long Thể thì vẫn còn kém một chút.

Tiếc là Hàn Sâm không thể sử dụng Thần Quang Băng Cơ Ngọc Cốt, nếu không sẽ rất dễ bị người khác nhận ra hắn là Hàn Sâm, không thì hắn vẫn còn sức liều mạng chính diện.

Long Bát càng đánh càng mạnh, Hàn Sâm rơi vào thế yếu. Rất nhiều chủng tộc xem trận chiến đều kinh ngạc.

“Long Bát lợi hại thật, sức chiến đấu như vậy, e rằng giết công tước không phải là chuyện khó đâu nhỉ?”

“Long tộc thật sự ngày càng mạnh, hắn vẫn chỉ là Long Bát thế hệ này mà thôi, vậy mà đã mạnh đến mức này, gọi là vô địch cùng cấp cũng không quá.”

“Kim Tệ cũng rất được, uy hiếp Long Bát đến bước này, đây hẳn là lần đầu tiên hắn dùng Hoàng Kim Long Thể trong một trận chiến bảng xếp hạng nhỉ?”

“Thực ra Kim Tệ đã rất mạnh, có thể coi là hầu tước đỉnh cao trong vũ trụ rồi, nếu không đụng tới Long Bát, tin rằng hắn có thể đi xa hơn, cho dù lọt vào mười vị trí đầu cũng không phải là chuyện khó.”

“Đáng tiếc quá!”

“Quả nhiên Long tộc vẫn mạnh nhất, năng lực chiến đấu như vậy cộng thêm Hoàng Kim Long Thể, có lẽ hắn đã có tư cách khiêu chiến với Tà Đồng nhỉ?”

“Ta thấy được đấy, Hoàng Kim Long Thể khiến Long Bát gần như là bất tử chi thân, mà năng lực chiến đấu của hắn, lại khiến sức chiến đấu của hắn tăng lên không giới hạn. Nếu như Hoàng Kim Long Thể của hắn chống đỡ được, thậm chí có thể tăng lên tới trình độ chiến một trận với cường giả vương cấp được.”

“Chiến một trận với cường giả vương cấp quá khoa trương rồi. Cho dù Hoàng Kim Long Thể của hắn có mạnh thế nào đi nữa, cũng không thể khống chế được lực lượng mạnh mẽ như vậy, nhưng nếu cứ tiếp tục, sức mạnh của hắn cũng đủ tàn sát cấp công tước rồi.”

Bên trong Trấn Thiên Cung, tỷ muội Vân Tố Y và Vân Tố Thường, còn có nhóm người Thiên Vũ Hạc và Nhật Sơ cũng đang xem trận chiến này.

Vân Tố Y tặc lưỡi nói: “Long tộc thật lợi hại, nếu chỉ bàn về thể phách, Thiên tộc chúng ta chưa chắc đã là đối thủ của họ.

Thiên Vũ Hạc gật đầu nói: “Cùng là một trong mười thượng tộc đứng đầu, thể phách của Long tộc thực sự hơi mạnh hơn Thiên tộc chúng ta, nhưng ưu thế của Thiên tộc chúng ta không chỉ là thể phách. Nếu thật sự là trận đấu sinh tử chân chính, ai mạnh ai yếu còn phải xem tu vi của người đó. Long Bát này quả thật là đỉnh cao trong hầu tước. Trong Trấn Thiên Cung của chúng ta, có lẽ chỉ có Cô Trúc sư huynh mới có thể trấn áp hắn.”

“Không phải còn có Hàn Sâm sao.” Vân Tố Y thêm vào một câu.

“Đương nhiên Hàn Sâm cũng đủ mạnh, nhưng hắn không phải là Thiên tộc, ta chỉ đang so sánh giữa Thiên tộc và Long tộc.” Thiên Vũ Hạc cười rồi nhìn Vân Tố Y một chút.

Vân Tố Y hơi đỏ mặt: “Ta cũng chỉ thuận miệng nói một câu thôi.”

“Bây giờ Hàn Sâm không rõ sống chết, không biết lúc này hắn đang ở đâu.” Nhật Sơ thở dài nói.

Nghe được lời của Nhật Sơ, vẻ mặt của Vân Tố Ý chợt tối sầm lại.

Vân Tố Thường nói rằng: “Không phải đại nhân Mộng Cảnh đã nói rồi sao, Hàn Sâm chưa chết, vẫn còn sống rất tốt. Lời nói của đại nhân Mộng Cảnh không phải giả đâu, có lẽ hắn sẽ quay về sớm thôi.”

“Ừ, chắc chắn hắn sẽ quay lại, nhưng tiếc là lần này hắn không có cơ hội tham gia vào trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh.” Vân Tố Y nói.

Hàn Sâm nhìn thấy lực lượng của Long Bát ngày càng mạnh hơn, tuy rằng ra tay làm hắn bị thương mấy lần, nhưng năng lực hồi phục của Hoàng Kim Long tộc thực sự quá mạnh, đã khôi phục như lúc ban đầu trong nháy mắt.

Chưa kể hiện tại Hàn Sâm không thể sử dụng lực Tuyệt Nha, cho dù có dùng được, lực Tuyệt Nha chưa chắc đã xé rách được Hoàng Kim Long Thể của hắn.

Long Bát nói không sai, trong trận chiến trực diện, hắn không cần phải sợ hãi bất cứ cường giả cùng cấp nào. Cho dù đối thủ biết rõ sức mạnh của hắn, nhưng cũng không thể đánh bại hắn.

Hàn Sâm quả thật có năng lực chiến đầu với Long, nhưng vì có nhiều loại sức mạnh không thích hợp để sử dụng với thân phận Kim Tệ, nên Hàn Sâm từ bỏ tiếp tục chiến đấu với Long Bát.

Đương nhiên, từ bỏ chiến đấu không có nghĩa là Hàn Sâm nhận thua, hắn chỉ muốn kết thúc trận đấu này thôi.

Long Bát không ngừng truy kích Hàn Sâm giống như cỗ máy giết chóc. Thân pháp của Hàn Sâm cũng không bỏ hắn ra được. Mắt thấy long quyền văng tới trước mặt, Hàn Sâm đưa tay ra, một điểm kim quang ngưng lại ở đầu ngón tay, hóa thành một đồng kim tệ mang theo ánh sáng rực rỡ như tia chớp bắn về phía trán của Long Bát.

Ở khoảng cách gần như thế, Long Bát cũng không có khả năng né tránh, nhưng Long Bát vốn không định tránh. Chiến ý trong mắt điên cuồng, căn bản không thèm nhìn đồng kim tệ kia, vẫn đánh một đấm kia về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm đỡ nắm đấm của Long Bát bằng một quyền. Hai nắm đấm chạm vào nhau nhưng lại không phát ra âm thanh gì. Cơ thể Hàn Sâm nhẹ nhàng như mây, bị long quyền đánh lui ra ngoài.

Hàn Sâm bay lên trời, thật sự treo ở đó như mây, nhìn Long Bát với ánh mắtbình tĩnh.

Đồng kim tệ đó đã kề sát lên trán Long Bát, hắn hành động, long dực phía sau chấn động, như muốn lao lên không trung, bay về phía Hàn Sâm.

Nhưng long dực của hắn rung lên, long thể mạnh mẽ lại không bay lên được, mà vẫn ở trên đất.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, không biết chuyện gì đã xảy ra, Long Bát rõ ràng đã xảy ra vấn đề.

Nhưng Phá Tà Chi Lực của Long tộc được mệnh danh là năng lực có thể loại bỏ vạn pháp Chư Thiên. Lực lượng của hệ phong ấn bình thường không có tác dụng gì đối với Long tộc. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Long tộc không sợ hãi gì cả.

Nhưng rõ ràng bây giờ Long Bát bị trấn áp lại, thậm chí đến cả bay cũng không bay được, xem ra vấn đề rất nghiêm trọng.

“Ngươi quá kiêu ngạo rồi, thể phách của Long tộc tuy mạnh, nhưng không phải là vô địch.” Hàn Sâm lơ lửng trên không trung nhìn Long Bát, lạnh nhạt nói.

“Gầm!” Long gầm lên. Long mang trên người phun trào như núi lửa, đưa tay muốn lấy kim tệ trên trán xuống.

Nhưng dù long mang trên người Long Bát phun trào thế nào, ngón tay dùng sức ra sao, thì kim tệ trên trán hắn vẫn không nhúc nhích, kéo thế nào cũng không được.

Rất nhiều sinh vật nhìn thấy Long Bát kéo kim tệ trên trán, mà Hàn Sâm không định ra tay vào lúc này, chỉ nhìn Long Bát bộc phát sức mạnh kéo kim tệ xuống.

Cho dù Long Bát có dùng sức thế nào, kim tệ vẫn vững vàng trên trán hắn.

Dưới cơn nóng giận, Long Bát không quan tâm đến kim tệ ở trên trán nữa, muốn di chuyển cơ thể để đuổi theo Hàn Sâm, đồng thời tung một cú đấm lên không trung về phía Hàn Sâm.

Long mang Hoàng Kim trên cú đấm đó phun ra như núi lửa phun, nhưng chân hắn cước đạp ra, lại cảm thấy đầu gối mềm nhũn, quỳ một chân trên đất.

Vì phát lực tấn công Hàn Sâm, lực lượng cơ thể của Long Bát lại không chống đỡ lại được áp lực của kim tệ trên trán.

Tất cả mọi người đều giật nảy mình, một đồng kim tệ lại có thể trấn áp cường giả như Long Bát đến mức ấy, mà chưa từng nghe qua thuật gen này.

Hết chương 2120.

Chương 2121. Long tộc ta không sợ gì cả.

ĐinhI

Ban đầu con số bên trên Kim Tệ là 1, nhưng vào thời điểm Long Bát bước đi từng bước, con số bên trên lại biến thành 2. Trong lúc đó áp lực đột nhiên tăng lên gấp đôi, lúc này mới khiến Long Bát không kịp chuẩn bị mà hai chân mềm nhũn, quỳ một gối ở trên mặt đất, làm cho một mảng đất đá xung quanh đều vỡ vụn.

“Rốt cuộc đó là thuật gen gì? Thậm chí có thể trấn áp cả Long tộc, sao trước kia chưa từng nghe nói về thuật gen đẳng cấp như thế?”

“Thể phách không thua kém gì Long tộc, lại còn có thuật gen quỷ dị như vậy. Nhân tộc thật sự là một chủng tộc đáng sợ. Các ngươi có ai biết rốt cuộc Nhân tộc có nguồn gốc từ đâu không?”

“Nếu có thể thu phục chủng tộc này, không biết chừng trong lương lai sẽ có tác dụng lớn!”

Cường giả các chủng tộc nhìn thấy bốn chữ Kim Tệ và Nhân Tộc trên danh chỉ, ánh mắt đều biến đổi khác thường. Không ít người đã bắt đầu âm thầm nghĩ cách trong lòng.

Long Bát mạnh mẽ đứng thẳng người dậy, đứng lên từ mặt đất, đánh một quyền về hướng Hàn Sâm. Tuy nhiên, bởi vì thân thể bị Kim Tệ trấn áp, tốc độ di chuyển quá chậm, lại cần chia lực lượng ra để chống lại Kim Tệ, nên lực lượng trong một quyền này của Long Bát bị giảm rất nhiều.

Hàn Sâm đứng ở trong không trung, hoàn toàn không thèm trốn tránh, trực tiếp đánh trả một quyền, đánh nát cả Hoàng Kim Long Mang của Long Bát.

ĐinhI

Con số trên Kim Tệ lại nhảy lên, từ 2 biến thành 3, áp lực từ Kim Tệ lại tăng lên một lần nữa.

Long Bát chịu đựng áp lực tăng lên lần nữa. Mặc dù lần này có chuẩn bị, không tới nỗi tiếp tục bị áp đảo, nhưng lực hành động lại ngày càng khó khăn.

Thuật Kim Tệ được Hàn Sâm cải tiến, sau khi Kim Tệ bị đánh ra ngoài, vẫn có mối liên hệ kỳ diệu với Hàn Sâm như cũ. Kim Tệ sẽ vận chuyển theo lực lượng của Hàn Sâm, lực trấn áp dần dần gia tăng, giống như cách Hàn Sâm sử dụng Tồn Tiền thuật trước kia.

Nhưng chỗ thiếu hụt duy nhất là Hàn Sâm phải vận chuyển sức mạnh của chính mình mới có thể khiến sức mạnh của Kim Tệ gia tăng. Nếu bị ngắt giữa chừng, áp lực của Kim Tệ sẽ dừng lại.

Nhưng bây giờ Long Bát muốn cắt ngang Hàn Sâm đã không còn dễ dàng như vậy, hắn rất tự tin với Hoàng Kim Long Thể. Nếu ngay từ đầu Long Bát dùng Hoàng Kim Long Mang đối phó với Kim Tệ, thậm chí là né tránh, không cho Kim Tệ dính vào người hắn, cũng không tới nỗi rơi vào tình trạng như vậy.

ĐinhI

Con số trên Kim Tệ lại thay đổi, từ 3 biến thành 4, toàn thân Long Bát bắt đầu run rẩy, đến cả di chuyển cũng trở nên khó khăn.

“Thuật gen kia rất kinh khủng, vậy mà còn có thể không ngừng gia tăng áp lực?” Thiên Vũ Hạc kinh hãi nói.

Không chỉ Thiên Vũ Hạc, tất cả các sinh vật quan sát trận chiến này đều cảm giác sống lưng phát lạnh. Nhìn thấy Hoàng Kim Long Thể của Long Bát mạnh mẽ như vậy mà lại bị trấn áp đến đi lại tập tễnh, da đầu đều tê dại một hồi.

Nếu bây giờ Kim Tệ tấn công Long Bát, Long Bát hoàn toàn không có

sức đánh trả, bại vong gần như đã trở thành kết cục không thể tránh được.

Hàn Sâm muốn xem thử cực hạn của Long Bát rốt cuộc có thể đạt đến trình độ nào, nên không ra tay tấn công Long Bát, mà vẫn vận chuyển Thuật Kim Tệ, không từng tăng lực lượng lên Kim Tệ.

Hắn có chút ân oán với Long tộc, hiểu rõ thực lực Long tộc hơn chút cũng không phải chuyện gì xấu.

Giết một tên Long Bát không có ảnh hưởng gì lớn với Long tộc, nhưng có thể từ trên người hắn mà hiểu biết nhiều hơn về Long tộc, có lẽ tương lai sẽ có tác dụng đối với Hàn Sâm.

ĐinhI

Khi con số trên Kim Tệ biến thành 7, đất đá dưới chân Long Bát đã không chịu nổi áp lực như vậy, vỡ vụn như đậu hủ. Thân thể Long Bát cũng bị đè vào bên trong đất đá.

Ầm!

Đầu Long Bát bị áp lực đè nghiêng về phía trước, cả thân thể đâm vào bên trong đất đá.

“Không thể nào… Long Bát lại sẽ thua trận như vậy sao?” “Đó chính là Long Bát đấy? Vậy mà cũng bị đánh bại sao?” “Tên Kim Tệ này lợi hại đó, loại thuật gen này không thể không phòng.”

Chúng tộc đều kinh hãi, vốn nghĩ đây là một trận đấu không có gì hồi hộp, Long Bát tất thắng không thể nghi ngờ, nhưng ai biết Long Bát lại rơi vào nông nỗi thê thảm như vậy.

“Ha ha… ha ha…” Đột nhiên Long Bát đang nằm nhoài trên nham thạch cười phá lên.

“Ngươi cười cái gì?” Hàn Sâm hứng thú dạt dào nhìn Long Bát hỏi. Tiếng cười Long Bát không ngừng, vừa cười vừa nói ra: “Thật là quá

vui, đã lâu rồi không ai có thể ép ta đến tình trạng này. Ngươi thật sự rất mạnh, thuật gen của ngươi cũng rất mạnh.”

“Sau đó thì sao?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

“Sau đó chính là thế này.” Long Bát nói xong, giơ bàn tay của mình lên, hóa chưởng thành đao chém về hướng đầu của chính mình.

Răng rắc!

Long huyết Hoàng Kim phun tung tóe, xương cốt cùng vảy rồng đều nứt vỡ, Long Bát mạnh mẽ chém xuống non nửa cái đầu.

Chỗ vết cắt chỉnh tề lộ ra bộ não còn đang nhảy nhót bên, ngay cả não cũng bị hắn chém một phần.

Phần xương sọ bị Kim Tệ dán lên rơi trên mặt đất, mà thân thể Long Bát lập tức khôi phục tự do, chậm rãi đứng lên từ trong đất đá vỡ vụn.

Trong quá trình hắn đứng lên, đầu người bị chém gần một nửa lại tự động khép lại, không hề để lại bất cứ vết thương gì.

“Ta đã từng nói với ngươi, Hoàng Kim Long Thể của ta có đặc tính bất diệt. Lực lượng của ngươi rất mạnh, nếu đổi là chủng tộc khác thì có lẽ đã bại vong rồi, nhưng đối với ta, cho dù chém toàn bộ đầu cũng không có gì ghê gớm.” Long tức mạnh mẽ lại bốc lên trên người Long Bát. Hơi thở cuồng bạo kia tưởng chừng xông lên đến tận trời.

“Bát ca quá mạnh mẽt”

“Ha ha… Thuật gen của ngươi mạnh mẽ đi nữa thì làm gì được chứ… Bát ca của ta hoàn toàn không sợ chém đầu… Còn sợ thuật gen của ngươi à?”

“Bát ca vô địch… Long tộc vô địch…”

Long Cửu và một đám Long tộc đang quan chiến đều hoan hô, nhìn thấy Long Bát lại mạnh lên lần nữa, sĩ khí được cổ vũ cực lớn.

Cường giả các tộc đang xem trận chiến thấy một màn như vậy, đều âm thầm tắc lưỡi. “Quả nhiên là Hoàng Kim Long Thể quá mạnh mẽ”

“Đổi thành chủng tộc khác, đã xác định thua rồi, nhưng tồn tại như Hoàng Kim Long Thể, quả thực chính là BUG”

“Long tộc thật sự đã được ông trời quá ân sủng. Thân thể mạnh mẽ như vậy, đã có thể xem như báu vật trong các chủng tộc khác, lại chỉ có thể xếp thứ tám ở Long tộc.”

“Chủng tộc dũng mãnh nhất vạn tộc quả nhiên không phải giả, hiện tại Kim Tệ có phiền toái rồi.”

“Trận chiến này thật sự ngày càng thú vị.”

Ánh mắt Long Bát sáng như đuốc nhìn chằm chằm Hàn Sâm trên không trung. Chiến ý ngập tràn trên người hắn, Hoàng Kim Long Mang phun trào như núi lửa nóng chảy, khiến cả thân hình hắn đều được bao phủ trong hỏa diễm Hoàng Kim Long Mang.

“Kim Tệ, còn lực lượng gì thì dùng hết đi, Long tộc ta không sợ gì cả.” Long Bát ngẩng cao đầu, vươn cánh tay chỉ vào Hàn Sâm trên không trung, ngạo nghễ nói.

Khí phách hùng mạnh xông thẳng lên chín tầng trời, giống như cho dù là Thần Phật hạ phàm cũng không thể khiến cái đầu cao quý của Long tộc hạ thấp.

“Đáng tiếc, ngươi đã thua rồi.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Ngươi có ý gì?” Long Bát nhíu mày nói.

Hàn Sâm cũng không trả lời, mà chỉ lên trán Long Bát.

Ánh mắt mọi người đều nhìn theo ngón tay của Hàn Sâm, trong phút chốc tất cả sinh vật ở đó đều mở to hai mắt.

Đồng Kim Tệ bị chém bỏ theo xương sọ, thế nhưng lại quay lại trên trán Long Bát một cách kỳ dị.

Ầm!

Hoàng Kim Long Thể vĩ ngạn, khí thế ngất trời lập tức bị lôi kéo ngã quy trên mặt đất, trực tiếp đập ra một cái hố sâu hình rồng.

Hết chương 2121.

Chương 2122. Cái tên Kim Tệ

Long Bát cố gắng chịu đựng, muốn đứng lên, nhưng con số trên Kim Tệ đã biến thành 8. Áp lực lớn mạnh khiến hai tay chống trên mặt đất của hắn cũng run lên, không thể đứng lên nữa.

Long Diễm trên người Long Bát cháy lên, hắn cắn răng cố sức, nhưng lại vẫn không thể chống cơ thể của mình lên được.

ĐinhI

Con số trên kim tệ biến thành 9, Long Bát không trụ được nữa, hai tay ấn xuống mặt đất đá đã hoàn toàn tan vỡ, cả người bị đè chặt vào trong mặt đất.

“Rống!” Long Bát gầm lên cắt nửa cái đầu xuống.

Cơ thể vừa được tự do trở lại, Kim Tệ lại xuất hiện trên trán của hắn, lại cùng một vị trí như cũ.

Ầm!

Chỉ nghe thấy tiếng vang lớn, cơ thể của Long Bát lại đập mạnh vào trong mặt đất.

Tất cả sinh vật quan sát trận chiến đều trố mắt không thốt lên lời. Nhân vật xuất sắc trong Long tộc lại bị một Kim Tệ nhỏ bé khiến cho thành như vậy, trong lòng bọn chúng tràn ngập ớn lạnh.

Khi con số của Kim Tệ nhay đến 10, Long Bát hoàn toàn không chống lại được sức mạnh của Kim Tệ, từ đầu đến chân, cả người chìm trong nham thạch không ngừng lún xuống.

Long Bát cắn răng xé nát danh chỉ của mình, cơ thể uốn lượn thoát khỏi Phổ Gen Chúng Sinh.

Một trận chiến đấu kết thúc, lại khiến các chủng tộc trong vũ trụ không biết phải bình phẩm đánh giá trận chiến này thế nào.

Một "nhân tộc" mà dường như chưa có ai từng nghe đến tên trong vũ trụ. Một loại thuật gen trước đây chưa từng xuất hiện. Một cái tên dường như không có danh tiếng gì trước đó. Sau trận chiến này, cái tên ấy sẽ truyền khắp đại vũ trụ gen với tốc độ còn nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng.

Tuy Hàn Sâm không nói thuật gen của mình tên là gì, nhưng tất cả chủng tộc đều nghiễm nhiên gọi thuật gen của hắn là thuật Kim Tệ.

"Thuật Kim Tệ quả là mạnh, còn trấn áp được cả Long Bát."

"Bản thân Kim Tệ cũng rất mạnh, dường như tinh thần và thể xác của hắn có thể sánh được với Long Tộc đỉnh cấp. Điều này cũng rất hiếm gặp trong thượng tộc."

"Nhân tộc à, rốt cuộc chủng tộc này ở đâu vậy, tôi kiểm tra rất nhiều tài liệu cũng không phát hiện ra tinh cầu mà chủng tộc này được sinh ra."

"Tôi cũng không điều tra được, chắc không phải hắn tự đặt một cái tên chứ?"

“Có khả năng, nhưng Kim Tệ này mạnh thật.”

“Nếu hắn có thể thắng tiếp, tiếp đó sẽ đụng phải Cô Trúc của Thiên tộc, đến lúc đó lại có kịch hay để xem rồi.”

Các tộc trong vũ trụ đều đang bàn tán sổi nổi về Nhân tộc Kim Tệ và thuật Kim Tệ của hắn, nhưng có hai cô gái đang nghiến răng nghiến lợi.

“Kim Tệ, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện rồi.” Sắc mặt Isa sầm lại, nàng đã tìm Kim Tệ rất lâu, nhưng lại không có chút tin tức nào.

Bây giờ Kim Tệ tham gia cuộc chiến Phổ Gen Chúng Sinh, nhưng nàng vân không biết Kim Tệ ở đâu, dù ở bất cứ nơi nào của vũ trụ cũng có thể vào Phổ Gen Chúng Sinh. Việc này căn bản không thể điều tra được.

Còn một người khác hận Kim Tệ đến xương cốt chính là Hải Nhi. Nàng cũng muốn tìm Hàn Sâm báo thù, phát động sức mạnh Đại Đạo Thiên, nhưng cũng không tìm thấy hắn.

Hai cô gái đều nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng chỉ có thể nhìn Hàn Sâm đánh bại các cường giả trong Phổ Gen Chúng Sinh.

Đối thủ tiếp theo của Isa vô cùng xui xẻo. Nàng ở chiến trường Vương cấp, Kim Tệ ở cấp Hầu Tước, không thể chiến đấu với nhau, tâm trạng bực bội của Isa hoàn toàn bị trút hết lên đối thủ tiếp theo.

Vương giả xui xẻo đó bị Isa vừa lên sàn đấu chém loạn điên cuồng, không có sức đánh trả. Nếu không phải hắn sớm nhận thấy nguy cơ, nhanh chóng xé giấy ghi tên, thì gân như đã bị Isa chém tại chỗ.

“Mẹ nó, chỉ là chiến đấu xếp hạng gen thôi, có cần phải ra tay độc ác như vậy không?” Vương giả đó nhìn những vết đao chém mà giật mình, hận không thể hỏi hết một lượt mười tám đời tổ tông của Isa.

Có thể nói là Kim Tệ đánh một trận chiến đã thành danh. Bốn chữ Kim Tệ Nhân tộc đã trở thành cái tên nổi tiếng trong vũ trụ, đặc biệt là trong cấp Hầu Tước, có không ít cường giả đều chăm chú theo dõi Kim Tệ.

Vì chưa biết rõ về thuật Kim Tệ, tất cả các chủng tộc đều muốn tìm hiểu thuật Kim Tệ này, để chuẩn bị cho sau này.

Lỡ sau này thành kẻ địch với Kim Tệ, nếu không có thủ đoạn có thể đối phó với thuật Kim Tệ, há chẳng phải sẽ chết rất thảm sao?

Các chủng tộc đều phái chuyên viên nghiên cứu quan sát cuộc chiến của Kim Tệ. Mục đích chính là nghiên cứu ra cách đối phó thuật Kim Tệ. Mỗi một loại thuật gen cường mạnh mới xuất hiện, đều sẽ trở thành mục tiêu nghiên cứu của các thế lực lớn.

Nhưng những thuật gen được nghiên cứu trước đây, đa số đều là thuật gen của cường giả Vương cấp hoặc cường giả Thần Hóa. Thông thường thuật gen cấp thấp sẽ không được coi trọng, thuật gen giống như thuật Kim Tệ mà Hầu Tước sử dụng được các chủng tộc lớn nghiêm túc coi trọng như vậy vẫn rất hiếm thấy.

Sở dĩ các chủng tộc lớn coi trọng thuật Kim Tệ như vậy, chủ yếu là vì thuật Kim Tệ còn trấn áp được cả Long tộc có Phá Tà Chi Lực. Hơn nữa, hình như lực trấn áp còn có thể không ngừng tăng lên. Chỉ hai điều này đã đủ để khiến tất cả chủng tộc đều coi trọng nó.

Bây giờ chỉ một Hầu Tước sử dụng thuật Kim Tệ, nếu một vương giả hoặc cường giả cấp Thần Hóa sử dụng thuật Kim Tệ thì sao? Nghĩ thôi cũng khiến người ta ớn lạnh.

Không tìm ra cách phá giải thuật Kim Tệ, ngay cả Vương giả cao cao tại thượng cũng khó mà yên tâm.

Đáng tiếc từ sau Long Bát, những đối thủ khác không có năng lực ép Hàn Sâm sử dụng thuật Kim Tệ. Hàn Sâm trực tiếp thắng tất cả bọn họ bằng thể phách mạnh mẽ, khiến những chuyên viên nghiên cứu muốn nghiên cứu thuật Kim Tệ rất thất vọng.

Cuối cùng Hàn Tiểu Hoa cũng gặp được một đối thủ, một con hổ màu trắng xuất hiện trước mặt Hàn Tiểu Hoa.

Hàn Tiểu Hoa đấm ra một quyền. Khi thấy nắm đấm sắp tấn công đến khuôn mặt của Hổ Trắng, thân hình của hắn lai biến mất một cách quái dị, sau đó xuất hiện phía sau Hổ Trắng, nắm đấm đập vào mông của con hổ màu trắng.

Hắn thấy nắm đấm sắp đập vào mông của Hổ Trắng, nhưng cơ thể của Hổ Trắng lại trở nên mơ hồ, Hàn Tiểu Hoa đấm một quyền, lại phát hiện nắm đấm xuyên qua cơ thể của Hổ Trắng. Đó chỉ là một ảo ảnh.

"Gừ!" Một tiếng gầm vang lên từ phía sau Hàn Tiểu Hoa, Hổ Trắng mang theo nụ cười âm hiểm xuất hiện phía sau Hàn Tiểu Hoa, móng vuột tóm về phía cổ của Hàn Tiểu Hoa nhanh như điện, móng vuốt như lưỡi dao đã chạm đến làn da trên cổ của Hàn Tiểu Hoa.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười âm hiểm trên khuôn mặt Hổ Trắng cứng đờ lại, móng vuốt của hắn đập xuống, xuyên qua cơ thể của Hàn Tiểu Hoa. Đó lại cũng là một ảo ảnh.

Hàn Tiểu Hoa xuất hiện bên trái Hổ Trắng, bay lên đá một cước vào phần hông của nó.

Hổ Trắng dậm mạnh bốn móng vuốt, đúng lúc chân của Hàn Tiểu Hoa sắp đá vào hông của nó, thân hình nó lại biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ thấy một người một hổ không ngừng biến mất rồi hiện ra giữa đồi núi, không thể nhìn rõ cuộc chiến giữa họ, một lúc lại xuất hiện, một lúc lại biến mất. Muốn nhìn đầu người cũng hoa mắt chóng mặt, không thể theo kịp bóng hình của họ.

"Quả nhiên là người đến từ Thánh Vực, lại có thể đuổi kịp chiến kỹ của tộc Hổ Trắng." Trong sa mạc, ông lão đầu chó nhìn thấy cuộc chiến này, cau mày thật chặt.

Hết chương 2122.

Chương 2123. Thánh Vực Chỉ Lực

Hàn Tiểu Hoa và Hổ Trắng không ngừng chiến đấu ẩn hiện, lúc ẩn lúc hiện khó mà nắm bắt. Thế nhưng Hàn Tiểu Hoa lại đột ngột dừng lại, đứng bất động ở đó, hai tay đan vào nhau đứng im bất động.

“Cơ hội tốt.” Hổ Trắng kêu một tiếng quái dị, thoáng hiện đến phía sau Hàn Tiểu Hoa, vuốt hổ đập xuống đầu của Hàn Tiểu Hoa. Từng móng vuốt màu trắng nhọn hoắt còn đáng sợ hơn lưỡi kiếm sắc bén của thần binh.

Cơ thể của Hàn Tiểu Hoa vẫn bất động, hai tay đan vào nhau xoay chuyển, sau đó nhìn thấy hình như xung quanh thân hình của hắn có thứ gì đó bị bóp méo.

Hổ Trắng vốn hùng hổ xông mạnh về phía Hàn Tiểu Hoa, lại như biến thành động tác chậm, từng chút từng chút lại gần Hàn Tiểu Hoa.

Hàn Tiểu Hoa xoay người, vẫn cực kỳ nhanh. Nắm đấm đấm mạnh vào phần hông của Hổ Trắng. Động tác của Hổ Trắng vẫn đang chầm chậm từng chút, đến cả cơ hội phản ứng cũng không có, cả chiến kỹ cũng không kịp mang ra sử dụng, trừng mắt nhìn nắm đấm của Hàn Tiểu Hoa tấn công vào phần hông của mình.

Ầm!

Khuôn mặt Hổ Trắng méo xệch, con ngươi trố ra, cái miệng lớn phun ra máu tươi, cơ thể bắn bay ra phía sau.

Nhưng tất cả động đó lại diễn ra rất chậm, khiến tất cả sinh vật đều có thể nhìn rõ ràng từng biểu cảm và động tác chỉ tiết của nó, cảm thấy vô cùng kỳ dị.

Bóng hình Tiểu Hoa vụt nhanh như điện, đuổi theo Hổ Trắng đang chầm chậm từng động tác, từng cú đấm vung ra như điện giật, đánh khuôn mặt Hổ Trắng không ngừng méo xệch biến dạng, nhưng động tác của nó lại chậm đến đáng thương, trông vừa buồn cười vừa khiến người ta run sợ.

“Thánh Vực Chỉ Lực… hắn… hắn đã luyện thành Thánh Thể… sao có thể… Thánh Vực thực sự có truyền nhân…” Ông lão đầu chó kinh hãi, suýt làm rơi quyền trượng trong tay.

Khắp nơi trong vũ trụ, từng cường giả chỉ cần nói tên ra đã có thể khiến cả bầu trời sao run sợ, mà bây giờ lại run rẩy cả người, khuôn mặt biến sắc sợ hãi.

“Thánh Vực… đúng là Thánh Vực… sao có thể… Thánh Thể không thể truyền thừa… tại sao lại như vậy…

Một số cường giả khủng bố cũng phải run sợ đến mất tiếng. Tuy sức mạnh đó của Tiểu Hoa không là gì so với bọn họ, nhưng ý nghĩa của mạnh đó khiến bọn họ sợ hãi vô cùng.

“Ha ha, Thánh Vực lại thực sự có truyền nhân, lại có người có thể sử dụng Thánh Vực Chỉ Lực, đúng là thú vị! E rằng bây giờ mấy tên đó sợ đến sắp tè ra rồi nhỉ? Thánh Vực vẫn còn, món nợ của bọn họ sớm muộn gì cũng phải trả, bọn họ có trả nổi không?” Ở tận đầu Thương Hải, một người đàn ông xem Hàn Tiểu Hoa chiến đấu mà ngửa cổ lên trời cười điên cuồng, hình như còn sắp cười ra cả nước mắt.

AmI Hổ Trắng rơi xuống đất, mặt mũi sưng phồng không bò lên được.

“Đừng… đừng đánh nữa… ta nhận thua…” Hổ Trắng kêu lớn, nó muốn xé rách giấy ghi tên của mình, nhưng phát hiện động tác của mình quá chậm, e rằng còn chưa đợi nó xé giấy ghi tên, thì đã bị Hàn Tiểu Hoa đánh chết rồi.

Hàn Tiểu Hoa nghe thấy lời của Hổ Trắng, cuối cùng dừng nắm đấm lại, đứng ở đó nhìn Hổ Trắng.

Không gian phía Hổ Trắng đã trở lại bình thường, trạng thái bay chuyển động chậm ban đầu liền trở lại bình thường, cơ thể bay nhanh như viên đạn.

Một tòa núi lớn bị Hổ Trắng đâm vào thành cái động sâu, Hổ Trắng bò ra một cách khó khăn, trừng mắt nhìn Tiểu Hoa, tức giận hét lớn: “Ngươi đừng ngạo mạn, ta mới ra đời mười mấy năm, vẫn là thể sơ sinh, đợi ta trưởng thành, sẽ đánh ngươi đến mức mẹ ngươi cũng không nhận ra ngươi.”

“Mười mấy tuổi, già quá, ta mới sáu tuổi.” Hàn Tiểu Hoa chớp mắt nói. “Phập phập!” Hổ Trắng vấp chân suýt ngã xuống đất

Các chủng tộc nghe thấy câu này, cũng đều kinh hãi trong lòng. Nếu lời Hàn Tiểu Hoa nói là thật, thì thật đáng sợ, một Tử Tước chỉ ra đời được sáu năm, đánh khắp các tộc không có đối thủ, đây là thiên phú đáng sợ thế nào chứ.

Còn những cường giả kinh khủng như đồ cổ đó nghe thấy câu này, sợ đến toàn thân run run, đúng là sắp tè ra quần.

Ra đời sáu năm tu luyện thành Thánh Vực Chi Lực. Nếu khiến tồn tại như vậy trưởng thành, e rằng còn kinh khủng hơn so với Chủ Thánh Vực năm đó.

Trong Đại Đạo Thiên, Hải Nhi đến trước một tòa thành kỳ lạ, gõ vào đá như gõ cửa lớn, nói: “Côn tỷ, ngươi có đó không?”

“Hải Nhi đại tiểu thư, sao ngươi lại có thời gian rảnh đến chỗ ta thế? Không phải ngươi rất ghét chỗ ta, chê chỗ ta quá bẩn quá xấu sao?” Cửa lớn bằng đá được mở ra, một cô gái đi ra.

Cô gái đó nhìn vô cùng kỳ lạ, vừa nhìn còn cho rằng là con người mặc áo giáp, nhưng nhìn kỹ lại phát hiện lớp vỏ trên cơ thể nàng lại thực sự sinh ra trên người nàng.

Khuôn mặt của nàng chỉ có cằm và cái miệng giống như loài người, phần nửa mặt trên là lớp vỏ như mặt nạ, đôi mắt cũng như côn trùng, chiếm hết nửa khuôn mặt.

Sau lưng nàng còn mọc ra một đôi cánh, trông vô cùng kỳ dị. Hải Nhi bĩu môi nói:

"Nếu không phải có việc, ai muốn đến chỗ rách nát của ngươi." "Đại tiểu thư, ngươi tìm ta có việc gì?" Côn tỷ mỉm cười hỏi.

"Đối thủ tiếp theo của ngươi chính là Kim Tệ phải không?" Hải Nhi nheo mắt hỏi.

"Đúng thế." Côn tỷ hơi gật đầu.

"Rất tốt, bất luận ngươi dùng cách gì, nhất định phải đánh bại hắn, tốt nhất có thể giết chết hắn, ngươi có thể làm được không?" Hải Nhi nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Côn tỷ mỉm cười: "Tuy Kim Tệ đó thực sự rất mạnh, thuật Kim Tệ cũng rất lợi hại, ngay cả Long Bát cũng không phải là đối thủ của hắn, nhưng năng lực của hắn không là gì so với ta, năng lực của ta đủ để khắc chế hắn, muốn đánh bại hắn không khó."

Côn tỷ chuyển giọng điệu, nhìn Hải Nhi hỏi: "Nhưng tại sao đại tiểu thư muốn giết hắn?"

"Ngươi không cần quan tâm, ngươi làm tốt việc của mình là được, sau khi thành công, ta sẽ không bạc đãi ngươi." Hải Nhi nói.

"Có câu này của Hải Nhi đại tiểu thư, Kim Tệ đó chết chắc rồi." Côn tỷ tự tin nói.

"Rất tốt." Hải Nhi hài lòng gật đầu, nghĩ đến tên Kim Tệ đó, lại cảm thấy hơi ngứa răng.

Lúc này Hàn Sâm cũng đang nhìn đối thủ tiếp theo của mình, Hàn Sâm thấy cái tên này rất lạ, chỉ có một chữ "Côn", nhưng phía sau cái tên

này còn có ba chữ "Đại Đạo Thiên", lại rất quen thuộc với Hàn Sâm.

"Hình như không nhiều người Đại Đạo Thiên tham gia cuộc chiến xếp hạng gen, không biết thực lực của Côn thế nào?" Hàn Sâm tiện tay lên mạng kiểm tra một số thông tin, phát hiện không có nhiều thông tin về Côn.

Ngoại trừ số ít đạo thủ của Đại Đạo Thiên, thông thường đều không nổi tiếng, Côn này chỉ là một trong số đó mà thôi.

"Đáng tiếc Hải Nhi không tham gia chiến đấu, nếu không biết đâu còn có thể lấy được chút lợi ích từ nàng, nàng là tống bảo đồng nữ đó." Nhìn thấy ba chữ Đại Đạo Thiên, Hàn Sâm liền nghĩ đến Hải Nhi và bảo bối trên người Hải Nhi.

"Hắt xì!" Hải Nhi đang về nhà, bỗng người run lên, hắt hơi!

"Sao lại cảm thấy hơi khó chịu nhỉ, lẽ nào do dạo này thức đêm quá nhiều?" Hải Nhi xoa mũi lẩm bẩm một câu.

Hết chương 2123.

Chương 2124. Vy Trùng Chỉ Lực

Một vòng chiến đấu Phổ Gen Chúng Sinh mới bắt đầu. Khi Hàn Sâm được đưa vào liền phát hiện mình ở trong khu rừng cây cao chọc trời.

Khắp nơi trong vũ trụ đều có các chủng tộc khác nhau đang theo dõi cuộc chiến này của Hàn Sâm, thậm chí mức độ quan tâm theo dõi của các tộc với Kim Tệ còn vượt qua một số cuộc chiến của Vương Cấp.

"Đối thủ của Kim Tệ lần này là Côn đến từ Đại Đạo Thiên. Từ trước đến nay Đại Đạo Thiên luôn thần bí khó đoán, cao thủ nhiều như mây, hơn nữa năng lực vô cùng quỷ dị, hy vọng người tên Côn này sẽ gây vào rắc rối cho

Kim Tệ, ít nhất cũng có thể ép hắn sử dụng thuật Kim Tệ, để chúng ta có thể quan sát kỹ càng rõ ràng.” Một Tịnh Hải Vương của Phật tộc nói với Rosa Vương bên cạnh.

Tịnh Hải Vương và Rosa Vương được phái đến nghiên cứu thuật Kim ‘Tệ của Kim Tệ, cho nên mặc dù bọn họ không hứng thú gì với cuộc chiến cấp Hầu Tước, nhưng vẫn theo dõi tất cả cuộc chiến đấu của Hàn Sâm.

Rosa Vương hơi gật đầu: “Tuy Kim Tệ mạnh mẽ, nhưng Đại Đạo Thiên cũng không có kẻ yếu. Có lẽ trận này có thể nhìn ra được điều gì. Cho dù trận này không nhìn ra được, thêm vài trận nữa, đợi Kim Tệ gặp Cô Trúc, chúng ta cũng có thể hiểu được”

Rất nhiều cường giả các tộc cũng đang theo dõi Hàn Sâm giống như Tịnh Hai Vương và Rosa Vương. Đến cả Thiên Đạo Viện của Chấn Thiên Cung cũng tổ chức rất nhiên chuyên viên nghiên cứu theo dõi trận đấu của Hàn Sâm, để tiện phân tích thuật Kim Tệ.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn ngó xung quanh, nhưng nhìn khắp nơi cũng là rừng cây khô, không nhìn thấy bóng hình của đối thủ.

Hàn Sâm hơi cau mày, trực tiếp bay lên, muốn xông ra khỏi rừng cây, †ìm kiếm tung tích của đối thủ từ trên không trung.

Nhưng cơ thể của hắn vừa bay lên, thì bỗng nhiên nhìn thấy sâu bay ra thành đàn từ trong tán cây rậm rạp, đều vô cùng nhỏ bé như ruồi muỗi, hơn nữa tốc độ rất nhanh, chỉ chít như đám mây đen bao trùm lấy về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm lợi dụng năng lực mô phỏng của Động Huyền Kinh, mô phỏng năng lực của mình thành thuộc tính Hỏa Diễm, đấm ra một quyền về phía đám côn trùng, hỏa diễm đỏ rực lập tức phun vào đám côn trùng như ngọn lửa.

Cả đám côn trùng lập tức bị hỏa diễm trực tiếp thiêu cháy thành tro bụi, không có một con cá lọt lưới.

“Quả nhiên ngươi rất lợi hại, biết côn trùng sợ nhất năng lượng hỏa diễm, hơn nữa còn có thể sử dụng năng lượng hỏa diễm”” Giọng nói của một cô gái vang lên trong rừng cây, nhưng lại không nhìn thấy nàng, giọng nói đó giống như vang lên khắp từ bốn phương tám hướng.

“Lén lén lút lút làm gì? Ra chiến một trận sảng khoái đi, chút thủ đoạn nhỏ này vô dụng với ta.” Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Giọng nói của cô gái lại vang lên, mang theo vẻ châm biếm nói: “Thủ đoạn nhỏ sao? Vậy người hãy xem xem uy lực của thủ đoạn nhỏ này thế nào?”

Giọng nói của cô gái vừa dừng, thì nhìn thấy khắp nơi trên cây cối xung quanh có từng bầy côn trùng bay ra, giống như sương đen ngập trời cuốn về phía Hàn Sâm.

Hỏa Diễm trên người Hàn Sâm bùng cháy, tất cả côn trùng lại gần hắn đều bị thiêu cháy thành tro bụi, trong màn sương côn trùng ngập trời, Hàn Sâm nhanh chóng di chuyển, xông đến trước một cái cây lớn, tấn công một đấm vỡ cây lớn.

Chỉ thấy trong cây lớn đó lại trống rỗng, rõ ràng là có thứ gì ẩn giấu trong đó, nhưng bây giờ lại không còn bóng dáng.

“Muốn tìm được ta sao? Đó không phải là một chuyện dễ dàng, ngươi còn phải tiếp tục cố gắng, khà khà…” Tiếng cười của cô gái vang khắp nơi trong rừng cây.

Bầy côn trùng vẫn đang không dừng tấn công Hàn Sâm, nhưng bị ngọn lửa bên ngoài Hàn Sâm thiêu chết, không thể lại gần cơ thể của Hàn Sâm.

“Đám côn trùng của ngươi không có tác dụng gì, hà tất phải lãng phí thời gian?” Hàn Sâm đứng trong màn sương côn trùng, hỏa diễm trên người càng phát ra mãnh liệt.

Nhưng những con côn trùng cứ lại gần hắn đều bị cháy nổ lốp bốp, mùi cháy khét lẹt tràn ngập khắp khu rừng.

“Nói cũng phải.” Giọng nó của cô gái lại vang lên, đột nhiên màn sương côn trùng ngập trời lui hết, chớp mắt biến mất sạch sẽ, ngay cả một con côn trùng cũng không nhìn thấy.

Hàn Sâm nhìn thấy trong rừng rậm ở đằng xa, có một cô gái giống như mặc áo giáp đi ra từ phía sau một cái cây lớn.

“Nghe nói thuật Kim Tệ của ngươi rất lợi hại, cho ta thấy lợi hại thế nào đi.” Côn đứng ở phía xa, lạnh lùng nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm thu lại năng lượng hỏa diễm trên người, đang muốn nói gì, bỗng nhiên cau mày, đưa tay kẹp vào không trung. Ở chỗ dường như không có gì, ngón tay của Hàn Sâm kẹp được một con côn trùng cực nhỏ, quả là giống như vi khuẩn, dường như không thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Con côn trùng cực nhỏ đó suýt nữa rơi vào khe hở áo giáp của hắn, bị Hàn Sâm kẹp được. Con côn trùng cực nhỏ đó lại không bị trực tiếp kẹp chết, còn đang dãy dụa muốn chui vào trong lòng bàn tay được bao bọc bằng áo giáp của Hàn Sâm.

Bốp!

Hàn Sâm dùng ngón tay bóp mạnh, cuối cùng cũng bóp chết con côn trùng cực nhỏ đó.

Sắc mặt Côn hơi thay đổi, vỗ tay nói: “Nhãn lực rất lợi hại, lại có thể nhìn thấy Vy Trùng Chi Lực của ta, nhưng ngươi có thể nhìn thấy côn trùng nhỏ thế nào? Thế này có nhìn thấy không?”

Côn nói xong, bóng hình của nàng vụt đi, Hàn Sâm liền nghe thấy xung quanh vang lên tiếng vo ve của cánh côn trùng, hình như xung quanh đều có côn trùng bay thành đàn xông đến, những con côn trùng đó còn nhỏ hơn con côn trùng mà Hàn Sâm vừa bóp chết vừa nãy, thật giống như vi khuẩn, mắt thường không thể nhìn thấy.

Các tộc đang theo dõi cũng đều nghe thấy tiếng vo ve của cánh côn trùng, nhưng ngoại trừ Vương giả, đến cả nhân vật cấp Công Tước cũng rất khó nhìn thấy đám côn trùng đó rốt cuộc ở nơi nào.

Ánh mắt Tịnh Hải Vương sáng lên, mỉm cười nói: “Sức mạnh của Côn thật thú vị, hóa sức mạnh thành lực vi khuẩn mắt thường không nhìn thấy được. Cho dù Kim Tệ có áo giáp bảo vệ, cũng không thể không có chút khe hở. Dù là miệng, mắt, tai, mũi thậm chí là lỗ chân lông, cũng có thể trở thành nhược điểm cho Vy Trùng Chi Lực xâm nhập vào. Cho dù lực lượng của Kim Tệ mạnh thế nào, cũng khó mà đề phòng sức mạnh nhỏ bé này xâm nhập.”

Lúc Tịnh Hải Vương nói, hỏa diễm trên người Hàn Sâm đã bùng cháy lên lần nữa, hoàn toàn bao bọc cơ thể của hắn trong hỏa diễm.

Tuy không nhìn thấy đám côn trùng nhỏ mà sức mạnh kia hóa thành, nhưng lại có thể nghe thấy tiếng lốp bốp của côn trùng bị thiêu cháy trong nhiệt độ cao.

“Kim Tệ, toàn lực thiêu cháy như vậy, ngươi có thể chống cự bao lâu?” Giọng của cô gái lại vang lên, mang theo nụ cười lạnh lùng châm biếm.

Hàn Sâm không nói gì, ánh mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng của Côn.

Rosa Vương hơi gật đầu: “Côn thực sự là một người thông minh. Vy Trùng Chi Lực quá nhỏ. Hàn Sâm không biết bên cạnh hắn có Vy Trùng Chi Lực hay không, chỉ có thể toàn lực bùng lên hỏa diễm mọi lúc, đề phòng Vy Trùng Chỉ Lực lại gần. Nhưng hắn vốn không biết lúc nào thì Vy Trùng Chi Lực bay đến, khí tức sẽ nhanh chóng tiêu hao, một khi thể lực của hắn tiêu hao, cũng chính là lúc cơ thể của hắn bị Vy Trùng Chi Lực xâm nhập. Bây giờ Côn đã hoàn toàn nắm quyền chủ động của cuộc chiến, tuy cách chiến đấu không kịch liệt, nhưng càng thêm nguy hiểm. Người của Đại Thiên Đạo, quả nhiên không thể coi thường.”

Sinh vật các tộc đang theo dõi trận chiến đều nhìn ra, Kim Tệ đã rơi vào thế bị động. Dù lực lượng của hắn có mạnh thế nào, nhưng đối diện với đối thủ dường như không nhìn thấy, thì cũng có sức mà không có chỗ để dùng.

“Thì ra còn có thể chiến đấu như vậy, không cần phải đối mặt với sức mạnh của Kim Tệ và thuật Kim Tệ, lại có thể chơi chết hắn, Côn của Đại Đạo Thiên này thật đáng sợ.”

“Đúng thế, lực lượng không thể nhìn thấy, nhỏ như vi khuẩn, cho dù xâm nhập vào cơ thể chúng ta, chúng ta cũng không biết. Đến lúc đó ngay cả chết thế nào cũng không biết, nghĩ thôi mà tê dại da đầu.” “Nếu Côn đi làm sát thủ, thậm chí mục tiêu của nàng sẽ mất ăn mất ngủ.

“Đạo tặc vốn chính là sát thủ gặt tính mạng.”

Hết chương 2124.

Chương 2125. Diệt trùng

“Kim Tệ, bây giờ ngươi xé giấy ghi danh rồi rời đi vẫn chưa muộn, nếu không bất cẩn một chút thì cái mạng nhỏ của ngươi sẽ không còn, chẳng phải quá oan uổng à?” Giọng nói giễu cợt của Côn không ngừng vang vọng trong khu rừng.

“Giết chết ngươi cũng có thể kết thúc trận chiến này.” Hàn Sâm bình tĩnh nói.

“Khà khà… Ngươi tìm được ta sao?” Tiếng cười của Côn lại vang lên.

Hàn Sâm lắng nghe rất cẩn trọng nhưng vẫn không xác định được vị trí của nàng.

Hàn Sâm lặng lẽ triển khai khí tràng Động Huyền quét quanh bốn phía, nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích của Côn, Hàn Sâm khẽ cau mày.

Khí tràng Động Huyền của hắn có thể quét xa hàng ngàn mét, nhưng hiện hắn không tìm thấy vị trí của Côn, chứng tỏ Côn không ở trong phạm vi một ngàn mét này.

“Nàng không có ở đây, nhưng lại có thể nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện ở nơi này.” Hàn Sâm khẽ cau mày suy nghĩ, liếc nhìn những vi trùng vô cùng nhỏ bé ở xung quanh rồi lại nói: “Chân thân của ngươi không ở đây, chắc hẳn là quan sát tất cả thông qua những vi trùng này, đúng không?”

“Vậy thì sao?” Côn khinh thường nói. “Vậy thì ta giết hết những đôi mắt của ngươi.” Hàn Sâm nói.

“Giết hết mắt của ta?” Côn dường như vừa nghe thấy một chuyện rất nực cười, nàng cười to: “Tất cả những vi trùng ở đây đều là mắt của ta, ngươi còn không nhìn thấy chúng làm sao mà diệt được mắt của ta?”

Những cường giả của các tộc đang quan sát cuộc chiến đều rất tán thành, căn bản không nhìn thấy những vi trùng kia. Sử dụng sức mạnh trên diện rộng bừa bãi để tiêu diệt vi trùng chỉ làm hao tổn sức lực nghiêm trọng hơn, cuối cùng cũng không đạt được lợi ích mang tính quyết định gì.

“Côn này thật đáng sợ, e rằng bản thân nàng đã trốn cách xa hàng trăm thậm chí hàng nghìn dặm, chỉ với mấy vi trùng này đã khiến tên Kim Tệ không có biện pháp xoay sở.”

“Những kẻ sở hữu sức mạnh vi mô đều là những nhân vật khủng bố, trong tương lai Côn nhất định sẽ danh chấn vũ trụ.”

“Hóa ra khi đạt đến cực hạn, loại sức mạnh nào đều cực kỳ cường đại. So với Long Bát cùng Kim Tệ, Côn là một thái cực khác. Có thể thân thể nàng kém xa so với Long Bát và Kim Tệ, nhưng nàng có thể khiến cường giả như Long Bát và Kim Tệ thúc thủ vô sách, chỉ có thể ngồi chờ chết.”

“Quả nhiên, bất cứ Hầu Tước nào tham gia trận chiến xếp hạng gen đi đến hiện tại đều không thể xem thường.”

Cường giả các tộc đang quan sát cuộc chiến đều suy tư, nếu bọn họ là Kim Tệ thì phải làm cách nào để thoát khỏi tình thế khó khăn này, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không có biện pháp nào tốt.

Côn đã rời xa chiến trường, giờ chỉ còn lại mấy con vi trùng chiến đấu với Kim Tệ, mà Kim Tệ lại không nhìn thấy chúng, cũng không biết bao giờ bọn chúng sẽ nhắm đến mình. Vì vậy hắn chỉ có thể duy trì hỏa diễm đang thiêu đốt mạnh mẽ trên người mà thôi.

Sức lực càng lúc càng tiêu hao, Kim Tệ chắc chắn không thể giữ được quá lâu, thế nhưng hắn không tìm được vị trí của Côn thì nhìn thế nào cũng

không có chút hi vọng chiến thắng.

Ngay cả những cường giả như Tịnh Hải Vương và La Tát Vương cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt trong chốc lát này.

Nếu Kim Tệ có sức mạnh vương giả, mọi chuyện tự nhiên sẽ dễ giải quyết. Sức mạnh cấp Vương vừa thi triển, toàn bộ rừng rậm đều bị tiêu hủy, vi trùng cũng sẽ bị giết chung một chỗ, không còn bất cứ uy hiếp gì.

Thế nhưng Hàn Sâm chỉ là một Hầu Tước, không đủ lực để phóng ra một đợt công kích diện rộng như vậy. Cho dù có thể dùng hỏa diễm bao phủ cả một vùng lớn, sức mạnh của hỏa diễm sẽ bị chia nhỏ, e là không giết nổi đám côn trùng kìa.

Vi trùng tuy nhỏ nhưng sức cũng không yếu, dù sao chúng cũng được biến ra từ sức mạnh cấp Hầu Tước, muốn tiêu diệt chúng cũng cần có sức lực ngang ngửa Hầu Tước mới được.

Trong khi mọi người đang suy nghĩ cách giải quyết tình huống khó nhằn hiện tại dưới góc độ của Kim Tệ, chợt thấy ngọn lửa trên người hắn thu lại, cơ thể Kim Tệ phơi bày trong không khí không còn lớp che chắn nào.

“Ha ha… Ngươi bỏ cuộc nhanh vậy sao? Nếu ngươi muốn đầu hàng, ta có thể cho ngươi thời gian xé bỏ giấy ghu danh.” Tiếng cười nhạo báng của Côn không ngừng vang vọng khắp khu rừng.

“Không phải ta đã nói, ta muốn tiêu diệt đôi mắt của ngươi sao?” Hàn Sâm nhẹ giọng nói.

“Hừ, chết đến nơi rồi còn nói nhảm nhiều như vậy.” Côn khẽ động tâm niệm, vô số vi trùng từ bốn phương tám hướng lao về phía Hàn Sâm.

Những vi trùng đó cực kỳ nhỏ bé, hơn nữa lại vô thanh vô tức, ngay cả cường giả cấp Công tước cũng khó mà phát giác được chỗ chúng.

Hàn Sâm lúc này đã bỏ hỏa diễm hộ thân, tuy rằng tiết kiệm sức lực nhưng cũng rơi vào thế nguy hiểm.

Vân Tố Y cau mày nói: “Kim Tệ muốn làm gì? Lẽ nào hắn muốn dùng áo giáp để chống đỡ vi trùng sao? Nhưng bộ giáp của hắn cho dù có hoàn thiện đến đâu vẫn có kẽ hở. Miễn là có kẽ hở liền không tránh được công kích của vi trùng.

“Hắn không định chống lại vi trùng bằng áo giáp.” Một giọng nói vang lên cách đó không xa, chỉ thấy Cô Trúc đang đi tới.

“Cô Trúc sư huynh.” Vân gia tỷ muội và Thiên Vũ Hạc đều đứng dậy hành lễ với Cô Trúc.

Cô Trúc khẽ xua tay, ra hiệu bọn họ ngồi xuống, cũng tự mình ngồi xuống.

“Cô Trúc sư huynh, ngươi nói Kim Tệ không định sử dụng áo giáp để chống đỡ vi trùng, nhưng hắn căn bản không nhìn thấy những côn trùng đó, cũng không biết bao giờ chúng sẽ xuất hiện trên người hắn, vậy làm cách nào chống đỡ đây?” Vân Tố Y tò mò hỏi.

“Ai nói hắn không thể nhìn thấy vi trùng?” Cô Trúc lạnh nhạt nói một câu.

Vân Tố Y và những người khác đều là ngẩn người, chưa kịp phản ứng lại thì đột nhiên nhìn thấy Kim Tệ lên.

Đùng! Kim Tệ giơ tay phải lên, búng trong không trung.

Sau đó liền nhìn thấy Kim Tệ từ trên trời rơi xuống như mưa, sau khi mỗi một đồng Kim Tệ đáp xuống mặt đất liền nghe thấy một tiếng răng rắc, như thể có thứ gì đó đã bị Kim Tệ đập vỡ.

Tuy rằng không nhìn thấy thứ bị Kim Tệ đập vỡ rốt cuộc là gì, nhưng chỉ cần nghe tiếng cũng tưởng tượng được, thứ bị đập nát chính là những con vi trùng nhỏ đến mức gần như không thấy được.

“Không thể nào… Làm sao ngươi nhìn thấy được… “ Giọng nói kinh hãi của Côn vẫn chưa nói xong, đột nhiên ngừng lại.

Chân thân của nàng không có ở đây, nói chuyện cũng thông qua những vi trùng kia. Lúc này rất nhiều Kim Tệ rơi xuống từ trên trời, giết chết vi trùng, âm thanh của nàng đương nhiên cũng không thể nghe được.

Trong chốc lát, đông đảo sinh vật nhìn thấy đầy Kim Tệ rơi xuống leng keng leng keng từ trên trời, tất cả đều ngơ ngác.

Không chỉ bởi vì Hàn Sâm có thể nhìn thấy và giết hết vi trùng, điều khiến bọn họ kinh hãi nhất chính là, Hàn Sâm lại có thể bùng nổ ra nhiều Kim Tệ như vậy trong một lần. Điều đó có nghĩa thuật Kim Tệ này còn có thể sử dụng ở quy mô lớn trên chiến trường. Vậy thì càng đáng sợ hơn.

"Tại sao lại như vậy, làm sao hắn có thể nhìn thấy vi trùng được? Ngay cả Công tước cũng không thể nhìn thấy vi trùng của Côn. Chỉ có Công tước có bí thuật thiên phú về mắt, đồng thời trải qua tu luyện mạnh mẽ mới có thể nhìn ra, lẽ nào hắn cũng đã từng luyện nhãn thuật cực mạnh?" Hải Nhi đang xem cuộc chiến, mới vừa rồi còn đắc ý, nhưng hiện tại trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Đến cả nguyên tử mà khí tràng Động Huyền của Hàn Sâm cũng có thể nhìn thấy, huống chỉ chỉ là vi trùng. Dưới khí tràng Động Huyền khí, chút ít vi trùng này không chỗ che thân, hoàn toàn không chạy khỏi ánh mắt của Hàn Sâm được.

Hết chương 2125.

Chương 2126. Vì ngươi mà đến

Côn đã rời xa chiến trường, đám vi trùng ở lại đều bị nghiền nát. Toàn bộ thị giác đột ngột mất đi, không thể nhìn thấy bóng dáng Hàn Sâm.

Trong lòng chấn động, Côn vội vã giải phóng sức mạnh của vi trùng, hóa ra rất nhiều vi trùng tiến về hướng vị trí của Hàn Sâm, hy vọng có thể tìm thấy bóng dáng của hắn thêm lần nữa.

Nhưng vi trùng còn chưa nhìn thấy vị trí của Hàn Sâm, lại thấy một mảng kim quang lóe lên, vô số Kim Tệ rơi xuống từ trên trời, đè nát toàn bộ vi trùng của Côn thả ra.

Côn kinh hãi đến biến sắc, vừa thả ra lực lượng vi trùng, vừa vội vàng chuyển động thân thể, muốn rời xa nơi đây.

Hiện tại Côn chỉ hận lúc nãy mình không lùi xa hơn một chút, nhưng vừa chạy trốn không bao xa đã nhìn thấy một bóng người ánh vàng kim đang đứng sừng sững ở phía trước.

Côn kinh hãi. liên tục lùi lại, hét to một tiếng, đôi cánh côn trùng ở sau lưng mở ra. Những con côn trùng bị phóng ra như sương mù, bay cuồn cuộn về hướng Hàn Sâm, còn nàng thì nhanh chóng rút lui.

Ánh lửa trên người Hàn Sâm lóe lên, cả người giống như phun ra lửa, phá tan đám trùng như sương mù, trong nháy mắt hắn đã vọt tới sau lưng Côn.

Côn xoay người muốn ra tay, nhưng vừa quay đầu lại, nàng ta thấy tầm mắt bị hất tung lên như trời đất quay cuồng, sau đó liền nhìn thấy thân thể không đầu của chính mình đang ngã trên mặt đất.

Nhìn thấy Côn bị Hàn Sâm chém lìa đầu, Hải Nhi suýt nữa tức đến hộc máu.

Sau khi Côn bị chém đầu, giấy ghi danh lại không bị rách, chỉ thấy một con bọ nhỏ bay ra từ đầu Côn rồi đáp xuống mảnh giấy, mảnh giấy mới bắt đầu tan rã, con bọ nhỏ vặn vẹo một lúc rồi biến mất trong không khí.

“Xem ra Côn vẫn chưa đủ để đánh bại Kim Tệ, vẫn cần một cường giả có thực lực thật sự trực tiếp đối đầu với Kim Tệ mới có cơ hội thắng được hắn”

“E rằng chỉ có thể chờ đến trận chiến giữa Cô Trúc và Kim Tệ.”

“Sức mạnh của Côn tuy lợi hại, nhưng xét cho cùng cũng không phải chính đạo, gặp phải một cường giả bất khả chiến bại như Kim Tệ, vẫn có chênh lệch rất lớn.”

Các tộc đang xem trận chiến vẫn còn chưa thỏa mãn, mặc dù Côn sử dụng sức mạnh kỳ dị khiến Kim Tệ gặp không ít phiền toái, thế nhưng thoạt nhìn

cuộc chiến đấu như vậy vẫn chưa đã nghiền. Đa số mọi người bắt đầu chờ mong trận chiến giữa Kim Tệ và Cô Trúc.

Trận chiến giữ thiên tài hiếm có của Trấn Thiên Cung và Kim Tệ thần bí còn chưa bắt đầu đã gây ra tranh cãi kịch liệt giữa các tộc.

Có người cho rằng Kim Tệ có thể thắng, có người lại cảm thấy Cô Trúc mạnh hơn nhiều, tóm lại không ai có thể thuyết phục được đối phương.

Các trạm cá cược đưa ra tỷ lệ đặt cược, Kim Tệ và Cô Trúc về cơ bản là ngang nhau, xem ra tất cả mọi người đều không đoán được kết quả.

Hàn Sâm biết chính hắn cũng sắp đấu với Cô Trúc một trận, tuy hắn có niềm tin mình có thể thắng, nhưng có thể thắng được hay không vẫn rất khó nói.

Trước kia hắn với Cô Trúc từng chiến đấu một lần, bất phân thắng bại, Cô Trúc gần như bị cảm xúc tiêu cực khống chế, cuối cùng vẫn dừng †ay, không chém xuống một đao cuối cùng.

“Không biết Cô Trúc hiện tại đã tiến bộ đến mức nào? Liệu tâm tình tiêu cực của hắn có còn bị mất kiểm soát hay không?” Dù Hàn Sâm không muốn gặp phải Cô Trúc vào thời điểm này, thế nhưng nghĩ đến sắp chiến đấu với Cô Trúc, đáy lòng lại có chút phấn khích.

Long Bát không hề yếu hơn Cô Trúc, thế nhưng Long Bát mạnh mẽ như một cỗ máy giết người hoàn mỹ, còn Cô Trúc thì khác, sức mạnh của hắn giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Cỗ máy giết chóc đương nhiên hoàn hảo, dũng mãnh, kinh khủng, nhưng lại thiếu một loại khả năng, chính là khả năng đột phá bản thân.

Còn Cô Trúc lại là loại cường gi có thể khiến người khác bất ngờ. Sức mạnh của hắn tuy không hoàn hảo nhưng cũng vì vậy mà mang một vẻ đẹp khiến người ta kinh diễm.

Nếu Hàn Sâm được yêu cầu chỉ chọn một đối thủ trong đời mình, hắn hy vọng người đó là Cô Trúc, bởi vì hắn đã nhìn thấu toàn bộ Long Bát, cho dù

có thắng hay không, tất thảy đều nằm trong dự liệu của Hàn Sâm, nhưng Cô Trúc lại có thể vượt ra ngoài tính toán của hắn.

Việc Hàn Sâm tham gia cuộc chiến Gen Phổ Chúng Sinh cũng chỉ vì †ạo dựng tên tuổi, hy vọng thu hút sự chú ý của tên Thần kia. Chiến đến tình trạng này cũng coi như đạt được mục đích, thắng thua không còn quan trọng đối với hắn nữa.

Nhưng Hàn Sâm muốn thắng, hắn muốn thắng trận đấu lần này với Cô Trúc.

Trong Trấn Thiên Cung, Cô Trúc ngồi trong đình bằng đá, trước mặt để một ấm trà nhưng hắn không động tới. Hắn chỉ ngồi đó, ngắm ánh trăng sáng trên bầu trời bên ngoài.

“Ngươi nghĩ sao về Kim Tệ?” Trấn Thiên Cung chủ đã đi đến đình đá từ bao giờ.

“Rất mạnh.” Cô Trúc đáp.

“Về phương diện nào?” Trấn Thiên Cung chủ mỉm cười, lại hỏi. “Cảm giác.” Cô Trúc khẽ trả lời.

“Cảm giác?” Trấn Thiên Cung chủ hơi nao nao.

Cô Trúc nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó mới nói: “Thế chất của hắn có thể sánh ngang với Long tộc thuần chủng đỉnh cấp, thuật Kim Tệ của hắn trấn áp được Long Bát, còn có thể thổi bay cả đoàn côn trùng một cách chuẩn xác. Những điểm này đều rất mạnh. Thế nhưng dưới góc nhìn của ta, chúng vẫn chưa đủ để sợ hãi. Điều thật sự khiến †a để tâm chính là cảm giác hắn mang lại.”

“Đó là cảm giác nào?” Trấn Thiên Cung chủ lại hỏi. “Vô giải khả kích*.” Cô Trúc nghiêm túc đáp. (*) Vô giải khả kích: hoàn hảo, không kẽ hở, không chê vào đâu được.

Trấn Thiên Cung chủ hơi gật đầu, nhìn Cô Trúc hỏi: “Vậy ngươi có tính toán gì?”

Cô Trúc đứng dậy, nghiêm nghị nói: “Ta sẽ chiến thắng.”

“Tốt lắm.” Trấn Thiên Cung chủ cười híp mắt, vỗ vai Cô Trúc, không nói gì thêm.

Sau khi Cô Trúc rời đi, một nữ nhân mang khăn che mặt màu đen xuất hiện bên cạnh Trấn Thiên Cung chủ, nói nhỏ: “Ngươi nghĩ Cô Trúc có thể thắng không?”

“Năng lực của Cô Trúc không cần phải nghi ngờ.” Trấn Thiên Cung chủ nói.

“Ít có lệ ta đi, ta hỏi ngươi thấy hắn có thắng được không.” Nữ nhân mang khăn lụa đen lườm hắn một cái.

Trấn Thiên Cung chủ bất đắc dĩ duõi tay: “Ngươi cũng thấy sức mạnh của tên Kim Tệ đó. Mặc dù hiện tại còn chưa hiểu hết, thế nhưng chắc chắn là một nhân vật cực kì đáng sợ. Cô Trúc thắng được hay không, phải đấu rồi mới biết. Dù vậy trước giờ Cô Trúc chưa từng để ta thất vọng.”

Cô Trúc trở về từ Trấn Thiên Cung, vừa về đến hòn đảo nhỏ mình sống. Chưa kịp bước vào nhà trúc, hắn đột nhiên đứng đó, cau mày nhìn chằm chằm vào nhà mình.

Cửa nhà bị đẩy ra, một cô bé bước ra nhảy nhót xung quanh, theo sau cô bé là một người đàn ông trẻ tuổi.

“Ngươi là ai?” Cô Trúc hỏi, nhìn chằm chằm người đàn ông kia.

Hắn nhìn ra được, người đàn ông trẻ tuổi này thuộc Thiên tộc, nhưng hắn chưa từng gặp qua thanh niên nào mạnh như vậytrong Thiên tộc. Khí tức trên người thanh niên này khiến hắn cảm thấy như đang đứng trước hồng hoang mãnh thú, lại thấy như đang đối mặt với vực sâu hắc ám. Dù đang đứng trước mặt nhưng mọi thứ về hắn dường như đều rất mông lung.

“Tà Đồng.” Người đàn ông khẽ mỉm cười.

Cô Trúc hơi cau mày, sao hắn lại không biết hai chữ này, chỉ không ngờ được, kiếp này Tà Đồng lại được tái sinh thành Thiên tộc, còn thần không

biết quỷ không hay mang theo một cô bé xông vào trong Trấn Thiên Cung.

“Ngươi đến đây làm gì?” Cô Trúc hỏi. Tà Đồng nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Vì ngươi mà đến. Cả ngươi lẫn Kim Tệ đều rất thú vị, ta đều muốn đánh một trận. Nhưng

đáng tiếc các ngươi lại đụng nhau quá sớm, vì không phải tiếc nuối nên ta liền đến nơi này.”

“Thật ra chúng ta vốn muốn đi tìm Kim Tệ, nhưng lại không biết hắn ở đâu, đành phải đến tìm ngươi.” Cô bé bên cạnh nghiêm túc bổ sung thêm một câu.

Hết chương 2126.

Chương 2127. Tứ Đồng Tà Mục

Cô Trúc không nói gì, chỉ yên lặng nắm chặt chuôi Ngọc Kiếm.

Không ai ngờ được kiếp này Tà Đồng có thể chuyển sinh thành Thiên tộc, càng không nghĩ đến Tà Đồng lại gan to bằng trời dám lẻn vào Trấn Thiên Cung bằng thân phận Thiên tộc.

Cô Trúc cũng không ngờ sẽ gặp lại Tà Đồng ở nhà mình, đương nhiên hắn sẽ không lắp đặt trang bị giám sát ở đây. Trong toàn bộ vũ trụ, dám lẻn vào Trấn Thiên Cung kiếm chuyện, Tà Đồng dù không phải là kẻ duy nhất thì cũng không kém là bao.

Cho dù là một cường giả Hoá Thần, không có thân phận Thiên tộc cũng không thể thần không biết quỷ không hay lẻn vào Trấn Thiên Cung.

Từ lúc cánh cửa bằng trúc bị đẩy ra, Cô Trúc đã cảm thấy một lực từ trường kì dị khóa chặt bốn phía xung quanh, hắn không cách nào đi ra, chỉ còn cách đánh một trận.

Nhưng Cô Trúc không hiểu lắm, hòn đảo hắn sinh sống không có người giám sát, lúc đầu có thể sẽ không ai phát hiện Tà Đồng đến đây.

Nhưng đây là Trấn Thiên Cung, nếu khai chiến, bất luận Tà Đồng thắng hay bại, nhất định sẽ kinh động đến cường giả trong cung, đến lúc đó Tà Đồng sao có thể rời khỏi đây được?

Chưa kể hiện tại Tà Đồng chỉ là một Hầu Tước, cho dù có trở lại cấp Thần Hóa, nếu bị phát hiện chắc chắn không thể chạy khỏi Trấn Thiên Cung, huống chỉ còn mang theo một cô bé.

Nếu nói Tà Đồng là loại người tùy hứng, không cân nhắc đã tự xông vào Trấn Thiên Cung tìm hắn đánh một trận, Cô Trúc cũng không tin.

Cô Trúc vẫn chưa hiểu được lí do tại sao, nhưng hắn cũng không vội, chỉ cần hạ được Tà Đồng, mọi chuyện liền rõ ràng.

Ngọc Kiếm dùng để luyện tập trong tay Cô Trúc không bị rút ra, không có ánh hào quang chói mắt, cũng không có kiếm khí trùng thiên, nhưng lực áp bách do kiếm khí toát ra khiến ánh mắt Tà Đồng yên tĩnh lại.

Tà Đồng đứng yên ở đó không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào mắt Cô Trúc chứ không nhìn vào thanh kiếm trong tay hắn.

Cả hai đều bất động, không có giao tranh lực lượng kịch liệt, như chỉ yên lặng đứng đó nhìn nhau.

Thời gian trôi qua từng phút, toàn bộ rừng trúc gần như đứng yên, Tà Đồng và Cô Trúc đứng sừng sững tựa núi cao ngàn năm, như thể bão tố, gió táp mưa sa đều không lay chuyển được họ.

Bọn họ đều đang tìm kiếm thời cơ ra tay, nhưng đối phương lại cho mình cảm giác không một kẽ hở, dưới khí thế tương liên, không bên nào có thể hạ gục đối phương trong một đòn, khả năng cao sẽ không có được cơ hội ra tay lần thứ hai.

Cả hai đều bất động, hay nói cách khác, căn bản không có cơ hội ra tay.

“Tà Đồng, ta đói bụng, muốn ăn.” Cô bé bên cạnh Tà Đồng xoa bụng, khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn nhìn về phía Tà Đồng, lại vươn bàn tay nhỏ rụt rè kéo cánh tay Tà Đồng.

Một cái níu tay này của cô bé bất ngờ thay đổi thế cuộc giằng co ban đầu.

Tà Đồng và Cô Trúc phân thắng bại chỉ trong gang tấc, bất kỳ sai sót nào cũng gây ra bại vong.

Cô bé kéo Tà Đồng một cái, tuy rằng không khiến hắn dao động nhưng lại làm cho khí thế trên người Tà Đồng xuất hiện kẽ hở, Ngọc Kiếm trong tay Cô Trúc di chuyển như nước, trong phút chốc đã đến trước mặt Tà Đồng.

Linh dương quải giác, vô tích khả tầm*, sơ hở của Tà Đồng đã tạo thành, dù thế nào đi nữa, hắn cũng không tránh được một kiếm này, cũng không có cơ hội né tránh kiếm này. Thế bại đã thành, không còn bất cứ khả năng cứu vãn nào nữa.

*Linh dương quải giác, vô tích khả tầm (linh dương treo sừng, không tìm thấy vết): chuyện kể rằng khi linh dương ngủ vào ban đêm, để khỏi bị xâm phạm, linh dương treo sừng trên cây, chân không chạm đất. Trong truyện đại ý ban đầu Tà Đồng che giấu rất tốt như linh dương treo sừng nhưng sau lại để lộ ra dấu vết sơ hở.

Nhưng một giây sau bàn tay Tà Đồng vung lên, quăng cô bé đang kéo tay hắn về phía mũi kiếm của Cô Trúc.

Tất cả những chuyện này vốn không có ý nghĩa gì, kiếm của Cô Trúc có thể đâm xuyên cô bé, cũng có thể giết chết Tà Đồng. Thân thể của cô bé không thể ngăn cản vận mệnh sắp tàn của hắn.

Thế nhưng thanh kiếm của Cô Trúc dừng lại, thay vì xuyên qua thân thể của cô bé đang ở trước mũi kiếm, trái lại, hắn rút về, sau đó đón lấy cô bé bằng cánh tay khác.

Trong một giây này, Tà Đồng vọt tới trước mặt Cô Trúc như quỷ mị, một tay đánh vào trái tim hắn.

Bởi vì miễn cưỡng thu thế về mà Cô Trúc sinh ra sơ hở, giống như Tà Đồng lúc nãy, không còn cơ hội đỡ một trảo này, thành bại chỉ ở một ranh giới đó.

Vẻ mặt Cô Trúc bất động, ánh mắt vẫn tỉnh táo như cũ. Thiên Nhãn thứ ba trên trán bỗng mở ra, bên trong chứa một luồng máu kỳ dị khiến khí thế trên người Cô Trúc tăng lên điên cuồng trong nháy mắt đến mức khó mà tin nổi.

"Ngươi quên rồi sao? Ta cũng là Thiên tộc." Tà Đồng nở một nụ cười tà mị, Vệt dọc trên trán bỗng mở ra, bên trong là Thiên Nhãn thuộc về Thiên tộc, có bốn con ngươi màu tím, được sắp xếp như bốn cánh hoa bên trong Thiên Nhãn, trông cực kỳ yêu ma, quỷ dị.

Nhìn thấy khí thế Tà Đồng tăng vọt, vẻ mặt Cô Trúc vẫn bất động như cũ, Ngọc Kiếm trong tay chuyển động như cái bóng.

Nhưng ngay khoảnh khắc này, cô bé bị Cô Trúc tiếp được, bàn tay nhỏ bé của nàng chuyển sang màu đỏ như máu, khoét vào lồng ngực Cô Trúc đầy tàn nhãn.

Gần như cùng lúc, luồng sáng tím từ Tứ Đồng Tà Mục của Tà Đồng tỏa sáng, bàn tay hắn cũng đã chộp vào vị trí trái tim.

Trước tình huống này, Cô Trúc vứt cô bé ra ngoài, tay kia cầm Ngọc Kiếm mạnh mẽ chặn lòng bàn tay Tà Đồng.

Nhưng một tay còn lại của Tà Đồng ấn trên đỉnh đầu Cơ Trúc, một lực lượng kỳ dị chấn vào trong đầu hắn, lập tức khiến đại não Cô Trúc như bị sét đánh.

Khuôn mặt tà mị cùng với tiếng cười quái dị sởn tóc gáy của Tà Đồng áp sát lên mặt Cô Trúc, Tứ Đồng Tà Mục cũng kề sát Thiên Nhãn. Bốn con ngươi màu tím như bốn cánh hoa xoay tròn điên cuồng, Tà Đồng chỉ lực màu tím như xuyên hướng về phía Thiên Nhãn của Cô Trúc tựa như ác quỷ.

"Trải qua Luân Hồi vạn kiếp đau khổ, ngươi vẫn chưa học được cách nhãn tâm. Ngươi chính là giống loài nên bị đào thải." Tà Đồng mỉm cười tà mị, đôi mắt ánh đỏ của Cô Trúc mở lớn. Dưới luồng sáng màu tím, nó gần như

cũng hóa thành ánh tím, con ngươi vốn màu máu đỏ đột nhiên tách làm bốn, hóa thành bốn con ngươi màu tím.

Rầm!

Thân thể Tà Đồng như bùn nhão té lăn trên mặt đất, chỉ còn Cô Trúc đứng ở nơi đó, nhưng trong Thiên Nhãn của hắn có bốn con ngươi tím như bốn cánh hoa chậm rãi lưu động.

Cô Trúc khép lại Thiên Nhãn, hai mắt nhìn xuống Tà Đồng trên mặt đất, chỉ thấy trên ngực hắn có một đạo kiếm quang đâm xuyên qua, hắn nhẹ nói: "Thật đáng tiếc, cường giả như vậy mà vẫn bị lay động bởi thứ †ình cảm ngu xuẩn."

"Hắn rốt cuộc có thể giết ta, nhưng sao hắn chỉ ném ta chứ không giết †a?" Cô bé nhìn Cô Trúc không hiểu.

"Đó là chỗ ngu xuẩn của hắn." Tà Đồng lạnh nhạt nói.

Trong chốc lát, vài luông sáng xuyên qua bầu trời đáp xuống, một vị cường giả cấp Vương của Trấn Thiên Cung mang theo vài vị chấp sự rơi vào hòn đảo.

"Cô Trúc, chuyện gì xảy ra vậy?" Vị Vương giả kia nhìn thi thể trên mặt đất, lại nhìn sang Cô Trúc, hỏi.

"Một tên gian tế muốn ám hại ta." Cô Trúc nhẹ nhàng nói.

Không bao lâu sau, vị vương giả kia cùng các chấp sự mang theo thi thể của Tà Đồng rời đi. Ngày hôm sau, Cô Trúc, hoặc nói là Tà Đồng, mang theo cô bé rời khỏi Trấn Thiên Cung…

Hết chương 2127.

Chương 2128. Bỏ chiến

Vào ngày diễn ra trận chiến giữa Kim Tệ và Cô Trúc, rất nhiều cường giả các tộc đều chú ý tới cuộc đấu này, thậm chí còn vượt qua cả sự chú ý của họ đối với những Vương giả hàng đầu.

“Không biết cuối cùng ai sẽ thắng nhỉ?”

“Ta đoán Cô Trúc sẽ thắng, dù sao Trấn Thiên Cung cũng không phải một thế lực bình thường, Cô Trúc là Hầu Tước mạnh nhất trong Trấn Thiên Cung mà không phải Hầu Tước bình thường nào cũng có thể so sánh. Kim Tệ mặc dù mạnh, nhưng thủ đoạn của hắn quá đơn giản, ngoại trừ thể phách và Thuật Kim Tệ ra, cũng không có gì đáng để nhắc đến”

“Đúng vậy, nếu Kim Tệ chỉ có những thủ đoạn này, chắc chắn sẽ không chiến thắng được Cô Trúc, cường giả như Cô Trúc không thể bị đánh bại chỉ với vỏn vẹn một thuật gen lợi hại, đây chính là nội tình của hào môn.”

“Sao các ngươi biết Kim Tệ không có thuật gen cường đại khác?”

Các tộc đều đang thảo luận kết quả của trận chiến, Gen Phổ Chúng Sinh trong tinh không nhấp nháy, từng bóng người lần lượt bị truyền tống vào trong.

“Cô Trúc, chúng ta chân chính phân thắng bại đi.” Hàn Sâm xuất hiện trên sa mạc, ánh mắt hắn dõi về phía trước, nhưng không nhìn thấy hình bóng của Cô Trúc.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày. Dựa theo sự hiểu biết của hắn đối với Cô Trúc, hắn không phải là loại người thích lẩn trốn, hẳn phải đi ra quyết chiến trực tiếp với mình mới đúng.

Hắn đưa mắt dò xét xung quanh, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Cô Trúc.

Các tộc đang quan sát cuộc chiến cũng vô cùng nghỉ ngờ, không biết †ại sao lại không thấy Cô Trúc.

Đột nhiên, không gian xung quanh Hàn Sâm trở nên vặn vẹo, hắn bị truyền tống rời khỏi Gen Phổ Chúng Sinh, mà giấy ghi danh của hắn vẫn còn.

Hàn Sâm lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, Cô Trúc lại không tham gia trận chiến này, nên hắn được xử thắng trực tiếp.

Các tộc trong vũ trụ lập tức xì xào bàn tán. Trông đợi trận chiến này lâu như thế, vậy mà Cô Trúc bỏ chiến, đúng là khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Tiếng nói lập tức nổi lên bốn phía trong vũ trụ. Có kẻ nói, Kim Tệ chính là người của Thiên tộc, cho nên Cô Trúc mới bỏ quyền.

Cũng có truyền thuyết, Kim Tệ và Thiên tộc đạt được một loại giao dịch chính trị nào đó, cho nên Cô Trúc mới có thể tha cho hắn lần này.

Càng ly kỳ hơn, có người nói rằng Kim Tệ và Cô Trúc có quan hệ tình lữ, vì thế Cô Trúc mới rút lui.

Hàn Sâm không quan tâm những tin đồn kia, nhưng trong lòng hắn âm thầm cảm thấy bất an, bởi vì Cô Trúc tuyệt đối không phải kẻ tránh né thi đấu. Hắn không tham dự, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó nên không thể tham gia trận chiến này.

Do dự hồi lâu, Hàn Sâm dùng máy truyền tin liên hệ Isa trước, báo tin bản thân đã an toàn, sau đó mới liên lạc với Trấn Thiên Cung, lặp lại những lời cũ, đồng thời nghe ngóng chuyện của Cô Trúc.

Thế nhưng, tin tức thăm dò được lại khiến cho Hàn Sâm âm thầm nhíu mày. Người của Trấn Thiên Cung cũng không biết tại sao Cô Trúc lại không tham chiến. Hôm qua, sau khi hắn ra ngoài thì vẫn chưa trở về, làm thế nào cũng không liên lạc được, đã hoàn toàn mất liên lạc với Trấn Thiên Cung.

Càng kỳ quặc hơn là, trước đó có một gian tế của Thiên tộc chết trong nhà của Cô Trúc, mặc dù kẻ kia là người Thiên tộc, nhưng khi kiểm tra danh sách, khắp cả Thiên tộc lại không có người này.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Sâm lặng lẽ cau mày, hắn biết Cô Trúc nhất định đã xảy ra chuyện. Hiện tại toàn bộ Trấn Thiên Cung đều đang tìm hắn, tìm thế nào cũng không thấy, cũng không có chút ít manh mối nào.

Sau khi liên lạc với Trấn Thiên Cung chủ, Hàn Sâm nói ra lời giải thích đã suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó bày tỏ mình có thể về Trấn Thiên Cung, không cần cho người tới đón hắn.

Trên một tinh cầu nguyên thuỷ, Tà Đồng đang ngồi câu cá trên một tảng đá lớn bên sông, cô gái nhỏ ngồi bên cạnh hắn chống cằm, hơi xuất thần nhìn mặt nước.

Phao cá trên mặt nước giật giật, Tà Đồng chậm rãi nhấc cần câu, từ từ kéo con cá kia lên.

“Cơm trưa hôm nay chính là nó.” Tà Đồng mỉm cười nói với cô bé bên cạnh.

Cô bé mỉm cười, ngẩng đầu nhìn về phía Tà Đồng, nhưng sau khi nhìn kĩ mặt Sở Tà Đồng lại giật nảy mình, chỉ vào Tà Đồng nói: “Máu!”

Tà Đồng khẽ nhíu mày, đưa tay vuốt trán mình một cái, phát hiện máu tươi đang tràn dọc theo hai bên khoé mắt.

“Thật đúng là kẻ âm hồn bất tán.” Tà Đồng lau máu đi, bĩu môi một cái nói.

“Ngươi còn chưa hấp thu và dung hợp hoàn toàn lực lượng của hắn?” Cô gái nhỏ kinh ngạc hỏi.

“Thân thể và lực lượng đều đã bị ta dung hợp làm một, nắm trong lòng bàn tay, chẳng qua…” Sắc mặt Tà Đồng hơi kỳ lạ.

“Chẳng qua cái gì?” Cô gái nhỏ lại hỏi.

“Ý chí của tên kia thật sự quá mạnh. Trong chốc lát này, đến cả ta cũng khó mà luyện hóa mai một đi, xem ra còn cần thêm chút ít thời gian” Tà Đồng nhún nhún vai nói: “Nhưng cũng không sao, thân thể và lực lượng của hắn đã thuộc về ta, cho dù có lưu lại một tia ý chí cũng vô dụng, cuối cùng cũng chỉ có thể tan thành mây khói.”

“Thật sao? Vậy thì đúng là đáng tiếc.” Cô bé thu hồi ánh mắt, lại chống cằm rồi ngẩn người nhìn mặt nước.

Mặc dù các tộc đều rất nghi ngờ chuyện Cô Trúc bỏ cuộc, nhưng thi đấu xếp hạng của Gen Phổ Chúng Sinh vẫn đang tiến hành, mười sáu người mạnh nhất của các bậc đều đã được quyết định.

Hàn Sâm, Isa, Tiểu Hoa và Tà Tình Đế đều lọt vào top 16, chẳng qua đều không cùng nằm trong một tổ cấp bậc.

Hàn Sâm chiến đấu từ trận bán kết đến tứ kết cũng không khó khăn lắm. Với thể phách mạnh mẽ cộng thêm thuật Kim Tệ, hắn đánh bại một cường giả Hủy Diệt tộc liền thăng cấp lên hạng tám.

Tiểu Hoa và Isa thăng hạng cũng không gian nan, quá trình dường như không có gợn sóng quá lớn.

Thế nhưng, Tà Tình Đế lại gặp phải phiền toái, đối thủ của hắn cũng là cường giả Hủy Diệt tộc, mà hình như trước đây tên Bá tước của Hủy Diệt tộc này có cùng một địa vị với Cô Trúc ở Trấn Thiên Cung.

Hủy Diệt tộc và Thiên tộc cùng là một trong mười đại Thượng tộc, cường giả có thể nổi danh như thế trong cấp Bá tước, một thân thực lực cũng không thể lường được.

Tà Tình Đế dùng Ngân Thư vẽ ra tranh của Bá tước Hủy Diệt tộc, nhưng căn bản không ngăn được công kích của hắn, vẽ ra các loại tranh Dị chủng, cũng bị Bá tước Hủy Diệt tộc trực tiếp đánh nát.

Bá tước Hủy Diệt tộc ba đầu sáu tay, có được ba loại lực lượng là Quang Minh, Hắc Ám và Hỗn Độn, thể phách mạnh không kém Hàn Sâm cấp Bá tước. Các thuật gen cũng đều vô cùng khủng bố. Ở trước mặt hắn sức mạnh hoạ ảnh của Tà Tình Đế hoàn toàn mất đi uy lực vốn có.

“Tà Tình xem như không tệ, chẳng qua khi so với loại tồn tại khủng bố như Bá tước Urdoga thì còn kém hơn rất nhiều.”

“Võ trang gen của hắn rất thần kỳ, nhưng còn chưa đủ để chiến thắng Urdoga.”

“Xem ra lần này, quán quân cấp Bá tước hẳn là Urdoga không thể nghi

ngờ” Những người đang quan sát trận chiến trận đấu cấp Bá tước này đều nhìn ra tình thế quẫn bách của Tà Tình Đế.

Ầm!

Lại một bức họa ảnh bị Urdoga đánh nát, mà nắm đấm của Urdoga đã đến trước mặt Tà Tình Đế, đánh bay cả Tà Tình Đế và cổ thư màu bạc ra ngoài, khiến mặt đất sụp một khoảng lớn.

“Thế này mới thú vị!” Tà Tình Đế bò ra từ bên trong hố đất, khóe miệng còn rỉ ra một ít máu tươi, thế nhưng trên mặt lại mang theo mặt nụ cười cuồng nhiệt.

Hắn không tiếp tục vẽ tranh, cổ thư màu bạc bị Tà Tình Đế vứt ra ngoài, hóa thành áo giáp che chắn cơ thể của hắn.

“Ngươi còn muốn đánh tiếp à?” Urdoga cao ngạo nhìn Tà Tình Đế và nói.

“Cuộc chiến, bây giờ mới bắt đầu.” Tà Tình Đế hơi nhếch khóe môi, ánh sáng màu bạc trên người bừng lên như núi lửa phun trào.

Tà Tình Đế đặt hoạ sách xuống, cuối cùng cũng bộc lộ ra bản tính hung tàn và dữ tợn của mình.

Hết chương 2128.

Chương 2129. Quả nhiên ta vẫn vô địch.

“À hú. .. À hú…À hú. . ”

Một quyền thịnh nộ với sức lực kinh thiên động địa, ngân quang trong mắt Tà Tình Đế dường như hóa thành ngọn lửa màu bạc, từng nắm đấm bạc lấy thế không gì phá nổi đánh về phía Urdoga.

Sáu cánh tay của Urdoga động đậy, ba loại lực lượng Quang Minh, Hắc Ám và Hỗn Độn tạo thành trận thức hình tam giác bao phủ về phía cơ thể của Tà Tình Đế.

Thế nhưng, Tà Tình Đế đã nổi khùng hoàn toàn không thèm để ý. Hiện †ại nắm đấm của hắn chỉ muốn tấn công, chỉ muốn oanh tạc Urdoga †rước mặt thành thịt vụn, hoàn toàn không quan tâm đến thế công của Urdoga, mặc cho những lực lượng kia trực tiếp bắn phá trên người hắn.

Tà Tình Đế không nhượng bộ, Urdoga càng không thoái nhượng, thế là trận chiến đẫm máu và tàn khốc nhất trong Gen Phổ Chúng Sinh chính thức bắt đầu.

Sáu nắm đấm của Urdoga mang theo sức mạnh kinh khủng không ngừng đánh lên người Tà Tình Đế, mà sức mạnh của Tà Tình Đế cũng không ngừng bắn phá lên người Urdoga.

Áo giáp vỡ vụn, xương thịt rách tan, máu tươi bắn tung toé, hai cơ thể tráng kiện không ngừng sử dụng sức mạnh nguyên thủy nhất để giết chóc.

Sáu nắm đấm của Urdoga rõ ràng chiếm thế thượng phong. Tuy nhiên Tà Tình Đế chỉ với hai bàn tay lại không cam lòng yếu thế, càng liều mạng, sức mạnh của hắn càng mạnh.

Từng quyền hung ác, tốc độ nhanh như tia chớp. Ánh sáng và bóng tối đan xen, mang theo vết máu tung toé cùng với tiếng xương cốt đứt gẫy.

“Grừ!” Urdoga gầm lên một tiếng hung ác, cơn đau do thương thế của cơ thể cũng phát tiết ra từ tiếng gầm giận dữ.

Vết thương trên người cả hai đầu không ngừng tăng lên, máu tươi chảy ra từ trong miệng như hoa nở rộ, thế nhưng tên nào cũng không lùi lại, hiển nhiên bọn họ đều đã hơi điên cuồng.

“Má ơi, đây đâu phải là chiến đấu hả, căn bản là đang liều mạng!” “Quá hung tàn! Quá bạo lực!” “Ha ha. .. Đây mới thật sự là chiến đấu, ta thích hai tên này.”

“Đã nghiền lắm, từng quyền đấm vào người, chiến đấu như thế này mới đẹp mắt!”

“Mẹ nó, ủng hộ, giết chết bọn hắn.”

Những người đang quan chiến đều sôi trào nhiệt huyết, cuộc chiến tàn bạo và đẫm máu không ngừng kích thích giác quan và tâm lý bọn họ, khiến cơ thể tiết ra lượng lớn hormone.

Ầm!

Urdoga và Tà Tình Đế gần như bị đối phương đánh bay ra ngoài cùng một lúc, một tên va vào núi, một kẻ nện vào đồng ruộng.

Cho dù là Urdoga hay Tà Tình Đế, vết thương trên người đã vô cùng nặng, sáu cánh tay của Urdoga đã bị đánh gãy bốn cái, một số đã trực tiếp gãy lìa, một số còn vẫn treo lơ lửng ở nơi đó, chỉ còn lại hai cánh tay là hoàn hảo, chẳng qua phía trên cũng chồng chất vết thương.

Ba khuôn mặt của hắn đều bầm dập, một con mắt còn bị đánh nổ, trên người đẫm máu, khắp nơi đều là vết thương.

Tình huống của Tà Tình Đế cũng không khá hơn là bao, một chân bị đánh gãy, vai phải đứt lìa, hai mắt đều bị đánh nát, xương ngực lõm xuống, máu tươi đã sớm ướt đẫm toàn thân giống như một huyết nhân.

Thế nhưng, khí tức trên người Tà Tình Đế chẳng những không yếu bớt, mà càng thêm cuồng bạo. Hắn đứng dậy từ trong bùn đất, ánh sáng bạc trên cơ thể Tà Tình Đế lần nữa bộc phát, ngân diễm bao vây lấy thân thể của hắn.

Urdoga lộ vẻ mặt nghiêm túc. Sau khi bò ra từ trong ruộng, hắn cũng điên cuồng ngưng tụ sức mạnh, hai luồng sức mạnh Quang Minh và Hắc Ám ngưng tụ về phía song quyền của hắn, trên hai quyền chặt chẽ ngưng tụ ra một chùm sáng hắc bạch giao nhau.

Khi sức mạnh của Urdoga gia tăng, hai lực lượng trắng đen không ngừng xoay tròn như Thái Cực, giữa bọn chúng còn có một sức mạnh kỳ dị, duy trì cân bằng của hai loại lực lượng.

Mắt thấy khí thế và sức mạnh của hai người Urdoga và Tà Tình Đế đều đang không ngừng tăng lên, tất cả người xem đều biết, chỉ e đây sẽ là một kích cuối cùng.

Dựa theo thương tích và trạng thái của cả hai, điên cuồng bộc phát sức mạnh công kích như vậy, sợ rằng cũng chỉ có thể đánh thêm một đòn này.

“Ngươi rất mạnh, đáng tiếc so với ta còn kém một chút, hiện tại nhận thua vẫn còn kịp.” Sức mạnh song quyền của Urdoga đã sắp đột phá cực hạn.

Sức mạnh kinh khủng chấn động khiến mọi thứ xung quanh cơ thể hắn đều đang lay động, không gian phảng phất cũng bị hai lực lượng trắng đen đan xen bóp méo.

“Thật ngại quá, ta không biết âm tiết ngươi nói có nghĩa là gì, bởi vì trong từ điển của ta căn bản không có chữ đó.” Máu từ hai mắt Tà Tình Đế chảy xuôi, thế nhưng trên mặt hắn lại mang theo nụ cười tà dị, ngân diễm trên người càng ngày càng mạnh.

“Quang Minh, Hắc Ám và Hỗn Độn, ba loại sức mạnh lấy kết cấu tam giác ổn định nhất kết hợp với nhau, tạo thành Hủy Diệt chi quang mạnh nhất của Hủy Diệt nhất tộc, Thần Quang có sức phá hoại mạnh nhất trong vũ trụ. Sau một chiêu này, ngươi tuyệt đối sẽ không còn mạng. Ta rất thưởng thức ngươi, không muốn lấy mạng ngươi, nếu ngươi chịu gia nhập Hủy Diệt tộc của ta, ta có thể dâng tặng chiến thắng của trận này cho ngươi.” Urdoga chậm rãi nói.

“Chiến thắng của Tà Tình ta chỉ có một, đó chính là phá hủy kẻ địch. Lấy ra tất cả sức mạnh của ngươi chiến đấu với ta đi.” Tà Tình Đế nói xong, ngân diễm trên người đã bùng nổ như núi lửa.

“Nếu chính ngươi muốn chết, vậy thì đi chết đi.” Sức mạnh trên người Urdoga đồng thời bùng nổ, song quyền bắn phá về phía Tà Tình Đế.

Lực lượng trắng đen giao nhau, mang theo khí thế phá hủy tất cả, oanh †ạc về phía Tà Tình Đế, mọi thứ đều bị hủy diệt dưới sức mạnh xoay vòng.

Lực lượng chỉ vừa phóng thích dao động, đã xé nát bầu không khí trên mặt đất.

“Tà Tình Pháo Sau Cùng!” Áo giáp trên người Tà Tình Đế đã trực tiếp bị sức mạnh của chính hắn làm vỡ nát, lộ ra cơ thể hùng tráng, trên mặt mang theo ý cười tà khí, máu tươi chảy xuôi bên mắt nên không nhìn thấy gì, nhưng hắn dường như cảm thấy, một quyền nhắm thẳng đến Huỷ Diệt Thần Quang.

Lực quyền ngân sắc ngưng tụ thành chùm sáng, phá vỡ không gian và lực lượng đen trắng đan xen lẫn nhau.

Ầm!

Hai luồng sức mạnh kinh khủng va vào nhau, giống như hàng chục

nghìn tấn đạn hạt nhân nổ tung, tạo ra vụ nổ ánh sáng cực lớn, như ánh mặt trời muốn nuốt chửng mọi thứ, chói mắt đến mức không ai nhìn thấy gì.

Chờ ánh sáng khủng bố dần dần tiêu tán, trên mặt đất hình thành một cái hố sâu tròn vô cùng to lớn. Trong cái hố kia, một bóng người ngạo nghề đứng thẳng, còn một người khác lại nằm rạp trên mặt đất giãy dụa. Thế nhưng, dù vùng vẫy bao nhiêu lần, kẻ đó vẫn không thể đứng lên như cũ.

Tà Tình Đế nhìn Urdoga giấy dụa trên mặt đất muốn bò dậy, vuốt tóc bạc rủ xuống bên trán nhàn nhạt nói ra: "Ngươi rất mạnh, nhưng so với bản đại gia thì còn hơi kém. Thoạt nhìn ánh mắt ngươi cũng không tệ lắm, biết bản đại gia là nhân vật lợi hại, nên ta liền tha cho ngươi một mạng không chết, trở về luyện thêm một nghìn năm nữa hãng quay lại †ìm bản đại gia, có lẽ còn có một phần vạn cơ hội."

"Ta nhất định sẽ đánh với ngươi một trận nữa." Urdoga giãy dụa không nổi, cắn răng, xé nát giấy ghi danh của mình, cơ thể biến mất trên chiến trường.

"Cho dù đến nơi nào, quả nhiên ta đều là vô địch." Tà Tình Đế vung tóc, hình dáng cũng dần dần biến mất trong không gian vặn vẹo.

Rầm!

Tà Tình Đế vừa mới bị truyền tống về vị trí ban đầu, cơ thể đã ngã ầm xuống đất. Thương tích của hắn cũng rất nặng, chẳng qua dựa vào ý chí và khát vọng thắng lợi, mới có thể kiên trì không ngã xuống.

Hết chương 2129.

Chương 2130. Trận quyết chiến cuối cùng

Bởi vì thương tích của Tà Tình Đế quá nặng, lực lượng lại tiêu hao nghiêm trọng, nên hắn không thể tiếp tục tham gia cuộc chiến xếp hạng gen, xem như khó khăn lắm mới tiến vào top tám người mạnh nhất.

Tuy nhiên, từng xem trận chiến giữa hắn và Urdoga, cường giả các tộc đều cảm thấy Tà Tình Đế và Urdoga đều có thực lực tranh đoạt vị trí Đệ nhất Bá tước. Chẳng qua, bọn hắn chạm mặt nhau quá sớm, kết quả là một tên thảm bại, còn tên kia dù thắng nhưng cũng rất thảm. Không ai có thể đi tiếp được nữa.

Trận chiến xếp hạng ở các bậc vẫn tiếp tục diễn ra. Trong trận bán kết, Isa, người được ủng hộ sẽ đoạt giải quán quân vậy mà bất ngờ thua cuộc, dừng bước tại top 4.

Hàn Sâm không xem trận chiến kia, cho nên cũng không biết cuối cùng tại sao Isa lại bị đánh bại, chỉ nghe nói hình như thua hơi là lạ.

Hàn Tiểu Hoa gần như lấy phong thái nghiền ép tiến vào chung kết. Dưới lực Thánh Vực, thời gian và không gian đều bị khống chế, căn bản không có tên Tử tước nào có thể đấu một trận với hắn.

Trong bậc Tử tước cũng chưa từng xuất hiện tên biến thái nào, cho nên Hàn Tiểu Hoa có thể đoạt lấy danh hiệu Đệ nhất Tử tước mà không có bất cứ hồi hộp nào.

Trên thực tế, nếu không có tồn tại như Tà Đồng, Hàn Sâm cũng có niềm tin tuyệt đối mình có thể chiếm được vị trí Đệ nhất Hầu Tước. Đáng tiếc có Tà Đồng ở đây, đến cả Hàn Sâm cũng không nắm chắc phần thắng tuyệt đối.

Hàn Sâm nghiêm túc quan sát những trận chiến của Tà Đồng, hắn quả là bất khả chiến bại, nhưng không biết tại sao, khi hắn nhìn thấy Tà Đồng thi đấu

thì luôn có cảm giác kỳ quái. Tuy nhiên Hàn Sâm cũng không nói ra được đây là loại cảm giác gì.

“Nữ Hoàng đại nhân, vài ngày nữa ta sẽ về Nguyệt Chi Hiệp thăm ngài trước.” Hàn Sâm nói trước với Isa để bày tỏ bày sự quan tâm của mình với lsa, muốn an ủi tâm trạng buồn chán của nàng sau khi thất bại.

Isa ngồi trên vương tọa của mình, vắt đôi chân vừa trắng vừa dài qua đùi, nhìn xuống Hàn Sâm từ trên cao qua hình ảnh, nhếch miệng nói: “Ngươi muốn trở về an ủi bản Nữ Hoàng sao?”

“Sao có thể chứ, Nữ Hoàng đại nhân là mạnh nhất, chỉ là nhất thời thất thủ mà thôi, không có gì to tát cả.” Hàn Sâm an ủi rất vụng về.

Isa như cười như không nhìn Hàn Sâm, nói: “Tộc Mika dùng một tinh hệ đổi lấy một trận thắng, mọi người đều làm theo nhu cầu mà thôi, lẽ nào ngươi cho rằng bản Nữ Hoàng thất bại thật à?”

Hàn Sâm lập tức hơi ngạc nhiên, không ngờ chuyện lại là như vậy. Việc này dường như không hề giống với phong cách của Isa.

Isa mím môi một cái, tiếp tục nói: “Mặc dù tộc Rebet ta cũng là một trong các thượng tộc, nhưng so với Thượng tộc như Trấn Thiên Cung vẫn còn kém nhiều lắm. Đến cả một sinh vật Thần Hóa cũng không có. Thứ chúng ta cần còn rất nhiều, có đôi khi không thể không từ bỏ một số thứ. Đây cũng là chuyện không thể làm gì được.”

Hàn Sâm đột nhiên hiểu ra, Isa cũng không muốn thua. Nàng không bại bởi kẻ địch cùng bậc, nhưng lại biến tướng bị bại một lực lượng khác.

“Mau mau về Trấn Thiên Cung đi. Đối với ngươi, hiện tại mọi thứ đều không quan trọng, tăng thực lực lên, ít nhất là đến cấp Vương thì ngươi mới có tư cách chơi. Ngươi bây giờ, đến tư cách lên bàn cũng không có.” Isa nói xong cũng dập máy.

Hàn Sâm cũng biết cấp bậc hiện tại của mình rất thấp, thế nhưng cái khác còn dễ nói, Gien Vật Ngữ quả thật rất khó để thăng cấp. Hàn Sâm đang suy

nghĩ có nên nuôi thả Gen Vật Ngữ hay không, thăng cấp ba loại thuật gen còn lại trước, ít nhất phải tấn thăng lên cấp Vương trước.

Trận quyết chiến cấp Hầu Tước cuối cùng cũng mau chóng bắt đầu. Kim Tệ và Tà Đồng đều là hai cái tên vang danh khắp vũ trụ, trận chiến này trở thành chủ đề được nghị luận náo nhiệt.

Mặc dù Hàn Sâm bộc lộ ra sức chiến đấu cực mạnh, nhưng ngoại trừ trận chiến với Long Bát ra, hắn cũng không gặp lại đối thủ ngang tài ngang sức. Cô Trúc bỏ chiến đã khiến rất nhiều người thất vọng.

Tỷ số thắng của Tà Đồng vẫn đứng đầu bảng như cũ, cao hơn Kim Tệ rất nhiều. Đại đa số cường giả các tộc đều cho rằng Tà Đồng sẽ giành được thắng lợi trong trận chiến này.

Dù sao Tà Đồng cũng đã từng thăng cấp Thần Hoá không biết bao nhiêu lần. Trình độ nhìn nhận sự vật đã bất đồng với sinh vật bình thường khác, chỉ riêng cơ hội thắng lần này cũng đã vượt xa Kim Tệ.

Tuy nhiên, cũng có một số ít quý tộc cho rằng Kim Tệ có thể chiến thắng, bọn chúng cực kì tôn sùng thuật Kim Tệ. Ít nhất trước khi chạm trán Tà Đồng, thuật Kim Tệ quả thật vô địch, được rất nhiều sinh vật săn đón.

Trên trạm đặt cược ở một tinh cầu khác, một chiếc tàu việt dã hạng nặng đi qua, dừng ở trước trạm, người đàn ông lái tàu ném một cái túi đến tận mặt bàn trạm đặt cược.

Nhân viên mở miệng túi, vừa nhìn liền lập tức mừng rỡ, vội vàng hô: “Vị khách này, ngươi muốn đặt ai thắng đây?”

“Tỉ lệ đặt cược Kim Tệ thắng là bao nhiêu?” Người đàn ông hỏi.

“4 : 8/4” Nhân viên trạm vừa trả lời, vừa kỳ quái nhìn người đàn ông lái †àu việt dã hạng nặng.

Bởi vì hiện tại ai cũng biết, Tà Đồng nhất định sẽ thắng. Kẻ như vậy, căn bản không cần lo lắng việc sẽ thua, vì thế có rất ít người sẽ đặt Kim Tệ thắng.

“Toàn bộ đặt cho Kim Tệ.” Người đàn ông đẩy kính râm lớn trên mặt nói.

€ó người nguyện ý đưa tiền, bọn họ đương nhiên sẽ không đẩy ra ngoài, nhân viên hết sức nhanh chóng lập biên lai cho người đàn ông.

“Ngu ngốc, một số tiền lớn lại đặt hết cho Kim Tệ, toàn bộ vũ trụ đều biết, Tà Đồng đại nhân không thể thua.” Nhìn người đàn ông lái tàu đi xa, nhân viên kia quệt miệng lầm bầm một câu.

Vương Vũ Hàng tiện tay cất biên lai, nhanh chóng đi về phía khu săn thú Dị chủng.

Vào ngày diễn ra trận chung kết, hiện tại trên cơ bản cường giả các tộc đều đã có thể yên tâm xem cuộc chiến, trong các cấp đều chỉ còn lại hai người không bị đào thải.

Trước kia, đều là Vương chiến trong Gen Phổ Chúng Sinh thu hút nhiều sự chú ý nhất, tuy nhiên năm nay dường như có ngoại lệ.

Trận chiến cấp Hầu Tước và Tử tước cũng nhận được rất nhiều chú ý. Đặc biệt là trận quyết chiến cấp Hầu Tước. Bởi vì liên quan đến Kim Tệ và Tà Đồng, cho nên mức độ chú ý không kém gì trận chiến cấp Vương.

Trận chung kết cấp Tử tước thu hút sự chú ý chủ yếu là vì thân phận Thánh Vực của Hàn Tiểu Hoa, còn bản thân trận chiến cũng chẳng có gì đáng xem. Không có ai cho rằng sẽ có tên Tử tước nào có thể chiến thắng Hàn Tiểu Hoa, người sở hữu lực Thánh Vực.

“Cuối cùng cũng bắt đầu, không biết trước mặt Tà Đồng, Kim Tệ có thể kiên trì bao lâu.” Long Bát, Long Cửu và một đám Long tộc nhìn Chúng Sinh Gien Phổ lấp lánh bên trong tinh không, ánh mắt đều tập trung vào khu vực chung kết bậc Hầu Tước.

“Nếu Cô Trúc sư huynh không mất tích, trận này vốn là giữa hắn và Tà Đồng” Thiên Vũ Hạc của Trấn Thiên Cung thở dài nói.

Đa số cường giả các tộc đều đang theo dõi trận chiến này, đặc biệt là những chuyên viên nghiên cứu, bọn họ đều rất hứng thú với thuật Kim Tệ và Tà

Đồng.

Cho dù là cường giả cấp Thần Hoá cũng không có khả năng trường thọ vô tận, thế nhưng Tà Đồng một lần lại một lần chuyển thế trùng sinh. Không ai không muốn biết bí mật của sự sống vĩnh hằng này.

“Hi vọng Kim Tệ có thể kiên trì lâu một chút, khui ra càng nhiều bí mật của Tà Đồng.” Lão viện trưởng của Học viện Thiên Đạo nhìn chằm chằm Gen Phổ Chúng Sinh nói.

“Thuật Kim Tệ và bí mật của Tà Đồng, cho dù thế nào thì hôm nay chúng ta đều có thể nhìn thấy rõ ràng một trong số đó.” Một nghiên

cứu viên nói. “Ta càng hi vọng nhìn thấy bí mật về sự vĩnh sinh của Tà Đồng.” Lão viện trưởng lạnh nhạt nói.

Hết chương 2130.

Chương 2131. Hóa giải Kim Tệ

Hai bóng người đồng thời xuất hiện trong cảnh sa mạc trên bức hoạ đồng thau, một người mặc một bộ áo giáp hoàng kim, người còn lại thì mặc bộ áo giáp in hoa tím, hai người cũng cao xấp xỉ nhau.

“Rốt cuộc cũng bắt đầu rồi.” Trong lòng mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau khi trải qua chuyện của Cô Trúc, rất nhiều quý tộc đều hơi lo lắng trận chiến này cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Tà Đồng rất có hứng thú nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi: “Ngươi là chủng tộc gì?”

“Nhân tộc.” Hàn sâm bình tĩnh đáp lại, ánh mắt cũng đang đánh giá Tà Đồng.

Người đàn ông này khiến hắn không nhìn thấu, giống như vực sâu tối †ăm, nhưng không biết vì sao hắn lại cảm thấy trên người Tà Đồng này có một

hương vị rất quen thuộc.

Nhưng đến lúc cẩn thận nhìn lại thì lại cảm thấy cực kỳ xa lạ.

“Thật là Nhân tộc sao? Cái tên rất hay.” Tà Đồng tự lẩm bẩm trong miệng, Hàn Sâm không rõ hắn rốt cuộc có ý gì.

Tà Đồng cũng không định giải thích, ánh mắt lại nhìn về phía Hàn Sâm lần nữa, lộ vẻ tươi cười nói: “Thuật Kim Tệ của ngươi rất thú vị, biểu diễn cho ta xem chút đi?”

“Như ngươi mong muốn.” Hàn Sâm vừa nói dứt lời thì tay phải nâng lên, ngón cái và ngón giữa cong lại chụm vào nhau, búng nhẹ một phát về phía Tà Đồng.

Lập tức xuất hiện một đồng Kim Tệ nhanh như chớp xé rách không gian, chỉ trong nháy mắt đã bắn tới trước mặt Tà Đồng.

Tà Đồng không trốn tránh, cũng không phóng ra thần quang đánh rớt Kim Tệ mà trực tiếp vươn tay phải bắt được đồng Kim Tệ đang bay đến kia.

Bụp!

Kim Tệ vừa chạm vào lòng bàn tay của Tà Đồng, đã lập tức khiến thân thể của Tà Đồng thân thể trầm xuống, hai chân đạp lên trên bờ cát lún xuống phía dưới một chút.

“Thuật Kim Tệ thật lợi hại, có được cả lực lượng trấn áp và phong ấn cùng một lúc. Loại thuật gen này có thể nói là đỉnh cấp, tương lai có khi còn có thể thăng đến cấp Thần Hoá cũng nên. Không thể tưởng được ta mới mấy trăm năm không giao tiếp với thế giới bên ngoài, mà trong vũ trụ lại xuất hiện một thuật gen thú vị như vậy.” Tà Đồng cầm đồng Kim Tệ mình bắt được lên nhìn kỹ, có vẻ rất hứng thú nói.

Tà Đồng biết rõ thuật Kim Tệ có năng lực trấn áp và phong ấn rất mạnh, nhưng hắn lại không hề làm gì mà lại bắt được thuật Kim Tệ, lại còn cầm trên tay nghiên cứu nữa.

Nếu một sinh vật khác làm ra loại chuyện như thế này thì sẽ bị người cảm thấy quá cuồng vọng. Thế nhưng khi Tà Đồng làm lại khiến tất cả sinh vật đều cảm thấy vô cùng bình thường, giống như đây là điều hiển nhiên, không có gì không ổn.

"Thật là một thuật gen kỳ quái… Có trọng lực… Có phong ấn… Có trấn áp… Còn có một chút lực lượng kỳ lạ nữa…" Tà Đồng nói, một ngón tay khác của hắn ấn lên đồng Kim Tệ. Khi ngón tay thon dài của hắn hơi dùng sức nhưng lại có thể bể gãy đồng Kim Tệ trong lòng bàn tay hắn.

Các tộc chư thiên đều phát hoảng khi nhìn cảnh này. Thuật Kim Tệ vẫn luôn trấn áp được mọi thứ, đến cả Long Bát cũng bị thuật Kim Tệ dễ dàng trấn áp. Vậy mà Tà Đồng có thể dễ dàng bẻ gãy như vậy, cứ như thuật này chẳng có chút ảnh hưởng nào tới hắn vậy.

"Tà Đồng không hổ là Tà Đồng, ở trước mặt hắn thuật Kim Tệ căn bản là vô dụng."

"Thật quá đáng sợ, một tồn tại không biết đã sống bao lâu rồi, giống như thần vậy."

"Thuật Kim Tệ vô dụng, vậy Kim Tệ chẳng khác nào đã mất đi nửa giang sơn."

"Xem ra đã không có gì hồi hộp rồi. Đến cả thuật Kim Tệ mạnh nhất cũng đã bị Tà Đồng hoá giải dễ dàng, còn đánh tiếp thế nào đây?"

"Tà Đồng thật sự quá khủng bối"

Ngay lúc các tộc đều đang kinh ngạc với việc Tà Đồng phá giải được thuật Kim Tệ, thì Tà Đồng đột nhiên hành động. Nhưng hắn không công kích Hàn Sâm, mà là cầm Kim Tệ trong tay nhẹ nhàng vứt lên, để Kim Tệ bay lơ lửng trước mặt hắn.

Sau đó chỉ thấy mười ngón tay của Tà Đồng chuyển động cực nhanh, từng tia ánh sáng màu tím bay ra đâm vào bên trong Kim Tệ, chỉ trong chốc lát đã cắt Kim Tệ thành từng mảnh nhỏ.

Kim Tệ lại bị những ánh sáng tím đó cắt một lần nữa, lần này Kim Tệ nhanh chóng bị cắt vụn thành bột màu vàng. Những hạt nhỏ màu vàng đó bay lơ lửng trước mặt Tà Đồng.

"Thuật Kim Tệ của ngươi vẫn chưa đủ hoàn mỹ… Ta đã từng có một kiếp làm Long tộc, học được Trấn Long Phong của Long tộc… Còn có một kiếp làm Không tộc, học được Chân Không Áp của Không Tộc… Còn có một kiếp làm Hủy Diệt tộc, học được một thuật cấm ky của Hủy Diệt tộc … Còn có Phật tộc…" Tà Đồng vẫn luôn lẩm bẩm trong miệng, nhưng mười ngón tay thon dài vẫn chuyển động cực kỳ linh hoạt. Những hạt màu vàng đó được hắn từ từ ghép nối lại trở thành một đồng Kim Tệ hoàn chỉnh.

Nhưng mà đồng Kim Tệ này đã khác với đồng Hàn Sâm bắn ra vừa rồi. Ngoài là Kim Tệ và con số trên bê mặt, thì trên đó còn xuất hiện chút đồ án màu tím kỳ dị, giống như những đóa hoa nở rộ.

Nắm lấy đồng Kim Tệ được phục hồi lại lần nữa, Tà Đồng nở một nụ cười nhẹ, hắn như một nghệ thuật gia thưởng thức tác phẩm mình vừa hoàn thành vậy.

"Kim Tệ, ngươi cảm thấy nó như thế nào?" Tà Đồng nói, ngón tay bắn ra. Đồng Kim Tệ vừa được hắn khôi phục từ đống bụi vàng đó bắn cực nhanh về phía Hàn Sâm giống như tia laser.

Các tộc đứng xem trận chiến đã sớm nhìn đến ngây người, trực tiếp hoá giải thuật gen của đối phương ngay trong trận đấu, còn có thể cải †ạo nâng cấp lại một lần nữa. Đây quả thực giống như sức mạnh của thần, cũng có thể nói Tà Đồng căn bản không xem trận chiến này như một cuộc chiến chân chính, hắn chỉ đơn thuần tò mò với thuật Kim Tệ mà thôi.

"Quá biến thái, một người như Tà Đồng nên bị cấm tham gia trận chiến gen của người bình thường mới phải. Nếu không những sinh vật của chủng tộc khác còn thi đấu gì nữa."

"Còn có thể chơi như vậy à? Đây là muốn lật trời sao?"

"Mẹ nó, ở trước mặt Tà Đồng, thuật gen của các tộc căn bản không có bí mật gì đáng nói mà. Tên này chuyển sinh qua nhiều chủng tộc khác nhau

như vậy, không biết đã học được bao nhiêu thuật gen bí truyền của các tộc rồi nữa.”

“Năng lực giống như thần vậy.

Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc cảm thán thì lại thấy Hàn Sâm làm giống hệt như Tà Đồng vừa rồi, cũng không có sử dụng sức mạnh đánh Kim Tệ mà lại giơ tay phải đón lấy Kim Tệ đang bay đến như tia chớp.

Ầm!

Trong nháy mắt Hàn Sâm bắt lấy Kim Tệ thì trong phạm vi bán kính một mét, nền cát đột nhiên lún xuống nửa mét.

Tà Đồng như cười như không nhìn Hàn Sâm nói: “Tuy rằng đó từng là Kim Tệ của ngươi, nhưng ngươi thật sự không nên dùng tay bắt lấy nó, bởi vì chủ nhân hiện tại của nó là ta”

“Kim Tệ hành động hơi cảm tính rồi, hắn không nên dùng tay bắt lấy như vậy.”

“Không ổn rồi, Kim Tệ đã bị Kim Tệ trấn áp lại. Mong đợi lâu như vậy rồi, chẳng lẽ cứ kết thúc như vậy hay sao?”

“Sau khi Kim Tệ được Tà Đồng cải tạo thì lực lượng trấn áp của thuật Kim Tệ dường như còn trở nên biến thái hơn trước nữa.”

“Thật sự quá mạnh, thật sự không nhìn thấy hy vọng chiến thắng rồi.”

Người của các tộc đều kinh ngạc cảm thán, đến cả lão viện trưởng của Thiên Đạo Viện cũng chua xót nói: “Như thế thì chúng ta chẳng còn bất cứ cơ hội chiến thắng nào rồi. Người như Tà Đồng căn bản không nên xuất hiện trên chiến trường cấp Hầu Tước.”

Tà Đồng đang nhìn Hàn Sâm mỉm cười, cũng không có ý định động thủ, nhưng ý cười lại dân dần thu bớt lại.

Không chỉ mình Tà Đồng, tất cả những người đang xem cuộc chiến đều ngây người một lúc. Chỉ thấy Kim Tệ lại dùng một bàn tay khác bể gãy Kim Tệ mà Tà Đồng vừa mới cải tạo lúc nấy.

“Sửa lại cũng xem như thú vị, nhưng ghép các chỉ tiết bên trong lại với nhau quá máy móc, nhìn thì có vẻ như mạnh lên nhưng thật ra lại làm mất đi giá trị sức mạnh nguyên bản của nó.” Hàn sâm cầm Kim Tệ nhìn nhìn, nhàn nhạt mà nói.

“Ồ, ngươi cảm thấy không tốt, vậy thì sửa cho ta xem, như thế nào mới không máy móc.” Tà Đồng nhướng mày.

Hàn Sâm không nói gì. Dưới ánh nhìn chăm chú kèm theo vẻ hơi bất ngờ của những người khác, hắn nhẹ nhàng ném Kim Tệ lên không trung, sau đó mười ngón ta bắt đầu chuyển động, bắn ra từng tia sáng màu vàng về phía Kim Tệ.

Hết chương 2131.

Chương 2132. Trận chiến hóa giải

Ngón tay xẹt qua Kim Tệ nhanh như ánh sáng, giống Tà Đồng làm vừa rồi. Trong nháy mắt, Kim Tệ gần như bị mười ngón trên hai bàn tay Hàn Sâm hóa giải ra.

Tà Đồng hơi kinh ngạc nhìn Kim Tệ trong mười ngón của Hàn Sâm hóa thành bột phấn, người của các tộc đều xem trận chiến đến ngốc rồi.

“Không thể nào, Kim Tệ cũng có năng lực như vậy sao?”

“Thiệt hay giả vậy? Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy năng lực như Tà Đồng, lúc trước ta hoàn toàn chưa từng thấy, bây giờ lại xuất hiện tới hai người?”

“Nếu đây là thật sự, thì trận chiến hôm nay quả là rất đáng xem rồi.”

Tất cả mọi người đều hơi nghi hoặc, không dám tin Hàn Sâm có thể phá giải thuật gen của đối phương, sau đó gây dựng lại để mình sử dụng giống như Tà Đồng.

Mười ngón trên hai bàn tay Hàn Sâm lướt nhẹ qua, Kim Tệ bị tách ra lại nhanh chóng kết hợp lại, từng chút ngưng tụ lại, hình thành một đồng Kim Tệ mới tinh.

Nhưng Kim Tệ bây giờ khác với lúc trước, màu sắc khôi phục vàng ròng, cũng không nhìn thấy hoa văn màu tím. Nhưng con số phía trên Kim Tệ đã

từ 1 biến thành 3.

“Keng!” Hàn Sâm dùng ngón tay ngưng tụ thành Kim Tệ hướng về Tà Đồng, một tia kim quang giống như điện quang hỏa thạch đánh về phía Tà Đồng.

Tà Đồng khẽ nhíu mày, đưa tay bắt được Kim Tệ kia, nhưng trong một giây bàn tay hắn bắt được Kim Tệ, cả người đã bị Kim Tệ đẩy lùi về sau. Mỗi bước lùi đều để lại dấu chân nặng nề trên mặt đất, đất cát ở bốn phía cũng theo đó mà lún xuống.

Một tay Tà Đồng cầm Kim Tệ, sau khi lùi lại bốn bước rốt cục mới ổn định cơ thể, không lùi về sau nữa.

“Trời ơi, Kim Tệ lại thật sự làm được, hơn nữa uy lực của Kim Tệ lại tăng rồi, đây là hai tên biến thái đánh lẫn nhau!”

“Hôm nay xem như có thể mở rộng tầm mắt rồi, lại có thể chơi như vậy?”

“Trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh lần này, chỉ e từ nay về sau trận chiến của cấp Hầu Tước này rất khó vượt qua.”

“Rốt cuộc bọn họ luyện thuật gen gì? Cách chơi thế nào, chỉ sợ cũng chỉ có cường giả cấp Thần Hóa mới có thể biết được?”

“Vậy có phải cường giả cấp Thần Hóa mới am hiểu lực lượng về phương diện này hay không, nếu không am hiểu cũng không khả năng chơi như vậy.”

“Tại sao trận chiến đấu của bọn họ khác với trận chiến của chúng ta như vậy?”

“Đây mới là cao thủ, nào còn cần ngươi một quyền rồi một quyền đánh

loạn bừa bãi.

Tà Đồng đặt Kim Tệ trong lòng bàn tay, có thể nhìn thấy lớp áo giáp trên bàn tay hắn đã bị đè ra một vết lõm. Hiển nhiên là lúc hắn nâng đồng Kim Tệ này, đã không còn ung dung giống như trước.

Tà Đồng không nói một lời, đột nhiên ném Kim Tệ lên, mười ngón trên hai tay lại di chuyển nhanh như chớp, một tia ánh sánh tím xuyên vào bên trong Kim Tệ, Kim Tệ lại tách ra một lần nữa.

Đến khi hắn lại gây dựng lại Kim Tệ, con số trên Kim Tệ đã biến thành 4, sức mạnh lại gia tăng.

Bùm!

Kim Tệ bị Tà Đồng vứt sang Hàn Sâm, Hàn Sâm dùng tay bắt lấy Kim Tệ, nhưng không bị đụng lui về phía sau giống Tà Đồng, dường như không uổng phí chút sức nào.

Hàn Sâm đã nhìn ra. Mặc dù Tà Đồng có thể hóa giải Kim Tệ, nhưng không phải bởi vì hắn và Hàn Sâm có thể thấy được chuỗi thứ tự hạt, mà cảm ngộ của hắn đối với lực lượng và lực khống chế đạt tới cảnh giới thâm sâu.

Hai điều này vẫn có khác biệt rất lớn. Cái Hàn Sâm thấy là bản chất, có thể phân giải lực lượng thành trạng thái nguyên thủy nhất, sau đó tạo thành chuỗi trật tự mới một lần nữa.

Mà Tà Đồng chuyển kiếp qua không biết bao nhiêu chủng tộc, hơn nữa lấy thân phận chủng tộc thăng chức Thần Hóa, đã đạt tới cảnh giới vô cùng kinh khủng trong việc lý giải và vận dụng các loại sức mạnh. Cho nên, hắn mới có thể theo dựa vào sự lý giải của chính mình phá giải, cải tạo cấu thành lực lượng của Kim Tệ.

Loại năng lực sinh ra dựa vào sức lý giải cấp Thần Hóa này vốn không nên xuất hiện ở trên người cấp Hầu Tước, nhưng bởi vì Tà Đồng lần lượt chuyển thế sống lại, mới có thể sử dụng được ở cấp Hầu Tước.

Loại tiêu chuẩn và năng lực này rất mạnh, nhưng theo Hàn Sâm lại có chút chỗ thiếu hụt.

Dù sao Tà Đồng không thể trực tiếp nhìn thấy kết cấu chuỗi hạt, chỉ dựa vào lý giải và cảm giác đi phân tích Kim Tệ và gây dựng lại, về tổng thể thì không có vấn đề gì, nhưng khi đến một hạt rất nhỏ bé, chắc chắn sẽ không tinh tế như vậy được.

Nếu nói độ chính xác trong việc phân giải và gây dựng của Hàn Sâm là 100%, thì Tà Đồng chỉ có thể đạt tới 99,99%, thoạt nhìn một chút xíu kia không có ảnh hưởng gì, nhưng còn kém hơn một chút như vậy, thì không có cách nào đạt tới sự hoàn mỹ.

Giống như trên thế giới không có hoàng kim tinh khiết 100%, đối với người thường, 99,99% đã là hoàng kim tinh khiết. Nhưng đối với Hàn Sâm, lại có thể đạt tới trạng thái tinh khiết 100%, đây là sự khác biệt giữa hai người.

Tà Đồng muốn dựa vào phương thức này để thắng Hàn Sâm, gần như không có khả năng, nhưng Hàn Sâm cũng không bài xích chiến đấu với Tà Đồng, thậm chí có thể nói là còn âm thầm vui mừng.

Bởi vì về mặt kết cấu tinh vi của Kim Tệ, Tà Đồng không thắng được Hàn Sâm, cho nên hắn không ngừng bổ sung những sức mạnh khác cho Kim Tệ.

Lấy kiến thức cấp Thần Hóa của hắn không ngừng tăng cường sức mạnh của Kim Tệ.

Chuyện này chẳng khác nào một vị cường giả cấp Thần Hóa cải tiến tăng cường thuật Kim Tệ vì Hàn Sâm, Hàn Sâm tất nhiên rất vui mà tiếp tục.

Kim Tệ bị vung qua vung lại giữa hai người, con số trên Kim Tệ không ngừng gia tăng, sức mạnh cũng theo đó mà tăng lên. Mỗi lần Tà Đồng tiếp nhận lực lượng của Kim Tệ, đất dưới chân sẽ chấn động kịch liệt.

Mà Hàn Sâm lại có thể dễ dàng tiếp nhận Kim Tệ, không bị sức mạnh của Kim Tệ ảnh hưởng.

Đây chính là lý do vì sao Hàn Sâm nói Tà Đồng không có khả năng chạm đến trung tâm của thuật Kim Tệ. Tuy rằng hắn phá giả Kim Tệ và gây dựng lại, nhưng bộ phận cốt lõi nhất cũng không bị hắn phá giải. Không có đồng Kim Tệ này, Tà Đồng vẫn không sử dụng được thuật Kim Tệ.

Cho dù hắn có thể đánh ra một đồng Kim Tệ có lực lượng trấn áp, nhưng đó cũng không phải là thuật Kim Tệ, không giống với đồng Kim ‘Tệ của Hàn Sâm, luôn luôn không ngừng tích lũy số tiền.

Ầm!

Khi Tà Đồng lại nhận lấy Kim Tệ lần nữa, con số trên Kim Tệ đã đạt đến 10, khiến cho hoa văn màu tím trên khôi giáp cũng lóe lên ánh sáng rực rỡ, hiển nhiên đã bị Kim Tệ áp bức tới mức độ nào đó, thân thể đã bắt đầu không chịu nổi.

Người xem trận chiến sớm đã trợn mắt há hốc mồm. Theo tình huống hiện tại, dĩ nhiên là Tà Đồng rơi vào hạ phong, hắn gần như đã bị Kim Tệ chế trụ hoàn toàn.

"Cho dù ngươi tới bao nhiêu lần, của ta thì cuối cùng vẫn là của ta." Hàn Sâm nhìn Tà Đồng lãnh đạm nói.

Tà Đồng chăm chú nhìn Hàn Sâm, nụ hoa màu tím trên người nở rộ giống như đóa hoa tươi chân chính, hơi thở kinh khủng tản ra từ trên người hắn.

"Thú vị!" Khóe miệng của Tà Đồng bỗng hơi cong lên, lộ ra một nụ cười quỷ mị, bàn tay nắm Kim Tệ chợt dùng sức, Kim Tệ bị mạnh mẽ nghiền thành bột phấn trong một mảnh ánh sáng tím. Bột phấn màu vàng chảy ra từ trong kẽ ngón tay của Tà Đồng.

"Xem ra ta đã xem thường ngươi." Tà Đồng nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nụ hoa trên áo giáp nở rộ một nụ tiếp một nụ. Mỗi một đóa hoa màu tím nở rộ, liền khiến khí thế trên người Tà Đồng mạnh hơn một chút.

Hết chương 2132.

Chương 2133. Một pháp phá vạn pháp

Sau khi toàn bộ hoa văn màu tím trên khôi giáp của Tà Đồng nở rộ, khi thế trên người Tà Đồng đã đạt đến trình độ cực kỳ kinh khủng, còn kinh khủng

hơn so với khi Long Bát biến thân thành dị chủng Hoàng Kim Long Thể trước đó.

“Sự lý giải về lực lượng và năng lực khống chế của ngươi quả là trên ta, nhưng vậy thì sao chứ? Trước sức mạnh tuyệt đối, ngươi cũng chỉ có thể thất bại thôi.” Tà Đồng lạnh lùng nhìn chăm chú vào Hàn Sâm nói. “Sao thế? Không đấu lại được kỹ thuật, liền muốn cậy mạnh sao?” Hàn Sâm nở nụ cười.

“Cho tới bây giờ lực lượng và kỹ thuật chính là chỉnh thể không thể chia cắt, ngươi sức lý giải và năng lực khống chế không tệ, nhưng ngươi có thể dùng những điều đó trong thực chiến hay sao? Chỉ có lý luận là vô dụng.” Tà Đồng nói với vẻ mặt không chút thay đổi.

“Vậy ngươi đến thử xem đi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Đang có ý này.” Thân hình Tà Đồng khẽ động, hóa thành một bóng tím vọt tới hướng Hàn Sâm.

Kỹ xảo của hắn không hề kém so với Long Bát, cao thấp toàn thân đều như biến thành binh khí giết người. Nơi chỉ, chưởng, quyền, cước đánh đến, từng đoá từng đoá hoa màu tím nở rộ ra, cho dù không đánh trúng Hàn Sâm, những đóa hoa kia cũng ngưng tụ không tan, như có sinh mệnh mà đuổi theo Hàn Sâm.

Tà Đồng quả là đại địch mà Hàn Sâm không thấy nhiều. Không dám chủ quan chút nào, hắn tập trung toàn bộ lực chú ý, vận dụng Động Huyền Kinh cùng thuật Dịch Trời đến cực hạn, đồng thời sử dụng năng lực Chích Thủ Già Thiên đại chiến cùng Tà Đồng.

Chiêu thuật của Tà Đồng thiên biến vạn hóa, các loại thuật gen của các tộc như Long tộc, Phật tộc, Hủy Diệt tộc đều hạ bút thành văn. Mỗi một chiêu dường như đều được thiên chuy bách luyện, mặc dù ý cảnh của chiêu thuật không giống nhau, nhưng lại đạt tới sự thống nhất hoàn mỹ trên người hắn.

Mỗi một chiêu đều là kinh thế chi học, mỗi một đòn đều có biến hóa không tầm thường.

Cường giả các tộc đều xem đến hoa mắt. Ngay cả cường giả trong rất nhiều tộc đều nhìn mà thay đổi sắc mặt, bởi vì bọn họ nhìn thấy bí mật bất truyền của tộc mình trên người Tà Đồng.

Hàn Sâm thì lại có một loại phong cách hoàn toàn khác biệt. Chiêu thuật của hắn vô cùng ngắn gọn, nhưng có đôi khi ngắn gọn lại khiến người ta xem mà không hiểu.

Thường thường sau khi qua rất nhiều chiêu, mới đột nhiên hiểu được tác dụng của một quyền hoặc một cước trước đó.

Mặc cho Tà Đồng thiên biến vạn hóa thế nào, nơi chỉ, chưởng của Hàn Sâm hướng đến, tất cả lực lượng của Tà Đồng đều bị phá diệt thành tro. Dưới lực lượng của Chích Thủ Già Thiên, tất cả mọi thứ bị Hàn Sâm tiếp xúc đến đều bị kéo đứt chuỗi trật tự mà sụp đổ.

Thân thể Tà Đồng đột nhiên từ một phân thành hai, một trái một phải †ấn công về hướng Hàn Sâm. Hàn Sâm ngăn cản hai bên trái phải, hai Tà Đồng kia lại là thân thể thật, mà không phải là cái bóng hư ảo, lực

lượng đều mạnh mẽ như nhau.

“Thuật Hủy Diệt Phân Thân của Hủy Diệt tộc? Đây không phải bí kỹ chủng tộc mà chỉ có Hủy Diệt tộc mới có thể luyện thành sao?” Đám người nhìn mà đều hoảng hốt.

Một giây sau, đám người càng kinh hãi đến mức sắp tuyệt vọng. Hai Tà Đồng từ một phân thành hai lần nữa, biến thành bốn Tà Đồng.

Thuật Hủy Diệt Phân Thân của Hủy Diệt tộc chỉ có thể chia làm ba thân thể mà thôi, đó còn bởi vì bọn họ vốn có ba đầu sáu tay.

Hiện tại Tà Đồng rõ ràng không có thân thể của Hủy Diệt tộc, cũng không có ba đầu sáu tay, mà lại có thể chia ra làm bốn, thực sự rất đáng sợ.

Hàn Sâm lại không chút thay đổi, phương pháp bố cục của thuật Dịch Thiên đều đã nằm trong lòng hắn. Mặc dù trận chiến lấy một địch bốn rất điên cuồng, nhưng gương mặt vẫn bình tĩnh như nước.

Bốn Tà Đồng lấy các loại bí kỹ khác biệt vây công Hàn Sâm, tất cả quý tộc đều nhìn mà hoa mắt, thế nhưng lại vẫn không thể chiếm được ưu thế.

“Tà Đồng thật lợi hại, Kim Tệ thật đáng sợ.”

“Kim Tệ mới thực sự là nhất pháp phá vạn pháp, trước mặt hắn Phá Tà Chi Lực của Long tộc cũng yếu xìu.”

“Mạnh, thực sự quá mạnh, rốt cuộc Nhân tộc là chủng tộc đến từ đâu. Thật đáng sợ, không biết có phải tất cả Nhân tộc đều mạnh như vậy hay không?”

“Không thể nào, nếu tất cả Nhân tộc đều mạnh như vậy, đã sớm nổi danh khắp đại vũ trụ rồi. Nào giống bây giờ, không có tiếng tăm gì, ta đoán Kim Tệ có thể là một cường giả không biết bao nhiêu tỷ năm mới sinh ra được của Nhân tộc.”

“Rốt cuộc Kim Tệ dùng lực lượng gì, mà hoàn toàn không nhìn nguyên lý lực lượng có thuộc tính khác nhau thì khắc nhau. Cho dù Tà Đồng sử dụng bí thuật gen của một tộc nào, hắn đều có thể trực tiếp đánh nổ. Thế này cũng quá tà môn rồi.”

Trong Trấn Thiên Cung, mấy người Thiên Vũ Hạc cũng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, Vân Tố Y kéo Vân Trường Không đứng một bên, hỏi: “Cha, Kim Tệ sử dụng lực lượng gì, làm sao thật sự có thể nhất pháp phá vạn pháp, khiến thuật gen các tộc của Tà Đồng đều hoàn toàn vô hiệu?”

Bởi vì Vân Trường Không phải đàm phán cùng Vũ tộc, không trở lại Trấn Thiên Cung cùng Hàn Sâm, trong lòng cũng vô cùng ảo não. Nếu hắn đi cùng Hàn Sâm, cũng không đến mức phát sinh loại chuyện đó.

“Xem không hiểu.” Vân Trường Không khế lắc đầu, hắn quả thực không quá hiểu.

Nghe Vân Trường Không nói như vậy, chị em Vân gia và Thiên Vũ Hạc đều quá sợ hãi. Dù Kim Tệ mạnh hơn nữa cũng chỉ là một Hầu Tước mà thôi, thậm chí đến cả Vân Trường Không Vương cấp cũng nói xem mà không hiểu, thì hơi khó tin rồi.

Sắc mặt Tà Đồng càng ngày càng khó coi. Hắn rõ ràng cảm thấy lực lượng của mình mạnh hơn Hàn Sâm một chút, thế nhưng sau khi va chạm với lực lượng của Hàn Sâm, lực lượng của hắn lại bị đánh nát

không chút thương tiếc.

Điều này khiến hắn ý thức được chút gì đó.

“Chẳng lẽ hắn lại thật có thể vận dụng loại phương thức phá giải lực lượng kia trong chiến đấu như điện quang hỏa thạch hay sao?” Tà Đồng kinh ngạc, nghi ngờ không chắc trong lòng, rất hoài nghi Kim Tệ cũng một lão quái vật chuyển thế trùng sinh, nếu không làm sao hắn có thể làm được đến loại trình độ này.

Mặc dù hắn cũng có thể phá giải lực lượng, nhưng trong chiến đấu chính thức lại nhanh chóng, cũng không có khả năng sử dụng ra phương pháp như vậy, mà thôi.

Ầm!

Hàn Sâm đánh một quyền vào trên người Tà Đồng, thân thể kia của Tà Đồng lập tức bị phá diệt thành tro.

Động Huyền dự phán và Dịch Thiên bố cục, dần có tác dụng qua thời gian, khiến Hàn Sâm chiếm thế chủ động trên chiến trường.

Tà Đồng đột nhiên lui người lại, thoát ly ra ngoài chiến trường, hai phân thân còn lại nhập vào trong cơ thể hắn, khôi phục trạng thái một Tà Đồng.

Ngay khi mọi người nghi hoặc Tà Đồng muốn làm gì, đột nhiên nhìn thấy trên trán Tà Đồng vỡ ra một cái khe, mắt dọc có bốn con ngươi màu tím xuất hiện tại trên trán hắn.

Đám Thiên tộc Vân Trường Không lập tức nghẹn ngào kêu to: "Thiên tộc! Một đời này Tà Đồng lại chuyển sinh thành Thiên tộc!"

Cường giả các tộc đều rất kinh ngạc, không ngờ được Tà Đồng lại chuyển sinh làm Thiên tộc.

"Khó trách vẫn luôn không thấy Tứ Đồng Tà Mục của Tà Đồng, thì ra bên trong con mắt thứ ba của Thiên tộc."

"CMN, vậy mà là Thiên tộc. Nói cách khác, trong trận chiến đấu mới rồi, Tà Đồng căn bản không dùng ra thực lực chân chính. Với thân thể của Thiên tộc, sau khi bọn họ mở ra Thiên Nhãn, mới thật sự là trạng thái chiến đấu."

"Xem ra Tà Đồng thật sự nổi giận."

"Không biết Kim Tệ có thể không thể chống lại Tà Đồng mở ra Thiên Nhãn hay không?"

Hàn Sâm nhìn chằm chằm, quan sát tỉ mỉ mắt dọc của Tà Đồng. Hắn luôn cảm thấy trên người Tà Đồng có cảm giác quen thuộc, bây giờ nhìn thấy Tà Đồng lại có thân thể của Thiên tộc, loại cảm giác quen thuộc kia lại mạnh hơn mấy phần.

“Trước mặt lực lượng tuyệt đối, kỹ xảo lợi hại hơn nữa cũng vô dụng.”

Tà Đồng mở Thiên Nhãn ra, lực lượng trên người tăng lên điên cuồng

lần nữa. Ánh tím toả sáng từ trong Thiên Nhãn, đóa hoa màu tím trên áo giáp cũng bắt đầu cháy rừng rực, hóa thành tử diễm hừng hực bao bọc thân thể Tà Đồng.

Hết chương 2133.

Chương 2134. Chiến đấu dưới sức ép

Nhìn Tà Đồng trong lửa tím, Hàn Sâm không khỏi nhíu mày. Sau khi mở Thiên Nhãn, sức mạnh của Thiên tộc sẽ có sự đột phá mãnh liệt. Sức mạnh của Tà Đồng vốn đã vượt qua cấp Hầu Tước, thêm cả Thiên Nhãn mở ra, sức mạnh đã có thể so sánh với Công Tước đỉnh cấp.

Thể phách như vậy mà vẫn dừng lại ở cấp Hầu Tước, chỉ riêng việc này đã rất khó tin rồi.

VùI

Không nhìn thấy cơ thể Tà Đồng động đậy, chỉ nghe thấy âm thanh phá không, sau đó mới nhìn thấy bóng dáng Tà Đồng dần mờ đi, mà chân thân của hắn đã đến trước mặt Hàn Sâm trước cả khi bóng hắn mờ đi.

Nhanh đến mức không tưởng tượng nổi, tốc độ này đã bỏ xa cấp Hầu Tước, nhanh đến mức khiến người ta hầu như không nhìn rõ.

Nhưng Hàn Sâm đã di chuyển một bước ngay trước khi Tà Đồng di chuyển, đồng thời đánh một quyền ra. Khi cơ thể Tà Đồng xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, sức mạnh đã va chạm với nắm đấm của Hàn Sâm.

Sức mạnh được ngưng tụ thành đóa sen màu tím trực tiếp bị một quyền của Hàn Sâm đập nát, hóa thành cát bụi rồi rơi xuống.

Nhưng phần giáp trên nắm tay của Hàn Sâm cũng đồng thời bị phá vỡ, máu tươi trào ra từ lớp da rách.

Tà Đồng nhíu mày, rõ ràng có hơi kinh ngạc vì Hàn Sâm lại có thể phá vỡ sức mạnh của hắn ta.

Thực lực của Tà Đồng rất mạnh, đã vượt xa Hàn Sâm rất nhiều nhưng Chích Thủ Già Thiên chỉ cần tấn công vào một điểm là có thể phá vỡ xích Trật Tự như hiệu ứng domino, khiến cho cả xích Trật Tự đều sụp đổ.

Trừ phi sức mạnh của Hàn Sâm không thể cắt đứt được xích Trật Tự, nếu không sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên có thể hủy diệt mọi thứ.

Hiện giờ Hàn Sâm miễn cưỡng có thể chặt đứt xích Trật Tự của Tà Đồng, cho nên sức mạnh của Tà Đồng tạm thời không đe dọa được tới hắn.

Bây giờ sự uy hiếp lớn nhất đối với Hàn Sâm lại là tốc độ của Tà Đồng sau khi thăng cấp. Hắn đã không thể theo kịp được tốc độ của Tà Đồng mnuwax, chỉ có thể dựa vào dự đoán của Động Huyền Kinh và năng lực bố cục của Dịch Thiên Thuật, đưa ra cách đối phó trước Tà Đồng một bước mới có thể đánh ngang ngửa Tà Đồng.

Nếu đợi đến khi Tà Đồng động thủ rồi mới phản ứng thì đã không thể đỡ được công kích của Tà Đồng.

Bóng Tà Đồng thoắt ẩn thoắt hiện, bốn phương tám hướng trên trời dưới đất như thể những bóng ma liên tục tấn công Hàn Sâm, có thể thấy từng đóa hoa màu tím không ngừng ẩn hiện bên cạnh Hàn Sâm.

Mà mỗi cú đấm của Hàn Sâm đều sẽ phá hủy một bông hoa màu tím, từng đóa hoa tím đua nở rồi tàn lụi khiến rất nhiều quý tộc đều không hiểu đang có chuyện gì xảy ra.

Hiện giờ đại đa số quý tộc đều có thể thấy được, tốc độ của Tà Đồng quá nhanh, ngoại trừ cái này ra thì họ chẳng thể thấy được cuộc chiến giữa Hàn

Sâm và Tà Đồng có chỗ nào lợi hại.

“Cha ơi, trận chiến so tốc độ thuần túy như vậy có ý nghĩa gì với bọn họ chứ?” Vân Tố Thường thắc mắc hỏi Vân Trường Không.

Vân Trường Không thở dài: “Nếu như không gặp phải yêu nghiệt như Tà Đồng, rất có thể Cô Trúc cũng không phải là đối thủ của Kim Tệ.”

Chị em Vân gia và một đám đệ tử đều sững người, không biết tại sao Vân Trường Không lại cảm thán như vậy.

Vân Trường Không nhìn chăm chú vào Kim Tệ trong trận đấu, nói: “Tốc độ và sức mạnh của hắn rõ ràng không theo kịp Tà Đồng nhưng hắn lại vẫn có thể chiến đấu với Tà Đồng, không để Tà Đồng đạt được chiến

thắng với thế áp đảo, chỉ riêng điều này thôi cũng đã là phi thường rồi.”

“Tốc độ và sức mạnh không theo kịp Tà Đồng ạ? Sao con lại không nhìn ra vậy, trông có vẻ như ngang tài ngang sức mà?” Vân Tố Y cũng ngờ vực hỏi.

“Đó chỉ là bề nổi mà các con nhìn thấy thôi, trên thực tế hiện giờ Kim Tệ đã không theo kịp tốc độ của Tà Đồng, hơn nữa còn kém hơn rất nhiều, mà rõ ràng cả sức mạnh cũng không bằng Tà Đồng.” Vân Trường Không nói.

“Vậy tại sao trông hắn và Tà Đồng lại ngang tài ngang sức ạ?” Vân Tố Y gặng hỏi.

“Đó chính là chỗ lợi hại của Kim Tệ đấy.” Vân Trường Không dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: “Với nhãn lực của các con thì vẫn không nhìn ra được. Thực tế, Kim Tệ động thủ trước so với Tà Đồng như có tài tiên đoán vậy, trước khi Tà Đồng chuyển động có vẻ như hắn đã biết được kết cục, bèn dồn sức mạnh của mình vào vị trí mà Tà Đồng tấn công cuối cùng, như vậy mới có thể giữ được thế ngang tài ngang sức như hiện giờ.”

Chị em Vân gia và đám đệ tử nghe mà trợn mắt kinh ngạc, Thiên Vũ Hạc ngạc nhiên hỏi: “Đây chẳng phải là sức mạnh của “Vô Tự Thiên Thư” sao? Lẽ nào Kim Tệ cũng là Thiên tộc, còn luyện thành “Vô Tự Thiên Thư” của Thiên tộc chúng ta?”

“Không, sức mạnh của hắn không phải là Vô Tự Thiên Thư. Tuy cũng hơi giống nhưng không phải cùng một loại sức mạnh.” Vân Trường Không lắc đầu đáp.

“Cho dù hắn có thể đoán trước được vận mệnh như sức mạnh của Vô

Tự Thiên Thư nhưng nếu như sức mạnh của hắn không bằng Tà Đồng

thì làm sao hắn lại có thể giữ thế cân bằng được?” Vân Tố Thường vẫn còn thấy thắc mắc.

“Điều này ta cũng không hiểu, chỉ biết là Kim Tệ nắm giữ một loại phương thức tấn công cực kỳ mạnh mẽ, khiến hắn có thể vượt cấp chiến đấu với kẻ thù.” Vân Trường Không đáp.

Các tộc đều đang phân tích trận chiến này của Kim Tệ và Tà Đồng, ban đầu chỉ là muốn nghiên cứu thuật Kim Tệ, nhưng thứ mà Kim Tệ thể hiện ra lại vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Ngay cả những cường giả cấp Vương hay thậm chí cấp Thần Hóa cũng không thể không quan sát trận đấu này.

Có lẽ về phương diện sức mạnh, trận chiến này chỉ là hạng tép riu nhưng về phương diện cảnh giới thì nó đã đủ khiến cấp Thần Hóa phải rung động.

Đồng tử màu tím như hoa bốn cánh trong Thiên Nhãn của Tà Đồng càng lúc càng sáng, tốc độ và sức mạnh của hắn cũng không ngừng gia tăng khiến Hàn Sâm càng lúc càng tốn sức đối phó.

Chích Thủ Già Thiên rất mạnh, Động Huyền Kinh và Dịch Thiên thuật cũng rất mạnh nhưng khi khoảng cách về sức mạnh đạt đến một mức độ nhất định thì mạnh cũng không còn là mạnh nữa.

Ánh mắt Hàn Sâm bình tĩnh nhưng hai nắm tay đã bị chém ra đầy vết thương, máu tươi đầm đìa có thể nhìn thấy cả xương trắng, đây chính là vết thương để lại lúc chém đứt xích Trật Tự.

Như thể dùng tay giựt đứt dây câu, độ bền của dây câu cũng sẽ khiến tay bị thương.

Nhưng ý chí của Hàn Sâm không hề dao động chút nào, thậm chí còn ẩn chứa chút hưng phấn.

Hàn Sâm điên cuồng vận chuyển Động Huyền Kinh, hết lần này đến lần khác phá hủy xích Trật Tự, liên tục dự đoán quỹ đạo tấn công của Tà Đồng. Cả thế giới trong mắt Hàn Sâm đều biến thành một dạng quỹ đạo, chứ không phải là chuyển động đơn thuần giữa điểm với điểm.

Dưới áp lực lớn lao, Động Huyền Khí Tràng đã bị Hàn Sâm đẩy đến cực điểm, bắt đầu lột xác thành cấp Hầu Tước.

Cùng với sự biến đổi của Động Huyền Khí Tràng, Hàn Sâm dần cảm thấy bản thân dường như đã thấy được thời gian.

Đúng vậy, là nhìn thấy thời gian chứ không phải là cảm nhận được thời gian.

Ban đầu trong mắt Hàn Sâm, tất cả đều là chuyển động giữa điểm với điểm nhưng bây giờ Hàn Sâm lại thấy sự chuyển dịch của thời gian.

Trong mắt người bình thường, một người đang đi là một điểm nhưng †rong mắt Hàn Sâm, một người đang đi về phía trước chính là sự kéo dài của một điểm, tất cả những nơi người đó từng đi qua đều để lại những điểm giống như vậy.

Thời gian chính là người ở một giây, hai giây, ba giây… trước đó, dường như toàn bộ trục thời gian đều trở nên cụ thể trong mắt Hàn Sâm, hắn không chỉ nhìn thấy mốc thời gian của hiện tại mà dường như nhìn thấy cả trục thời gian.

Cùng với sự biến đổi của lực Động Huyền, cảm giác này cũng ngày càng mãnh liệt, hơn nữa những gì nhìn thấy trong trục thời gian không chỉ là quá khứ mà còn nhiều hơn thế.

Hết chương 2134.

Chương 2135. Động Huyền đột phá

Theo lực Thiên Nhãn càng lúc càng mạnh, áp chế của Tà Đồng với Hàn Sâm cũng càng lúc càng lợi hại. Tuy Hàn Sâm vẫn có thể đối phó được nhưng hai nắm đấm đã sắp nứt toác ra, hầu như chỉ còn lại xương trắng.

Ánh mắt Tà Đồng điên cuồng, ánh sáng tím trong đồng tử bốn cánh quái dị phóng ra, tốc độ càng lúc càng nhanh, sức mạnh cũng càng lúc càng to lớn. Hắn chỉ muốn lập tức giết chết người trước mặt, kẻ có thể chiến đấu với hắn đến mức độ này.

Cường giả các tộc đang xem cuộc chiến cũng nhìn ra tình hình Kim Tệ lúc này không được khả quan, suy cho cùng sức mạnh và tốc độ kém quá nhiều, cho dù có thể theo kịp thì cơ thể hắn cũng đã sắp không chịu nổi.

“Xem ra sắp phân ra thắng thua rồi.” Một vị cường giả cấp Vương than thở, trong giọng nói tràn đầy ý tiếc hận.

Biểu hiện của Kim Tệ không hề kém hơn Tà Đồng, đáng tiếc hắn chỉ là một sinh vật cấp Hầu Tước bình thường mà Tà Đồng lại là một lão quái vật chân chính, một sự tồn tại hoàn toàn không thuộc về cấp Hầu Tước, sức mạnh của hắn vốn không nên xuất hiện trong cấp Hầu Tước.

Kim Tệ có thể chiến đấu đến bước này đã xem như là bại mà vinh quang.

Vương công quý tộc các tộc phần lớn đều cảm thấy cực kì tiếc nuối, có rất nhiều sinh vật có bản tính là đồng cảm với kẻ yếu. Bây giờ Kim Tệ với Tà Đồng đánh đến mức độ này, so với Tà Đồng mà nói, Kim Tệ giống như một kẻ yếu, hơn nữa còn là một kẻ yếu cực kì xuất sắc, khiến trong lòng rất nhiều vương công quý tộc đều nghiêng về Hàn Sâm.

Song lúc này thế cuộc đã rất rõ ràng, tuy Kim Tệ thật sự có tài năng xuất chúng nhưng cơ thể hắn vẫn kém hơn nhiều so với quái vật Tà Đồng kia.

Trong cuộc chiến giữa cơ thể, hắn thật sự đã thất bại.

Song lúc mọi người còn đang thở dài thì Tà Đồng đang đánh với Hàn Sâm lại chợt nảy sinh chút bất an trong lòng. Hàn Sâm đang chiến đấu với hắn dường như có chỗ nào đó khang khác.

Loại bất an này khiến Tà Đồng càng thêm điên cuồng áp chế Hàn Sâm, muốn dùng hết sức giết chết hắn.

Hàn Sâm vẫn đang bị áp chế như cũ, trên hai nắm đấm máu thịt lẫn lộn, dường như cốt nhục có thể tan nát bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này thể xác và tinh thần Hàn Sâm lại đang trong cơn hưng phấn cực độ, Động Huyền Khí Tràng đang ở giai đoạn lột xác cuối cùng, lúc nào cũng có thể đột phá đến cấp Hầu Tước.

"Lạ thật đấy!" Trong Trấn Thiên Cung, Cung chủ Trấn Thiên Cung nhíu mày nhìn Hàn Sâm đang chiến đấu, lộ ra vẻ kì quái.

"Cái gì quái lạ?" Người nữ mang mạng che mặt đen hỏi. "Kim Tệ hình như sắp đột phá rồi." Cung chủ Trấn Thiên Cung nói.

"Đột phá? Làm sao mà đột phá đẳng cấp hiện tại trong Phổ Gen Chúng Sinh được? Dù hắn thật sự đã đến trình độ đột phá cấp Công Tước cũng sẽ bị quy tắc của Phổ Gen Chúng Sinh áp chế, sau khi tách khỏi Phổ Gen Chúng Sinh mới có thể thăng cấp, chuyện như vậy cũng không phải chưa từng xảy ra trước đây, có gì lạ lùng đâu chứ?" Người nữ đeo mạng che đen nhíu mày nói.

Cung chủ Trấn Thiên Cung khẽ lắc đầu: "Điều kì lạ là không phải hắn sắp thăng cấp Công Tước."

Người nữ đeo mạng che đen nghe vậy chợt ngẩn ra, sau khi phản ứng lại lập tức kinh ngạc: "Ý ngươi là Kim Tệ có thiên phú kép, có thể ngưng kết ra hai loại võ trang gen khác nhau, bây giờ là một loại võ trang gen khác được thăng cấp từ Bá Tước lên Hầu Tước?"

Cung chủ Trấn Thiên Cung khẽ gật đầu: "Chắc là vậy rồi."

Người nữ đeo mạng che đen tỏ vẻ xúc động nói: “Thiên phú kép, chỉ một loại đã có thể đánh với Tà Đồng đến mức độ này. Tên này cũng là yêu quái đầu thai như Tà Đồng à?”

Cung chủ Trấn Thiên Cung không nói gì, chỉ im lặng nhìn Hàn Sâm đang chiến đấu.

Vương công quý tộc bình thường không hiểu được tình hình hiện tại nhưng cường giả như Cung chủ Trấn Thiên Cung lại nhìn thấy rất rõ ràng.

“Thú vị đấy, thiên phú kép.” Isa ngồi trên ngai vàng của nàng, vừa uống rượu vừa xem cuộc chiến của Kim Tệ, trong mắt lóe lên một tia sáng sắc bén.

Nhiên Đăng Thủy Tổ nhíu chặt mày, lẩm bẩm tự nhủ: “Thiên phú kép, chỉ một loại lực lượng cũng đã mạnh đến mức này, rốt cuộc Nhân Tộc có lai lịch gì? Không thể chỉ là một chủng tộc mới vào vũ trụ được.”

Cường giả khắp nơi đều đang quan sát trận chiến này. Song phần lớn vương công quý tộc vẫn tưởng rằng thắng bại đã định, chỉ có số ít cường giả nhìn ra được sự kì lạ trong đó.

Sắc mặt Tà Đồng có chút khó coi, hắn cũng nhìn ra được sự bất thường của Hàn Sâm nhưng lại không thể ngăn cản nổi.

Bùm!

Giữa lúc chiến đấu điên cuồng, trên người Hàn Sâm bỗng tuôn ra một cỗ sức mạnh nào đó. Sức mạnh này không thể thấy được bằng mắt thường nhưng cơ thể Hàn Sâm lại xảy ra biến hóa vô hình trong phút chốc.

Vừa nãy dưới áp lực nặng nề, Hàn Sâm như vác núi cao mà đi nhưng chỉ chớp mắt đã dỡ ngọn núi lớn kia xuống, cả người như thể đang tỏa sáng, tựa như có được sinh mệnh mới vậy.

Thế tiến công tàn bạo của Tà Đồng trông cũng suy yếu đi rất nhiều, khiến người ta có cảm giác giống như mưa rền gió dữ thoáng chốc đã biến thành

mưa phùn lất phất, không áp chế được Hàn Sâm đang đứng trong mưa gió nữa.

Khí thế vốn bị áp chế của Hàn Sâm cũng ào ạt tuôn ra, khiến Tà Đồng sinh ra một cảm giác nguy hiểm khó tả.

“Gì thế này? Hình như Kim Tệ đã đột phá rồi? Chẳng phải trong Phổ Gen Chúng Sinh không thể đột phá giới hạn đẳng cấp hiện tại sao?”

“Không phải đột phá đẳng cấp đâu nhỉ? Trong Phổ Gen Chúng Sinh chắc chắn không thể đột phá đâu.”

“Sai bét, đây không phải đột phá thì là gì? Kim Tệ bật hack à? Sao hắn có thể đột phá đẳng cấp trong Phổ Gen Chúng Sinh được?”

“Á đù, tên này là con cưng của Phổ Gen Chúng Sinh chắc luôn, thế mà lại có thể đột phá đẳng cấp trong Phổ Gen Chúng Sinh. Vậy thì đó cũng là thắng lợi của cấp Công Tước chứ sao có thể xếp hạng nhất cấp Hầu Tước được?”

“Đây là gian lận phải không?”

Trong vũ trụ xôn xao cả lên, nhất thời họ cũng không phản ứng lại được, đều cảm thấy cái này ảo ma quá, trong cuộc chiến xếp hạng của Phổ Gen Chúng Sinh mà cũng thăng cấp được.

“Không phải đâu… Hắn không thăng lên Công Tước… Thiên phú kép… Là thiên phú kép… Một loại thiên phú khác của hắn đang thăng lên Hầu Tước…”

“Đệt… Còn thế nữa hả…”

“Âu sệt, thật hay giả vậy? Hóa ra Kim Tệ là thiên phú kép, đánh một lúc lâu mà chỉ dùng một loại thiên phú chiến với Tà Đồng?”

“Điên rồi! Điên rồi! Thế giới này điên thật rồi!”

“Ôi má ơi, lại là một con quái vật, uổng cho ta khi nấy còn đồng cảm hắn chứ.”

Vương công quý tộc các tộc đều sắp bùng nổ đến nơi. Hóa ra Kim Tệ lại là thiên phú kép, một loại thiên phú khác vẫn đang thăng lên cấp Hầu Tước trong thời điểm này, rất nhiều vương công quý tộc cũng không biết nên nói gì cho phải.

Rầm!

Động Huyền Khí Tràng co lại trong nháy mắt, cả thế giới trong mắt Hàn Sâm đều trở nên lạ lùng. Ngay sau đó, Hàn Sâm đã xuất ra một chỉ.

Tà Đồng chợt rống lên, lửa tím trên người điên cuồng bộc phát, ngưng †ụ ra sức mạnh to lớn đỡ một chỉ của Hàn Sâm.

Nhưng trong giây phút thân hình Hàn Sâm và Tà Đồng sát qua nhau, bóng dáng đánh về phía Tà Đồng lại đột nhiên biến mất.

Vẻn vẹn chỉ một cái chớp mắt, Hàn Sâm đã lướt qua Tà Đồng, lông tóc chẳng tổn hao mảy may đưa lưng về phía Tà Đồng.

Tà Đồng cũng xoay lưng về phía Hàn Sâm, song đồng tử lại nở rộng ra.
Rắc!

Áo giáp nền trắng hoa tím đột nhiên vỡ vụn, bốc lên tản ra xung quanh như bụi phấn, chỉ nháy mắt đã hóa thành bụi hoàn toàn, lộ ra dung mạo thật của Tà Đồng.

Hết chương 2135.

Chương 2136. Phá kén thành bướm

“Cô Trúc!” Nét mặt Cung chủ Trấn Thiên Cung thay đổi, thất thanh kêu lên.

Không chỉ Cung chủ Trấn Thiên Cung, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc. Người đứng ở đó sau khi bộ giáp hoa tím nền trắng vỡ tan rõ ràng chính là Cô Trúc của Trấn Thiên Cung.

Nhưng rõ ràng Cô Trúc đã tham chiến, một sinh vật không thể có hai thân phận trong Phổ Gen Chúng Sinh được, Cô Trúc không thể nào là Tà Đồng mới phải.

Chỉ trong giây lát đã có người đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Người phản ứng nhanh nhất đương nhiên là Cung chủ Trấn Thiên Cung. Cung chủ Trấn Thiên Cung võ bàn, cái bàn lập tức biến thành cát bụi, phân nộ nói: "Tà Đồng, ta không cần biết ngươi có lai lịch như thế nào, ta chắn chắn sẽ khiến ngươi phải chịu nỗi khổ luân hồi vô tận." Những chuyện có thể khiến Cung chủ Trấn Thiên Cung mất bình tĩnh như vậy không nhiều, Cô Trúc được coi là một trong số đó.

Hàn Sâm nhìn Tà Đồng đang ở trước mặt, cuối cùng cũng biết tại sao lúc mình nhìn thấy Tà Đồng lại có cảm giác kỳ lạ như vậy, hóa ra tên này lại là Cô Trúc.

Không, nên nói cơ thể của hắn là Cô Trúc mới phải.

"Bảo sao lúc trước Cô Trúc không tham chiến." Hàn Sâm hơi híp mắt lại, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt quen thuộc của Tà Đồng.

Ánh sáng tà ác lóe lên trong mắt Tà Đồng, hắn nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, luồng tử diễm kỳ dị lan ra từ trên người hắn.

"Được… Được lắm… Có thể ép ta đến mức này… Hàng trăm triệu năm qua ngươi là người đầu tiên…" Giọng nói của Tà Đồng giống như rít ra †ừ kẽ răng, khiến người ta nghe mà ớn lạnh.

Tà Đồng không biết đã mấy trăm triệu năm rồi chưa được thử cảm giác cận kề cái chết như vậy. Nếu vừa nãy hắn không phát động ra một loại sức mạnh cấm ky để né tránh đòn tấn công của Hàn Sâm thì e rằng đã bị Chích Thủ Già Thiên trong tay Hàn Sâm biến thành cát bụi cùng với bộ giáp rồi.

Nhưng chính vì sử dụng loại sức mạnh cấm ky đó đã khiến Tà Đồng rời vào thế vô cùng bị động.

Trong Thiên Nhãn của Tà Đồng, đồng tử như bốn cánh hoa đang vỡ tan ra, dường như có thứ gì đó trào ra từ bên trong, bơi qua lại trong mắt.

Cũng chính vì sự biến hóa của Tà Đồng mới khiến cho cơ thể hắn không khống chế được mà tràn ra một làn khói tím.

“Kiểu gì cũng có lần đầu tiên mà, chịu đựng một chút là qua thôi, sau

này vẫn sẽ còn có lần hai lần ba và vô số lần, quen là được thôi.” Hàn Sâm nhìn vào Tà Đồng bình thản nói.

Vừa rồi hắn còn hơi tiếc nuối vì không thể xử đẹp Tà Đồng chỉ bằng một đòn nhưng hiện tại lại có chút vui mừng, may là vẫn chưa xử hắn, nếu không thì cơ thể của Cô Trúc cũng tiêu tan luôn.

Tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng chắc chắn kẻ trước mắt đang điều khiển thân thể của Cô Trúc.

“Ngươi nói đúng lắm, kiểu gì cũng phải có lần đầu tiên. Nhưng ngươi khác với ta, ngươi sẽ không còn lần hai lần ba gì nữa, cái chết của người chỉ có một lần thôi.” Tà Đồng nói, đồng tử bốn cánh màu tím hoàn toàn vỡ ra, bốn cỗ sức mạnh kỳ dị lao ra từ bên trong, con mắt kia hóa thành màu thạch anh tím, tựa như một viên đá tím lóng lánh chói mắt.

Cả người Tà Đồng đều hiện ra hoa văn màu tím, một ngọn lửa tím bùng lên mãnh liệt, khiến cho những cánh hoa tím dần dần hóa thành thực chất.

Từng cánh hoa giống như hộ giáp bao phủ lên cơ thể của Tà Đồng, tạo nên một bộ giáp hoa tươi màu tím, bao lấy thân hình cường tráng của hắn.

Tà Đồng ngước lên trời gầm lên, sau lưng phát ra hai luồng sáng tím, hóa thành một đôi cánh bướm màu tím, bên trên cánh bướm có những vòng hoa văn kỳ lạ trông như con mắt đang lóe lên ánh sáng màu tím yêu dị.

Cùng với sự xuất hiện của bộ giáp hoa tươi và cánh bướm, khí thế và sức mạnh trên người Tà Đồng lại một lần nữa tăng vọt, đạt đến mức độ khó có thể tưởng tượng được.

“Tử Đồng Thần Điệp!” Rất nhiều lão quái vật đang quan sát trận chiến này đều kinh hãi lên tiếng.

“Hóa ra Tà Đồng lại chính là tên khốn Tử Đồng Thần Điệp?” Trong Thánh Vực tối tăm, Lão Điêu trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào Tà Đồng, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Hóa ra hắn vẫn chưa chết?” Dì Mị cũng khẽ nhíu mày.

Trong Trấn Thiên Cung, người phụ nữ đeo mạng che đen cũng kinh hoàng thất thanh nói: “Tử Đồng Thần Điệp - một trong thập đại thần tướng Thánh Vực, hóa ra Tà Đồng lại là hắn? Thảo nào hắn có thể luân hồi nhiều kiếp không ngừng.”

Cung chủ Trấn Thiên Cung giận dữ nói: “Hắn dám động vào đệ tử của †a thì dù có là Thánh Chủ Thánh Vực tái sinh, ta cũng sẽ băm vằm hắn vạn kiếp.”

Bên trong Phật quốc, Nhiên Đăng Thủy Tổ tỏ vẻ ngạc nhiên: “Tử Đồng Thần Điệp - một trong thập đại thần tướng Thánh Vực hóa ra vẫn chưa chết, thú vị đấy

“Tử Đồng Thần Điệp một đời hóa kén một kiếp thành bướm, đời đời kiếp kiếp trường tồn. Đáng tiếc là hết lần này đến lần khác thoát xác trùng sinh vẫn không thể khiến hắn đi đến bước cuối cùng, vẫn chỉ là một Thần Hóa mà thôi.” Bên trong lỗ đen vô tận, Thủy Tổ Ma tộc cười khẩy, tỏ vẻ khinh miệt nói.

Vô số sự tồn tại lớn lao trong vũ trụ đều mang những biểu cảm và tâm trạng khác nhau khi nhìn vào Tà Đồng đang hóa thành chân thân.

Cơ thể của Tà Đồng vừa biến đổi vừa nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, lộ ra sự căm hận đến tận xương tủy nói: “Ta còn định tìm một cơ thể mạnh hơn để phá kén thành bướm, thực sự hòa nhập với vật chủ. Bây giờ vì ngươi can thiệp vào, ta chỉ có thể phá kén thành bướm trong cơ thể này, không thể chuyển đổi vật chủ một lần nữa. Nhưng như vậy cũng tốt, cơ thể này đã đủ mạnh, giờ ta phá kén thành bướm, dung hợp hoàn hảo với cơ thể này là có

thể phát huy ra một trăm phần trăm sức chiến đấu, như vậy cũng đủ để giết ngươi rồi."

Lúc Tà Đồng nói, hoa văn tím trên cánh bướm sáng rực lên, từng luồng đồng quang kỳ dị như sóng gợn dập dềnh nổi lên.

Đồng quang không đâu không có, hoàn toàn không thể tránh được, Hàn Sâm ngưng tụ sức mạnh ngăn cản đồng quang nhưng lại cảm thấy đồng quang đó trực tiếp xuyên vào trong cơ thể.

Cơ thể Hàn Sâm lập tức giống như bị xiềng xích trói lại, đến cả mí mắt cũng không thể động đẩy được.

Trong lòng Hàn Sâm có hơi kinh ngạc, cơ thể của hắn không kém gì so với Long thể Phá Tà của Long tộc thuần chủng, sức mạnh hệ phong ấn bình thường không có tác dụng lớn với hắn, loại sức mạnh đồng quang này lại có thể phong ấn hoàn toàn cơ thể hắn, chắc đã đáng sợ đến mức không có đạo lý.

Hàn Sâm thử vận chuyển sức mạnh để thoát khỏi tốc độ của đồng quang nhưng không có tác dụng gì hết, các loại sức mạnh đều không phá vỡ được đồng quang của Tà Đồng.

"Thần quang Tử Đồng không phải là thuật phong ấn bình thường, cho dù có là cường giả Thần Hóa trúng thần quang Tử Đồng cũng khó mà thoát thân ngay được, huống chi chỉ là một Hầu Tước nhỏ bé. Giờ đến cả cơ hội xé nát giấy báo danh để thoát thân mà Kim Tệ cũng không có, chỉ có thể mặc cho Tử Đồng Thần Điệp xâu xé." Người phụ nữ đeo mạng che đen nhíu mày nói.

Sắc mặt Cung chủ Trấn Thiên Cung có hơi khó coi, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tử Đồng Thần Điệp, trong đầu nảy ra muôn vàn suy nghĩ, đều là phải làm thế nào mới có thể tìm thấy Tử Đồng Thần Điệp rồi giết chết hắn.

Tà Đồng lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, cánh bướm rung lên, bay về phía Hàn Sâm, vừa tiếp cận Hàn Sâm, vừa nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta sẽ khiến ngươi phải hối hận khi sống trên đời này."

Mắt thấy Tà Đồng đã bay đến trước mặt, Hàn Sâm vẫn không thể phá bỏ sự trói buộc của đồng quang, thầm thở dài trong lòng: "Xem ra chỉ có thể sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp thôi. Nhưng vẫn chưa nghĩ ra làm thế nào để cứu Cô Trúc ra, cho dù có đánh bại hắn cũng vô dụng, đâu thể thực sự giết chết hắn được?"

Nhưng hiện giờ Hàn Sâm đã không còn lựa chọn nào khác, khi Hàn Sâm đang chuẩn bị bắt đầu trạng thái Thần Linh Siêu Cấp thì đột nhiên lại nhìn thấy Tà Đồng dừng lại ngay trước mặt hắn, con mắt như thạch anh tím trên trán bỗng trào ra máu tươi.

Hết chương 2136.

Chương 2137. Hãy nếm thử thất bại và tuyệt vọng đi

"Chết tiệt… Cứ phải vào lúc này…" Cơ thể Tà Đồng dừng lại trước mặt Hàn Sâm, khuôn mặt vô cùng vặn vẹo, một tay che lấy con mắt thứ ba nhưng trong Thiên Nhãn vẫn không ngừng chảy ra máu tươi.

Một vệt máu cũng bắt đầu lan ra trong Thiên Nhãn, không ngừng dây dưa với màu tím kia.

Rầm!

Cơ thể của Tà Đồng rơi xuống từ trên không trung, nửa quỳ trên mặt đất, đồng quang của đôi cánh bướm cũng biến mất theo đó, trả lại tự do cho Hàn Sâm.

"Khí tức đó là… Cô Trúc… Ý chí của hắn vẫn chưa bị Tử Đồng Thần Điệp tiêu diệt…" Người phụ nữ đeo mạng che đen kinh ngạc cất tiếng.

"Ha ha… Được lắm… Không hổ là đệ tử của ta…" Cung chủ Trấn Thiên Cung bật cười thích thú.

“Hóa ra ý chí của Cô Trúc vẫn còn, lão quái vật như Tử Đồng Thần Điệp cũng không thể áp chế hoàn toàn ý thức của hắn ư?” Trên mặt của Nhiên Đăng Thủy Tổ lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Hỏng rồi!” Khi những người khác của Trấn Thiên Cung đang vui mừng thì Vân Tố Thường lại kinh hãi hét lên.

“Chị, có chuyện gì vậy? Cái gì hỏng rồi? Ý thức của Cô Trúc sư huynh vẫn còn, đây không phải là chuyện tốt sao?” Vân Tố Y thắc mắc nhìn Vân Tố Thường hỏi.

Vân Tố Thường có hơi lo lắng đáp: “Ý thức của Cô Trúc sư huynh vẫn còn đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng hiện giờ hắn vẫn đang trên chiến trường, có ý chí của hắn níu lấy Tà Đồng khiến Tà Đồng không thể chuyên tâm chiến đấu nhưng Kim Tệ lại được thả ra hoàn toàn. Hiện giờ Kim Tệ hoàn toàn có thể nhân cơ hội này giết chết Tà Đồng, đây là cơ hội tốt nhất của hắn nhưng cơ thể của Tà Đồng lại là Cô Trúc sư huynh…”

Vân Tố Thường vẫn chưa nói xong, mọi người đều đã hiểu được ý của nàng, cũng bắt đầu trở nên lo lắng.

Trận chiến đã đến nước này, cả hai bên đều đã dốc hết sức, vừa nãy Kim Tệ đã bị Tà Đồng trói buộc không còn sức đánh trả. Nếu ý chí của Cô Trúc không xuất hiện thì e rằng hắn đã bị Tà Đồng giết chết rồi.

Giờ Kim Tệ khôi phục tự do, Tà Đồng lại không thể tự khống chế mình. Đây là cơ hội tốt nhất để Kim Tệ giết chết Tà Đồng, ban nãy hắn đã không thể địch lại Tà Đồng, sao có thể bỏ qua cơ hội này chứ?

Người trong Trấn Thiên Cung đều vô cùng căng thẳng, sợ nếu Kim Tệ ra tay giết Tà Đồng ngay lúc này thì Cô Trúc cũng phải chết theo.

Không chỉ có người của Trấn Thiên Cung, các tộc trong vũ trụ cũng đều nhìn ra tình huống hiện tại. Chỉ cần Kim Tệ ra tay thì tất thảy đều sẽ kết thúc.

Tà Đồng bị ý chí của Cô Trúc bủa vây, tạm thời đã không còn năng lực chống lại Kim Tệ, đây là cơ hội tốt nhất để giết hắn ta.

Vương công quý tộc của các tộc đều dồn ánh mắt lên mọi chuyển động của Kim Tệ và Tà Đồng, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng có thể khẳng định một điều là, mấu chốt thắng thua hiện tại đã nằm trong tay Kim Tệ.

Nhưng lại thấy Kim Tệ đứng ở đó hoàn toàn không động thủ, chỉ bình †ĩnh nhìn vào Tà Đồng đang nửa quỳ ở đó, dường như không có ý định ra tay.

“Ngươi có giấy giụa chống cự thế nào cũng vô ích thôi, từ bỏ đi!” Ánh sáng màu tím trong Thiên Nhãn của Tà Đồng phát ra, đồng thời quát lên chói tai.

Nhưng ngay sau đó, Thiên Nhãn của Tà Đồng lại bị một vệt máu chiếm lấy, giọng nói bình thản của Cô Trúc vang lên: “Ta đợi mãi, cuối cùng cũng đợi được đến lúc ngươi và cơ thể của ta hoàn toàn dung hợp. Giờ ngươi có muốn chạy trốn cũng không còn nơi nào trốn được nữa rồi.

“Ngươi cũng xứng tranh với ta?” Ánh sáng màu tím trong Thiên Nhãn lại lóe lên, giọng nói của Tà Đồng chợt vang lên.

Ánh tím và huyết sắc trong Thiên Nhãn không ngừng thay thế nhau, ý chí của Tà Đồng và Cô Trúc luân chuyển tựa như đang trải qua cuộc giết chóc ác liệt, không ngừng thay phiên nhau khống chế cơ thể.

Mà điều khiến người của Trấn Thiên Cung vui mừng là, Kim Tệ không hề nhân lúc này mà hạ thủ với Tà Đồng hoặc cũng có thể nói là Cô Trúc.

“Tên Kim Tệ nãy cũng được đấy chứ.” Cung chủ Trấn Thiên Cung nói một câu.

“Kim Tệ còn ngây ra đó làm gì? Có cơ hội tốt ngay trước mắt, sao lại không giết Tà Đồng?” Có người thầm nhíu mày.

“Chắc sợ sau chuyện này Trấn Thiên Cung sẽ báo thù hắn chăng?”

“Nói cũng phải, chỉ là một cái hư danh, không cần thiết phải đắc tội với Trấn Thiên Cung.”

Trong khi các tộc đều đang thảo luận, cuộc tranh đấu của Cô Trúc và Tà Đồng vẫn đang tiếp tục.

“Bây giờ không phải là đang tranh với ngươi sao?” Giọng nói của Cô Trúc lại lần nữa phát ra.

“Bổn thần tướng đã trải qua hàng trăm triệu năm, hết lần này đến lần khác tiến vào cảnh giới Thần Hóa, ý chí cùng tỏa sáng với vũ trụ, ngươi chỉ là con kiến mới sống mấy chục năm, vốn không có tư cách tranh giành với bổn thần tướng.” Tà Đồng hung tợn hét lên.

Màu tím lại một lần nữa chiếm lấy Thiên Nhãn, giọng nói của Cô Trúc vẫn rất bình tĩnh cất lên: “Ngươi rất mạnh, hết kiếp này đến kiếp khác tiến vào cảnh giới Thần Hóa, quả thật là sinh vật bình thường không thể bì được. Nhưng ngươi hết kiếp này đến kiếp khác lấy tư thế của kẻ chiến thắng đi giữa thế gian, e là chưa từng biết được thất bại và tuyệt vọng có mùi vị như nào nhỉ?”

“Bổn thần tướng không cần biết, ta vẫn sẽ tiếp tục chiến thắng.” Tà Đồng lạnh lùng đáp.

“Vậy thì hãy nếm thử thất bại và tuyệt vọng đi.” Huyết sắc lại tiếp tục chiếm giữ Thiên Nhãn. Lúc Cô Trúc khống chế được cơ thể, đột nhiên biến ngón tay thành kiếm, chỉ vào trán mình.

Vụt!

Trong khoảnh khắc hắn chạm lên trán mình, một cỗ kiếm ý xông thẳng vào cơ thể Cô Trúc.

“Linh Kiếm Đạo!” Hàn Sâm nhìn thấy ngón tay đó của Cô Trúc, trong lòng thầm kinh ngạc sau đó lập tức hiểu ra Cô Trúc muốn làm gì.

Ý chí của hắn không đủ chiến thắng Tà Đồng để giành lại thân thể nhưng Cô Trúc lại có trạng thái tiêu cực tích lũy từ bi kịch vạn kiếp.

Giờ Tà Đồng và Cô Trúc hòa thành một thể, một khi trạng thái tiêu cực bạo phát, Tà Đồng cũng sẽ phải chịu thử thách từ trạng thái tiêu cực mà bi kịch vạn kiếp mang lại.

Cô Trúc đã phải chịu từ kiếp này qua kiếp khác nhưng Tà Đồng lại chưa thử bao giờ. Dưới trạng thái tiêu cực đáng sợ như vậy, e rằng mạnh mẽ như Thần Hóa cũng khó giữ ý chí tỉnh táo hoàn toàn.

Đây chính là cơ hội mà Cô Trúc vẫn luôn đợi chờ. Trước đó hắn không cố hết sức giành lại cơ thể từ Tà Đồng là bởi vì Tà Đồng vẫn chưa phá kén thành bướm, chưa hoàn toàn hòa thành một thể với hắn, cho dù có bạo phát ra trạng thái tiêu cực cũng không hề dính dáng đến Tà Đồng.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, cuối cùng Cô Trúc cũng đợi được một cơ hội có lợi cho hắn.

Trạng thái tiêu cực bị Linh Kiếm Đạo hoàn toàn kích nổ, nháy mắt đã đánh sau vào trong thức hải, cho dù là ý chí của Tà Đồng hay của Cô Trúc đều sẽ bị trạng thái tiêu cực nhấn chìm, nơi này nháy mắt đã trở thành sân nhà của Cô Trúc.

“Cứ từ từ trải nghiệm cảm giác thất bại và tuyệt vọng đi.” Giọng nói của Cô Trúc lại vang lên lần nữa.

“Không… Không thể nào… Sao có thể… Á…” Tà Đồng phát ra âm thanh kinh hãi, trạng thái tiêu cực kinh khủng như tâm ma trào dâng, khiến ý chí của hắn như bị nhấn chìm trong biển bi kịch.

Hàn Sâm cũng từng trải nghiệm sự khủng khiếp của bi kịch vạn kiếp, lúc đó hắn chỉ bị trạng thái tiêu cực cuốn phải đã suýt nữa không thể chống đỡ được.

Hiện giờ Tà Đồng đã chiếm lấy cơ thể của Cô Trúc, cũng có nghĩa là Tà Đồng chính là Cô Trúc, hắn phải gánh chịu toàn bộ trạng thái tiêu cực, phải trải qua nỗi tuyệt vọng của vạn kiếp một cách đột ngột như vậy, cho dù có là ý chí của cường giả Thần Hóa cũng khó tránh khỏi bị dao động.

Trong ba con mắt của Cô Trúc đồng thời tuôn ra huyết lệ, trên mặt tràn đầy sự kinh hoàng, tuyệt vọng, sợ hãi, bi thương và một loạt cảm xúc tiêu cực khác.

Hết chương 2137.

Chương 2138. Khiến ngươi phải đợi lâu rồi

“Thảo nào mãi vẫn không thấy Tà Đồng sử dụng Vô Tự Thiên Thư của Thiên tộc.” Hàn Sâm thở phào một hơi, lúc nhìn thấy Linh Kiếm Thuật kích thích trạng thái tiêu cực là hắn đã biết đại cục đã định.

Cô Trúc đã có thể khống chế bản thân mình trong trạng thái cảm xúc †iêu cực như vậy nhưng Tà Đồng lại không làm được, hiện giờ Tà Đồng như đang đối mặt với hai ý chí không hề yếu hơn kẻ thù của mình.

Giống như Cô Trúc từng nói, Tà Đồng chưa từng trải qua tuyệt vọng và thất bại, bây giờ đột nhiên phải nhận lấy sự tấn công mãnh liệt như vậy, hắn phải rất vất vả để đối phó với trạng thái cảm xúc tiêu cực, đã không còn tinh thần để tranh đấu ý chí với Cô Trúc nữa, về cơ bản đã không còn dư sức để đánh trả nữa rồi.

“Sao lại như thế này… Không… Không thể nào…” Tà Đồng không ngừng kêu la thảm thiết, ánh sáng tím trong Thiên Nhãn cũng càng ngày càng yếu, đang dần dần bị huyết sắc nuốt chửng.

Nếu như có thể chạy trốn được thì giờ Tà Đồng sẽ trốn ngay. Nhưng hắn đã phá kén thành bướm, hoàn toàn dung nhập vào cơ thể của Cô Trúc, chẳng còn cơ hội để tháo chạy nữa rồi.

Nếu giờ mà rời khỏi cơ thể của Cô Trúc, thứ có thể tháo chạy chỉ là một chút thần thức bản nguyên thôi. Đừng nói đến cơ thể, thậm chí đến cả gen gốc đã tu luyện không biết bao nhiêu kiếp cũng không thoát ra được.

“Đừng… Đừng mà…” Giọng Tà Đồng càng lúc càng tuyệt vọng, mang theo nỗi sợ hãi vô biên, màu tím kia cũng càng lúc càng nhạt.

Cánh bướm tím đằng sau lưng Cô Trúc dần dần mờ đi, bộ giáp hoa tươi trên người hắn cũng tàn lụi, dường như vạn vật đều khô héo, phút chốc đã

không còn nhìn thấy hoa tươi và bóng bướm, dần khôi phục lại diện mạo vốn có của Cô Trúc.

Đột nhiên, chỉ thấy ánh sáng tím lóe lên trong ba con mắt của Cô Trúc, một luồng sáng tím bắn ra, hóa thành một con bươm bướm đập cánh bay ra chuẩn bị chạy trốn.

Soạt!

Hàn Sâm tung một cú đấm, sức mạnh to lớn như vậy mà lại không thể chạm được vào hồ điệp ánh tím kia, như thể nó là ảo ảnh vậy.

"Tốt hơn hết các ngươi hãy cầu mong đừng gặp phải ta lần nữa, nếu không ta chắc chắn sẽ khiến các ngươi sống không được mà chết cũng không xong." Giọng nói căm hận đến tận xương tủy của Tà Đồng phát ra từ trong hồ điệp ánh tím, nó đập cánh rồi lao về phía tờ giấy ghi danh.

Bùm!

Nhìn thấy hồ điệp ánh tím chuẩn bị xông về phía tờ giấy ghi danh, Hàn Sâm lại tung ra một quyền nhưng lần này sử dụng sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên, hồ điệp ánh tím lập tức bị vỗ thành cát bụi.

"Săn giết dị chủng Thần Hóa Tử Đồng Thần Điệp, thu được thú hồn Tử Đồng Thần Điệp."

Hàn Sâm ngây người ra, không ngờ vậy mà cũng được. Song thứ hắn giết được chỉ là một chút thần thức cuối cùng của Tử Đồng Thần Điệp, bản thể của Tử Đồng Thần Điệp đã dung hòa vào với cơ thể của Cô Trúc cho nên cũng không còn gen dị chủng nữa.

Nhưng có thể lấy được hồn thú Thần Hóa cũng nằm ngoài dự liệu của Hàn Sâm. Tuy nói Tử Đồng Thần Điệp đã nhiều lần thăng cấp Thần Hóa nhưng giờ vẫn chỉ là cấp Hầu Tước. Hàn Sâm cứ tưởng cho dù có lấy được thú hồn thì cũng chỉ là cấp Hầu Tước, không ngờ lại là cấp Thần Hóa.

Thực ra bản thân Hàn Sâm đã đoán sai, Tử Đồng Thần Điệp chỉ kí sinh vào vật chủ, đưa vật chủ từ cấp thấp lên cấp cao, thăng cấp Thần Hóa hết lần

này đến lần khác nhưng hạt giống bản thể của nó từ đầu đến cuối đều là cấp Thần Hóa, thần thức cũng như vậy.

Nhưng hạt giống bản thể của nó mỗi lần thành kén đều sẽ mất đi sức mạnh, cùng với sự trưởng thành của vật chủ mới dần dần khôi phục sức mạnh, cho đến tận khi vật chủ thăng cấp Thần Hóa, hạt giống bản thể của nó cũng mới có thể khôi phục được sức mạnh cấp Thần Hóa vốn có của mình, thậm chí là có thể tiến thêm một bước.

Tử Đồng Thần Điệp phá kén thành bướm hết lần này đến lần khác, ngoại trừ nhu cầu sinh tồn, mục đích quan trọng nhất là có thể thông qua sự trưởng thành hết lần này đến lần khác của vật chủ khiến hạt giống bản thể của mình trở nên mạnh mẽ hơn, hi vọng có thể đi đến bước cuối cùng.

Nhưng đáng tiếc là đến tận bây giờ, Tử Đồng Thần Điệp vẫn không thể đi đến bước cuối cùng, vẫn dừng ở giai đoạn cấp Thần Hóa.

Bộ giáp hoa tươi trên cơ thể Cô Trúc đã héo tàn, Thiên Nhãn cũng khôi phục lại huyết sắc thuần túy, một bộ giáp nền trắng hoa tím cũng xuất hiện trở lại bao bọc lấy cơ thể Cô Trúc, hơn nữa đằng sau bộ giáp còn có thêm một đôi cánh bướm màu tím, trông hơi khác với chiến giáp gen trước đây của Cô Trúc, có vẻ do đã luyện hóa dung hòa với Tử Đồng Thần Điệp.

“Khiến ngươi phải đợi lâu rồi.” Cô Trúc nhìn Kim Tệ, bình tĩnh nói.

Trên mảnh giấy ghi danh vốn dĩ thuộc về Tà Đồng, tên của Tà Đồng biến mất như cát bụi, bên trên xuất hiện bốn chữ “Thiên tộc Cô Trúc”.

“Vãi chưởng, Tử Đồng Thần Điệp - một trong Thập Đại Thấn Tướng của Thánh Vực cứ như thế bị xử đẹp luôn sao?”

“Thật đáng tiếc, một cường giả Thần Hóa cứ như vậy mà biến mất.”

“Ai bảo tự hắn ta ra ngoài phóng túng, hèn hạ phát triển đến cấp Thần Hóa, muốn giết hắn đâu có dễ dàng như vậy?”

“Quả nhiên không thể phóng túng, Tử Đồng Thần Điệp đúng là chết uổng mà, vậy mà lại bị hai tên tiểu bối cấp Hầu Tước giết chết.”

“Đáng đời, tên khốn nạn đó thật đáng đời.”

“Tên Kim Tệ này cũng được đấy, vậy mà lại không thừa cơ giành chiến thắng. Hắn không cần giết Cô Trúc, chỉ cần làm cơ thể Cô Trúc trọng thương là có thể nắm chắc phần thắng rồi nhưng hắn lại không làm như vậy.”

“Xem ra trận chiến vẫn phải tiếp tục. Kim Tệ có vẻ rất mạnh nhưng xem ra Cô Trúc còn mạnh hơn, thậm chí đến cả ý chí của Tử Đồng Thần Điệp cũng bị hắn đánh bại, đó mới là ý chí của cấp Thần Hóa thật sựt”

“Không biết trận chiến này cuối cùng chiến thắng sẽ rơi vào tay ai?”

Hàn Sâm nhìn Cô Trúc đã khôi phục trở lại, trong lòng mừng thầm nhưng lại tỉnh bơ nói: “Không sao cả, nếu như ngươi cần, ta có thể đợi thêm một lúc nữa.”

“Không cần nữa đâu, có thể bắt đầu luôn rồi.” Cô Trúc khế lắc đầu.

Chỉ trong chốc lát, trận chiến dường như quay lại điểm xuất phát, trận đấu mới chỉ vừa mới bắt đầu.

Cánh bướm sau lưng Cô Trúc mở ra, vỗ hai lần và nói: “Ta đã dung hòa Tử Đồng Thần Điệp, đồng thời cũng giành được sức mạnh của Tử Đồng Thần Quang.”

“Không sao, ngươi cứ việc dùng.” Hàn Sâm đáp.

“Được.” Cô Trúc khẽ gật đầu, trên cánh bướm đằng sau lưng, hoa văn hình đôi mắt quỷ dị kia đột nhiên sáng lên, từng vòng đồng quang bắt đầu lan ra, rất nhanh đã rơi vào người Hàn Sâm.

“Cô Trúc vốn dĩ rất mạnh, nay lại giành được Tử Đồng Thần Quang của Tử Đồng Thần Điệp, e rằng lần này Kim Tệ chỉ có bại chứ không thể thắng nổi”

“Ai bảo hắn tự cao tự đại như vậy, vừa nãy không nhân cơ hội ra tay luôn, có thua thì cũng là đáng đời.”

“Ngươi hiểu cái gì chứ, đó gọi là phong thái của cao thủ.” “Thắng rồi mới là cao thủ, thua thì đó gọi là giả ngu thành heo.”

“Cô Trúc cũng thật không phải, tốt xấu gì thì Kim Tệ cũng tha cho hắn một lần, không nhân cơ hội để giết hắn, hắn lại tranh vị trí đứng đầu với Kim Tệ.”

“Thắng làm vua thua làm giặc, vừa nãy Kim Tệ không động thủ là do hắn ngu ngốc, không thể trách được Cô Trúc.”

“Dù thế nào đi chăng nữa, Kim Tệ không phá được Tử Đồng Thần Quang là thua chắc rồi.”

“Cường giả như Kim Tệ chắc không phải là một tên ngốc đâu nhỉ? Ta nghĩ có lẽ hắn có cách để ứng phó với Tử Đồng Thần Quang mới phải, nếu không thì ban nãy sao lại không ra tay chứ?”

“Nếu như hắn có thể phá thì ban nấy hắn cũng sẽ không bị Tà Đồng cố định ở đó rồi, đây chính là làm màu lố, chắc hắn cứ tưởng cả Tà Đồng và Cô Trúc đều sẽ bị tổn thất, ai ngờ Cô Trúc không những không bị thương lại còn dung hòa Tử Đồng Thần Điệp thu được lợi ích lớn như vậy.”

Hết chương 2138.

Chương 2139. Vô Thủy Thiên Đạo

Hàn Sâm cảm giác giống như lúc bị Tử Đồng Thần Điệp định trụ lần trước, cơ thể đều bị trói buộc, ngay cả thay đổi cử động cũng trở nên rất khó khăn.

Hàn Sâm đoán khi sử dụng thần quang này ở cấp Hầu Tước, thời gian có thể duy trì chắc chắn vô cùng có hạn.

Chẳng qua cho dù chỉ duy trì liên tục không đến một giây thì cũng đủ cho Cô Trúc ra tay đánh bại hắn.

Lại thử vận chuyển sức mạnh giãy dụa, muốn phá vỡ trói buộc Tử Đồng Thần Quang của cơ thể, nhưng mà lại thất bại lần nữa.

“Trở về phải cẩn thận nghiên cứu ánh sáng phong ấn như kiểu Tử Đồng Thần Điệp này một chút, không thể lần nào cũng dựa vào thể Thần Linh siêu cấp để vượt qua được.” Hàn Sâm nghĩ đến Tử Đồng Thần Điệp, trước tiên nhìn thoáng qua thú hồn Tử Đồng Thần Điệp hắn vừa mới nhận được.

Thú hồn Thần Hóa Tử Đồng Thần Điệp: Đồng Kính Hình.

“Đồng Kính Hình? Đó là cái đồ chơi quỷ quái gì? Không lẽ là thứ linh tinh giống kính sát tròng? Hay cũng như mắt kính bình thường, là đeo ở bên ngoài?” Trong lòng Hàn Sâm suy nghĩ một chút, không lập tức triệu hồi thú hồn ra.

Đây là thú hồn Thần Hóa duy nhất của hắn, nếu như triệu hồi ra dùng với thân phận Kim Tệ và bị những người khác nhìn thấy, về sau lúc làm Hàn Sâm sẽ không còn cách nào dùng được nữa.

Không ở dưới tình huống cần thiết, Hàn Sâm cũng không bằng lòng trực tiếp lộ ra con át chủ bài này ở một thân phận nào đó.

“Thần quang của Tử Đồng Thần Điệp quả thật rất mạnh, nhưng mà lúc ở cấp Hầu Tước, ta không kiên trì được lâu lắm.” Cô Trúc nhìn Hàn Sâm nói, cũng không động thủ.

“Vậy không cần lãng phí thời gian.” Hàn Sâm đột nhiên mở miệng nói chuyện, Tử Đồng Thần Quang vậy mà hình như mất đi tác dụng với hắn, một luồng ánh sáng rực rỡ trong suốt lan ra từ trên người Hàn Sâm, khiến áo giáp màu vàng đều biến thành trạng thái bán trong suốt.

“Tử Đồng Thần Quang vậy mà mất đi hiệu lực!” Cường giả các tộc đang xem cuộc chiến đều ngạc nhiên.

Tử Đồng Thần Điệp là một trong Thập Đại Thần Tướng của Thánh Vực, sức mạnh của thực lực hoàn toàn là sự tồn tại mạnh đỉnh cấp bên trong vũ trụ, đặc biệt là Tử Đồng Thần Quang của hắn, nó có tiếng là có thể liếc mắt

một cái định vũ trụ, cường giả cấp Thần Hóa nếu không có phương pháp khắc chế thích hợp, cũng sẽ bị định khó có thể nhúc nhích.

Tuy rằng bây giờ Cô Trúc là cấp Hầu Tước, Tử Đồng Thần Quang còn không có uy lực mạnh như vậy, nhưng mà định trụ một người cùng cấp Hầu Tước hẳn là không có vấn đề gì.

Nhưng mà Kim Tệ vậy mà trực tiếp phá tan Tử Đồng Thần Quang, điều này khiến cho người ta cảm thấy hơi khiếp sợ.

"Chính là loại lực lượng này, hắn quả nhiên chính là Kim Tệ kia!" Isa nhìn Hàn Sâm sử dụng trạng thái Thần Linh siêu cấp, trong mắt cơ hồ phun ra lửa.

Hàn Sâm hóa thân thành Thần Linh siêu cấp của trạng thái linh thể, cả người đều tản ra khí tức thần linh khủng bố.

Ở dưới sự chiếu rọi của Tử Đồng Thần Quang, hai ngón tay của Hàn Sâm cứng lại, chỉ Cô Trúc đối diện phía xa, lực đất kỳ lạ không ngừng ngưng tụ về đầu ngón tay hắn.

Giống như tâm linh tương thông với Hàn Sâm, Cô Trúc gần như cùng lúc mở thiên nhãn ra của hắn, huyết sắc bên trong cuồn cuộn như biển, sức mạnh huyết sắc kia ngập tràn toàn thân hắn, cùng màu tím trên áo giáp và cánh bướm hợp thành một thể, khiến cả người hắn đều đỏ đến phát tím, giống như bao phủ ở trong một vùng hoa máu.

Giống với Hàn Sâm, Cô Trúc cũng khép hai ngón tay của hắn lại sử dụng như kiếm khí, tuy rằng cơ thể hắn đỏ đến phát tím, nhưng mà kiếm khí ngưng tụ lại phía trên ngón tay kia lại vô hình vô ảnh, nếu không phải do ngón tay hắn bị kiếm khí xâm nhiễm giống như một khối ngọc óng ánh không chút tì vết và màu sắc, hình thành nên sự đối lập mạnh mẽ với màu đỏ phát tím của toàn thân thì người ta gần như không phát hiện được sự tồn tại của kiếm khí kia.

"Thuật Vô Thủy Thiên Đạo trong Vô Tự Thiên Thư!" Cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn thấy kiếm khí trên ngón tay Cô Trúc, đột nhiên lập tức bật dậy mở to hai mắt nhìn, gắt gao nhìn chằm chằm ngón tay của Cô Trúc.

“Không thể nào… Cô Trúc hắn mới luyện bao lâu… vậy mà có thể luyện thành thuật Vô Thủy Thiên Đạo… Ngươi xác định không nhìn lầm…” Cô gái che mặt bằng vải mỏng màu đen khó tin nhìn về phía cung chủ Trấn Thiên Cung.

Cung chủ Trấn Thiên Cung cười thật to, nói năng hơi lộn xộn nói: “Ha ha… Đương nhiên sẽ không sai… Không hổ là đệ tử của ta… vậy mà ở cấp Hầu Tước đã lĩnh ngộ được ‘Vô Tự Thiên Thư’ cốt lõi nhất của thuật Vô Thủy Thiên Đạo… Quả nhiên là của đồ đệ tốt của ta… Nhìn quanh cả vũ trụ… Ai có thể cùng tranh phong…”

“Ở tuổi này cũng đã lĩnh ngộ được thuật Vô Thủy Thiên Đạo… Khí vận của Trấn Thiên Cung vậy mà đã mạnh tới loại trình độ này…” Thủy Tổ Nhiên Đăng khẽ nhíu mày, sắc mặt nhìn hơi không tốt lắm.

“Trấn Thiên Cung thật sự là đi vận cứt chó!” Rất nhiều lão giả đều ghen ghét gần như phát điên.

“Vô Tự Thiên Thư” khó luyện, lĩnh ngộ một hai phần mười đã đủ để tung hoành vũ trụ, nhưng mà nếu có thể lĩnh ngộ được thuật Vô Thủy Thiên Đạo cốt lõi nhất, vậy mới là chỗ tinh túy thật sự.

Vốn dĩ Thiên tộc tu luyện Vô Tự Thiên Thư trong Trấn Thiên Cung không nhiều lắm, càng ít người có thể lĩnh ngộ được Vô Thủy Thiên Đạo, hơn nữa bình thường người có thể lĩnh ngộ cũng đều ở cấp Vương.

Giống như cung chủ Trấn Thiên Cung đương nhiệm, Thiên tộc có thể lĩnh ngộ Vô Thủy Thiên Đạo ở cấp Công Tước đỉnh phong đã được gọi là thiên tài xưa nay chưa từng có.

Nhưng mà bây giờ Cô Trúc chẳng qua chỉ là cấp Hầu Tước mà cũng đã lĩnh ngộ được thuật Vô Thủy Thiên Đạo, chấn động tạo thành có thể tưởng tượng được.

Sức mạnh của Hàn Sâm và Cô Trúc đều đang không ngừng tăng lên, hai luồng sức mạnh một trắng một đỏ giống như hai thần quang phóng lên trên, khiến cho khí thế bọn họ càng ngày càng khủng bố.

Ở một thời cơ nào đó, hoặc có thể là sức mạnh của hai người đều đạt tới giới hạn nào đó, hai người không hẹn mà cùng di chuyển.

Hàn Sâm thân như thần minh, một ngón tay trực tiếp chỉ ra, chiêu thuật không có gì hoa lệ, nhưng một chiêu kia lại cực kỳ nhanh, đơn giản thô bạo.

Một ngón tay của Cô Trúc cũng chỉ ra tương tự, kiếm khí dọc theo quỹ đạo huyền ảo kéo về phía Hàn Sâm.

Rắc!

Hai bóng người đan xen, phát ra một âm thanh tương tự tiếng vỏ trứng chim vỡ nát, lại chỉ thấy áo giáp và hồng quang trên người Cô Trúc bị nghiền nát như bụi, Kim Tệ lại vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

"Ta thua rồi, cám ơn." Cô Trúc chuyển mắt nghiêm túc nhìn Hàn Sâm một cái, sau đó nói một câu rồi trực tiếp xé rách tờ giấy tên hắn, bóng dáng biến mất ở trên phổ chúng sinh gen.

"Không thể nào… thuật Vô Thủy Thiên Đạo sao lại thua được… phương pháp có thể thân hóa Thiên Đạo… biết quá khứ tương lai… Làm sao có thể sẽ thua…" Cung chủ Trấn Thiên Cung hoảng sợ nhìn thân hình trên phổ chúng sinh gen, gần như không dám tin hai mắt của mình.

Thuật Vô Thủy Thiên Đạo mạnh mẽ bao nhiêu, không ai rõ ràng hơn hắn, cũng bởi vì hiểu được quá mức rõ ràng, cho nên cung chủ Trấn Thiên Cung càng khiếp sợ.

"Thuật Vô Thủy Thiên Đạo vậy mà thua sao?" Rất nhiều lão giả đều có khuôn mặt khiếp sợ, nhìn bóng dáng màu vàng trên phổ chúng sinh gen kia với vẻ không thể tin nổi.

"Nhân tộc… Kim Tệ…"

Bốn chữ này trong nháy mắt này đã có được ý tứ không tầm thường, vô số ánh mắt nhìn chăm chú vào bóng dáng màu vàng kia, có ghen ghét, có tham lam, có khát vọng, có sùng bái, có oán độc, đủ ánh mắt với nhiều loại cảm xúc phức tạp đan vào nhau rơi vào bóng dáng phía trên.

Ầm!

Sông núi trên phổ chúng sinh gen vỡ nát, bóng dáng Kim Tệ cũng biến mất, sách cổ Thanh Đồng từ từ diễn hóa ra một bức lại một bức quang ảnh.

Đó là hình ảnh mỗi một trận chiến đấu của Kim Tệ, chư thiên vạn tộc đều nhìn mỗi một trận của Kim Tệ ở phổ chúng sinh gen với ánh mắt phức tạp, từ chọn từ nhiều người đến cuối cùng đi tới vị trí đệ nhất cấp Hầu Tước.

Trước giờ khắc này, không hề có ai từng nghĩ, người cuối cùng đi tới cấp Hầu Tước lại chính là "Nhân tộc Kim Tệ" không danh tiếng gì, sắc mặt của tất cả vương công quý tộc đều phức tạp.

Hết chương 2139.

Chương 2140. Đệ nhất Hầu Tước

Sách cổ Thanh Đồng tái hiện lại từng màn chiến đấu ngày xưa của Kim Tệ, ý nghĩa mà bóng dáng màu vàng đại biểu cho đã rất khác với trước kia.

Đó là đệ nhất cấp Hầu Tước của hàng tỉ tỉ chủng tộc trong cả vũ trụ, sự †ồn tại mạnh mẽ nhất trong cùng cấp.

Cuối cùng quang ảnh dừng tại hình ảnh quyết đấu một ngón tay cuối cùng của Kim Tệ và Cô Trúc, sau đó tất cả quang ảnh đều sụp đổ tiêu tán đi, chỉ có bóng dáng màu vàng ở trên sách cổ Thanh Đồng từ từ phóng to, cuối cùng chiếm giữ cả bức tranh cuộn, tỏa ra ánh sáng rực rỡ huyền bí, khiến nơi nào trong vũ trụ tinh không đều có thể nhìn rõ bóng dáng kia.

Ước chừng qua mười phút sau, bóng dáng màu vàng kia mới dần dần tản đi, cuối cùng một hàng chữ chấn động toàn bộ vũ trụ tinh không xuất hiện trên xếp hạng phổ chúng sinh gen.

Đệ nhất Hầu Tước: Nhân tộc Kim Tệ.

Đây là trận quyết chiến dài nhất trong tất cả cấp bậc, các cấp khác đều đã quyết định vị trí đệ nhất, đệ nhất cấp Tử Tước bất ngờ chính là Hàn Tiểu Hoa.

Đáng tiếc cho tới bây giờ, Hàn Sâm cũng không thể tận mắt nhìn thấy Hàn Tiểu Hoa.

Bóng dáng Cô Trúc xuất hiện ở ven một con sông nhỏ, tiểu cô nương đi theo bên cạnh Tà Đồng đứng ở cách đó không xa nhìn Cô Trúc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy phức tạp.

“Ngươi là ai?” Cô Trúc nhìn cô gái nhỏ, hỏi. “Ta là hoa.” Tiểu cô nương đáp. “Hoa gì?” Cô Trúc lại hỏi một câu.

“Hồ Điệp không thể rời khỏi hoa, nếu không sẽ chết, ta chính là hoa kia.” Tiểu cô nương đáp.

Cô Trúc khế gật đầu, giống như hiểu ra điều gì, liếc mắt nhìn tiểu cô nương một cái, sau đó xoay người rời đi.

“Vì sao không giết ta? Ngươi không hận ta sao?” Tiểu cô nương hô lên với bóng lưng của Cô Trúc.

“Từ sau khi một cô gái rời khỏi ta, tay của ta không hề dính máu con gái.” Cô Trúc lãnh đạm nói, không quay đầu lại, bước chân cũng không dừng lại.

“Ngươi không giết ta, ta sẽ giết ngươi.” Thân hình tiểu cô nương lóe lên, đôi tay nhỏ bé biến thành màu đỏ tươi đỏ, ấn về phía sau lưng Cô Trúc.

Bộp!

Tay nhỏ in lên sau lưng rộng lớn của Cô Trúc, để lại hai dấu tay màu đỏ nho nhỏ trên đó, nhưng mà Cô Trúc lại như không việc gì, giống như không phát hiện, tiếp tục đi về phía trước.

“Ngươi như vậy rất ngu xuẩn, ngươi không giết ta, ta nhất định sẽ giết ngươi báo thù cho Tử Đồng, sau này chắc chắn ngươi sẽ hối hận.” Tiểu cô nương hơi ngẩn ra, sau đó nhìn bóng lưng của Cô Trúc hung ác hét lớn.

“Ta rất hối hận, hối hận trước kia không ngu xuẩn như vậy, không ngu xuẩn kiên trì làm bản thân.” Cô Trúc đưa lưng về phía tiểu cô nương phất tay, như là tạm biệt: “Muốn giết ta phải trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ

cần ta không chết, kiểu gì ngươi cũng có cơ hội.”

Tiểu cô nương kinh ngạc nhìn bóng lưng Cô Trúc rời đi, vẫn đứng sững sờ như vậy, cho đến khi bóng dáng Cô Trúc hoàn toàn biến mất không thấy.

Sau khi trận chiến phổ chúng sinh gen chấm dứt, Hàn Sâm vòng một vòng sau đó mới trở về Trấn Thiên Cung.

Hàn Sâm trở về cung chủ Trấn Thiên Cung rất vui vẻ, Hàn Sâm nhân cơ hội hỏi về chuyện Thánh Vực.

“Cung chủ, ta nghe nói Tử Đồng Thần Điệp kia đến từ Thánh Vực, không biết rốt cuộc Thánh Vực là một nơi thế nào?” Ở trước mặt cung chủ Trấn Thiên Cung, Hàn Sâm chỉ có thể tận lực làm cho tâm tư của mình trở nên đơn giản, không suy nghĩ chuyện khác, sợ bị thuật Đọc Tâm của cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn thấu.

Cung chủ Trấn Thiên Cung trầm ngâm một chút nói: “Năm tháng vô tận trước đó Thánh Vực là một thế lực lớn, ở thời kỳ xa xưa đã từng xếp vị trí thứ nhất của thần điện gen, nhưng mà sớm đã mai một trong bụi lịch sử, hiện tại rất nhiều chủng tộc đều chưa từng nghe nói qua sự †ồn tại của Thánh Vực, không ngờ một trong mười đại thần tướng của Thánh Vực vậy mà còn sống trên thế giới.”

“Mười đại thần tướng của Thánh Vực sẽ không phải đều là cường giả cấp Thần Hóa chứ?” Hàn Sâm ra vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Tất cả đều là Thần Hóa, hơn nữa Thánh Vực cũng không chỉ có mười Thần Hóa, mười đại tướng chỉ là người mạnh nhất trong số đó.” Cung chủ Trấn Thiên Cung nói.

Điều này khiến Hàn Sâm thật sự giật mình: “Thế lực mạnh mẽ như vậy, ai có thể tiêu diệt bọn họ chứ?”

“Không biết, đây là một điều bí ẩn, rất nhiều cường giả cổ xưa đều muốn biết, nhưng mà cho tới bây giờ vẫn chưa có đáp án, nếu không cũng sẽ không có tinh vực Đại Tịch Diệt.” Cung chủ Trấn Thiên Cung thở dài nói.

“Thánh Vực là ở tinh vực Đại Tịch Diệt?” Trong lòng Hàn Sâm chấn động, ép buộc bản thân để không nghĩ thêm nhiều thứ.

“Phải nói cả tinh vực Đại Tịch Diệt chính là Thánh Vực đã từng.” Cung chủ Trấn Thiên Cung suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Tên hạng nhất cấp Tử Tước kia rất có thể chính là truyền nhân Thánh Vực, sau này nếu như ngươi gặp hắn, cố gắng hết sức cẩn thận một tí, mặc dù bản thân hắn chỉ là một Hầu Tước còn chưa đủ để sợ, nhưng mà không biết Thánh Vực còn có bao nhiêu tên kinh khủng sống trên vũ trụ này, cẩn thận một tí không có sai lầm lớn.”

Sau khi Hàn Sâm theo cung chủ Trấn Thiên Cung rời khỏi nơi đó, đủ loại suy nghĩ lộn xộn nảy ra trong đầu.

“Tinh vực Đại Tịch Diệt chính là Thánh Vực đã từng, nói như vậy hẳn Tiểu Hoa ở nơi đó, lối vào của Tí Hộ Sở cũng ở trong tinh vực Đại Tịch Diệt, tên Cửu Mệnh Huyết Miêu này có quan hệ với Thánh Vực, lại có khả năng ra vào Tí Hộ Sở, không lẽ giữa Thánh Vực và Tí Hộ Sở có quan hệ gì sao?” Hàn Sâm nhiều lần suy tư trong lòng, nhưng mà manh mối hắn biết được vẫn quá ít, không thể chứng minh suy đoán trong lòng là đúng, cũng không có cách suy luận thêm một bước.

Manh mối duy nhất bây giờ chính là tinh vực Đại Tịch Diệt, nhưng mà ở nơi đó, không có thực lực cấp Thần Hóa thì không thể đi ra.

Bởi vì lối vào Tí Hộ Sở ở ngay trong tinh vực Đại Tịch Diệt, trước kia Hàn Sâm từng tìm rất nhiều tư liệu về tinh vực Đại Tịch Diệt, trên cơ bản tất cả chủng tộc đều có chung một nhận thức về tinh vực Đại Tịch Diệt, không phải cường giả cấp Thần Hóa, tốt nhất không nên đi vào trong đó, cho dù là cường giả cấp Vương đi vào, đều là cục diện cửu tử nhất sinh.

Nếu không khủng bố như vậy, tất cả cường giả của chủng tộc trong Tí Hộ Sở lao ra Tí Hộ Sở cũng sẽ không chết ở nơi đó.

Về cơ bản Hàn Sâm đã buông tha ý nghĩ khơi thông lối đi Tí Hộ Sở này, lại thật sự không ngờ đến nơi đó vậy mà chính là Thánh Vực, chính là chỗ tiểu Hoa ở.

“Mọe nó, cho dù là tinh vực Đại Tịch Diệt thì thế nào, dám ngăn cản lão tử tìm con trai, vẫn đánh thủng ngươi như thường.” Hàn Sâm hung tợn mắng một câu, sau đó đi Bạch Ngọc Kinh.

Muốn đánh thủng tinh vực Đại Tịch Diệt, ít nhất phải thăng cấp lên cấp Vương mới được, nếu không đi vào sẽ là cục diện thập tử vô sinh, tăng lên thực lực vẫn là nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ.

Đi tới Bạch Ngọc Kinh, Hàn Sâm đến tòa Bạch Ngọc Lâu thứ hai, sau khi đi vào tầng thứ bảy, nhìn thấy Cô Trúc đã ở nơi này, hắn bèn đi lên cười tủm tỉm chào hỏi: “Thật đáng tiếc, suýt nữa đã có được hạng nhất.”

Cô Trúc thản nhiên nói: “Đúng là đáng tiếc, chẳng qua có mục tiêu mới có tiến bộ, tiếp theo ta sẽ trở nên càng mạnh.”

“Cái tên không thú vị, ngươi không biết nghiến răng nghiến lợi thề, nói muốn đánh bại Kim Tệ kia sao?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Ta cảm thấy đánh bại ngươi trước thực tế hơn, sau khi Bạch Ngọc Kinh đóng cửa, đi diễn võ trường luyện một chút chứ?” Cô Trúc nhìn thấy Hàn Sâm nói.

“Khụ khụ, ta còn có rất chuyện quan trọng phải làm, lần sau có thời gian rồi nói sau.” Hàn Sâm không có hứng thú đánh nhau với Cô Trúc, trước khi nghĩ ra cách phá giải Tử Đồng Thần Quang, không dùng thể siêu cấp Thần Linh, Hàn Sâm thật sự không chắc chắn có thể thắng Cô Trúc.

Hết chương 2140.

Chương 2141. Đạo tràng

Sau khi hấp thu Ngọc Linh, Bạch Ngọc Kinh còn chưa có đóng cửa, Hàn Sâm vội vàng rời khỏi Bạch Ngọc Lâu đến đảo Mộng Cảnh đón Bảo Nhi.

Trước khi Hàn Sâm đi Thánh Thiên Đường đã đưa Bảo Nhi đến đảo Mộng Cảnh, do thú Mộng Cảnh bảo vệ nàng, đương nhiên không cần lo lắng có người bắt nạt Bảo Nhi.

"Ba!" Bảo Nhi thấy Hàn Sâm, lập tức nhào vào lòng Hàn Sâm.

Sau khi cảm ơn thú Mộng Cảnh, Hàn Sâm dẫn Bảo Nhi trở về đảo Tiểu Ngọc của hắn.

"Isa từng nói, Trấn Thiên Cung có thể giúp ta tăng lên đến cấp Hầu Tước, nhưng mà vật ngữ gen tăng lên cấp Hầu Tước đã khó khăn như thế, sau khi thăng cấp Hầu Tước, ta đi đâu tìm tài nguyên thăng cấp Công Tước và cấp Vương đây?" Hàn Sâm vô cùng đau đầu với vật ngữ gen, môn thuật gen này thật sự quá lãng phí tài nguyên, hơn nữa cho tới bây giờ, hắn cũng không nhìn ra vật ngữ gen mạnh bao nhiêu.

Hàn Sâm đang tính toán cho bản thân sau này, đột nhiên nghe được ngoài đảo có người gọi tên hắn, đi ra ngoài nhìn, là đám người chị em nhà họ Vân và Thiên Vũ Hạc đến đây.

Hàn Sâm tiếp đón vài người tới trước bàn đá tàng cây già, gọi bọn họ ngồi xuống.

"Vốn tính ngày mai đi thăm các ngươi, không ngờ hôm nay các ngươi †ự mình đến đây." Hàn Sâm rót nước trà cho bọn hắn nói.

Vân Tố Y hé miệng cười nói: "Cũng không phải bọn ta đặc biệt đến thăm ngươi, chỉ là cha kêu bọn ta nhanh tới chuyển lời cho ngươi mà thôi, thời gian còn lại của ngươi đã không còn nhiều lắm

"Thời gian gì không còn nhiều lắm?" Hàn Sâm hơi giật mình.

"Đương nhiên là thời hạn giảng bài đạo tràng đã không còn nhiều lắm, còn có thể là cái gì nữa?" Vân Tố Thường cười nói.

“Thì ra là thế, các ngươi không nói đúng là ta đã quên mất chuyện này, ngày mai ta phải đi đạo tràng giảng bài.” Hàn Sâm đột nhiên nhớ ra, lần trước hắn đã chuẩn bị đi đạo tràng giảng bài, nhưng mà sau đó lại có việc nên không đi được, chuyện này cũng đã kéo dài hơn một năm, một năm trước còn thiếu mười ngày.

“Hàn huynh, ngươi tính giảng gì?” Thiên Vũ Hạc hỏi.

“Không biết có thể giảng Trấn Tà thuật hay không?” Hàn Sâm suy nghĩ một chút nói, nếu có thể giảng Trấn Tà thuật thì hắn tính giảng Trấn Tà thuật.

“Ngươi muốn giảng Trấn Tà thuật?” Ba người Thiên Vũ Hạc đều hơi ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm.

“Giảng Trấn Tà thuật có vấn đề gì sao? Không lẽ nói Trấn Tà thuật có quy định không được giảng sao?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

“Ngược lại cũng không phải, đương nhiên có thể giảng Trấn Tà thuật, có điều ấy…” Thiên Vũ Hạc không nói tiếp nữa, giống như là có điều gì băn khoăn.

Vân Tố Y thay thế nói tiếp: “Chẳng qua bản thân Trấn Tà thuật cực kỳ khó giảng, hơn nữa trong cung có sắp xếp một vị đạo sĩ chuyên giảng Trấn Tà thuật ở trong đạo tràng, trình độ Trấn Tà thuật của vị đạo sĩ này vô cùng cao, giảng cũng vô cùng không tệ.”

“Không lẽ vị đạo sĩ kia là cường giả cấp Vương?” Hàn Sâm hỏi.

“Cũng không phải, hắn là Công Tước của Thụy Thú tộc, trời cho bản thân có được lực Trấn Tà, cho nên thành tựu của việc tu luyện Trấn Tà thuật so với chủng tộc bình thường cao hơn rất nhiều, ngay cả trong Thiên tộc cũng ít người có thể đủ để sánh ngang, cho nên Trưởng Lão viện mới có thể quyết định để cho hắn chuyên giảng Trấn Tà thuật.” Thiên Vũ Hạc nói.

“Một khi đã như vậy thì ta suy nghĩ cái khác vậy.” Hàn Sâm hơi buồn rầu, trong lúc nhất thời không biết nên giảng cái gì mới tốt.

Tuy hắn biết rất nhiều thuật gen, chẳng qua phần lớn đều là thuật gen bí truyền, không thể tùy tiện lấy ra giảng, trong lúc nhất thời thật đúng là không thể nghĩ ra có thể giảng cái gì.

“Hàn huynh, ngày mai bọn ta cùng đi nghe ngươi giảng bài.” Trước khi đám người Thiên Vũ Hạc rời đi, hẹn ngày mai gặp Hàn Sâm ở đạo trường.

Trong lúc nhất thời Hàn Sâm không nghĩ ra giảng cái gì, cũng không tiếp tục nghĩ nhiều, chuẩn bị lúc đó sẽ hỏi đệ tử Trấn Thiên Cung một câu là muốn nghe gì.

Đệ tử Trấn Thiên Cung nghe nói Hàn Sâm giảng bài, rất nhiều đệ tử vốn không tính đến đạo tràng nghe giảng, cũng đều thay đổi chủ ý đến đạo tràng.

Ngay cả đám người Vũ tộc Angia cũng đều đi tới đạo tràng, muốn nhìn xem rốt cuộc Hàn Sâm có thể giảng cái gì.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi tới trên đài giảng viên, lập tức nhìn thấy đệ tử Trấn Thiên Cung ngồi đầy dưới đài, bởi vì vị trí không đủ, còn có rất nhiều đệ tử đều chỉ có thể đứng ở trong đạo tràng.

Hàn Sâm và Cô Trúc cùng được gọi là Đao Kiếm Song Tuyệt, đệ tử Trấn Thiên Cung cảm thấy khá hứng thú với thuật gen của Hàn Sâm, không chỉ là đệ tử cấp thấp, ngay cả không ít đệ tử cùng cấp Hầu Tước giống Hàn Sâm cũng tới nơi này nghe Hàn Sâm giảng bài.

Thiên Vũ Hạc và chị em nhà họ Vân ngồi ở vị trí phía trước, Hàn Sâm hơi gật đầu ra hiệu với bọn họ, coi như là chào hỏi.

Bây giờ thân phận của hắn ở trên đài là đạo sư, không tiện ôn chuyện với đám người Thiên Vũ Hạc.

“Hàn huynh đệ, hôm nay ngươi muốn giảng cái gì?” Ngọc Kinh đứng ở trước bục giảng, hô một tiếng với Hàn Sâm.

“Các ngươi muốn nghe gì, không ngại thì nói nghe một chút?” Bởi vì Hàn Sâm không nghĩ ra phải giảng cái gì, nghe vậy thì hỏi một câu.

“Giảng kiếm thuật, bọn ta muốn nghe kiếm thuật.”

“Nghe kiếm thuật gì, đương nhiên là giảng đao thuật, đao thuật của Hàn sư huynh chính là được hai tộc chân truyền đấy.”

“Dứt khoát đồng thời giảng đao thuật kiếm thuật luôn đi, nếu không làm sao gọi là Đao Kiếm Song Tuyệt chứ?

Trong lúc nhất thời rất nhiều đệ tử đều tranh nhau kêu lên, có rất nhiều ý kiến, khiến cho Hàn Sâm không biết nên nghe ai mới tốt.

“Ta có một đề nghị, nếu như có thể, mời Hàn huynh đệ giảng cho bọn †a một chút Trấn Tà thuật được không?” Giọng Ngọc Kinh giọng đủ lớn, trực tiếp đè giọng đám đệ tử xuống.

“Thôi đi, Trấn Tà thuật có gì dễ nghe, đã sớm nghe chán, thứ kia có nghe thế nào vẫn thật sự khó luyện.” Lập tức một đám đệ tử đều bác bỏ.

Đệ tử Trấn Thiên Cung nguyện ý nghe Trấn Tà thuật vẫn là số ít, dù sao luyện thứ kia không ít, nhưng mà thật sự quá khó luyện, cần học tập tích lũy thuật gen quanh năm suốt tháng, không có đường tắt gì đáng nói.

“Trấn Tà thuật không tệ.” Khi một đám đệ tử đang tranh cãi ầm ĩ, lại đột nhiên nghe được một giọng nói thản nhiên truyền tới.

Mặc dù giọng kia không lớn, nhưng mà lại khiến cho tất cả mọi người có thể nghe rõ ràng, hơn nữa nghe hơi quen tai.

Đám đệ tử đều quay đầu nhìn về phía giọng nói truyền đến, chỉ thấy Cô Trúc đứng ở vị trí ngoài rìa đạo tràng, hiển nhiên lời vừa rồi là hắn nói.

Vốn dĩ Ngọc Kinh đã bị đám đệ tử bác bỏ mặt đỏ tía tai nói không nên lời, lúc này lại đột nhiên giống như là hăng máu gà, hưng phấn nói: “Xem đi, ngay cả Cô Trúc sư huynh cũng muốn nghe Trấn Tà thuật, ta đã nói để cho Hàn huynh đệ giảng Trấn Tà thuật là chuẩn không sai.”

“Hình như Trấn Tà thuật cũng không tệ.”

“Đúng vậy đúng vậy, mặc dù nghe Trấn Tà thuật nhiều, chẳng qua Hàn sư huynh giảng chắc chắn có chỗ khác biệt, Trấn Tà thuật tốt, liền nghe Trấn Tà thuật…”

“Ngay cả Cô Trúc sư huynh đều muốn nghe Hàn Sâm giảng Trấn Tà thuật, chắc chắn hắn giảng có chỗ không tầm thường, nghe Trấn Tà thuật vậy.”

Vốn dĩ một đám đệ tử còn nói nhao nhao ồn ào, gần như là trong nháy mắt đã thống nhất yêu cầu, đều gấp gáp muốn nghe Hàn Sâm giảng Trấn Tà thuật.

Từ sau Vạn Thế Nhất Mộng, Cô Trúc chưa từng đến đạo tràng nghe giảng bài, vậy mà bây giờ ngay cả Cô Trúc đều tới nơi này muốn nghe Hàn Sâm giảng Trấn Tà thuật, lập tức khiến một đám đệ tử đều cho rằng Trấn Tà thuật Hàn Sâm giảng không tầm thường, không nghe giảng không chừng sẽ hối hận.

Thấy đám đệ tử đều cùng kêu lên nói muốn nghe Trấn Tà thuật, Hàn Sâm trầm ngâm một chút nói: “Vậy giảng Trấn Tà thuật đi, chẳng qua †a giảng rất bình thường, các ngươi tùy ý nghe một chút là được, không cần cho là thật quá mức, coi như là một tham khảo đi.”

Hết chương 2141.

Chương 2142. Trấn Tà quyền

“Trấn Tà thuật sao? Đó chính là thuật gen dễ giảng nhất và không dễ giảng nhất.” Lão viện trưởng Thiên Đạo Viện híp mắt, nhìn hướng đạo tràng nói.

“Lão viện trưởng, vì sao nói Trấn Tà thuật là thuật gen dễ giảng nhất và không dễ giảng nhất?” Bạch Thực bên cạnh, hơi không quá hiểu hỏi.

Lão viện trưởng cười nói: “Trấn Tà thuật bác đại tinh thâm, hơn ba ngàn vạn chữ bên trong bí điển ẩn chứa vô vàn bí ẩn. Nói dễ giảng, đó là vì tùy tiện trích một đoạn từ trong đó ra, đạo lý đều có thể nói trên một năm, rất

nhiều đệ tử tu luyện Trấn Tà thuật đều có thể giảng. Nói giảng không dễ, đó là vì hệ thống Trấn Tà thuật quá mức khổng lồ, chỉ giảng một đoạn trong đó thôi, trợ giúp đối với tu luyện Trấn Tà thuật có thể nói là cực kỳ nhỏ bé, cũng khó ra ý mới mới, người nghe cũng sẽ không có thu hoạch quá nhiều."

Dừng một chút, lão viện trưởng lại nói tiếp: "Giống như công tước Tứ Quý Thụy Thú tộc chuyên môn giảng Trấn Tà thuật trong cung chúng †a, hắn nghiên cứu Trấn Tà thuật mấy trăm năm, hơn nữa thiên phú tu luyện Trấn Tà thuật xuất sắc, bây giờ cũng chỉ luyện đến tầng thứ tám mà thôi, giống như cung chủ vậy, chính là nhân vật có thể luyện Trấn Tà thuật đến tầng viên mãn tầng thứ mười một, bây giờ trong Trấn Thiên Cung cũng chỉ có một người là hắn."

"Bây giờ chỉ có một người là cung chủ, nói vậy trước kia còn có ?" Bạch Thực hỏi.

"Trong tiền bối Trấn Thiên Cung trước kia đương nhiên còn có, bây giờ ngoại trừ cung chủ ra còn có một vị, chính là lão viện trưởng đứng đầu lúc trước, nhưng mà hắn một đi không trở lại, cũng không biết còn sống ở trên đời không." Lão viện trưởng nói.

Thiên Vũ Hạc và chị em nhà họ Vân nghe thấy Hàn Sâm bị ép giảng Trấn Tà thuật, đều hơi hơi lo lắng cho hắn.

Ngày hôm qua bọn họ nhắc nhở Hàn Sâm đừng giảng Trấn Tà thuật, đó là vì mấy ngày này mỗi tháng công tước Tứ Quý chuyên giảng Trấn Tà thuật cũng tới giảng Trấn Tà thuật, tính theo quy luật giảng bài trước kia của công tước Tứ Quý, hẳn là ngày mai hắn sẽ đến giảng bài.

Nếu Hàn Sâm giảng Trấn Tà thuật bình thường, vậy ngày mai khi công tước Tứ Quý bắt đầu giảng bài, cũng giảng Trấn Tà thuật, đương nhiên đa số đệ tử sẽ lựa chọn công tước Tứ Quý.

Mặc dù điều này cũng không có tổn hại gì tới Hàn Sâm, nhưng mà cuối cùng vẫn mất thể diện.

Nếu như Hàn Sâm giảng thật sự tốt, đến lúc đó làm mất thể diện công tước Tứ Quý, vô duyên vô cớ đắc tội một Công Tước đồng môn, cũng không

phải một chuyện tốt.

Cho nên nói, bất kể Hàn Sâm giảng hay hay là không hay thì đều không có chỗ tốt nào, cho nên Thiên Vũ Hạc và chị em Vân gia mới có thể nhắc nhở hắn đừng giảng Trấn Tà thuật.

Bây giờ bị Ngọc Kinh và Cô Trúc làm rối lên như vậy, Hàn Sâm không giảng Trấn Tà thuật cũng không được.

Hàn Sâm cảm thấy không sao cả, cũng không có đặt chuyện được mất trong lòng, dù sao hắn cũng không nghĩ ra phải giảng cái gì, bèn trực tiếp giảng Trấn Tà thuật đã chuẩn bị tốt trước đó.

Trấn Tà thuật Hàn Sâm tu luyện có điểm khác với đệ tử Trấn Thiên Cung, đệ tử Trấn Thiên Cung bình thường thăng cấp đến cấp Vương mới có có thể đi Đạo Tàng động xem bảy mươi hai sát phù gen bản nguyên, trước đó đều chỉ có thể xem sách tu luyện, bắt đầu từ hệ thống phức tạp, từ từ đến gần căn nguyên.

Mà Hàn Sâm lại trực tiếp quan sát bảy mươi hai sát phù gen bản nguyên rồi tìm hiểu tu luyện, cho nên hiểu biết của hắn đối với Trấn Tà thuật là bắt đầu từ căn nguyên rồi ra những thứ khác.

Hai trình tự học tập hoàn toàn khác nhau, thậm chí có thể nói là tương phản, bởi vậy tạo thành một ít quan điểm khác nhau, cho nên Hàn Sâm cũng không định giảng như bình thường, mà là mở ra một con đường khác, tính dùng một loại phương pháp khác để giảng Trấn Tà thuật.

“Nếu mọi người muốn nghe Trấn Tà thuật, vậy ta sẽ trao đổi một chút †âm đắc khi học Trấn Tà thuật của bản thân tới với mọi người một chút, hôm nay giảng lộ thứ nhất Khôi Tinh quyền của Trấn Tà quyền bảy mươi hai lộ đi” Hàn Sâm nói.

“Hàn huynh đệ, Trấn Tà quyền là gì? Tại sao bọn ta không nhìn thấy có loại kỹ xảo này ở trong Trấn Tà thuật thế?” Câu nói đầu tiên của Hàn Sâm khiến cho rất nhiều đệ tử đều sinh lòng hiếu kỳ, Ngọc Kinh càng là cao giọng hỏi.

Trấn Tà thuật là một môn thuật gen cao thâm, bản thân nó là một loại hệ thống sức mạnh đặc biệt, vô cùng phức tạp, độ khó khi luyện Trấn Tà thuật không thua gì nghiên cứu một ngành học nào đó.

Loại hệ thống sức mạnh này là tu luyện ở bên trong, cũng không cùng nguyên bộ với kỹ xảo cơ thể.

Đơn giản mà nói, Trấn Tà thuật chính là sức mạnh cùng loại với Tử Đồng Thần Quang, đó là một loại sức mạnh đặc biệt, cũng không có liên quan gì tới các loại thuật gen quyền thuật đao thuật.

Lý do Hàn Sâm giảng Trấn Tà như quyền pháp là vì hắn xem qua sát phù gen bản nguyên, cho nên tính mở con đường khác, giảng ngược lại với giảng viên, bắt đầu từ trong ra ngoài.

Những đạo sư khác giảng hệ thống đạo lý căn nguyên, Hàn Sâm cố tình không giảng đạo lý gì, từ một bộ quyền pháp căn bản tiến hóa thành từ trong sát phù gen bản nguyên, quyền pháp này bao hàm ý cảnh của sát phù gen bản nguyên.

Đệ tử bình thường xem không hiểu, nhưng mà chỉ cần đi luyện, khi luyện quyền pháp này đến cảnh giới nhất định, lĩnh hội ý cảnh trong quyền pháp, cũng chẳng khác nào hiểu ý cảnh của sát phù gen bản nguyên.

Cái gọi là luyện quyền trăm lần tự hiện ý này, Hàn Sâm đúng là dùng loại phương pháp chậm chạp này.

Có điều phương pháp chậm chạp cũng không phải không tốt, đệ tử bình thường chắc chắn không giống như công tước Tứ Quý, có nhiều thời gian đi học tập nghiên cứu trọn bộ Trấn Tà thuật, nếu muốn đi nghiên cứu thật, thứ này có thể phải nghiên cứu cả đời.

Cho nên loại phương pháp chậm chạp này của Hàn Sâm chính là chuẩn bị cho đệ tử không có nhiều thời gian để đi nghiên cứu Trấn Tà thuật như vậy.

Đương nhiên, đệ tử muốn một lòng một dạ nghiên cứu Trấn Tà thuật đi luyện Trấn Tà quyền cũng có chỗ tốt, bọn họ chưa từng thấy sát phù gen

bản nguyên, vừa nghiên cứu vừa luyện quyền, kiểm chứng lẫn nhau tiến độ sẽ nhanh hơn.

Chỗ thiếu hụt duy nhất của loại phương pháp này chính là ý cảnh của Trấn Tà quyền chỉ là một phần Hàn Sâm tự mình lĩnh hội, cũng không phải là toàn bộ ý cảnh của sát phù gen bản nguyên, cho dù bọn họ luyện quyền pháp này tốt giống như Hàn Sâm cũng chỉ có thể đạt tới trình độ của Hàn Sâm mà thôi.

Chẳng qua đối với đệ tử bình thường như vậy cũng đã đủ rồi, bây giờ Trấn Tà thuật của Hàn Sâm đã cao tới tầng thứ tám, nếu như bọn họ có thể luyện quyền pháp đến cảnh giới đại thành, cũng gần như tương đương với Trấn Tà thuật tầng thứ tám rồi.

Phải biết rằng ngay cả cường giả nghiên cứu Trấn Tà thuật mấy trăm năm như công tước Tứ Quý chẳng qua cũng chỉ là tầng thứ tám mà thôi.

“Trấn Tà quyền là một loại kỹ xảo quyền pháp nho nhỏ ta nghiên cứu ra từ trong Trấn Tà thuật, Trấn Tà thuật bác đại tinh thâm, năng lực của †a không giảng được, cho nên sẽ dạy cho mọi người một cái kỹ xảo nhỏ như vậy, hy vọng có thể có chỗ trợ giúp các vị sư huynh đệ tu luyện Trấn Tà thuật.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Đám đệ tử nghe đều thấy mới mẻ, bọn họ còn chưa bao giờ nghe qua Trấn Tà thuật, cảm giác này chẳng khác nào là một giáo sư dạy hóa học, trong tiết hóa học đột nhiên muốn dạy bọn họ quyền anh, hai chuyện không liên quan với nhau vậy mà cũng có thể liên kết cùng một chỗ, đương nhiên khiến cho người ta nảy sinh lòng tò mò.

“Nếu không có thắc mắc khác, bây giờ ta sẽ giảng lộ thứ nhất Tinh Khôi quyền trong bảy mươi hai lộ Trấn Tà quyền…” Hàn Sâm giảng quyền pháp mình suy diễn ra.

Quyền pháp này không khó, tương tự như Hình Ý quyền, lấy hình của sát phù gen bản nguyên mà bao hàm thần của nó, đợi luyện đến chỗ sâu, đương nhiên gồm cả hình và thần, từ ngoại tới nội lĩnh ngộ điều ảo diệu của ý sát phù gen bản nguyên.

Vốn dĩ Hàn Sâm muốn suy diễn ra kiếm pháp, dù sao phần lớn đệ tử trong Trấn Thiên Cung luyện kiếm, nhưng mà sau khi suy nghĩ một chút, bảy mươi hai lộ Trấn Tà kiếm pháp, tên này hình như có chỗ nào không đúng lắm, cho nên mới thay đổi suy diễn thành quyền pháp.

Hết chương 2142.

Chương 2143. Công tước Tứ Quý

Công tước Tứ Quý đi tới đạo tràng giống như mọi ngày, chuẩn bị bắt đầu giảng giải Trấn Tà thuật.

Nhưng mà đợi một hồi lâu, phát hiện trong đạo tràng vậy mà thưa thớt chỉ có mấy đệ tử, khiến cho hắn không khỏi âm thầm nhíu mày.

Tuy bình thường không nhiều đệ tử nghe hắn giảng bài cho lắm, nhưng mà ngồi tám chín phần của đạo tràng vẫn rất dễ dàng.

Dù sao đệ tử học Trấn Tà thuật trong Trấn Thiên Cung cũng không ít, một ít đệ tử gặp khó khăn trong tu hành cũng tới nghe hắn giảng bài. Tình huống giống như bây giờ, thật đúng là xảy ra lần đầu tiên.

“Lộ An, sao hôm nay chỉ có mấy người các ngươi tới nghe giảng, đám người Khúc Hạo đâu?” Công tước Tứ Quý nhìn một đệ tử phía dưới hỏi.

Mấy người Lộ An và Khúc Hạo đều chuyên môn nghiên cứu Trấn Tà thuật, trước kia khi công tước Tứ Quý giảng bài đều nhất định sẽ đến.

“Bọn họ… đi nghe đạo sư khác… giảng bài ..” Lộ An ấp úng nói.

“Ồ, bọn họ đi nghe vị đạo sư nào giảng bài?” Công tước Tứ Quý say mê nghiên cứu Trấn Tà thuật, đối với chuyện khác không quan tâm lắm, cũng không biết chuyện Hàn Sâm đến đạo tràng giảng bài, càng không biết thứ Hàn Sâm giảng chính là Trấn Tà thuật.

“Bọn họ… đi nghe Hàn Sâm giảng bài ” Lộ An bất đắc dĩ trả lời. “Hàn Sâm? Hắn giảng cái gì?” Công tước Tứ Quý rất tò mò hỏi thăm.

Tên của Hàn Sâm đương nhiên công tước Tứ Quý có nghe qua, lúc này nghe nói hắn đến giảng bài, cũng có vài phần tò mò.

“Hắn… hắn giảng…” Lộ An hơi khó nói ra khỏi miệng. “Ấp úng cái gì, hắn giảng gì thế?” Công tước Tứ Quý nhíu mày hỏi. “Hắn giảng Trấn Tà thuật.” Lộ An đành phải nói ra.

“Trấn Tà thuật?” Công tước Tứ Quý cau mày rất sâu, chẳng qua sau giây lát lại khôi phục bình thường.

Thời gian Hàn Sâm đi vào Trấn Thiên Cung tổng cộng cũng không bao lâu, cho dù hắn vừa tới Trấn Thiên Cung đi học Trấn Tà thuật, vậy cũng không thể nào có thành tựu quá lớn.

Bây giờ những đệ tử kia đi nghe Hàn Sâm giảng bài, hơn phân nửa đều là hướng về thanh danh của hắn, cũng chính là tìm cái mới mẻ và tò mò mà thôi, chờ sau khi nghe Hàn Sâm giảng Trấn Tà thuật xong tự nhiên sẽ hiểu được, Trấn Tà thuật ai giảng mới có chiều sâu hơn, đến lúc đó đương nhiên bọn họ sẽ trở lại.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu giảng bài đi, hôm nay chúng ta giảng lý luận Hồng trong Trấn Tà thuật..” Công tước Tứ Quý bắt đầu giảng bài của hắn.

Vốn dĩ công tước Tứ Quý cho rằng không quá hai ngày, sau khi cảm giác mới mẻ của đệ tử đi qua, họ sẽ trở lại nơi này của hắn nghe giảng bài.

Nhưng mà ai biết ngày qua ngày, đệ tử đi qua bên Hàn Sâm nghe giảng bài không những không trở về, ngược lại đệ tử bên này của hắn càng ngày càng ít, ngoại trừ số ít đệ tử hắn tự tay dẫn dắt ra, đệ tử khác đều sắp đi hết.

Điều này khiến công tước Tứ Quý hơi ngồi không yên, hôm nay sau khi đi tới, nhìn thấy chỉ còn lại ba năm đệ tử ngồi ở phía dưới, nhíu mày nói: “Tiết hôm nay không giảng, chúng ta cũng đi nghe một chút xem, Hàn Sâm rốt cuộc giảng cái gì mà có thể hấp dẫn nhiều đệ tử đi nghe hắn giảng Trấn Tà thuật như vậy.”

Công tước Tứ Quý nói xong thì trực tiếp đi xuống đạo đài, đi về phía đạo tràng bên kia của Hàn Sâm, mấy người Lộ An cũng chỉ có thể đi theo.

Không lâu sau, công tước Tứ Quý đến bên trong đạo tràng của Hàn Sâm, vừa vào đạo tràng , công tước Tứ Quý liền sửng sốt, đổi hướng hỏi Lộ An bên cạnh: "Lộ An, Hàn Sâm hắn thực sự giảng Trấn Tà thuật?"

Cũng khó trách công tước Tứ Quý sẽ có thắc mắc như thế, chỉ thấy trong toàn bộ đạo tràng, một đám đệ tử đều xắn tay áo hi hi ha ha luyện quyền ở nơi này, nói là đang dạy quyền pháp công tước Tứ Quý sẽ tin, nói là dạy Trấn Tà thuật, vậy thật sự là đánh chết hắn cũng không tin.

"Khụ khụ, đúng là dạy Trấn Tà thuật, Hàn Sâm nói đây là Trấn Tà quyền, luyện Trấn Tà quyền không khác nào là luyện được Trấn Tà thuật." Lộ An nói.

"Đây không phải làm loạn sao? Dù cho luyện được quyền thì có quan hệ gì với Trấn Tà thuật?" Công tước Tứ Quý lập tức nhíu mày, có điều hắn cũng không phải một người dễ xúc động, cho nên không lập tức nổi giận, tính nghe Hàn Sâm giảng như thế nào trước đã, sau đó sẽ sắp xếp suy nghĩ để bác bỏ.

Công tước Tứ Quý đã nghiên cứu Trấn Tà thuật mấy trăm năm, có thể thấy được hắn là một người cực kỳ có kiên nhẫn, đương nhiên sẽ không lỗ mãng làm việc tùy tiện.

Sau đó công tước Tứ Quý tìm một vị trí ngồi xuống, chờ nghe Hàn Sâm giảng Trấn Tà quyền gì đó như thế nào.

Đương nhiên đa số đệ tử từng luyện Trấn Tà thuật đều biết công tước Tứ Quý, nhìn thấy công tước Tứ Quý xuất hiện ở trong đạo tràng của Hàn Sâm, lại còn ngồi xuống, tức khắc biết có trò hay để xem.

"Công tước Tứ Quý đến đây, lần này Hàn Sâm gặp phiền phức rồi." "Không biết liệu có xảy ra chuyện không?" "Chắc là không đâu, cùng lắm cũng chỉ đấu võ mồm."

“Nói thật, trình độ của công tước Tứ Quý đúng là cao, có điều nếu muốn học cùng, ta cảm thấy vẫn là theo Hàn Sâm học tương đối thoải mái.”

“Đúng vậy, Hàn Sâm dạy Trấn Tà thuật như vậy, thật sự là mới nghe lần đầu, nhưng mà đúng là dễ học dễ dùng.”

“Lời này không sai, mấy ngày nay luyện Trấn Tà quyền hắn dạy, sau khi kiểm chứng qua lại với điều học được trước kia, rất nhiều chỗ trước kia nghĩ không hiểu, bây giờ lại sáng tỏ thông suốt.”

Đám đệ tử lén lút nhỏ giọng nghị luận, mặc dù thấp giọng nhưng mà với thực lực của công tước Tứ Quý vẫn lọt vào trong tai hắn, không khỏi cau mày càng sâu, trong lòng cũng có vài phần nghi ngờ: “Không lẽ luyện quyền thật sự có thể có quan hệ với Trấn Tà thuật?”

Đợi không bao lâu thì Hàn Sâm tới đạo tràng, bắt đầu giảng bài hôm nay.

Hàn Sâm không phát hiện công tước Tứ Quý đến đây, mấy ngày nay hắn cũng đã quen rồi, bởi vì có rất nhiều đệ tử nghe giảng, hắn không có khả năng chiếu cố đến từng người một, mỗi ngày đều là dạy xong đã, lại để cho những đệ tử này đặt câu hỏi.

“Hôm nay chúng ta sẽ giảng Hùng Tinh quyền trong bảy mươi hai lộ Trấn Tà..” Hàn Sâm chỉ giảng mà không thị phạm, đây cũng không phải là hắn giấu riêng, mà là thị phạm quá sớm có hại không có lợi đối với những đệ tử này.

Nhất định phải đợi chính bọn tìm tòi, sau khi gặp một ít trắc trở và nghi ngờ, lại thị phạm cho bọn họ, vậy mới có thể đạt tới hiệu quả tốt nhất.

Đi thị phạm cho một đám người chưa từng luyện quyền bao giờ, vậy tương đương với một đám người ngoài nghề nhìn hắn luyện quyền, ngoại trừ xem náo nhiệt ra, căn bản đánh rắm cũng không có.

Vốn dĩ công tước Tứ Quý sau khi nghe xong muốn phản bác Hàn Sâm ngay tại chỗ, nhưng mà nghe một chút, vẻ mặt công tước Tứ Quý trở nên hơi kỳ lạ.

Mặc dù quyền pháp này của Hàn Sâm đơn giản, nhưng mà trong đó lại chứa đựng một ít đạo lý và biến hóa tương thông với Trấn Tà thuật, nhìn qua hình như có chút đạo lý đấy.

Công tước Tứ Quý không phải là một người xúc động, cho nên trước khi nghi ngờ trong lòng chưa được giải quyết, hắn cũng không nói gì, chỉ tiếp tục nghe hết.

Vài ngày liên tiếp, công tước Tứ Quý đều tới nghe Hàn Sâm giảng Trấn Tà quyền, mỗi lần nghe xong đều rời đi, cũng không nói gì thêm. Cho đến ngày cuối cùng Hàn Sâm làm đạo sư giảng bài, Hàn Sâm vừa

mới lên đạo đài, còn chưa chờ hắn bắt đầu giảng bài, công tước Tứ Quý lại đột nhiên đứng lên.

Trong lòng một đám đệ tử Trấn Thiên Cung đều giật mình, biết lúc này có trò hay để xem.

Hết chương 2143.

Chương 2144. Thầy Hàn

Trong mấy ngày công tước Tứ Quý nghe giảng bài này, càng ngày ngồi càng gần với Hàn Sâm, hôm nay càng là ngồi ngay bàn đầu nên khi hắn đứng lên, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hắn.

Thiên Vũ Hạc và chị em Vân gia bên cạnh đều âm thầm lo lắng, chỉ có thể âm thầm cầu khẩn trong lòng hy vọng đừng xảy ra chuyện gì bất thường.

Trước đó hai ngày Hàn Sâm cũng đã thấy công tước Tứ Quý, chỉ là không để tròng lòng, lúc này thấy hắn đứng lên thì ánh mắt cũng nhìn về phía hắn.

“Thầy Hàn, mấy ngày gần đây tại hạ nghe ngươi truyền thụ Trấn Tà quyền, sau khi lĩnh hội thì hiểu ra rất nhiều điều, chỉ là còn rất nhiều nghi hoặc chưa hiểu rõ về Trấn Tà quyền, không biết thầy Hàn có thể đích thân thị

phạm Trấn Tà quyền một lần để giải nỗi thắc mắc của tại hạ được không?” Công tước Tứ Quý nói với vẻ mặt thành khẩn.

Hắn vừa nói ra những lời này, rất nhiều đệ tử ở Trấn Thiên cung đều đần mặt ra, ngay cả Thiên Vũ Hạc và chị em nhà họ Vân đều trợn to mắt nhìn công tước Tứ Quý như nhìn thấy quỷ vậy.

Từng câu từng chữ của công tước Tứ Quý không hề giống như đang xem thường, điều này có thể nhìn ra từ trong cách gọi của hắn, chữ †hầy trong thầy Hàn, cũng không phải là chỉ sư phụ, mà là một loại tôn xưng với đạo sư.

Bình thường khi đệ tử nghe giảng xin đạo sư chỉ giáo cũng sử dụng loại tôn xưng này.

Nhưng bản thân công tước Tứ Quý chính là đạo sư, hơn nữa hắn còn là một vị Công Tước, hắn gọi Hàn Sâm là thầy Hàn đã nói lên hắn không chỉ thừa nhận Hàn Sâm, hơn nữa còn rất tôn kính thì hắn mới có thể dùng đến tôn xưng như vậy. Nếu không thì với vai vế, tước vị và lý lịch của hắn, hắn hoàn toàn có thể gọi thẳng tên của Hàn Sâm, cũng không cần phải dùng thêm tôn xưng.

Những đệ tử của Trấn Thiên cung nhìn vẻ mặt thành tâm thỉnh giáo của công tước Tứ Quý, đều hoài nghi không biết có phải bản thân đang nằm mơ hay không.

Công tước Tứ Quý có thân phận và trình độ vận dụng Trấn Tà thuật cao như vậy mà vẫn nghiêm túc thỉnh giáo Hàn Sâm như thế, chỉ có thể nói rõ hắn đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục Hàn Sâm.

Trên thực tế thì cũng đúng như vậy, mấy ngày nay công tước Tứ Quý nghe Hàn Sâm giảng giải về Trấn Tà quyền, sau khi trở về lập tức nghiên cứu và luyện tập, là người nghiên cứu về Trấn Tà thuật thâm niên nên trình độ hiểu biết của hắn đối với Trấn Tà thuật đương nhiên không phải những đệ tử bình thường có thể so sánh được, cũng chính vì nguyên nhân chính như thế nên hắn càng nhìn ra được sự ảo diệu của Trấn Tà quyền hơn hẳn những đệ tử khác.

Nghiên cứu mấy ngày khiến công tước Tứ Quý đã lĩnh ngộ được một vài điểm trước đây mình không chú ý, thu hoạch phong phú nên cũng càng thêm kính nể Hàn Sâm.

Hôm nay là ngày giảng bài cuối cùng của Hàn Sâm, cho nên công tước 'Tứ Quý mới không nhịn được muốn mời Hàn Sâm tự mình thị phạm Trấn Tà quyền một lần, muốn hiểu biết thêm về sự ảo diệu và ý cảnh của Trấn Tà quyền.

Chuyện này cũng không thể trách công tước Tứ Quý được, bởi vì hắn vẫn là một Công Tước, không thể tự mình tiến vào Đạo Tàng động để †ìm hiểu bảy mươi hai sát phù gen bản nguyên, có thể lĩnh ngộ ra một ít ý cảnh của sát phù từ quyền ý của Trấn Tà quyền, điều này trợ giúp rất lớn cho quá trình tu luyện của hắn.

"Tứ Quý đạo sư khách khí rồi, nếu như ngươi cảm thấy hứng thú với những chiêu thức hạn hẹp này thì tất nhiên tại hạ sẽ toàn lực biểu diễn, có chỗ nào không ổn mong ngươi chỉ điểm thêm." Hàn Sâm vốn định sẽ thị phạm vào ngày cuối cùng, Tứ Quý đạo sư đã nói như vậy thì hắn cũng thuận thế mà làm, xem như bán cho công tước Tứ Quý một ân Tình.

Công tước Tứ Quý vui mừng khôn xiết, vội vàng nói: "Không dám không dám, tại hạ chỉ muốn thỉnh giáo thầy Hàn, cũng không có ý gì khác"

Hàn Sâm cũng không nhiều lời, hơi hơi gật đầu với công tước Tứ Quý sau đó đứng dậy đứng nói trên đài: "Trong mười ngày này ta đã dạy tổng cộng sáu lộ quyền pháp, hôm nay ta sẽ thị phạm sáu lộ quyền pháp này, mong mọi người tập trung theo dõi, có lẽ sẽ trợ giúp được cho mọi người phần nào."

Dứt lời, Hàn Sâm bày ra thức mở đầu của Khôi Tinh quyền, tiếp theo lần lượt thị phạm từng chiêu từng thức.

Hàn Sâm sáng tạo ra bảy mươi hai lộ Trấn Tà quyền dựa trên bảy mươi hai sát phù gen bản nguyên, mỗi một chiêu thức trong lộ quyền pháp này đều âm thầm ẩn chứa một loại hình ý của sát phù, bây giờ khi Hàn Sâm thị phạm ra thì lập tức giống như thú Sát Phù thức tỉnh, sát khí kinh người lập

tức toát ra khiến lòng người bị ý cảnh kia kinh sợ, tâm thần đại loạn khó có thể tự kiếm chế.

Quyền pháp của Hàn Sâm giống như mãnh thú hồng hoang trấn áp núi sông, mỗi loại quyền pháp là một loại ý cảnh, mỗi lộ quyền pháp được thị phạm giống như sáu con mãnh thú hồng hoang trấn áp tà ám thiên địa, trong mắt của mọi người, dường như Hàn Sâm đã không còn là một nhân loại mà là sáu con hung thú khác nhau.

Những đệ tử của Trấn Thiên cung nhìn hắn thị phạm với tâm trạng vô cùng kích động, công tước Tứ Quý lại càng như si như say, sau khi Hàn Sâm thị phạm sáu lộ quyền pháp xong, công tước Tứ Quý vẫn ngơ ngẩn đứng tại chỗ, một lúc lâu sau vẫn chưa phục hồi tinh thần lại được, giống như đã chìm đắm vào bên trong những quyền pháp này.

“Xem sáu lộ quyền pháp của thầy Hàn, ít nhất đã bớt đi sáu mươi năm khổ tu, đây quả thật là may mắn của tại hạ.” Công tước Tứ Quý vậy mà lại cúi người hành lễ.

“Tứ Quý đạo sư đã nói quá lời rồi, tại hạ không đảm đương nổi.” Hàn Sâm vội vàng đáp lễ.

Từ đây về sau, Trấn Tà quyền do Hàn Sâm thôi diễn đã nổi tiếng khắp Trấn Thiên cung, sau đó càng được Thiên Đạo viện tiếp nhận và cải tiến, trở thành một trong những pháp môn bắt buộc để tu luyện Trấn Tà thuật trong Trấn Thiên cung.

Danh vọng của Hàn Sâm ở Trấn Thiên cung cũng nhất thời trở nên vô cùng nổi bật, bởi vì cống hiến trong việc sáng tạo ra Trấn Tà quyền nên còn được khen thưởng thêm.

Từ đó trở về sau, công tước Tứ Quý thường xuyên đến đảo Tiểu Ngọc bàn luận với Hàn Sâm về Trấn Tà thuật, Hàn Sâm dạy hết bảy mươi hai lộ Trấn Tà quyền cho công tước Tứ Quý, cũng học được không ít chỗ huyền diệu của Trấn Tà quyền từ chỗ Tứ Quý.

Thực lòng mà nói, Trấn Tà quyền của Hàn Sâm là một phương pháp mưu lợi, luyện Trấn Tà quyền có thể mau chóng đạt được thành tựu, nhưng

muốn thật sự tinh thông thì vẫn cần nghiên cứu thấu triệt về Trấn Tà thuật giống như công tước Tứ Quý vậy.

Hàn Sâm học hỏi được rất nhiều điều từ công tước Tứ Quý, cũng không ít hơn sự trả giá của hắn, trong lòng cũng càng thêm kính nể công tước Tứ Quý, đây đây là một đạo sư làm nghiên cứu chân chính, quả thật rất đáng để tôn kính.

Công tước Tứ Quý vô cùng tôn sùng với Trấn Tà quyền do Hàn Sâm suy diễn ra, sau này khi giảng giải về Trấn Tà thuật đều sẽ dựa vào Trấn Tà quyền, khiến các đệ tử bình thường dễ dàng nhập môn hơn.

“Hàn Sâm này, dù là làm chuyện gì cũng đều có thể tạo ra gì đó.” Lúc Trấn Tà cung chủ nói những lời này, khuôn mặt đều lộ vẻ tươi cười.

“Những người có thể tiến vào Đạo Tạng động cơ bản đều là vương giả, có thể tìm hiểu bảy mươi hai sát phù gen bản nguyên, đều thành công †ấn chức Bán Bộ Thần Hóa, nhưng ai cũng không có hứng thú nghiên cứu lại những thứ này. Mà không thành công thì cũng không có khả năng suy diễn ra bảy mươi hai lộ quyền pháp hoàn chỉnh như Hàn Sâm được, ngoại trừ hắn ra thật đúng là không ai có thể làm ra được chuyện này. Hành động này của Hàn Sâm khiến Trấn Tà thuật dễ phổ biến hơn trong những đệ tử bình thường, không cần mỗi đệ tử của Trấn Thiên cung đều phải lãng phí nhiều thời gian để nghiên cứu như vậy, tuy rằng mưu lợi nhưng vẫn có thể xem như là một phương pháp hay.” Người phụ nữ Hắc Sa dừng một chút rồi lại nói thêm: “Hơn nữa sau khi Cô Trúc nhìn thấy Trấn Tà quyền của Hàn Sâm thì lập tức xin đi Đạo Tạng động, đây cũng có thể coi như là thu hoạch ngoài ý muốn đi”

Trấn Thiên cung chủ khẽ gật đầu: “Cô Trúc đã tiến vào Đạo Tạng động hơn nửa tháng rồi, có thể phải hơn một hai năm mới ra được, vậy thì chuyện bên thế giới Kim Loại có hơi phiền phức.”

Người phụ nữ Hắc Sa cười khổ nói: “Nếu sớm biết sẽ phát hiện ra Thế giới Kim Loại thì đã bảo Cô Trúc khoan tiến vào Đạo Tạng động rồi, bây giờ cả tâm tư của hắn đều tiến vào trong trạng thái lĩnh hội, lại bảo hắn đến thế giới Kim Loại thì có vẻ không ổn lắm.”

“Trong cấp Hầu Tước, ngoại trừ Cô Trúc ra, những người khác đi đều khó mà yên tâm được.” Trấn Thiên cung chủ trầm ngâm nói.

Sắc mặt của người phụ nữ Hắc Sa hơi đổi, cười nhẹ nói: “Nếu Cô Trúc bởi vì Hàn Sâm mới tiến Đạo Tạng động, vậy chuyện vốn do Cô Trúc làm đương nhiên Hàn Sâm cũng có thể gánh vác, hành trình đi đến Thế giới Kim Loại cứ để hắn mang đội đi đi.”

“Như vậy không ổn lắm, dù sao hắn cũng chưa thăng đên Hầu Tước.” Trấn Thiên cung chủ do dự nói.

“Ngay cả Long Cửu cũng bị hắn đánh bại rồi, dùng như Hầu Tước không có chút vấn đề gì, hơn nữa tài nguyên hắn cần để tấn chức quá nhiều, lần này cũng có thể xem là một cơ hội đối với hắn.” Người phụ nữ Hắc Sa cười nói.

Hết chương 2144.

Chương 2145. Thế giới Kim Loại

Hàn Sâm vốn cho rằng bản thân có thể có được vài ngày nhàn rỗi, ai ngờ chưa được bao lâu đã nhận được mệnh lệnh của Trưởng Lão viện, bảo hắn mang đội đến khám phá không gian dị chủng vừa mới phát hiện được, nhất định phải tận lực thăm dò rõ ràng tình huống trong không gian dị chủng đó, nếu được thì có thể mang chút tài nguyên về trước.

Bởi vì cái không gian dị chủng đó chỉ có sinh vật dưới cấp Hầu Tước mới có thể tiến vào, vốn dĩ dự định để Cô Trúc dẫn đội đi, nhưng bởi vì Cô Trúc đã tiến vào Đạo Tạng động bế quan, cho nên lúc này mới đến lượt hắn mang đội.

Hàn Sâm nhận được tài liệu của không gian dị chủng tạm gọi là “Thế giới Kim Loaï, phát hiện Thế giới Kim Loại không chỉ do một mình Trấn Thiên cung phát hiện, còn có mấy thế lực khác cũng phát hiện ra nơi này, trước

mắt đều đang tích cực thăm dò, thời cơ Trấn Thiên cung tiến vào đã là muộn một bước.

Căn cứ vào tình báo trước mắt thì những thế lực tiến vào Thế giới Kim Loại thăm dò bao gồm bốn nhà Long tộc, Ma tộc, Hủy Diệt tộc và Phật tộc, cộng thêm Trấn Thiên cung, tình huống hiện giờ trong Thế giới Kim Loại có vẻ tương đối phức tạp.

Không có nhiều thời gian cho Hàn Sâm chuẩn bị, Hàn Sâm rất nhanh đã đi đến Thế giới Kim Loại cùng hơn một trăm đệ tử cấp Hầu Tước dưới sự hướng dẫn của một trưởng lão Trấn Thiên cung.

Hành trình đến Thế giới Kim Loại, ở bên ngoài thì nghe theo trưởng lão an bài, còn đến lúc tiến vào Thế giới Kim Loại thì hơn một trăm đệ tử cấp Hầu Tước này đều phải nghe theo Hàn Sâm chỉ huy, cũng chẳng khác nào mạng sống của bọn họ đều giao hết vào tay của Hàn Sâm.

Tuy rằng trên danh nghĩa thì Hàn Sâm chỉ là một Bá Tước, nhưng thiết lệnh Trấn Thiên cung như núi, hơn nữa danh vọng của Hàn Sâm ở Trấn Thiên cung cũng không thấp nên ngược lại không có đệ tử nào phản đối việc Hàn Sâm trở thành chỉ huy của đội ngũ.

Ngay trước lúc tiến vào Thế giới Kim Loại, trưởng lão còn cố ý đưa cho Hàn Sâm một phần tài liệu, trên đó đều là thông tin của các đệ tử cấp Hầu Tước đi theo lần này, trong đó còn bôi đậm vài Hầu Tước và các loại năng lực khác nhau, hiển nhiên là sự giúp đỡ rất lớn trong chuyến đi lần này.

Hàn Sâm dẫn theo hơn một trăm vị Hầu Tước của Trấn Thiên cung tiến vào Thế giới Kim Loại, không gian dị chủng này là một tinh cầu đơn độc, bao bọc bên ngoài tinh cầu là một loại sức mạnh cực kỳ cổ quái, có sự bài xích rất lớn đối với những sinh vật trên cấp Hầu Tước.

Càng đáng sợ chính là tinh cầu này có một loại từ trường vô cùng kỳ lạ, những vật chất bằng kim loại sẽ bị hút thẳng vào trong tinh cầu, tất cả những thiết bị có vật chất kim loại đều không thể sử dụng được, tất nhiên phi thuyền cũng không thể tiến vào bên trong.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi ngồi phía trên đám mây đỏ, dẫn theo hơn một trăm Hầu Tước cùng nhau bay vào bên trong tinh cầu.

Nhìn từ bên ngoài thì tinh cầu như được bao bọc bởi một lớp bão điện †ừ kỳ quái, giống như bị đám mây bao phủ. Sau khi xuyên qua bão điện †ừ kia, mọi người lập tức nhìn thấy một tinh cầu rực rỡ màu sắc trước mặt.

Sau khi nhóm người Hàn Sâm tới gần tinh cầu thì mới hiểu được vì sao không gian dị chủng này lại được gọi là Thế giới Kim Loại, khắp mặt đất núi đồi đều là vật chất kim loại.

Núi non và mặt đất bằng kim loại thì cũng không nói làm gì, kỳ quái chính là thậm chí cả động vật và thực vật ở đây đều có thân thể bằng kim loại, tất cả mọi thứ ở đó đều được tạo thành từ kim loại, quả thực là một nơi vô cùng thần kỳ.

"Ngọc Nhai sư huynh, ngươi nghĩ chúng ta nên bắt đầu thăm dò từ đâu?" Hàn Sâm nhìn về một đệ tử cấp Hầu Tước đứng bên cạnh, hỏi vô cùng lễ phép.

Vị Hầu Tước Ngọc Nhai này xem như là người nổi bật trong những người cấp Hầu Tước ở Trấn Thiên cung, ngoại trừ Cô Trúc ra thì hắn cũng xem như là Hầu Tước mạnh nhất, hơn nữa hắn còn thường xuyên xông pha chiến đấu thăm dò những không gian dị chủng vì Trấn Thiên cung, cho nên kinh nghiệm trong chuyện này vô cùng phong phú.

Ngọc Nhai cũng không thoái thác, đánh giá sơ hoàn cảnh xung quanh một lát rồi nói với Hàn Sâm: "Hiện nay chúng ta còn không biết người của những tộc khác đang ở đâu, có thể là lúc chúng ta tiến vào đây bọn họ đã thấy được rồi. Cho nên việc cấp bách bây giờ là tìm kiếm những người của tộc khác đang ở đâu, hoặc là nói tìm một nơi an toàn để hạ trại trước, trước tiên quan trọng nhất là giữ được tính mạng của mình trước tiên, thăm dò tinh cầu cứ để sau."

"Ngọc Nhai sư huynh nói rất đúng, là ta đã vội vàng lỗ mãng, không biết Ngọc Nhai sư huynh cảm thấy nơi nào an toàn để hạ trại?" Hàn Sâm lại hỏi.

Ngọc Nhai thấy Hàn Sâm cũng không phải người chuyên quyền độc đoán, bèn đề cử một Hầu Tước cho Hàn Sâm: “Việc này hãy giao cho Vân Ý sư đệ, hắn rất am hiểu ở phương diện này.”

“Vân Ý sư huynh, vậy thì nhờ ngươi.” Hàn Sâm biết những việc này nên giao cho những người chuyên nghiệp làm, Trấn Thiên cung giao cho hắn dẫn đầu và chỉ huy, không phải bảo hắn làm một siêu nhân toàn năng, phát huy hết năng lực đoàn thể mới là việc trước mắt hắn nên làm.

Bằng không bây giờ mọi người đều chưa rõ tình huống bên trong Thế giới Kim Loại này, nếu gặp phải nguy hiểm thì dù bản thân hắn có thể bình yên thoát thân, nhưng lỡ như hơn một trăm vị huynh đệ cấp Hầu Tước này có mệnh hệ gì, lúc hắn trở về cũng không biết phải ăn nói thế nào nữa.

Huống chi những thế lực khác cũng không phải dễ chọc, ở nơi này rất có thể sẽ âm thầm xuống tay với họ, những người đó tới đây sớm hơn nên cũng tương đối quen thuộc với nơi này, có thể sẽ dựa vào ưu thế

đó để tính kế gài bẫy mấy người Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện, nhân tài ở Trấn Thiên cung nhân thật sự rất nhiều, mỗi phương diện đều có người vô cùng kiệt xuất, rất nhanh sau đó nhóm người Hàn Sâm đã tìm được nơi dừng chân ở Thế giới Kim Loại, tạm thời hạ trại ở đây, đồng thời tiến hành thăm dò xung quanh, thành lập ra một loạt hệ thống báo nguy lâm thời và các biện pháp khẩn cấp.

Nhưng điều làm Hàn Sâm cảm thấy ngoài ý muốn chính là bọn họ đã †ìm kiếm trong phạm vi trăm dặm xung quanh đây, nhưng ngoại trừ những động vật và thực vật bằng kim loại bình thường ra thì chẳng nhìn thấy bất kỳ dị chủng nào khác nữa, cũng không phát hiện ra Hầu Tước của những tộc khác.

Nơi này không phân ra ngày đêm cho nên hoàn cảnh tương đối ác liệt, nhưng may là lần này chỉ toàn Hầu Tước đến đây, độ ác liệt này vẫn chưa thể uy hiếp đến an toàn của bọn họ.

Bão điện từ vẫn luôn không ngừng trên bầu trời, lập lòe màu lam rực rỡ, ngược lại chiếu sáng rực toàn bộ tinh cầu này nên cũng không thiếu ánh

sáng.

Hàn Sâm và mấy vị Hầu Tước Ngọc Nhai đang ở trong doanh trại thương nghị nên làm gì tiếp theo thì đột nhiên nhìn thấy bão điện từ trên bầu trời đổi màu, bão điện từ vốn có màu lam, dần dần chuyển thành màu hồng, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp.

Đùng đùng! Đùng đùng!

Đột nhiên nhóm người Hàn Sâm nghe thấy một tiếng nổ lớn, rừng cây bằng kim loại xung quanh cũng rung lắc mạnh mẽ, giống như gặp phải động đất vậy.

Không bao lâu, Hàn Sâm nhìn thấy một con tê giác cao gần mười mét bằng kim loại cao gần mười mét vọt ra từ trong rừng cây, nhưng đây chỉ là khởi đầu mà thôi, sau đó càng ngày càng nhiều tê giác kim loại lao ra, ước chừng phải đến hơn một ngàn con, chúng nó đều chạy về hướng một con sông như thuỷ ngân.

Hàn Sâm trong lòng âm thầm thấy may mắn vì bản thân đã nghe theo lời của Vân Ý không hạ trại bên bờ sông đó, nếu không bây giờ bọn họ đã phải đối mặt với sự tấn công trực diện của đoàn tê giác đó rồi.

Nhìn từng con trong đoàn tê giác đều khí thế bất phàm, tuy rằng chưa rõ thực lực thực sự của bọn chúng, nhưng tại nơi xa lạ này mà lại xảy ra xung đột trực tiếp với sinh vật ở đây cũng không phải là chuyện tốt gì.

Vân Ý quan sát đoàn tê giác bằng kim loại đó rồi nói: “Chúng nó hẳn là sinh mạng kim loại, dựa theo phán đoán từ khí tức của chúng nó, rất có thể đều là sinh vật cấp Hầu Tước, còn có phải dị chủng hay không thì không chắc được, có điều trí tuệ cũng sẽ không quá cao.”

“Kỳ quái, lúc trước khi chúng ta thăm dò xung quanh cũng không có phát hiện chúng nó, chúng nó từ đâu chạy đến đây chứ?” Bạch Chân đi †heo cùng nhíu mày, nêu lên thắc mắc của mình.

Hết chương 2145.

Chương 2146. Tỉnh cầu kỳ lạ

Một đoàn tê giác kim loại vọt thẳng tới bờ sông, từng con lăn lộn nô đùa trong dòng nước như thủy ngân.

Những cơ thể kim loại khổng lồ trông giống như được đúc bằng gang, †ạo thành một sự tương phản mãnh liệt với dòng sông màu bạc.

Hàn Sâm không biết chất lỏng màu bạc dưới sông là gì, nhưng chắc chắn không phải là nước, nhìn mấy con tê giác kim loại trực tiếp uống nó, có vẻ như là chất lỏng vô hại.

Hàn Sâm và những người khác còn chưa kịp làm gì thì bỗng nghe thấy một âm thanh đáng sợ, sau đó bọn họ thấy đủ loài sinh vật bằng kim loại đi ra từ trên núi và trong rừng rậm, chúng đều đến uống nước bên bờ sông.

Con trăn kim loại dài gần trăm mét, sư tử toàn thân màu bạc, sinh vật mọc vô số chân kỳ dị như rết, đủ loài sinh vật kim loại kỳ quặc đều bò đến ven sông uống thứ chất lỏng màu bạc kia.

Trong số những sinh vật đó có không ít con mang khí tức vô cùng khủng bố, nhìn thế nào cũng ít nhất là sinh vật cấp Công Tước, thậm chí có thể là cấp Vương cũng nên.

Nhưng tất cả bọn chúng đều hiền hòa với nhau, bên cạnh những sinh vật kim loại mạnh mẽ kia có rất nhiều sinh vật kim loại cấp thấp đang rất tự tại uống chất lỏng màu bạc.

“Những sinh vật kim loại nơi đây thoạt nhìn có vẻ rất thân thiện.” Bạch Chân tò mò nói.

“Cũng chưa hẳn.” Ngọc Nhai vừa động tâm niệm, một dị chủng trông giống chim bồ câu được hắn thả ra khỏi tay áo.

Con chim dị chủng vừa nhìn là biết không phải sinh vật thuộc về Thế giới Kim Loại này, nó đập cánh bay về hướng bờ sông.

Một bóng dáng tựa đồng đen bay ngang qua bầu trời, đó là một con quái vật trông có vẻ như chuồn chuồn nhưng cơ thể được đúc bằng đồng, đen dài hơn năm mét.

Bóng dáng đồng đen kia bay ngang qua sông cắn thẳng một cái vào dị chủng loại chim Ngọc Nhai thả ra, nhai hai lần rồi nuốt luôn cả lông lẫn xương, không nhả ra chút gì.

Mọi người nhìn mà sợ hãi trong lòng, Ngọc Nhai nói: "Xem ra chúng chỉ khá thân thiện với những sinh vật kim loại bản địa, những sinh vật ngoại lai như chúng ta không có được sự ưu ái đó."

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hiện tại có thể nói là hắn rất kính phục Vân Ý, trong núi trong rừng bốn phía đều có sinh vật kim loại đi qua, riêng vị trí hắn lựa chọn này lại có ít con đi ngang.

Ngay cả khi có sinh vật đi qua, mấy người Hàn Sâm trốn trong sơn động nên không có con nào phát hiện ra họ, doanh địa này đúng là chọn khéo thật.

Bởi vì bên ngoài quá nhiều sinh vật kim loại, trong số đó có những con rất đáng sợ, mấy người Hàn Sâm chỉ có thể chia nhóm thay phiên theo dõi mấy sinh vật kim loại đó, tạm thời vẫn chưa ra ngoài.

Mười mấy tiếng trôi qua, vẫn còn có sinh vật kim loại khác đi tới bờ sông. Bọn chúng cứ đến rồi lại đi, hết đợt này tới đợt khác, không biết có phải toàn bộ tinh cầu này chỉ có một con sông hay không mà tất cả bọn chúng đều phải tới nơi này để uống thứ chất lỏng màu bạc kia.

"Đội trưởng Hàn, đến xem cái này đi" Hàn Sâm đang nghỉ ngơi, chợt nghe Ngọc Nhai gọi hắn.

Hàn Sâm vội vàng đứng dậy đi theo Ngọc Nhai đến cửa động, nhìn ra ngoài thông qua lỗ giám sát trên tấm che, chỉ thấy lúc này những sinh vật kim loại ở bờ sông đều trở nên hơi bất an, từng con lùi ra xa bờ như đang sợ hãi điều gì đó.

Hàn Sâm đợi một chút thì nhìn thấy một con thú kim loại màu trắng tiến đến ven sông, những sinh vật kim loại khác thấy nó, ngay lập tức tránh sang một bên, không dám ngăn con đường nó đi.

Hàn Sâm tỉ mỉ quan sát con thú kim loại màu trắng kia, thấy nó cũng không quá lớn, chỉ cao hai mét, toàn thân trắng như tuyết, bề ngoài trông khá giống voi ma mút.

Con voi ma mút kim loại đi tới bờ sông, thò vòi ra hút chất lỏng màu bạc dưới sông.

Lúc này những sinh vật kim loại khác đều lùi ra xa, thỉnh thoảng nhìn về hướng con voi ma mút kim loại, hình như không dám uống chất lỏng dưới sông với nó.

Sau khi đợi con voi ma mút hài lòng rời đi, các sinh vật kim loại khác lại đến bên bờ sông tiếp tục uống.

Nhìn con voi ma mút kim loại đi vào rừng rậm sâu thẳm, Hàn Sâm và Ngọc Nhai liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới thở phào một hơi.

Vừa nãy khi con voi ma mút xuất hiện, bọn họ còn không dám hít thở vì sợ bị nó phát hiện.

Khí tức trên người nó thật sự kinh khủng, tuyệt đối không phải những Hầu Tước nho nhỏ như họ có thể ứng phó được.

“Xem ra tình cảnh của chúng ta bây giờ vô cùng tệ, những người vào được đây đều chỉ là Hầu Tước, mà sinh vật ở nơi này chắc chắn có cả cấp Vương, sơ sót một cái, chúng ta có thể sẽ chết hết.” Ngọc Nhai nói.

Vân Ý khẽ gật đầu: “Có vẻ như mấy người thuộc chủng tộc khác cũng đều ẩn nấp. Chúng ta có thể đợi một lúc, những sinh vật kim loại đó xuất hiện sau khi bão điện từ trên bầu trời chuyển sang màu hồng. Đợi đến khi bão điện từ chuyển về xanh lam, có khi chúng nó sẽ biến mất tăm như trước đó cũng nên.”

Hàn Sâm và những người khác đều thấy Vân Ý nói có lý, họ không cần phải quá lo lắng, tìm hiểu tình hình trước rồi hành động cũng chưa muộn.

Mọi người thay phiên nhau giám sát con sông kia, thời gian chậm rãi trôi qua, các loài sinh vật kim loại khác liên tục đến ven sông để uống thứ chất lỏng màu bạc dưới đó.

Trong số chúng có rất nhiều con đáng sợ như voi ma mút lúc nãy, khiến đám người Hàn Sâm cảm thấy tình cảnh càng lúc càng không ổn.

Hơn tám mươi giờ trôi qua sinh vật kim loại ở ven sông mới dần dần giảm bớt, không lâu sau đó bão điện từ trên bầu trời cũng dần biến đổi ảo diệu, một giờ sau đã biến trở về màu xanh lam bọn họ thấy lúc đầu.

Sau đó cả bọn Hàn Sâm phát hiện ra điểm kì diệu, những sinh vật kim loại không còn ở gần đó nữa, Hàn Sâm phái những người giỏi điều tra đi tìm kiếm xung quanh.

Kết quả đều trong dự liệu của họ nhưng cũng khiến họ bất ngờ.

Những sinh vật kim loại từng xuất hiện bên dòng sông thế mà lại đều không tìm được dù chỉ là một con như thể chúng đều biến mất vô căn cứ vậy.

“Quái quỷ thật, lẽ nào bọn chúng đều biết ẩn hình sao? Hay tất cả đều chui xuống lòng đất?” Vẻ mặt Bạch Chân kỳ quái nói.

Mấy người Ngọc Nhai đều không nói gì, cau mày suy tư, tình hình trong Thế giới Kim Loại quả thực hơi kỳ lạ, không thể nào đưa ra phán đoán trước khi phát hiện được thêm manh mối mới.

“Kahn của Ma tộc ghé thăm, chư vị ở Trấn Thiên Cung có đây không?” Trong lúc mấy người Hàn Sâm đang suy tư thì nhìn thấy một bóng người đi ra từ dãy núi phía xa, đứng ngoài đường ranh giới bọn họ bố trí hô to.

“Kahn, ngươi tới đây làm gì?” Hàn Sâm liếc mắt nhìn, chỉ thấy có mỗi Kahn đến đây, bèn mang mấy người Ngọc Nhai đi tới, nhìn Kahn hỏi.

“Thì ra người dẫn đầu Trấn Thiên Cung lần này là ngươi, Hàn Sâm. Vậy cũng tốt, chúng ta cũng xem như bạn cũ, khi hợp tác dễ hiểu ý nhau hơn.”

Kahn cười nói.

“Ta không nhớ mình đã đồng ý hợp tác với ngươi khi nào.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Nói thật, ta cũng không muốn hợp tác với Trấn Thiên Cung các ngươi, nhưng bây giờ Long tộc, Phật tộc và Hủy Diệt tộc đều hợp thành một nhóm cả rồi, nếu chúng ta không hợp tác, ở nơi nguy hiểm thế này rất dễ bị bọn họ liên thủ tính kế” Kahn xòe tay, nói với vẻ bất đắc dĩ.

“Dựa vào đâu ta phải tin ngươi?” Vẻ mặt Hàn Sâm không đổi.

“Ma tộc bọn ta đến đây sớm hơn các ngươi một lúc, ta tin ngươi sẽ hứng thú với tin tình báo trong tay ta.” Kahn mỉm cười nói.

Hết chương 2146.

Chương 2147. Bị nhốt

“Nói ra có thể các ngươi không tin, tất cả chúng ta đều mắc kẹt trong thế giới này.” Sau khi được dẫn vào trong trại, Kahn nói với Hàn Sâm.

“Ngươi nói như vậy là có ý gì?” Hàn Sâm nhíu mày nói.

“Sau khi các ngươi tiến vào tinh cầu Kim Loại này, đã thử bay ra khỏi đây để liên lạc với thế giới bên ngoài chưa?” Kahn nói.

Hàn Sâm và Ngọc Nhai liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều nhìn Kahn không nói gì.

Kahn thở dài nói: “Không có là tốt rồi. Ta khuyên các ngươi tốt nhất không nên làm vậy. Ma tộc bọn ta đã có hai Hầu Tước vì vậy mà chết. Bên Long tộc, Phật tộc, Tuyệt Diệt tộc cũng tương tự. Hiện giờ dù là ai cũng không thể bay ra khỏi tinh cầu này, nếu như các ngươi không tin có thể thử xem, có điều nhỡ có chết cũng đừng trách ta.”

“Chết như thế nào?” Vân Ý hỏi. Kahn ngược lại không chút do dự nói thẳng: “Ngã chết.” “Ngã chết?” Mấy người Hàn Sâm không khỏi nhíu mày.

“Các ngươi đều từng chơi dây thun rồi nhỉ? Cao su bị kéo càng dài thì lực bắn trở về càng lớn, rơi xuống càng mạnh hơn. Sau khi chúng ta tiến vào tinh cầu Kim Loại này, cơ thể dường như bị chịu ảnh hưởng nào đó của nó. Hiện giờ chúng ta bay ra bên ngoài, sau khi đến một độ cao nhất định sẽ có cảm giác cơ thể bị một luồng sức mạnh lôi về, ngươi bay càng cao, lực kéo này càng dữ dội. Cuối cùng bị kéo lại sẽ trực tiếp ngã xuống đất mà chết.”

“Đó không phải lực hấp dẫn sao? Nói như vậy thật mơ hồ.” Bạch Chân nói.

Kahn lắc đầu: “Đó không phải lực hấp dẫn, ít nhất không phải lực hấp dẫn bình thường, bởi vì lực kéo này bỏ qua trọng lượng và thể tích của ngươi. Nếu ngươi bị bắn ngược về nó sẽ liên tục tăng tốc, cuối cùng đập vào bề mặt kim loại đặc thù của tỉnh cầu này, cho dù là thân thể Hầu Tước cũng không chịu nổi.”

“Ở độ cao bao nhiêu thì gặp phải lực kéo này?” Hàn Sâm hỏi. “Độ cao hơn một vạn mét.” Kahn đáp rất sảng khoái. “A Đức.” Ngọc Nhai nhìn về phía một Hầu Tước Thú tộc hùng tráng.

Hầu Tước trông giống sư tử kia đáp lời ngay lập tức, đạp bốn móng phóng thẳng lên trời, không bao lâu đã đạt tới độ cao một vạn mét.

Sau khi vượt qua một vạn mét, toàn thân Hầu Tước sư tử đột ngột run lên, tốc độ chậm lại thấy rõ.

Hắn lại bay lên cao chút nữa, tốc độ ngày càng chậm, nhìn ra có chút vất vả, không bao lâu sau hắn bay đến độ cao khoảng một vạn ba một vạn bốn ngàn mét, đã không tiến lên nổi nữa.

“A Đức, quay lại.” Ngọc Nhai gọi.

A Đức muốn lui về, hắn thả lỏng, chưa kịp xoay người đã bị một lực khủng khiếp kéo hắn bắn xuống mặt đất như viên đạn.

Oành!

Thân thể của A Đức giống như sao băng, đập vào mặt đất kim loại với tốc độ cực nhanh, va chạm tạo thành một cái hố trên mặt đất.

Bọn người Hàn Sâm vội vã chạy tới, chỉ thấy thân thể hùng tráng như sư tử của A Đức bị va đến gãy xương, máu thịt gần như vỡ nát thành bánh thịt.

"Graoo!" A Đức rống lên một tiếng, trên người nổi lên sức mạnh thánh khiết, thân thể xụi lơ nhanh chóng khôi phục trong Thánh quang, chốc lát sau đã phục hồi như cũ.

"Bây giờ chúng ta bàn bạc cho kỹ được chưa?" Kahn mỉm cười hỏi.

Mọi người trở về doanh địa, bắt đầu cuộc đàm phán hợp tác, bước đầu đạt được một số thỏa thuận.

Kahn cũng bất đắc dĩ lắm mới tìm đến hợp tác với bọn họ, bởi Ma tộc và Phật tộc phát hiện ra Thế giới Kim Loại đầu tiên, hai tộc chiến với nhau và vô tình đánh tới tinh hệ hoang vu vắng vẻ này, kết quả trong lúc chiến đấu không gian bị nhiễu loạn, tinh cầu Kim Loại mới xuất hiện.

Hai tộc đều phái nhân lực vào Thế giới Kim Loại để thăm dò, nhưng không biết tin tức thế nào lại lộ ra ngoài, Long tộc, Hủy Diệt tộc và Trấn Thiên Cung cũng nhận được tin tức.

Sau khi Hầu Tước các tộc tiến vào tinh cầu Kim Loại, bọn họ phát hiện nơi này cực kỳ hung hiểm, hơn nữa cũng không thoát ra được.

Kết quả là Long tộc, Hủy Diệt tộc cùng Phật tộc đã kết thành liên minh, suýt chút nữa đã quét sạch toàn bộ Ma tộc do Kahn dẫn đầu. Vì vậy, Kahn đã chủ động tìm kiếm sự hợp tác sau khi nhìn thấy người của Trấn Thiên Cung đến.

Ngọc Nhai nhìn Kahn, lạnh lùng nói: "Sợ rằng tin tức về Thế giới Kim Loại là do Ma tộc các ngươi tung ra ngay sau khi phát hiện chỗ này không ổn, có đúng không? Dụ các chủng tộc cùng đi vào mạo hiểm, Long tộc và Hủy Diệt tộc vì thế mới liên thủ với Phật tộc để đối phó Ma tộc các ngươi."

Kahn khẽ thở dài: “Bọn ta ở đây không cách nào liên lạc được với bên ngoài, có phải do Ma tộc bọn ta thả tin tức ra hay không, chuyện này ta cũng không biết.”

Vừa dứt lời, Kahn lại cười cợt: “Hơn nữa, cho dù có đúng là Ma tộc bọn †a thả tin tức ra ngoài, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến việc hợp tác của chúng ta.”

“Tại sao bọn ta phải hợp tác với các ngươi? Chọn mấy người Long tộc chẳng tốt hơn sao?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Kahn như đã sớm liệu được Hàn Sâm sẽ nói như vậy, mỉm cười nói: “Hiện tại ba tộc bọn họ đã đạt được ưu thế chủ động tuyệt đối khi liên thủ, vì lợi ích của họ, e là sẽ không chia thêm phần cho Trấn Thiên Cung các ngươi đâu.”

“Lợi ích gì?” Hàn Sâm nắm được điểm mấu chốt.

Lẽ ra khi tất cả đều mắc kẹt ở đây, các tộc nên liên minh với nhau tìm kiếm lối thoát mới là phương án tốt nhất, thế nhưng bọn họ lại cố ý chèn ép Ma tộc, nghe ý tứ trong lời nói của Kahn, có vẻ trong này còn gì khác nữa.

“Thật ra bọn ta và Phật tộc phát hiện ra một di tích trên tinh cầu này, rất có khả năng là di tích của cường giả Thần Hóa lưu lại, hiện nay ba tộc bọn họ đang canh giữ và thăm dò di tích, nếu như chúng ta hợp lực, nói không chừng cũng có một phần, bằng không chỉ với sức mạnh của Trấn Thiên Cung các ngươi không thể đấu lại ba tộc bọn họ đâu.” Kahn nói thêm một tin.

Kahn báo một chút tin tức, Hàn Sâm phái người đi điều tra, quả nhiên đúng là có một số phát hiện.

Kahn từ chối tiết lộ quá nhiều thông tin, hắn chỉ cười rồi nói: “Ma tộc bọn ta phát hiện ra chỗ di tích gần như cùng lúc với Phật tộc, hiểu biết của bọn ta về nơi đó cũng không thua Phật tộc là bao, hợp tác với bọn †a không có chỗ xấu gì với các ngươi, không phải sao?”

Hàn Sâm cùng thảo luận một lát với bọn Ngọc Nhai, sau đó xác định ý muốn hợp tác với đám người của Kahn, rồi lại thương lượng một số điều khoản chỉ tiết, những chuyện này đều giao hết cho Vân Ý và Ngọc Nhai, so với Hàn Sâm bọn họ giỏi ở phương diện này hơn.

"Tranh thủ lúc bão điện từ màu lam còn chưa kết thúc, dị chủng kim loại ở đây chưa đi ra, chúng ta phải hành động càng sớm càng tốt, chỉ cần tiến vào trong di tích, chúng ta sẽ tạm thời an toàn, không bị những dị chủng kim loại kia tấn công." Kahn cẩn thận nói ra tình huống hiện tại, sau đó giục bọn Hàn Sâm mau chóng lên đường, tập hợp với Ma tộc rồi chạy đến di tích.

Mặc dù chắc chắn Kahn còn nhiều bí mật chưa tiết lộ được, có điều tin tình báo hắn mang tới đã đỡ cho bọn Hàn Sâm rất nhiều thời gian, hơn nữa khi bọn họ tiến vào di tích, nếu Long tộc nhất quyết muốn chiến đấu thì hợp tác với Ma tộc quả thực chỉ có tốt chứ không có xấu.

Sau khi xác nhận khoảng thời gian của cơn bão xanh lam và vị trí khu di tích, lúc này mấy người Hàn Sâm mới nhổ trại xuất phát, hội hợp với Ma tộc tiến về phía di tích.

Tình hình của Ma tộc quả thực có chút không ổn, tệ hơn cả tưởng tượng của Hàn Sâm, ngoài Kahn ra cũng chỉ còn khoảng hai mươi Hầu Tước khác, hơn nữa ít nhiều gì họ đều bị thương.

Hết chương 2147.

Chương 2148. Thành Cự Thân Kim Loại

lù giữa rặng núi kim loại, một toà thành khổng lồ kim loại màu đen nép mình theo thế núi, như muốn hòa thành một thể với dãy núi đó.

Xa xa nhìn lại như có hình ảnh kỳ lạ núi trong thành, thành trong núi.

Hai đỉnh núi kim loại cao hơn ngàn mét cũng chỉ là hai trụ của cổng thành khổng lồ, hai cổng kim loại ở giữa khiến người ta cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, dường như không bằng cả một con kiến.

Từ phía xa, Hàn Sâm nhìn thấy tấm biển treo phía trên cửa lớn của cự thành đề năm văn tự thông dụng của đại vũ trụ gen —- "Thành Cự Thần Kim Loaï, mỗi một chữ đều có khí thế bàng bạc, giống như có thể xé rách cả thiên địa.

Nhìn cự thành kim loại như hung thú nằm phủ phục ở trên mặt đất, Hàn Sâm cau mày nói: "Thành trì khổng lồ như vậy, cho dù là Cự Nhân tộc cũng không cần xây to thế chứ?"

Kahn trầm ngâm nói: "Thật ra từ mấy vạn năm trước Cự Nhân tộc một trong thập đại Thượng tộc hiện nay là chỉ nhánh của một tộc tên là Phá Thiên tộc, chỉ là bởi vì khả năng sinh sản của Phá Thiên tộc thấp cho nên về sau dần dần tuyệt chủng, bị Cự Nhân tộc dung hợp với huyết mạch chủng tộc khác thay thế, bọn ta nghi ngờ cự thành này, chính là chỗ ở của cường giả Thần Hóa của Phá Thiên tộc."

Kahn dừng một chút rồi nói tiếp: "Trước đó sau khi bọn ta đi vào cũng có phát hiện một ít văn tự, điêu khắc và trang sức liên quan tới Phá Thiên tộc, đại khái có thể xác định đây là cự thành của Phá Thiên tộc, nhưng có hơi kỳ quái là, cự thành này giống như vừa trải qua một trận chiến đấu, bị phá huỷ vô cùng nghiêm trọng, nhưng bên trong nơi này lại không nhìn thấy thi thể của sinh vật, cũng không thấy sinh vật sống nào."

Mọi người vừa đi vừa nói, dưới sự dẫn dắt của Kahn rất nhanh họ đã đến trước một tường thành đổ sụp bên trái cự thành.

Cửa lớn cự thành đóng chặt, có vẻ chưa bị ai mở ra. Nghĩ hẳn là các tộc đều không có khả năng mở được, cũng may tường thành nơi này bị sụp một mảng lớn, nếu không có thể vào bên trong cự thành hay không cũng là một vấn đề.

Muốn tiến vào cự thành từ trên không, nghĩ tới lại càng thấy hoang đường, sinh vật có thể tạo ra toà thành khổng lồ như thế sao có thể không nghĩ đến điểm này.

Hàn Sâm nhìn từ xa đã thấy bên trong tường thành sụp đổ có một số doanh trại, xem tạo hình của những doanh trại kia là biết không thuộc cùng một chủng tộc, rõ ràng cho thấy phong cách khác biệt của Phật tộc, Long tộc và Hủy Diệt tộc.

Thế nhưng, cho tới khi đám người Hàn Sâm đi đến bên tường thành đổ sụp cũng không nhìn thấy lính gác của ba tộc đi ra.

"Kỳ quái, hình như bọn họ đều không ở đây, không phải là một cái bẫy chứ?" Bạch Chân nghi ngờ, nhìn doanh địa bên trong tường thành nói.

Bên trong đấy vô cùng lộn xộn, nhưng thoạt nhìn cũng không giống như đã có chiến đấu ở đây, chỉ là hình như người bên trong đi rất vội vàng, rất nhiều đồ vật đều không mang đi cùng.

"Không phải cạm bãy, nơi này quả thật không còn ai nữa." Ngọc Nhai nói.

Hàn Sâm dẫn người tiến vào doanh địa và lục soát qua một lần, phát hiện nơi này quả nhiên không có người, ngay cả một vật sống cũng không có, nhưng lại có một lượng lớn vật tư không bị mang đi, trong đó còn có không ít dịch gen duy sinh.

"Xem ra quả thật là bọn họ đi rất vội vàng, thậm chí cả dịch gen duy sinh cũng không mang đi hết." Hàn Sâm đưa mắt nhìn về phía Kahn.

Đương nhiên Kahn hiểu rõ ý của Hàn Sâm, hắn trầm ngâm một lát rồi nói: "Trong đợt bão điện từ xanh lam trước, bọn ta còn từng trở lại nơi này để điều tra, bọn Long tộc vẫn còn ở đây. Trải qua một đợt bão điện †ừ màu hồng, hiện tại bọn họ thế mà đều biến mất, chỉ sợ chúng phát hiện ra thứ quan trọng ở trong di tích, cho nên ngay cả đồ đạc cũng không kịp thu dọn, tất cả đều tiến vào sâu trong di tích. Rốt cuộc là phát hiện ra điều gì mà bọn họ lại đi vội vàng như vậy?"

"Cũng không nhất định là đã phát hiện ra cái gì, có lẽ bọn họ đã gặp tình huống nào đó, phải nhanh chóng rút lui khỏi nơi này." Ngọc Nhai nói.

"Việc này cũng có khả năng, tuy nhiên bọn ta cũng không phát hiện vết tích chiến đấu ở nơi này…" Kahn đang suy tư đột nhiên dừng lại.

Không chỉ Kahn, đám người Hàn Sâm cũng biến sắc, ánh mắt đều nhìn về phía ngoài cự thành.

Chỉ thấy trên bầu trời bên ngoài cự thành xuất hiện từng đôi mắt đỏ như máu, sau đó nhìn thấy từng con quái vật giống như chuồn chuồn, nhưng cơ thể lại đúc từ đồng đen có thân hình dài hơn năm mét bay lượn trên bầu trời ngoài thành, chúng đập cánh phát ra tiếng vang vù vù.

Số lượng chuồn chuồn nhiều đến đáng sợ, che khuất cả bầu trời không biết có bao nhiêu con, lúc này chúng đang lao đến lỗ hổng trên tường thành.

"Chuyện gì đang xảy ra? Hiện tại vẫn là thời gian cơn bão màu xanh, tại sao lại có dị chủng kim loại xuất hiện?" Ngọc Nhai nhìn về phía Kahn.

"Ta cũng không biết, trước đây ta chưa từng nhìn thấy dị chủng kim loại xuất hiện trong cơn bão xanh lam bao giờ, hơn nữa dù là trong thời gian diễn ra cơn bão màu đỏ, những dị chủng kia cũng sẽ không tới gần tòa cự thành này… Không ổn… Chúng ta đi mau…" Kahn quát to một tiếng, rồi mang theo người của Ma tộc lui vào trong di tích.

Hàn Sâm và Ngọc Nhai liếc mắt nhìn nhau, chỉ đành mang theo đệ tử Trấn Thiên Cung cùng rút lui vào bên trong.

Khí tức của những con chuồn chuồn kia không kém gì Hầu Tước, hơn nữa số lượng lại quá nhiều, nếu đối đầu trực diện với chúng nó, cho dù có thể chống cự chỉ sợ cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Hầu Tước của Trấn Thiên Cung và Ma tộc cùng nhau lui vào sâu trong di tích, Kahn dẫn đường ở phía trước, vừa đi vừa kêu lên: "Phía trước có cung điện, chúng ta trước tiên xông vào cung điện trốn một chút."

Không cần hắn nói, đám người Hàn Sâm cũng đã sớm nhìn thấy, cung điện phía trước khổng lồ như núi, kẻ mù cũng có thể nhìn thấy.

Thế nhưng, cửa lớn của cung điện đóng chặt, bọn họ chưa chắc có thể đẩy nổi.

“Trước đây ta từng tới nơi này, mặt bên cung điện có lỗ hổng, chúng ta trốn vào trước đã, chỉ cần chặn lỗ hổng đó lại, cho dù những sinh vật kim loại kia dám xông vào thì cũng là từng con tự tìm đường chết.” Kahn nói xong đã chạy về phía cung điện.

Vẻ mặt Hàn Sâm không đổi, dẫn đệ tử Trấn Thiên Cung đi theo đám người Kahn xông lên, quả nhiên nhìn thấy trên vách tường bên hông cung điện có một cái động lớn như nắm đấm.

Dị chủng kim loại phía sau đã vù vù kéo đến, mọi người không còn thời gian để tiếp tục do dự, các Ma tộc như Kahn trực tiếp dẫn đầu vọt vào.

Hàn Sâm và Ngọc Nhai cũng mang đệ tử của Trấn Thiên Cung cùng chui vào trong cung điện, bọn họ vừa mới tiến vào bên trong thì thấy dị chủng kim loại giống như chuồn chuồn ùn ùn lao đến.

Hầu Tước canh giữ ở cửa động lập tức phóng thích thần quang, chém giết hai con dị chủng kim loại vọt tới cửa động. Sau đó, một Hầu Tước Ma tộc triệu hồi ra một cái khiên to lớn, cứng rắn ngăn chặn trước cửa động.

Tấm khiên bị đụng phải vang lên tiếng thùng thùng, thế nhưng những dị chủng kim loại kia lại không thể xông vào.

Hàn Sâm nhanh chóng quan sát bên trong Cung Điện, ánh mắt lập tức cứng lại, chỉ thấy trong gian phòng giống như Thiên Điện này lại chứa vài thi thể, có Phật tộc và cả Long tộc, tình trạng xác chết đều vô cùng kinh khủng.

Da và lân giáp toàn thân bọn họ đều bị lột sạch, nhưng xương thịt trên người vẫn còn nguyên vẹn. Máu chảy khắp mặt đất, khiến người ta nhìn mà trong lòng ớn lạnh, cho dù Hàn Sâm quen nhìn những cảnh máu me cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Hết chương 2148.

Chương 2149. Nhện thủ hộ

“Ngươi nhận ra những tên Phật tộc và Long tộc này không?” Hàn Sâm dặn mọi người không nên tới gần thi thể, nhìn về phía Kahn hỏi.

Kahn quan sát tỉ mỉ mấy thi thể kia, một lúc lâu sau mới nói: “Cái xác này chắc là hầu tước Thảo Hoàn của Phật tộc, chân hắn bị thương vẫn chưa lành, chân trái ngắn hơn chân phải ba tấc, ta nghĩ đây chắc là hắn. Vị bên cạnh kia hẳn là Long Nhất Bách Nhị Thập Tam của Long tộc, long dực của hắn nhỏ hơn mấy Long tộc khác một chút… Những tên này mới đây còn sống rất tốt, tại sao lại chết ở chỗ này, cái chết còn quỷ dị như thế…”

Hàn Sâm nhìn về phía Ngọc Nhai, Ngọc Nhai đánh giá thi thể rồi tiếp tục nói: “Ngoại trừ lân giáp và da bị lột ra, những nơi khác không có vết thương rõ ràng, cơ bắp, kinh mạch và mạch máu cũng không có dấu hiệu bị vỡ, không chịu tác động của ngoại lực, chỉ lột da thì không đến mức lấy mạng của bọn họ, phán đoán sơ bộ, hẳn là do chấn thương bên trong.”

“Có thể truyền sức mạnh vào bên trong không? Theo ta được biết, mấu thứ cùng loại với Âm Dương Quyền và Thấu Thể Kình đều có thể làm được điều này, nhưng nhìn dáng vẻ của bọn họ cũng không phải bị thương như vậy, bằng không kinh mạch và mạch máu trong cơ thể bị tổn thương thì cơ bắp cũng sẽ có hiện tượng sung huyết.” Bạch Chân nhìn thi thể trầm ngâm nói.

Ngọc Nhai ngẫm nghĩ: “Nếu như không phải các loại thuật gen như Thấu Thể Kình, vậy chắc là có thứ gì đó đã xâm nhập vào trong cơ thể bọn họ, tương tự với sức mạnh của Vi Trùng.”

“Rất có thể.” Bạch Chân gật đầu.

“Có thật là có thứ gì đó hay không, nhìn một cái tự khắc sẽ biết.” Kahn khẽ ra hiệu, lập tức có một Hầu Tước Ma tộc cầm đao đi tới, muốn chém cơ thể một tên Phật tộc ra.

Ngọc Nhai lại đột nhiên ngăn cản Hầu Tước Ma tộc kia, thản nhiên nói: “Ta thấy vẫn là không nên động đến thi thể của bọn họ thì tốt hơn.”

“Không động thi thể của họ, ngộ nhỡ bên trong thật sự có gì, chúng ta ở chỗ này chẳng phải dễ dàng bị ám toán sao?” Kahn nói.

“Nếu như bên trong thật sự có gì đó, vật kia hiện tại không có nguy hại với chúng ta, nhưng nếu chém thi thể ra thì khó mà nói. Ta đề nghị trước hết trực tiếp phong cấm những thi thể này lại, mặc kệ chúng là được.” Ngọc Nhai nói.

“Ta cảm thấy làm vậy có chút không ổn, Hàn Sâm, ngươi thấy thế nào?” Kahn không đồng ý cách làm của Ngọc Nhai, đưa mắt nhìn về phía Hàn Sâm.

“Xử lý như Ngọc Nhai nói đi.” Hàn Sâm nói.

“Được, nếu ngươi đã quyết định như vậy thì các ngươi xử lý đi, bọn ta không am hiểu sức mạnh phong cấm.” Kahn xòe tay ra và nói.

Hàn Sâm hơi ra hiệu, Ngọc Nhai tìm một Hầu Tước am hiểu sức mạnh phong cấm, cũng không động đến những thi thể kia, trực tiếp dùng một cái kết giới để ngăn cách bọn họ ở bên trong.

Hàn Sâm liên tục thăm dò cung điện, nơi đây hẳn chỉ là một Thiên Điện, cửa thì mở, nhưng bên ngoài cửa lại là một lối đi, cũng không biết sẽ thông đến nơi nào.

“Vân Ý, có thể tính ra cấu trúc đại khái của cung điện này không?” Hàn Sâm nhìn về phía Vân Ý.

“Ta thử xem sao, nhưng chỉ dựa vào bề ngoài và một Thiên Điện thấy được bây giờ, manh mối thực sự quá ít, vẫn cần vào bên trong quan sát một chút thì tốt hơn.” Vân Ý nói.

“Ngọc Nhai, ngươi cho người canh giữ ở đây, ta và Vân Ý vào trong quan sát.” Hàn Sâm nói với Ngọc Nhai.

“Quá nguy hiểm, hay là để ta dẫn người đi” Ngọc Nhai nói.

“Không cần.” Hàn Sâm lắc đầu, gọi Vân Ý và mấy tên Hầu Tước am hiểu điều tra cùng đi về phía lối đi.

Hàn Sâm có kết giới Ma trùng Vương trong người, cho dù gặp phải cường giả cấp Vương cũng không cần quá lo lắng.

“Ta cũng đi xem một chút với các ngươi.” Kahn đi tới nói. “Cũng được.” Hàn Sâm khẽ gật đầu.

Thế nhưng, bọn họ còn chưa đi vào lối đi đã chợt nghe thấy Hầu Tước Ma tộc đang dùng khiên chắn ngăn chặn lỗ hổng hét lớn: “Bên ngoài có dị chủng vượt cấp Hầu Tước tấn công tấm khiên, ta sắp không chịu nổi nữa.”

“Rút vào trong lối đi, sau đó đóng cửa Thiên Điện này lại.” Kahn lập tức ra lệnh cho Ma tộc tiếp tục rút lui vào trong cung điện.

Mấy người Hàn Sâm cũng biết đây là biện pháp duy nhất, Hàn Sâm, Vân Ý, và Ngọc Nhai cùng nhau dò đường ở phía trước, mang theo đệ tử Trấn Thiên Cung chui vào trong lối đi.

Tất cả mọi người đều tiến vào lối đi, sau đó đóng cửa Thiên Điện lại, cũng không có lực cản quá lớn, sau khi đóng cửa kỹ càng thì thi triển lực phong cấm lên đó, chỉ nghe được bên trong Thiên Điện truyên đến tiếng võ cánh chấn động kỳ lạ, cũng may bọn nó không tấn công cửa lớn của Thiên Điện.

Hai đầu lối đi nối liền với cung điện, đám người Hàn Sâm cách cung điện bên phải gần nhất, nhìn vào trong, phát hiện bên trong cung điện †o lớn cũng có vẻ sạch sẽ, tận trong cùng có một pho tượng kim loại khổng lồ, thoạt nhìn có hơi giống với Cự Nhân tộc, nhưng hình như cũng có điểm khác biệt.

Ở trong cung điện này lại thấy một số thi thể của Long tộc và Phật tộc.

“Kỳ quái, đám người tiến vào hẳn là ba tộc, tại sao chỉ có Phật tộc và Long tộc bị giết, còn thi thể của Hủy Diệt tộc lại không nhìn thấy? Bọn họ cũng không thể mang theo thi thể chạy đi chứ?” Vân Ý nghỉ ngờ nói.

“Đúng là có vấn đề.” Kahn khẽ gật đầu, ánh mắt lục soát xung quanh đại điện, cuối cùng dừng lại phía trên tượng thần.

Hàn Sâm cũng đưa mắt nhìn tượng thần, cảm thấy cái tượng kia hình như có chỗ nào đó không đúng lắm.

Rắc!

Lúc Hàn Sâm đang nhìn pho tượng thì đột nhiên nghe được một tiếng vang giòn giã, sau đó thấy tượng thần kim loại mở miệng ra, một đôi mắt đỏ máu như đèn lồng lóe sáng trong cái miệng đen ngòm.

ân”

“Bày trận.” Hàn Sâm vừa ra lệnh, Ngọc Nhai lập tức phóng thích sức mạnh của mình, chỉ thấy từng vệt ánh kiếm bay ra từ người hắn, rơi lên trán tất cả đệ tử Trấn Thiên Cung.

Hàn Sâm được bao bọc ở bên trong, tất cả mọi người đều không chống cự, mặc cho ánh kiếm rơi xuống trán mình. Sau đó, trên trán bọn họ đều có thêm một kiếm ấn, đồng thời ý niệm của Ngọc Nhai cũng truyền đến mọi người thông qua kiếm ấn đó.

Mọi người lập tức bày trận dựa theo sự chỉ huy bằng ý niệm của Ngọc Nhai, hơn một trăm vị đệ tử Trấn Thiên Cung giống như hợp thành một.

Đám người Hàn Sâm vừa bày trận xong, chỉ thấy thứ bên trong miệng tượng thần vọt ra, thế mà lại một con nhện kim loại, cơ thể hai màu đen trắng đan xen, còn đôi mắt lại như làm từ đồng đỏ.

Con nhện kim loại vừa xuất hiện thì lập tức nhào về phía bọn họ, ở đằng sau từng con nhện một theo sát nó cùng lao ra, cũng không biết rốt cuộc là có bao nhiêu con ở đấy.

Bên trong đại điện lập tức hỗn loạn, Kahn chỉ huy Ma tộc chiến đấu, nhưng rõ ràng không hiệu quả như phương pháp chỉ huy bằng ý niệm của Ngọc Nhai, vốn dĩ chẳng khác mấy với mỗi người tự chiến đấu riêng lẻ.

Đám người Hàn Sâm tiếp tục dàn trận chém giết nhện kim loại dựa theo ý niệm chỉ huy của Ngọc Nhai, chỉ trong chốc lát đã giết chết số lượng lớn bọn chúng.

Năng lực của Ngọc Nhai khiến Hàn Sâm nhớ tới Ninh Nguyệt, Ninh Nguyệt cũng am hiểu việc chỉ huy, hơn nữa năng lực ý chí cũng mạnh không kém Ngọc Nhai. Lúc tác chiến tại quân đoàn, sự tồn tại của một

người như vậy có thể giúp thực lực toàn quân tăng lên rất nhiều, khác biệt hoàn toàn với khi chia năm xẻ bảy.

“Săn giết dị chủng nhện thủ hộ cấp Hầu Tước, phát hiện gen dị chủng.”

Hàn Sâm giết một con nhện kim loại, đột nhiên nghe được bên tượng thần kim loại truyên đến một tiếng rít chói tai, một con nhện toàn thân đỏ ngầu bò ra từ bên trong miệng tượng thần.

Hết chương 2149.

Chương 2150. Tượng thần kim loại

Hình như những con nhện thủ hộ này không có khả năng nhả tơ, nhưng móng vuốt của chúng lại sắc như dao, ngay cả áo giáp cấp Hầu Tước cũng khó chống đỡ nổi.

Sau khi con nhện đỏ như máu kia bò ra, nó lập tức phóng lên không †rung vung ra sáu móng vuốt như huyết đao chém xuống.

Ngọc Nhai khẽ động ý niệm, đệ tử của Trấn Thiên Cung liền chia nhau ra rồi tập hợp lại, vây con nhện kia vào giữa, dùng đao kiếm chém từng nhát từng nhát lên người nó, phát ra tiếng coong coong kỳ lạ, ấy vậy mà lại không thể thương tổn nó dù chỉ một chút.

“Là một đại gia hỏa cấp Công Tước.” Vân Ý hét lên.

Ngọc Nhai đáp một tiếng, nơi kiếm chỉ tới, tất cả đệ tử của Trấn Thiên Cung đồng loạt xông lên cùng chém vào chỗ đó trên người con nhện đỏ máu, các loại sức mạnh phóng đến như dòng sông chảy xiết đánh thẳng vào miệng của nhện đỏ tươi khiến miệng nó nổ tan tành, con nhện đỏ như máu cũng bị hất tung trên mặt đất.

Sau vài đòn nữa, đám người Hàn Sâm đã chém được đầu con nhện đỏ, có điều do trận thức biến ảo nên Hàn Sâm không thể ra đòn cuối cùng.

Con nhện màu máu vừa chết thì không còn con nhện thủ hộ nào khác bò ra nữa, chẳng bao lâu sau những con nhện thủ hộ cấp Hầu Tước đều bị chém chết.

Đệ tử Trấn Thiên Cung không một ai bị thương, nhưng bên Ma tộc lại có mấy người bị thương, con nhện đỏ máu kia cũng do Trấn Thiên Cung xử lý.

“Xem ra cần phải mang Ninh Nguyệt tới đây sớm, nhưng không biết liệu Ninh Nguyệt có thể phát triển theo con đường này không.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

“Quái lạ, với thực lực của ba tộc, muốn giết mấy con nhện này không khó, tại sao trước đó không nhìn thấy xác nhện mà ngược lại có xác của Phật tộc và Long tộc nhỉ?” Vân Ý cau mày nhìn xác nhện nói.

“Bởi vì bọn ta không gặp phải lũ nhện kia.” Một giọng nói truyền đến từ lối đi phía sau đại điện, rất nhanh thì thấy được Long Bát đi ra khỏi lối đi, theo sau có không ít Long tộc và Phật tộc, nhưng lại không thấy bóng dáng của Hủy Diệt tộc.

Tình huống ngay lập tức trở nên căng thẳng, hai bên đứng đối diện nhau trong cung điện, nhưng có thể thấy được trên người cả Long tộc lẫn Phật tộc đều mang thương tích như vừa trải qua một trận đại chiến.

“Các ngươi không cần căng thẳng, hiện tại chúng ta không phải kẻ địch.” Long Cửu đi sau Long Bát hừ lạnh nói.

“Long Bát, các ngươi có ý gì?” Kahn không thèm nhìn Long Cửu, ánh mắt nhìn chằm chằm Long Bát hỏi.

Long Bát bình tĩnh đáp: “Bọn ta bị Hủy Diệt tộc gài bẫy, bọn chúng rất quen thuộc với nơi này, hình như biết một số bí mật gì. Vốn dĩ là ba tộc bọn ta cùng thăm dò cự thành, nhưng lại bị bọn chúng đưa tới nơi đây, vô duyên vô cớ lại tử thương rất nhiều, mấy kẻ Hủy Diệt tộc nhân cơ hội tiến vào sâu bên trong cung điện, không biết bọn chúng có mưu tính gì.”

“A di đà Phật, bất luận bọn họ có tính toán gì đều không phải là chuyện tốt đối với chúng ta, Hủy Diệt tộc chắc chắn sẽ không để chúng ta sống sót

mang tin tức ra ngoài đâu.” Một Hầu Tước Phật tộc nói.

“Các ngươi nói cự thành này có liên quan tới Hủy Diệt tộc? Đây không phải cự thành của Phá Thiên tộc hay sao? Tại sao lại có quan hệ dính líu với Hủy Diệt tộc thế?” Kahn hơi không tin nói.

“Bọn ta thấy được một pho tượng kim loại có ba đầu sáu tay ở phía sau cung điện, nhìn rất giống Hủy Diệt tộc, nếu ta đoán không sai thì

có khả năng Hủy Diệt tộc cũng là một chi nhánh của Phá Thiên tộc. Long Bát nói.

“Nếu đúng là vậy thì thật sự gay go rồi, chúng ta không thể rời khỏi tinh cầu này được, vì để giữ bí mật hay thậm chí là chiếm cứ nơi này, Hủy Diệt tộc nhất định sẽ không dễ dàng thả chúng ta sống sót mà đi.” Vân Ý nói.

“Các ngươi nói không sai, đã đến rồi thì đừng mong còn sống sót quay về, đều bỏ mạng lại nơi này hết đi.” Một giọng nói dữ tợn chợt vang lên trong cung điện.

Trong lòng mọi người cả kinh, nhìn về hướng âm thanh phát ra, thế mà lại là tượng thần kim loại kia đang nói chuyện.

Cùng với âm thanh phát ra, thân thể của tượng thần thế mà cũng chuyển động, vốn là pho tượng đang ngồi thẳng, sau khi đứng dậy thì trực tiếp đâm thủng nóc cung điện, duỗi nửa người ra nện xuống một đấm, nhất thời hơn một nửa nóc cung điện đều bị hắn đấm nát.

Nhìn thấy nấm đấm kia nện xuống, mọi người vội bỏ trốn chạy tứ tán, nhưng cùng với cung điện bị đánh sập, những dị chủng kim loại như chuồn chuồn ở bên ngoài cũng bay vào.

Khung cảnh lập tức trở nên vô cùng hỗn loạn, tượng thần kim loại hạ xuống mấy quyền nữa, cung điện gần như bị phá hủy hết.

Mấy người Hàn Sâm ra sức chém vào bức tượng kim loại khổng lồ nhưng chỉ để lại mấy vết nông trên bề mặt kim loại của cơ thể hắn, đánh như vậy

không xi nhê gì với một thân thể to lớn đến thế, bọn họ chỉ đành thông qua mấy kẽ hở rút lui khỏi cung điện.

Thế nhưng bên ngoài có rất rất nhiều dị chủng kim loại tự như chuồn chuồn, bọn họ muốn xông ra cũng không dễ dàng gì.

Trong lúc gấp gáp lại nghe được âm thanh ầm ầm phát ra từ cung điện và phế tích ở phía xa, chỉ thấy từng tượng thần kim loại khổng lồ lao ra từ trong phế tích cung điện, bao vây bọn họ như người khổng lồ khủng bố tà ác.

Hàn Sâm nhìn thấy trong số chúng có một tượng thần kim loại cao gần ngàn mét mọc ra ba đầu sáu tay, quả nhiên là cực kì giống với Hủy Diệt tộc.

Cả bốn tộc đều rơi vào tình thế vô cùng hung hiểm, những dị chủng kim loại vọt tới che kín cả bầu trời, mấy tượng thần kim loại còn đáng sợ hơn, sức mạnh khủng bố gần như sánh ngang với vương giả.

Chỉ thấy tượng thần kim loại đuổi theo mấy người Hàn Sâm há miệng thật rộng, một quả cầu lửa phụt ra từ đó như muốn đốt trụi tất cả.

Cách đó không xa có một người khổng lồ kim loại màu xanh lam trông như ác quỷ, thần quang bộc phát trên ngực hắn, một chùm sáng dài mấy chục mét bắn tới, mọi thứ phía trước chùm sáng đều bị hủy diệt ngay lập tức.

Từng tượng thần kim loại khổng lồ phát ra đủ loại sức mạnh khủng bố, từng đôi mắt giống như đều tỏa ra luồng ánh sáng đỏ như máu, cùng nhau tiến về phía mấy người Hàn Sâm.

Trong lòng mọi người lan tràn nỗi tuyệt vọng, mặc dù trong số những Hầu Tước tới có nhiều thiên tài thiên tài, nhưng xét cho cùng vẫn chỉ là Hầu Tước, sao có thể đấu lại bọn tượng thần khổng lồ kinh khủng này được.

‘Thêm cả đám dị chủng chuồn chuồn kim loại, cả bọn thậm chí không có cơ hội trốn thoát nữa.

“Tất cả đến chỗ ta hết đi.” Hàn Sâm thấy có đấu cũng vô dụng, lập tức quát lớn một tiếng để tất cả đệ tử ở Trấn Thiên Cung tập hợp hết ở chỗ hắn.

Ngọc Nhai khẽ động ý niệm, trực tiếp truyền mệnh lệnh thông qua kiếm ấn cho mỗi đệ tử Trấn Thiên Cung, đề phòng bọn họ không nghe được tiếng của Hàn Sâm.

Nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung nhanh chóng lui về bên cạnh Hàn Sâm, Kahn thấy thế cũng mang theo mấy Ma tộc còn sót lại chạy tới.

Đám người Long Bát và Phật tộc cũng lao đến bên cạnh, mọi người co cụm lại trong một phạm vi nhỏ để giết dị chủng chuồn chuồn, nhưng sức mạnh tựa như thiên viêm đã rơi từ trên trời xuống như mưa, mấy sức mạnh khác cũng bay ngang qua bầu trời, bọn họ hiện tại thậm chí không có cơ hội để trốn thoát.

Ầm!

Tượng thần kim loại phun thiên hỏa xuống nhưng cũng không thiêu rụi được đám người Hàn Sâm, một kết giới màu xanh lam đột nhiên xuất hiện, bao phủ Hàn Sâm cùng toàn bộ đệ tử Trấn Thiên Cung, chặn lại đám lửa kinh hoàng kia.

Thiên hỏa va chạm với kết giới màu xanh, lập tức bị phân tán sang hai bên. Ngay sau đó, chùm sáng kinh khủng và các loại sức mạnh kinh khủng của tượng thần đánh lên trên kết giới, thế mà lại không thể phá vỡ kết giới.

Dù vậy mấy chục tượng thần kim loại khổng lồ đều đã bao vây xung quanh, hoàn toàn chặn hết đường trốn của bọn họ, bao quanh ngoài kết giới giống như từng con ác quỷ to lớn, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm cùng một đám Hầu Tước đứng giữa kết giới.

Hết chương 2150.

Chương 2151. Sức mạnh từ bên trong tỉnh cầu

“Hàn Sâm, cửu ngưỡng đại danh, không ngờ lại gặp mặt ở nơi này.” Tượng thần kim loại ba đầu sáu tay đi đến trước kết giới, đầu chim ở giữa nhìn chằm chằm Hàn Sâm bên trong, giống như ác quỷ nhìn chằm chằm trẻ sơ sinh trong nôi vậy.

Trên thực tế, những tượng thần kim loại này đối với đám người Hàn Sâm giống như một đám ác quỷ mà bọn họ không cách nào địch nổi, bao vây mọi người ở giữa.

Bốn phía còn có vô số dị chủng chuồn chuồn đồng đen đang bay tới bay lui, cảnh tượng đó gần như khiến người ta hoàn toàn tuyệt vọng.

“Ngươi là ai?” Hàn Sâm nhìn tượng thần kim loại ba đầu sáu tay to lớn hỏi.

“Hủy Diệt tộc Klinsmann.” Khi tượng thần kim loại ba đầu sáu tay nói chuyện với Hàn Sâm, những pho tượng khác đều ngừng công kích, chỉ vây quanh bên ngoài kết giới.

“Không nghĩ tới Hủy Diệt tộc thật sự là một chi nhánh của Phá Thiên tộc.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Klinsmamn cười quái dị nói: “Ngươi lầm rồi, Hủy Diệt tộc không phải một nhánh của Phá Thiên tộc, mà là Hoàng tộc của nó, những tên Cự Nhân tộc ngu xuẩn kia chẳng qua cũng chỉ là tiện dân mang một ít huyết mạch của Phá Thiên tộc mà thôi, bọn ta mới là Phá Thiên tộc chính tông.”

“Nói như vậy, nơi này thật sự là chỗ ở của cường giả Thần Hóa Phá Thiên tộc?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

Klinsmamn cười nói: “Ta biết ngươi đang kéo dài thời gian, nhưng việc đó cũng không đáng kể, ở nơi này Hủy Diệt tộc bọn ta chính là chúa tể, các ngươi không còn đường nào để trốn đâu.”

Dừng một lát, Klinsmann tiếp tục nói: “Đây đúng là chỗ ở của cường giả Thần Hóa Phá Thiên tộc, đáng tiếc nơi này đã sớm bị bỏ hoang, vị cường giả Thần Hóa kia cũng chẳng thấy đâu, có điều những thần ngẫu Phá Thiên tộc vị cường giả đó để lại này cũng đủ cho bọn ta xưng bá toàn bộ Thế giới Kim Loại. Nhân vật cấp Hầu Tước cấp trở lên không vào được Thế giới Kim Loại, bọn ta chính là chủ nhân nơi này, nơi này sẽ trở thành một trong những không gian dị chủng chủ yếu của Hủy Diệt tộc, về phần các ngươi…

Nói đến đây, Klinsmann dùng đầu chim của tượng kim loại quét mắt nhìn bọn họ: “Nếu như các ngươi nguyện ý đầu hàng, ta có thể đại biểu cho Hủy Diệt tộc hoan nghênh các ngươi gia nhập, trở thành một phần tử của Thế giới Kim Loại.”

“Klinsmamn, ta không lạc quan như ngươi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Có ý gì?” Khuôn mặt phụ nữ nằm bên phải tượng thần ba đầu xoay mặt qua, nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm quét mắt nhìn xung quanh một cái: “Ta nghe nói trước khi các ngươi đến tòa cự thành này, nơi đây hình như đã trải qua một trận đại chiến đúng không?”

“Vậy thì sao, nếu không phải đã từng trải qua chiến tranh, nơi này sao có thể hoang phế đến như vậy?” Khuôn mặt phụ nữ kia hỏi.

Hàn Sâm cười nói: “Sức mạnh của Thế giới Kim Loại ngay cả cường giả nhiều chủng tộc bọn ta cũng không phá nổi, chỉ có thể cử một vài Hầu Tước đến thăm dò. Nói cách khác, sức mạnh ngoại lai không thể ảnh hưởng đến nơi này. Nhưng nếu như vậy, tại sao ở đây lại xảy ra trận chiến lớn đến như thế, khiến cả cường giả cấp Thần Hóa của Phá Thiên tộc cũng phải vứt bỏ nơi này chứ?”

Klinsmann khẽ nhíu mày, gương mặt đàn ông trong ba đầu nói: “Có lẽ do vị cường giả kia có thể đột phá được cấm chế của Thế giới Kim Loại và tiến vào bên trong.”

“Ngay cả cường giả của năm đại Thượng tộc bọn ta cũng không phá nổi cấm chế của Thế giới Kim Loại, nếu thật sự có một cường giả như vậy tiến đến, ngươi cảm thấy Phá Thiên tộc còn trốn khỏi nơi này được sao? Cho dù bọn họ có thể chạy, thì sau khi vị cường giả kia đánh hạ Thế giới Kim Loại, vì sao lại không chiếm lĩnh nơi này?” Hàn Sâm tiếp tục nói.

“Ngươi có ý gì?” Khuôn mặt phụ nữ lại hỏi.

“Nếu như ta đoán không sai, nguyên nhân khiến cho Phá Thiên tộc từ bỏ nơi này không phải đến từ kẻ địch của bọn họ, cũng không phải đến †ừ bên ngoài Thế giới Kim Loại, mà là từ chính bản thân tinh cầu này.”

“Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?” Gương mặt đàn ông của Klinsmann hơi mất kiên nhãn hỏi.

Hàn Sâm cười: “Nếu như loại sức mạnh uy hiếp Phá Thiên tộc xuất phát từ bản thân tinh cầu này, nhưng ngoại trừ Phá Thiên tộc ra, sinh vật ở đây lại không bị đe dọa. Nói như vậy, sức mạnh kia chính là nhằm vào Phá Thiên tộc các ngươi. Nếu ta là các ngươi, ta sẽ không phách lối như vậy, cũng sẽ không còn tâm trạng đứng đây tán gẫu, mà là lập tức nghĩ biện pháp chạy

trốn, bởi vì tỷ lệ các ngươi chết ở chỗ này, so với bọn ta còn cao hơn nhiều."

"Nói nhảm, cho dù có sức mạnh như vậy thật cũng đã sớm tiêu tán †rong năm tháng vô tận, nếu không tại sao đến bây giờ nó cũng chưa từng xuất hiện? Hàn Sâm, ta xem ngươi là một người tài, thưởng thức †ài năng của ngươi nên không đành lòng giết ngươi, ta cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng, nếu như ngươi tiếp tục không chịu đầu hàng, cũng đừng trách Klinsmann ta trở mặt vô tình." Đầu chim cười lạnh nói.

Hàn Sâm im lặng không nói, trong lòng nghĩ cách để có thể thoát khỏi khốn cảnh hiện tại.

Hắn nói những lời kia cũng không chỉ đơn thuần vì muốn hù dọa đám người Hủy Diệt tộc Klinsmann, nếu sức mạnh kia đến từ bản thân tinh cầu này thì sẽ không dễ dàng mất đi như vậy, cho dù năm dài tháng rộng trôi qua, sức mạnh kia nói không chừng vẫn sẽ truyền thừa nguyên vẹn.

"Nếu ngươi đã khăng khăng tìm chết, vậy ta sẽ thành toàn ngươi." Klinsmamn ra lệnh một tiếng, mười mấy Phá Thiên Thần Ngẫu ngưng †ụ sức mạnh bắn về phía kết giới.

Thiên hỏa khủng bố, chùm sáng đáng sợ, đủ loại sức mạnh của Phá Thiên Thần Ngẫu đánh lên kết giới Ma trùng Vương, lập tức khiến kết giới màu xanh lay động không ngừng, giống như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu hỏng bét, sức mạnh của những Phá Thiên Thần Ngẫu kia hẳn là tương đương với cường giả cấp Vương, nếu như kết giới Ma Trùng Vương ở trạng thái nhỏ nhất, chỉ bảo vệ một mình Hàn Sâm, cho dù có mười vương giả thay phiên nhau tấn công hắn cũng không làm dao động được lực phòng ngự của kết giới Ma Trùng Vương.

Nhưng hiện tại, Hàn Sâm phải mở rộng kết giới Ma Trùng Vương để bảo vệ hơn trăm đệ tử Trấn Thiên Cung và các thành viên còn lại của ba tộc Ma, Phật, Long, lực phòng ngự giảm xuống trên phạm vi lớn, đã không đủ để đứng vững trước đòn công kích liên tục của mười mấy Phá Thiên Thần Ngẫu.

Mắt thấy kết giới lung lay sắp đổ, không bao lâu nữa sẽ bị phá vỡ, Hàn Sâm biết hiện tại chỉ có thể nghĩ cách để chạy trốn, nếu không tất cả mọi người đều phải chết ở chỗ này.

Ngay cả khi hắn đuổi ba tộc Ma, Phật, Long ra, kết giới Ma Trùng Vương cũng không bảo vệ được hơn một trăm Hầu Hước của Trấn Thiên Cung.

“Hàn Sâm, để bọn ta ra ngoài đi, sống một người đỡ được một người.” Long Bát thấy kết giới sắp không chịu nổi, bèn nói với Hàn Sâm.

“A di đà Phật, hiện tại cũng chỉ có thể liều chết tử chiến một phen.” Hầu Tước Phật tộc cũng nói.

Kahn nhíu mày không nói, sắc mặt thay đổi thất thường, hắn cũng biết †ình huống hiện tại đối với bọn họ là rất tệ.

Hàn Sâm đang định nói gì đó, đột nhiên hắn cảm nhận được mặt đất rung lắc dữ dội như vừa xảy ra một trận động đất. Sau đó, hắn bỗng nhìn thấy mặt đất trong cự thành từ từ nứt ra từng lỗ hổng, mặt đất kim loại cách đó không xa đột nhiên sụp xuống một khoảng lớn, hình thành nên một cái hố to sâu không thấy đáy, tiếp theo đó nghe thấy âm thanh ầm ầm truyền ra từ trong cái hố kia, giống như có một con quái vật khổng lồ đang bò ra từ bên trong.

Một đám Phá Thiên Thần Ngẫu đều ngừng lại, xoay đầu nhìn về phía cái hố không đáy.

Mà đám dị chủng chuồn chuồn che kín bầu trời lúc này cũng đang liều mạng chạy trốn, không còn để ý tới việc tấn công đám người Hàn Sâm nữa. Trong nháy mắt, tất cả bọn chúng đều bay ra khỏi cự thành.

“Không thể nào, không phải bị ta nói trúng thật đấy chứ?” Hàn Sâm âm thầm cười khổ trong lòng, nếu như sức mạnh đó thật sự có thể khiến cường giả Thần Hóa Phá Thiên tộc rời bỏ nơi này, tên kia chưa hẳn chỉ giết một mình Phá Thiên tộc.

Klinsmann và mấy tên Hủy Diệt tộc đang điều khiển Phá Thiên Thần Ngẫu cũng biến sắc, nhìn chằm chằm vào cái hố lớn kia.

Hết chương 2151.

Chương 2152. Một miếng một bạn nhỏ

Thế nhưng đợi một hồi lâu, cũng không thấy thứ gì chui ra từ trong hang động, những tiếng động ầm ầm cũng dần lắng xuống.

Ngay lúc đám người đang nghi ngờ khó hiểu thì nhìn thấy có một móng vuốt nhỏ vươn ra từ mép hang, móng vuốt kia mang hình dáng kim loại màu trắng, thoạt nhìn có vẻ sắc bén, song kích thước chỉ bằng một bàn tay trẻ em.

Sau đó chỉ thấy móng vuốt nhỏ kia ra sức bám lấy mặt đất bên ngoài, chậm rãi bò ra một cách chật vật, để lộ ra một cái đầu kim loại trắng thon nhọn và một đôi mắt tròn xoe với từng mảnh từng mảnh vảy kim loại trắng li ti như hoa sen.

Chờ sau khi nó cố gắng bò ra từ trong cái hang, đám Hàn Sâm mới nhìn rõ hình dáng thực sự của nó. Đó là một con thú kim loại nhỏ màu trắng trông như tê tê, cộng cả cái đuôi dài đườn của nó vào cùng lắm cũng chỉ chừng một thước, so với tượng thần kim loại thì nó chẳng khác gì con kiến.

Sau khi thú con bò ra, nó lắc lắc thân thể mũm mĩm chạy về hướng bên này, tốc độ cũng không nhanh lắm, mông đuôi vung qua lắc lại, trông lại có phần ngây thơ trẻ con.

Hàn Sâm nhìn thú con, trong lòng đầy ngờ vực, trông nó hơi giống con †ê tê nhưng vẫn có điểm khác biệt, ngược lại không khác gì một loại sinh vật khác Hàn Sâm từng thấy.

“Phệ Kim Thú?” Hàn Sâm nghĩ đến con Phệ Kim Thú nhà mình, vẻ ngoài con này phải giống Phệ Kim Thú đến chín mươi phần trăm, chỉ là hình thể nhỏ hơn con kia nhà Hàn Sâm một chút.

“Đây là tinh cầu Kim Loại, có lẽ con này là Phệ Kim Thú thật cũng nên, song nhìn hình dáng của nó thì chắc là con non nhỉ? Có khi nào bên trong hang kia còn có một con Phệ Kim Thú trưởng thành khổng lồ không?” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Tuy con này không chắc đã cùng một giống với con ở nhà Hàn Sâm nhưng rất có thể cũng cùng một họ.

Mắt thấy thú con kim loại đã lắc lắc mông chạy gần tới dưới chân tượng thần kim loại, dường như muốn xuyên qua chân tượng thần kim loại.

“Bắt nó.” Klinsmann ra lệnh cho tượng thần kim loại.

Phán đoán của hắn không khác lắm so với Hàn Sâm, cho rằng con thú này hẳn là con non hay đồng tộc của con lớn ở trong hang ngầm, cứ bắt lại trước rồi tính sau, biết đâu lại có tác dụng.

Tộc Hủy Diệt nghe được mệnh lệnh của Klinsmann bèn khống chế tượng thần kim loại cúi người đưa tay bắt lấy về phía thú nhỏ.

Tốc độ thú con rất chậm, cộng thêm hình dáng nhỏ bé của nó, một tay tượng thần kim loại vồ xuống còn dễ dàng hơn bắt một con kiến.

Khi bàn tay khổng lồ kia sắp bắt được con thú nhỏ, đôi mắt tròn xoe của nó nhìn bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trông có vẻ rất đáng thương.

Nhưng không đợi bàn tay khổng lồ chạm lên người nó đã chợt nhìn thấy thú nhỏ mở miệng ra.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều trợn mắt nhìn, ngay cả Hàn Sâm cũng không ngoại lệ. Hắn từng gặp không ít sinh vật khủng bố, cũng thấy rất nhiều kẻ ăn thịt nhưng hắn chưa từng thấy trường hợp như thế này.

Thân thể con thú con kia nhỏ như vậy nhưng vừa mở miệng ra, cả đầu nó dường như phóng đại vô hạn trong chớp mắt, biến thành cái miệng kim loại thật lớn tựa như miệng của ác ma với hàm răng sắc bén đang há to, một miếng nuốt trọn tượng thần kim loại cao vài trăm thước.

Sự đả kích thị giác này không thể hình dung nổi, còn khiến người khác khó tin hơn cả cảnh tượng một con kiến đột nhiên há miệng nuốt con voi.

Nhưng mà sự thật đã xảy ra ngay trước mắt bọn họ, tượng thần kim loại lớn như một ngọn núi nhỏ và cả tộc Hủy Diệt ở trong tượng thần đã bị con thú nhỏ kia nuốt chửng.

Một miếng, chỉ vẻn vẹn có một miếng thôi.

Nhìn thú con nuốt tượng thần kim loại xong còn ợ một cái, mọi người đều cảm thấy ớn lạnh, cơ thể cũng cứng ngắc, ngay cả Klinsmann - người ra lệnh cho tộc Hủy Diệt trong tượng thần kim loại cũng không ngoại lệ.

Thú nhỏ duỗi đầu lưỡi nhỏ dài liếm mép, sau đó nhìn về phía một tượng thần kim loại khác cách nó khá gần, thân thể lập tức tăng tốc bổ nhào lên tượng thần kim loại.

“Giết nó!” Klinsmann lớn tiếng ra lệnh, đồng thời điều khiển tượng thần kim loại ba đầu sáu tay bộc phát ra ba chùm sáng lớn khác nhau, bắn về hướng của thú con kia.

Các tượng thần kim loại khác cũng đều tấn công về phía thú con, sức mạnh hỏa diễm khủng bố, hàn băng xạ tuyến đáng sợ v.v phát ra từ những tượng thần kim loại đánh về phía thú nhỏ.

Chỉ thấy thân thể nó đột nhiên xuất hiện một lồng sáng trong suốt, tất cả sức mạnh khủng bố đều đánh lên lồng sáng của nó mà không thể làm lung lay được lồng sáng trong suốt ấy, chỉ khiến bề mặt lồng sáng nổi lên chút gợn sóng mà thôi.

“Phệ Kim Thú… Quả nhiên là Phệ Kim Thú…” Hàn Sâm nhìn thấy lồng sáng kia, càng thêm chắc chắn thú nhỏ là một chủng loại Phệ Kim Thú, ngay cả năng lực cũng rất giống.

Con nhà hắn cũng có loại năng lực lồng sáng này nhưng cường độ chắc chắn kém xa con này, song kiểu sức mạnh cũng như nhau.

Rắc!

Thú nhỏ lấy một sức mạnh kinh khủng vọt tới bên cạnh một tượng †hần kim loại, lại một miếng nuốt chửng tượng thần kim loại, tộc Hủy Diệt bên trong còn chẳng có cơ hội chạy trốn.

Thật sự rất khó tưởng tượng, rốt cuộc thân thể nhỏ nhắn của một con thú con làm sao có thể nuốt chửng được tượng thần kim loại như một ngọn núi nhỏ như vậy.

Hiện tại, tất cả Hầu Tước đều nổi da gà dựng tóc gáy, tượng thần kim loại này có thể so sánh với sự tồn tại cấp Vương, thế mà bị thú nhỏ nuốt chửng trong một đớp, sự khủng bố của nó đã vượt quá tưởng tượng, rất có thể là dị chủng mạnh mẽ cấp Thần Hóa.

"Chạy đi!" Hàn Sâm mở kết giới ra, hô to một tiếng, Hầu Tước các tộc chen lấn xô đẩy bỏ chạy về phía bên ngoài Cự Thành Kim Loại.

Ở trước mặt loại sinh vật này, Hầu Tước còn chẳng bằng một con kiến, căn bản không có lực chiến đấu gì đáng kể, chạy trốn còn có một con đường sống.

Tựa như người bình thường sẽ cố ý giết con kiến, có lẽ con thú nhỏ kia chỉ quan tâm đến Phá Thiên Thần Ngẫu chứ không có hứng thú gì đối với những sinh vật nhỏ bé như họ, chắc họ vẫn còn một con đường sống.

Hàn Sâm vừa chạy vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy con thú nhỏ được bao bọc trong lồng sáng, nhanh chóng qua lại giữa những tượng thần kim loại.

Sau đó chợt nhìn thấy một đám tượng thần kim loại bị nó nuốt chửng trong một hớp, cảnh tượng kia làm cho trong đầu Hàn Sâm hiện lên một câu "Một miếng một bạn nhỏ".

Tuy tượng thần kim loại lớn như một ngọn núi nhưng trước mặt con thú kim loại nhỏ thì đúng là chẳng khác gì bạn nhỏ. mà còn một miếng một tượng thần thật.

Bây giờ Hàn Sâm chỉ hy vọng thú kim loại nhỏ không có hứng thú gì với sinh vật còn chẳng bằng bạn nhỏ như họ, nếu không tất cả bọn họ đều xong đời luôn, không có bất cứ khả năng may mắn nào.

Tốt nhất con thú nhỏ này ăn xong đám Phá Thiên Thần Ngẫu là no, vậy thì họ mới có thể trốn thoát an toàn được.

Đám Klinsmamn đều bị dọa cho ngây người, bây giờ mới ý thức được, suy đoán của Hàn Sâm rất có thể là sự thật, cường giả Thần Hóa tộc Phá Thiên chắc đã bị con thú nhỏ này dọa chạy rồi.

Nghĩ lại ngay cả cường giả cấp Thần Hóa còn bị dọa chạy, có ma mới biết con thú nhỏ này là thứ khủng bố gì. Không chút do dự, Klinsmann xoay người bỏ chạy, đồng thời ra lệnh

cho tất cả tộc Hủy Diệt lui lại.

Nhưng mà đã không kịp nữa rồi, thú con một miếng một bạn nhỏ, chỉ trong chốc lát mà đã nuốt chửng toàn bộ mười mấy tượng thần kim loại.

Hết chương 2152.

Chương 2153. Vận may thảm hại

Klinsmann xem trước thời cơ, sớm thoát ra từ bên trong Phá Thiên Thần Ngẫu, lúc này mới giữ lại được mạng khi Phá Thiên Thần Ngẫu bị nuốt chửng.

Nhưng Klinsmann còn chưa kịp ổn định thân thể trong không trung, con thú nhỏ kia đã thè lưỡi ra cuốn lấy Klinsmann, nuốt chửng vào trong bụng, Klinsmann còn chẳng kịp phát ra tiếng kêu nào.

Ban đầu Hàn Sâm còn trông cậy vào tộc Hủy Diệt với Phá Thiên Thần Ngẫu có thể ngăn được thú nhỏ trong chốc lát, để cho bọn họ chạy ra khỏi Cự Thần Thành Kim Loại, nhưng vừa quay đầu đã thấy tộc Hủy Diệt và Phá Thiên Thần Ngẫu đều xong đời rồi.

Con thú nhỏ kia lại còn đuổi theo bọn họ, càng làm cho sắc mặt Hàn Sâm khó coi hơn.

Lúc này thân thể mập mập ú nu trông hệt như mấy tác phẩm nghệ thuật thú cưng kim loại lại như thể ác ma trong lòng mọi người, nhìn nó chạy về hướng bên này, tất cả mọi người đều run rẩy.

“Tản ra, mọi người tản ra, trốn về các hướng khác nhau.” Kahn kêu to, chạy trốn về hướng khác.

Các tộc khác cũng kịp phản ứng, bây giờ trốn cùng một chỗ chính là muốn chết, con thú con kia chỉ cần há miệng một cái là có thể nuốt chửng hết tất cả bọn họ, chia ra chạy trốn còn có một tia hy vọng sống sót.

Ngọc Nhai cũng sử dụng kiếm ấn thông báo cho tất cả đệ tử Trấn Thiên Cung, để cho bọn họ có kế hoạch chia thành mười mấy tiểu đội chạy trốn.

Một đội Hàn Sâm có tám chín người, hắn vừa trốn vừa nhìn về phía sau, sắc mặt chợt tối sầm xuống, thú con kia lại lắc lắc mông đuổi theo hướng bọn họ.

“Đù má, không xui xẻo đến vậy chứ? Nhiều Hầu Tước các tộc như vậy thế mà nó cố tình dí mình sao?” Hàn Sâm cảm giác vận may của mình chắc đã xuống mức chạm sàn của cuộc đời luôn rồi.

Một con vật khủng bố một miếng nuốt chửng một con Phá Thiên Thần Ngẫu như đồ ăn vặt, cho dù hắn sử dụng kết giới Ma Trùng Vương chắc cũng chẳng ngăn được nó, bị đuổi theo chỉ có con đường chết thôi.

“Tản ra!” Hàn Sâm không còn cách nào khác, chỉ có thể ra lệnh cho đệ tử Trấn Thiên Cung trong tiểu đội này tản ra, có thể chạy được người nào thì chạy.

Thú con kim loại trông có vẻ muốn trêu chọc bọn họ, không dùng tốc độ nhanh nhất chạy lại cắn nuốt họ, không thì chắc chẳng còn cơ hội chạy trốn nữa.

Bảy tám đệ tử Trấn Thiên Cung sau khi nghe được mệnh lệnh của Hàn Sâm thì tản ra, chạy theo những phương hướng khác nhau.

Hàn Sâm vừa quay đầu lại nhìn, chỉ cảm giác cuộc sống chìm trong u ám, con thú kia vậy mà lắc lắc mông chạy thẳng về phía hắn.

“Lần sau đánh chết ta cũng không cùng hành động với người khác nữa, nhân phẩm kém quá. Bốn tộc cộng lại mấy trăm người, nói về hình thể ta không phải người lớn nhất, nói về vẻ ngoài ta cũng không phải đẹp đẽ nhất, sao lại cố tình đuổi theo ta, rốt cuộc kiếp trước ta đã †ạo nghiệt gì vậy?” Hàn Sâm ôm Bảo Nhị, trực tiếp triệu hồi Hồng Vân ra, nhảy lên trên lưng Hồng Vân giục nó nhanh chóng chạy trốn.

Ráng đỏ phun ra từ đuôi Hồng Vân giống như một vệt ánh sáng đỏ xông ra ngoài, tốc độ cực nhanh, e rằng phần lớn Công Tước cũng không thể so sánh được.

Nhưng con thú kia lại đuổi theo rất dễ dàng, hơn nữa càng đuổi càng gần.

“Đại ca à, ngươi không đuổi theo mấy người chạy chậm kia, đuổi theo †a làm gì hả?” Trong lòng Hàn Sâm cực kỳ khó hiểu.

Mắt thấy thú nhỏ càng đuổi càng gần, Hàn Sâm vẫn không nghĩ ra cách chạy trốn nào, cũng may thú nhỏ không vội vã ăn hắn mà có vẻ đang hứng thú chơi mèo vờn chuột với hắn, vẫn luôn chạy theo sau hắn.

Mắt thấy Hàn Sâm sắp lao ra khỏi Thành Cự Thần Kim Loại, thú con kia mới đột nhiên tăng tốc, mở cái miệng rộng như ác ma, vốn không cần phải nuốt chửng Hàn Sâm, chỉ cần quét lưỡi qua là Hàn Sâm đã chẳng có cơ hội né tránh nào rồi.

Kengl

Hàn Sâm lại triệu hồi kết giới Ma Trùng Vương ra, chặn đầu lưỡi đang định cuốn lấy hắn của thú con. Song nó chỉ tùy tiện duỗi đầu lưỡi ra đã khiến kết giới Ma Trùng Vương không ngừng lung lay, phát ra âm thanh răng rắc, giống như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Trong lòng Hàn Sâm lạnh run, thú nhỏ không cuốn được Hàn Sâm vào miệng bèn trực tiếp mở to miệng định nuốt chửng hắn.

Trong nháy mắt Hàn Sâm chỉ cảm thấy trời đất dường như đều bị cái miệng rộng như ác ma kia che khuất, sao còn dám do dự, xóa đi kiếm ấn mà Ngọc Nhai để lại, đồng thời vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, để Bảo Nhi hút Hồng Vân vào hồ lô, trực tiếp xuyên qua không gian về tới Tí Hộ Sở.

Thân thể xuất hiện trong nhà ở Liên Minh, Hàn Sâm võ vỗ Bảo Nhi trên vai, thở phào: “Cuối cùng cũng trốn được một mạng nhưng nếu không thể thoát khỏi thế giới Kim Loại thì sau này sẽ không thể đến đại vũ trụ gen được nữa, chẳng lẽ lại để ta đi ra ngoài từ cửa lớn Tí Hộ Sở, xông vào tỉnh vực Đại Tịch Diệt sao?”

Hàn Sâm biết điều này còn hoang đường hơn cả xông vào thế giới Kim Loại, trong thế giới Kim Loại có lẽ chỉ có một thứ khủng bố như vậy chứ trong tinh vực Đại Tịch Diệt thì chắc chắn không chỉ có một.

“Bây giờ cũng chỉ có thể chờ đợi, hy vọng thú con kia không thấy ta nữa thì sẽ bò về hang, khi đó xông ra khỏi Thành Cự Thần Kim Loại rồi lại nghĩ cách xông ra khỏi thế giới Kim Loại.” Hàn Sâm cũng chỉ có thể tự an ủi như vậy.

Song Hàn Sâm chợt ngẫm lại: “Thú nhỏ kia chắc là sinh vật cùng họ với Phệ Kim Thú, trông cũng không khác lắm so với con Phệ Kim Thú nhà ta, không biết chúng nó có chung ngôn ngữ không nữa, có lẽ có thể mang Phệ Kim Thú đi đàm phán cùng thú nhỏ kia, xin nó tha cho chúng ta một mạng.”

Trong lòng Hàn Sâm nghĩ như vậy, bèn mang theo Bảo Nhi cùng đến ổ của Phệ Kim Thú.

Chỗ ở của Phệ Kim Thú là một kho hàng đã cải tạo, không phải Hàn Sâm không cho nó ở trong nhà, mà vì con này thích ở cùng một chỗ với đống kim loại. Hàn Sâm chất đầy thép Z trong kho hàng này, nó bèn xem đây là chỗ ở của nó, rảnh rỗi lại gặm thép Z ăn.

May là Hàn Sâm tài đại khí thô, nếu không chỉ bằng cái miệng ăn của nó cũng đủ để một gia đình bình thường trong Liên Minh phá sản.

Từ khi tu luyện Thuật Thôn Phệ mà Hàn Sâm mang về, khí tức trên thân Phệ Kim Thú ngày càng thu liễm lại, thân thể kim loại cũng dần biến thành màu đen nhánh.

Lúc này Phệ Kim Thú đang nằm nhoài ngủ ngáy trên một đống thép Z nguyên khối, trông cứ như ác long ôm kho báu đi ngủ.

Song hình thể của nó cũng không lớn lắm, từ đầu tới đuôi chỉ cũng chỉ gần hai mét, có lẽ do tu luyện Thuật Thôn Phệ nên cơ thể nó nhỏ hơn trước kia một chút.

Nhìn thấy Hàn Sâm đi vào kho hàng, Phệ Kim Thú lập tức đứng lên, đi tới bên cạnh Hàn Sâm, cơ thể dụi lên người Hàn Sâm vô cùng thân thiết, còn thè lưỡi liếm Hàn Sâm và Bảo Nhi.

Hàn Sâm xoa đầu Phệ Kim Thú, trong lòng hơi áy náy.

Sau khi bị Hàn Sâm đem về thì nó đã mất liên hệ với đồng tộc, sau đó lại bị Hàn Sâm dẫn tới Liên Minh, càng không có cơ hội gặp mặt đồng tộc, Hàn Sâm không có thời gian ở chung với nó, bình thường cũng chỉ có mấy sinh vật sống bên cạnh kho hàng còn giao lưu với nó.

Đáng tiếc tính cách của nó hình như hơi hướng nội, bình thường đều là nằm ngủ trên mặt thép Z, cũng ít ra ngoài đi lại.

Thoạt nhìn Phệ Kim Thú thực sự rất giống với con thú nhỏ kim loại kia, không kể đến hình thể lớn nhỏ và màu sắc thì bề ngoài cũng giống nhau đến

tám chín mươi phần trăm trở lên.

“Quay lại nếu thật sự không xông ra khỏi thế giới Kim Loại được thì có thể thử cho Phệ Kim Thú đi đàm phán cùng thú nhỏ kim loại kia, dù sao nó còn chưa thăng đến quý tộc, lúc nào cũng có thể mang nó trốn về Tí Hộ Sở được, phương diện an toàn cũng không cần lo lắng lắm.” Trong lòng Hàn Sâm suy tư.

Ban đầu muốn mang theo Phệ Kim Thú ra ngoài đi dạo nhưng nó lại không thích, bò về chỗ thép Z ngủ.

Hàn Sâm đi xem xét các sinh vật khác sống xung quanh khu vực kho hàng này. Đã tới đây rồi, Hàn Sâm bèn đi ngó xem những đồ vật hắn cất giữ trong kho hàng. Hắn cất rất nhiều đồ nhưng mà thứ quan trọng nhất trong số đó chính là thi thể ấu tể Thái Dương Kim Ô.

Nhưng sau khi Hàn Sâm mở kho hàng ra lại phát hiện thi thể ấu tể Thái Dương Kim Ô đã biến mất.

Hết chương 2153.

Chương 2154. Bị ăn rồi!

“Sao lại không thấy đâu rồi?” Trong lòng Hàn Sâm cực kì nghi ngờ.

Tuy Thái Dương Kim Ô chỉ là ấu thể nhưng lại là sinh vật Thần Hóa của đại vũ trụ gen. Với sự vững chắc của gen Thần Hóa, ngay cả Hàn Sâm bây giờ cũng không hấp thu được, những sinh vật trong Liên Minh có lấy cũng vô dụng.

Hơn nữa nơi này là địa bàn của Hàn Sâm, khu vực kho hàng này chứa không ít những sinh vật kinh khủng, chỉ dựa vào những sinh vật này đánh hạ cả vũ trụ Liên Minh cũng không phải việc gì khó khăn, có ai lại đến được đây để trộm đồ chứ?

Hàn Sâm cảm thấy tính khả thi của việc xác Thái Dương Kim Ô bị trộm đi mất là rất thấp. Song Hàn Sâm đã đặt Thái Dương Kim Ô ở ngay đây, không thể nhớ lầm được.

Từ sau khi có được xác Thái Dương Kim Ô, bởi vì không có cách nào luyện hóa và hấp thu cho nên hắn vẫn luôn đặt trong kho hàng, hai năm qua cũng không chú ý tới nó, ngay cả nó biến mất khi nào cũng không biết.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng quét khắp bốn phía, cũng không có hạt của Kim Ô để lại. Hạt cơ thể của nó rất cứng, chắc cũng chẳng có hạt căn bản còn sót lại.

May mà trong kho hàng có giám sát, Hàn Sâm đang định đi điều tra máy giám sát thì Bảo Nhi chợt sáng mắt lên, nhảy xuống từ trên vai Hàn Sâm, chạy về phía góc kho hàng.

Biết Bảo Nhi có phát hiện gì đó, Hàn Sâm vội đi theo Bảo Nhi. Chỉ thấy Bảo Nhi chạy đến trước một đống rương gỗ nơi góc kho, nhoài người lên một cái rương gỗ đang mở, thò đầu nhìn vào bên trong.

Hàn Sâm nhớ trong mấy rương gỗ kia là một lô rượu mạnh Kỷ Yên Nhiên mua về, là đặc sản của tinh cầu nào đó, giờ đã ngừng sản xuất vì thiếu nguyên liệu.

Trước đây Kỷ Yên Nhiên đã mua một lô về cất giữ, vì bình thường họ cũng ít uống nên để ở đây suốt chưa từng đụng tới. Bây giờ rương gỗ lại bị mở ra, chứng tỏ có ai đó đã tới đây.

Hơn nữa rương gõ bị mở ra không chỉ có một cái, phần lớn rương gỗ đều đã bị mở ra.

“Lẽ nào thật sự bị trộm sao?” Hàn Sâm đi đến bên cạnh Bảo Nhi, ánh mắt nhìn vào bên trong rương gõ.

Thấy những vò rượu màu đen cao bằng một người nằm bên trong đã bị mở niêm phong, cũng không thấy rượu đâu nữa, cẩn thận nhòm vào sâu trong, Hàn Sâm không khỏi ngây người.

Bên trong sạch bóng không còn một giọt rượu nhưng đáy vò lại có một quả trứng cỡ nắm tay, vỏ trứng giống như một viên hồng ngọc vậy, trông cực kỳ đẹp đẽ.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng quét qua, lập tức cảm nhận được khí tức quen thuộc trên mặt quả trứng kia, chính là khí tức của con Tiểu Hồng Điểu hay bám lấy Bảo Nhi trước kia.

Hàn Sâm ngẫm nghĩ, hai năm gần đây hình như cũng không thấy bóng dáng nó thật. Bởi vì quá bận rộn, hơn nữa con Tiểu Hồng Điểu kia cũng thường đi theo Bảo Nhi nên Hàn Sâm cũng không chú ý đến nó lắm.

Lấy quả trứng từ trong vò rượu ra, cẩn thận quan sát một lát, đúng là khí tức của con Tiểu Hồng Điểu.

“Quái lạ, nó sao lại ở đây, còn biến thành trứng nữa?” Hàn Sâm nghỉ ngờ, nhìn về phía Bảo Nhi.

Bảo Nhi lắc đầu, rõ ràng nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Lai lịch của Tiểu Hồng Điểu rất kỳ lạ. Ban đầu nhìn thấy nó là ở trong Niết Trì của Phượng Hoàng Niết Chi Địa, khi ấy nó vẫn là một con cá vàng nhỏ, sau khi rời khỏi mặt nước mới biến thành Tiểu Hồng Điểu, là một loài sinh vật vô cùng quái dị.

Song vì Tiểu Hồng Điểu không phô bày ra sức chiến đấu gì, cho nên sau thời gian dài Hàn Sâm cũng không quan tâm tới nó nữa, chỉ xem như thú cưng cho Bảo Nhi nuôi chơi.

Bây giờ Tiểu Hồng Điểu lại chạy vào bên trong kho hàng, biến thành một quả trứng trong vò rượu, khiến Hàn Sâm rất nghi ngờ.

Mang Tiểu Hồng Điểu đã hóa trứng đến phòng giám sát, Hàn Sâm lấy ra giám sát kho hàng của ba năm gần đây, tua phát với tốc độ cao, nhanh chóng xem lướt qua ba năm này rốt cuộc trong kho hàng đã xảy ra chuyện gì.

Xem một lúc, Hàn Sâm bỗng tỏ ra kinh ngạc. Khi hắn xem đến khoảng hai năm trước, cũng chính là lúc hắn mang xác Thái Dương Kim Ô về chưa bao lâu, con Tiểu Hồng Điểu nọ đã chui vào kho hàng, sau đó lại dùng miệng mổ xác Thái Dương Kim Ô.

Xác Thái Dương Kim Ô mà ngay cả Hàn Sâm cũng không luyện hóa được lại bị Tiểu Hồng Điểu mổ ăn tươi từng chút một.

Song mỗi lần nó cũng chỉ mổ được một ít, con này giống như chim gõ kiến vậy, cứ thế mổ hết hơn một năm, trực tiếp ăn sạch ấu tể Thái Dương Kim Ô.

Trong khoảng thời gian một năm này, cơ thể Tiểu Hồng Điểu cũng biến đổi không ngừng vì cắn nuốt thi thể Thái Dương Kim Ô, cuối cùng cả cơ thể như biến thành thạch anh đỏ, còn bốc lên ngọn lửa đỏ yêu dị.

Sau khi cắn nuốt toàn bộ xác Thái Dương Kim Ô, Tiểu Hồng Điểu lại chạy đến rương gỗ bên này, dùng mỏ chim xốc nắp rương gõ lên, nắp đậy vò rượu cũng bị nó mổ thủng, sau đó chui thẳng vào bên trong vò rượu.

Con này vừa vào trong rượu đã biến thành một con cá vàng, tuy trên người không còn ngọn lửa màu đỏ nhưng rượu đựng trong vò vẫn bị bốc hơi hết rất nhanh.

Chỉ trong vài phút mà một vò rượu đã hết ráo.

Tiểu Hồng Điểu lại bay ra từ trong vò rượu, cứ thế chui vào từng vò một, phá hỏng gần như tất cả chỗ rượu được cất giữ.

Cho đến khi Tiểu Hồng Điểu chui vào vò rượu nơi phát hiện quả trứng kia, nó đã không chui ra lần nào nữa. Mãi cho đến hôm nay Hàn Sâm đến kho hàng, mới lấy quả trứng nọ từ trong vò rượu ra.

“Ôi đệt, con này là cái gì vậy trời, lại có thể cắn nuốt được cả Thái Dương Kim Ô để tiến hóa?” Hàn Sâm nhìn quả trứng trong tay, trong lòng cực kì kinh ngạc.

Ngay cả hắn cũng không luyện hóa nổi thứ này, thật sự khó tưởng tượng rốt cuộc Tiểu Hồng Điểu đã làm thế nào.

“Bỏ đi, dù sao mình cũng không luyện hóa được, ăn thì cứ ăn đi, hy vọng sau khi trứng nở ra có thể có chút tác dụng.” Hàn Sâm lại đặt Tiểu Hồng Điểu về chỗ cũ.

Hắn cũng không biết tên háu ăn này cần điều kiện gì mới có thể ấp nở ra, nếu đã là chỗ nó chọn chắc sẽ không có vấn đề gì.

Hàn Sâm về nhà nghỉ ngơi vài ngày, tạm thời chưa dám dịch chuyển đến thế giới Kim Loại. Tuy hơi lo lắng cho đám Ngọc Nhai nhưng giờ hắn cũng bất lực, chỉ có thể hy vọng lần trước đám Ngọc Nhai chạy

khỏi Cự Thành Kim Loại bình an vô sự.

Hàn Sâm bế Hàn Linh Nhi, Bảo Nhi ngồi bên cạnh, ba người cha và con gái cùng nhau xem phim hoạt hình 3D, vừa xem vừa ăn đồ vặt. Hàn Linh Nhi cũng ôm bình sữa, vừa xem vừa uống sữa, lại có phần nào phong thái của Bảo Nhi năm đó.

Đợi Kỷ Yên Nhiên trở về từ công ty, nhìn thấy Hàn Sâm và Bảo Nhi tứ chỉ giang rộng chen chúc ngủ trên sofa, Hàn Linh Nhi cũng ghé vào trong lòng Hàn Sâm ngủ, vú giả vẫn cắn trong miệng, những túi đồ ăn vặt và các loại đồ chơi vương vãi khắp nơi.

“Thật là, có ai làm cha giống như ngươi không?” Kỷ Yên Nhiên bất đắc dĩ oán trách một câu nhưng khóe miệng lại vẽ lên một nụ cười mỉm. Không đánh thức ba người, Kỷ Yên Nhiên cầm chăn đắp lên cho bọn họ, sau đó bắt đầu thu dọn mấy thứ lộn xộn.

Bốn ngày sau, Hàn Sâm đi đến kho hàng của Phệ Kim Thú, chuẩn bị dẫn Phệ Kim Thú cùng đi, lỡ có gặp phải thú nhỏ kim loại kia thì có thể thử để Phệ Kim Thú hỗ trợ đàm phán.

Để phòng bất trắc, Hàn Sâm trực tiếp triệu hoán Long Dực và Giao Dực ra, chỉ cần có một chút bất thường sẽ lập tức mang theo Phệ Kim Thú dịch chuyển tức thời cộng thêm đxuyên không gian chạy về Tí Hộ Sở, dù sao thì giữ được tính mạng mới là quan trọng nhất.

Hết chương 2154.

Chương 2155. Cuộc gặp gỡ của hai con thú kim loại

Chuẩn bị tốt mọi thứ, lúc này Hàn Sâm mới mang theo Phệ Kim Thú và Bảo Nhi cùng truyền tống vào trong thế giới Kim Loại.

Sau khi truyền tống thành công, phản ứng đầu tiên của Hàn Sâm không phải là quan sát bốn phía xung quanh mà trước hết là tóm lấy Bảo Nhi và Phệ Kim Thú cùng dịch chuyển tức thời rời khỏi chỗ đó.

May mắn thay, điều hắn lo lắng đã không xảy ra, con thú kim loại nhỏ kia cũng không lập tức xuất hiện tấn công hắn.

Song khi nhìn lại lần nữa, Hàn Sâm chỉ thấy rầu hết cả người. Tuy tình huống xấu nhất không xảy ra nhưng vận may của hắn cũng không được tốt lắm.

Con thú kim loại nhỏ kia cũng không quay trở lại hang ngầm giống như Hàn Sâm nghĩ mà lúc này nó lại đang nằm ngủ phía trên đống phế tích như một ngọn núi nhỏ.

Dao động sinh ra khi Hàn Sâm dịch chuyển tức thời đã quấy rầy đến thú kim loại nhỏ, nó đã đứng dậy và quay đầu nhìn về phía của Hàn Sâm.

“Á đù, biết thế vừa rồi đã không dùng dịch chuyển tức thời, nói không chừng còn có thể lén lút rời khỏi nơi này.” Hàn Sâm sầu muốn chết.

Sau khi thú kim loại nhỏ nhìn thấy Hàn Sâm, nó đứng dậy ngay tức khắc, sau đó nhìn thấy Phệ Kim Thú, đôi mắt tròn xoe của nó bỗng mở †o.

Phệ Kim Thú bên cạnh Hàn Sâm cũng nhìn thấy con thú kim loại nhỏ kia, hai con thú kim loại một đen một trắng đứng đó nhìn nhau.

“Có hi vọng!” Trong lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết.

Thú kim loại nhỏ màu trắng nhìn ngó một lát rồi kêu lên với Phệ Kim Thú, dường như đang nói gì đó. Đáng tiếc Hàn Sâm nghe không hiểu nên cũng không biết nó có ý gì nhưng trông cũng không có vẻ gì là ác ý.

Phệ Kim Thú giãy ra khỏi tay Hàn Sâm, nhảy xuống đất, đáp lại tiếng kêu của con thú kim loại nhỏ.

Thú kim loại nhỏ màu trắng bỗng kêu lên vài tiếng rồi chạy về phía Phệ Kim Thú.

Trong lòng Hàn Sâm căng thẳng, lập tức muốn truyền tống mang theo Phệ Kim Thú chạy trốn nhưng Phệ Kim Thú không chạy mà đi về phía con thú kia.

Hàn Sâm biết tuy Phệ Kim Thú không thông minh lắm nhưng khứu giác vẫn rất nhạy bén với nguy hiểm, sẽ không ngu ngốc đến mức đi chịu chết. Hắn đành phải kìm nén sự kích động muốn nhấc nó rời đi, đứng sang một bên quan sát.

Hai con thú kim loại một đen một trắng nhanh chóng đi đến cùng một chỗ rồi đánh giá lẫn nhau. Thân hình Phệ Kim Thú lớn hơn con thú kim loại màu trắng, song sức mạnh của nó chắc chắn nhỏ hơn nhiều so với con thú nọ, điều này làm cho Hàn Sâm cực kỳ lo lắng.

Vụt!

Hai con thú kim loại một đen và một trắng hầu như đồng thời mở vòng bảo hộ của chúng ra, thoạt nhìn trông cũng giống nhau, song vòng bảo hộ của con thú kim loại trắng có màu trong suốt, trong khi vòng bảo hộ của Phệ Kim Thú lại hơi thiên đen vì luyện Thuật Thôn Phệ.

Con thú kim loại màu trắng đi quanh Phệ Kim Thú, còn dùng mũi ngửi.

“Đây là đang ra ám hiệu gì à?” Trong lòng Hàn Sâm vẫn rất lo lắng, sợ thú kim loại nhỏ màu trắng phát hiện ra Phệ Kim Thú không phải đồng tộc của nó, hoặc là cảm thấy Phệ Kim Thú quá yếu bèn đột ngột trở mặt.

Thú kim loại trắng xoay quanh Phệ Kim Thú vài vòng rồi đột nhiên nhảy dựng lên, dọa cho trái tim Hàn Sâm suýt ngừng đập. Khi hắn còn đang định dùng dịch chuyển tức thời cứu Phệ Kim Thú thì lại trông thấy thú kim loại nhỏ màu trắng kia không hề tấn công Phệ Kim Thú mà nhanh chóng lao đến cái hố lớn mà nó đã bò ra trước đó.

Phệ Kim Thú đứng đó không nhúc nhích, chỉ nhìn về phía cái hố nơi con thú kim loại biến mất.

Hàn Sâm sợ toát mồ hôi lạnh, nếu vừa rồi thú kim loại nhỏ màu trắng muốn ăn luôn Phệ Kim Thú thì không biết hắn dịch chuyển tức thời có kịp giải cứu Phệ Kim Thú hay không.

"Vẫn may… vẫn may… Nhưng giờ là thế nào đây? Đã nhận họ hàng thành công chưa? Hay là vẫn cần tiếp tục thương lượng nhỉ?" Nhịp tim của Hàn Sâm từ đập điên cuồng đã giảm bớt đi rất nhiều.

Lúc Hàn Sâm còn đang nghĩ ngợi, hắn đã lại nhìn thấy thú kim loại nhỏ màu trắng bò ra khỏi hố, lắc lư thân mình mũm mĩm rồi chạy về phía Phệ Kim Thú.

Hàn Sâm nhìn thấy trong miệng nó đang ngậm một cành kim loại dài khoảng hai thước, trên cành mọc ra mấy quả kim loại.

Thú kim loại nhỏ màu trắng chạy đến bên cạnh Phệ Kim Thú và đặt cành kim loại kia trước mặt Phệ Kim Thú. Nó thấy Phệ Kim Thú không cử động thì lại dùng miệng đẩy về phía Phệ Kim Thú.

Lúc này Phệ Kim Thú mới cúi đầu xuống, duỗi đầu lưỡi ra quấn một quả rồi nuốt vào bụng.

Thú kim loại nhỏ màu trắng nhìn thấy Phệ Kim Thú đã ăn quả kim loại thì vui vẻ đi vòng quanh Phệ Kim Thú vài vòng, còn tiến đến gần và đứng song song với Phệ Kim Thú, cơ thể nó cọ xát vào người Phệ Kim Thú, dáng vẻ vừa ngại ngùng vừa vui thích.

Phệ Kim Thú cúi đầu ăn mấy quả kim loại, vòng bảo hộ trên người đột nhiên sáng rực lên. Sau đó lại thấy trên người Phệ Kim Thú đang tiết ra một

loại vật chất bí ẩn, dần dần ngưng tụ thành chiến giáp gen bảo vệ toàn bộ cơ thể rồi lại trực tiếp hòa tan, thẩm thấu vào trong cơ thể nó.

“Sắp tiến hóa thành dị chủng Nam Tước sao?” Hàn Sâm vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Vui mừng là quả kim loại mà thú kim loại nhỏ màu trắng cho nó ăn rõ ràng là thứ tốt nhưng kinh hãi là sau khi Phệ Kim Thú thăng lên cấp Nam Tước thì nó sẽ không thể quay trở lại Tí Hộ Sở được nữa và nếu cố chấp mang nó về thì cũng sẽ bị Tí Hộ Sở bài xích.

“Nhưng một tinh cầu Kim Loại thế này chắc sẽ thích hợp với nó hơn chứ nhỉ? Nó không cần phải ở một mình ở trong kho hàng vắng lặng mỗi ngày nữa.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc Phệ Kim Thú tiến hóa thành Nam Tước, thú kim loại nhỏ màu trắng đứng ở bên cạnh trông coi, còn cảnh giác nhìn chằm chằm Hàn Sâm và Bảo Nhi như thể đang đề phòng kẻ trộm.

“Ngươi mới là người ngoài đó chứ?” Hàn Sâm có chút dở khóc dở cười.

Quá trình tiến hóa của Phệ Kim Thú rất suôn sẻ. Sau khi tiến hóa, cơ thể nó càng trở nên đen nhánh, hơn nữa còn nhỏ đi, nhưng thể chất kim loại của cơ thể nó lại trở nên nặng hơn.

Nhìn thấy Phệ Kim Thú tiến hóa thành công, thú kim loại nhỏ màu trắng vui vẻ vươn đầu lưỡi ra liếm hai má của Phệ Kim Thú như thể bày †ỏ lòng tốt nào đó.

Hàn Sâm càng nhìn càng cảm thấy có gì đó sai sai. Nếu không phải chắc chắn Phệ Kim Thú là giống đực thì hắn còn tưởng thú kim loại nhỏ màu trắng đang theo đuổi bạn đời.

“Đâu, Phệ Kim Thú là giống đực, thú kim loại nhỏ màu trắng là giống cái thì nó cũng có thể theo đuổi bạn đời mà? Nhưng nếu vậy, thú kim loại nhỏ mạnh mẽ như thế chắc cũng phải sống không biết bao nhiêu năm tháng rồi, giờ theo đuổi Phệ Kim Thú nhà mình thì chẳng phải là trâu già gặm cỏ non

sao?” Ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía hai con thú kim loại bỗng trở nên kỳ quái.

Khung cảnh vốn có vẻ rất hòa hợp đáng yêu, bây giờ Hàn Sâm nhìn vào lại trở nên hơi là lạ.

Phệ Kim Thú khá trầm lặng, không hoạt bát như thú kim loại nhỏ màu trắng, thường là thú kim loại nhỏ kêu lên vài tiếng thì nó mới lười biếng kêu một tiếng.

Nhưng ngay cả như vậy, dường như thú kim loại nhỏ màu trắng vẫn rất vui vẻ, lại chạy tới cái hố của nó để kiếm một ít quả kim loại cho Phệ Kim Thú ăn.

“Đệt mợ, chắc con này không định câu mất Phệ Kim Thú của ta đấy chứ? Nếu thật sự như vậy thì chỉ đành để ngươi chịu thiệt thòi hy sinh sắc đẹp của mình, có thể thoát khỏi thế giới Kim Loại hay không là phải trông cậy vào ngươi có phát huy ra được hết sức hấp dẫn hay không đó.” Hàn Sâm âm thầm cổ vũ Phệ Kim Thú ở trong lòng.

Song con Phệ Kim Thú kia rõ ràng chẳng cảm nhận được gì hết, nó vẫn lười biếng quả do thú kim loại nhỏ màu trắng đưa tới, câu được câu không kêu lên hai tiếng.

Hết chương 2155.

Chương 2156. Suy đoán của Hàn Sâm

Ngọc Nhai nhíu chặt mày nhìn gió lốc màu đỏ bên ngoài.

Bốn ngày trước bọn họ trốn thoát khỏi Thành Cự Thần Kim Loại, bởi vì con thú kim loại nhỏ hung mãnh đó chỉ đuổi theo Hàn Sâm cho nên bọn họ mới thuận lợi trốn ra khỏi Thành Cự Thần Kim Loại.

Sau lại bọn họ phát hiện, con thú kim loại nhỏ kia không biết vì nguyên nhân gì mà không lao ra khỏi Thành Cự Thần Kim Loại đuổi theo bọn họ, cũng nhờ vậy mà bọn họ mới giữ được một mạng.

Nhưng họ lại hoàn toàn mất liên lạc với Hàn Sâm. Bây giờ Hàn Sâm là người dẫn đoàn, hơn nữa trước đó mấy vị trưởng lão đã dặn họ rất kỹ là phải quan tâm đến Hàn Sâm, không được để hắn xảy ra mệnh hệ gì. Giờ thì hỏng rồi, đối diện với một sinh vật khủng bố như vậy thì dù là cường giả cấp Vương thì cũng chỉ có thể bị nuốt chửng, Hàn Sâm rõ ràng cũng là lành ít dữ nhiều.

“Haiz, giờ có nghĩ gì thì cũng vô dụng, không tìm ra cách để rời khỏi thế giới Kim Loại này, chúng ta cũng đều ở đây chờ chết thôi, đến lúc đó cũng không cần lo phải ăn nói thế nào với các trưởng lão nữa.” Ngọc Nhai thầm than thở trong lòng.

Người của Phật tộc, Long tộc và Ma tộc đều ở chỗ này, số lượng người của ba tộc gộp lại cũng gần bằng Trấn Thiên Cung nhưng thực lực thì kém khá xa.

Song bây giờ mọi người đã ngồi chung một chiếc thuyền, đều muốn †ìm ra cách để rời khỏi nơi này, nhiều thêm một người thì nhiều thêm một phần sức mạnh, giờ Ngọc Nhai đã chẳng còn lòng dạ nào để chèn ép bọn họ nữa rồi.

Đám người Kahn cũng không phải kẻ ngốc, biết bây giờ thế lực của Trấn Thiên Cung chính là mạnh nhất ở nơi này, đều nghe theo lời Ngọc Nhai như thiên lôi sai đâu đánh đó, cũng không gây thêm phiền toái không cần thiết nào cả.

Nhưng bọn họ vẫn không tìm ra được cách nào để rời khỏi thế giới Kim Loại, nhiều người sống sờ sờ như vậy lại bị nhốt ở đây.

Hoàn cảnh sinh tồn bên trong thế giới Kim Loại vô cùng khắc nghiệt, hơn nữa đều là sinh vật kim loại, nhu cầu sinh hoạt khác hẳn với bọn họ. Tuy họ vẫn còn một ít tài nguyên dùng được nhưng nếu ở đây trong một thời gian dài thì sợ sẽ không trụ nổi.

Hàn Sâm chưa từng thấy thanh niên nào số hưởng như Phệ Kim Thú, con thú kim loại trắng cả ngày vây quanh Phệ Kim Thú lấy lòng nó, lúc nào cũng tỏ vẻ tương thân tương ái.

Nhưng mà Phệ Kim Thú lại cực kỳ kiêu ngạo, cứ suốt ngày tỏ vẻ lạnh lùng chẳng nói chẳng rằng. Song Hàn Sâm nhìn ra được nó cũng rất vui khi tìm được đồng loại của mình.

Hàn Sâm và Bảo Nhi cũng hưởng sái được chút hào quang của nó. Hai người không thể ăn được những trái cây kim loại kia nhưng nhờ vào mặt mũi của Phệ Kim Thú nên con thú kim loại trắng đó vẫn lấy cho bọn họ một ít dịch thể giống như nước.

Sau khi Hàn Sâm uống vào một lúc thì nhận ra rằng nước này chứa năng lượng cực lớn khiến cho gen trong cơ thể hắn được nâng cao hơn rất nhiều.

Nhìn con thú kim loại trắng và Phệ Kim Thú nằm sóng đôi ở kia, con thú kim loại trắng thỉnh thoảng lại cọ cọ vào người Phệ Kim Thú, nhìn rất thân thiết, trong lòng Hàn Sâm lại không khỏi nghi ngờ.

Những sinh vật trong Tí Hộ Sở hình như đều có gen của những sinh vật thuộc đại vũ trụ gen, Hàn Sâm biết Tinh tộc đã từng thu thập rất nhiều gen của các chủng tộc mang vào trong Tí Hộ Sở rồi tiến hành nghiên cứu những loại gen đó, bởi vậy tạo thành rất nhiều sinh vật khác nhau trong Tí Hộ Sở.

Nhưng căn cứ vào những tư liệu hắn có và qua lời kể của Ngao Dạ, nói chung hắn có thể hiểu được mục đích vì sao Tinh tộc làm như vậy, chủ yếu là cải tạo huyết mạch của Tinh tộc, hạng mục nghiên cứu chủ yếu của họ là tìm cách dung hợp gen của Tinh tộc với gen của những chủng tộc khác.

Hơn nữa theo như tiêu chuẩn vũ trụ, Tinh tộc dựa vào khoa học tỉnh thể cũng chỉ tương đương với một thượng tộc, mà cuối cùng khi khiêu chiến với một thượng tộc thì Tinh tộc đã bị tận diệt rồi, chẳng lẽ bọn họ thật sự có năng lực lớn đến mức mang nhiều gen sinh vật khủng bố như vậy giấu ở Tí Hộ Sở sao?

Loại gen huyết mạch giống như Tiểu Hồng Điểu, Kim Mao Hống và Phệ Kim Thú thì dù Tinh tộc dùng sức mạnh của cả tộc cũng chắc gì đã thắng

được, chưa nói tới huyết mạch như vậy còn có khá nhiều trong Tí Hộ Sở nữa.

Hàn Sâm thật sự không thể tưởng tượng nổi, Tinh tộc rốt cuộc đã làm †ất cả những chuyện này bằng cách nào.

“Ngao Dạ đã từng nói, Tí Hộ Sở không phải do Tinh tộc lập ra, trước khi bọn họ tìm ra Tí Hộ Sở thì Tí Hộ Sở đã tồn tại rồi. Vậy trước đó Tinh vực Đại Tịch Diệt thuộc về Thánh Vực, lối vào của Tí Hộ Sở cũng ở Thánh Vực, chẳng lẽ Tí Hộ Sở thực chất là do Thánh Vực nghiên cứu ra từ trước sao?” Hàn Sâm âm thầm suy tư trong lòng.

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy đúng. Chỉ có sự tồn tại lớn lao như Thánh Vực, một thế lực khủng bố có lượng lớn cường giả Thần Hóa mới có thể tạo ra nhiều sinh vật mang gen huyết mạch mạnh mẽ như vậy, tất cả những thứ này Tinh tộc không thể tự tạo ra được.

Hơn nữa Thánh Vực tồn tại trước Tinh tộc, điều này cũng trùng khớp với những lời Ngao Dạ nói, Tinh tộc chỉ phát hiện ra Tí Hộ Sở sau đó tiến hành cải tạo thêm mà thôi.

“Nếu thật sự Tí Hộ Sở là do Thánh Vực tạo ra thì mục đích ban đầu khi Thánh Vực tạo ra Tí Hộ Sở là gì? Vì sao bọn họ lại để lượng lớn gen huyết mạch mạnh mẽ như vậy ở Tí Hộ Sở? Trong Tí Hộ Sở liệu có sinh vật bản địa không, nếu có thì sau đó đã bị đưa đi đâu rồi?”

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy hẳn là Thánh Vực đã tạo ra hoặc phát hiện ra Tí Hộ Sở từ trước rồi, Cửu Mệnh Huyết Miêu có quan hệ rất phức tạp với Thánh Vực, lại có thể ra vào Tí Hộ Sở, từ đó suy ra Cửu Mệnh Huyết Yêu rất có thể là người phụ trách được Thánh Vực phái đi nghiên cứu hoặc là trông coi Tí Hộ Sở.

Song sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến cho cả Thánh Vực đều bị hủy diệt. Một thế lực khủng bố như vậy lại tan thành mây khói, trở thành cát bụi trong dòng lịch sử.

Thánh Vực cũng biến thành Tinh vực Đại Tịch Diệt. Sau đó không biết Tinh tộc đã tìm ra Tí Hộ Sở bằng cách nào, còn tiến hành cải tạo thêm, cuối

cùng ngay thời điểm sắp bị diệt tộc thì những Tinh tộc còn lại đã trốn vào Tí Hộ Sở lánh nạn, hơn nữa còn tiến hành nghiên cứu gen huyết mạch.

Hiện tại điều duy nhất Hàn Sâm vẫn chưa nghĩ ra được chính là những nghiên cứu của Tinh tộc là do họ tự nghĩ ra hay là kế thừa từ những nghiên cứu của Thánh Vực trước đó.

Nhưng dù sao tất cả cũng chỉ là Hàn Sâm tự phỏng đoán, không có chứng cứ xác thực nào cả.

"E rằng chỉ có Lão Miêu mới có thể giải đáp được nghi ngờ của ta." Hàn Sâm cảm thấy rất sầu não, tất cả manh mối đều ở chỗ Thánh Vực và Lão Miêu nhưng hắn lại không đủ thực lực tiến vào Tinh vực Đại Tịch Diệt nên vẫn không thể biết được rõ mọi chuyện.

Trong lúc Hàn Sâm đang suy tư thì Phệ Kim Thú lại đi về phía Hàn Sâm, kêu lên với Hàn Sâm, sau đó nhìn về phía cái hố bên kia.

Thú kim loại nhỏ màu trắng cũng đang đứng bên cạnh hang ngầm nhìn đám Hàn Sâm, ý bảo bọn họ cùng qua bên đó.

Phệ Kim Thú đã đi qua, Hàn Sâm bèn ôm Bảo Nhi đi theo, hắn cũng muốn xem thử hang ổ của sinh vật cấp Thần Hóa rốt cuộc là nơi như thế nào.

Cái hố kia thoạt nhìn rất lớn nhưng lại như hình cái phễu, càng đi xuống phía dưới thì càng nhỏ, khi xuống đến đáy chính là một cửa hang có đường kính một mét.

Thú kim loại nhỏ và Phệ Kim Thú đều lần lượt chui vào trong, Hàn Sâm ôm Bảo Nhi cũng chui theo sau bọn chúng.

Hàn Sâm cứ ngỡ sẽ là một hang động nhưng khi nhìn rõ toàn bộ khung cảnh bên dưới, Hàn Sâm lập tức ngây dại.

"Nơi này… Tại sao lại có thứ này ở đây…" Ánh mắt Hàn Sâm dại ra nhìn về phía trước, gần như không thể tin vào mắt mình.

Hết chương 2156.

Chương 2157. Nhà kho

Dưới cái lỗ là một không gian rộng lớn như nhà kho. Trong không gian đó, Hàn Sâm nhìn thấy từng khối lập phương kim loại khổng lồ bày la liệt, trông như một thùng container cỡ lớn.

Song những khối lập phương kim loại đó lớn hơn container bình thường không biết bao nhiêu lần, hơn nữa bên trên mỗi một khối lập phương kim loại đều có rất nhiều dấu tay kỳ lạ khổng lồ.

Hàn Sâm đã từng thấy những khối lập phương kim loại thế này ở Nguyệt Chi Hiệp, khi ấy khối lập phương kim loại màu xanh mà tộc Rebet mang về từ trong di tích tộc Ligu có kích thước và hình dạng giống như những thứ này.

Sau đó, khối lập phương kim loại được mở ra lại biến thành Lam Kim Ma Trùng, khiến Nguyệt Chi Hiệp chịu tổn thất không nhỏ, mà Hàn Sâm bất ngờ có được thú hồn Ma Trùng Vương, còn nhiều lần lợi dùng thú hồn kết giới Ma Trùng Vương để bảo vệ tính mạng.

Hàn Sâm làm sao quên được chuyện này.

Bây giờ trong nhà kho khổng lồ này bày mấy hàng khối lập phương kim loại. Hàn Sâm đếm thử, có hơn hai mươi khối.

Nhưng chúng có điểm khác với khối lập phương kim loại màu xanh mà Hàn Sâm nhìn thấy, trong những khối lập phương kim loại này có mười hai khối lập phương kim loại là màu vàng kim, mà mười hai khối còn lại là màu lục sẫm.

Hơn nữa hoa văn bên trên khối lập phương màu vàng kim và khối lập phương màu lục sẫm có phần tương tự nhau và đều khác với hoa văn trên khối lập phương kim loại màu lam mà Hàn Sâm từng thấy.

Nhìn dấu tay bên trên, phát hiện tuy khối lập phương cùng màu sắc nhưng dấu tay lại khác nhau, xem ra mật mã dấu tay này là duy nhất, mỗi khối lập

phương đều có mật mã khác nhau.

“Lẽ nào tộc Ligu cũng là một trong những chỉ nhánh của tộc Phá Thiên? Nếu đúng là như vậy thì tộc Phá Thiên thực sự đã để lại không ít huyết mạch.” Hàn Sâm ngẫm nghĩ.

Hắn không lo lắng những khối lập phương Ma Trùng này sẽ mở ra đột

ngột, đừng nói không có mật mã thì không mở được mà cho dù mở ra

được, Ma Trùng bay ra từ bên trong cũng không phải là đối thủ của thú kim loại nhỏ màu trắng.

Thú kim loại nhỏ màu trắng men theo khe hở giữa hai khối lập phương kim loại đi về phía trước, Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi theo sau. Sau khi xuyên qua những khối lập phương kim loại khổng lồ đó, Hàn Sâm thấy không ít hài cốt của dị chủng kim loại và cành khô của thực vật kim loại, xem ra đây hẳn là hang ổ của con thú kim loại nhỏ này.

Cách đó không xa còn có một hàng bình trong suốt to như xe chở dầu, đa số những chiếc bình trong suốt đó đều trống rỗng, còn có bốn năm bình bên trong có chất lỏng trong suốt.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, chỉ biết chất lỏng bên trong có lẽ là loại mà thú kim loại nhỏ màu trắng lấy cho Hàn Sâm và Bảo Nhi uống trước đó.

Bên trên cái bình trong suốt có dán tên, còn viết bằng chữ thông dụng của vũ trụ. Hàn Sâm xem lướt qua, chỉ thấy bên trên viết “dịch dị hóa kim loại”, bên trên có chú thích đơn giản về công năng và tác dụng, nói là sau khi cho sinh vật kim loại uống, có thể khiến chúng tiến hóa thành dị chủng, nếu là dị chủng kim loại uống vào, có thể nâng cao trình độ dị hóa.

Có hơn trăm chiếc bình đựng dịch dị hóa kim loại, tuyệt đại đa số đều bị thú kim loại nhỏ uống sạch, bây giờ chỉ còn lại bốn năm bình, trong đó còn có một bình đã vơi đi, có lẽ là chiếc bình mà thú kim loại nhỏ đang uống.

Thú kim loại nhỏ màu trắng đưa Phệ Kim Thú đi ăn quả kim loại uống dịch dị hóa kim loại. Hàn Sâm cũng không khách sáo, lấy hai bình ra, múc hai

hũ dịch dị hóa kim loại, một cho Bảo Nhi, một cho mình uống. Sau khi uống vào, hắn lập tức cảm thấy tế bào bên trong cơ thể có chút biến hóa kỳ lạ.

Hàn Sâm vội vận chuyển Vật Ngữ Gen luyện hóa dịch dị hóa kim loại, Vật Ngữ Gen lại tiến bộ hơn một chút, khiến Hàn Sâm hết sức mừng rỡ.

Hàn Sâm lại đi dạo trong nhà kho một vòng, phát hiện một số thứ kỳ lạ, có lẽ đều là những thứ tộc Phá Thiên để lại trước đây nhưng hơn một nửa số đó Hàn Sâm không nhận ra là thứ gì, cũng không biết có tác dụng gì, hơn nữa đa phần đều bị thú kim loại màu trắng gặm cắn, coi như đồ ăn.

Phần lớn đồ vật kim loại trong nhà kho cũng chỉ có những khối lập phương kim loại đó không bị thú kim loại màu trắng cắn, khiến Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ lạ, không biết tại sao thú kim loại trắng không ăn những khối lập phương Ma Trùng đó.

Hàn Sâm nghĩ cách giao tiếp với thú kim loại trắng nhưng vì bất đồng ngôn ngữ, giao tiếp cũng không tiện, khoa tay múa chân giao tiếp hồi lâu, Hàn Sâm mới hiểu đại khái, hình như thú kim loại màu trắng chê khối lập phương kim loại có mùi vị mà nó không thích, cho nên mới không ăn.

Hàn Sâm quan sát những khối lập phương kim loại ở khoảng cách gần, mới phát hiện bên ngoài khối lập phương kim loại có một lớp màng mạ mỏng, trông như keo trong suốt hay sáp gì đó, nhưng vì lớp màng mạ mỏng này trong suốt lại còn cực mỏng như phủ nano, Hàn Sâm sử dụng sức mạnh của Động Huyền Kinh mới có thể nhìn rõ được.

“Không biết có thể thương lượng với thú kim loại trắng, sau khi mở khối lập phương kim loại ra, cho nó ăn Ma Trùng bên trong rồi để lại Ma Trùng Vương sống dở chết dở cho ta giết, nói không chừng còn có cơ hội có được thú hồn Ma Trùng Vương.” Hàn Sâm thầm tính toán.

Đáng tiếc thú kim loại màu trắng rất ghét mùi vị bên ngoài của khối lập phương kim loại, nói thế nào cũng không chịu cắn những khối lập phương kim loại đó.

Còn sức mạnh của Hàn Sâm lại không phá được lớp mạ đó, muốn mở khối lập phương kim loại chỉ có thể dựa theo mật mã dấu tay như lần trước.

“Phá giải những mật mã này không làm khó được ta nhưng phải thương lượng trước với con thú kim loại này mới được.” Hàn Sâm trầm ngâm trong lòng.

Hàn Sâm cũng không vội, đi dạo khắp một lượt nhà kho. lô một bên khác của nhà kho, Hàn Sâm phát hiện một vài vật phẩm không phải được làm từ kim loại.

Đó là một vài quyển sách được cất bên trong hòm kim loại, nhưng hòm kim loại đều bị thú kim loại nhỏ màu trắng cắn nát rồi, sách bên trong rơi rớt ra ngoài.

Những quyển sách đó không phải giấy cũng không phải vải, trông như là nhựa nhưng độ bền lại cao hơn nhựa rất nhiều, Hàn Sâm ngưng tụ một ngọn lửa ra đốt thử, những quyền sách đó lại không có chút phản ứng gì.

Trong hòm kim loại có tất cả sáu quyển sách, mỗi quyển sách đều giống như một nhà máy nhỏ, có lẽ là sách của tộc Phá Thiên.

Hàn Sâm phải bay lên không trung mới tiện xem chữ bên trên, sau đó phát hiện tên của sáu quyển sách này là “Oanh Thiên Lục Phá”, là một thuật gen của tộc Phá Thiên.

Hàn Sâm cũng hứng thú với thuật gen của tộc Phá Thiên, nghiên cứu kỹ “Oanh Thiên Lục Phá”, phát hiện thuật gen của tộc Phá Thiên thật bạo lực, lợi dụng hạt gen gốc va đập vào nhau sinh ra vụ nổ, mỗi một đòn đều có thể bộc phát ra sức nổ vượt xa năng lực bản thân.

Quan trọng là thuật gen này quá nguy hiểm, vì uy lực vụ nổ sinh ra tấn công chẳng phân biệt địch ta, ngay cả bản thân cũng sẽ mất mạng, nếu làm không tốt thì một đòn có thể nổ chết bản thân luôn, hung tàn vãi chưởng.

Hết chương 2157.

Chương 2158. Oanh Thiên Lục Phá

“Thú tính, bạo lực nhưng ta thích.” Hàn Sâm ghi nhớ toàn bộ nội dung của Oanh Thiên Lục Phá, dự định có thời gian sẽ nghiên cứu tu luyện. Thuật gen bạo lực như vậy, chắc chắn là cỗ máy chém giết có thể khiêu chiến vượt cấp.

Nhưng luyện Oanh Thiên Lục Phá không hề dễ dàng, nghe có vẻ như là thuật gen rất thô sơ bạo lực nhưng thuật gen này lại là một bộ môn bao hàm kỹ thuật, độ khó không hề kém cạnh Thuật Trấn Tà của Chấn Thiên Cung.

Lấy một so sánh không thích hợp lắm thì thuật gen này tương đương với bom hạt nhân, cho dù biết nguyên lý, muốn chế tạo ra và khống chế chính xác để không nổ chết bản thân thật sự khá là khó khăn.

Nhưng Hàn Sâm không lo lắng, hắn có Động Huyền Kinh, có thể tiến hành khống chế kết cấu hạt sơ khai một cách chuẩn xác, dễ dàng tu luyện hơn nhiều so với sinh vật bình thường.

Tuy là vậy nhưng vẫn cần thời gian nghiên cứu luyện tập, bây giờ Hàn Sâm lại không có tâm trạng và thời gian.

Hàn Sâm đi khắp một vòng nhà kho cũng không phát hiện thứ gì thú vị khác, lại tập trung sự chú ý sang những khối lập phương kim loại đó.

Thương lượng với thú kim loại nhỏ màu trắng rất lâu nhưng vì bất đồng ngôn ngữ, phải mất sức chín trâu hai hổ còn cộng thêm cả mỹ nam kế của Phệ Kim Thú mới khiến cho con thú kim loại nhỏ màu trắng đồng ý hợp tác.

Hàn Sâm xác nhận lại nhiều lần, bảo thú kim loại nhỏ màu trắng nhất định phải để lại Ma Trùng Vương Bán Thần Hóa què quặt cho hắn. Sau khi nhận được sự đồng ý của thú kim loại nhỏ màu trắng, Hàn Sâm mới đến phía trước khối lập phương kim loại.

Song rõ ràng thú kim loại nhỏ màu trắng từng ăn Ma Trùng, nó chỉ không thích mùi vị của lớp mạ bên ngoài, cho nên khi Hàn Sâm bảo để lại gen dị chủng của Ma Trùng Vương cho hắn thì nó không chịu nhượng bộ, ngay cả mỹ nam kế của Phệ Kim Thú cũng không có tác dụng, Hàn Sâm chỉ đành bỏ qua.

"Hai mươi tư con Ma Trùng Vương, thế nào cũng phải có được một hồn thú Ma Trùng Vương chứ? Có được một con là lãi rồi" Hàn Sâm nghĩ trong lòng, đứng phía trước khối lập phương màu vàng kim.

Mật mã dấu tay của tộc Phá Thiên thiên biến vạn hóa, mức độ phức †ạp khó mà tưởng tượng, muốn ăn may khó hơn trúng giải độc đắc vé số không biết bao nhiêu lần, khả năng gặp may mắn không cao hơn bao nhiêu so với khả năng vũ trụ nổ trung sinh ra loài người lần nữa.

Nhưng Hàn Sâm không cần nhờ vận may, nhìn khối lập phương màu vàng kim, Hàn Sâm vừa nảy ra suy nghĩ thì đã thấy ánh tím xuất hiện trong mắt phải của hắn.

Đồng tử vốn màu đen thoắt cái biến thành màu tím, hơn nữa còn chia làm bốn phần tạo thành đồng tử tím như bốn cánh hoa.

Đây là thú hồn Thần Hóa Tử Đồng Thần Điệp mà Hàn Sâm có được, thú hồn dạng đồng kính.

Tuy đây không phải là thú hồn dạng chiến đấu nhưng Hàn Sâm còn coi trọng nó hơn cả thú hồn dạng chiến đấu.

Cho dù ra thú hồn dạng đao kiếm cấp Thần Hóa, cũng chính là vũ khí có sức mạnh cấp Thần Hóa có thể trực tiếp nâng cao thực lực của Hàn Sâm hiện tại nhưng lúc thực sự đối đầu với cấp Thần Hóa, thú hồn loại này thường vô dụng nhất.

Song Đồng Kính mà Tử Đồng Thần Điệp biến thành lại khác. Dù đến cấp Thần Hóa thì thú hồn Tử Đồng Thần Điệp vẫn sẽ có tác dụng rất mạnh.

Mắt phải của Hàn Sâm nhìn chằm chằm khối lập phương màu vàng kim, đồng tử tím hình hoa bốn cánh trong đó từ từ xoay chuyển, trông vô cùng

yêu dị.

Trong lúc bốn đồng tử xoay chuyển, mắt phải của Hàn Sâm nhìn thấy một số thứ mà bình thường không thấy được.

Khác với Tử Đồng Thần Quang, Đồng Kính không có sức mạnh trói buộc nhưng lại có thể phân tích tất cả cấu tạo của vật chất đồng thời tiến hành giải tích định hình.

Dưới sự quan sát của đồng tử bốn cánh, quá trình chế tạo khối lập phương màu vàng kim dường như được tua lại, từ hoàn chỉnh đến phân tách, lại đến vật liệu ban đầu đều hiện lên trong Đồng Kính của Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm nhìn rõ ràng cả quá trình chế tạo của nó. Nếu có nguyên vật liệu, nói không chừng Hàn Sâm còn có thể chế tạo ra một cái.

Cả quá trình phân tích cấu trúc, đương nhiên cũng bao gồm cả mật mã dấu tay của khối lập phương màu vàng kim, Hàn Sâm không có dự định chế tạo khối lập phương này nên hắn không quan tâm đến cái khác, chỉ ghi nhớ mật mã.

Sau khi hoàn thành công việc, Hàn Sâm thu lại Đồng Kính, trực tiếp ngưng tụ chưởng lực, từng chưởng liên tiếp đánh vào những dấu ấn này.

Khi một chưởng cuối cùng của Hàn Sâm rơi vào dấu tay, vừa hay đánh một lượt tất cả các dấu tay. Sau đó Hàn Sâm không hề do dự, trực tiếp bay lùi lại, triệu hồi kết giới Ma Trùng Vương bao lấy mình, Bảo Nhi và cả Phệ Kim Thú.

Hai người một thú tụ lại, thu nhỏ kết giới Ma Trùng Vương hết mức có thể khiến lực phòng ngự của nó càng mạnh hơn, cho dù đích thân Ma Trùng Vương cấp Bán Thần Hóa xông đến, cũng không thể đánh vỡ kết giới Ma Trùng Vương trong một đòn được.

Rắc!

Chỉ thấy trên mặt khối lập phương màu vàng kim nứt ra từng khe hở, sau đó nhanh chóng mở ra, cả khối lập phương màu vàng tan rã thành từng Ma

Trùng Hoàng Kim cao bằng nửa người chỉ trong chớp mắt, cả đám võ cánh muốn bay ra.

Hàn Sâm dán chặt mắt vào những con Ma Trùng Hoàng Kim đó. Kích thước của chúng gần giống với Ma Trùng lam kim nhưng hình dạng lại hơi khác. Song đó cũng chỉ là khác biệt nhỏ mà thôi, về cơ bản có thể nhìn ra được chúng là sinh vật cùng họ.

Chỉ thấy từng con Ma Trùng cơ thể màu vàng kim, trên hai nằm đấm ngưng tụ ra quyền mang hoàng kim, võ cánh muốn vọt ra.

Thú kim loại nhỏ màu trắng nhìn những Ma Trùng đó, hai mắt sáng lên, nó chỉ không thích lớp mạ bên ngoài chứ nó vẫn rất thích Ma Trùng.

Không đợi những con Ma Trùng Hoàng Kim đó bay tản đi, thú kim loại nhỏ há miệng thật to, lập tức nuốt một đàn Ma Trùng Hoàng Kim vào trong cái miệng lớn như ác ma.

“Này! Này! Chúng ta đã nói trước rồi, phải để lại Ma Trùng Vương Hoàng Kim cho ta, sao ngươi lại nuốt hết cả rồi?” Hàn Sâm nhìn tất cả Ma Trùng Hoàng Kim bị thú kim loại nhỏ nuốt chửng, lập tức nóng ruột.

Con này húp phát hết thì đâu còn có việc gì của Hàn Sâm nữa, phí bao nhiêu sức lực đều thành công cốc hết, không có được chút lợi lộc nào.

Trong lúc Hàn Sâm bực bội, lại phát hiện thú kim loại nhỏ chợt há miệng, nhả ra mấy thứ.

Trong đó có những viên tinh hạch Ma Trùng Hoàng Kim, vừa nhìn là biết không tầm thường, rất có thể là gen dị chủng của mấy con Ma Trùng cấp Vương trong đó.

Ngoài mấy viên tinh hạch màu vàng ra, còn có một con Ma Trùng Hoàng Kim được nhả ra. Song cơ thể của nó đã bị ăn mòn quá nửa, xương thịt đã nát bấy, có thể nhìn thấy nội tạng bên trong, ngã dưới đất dãy dụa mấy cái cũng không bò lên được, trông như sắp chết đến nơi.

“Cảm ơn nhé.” Hàn Sâm vui sướng, rút ra Quỷ Nha đao ra chém xuống Ma Trùng Vương Hoàng Kim, cầu khấn trong lòng: “Úm ba la thú hồn ra đi… Ra cho ta… Cho dù thú hồn Ma Trùng Vương đều là dạng kết giới thì cũng là thú hồn cực phẩm, trở về cho vợ con cha mẹ thân thích bạn bè mỗi người một cái, trừ cường giả cấp Thần Hóa thì chẳng cần

tạm

sợ ai nữa, ít nhất bảo vệ tính mạng không thành vấn đề.

Hết chương 2158.

Chương 2159. Thu được thú hồn

Hàn Sâm chém một đao lên vết thương của Ma Trùng Vương Hoàng Kim đang thoi thóp, chém cho Ma Trùng Vương Hoàng Kim kêu rên nhưng lại không giết chết được nó.

Hàn Sâm đành ngưng tụ sức mạnh lần nữa, một chiêu Khuyển Nha Giao Thác của Quỷ Nha đao chém ra.

Chém liên tiếp mười bốn nhát, cuối cùng cũng nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên trong đầu.

“Săn giết dị chủng đột biến cấp Vương Ma Trùng Vương Hoàng Kim, phát hiện gen dị chủng.”

Nhưng khiến Hàn Sâm hơi thất vọng là con Ma Trùng Vương Hoàng Kim đột biến này không để lại thú hồn cho hắn.

“Còn hai mươi ba con, không vội.” Hàn Sâm nghĩ trong lòng, ánh mắt nhìn sang thú kim loại nhỏ màu trắng bên cạnh.

Chỉ thấy nó nuốt chửng xác Ma Trùng Vương Hoàng Kim đột biến rồi lại nhả ra một viên tinh hạch Ma Trùng ra, song viên này trông còn xinh đẹp ảo diệu hơn cả viên tinh hạch Ma Trùng cấp Vương ban nấy.

Thú kim loại trắng đẩy mấy viên tinh hạch cấp Vương và tinh hạch cấp Vương đột biến đó sang bên Phệ Kim Thú, có vẻ như có ý muốn tặng cho Phệ Kim Thú.

Hàn Sâm buồn ơi là sầu, sao hắn chưa từng gặp chuyện tốt thế này bao giờ nhỉ.

Nhưng hình như Phệ Kim Thú khó mà tiêu hóa được viên tinh hạch cấp Vương, ngoạm thử một miếng nhưng không thể cắn vỡ nổi.

"Bây giờ nó vẫn chưa ăn được, hay là để ta giữ thay nó nhé?" Hàn Sâm tươi cười tiến lên nói.

Thú kim loại nhỏ màu trắng cũng không thèm để ý đến hắn, trực tiếp duỗi lưỡi cuốn lấy tinh hạch, rõ ràng không định cho Hàn Sâm cơ hội hưởng lợi.

Hàn Sâm bất lực nhún vai, thú kim loại trắng lại đi đến trước một khối lập phương màu vàng kim khác, quay đầu gọi hắn, ý bảo hắn mau mở khối lập phương đó ra đi.

Hàn Sâm cũng đang có ý này, vội vàng đi đến trước khối lập phương màu vàng kim đó, lại khởi động Đồng Kính cấp Thần Hóa lần nữa, phá giải mật mã của khối lập phương.

Rầm!

Đám Ma Trùng Hoàng Kim bay ra, kết quả vẫn như trước, thú kim loại nhỏ màu trắng há miệng nuốt toàn bộ.

Nhưng lần này nó không nhả ra tinh hạch ra nữa, chỉ nhả ra Ma Trùng Vương Hoàng Kim đột biến. Giống như lần trước, Ma Trùng Vương Hoàng Kim đột biến này cũng đã thoi thóp.

Hàn Sâm chém một đao xuống, cảm giác tuyệt vời không gì sánh được, cơ hội giết dị chủng cấp Vương giống như vậy không phải Hầu Tước nào cũng có, huống chỉ đây còn là cấp Vương đột biến.

Nhưng sức mạnh hiện tại của Hàn Sâm vẫn hơi yếu, Quỷ Nha Đao chém lên trên vết thương của Ma Trùng Vương đang trọng thương mà vân phải

chém mấy đao liền mới giết chết được nó.

“Săn giết dị chủng đột biến cấp Vương Ma Trùng Vương Hoàng Kim, phát hiện gen dị chủng.”

Hàn Sâm khổ tâm ghê, lại vẫn không có thú hồn, chỉ đành phải tiếp tục mở khối lập phương tiếp theo.

Một khối rồi lại một khối, khi Hàn Sâm đã giết Ma Trùng Vương Hoàng Kim đột biến thứ bảy, cuối cùng cũng nghe được âm thanh thu được thú hồn như mong ước.

“Săn giết dị chủng đột biến cấp Vương Ma Trùng Vương Hoàng Kim, †hu được thú hồn đột biến Ma Trùng Vương Hoàng Kim, phát hiện gen dị chủng.”

Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, vội vàng đi xem thú hồn Ma Trùng Vương Hoàng Kim đột biến là loại hình gì.

Thú hồn đột biến Ma Trùng Vương Hoàng Kim: Dạng kết giới.

Hàn Sâm xem xong lập tức ngửa mặt lên trời cười điên cuồng: “Ha ha, đúng là muốn cái gì thì có cái đó, cuối cùng vận may của ta cũng trở về rồi.”

Hắn vội mở những khối lập phương còn lại, thú kim loại nhỏ màu trắng cũng không từ chối, Hàn Sâm mở bao nhiêu thì nó nuốt bấy nhiêu.

Nhưng đống Ma Trùng Vương Hoàng Kim đột biến sau đó đều không xuất hiện thú hồn. Khi Hàn Sâm nghĩ không còn cơ hội nhận được thú hồn Ma Trùng Vương Hoàng Kim đột biến thứ hai nữa thì con Ma Trùng Vương Hoàng Kim đột biến cuối cùng lại rớt ra một thú hồn.

Hàn Sâm vô cùng sung sướng, tiếp tục mở khối lập phương màu lục sâm, thả Ma Trùng Lục Kim bên trong ra, để thú kim loại nhỏ màu trắng nuốt chúng.

“Săn giết dị chủng đột biến cấp Vương Ma Trùng Vương Lục Kim, thu được thú hồn đột biến Ma Trùng Vương Lục Kim, phát hiện gen dị chủng”

“Quả nhiên ta vẫn là người đàn ông được nữ thần may mắn yêu thương.” Hàn Sâm vui sướng, Ma Trùng Vương Lục Kim đột biến đầu tiên đã cho ra thú hồn, đó là nguồn động viên vô cùng to lớn đối với Hàn Sâm.

Hắn nhìn thú hồn Lục Kim, vẫn là dạng kết giới, khiến Hàn Sâm vô cùng hài lòng.

Nhưng tiếp đó lại thay đổi hoàn toàn, Hàn Sâm giết bao nhiêu con rồi cũng không rớt ra một thú hồn nào hết. Mỗi lần Hàn Sâm đều ôm suy nghĩ lần sau có lẽ sẽ có thú hồn, kết quả đã giết tất cả Ma Trùng Vương Lục Kim đột biến mà vẫn không được thú hồn nào hết.

“Có thể có ba thú hồn cấp Vương đột biến cũng là tốt lắm rồi, tỷ lệ đã rất cao rồi.” Hàn Sâm cũng không nghĩ nhiều nữa, thu hoạch được ba thú hồn đã khiến hắn rất hài lòng rồi.

Thú kim loại nhỏ màu trắng nuốt tất cả Ma Trùng, cuối cùng nhả ra một viên tinh hạch cấp Vương cho Phệ Kim Thú, không thu lại nữa, hình như là để Phệ Kim Thú từ từ gặm chơi.

Hàm Sâm nghi ngờ trong cơ thể của thú kim loại nhỏ có lẽ có loại năng lực như không gian thứ nguyên.

Chắc chắn nó không tiêu hóa kết những tinh hạch đó, chỉ cất giữ mà thôi.

Nhưng việc đó cũng không liên quan đến Hàn Sâm, thu hoạch ba thú hồn Ma Trùng Vương đã khiến tâm trạng của hắn vô cùng thoải mái.

“Thử xem kết giới Ma Trùng Vương Hoàng Kim và Ma Trùng Vương Lục Kim có mạnh như kết giới Ma Trùng Vương Lam Kim không”

Lập tức chỉ thấy một lồng sáng hoàng kim xuất hiện bên ngoài cơ thể của Hàn Sâm, ngoại trừ màu sắc khác nhau ra thì không có gì khác biệt với kết giới Ma Trùng Vương Lam Kim.

Kết giới Ma Trùng Vương Lục Kim cũng vậy, có vẻ như ba loại lồng sáng cũng chỉ khác nhau về màu sắc thôi chứ lực phòng ngự đều giống nhau.

“Không biết có thể cùng sử dụng những kết giới này một lúc không nhỉ?” Hàn Sâm nghĩ, triệu hồi tất cả kết giới Ma Trùng Vương ra.

Kết quả có ba kết giới Ma Trùng Vương bị triệu hồi ra còn một cái thì không triệu hồi ra được.

Ba kết giới được triệu hồi ra lại hợp thành một kết giới, kết giới ba màu sắc Lam, Kim, Lục dung hòa với nhau, hình thành một loại kết giới ba màu. Kết giới còn lại không triệu hồi ra được, chính là kết giới Ma Trùng Vương Hoàng Kim thừa ra.

“Thú hồn Ma Trùng Vương cùng một loại không thể sử dụng cùng lúc, kết giới Ma Trùng Vương màu sắc khác nhau lại có thể dung hợp lại để sử dụng.” Hàn Sâm kinh ngạc trong lòng, kiểm tra lực phòng ngự của kết giới Ma Trùng Vương ba màu, phát hiện nó mạnh hơn kết giới Ma Trùng Vương đơn sắc rất nhiều lần.

Phát hiện này khiến Hàn Sâm vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Những thú hồn kết giới này lại có thể dung hợp tăng độ mạnh, không biết tộc Phá Thiên làm ra tất cả bao nhiêu loại Ma Trùng. Nếu có càng nhiều kết giới được dung hợp, nói không chừng cuối cùng lực phòng ngự của kết giới Ma Trùng Vương có thể đạt đến cấp Thần Hóa.”

Nhưng Hàn Sâm cũng biết xác suất này rất thấp, dù có Ma Trùng màu sắc khác thì cũng chưa chắc đã lưu truyền lại, cho dù lưu truyền lại, hắn cũng chưa chắc có cơ hội giết chết bọn chúng để lấy được thú hồn cấp Vương đột biến.

“Độ mạnh của kết giới Ma Trùng Vương ba màu đã đủ lớn rồi, dù có là cường giả Bán Thần Hóa chắc cũng không thể đánh vỡ nó đơn giản đâu nhỉ?” Hàn Sâm thầm hưng phấn trong lòng.

Hết chương 2159.

Chương 2160. Chú Ngữ thăng cấp

Cường giả của các tộc chờ bên ngoài thế giới Kim Loại nhưng đợi cả nửa tháng vẫn không có Hầu Tước nào đi ra, bèn phái thêm một vài Hầu Tước vào tìm kiếm tin tức, kết quả thành một đi không trở lại khiến cho sắc mặt các trưởng lão dẫn đội trông cực kỳ khó coi.

Ban đầu rõ ràng đám quý tộc từ Hầu Tước trở xuống đi vào cũng đi ra được, sao bây giờ lại không có một ai ra ngoài khiến bọn họ không khỏi bối rối.

Giờ tâm trạng họ rất tệ, tuy một trăm Hầu Tước không phải vấn đề gì lớn lao với các thượng tộc nhưng vì tranh giành địa bàn nên bọn họ đã phái không ít tinh anh cấp Hầu Tước đi vào trong đó. Nếu tất cả số tinh anh đó bị hao tổn thì sẽ trở thành đả kích không nhỏ với các tộc.

Hàn Sâm đã biết được cách rời khỏi thế giới Kim Loại từ thú kim loại nhỏ màu trắng. Bên ngoài thế giới Kim Loại có hai cơn lốc màu lam và màu đỏ, dù gặp cơn lốc màu lam hay cơn lốc màu đỏ thì đều không thoát ra khỏi thế giới Kim Loại được.

Sau mười lần giao nhau giữa hai cơn lốc đó thì sẽ là khoảng thời gian mà cơn lốc bị gián đoạn, chỉ trong khoảng thời gian đó mới có thể miễn cưỡng lao ra ngoài.

Người của Ma tộc và Phật tộc đi vào đúng lúc đó nên mới ra ngoài được. Giờ bọn họ phải chờ đợi đến lúc giao nhau mười lần giữa hai cơn lốc mới có thể thoát khỏi thế giới Kim Loại.

Mười lần giao nhau giữa hai cơn lốc được tính toán dựa trên thời gian thông dụng của vũ trụ, tức là khoảng một tháng rưỡi, nghĩa là còn rất lâu nữa mới có thể ra ngoài, đó chính là lý do vì sao mà Hàn Sâm không hề thấy sốt ruột chút nào cả.

Trên thực tế, Hàn Sâm được hưởng sái của Phệ Kim Thú nên mỗi ngày đều có thể sử dụng dịch dị hóa một cách thỏa thích, hắn cũng hơi không nỡ rời khỏi nơi này. Hắn muốn uống dịch dị hóa kia thêm mấy lần nữa xem có thể thăng cấp Vật Ngữ Gen lên cấp Hầu Tước được hay không.

Hàn Sâm từng đi thăm dò thử xem đám người Ngọc Nhai thế nào thì thấy họ đang cắm trại trong một sơn động cùng với Long tộc, Phật tộc và Ma tộc nên chắc sẽ không gặp phải nguy hiểm gì. Song vật tư không còn nhiều lắm nên họ vẫn luôn tìm đường ra, đáng tiếc là không có kết quả gì.

Hàn Sâm không đến gặp bọn họ, chỉ ở trong tổ của thú kim loại trắng uống dịch dị hóa kim loại. Hắn tăng tốc tu luyện Vật Ngữ Gen, chờ đến khoảng thời gian gió lốc gián đoạn.

Không biết vì sao con thú kim loại nhỏ màu trắng lại không muốn ra khỏi Thành Cự Thần Kim Loại, làm cho hy vọng muốn dụ dỗ nó rời đi của Hàn Sâm tan thành mây khói.

Hàn Sâm vẫn đang không ngừng nguyện hóa dịch kim loại. Sau gần một tháng thì cuối cùng Vật Ngữ Gen cũng đã có sự thay đổi về chất, bắt đầu lột xác tiến lên cấp Hầu Tước.

“Cuối cùng cũng đã đến lúc rồi!” Trong lòng Hàn Sâm thầm kích động. Đây chính là thuật gen phải dùng đến vô số tài nguyên mới bồi đắp nên được, không biết sau khi nó thăng cấp lên Hầu Tước thì sẽ có năng lực thế nào.

“Không biết nó có hình thái mới không nhỉ? Nếu chỉ thay đổi về hình thái mà sức mạnh thực sự lại không tăng lên thì mức độ tiêu hao tài nguyên của thuật gen này không tỷ lệ thuận với uy lực của nó, có nên lãng phí tài nguyên tu luyện tiếp hay không?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Áo giáp Chú Ngữ bao phủ toàn thân tỏa ra hào quang thánh khiết, những chú văn kia trở nên huy hoàng rực rỡ như ánh mặt trời.

Bùm!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy thân thể chấn động, áo giáp Chú Ngữ tự động tuột khỏi người hắn, ngưng tụ thành dáng dấp của thiếu nữ Chú Ngữ hiện lên trước mặt hắn.

Toàn thân thiếu nữ được bao phủ bởi ánh sáng rực rỡ, tóc dài bay múa theo ánh sáng ấy giống như những tia nắng mặt trời.

Hai cây súng lục Chú và Ngữ đồng thời tản ra quang mang rực sáng trên tay thiếu nữ, chói lóa đến mức hầu như không mở mắt ra nổi.

Khí tức trong thân thể Hàn Sâm lao nhanh như là thác đổ, khí tức Chú Ngữ hô ứng cùng nó, quang mang trên thân thể cũng càng lúc càng sáng lên.

Bùm!

Cuối cùng, ánh sáng trên thân Chú Ngữ phun trào như một ngọn núi lửa, hóa thành một luồng thánh quang kinh khủng xông thẳng lên bầu trời. Thân thể Chú Ngữ lơ lửng trong thánh quang, trên trán nàng dần xuất hiện một hoa văn Chú Ngữ thần bí.

Không biết hoa văn Chú Ngữ kia có ý nghĩa gì, chỉ thấy nó sáng lên lấp lánh, không hề chói mắt, song nằm trong thánh quang mãnh liệt kia vân khiến người ta thấy được rõ ràng.

Thánh quang trên bầu trời đều hội tụ vào Chú Ngữ thần bí trên trán nàng. Dần dần, tất cả ánh sáng rực rỡ đều dung nhập vào bên trong hoa văn Chú Ngữ. Hoa văn Chú Ngữ kia không thay đổi chút nào, thiếu nữ Chú Ngữ cũng đã khôi phục về bộ dáng ban đầu.

“Chiến thể Chú Ngữ thăng cấp Hầu Tước.”

Trong đầu Hàn Sâm vang lên âm thanh chiến thể Chú Ngữ đã thăng cấp. Thân thể hắn cũng được cường hóa hoàn toàn một lần nữa, sức mạnh thân thể cũng tăng lên.

Cường độ thân thể này đã coi như bất khả chiến bại trong cấp Hầu Tước, kể cả là Long tộc thuần chủng cấp Hầu Tước đỉnh cấp cũng không thể sánh bằng Hàn Sâm.

Song khiến Hàn Sâm rất hoài nghi là Chũ Ngữ không xuất hiện hình thái mới nữa mà chỉ có thêm một ký hiệu Chú Ngữ thần bí trên trán, không biết ký hiệu đó đại diện cho sức mạnh thế nào.

Sắc mặt đám người Ngọc Nhai và Kahn đều vô cùng khó coi. Trong khoảng thời gian này bọn họ luôn tìm cách để rời khỏi thế giới Kim Loại nhưng

cuối cùng vẫn không thu được kết quả gì.

Vật tư thì càng ngày càng vơi đi. Ban đầu lúc ra ngoài thăm dò bọn họ toàn gặp cơn lốc màu xanh nên vẫn an toàn, song lần này lại gặp phải đám dị chủng kim loại giống như chuồn chuồn. Tuy chúng đã bị bọn họ giết chết nhưng chỉ trong chốc lát đã lại có một đám dị chủng chuồn chuồn khác xuất hiện tiếp tục bao vây bọn họ, còn đuổi đến tận nơi cắm trại.

Bọn hắn chỉ có thể dựa vào hang núi mà chiến đấu. Ban đầu còn có thể miễn cưỡng chống đỡ được nhưng dần dần trong đám dị chủng chuồn chuồn ngày càng có nhiều con cấp Công Tước, bọn họ sắp không trụ nổi nữa.

“Chết tiệt, ở chỗ này không phòng thủ được nữa, hay là chúng ta rút trước đi?” Một Phật tộc cấp Hầu Tước bị cắn mất một miếng thịt, đau đớn hét lên.

“Vật tư của chúng ta đều ở đây. Nếu không có vật tư, chúng ta ra ngoài cũng không sống được bao lâu. Huống chi đám dị chủng này rất đông,

chạy trốn tứ tán chỉ khiến chúng ta chết nhanh hơn mà thôi.” Giọng nói lạnh lùng của Vân Ý vang lên.

“Nhưng nếu bây giờ mà không bỏ trốn ngay thì chúng ta đều sẽ phải bỏ mạng ở đây. Đám dị chủng này rất có thể sẽ còn xuất hiện nhiều hơn trong cơn lốc màu xanh kia, hơn nữa chúng có nhiều con đã ở cấp Công Tước rồi. Chúng ta không thể tiếp tục phòng thủ ở đây được nữa.” Hầu Tước Phật tộc lớn tiếng nói.

Mấy người cấp Hầu Tước như Long Bát và Ngọc Nhai đều im lặng không nói gì. Chuyện đã đến nước này rồi, bọn họ không còn đường lui nữa. Nếu không thoát ra được khỏi thế giới Kim Loại thì bọn họ chỉ còn một con đường chết.

Đám người không ngừng chém giết, có vài Hầu Tước không nhịn được mà xông ra ngoài hang núi, muốn cố mở ra một con đường sống.

Song đám dị chủng giống như chuồn chuồn kia đầy rẫy bên ngoài, như thể che phủ cả bầu trời nên làm gì còn con đường sống nào. Bất kể xông đến

chỗ nào cũng phải không ngừng chiến đấu, cho đến khi cạn kiệt sức lực rồi bị những con dị chủng kia thi nhau xâu xé.

Long Bát gầm lên, dẫn theo Long tộc xông ra khỏi sơn động, khi nhìn rõ được tình hình bên ngoài thì tuyệt vọng không thôi. Cho dù có được thuộc tính bất diệt của Long thể hoàng kim thì cũng không thể chiến đấu vĩnh viễn được.

Ngọc Nhai cũng dẫn theo đệ tử Trần Thiên Cung vừa đi vừa giết. Song, kết quả vẫn như cũ, xung quanh đều là đám dị chủng trông như chuồn chuồn, hầu như không có một kẽ hở nào.

Ngay lúc cả đám đều tuyệt vọng, lên tinh thần chuẩn bị liều mạng một phen thì đột nhiên cảm nhận sự hỗn loạn bất thường của đàn dị chủng đang che phủ cả bầu trời.

Hết chương 2160.

Chương 2161. Sức mạnh oanh tạc

Bùm!

Đám người Ngọc Nhai đang chiến đấu hết mình thì đột nhiên nghe được một tiếng nổ vang lên từ phía xa, tia sáng yếu ớt xuyên thấu qua đàn dị chủng dày đặc.

Đàn dị chủng càng rối loạn hơn, hình như có vẻ bất ổn. Bùm!

Lại thêm một tiếng nổ truyền đến, chấn động đến mức màng nhĩ ong ong. Lần này bọn họ nhìn thấy rõ ràng, cách đó không xa có một đám mây sáng hình nấm đang nổ tung giữa đàn dị chủng, làn sóng xung kích khủng khiếp lập tức lan rộng ra, một đám dị chủng chuồn chuồn trực tiếp bị nổ tung thành từng mảnh.

Bùm! Bùm!

Từng đám mây sáng hình nấm khủng bố nổ tung giữa đàn dị chủng, dị chủng chuồn chuồn bị nổ chết cả đám, khu vực bên đó nhanh chóng hình thành một khoảng trống.

Chỉ thấy một bóng dáng thon dài màu máu bước ra từ trong khói súng và bụi bặm, xách khẩu súng chống tăng, vừa đi vừa bắn ra đạn pháo, liên tục bắn phá xung quanh.

Từng viên đạn pháo nổ tung khắp nơi, tạo thành những đám mây hình nấm, mặt đất kim loại và dị chủng chuồn chuồn đều bị nổ cho tan nát, xác chết và đá vụn bay khắp nơi.

Trong xác chết và đá vụn bắn tung tóe, dưới sự bao phủ của hào quang, khói mù và bụi đất, dường như bóng dáng màu máu kia là hiện thân của kẻ cuồng đồ hủy diệt, vừa đi vừa liên tục bắn ra đạn pháo, những nơi lửa đạn đi qua đều biến thành phế tích.

Một cô bé khoảng năm sáu tuổi đang ngồi trên vai bóng dáng màu máu cuồng bạo kia, đang tò mò quan sát bốn phía, khuôn mặt xinh đẹp bình thản tạo nên một sự tương phản mạnh mẽ với những tiếng nổ kinh hoàng xung quanh.

“Hàn Sâm!” Ngọc Nhai và đệ tử Trấn Thiên Cung vừa ngạc nhiên vừa vui mừng khi nhìn thấy bóng dáng đó.

Cứ ngỡ Hàn Sâm đã bị con thú nhỏ đáng sợ đó giết chết rồi, ai dè hắn chẳng những không chết mà còn xuất hiện vào thời khắc quan trọng nhất khi bọn họ đang gặp phải nguy hiểm.

Thấy uy lực đạn pháo của Hàn Sâm trực tiếp nổ chết cả đám dị chủng cấp Hầu Tước, cấp Công Tước đều bị thương nặng, rõ ràng sức mạnh đã được tăng lên rất nhiều, xem ra hắn đã thăng lên cấp Hầu Tước rồi.

Hàn Sâm vốn định đợi đến khi cơn lốc gián đoạn mới đi ra, có thể uống thêm dịch dị hóa kim loại để củng cố gen. Song đệ tử Trấn Thiên Cung đã gặp nguy hiểm, hắn đành phải rời khỏi Thành Cự Thần Kim Loại sớm hơn dự tính.

Mang theo súng chống tăng do Chú Ngữ biến thành tùy ý nổ súng, những nơi bị ném bom bốc lên từng đám mây sáng hình nấm.

“Tên này… chỉ mới thăng cấp Hầu Tước thôi à…” Long Cửu trợn mắt nhìn uy lực của đạn pháo, thật khó tin đó chỉ là sức mạnh của cấp Hầu Tước.

Sắc mặt của Long Bát cũng đã thay đổi rõ rệt. Chỉ nhìn uy lực nổ tung kia, ngay cả Long thể hoàng kim của hắn cũng không dám đối đầu trực diện với nó, chỉ là một Hầu Tước mà có thể bộc phát ra uy lực kinh người như vậy, hơn nữa còn công kích trên phạm vi rộng, thật khiến người ta không thể tin nổi.

Nhìn những dị chủng cấp Công Tước đều bị thương nặng, sắc mặt Kahn trắng bệch nói: “Thật là một sức mạnh khủng khiếp, chỉ vừa mới thăng cấp Hầu Tước mà sức mạnh đã như vậy, nếu hắn thăng cấp Hầu Tước sớm hơn, không biết chừng còn có thể cạnh tranh với đám Kim Tệ và Cô Trúc cũng nên.”

“Đó là thuật gen gì, sao sức mạnh lại khủng khiếp như vậy? Luận về sức công phá, nhìn khắp cả đại vũ trụ gen e rằng Hàn cư sĩ phải đứng hàng đầu, thậm chí cường giả như Kim Tệ và Cô Trúc đều không thể sánh được.” Hầu Tước Phật tộc nói lời khen ngợi.

Trong lòng mọi người cũng có suy nghĩ giống với Hầu Tước Phật tộc, loại uy lực này chắc chắn là có một không hai trong cấp Hầu Tước, cho dù Long Bát sử dụng Phá Tà Long Lực ngưng tụ sức mạnh vào một điểm cũng không có được sức công phá mạnh mẽ như đạn pháo của Hàn Sâm.

Mà điều đáng sợ hơn vẫn là thuật gen phạm vi rộng, với uy lực như vậy thật sự khiến người khác khó mà chấp nhận nổi, không dám tin một Hầu Tước lại có thể làm được điều này.

Dưới sự bắn phá toàn lực của Hàn Sâm, ngay cả đàn dị chủng hung hãn che trời lấp đất cũng trở nên run rẩy, Hàn Sâm nã pháo không kiêng nể gì hệt như một đại bác hình người, nổ chết từng đám dị chủng, dị chủng cấp Công Tước cũng không thể chịu đựng được cuộc ném bom điên cuồng của hắn.

Bùm! Bùm!

Cả mặt đất đều đang chấn động, nhóm dị chủng đồng loạt thét lên, từng tiếng kêu bi thảm nối tiếp nhau, chúng bị nổ tan thành từng mảnh †rong cuộc oanh tạc của đạn pháo.

Nếu có thứ gì không thể giải quyết được bằng một pháo thì lại bắn thêm một pháo nữa.

Bùm!

Hàn Sâm vác súng chống tăng như đang cầm súng máy Gatling, lại bắn thêm một pháo vào trong đàn dị chủng gần đó. Mây sáng và sóng xung kích sinh ra từ vụ nổ lập tức hòa tan cả đám dị chủng kia trong hào quang đạn pháo.

"Săn giết dị chủng cấp Hầu Tước…"

Âm thanh săn giết liên tục vang lên trong đầu, không phân rõ nổi đang nói gì nữa, sức mạnh vô địch bất khả chiến bại đã không thể diễn tả được sự cuồng bạo của Hàn Sâm lúc này nữa.

Đây không phải là sức mạnh đặc biệt có được sau khi Chú Ngữ thăng cấp Hầu Tước, mà là sức mạnh của chính bản thân Hàn Sâm cộng với Oanh Thiên Lục Phá mà hắn mới nghiên cứu được.

Thực lực của Hàn Sâm vốn đã rất khủng bố, đủ để xưng bá cấp Hầu Tước, cộng thêm lực va chạm nổ tung nghiên cứu ra được từ trong Oanh Thiên Lục Phá, thật sự là gặp thần giết thần gặp phật giết phật. Hàn Sâm cảm thấy một mình hắn cũng đủ để nổ tung một hạm đội ngân hà.

Sau khi Chú Ngữ thăng cấp Hầu Tước, Hàn Sâm nhân lúc nhàn rỗi không có việc gì làm đã nghiên cứu Oanh Thiên Lục Phá một chút, với khả năng Động Huyền Nhập Vi của Động Huyền Kinh, cùng năng lực phân tích của Đồng Kính Thần Hóa, Hàn Sâm đã tu luyện Oanh Thiên Lục Phá với tốc độ nhanh đến đáng ngạc nhiên.

Tất nhiên, Hàn Sâm vẫn dùng chút tiểu xảo, chính hắn cũng không thể đỡ được uy lực của Oanh Thiên Lục Phá, cho nên hắn đã đặt lực lượng của

Oanh Thiên Lục Phá vào đạn pháo của Chú Ngữ, sau đó bắn phá ở một khoảng cách xa, vậy như sẽ không gây nguy hiểm cho bản thân hắn.

Không ngờ hai thứ này thật sự là tuyệt phối, lấy sức mạnh va chạm bộc phá của Oanh Thiên Lục Phá đặt vào đạn pháo, tuy bây giờ Hàn Sâm chỉ mới nghiên cứu được phá thứ nhất nhưng uy lực của đạn pháo cũng đã đạt tới loại cảnh giới khủng khiếp.

Ngay cả những dị chủng cấp Công Tước cũng không thể ngăn cản được hai pháo đầy uy lực của hắn, sức mạnh của một người và khẩu súng chống tăng đã trực tiếp áp chế được một đàn dị chủng.

Ban đầu Long Bát và Ngọc Nhai vẫn còn phối hợp chiến đấu cùng Hàn Sâm nhưng rồi tất cả đều dừng lại, sững sờ nhìn Hàn Sâm đang điên cuồng tàn sát bừa bãi ở bên kia.

Bốn phía xung quanh đều là một đống đổ nát, xác chết và khói súng, đàn dị chủng che khuất trời đất đã bị Hàn Sâm nổ chạy tứ tán, phát ra những tiếng kêu rên quái dị.

Giờ nhìn Hàn Sâm và những vụ nổ lớn xảy ra liên tục khắp xung quanh, trong lòng mỗi người đều chỉ còn lại một suy nghĩ: “Á đù, tên này còn phá ác hơn cả tộc Hủy Diệt nữa, hắn mới là tộc Hủy Diệt thật sự đúng không?”

Dị chủng chạy trốn khắp nơi trên bầu trời, khắp nơi đều cảnh tượng hỗn loạn như nghĩa địa địa ngục vậy.

Hàn Sâm mang theo súng chống tăng và một cô bé đang ngồi trên vai hắn, đạp lên đống đổ nát mà xông lên, ngay cả đám người Long Bát cũng không kìm nổi nỗi sợ hãi trong lòng, bất giác lùi về sau hai bước.

“Ngọc Nhai, người của chúng ta đều không sao chứ?” Ánh mắt của Hàn Sâm quét qua Ngọc Nhai và đám đệ tử khác.

“Không… Không… Không sao…” Ngọc Nhai vẫn luôn tỏ ra lão luyện thành thục cũng bị chấn động chưa kịp hồi phục lại tinh thần, vừa nghe câu hỏi của Hàn Sâm, đầu óc của hắn mới bắt đầu hoạt động trở lại.

“Thầy Hàn ơi, thuật gen của ngươi mạnh quá đi mất!” Bạch Chân cũng bất chấp tất cả, phấn khích kêu lên.

“Quá khí phách!” “Đây mới thật sự là bất khả chiến bại!”

“Ngay cả dị chủng cấp Công Tước cũng bị nổ chết ngay tại chỗ, đỉnh quá đi thôi!”

“Nếu Thầy Hàn thăng lên cấp Hầu Tước sớm hơn một chút thì làm gì có chuyện Kim Tệ trở thành hạng nhất cấp Hầu Tước được đúng không?”

Sau khi khôi phục lại tinh thần, một đám đệ tử Trấn Thiên Cung bắt đầu lại thảo luận sôi nổi, vô thức dùng kính ngữ đối với Đạo Sư. Trận oanh tạc khủng bố vừa rồi thật sự đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng bọn họ, khiến họ dùng kính ngữ trong vô thức mà chẳng thấy có gì sai.

Hết chương 2161.

Chương 2162. Kết thúc tu hành

Các vị cường giả của Trấn Thiên Cung, Long tộc, tộc Hủy Diệt, Phật tộc và Ma tộc đang khổ sở chờ đợi ở bên ngoài thế giới Kim Loại. Đã qua gần hai tháng, Hầu Tước mà họ cử đến không có bất cứ một ai trở về, điều này khiến lòng họ ngày càng nặng trĩu, cũng không còn ôm hy vọng quá lớn với việc những người kia có thể quay trở lại.

“Có… Có thứ gì từ trong thế giới Kim Loại đi ra kìa…” Đột nhiên, một người phụ trách giám sát thế giới Kim Loại của Long tộc kêu lên.

Hầu như cùng lúc, trong các tộc đều vang lên những âm thanh na ná nhau, những cường giả các tộc đã chờ đợi từ lâu bèn đi ra, nhìn chằm chằm từ trường bốc lên như biển mây bên ngoài thế giới Kim Loại.

Quả nhiên, có vài bóng người bay ra từ trong đó, một người… Hai người… Bóng người dần dần nhiều lên, lúc đầu chỉ là một ít mây mù, sau đó ngày càng trở nên rõ ràng.

“Long Bát…Là Long Bát…” Một Vương Giả của Long tộc kích động hô lớn lên.

Mấy tộc khác cũng không ngoại lệ, đều thấy được tộc nhân của tộc họ, sự kích động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Nhưng theo những bóng người dần hiện rõ, sắc mặt trưởng lão Trấn Thiên Cung thì ngày càng phấn khởi, còn sắc mặt của mấy tộc khác lại trầm xuống.

Bởi vì số lượng đệ tử của Trấn Thiên Cung bằng tổng cả mấy tộc khác cộng lại, hơn nữa thoạt nhìn những đệ tử Trấn Thiên Cung đều không có gì đáng ngại cả nhưng đệ tử mấy tộc khác lại có vẻ chật vật vô cùng, thậm chí còn bị thương.

Hàn Sâm đưa đám Ngọc Nhai về phục mệnh trưởng lão Trấn Thiên Cung. Mắt thấy hơn trăm đệ tử Trấn Thiên Cung không ai mất tích, chỉ có số ít bị thương nhẹ, trưởng lão vui mừng khôn xiết, luôn miệng nói: “Tốt, tốt lắm. Hàn Sâm, các ngươi làm rất tốt, bây giờ không cần nói gì hết, theo ta về nghỉ ngơi trước đã.”

“Vâng.” Đám Hàn Sâm và Ngọc Nhai tuân mệnh chuẩn bị rời đi cùng trưởng lão.

Nhưng đột nhiên nhìn thấy rất nhiều bóng người lóe lên, cường giả của Long tộc, Phật tộc, tộc Hủy Diệt và Ma tộc mang theo khí tức kinh khủng, bao vây người của Trấn Thiên Cung vào giữa, ngăn cản đường đi của bọn họ.

“Các vị đây là ý gì?” Trưởng lão Thanh Hạc dẫn đầu Trấn Thiên Cung lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ nói, các cường giả Trấn Thiên Cung đều bước vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Vương Giả của tộc Hủy Diệt nhìn vào nhóm người Hàn Sâm nghiêm nghị quát: “Hầu Tước các tộc đi vào thế giới Kim Loại, mấy tộc bọn ta đều tổn thất nặng nề, chỉ có Trấn Thiên Cung là không mất một ai, có phải Trấn Thiên Cung các ngươi đã ra tay hại chết Hầu Tước các tộc không?”

Cũng khó trách Vương Giả tộc Hủy Diệt lại gấp gáp như vậy. Các tộc khác ít nhiều gì cũng có một vài Hầu Tước quay lại nhưng Hầu Tước tộc Hủy Diệt bọn họ chẳng có người nào quay về. Bây giờ tộc Hủy Diệt vội vã muốn biết, rốt cuộc bên trong thế giới Kim Loại đã xảy ra chuyện gì.

Tuy các tộc khác không vội vã như tộc Hủy Diệt nhưng bọn họ cũng tổn thất không ít, suy nghĩ cũng giống như Vương Giả của tộc Hủy Diệt, không thể để cho đám Hàn Sâm cứ thế mà rời đi.

Hiện tại lực lượng của các tộc liên minh vẫn có thể đòi được một lời giải thích từ Trấn Thiên Cung, nếu chờ bọn hắn trở lại Trấn Thiên Cung mới đến đòi lời giải thích thì e rằng không dễ dàng như vậy.

Cho nên cường giả các tộc còn chưa kịp hỏi đám đệ tử quay về xảy ra chuyện gì đã vội cản lại người của Trấn Thiên Cung.

Nếu do bọn họ gây ra thì đương nhiên không thể để họ đi được, còn nếu không phải là bọn họ làm thì đến lúc đó thả đi cũng chưa muộn.

Trưởng lão Thanh Hạc nghe Vương Giả của tộc Hủy Diệt nói bèn cười khẩy: “Đệ tử của các ngươi không đủ sức mạnh, chết ở trong đấy thì liên quan gì đến Trấn Thiên Cung bọn †a?”

Vương Giả tộc Hủy Diệt cười nhạt nói: “Thực lực của Hầu Tước mấy tộc ta đương nhiên không dưới Trấn Thiên Cung các ngươi, cho dù không bì kịp thì bọn ta cũng không thể chết sạch mà người của các thỏa đáng thì dù tộc Hủy Diệt bọn ta đồng ý, các tộc khác chưa chắc đã chịu bỏ qua.”

Lúc này rõ ràng hắn đang muốn bám chặt vào Long tộc, nếu không với thực lực của tộc Hủy Diệt ở đây vốn không thể ngăn cản được đám trưởng lão Thanh Hạc.

“Giải thích? Trấn Thiên Cung bọn ta không bao giờ cần đưa ra bất kỳ lời giải thích nào.” Trưởng lão Thanh Hạc hừ lạnh nói.

Lúc trước hắn không cho đám Hàn Sâm nói gì đã muốn dẫn bọn họ đi chính là nhìn thấu được cục diện này, muốn rời khỏi đây trước rồi tính sau.

Trong lòng trưởng lão Thanh Hạc cũng cảm thấy chắc chắn có vấn đề, rất có thể là Hàn Sâm đã làm gì đó, bằng không thì bao nhiêu đệ tử Trấn Thiên Cung bọn họ đều quay về không sót một ai mà mấy tộc khác thì lại tổn thất nặng nề.

Vương Giả tộc Hủy Diệt hừ lạnh nói: "Không cần lấy Trấn Thiên Cung uy hiếp bọn ta, Thiên tộc rất mạnh nhưng ở đây không có tộc nào yếu hết, hôm nay mà không có câu trả lời thích đáng thì không ai được rời khỏi đây hết."

"Thanh Hạc cư sĩ, làm rõ mọi chuyện rồi đi cũng không muộn." Vương Giả Phật tộc nói.

Vương Giả Long tộc cũng lạnh nhạt nói: "Nếu đệ tử Trấn Thiên Cung không làm gì thì tại sao không ở lại nói rõ mọi chuyện?"

Trưởng lão Thanh Hạc khẽ nhíu mày, đang định nói gì đó thì đột nhiên nhìn thấy Long Bát, Kahn và những đệ tử khác xông ra từ bên trong thế giới Kim Loại, chia nhau chạy tới bên cạnh Vương Giả các tộc nói gì đó.

Sau khi nghe được, cường giả của ba tộc khác trừ tộc Hủy Diệt đều sầm mặt xuống, đội hình vốn đang bao vây Trấn Thiên Cung lập tức hướng họng súng về phía cường giả tộc Hủy Diệt.

"Tộc Hủy Diệt, xem ra bây giờ các ngươi phải cho mọi người lời giải thích rồi." Vương Giả Long tộc lạnh lùng nói, nhìn chằm chằm vào rất nhiều cường giả tộc Hủy Diệt.

Sắc mặt các tộc khác đều cực kỳ tệ, khiến cho cường giả tộc Hủy Diệt nhất thời sửng sốt, không biết đây là tình huống gì.

Trưởng lão Thanh Hạc vội gọi Hàn Sâm và Ngọc Nhai qua, hỏi rõ đã xảy chuyện gì, sau khi nghe xong thì ngạc nhiên đến mức gần như không ngậm được miệng lại.

Hắn không kinh ngạc về việc tộc Hủy Diệt mua dây buộc mình, mà kinh ngạc vì Hàn Sâm dùng sức của một người để đánh lại đám dị chủng, cứu nhiều Hầu Tước các tộc như vậy.

Phải biết Hầu Tước các tộc phái tới đều là nhân vật tinh anh, lại có những Hầu Tước đỉnh cấp như Long Bát, Long Cửu và Kahn ở đây, lấy thực lực mạnh mẽ của họ, nhiều Hầu Tước liên thủ lại cũng không đánh thắng được đám dị chủng mà Hàn Sâm lại dùng sức của một người để hoàn thành, đây là sức mạnh khủng bố cỡ nào chứ.

Bốn chữ vô địch cùng cấp để ca ngợi hắn cũng không quá.

Tuy đám Vương Giả Long tộc không tin tưởng Hàn Sâm lắm nhưng có không ít Hầu Tước các tộc ở đây, lại có Hầu Tước của tộc họ nữa, không thể cố ý phóng đại sức mạnh của Hàn Sâm, khiến bọn họ không tin cũng không được.

Trải qua chuyện này, tên tuổi của Hàn Sâm đã lan rộng trong một vài tộc, hễ là người biết chuyện này, đều biết ngoài Cô Trúc của Trấn Thiên Cung ra, còn có một Hàn Sâm vô cùng đáng sợ.

Vì sự tồn tại của thú nhỏ Thần Hóa, các tộc đều từ bỏ ý định chiếm lấy thế giới Kim Loại, về việc sau đó đối phó với tộc Hủy Diệt như thế nào, Hàn Sâm cũng không biết.

Vì đã dẫn dắt rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung trở về an toàn nên Hàn Sâm cũng được Trấn Thiên Cung khen ngợi.

Song đối với Hàn Sâm những thứ đó không quá quan trọng, giao ước của lsa với Trấn Thiên Cung là để Hàn Sâm thăng lên thành cấp Hầu Tước. Bây giờ Hàn Sâm đã thăng cấp Hầu Tước, việc tu hành ở Trấn Thiên Cung của hắn cũng kết thúc, phải quay về Nguyệt Chỉ Hiệp rồi.

Dù sao cũng không phải là đệ tử chân truyền của Trấn Thiên Cung, Trấn Thiên Cung cũng không thể cung cấp lượng lớn tài nguyên để hắn thăng cấp Công Tước.

Hết chương 2162.

Chương 2163. Bia Hải Xuyên

“Đi thôi, trên bia Hải Xuyên đã lưu lại tên của ngươi. Bất kể sau này ngươi có đang ở nơi nào, ngươi cũng phải nhớ rằng ngươi là đệ tử của Trấn Thiên Cung.”

Sau khi trở lại Trấn Thiên Cung nửa tháng, Hàn Sâm đã giải quyết xong mọi công việc của mình, sau đó đi bái kiến cung chủ Trấn Thiên Cung, lúc sắp chia tay thì cung chủ Trấn Thiên Cung nói với hắn.

Biển nhận trăm sông, khoan dung mới quý.

Trong Trần Thiên Cung có rất nhiều đệ tử ký danh của các tộc. Lúc bọn họ rời đi sau khi kết thúc tu hành, họ đều có thể lưu lại tên của mình trên bia Hải Xuyên để tất cả mọi người biết rằng họ đã từng là đệ tử của Trấn Thiên Cung, từng trải qua cuộc sống tu hành ở tại mảnh đất thần kỳ này.

lsa đã từng để lại dấu ấn của mình trên bia Hải Xuyên và Hàn Sâm cũng không ngoại lệ, đây là nghi thức cuối cùng của người đệ tử ký danh rời khỏi Trấn Thiên Cung.

Khi Hàn Sâm đến trước bia Hải Xuyên, đã có rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung đang đợi ở đây, chờ xem Hàn Sâm lưu lại tên của mình trên bia Hải Xuyên.

Đối với đệ tử ký danh Hàn Sâm này, tâm trạng những đệ tử chân truyền của Trấn Thiên Cung đều rất phức tạp.

Sự ưu tú của Hàn Sâm là không cần bàn cãi. Thiên tài của Trấn Thiên Cung nhiều không thể đếm xuể nhưng chỉ có hắn là người duy nhất có thể nổi tiếng sánh ngang Cô Trúc, không phải ai cũng có được vinh dự như vậy.

Nhưng Hàn Sâm càng ưu tú thì mọi người lại càng thương tiếc cho hắn. Tất cả mọi người đều có thể thấy được sự nhọc nhằn của Hàn Sâm trong việc thăng cấp Hầu Tước.

Với sự khó khăn khi thăng cấp của hắn, chưa cần nói đến Thần Hóa, có thể thăng cấp lên cấp Vương hay không cũng là vấn đề khó nói. Nếu một thiên tài xuất sắc như vậy không thể thăng cấp lên cấp Vương, cuối cùng cũng chỉ có thể dần phai mờ.

Đương nhiên cũng có một số người mừng thầm, mừng vì con đường thăng cấp của Hàn Sâm gặp nhiều khó khăn, lại mừng vì gần như hắn không có khả năng đạt đến đỉnh cao.

Bia Hải Xuyên là một hòn đảo lơ lửng bên trong Trấn Thiên Cung, hay cũng có thể gọi là Huyền Không Sơn.

Ngọn núi đá đen cao vạn trượng lơ lửng trong hư không, tựa như lưỡi kiếm xuyên thẳng lên bầu trời khiến lòng người run sợ.

Trên vách như mặt gương lưu lại rất nhiều dấu vết, có tên, có dấu kiếm, có tác phẩm điêu khắc như hoa và còn có một số chân dung nhân vật.

Trấn Thiên Cung không có bất kỳ ràng buộc gì đối với việc đệ tử ký danh lưu lại tên mình trên bia Hải Xuyên. Khi đệ tử ký danh rời đi có thể tùy ý lưu lại một vài thứ gì đó ở trên mặt bia, đại diện cho việc bản thân đã từng có cuộc sống tu hành ở trong này, đó là dấu vết tượng trưng cho năm tháng, tình cảm và hoài niệm .

Nhưng để lưu lại tên ở phía trên bia Hải Xuyên không phải là một việc dễ dàng.

Sở dĩ ngọn núi này được gọi là bia Hải Xuyên là bởi vì vật liệu của cả ngọn núi chính là Hải Xuyên Thạch. Biển nhận trăm sông, khoan dung mới quý, tám chữ này không chỉ có ý nghĩa về mặt tinh thần, mà trên thân của Hải Xuyên Thạch có một loại đặc tính vô cùng kỳ diệu, nó có thể hấp thụ sức mạnh của các loại thuộc tính khác nhau.

Lực lượng tác dụng lên Hải Xuyên Thạch không phát huy ra được một phần vạn tác dụng, hơn nữa duy trì cùng một loại sức mạnh trên mặt Hải Xuyên Thạch càng lâu thì tính kháng của Hải Xuyên Thạch đối với nó lại càng mạnh, các Hầu Tước bình thường muốn lưu lại một cái tên đầy đủ ở phía trên đều rất khó khăn.

Trên đó có rất nhiều vết tích của đao kiếm, bởi vì khi những đệ tử ký danh này rời đi, không có năng lực để lưu lại tên hoàn chỉnh, chỉ có thể thay thế tên của mình bằng một dấu vết.

Những người có thể lưu lại tên đầy đủ trên Hải Xuyên Thạch đã được coi là nhân vật hạng nhất trong số các Hầu Tước, còn người có thể vẽ tranh và làm thơ trên đó đều là những nhân vật đỉnh cấp trong hạng nhất.

Đương nhiên vẫn có một số trường hợp ngoại lệ, ví dụ như ban đầu đỉnh của Hải Xuyên Sơn nhô lên như mũi kiếm nhưng lại bị một người gọt mất phần đỉnh cao hơn bốn mét, đó là dấu vết do Isa để lại khi nàng rời đi và cũng là bằng chứng nàng đã từng tu hành ở Trấn Thiên Cung.

Một phần núi đã bị chém xuống kia cũng được Isa mang trở về Nguyệt Chi Hiệp, nó được chế tác thành một hòn non bộ đặt trong hoa viên trên tinh cầu Đao Phong của nàng và được nàng đặt tên là "núi nhỏ Hải Xuyên".

Hàn Sâm nhìn bia Hải Xuyên và tự nhủ trong lòng, Isa đã mang theo vật lưu niệm trở về, nếu hắn không mang về một ít thì chẳng phải là chịu thiệt sao?

"Chém cái đỉnh núi mang về?" Hàn Sâm vừa sờ cằm vừa nhìn lên đỉnh núi đánh giá.

Đoạn nhọn nhất và mỏng nhất trên đỉnh núi đã bị Isa chém rớt rồi, chỗ mỏng nhất ở phía dưới đó cũng rộng đên bảy, tám mét, với đặc tính của Hải Xuyên Thạch thì muốn chặt bỏ là một việc rất tốn sức.

Hơn nữa càng xuống sâu thì sẽ ngày càng thô và khó chém đứt hơn.

Lúc trước khi Isa rời đi đã là Công Tước, bây giờ hắn chỉ là một Hầu Tước, năng lực của bản thân hắn cũng có hạn, nếu như dùng Oanh Thiên Lục Phá kích nổ thì chắc cũng nổ vỡ ra được một đoạn nhỏ.

Nhưng làm như vậy thì hơi khó coi quá, đây là kỷ niệm chia tay chứ không phải thổ phỉ đào mỏ vàng, làm thế thật thì chẳng lịch sự chút nào.

Bản thân Hàn Sâm cảm thấy mình vẫn là một người rất lịch thiệp, cho nên sự việc không đến mức vạn bất đắc dĩ thì hắn sẽ không làm như vậy.

Nhưng cứ tay không mà rời đi như vậy thì Hàn Sâm lại thấy không cam lòng.

Cho dù không thể mang đi được một ngọn núi nhỏ giống như Isa thì cũng phải mang một tảng trở về, dù gì Hải Xuyên Thạch cũng rất có giá trị, là một loại vật liệu rất tốt để xây dựng những mật thất cao cấp.

Mật thất được xây bằng Hải Xuyên Thạch thì đừng nói đến trộm, cho dù có đào một cách quang minh chính đại, một Vương Giả cũng cần phải mất chút công sức mới có thể đào ra được.

Sử dụng Hải Xuyên Thạch để làm phòng luyện công và phòng đá dùng cho chiến đấu là sự lựa chọn tuyệt vời.

Hàn Sâm tính toán trong lòng, nếu lấy được nhiều Hải Xuyên Thạch về rồi kết hợp với một ít vật liệu có tính đàn hồi, xây dựng một phòng luyện công trong căn cứ thì sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Sau này luyện tập thuật gen hoặc luận bàn võ công với các anh em trong nhà cũng không sợ hủy mất căn cứ.

“Thật đáng tiếc, bây giờ ta vẫn chỉ là một Hầu Tước, thực lực vẫn còn kém quá xa. Nếu ta là cường giả cấp Vương thì ta sẽ dùng một đao chém đứt đôi Hải Xuyên Sơn rồi kéo một nửa về xây căn cứ. Dù sao Trấn Thiên Cung người ta cũng giàu nứt vách, còn lấy Hải Xuyên Sơn làm thành bức tường kỉ niệm, chắc chẳng để ý đến việc ta lôi đi một nửa để làm gạch đâu. Chỉ tiếc sức lực của ta quá yếu, cùng lắm là chặt được một tảng nhỏ, ngay cả lót sàn nhà vệ sinh có khi cũng không đủ.” Hàn Sâm âm thầm suy xét trong lòng.

“Quên đi, một tảng nhỏ thì một tảng nhỏ, coi như là vật kỷ niệm, còn hơn không có cái gì.” Hàn Sâm ngẫm nghĩ một lát, chợt nảy ra ý tưởng: “Cho dù là một tảng nhỏ thì cũng có kích cỡ khác nhau, có thể chém được ít nào hay ít đó, bỏ lỡ lần này thì sau này sẽ chẳng còn cơ hội nữa”

Hàn Sâm nghĩ vậy, mắt phải híp lại, đồng tử vốn tối đen lại đột nhiên biến thành màu tím, sau đó chia ra làm bốn, hóa thành đồng tử tím hình hoa bốn cánh.

Hàn Sâm híp mắt đánh giá phía trên Hải Xuyên Sơn, muốn xem nơi nào sẽ thích hợp để hạ đao hơn.

Cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn thấy nét mặt của Hàn Sâm, thấy tim mình bỗng đập nhanh bất thường. Lúc trước khi Isa rời đi, hình như cũng dùng loại ánh mắt này để đánh giá Hải Xuyên Sơn.

"Cũng may… Cũng may… May là hắn rời đi ở cấp Hầu Tước… Nếu hắn rời đi ở cấp Công Tước giống như Isa… E rằng Hải Xuyên Sơn sẽ lại bị chặt mất một đoạn rồi… Bây giờ cùng lắm là chỉ bị chặt mất một tảng nhỏ… không sao… không sao hết…" Trong lòng cung chủ Trấn Thiên Cung thầm lấy làm may mắn.

Hết chương 2163.

Chương 2164. Bí mật của Hải Xuyên Thạch

Mắt phải của Hàn Sâm nhìn chằm chằm Hải Xuyên Sơn quan sát cẩn thận. Dưới tác dụng của thú hồn Tử Đồng Thần Điệp, quá trình diễn hoá của Hải Xuyên Sơn nghịch chuyển giống như thước phim chiếu ngược ở trong mắt phải của Hàn Sâm.

Chỗ thần kì của thú hồn cấp Thần Hoá không phải là sinh vật bình thường có thể tưởng tưởng được. Trong phân tích nghịch chuyển nhanh chóng kia, Hàn Sâm nhìn thấy Hải Xuyên Sơn lớn muôn trượng, †ừ một ngọn núi lớn hùng vĩ dần dần bong ra từng mảng thu hẹp lại. Những sơn thạch kia giống như là vỏ măng tre, từng mảng từng mảng bị bong ra rơi xuống.

Cho dù Hàn Sâm chưa từng học qua kiến thức địa chất nhưng cũng biết sơn thạch không phải hình thành như vậy. Song thú hồn Tử Đồng Thần Điệp không thể xảy ra sai lầm được, hoặc là phân tích không ra, chứ chỉ cần có thể phân tích ra được thì chắc chắn chính xác.

"Lạ thật đấy, lẽ nào Hải Xuyên Thạch không phải là đá thật? Mà thực chất là một loại thực vật?" Trong lòng Hàn Sâm nảy ra ý tưởng như vậy, nhưng

mà suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng, Hải Xuyên Thạch chính là đá, cho dù nó là sinh mạng, vậy cũng là sinh mạng của đá.

Hàn Sâm lại nghĩ đến lí luận liên quan đến sinh mạng của đá mà Tả Phong đã nói cho hắn. Nhưng hình như có hơi khang khác so với tình hình hắn gặp phải hiện tại.

Bởi vì thời gian hình thành của Hải Xuyên Thạch dài đằng đẵng, cho nên Đồng Kính đã dùng một thời gian rất dài để phân tích, diễn giải cấu trúc, hồi tưởng toàn bộ quá trình.

Mặc dù quá trình này được đẩy nhanh với bội số cực cao ở trong Đồng Kính, nhưng vẫn phải mất rất nhiều thời gian Hàn Sâm mới thật sự nhìn thấy nguồn gốc hình thành Hải Xuyên Thạch, cùng với toàn bộ quá trình hình thành của Hải Xuyên Thạch.

Hóa ra vị trí trung tâm của Hải Xuyên Thạch lại là một con thạch trùng nhỏ đến không thể nào nhỏ hơn được nữa, giống như một con tằm, thạch trùng kia sinh sống trong một vùng dung nham giống như biển, thân thể của nó lăn một vòng trong dung nham, sau đó đã bò ra.

Dung nham dính trên người dần dần ngưng tụ thành vỏ đá ở bên ngoài cơ thể nó, mà những vỏ đá kia lại bị vật chất tiết ra trong cơ thể thạch trùng thẩm thấu, chất liệu đá đã xảy ra biến hoá kì dị, trở nên vừa đen vừa sáng, tựa như ngọc bích đen.

Đợi sau khi vỏ đá kia hoàn toàn hoá đen, thạch trùng lại bò vào trong nham thạch lăn một vòng, trên người lại dính một lớp dung nham.

Thạch trùng cứ lặp lại quá trình này hết lần này đến lần khác, lớp đá dính bên ngoài cơ thể nó càng ngày càng nhiều, thân thể của nó cũng càng ngày càng lớn.

Vốn chỉ là cơ thể lớn cỡ ngón tay út, không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, cuối cùng đã hoá thành một tảng đá lớn.

Bởi vì vỏ đá này quá mức nặng nề, việc di chuyển của thạch trùng cũng đã trở nên khó khăn, thời gian này nó không còn bò vào dung nham nữa, thân

thể giống như tảng đá lớn kia trực tiếp chìm vào trong biển dung nham.

Cùng với thời gian trôi qua, tảng đá lớn ở trong biển dung nham dần được bao phủ lên hết lớp đá này đến lớp đá khác, vật chất của thạch trùng ngấm dần ra biến đổi đặc tính của vỏ đá, sau khi đã trải qua thời gian hàng trăm triệu năm mới dần hoá thành Hải Xuyên Thạch giống như núi.

‘Tâm hồn của Hàn Sâm rung động trong khi xem toàn bộ quá trình hồi tưởng, không thể tưởng tượng được sinh mạng nhỏ bé như vậy, cuối cùng lại có thể hình thành lên núi lớn muôn trượng, sự thần kì của sinh mạng khiến người ta tán thán.

Đồng thời phát hiện này cũng khiến Hàn Sâm vô cùng tò mò, không biết rốt cuộc thạch trùng kia là sinh vật gì mà lại có được năng lực kì diệu như vậy, có thể hoá nham thạch nóng chảy thành Hải Xuyên Thạch.

“Cũng không biết con thạch trùng kia có còn sống trong Hải Xuyên Thạch không nữa. Nếu vẫn còn sống thì nó lấy cái gì làm thức ăn đây nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy đoán.

Đương nhiên Hàn Sâm không thể nào biết được điều này. Ngọn núi quá dày, hắn căn bản không cảm ứng được dấu vết của một sinh mạng nhỏ bé ở vị trí trung tâm nhất ngọn núi.

Nhưng phân tích và hồi tưởng của Tử Đồng Thần Điệp lại khiến Hàn Sâm nhìn thấy một vài tin tức khá hữu ích.

Hải Xuyên Thạch được hình thành bởi từng lớp bao phủ như vậy thì chắc bản thân nó sẽ không có chỗ sơ hở, cũng sẽ không có vết nứt giống như sơn thạch bình thường tồn tại.

Cho dù bên ngoài cùng bị nứt một lớp thì cũng không liên quan nhiều đến lớp bên trong. Cho nên bình thường, trừ phi là sức mạnh vượt qua năng lực chịu đựng của Hải Xuyên Thạch, nếu không thì không thể nào bổ Hải Xuyên Thạch ra được.

Song trong quá trình hồi tưởng sự hình thành của Hải Xuyên Thạch giống như ngọn núi lớn này, Hàn Sâm đã phát hiện ra một chuyện thú vị.

Con thạch trùng nhỏ bé kia, toàn bộ cơ thể giống như là con tằm, lăn một vòng ở trong dung nham, khi trên người đã dính đầy nham thạch mới hình thành nên vỏ đá nhưng vỏ đá này lại không phải là hoàn toàn không có kẽ hở.

Vốn dĩ vỏ đá sẽ không có bất kì kẽ hở nào. Nhưng sau khi hình thành vỏ đá, vị trí trán của thạch trùng lại để lại một lỗ nhỏ xíu, cái lỗ đó hầu như khó có thể thấy được bằng mắt thường.

Hàn Sâm quan sát kỹ con thạch trùng, phát hiện ở ngay vị trí lỗ nhỏ kia, cũng chính là phía trên trán của thạch trùng có một lỗ khí nhỏ bé.

"Chẳng lẽ thạch trùng cũng cần hít thở sao? Vậy rốt cuộc nó hít thở cái gì nhỉ? Chắc chắn không phải là khí oxy rồi." Trong lòng Hàn Sâm suy nghĩ.

Mặc dù trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng không nghĩ ra được nhưng hắn rất chắc chắn một điều, bất kể thạch trùng đã lăn bao nhiêu vòng, dính bao nhiêu vỏ đá hình thành từ nham thạch thì một lỗ khí nhỏ bé kia vẫn luôn tồn tại.

Cho dù là hiện tại nó đã hoá thành một ngọn núi lớn muôn trượng, lỗ nhỏ còn nhỏ hơn đầu kim kia vẫn còn đó, chỉ là căn bản không có ai lại chú ý đến phía trên một ngọn núi lớn có một lỗ nhỏ như thế.

Nếu không phải Hàn Sâm sử dụng Tử Đồng Thần Điệp hồi tưởng lại toàn bộ quá trình thì có để hắn dùng Động Huyền Khí Tràng đi xem từng chút một, phát hiện lỗ nhỏ kia cũng sẽ không chú ý đến nó.

Hiện tại nếu Hàn Sâm đã phát hiện nó, đương nhiên cũng muốn nhìn rõ ràng. Hắn vừa nghĩ như vậy, người đã đi về phía Hải Xuyên Sơn.

"Cuối cùng đã di chuyển rồi, không biết Hàn Sâm sẽ để lại ấn kí như thế nào trên tấm bia Hải Xuyên nhỉ? Liệu có phải là tên của hắn không đây?"

"Ta thấy chắc không phải là tên của hắn đâu. Nhân vật giống như hắn mà để lại tên thì bình thường quá, nói không chừng hắn sẽ để lại một bài thơ hoặc là một bức tranh, như vậy mới phù hợp với thân phận Đạo Sư cao nhã của hắn."

“Thơ tranh gì chứ? Ngươi đừng quên, Hàn Sâm là người chơi đao thương, theo ta nghĩ thì sẽ để lại một vết đao. Các ngươi cứ thử nghĩ mà xem, Hàn Sâm Đạo Sư để lại một vết đao ý cảnh sâu xa trên tấm bia Hải Xuyên, đệ tử chúng ta tranh nhau lĩnh hội. Một vài năm sau, rất nhiều đệ tử lĩnh hội ra được ý cảnh nào đó trong đao, từ đó đao pháp tiến bộ nhanh chóng, không phải là một chuyện được mọi người ca tụng hay sao?”

“Nói có lý lắm. Nhưng nếu là vậy thật thì ta cảm thấy để lại kiếm ý càng tốt hơn.”

Thiên Vũ Hạc, chị em nhà họ Vân và Phật tử Nhật Sơ đều phía xa lặng lẽ nhìn Hàn Sâm đi về phía Hải Xuyên Sơn.

“Không biết Hàn Sâm sẽ để lại cái gì đây?” Vân Tố Y lẩm bẩm một mình nói.

Mặc dù biết rõ nàng và Hàn Sâm không thể nào có kết quả nhưng khi biết Hàn Sâm phải đi, trong lòng Vân Tố Y vẫn thấy hơi buồn bã.

“Với tính cách của Hàn Sâm, hắn chắc chắn không thích phiền phức, nhiều nhất cũng chỉ là để lại một cái tên, thậm chí có thể chỉ để lại một vết đao là xong việc.” Thiên Vũ Hạc nói.

“Có thể lắm, Hàn Sâm cái gì cũng tốt nhưng tính nết thì hơi lầm lì biếng nhác một chút.” Vân Tố Thường gật đầu nói.

Khi mọi người đang nghị luận ầm ĩ thì nhìn thấy Hồng Vân dưới chân Hàn Sâm bay lên, từ chân núi bay thẳng lên đỉnh núi, trong chốc lát đã đến vị trí đỉnh núi.

Hành động này của Hàn Sâm khiến vẻ mặt rất nhiều vị cao niên của Trấn Thiên Cung đều biến sắc, bởi vì khi xưa khi Isa đi cũng bay đến vị trí như vậy.

Hết chương 2164.

Chương 2165. Đao đâm Hải Xuyên

“Chắc không phải là hắn muốn học Nữ Hoàng Đao Phong, gọt một đỉnh núi mang về đấy chứ?” Người phụ nữ đeo mạng che mặt đen đứng ở bên cạnh Cung chủ Trấn Thiên Cung chợt hơi sửng sốt, vẻ mặt cổ quái nói.

“Hừ, hai sư đồ họ đúng là cùng một dạng mà.” Cung chủ Trấn Thiên Cung hừ lạnh một tiếng, cảm thấy chắc chắn Hàn Sâm đang dự định vậy đấy.

Người phụ nữ cười nói: “Mặc dù Hàn Sâm rất mạnh nhưng cũng chỉ mới thăng cấp Hầu Tước mà thôi, sức mạnh vẫn kém hơn Nữ Hoàng Đao Phong đã thăng cấp Công Tước hồi đó nhiều lắm. Năm xưa Nữ Hoàng Đao Phong cũng chỉ phạt đi một đỉnh núi mà thôi, chỗ mỏng nhất của đỉnh Hải Xuyên Sơn ở phía dưới cũng dày cả bảy tám mét, càng xuống thấp thì càng dày thêm gấp đôi. Cho dù Hàn Sâm có dùng hết toàn lực thì nhiều nhất cũng chỉ chém xuống được một tảng đá nhỏ mà thôi, cũng không cần phải lo lắng quá.”

“Cơ nghiệp của Trấn Thiên Cung ta khổng lồ như vậy, dù để mặc cho hắn lấy thì liệu hắn lấy đi được bao nhiêu? Châu chấu đá xe mà thôi, mặc kệ hắn đi” Cung chủ Trấn Thiên Cung vô cùng rộng lượng nói.

Thật ra cho dù Cung chủ Trấn Thiên Cung không muốn để Hàn Sâm lấy thì cũng chẳng làm cách nào được. Bởi vì để lại tên trên Hải Xuyên Sơn, mang đi một chút Hải Xuyên Thạch làm vật kỉ niệm đã là tập tục của Trấn Thiên Cung được lưu truyền từ xưa đến nay. Đây đã như là quy củ được giao ước sẵn rồi, nếu chỉ hạn chế một mình Hàn Sâm thì thật không hay.

Hơn nữa Trấn Thiên Cung thật sự cũng không thiếu Hải Xuyên Thạch, bằng không cũng sẽ không dùng một ngọn Hải Xuyên Sơn Thạch như vậy làm tường lưu niệm rồi.

Vả lại đệ tử ký danh bình thường cũng chỉ lấy đi mảnh đá rơi xuống khi để lại dấu vết làm kỉ niệm thôi. Trực tiếp gọt đi một đỉnh núi giống như Isa, trong biết bao năm tháng Trấn Thiên Cung cũng chỉ có duy nhất một người, không còn người thứ hai nữa.

Mọi người đều đang nhìn Hàn Sâm nhưng Hàn Sâm lại dừng trước đỉnh núi, đứng trên Hồng Vân nhìn vào đỉnh núi chứ không hề đi lên.

Động Huyền Khí Tràng được hắn mở ra, Hải Xuyên Thạch đã biến thành xích Trật Tự hạt kết cấu trong mắt hắn, rất dễ dàng đã nhìn thấy vị trí của lỗ nhỏ kia.

"Quả nhiên là ở nơi này." Trong lòng Hàn Sâm chợt nghĩ, lúc này mới hạ xuống đỉnh núi, sau đó rút Quỷ Nha Đao ra.

Hắn thầm nhủ: "Dù sao mang theo một tảng Hải Xuyên Thạch nhỏ như vậy trở về cũng không có tác dụng gì, chi bằng thử xem con thạch trùng đó có còn sống không."

Hàn Sâm khá hứng thú với thạch trùng bên trong Hải Xuyên Thạch, cho nên hắn đã từ bỏ dự định gọt xuống một tảng Hải Xuyên Thạch, chỉ là sau khi rút Quỷ Nha Đao ra, ngưng tụ lực lượng ở trên mũi đao.

Bảo Nhi ngồi trên bờ vai của Hàn Sâm, tò mò nhìn đao trong tay Hàn Sâm, sau đó lại liếc nhìn Hải Xuyên Thạch phía dưới, dường như là đã hiểu ra gì đó.

Những người khác lại chưa hiểu được, không biết Hàn Sâm đứng ở phía trên rút đao là định làm gì.

"Hàn Đạo Sư muốn khắc chữ trên đỉnh núi sao? Tuy đỉnh núi cũng được đấy nhưng nếu khắc ở chỗ đó thì người bình thường sao nhìn thấy được."

"Có lẽ không phải đơn giản là khắc chữ đâu, chỉ nghe tường đá lưu chữ chứ chưa thấy thạch địa lưu chữ bao giờ. Nếu hắn khắc tên ở chỗ đó, sau này có ai lên đỉnh núi thì chẳng phải giẫm tên của hắn ở dưới chân sao? Người thông minh như Hàn Sâm chắc sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy đâu."

"Nhưng nếu hắn không khắc chữ thì đứng trên đỉnh núi làm gì chứ?"

Mọi người đều tỏ vẻ đầy nghi hoặc, trong lúc nhất thời không ai đoán được tâm tư của Hàn Sâm, ngay cả người phụ nữ đeo mạng che đen bên cạnh

Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng hơi nhíu mày: “Hắn đứng ở đó làm gì thế? Nếu muốn chém Hải Xuyên Thạch thì chỗ không phải là một lựa chọn tốt, phương hướng phát lực không đúng.”

Cung chủ Trấn Thiên Cung nhíu mày nhìn Hàn Sâm không nói gì. Trong lòng hắn luôn cảm thấy có gì là lạ nhưng ngẫm lại Hàn Sâm mới thăng cấp Hầu Tước, không thể làm ra động tĩnh gì quá lớn được.

Đám người Vân Tố Y cũng tò mò nhìn Hàn Sâm, không biết hắn muốn làm gì.

Hàn Sâm nắm lấy Quỷ Nha Đao, một điểm đao khí trên mũi đao kia càng ngày càng ngưng thực.

Phương pháp cô đọng ngưng thực học được từ chỗ Long Tộc khiến Hàn Sâm có thể ngưng tụ ra mảnh đao cực nhỏ. Hàn Sâm chuẩn bị đâm một đao xuống, khiến mảnh đao xuyên thẳng qua theo cái lỗ nhỏ xíu kia. Nếu thạch trùng bên trong vân còn sống thì chắc chắn sẽ có phản ứng khi gặp phải mảnh đao.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng không định giết nó, chỉ là thăm dò xem nó còn sống hay đã chết thôi. Nếu như mảnh đao đụng phải thạch trùng thì tự nhiên sẽ biến mất, không đến nỗi lấy mạng của nó, chút sức khống chế này Hàn Sâm vẫn rất có lòng tin.

Mà Hải Xuyên Sơn cao hơn vạn trượng, cho dù thạch trùng đó nằm ở vị trí trung tâm của nửa ngọn núi thì cũng phải cách hơn mười nghìn mét. Muốn đưa lực lượng của mảnh đao đi xa như vậy cũng không phải chuyện Hầu Tước bình thường có thể làm được.

Nếu không phải bản thân Hàn Sâm am hiểu loại nhu kình như Thuật Nguyệt Phách và Đại Âm Dương Từ Lực Pháo thì không thể đưa nổi mảnh đao đến khoảng cách xa như vậy.

Nhưng bản thân Hàn Sâm cũng không nắm chắc hoàn toàn, cho nên chỉ có thể ngưng tụ toàn bộ sức mạnh thử một lần, thuận tiện cắm Quỷ Nha Đao vào trong Hải Xuyên Thạch để lại một vết đao, cũng coi như là kỉ niệm rồi.

Mọi người chỉ thấy Hàn Sâm đứng trên đỉnh Hải Xuyên Sơn, hai tay nắm lấy chuôi đao của Quỷ Nha Đao, mà mũi đao lại hướng xuống dưới, một luồng đao quang tím đen ngưng tụ phía trên Quỷ Nha Đao càng đậm hơn, dường như có một con ác quỷ vùng vãy gào thét trên thân đao.

Hàn Sâm ngưng tụ lực lượng đến cực điểm, không nói hai lời, hai tay dùng lực gồng lên, mũi đao đâm về phía cái lỗ nhỏ xíu kia.

Rắc!

Sức mạnh to lớn trực tiếp phá vỡ Hải Xuyên Thạch, mũi đao đâm thẳng xuống, thân của Quỷ Nha đao nhanh chóng đâm vào trong ngọn núi, trong nháy mắt đã cắm ngập chuôi đao.

Sau đó Hàn Sâm quỳ một gối ở đó, hai tay nắm lấy chuôi đao, một mực duy trì tư thế này, khôn rút Quỷ Nha đao ra ngay, cũng không còn tiếp tục làm động tác khác nữa.

Mọi người nhìn thấy đều thầm kinh ngạc trong lòng. Lực của một đao đó cắm ngập chuôi đao, có thể nhìn ra sức mạnh của Hàn Sâm quả thực bất phàm, Hầu Tước bình thường vốn không thể cắm đao vào, chứ đừng nói là cắm ngập chuôi đao, cho dù là mấy tấc cũng không hề dễ dàng.

Dù một đao này cũng mạnh mẽ nhưng so với tiếng tăm của Hàn Sâm thì vẫn thiếu chút thú vị.

Đệ tử Trấn Thiên Cung cứ ngỡ đao trong tay Hàn Sâm chắc vẫn còn động tác khác, sẽ mượn lực lượng lôi kéo, viết một chữ hay vẽ tranh gì đó. Nhưng mà đợi một lát nữa, họ mới phát hiện Hàn Sâm căn bản không có ý di động.

Tất nhiên mọi người không nhìn thấy được, khi một đao này đâm xuống, mảnh đao mà mũi đao ngưng tụ ra đã đâm thẳng vào trong lỗ nhỏ kia, nhanh chóng xông đến nơi sâu của lỗ nhỏ.

Đây tuyệt đối là một môn kĩ thuật sống. Có thể ngưng tụ mảnh đao đến trình độ còn nhỏ hơn lỗ nhỏ, đó không phải chuyện là người bình thường có thể làm được.

Hơn nữa ở trong quá trình mảnh đao đâm xuống, tuyệt đối không thể để mảnh đao lệch ra khỏi lỗ nhỏ và đụng vào lớp đá, bằng không lực lượng của mảnh đao sẽ bị lớp đã cản lại.

Để mảnh đao duy trì quá trình ngưng tụ như vậy xông xuống hơn mười nghìn mét, sợ rằng toàn bộ vũ trụ gen cũng không có mấy Hầu Tước làm được.

Huống chỉ lỗ nhỏ không phải là khoan laze, không chắc đã thẳng tắp, ở giữa có hơi uốn lượn, mảnh đao đụng vào thì hỏng bét rồi. Nếu không có năng lực cảm nhận và khống chế mảnh đao của Hàn Sâm thì vẫn không thể đưa mảnh đao đến vị trí mà thạch trùng đang ở.

Hết chương 2165.

Chương 2166. Đao bổ Hải Xuyên Sơn

Hàn Sâm nắm chuôi đao nửa quỳ ở trên đỉnh núi không nhúc nhích. Không phải là hắn không muốn nhúc nhích mà là hắn không thể động đậy được, hắn đang khống chế mảnh đao kéo dài đến chỗ sâu trong lỗ nhỏ.

Không có sự khống chế của hắn, mảnh đao sớm đã đụng vào lớp đá, căn bản không thể xông vào chỗ sâu hơn mười nghìn mét.

Hàn Sâm vẫn luôn bất động khiến mọi người đều có hơi nghi hoặc. Mà dường như Cung chủ Trấn Thiên Cung đã nhìn ra gì đó, sắc mặt chợt hơi thay đổi: “Tên nhóc này đang làm gì vậy?”

Rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung muốn biết Hàn Sâm đang làm gì, đều đang âm thầm nghị luận.

“Sẽ không phải là như vậy đã xong rồi chứ? Chỉ lưu lại một vết đao thôi sao?”

“Ta còn đang mong chờ lắm, ấy vậy mà chỉ là một vết đao. Vết đao như vậy e rằng ngay cả ý cảnh cũng không lưu lại được đâu nhỉ? Thà rằng viết một bài thơ vẽ một bức tranh còn hơn.”

“Đúng thế, phí công mong đợi lâu như vậy.”

Một đám đệ tử đều hơi thất vọng. Dù sao để lại tên trên Hải Xuyên Sơn, ở một trình độ nào đó chính là cơ hội để đệ tử ký danh thể hiện bản thân. Bọn họ cứ ngỡ có thể nhìn thấy cái gì đó thú vị, lại không ngờ rằng một đao như vậy đã xong rồi.

Rắc!

Khi đệ tử Trấn Thiên Cung còn đang bàn tán xôn xao, đột nhiên nghe thấy phía Hải Xuyên Sơn truyền đến một tiếng vang khẽ, giống như âm thanh của phiến đá nứt ra.

Mọi người ngừng bàn tán, nhìn về phía Hải Xuyên Sơn lần nữa, chỉ thấy Hàn Sâm vẫn quỳ một chân ở đó như cũ, hai tay nắm chuôi đao, thân thể không hề di chuyển, vẫn duy trì tư thế vừa rồi.

Dường như Hải Xuyên Sơn cũng không có biến hoá gì. Điều này khiến chúng đệ tử đều hơi thất vọng trong lòng. Lúc nghe thấy một tiếng đá vang kia, bọn họ còn tưởng rằng đao của Hàn Sâm lại nhúc nhích chứ.

Rắc!

Lại là một tiếng vang khẽ như đá nứt. Lần này mọi người nghe rất rõ ràng, là âm thanh truyền đến từ nơi Hàn Sâm cắm đao, ánh mắt không khỏi nhìn về phía đó.

Nhưng thị lực của hầu hết đệ tử đều không tốt lắm, khoảng cách lại hơi xa nên chẳng nhìn ra được gì hết

Song đám cường giả như Cung chủ Trấn Thiên Cung, người phụ nữ đeo mạng che mặt màu đen, Vân Trường Không lại đã nhìn thấy hai vết nứt rất nhỏ ở chỗ chuôi mảnh đao tiếp nối với sơn thạch.

Vết nứt đó kéo dài ra ngoài theo lưỡi đao và sống đao, mảnh như sợi tóc, độ dài cũng chỉ có mười mấy centimet, không dễ thấy lắm nhưng lại khiến sắc mặt bọn họ đều biến đổi.

Trong Ngọc Thành, Ngọc Thiện Tâm đang cho con chó Lão Hoàng ăn đột nhiên đứng dậy, lắc mình một cái đã bay đến trên cổng Ngọc Thành, ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm vào đỉnh Hải Xuyên Sơn.

Trên Đảo Mộng Cảnh, Mộng Cảnh Thú đang ngủ say đột nhiên mở mắt ra, đứng lên từ trong bụi cỏ, một đôi mắt giống như mộng ảo nhìn về phía đỉnh Hải Xuyên Sơn.

"Chuyện gì vậy? Sao lại có tiếng đá rạn thế?"

"Chắc một đao kia của Hàn Sâm đã xé rách lớp đá bên cạnh. Chuyện này cũng rất bình thường, dù sao cũng là Hàn Sâm mà, thứ hắn dùng là lực Tuyệt Nha, xé rách mấy lớp Hải Xuyên Thạch gần đó cũng rất bình thường."

Rắc… Rắc…

Khi mọi người đang nói chuyện, tiếng rạn nứt kia liên tục vang lên, hơn nữa càng ngày càng lớn, tần suất cũng càng ngày càng nhiều, nhất thời khiến tất cả mọi người đều nín thở, nhìn chằn chằm đỉnh Hải Xuyên Sơn, muốn làm rõ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Rắc… Rắc…

Âm thanh rạn nứt kia càng vang càng mạnh mẽ, đệ tử Trấn Thiên Cung thị lực tốt hơn chút đã nhìn thấy vết nứt đang kéo dài ra từ thân đao, hơn nữa nó vẫn đang mở rộng ra bên ngoài.

"Không hổ là Hàn Đạo Sư, lực Tuyệt Nha thật lợi hại, lại có thể xé rách Hải Xuyên Thạch cả đến mức độ này!"

"Ngầu thật nhỉ? Ta đã nói rồi mà, sao Hàn Sâm lại chỉ cắm một đao là xong được, hoá ra hắn còn muốn để lại dấu vết xé rách ở đỉnh núi đấy!"

“Lực xé rách mạnh như vậy có lẽ sẽ để lại ý cảnh Nha Đao trên đỉnh núi. Sau này chúng ta có thể đi quan sát đao ý của Nha Đao, các huynh đệ luyện đao có phúc rồi.”

Rắc!

Âm thanh rạn nứt bỗng trở nên trầm trọng hơn, giống như một ngọn núi bị sấm sét bổ ra, chấn động làm đau nhức cả màng nhĩ của đệ tử Trấn Thiên Cung, nhưng mà sự rung động trong tâm hồn họ còn mãnh liệt hơn sự xung kích mà lỗ tai phải chịu.

Tất cả mọi người đều trợn to mắt nhìn đỉnh Hải Xuyên Sơn. Chỉ thấy bắt đầu từ nơi Hàn Sâm cắm Quỷ Nha Đao vào, toàn bộ đỉnh núi giống như bị xé rách thành hai nửa, tách ra từ giữa, xuất hiện một vết nứt dài đến mười mấy mét.

Càng đáng sợ hơn là, vết nứt đó đang lấy tốc độ cực nhanh kéo dài xuống phần phía dưới ngọn núi, mà Hàn Sâm đang cầm đao cũng trượt thẳng xuống phía dưới.

Rắc!

Đỉnh núi muôn trượng to lớn kia trực tiếp nứt thành hai nửa trong từng trận tiếng ầm vang, tách ra hai bên.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, mắt mở trừng trừng nhìn Hàn Sâm treo lơ lửng trên không trung, hai tay nắm lấy Quỷ Nha Đao bổ xuống. Mà ngọn núi cao lớn muôn trượng kia lại nứt thành hai nửa dưới đao của hắn, ầm ầm ngã về hai bên.

Lúc này, ngay cả Cung chủ Trấn Thiên Cung, người phụ nữa đeo mạng che mặt đen và một đám trưởng lão của Trấn Thiên Cung cũng đều ngây ra như phông, ai nấy đều như bị ấn nút pause, nhìn Hải Xuyên Sơn bị chia thành hai nửa.

“Đù… Đù… Mắt của ta không có vấn đề gì đúng không… Một đao của Hàn Sâm bổ đôi cả Hải Xuyên Sơn luôn…” Một đệ tử tròng mắt cũng đã sắp lồi cả ra, nói chuyện cũng không còn lưu loát nữa.

“Chắc ta còn chưa tỉnh ngủ, vẫn còn nằm mơ đúng không? Đó là Hải Xuyên Sơn đấy!”

“Chắc chắn là mơ… Chắc chắn là mơ rồi… Lão Ngô… Mau tát ta một cái… để ta tỉnh lại chút…”

“Bốp… Úi da… Đờ mờ ngươi đánh thật đó à?”

Từng bóng dáng trưởng lão phá không mà ra, lần lượt xông về phía hai bên Hải Xuyên Sơn, lấy sức mạnh khủng bố đỡ lấy hai nửa đỉnh Hải Xuyên Sơn đang sụp xuống kia.

Hải Xuyên Sơn trôi nổi trong hư không vốn đã đạt đến cân bằng lực lượng, nhưng hiện tại lại bị chi thành hai nửa, nhất thời đã mất đi cân bằng, trực tiếp đổ về hai bên.

Nhưng sơn thạch của Hải Xuyên Sơn lại khác. Mấy vị trưởng lão cấp Vương vọt tới đỡ lấy ngọn núi bị chia cắt làm đôi nhưng vẫn không thể ngăn cản nó sụp xuống.

Nhìn Hải Xuyên Sơn ầm ầm rơi xuống và Hàn Sâm cầm đao đứng trên bầu trời, trong nhất thời chỉ còn lại tiếng ầm vang của sơn thạch rơi vào biển mây, một hai Vương Giả căn bản không thể đỡ được Hải Xuyên Sơn, cho dù là một nửa cũng không đỡ được.

Hàn Sâm cũng không ngờ một đao của mình đâm xuống lại có hiệu quả như vậy. Hắn thề hắn thật sự chỉ đâm một luồng đao khí xuống, sau đó đụng phải con thạch trùng kia. Sau khi phát hiện thạch trùng vẫn còn sống, đao khí của hắn đã thu trở về, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ầm ầm!

Chỉ thấy hai nửa Hải Xuyên Sơn rơi vào trong biển mây, sóng mây ngất trời dâng lên, biển mây khủng bố cuồn cuộn như sóng thần, sóng mây lan ra xung quanh theo hình vòng tròn, hầu như vô số đảo lơ lửng trong Trấn Thiên Cung đều bị sóng mây khủng bố kia ảnh hưởng, trong nhất thời gà bay chó chạy, nội y thổi bay loạn khắp trời, toàn bộ Trấn Thiên Cung đều hỗn loạn.

Cũng may sóng mây không có sức công phá đáng kể, chỉ cuốn một vài đồ vật khá nhẹ bay loạn khắp trời, không tạo thành thương vong gì.

"Đây… Đây là muốn nghịch thiên à…" Rất nhiều đệ tử hoàn hồn lại, vẻ mặt cổ quái nhìn Hàn Sâm trong không trung.

Cung chủ Trấn Thiên Cung lại càng hận đến nghiến răng: "Thằng nhóc khốn kiếp kia… Lập tức ném hắn ra khỏi Trấn Thiên Cung cho ta… Đừng bao giờ để ta nhìn thấy hắn nữa…"

Hết chương 2166.

Chương 2167. Trở về Nguyệt Chi Hiệp

Hàn Sâm ngồi trên phi thuyền của Trấn Thiên Cung đưa hắn trở về Nguyệt Chi Hiệp. Tuy không thể thật sự mang một nửa Hải Xuyên Sơn về nhưng Cung chủ Trấn Thiên Cung vẫn cho hắn một thuyền Hải Xuyên Thạch.

Vốn dĩ phải ngồi tàu khách quay về nhưng hiện tại tàu Hàn Sâm ngồi lại là tàu chở hàng, toàn bộ hàng chất đầy một thuyền đều là Hải Xuyên Thạch. Khi tàu đầy ắp, ai ai trong Trấn Thiên Cung cũng phải liếc nhìn.

Đã từng thấy đệ tử ký danh mang đồ đi nhưng chưa từng thấy đệ tử ký danh kéo một thuyền Hải Xuyên Thạch rời đi như này bao giờ.

Mặc dù những Hải Xuyên Thạch này không phải nửa ngọn núi nhưng cũng đủ để Hàn Sâm xây dựng một căn cứ cỡ lớn rồi, Hàn Sâm vẫn rất thoả mãn.

Chuyện một đao bổ đôi Hải Xuyên Sơn được lưu truyền càng lúc càng kỳ diệu trong Trấn Thiên Cung. Sau này Cung chủ Trấn Thiên Cung và viện trưởng lão từng tự điều tra, phát hiện hoá ra là trên Hải Xuyên Sơn có vết nứt chứ cũng không có liên quan quá lớn đến sức mạnh của Hàn Sâm, một đao kia của Hàn Sâm chỉ đúng lúc biến thành kíp nổ tách đôi ngọn núi thôi.

Dù vậy thì sự tích một đao bổ Hải Xuyên của Hàn Sâm cũng đã lưu truyền rộng rãi trong Trấn Thiên Cung, gần như đã trở thành một truyền thuyết.

Rất nhiều năm sau, mỗi khi có đệ tử ký danh rời đi, để lại tên trên tấm bia Hải Xuyên, nhìn thấy nửa ngọn Hải Xuyên Sơn trôi nổi ở đó thì sẽ không nhịn được mà hỏi đã có chuyện gì xảy ra.

Đệ tử cũ của Trấn Thiên Cung lập tức dương dương đắc ý, kể lại truyền thuyết một đao bổ Hải Xuyên cho những người mới kia.

Cái tên Hàn Sâm cùng với nửa ngọn Hải Xuyên Sơn vĩnh viễn lưu lại trong lịch sử của Trấn Thiên Cung.

Tất nhiên Hàn Sâm biết Hải Xuyên Sơn không có vết nứt, sở dĩ nứt ra chắc chắn nguyên nhân đến từ con thạch trùng kia.

Đáng tiếc trước đó khi Hải Xuyên Sơn nứt ra, bởi vì tình hình quá hỗn loạn, hắn căn bản không nhìn thấy thạch trùng. Lúc đó hắn cũng đã từng dùng Động Huyền Khí Tràng tìm kiếm nhưng không tìm thấy con thạch trùng đó.

“Sinh mạng kì dị như vậy không biết là đẳng cấp gì nhỉ, có khi lại là một sinh vật Thần Hoá cũng nên.” Khi Hàn Sâm đang suy nghĩ, Bảo Nhi ngồi ở bên cạnh bỗng triệu hồi tiểu hồ lô của nàng ra.

Hàn Sâm có hơi nghi hoặc. Nếu không có chuyện gì, Bảo Nhi rất ít khi triệu hồi ra tiểu hồ lô của nàng, không biết sao lại đột nhiên triệu hồi ra.

Ngay vào lúc Hàn Sâm đang nghỉ ngờ, chỉ thấy Bảo Nhi hơi lắc tiểu hồ lô, vỗ đáy hồ lô một cái, trong miệng hồ lô lập tức rơi ra một đồ vật, rơi lên mặt bàn.

Hàn Sâm nhìn qua, nhất thời vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Chỉ thấy thứ đồ rơi ra bên trong tiểu hồ lô lại là một con thạch trùng mập mạp. giống như con tằm, chính là con thạch trùng trong Hải Xuyên Sơn kia.

“Ta nói sao lại không nhìn thấy thạch trùng, hóa ra là bị Bảo Nhi thu đi rồi” Hàn Sâm nhìn thấy Bảo Nhi đang tò mò dùng ngón tay chọc chọc thân thể của con thạch trùng mập mạp kia.

Thạch trùng tức giận ngóc mình lên, nhưng nó cũng không có tay chân, bị Bảo Nhi dùng ngón tay chọc lăn tới lăn lui ở trên bàn lại không có một chút năng lực phản kháng nào.

Hàn Sâm nhìn với vẻ kinh ngạc, thạch trùng có thể ngưng tụ ra một ngọn Hải Xuyên Sơn nhưng bản thân nó hình như không có sức mạnh quá lớn, e rằng sức lực còn không bằng dị chủng cấp Nam Tức bình thường.

"Trên tinh cầu Nhật Thực cũng có núi lửa. Đến lúc đó ném nó vào trong núi lửa thử xem, không biết nó còn có thể ngưng tụ Hải Xuyên Thạch nữa không." Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Bảo Nhi ngồi đó đùa nghịch thạch trùng, Hàn Sâm đã lên mạng tra tài liệu liên quan đến Hải Xuyên Thạch và thạch trùng.

Nơi sản xuất Hải Xuyên Thạch lớn nhất chính là biển dung nham Luyện Ngục. Đó là một không gian dị chủng đặc biệt, là một đại dương dung nham vô biên vô tận. Ở đó thi thoảng có thể nhìn thấy những hòn đảo lộ ra dung nham, đó đa phần đều là Hải Xuyên Thạch tích tụ mà thành.

Song, bởi vì trong biển dung nham Luyện Ngục có rất nhiều dị chủng hệ Hỏa, trong đó không thiếu cấp Vương, thậm chí còn có dị chủng hệ Hoả cấp Thần Hoá tồn tại, cho nên đi đến biển dung nham Luyện Ngục đào Hải Xuyên Thạch là công việc vô cùng nguy hiểm, tỉ lệ tử vong khá cao.

Sinh vật bình thường tiến vào cũng chỉ đào ít Hải Xuyên Thạch vụn vặt trở về, mạnh tay làm hẳn một ngọn Hải Xuyên Sơn Thạch trở về giống như Trấn Thiên Cung chắc cũng chỉ có cường giả Thần Hoá mới có thể làm được.

Những thứ có thể tìm kiếm được trên mạng đều là tài liệu liên quan đến Hải Xuyên Thạch nhưng chưa từng có một ai nhắc đến thạch trùng. Có lẽ sinh vật bình thường vốn không biết được quá trình hình thành của Hải Xuyên Thạch, cũng chưa từng gặp được thạch trùng Hải Xuyên bao giờ.

Hàn Sâm không nhịn được liếc nhìn thạch trùng Hải Xuyên trên bàn. Lúc này nó đã bị Bảo Nhi chỉnh cho mệt tâm luôn rồi. Bất kể Bảo Nhi có đùa giỡn nó thế nào đi chăng nữa, nó vẫn cứ nằm ở đó giả chết, không động đậy

chút nào, dường như là biết nó càng phản kháng thì Bảo Nhi sẽ càng chơi vui hơn.

Quả nhiên, con thạch trùng Hải Xuyên kia không động đậy chút nào, không bao lâu Bảo Nhi đã mất đi hứng thú với nó.

Hàn Sâm cầm thạch trùng lên xem thử, thoạt nhìn cơ thể con này giống như một pho tượng đá màu trắng xám, cầm vào hơi ấm, trừ điều này ra thì chẳng còn gì khác.

Khí tức trên người nó cũng không phải là rất mạnh, Hàn Sâm cảm thấy hơi khó hiểu, không biết nó làm nứt Hải Xuyên Sơn thế nào.

Hàn Sâm để Bảo Nhi thu thạch trùng Hải Xuyên vào trong hồ lô trước, đợi sau khi trở về sẽ đưa nó đến núi lửa bên kia thử xem, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Phi thuyền có cường giả của Trấn Thiên Cung áp tải, cả đoạn đường cũng không có phong ba gì, Hàn Sâm mang theo một thuyền Hải Xuyên Thạch trở về Nguyệt Chỉ Hiệp.

Trên một tinh cầu khá nguyên thuỷ, các loại sinh vật hung ác ngang ngược trải khắp mặt đất. Một người đàn ông cầm đao mà đi, những hắn đi qua sinh vật đều bị giết chết. Nhưng máu thịt xương cốt của

chúng lại không sót lại chút nào, mọi thứ đều bị thanh đao trong tay người đàn ông nuốt chửng hết.

Thanh đao kia vô cùng kì dị, được tạo thành do từng khớp xương nối với nhau giống như xương sống của một loài động vật nào đó, lưỡi đao cũng lộ ra hình răng nhọn. Cốt đao dữ tợn dài khoảng hai mét lại bị người đàn ông tuỳ tiện vung lên, một đao là có thể chém chết một sinh vật hung ác ngang ngược, sau đó hút hết toàn bộ máu thịt xương cốt của chúng vào bên trong cốt đao, khiến huyết khí trên lưỡi cốt đao càng ngày càng nồng đậm.

Mà thoạt nhìn, người đàn ông đang cầm cốt đao cũng hơi kì lạ. Mặc dù trên đầu hắn có ba khuôn mặt hình như là tộc Hủy Diệt, nhưng hắn lại chỉ có một đôi tay, hơn nữa ba khuôn mặt kia cũng hơi khác với tộc Hủy Diệt.

Trong ba khuôn mặt của tộc Hủy Diệt bình thường thì ở giữa là một đầu chim, hai bên lần lượt là khuôn mặt của một người đàn ông và một người phụ nữ, đây mới là tộc Hủy Diệt chính thống.

Nhưng cả ba khuôn mặt của người đàn ông này đều là khuôn mặt đàn ông, khuôn mặt ở phía trước không có biểu cảm gì, một khuôn mặt bên trái dữ tợn như quỷ, một khuôn mặt bên phải lại tuấn mĩ như tiên.

Người đàn ông lạ lùng này không ngừng tàn sát trên tinh cầu nguyên thuỷ, trên mặt lại không hề tỏ vẻ nhàm chán hoặc không kiên nhẫn gì. Từng sinh mạng bị cốt đao trong tay hắn thu hái, mà từ đầu đến cuối vẻ mặt của hắn đều chưa từng thay đổi.

Khi người đàn ông đang tàn sát, khuôn mặt tuấn mĩ như tiên trong đó nhìn về phía bầu trời. Chỉ thấy một chiếc phi thuyền phá vỡ tầng khí quyển từ từ hạ xuống, không bao lâu đã đậu ở nơi không xa hắn.

Một thiết giáp từ trên phi thuyền bước xuống, rất nhanh đã đi đến trước mặt người đàn ông đang tàn sát.

“Baal, có người trả số tiền lớn mời ngươi đi giết đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, ngươi có nhận không?” Trong thiết giáp truyền ra giọng nói như của thiết bị điện tử.

“Ngươi biết quy tắc của ta mà.” Người đàn ông tên Baal không hề ngừng tàn sát. Cốt đao trực tiếp chém thân thể của một con hung thú †ừ giữa thành hai nửa, lưỡi đao giống như răng nhọn trên cốt đao nuốt chứng thi thể của hung thú, trong nháy mắt đã nuốt xuống toàn bộ, lệ khí trên cốt đao càng nặng thêm mấy phần, huyết sắc cũng càng thêm nồng đậm.

“Đây là tư liệu của hắn, ta dám bảo đảm, Hàn Sâm này tuyệt đối đáng để giết.” Trong Thiết Giáp chợt bắn ra hình chiếu, bên trong đều là tư liệu liên quan đến Hàn Sâm.

Baal liếc nhìn một cái, ánh mắt dần dần bị hình ảnh hấp dẫn. Hồi lâu sau mắt loé qua một tia dị mang: “Vậy ta nhận việc này.”

Hết chương 2167.

Chương 2168. Thuỷ Tổ của tộc Rebet

Hàn Sâm về đến Nguyệt Chi Hiệp, bận rộn mấy ngày cuối cùng mới rảnh rỗi trở về tinh cầu Nhật Thực của mình.

Cả căn cứ đều rất bình thường. Có Linh, Hàn Linh Nhi và Tiểu Thiên Sứ ở đây, cộng thêm sự quan tâm của Isa, tinh cầu Nhật Thực vô cùng yên ổn.

Khoảng thời gian Hàn Sâm đi xa, Linh, Tiểu Thiên Sứ và Hàn Linh Nhi đều đã thăng cấp đến cấp Hầu Tước, tất cả phải nhờ vào tài nguyên dị chủng phong phú của tinh cầu Nhật Thực.

Đáng tiếc dù dị chủng của tinh cầu Nhật Thực nhiều nhưng cao nhất cũng chỉ là cấp Công Tước, hơn nữa dị chủng cấp Công Tước trên toàn bộ tinh cầu cũng không có bao nhiêu con, các nàng lại muốn thăng cấp Công Tước đã không còn dễ dàng như vậy nữa.

“Chỉ là một tinh cầu Nhật Thực, dùng để phát triển ở giai đoạn trước còn được, nếu muốn đi càng xa hơn thì một tinh cầu Nhật Thực là không đủ.” Thật ra Hàn Sâm cũng vẫn luôn phiền muộn vì vấn đề tài nguyên.

Không chỉ là bản thân Hàn Sâm, mọi người đều cần tài nguyên. Nếu không có nguồn ổn định thì không thể mang nhiều sinh vật Tí Hộ Sở hơn đến đại vũ trụ gen được.

Nhưng phần lớn tinh vực trong đại vũ trụ gen đều đã có chủ, phạm vi thế lực rắc rối phức tạp, cướp địa bàn của ai cũng đều có thể dính dáng đến một mạng lưới thế lực.

Muốn đến tinh vực hoang vu khai hoang cũng không phải là chuyện dễ dàng, không có cường giả cấp Vương trấn thủ, gặp phải sinh vật khủng bố nào cũng có thể toàn quân bị diệt chỉ trong một lần.

Hơn nữa cho dù có thể khai hoang thành công thì không có sự bảo hộ của thế lực lớn cũng rất dễ bị những thế lực khác cướp đi.

Hiện tại Hàn Sâm đã nằm ở một giai đoạn vô cùng khó xử, không tìm được nhiều tài nguyên hơn, mà tài nguyên của tinh cầu Nhật Thực lại không thể thoả mãn nhu cầu tiếp tục thăng cấp của hắn.

Gần đây Hàn Sâm đã nghiên cứu rất lâu mà vẫn luôn không nghĩ được lối thoát nào tốt.

Đặt tư liệu xuống, Hàn Sâm day trán, thấy Bảo Nhi đang chơi với thạch trùng Hải Xuyên, lúc này mới nghĩ đến còn có nó ở đây, bèn mang theo Bảo Nhi và thạch trùng Hải Xuyên cùng đi đến núi lửa gần đó.

Lực chiến đấu của thạch trùng Hải Xuyên gần như bằng không, mang bên người cũng không có tác dụng gì. Sau khi tiến vào núi lửa, Hàn Sâm bèn đặt nó ở bên cạnh hồ dung nham.

Thạch trùng Hải Xuyên nhìn thấy dung nham con mắt nhỏ chợt sáng bừng lên, nhanh chóng lăn về phía dung nham.

Ùm!

Thạch trùng Hải Xuyên tiến vào trong dung nham, chẳng bao lâu đã thấy trên người nó dính một lớp dung nham bò ra, chỉ chốc lát sau chỗ dung nham kia đã ngưng tụ thành một lớp vỏ đá.

Đợi sau khi vỏ đá hoàn toàn đông cứng lại thành màu đen, thạch trùng Hải Xuyên lại lăn vào trong dung nham, lặp lại như vậy mấy lần, rất nhanh đã biến thành một quả cầu đá hình bầu dục to cỡ nắm tay.

Hàn Sâm không có tâm trạng nhìn tiếp nữa, dựa theo tốc độ này cũng không biết phải đến lúc nào thạch trùng Hải Xuyên mới lại biến thành Hải Xuyên Sơn vạn trượng lần nữa.

“Đợi nó lăn to ra một chút lại đến lấy Hải Xuyên Thạch trên người nó.” Hàn Sâm để thạch trùng Hải Xuyên lại đây, mang theo Bảo Nhi trở về căn cứ.

Sau khi về đến căn cứ, Hàn Sâm chợt kinh ngạc. Không ngờ Isa đã đến †inh cầu Nhật Thực, đang ngồi trên quảng trường trong căn cứ. Tất cả sinh vật trong căn cứ đều hầu hạ ở hai bên, giống như Nữ Hoàng giá lâm thật sự.

"Nữ Hoàng đại nhân." Hàn Sâm tiến lên phía trước hơi hành lễ, trong lòng tự hỏi, không biết tại sao Isa lại tự mình đến tinh cầu Nhật Thực.

Isa đưa mắt liếc nhìn Bảo Nhi đang nắm tay Hàn Sâm, đứng bên cạnh Hàn Sâm, sau đó đứng dậy nói: "Dẫn ta đi dạo xung quanh một chút, xem thử thành quả quy hoạch mấy năm nay của ngươi như thế nào."

Hàn Sâm nghĩ thầm: "Hai năm nay ta có ở đây đâu, e rằng hiểu biết của ngươi về tinh cầu Nhật Thực còn nhiều hơn cả ta ấy chứ, còn cần phải đi tham quan nữa hả?"

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng đương nhiên Hàn Sâm sẽ không nói ra, đáp một tiếng rồi đi trước dẫn đường, bước ra bên ngoài căn cứ.

Đi đến bên Kính Hồ, dọc theo bờ sông, Hàn Sâm đang tự giới thiệu tình hình nơi này, Isa lại đột nhiên cất lời, thản nhiên nói: "Hàn Sâm, ngươi có từng nghe nói về câu chuyện của Thuỷ Tổ tộc Rebet ta chưa?"

"Cũng từng nghe qua một chút." Hàn Sâm ngẫm nghĩ rồi đáp. Hắn không hứng thú lắm với lịch sử tộc Rebet, cũng chưa từng nghiên cứu lịch sử của tộc Rebet.

Nhưng thân ở Nguyệt Chi Hiệp, đương nhiên khó tránh khỏi sẽ nghe được một vài chuyện về Thuỷ Tổ tộc Rebet, dù sao đó cũng là biểu tượng tinh thần và tự hào của tộc Rebet.

Isa vừa đi vừa nói: "Mặc dù tộc Rebet ta đã là thượng tộc, nhưng ở trong sòng chảy lịch sử cũng chỉ được xem là một chủng tộc mới nổi. Tuy là thượng tộc nhưng lại không thể so sánh với đại tộc hào môn chân chính. Thuỷ Tổ đại nhân có thể dẫn dắt tộc nhân đi đến ngày hôm nay, quả thực không phải người bình thường có thể sánh được, ngươi có biết Thuỷ Tổ đại nhân có xuất thân ra sao không?"

“Nghe nói là huyết mạch Thần tộc Thượng Cổ truyền thừa” Hàn Sâm trả lời.

lsa mỉm cười: “Đó chỉ là cách nói bóng bẩy mà thôi, lưu truyền lâu như vậy, ngay cả bản thân bọn ta cũng sắp tin rồi.”

Dừng một chút, lsa mới nói tiếp: “Thuỷ Tổ đại nhân vốn xuất thân là nô lệ, trước kia tộc ta vẫn ở xã hội nguyên thuỷ, khi đó còn chưa từng ra khỏi tinh cầu, căn bản không biết tu luyện là gì. Có một đại tộc đến tinh cầu Rebet, chiếm đoạt hết toàn bộ tộc ta trở thành nô lệ. Từ đó Thuỷ Tổ của tộc ta mới bắt đầu hành trình của đại vũ trụ, từng bước vượt mọi chông gai, cuối cùng đốt đèn lập tộc, trở thành một trong những thượng tộc khiến muôn vàn chủng tộc trên vũ trụ đều ngưỡng mộ, ngươi có biết Thuỷ Tổ đại nhân dựa vào cái gì không?”

“Chắc Thuỷ Tổ đại nhân phải có thiên phú hơn người, lại thêm cả sự cố gắng của bản thân mới có thể lấy được thành tựu vĩ đại như vậy.” Hàn Sâm tự nhiên phải dùng hết lời hay để ca ngợi.

Isa khẽ mỉm cười: “Lúc đó tộc Rebet chỉ là chủng tộc bình thường, mà thiên phú của Thuỷ Tổ đại nhân cũng rất bình thường. Sau khi bắt đầu †u luyện, nàng cũng chỉ ngưng tụ ra chiến giáp gen, sau này có được một quả trái cây dị chủng mới có thể trở thành Nam Tước, tư chất thiên phú như vậy có rất nhiều trong vũ trụ, một chưởng võ xuống chắc cũng có thể vỗ chết cả triệu.”

“Nói như vậy, Thuỷ Tổ đại nhân chắc chắn là tâm tính hơn người, có được trí tuệ vĩ đại và nghị lực lớn lao mà người bình thường không thể sánh bằng rồi.” Hàn Sâm nói.

Isa lại lắc đầu: “Có lẽ Thuỷ Tổ đại nhân có trí tuệ vĩ đại nhưng Thuỷ Tổ đại nhân không phải là một người thích chịu khổ. Chuyện nàng thích nhất chính là tắm rửa và đi ngủ, ngay cả cuối cùng tạo ra lực Tuyệt Nha cũng là bởi vì nàng khá lười biếng, chuyện có thể một đao giải quyết, nàng tuyệt đối không muốn lại lãng phí thêm sức lực xuất đao thứ hai.”

Hàn Sâm nhất thời không biết nên nói gì, bởi vì hắn nghe thế nào cũng cảm thấy Thuỷ Tổ đại nhân của tộc Rebet hình như chỉ là một người phụ nữ rất bình thường.

Nhưng chỉ là một người phụ nữ có vẻ rất bình thường như vậy lại đưa tộc Rebet từ tinh cầu nguyên thuỷ bước ra ngoài, từ nô lệ dẫn dắt lên vị trí thượng tộc hào môn, điều này quả thực khiến Hàn Sâm cảm thấy cực kỳ khó tin.

“Bây giờ có phải ngươi đang rất tò mò, tại sao Thuỷ Tổ đại nhân có thiên tư và tính cách như vậy lại có thể xây dựng lên một bộ tộc thịnh thế, khiến tộc Rebet leo lên Thần điện gen đúng không?” Isa cười híp mắt nhìn Hàn Sâm nói.

“Đúng là tò mò thật.” Hàn Sâm không hề che giấu suy nghĩ của mình.

Trong mắt Isa thoáng qua một tia sáng kỳ lạ, vẻ mặt hơi phức tạp nói: “Thuỷ Tổ đại nhân của tộc ta có thể đi đến một bước hiện tại, ngoại trừ sự cố gắng và trí tuệ của bản thân nàng ra thì những gì nàng đã dựa

,”
”

vào chính là hai chữ “Hoàng Cực”.

Hết chương 2168.

Chương 2169. Thủ vệ Lãnh Cung

“Hoàng Cực? Là tộc Hoàng Cực đứng đầu một trong ba ngọn đèn trong Thần Điện Gen hiện nay sao?” Hàn Sâm nghe đến cái tên này, cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

Hắn vốn cho rằng Nguyệt Chi Hiệp là thế lực phụ thuộc Trấn Thiên Cung nhưng khi nghe Isa nói thì hình như cũng không phải như vậy.

Isa khẽ gật đầu: “Năm đó hào môn đại tộc giáng lâm tinh cầu Rebet, nô dịch tộc Rebet ta chính là tộc Hoàng Cực. Nhưng Thủy Tổ đại nhân tộc ta lại được một vị đại nhân vật của tộc Hoàng Cực thu dưỡng nên đã nhận được rất nhiều tài nguyên, cuối cùng mới có được thành tựu như thế này.”

Sắc mặt của Hàn Sâm thay đổi liên tục. Trấn Thiên Cung, Long tộc và tộc Hủy Diệt đều là những bộ tộc lớn có thể xếp vào top 10, Ma tộc và Phật tộc hơi kém hơn nhưng vẫn có thể xếp vào top 100.

Nhưng nếu nhắc đến chư thiên cường tộc chần chính và được công nhận thì cũng chỉ có ba ngọn đèn đứng đầu trong Thần Điện Gen. Sức mạnh của ba tộc đó vượt trội hơn rất nhiều so với các tộc thông thường, cho dù là thế lực lớn như Trấn Thiên Cung cũng khó có thể chống lại.

Hiện nay, Đại vũ trụ gen là cục diện thế chân vạc của ba tộc, những thế lực lớn khác ít nhiều đều có liên quan đến ba tộc này.

Mặc dù, tộc Hoàng Cực xếp thứ ba nhưng hiện tại là tộc có thế lực lớn nhất trong vũ trụ.

Hai chủng tộc xếp ở vị trí thứ nhất và thứ hai, một tộc thì cực kỳ thần bí, khó có thể gặp được tộc nhân của họ, ngay cả bọn họ ở đâu cũng không biết được. Còn một tộc thì bảo thủ, khinh thường việc kết giao với những tộc khác, họ phát triển theo hướng thuần chủng, không tiếp nhận ngoại tộc, những chủng tộc phụ thuộc vào họ cũng không được tiếp nhận và hoà nhập, chỉ có thể xem như mối quan hệ hợp tác.

Loại thế lực lớn như Trấn Thiên Cung có mối liên hệ rất mật thiết với tộc Thái Thượng xếp ở vị trí thứ nhất nhưng tộc Thái Thượng vẫn rất thần bí, cơ bản rất khó có thể gặp được tộc nhân của họ, sinh vật có thể thật sự tiếp xúc với họ cũng cực kì ít.

Nghe nói Phật tộc và tộc Thái Thượng cũng có chút quan hệ. Tuy nhiên, đây cũng chỉ là truyền thuyết, là thật hay giả người ngoài không thể biết được.

Hay như Long tộc và tộc Hủy Diệt hình như cũng có chút quan hệ với tộc Cổ Thần xếp ở vị trí thứ hai.

Mối quan hệ giữa Isa và Trấn Thiên Cung thân thiết như vậy, Hàn Sâm cứ tưởng tộc Rebet thuộc về phe phái của Trấn Thiên Cung nhưng không ngờ lại phụ thuộc vào tộc Hoàng Cực.

Isa khẽ gật đầu: “Mặc dù hiện giờ tộc Rebet là một Thượng tộc cao quý, nói là thống trị một phương nhưng trên thực tế vẫn cần sự khống chế và giúp đỡ của tộc Hoàng Cực.”

Ngừng một chút, Isa lại nói: “Ta nói cho ngươi cái này là để ngươi biết †âm quan trọng của tài nguyên, nhất là đối với Vật Ngữ Gen mà ngươi tu luyện thì tài nguyên càng cực kì quan trọng.”

“Xin Nữ Hoàng đại nhân chỉ điểm thêm.” Hàn Sâm trịnh trọng hành lễ, nói.

Hắn biết Isa sẽ không vô duyên vô cớ nói những chuyện này, nhất định là nàng có tính toán gì đó nên mới nhắc đến chuyện tài nguyên. Nếu không với tính cách của nàng sao có thể chạy tới nơi này chỉ để ôn chuyện với hắn, hắn cũng đâu phải trẻ con cần nghe chuyện cổ tích để đi ngủ.

“Một tháng sau, ta sẽ đến tộc Hoàng Cực.” Isa từ tốn nói.

Hàn Sâm hơi ngẩn người: “Nữ Hoàng đại nhân đến tộc Hoàng Cực, định khi nào thì trở về?”

Isa không trả lời, chỉ nhìn những gợn sống lăn tăn trong Kính Hồ nói: “Không vào Thần Hoá thì cuối cùng cũng chỉ là một giấc mơ như bọt nước mà thôi, trở về với không trở về có gì khác nhau. Mọi chuyện trên đời này, nên được thì được, nên bỏ thì bỏ, chỉ cần còn đường thì tất cả đều sẽ có khả năng.”

Dứt lời, lsa xoay người rời đi, không để ý đến Hàn Sâm nữa. Trong vòng vài bước đã biến mất khỏi tinh cầu Nhật Thực.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày. Mặc dù Isa không giao phó gì cho hắn nhưng hắn cũng đã hiểu được ý của nàng.

Chuyến đi này của nàng hẳn là rất nguy hiểm, thậm chí là thập tử nhất sinh. Nếu có thể thăng cấp lên Thần Hoá thì còn có cơ hội quay về nhưng nếu không lên được Thần Hoá, chỉ sợ có đi mà không có về.

Khi Isa còn ở đây, hắn chẳng cần lo lắng gì khi ở Nguyệt Chỉ Hiệp. Không ai dám giở trò với hắn, đã là đồ của hắn thì không thể thiếu được, không

phải đồ của hắn, hắn cũng có cơ hội chia một chén canh.

Nhưng Isa đi chuyến này thì rất khó nói. Nếu Isa ở tộc Hoàng Cực có thể đột phá lên Thần Hoá thì tốt, còn nếu không thể, thậm chí là có tin tức xấu truyền về thì Hàn Sâm bên này cũng sẽ rất chật vật.

Những lời đó của Isa là muốn nói với Hàn Sâm rằng nếu nàng xảy ra chuyện thì Hàn Sâm cần phải đưa ra quyết định, nên bỏ thì bỏ, nếu không e rằng đến mạng cũng chẳng còn.

"Có được thì mới có mất. Isa nói như vậy, chẳng lẽ là nàng muốn đưa những đồ vật của nàng ở Nguyệt Chi Hiệp cho ta sao?" Trong lòng Hàn Sâm lập tức vui mừng.

Với địa vị của Isa, những vật sở hữu của nàng ở Nguyệt Chi Hiệp cũng là một món tài sản khổng lồ. Nếu có thể tiếp quản thì việc chèo chống Hàn Sâm thăng đến cấp Vương cũng không có gì khó khăn.

Nhưng dù Hàn Sâm là đồ đệ của Isa thì dựa theo quy tắc của tộc Rebet, hắn cũng không có đủ tư cách để thừa kế toàn bộ tài nguyên của Isa. Dù sao những tài nguyên kia của nàng đa số đều thuộc về tộc Rebet, nếu Isa chết rồi thì những tài nguyên đó sẽ bị tộc Rebet thu hồi rồi phân chia lại, chỉ có một số ít món đồ thuộc về chính Isa thì hậu bối của nàng mới có thể kế thừa.

Còn về một phần tài nguyên đến lúc đó có thể thừa kế được hay không vẫn là một ẩn số. Dù sao Isa cũng chết rồi, những Vương Giả khác của tộc Rebet sao có thể để di sản của Isa rơi vào tay một ngoại tộc.

Quả nhiên, mọi chuyện không đơn giản như vậy. Trước khi đến tộc Hoàng Cực, Isa đã sắp xếp tất cả mọi thứ ở Nguyệt Chi Hiệp, Hàn Sâm không được thừa hưởng những tài nguyên của nàng, cũng không có quyền tiếp quản tạm thời.

Tuy nhiên, không phải là Isa không để lại cho hắn bất kì thứ gì, chỉ là thứ nàng để lại khiến hắn hơi nghỉ hoặc.

“Thủ vệ Lãnh Cung…” Hàn Sâm nhìn tấm lệnh bài bạch ngọc trên tay, nét mặt hoài nghi.

Lệnh bài bạch ngọc lớn chừng bàn tay, trong suốt như tuyết, năm chữ “Thủ vệ Lãnh Cung” ở mặt trên còn bị nhuộm thành màu đỏ.

Hàn Sâm biết đây là một lệnh bài thân phận. Tư liệu Isa để lại cho hắn nói rất rõ về tác dụng của lệnh bài, đây là tín vật để hắn đến Lãnh Cung làm thủ vệ. Nhưng Hàn Sâm có hơi ngờ vực, Lãnh Cung rốt cuộc là nơi như thế nào.

“Lãnh Cung… Chắc không phải là chỗ của những nam phi bị thất sủng đâu ha?” Hàn Sâm nghĩ đến khả năng này, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh một đám đàn ông tô son điểm phấn cầm khăn tay, ngồi lau nước mắt trong tòa nhà lớn thê lương, sắc mặt đột nhiên trở nên cổ quái.

“Khụ khụ… Chắc không phải đâu, ta không nghe nói Isa có thói quen nuôi nam sủng bao giờ hết. Xem ra phải sau khi đi đến đó mới có thể biết được rốt cuộc Lãnh Cung như thế nào.” Hàn Sâm lắc đầu, đá văng những hình ảnh kỳ quái kia ra khỏi não.

Hàn Sâm thu dọn một chút, sau đó một mình đi đến tinh cầu Đao Phong, Lãnh Cung nằm ngay phía trên tinh cầu Đao Phong của Isa.

Không phải là Hàn Sâm không muốn mang Bảo Nhi theo. Nhưng trong tư liệu mà Isa đưa có nói rõ rằng chỉ những người cầm lệnh bài trong tay mới có thể vào Lãnh Cung, những kẻ khác đến gần Lãnh Cung thì đều bị giết bất luận tội.

Điều này khiến Hàn Sâm càng thêm hiếu kì, rốt cuộc Lãnh Cung là một nơi như thế nào, vì sao Isa lại để hắn đến trông giữ Lãnh Cung.

Hết chương 2169.

Chương 2170. Lãnh Cung

“Nữ Hoàng Đao Phong cho Hàn Sâm làm thủ vệ Lãnh Cung rõ ràng là mưu lợi cá nhân vì Hàn Sâm.” Trong phòng hội nghị Viên Nguyệt, Dạ Hà Vương lạnh mặt nói.

“Nữ Hoàng Đao Phong là thủ vệ Lãnh Cung thế hệ này, bây giờ nàng đã bị chiêu mộ đến tộc Hoàng Cực, để đệ tử của nàng tạm thời thay

chức thủ vệ, đây cũng là việc dễ hiểu.” Hắc Nguyệt Vương bình tĩnh nói.

“Các thế hệ thủ vệ Lãnh Cung đều do Vương Giả xuất sắc nhất tộc Rebet ta đảm nhiệm. Cho dù Nữ Hoàng Đao Phong tạm thời không thể thực hiện chức trách thì cũng nên chọn một Vương Giả thay thế nàng, chứ không phải để một Hầu Tước nhỏ bé như Hàn Sâm thay thế.” Ánh mắt Dạ Hà Vương nhìn vào Nguyệt Luân Vương đang ngồi trên vị trí đầu: “Nguyệt Luân đại nhân, ngài xem chúng ta có nên lựa chọn lại một vị Vương Giả thay thế Hàn Sâm bảo vệ Lãnh Cung không?”

Nguyệt Luân Vương trầm ngâm nói: “Hiện tại Đao Phong vẫn đảm nhiệm chức vụ thủ vệ, e rằng làm như vậy hơi không thỏa đáng.”

“Có gì không thỏa đáng? Thủ vệ phải là do cường giả cấp Vương đảm nhiệm, một Hầu Tước như Hàn Sâm đi làm thủ vệ, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì phải làm thế nào? Ta cũng là nghĩ cho cả tộc thôi, thực sự xảy ra chuyện gì thì ai gánh nổi trách nhiệm đây?” Dạ Hà Vương nói.

“Nói vậy cũng có lý.” Âm Ảnh Vương nói một câu. Lưu Hoa Vương lại không tỏ thái độ gì, ngồi ở đó như có điều suy nghĩ.

Hắc Nguyệt Vương cười lạnh lùng nói: “Dạ Hà, người cũng hơi gấp gáp quá rồi đấy? Hàn Sâm là thủ vệ thay thế mà Nữ Hoàng Đao Phong chỉ định. Nếu ngươi cưỡng ép gạt bỏ, đợi khi Nữ Hoàng Đao Phong quay về thì ngươi định ăn nói thế nào với nàng.”

“Dạ Hà ta trên không thẹn với trời, dưới không thẹn với đất, một lòng suy nghĩ cho tộc Rebet ta, cho dù Đao Phong ở đây, ta cũng nói câu này.” Dạ Hà Vương trịnh trọng nói.

“Vậy sao? Vậy ban đầu khi Đao Phong đề xuất chuyện này, sao ngươi không phản bác ngay trước mặt nàng đi?” Hắc Nguyệt Vương cười khinh khỉnh lạnh lùng nói: “Chắc ngươi cảm thấy lần này Đao Phong bị chiêu mộ đến Tinh Vực Hỗn Loạn, tám chín phần không về được nên mới dám lên tiếng ở đây chứ gì. Nhưng ngươi đừng quên, Đao Phong chưa chắc đã chết, ngộ nhỡ nàng sống sót quay về, thậm chí thăng cấp Thần Hóa, bây giờ ngươi dám đối xử với đệ tử của nàng như vậy, với tính khí của Đao Phong chưa chắc đã tha cho ngươi.”

“Ta nhằm vào việc không nhằm vào người. Hắc Nguyệt Vương, ngươi đừng ngậm máu phun người.” Dạ Hà Vương phản bác lại nhưng giọng điệu cũng yếu đi mấy phần.

“Nếu đã là người thay thế do đích thân Đao Phong chỉ định thì cứ để Hàn Sâm thử đi. Nếu hắn làm không tốt, đến lúc đó lại đổi người cũng không muộn, các ngươi cảm thấy thế nào?” Nguyệt Luân Vương nhìn về phía đám người Lưu Hoa Vương.

Lưu Hoa Vương mỉm cười nói: “Ta không có ý kiến gì, tóm lại cho dù Hàn Sâm không đảm đương nổi vị trí thủ vệ, cũng không đến lượt ta.”

“Cũng được.” Âm Ảnh Vương hờ hững nói.

Hắc Nguyệt Vương không có ý kiến gì, sắc mặt Dạ Hà Vương hơi khó coi nhưng cũng không nói gì nữa.

Hàn Sâm đi tới tinh cầu Đao Phong, Isa đã rời khỏi Nguyệt Chi Hiệp hai ngày trước, bây giờ người phụ trách nơi này là Công Tước Tuyết Điểu tiếp đãi Hàn Sâm.

Lúc nhìn thấy Công Tước Tuyết Điểu, Hàn Sâm bỗng giật mình sợ hãi bởi vì Công Tước Tuyết Điểu và Công Tước Băng Điểu gần như giống nhau như đúc, ngay cả thần thái cũng tương tự, đều lạnh lùng như vậy.

Công Tước Băng Điểu bị Hàn Sâm nhốt trong Luyện Ngục Thiên Quốc, bởi vì Hàn Sâm sợ nàng ta tiết lộ thân phận của mình và bí mật của Luyện Ngục Thiên Quốc, cho nên vẫn không thả nàng ta ra.

Bây giờ nhìn thấy Công Tước Tuyết Điểu, hắn cũng thấy hơi chột dạ.

Cảm giác của Công Tước Tuyết Điểu có vẻ rất nhạy cảm, phát hiện Hàn Sâm hơi khác thường nhưng nàng lại hiểu sai ý, lạnh lùng nói: "Ngươi không cần nghi ngờ, Công Tước Băng Điểu là em gái ta."

"Thì ra là vậy, ta cứ nghĩ sao mà giống nhau thế" Hàn Sâm hỏi: "Sao trước đây ta chưa từng gặp ngươi?"

"Trước khi Nữ Hoàng đại nhân nhận ngươi làm đệ tử, ta đã bị phái ra ngoài làm việc, mới trở về không lâu, đương nhiên ngươi chưa từng gặp ta." Công Tước Tuyết Điểu dường như không có hứng thú trò chuyện với Hàn Sâm, trực tiếp đứng dậy nói: "Mời đi theo ta, Nữ Hoàng đại nhân đã dặn dò, bảo ta đưa ngươi đến Lãnh Cung."

Hàn Sâm thấy Công Tước Tuyết Điểu không có hứng thú nói chuyện với hắn, bèn thức thời không nói gì nữa, đi theo Công Tước Tuyết Điểu ra ngoài theo cửa sau của hoàng cung.

"Lãnh Cung không ở trong hoàng cung sao?" Hàn Sâm thắc mắc hỏi. "Không." Công Tước Tuyết Điểu trả lời với vẻ mặt không cảm xúc.

Hàn Sâm cảm thấy mình hỏi câu này hơi thừa, sờ mũi tiếp tục theo Công Tước Tuyết Điểu đi về phía trước, rất nhanh đã đến dãy núi phía sau hoàng cung.

Khi Hàn Sâm đang thắc mắc rốt cuộc Lãnh Cung ở đâu, Công Tước Tuyết Điểu phía trước đã dừng lại ở bên ngoài dãy núi.

"Nơi ngươi muốn đến ở đó, ta không có quyền hạn, chỉ có thể đưa ngươi đến đây thôi." Công Tước Tuyết Điểu chỉ vào thác nước trên một ngọn núi ở sâu trong dãy nũi và nói. Bên cạnh thác nước có một tòa nhà đá được xây dựng bằng đá, nhà đá rất thập. ước chừng cao nhất cũng chỉ hơn hai mét.

Nhìn độ cao của cửa đá, e rằng lúc đi vào nếu Hàn Sâm không cúi đầu chín mươi độ thì đầu của hắn và dầm cửa tất có một cái bị thương.

Nhìn tòa nhà đá vừa nát vừa nhỏ đó, ánh mắt Hàn Sâm tràn đầy vẻ nghi ngờ: “Nơi đó chính là Lãnh Cung?”

Hàn Sâm nghi ngờ trong lòng nhưng cũng đã có đáp án khẳng định, bởi vì bức hoành phía trên cánh cửa tòa nhà đá khắc hai chữ Lãnh Cung rõ ràng.

“Nữ Hoàng đại nhân dặn dò, hai ngày mùng một và mười lăm hàng tháng, ngươi phải canh gác trước cửa Lãnh Cung hai mươi tư tiếng, thời gian khác có thể tùy ý sắp xếp nhưng không thể chậm trễ việc gác cửa” Công Tước Tuyết Điểu nói xong rồi cứ thế rời đi thẳng.

Hàn Sâm chỉ đành đi về hướng thác nước trong dãy núi một mình. Thác nước vô cùng tráng lệ, không chỉ mực nước chênh lệch rất lớn mà còn cực kỳ rộng rãi, có cảm giác như dòng ngân hà ào ào đổ xuống từ trên trời, tiếng nước chảy ầm ầm đỉnh tai nhức óc, mang theo hơi nước thanh mát.

Lúc đến gần nhà đá, Hàn Sâm phát hiện nhiệt độ xung quanh giảm xuống kinh khủng, tuy chưa đến mức gây ảnh hưởng đến cơ thể của hắn nhưng môi trường ở đây thực sự ứng với hai chữ Lãnh Cung, rõ ràng khác hoàn toàn với môi trường của cả tinh cầu Đao Phong.

Hàn Sâm ngắm nhìn nhà đá, cũng không thấy gì khác thường, ngoại trừ nhiệt độ không khí có hơi thấp ra thì dường như chỉ là một nhà đá rất bình thường, hơn nữa bên trên nhà đá phủ đầy bụi bặm, thoạt nhìn như đã rất lâu không có người đến vậy.

“Một tòa nhà đá như vậy, lại còn xây dựng ở nơi này, ngay cả biện pháp phòng hộ cũng không có, thật sự có thứ gì đáng để bảo vệ sao?” Trong lòng Hàn Sâm tràn đầy nghỉ ngờ.

Nhưng hôm nay không phải mùng một cũng không phải mười lăm, Hàn Sâm không cần phải canh gác ở nơi này. Hắn chỉ nhìn một lúc, sau khi nhớ kỹ con đường đi đến đây bèn chuẩn bị quay người rời khỏi dãy núi.

Nhưng Hàn Sâm vừa mới đi đến lối ra của dãy núi, trái tim bỗng nhiên hãng một nhịp, toàn thân bước vào trạng thái cảnh giác, ánh mắt nhìn chằm chằm lối ra phía trước.

Chỉ thấy một bóng dáng chậm rãi đi tới từ lối ra. Dường như bóng dáng đó đi rất tùy ý nhưng lại có một áp lực tựa như biển gầm. Mỗi bước đi của hắn, khí thế và áp lực đó càng mạnh thêm vài phần, giống như khí thế cưỡi gió đạp sóng mang theo sóng cả vỗ bờ.

Hết chương 2170.

Chương 2171. Ngươi đủ tiêu chuẩn rồi

Ánh mắt Hàn Sâm híp lại, như một tảng đá vững chắc đứng trong khí thế kinh thiên. Khí thế khủng bố ép lên người hắn, lập tức vỡ tan ra giống như sóng vỗ vào bờ.

Cùng với từng bước chân của người đó đi đến, khí thế cũng càng phát ra khinh khủng hơn, khiến Hàn Sâm cảm thấy dường như cả trời đất đều biến sắc, từng cơn sóng lớn kinh thiên điên cuồng đánh về phía hắn không ngừng nghỉ, hầu như vô cùng vô tận.

“Ai đấy?” Hàn Sâm đứng ngạo nghề trước núi, ánh mắt nheo lại nhìn chằm chằm bóng dáng kia, tà áo trên người bị khí thế đáng sợ đó thổi bay phần phật.

Nhưng vẻ mặt của Hàn Sâm không hề thay đổi, dường như khí thế kinh thiên đó không tồn tại vậy.

Bóng dáng nọ không trả lời, vẫn bước tới từng bước một, nhưng lúc này mỗi bước của hắn lại vang lên một tiếng chân giãm lên đá.

Rầm!

Tiếng bước chân cực nhẹ rơi vào tai Hàn Sâm lại giống như tiếng sấm sét giữa trời quang nổ tung trong đầu Hàn Sâm, khiến ánh đôi của Hàn Sâm phải hơi nheo lại.

Rầm! Rầm!

Bóng dáng nọ bước tới từng bước một, tiếng bước chân như sấm sét không ngừng nổ tung trong đầu Hàn Sâm, hơn nữa khí thế kinh thiên cũng ngày càng đáng sợ.

Hàn Sâm nhìn bóng dáng ấy, chiều cao vốn không chênh lệch bao nhiêu so với hắn nhưng dường như lại được phóng to lên trong con mắt hắn, giống như thần linh pháp tướng thiên địa khiến người ta cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé.

Tuy rằng biết đây chỉ là khí thế khiến người ta sinh ra ảo giác, nhưng có thể vận dụng khí thế đến cảnh giới như này cũng không phải người bình thường có thể chống lại được.

“Trong tộc Rebet xuất hiện cường giả như vậy từ lúc nào?” Hàn Sâm hơi nghi ngờ trong lòng.

Tuy khí thế của bóng người đó rất đáng sợ nhưng khí cơ sinh mệnh cũng không mạnh đến trình độ cấp Vương, nhiều nhất cũng chỉ là Công Tước mà thôi. Một Công Tước lại có được khí thế như vậy, Hàn Sâm thật sự không nghĩ ra Công Tước nào trong Nguyệt Chi Hiệp có bản lĩnh đó.

Bóng dáng nọ bước từng bước tới nhưng từ đầu đến cuối cũng không thể khiến Hàn Sâm dao động, cuối cùng dừng ở cách trước mặt Hàn Sâm mười bước, cứ thế đứng đó nhìn Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm mới nhìn rõ, bóng dáng ấy là một người phụ nữ áo đen giáp đen, đội một mũ giáp và mặt nạ đen, không nhìn rõ dáng vẻ thế nào, chỉ thấy được một đôi mắt đẹp màu vàng óng ánh và cả thân hình tuyệt mỹ được bao bọc trong lớp áo giáp.

Nàng ta cao ngang Hàn Sâm, một đôi chân thon dài thẳng tắp vô cùng thu hút.

Nhưng ánh mắt của Hàn Sâm không bị ánh mắt và đôi chân thon dài của nàng ta hấp dẫn, chỉ nhìn chằm chằm vào tay trái của nàng ta.

Tay phải của nàng ta đeo găng tay đen, chỉ có thể nhìn thấy ngón tay thon dài tinh tế. Nhưng tay trái lại để trần ra bên ngoài, có thể nhìn rõ ràng bàn tay với ngón tay trắng ngần long lanh và móng tay trong suốt như ngọc.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm cũng không có ý định thưởng thức bàn tay tuyệt đẹp của nàng ta. Sở dĩ hắn nhìn chằm chằm vào cánh tay trái là bởi vì trên bàn tay đó, đang ngưng tụ một luồng sức mạnh không thể diễn tả bằng lời.

Không có thần quang kinh thiên, cũng không có khí diễm khủng bố, bàn tay ưu nhã nắm thành nắm đấm tấn công về phía Hàn Sâm, khiến cho ánh mắt của Hàn Sâm hoàn toàn bị nắm đấm đó thu hút chỉ trong chớp mắt.

Khoảnh khắc nắm đấm bay thẳng về phía Hàn Sâm, cả người Hàn Sâm đều run lên. Không phải vì hắn sợ mà là vì đang kích thích mỗi một luồng sức mạnh áp bách ra toàn thân.

Giống như mùa đông giá lạnh không nhịn được mà run lên vậy, kiểu run này là để nhanh chóng kích thích năng lượng trong cơ thể, từ đó đạt tới mục đích giải phóng cấp tốc.

Áp lực mà một quyền này đem lại cho Hàn Sâm đã lớn đến mức khiến hắn không thể không ngưng tụ sức mạnh toàn thân chiến một trận, người phụ nữ áo đen giáp đen trước mặt khiến hắn cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng Hàn Sâm lại không né tránh, bởi vì lúc một quyền đó đánh ra giống như cả không gian đều bị nắm đấm lấp đầy, trời đất đều bị chiếm cứ khiến người ta sinh ra ảo giác không có chỗ nào để trốn.

Nhưng Hàn Sâm cũng không có ý định bỏ chạy, tay phải nắm thành nắm đấm. Cơ thể đang run rẩy lập tức ngưng tụ sức mạnh trên nắm đấm, trực tiếp va vào nắm đấm của người phụ nữ.

Quyền diễm gào thét như ác quỷ, mang theo lực Tuyệt Nha khủng bố xé rách không gian đón lấy nắm đấm của người phụ nữ.

Hai nắm đấm va chạm, lực Tuyệt Nha trên nắm đấm của Hàn Sâm bị đập nát trong nháy mắt, nắm đấm trong suốt như bạch ngọc đó đập mạnh vào nắm đấm của Hàn Sâm.

Rầm!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể ngăn cản bộc phát ra từ trên nắm đấm ngọc bạch nọ, trong nháy mắt giống như vũ trụ nổ tung, khiến nắm đấm và cơ thể Hàn Sâm không tự chủ bị bắn ra.

Hai chân Hàn Sâm giãm mạnh xuống mặt đất, lớp đá rắn chắc bị hai chân của hắn vạch ra hai rãnh sâu kéo dài mấy trăm mét, cho đến khi cơ thể của Hàn Sâm đụng vào vách núi, làm sụp cả một tảng lớn đá cuối cùng mới dừng lại.

Vách núi vỡ vụn, Hàn Sâm lại vẫn đứng sừng sững không ngã nhưng †ay phải nắm chặt đã máu thịt lẫn lộn, dường như xương cốt cũng bị nứt ra.

“Ngươi là ai?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm người phụ nữ và hỏi.

Quyền lực của người phụ nữ đó cực kỳ cổ quái, mang theo sức mạnh chấn động bất khả chiến bại, suýt khiến thể chất mạnh mẽ như Hàn Sâm bây giờ cũng không chịu nổi.

Mà sau khi tiếp một quyền này, Hàn Sâm đã biết rõ ràng, người phụ nữ áo đen giáp đen đáng sợ này lại chỉ là một Hầu Tước giống như hắn mà thôi.

Đây mới là điều khiến Hàn Sâm kinh ngạc thực sự. Những cái khác không nói, chỉ so về sức mạnh thì sức mạnh của nàng ta có thể còn vượt trên cả Cô Trúc, lại còn thêm loại quyền lực đặc biệt kia.

Hàn Sâm phỏng đoán cho dù là mình thì cũng cần phối hợp với Oanh Thiên Lục Phá mới có thể đối kháng trực diện với quyền lực của nàng ta.

“Có thể tiếp được Hoàng Cực Chung Yên Quyền của ta mà không ngã, không hổ là người có thể nổi danh cùng Cô Trúc, ngươi đủ tư cách rồi.” Đôi mắt ánh kim rực rỡ của người phụ nữ đó nhìn Hàn Sâm, tiếp tục nói với giọng điệu lạnh nhạt lại khiến người ta không thể kháng cự: “Cho ngươi một cơ hội, trở thành một thành viên đoàn ky sĩ của ta.”

“Ngươi là người của Tộc Hoàng Cực?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm người phụ nữ đó hỏi.

“Đúng thế.” Người phụ nữ bình tĩnh đáp. “Tại sao muốn làm khó ta?” Hàn Sâm lại hỏi.

Người phụ nữ lạnh nhạt nói: “Trước đây ta đến để đưa thư chiêu mộ cho Isa. Vốn đã chuẩn bị rời đi, lại nghe nói ngươi đang ở đây, chỉ nhân tiện đến xem xem Hầu Tước nổi danh cùng Cô Trúc có mấy phần bản lĩnh thực sự. Ngươi đã đạt tiêu chuẩn rồi, có tư cách gia nhập đoàn ky sĩ của ta.”

ân”

“Thật xin lỗi, ta không có ý định rời khỏi Nguyệt Chi Hiệp.” Hàn Sâm đáp, trong lòng âm thầm cảnh giác, đề phòng người phụ nữ mạnh mẽ đến từ Tộc Hoàng Cực này ra tay lần nữa.

Nhưng nàng ta lại không có ý định ra tay. Sau khi nghe thấy Hàn Sâm từ chối, nàng bèn quay người đi, chỉ để lại cho Hàn Sâm một bóng lưng tuyệt đẹp và mái tóc dài màu vàng bay bay. Dáng vẻ đó dường như đang nói, Hàn Sâm vốn không biết hắn đã bỏ lỡ điều gì.

“Người phụ nữ này kiêu ngạo thật đấy.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Hết chương 2171.

Chương 2172. Canh cửa

Sau khi rời khỏi tinh cầu Đao Phong, Hàn Sâm cũng không gặp lại người phụ nữ đó nữa. Hỏi thăm đám người Hắc Cương, bọn họ cũng chỉ biết đúng là có một sứ giả đến từ Tộc Hoàng Cực, nhưng ngoại trừ mấy Vương Giả tiếp đãi như Nguyệt Luân Vương ra thì những người khác đều không gặp được sứ giả đó, cũng không biết rốt cuộc nàng ta có thân phận gì.

Tuy Hàn Sâm có hứng thú với Tộc Hoàng Cực, đặc biệt là sau khi nhìn thấy người phụ nữ dùng quyền lực thì lại càng hứng thú hơn. Đẳng cấp và thể chất của hai người chắc chẳng hơn kém nhau bao nhiêu nhưng quyền lực của người phụ nữ đó thực sự đáng sợ. Luận về sức công phá, trong nhiều

thuật gen của Hàn Sâm e rằng cũng chỉ có Oanh Thiên Lục Phá có thể đấu trực diện.

Còn về sức mạnh Chích Thủ Già Thiên, nếu không sử dụng dưới trạng thái Kim Tệ thì sẽ rất dễ bị người khác nhận ra, dù sao sức mạnh đó thật sự quá nổi bật, bình thường Hàn Sâm cũng sẽ không sử dụng bừa bãi.

Nhưng từ sau lần đó cũng không gặp lại người phụ nữ Tộc Hoàng Cực đó nữa, không biết có phải nàng ta đã rời khỏi Nguyệt Chi Hiệp rồi hay không.

Cho đến buổi tối trước ngày mùng một, Hàn Sâm lại đến trước cửa Lãnh Cung đợi ngày mùng một đến. Nếu Isa đã giao nơi này cho hắn thì chắc chắn không tâm thường, Hàn Sâm không dám có chút qua loa đại khái.

Đi đến bên ngoài nhà đá, Hàn Sâm bèn ngồi trên mặt bàn đá cạnh cửa, nhìn bàn đá bóng sáng như mới, dường như có người thường xuyên ngồi trên đó, hoàn toàn khác với tòa nhà đá dính đầy bụi bặm, chắc Isa đã ngồi trên này canh cửa.

Hàn Sâm ngồi trên bàn nhìn cửa đá, thấy sắp đến mười hai giờ nhưng vẫn không thấy bên trong cánh cửa có phản ứng gì.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, qua mười hai giờ là đến ngày mùng một, Hàn Sâm cảm thấy nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm mạnh.

Ánh mắt nhìn về phía nhà đá, quả nhiên nhìn thấy khí lạnh truyền ra từ bên trong, nhà đá thấp lùn đang tản ra luồng khí lạnh như sương.

Song bất kể hàn ý có nặng đến mức nào cũng không kết ra băng sương. Nhà đá vẫn y như vậy, chỉ có khí lạnh càng lúc càng nặng.

Đúng lúc Hàn Sâm đang tò mò đánh giá nhà đá, đột nhiên nhìn thấy cánh cửa nhà đá hạ xuống, lộ ra cái động tối đen như mực.

Đúng vậy, là một cái cửa động, hóa ra bên trong nhà đá lại là một cái động, khí lạnh không ngừng trào ra từ bên trong động.

Khí lạnh trào ra như thủy triều, lập tức đóng băng cả dòng sông bên cạnh, ngay cả thác nước ầm vang cũng trực tiếp bị đóng băng. Khí lạnh đáng sợ

chảy ngược lên trên thác nước, chớp mắt đã đông cứng cả dòng sông lớn ngàn dặm,

“Khí lạnh thật là lợi hại!” Hàn Sâm kinh ngạc trong lòng, lệnh bài thủ vệ Lãnh Cung bên hông hắn cũng tỏa ra ánh sáng lạnh le lói ngăn cách khí lạnh đó, khí lạnh đáng sợ không thể xâm nhập vào người Hàn Sâm

Hàn Sâm vốn còn muốn mượn khí lạnh đó tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt nhưng không ngờ lệnh bài lại đuổi khí lạnh đi, trong lòng hơi sững sờ, đang định tháo lệnh bài xuống đặt ở một bên, bỗng nghe thấy âm thanh truyền ra từ bên trong động đá.

Hàn Sâm nhìn vào trong động, bên trong vẫn là một màu tối đen, với thị lực của Hàn Sâm mà cũng không thấy được rốt cuộc có thứ gì bên trong.

Nhưng bên tai lại nghe được tiếng động như có thứ gì đó đang nhúc nhích. Không bao lâu, hắn đã nhìn thấy một bóng dáng cao nửa mét dần dần bò ra từ trong bóng tối.

Đợi khi thấy rõ ràng đó là thứ gì, Hàn Sâm chợt sửng sốt. Đó là một con cóc màu ngọc bích trong suốt, giống như điêu khắc từ phỉ thúy.

Sinh vật trông như phỉ thúy xanh ngọc, trên lưng có hoa văn màu máu dị thường, khí lạnh trên người phun ra cuồn cuộn. Lúc nó xuất hiện, nhiệt độ xung quanh đã hạ thấp đến mức không thể tưởng tượng được.

Mọi thứ xung quanh đều bị đóng băng trong nháy mắt, dãy núi dòng sông, hoa cỏ cây cối, chim muông cá thú đều bị đóng băng ngay lập tức, dường như như đến cả không gian và thời gian cũng bị đóng băng, thế giới lập tức yên tĩnh, ngay cả gió cũng ngừng thổi.

Chỉ có lệnh bài thủ vệ Lãnh Cung bên hông Sâm lóe lên ánh sáng lạnh u ám, ngăn cản lực đóng băng kinh khủng kia ở bên ngoài, khiến Hàn Sâm vẫn có thể duy trì sự sống.

Hàn Sâm hoảng hốt trong lòng: “Sinh vật cấp Thần Hóa sao? Thì ra Nguyệt Chi Hiệp cũng có sinh vật cấp Thần Hóa. Nhưng không biết sinh vật này có lai lịch thế nào, lại chịu ở lại Nguyệt Chi Hiệp phục vụ cho tộc Rebet.”

Trong lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ, con cóc xanh ngọc đã bò ra từ trong nhà đá, con mắt kỳ quái như ngủ như tỉnh lướt nhìn một vòng, cuối cùng dừng trên người Hàn Sâm, lóe lên tia sáng sắc bén, sau đó thấy được lệnh bài thủ vệ Lãnh Cung mới chịu chuyển mắt, không để ý tới Hàn Sâm nữa, bò về phía thác nước bị đóng băng.

Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu lên một tiếng nguy hiểm thật: "Cũng may vừa rồi không để lệnh bài sang một bên, nếu không thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của ta có thể chống lại lực đóng băng lực này hay không cũng rất khó nói. Hơn nữa hình như sinh vật đó chỉ nhận lệnh bài chứ không nhận người, nếu không có lệnh bài thì chắc mình đã bị nó giết chết rồi, chẳng trách lại chỉ cho phép một người cầm lệnh bài tới đây." Con cóc trong suốt bò xuống dưới thác nước, bước lên đầm nước đã đóng băng. Những nơi cơ thể nó đi qua, nước đầm đông cứng từ từ tan ra.

Chỉ trong chớp mắt, đầm nước do thác nước hình thành hoàn toàn tan chảy, hóa thành một hồ nước xanh. Nhưng thác nước vân bị đóng băng, dòng nước không chảy xuống được.

Cơ thể của con cóc trong suốt chậm rãi chìm vào trong nước, chỉ chốc lát đã không còn nhìn thấy bóng dáng của nó nữa.

Không biết hồ nước đó sâu bao nhiêu, thị lực của Hàn Sâm có thể nhìn được hơn trăm mét nhưng lại không nhìn thấy đáy.

Sau khi con cóc chìm xuống nước thì không có động tĩnh gì nữa, Hàn Sâm chỉ có thể canh gác ở đây, cũng không biết lúc nào con cóc đó mới đi ra.

"Isa bảo ta canh gác ở đây, có lẽ không chỉ đơn giản là nhìn con cóc đó chìm xuống nước như vậy chứ?" Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng nhưng hắn quả thật thực sự không nhìn ra chỗ nào đặc biệt.

"Kệ nó vậy, cũng không biết rốt cuộc khi nào con cóc Thần Hoá đó mới đi ra, ta cứ mượn tạm khí tức đóng băng này luyện thuật Băng Cơ Ngọc Cốt trước rồi tính." Hàn Sâm vận hành thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, khiến cơ thể như hóa thành tượng điêu khắc băng ngọc, lúc này mới đặt lệnh bài sang một bên.

Lệnh bài vừa rời khỏi cơ thể Hàn Sâm, hắn lập tức cảm nhận được một luồng khí tức lạnh lẽo ập vào cơ thể, nhất thời hầu như muốn đóng băng cả cơ thể hắn, đến cả máu cũng như ngừng chảy.

Hàn Sâm kinh hãi, Băng Cơ Ngọc Cốt cấp Hầu Tước của hắn cũng tự có sức mạnh đóng băng, năng lực chống lại hàn lực lại càng mạnh mẽ hơn. Nhưng bây giờ hắn lại không chống đỡ nổi lực đóng băng tỏa ra †ừ trên người con cóc đó, thật sự khó mà tưởng tượng.

“Sinh vật cấp Thần Hóa thật là lợi hại!” Hàn Sâm nhân lúc cơ thể chưa đóng băng hoàn toàn, chộp lấy lệnh bài thủ vệ, cơ thể lập tức được một ánh sáng lạnh yếu ớt bao trùm, ngăn cách khí đóng băng ở bên ngoài.

Nhưng khí tức đóng băng tràn vào cơ thể Hàn Sâm vẫn tồn tại, sức

mạnh của lệnh bài thủ vệ chỉ tương đương với vòng bảo hộ, cũng không thể loại trừ lực đóng băng trong cơ thể.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy toàn thân đông lạnh, cơ thể sắp mất cảm giác, vội vàng toàn lực vận hành thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, luyện hóa lực đóng băng đã xâm nhập vào trong cơ thể.

Hết chương 2172.

Chương 2173. Sức mạnh đóng băng

Sức mạnh đóng băng của con cóc Thần Hóa quả nhiên không tâm thường. Tuy Hàn Sâm có thân thể Băng Cơ Ngọc Cốt nhưng vẫn bị đông cứng như khối băng, máu thịt khó mà hòa tan được.

Nếu không phải bản thân thuật Băng Cơ Ngọc Cốt vốn đã mang thuộc tính đóng băng, có kháng tính cực cao với đóng băng thì đổi thành Hầu Tước bình thường e rằng đã chết rét lâu rồi.

Dù vậy, Hàn Sâm vẫn cảm thấy cơ thể như sắp mất cảm giác đến nơi, chỉ đành liều mạng vận chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Cốt làm tan rã và luyện

hóa khí đóng băng trong máu thịt.

Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt không ngừng vận chuyển, dần làm tan rã và luyện hóa lực đóng băng cực kỳ lạnh lẽo trong máu thịt, khiến xương cốt da thịt Hàn Sâm ngày càng trở nên trong suốt lóng lánh, giống như ngọc bích không tì vết.

Trong lúc luyện hóa sức mạnh đóng băng của con cóc, Hàn Sâm mới biết được sự đáng sợ của cóc cấp Thần Hóa. Lực đóng băng của con cóc Thần Hóa này đã vượt ra khỏi phạm trù hệ Hàn, liên quan tới cả lĩnh vực không gian và thời gian, tự nó có năng lực đóng băng thời gian và không gian nhất định, tuy chỉ là dính dáng một chút đến lĩnh vực này thôi nhưng cũng đã rất đáng sợ rồi.

Chỉ bị một chút khí tức đóng băng tràn ra từ con cóc xâm lấn mà đã khiến Hàn Sâm dùng hết mười mấy tiếng đồng hồ vẫn không thể hoàn toàn luyện hóa hấp thu. Đổi thành Hầu Tước bình thường chắc đã chết từ lâu rồi.

Qua gần hai mươi tư tiếng sau, Hàn Sâm mới làm tan rã và luyện hóa hoàn toàn luồng khí tức đóng băng kia, trong lòng lại có thêm sự lĩnh ngộ mới.

“Cực hạn của lực đóng băng cũng không phải đóng băng ở nhiệt độ thấp. Trước đây ta đã từng dùng Băng Cơ Ngọc Cốt ngưng tụ ra Băng Ngọc Khô Lâu sở hữu sức mạnh phong ấn. Bây giờ ngẫm lại, đó mới là phương hướng phát triển thật sự của Băng Cơ Ngọc Cốt… Quá trình tu hành ở Tí Hộ Sở cũng giống như hình ảnh thu nhỏ của đại vũ trụ gen, là một lần thử nghiệm trước để trải đường cho việc trọng sinh tu hành về sau, cũng dễ dàng hiểu rõ được con đường mà mình cần đi, để uốn nắn cho sau này đi được càng xa hơn… Không biết rốt cuộc là ai đã †ạo nên Tí Hộ Sở mà lại có tác dụng thần kỳ như vậy…” Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy có biết bao điều thần bí trong Tí Hộ Sở.

Ví như sinh vật Tí Hộ Sở toàn mãn gen Thần Siêu Cấp thăng cấp sẽ nhận được thể Siêu Thần, thể Siêu Thần của Hàn Sâm là thể Đế Linh Siêu Cấp, thể Siêu Thần của những người khác nhận được khi thăng cấp cũng có sự khác nhau nhưng đều có hiệu quả thần kỳ.

Chỉ cần là sinh vật toàn mãn gen Thần Siêu Cấp ra khỏi Tí Hộ Sở thì sức mạnh thiên phú thể chất cũng không thua gì chư thiên cường tộc trong đại vũ trụ gen, thậm chí ở phương diện nào đó còn có thể xuất sắc hơn.

"Cho dù không có nhân loại tồn tại, chỉ là những dị sinh vật và dị linh thăng cấp từ Tí Hộ Sở ra thì thiên tư cũng có thể tốt đẹp như những thượng trong trong Thần Điện Gen, giờ ngẫm lại mới thấy thật đáng sợ." Hàn Sâm càng nghĩ lại càng cảm thấy đấng sáng tạo ra Tí Hộ Sở quá kinh khủng.

Thấy con cóc Thần Hóa nọ vẫn không bước ra khỏi đầm nước, Hàn Sâm bèn mở Đồng Kính cấp Thần Hóa ra, nhìn chằm chằm vào lực đóng băng khủng bố bên ngoài, cố gắng phân tích sự huyền ảo trong lực đóng băng này.

Để phân tích sức mạnh cấp Thần Hóa là hết sức khó khăn, tiến triển cũng không được nhanh lắm. Nhưng chỉ có chút tiến triển thôi cũng khiến Hàn Sâm cảm thấy như nhặt được bảo bối, lại có hiểu biết sâu hơn về đóng băng.

Đến hai mươi tư giờ của đêm mùng một, chỉ thấy đầm nước nổi lên một trận sóng, con cóc Thần Hóa bò lên khỏi đầm nước, từ từ bò vào bờ.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía con cóc Thần Hóa, chỉ thấy lúc nó bò vào cái động trong nhà đá, còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn vào đầm nước.

Hàn Sâm chợt nảy ra suy nghĩ, tử đồng bên mắt phải nhìn về phía đầm nữa, chợt thấy trong đó có một đám nòng nọc màu xanh biếc giống như phỉ thúy đang bơi lội. Con nào con nấy to cỡ nắm đấm, tung tăng bơi trong sóng nước, như những viên bảo thạch phỉ thúy vậy.

"Con nhỏ của cấp Thần Hóa sinh ra à?" Hàn Sâm thầm giật mình, bởi số lượng của những con nòng nọc kia quá nhiều, đếm sơ qua cũng

phải có ba bốn mươi con. Nếu chúng nó đều trưởng thành thì chẳng phải sẽ có ba bốn mươi sinh vật Thần Hóa à, nghĩ thôi đã thấy sợ rồi.

Nhưng Đại vũ trụ gen khác với Tí Hộ Sở, dù là con cháu của sinh vật Thần Hóa thì cũng chỉ có sức mạnh huyết mạch khá to lớn mà thôi.

Muốn thăng cấp Thần Hóa thì cần phải thăng lên từng cấp một, cuối cùng có thể thăng cấp Thần Hóa hay không còn phải do sự cố gắng, cơ duyên và vận khí của chúng.

Cóc Thần Hóa bò lại vào trong nhà đá, cửa đá tự động hạ xuống. Những con nòng nọc như bảo thạch xanh biếc bơi mấy vòng trên mặt nước, không thấy cóc Thần Hóa đâu nữa, lại vui vẻ vùng vây trong đầm nước.

Sông lớn và thác nước bị đóng băng cũng dần tan ra, lại tiếp tục chảy xuôi.

Giờ Hàn Sâm đã hiểu đại khái, thủ vệ không phải là bảo vệ cóc Thần Hóa mà là bảo vệ những con nòng nọc kia, ít nhất trong khoảng thời gian chúng trồi lên mặt nước không được để chúng nó bị những sinh vật khác quấy rầy.

Nhìn những con nòng nọc kia bơi ngược lên thác nước, Hàn Sâm vội vàng vận chuyển Động Huyền Khí Tràng quét khắp xung quanh, để phòng có sinh vật mạnh mẽ nào đột nhiên xuất hiện ở gần đây, nuốt chửng hết bọn chúng.

Nhưng Hàn Sâm nghĩ hơi nhiều rồi, tộc Rebet đã sớm giết sạch hết sinh vật mạnh mẽ ở lân cận rồi, sẽ không để cho những sinh vật khác có cơ hội uy hiếp đến nòng nọc.

Để một người thủ vệ ở đây chỉ là để phòng ngừa vạn nhất, đồng thời cũng được nhận chút lợi ích.

Những con nòng nọc kia chơi đùa một lúc rồi đần chìm vào trong hồ nước, không còn thấy bóng dáng chúng đâu nữa.

“Lẽ nào lợi ích của thủ vệ là hấp thụ lực đóng băng này sao? Thế thì thật khó hiểu, nếu không phải ta thì Hầu Tước bình thường vốn không thể hấp thu được, hơn nữa không phải tất cả quý tộc đều luyện lực đóng băng, chỉ có một chút lợi ích ấy thì không thể giải thích được, chắc vẫn còn chỗ tốt nào mà ta chưa phát hiện ra chăng?” Hàn Sâm lại quan sát một lúc lâu nhưng cũng không phát hiện ra chỗ tốt nào khác, chỉ dành ôm lòng nghỉ ngờ rời khỏi Lãnh Cung.

Đợi hơn nửa tháng sau, trước ngày mười lăm Hàn Sâm lại đi tới trước Lãnh Cung, quả nhiên nhìn thấy con cóc Thần Hóa bò ra từ trong Lãnh Cung. Nhưng lần này nó chìm xuống đầm nước không được bao lâu đã dẫn theo một đám nòng nọc bơi ra khỏi mặt nước, trực tiếp bò ngược lên theo thác nước đóng băng cho đến khi lên tới đỉnh núi.

Đám nòng nọc kia vẫy đuôi ra sức bơi lên, theo cóc Thần Hóa cùng lên đến đỉnh núi, vây quanh người con cóc ngước nhìn vô số vầng trăng tròn trên Nguyệt Chi Hiệp.

Đột nhiên, Hàn Sâm thấy cóc Thần Hóa há mồm ra, một vầng trăng bỗng mọc lên từ trong miệng nó, cùng soi chiếu với chư thiên trăng tròn.

Trong vầng trăng sáng kia dường như có một hoa văn kỳ lạ đang biến hóa, tất cả những thứ xung quanh bị ánh sáng rực rỡ của vầng trăng chiếu rọi lập tức ngưng đọng lại.

Bầy chim đang chao liệng trên bầu trời đều dừng lại nhưng không hề rơi xuống, dường như bị đông cứng lại trong hư không.

Hàn Sâm có lệnh bảo thủ vệ bảo vệ, vẫn chưa bị đông cứng, nhìn hoa văn biến ảo trên vầng trăng, khí cơ trong cơ thể cũng chợt chuyển động theo.

Theo dòng chảy của khí cơ trong cơ thể Hàn Sâm, nguyệt quang mỏng manh lại xuyên thấu qua ánh sáng trên lệnh bài thủ vệ, thẩm thấu vào bên trong cơ thể Hàn Sâm, tràn vào cơ thể hắn tựa như suối mát, tẩy rửa tư nhuận mỗi một tế bào của hắn.

Hết chương 2173.

Chương 2174. Kẻ phản bội của tộc Hủy Diệt

Đám nòng nọc đắm mình trong nguyệt hoa, hưng phấn hấp thu nguyệt quang phát ra từ vầng trăng.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng biết được lợi ích lớn nhất của thủ vệ là gì rồi. Lúc con cóc Thần Hóa phun ra vầng trăng, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị đông cứng, ngay cả tia sáng cũng vậy. Sinh vật bên ngoài không thể nhìn thấy nơi này đang xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có thủ vệ được lệnh bài thủ vệ bảo hộ mới có thể thấy rõ ràng vầng trăng ấy, đồng thời được chia sẻ một phần nguyệt quang.

Nguyệt quang cực kỳ có lợi cho sự tiến hóa của cơ thể, gen được nguyệt quang ưu hóa, nâng cao tố chất thân thể trên căn bản. Sự nâng cao này vô cùng quý giá, ngay cả cường giả cấp Vương cũng cần sự nâng cao nền tảng tố chất thân thể này.

Thủ vệ là Hàn Sâm còn nhận được nhiều lợi ích hơn những người khác, hắn lại vừa hay tu luyện sức mạnh đóng băng, có thể hấp thu hàn khí của cóc Thần Hóa tràn ra, khiến tốc độ tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt tăng lên vùn vụt.

Mùng một hấp thu lực đóng băng, mười lăm tắm mình trong nguyệt quang. Tiếc nuối duy nhất của Hàn Sâm chỉnh là thời gian quá ngắn, một tháng cũng chỉ có cơ hội hai lần, thời gian còn lại Hàn Sâm muốn đi săn giết dị chủng cấp Công Tước. Nhưng ở Nguyệt Chỉ Hiệp, dị chủng cấp Công Tước cũng là tài nguyên quý giá, đa phần đều được nắm giữ trong tay những cường giả cấp Vương, không phải hắn muốn giết là có thể giết được.

Hàn Sâm đã tính nhận một ít nhiệm vụ, nhân cơ hội hoàn thành nhiệm vụ thì săn giết dị chủng cấp Công Tước để bổ sung gen Công Tước cho mình.

Hàn Sâm cứ cảm thấy những gen này trừ nâng cao tố chất thân thể ra chắc phải còn tác dụng nào khác nữa, chỉ là bây giờ hắn còn chưa phát hiện ra rốt cuộc có lợi ích gì mà thôi.

Không đợi Hàn Sâm đi nhận nhiệm vụ, lại nghe được một tin tức khiến người ta kinh ngạc.

Một kẻ phản bội của tộc Hủy Diệt chạy trốn đến nơi này, bị chặn ở không gian dị chủng Lục Tinh. Mà không gian dị chủng Lục Tinh là không gian dị chủng thuộc tộc Rebet, tộc Hủy Diệt yêu cầu tộc Rebet phong tỏa không gian dị chủng Lục Tinh.

Nhưng không biết vì sao, các tộc đều phái không ít nhân thủ tới không gian dị chủng Lục Tỉnh. Trên danh nghĩa là vì sự an toàn của đồng tộc các tộc ở không gian dị chủng Lục Tinh nhưng xem ra bọn họ lại càng có hứng thú với tên phản đồ tộc Hủy Diệt hơn, sau khi đến thì không chịu rời đi.

Bây giờ bên ngoài đang đồn thổi rằng kẻ phản bội kia đã trộm đi một món bảo vật cực kỳ quý giá trong tộc Hủy Diệt, cho nên mới dẫn tới động tĩnh lớn như vậy.

Bởi vì không gian dị chủng Lục Tỉnh vốn là không gian thương nghiệp do tộc Rebet mở ra, các tộc đều có không ít tộc nhân bên trong, hơn nữa địa hình cực kỳ rộng lớn phức tạp, cho nên hiện tại tuy đã tạm thời phong tỏa nhưng vẫn không tìm được kẻ phản bội của tộc Hủy Diệt, không biết hắn đã trốn đi chỗ nào.

Hàn Sâm cũng khá có hứng thú với chuyện này, nghe ngóng một ít thông tin, phát hiện bây giờ không gian dị chủng Lục Tinh thật sự rất náo nhiệt, cường giả các tộc tập hợp lại, trong đó thành phần chính của đội ngũ tìm kiếm kẻ phản bội là Công Tước và Hầu Tước, số lượng đông đảo.

Cường giả cấp Vương tọa trấn phong tỏa từ bên ngoài. Đây cũng là điều kiện mà tộc Rebet phong tỏa không gian dị chủng Lục Tinh. Đương nhiên họ không hy vọng cường giả cấp Vương bước vào không gian dị chủng Lục Tinh để tránh xảy ra hỗn loạn quá lớn, đây chính là không gian dị chủng của tộc Rebet, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì người chịu tổn thất chắc chắn là tộc Rebet.

Số lượng Vương giả cũng không nhiều lắm, cho dù gia nhập đội ngũ †ìm kiếm thì cũng không có tác dụng lớn lắm.

Bây giờ cả không gian dị chủng Lục Tinh chỉ được phép vào không cho phép ra, tộc Hủy Diệt đã quyết tâm bất kể thế nào cũng phải tìm được †ên phản bội.

Tất nhiên các tộc khác cũng đều đang cố gắng tìm kiếm kẻ phản bội kia, có lẽ nên nói là tìm kiếm báu vật mà hắn mang ra khỏi tộc Hủy Diệt.

“Rốt cuộc hắn đã trộm thứ gì từ tộc Hủy Diệt mà lại kinh động đến nhiều thế lực như vậy chứ?” Hàn Sâm thầm suy nghĩ một lát, bèn quyết định đến không gian dị chủng Lục Tinh xem thử.

Nhưng mục đích của Hàn Sâm lại không phải là kẻ phản bội của tộc Hủy Diệt, biết bao nhiêu thế lực đều đang tìm kiếm tung tích của hắn, ngay cả Nguyệt Chi Hiệp cũng phái đi không ít Hầu Tước và Công Tước. Những người như Hàn Sâm qua đó, cơ hội tìm được hắn trước †ất cả mọi người hầu như là con số không.

Nguyên nhân Hàn Sâm muốn đi vào không gian dị chủng Lục Tỉnh là vì hiện tại nơi đó đã mở ra hoàn toàn, bao gồm cả tài nguyên dị chủng bên trong. Hàn Sâm dự định đi vào trong đó săn giết một ít dị chủng cấp Công Tước, lấy gen dị chủng trở về.

Bèn gọi Linh, Hàn Mộng Nhi và Tiểu Thiên Sứ đi cùng, lại thêm Bảo Nhi và Tiểu Thấu Minh, Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh, cả đám người sôi nổi đi về phía không gian dị chủng Lục Tinh.

Chờ khi Hàn Sâm đến nơi, phát hiện tình hình còn loạn hơn hắn tưởng. Mấy Vương Giả như Nguyệt Luân Vương đều tự mình đến đây tọa trấn, lúc này mới tạm thời ổn định lại cục diện, chặn Vương Giả các tộc ở bên ngoài.

Bên trong không gian dị chủng Lục Tinh cũng cực kỳ hỗn loạn, Hầu Tước và Công Tước các tộc đều đang tìm kiếm tung tích kẻ phản bội kia, còn thi thoảng xảy ra xô xát và chiến đấu, đã có không ít Hầu Tước và Công Tước ngã xuống trong đó.

“Hàn Sâm, tình hình nơi này phức tạp lắm, ngươi đừng nên đi vào, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Hắc Nguyệt Vương phụ trách trông coi cửa ra khuyên nhủ Hàn Sâm.

Tuy nói cường giả cấp Vương của các tộc đều bị ngăn cản bên ngoài, nhưng bên trong vẫn có rất nhiều cường giả Công Tước của các tộc, cao hơn Hàn Sâm hẳn một đẳng cấp, vẫn cực kỳ nguy hiểm với Hầu Tước bình thường.

Hàn Sâm cảm ơn ý tốt của Hắc Nguyệt Vương nhưng vẫn mang theo đám Linh và Tiểu Thiên Sứ bước vào không gian dị chủng Lục Tinh.

Hắn có kết giới Ma Trùng Vương trong người, đến cường giả cấp Vương còn không sợ thì chẳng lẽ lại sợ mấy Công Tước này?

Bốn kết giới Ma Trùng Vương, Hàn Sâm giữ lại một cái cho mình, ba cái còn lại đưa cho Hàn Mộng Nhị, Linh và Tiểu Thiên Sứ mỗi người một cái, đám Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân vẫn theo bên cạnh Hàn Sâm, đến lúc đó dùng chung một cái với Hàn Sâm là được.

Không gian dị chủng Lục Tinh cũng xem như một không gian tầm trung nhưng địa hình cực kỳ phức tạp, trừ sáu tinh cầu phù hợp để cư trú ra thì trong tinh không vẫn còn một dải thiên thạch lớn.

Tùy tiện nấp trong dải thiên thạch, muốn tìm ra một Hầu Tước từ trong đó thật sự không phải chuyện dễ dàng.

Có người nói tên Hầu Tước phản bội của tộc Hủy Diệt có năng lực sinh †ồn trong vũ trụ rất mạnh, sống trong không gian vài năm không ăn không uống cũng chẳng có vấn đề gì.

Cho nên hiện tại các tộc đầu đang cố gắng thu nhỏ phạm vi tìm kiếm, hy vọng có thể mau chóng phong tỏa khu vực đại khái mà kẻ phản bội kia đang ở.

Hàn Sâm không tìm trong dải thiên thạch mà mang theo đám Bảo Nhi đi tới tinh cầu Soddy - một trong sáu tinh cầu có sự sống. Ở đây cso một lượng lớn sinh vật dị chủng, hơn nữa cũng không thiếu dị chủng cấp Công Tước, chính là mục đích chuyến đi này của Hàn Sâm.

Trước đây cần phải bỏ ra một khoản tiền lớn mới có thể tiến vào tinh cầu Soddy săn giết dị chủng. Nhưng bây giờ do quá hỗn loạn nên tộc Rebet đã không thể phong tỏa nổi nữa, cường giả các tộc đều có thể tùy ý đi vào.

Hàn Sâm lại mang theo cả đám Hàn Mộng Nhị, chỉ riêng khoản này đã tiết kiệm không ít tiền.

Mới vừa bước vào tinh cầu Soddy, Hàn Sâm đã sững sờ. Bởi vì người

có suy nghĩ giống hắn không phải số ít, có thể thấy khắp nơi trên tinh cầu Soddy đều là sinh vật các tộc đang chiến đấu với dị chủng.

“Quá vô sỉ, sao có thể nhân lúc cháy nhà mà hôi của thế được?” Hàn Sâm tức giận nói, hoàn toàn quên mất hắn cũng là kẻ cháy nhà hôi của.

Hết chương 2174.

Chương 2175. Kẻ hủy diệt trời sinh

Đi mấy trăm dặm trên tinh cầu Soddy, Hàn Sâm vẫn chưa thể săn được một con dị chủng nào, đám Công Tước và Hầu Tước thừa nước đục thả câu quá nhiều. Dọc theo đường đi đã thấy đám người đó đang chiến đấu với dị chủng, hoàn toàn không cho Hàn Sâm một cơ hội nào. Chỉ cần hắn lại gần, bọn họ lập tức nhìn chòng chọc, giống như chỉ cần một lời không hợp thì sẽ đánh nhau luôn vậy.

“Hàn Sâm, ngươi cũng tới săn dị chủng sao? Có vẻ không còn cơ hội rồi” Hàn Sâm tiếp tục đi về phía trước, muốn vào rừng sâu xem thử. Vừa đi tới một dãy núi đã nhìn thấy Thanh Li và người của tộc Rebet từ trong núi đi ra.

“Ta chỉ tùy tiện tới xem thử thôi.” Hàn Sâm ho nhẹ nói.

Thanh Li bĩu môi bảo: “Bọn ta đã đi quanh dãy núi này rất lâu rồi, đến một con cũng không thấy, dị chủng ở chỗ này sắp bị đám người đáng ghét kia giết sạch rồi.”

Mấy Công Tước và Hầu Tước của tộc Rebet đều hậm hực. Lần này các tộc mượn danh tộc Hủy Diệt truy bắt phản đồ, cướp đi rất nhiều lợi ích từ không gian dị chủng Lục Tinh, khiến tộc Rebet chịu tổn thất không nhỏ.

Nếu không phải không chịu nổi áp lực từ tộc Hủy Diệt và một số thượng tộc khác thì tộc Rebet đã không để bọn họ vào.

Đang nói chuyện, chợt thấy xa xa có bóng người đang đi về phía này, là một đoàn người của tộc Hủy Diệt, đa số là Hầu Tước, duy chỉ có người dẫn đầu là Công Tước.

Đoàn người đến đây vốn để lùng bắt phản đồ, nhưng khi nhìn thấy Hàn Sâm, mấy kẻ tộc Hủy Diệt đều lộ ra ánh mắt thù địch.

Vì hồi ở thế giới Kim Loại, Hàn Sâm đã bảo vệ mấy chủng tộc khác, kết quả tộc Hủy Diệt bị giết sạch, các tộc khác còn vì chuyện này mà chĩa mũi dùi về phía tộc Hủy Diệt, khiến bọn họ phải trả một cái giá đắt, tất nhiên sẽ không có thiện cảm với Hàn Sâm.

Nhưng họ cũng chỉ lườm Hàn Sâm một cái, hoàn toàn không có ý định động thủ. Dù sao đây cũng là địa bàn của tộc Rebet, bọn họ vẫn chưa kiêu ngạo tới mức đánh nhau ở ngay chỗ này.

Ngay lúc mấy người tộc Hủy Diệt đang chuẩn bị rời đi thì sắc mặt của tên Công Tước dẫn đầu bỗng thay đổi, trừng mắt nhìn về phía dãy núi, ngạc nhiên hét lớn: “Baall”

Đám người Hàn Sâm nhìn theo hướng ánh mắt hắn, chỉ thấy một người đàn ông mặc giáp xương, trên vai đeo một thanh cốt đao khủng bố dài hơn hai mét đi tới.

“Kia là người tộc Hủy Diệt sao?” Hàn Sâm nhìn rõ ngoại hình của Baal xong thì cảm thấy có chút kỳ lạ.

Mặc dù Baal có ba khuôn mặt nhưng lại không có sáu cánh tay, mà ba khuôn mặt cũng không giống tộc Hủy Diệt bình thường, đều là mặt của đàn ông cả.

Sắc mặt của Thanh Li thay đổi, khẽ nói: “Không được động vào tên đó, hắn là kẻ khác loài trong tộc Hủy Diệt.”

“Là sao cơ?” Hàn Sâm hỏi.

Thanh Li vội giải thích đơn giản: “Hắn là con lai giữa tộc Hủy Diệt và tộc khác nhưng cực kì có thiên phú lại vô cùng hung tàn, ngay bản thân tộc

Hủy Diệt là chủng tộc có khuynh hướng giết chóc cũng phong hắn làm kẻ hủy diệt trời sinh, đủ để biết hắn đáng sợ tới mức nào."

Một Công Tước tộc Rebet bên cạnh cũng sốt ruột nói: "Chúng ta mau đi thôi, không chọc vào tên này được đâu, nghe nói hắn còn kiêm chức sát thủ, chuyên giết những cường giả thiên tài của các tộc khác, càng khó giết lại càng muốn giết, không biết đã có bao nhiêu danh sĩ bị chém dưới đao của hắn rồi, ngươi ở đây quá nguy hiểm"

Hàn Sâm hơi nhíu mày nhưng bước chân vẫn không di chuyển, bởi vì hắn phát hiện Baal nhằm vào hắn mà tới, khí tức của Baal đã vây kín hắn, bây giờ có đi cũng không kịp nữa rồi.

Hàn Mộng Nhi cảm nhận được sát khí của Baal quanh người Hàn Sâm, bước sang hai bước chắn trước mặt Hàn Sâm. Cây cung Nữ Thần Tử Vong hiện ra trong tay nàng, dây cung bị kéo căng hết cỡ chỉ trong nháy mắt, một mũi tên nhọn được hình thành từ tia sáng màu đen ngưng tụ thành hình, đầu mũi tên hướng về phía Baal đang bước đến.

"Ngươi điên rồi sao? Mau buông cung tên xuống." Thấy Hàn Mộng Nhi giương cung về phía Baal, Thanh Li và người tộc Rebet lập tức hoảng loạn.

Một nhân vật như Baal nói không chừng có thể vì tâm trạng không vui hoặc thậm chí không vừa mắt người khác mà có ý định giết người, huống hồ bây giờ Hàn Mộng Nhi còn giương cung về phía hắn, thật chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Mấy kẻ tộc Hủy Diệt kia chợt cười khẩy, ngay cả những người cùng tộc với Baal như họ còn cảm thấy sợ hắn, không muốn xuất hiện cùng hắn, vậy mà người của Hàn Sâm lại dùng cung tên chỉ vào hắn, có thể tưởng tượng được kết cục ra sao.

Đám người tộc Hủy Diệt lùi sang một bên, vẻ mặt như đang xem kịch vui, giống như một buổi tiệc giết chóc sắp mở màn vậy.

Hàn Mộng Nhi không hề có ý định bỏ cung tên xuống, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Baal đang từng bước đi tới, sức mạnh trên cung tiễn càng ngưng tụ càng to lớn.

Tuy nàng chỉ là Hầu Tước mà Baal lại là Công Tước nhưng nếu Baal đã lộ sát ý với Hàn Sâm thì Hàn Mộng Nhi cũng sẽ không lùi bước.

“Hàn Sâm, còn không mau đưa nàng ta đi.” Công Tước tộc Rebet bên cạnh Thanh L¡ vội lên tiếng.

“Không cần.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Lúc này, sức mạnh của cung tên trong tay Hàn Mộng Nhi đã ngưng tụ tới đỉnh điểm, không chút do dự, một mũi tên đã bay về phía Baal.

Mũi tên ngưng tụ từ khói đen lập tức hóa thành một tia sáng đen xẹt qua hư không, rồi xuất hiện trước mặt Baal chỉ trong chớp mắt, đâm vào lồng ngực hùng vĩ của hắn, hướng thẳng vào tim.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, không ngờ Hàn Mộng Nhi lại to gan như vậy, dám ra tay trước với Baal.

Công Tước tộc Rebet kia đâu còn dám nói gì nữa, lo sợ Baal nổi cơn thịnh nộ, vội vàng kéo đám người tộc Rebet và Thanh Li chạy trốn thật xa, cố hết sức tránh xa mấy người Baal và Hàn Mộng Nhị, tránh cho rước họa vào thân.

Mấy người tộc Hủy Diệt cũng lùi ra xa hơn, trên mặt đều treo nụ cười mỉa mai, ánh mắt nhìn Hàn Mộng Nhi như nhìn một người chết vậy.

Cái danh Baal không chỉ đơn giản là hung tàn độc ác, người ngoài không biết chứ người trong tộc Hủy Diệt thì rất rõ.

Đánh giá kẻ hủy diệt trời sinh đến từ của tộc trưởng đương nhiệm của tộc Hủy Diệt, hay chính là cường giả đệ nhất của tộc.

Trên thực tế, nếu không phải vì Baal không mang dòng máu Hủy Diệt thuần chủng thì dựa vào tư chất, thiên phú và năng lực của hắn, chắc chắn sẽ có tư cách được bồi dưỡng trở thành tộc trưởng tiếp theo.

Mặc dù hiện tại Baal không được tộc Hủy Diệt toàn lực bồi dưỡng nhưng thành tích của hắn vẫn đứng đầu trong những người cùng cấp bậc của tộc

Hủy Diệt, hơn nữa vì giết chóc thành nghiện, danh tiếng hung tàn của hắn ở bên ngoài có lẽ đã vượt qua rất nhiều vương giả trong tộc.

Baal đã từng vì giết một Công Tước của Long tộc mà bị Long Nhất của thế hệ này truy sát qua suốt mười mấy tinh vực, cuối cùng vẫn chạy thoát an toàn. Trên đường chạy trốn còn giết không ít Công Tước và Hầu Tước Long tộc, khiến Long tộc mất hết mặt mũi, cũng vì vậy mà cái danh hung tàn của hắn càng vang vọng khắp vũ trụ.

Phải biết Long Nhất thế hệ này là một Vương Giả, truy sát một Hầu Tước chẳng những không dễ dàng mà còn bị Baal giết bao nhiêu quý tộc Long tộc, hắn không muốn nổi tiếng cũng khó.

Baal nhìn mũi tên của Hàn Mộng Nhi nhưng tốc độ đi vẫn không hề thay đổi, đến cốt đao vác trên vai cũng không cần dùng tới, một tay nắm lấy mũi tên.

Hết chương 2175.

Chương 2176. Lực phá hoại đáng kinh ngạc

Lòng bàn tay của Baal tiếp xúc với đầu mũi tên trước tiên. Trong nháy mắt, sắc mặt của Baal chợt thay đổi, đồng thời lòng bàn tay bùng lên †hần quang màu đen vô địch, dường như muốn bóp nát mũi tên.

Nhưng mũi tên đen kia có vẻ lợi hại hơn tưởng tượng của hắn. Lúc mũi tên và thần quang màu đen chạm vào nhau, nó không hề bị nổ tung, cũng không bị sức mạnh của Baal đánh văng.

Mũi tên cứ như tia chớp đen chống lên lòng bàn tay của Baal, tựa mũi khoan bắt đầu xoay tròn với tốc độ vô cùng nhanh.

Ánh sáng đen tan tành, tia lửa bắn ra tứ phía. Trong ánh nhìn không thể tưởng tượng nổi của mọi người, mũi tên nhọn khoan thẳng vào lòng bàn tay Baal, khoan cả vào da thịt và xương cốt của hắn, máu tươi phun ra theo thân tên xoay tròn.

Trước con mắt không tin nổi của tộc Hủy Diệt và đám người Thanh Ly tộc Rebet, mũi tên xuyên qua bàn tay Baal, bay thẳng về phía tim của hắn.

Kengl

Baal lùi lại, cốt đao đeo trên vai hắn chém xuống, chém thẳng lên mũi †ên, sinh ra một tiếng vang động trời, trực tiếp chém đứt mũi tên đen kia.

Khi mọi người đều cho rằng tất cả đã kết thúc, lại nghe được một tiếng ầm vang. Mũi tên bị Baal chém gãy kia đột nhiên nổ tung, trong nháy mắt biến thành một vầng thái dương màu đen, bao phủ cả người Baal vào trong.

Chờ đến khi sức mạnh kinh khủng ấy bộc phát rồi mất dần, ánh sáng đen cũng từ từ tắt lịm, đám người Thanh Li thấy chiếc áo giáp xương trắng trên người Baal đã bị vỡ nát hoàn toàn, lộ ra cơ thể to lớn mạnh mẽ như một tòa tháp sắt.

Nhưng cơ thể ấy đã bị nổ đến bong da tróc thịt, máu tươi văng khắp nơi, nhiều chỗ còn có thể nhìn thấy xương cốt và nội tạng.

Không thể tin nổi, lực từ mũi tên của một Hầu Tước lại có thể khiến cho Baal bị thương tới mức này.

“Chuyện này… Chuyện này sao có thể… Đó là Baal cơ mà…” Vị Công Tước tộc Hủy Diệt đầy kinh hãi. Đừng nói là Hầu Tước, cho dù là Công Tước cùng cấp cũng không có mấy người có thể đả thương Baal thế này.

Thanh Li và người tộc Rebet cực kỳ kinh ngạc. Kết quả như thế này không nằm trong tưởng tượng của họ, một Hầu Tước bên cạnh Hàn Sâm lại có thể mạnh tới vậy.

Hàn Sâm cũng thấy ngạc nhiên. Sức mạnh của Hàn Mộng Nhi có tính công phá rất mạnh, đây là thiên phú và đặc tính sức mạnh của nàng. Song chỉ là Hầu Tước mà bộc phát ra được lực phá hoại như vậy, hầu như có thể sánh ngang với Oanh Thiên Lục Phá rồi, sức mạnh mang tính công phá thuần túy này quả thật có chút kinh khủng.

“Nếu để Mộng Nhi học Oanh Thiên Lục Phá, dựa vào lực phá hoại thiên bẩm của nàng kết hợp với sức bộc phá khi va chạm của Oanh Thiên Lục

Phá, không biết còn có thể mạnh tới nhường nào nữa?" Hàn Sâm thầm kỳ vọng.

"Thật là tuyệt!" Baal bị thương mà trên mặt lại lộ ra vẻ say mê và hưng phấn, nắm cốt đao trong tay, ánh mắt khát máu giống như loài sói nhìn thấy con mồi.

Bằng mắt thường có thể thấy vết thương trên người Baal lành lại rất nhanh, đồng thời khí thế và khí cơ sinh mệnh trên người hắn tựa như núi lửa phun trào.

Bóng đen trên người hắn kết thành một con cự thú màu đen to lớn, bóng cự thú dường như che lấp cả đất trời, khí tức khinh khủng không gì sánh được bao trùm toàn bộ không gian.

Hàn Mộng Nhi vẫn không hề dao động dưới khí tức kinh khủng kia, kéo cung tên trong tay, từng mũi tên màu đen cắt qua hư không bay về phía Baal, như tia chớp đen nhánh giăng khắp trời.

Ánh mắt của Baal cháy hừng hực, cốt đao trong tay vung lên điên cuồng chém về phía mũi tên tựa như ác ma giáng thế, muốn chém nó †an tành.

Trong khoảnh khắc sức mạnh của cốt đao sắp đụng vào mũi tên, mũi tên lại biến mất ngay trước tầm mắt hắn tựa như ảo thuật. Khi nó xuất hiện trở lại thì đã bắn trúng lồng ngực vững chãi của hắn, máu thịt quên lẫn, ánh tiễn như mũi khoan, mũi tên màu đen ấy đâm thẳng vào lồng ngực, xuyên thấu cả trái tim của hắn.

Vèo! Vèo! Vèo!

Từng mũi tên vắt ngang qua khoảng không như những tia chớp hình cung, cốt đao trong tay Baal chém điên cồng nhưng vẫn không thể chém trúng nổi một mũi tên.

Những mũi tên kia dường như có ma thuật. Mỗi khi cốt đao của Baal chém tới, chúng lại biến mất, đến khi xuất hiện lại thì đã đâm trúng người Baal.

Chỉ trong nháy mắt, trên người Baal đã có mười mấy mũi tên sắc nhọn xuyên qua, giống như bị những tia chớp màu đen đâm trúng vậy.

Đám người Thanh Li sớm đã há mồm trợn mắt, gần như không dám tin vào mắt mình. Trong lòng những tên Hầu Tước và Công Tước của tộc Hủy Diệt lại kêu gào mãnh liệt: “Sao có thể thế được… Đó là Baal cơ

mà… Bùm!

Hàn Mộng Nhi nắm chặt cây cung, những mũi tên đâm xuyên thân thể Baal đồng thời nổ tung, hóa thành những vầng thái dương màu đen, nổ tung cả cơ thể Baal.

Kengl

Cây cốt đao khủng bố kia rơi xuống đất, mũi đao đâm vào trong đá, cắm chéo trên mặt đất, còn cơ thể của Baal đã bị chia năm xẻ bảy, không thấy nổi một phần da thịt và xương cốt lành lặn.

Không thể hình dung nổi cảm giác chấn động này, Thanh Li và những người tộc Rebet đều dừng bước, ngây người nhìn Hàn Mộng Nhi đang đứng chắn trước mặt Hàn Sâm. Trong khoảng khắc ấy, khuôn mặt và dáng người xinh đẹp lạnh lùng ấy đã khắc sâu vào trong tâm trí của họ.

Hàn Mộng Nhi không vì thế mà vui mừng, chỉ nhíu mày nhìn cây cốt đao kia của Baal.

Đột nhiên, chỉ thấy chỗ xương thịt máu me tan tành kia chuyển động, giống như sinh vật sống mà vặn vẹo thân thể rồi nhanh chóng tụ lại một chỗ.

Chỉ trong nháy mắt, những bộ phận bị gãy đã đắp lại với nhau, dường như có vô số phần thịt nhỏ mọc ra từ ga gân xương thịt, hợp thành một Baal hoàn chỉnh, thoạt nhìn tựa như một con búp bê vải được khâu lại sau khi bị xé toạc ra, trên thân có những vết sẹo như những con rết.

Song những vết sẹo này đã biến mất một cách nhanh chóng, một Baal sống sờ sờ đứng ở đó, vươn tay cầm cốt đao lên, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn chằm chằm vào Hàn Mộng Nhi nói: “Rất lâu rồi chưa hưởng thụ một trận chiến tuyệt vời như vậy, dạ dày ta đã không chịu nổi mà bắt đầu tiết dịch tiêu hóa rồi, cảm giác đói bụng này thực sự quá tuyệt. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi đã chính thức trở thành con mồi của ta, khai tên đi, đồ ăn ngon như thế này xứng đáng được Baal ta ghi nhớ…”

Mọi người nhìn mà tê cả da đầu, người bị xé nát đến vậy rồi mà vẫn có thể hồi phục trong nháy mắt, còn nữa, hơn nữa khí tức trên người Baal hình như lại càng mạnh mẽ hơn.

“Không… Không thể tưởng tượng được… Đáng ra tộc Hủy Diệt không thể có năng lực tự lành mạnh tới mức này… Không… Đây đã không thể coi là

tự lành nữa rồi… Càng giống sống lại hơn…” Ánh mắt Thanh Li dao động, nhìn vào Baal, chỉ thấy sởn cả da gà.

“Baal được gọi là Baal đương nhiên phải có nguyên nhân của nó, bây giờ mới chỉ là bắt đầu mà thôi.” Công Tước tộc Hủy Diệt cười lạnh lùng.

Mặc dù lực phá hoại của Hàn Mộng Nhi cũng khiến hắn rất ngạc nhiên

nhưng hắn lại càng tự tin về Baal hơn. Baal không phải người tộc Hủy Diệt chính gốc nhưng hắn lại là kẻ mạnh nhất.

Hết chương 2176.

Chương 2177. Trời sinh cuồng giết chóc

Hàn Sâm hơi ngạc nhiên nhìn Baal, lực phá hoại của Hàn Mộng Nhi có thể xem như mức độ cao nhất trong cấp Hầu Tước, lúc sử dụng có thể sánh ngang với Oanh Thiên Lục Phá của Hàn Sâm.

Nhưng dưới lực phá hoại như vậy mà Baal vẫn có thể khôi phục một cách nhanh chóng, hơn nữa sinh khí trong thân thể hắn lại càng trở nên mạnh mẽ hơn. Đây không chỉ đơn giản là tự lành, rõ ràng Baal có một thể chất cực kỳ mạnh mẽ, có lẽ đây chính là lý do tại sao hắn có thể sống sót được với thân thể cấp Công Tước dưới sự truy sát của Long Nhất.

Hơn nữa khao khát giết chóc trong ánh mắt của kẻ này chắc chắn không chỉ đơn giản là săn giết thức ăn, hắn khiến Hàn Sâm có cảm giác giống như là bản năng thích giết chóc hơn.

“Một cỗ máy giết chóc trời sinh.” Hàn Sâm âm thầm đánh giá Baal trong lòng.

Khuôn mặt ghê tởm của Baal tràn ngập vẻ hưng phấn và méo mó. Hắn liếm môi, gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Mộng Nhi, bước từng bước về phía nàng. Huyết khí trên cốt đao bắt đầu tuôn ra như thủy triều, đồng thời còn dâng lên hào quang đen giống như ác ma, khí tức vô cùng khủng khiếp nhanh chóng lan tràn trên cơ thể hắn.

Hàn Mộng Nhi đang định giương cung tên lên lần nữa thì lại bị Hàn Sâm đè xuống. Hắn mỉm cười nói: "Thôi để ta lên đi. Cơ thể của hắn có chút kì dị, không đơn giản chỉ dùng lực phá hoại là có thể giải quyết được."

'Thứ mà Hàn Mộng Nhi mạnh nhất chính là lực phá hoại. Bây giờ dường như lực phá hoại đã không có tác dụng đối với Baal, Hàn Sâm không muốn để cho nàng tiếp tục mạo hiểm chiến đấu.

Hàn Mộng Nhi buông lỏng ngón tay, cung tên lập tức biến mất, người cũng lặng lẽ lui về phía sau Hàn Sâm.

"Cút ngay!" Baal nhìn thấy Hàn Sâm chắn trước mặt hắn, gương mặt đàn ông ghê tởm mắng to, cốt đao trong tay hắn điên cuồng chém về phía Hàn Sâm, trong nháy mắt sức mạnh của máu và sắc đen lan ra giống như bóng tối của vực thẳm.

Mục tiêu ban đầu của Baal là Hàn Sâm nhưng hiện tại hắn cũng đã xem Hàn Mộng Nhi là con mồi, không còn hứng thú với Hàn Sâm như trước nữa. Lúc này hắn chỉ muốn giết chết Hàn Mộng Nhi, sự kích động giống như kẻ đói bụng ba ngày ba đêm chuẩn bị hưởng thụ một bữa tiệc lớn.

Sát thủ làm việc tùy hứng như vậy, e rằng trên đời này cũng chỉ có một kẻ như Baal mà thôi.

Ánh mắt của Hàn Sâm rất bình tĩnh, rút Quỷ Nha đao trong tay ra, không hề nhượng bộ chém về phía Baal.

Kengl

Đao va chạm vào đao, máu đen và tử khí vỡ tan ra, lưỡi đao ma sát với nhau sinh ra từng đợt xé rách không gian, làm cho không gian xung quanh nứt ra giống như mạng nhện, đỏ đen và sắc tía cùng tràn ra bên trong vết nứt.

“Chết đi!” Gương mặt ghê tởm của Baal lại càng điên cuồng hơn, ngọn lửa nóng rực ở trong đôi mắt gần như đã ngưng tụ thành thực chất. Hắn nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm rồi nhanh chóng vung cốt đao trong tay, quang ảnh trên người tựa như cự thú hắc ám cũng theo đó dồn ép xuống.

Đao pháp của Baal rất thô ráp, không có quá nhiều kỹ xảo chứ đừng nói tới biến mục nát thành thần kỳ, hoàn toàn khác biệt với loại đại đạo tối giản của Cô Trúc.

Đao pháp của hắn thô ráp, ngông cuồng, tàn bạo, không theo đuổi sự hoàn mỹ và ảo diệu, sẽ không chú trọng vào những chỉ tiết vụn vặt, cũng không có ý cảnh quá mức sâu xa, chỉ đơn giản là sự tàn bạo nguyên thủy nhất.

Bây giờ rốt cuộc Hàn Sâm cũng đã hiểu tại sao Baal được gọi là kẻ hủy diệt trời sinh, bởi vì dường như hắn sinh ra là để tàn phá, vốn dĩ trong mắt hắn cũng không có chính bản thân mình, chỉ có điên cuồng giết chóc và hủy hoại.

Đao pháp thô ráp điên cuồng như vậy thật sự có rất nhiều sơ hở nhưng Baal vốn chẳng thèm quan tâm, cũng không có suy nghĩ muốn bù đắp nó, chỉ một mực muốn giết chết đối thủ trước mặt mình.

Giết! Giết! Giết!

Gương mặt ghê tởm không ngừng gào thét, vẻ mặt càng lúc càng méo mó tàn bạo, cốt đao cũng đại khai đại hợp, chỉ muốn xé rách và cắn nuốt thân thể Hàn Sâm.

Xoetl

Quỷ Nha đao của Hàn Sâm chém qua lồng ngực Baal, lập tức chém ra một vết máu trên lồng ngực hắn, máu tươi và tử khí phun trào ra từ bên trong vết thương.

Nhưng mà Baal lại không thèm để tâm, vết thương cũng không thể ngăn cản được bước tiến của hắn, ngược lại còn làm cho hắn càng thêm hưng phấn hơn.

Hơn nữa tuy vết thương bị lực Tuyệt Nha xé rách vẫn chưa khép lại nhưng cũng không thể xé rách được thân thể của hắn, chỉ để lại một vết thương màu tím mà thôi.

Đây đã là nhát đao thứ mười mấy Hàn Sâm chém lên trên người hắn rồi, xem ra cũng không có hiệu quả lắm, ngược lại sức lực trên người Baal càng lúc càng mạnh hơn, hầu như đã trở thành ác ma giáng thế, liều lĩnh chém về phía Hàn Sâm.

Kengl

Quỷ Nha đao lại va chạm với cốt đao một lần nữa. Hàn Sâm chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh đánh tới, thân thể không khống chế được bị kéo lê ở trên không trung hơn mười mét mới dừng lại được.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, sức mạnh của Baal hầu như đã tăng lên gấp đôi, hơn nữa vẫn còn đang tiếp tục tăng trưởng, dường như vết thương không những không làm tiêu hao sức chiến đấu của hắn mà ngược lại còn làm cho hắn trở nên mạnh mẽ hơn.

"Hàn Sâm quả thật rất mạnh, có lẽ không dưới Cô Trúc đâu, cho dù là Công Tước bình thường e rằng cũng rất khó có thể đánh bại hắn, chỉ tiếc là hắn chọn sai đối thủ rồi. Baal là một cỗ máy giết chóc thực sự, trong chiến đấu hắn sẽ không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn, cho đến khi có thể tiêu diệt được đối thủ mới thôi. Ngay cả Vương Giả như Long Nhất cũng không thể giết được Baal, một Hàn Sâm đã là gì chứ…" Công Tước của tộc Hủy Diệt nhìn Hàn Sâm khinh thường cười khẩy.

Thanh Li cũng đã nhìn ra được tình hình của Hàn Sâm có phần không ổn, nàng có chút bất an hỏi: "Rốt cuộc thân thể của Baal là thế nào vậy? Thậm chí ngay cả lực Tuyệt Nha cũng không thể lan ra trên người hắn sao?"

Đương nhiên Hàn Sâm cũng phát hiện điểm mạnh của Baal, biết rõ đối phó với loại người này chỉ dùng bạo lực đơn thuần là không có tác dụng gì hết. Ngay cả lực Tuyệt Nha cũng không thể xé rách được thân thể hắn, có thể thấy được thiên phú của hắn không hề tầm thường, nếu như tiếp tục chiến đấu thì sẽ chỉ làm cho hắn càng lúc càng trở nên mạnh hơn mà thôi.

Mắt thấy Baal cầm trong tay cốt đao giống như ác ma chém đến trước mặt mình, trong lòng Hàn Sâm chợt nảy ra suy nghĩ. Giữa lúc bước chân biến ảo, hắn nhanh chóng tránh khỏi cốt đao của Baal đồng thời đeo Quỷ Nha đao lại vào bên hông, một cặp súng lục chia ra xuất hiện trong hai tay của hắn.

Đoàng! Đoàng!

Hai viên đạn cùng với tiếng súng vang lên bắn về phía Baal, trong lúc thân hình sát qua nhau găm trúng vào lồng ngực Baal. Bây giờ cơ bắp của hắn đã mạnh mẽ hơn gấp mấy lần so với trước đó, viên đạn không thể nào bắn xuyên qua được, sau khi va chạm với cơ bắp rắn chắc cứng như sắt thép thì trực tiếp nổ tung ra.

Nhưng hai viên đạn cũng để lại hai quang phù hình rùa trên hai bên cơ ngực của Baal, khiến cho thân thể Baal lập tức rơi xuống đất, đạp lên mặt đất thành một cái hố sâu, tốc độ cũng trở nên chậm chạp hơn rất nhiều.

“Mặc dù thân thể của hắn rất mạnh mẽ, nhưng tính miễn dịch đối với sức mạnh gây hiệu ứng xấu cũng không cao, thuật Ô Quy hầu như không bị triệt tiêu.” Trong lòng Hàn Sâm thầm đánh giá.

Nhìn thấy thân hình của Baal trở nên chậm chạp, Thanh Li lập tức mừng rỡ nói: “Có hiệu quả rồi, đây chắc là thuật Ô Quy mà Hàn Sâm tự nghĩ ra nhỉ? Quả nhiên rất lợi hại, vậy mà có thể trấn áp được Baal.”

“Nếu hắn cho rằng chỉ dựa vào lực phong ấn là có thể đánh bại được Baal thì hắn hoàn toàn sai rồi.” Giọng điệu khinh thường của Công Tước tộc Hủy Diệt vang lên ngay bên cạnh.

“Thật tuyệt, ta sắp run rẩy vì hưng phấn mất rồi, đúng là đồ ăn ngon miệng!” Gương mặt xấu xí của Baal càng trở nên điên cuồng hơn. Khuôn mặt lạnh lùng giống như mặt nạ ở giữa đột nhiên có một chút thay đổi, hắc mang lóe ra từ trong đôi mắt. Trong phút chốc toàn thân Baal giống như bị nhiễm đen, biến thành trạng thái u ám giống như gang thép, tựa như một pho tượng Ma thần được đúc bằng sắt vậy.

Mặc dù quang phù Ô Quy làm giảm tốc độ của Hàn Sâm vẫn còn đang ở trên người hắn nhưng thân thể của Baal lại bay vọt lên trời mà không bị ảnh hưởng gì, mang theo sức mạnh như Ma thần chém một đao về phía Hàn Sâm.

Hết chương 2177.

Chương 2178. Chiến Baal

Thân hình Hàn Sâm chuyển động như một cái bóng, cốt đao cuồng bạo của Baal từ đầu đến cuối đều không thể chém lên người Hàn Sâm. Nhưng bây giờ sức mạnh của hắn đã không còn là thứ mà Hàn Sâm có thể chống lại một cách chính diện nữa rồi, nếu như bị sức mạnh của hắn trực tiếp đánh trúng, cho dù có dùng Quỷ Nha đao ngăn cản thì e rằng cũng sẽ bị sức mạnh kia đả thương.

“Hình như Baal càng ngày càng mạnh rồi!” Thanh Li nhìn ra được tình cảnh khó khăn của Hàn Sâm. Sức mạnh Baal tăng lên là thứ mà những người đứng xem như bọn họ đều có thể nhìn thấy được mà sức mạnh của Hàn Sâm vẫn luôn ở trên một đường thẳng, không hề tăng lên theo.

Cứ một tăng một ngừng như vậy, Hàn Sâm nhất thời bị áp chế hoàn toàn, chỉ có thể không ngừng né tránh, khó mà đối kháng chính diện với Baal.

Điều mà Thanh L¡ lo lắng hơn chính là Baal còn có thể tiếp tục trở nên mạnh mẽ mà sau khi sức lực của Hàn Sâm tiêu hao, nếu không thể nhanh chóng thoát ra khỏi sự tấn công của Baal thì đến lúc đó rất có thể sẽ bị Baal chém chết bằng một đao.

Công Tước tộc Hủy Diệt cười lạnh lùng nói: “Có thể nói Baal là sự tồn tại vô địch trong cùng cấp bậc, Hàn Sâm chỉ là một Hầu Tước, cho dù có một chút bản lĩnh thì cuối cùng cũng chỉ là một Hầu Tước mà thôi. Khơi dậy lửa giận của Baal, hắn chỉ có một con đường chết.”

Hàn Mộng Nhị, Linh và Tiểu Thiên Sứ đang đứng một bên quan sát cũng không nói lời thừa thãi nào hết. Vẫn thường nói ba người phụ nữ thành cái chợ nhưng mà ba người này lại là nhân vật trầm tĩnh ít nói không thích trò chuyện, đứng ở đó không ai nói gì cả.

Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh đứng ở bên cạnh bọn họ, im lặng quan sát trận chiến.

“Lên!” Hàn Sâm đột nhiên thoát khỏi chiến trường, sau đó mũi đao ép về phía trước. Nhất thời chỉ thấy từng mảnh tử khí mảnh hơn sợi tóc hiện ra trong không trung, lập tức trói chặt lấy thân thể của Baal vào trong lưới đao, bốn chân của hắn dang ra mắc kẹt trong không trung khiến Baal khó mà nhúc nhích được.

Khí diễm trên người Baal vẫn không ngừng bành trướng, ánh mắt như lửa nhìn chằm chằm Hàn Sâm, thân thể như đúc từ sắt chợt gồng lên nhưng cũng không thể nào cắt đứt được mảnh đao vừa mềm vừa dai kia, ngược lại mảnh đao còn siết chặt vào trong xương thịt hắn, khiến cho cả cơ thể của hắn đều phun ra máu tươi.

Baal bật cười ha hả, không thèm để ý tới vết thương khắp người, vẫn cười điên cuồng tiếp tục dùng lực. Chỉ nghe thấy một tiếng rắc, bởi vì dùng sức giãy dụa quá mức, thân thể của hắn cứ thế bị mảnh đao cắt rời.

Nhưng mà chỉ sau giây lát, những phần chỉ bị gãy đó đã lại ghép vào thành một, Baal sống sờ sờ đứng lên một lần nữa, hơn nữa sức mạnh trên người hắn còn tăng lên khủng khiếp hơn.

“Tên này khó chơi thật đấy. Nếu ta dùng Chích Thủ Già Thiên thì có thể hoàn toàn phá hủy chôn vùi thân thể hắn, đáng tiếc bây giờ có nhiều người đang nhìn như vậy, không thể sử dụng sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên được.” Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể giải quyết được Baal.

Baal quả thật rất mạnh nhưng tộc Hủy Diệt nói Baal là vô địch trong cùng cấp bậc thì Hàn Sâm lại không tin. Có lẽ là vô dịch trong cùng cấp bậc của tộc Hủy Diệt chử đặt trong cả vũ trụ gen, trong số Công Tước nhất định sẽ có người có thể phá giải được loại sức mạnh của hắn.

Long tộc nổi tiếng với thân thể mạnh mẽ và lực phá hoại khủng bố, cho dù có thăng lên cấp Vương cũng chỉ là như vậy. Mà loại thể chất như Baal lại không hề sợ hãi đối với sức mạnh to lớn, thậm chí còn có phần khắc chế, cho nên hắn mới có thể chạy trốn được thuộc hạ của Long Nhất nhưng điều này không có nghĩa là hắn vô địch.

“Cảm ơn ngươi… Thật sự cảm ơn ngươi… Cảm ơn ngươi đã để cho ta hưởng thụ hương vị chiến đấu ngọt ngào như vậy… Giây phút giết chết ngươi… Chắc chắn sẽ là thời khắc tuyệt vời nhất trong cuộc đời ta…” Baal gần như đã trở nên điên cuồng, mỗi đao của hắn đều mang theo sát ý vô tận và sức mạnh khủng khiếp.

Chỉ thấy từng luồng đao diễm đỏ đen không ngừng đan xen trên không trung, mỗi nhát đều để lại vết đao không thể xóa nhòa trên mặt đất.

Bây giờ sức mạnh và tốc độ mà Baal thể hiện ra đã là đỉnh cấp trên cùng cấp bậc, e rằng cấp Công Tước chẳng mấy ai có thể chính diện chống lại hắn.

“Mạnh thật đấy!” Trong lòng Hàn Sâm thầm than thở. Hắn phải thừa nhận rằng, nếu bản thân mình vẫn còn chưa thăng lên cấp Công Tước thì trừ khi sử dụng Chích Thủ Già Thiên, nếu không sẽ rất khó có thể giết chết được Baal chỉ dựa vào sức mạnh của mình.

Cho dù có sử dụng Oanh Thiên Lục Phá nổ tung thân thể của hắn thì cũng không có tác dụng gì, hắn vẫn có thể tiếp tục sống sót, đồng thời càng trở nên mạnh hơn.

Hàn Sâm cũng đã đoán được đại khái, sự gia tăng sức mạnh này của Baal chính là năng lực mượn người khác chém giết hắn, hắn càng bị thương nhiều và càng nghiêm trọng thì sức mạnh cũng sẽ càng trở nên to lớn hơn.

Nhưng cũng không khó để đoán ra, sự gia tăng sức mạnh này không phải là vĩnh viễn. Nếu không lúc mới gặp mặt Baal cũng sẽ không dễ dàng bị thương như vậy.

Ban đầu nhìn thấy Baal, sức mạnh của hắn lớn hơn so với Công Tước bình thường một chút, miễn cưỡng có thể coi là thực lực của Công Tước nhất lưu.

Nhưng cho tới bây giờ, có thể nói rằng Baal đã là một trong những Công Tước cao cấp nhất, nếu cứ tiếp tục chiến đấu sẽ chỉ làm cho hắn trở nên mạnh hơn mà thôi.

“Dù có giấy dụa thế nào cũng vô dụng thôi. Hôm nay Hàn Sâm chắc chắn sẽ phải chết.” Một đám cường giả tộc Hủy Diệt đều tươi cười. Nếu Baal có thể giết chết Hàn Sâm, đối với tộc Hủy Diệt mà nói cũng không phải là một chuyện xấu.

Giết thì giết không chết, đánh cũng không đánh nổi, mắt thấy Hàn Sâm sắp bị dồn ép đến bước đường cùng.

“Chết đi!” Cốt đao của Baal điên cuồng chém xuống, trong nháy mắt sức mạnh gần như có thể chém sụp núi non đó đã chém lên đỉnh đầu Hàn Sâm.

Cốt đao không gặp phải bất cứ trở ngại nào, cứ thế chém xuống. Thân thể Hàn Sâm đột nhiên nổ tung giống như bóng nước, rõ ràng là phân thân do thuật Nguyệt Phách tạo ra.

Hàn Sâm thật sự đang ở bên cạnh Baal, sợi tóc phất phơ hầu như sắp chạm vào gương mặt Baal.

Khẽ mỉm cười với Baal, Hàn Sâm nói: “Ngươi thật sự rất mạnh, mạnh đến mức không có đạo lý, ta cũng không giết được ngươi.”

“Nói nhảm, ta phải giết ngươi.” Baal chém ngang một đao, dường như muốn chém thân thể Hàn Sâm thành hai nửa.

Thân hình Hàn Sâm nhẹ nhàng bay bổng, giống như cưỡi gió mà đi. Cốt đao của Baal vẫn đuổi theo Hàn Sâm nhưng từ đầu đến cuối vẫn cách eo Hàn Sâm một khoảng, giống như có một làn sóng vô hình đẩy Hàn Sâm ra xa khỏi cốt đao vậy.

“Mặc dù ta không giết chết được ngươi nhưng đánh bại ngươi cũng không có gì khó khăn.” Hàn Sâm cười nói.

“Ta thấy hắn giận đến phát điên rồi phải không? Nếu không giết chết được thì làm sao có thể đánh bại được Baal chứ?” Công Tước tộc Hủy Diệt khinh thường khẽ lạnh.

Đúng vào lúc này, lại thấy Hàn Sâm giơ khẩu súng lục Chú Ngữ trong tay lên, nhắm thẳng vào thân thể Baal rồi cứ thế bóp cò.

Đoàng đoàng!

Cùng với tiếng súng vang lên, một viên đạn xoay tròn bên trong nòng súng rồi bay ra ngoài, gần như chỉ trong chớp mắt đã bắn lên trán Baal.

Lúc viên đạn chạm vào thân xác mạnh mẽ của Baal thì lập tức vỡ tan thành bột phấn, chỉ để lại một vết đỏ và quang phù trên cơ thể giống như sắt đó.

“Vẫn là chiêu này sao? Ta có thể nói cho ngươi biết, loại năng lực phong ấn này của ngươi không có tác dụng gì đối với Chân Thân Hỗn Độn của ta đâu.” Baal khinh thường gầm lên, giơ đao lên bổ về phía Hàn Sâm lần nữa.

Nhưng khi đao của hắn vừa mới giơ lên, sắc mặt hắn lại đột nhiên thay đổi, đốm sáng băng chỉ có một chút lan rộng ra từ trên trán hắn, nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể. Còn không chờ một đao kia kịp đánh xuống thì thân thể của hắn cũng đã bị băng quang đông cứng lại, giống như một bức tượng khắc băng đứng ở đó, vẫn đang giữ nguyên †ư thế vung đao chém xuống.

Hết chương 2178.

Chương 2179. Baal bị đóng băng

Công Tước tộc Hủy Diệt nhìn thấy Hàn Sâm dùng sức mạnh đóng băng làm cho Baal đông cứng lại, khóe miệng chợt nhếch lên, khinh thường nói: “Sức mạnh đóng băng cũng không có tác dụng đối với

Chân Thân Hỗn Độn của Baal đâu.

“Lực Tội Ác, Chân Thân Hỗn Độn, Tai Họa Chi Linh, Baal cũng có ba loại thiên phú và sức mạnh này giống như tộc Hủy Diệt. Nhưng khác với ba loại sức mạnh ánh sáng, bóng tối và hỗn độn của tộc Hủy Diệt, vì nguyên nhân huyết mạch cho nên ba loại sức mạnh của Baal xảy ra biến dị trở thành ba loại năng lực thiên phú thần kì: Lực Tội Ác phát triển dựa trên chém giết, Chân Thân Hỗn Độn có thể làm rối loạn các loại sức mạnh, cùng với Tai

Họa Chỉ Linh thần bí. Mỗi một loại đều có năng lực mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi, khiến cho Baal trở nên vô địch trong cùng cấp bậc."

Công Tước của tộc Hủy Diệt nói tới đây chợt cười khẩy: "Lực đóng băng cỏn con vốn dĩ không có bất cứ tác dụng gì đối với Baal, chỉ có thể làm cho năng lực của hắn càng trở nên mạnh mẽ hơn mà thôi. Cứ chờ xem, Baal sẽ lập tức phá băng ra thôi."

Dường như đang đáp lại lời nói của Công Tước tộc Hủy Diệt, trên cơ thể bị đóng băng của Baal phát ra những tiếng răng rắc, giống như âm thanh của thủy tinh trước khi bị ép vỡ vụn vậy.

"Chậc, đúng khí mạnh mẽ, ngay cả thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt đã được ưu hóa khi ta lĩnh hội lực đóng băng từ chỗ con cóc Thần Hóa cũng không thể đóng băng hắn hoàn toàn được." Hàn Sâm thầm thở than.

Nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, nếu như ngay từ lúc bắt đầu hắn đã sử dụng Thần Quang Băng Cơ Ngọc Cốt thì e rằng Baal rất khó có thể thoát ra được.

Bây giờ Baal có được sức mạnh như thế này có lẽ là vì cuộc chiến trước đó đã làm cho sức mạnh của Baal tăng lên quá nhiều, nếu không hắn đã chẳng dễ dàng phá bỏ được lực đóng băng của thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt.

May mà Hàn Sâm cũng không mong đợi thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt có thể hoàn toàn đóng băng được Baal, súng lục Chú Ngữ nằm trong tay còn lại bắn ra một viên đạn về phía Baal.

Một viên đạn mang theo ánh sáng băng lại bắn ra khỏi nòng súng, trực tiếp đánh lên thân thể đã bị đóng băng của Baal, thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt lại đông cứng cơ thể Baal lần nữa

Nhưng khác với viên đạn mang theo thần quang Băng Cơ Ngọc Cốt trước đó, trên đầu của viên đạn này dường như có một ký hiệu thần bí lúc ẩn lúc hiện.

Ký hiệu đó giống hệt như ký hiệu thần bí xuất hiện trên trán Chú Ngữ lúc thăng cấp Hầu Tước, chính là năng lực mà Chú Ngữ đã nhận được sau khi

lên cấp Hầu Tước.

“Vô dụng thôi, cho dù có đóng băng Baal bao nhiêu lần thì cũng chẳng có ích gì cả. Nhiều lần đóng băng sẽ chỉ làm cho sức mạnh của Baal càng trở nên mạnh mẽ hơn sau khi phá băng mà thôi, Hàn Sâm làm như vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết.” Công Tước tộc Hủy Diệt khinh thường hừ lạnh nói.

Một phát súng bắn ra, Hàn Sâm thổi thổi họng súng, cứ thế cất súng đôi Chú Ngữ đi. Hắn xoay người đi về phía đám người Hàn Mộng Nhị, nhún vai nói: “Chúng ta đi thôi, tên này lỳ đòn quá, ta cũng không thể giết được hắn.”

Đương nhiên đám người Hàn Mộng Nhi và Linh không có ý kiến gì, cùng theo Hàn Sâm rời đi.

Nhưng Công Tước tộc Hủy Diệt lại lớn tiếng quát lên: “Hàn Sâm, ngươi chạy trốn cũng vô ích thôi. Baal sẽ phá vỡ lực đóng băng ngay thôi, đến lúc đó ngươi vẫn khó mà thoát khỏi cái chết, mục tiêu bị Baal đánh dấu không một ai có thể trốn thoát được…”

Đoàng!

Hàn Sâm không quay đầu lại mà trực tiếp trở tay bắn một phát súng, viên đạn giống như sấm sét bay đến trước mặt Công Tước tộc Hủy Diệt.

Sắc mặt gã Công Tước lập tức thay đổi nhưng muốn trốn cũng không kịp nữa rồi. Ba cái đầu giận dữ hét lên, sáu cánh tay bộc phát ra thần quang ba màu đánh lên viên đạn của Hàn Sâm.

Bùm!

Thần quang ba màu chạm vào viên đạn, viên đạn đó lập tức nổ tung, một đám mây sáng hình nấm chợt bay lên, một nhóm tộc Hủy Diệt bao gồm cả Công Tước tộc Hủy Diệt đều bị nổ thành từng mảnh nhỏ, máu tươi và chỉ gãy bay tán loạn khắp nơi, Công Tước tộc Hủy Diệt đứng mũi chịu sào gần như đã tan xương nát thịt.

Hai Hầu Tước tộc Hủy Diệt ở cách đó khá xa không bị nổ chết tại chỗ nhưng trên người cũng giàn giụa máu tươi, mặt thấy cũng chẳng sống nổi nữa, bọn họ ngã trên mặt đất nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt hoảng sợ.

"Các ngươi không phải là Baal nên ta không cần nói nhảm với các ngươi." Hàn Sâm cất súng lục đi, dẫn đám người Hàn Mộng Nhi đi thẳng.

Thanh Li và đám người tộc Rebet đều sững sờ ở đó. Mặc dù bọn họ đã biết trước Hàn Sâm rất mạnh nhưng không ngờ hắn lại mạnh đến mức này.

Hắn vẫn chỉ là một Hầu Tước, tiện tay ra một đòn đã giết chết Công Tước tộc Hủy Diệt ngay lập tức, đây là sức mạnh khủng khiếp đến mức nào chứ.

"Chẳng trách Hàn Sâm có thể nổi tiếng ngang với Cô Trúc, sức mạnh như vậy thật đáng sợ." Ánh sáng kì dị lấp lóe trong mắt Thanh Li, nàng tự lẩm bẩm: "Ta có nên tiếp tục kế hoạch bái sư của mình không nhỉ? Có lẽ thật sự hắn thích hợp làm sự phụ của ta hơn là Nữ Hoàng đại nhân. Nhưng trước kia hắn đã từ chối ta rồi, sợ rằng bây giờ sẽ lại càng không chấp nhận ta."

"Baal nhất định sẽ giết ngươi… Giết ngươi…" Hai tên tộc Hủy Diệt còn chưa chết oán hận kêu lên, máu tươi không ngừng trào ra từ trong miệng.

Họ biết mình sẽ không sống nổi, bèn gửi gắm hy vọng báo thù lên người Baal, chỉ hận Baal không thể lập tức phá vỡ lớp băng, rút gân lột da Hàn Sâm ra.

Trong lòng bọn họ đầy chờ mong, ánh mắt nhìn về phía Baal đang bị

đóng băng, mang theo sự hy vọng bức thiết Baal có thể phá băng ra.

Tưởng tượng nhìn thấy cảnh Hàn Sâm bị Baal hành hạ giết chết, bọn

họ cũng cảm thấy một luồng sức mạnh trào ra từ bên trong cơ thể đã sắp mất đi sự sống, chống đỡ bọn họ không chết đi ngay lập tức.

Nhưng đám người Hàn Sâm đã từ từ rời xa rồi mà Baal đang bị đóng băng vẫn không có động tĩnh gì, vẫn duy trì tư thế tay nâng cốt đao chém xuống, giống như một bức tượng băng đứng ở đó không hề nhúc nhích.

“Không… Không thể nào… Chỉ là đóng băng làm sao có thể đông cứng được Chân Thân Hỗn Độn của Baal chứ… Chắc chắn là không thể… Baal nhất định có thể phá vỡ lớp băng… Hắn chỉ cần một chút thời gian…

Hai Hầu Tước tộc Hủy Diệt gào thét trong lòng. Nhưng đám người Hàn Sâm đã đi khuất rồi mà Baal vẫn còn bị đóng băng không nhúc nhích ở đó.

Bọn họ từ hy vọng đến thất vọng, rồi đến tuyệt vọng, cho đến khi bọn họ trút hơi thở cuối cùng thì ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Baal đang bị đóng băng, dường như có phần chết không nhắm mắt, nhưng dù vậy thì Baal vẫn đang bị đóng băng bên trong khó có thể nhúc nhích.

Lúc cường giả các tộc đi ngang qua đó nhìn thấy Baal bị đông cứng lại thì đều tỏ vẻ kinh hãi. Hỏi thăm mới biết được, hóa ra Baal lại bị Hàn Sâm đóng băng ở đó chỉ bằng một phát súng, trong lòng bọn họ lại càng kinh hãi hơn.

Một Công Tước nổi tiếng như Baal lại bị một Hầu Tước phong ấn đến mức khó mà nhúc nhích được, thật sự làm cho người ta không thể tin nổi.

Cho đến khi quý tộc của tộc Hủy Diệt chạy tới mang Baal bị đóng băng đi thì cũng đã là chuyện của mấy tiếng sau rồi.

Hàn Sâm vẫn là lần đầu tiên sử dụng sức mạnh mà Chú Ngữ đạt được sau khi thăng cấp Hầu Tước. Hắn không biết loại sức mạnh này được gọi là gì, ký hiệu thần bí đó có một sức mạnh gia cố kỳ dị, Hàn Sâm đặt †ên cho loại năng lực này là “Vĩnh Hằng”.

Ban đầu Hàn Sâm chỉ định gia cố hiệu quả đóng băng để nhốt Baal lại trong chốc lát, giúp cho bọn họ có đủ thời gian rời đi một cách an toàn là được rồi. Nhưng không ngờ hiệu quả gia cố của Vĩnh Hằng còn mạnh hơn một chút so với tưởng tượng của hắn, mấy tiếng trôi qua mà Baal vẫn không thể phá vỡ được lớp băng đã gia cố.

Hết chương 2179.

Chương 2180. Ta nhắm ngươi rồi đấy

Hàn Sâm dẫn theo đám người Hàn Mộng Nhi đi lòng vòng xung quanh những ngọn núi và đầm lầy gần đó, chỉ nhìn thấy một ít thi thể dị chủng chứ không hề thấy bất cứ một con dị chủng nào còn sống cả.

Đừng nói là cấp Công Tước, ngay cả dị chủng cấp thấp bình thường cũng không thấy một con nào.

"Sao lại có nhiều kẻ đến hôi của vậy chứ?" Hàn Sâm thầm buồn bực trong lòng. Nhưng việc đã đến nước này rồi, hắn cũng đành bó tay.

Đang chuẩn bị rời khỏi tinh cầu Soddy thì lại chợt thấy một nhóm rất nhiều quý tộc bay từ trong vũ trụ tới, trong đó cũng không thiếu cường giả cấp Công Tước khủng bố.

Mắt thấy từng chiếc tàu chiến trên bầu trời cùng với cường giả không ngừng bay vào tinh cầu Soddy làm cho Hàn Sâm sợ hết hồn. Nếu không phải bọn họ bay về hướng khác thì Hàn Sâm còn tưởng rằng bọn họ nhằm vào mình mà tới.

"Tinh cầu Soddy tạm thời phong tỏa, xin các vị đừng cố gắng rời khỏi đây…" Âm thanh máy móc không ngừng vang lên trong không trung.

Từng chiếc tàu chiến và phi thuyền bay tới bên ngoài tinh cầu Soddy, cả công trình phòng thủ không gian cũng tiến vào quỹ đạo của tinh cầu Soddy, các loại vũ khí khoa học kỹ thuật cũng nhắm thẳng vào tinh cầu Soddy. Nếu những vũ khí khoa học kỹ thuật này thực sự khai hỏa thì e rằng mười tinh cầu Soddy cũng bị phá hủy ngay lập tức.

Nhìn những chiếc phi hành khí loại nhỏ bay ra từ trên chiến hạm tràn ngập bầu trời, ùn ùn trải ra khắp tinh cầu Soddy, Hàn Sâm thầm kinh ngạc, lập tức nghĩ đến chuyện đã xảy ra: "Tên phản bội của tộc Hủy Diệt không phải đang ở trên tinh cầu Soddy đó chứ? Nếu thế thật thì †ên này đúng là to gan

lớn mật, một chiêu nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất vận dụng quá hay. Nhưng không biết tại sao lại bị người ta nhìn thấu được."

Trừ chuyện này ra thì Hàn Sâm không nghĩ được bất cứ khả năng nào nữa. Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi, có phải tên phản bội của tộc Hủy Diệt đang ở đây hay không, hắn tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả thôi.

Toàn bộ tinh cầu Soddy đều đã bị phong tỏa, bây giờ đám người Hàn Sâm muốn đi ra ngoài cũng không thể được, chiến hạm của các tộc và pháo đài không gian của tộc Rebet đều đã tiến vào trạng thái chiến đấu, nếu cưỡng chế xông ra thì sợ rằng sẽ gặp phải sự tấn công không thương tiếc ngay lập tức.

Chỗ này là địa bàn của tộc Rebet, Hàn Sâm lại là một phần tử trong đó nên đương nhiên cũng không cần phải cưỡng chế xông ra. Hắn đành dẫn theo đám người Hàn Mộng Nhi đến Cương Thành - thành phố duy nhất của tinh cầu Soddy.

Thân phận của Hàn Sâm cũng có thể coi là nhân sĩ đặc quyền ở tộc Rebet. Sau khi hắn đi vào Cương Thành đã lập tức nhận được sự tiếp đãi của nhân viên phục vụ ở Cương Thành , được vào ở trong khách sạn có tiêu chuẩn cao nhất ở Cương Thành.

"Mong là phong tỏa sẽ không kéo dài quá lâu, nếu không quay về giữ cửa chậm trễ thì không tốt lắm." Hàn Sâm thấy chắc cũng không kéo dài lâu lắm, bọn họ cũng đã khóa tinh cầu Soddy lại rồi, nhiều Công Tước và Hầu Tước đều đang ở đây, không thể không tìm thấy nổi một Hầu Tước trên tinh cầu được.

Nhưng đã trôi qua hai ngày, cường giả các tộc đã lật tung toàn bộ tinh cầu Soddy không biết bao nhiêu lần mà vẫn không tìm được tung tích của tên phản bội tộc Hủy Diệt.

Hàn Sâm không nhịn được thầm nhíu mày. Có nhiều Công Tước và Hầu Tước ở đây như vậy, e rằng tinh cầu Soddy cũng sắp bị lật tung hết cả lên rồi mà vẫn không tìm được tên phản bội của tộc Hủy Diệt.

Như vậy bây giờ cũng chỉ có hai loại khả năng, một là tình báo bị sai, tên phản bội của tộc Hủy Diệt không có ở tinh cầu Soddy nên bọn họ mới không tìm được.

Còn một khả năng nữa, chính là tên phản bội của tộc Hủy Diệt không ẩn nấp ở một nơi bí mật mà xuất hiện quang minh chính đại trước mặt mọi người. Song hắn đã thay đổi thân phận, người khác không nhận ra hắn nên mới không tìm ra được.

Hàn Sâm cảm thấy khả năng thứ nhất khá nhỏ. Nếu chưa xác định được tên phản bội của tộc Hủy Diệt đang ở đây thì các tộc cũng không thể nào điều tất cả mọi người qua đây được, rõ ràng bọn họ vô cùng chắc chắn về tin tức này, tỷ lệ tên phản bội đó ở tinh cầu Soddy là rất cao.

“Nếu hắn đã thay đổi thân phận mà tộc Hủy Diệt lại không nhận ra thì có chút phiền phức rồi đây. Hiện nay có vô số Hầu Tước của các tộc đều tụ tập ở đây, không có cách nào để kiểm tra lẫn nhau, rất khó có thể tìm được người.” Hàn Sâm có chút bận tâm thời gian bị trì hoãn quá lâu sẽ không kịp quay về trông coi Lãnh Cung.

Lúc Hàn Sâm và đám người Hàn Mộng Nhi đang dùng cơm bên trong đại sảnh, hắn chợt cảm thấy có một luồng khí tức quen thuộc tiến vào trong phòng ăn, ngẩng đầu nhìn qua và phát hiện đó là một người phụ nữ tộc Hoàng Cực.

Hóa ra nàng vẫn chưa rời khỏi địa bàn của tộc Rebet, lại còn tới không gian dị chủng Lục Tỉnh, có lẽ cũng đến vì bảo vật bị trộm của tộc Hủy Diệt.

“Rốt cuộc tộc Hủy Diệt bị trộm cái gì mà ngay cả người của tộc Hoàng Cực cũng bị thu hút tới đây chứ?” Hàn Sâm thầm kinh ngạc trong lòng.

Đương nhiên người phụ nữ tộc Hoàng Cực cũng nhìn thấy Hàn Sâm nhưng nàng ta lại làm như không thấy, cứ thế lướt qua bên cạnh Hàn Sâm, ngồi xuống một vị trí gần cửa sổ.

Hàn Sâm cũng không tiếp tục chú ý tới nàng nữa. Nếu người ta đã không để ý đến hắn thì Hàn Sâm cũng không có ý định gây phiền phức.

Không lâu sau, Hàn Sâm nhìn thấy rất nhiều cường giả của các tộc đi tới phòng ăn, xem ra có không ít quý tộc cũng đi tới Cương Thành để †ìm tên phản bội.

Đương nhiên bọn họ cũng đã nhận ra một vấn đề. Tên phản bội của tộc Hủy Diệt không hề bỏ trốn mà đã đổi một thân phận khác quanh minh chính đại ở trước mặt bọn họ, chỉ là bọn họ không biết người đó là ai mà thôi.

"A Di Đà Phật, Hàn cư sĩ, đa tạ ơn cứu mạng lần trước của ngươi." Mấy người Phật tộc đi vào phòng ăn, trong đó có một Hầu Tước nhìn thấy Hàn Sâm, đi về phía trước hành lễ nói.

Hàn Sâm nhận ra Hầu Tước Phật tộc này, là một trong những Hầu Tước Phật tộc đã được hắn cứu trong thế giới Kim Loại, nhưng Hàn Sâm không biết tên người nọ là gì.

"Ngươi khách sáo rồi, ta cũng chỉ là tự vệ mà thôi." Hàn Sâm thản nhiên nói.

Lúc Hàn Sâm và Hầu Tước Phật tộc đó nói chuyện, lại có rất nhiều Hầu Tước và Công Tước bước vào, trong đó cũng có cả Kahn nữa. Sau khi nhìn thấy Hàn Sâm, hắn cười híp mắt bước tới, tự nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh Hàn Sâm: "Hàn huynh, chúng ta đúng là có duyên, mới thế đã gặp lại nhau rồi. Nghe nói ngươi đã đóng băng Baal, thật sự khiến người khác phải giật mình. Ta thấy cũng do ngươi thăng cấp Hầu Tước hơi chậm, nếu không cho dù là Kim Tệ chắc chắn cũng không phải đối thủ của ngươi, Hầu Tước đứng đầu Phổ Gen Chúng Sinh phải là ngươi mới đúng."

Tên này rõ ràng có ý đồ gây chú ý, các cường giả ở trong đại sảnh đều nhìn về phía Hàn Sâm với ánh mắt phức tạp.

Hàn Sâm không để ý đến Kahn. Tên này cũng là kiểu con gián đập mãi không chết, tuy chỉ là một Hầu Tước nhưng đã bị Hàn Sâm chém chết

thân thể Cự Ma hai lần mà vẫn còn vui vẻ chạy tung tăng khắp nơi, chỗ nào cũng có thể thấy hắn.

“Hừ!” Kahn vừa dứt lời thì đột nhiên thay đổi sắc mặt, bởi vì một bóng người to lớn mạnh mẽ vác một thanh cốt đao đang đi từ cửa vào, phát ra một tiếng hừ lạnh lùng.

Hàn Sâm quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Baal đang vác thanh cốt đao khổng lồ của hắn bước tới, lớp băng ở trên người đã được phá giải.

Sự xuất hiện của Baal làm cho không khí trong cả đại sảnh đông cứng lại. Một tuyệt đại hung nhân như vậy, ở bất cứ nơi đâu chỉ cần nói giết là giết. tuyệt đối sẽ không chú ý hay kiêng nể gì cả.

Kahn thấy Baal đi về hướng này, lập tức đứng dậy cười gượng với Hàn Sâm rồi nói: “Có cơ hội sẽ trò chuyện sau”

Sau đó Kahn xoay người đi, quay trở lại bàn của những Ma tộc đang tụ tập.

Baal đi từng bước tới trước mặt Hàn Sâm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: “Ta nhắm ngươi rồi đấy.

Dứt lời, cũng không đợi Hàn Sâm trả lời, hắn bèn xoay người đi về phía một cái bàn bên cạnh cách đó không xa, cắm cốt đao xuống đất, lạnh lùng ngồi đó nhìn chằm chằm Hàn Sâm, căn bản không hề chớp mắt.

Hàn Sâm biết Baal chắc còn chưa nghĩ ra cách phá giải lớp băng, nếu không thì hắn đã lập tức ra tay chứ không nói nhiều lời với mình như vậy.

Cũng không biết hôm nay có chuyện gì xảy ra, càng lúc càng có nhiều Công Tước và Hầu Tước của các tộc tới đây, chỉ trong chốc lát đã ngồi chật kín đại sảnh.

“Ta có thể ngồi ở đây được không?” Một giọng nói vang lên bên cạnh Hàn Sâm.

Hết chương 2180.

Chương 2181. Tề tụ đại sảnh

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn sang, hóa ra là một người phụ nữ Vũ tộc. Cô nàng có ngũ quan tinh xảo mắt lam tóc vàng kim, một đôi cánh màu trắng tuyết vô cùng bắt mắt, lại thêm cả dáng vẻ lung linh tinh tế, khiến người ta không nhịn được nhìn nhiều thêm mấy lần.

Hàn Sâm liếc nhìn xung quanh, phát hiện tất cả bàn đều đã bị các tộc chiếm cứ hết rồi, không còn bàn trống khác nữa.

Mặc dù có kẻ giống như Baal một mình bá chiếm nguyên một cái bàn nhưng cũng không có ai bằng lòng ngồi cùng với hắn.

“Tuỳ tiện.” Hàn Sâm thuận miệng nói một câu, cũng không để ý đến người phụ nữ Vũ tộc kia nữa, tự mình ăn đồ ăn của mình.

Hắn luôn cảm thấy hôm nay bầu không khí ở đây có hơi khác lạ, dường như sắp xảy ra chuyện gì đó nên hắn định ở lại nơi này hóng hớt một lát.

Người phụ nữ Vũ tộc kia cũng rất biết điều, chỉ gọi một vài món ăn, không nói gì nhiều, ngồi ở nơi đó lặng lẽ ăn đồ ăn.

Sinh vật các tộc lục tục đi đến nhà ăn nhưng vì không còn chỗ trống nữa nên những người có thể tìm được đồng tộc hoặc là bạn bè sẽ ngồi ghép bàn, những người không tìm được đều hơi do dự nhưng cũng không vì vậy mà rời đi.

Cuối cùng, có một Công Tước đầu trâu mang theo mấy đồng tộc đi đến trước bàn của người phụ nữ tộc Hoàng Cực, không nói năng gì định ngồi thẳng xuống.

Nhất thời Hàn Sâm biết sắp có kịch hay để xem rồi. Cái bàn kia chỉ có một mình người phụ nữ tộc Hoàng Cực, lấy sự kiêu ngạo của nàng, những tên đầu trâu không có mắt kia muốn ngồi cùng nàng, kết cục thế nào nghĩ bằng ngón chân cũng biết.

“Cút!” Quả nhiên, chưa đợi mấy người đầu trâu kia ngồi xuống, người phụ nữ tộc Hoàng Cực đã lạnh lùng phun ra một chữ.

“Cô gái à đừng ngông cuồng như vậy, chẳng có lợi ích gì với ngươi đâu.” Trong mắt người đầu trâu cấp Công Tước dẫn đầu loé qua một tia hàn quang, không hề để ý đến cảnh cáo của người phụ nữ tộc Hoàng Cực, cười híp mắt nói một câu, vẫn kiên trì muốn ngồi ở đó.

“Đúng là tìm đường chết.” Hàn Sâm thầm thở dài trong lòng, biết mấy tên đầu trâu này đúng là mất não. Cho dù chúng không nhận ra thân phận tộc Hoàng Cực, nhà ăn lớn như vậy, bao nhiêu cường giả của các chủng tộc ở đây, một người phụ nữ có thể độc chiếm một cái bàn, rõ ràng không phải bình thường, ấy vậy mà hắn lại dám đi trêu chọc.

Quả nhiên, không đợi người đầu trâu cấp Công Tước kia ngồi xuống, đã thấy cánh tay chếch ra phía ngoài của người phụ nữ khẽ động, người đầu trâu cấp Công Tước kia căn bản chưa làm rõ chuyện gì xảy ra, khuôn mặt đã vặn vẹo bay ra ngoài.

Rầm!

Người đầu trâu cấp Công Tước bắn ra đụng vỡ bức tường, bay ra bên ngoài khách sạn lớn, ngã trên khoảng đất trống bên ngoài, vùng vẫy mấy lần vẫn không bò lên được, máu tươi trong miệng điên cuồng phun ra.

Các tộc đều liếc nhìn, kinh hãi nhìn về phía người phụ nữ tộc Hoàng Cực, mấy người đầu trâu càng là vẻ mặt hoảng sợ chạy ra, dìu người đầu trâu cấp Công Tước bị thương kia lên, ngay cả một câu nói mang tính hình thức cũng không có đã trực tiếp rời đi.

Một bàn tay vỗ cường giả cấp Công Tước gần chết, mặc dù người đầu trâu cấp Công Tước này không thể coi là cường giả chân chính nhưng thực lực đó của nàng ta cũng không phải người bình thường có thể trêu chọc được.

Thanh Ly đi đến ngồi xuống, đè thấp giọng nói với Hàn Sâm: “Hiện tại các tộc nghi ngờ phản đồ của tộc Hủy Diệt đang ở trong Cương Thành, cho nên đều đang tiến hành điều tra, muốn tìm ra tên phản đồ đó. Những người đầu trâu kia hình như có chút quan hệ với tộc Hủy Diệt, nếu ta đoán không sai, có lẽ bọn họ là những người được tộc Hủy Diệt gọi đi thăm dò người phụ nữ kia. Không ngờ rằng nàng ta lại có thực lực như vậy, biết đâu lại là tên phản đồ đó.”

“Có biết phản đồ của tộc Hủy Diệt có lai lịch gì không?” Hàn Sâm hỏi.

Thanh Ly suy nghĩ rồi đáp: “Nghe nói kẻ phản bội không phải người tộc Hủy Diệt, mà là một ngoại tộc nương nhờ bọn họ. Về phần cụ thể là chủng tộc gì, tộc Hủy Diệt vẫn không chịu nói, đến bây giờ bọn ta cũng không có tin tức nào. Song qua điều tra của bọn họ, hình như không hề nhắm vào một chủng tộc nào hết, có lẽ là bản thân phản đồ kia nắm giữ loại năng lực ngụy trang hoặc biến hình nào đó có thể biến hoá thành các chủng tộc khác nhau không chừng.”

Nói xong, Thanh Ly liếc nhìn người phụ nữ Vũ tộc ngồi đối diện, rõ ràng cũng có hơi nghi ngờ nàng.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, lại tiếp tục hỏi: “Bảo vật bị trộm đi của tộc Hủy Diệt là thứ gì, hiện tại có tin tức gì không?”

Thanh Ly gật đầu: “Chuyện này thì cũng có tin tức truyền ra nhưng không biết là thật hay giả. Nghe nói phản đồ của tộc Hủy Diệt đã trộm “Thánh Kinh Hủy Diệt” - dị bảo cấp Thần Hoá của tộc Hủy Diệt, cho nên tộc Hủy Diệt mới căng thẳng như vậy, bất kể ra sao cũng phải bắt được phản đồ, lấy lại “Thánh Kinh Hủy Diệt”. Các tộc cũng nhìn chằm chằm “Thánh Kinh Hủy Diệt” như hổ đói, cho nên mới nghe tin đã lập tức hành động chen chân vào, khiến tình hình trở nên phức tạp như vậy.”

“Những tin tức này từ đâu đến vậy?” Ánh mắt Hàn Sâm thoáng qua nét dị thường.

“Nguồn gốc đã không thể tra được nữa. Song những tin tức này đều đã lan truyền khắp các tộc.” Thanh Ly nghi hoặc nhìn Hàn Sâm hỏi: “Ngươi nghi ngờ những tin tức này là giả sao?”

Hàn Sâm thản nhiên nói: “Ta chỉ nghi ngờ rằng những tin tức này rất có thể chính là phản đồ kia thả ra, quấy cho cục diện phức tạp như vậy mới khiến hắn có cơ hội tiếp tục sống sót. Bằng không chuyện cơ mật như vậy, sao có thể truyền khắp thiên hạ đều biết trong thời gian ngắn như thế. Song đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không được chính xác lắm”

Dừng một chút, Hàn Sâm lại hỏi: “Rốt cuộc “Thánh Kinh Hủy Diệt” là thứ gì vậy? Nghe như bí điện thuật gen ấy, sao lại là dị bảo nhỉ?”

Thanh Ly hơi ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm nói: “Ngươi không biết “Thánh Kinh Hủy Diệt” sao? Đó là một trong những bí điển trấn tộc của tộc Hủy Diệt, nghe nói là sau khi Thuỷ Tổ của tộc Hủy Diệt chết đi, thứ mà gen dị chủng của hắn hóa thành chính là một món dị bảo cấp Thần Hoá, đồng thời phía trên cũng có lực Huỷ Diệt của Thuỷ Tổ Huỷ Diệt truyền thừa. Nhưng bởi vì yêu cầu truyền thừa vô cùng hà khắc, ngay cả trong tộc Hủy Diệt cũng không có mấy người có thể lĩnh ngộ được lực Huỷ Diệt truyền thừa phía trên, cho nên không thể phát huy ra được uy lực thật sự của Thánh Kinh Hủy Diệt. Cho dù là như vậy, Thánh Kinh Hủy Diệt vẫn là dị bảo và bí điển trấn tộc của tộc Hủy Diệt như cũ. Biểu tượng tinh thần càng quan trọng hơn, cho nên tộc Huỷ Diệt đã hạ quyết tâm muốn truy tìm Thánh Kinh Hủy Diệt trở về, tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay chủng tộc khác.”

Hàn Sâm trầm ngâm không nói, trong lòng lại đang thầm nghĩ: “Dị bảo cấp Thần Hoá đã vô cùng kinh người, đáng để các tộc cướp đoạt. Huống chỉ phía trên còn có lực lượng của Thuỷ Tổ Huỷ Diệt truyền thừa, khó trách lại có nhiều chủng tộc muốn cướp đoạt như vậy. Nếu như có cơ hội, ta cũng muốn cướp đến xem thử xem. Nhưng bất kể là ai cướp được Thánh Kinh Hủy Diệt, e rằng cũng đều sẽ giữ kín không nói ra, tránh cho trêu chọc tộc Hủy Diệt.”

Hàn Sâm phát hiện hình như những Hầu Tước và Công Tước tộc Hủy Diệt kia đang nhìn Linh, Hàn Mộng Nhi, Tiểu Thiên Sứ và người phụ nữ Vũ tộc kia bằng ánh mắt như có như không, dường như là đang âm thầm quan sát gì đó.

Hàn Sâm chợt nảy ra một suy nghĩ: “Lẽ nào phản đồ trộm ra Thánh Kinh Hủy Diệt từ tộc Hủy Diệt là một người phụ nữ?”

Nghĩ vậy, ánh mắt của Hàn Sâm không khỏi rơi vào người phụ nữ Vũ tộc. Nếu thật sự là phụ nữ thì người phụ nữ Vũ tộc đơn độc một mình này hiển rõ ràng có hiềm nghi không nhỏ.

Lần quan sát này lại khiến Hàn Sâm thầm kinh ngạc. Bởi vì dường như khí tức tản ra trên người của người phụ nữ này chỉ là một Hầu Tước Vũ tộc bình thường nhưng khi Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng đi quét xem, lại phát hiện loại khí tức này chỉ là sự nguy trang, khí tức thật sự của người phụ nữ ẩn tàng cực sâu, ngay cả Động Huyền Khí Tràng cũng không nhìn thấu được.

"Lễ nào nàng thật sự là phản đồ của tộc Hủy Diệt?" Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy đoán.

Hết chương 2181.

Chương 2182. Ai là phản đồ?

Dường như người phụ nữ đã nhìn ra suy nghĩ của Hàn Sâm, ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười với Hàn Sâm nhưng lại không nói gì cả, sau đó tiếp tục cúi đầu xuống yên lặng ăn đồ ăn của nàng.

Hàn Sâm cảm thấy người phụ nữ này có hơi đáng nghi nhưng cũng không thể khẳng định đây chính là phản đồ của tộc Hủy Diệt.

Trong lòng đang suy nghĩ rất lung, lại chợt nhìn thấy một người đàn ông Long tộc đi về phía hắn, đi đến phía trước bàn của Hàn Sâm, quan sát đám Linh, Hàn Mộng Nhi nói: "Nghe nói một vị nữ Hầu Tước bên cạnh Hàn Hầu suýt đã dùng cung bắn chết Baal, kinh diễm chư thiên khiến người tán thán. Không biết trong mấy vị này, vị nào là nữ Hầu Tước đó? Hàn Hầu có thể giới thiệu một chút cho tại hạ không?"

Người đàn ông Long tộc vừa nói, bên trong nhà ăn bỗng yên tĩnh lại, ánh mắt đều tụ về phía bên này.

Hàn Sâm tò mò quan sát người đàn ông Long tộc này. Rõ ràng hắn đến điều tra thân phận của mấy người các nàng, Hàn Sâm cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ. Nhưng hắn lại dám lấy tuyệt thế hung nhân như Baal nói chuyện thì thật không đơn giản chút nào.

Sau khi nghe thấy người đàn ông Long tộc nói như vậy, kẻ hung dữ như Baal lại không có ý định muốn ra tay, rõ ràng là có điều cố ky trong lòng.

Kẻ có thể khiến Baal kiêng kị sao có thể là nhân vật bình thường được.

Hàn Sâm vừa quan sát người đàn ông Long tộc vừa nói: "Đây là Hàn Mộng Nhi con gái ta, hai vị này là em gái ta, vị này là Thanh Ly con gái của Lưu Hoa Vương ở Nguyệt Chỉ Hiệp bọn ta. Còn về phần người bạn Vũ tộc này, tại hạ không hề quen biết."

Hàn Sâm dứt khoát giới thiệu hết các nàng một lượt nhưng lại không giới thiệu Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tỉnh.

Sau khi người đàn ông kia nghe thấy, ánh mắt chợt rơi vào người phụ nữ Vũ tộc kia, nhìn chằm chằm nàng hỏi: "Ngươi đến từ đâu? Tại sao muốn đến đây?"

Hành động này của người đàn ông Long tộc khiến Hàn Sâm càng thêm xác định, phản đồ của tộc Hủy Diệt rất có thể là một người phụ nữ, hoặc là nói nàng có năng lực biến đổi thành phụ nữ. Nếu không khi Hàn Sâm bỏ qua Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh thì người đàn ông Long Tộc vẫn nên hỏi thêm mới phải. Nhưng hắn lại không hỏi gì cả, trực tiếp nhắm vào người phụ nữ Vũ tộc, ý đồ khá rõ ràng, không hề có ý định che giấu.

Người phụ nữ Vũ tộc chỉ khẽ mỉm cười, nhìn người đàn ông Long tộc kia nói: "Long Lục, biệt hiệu Độc Long Lão Lục. Tuy ngươi là Công Tước của Long tộc nhưng cũng không có tư cách ở đây vặn hỏi ta đâu nhỉ? Nơi này không phải là Long tộc."

Ánh mắt Độc Long Lão Lục chợt trầm xuống, nhìn chằm chằm người

phụ nữ Vũ tộc cười nham hiểm nói: "Nếu ngươi đã biết lai lịch của ta

thì cũng nên biết thủ đoạn của ta thế nào, vẫn nên ngoan ngoãn phối hợp thì tốt hơn, bản Công Tước cũng không muốn dùng thủ đoạn độc ác"

Ai ngờ người phụ nữ Vũ tộc lại như chẳng thèm để tâm đến lời uy hiếp của Độc Long Lão Lục, mỉm cười nói: "Nếu như ta là người ngươi muốn tìm,

ngươi giết chết ta thì sẽ không có được thứ muốn có nữa. Nếu như ta không phải, ngươi giết chết ta, không những không có được đồ vật, lại còn bị các vị có mặt ở đây nghi ngờ ngươi đã đoạt lấy món đồ kia. Nghĩ đi nghĩ lại thì hình như ngươi chẳng có lí do gì giết ta ở đây, vậy tại sao ta phải phối hợp với ngươi chứ? Hay ngươi thà hại người không lợi mình cũng phải trực tiếp hạ sát thủ với ta ở đây? Nếu là như vậy, ta cam chịu số phận là được rồi, ngươi ra tay đi.

Nói xong, người phụ nữ Vũ tộc cúi đầu xuống tiếp tục nhã nhặn ăn đồ ăn của nàng, hoàn toàn không để ý đến Độc Long Lão Lục vẻ mặt mặt hung thần ác sát đứng bên cạnh mình.

Sắc mặt Độc Long Lão Lục âm trầm, lạnh lùng cười nói: "Ta không cần giết ngươi cũng có muôn vàn cách có thể khiến ngươi muốn chết không được muốn sống không xong, bằng không ta sẽ không phải là Độc Long Lão Lục."

Nói xong, phía trên vuốt rồng của Độc Long Lão Lục ngưng tụ ra một cỗ Long mang, từ từ chụp về phía đỉnh đầu người phụ nữ Vũ tộc.

Nhưng người phụ nữ Vũ tộc kia lại cứ làm như không thấy, hoặc là nàng thật sự đã cam chịu số phận, hoàn toàn không để ý đến vuốt rồng của Độc Long Lão Lục, vẫn cứ ngồi đó ăn uống tự nhiên.

"Long Lục, đây không phải là nơi ngươi để giương oai diễu võ. Cho dù nàng thật sự là phản đồ của tộc Hủy Diệt ta thì cũng nên do tộc Hủy Diệt bọn ta tự xử lí, không đến lượt ngươi ra tay." Một Công Tước tộc Hủy Diệt đứng lên hừ lạnh nói.

Long Lục nghe thấy lời này, vuốt rồng vươn về phía người phụ nữ chợt dừng lại, nhìn chằm chằm Công Tước tộc Hủy Diệt nói chuyện lạnh lùng cười đáp: "Ngươi muốn khích ta giết nàng, sau đó chuyển hết lực chú ý của các tộc lên người Lão Lục ta sao. Tính toán cũng hay đấy, đáng tiếc Lão Lục ta không phải là kẻ ngu xuẩn như vậy."

Nói xong, Độc Long Lão Lục trợn mắt lườm người phụ nữ Vũ tộc kia rồi thu tay lại, trở về thẳng chỗ bàn Long tộc đang tụ tập ngồi xuống.

Hàn Sâm nhìn mà tặc lưỡi lấy làm lạ. Dù người phụ nữ Vũ tộc này có phải là phản đồ của tộc Hủy Diệt hay không thì nàng cũng là một nhân vật lợi hại, bằng không cũng không thể bình tĩnh thản nhiên dưới tình huống như vậy.

Tuy Hàn Sâm cũng đã nhìn ra Độc Long Lão Lục không thể ra tay với nàng ở đây nhưng bình tĩnh thản nhiên như nàng, dùng mấy câu nói định vị thân phận của mình ở giữa thị phi, khiến người ta động vào nàng không được, không động vào nàng cũng chẳng xong, nhìn như nguy hiểm nhưng đã duy trì một loại cân bằng thần kì, không phải người bình thường có thể làm được.

Nếu như nói có hiềm nghi, nơi này đã có quá nhiều hiềm nghỉ rồi. Cho dù nàng không nói những lời này thì cũng đều là có hiềm nghi, hiện tại ít nhất quang minh chính đại ra tay với nàng trước khi chưa có ai làm rõ được sự thật, để tránh dẫn đến sự hiềm nghi ngờ vực của các tộc.

“Ta ăn no rồi, cảm ơn ngươi đã để ta ngồi ở đây, tin rằng chúng ta vẫn sẽ còn cơ hội gặp lại.” Người phụ nữ Vũ tộc khẽ mỉm cười với Hàn Sâm, đứng dậy đi về phía lầu trên, hóa ra nàng cũng đang trọ ở đây.

“Thật là một người phụ nữ lợi hại, nàng không phải phản đồ kia thật chứ?” Thanh Ly le lưỡi nói.

“Ai biết được chứ, chắc cũng có khả năng.” Ánh mắt của Hàn Sâm liếc nhìn xung quanh, phát hiện các tộc đều đang lén lút nhìn chằm chằm bọn họ.

Người phụ nữ kia như cố ý vô tình kéo ra quan hệ với Hàn Sâm. Bởi vì nghi ngờ nàng, các tộc cũng sẽ có những suy đoán và nghỉ ngờ với đám người Hàn Sâm.

Sau khi ăn cơm xong, Hàn Sâm mang theo đám người Hàn Mộng Nhi ra ngoài đi dạo một lát, phát hiện cường giả các tộc đều đã tụ tập trong Cương Thành, toàn bộ Cương Thành cũng đã bị phong toả. Hiện †ại Cương Thành chỉ được vào không được ra, rõ ràng họ đã tin chắc phản đồ của tộc Hủy Diệt đang ở trong Cương Thành.

Đây là phán đoán rất bình thường, Hàn Sâm cũng cho là như vậy. Hiện tại nơi có thể giấu người ở tinh cầu Soddy chỉ có Cương Thành mà thôi, muốn tìm ra phản đồ từ trong Cương Thành nhiều Hầu Tước của các chủng tộc như vậy không phải là một chuyện dễ dàng.

Song Hàn Sâm có hơi nghi hoặc, tại sao phản đồ kia lại lựa chọn tỉnh cầu Soddy, hắn có cách nào để trốn thoát ư?

Chỉ cần hắn thật sự ở đây, dù tra ra được hắn không dễ dàng nhưng nếu có đủ thời gian thì bắt hắn ra chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Nếu hắn thật sự có chuẩn bị mà đến, có lẽ cũng sẽ có cách thoát thân. Song Hàn Sâm thật sự không nghĩ ra nổi rốt cuộc hắn làm sao mới có thể thoát thân.

Hàn Sâm suy nghĩ những điều này, tất nhiên cũng là muốn lấy được Thánh Kinh Hủy Diệt. Nếu có thể tìm thấy phản đồ kia trước bọn họ một bước, sau đó thần không biết quỷ không hay lấy được Thánh Kinh Hủy Diệt thì Hàn Sâm hoàn toàn có thể đưa Thánh Kinh Hủy Diệt vào Tí Hộ Sở. Đến lúc đó không ai có thể tìm thấy được Thánh Kinh Hủy Diệt, cho dù nghỉ ngờ hắn cũng không có tác dụng gì.

Đáng tiếc hiện tại Hàn Sâm cũng không đoán ra được ai là phản đồ, cũng không biết liệu phản đồ kia có mang Thánh Kinh Hủy Diệt đến đây không.

Hết chương 2182.

Chương 2183. Hỗn chiến

Toàn bộ Cương Thành vô cùng hỗn loạn, Công Tước và Hầu Tước của các tộc tụ tập ở trong một thành phố nhỏ như vậy, hơn nữa còn nghi ngờ lẫn nhau, thỉnh thoảng sẽ xảy ra một vài xung đột và chiến đấu.

Nhưng mãi vẫn không tìm ra được rốt cuộc ai là phản đồ kia khiến cho Hàn Sâm cũng bị vây ở nơi này, trong nhất thời khó mà rời đi.

Mặc dù tộc Rebet đã làm công tác ngoại giao ở giữa nhưng tộc Hủy Diệt lại kiên trì trước khi chưa tìm thấy phản đồ, không ai được phép rời khỏi tinh cầu Soddy, quý tộc của những chủng tộc khác đều không ra được. Bọn họ cũng âm thầm gây áp lực khiến quý tộc của tộc Rebet cũng không thể rời khỏi tinh cầu Soddy.

Hàn Sâm rất nghi ngờ có thể có vài chủng tộc đã âm thầm liên lạc với phản đồ kia, muốn cố ý tạo ra hỗn loạn giúp hắn thoát thân. Bằng không quả thực rất khó tưởng tượng, chỉ có một mình tên phản đồ mà lâu như vậy vẫn chưa tìm ra đầu mối.

Cũng là bởi vì nguyên nhân này, giữa các tộc nghỉ ngờ lẫn nhau, vẫn luôn giằng co ở đây.

Ngày hôm sau khi đám người Hàn Sâm từ trong phòng đi ra, bên trong nhà ăn đã ngồi đầy cường giả của các tộc. Quét mắt nhìn quanh phát hiện không còn vị trí nào nữa, đang chuẩn bị gọi đồ ăn mang về phòng ăn, lại phát hiện người phụ nữ Vũ tộc gặp phải hôm qua chào hỏi bọn họ: “Nếu không chê thì ngồi cùng đi?”

Hàn Sâm thấy nàng một mình ngồi một cái bàn, mặc dù người khác đều đang nhìn chằm chằm nàng nhưng lại không có ai đến ngồi cùng nàng.

Hàn Sâm biết bởi vì hiềm nghi của người phụ nữ Vũ tộc này rất lớn, cho nên cường giả các tộc mới không dám đi đến ngồi cùng nàng, tránh dẫn phiền phức lên người mình chứ không phải vì sự cường thế của người phụ nữ Vũ tộc.

Hàn Sâm lại không kiêng kị gì hết, hôm qua đã dấy lên quan hệ rồi, lúc này không ngồi cũng không rửa nổi hiềm nghi.

Đám người Hàn Sâm mới ngồi xuống đã nhìn thấy người phụ nữ tộc Hoàng Cực kia cũng đi vào nhà ăn. Tuy người khác không biết nàng là người tộc Hoàng Cực nhưng bị một cái tát kia của nàng làm cho sợ hãi nên cũng không có ai dám đi trêu chọc nàng,

Người phụ nữ tộc Hoàng Cực liếc mắt nhìn quanh, phát hiện xung quanh đã không còn chỗ trống, bèn trực tiếp đi đến vị trí hôm qua nàng từng ngồi.

Hiện tại có mấy người Long tộc đang ngồi, Độc Long Lão Lục cũng nằm trong số đó.

Mọi người thấy người phụ nữ đó đi về phía đám người Độc Long Lão Lục, đều biết chắc sắp có kịch hay để xem rồi.

“Các ngươi có thể rời đi rồi.” Người phụ nữ tộc Hoàng Cực đi đến trước bàn, ngắn gọn dứt khoát nói.

Mọi người không ngờ người phụ nữ đó cường thế đến mức ấy, lại dám nói lời như vậy trước mặt Độc Long Lão Lục. Họ đều nhìn Độc Long Lão Lục, muốn xem hắn ứng phó với cục diện hiện tại thế nào.

Độc Long Lão Lục trừng mắt, lạnh lùng nhìn người phụ nữ nói: “Tại sao?”

Người phụ nữ không nói hai lời, thẳng tay đánh một quyền về phía Độc Long Lão Lục.

Độc Long Lão Lục hừ lạnh, nắm đấm ngưng tụ ra lực Phá Tà màu lục đón lấy nắm đấm của người phụ nữ, hai cỗ lực lượng mạnh mẽ va chạm vào nhau.

Bởi vì hai người đều đã thu liễm lực lượng, không hề bạo phát ra khí lực kinh thiên, chỉ vừa chạm vào nhau đã thu lại, dường như là một cục diện hoà nhau, có lẽ không có nhượng bộ.

Nhưng mà Độc Long Lão Lục lại hơi biến sắc, đứng dậy nói một câu: “Chúng ta đi.”

Sau đó bèn mang theo mấy Long tộc rời đi, nhường bàn lại cho người phụ nữ kia.

Nhìn người phụ nữ ung dung ngồi xuống gọi món, cường giả các tộc đều thầm kinh ngạc trong lòng, không hiểu tại sao Độc Long Lão Lục lại rút lui, trong lòng càng thêm nghỉ ngờ thân phận của người phụ nữ.

Hàn Sâm biết người phụ nữ kia đến từ tộc Hoàng Cực, đại khái đã đoán ra tại sao Độc Long Lão Lục lại rút lui. Hắn cố ý ngồi ở đó chính là để thăm

dò người phụ nữ. Sau một quyền kia, dường như Độc Long Lão Lục đã nhìn ra lai lịch của nàng ta nên lập tức rút lui không dám quấy rầy nữa.

Khi Hàn Sâm vẫn đang suy tư, lại thấy Baal vác cốt đao đi đến, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn nói: “Hôm nay ngươi chết chắc rồi, ở đây hay là theo ta ra ngoài?”

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, Baal dám đến tìm hắn thì rõ ràng đã tìm được cách ngăn cản đóng băng. Tuy Hàn Sâm không sợ nhưng dù sao cũng là một phiền phức.

Hiện tại Cương Thành bị phong toả, cho dù hắn muốn trốn cũng không trốn thoát nổi.

“Baal, ngươi đừng phách lối quá, nơi này là địa bàn của tộc Rebet bọn †a.” Người phụ trách tộc Rebet ở đây nhíu mày nói.

“Vậy thì sao chứ?” Baal nói dứt lời, dường như đã mất hết kiên nhẫn, một đao chém về phía Hàn Sâm. Đao kia mang theo ánh đao màu đỏ đen khủng bố, sợ rằng một đao này hạ xuống, khách sạn cũng phải bị chém thành hai nửa.

Toàn bộ đại sảnh chợt hỗn loạn. Ở hướng ánh đao chém tới cường giả các tộc nhao nhao né tránh về hai bên, không ai muốn bị cuốn vào chiến đấu.

Hàn Sâm ngồi đó không nhúc nhích, bàn tay lật một cái. Súng lục xuất hiện trong tay hắn, bắn một phát về phía Baal.

Viên đạn bay vọt ra, sát ý trong mắt Baal chợt ngưng lại. Cốt đao trực tiếp chém lên viên đạn, sức mạnh to lớn nhất thời chém viên đạn ra, không để viên đạn bắn lên người hắn. Đồng thời ánh đao kia điên cuồng chém xuống, nhất thời một đao bổ đại sảnh ra, đủ loại mảnh vỡ bay lượn tứ phía.

Thân hình Hàn Sâm di chuyển tránh khỏi ánh đao của Baal, hai tay mỗi tay cầm một khẩu súng nhanh chóng bắn về phía Baal.

Baal vốn không am hiểu phòng ngự, cũng chưa từng thật sự phòng ngự cho nên viên đạn của Hàn Sâm vẫn rất dễ dàng bắn trúng hắn, từng luồng băng

quang chợt khuếch tán ra trên người hắn.

Nhưng lần này băng quang lại không thể đóng băng được thân thể hắn. Chỉ thấy trên cổ Baal đang đeo một sợ dây chuyền màu bạc, phía trên dây chuyền khảm một viên bảo thạch màu vàng kim.

Sau khi băng quang mà viên đạn hoá thành nổ tung, bảo thạch màu vàng kim trên dây chuyền bỗng bùng lên hoả diễm màu vàng kim cuồn cuộn như dung nham, trực tiếp làm tan những băng quang kia.

“Dây chuyền Quang Minh Hoả Chủng?” Lập tức có người nhận ra dây chuyền phía trên cổ Baal, kinh ngạc kêu lên.

Baal thấy dây chuyền quả nhiên có tác dụng, bản thân không còn bị sức mạnh của Hàn Sâm đóng băng lại nữa, ánh mắt giống như ác quỷ lập tức nhìn chằm chằm Hàn Sâm, chém xuống một đao, đồng thời rít lên nói: “Hôm nay ta nhất định phải tiêu diệt ngươi.”

Hàn Sâm vừa nảy ra suy nghĩ, Long dực, Giao dực và làn da hoá đá đồng thời xuất hiện, hai cánh rung lên, bóng dáng màu đỏ sậm dịch chuyển tức thời ra ngoài chỉ trong chớp mắt, tránh khỏi một đao của Baal.

Baal gào lên, vác đao đuổi theo ra ngoài, ánh mắt điên cuồng nóng rực như lửa, dường như không giết chết Hàn Sâm thì tuyệt đối không ngừng.

Bên trong nhà ăn trở nên hỗn loạn. Cũng không biết là ai thừa dịp hỗn loạn ra tay, chiến đấu bỗng chốc mở rộng ra, chỉ trong nháy mắt đã trở thành hỗn chiến, toàn bộ khách sạn đều bị nổ tung.

Độc Long Lão Lục không biết đã chui vào từ lúc nào, một quyền đánh về phía người phụ nữ Vũ tộc ngồi cùng với đám người Hàn Sâm.

Cánh chim sau lưng người phụ nữ Vũ tộc kia chợt rung lên, thân hình nhanh chóng bay ra ngoài, ấy vậy mà tốc độ của Công Tước Long tộc như Độc Long Lão Lục lại không đuổi kịp nàng.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình, không thể đuổi kịp người phụ nữ Vũ tộc, lục mang trên nắm đấm của Độc Long Lão Lục dường như không thu

lại được mà đánh về phía đám Tiểu Thiên Sứ cùng bàn.

Đám Tiểu Thiên Sứ và Linh né qua một bên, bên cạnh lại có mấy cường giả dị tộc ra tay với các nàng.

Hàn Sâm đại chiến với Baal ở bên ngoài nhưng cũng đã nhìn thấy tình hình bên trong, sắc mặt chợt trầm xuống, biết những tên kia vẫn ôm nghỉ ngờ với những người phụ nữ bên cạnh hắn, lại định liên thủ thăm dò nội tình của các nàng.

Đương nhiên, cho dù Hàn Mộng Nhị, Tiểu Thiên Sứ và Linh không phải là phản đồ mà bọn họ muốn tìm thì nếu có cơ hội, bọn họ cũng không ngại giết chết các nàng, diệt sạch mấy kẻ địch tiềm tàng.

Hết chương 2183.

Chương 2184. Vây công

Hàn Sâm muốn xông trở về nhưng Baal đã đánh đến, căn bản không cho Hàn Sâm cơ hội quay về.

Độc Long Lão Lục một kích không trúng cũng không dừng lại mà xông thẳng về phía người phụ nữ Vũ tộc, nắm đấm loé lên độc mang giống như một con Độc Long vọt lên.

Người phụ nữ Vũ tộc kia chỉ bay lượn né tránh, thân pháp biến ảo khôn lường, lấy thân Hầu Tước nghênh chiến với Độc Long Lão Lục cấp Công Tước, trong nhất thời Độc Long Lão Lục vậy mà không chạm được vào nàng.

Mà mấy Công Tước của tộc Hủy Diệt đánh về phía đám người Tiểu Thiên Sứ, trong mắt tràn đầy sát ý, ra tay hung ác vô tình, rõ ràng là đã nổi lên sát tâm.

Mắt thấy từng trận công kích khủng bố sắp đánh lên người đám Tiểu Thiên Sứ, lại đột nhiên nhìn thấy một lồng sáng màu lam khuếch tán ra từ trên

người Hàn Mộng Nhị, bao lấy Tiểu Thiên Sứ, Linh và Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Tinh Tinh vào bên trong.

Rầm!

Sức mạnh của mấy vị Công Tước tộc Hủy Diệt đánh lên trên lồng sáng lam, lại không làm cho lồng sáng lung lay chút nào.

“Hóa ra dị bảo phòng ngự kia của Hàn Sâm đang ở trên người nàng à?” Công Tước tộc Hủy Diệt chợt nhíu mày, bọn họ biết lồng sáng kia của Hàn Sâm còn đỡ được cả sức mạnh cấp Vương, lấy lực lượng của bọn họ căn bản không thể đánh vỡ nổi.

“Như vậy cũng tốt, nếu như dị bảo phòng ngự đã ở trên người các nàng thì Hàn Sâm đã không còn được bảo vệ nữa, giết Hàn Sâm càng tốt” Trên mặt những Công Tước tộc Hủy Diệt đều lộ ra vẻ hung ác, nhào về phía Hàn Sâm đang đại chiến với Baal trên không trung.

“Cút ngay, hắn là của ta.” Mấy Công Tước tộc Hủy Diệt vừa mới xông ra, lại thấy Baal vung một đao về phía bọn họ, đồng thời gầm lên giận dữ.

“Baal, ngươi đang làm gì vậy?” Một Công Tước tộc Hủy Diệt giận dữ gầm lên với Baal.

“Ta đã nói rồi, hắn là của ta.” Baal hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đánh về phía Hàn Sâm, chỉ còn lại mấy Công Tước tộc Hủy Diệt sắc mặt xanh xám kia ngẩn người trong không trung.

“Không cần quan tâm đến hắn, tìm ra phản đồ kia trước đã.” Một Công Tước tộc Hủy Diệt sáu con mắt hiện lên ánh sáng lạnh nói.

“Vâng, Dia Robb đại nhân!” Sau khi mấy Công Tước tộc Hủy Diệt nhận lệnh, lập tức nhào về phía những Hầu Tước giới tính nữ của các tộc.

Trên thực tế không chỉ là tộc Hủy Diệt, các tộc khác cũng đều đang lùng tìm nữ giới trong phe cánh của đối phương mà công kích, muốn †ìm ra phản đồ kia.

Không khác biệt lắm với suy đoán của Hàn Sâm, các tộc đều chỉ có thể xác định phản đồ là một người phụ nữ, về phần hiện tại nàng là chủng tộc gì thì không ai biết cả, chỉ có thể ra tay giải quyết trước lại nói sau.

Các tộc lập tức rơi vào hỗn loạn, chiến đấu đã nhanh chóng tràn ra toàn bộ chiến trường. Đám người Hàn Mông Nhi có kết giới Ma Trùng Vương bảo vệ nên không gặp phải công kích, nơi này không có một cường giả cấp Vương nào, tự nhiên không có ai đánh vỡ được kết giới Ma Trùng Vương.

Người phụ nữ Vũ tộc bị nghi ngờ nhiều nhất vẫn luôn bị Độc Long Lão Lục truy giết, hơn nữa cường giả các tộc đều đang chú ý đến nàng, mối hiềm nghi của nàng là lớn nhất.

Baal điên cuồng công kích Hàn Sâm, Hàn Sâm chỉ là dựa vào Phá Không Thiểm đi kèm với Long dực và thân pháp để né tránh, không công kích Baal tiếp nữa, để tránh sau khi hắn hấp thu lực lượng trở nên càng mạnh hơn.

Đóng băng không thể ảnh hưởng đến Baal, tác dụng gia cố cũng đã biến mất, năng lực gia cố của Chú Ngữ chỉ có thể phát huy tác dụng sau khi lực lượng tác động lên cơ thể đối phương. Hiện tại đóng băng đã bị sợi dây chuyền kia ngăn cản, gia cố căn bản không có cơ hội phát huy tác dụng.

“Hình như dây chuyền Quang Minh Hoả Chủng là một trong ba đại dị bảo Thần Hoá của tộc Hủy Diệt đúng không? Tộc Hủy Diệt lại nỡ để Baal đeo nó lên người, rốt cuộc bọn họ muốn giết chết ta đến mức nào chứ?” Hàn Sâm thầm cười lạnh trong lòng, hai mắt hơi híp lại nhìn chằm chằm sợi dây chuyền kia.

Theo Hàn Sâm biết, ba món dị bảo cấp Thần Hoá nổi tiếng nhất của tộc Hủy Diệt lần lượt là dây chuyền Quang Minh Hoả Chủng, nhãn Hắc Ám Chi Nhãn và tượng Ma Thần Hỗn Độn.

Chiếc vòng đeo trên cổ Baal thoạt nhìn rất giống với sợi dây chuyền Quang Minh Hoả Chủng trong truyền thuyết.

Sinh mạng sinh ra trong lửa lại chết đi trong lửa, tương truyền trong dây chuyền Quang Minh Hoả Chủng đang ấp ủ lực lượng ban đầu của lửa

Quang Minh, là một trong những dị bảo hệ hoả mạnh mẽ nhất, hơn nữa còn có lực lượng của Quang Minh.

Tương truyền chủ nhân đời thứ nhất của dây chuyền Quang Minh Hoả Chủng - một vị cường giả Thần Hoá của tộc Hủy Diệt đã từng sử dụng dây chuyền Quang Minh Hoả Chủng trực tiếp đốt cháy một tinh vực thành than, uy lực cực kì đáng sợ.

Song Baal vẫn chỉ là một Công Tước, tự nhiên không thể phát huy ra tất cả uy lực của dây chuyền Quang Minh Hoả Chủng. Nhưng cho dù là như vậy, có dây chuyền Quang Minh Hoả Chủng hộ thân, lực lượng đóng băng hầu như bị khắc chế hoàn toàn, trừ phi Hàn Sâm thăng cấp trên cấp Vương, bằng không muốn đóng băng Baal gần như là chuyện không thể.

Long dực sau lưng Hàn Sâm chợt rung lên, lập tức dịch chuyển tức thời ra trăm trượng, đồng thời hai khẩu súng trong tay nhanh chóng bắn ra, viên đạn bắn về phía mấy Hầu Tước tộc Hủy Diệt.

Pằng! Pằng!

Từng tiếng đạn nổ liên tục vang lên, mấy Công Tước tộc Hủy Diệt kia trực tiếp bị nổ thành tro bụi.

Hàn Sâm vừa nhanh chóng dịch chuyển tức thời né tránh công kích của Baal, vừa bắn giết tộc Hủy Diệt, nhất thời khiến tộc Hủy Diệt tổn thất nặng nề.

“Hàn Sâm! Chiến một trận với ta!” Baal liên tục gầm lên giận dữ, nhưng hắn cũng không cản được Hàn Sâm.

Dia Robb nhìn thấy một Công Tước bị Hàn Sâm bắn trọng thương chỉ bằng một phát súng bèn nhíu mày, thân hình chợt loé đã đến trước mặt Hàn Sâm, một quyền đánh về phía Hàn Sâm.

Khuôn mặt đàn ông đại diện cho lực lượng quang minh tản ra vầng sáng trắng loá, nắm đấm kia giống như một vầng mặt trời vọt lên không trung, mang theo Thần Quang vô biên buông xuống.

Long dực sau lưng Hàn Sâm chợt rung lên, nhất thời biến mất ngay tại chỗ, tránh khỏi một quyền khủng bố kia, đồng thời hai khẩu súng điên cuồng bắn về phía Dia Robb.

Trên khuôn mặt phụ nữ đại diện cho hắc ám của Dia Robb tản ra ánh sáng đen như màn đêm, mười ngón tay Dia Robb vung lên giống như lưỡi đao, vô thanh vô tức bổ xuống viên đạn Hàn Sâm bắn ra.

Viên đạn sắp nổ tung thì sức mạnh màu đen kia lại hoá thành hố đen, hút viên đạn bị bổ ra vào trong, nháy mắt đã biến mất không còn tung tích.

“Dia Robb, hắn là của ta.” Baal giận dữ gầm lên.

“Vậy thì ngươi đến trước mặt ta giết hắn đi.” Dia Robb thản nhiên nói một câu, phía trên đầu chim ở giữa đại diện cho hỗn độn nổi lên một vầng sáng mơ hồ.

Một cỗ lực lượng kì quái khuếch tán ra, nhất thời đã bao trùm phạm vi nghìn mét xung quanh. Khi Hàn Sâm sử dụng Phá Không Thiểm lần nữa, hắn kinh ngạc phát hiện ra mình đã không thể xé rách hư không tiến hành dịch chuyển tức thời được nữa.

Baal gầm lên giận dữ, cốt đao trong tay điên cuồng đánh về phía Hàn Sâm. Rõ ràng hắn không nắm chắc đuổi được Dia Robb đi giống như đuổi những Công Tước của tộc Hủy Diệt kia.

Dia Robb cũng bay về phía Hàn Sâm, sáu cánh tay đồng thời phóng thích ra ba loại lực lượng khác nhau, điều này đã tạo thành ảnh hưởng cực lớn cho Hàn Sâm.

Dưới sức mạnh giống như lĩnh vực mà Dia Robb tạo ra, hư không dường như đã biến thành một đống hỗn độn, Phá Không Thiểm hoàn toàn mất đi tác dụng, không thể tiến hành dịch chuyển không gian như bình thường được nữa.

Đối mặt với sự bao vây của hai đại Công Tước, Hàn Sâm nhất thời rơi vào thế hạ phong, vận chuyển thân pháp và tốc độ đến cực hạn cũng không thể tránh thoát nổi thế tấn công của Baal và Dia Robb.

“Nếu ta là Công Tước tất nhiên không sợ chiến một trận với các ngươi. Nhưng hiện tại ta chỉ là Hầu Tước, suy cho cùng thì sức mạnh vẫn kém hơn rất nhiều so với Công Tước đỉnh cấp như Dia Robb.” Hàn Sâm suy nghĩ rất lung, nghĩ phải làm sao ứng phó với cục diện hiện tại mới có thể tối đa hoá lợi ích của mình.

“Phản đồ… Nàng chính là phản đồ kia…” Đột nhiên, một tiếng hô kinh ngạc đã xé rách hư không. Tất cả mọi người nghe thấy giọng nói này đều không tự chủ được dừng lại một chút.

Hết chương 2184.

Chương 2185. Phản đồ thật sự

Ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn. Hàn Sâm cũng nhìn qua, phát hiện giọng nói kia vang lên từ chỗ Độc Long Lão Lục, chỉ thấy máu tươi điên cuồng phun ra từ trong miệng hắn, trước ngực đã xuất hiện một dấu bàn tay phụ nữ màu đen.

Dấu bàn tay lại đốt cháy được cả vẩy rồng của Độc Long Lão Lục, in vào trong xương cốt, đốt Long cốt cháy đen.

“Lực Huỷ Diệt!” Không biết là kêu lên một tiếng, nhất thời tất cả mọi người đều xông về phía người phụ nữ Vũ tộc kia, ngay cả Dia Robb. cũng không ngoại lệ.

Ngoại trừ tộc Hủy Diệt ra, người có thể sử dụng lực Huỷ Diệt, hơn nữa còn có thể làm trọng thương Độc Long Lão Lục e rằng cũng chỉ có phản đồ đang ôm Thánh Kinh Hủy Diệt kia thôi.

Mà Độc Long Lão Lục vẫn luôn truy sát người phụ nữ Vũ tộc kia, người có thể làm hắn bị thương tự nhiên cũng chỉ có nàng ta.

Nhất thời tất cả mọi người đều xông về phía người phụ nữ Vũ tộc, chỉ có kẻ cố chấp cuồng như Baal vẫn còn đang đuổi giết Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi buồn bực trong lòng. Nhưng may mà sau khi Dia Robb đi rồi, loại cảm giác không gian hoá thành một vùng hỗn độn kia đã lập tức biến mất, cuối cùng Hàn Sâm cũng có thể sử dụng Phá Không Thiểm lần nữa rồi.

Thân hình nhanh chóng di chuyển, Phá Không Thiểm liên tục dịch chuyển tức thời. Chưa đợi Baal đuổi kịp, Hàn Sâm đã xông vào trong một công trình kiến trúc, đợi sau khi Baal bổ đôi kiến trúc kia bằng một đao, lại không phát hiện bóng dáng Hàn Sâm đâu.

"Hàn Sâm, ngươi ra đây cho ta!" Baal điên cuồng vung cốt đao, chém nát cả tòa kiến trúc nhưng vẫn không thấy tung tích của Hàn Sâm.

Hàn Sâm không có tâm trạng dây dưa với kẻ điên giết không chết như Baal, dùng sức mạnh của Tiểu Thấu Minh ẩn đi thân hình, lại lấy Động Huyền Khí Tràng che giấu khí tức của bản thân, nhanh chóng cách xa

Baal.

Cường giả của các tộc đều muốn bắt được phản đồ của tộc Hủy Diệt, từng cỗ sức mạnh đáng sợ ập về phía người phụ nữ Vũ tộc nhưng thân pháp của người phụ nữ Vũ tộc kia lại cực kì huyền diệu.

Lấy thân Hầu Tước bay lượn giữa rất nhiều Công Tước và Hầu Tước, lúc ẩn lúc hiện giống như âm hồn, mạnh như Dia Robb mà nhất thời cũng không thể làm tổn thương được nàng.

Trên đầu chim của Dia Robb chợt loé ra ánh sáng, Hỗn Độn Khí Tràng lại triển khai lần nữa, bao lấy người phụ nữ Vũ tộc kia ở bên trong.

Nhưng khiến người ta kinh ngạc là, thân pháp của người phụ nữ kia lại không chịu bất cứ ảnh hưởng gì, vẫn lúc ẩn lúc hiện như cũ, dường như là đang qua lại như con thoi giữa hư không, không ai có thể làm tổn thương đến nàng.

"Đúng là một đám ngu xuẩn, các ngươi thật sự nghĩ ta là phản đồ của tộc Hủy Diệt sao? Một chưởng vừa rồi là hắn tự đánh mình, không liên quan gì đến ta hết." Người phụ nữ vừa né tránh vừa cất giọng nói thản nhiên.

“Lời nói dối ngu xuẩn như vậy, ngươi cho rằng bọn ta sẽ tin sao?” Một Công Tước tộc Hủy Diệt gầm lên giận dữ đánh về phía người phụ nữ.

“Nếu như ta là phản đồ kia thì cần gì phải phô trương như vậy.” Khoé miệng người phụ nữ khẽ nhếch lên tỏ vẻ kinh thường, vậy mà không còn trốn tránh tiếp nữa, đầu ngón tay bốc lên một luồng dị quang, điểm về phía Công Tước tộc Hủy Diệt kia.

Sáu cảnh tay của Công Tước tộc Hủy Diệt cùng động đậy, ba loại lực lượng hợp lại thành một, hoá thành Thần Quang ba màu đánh về phía điểm dị quang kia.

Nhưng điểm dị quang lại đánh vỡ Thần Quang ba màu trong nháy mắt, hoá thành một ấn kí kì dị rơi lên người Công Tước tộc Hủy Diệt, lập tức khiến cho thân thể của Công Tước tộc Hủy Diệt kia co lại, máu thịt xương cốt dồn vào nhau, thân thể cao ba mét trong nháy mắt đã co lại thành một tiểu ấn hình vuông to cỡ móng tay.

“Thái Thượng Ấn… Ngươi là tộc Thái Thượng…” Mọi người đều biến sắc, thân hình vốn đang xông về phía người phụ nữ đều dừng lại, thậm chí còn dần lùi về sau.

Dường như Dia Robb đã nghĩ đến gì đó, sắc mặt chợt thay đổi, ánh mắt nhìn về phía đám người Long tộc, lại không thấy bóng dáng của Độc Long Lão Lục đâu nữa.

“Độc Long Lão Lục đâu?” Dia Robb xông vào đám Long tộc trong nháy mắt, nhìn chằm chằm mấy Long tộc kia hỏi.

“Bọn ta… không nhìn thấy… Vừa rồi vẫn còn ở đây mà…” Mấy Long tộc kia cũng cảm thấy chuyện này hơi kỳ lạ.

Lúc này cường giả các tộc cũng đều phản ứng lại, vậy mà người phụ nữ kia lại biết Thái Thượng Ấn, đó là bí kĩ của tộc Thái Thượng, tộc Thái Thượng đương nhiên không thể là phản đồ của tộc Hủy Diệt.

Nhưng Độc Long Lão Lục lại trúng lực Huỷ Diệt, nếu không phải người phụ nữ kia đả thương hắn thì giải thích duy nhất chính là bản thân hắn đã tự

tổn thương mình.

Một Long tộc như Độc Long Lão Lục đương nhiên không thể có được lực Huỷ Diệt, hay nói đúng ra hắn mới là phản đồ thật sự của tộc Hủy Diệt, do kẻ đã trộm đi Thánh Kinh Hủy Diệt hoá thành.

Nhưng mà hiện tại đã không tìm được bóng dáng của Độc Long Lão Lục nữa, chắc hắn đã thừa lúc hỗn loạn vừa rồi trốn đi, cũng không biết hiện tại đã trốn đi đâu, rất có thể đã trốn ra khỏi Cương Thành.

Ánh mắt của Dia Robb nhìn về phía người phụ nữ Vũ tộc, hơi hành lễ nói: "Xin thứ cho sự vô lễ của tại hạ lúc trước, đợi hôm khác ổn thoả sẽ đến nhà thỉnh tội, vẫn mong các hạ cho biết, phản đồ của tộc ta đã trốn về phía nào?"

Độc Long Lão Lục giả mạo hãm hại nàng, nàng chắc chắn sẽ chú ý đến Độc Long Lão Lục đã đi đâu.

"Khi các ngươi vây công ta, hắn đã trốn ra khỏi Cương Thành từ bên kia." Người phụ nữ thản nhiên chỉ về phía bên ngoài Cương Thành nói.

Mọi người nào dám do dự nữa, đều đuổi theo hướng đó, quả nhiên đã phát hiện một vài manh mối lưu lại khi Độc Long Lão Lục trốn đi, rất nhanh đã tìm đến một dãy núi lớn.

Người phụ nữ lạnh nhạt liếc nhìn mọi người rời đi. Tất nhiên bọn họ đang muốn tìm kiếm phản đồ của tộc Hủy Diệt nhưng càng hi vọng nhanh chóng rời khỏi tộc Thái Thượng như nàng, ngẫm lại vừa rồi vậy mà bọn họ lại vây công một tộc Thái Thượng, chợt thấy ớn lạnh trong lòng, chỉ hi vọng nàng sẽ không ghi thù.

Người phụ nữ cũng không có ý định muốn trả thù, cho nên trực tiếp bay lên trời rời đi.

Chuyện xảy ra trong Cương Thành đã nằm trong sự giám sát và điều khiển của hạm đội các tộc, đương nhiên đều đã biết người phụ nữ Vũ tộc thật ra là tộc Thái Thượng. Khi người phụ nữ bay ra cũng không có ai dám ngăn cản nàng, mặc nàng rời khỏi tinh cầu Soddy.

Đệ nhất tộc trong vũ trụ, tộc Thái Thượng thần bí khó lường, chủng tộc mạnh mẽ nhất cũng thần bí bất thiện nhất. Cho dù hai tộc Hoàng Cực và Thượng Thần cùng là ba đại chủng tộc nhưng cũng cực kỳ kiêng kị tộc Thái Thượng.

Thái Thượng Ấn vừa xuất hiện, chư thiên đều chẳng lành. Câu nói này không phải là không có căn cứ và sự thật đã được vô số lịch sử đẫm máu chứng minh, không biết có bao nhiêu chủng tộc biến mất trong dòng sông lịch sử vì bị tộc Thái Thượng tiêu diệt.

Đám người Dia Robb đã lục soát toàn bộ dãy núi, cuối cùng cũng phát hiện Độc Long Lão Lục giả trong một sơn động, một trận đại chiến nhất thời nổ ra.

“Mắt chó của các ngươi bị mù rồi à? Sao ta có thể là phản đồ kia được, các ngươi không biết tộc Bách Biến Mị Hồ chỉ có thể biến thành phụ nữ thôi sao? Các nàng biến thành đàn ông sẽ có chỗ thiếu sót rất lớn, đù má các ngươi xem ta có chỗ nào giống nữ không hả?” Độc Long Lão Lục vừa chiến đấu vừa gào lên.

Dia Robb thấy Độc Long Lão Lục một thân lực Phá Tà Độc Long quả thật không giả, vừa chiến đấu vừa hỏi: “Ngươi không phải là phản đồ thì ngươi chạy làm gì?”

“Chạy cái đầu ngươi ấy, ta đã bị thương nặng như vậy, đương nhiên phải tìm một nơi dưỡng thương rồi.” Độc Long Lão Lục tức giận hét lên.

“Ngươi nói ngươi là Độc Long Lão Lục, ngươi chứng minh thế nào?” Kahn cũng cảm nhận thấy chuyện này hơi là lạ.

Cơ thể Độc Long Lão Lục đột nhiên bạo động, toàn thân phủ đầy vảy độc, trong nháy mắt dường như đã biến thành một con Độc Long hình người, trong mũi phun nhổ khí độc nói: “Bách Biến Mị Hồ có lợi hại hơn nữa cũng không biến ra được Độc Long thể dị chủng đâu nhỉ?”

“Hỏng rồi!” Dia Robb chợt biến sắc, khi quay trở về Cương Thành làm gì còn bóng dáng của người phụ nữ tộc Thái Thượng kia nữa.

Hết chương 2185.

Chương 2186. Đoạt kinh

Một chiếc thuyền buôn cỡ nhỏ đang bay dọc theo quỹ đạo, đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ từ trong vũ trụ bay tới. Chiếc thuyền buôn kia bỗng dừng lại, mở cửa khoang ra.

Người phụ nữ rất nhanh đã tiến vào bên trong phi thuyền, không bao lâu đã được sắp xếp trong một căn phòng đơn độc.

Đó chính là người phụ nữ Vũ tộc, nàng đứng ở trong căn phòng, thân thể nhanh chóng biến hoá, đặc trưng riêng của Vũ tộc cũng nhanh chóng biến mất, rất nhanh đã biến thành một cô gái ánh mắt quyến rũ có chiếc đuôi trắng như tuyết, vóc dáng đầy đặn xinh đẹp.

Cô gái duỗi tay móc ra một tiểu ấn, chính là Thái Thượng Ấn mà tộc Hủy Diệt biến thành.

Nàng ném Thái Thượng Ấn lên mặt đất, Thái Thượng Ấn kia đột nhiên lung lay không ngừng, rầm một tiếng đã hoá thành một người phụ nữ đuôi hồ li ánh mắt quyến rũ có đôi tai hồ trắng như tuyết giống vậy, hầu như giống người phụ nữ ban nãy như đúc, chỉ là thoạt nhìn khí chất hơi hoạt bát hơn một chút.

Nữ hồ li ngã trên mặt đất xoa mông, từ trên đất bò dậy, hưng phấn nói: “Chị ơi, chúng ta đã thành công rồi, cuối cùng cũng lừa được những tên kia.”

Nếu như Dia Robb ở đây chắc chắn sẽ tức đến thổ huyết, gì mà Công Tước tộc Hủy Diệt bị giết, rồi thì Thái Thượng Ấn, tộc Thái Thượng, hóa ra tất cả đều là giả, chẳng qua chỉ là ảo giác mà hai Bách Biến Mị Hồ bày ra thôi, ấy vậy mà lại lừa được tất cả mọi người.

Đáng tiếc những cường giả cấp Vương kia đều bị cản lại bên ngoài không gian dị chủng Dị Chủng, không thể nhìn thấy cảnh tượng này ngay lúc ấy,

nếu không có lẽ có thể nhìn ra một vài sơ hở.

Nhưng nếu cường giả cấp Vương có mặt quan sát thì đôi chị em Hồ tộc này cũng không dám to gan lớn mật, diễn ra một màn kịch hay như thế.

“Ta đã nói trước rồi, đứng trước mặt tộc Thái Thượng thì những kẻ tỏ ra cao quý kia cũng chỉ là một lũ đáng thương thấp hèn mà thôi, nhìn thấy Thái Thượng Ấn đã doạ chết bọn họ rồi, làm gì còn dám đi truy xét thật giả.” Người chị Bạch Lâm cười nói.

Người em Bạch Phù le lưỡi: “May mà những tên kia kiềm hãm lẫn nhau, không có Vương Giả nào có thể tiến vào không gian dị chủng Lục Tinh, bằng không chúng ta cũng chẳng dễ dàng lừa được bọn họ như vậy, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào đây?”

“Biến thành tộc Ibo trước đã, đi theo bọn họ đến tinh cầu Ibo, sau đó chúng ta lại đi Long…” Bạch Lâm đang muốn trả lời, lại đột nhiên biến sắc. Nhất thời chỉ thấy một cỗ quyền lực khủng bố giống như pháo laze đánh xuyên thuyền buôn, khiến thân thuyền nổ tung.

Trên người hai chị em tỏa bạch quang như trăng, từ trong chiếc thuyền nổ tung xông ra ngoài. Chỉ thấy một người phụ nữ kiêu ngạo đứng ở trong vũ trụ, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm hai chị em các nàng.

Chị em nữ hồ li nhìn thấy người phụ nữ kia chợt biến sắc. Nàng ta lại chính người phụ nữ hung hãn các nàng đã từng gặp ở trong nhà ăn ở Khương Thành kia.

Không ngờ rằng người phụ nữ này lại có thể rời khỏi không gian dị chủng Lục Tinh đang phong toả, còn đuổi kịp các nàng.

“Giao Thánh Kinh Hủy Diệt ra.” Người phụ nữ nhìn hai chị em thản nhiên nói.

“Không biết ngươi có ý gì, hai chị em bọn ta làm gì có Thánh Kinh Hủy Diệt gì đó chứ?” Bạch Lâm mỉm cười nói.

Vẻ mặt người phụ nữ không thay đổi, giống như nhìn xuống hai chị em, chậm rãi nói: “Các ngươi và Độc Long Lão Lục diễn rất tốt. Nhưng có †a ở đây, tự nhiên sẽ không để các ngươi mang Thánh Kinh Hủy Diệt đi Long tộc, cho các ngươi thêm một cơ hội cuối cùng.”

Nói xong, nắm đấm của người phụ nữ đã hơi nâng lên, một cỗ lực lượng mạnh mẽ đang ngưng tụ ở trên nắm đấm của nàng.

“Ngươi rất mạnh nhưng một mình ngươi chưa chắc có thể đuổi kịp chị em bọn ta.” Bạch Lâm nhíu mày nói.

“Các ngươi có thể thử xem.” Người phụ nữ nói xong, đánh một quyền về phía Bạch Lâm.

Bạch Lâm và Bạch Phù đồng thời di chuyển, thân thể giống như là trốn vào trong hư không. Nhưng ngay sau đó các nàng đã kinh hãi phát hiện, bất kể thân pháp của các nàng biến ảo thế nào thì cũng không thể thoát được quyền lực kia.

Dường như nắm đấm của người phụ nữ đã phong kín tất cả không gian, thân pháp kì diệu mà các nàng có thể lấy được chút cơ hội sống sót giữa quần hùng các tộc lại không trốn thoát được một quyền của người phụ nữ.

Rầm!

Bạch Lâm và Bạch Phù đồng thời ngưng tụ lực lượng đón lấy nắm đấm của người phụ nữ. Nhưng hai người hợp lực mà vẫn bị người phụ nữ kia dùng một quyền đánh cho hộc ra máu tươi, thân thể giống như viên đạn trượt trượt đi rất xa trong vũ trụ, đâm vào một thiên thạch làm thiên thạch vỡ tung ra.

Bạch Lâm và Bạch Phù đã âm thầm luyện một loại thân pháp thần kì, có thể lấy được một chút cơ hội sống dưới sự vây công của rất nhiều Công Tước nhưng thực lực của bản thân các nàng lại chưa đạt đến cấp Công Tước, vẫn ở trong phạm vi Hầu Tước.

Mắt thấy người phụ nữ lại đánh một quyền ra, Bạch Lâm cắn răng, chỉ một luồng sáng đen từ trước ngực nàng xuyên ra ngoài, ánh sáng đen kia ngưng

tụ ở trên nắm đấm, đón lấy nắm đấm của người phụ nữ.

Nếu như người của tộc Hủy Diệt có mặt thì chắc chắn có thể nhìn ra được ánh sáng đen kia chính là lực Huỷ Diệt trên Thánh Kinh Hủy Diệt. Cũng không biết Bạch Lâm đã dùng cách gì mà với thân phận Bách Biến Mị Hồ lại sử dụng lực lượng của Thánh Kinh Hủy Diệt.

Rầm!

Nhưng mà Bạch Lâm vẫn bị đánh bay ra ngoài lần nữa. Sau khi sử dụng Thánh Kinh Hủy Diệt, Bạch Lâm lại càng bị thương nặng hơn, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi và không dám tin: "Lẽ nào… Lẽ nào đó là… Hoàng Cực Chung Yên Quyền…"

Người phụ nữ lại căn bản không có ý định trả lời, lại nhấc nắm đấm lên lần nữa.

Bạch Lâm chợt cắn răng, mở ra đôi môi đỏ mọng phun ra một món đồ. Chỉ thấy một luồng sáng màu đen bị nàng phun ra, ánh sáng đen lấy tốc độ cực nhanh xông về một đầu khác.

"Cho ngươi… Chúng ta đi…" Bạch Lâm làm xong mọi việc, bèn kéo Bạch Phù bay về phía ngược lại trốn đi.

Người phụ nữ tộc Hoàng Cực hơi nhíu mày. Tuy sức mạnh của Bạch Lâm và Bạch Phù rất bình thường nhưng thân pháp lại thật sự rất nhanh. Người phụ nữ tộc Hoàng Cực do dự lát, bèn lập tức xông về phía luồng ánh sáng màu đen kia.

Người phụ nữ tộc Hoàng Cực nhìn rất rõ ràng, bên trong ánh sáng đen là một cuốn sách đá màu đen, thoạt nhìn cực kì cổ xưa, bên ngoài bìa sách còn có một đồ án hình tam giác đều, ngoại trừ điều này ra thì không còn gì nữa, dường như là một quyển sách đá mà chủng tộc nguyên thuỷ dùng phương pháp thô sơ nhất tạo thành.

Người bình thường sợ rằng rất khó tưởng tượng được, cuốn sách đá này lại chính là Thánh Kinh Hủy Diệt của tộc Hủy Diệt.

Nhưng người phụ nữ tộc Hoàng Cực lại liếc mắt một cái nhận ra, đó quả thực chính là Thánh Kinh Hủy Diệt thật sự không thể nghi ngờ.

Mặc dù tộc Hoàng Cực là một trong ba đại chủng tộc trong vũ trụ, nàng cũng là công chúa cao quý nhưng tài nguyên trong tộc Hoàng Cực tranh đoạt rất kịch liệt, dị bảo cấp Thần Hoá giống như Thánh Kinh Hủy Diệt này cũng không phải tuỳ tiện là có thể lấy được.

Cho nên người phụ nữ vẫn quyết định muốn đoạt lấy Thánh Kinh Hủy Diệt trước một bước, sau đó lại đi truy sát hai chị em Bách Biến Hồ tộc kia.

Người phụ nữ mắt thấy đã sắp đuổi kịp Thánh Kinh Hủy Diệt thì lại đột nhiên dừng lại ở đó, nhíu mày nhìn chằm chằm cuốn Thánh Kinh Hủy Diệt đã mất đi sức mạnh trôi nổi trong vũ trụ.

“Ra đây” Người phụ nữ nhìn chằm chằm về phía Thánh Kinh Hủy Diệt lạnh lùng nói.

Cùng với một tiếng quát lạnh của người phụ nữ, một bóng dáng hiện ra bên cạnh Thánh Kinh Hủy Diệt. Bóng dáng kia được một thân áo giáp màu vàng kim bao phủ, bàn tay đã nắm lấy Thánh Kinh Hủy Diệt.

Hết chương 2186.

Chương 2187. Một quyền trả một quyền

“Kim Tệ?” Người phụ nữ lập tức đã nhận ra bóng dáng kia là ai.

Mặc dù tộc Hoàng Cực tự cho mình là cao cao tại thượng, vượt qua vạn tộc trong vũ trụ, khinh thường tham gia xếp hạng Phổ Gen Chúng Sinh nhưng bọn họ cũng vẫn xem trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh.

Đặc biệt là trận chiến hạng nhất cấp Hầu Tước, người phụ nữ đã xem toàn bộ quá trình, lúc này liếc mắt một cái đã nhận ra Hàn Sâm một thân áo giáp hoàng kim.

“Ta đã lấy đồ rồi, ngươi đi đi” Hàn Sâm một tay nắm lấy Thánh Kinh Hủy Diệt nói.

Sau khi nhờ Tiểu Thấu Minh ẩn thân, hắn vẫn luôn đi theo Bạch Lâm nhưng mãi vẫn không ra tay.

Lúc đầu là không muốn ra tay ở trong không gian dị chủng Lục Tinh, sau đó là bởi vì phát hiện người phụ nữ tộc Hoàng Cực cũng đang đuổi theo chị em Bạch Lâm cho nên không lập tức ra tay.

Hiện tại vừa hay thừa cơ cướp lấy Thánh Kinh Hủy Diệt, sau đó đổ tội cho người phụ nữ tộc Hoàng Cực.

Sau khi hai chị em nữ hồ li trốn đi, rất nhanh các tộc đều sẽ biết Thánh Kinh Hủy Diệt đã bị tộc Hoàng Cực cướp đi rồi. Nếu nói lại có người cướp đi đồ vật từ trên người tộc Hoàng Cực thì e rằng cũng chẳng ai tin, cho nên Hàn Sâm vô cùng yên tâm.

Cho dù có người tin là Kim Tệ đã cướp Thánh Kinh Hủy Diệt đi thì cũng không ai biết Kim Tệ rốt cuộc là ai.

Hắn vốn định dựa vào ẩn thân để đánh lén, đáng tiếc người phụ nữ đó lại phát hiện đầu mối, ngược lại cũng khiến Hàn Sâm hơi bất ngờ.

“Trong mắt ta, đệ nhất Hầu Tước của Phổ Gen Chúng Sinh chẳng qua

cũng chỉ là một trò cười mà thôi.” Người phụ nữ cao ngạo nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nâng nắm đấm lên.

Không có bất kì do dự nào, nắm đấm kia đã đánh về phía Hàn Sâm. Song sức mạnh to lớn bên trên nắm đấm lại càng mãnh liệt hơn bất cứ một lần ra tay nào của nàng trước đó.

Dường như toàn bộ hư không đều bị đè nén dưới một quyền kia của nàng, không gian và thời gian cũng run rẩy theo, hầu như có thể vỡ vụn bất cứ lúc

nào.

Tuy miệng nói không để ý nhưng người phụ nữ đã từng xem qua trận chiến của Kim Tệ với Tà Đồng, Cô Trúc, nàng không hề cho rằng Kim

Tệ là một đối thủ có thể dễ dàng đánh bại, cho nên quyền đầu tiên đã dùng hết toàn lực.

Nhìn một quyền của người phụ nữ đánh tới, tay trái Hàn Sâm khẽ động, lực lượng của Chích Thủ Già Thiên tiện tay đánh ra.

Rầm!

Quyền và quyền va chạm vào nhau, lực lượng của Hoàng Cực Chung Yên Quyền tan thành tro trong nháy mắt. Người phụ nữ tộc Hoàng Cực biến sắc, thân thể nhanh chóng lui về sau.

Nhưng vẫn hơi muộn, hộ giáp trên nắm đấm của nàng đã vỡ ra, trong nháy mắt áo giáp toàn thân cũng trực tiếp tan rã, cuốn bay như cát bụi, lộ ra thân thể trắng ngần long lanh.

Khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo của người phụ nữ tộc Hoàng Cực cuối cùng đã thay đổi, vừa xấu hổ vừa giận dữ. Sau khi triệu hồi áo giáp bảo vệ thân thể rồi quay đầu nhìn lại, nàng chợt phát hiện bóng dáng Kim Tệ không biết đã đi về hướng nào rồi.

“Kim Tệ, ta nhất định phải giết chết ngươi.” Người phụ nữ tộc Hoàng Cực cực kì giận dữ, cắn chặt răng nhưng lại không tìm được Kim Tệ ở đâu.

Một quyền trả một quyền, trước đó người phụ nữ này đã lấy một quyền đánh bay Hàn Sâm, hiện tại Hàn Sâm lại dùng một quyền huỷ đi áo giáp của nàng, cũng không tính là chịu thiệt thòi.

Hàn Sâm vận hết tốc lực đi về phía không gian dị chủng Lục Tinh. Hắn không thể kéo dài thêm được, nhất định phải nhanh chóng trở về, để người ta biết Hàn Sâm vẫn ở không gian dị chủng Lục Tinh, như vậy mới có thể an toàn thoát thân, không ai nghĩ đến là hắn làm.

Về phần có giết người phụ nữ tộc Hoàng Cực hay không cũng không quan trọng lắm, lãng phí thời gian đánh một trận với nàng còn không bằng nhanh chóng trở về.

Nếu nàng sống thì còn có thể đội nồi thay Hàn Sâm, chết rồi lại không hay. Đến lúc đó e rằng không chỉ mình tộc Hủy Diệt nữa mà toàn bộ tộc Hoàng Cực cũng sẽ đến điều tra chuyện này, như vậy không có lợi cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm lẻn về không gian dị chủng Lục Tinh, tụ hợp với đám người Tiểu Thiên Sứ, mà các tộc cũng đã xác định người phụ nữ trốn đi chính là phản đồ của tộc Hủy Diệt Bách Biến Mị Hồ. Song bọn họ vẫn còn giữ lại một tia hi vọng nhỏ nhoi, không giải trừ phong toả với không gian dị chủng Lục Tinh ngay, chỉ đợi cường giả cấp Vương đang bao vây bên ngoài đuổi tới.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã xác nhận được, Bách Biến Mị Hồ thật sự đã trốn ra, không đến hai ngày đã giải trừ phong toả đối với không gian dị chủng Lục Tinh, khiến Hàn Sâm có thể mang theo đám người Tiểu Thiên Sứ trở về Nguyệt Chi Hiệp.

“Dị bảo cấp Thần Hoá thật sự là đồ tốt.” Bên trong mật thất căn cứ ở †inh cầu Nhật Thực, Hàn Sâm vuốt ve Thánh Kinh Hủy Diệt trong tay, trên mặt đầy vẻ vui mừng.

Song rất nhanh sắc mặt Hàn Sâm lại biến thành buồn bực, bởi vì hắn thử thúc động Thánh Kinh Hủy Diệt nhưng lại không thể dẫn phát sức mạnh của Thánh Kinh Hủy Diệt.

Ngay cả trang sách của Thánh Kinh Hủy Diệt cũng không lật ra được, cũng không nhìn thấy được nội dung bên trong.

Hàn Sâm có thể sử dụng sức mạnh của nhiều loại thuộc tính, hắn đã thử sử dụng lực Hắc Ám và lực Quang Minh thúc động Thánh Kinh Hủy Diệt nhưng vẫn không có tác dụng gì hết.

Sau khi dùng Động Huyền Khí Tràng và Tử Đồng Thần Điệp nghiên cứu cẩn thận Thánh Kinh Hủy Diệt, Hàn Sâm phát hiện Thánh Kinh Hủy Diệt là một loại lực lượng do ba loại lực lượng Hắc Ám, Quang Minh và Hỗn Độn kết hợp dị biến.

Sau khi Hàn Sâm kết hợp lực lượng Hắc Ám và Quang Minh, hắn vẫn không thể sử dụng được Thánh Kinh Hủy Diệt.

“Gen không đủ, không thể hấp thu gen Thần Hoá.”

Trong đầu không ngừng vang lên âm thanh không thể hấp thu. Thánh Kinh Hủy Diệt đúng là gen dị chủng Thần Hoá tạo thành nhưng đáng tiếc Hàn Sâm chỉ là thân Hầu Tước, cũng giống như Thái Dương Kim Ô, hắn căn bản không thể hấp thu nổi.

“Ăn cũng không ăn được, dùng cũng không dùng được, đồ Thần Hoá có tốt đi chăng nữa, ở trong tay ta cũng không có tác dụng gì. Trừ phi †a thăng lên cấp Thần Hoá, bằng không chỉ có ngưng tụ ba loại lực lượng Quang Minh, Hắc Ám và Hỗn Độn mới có thể sử dụng cuốn Thánh Kinh Hủy Diệt này. Lực lượng của Quang Minh và Hắc Ám không khó mô phỏng nhưng lực lượng của Hỗn Độn lại không thể mô phỏng ra được chứ đừng nói ba thứ kết hợp. Nếu như ba thứ kết hợp không đủ tốt cũng vẫn sẽ không thể sử dụng được cuốn Thánh Kinh Hủy Diệt này…” Sau khi Hàn Sâm nghiên cứu một lúc lâu, không khỏi có hơi nản lòng thoái chí.

“Cha, có thể đưa cuốn sách đó cho ta xem thử không?” Hàn Mộng Nhi đẩy cửa mật thất ra đi vào, chỉ vào cuốn sách trong tay Hàn Sâm nói.

“Ngươi muốn xem?” Hàn Sâm có hơi kinh ngạc nhìn Hàn Mộng Nhị, bởi vì Hàn Mộng Nhi rất ít khi chủ động mở miệng yêu cầu cái gì.

Hàn Mộng Nhi khẽ gật đầu, nhìn Thánh Kinh Hủy Diệt nói: “Trong cuốn sách dường như có loại sức mạnh nào đó khiến ta cảm thấy rất quen thuộc.”

Hàn Sâm đưa Thánh Kinh Hủy Diệt cho Hàn Mộng Nhị, trong lòng †hầm nghĩ: “Chuyện này cũng có khả năng lắm. Huyết mạch của Mộng Nhi có hơi phức tạp. Song ta nhớ chủ của Thần Vực có lẽ là lực lượng hệ Quang Minh, mà mẹ của nàng hình như là lực lượng hệ Tử Vong, còn có huyết mạch của ta…”

Khi Hàn Sâm đang suy tư, lại thấy sau khi Hàn Mộng Nhi nhận lấy

Thánh Kinh Hủy Diệt, cuốn sách đá mà Hàn Sâm cầm mãi chẳng có phản ứng gì đột nhiên bốc lên hắc diễm hừng hực, cả cuốn sách đá đều cháy rực lên, bao trùm thân thể của Hàn Mộng Nhi ở bên trong.

Hoa văn tam giác phía trên sách đá phóng ra ba loại ánh sáng kì dị, lực Quang Minh màu trắng, lực Hắc Ám màu đen và lực Hỗn Độn màu xám, mỗi bên đại diện cho một loại lực lượng.

Hết chương 2187.

Chương 2188. Quan sát truyền thừa Huỷ Diệt

Ba loại ánh sáng hình tam giác dung hợp lại, dần dần hoá thành một loại màu xám kì dị. Khi nhìn từ một mặt bên, màu xám kia gần với màu đen, nhưng mà khi nhìn từ một mặt bên khác, màu xám kia lại gần với màu trắng.

Toàn bộ hình tam giác đều tràn đầy màu xám kì dị, màu xám dần lan ra, khiến lực lượng đang bao trùm Hàn Mộng Nhi cũng đã biến thành loại màu xám này.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy bên trong loại lực lượng màu xám bao hàm khí tức khủng bố khiến người sợ hãi, dường như bất cứ lúc nào cũng đều có thể nổ tung.

Hàn Mộng Nhi một tay ôm lấy Thánh Kinh Hủy Diệt, dường như không hề có cảm giác gì với lực lượng kia, một tay khác từ từ lật Thánh Kinh Hủy Diệt ra. Hàn Sâm bỗng nhìn thấy những hình ảnh và chữ viết đang chuyển động bên trong Thánh Kinh Hủy Diệt, cảm giác giống như là đang xem phim 3D.

Mặc dù Hàn Sâm không thể mở Thánh Kinh Hủy Diệt ra nhưng vẫn nhìn thấy rõ ràng hình ảnh, chữ viết và cả ý cảnh kỳ dị bên trong.

Những thứ được diễn tả bên trong hình ảnh giống như vụ nổ Bigbang, sự ra đời và huỷ diệt của vũ trụ, sự khởi đầu và chấm dứt của sinh mạng.

“Sinh ra trong huỷ diệt, hướng về huỷ diệt mà sinh, sinh tồn tức là huỷ diệt” Hàn Sâm nhìn thấy hàng chữ đầu tiên trong Thánh Kinh Hủy Diệt.

Thánh Kinh Hủy Diệt vừa là dị bảo Thần Hoá, vừa là một bộ Thánh Điển của tộc Hủy Diệt. Những thứ được ghi chép bên trong là thuật gen mà Thuỷ Tổ của tộc Hủy Diệt tu luyện cùng với tất cả lĩnh ngộ và kinh nghiệm tâm đắc cả đời.

Quan sát quá trình của Thánh Kinh Hủy Diệt chẳng khác gì xem một lượt giảng giải và biểu diễn huật gen của Thuỷ Tổ Huỷ Diệt, hơn nữa còn có thể thấy được ý cảnh bên trong một cách trực quan.

Trong lòng Hàn Sâm hết sức vui mừng, bởi vì thuật gen Huỷ Diệt cần ba lực hợp thành một mới có thể sử dụng, Hàn Sâm không thể mô phỏng ra lực Hỗn Độn được, cho nên không thể sử dụng ra lực Huỷ Diệt.

Nhưng mà biểu diễn và giảng giải của Thuỷ Tổ Huỷ Diệt lại khiến hắn suy luận loại suy, lại có hiểu biết hơn về Oanh Thiên Lục Phá.

Ban đầu tộc Hủy Diệt chính là một trong những chỉ nhánh của tộc Phá Thiên. Bọn họ tự xưng là Hoàng tộc của tộc Phá Thiên, bất kể là thật hay giả, thuật gen mà Thuỷ Tổ Huỷ Diệt đã để lại thực sự có mối liên quan với Oanh Thiên Lục Phá.

Hết thảy Hàn Sâm lĩnh hội được từ bên trong thuật gen Huỷ Diệt đều khiến hắn có sự nhận thức càng sâu sắc hơn với Oanh Thiên Lục Phá.

Hàn Sâm vẫn luôn luẩn quẩn ở phá thứ nhất cuối cùng cũng đã có lĩnh ngộ mới, Oanh Thiên Lục Phá trực tiếp tiến vào phá thứ hai, hơn nữa theo sự lĩnh ngộ ngày càng sâu sắc của Hàn Sâm vẫn đang có dấu hiệu tiếp tục đột phá.

Oanh Thiên Lục Phá không phải là phương pháp tu luyện lực lượng, mà là một loại phương pháp vận dụng lực lượng, nhưng mà loại phương pháp vận dụng này lại cần có đủ hiểu biết và tri thức mới có thể làm được.

Giống như ở thời đại vũ khí lạnh, nhân loại không thể hiểu sự tồn tại của đạn hạt nhân, về mặt hiểu biết và tri thức cơ bản không có sẵn điều kiện như vậy.

Oanh Thiên Lục Phá cũng thế, chỉ cần ngươi hiểu rõ cách vận dụng lực lượng của nó, hiểu rõ đó là loại nguyên lí thế nào, hơn nữa có đủ lực khống chế để vận dụng ra loại nguyên lí này, như vậy là đủ rồi.

Bất kể là Nam Tước hay là Thần Hoá đều có thể sử dụng toàn bộ sáu tầng Oanh Thiên Lục Phá, nhưng nền tảng lực lượng bất đồng nên uy lực tạo thành cũng có sự lớn nhỏ khác nhau.

Song quý tộc cấp thấp thường không có sự hiểu biết đầy đủ về lực lượng cho nên rất khó hiểu rõ sử dụng toàn bộ Oanh Thiên Lục Phá.

Hiện tại việc học tập Oanh Thiên Lục Phá của Hàn Sâm vẫn nằm trong giai đoạn vừa mới bắt đầu nhưng nhờ xem được Thánh Kinh Hủy Diệt lại khiến hắn có sự hiểu biết nhất định với cơ sở và cách thức vận chuyển của loại lực lượng này, Oanh Thiên Lục Phá cũng nhất thời tăng vọt.

Chỉ là quan sát Thánh Kinh Hủy Diệt, chẳng qua bao lâu, Oanh Thiên Lục Phá của Hàn Sâm đã đột phá tiến vào phá thứ ba.

Nội dung của Thánh Kinh Hủy Diệt cuối cũng đã biểu diễn hoàn toàn một lượt, từng cỗ lực lượng màu xám vọt vào trong thân thể Hàn Mộng Nhi. Vẻ mặt của Hàn Mộng Nhi dường như có hơi cổ quái, nhìn chằm chằm Thánh Kinh Hủy Diệt một lúc, cuốn Thánh Kinh Hủy Diệt kia lại từ từ biến hoá trong tay nàng. Chẳng bao lâu sau, Thánh Kinh Hủy Diệt đã biến thành một mũi tên đá màu xám, bị Hàn Mộng Nhi nắm trong tay, lực Huỷ Diệt màu xám cũng dần dần thu liễm.

Nếu không phải Hàn Sâm tận mắt nhìn thấy, hắn căn bản không tin một mũi tên đá bình thường như vậy lại do Thánh Kinh Hủy Diệt hoá thành, phía trên chẳng cảm nhận được một chút lực hủy diệt nào hết.

Hàn Mộng Nhi tiện tay thu lại Thánh Kinh Hủy Diệt, nhìn Hàn Sâm nói: “Cha, cảm ơn mũi tên ngươi đã cho Mộng Nhi.”

“Khụ khụ, ngươi thích là được.” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy rất bất lực. Hàn Mộng Nhi tâm tư đơn thuần không tì vết, làm sao hiểu được sự bối rối của hắn.

Thánh Kinh Hủy Diệt vất vả đoạt tới tay hắn lại không thể sử dụng, may mà có Hàn Mộng Nhi mở ra Thánh Kinh Hủy Diệt, khiến hắn xem được lực lượng truyền thừa của Thuỷ Tổ Huỷ Diệt một lượt.

Hiện tại Oanh Thiên Lục Phá đã đạt đến cảnh giới phá thứ ba, nếu tiếp tục ngâm nghĩ kĩ càng, đào sâu nghiên cứu cảm giác và kí ức vừa rồi sẽ không khó có thêm đột phá, ngược lại cũng đã coi như thu hoạch rất lớn.

Ngoại trừ Chích Thủ Già Thiên ra, Oanh Thiên Lục Phá coi như là thuật gen có lực công kích mạnh nhất hiện tại của Hàn Sâm. Khi không thể sử dụng thân phận Kim Tệ, Oanh Thiên Lục Phá là thủ đoạn giết địch vô cùng hiệu quả.

Điều tiếc nuối duy nhất là uy lực của Oanh Thiên Lục Phá càng lớn thì càng không thể sử dụng gần người, nếu không đúng là nghịch chơi cũng có thể nổ chết mình.

May mà Hàn Sâm có ba loại hình thái vũ khí của Chú Ngữ, dùng để sử dụng Oanh Thiên Lục Phá thì không còn gì hợp hơn.

“Mộng Nhi, gần đây ngươi tạm thời đi theo bên cạnh ta đi, ta có một môn thuật gen muốn dạy cho ngươi.” Hàn Sâm định dạy Oanh Thiên Lục Phá cho Hàn Mông Nhi, sau này Hàn Mộng Nhi chính là chiến lực mang tính huỷ diệt khủng bố nhất đấy.

Tuy rất nhiều lúc bạo lực không thể giải quyết vấn đề nhưng có năng lực dùng bạo lực thì vẫn tốt hơn bị người khác dùng bạo lực.

Hàn Sâm ở Nguyệt Chỉ Hiệp dạy con gái, sau đó đi Lãnh Cung giữ cửa lấy một chút lợi ích. Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt thăng cấp khá nhanh, tin rằng chỉ cần một hai năm sẽ có thể thăng lên cấp Công Tước rồi.

Độ khó từ cấp Hầu Tước thăng lên Công Tước rõ ràng đã cao hơn rất nhiều, cho dù có tài nguyên chống đỡ cũng phải cần thời gian nhất định, thượng

tộc bình thường mười năm có thể thăng lên Công Tước đã là rất nhanh rồi.

Hạ tộc hoặc là thượng tộc tư chất không tốt cũng có khối người phải dùng cả trăm năm để thăng cấp Công Tước.

Hàn Sâm hấp thu lực đóng băng của cóc Thần Hoá có thể thăng cấp Công Tước trong một hai năm đã coi như là khá hiếm có.

Song Hàn Sâm không hề lo lắng về thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, thứ khiến hắn đau đầu nhất vẫn là sự thăng cấp của Vật Ngữ Gen, không có đủ tài nguyên đẳng cấp chống đỡ, chỉ dựa vào bản thân Hàn Sâm tự mình tu luyện đã không thể cảm nhận được sự tiến bộ của Vật Ngữ Gen nữa.

Hàn Sâm cũng chú ý đến diễn biến tiếp theo sau sự kiện Thánh Kinh Hủy Diệt. Mọi chuyện cũng không khác hắn nghĩ lắm, tuy sau này đã †ìm được Bách Biến Mị Hồ nhưng cuối cùng sau khi xác nhận Thánh Kinh Hủy Diệt bị người của tộc Hoàng Cực đoạt đi đã không có ai dám đi điều tra tiếp nữa, cho dù là tộc Hủy Diệt cũng không dám đi đến tộc Hoàng Cực đòi Thánh Kinh Hủy Diệt, thậm chí còn chẳng dám nhắc tới.

Hàn Sâm cứ ngỡ vẫn sẽ còn chút gợn sóng, ai dè chuyện này cứ kết thúc như vậy, dường như ngay cả tộc Hủy Diệt cũng đã ngầm thừa nhận chuyện mất đi Thánh Kinh Hủy Diệt.

“Xem ra mình đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của tộc Hoàng Cực rồi. Vậy mà tộc Hủy Diệt lại không dám ho he một tiếng nào.” Hàn Sâm âm thầm tặc lưỡi.

Nhưng người phụ nữ tộc Hoàng Cực đã cõng cái nồi này giúp hắn rồi, Hàn Sâm nghĩ chỉ cẩn thận tộc Hoàng Cực phát hiện ra hắn là Kim Tệ là được.

Hết chương 2188.

Chương 2189. Chuyên tâm tu hành

Thời gian trôi qua từng ngày, trong nháy mắt đã qua hơn một năm.

Hơn một năm này, Hàn Sâm vẫn luôn cực khổ tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt, muốn thăng cấp môn thuật gen này đến cấp Công Tước trước, sau đó hắn sẽ có thể hấp thu gen Công Tước. Có một trăm điểm gen Công Tước làm cơ sở, lại tu luyện thêm mấy loại thuật gen khác, tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Trong hơn một năm này, Hàn Sâm còn mượn cớ chiêu mộ nhân thủ, lại mang một vài người và sinh vật từ Tí Hộ Sở đến đây.

Trong đó nhân loại bao gồm Ninh Nguyệt, Lâm Phong, Đường Chân Lưu, Tân Huyên, Hoàng Phủ Tĩnh, Kỷ Tình và Hàn Nghiên, sinh vật Thần Siêu Cấp và dị linh lại càng nhiều hơn. Tuy tinh cầu Nhật Thực không có tài nguyên cao cấp nhưng tài nguyên dị chủng vô cùng phong phú, bồi dưỡng ra Hầu Tước cũng không khó.

Bởi vì thể Siêu Thần của mỗi người khác nhau, kinh nghiệm của Hàn Sâm cũng không áp dụng được hoàn toàn cho họ, cho nên sau này bọn họ muốn đi con đường thế nào vẫn phải cần bản thân bọn họ tự mày mò, không có con đường có sẵn có thể đi, Hàn Sâm chỉ cung cấp một nền tảng khởi đầu mà thôi.

Lý do Hàn Sâm mang nhiều người đến đây như vậy cũng là vì đã nhận thức sâu sắc được sự mạnh mẽ của những đại tộc hào môn kia, tuyệt đối không đơn giản chỉ là một hai tộc nhân mạnh mẽ.

Bất kể là Trấn Thiên cung, Long tộc hay là tộc Hủy Diệt, trong mỗi đẳng cấp đều là cường giả như mây.

Dù là Khổng Phi cấp Thần Hoá bỏ ra cái giá lớn như vậy cũng chỉ huỷ hoại được một Vũ tộc còn chưa lọt vào trong top một trăm mà thôi, thậm chí ngay cả một Thần Hóa mà Vũ tộc còn chẳng có. Hàn Sâm muốn tắt đèn lập tộc, đương nhiên là càng nhiều cao thủ càng tốt.

Về phần sự trung thành của bọn họ ngược lại không cần phải nghi ngờ, bạn bè thân thiết của những người này đều ở trong Liên Minh, lại thêm cả sự hiểu biết của Hàn Sâm đối với bọn họ, khả năng mấy người họ bán đứng nhân tộc rất thấp.

Mặc dù là như vậy, Hàn Sâm vẫn làm một vài công tác đề phòng và chuẩn bị trong âm thầm, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu như thật sự có ai phản bội hắn, hắn cũng có nắm chắc ứng đối.

Với tư cách là em gái ruột của Hàn Sâm, thiên phú của Hàn Nghiên không dưới Hàn Sâm. Nhưng nàng khác với Hàn Sâm, ví có liên quan đến việc tu luyện "Phi Thiên Kinh" và "A Tu La Kinh", con đường nàng đi là một con đường hoàn toàn khác.

Hàn Sâm chỉ biết thể Siêu Thần của Hàn Nghiên tên là "Đế Thích Thiên", tác dụng không giống với thể Đế Linh Siêu Cấp của Hàn Sâm lúc trước, trên thực tế cũng rất ít có thể Siêu Thần giống nhau.

Dựa vào thể chất của bản thân mỗi nhân loại khác nhau, gen hấp thu khác nhau, công pháp tu luyện khác nhau, thể Siêu Thần cũng sẽ có sự khác biệt.

Đương nhiên, thể Siêu Thần là bí mật của mỗi một người, ngoại trừ Hàn Nghiên ra, Hàn Sâm đều không hỏi những người khác nhiều.

Bọn họ đều là thiên tài đỉnh cấp trong nhân loại, sau khi tăng thêm thể Siêu Thần, thiên phú không thua gì những thượng tộc hào môn kia, tốc độ tu luyện tự nhiên cũng không chậm.

Có tài nguyên của tinh cầu Nhật Thực, thời gian hơn một năm, hầu hết mọi người đều đã thăng lên cấp Bá Tước.

Trừ Kỷ Tình và Hàn Nghiên ra, mấy người khác đều tỏ ý muốn ra ngoài xông pha, Hàn Sâm đương nhiên đều đã đồng ý. Những người này đều có một thân bản lĩnh, không cần người khác làm bảo mẫu, hơn nữa ở lại tinh cầu Nhật Thực cũng thật sự hạn chế sự phát triển của họ. Chỉ có đi ra ngoài, bọn họ mới có thể thu được lượng tài nguyên lớn, trưởng thành thật sự.

Về cô em gái Hàn Nghiên của hắn, tất nhiên Hàn Sâm không nỡ để nàng đi mạo hiểm. Tuy Hàn Nghiên nhiều lần yêu cầu ra ngoài xông pha nhưng Hàn Sâm vẫn ép buộc nàng ở lại bên cạnh mình, lỡ có chuyện gì xảy ra thì mình cũng khó mà ăn nói với cha mẹ.

Nhưng Hàn Nghiên lại không dễ dàng từ bỏ suy nghĩ của mình như vậy, mãi cho đến khi Hàn Sâm nói muốn tiến cử nàng đến Trấn Thiên cung tu hành, Hàn Nghiên mới coi như an tâm ở lại.

Về phần Kỷ Tình, đó là em gái họ của Kỷ Yên Nhiên, cũng có thể nói là cô em vợ của Hàn Sâm, lại là đối tượng mà nhà họ Kỷ toàn lực bồi dưỡng. Kỷ Yên Nhiên nhiều lần căn dặn, muốn hắn chăm sóc tốt cho Kỷ Tình, Hàn Sâm cũng không thể để nàng ra ngoài mạo hiểm.

May mà Kỷ Tinh cũng không có ý định ra ngoài xông pha, chỉ cười híp mắt nói với Hàn Sâm: "Ta phải ở lại bên cạnh anh rể, trông chừng ngươi giúp chị Yên Nhiên, bằng không ở nơi phồn hoa như đại vũ trụ gen này, nếu để anh rể ngươi liếc mắt nhìn hoa một cái, ta lại không có cách nào ăn nói với chị Yên Nhiên."

"Đã có tiểu gián điệp như Bảo Nhi ở đây rồi, ta sao dám có ý nghĩ gì chứ." Hàn Sâm véo khuôn mặt nhỏ của Bảo Nhi nói.

"Không dám… Nói vậy là có nghĩ nhưng không dám chứ gì…" Kỷ Tình cười híp mắt nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm nhún vai: "Dù sao ngươi ở đây cũng không thể trở về được, cho dù ta có ý nghĩ gì thì ngươi cũng làm sao báo cáo với Yên Nhiên được?"

Kỷ Tình chợt sửng sốt, Hàn Sâm lại mỉm cười rời đi.

Hàn Sâm lại đến Lãnh Cung giữ cửa lần nữa, nhìn những con nòng nọc hoá thành con cóc nhỏ kia, dưới sự dẫn dắt của cóc Thần Hoá hấp thu lực Minh Nguyệt, trong lòng Hàn Sâm cũng thầm ngưỡng mộ.

Cóc Thần Hoá trực tiếp lợi dụng lực lượng của nó có thể hoá thành Minh Nguyệt vì hậu thế tu luyện thăng cấp, Hàn Sâm hắn lại không có năng lực như vậy.

Đám Tiểu Thiên Sứ và Tiểu Ngân Ngân đã thăng cấp Hầu Tước từ lâu, nếu không tìm thấy nguồn tài nguyên cao cấp thì các nàng khó có thể tiếp tục tiến thêm một bước nữa.

Ở nơi như đại vũ trụ gen này, không thăng cấp đến cấp Vương trở lên thì sẽ không bao giờ được coi là chiến lực thật sự.

Sở dĩ đám người Tà Tình Đế và Ninh Nguyệt ra ngoài xông pha cũng vì nguyên nhân này, thắng làm vua thua làm giặc, không bước vào cấp Vương thì hầu như không có quyền lên tiếng trên thế giới này.

Dưới sự chiếu rọi của vầng trăng sáng kia, Hàn Sâm thử đặt lệnh bài thủ vệ Lãnh Cung xuống, chậm rãi đứng dậy rời khỏi bệ đá, để thân thể trực tiếp đắm mình trong ánh trăng và lực đóng băng kia.

Trải qua hơn một năm hấp thu nghiên cứu lực đóng băng, còn có sự luyện hoá với ánh trăng, truy không khiến Băng Cơ Ngọc Cốt thăng lên cấp Công Tước nhưng cũng khiến Hàn Sâm có được sự hiểu biết càng sâu hơn đối với lực đóng băng và Nguyệt lực, thân thể cũng càng thêm gần gũi với hai loại lực lượng của cóc Thần Hóa.

Trong tình huống không có sự bảo vệ của lệnh bài thủ vệ Lãnh Cung, Hàn Sâm lại không bị lực lượng của cóc Thần Hoá đóng băng, tuy vẫn cảm thấy hơi lạnh lẽo nhưng hầu như đã có thể thích ứng được rồi.

Đổi lại là Hầu Tước bình thường khác thì tất nhiên không cần suy nghĩ, cho dù là Công Tước cũng không thể được.

Hàn Sâm cũng phải hấp thu lượng lớn lực đóng băng và lực Minh Nguyệt của cóc Thần Hoá mới có thể miễn cưỡng làm được. Trừ thân thể mạnh mẽ ra, càng quan trọng hơn là lực Băng Cơ Ngọc Cốt của hắn hầu như được coi là cùng một hệ với cóc Thần Hoá, giữa hai bên cực kỳ giống nhau.

Bên trên thác nước, cóc Thần Hoá đang nuốt vào nhả ra minh nguyệt chợt quay người liếc nhìn Hàn Sâm, khiến tim Hàn Sâm hãng một nhịp, nhưng trong mắt con cóc Thần Hoá kia lại không hề có địch ý, còn có một chút kinh ngạc.

Sau khi nhìn một lúc, cóc Thần Hoá bèn quay đầu lại không nhìn Hàn Sâm nữa, tiếp tục nuốt vào nhả ra lực Minh Nguyệt.

Thấy cóc Thần Hoá đã ngầm thừa nhận sự tồn tại của hắn, trong lòng Hàn Sâm hơi vui mừng, thử đi đến bên cạnh thác nước. Mặc dù không đi ngược dòng nước theo cóc Thần Hoá giống như những con cóc nhỏ nhưng cũng có thể hấp thu được ánh trăng và lực đóng băng nhiều hơn.

Cóc Thần Hoá không có ý xua đuổi Hàn Sâm, đợi sau khi lực Minh Nguyệt biến mất, cóc Thần Hoá mang những con cóc con trở về trong đầm.

Những con cóc con đã có thể ra khỏi nước, cùng lên bờ với cóc Thần Hoá, bò vào hang động trong nhà đá.

Nhìn thấy Hàn Sâm đứng bên bờ, có lẽ vì không còn sự bảo vệ của lệnh bài thủ vệ nữa, những con cóc con kia đã cảm nhận được khí tức trên người Hàn Sâm, vậy mà lại bò về phía Hàn Sâm.

Hết chương 2189.

Chương 2190. Tin dữ

Nhìn những con cóc con dường như đã xem hắn thành đồng loại, quây xung quanh hắn bò qua bò lại, Hàn Sâm hơi buồn bực trong lòng: “Ta không phải cóc đâu nhá.”

Từ sau hôm đó, Hàn Sâm lại đến đây hấp thu lực đóng băng và lực Minh Nguyệt, không còn sử dụng lệnh bài thủ vệ Lãnh Cung nữa, hơn nữa còn có thể đi ngược dòng cùng với cóc Thần Hoá giống như những con cóc con kia đến phía trên thác nước, ở bên cạnh cóc Thần Hoá hấp thu lực Minh Nguyệt mà nó nuốt vào nhả ra.

Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm cũng vì vậy mà thăng tiến vùn vụt. Vốn dĩ Hàn Sâm ước chừng vẫn còn phải cần thời gian gần một năm mới có thể thăng cấp Công Tước, hiện tại lại mơ hồ có dấu hiệu sắp thăng cấp Công Tước rồi. Tin rằng thêm hai ba tháng nữa, lại hấp thu lực đóng băng và lực Minh Nguyệt mấy lần nữa, Băng Cơ Ngọc Cốt nhất định có thể thăng cấp Công Tước.

Một khi thuật Băng Cơ Ngọc Cốt thăng cấp Công Tước, hắn phải lập tức nghĩ cách đi tìm kiếm tài nguyên cao cấp, không thể nhốt mình ở tinh cầu Nhật Thực nữa.

Đó là một nơi tu luyện tốt ở giai đoạn đầu nhưng không đi ra khỏi đó thì vĩnh viễn không thể có sự phát triển chân chính.

Ngày mười lăm tháng này, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ thủ vệ, Hàn Sâm đang định chuẩn bị rời khỏi tinh cầu Đao Phong trở về tinh cầu Nhật Thực của mình. Nhưng vừa mới đến Hoàng Cung, hắn đã thấy có hai chấp sự tộc Rebet đi đến, đi cùng còn có Công Tước Tuyết Điểu.

“Hàn Sâm, Nguyệt Luân Vương đại nhân triệu kiến ngươi, mời ngươi theo bọn ta đi đến thần điện Viên Nguyệt một chuyến.” Một chấp sự nghiêm mặt nói với Hàn Sâm.

“Nguyệt Luân Vương đại nhân triệu kiến ta có chuyện gì?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Thần điện Viên Nguyệt chính là sảnh hội nghị Viên Nguyệt, bình thường đều là mấy vị cấp Vương của Nguyệt Chi Hiệp mới có tư cách bàn chuyện ở đó, Nguyệt Luân Vương triệu kiến một Hầu Tước nho nhỏ như hắn ở sảnh hội nghị Viên Nguyệt, hiển nhiên không bình thường.

“Đến đó tự nhiên sẽ biết thôi.” Một chấp sự khác lạnh giong nói.

Hàn Sâm liếc nhìn Công Tước Tuyết Điểu bên cạnh, vẻ mặt của Công Tước Tuyết Điểu dường như hơi là lạ nhưng lại không nói gì, chỉ khẽ gật đầu với hắn.

“Nguyệt Luân Vương đại nhân và mấy vị đại nhân khác đều đang đợi ngươi, chúng ta mau đi thôi.” Chấp sự thúc giục nói.

Hàn Sâm chỉ đành theo bọn họ cùng đến thần điện Viên Nguyệt. Ngồi trên phi thuyền, trong lòng Hàn Sâm thầm suy tư: “Chắc chắn là Isa đã xảy ra chuyện gì rồi, bằng không Nguyệt Luân Vương không thể sẽ triệu kiến mình ở phòng hội nghị Viên Nguyệt. Nếu Isa đã xảy ra chuyện thật thì những ngày tháng tốt đẹp ở tộc Rebet của ta coi như đã kết thúc rồi.”

Hàn Sâm hiểu rất rõ, người khá có thiện ý với hắn trong Nguyệt Chi Hiệp e rằng cũng chỉ có một mình Hắc Nguyệt Vương mà thôi.

Mấy vị cấp Vương khác không thích đệ tử của Isa là hắn cho lắm. Dù sao Hàn Sâm không phải là tộc Rebet lại chiếm dụng nhiều tài nguyên của tộc Rebet như vậy, không coi hắn thành cái đinh trong mắt đã rất tốt rồi.

Nếu Hàn Sâm thật sự có thể một bước lên trời thì cũng không khó khiến mấy vị Vương Giả của Nguyệt Chi Hiệp nhìn hắn bằng cặp mắt khác. Mấu chốt là độ khó thăng cấp của Hàn Sâm lớn như vậy, đừng nói Thần Hoá, theo bọn họ thấy ngay cả khả năng thăng cấp Vương cũng đều là cực kì nhỏ bé, tự nhiên sẽ càng thêm chướng mắt hắn.

Giống như nhiệm vụ thủ vệ lần này, nếu đổi thành một Hầu Tước tư chất tốt khác gác cửa lâu như vậy thì không chừng đã sắp thăng cấp Công Tước rồi, mà Hàn Sâm lại không có một chút động tĩnh nào.

Lúc trước có Isa bào vệ còn dễ nói, nếu Isa đã không còn thì tộc Rebet không thể lại tiếp tục lãng phí nhiều tài nguyên như vậy trên người một ngoại tộc như Hàn Sâm nữa.

“Tầm nhìn của tộc Rebet vẫn còn quá nhỏ. Một thượng tộc xuất thân nô lệ, bần cùng khốn khổ quen rồi, không có sự quyết đoán và tấm lòng như vậy, cũng chỉ một mình Isa còn có chút tầm nhìn, thật đáng tiếc.” Trong lòng Hàn Sâm thầm than thở, đã có thể đoán trước được bảy tám phần kết quả của chuyến đi này.

Khi Hàn Sâm đến sảnh hội nghị Viên Nguyệt, nhìn thấy đám người Nguyệt Luân Vương đang ngồi trên chiếc bàn tròn.

Gần như tất cả các cường giả cấp Vương của Nguyệt Chi Hiệp đều đã tham dự hội nghị lần này. Nguyệt Luân Vương ngồi ở giữa, mấy vị cường giả cấp Vương Hắc Nguyệt Vương, Âm Ảnh Vương, Lưu Hoa Vương, Nguyệt Hà Vương lần lượt ngồi ở hai bên trái phải thành hình bán nguyệt, bọn họ đều đang nhìn Hàn Sâm đứng ở phía dưới.

“Hàn Sâm tham kiến Vương Thượng.” Sau khi hành lễ với đám người Nguyệt Luân Vương, Hàn Sâm bèn yên lặng đứng ở đó, trên mặt cũng

không có biểu cảm gì.

Nguyệt Luân Vương thở dài một tiếng, nói với Hàn Sâm: “Hôm qua bên tộc Hoàng Cực đã truyền tin tức đến, sư phụ ngươi đã không may ngã xuống ở Tinh Vực Hỗn Loạn, ngay cả di cốt cũng không thể giữ lại được. Tộc ta chuẩn bị xây một đài tưởng niệm cho nàng, ngươi là đệ tử duy nhất của Đao Phong, rất nhiều chuyện trong đó cần phải cùng lo liệu.”

“Đệ tử nhất định sẽ cố gắng hết sức, vẫn mong Nguyệt Luân Vương đại nhân cho hay, sư phụ ta ngã xuống thế nào?” Hàn Sâm hành lễ, trong lòng thầm cảm thấy lạ lùng.

lsa là đối thủ của hắn hoặc có thể nói là kẻ địch, hắn là giả vờ bái Isa làm sư phụ. Mà Isa thu hắn làm đệ tử dường như cũng là có ý định khác.

Nhưng sau đó một thời gian dài, Isa đối xử với hắn lại thật sự rất tốt, sắp xếp rất nhiều cơ hội cho hắn. Nếu không có những cơ hội này, một mình Hàn Sâm lang bạt, sợ rằng có thêm mười năm nữa cũng chưa chắc có thể đạt đến thành tựu hiện tại.

Cho nên tình cảm của hắn đối với Isa vô cùng phức tạp, nghe được tin lsa ngã xuống, trong lòng cảm thấy hơi lạ thường, không nói ra được là cảm giác gì.

“Theo lời sứ giả của tộc Hoàng Cực, Đao Phong bị một con dị chủng cấp Thần Hoá nuốt chửng khi tham gia vây công nó, không thể lưu lại được chút gì cả…” Nguyệt Luân Vương nói đến đây không khỏi thở dài.

Tiêng thở dài này của Nguyệt Luân Vương không phải hư tình giả ý. Tộc Rebet có được một Bán Thần Hoá không dễ dàng, hơn nữa Isa lại là người tộc Rebet có hy vọng thăng cấp Thần Hoá nhất.

Mất đi Isa đối với tộc Rebet mà nói thật sự là một đả kích không nhỏ.

Nhưng Isa không đến tộc Hoàng Cực thì sẽ không có cơ hội thăng cấp Thần Hoá, cho dù có thể sống tiếp thì cả đời này cũng chỉ dừng lại ở Bán Thần Hoá mà thôi.

Đối với người như lIsa mà nói, để nàng dừng bước ở đây cả đời sợ rằng còn khiến nàng khó chịu hơn là giết chết nàng.

Hàn Sâm nghe xong im lặng không nói gì. Bị dị chủng Thần Hoá giết chết không lưu lại được chút gì, cũng coi như là chết gọn gàng sạch sẽ, giống như phong cách của Isa vậy.

“Sau khi xử lí xong những công việc của đài tưởng niệm Nữ Hoàng Đao Phong, còn có một vài công việc liên quan cần ngươi xử lí. Ngươi là đệ tử duy nhất của Đao Phong, một vài di sản của nàng cũng cần ngươi thừa kế, đến lúc đó sẽ do ta xác định xử lí từng thứ một rồi bàn giao lại cho ngươi.” Sau khi Nguyệt Luân Vương nói xong, Dạ Hà Vương lại nói tiếp.

Hàn Sâm biết có lẽ đây mới là trọng điểm, cũng không biết tộc Rebet sẽ để hắn kế thừa bao nhiêu di sản.

Nhưng e rằng những thứ này không nằm trong tầm kiểm soát của Hàn Sâm, Dạ Hà Vương cũng không có ý định thẩm tra đối chiếu với hắn, căn bản chính là quyết định của một bên.

Hàn Sâm đã đoán trước được rồi, cũng không nói gì. Sau khi nghe xong, hắn bèn lui ra khỏi sảnh hội nghị Viên Nguyệt, đi lo liệu hậu sự của Isa.

“Theo lí mà nói, phần thưởng chiến công tộc Hoàng Cực đưa đến nên do đệ tử là Hàn Sâm kế thừa…” Hắc Nguyệt Vương nói một câu nhưng còn chưa nói xong đã bị Dạ Hà Vương cắt ngang.

“Suy cho cùng Hàn Sâm cũng không phải là tộc Rebet, làm gì có tư cách kế thừa. Chuyện này chúng ta đã từng bàn bạc rồi, không cần nói tiếp nữa.” Dạ Hà Vương nói như đinh đóng cột.

Hết chương 2190.

Chương 2191. Bàn giao di sản

Bởi vì thân phận đặc biệt của Isa, rất nhiều công việc của đài tưởng niệm cũng không cần Hàn Sâm phí tâm. Nguyệt Chi Hiệp làm vô cùng long trọng, hắn chỉ cần phối hợp hoàn thành nghỉ thức là được rồi.

Cái chết của Isa ảnh hưởng không nhỏ đến tộc Rebet, sự ảnh hưởng sâu sắc trên tất cả mọi mặt.

Là một trong hai trụ cột lớn của tộc Rebet, cái chết của Isa không chỉ khiến cho thực lực của tộc Rebet suy yếu, đồng thời trong nội bộ tập đoàn lợi ích cũng đã xảy ra một vài thay đổi.

Giữa sự thay đổi này, người chịu ảnh hưởng nghiêm trọng nhất đương nhiên chính là đệ tử duy nhất của Isa - Hàn Sâm.

Khi Hàn Sâm đến chỗ Dạ Hà Vương để thẩm tra đối chiếu tiếp nhận di sản của Isa, lông mày hắn càng nhíu chặt lại.

Trong bản danh sách mà Dạ Hà Vương đã liệt kê ra cho Hàn Sâm, những đồ có giá trị chẳng có bao nhiêu, ngay cả tinh cầu Đao Phong của Isa cũng đều phải giao cho hội trưởng lão uỷ thác quản lí.

Những thứ Hàn Sâm có thể lấy được cũng chỉ là một vài vật phẩm cá nhân của Isa.

Hàn Sâm đã lường trước được chuyện này, ngược lại cũng không nói gì nhiều. Sau khi Isa chết đi, hắn ở tộc Rebet chẳng khác gì một người ngoài, tộc Rebet đương nhiên không thể chia tài nguyên cho một người ngoài như Hàn Sâm.

“Đao Phong là thủ vệ Lãnh Cung mà ngươi chỉ là tạm thay thế trách nhiệm của nàng. Hiện tại Đao Phong đã mất, bọn ta cần phải chọn lại một thủ vệ Lãnh Cung chân chính. Khoảng thời gian trước ngươi đã vất vả, hiện tại có thể giao trả lại lệnh bài rồi. Còn có bản danh sách bàn giao di sản này, ngươi cũng phải kí tên.” Dạ Hà Vương nhìn Hàn Sâm thản nhiên nói.

Dạ Hà Vương ngấp nghé vị trí thủ vệ Lãnh Cung đã lâu, lần này đã đạt được hiệp nghị với các tập đoàn lợi ích lớn của Nguyệt Chi Hiệp, do hắn tiếp nhận thân phận thủ vệ của Isa.

Hàn Sâm liếc nhìn Dạ Hà Vương, sau đó lấy lệnh bài thủ vệ ra.

Dạ Hà Vương nhìn thấy lệnh bài thủ vệ, hai mắt chợt sáng bừng lên. Thuật gen hắn tu luyện và lực lượng của cóc Thần Hoá cực kỳ khớp. nhau. Nhờ vào lực đóng băng và lực Minh Nguyệt của cóc Thần Hoá, mấy trăm năm sau nói không chừng hắn còn có cơ hội thăng cấp Bán Thần Hoá.

"Ta có thể giao trả lệnh bài, cũng có thể ký tên nhưng ta có một yêu cầu." Hàn Sâm không hề đưa lệnh bài cho Dạ Hà Vương, chỉ ngắm nghía lệnh bài thản nhiên nói.

"Đây là quyết định đã được thông qua của hội nghị Viên Nguyệt, không phải là đi chợ mua đồ, không có chuyện cò kè mặc cả." Dạ Hà Vương mặt không biểu cảm nói.

Hàn Sâm lại không thèm để ý đến Dạ Hà Vương, vừa ngắm nghía lệnh bài vừa nói: "Tinh cầu Đao Phong là nơi sư phụ ta ở khi còn sống, ta hi vọng khi tưởng niệm nàng có thể đến thăm lại tinh cầu Đao Phong, cho nên ta cần một quyền hạn tự do ra vào tinh cầu Đao Phong."

"Chuyện này không dễ làm đâu. Hiện tại tinh cầu Đao Phong đã uỷ thác quản lí với hội trưởng lão, là tài sản công cộng của Nguyệt Chi Hiệp, cá nhân không thể tuỳ ý ra và. Cho dù là ta, nếu không có phê chuẩn cũng không thể tuỳ tiện ra vào…" Dạ Hà Vương nghiêm túc nói.

Tuy Dạ Hà Vương cảm thấy cho Hàn Sâm một quyền hạn cũng không có vấn đề gì nhưng hắn lại không có ý định tạo thuận lợi cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm không nói gì, chỉ ngắm nghía lệnh bài, cũng không kí tên, cứ nửa cười nửa không nhìn Dạ Hà Vương.

Dạ Hà Vương khẽ nhíu mày, suy nghĩ một chút lại nói: "Vậy được rồi, ta có thể giúp đỡ trao đổi với hội trưởng lão, xem thử xem có thể giúp ngươi lấy được quyền hạn không."

"Ta không cần trao đổi, phải viết quyền hạn này vào trong bản kê khai di sản." Hàn Sâm nhìn Dạ Hà Vương thản nhiên nói.

“Chuyện này không thể được, ngươi đừng làm bừa.” Dạ Hà Vương lạnh mặt xuống nói.

“Không có quyền hạn này, bản kê khai di sản này ngươi muốn tìm ai kí †ên cũng được nhưng phía trên chắc chắn sẽ không có chữ kí của ta. Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Sắc mặt Dạ Hà Vương có hơi khó coi nhưng cũng không nổi giận, chỉ nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lúc rồi nói: “Chỉ có quyền hạn ra vào †inh cầu Đao Phong, bất cứ thứ gì của tinh cầu Đao Phong đều không có liên quan gì đến ngươi hết.”

Dạ Hà Vương cũng không muốn làm phức tạp thêm, dù sao bọn họ đã lấy đi quá nhiều đồ nên là Hàn Sâm kế thừa, nếu Hàn Sâm không kí tên thì sẽ không thể danh chính ngôn thuận được.

“Ta chỉ muốn nhìn vật nhớ người, không muốn lấy gì cả.” Hàn Sâm nói.

Dạ Hà Vương không nói nhiều nữa, sửa lại bản kê khai di sản, thêm quyền hạn ra vào tinh cầu Đao Phong cho Hàn Sâm, sau đó để Hàn Sâm kí tên lên, xác định tiếp nhận di sản, giao ra lệnh bài thủ vệ.

Hàn Sâm cũng không kiểm kê, dù sao những thứ Dạ Hà Vương cho hắn đều là những thứ tộc Rebet muốn cho hắn, những thứ không muốn cho hắn đều đã xoá đi, kiểm kê không có bất kì ý nghĩa gì.

Nhìn Hàn Sâm nhận đồ xong trở về, Dạ Hà Vương thầm cười nhạt trong lòng: “Một quyền hạn tự do ra vào có thể có tác dụng gì chứ, sau này chắc chắn sẽ không để ngươi lấy đi thêm một chút tài nguyên nào từ tộc Rebet nữa.”

Hàn Sâm mang theo di sản của Isa trở về đến tình cầu Nhật Thực, những món đồ như dị bảo cũng có một ít nhưng chẳng có món nào là cấp Vương hết, cao nhất cũng chỉ hai món dị bảo cấp Công Tước, còn không thực dụng lắm.

Giá trị của những thứ đồ khác cũng không cao lắm, tính thực dụng vô cùng hữu hạn.

“Đường đường là một Bán Thần Hoá mà chỉ có một chút di sản như vậy thôi sao?” Hàn Sâm cười nhạt, chỉ sợ kho tàng của Isa đã bị toàn bộ tập đoàn lợi ích của Nguyệt Chi Hiệp phân chia xong hết cả rồi, những thứ cho hắn đã cực kì nhỏ bé.

Biết rõ như vậy nhưng Hàn Sâm cũng chẳng còn cách nào khác. Hiện †ại chỗ dựa vững chắc của hắn đã ngã rồi, những thứ đồ kia căn bản không thể giữ được.

Dường như Isa đã dự liệu trước rồi, bằng không trước khi đi cũng sẽ không nói với Hàn Sâm những lời liên quan đến buông bỏ kia.

“Những thứ nên bỏ ta sẽ bỏ, nhưng những thứ nên đoạt lấy ta cũng sẽ không buông tay.” Hàn Sâm bĩu môi nói.

Mang theo đồ vật trở về đến tình cầu Nhật Thực, trực tiếp cất vào trong kho, một vài thứ hữu dụng sẽ lấy ra trực tiếp sử dụng, những thứ đồ này đều là những thứ Isa thường dùng.

Mặc dù cái chết của Isa đã khiến tộc Rebet chịu một vài đả kích nhưng cũng có loại người như Dạ Hà Vương bởi vì đã đạt được phần lợi ích béo bở mà dương dương tự đắc.

“Anh rể, chúng ta còn tiếp tục ở lại Nguyệt Chi Hiệp không?” Kỷ Tình nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Đương nhiên phải ở lại rồi, tài nguyên của tinh cầu Nhật Thực vẫn rất tốt. Chúng ta đi rồi, không phải thành món hời cho người khác hay sao.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

“Nhưng nếu đám Dạ Hà Vương suốt ngày tính kế ngươi thì e rằng những ngày tháng ở tinh cầu Nhật Thực ngươi sống cũng không dễ chịu.” Kỷ Tình nói.

“Ai sống không dễ chịu còn rất khó nói đấy.” Hàn Sâm híp mắt lại nói.

Hàn Sâm không định rời khỏi Nguyệt Chi Hiệp. Nếu người khác đuổi mà hắn chịu đi thì không phải là phong cách của Hàn Sâm.

Ngày mười lăm đầu tiên sau khi tiếp nhận thân phận thủ vệ Lãnh Cung, Dạ Hà Vương vô cùng hưng phấn đến tinh cầu Đao Phong từ rất sớm, ngồi trên bệ đá của thủ vệ Lãnh Cung.

"Đã có vị trí thủ vệ Lãnh Cung rồi, lại cho ta thêm thời gian một hai trăm năm, ta cũng có cơ hội thăng cấp Bán Thần Hoá, thay thế địa vị ở Nguyệt Chi Hiệp của Đao Phong trước đây." Trong lòng Dạ Hà Vương mừng thầm, tay đang nắm lấy lệnh bài thủ vệ Lãnh Cung đều bởi vì dùng lực quá độ mà có hơi run lên, hắn đợi cơ hội này thật sự đã quá lâu rồi.

Mắt thấy thời gian từng giây từng phút qua đi, đã sắp đến không giờ, ánh mắt Dạ Hà Vương nhìn chằm chằm vào cửa phòng đá, chờ đợi cóc Thần Hoá xuất hiện.

Đột nhiên, Dạ Hà Vương nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện phía trên đường núi mà hơi sửng sốt. Tinh cầu Đao Phong bị uỷ thác quản lí, bây giờ có lẽ là không có ai mới đúng, huống chỉ nơi này còn là cấm địa Lãnh Cung, người bình thường càng không thể đến đây được.

Hết chương 2191.

Chương 2192. Trước cửa Lãnh Cung

Dạ Hà Vương rất nhanh đã nhìn rõ bóng dáng kia, không khỏi nhíu mày: "Hàn Sâm còn đến đây làm gì?"

Hàn Sâm dọc theo đường núi đi đến, rất nhanh đã đến gần Lãnh Cung, liếc nhìn thời gian một chút, cách không giờ vẫn còn năm phút, thời gian cũng coi như là vừa vặn.

"Hàn Sâm, ngươi đến đây làm gì? Ngươi đã không phải là thủ vệ Lãnh Cung nữa, không biết nơi này là cấm địa sao?" Dạ Hà Vương nhìn chằm chằm Hàn Sâm lạnh giọng quát lên.

Hàn Sâm khẽ mỉm cười: “Dạ Hà Vương đại nhân, lẽ nào ngươi đã già đến lú lẫn rồi sao? Ngươi đã quên là ta có quyền hạn tự do ra vào toàn bộ tinh cầu Đao Phong rồi à, đây còn là ngươi tự mình phê duyệt đấy.” Sắc mặt Dạ Hà Vương chợt âm trầm nhưng chỉ chốc lát sau đã bật cười, khinh thường nói: “Hoá ra quyền hạn ra vào tinh cầu Đao Phong của ngươi là vì điều này à. Cũng không sao cả, nếu như ngươi đã thích nhìn bản vương hấp thu ánh trăng như vậy thì cứ ở đó nhìn đi. Nhưng không có lệnh bài thủ vệ, ngươi bị đóng băng chết thì đừng trách bản vương không cứu ngươi.”

Ở trong mắt Dạ Hà Vương, nếu Hàn Sâm không lui đi vậy thì chính là †ìm chết. Đừng nói một Hầu Tước như hắn, cho dù là Dạ Hà Vương, không có lệnh bài thủ vệ trong tay, hắn cũng không dám ở lại nơi này.

Tuy chỉ cần không cách cóc Thần Hoá quá gần, lấy sức mạnh của hắn có thể miễn cưỡng chống lại lực đóng băng mà cóc Thần Hoá tràn ra nhưng như vậy thì lợi ích đạt được cực kỳ có hạn. Hơn nữa không có lệnh bài thì không thể có được sự cho phép của cóc Thần Hoá, miễn cưỡng ở lại đây mà chọc giận cóc Thần Hoá, đến lúc đó còn có thể mất mạng.

Hàn Sâm đến đây cùng lắm cũng chỉ là đi loanh quanh một lát, khi cóc Thần Hoá ra ngoài chắc chắn không dám ở lại đây.

Trong lòng Dạ Hà Vương nghĩ như vậy nhưng lại thấy Hàn Sâm bước tới, trực tiếp đến trước cửa nhà đá, đứng ở một bên cửa khác.

Hàn Sâm nhìn Dạ Hà Vương ở đối diện mỉm cười nói: “Dạ Hà Vương đại nhân, ngươi nói xem con người ngươi sao lại kỳ lạ vậy chứ, từ bỏ Quân Vương tốt đẹp không làm, lại cứ thích chạy đến đây giữ cửa.”

Dạ Hà Vương cười lạnh một tiếng: “Chỉ sợ có người muốn giữ cửa cũng không có cơ hội.”

Ngẩng đầu lên nhìn trời, Dạ Hà Vương tiếp tục nói: “Đừng nói bản vương không cảnh cáo ngươi, cách thời gian cóc Bích Tinh ra ngoài chỉ còn lại không đến một phút. Hiện tại ngươi còn không đi, đợi lát nữa nó ra ngoài rồi thì có muốn đi cũng không kịp nữa đâu. Đến lúc đó cho dù bản vương muốn cứu ngươi cũng là lực bất tòng tâm.”

“Đa tạ ý tốt của Dạ Hà Vương đại nhân, lúc nên đi ta tự nhiên sẽ đi.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Dạ Hà Vương hừ lạnh một tiếng không nói tiếp nữa. Hắn đã nhận định Hàn Sâm chỉ là cố ý đến quấy rối mà thôi, không có lệnh bài thủ vệ hắn không thể ở lại đây được, đợi lát nữa tự nhiên sẽ rời đi.

Nhưng cùng với thời gian từng giây từng phút trôi qua, mắt thấy cóc Bích Tinh đã sắp ra ngoài mà Hàn Sâm vẫn không định đi về.

“Bản thân ngươi tự tìm chết thì chết là đáng đời. Ngươi cho rằng bản vương sẽ cứu ngươi thì ngươi sai hoàn toàn rồi. Khi Đao Phong còn sống, bản vương không thể để ngươi chết không rõ ràng ở bên cạnh bản vương nhưng mà hiện tại…” Dạ Hà Vương thầm cười nhạt trong lòng.

Rầm rầm!

Cánh cửa nhà đá mở ra, nhất thời một cỗ hàn khí từ bên trong vọt ra giống như thuỷ triều, không khí xung quanh đều như bị hàn khí đóng băng, đầm nước cũng nhanh chóng đông cứng lại.

Cùng với một con cóc toàn thân xanh biếc óng ánh từ trong động đá bò ra, thác nước và cả dòng sông lớn đều bị nhanh chóng đóng băng.

“Không hổ là cóc Bích Tinh cấp Thần Hoá, chỉ là lực lượng tràn ra bên ngoài đã mạnh mẽ như vậy, lực đóng băng cỡ này thật sự đáng sợ.” Trong lòng Dạ Hà Vương thầm tán thán.

Liếc mắt nhìn Hàn Sâm ở một bên khác, hắn không cho rằng Hàn Sâm có thể ngăn cản được hàn khí như vậy, sợ rằng đã bị đông thành tảng băng từ lâu rồi.

Nhưng mà liếc mắt nhìn qua lại thấy Hàn Sâm vẫn đứng ở đó như không có chuyện gì, thân thể óng ánh như ngọc, sắc mặt lại rất bình thường, không hề có dấu hiệu bị đóng băng.

Dạ Hà Vương không khỏi ngạc nhiên: “Gì thế này? Tuy những hàn khí này chỉ là một chút lực đóng băng mà cóc Bích Tinh vô tình tràn ra nhưng đừng

nói một Hầu Tước, cho dù là một Công Tước cũng không thể chống lại được. Nếu không có lệnh bài thủ vệ, ở khoảng cách gần như vậy đều cần phải cực kỳ cẩn thận ứng phó, sao Hàn Sâm lại có thể không bị đóng băng chứ?"

Khi Dạ Hà Vương còn đang suy nghĩ, lại thấy cóc Thần Hoá đã bò ra bên ngoài, mắt xanh liếc nhìn Dạ Hà Vương trước, sau khi nhìn thấy lệnh bài giữ cửa mà Dạ Hà Vương cầm trong tay thì không để ý đến hắn nữa, trực tiếp quay đầu nhìn về phía Hàn Sâm ở một bên khác.

Dạ Hà Vương thầm cười nhạt: "Tuy không biết ngươi đã sử dụng thủ đoạn gì mà không bị đóng băng nhưng lệnh bài thủ vệ là ước định của tộc ta với cóc Bích Tinh. Không có lệnh bài cóc Bích Tinh sao có thể tha cho ngươi được, e rằng sẽ nuốt chửng ngươi ngay lập tức thôi. Uổng công ngươi tự cho mình là thông minh, hóa ra cũng chỉ là đến chịu chết mà thôi."

Cóc Bích Tinh liếc nhìn Hàn Sâm đứng ở một bên khác của cửa đá, vậy mà cũng không có phản ứng gì, quay đầu bò thẳng về phía đầm nước.

Dạ Hà Vương cảm thấy rất ngờ vực: "Cóc Bích Tinh lâu rồi không sát sinh nên không còn hứng thú với huyết thực nữa à?"

Sau khi cóc Bích Tinh bò qua, hai mươi ba mươi con cóc Bích Tinh con cũng đi theo phía sau, mỗi con đều to cỡ quả bóng, toàn thân tựa như bích tinh, trông cực kỳ xinh xắn.

Sau khi một đám cóc Bích Tinh con bò ra ngoài, nhìn thấy Hàn Sâm ở bên cạnh cửa, nhất thời có khá nhiều con đều xông về phía Hàn Sâm, Dạ Hà Vương nhìn thấy mà cả mừng.

"Tốt lắm, tốt lắm. Tuy những con cóc Bích Tinh kia vẫn chưa trưởng thành nhưng bọn nó công kích Hàn Sâm, nếu Hàn Sâm dám phảng kháng thì sẽ bị cóc Bích Tinh cấp Thần Hoá trực tiếp loại bỏ." Trong lòng Dạ Hà Vương mừng thầm.

Nhưng cảnh tượng ngay sau đó lại khiến Dạ Hà Vương ngạc nhiên đến trợn tròn mắt.

Chỉ thấy những con cóc Bích Tinh kia xông đến trước mặt Hàn Sâm lại không hề công kích hắn, chỉ bò lên người hắn. Hàn Sâm ngồi xổm xuống dùng tay sờ đầu bọn nó, sau đó còn ôm hai con lên.

"Gì vậy trời?" Dạ Hà Vương cảm thấy đầu óc có hơi quay cuồng, sắc mặt lại càng lạnh lẽo như băng.

Tính tình cóc Bích Tinh cực kì hung tàn, nếu không phải tộc Rebet có ước định với nó, có thể cầm lệnh bài thủ vệ đến đây thì căn bản không có ai dám đến gần nơi nó ở.

Vừa rồi cóc Bích Tinh không nuốt chửng Hàn Sâm đã khiến Dạ Hà Vương hơi bất ngờ. Hiện tại Hàn Sâm lại còn có thể chung sống với đám cóc Bích Tinh con như vậy, khiến hắn còn tưởng mình gặp ảo giác nữa.

Cóc Bích Tinh con không cùng lên, cóc Bích Tinh Thần Hoá bèn dừng lại, quay đầu nhìn về phía Hàn Sâm.

"Vậy mà dám đụng vào những cóc Bích Tinh con kia, cóc Bích Tinh Thần Hoá chắc sắp phát uy rồi đây?" Trong lòng Dạ Hà Vương thầm nghĩ.

Nhưng cóc Bích Tinh Thần Hoá lại chỉ kêu lên một tiếng, sau đó bèn quay đầu lại tiếp tục bò về phía đầm nước đóng băng.

Hàn Sâm ôm lấy một con cóc Bích Tinh con, cùng đi về phía đầm nước với một đám cóc Bích Tinh con kia, theo phía sau cóc Bích Tinh Thần Hóa cùng xông lên thác nước.

"Sao có thể như vậy được… cóc Thần Hoá lại để một ngoại tộc đi theo bên cạnh nó ư…" Dạ Hà Vương nhìn mà trợn tròn mắt, sắc mặt cũng càng lúc càng âm trầm khó coi.

Hết chương 2192.

Chương 2193. Tranh

Hàn Sâm đứng trên thác nước, hấp thụ lực minh nguyệt và lực đóng băng cùng với đám cóc Bích Tinh con.

Dạ Hà Vương nhìn thấy cảnh này, sắc mặt thay đổi, trong lòng thầm nghĩ: "Hẳn là Đao Phong đã có an bài gì đó trước khi rời đi, cho nên hắn mới được phép đến đây đảm nhiệm vị trí thủ vệ Lãnh Cung. Đáng ghét, Đao Phong lại tận tâm tận lực với một ngoại tộc như vậy, thậm chí là lao tâm khổ tứ, sao lại không vì tộc Rebet ta mà suy nghĩ một chút."

Dạ Hà Vương cứ ngỡ tất cả những chuyện này đều là sự sắp xếp của lsa cho nên Hàn Sâm mới không sợ lực đóng băng và có thể gần gũi như vậy với cóc Bích Tinh cấp Thần Hoá kia. Nhưng ngay cả khi Isa làm thủ vệ cũng không tiếp xúc gần gũi với cóc Bích Tinh như Hàn Sâm.

Tuy trong lòng rất tức giận nhưng Dạ Hà Vương không thê làm gì với Hàn Sâm, hắn chỉ hối hận về việc đã cho Hàn Sâm quyền ra vào tinh cầu Đao Phong, nếu không Hàn Sâm sẽ không thể thừa cơ lấn tới.

Dạ Hà Vương định không để ý đến Hàn Sâm nữa, hắn vận chuyển thuật gen để chuẩn bị hấp thu ánh trăng từ cóc Thần Hóa.

Thế nhưng ngay khi hắn chuẩn bị hấp thu ánh trăng thì Hàn Sâm đang đứng trên thác nước lại dịch ra một bước, chắn phía trước vầng trăng mà cóc Bích Tinh nhả ra, lập tức che khuất tất cả ánh trăng khiến cho †rước mặt Dạ Hà Vương tối đen, chỗ hắn đứng hoàn toàn lọt vào cái bóng của Hàn Sâm, ngay cả một chút ánh trăng cũng không thấy được.

"Đáng ghét!" Dạ Hà Vương tức giận nhưng ở trước mặt cóc Bích Tỉnh đừng nói là ra tay, ngay cả âm thanh hắn cũng không dám phát ra, tránh quấy rầy cóc Bích Tinh đang hấp thu ánh trăng.

Dạ Hà Vương không cho rằng con cóc Bích Tinh này thật sự hiền lành như vậy, hung danh của nó trước kia đã chấn động cả vũ trụ, nó thậm chí đã nuốt chủng một tinh cầu, sát sinh vô số, tuyệt đối không giống với biểu hiện ngoan ngoãn vừa rồi.

Sở dĩ cóc Bích Tinh ở Nguyệt Chi Hiệp không phải vì nó là thuộc hạ của tộc Rebet mà đó là một loại quan hệ hợp tác.

Vì cóc Bích Tinh cần nuốt nhả ánh trăng để tu luyện thuật gen của nó mà Nguyệt Chi Hiệp là nơi vạn nguyệt cùng chiếu xuống cho nên đây là nơi tốt nhất để cóc Bích Tinh tu luyện.

Ban đầu, cóc Bích Tinh dự định cưỡng ép xông vào Nguyệt Chỉ Hiệp, suýt nữa thì phát động chiến tranh với tộc Rebet nhưng sau này nhờ sự hoà giải của tộc Hoàng Cực, cóc Bích Tinh mới thoả thuận với tộc Rebet.

Cóc Bích Tinh có thể ở lại Nguyệt Chi Hiệp đồng thời được tộc Rebet hỗ trợ nuôi dưỡng. Điều kiện trao đổi là người mang lệnh bài thủ vệ của tộc Rebet có thể đến chỗ này hấp thu lực minh nguyệt của cóc Bích Tinh và khi tộc Rebet gặp nguy hiểm thì cóc Bích Tinh sẽ ra tay giúp đỡ.

Trong thời gian dài như thế, cóc Bích Tinh nhận được sự cung dưỡng của tộc Rebet còn tộc Rebet thì hấp thu lực minh nguyệt của nó, hai bên coi như chung sống hòa bình. Nhưng với một cường giả cấp Vương đã sống rất lâu như Dạ Hà Vương, hắn vẫn nhớ rõ năm ấy cóc Bích Tinh cưỡng ép phá tan Nguyệt Chi Hiệp, sự hung tàn bạo ngược và cảnh tượng thôn thiên thực nhật đóng băng tinh hà đáng sợ như vậy nên hắn làm sao dám làm càn ở đây được.

Bậy giờ Hàn Sâm đang đứng chắn ở đó khiến cho hắn không có cơ hội hấp thu lực minh nguyệt, sắc mặt của Dạ Hà Vương trở nên khó coi, trán nổi gân xanh, mắt tựa như sắp chảy máu nhưng hắn lại không thể làm gì được Hàn Sâm.

Dạ Hà Vương cắn răng, nhìn xung quanh, trong lòng thầm nghĩ: “Hàn Sâm đã ở trên sườn núi vậy mình đổi sang một vị trí khác chắc cũng không sao đâu nhỉ?”

Dạ Hà Vương muốn đổi vị trí khác nhưng hắn không dám đến quá gần thác nước, hắn chỉ muốn chuyển sang góc độ khác để tránh cái bóng của Hàn Sâm, chỉ cần có thể hấp thu lực minh nguyệt là được.

Nhưng Dạ Hà Vương không chắc làm vậy có ổn không, dù sao trong quy tắc thủ vệ đã kí kết thì thủ vệ phải canh gác trên bệ đá này và trên đó không nói có thể di chuyển sang nơi khác.

Nhưng nếu không đổi sang chỗ khác, một vùng ánh trăng đều bị cái bóng của Hàn Sâm che mất, đến một tia sáng cũng không xuyên qua được thì hắn còn luyện kiểu quái gì nữa, Dạ Hà Vương sao có thể cam †âm ở chỗ này hóng gió.

Dạ Hà Vương hạ quyết tâm, nhìn con cóc Bích Tinh trên thác nước sau đó duỗi một chân ra để thăm dò, muốn đi xuống bệ đá.

Nhưng hắn vừa nhấc một chân lên thì nhìn thấy cóc Bích Tinh trên thác nước đảo mắt, tròng mắt như đang liếc xéo hắn, nhất thời khiến cho trái tim Dạ Hà Vương trở nên lạnh lẽo, cả người như hóa đá, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Hắn nào dám bước tiếp nữa, nhanh chóng rút chân lại.

Sau khi hắn đứng ngay ngắn, cóc Bích Tinh mới rời mắt nhìn lên bầu trời như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Sao… Sao lại… Sao có thể như thế được…" Dạ Hà Vương đứng ở đó, trán nổi gân xanh, mặt đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, khuôn mặt vặn vẹo không ra hình dáng.

Hắn nhịn mãi mới đợi được cơ hội đoạt lấy vị trí thủ vệ nhưng ở chỗ này không thể nhìn thấy vầng trăng mà cóc Bích Tinh phun ra, đừng nói là hấp thu lực minh nguyệt, hắn vốn chỉ đến nơi này hóng gió mà thôi, chẳng khác gì một tên giữ cửa bình thường.

"Hàn Sâm… Hàn Sâm… Ta sẽ giết ngươi…" Hai mắt Dạ Hà Vương đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào bóng lưng trên thác nước kia, hầu như sắp nhỏ máu.

Nhưng ở đây hắn không dám nhúc nhích, chỉ có thể thành thật đứng đó, hàm răng nghiến chặt đến sắp vỡ ra.

Thậm chí Hàn Sâm còn không thèm nhìn Dạ Hà Vương một cái, hắn đứng chắn trước vầng trăng, tự mình hấp thu và luyện hóa lực minh nguyệt và lực đóng băng.

Sao hắn lại không biết Dạ Hà Vương hận hắn vô cùng, nhưng vậy thì đã sao? Nếu hắn không tranh không cướp để mặc người ta ức hiếp, làm vừa

lòng đám người Dạ Hà Vương để họ không tức giận thì làm sao Hàn Sâm có thể thăng cấp được.

Ngay từ khi sinh mệnh bắt đầu đã cạnh tranh với thế giới này, tranh giành cơ hội sống với hàng tỷ tinh trùng, tranh giành tài nguyên trong gia đình với anh chị em, tranh giành tài nguyên với bạn học, tranh giành tài nguyên của công ty với đồng nghiệp, tranh đoạt thức ăn với chư thiên vạn vật, tranh tài nguyên và cơ hội để tu luyện tiến hóa.

Nếu không tranh giành thì sao có thể tiến thêm một bước, đi đến đỉnh chúng sinh.

Nếu sợ tranh giành với người khác thì Hàn Sâm sẽ không dấn thân vào con đường tu hành, còn không bằng ở nhà sinh con, đến đại vũ trụ gen làm gì.

Có thể đến đây, bất kể là Hàn Sâm hay là đám Ninh Nguyệt đều có sự giác ngộ tranh đoạt với chư thiên vạn tộc, dù phải sử dụng bất kì tâm cơ thủ đoạn nào cũng sẽ không lùi nửa bước.

Dạ Hà Vương cắt đứt tài nguyên của Hàn Sâm, tức là cắt đứt con đường tiến hóa của Hàn Sâm, giống như giết cha mẹ Hàn Sâm vậy, hắn làm sao có thể tiếp tục chung sống hoà bình với Dạ Hà Vương được.

Kể từ giây phút được trao di sản kia, Hàn Sâm và Dạ Hà Vương đã định sẽ phải có một người bị thương.

Dạ Hà Vương đứng trên bệ đá, nhìn chằm chằm bóng lưng phía trên thác nước, trong lòng có sát ý như thủy triều nhưng hắn chỉ có thể đứng đó trơ mắt nhìn Hàn Sâm hấp thu lực minh nguyệt.

Hàn Sâm lạnh lùng nhìn hắn, khóe miệng hiện lên một nụ cười khinh thường. Vương Giả thì sao, tranh đoạt tài nguyên với hắn, cho dù là cường giả cấp Vương cũng phải đứng dưới chân hắn ăn đất hóng gió.

Bóng đen như núi, ép Dạ Hà Vương thở hổn hển như dã thú, sát ý trong lòng cũng trào dâng như dòng nước ngầm, hắn đã quyết tâm phải giết chết Hàn Sâm.

Hết chương 2193.

Chương 2194. Ngươi không hiểu mắt của ta

Ánh trăng sáng tỏ, Hàn Sâm đứng bên cạnh cóc Bích Tinh, yên lặng lấp thụ lực minh nguyệt và lực đóng băng.

Sỡ dĩ hắn nhận được đãi ngộ tốt như thế từ cóc Bích Tinh, một là vì hắn tu luyện Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt. Sau khi hấp thụ lực minh nguyệt và lực đóng băng, lực lượng sẽ càng ngày càng giống với cóc Bích Tinh, thế mới không làm cho cóc Bích Tinh có cảm giác phiền toái.

Nhưng nếu chỉ có thế thì cũng không đủ để làm cho cóc Bích Tinh ưu đãi hắn. Sở dĩ cóc Bích Tinh có vài phần kính trọng hắn còn có một nguyên nhân quan trọng khác, đó chính là Hàn Sâm có được phong hào Nguyệt Chi Tử.

Vạn nguyệt sẽ dâng ánh trăng đến chỗ Hàn Sâm, ánh trăng ở chỗ hắn còn đặc biệt tinh khiết nồng hậu. Mà cóc Bích Tinh cần hấp thu ánh trăng để tu hành thuật gen, ưu hóa gen của mình.

Có Hàn Sâm đứng bên cạnh, cóc Thần Hóa cùng những con cóc con đều được lợi cho nên cóc Bích Tinh mới dung túng cho Hàn Sâm như thế.

Trên thế giới này, không có tình yêu hay sự trả giá nào là vô duyên vô cớ, Hàn Sâm hiểu rất rõ điều này. Hắn biết mình có ích với cóc Bích Tinh nên mới nhận được đãi ngộ như vậy. Nếu không thì dựa vào cái gì mà dị chủng cấp Thần Hóa lại dành sự kính trọng cho hắn?

Hàn Sâm không cho rằng bản thân đẹp trai hơn người khác, cho dù có đẹp đế hơn người thì sợ rằng với thẩm mỹ của cóc Bích Tinh cũng không nhìn ra được vẻ đẹp của nhân loại.

Những thứ này cũng là sau khi Hàn Sâm từ từ quan sát suy nghĩ rút ra được, trong lòng đã nắm chắc. Nếu không thì hắn cũng sẽ không tùy tiện đến Lãnh Cung tranh đoạt nguyệt quang, chèn ép Dạ Hà Vương dưới tình huống không có lệnh bài. Bởi vì Hàn Sâm hiểu rõ cóc Bích Tỉnh ở một mức độ nào đó vẫn cần đến hắn, sẽ không vì thủ vệ mà trở mặt với hắn.

Ánh trăng hạ xuống như nước, thân thể Hàn Sâm ngày càng băng thanh thấu triệt. Từng cỗ lực nguyệt quang và lực đóng băng chậm rãi chảy xuôi trong thân thể Hàn Sâm làm cho gen của hắn thay đổi một cách vô tri vô giác, tiến hóa theo phương hướng càng hoàn thiện hơn.

Hai mươi tư tiếng, Dạ Hà Vương vẫn đứng trên bệ đá khẽ động đậy, hoàn toàn bị cái bóng của Hàn Sâm bao phủ, đến một tia lực minh nguyệt cũng không thể hấp thu được.

Cho dù Dạ Hà Vương có phẫn nộ oán hận như thế nào cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở đó, có muốn đi cũng không đi được, nhất định phải chờ đến khi cóc Bích Tinh trở lại Lãnh Cung thì hắn mới có thể rời đi.

Nhưng Dạ Hà Vương cũng không có ý định rời đi mà vẫn đợi cóc Bích Tinh trở về Lãnh Cung. Hàn Sâm chỉ là một Hầu Tước mà dám vũ nhục Dạ Hà Vương hắn, hắn không thể chịu đựng nổi dù chỉ một phút một giây. Nên hắn chỉ chờ sau khi cóc Bích Tinh trở về Lãnh Cung rồi lập tức ra tay giết chết Hàn Sâm.

Giờ Isa đã chết rồi, cho dù hắn có giết Hàn Sâm thì cùng lắm là để lại tiếng xấu. Nào có ai vì một ngoại tộc như Hàn Sâm mà thật sự thêm tội cho Dạ Hà Vương hắn.

Với chuyện này thì Dạ Hà Vương cực kì có lòng tin, hắn biết rõ cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, nếu không cũng sẽ không nhẫn nại mãi không xuống tay thật sự với Hàn Sâm khi Isa còn chưa chết như thế.

Mắt thấy thời gian trôi qua từng phút từng giây, Dạ Hà Vương lại càng bình tĩnh hơn, hắn biết rõ thời gian không còn nhiều. Trong mắt hắn, mỗi phút mỗi giây trôi qua là Hàn Sâm đang tiến dần tới cái chết.

Cuối cùng thì cóc Bích Tinh cũng mang theo đám cóc con xuống khỏi thác nước, chậm rãi bò vào trong hang đá.

Dạ Hà Vương vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, đôi mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nét mặt cũng càng lúc càng dịu dàng.

Dạ Hà Vương hiểu rõ, giết người cần một trái tim bình tĩnh, tức giận sẽ chỉ làm cho con người mất đi lý trí, khiến cho người ta xuất hiện nhiều sơ hở hơn. Cho dù đối đầu với một Hầu Tước như Hàn Sâm thì Dạ Hà

Vương cũng không muốn lưu lại bất kỳ sơ hở nào.

Dạ Hà Vương không phải người xuất sắc nhất trong những người cùng trang lứa của tộc Rebet, thậm chí thiên phú và tư chất chỉ ở tầm trung nhưng những thiên tài cùng lứa với hắn ở tộc Rebet đều chết gần hết rồi, không có mấy người có thể đi đến cấp Vương. Mà Dạ Hà Vương đi được đến bước này tất nhiên là có chỗ độc đáo riêng của hắn.

Mãi cho đến khi cóc Bích Tinh hoàn toàn vào trong động đá, cửa nhà đá ầm ầm đóng lại, Dạ Hà Vương mới chậm rãi đi về phía Hàn Sâm, vẻ mặt bình tĩnh như nước trong giếng cổ.

“Hàn Sâm, ngươi còn quá trẻ, không biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.” Dạ Hà Vương vừa đi về phía Hàn Sâm vừa lạnh nhạt nói.

Hắn vẫn không có ý định xuất thủ mà chỉ đi tới từ phía sau Hàn Sâm, một bộ đồ đen như bóng đêm nhẹ nhàng lay động.

Không phải Dạ Hà Vương không thể giết Hàn Sâm mà là không muốn giết ở chỗ này để tránh quấy rầy cóc Bích Tinh rồi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tuy Dạ Hà Vương không cảm thấy cóc Bích Tinh sẽ thật sự ra mặt vì Hàn Sâm nhưng nếu đã quyết định hạ sát thủ thì hắn cần phải nhất kích tất sát, không cho Hàn Sâm bất cứ cơ hội nào.

“Ồ, vậy ta nên làm gì?” Hàn Sâm cười hỏi.

“Chịu đựng, nằm gai nếm mật, nhẫn nhục, chờ cơ hội nhất kích tất sát. Đây là tố chất mà một cường giả chân chính cần phải có khi đối mặt với kẻ địch

lớn mạnh hơn hắn.” Dạ Hà Vương lạnh nhạt nói, một tia nước màu đen đồng thời xuất hiện như dây lụa quấn quanh bàn tay hắn, nhẹ nhàng xoay tròn bay múa giống như rắn độc thè lưỡi.

“Ngươi nói rất đúng.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, vô cùng đồng ý với cách nói của Dạ Hà Vương.

Dạ Hà Vương mỉm cười: “Xem ra người không đến mức không thuốc nào cứu chữa được. Vậy bổn vương sẽ cho ngươi một cơ hội, từ nay về sau không được đặt chân lên tinh cầu Đao Phong nửa bước, ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Hàn Sâm dừng bước, nhìn thoáng qua Dạ Hà Vương, ánh mắt khinh miệt nói: “Ngươi nói cái gì cũng đúng nhưng ngươi lại không hiểu được mắt của ta.”

“Mắt của ngươi thì làm sao?” Dạ Hà Vương tỉnh táo hỏi.

Hàn Sâm cười nói: “Trong mắt ta, ngươi cũng không phải là cường giả gì, sao ta lại phải ẩn nhân?”

“Nói rất hay, vậy ngươi cứ chuẩn bị hứng chịu cơn giận của một kẻ không phải cường giả đi.” Ban đầu Hà Dạ Vương còn rất bình tĩnh nhưng nói đến chữ cuối cũng đã nghiến răng nghiến lợi, bàn tay được hắc thủy quấn lấy cũng nhanh chóng duỗi ra.

Hắc thủy hóa thành cự thú động trời lao về phía Hàn Sâm muốn nuốt chửng hắn. Với kích thước này thì đứng nói đến Hàn Sâm, cho dù là một ngọn núi lớn cũng sẽ bị cự thú hắc thủy trực tiếp nuốt chửng.

Huyền Hà Kinh Dạ Thú Thần Quyết, Dạ Hà Vương vừa ra tay đã xuất ra thuật gen mạnh nhất của hắn, không giữ lại chút nào.

Mắt thấy Hàn Sâm sắp bị hắc thủy cự thú cắn nuốt thì có một chùm sáng màu lam đột nhiêm xuất hiện trên người hắn, chúng hóa thành một vỏ bảo hộ trong suốt màu lam như vỏ trứng gà bao quanh người hắn.

Uỳnh!

Hắc thủy cự thú động trời cắn xuống, lập tức nuốt một mảng lớn ngay chỗ Hàn Sâm đang đứng, ngay cả núi đá và mặt đất đều bị nuốt ra một cái hố lớn giống như lặng lẽ cắn mất một miếng trên quả táo to bằng cả tinh cầu.

"Ta biết ngươi có vòng bảo hộ có thể ngăn cản được sức mạnh cấp Vương nhưng Huyền Hà Kinh Dạ Thú Thần Quyết này của ta không giống bình thường, có lẽ lực hủy diệt của nó không được tinh là mạnh nhất trong cấp Vương nhưng lại có sự duy trì đủ lâu. Dù dị bảo của ngươi có mạnh mẽ cỡ nào thì cũng không có đủ lực lượng cùng cấp để chèo chống, để ta xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu." Dạ Hà Vương cất giọng lạnh lùng, sát ý giống như muốn đóng băng người khác lại.

Hắc thủy cự thú cứ bao vây nơi đó, cũng không biến mất, mang theo lực lượng ăn mòn và lực lượng âm lãnh không ngừng gặm nhấm vào trong vòng bảo hộ màu lam.

Dạ Hà Vương chợt nhíu mày, chỉ thấy hắc thủy cuộn trào giống như có đồ vật gì đó đang bốc lên ở bên trong.

Hết chương 2194.

Chương 2195. Chỉ thường thôi

Hắc Thủy có lực lượng ăn mòn mãnh liệt như đao gọt xương, lại như đá mài có thể mài kim cương thành bột mịn không ngừng xoay tròn bào mòn bên ngoài lồng sáng lam.

Dạ Hà Vương rất tự tin với Huyền Hà Kinh Dạ Thú Thần Quyết của mình. Tuy sức mạnh của thuật gen này không lớn như lực Tuyệt Nha có thể xé rách kẻ thù chỉ trong một đòn nhưng dạng lực lượng ăn mòn và tiêu hao này ngay cả khí cụ cấp Vương cũng không chống đỡ được. Cho dù là khí cụ cấp Thần Hóa, chỉ cần có đủ thời gian cũng có thể ăn mòn thành bụi.

Dạ Hà Vương không tin Hàn Sâm lại có được khí cụ Thần Hóa, mà cho dù có khí cụ Thần Hóa thì với lực lượng cấp Hầu Tước của Hàn Sâm cũng

không thể phát huy ra được hết uy lực của nó. Mà dù có đi chăng nữa thì chắc chắn cũng không kiên trì được bao lâu.

Quy tắc của dị bảo chính là như thế. Dạ Hà Vương tin tưởng lực lượng của bản thân mình nhất định có thể phá vỡ lồng ánh sáng phòng ngự của Hàn Sâm, dồn Hàn Sâm vào chỗ chết, thứ hắn cần chỉ là thời gian mà thôi.

Giờ đây Dạ Hà Vương chỉ hy vọng mấy cường giả cấp Vương khác của Nguyệt Chi Hiệp phát hiện hành động của hắn trễ một chút, đừng có làm hỏng chuyện tốt của hắn.

Chỉ tiếc Dạ Hà Vương không biết thú hồn và dị bảo có chỗ khác nhau. Tuy cấp Hầu Tước không thể kích phát được toàn bộ uy lực của dị bảo cao cấp nhưng lại có thể làm được điều đó với thú hồn.

Dị bảo cần sức mạnh của người sử dụng để duy trì, còn thú hồn thì không cần.

Nằm trọn trong vô số vòng hắc thủy tựa như đá mài xoay tròn, kết giới Ma Trùng Vương lại không hề bị tổn thương một chút nào cả.

Kết giới cấp Bán Thần Hóa co lại bằng kích cỡ của một người, lực phòng ngự biến thái của nó không có thực lực cấp Bán Thần Hóa tương đương thì căn bản là không phá nổi, cùng lắm cũng chỉ mài ra được ít bụi mà thôi.

Đối với lực lượng cấp Vương mà nói thì điều này khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

“Loại sức mạnh này của Dạ Hà Vương cũng khá là thú vị đó chứ. Mặc dù lực công kích không phải là mạnh nhất nhưng dạng lực lượng ăn mòn này cũng có con đường riêng.” Hàn Sâm hứng thú nhìn hắc thủy đang xoay tròn như đá mài bên ngoài, chậm rãi bước từng bước về phía trước.

Kết giới cũng di động theo bước chân của Hàn Sâm, trong giây lát đã phá tan hắc thủy tiến lên.

Dạ Hà Vương nhìn thấy hắc thủy bốc lên, màu xanh lam bên trong ngày càng trở nên rõ ràng. Vậy mà Hàn Sâm lại có thể chống đỡ được Huyền Dạ

Kinh Hà Thần Thú Quyết của hắn mà bước tới đây.

“Dị bảo thật lợi hại!” Sắc mặt Dạ Hà Vương hơi trầm xuống, nhìn Hàn Sâm mang lồng sáng xanh phá hắc thủy đi ra từ bên trong.

Nhưng dường như Dạ Hà Vương đã dự liệu được từ trước nên cũng không tỏ vẻ lo lắng gì lắm. Dạ Hà Vương sờ bên hông, lấy ra một thanh Xỉ Luân Nguyệt Nhận màu đen chém thẳng về phía Hàn Sâm.

Xỉ Luân Nguyệt Nhận xoay tròn mang theo sức mạnh của Huyền Dạ Kinh Hà Thú Thần Quyết, cuốn về phía kết giới Ma Trùng Vương của Hàn Sâm. Sức mạnh như đá mài va chạm với kết giới Ma Trùng Vương, tia lửa ma sát tung tóe khắp nơi, phát ra âm thanh ken két chói tai.

“Ta xem xem ngươi chặn được bao lâu!” Dạ Hà Vương gằn giọng nói, đôi Xỉ Luân Nguyệt Nhận trong tay điên cuồng chém ra, từng luồng hắc thủy không ngừng chém lên vòng bảo hộ màu lam của Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại không thèm để ý tới, cứ thế đi ra phía ngoài tinh cầu Đao Phong.

Ban đầu Dạ Hà Vương còn tràn đầy tự tin, thầm nghĩ trước khi chư Vương phát hiện ra tình hình bên này, phá vỡ vòng bảo hộ của Hàn Sâm, chém chết hắn tại chỗ. Khi đó, gạo đã nấu thành cơm cả rồi, dù có người ý kiến về chuyện này đi chăng nữa thì cũng không thể thật sự giết Dạ Hà Vương hắn đền mạng cho Hàn Sâm được.

Huống chi Hàn Sâm cũng không phải tộc Rebet, từ trước tới nay vẫn luôn là người ngoài. Nếu không thông qua quyết định của tập thể thì hắn cũng không thể phân chia di sản của Isa.

Thế nhưng từng vòng hắc thủy chém lên vòng bảo hộ màu lam nho nhỏ kia, như những bàn đá mài to bằng vòng đu quay điên cuồng ma sát với vòng bảo hộ mà vẫn không thể mài thủng được nó.

Hơn nữa Dạ Hà Vương cũng không biết đã chém ra bao nhiêu vòng hắc thủy, vòng bảo hộ kia chống chịu nhiều lực lượng như thế lại không hề dao

động. Sắc mặt Hàn Sâm cũng không có vẻ gì là cố hết sức mà cứ như chẳng cần dùng lực vậy.

“Không thể nào… Bất kể đó là loại dị bảo gì… thì đều cần sức mạnh để chống đỡ…” Sắc mặt Dạ Hà Vương càng lúc càng khó coi, lại càng điên cuồng tấn công vòng bảo hộ.

Thế nhưng hoàn toàn vô dụng, những vòng hắc thủy khổng lồ chém lên vòng bảo hộ và ma sát vào nó. Nhưng vòng hắc thủy càng mài càng nhỏ rồi không lâu sau đã biến mất. Không biết đã có bao nhiêu vòng hắc thủy bị mài mòn, cho dù là một tinh cầu thì chắc cũng đã bị mài thành phấn rồi. Thế mà vòng bảo hộ kia lại không hề sứt mẻ, cùng lắm chỉ bị mài ra một bụi xanh chứ hầu như chẳng bị ảnh hưởng gì hết.

Dạ Hà Vương gây ra động tĩnh lớn như vậy đã kinh động đến đám cường giả Nguyệt Luân Vương.

“Dạ Hà Vương sao lại hồ đồ thế không biết? Đao Phong chỉ mới qua đời, hắn lại định giết luôn đệ tử duy nhất của Đao Phong thì bao nhiêu đệ tử Nguyệt Chi Hiệp sẽ nghĩ thế nào?” Sắc mặt Nguyệt Luân Vương trở nên khó coi.

Hắc Nguyệt Vương nhìn thấy cảnh này, ban đầu thì sắc mặt trầm xuống, sau đấy lại nở nụ cười: “Dạ Hà Vương ơi là Dạ Hà Vương, người chẳng màng thể diện đi giết một hậu bối lại còn giết không nổi. Cường giả cấp Vương cũng bị ngươi làm cho mất hết mặt mũi rồi.”

Sau khi thấy được tình hình ở đây thì vẻ mặt mấy vị Vương Giả của Nguyệt Chi Hiệp đều trở nên kỳ lạ.

Sức mạnh của Dạ Hà Vương thế nào họ đều rõ cả. Tuy lực công kích không hẳn là mạnh nhất nhưng chỉ cần cho hắn thời gian thì cho dù là khí cụ cấp Vương cũng có thể bị hắn mài thành bột mịn.

Vậy mà dưới sự nghiền ép mài mòn điên cuồng của Dạ Hà Vương, vòng bảo hộ màu lam của Hàn Sâm lại không hề dao động chút nào, thật là đáng sợ.

“Rốt cuộc thì đây là dị bảo gì vậy? Nằm trong tay một Hầu Tước mà lại có được lực phòng ngự như vậy sao?” Trong lòng chư Vương đều âm thầm suy đoán.

Hàn Sâm bước từng bước ra khỏi tinh cầu Đao Phong. Dạ Hà Vương liều mạng chém giết nhưng lại lộ rõ sự bất lực, căn bản không thể ngăn cản Hàn Sâm tiến về phía trước.

Sắc mặt Dạ Hà Vương đã cực kỳ khó coi. Hắn vứt cả mặt mũi làm đến mức này rồi mà không động nổi một sợi lông tơ của Hàn Sâm, hắn làm sao có thể chịu nổi.

Grừi

Dạ Hà Vương ngửa mặt lên trời rống giận, lực lượng hắc thủy trên người hắn phóng lên cao, sức mạnh cả người điên cuồng bộc phát. Xỉ Luân Nguyệt Nhận giao nhau chém về phía Hàn Sâm đã bước ra khỏi tinh cầu Đao Phong.

Xỉ Luân Nguyệt Nhận trực tiếp phá không mà ra, mang theo lực lượng hắc thủy cuồng bạo chém thẳng vào vòng bảo hộ trong suốt màu lam. Đôi vũ khí cấp Vương kia điên cuồng chuyển động, bánh răng không ngừng ma sát với vòng bảo hộ, phát ra âm thanh chói tai và tia lửa, hầu như rọi sáng cả trời đêm.

Vốn dĩ khi tinh cầu Đao Phong bị quản lý thì tất cả sinh vật đều đã rời đi, chỉ có các cường giả cấp Vương mới phát hiện ra nơi này. Giờ ngay cả các quý tộc bình thường nhất cũng thấy được tia lửa bùng lên trong tỉnh không.

Một đám quý tộc nhìn Hàn Sâm đang được bao bọc trong vòng bảo hộ màu lam và cặp Xỉ Luân Nguyệt Nhận mang theo lực Hắc Thủy, đều tỏ vẻ kinh ngạc.

“Kia chẳng phải chính là cặp Xỉ Luân Nguyệt Nhận của Dạ Hà Vương đó sao? Sao có thể…”

“Sao Hàn Sâm lại chọc phải Dạ Hà Vương thế kia, lại còn bị Dạ Hà Vương dùng Xỉ Luân Nguyệt Nhận truy giết nữa chứ?”

Tia lửa văng khắp nơi trên bầu trời tựa như pháo hoa, cặp Xỉ Luân Nguyệt Nhận điên cuồng mài giữa. Nhưng dần dần, rất nhiều vương công quý tộc đều kinh hoàng nhận ra vòng bảo hộ bên ngoài Hàn Sâm không hề vỡ ra còn răng cưa trên cặp Xỉ Luân Nguyệt Nhận kia lại bị mài phẳng. Cặp Xỉ Luân Nguyệt Nhận ban đầu biến thành lưỡi cưa không răng nhưng vẫn không thể phá vỡ được vòng bảo hộ bên ngoài của Hàn Sâm.

"Huyền Hà Kinh Dạ Thú Thần Quyết cũng chỉ thế thôi, Dạ Hà Vương cũng chỉ thường thôi ha?" Giọng điệu hời hợt của Hàn Sâm truyền khắp Nguyệt Chi Hiệp, hoàn toàn không thèm đếm xỉa gì đến cặp XỈỉ Luân Nguyệt Nhận kia, trực tiếp đạp không mà đi, như vị thần cưỡi gió.

Hai mắt Dạ Hà Vương như sắp nhỏ máu nhưng lại khó mà ngăn cản được Hàn Sâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm từ từ rời đi. Sự bất lực, xấu hổ, tuyệt vọng… đủ thứ cảm xúc cùng nhau dâng trào trong lòng làm cho Dạ Hà Vương cảm thấy khí huyết trong người như sôi

trào, suýt nữa thì phun ra một búng máu.

Hết chương 2195.

Chương 2196. Ngọc Cổ

Vì muốn giết chết Hàn Sâm, Dạ Hà Vương còn dùng đến cả cặp Xỉ Luân Nguyệt Nhận nhưng lại chẳng thể chạm được vào một cọng lông của Hàn Sâm mà còn bị hắn bỡn cợt trước mặt toàn bộ giới vương công quý tộc của Nguyệt Chỉ Hiệp.

Tuy các vương công quý tộc bình thường cũng không dám nói gì trước mặt Dạ Hà Vương nhưng chuyện này đã trở thành đề tài bàn tán của mọi người. Họ vừa cảm thán trước sự mạnh mẽ của dị bảo hộ thể của Hàn Sâm, vừa tỏ ra khinh thường hành vi của Dạ Hà Vương.

Sau khi trở về, Hàn Sâm bèn phân chia ba kết giới thú hồn màu lam, màu vàng và màu lục cho Linh, Tiểu Thiên Sức và Hàn Mộng Nhi, còn giữ lại

cho mình một kết giới màu vàng kim.

Sở dĩ hắn sắp xếp như thế là vì muốn lúc ba người các nàng canh giữ trong căn cứ, nếu lỡ có cường giả cấp Vương tấn công vào căn cứ thật thì các nàng còn có thể dùng kết giới ba màu đó bảo vệ toàn bộ căn cứ. Ba loại kết giới kia hợp làm một, cường độ được tăng lên trên diện rộng, dù bảo vệ toàn căn cứ thì cường giả cấp Vương cũng rất khó đánh vỡ được.

Nếu đã trở mặt với Dạ Hà Vương thì tất nhiên Hàn Sâm phải suy nghĩ cho an toàn của căn cứ, tránh cho lúc đó bị giết lại trở tay không kịp.

Còn về phần Hàn Nghiên, Hàn Sâm đã liên lạc với Trấn Thiên Cung, hy vọng có thể đưa nàng đến Trấn Thiên Cung tu hành. Đợi khi tiễn nàng đến Trấn Thiên Cung lại đưa cho nàng kết giới hoàng kim của mình thì không cần lo lắng vấn đề an toàn của nàng ở Trấn Thiên Cung nữa.

“Nếu lúc đó có thêm mấy thú hồn kết giới nữa thì tốt rồi.” Mặc dù đã có tới bốn thú hồn kết giới, Hàn Sâm vẫn cảm thấy có hơi không đủ dùng, thầm cân nhắc trong lòng đi đâu kiếm Ma Trùng Vương để giết bây giờ.

Đã đến nước này rồi Hàn Sâm cũng chẳng còn gì phải do dự nữa. Mùng một và mười lăm hắn đều đến thẳng Lãnh Cung để hấp thu ánh trăng và lực đóng băng, đồng thời ngăn chặn tất cả ánh trăng của Dạ Hà Vương khiến cho hắn không chiếm được chút lợi nào.

Dạ Hà Vương vất vả lắm mới chiếm được vị trí thủ vệ nhưng lại chỉ có thể nhìn Hàn Sâm chiếm hời còn mình thì đứng nói mát, hận đến nghiến răng mà chẳng có cách nào với Hàn Sâm hết.

Hắn cũng đã thử đi tìm những Vương Giả khác, hy vọng có thể cấm Hàn Sâm ra vào tinh cầu Đao Phong, nhưng ngay cả Âm Ảnh Vương có quan hệ không tệ với hắn cũng không hùa theo đề nghị của hắn.

Trước đó, sở dĩ các tập đoàn lợi ích lớn của Nguyệt Chi Hiệp đồng tâm hiệp lực như vậy là bởi vì bọn họ đều muốn phân chia di sản của Isa. Dù là các vương công quý tộc phụ thuộc vào Isa lúc trước cũng không hy vọng di sản của Isa rơi vào trong tay một tên ngoại tộc như Hàn Sâm, đồng thời bản

thân cũng muốn được chia một chén canh, cho nên mới có thể nhất trí thông qua nghị quyết, đây là chuyện không ai có thể ngăn cản được.

Nhưng bây giờ thì khác, lợi ích đã được chia hết, thủ vệ biến thành lợi ích của Dạ Hà Vương thì đương nhiên bọn họ không có lý do gì đi chèn ép Hàn Sâm vì lợi ích của Dạ Hà Vương rồi.

Isa vừa mới chết, hơn nữa bọn họ còn phân chia di sản vốn thuộc về Hàn Sâm. Nếu hiện tại còn định liên thủ lại với nhau chèn ép Hàn Sâm nữa thì ngoại tộc và các đệ tử bình thường của Nguyệt Chi Hiệp sẽ nghĩ như thế nào?

Huống chi Hàn Sâm có kết giới mạnh mẽ như vậy, cũng không phải kẻ dễ đối phó. Dạ Hà Vương đã từng ra tay một lần, kết quả thanh danh của hắn trong Nguyệt Chi Hiệp tụt dốc không phanh nên đương nhiên mấy vị Vương Giả khác không muốn làm chuyện dã tràng xe cát như vậy, hơn nữa chuyện này vốn cũng chẳng liên quan gì đến họ cả.

Một mình Dạ Hà Vương không cản được Hàn Sâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm hấp thu ánh trăng trước mặt hắn. Hắn chỉ hận bản thân lẽ ra không nên cho Hàn Sâm có được quyền hạn kia mới phải.

Còn giờ hắn hối hận thế nào cũng đã muộn. Mùng một, mười lăm hàng tháng Hàn Sâm không bỏ sót buổi nào. Cuối cùng Dạ Hà Vương dứt khoát không đến tinh cầu Đao Phong nữa. Mắt không thấy thì tâm không phiền.

Hàn Sâm nương theo ánh trăng và lực đóng băng không ngừng tu luyện, hy vọng mau chóng thăng cấp lên Công Tước, sau đó lại đi hấp thu gen Công Tước.

Dạ Hà Vương không điên đến độ giết thẳng vào tinh cầu Nhật Thực song vẫn chèn ép tinh cầu Nhật Thực về mọi mặt. Tuy không gây ảnh hưởng gì quá lớn nhưng cũng khiến cho căn cứ xuất hiện một chút vấn đề về cung ứng vật tư hằng ngày.

Cũng may nhân viên trong căn cứ vốn không nhiều lắm, hơn nữa tài nguyên dị chủng của tinh cầu Nhật Thực phong phú, ăn uống không thành vấn đề,

các phương diện khác cũng chỉ có thể tạm thời giảm xuống một chút, cũng không tính là vấn đề gì lớn.

Hắc Nguyệt Vương vẫn trợ giúp cho Hàn Sâm một chút để tinh cầu Nhật Thực không đến mức bị cô lập triệt để. Mặc dù có bị cô lập hoàn toàn cũng chẳng là gì với Hàn Sâm nhưng hắn vẫn vô cùng biết ơn Hắc Nguyệt Vương.

Ngày tháng dần trôi qua, Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm càng ngày càng đến gần hơn với cấp Công Tước. Song khi hắn còn chưa kịp thăng cấp lên Công Tước thì lại nhận được tin báo từ Hoàng Phủ Tĩnh.

Điều này làm cho Hàn Sâm cảm thấy rất kinh ngạc, bởi vì Hoàng Phủ Tĩnh là một người phụ nữ có tính cách rất độc lập, biệt danh của nàng trong liên minh là "nữ hoàng", từ đó có thể biết tính cách của nàng độc lập mạnh mẽ ra sao.

'Thế mà Hoàng Phủ Tĩnh lại chủ động liên lạc với Hàn Sâm, chắc chắn là có chuyện lớn xảy ra rồi.

"Làm sao đấy?" Hàn Sâm với Hoàng Phủ Tĩnh không cần nói lời khách sáo làm gì, hỏi thẳng luôn.

Hoàng Phủ Tĩnh cũng nói thẳng: "Ta ở tinh cầu Ngọc Cổ, hiện tại gặp phải phiền toái."

"Ngươi nói rõ ràng chỉ tiết sự việc xem nào." Hàn Sâm vừa nói vừa tra tư liệu về tinh cầu Ngọc Cổ.

Tinh cầu Ngọc Cổ là một tinh cầu phụ thuộc dưới danh nghĩa tộc Vạn Bảo. Nơi đó sản xuất ra rất nhiều loại dị chủng tên là Ngọc Cổ, cho nên mới có một cái tên như vậy.

Sáu loại dị chủng Thạch Cổ, Thiết Cổ, Đồng Cổ, Ngân Cổ, Kim Cổ và Ngọc Cổ tương ứng với sáu loại dị sinh vật từ bình thường đến cấp Công Tước. Đó cũng là dị chủng bản địa duy nhất của tinh cầu Ngọc Cổ.

Căn cứ vào những gì nói trên tư liệu, Ngọc Cổ có cơ hội thăng cấp lên cấp Vương. Nhưng cho dù có Ngọc Cổ thăng cấp lên cấp Vương thì cũng đã bị cường giả mang ra khỏi tinh cầu Ngọc Cổ.

Chuyện này có thể xảy ra là vì loại dị chủng Ngọc Cổ này vô cùng kỳ lạ. Bản thân chúng không thể di động, cần phải nhờ các chủng tộc khác mới có thể đi lại trong vũ trụ. Do đó Cổ tộc bình thường đều sẽ lựa chọn đi theo một cường giả của chủng tộc khác, chỉ cần có được sự tán thành của chúng là có thể dẫn chúng rời khỏi tinh cầu Ngọc Cổ.

Dị chủng Ngọc Cổ là một loại dị chủng hệ Âm. Chúng có thể nhờ vào việc đến những nơi khác nhau trong vũ trụ để hấp thu các loại âm thanh tự tiến hóa bản thân, đồng thời còn sở hữu năng lực hệ Âm. Nếu có thể mang theo Ngọc Cổ bên người thì khi bị lực lượng hệ Âm công kích sẽ được Ngọc Cổ che chở, hơn nữa còn có thể sử dụng lực lượng hệ Âm để phản kích.

Hoàng Phủ Tĩnh đi ra ngoài lang bạt, lúc đi ngang qua tinh cầu Ngọc Cổ vốn chỉ định thử vận may xem có được Ngọc Cổ nào công nhận hay không.

Nhưng ai ngờ Hoàng Phủ Tĩnh lại nhận được sự công nhận của một Ngọc Cổ, mọi chuyện bắt đầu trở nên phức tạp.

Tinh cầu Ngọc Cổ thuộc về tộc Vạn Bảo, tộc Vạn Bảo biến tinh cầu Ngọc Gổ trở thành bảo khố tự do, chỉ cần mua vé vào cửa từ tộc Vạn Bảo thì ai cũng có thể tiến vào tinh cầu Ngọc Cổ tìm kiếm Cổ tộc kết duyên.

Về phần có thể tìm được loại Cổ tộc nào, có thể được Cổ tộc công nhận hay không, tộc Vạn Bảo sẽ không quan tâm, song lúc đi ra ngoài phải đăng kí sở hữu Cổ tộc ở tộc Vạn Bảo.

Hiện tại Hoàng Phủ Tĩnh chỉ là Bá Tước mà lại nhận được sự công nhận của Ngọc Cổ. Tuy tộc Vạn Bảo không đến nỗi bắt nàng để Ngọc Cổ lại nhưng chỉ cần nàng đi đăng ký thì chắc chắn cường giả các tộc sẽ biết có một Bá Tước đang sở hữu Ngọc Cổ. Nếu ở nguyên tinh cầu Ngọc Cổ thì sẽ không có việc gì, song một khi rời khỏi tinh cầu Ngọc Cổ, e rằng sẽ có không ít cường giả đến tranh giành Ngọc Cổ với nàng.

Cho nên giờ Hoàng Phủ Tĩnh còn chưa đi đăng ký mà liên lạc với Hàn Sâm trước.

Hết chương 2196.

Chương 2197. Thính âm

“Trước tiên đừng đi đăng kí vội, chờ ta ở tinh cầu Ngọc Cổ, bốn ngày nữa ta sẽ có mặt ở đó. Ngươi có thể đợi đến lúc đó không?” Hàn Sâm kiểm tra lộ tuyến và thời gian đi tinh cầu Ngọc Cổ, sau đó nói với Hoàng Phủ Tĩnh.

Bởi vì vé vào cửa tinh cầu Ngọc Cổ chỉ có thời hạn là mười ngày. Nếu vượt qua mười ngày thì nhất định phải rời khỏi tinh cầu Ngọc Cổ cho nên Hàn Sâm mới hỏi như thế.

“Có thể chờ, ta còn có sáu ngày.” Hoàng Phủ Tĩnh đáp. “Được, chờ ta.” Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm.

Cúp máy, Hàn Sâm lập tức chuẩn bị đi tới tinh cầu Ngọc Cổ. Lấy năng lực và trí tuệ của Hoàng Phủ Tĩnh cũng không cần lo lắng sự an toàn của nàng bây giờ. Song muốn mang Ngọc Gổ trở về an toàn cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy tinh cầu Ngọc Cổ nổi tiếng vì Ngọc Cổ nhưng số lượng Ngọc Cổ là cực ít. Không biết có bao nhiêu Vương Giả hệ Âm muốn tìm được một Ngọc Cổ ở trong tinh cầu Ngọc Cổ để bồi dưỡng nhưng cuối cùng cũng không được như nguyện.

Nếu là một Vương Giả mà có được Ngọc Gổ thì còn dễ nói, hiện tại Hoàng Phủ Tĩnh chỉ là một Bá Tước thôi mà lại có được Ngọc Cổ, muốn an toàn mang nó ra rõ ràng là chuyện viển vông.

Hàn Sâm có kết giới Ma Trùng Vương bên người nên không sợ Vương Giả, chỉ e dòm ngó Ngọc Cổ không chỉ có một hai vị Vương Giả, đến lúc đó sẽ rất phiền toái.

Thu dọn xong đồ đạc, dặn dò nhóm Hàn Nghiên, bảo các nàng mấy ngày này không nên rời khỏi căn cứ, cứ chờ hắn về rồi tính sau.

Hàn Sâm thu dọn xong đồ đạc, dẫn theo Bảo Nhi cùng rời khỏi Nguyệt Chi Hiệp, đáp phi thuyền xuyên qua lỗ sâu đi tới tinh cầu Ngọc Cổ.

Hàn Sâm vừa mới rời khỏi Nguyệt Chi Hiệp, Dạ Hà Vương đã nhận được tin tức.

“Hàn Sâm, không giết được ngươi cũng không sao, ta sẽ khiến cho ngươi đau khổ hơn cả chết.” Khuôn mặt Dạ Hà Vương vặn vẹo, trong mắt lóe ra sự độc địa đáng sợ.

“Vương thượng, đã làm theo lời dặn dò của ngài rồi.” Một Công Tước bước vào báo cáo với Dạ Hà Vương.

“Tốt lắm, rất tốt.” Dạ Hà Vương phất tay cho Công Tước kia lui xuống, bản thân hắn thì nhìn tinh cầu Nhật Thực qua màn hình, nở nụ cười vặn vẹo: “Hàn Sâm, chờ ngươi trở về, phát hiện người thân bạn bè của ngươi đều chết sạch. Đến lúc đó ngươi sẽ có biểu cảm thế nào nhỉ? Ta

_’

rất chờ mong được thấy đấy.

Ngay hôm sau khi Hàn Sâm đi, có một đội tàu hàng tiến vào Nguyệt Chi Hiệp. Đây là một đội tàu vận chuyển hàng hóa, đều là thuế phí do chủng tộc phụ thuộc của Nguyệt Chi Hiệp giao nộp.

Có nhiều loại tài nguyên đến từ những tinh cầu khác nhau, trong đó nhiều nhất tất nhiên chính là tài nguyên dị chủng.

Khi một đội tàu hàng đi ngang qua tinh cầu Nhật Thực, có một chiếc †àu chở hàng dị chủng bỗng xảy ra trục trặc, có rất nhiều dị chủng từ trong tàu hàng chui ra, chạy tứ tán về phía Nguyệt Chi Hiệp, Nguyệt Chi Hiệp vội vàng huy động nhân thủ tìm kiếm.

Nhưng vào lúc này, lại có người lặng lẽ lẻn vào tinh cầu Nhật Thực, sau đó đem một dị chủng bỏ vào trong dãy núi của tinh cầu Nhật Thực.

Đó là một dị chủng toàn thân đỏ thãm như máu, giống như ong chúa. Sau khi dị chủng kia khôi phục tự do, lập tức săn giết một đám dị chủng trong dãy núi phụ cận, hơn nữa còn đẻ rất nhiều trứng đỏ thẫm giống như mã não trong thân thể chúng.

Những quả trứng nở ra với tốc độ cực kỳ nhanh. Thi thể dị chủng cũng dần dần trở nên khô kiệt theo tốc độ nở ra của đống trứng, quắt lại giống như là bị những quả trứng kia hấp thụ hết chất dinh dưỡng vậy.

Không bao lâu sau, trong dãy núi kia xuất hiện một ngọn núi lớn bị đào rỗng, mặt trên chi chít những lỗ giống như tổ ong vò vẽ, thỉnh thoảng có dị chủng màu đỏ như ong độc ra vào trong sơn động.

Hết thảy đầu được tiến hành trong yên ắng, phía căn cứ cũng không phát hiện trong dãy núi có chuyện gì bất tường. Bởi vì trước khi Hàn Sâm đi cũng đã dặn các nàng bảo vệ căn cứ, không cho ai vào núi săn bắn, cũng không có ai rời khỏi căn cứ.

Tình huống này khiến cho Dạ Hà Vương vẫn luôn chờ đợi cảnh tượng chết chóc thầm nhíu mày nhưng rất nhanh đã tự lẩm bẩm vẻ độc địa: “Hàn Sâm gian xảo thật đấy. Bản thân ra ngoài bèn để cho tất cả thuộc hạ đều ở lại trong căn cứ làm rùa rụt không đi ra. Đáng tiếc như vậy cũng chẳng có tác dụng gì, bọn họ rồi cũng sẽ chết thôi. Chỉ cần bôi một ít thứ mà Ong chúa Huyễn Ảnh thích lên căn cứ, dẫn Ong chúa Huyễn Ảnh cấp Công Tước qua đó thì nó sẽ giết sạch tất cả sinh vật †rong căn cứ. Hàn Sâm, chờ sau khi ngươi trở về, nhìn thấy người thân và bạn bè của mình bị đám ong của Ong chúa Huyễn Ảnh ký sinh hút khô máu thịt sẽ có biểu cảm gì đây?”

Hàn Sâm đi theo hành trình dự định, đến tinh cầu Ngọc Cổ trong thời gian dự kiến. Thời gian bốn ngày không tính là dài nhưng đối với Hàn Sâm lại là sự dày vò. Hắn chỉ lo nữ hoàng với Ngọc Cổ đã bị người khác phát hiện.

Cũng may tình huống mà hắn lo lắng nhất đã không xảy ra. Hàn Sâm trả cho tộc Vạn Bảo phí vé vào, thuận lợi tiến vào tinh cầu Ngọc Cổ.

Từ bên ngoài nhìn vào, tinh cầu Ngọc Cổ chính là những ngọn núi màu xám nối nhau, không thấy được chút dấu vết nào của sự sống. Nơi đây không có hoa lá cỏ cây, đến cả một dị chủng cũng không có nốt.

Nhưng đây chỉ là bề ngoài của tinh cầu Ngọc Cổ mà thôi. Bên trong tinh cầu Ngọc Cổ chính là những dãy núi khổng lồ, có rất nhiều mạch khoáng đếm không hết, mà những dị chủng Cổ tộc kia đang được thai nghén trong mạch khoáng.

Muốn tìm được Cổ tộc thì phải đi đào những mạch khoáng kia. Nhưng cuối cùng có thể đào được dị chủng Cổ tộc cấp gì phải xem độ may mắn và năng lực của mỗi người.

Cho dù là cường giả cấp Vương, cũng có thể chỉ đào được một ít Đồng Cổ hoặc Ngân Cổ cấp thấp. Ngọc Cổ cực kỳ hiếm thấy, cả năm cũng chưa chắc ra được một cái.

Hàn Sâm dùng máy liên lạc gọi cho nữ hoàng nhưng lại nhận ra không gọi được. Máy liên lạc của nữ hoàng đang ở trạng thái tắt máy khiến Hàn Sâm không khỏi nhíu mày.

Trước khi tiến vào tinh cầu Ngọc Cổ, Hàn Sâm vẫn còn có thể liên lạc được với nữ hoàng. Giờ lại không gọi được thì đến tám mươi chín mươi phần trăm là xảy ra vấn đề gì rồi.

Cũng may lúc trước Hàn Sâm đã hỏi rõ vị trí của nữ hoàng. Hắn không do dự nữa, lập tức triệu hồi Hồng Vân đưa hắn và Bảo Nhi đến địa điểm đã hẹn trước.

Trong một sơn cốc của tinh cầu Ngọc Cổ, một Hầu Tước tộc Terius cầm trong tay một thanh binh khí dị bảo cổ quái, hai mắt lóe ra sát khí kinh người, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tĩnh trước mắt, nhe răng nói: “Bổn Hầu Tước vốn chỉ định nghe lén chút tin tức xung quanh, không ngờ lại nghe được tin về Ngọc Cổ. Thật sự phải cảm ơn ngươi. Mau giao Ngọc Cổ ra đây, bổn Hầu Tước có thể tha chết cho ngươi.”

Hoàng Phủ Tĩnh mặt không đổi sắc, bình tĩnh nhìn Hầu Tước tộc Terius trước mặt, trong lòng lại có chút ngờ ngợ, không hiểu sao tên này lại biết được nàng có Ngọc Cổ.

Lúc Hoàng Phủ Tĩnh nói chuyện với Hàn Sâm đã dùng ngôn ngữ nhân loại của liên minh, khác hoàn toàn với ngôn ngữ thông dụng của của đại vũ trụ

gen. Cho dù là phát âm hay là ngữ pháp thì đều có sự khác biệt rất lớn nên có bị người khác nghe lén cuộc gọi thì cũng không thể nghe hiểu được bọn họ đang nói cái gì mới phải.

Hầu Tước tộc Terius tới gần Hoàng Phủ Tĩnh, cười lạnh nói tiếp: "Chắc là ngươi đang rất thắc mắc làm sao mà bổn Hầu Tước có thể nghe hiểu ngôn ngữ của ngươi. Thật ra thì chẳng có gì khó, vì bổn Hầu Tước tu luyện thính âm. Cho dù là âm thanh gì đi nữa thì đều không thoát khỏi năng lực nghe lén của bổn Hầu Tước. Hơn nữa còn kèm theo một năng lực là bất cứ ngôn ngữ nào khi truyền vào tai bổn Hầu Tước, dù bổn Hầu Tước chưa từng nghe qua lần nào cũng có thể phân tích được ý nghĩa đại khái của nó. Tất cả những gì ngươi nói, từng câu từng chữ đều không thoát khỏi tai mắt của bổn Hầu Tước đâu."

Hết chương 2197.

Chương 2198. Nữ Hoàng Sát Lục

"Ngọc Cổ ở đâu? Giao Ngọc Cổ ra đây thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng" Hầu Tước tộc Terius từng bước ép sát Hoàng Phủ Tĩnh, binh khí quái dị trong tay hắn cũng nhắm về phía nàng.

Binh khí kia trông vô cùng kỳ lạ, thoạt nhìn như một thanh đại kiếm. Nhưng phần sống kiếm lại là một cái rãnh hình chữ nhật chạm rỗng, trong rãnh chữ nhật có một thứ tương tự như dây đàn.

Hầu Tước tộc Terius thấy Hoàng Phủ Tĩnh không có phản ứng gì, sát ý trong mắt chợt lóe, đại kiếm trong tay bổ thẳng về phía nàng.

Lực của nhát kiếm này cực kỳ hung hãn, sợi dây trong rãnh kiếm cũng rung động theo, phát ra âm thanh quái dị chói tai.

Hoàng Phủ Tĩnh nhanh chóng né tránh, thuật Dịch Thiên và thân pháp Phượng Hoàng Phi Thiên học từ Hàn Sâm vận chuyển tới cực hạn. Mắt thấy sắp tránh được phát kiếm kia thì đột nhiên bị sóng âm của dây kiếm

đánh trúng, cả người nàng run lên, đầu đau như thể bị kim đâm, cơ thể chợt lảo đảo.

Rầm!

Một kiếm chém tới, Hoàng Phủ Tĩnh bị đại kiếm chém bay ra ngoài, cơ thể bay lên không trung, máu tươi phun trào ra.

Cũng may thân pháp của Hoàng Phủ Tĩnh thật sự lợi hại, ý chí cũng kiên cường nên khi bị sóng âm xung kích não vẫn có thể cắn răng né tránh, bằng không chắc đã bị chém đứt một cánh tay rồi.

"Không muốn chịu hành hạ bị gọt thành nhân côn thì hãy ngoan ngoãn giao Ngọc Cổ ra đây." Ánh mắt gã Hầu Tước tộc Terius càng cháy bỏng hơn, bốn vó nhanh chóng phi về phía Hoàng Phủ Tĩnh, đồng thời còn vung thanh đại kiếm trong tay.

Một thú ảnh màu đỏ máu hiện lên sau lưng hắn, mang theo tiếng rít gào từ sức mạnh của thanh đại kiếm bổ xuống, âm thanh của dây kiếm cũng trở nên mãnh liệt hơn, như muốn ghim thẳng vào đầu Hoàng Phủ Tĩnh.

Hoàng Phủ Tĩnh lau máu tươi bên khóe miệng, lại tiếp tục sử dụng thân pháp để tránh né đại kiếm.

Ù ùI

Hoàng Phủ Tĩnh chỉ cảm thấy đầu mình như bị lưỡi dao sắc bén khuấy lên, đau đến mức co rúm cả người lại. Dưới tình huống ấy, Hoàng Phủ Tĩnh vẫn lắc mình tránh được một kiếm, không bị đại kiếm bổ trúng.

Tên Hầu Tước tộc Terius thấy Hoàng Phủ Tĩnh vẫn có thể tránh được đại kiếm của hắn thì khẽ nhíu mày, sự hung bạo trên người càng thêm rõ nét, lạnh lùng nói: "Vô dụng thôi, nếu ngươi không giao Ngọc Cổ ra đây thì chắc chắn sẽ chết dưới Âm Thứ Kiếm này của ta."

Nói rồi đại kiếm lấy tư thế càng cuồng bạo hơn xông đến muốn giết chết Hoàng Phủ Tĩnh, âm thanh dây kiếm phát ra cũng càng lúc càng chói tai hơn.

Sắc mặt Hoàng Phủ Tĩnh không đổi, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Hầu Tước tộc Terius nhưng cơ thể đã xảy ra biến hóa trong yên lặng.

Con đường thăng cấp của Hoàng Phủ Tĩnh là võ trang gen, chiến giáp võ trang gen được đúc lại từ chiến giáp gen đều là sức mạnh quý tộc hệ áo giáp giống như Động Huyền Kinh của Hàn Sâm.

Chiến giáp võ trang gen như hoàng kim bao lấy thân thể của Hoàng Phủ Tĩnh. Tuy mới chỉ đến cấp Bá Tước nhưng uy lực thì tuyệt không †ầm thường, không thua Bá Tước đứng đầu cùng đẳng cấp chút nào.

Song đây lại không phải điểm đáng sợ nhất của Hoàng Phủ Tĩnh, trong áo giáp hoàng kim kia có thứ lực lượng kỳ dị đang biến hóa khiến cho thân thể của Hoàng Phủ Tĩnh cũng biến hóa theo.

Từng tia sáng vàng lóe lên từ trong áo giáp của Hoàng Phủ Tĩnh làm cho áo giáp hoàng kim càng lúc càng sáng giống như cục sắt được nung đỏ, khiến Hoàng Phủ Tĩnh như vừa mới bước ra từ trong dung nham vậy.

Nhưng bên trên lại không có chút nhiệt độ nào mà chỉ có một loại lực lượng kỳ dị đang chảy xuôi khiến cho cả người Hoàng Phủ Tĩnh cũng phát ra ánh sáng huy hoàng.

Kengl

Đại kiếm chém xuống, Hoàng Phủ Tĩnh không tránh né mà giơ tay lên bắt lấy mũi kiếm. Lực chém xuống mạnh mẽ như vậy lại bị một bàn tay của Hoàng Phủ Tĩnh trực tiếp ngăn cản, không thể nào chém xuống được thêm chút nào cả.

Bàn tay tựa như đá Kim Tinh lóng láng rực rỡ ma sát thành tia lửa với mũi kiếm kia.

Hầu Tước tộc Terius thầm giật mình không dám tin một Bá Tước lại có thể đỡ được đại kiếm của hắn. Hắn chợt tức giận gầm lên, hai tay cầm lấy chuôi kiếm, dùng hết toàn lực ép xuống.

Mắt Hoàng Phủ Tính lóe ra dị quang, ánh vàng huy hoàng trên người càng lúc càng mạnh. Một tay còn lại ra như lưỡi dao điên cuồng chém về phía đại kiếm.

Phựt

Dây kiếm trong thanh đại kiếm bị Hoàng Phủ Tĩnh chặt đứt bằng một †ay, âm thanh chói tai bỗng nhiên dừng lại, thân thể Hoàng Phủ Tĩnh cũng bị ép quỳ một chân xuống đất

“Cho dù là không có lực Âm Thứ thì cũng đủ để giết chết một Bá Tước như ngươi rồi.” Hầu Tước tộc Terius tức giận gầm lên, lực lượng trên người càng trở nên cuồng bạo hơn, huyết ảnh cũng gầm thét theo, đại kiếm lại điên cuồng chém về phía Hoàng Phủ Tĩnh nửa quỳ dưới đất.

Mắt thấy đại kiếm với dáng vẻ cực kỳ khủng bố sắp chém xuống, ánh mắt Hoàng Phủ Tĩnh rất bình tĩnh, thân hình khẽ động, chẳng thèm ngó ngàng gì tới thanh đại kiếm kia mà tung nắm đấm mang theo kim mang về phía tên Hầu Tước tộc Terius.

“Đúng là tự tìm chết!” Hầu Tước tộc Terius hung hăng gầm lên nhưng hắn vẫn còn chút tham lam. Đại kiếm chếch đi, chỉ định chặt đứt một cánh tay

của Hoàng Phủ Tĩnh chứ không có ý muốn giết nàng vì hắn còn muốn bắt nàng dẫn đi tìm Ngọc Cổ.

Mắt thấy đại kiếm sắp sửa chém xuống người Hoàng Phủ Tĩnh nhưng thân thể Hoàng Phủ Tĩnh đã biến mất chỉ trong nháy mắt, xuất hiện phía sau lưng tên Hầu Tước giống như dịch chuyển tức thời, nện một quyền vào ót hắn ta.

Bịch!

Nắm đấm phát ra ánh sáng huy hoàng nện lên ót tên Hầu Tước, trực tiếp đập vỡ huyết diễm hộ thân của hắn, làm rạn nứt cả mũ bảo hộ của hắn.

Hầu Tước tộc Terius vừa giận vừa sợ, xoay người quét kiếm về phía Hoàng Phủ Tĩnh sau lưng mình.

Nhưng thanh đại kiếm của hắn còn chưa đụng được đến Hoàng Phủ Tĩnh thì đã thấy bóng dáng huy hoàng kia xuất hiện ở phía bên tráu của hắn giống như dịch chuyển tức thời. Đôi chân thon dài xinh đẹp như chiến phủ giáng xuống mãnh liệt.

Rắc!

Đôi chân đẹp đế mang theo ánh sáng huy hoàng chém lên cổ hắn, nện vỡ cổ áo giáp của hắn, máu tươi điên cuồng phun ra chỉ trong nháy mắt.

Nhưng Hoàng Phủ Tĩnh không dừng lại, thân thể lúc ẩn lúc hiện xung quanh Hầu Tước tộc Terius. Cả thân thể nàng giống như là thứ binh khí giết người man rợ. Nắm đấm, ngón tay, cùi chỏ, chân, đầu gối, v.v điên cuồng tấn công, để lại những vết thương chồng chất trên người gã Hầu Tước, áo giáp trên người hắn không ngừng vỡ vụn.

Hầu Tước tộc Terius tỏ vẻ kinh hoàng, giống như là con gấu lớn vụng về dù giấy dụa thế nào cũng không động được đến thân thể của Hoàng Phủ Tĩnh mà chính thân thể hắn lại gánh chịu công kích không ngừng.

Máu tươi trên người Hầu Tước tộc Terius phun ra không ngừng. Sự tức giận, sợ hãi và tuyệt vọng đan xen trên gương mặt hắn, cuối cùng hóa thành

tiếng kêu gào thống khổ.

Bùm!

Dưới sự tấn công điên cuồng, áo giáp toàn thân của tên Hầu Tước tộc Terius đã vỡ tan thành. Đầu hắn bị một chân của Hoàng Phủ Tĩnh ở sau lưng chém đứt lìa, thân thể hùng tráng ầm ầm ngã xuống, máu tươi phun ra đầy đất.

Hoàng Phủ Tĩnh đáp xuống đất, sắc mặt không có chút biến hóa gì. Ánh sáng huy hoàng trên người dần dần biến mất, khôi phục về dáng vẻ ban đầu của nàng.

“Thể Siêu Thần Nữ Hoàng Sát Lục quả nhiên là danh xứng với thực. Chỉ riêng việc có thể sử dụng dịch chuyển tức thời liên tục không bị hạn chế cũng đủ để coi thường cả vũ trụ rồi” Hàn Sâm chạy tới đúng lúc nhìn thấy Hoàng Phủ Tĩnh biểu diễn màn giết chóc bằng thể Siêu Thần, không khỏi thở dài cảm thán.

Hết chương 2198.

Chương 2199. Đào Ngọc Cổ

Hàn Sâm cũng là lần đầu tiên được chiêm ngưỡng thể Siêu Thần của Hoàng Phủ Tĩnh ở cự ly gần như vậy, dù đẳng cấp còn thấp nhưng khả năng dịch chuyển tức thời của nàng vẫn trên mức Phá Không Thiểm.

Phá Không Thiểm chỉ có thể dịch chuyển theo một hướng, trong khi dịch chuyển tức thời của Hoàng Phủ Tĩnh hoàn toàn không theo quy luật và có thể xuất hiện ở bất kỳ vị trí nào. Hơn nữa khi nàng sử dụng thuật gen tấn công, ngay cả sức mạnh mà nàng bộc phát cũng được dịch chuyển theo, đúng là có hơi khác thường.

Cũng may đẳng cấp của Hoàng Phủ Tĩnh vẫn còn thấp, phạm vi dịch chuyển không lớn, nếu không sẽ còn đáng sợ hơn nữa.

“Chỉ là một Hầu Tước của hạ tộc mà thôi.” Hoàng Phủ Tĩnh nhàn nhạt nói.

Nếu người khác nói như vậy có thể là giả vờ khiêm tốn, nhưng Hoàng Phủ Tĩnh thì không phải người như vậy, mấy lời nàng nói đều là suy nghĩ trong lòng.

Hàn Sâm nhún vai không nói gì, đúng như Hoàng Phủ Tĩnh nói, hắn chỉ là Hầu Tước của hạ tộc, không được coi là đối thủ thực sự.

Hoàng Phủ Tĩnh cũng chẳng nói mấy lời thừa thãi, trực tiếp đưa Hàn Sâm và Bảo Nhi đến mạch khoáng nơi nàng phát hiện ra Ngọc Cổ.

Vì sợ bị những cường giả khác trên tinh cầu Ngọc Cổ phát hiện, cho nên Hoàng Phủ Tĩnh không đem Ngọc Gổ ra ngoài, mà vẫn để lại trong mạch khoáng.

Sau khi đi theo Hoàng Phủ Tĩnh vào trong mạch khoáng, Hàn Sâm chợt nhìn thấy Cổ tộc trong truyền thuyết.

Nhưng đó không phải là Ngọc Cổ, chỉ là trống sắt được khảm trên đá, trống sắt dài chỉ một thước, toàn thân đen như mực, hình dáng hơi giống trống cơm.

Chỉ cần đào cái trống sắt ra khỏi đá rồi dùng sức võ mạnh vào mặt trống, nếu có thể khiến trống sắt phát ra âm thanh, chính là đã nhận được sự chấp nhận của nó, có thể mang nó cùng rời khỏi tinh cầu Ngọc Cổ.

Nhưng mà, một tấm vé chỉ cho phép một sinh vật mang theo một Cổ tộc ra ngoài. Cho nên, bất kể ngươi có được bao nhiêu Cổ tộc trên tinh cầu Ngọc Gổ này thì cũng chỉ có thể mang được một cái đi thôi.

Trống sắt rất phổ biến ở tinh cầu Ngọc Cổ, căn bản không cần phải tốn công tìm kiếm, cho nên cũng không phải là mục tiêu của mấy vương công quý tộc.

Hàn Sâm đi theo Hoàng Phủ Tĩnh xuống dưới, xuyên qua một mạch khoáng ngầm vô cùng phức tạp, phát hiện ở đây đều là trống sắt, ngay cả một cái

trống đồng cũng không có, xem ra nơi này chắc là một mạch khoáng trống sắt vô cùng rộng lớn.

Thông thường mà nói, khả năng trống đồng và trống bạc xuất hiện †rong mạch khoáng trống sắt là rất thấp, chứ đừng nói trống vàng hay Ngọc Cổ, Hoàng Phủ Tĩnh có thể tìm được Ngọc Cổ ở những nơi như vậy thực sự cần rất nhiều may mắn.

Đi xuyên mạch khoáng rối rắm phức tạp suốt một ngày, cuối cùng cũng đến được nơi mà Hoàng Phủ Tĩnh đã nói.

Suốt chặng đường quả nhiên đều là trống sắt, thỉnh thoảng mới thấy được một cái trống đồng, nhìn thế nào cũng không giống một nơi có thể xuất hiện Ngọc Cổ.

Nhưng bây giờ lại có một cái Ngọc Cổ được khảm trên đá, toàn thân Ngọc Cổ giống như dương chi bạch ngọc, mặt trống óng ánh gần như trong suốt, trông rất đẹp đẽ.

Hoàng Phủ Tĩnh vươn tay vỗ lên mặt trống, đột nhiên vang lên tiếng trống rền, vào tai Hàn Sâm nghe như là tiếng sét giữa trời quang nổ tung trong đầu hắn.

Hoàng Phủ Tĩnh chỉ tiện tay vỗ một cái, nếu Ngọc Cổ này phát huy hết sức mạnh, một Công Tước bình thường cũng sẽ bị sóng âm chấn động của nó làm cho thất khiếu chảy máu.

Nếu tương lai có thể thăng cấp lên cấp Vương thì càng lợi hại hơn.

Nhưng muốn thăng cấp Ngọc Cổ lên cấp Vương cũng không phải dễ. Với sức mạnh hiện giờ của Hoàng Phủ Tĩnh, mang theo Ngọc Cổ ra ngoài lang bạt, đa phần vẫn phải dựa vào uy lực của Ngọc Cổ này.

“Sao không đào ra đi?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

“Ta không đào ra được, tảng đá bên cạnh Ngọc Cổ quá cứng, đào mãi mà vẫn không đào ra hết được.” Hoàng Phủ Tĩnh nói.

Hàn Sâm nhìn thấy những tảng đá xung quanh Ngọc Cổ dường như bị sức mạnh của Ngọc Cổ bào mòn, biến thành một loại giống như ngọc đen. Hàn Sâm tập trung sức lực đào xuống, nhưng chỉ đào ra được một mảnh nhỏ, quả nhiên rất cứng.

Hàn Sâm rút Quỷ Nha đao ra, chỉ vài phút đã đào được Ngọc Cổ. Hắn †ự mình võ thử, phát hiện ra vỗ không kêu, thế là quăng trả về cho nữ hoàng.

Hàn Sâm vốn định rời tinh cầu Ngọc Cổ cùng với nữ hoàng nhưng đôi mắt to tròn của Bảo Nhi đảo quanh một lượt, sau đó nhảy khỏi vai Hàn Sâm, đi đến một nhánh của dãy núi, vừa đi vừa vẫy tay với Hàn Sâm: "Cha, chúng ta qua bên đó xem thử đi."

"Bảo Nhi, ngươi phát hiện được gì rồi?" Hàn Sâm tò mò đi theo Bảo Nhi.

Hoàng Phủ Tĩnh cũng mang theo Ngọc Cổ đi vào bên trong cùng Hàn Sâm, Bảo Nhi đi ở phía trước dẫn đường, chui vào trong một khe hở của mạch khoáng.

Với thân hình nhỏ bé của Bảo Nhi cũng phải mất chút sức mới chui qua được cái khe hở đó. Hàn Sâm và nữ hoàng đành phải co cả người lại mới chen vào được, đi được một lúc thấy Bảo Nhi vui vẻ kêu lên, rồi nhào vào vách đá.

"Cha, đào ở chỗ này đi." Bảo Nhi chỉ vào vách đá và nói.

Xung quanh cũng đều là một số loại trống sắt, trông không giống một nơi có đồ tốt nhưng Hàn Sâm vẫn rất có lòng tin với Bảo Nhi, nghe vậy bèn rút Quỷ Nha đao ra, bắt đầu đào bới vách đá màu than đen đó.

Dưới Quỷ Nha đao, vách đá cứng như sắt cũng bị Hàn Sâm đào bới lên giống như đậu phụ. Nhưng khi đào xuống dưới, tảng đá cũng trở nên cứng hơn, từ màu đen của gang chuyển sang màu ngọc óng ánh, sau đó lại giống như thủy tinh nâu, Hàn Sâm đào lên cũng rất mất sức, trên trán ướt sũng mồ hôi.

Sau khi đào sâu bảy tám mét, Hàn Sâm lại đào xuống thêm một đao nữa. Chỉ nghe thấy một tiếng keng, mũi đao dường như đâm trúng vật gì đó,

không thể đào sâu thêm được nữa.

Hàn Sâm vội đào hết những tảng đá xung quanh lên, chợt thấy một cái Ngọc Cổ như dương chỉ bạch ngọc được khảm lên vách đá mà hắn vừa đào ra.

“Ngọc Cổ” Hàn Sâm mừng thầm trong lòng, vội vung Quỷ Nha đao lên, đào Ngọc Cổ từ trong vách đá ra.

Hàn Sâm ôm Ngọc Cổ lên, rồi hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi: “Bảo Nhi, con đúng là con gái ngoan của ta.”

Mang theo Ngọc Cổ bên người, sau này tu hành nói không chừng có thể thăng lên cấp Vương, tương đương với mang theo một thuộc hạ cấp Vương ở bên cạnh, còn gì sung sướng hơn nữa chứ.

Bảo Nhi chớp mắt, vẫn chăm chú nhìn vách đã được đào ra, suy nghĩ một hồi lại chỉ vào vách đá nói: “Cha ơi, cha đào xuống tiếp đi.”

“Bên trong vẫn còn Ngọc Cổ sao?” Hàn Sâm vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vội vàng đào tiếp theo lời Bảo Nhi nói.

Thông thường mà nói, cùng một mạch khoáng không thể có tới hai Ngọc Cổ, giống như đạo lý một núi không có hai hổ. Cho dù mạch khoáng này rất lớn nhưng bây giờ xuất hiện hai Ngọc Cổ, lại ở khoảng cách gần như thế, nhìn thế nào cũng không thể xuất hiện thêm cái Ngọc Cổ thứ ba.

Nhưng Bảo Nhi đã nói như vậy, chắc chắn có lý do của nó, thế là Hàn Sâm tiếp tục đào tiếp.

Tảng đá bên dưới còn cứng hơn trước, Hàn Sâm dùng toàn lực chém xuống một nhát, cũng chỉ đào ra được một lớp đá đen mỏng. Đào mất một lúc lâu, đột nhiên nhìn thấy trong tảng đá màu đen đó lộ ra một chút huyết quang.

Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, chẳng màng mồ hôi đầy mình tiếp tục đào sâu xuống. Một lúc sau cuối cùng cũng đào được lớp đá màu đen bên ngoài ra, có thể nhìn thấy được một mặt trống.

Vậy mà vẫn còn một Ngọc Cổ nữa. Song không giống với Ngọc Cổ màu trắng khi nấy, tuy Ngọc Cổ này cũng do bạch ngọc đúc thành nhưng trên mặt trống có một hoa văn màu máu kỳ lạ, trắng và đỏ tạo thành một sự tương phản trực quan mạnh mẽ.

Hết chương 2199.

Chương 2200. Huyết Hạt Ngọc Cổ

Hàn Sâm chăm chú quan sát kỹ hoa văn huyết sắc trên mặt Ngọc Cổ, phát hiện hóa ra là hoa văn bọ cạp to cỡ lòng bàn tay, toàn thân đỏ óng như máu, giống như bề mặt trống bạch ngọc kia không có bất kỳ dấu vết chạm khắc nào, tựa như đính một con bọ cạp sống lên mặt trống.

Hoàng Phủ Tĩnh nhìn Huyết Hạt Ngọc Cổ, có chút ngạc nhiên nói: “Nghe nói Ngọc Cổ đã là đẳng cấp nhất trong họ trống, trên bề mặt Ngọc Cổ này lại có hoa văn huyết hạt giống như vật sống, biết đâu sẽ càng cao cấp hơn, là một Ngọc Cổ cấp Vương tự nhiên.”

Hàn Sâm khế gật đầu, trong lòng thầm vui mừng. Ngọc Cổ bình thường có cơ hội thăng lên cấp Vương, nếu thật sự là Ngọc Cổ cấp Vương tự nhiên, nói không chừng sau này có cơ hội thăng cấp lên Thần Hóa. Mà cho dù không thăng cấp lên Thần Hóa cũng có thể là Bán Thần Hóa, như vậy đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi.

Trong vạn tộc cũng có không ít thượng tộc chỉ dựa vào một Bán Thần Hóa trấn áp khí vận mà vẫn nằm trong thượng tộc đó sao.

Hàn Sâm cũng không nhiều lời, hắn cầm chặt Quỷ Nha đao. Ban đầu hắn chỉ muốn giúp Hoàng Phủ Tĩnh nhưng không ngờ lại có được món hời như vậy.

“Quả nhiên người tốt sẽ được báo đáp, sau này phải làm nhiều việc tốt như vậy mới được.” Hàn Sâm thì thầm trong lòng, dùng hết sức đào tảng đá lên.

Những tảng đá xung quanh quá cứng, Hàn Sâm đã dùng sức chín trâu hai hổ, hổ khẩu cũng rách toạc ra mới đào được Huyết Hạt Ngọc Gổ ra.

Huyết Hạt Ngọc Cổ nhỏ hơn hai cái Bạch Ngọc Cổ trước đó, chỉ to bằng hai nắm tay người lớn xếp chồng lên nhau, mỗi mặt trống có họa tiết hình bọ cạp máu, trông giống như khảm một con bò cạp máu sống lên đó.

Mặt bên của trống có vài đường hoa văn màu máu, trông hơi khác so với Bạch Ngọc Cổ.

Hàn Sâm nhìn ngắm nó một lúc, trong lòng mừng rỡ, dồn hết sức gõ mạnh vào Huyết Hạt Ngọc Cổ.

Bịch!

Âm thanh vang lên không phải là tiếng trống, mà là tiếng da thịt phát ra khi lòng bàn tay của Hàn Sâm võ lên mặt trống khiến Hàn Sâm đau đến mức nghiến răng.

“Quả nhiên không kêu!” Đương nhiên Hàn Sâm không muốn từ bỏ như vậy, hơn nữa muốn để Ngọc Cổ chấp nhận thì phải thể hiện sức mạnh của bản thân mới được.

Hàn Sâm cũng không nản lòng, lại ngưng tụ lực lượng Băng Cơ Ngọc Cốt, vỗ mạnh vào mặt trống Huyết Hạt Ngọc Cổ.

Bịch!

Lại một tiếng da thịt vang lên, Ngọc Cổ vẫn không có chút động tĩnh gì, cũng chẳng chịu phát ra một chút âm thanh nào.

Hàn Sâm đâu bằng lòng chịu thua, vận chuyển đủ loại sức mạnh vỗ vào mặt Ngọc Cổ đó, vừa khua vừa đánh, vừa vỗ vừa đập nhưng Huyết Hạt Ngọc Cổ giống như bị câm, mặc kệ Hàn Sâm có đánh đập thế nào cũng không chịu kêu.

Hàn Sâm có chút bực bội. Muốn đem Ngọc Cổ ra ngoài thì phải được nó chấp nhận mới được, nếu không ải Vạn Bảo này khó mà qua được.

Tùng!

Một tiếng trống giống như sấm sét giữa ban ngày ập vào tai Hàn Sâm, suýt chút nữa khiến Hàn Sâm loạng choạng ngã xuống đất, đảo mắt nhìn sang đã thấy Bảo Nhi đang ôm cái Ngọc Cổ trước đó đào lên được rồi võ vào mặt trống.

Tùng tùng! Tùng tùng! Tùng tùng! Tùng tùng!

Bảo Nhi đánh rất vui vẻ, trực tiếp đánh vang giai điệu "Tướng Quân Lệnh".

Nàng đang vui vẻ chơi đùa nhưng Hàn Sâm và Hoàng Phủ Tĩnh lại bị chấn động đến mức suýt hộc máu. Hàn Sâm vội xách Bảo Nhi lên, lấy Bạch Ngọc Cổ trong tay nàng ra.

"Bảo Nhi, ngươi chơi cái này xem." Hàn Sâm đưa Huyết Hạt Ngọc Cổ cho Bảo Nhi, bản thân hắn cầm Bạch Ngọc Cổ lên chuẩn bị thử lại.

"Có thể do cấp bậc của Huyết Hạt Ngọc Cổ quá cao, không dễ khống chế. Bạch Ngọc Cổ này cũng không tệ, ít nhất phải là cấp Công Tước, sau này cũng có thể thăng lên cấp Vương." Hàn Sâm nghĩ Bảo Nhi đã võ được thì bản thân hắn cũng không có vấn đề gì.

Hắn tràn đầy tự tin gõ lên một cái, chỉ cảm thấy một cơn đau nhói truyền tới.

Bịch!

Sau khi tiếng da thịt vang lên, Bạch Ngọc Cổ vẫn không có chút động Tĩnh gì. Hàn Sâm không chịu thua, tập trung sức mạnh bắt đầu đánh thật mạnh lên mặt trống.

Vừa đánh vừa đấm, Bạch Ngọc Cổ đó cũng rất có khí phách, nói không kêu là không kêu, có đánh chết cũng không chịu kêu.

Hàn Sâm cầm Bạch Ngọc ©ổ, trong lòng cảm thấy rất phiền muộn nhưng rồi lại nghĩ: "Vừa rồi hình như Bảo Nhi đã võ theo bài Tướng Quân Lệnh? Lẽ nào loại dị chủng hệ Âm như Ngọc Gổ này phải cần dùng âm nhạc mới có thể chinh phục được?"

Vừa nghĩ tới đây, Hàn Sâm lập tức lấy lại tinh thần, nhớ lại tiết tấu của Tướng Quân Lệnh, sau đó lấy quyền làm dùi, gõ lên mặt Bạch Ngọc Cổ theo tiết tấu.

Cạch cạch! Cạch cạch! Cạch cạchI

Tiết tấu mà Bảo Nhi đánh là Tướng Quân Lệnh, Hàn Sâm đánh là Đả Thiết Ca, hai bàn tay đều sưng đỏ lên nhưng Bạch Ngọc Cổ lại chẳng phát ra chút âm thanh nào, đều là tiếng xương kêu.

“Lẽ nào cảm nhạc của ta không ổn sao? Nếu không với vận may và nhân phẩm của ta sao lại không được chấp nhận cơ chứ? Nhất định là như thế, vậy thì ta đổi khúc nhạc sở trường thử xem sao.” Hàn Sâm lại đổi khúc nhạc khác, sau đó âm thầm vận công, dồn hết toàn bộ sức lực vào trong nắm đấm.

Keng keng! Keng keng!

Tiếng gõ vào sắt lại vang lên, mới gõ được thì Hàn Sâm đã cảm thấy không ổn, xương tay cũng sắp nứt ra, còn đánh nữa nói không chừng sẽ tàn phế luôn.

Tùng!

Hàn Sâm xoa xoa nắm đấm đứng sầu não ở đó, lại đột nhiên nghe được một tiếng trống, rồi cảm giác như có một thanh sắt to như cánh tay đâm thẳng vào đỉnh đầu, xuyên qua đại não thông đến tận cùng, suýt chút nữa cúc hoa cũng bị chọc ra luôn.

Phụt!

Hàn Sâm cắm đầu xuống đất, máu trào ra khỏi miệng, đầu óc ong ong, giống như bị máy trộn bê tông trộn qua trộn lại, ngũ tạng lục phủ lộn nhào cả lên. Với sức mạnh cơ thể hắn, ngay cả long tộc thuần chủng đỉnh cấp cũng không thể so bì với hắn, vậy mà lại không thể chịu nổi một tiếng trống.

Hoàng Phủ Tĩnh cũng không tốt hơn bao nhiêu, nàng ngã nhào xuống đất, miệng đầy máu tươi.

Bảo Nhi bị dọa sợ, vội đặt Ngọc Cổ trong tay xuống, chạy đến bên cạnh Hàn Sâm ôm đầu hắn lên, lo lắng gọi cha. Cũng do nàng thấy buồn chán nên mới tiện tay vỗ nhẹ lên Huyết Hạt Ngọc Cổ vài cái, ai ngờ lại đáng sợ như thế.

"Bảo Nhi à, con muốn lấy cái mạng già của ta đó sao?" Hàn Sâm bò dậy từ dưới đất, cảm thấy đầu đau như búa bổ, sắp không thể suy nghĩ được gì rồi.

"Con xin lỗi mà cha, con chỉ tùy tiện võ nhẹ một chút." Bảo Nhi hồn nhiên nói.

"Cũng may là ngươi chỉ tiện tay gõ một chút, chứ nếu dùng lực chắc cái mạng của bọn ta đã bay mất rồi." Hàn Sâm đỡ Hoàng Phủ Tĩnh lên.

Cũng may hai người không ai bị thương nặng, vận chuyển thuật gen nghỉ ngơi một lúc thì khỏe lại rất nhiều, nhưng nhờ thế mà Hàn Sâm và Hoàng Phủ Tĩnh mới biết cái Huyết Hạt Ngọc Cổ này đáng sợ cỡ nào.

"Hừ, đưa các ngươi về trước rồi từ từ xử lý, ta không tin các ngươi không chịu kêu." Hàn Sâm giơ tay chỉ vào Huyết Hạt Ngọc Cổ, tháp Thiên Mệnh bay ra từ trong hồn hải, bao phủ trên mặt Huyết Hạt Ngọc Cổ, muốn hút Huyết Hạt Ngọc Cổ vào trong, đưa về trước rồi từ từ nghiên cứu.

Bởi vì một người chỉ có thể mang theo một cái trống ra ngoài, Hoàng Phủ Tĩnh và Bảo Nhi mang một cái, Hàn Sâm thì không thể mang trống ra ngoài, chỉ có thể giấu ở đây rồi tính sau.

Nhưng khi nhìn thấy tháp Thiên Minh sắp phủ lên Huyết Hạt Ngọc Cổ lại đột nhiên phát hiện Huyết Hạt Ngọc Cổ không đánh tự kêu, phát ra một tiếng trống vang, hoa văn bò cạp sáng lên rực rỡ, hình thành một sóng âm mà mắt thường có thể nhìn thấy được, bật ngược tháp Thiên Mệnh trở lại hồn hải.

"Ôi đệt, vậy mà lại không thu vào được?" Vẻ mặt Hàn Sâm hơi thay đổi, khóe miệng tràn ra chút máu, giật mình kinh ngạc nhìn Huyết Hạt Ngọc Cổ.

Hết chương 2200.

Chương 2201. Chứng nhận bạo lực

Hàn Sâm khế nhíu mày, định dùng tháp Thiên Mệnh để thu cái Bạch Ngọc Cổ khác, kết quả vẫn thu không được.

“Có chút phiền phức rồi đây, nếu ta không thể gõ Ngọc Cổ này kêu, há chẳng phải chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngọc Gổ lưu lại chỗ này sao?” Hàn Sâm đương nhiên không cam tâm nhưng thời gian của hắn đã không còn nhiều nữa.

Bây giờ nữ hoàng chỉ còn lại không đến một ngày, nếu không thể đăng ký đúng thời hạn, cho dù có lấy được Ngọc Cổ cũng không thể mang ra khỏi tinh cầu Ngọc Cổ, cho nên Hàn Sâm phải lấy được sự chấp nhận của Ngọc Cổ trong thời hạn đã định.

“Bất luận là Ngọc Cổ nào, gõ kêu được rồi mới tính, quay về sẽ có thời gian từ từ huấn luyện.” Hàn Sâm nghĩ trong lòng, lấy một cái Bạch Ngọc Cổ cấp Công Tước ra, sau đó giao Bảo Nhi cho Hoàng Phủ Tĩnh rồi nói: “Ngươi đưa Bảo Nhi tránh xa ta một chút, ta phải dốc hết sức gõ lên cái Ngọc Cổ này, lỡ như nó kêu thì cũng không làm các ngươi bị thương.”

Hoàng Phủ Tĩnh khẽ gật đầu, ôm Bảo Nhi chạy về phía lối ra.

Sau khi thấy Hoàng Phủ Tĩnh chạy xa, Hàn Sâm triệu hồi kết giới Ma Trùng Vương ra, sau đó nhìn vào Bạch Ngọc Cổ, ngón giữa và ngón cái tay phải chồng lên nhau, ngưng tụ thành một điểm sáng trên đầu ngón †ay hắn.

Muốn dựa vào may mắn để lấy được sự chấp nhận của Ngọc Cổ là điều không thể, chỉ có thể dùng sức phá, hắn bảo Hoàng Phủ Tĩnh đưa Bảo Nhi đi, chủ yếu vẫn là không muốn bị người ta nhìn thấy hắn sử dụng Thuật Kim Tệ.

Trong tay Hàn Sâm ngưng tụ thành một miếng kim tệ, trên đó xuất hiện con số 1. Theo thời gian, con số bên trên bắt đầu tăng dần lên.

2..3…4…5…

Sức mạnh của Thuật Tồn Tiền tiếp tục phát huy tác dụng khiến con số trên kim tệ càng lúc càng lớn. Mỗi lần nhảy số, sức mạnh sẽ được tăng lên gấp đôi so với ban đầu.

Bạch Ngọc Gổ là cấp Công Tước, khi Hàn Sâm tăng sức mạnh kim tệ lên tới số mười thì lập tức đánh vào Bạch Ngọc Cổ. Nhất thời kim tệ giống như ánh sáng rực rỡ bay về phía Bạch Ngọc Gổ, xô vào mặt trống.

Tùng!

Sức mạnh to lớn va vào Bạch Ngọc Cổ kêu vang ầm trời, tiếng trống khủng khiếp ập tới giống như sóng thần, sau khi va đập vào kết giới Kim Ma Trùng, lại bị bật ngược trở về

Sóng âm trong kết giới chồng chéo lên nhau giống như gợn sóng, tiếng vang vọng mãi không dứt, hơn nữa càng lúc càng nghiêm trọng.

Hàn Sâm ở trong sóng âm lại không chịu chút tổn thương nào. Tuy miễn cưỡng gõ kêu Bạch Ngọc Cổ nhưng cũng đã coi như có được sự chấp nhận của Ngọc Gổ, chỉ là phương pháp có hơi bạo lực một chút cho nên sức mạnh sóng âm của Bạch Ngọc Cổ vốn không làm hại được hắn.

Tuy nhiên thử nghiệm lần này lại khiến Hàn Sâm phải suy nghĩ, sóng âm trong kết giới Ma Trùng Vương trùng điệp nhiều lần càng thêm mạnh, đặc tính này càng khiến Hàn Sâm nhớ tới Thuật Hồi Âm của Bạch Chân.

Lúc trước hắn cũng đã từng nghĩ nếu có một cái chuông lớn bao lấy kẻ địch thì có thể sử dụng sóng âm không ngừng tăng cường của Thuật Hồi Âm. Tuy kết giới Ma Trùng Vương không phải là chuông nhưng cũng có thể bao vây kẻ địch ở bên trong, có thể lấy nó để sử dụng Thuật Hồi Âm.

“Trước đây chỉ muốn dùng kết giới Ma Trùng Vương phòng ngự nên quên mất điểm này. Xem ra ta phải đến Trấn Thiên Cung một chuyến, học tập

Thuật Hồi Âm từ chỗ Bạch Chân, phối hợp Thuật Hồi Âm với Ngọc Cổ, nói không chừng sẽ có hiệu quả.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Bạch Ngọc Cổ đã được chứng nhận bạo lực. Hàn Sâm thử lại lần nữa, lần này thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều, không cần sử dụng quá nhiều sức lực, chỉ là tiện tay gõ nhẹ lên bề mặt, Bạch Ngọc Cổ lập tức phát ra một tiếng trống vang, sóng âm lại bật ra.

“Quả nhiên, đôi khi vũ lực còn có ích hơn nói đạo lý.” Hàn Sâm cất Bạch Ngọc Gổ vào, lại nhìn sang Huyết Hạt Ngọc Cổ kia.

“Thử xem có thể thu phục nó không.” Hàn Sâm suy nghĩ, rồi lại sử dụng Thuật Tồn Tiền, tập trung sức mạnh, khi sức mạnh kim tệ lên tới mười bèn bắn kim tệ lên mặt Huyết Hạt Ngọc Cổ.

Kengl

Kim tệ đập vào Huyết Hạt Ngọc Cổ phát ra âm thanh kim loại nhưng vẫn không thể làm Huyết Hạt Ngọc Cổ kêu lên

Kim tệ đính vào Huyết Hạt Ngọc Cổ nhưng lại không có tác dụng gì lớn. Huyết Hạt Ngọc Cổ không bị kim tệ đè nát, hơn nữa mục đích của Hàn Sâm cũng không phải là đè nát nó.

“Thuật Tồn Tiền gấp mười gần như sắp đạt đến giới hạn mà cơ thể ta có thể chịu đựng, dù vẫn tăng lên được nữa nhưng cũng không được bao nhiêu lần. Xem ra Huyết Hạt Ngọc Cổ ít nhất cũng là cấp Vương, với sức mạnh hiện giờ của ta, muốn dùng sức mạnh khiến nó kêu là không thể nào.” Hàn Sâm cũng chẳng thấy thất vọng, chỉ cần có thể mang Huyết Hạt Ngọc Cổ đi là được rồi, sau này có thời gian mới nghĩ cách thu phục nó.

Suy nghĩ một hồi, Hàn Sâm cắt rách ngón tay mình, hòa tan tinh huyết của mình, nhỏ một giọt máu lên bề mặt Huyết Hạt Ngọc Cổ.

Chỉ thấy giọt máu đó đang từ từ ngấm vào hoa văn bò cạp máu. Đợi một lúc lâu, giọt máu mới hoàn toàn thấm hết vào trong.

Nhưng mà cũng chỉ thấm vào mà thôi, nó vẫn chưa thể hòa tan vào trong hoa văn bò cạp máu đó, có thể thấy trên mặt lưng hoa văn bò cạp máu có một ít màu đỏ kỳ lạ, hoàn toàn không khớp với hoa văn bò cạp máu.

“Nếu máu có thể thấm vào thì tin rằng sớm muộn gì cũng có thể cảm nhiễm nó. Đến lúc đó muốn khiến nó kêu, đương nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.” Hàn Sâm nghĩ trong lòng, rồi mang hai cái Ngọc Cổ ra khỏi sơn động, đi tìm Bảo Nhi và Hoàng Phủ Tĩnh.

Bây giờ Hàn Sâm đã được Bạch Ngọc Cổ chấp nhận, ba người đều mang trống của mình đi.

Gặp lại Hoàng Phủ Tĩnh và Bảo Nhi, ba người họ đi thẳng đến căn cứ do tộc Vạn Bảo thiết lập trên tinh cầu Ngọc Cổ, muốn mau chóng mang Ngọc Cổ rời khỏi nơi này.

Trong lòng Hàn Sâm biết rõ, một lần bọn họ đào được ba cái Ngọc Cổ chắc chắn sẽ gây ra chấn động, sợ là trên đường đi sẽ không được yên bình.

Đương nhiên, Hàn Sâm không sợ phiền phức, không thì hắn cũng sẽ không đến. Nhưng e rằng phiền phức lần này không nhỏ, ba cái Ngọc Cổ chắc chắn sẽ thu hút tầm ngắm của các vương công quý tộc tu luyện gen hệ Âm, phải nghĩ cách thoát khỏi bọn họ mới được.

Trong căn cứ ở tinh cầu Ngọc Cổ, một Vương Giả tộc Kana nửa thân trên là người nửa thân dưới là rắn đang cầm Hoàng Kim Cổ đăng ký.

Tuy mấy vương công quý tộc đang chờ đăng ký rất ghen ty với Hoàng Kim Cổ của Vương Giả tộc Kana nhưng bản thân Vương Giả Kana rõ ràng chẳng mấy hài lòng, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Mục tiêu của hắn là Ngọc Cổ nhưng đã qua mười ngày cũng chỉ tìm được một cái Hoàng Kim Cổ, khác xa với những gì hắn mong đợi.

“Steven, ngươi cũng là Hoàng Kim Cổ sao?” Một nam nhân trông rất thanh tú đẹp trai, có đôi cánh bươm bướm đến trước mặt Vương Giả tộc Kana, mỉm cười nói.

“Âm Điệp Vương, không phải ngươi cũng chỉ tìm được Hoàng Kim Cổ giống ta sao?” Steven liếc nhìn Hoàng Kim Cổ trong tay Âm Điệp Vương, bĩu môi nói.

Âm Điệp Vương thở dài bất lực: “Tuy tinh cầu Ngọc Gổ luôn sản sinh ra Ngọc Cổ nhưng bởi vì khai thác quá mức, tốc độ Ngọc Cổ bị lấy đi luôn vượt qua tốc độ sinh ra Ngọc Cổ, bây giờ muốn tìm một cái Ngọc Cổ trên tinh cầu Ngọc Cổ thật sự là một chuyện khó.”

Hết chương 2201.

Chương 2202. Ba chiếc Ngọc Cổ

Steven và Âm Điệp Vương vừa nói chuyện vừa tiến hành đăng ký, dù là Vương Giả như họ thì cũng phải tuân thủ quy định của Vạn Bảo.

Hiếm khi Vạn Bảo xảy ra chiến tranh với các chủng tộc khác, chỉ dựa vào thực lực của họ cũng đã đứng trong top mười, có người còn suy đoán thậm chí Vạn Bảo có cơ hội chen chân vào top năm ấy chứ.

Steven và Âm Điệp Vương đang chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên thấy một nam một nữ ôm một bé gái đi vào căn cứ, không khỏi nhíu mày.

Bọn họ không nhận ra Hàn Sâm, nhưng lại cảm nhận được khí tức Ngọc Cổ trên người Hoàng Phủ Tĩnh, cùng nhíu mày mày nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tĩnh.

Bởi vì yêu cầu phải đăng ký, có giấu giếm cũng vô ích, cho nên Hàn Sâm cũng không để Hoàng Phủ Tĩnh cố ý che dấu khí tức Ngọc Cổ.

Về phần Vạn Bảo bên kia, họ sẽ không giúp che giấu tin tức về Ngọc Cổ, bọn họ còn ước gì có thể loan tin cho cả vũ trụ biết rằng có người đã tìm thấy Ngọc Gổ trên tinh cầu Ngọc Gổ rồi, chuyện này chỉ có lợi chứ không có hại với việc buôn bán của họ.

Bởi vì lúc vào đã đăng ký danh tính nên không cần giấu giếm thân phận nữa. Mỗi khi một Ngọc Cổ xuất hiện Vạn Bảo sẽ làm một đợt tuyên truyền, thế nên Hàn Sâm mới có thể dẫn Hoàng Phủ Tĩnh đến thẳng căn cứ để tiến hành đăng ký.

Âm Điệp Vương và Steven nhìn Hàn Sâm với Hoàng Phủ Tĩnh đi tới trước bàn đăng ký, ánh mắt của bọn họ cứ nhìn chằm chằm vào một cái bao bên hông của Hoàng Phủ Tĩnh, lờ mờ có thể cảm giác được khí tức Ngọc Cổ bên trong, chỉ là còn chưa chắc lắm.

Lúc Hoàng Phủ Tĩnh mang Ngọc Gổ từ trong bao ra thì ánh mắt của hai Vương Giả lập tức cứng lại.

“Ngọc Cổ… Ngọc Cổ xuất hiện rồi…” Mấy vương công quý tộc khác trong căn cứ thấy Ngọc Cổ trong tay Hoàng Phủ Tĩnh, tức khắc có người sợ hãi kêu ra tiếng.

“Đã gần một năm không có Ngọc Cổ xuất hiện rồi nhỉ?”

“Chậc chậc, nhìn khí tức trên thân nàng ta, tối đa cũng chỉ là cấp Hầu Tước, không ngờ lại có được vận may như thế, tìm được Ngọc Cổ trong truyền thuyết.”

“Hê hê, là vận may hay là tai hoạ còn rất khó nói mà, một Hầu Tước mà

có được Ngọc Cổ không chắc đã là chuyện tốt đâu.”

Một đám vương công quý tộc bàn luận xôn xao, nhân viên làm việc trong căn cứ thấy Ngọc Cổ cũng rất kinh ngạc, nhưng vẫn tiến hành đăng ký cho Hoàng Phủ Tĩnh theo thủ tục bình thường.

Uy tín làm ăn của Vạn Bảo luôn rất đáng tin, ngay cả bảo vật cấp Thần Hóa bọn họ còn từng buôn bán, về cơ bản chưa từng xảy ra vụ tai tiếng gì cả, tất nhiên sẽ không vì một cái Ngọc Cổ mà động tay chân gì.

Theo thủ tục thông thường, Hoàng Phủ Tĩnh đưa vé vào cửa của nàng, sau đó đánh vang Ngọc Cổ, đăng ký xong thì bây giờ Ngọc Cổ mới được xem như thuộc về Hoàng Phủ Tĩnh thật sự.

“Cô bạn này, Ngọc Cổ của ngươi có bán không?” Steven kiềm chế không được, đi thẳng đến trước mặt Hoàng Phủ Tĩnh hỏi.

“Xin lỗi, ta chưa có ý định bán nó đi.” Hoàng Phủ Tĩnh đáp.

Bây giờ nàng chỉ là cấp Bá Tước, có một Ngọc Cổ cấp Công Tước có thể dùng thì khi đi ra ngoài độ an toàn sẽ cao hơn rất nhiều, hiệu suất chém giết dị chủng cũng sẽ được nâng cao, Hoàng Phủ Tĩnh đương nhiên không có ý định bán nó rồi.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là không có cường giả cấp Vương nào có ý đồ với nàng.

Steven khẽ nhíu mày nhưng cũng không có ý định từ bỏ, tiếp tục nói: “Ngươi không cần vội từ chối, bổn vương là Steven tộc Kana, ngươi không ngại cứ ra giá đi, bổn vương tuyệt không trả giá.”

“Xin lỗi.” Vẻ mặt Hoàng Phủ Tĩnh không đổi, từ chối lần nữa.

Sắc mặt của Steven có chút khó coi, lúc này Âm Điệp Vương đi tới nói: “Cô bạn này, bảo vệ Ngọc Cổ cũng không phải là việc dễ dàng gì, bổn vương có thể dùng Bát Âm Điệp cấp Công Tước trao đổi với ngươi, hơn nữa bảo đảm sẽ đưa ngươi đến nơi an toàn, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Xin lỗi” Hoàng Phủ Tĩnh vẫn hờ hững nói.

“Bây giờ ngươi không bán, rời khỏi Tinh cầu Ngọc Cổ chỉ sợ sẽ phải hối

hận, khi đó muốn buôn bán chỉ sợ cũng không còn kịp đâu.” Sắc mặt của Âm Điệp Vương không thay đổi, vẫn cười mỉm nói.

Hoàng Phủ Tĩnh không tiếp tục để ý đến hắn nữa, yên lặng lui qua một bên.

Âm Điệp Vương còn muốn nhích tới gần Hoàng Phủ Tĩnh nói cái gì, lại bị Hàn Sâm ngăn cản: “Bạn ta đã nói không bán rồi, hay là các hạ đi chỗ khác xem thử đi.”

Ánh mắt Âm Điệp Vương lạnh lẽo: “Ngươi là cái thá gì, lại dám chen ngang lúc bổn vương nói chuyện với nàng?”

Hàn Sâm nhún vai, không nói gì nữa, đi tới trước bàn đăng ký lấy Bạch Ngọc Cổ của hắn ra.

“Lại một cái Ngọc CổI” Trong căn cứ lập tức vang lên một trận bàn tán xôn xao, chẳng ai ngờ rằng trong vòng một ngày lại có đến hai Ngọc Cổ xuất hiện.

Âm Điệp Vương hơi ngẩn ra, hắn không ngờ trên người Hàn cũng có một Bạch Ngọc Cổ.

Trong mắt nhân viên làm việc xuất hiện nét kinh ngạc, bắt đầu đăng ký thủ tục cho Hàn Sâm, làm cho Bạch Ngọc Cổ này thật sự thuộc về Hàn Sâm.

“Ngọc Cổ này của ngươi bán hay không? Lời hứa mới rồi của bổn vương với nàng giờ vẫn còn hiệu lực.” Âm Điệp Vương nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm không thèm để ý đến Âm Điệp Vương, Steven cũng nói theo: "Anh bạn, nếu như ngươi chịu bán Ngọc Cổ đi, bổn vương bằng lòng ra giá cao thu mua, hơn nữa bảo đảm bảo vệ các ngươi an toàn, ngươi có thể ra giá."

"Xin lỗi, tạm thời ta không có ý định bán ra." Hàn Sâm từ chối Steven.

Sắc mặt Âm Điệp Vương có chút khó coi, nhưng chưa kịp nói gì thì hắn chợt mở to hai mắt nhìn qua, chỉ thấy Hàn Sâm lại lấy ra một chiếc Ngọc Cổ nữa.

Hơn nữa chiếc Ngọc Cổ này thoạt nhìn hơi kỳ dị, bên trên có rất nhiều hoa văn huyết sắc, trông có chút khác biệt với Ngọc Cổ bình thường.

"Ngọc Cổ… Lại là Ngọc Cổ… Việc này sao có thể…"

"Ôi trời, hình như bọn họ ở cùng một chỗ, liên tục lấy ra ba chiếc Ngọc Cổ, chẳng lẽ bọn họ phát hiện một cái mạch khoáng Ngọc Cổ hay sao?"

"Trúng số độc đắc hay gì, lại có thể lấy ra những ba chiếc Ngọc Cổ."
"Chiếc Ngọc Cổ này hình như hơi sai sai, thoạt nhìn có chút khác biệt so với Ngọc Cổ bình thường, không phải là Ngọc Cổ đột biến chứ?"

"Ngươi nói cũng có thể lắm, Ngọc Cổ bình thường trông không giống thế này, ta cũng chưa từng thấy Cổ tộc nào khác giống vậy, không chừng thật sự là Ngọc Cổ đột biến đấy."

"Nếu thật là Ngọc Cổ đột biến thì đáng giá lắm, Ngọc Cổ bình thường thăng cấp lên cấp Vương là không thành vấn đề, có khi Ngọc Cổ đột biến còn có cơ hội tiến thêm một bước nữa ấy chứ"

"Đây là vận may lớn lao nhưng cũng là tai họa khủng khiếp, thoạt nhìn cấp bậc của bọn họ cũng không cao, thoáng cái lấy ra ba chiếc Ngọc Cổ, muốn không chết cũng khó."

"Đây không phải là may mắn, mà là họa sát thân!"

Ngay lúc đám người nghị luận ầm ĩ, Steven và Âm Điệp Vương lại tham lam nhìn chằm chằm vào Huyết Hạt Ngọc Cổ không buồn chớp mắt. Ngọc

Gổ biến dị chính là đồ tốt vạn năm khó cầu, có thể còn có cơ hội đột phá lên cấp Vương, ngay cả Vương Giả như họ cũng xem như bảo vật.

“Xin thứ lỗi thưa tiên sinh, dựa theo quy định của Vạn Bảo chúng ta,

mỗi sinh vật chỉ có thể mang đi một chiếc Ngọc Cổ, ngài đã đăng ký một chiếc rồi… Nhân viên công tác nói với Hàn Sâm.

“Ta biết, chiếc trống này không phải là của ta, là của con gái ta.” Hàn Sâm chỉ vào Bảo Nhi trong lòng mình, trực tiếp đưa Huyết Hạt Ngọc Cổ cho con bé.

“Vậy mời nàng ấy đánh vang Ngọc Cổ… ” Nhân viên công tác cảm thấy khó tin, nhìn về phía Bảo Nhi và Ngọc Cổ.

“Nhất định phải đánh Ngọc Cổ ở chỗ này sao?” Hàn Sâm nhìn nhân viên hỏi. “Đúng thế, đây là quy định.” Nhân viên gật đầu đáp chắc chắn.

Hết chương 2202.

Chương 2203. Tiếng trống uy phong

“Con gái ta xuống tay không biết nặng nhẹ đâu, như vậy cũng có thể sao?” Hàn Sâm xác nhận lần nữa.

Nhân viên công tác tươi cười, chỉ vào căn cứ nói: “Căn cứ này có thiết bị chuyên hút âm, dù là cường giả cấp Vương đánh Ngọc Cổ thì đa phần sóng âm cũng sẽ bị hút vào, chỉ có một chút dư âm truyền ra ngoài. Về việc này ngài có thể yên tâm tuyệt đối, nếu như bởi vì hạng mục đăng ký có vấn đề, Vạn Giới Bảo Khố chúng ta sẽ chịu mọi trách nhiệm.”

“Vậy thì tốt.” Hàn Sâm gật đầu, hắn muốn hỏi cho rõ ràng vì sợ gây ra chuyện gì không hay.

Hắn từng nghe tiếng trống Huyết Hạt Ngọc Cổ, nó khác hẳn so với âm thanh của Ngọc Cổ bình thường. Ngọc Cổ bình thường là sóng âm khuếch tán, phạm vi công kích sẽ không quá tập trung.

Nhưng Huyết Hạt Ngọc Cổ lại không như vậy, tiếng trống của nó giống như nọc đuôi bọ cạp. Một tiếng trống vang, âm thanh như hóa thành một cây châm độc đâm xuyên từ đỉnh đầu xuống, cảm giác kia thật không thể hình dung nổi.

Lúc đó Bảo Nhi chỉ tiện tay gõ một cái mà Hàn Sâm và Hoàng Phủ Tĩnh đã suýt đi đời, nếu Bảo Nhi lại đánh mạnh thêm chút nữa, nói không chừng thật sự sẽ chết người mất.

“Các vị bằng hữu, con gái ta xuống tay không biết nặng nhẹ, nếu như các vị không có chuyện gì thì xin hãy đi trước một bước, còn nếu có việc thì mời tránh đi chốc lát để khỏi bị ngộ thương.” Hàn Sâm liếc mắt nhìn qua đám vương công quý tộc trong đại sảnh, chủng tộc gì cũng có, lỡ đánh một trống mà giết chết hết cả thì không biết sẽ đắc tội bao nhiêu chủng tộc đây.

“Chỉ là một trống mà thôi, gõ thì gõ đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì?” Phần lớn người tới được đây đều là cường giả tu luyện năng lực hệ âm, bọn họ đều đang chờ để nhìn xem rốt cuộc Huyết Hạt Ngọc Cổ có uy lực thế nào, ai lại chịu tránh đi chứ.

“Khụ khụ, nếu các vị không định rời đi thì nên làm một số công tác phòng ngự bảo vệ bản thân, lỡ có tổn thương gì cũng đừng đổ tội đầu cha con chúng ta đấy.” Hàn Sâm lại nói.

“Ai trách ngươi đâu? Có ngươi nói nhảm là nhiều, thế có gõ không nào? Muốn gõ thì gõ nhanh đi, không gõ được thì mau để Ngọc Cổ xuống rồi cút đi.” Đông đảo vương công quý tộc đều không nhịn nổi.

“Haiz, lời cần nói ta cũng nói rồi đó, các vị tự bảo trọng nhé.” Hàn Sâm nói xong bèn thả Bảo Nhi xuống, bản thân lui về phía sau hai bước, sau đó triệu hồi kết giới bao phủ mình, Hoàng Phủ Tĩnh, nhân viên công tác với cái bàn kia vào rồi nháy mắt với Bảo Nhi ngoài kết giới, nói: “Bảo Nhi, con gõ đi, đừng dùng lực quá mạnh nha.”

Hàn Sâm cũng bao phủ nhân viên công tác vào vì sợ họ sẽ bị tiếng trống của Huyết Hạt Ngọc Cổ làm bị thương, đến lúc đó ngay cả việc đăng ký cũng thể hoàn thành được.

Đám người thấy dáng vẻ Hàn Sâm nghiêm túc lạ lùng như vậy thì có chút xem thường.

Đúng như lời nhân viên công tác nói, nơi này có thiết bị hút âm đặc biệt được thiết kế dành riêng cho Cổ tộc, cho dù cường giả cấp Vương gõ vang Ngọc Cổ ở đây cũng sẽ không có tác dụng quá mạnh mẽ, Huyết Hạt Ngọc Cổ có là Ngọc Cổ đột biến thì để một đứa trẻ đánh cũng chẳng có vấn đề gì lớn cả.

Đám người vừa nghĩ vậy đã thấy Bảo Nhi ôm lấy Ngọc Cổ, tay nhỏ vỗ lên mặt trống.

Tùng!

Bàn tay nhỏ bé đánh vào mặt trống, lập tức nghe được một tiếng trống vang nặng nề truyền ra, bọn họ còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy như có một cây thép đâm thẳng từ đỉnh đầu mình xuống.

Coong!

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy đầu ong lên một cái, cơ thể như bị đâm xuyên qua, sau đó đầu óc mơ hồ, thân thể không khống chế được mà ngã lăn ra đất không ngừng co giật như bị động kinh.

Miệng sùi bọt mép, phía dưới chất bài tiết chảy đầy đất, nhất thời trong cả đại sảnh vừa dơ vừa thối, còn đám vương công quý tộc lăn lộn nằm đầy đất.

Âm Điệp Vương và Steven ỷ mình là Vương Giả hệ âm, hơn nữa trong căn cứ lại có thiết bị hút âm, căn bản không xem lời Hàn Sâm nói là gì cả, cũng không phòng bị chút nào.

Bọn họ đâu biết rằng, Huyết Hạt Ngọc Cổ khác hoàn toàn so với Ngọc Cổ bình thường, tiếng trống vừa vang lên, chẳng thấy sóng âm đâu cả, một cây châm sóng âm đã xuất hiện đâm từ đỉnh đầu xuống, căn bản không cho bọn hắn có cơ hội phản ứng kịp thì đầu óc đã lờ đờ, mơ hồ rồi lảo đảo té lăn trên đất.

Mặc dù không chật vật như Công Tước và Hầu Tước nhưng bọn họ cũng cảm thấy đầu óc ong ong giống như sắp nổ tới nơi, nhất thời chẳng thể suy nghĩ được gì, nằm trên mặt đất không bò dậy nổi.

Hàn Sâm vốn cho rằng sẽ chết không ít người nhưng thoạt nhìn thì chẳng ai chết hết, chỉ có đầu óc bị ảnh hưởng ở các mức độ khác nhau mà thôi, trong lúc nhất thời chắc cũng chưa tỉnh lại được đâu.

“Xem ra sức mạnh của Huyết Hạt Ngọc Cổ sẽ không trực tiếp giết người mà chỉ tạo thành ảnh hưởng cực mạnh với đại não thôi, hình như có hiệu quả gây choáng rất mạnh.” Trong lòng Hàn Sâm nghĩ

†hầm, mà chuyện này cũng chính hợp ý hắn.

Thừa dịp đám người kia đều bị tiếng trống làm cho choáng váng, hắn định mang theo Hoàng Phủ Tĩnh và Bảo Nhi chạy trốn.

“Các ngươi đã nói, xảy ra tình huống gì thì Vạn Giới Bảo Khố các ngươi sẽ chịu trách nhiệm, bây giờ có thể đăng ký rồi chứ?” Hàn Sâm gõ trên bàn

mấy cái, đánh thức nhân viên công tác đang ngơ ngác đứng đó.

Sắc mặt nhân viên công tác cực kỳ đặc sắc, thấy vương công quý tộc lăn đầy trên mặt đất. Bình thường, một đám quý tộc khí chất xuất chúng, bây giờ trên cơ thể dính đầy những chất thải dơ bẩn, đâu còn sự oai phong ngày thường nữa.

Ngay cả hai vị Vương Giả Âm Điệp Vương và Steven chỉ có chút chóng mặt, ngã ngồi dưới đất không dậy nổi nhưng cũng bị dính phải thứ dơ bẩn do những quý tộc khác thải ra.

"Còn ngây ra đó làm gì, không mau đăng ký đi?" Hàn Sâm lườm hắn một cái.

Lúc này nhân viên công tác mới phản ứng kịp, như người mới tỉnh mộng đăng ký cho Huyết Hạt Ngọc Cổ.

Đăng ký xong, Hàn Sâm dẫn theo Bảo Nhi rời đi. Mặc dù Huyết Hạt Ngọc Gổ lợi hại thật nhưng vừa rồi cũng chỉ là thừa dịp đám người Âm Điệp Vương không phòng bị mới có thể một kích thành công, chờ họ phản ứng lại rồi sẽ không dễ dàng làm họ trọng thương bằng Huyết Hạt Ngọc Cổ nữa.

Ở Tinh cầu Ngọc Cổ lại không thể tùy tiện giết người, nếu không sẽ bị Vạn Giới Bảo Khố truy nã cũng không phải là chuyện tốt gì, Hàn Sâm chỉ có thể thừa dịp bọn hắn vẫn còn choáng váng cố gắng chạy xa một chút.

Hàn Sâm mang theo Bảo Nhi vừa rời xa Tỉnh cầu Ngọc Cổ vừa thầm nghĩ trong lòng: "Huyết Hạt Ngọc Cổ có khả năng gây choáng rất lợi hại, ngay cả cường giả cấp Vương không phòng bị đều trực tiếp trúng chiêu. Quay về nhất định phải nghĩ cách đạt được tự công nhận của nó, sau này mang theo Huyết Hạt Ngọc Cổ du hành vũ trụ, lỡ gặp phải kẻ thù thì thừa dịp hắn chưa chuẩn bị cho hắn một kích trước, đến lúc đó còn không phải là tùy ý ta xâu xé sao?"

Đám người Hàn Sâm rời Tinh cầu Ngọc Cổ được mười mấy phút đồng hồ, Âm Điệp Vương và Steven mới tỉnh táo lại đầu tiên nhưng trong đầu vẫn còn ong ong đau dữ dội.

Âm Điệp Vương cũng không quan tâm được nhiều như vậy, ôm đầu đứng lên, hỏi nhân viên công tác kia: “Bọn họ đi đâu rồi?”

“Mới vừa rời khỏi Tinh cầu Ngọc Cổ, không biết bọn họ đi hướng nào.” Nhân viên công tác đáp.

Âm Điệp Vương không dám ra tay với nhân viên của Vạn Giới Bảo Khố, đành phải chịu đựng cơn đau đầu chạy ra khỏi Tỉnh cầu Ngọc Cổ, hòng tìm kiếm ba người Hàn Sâm.

Nhưng đã mười mấy phút trôi qua rồi, sao còn có thể nhìn thấy bóng dáng của đám Hàn Sâm nữa, ngay cả đi nào hướng cũng không biết.

Lúc Âm Điệp Vương bay ra khỏi Tinh cầu Ngọc Gổ, cơ thể vẫn hơi lung lay, cảm giác đầu đau dữ dội còn hơn cả say rượu.

Steven cũng vọt ra theo, tình huống cũng chẳng khác gì hắn, không phát hiện ra manh mối nào.

Bọn họ còn đỡ, dù sao cơ thể cấp Vương vẫn có thể chịu đựng được, chứ đám Công Tước và Hầu Tước kia thảm hơn nhiều, nghiêm trọng còn choáng váng chừng mấy ngày không gượng dậy nổi như say rượu, đầu óc đau như muốn nổ tung vậy, nhiều ngày cũng không hồi phục lại được.

Hết chương 2203.

Chương 2204. Bầy Ong độc Huyễn Ảnh

Hàn Sâm dẫn theo Hoàng Phủ Tĩnh quay trở về tinh cầu Nhật Thực. Hoàng Phủ Tĩnh vừa mới có được Ngọc Cổ, vì để tránh bị người rắp †âm tính toán, vẫn là về lại tinh cầu Nhật Thực thì tốt hơn, đợi sau khi chuyện này lắng lại rồi lại ra ngoài cũng không muộn.

Tuy sau đó Âm Điệp Vương đã nghe ngóng được lai lịch của Hàn Sâm nhưng không đuổi kịp bọn hắn cũng vô dụng, tìm người chặn đường trên đường cũng không phát hiện bóng dáng của đám Hàn Sâm, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Suy cho cùng bọn hắn cũng không thể đuổi đến Nguyệt Chi Hiệp đòi người, tộc Rebet cũng không phải bất cứ ai cũng có thể trêu chọc được.

Trên đường trở về, Hàn Sâm lại nhỏ vài giọt máu lên trên Huyết Hạt Ngọc Cổ, hy vọng có thể biến đổi Ngọc Cổ một cách vô tri vô giác để nhận được sự tán thành của nó.

Căn cứ ở tinh cầu Nhật Thực đang tổ chức luyện tập tập thể, đột nhiên bên ngoài có người báo lại, có một lượng lớn dị chủng đang bay về phía căn cứ.

Đám Hàn Mộng Nhị, Linh, Tiểu Thiên Sứ và Hàn Nghiên ra ngoài căn cứ nhìn thử, quả nhiên thấy có một đám mây đỏ bay ra từ dãy núi bên kia, tốc độ cực kì nhanh, chẳng mấy chốc đã sắp vọt đến căn cứ bên này.

Đám mây đỏ kia là đàn ong bắp cày đỏ, mỗi con to chừng chó sẵn, khí tức trên người cực kì mạnh mẽ khiến Hàn Nghiên khẽ nhíu mày: “Từ lúc nào trên tinh cầu Nhật Thực có mấy dị chủng này vậy? Sao trước đây chưa từng thấy bao giờ hết?”

Cùng lúc đó, Dạ Hà Vương đang theo dõi căn cứ của tinh cầu Nhật Thực, ánh mắt lóe ra sự hung ác: “Ong chúa Huyễn Ảnh là dị chủng đặc sản của tinh cầu Phong Vương, mặc dù chỉ là cấp Công Tước nhưng lại có khả năng sinh sản mạnh mẽ. Chỉ cần có đủ thức ăn là máu thì Ong chúa Huyễn Ảnh có thể tạo ra Ong độc Huyễn Ảnh thấp hơn một cấp so với bản thể nó, mà con Ong chúa Huyễn Ảnh này lại là dị chủng đột biến cấp Công Tước, trừ việc tạo ra Ong độc Huyễn Ảnh cấp Hầu Tước ra, còn có một xác suất nhất định có thể tạo ra Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước, tuy rằng thời gian hơi ngắn, chỉ tạo ra được hai con Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước nhưng để đối phó mấy kẻ vô danh tiểu tốt này cũng đủ rồi.”

“Ong chúa Huyễn Ảnh ăn máu thịt của chúng, ấp trứng Ong độc Huyễn Ảnh mới trong cơ thể chúng. Đợi đến khi Hàn Sâm quay về nhìn thấy tất cả

sẽ có vẻ mặt thế nào nhỉ, thật đáng chờ mong.” Dạ Hà Vương bất giác nghiến răng nghiến lợi.

Về phần hậu quả của chuyện này, Dạ Hà Vương không lo lắng một chút nào, bởi vì con Ong chúa Huyễn Ảnh này chính là một trong những dị chủng đã trốn thoát khỏi thuyền hàng, tất cả đều chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, không có bất kì liên quan nào tới Dạ Hà Vương.

Dù Hàn Sâm có nghi ngờ là do hắn làm cũng không thể làm gì được hắn, thậm chí Dạ Hà Vương còn mong ngóng kết quả ấy, hắn muốn

thấy biểu cảm căm hận cùng cực nhưng lại không có cách nào nắm thóp được hắn của Hàn Sâm.

Aim

“Đối đầu với Dạ Hà Vương ta, đây chỉ là một khởi đầu mà thôi.” Trong lòng Dạ Hà Vương cực kì căm hận Hàn Sâm.

Mắt nhìn đàn Ong độc Huyễn Ảnh giống mây đỏ, dưới sự dẫn dắt của hai con Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước xông về phía căn cứ, Dạ Hà Vương đang định chuẩn bị thưởng thức một màn kịch giết chóc, lại đột nhiên nhìn thấy một vòng sáng màu lam dâng lên phía trên căn cứ, bao trùm lấy toàn bộ căn cứ.

Ong độc Huyễn Ảnh tựa mây đỏ va vào lồng sáng màu lam, nhất thời đều bị đẩy lùi lại, ngay cả hai con Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước kia cũng không xông vào được bên trong vòng bảo hộ được.

Dạ Hà Vương biến sắc, lập tức cảm thấy hối hận trong lòng, hắn không ngờ Hàn Sâm lại để lại dị bảo vòng bảo hộ kia ở trong căn cứ.

Dạ Hà Vương cứ nghĩ, Hàn Sâm chắc chắn phải mang theo vật hộ mệnh như vậy bên người. Nếu biết trước Hàn Sâm không mang theo vòng bảo hộ, hắn cần gì phải phí công đối phó với căn cứ tinh cầu Nhật Thực, trực tiếp đối phó Hàn Sâm bên ngoài còn dễ dàng hơn.

Bây giờ Dạ Hà Vương có hối hận thế nào đi nữa cũng vô dụng, những con Ong độc Huyễn Ảnh kia hoàn toàn không thể phá vỡ vòng bảo hộ.

Huyễn Ảnh bắn ra từng cây châm độc, tựa như những tia sáng lạnh đỏ thẫm bắn lên trên lồng sáng lam, nhưng lại chẳng gây ra được chút tổn thương nào cho lồng sáng.

Mặc dù bao trùm cả căn cứ khiến sức chống đỡ của kết giới giảm đi trên phạm vi lớn nhưng chỉ là dị chủng cấp Hầu Tước và cấp Công Tước thì cũng không dễ gì phá tan được kết giới.

Trong lúc Dạ Hà Vương đang ảo não, lại nhìn thấy vòng bảo hộ màu lam kia biến mất một lát, Ong độc Huyễn Ảnh bên ngoài lập tức xông vào bên trong.

Dạ Hà Vương hơi ngẩn ra một chút: "Lẽ nào sức mạnh kẻ sử dụng vòng bảo hộ không đủ, không thể chống đỡ cho vòng bảo hộ vận hành?"

Rất nhanh Dạ Hà Vương đã phát hiện ra không phải như vậy. Sau khi một bộ phận Ong độc Huyễn Ảnh xông vào trong, vòng bảo hộ lại xuất hiện lần nữa, ngăn cản phần lớn Ong độc Huyễn Ảnh ở bên ngoài, một phần nhỏ Ong độc Huyễn Ảnh lại bị ụp vào bên trong.

Vút! Vút! Vút

Hà Dạ Vương chỉ nhìn thấy những mũi tên nhọn màu đen lóe ra bên trong vòng bảo hộ. Chỉ trong chớp mắt, mười mấy con Ong độc Huyễn Ảnh bị bao vào trong đã bị bắn chết từng con một.

Sau đó lại nhìn thấy một tốp trẻ con tộc Kate lao ra, kéo xác từng con Ong độc Huyễn Ảnh vào trong căn cứ.

Cơ mặt Dạ Hà Vương giần giật, kế hoạch này của hắn không thành, trái lại còn tặng không dị chủng cho căn cứ tinh cầu Nhật Thực, hận không thể tự mình ra tay, đến tinh cầu Nhật Thực dùng một chưởng đập vỡ căn cứ của Hàn Sâm.

Đợi đám trẻ nhỏ mang hết toàn bộ xác Ong độc Huyễn Ảnh về căn cứ, lồng sáng mới biến mất lần nữa, rồi lại xuất hiện rất nhanh, bao lấy một bộ phận nhỏ Ong độc Huyễn Ảnh vào bên trong.

Dạ Hà Vương chợt cười gắn, bởi vì trong số những con Ong độc Huyễn Ảnh bị tp vào trong, có một con cấp Công Tước. Trong căn cứ toàn là cấp Hầu Tước, cho dù có lợi hại thế nào đi chăng nữa thì e rằng cũng khó mà đánh thắng Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước.

Dạ Hà Vương đang tưởng tượng hình ảnh Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước đại khai sát giới bên trong, lại chợt nhìn thấy một mũi quang tiễn màu đen bắn về phía Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước.

Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước phản ứng rất nhanh, mấy con Ong độc Huyễn Ảnh cấp Hầu Tước kia không thể sánh nổi. Trong tích tắc nhìn thấy

quang tiên màu đen kia, kim độc sau đuôi lập tức sáng lên, bắn ra một tia độc mang về phía quang tiễn màu đen.

Mắt thấy độc mang và quang tiên sắp đâm vào nhau thì quang tiễn đen kia lại đột ngột hạ xuống, chui qua bên dưới độc mang, sau đó đâm vào cơ thể Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước như một tia chớp.

Ánh sáng đỏ trên người Ong độc Huyễn Ảnh lóe lên, quang tiễn chỉ đâm ngập đến đầu mũi tên, không đâm vào thêm được nữa.

“Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước há lại giết chết dễ dàng như thế: Dạ Hà Vương thầm cười lạnh.

Bùm!

Sau khi quang tiễn đâm vào cơ thể Ong độc Huyễn Ảnh, sức mạnh bị cản lại đã xảy ra vụ nổ kinh khủng, trực tiếp nổ tung cơ thể của Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước.

Chỉ thấy ánh đỏ trên người nó vỡ tan ra, cơ thể bị nổ ra một cái lỗ lớn, cả người toàn là vết thương, kêu thảm thiết giãy dụa cựa quậy trên mặt đất.

Bùm!

Lại là một mũi tên bắn ra, trực tiếp bắn thủng đầu Ong độc Huyễn Ảnh từ chỗ miệng vết thương, nổ tung đầu nó, Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước lập tức chết thẳng cẳng.

Mà vài con Ong độc Huyễn Ảnh cấp Hầu Tước khác cũng đã bị đám người Hàn Nghiên chém giết.

“Sao lại thế được… Cô gái kia chỉ là một Hầu Tước… Mà lại có năng lực chém giết Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước… Không thể nào… Nàng ta chỉ chung huyết thống với Hàn Sâm mà thôi… Huyết mạch của Tinh tộc trở nên mạnh mẽ như vậy từ bao giờ chứ… ” Dạ Hà Vương vừa kinh hãi vừa phẫn nộ trong lòng, hầu như không muốn tin vào mắt mình.

Hết chương 2204.

Chương 2205. Hắc Nguyệt Vương đến thăm

Đám Hàn Mộng Nhi lần lượt chém giết Ong độc Huyễn Ảnh, không chỉ có được rất nhiều gen dị chủng, còn thu được vài thú hồn Ong độc Huyễn Ảnh.

Thú hồn Ong độc Huyễn Ảnh là dạng mũi tên, kèm theo hỏa độc, khi Hàn Mộng Nhi giết con Ong độc Huyễn Ảnh thứ hai còn nhận được một thú hồn độc tiên cấp Công Tước.

Mắt thấy bầy Ong độc Huyễn Ảnh bị tiêu diệt lần lượt, Dạ Hà Vương biết đã hết hy vọng, tức giận trực tiếp đánh vỡ màn hình máy theo dõi.

Sau khi Hàn Sâm về đến tinh cầu Nhật Thực, lúc nghe tin về bầy Ong độc Huyễn Ảnh, trong lòng hắn lập tức đoán được đại khái, biết chắc chắn là Dạ Hà Vương giở trò quỷ, tinh cầu Nhật Thực hoàn toàn không có loài dị chủng Ong độc Huyễn Ảnh này.

“May mà để lại kết giới Ma Trùng Vương. Nếu không, dưới sự tập kích của bầy ong khổng lồ, cho dù đám Hàn Mộng Nhi không sao thì quý tộc thông thường trong căn cứ cũng sẽ tổn thất không ít.” Hàn Sâm thầm thấy may mắn.

Biết chắc ong chúa vẫn con, Hàn Sâm bèn dẫn người chạy vào trong dãy núi tìm tổ ong.

Tổ ong của Ong chúa Huyễn Ảnh không khó tìm. Ở một ngọn núi lớn như vậy vẫn có thể nhìn thấy từ xa.

Mấy ngày trước vừa mới chết rất nhiều Ong độc Huyễn Ảnh, Ong chúa Huyễn Ảnh vẫn chưa kịp ấp nở đống trứng Ong độc Huyễn Ảnh mới, Hàn Sâm rất dễ dàng xông vào trong tổ ong, nhìn thấy con Ong chúa Huyễn Ảnh toàn thân như mã não đỏ kia.

Hàn Sâm đã tra cứu tài liệu, biết được lai lịch của Ong chúa Huyễn Ảnh, lúc này nhìn thấy con Ong chúa Huyễn Ảnh, trong lòng chợt mừng rỡ như điên.

Bởi vì đây rõ ràng là một con Ong chúa Huyễn Ảnh đột biến, là chủng loài hiếm có cực kì hiếm thấy.

Mặc dù trước đây khi Hàn Sâm nghe nói có Ong độc Huyễn Ảnh cấp Công Tước cũng đã đoán được đại khái, khi thật sự nhìn thấy Ong chúa Huyễn Ảnh đột biến vẫn mừng rỡ vô cùng.

Keng! Kengl! Kengl

Tốc độ của Ong chúa Huyễn Ảnh cực kì nhanh, bay lượn như ảo ảnh trên không trung, để lại từng vệt tàn ảnh, tốc độ đập cánh nhanh đến nỗi Hàn Sâm hoàn toàn không nhìn rõ.

Đồng thời, từng tia độc mang từ sau đuôi nó bắn về phía Hàn Sâm nhưng đều đánh lên kết giới Ma Trùng Vương, không hề có tác dụng gì.

“Dị chủng đột biến cấp Công Tước dũng mãnh thật đấy! Tốc độ của Công Tước đỉnh cấp, còn có độc mang cao tốc kèm theo hỏa độc, lại thêm khả năng sinh sản đáng sợ. Nếu không có vòng bảo hộ Ma Trùng Vương, muốn giết nó vẫn thật sự hơi nguy hiểm.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Ong chúa Huyễn Ảnh không ngừng bay lượn xung quanh Hàn Sâm, bắn ra từng cái châm độc nhưng chút lực tấn công kia chẳng là gì so với kết giới Ma Trùng Vương hết.

Hàn Sâm cũng không ra tay tấn công nó, giết Ong chúa Huyễn Ảnh đột biến thì đáng tiếc lắm. Nếu có thể nuôi nó, khiến nó tạo ra thêm một ít Ong độc Huyễn Ảnh cấp Hầu Tước và cấp Công Tước thì sẽ là sự bù đắp rất tốt đối với sự bất lợi do thiếu hụt tài nguyên của tinh cầu Nhật Thực..

Cho nên lần này Hàn Sâm đến không phải muốn giết chết con Ong chúa Huyễn Ảnh này mà là nghĩ phải làm sao thu phục nó, khiến nó làm lợi cho mình.

Nếu chính Hàn Sâm cũng là Công Tước thì muốn thu phục Ong chúa Huyễn Ảnh thật sự không khó, đáng tiếc Hàn Sâm vẫn còn là Hầu Tước, sức mạnh và tốc độ đều không bì được Ong chúa Huyễn Ảnh, muốn thu phục nó cần phải phí chút công sức rồi.

Ong chúa Huyễn Ảnh điên cuồng tấn công Hàn Sâm nhưng lại không có tác dụng gì. Theo thời gian dần trôi qua, thể lực của nó tiêu hao nghiêm trọng, lực tấn công càng lúc càng yếu, tốc độ cũng chậm lại.

Song, trí khôn của Ong chúa Huyễn Ảnh không cao lắm, hơn nữa còn có ý thức lãnh thổ. Tuy sức lực đã giảm xuống rất nhiều, nhưng Ong

chúa Huyễn Ảnh vẫn ở trong sào huyệt của nó, không có ý định chạy trốn, vẫn liều mạng phát động công kích về phía Hàn Sâm.

Thấy nó hầu như đã kiệt sức, lúc này Hàn Sâm mới thu hồi kết giới Ma Trùng Vương.

Ong chúa Huyễn Ảnh nhìn thấy kết giới biến mất, lại võ cánh xông về Hàn Sâm lần nữa. Nhưng tốc độ hiện tại của nó đã chậm hơn không biết bao nhiêu lần so với trước đây.

Hàn Sâm lấy Bạch Ngọc Cổ từ bên hông ra, vỗ một cái lên trên Bạch Ngọc Cổ, một luồng sóng âm trầm đục lập tức xông ra, trực tiếp đánh rơi con Ong chúa Huyễn Ảnh sức lực không còn nhiều từ trên không †rung xuống.

Âm thanh của Ngọc Gổ vốn là cấp Công Tước, muốn đả thương loại dị chủng đột biến cấp Công Tước như Ong độc Huyễn Ảnh này cũng không dễ dàng, song lúc này sức mạnh nó tiêu hao quá nghiêm trọng, đã khó mà chống lại sóng âm của Ngọc Cổ.

Ong chúa Huyễn Ảnh bò dậy từ trên đất, định tiếp tục xông về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm cầm Ngọc Cổ trong tay, lại vỗ hai cái, nhất thời sóng âm lan ra làm Ong chúa Huyễn Ảnh lăn lộn khắp mặt đất, dường như cực kỳ đau đớn.

“Nếu sau này ngươi chịu nghe theo lệnh của ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Hàn Sâm nói với Ong chúa Huyễn Ảnh trên mặt đất.

Nhưng chỉ số thông minh của Ong chúa Huyễn Ảnh thật sự không cao, tiếng trống vừa dừng lại giãy dụa muốn bắn ra độc mang đánh chết Hàn Sâm - kẻ xâm nhập lãnh thổ của nó.

Hàn Sâm bất đắc dĩ, lại võ lên Ngọc Cổ vài cái khiến Ong chúa Huyễn Ảnh đau đến không ngừng lăn lộn, trong miệng trào ra máu ong. Nhưng mục đích của Hàn Sâm không phải giết Ong chúa Huyễn Ảnh, cho dù giết chết nó cũng vô ích.

Thấy Ong chúa Huyễn Ảnh bị hắn dày vò sắp tắt thở, Hàn Sâm mới rời khỏi tổ ong.

Loại dị chủng chỉ số thông minh quá thấp này, chỉ có thể dùng nước chảy đá mòn từ từ mài giũa thôi.

Hắn phái người theo dõi tổ ong, chỉ cần ong chúa tạo ra ong độc thì đi †hu hoạch một lượt, tiện thể giáo dục ong chúa một lần, hy vọng sau thời gian dài, có thể khiến ong chúa hình thành một loại sợ hãi theo phản xạ, chấp nhận sự sai khiến của Hàn Sâm.

“Không diệt trừ Dạ Hà Vương, sớm muộn cũng thành mối họa.” Hàn Sâm thầm tính toán phải làm sao mới có thể diệt trừ Dạ Hà Vương.

Bây giờ, thực lực của hắn vẫn chưa đủ để đánh một trận với Dạ Hà Vương, chí ít phải sau khi thăng lên cấp Công Tước, lại phối hợp với rất nhiều thú hồn và dị bảo mới có khả năng.

Tốt nhất là thu phục được Huyết Hạt Ngọc Gổ, nó sẽ là đại sát khí giúp hắn vượt cấp chém giết Vương Giả.

Nhưng cho dù hắn có thể giết chết Dạ Hà Vương, thì cũng không thể động thủ ngay trong Nguyệt Chi Hiệp. Nếu thật sự đánh nhau, e rằng tộc Rebet vẫn sẽ nghiêng về phía Dạ Hà Vương, không thể thiên vị một người ngoài như hắn được.

“Xem ra cần phải nhanh chóng thăng lên cấp Công Tước, rồi tìm một cơ hội thích hợp chém Dạ Hà Vương ở bên ngoài.” Hàn Sâm để tâm trí mình suy nghĩ về vấn đề một cách bình tĩnh nhất có thể.

Kích động và phân nộ không thể giải quyết bất kì vấn đề gì, còn có thể xuất hiện sai lầm vạch ra sơ hở cho đối thủ, thật sự muốn làm việc lớn thì nhất định phải tỉnh táo.

“Dạ Hà Vương, ta chắc chắn sẽ lấy mạng ngươi.” Mỗi ngày Hàn Sâm đều cố gắng tu hành, mùng một và mười lăm đều đến Lãnh Cung hấp †hụ ánh trăng và lực đóng băng, thăng lên Công Tước với tốc độ cực nhanh.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều nhỏ một giọt máu của mình lên trên Huyết Hạt Ngọc Cổ, để nó dần dần ngấm vào trong Huyết Hạt Ngọc Cổ, từ từ dung hợp với Huyết Hạt trong đó, khiến Hàn Sâm dần cảm thấy giữa mình và Huyết Hạt Ngọc Cổ hình thành một mối liên kết như có như không, tin rằng thu phục Huyết Hạt Ngọc Cổ chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

“Hàn Sâm, mấy ngày gần đây tộc Hoàng Cực sẽ đến Nguyệt Chi Hiệp chiêu mộ một nhóm ky sĩ, không biết ngươi có hứng đến tộc Hoàng Cực trước không?”

Có một hôm, Hắc Nguyệt Vương đột nhiên đến thăm, còn nói với Hàn Sâm như vậy.

“Tộc Hoàng Cực chiêu mộ cường giả các tộc, hẳn sẽ không cần một tên Hầu Tước bé nhỏ như ta chứ?” Hàn Sâm nghi hoặc hỏi, hắn cứ tưởng tộc Hoàng Cực chỉ cần cường giả như Isa thôi, chí ít cũng phải là Vương Giả mới được.

“Tộc Hoàng Cực cũng sẽ tự mình đào tạo quý tộc có tiềm lực của các tộc, quan hệ giữa Nguyệt Chi Hiệp chúng ta và tộc Hoàng Cực xem như không tệ, lúc tộc Hoàng Cực chiêu mộ ky sĩ cũng sẽ có mấy vị trí, nếu ngươi bằng lòng đi thì ta có thể để cho ngươi một vị trí.” Hắc Nguyệt Vương nói.

Hết chương 2205.

Chương 2206. Ky sĩ vương Băng Lam

“Nhất định phải đi sao?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Chỉ là một đề xuất thôi.” Hắc Nguyệt Vương trầm ngâm tiếp tục nói: “Rồng cá không chung hồ, hổ khuyển chẳng cùng nơi, đây có lẽ là một cơ hội để đi ra ngoài.”

Hàn Sâm biết Hắc Nguyệt Vương có ý tốt, không muốn hắn và Dạ Hà Vương tiếp tục đấu với nhau nhưng Hàn Sâm vẫn lắc đầu nói: “Cảm ơn ý tốt của Vương thượng, nếu ngay cả bước này mà ta cũng không đứng vững thì sao có thể đi được ngàn bước vạn bước.”

“Ta cũng biết ngươi không phải là một người dễ dàng từ bỏ…” Hắc Nguyệt Vương muốn nói gì nhưng do dự một lúc lại không nói ra, thở dài bảo: “Mà thôi, con đường của mỗi người khác nhau, cũng không có con đường chính xác tuyệt đối. Ngươi đã quyết định rồi, vậy tiếp tục bước tiếp đi.”

Hàn Sâm tiễn Hắc Nguyệt Vương về, trong lòng thầm suy nghĩ: “Dạo này hình như tộc Hoàng Cực thường xuyên chiêu mộ nhân thủ, chẳng lẽ trong tộc Hoàng Cực đang xảy ra chuyện gì sao?”

Bởi vì không có nhiều thông tin, Hàn Sâm cũng không thể suy đoán tiếp nên không nghĩ nhiều nữa. Mỗi ngày hắn vẫn khắc khổ tu luyện thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, hy vọng có thể mau chóng thăng cấp Công Tước.

Ngày hôm nay rất nhiều vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp đều đến quảng trường Nguyệt Thần, ai nấy ăn mặc vô cùng lịch sự, dường như sắp nghênh đón vị khách quan trọng nào đó.

Tuy rằng Hàn Sâm không đến quảng trường Nguyệt Thần nhưng cũng biết hôm nay là ngày sứ giả của tộc Hoàng Cực đến, nhìn thấy một đội chiến hạm kiểu mới có thể sánh ngang với tinh cầu tiến vào Nguyệt Chi Hiệp, không khỏi tán thưởng: “Xem ra tộc Hoàng Cực không chỉ là chủng tộc có

trình độ tiến hóa siêu việt bình thường mà phương diện khoa học kỹ thuật cũng dẫn đầu. Nguyệt Chi Hiệp còn chẳng có nổi một chiếm hạm đẳng cấp nhường này, người ta lại trực tiếp lái đến cả một hạm đội, cũng may tộc Hoàng Cực không phải kẻ địch, nếu không e rằng Nguyệt Chi Hiệp thực sự không chống đỡ nổi."

Hàn Sâm không muốn đến tộc Hoàng Cực nhưng không ít người trong Nguyệt Chi Hiệp lại muốn đến tộc Hoàng Cực, tộc Hoàng Cực không phải ai muốn đến là đến, muốn vào được đó thì phải vượt qua kiểm tra của tộc Hoàng Cực mới được.

Thậm chí có rất nhiều vương công quý tộc chỉ đợi một cơ hội như vậy, muốn đưa con cháu của mình vào tộc Hoàng Cực, hy vọng tương lai bọn họ có tiềm năng phát triển lớn hơn.

Tuy Nguyệt Chi Hiệp là thượng tộc nhưng ngay cả xếp hạng top một trăm cũng không lọt vào được, bất luận là nguồn lực hay là tài nguyên đều không thể so sánh với con quái vật khổng lồ như tộc Hoàng Cực.

Chỉ tiếc tiêu chuẩn chiêu mộ của tộc Hoàng Cực khá cao, phải khó ngang học sinh cấp ba thi vào trưởng điểm, mấy ngày kiểm tra đã đánh trượt rất nhiều sinh vật các tộc.

Nguyệt Chi Hiệp chỉ là một trong những địa điểm chiêu mộ của tộc Hoàng Cực, trên thực tế tộc Hoàng Cực còn có hơn một ngàn địa điểm chiêu mộ như Nguyệt Chỉ Hiệp, không có thực lực nhất định thì không thể được chiêu mộ vào tộc Hoàng Cực.

Tuy Hàn Sâm không tham gia chiêu mộ nhưng cũng biết bốn ngày nay, Nguyệt Chi Hiệp chỉ có một vị bá tước tộc Rebet và một vị Hầu Tước vượt qua kiểm tra, thanh niên các tộc bị đánh trượt không biết bao nhiêu mà kể.

Lần này tộc Hoàng Cực đến chiêu mộ ky sĩ dự bị, không xem tước vị cấp bậc, chỉ xem biểu hiện thiên phú, tiềm lực, cho nên ngay cả một số người được xem là thiên tài ở Nguyệt Chi Hiệp, những thanh niên tộc Rebet tuổi còn trẻ đã thăng cấp Công Tước cũng bị loại ngay vòng kiểm tra.

“Nguyệt Luân Vương này, nghe nói Đao Phong có một vị đệ tử, không biết là ai nhỉ?” Ky sĩ vương Băng Lam của tộc Hoàng Cực phụ trách đến Nguyệt Chi Hiệp chiêu mộ nhíu mày hỏi.

Mười đoàn ky sĩ lớn của tộc Hoàng Cực, mỗi một đoàn ky sĩ đầu có một vị ky sĩ vương làm đoàn trưởng, Ky sĩ vương Băng Lam chính là đoàn trưởng của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.

Lúc phân chia khu vực chiêu mộ, Ky sĩ vương Băng Lam cố ý lựa chọn Nguyệt Chi Hiệp, còn vì thế mà bỏ ra chút chỉ phí.

Sở dĩ Ky Sỹ Vương Băng Lam làm vậy chủ yếu là vì sau khi Nữ Hoàng Đao Phong đến tộc Hoàng Cực đã nổi tiếng ở Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, ky sĩ vương Băng Lam cực kỳ tán thưởng Nữ Hoàng Đao Phong, thậm chí có thể nói là có chút khâm phục, cho nên hắn mới muốn lựa chọn tộc Rebet ở Nguyệt Chi Hiệp - nơi xuất thân của Nữ Hoàng Đao Phong, hy vọng có thể tìm được một số nhân tài không tồi.

Nhưng cuộc kiểm tra mấy ngày nay lại khiến hắn hơi thất vọng, thiên phú của thế hệ thanh niên tộc Rebet không phải không tốt nhưng lại không có thiên phú giống như Nữ Hoàng Đao Phong, không phải lựa chọn tốt nhất.

Cho dù đôi khi cũng có mấy người thiên phú không tồi, nhưng tính cách lại rất kém cỏi, e rằng tương lai khó thành tài được khiến ky sĩ vương Băng Lam vốn rất hứng thú khi đến đây lại cảm thấy hơi nhàm chán.

Lúc này Ky sĩ vương Băng Lam nhớ tới Nữ Hoàng Đao Phong từng nói nàng có một đệ tử, cho nên mới hỏi Nguyệt Luân Vương, nghĩ rằng nhân vật như Nữ Hoàng Đao Phong, đệ tử mà nàng thu nhận hẳn không phải hạng tâm thường.

Nguyệt Luân Vương hơi do dự trong lòng, rồi cười nói: “Đúng là Đao Phong có một đệ tử, nhưng cũng chỉ có một đệ tử này thôi. Y bát của Đao Phong còn cần hắn kế thừa, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ cơ hội gia nhập Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.”

“Vậy sao?” Ky sỹ vương Băng Lam hơi trầm ngâm.

Dạ Hà Vương đứng bên cạnh đột nhiên tiếp lời: "Thực ra theo ý ta, nếu thật sự phải kế thừa y bát của Đao Phong thì càng phải đến tộc Hoàng Cực mới đúng. Bản thân Đao Phong cũng đã đến tộc Hoàng Cực tu hành, trước sau gì đệ tử của Đao Phong cũng sẽ theo bước nàng, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, lãng phí thời gian ở Nguyệt Chỉ Hiệp chỉ bằng sớm đến tộc Hoàng Cực. Nếu Đao Phong còn ở đây, có lẽ nàng ấy cũng sẽ nghĩ vậy."

Dạ Hà Vương nói những lời này đương nhiên không phải vì muốn tốt cho Hàn Sâm, mà là muốn đuổi Hàn Sâm ra khỏi Nguyệt Chi Hiệp, như vậy hắn mới có thể có được lợi ích có được từ vị trí người canh cửa.

Ky sỹ vương Băng Lam cũng nghĩ vậy: "Dạ Hà Vương nói rất đúng, đệ tử của nhân vật như Đao Phong hẳn không phải là nhân vật phàm tục, phải có chí hướng rộng lớn, không nên nhốt mình trong Nguyệt Chi Hiệp. Gọi hắn đến đây thử xem, nếu có thể thông qua kiểm tra, với giao tình của ta với Đao Phong tất nhiên sẽ không bạc đãi hắn."

Nguyệt Luân Vương thầm cười khổ trong lòng, đương nhiên hắn biết Hàn Sâm không muốn đến tộc Hoàng Cực, nhưng đã đến nước này cũng không tiện từ chối ky sĩ vương Băng Lam, chỉ đành phái người đi gọi Hàn Sâm đến quảng trường Nguyệt Thần.

Hàn Sâm đang tu hành trong căn cứ, không ngờ lại có chuyện từ trên trời rơi xuống. Người của Nguyệt Luân Vương phái đến thuật lại đầu đuôi sự việc một lượt, Hàn Sâm cũng phải thầm nhíu mày.

Hộ vệ bên cạnh Nguyệt Luân Vương nói: "Dù thế nào cũng phải gọi ngươi đến một chuyến, nếu không Nguyệt Luân Vương đại nhân sẽ khó mà ăn nói với ky sĩ vương Băng Lam. Ý của Nguyệt Luân Vương đại nhân là, nếu ngươi thật sự không muốn đến tộc Hoàng Cực thì chỉ cần không vượt kiểm tra là được. Như vậy thì dù ngươi muốn đi, ky sĩ vương Băng Lam cũng sẽ không cho ngươi đi."

Hàn Sâm biết mình không đi không được, chỉ đành đi theo hộ vệ đến quảng trường Nguyệt Thần.

Trong lòng hắn đã quyết định, lúc kiểm tra sẽ cố ý khống chế một chút, bất kể thế nào cũng không thể thông qua kiểm tra.

Hàn Sâm đến quảng trường Nguyệt Thần, nhìn thấy không ít vương công quý tộc đều xếp hàng chờ kiểm tra. Nhưng hộ vệ đó không xếp Hàn Sâm vào trong đội ngũ, mà trực tiếp đưa Hàn Sâm đến nội các gặp ky sĩ vương Băng Lam.

“Ngươi chính là đệ tử của Đao Phong?” Lúc nhìn thấy Hàn Sâm, ky sĩ vương Băng Lam có chút kinh ngạc, thật không ngờ đệ tử duy nhất của Đao Phong lại không phải là tộc Rebet.

“Đúng, tại hạ là Hàn Sâm.” Hàn Sâm hành lễ nói.

Hết chương 2206.

Chương 2207. Kiểm tra dựa vào kỹ năng diễn xuất

Trọng tâm mấy trăm năm gần đây của tộc Hoàng Cực đều đặt vào Tinh Vực Hỗn Loạn, Đoàn Ky Sĩ Băng Lam lại là một trong những quân đoàn tiên phong, nhiều năm chém giết ở Tinh Vực Hỗn Loạn, không †ìm hiểu nhiều về những việc xảy ra ở các tộc trong vũ trụ, cho nên cũng không biết chuyện về Hàn Sâm.

Một số bộ phận tình báo trong tộc Hoàng Cực mới biết chuyện của Hàn Sâm. Đối với tộc Hoàng Cực mà nói, những việc đáng chú ý trong các tộc cũng chỉ là sự tồn tại như Nguyệt Luân Vương và Isa, cấp Vương giống như Dạ Hà Vương, không nhiều người trong tộc Hoàng Cực biết và cũng chỉ có bộ phận tình báo cùng với một số lãnh đạo có quan hệ lợi ích với Nguyệt Chi Hiệp là thật sự quan tâm.

Ky sĩ vương Băng Lam chỉ biết Isa có đệ tử nhưng không biết tên gọi và chủng tộc, hắn vẫn cho rằng đệ tử của Isa chắc chắn là người tộc Rebet, nhưng không ngờ lại là một người Tinh tộc.

Ky sĩ vương Băng Lam cũng không nói nhiều với Hàn Sâm, chỉ cổ vũ Hàn Sâm vài câu, bảo Hàn Sâm đi chuẩn bị tham gia kiểm tra.

Tuy rằng Ky sĩ vương Băng Lam rất kính trọng Isa, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ nhìn đệ tử của Isa với con mắt khác, muốn có được sự công nhận của hắn, cần bản thân Hàn Sâm phải có năng lực mới được.

Nhưng bởi vì có quan hệ với Isa, Ky sĩ vương Băng Lam vẫn có chút kỳ vọng vào Hàn Sâm.

"Bạch tiên sinh, ngươi cảm thấy tên đệ tử của Đao Phong thế nào?" Ky sĩ vương Băng Lam nhìn sang một người đàn ông áo xanh bên cạnh hỏi.

Người đàn ông áo xanh nheo mắt lại, nhìn Hàn Sâm nói: "Là một người thú vị."

"Dù sao cũng là đệ tử của Đao Phong, chắc cũng không kém đâu nhỉ, nếu không đã chẳng được người cao ngạo như vậy nhìn trúng." Ky sĩ vương Băng Lam nói.

Người đàn ông áo xanh được gọi là Bạch tiên sinh không nói gì thêm, chỉ mỉm cười tiếp tục xem cuộc kiểm tra.

Hàn Sâm được xếp trong hàng ngũ cấp Hầu Tước, quan sát vương công quý tộc kiểm tra trước đó, âm thầm suy nghĩ phải làm thế nào mới được đánh trượt.

Không phải hắn không muốn đến tộc Hoàng Cực xông pha, mà là bởi vì vẫn chưa giải quyết xong rắc rối ở đây. Nếu không thể xử lý được tên Dạ Hà Vương âm hồn bất tán kia thì khi hắn rời khỏi đây, chẳng phải đám người Hàn Mộng Nhi sẽ rất nguy hiểm sao?

Cho dù phải rời khỏi Nguyệt Chi Hiệp, cũng phải xử lý Dạ Hà Vương trước rồi mới có thể đi, cho nên Hàn Sâm chỉ có thể nghĩ cách ở lại.

Xem một lúc, Hàn Sâm đã có kế hoạch, các hạng mục khác đều có cách để lấp liếm cho qua, hạng mục tương đối rắc rối là kiểm tra nguyên thụ gen.

Kiểm tra nguyên thụ gen quá trực quan, có bao nhiêu sức mạnh sẽ nở ra bấy nhiêu đóa linh hoa trên nguyên thụ gen, sức mạnh có bao nhiêu hoa vừa nhìn là biết ngay.

Sức mạnh của Hàn Sâm vượt xa Hầu Tước bình thường, cho dù hạng mục khác đều lấp liếm thành công, một khi máu tươi nhỏ trên nguyên †hụ gen, linh hoa nở ra chắc chắn sẽ nhiều hơn không biết bao nhiêu lần so với Hầu Tước bình thường, có giở trò ở các hạng mục khác cũng vô dụng.

Nhưng cũng may Hàn Sâm đã có cách đối phó với nguyên thụ gen nên cũng không hoang mang.

Lúc thấy sắp đến lượt Hàn Sâm lên kiểm tra, Dạ Hà Vương âm thầm đắc ý trong lòng: "Bây giờ hắn không muốn đi cũng không được, sau này ta có thể thực sự tiếp quản Lãnh Cung rồi."

Bài kiểm tra có sự khác nhau giữa các cấp bậc. Bài kiểm tra đầu tiên của cấp Hầu Tước là thực chiến, cần Hàn Sâm đánh bại một con rối chiến đấu, con rối đó được tạo thành do một vị ky sĩ cấp Công Tước ngưng tụ sức mạnh, khống chế uy lực ở cấp Hầu Tước, dựa theo đánh giá thực chiến để cho điểm.

Tổng cộng là một trăm điểm, hơn chín mươi điểm mới được tính là đạt tiêu chuẩn. Nhưng cho dù không đạt tiêu chuẩn cũng có thể tiếp tục bài kiểm tra tiếp theo, sau khi hoàn thành tất cả bài kiểm tra rồi xem lại thành tích.

Nếu chỉ có thành tích của một hạng mục nào đó không tốt, hoặc là thành tích của một hạng mục nào đó đặc biệt tốt cũng có cơ hội được lựa chọn.

Tất cả mọi người nhìn thấy Hàn Sâm đi vào hội trường kiểm tra, bước tới trước mặt con rối chiến đấu.

Với thực lực của Hàn Sâm, đương nhiên xử lý con rối chiến đấu này không có gì khó, vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp đều nghĩ như vậy. Nhưng sau khi Hàn Sâm bắt đầu chiến đấu, tất cả đều mở to mắt, đám người Nguyệt Luân Vương cũng tỏ vẻ kỳ quái.

Cháy! Quá cháy cmnll

Trận chiến này, Hàn Sâm và con rối chiến đấu đánh ra khí thế huyết chiến ba trăm năm, đánh một cách hoành tráng, người không biết thực lực thực sự của Hàn Sâm xem mà sắp đỏ con mắt.

Hàn Sâm dường như không đủ sức nhưng lại không hề lùi bước, ý chí kiên cường, hết lần này đến lần khác chống lại số phận trong thất bại, thông qua sự nỗ lực và kiên trì ngoan cường đấu trí đấu dũng với kẻ địch, không sợ khổ không sợ cực, đàn ông đổ máu không đổ lệ, cuối cùng đánh bại kẻ địch thành công, giành được thắng lợi trong cuộc kháng chiến trường kì, thật là mãn nhãn khi xem được một bộ điện ảnh sử thi đầy cảm hứng.

Lúc Hàn Sâm đánh bại thành công con rối chiến đấu đó, không ít nữ quý tộc giàu tình cảm đều ngậm nước mắt, thiếu chút nữa đứng lên võ †ay hô to "Hàn Sâm, ngươi là tuyệt nhất".

Nhưng rất nhiều vương công quý tộc Nguyệt Chỉ Hiệp biết rõ nội tình của Hàn Sâm lại mang vẻ mặt cực kỳ cổ quái.

Hàn Sâm là nhân vật mà ngay cả Dạ Hà Vương cũng chẳng thèm coi ra gì, đã từng đàn áp cường giả Long tộc cùng cấp bậc, nổi tiếng sánh ngang với Cô Trúc của Trấn Thiên Cung, bây giờ lại đánh thành như vậy con rối chiến đấu mang sức mạnh cấp Hầu Tước, khiến người xem phải trố mắt, thiếu chút nữa tưởng mắt của mình có vấn đề.

"Khốn khiếp… Tên khốn khiếp… Thật vô liêm sỉ…" Dạ Hà Vương nhận ra Hàn Sâm đang cố diễn, trong lòng hận đến nghiến răng. Nhưng nghĩ lại, hắn lại bình tĩnh: "Diễn à, ngươi cứ diễn tiếp đi, ta xem kỹ năng biểu diễn có thể cảm động nguyên thụ gen, khiến nó nở ít đóa linh hoa hơn hay không."

Ky sĩ vương Băng Lam xem mà nhíu mày, nhìn về phía Nguyệt Luân Vương hỏi: "Hắn thật sự là đệ tử của Đao Phong sao?"

Nguyệt Luân Vương ho nhẹ một tiếng, gượng cười nói: "Hắn vừa mới thăng cấp Hầu Tước không lâu, hơn nữa dạo này trạng thái không tốt lắm.."

"Nghị lực không tồi, chỉ là trình độ hơi miễn cưỡng, Đao Phong dạy hắn thế nào vậy?" Ky sĩ vương Băng Lam nhận ra Hàn Sâm dùng Nha Đao nhưng

trình độ thực sự hơi kém.

“Khụ khụ, bình thường Đao Phong khá bận, trước đó còn đưa hắn đến Trấn Thiên Cung tu hành một thời gian…” Nguyệt Luân Vương cảm thấy rất bực bội trong lòng.

Ky sĩ vương Băng Lam không hỏi tiếp nữa, chờ xem biểu hiện trong các bài kiểm tra khác của Hàn Sâm. Hắn cảm thấy Đao Phong có thể †hu nhận Hàn Sâm làm đệ tử nhất định có lý do của nàng, có lẽ thực chiến của Hàn Sâm không quá mạnh nhưng chắc phải có chỗ xuất sắc nào khác mới đúng.

Khảo sát năng lực của tộc Hoàng Cực quả thật rất khoa học, các bài kiểm tra đều có thể ép người được kiểm tra thể hiện ra tiềm lực về mọi mặt. Chỉ cần là người có năng lực, luôn có thể phát huy sở trường của mình trong một hạng mục kiểm tra nào đó.

Nhưng bài kiểm tra của Hàn Sâm lại khiến vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp xem mà trố mắt.

Nếu không phải bọn họ quen biết Hàn Sâm từ trước, biết Hàn Sâm là một người đáng sợ thế nào, e rằng bọn họ sẽ đều cho rằng đó là một boy nhà nghèo đáng thương chăm chỉ nỗ lực nhưng không có thiên phú.

Cả quá trình kiểm tra hoành tráng, kết quả kiểm tra lại thảm hại.

Sắc mặt đám người Nguyệt Luân Vương càng lúc càng kỳ dị, nếu không phải đủ bình tĩnh, e rằng bọn họ đã không nhịn được cười phá lên từ lâu rồi.

“Haiz, xem ra Đao Phong không có người nối nghiệp rồi.” Ky sĩ vương Băng Lam thở dài nói. Tuy rằng trông Hàn Sâm có vẻ rất cố gắng rất liều mạng, phẩm hạnh tương đối tốt, cũng được xem là đệ tử ngoan nhưng thiên phú và trình độ thực sự không ổn.

Dạ Hà Vương cười lạnh lùng nhìn Hàn Sâm mà chẳng nói câu nào, hắn đang chờ xem cuối cùng Hàn Sâm thông qua cửa ải nguyên thụ gen kia thế nào.

Kết quả kiểm tra nguyên thụ gen sẽ không sai. Trước đó Hàn Sâm diễn thế nào, chỉ cần trải qua bài kiểm tra nguyên thụ gen, lập tức sẽ lộ ra sức mạnh thực sự của hắn, đến lúc đó nói không chừng còn chọc giận Ky sĩ vương Băng Lam.

Hết chương 2207.

Chương 2208. Kết quả kiểm tra

Hạng mục kiểm tra cuối cùng chính là nguyên thụ gen. Hàn Sâm đứng †rước nguyên thụ gen, rạch đầu ngón tay của mình, nhỏ từng giọt máu tươi xuống nguyên thụ gen.

Tất cả mọi người đều nhìn Hàn Sâm nhỏ máu lên nguyên thụ gen, Dạ Hà Vương lên hai trăm phần trăm tinh thần, nhìn chằm chằm Hàn Sâm, đề phòng hắn giở trò lúc đang nhỏ máu xuống.

Nguyên thụ gen là một dạng đánh giá sức mạnh gen, tuyệt đối không sai. Chỉ cần Hàn Sâm nhỏ máu của mình lên, nguyên thụ gen chắc chắn sẽ nở ra linh hoa tương xứng với sức mạnh gen của hắn.

Trước đây Hàn Sâm cũng từng nghiên cứu tại sao nguyên thụ gen lại có tác dụng thần kỳ như vậy. Hắn nghiên cứu rất tỉ mỉ vấn đề này, từng tra cứu không ít tài liệu liên quan.

Sau đó phát hiện câu hỏi này rất đơn giản. Nói một cách đơn giản, nguyên thụ gen tương đương với một chiếc máy phát điện bằng xăng, còn các thông tin gen trong máu của các sinh vật tương đương với xăng, sức mạnh gen hoặc là thông tin gen trong máu càng nhiều, điện mà nguyên thụ gen phát ra sẽ càng nhiều, số lượng linh hoa nở ra cũng càng lớn.

Sức mạnh gen của Hàn Sâm đương nhiên là mạnh hơn rất nhiều so với Hầu Tước cùng cấp, Hầu Tước bình thường có thể khiến nguyên thụ gen kết ra mấy chục ngàn linh hoa, thậm chí có thể đạt tới một trăm ngàn hoa.

Hàn Sâm ước tính sức mạnh gen của mình có thể khiến nguyên thụ gen nở ra ít nhất mấy trăm ngàn hoa, đây có lẽ là việc rất dễ dàng.

Hàn Sâm muốn bị đánh trượt thì phải giảm bớt số lượng linh hoa, đổi thành sinh vật bình thường chắc chắn không làm được, bởi vì đây không phải chuyện mà năng lực đủ mạnh có thể làm được.

Cho dù là cường giả cấp Thần Hóa, đa số cũng không thể thay đổi thông tin gen của mình, chỉ có rất ít người có năng lực như vậy.

Sử dụng một loại năng lực thay đổi thông tin gen giống như năng lực của Nhiên Đăng Thủy Tổ Phật tộc biến Hàn Sâm thành con kiến

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của Hàn Sâm cũng là một thuật gen có thể kiểm soát thông tin gen. Nhưng khác với thuật gen của Nhiên Đăng Thủy Tổ, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chủ yếu vẫn là kiểm soát thông tin gen của bản thân, về xâm nhập thông tin gen của những sinh vật khác thì không mạnh được như thuật Hóa Hình của Nhiên Đăng Thủy Tổ.

Sử dụng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh kiểm soát thông tin gen trong giọt máu đó không phải việc khó đối với Hàn Sâm, trước đây hắn cũng từng thử rồi.

Dạ Hà Vương nhìn chằm chằm Hàn Sâm nhỏ một giọt máu tươi lên nguyên thụ gen, lập tức khiến nguyên thụ gen sống lại, trên cành cây nở ra từng đóa hoa tựa như lục lạc.

Nhìn thấy chi chít những đóa hoa đua nhau nở rộ, có cảm giác như một đêm gió xuân đến, ngàn vạn cây lê đều nở hoa.

Nhưng số lượng hoa lại khiến Dạ Hà Vương trừng to hai mắt, trực tiếp thất thanh kêu lên: “Không thể nào, sao có thể chỉ có hơn mười ngàn hoa?”

Đương nhiên Dạ Hà Vương không tin Hàn Sâm chỉ có sức mạnh hơn mười ngàn hoa, ngay cả Hầu Tước yếu nhất của tộc Rebet còn có sức mạnh hơn mười ngàn hoa. Trong số Hầu Tước của tộc Rebet, có ai dám nói mình có thể đánh bại Hàn Sâm? Vốn không có một ai.

Ky sĩ vương Băng Lam cảm thấy không quá kinh ngạc với kết quả này, bởi vì kết quả này vô cùng phù hợp với biểu hiện trong các hạng mục kiểm tra trước đó của Hàn Sâm.

Theo Ky sĩ vương Băng Lam, sở dĩ Đao Phong thu nhận Hàn Sâm làm đệ tử chắc là nhìn trúng nghị lực và phẩm hạnh của hắn. Nhưng thiên phú và năng lực của hắn thực sự không ổn.

Đoàn Ky Sĩ Băng Lam cần ky sĩ có thể lập tức chiến đấu, chứ không phải một trường học giáo dục con người, cho nên Ky sĩ vương Băng Lam đã quyết định từ bỏ Hàn Sâm, cho dù hắn là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, Ky sĩ vương Băng Lam cũng không thể để một người không có thiên phú và năng lực gia nhập Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.

Như vậy không chỉ không có trách nhiệm với đoàn ky sĩ, mà cũng có thể khiến Hàn Sâm rơi vào nguy hiểm.

Dạ Hà Vương thấy Hàn Sâm sắp đi xuống, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hắn cực kỳ nghỉ ngờ Hàn Sâm giở trò nhưng hắn lại tận mắt chứng kiến Hàn Sâm nhỏ máu tươi lên, hoàn toàn không phát hiện ra khả

năng giở trò, mặt chợt đỏ bừng lên, lại không nghĩ ra cách gì có thể ngăn cản Hàn Sâm.

Hắn cũng không dám mở miệng nói Hàn Sâm giở trò, nói vậy trước mặt Ky sĩ vương Băng Lam thì phải chịu trách nhiệm. Nếu để Hàn Sâm kiểm tra lại lần nữa, không điều tra ra hắn giở trò thì Dạ Hà Vương sẽ không thể ăn nói với Ky sĩ vương Băng Lam.

Đám người Nguyệt Luân Vương cũng kinh ngạc trong lòng, không nghĩ ra rốt cuộc Hàn Sâm làm sao làm được.

Hàn Sâm giả dáng vẻ buồn bực bất lực, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng rồi mới đi xuống, trực tiếp trở về tinh cầu Nhật Thực, nghĩ thầm rằng: “Lần này chắc là không cần đến tộc Hoàng Cực nữa rồi.”

Một ngày kiểm tra kết thúc, tuy hỉ có hai người tộc Rebet vượt qua kiểm tra nhưng Ky sĩ vương Băng Lam cũng không vì vậy mà vui vẻ, lúc về trạm dừng chân xem tài liệu vẫn thở dài thườn thượt.

"Tại sao lại thở dài?" Bạch tiên sinh mỉm cười, nhìn Ky sĩ vương Băng Lam hỏi.

Ky sĩ vương Băng Lam cười khổ nói: "Nhân vật như Nữ Hoàng Đao Phong lại thu nhận đệ tử như vậy, e rằng Nha Đao sẽ thất truyền mất thôi, từ này về sau khó mà thấy đao pháp bá đạo xé rách hư không đó nữa"

Bạch tiên sinh lại cười nói: "Nếu thở dài vì chuyện này, theo ta thấy không cần thiết đâu."

"Bạch tiên sinh có ý gì?" Ky sĩ vương Băng Lam có chút khó hiểu hỏi.

Bạch tiên sinh cười tửm tỉm nói: "Bởi vì Nữ Hoàng Đao Phong có một đệ tử vô cùng xuất sắc, có lẽ thành tựu tương lai sẽ không ít hơn nàng ấy"

Ky sĩ vương Băng Lam ngẩn người, tỏ vẻ ngờ vực nhìn Bạch tiên sinh, hắn thật sự không tưởng tượng được, với thiên phú và năng lực của Hàn Sâm làm sao có thể khiến Bạch tiên sinh khen ngợi như thế.

"Chẳng lẽ nói, Đao Phong còn có một đệ tử khác?" Ky sĩ vương Băng Lam nghỉ ngờ hỏi.

"Ngươi tới xem cái này đi." Bạch tiên sinh chỉ vào màn hình, bên trên là tài liệu mà hắn đã tìm kiếm.

Ky sĩ vương Băng Lam nghỉ ngờ nhìn qua, càng xem sắc mặt càng biến hóa, hồi lâu sau mới đột nhiên ngẩng đầu, nheo mắt nhìn Bạch tiên sinh nói: "Ta bị hắn đùa giỡn?"

Chưa nhắc đến thứ khác, một người cấp Hầu Tước và được gọi là Đao Kiếm Song Tuyệt ưu tú nhất trong Trấn Thiên Cung, sao có thể chỉ có hơn mười ngàn hoa sức mạnh.

Nếu đệ tử Trấn Thiên Cung thật sự yếu vậy, Trấn Thiên Cung đã chẳng oai phong được như bây giờ.

Bạch tiên sinh suy nghĩ rồi nói: “Có lẽ hắn có chỗ khó của mình, không thể đến tộc Hoàng Cực.”

“Hừ, bất kể là vì nguyên nhân gì, ta chọn hắn chắc rồi.” Ky sĩ vương Băng Lam lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng một lát sau lại bật cười nói: “Người này thật có bản lĩnh, lại lừa được cả ta, thủ đoạn và tâm tính rất khác với Đao Phong, Đao Phong lại thu nhận một đệ tử như vậy thật khiến ta bất ngờ.”

“Vẫn nên làm rõ ràng tại sao hắn không muốn gia nhập Đoàn Ky Sĩ Băng Lam trước rồi tính.” Bạch tiên sinh nói.

“Rất đơn giản, trực tiếp đến hỏi hắn là được.” Ky sĩ vương Băng Lam thản nhiên nói.

Ky sĩ vương Băng Lam dẫn theo Bạch tiên sinh, thần không biết quỷ không hay đến tinh cầu Nhật Thực, thấy Hàn Sâm và một đám mỹ nữ dị thú mở đại hội đồ nướng, vui vẻ đến mức miệng sắp không khép lại được, đâu có chút vẻ bực bội nào, rõ ràng là đang liên hoan lớn.

Hết chương 2208.

Chương 2209. Điều kiện gia nhập

Một tay Hàn Sâm cầm xiên thịt nướng ăn, một tay cầm chén rượu, sắc mặt chợt thay đổi, chỉ cảm thấy một luồng áp lực đang đến gần, ngay cả lửa trại cũng trực tiếp bị dập tắt, ngay cả lửa và khói cũng không thể bốc lên được.

“Hàn Sâm, ngươi thật to gan, dám giở trò trước mặt bản vương.” Chỉ thấy Ky sĩ vương Băng Lam vẻ mặt lạnh như băng và một người đàn ông áo xanh đi tới.

Hàn Sâm âm thầm kêu khổ trong lòng, nhưng sắc mặt không có chút thay đổi: “Ky sỹ Vương đại nhân nói vậy là có ý gì? Ta giở trò lúc nào?”

Ky sĩ vương Băng Lam thấy Hàn Sâm còn có thể ung dung tự nhiên trước khí thế áp bức của hắn, càng thêm chắc chắn trước đó mình đúng là hoa

mắt, bị Hàn Sâm lừa gạt. Hầu Tước bình thường đứng trước khí thế của hắn như vậy thì cho dù làm đúng hay sai, e rằng đã sớm sợ hãi quỳ xuống cầu xin tha thứ, đâu có thể không kiêu ngạo không sợ hãi nói chuyện với hắn như vậy.

"Bản vương nói ngươi giở trò thì chính là giở trò, không giở trò cũng là giở trò." Ky sĩ vương Băng Lam đi từng bước về phía Hàn Sâm, khí thế trên người càng đáng sợ hơn.

Ky sĩ vương Băng Lam mang theo đoàn ky sĩ sát phạt hơn trăm năm ở Tinh Vực Hỗn Loạn, e rằng máu tươi trên tay và sinh linh bị chém giết không dưới hàng tỉ, sát khí đáng sợ đến nhường nào, lại thêm tu vi và cảnh giới Bán Thần Hóa, đừng nói là Hầu Tước, cho dù là cường giả cấp Vương e rằng cũng phải bị đè ép đến mức tâm thần chấn động.

Hàn Sâm thở dài một tiếng: "Vậy ngươi muốn xử trí ta thế nào?"

Tuy giọng điệu có hơi ủ rũ nhưng Ky sĩ vương Băng Lam lại cảm nhận được, Hàn Sâm không hề bị khí thế của hắn đàn áp, trong lòng cũng càng thêm tò mò.

"Giết ngươi." Ky sĩ vương Băng Lam nói xong bèn trực tiếp rút kiếm bên hông ra, không nhìn thấy bóng kiếm tuốt ra khỏi vỏ, một ánh đao xanh đã chém về phía đỉnh đầu của Hàn Sâm.

Một thanh trường kiếm xanh trong suốt treo lơ lửng trên đỉnh đầu của Hàn Sâm, mũi kiếm cách tóc của Hàn Sâm chưa đến một tấc, Hàn Sâm lại đứng im bất động, vẻ mặt cũng không thay đổi gì, nhìn Ky sĩ vương Băng Lam và Bạch tiên sinh, nói: "Nếu hai vị không chê, nơi này có rượu có thịt, coi như ta tạ lỗi với hai vị, thế nào?"

Ky sĩ vương Băng Lam càng kinh ngạc trong lòng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng, nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ không giết ngươi?"

"Sẽ không." Hàn Sâm thản nhiên nói.

Thực ra có một câu Hàn Sâm không nói, cho dù Ky sĩ vương Băng Lam muốn giết cũng không giết được, nếu một nhát kiếm của hắn thực sự chém

xuống, thứ chờ đợi nó chính là kết giới Ma Trùng Vương.

Ky sĩ vương Băng Lam và Bạch tiên sinh nhìn nhau, thu lại thanh kiếm trong tay, ngồi tự nhiên ở bên cạnh lửa trại, hứng thú nhìn Hàn Sâm nói: "Tại sao ngươi không muốn gia nhập Đoàn Ky Sĩ Băng Lam? Cho †a một lý do để tha cho ngươi."

Hàn Sâm cũng không giấu giếm, nói rõ ân oán của mình và Dạ Hà Vương một lượt, sau đó nói: "Nếu ta đi rồi, Dạ Hà Vương sẽ không kiêng dè gì nữa, vậy chẳng phải bạn bè người thân của ta sẽ chịu khổ hay sao?"

Ky sĩ vương Băng Lam nở nụ cười: "Việc này dễ thôi, ta xin một lệnh chiêu mộ, đưa Dạ Hà Vương cùng đến Đoàn Ky Sĩ Băng Lam của ta là được."

"Để ta ở lại không phải càng đơn giản hơn sao ? Hà tất phải rắc rối như vậy?" Hàn Sâm lập tức bực bội, muốn điều một vị Vương Giả ngoại tộc vào Đoàn Ky Sĩ Băng Lam cũng không phải một mình Ky sĩ vương Băng Lam có thể quyết định. Hắn thật sự không hiểu, tại sao Ky sĩ vương Băng Lam tình nguyện rắc rối như vậy cũng phải đưa hắn đi?

Ky sĩ vương Băng Lam cũng không khách sáo, cầm vò rượu của Hàn Sâm uống một ngụm, thản nhiên nói: "Đoàn Ky Sĩ Băng Lam chúng ta phụng mệnh xử lý một tinh cầu trong Tinh Vực Hỗn Loạn, lại không ngờ có dị chủng Thần Hóa ẩn nấp trong tinh cầu đó. Bởi vì sự việc xảy ra đột ngột, không kịp điều động đủ số người, nếu không nhờ có Đao Phong trấn áp dị chủng Thần Hóa, tranh thủ thời gian cho chúng ta, e rằng Đoàn Ky Sĩ Băng Lam mười người đi đã mất bảy tám người. Đoàn Ky Sĩ Băng Lam chúng ta nợ Đao Phong một phần ân tình, hiện tại nàng không ở đây, chỉ đành trả lại cho đệ tử như ngươi."

"Ngươi thực sự muốn trả, vậy cho ta ở lại đi" Hàn Sâm thật sự không muốn đến Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, hắn là người không thích bị ràng buộc, gia nhập quân đoàn chính quy như Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, thực sự có quá nhiều quy tắc phải tuân thủ.

Ky sĩ vương Băng Lam không trả lời, chỉ chạm ly với Bạch tiên sinh, uống một ngụm rồi nhìn chiếc ly trống không, nói với Hàn Sâm: "Này rượu rất ngon, lúc đi có thể mang nhiều thêm."

Nhìn vẻ mặt bực bội của Hàn Sâm, Ky sĩ vương Băng Lam cảm thấy †âm trạng rất tốt, Bạch tiên sinh mỉm cười nói: “Ngươi không cần lo lắng. Nếu Băng Lam đưa ngươi đi, nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Dạ Hà Vương chắc chắn sẽ đi cùng, phía Nguyệt Chi Hiệp cũng sẽ có sắp xếp.

Hàn Sâm trầm ngâm một lúc rồi nói: “Đã như vậy, ta cũng sẽ không nói thêm gì nữa, chỉ có một điều kiện, nếu các ngươi đồng ý điều kiện của †a, ta sẽ đi cùng các ngươi, nếu không đồng ý thì các ngươi cứ đưa xác của ta đi đi.”

“Điều kiện gì?” Ky sĩ vương Băng Lam có chút tò mò nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Ta muốn bọn họ đi cùng ta, hơn nữa phải ở chung một đội, dù xảy ra †ình huống gì cũng tuyệt đối không được tách chúng ta ra.” Hàn Sâm chỉ vào mấy người Hàn Mộng Nhi nói.

Ky sĩ vương Băng Lam lập tức lắc đầu nói: “Đoàn Ky Sĩ Băng Lam có

quy tắc của mình, không đạt được yêu cầu kiểm tra thì không thể gia

nhập đoàn ky sĩ. Hơn nữa cho dù bọn họ có thể gia nhập, cũng không thể làm được theo điều kiện của ngươi.”

“Đã như vậy, ta cũng không đạt tiêu chuẩn kiểm tra, cũng không có tư cách gia nhập đoàn ky sĩ, ngươi buông tha ta đi.” Hàn Sâm nói.

Ky sĩ vương Băng Lam nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: “Ngươi có biết ngươi đã bỏ qua một cơ hội thế nào không? Ta đã điều tra tình hình của người, cơ thể và thuật gen của ngươi cần lượng lớn tài nguyên mới có khả năng tiếp tục thăng cấp, hiện tại Đao Phong không ở đây, ngươi ở lại Nguyệt Chi Hiệp chắc chắn không có được tài nguyên khổng lồ như vậy, theo ta đến Tinh Vực Hỗn Loạn thì còn có cơ hội, đây cũng là cơ hội duy nhất của ngươi.”

Hàn Sâm nhìn Ky sĩ vương Băng Lam không nói, hiển nhiên hắn kiên trì với quyết định của mình.

Tất nhiên Ky sĩ vương Băng Lam cũng không có ý định nhượng bộ, hắn có nguyên tắc của mình, yêu cầu của Hàn Sâm đã vượt ngoài nguyên tắc của hắn.

Không khí hai bên lập tức trở lên căng thẳng, hai người đàn ông không ai chịu nhường ai, Bạch tiên sinh bên cạnh đột nhiên cười nói: "Đoàn Ky Sĩ Băng Lam có quy định của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, yêu cầu của Hàn Sâm thực sự làm khó Băng Lam rồi."

Không đợi Hàn Sâm nói, Bạch tiên sinh lại cười nói: "Nhưng ngươi cũng không nhất định phải gia nhập Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, bên cạnh ta vừa hay thiếu mấy hộ vệ, hộ vệ của ta không tính là thành viên của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, cũng không có nhiều quy tắc như vậy. Nếu các ngươi đồng ý, có thể đi theo bên cạnh ta."

"Bạch tiên sinh! Thế sao được, hộ vệ của ngươi buộc phải từ cấp Vương trở lên… Lần này đến lượt Ky sĩ vương Băng Lam nói.

"Đó là hộ vệ của ta, ta có quyền lựa chọn đúng không?" Bạch tiên sinh mỉm cười nói.

Hàn Sâm nhìn Ky sĩ vương Băng Lam, lại nhìn Bạch tiên sinh, trong lòng có chút nghi ngờ.

Hết chương 2209.

Chương 2210. Muốn mang thì mang

Lúc đầu Dạ Hà Vương cho rằng Hàn Sâm chắc chắn sẽ không đến tộc Hoàng Cực nhưng ai ngờ ngày thứ hai lúc nhìn thấy danh sách chiêu mộ lại có tên Hàn Sâm trong đó, làm cho Dạ Hà Vương vừa mừng vừa Sợ.

Sau khi Dạ Hà Vương hỏi thăm mới biết được, Hàn Sâm được tạm thời thêm vào ngày hôm nay, khiến cho Dạ Hà Vương gần như bật cười thành tiếng vì hưng phấn.

“Tốt lắm, thật sự là quá tốt rồi.” Dạ Hà Vương cố nén niềm vui sướng trong lòng.

Lần này Hàn Sâm đi, đừng nói là thủ vệ Lãnh Cung, dù là tinh cầu Nhật Thực thì hắn cũng sẽ nghĩ cách thu vào tay, diệt trừ tận gốc mọi thứ của Hàn Sâm ở Nguyệt Chi Hiệp.

Mấy ngày tiếp theo, tâm trạng của Dạ Hà Vương vô cùng tốt, hắn đang chờ đợi khoảnh khắc Hàn Sâm bị Đoàn Ky Sĩ Băng Lam mang đi.

Trong lúc chiêu mộ còn đang tiếp tục, Dạ Hà Vương âm thầm quan sát, bên tinh cầu Nhật Thực đã thu dọn đồ đạc rồi, xem ra Hàn Sâm chắc chắn phải đi, trong lòng hắn lại càng hưng phấn hơn, hận không thể đến ngày mười năm tháng này ngay lập tức để hắn được đi hấp thu ánh trăng.

Tính toán thời gian, Đoàn Ky Sĩ Băng Lam đi vào ngày mười bốn, hôm sau là hắn có thể đi hấp thu ánh trăng, đúng là không thể tuyệt hơn.

Đúng là Hàn Sâm đang thu dọn đồ đạc, hơn nữa hắn cũng muốn sắp xếp một số chuyện.

Bảo Nhi, Tiểu Thiên Sứ, Linh, Hàn Mộng Nhi, Hoàng Phủ Tĩnh, Hàn Nghiên, Kỷ Tình, Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Thấu Minh và Tiểu Tinh Tinh đều muốn đi cùng với hắn đến Đoàn Ky Sĩ Băng Lam nhưng không phải là làm ky sĩ mà là hộ vệ của Bạch tiên sinh để cùng vào Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.

Thân phận của Bạch tiên sinh khá phức tạp, Hàn Sâm cũng chưa hoàn toàn nắm rõ được, chỉ biết hắn có chức vụ là cố vấn trong Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, ngay cả Bán Thần Hóa như Ky Sĩ Vương Băng Lam cũng vô cùng tôn trọng hắn.

Nếu không phải lấy tư cách là hộ vệ của Bạch tiên sinh thì Hàn Sâm cũng không thể mang theo nhiều người đi cùng như vậy.

Thành viên ở lại tinh cầu Nhật Thực chủ yếu đều chưa hoàn toàn trưởng thành, mà đám người Tiểu Thiên Sứ ở lại tinh cầu Nhật Thực cũng không có không gian phát triển quá lớn, đi đến Tinh Vực Hỗn Loạn mới có thể tiến thêm một bước giống như Hàn Sâm được.

Ban đầu hắn vẫn có suy nghĩ muốn thuần phục Ong chúa Huyễn Ảnh nhưng không còn kịp nữa rồi, Hàn Sâm chỉ đành nhịn đau từ bỏ, đi vào tổ ong giết chết Ong chúa Huyễn Ảnh.

Nếu không bọn họ đều đi hết, không ai quản thúc được Ong chúa Huyễn Ảnh, chỉ sợ căn cứ sẽ có phiền toái lớn.

"Săn giết dị chủng đột biến cấp Công Tước Ong chúa Huyễn Ảnh, thu được thú hồn đột biến Ong chúa Huyễn Ảnh, phát hiện gen dị chủng đột biến"

Hàn Sâm mừng thầm, không ngờ lại nhận được thú hồn Ong chúa Huyễn Ảnh. Hắn vội vàng nhìn vào bên trong hồn hải, muốn biết Ong chúa Huyễn Ảnh là loại thú hồn gì.

Ong độc Huyễn Ảnh bình thường đều là thú hồn độc tiễn, nếu có thể có được một thú hồn độc tiễn cấp Công Tước thì cũng không tệ.

Ong chúa Huyễn Ảnh đột biến: Thú hồn thú cưng (có thể tiến hóa).

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, trong lòng có chút thất vọng. Thú hồn thú cưng cần phải nuôi dưỡng tới trạng thái chiến đấu mới có thể phát huy được sức chiến đấu, bây giờ hắn làm gì có thời gian nuôi nấng sủng vật chứ.

Nhưng sau khi suy nghĩ lại cẩn thận, ánh mắt Hàn Sâm đột nhiên sáng bừng lên, bởi vì thú cưng Ong chúa Huyễn Ảnh có chút khác biệt.

Nó là dị chủng có thể sinh nở vô hạn, nếu như có thể nuôi nấng thành công, trên chiến trường có đủ máu thịt, nó có thể sinh sản ra bầy ong vô cùng vô tận, vẫn còn có tác dụng rất lớn.

Quan trọng nhất là thuộc tính có thể tiến hóa, nếu Ong chúa Huyễn Ảnh có thể tiến hóa đến cấp Vương, vậy chẳng phải nó có thể sinh ra Ong độc Huyễn Ảnh hay sao?

Thử nghĩ đến cảnh tượng một đám Ong độc Huyễn Ảnh cấp Vương gào thét bay qua, Hàn Sâm cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

“Ha, nhất định phải nuôi lớn con thú cưng này mới được.” Hàn Sâm mừng rỡ triệu hồi Ong chúa Huyễn Ảnh ra.

Ong chúa Huyễn Ảnh toàn thân đỏ thãm giống như hỏa tinh bay tới bay lui bên cạnh Hàn Sâm, trông có vẻ cực kỳ ngoan ngoãn. Song hình thể của nó thật sự nhỏ hơn Ong chúa Huyễn Ảnh rất nhiều, chỉ lớn bằng một nắm đấm, xem ra chắc phải nuôi tới trạng thái chiến đấu thì mới có thể khôi phục được hình thể của Ong chúa.

Bởi vì Hàn Sâm vẫn còn chưa thăng lên cấp Công Tước, tạm thời hắn không thể ăn được gen dị chủng đột biến của Ong chúa, đành phải giữ lại trước đã.

Hàm Sâm liên lạc với đám người Tà Tình Đế ở bên ngoài, nói cho bọn họ biết chuyện bản thân hắn muốn đến tộc Hoàng Cực, bảo bọn họ tạm thời không nên quay về tinh cầu Nhật Thực.

Sau khi đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa xong, cuộc chiêu mộ bên phía Đoàn Ky Sĩ Băng Lam cũng sắp kết thúc, cả Nguyệt Chi Hiệp cũng chỉ chiêu mộ được mười mấy người mà thôi, trong đó phần lớn đều là Bá Tước và Hầu Tước, chỉ có một vị Công Tước.

Đến ngày mà Đoàn Ky Sĩ Băng Lam phải rời đi, Hàn Sâm mới dẫn đám người Tiểu Thiên Sứ cùng đi báo cáo.

Lúc này tâm trạng của Dạ Hà Vương vô cùng tốt. Thấy Hàn Sâm dẫn người nhà đi tới, hắn cười giả trân nói: “Hàn Sâm, ngươi cứ yên tâm đi đi, bản vương sẽ chăm sóc thật tốt cho người nhà và bạn bè của ngươi.”

Hàn Sâm liếc nhìn Dạ Hà Vương, cười nói: “Đa tạ ý tốt, nhưng mà không cần đâu, ta dự định dẫn bọn họ cùng đi đến Đoàn Ky Sĩ Băng Lam”

Dạ Hà Vương bĩu môi, khinh thường nói: “Ngươi coi Đoàn Ky Sĩ Băng Lam là chỗ nào? Là nơi ngươi muốn mang theo là có thể mang được sao?”

Đám người Hắc Nguyệt Vương và Nguyệt Luân Vương nghe Hàn Sâm nói vậy thì cũng cảm thấy hơi nghi ngờ, có thể vào được Đoàn Ky Sĩ Băng Lam đã rất khó rồi, dẫn theo người nhà lại càng không thể.

Nhưng Hàn Sâm cũng không phải là một người nói năng tùy tiện, nếu như hắn đã nói như vậy thì chắc chắn là hắn đã có cách.

"Ngươi nói đúng, ta muốn mang theo là có thể mang được thật đấy. Không riêng gì bọn họ, cho dù ta muốn dẫn ngươi đi cùng cũng không thành vấn đề, ngươi có muốn đi không?" Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Dạ Hà Vương nói.

"Nhàm chán." Dạ Hà Vương hừ lạnh khinh bỉ nhưng trong lòng lại cứ cảm thấy không ổn chỗ nào đó.

Hàn Sâm không để ý tới Dạ Hà Vương nữa, hắn dẫn theo đám người Tiểu Thiên Sứ cùng đi về phía Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.

Nguyệt Luân Vương, Dạ Hà Vương và một đám vương công quý tộc thấy Hàn Sâm lại thật sự dẫn theo người nhà, còn ôm cả con đi cùng nhưng Ky sĩ vương Băng Lam lại không nói gì cả, để cho Hàn Sâm dẫn theo nhóm người đi tới xếp hàng, cả đám đều mở to mắt nhìn, không thể tin được lại còn có chuyện như vậy.

Bọn họ đã được chứng kiến mức độ hà khắc trong việc lựa chọn thành viên của Thập Đại Ky Sĩ Đoàn tộc Hoàng Cực rồi, nhiều vương công quý tộc của tộc Rebet đều muốn nhờ quan hệ để đưa con cháu của mình vào nhưng ngoại trừ mấy người vượt qua được cuộc kiểm tra thì không có một người nào thành công.

Bây giờ nhóm Hàn Sâm đã chẳng tham gia kiểm tra, lại còn có một đứa bé, thế mà vẫn được tuyển thẳng vào Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, khiến cho bọn họ sắp hóa đá luôn rồi.

Sắc mặt Dạ Hà Vương lại càng khó coi hơn, Hàn Sâm đã mang hết thân thích của hắn đi rồi, cho dù Dạ Hà Vương có thu tinh cầu Nhật Thực vào tay thì cũng không có đả kích được Hàn Sâm.

Dạ Hà Vương còn đang nghiến răng nghiến lợi thì đột nhiên lại nghe thấy Ky sĩ vương Băng Lam nói: "Dạ Hà Vương, bây giờ đúng lúc tộc ta đang cần người, tạm thời điều người gia nhập vào Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, cống hiến hết sức mình cho tộc Hoàng Cực ta, ngươi hãy theo bản vương đi thôi."

Rất nhiều vương công quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp đều sững sờ, Dạ Hà Vương nghe mà biến sắc, hắn vừa cười vừa nói: "Ý tốt của đoàn trưởng đại nhân tại hạ…"

Song không đợi cho Dạ Hà Vương nói hết câu, Ky sĩ vương Băng Lam đã lấy một tờ lệnh chiêu mộ ra, thản nhiên nói: "Đây là lệnh chiêu mộ do hoàng đế tộc Hoàng Cực ban ra, chẳng lẽ ngươi muốn chống lại mệnh lệnh của Ngô hoàng sao?"

"Không dám!" Sắc mặt Dạ Hà Vương lập tức tái mét, trong lòng vừa sợ hãi lại vừa giận dữ, nhớ tới lời vừa rồi Hàn Sâm mới nói, hắn quay đầu nhìn về phía Hàn Sâm, lại thấy Hàn Sâm đang nhìn hắn vẻ như cười như không.

Hết chương 2210.

Chương 2211. Nhện Lỗ Đen

Trên chiến hạm bay đến Tinh Vực Hỗn Loạn, Hàn Sâm và đám người Hàn Nghiên cùng vây quanh một chỗ đánh bài, bay trong một thời gian dài là chuyện vô cùng nhàm chán.

Đương nhiên, nếu là thành viên Đoàn Ky Sĩ Băng Lam bình thường thì có buồn chán đến mức nào thì cũng không thể đánh bài ở chỗ này được.

Nhưng đám người Hàn Sâm là hộ vệ của Bạch tiên sinh, nếu Bạch tiên sinh cho phép bọn họ đánh bài thì tất nhiên là không có vấn đề gì cả, hơn nữa cả Bạch tiên sinh cũng tham gia.

Tham gia đánh bài có Hàn Sâm, Bạch tiên sinh, Hàn Nghiên, Kỷ Tình và Bảo Nhi, Linh và Tiểu Thiên Sứ không có hứng thú với cái này, Mộng Nhi thì thích cung tên của nàng hơn.

Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh bò sang một bên nghỉ ngơi, trong phòng này người duy nhất không quen biết đám Hàn Sâm là Đoạn Tội, một hộ vệ khác của Bạch tiên sinh.

Đó là một người đàn ông của tộc Ryan, ngoại hình vô cùng cao lớn mạnh mẽ, thân hình cao đến gần ba mét, trên đầu là chiếc khăn choàng với mái tóc xoăn màu vàng kim, gương mặt chữ điền luôn mang theo vẻ nghiêm túc, đôi mắt lóe ra tia sáng sâu thẳm.

Bộ giáp đen bao lấy toàn thân, bên trên có hoa văn màu vàng, kết hợp với thanh kiếm sư tử ánh vàng ở bên hông, thoạt nhìn cực kỳ uy vũ.

Không giống với đám người Hàn Sâm, Đoạn Tội là hộ vệ thực sự của Bạch tiên sinh, một vị Vương Giả của tộc Ryan, có sức mạnh kinh người và năng lực quan sát nhạy bén.

Mỗi lần quét mắt qua đám người Hàn Sâm, Đoạn Tội lại không nhịn được khẽ nhíu mày.

Một đám người cấp Hầu Tước, thậm chí còn có Bá Tước lại đảm nhiệm làm hộ vệ của Bạch tiên sinh, hắn cảm thấy chẳng khác gì quấy rối. Bọn họ ở đây chỉ biết gây thêm phiền phức, tăng thêm gánh nặng cho công việc của hắn mà thôi.

Nhưng nếu là chuyện do Bạch tiên sinh quyết định thì tất nhiên Đoạn Tội sẽ không nói thêm gì cả, hắn chỉ cố gắng hết sức hoàn thành công việc của mình, đưa đám người Hàn Sâm cùng nhét vào trong phạm vi giám sát.

“Không chơi nữa, chán quá đi.” Hàn Sâm lại thua một trận nữa, vươn vai nói.

Tất cả thẻ bạc trên bàn hầu như đều đã chạy đến trước mặt Bảo Nhị, chồng chất giống như một ngọn núi vậy, Hàn Sâm chẳng những thua mà còn nợ rất nhiều.

Kỷ Tình và Hàn Nghiên cũng không khá hơn được bao nhiêu, Bạch tiên sinh cũng đã thua một ít nhưng bọn họ đều không thảm đến vậy.

“Chơi vài ván nữa… Kỷ Tình nói với vẻ không cam lòng, nàng còn thua thảm hơn Hàn Sâm, đã nợ Bảo Nhi một khoản rất lớn rồi.

Kỷ Tình chưa bao giờ kém may mắn như hôm nay. Nếu không phải tất cả mọi người đều thua thì thậm chí nàng còn nghỉ ngờ có phải Bảo Nhi ăn gian hay không nữa.

Hàn Sâm đang muốn nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy tiếng còi báo động chói tai truyền đến, hắn khẽ nhíu mày đứng lên.

Nhưng Bạch tiên sinh lại mỉm cười nói: “Đừng căng thẳng, đây là báo động im lặng, không phải là báo động chiến đấu, chúng ta đến phòng điều khiển xem thử.”

Hàn Sâm bảo bọn họ ở lại trong phòng, còn bản thân hắn đi theo Bạch tiên sinh và Đoạn Tội đến phòng điều khiển.

Lúc đám người Hàn Sâm đi tới phòng điều khiển, Ky sĩ vương Băng Lam đang ở trong phòng điều khiển, các nhân vật quan trong bên trong chiến hạm cũng đều đã đến đây, trong đó còn có Dạ Hà Vương.

Ánh mắt Dạ Hà Vương nhìn về phía Hàn Sâm lóe lên tia sáng lạnh lẽo, †uy hắn không tỏ vẻ tức giận nhưng Hàn Sâm có cảm giác bây giờ Dạ Hà Vương đang hận không thể nuốt sống mình luôn.

“Bạch tiên sinh, chúng ta gặp phải Nhện Lỗ Đen, chỉ có thể tạm thời tiến vào trạng thái im lặng, hy vọng sẽ không quấy rầy đến nó.” Ky sĩ vương Băng Lam thấy Bạch tiên sinh đi tới thì lập tức giải thích.

Hàn Sâm nhìn sang màn hình, chỉ thấy trong tinh không cách đó không xa có một con nhện khổng lồ màu đen còn to hơn cả tinh cầu đang nằm bò trong dải ngân hà, dường như có những sợi tơ vô hình liên kết với tinh cầu gần đó, tạo thành một cái mạng nhện khổng lồ không thể nào tưởng tượng nổi, con Nhện Lỗ Đen đang lặng lẽ nằm trên đó

Đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Sâm nhìn thấy một sinh mệnh khổng lồ kinh khủng như vậy. Trước mặt nó, loài người nhỏ bé đến mức hầu như không đáng kể, cũng không lớn hơn vi khuẩn được bao nhiêu.

Toàn bộ hạm đội Băng Lam đều tiến vào trạng thái im lặng, tất cả nguồn sáng đã bị ngắt, các thiết bị có thể phát ra sóng âm và sóng điện từ cũng được tắt đi, hầu hết động cơ cũng đóng lại, chỉ còn có mấy cái công suất nhỏ vẫn còn đang hoạt động, để chiến hạm chầm chậm lướt qua gần Nhện Lỗ Đen.

“Tinh Vực Hỗn Loạn xem ra còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng.” Hàn Sâm thầm nhủ, ngay cả đoàn ky sĩ của tộc Hoàng Cực cũng không dám chọc vào, con Nhện Lỗ Đen kia chắc hẳn sinh vật cấp Thần Hóa rồi.

Chiến hạm chậm rãi nhích tới gần Nhện Lỗ Đen, Hàn Sâm kinh ngạc phát hiện ra, có thể nhìn thấy rất nhiều sinh vật trên cơ thể Nhện Lỗ Đen.

Những sinh vật đó đi xuyên qua bộ lông của Nhện Lỗ Đen giống như đang đi trong rừng rậm, thoạt nhìn số lượng rất đông đảo.

Bạch tiên sinh nhìn ra được sự kinh ngạc của Hàn Sâm bèn giải thích: “Thật ra sức uy hiếp của bản thân Nhện Lỗ Đen không lớn, bởi vì đối tượng săn bắt của nó cũng không phải là những sinh vật nhỏ bé như chúng ta mà là những tinh cầu hoặc thiên thạch khổng lồ đi lạc vào chỗ nó. Tuy chiến hạm đã ở trong phạm vi săn mồi của nó nhưng chỉ cần chúng ta không đi nhầm vào khu vực kiểm soát của nó thì sẽ không gặp phải nguy hiểm quá lớn. Nhưng trên người Nhện Lỗ Đen lại có một chuỗi sinh vật, nơi đó tồn tại đủ các loại dị chủng, trong đó không thiếu sinh vật là cấp Vương, sức uy hiếp của chúng còn lớn hơn bản thân Nhện Lỗ Đen.”

“Nếu đã có nhiều dị chủng như vậy có thể sinh sống được ở trên người của nó thì sao chúng ta không thể đáp lên người nó săn giết dị chủng?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Đương nhiên là có thể, với điều kiện trước tiên là ngươi không sợ quấy rầy đến Nhện Lỗ Đen.” Một ky sĩ ở sau lưng Ky sĩ vương Băng Lam nói.

Sau hơn ba giờ đồng hồ, chiến hạm mới từ từ xuyên tới bên cạnh Nhện Lỗ Đen mà không làm kinh động đến con nhện lỗ đen và bầy dị chủng ở trên người nó.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng thành viên của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam cũng không muốn làm kinh động đến bọn chúng.

Hàn Sâm cứ ngỡ cuối cùng nguy hiểm đã qua rồi, vừa thở phào thì chợt nghe được một tiếng nổ khủng khiếp truyền đến từ phía sau chiến hạm, toàn bộ chiến hạm đều rung lắc dữ dội, sau đó là tiếng còi báo động chói tai vang lên.

“Là Tôm Tinh Hà, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, toàn lực phản công.” Ky sĩ vương Băng Lam nhanh chóng ra lệnh.

Ngay lập tức, các loại vũ khí trên chiến hạm của hạm đội đều khai hỏa, những chùm tia sáng bắn phá càn quét trong hư không, các loại năng lượng phun trào nổ tung.

Thông qua hình ảnh trong màn hình, Hàn Sâm có thể nhìn thấy từng bầy dị chủng giống như tôm tít ở trong không gian nhưng toàn thân chúng đều phát ra ánh sáng màu lam, dị chủng có chiều cao ít nhất hơn mười mét nhốn nháo xung quanh hạm đội.

Thân thể bọn chúng cong lên, sau đó đột nhiên bắn ra, hóa thành một luồng sáng màu xanh lam va chạm vào chiến hạm với tốc độ cực nhanh. Chiến hạm bị thân thể của bọn chúng va lõm thành một cái hố hơn chục mét ngay lập tức, bên trong vẫn đang nổ tung liên tiếp.

Vũ khí có thể hủy diệt cả tinh cầu nổ tung trong bầy Tôm Tinh Hà giống như mặt trời nuốt chửng một lượng lớn Tôm Tỉnh Hà, song lại có nhiều Tôm Tinh Hà xuất hiện hơn.

Giống như một dải ngân hà màu xanh lam đang lao nhanh đến trong hư không, số lượng Tôm Tinh Hà lúc này đã không thể nào tính toán được nữa, những bóng dáng màu xanh lam kỳ dị nổi lên chỉ chít khắp xung quanh.

Bùm! Bùm! Bùm!

Từng con Tôm Tinh Hà bắn phá chiến hạm giống như đạn pháo gây ra liên tiếp những tiếng nổ lớn.

Hết chương 2211.

Chương 2212. Tôm Tinh Hà

Chiến tranh tàn khốc hơn so với tưởng tượng rất nhiều. Hỏa lực của hạm đội vốn đã rất mạnh, phá hủy cả tinh cầu chẳng khó khăn gì mà vẫn không ngăn cản nổi đàn Tôm Tinh Hà khủng bố này.

Bên trong bầy Tôm Tinh Hà thấp thoáng có thể nhìn thấy một con tôm hùm có thân hình to lớn như ngọn núi đi ngang qua, khí tức kinh khủng đó chắc chắn là đến từ uy phong của Vương Giả.

Chỉ chốc lát mà Hàn Sâm đã thấy được hai con dị chủng tôm hùm cấp Vương như vậy, sức mạnh của vũ khí có thể phá hủy được cả tinh cầu mà cũng không thể nào phá vỡ nổi lớp vỏ của tôm hùm cấp Vương.

Sau khi năng lượng giống như mặt trời bùng nổ, Tôm Hùm Tinh Hà vẫn điên cuồng lao tới, đôi càng tôm mang theo ánh sáng xanh lam lóa mắt lập tức cắt đứt một góc chiến hạm.

“Ngoại trừ những nhân viên điều khiển chiến hạm, tất cả ky sĩ cấp Vương và cấp Công Tước đi theo ta.” Ky sĩ vương Băng Lam vừa nói xong thì lập tức bước ra ngoài chiến hạm.

Rất nhiều ky sĩ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam đều áp sát vào Ky sĩ vương Băng Lam, một ánh đao băng lam lao vào hư không chém ra một vết nứt sâu trong nháy mắt, không biết có bao nhiêu con Tôm Tỉnh Hà ngăn ở trước ánh đao đã bị chém chết.

Sau đó chỉ thấy một đám Ky sĩ Băng Lam đi theo Ky sĩ vương Băng Lam xung phong liều chết đi ra ngoài, Dạ Hà Vương cũng ở trong số đó. Bọn họ

cố gắng dẹp ra một khoảng không gian, lao về phía trước của hạm đội, mở ra lối đi để cho hạm đội có thể xông ra.

Bây giờ Dạ Hà Vương lại càng hận Hàn Sâm hơn, nếu không phải vì Hàn Sâm thì bây giờ hắn vẫn còn đang thoải mái ở Nguyệt Chi Hiệp tận hưởng cuộc sống Vương Giả hạnh phúc của mình, đâu cần phải đi liều mạng như vậy.

Nghĩ đến nỗi hận, Dạ Hà Vương bèn coi những con Tôm Tinh Hà kia thành Hàn Sâm, một đôi Xỉ Luân Nguyệt Nhận điền cuồng vung lên, chém ra từng vòng Hắc Thủy, lập tức chém chết cả đám Tôm Tinh Hà.

Rầm!

Vòng Hắc Thủy chém lên trên vỏ của một con tôm hùm tóe ra ánh lam và tia lửa. Đôi càng của con tôm hùm cấp Vương hơi động đậy, lập tức xé rách vòng Hắc Thủy, thân thể bắn ra xông về phía Dạ Hà Vương tựa như một quả bom sắc xanh.

Giết! Giết! Giết!

Máu nhuộm hư không, xác bay đầy đất. Dưới sự xông pha của đám Ky sĩ vương Băng Lam, hạm đội chật vật nhích về phía trước, vang lên những tiếng nổ lớn liên tiếp theo từng cú va chạm.

Các loại lực lượng nổ tung trong hư không tựa như cực quang bảy màu, một luồng năng lượng mọc lên như mặt trời, một bầy tôm bị nuốt chửng ngay lập tức.

Hàn Sâm đứng trong chiến hạm nhìn ra mà thấy máu nóng sục sôi, thầm nghĩ: “Đây mới là chiến tranh thật sự.”

“Bạch tiên sinh, ta có thể tham gia chiến đấu không?” Hàn Sâm nhìn Bạch tiên sinh, hỏi.

Hắn không phải bị kích thích nhiệt huyết muốn đi ra ngoài chém giết, mà là nhìn thấy nhiều Tôm Tinh Hà bị giết không như vậy, trong lòng cực kỳ tiếc xót.

Tôm Tinh Hà bình thường chí ít cũng phải cấp Hầu Tước, cấp Công 'Tước cũng không hiếm, đặc biệt là những con tôm hùm Tinh Hà cấp Vương kia, nếu có thể thừa cơ chém một đao, nói không chừng còn có được thú hồn nữa.

Đoạn Tội rõ ràng không vừa mắt với suy nghĩ viển vông của Hàn Sâm, lạnh lùng nói: "Ngươi là hộ vệ của Bạch tiên sinh, nhiệm vụ của ngươi là bảo vệ Bạch tiên sinh. Huống chỉ ngươi chỉ là một Hầu Tước, đi ra ngoài cũng chỉ thêm phiền thôi."

Bạch tiên sinh lại cười nói: "Hàn Sâm cũng chỉ lấy danh nghĩa ở chỗ ta mà thôi, không phải hộ vệ thật sự. Nếu muốn đi thì cứ đi đi, nhưng nhớ phải chú ý an toàn nhé, cố gắng hết sức là được."

"Cảm ơn tiên sinh, các ngươi hãy bảo vệ tiên sinh cho tốt đấy." Hàn Sâm nói với đám Linh và Tiểu Thiên Sứ.

Không nói thêm gì nữa, Hàn Sâm xông thẳng ra ngoài, trong lòng còn gào thét: "Các em yêu thú hồn ơi, anh tới đây."

Hàn Sâm triệu hồi Long dực và Giao dực ra, cơ thể cũng hóa đá theo, đồng thời triển khai Động Huyền Khí Tràng, phán đoán tình hình toàn bộ chiến trường, nhanh chóng lao về phía đám Ky sĩ vương Băng Lam.

Hắn cũng không nghĩ mình có thể đối kháng với đàn Tôm Tinh Hà, vẫn nên đi theo đám Ky sĩ vương Băng Lam nhặt mót thì hơn, chọn những con Tôm Tinh Hà trọng thương để ra tay, nói không chừng có thể bắt được chút lợi ích.

Trong chiến trường phức tạp hỗn loạn thế này, Động Huyền Kinh, Dịch Thiên Thuật và đao pháp Thiên Chi Hạ Hàn Sâm học được đều phát huy tác dụng cực lớn, khiến hắn có được sự phán đoán kết hợp giữa vi mô và vĩ mô đối với chiến trường, có thể tìm ra vị trí an toàn nhất, không đến mức để mình rơi vào hiểm cảnh.

Đoạn Tội không đồng tình với việc Bạch tiên sinh chấp nhận cho Hàn Sâm tham gia chiến đấu. Hầu Tước là ngạch quân dự bị trong Đoàn Ky Sĩ Băng

Lam, nếu không có tình huống đặc biệt xảy ra thì không có tư cách tham gia chiến đấu như thế.

Ky sĩ Băng Lam chính thức chí ít cũng phải là cấp Công Tước mới được.

Song thoạt nhìn thì Hàn Sâm lại khá may mắn, thế mà có thể đi tới khu vực của đám Ky sĩ vương Băng Lam một cách an toàn, còn đi kẹp giữa bọn họ và chiến hạm chém giết được một ít cá lọt lưới mà không phải chịu lực xung kích gì lớn.

Hàn Sâm vẫn luôn cố gắng phán đoán tình hình chiến trường, chuẩn bị †ìm cơ hội ra tay bổ đao bất cứ lúc nào.

“Săn giết dị chủng cấp Hầu Tước Tôm Tinh Hà, phát hiện gen dị chủng.”

Một đao của Hàn Sâm chém chết một con Tôm Tinh Hà, dịch máu lấp lánh ánh lam phun khắp người hắn đến giờ mới thôi, hắn đã chém giết không dưới ba mươi con Tôm Tỉnh Hà, đáng tiếc lại không nhận được thú hồn, gen dị chủng càng không có thời gian để nhặt, chỉ có thể tiếp tục giết chóc.

Tôm Tinh Hà thật sự quá nhiều. Tuy Hàn Sâm vẫn không ngừng điều chỉnh vị trí của mình dựa vào dịch chuyển tức thời, để đặt mình vào khu vực tương đối an toàn nhưng vẫn phải không ngừng chiến đấu mới có thể bảo đảm an toàn của mình.

Tình hình chiến đấu phía Ky sĩ vương Băng Lam quá kịch liệt, Hàn Sâm †rơ mắt nhìn hắn chém chết tôm hùm Tinh Hà cấp Vương nhưng lại không có cơ hội tiến lên, thầm buồn bực trong lòng.

Vừa chiến đấu vừa quan sát xung quanh, chỉ lát sau đã phát hiện Dạ Hà Vương đang chiến đấu rất hăng với một con tôm hùm Tỉnh Hà cấp Vương.

Không thể không nói, Dạ Hà Vương thật sự có chút tài năng, Huyền Hà Kinh Dạ Thú Thần Quyết cũng có chỗ độc đáo của nó, thế mà lại mài vỡ được vỏ của con tôm hùm, lộ ra máu thịt màu lam bên trong, thoạt nhìn tôm hùm Tinh Hà cấp Vương cũng không phải đối thủ của hắn.

Hàn Sâm vừa chiến đấu vừa nhích dần về phía Dạ Hà Vương.

“Tên Dạ Hà Vương này cũng cáo già ghê. Tuy đang chiến đấu với tôm hùm Tinh Hà cấp Vương nhưng chỗ hắn đứng lại là vị trí ở cuối đội hình, không phải chịu sự tấn công quá mãnh liệt của đàn tôm, trông như đang chiến đấu rất nguy hiểm với tôm hùm cấp Vương nhưng thực chất lại khá an toàn. Song cũng vì thế nên ta mới có cơ hội.” Hàn Sâm dần đến gần chiến trường của Dạ Hà Vương.

Ở thời điểm này, hắn chắc chắn sẽ không đánh lén Dạ Hà Vương. Nếu bị Đoàn Ky Sĩ Băng Lam phát hiện thì chính là trọng tội.

Mục tiêu của Hàn Sâm là con tôm hùm Tỉnh Hà đang đại chiến với Dạ Hà Vương, muốn thử xem có cơ hội nhặt mót hay không.

Lửa đạn nổ vang, từng luồng năng lượng bùng lên dữ dội khiến cả hư không đều ánh lên đủ loại màu sắc. Song dưới những mảng màu rực rỡ kia lại là sát cơ khủng khiếp, rất nhiều sinh mệnh đã bị nuốt chửng trong vô hình, vốn không có đạo lý gì đáng nói.

Hết chương 2212.

Chương 2213. Tôm Tinh Hà đột biến

Trong cấp Vương, sức mạnh của Dạ Hà Vương không phải quá lớn nhưng lại có công phu nước chảy đá mòn hết sức lợi hại. Trong thời gian liên tục chiến đấu, ngay cả tôm Tỉnh Hà cấp Vương cũng bị hắn dày vò chồng chất vết thương, lớp vỏ giáp xác trên người bị mài rách rất nhiều chỗ, máu thịt bên trong cũng trầy trật hết cả.

“Dạ Hà Vương đúng là có chút thủ đoạn.” Hàn Sâm suy nghĩ trong lòng, vẫn qua lại như con thoi trên chiến trường, chờ cơ hội tốt nhất để ra tay.

Chính vì khả năng bạo phát của Dạ Hà Vương không mạnh mới khiến cho Hàn Sâm có thể nắm bắt được thời cơ ra đòn cuối cùng. Nếu đổi thành

Vương Giả mạnh mẽ có năng lực bạo phát, một đao chém tôm hùm Tinh Hà thành hai nửa thì Hàn Sâm sẽ chẳng có cơ hội nào hết.

“Săn giết dị chủng cấp Hầu Tước tôm Tinh Hà, thu được thú hồn tôm Tinh Hà, phát hiện gen dị chủng.”

Hàn Sâm mừng thầm: “Giết nhiều tôm Tinh Hà như vậy, cuối cùng cũng thấy được thú hồn rồi. “

Nhưng còn chưa kịp xem thú hồn tôm Tỉnh Hà là loại hình gì thì Hàn Sâm đã phải xốc lại tinh thần, tập trung toàn bộ sức lực vào tình hình chiến trường, tránh cho bản thân lâm vào khốn cảnh.

Nếu không bắt buộc, hắn cũng không muốn tùy tiện sử dụng kết giới Ma Trùng Vương.

Đao khí màu tím đen Quỷ Nha đao trong tay tung hoành, chém giết không biết bao nhiêu tôm Tỉnh Hà. Dị chủng nơi này nhiều đến đáng sợ, giết mãi chẳng hết.

Trong lúc quan sát, Hàn Sâm chợt phát hiện một Ky sĩ Băng Lam cấp Công Tước đang đại chiến với một con tôm Tinh Hà, nhưng thoạt nhìn con tôm Tinh Hà kia có vẻ khá kì lạ.

Không phải là tôm hùm Tinh Hà cấp Vương, chỉ là tôm Tinh Hà thôi, hẳn là cấp Công Tước. Nhưng khác với tôm Tinh Hà cấp Công Tước bình thường, con tôm Tinh Hà kia có hình thể lớn hơn một chút, cơ thể cũng có màu lam bán trong suốt nhưng trong màu lam lại có ánh sáng của những vì sao xanh lấp lánh.

“Dị chủng đột biến cấp Công Tước sao?” Hàn Sâm lập tức chú ý hơn đến cuộc chiến bên kia,

Ky sĩ Băng Lam thật sự rất mạnh, mỗi một ky sĩ đều là người nổi bật trong số những người cùng cấp bậc, đại chiến với con tôm Tinh Hà đột biến cấp Công Tước kia cũng là một Công Tước đỉnh cấp, chém chết tôm Tinh Hà cấp Công Tước cũng chỉ là chuyện vài nhát đao mà thôi.

Nhưng bây giờ ky sĩ kia lại đánh đến khó phân thắng bại với tôm Tinh Hà đột biến, nhất thời cũng không chiếm được thế thượng phong.

Hàn Sâm quan sát sơ một chút đã phát hiện, vị Ky sĩ Băng Lam đó đã tách khỏi trận hình ky sĩ. Rõ ràng là để ngăn cản con tôm Tỉnh Hà đột biến này nên hắn mới lao ra khỏi đội hình cuốn lấy nó, tránh cho trận thức bị tách rời bởi con tôm Tinh Hà đột biến này.

Tôm Tinh Hà đột biến thật sự vô cùng mạnh, cơ thể bắn ra hóa thành một luồng lưu quang tinh hà, tốc độ và lực công kích đều mạnh đến đáng sợ, Ky sĩ Băng Lam kia nhất thời không kịp tránh né, dùng tấm khiên miễn cưỡng chống đỡ va chạm của tôm Tinh Hà đột biến, nhưng †ấm khiên dị bảo cấp Công Tước đó đã bị một đòn của tôm Tinh Hà xuyên thủng, chủy tôm khủng bố còn đâm xuyên qua áo giáp Công Tước, máu tươi lập tức chảy ra.

“AI” Ky sĩ Băng Lam gầm lên giận dữ, mặc kệ vết thương trên người, hỏa diễm trên một nắm đấm khác bùng lên như mặt trời, hung hăng đấm lên đầu con tôm Tinh Hà đột biến.

Rắc!

Mắt tôm Tỉnh Hà bị nắm đấm đánh nát, phần vỏ cũng lõm xuống theo, máu tươi màu lam lấp lánh bắn ra.

Nhưng tôm Tỉnh Hà đột biến cũng không chết ngay, cơ thể lại cong lên, bộc phát ra ánh sáng xánh rực rỡ và lao về phía cơ thể Công Tước Băng Lam kia.

Phụt!

Máu tươi trong miệng Băng Lam Công Tước trào ra dữ dội, áo giáp trên ngực đã hoàn toàn vỡ vụn, chủy tôm khổng lồ đâm xuyên qua lồng ngực của hắn, treo hắn lên trên chủy tôm.

Đột nhiên, một luồng đao khí màu tím đen bốc lên từ bên cạnh tôm Tinh Hà đột biến giống như một con độc giao, chui vào vết thương trong đầu nó, làm con tôm Tinh Hà đột biến kia đau đớn ngửa mặt lên trời thét không thành tiếng.

Hàn Sâm thuận tay đẩy Ky sĩ Băng Lam kia từ trên chủy tôm xuống, Qủy Nha đao vẫn liên tục chém ra, từng mảnh đao bay ra chém chết mấy con tôm Tinh Hà cấp Hầu Tước đang định lao đến bên này..

"Ta không sao!" Ky sĩ Băng Lam trực tiếp bay lên, lồng ngực và phía sau lưng còn đang chảy máu, máu vẫn trào ra khỏi miệng nhưng hắn đã lập tức vùi đầu vào chiến đấu.

Toàn thân hắn cháy lên ngọn lửa hừng hực, nắm đấm bùng lên như mặt trời, lại đánh về phía tôm Tinh Hà đột biến.

"Ơ đệt, ngươi đã bị thương nặng như vậy mà vẫn muốn tranh với ta à?" Hàn Sâm không dám chậm trễ, vung Quỷ Nha đao xông lên, dù thế nào cũng phải cướp được một kích cuối cùng đánh vào con tôm Tỉnh Hà đột biến đó.

Ky sĩ Băng Lam kia trông như một con gấu lông đỏ, cao hơn ba mét, sở hữu quái lực cực kỳ khủng bố là sức mạnh hệ Hỏa dữ dội, mỗi một quyền đều nổ tung như mặt trời, lực công kích mạnh mẽ đến mức Hàn Sâm cũng phải tặc lưỡi.

Nếu trước đó không có một quyền bộc phát của hắn đập vỡ vỏ giáp xác của tôm Tinh Hà đột biến thì một đao kia của Hàn Sâm cũng không xuyên qua được lớp vỏ giáp xác của nó.

Ky sĩ Băng Lam giống như gấu lửa đối kháng chính diện với tôm Tinh Hà đột biến. Hàn Sâm ỷ vào tốc độ cực nhanh của mình, vây quanh tôm Tinh Hà đột biến đánh du kích, cũng có chút tác dụng kiềm chế làm cho áp lực của Ky sĩ Băng Lam kia không còn lớn như vậy nữa.

"Rầm rầm!" Hàn Sâm giậm chân trên không trung, một làn sóng xung kích hóa đá khuếch tán trong tinh không, tạm thời hóa đá tất cả những con tôm Tinh Hà gần đó đang lao tới.

Nhưng Thuật Thạch Hóa không có hiệu quả quá lớn với con tôm Tỉnh Hà đột biến kia, chỉ tạo ra một chút tác dụng kiềm chế mà thôi.

Một tay nắm Qủy Nha đao, tay kia triệu hồi Chú Ngữ trong hình thái súng chống tăng, bắn ra một viên đạn pháo. Sau khi nổ tung trên người tôm Tinh

Hà đột biến thì lập tức tạo thành một đám mây hình nấm. Tôm Tinh Hà bị nổ trúng, trên cơ thể lập tức xuất hiện quang phù Ô Quy, tốc độ của nó thoáng cái chậm đi rất nhiều.

Đáng tiếc ở trong vũ trụ này, hiệu quả cấm bay của thuật Ô Quy hình như không có tác dụng mấy.

Dù vậy, dưới sự oanh tạc của Thuật Thạch Hóa và đạn tên lửa Ô Quy của Hàn Sâm đã khiến tình hình phụ cận chuyển biến tốt đẹp lên rất nhiều, giảm bớt không ít gánh nặng cho ky sĩ Băng Lam kia, cũng làm cho tốc độ tôm Tinh Hà đột biến giảm xuống rất nhiều.

“Grào!” Ky sĩ Băng Lam trông như gấu lửa rống lên tung một quyền ra, nắm đấm lại đánh vào bên trong vết thương vừa rồi lần nữa, nổ tung lên như bom khinh khí, lập tức nổ vỡ nửa cái đầu của tôm Tinh Hà đột biến, bên trên máu thịt màu lam cháy lên ngọn lửa sắc đỏ.

“Xin ngươi đừng có chết, giữ lại một hơi thở cho ta đi.” Hàn Sâm thầm căng thẳng, chỉ sợ một quyền này của Ky sĩ Băng Lam sẽ giết chết tôm Tinh Hà đột biến luôn, vội vàng vọt tới, cố ý chặn lại Ky sĩ Băng Lam đang muốn tiến lên truy kích, sau đó trực tiếp bắn một phát đạn pháo về phía tôm Tinh Hà đột biến.

Đạn pháo mang sức mạnh Oanh Thiên Lục Phá găm vào vết thương trên đầu nó, lập tức nổ tung rồi gây ra một vết thương nghiêm trọng cho tôm Tinh Hà đột biến.

Nhưng một giây sau, hào quang của ánh sao xanh trên người tôm Tỉnh Hà đột biến chợt tỏa ra. Cơ thể nó đột nhiên căng phồng lên, tựa như một vụ nổ tinh hệ hóa thành hàng ngàn hàng vạn lưu quang sắc xanh, tất cả mọi thứ trong phạm vi một cây số đều bị lưu quang xanh kia trực tiếp xuyên thủng.

May mà Hàn Sâm và Ky sĩ Băng Lam cách phạm vi tự bạo của con tôm Tinh Hà đột biến đủ xa, lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi phạm vi tự bạo mới không bị sức mạnh tự bạo kinh khủng kia ảnh hưởng.

Hết chương 2213.

Chương 2214. Một phát đi vào lòng người

“Săn giết dị chủng đột biến cấp Công Tước tôm Tinh Hà.”

Một giọng nói nhắc nhở vang lên trong đầu Hàn Sâm nhưng hắn không nhận được thú hồn vì tôm Tỉnh Hà đột biến đã tự bạo, ngay cả gen dị chủng cũng không để lại khiến Hàn Sâm thầm buồn bực trong lòng.

“Cám ơn nhé người anh em.” Ky sĩ Băng Lam giống như gấu lửa kia la lên một tiếng về phía Hàn Sâm, sau đó lại quay về trận hình của đoàn ky sĩ, tiếp tục chém giết tôm Tinh Hà.

Đầu tiên Hàn Sâm ngẩn người một lát, sau đó mới phản ứng được là chuyện gì xảy ra. Hắn một lòng muốn đoạt quái nên mới cố ý ngăn cản Ky sĩ Băng Lam kia.

Nhưng rõ ràng Ky sĩ Băng Lam đã ngộ nhận là Hàn Sâm nhìn ra tôm Tinh Hà đột biến sẽ tự bạo nên mới muốn ngăn cản hắn, không cho hắn xông vào, cho nên mới nói câu cám ơn kia.

“Hiểu lầm rồi.” Hàn Sâm thầm cười khổ, song người ngoài không biết đến thứ gọi là thú hồn, tất nhiên cũng không biết ý đồ thật sự của hắn.

Hàn Sâm không có ý định giải thích, hơn nữa cũng không có thời gian giải thích cho hắn, tôm Tinh Hà đã ùn ùn kéo tới Hàn Sâm lâm vào khổ chiến lần nữa.

“Người anh em, cho một pháo vào bên này với!” Hàn Sâm đang chém giết, đột nhiên nghe được một tiếng gào, chính là Ky sĩ Băng Lam gấu lửa kia.

Hàn Sâm thấy lượng lớn tôm Tinh Hà cấp Công Tước đang điên cuồng công kích trận thế bên kia của họ, mắt thấy sắp không trụ được nữa rồi, liên tục có Ky sĩ Băng Lam bị thương thậm chí tử trận.

Hàn Sâm hiểu ý của hắn, Long Dực sau lưng rung lên, phát động Phá Không Thiểm trong nháy mắt, súng chống tăng xách trên tay đã phóng thẳng về phía đám tôm Tinh Hà cấp Công Tước kia.

Bùm!

Đám mây sáng hình nấm oanh tạc trong đám tôm Tinh Hà, mặc dù uy lực không đủ để giết chết tôm Tinh Hà có lớp vỏ giáp xác cứng rắn nhưng quang phù Ô Quy phát nổ trên người chúng lại làm cho tốc độ tôm Tinh Hà giảm đi đáng kể, khiến nhóm Ky sĩ Băng Lam kia có thời gian thở dốc.

Vì vỏ giáp xác quá cứng cáp nên bản thân Hàn Sâm giết tôm Tinh Hà cấp Công Tước còn có chút khó khăn. Nhưng phối hợp bổ trợ cho nhóm Ky sĩ Băng Lam kia lại khá tốt.

Một phát đạn tên lửa oanh tạc vào vị trí căng thẳng nhất trong trận địa, giảm bớt một chút áp lực cho nhóm Ky sĩ Băng Lam.

Đoạn Tội thấy hơi ngạc nhiên. Giữa cuộc chiến như vậy mà một Hầu 'Tước như Hàn Sâm lại thật sự mang lại tác dụng. Việc này nằm ngoài dự liệu của hắn, khiến cho cảm nhận của hắn về Hàn Sâm tốt hơn rất nhiều.

"Thật không nhìn ra, hắn cũng có bản lĩnh đấy chứ." Đoạn Tội nói.

Bạch tiên sinh bên cạnh mỉm cười nói: "Hắn và Cô Trúc Trấn Thiên Cung hợp xưng Đao Kiếm Song Tuyệt. Mặc dù chỉ là Hầu Tước nhưng

thực chiến sẽ không thua kém Công Tước bình thường đâu.

Đoạn Tội không biết Hàn Sâm nhưng hắn lại biết Cô Trúc, trận chiến giữa Kim Tệ và Cô Trúc bởi vì có liên quan đến Tà Đồng nên cực kỳ nổi tiếng, ngay cả trong tộc Hoàng Cực cũng có không ít cường giả đã chứng kiến trận chiến ấy, Đoạn Tội cũng là một trong số đó.

Đoạn Tội thật sự có chút kinh ngạc: "Hắn mà cùng nổi danh với Cô Trúc cơ á?"

Bạch tiên sinh cười nói: "Nhìn biểu hiện hiện tại của hắn, chẳng lẽ không xứng cùng nổi danh với Cô Trúc sao?"

“Đúng là có chút bản lĩnh.” Đoạn Tội khẽ gật đầu. Nhưng tính cách Hàn Sâm khác với loại hình mà hắn thưởng thức, Đoạn Tội vẫn cảm thấy Hàn Sâm không bằng Cô Trúc.

Đoạn Tội thích kiểu cường giả có thể chiến đấu trực diện với cường địch hơn, còn kiểu bỉ ổi bắn một pháo rồi lại đổi chỗ khác như Hàn Sâm thật sự khiến hắn không tài nào thưởng thức nổi.

Tất nhiên Hàn Sâm cũng không quản được người khác nghĩ thế nào, hắn vẫn liên tục di chuyển điều chỉnh vị trí của mình, chủ yếu phóng ra đạn tên lửa mang Thuật Ô Quy là chính.

Hắn cũng thử đạn tên lửa kèm hiệu ứng đóng băng. Nhưng dường như tôm Tinh Hà kháng đóng băng rất mạnh, hiệu quả đóng băng cũng không khá lắm nên Hàn Sâm đã bỏ qua suy nghĩ đóng băng chúng.

Đoàn Ky Sĩ Băng Lam chính diện nghênh địch, Hàn Sâm xoay quanh nã pháo, nhất thời cũng oanh tạc rất sướng tay.

Đang nổ thích ý thì chợt thấy tình huống bên Dạ Hà Vương có biến, đôi càng của tôm hùm Tinh Hà bị Dạ Hà Vương chặt đứt, từng luồng hắc thủy liên tục chém về phía cơ thể tôm hùm Tỉnh Hà, mắt thấy sắp cắt con tôm hùm Tinh Hà thành mấy khúc.

Hàn Sâm cách tôm hùm Tỉnh Hà hơi xa, không kịp xông qua nữa. Hắn vừa suy nghĩ, Chú Ngữ đã hóa thành hình thái súng bắn tỉa, nhắm ngay †rung khu thần kinh của tôm hùm Tinh Hà cấp Vương, một đầu đạn bay thẳng ra ngoài.

Phát đạn này không kèm theo bất kỳ Thuật Ô Quy hay Thuật Đóng Băng gì, sức mạnh Oanh Thiên Lục Phá thuần túy rót vào trong đó, xuyên qua khe hở giữa đàn tôm Tinh Hà.

Dạ Hà Vương đang muốn chém con tôm hùm Tỉnh Hà chết hẳn thì chợt thấy một tia sáng lạnh lóe lên, trong tích tắc phóng thẳng vào đầu tôm hùm Tinh Hà đã bị hắn mài vỡ lớp vỏ, chỉ còn lại đống thịt tươi rữa nát.

Bùm!

Đầu tôm vốn đã như thịt vụn, nhất thời bị một cỗ sức mạnh làm nổ tung, trung khu thần kinh cũng bị nổ đứt một cách chuẩn xác, não bị bắn văng ra ngoài.

Dạ Hà Vương hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn về hướng tia sáng lạnh bay tới, chỉ thấy Hàn Sâm giơ súng bắn tỉa đứng trong hư không. Hắn nhất thời giận dữ, cho rằng Hàn Sâm đang gây hấn với mình.

Nhưng đang ở trên chiến trường nên Dạ Hà Vương cũng không thể thể đi tìm Hàn Sâm tính sổ được, chỉ đành oán hận mà đi về phía thi thể tôm Tinh Hà, xé thi thể của nó ra sau, đào lấy gen dị chủng cấp Vương.

"Săn giết dị chủng cấp Vương tôm hùm Tinh Hà, thu được thú hồn tôm Tinh Hà, phát hiện gen dị chủng."

Âm thanh săn giết vang lên trong đầu Hàn Sâm khiến hắn hạnh phúc suýt rên thành tiếng. Đây là thú hồn cấp Vương đó, nếu chỉ dựa vào hắn thì sợ rằng khó có cơ hội giết chết dị chủng cấp Vương, huống chỉ là trong trận chiến khốc liệt như vậy.

"Cái gì gọi là một phát đi vào lòng người, chính là tay súng thần ta đây chứ đâu." Hàn Sâm thầm đắc ý trong lòng.

Trận chiến vẫn còn tiếp tục, lượng lớn tôm Tinh Hà bị chém giết nhưng Ky sĩ Băng Lam cũng có không ít người tử trận. Dưới sự vây công của đàn tôm Tinh Hà đông đảo, Ky sĩ vương Băng Lam và Đoàn Ky Sĩ Băng Lam gắng gượng chém giết mở một con đường máu, dẫn theo hạm đội lao thẳng ra ngoài.

Hàn Sâm không biết mình đã giết bao nhiêu con tôm Tinh Hà nữa, lực lượng trong cơ thể tiêu hao trên phạm vi lớn, chém giết đến gần như tê liệt, sức lực nhanh chóng cạn kiệt.

Những chiến hạm khổng lồ như tinh cầu kia cũng chồng chất chương tích, khắp nơi là hố, tràn ngập lửa nóng và khói bụi sinh ra từ các vụ nổ.

Đàn tôm Tinh Hà kia dường như bị thứ gì đó chặn lại, không cùng nhau lao tới nữa, đều tập trung tại nơi mà đám Hàn Sâm vừa đi qua, xếp chồng lên

nhau như vách núi khổng lồ, chỉ có một số rất ít còn đang qua lại tuần tra xung quanh họ nhưng cũng sắp chạy về.

“Chúng ta thoát khỏi khu vực của tôm Tinh Hà rồi!” Không biết ai kêu lên một câu, đám Ky sĩ Băng Lam hoan hô reo hò.

Chỉ nhìn sơ qua đã thấy hầu như tất cả Ky sĩ Băng Lam đều có thương tích, chiến hạm cũng sắp báo hỏng, tình hình không lạc quan lắm. Mà bọn họ chỉ mới vừa tiến vào Tinh Vực Hỗn Loạn không lâu, còn một chặng đường dài phải đi để đến được căn cứ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam nữa kìa.

Hết chương 2214.

Chương 2215. Thú hôn Tôm hùm Tinh Hà

“Đây là Tinh Vực Hỗn Loạn, ở nơi này chuyện gì cũng có thể xảy ra, phải chuẩn bị tinh thần hi sinh bất cứ lúc nào.” Khi Hàn Sâm quay về trong chiến hạm, Bạch tiên sinh thở dài nói.

Đoàn Ky Sĩ Băng Lam chịu tổn thất không nhỏ nhưng phần đông mọi người vẫn giữ được tính mạng, cũng coi như là kết quả tốt.

Chẳng ai biết trước được sẽ đụng phải bầy Tôm Tinh Hà kia. Điều đáng mừng duy nhất là bọn họ không đánh thức con nhện Lỗ Đen, nếu không sẽ không đơn giản chỉ là chết một vài ky sĩ như vậy mà sẽ thành toàn quân bị diệt.

Rất nhiều thi thể các ky sĩ Băng Lam đã chết trong trận chiến này cũng không thể mang về được vì không ai dám trở lại chỗ bầy Tôm Tinh Hà kia tìm thi thể bọn họ. Mà dù có quay về thì cũng chẳng tìm được, thi thể của họ đã táng thân trong bụng tôm từ lâu rồi.

Trận chiến này khiến bọn họ tổn thất rất nhiều, gen dị chủng Tôm Tinh Hà và thân thể của chúng cũng không mang về được bao nhiêu. Trong cuộc chiến khốc liệt như vậy, họ chẳng kịp đi thu thập, sau khi thoát ra tất nhiên cũng không thể quay về nhặt xác.

Chiến hạm đều có những tổn thương ở mức độ khác nhau, cũng may loại chiến hạm cỡ lớn này vốn được thiết kế để ngăn cản dị chủng. Lớp bảo vệ bên ngoài dày không kém gì lớp vỏ Trái Đất. Mặc dù bị hư hại nhưng các thành phần lõi bên trong cũng không bị tổn thất gì, không ảnh hưởng tới chuyến đi.

Lúc nghỉ ngơi, Hàn Sâm cầm thú hồn Tôm Tinh Hà và Tôm hùm Tinh Hà ra xem.

Thú hồn của Tôm Tinh Hà rất nhiều. Tổng cộng có mười sáu con cấp Hầu Tước và một con cấp Công Tước. Thật sự là do giết quá nhiều, đến cả bản thân Hàn Sâm cũng không nhớ rõ rốt cuộc mình đã giết tất cả bao nhiêu con.

Thú hồn Tôm Tinh Hà: Dạng kiếm

Hàn Sâm tiện tay triệu hồi thanh kiếm Tôm Tinh Hà ra, chỉ thây một thanh đại kiếm dài hơn hai mét xuất hiện trong tay Hàn Sâm, tuy to lớn nhưng nó không nặng nề như đại kiếm bình thường.

Kiếm Tôm Tinh Hà giống như chủy tôm, là một dạng tinh thể màu lam trong suốt, hai bên có răng cưa, càng đi về phần mũi kiếm thì lại càng nhọn, thân kiếm ánh lên lam mang mãnh liệt, tùy tiện vung kiếm có thể thấy trên thân kiếm phát ra kiếm mang sắc xanh.

Hàn Sâm phân cho đám Hàn Nghiên mỗi người một thú hồn Tôm Tinh Hà. Bình thường, vũ khí cấp Hầu Tước dùng vẫn rất tốt. Còn thú hồn Tôm Tinh Hà cấp Công Tước thì Hàn Sâm cho Kỷ Tình.

Kỷ Tình là kiếm hồn thể Siêu Thần, năng lực được tăng lên cực mạnh khi dùng dạng kiếm. Đây cũng coi như là Hàn Sâm chăm sóc nàng thay cho Kỷ Yên Nhiên.

Thú hồn Tôm hùm Tỉnh Hà chỉ có duy nhất một cái, đây mới là trọng điểm. Ánh mắt Hàn Sâm tập trung nhìn vào thú hồn Tôm hùm Tinh Hà trong Hồn Hải.

Thú hồn Tôm hùm Tỉnh Hà cấp Vương: Dạng áo giáp.

"Áo giáp cấp Vương!" Hàn Sâm mừng thầm trong lòng, vừa hay hắn đang thiếu áo giáp như này.

Mặc dù lực phòng ngự của kết giới Ma Trùng Vương rất mạnh nhưng nếu đã mở kết giới Ma Trùng Vương rồi thì bản thân Hàn Sâm cũng không thể tấn công kẻ địch được. Còn thú hồn dạng áo giáp thì sẽ không như thế. Đây mới chính là vốn liếng để đi giữa vạn quân như chốn không người.

"Tiếc là chỉ giành được có một cái áo giáp Tôm Hùm. Nếu giết thêm được vài con nữa thì có thể phân cho mỗi người một cái áo giáp Tôm Hùm. Ở Tinh Vực Hỗn Loạn này cũng dễ sống hơn nhiều." Hàn Sâm †hầm nhủ trong lòng.

Hắn triệu hồi áo giáp Tôm Hùm ra, trong nháy mắt một chiếc áo giáo

trong suốt màu lam bọc lấy toàn bộ thân thể Hàn Sâm. Trong tinh thể lam trong suốt ấy còn có ánh sao xanh lóe lên. Hàn Sâm mặc áo giáp thử cử động, chỉ thấy ánh sao sáng chói như thần linh trong tinh thần vậy.

"Bộ áo giáp này thật là đẹp. Đây chính là thú hồn Tôm hùm Tinh Hà sao?" Kỷ Tình hâm mộ nhìn áo giáp Tôm hùm Tỉnh Hà trên người Hàn Sâm, hỏi hắn.

Bộ giáp này quả thật rất đẹp, giống như viên kim cương ánh sao màu lam vậy. Con gái thì rất dễ bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp diễm lệ chói lóa của nó.

Nhưng Hàn Sâm lại không có thích kiểu dáng phô trương như vậy. Nếu được chọn thì hắn tình nguyện chọn màu xám tro cực kỳ bình thường cho cái áo giáp này.

Mặc bộ áo giáp kiểu này đi đánh nhau thì trông hắn chẳng khác gì đom đóm phát sáng trong đêm đen, tươi sáng, "hút hồn" như này thì cớ gì kẻ địch lại

không tập trung hết lên người hắn cơ chứ.

Nhưng dù sao thì có còn hơn không. Hàn Sâm chuyển thú hồn Ma Trùng Vương hoàng kim của mình cho Hàn Nghiên. Như vậy thì sau này Hàn Nghiên có thể hành động riêng lẻ, không cần lúc nào cũng phải đi chung với đám Tiểu Thiên Sứ nữa.

Hàn Sâm đã có áo giáp Tôm Hùm rồi thì kết giới Ma Trùng Vương không còn ý nghĩa gì lớn với hắn nữa, sau này lúc nào cần thì tìm đám Tiểu Thiên Sứ hỏi là được.

Sau khi gặp phải bầy tôm Tinh Hà, Hàn Sâm lại có thêm hiểu biết về sự đáng sợ của Tinh Vực Hỗn Loạn. Cho dù có kết giới Ma Trùng Vương tam sắc cũng không thể bảo đảm an toàn tuyệt đối được.

“Khó trách đến cả người phụ nữ như Isa cũng ngã xuống ở nơi này.” Nghĩ đến Isa, Hàn Sâm thầm thở dài trong lòng.

Ky sĩ vương Băng Lam sai người mang tới một ít gen dị chủng và máu thịt của Tôm Tinh Hà. Chắc hẳn đây là phần thưởng cho biểu hiện khi chiến đấu của Hàn Sâm.

Người những thứ này tới là Ky sĩ Băng Lam trông như con gấu lửa.

“Xin chào người anh em, ta là Bạo Hùng, Bạo trong hỏa bạo, Hùng trong hùng hùng liệt hỏa. Từ nay, ở đây đã có ta che chở cho ngươi. Trong Đoàn Ky Sĩ Băng Lam có chuyện gì thì cứ báo tên của ta ra.” Gấu Lửa vỗ ngực nói lớn với Hàn Sâm.

“Được, chắc chắn sẽ báo tên ngươi.” Hàn Sâm cũng chẳng thèm khách khí chút nào.

“Thẳng thắn lắm, lúc rảnh rỗi cứ đến đội sáu tìm ta nhé.” Gấu Lửa cười lớn vỗ vai Hàn Sâm rồi mang theo những ky sĩ đến đưa đồ đi mất.

Hàn Sâm lấy luôn phần máu thịt tôm Tinh Hà được ban tặng làm lẩu †ôm, cắt thành từng miếng thịt tôm trong suốt mỏng dính, nhúng sơ qua, thêm

chút gia vị, bỏ vào miệng nhai. Vị ngọt lan tỏa trong miệng, hầu như làm cho người ta tan chảy vì độ thơm ngon của thịt tôm.

Chặng đường kế tiếp lại không hiểm ác đáng sợ như trong tưởng tượng của Hàn Sâm. Chiến hạm chạy liên tục bảy tám ngày cũng không gặp phải bầy dị chủng hư không kinh khủng nào nữa.

Còn những đàn dị chủng hư không nhỏ thì vừa thấy hạm đội đã tự động núp xa xa.

Hàn Sâm nhàn rỗi không có chuyện gì làm nên bị Bạo Hùng gọi đi ăn thịt uống rượu chung. Bạo Hùng là tiểu đội trưởng của tiểu đội số sáu, thuộc hạ của hắn là mấy Ky sĩ Băng Lam cũng khá thân thiết với Hàn Sâm, không khinh thường Hàn Sâm chỉ vì hắn là một Hầu Tước.

Đương nhiên, cơ sở hình thành nên tình hữu nghị thân thiết này dựa trên sự công nhận của bọn họ với biểu hiện vào ngày hôm đó của Hàn Sâm. Cho dù ở bất cứ nơi nào thì kẻ mạnh vẫn luôn luôn được tôn trọng.

“Ta nói này chú em, ngươi cần gì phải lo lắng thế. Tinh Vực Hỗn Loạn không có đáng sợ như ngươi tưởng tượng đâu. Tuyến đường này chúng ta đã đi qua không biết bao nhiêu lần, có cái gì thì cũng đã bị dọn dẹp cực kỳ sạch sẽ từ lâu rồi. Nhện Lỗ Đen với bầy Tôm Tinh Hà đều là sự cố bất ngờ thôi. Yên tâm đi chú em, anh Hùng của ngươi đi đường này suốt. Chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu. Ngươi cứ yên tâm mà uống rượu đi.” Sau khi uống hết ba thùng rượu vào bụng, Bạo Hùng tùy tiện ôm lấy bả vai Hàn Sâm, đưa thùng rượu đến bên miệng Hàn Sâm.

“Anh Hùng à, không phải là ta không muốn uống mà thật sự là uống không nổi nữa rồi. Cái bụng này của ta không thể so được với cái bụng kia của ngươi đâu.” Hàn Sâm nhìn phần bụng tròn vo vì uống rượu của mình mà nói.

Cái đám Bạo Hùng này đều là mấy kẻ sành ăn. Hàn Sâm đã âm thầm sử dụng Thuật Thôn Phệ rồi mà cũng không sánh được với bọn họ, cũng không biết bụng của đám người này mọc từ đâu ra nữa.

Bạo Hùng cười khà khà, đang định mở miệng nói gì đó thì nghe thấy tiếng còi báo động vang lên điên cuồng, nhất thời khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra.

“Báo động chiến đấu!” Bạo Hùng trợn to hai mắt kêu lớn.

“Xem ra cái tên Bạo Hùng này chẳng đáng tin chút nào hết.” Hàn Sâm vội vã đứng dậy chạy về phía phòng điều khiển. Hắn biết chắc chắn Bạch tiên sinh sẽ dẫn đám Hàn Nghiên đi đâu.

Hết chương 2215.

Chương 2216. Bá Hạ

Lúc Hàn Sâm chạy đến phòng điều khiển thì quả nhiên Bạch tiên sinh với Đoạn Tội đều đã có mặt ở đó.

Thông qua màn hình rada, có thể nhìn thấy có một con quái vật khổng lồ xuất hiện trên tuyến đường của hạm đội. Trông con quái vật kia tựa như rùa biển, lại to bằng cả một tinh cầu, không hề thua kém chiến hạm của Tộc Hoàng Cực.

Thân thể to lớn của nó như được chạm khắc từ bạch ngọc, bốn chân chuyển động tạo thành những rung động kỳ dị trong hư không. Nó đang bay trong hư không mà có cảm giác như đang bơi trong nước.

Điều kỳ lạ hơn chính là trên lưng con rùa không lồ kia không phải là mai rùa bình thường. Phần mai như bạch ngọc của nó nhô lên cao, thoạt nhìn giống như một pháo đài không gian, bên trên còn có những tòa lâu đài, cung điện, trông cực kỳ kỳ diệu.

Tất cả các chiến hạm đều đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu nhưng vì Ky sĩ vương Băng Lam chưa ra lệnh nên không có một chiến hạm nào khai hỏa hết, vẫn chỉ đứng cách khoảng không giằng co với con rùa lớn như pháo đài kia.

Sắc mặt của Ky sĩ vương Băng Lam và đám Ky sĩ Băng Lam đều có gì đó cổ quái, nghiêm trọng, tức giận, không cam lòng và sợ hãi hòa chung với nhau.

“Đó là cái gì vậy?” Hàn Sâm nhỏ giọng hỏi Bạch tiên sinh đang đứng bên cạnh.

Bạch tiên sinh khẽ đáp: “Bá Hạ. Nó là một trong mấy dị chủng Thần Hóa đáng sợ nhất trong Tỉnh Vực Hỗn Loạn này.”

Hàn Sâm thoáng ngẩn người, dường như hắn đã nhớ ra khi ấy trong tài liệu mà tộc Hoàng Cực gửi tới có nói Isa chính là bị Bá Hạ nuốt chửng.

“Ở Tinh Vực Hỗn Loạn này có mấy con Bá Hạ?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Bá Hạ như con rùa khổng lồ trước mắt, hỏi.

Bạch tiên sinh biết Hàn Sâm muốn hỏi cái gì, hắn nói tiếp: “Ở Tỉnh Vực Hỗn Loạn này chỉ có duy nhất một con Bá Hạ, chính con Bá Hạ này đã nuốt chửng Nữ Hoàng Đao Phong.”

Nghe vậy, sắc mặt Hàn Sâm nhất thời trở nên phức tạp. Nhìn con Bá Hạ bơi tới bơi lui tuần tra trong hư không, khí tức kinh khủng của nó cách cả màn hình cũng có thể cảm nhận được. Đây không phải là sự †ồn tại mà hắn bây giờ có thể chống lại được.

Cho dù có kết giới Ma Trùng Vương tam sắc thì cũng chưa chắn có thể chặn được một đòn tấn công của Bá Hạ.

Hàn Sâm biết đại khái là khi ấy Đoàn Ky Sĩ Băng Lam phụng mệnh thăm dò, thanh lý một tinh cầu khổng lồ bên trong Tinh Vực Hỗn Loạn. Nhưng trong lúc vô tình đã làm con Bá Hạ đang ngủ say trên tinh cầu khổng lồ kia thức giấc, khiến nó nổi giận, lập tức tấn công Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.

Trong số các thành viên của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam khi đó thì Isa là người mạnh nhất, coi như là chủ lực chiến đấu với Bá Hạ, kéo dài thời gian để cho chủ lực của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam và cường giả của hai đoàn ky sĩ khác chạy tới tiếp viện.

Đáng tiếng Isa bị Bá Hạ nuốt chửng. Ba đoàn ky sĩ hợp lực với nhau cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ được hạm đội rút lui khỏi tỉnh cầu khổng lồ đó chứ không hề làm con Bá Hạ kia bị thương chút nào.

Hôm nay gặp lại con Bá Hạ này, tâm trạng của các thành viên Đoàn Ky Sĩ Băng Lam khá là phức tạp. Mọi người lặng im không nói gì, tay cầm chặt binh khí. Dường như có xúc động mạnh mẽ muốn đánh nhau một trận nhưng ánh mắt lại không có chút niềm tin chiến thắng. Bởi vì bọn họ đều biết với thực lực của mình thì không đủ để đánh thắng được con dị chủng Bá Hạ cấp Thần Hóa.

Bá Hạ vẫn đang bơi lội tung tăng trong không trung chứ không đi sang bên này. Nó coi hạm đội của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam như vật chết, đi tới

đi lui tuần tra một hồi rồi mới chậm rãi bơi về tinh không phía xa xa kia, dần dần cách xa hạm đội.

Cho đến khi Bá Hạ biến mất hoàn toàn khỏi tâm mắt mọi người thì tất cả thành viên của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam mới như trút được gánh nặng, tựa như dỡ xuống một ngọn núi lớn đè trên người, thở dài.

Hạm đội lại di chuyển, tiếp tục đi tiếp về phía trước theo dự tính.

Hàn Sâm và Bạch tiên sinh cùng quay về phòng riêng của họ, Bạch tiên sinh khẽ than thở: “Suốt dọc đường này chẳng bình yên chút nào. Trước thì gặp Nhện Lỗ Đen với bầy Tôm Tinh Hà, giờ thì gặp phải Bá Hạ. Hy vọng chặng đường tiếp theo sẽ bình an, đừng xảy ra chuyện gì nữa là tốt nhất.

Hàn Sâm hỏi: “Bạch tiên sinh, những kiến trúc dạng lâu đài với cung điện trên người Bá Hạ là do chủng tộc nào xây dựng vậy?”

Bạch tiên sinh trầm ngâm một lát rồi nói: “Không ai biết cả. Tộc Hoàng Cực khai phá Tinh Vực Hỗn Loạn này đã có lịch sử mấy trăm năm nay. Nhưng những khu vực có thể khống chế mới chỉ là ba, bốn phần ngàn mà thôi. Toàn bộ Tinh Vực Hỗn Loạn này là một không gian dị chủng †o lớn, lớn hơn rất nhiều so với bất kỳ không gian dị chủng đã biết nào, cũng chỉ có Thánh Vực năm xưa mới có thể so sánh được. Có thể nói là không gian dị chủng siêu cấp.”

Dừng lại một chút rồi Bạch tiên sinh lại nói tiếp: “Theo như ta biết, †rong mấy trăm năm nay, có tài liệu từng ghi rằng, bọn họ gặp phải Bá Hạ tổng cộng mười một lần. Lần đầu là vào hơn hai trăm năm trước. Khi đó thì Bá Hạ đã có hình dạng như bây giờ, cung điện, lâu đài trên lưng nó đã tồn tại từ lâu, cũng không ai biết những kiến trúc đó là có lai lịch như thế nào. Gặp nhau nhiều lần như thế rồi nhưng cũng chưa ai thấy có sinh vật nào xuất hiện bên trong lâu đài, cung điện đó bao giờ. Đến nay, chuyện này vẫn là điều bí ẩn.

Chặng đường kế tiếp, cả Đoàn Ky Sĩ Băng Lam đều có chút kinh sợ, dọc đường thực sự xảy ra quá nhiều bất ngờ khiến cho tất cả mọi người đều biến thành chim sợ cành cong.

Cũng may là hành trình tiếp theo không có phát sinh bất ngờ gì khác, hạm đội Đoàn Ky Sĩ Băng Lam thuận lợi trở về nơi đóng quân của mình trong Tinh Vực Hỗn Loạn.

Đó là một tinh hệ không lớn lắm, chính là một trong những khu vực mà Tộc Hoàng Cực có thể khống chế hiện nay.

Trong Thập Đại Ky Sĩ Đoàn thì tổng cộng có bốn đoàn ky sĩ đóng quân trong Tinh Vực Hỗn Loạn. Trước mắt chỉ có một đoàn ky sĩ chiếm cứ hai tinh hệ, ba đoàn ky sĩ còn lại thì mỗi đoàn chiếm đóng một tinh hệ.

Ky sĩ Băng Lam chiếm được tinh hệ này thì lấy luôn tên của đoàn ky sĩ đặt làm tên tạm thời, được gọi là Tinh hệ Băng Lam

Trong Tinh hệ Băng Lam có tất cả là sáu tinh cầu có sự sống. Tinh cầu có sự sống lớn nhất trong đó thì có thể tích khổng lồ không thể nào tưởng tượng được. Chiến hạm của hạm đội Băng Lam to lớn như thế cũng chỉ mà một ngọn núi nhỏ so với tinh cầu đó mà thôi.

Căn cứ chính của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam ở ngay trên tinh cầu này. Tuy trên danh nghĩa là đã chiếm cứ nơi đây nhưng thực tế thì trình độ khai hoang ở tinh cầu này mới chỉ có hơn ba mươi phần trăm mà thôi, vẫn còn rất nhiều khu vực chưa được thăm dò khai phá.

Trên tinh cầu khổng lồ lấy tên tạm thời là Băng Lam, Hàn Sâm nhìn thấy một căn cứ siêu lớn được xây dựng từ Hải Xuyên Thạch, không khỏi cảm thán trước danh tác của tộc Hoàng Cực.

Trên danh nghĩa, Hàn Sâm là hộ vệ của Bạch tiên sinh, nhưng thực tế vân thuộc quyền quản lý của Ky sĩ vương Băng Lam cho nên khi đến căn cứ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam thì hắn và đám Tiểu Thiên Sứ đều được phân công nhiệm vụ.

Giống như ky sĩ dự bị thông thường của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, nhiệm vụ đầu tiên của Hàn Sâm chính là công tác thanh lý và thăm dò.

Hàn Sâm sẽ đi điều tra khu vực mà Đoàn Ky Sĩ Băng Lam đã chiếm cứ để vẽ bản đồ chỉ tiết và sự phân bố của các dị chủng.

Nhưng khác với ky sĩ dự bị là Hàn Sâm không bị phân đến bất cứ tiểu đội dự bị nào cả mà hắn và người hắn dẫn đến sẽ tự hợp nhất với nhau †ạo thành một tiểu đội dự bị mới. Đây chính là mục đích quan trọng nhất khi Hàn Sâm bàn điều kiện lúc đầu.

Chứ nếu vào Đoàn Ky Sĩ Băng Lam theo cách thông thường thì Hàn Sâm với đám Hàn Mộng Nhi cũng sẽ bị phân chia vào các tiểu đội dự bị, không thể nào ở bên cạnh Hàn Sâm mãi được. Bây giờ không những Hàn Sâm có thể làm việc chung với bọn họ mà ngay cả Ky sĩ vương Băng Lam cũng không thể đơn độc điều thành viên trong đội của hắn đi bất cứ đâu. Nếu không thì Hàn Sâm cũng không dám dẫn đám Hàn Mộng Nhi đến nơi này.

Hết chương 2216.

Chương 2217. Nhiệm vụ thanh lý

Vì tiểu đội của bọn Hàn Sâm vừa mới đến Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, nhiệm vụ chủ yếu hiện nay là dọn dẹp dị chủng ở vùng phụ cận căn cứ.

Tuy rằng căn cứ đã thành lập rất lâu, tuy nhiên vẫn thường xuyên có những đàn dị chủng số lượng lớn từ trong núi non gần đó lao tới, hình thành dị chủng triều quy mô lớn, mang đến phiền toái không nhỏ cho căn cứ.

Nhiệm vụ của bọn Hàn Sâm bây giờ chính là đi vào bên trong dãy núi dọn dẹp dị chủng. Dị chủng loại chim ở nơi này rất nhiều, mà tốc độ sinh sôi cũng cực nhanh, cần phải bắt giết số lượng lớn và tiêu diệt sạch số trứng chúng sinh ra, nếu không cứ qua một thời gian thì sẽ lại có đàn dị chủng lớn xuất hiện.

Bên trong một sơn cốc, tay Hàn Sâm cầm đầy trứng chim nướng, một miếng một quả mà thầm nhíu mày.

Bọn họ đi vào nơi này đã nửa tháng rồi, mỗi ngày đều săn giết dị chủng, diệt trứng chim. Ban đầu ăn vào thì rất thoải mái đã ghiền nhưng mà nửa tháng mỗi ngày đều ăn trứng chim thịt chim, bọn họ đã ăn đến phát ngấy từ lâu rồi.

Bởi vì dị chủng mạnh mẽ đều bị Đoàn Ky Sĩ Băng Lam dọn dẹp một lần, cho nên vùng lân cận quanh đây cũng không có dị chủng cấp Vương, ngay cả cấp Công Tước cũng rất khó nhìn thấy, phần lớn là mấy dị chủng cấp thấp năng lực sinh sản mạnh, cũng không có tác dụng gì lớn với đám Hàn Sâm.

Tuy nhiên làm mấy nhiệm vụ thanh lý này nọ có thể đạt được một ít điểm công huân, dùng điểm công huân có thể đổi lấy các loại vật phẩm khen thưởng ở trụ sở, như là thuật gen hay gen dị chủng…

Nhưng đám Hàn Sâm đều chẳng vừa mắt loại thuật gen bình thường và gen dị chủng, mà đồ vật họ coi trọng lại cần rất nhiều điểm công huân, chỉ làm nhiệm vụ thanh lý như thế này thì không biết năm tháng nào mới có thể đổi được.

Tuy nhiên cũng không phải hoàn toàn không có lợi, bởi vì trong dãy núi này có rất nhiều dị chủng loại chim, các loài chim dị chủng có đủ các loại thuộc tính, làm cho Hàn Sâm nảy ra một ít ý tưởng.

Thú hồn Kim Ô dạng bảo thạch vẫn chưa có cơ hội sử dụng, đang cần một thú hồn chim hệ hỏa làm vật dẫn. Hiện giờ nơi này đa phần là chim, chỉ cần có thể lấy được một thú hồn chim hệ hỏa cao cấp thì có thể dung hợp với thú hồn Kim Ô, có cơ hội rất lớn để tiến hóa ra một thú hồn cấp Thần Hóa.

Xác suất thành công của thú hồn cấp Vương là cao nhất, song bây giờ Hàn Sâm muốn giết dị chủng cấp Vương thì có chút khó khăn, hơn nữa cũng rất khó tìm được. Cho nên hắn bèn đặt mục tiêu lên thú hồn chim cấp Công Tước.

Trải qua nghiên cứu trong mấy ngày này, cuối cùng Hàn Sâm thật sự phát hiện một loài chim dị chủng hệ hỏa tương đối thích hợp.

Trên bản đồ Đoàn Ky Sĩ Băng Lam đã vẽ gần như hoàn chỉnh có đánh dấu nhiều khu vực nguy hiểm, hẻm núi Nham Tương chính là một trong số đó.

Hẻm núi đó kéo dài hơn mười ngàn dặm, dưới đáy có nham thạch nóng chảy thành dòng sông, hai bên vách đá có rất nhiều hang động, đủ loại dị chủng hệ hỏa sinh sống bên trong đó.

Trong đó nhiều nhất là một loại Hỏa Nha cỡ ngón tay, Hỏa Nha này là dị chủng thuần hệ hỏa, có thể phun ra hỏa diễm, thức ăn là hỏa trùng trong sông nham.

Đầu chúng rất nhỏ, thân thể chỉ dài cỡ một ngón tay, kích cỡ lớn hơn con ong bắp cày một chút nhưng mà số lượng lại rất nhiều, một đàn Hỏa Nha nhỏ cũng có thể đạt tới hơn mấy chục ngàn con Hỏa Nha.

Đàn Hỏa Nha quy mô như thế ở hai bên vách Nham Tương nhiều không kể xiết, thậm chí một vài đàn Hỏa Nha lớn có thể đạt đến số lượng hàng triệu con.

Hỏa Nha bình thường chỉ là dị chủng cấp Nam Tước, một phần nhỏ có thể thăng cấp thành Tử Tước, mà một phần nhỏ hơn nữa có thể trở thành Bá Tước, chỉ có một ít Hỏa Nha vương có thể đạt đến trình độ Hầu Tước.

Bởi vì cơ số quá lớn, cho nên chỉ có Hỏa Nha vương của một số đàn Hỏa Nha khổng lồ mới có thể thăng cấp đến cấp Công Tước.

Nghe nói trước kia khi Đoàn Ky Sĩ Băng Lam vừa tới đã từng dọn dẹp một đàn mười vạn con Hỏa Nha, Hỏa Nha vương của đàn đó là một dị chủng Hỏa Nha cấp Vương thực thụ.

Hàn Sâm cảm thấy nếu dùng thú hồn Hỏa Nha dung hợp trong thú hồn Kim Ô, hắn là xác suất thành công sẽ rất cao. Nhưng bây giờ hắn còn chưa biết Hỏa Nha chỉ bằng ngón tay này sẽ là loại thú hồn như thế nào.

Nếu là thú hồn dạng vũ khí thì sẽ thích hợp nhất với Hàn Sâm bây giờ, bởi vì có kết giới Ma Trùng Vương cấp Bán Thần Hóa và áo giáp Tôm hùm Tinh Hà cấp Vương, lực phòng ngự của hắn đã đủ, điều hắn còn thiếu là sức công phá mạnh mẽ có thể chém giết dị chủng cao cấp.

€ó được một vũ khí cấp Thần Hóa, đối với Hàn Sâm có thể nói là như hổ thêm cánh.

Điều đáng tiếc là bên hẻm núi Nham Tương không thuộc phạm vi thanh lý của tiểu đội Hàn Sâm, hắn cũng không thể vi phạm chạy qua bên hẻm núi Nham Tương. Trên chiến trường chống lại quân lệnh, một mình đi khu vực khác là tội rất nghiêm trọng.

“Làm sao để danh chính ngôn thuận đến hẻm núi Nham Tương đây?” Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực.

Ong chúa Huyễn Ảnh đang nằm nhoài trên một quả trứng chim hút sùm sụp. Gần đây nó đã lớn lên không ít, mỗi ngày đều ăn một lượng lớn dị chủng, tin rằng chẳng bao lâu là có thể trưởng thành đến trạng thái chiến đấu.

“Cha ơi, cười lên nào.” Bảo Nhi ôm một cái máy ảnh vừa chụp vừa nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm giơ tay chữ V với máy ảnh. Cái máy ảnh này là để quay chụp trắc địa, những nơi mà đám Hàn Sâm đi qua đều cần quay chụp lại, sau khi trở về sẽ làm tư liệu mô phỏng.

Còn phải quay chụp lại hình ảnh bọn họ chém giết thanh lý dị chủng, làm căn cứ để bọn họ thu được điểm công huân.

Vốn dĩ từng tiểu đội đều có một đội viên chuyên môn phụ trách quay chụp, trong đội của Hàn Sâm thì nhiệm vụ này được giao cho Bảo Nhi, nàng cũng rất thích chụp ảnh, chơi đùa hết sức vui vẻ.

“Nơi này ít dị chủng cao cấp quá, chúng ta cần đổi chỗ khác.” Hoàng Phủ Tĩnh nói với Hàn Sâm, nàng hết sức bất mãn với tình cảnh hiện giờ, nàng cần nhiều thách thức hơn.

“Chờ ta nghĩ cách đã.” Hàn Sâm nhún vai nói.

Hàn Nghiên cũng không thỏa mãn với tình trạng hiện giờ, suy nghĩ rồi nói: “Một vùng này còn chẳng có mấy dị chủng cấp Hầu Tước, không có tác dụng gì với chúng ta hết.”

Hàn Sâm đang muốn nói gì đó, sắc mặt lại chợt thay đổi, nhìn về hướng sâu trong sơn cốc.

Chỉ thấy vách núi tận cùng bên trong sơn cốc có rất nhiều khe hở, từ trong khe hở chảy ra từng dòng nước tím như là nước suối vậy. Ban đầu chỉ có một ít, chẳng bao lâu sau đã ồ ạt tuôn ra.

Mọi người nhìn kỹ lại, phát hiện đó cũng không phải nước suối gì mà là một loại côn trùng nhỏ, một con chỉ lớn bằng móng tay, trông hơi giống con xén tóc, một bầy toàn thân ánh tím, một cặp râu mảnh giống như trúc tía.

Không bao lâu sau, côn trùng chỉ chít đã ùa ra như thủy triều, vọt ra phía ngoài sơn cốc.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng quét một lượt, phát hiện cấp bậc của đám côn trùng này không cao, theo sinh mệnh khí cơ sinh mệnh thì hẳn là dị chủng cấp Nam Tước. Tuy rằng số lượng rất lớn nhưng cũng không tạo thành uy hiếp gì với đám Hàn Sâm.

Cả đám đang chuẩn bị ra tay chém giết những dị chủng đó, tuy cấp bậc không cao nhưng cũng có thể được chút điểm công huân. Chúng nó tự mình tìm đến cái chết, cũng không trách bọn Hàn Sâm ra tay độc ác được.

Nhưng đám côn trùng này cũng không công kích mấy người Hàn Sâm, chúng đi qua bên người bọn họ, trực tiếp chạy ra phía ngoài sơn cốc, hoàn toàn không có ý đồ tấn công bọn họ.

Xem dáng vẻ của những con côn trùng này, có cảm giác giống như đang chạy trối chết.

Hết chương 2217.

Chương 2218. Di tích

Nhìn một bầy côn trùng trào ra từ trong khe núi, đám Hàn Sâm đang quan sát khe núi với vẻ nghi ngờ, bỗng thấy một bàn tay đột ngột vươn lên từ cái khe ấy.

Khe núi quá hẹp, cái tay kia vươn từ trong ra đã là cực hạn, có cố gắng giấy dụa kiểu gì cũng không bò ra ngoài nổi. Tiếp đó chợt thấy từ bên trong khe núi có một con mắt nhòm ra dò xét bên ngoài. Sau khi thấy đám Hàn Sâm, tức thì cả kinh, ánh mắt nhanh chóng rời khỏi khe núi, bàn tay cũng rụt về.

“Mới vừa rồi là dị chủng hay thành viên Đoàn Ky Sĩ Băng Lam nhỉ?” Mấy người Hàn Sâm không hiểu gì cả, Kỷ Tình hỏi một câu nghỉ hoặc.

“Dù là gì thì nó chắc chắn có trí tuệ rất cao, lại còn sợ bị chúng ta phát hiện.” Hàn Sâm nhìn khe núi với vẻ thích thú.

Những con côn trùng kia chắc đã bị vật bên trong doạ sợ nên mới bò ra khỏi khe núi, bọn côn trùng này không có tính công kích, có vẻ không phải là dị chủng ăn thịt sống.

“Đào ra xem thử, xem trong đó rốt cuộc là thứ gì.” Hàn Sâm nảy ra hứng thú, trực tiếp rút Quỷ Nha đao ra, chém một đao lên lớp đá trên khe núi, rạch ra một cái lỗ trên đó.

Lớp đá chỗ này hơi cứng rắn nhưng chưa dày tới một thước, hơn nữa bên trong còn trống rỗng. Hàn Sâm chỉ mất một chốc đã đào luôn được một cái

hố lớn đủ để người chui qua tiến vào trong.

Hang động bên trong khá lớn, đủ để một xe ngựa đi qua nhưng không có dấu vết đào bới nhân tạo, hẳn là một cái hang tự nhiên.

Trong đây có rất nhiều thạch nhũ, có thể thấy từng đám côn trùng tím vương vãi trên vách đá và mặt đất. Có lẽ vừa rồi đã có thứ gì đó chạy qua hang động, làm kinh động đến lũ côn trùng ấy.

“Các ngươi đợi ta ở đây, ta vào xem một chút.” Hàn Sâm quay sang nói với mấy cô nàng Hoàng Phủ Tĩnh.

“Cùng nhau đi xem đi.” Kỷ Tình nháy mắt, nói.

“Anh, cho bọn ta đi cùng đi, có kết giới Ma Trùng Vương đây rồi, không

nguy hiểm đâu.” Hàn Nghiên ngắm nghía sơn động, hăng hái bừng bừng.

Hàn Sâm chẳng cố chấp làm gì, bởi vì lúc cái tay kia thò ra hắn đã dùng Động Huyền Khí Tràng kiểm tra thử, không phát hiện khí tức quá mạnh mẽ, cùng lắm chỉ là một Công Tước mà thôi.

Đám Hàn Sâm nối đuôi nhau tiến vào hang núi, Hàn Sâm dẫn đầu mở đường, cùng tiến sâu vào thăm dò cái hang.

Bởi vì khắp nơi đều là côn trùng tím, những chỗ đi ngang qua sẽ có côn trùng bị dọa bay tứ tung nên rất dễ để nhìn ra vật sống nọ đã trốn về hướng nào.

Đám Hàn Sâm lướt trong động mau chóng tiến về trước, dọa cho đám côn trùng bò loạn cào cào. Huyệt động nơi này thông khắp bốn phía, kết cấu bên trong hết sức phức tạp.

Lần theo dấu chân, truy đuổi tới một góc hang động lớn, lại phát hiện nơi này không có côn trùng tím. Nhưng bốn phía cũng không có đường, trong hang đá mọc vài loại nấm và dây leo màu đen, còn lại là vách đá, ngoại trừ lối vào thì không còn đường thông đi đâu nữa.

“Quái lạ, chắc là chạy tới nơi này nhưng sao không thấy nhỉ? Chẳng lẽ chúng ta đuổi nhầm đường?” Kỷ Tình đánh giá hang động, nghỉ ngờ mà hỏi.

“Không sai đâu.” Hàn Sâm khẳng định chắc nịch. Hắn lấy Động Huyền Khí Tràng quan sát nơi này, có thể thấy rõ các hạt mùi từ sinh vật đó vấn còn lảng vảng trong không khí.

Ánh mắt Hàn Sâm đảo khắp nơi trong hang, cuối cùng dừng lại ở một tảng đá cạnh vách hang. Sau đó hắn vận chưởng đánh lên nó, tức thì đánh văng tảng đá ấy, lập tức phát hiện trên vách hang phía sau tảng đá có một động nhỏ. Một gã đàn ông tộc Hoàng Cực mặc áo giáp cuộn người ở trong đó, phải ôm tròn cơ thể mới có thể nhét mình vào trong.

“Đừng… Đừng giết ta… Sau khi bị phát hiện, gã đàn ông lập tức kinh hãi kêu rống lên. Lúc bò ra từ bên trong hắn vừa quỳ vừa lạy đám Hàn Sâm, liên mồm hô đừng giết hắn.

Mấy người Hàn Sâm cảm thấy khó hiểu, chẳng biết cái tên này bị làm sao.

Ở Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, tộc Hoàng Cực cũng được coi là quý tộc thượng đẳng, địa vị và phúc lợi cao hơn rất nhiều so với ky sĩ từ các tộc khác. Ai nấy đều có vẻ cực kỳ giỏi giang, đây là lần đầu tiên đám Hàn Sâm thấy một tên tộc Hoàng Cực như này.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Kỷ Tình nhìn tên tộc Hoàng Cực kia, hỏi.

“Ta… Ta là ky sĩ dự bị thuộc Đoàn Ky Sĩ Băng Lam… Xin các ngươi tha cho ta…” Tên tộc Hoàng Cực vừa nói vừa cuống quýt dập đầu.

“Ngươi mau nói rõ tình hình đi đã. Bằng không đừng trách chúng ta lôi ngươi về giao cho Đoàn xử lý.” Hàn Sâm cau mày.

Gã đàn ông ra vẻ hoảng hốt cực độ, vội vàng khai sạch sành sanh. Nghe xong, cả đám Hàn Sâm cùng đưa mắt nhìn nhau.

Trong một lúc, họ không dám tin tưởng lời gã tộc Hoàng Cực này vừa kể.

Theo lời hắn nói, hắn cũng giống Hàn Sâm, là ky sĩ dự bị thuộc Đoàn Ky Sĩ Băng Lam. Vì có thân phận tộc Hoàng Cực nên hắn còn được làm tiểu đội trưởng. Tiểu đội trước kia của hắn có nhiệm vụ tương tư Hàn Sâm, chịu trách nhiệm dọn dẹp dị chủng, thăm dò địa hình phụ cận căn cứ.

Nhưng khu vực mà hắn chịu trách nhiệm không phải chỗ này mà là sa mạc ở bên kia núi.

Bên dưới sa mạc đó, họ tình cờ phát hiện di tích một toà thành cổ. Sau khi báo cáo với cấp trên qua máy liên lạc, cấp trên kêu họ ở nguyên chỗ đó đợi lệnh. Không lâu sau, một số thủ lĩnh của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam đã tới di tích thành cổ.

Nhưng kết cục lại nằm ngoài sức tưởng tượng của bọn họ. Mấy thủ lĩnh của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam vừa đến di tích thành cổ bèn chẳng nói chẳng rằng trực tiếp ra tay giết chết cả tiểu đội bọn họ.

Lúc ấy, anh chàng tên Bạch Văn Hiên này trúng một đao rồi bị rơi xuống giếng. Các thủ lĩnh từ Đoàn Ky Sĩ Băng Lam cho là hắn đã chết nhưng không ai ngờ hắn lại sở hữu thể chất có khả năng khôi phục mạnh mẽ đến vậy, bị thương cực kì nặng mà chưa chết, thậm chí bỏ trốn men theo đường nước chảy dưới giếng.

Song, đường nước chảy ở dưới giếng lại dung hợp với hệ nước ngầm, Bạch Văn Hiên đi lại rất lâu mà vẫn quanh quẩn dưới đất.

Đương nhiên, Bạch Văn Hiên chẳng dám ra ngoài, sợ bị phát hiện lại bị giết người diệt khẩu một lần nữa. Bấy lâu nay hắn vẫn kẹt trong sơn động.

Vì sơn động cũng chẳng an toàn lắm nên hắn luôn trốn đông trốn tây. Hai ngày nay còn bị dị chủng truy đuổi, bây giờ mới trốn qua đây. Mới vừa thấy có chút ánh sáng, đang muốn thử xem liệu mình có thoát khỏi hang núi, tạm thời tránh khỏi sự truy sát của con dị chủng kia hay không. Ngờ đâu trùng hợp làm sao lại bị bọn Hàn Sâm bắt gặp, còn bị đuổi từ ngoài vào.

“Thành cổ mà mấy người tìm thấy thuộc về nền văn minh của chủng tộc nào vậy?” Sau khi nghe Bạch Văn Hiên kể rõ ngọn ngành, Hàn Sâm hỏi hắn.

Bạch Văn Hiên vội vàng đáp: “Ta thực sự không biết, ta chưa bao giờ thấy hình thức và phong cách kiến trúc nơi ấy, cũng không biết chữ viết bên trên là gì…”

Hàn Sâm sầm mặt lại, lạnh lùng nói: “Nếu là vậy thì chúng ta cũng không giúp được ngươi, ngươi cũng biết nội dung được công cụ tìm kiếm ghi lại là không thể xóa bỏ được, chúng ta đã ghi lại về ngươi rồi, nếu không đem ngươi về được thì người bị xử phạt sẽ là bọn ta.”

“Không… Các ngươi không thể dẫn ta về… Nếu để chúng biết các ngươi đã từng gặp ta, lại còn nghe ta kể về thành cổ bí mật thì chúng chắc chắn sẽ giết bọn ngươi hòng diệt khẩu thôi…” Bạch Văn Hiên lập tức rú lên.

“Ta cứ muốn thử xem sao.” Hàn Sâm khẽ ra hiệu, đám Hàn Nghiên lập

tức rút vũ khí, làm bộ định chuẩn bị ra tay bắt Bạch Văn Hiên.

“Thánh Vực… Thành cổ ấy là di tích Thánh Vực…” Bạch Văn Hiên cắn răng hô lên.

Hết chương 2218.

Chương 2219. Quỷ Cốt thành

Trong những năm tháng vô tận xưa kia, Thánh Vực có thể nói là mạnh nhất vũ trụ, độc nhất vô nhị.

Hiện tại ba tộc Thái Thượng, Cổ Thần, Hoàng Cực tạo thành thế chân vạc, còn khi đó chỉ có mỗi Thánh Vực là độc tôn, gần như thống trị toàn bộ Đại vũ trụ gen.

Quyền năng của Thánh chủ hiển nhiên chẳng cần bàn thêm, ngay cả Thập Đại Thần Tướng cũng là những cường giả vang danh uy trấn một phương.

Bọn Bạch Văn Hiên phát hiện dấu tích thành cổ, trên cổng thành khắc ba chữ “Quỷ Cốt thành”, bên trong còn có tượng Quỷ Cốt Tướng, hẳn là di

tích của Quỷ Cốt Tướng thuộc Thập Đại Thần Tướng

“Di tích còn sót lại của Quỷ Cốt Tướng? Dù là thế thì lãnh đạo của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam không nhất thiết phải giết các ngươi diệt khẩu. Lúc ấy ai là người dẫn đầu của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam?” Hàn Sâm trầm ngâm hỏi, Bảo Nhi đã sớm ngừng quay hình Bạch Văn Hiên.

Sau khi trải qua sự việc Tử Đồng Thần Điệp, Hàn Sâm đặc biệt tìm xem tài liệu về Thánh Vực. Song vì lịch quá lâu đời, hoặc là do có người cố ý xóa đi thứ gì đó, thông tin về Thánh Vực cực kì ít, Hàn Sâm chỉ tìm được một ít tư liệu đều rất sơ sài, thậm chí có khá nhiều thông tin chỉ có thể xem như truyền thuyết.

Quỷ Cốt Tướng là một trong Thập Đại Thần Tướng. Về hắn thì Hàn Sâm chỉ biết người này vô cùng khát máu, là chỉ huy của Quân đoàn Thánh Huyết thuộc Thánh Vực, lãnh đạo quân đoàn Thánh Huyết giết chóc chư thiên vạn giới, e rằng hắn đã đích thân đồ sát không dưới trăm triệu tộc, khiến chư thiên các tộc khi đó phải run rẩy khi nghe tên hắn.

Cũng giống những thần tướng khác, trong cái đêm Thánh Vực sụp đổ, Quỷ Cốt Tướng cũng biến mất vô tung, không biết là chết trong trận chiến đó hay là hóa thân ẩn vào thế gian như Tử Đồng Thần Điệp.

Nhưng Hàn Sâm không hề cho rằng lãnh đạo Đoàn Ky Sĩ Băng Lam lại giết các ky sĩ dự bị này để diệt khẩu chỉ bởi họ đã phát hiện di tích thành cổ Quỷ Cốt Tướng.

Nếu bọn họ đã vào thám thính thành cổ và có phát hiện quan trọng thì việc giết người diệt khẩu có thể hiểu được. Nhưng Bạch Văn Hiên lại nói Đoàn Ky Sĩ Băng Lam vừa tới thành cổ đã thẳng tay giết họ diệt khẩu, chưa hề thăm dò tí nào.

Hàn Sâm cảm thấy có hai khả năng, một là Bạch Văn Hiên nói dối, hai là bọn họ không cần thăm dò thành cổ cũng có một khám phá xứng đáng để họ mạo hiểm như vậy.

“Ta tới Đoàn Ky Sĩ Băng Lam chưa được bao lâu. Trong số họ ta chỉ biết thanh tra Edward, những người khác không biết là ai, nhưng theo †a thấy

bọn họ đều do Edward dẫn đầu.” Bạch Văn Hiên nói.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, thanh tra chính là người giám sát Đoàn ky sĩ, không có quyền lực điều khiển Đoàn ky sĩ. Song họ có thể giám sát mỗi lời ăn tiếng nói và hành động của Đoàn ky sĩ, sau đó báo cáo cho lãnh đạo tộc Hoàng Cực, đại loại là con mắt của hoàng đế tộc Hoàng Cực trong Đoàn ky sĩ.

Theo lý mà nói thì thanh tra không cần đích thân tham gia chiến đấu, cho dù tham gia một nhiệm vụ nào đó thì cũng không thể làm người chỉ huy mà chỉ được tồn tại trong đội với tư cách người giám sát, tuyệt đối không được nắm binh quyền.

Tình huống mà Bạch Văn Hiên mô tả rõ ràng đã mâu thuẫn với chức trách của đốc quan. Nếu Bạch Văn Hiên không nói dối thì chắn trong đó phải có gì khuất tất.

“Dẫn bọn ta tới xem tòa thành cổ đó đi.” Hàn Sâm bảo Bạch Văn Hiên.
“Chuyện này..” Bạch Văn Hiên có phần do dự.

“Một là bọn ta bắt ngươi giải về, hai là ngươi dẫn chúng ta đi xem thử,

chứng minh lời ngươi nói. Ngươi chỉ được chọn một trong hai thôi. Hàn Sâm bình tĩnh nói với Bạch Văn Hiên.

Tính theo mốc thời gian, khi bọn Bạch Văn Hiên phát hiện tàn tích thành cổ cũng vừa khéo trùng lúc Ky sĩ vương Băng Lam dẫn theo hạm đội rời khỏi Tinh Vực Hỗn Loạn. Nếu hắn nói thật thì rất có khả năng Edward muốn chiếm đoạt thứ gì đó trong di tích thành cổ kia.

Hàn Sâm rất tò mò, rốt cuộc là thứ gì mà để Edward không chút do dự chọn cách giết người diệt khẩu.

Hàn Sâm cũng khá có hứng thú đối với những thứ thuộc về Thánh Vực.

Bạch Văn Hiên là một Hầu Tước, mặc dù là tộc Hoàng Cực nhưng chỉ là thường dân, bằng không đã chẳng vào Đoàn Ky Sĩ Băng Lam với tư cách ky sĩ dự bị.

Thực lực của hắn đặt trong Thượng tộc bình thường cũng được xem là Hầu Tước hạng nhất, nhưng so với bọn Hàn Sâm thì đương nhiên thua kém hơn nhiều.

Đám Hàn Sâm chỉ phô bày một phần sức mạnh, chẳng mấy chốc Bạch Văn Hiên đã khuất phục, đồng ý đưa cả bọn đến di tích thành cổ.

Ngặt nỗi lúc trốn dưới lòng đất Bạch Văn Hiên hoảng quá chạy bừa, thành ra ở chỉ có thể lần mò chung chung theo một hướng trong hang đá phức tạp chằng chịt này, lãng phí rất nhiều thời gian.

Về phần tìm từ trên mặt đất thì hiển nhiên không thể thực hiện được. Nơi đó không phải khu vực bon Hàn Sâm phụ trách, nếu bị phát hiện đi đến sa mạc thì chính là tự ý rời cương vị công tác, thậm chí còn bị giải quyết như gián điệp do thám thông tin của những tộc khác.

Song phương hướng đi không tệ, đi được hơn một ngày, Hàn Sâm thực sự thấy được hệ thống nước ngầm.

Nhưng không chờ bọn Hàn Sâm lại gần sông ngầm, lại chợt nghe thấy tiếng nước chảy rào rào. Một con mãng xà khổng lồ đầu to như thùng nước đột ngột vọt lên từ dưới nước, phun một luồng khói xanh vào đám Hàn Sâm.

“Rắn Âm Hà cấp Công Tước!” Bạch Văn Hiên cuống hết cả lên, vừa hét †o vừa xoay người muốn chạy.

Hàn Phủ Tĩnh chộp lấy cổ áo hắn, giật ngược hắn về. Hàn Mộng Nhi ở bên kia bắn một mũi tên, chỉ thấy tia sáng đen lóe lên, đâm xuyên đám khói xanh, trực tiếp bắn nổ tung đầu rắn Âm Hà, thân mình rắn Âm Hà lập tức đổ ầm ầm lên bờ sông.

Bạch Văn Hiên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, nhìn Hàn Mộng Nhi với ánh mắt bối rối: “Các ngươi… Các ngươi rốt cuộc là ai…”

Một Ky sĩ dự bị cấp Hầu Tước có thể bắn chết rắn Âm Hà cấp Công Tước chỉ bằng một mũi tên, mà nhân vật như vậy lại chỉ là một thành viên bình thường của tiểu đội ky sĩ dự bị. Hơn nữa đám Hàn Sâm còn muốn đi xem

tòa thành cổ kia nữa, đây hoàn toàn không phải những thứ nên có ở ky sĩ dự bị bình thường.

“Ngươi biết Bạch tiên sinh không?” Hàn Sâm nheo mắt lại, hỏi.

“Là cố vấn Bạch à? Các ngươi là người của cố vấn Bạch?” Bạch Văn Hiên suy nghĩ một lúc, tức thì vui mừng ra mặt.

“Nếu làm tốt thì ngươi vẫn còn cơ hội sống sót, trở lại tộc Hoàng Cực không phải việc khó.” Hàn Sâm ra vẻ cao thâm mà võ võ vai Bạch Văn Hiên, sau đó không nói gì nữa.

Bạch Văn Hiên biết bọn Hàn Sâm là người của cố vấn Bạch, tinh thần có vẻ phấn khởi hơn nhiều, chủ động hẳn ra.

Trong hệ thống nước ngầm có khá nhiều dị chủng nhưng không có cấp Vương nào, chủ yếu là Hầu Tước, thi thoảng có một Công Tước, tất cả đều bị Hàn Mộng Nhi bắn chết một cách thô bạo, mấy người khác chẳng còn cơ hội ra tay.

“Ta nhận ra nơi này… Đi vòng qua tảng đá phía trước, cách đầm nước †a lẻn ra không xa lắm. Bơi theo con đường dưới đầm nước là có thể

tới được cái giếng cổ đó.” Bạch Văn Hiên chỉ vào một tảng đá có hình thù kỳ lạ mà hô lên.

Quả nhiên chẳng bao lâu sau, Hàn Sâm thấy ngay đầm nước mà hắn

nhắc đến. Hàn Sâm sai hắn đi trước dẫn đường, mọi người lần lượt xuống nước, lặn dọc theo nước ngầm.

Ít lâu sau, Hàn Sâm lặng lẽ nhô đầu ra từ một chiếc giếng cổ, núp ở trong giếng đưa mắt dò xét bốn phía, ánh mắt chạm đến một vật, lập †ức sửng sốt.

“Cửu Mệnh Huyết Miêu?” Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, không ngờ ở lại bắt gặp tượng Cửu Mệnh Huyết Miêu ở nơi này.

Hết chương 2219.

Chương 2220. Cung điện đá kỳ quái

Tòa thành cổ này không lớn, là một toà thành vuông vắn, giếng cổ nằm trên quảng trường trung tâm, đi qua đường phố chạy ngang trong thành là thấy luôn hai bên tường thành.

Mà ở sau quảng trường có thể thấy một tòa cung điện bằng đá. Hai bên cổng cung điện có tượng đá, trong đó tượng bên trái chính là Cửu Mệnh Huyết Miêu. Trừ việc pho tượng tương đối lớn thì nó cứ như đúc ra cùng một khuôn với Lão Miêu, đến cả khí chất xấu xa cũng tạc ra được, thật sự quá sống động.

Bên phải cổng cung điện là pho tượng võ sĩ mặc áo giáp. Võ sĩ ấy mặc một bộ áo giáp, hai tay đặt trên một thanh Cốt đao, khuôn mặt và hai tay lộ ra ngoài bộ giáp toàn là xương khô…

"Nhìn qua thì chắc pho tượng này là Quỷ Cốt Tướng rồi. Nhưng mà không hợp lí lắm, nếu đây là di tích Quỷ Cốt thành thì Quỷ Cốt Tướng chính là chủ nhân nơi đây. Tượng của hắn sao lại đặt ngoài cổng được nhỉ?" Hàn Sâm chợt nghĩ đến điều gì, vẻ mặt trở nên hơi cổ quái: "Cửu Mệnh Huyết Yêu và Quỷ Cốt Tướng đều ở cạnh cổng, thoạt nhìn giống như hai lính canh cổng, chẳng lẽ chủ nhân thực sự của cung điện này là người đứng đầu Thánh Vực?"

Trừ đáp án này ra thì Hàn Sâm không nghĩ được gì khác. Trong Thánh Vực còn ai có tư cách dùng tượng đá của hai vị này như người gác cổng?

Hàn Sâm không biết địa vị của Cửu Mệnh Huyết Miêu trong Thánh Vực như thế nào, song Quỷ Cốt Tướng chắc chắn là một trong Thập Đại Thần Tướng, dùng hắn gác cổng chỉ có thể là người đứng đầu Thánh Vực.

Hàn Sâm vẫn đang dùng Động Huyền Khí Tràng quét bốn phía xung quanh, nhưng không phát hiện sự tồn tại của khí tức từ sinh vật khác, chẳng biết sau khi chiếm được thứ chúng muốn thì đám Edward đã rời đi hay chưa.

Tuy vậy Hàn Sâm cũng không muốn mạo hiểm ra khỏi giếng cổ, bởi vì cửa chính điện đang mở, một nửa cánh cửa bị đẩy ra, chẳng biết bên trong có người hay không.

“Các ngươi đợi ở đây, để ta đi thám thính một chút.” Hàn Sâm quay lại nói với đám Hoàng Phủ Tĩnh đang ngâm nước rồi vỗ vai Tiểu Thấu Minh, bóng dáng lập tức biến mất, sau đó len lén bò từ giếng cổ ra ngoài.

Hàn Sâm tiến về phía cung điện, tập trung Động Huyền Khí Tràng đến cực hạn, che kín khí tức toàn thân.

Cẩn thận từng li từng tí đi tới trước cổng cung điện, nhìn vào trong đó, lập tức sững sờ.

Vì tòa thành cổ này không lớn, cung điện chỉ có một tòa chính điện mà thôi, vừa nhìn sơ đã thấy rõ tình hình trong đại điện. Hắn thấy trong đại điện bị đào bới toàn là hố, trông như hiện trường đào mộ.

Lúc này có hai tên đeo huy hiệu Đoàn Ky Sĩ Băng Lam ngồi nghỉ ngơi trên chốc một pho tượng bị đổ. Sau khi nhìn rõ bộ dạng bức tượng đổ ra sao, Hàn Sâm nhất thời kinh ngạc.

Dáng vẻ của pho tượng kia giống hệt tượng Nhân Đế mà hắn thấy trong Tí Hộ Sở. Hàn Sâm vốn tưởng trong cung điện có tượng thì cũng là của người đứng đầu Thánh Vực, nhưng bây giờ lại bắt gặp tượng Nhân Đế ở nơi này, Hàn Sâm không khỏi cảm thấy kì lạ trong lòng.

“Không thể nào, chẳng lẽ Nhân Đế xuất thân từ Thánh Vực? Nhưng mốc thời gian không hợp lý lắm thì phải. Nhân Đế mới ra khỏi Tí Hộ Sở mấy năm, trước khi hắn rời Tí Hộ Sở thì Thánh Vực đã đi tong từ lâu rồi, vậy tại sao ở đây lại có tượng của hắn được?” Hàn Sâm tiến đến trước cửa, cẩn thận dò xét trong đại điện, ngoại trừ tượng Nhân Đế ra thì không thấy tượng đá nào nữa, chỉ còn sót lại mấy thứ bàn đá, kệ đá linh tinh.

Tính cả tượng Nhân Đế, những đồ vật bằng đá đã bị bổ vỡ ra hết. Pho tượng Nhân Đế Hàn Sâm thấy chỉ có một nửa, nửa còn lại nằm gục ở cách đó không xa.

Rõ ràng có người muốn tìm thứ gì đó ở đây, xét tình trạng hiện tại thì chúng vẫn chưa thành công, bằng không đã chẳng có hai ky sĩ Băng Lam canh chỗ này.

Hàn Sâm liếc sang hai ky sĩ Băng Lam, khí tức không yếu nhưng cũng không quá mạnh, có thể là cường giả cấp Công Tước, hơn nữa đều không phải tộc Hoàng Cực. Một kẻ có chủng tộc giống như Bạo Hùng, †ên còn lại có vẻ là con lai Long tộc, mọc sừng rồng nhưng không có cánh rồng.

“Ta nói chứ, thanh tra đại nhân chắc không nhìn nhầm đâu nhỉ? Nếu đây thực sự là thánh địa của Thánh chủ Thánh Vực thì tại sao chúng †a sắp lật tung nơi này mà vẫn không tìm thấy món thánh vật ấy?” Công Tước tộc Bạo Hùng bỗng nói oang oang.

“Thanh tra đại nhân đã bảo ở đây thì chắc chắn là ở đây, ngươi đừng nói nhảm nữa, tập trung làm việc là được.” Công Tước con lai Long tộc lạnh lùng đáp.

“Ta rất muốn làm việc nhưng mà cũng phải biết cách làm chứ?” Công Tước Bạo Hùng bĩu môi.

Công Tước con lai Long Tộc cau mày: “Ky sĩ vương Băng Lam trở về không đúng lúc, thanh tra đại nhân chỉ có thể quay về đối phó hắn, nếu không sẽ bị nhìn ra vấn đề. Chúng ta cứ chờ chút đã, thanh tra đại nhân sẽ liên lạc với chúng ta nhanh thôi, đến lúc ấy sẽ biết phải làm thế nào.”

Hàn Sâm đứng bên ngoài nghe một lúc, càng thêm chắc chắn bọn Edward chưa tìm thấy thứ chúng muốn. Còn về thánh địa và thánh vật mà chúng nhắc đến thì Hàn Sâm chưa rõ lắm.

Nhưng Hàn Sâm có thể xác định một điều, chỗ này chắc chắn có bảo bối.

Hàn Sâm không vào đại điện mà đi lòng vòng trong thành cổ.

Hắn phát hiện rất nhiều chỗ đã bị đào xới, thậm chí còn làm hư hỏng kha khá kết cấu kiến trúc, rõ ràng là bọn chúng đã sục sạo tìm kiếm ở đây rất lâu, tiếc là không có được những gì chúng muốn.

Tìm đồ không phải thế mạnh của Hàn Sâm, hắn có cũng chẳng nhận ra chỗ nào có thể giấu báu vật. Chúng đã tìm không được thì Hàn Sâm càng không thể.

Trở lại quảng trường trước cung điện, Hàn Sâm lại đánh giá cung điện đá lần nữa. Cung điện này không có nổi một tấm biển, được xây dựng rất thô sơ, không có điêu khắc và bích hoạ, không được trang trí quá nhiều.

Song xét từ dấu vết trên pho tượng thì niên đại nơi đây chưa quá lâu đời, nhiều nhất chỉ tầm hơn vạn năm.

Hàn Sâm cũng quan sát tượng Quỷ Cốt Tướng và Cửu Mệnh Huyết Yêu một lúc lâu, nhưng không tìm ra điểm khác thường nào, chúng chỉ là những tượng đá rất bình thường, nguyên liệu lấy từ vùng núi lân cận, chẳng có gì đặc biệt.

Hàn Sâm không cam lòng, triệu hồi thú hồn Tử Đồng Thần Điệp, mắt phải chợt biến thành đồng tử bốn múi, sau đó quan sát kỹ mọi thứ bên trong cung điện và hai bức tượng đá thủ vệ.

“Không có… Vẫn không có… Đồng Kính không ngừng phân tích mọi thứ trong cung điện đá, nhưng ngay cả tượng Nhân Đế cũng đều được †ạo nên từ đá bình thường, ở bất cứ đâu trên tinh cầu Băng Lam đều có loại đá này.

Hàn Sâm không phục, lại quét mắt tìm kiếm xung quanh, bỗng mắt hắn bị một vật thu hút.

Bên cạnh tượng Nhân Đế, có một đống ngói đá bị đập nát, thoạt nhìn trên đỉnh đầu tượng Nhân Đế vốn có một cái lọng làm bằng đá, những miếng ngói đá kia ở trên chiếc lọng ấy.

Đến tượng Nhân Đế cũng bị chém thành hai nữa, chiếc lọng cũng bị phá nát, đổ xuống hai bên tượng đá, rất nhiều viên ngói đá rơi vỡ, một số viên chưa vỡ thì chất thành một đống.

Ban nãy Hàn Sâm dùng Đồng Kính quét qua chúng, có thể dễ dàng nhận ra ngay rằng những viên gạch khói ấy được chế tạo từ đá bình thường, không có gì đặc biệt.

Song trong số đó có một viên ngói mà Đồng Kính của Hàn Sâm không thể phân tích được.

Phải biết rằng Đồng Kính là thú hồn cấp Thần Hoá mà lại không phân tích được viên ngói trông có vẻ bình thường kia, Hàn Sâm không khỏi khấp khởi mừng thầm.

Hết chương 2220.

Chương 2221. Đánh cắp phiến đá

Viên ngói đá kia bị kẹp ở giữa đống ngói vụn, muốn lấy nó ra sẽ phải đụng đến ngói vụn bên trên nó, mà giờ có hai tên Công Tước đang ở bên cạnh, muốn lấy viên ngói đá mà không kinh động đến bọn họ rõ ràng là không thể.

Hàn Sâm trầm ngâm suy nghĩ xem nên làm thế nào mới có thể lấy viên ngói đá đi mà không làm bọn họ phát giác.

Mặc dù giết chết cả hai tên Công Tước kia cũng không phải chuyện gì quá khó đối với Hàn Sâm. Nhưng nếu giết bọn họ thì chẳng khác nào nói cho Edward biết có người đã tới đây, hắn nhất định sẽ tiếp tục điều tra.

Suy cho cùng, đối tượng tình nghi đầu tiên của Edward chắc chắn là nội bộ đoàn kị sĩ Băng Lam, mà hiện tại Ky sĩ Băng Lam trên tinh cầu này cũng chỉ có bọn họ là người đến từ bên ngoài.

Hàn Sâm lấy viên ngói đá đi mà thần không biết quỷ không hay, để tên kia không biết gì cả chính là sự lựa chọn tốt nhất với Hàn Sâm, tránh được những phiền phức về sau.

Nhưng hai tên tộc Hỏa Hùng và con lai Long tộc vẫn ngồi trên chốc tượng đá, lại vừa vặn quay mặt về hướng ngói đá, muốn trực tiếp lấy ngói đá đi là chuyện không thể.

Suy nghĩ một hồi, Hàn Sâm tạm thời rút lui khỏi cung điện đá. Đi ra nhìn khắp cổ thành, hắn phát hiện nơi này nằm trong một sa mạc, xung quanh không có dị sinh vật, dù Hàn Sâm muốn dẫn dắt một ít dị chủng lại đây cũng không có cơ hội.

Sau khi cân nhắc một lát, Hàn Sâm trở lại giếng cổ, kêu Tiểu Tinh Tinh lên rồi đặt Tiểu Thấu Minh lên lưng Tiểu Tinh Tinh, sau đó để cho Tiểu Tỉnh Tinh tàng hình đi trộm viên ngói đá.

Năng lực thấu vật của Tiểu Tinh Tinh có thể khiến nó trực tiếp xuyên qua các viên gạch ngói khác, chỉ nuốt riêng viên ngói đá kia thôi, như vậy là có thể lấy ngói đá ra ngoài mà thần không biết quỷ không hay.

Như vậy chỉ cần hai tên Công Tước kia hơi di chuyển tầm mắt một chút là có thể không để lại dấu vết gì, những viên ngói đá khác cũng không bị dịch chuyển.

Sau khi Tiểu Tinh Tinh đi vào thì lập tức chui vào bên trong ngói đá, chờ tầm mắt của hai gã Công Tước kia hơi di động bèn nuốt luôn viên ngói đá vào miệng và mang ra ngoài mà chẳng ai hay.

“Làm tốt lắm.” Tiểu Tinh Tinh và Tiểu Thấu Minh mang ngói đá trở về, Hàn Sâm mừng thầm, cất ngói đá đi rồi mang theo đám Tiểu Tinh Tỉnh rời khỏi cổ thành thông qua con đường dưới giếng cổ.

Về tới khu vực mà đám người Hàn Sâm phụ trách, Hàn Sâm miễn cưỡng thu Bạch Văn Hiên vào trong tháp Thiên Mệnh, sau đó mang theo đám Kỷ Tình tiếp tục thanh lý dị chủng, sau đó trong lúc chiến đấu với một đàn dị chủng đã vô tình làm hỏng dụng cụ tìm kiếm.

Nội dung trong máy tìm kiếm là không thể xóa bỏ, trước đó cũng đã ghi chép đến Bạch Văn Hiên rồi, Hàn Sâm chỉ có thể đưa ra hạ sách này.

Quá trình trở lại căn cứ để trình báo đổi một máy tìm kiếm mới diễn ra rất suôn sẻ, cũng không hề bị hoài nghi. Việc máy tìm kiếm bị dị chủng làm hư hại thỉnh thoảng cũng sẽ xảy ra.

Mọi việc đều hoàn thành thuận lợi, khi Hàn Sâm tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục trong căn cứ thì mới có thời gian nghiên cứu kỹ lưỡng viên ngói đá.

Ngói đá có tạo hình rất bình thường, chỉ là một viên nhỏ cỡ lòng bàn †ay, bên trên không có chữ viết hay hoa văn nào, chỉ là một phiến đá hình cung.

Hàn Sâm dùng chiếc Đồng Kính do Tử Đồng Thần Điệp hóa thành để xem đi xem lại nhiều lần, nhưng mãi vẫn không thể phân tích được cấu trúc của nó, cũng như không thể hồi tượng được quá trình đúc ra nó.

Không nghiên cứu được nguyên nhân, Hàn Sâm chỉ có thể tạm thời thu phiến đá này lại trước.

Sau khi nhóm của Hàn Sâm nghỉ ngơi xong, đang chuẩn bị đi ra ngoài thanh lý tiếp dị chủng thì lại bất ngờ nhận được mệnh lệnh của đoàn, bảo bọn họ đảm nhận công tác thanh lí dị chủng trong hẻm núi Nham Tương.

Đội ngũ trước đó ở bên hẻm núi Nham Tương đã không may gặp phải hỏa thú cấp Công Tước trong biển nham thạch, thương vong vô cùng nghiêm trọng, không còn cách nào tiếp tục nhiệm vụ nên chỉ có thể đổi sang đội khác.

Các đội khác đều không bằng lòng đi đến một nơi nguy hiểm như vậy, đội dự bị như đám Hàn Sâm nghiễm nhiên trở thành lựa chọn đầu tiên bị đưa đi thay thế.

Hàn Sâm vui vẻ nhận nhiệm vụ, hắn cũng đang định đi đến hẻm núi Nham Tương kia, không ngờ vận may lại tốt vậy, trực tiếp biến suy nghĩ của hắn thành sự thật. Không nói gì thêm, Hàn Sâm trực tiếp dẫn đội đi tới hẻm núi Nham Tương, khiến nhân viên hành chính phân phối nhiệm vụ hơi bất ngờ, còn có phần xấu hổ.

Hẻm núi lớn như một con Cự Long màu đỏ uốn lượn trên mặt đất, không thấy được tận cùng. Trong thung lũng, nham thạch cuồn cuộn chảy, bốc lên một lượng lớn nhiệt lượng và khói bụi, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy rất nhiều dị chủng hệ Hỏa đang chuyển động trong dòng nham thạch, phía trên các vách đá hai bên còn có nhiều loài chim dị chủng thi thoảng bay ra, vọt tới mặt sông nham để bắt các loài dị chủng hệ Hỏa như hỏa trùng.

Hàn Sâm liếc mắt một cái là thấy được Hỏa Nha, những con Hỏa Nha cỡ nhỏ này chỉ lớn bằng ngón tay, thân đỏ rực như ngọn lửa, hai cánh rung lên cực nhanh đến mức gần như không thể nhìn rõ cánh của chúng, giống như có hai cụm mây đỏ gắn trên hai bên sườn của cơ thể nó.

Một đám Hỏa Nha dày đặc như mây mù bay lượn quanh quẩn trên mặt sông nham, thỉnh thoảng lao về phía sông nham để vồ những con trùng nhỏ đỏ rực.

Sau khi bắt được hỏa trùng, phần lớn Hỏa Nha sẽ bay về hang ổ trên vách đá, nơi đó có mấy con Hỏa Nha con đang chờ ăn.

Hỏa Nha có khả năng sinh sản rất mạnh, chúng có thể sinh sản ra một thế hệ chỉ trong vòng vài tháng. Nếu chủng không chỉ sống sót trong môi trường nóng nực thì e rằng số lượng của chúng đã đủ sức chiếm giữ toàn bộ tinh cầu.

Đám người Kỷ Tình đã muốn thể hiện bản lĩnh của mình từ lâu. Khi họ nhìn thấy một bầy Hỏa Nha như vậy thì đều hào hứng rút vũ khí của mình ra và lao về phía bầy quạ.

Hàn Sâm cũng không khách khí, trực tiếp dùng đạn hỏa tiễn bắn tung mấy con Hỏa Nha.

“Săn giết dị chủng cấp Tử Tước Chỉ Gian Hỏa Nha, thu được thú hồn Chỉ Gian Hỏa Nha, phát hiện gen dị chủng.”

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, nhanh chóng nhìn xem Chỉ Gian Hỏa Nha là thú hồn loại nào.

Thú hồn Chỉ Gian Hỏa Nha cấp Tử Tước: dạng hào quang.

Hàn Sâm hơi ngẩn người, đúng là thú hồn loại hào quang rất hiếm thấy nhưng hiện giờ Hàn Sâm càng muốn có thú hồn loại vũ khí hơn.

Triệu hồi thú hồn Chỉ Gian Hỏa Nha ra, nhất thời dưới chân hắn xuất hiện một vầng hỏa diễm như thể một con hỏa điểu đang bay lượn, trên người cũng hiện lên một tầng hỏa diễm đỏ thẫm.

Khi Hàn Sâm phát động công kích sẽ kèm theo sát thương hỏa diễm.

“Hào quang buff sát thương hỏa, đáng tiếc chỉ là hào quang đơn thể.” Hàn Sâm hơi thất vọng, kết hợp thú hồn Kim Ô với thú hồn như này có vẻ hơi lãng phí.

Cũng may vẫn còn rất nhiều loại chim dị chủng hệ Hỏa trong hẻm núi Nham Tương, Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm mục tiêu thích hợp, nếu thật sự không tìm được thú hồn phù hợp thì đến lúc đó lại xem xét Chỉ Gian Hỏa Nha cũng không muộn.

Trong lúc đám người Hàn Sâm đang săn giết dị chủng ở hẻm núi Nham Tương, có một người đàn ông Tộc Hoàng Cực ăn mặc chỉn chu với khuôn mặt điển trai và mái tóc vàng như Thần Mặt Trời đã đến Quỷ Cốt Thành.

“Edward đại nhân.” Công Tước tộc Hỏa Hùng và Công Tước con lai Long tộc nhìn thấy người đàn ông Tộc Hoàng Cực kia đã đến thì vội vàng tiến lên hành lễ, vẻ mặt cực kỳ xu nịnh.

Edward khẽ gật đầu, ánh mắt lướt khắp xung quanh đại điện quan sát, cuối cùng dừng tại phía trên vào một đống gạch vụn, cau mày hỏi: “Các ngươi có từng động tới thứ gì đó trong đại điện không?”

Cả hai người kinh sợ đáp: “Chúng ta luôn cẩn thận tuân theo mệnh lệnh của đại nhân, vẫn ngồi bên trên tượng đá, không dám đi xuống nửa bước, cũng không động vào cái gì cả.”

“Trong thời gian này có gì bất thường không?” Edward gật đầu rồi hỏi tiếp. “Không có gì bất thường cả.” Hai người suy nghĩ một hồi rồi đáp. Edward nhìn chằm chằm vào đống gạch ngói vụn một lúc lâu, sau đó trầm tư một chốc rồi tiếp tục để bọn họ canh giữ chỗ này, còn hắn xoay người rời khỏi Quỷ Cốt Thành.

Hết chương 2221.

Chương 2222. Hẻm núi Nham Tương

Sau khi trở lại Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, Edward đến phòng dữ liệu và tìm tất cả hình ảnh của máy tìm kiếm trong khoảng thời gian gần đây. Sau khi xem lướt qua từng bức một, hắn khẽ nhíu mày hỏi nhân viên quản lý dữ liệu bên cạnh: "Trong một tháng trở lại đây cũng chỉ có những máy tìm kiếm tư liệu này gửi lại đây sao?"

"Đúng vậy, thanh tra đại nhân." Người quản lý dữ liệu cung kính đáp. Edward suy nghĩ một lúc rồi hỏi: "Gần đây có máy tìm kiếm của đội nào bị hư hại phải thay mới không?"

"Tổng cộng có bốn tiểu đội đã thay đổi máy tìm kiếm trong tháng trước…" Nhân viên quản lý vừa kiểm tra tư liệu vừa trả lời.

"Có tiểu đội nào đã thay đổi máy tìm kiếm trong nửa tháng qua?" Edward hỏi tiếp mà không đợi người đó nói hết.

"Có hai tiểu đội đã đổi máy tìm kiếm trong nửa tháng qua, một là tiểu đội số 079 và một là tiểu đội số 354. Đội trưởng của tiểu đội 079 là Johan, có những thành viên… Đội trưởng của tiểu đội 354 là Hàn Sâm, có các thành viên…" Nhân viên quản lý nói hết tất cả các thông tin.

"Tiểu đội 354, tiểu đội này là tiểu đội có thành viên mới do đội trưởng mang về sao?" Mặc dù Edward đặt ra câu hỏi nhưng giọng điệu rất chắc chắn, hắn nhìn chằm chằm thông tin của tiểu đội 354.

"Đúng vậy, thanh tra đại nhân, vả lại tiểu đội này cũng hơi đặc biệt. Mặc dù bọn họ được bố trí vào tiểu đội dự bị nhưng lại không có trong danh sách các ky sĩ dự bị, chức vị là hộ vệ của Bạch tiên sinh." Người quản lý nói.

"Hộ vệ của Bạch tiên sinh sao?" Edward nhìn tư liệu của Hàn Sâm, khóe mắt khẽ chuyển động, bày ra vẻ mặt kỳ quái: "Còn là đệ tử của Đao Phong Nữ Hoàng nữa chứ, chuyện này cũng khá thú vị đấy." Đám người Hàn Sâm

vẫn còn ở trong hẻm núi Nham Tương tiếp tục thanh lý dị chủng. Nhưng vì đám dị chủng này thật sự quá nhiều cho nên tiểu đội của bọn họ vẫn chưa thể thanh lý hoàn toàn, đa phần chỉ chụp lại một ít hình ảnh. Chỉ cần đám dị chủng này không đe dọa đến bọn họ thì bọn họ cũng lười đi giết chúng, bởi vì thật sự chúng có quá nhiều, căn bản chẳng thể giết hết nổi.

Đi dọc theo hẻm núi Nham Tương, mục tiêu chủ yếu của bọn họ là dị chủng cấp Công Tước, còn những loại khác thì mặc kệ.

Hàn Sâm đã dặn dò Bảo Nhi chụp thật nhiều ảnh của đám sinh vật bên trong dòng sông nham này, cũng có thể chụp một vài bức ảnh săn giết các loài dị chủng thông thường, còn hình ảnh săn giết các dị chủng cấp Công Tước thì tuyệt đối đừng chụp.

Đáng tiếc là Hàn Sâm lại không tìm được thú hồn mà hắn cần, trong hai ngày nay hắn đã giết được tổng cộng ba con dị chủng cấp Công Tước mà ngay cả một thú hồn cũng không nhận được.

“Mọi người cẩn thận, tất cả lùi ra sau.” Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, tầm mắt nhìn về phía dòng sông nham. Chỉ thấy bên trong dòng nham thạch cuồn cuộn, một cái bóng mờ ảo khổng lồ dần dần nổi lên, không lâu sau thì thấy một sống lưng màu đen dài hơn mười mét lộ ra từ trong dung nham, mà đây chỉ là một phần lưng của cái thứ kia mà thôi.

Mọi người nín thở nhìn bề mặt sông nham, cái bóng mờ ảo kia lại chậm rãi bơi về một đầu khác của thung lũng, từ đầu đến cuối cũng không trông thấy nó trồi cả người lên trên dung nham.

Song những con dị chủng hệ Hỏa ở phụ cận đều chen lấn để cách xa nó, ngay cả dị chủng loài chim bay trên không cũng rời khỏi các hang động trên vách đá, hiếm khi nào ở đoạn này của hẻm núi lại yên tĩnh như vậy, chỉ có âm thanh của những bọt khí dung nham vỡ ra.

Mãi cho tới khi cái bóng mờ ảo kia dần đi xa, các loài dị chủng mới sôi nổi trở lại.

“Dị chủng cấp Vương à?” Kỷ Tình hỏi. “Chắc là vậy.” Hàn Sâm gật đầu.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, đi đến một nơi hơi u ám trong sông nham, nhìn thấy phía trên dòng dung nham đỏ sẫm có một đàn dị chủng loài chim lông trắng chỏm đỏ tựa như tiên hạc, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Bầy đàn dị chủng của đám bạch hạc kia khá lớn, ít nhất cũng có hơn một ngàn con, hơn nữa thấp nhất cũng là dị chủng cấp Bá Tước, trong đó chẳng hiếm gì cấp Hầu Tước và Công Tước.

"Không biết chúng là thú hồn loại nào nhỉ?" Hàn Sâm để Bảo Nhi đứng một bên chụp ảnh lại còn hắn và các thành viên của tiểu đội thì đánh về phía đám bạch hạc.

Cách đàn bạch hạc này còn tận mấy ngàn mét mà chúng đã nhận ra bọn họ đến, hỏa diễm trên chỏm đầu bùng lên bọc kín cơ thể của chúng, cả đàn thét chói tai rồi lao về phía đám người Hàn Sâm giống như viên đạn lửa.

Đạn của Hàn Sâm và mũi tên của Hàn Mộng Nhi đi đầu bắn trúng đám bạch hạc. Khoảnh khắc khi viên đạn và mũi tên bắn xuyên qua bạch hạc thì con bạch hạc kia bỗng phát nổ, biến thành một quả cầu lửa cháy bừng bừng, thiêu rụi tất cả mọi thứ.

"Không ổn, những con bạch hạc đó chính là quả bom thịt. Mau triệu hồi kết giới ra đi" Hàn Sâm hét lớn.

Hàn Mộng Nhi triệu hồi kết giới Lam Kim Ma Trùng Vương, từng con bạch hạc cháy hừng hực va vào phía trên bề mặt, nhất thời bộc phát ra từng luồng hỏa diễm màu vỏ quýt giống như vầng mặt trời vào buổi sớm.

Hơn một ngàn con bạch hạc giống như những quả bom lửa tấn công vào bề mặt kết giới, cảnh tượng tráng lệ ngoài sức tưởng tượng, những quả cầu lửa màu vỏ quýt nổ tưng bừng bên ngoài kết giới, hỏa diễm bay lượn khắp nơi

"Cái đám này không muốn sống hả." Đám người Hàn Sâm trợn mắt há mồm nhìn, một câu không hợp là tự bạo, bạch hạc gì tính nóng như kem.

Cũng may bọn họ có kết giới Ma Trùng Vương, nếu không cho dù có Công Tước đỉnh cấp ở nơi này thì e rằng cũng bị hơn một ngàn quả bom lửa kia nổ đến chết.

Hơn một ngàn con bạch hạc cũng chỉ mất hơn mười phút đồng hồ là đã tự đâm vào kết giới Ma Trùng Vương chết hết, một con cũng chẳng còn, tất cả đều cháy thành tro bụi khiến Hàn Sâm cực kỳ e ngại không biết chủng tộc này làm cách nào mà có thể sống đến tận bây giờ.

Dị chủng xung quanh đã bị pha tự bạo của đám bạch hạc này dọa

chạy mất hút, chỉ có một con dị chủng bay ra từ trong dung nham là không sợ gì vụ tự bạo của đám bạch hạc, nó vẫn theo ý mình từ tốn bay trên dòng sông nham, lại còn bay về phía đám người Hàn Sâm.

Con dị chủng nọ bay ra từ bên trong dung nham, cả cơ thể vàng óng ánh giống như chim khổng tước, cơ thể như được hình thành từ dung nham ngưng tụ lại. Trong lúc bay lượn, lớp dung nham ánh vàng trên người nó rơi lả tả, bắt đầu như pháo hoa màu vàng rực đến khi rơi lả tả xuống phía dưới, ánh lửa dần tắt lịm, biến thành từng lớp bụi bặm đen xì.

Khi đến gần chỗ kết giới Ma Trùng Vương, chỉ thấy từ trong miệng con dị chủng trông như khổng tước dung nham kia phun ra dung nham cuồn cuộn, giống như chất lỏng vàng kim giội lên trên kết giới Ma Trùng Vương khiến cho toàn bộ kết giới đều bị nhấn chìm trong nham thạch, sức nóng kinh khủng kia gần như có thể làm tan chảy mọi thứ.

“Đây là dị chủng đột biến cấp Công Tước?” Hàn Sâm hơi ngạc nhiên nhìn con khổng tước dung nham kia, trong lòng mừng thầm.

“Mở kết giới ra để ta ra ngoài chém nó.” Hàn Sâm cầm theo Quỷ Nha đao xông ra ngoài, một đao chém về phía khổng tước dung nham, đao khí tím đen tựa như ác quỷ gào thét nhằm vào con khổng tước dung nham đó.

Nham thạch trong miệng khổng tước dung nham phun trào, va chạm với đao khí như ác quỷ, vậy mà lại hòa tan cả đao khí của Hàn Sâm, khiến trong lòng Hàn Sâm hơi kinh ngạc.

Hàn Sâm thấy không thể dùng sức mạnh tấn công được, thân hình hắn chợt biến ảo như ma quỷ, Quỷ Nha đao chém ra từng luồng đao khí mảnh như tơ nhện, muốn chém chết khổng tước dung nham.

Thế nhưng hai cánh của con khổng tước dung nham kia rung lên, thân hình như ẩn như hiện, tốc độ của Hàn Sâm lại không thể theo kịp nó, mảnh đao cũng không chém được vào cơ thể nó.

“Tốc độ nhanh quá.” Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Hết chương 2222.

Chương 2223. Khổng tước Kim Viêm

Long Dực sau lưng Hàn Sâm rung lên, dịch chuyển tức thời đến sau lưng khổng tước dung nham, một đao lấy tốc độ nhanh nhất chém xuống, thế nhưng vẫn bị khổng tước dung nham tránh được.

“Ta không tin không giết được ngươi.” Hàn Sâm phi thân tránh khỏi dung nham nóng rực do khổng tước dung nham phun ra, Quỷ Nha Đao trong tay ép xuống, từng mảnh đao đan đan xen cuốn về khổng tước dung nham.

Nhưng chỉ thấy khổng tước dung nham lóe lên rồi biến mất, trong phút chốc đã xông ra khỏi lưới đao, vẫn không thể đụng đến cơ thể của nó.

Hàn Sâm thu Quỷ Nha Đao về, triệu hồi ra súng đôi Chú Ngữ, điên cuồng bắn về khổng tước nhưng thân hình con khổng tước nọ lại vụt lóe, để lại từng vệt tàn ảnh sắc vàng, Hàn Sâm tấn công điên cuồng thế nào cũng không đụng vào được một cọng lông của nó.

Nhân lúc khổng tước dung nham và Hàn Sâm dây dưa, Hàn Mộng Nhi kéo cung tên, chớp mắt đã bắn ra một mũi tên.

Sau khi tránh khỏi loạt đạn từ súng đôi của Hàn Sâm, thân hình khổng tước dung nham đã bị dồn đến một vị trí rất khó phát lực, mắt thấy mũi tên của Hàn Mộng Nhi sắp đâm lên người nó, con khổng tước nọ lại vỗ đôi cánh kì

dị, thân hình vẽ ra một đường cong huyền ảo, như thể gấp khúc không gian, quỷ dị tránh khỏi mũi tên của Hàn Mộng Nhi.

“Thật lợi hại!” Hàn Sâm có hơi kinh ngạc, Hàn Mộng Nhi cũng khẽ nhíu mày.

VùI

Cơ thể Hoàng Phủ Tĩnh phá vỡ không gian, dịch chuyển tức thời đến phía sau khổng tước dung nham, một quyền đánh về phía lưng nó. Nhưng con khổng tước nọ chỉ lắc đuôi một cái đã tránh khỏi công kích của nàng.

Kiếm tôm Tinh Hà cấp Công Tước trong tay Kỷ Tình phá không mà ra, hóa thành một đường kiếm cầu vồng chém về phía khổng tước nhưng lại bị nó tránh thoát lần nữa.

Hàn Sâm và các nàng liên thủ đại chiến khổng tước dung nham. Thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể đụng đến một cọng lông của khổng tước dung nham.

Khổng tước nọ tựa như ngọn lửa biến hóa thất thường chập chờn bất định, không ngừng lượn vòng trong không trung. Nơi nó đi qua, dung nham cuồn cuộn như sông ngân treo ngược, khiến đám Hàn Sâm không thể không lui lại.

Tùng! Tùng!

Hàn Sâm và Hoàng Phủ Tĩnh đồng thời gõ vang Ngọc Cổ, hai luồng sóng âm xông ra đánh lên người khổng tước dung nham. Chỉ thấy nhiệt độ dung nham trên người nó tăng lên mãnh liệt, sóng âm cũng chỉ tách ra một ít dung nham từ trên người nó mà thôi.

Dù sao cũng chỉ là Ngọc Cổ cấp Công Tước, sóng âm vẫn không đủ để làm trọng thương Công Tước đột biến.

“Để ta” Hàn Nghiên quát khẽ, trong tay có thêm một thanh Kiếm tôm Tinh Hà cấp Hầu Tước, đồng thời trên cơ thể bốc lên quang ảnh trắng thuần, mái

tóc dài bay lượn, dường như có một quang ảnh thần ma bao bọc lấy cơ thể nàng.

Hàn Nghiên chém một kiếm về phía khổng tước dung nham, kiếm quang vô hình phá không mà ra. Hầu như cùng lúc, trên người khổng tước dung nham cũng bị chém ra một vết kiếm, dung nham trên người chảy xuống rất nhiều.

Kích tất trúng của Phi Thiên Kinh phát huy tác dụng cực lớn vào lúc này. Đám Hàm Sâm đều không theo kịp tốc độ của khổng tước dung nham, Hàn Nghiên lại không cần bắt kịp tốc độ của nó, khi kiếm quang chém ra đã định sẵn sẽ chém lên người khổng tước dung nham.

Kiếm quang trong tay Hàn Nghiên chém ra liên tục, từng đường kiếm quang vô hình chém thẳng lên người khổng tước dung nham, khiến dung nham trên người nó không ngừng bắn tung tóe ra.

Chém thì chém trúng rồi nhưng hiệu quả lại không quá mạnh. Dù sao Hàn Nghiên vẫn chỉ là cấp Bá Tước, cho dù có thể Siêu Thần và lực Phi Thiên thì cũng chỉ tạo ra tổn thương rất nhỏ cho khổng tước dung nham cấp Công Tước

“Linh!” Hàn Sâm thấy lực Phi Thiên có tác dụng bèn nhớ ra Linh. Linh đã là Hầu Tước, hơn nữa nàng cũng có được lực Phi Thiên.

Linh nghe thấy mệnh lệnh của Hàn Sâm, ánh sáng tím trong mắt khẽ lay động, thanh cốt đao trong tay vung ra. Con khổng tước nọ phun dung nham ra, muốn hòa tan cốt đao. Thế nhưng cốt đao lóe lên rồi biến mất, khi xuất hiện lần nữa đã đâm vào giữa ngực khổng tước dung nham.

Phụt!

Khổng tước dung nham phun ra một ngụm máu tươi dạng dung nham, rõ ràng lần này đã bị thương thật rồi.

Cơ thể Linh vọt lên trên không trung trong chớp mắt, cốt đao quay về trong tay nàng, lướt qua con khổng tước bị thương giấy dụa muốn bay vào trong dòng dung nham, lập tức phanh lồng ngực khổng tước dung nham ra, máu

tươi hoàng kim rực lửa bắn tung tóe giữa không trung, cũng khiến thân hình khổng tước dung nham khựng lại trên không trung.

Hai tay Hàn Sâm bắn liên tiếp vào khổng tước dung nham bị trọng thương, từng phát đạn bắn vào giữa cơ thể khổng tước dung nham, sức mạnh Oanh Thiên Lục Phá nổ tung. Sức mạnh khủng bố liên tục bùng nổ, lập tức nổ khổng tước dung nham đã bị trọng thương thành từng mảnh nhỏ.

"Săn giết dị chủng cấp Công Tước khổng tước Kim Viêm, thu được thú hồn khổng tước Kim Viêm, phát hiện gen dị chủng."

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, không ngờ con khổng tước Kim Viêm có tốc độ cực nhanh này lại không phải dị chủng đột biến, chỉ là dị chủng Công Tước thông thường, song tốc độ của nó thật sự rất lợi hại.

Nghe đến nhận được thú hồn, Hàn Sâm lập tức mừng rỡ trong lòng, vội vàng đi xem thú hồn khổng tước Kim Viêm nọ rốt cuộc là loại hình gì.

Thú hồn cấp Công Tước khổng tước Kim Viêm: dạng phi hành.

Hàn Sâm vừa nghĩ đến, một đôi cánh khổng tước do dung nham màu vàng ngưng tụ thành xuất hiện sau lưng Hàn Sâm. Chỉ võ nhẹ một cái, cơ thể Hàn Sâm đã phá không bay lên với tốc độ cực nhanh, tăng tốc còn kèm theo theo hỏa diễm bắn ra và một chút sức mạnh bóp méo không gian.

"Mặc dù thú hồn phi hành rất tốt nhưng ta đã có Long dực rồi, nhu cầu với thú hồn phi hành cũng không cao." Hàn Sâm than thở, đưa thú hồn khổng tước Kim Viêm cho Hàn Nghiên.

Nàng vẫn chỉ có tu vi cấp Bá Tước, có thú hồn khổng tước Kim Viêm †rong người cũng xem như nhiều thêm một phần bảo đảm.

Đám Hàn Sâm tiếp tục tìm kiếm dị sinh vật để săn bắt, tuy cũng đã có được một ít thú hồn loài chim hệ Hỏa nhưng đều không phải loại hình vũ khí.

"Thú hồn hệ Hỏa loại hình vũ khí khó tìm đến vậy sao?" Hàn Sâm thầm buồn bực trong lòng. Hắn hầu như đã biết hết thú hồn của mấy dị chủng

loài chim hệ Hỏa thường thấy bên hẻm núi Nham Tương là chủng loại gì rồi, nhưng đến một thú hồn dạng vũ khí cũng không có.

Mắt thấy sắp tới thời gian giao nhận, Hàn Sâm chỉ đành dẫn đội tạm thời về căn cứ, định bụng lần sau lại đi chỗ xa hơn một chút, hy vọng có thể có thu hoạch.

“Hàn Sâm, ngươi về vừa đúng lúc. Có một đội viên mới muốn xếp vào trong tiểu đội của ngươi.” Hàn Sâm vừa về đến căn cứ đã bị Ky sĩ vương Băng Lam gọi qua.

“Chẳng phải chúng ta đã giao ước với nhau, ngươi không được mang người bên cạnh ta đi sao?” Hàn Sâm nhíu mày nói.

“Đương nhiên là ta nhớ rồi. Nhưng chúng ta chỉ giao ước sẽ không điều người của ngươi đi chứ đâu có nói không thể sắp xếp người vào tiểu đội của ngươi đâu nhỉ? Ta rất xem trọng ngươi, cho nên đã tìm cho ngươi một đội viên mạnh mẽ, sẽ có ích cho tiểu đội của ngươi đó.” Ky sĩ vương Băng Lam cười tủm tỉm nói.

“Ta có thể từ chối không?” Hàn Sâm cười khổ nói.

“Không thể, đây là mệnh lệnh.” Ky sĩ vương Băng Lam nói như chém đinh chặt sắt.

Hàn Sâm đang muốn nói gì đó thì lại nhìn thấy có một cô gái bước vào, đến trước mặt Ky sĩ vương Băng Lam, cúi chào Ky sĩ vương Băng

Lam rồi nói: “Ky sĩ vương đại nhân, Bạch Vi đến đây báo cáo.”

Nhìn thấy cô nàng này, Hàn Sâm chợt ngẩn ra. Hóa ra nàng lại chính là cô gái tộc Hoàng Cực từng đến Nguyệt Chi Hiệp trước đây, Thánh Kinh Hủy Diệt của Hàn Sâm cũng là cướp đi từ trong tay nàng.

Hết chương 2223.

Chương 2224. Công chúa Bạch Vi

“Ky sĩ vương đại nhân, đội viên mới mà ngài nói chắc không phải là nàng ta đấy chứ?” Hàn Sâm mang vẻ mặt kì dị nhìn Bạch Vi hỏi.

“Đúng vậy, Bạch Vi chính là đội viên mới của tiểu đội các ngươi, về sau các ngươi phải hợp tác hòa thuận nhé.” Ky sĩ vương Băng Lam mỉm cười nói.

“Ky sĩ vương đại nhân, nếu không có chuyện gì khác, ta về trước chuẩn bị đây.” Bạch Vị vẻ mặt lạnh lùng nói.

“Đi đi.” Ky sĩ vương Băng Lam khẽ gật đầu.

Nhìn Bạch Vi mặt lạnh rời khỏi, Hàn Sâm tỏ vẻ bất đắc dĩ nói với Ky sĩ vương Băng Lam: “Ky sĩ vương đại nhân, ngài cũng nhìn thấy rồi. Cô gái này còn chẳng thèm nể mặt ngài thì sao ta quản nổi nàng ta chứ, ngài hãy đổi cho nàng ta một tiểu đội khác đi.”

Ky sĩ vương Băng Lam võ vai Hàn Sâm, đi đến cạnh bàn ngồi xuống, rót cho Hàn Sâm một tách trà: “Nào, qua đây ngồi.

Hàn Sâm biết Ky sĩ vương Băng Lam hẳn là có lời gì muốn nói với hắn, cũng không khách khí, đi qua ngồi xuống.

Ky sĩ vương Băng Lam vừa uống trà vừa nói: “Ta để nàng vào tiểu đội của ngươi, không phải để ngươi quản nàng ấy mà là để ngươi bảo vệ nàng.”

“Bạch Vi có thân phận gì vậy?” Hàn Sâm hơi nhíu mày nói.

“Bốn chữ Công chúa Bạch Vi này, cho dù ngươi chưa từng nghe qua cũng phải biết là hàm ý gì chứ?” Ky sĩ vương Băng Lam nói.

“Con gái hoàng đế tộc Hoàng Cực à?” Hàn Sâm nhất thời hiểu ra. Thảo nào từ trước đấy nay Bạch Vi vẫn luôn kiêu ngạo như vậy, hóa ra nàng ta lại là con gái của hoàng đế tộc Hoàng Cực, đúng là có vốn để kiêu ngạo.

“Nàng ta đã phạm một vài sai lầm, bị Hoàng Đế đại nhân phạt đến nơi này. Nhưng Hoàng Đế đại nhân chỉ muốn để nàng học hỏi kinh nghiệm thôi, nếu quả thật có sơ suất gì thì ta không gánh nổi trách nhiệm này đâu. Vậy nên ngươi nhất định phải bảo vệ nàng cho tốt, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, ta

mà không sống nổi thì ngươi lại càng chết thảm hơn.” Ky sĩ vương Băng Lam cười tủm tỉm nói.

“Sao ngài không tìm vài ky sĩ cao cấp bảo vệ nàng? Ta không đủ bản lĩnh bảo vệ tốt nàng đâu.” Hàn Sâm cười khổ nói, cái này chẳng khác gì việc vô tích sự làm ơn mắc oán.

“Nếu để cường giả cấp Vương đi theo nàng thì còn rèn luyện gì nữa chứ? Huống hồ Công chúa Bạch Vi tính tình kiêu ngạo, cũng sẽ không đồng ý sắp xếp như thế.” Ky sĩ vương Băng Lam thở dài nói.

“Đoàn Ky Sĩ Băng Lam nhiều tiểu đội dự bị như thế, ngài cũng đâu cần phải dùng một người ngoài như ta chứ? Ngài giao trách nhiệm quan trọng thế này cho một người ngoài, không cảm thấy rất nguy hiểm sao?” Hàn Sâm nhìn Ky sĩ vương Băng Lam nói.

Ky sĩ vương Băng Lam nhìn Hàn Sâm với ánh mắt sâu xa, sau đó nói bằng giọng điệu quái lạ: “Hàn Sâm à, ngươi biết trong Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, người ta tin tưởng nhất là ai không?”

“Đương nhiên là mấy ky sĩ tâm phúc bên cạnh ngài rồi” Hàn Sâm nói.

Ky sĩ vương Băng Lam khẽ lắc đầu, nhìn Hàn Sâm nói: “Người ta tin tưởng nhất chính là ngươi.”

“Vương thượng nói đùa rồi, ta và ngài chỉ mới gặp có…” Hàn Sâm còn chưa nói hết đã bị Ky sĩ vương Băng Lam cắt ngang.

“Ngươi đừng tưởng rằng ta đang nói đùa với ngươi. Ngươi vẫn chưa đi đến bước này cho nên ngươi không hiểu được đâu. Bây giờ người ta có thể tín nhiệm cũng chỉ có mình ngươi, vì vậy Công chúa Bạch Vi ta chỉ có thể giao cho ngươi. Nàng sống thì chúng ta đều sống, lợi ích sau này cũng sẽ không thiếu phần ngươi. Nàng chết thì chúng ta đều phải chết. Ngươi là người thông minh, ta tin ngươi sẽ hiểu nên làm thế nào.” Ky sĩ vương Băng Lam nói xong bèn vai Hàn Sâm, đứng dậy rời khỏi phòng làm việc.

Hàn Sâm không muốn tiếp nhận nhân vật phiền phức thế này. Ky sĩ vương Băng Lam đã nói rất rõ, khó khăn mà hắn phải đối mặt không chỉ có dị

chủng, phiền phức còn có thể đến từ bên trong Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.

Thế nhưng Ky sĩ vương Băng Lam đã nói đến mức này rồi, Hàn Sâm không nhận cũng không được.

Hàn Sâm vừa suy tư vừa đi về ký túc xá của mình. Đột nhiên trái tim hắn nhảy lên một nhịp, đồng tử cũng bất giác co lại, lông tơ trên người dựng đứng lên.

Không hề có sức mạnh đáng sợ gì tập kích hắn, cũng không có khí tràng đặc biệt xuất hiện nhưng Hàn Sâm cảm giác được khí tức nguy hiểm cực độ giống như bị loài rắn độc theo dõi vậy.

Tâm mắt hướng về thông đạo đằng trước, chỉ thấy một bóng dáng thon dài đang chầm chậm bước qua đây từ phía đối diện.

Đó hẳn một người đàn ông tộc Hoàng Cực chính gốc, khí tức trên người thu lại khiến người ta hoàn toàn nhìn không ra đẳng cấp của hắn, tựa như người bình thường không có uy hiếp gì.

Gương mặt tinh xảo như ngọc thạch được điêu khắc trong tay bậc †hầy, mái tóc màu vàng cực kì bắt mắt, gương mặt mỉm cười vô hại, một đôi mắt trong veo tựa hồ nước dường như có thể phản chiếu ra ảnh ngược của người ta.

Mặc dù là một người đàn ông hoàn mỹ khiến người ta thán phục, còn có vẻ cực kỳ ôn hòa dễ thân nhưng lại khiến Hàn Sâm cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Hàn Sâm bước từng bước đến gần người đàn ông kia, người kia cũng đang nhìn Hàn Sâm. Khi khoảng cách đôi bên sắp sát qua nhau, người đàn ông bỗng nhiên dừng bước chân, điềm nhiên hỏi: “Bí mật trên phiến đá đã nhìn rõ chưa?”

“Ngươi nói cái gì?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra, ngừng lại mờ mịt nhìn hắn.

Người đàn ông mỉm cười với Hàn Sâm. Nụ cười kia dù rơi vào mắt một gã đàn ông như Hàn Sâm cũng vẫn như nắng ấm có thể hòa tan băng tuyết vậy,

nếu hắn cười với một cô gái, e rằng cô gái kia sẽ sẵn lòng trao ra hết tất thảy cho hắn.

Không nói thêm gì nữa, người đàn ông chỉ cười rồi đi lướt qua Hàn Sâm.

“Edward.” Hàn Sâm không nhìn người đàn ông kia nữa, tiếp tục đi về ký †úc xá của mình. Tuy rước đây chưa thấy người đàn ông kia bao giờ nhưng Hàn Sâm lại có thể khẳng định, hắn chắc chắn chính là thanh tra Edward.

“Xem ra hắn đã biết ta là người lấy cắp phiến đá. Một tên vừa khó chơi vừa nguy hiểm như vậy, nếu là thanh tra chí ít cũng phải là Vương Giả nhỉ?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Edward đi vào một căn phòng, một Ky sĩ Băng Lam trong phòng đang nhìn chằm chằm màn hình giám sát, trong màn hình chiếu đi chiếu lại toàn quá trình Hàn Sâm và Edward gặp mặt.

“Xem ra phản ứng của hắn rất tự nhiên, không giống đang giả vờ, có lẽ là chúng ta đoán sai rồi.” Ky sĩ Băng Lam nói.

Edward nhìn hình ảnh một lượt, chợt bật cười. Nụ cười tựa như nắng ấm mùa xuân: “Chúng ta đoán không sai đâu, chính hắn đã đánh cắp phiến đá.”

“Tại sao?” Ky sĩ Băng Lam có hơi nghỉ hoặc nhìn Edward.

“Khi hắn nhìn thấy ta biểu hiện quá tự nhiên, không có tên Hầu Tước nào khi nhìn thấy ta lại có biểu hiện tự nhiên như vậy. Hắn càng tự nhiên, chứng tỏ hắn càng có vấn đề.” Edward nheo mắt, nhìn chằm chằm màn hình đang dừng lại trên mặt Hàn Sâm: “Không ngờ Nữ Hoàng Đao Phong lại có một đệ tử thú vị thế này.”

“Có cần động thủ không?” Ky sĩ Băng Lam không nghi ngờ phán đoán của Edward, trực tiếp hỏi.

“Không cần, Ky sĩ vương Băng Lam và Bạch tiên sinh vẫn còn ở đây, nơi này không phải là nơi có thể sử dụng vũ lực.” Edward cười thản nhiên: “Nhưng đây là Tinh Vực Hỗn Loạn, hắn không chạy nổi đâu. Mặc dù hắn

rất thú vị, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là một Hầu Tước, thực lực tuyệt đối quá yếu.”

“Thanh tra đại nhân, ngươi nói hắn có thật sự là người của Bạch tiên sinh hay không?” Ky sĩ Băng Lam lại hỏi.

“Không phải, nếu hắn thật sự là người của Bạch tiên sinh thì Bạch tiên sinh đã lấy được thứ kia rồi, ngươi cho rằng Bạch tiên sinh còn có thể ở lại đoàn ky sĩ đợi chúng ta đến cướp sao?” Edward có chút hứng thú lật xem tư liệu của Hàn Sâm: “Nhưng tên này thú vị thật đấy, nếu hắn thật sự đã lấy cắp thánh vật kia thì chúng ta nhất định phải tranh thủ lấy lại thánh bi trước khi đoàn ky sĩ phát hiện ra, muộn chút nữa thì sẽ hơi phiền phức đấy.”

Hết chương 2224.

Chương 2225. Dạy dỗ gà mờ

Sau khi trở về ký túc xá, Hàn Sâm lập tức gọi cho mấy cô nàng Tiểu Thiên Sứ, dặn bọn họ phải rất thận trọng, đừng hành động một mình.

“Edward đáng sợ đến thế sao? Nếu hắn không có gan cướp công khai thì chúng ta sợ hắn làm gì?” Kỷ Tình cảm thấy hơi khó hiểu.

“Nếu hắn trực tiếp ra tay cướp thì đã không đáng sợ. Tóm lại trước khi chuyện này được giải quyết, không ai được tự tiện hành động một mình” Hàn Sâm nghiêm túc nói.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm dẫn đội chuẩn bị lên đường lục soát hẻm núi Nham Tương. Nhưng lần này không thể không mang theo Bạch Vi khiến nhiệm vụ cũng có thêm phần biến số.

Cũng may, trên đường đi Bạch Vi không lên tiếng mà chỉ yên lặng đi theo bọn họ, như thể nàng ta không quan tâm đến bất cứ điều gì.

Nhưng khi cả đám vừa mới đặt chân vào trong phạm vi khu vực hẻm núi Nham Tương, Bạch Vi lại bất ngờ ra mặt, ngăn cản Hàn Sâm đang đi tuốt ở

đằng trước.

“Kể từ lúc này hãy để ta làm tiểu đội trưởng.” Bạch Vi nói với Hàn Sâm với giọng ra lệnh.

“Tại sao phải thế?” Hàn Sâm nhìn Bạch Vi, vẻ như cười như không. “Ngươi nên biết thân phận của ta.” Bạch Vị lạnh lùng đáp.

“Thân phận gì? Ta chỉ biết ngươi là một tân binh gà mờ thuộc tiểu đội của ta, muốn làm đội trưởng hả, ngươi chưa đủ tư cách đâu.” Hàn Sâm mỉm cười nhìn Bạch Vi nhưng không bóc trần thân phận đối phương.

Không có thân phận kia, Hàn Sâm có thể coi nàng là một tay mơ để chỉnh. Còn một khi làm rõ ra mà hắn vẫn bắt nạt Bạch Vi thì cũng chính là ức hiếp công chúa, ý nghĩa rất khác nhau.

Bạch Vi ngẩn người, cẩn thận nhìn Hàn Sâm, gật gù: “Cũng tốt, đã như vậy, ta sẽ lấy thân phận của một tân binh để khiêu chiến ngươi. Nếu ngươi thua, ngay lập tức để ta đảm nhiệm chức tiểu đội trưởng, ngươi và mấy nàng sau này phải nghe theo mệnh lệnh của ta.”

“Không được.” Hàn Sâm thẳng thừng cự tuyệt lời khiêu chiến từ Bạch Vi.

“Ngươi sợ à?” Bạch Vi lạnh lùng nhìn Hàn Sâm chằm chặp.

“Ngươi chỉ là một tân binh, lại là người yếu nhất, cùi bắp nhất trong tiểu đội. Còn ta là đội trưởng, cũng chính là sự hiện diện mạnh nhất trong đội ngũ này, ngươi muốn khiêu chiến ta thì trước hết phải thắng các nàng ấy mới được.” Hàn Sâm chỉ sang đám Hàn Mộng Nhi.

“Vẽ vời thêm chuyện, các người cùng lên một lượt đi.” Bạch Vị tỏ vẻ lạnh nhạt, dường như đang rất khinh thường lời Hàn Sâm nói.

“Tay mơ chính là tay mơ, không biết trời cao đất rộng.” Hàn Sâm thở dài một hơi, nhìn về phía Hàn Mộng Nhị, nói: “Mộng Nhi, ngươi hãy dạy cho tên tân binh gà mờ này cách nói chuyện với tiền bối. Đừng xuống †ay quá nặng, không đánh chết là được.”

Nghe Hàn Sâm nói xong, Bạch Vi thầm cảm thấy hơi bực bội, song mặt vẫn không đổi sắc, nhìn Hàn Sâm cười lạnh rồi nói: “Bản thân ngươi không dám đánh với ta một trận, lại định để một cô nàng ra mặt thay ngươi sao?”

“Trí tưởng tượng của ngươi phong phú quá rồi. Đây là con gái ta, ngươi đánh bại nó trước rồi đến khiêu chiến ta cũng chưa muộn.” Hàn Sâm cười đáp.

Sau khi nghe lời mà Hàn Sâm nói, Hàn Mộng Nhi bước ra khỏi đội, đứng đối diện với Bạch Vi.

Bạch Vi vốn không chú ý đến Hàn Mộng Nhi. Nàng nghĩ cho dù là Hàn Sâm cũng chỉ miễn cưỡng tạm đủ tư cách để nàng ra tay mà thôi.

Một ky sĩ dự bị dưới trướng Hàn Sâm, trông cũng trạc tuổi nàng, đương nhiên không cần thiết phải bận tâm.

Nhưng trong khoảnh khắc Hàn Mộng Nhi kéo cung tên, vẻ mặt Bạch Vi bỗng trở nên rất nghiêm túc, cả người giống như một con báo cái tiến

vào trạng thái chiến đấu, ánh mắt sáng quắc nhìn chòng chọc vào Hàn Mộng Nhị, sự coi thường và khinh rẻ lúc trước bị quét sạch sành sanh.

Tuy Bạch Vi rất kiêu ngạo nhưng nàng chẳng phải kẻ ngụ, trái lại còn rất thông minh. Trong khoảnh khắc Hàn Mộng Nhi kéo cung tên, nàng cảm nhận được một mối đe dọa cực độ, toàn bộ sức mạnh của nàng được tập trung về đầu quyền.

Hàn Mộng Nhi lại không để ý đến phản ứng của Bạch Vi, cung tên trên †ay đã kéo căng tới cực hạn. Ngay khoảnh khắc buông ngón tay ra, mũi tên ánh

đen bay nhanh như tia chớp vút đến trước mặt Bạch Vi.

Bạch Vi trông rất lạnh lùng, cao ngạo, dùng một quyền nghênh đón mũi tên ánh đen đang lao tới.

Hoàng Cực Chung Yên Quyền có thể xếp vào top năm quyền pháp bá đạo nhất vũ trụ, bùng nổ thứ sức mạnh khủng bố trong tay Bạch Vị, không khó để đập tan một quả núi bằng quyền này.

Mắt thấy mũi tên sắc bén kia sẽ bị một quyền của Bạch Vị đánh trúng nhưng thân mũi tên lại đột ngột biến mất trước tâm mắt Bạch Vi, khi xuất hiện lại lần nữa thì đã đâm thẳng vào bụng dưới của nàng.

Vẻ mặt Bạch Vi không đổi, lùi lại một bước, đồng thời nắm đấm trực tiếp xung kích nện xuống, nặng nề đập lên mũi tên màu đen bén nhọn. Toàn bộ động tác được thực hiện một mạch như nước chảy mây trôi, không hề có bất cứ dấu hiệu gượng gạo hay luống cuống.

Bùm!

Chỉ thấy một vầng mặt trời màu đen bay lên từ vị trí của Bạch Vị, lập tức bùng nổ đánh văng Bạch Vi. Áo giáp trên người nàng vỡ vụn ra, nguyên mái tóc dài bỗng chốc bốc hơi, chỉ còn lại phần tóc được bảo vệ bởi mũ giáp chưa bị thiêu huỷ, bằng không sẽ biến thành đầu trọc mất.

Bạch Vi biến sắc thấy rõ, ánh sáng vàng rực rỡ trên người biến thành ngạo khí bảo vệ toàn thân, cố lắm mới không bị lực nổ mạnh kia phá †an hoàn toàn bộ khôi giáp, song máu tươi đã trào ra ở khoé miệng, chứng tỏ nàng bị thương không hề nhẹ.

Bạch Vi không ngờ rằng mũi tên từ một ky sĩ dự bị bình thường trong tiểu dội này lại có uy lực hung tàn đến vậy, ngay đến sức hủy diệt của Hoàng Cực Chung Yên Quyền cũng chẳng thể sánh nổi với nó, quả thực khiến nàng không thể tin nổi.

Nhưng sự thật đã rành rành trước mắt, Bạch Vi mất thế chủ động, chỉ thấy Hàn Mộng Nhi liên tục kéo dây cung trong tay, từng mũi từng mũi tên lao tới như tia chớp.

Bạch Vi bị những mũi tên kia áp chế hoàn toàn, ngay đến cơ hội áp sát Hàn Mộng Nhi cũng chẳng có.

Song thuật gen của tộc Hoàng Cực quả thật rất đáng gờm. Tuy Hoàng Cực Chung Yên Quyền của Bạch Vi vẫn yếu hơn một chút so với sự kết hợp của Thánh Kinh Hủy Diệt và Oanh Thiên Lục Phá nhưng cũng chưa chênh lệch đến mức không địch nổi chúng.

Dưới sự trấn áp từ những mũi tên của Hàn Mộng Nhi, Bạch Vi rơi vào thế hạ phong nhưng lại không tỏ ra thất thế. Mọi phương diện đều ở đỉnh cấp, không có mấy người trong cấp Hầu Tước có thể đánh bại nàng.

“Đủ rồi” Hàn Sâm phất tay, ý bảo Hàn Mộng Nhi lui về. “Chưa phân thắng bại mà.” Bạch Vi nhìn Hàn Sâm chằm chằm.

Hàn Sâm cười tủm tỉm, nói: “Ngươi thua rồi, ngươi cưỡng chế sử dụng thuật gen để kích thích tiềm lực, tiêu hao sức mạnh gấp mấy lần Mộng Nhi nhưng không tài nào phá vỡ thế áp chế từ mũi tên. Tuy bây giờ đang bất phân thắng bại nhưng thua cuộc chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, đây là cuộc tỷ thí trong nội bộ, không phải trận chiến sinh tử, không cần tiếp tục nữa.

Bach Vi lặng im không mở miệng, Hàn Sâm nói không sai khiến nàng không thể phản bác nổi.

“Đến con gái ta mà cũng đánh không lại, hay ngươi về luyện tử tế thêm mấy năm rồi hãy bàn đến chuyện thách đấu ta.” Hàn Sâm không hề khách khí.

Hắn cố tình đánh phủ đầu Bạch Vi để nắm được quyền chỉ huy tuyệt đối, tránh cho tiểu đội bị dắt mũi, nếu thế sẽ không có cách nào để tiến hành kế hoạch săn giết thú hồn của hắn.

“Đợi đấy, ta sẽ đánh bại nàng và ngươi nhanh thôi.” Bạch Vi lạnh lùng nói nhưng không cố chấp đòi làm tiểu đội trưởng nữa.

Trong lòng Bạch Vi không hề bình tĩnh như ngoài mặt, nàng nhìn Hàn Mộng Nhi với đôi mắt hơi phức tạp, rồi lại ngó sang Hàn Sâm, dường như

không thể tin thiếu nữ lạnh lùng có tài bắn cung khủng bố kia lại là con gái của Hàn Sâm.

Hết chương 2225.

Chương 2226. Uy hiếp dụ dỗ

Bên ngoài tinh hệ Băng Lam, sau khi chém giết một đám dị chủng hư không xâm phạm, sắc mặt Dạ Hà Vương có phần phờ phạc, thở hổn hển.

Từ khi bị cưỡng chế điều động tới Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, Dạ Hà Vương đã bị điều ra tiền tuyến, phòng thủ trước đám dị chủng hư không xâm phạm tỉnh hệ. Dị chủng ở đây thật sự quá nhiều, ngay đến một cường giả cấp Vương như hắn, trong tình hình chiến đấu liên miên cơ thể cũng bị tiêu hao vô cùng lớn, gần như sắp chống đỡ hết nổi, trải qua từng ngày với sự mệt nhọc.

“Tên khốn Hàn Sâm kia, đừng để ta tìm được cơ hội, bằng không nhất định ta sẽ lấy mạng hắn.” Dạ Hà Vương đè giọng căm hận rủa xả.

“Ai?” Dạ Hà Vương đột ngột quay đầu nhìn về phía ngoài lối đi, toàn thân tiến vào trạng thái cảnh giác.

“Ngươi muốn giết Hàn Sâm ư? Ta sẽ cho ngươi một cơ hội.” Một người đàn ông mỉm cười đi tới.

“Thanh tra đại nhân, lời này của ngài của ngài có ý gì?” Dạ Hà Vương thấy Edward, không khỏi sững sờ, sau đó nhíu mày hỏi.

Edward tiến tới trước mặt Dạ Hà Vương, nói: “Hàn Sâm lấy mất một thứ vốn thuộc về ta, nhưng vì vướng ở chỗ Ky sĩ vương Băng Lam và Bạch tiên sinh, ta không thể đích thân giải quyết hắn. Chẳng phải ngươi cũng muốn giết Hàn Sâm sao? Chúng ta có thể hợp tác, ta cho ngươi một cơ hội đi giết Hàn Sâm.”

Dạ Hà Vương bĩu môi đáp: “Thanh tra đại nhân biết đùa quá. Nơi đây là Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, ngay đến ngài cũng không dám giết người, ta chỉ là một ky sĩ Băng Lam, ta sao dám giết ai ở đây?”

Tuy Dạ Hà Vương cực kì căm hận Hàn Sâm nhưng hắn không ngu, hắn không muốn bỏ mạng vì giết Hàn Sâm, càng không muốn bị người khác lợi dụng.

Edward khẽ mỉm cười: “Hai ngày nữa ta sẽ cùng Ky sĩ vương Băng Lam và Bạch tiên sinh đi tuần tra tinh hệ mới, đến lúc ấy có thể bố trí để ngươi lặng lẽ vào chủ tinh Băng Lam. Chỉ cần ngươi làm gọn ghẽ, ta đảm bảo không có ai biết ngươi từng đến chủ tinh Băng Lam. Nhưng ngươi phải lấy giúp ta một món đồ. Sau khi thành công, ta sẽ điều ngươi về làm việc cạnh ta. Ngươi biết đấy, Ky sĩ vương Băng Lam sắp xếp cho ngươi ở đây vì muốn lấy lòng Hàn Sâm. Đây không phải thứ ngươi xứng đáng được nhận.”

Sắc mặt Dạ Hà Vương biến đổi không ngừng, đôi mắt đánh giá Edward, hắn không dám chắc Edward có qua cầu rút ván sau khi lợi dụng mình hay không.

Edward thở dài một tiếng, nhìn Dạ Hà Vương, nói: “Ngươi không làm cũng được. Nhưng ngươi đã đứng ở thế đối lập với Bạch tiên sinh và Ky sĩ vương Băng Lam, bây giờ còn từ chối ta, ta thật sự rất lo lắng cho vận mệnh tương lai của ngươi.”

Tim Dạ Hà Vương giật thon thót. Trong Đoàn Ky Sĩ Băng Lam tổng cộng có ba phe phái, một là Ky sĩ vương Băng Lam, hai là Edward, phe thứ ba là Bạch tiên sinh.

Ky sĩ vương Băng Lam và Bạch tiên sinh rõ ràng là đứng về phe Hàn Sâm, nếu Dạ Hà Vương lại đắc tội Edward thì hắn thật sự rất khó tưởng tượng sau này mình tồn tại thế nào ở Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, rất dễ bị biến thành bia đỡ đạn bỏ mạng đầu tiên.

“Thanh tra đại nhân, không phải ta không muốn giết Hàn Sâm, ta hận không thể lột da rút gân hắn từ lâu. Nhưng ta không giết Hàn Sâm được, hắn có một thứ bảo vật kỳ lạ là màn hào quang bảo vệ. Với năng lực của ta, cơ bản không thể phá hủy nó.” Dạ Hà Vương vội cúi đầu nói.

“Chuyện này ta cũng từng nghe qua nhưng ngươi không cần lo quá, đây là thứ ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi.” Edward vừa nói vừa lấy một vật đưa cho Dạ Hà Vương: “Đeo cái này vào, đến lúc ấy nó sẽ phá hủy món vòng bảo hộ kỳ lạ kia. Không có sự bảo vệ từ món bảo vật đó, với thực lực của ngươi thì giết chết Hàn Sâm không khó. Nhưng phải làm sạch sẽ một chút, bằng không ta cũng không cứu được mạng của ngươi.”

Trên tay Dạ Hà Vương là một bức tượng kim loại nhỏ chỉ lớn cỡ lòng bàn tay. Sắc mặt biến hóa liên tục, hắn sợ mình sẽ bị Edward vứt bỏ sau khi lợi dụng xong.

Edward dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Dạ Hà Vương, thản nhiên nói: “Nếu không phải vì Ky sĩ vương Băng Lam và Bạch tiên sinh theo dõi người của ta rất chặt thì ta cũng chẳng tìm ngươi làm chuyện này. Ta sẽ dẫn bọn họ rời đi, đây là cơ hội duy nhất của ngươi, nhưng ngươi hãy nhớ thật kĩ rằng nhất định phải đem vật ta muốn về đây, bằng không ta sẽ là người đầu tiên giết ngươi.”

Dạ Hà Vương cắn răng, hành lễ rồi nói: “Xin thanh tra đại nhân yên tâm, chỉ cần thứ đồ ấy ở bên cạnh Hàn Sâm thì ta nhất định sẽ mang nó về cho ngài.”

“Ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng đi, mấy hôm nữa sẽ có người tới đón ngươi. Nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần này, làm sạch sẽ một chút, không được để chúng nắm thóp, nếu không chẳng ai cứu được ngươi đâu.” Edward vỗ bả vai Dạ Hà Vương, xoay người ra khỏi công trình phòng thủ.

“Edward đại nhân, tại sao ngài lại muốn tìm một người ngoài để làm chuyện này? Ngộ nhỡ hắn nuốt riêng món đồ kia thì phải làm sao?” Sau khi Edward trở lại phi thuyền, ky sĩ Băng Lam lái phi thuyền hỏi.

Edward cười nhạt: “Không có “ngộ nhỡ’, Dạ Hà Vương là một kẻ thông minh. Vì giữ mạng, chắc chắc hắn sẽ nuốt riêng món đồ đó lấy làm bùa hộ mệnh, thậm chứ còn mang thứ ấy đến nương nhờ Ky sĩ vương Băng Lam hoặc Bạch tiên sinh.

“Vậy ngài còn dùng hắn?” Băng Lam Ky Sĩ hơi nghi hoặc.

“Bởi vì không quan trọng, hắn không còn lựa chọn khác.” Edward nheo mắt, nói: “Với tính cách đa nghi cẩn thận của Dạ Hà Vương, hắn chắc chắc sẽ xử lý sạch sẽ gọn gàng. Không chỉ mình Hàn Sâm mà tất cả thành viên của tiểu đội ấy đều phải chết, trong số đó có cả công chúa Bạch Vi.

“Thánh nữ Bạch Vi đã gia nhập đội Hàn Sâm?” Vẻ mặt ky sĩ Băng Lam biến sắc, ngay sau đó đã hiểu dụng ý của Edward: “Dạ Hà Vương biết trong những người hắn giết còn có một vị công chúa, không thể nương nhờ Ky sĩ vương Băng Lam và Bạch tiên sinh nữa. Đến lúc ấy cho dù hắn nhận tội cũng chỉ còn con đường chết, cho nên hắn chỉ có thể chọn Edward đại nhân ngài. Mà Ky sĩ vương Băng Lam và Bạch tiên sinh cũng sẽ bị liên luy bởi cái chết của công chúa Bạch Vi, không còn hơi sức để ý chuyện khác…”

Tiểu đội Hàn Sâm vẫn đi men theo hẻm núi Nham Tương tiến về phía trước. Bởi đã trải qua một lần thanh lý nên tiến trình được đẩy mạnh rất nhanh.

Bạch Vi theo đám Hàn Sâm tiến về phía trước, vẫn cứ im lặng không lên tiếng, chỉ lằng lặng quán sát hai người Hàn Sâm và Hàn Mộng Nhị, muốn hiểu rõ hơn về thực lực của bon họ.

Nhưng trên cả hành trình, về cơ bản là họ không ra tay khiến Bach Vi hơi thất vọng.

Thấy đám người Hàn Sâm vẫn muốn đi tiếp về phía trước, trên mặt Bạch Vi lộ vẻ do dự, một lát sau, Bạch Vi mới mở lời: “Đội trưởng, ta cần rời khỏi đội một thời gian ngắn.”

“Như thế không được, ngươi là thành viên đội của ta, phải tuân theo mọi sắp xếp từ ta, không được phép hành động đơn độc.” Hàn Sâm nói thẳng.

Đùa à, để Bạch Vi hành động một mình, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì hắn và Ky sĩ vương Băng Lam sẽ bị liên lụy ngay. Hàn Sâm sao có thể cho Bạch Vi rời khỏi tâm mắt mình.

“Đã vậy, các ngươi đi cùng ta chứ.” Bạch Vi thản nhiên nói. “Ta đã nói rồi, ta là đội trưởng, đi đâu là do ta quyết.” Hàn Sâm nhíu mày, đáp. “Cùng đi hoặc một mình ta đi, ngươi có thể tự chọn.” Thần sắc Bạch Vi không thay

đổi, vẫn là vẻ cao ngạo ấy. “Ngươi muốn đi đâu?” Thấy Bạch Vi nằng nặc đòi đi, Hàn Sâm trầm ngâm một chút rồi hỏi. “Hang ổ của Bất Tử Điểu.” Bạch Vi lạnh nhạt đáp.

Hết chương 2226.

Chương 2227. Hang ổ của Bất Tử Điểu

“Bất Tử Điểu là dị chủng đẳng cấp nào?” Hàn Sâm cau mày hỏi, nghe †ên có vẻ không may mắn cho lắm.

“Thần Hóa.” Bạch Vi không do dự, đáp thẳng thừng.

Hàn Sâm liếm môi, nhìn Bạch Vi, nói: “Ngươi có biết mình đang nói gì không? Đi tìm dị chủng cấp Thần Hóa? Đừng nói là ngươi, cứ coi là ta thì cũng nắm chắc cái chết.”

“Nếu ngươi sợ thì đừng có đi.” Dứt lời, Bạch Vi lập tức thay đổi phương hướng, phi thân bay đến sông dung nham bên dưới vách đá.

“Cô nàng này bị đần à?” Hàn Sâm không thể làm gì khác ngoài dẫn cả tiểu đội đuổi theo Bạch Vi.

Song Hàn Sâm cũng không tin Bạch Vi là kẻ ngốc, làm sao chịu chết lãng xẹt thế được.

Đây là lần đầu tiên Bạch Vi tới hẻm núi Nham Tương nhưng lại biết chỗ này có Bất Tử Điểu gì đó, rõ ràng đã có sự chuẩn bị. Nàng bị phạt tới tinh cầu Băng Lam, rất có thể mục đích chính là vì Bất Tử Điểu kia.

Vậy nên Hàn Sâm mới có thể đuổi theo một cách thoải mái, hắn cũng muốn xem rốt cuộc Bạch Vi muốn làm gì, không thì sẽ bắt trói lôi Bạch Vi về.

Bạch Vi có vẻ rất quen thuộc với nơi này, sau khi tới gần sông nham bèn bay dọc theo bờ sông, rất nhanh đã tìm thấy một hang động có dung nham chảy, bay vào không chút phân vân.

Bọn Hàn Sâm cũng cùng nhau tiến vào hang, nửa dưới của cái hang này đều là dung nham, họ chỉ có thể bay qua chúng.

“Cho dù ngươi muốn đi, ít nhất cũng phải nói rõ ràng đã chứ?” Hàn Sâm theo Bạch Vi vừa bay trong hang dung nham vừa nói.

Nhưng Bạch Vi không để ý đến hắn, chỉ một thân một mình bay đi. Trong hang dung nham này không thấy có dị chủng hệ hỏa, cả hang động cực kì sạch sẽ.

Ngoại trừ dung nham nóng sủi bọt thì dường như không còn thứ khác.

Bạch Vi im lặng không nói bay một lúc lâu, chợt nghe thấy tiếng âm ầm từ đằng trước. Hàn Sâm nhìn về phía trước, chỉ thấy bên kia hang động bỗng trống trải hẳn ra, trông như một thế giới ngầm khổng lồ.

Dung nham chảy xuôi xuống vách đá phía trước, tạo thành một thác dung nham, thoạt nhìn vô cùng kỳ dị.

Sau khi họ bay ra khỏi hang, trước mắt chợt sáng ngời. Chỉ thấy toàn bộ thế giới ngầm ngập sắc đỏ vàng, nhìn xung quanh đều là dung nham, tựa như một biển nham thạch.

Giữa biển nham khổng lồ này, hóa ra còn có một hòn đảo nổi màu đen. Trên đảo nhỏ mọc rất nhiều loài thực vật xanh tươi, trông cực kỳ lạ lùng.

Nơi này nhiệt độ cao, đừng nói là thực vật, e rằng ngay cả Bá Tước bình thường cũng khó có thể sống sót lâu ở đây. Đám cây cối trên đảo ấy lại không bị hun khô héo, thật sự khiến người ta cảm thấy rất khó tin.

Bạch Vi không do dự chút nào, trực tiếp vượt qua biển nham, bay về hướng hòn đảo nhỏ. Nhưng lần này nàng bay khá chậm, có vẻ rất cẩn trọng, như thể đang đề phòng thứ gì đó.

Hàn Sâm cho đám Kỷ Tình, Hàn Nghiên, Hoàng Phủ Tĩnh ngồi lên lưng Tiểu Tinh Tinh, để Tiểu Tinh Tinh chở các nàng bay về trước, ngộ nhỡ gặp phải nguy hiểm mà không kịp mở kết giới thì với năng lực của Tiểu Tinh Tinh cũng có thể giữ được tính mạng của họ.

Bùm!

Một nơi trong biển dung nham đột nhiên phát nổ, dung nham phun trào như suối tuôn, chợt thấy một bóng dáng đỏ đen lao ra, bổ nhào về Bạch Vi đang bay ở đầu.

Vẻ mặt Bạch Vi không biến sắc, đấm một quyền về phía bóng hình đen đỏ kia. Chỉ nghe một tiếng nổ vang, sau đó lập tức thấy dung nham trên người nó nổ tung toé, bị Bạch Vi đánh văng hơn mười thước rồi rơi vào biển dung nham.

Hàn Sâm thấy rõ hình dạng nó khá giống cá sấu, toàn thân như than cốc, thỉnh thoảng lại lộ ra vài chỗ có màu sắc đỏ sâm như dung nham.

Hàn Sâm nhìn qua, phát hiện trong biển nham có rất nhiều tấm lưng màu đen, giống như những tấm gỗ cháy đen tập trung về đây.

Bùm! Bùm!

Một đám cá sấu dung nham dài ba bốn mét vọt ra từ biển nham, lao đến cắn nuốt Bạch Vi và Hàn Sâm.

Hàn Sâm triệu hồi súng đôi Chú Ngữ, bắn những con cá sấu dung nham kia một cách mãnh liệt, Hàn Mộng Nhi cũng liên tục bắn ra những mũi tên màu đen.

Bùm bùm! Bùm bùm!

Từng con cá sấu dung nham bị những làn đạn và mưa tên đen đánh tan, cơ thể nham thạch văng tứ tán, chảy tong tỏng như dung nham rơi xuống biển nham.

Song Hàn Sâm không hề nghe thấy thanh âm săn giết. Sau khi tan thành mảnh nhỏ, rơi xuống biển nham, những con cá sấu dung nham chẳng mất

nhiều thời gian để ngưng tụ lại thành một con cá sấu nguyên vẹn không khiếm khuyết lại lao đến tấn công đám Hàn Sâm.

Ở đăng trước, Bạch Vi vừa đánh giết cá sấu dung nham vừa tiếp tục bay đến đảo nhỏ, không hề có ý dừng lại, rõ ràng đã biết trước không thể giết chết tụi cá sấu dung nham này.

Hàn Sâm thấy vậy cũng ngừng giết mấy con cá sấu dung nham kia, trực tiếp bảo Hàn Mộng Nhi triệu hồi kết giới Lam Kim Ma Trùng Vương, bảo vệ mọi người ở trong đó rồi lao nhanh về hòn đảo nhỏ.

Bạch Vi vẫn đang giết hết mình, bỗng thấy đám Hàn Sâm đứng trong lồng ánh sáng bay đến bên cạnh nàng.

Đám cá sấu dung nham nhào lên lồng ánh sáng nhưng không thể làm tổn hại đến nó một chút nào.

Hàn Sâm không có ý định dùng lồng ánh sáng bảo vệ Bạch Vi, nhìn Bạch Vi đánh bạt mạng với đám cá sấu dung nham.

Bach Vi thâm buồn bực nhưng không nói gì, tiếp tục xông về hòn đảo nhỏ, dùng từng quyền đánh tan đám cá sấu dung nham nhào vào mình.

Mặc dù đám cá sấu dung nham ấy rất khó giết chết nhưng chúng không mạnh lắm, chỉ là Hầu Tước bình thường, không thể ngăn cản Bạch Vi tiến lên.

Không lâu sau, Bạch Vi đã vọt đến rìa đảo nhưng mới nhảy lên đảo thì cơ thể đột ngột rơi xuống.

Đám Hàn Sâm cũng giống vậy, bỗng thấy cơ thể tuột xuống, như thể vừa đột ngột trở lại Trái Đất từ không gian không trọng lực, thoáng cái đã rơi hết xuống dưới, ngã lên lớp đá trên mặt đất.

“Cái đảo này mà cũng có lực cấm bay hả?” Kỷ Tình có chút ngạc nhiên, quan sát hòn đảo.

Bạch Vi lạnh lùng nói: “Nơi này không chỉ cấm bay đâu. Lúc tới thì rất dễ, nhưng khi muốn ra ngoài thì không đơn giản như vậy.”

“Ý gì đấy?” Hàn Sâm nhìn Bạch Vị, hỏi. Bạch Vi không trả lời mà chỉ tay sang dung nham chảy ngoài bờ biển.

Bọn Hàn Sâm quay đầu ngó theo, chỉ thấy ngoài đường bờ biển, giữa dung nham là cả đám trùng màu đỏ vàng, nếu không nhìn kĩ còn tưởng đó là dung nham có nhiệt độ cực kì cao, khi nhìn kĩ mới phát hiện là trùng lúc nha lúc nhúc, chẳng biết có bao nhiêu con.

“Đó là trùng dung nham. Chúng không thể rời khỏi dung nham nhưng lại có tính công kích rất hung hãn, ngay đến Công Tước cũng không ngăn nổi nhiệt độ trên người chúng. Lúc tới đây có thể bay, nhưng khi muốn rời đảo, bởi vì lực cấm bay nên chỉ có thể đi xuyên qua nham thạch, rời xa đảo nhỏ khoảng nghìn thước mới bay được. Khoảng cách này đã đủ chết người rồi, hy vọng cái lồng ánh sáng của mấy người có thể ngăn chặn được lực tấn công từ trùng dung nham, nếu không tất cả sẽ chết ngay.” Bạch Vi lạnh lùng nói, rõ ràng đang bất mãn với việc Hàn Sâm không cho nàng vào lồng ánh sáng cùng.

Hết chương 2227.

Chương 2228. Thử thách của Bất Tử Điểu

Hàn Sâm khẽ mỉm cười, không quan tâm lắm. Kết giới Ma Trùng Vương thậm chí còn chấp cả lực tấn công từ cấp Vương, sao lại phải để ý đến lũ trùng dung nham bé tí.

“Bất Tử Điểu đang ở trên đảo này ư?” Kỷ Tình tò mò hỏi.

Bảo Nhi nằm bò trên vai Hàn Sâm, đôi mắt to tròn cũng tò mò nhìn hòn đảo nhỏ này.

Hòn đảo không quá lớn, với tốc độ của Hàn Sâm chạy quanh một vòng đảo không mất nhiều thời gian, song thực vật ở đây vô cùng rậm rạp, gần giống

rừng mưa nhiệt đới, hoa cỏ, côn trùng, thú vật bên trong tràn đầy sức sống.

Khi đứng trên đảo, không thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng của dung nham gần trong gang tấc, chỉ thấy ấm áp như đầu mùa hạ, khiến người ta thấy lười nhác muốn ngủ một giấc.

Bạch Vi không trả lời, thẳng tiến vào trong rừng cây. Bọn Hàn Sâm vốn tưởng vẫn còn mối nguy hiểm nào đó nhưng chẳng mấy chốc đã phát hiện sinh vật sống ở đây thậm chí không phải dị chủng, chỉ là những loài vật bình thường, hoàn toàn không thể đe dọa đến họ.

Ở vị trí trung tâm hòn đảo có một núi đá trắng đứng sừng sững, chỉ cao mấy trăm mét, nhìn từ xa rất giống một cái bánh bao lớn màu trắng.

Trên đỉnh núi đá có một toà tháp cũ nát, có vẻ vì trải qua quá nhiều năm tháng nên bị phong hoá mất hình dáng gốc, xiêu xiêu vẹo vẹo như thể sắp sập tới nơi.

Đi tới trước núi đá, Bạch Vi nhìn thoáng qua tòa tháp lụp xụp, hô lớn: “Hậu duệ của Bạch Hoàng tới điểm hẹn, Bất Tử Điểu đại nhân có đó không?”

Sau khi Bạch Vị hô xong câu đầu tiên, tiếng nói vang vọng khắp hòn đảo nhỏ, song toà tháp kia không có chút phản ứng nào, vậy nên nàng lại hô lần thứ hai.

Mãi sau khi hô xong lần thứ ba mới chợt thấy cánh cổng tòa tháp cũ nát vang lên tiếng đẩy cửa cọt kẹt.

Hàn Sâm và đám Bảo Nhi mở to mắt nhìn cổng toà tháp. Họ cũng rất †ò mò, không biết Bất Tử Điểu cấp Thần Hoá tròn méo ra sao. Trông toà tháp bia không lớn lắm, nếu Bất Tử Điểu sống trong đó thì chắc hình thể của nó cũng không quá to lớn.

Tất cả mọi người hiếu kỳ ngó về phía cổng tháp, nghe thấy tiếng bước chân lộp cộp vọng ra từ bên trong. Một lát sau, họ thấy một bóng người đẩy cửa bước ra ngoài.

“Bà ấy là Bất Tử Điểu?” Đám Hàn Sâm mở to hai mắt, nhìn bóng dáng vừa xuất hiện trước cửa lớn với vẻ nghỉ ngờ.

Người đi ra từ bên trong không phải là một con chim mà là một bà lão lưng còng chống gậy, khuôn mặt chằng chịt nếp nhăn như vỏ cây khô. Vì quá già và bị còng nên thoạt nhìn người bà lão chỉ cao đến thắt lưng Hàn Sâm, trên mũi đeo một cặp kính tròn cỡ lớn, trên người khoác một chiếc áo khoác to màu đỏ, trông rất kỳ quái.

“Ai đang gọi bậy ầm ĩ ở dưới đấy?” Thị lực của bà cụ có vẻ không còn tốt, đứng trước cổng tháp, dõi mắt nhìn xuống chân núi, dường như nhìn không rõ lắm, bà đẩy gọng kính gác trên mũi, sau đó ánh mắt lờ mờ mới tập trung vào trên người bọn Bạch Vĩ.

Bạch Vi rõ ràng không nghĩ đến việc một người như vậy bước ra từ bên trong. Nhưng dù sao nàng cũng có thân phận công chúa nên dù hơi kinh ngạc trong lòng, nàng vẫn bình tĩnh đáp: “Ta là con gái Bạch Hoàng, tuân mệnh phụ hoàng nên đến chỗ hẹn, hoá ra ngài là Bất Tử Điểu đại nhân?”

Bà lão vừa đẩy kính mắt, vừa nheo mắt đánh giá từ đầu đến chân Bạch Vi rồi mới từ tốn đáp: “Ra là hậu duệ của Bạch Hoàng, ta không phải là Bất Tử Điểu đại nhân, chỉ là một người giúp quét dọn toà tháp này mà thôi.”

“Ta cũng muốn phiền cụ báo giúp cho Bất Tử Điểu đại nhân một câu, rằng hậu duệ của Bạch Hoàng đã đến chỗ hẹn.”

“Ngươi tới trễ quá, Bất Tử Điểu đại nhân đã chết rồi.” Bà lão từ tốn nói.

“Bất Tử Điểu mà chết được ư?” Đám Hàn Sâm há hốc mồm, con mắt trợn trừng sắp lồi ra ngoài.

Bạch Vi cũng hơi sửng sốt, nàng không nghĩ mình sẽ gặp tình huống này. Bất Tử Điểu cấp Thần Hóa đã chết, nàng đến đây có nghĩa lý gì?

Bà lão từ từ thở ra một hơi, rồi nói tiếp: “Nhưng Bất Tử Điểu đại nhân đã giao phó từ ngày trước, rằng nếu có hậu duệ của Bạch Hoàng theo hẹn mà đến, chỉ cần vượt qua thử thách thì họ sẽ lấy đi di vật của ngài ấy”

Lúc này sắc mặt Bạch Vi mới khá lên một chút, nàng vội hỏi: “Bạch Vi bằng lòng thử một phen, không biết thử thách là gì?”

Bà lão không trả lời ngay, ánh mắt mờ mịt xuyên qua kính mắt dày như đít chai, đảo mắt dò xét bọn Hàn Sâm: “Bọn họ và ngươi có quan hệ gì? Thoạt nhìn không giống tộc Hoàng Cực lắm. Nếu không phải người có liên quan thì hãy giết luôn đi. Nơi ở của Bất Tử Điểu đại nhân không phải chỗ người nào cũng có thể tuỳ tiện lui tới.

Cả đám Hàn Sâm run rẩy trong lòng. Bà lão kia nhìn thì như đã đặt nửa chân vào quan tài nhưng thời khắc ánh mắt quét qua người cả đám lại làm bọn Hàn Sâm rợn tóc gáy, cảm nhận được khí tức cực kì nguy hiểm.

Bạch Vi liếc mắt ngó đám Hàn Sâm, rồi mới trả lời bà cụ: “Bọn họ là ky

sĩ của tộc Hoàng Cực ta, hộ tống ta đến đây.”

“Ra là thế.” Bà lão gật đầu, sau đó không hỏi thêm nữa, chống gậy bước từng bước lên thêm đá bên cạnh đỉnh núi, khiến người ta lo lắng vô cùng, chẳng biết bà có bất cẩn ngã từ trên núi xuống mà chết hay không.

Đứng trên đỉnh thềm đá, bà cụ nói như vừa hồi tưởng: “Năm ấy Bất Tử Điểu đại nhân và cha ngươi là Bạch Hoàng đại chiến nghìn ngày, huỷ diệt không biết bao nhiêu chư thiên tinh thần, cuối cùng vẫn bất phân thắng bại. Họ giao hẹn rằng sau một nghìn năm, khi hậu duệ của họ thăng lên cấp Hầu Tước sẽ cho chúng tái chiến và dùng kết quả này quyết định thắng thua. Tiếc là Bất Tử Điểu đại nhân sinh con thất bại, không chỉ không thể sinh con cháu mà ngay đến ngài cũng chết vì khó sinh, không thể tuân thủ lời giao ước tái chiến nữa.”

Nói tới đây, vẻ mặt bà lão tràn đầy vẻ thổn thức, rồi chỉ vào bậc đá, nói: “Song trước khi chết Bất Tử Điểu đại nhân đã kịp dựng lên thềm đá sinh tử này. Nếu ngươi có thể bước từ thềm đá ở dưới đó lên hết các bậc đá thì coi như ngươi thắng, được quyền lấy đi tất cả những thứ mà năm xưa Bất Tử Điểu đại nhân và Bạch Hoàng đã tranh giành nhau. Nếu không hoàn thành được thì trở về đi.”

“Còn điều kiện nào khác không?” Bạch Vi nhìn bà lão rồi hỏi.

“Không còn, bất kể ngươi dùng phương pháp gì, miễn là bước lên được những bậc đá này để đi tới đỉnh núi thì dù có bò lên cũng được tính là thắng.” Dứt lời, bà cụ ho khan hai tiếng.

“Nếu không còn điều kiện khác thì ta sẽ bắt đầu ngay đây.” Bạch Vi vừa nói vừa tiến về phía các bậc đá của núi bánh bao.

Đám Hàn Sâm cùng nhìn về phía bậc đá. Núi này chỉ cao mấy trăm mét, thềm đá dẫn từ chân núi lên đỉnh núi thẳng tắp, cùng lắm chỉ mấy ngàn bậc mà thôi. Hàn Sâm chưa nhìn ra điều gì lạ thường, chẳng biết thềm đá có thử thách thế nào, trong lòng cũng hết sức tò mò.

Đương nhiên, Hàn Sâm càng thấy hứng thú hơn với đống đồ vật mà Bất Tử Điểu và Bạch Hoàng tranh nhau. Tiếc là hắn có cảm giác bà lão kia cực kì nguy hiểm, tốt nhất là đừng chọc giận nàng, đành đứng ở dưới quan sát Bạch Vị thực hiện thử thách.

Hết chương 2228.

Chương 2229. Con đường sinh tử

Bạch Vi bước lên bậc đá, nhìn có vẻ rất ung dung, không có sức mạnh đặc biệt nào xuất hiện trên thềm đá, bước đi hết sức nhẹ nhàng.

Bạch Vi khẽ cau mày, vì nàng không cảm nhận được chút sức mạnh nào từ thềm đá, chẳng khác gì thềm đá bình thường.

Với thêm đá thế này, nếu Bạch Vi bung tốc độ thì đi một vòng trong vài giây dễ như trở bàn tay.

“Đây là thử thách mà Bất Tử Điểu dựng lên, chắc chắc không thể đơn giản có vậy.” Bạch Vi chẳng dám lơ là, vẫn thận trọng đi lên, mỗi bước đều vô cùng cẩn thận.

Nhưng dường như thềm đá quả thực không có gì đặc biệt. Sau khi bước lên mười mấy bậc, Bạch Vi vẫn không cảm thấy chẳng có sức mạnh nào xuất

hiện trên các bậc đá nhằm cản trở nàng tiến lên.

“Bạch Vi, cơ thể ngươi.” Kỷ Tình ở dưới bỗng la lên.

Bạch Vi nghe vậy, quay đầu nhìn về đám Kỷ Tình, phát hiện bọn Hàn Sâm đang nhìn nàng với vẻ khiếp đảm, dường như có điều gì đó rất đáng sợ đã xảy ra trên người nàng.

Bạch Vi vội vàng ngắm nghía cơ thể mình. Vừa nhìn xuống dưới, vẻ mặt Bạch Vi cũng đột ngột biến sắc.

Trong lúc bước mười mấy bậc này, Bạch Vi không có cảm giác người mình có gì lạ nhưng cơ thể nàng lại phát triển trong vô thức.

Ban đầu Bạch Vi là một thiếu nữ mười tám, mười chín tuổi nhưng bây giờ nhìn lại giống một cô gái trưởng thành hơn hai mươi tuổi. Chiều cao và vóc dáng của nàng đã có những thay đổi rõ rệt, thậm chí bộ ngực còn nở nang hơn nhiều, ít nhất là từ quả cam lên thành quả bưởi.

Bạch Vi hơi nhíu mày, lại tiếp tục bước thêm vài bậc đá, quả nhiên cơ thể nàng cũng bị thay đổi theo, dường như vừa cộng thêm mấy tuổi.

Bạch Vi suy nghĩ một chút rồi lùi lại mười mấy bậc. Thế rồi một chuyện khiến người ta ngạc nhiên đã xuất hiện, cơ thể của nàng lại đảo ngược về như ban đầu.

“Cuối cùng ngươi cũng nhận ra.” Bà lão cười ha hả, giải thích bằng chất giọng hơi khàn khàn: “Thềm đá sinh tử do Bất Tử Điểu đại nhân dựng lên, không phải ai cũng đi lên được. Đúng với tên gọi, thềm đá sinh tử là một quá trình đi từ sống đến chết. Thềm đá này là cuộc đời của ngươi, khi lên đến cuối thềm đá sẽ là lúc sinh mệnh ngươi kết thúc, cũng chính là cái chết.”

“Đi hết thềm đá là cái chết, vậy thắng có lợi ích gì? Bất Tử Điểu xảo trá quá, cơ bản không muốn cho người ta chút cơ hội thắng nào.” Kỷ Tình bĩu môi nói.

Song bà lão không tức giận, bình thản nói: “Bất Tử Điểu đại nhân dùng thuật gen để dựng lên con đường sinh tử. Nếu các ngươi có bản lĩnh thì phá vỡ nó là được, xảo trá chỗ nào, tất cả nằm ở năng lực của các ngươi thôi.”

Bạch Vi không lên tiếng, tiếp tục tiến lên đỉnh núi. Càng tới gần đỉnh tuổi tác của nàng cũng lớn dần, chẳng mấy chốc đã từ thiếu nữ trở thành phụ nữ, từ phụ nữ trở thành nữ trung niên. Khi sắp chạm đến đỉnh núi, Bạch Vi đã biến thành một bà cụ tầm tuổi xế chiều mắt mờ chân chậm.

Khi chỉ cách đỉnh núi vài bước, Bạch Vi trông như sắp tắt thở tới nơi, cơ thể run rẩy, rất giống một cụ già hấp hối.

Bạch Vi vốn tưởng đó là năng lực tạo ảo giác gì đó. Nhưng lúc này nàng thực sự cảm nhận được đây không phải ảo giác, cơ thể nàng đã già đi không ra dạng người, sợ rằng khi đặt chân lên bậc cuối cùng cũng là lúc sinh mệnh kết thúc giống như lời bà lão vừa nói.

Khi bước đi, Bạch Vi đã dùng đủ các loại sức mạnh để ngăn cản cơ thể mình lão hoá nhưng hoàn toàn không có tác dụng. Dường như thêm đá này đi theo quy luật sinh tử của tự nhiên, dù là ngoại lực gì cũng không thể ngăn cản nó.

Ngước nhìn bốn bậc đá cuối cùng, Bạch Vi rốt cuộc cũng dừng lại, phân vân không biết nên đi tiếp hay lui xuống.

Đám người Hàn Sâm cũng thầm kinh hãi, chỉ là một thêm đá lại có sức mạnh khủng bố như vậy, thật sự rất khó tưởng tượng khi còn sống Bất Tử Điểu là một cường giả kinh khủng đến mức nào.

“Nếu thềm đá sinh tử có thể đi ngược thì có lẽ đây chỉ là một bài kiểm tra, đi hết thầm đá cũng không chết, thắng rồi đi ngược về là được.” Kỷ Tình nói.

Thật ra chính Bạch Vi cũng không nghĩ giống vậy, nhưng chẳng ai dám đảm bảo sau khi đi hết thầm đá sẽ không chết, nếu lên xong lăn ra quay ra chết thì oan uổng quá.

Bà lão nghe thấy lời Kỷ Tình nói, cười khùng khục: “Cũng có khả năng, sống và chết mỗi bên chiếm năm mươi phần trăm. Nếu ngươi có gan, chi bằng hãy tham gia đánh cược.”

Bạch Vi nhìn bà lão đứng ở cuối thềm đá, vẻ mặt không ngừng dao động, đây không phải một trò chơi, nếu đoán sai thì sẽ chết thật.

“Nếu ta xuống thêm đá thì có được đi lại lần nữa không?” Bạch Vi nhìn bà lão hỏi, giọng nói của nàng y như một cụ già sắp lìa đời, yếu ớt suy nhược kèm theo chất khàn đặc đầy tử khí u ám.

“Ngươi muốn bắt một con vật để thử phải không? Thế thì thử thách còn nghĩa lý gì nữa?” Bà lão nói với vẻ khinh miệt: “Là hậu duệ của Bạch Hoàng thì phải quyết đoán như Bạch Hoàng, lấy tính mạng và sự phán đoán của ngươi để thắng cuộc đánh cược này đi, rời khỏi thềm đá xem như ngươi đã thua cược.”

“Tiểu Ngân Ngân, đi bắt một con thú nhỏ.” Hàn Sâm quay sang nói với Tiểu Ngân Ngân.

Tiểu Ngân Ngân vâng lời Hàn Sâm, lập tức chui vào rừng rậm, chỉ một lát sau đã ngậm một con thú nhỏ trở về, hình như là con thỏ.

Hàn Sâm ra hiệu cho Tiểu Ngân Ngân ném con thú nhỏ lên thềm đá sinh tử rồi búng vào mông nó. Con thỏ bị dọa sợ, nhất thời lao lên trên thềm đá.

Lúc nấy, khi bà lão đòi giết bọn hắn, Bạch Vi đã không gây khó dễ, Hàn Sâm làm vậy coi như đáp lễ.

Con thú nhỏ kia cũng giống Bạch Vi, càng bò lên càng già yếu. Khi lên tới mấy bậc cuối cùng nó đã già không lết nổi nữa, mỗi lần nhảy một cấp như dùng hết sức lực toàn thân.

Bạch Vi hơi ngạc nhiên mà liếc mắt nhìn Hàn Sâm, không ngờ Hàn Sâm lại giúp nàng.

Cuối cùng, con thú nhỏ đã leo lên được bậc thêm cuối, dường như nó đã vắt kiệt chút sức lực và ánh sáng còn lại. Sau khi run rẩy chật vật bò lên đỉnh

núi, nó bỗng ngã gục lên thềm đá, chết hoàn toàn.

Tất cả mọi người hít sâu một hơi, nhìn thế này thì bước đến tận cùng của thềm đá sinh tử cũng chính là lúc sinh mệnh kết thúc.

“Thế này thì trơ tráo quá, thắng là thua, mà thua cũng là thua.” Kỷ Tình bức xúc nói.

“Nếu có bản lĩnh phá giải con đừng sinh tử thì đương nhiên không phải chết.” Bà lão thản nhiên nói, bộ dạng vấn rất lạnh nhạt.

Vẻ mặt Bạch Vi biến đổi liên tục nhưng trong lòng đã nhen nhóm suy nghĩ rút lui. Rõ ràng Bất Tử Điểu đã sắp xếp một thử thách nhất định phải chết, không đáng để lấy mạng đổi phần thắng cược.

“Nếu ta là ngươi, ta sẽ bước lên thềm đá.” Đúng lúc Bạch Vi muốn bỏ cuộc, chợt nghe thấy Hàn Sâm đứng dưới nói một câu.

Bạch Vi sửng sốt trong lòng, quay đầu nhìn về phía Hàn Sâm, không hiểu hắn có ý gì.

“Cậu thiếu niên, bản thân ngươi không đứng trước thời khắc sinh tử, đương nhiên nói rất dễ. Nếu ngươi thật sự tự tin vậy thì hãy đích thân đi thử xem sao.” Bà cụ đột nhiên nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Hết chương 2229.

Chương 2230. Sức mạnh nhân quả

“Nếu ngươi không nói thì ta vẫn còn một số chỗ chưa dám chắc. Bây giờ ta khẳng định đi hết con đường sinh tử chắc chắn không chết.” Hàn Sâm nói chắc nịch.

“Cậu thiếu niên, nói miệng thì có ích lợi gì, ngươi đã quả quyết như vậy thì tự lên thử đi.” Bà lão tỏ vẻ coi thường.

“Được” Dứt lời, Hàn Sâm lập tức tiến đến con đường sinh tử.

Hắn đi không hoàn toàn vì giận dỗi bà lão, cũng chẳng phải vì giúp đỡ Bạch Vi mà vì muốn cảm nhận sự sống chết trên con đường sinh tử mà thôi.

Sức mạnh như vậy dù là trong cấp Thần Hoá cũng rất ít gặp, cơ hội để đích thân cảm nhận thứ sức mạnh này sợ rằng không nhiều lắm, Hàn Sâm cố ý tìm hiểu về sự kì diệu thâm thuý của luân hồi.

Giả dụ sức mạnh trên con đường sinh tử là thật thì nó không đơn giản chỉ là sức mạnh thời gian. Nếu là sức mạnh thời gian thì tốc độ dòng chảy chắc phải là cố định. Các loài sinh vật có tuổi thọ khác nhau không thể cùng lên đỉnh mới già yếu tới cực hạn.

Chỉ có sức mạnh nhân quả của luân hồi mới có thể đạt tới hiệu quả như vậy, tiến thêm một bước là chết, lùi một bước là sống. Sức mạnh như vậy mà có thể trộm nhìn một cái thì đều là lợi ích cực lớn đối với bất cứ sinh vật nào.

“Anh ơi, thế có mạo hiểm quá không?” Hàn Nghiên kéo Hàn Sâm, hỏi với giọng lo lắng.

Mặc dù Hàn Nghiên tin tưởng nhận định của anh mình không sai nhưng đây là chuyện liên quan đến người thân nhất của nàng, trong lòng vẫn hơi lo sợ.

“Không sao đâu, ta xem chút thôi.” Hàn Sâm vỗ đầu Hàn Nghiên, nháy mắt với nàng rồi tiến tới thềm đá.

Bảo Nhi vốn định lên cùng Hàn Sâm nhưng lại bị Hàn Sâm giao cho Hàn Nghiên, một mình lên thềm đá.

Đặt chân lên bậc đá đầu tiên, Hàn Sâm lập tức mở Động Huyền Khí Tràng và kính Tử Đồng Thần Điệp, tự quan sát biến chuyển của bản thân.

“Quả nhiên không nhầm, sức mạnh của nó có vài phần giống với Phi Thiên Kinh nhưng có một chút khác biệt, đó là một loại sức mạnh nhân quả khác.” Dưới sự tăng cường kép của Động Huyền Khí Tràng và Tử Đồng Thần Điệp, Hàn Sâm mới có thể lờ mờ phát hiện một sợi xích trật tự mảnh gần như trong suốt quấn quanh người mình.

Mỗi lần Hàn Sâm tiến thêm một bước, sẽ có thêm mấy sợi xích trật tự kì lạ quấn lên người hắn. Hiện tại Hàn Sâm đã có thể khẳng định con đường đá này chắc chắn không phải ảo giác, mà là một sức mạnh kinh khủng do cường giả cấp Thần Hóa chân chính để lại.

Hàn Sâm tiến thẳng một đường, cơ thể dần dần biến đổi, từ thanh niên đến trung niên, rồi từ trung niên đến tuổi già. Điều khiến Hàn Sâm càng thấy sợ hãi là số tuổi thọ của hắn cũng giảm xuống.

Những sinh vật nằm ngoài Tí Hộ Sở không thể biết tuổi thọ cụ thể của mình là bao nhiêu, nhưng sinh vật rời khỏi Tí Hộ Sở thì có thể thấy con số chính xác.

Hàn Sâm có nghìn năm tuổi thọ, theo đà giảm hiện tại, khi đặt chân lên bậc cuối cùng chắc hẳn cũng là lúc nó về không.

Hàn Sâm lùi lại mấy bước, tuổi thọ lại tăng lên, quả nhiên là một con đường đi từ sự sống đến cái chết.

Bây giờ Hàn Sâm đã bái phục vị Bất Tử Điểu kia đến cực điểm. Sức mạnh khủng bố đến nhường này quả thực rất xứng đáng để người ta phải kính nể.

Tiếc là năng lực của Tử Đồng Thần Điệp đã vận hành đến cực hạn nhưng vẫn không thể phân tích sức mạnh nhân quả thần bí này khiến Hàn Sâm hơi thất vọng, chỉ đành tiếp tục đi lên.

Càng tiến lên trên, sức mạnh nhân quả càng mạnh, Hàn Sâm cũng cảm nhận rõ ràng hơn.

Hàn Sâm không dừng lại quá nhiều, không lâu sau đã bước đến gần Bạch Vi. Cơ thể hắn giống Bạch Vi, đều già đi, trở thành ông bà cụ tuổi xế chiều, mở miệng nói cũng thở hổn hển.

“Chuyện này không liên quan đến ngươi, tại sao ngươi lại lên đây?” Vẻ mặt Bạch Vi có phần phức tạp, chẳng biết Hàn Sâm nổi hứng bất chợt muốn làm anh hùng, hay còn mục đích gì khác.

“Ta chỉ muốn kiểm chứng suy đoán của mình thôi, không liên quan đến ngươi.” Hàn Sâm vừa nói vừa tiếp tục đặt chân lên bậc đá tiếp theo.

Hàn Sâm cảm thấy cơ thể mình suy yếu lắm rồi, sức lực dần dần rời khỏi cơ thể hắn, ngay cả việc bước lên một bậc đá cũng thấy mệt mỏi dã man.

Bạch Vi nhìn bóng lưng Hàn Sâm, vẻ mặt càng trở nên rối rắm.

Hàn Sâm lại bước thêm một bậc, trước mặt hắn chỉ còn hai bậc đá, gần như không chút do dự, Hàn Sâm hít một hơi thật sâu rồi bước lên một bậc nữa, sau đó mới ngừng lại.

Hắn liếc qua tuổi thọ của mình, phát hiện chỉ còn một năm, nếu xét theo điều kiện bình thường thì bước nốt bậc này sẽ có tám, chín phần mười khả năng bị mất mạng.

“Sức mạnh nhân quả của Bất Tử Điểu đại nhân thật lợi hại.” Hàn Sâm bình thản nói, hắn thực sự rất khâm phục Bất Tử Điểu đại nhân.

Bà lão nghe vậy, nheo mắt lại: “Không ngờ ngươi lại còn chút hiểu biết, biết đây là sức mạnh nhân quả mà không phải sức mạnh thời gian.”

“Tiếc là không được tận mắt thấy Bất Tử Điểu đại nhân… Trong lòng rất nuối tiếc… Khụ khụ…” Hàn Sâm nói từ tận đáy lòng, cường giả như vậy không thể muốn thấy là thấy.

Nếu có thể tận mắt chứng kiến cảnh Bất Tử Điểu đại nhân sử dụng thứ sức mạnh nhân quả thần bí này, có lẽ hắn sẽ học hỏi được điều gì đó, thế nên Hàn Sâm thực sự vô cùng tiếc nuối.

Nhưng lúc này xích trật tự mà hắn thấy quá mơ hồ, cơ bản không thể học hỏi được những thứ hắn muốn.

“Ngươi đã biết lợi hại thì còn muốn bước nốt bước này không?” Bà lão híp mắt cười, nhìn Hàn Sâm, chẳng biết bà đang nghĩ gì trong lòng.

“Đi, đương nhiên là đi” Hàn Sâm nói như đinh đóng cột, nhưng bởi cơ thể quá mức già yếu nên giọng nói không đủ hơi, như thể hắn sẽ tắt thở bất cứ lúc nào.

“Ồ, nói thế thì ngươi tin rằng sức mạnh của Bất Tử Điểu đại nhân không giết nổi ngươi?” Bà lão nhìn Hàn Sâm, mặt không đổi sắc.

“Có thể, nhưng không phải trên thềm đá này.” Hàn Sâm đáp.

“Ngươi đã cho là thế thì hãy bước lên bậc cuối cùng này đi.” Bà lão cười, nheo mắt nhìn Hàn Sâm.

Bọn Hàn Nghiên ở dưới cũng sốt ruột nhìn Hàn Sâm ở bên trên, nếu bước thêm bước này, đúng với suy đoán của Hàn Sâm thì thật sự sẽ mất mạng.

Đến chính Hàn Sâm cũng nói đó không phải ảo giác, mà đúng là sức mạnh nhân quả đích thực. Hàn Nghiên cũng luyện sức mạnh nhân quả, nàng biết rất rõ sự kinh khủng của sức mạnh nhân quả.

Sức mạnh nhân quả chẳng những có thể giết người mà còn đoạt mạng không thấy máu.

Bạch Vi vẫn nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hàn Sâm, trong mắt tràn đầy sự bối rối.

Hàn Sâm biết thân phận thực sự của nàng, Bạch Vi nắm rất rõ điều này. Nàng vốn cho rằng Hàn Sâm làm vậy là để thu hút sự chú ý của nàng, hoặc là tạo một chút ấn tượng tốt với mình, loại chiêu trò này nàng gặp nhiều rồi.

Nhưng lúc này nàng lại thấy Hàn Sâm thực sự bước đến cuối thềm đá, thậm chí có vẻ đã sẵn sàng đi bước cuối cùng. Điều này khiến nàng hiểu rằng nhận định trước đây của nàng về Hàn Sâm là sai lầm.

Trước thời khắc sinh tử, ai có thể thực sự hờ hững, không sợ hãi? Dù đoán rằng sẽ không nắm chắc phần chết khi bước hết con đường sinh †ử nhưng liệu có kẻ nào dám lấy tính mạng mình đi đánh cược?

Ít nhất thì Bạch Vi không dám, cho nên ánh mắt nàng nhìn về Hàn Sâm càng phức tạp hơn, trong lòng thầm nghĩ: “Hắn dám đi nốt bước cuối cùng thật sao? Hắn thực sự chắc chắn hay đang đánh cược nhỉ?”

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Hàn Sâm từ từ nâng chân lên bước về bậc đá cuối cùng.

Trong mắt bà lão loé lên một nét kì dị, mấy cô nàng ở dưới cũng căng thẳng đến nỗi quên hít thở.

Hoàng Phủ Tĩnh trông rất bình tĩnh, song nàng khẽ nhíu đôi mày, trong lòng thầm suy nghĩ: “Tại sao hắn đoán được đi lên sẽ không chết?”

Hoàng Phủ Tĩnh biết Hàn Sâm không phải loại người đánh cược vận may. Hắn dám đi lên, vậy nhất định đã chắc chắc trăm phần trăm không chết.

Dưới ánh mắt phức tạp chăm chú quan sát của mọi người, cái chân kia của Hàn Sâm đặt vững vàng lên bậc đá cuối cùng, đồng thời bộc phát chút sức lực sau cùng của bản thân, cái chân còn lại cũng theo sát, đứng cạnh con thú nhỏ vừa chết.

Bùm!

Toàn bộ thềm đá đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, một ngọn lửa trong suốt kỳ lạ bốc lên từ các bậc đá, tựa như ngàn vạn ngọn nghiệp hoả chập chờn bùng cháy.

Hết chương 2230.

Chương 2231. Di vật của Bất Tử Điểu

Con thú nhỏ xông lên đỉnh thềm đá đầu tiên rồi ngã vật ra đất đột nhiên lăn lộn bật dậy. Mặc dù già yếu nhưng thân thủ vẫn rất mạnh mẽ, mới hai, ba bước đã lao tới đứng bên chân bà lão.

Ngọn lửa trong suốt bùng cháy trên thêm đá nhưng không thể cảm nhận chút nhiệt độ nào từ nó. Ngọn lửa trong suốt bay lên, ngưng tụ giữa không trung.

Trên người Hàn Sâm, Bạch Vi và con thú nhỏ kia đều có ngọn lửa trong suốt bị hút ra ngoài, cũng bốc lên ngưng tụ trong không trung.

Cùng với sự tách rời của những ngọn lửa trong suốt, cơ thể của cả ba cũng dần khôi phục từ trạng thái già yếu trở lại dáng vẻ vốn có của họ.

Toàn bộ ngọn lửa trong suốt ngưng tụ thành hình dáng một con chim trên không trung. Con chim ấy trông rất giống phượng hoàng, ngẩng đầu lên trời cất lên một tiếng kêu vang, sau đó khẽ gật đầu với Hàn Sâm, vỗ cánh bay vọt tới núi bánh bao, trong chớp mắt đã lao vào núi đá, không còn thấy bóng dáng nữa.

"Cậu trai trẻ, ngươi thắng rồi." Bà lão nghiêm túc nhìn Hàn Sâm, nói: "Nhưng ta vẫn có chút tò mò, tại sao ngươi có thể khẳng định mình sẽ không chết?"

Hàn Sâm chỉ vào con thú nhỏ bên chân bà lão đáp: "Ngài không cho Bạch Vi rời khỏi con đường sinh tử nhưng không cấm bọn ta bắt thú nhỏ làm thí nghiệm. Điều này chứng tỏ kết quả thí nghiệm không phải một chuyện xấu với ngài, có thể còn tác dụng gì đó. Vả lại, kỹ năng diễn xuất của nó cũng hơi lố đấy, ta chỉ đuổi nó một tí mà nó đã lập tức chạy thục mạng lên núi, chết cũng không quay đầu lại. Chuyện này rất lạ lùng, thế nên ta đoán con thú này được ngài nuôi nhốt."

"Chỉ với những điểm này mà ngươi cũng dám đi lên?" Bà lão nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt cổ quái.

Tuy những suy đoán này không sai nhưng chuyện này có liên quan đến sống chết. Đây cũng là một loại phán đoán mà thôi, cho dù bán tín bán nghỉ cũng rất ít người dám cất bước.

Hàn Sâm lắc đầu: "Những suy đoán đó không quá quan trọng, mấu chốt là… Ta có thể nhận ra nó chưa chết, tuy nó diễn cũng ổn đấy, lại còn có kỹ năng đặc biệt để khống chế sự sống nhưng không thể qua mắt được ta đâu."

Bạch Vi đã khôi phục về trạng thái thiếu nữ cũng đi lên, trầm ngâm quan sát con thú nhỏ bên chân bà lão.

“Ra là vậy, ta làm chuyện thừa thãi rồi.” Bà lão khẽ đưa tay ra, con thú nhỏ kia tự động nhảy vào lòng bà ngay lập tức. Sau khi vuốt ve nó mấy cái, bà lão mới tiếp tục nói: “Các ngươi đã đi qua con đường sinh tử, nhận được sự công nhận từ ý chí còn lưu lại của Bất Tử Điểu đại nhân. Lần đánh cược này xem như các ngươi thắng, có thể mang đồ đi.”

Tuy nói vậy nhưng bà lão không thèm nhấc chân, chỉ nheo mắt mỉm cười nhìn bọn hắn.

“Đồ ở đâu vậy?” Bạch Vi nhíu mày hỏi.

Bà lão cười nói: “Đồ ở ngay trước mặt các ngươi, chẳng phải các ngươi đã nhìn nó rất lâu rồi sao?”

“Ngọn núi đá này ư?” Bạch Vi sửng sốt, sau đó lập tức bừng tỉnh, nhìn núi đá dưới chân.

Bà lão gật gù, nói: “Núi này tên là Tử Cực, là bảo vật Thần Hoá do vũ trụ tạo ra một cách tự nhiên. Ngày đó Bất Tử Điểu đại nhân và Bạch Hoàng đại nhân cùng lúc phát hiện ra nó, cùng giao hẹn sẽ dùng kết quả thắng bại để quyết định nó sẽ thuộc về ai. Đáng tiếc cuối cùng lại bất phân thắng bại, chỉ đành tạm thời để ngọn núi Tử Cực ở nguyên chỗ, do Bất Tử Điểu đại nhân chịu trách nhiệm trông coi. Song Bất Tử Điểu đại nhân đã mất, còn được an táng trong núi Tử Cực. Ngọn núi trở nên vô dụng với các loài sinh vật khác, chắc hẳn Bạch Hoàng đại nhân cũng biết chuyện, cho nên mới không đích thân tới đây chuyến này mà chỉ để ngươi đến chỗ hẹn.”

“Nếu đã vậy, tại sao phụ hoàng lại còn muốn cho ta đến đây?” Bạch Vi không hiểu nổi bèn hỏi.

Bà lão bình thản đáp: “Mặc dù Bất Tử Điểu đại nhân mất sớm, đành phải chiếm cứ núi Tử Cực nhưng tất nhiên cũng sẽ không chiếm không nơi này. Vậy nên đã để lại một vật cho ngươi, có mang đi được hay không thì phải trông chờ vào chính ngươi.”

Bà lão vừa nói vừa chỉ cây trượng trong tay về phía toà tháp, một ngọn lửa tuôn ra từ đầu trượng rơi vào nóc toà tháp, lập tức thiêu cháy tòa tháp. Tòa tháp bị ngọn lửa hừng hực nuốt chửng trong nháy mắt.

Chỉ một lát sau, tòa tháp đã bị lửa thiêu ra tro, cuốn theo chiều gió, chỉ còn một vật sót lại ở vị trí từng đặt toà tháp.

Ánh mắt của đám Hàn Sâm nhìn về phía vật ấy, họ đều cảm thấy quái lạ. Vật kia như một thứ được bện thành từ cỏ khô, nhìn qua trông giống cái một tổ chim.

Hình dáng bên ngoài không tinh xảo lắm, thậm chí có thể nói là hơi thô ráp, nhưng nó khá lớn, đường kính hơn ba mét, vài người ngủ bên trong cũng không thành vấn đề.

"Đây chính là vật Bất Tử Điểu đại nhân để lại?" Hàn Sâm hơi tò mò, hỏi.

Bà lão nhìn tổ chim kia, ánh mắt mơ màng, nói: 'Các ngươi đừng xem thường nó, đó là nơi Bất Tử Điểu đại nhân ra đời. Những cọng cỏ khô kia chẳng phải phàm vật, chúng tên là cỏ Trường Sinh, nếu các ngươi có thể mang nó đi thì sau này sẽ hiểu được lợi ích của nó."

Bạch Vi không nói gì nữa, tiến đến trước tổ chim, duỗi tay định cầm tổ chim lên. Song cái tổ chim trông như bện từ cỏ khô lại nặng tựa núi cao, Bạch Vi cố dùng sức mấy lần liền mà tổ chim vẫn chẳng nhúc nhích, thậm chí còn không giật đứt nổi một cọng cỏ khô.

Bà lão cười tủm tỉm, bảo: "Bất Tử Điểu đại nhân ra đời ở đó, lại sống trong đó cả mấy trăm triệu năm, sức mạnh bất tử đã thẩm thấu vào tổ Bất Tử Điểu, khí cụ Thần Hoá bình thường cũng chẳng sánh bằng nó. Muốn mang nó đi, không dễ vậy đâu."

Bạch Vi khẽ nhíu mày, trên người tản ra thần quang hoàng kim, một vầng sáng hiện lên trên người nàng, làm khí thế của nàng tăng lên ngùn ngụt, mạnh hơn lúc thường không biết bao nhiêu lần.

Hàn Sâm có phần kinh ngạc, không ngờ Bạch Vi còn một chiêu này.

Nhưng dù Bạch Vi đã bộc phát sức mạnh khủng bố như vậy vẫn không thể làm tổ của Bất Tử Điểu lung lay một chút nào, cố ra sao cũng vô dụng.

Khí cụ Thần Hóa không phải là thứ mà một Hầu Tước có thể cưỡng chế đoạt làm của riêng, đương nhiên Bạch Vi không thể dùng vũ lực chiếm lấy nó.

“Lấy một vật trả một vật, Bất Tử Điểu đại nhân đã để lại thứ quý giá nhất cho ngươi nhưng ngươi không thể đem nó đi, vậy thì đừng trách người khác.” Bà lão cười mỉm nói.

Bạch Vi im lặng nhíu mày, tập trung suy nghĩ về ý đồ của Bất Tử Điểu nhưng vẫn không tìm ra cách mang đi tổ của Bất Tử Điểu.

Hàn Sâm nhìn bà lão, hỏi: “Chỉ có sinh vật đi hết con đường sinh tử, được ý chí của Bất Tử Điểu đại nhân công nhận mới có thể lấy đi tổ của Bất Tử Điểu phải không?”

Bạch Vi nghe vậy bèn nhìn sang phía bà lão, bà lão hơi biến sắc. Chưa đợi bà trả lời, hai người đã biết đáp án.

Hàn Sâm đi tới trước tổ của Bất Tử Điểu, vươn tay chộp về tổ chim. Bàn tay mới chạm vào cái tổ đã thấy nó tự động bay lên, nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ trong nháy mắt đã biến thành một tổ chim lớn bằng bàn tay, hạ xuống lòng bàn tay Hàn Sâm.

“Quả nhiên.” Hàn Sâm tiện tay đưa tổ chim cho Bạch Vi đứng bên cạnh.

Bạch Vi duỗi tay bắt được tổ chim. Nhưng khi Hàn Sâm khẽ buông tay, tổ chim ấy lập tức nặng tru, rơi xuống như một tảng đá lớn. Sức lực của Bạch Vi hoàn toàn không thể ngăn nó rơi mất, cơ thể cũng bị nó kéo chúc xuống.

Tổ chim rơi trên mặt đất, bất kể Bạch Vi có dùng sức thế nào cũng không nhấc nó lên nổi.

Hết chương 2231.

Chương 2232. Nguy cơ cận kề

“Các ngươi đã lấy đồ rồi, còn không mau rời đi, đừng quấy rầy Bất Tử Điểu đại nhân an giấc.” Bà lão không hài lòng cho lắm, phẩy tay nói.

“Ngươi cầm đi.” Bạch Vi buông tay, nói với Hàn Sâm.

“Thế thì ngại lắm nhỉ?” Hàn Sâm tỏ vẻ ngại ngần, song trong lòng sắp vui đến nở hoa: “Đây là vật báu sánh ngang với dị bảo cấp Thần Hoá, †uy chưa biết công dụng của nó là gì nhưng chắc chắn là đồ tốt đấy. Bạch Vi lia mắt nhìn hắn: “Chẳng qua là để ngươi tạm thời cầm giúp ta thôi, ngươi đừng nghĩ xa xôi quá.”

Hàn Sâm nhún vai, chẳng nói chẳng rằng nhặt tổ của Bất Tử Điểu lên.

Bản thân tổ của Bất Tử Điểu đã tương đương với khí cụ Thần Hoá, nếu không được nó công nhận thì có là cường giả Thần Hoá cũng chưa chắc sử dụng được nó.

Hiện tại Hàn Sâm bất ngờ chiếm được sự công nhận từ của Bất Tử Điểu, nắm quyền sử dụng tổ của Bất Tử Điểu, dù Bạch Vi muốn lấy tổ của Bất Tử Điểu về thì cũng không sử dụng được nó như những người khác, coi như vô dụng.

“Không thể trách Hàn Sâm ta chơi chiêu nẫng tay trên nhé, chính ngươi chưa đi hết con đường sinh tử mà.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Sau khi bị lấy mất tổ của Bất Tử Điểu, bà lão có vẻ hết sức khó chịu, sốt sắng đuổi bọn hắn đi.

Hàn Sâm cầm tổ chim, mọi người cùng rời khỏi núi Tử Cực, quay về theo đường cũ, chẳng mấy chốc đã đến bên bờ biển.

Trong biển nham có một lượng lớn trùng dung nham lúc nhúc giữa dòng nham thạch nóng chảy, giống như một bầy tinh linh dung nham đang bốc cháy. Nhiệt độ trên người chúng vượt xa dung nham xung quanh, đây chỉ là trạng thái tĩnh của chúng, nếu nhiệt độ của chúng hoàn toàn bộc phát thì ngay cả áo giáp cấp Công Tước cũng sẽ bị hòa tan rất nhanh.

Hàn Sâm thử một chút, quả nhiên năng lực bay vẫn bị cấm, bọn họ chỉ có thể đi xuyên qua biển nham để mò ra ngoài.

Bạch Vi bỗng mỉm cười nhìn Hàn Sâm, nét cười này khiến Hàn Sâm ngẩn người, một cô nàng bình thường luôn kiêu ngạo đột nhiên nở nụ cười, quả thật làm cho người ta thấy rất khác lạ.

Bạch Vi lấy ra một phiến lá từ trên người, truyền một luồng thần quang vào trong, sau đó ném lá cây vào biển nham.

Mảnh lá cây tự động biến lớn giữa không trung, sau khi rơi xuống biển nham lập tức biến thành một chiếc thuyền nhỏ màu xanh biếc long lanh như ngọc bích.

Lá cây nổi trên biển nham, thế mà trùng dung nham phía dưới lại lao nhao tránh né, không dám mon men tới gần tấm lá ấy.

Bạch Vi bước lên lá cây, đứng vững rồi xoay người nhìn đám Hàn Sâm nói: "Nếu các ngươi tình nguyện làm ky sĩ của ta thì ta sẽ đưa các ngươi rời khỏi đây, thế nào?"

"Xin nhận ý tốt." Hàn Sâm cười tửm tỉm. Cô nàng này thật sự vô cùng kiêu kỳ, vậy mà chẳng thèm thăm dò xem Hàn Sâm hắn là ai, chỉ là mấy con trùng dung nham thôi, sao làm khó được Hàn Sâm hắn.

Bạch Vi thấy đám Hàn Sâm đứng tụ lại với nhau, Hàn Mộng Nhi triệu hồi lồng sáng xanh, bao bọc họ ở trong rồi bay về phía biển nham.

Khẽ nhíu mày, Bạch Vi nhắc nhở: "Trùng dung nham sẽ tự bạo khi bị quấy nhiễu, khi tự bạo bọn chúng sẽ sinh ra nhiệt độ rất cao, đến dị bảo phòng ngự cấp Công Tước cũng bị tan chảy rất nhanh. Dù là chiến giáp cấp Vương, dưới nhiệt độ tự bạo liên tục không dứt ấy chắc chắn cũng sẽ bị tổn hại, đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi."

"Cảm ơn đã nhắc nhở nhé." Hàn Sâm đáp một câu, người đã tiến vào biển nham.

Bọn họ đứng trong vòng bảo vệ của kết giới Ma Trùng Vương đi trên biển nham, chỉ một chốc đã bị một lượng lớn trùng Nham Tương lăm le lại gần, thân mình chúng trông như cây sắt bị nung đỏ, sau khi va chạm với kết giới lập tức nổ tan, tản ra thứ nhiệt độ khủng khiếp.

Nhiệt độ có thể nung chảy thép trong chớp mắt, nổ bùm bùm không ngừng tan chảy bên trên kết giới, thế mà không thể làm hư tổn kết giới dù chỉ một chút.

Bạch Vi hơi sững sờ, sắc mặt trở nên rối rắm.

Bạch Vi cưỡi lá cây mà đi, vẫn nhìn đám Hàn Sâm lướt trên biển nham, lực phòng ngự của kết giới Ma Trùng Vương khiến nàng phải giật mình, vẻ mặt không khỏi nghiêm túc hẳn lên.

“Trên người hắn rốt cuộc còn bao nhiêu bí mật?” Trong mắt Bạch Vi lóe lên nét khác lạ.

Sau khi đi được khoảng một ngàn mét, lực cấm bay lập tức biến mất, bọn Hàn Sâm cùng bay lên, men theo lối cũ rời khỏi biển nham dưới lòng đất.

Đòn tấn công của mấy con cá sấu dung nham không nhằm nhò gì với kết giới Ma Trùng Vương, còn Bạch Vi không thể không thu lá cây về, †ự mình thoát khỏi biển nham.

Hàn Sâm cười, hỏi nàng có muốn vào tránh cùng hay không, Bạch Vi không trả lời, một mình dốc sức xông ra ngoài.

“Cô nàng này kiêu ngạo thật đấy.” Hàn Sâm khẽ lắc đầu, vừa đi vừa nghiên cứu tổ của Bất Tử Điểu trên tay.

Hàn Sâm quan sát bằng Tử Đồng Thần Điệp, có thể thấy bên trong tổ của Bất Tử Điểu chứa đầy loại xích trật tự nhân quả thần bí, được sắp xếp cực kì chặt chẽ, gần như không tìm thấy khe hở, còn khủng bố hơn gấp bội so với xích trật tự nhân quả của thềm đá.

Song Hàn Sâm đã thử nghiệm mà không thể kích thích sức mạnh của tổ chim, hắn nghiên cứu một lúc lâu nhưng vẫn không tìm ra được công dụng

của cái tổ.

“Xem ra sau khi trở về phải từ từ nghiên cứu mới được, sức mạnh của

tổ chim này sợ rằng chẳng thua kém Luyện Ngục Thiên Quốc đâu. Hàn Sâm nghĩ bụng.

Rời khỏi hang động dưới lòng đất, đám Hàn Sâm quay lại hẻm núi Nham Tương một lần nữa.

“Huỷ thiết bị tìm kiếm đi, coi như chuyện ngày hôm nay chưa từng xảy ra. Nếu các ngươi dám để lộ ra ngoài nửa lời thì ta không cần nhắc nhở về hậu quả đâu nhỉ?” Bạch Vi liếc sang Bảo Nhi đang quay chụp lung tung bằng thiết bị tìm kiếm.

“Vậy không ổn đâu nhỉ? Chúng ta vừa phá hư một thiết bị tìm kiếm, giờ lại làm hỏng một chiếc khác… Hàn Sâm nói với vẻ khó xử.

“Ta sẽ mở lời với Ky sĩ vương Băng Lam, các ngươi chỉ cần chú ý làm theo là được.” Bạch Vi nói.

Hàn Sâm mừng thầm, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ xoắn xuýt: “Vậy cũng tốt, nhưng còn khá nhiều ngày nữa mới đến lúc chúng ta phải trở lại trụ sở để bàn giao nhiệm vụ, chỉ bằng chờ chúng ta trở về rồi phá huỷ nó đi?”

Đương nhiên Hàn Sâm cũng không muốn nội dung bên trong bị người khác phát hiện, nếu Bạch Vi sẵn lòng chịu trách nhiệm thì huỷ diệt thiết bị là cách hay nhất rồi.

Bạch Vi không nói gì nữa, đi thẳng dọc theo hẻm núi tiến về phía trước. Tuy mục đích chủ yếu của nàng là thực hiện lời hẹn kia nhưng chuyện bị phạt là thật, chưa đến thời điểm thì không được trở về tộc Hoàng Cực.

Sở dĩ Bạch Vi bị phạt cũng có liên quan đến Hàn Sâm, vì Bạch Vi đã làm mất Huỷ Diệt Thánh Kinh lại còn chịu tiếng oan thay Kim Tệ nên mới bị Bạch Hoàng xử phạt.

Nhưng mục đích chính của lần phạt này là để Bạch Vi tới lấy di vật của Bất Tử Điểu, song không ngờ nàng không dám tự bước lên, trái lại còn để Hàn

Sâm được Bất Tử Điểu công nhận.

Đám Hàn Sâm tìm kiếm dọc theo hẻm núi Nham Tương. Khoảng hai, ba ngày sau, có một bóng người đi tới hẻm núi Nham Tương, lần theo dấu vết bọn Hàn Sâm mà đến.

Sắc mặt Dạ Hà Vương lạnh như băng. Tuy quá nửa nguyên do là vì bị ép nhưng chuyện hắn nung nấu ý đồ giết chết Hàn Sâm không phải là giả.

Hết chương 2232.

Chương 2233. Tượng thần kim loại

Trong quá trình tìm kiếm, bọn Hàn Sâm vô tình xông vào lãnh địa của một đàn Hỏa Nha khoảng mấy chục nghìn con, mất mấy giờ đồng hồ mới tiêu diệt được đàn Hỏa Nha, và còn tìm thấy một lượng lớn trứng Hỏa Nha trên vách đá trong hang động.

Trứng Hỏa Nha thực sự quá nhiều, vả lại cấp bậc của Hỏa Nha cũng tương đối thấp, đem về không có tác dụng mấy, chỉ có thể phá huỷ ngay tại chỗ, tránh để chúng lớn lên trở thành một bầy Hỏa Nha mới.

Lúc xử lý đống trứng Hỏa Nha, Hàn Sâm chợt nảy ra một ý, bỏ mấy quả trứng Hỏa Nha vào trong tổ chim, để xem có hiệu quả gì không.

Ai ngờ mới bằng đi một giờ đồng hồ mà trứng Hỏa Nha đã phát ra tiếng nứt vỡ, từng con Hỏa Nha non nhô ra ngoài.

“Á đù, năng lực của tổ chim chẳng lẽ là ấp trứng à?” Sắc mặt Hàn Sâm trở nên hơi kỳ quặc.

Để xác định năng lực của tổ chim, Hàn Sâm lại làm mấy thí nghiệm khác, rất nhanh đã làm rõ tác dụng của tổ chim.

Theo những gì đang thấy thì tác dụng của Bất Tử Điểu chính là gia tăng tốc độ ấp trứng chim. Hàn Sâm tìm vài loại trứng chim rồi đặt vào, chúng nở

trong một thời gian rất ngắn, không thể chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Liên tưởng đến tác dụng của con đường sinh tử, càng làm Hàn Sâm khẳng định đây không phải sự trùng hợp.

Hơn nữa mấy con Hỏa Nha được ấp nở ra có vẻ khoẻ hơn so với những con Hỏa Nha non bình thường, thể chất của chúng dường như đã tăng lên nhiều.

Tuy nhiên, sau khi ấp nở trứng xong, tác dụng của tổ chim lên Hỏa Nha non dường như biến mất, không thể làm chúng trưởng thành nhanh chóng nữa.

Hiện tại có thể xác định tác dụng của nó chỉ là đẩy nhanh tốc độ ấp trứng và nâng cao thể chất. Còn những tác dụng khác thì Hàn Sâm vân cần nghiên cứu thêm.

Đương nhiên, tất cả thí nghiệm này đều lén thực hiện sau lưng Bạch Vi, không thể cho nàng biết công dụng của tổ chim.

“Con hàng này quả không uổng cái tên tổ chim.” Sau khi nắm rõ tác dụng của tổ chim, sắc mặt Hàn Sâm càng trở nên kì quái. Nếu chỉ như vậy thôi thì nó cũng không giúp được gì nhiều cho hắn. Thứ bây giờ hắn cần là bảo vật dùng để chiến đấu.

Hàn Sâm chợt nghĩ đến Tiểu Hồng Điểu trong kho hàng của Liên Minh, không biết tổ chim có thể thúc đẩy nó nhanh chóng nở ra hay không, tên đó đã ăn ấu thể của Thái Dương Kim Ô, nếu nó tiến hoá thành công thì chắc sẽ hữu dụng một chút.

Tiếc là Bạch Vi đang ở trong đội nên Hàn Sâm không có thời giờ về Liên Minh mang Tiểu Hồng Điểu đã biến thành trứng đến đây, đành phải đợi đến lúc về sẽ nghiên cứu sau.

Sau khi xử lý xong đám Hỏa Nha, đám Hàn Sâm tiếp tục mở rộng tìm kiếm về phía trước. Trong lúc đám Hàn Sâm hành động, Hàn Sâm chợt cảm thấy tim đập nhanh khủng khiếp, lập tức hét lớn: “Mở kết giới!”

Hàn Mộng Nhi lập tức mở kết giới Lam Kim Ma Trùng Vương, bao bọc †ất cả mọi người ở bên trong, gần như trong khoảnh khắc kết giới mở ra, một

luồng sức mạnh kinh khủng giáng xuống, như sóng xô đánh lên kết giới.

“Dạ Hà Vương!” Hàn Sâm thấy sức mạnh như hắc hà xung kích, lập tức biết ai vừa tới.

Hắc thuỷ vỡ tan tành, một bóng người lao ra từ bên trong, quả nhiên chính là Dạ Hà Vương, đứng trên nước hắc hà cuồn cuộn, Dạ Hà Vương lạnh lùng trừng Hàn Sâm ở trong kết giới: “Hàn Sâm, hôm nay là ngày chết của ngươi.”

“Dạ Hà Vương, từ khi tới tinh hệ Băng Lam, đầu óc ngươi bị ngu đi hả? Đến cả kết giới của ta cũng không phá được mà còn muốn giết ta?” Hàn Sâm cố ý chọc giận Dạ Hà Vương.

Hắn biết Dạ Hà Vương không phải một tên ngu dốt, nếu hắn dám đến thì chắc chắn không đơn giản thế, nhất định đã có sự tính toán và chuẩn bị.

Dạ Hà Vương hừ lạnh, chẳng muốn đấu võ mồm với Hàn Sâm. Hắn biết thời gian của mình không nhiều lắm, phải nhanh chóng giết bọn Hàn Sâm rồi trốn khỏi nơi này, như vậy mới có thể đảm bảo không bị Ky sĩ vương Băng Lam phát hiện.

Hơn nữa, hắn cần để lại càng ít dấu vết càng tốt, để khi tộc Hoàng Cực đến điều tra sẽ không tìm thấy chứng cứ liên quan đến hắn.

Dạ Hà Vương hoàn toàn tin tưởng mình có thể giết sạch đám Hàn Sâm. Điều duy nhất khiến hắn đề phòng chính là kết giới Ma Trùng Vương, nếu không còn kết giới Ma Trùng Vương thì Dạ Hà Vương giết mười mấy tên Hầu Tước dễ như trở bàn tay.

Hầu Tước có mạnh đến đâu cũng không thể đối chọi với cường giả cấp Vương, cho dù là mười Cô Trúc cũng vô dụng, sức mạnh tuyệt đối chênh lệch quá lớn.

Đánh lén bất thành, Dạ Hà Vương không chút do dự, lấy ra tượng thần kim loại mà Edward đưa cho, đây là thứ khiến hắn tự tin sẽ phá vỡ được kết giới Ma Trùng Vương.

Tượng thần kim loại kia chỉ cao tầm một thước, toàn thân phủ màu vàng kim, giống như một bức tượng chiến thần mặc áo giáp được đúc từ vàng.

“Tượng Cổ Chiến Thần!” Bạch Vi thấy Dạ Hà Vương lấy ra tượng thần kim loại, sắc mặt thay đổi rõ rệt.

“Đó là cái gì?” Hàn Sâm liếc nhìn sắc mặt Bạch Vi, biết tượng thần kim loại không phải thứ tầm thường, bèn vội hỏi.

“Đó là tượng thần của tộc Cổ Thần. Nếu ta không nhìn lầm, chắc hẳn là

tượng Cổ Chiến Thần thuộc tộc Cổ Thần.” Bạch Vi lập tức đáp.

“Vật kia có tác dụng gì?” Trong lúc Hàn Sâm nói chuyện, tượng Cổ Chiến Thần trên tay Dạ Hà Vương toả ra thứ thần quang khủng khiếp, như thể sống lại, hoá thành một luồng năng lượng màu vàng kim bao trùm thân thể Dạ Hà Vương.

Chẳng mấy chốc họ đã thấy toàn thân Dạ Hà Vương được bao bọc trong một bộ áo giáp vàng kim, đồng thời sức mạnh trên người hắn càng lúc càng lớn, gần như sắp đến ngưỡng làm người ta phải kinh sợ.

“Truyền thuyết kể rằng tộc Cổ Thần là cường giả Thần Hóa trời sinh. Bọn họ có một năng lực kì lạ, có thể ngưng tụ sức mạnh của mình thành tượng Cổ Thần và ban tặng chúng cho những sinh vật nguyện trung thành với họ. Chỉ cần sử dụng tượng Cổ Thần thì sẽ tạm thời nhận được sức mạnh của người tộc Cổ Thần đó… Sắc mặt Bạch Vi không tốt cho lắm.

Đám Hàn Sâm cùng biến sắc khi nghe câu này. Tộc Cổ Thần là cường giả cấp Thần Hoá trời sinh, có được tượng Cổ Thần là có thể mượn tạm sức mạnh của Tộc Cổ Thần, thế thì Dạ Hà Vương lúc này chẳng phải đang nắm giữ sức mạnh Thần Hoá hay sao?

“Hàn Sâm, đi chết đi!” Tượng Cổ Chiến Thần hóa thành bộ giáp ánh vàng bao bọc toàn thân Dạ Hà Vương. Cả người được bao phủ trong ảo ảnh chiến thần hoàng kim tựa như thần linh, từng cỗ lực lượng đang sục sôi rít gào trong cơ thể hắn, khiến hắn có cảm giác mình đủ sức xé trời rạch đất, dường như chỉ cần đánh đại một quyền cũng đủ để huỷ diệt thế giới.

Sức mạnh này quá khủng bố, khiến sự tự tin của Dạ Hà Vương cũng đạt tới đỉnh điểm. Song hắn không muốn lãng phí thời gian, một lần nữa ngưng tụ lực lượng vào Xỉ Luân Nguyệt Nhận, chém xuống kết giới Ma Trùng Vương.

Khác với sức mạnh bình thường của Dạ Hà Vương, dưới buff sức mạnh từ áo giáp tượng Cổ Chiến Thần, sức mạnh hệ Thuỷ màu đen vốn có của hắn biến thành màu vàng kim chói lọi.

Sức mạnh của Huyền Hà Kinh Dạ Thú Thần Quyết tựa như một đĩa đá mài khổng lồ chém lên kết giới Lam Kim Ma Trùng Vương. Đĩa đá mài ánh kim xoay với tốc độ cao trực tiếp xé rách không gian, tạo thành vết nứt không gian.

Bọn Hàn Sâm hoàn toàn không có cơ hội tránh né, sức mạnh kia quá khủng bố, đến cả cường giả Bán Thần Hóa cũng khó lòng chống lại.

“Tiêu rồi!” Sắc mặt Bạch Vi tái nhợt, xám xịt như tro tàn. Đối mặt với sức mạnh kinh khủng nhường này, vốn không còn cơ hội chạy trốn nữa. Đĩa đá mài ánh kim xé toạc đất trời đã lao tới trong chớp mắt, chém lên kết giới. Khi va chạm với kết giới màu lam trong suốt, nó dễ dàng cắt ra vết rách trên đó nhưng sức mạnh không hề bị suy giảm chút nào, thuận thế bổ đôi kết giới thành hai nửa.

Hết chương 2233.

Chương 2234. Kết giới ba tâng

“Chết đi!” Sát khí trong mắt Dạ Hà Vương tựa như thủy triều, hận ý trong đó gần như bùng cháy, hận không thể lập tức nghiền Hàn Sâm thành tro.

Sức mạnh của Tượng Cổ Thần là có hạn, Tượng Cổ Thần mà Edward ban cho hắn chỉ có sức mạnh trong một đòn này. Sau một đòn thì sức mạnh đã bị tiêu hao đến mức gần cạn kiệt, Tượng Cổ Thần cũng sẽ †an biến theo đó.

Tuy nhiên, sức mạnh của một đòn duy nhất cũng đã là quá đủ với Dạ Hà Vương, hắn chỉ cần sử dụng sức mạnh gần như vô địch của Tượng Cổ Thần để mở kết giới ra. Cho dù bọn Hàn Sâm may mắn không chết sau đòn này thì kết giới bảo vệ cũng đã biến mất, Dạ Hà Vương cũng tự tin là mình có giết sạch bọn họ trong thời gian ngắn.

Sức mạnh gần như có thể so sánh với cường giả cấp Thần Hóa khiến mấy người Hàn Sâm không có cơ hội để né tránh và trốn thoát, chỉ có thể nhìn kết giới Lam Kim Ma Trùng Vương bị đĩa đá mài ánh kim xé ra như cắt đậu phụ.

Dạ Hà Vương phấn khích đến nỗi hai mắt phát sáng, điên cuồng dùng Xỉ Luân Nguyệt Nhận trong tay chém xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên nhìn thấy hai tia sáng rực rỡ một vàng một lục lao ra, kết hợp với kết giới màu lam, biến thành một kết giới ba màu chống lại sức mạnh của đĩa đá mài ánh kim kia.

Rắc!

Đĩa đá mài ngang với một đòn của cường giả Thần Hóa giao chiến với kết giới ba màu, khiến các mảnh vỡ màu vàng kim và ánh sáng ba màu liên tục bắn tung ra, giống như pháo hoa rực rỡ.

Đĩa đá mài ánh kim dần dần cắt vào bên trong kết giới ba màu nhưng tốc độ chậm hơn rất nhiều, giống như đĩa đá mài gặp một viên đá có trộn lẫn những mảnh kim cương, tốc độ chém xuống chậm hơn rất nhiều so với trước đây.

“Chết đi cho ta!” Dạ Hà Vương cảm nhận được lực cản từ kết giới ba màu, trong lòng hơi kinh hãi, càng dồn lực ép về phía trước, muốn bổ đôi kết giới ngay trong một lần, đồn bọn Hàn Sâm vào chỗ chết.

Đĩa đá mài ánh kim khổng lồ nhấn xuống giữa tiếng gào thét của Dạ Hà Vương, từ từ bổ kết giới ba màu ra. Mắt thấy một nửa kết giới đã bị vỡ ra, đĩa đá mài ánh kim cắt vào kết giới với sức mạnh đáng sợ, rạch ra từng vết nứt không gian bên trong không gian kết giới. Nhóm Hàn Sâm đã lùi về phía cuối của kết giới, áp sát lên vách kết giới.

Thế nhưng đĩa đá mài ánh kim vẫn tiếp tục đi vào, mài cắt kết giới ba màu và cả không gian, không ngừng tiến về phía đám người Hàn Sâm.

Bởi vì bị kết giới ba màu chặn lại, tốc độ cắt của đĩa đá mài ánh kim chậm hơn rất nhiều, bọn Hàn Sâm và Bạch Vi đều sử dụng nhiều loại sức mạnh khác nhau đánh về phía đĩa đá mài ánh kim, hy vọng sẽ có tác dụng gì đó giúp kết giới ba màu chặn lại đòn này.

Thế nhưng trước sức mạnh cấp Thần Hóa, ngay cả Hàn Mộng Nhi có sức hủy diệt mạnh nhất đánh lên đĩa đá mài cũng chỉ như gãi ngứa.

Sức mạnh của đám Hàn Sâm trước đĩa đá mài ánh kim giống như sự chênh lệch giữa con kiến và con voi, có thể mô tả là nhỏ đến mức không đáng kể.

Nhưng bây giờ đám người Hàn Sâm không thể gỡ bỏ kết giới ba màu. Có kết giới ba màu chặn lại, tốc độ chém xuống của đĩa đá mài ánh kim sẽ không nhanh.

Một khi kết giới ba màu biến mất, tốc độ và lực xung kích được tạo thành bởi sức mạnh cấp Thần Hóa sẽ khiến cho nhóm Hàn Sâm không còn thời gian thoát thân, e là chưa kịp sử dụng dịch chuyển tức thời đã bị giết chết ngay lập tức.

Nhìn thấy đĩa đá mài ánh kim đã giết tới, nhóm Hàn Sâm không còn đường lui nữa. Đĩa đá mài đã cắt qua phân nửa kết giới ba màu, vẫn đang tiến về phía trước, nhóm Hàn Sâm đã hết cách chạy trốn.

“Hàn Sâm, hãy kết thúc ở đây đi!” Dạ Hà Vương điên cuồng gào thét, Xỉ Luân Nguyệt Nhận trong tay hắn càng điên cuồng nhấn xuống. Lúc này, Dạ Hà Vương đã giống như một vị thần không thể ngăn cản.

Rắc!

Trong quá trình kết giới ba màu bị cắt dần ra, nó liên tục phát ra âm thanh giống như tiếng đá vỡ trong máy trộn bê tông, mà âm thanh này cũng càng lúc càng lớn.

Nhóm Hàn Sâm đang dán chặt vào vách kết giới, không ngừng đánh phá đĩa đá mài ánh kim nhưng nó đã ở gần ngay trước mặt bọn họ. Không gian trước mặt họ bị mài cắt, những vết nứt không gian lan ra, hầu như sắp kéo đến chỗ đám Hàn Sâm.

Bạch Vi đã dần tuyệt vọng, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hãi. Cho dù nàng có kiêu ngạo thế nào thì vẫn chỉ là một cô gái mười tám mười chín tuổi thôi.

Cảm giác bất lực và tuyệt vọng khi đối mặt với cái chết tràn ngập trong đầu khiến nàng không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Hàn Sâm suy nghĩ rất lung, đang nghĩ làm thế nào để đối phó với tình hình hiện tại. Lực lượng cấp Thần Hóa thực sự quá mạnh mẽ, đã vượt khỏi phạm vi mà hắn có thể chống lại được.

Két két… Rắc rắc…

Thế nhưng vào lúc này, lại đột nhiên nhìn thấy tốc độ cắt của đĩa đá mài ánh kim chậm lại, hơn nữa càng lúc càng chậm hơn, ánh vàng rực rỡ trên đó lúc sáng lúc tối, dường như không thể cắt xuống được nữa.

Sự va chạm kịch liệt giữa đĩa đá mài và kết giới Ma Trùng Vương ba màu cũng đã yếu đi rất nhiều, đĩa đá mài ánh kim giống như một cái máy cắt kim loại bị hỏng, lúc xoay lúc không, không thể tiếp tục cắt xuống được nữa.

ẩ “

“Sao… Sao có thể…” Dạ Hà Vương nghẹn họng nhìn trân trối, gần như không thể tin được những gì đang xảy ra trước mắt.

Kết giới ba màu chỉ còn lại một nửa nữa là sẽ hoàn toàn bị bổ ra, nhóm Hàn Sâm đã không còn nơi nào để ẩn nấp. Mắt thấy mọi chuyện sắp kết thúc thì bóng Cổ Chiến Thần bao phủ trên người Dạ Hà Vương bỗng chập chờn, áo giáp hoàng kim mà Cổ Chiến Thần biến hóa ra cũng xuất hiện nhiều vết nứt, sắp vỡ tan tành.

Dạ Hà Vương biết chuyện gì đang xảy ra, đây là dấu hiệu cho thấy sức mạnh của Cổ Chiến Thần sắp cạn kiệt. Nhưng hắn thực sự không thể tin

được kết giới ba màu kia lại có thể chặn nổi một đòn của sức mạnh cấp Thần Hóa.

Vẻ mặt Bạch Vi tỏ ra khó tin. Trước đó sức mạnh phòng thủ của kết giới Ma Trùng Vương đã khiến nàng rất ngạc nhiên nhưng giờ lại còn chặn được cả một đòn được buff sức mạnh Cổ Chiến Thần khiến nàng cảm thấy hết sức ảo diệu.

Nhóm Hàn Sâm, Hàn Nghiên ai nấy đều mừng rơn. Một kết giới Ma Trùng Vương chỉ tương đương với dị bảo Bán Thần Hóa, kết giới ba †ầng có thể chặn được đòn tấn công cấp Thần Hóa hay không ngay cả Hàn Sâm cũng không có lòng tin.

Song dựa trên kết quả này, tuy kết giới ba màu bị tổn hại nghiêm trọng nhưng đúng là vẫn chặn được.

Bùm!

Bóng Cổ Chiến Thần bao phủ Dạ Hà Vương biến mất, áo giáp hoàng kim trên người cũng vỡ tan, hóa thành cát bụi rơi đầy đất.

Đĩa đá mài ánh kim cũng lập tức sụp đổ theo, chỉ còn lại một vệt nước đen vẫn còn đang đánh vào.

Kết giới Ma Trùng Vương ba màu cũng biến mất, ba thú hồn đều bị tổn thương nghiêm trọng, e rằng phải mất rất nhiều thời gian để hồi phục hoàn toàn, việc kết hợp ba kết giới vẫn không đủ để đối mặt trực tiếp với sức mạnh cấp Thần Hóa.

“Không ngờ các ngươi có tới ba lồng ánh sáng, lực phòng ngự thực sự rất mạnh. Đáng tiếc ghê, tuy một đòn không thể giết chết các ngươi nhưng bây giờ các ngươi đã không cón lồng ánh sáng bảo vệ, vẫn phải chết thôi.” Vẻ mặt Dạ Hà Vương cực kỳ dữ tợn nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ tham lam.

Lồng ánh sáng của bọn Hàn Sâm có thể chặn đòn Thần Hóa, thật là một dị bảo mạnh mẽ biết bao. Tuy không thể phá hủy hoàn toàn nhưng dị bảo đã bị tổn hại không thể sử dụng được, vậy chẳng phải có nghĩa là chỉ cần giết hết nhóm Hàn Sâm thì hắn có thể giành được những dị bảo lồng sáng này sao?

Lòng tham và sát khí trong lòng Dạ Hà Vương hòa vào nhau, sức mạnh hắc thủy trên người hắn dâng lên điên cuồng, Xỉ Luân Nguyệt Nhận lại một lần nữa ngưng tụ ra vòng hắc thủy.

Mặc dù không nhận được buff sức mạnh của Cổ Chiến Thần nhưng hắn vẫn có sức mạnh khủng bố của cấp Vương.

Hết chương 2234.

Chương 2235. Khiến ngươi phải thất vọng rồi

Cơ thể của Hàn Sâm khẽ chuyển động, Long dực sau lưng và Giao dực trên tai cùng xuất hiện, ôm chặt lấy Bảo Nhi rồi biến mất, tránh khỏi xung kích của vòng hắc thủy.

Trong mắt Dạ Hà Vương hiện lên sự điên cuồng, gầm lên dữ tợn: “Vậy thì hãy để chúng xuống địa ngục trước chờ ngươi đi.”

Sức mạnh trên cặp Xỉ Luân Nguyệt Nhận không hề suy giảm, liên tục vung từng vòng hắc thủy khủng bố về phía đám Kỷ Tình.

“Khiến ngươi phải thất vọng rồi.” Khóe miệng Hàn Sâm hiện lên vẻ chế giêu.

Bùm!

Chỉ nhìn thấy một lồng sáng màu vàng phóng ra từ trên người Hàn Nghiên, đó là kết giới Ma Trùng Vương thứ tư không bị hư hại, chiếc kết giới hoàng kim che chở cho đám Hàn Phi, đỡ được mọi đòn tấn công của vòng hắc thủy.

Những vòng hắc thủy khổng lồ ma sát lên kết giới ánh kim như một cái máy cắt kim loại nhưng vẫn không thể phá vỡ được kết giới màu vàng kia.

“Chết tiệt, còn có một dị bảo thế này nữa à!” Trong lòng Dạ Hà Vương đầy sự tức giận, bất lực, tuyệt vọng và mất mát.

Hắn đã làm đến mức này rồi mà vẫn không thể giết được Hàn Sâm, thậm chí còn không thể làm hắn bị thương. Một cái kết giới Ma Trùng Vương màu vàng kia đã hoàn toàn đánh nát niềm tin của hắn.

Không có sự trợ giúp từ sức mạnh của Cổ Chiến Thần, sức mạnh của hắn không đủ để phá vỡ lồng sáng có lực phòng ngự biến thái kia, kế hoạch lần này đã hoàn toàn thất bại.

Ai mà ngờ được dị bảo ấy lại có những hơn bốn cái, lại càng khó tin hơn là lồng sáng ba tầng thực sự có thể chặn được một đòn của sức mạnh cấp Thần Hóa.

Nhưng Dạ Hà Vương đã lấy lại hi vọng, bởi vì hắn nhìn thấy Hàn Sâm đang lao về phía mình, không nằm trong sự bảo vệ của lồng sáng vàng nữa.

“Ta không tin là ngươi vẫn còn dị bảo lồng sáng thứ năm” Dạ Hà Vương gầm lên với gương mặt dữ tợn, sức mạnh trên người bùng nổ lần nữa, hắc thủy cuồn cuộn gần như bao trùm cả đất trời, cặp XỉỈ Luân Nguyệt Nhận mang theo vòng hắc thủy đáng sợ chém về phía Hàn Sâm

Long dực ở sau lưng Hàn Sâm rung lên, cơ thể dịch chuyển tức thời xuyên qua vòng hắc thủy, tiếp tục lao về phía Dạ Hà Vương.

Dạ Hà Vương cực kỳ phẫn nộ, song nhận chém nhanh vun vút, một loạt vòng hắc thủy đan xen khắp nơi bao phủ lấy Hàn Sâm, muốn nghiền nát Hàn Sâm thành từng mảnh.

Động Huyền Khí Tràng và Tử Đồng Thần Điệp của Hàn Sâm đều vận chuyển đến cực hạn, đồng thời nhanh chóng dịch chuyển tức thời. Tốc độ và sức mạnh của hắn đều kém xa Dạ Hà Vương, rất khó để tránh khỏi các đòn tấn công của Dạ Hà Vương, chỉ dựa vào khả năng dự đoán và bố trí, cộng thêm Phá Không Thiểm dịch chuyển mới có thể miễn cưỡng tránh được vòng hắc thủy, khiến Hàn Sâm càng ngày càng đến gần Dạ Hà Vương.

Mười nghìn mét… Năm nghìn mét… Ba nghìn mét… Hai nghìn mét… Một nghìn mét…

Công kích điên cuồng của Dạ Hà Vương cũng không thể ngăn được Hàn Sâm tiến lên.

Cuối cùng, khi Hàn Sâm còn cách Dạ Hà Vương chưa đầy năm trăm mét, Hàn Sâm gầm lên, hai tay cảm Qủy Nha đao, mang theo đao khí kinh khủng như ác quỷ, điên cuồng chém về phía Dạ Hà Vương.

“Ngươi quá coi thường sức mạnh cấp Vương rồi.” Hàn Sâm khiêu khích như vậy khiến Dạ Hà Vương vô cùng tức giận, Xỉ Luân Nguyệt Nhận chém về phía Hàn Sâm, một vòng hắc thủy gần như che khuất cả trời đất xoay tròn cuồng bạo, như muốn cắt rời cả Hàn Sâm và mặt đất.

Dạ Hà Vương không cho rằng Hàn Sâm là đối thủ của mình. Nếu không có những dị bảo lồng sáng khó chịu đó, Hàn Sâm trong mắt Dạ Hà Vương cũng giống như một con kiến vậy.

Giờ con kiến đó dám đối đầu trực diện với hắn, khiến Dạ Hà Vương tức giận nhưng đồng thời cũng có một tia hy vọng.

Chuyện hắn đi giết Hàn Sâm chắc không thể giấu được nữa. Cho dù giết chết Hàn Sâm, phá vỡ dị bảo lồng sáng, những đội viên còn lại vẫn sẽ truyền tin đi.

Nhưng chỉ cần giết Hàn Sâm và lấy được thứ Edward muốn, Dạ Hà Vương có thể dùng nó làm điều kiện để trao đổi với Edward, thậm chí là Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.

Edward sẵn sàng hy sinh một pho tượng Cổ Thần cho thứ đó, Dạ Hà Vương tin rằng giá trị của nó đủ để giữ lại mạng sống cho hắn.

Nhưng vào lúc đao khí của Hàn Sâm sắp va chạm với vòng hắc thủy, Hàn Sâm lại thu đao khí lại, dịch chuyển tức thời lần nữa, lần này Hàn Sâm đã di chuyển thẳng đến phía sau Dạ Hà Vương, đứng cách đó chưa đầy mười mét.

“Muốn chết!” Dạ Hà Vương cảm nhận rõ ràng vị trí của Hàn Sâm, ngay lúc Hàn Sâm di chuyển tức thời xuất hiện, hắn bèn chém một đao xuống.

Khoảng cách quá gần, Dạ Hà Vương chắc chắn tốc độ của một đao này sẽ khiến Hàn Sâm không kịp dịch chuyển tức thời nữa.

Lúc chém ra một đao, cơ thể của Dạ Hà Vương cũng chuyển động, thấy Hàn Sâm thực sự ở đó. Dịch chuyển tức thời vừa kết thúc, Hàn Sâm đã không kịp tiếp tục dịch chuyển để tránh né nữa.

“Xuống địa ngục đi!” Dạ Hà Vương điên cuồng rống lên.

“Bảo Nhi!” Sắc mặt của Hàn Sâm không hề thay đổi, một bóng dáng đỏ như máu lơ lửng trên không trung, hắn không hề có ý muốn né tránh mà quát lên.

Chỉ thấy Bảo Nhi ngồi trên vai Hàn Sâm, trên tay cầm một chiếc Bạch Ngọc Cổ, bàn tay nhỏ bé trắng nõn vỗ nhẹ lên mặt Bạch Ngọc Cổ.

Dạ Hà Vương nhận ra đó là Ngọc Cổ của tinh cầu Ngọc Cổ, nét mặt của hắn không khỏi thay đổi. Một đao đó của hắn đã dùng toàn lực, vốn không còn dư sức để đề phòng sóng âm của Ngọc Cổ.

Tuy nhiên, Dạ Hà Vương không cho rằng sức mạnh của Ngọc Cổ có thể làm gì được mình, dù sao thì Ngọc Cổ cũng chỉ là cấp Công Tước, khó có thể thăng lên cấp Vương.

Với cơ thể cấp Vương của hắn, hắn hoàn toàn có thể lấy cứng chọi cứng với Ngọc Cổ để giết Hàn Sâm, ngay cả khi hắn bị thương bởi xung kích của sóng âm thì cũng không sao cả.

Dạ Hà Vương đang suy nghĩ rất lung thì thấy mặt Ngọc Cổ mà Bảo Nhi đang cầm hơi khác so với Bạch Ngọc Cổ trong ấn tượng của hắn, có một hoa văn hình bọ cạp đỏ tươi trên đó.

Trước khi Dạ Hà Vương kịp suy nghĩ thêm gì khác, một tiếng trống vang đã truyền vào trong óc hắn.

Tùng!

Dạ Hà Vương chỉ cảm thấy đỉnh đầu bị một cây dùi sắt vô địch đâm thủng, vẫn đang tiếp tục đâm xuống, hầu như xuyên qua ca thân thể hắn.

Dạ Hà Vương chợt cảm thấy não mình như bị khoét rỗng, ong ong không nghĩ được gì nữa, không khỏi ôm đầu hét lên thất thanh.

Khi Dạ Hà Vương khụy xuống, vòng hắc thủy sắp chém lên người Hàn Sâm cũng sụp đổ ngay lập tức.

Dưới khoảng cách gần như vậy, ngay cả cường giả cấp Vương cũng không thể chống lại sức mạnh gây choáng của Huyết Hạt Ngọc Cổ nếu không có biện pháp đề phòng, điều này đã được chứng minh từ lúc ở tinh cầu Ngọc Cổ, Hàn Sâm rất rõ ràng về điều này.

“Dạ Hà Vương, hôm nay ân oán của chúng ta sẽ được giải quyết.” Qủy Nha đao trên tay Hàn Sâm mang theo đao khí kinh khủng như ác quỷ, chém về phía Dạ Hà Vương đang ôm đầu gào thét.

Dạ Hà Vương muốn giết Hàn Sâm, sao Hàn Sâm lại không muốn giết hắn cơ chứ.

Một luồng đao khí khủng quét qua cổ họng Dạ Hà Vương, sức mạnh có thể rạch nát cả núi cao cũng chỉ để lại một vết đao nông trên cổ của Dạ Hà Vương, máu tươi chảy ra theo lưỡi đao, lại không thể chém đứt cổ hắn.

Sức mạnh thể phách của một cường giả cấp Vương vượt xa Hầu Tước, một đao này không thể cắt đứt cổ của Dạ Hà Vương, chỉ bị rách da một chút, sự đau đớn khiến Dạ Hà Vương tỉnh táo hơn.

Tùng!

Nhưng trước khi đầu óc của Dạ Hà Vương hoạt động lại thì đã có một tiếng trống khác vang lên, khiến Dạ Hà Vương chợt cảm thấy đầu ong ong, như thể bị người khác dùng búa và đục đập vào, đào hết óc của hắn ra, lại kêu lên thảm thiết.

Bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi lại vỗ lên mặt Huyết Hạt Ngọc Cổ, cũng không ngừng lại mà hai tay bé nhỏ lên xuống, võ nhanh liên tục vào Ngọc Cổ.

Hết chương 2235.

Chương 2236. Chém giết Dạ Hà Vương

Dạ Hà Vương quả thực không nên để Hàn Sâm đến gần như vậy. Uy lực của Huyết Hạt Ngọc Cổ sẽ suy yếu theo khoảng cách, ở khoảng cách gần như vậy, Dạ Hà Vương lại toàn lực công kích Hàn Sâm, không còn sức lực để tự vệ, chỉ dựa vào thân thể cấp Vương miễn cưỡng chống đỡ, căn bản không chống lại được tiếng trống Huyết Hạt.

Bị âm thanh Huyết Hạt Ngọc Cổ của đâm vào đầu như bị đuôi bọ cạp đâm, nhất thời không thể nghĩ được gì nữa, đầu óc như muốn nổ tung, khó mà đưa ra thêm phán đoán nào khác.

Đôi tay nhỏ bé của Bảo Nhi võ liên tục lên mặt Ngọc Cổ, tiếng trống rộn rã nhịp nhàng.

“Tùng tùng tùng tùng! Tùng tùng tùng!” Tiếng trống nhịp nhàng giống như những mũi kim thép đâm thẳng vào óc của Dạ Hà Vương, khiến

cho Dạ Hà Vương phải ôm đầu gào thét thảm thiết, thậm chí ngay cả thân thể cũng không khống chế được, rơi thẳng từ trên không xuống.

Tiếng trống kinh khủng vang vọng trong không trung, va chạm với kết giới hoàng kim, bị kết giới cản lại, không đả thương được đám Hàn Nghiên bên trong kết giới.

Hàn Sâm theo tiết tấu nhạc, điên cuồng chém một đao về phía Dạ Hà Vương, tiếng trống kinh khủng đó lại không ảnh hưởng gì tới hắn.

Hàn Sâm luôn lấy Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh ngấm vào Huyết Hạt Ngọc Cổ. Dù đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn khống chế được Huyết Hạt Ngọc

Cổ nhưng máu của hắn đã dung hợp một phần vào trong Huyết Hạt, tạo ra một sợi dây liên kết vô hình với Huyết Hạt.

Huyết Hạt đã coi Hàn Sâm giống như một phần của bản thân, đương nhiên sẽ không làm tổn thương hắn.

Đao như ác quỷ, phút chốc Hàn Sâm đã đến trước mặt Dạ Hà Vương, điên cuồng dùng đao chém về phía cổ hắn, lưỡi đao va vào da thịt trên cổ hắn phát ra âm thanh đanh thép. Một đao này của Hàn Sâm chỉ để lại một vết máu nhàn nhạt trên cổ hắn.

Nhưng đây không phải vấn đề gì, tiếng trống của Bảo Nhi vẫn đang tiếp tục, Dạ Hà Vương căn bản không có cơ hội phản kích, ôm đầu kêu thảm thiết không ngừng, thất khiếu đều chảy máu tươi.

Hàn Sâm chém hết đao này tới đao khác, tất cả đều cùng một vị trí, làm cho máu thịt chỗ miệng vết thương càng lúc càng lớn dần, đao khí màu tím đen trên miệng vết thương cũng càng ngày càng đáng sợ.

Một đao không được thì một trăm đao, một trăm đao không được thì một nghìn đao, thân thể cấp Vương của Dạ Hà Vương có mạnh mẽ thế nào đi nữa cũng không đỡ được thiên đao vạn quả.

Nếu đổi lại là một Hầu Tước bình thường thì e rằng ngay cả lớp da của cấp Vương cũng không cắt ra được. Song đao khí của Hàn Sâm lại ngưng tụ không gì sánh được, sức tàn phá vượt xa cấp Hầu Tước bình thường, e rằng ngay cả Công Tước cũng không thể sánh được với Hàn Sâm.

Hơn nữa bản thân lực Tuyệt Nha có sức mạnh xé rách, Hàn Sâm chém từng đao lên vết thương, lực Tuyệt Nha tích lũy từng chút một, màu tím đen trên vết thương càng ngày càng đậm, sức mạnh xé toạc cũng càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Bạch Vi đứng trong kết giới, thấy từng đao của Hàn Sâm chém lên vết thương trên cổ Dạ Hà Vương, khiến máu tươi phun ra khắp nơi, sự chấn động trong lòng ngày càng mãnh liệt.

Hàn Sâm thực sự đã cho nàng quá nhiều bất ngờ và rung động. Sự mạnh mẽ, tự tin và khả năng phán đoán chính xác, lồng ánh sáng có thể ngăn cản được một đòn Thần Hóa, Ngọc Cổ có thể đánh choáng cả cường giả cấp Vương,… Tất cả những thứ mà Hàn Sâm sở hữu, ngay cả công chúa Hoàng Cực như nàng cũng phải ước ao.

Không phải Bạch Vi không có vũ khí cấp Vương, thậm chí là vũ khí Thần Hóa, chỉ cần nàng muốn cũng có thể dễ dàng có được.

Nhưng cho dù có được vũ khí Thần Hóa thì thế nào? Với thực lực cấp Hầu Tước của nàng, căn bản không thể phát huy được hết uy lực của vũ khí Thần Hóa, lấy nó cũng không có nhiều tác dụng.

Giống như vòng bảo hộ ba màu mà đám Hàn Sâm sử dụng, ngay cả cấp Hầu Tước cũng dùng được, hơn nữa còn phát huy ra được lực phòng ngự có thể chống lại một kích Thần Hóa, thật không thể tưởng tượng đó là loại dị bảo gì.

Tất nhiên Bạch Vi cũng nhận ra Ngọc Cổ nhưng dù là Ngọc Cổ thăng cấp đến cấp Vương cũng không thể giống như Ngọc Gổ trong tay Bảo Nhi, có tác dụng lớn với cường giả cấp Vương như vậy.

Đáng sợ hơn là, người gõ vang Ngọc Cổ lại là một đứa bé, một đứa bé chỉ mới năm sáu tuổi.

Hàn Sâm chém xuống từng đao, máu thịt trên cổ Dạ Hà Vương bị chém banh ra, máu tươi bên trong trào ra, xương cốt đều là vết đao chém.

Không biết Hàn Sâm đã chém bao nhiêu đao, lực Tuyệt Nha dày đặc ngấm vào trong xương cổ hắn, màu tím đen dần dần xé toạc xương cốt, khiến cho Vương cốt ngày càng nhiều vết nứt.

Rắc rắc!

Hàn Sâm lại giáng một đao xuống, thân Quỷ Nha đao cắm ngập vào trong xương cổ của Dạ Hà Vương, khiến cho nửa đầu Dạ Hà Vương rũ xuống.

Nhưng Dạ Hà Vương bị tiếng trống làm choáng váng vẫn chưa có năng lực phản kích lại, máu tươi từ miệng mắt lưỡi mũi theo tiếng trống mà điên cuồng phun ra.

Hàn Sâm bảo Bảo Nhi ngừng gõ Huyết Hạt Ngọc Cổ, nhìn Dạ Hà Vương thoi thóp nửa nằm dưới đất hỏi: "Là ai sai ngươi tới giết ta?"

Hàn Sâm không tin Dạ Hà Vương có khả năng tự mình đến chủ tinh của tinh hệ Băng Lam giết hắn. Hơn nữa nếu Dạ Hà Vương có tượng Cổ Thần thì hắn sẽ không đợi đến hôm nay mới sử dụng nó mà e rằng đã sớm giết Hàn Sâm từ lúc còn ở tinh cầu Đao Phong rồi.

Trong lòng Hàn Sâm đã có suy đoán nhưng vẫn muốn chính miệng Dạ Hà Vương chứng thực.

Cổ Dạ Hà Vương sắp bị chém đứt, lực Tuyệt Nha không ngừng sẽ toạc chỗ vết thương, hơn nữa não liên tục bị chấn động, Dạ Hà Vương nửa nằm trên đất, vùng vẫy mấy cái cũng không thể nhúc nhích, thất khiếu máu tươi chảy đầm đìa, hai mắt sắp mất tiêu cự.

"Đừng… Đừng… Giết… Giết ta…" Cặp mắt Dạ Hà Vương trắng dã, tiếng nói đứt quãng nhưng bởi vì máu tươi trong miệng trào ra nên không nói được một câu hoàn chỉnh.

"Là ai sai ngươi tới giết ta?" Hàn Sâm lại truy hỏi. "Thanh… Thanh tra… đừng… đừng giết ta…" Dạ Hà Vương chật vật nói.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong, chém một đao xuống, trực tiếp chặt đứt

xương cổ đã bị lực Tuyệt Nha bào mòn của Dạ Hà Vương. Đầu của Dạ Hà Vương văng ra ngoài, một vị cường giả cấp Vương đã bị chém chết như vậy.

Biết là ai là được rồi, không cần thiết giữ Dạ Hà Vương lại. Chỉ bằng lời nói từ một phía của hắn, muốn kéo Edward xuống nước là chuyện không thể. Nói không chừng còn cho Edward có cơ hội đổi trắng thay đen, cứu Dạ Hà Vương ra ngoài cũng nên.

Chém Dạ Hà Vương xong, Hàn Sâm bèn vơ vét hết mọi thứ trên người hắn, cặp Xỉ Luân Nguyệt Nhận cấp Vương, còn có một vài thứ khác. Đáng tiếc thời đại này không có thứ gọi là túi không gian, những vật phẩm mang theo trên người có hạn nhưng cũng rất khả quan rồi.

Chỉ là một cặp Xỉ Luân Nguyệt Nhận cấp Vương đã có giá trị xa xỉ, lại thêm mấy thứ khác, nếu dùng để giao dịch có thể đổi lấy không ít gen dị chủng cấp Vương.

Chém chết Dạ Hà Vương rồi, bọn Hàn Sâm không thể tiếp tục tìm kiếm. Sau khi phá hủy thiết bị tìm kiếm, họ bèn mang theo thi thể Dạ Hà Vương trở về căn cứ.

Chuyện thiết bị tìm kiếm bị phá hủy cũng trực tiếp đổ lên người Dạ Hà Vương, bớt đi được rất nhiều phiền toái.

Sau khi Ky sĩ vương Băng Lam trở về thì vô cùng tức giận, tất nhiên nguyên nhân chính không phải Dạ Hà Vương muốn giết Hàn Sâm, mà là suýt chút nữa Bạch Vi cũng bị giết chết.

Hết chương 2236.

Chương 2237. Cuốn nhật ký

Ky sĩ vương Băng Lam đã điều tra kỹ lưỡng về chuyện này, tuy biết rõ nội bộ Đoàn Ky Sĩ Băng Lam chắc chắn có người trợ giúp Dạ Hà Vương, nếu không Dạ Hà Vương đã không thể thần không biết quỷ không hay lẻn vào tinh cầu Băng Lam nhưng dưới tình huống không có bất kỳ manh mối nào, cũng không thể làm gì được Edward.

Tiểu đội của Hàn Sâm tạm thời ở trong căn cứ điều dưỡng, không cần làm công việc tìm kiếm thanh lý nữa.

“Tên ngu xuẩn Dạ Hà Vương kia mang theo tượng Cổ Chiến Thần mà ngay cả mấy tên cấp Hầu Tước cũng không giết được.” Trong căn phòng kín,

một Ky sĩ Băng Lam sắc mặt khó coi nói.

“Tuy Dạ Hà Vương không thông minh nhưng cũng không phải một kẻ ngu xuẩn. Chắc chắn là có nguyên nhân gì đó mới khiến hắn thất bại hoàn toàn như vậy.” Edward lạnh nhạt nói: “Xem ra Hàn Sâm còn khó đối phó hơn ta tưởng.”

Ky sĩ Băng Lam nhíu mày nói: “ Chúng ta phải làm sao bây giờ? Hiện tại Ky sĩ vương Băng Lam đã có cảnh giác, chúng ta còn muốn hạ thủ sẽ không dễ dàng như vậy nữa, nếu để cho bọn họ tìm được bia thánh thì chẳng phải nỗ lực của chúng ta đã trở nên vô ích rồi sao?”

Edward lắc đầu cái nói: “Không cần bi quan như vậy, bây giờ có thể khẳng định Hàn Sâm không hề đưa thứ đồ đó cho Ky sĩ vương Băng Lam hay Bạch tiên sinh, cho nên dù bọn họ phát hiện bia thánh cũng vô ích, chúng ta vẫn còn cơ hội.”

Hàn Sâm đang ngồi trong phòng nghịch mấy món đồ lấy được từ trên người Dạ Hà Vương. Trong đó thứ có giá trị nhất chính là cặp XỉỈ Luân Nguyệt Nhận, cũng coi như là thượng phẩm trong vũ khí cấp Vương.

Nhưng Hàn Sâm đã có Quỷ Nha đao nên không dùng được, cũng không vội bán đi mà đưa cho Hàn Nghiên dùng trước.

Tiểu Thiên Sứ, Linh và Hàn Mộng Nhi đều có vũ khí riêng của các nàng, cũng không dùng được thứ này.

Trong mấy món đồ còn lại, còn có một tấm khiên dị bảo cấp Vương, đáng tiếc khi Dạ Hà Vương không có cơ hội dùng thứ này.

Trừ cái này ra, trên người Dạ Hà Vương cũng không có dị bảo cấp Vương nào khác, cũng không biết là nghèo thật hay là vẫn còn thứ tốt không mang theo người.

Còn lại mấy món dị bảo cấp Công Tước và một ít vật liệu, vừa hay Hàn Sâm có thể đợi sau này bổ sung vào gen Công Tước của mình, tạm thời cất vào.

Trong đó có một thứ không phải dị bảo nhưng lại thu hút sự chú ý của Hàn Sâm.

Trong những thứ tìm được từ trên người Dạ Hà Vương, có một cái hộp nhỏ cỡ bằng bàn tay, được chế tác tinh xảo. Hàn Sâm thử xác định, phát hiện hóa ra vật liệu làm ra chiếc hộp này là gen dị chủng cấp Vương.

Thoạt nhìn giống như sừng của một sinh vật nào đó, kết cấu rất cứng rắn nhưng chỉ là điêu khắc thành một cái hộp, không luyện chế thành dị bảo.

Nhưng bên trong cái hộp như vậy lại không có thứ gì quý giá hết, chỉ là một cuốn nhật ký.

Hàn Sâm mở cuốn nhật ký ra xem thử, vậy mà thật sự là một cuốn nhật ký, ghi chép lại những điều mắt thấy tai nghe trong cuộc sống thường ngày của Dạ Hà Vương, tất cả đều là những chuyện nhỏ nhặt tâm thường.

Một kẻ như Dạ Hà Vương lại viết nhật ký mỗi ngày, điều này làm cho Hàn Sâm cảm thấy hơi khó tin.

Hơn nữa một cuốn nhật ký bình thường hình như cũng không nên để trong một cái hộp quý giá như vậy.

Hàn Sâm không tin đây chỉ là một cuốn nhật ký bình thường, quan sát cẩn thận bằng Động Huyền Khí Tràng và Đồng Kính nhưng kết luận đưa ra lại khiến Hàn Sâm vô cùng thất vọng.

Đây chính là một cuốn nhật ký bình thường, quá trình tạo ra nó được Đồng Kính tua lại, thật sự bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, ngay cả một cái kẹp trang cũng không có, nguyên liệu cũng là loại thường thấy trong đại vũ trụ gen, thậm chí nhãn hiệu của cuốn nhật ký cũng là một nhãn hiệu nổi tiếng, khắp nơi trong vũ trụ đều có người dùng loại sổ ghi chép này.

“Nếu bản thân cuốn nhật ký không có vấn đề, lẽ nào là nội dung của nó có vấn đề?” Hàn Sâm không thể tin được người như Dạ Hà Vương lại rảnh rỗi mỗi ngày viết nhật ký.

Lật nhìn tất cả nội dung nhật ký, đều là những nội dung vô bổ, khiến cho Hàn Sâm phải nghi ngờ phán đoán của mình.

“Chẳng lẽ Dạ Hà Vương thực sự là một người tình cảm, có thể kiên trì viết nhật ký mỗi ngày?” Hàn Sâm bỏ cuốn nhật ký xuống, lại nghiên cứu cái hộp kia.

Bản thân cái hộp cũng không có vấn đề gì, nguyên liệu chế tác là dị chủng cấp Vương, bên trong cũng chẳng có cơ quan gì. Cái hộp rất đơn giản, trên hộp còn chẳng có hoa văn gì.

“Anh rể, trong cuốn nhật ký kia viết bí mật gì vậy, ngươi nghiền ngẫm nó cả nửa ngày trời rồi.” Kỷ Tình bước đến, cười tửm tỉm hỏi.

“Đây là cuốn nhật ký tìm được trên người Dạ Hà Vương, ta nghi ngờ cuốn nhật ký có thể có gì đó kỳ lạ nhưng lại tìm không ra vấn đề trong đó.” Hàn Sâm nói.

“Đưa ta xem thử xem, không chừng sẽ có phát hiện.” Kỷ Tình nói.

Hàn Sâm đưa cuốn nhật ký cho Kỷ Tình. Kỷ Tình nhìn chất giấy của quyển nhật ký trước, sau đó mới lật nhìn nội dung, một lúc lâu mới lên tiếng: “Nếu ta nhìn không lầm, đây có lẽ là một loại văn tự mật mã.”

“Văn tự mật mã gì?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi, cuốn nhật ký được viết bằng chữ viết thông dụng của đại vũ trụ gen, chữ nào hắn cũng biết.

Kỷ Tình chỉ vào một đoạn trong cuốn nhật ký nói: “Đây đúng là chữ viết thông dụng của đại vũ trụ gen. Nhưng nếu ngươi cẩn thận so sánh những ghi chép này có thể phát hiện, trong lúc tự sự thì cách sử dụng từ ngữ của hắn có một quy luật nhất định, trong đó cất giấu một loại mật mã. Nếu giải được mật mã thì có thể chọn ra những chữ bên trong đó và sắp xếp lại, ghép thành nội dung thật sự mà hắn muốn ghi lại.”

“Ngươi có thể phá giải mật mã không?” Hàn Sâm hỏi.

“Tuy ta đã từng học nhưng không thành thạo lắm. Nếu có bảng đối chiếu mật mã thì đọc nó không có vấn đề gì, không có bảng đối chiếu mật mã mà

muốn phá giải thì bó tay rồi. Ngươi có thể tới nhà họ Kỷ chúng ta tìm người giúp, họ Kỷ có một tổ chuyên môn phá giải mật mã, trong đó có rất nhiều chuyên gia về lĩnh vực này, có lẽ bọn hắn có thể giúp được ngươi." Kỷ Tình trả lại cuốn nhật ký cho Hàn Sâm và nói.

Hàn Sâm nghĩ thấy cũng đúng. Sau khi lấy lại cuốn nhật ký, hắn bèn lựa thời gian trở về lại Tí Hộ Sở, đưa cuốn nhật ký cho Kỷ Yên Nhiên, bảo nàng mang về nhà họ Kỷ giúp giải mã nội dung.

Sau đó Hàn Sâm đi đến kho hàng, lấy quả trứng của Tiểu Hồng Điểu từ trong vò rượu ra, đặt vào trong tổ Bất Tử Điểu, hy vọng có thể giúp nó mau nở.

Bên nhà họ Kỷ phản hồi lại rất nhanh, nói là không có bảng đối chiếu mật mã, phá giải mật mã sẽ rất phiền phức. Cũng may sau khi Hàn Sâm tiến vào đại vũ trụ gen thì họ đã bắt đầu nghiên cứu chữ viết của đại vũ trụ gen, cho nên vẫn còn cơ hội phá giải được nội dung thật sự của cuốn nhật ký, song cũng phải mất chút thời gian.

Bọn họ bảo Hàn Sâm mười ngày sau trở lại, khi đó hẳn sẽ có ít tiến triển.

Bên trong căn cứ tai vách mạch rừng, Hàn Sâm cũng không tiện mất tích quá lâu, bèn đem tổ Bất Tử Điểu và trứng Tiểu Hồng Điểu trở về căn cứ trên tinh cầu Băng Lam.

Trứng chim dị chủng bình thường ở trong tổ chim tối đa hai ba giờ sẽ nở. Song trứng của Tiểu Hồng Điểu đã ở trong tổ hơn một ngày mà vẫn không có phản ứng, khiến Hàn Sâm nghi ngờ không biết quả trứng đó đã hỏng chưa.

Hết chương 2237.

Chương 2238. Nó

Có lẽ là lo lắng cho sự an toàn của Bạch Vi, Ky sĩ vương Băng Lam mãi không giao nhiệm vụ cho tiểu đội của Hàn Sâm. Đám Hàn Sâm đợi nửa tháng ở căn cứ, vẫn chưa có cơ hội đi ra.

Nhưng điều này cũng chính đúng ý Hàn Sâm. Đã có Dạ Hà Vương thứ nhất, khó đảm bảo sẽ không có cường giả cấp Vương thứ hai mang theo tượng Cổ Thần đến giết bọn hắn.

Thú hồn Ma Trùng Vương ba màu bị tổn thương nghiêm trọng, trong thời gian ngắn chỉ có kết giới Ma Trùng Vương hoàng kim trên người Hàn Nghiên có thể sử dụng. Nếu thêm lần nữa thì không gì có thể ngăn cản được công kích kinh khủng kia.

Có thể ở lại căn cứ, được Đoàn Ky Sĩ che chở, đối với Hàn Sâm mà nói thì không còn gì tốt hơn.

Ý nghĩ như vậy kéo dài cho đến khi Hàn Sâm lấy được nội dung của cuốn nhật ký mà nhà họ Kỷ phá giải.

Hiệu suất của nhóm chuyên gia họ Kỷ đúng là rất tốt. Sau khi giải được mật mã của cuốn nhật ký đã nhanh chóng dịch được nội dung thực sự trong cuốn nhật ký của Dạ Hà Vương.

Nội dung của cuốn nhật ký bắt đầu từ trước khi Dạ Hà Vương đến Tinh Vực Hỗn Loạn. Nội dung ở phần đầu cũng rất đơn giản, dịch mật mã cho ra kết quả đều là một hai câu đơn giản, không có ý nghĩa gì lớn, rõ ràng là để che giấu tai mắt mọi người.

Nhưng sau khi Dạ Hà Vương tới Tinh Vực Hỗn Loạn, được phái đến phạm vi ngoài Tinh hệ Băng Lam để chống lại các cuộc tấn công của dị chủng hư không, nhật ký bắt đầu trở nên thú vị.

Dạ Hà Vương tới đó không bao lâu đã phát hiện một chuyện vô cùng kỳ lạ. Song hắn không báo với Đoàn Ky Sĩ Băng Lam mà âm thầm quan sát.

Sáu mươi bảy ngày trước, cũng chính là ngày thứ hai mà Dạ Hà Vương tới ngoài phạm vi phòng thủ của Tinh hệ Băng Lam, có một đám dị chủng hư

không lang thang tới đó, hơn nữa còn xảy ra tranh chấp với công sự phòng thủ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.

Nhật ký ngày hôm đó của Dạ Hà Vương dùng văn tự mật mã viết một câu như vậy.

“Nó ở đó, vẫn luôn ở đó.”

Những lời này không đầu không đuôi, Hàn Sâm cũng không có hiểu là ý gì nhưng rõ ràng Dạ Hà Vương đã phát hiện thứ gì đó.

Hàn Sâm tiếp tục lật xem cuốn nhật ký của Dạ Hà Vương, phát hiện văn tự mật mã của nhật ký mỗi ngày tiếp theo đều rất ngắn gọn.

“Nó vẫn ở đó, màu tím.” “Số bảy bị lây, không phát hiện thấy bất thường.”

“Số ba mươi hai bị nhiễm, không phát hiện bất thường.”

“Số một bất thường… Đang quan sát…”

Văn tự mật mã của nhật ký trong liên tiếp hơn một tháng sau đó, Dạ Hà Vương dường như đang quan sát thứ gì đó. Tuy hắn viết rất ngắn gọn, không sử dụng từ ngữ biểu cảm gì nhưng Hàn Sâm lại cảm nhận được nỗi sợ hãi và lo lắng trong lòng Dạ Hà Vương từ những dòng chữ.

“Rốt cuộc hắn đã phát hiện ra điều gì mà lại sợ hãi như vậy? Những số †hứ tự mà hắn viết là thứ gì?” Hàn Sâm nhíu mày suy tư nhưng lại không có câu trả lời.

Nội dung còn lại cơ bản giống nhau. Cho đến mấy ngày trước khi Dạ Hà Vương tới giết hắn, Hàn Sâm thấy trong văn tự mật mã của nhật ký xuất hiện một đoạn trần thuật.

“Edward yêu cầu ta đi giết Hàn Sâm. Tuy việc này rất mạo hiểm nhưng lại đáng giá thử một lần, nếu như thành công thì có thể cách xa nó.”

Hàn Sâm lại nhíu mày, Dạ Hà Vương biết rõ đồng ý với Edward sẽ rất mạo hiểm. Song có thể nhìn ra được, Dạ Hà Vương càng sợ “nó” hơn.

Những ngày tiếp theo đều là nhật ký quan sát nói về "nó" và những sinh vật được đánh số thứ tự. Có thể nhận ra, những sinh vật được đánh số thứ tự kia dường như xuất hiện rất nhiều biến hóa bất thường.

Một ngày trước khi Dạ Hà Vương tới giết Hàn Sâm, cũng chính là trang cuối cùng, Hàn Sâm đọc thấy nội dung khiến hắn kinh ngạc không thôi.

Trang nhật ký cuối cùng, Dạ Hà Vương viết rất dài, nội dung dịch được cũng rất nhiều. Sự việc được trần thuật bên trong, ngay cả Hàn Sâm đã đọc đều cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi.

"Trời ạ! Số bảy lại đột phá đến cấp Vương… Là nó… Nhất định là sức mạnh của nó ảnh hưởng tới số bảy… Rốt cuộc sức mạnh đó là thứ gì? Có nguy hiểm hay không? Ta có thể lợi dụng loại sức mạnh đó không?" Trông Dạ Hà Vương vô cùng kích động, liên tục đặt ra nhiều câu hỏi.

"Rốt cuộc thứ mà Dạ Hà Vương thấy được là thứ gì? Thứ mà hắn đánh số thứ tự là gì? Nếu thứ có thể làm cho sinh vật thăng lên cấp Vương ấy ở trên Tinh hệ Băng Lam, hơn nữa Dạ Hà Vương có thể thấy nó thường xuyên thì không lý nào thành viên của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam lại không thấy được." Hàn Sâm nhíu mày suy tư nhưng trong nhật ký của Dạ Hà Vương không hề trực tiếp miêu tả "nó" rốt cuộc là cái gì, đương nhiên Hàn Sâm cũng không thể suy đoán mà không có căn cứ nào.

"Màu tím, Dạ Hà Vương phát hiện nó nhưng những Ky sĩ Băng Lam canh gác bên ngoài lại không phát hiện ra, hơn nữa nó còn lây cho những sinh vật được đánh số, làm cho những sinh vật đánh số đó

thăng tới cấp Vương…" Hàn Sâm sắp xếp lại tất cả manh mối, đáng tiếc vẫn không thu hoạch được gì.

"Xem ra chỉ có tự mình đi một chuyến đến nơi Dạ Hà Vương canh giữ thì mới có thể tra ra được rốt cuộc nó là gì" Hàn Sâm âm thầm suy tư, đáng tiếc có Đoàn Ky Sĩ Băng Lam ở đây, không phải hắn muốn đi là đi được.

Hàn Sâm mượn cớ hỏi chuyện của Dạ Hà Vương, hỏi về những chuyện trước đây Dạ Hà Vương ở ngoài phạm vi Tinh hệ Băng Lam. Kết quả khiến

Hàn Sâm rất thất vọng, trong Ky sĩ Băng Lam cùng bảo vệ khu vực đó không có ai thăng từ cấp Công Tước lên cấp Vương cả.

Ban đầu Hàn Sâm cho rằng những số thứ tự kia đại diện cho những Ky sĩ Băng Lam cùng ở chung với Dạ Hà Vương, bây giờ xem ra không phải như vậy.

“Rốt cuộc những số thứ tự kia đại diện cho cái gì chứ? Nếu có thể tìm ra được những số thứ tự kia có ý nghĩ gì thì sẽ không khó để tìm ra

“nó’” Hàn Sâm lẩm bẩm.

Sự việc mà Dạ Hà Vương dùng văn tự mật mã ghi lại trong trang cuối của nhật ký khiến Hàn Sâm cảm thấy rất hứng thú. Nếu thứ đó thật sự có thể làm cho những sinh vật khác thăng tới cấp Vương, Hàn Sâm rất †ò mò muốn xem thử đó rốt cuộc là gì?

Nhưng có thể khiến cho một cường giả cấp Vương như Dạ Hà Vương kinh hoàng như vậy chắc chắn là thứ rất nguy hiểm, hoặc nói lúc đầu Dạ Hà Vương cho là nó vô cùng nguy hiểm.

“Làm thế nào mới có thể đi đến nơi mà Dạ Hà Vương phụ trách canh giữ nhỉ?” Hàn Sâm suy nghĩ rất lâu, nhưng lại không có cách nào hay.

Đó là phạm vi ngoài cùng của Tinh hệ Băng Lam, những người canh giữ ở nơi đó đều là những Ky sĩ Băng Lam chính quy. Hắn vẫn còn là thành viên dự bị Đoàn Ky Sĩ, căn bản không có tư cách tới đó canh giữ, cho dù Hàn Sâm tự mình xin điều qua đó cũng là chuyện không thể.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng không cho rằng việc bản thân hắn điều qua đó là một ý kiến hay. Vì phiến đá, Edward chắc chắn vẫn sẽ nghĩ cách đối phó hắn. Ở nơi đó, cơ hội để Edward có thể lợi dụng được quá nhiều.

Nhưng không tận mắt thấy được thứ mà Dạ Hà Vương nói tới là gì, Hàn Sâm lại không cam lòng.

Trong trường hợp thứ đó vô cùng nguy hiểm cũng sẽ gây tổn hại lớn đến toàn bộ Tinh hệ Băng Lam, đến lúc đó đám Hàn Sâm tất nhiên cũng sẽ chịu

ảnh hưởng.

“Hàn Sâm, Ky Sĩ Vương đại nhân bảo ngươi đến phòng làm việc gặp hắn.” Một Ky sĩ Băng Lam dự bị gõ cửa phòng Hàn Sâm.

“Được, ta đi ngay.” Hàn Sâm đồng ý, đứng dậy đến phòng làm việc của Ky sĩ vương Băng Lam. Hắn không biết lúc này Ky sĩ vương Băng Lam †ìm hắn làm gì.

Hết chương 2238.

Chương 2239. Điều lệnh

Khi Hàn Sâm đến phòng làm việc của Ky sĩ vương Băng Lam, Ky sĩ vương Băng Lam cùng Bạch tiên sinh đều đã ở đây, hơn nữa bọn họ còn nhìn Hàn Sâm bằng ánh mặc cực kỳ quái lạ.

“Khụ khụ, Ky sĩ vương đại nhân, ngài tìm ta tới là có chuyện gì sao?” Hàn Sâm ho nhẹ hỏi.

Ky sĩ vương Băng Lam nheo mắt nhìn Hàn Sâm, nói: “Tiểu tử, ngươi rất được đấy, có phong thái của ta hồi còn trẻ.”

“Ky sĩ vương đại nhân, lời này là có ý gì?” Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Ky sĩ vương Băng Lam hỏi.

Ky sĩ vương Băng Lam đưa một phần tư liệu cùng với bản kê cho Hàn Sâm, nói: “Công chúa Bạch Vi đã xin mang các ngươi cùng quay về tộc Hoàng Cực, hơn nữa đã được phê chuẩn. Ký phần văn kiện này là ngươi có thể đi theo công chúa Bạch Vi trở về.”

Sau khi đưa thứ đó cho Hàn Sâm, Ky sĩ vương Băng Lam cười híp mắt nói: “Ngươi rất được đấy, bây giờ mới có mấy ngày mà đã mê hoặc được công chúa Bạch Vi kiêu kì rồi. Phải biết rằng công chúa Bạch Vị có thiên phú trác tuyệt, rất nhiều hào môn tộc Hoàng Cực đều hy vọng có thể cưới nàng

làm vợ nhưng cho đến nay công chúa vẫn chưa từng †ỏ ra có hảo cảm với bất kì ai, không ngờ, thật không ngờ…”

“Ngài hiểu lầm rồi, ta nghĩ có lẽ công chúa Bạch Vi chỉ đơn giản là thưởng thức năng lực của ta thôi.” Trong lòng Hàn Sâm thật sự là không dám gật bừa với cách nói công chúa Bạch Vi có thiên phú trác

tuyệt của Ky sĩ vương Băng Lam.

Đúng là Bạch Vị rất mạnh, sức mạnh cùng với cường độ thân thể của nàng không chênh lệch quá nhiều so với Hàn Sâm, quả thực có thể xem như Hầu Tước đỉnh cấp. Nhưng để nói là nàng có thiên phú trác tuyệt thì lại có chút phóng đại quá mức, tố chất thân thể của Cô Trúc cũng không kém Bạch Vị, còn tài tình hơn rất nhiều.

Giống như nhìn thấu được ý nghĩ trong lòng Hàn Sâm, Bạch tiên sinh khẽ cười nói: “Có lẽ ngươi không rõ điều này, tộc Hoàng Cực có thể trở thành một trong Tam đại tộc tất nhiên là có chỗ khác với người bình thường. Bây giờ công chúa Bạch Vi có thể nói là đỉnh cấp nhưng để nói là trác tuyệt thì đúng là hơi quá. Song chỉ cần công chúa Bạch Vi tấn thăng đến cấp Vương, kích hoạt được Hoàng thể của nàng thì lấy thực lực cấp Vương đi giết Bán Thần Hóa cũng không phải việc gì khó, thậm chí còn có thể đánh một trận với cường giả cấp Thần Hóa.”

“Hoàng thể?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Bạch tiên sinh.

“Điều này cũng không phải là bí mật gì. Tuy tộc Hoàng Cực không giống tộc Cổ Thần trời sinh đã là Thần Hóa thế nhưng tộc Hoàng Cực trời sinh có được Hoàng thể. Chỉ cần đạt đến cấp Vương, có thể thức tỉnh được Hoàng thể sẽ phát huy được sức mạnh siêu việt hơn hẳn những người cùng cấp. Tuy Hoàng thể là một gánh nặng rất lớn đối với thân thể, không thể sử dụng trong thời gian dài nhưng như vậy cũng đã mạnh mẽ lắm rồi. Hơn nữa sau khi thăng đến cấp Thần Hóa, Hoàng thể vẫn có thể mang đến cho tộc Hoàng Cực một lực lượng phụ trợ vô cùng mạnh mẽ, còn làm cho cường giả Thần Hóa của tộc Hoàng Cực mạnh hơn cường giả Thần Hóa của những chủng tộc bình thường khác rất nhiều.”

Bạch tiên sinh nói đến đây thì dừng một chút, lúc này mới nói tiếp: "Từ khi còn nhỏ, công chúa Bạch Vi đã được kiểm chứng là một Hoàng thể vô cùng mạnh mẽ, trong tộc Hoàng Cực cũng là thiên phú đỉnh cấp trong đỉnh cấp. Chỉ cần nàng thăng đến cấp Vương thì gần như đã có thể khẳng định là đạt được thành tựu Thần Hóa."

"Lợi hại như vậy sao?" Hàn Sâm có chút bất ngờ, vậy mà Bạch tiên sinh lại giải thích nhiều như vậy cho hắn.

Ky sĩ vương Băng Lam trừng Hàn Sâm một cái: "Bạch tiên sinh nói nhiều như vậy là có ý gì, chắc là ngươi đã hiểu được rồi đúng không?"

"Ta đã hiểu, về sau ta sẽ cách xa nàng một chút." Hàn Sâm gật đầu nói.

Thiên phú của Bạch Vi như vậy, sau này chắn chắc chính là một trong những nòng cốt quyền lực của tộc Hoàng Cực. Tất nhiên hôn nhân của nàng cũng không thể chỉ là một cuộc hôn nhân bình thường.

Sở dĩ Ky sĩ vương Băng Lam và Bạch tiên sinh nói nhiều như vậy rõ ràng là đang cảnh cáo Hàn Sâm không được có quá nhiều suy nghĩ với Bạch Vi.

"Ngươi cũng không cần nghĩ nhiều đâu. Làm vậy thì hơi khoa trương quá, chỉ cần có chừng mực là được, cũng không làm trái với mong muốn của công chúa Bạch Vi. Nếu được trở thành ky sĩ thân vệ của công chúa Bạch Vi thì cũng không phải chuyện gì xấu với ngươi, còn có rất nhiều lợi ích." Ky sĩ vương Băng Lam cười nói.

"Khi gần khi xa không phải điểm mạnh của ta, ta còn phải ở lại Tinh hệ Băng Lam phục dịch nữa." Hàn Sâm không có hứng thú bán mình cho tộc Hoàng Cực.

Cái gì mà ky sĩ thân vệ, Hàn Sâm hoàn toàn không có chút hứng thú nào với nó cả. Hơn nữa hắn còn chưa biết được phiến đá kia có tác dụng gì, cũng không rõ Dạ Hà Vương phát hiện cái gì bên ngoài Tinh hệ Băng Lam, nếu cứ như vậy mà đi, hắn thật sự không cam lòng.

"Cái này khó đấy. Đây là điều lệnh mà Bạch Hoàng đại nhân tự tay đóng dấu, các ngươi nhất định phải cùng về tộc Hoàng Cực với công chúa Bạch

Vi.” Ky sĩ vương Băng Lam nói.

“Nói là đi chịu phạt nhưng vừa mới tới đã phải trở về sao?” Hàn Sâm cười khổ nói.

“Xảy ra chuyện của Dạ Hà Vương, Bạch Hoàng đại nhân cũng rất lo lắng cho an toàn của nàng. Đúng là không còn cách nào khác.” Bạch tiên sinh nói.

“Ngươi trở về chuẩn bị đi, hai ngày nữa ta sẽ đích thân hộ tống các ngươi quay về tộc Hoàng Cực để tránh trên đường đi lại xảy chuyện ngoài ý muốn.” Ky sĩ vương Băng Lam phất tay nói.

Hàn Sâm đành phải rời khỏi văn phòng của Ky sĩ vương Băng Lam, vừa đi vừa thầm suy tư: “Không lẽ Bạch Hoàng biết tổ của Bất Tử Điểu bị ta lấy đi cho nên mới sốt ruột muốn nhanh chóng lấy lại sao?”

Cũng nửa tháng rồi mà trứng Tiểu Hồng Điểu trong tổ vẫn không có động tĩnh gì. Trên đường đi, Hàn Sâm lại thả thêm ít trứng khác vào, kết quả không quá một hai giờ, trứng đã được ấp nở. Điều đó chứng minh sức mạnh của tổ chim này không biến mất nhưng không biết tại sao trứng Tiểu Hồng Điều lại khó ấp như vậy.

“Hy vọng trước khi về đến tộc Hoàng Cực, trứng Tiểu Hồng Điều có thể ấp xong. Nếu không đến lúc đó tổ chim bị Bạch Hoàng ép buộc lấy đi, sau này chỉ sợ là sẽ không có cơ hội.”

Trở lại ký túc xá, Hàn Sâm nói lại tình hình một lần cho đám người Hàn Nghiên, để cho bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, qua mấy ngày nữa sẽ đến tộc Hoàng Cực.

Edward cũng đã nhận được tin tức này, hắn không khỏi nhíu mày.

“Nếu Hàn Sâm đến tộc Hoàng Cực thì chẳng phải chúng ta sẽ không thể lấy được món đồ kia sao?” Vẻ mặt Ky sĩ Băng Lam cổ quái nói.

“Không thể để hắn đến tộc Hoàng Cực, phải giữ hắn lại.” Edward nói.

“Giữ lại thế nào? Xảy ra chuyện của Dạ Hà Vương, Ky sĩ vương Băng Lam nhất định sẽ tự mình hộ tống bọn hắn quay về tộc Hoàng Cực nên chẳng có cơ hội nào hết. Muốn cướp người trong tay Ky sĩ vương Băng Lam sao? Thực lực của chúng ta vốn chẳng là gì ở đây cả.”

*¬am

“Cái đó thì chưa chắc.” Edward trầm ngâm một lát, nói: “Biện pháp duy nhất bây giờ cũng chỉ có thể liên thủ với Ky sĩ vương Băng Lam”

“Cái gì?” Ky sĩ Băng Lam kia hầu như nhảy dựng lên từ trên ghế, trợn tròn mắt nhìn Edward nói to: “Ngươi muốn nói chuyện Hàn Sâm lấy được Thánh Vật cho Ky sĩ vương Băng Lam?”

“Đúng vậy.” Edward gật đầu.

“Không được, chuyện này tuyệt đối không được.” Ky sĩ Băng Lam lớn tiếng nói.

“Đây là cách duy nhất, chỉ có như thế mới có thể giữ lại được cả Hàn Sâm lẫn đồ vật” Edward lạnh nhạt nói.

“Nhưng…” Ky sĩ Băng Lam còn chưa dứt lời đã bị Edward cắt ngang.

“Không có nhưng nhị gì hết, hiện tại thì đây là biện pháp duy nhất.” Edward nheo mắt tiếp tục nói: “Ngươi không được quên là đám người Ky sĩ vương Băng Lam cũng không biết Thánh Vật là cái gì.”

Băng Lam Ky Sĩ ngẩn ra rồi dần dần yên tĩnh lại, hắn nhìn Edward nói: “Ý của ngươi chính là chỉ nói cho Ky sĩ vương Băng Lam biết trên người Hàn Sâm có Thánh Vật nhưng lại không nói rốt cuộc Thánh Vật kia là cái gì?”

Hết chương 2239.

Chương 2240. Kinh biến

Hàn Sâm đang nằm trên giường nghỉ ngơi thì Tiểu Ngân Ngân nằm bên cạnh đột nhiên đứng lên, lôi điện màu bạc cũng tràn ra, lập lòe lưu động trong thinh lặng, đôi mắt màu bạc nhìn chằm chằm bên ngoài ký túc xá.

Hàn Sâm lập tức giật mình tỉnh lại, Tiểu Tinh Tinh ở cùng ký túc xá cũng bò dậy.

Bởi vì mấy người Hàn Nghiên đều là nữ nên không ở chung ký túc xá với Hàn Sâm nhưng cũng ở ngay ký túc xá bên cạnh.

Động Huyền Khí Tràng khởi động, Hàn Sâm lập tức biến sắc. Chưa đợi hắn kịp phản ứng, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

“Hàn Sâm, Ky Sĩ Vương đại nhân có chuyện quan trọng muốn triệu kiến ngươi.” Giọng của ky sĩ truyền lệnh vang lên bên ngoài cửa.

Nếu là bình thường, Hàn Sâm cũng sẽ không để ý, chắc chắn sẽ ra mở cửa. Song bây giờ lại khác. Tiểu Ngân Ngân rất có linh tính, trí tuệ cũng rất cao, nó hiểu được và cũng phân biệt được địch với ta, sẽ không tùy tiện sinh ra địch ý với ky sĩ Băng Lam trong căn cứ, càng không trực tiếp ngưng tụ lực lượng như bây giờ, bộ dạng như lâm đại địch.

Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm quét qua phía ngoài, tim đập thình thịch cứ như có một tòa núi lớn đang đè lên ngực hắn.

“Ky sĩ vương Băng Lam đang ở bên ngoài.” Hàn Sâm lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Tuy không nhìn thấy, không cảm ứng được khí tức của Ky sĩ vương Băng Lam nhưng trực giác nói cho Hàn Sâm biết Ky sĩ vương Băng Lam đang đứng ngoài cửa, như núi cao vạn trượng.

Tuy Hàn Sâm không biết tại sao Ky sĩ vương Băng Lam lại tự mình đến nhưng đó tuyệt đối không phải chuyện tốt. Hơn nữa ky sĩ truyền lệnh nói là triệu kiến hắn chứ không nói là Ky sĩ vương Băng Lam tự mình tới.

Hôm nay Ky sĩ vương Băng Lam đột nhiên thu liễm khí tức đứng ngoài cửa, chuyện này chắc chắn không bình thường, cũng không có thiện ý.

“Được rồi, chờ ta một chút, ta mặc quần áo xong sẽ lập tức ra ngay.” Hàn Sâm vửa loay hoay mặc quần áo vừa nói.

Động Huyền Khí Tràng quét qua cửa ký túc xá bên cạnh cũng phát hiện ra có ky sĩ Băng Lam đang gọi mấy người Hàn Nghiên làm Hàn Sâm càng cảm thấy không ổn, trong lòng vô cùng bất an.

Trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ, Hàn Sâm không chút do dự, trực tiếp nắm lấy Tiểu Ngân Ngân nhảy lên lưng Tiểu Tinh Tinh. Tiều Tinh Tinh lập tức hiểu được ý của hắn, phát động năng lực xuyên qua Tỉnh Hải, trực tiếp xuyên qua căn phòng bên cạnh.

Mấy người Hàn Nghiên nhìn thấy Tiểu Tinh Tinh mang Hàn Sâm xuyên qua đây đều có chút kinh ngạc, cũng ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Hàn Sâm không có thời gian giải thích, trực tiếp triệu hồi Tháp Thiên Mệnh ra, thấp giọng quát: “Mọi người vào đi.”

Linh và Hàn Mộng Nhi không nói hai lời, đều tiến thẳng vào Tháp Thiên Mệnh. Kỷ Tình muốn hỏi gì đó nhưng còn chưa kịp nói ra đã bị Hàn Nghiên kéo vào.

Tốc độ của Hoàng Phủ Tĩnh cũng rất nhanh, không chút do dự đi vào.

Tiêu Ngân Ngân và Tiều Tinh Tinh cũng bị Hàn Sâm ném vào, chỉ có Bảo Nhi vẫn ngồi trên vai Hàn Sâm, Tiểu Thiên Sứ cũng đứng ở đó không nhúc nhích, đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm ngoài cửa.

“Mau vào đi.” Hàn Sâm không biết Tiểu Thiên Sứ bị làm sao, bình thường nàng rất nghe lời.

Tiểu Thiên Sứ không tiến vào Tháp Thiên Mệnh mà lại đi về phía Hàn Sâm, hai cánh sau lưng mở ra, vòng sáng Thiên Sứ trên đỉnh đầu cũng hiện ra.

Dáng người thiếu nữ trước đó cũng lập tức biến thành dáng hình chữ S, một Thiên Sứ với mái tóc vàng xoăn gợn sóng, trong tay nàng cầm một thanh Đại Vũ Kiếm thạch anh màu trắng.

Tiểu Thiên Sứ biến thân thành hình thái Thiên Sứ, rõ ràng là nàng cũng cảm nhận được nguy hiểm.

“Ta có thể ứng phó được, ngươi mau vào đi..” Hàn Sâm sốt ruột nói. Hắn có thể cảm giác được Ky sĩ vương Băng Lam đang đến trước cửa phòng ký túc xá này, rõ ràng đã biết hắn đang ở đây.

Song Hàn Sâm còn chưa dứt lời, cánh Thiên Sứ sau lưng Tiểu Thiên Sứ đã rung lên, lăng không bay đến trước mặt Hàn Sâm. Đôi cánh Thiên Sứ trắng như tuyết mở rộng ra, ánh mắt trong trẻo không nhuốm bụi trần nhìn Hàn Sâm, đôi môi đỏ mọng ghé lại gần khóe miệng Hàn Sâm rồi dán lên.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng tinh khiết theo răng môi tiến vào cơ thể hắn. Cả người Tiểu Thiên Sứ tản ra thánh quang tỉnh khiết, thánh quang kia nhanh chóng tràn vào trong thân thể hắn.

Vụt!

Một đôi cánh Thiên Sứ mở ra sau lưng Hàn Sâm, trên đỉnh đầu hắn cũng xuất hiện vòng sáng Thiên Sứ, cả người đều tản ra thánh quang, một thanh Đại Vũ Kiếm cũng xuất hiện trong tay hắn.

Sức mạnh tinh khiết của Thiên Sứ giao hòa với sức mạnh của bản thân Hàn Sâm làm cho sức mạnh trong thân thể Hàn Sâm tăng vọt lên.

Hàn Sâm vô cùng ngạc nhiên. Từ sau khi Tiểu Thiên Sứ có được cơ thể, nàng không thể hiện ra sức mạnh như vậy nữa. Hàn Sâm cũng cho rằng nàng không còn là thú hồn thì hắn sẽ không có khả năng hợp thể.

Không ngờ Tiểu Thiên Sứ vẫn còn khả năng hợp thể, hơn nữa cùng là Hầu Tước, năng lực thân thể của Tiểu Thiên Sứ mạnh và tinh thuần không kém gì Hàn Sâm.

Hai cỗ lực lượng của Hầu Tước đỉnh cấp giao hòa với nhau lập tức khiến cho sức chiến đấu của Hàn Sâm đột phá bỏ xa cực hạn của cấp Hầu Tước, dường như toàn thân đều tràn đầy lực lượng không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm biết rõ Tiểu Thiên Sứ đột nhiên hợp thể với hắn chắc chắn là vì cảm nhận được nguy hiểm cực độ, nếu không nàng sẽ không hành động như vậy.

Ngay khi thu hồi Tháp Thiên Mệnh vào trong Hồn Hải, cánh cửa ký túc xá sau lưng đã bị người ta đẩy mạnh ra. Sau đó Hàn Sâm lập tức thấy Ky sĩ vương Băng Lam đi vào.

Mặc dù trên người hắn không bộc phát bất kỳ lực lượng hay khí tức gì nhưng lại làm cho Hàn Sâm có cảm giác vô cùng áp lực.

Bán Thần Hóa! Là Bán Thần Hóa không hề kém Isa!

"Bảo Nhi!" Hàn Sâm không chút do dự đồng thời triệu hoán Long dực và Giao dực, còn thêm cả da Thạch Ngưu, thân thể chuyển thành màu máu đen, ba đôi cánh đồng thời chuyển động.

Tùng!

Tay nhỏ của Bảo Nhi vỗ lên Huyết Hạt Ngọc Cổ, sóng âm xung kích lan ra. Ba đôi cánh sau lưng Hàn Sâm đồng thời chuyển động, thân thể lao ra trong nháy mắt rồi đánh thẳng vào bức tường phía sau ký túc xá,

Ky sĩ vương Băng Lam khẽ nhíu mày, trên người xuất hiện vâng sáng xanh bảo vệ thân thể. Mắt thường cũng có thể thấy được sóng âm như đuôi bọ cạp sắp đâm thẳng vào đỉnh đầu Ky sĩ vương Băng Lam rồi lại chỉ khiến cho vầng sáng màu lam chập chờn rung động, chứ không thể xuyên vào được.

"Hàn Sâm, nói rõ ràng đi, không lẽ ngươi muốn làm đào binh hay sao?" Ky sĩ vương Băng Lam nhìn chằm chằm về hướng Hàn Sâm chạy đi lạnh nhạt nói, trên người hắn cũng đồng thời bộc phát ra một cỗ uy áp kinh khủng.

Hàn Sâm dịch chuyển tức thời đến một hành lang trong căn cứ thì lập †ức cảm nhận được áp lực kinh khủng bao trùm lên người hắn, giống như bị núi cao áp xuống làm hắn gần như quỳ rạp xuống đất.

“Nếu ngươi thật lòng cho ta cơ hội nói rõ thì đã không làm thế này.” Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, khí thế trên người chợt bùng nổ, trực tiếp phá tan áp chế từ khí thế của Ky sĩ vương Băng Lam. Hàn Sâm lại dịch chuyển tức thời thêm lần nữa, bay lên khỏi nóc căn cứ, xuất hiện trên không trung.

Hàn Sâm không biết liệu mình có thể chạy thoát hay không nhưng lần này hắn không thể quay về Tí Hộ Sở bởi vì mấy người Hàn Nghiên đều ở trong Tháp Thiên Mệnh. Với tu vi của bọn họ bây giờ, nếu Hàn Sâm truyền tống về Tí Hộ Sở thì bọn họ ở trong Tháp Thiên Mệnh sẽ chịu sự bài xích của quy tắc Tí Hộ Sở.

Lúc đó cũng chỉ có hai kết quả, một là tất cả bọn họ đều tự bạo bỏ mình, hai là chạy về phía cổng chính của Tí Hộ Sở. Cho dù là trường hợp nào thì đều chỉ có một con đường chết.

Hàn Sâm cắn răng, còn không đợi đến lúc hắn tiếp tục dịch chuyển thì bóng dáng của Ky sĩ vương Băng Lam cũng đã xuất hiện trên tinh không, từ trên cao nhìn xuống hắn. Một cỗ uy áp vô hình không cách nào hình dung được ép xuống làm cho Hàn Sâm có cảm giác như hắn là chúa tể trong thiên địa, cho dù có trốn ở đâu đi nữa thì cũng không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Hết chương 2240.

Chương 2241. Lực Băng Lam

“Hàn Sâm, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp.” Ky sĩ vương Băng Lam lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm cũng không đáp lời, trong đầu nảy ra vô số suy nghĩ.

Ky sĩ vương Băng Lam không có bất kỳ xung đột lợi ích gì với hắn, hơn nữa còn có một tầng quan hệ với Isa, Ky sĩ vương Băng Lam không có lý nào lại ra tay với hắn.

Huống chi Bạch Vi muốn hắn cùng quay về tộc Hoàng Cực, Ky sĩ vương Băng Lam lại càng không có lý do gì để ra tay với hắn bây giờ. Đây là chuyện mạo hiểm chống lại Hoàng mệnh, là trọng tội.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ được khả năng duy nhất chính là phiến đá trên người mình, phiến đá khiến cho Edward phải dùng đến tượng Cổ Thần cũng muốn đoạt đến tay cho bằng được.

"Nếu Ky sĩ vương Băng Lam biết được chuyện của phiến đá thì đã ra †ay với ta từ lâu rồi. Song đến tận bây giờ hắn mới hành động thì chắc là mới biết. Mà biết được chuyện ta mang phiến đá đi cũng chỉ có đám người Edward. Tại sao Edward lại nói chuyện phiến đá ở trên người ta cho Ky sĩ vương Băng Lam biết?" Hàn Sâm nghĩ ngợi: "Đúng rồi, chắc là vì Bạch Vi đột nhiên muốn đưa ta rời khỏi nơi này mà bản thân Edward không thể ngăn cản được cho nên cũng chỉ có thể báo tin này cho Ky sĩ vương Băng Lam, để hắn giữ ta lại."

"Có thể làm cho Ky sĩ vương Băng Lam không tiếc chống lại Hoàng mệnh cũng phải giữ ta lại, xem ra phiến đá này còn có giá trị hơn ta nghĩ nhiều. Hơn nữa bọn hắn muốn giữ ta lại như vậy, rất có thể là phiến đá chỉ có tác dụng ở chỗ này. Nếu không kể cả ta có đến tộc Hoàng Cực thì bọn hắn cũng có thể từ từ bày mưu, không cần phải cãi lại Hoàng mệnh."

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn Ky sĩ vương Băng Lam trên không trung. Hắn hoàn toàn có thể tự mình ra tay bắt Hàn Sâm ngay từ đầu, với thực lực và địa vị của hắn ở chỗ này thì không cần phải e ngại cái gì hết.

Sở dĩ không động thủ chắc vì hắn còn nể mặt Isa, chứ không phải là thật sự muốn làm gì Hàn Sâm, hắn chỉ muốn lấy được phiến đá thôi.

Thế nhưng Hàn Sâm cũng không muốn vứt bỏ phiến đá cho nên giữa hai người chắc chắc sẽ có mâu thuân không thể hòa giải được. Trừ khi Hàn Sâm giao phiến đá ra nếu không cho dù Ky sĩ vương Băng Lam không muốn đối địch với Hàn Sâm thì cũng nhất định phải bắt được hắn để lấy phiến đá.

"Chết tiệt, rốt cuộc tại sao Edward lại phát hiện ra việc ta đã lấy phiến đá đi chứ? Lẽ ra bọn hắn cũng không biết phiến đá này là đồ tốt nhưng †ại sao

sau khi ta lấy đi thì hắn lại phát hiện ra?" Hàn Sâm thầm than trong lòng. Hắn làm việc cẩn thận như vậy rồi, không ngờ Edward vẫn phát hiện ra hắn đã lấy phiến đá.

Bây giờ không phải thời gian để nghĩ những chuyện này, nếu đã không muốn bỏ phiến đá thì Hàn Sâm chắc chắn phải nghĩ ra cách thoát khỏi đây.

Nơi này chính là căn cứ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, bên trong có vô số cao thủ, chỉ là bây giờ Ky sĩ vương Băng Lam không muốn gióng trống khua chiêng hoặc là nói không muốn đẩy Hàn Sâm đến đường cũng cho nên mới một mình đuổi theo.

"Hàn Sâm, vật kia không có tác dụng gì với ngươi, để lại thứ đó người còn có thể được ban thưởng." Ky sĩ vương Băng Lam vẫn không động †hủ mà chỉ dùng khí thế áp chế Hàn Sâm, nói.

"Ky Sĩ Vương đại nhân đang nói đến vật gì thế?" Đao ý cùng với kiếm ý trên người Hàn Sâm đan vào nhau hóa giải khí thế của Ky sĩ vương Băng Lam, nhất thời hắn không còn cảm nhận được cỗ áp lực kinh khủng kia.

Đao ý và kiếm ý đều đã đạt đến Bán Thần Hóa, không kém Ky sĩ vương Băng Lam nhưng đẳng cấp lực lượng lại kém quá xa, hoàn toàn không thể so sánh được.

"Nếu ngươi đã cố chấp như vậy thì bổn vương cũng chỉ có thể mang ngươi về trước." Ky sĩ vương Băng Lam thấy được Đao ý và Kiếm ý trên người Hàn Sâm, tỏ vẻ tán thưởng.

Dù là cấp Hầu Tước trong tộc Hoàng Cực cũng không được mấy ai có thể tu luyện ý cảnh đến mức độ này.

Trong lúc nói chuyện, trên người Ky sĩ vương Băng Lam đã hiện lên vầng sáng u lam. Hắn hoàn toàn không có bất kì động tác gì nhưng lam quang đã tràn ra trong hư không, không gian bốn phía dường như bị đông kết thành một màu xanh trong chớp mắt. Thân thể Hàn Sâm rơi vào trong đó, lập tức cảm nhận được một cỗ hàn ý kinh khủng thấm vào tận xương tủy, gần như là đóng băng hắn trong nháy mắt.

Sức mạnh hệ Hàn thuần khiết trong phạm vi lớn, hoàn toàn không cho Hàn Sâm một chút cơ hội đáp trả nào, ngay cả dịch chuyển tức thời cũng không có tác dụng gì dưới sức mạnh bao phủ trên phạm vi lớn như vậy. Dù sao thì Phá Không Thiểm cũng chỉ là dịch chuyển ở cự ly ngắn, không phải tinh không đại na di, không chạy khỏi được phạm vi này.

Hàn Sâm và Bảo Nhi đứng trong ánh sáng màu lam không nhúc nhích, giống như bị đông cứng trong tảng băng.

Trong căn cứ, Edward thấy cảnh tượng như vậy bèn thở dài nói: "Trong tộc Hoàng Cực, thiên phú của Ky sĩ vương Băng Lam không phải tốt lắm nhưng sự kiên định lại không mấy ai sánh nổi. Trong lịch sử của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam cũng không tìm được mấy người có thể luyện thuật gen Băng Lam trụ cột của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam tới trình độ này."

"Nhưng có nghị lực nữa cũng vô dụng, xuất thân và thiên phú đã quyết định cả đời này hắn cũng không thể đặt chân vào cảnh giới Thần Hóa, mạnh hơn nữa cũng chỉ là Bán Thần Hóa mà thôi." Ky sĩ Băng Lam bên cạnh bĩu môi, ánh mắt lại rơi lên người Hàn Sâm: "Ta lại rất tò mò với tên Hàn Sâm kia, tuy hắn có dị bảo lồng sáng bên người nhưng có thể giết chết Dạ Hà Vương thì không phải chí cần có lực phòng ngự là được."

"Không thấy Ngọc Cổ trong tay bé gái kia à? Đó không phải Ngọc Cổ bình thường đâu, mà là Ngọc Cổ cấp Vương đột biến đấy, nó có được năng lực sóng âm công kích đặc thù. Ta đã kiểm tra thi thể của Dạ Hà Vương, tuy vết thương trí mạng là vô số đao trên đầu nhưng đại não của hắn lại bị hủy hoại nghiêm trọng. Chắc là dưới tình huống không cẩn thận mắc phải bẫy Ngọc Cổ." Edward lạnh nhạt nói.

"Hắn chỉ là Hầu Tước của một bộ tộc nhỏ mà trên người hắn lại có nhiều bảo vật khiến ta và ngươi đều phải thèm thuồng như vậy, không biết hắn lấy được ở chỗ nào." Ky sĩ Băng Lam có chút tham lam nhìn Cổ Ngọc trong tay Bảo Nhi.

"Tên này thật không đơn giản, ngay cả chúng ta cũng không tìm ra được món Thánh Vật đó mà hắn lại có thể tìm được. Nếu không nhờ hắn thì chúng ta đã không biết được hóa ra Thánh Vật lại là một viên ngói trên cái lọng, bản thân việc này đã là một loại năng lực mạnh mẽ." Edward nheo

mắt nhìn Hàn Sâm nói: “Nếu có thể, ta cũng không muốn làm kẻ thù với người như vậy. Nhưng chúng ta nhất định phải lấy được Thánh Vật”

“Ngươi nghĩ Hàn Sâm có thể chạy thoát được sao? Nếu hắn không trốn thoát được thì cho dù Ky sĩ vương Băng Lam không biết phiến đá trên người hắn là Thánh Vật, cũng sẽ cướp đoạt hết. Như vậy chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội nữa đâu.” Ky sĩ Băng Lam nhìn về phía Edward.

“Ta tin hắn có thể, cho dù hắn không thể thì ta cũng sẽ làm cho hắn có thể” Gương mặt Edward tràn đầy tự tin: “Ky sĩ vương Băng Lam giúp chúng ta ngăn hắn lại thì bên phía Bạch Hoàng cứ giao cho hắn đi, chúng ta chỉ cần chờ giật đồ là được rồi.”

Bạch tiên sinh và Đoạn Tội cũng nhìn thấy cảnh này. Bạch tiên sinh nhíu mày không nói, Đoạn Tội lại kỳ quái hỏi: “Bạch tiến sinh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tại sao Ky sĩ vương Băng Lam lại đột nhiên ra tay với Hàn Sâm?”

“Ở chỗ này, thứ có thể làm cho Ky sĩ vương Băng Lam cãi lại Hoàng mệnh mà ra tay với Hàn Sâm e rằng cũng chỉ có một.” Ánh mắt Bạch †iên sinh nhìn Hàn Sâm trên không trung, vẻ mặt khác thường nói.

“Không thể nào, sao vật kia lại ở trong tay hắn được?” Đoạn Tội lập tức trợn mắt nhìn, tỏ vẻ không thể tin nổi.

Hết chương 2241.

Chương 2242. Thăng cấp Công Tước

Ky sĩ vương Băng Lam duỗi tay ra, chộp lấy Hàn Sâm đang bị đông cứng trong không trung qua.

Trông thấy Hàn Sâm sắp bị hút vào trong lòng bàn tay của Ky sĩ vương Băng Lam, Bảo Nhi đang bị đông lạnh bất chợt động đậy, bàn tay nhỏ bé vỗ mạnh vào Huyết Hạt Ngọc Cổ.

Một luồng sóng âm đâm thẳng vào đỉnh đầu Ky sĩ vương Băng Lam. Với khoảng cách gần như vậy, lại không có sự đề phòng mà Ky sĩ vương Băng Lam cũng không đổi sắc, lam quang trên người hắn chợt lóe lên, lập tức chặn đứng sóng âm.

Hàn Sâm thấy đòn tấn công của Huyết Hạt Ngọc Cổ đã hất bại, lập tức vỗ đôi cánh sau lưng, Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt vận chuyển trong thân thể, trong phút chốc đã phá không dịch chuyển tức thời ra xa.

Nếu là loại sức mạnh khác thì còn có thể vây hãm được Hàn Sâm chứ sức mạnh hệ Hàn thì chẳng có tác dụng to lớn gì đối với Hàn Sâm hết.

Hắn đã tu luyện Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt bên cạnh cóc Bích Tinh từ lâu, ngay cả lực đóng băng cấp Thần Hóa mà hắn cũng đủ sức ngăn cản một, hai phần. Tuy Hàn lực của Ky sĩ vương Băng Lam mạnh mẽ nhưng vẫn còn kém cóc Bích Tinh cả khoảng thì làm sao có thể vây hãm được Hàn Sâm.

Ban đầu Hàn Sâm định để cho Bảo Nhi bất ngờ tập kích rồi tranh thủ cơ hội khi Ky sĩ vương Băng Lam đang choáng váng thì nhanh chóng trốn thoát. Nhưng hắn không ngờ ở khoảng cách như thế mà vẫn không thể đánh lén thành công.

Trong mắt Ky sĩ vương Băng Lam thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên, một tên Hầu Tước lại có thể ngăn chặn được sự đóng băng từ lực Băng Lam của hắn, quả thật khiến người ta phải bất ngờ.

Hàn Sâm liên tục dịch chuyển tức thời, tiếc là loại dịch chuyển tức thời Phá Không Thiểm này đến từ năng lực gen của Long dực chứ không phải do hắn tự mình tu luyện, trong lúc sử dụng sẽ có sự gián đoạn, không thể dịch chuyển tức thời liên tục được, chỉ có thể dịch chuyển một đoạn rồi lại bay thêm một đoạn, sau đó lại tiếp tục dịch chuyển.

Nhưng dù vậy thì tốc độ cũng đã rất nhanh, Công Tước bình thường cũng chẳng chạy nhanh được như Hàn Sâm. Song ở trước mặt Ky sĩ vương Băng

Lam thì tốc độ này vẫn còn quá chậm.

Ky sĩ vương Băng Lam mỉm cười: “Không hổ là đệ tử của Đao Phong, vậy mà có thể thoát khỏi lực Băng Lam của ta. Chi bằng nếm thử Thâm Lam Băng Uyên mà ta sáng tạo ra đi.”

Nói xong, thân hình Ky sĩ vương Băng Lam chợt chuyển động, trong phút chốc ánh Băng Lam trên người hắn hóa thành sắc xanh thăm thẳm, gào thét lao về phía Hàn Sâm như thể ác ma nuốt chửng cả trời đất.

Hàn Sâm dịch chuyển tức thời liên tục cộng thêm thân pháp biến ảo không ngừng nhưng lại không thể tránh thoát được sự lan tràn của sắc lam kia, trong nháy mắt hắn đã bị vây kín trong sắc lam, đông cứng thành một cục tinh thể xanh đậm, cứ như vậy lơ lửng trên không trung.

Lúc này Ky sĩ vương Băng Lam mới đi về phía Hàn Sâm đang bị đóng băng, hắn vừa đi vừa nói: “Coi như nể mặt Đao Phong, bản vương sẽ

không giết ngươi nhưng đồ vật thì vẫn cần phải lấy lại. Nếu ngươi tự

mình giao ra đây, bản vương sẽ xem như hôm nay chưa có chuyện gì xảy ra, phần thưởng nên cho ngươi thì vẫn sẽ cho ngươi.”

Dứt lời, Ky sĩ vương Băng Lam đã đi đến phía trước tinh thể xanh đậm. Khi hắn đang dự định đưa tay ra cầm lấy tinh thể thì sắc mặt chợt thay đổi.

Chỉ thấy ở bên trong tinh thể xanh đậm đang có một luồng năng lượng trong suốt như ngọc lan tràn khiến tinh thể không đỡ nổi mà xuất hiện những vết nứt li ti.

Ky sĩ vương Băng Lam rất kinh ngạc, lực Thâm Lam của hắn đã không còn đơn giản là loại năng lực của hệ Hàn nữa, nó sở hữu hiệu quả phong ấn cực mạnh nhưng trông có vẻ vẫn không thể hoàn toàn cầm chân Hàn Sâm.

Hiện tại, Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt đang điên cuồng vận chuyển bên trong cơ thể Hàn Sâm, vốn dĩ khoảng cách thăng cấp lên Công Tước cũng chỉ còn cách một đường tơ, mà giờ dưới sức ép của lực Thâm Lam, cuối cùng cũng đột phá được lớp giấy kia.

Sức mạnh Băng Cơ Ngọc Cốt nhanh chóng lan tràn trong cơ thể Hàn Sâm. Cơ thể vốn có màu đỏ sẫm vì sử dụng năng lực đồng hóa gen dị chủng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh dường như đã biến thành màu băng ngọc chỉ trong chốc lát, khiến cả người Hàn Sâm như một tượng thần được chạm khắc từ băng.

Khí chất lạnh lẽo, thuần khiết mà hoa mỹ kia khiến người ta không thể thấy nổi một chút khí tức nào của con người.

Năng lượng tinh khiết mà Thiên Sứ Hợp Thể trao cho Hàn Sâm cũng thay đổi theo sự đột phá của Hàn Sâm, chuyển hóa thành năng lượng giống như Băng Cơ Ngọc Cốt, liên tục thúc đẩy cơ thể của Hàn Sâm chuyển hóa thành Công Tước đến cùng.

Cấp Hầu Tước có thể khiến sức mạnh thuộc tính của bản thân đạt được một loại năng lực. Mà sau khi thăng cấp Công Tước, loại kỹ năng này sẽ sinh ra sự thay đổi về chất, từ đó khiến thân Công Tước và năng lực thuộc tính dung hòa, trở thành thể thuộc tính thuần khiết.

Loại thể thuộc tính thuần khiết này đã chạm tới ranh giới của quy tắc, tuy không thể hình thành lãnh địa, dùng lãnh địa của bản thân tạo ảnh hưởng đến kẻ địch như cấp Vương nhưng trên các phương diện sức mạnh của bản thân đều có được sự nâng cao khủng khiếp.

Hàn Sâm không biết thể thuộc tính do Thuật Băng Cơ Ngọc Gốt tạo thành được phân loại vào hệ nào, mặc dù có sức mạnh đóng băng nhưng không thuần túy, chủ chốt cũng không phải là đóng băng.

Bùm!

Cơ thể Hàn Sâm vừa động đậy, tinh thể xanh đậm đang phong ấn hắn lập tức vỡ tan, đôi cánh rung lên, lại dịch chuyển tức thời ra xa lần nữa. Song lần này tốc độ nhanh hơn trước đó không biết bao nhiêu lần.

Ky sĩ vương Băng Lam thoáng ngạc nhiên. Hắn xòe bàn tay ra, lực ‘Thâm Lam lại lan đến bên người Hàn Sâm hòng nuốt chửng Hàn Sâm đang chạy trốn.

Song ngay giây tiếp theo, Hàn Sâm vọt ra khỏi Thâm Lam, không hề bị phong ấn lần nữa.

“Vậy mà ngay cả lực Thâm Lam của Ky sĩ vương Băng Lam cũng không thể phong ấn hắn, xem ra thể thuộc tính của hắn có năng lực kháng đóng băng và phong ấn rất mạnh.” Trong mắt Edward lóe lên tia kỳ quái.

Ban đầu, khi Hàn Sâm bị lực Thâm Lam đóng băng, hắn cũng đã định sử dụng thủ đoạn được chuẩn bị trước để trợ giúp Hàn Sâm trốn thoát ra ngoài.

Nhưng ai ngờ Hàn Sâm lại tự mình đột phá được lực Thâm Lam của Ky sĩ vương Băng Lam.

“Ngay cả Ky sĩ vương Băng Lam đã ra tay hai lần cũng không thể bắt được hắn, khó trách Dạ Hà Vương lại sẩy tay. Ngươi nói đúng, hắn là một kẻ đáng sợ.” Ky sĩ Băng Lam bên cạnh cũng có chút hoảng hốt nói.

Hàn Sâm không ngừng bỏ chạy dưới sự truy đuổi của Thâm Lam Băng Uyên, lực Thâm Lam hoàn toàn không đóng băng được cơ thể hắn.

Hàn Sâm cảm nhận được lực lượng trong cơ thể mình dường như đều hóa thành tinh thể, không thể phóng thích ra khỏi cơ thể, mà lực lượng bên ngoài cơ thể cũng không thể xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Loại cảm giác này có chút kỳ lạ, cơ thể như thể quay lại khoảng thời gian khi chưa tu luyện trước đây, lực lượng của hắn chỉ có thể sở dụng nhờ thể xác, không thể phóng thích sức mạnh ra ngoài.

Song sức mạnh của cơ thể lại vượt xa bất kỳ thời điểm nào trước đó, khiến hắn sinh ra một loại ảo giác giống như có bất cứ vật gì trước mặt mình, hắn cũng có thể phá vỡ bằng cơ thể này.

Ky sĩ vương Băng Lam nhìn thấy Hàn Sâm không ngừng đi xa hơn trong Thâm Lam Băng Uyên, hắn không thể tiếp tục ngồi yên được nữa, cơ thể hơi dịch chuyển, lập tức mang theo một cỗ sức mạnh khủng bố ập đến phía sau Hàn Sâm.

Sức mạnh này đã không còn đơn giản là đóng băng, nó ẩn chứa sức công phá cực mạnh. Rõ ràng Ky sĩ vương Băng Lam đã thật sự nghiêm †úc, bỏ qua ý định đóng băng Hàn Sâm.

Bùm!

Lúc lực lượng của Ky sĩ vương Băng Lam bổ xuống sau lưng Hàn Sâm thì có một lồng sáng ánh kim hiện ra, chặn lại một đòn này của Ky sĩ vương Băng Lam.

Đây là kết giới Ma Trùng Vương hoàng kim duy nhất không bị hư hại, được Hàn Sâm lấy lại từ chỗ của Hàn Nghiên.

Hết chương 2242.

Chương 2243. Chạy trốn

Nhờ sự bảo vệ của kết giới Ma Trùng Vương, Hàn Sâm nhanh chóng chạy trốn đến khu vực chưa được khai phá trên tinh cầu Băng Lam.

Thân hình Ky sĩ vương Băng Lam chợt chuyển động, dễ dàng đuổi kịp Hàn Sâm như thể sử dụng dịch chuyển tức thời, nắm đấm mang theo sức mạnh to lớn liên tục đánh vào kết giới Ma Trùng Vương hoàng kim, kim quang bên trên kết giới bị đánh đến chập chờn nhưng cũng không thể phá vỡ được kết giới.

“Có thể chặn được công kích của Ky sĩ vương Băng Lam, món dị bảo lồng sáng này thật lợi hại. Nhưng xem ra cũng chỉ có vậy, chống đỡ không được lâu lắm, có lẽ sắp đến lượt chúng ta lên sân khấu rồi.” Lúc Edward nói chuyện, hắn đã lặng lẽ lẻn ra khỏi căn cứ, đuổi theo hướng Hàn Sâm chạy trốn.

Giờ Edward đã chẳng còn gì phải do dự, giữ Hàn Sâm, cãi Hoàng mệnh chính là Ky sĩ vương Băng Lam, chẳng liên quan gì đến hắn. Hắn ra tay trợ

giúp truy nã Hàn Sâm bỏ trốn thì tất nhiên chẳng ai dám nói hắn không đúng.

Hàn Sâm thấy kết giới Ma Trùng Vương phát ra tiếng kêu răng rắc như thủy tinh sắp vỡ dưới đòn công kích của Ky sĩ vương Băng Lam thì không khỏi nhíu mày: "Xem ra tuy kết giới Ma Trùng Vương có thể ngăn cản công kích của Bán Thần Hóa nhưng cũng khó duy trì lâu được. Đáng tiếc ba thú hồn Ma Trùng Vương đều đang tổn hại nghiêm trọng, hiện tại không thể sử dụng, nếu không dưới sự bảo vệ của kết giới ba màu thì có lẽ Ky sĩ vương Băng Lam cũng khó phá vỡ."

Hàn Sâm vừa trốn chạy vừa suy nghĩ xem phải làm thế nào mới có thể trốn thoát, muốn dựa vào tốc độ chắc chắn là chuyện không thể rồi, hắn phải nghĩ ra được kế sách trước khi kết giới Ma Trùng Vương bị phá vỡ.

"Chỉ cần có thể thoát khỏi tầm mắt và định vị khí tức của Ky sĩ vương Băng Lam, ta có thể tìm được cơ hội sử dụng Tiểu Thấu Minh để tàng hình bỏ trốn. Song với tình huống hiện giờ mà muốn chạy thoát thật sự quá khó khăn." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Hàn Sâm đã bay tới khoảng không trên một dãy núi, nơi mà hai người họ đi qua đều khiến cho các loại dị sinh vật trong núi hoảng hốt chạy trốn. Nhất thời chỉ thấy dị chủng bay loạn trên bầu trời, từng đàn dị

chủng bỏ chạy tán loạn, Hàn Sâm thấy thế thì chợt nảy ra một ý nghĩ.

Song cứ luôn bị Ky sĩ vương Băng Lam chú ý nên dù trong lòng Hàn Sâm có chút ý tưởng cũng không làm gì được.

Mắt thấy lực lượng mà kết giới phải chịu đựng càng ngày càng lớn, đã bị dồn đến bờ vực sụp đổ, Ky sĩ vương Băng Lam vừa đánh ra một quyền thì chợt nghe thấy một tiếng thú gầm khủng bố truyền ra từ bên trong dãy núi.

Bùm!

Một luồng sáng trắng bùng lên từ phía trong vực thẳm của dãy núi và tất nhiên mục tiêu là Ky sĩ vương Băng Lam.

Ky sĩ vương Băng Lam đánh ra một quyền nghênh đón luồng sáng trắng kia, hai màu xanh trắng nở rộ trên không trung, khiến cho mọi thứ xung quanh đều bị phá hủy hoàn toàn, những ngọn núi gần đó đều sụp đổ. Chỉ thấy một con cự thú cao trăm mét nhảy vọt ra từ bên trong vực thẳm, mang theo cỗ lực lượng màu trắng nhằm về phía Ky sĩ vương Băng Lam.

"Trời cũng giúp ta!" Hàn Sâm mừng thầm, lập tức chui tọt vào bên trong dãy núi. Mà Ky sĩ vương Băng Lam lại bị con cự thú kia cản trở, trên không liên tục bộc phát ra những cú va chạm sức mạnh như thể ngày tận thế.

Những ngọn núi gần đó đó không ngừng rung chuyển tựa như động đất, đỉnh núi liên tiếp sụp đổ, mặt đất nứt toạc ra, các loại dị chủng tranh nhau chạy thoát thân.

Hàn Sâm nhảy vào bên trong một dãy núi, ném Bảo Nhi vào trong Tháp Thiên Mệnh còn hắn lăn tròn tại chỗ, biến thành một con Thạch Ngưu, đi theo đàn dị chủng này bỏ chạy.

Hàn Sâm đang đi theo đàn dị chủng để chạy trốn thì đột nhiên nhìn thấy một bóng người xuất hiện trên ngọn núi gần đó, chính là thanh tra Edward.

Ánh mắt của Edward không ngừng quét qua các khu vực gần đó, rõ ràng đang tìm kiếm Hàn Sâm.

Hàn Sâm không dám nhìn Edward, tránh để hắn nhìn ra sơ hở, chỉ đi theo đàn dị chủng trốn đến chỗ sâu hơn bên trong dãy núi.

"Quái lạ, sao lại biến mất rồi?" Edward khẽ nhíu mày. Rõ ràng hắn nhìn thấy Hàn Sâm dừng lại ở dãy núi của khu vực này, sao mới chớp mắt đã không thấy đâu nữa rồi.

"Chẳng lẽ hắn còn có thể tàng hình sao? Cho dù có tàng hình thì hắn cũng không thể trốn thoát khỏi ánh mắt của ta. Những ngọn núi xung quanh cũng không bị tổn hại quá nhiều, không có đường nào để chạy trốn, hắn chỉ có thể đi trên mặt đất, vậy thì vừa rồi rời đi từ nơi này…" Đôi mắt màu xanh ngọc của Edward cẩn thận quan sát xung quanh. Sau một lúc, tầm mắt của Edward hướng về phía đàn dị chủng đang bỏ chạy kia.

Suy nghĩ một lát, Edward tỏ ra hưng phấn, hai mắt sáng lên rồi lẩm bẩm một mình: "Đúng là một kẻ lợi hại, vậy mà còn có cả thuật gen biến hóa, nếu hắn cùng là Bán Thần Hóa như ta thì ta chưa chắc đã phải đối thủ của hắn."

Gần như không chút do dự, Edward phóng nhanh về phía đàn dị chủng vừa bỏ chạy kia, trong chớp mắt đã sắp tới khoảng không phía trên đám dị chủng đó.

Tầm mắt hắn quét qua đàn dị chủng hơn một ngàn con, đồng tử dường như đã biến thành thủy tinh trong suốt.

"Không thấy trong đàn Thạch Ngưu kia." Chỉ trong phút chốc, Edward đã phát hiện ra vấn đề. Tuy vừa rồi hắn chỉ nhìn lướt qua nhưng mọi cử động của hơn một ngàn sinh vật đều đã khắc sâu trong đầu hắn.

Tuy nhiên Edward cũng không tiếp tục theo dõi đàn dị chủng này nữa mà quay người nhìn về phía con đường nhỏ khi hắn đi đến.

Sau khi Hàn Sâm tránh thoát tầm mắt của Edward, hắn trực tiếp sử dụng Tiểu Thấu Minh để tàng hình rời khỏi đàn dị chủng. Song hắn không bỏ chạy về phương xa nữa mà thay vào đó hắn xoay một vòng, trốn trở lại nơi Ky sĩ vương Băng Lam và con cự thú kia vừa chiến đấu.

Sau khi quay trở về, Hàn Sâm lập tức chui vào vực sâu nơi con cự thú kia lao ra, hầu như không có chút do dự nào.

Hàn Sâm không tin lại có chuyện trùng hợp như vậy, khi hắn đang tìm cách chạy trốn thì đúng lúc có một con dị chủng hùng dũng lao ra ngăn chặn Ky sĩ vương Băng Lam.

Thoạt nhìn thì có vẻ trận chiến đã quấy nhiễu đến nó. Song con cự thú kia lại chẳng hề để mắt tới Hàn Sâm mà trực tiếp nhằm vào Ky sĩ vương Băng Lam, điều này khiến cho Hàn Sâm cảm thấy hơi kỳ lạ.

Hắn nhảy vào bên trong vực sâu, quan sát qua xung quanh, chợt phát hiện ra nơi này quả nhiên không phải nơi sinh sống ban đầu của con cự thú kia.

Tuy rằng nhìn qua cũng rất giống nhưng dưới Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm, có thể nhìn thấy các hạt mùi của con cự thú kia, chúng đều mới lưu lại trong khoảng thời gian gần đây. Nói cách khác, con cự thú kia là gần đây mới đến chỗ này, thời gian chắc chắn không quá hai ngày.

Đúng là có một hang ổ của dị chủng hùng mạnh ở chỗ này, song hạt mùi lại không giống nhau, không thuộc về con cự thú vừa rồi.

“Xem ra Edward có ý muốn giúp ta trốn thoát khỏi sự kiểm soát của Ky sĩ vương Băng Lam.” Hàn Sâm không do dự, chui thẳng vào trong lòng hang ổ của dị chủng.

Hàn Sâm gần như có thể khẳng định dị chủng ban đầu ở đây đã bị con cự thú kia giết chết, mà con cự thú kia chắc chắn có liên quan đến Edward.

Hiện giờ Hàn Sâm đã lẻn vào nơi mà con cự thú kia ẩn náu, có lẽ Edward sẽ không thể nghĩ ra hắn đang ở chỗ này trong chốc lát được.

“Lòng dạ tên Edward kia kín đáo đến đáng sợ, sớm muộn gì hắn cũng sẽ tìm đến chỗ này, ta phải mau chóng chạy thoát mới được.” Hàn Sâm vừa đi sâu vào bên trong hang ổ vừa ngẫm nghĩ trong lòng.

Không lâu sau khi đi vào hang ổ rộng lớn, Hàn Sâm nhìn thấy một vài mảnh xương cốt khổng lồ nằm rải rác trong hang động.

Người khác có thể sẽ nghĩ đám xương cốt này là thức ăn mà con cự thú chừa lại nhưng Hàn Sâm lại nhìn ra từ các hạt mùi rằng chủ nhân của đám xương cốt này chính là con dị chủng ban đầu sống ở đây.

“Không biết hang ổ này còn có lối thoát nào khác hay không.” Sau khi Hàn Sâm xác nhận không còn con dị chủng nào khác ở đây, hắn nhanh chóng quan sát cái ổ.

Hết chương 2243.

Chương 2244. Cuộc gặp gỡ bất ngờ trong lòng đất

Hàn Sâm nhanh chóng quan sát quanh hang ổ nhưng không phát hiện được lối thoát nào khác. Hắn cũng không sốt ruột, trực tiếp thả Tiểu Tinh Tinh ra khỏi Tháp Thiên Mệnh.

“Tiểu Tinh Tinh, lần này trông cậy cả vào ngươi đấy.” Hàn Sâm nhảy lên lưng của Tiểu Tinh Tinh.

“Hí.” Tiểu Tinh Tinh kêu lên, trên người nó hiện lên một vùng tinh quang, cả cơ thể nó và Hàn Sâm đang cưỡi trên lưng nó cùng hư hóa, trực tiếp chui vào trong nham thạch.

Tiểu Tinh Tinh vừa rời đi được hơn mười phút thì bóng dáng của Edward đã xuất hiện bên ngoài hang ổ. Sau khi tiến vào hang ổ, hắn lập tức cẩn thận quan sát trong hang.

“Không có ở đây sao?” Edward khẽ nhíu mày, hắn rất tin tưởng vào khả năng phán đoán của mình nhưng không ngờ lại không trông thấy bóng dáng của Hàn Sâm ở trong này.

“Đúng là một tên khó chơi. Sinh vật bình thường chỉ cần đi qua nơi nào đó thì vật chất trong cơ thể chắc chắn sẽ nảy sinh sự trao đổi với vật chất xung quanh, từ đó lưu lại một vài dấu vết. Thế nhưng hắn lại chẳng để lại dấu vết nào cả, rốt cuộc là làm thế nào?” Edward nhíu mày đánh giá xung quanh.

Tuy không phát hiện ra dấu vết của Hàn Sâm ở trong này nhưng Edward vẫn luôn cảm thấy chắc chắn Hàn Sâm đã từng đến nơi đây.

“Manh mối đã bị cắt đứt ở đây, xem ra chỉ có thể tìm cách khác.” Edward nhìn lướt qua hang ổ lần cuối, tầm mắt dừng lại trên vách tường đá một chút rồi lúc này mới rời khỏi hang ổ.

Dưới sự trợ giúp của Tiểu Tinh Tinh, Hàn Sâm xuyên thẳng qua lớp nham thạch và đi lướt trong đó, đi liên tục vài trăm dặm giữa lớp nham thạch mới phát hiện ra một hang động trong lòng đất.

Hàn Sâm để cho Tiểu Tinh Tinh dừng lại nghỉ ngơi một lát còn hắn tự mình quan sát cái hang này.

“Trong khoảng thời gian ngắn chắc Edward sẽ không đuổi theo ta được. Song hiện giờ ta cứ trốn chạy cũng không phải cách hay, phải nhanh chóng làm rõ phiến đá kia là thứ gì mới được.” Hàn Sâm xem xét xung quanh thì nhận ra cái hang dưới lòng đất này có chút phức tạp.

Tạm thời không phát hiện ra dị chủng nào trong khu vực nhỏ bé này, Hàn Sâm cũng ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc, nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nao.

“Giá trị của phiến đá chắc chắn vượt ngoài sức tưởng tượng, hơn nữa lợi ích của nó cũng chẳng có mấy người biết. Có lẽ những người đứng đầu Tộc Hoàng Cực cũng không biết rõ, ít nhất là Bạch Hoàng chắc chắn không biết. Nếu không Ky sĩ vương Băng Lam đã không cần phải cãi lại hoàng mệnh, trực tiếp đuổi ta về Tộc Hoàng Cực thì chẳng khác nào dâng miếng đá cho Bạch Hoàng.”

Hàn Sâm đang suy nghĩ thì chợt nghe thấy có tiếng vang truyền đến từ một hang đá bên trong thông đạo, nghe như có thứ gì đó đang bò tới.

Hàn Sâm lập tức cảnh giác nhìn về phía hang đá, dùng toàn lực phát động Động Huyền Khí Tràng, quả nhiên cảm nhận được có một luồng sinh khí đang tiến tới bên này.

Song luồng sinh khí đó không mạnh lắm nên Hàn Sâm cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Âm thanh kia càng lúc càng gần. Chỉ một lúc sau, Hàn Sâm nhìn thấy một con dị chủng kỳ quái bò ra từ trong hang đá.

Lớp da lông trên cơ thể bóng loáng mượt mà, bộ lông đen đến phát sáng. Cơ thể nó chỉ lớn cỡ một con mèo song dáng dấp lại lấm lét như chuột, có

một đôi mắt to đen láy như đá quý.

Hàn Sâm quan sát con dị chủng kia, con dị chủng kia cũng quan sát hắn, một người một thú cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ.

Sau đó Hàn Sâm thấy con dị chủng kia không còn để ý đến hắn nữa, xoay người bò đến một cái hang đá khác trong thông đạo, mông đuôi lắc lư chậm rãi đi vào bên trong.

Hàn Sâm thầm giật mình, bởi vì hắn nhìn thấy phía trên đuôi của con dị chủng có thứ gì đó tương tự như một chiếc vòng tay.

Song thứ đó không phải đeo trên tay mà đeo vào đuôi của nó, thứ đó được chế tạo từ kim loại trắng, quấn quanh đuôi nó trông vô cùng tự nhiên, không giống kiểu tùy tiện đeo vào.

Hàn Sâm dùng kính Tử Đồng Thần Điệp quan sát kỹ càng, hắn phát hiện mặt trên thứ kia có khắc một vài chữ nhỏ.

“Thánh vực Quỷ Cốt Tướng.” Hàn Sâm chợt mở to hai mắt, vội vàng đuổi theo con thú con dị chủng kia.

“Chẳng lẽ con này có liên quan đến Quỷ Cốt Tướng sao? Trông không giống lắm, khí tức của nó quá yếu, cùng lắm cũng chỉ là một con dị chủng cấp Tử Tước mà thôi, cho dù Quỷ Cốt Tướng muốn nuôi thú cưng cũng không thể nuôi một con thú cưng yếu ớt như vậy chứ?” Hàn Sâm không vội vã bắt thú con dị chủng mà chỉ tiếp tục đi theo sau nó.

Thú con cũng không sợ hắn, nó xuôi theo hang động nghênh ngang đi về phía trước, đi cũng không nhanh, chỉ như đang đi dạo.

Hàn Sâm kiên nhẫn đi theo sau nó, trong đầu hắn hiện lên vô số suy nghĩ: “Nghe nói tòa cổ thành kia gọi là Quỷ Cốt Thành, song tượng đá Quỷ Cốt Tướng bên trong lại chỉ để giữ cửa, giữa đại điện lại có tượng đá của Nhân Đế, phía trên đỉnh đầu tượng đá Nhân Đế lại cất giấu một phiến đá như vậy, rốt cuộc là có ý gì?”

Thú con di chuyển hơn một giờ, không ngờ lại đi tới bên bờ của một dòng sông ngầm, nó ghé vào bờ sông uống nước ở đó.

“Chẳng lẽ con này chạy xa như vậy chỉ vì uống nước sao?” Hàn Sâm thấy hơi khó hiểu.

Đúng lúc này, hình như thú con đã uống đủ nước, nó nhún người nhảy xuống dòng sông ngầm rồi nằm ngửa trên mặt nước như thể rái cá, trôi nổi trên dòng sông ngầm mà đi.

Hàn Sâm thu hồi Tiểu Tinh Tinh rồi phóng người đuổi theo.

Nhưng ngay sau đó, dòng sông ngầm chìm hẳn xuống lòng đất, con thú con dị chủng kia cũng chìm theo. Hàn Sâm cắn răng nhảy xuống nước, mở kính Tử Đồng Thần Điệp ra, lần theo vết tích của con thú con dị chủng kia.

Tốc độ dòng chảy của mạch nước ngầm rất nhanh, cũng may Hàn Sâm không tìm thấy sự tồn tại của dị chủng hệ Thủy nào ở chỗ này, trôi nổi theo mạch nước ngầm vài trăm dặm vẫn chưa thấy điểm cuối.

Song con thú con kia đang trôi xuôi dòng thì lại đột ngột khua bốn chân bơi về phía vách đá bên cạnh.

Hàn Sâm nhìn sang, phát hiện ra trên vách đá kia có một cái cửa hang rất nhỏ, chỉ lớn cỡ miệng bát, thú con lập tức chui tọt vào trong đó.

Hình thể của Hàn Sâm quá lớn, không thể đi vào được, hắn chỉ đành gọi Tiểu Tinh Tinh đi ra, sau đó để cho Tiểu Tinh Tỉnh mang theo hắn xuyên qua vách đá.

Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện ra hang nhỏ này không phải là một hang đá bình thường mà là một cái ống được chế tạo từ kim loại.

“Sao lại có cái ống kim loại nhân tạo ở chỗ này nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm càng thêm ngạc nhiên.

Thú con bơi bên trong ống kim loại, Hàn Sâm cưỡi Tiểu Tinh Tinh đi theo nó. Đi qua chừng hai, ba nghìn mét thì chợt thấy trước mắt sáng ngời, Tiểu Tinh Tỉnh đã xuyên qua bức tường đá ra ngoài.

Hàn Sâm đưa mắt quan sát xung quanh thì cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Hóa ra nơi này lại là một cung điện dưới lòng đất, nơi cái ống kim loại kia xuyên qua là phần miệng của một bức tượng đá khổng lồ hình con cá, lúc này đang có dòng nước ào ào chảy ra từ miệng con cá và rơi xuống chính giữa một cái ao bên dưới.

Cái ao kia được tạc từ một khối đá giống như Dương Chi Bạch Ngọc, trong đó nước chảy không ngừng, chất nước trong veo, liếc mắt là có thể nhìn thấy đáy.

Nhưng sau khi Hàn Sâm nhìn qua thì thì chết sững ở đó luôn, trong ao có một đôi mắt đen trắng phân minh đang chăm chú nhìn hắn.

Ánh mắt dịch xuống, Hàn Sâm chợt cảm thấy sống mũi nóng rực, có chút kích động muốn xịt máu mũi.

Hết chương 2244.

Chương 2245. Người phụ nữ trong cung điện

Chỉ thấy giữa ao nước như bạch ngọc, có một người phụ nữ mặc đồ lụa trắng đang nằm thoải mái ở đấy. Lụa trắng ngấm trong nước nên gần như hóa thành trong suốt, có thể nhìn thấy cơ thể như ngọc mê

người kia nửa ẩn nửa hiện dưới ao.

Hàn Sâm từng gặp không ít người đẹp nhưng chẳng mấy ai thật sự khiến hắn động lòng. Kiểu nữ nhân quyến rũ từ trong xương như thế này, đây là lần đầu hắn gặp được.

Như thể bất cứ giống đực nào nhìn thấy nữ nhân này đều sẽ không kìm được mà lên cơn động dục.

Thú con nọ bơi vào lòng người phụ nữ, được một tay nàng ôm, tay còn lại ve vuốt sống lưng. Trông bộ dạng nó cực kỳ hưởng thụ, khiến người †a hận không thể đá văng nó ra ngoài, đổi lại thành mình tựa vào đôi gò bồng đảo đầy đặn kia.

"Qua đây…" Đôi mắt đen trắng của nữ nhân như biết nói. Tuy nàng không nói lời nào, nhưng lại giống như đang mời gọi làm người ta muốn trao gửi cả linh hồn.

Hàn Sâm rung động nhưng hắn lại đứng yên giữa khoảng không mà chẳng hề nhúc nhích, trái lại cảm giác không yên cứ rục rịch trong lòng.

"Tại hạ đi nhầm vào nơi đây, thật sự không cố ý. Xin thứ lỗi, tại hạ sẽ đi ngay đây." Hàn Sâm nói xong bèn rời đi cùng với Tiểu Tinh Tinh.

"Đến thì cũng đến rồi, tại lại phải vội đi như thế?" Cuối cùng người phụ nữ đã mở miệng, giọng nói quyến rũ nũng nịu. Chỉ mới nghe thế thôi, Hàn Sâm đã không kìm được mà run rẩy.

Hắn càng không dám nán lại nơi này, ngồi trên lưng Tiểu Tinh Tinh muốn lao ra ngoài. Nhưng Tiểu Tinh Tinh sử dụng năng lực xuyên qua Tinh Hải, đâm vào tường đá, lại chỉ nghe thấy tiếng đùng vang lên, cả thú lẫn người đều va vào vách tường, va mạnh đến mức khiến Hàn Sâm chảy máu mũi.

Tiểu Tinh Tinh cũng không khá hơn, dùng móng vuốt ôm cái mũi đổ máu của mình, đôi mắt to tuôn trào nước mắt.

Cô nàng yêu kiều kia bật cười khanh khách: "Ngươi tưởng đây là đâu? Là nơi ngươi muốn tới là tới, muốn đi là đi sao?"

"Hình như tại hạ cũng đã làm phật ý ngươi bao giờ đâu? Tại sao ngươi phải làm khó tại hạ?" Hàn Sâm nhìn người phụ nữ chằm chằm, nhíu mày hỏi.

Nàng cười nhạt đáp: "Ta làm khó ngươi hồi nào. Ngươi muốn đi thì đi, †a tuyệt đối không cản ngươi."

"Nếu ngươi không cản ta, vậy thì vui lòng giải cấm chế trên vách đá đi." Hàn Sâm nhíu mày nói.

Người phụ nữ cười đến mức cả người run bần bật, bộ ngực đầy đặn dưới nước cũng run theo khiến cho lòng dạ người ta lộn tùng phèo, ánh mắt không chịu nổi sự hấp dẫn.

“Có gì hay để cười à?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Nếu như ta có thể phá giải được cấm chế thì tại sao còn bị nhốt ở đây?” Người phụ nữ nói rồi đi ra khỏi ao nước.

Hàn Sâm sững sờ, bấy giờ hắn mới nhìn thấy trên cổ, cổ tay và cổ chân của nàng đều bị những chiếc vòng kim loại khóa cứng, mặt sau của mỗi chiếc vòng ấy nối liền với một cái khóa kim loại mảnh như sợi tóc. Khóa kim loại kéo dài xuống tận đáy ao, dưới đó có một lỗ nhỏ, tất cả xiềng xích kim loại đều xuyên qua, không biết đi về nơi đâu.

Người phụ nữ đi đến chiếc giường ngọc cạnh bờ ao rồi nghiêng người nằm xuống, bàn tay đỡ gáy ngọc, đôi mắt đẹp hút hồn đoạt phách liếc nhìn Hàn Sâm: “Vừa rồi khi các ngươi vào đây, ta đã dùng hết sức mạnh để cấm chế kia nới lỏng đôi chút, không thì các ngươi cho rằng mình có thể vào được sao?”

“Nếu đã như thế, mong ngươi nổi lòng từ bi, giúp bọn ta thêm một lần nữa, để cho bọn ta ra ngoài đi.” Hàn Sâm nói với vẻ rầu rĩ.

Dám chắc thú con dị chủng kia là do cô nàng thả ra ngoài, cố tình muốn dụ họ vào đây.

Song nhìn dáng điệu của nàng hình như không phải đồng bọn của Edward, không rõ rốt cuộc nàng có lai lịch thế nào.

“Vậy thì không được, đã lâu rồi ta chưa được nhìn thấy sinh vật khác. Khó khăn lắm ngươi mới vào đây với ta, sao ta có thể dễ dàng thả ngươi đi chứ?” Người phụ nữ mỉm cười, híp mắt nhìn Hàn Sâm và nói: “Huống chỉ ta đã dùng hết tất cả sức mạnh còn sót lại mới có thể miễn cưỡng làm cấm chế nới lỏng. Bây giờ ta không còn sức lực nữa, cho dù muốn giúp ngươi cũng không có khả năng, ngươi nên yên tâm ở lại đây với ta đi.”

Hàn Sâm nhìn thấy sau lưng nữ nhân là một cái đuôi lông xù màu trắng phe phẩy rung động, hắn nghĩ ra ngay tức thì: “Ngươi là người tộc Bách Biến Mị Hồ sao?”

Nữ nhân cười nhẹ: “Ngươi có thể gọi ta là Hồ Phi.”

“Gì cơ?” Hàn Sâm tạm thời không hiểu nữ nhân này đang nói đến hai chữ nào.

“Hồ trong Mị Hồ, Phi trong Hoàng phi.” Hồ Phi vuốt ve thú con trong lòng và nói.

“Ngươi là phi tử của vị hoàng đế nào?” Hàn Sâm khẽ biến sắc, trong số những chủng tộc thích đặt cho mình chữ Hoàng, đương nhiên có tộc Hoàng Cực nổi danh nhất.

Hồ Phi cười nhẹ: “Hoàng phi của Quỷ Cốt Hoàng.”

“Quỷ Cốt Tướng - một trong mười Thần tướng mạnh nhất của Thánh Vực à?” Hàn Sâm suy nghĩ một lát là biết Hồ Phi đang nói tới ai.

Người ngoài thường gọi nhóm Quỷ Cốt Tướng là Thập Đại Thần Tướng, gọi hắn là Quỷ Cốt Tướng nhưng tên thật của hắn lại là Quỷ Cốt Hoàng, trước đây Hàn Sâm từng đọc được điều đó trong tài liệu.

“Không sai, ngươi biết chồng ta sao?” Hồ Phi cười tủm tỉm, nhìn Hàn Sâm và hỏi.

“Không quen không biết, chỉ nghe tên tuổi từ lâu mà thôi. Nếu ngươi là phi tử của Quỷ Cốt Tướng, tại sao lại bị người ta nhốt ở nơi này? Quỷ Cốt Tướng không đến cứu ngươi à?” Hàn Sâm quan sát cung điện và hỏi.

Hắn còn chưa biết Quỷ Cốt Tướng còn sống hay không, nhưng nếu phi tử của Quỷ Cốt Tướng còn sống, rất có khả năng hắn ta chưa chết.

“Hắn là kẻ giam cầm ta ở đây, sao có thể đến cứu ta được?” Hồ Phi nở nụ cười tuyệt đẹp và nói thế, giống như đang kể câu chuyện hoàn toàn không liên quan tới mình.

“Ngươi không phải phi tử của hắn ư? Tại sao hắn lại giam ngươi ở đây?” Hàn Sâm bất ngờ nhìn Hồ Phi, hỏi với vẻ khó hiểu.

“Bởi vì hắn sợ ta.” Hồ Phi híp mắt nói.

“Sợ ngươi hả?” Hàn Sâm quan sát Hồ Phi từ trên xuống dưới, quả thực rất khó tưởng tượng nữ nhân này là cường giả khủng bố hơn Quỷ Cốt Tướng.

“Đúng đấy, hắn sợ ta. Thế nên hắn chỉ có thể xích ta ở đây, không cho bất kỳ sinh vật nào nhìn thấy ta.” Hồ Phi cười tủm tỉm và nói: “Nếu ngươi biết ta thuộc bộ tộc Bách Biến Mị Hồ, hẳn ngươi cũng biết tộc của bọn ta rất giỏi biến hóa thành sinh vật của các bộ tộc khác, hơn nữa thích nhất là hóa thành người đẹp ở các tộc. Bất cứ người đàn ông của tộc nào nhìn thấy ta, họ đều không kìm lòng được mà yêu ta. Nếu đổi lại ngươi là chồng ta, ngươi có sợ hay không?”

“Đúng là sợ thật đấy.” Hàn Sâm cười khổ nói.

“Hì hì, coi như ngươi thẳng thắn.” Hồ Phi quan sát Hàn Sâm từ trên xuống dưới vài lần: “Ngươi thuộc Tinh tộc hay tộc Hoàng Cực?”

“Đương nhiên là Tinh tộc, ngươi cảm thấy ta giống người của tộc Hoàng Cực sao?” Hàn Sâm ngạc nhiên hỏi.

“Tộc của bọn ta giỏi nhất là thuật biến đổi gen. Nói chung ta có thể nhìn ra trên người ngươi có chút gì đó giống như gen của tộc Hoàng Cực nhưng cũng có khả năng ta nhìn lầm, chắc tộc Hoàng Cực cũng không muốn kết thông gia với chủng tộc có trình độ tiến hóa cực thấp

như Tinh tộc.” Hồ Phi suy nghĩ một lát rồi nói.

Lời nói của Hồ Phi khiến tim Hàn Sâm hãng một nhịp: “Loài người bọn †a là con lai do gen của Tinh tộc kết hợp với gen của giống loài khác, chẳng lẽ trong đó thật sự có gen của tộc Hoàng Cực? Điều này rất có khả năng, cấu tạo về mặt sinh lý của tộc Hoàng Cực trông cũng không khác mấy so với loài người.”

“Dù sao ngươi cũng không thể rời khỏi nơi này, có muốn xem vài thứ hay ho không?” Hồ Phi đột nhiên nháy mắt với Hàn Sâm và nói.

Hết chương 2245.

2246. Chốn vui chơi hay ho “Thứ gì hay ho?” Hàn Sâm nghỉ ngờ.

Chương trước Chương sau

“Nơi này lạnh lẽo chẳng có gì cả, ngươi biết thứ gì hay ho không? Đương nhiên chính là…” Hồ Phi sóng mắt quyến rũ, nói đến đây thì cố ý dừng lại, đưa đầu lưỡi non mềm ra khỏi khuôn miệng màu hồng gợi cảm. Bàn tay nàng từ từ men theo phần cổ, luồn vào lớp áo lụa trắng, sau đó chuyển đến khe rãnh nở nang ở trước ngực.

Ánh mắt Hàn Sâm không tự chủ được mà nhìn theo ngón tay của nàng, âm thầm niệm Tâm Kinh: “Sắc tức thị không, không tức thị sắc, người đẹp toàn là xương khô răng rắc…”

mm

Tuy Hồ Phi có chất giọng quyến rũ mềm mại đến thế nhưng Hàn Sâm lại hiểu rất rõ, người phụ nữ này tuyệt đối không hề đơn giản, ít nhất cũng là cường giả cấp Vương. Có trời mới biết nàng đang nảy sinh ý định quỷ quái gì.

Hàn Sâm không tin Hồ Phi tốn bao công sức kéo hắn vào đây chỉ để yêu đương lén lút.

Hơn nữa nàng còn là vợ của Quỷ Cốt Tướng, ai mà biết được Quỷ Cốt Tướng đã chết hay chưa. Lỡ như đối phương chưa chết, đợi lát nữa người ta đến bắt gian, vậy thì ối giời ơi luôn.

Hồ Phi chớp mắt với Hàn Sâm, bàn tay vươn ra từ bầu ngực đầy đặn, trong tay nàng có thêm một chiếc chìa khóa bằng xương màu đen.

Chiếc chìa khóa ấy được xâu trên vòng cổ của nàng, vòng cổ ngọc trắng và chìa khóa xương đen xỏ chung với nhau, hình thành sự tương phản dữ dội.

“Đương nhiên là thứ cực kỳ hay ho, đi theo ta.” Hồ Phi nháy mắt với Hàn Sâm, tháo chiếc chìa khóa xương đen trên dây chuyền và nắm trong tay, sau đó xoay người đi về phía cung điện.

“Đúng là yêu tinh hại người mà.” Hàn Sâm nhìn dáng điệu đong đưa của Hồ Phi, thầm than trong lòng nhưng vẫn đi theo.

Cung điện này được xây dựng hết sức tráng lệ. Hàn Sâm vốn cho rằng nó được xây từ ngọc thạch nhưng sau khi quan sát cẩn thận, hắn lại phát hiện loại gạch dùng để xây cổng và rường cột trong cung điện đều là xương cốt mài thành.

Chẳng qua những đốt xương ấy óng ánh trong suốt như ngọc, trông cực kỳ đẹp đẽ, không biết là do sinh vật nào để lại.

Cả cung điện bằng xương chỉ có một điện chính và hai điện phụ, không tính là quá lớn, hầu hết nội thất được tạo nên từ xương cốt, ngay cả ao nước kia cũng thế, ban đầu Hàn Sâm còn tưởng nó được xây từ ngọc thạch.

Chiếc khóa kim loại mảnh như sợi tóc trên người Hồ Phi cứ đong đưa theo bước chân của nàng, nó bị lỗ hổng dưới ao kéo giãn ra, không hề ảnh hưởng đến sự di chuyển của Hồ Phi.

Hồ Phi lắc hông đi đến điện phụ ở cánh trái, Hàn Sâm cũng đi theo. Ngay sau đó hắn nhìn thấy bên trong chất đống rất nhiều của ngon vật lạ.

Áo giáp vũ khí, đá quý ngọc ngà, linh vật dược thảo, ngoài ra còn có một số báu vật lạ các kiểu, Hàn Sâm nhìn mà hoa mắt, hận không thể chiếm hết núi châu báu chồng chất này làm của riêng.

Thấy Hàn Sâm nhìn đống châu báu kia bằng cặp mắt rực lửa, Hồ Phi nở nụ cười tuyệt đẹp, ánh mắt quyến rũ nhìn Hàn Sâm. Nàng nói: "Nếu ngươi chịu làm người tình bé bỏng của ta, tất cả những thứ này sẽ thuộc về ngươi, muốn lấy bao nhiêu cũng được. Ngươi thấy thế nào?"

Hàn Sâm không nhìn đống châu báu nữa, hắn nhìn sang Hồ Phi và hỏi: "Ngươi dẫn ta tới đây để xem những thứ này à?"

Hồ Phi khinh thường bĩu môi: "Đương nhiên không phải, những thứ

lạnh như băng ấy có nghĩa gì đâu." Dứt lời, Hồ Phi đi đến vách tường bằng xương trong điện phụ, cả mặt tường là bức tranh điêu khắc nổi, trên đó điêu khắc đủ kiểu ác quỷ.

Hàn Sâm cũng không nhận ra đấy là ác quỷ gì, nhưng xem chừng giống như cánh cổng địa ngục mở ra, hàng trăm loài quỷ bò từ đó ra ngoài, tranh nhau chen lấn đến nhân gian.

Hình dáng của đám quỷ ấy dữ tợn, khát máu tham lam, khiến người ta nhìn mà dựng cả tóc gáy, tưởng như chỉ một khắc sau, ác quỷ trên bức tranh tường ấy sẽ nhào ra nuốt sống con người.

Hồ Phi đứng ở ngoài cùng, bên trái của bức tranh điêu khắc nổi, nơi đó cũng là vị trí trước cánh cổng địa ngục. Cánh cổng ấy như đã khép lại sau khi hàng trăm loài quỷ lao ra, chỉ còn cổng hình đầu lâu tản ra lửa ngục hừng hực.

Hồ Phi cầm chìa khóa xương đen, đút vào hốc mắt phải của cánh cổng đầu lâu ấy, sau đó nàng xoay nhẹ chìa khóa, thế là nghe thấy bức tường phát ra tiếng răng rắc.

Cánh cổng đầu lâu địa ngục trên tranh tường thế mà mở ra. Không phải trên tường xuất hiện lỗ hổng, mà là cánh cổng đầu lâu địa ngục thật sự mở ra, bên trong tối om không khác gì hố đen. Tiếng kêu khóc thảm thiết mơ hồ vang vọng từ bên trong khiến người nghe sởn tóc gáy.

“Món đồ hay ho đang ở ngay đây, ngươi có dám đi vào hay không?” Hồ Phi đứng bên cạnh, cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm và hỏi.

“Không dám.” Hàn Sâm lắc đầu, nói.

Hồ Phi không để ý lắm, nở nụ cười duyên: “Không dám cũng không sao, ta bảo vệ ngươi là được. Oan gia nhỏ à, đi theo ta đi, ta đưa ngươi đi dạo ngắm cảnh địa ngục.”

Dứt lời, Hồ Phi nhấc gót ngọc ngà, đi vào trong đầu lâu địa ngục.

Hàn Sâm nghĩ thầm: “Ngươi đi kệ ngươi, ta sẽ không vào đâu. Ai mà biết trong đấy có âm mưu quỷ kế hay yêu ma quỷ quái nào đang đợi ta”

Trong lòng thì nghĩ như vậy nhưng Hàn Sâm đột nhiên phát hiện cơ thể mình bị khống chế đi vào trong đầu lâu địa ngục, tay chân không chịu nghe theo sự sai khiến của mình, y như một con rối gỗ.

Hàn Sâm âm thầm sợ hãi, nhìn sang Hồ Phi đang đi vào đầu lâu địa ngục. Hắn thấy nàng đã vào được nửa người, sau đó ngoảnh đầu mỉm cười, nháy mắt với mình. Cánh tay ngọc ngà khẽ nâng lên, tay nàng như đang nắm một sợi tơ vô hình, lôi kéo Hàn Sâm đi vào bên trong.

Hàn Sâm vội vã vận hành Động Huyền Khí Tràng, đồng thời mở kính Tử Đồng Thần Điệp ra, quả nhiên nhìn thấy Hồ Phi đang kéo sợi xích Trật Tự vô hình. Xích Trật Tự trói trên người Hàn Sâm, khiến hắn không thể kiểm soát mà bị nàng lôi đi.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, không biết mình trúng thủ đoạn của Hồ Phi từ lúc nào. Hắn vội vã vận hành sức mạnh để thoát khỏi sự ràng buộc của xích Trật Tự nhưng lại hoàn toàn vô ích, làm thế nào cũng không thoát ra được.

“Sao lại có thể yên ắng như thế, chỉ tiện tay thôi mà đã trói được ta. Hồ Phi này lợi hại hơn ta tưởng tượng, chẳng lẽ nàng là cường giả cấp Thần Hóa?” Hàn Sâm liên tục sử dụng nhiều loại sức mạnh nhưng không hề có tác dụng gì, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Không thể thoát khỏi sự trói buộc, Hàn Sâm dứt khoát không giấy dụa nữa. Chẳng đợi Hồ Phi lôi kéo, hắn đã tự mình đi vào cánh cổng đầu lâu địa ngục.

“Nàng ta có bản lĩnh như vậy, nếu muốn giết ta thì ta cũng không thoát được. Thay vì bị lôi như chó vào đấy, chẳng bằng ta tự mình đi vào cho thoải mái.” Hàn Sâm cũng tò mò về cánh cổng đầu lâu địa ngục này nhưng nếu có thể lựa chọn, hắn sẽ không vì sự tò mò ấy mà đi vào.

Hồ Phi thấy thế thì mỉm cười, hoàn toàn đi vào bên trong, Hàn Sâm cũng bước theo sau.

Hàn Sâm bước vào cánh cổng, đột nhiên cảm nhận được lực hút lôi cơ thể hắn vào trong. Ánh sáng xung quanh biến đổi liên hồi, trong nháy mắt, hắn đã đến một nơi khác.

Hết chương 2246.

Chương 2247. Địa ngục Bạch Cốt

Sau khi thị giác của Hàn Sâm hồi phục lại bình thường, cảnh tượng đập vào mắt khiến hắn không khỏi nhíu mày.

Trong tầm mắt là xương trắng dày đặc khắp mọi nơi, từng ngọn núi lớn chất đống xương trắng kéo dài đến tận chân trời, không thể tưởng tượng được có bao nhiêu sinh linh đã chôn thây tại nơi này.

Khắp trời đất đều tràn đầy khí tức âm u chết chóc, những tầng mây trên bầu trời cũng nhuốm màu đỏ máu, từng hạt mưa máu từ trên không trung lất phất rơi xuống.

Giữa dãy núi xa xắm còn có thể nhìn thấy được sông máu đang chảy xuôi, cả thế gian ngập trong mùi máu tanh, xơ xác, tiêu điều.

Vị trí hiện tại mà Hàn Sâm đang đứng ở ngay trên một ngọn núi xương hùng vĩ nhất. Hàn Sâm cúi đầu nhìn xuống dưới, có thể thấy cả ngọn núi xương này đều là đầu lâu của các loại sinh vật chồng chất lên nhau †ạo thành, đỉnh núi chính là cánh cửa đầu lâu địa ngục đó.

Hồ Phi đứng bên cạnh Hàn Sâm, xích kim loại trên cổ và cổ tay, cổ chân của nàng đã xuyên qua cánh cửa đầu lâu địa ngục nhưng vẫn buộc chặt lấy nàng ta như cũ.

“Đây là nơi nào thế?” Hàn Sâm quan sát bốn phía, hỏi.

Nếu tất cả mọi thứ bên trong nơi này đều là thật thì thật sự rất khó tưởng tượng, cần phải giết chết bao nhiêu sinh vật mới có thể tích luỹ đủ nhiều xương cốt như thế.

Hồ Phi bình tĩnh nói: “Quỷ Cốt Hoàng là quân đoàn trưởng quân đoàn Thánh Huyết của Thánh Vực, dẫn dắt quân đoàn Thánh Huyết sát phạt khắp nơi, để giành được cương thổ vô biên cho Thánh Vực không biết đã giết hại biết bao sinh linh. Đây chính là nơi chứa hài cốt của những sinh linh mà Quỷ Cốt Hoàng đã giết suốt một đời.”

“Tại sao phải chôn cất những bộ xương đó ở đây?” Hàn Sâm không hiểu hỏi.

Nếu để luyện hóa sử dụng hài cốt của dị chủng còn có thể hiểu được, chứ thu thập hài cốt rồi vứt bỏ ở đây thì thật không thể hiểu nổi.

Hồ Phi chỉnh lại sợi tóc đen lòa xòa trên trái, cười tủm tỉm nói: “Quỷ Cốt Hoàng là Cốt tộc, đây là địa ngục Bạch Cốt - nơi bắt nguồn của Cốt tộc, hắn chôn cất toàn bộ hài cốt của kẻ địch ở đây là để thai nghén ra Cốt tộc mới.

Đáng tiếc, sau khi trải qua biết bao năm tháng, vẫn không có một Cốt tộc thứ hai được sinh ra, nhưng…”

Nói đến đây, Hồ Phi đột nhiên liền dừng lại, không hề nói tiếp nữa. “Nhưng làm sao?” Hàn Sâm nhịn không được mà hỏi.

Hồ Phi nhìn về phía Hàn Sâm hỏi: “Ngươi có từng nghe câu “Nhất tướng công thành vạn cốt khô” chưa?”

Hàn Sâm khẽ gật đầu. Bất kể là trong vũ trụ Liên Minh hay đại vũ trụ gen, câu nói này đều có những phiên bản tương tự nhau.

Hồ Phi nhìn dãy núi xương trắng chập chùng, gương mặt hiện lên nét giêu cợt: “Cốt tộc cũng chỉ có thế mà thôi. Ban đầu người của Cốt tộc rất nhiều nhưng sự tiến hoá của Cốt tộc là cả lịch sử giết chóc. Sau cùng tất cả người của Cốt tộc đều bị Quỷ Cốt giết chóc cắn nuốt, hắn trở thành vị vua vĩ đại nhất của Cốt tộc. Thật đáng tiếc, đây chính là ưu điểm mà cũng là nhược điểm của Cốt tộc. Lúc Cốt tộc chỉ còn lại duy nhất một người, hắn mới biết cô đơn lạnh lẽo là thế nào, muốn lấy những thứ này dựng lại Cốt tộc, nhưng cuối cùng không những không

án”

thành công mà còn làm lợi cho kẻ địch của hắn. Hàn Sâm nghe mà mơ hồ, không biết Hồ Phi có ý gì.

Hồ Phi tiếp tục nói: “Quỷ Cốt giam cầm ta ở đây, ta không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì. Song hàng triệu triệu năm này, hắn cũng không quay trở lại, vô số hài cốt trắng ở nơi này cũng không đủ để thai nghén ra một Cốt tộc mới, ngược lại còn có một dị chủng được sinh ra.”

Nói rồi Hồ Phi đưa tay chỉ về một nơi rất xa, đó là một dãy núi tựa như hoa sen.

“Ở giữa những ngọn núi Bạch Cốt đó có một đầm máu, trong đầm có một loài dị chủng hấp thu khí huyết cốt của thiên địa mà sinh trưởng. Dị chủng kia vốn nhỏ bé yếu ớt, chỉ là đời sau của dị chủng Tử Tước bình thường - một trong những dị chủng vô danh bị Quỷ Cốt Tướng giết chết trong hàng

ngàn hàng vạn sinh linh, hài cốt bị vứt ở đây giống như những dị chủng khác. Nhưng thật không ngờ, trong bụng dị chủng kia lại đang thai nghén thế hệ sau, càng khó tin là trong địa ngục Bạch Cốt vốn không có sinh linh nào tồn tại được mà con của dị chủng đó lại sống sót giữa những xương trắng và thi thể, hơn nữa ngày càng sinh sôi nảy nở, lấy xương máu ở đây làm thức ăn, dần dần lớn lên…" Hồ Phi nói đến đây, trong mắt loé lên vẻ kính nể.

Nói đến đây, Hồ Phi khẽ thở dài: "Chuyện này vốn không liên quan gì đến ta nhưng dị chủng đó sinh nôi nảy nở ở đây, bản tính hung tàn thích giết chóc. Nếu cứ để nó lớn lên trưởng thành, rồi sẽ có một ngày nó đột phá Thần Hóa, từ địa ngục Bạch Cốt xông ra bên ngoài, tới lúc đó ngươi và ta sẽ trở thành một đôi sinh linh bị nó giết chết đầu tiên." "Ngươi lừa ta đi vào trong này, chẳng lẽ là muốn ta tiêu diệt bọn chúng sao?" Hàn Sâm lập tức hiểu được ý của Hồ Phi.

Hồ Phi nở nụ cười quyến rũ với Hàn Sâm: "Nếu như ngươi không thích sát sinh thì hãy cùng ta bảo vệ lẫn nhau đi. Đợi khi nó thăng đến cấp Thần Hóa rồi, ta và ngươi cùng làm một đôi uyên ương đồng mệnh cũng tốt."

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Hồ Phi một lát mới chậm rãi nói: "Nếu như ta không nhìn nhầm thì ngươi chính là cường giả Thần Hóa, sao ngươi không tự mình đi giết chết chúng? Với năng lực của ngươi, muốn giết chúng cũng chỉ là một cái nhấc tay thôi.

Hồ Phi khẽ thở dài, giơ hai tay lên, lắc lắc vòng kim loại trên cổ tay nói: "Quỷ Cốt giam ta ở trong này, muốn ta trông coi địa ngục Bạch Cốt cho hắn nhưng lại sợ ta phá huỷ tâm huyết của hắn, nên dùng hết mọi thủ đoạn trói buộc ta. Ở trong địa ngục Bạch Cốt này, toàn bộ sức mạnh của ta đều bị phong ấn, đừng nói đến việc giết người, ngay cả muốn bẻ gãy một khúc xương cũng không thể."

Nói rồi, Hồ Phi nhặt một cái đầu lâu từ dưới chân lên, cầm trong tay hơi dùng sức. Còn chưa đợi đến lúc nàng bóp nát đầu lâu, vòng kim loại trên cổ tay, cổ chân và cổ của nàng lập tức phát ra nguồn yêu khí màu đen, giống như một cánh tay giữ chặt lấy tay chân và cổ nàng, kéo cả người Hồ Phi lên, tứ chi dang rộng treo trên không trung.

Cổ Hồ Phi gần như sắp bị siết đứt, bị treo ở trên không thể phản kháng nổi. Một lúc sau khí đen trên vòng kim loại mới dần dần biến mất, Hồ Phi rơi xuống mặt đất ho khan.

“Ngươi cũng thấy rồi đấy, ta chẳng làm được gì ở đây hết.” Hồ Phi thở dốc, khẽ than: “Bây giờ ngươi và ta đều giống nhau, cũng đều bị nhốt ở nơi này. Nếu để dị chủng đó thăng đến cấp Thần Hóa, từ trong địa ngục Bạch Cốt xông ra ngoài thì ta và ngươi sẽ chẳng thoát nổi đâu. Ngươi không chỉ cứu ta mà còn đang cứu cả chính ngươi nữa đấy.”

Hàn Sâm do dự một lúc rồi hỏi: “Dị chủng đó thuộc đẳng cấp nào?”

Hồ Phi bất đắc dĩ trả lời: “Bao năm tháng trôi qua rồi, ta luôn muốn tìm sinh vật giúp đỡ nhưng đáng tiếc là những sinh vật có thể đến được nơi đây thật quá ít ỏi. Nếu vào lúc nó vừa được sinh ra, bất cứ sinh vật nào thuộc cấp Nam Tước cũng đều có thể giết chết nó. Song bây giờ… không lâu về trước nó đã thăng lên cấp Vương rồi.”

“Ngươi cảm thấy một người vừa mới thăng lên cấp Công Tước như ta có thể giết được dị chủng cấp Vương à?” Hàn Sâm mặt không đổi sắc hỏi ngược lại.

“Giết không nổi cũng phải giết, trừ phi ngươi thật sự muốn làm một đôi uyên ương đồng mệnh với ta.” Hồ Phi trêu chọc một câu, rồi lại tiếp tục nói: “Nhưng ngươi cũng không cần quá lo lắng, không dễ gì mới có thể gặp được một người như ngươi, ta cũng không nỡ để ngươi đi nộp mạng, ta tự có cách giúp ngươi giết được nó.”

Hết chương 2247.

Chương 2248. Dị chủng sinh ra trong xương máu

Hàn Sâm nhìn Hồ Phi im lặng không lên tiếng, nói thật thì những lời mà Hồ Phi nói, Hàn Sâm làm sao mà tin tưởng được đây.

Đầu nói những người phụ nữ xinh đẹp đều là lừa đảo, nếu so về độ xinh đẹp thì Hồ Phi chắc chắn là đỉnh cao của lừa đảo.

Hồ Phi dường như nhìn thấu được suy nghĩ của Hàn Sâm, mỉm cười nói: "Nếu như ngươi không tin, chúng ta cứ ở đây đợi một lúc. Đợi sau khi ngươi thấy được dị chủng đó rồi, tự nhiên sẽ tin tưởng tất cả những gì ta nói thôi."

Hàn Sân không cho ý kiến, Hồ Phi cũng chẳng nói thêm, bèn trực tiếp ngồi trên đỉnh núi, đôi chân ngọc ngà tinh xảo đặt ở trước mặt, hai tay ôm lấy đầu gối. Từng hạt mưa mịt mù rơi xuống mái tóc dài của nàng, đôi mắt trong veo như nước khiến người ta không nhịn được mà bị nàng thu hút, nếu không biết lai lịch của nàng chắc còn tưởng nàng chính là một thiếu nữ đa sầu đa cảm.

"Quả nhiên không hổ là tộc Bách Biến Mị Hồ, muốn gợi cảm có gợi cảm, muốn trong sáng có trong sáng." Trong lòng Hàn Sâm thầm khen lợi hại, khí chất biến hóa này khiến người ta nhìn không ra nàng là một sinh vật đáng sợ không biết đã sống qua bao nhiêu năm tháng rồi.

Trong địa ngục Bạch Cốt không phân biệt ngày đêm, không mặt trời, chẳng có trăng sao, chỉ có những đám mây máu đầy trời tựa như biển cả. Lúc đầu vẫn là mưa máu lất phất, đợi một lúc sau, cơn mưa lớn dần lên, rất nhanh đã trở thành mưa to như trút nước.

Hồ Phi ngồi trên đỉnh núi, mặc cho cơn mưa máu rơi xuống nhưng không có giọt nước mưa nào rơi lên người nàng, cả người dường như tản ra vầng sáng mông lung thánh khiết, giống như một nữ thần không nhuốm bụi trần đang ngồi trên xương máu, mang một vẻ đẹp hết sức kì lạ.

Khí cơ trên người Hàn Sâm lưu chuyển, cũng ngăn mưa máu cách cơ thể một thước, cứ như thế đứng bên cạnh Hồ Phi, nhìn sông núi vạn dặm đều bị nước mưa nhuộm đỏ, trong lòng không khỏi cảm thán cảnh tượng này thật nguy nga và kì dị.

Máu loãng chảy trong xương khô, giống như sông máu núi xương ở trong luyện ngục ác quỷ nhưng cảnh tượng này chỉ khiến người ta có cảm giác chấn động khủng khiếp chứ không thấy ghê tởm chút nào.

“Ta vẫn còn chưa biết ngươi tên là gì?” Hồ Phi đột nhiên quay đầu lại nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Tam Mộc” Hàn Sâm nói đại một cái tên, đối với loại người có lai lịch kỳ dị như Hồ Phi, Hàn Sâm cũng không tình nguyện kết giao, thực sự có quá nhiều rắc rối.

Lỡ như sau này nàng thật sự có thể thoát ra được, Hàn Sâm chỉ cầu cho nàng đừng tới tìm mình là được.

“Tam Mộc, tên chẳng hay chút nào.” Hồ Phi đọc nhẩm của Hàn Sâm một lần, rồi mới vừa cười nhẹ nói: “Một khúc gõ thôi đã chất phác rồi, ngươi lại còn mộc thêm mộc nữa, chẳng trách không hiểu phong tình như thế”

Hàn Sâm chỉ mỉm cười không đáp lời. Tộc Bách Biến Mị Hồ cũng không phải phụ nữ đơn giản thanh thuần gì, rất nhiều gia tộc hào môn †hu nhận phụ nữ của tộc Bách Biến Mị Hồ về, cũng không ít trong số đó đã phải chịu tổn thất lớn.

Không nói đâu xa, chỉ tính tộc Hủy Diệt thôi, nếu không phải tại tộc Bách Biến Mị Hồ cũng không đến nỗi đánh mất cả bảo vật của tộc là Thánh Kinh Huỷ Diệt.

Mà đó chỉ là hai con tiểu hồ ly thôi đấy, còn vị này chính là tổ tông của hồ ly tinh. Nếu thật sự chọc tới nàng, không chừng cuối cùng cả cái quần trong cũng bị nàng bán mất.

Thấy dáng vẻ của Hàn Sâm như thế, Hồ Phi dường như cảm thấy không còn hứng thú, lại rũ mắt, một tay chống lên khuôn mặt trắng trẻo, đưa mắt nhìn lên bầu trời đầy mưa máu.

Cảnh tượng này đúng thật là đẹp tuyệt mỹ, Hàn Sâm không nhịn được mà tán thưởng. Khí chất của Hồ Phi thiên biến vạn hoá, sinh vật phái nam thích

khẩu vị thế nào đều có thể tìm thấy được một mặt mà mình thích trên người nàng, luận về độ tai hại sợ rằng có thể sánh ngang với Cố Khuynh Thành.

Ngay lúc Hàn Sâm còn đang suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy Hồ Phi chỉ về đỉnh núi hoa sen phía xa xa nói: “Nó sắp ra rồi.”

Hàn Sân nhìn về hướng bên đó, chỉ thấy bởi vì nước mưa quá nhiều, con sông máu phía ngoài đỉnh núi hoa sen đã trào ra, từ giữa đỉnh núi đổ xuống như thác nước.

Hàn Sâm không thấy có sinh vật nào xuất hiện. Đang do dự thì đột

nhiên nghe được một tiếng kêu dài chói tai, sau đó chỉ thấy một bóng dáng hạ xuống theo thác máu, như cưỡi trên sóng máu, không lâu sau đã xông ra bên ngoài đỉnh núi hoa sen, trôi theo sông máu cuồn cuộn.

Vì khoảng cách quá xa, lại thêm cơn mưa máu làm ảnh hưởng tới tầm nhìn, Hàn Sâm chỉ thấy được một bóng hình mờ nhạt. Đến khi triệu hồi kính Tử Đồng Thần Điệp ra, hắn mới nhìn thấy rõ ràng bóng dáng xuôi

theo dòng nước ấy trông ra sao.

Đó là một con kỳ lân toàn thân màu đỏ máu, những móng vuốt tựa như tinh thạch nhuốm máu tươi, trên đầu mọc một đôi sừng kỳ lân như san hô máu đẹp đẽ nhất.

Hình thể nó không lớn lắm, gần giống với con bò đực trưởng thành, trong lúc bước đi, tự có một luồng huyết khí tuôn ra giống như cưỡi trên mây máu.

Lúc này dị chủng đó đang phi nước đại trên sông máu, dường như cực kì hưng phấn.

Cho dù nó không bộc phát uy thế trên người ra nhưng Hàn Sâm vẫn có thể cảm nhận được luồng sinh cơ mạnh mẽ trên người nó. Không giống như những sinh vật bình thường, trên người nó ngoài sinh cơ ra còn có thể cảm nhận được một luồng khí chết chóc kì dị.

“Nó là chủng tộc gì thế?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Hồ Phi lắc đầu trả lời: “Quỷ Cốt dẫn dắt quân đoàn Thánh Huyết sát phạt chư thiên, chủng tộc bị giết chết đâu chỉ có hàng tỉ, đời sau của một Tử Tước cỏn con, ai mà nhớ nổi nó là chủng tộc gì.”

“Nếu như chỉ là đời sau của một tộc nhỏ, mẹ của nó lại là Tử Tước thì làm sao nó có thể thẳng lên cấp Vương, thậm chí còn có khả năng sẽ thăng lên cấp Thần Hóa chứ?” Hàn Sâm không tin hỏi.

Hồ Phi không trả lời, chỉ bình tĩnh nói: “Một chút nữa ngươi sẽ biết ngay thôi.”

Hồ Phi không nói, Hàn Sâm cũng chỉ có thể kiên nhẫn xem tiếp.

Dị chủng như huyết kỳ lân lao băng băng giữa sông núi nhưng mà dường như nó đang sợ hãi gì đó, không dám tới gần cánh cửa đầu lâu địa ngục bên này, thế nên không ảnh hưởng đến hai người Hàn Sâm.

Qua một lúc sau, cơn mưa máu ngớt dần, những đám mây máu trên bầu trời cũng dần biến mất, lộ ra một bầu trời như được nước trong gột rửa.

Hàn Sâm thật khó hình dung đó là bầu trời như thế nào, chỉ có thể nói hắn chưa bao giờ thấy một bầu trời đêm sạch sẽ đến vậy, không có trăng sao và mặt trời, một bầu trời đen thuần, sạch sẽ đến mức khiến cho người ta hơi rùng mình.

Chợt thấy con huyết kỳ lân kia đứng trên đỉnh núi xương trắng, nhìn lên bầu trời đêm phát ra một tiếng hý dài tựa như thiên lôi cuồn cuộn vang vọng quẩn quanh trong bầu trời, mãi không dừng lại.

Sau đó Hàn Sâm nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kì dị, chỉ thấy huyết quang trên người huyết kỳ lân xông thẳng lên trời như một thanh huyết nhận xẻ đôi hư không, luồng tà khí dày đặc chấn động lòng người. Những sinh vật có ý chí yếu ớt một chút thấy tà khí ngất trời thôi chắc đã bị dọa tè ra quần.

Huyết khí trên người huyết kỳ lân tuôn ra dần dần biến thành một dòng xoáy màu máu.

Vô số núi xương và sông máu ở trong cả địa ngục Bạch Cốt đều cuồn cuộn sôi trào, dường như có cốt khí màu trắng từ trên núi dâng lên, †rong sông máu cũng có những tia huyết quang tách ra, đều bay về phía vòng xoáy màu máu.

Nhất thời, sông núi đất trời đều bị con huyết kỳ lân ấy làm rung chuyển, dường như nó mới là chủ nhân của thế giới này, vạn vật đều phải dâng hiến một phần linh hồn cho nó.

Theo sức mạnh của núi xương và sông máu bị hút vào trong thân thể

nó, thân thể huyết kỳ lân càng trở lên trong suốt óng ánh như một pho tượng huyết tinh, tà khí trên người cũng ngày càng dày đặc.

Hết chương 2248.

Chương 2249. Lợi ích

Hàn Sâm nhìn con Huyết Kỳ Lân kia giống như đang nhìn một miếng bánh gato béo bở.

Giờ cuối cùng hắn cũng hiểu được tại sao con cháu của dị chủng Tử Tước trong một tộc nhỏ, còn lớn lên từ trong hài cốt mà lại có cơ hội thăng cấp Thần Hóa.

Con này có năng lực hấp thu sức mạnh của xương cốt huyết mạch. Ở đây có không biết bao nhiêu hài cốt của các chủng tộc, sức mạnh xương cốt huyết mạch cực kỳ khủng khiếp. Con Huyết Kỳ Lân kia không ngừng hấp thu sức mạnh xương cốt huyết mạch cường hóa huyết thống của bản thân nó, đã thay da đổi thịt từ lâu, e rằng sự mạnh mẽ của cơ thể nó cũng không thua kém bất cứ hào môn thượng tộc nào.

Tài nguyên khổng lồ như vậy chỉ có một mình nó hưởng thụ, sau này thăng cấp Thần Hóa hầu như là chuyện đương nhiên.

Hàn Sâm cũng không phải coi trọng thân thể của nó, song Huyết Kỳ Lân là sinh vật hệ huyết mạch hiếm thấy, có cùng dạng năng lực với "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" mà Hàn Sâm tu luyện.

Nếu có thể hấp thu gen dị chủng của con Huyết Kỳ Lân này, thậm chí chỉ ăn máu thịt của nó thôi cũng có tác dụng không nhỏ với Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Song nếu thật sự làm vậy thì cũng chỉ có một chút tác dụng mà thôi. Nếu có thể thu phục Huyết Kỳ Lân, lợi dụng năng lực ngưng tụ xương cốt huyết mạch của nó, Hàn Sâm cũng có thể mượn địa ngục Bạch Cốt tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh giống như nó. Lợi ích nhận được sẽ vượt xa việc giết chết một con dị chủng cấp Vương đơn thuần.

Nhưng dị chủng cấp Vương há lại dễ dàng phục tùng như vậy, huống chi con Huyết Kỳ Lân này không hề tầm thường, có thể coi là dị chủng do địa ngục Bạch Cốt nuôi dưỡng tạo nên, chắc chắn còn kinh khủng hơn rất nhiều so với dị chủng Vương Giả. Hàn Sâm rất có thể còn không phải đối thủ của nó chứ đừng nói đến thu phục nó.

Hơn nữa sát khí của nó rất nặng, là một dị chủng có tính cách cực kỳ hung tàn bạo ngược, hầu như không thể khuất phụ bởi sức mạnh. Dù bị cường địch áp chế, e rằng cũng sẽ chọn tử chiến chứ không phải †hần phục.

Ánh mắt Hàn Sâm phức tạp nhìn Huyết Kỳ Lân, vẫn chờ nó hút đủ sức mạnh xương cốt huyết mạch, lúc này nó mới hài lòng cưỡi sông máu trở về đỉnh núi hoa sen.

"Giờ chắc ngươi đã biết ta không lừa ngươi rồi nhỉ? Lúc này sức mạnh của nó còn không bằng ta cho nên vẫn ôm lòng kính sợ. Song nếu nó thăng cấp Thần Hóa, chạy ra khỏi địa ngục Bạch Cốt, lấy sát khí và sát †âm quá nặng của nó, chắc chắn sẽ giết chóc trắng trợn, ta và ngươi sẽ không thể may mắn thoát được đâu." Hồ Phi bình tĩnh nói.

Hàn Sâm biết về chuyện này Hồ Phi không nói dối, sát khí của con Huyết Kỳ Lân kia quá nặng, thô bạo hung tàn hơn dị chủng bình thường rất nhiều. Dù nó có trí tuệ bậc cao thì cũng sẽ thích giết chóc mà thôi, đây hầu như đã trở thành thiên tính của nó.

“Ta chỉ là một Công Tước, sao có thể là đối thủ của nó được? Ngươi muốn giúp ta chém giết nó thế nào đây?” Hàn Sâm nhìn Hồ Phi và hỏi.

Tuy Hàn Sâm đã có suy nghĩ của riêng mình nhưng vẫn mong có thể lợi dụng được gì đó từ Hồ Phi.

Nếu Hồ Phi thật sự muốn để hắn đi giết Huyết Kỳ Lân thì chắc chắc sẽ phải cho hắn nhiều lợi ích, bằng không một Công Tước chẳng thể nào giết chết dị chủng cấp Vương như vậy.

Hàn Sâm há lại bỏ qua lợi ích dâng tới cửa.

Hồ Phi không trả lời ngay mà xoay người đi về phía cửa đầu lâu địa ngục: “Chúng ta trở về rồi nói tiếp, ngươi chỉ là một Công Tước, nếu muốn giết nó chắc chắc phải chuẩn bị kỹ càng. Ta chờ biết bao nhiêu năm mới chờ được một cơ hội như vậy, sau đó không biết còn đợi được những sinh vật khác lạc vào nơi này hay không. Cho nên ngươi có thể yên tâm, ta chắc chắn sẽ không để ngươi đi chịu chết, bởi vì đây có thể là cơ hội cuối cùng của ta.”

Hàn Sâm theo Hồ Phi trở về cung điện. Hồ Phi đi về phía núi châu báu, lựa chọn mấy món trong đó vứt cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm đỡ lấy đồ vật nhìn thử, chỉ thấy là một bộ áo tơ màu trắng, một đôi giày da đen, còn có một đôi găng tay trong suốt nhẹ như lông hồng.

“Ngươi mặc mấy món này vào, chúng đều là khí cụ cấp Vương. Tuy giờ ngươi còn chưa thể phát huy ra hết được uy lực của chúng song ít nhiều gì cũng có trợ giúp cho ngươi.” Hồ Phi thuận miệng nói.

Hàn Sâm cũng không khách khí, vội vàng khoác áo choàng lên, xỏ giày da, đi găng tay vào.

Vừa mặc áo lên người, Hàn Sâm bỗng cảm nhận được một cỗ sức mạnh nâng đỡ thân thể hắn. Hàn Sâm không cần dùng lực cũng có cảm giác như sắp mọc cánh phi thăng thành tiên.

Giày da trên chân tự động sinh phong, phong lực trong không gian hội tụ về hai chân hắn, dường như chỉ cần hắn bước ra một bước có thể ngự phong mà đi chín vạn dặm.

Găng tay trong suốt đeo ở trên tay, căn bản không thấy được sự tồn tại của nó, dường như đã hợp làm một thể với làn da, khiến bàn tay của Hàn Sâm sinh ra một tầng sức mạnh lưu chuyển khác thường, song nhất thời Hàn Sâm cũng chưa làm rõ được sức mạnh đó rốt cuộc có tác dụng gì.

Tự nhiên lại được cho tận ba món khí cụ cấp Vương, Hàn Sâm vui như mở cờ trong bụng song trên mặt lại chẳng tỏ vẻ gì, chỉ nhìn Hồ Phi nói: "Hồ Phi đại nhân, chắc ngươi sẽ không cho rằng chỉ dựa vào mấy món khí cụ cấp Vương này mà một Công Tước như ta đã có thể giết chết con dị chủng cấp Vương kia chứ?"

Hồ Phi cười quyến rũ, đưa tay véo má Hàn Sâm: "Yên tâm đi người tình bé bỏng của ta, bản phi sao nỡ để ngươi đi chịu chết."

"Đi theo ta nào." Hồ Phi nói rồi đi ra khỏi điện phụ, quay về đại điện ở giữa.

Song Hồ Phi cũng không dừng lại mà tiếp tục đi về phía một điện phụ khác.

Hàn Sâm cũng theo vào, có lợi ích cho mình tất nhiên Hàn Sâm sẽ không do dự. Có thể giết con Huyết Kỳ Lân kia không là một chuyện, món hời cứ lấy trước đã rồi tính sau.

Với một phú bà như Hồ Phi, tùy tiện đưa ra một hai món đồ chắc chắc đều không phải vật thường.

Hàn Sâm còn đang suy nghĩ Hồ Phi có thể cho hắn lợi ích gì. Song lúc bước vào điện phụ, lại phát hiện ở đây trống không chẳng có bảo vật gì hết, chỉ có những mặt nạ xương trắng đủ loại hình dạng khác nhau †reo trên bốn vách tường.

Tất cả có khoảng chừng hơn trăm chiếc, thoạt nhìn những mặt nạ đó đều không giống nhau. Có vài mặt nạ trông dữ tợn khủng bố, có cái lại như mặt cười đang cười híp mắt, cái thì ác độc như lệ quỷ, cái thì mặt mũi hiền

lành… rất nhiều mặt nạ treo cùng một chỗ khiến không khí đột nhiên toát ra một cỗ quỷ khí dày đặc, làm người ta bất giác lạnh sống lưng.

Ánh mắt quyến rũ của Hồ Phi đảo qua những mặt nạ quái dị đó, vẻ oán độc lóe lên trong đôi mắt nàng nhưng chỉ thoáng qua rồi lại biến mất. Khi quay đầu nhìn về phía Hàn Sâm, nàng đã nở nụ cười ngọt ngào mê người: "Những mặt nạ này là mặt nạ Quỷ Cốt do Quỷ Cốt hao tâm tổn sức tạo nên, mỗi chiếc mặt nạ đều dùng đầu lâu của một dị chủng cấp Bán Thần Hóa chế thành, trải qua rất nhiều phương pháp luyện hóa phức tạp mới tạo ra được hình dáng như bây giờ."

Dừng một lát, Hồ Phi lại nói tiếp: "Mặt nạ Quỷ Cốt như vậy vốn có hơn một ngàn chiếc, là Quỷ Cốt chuẩn bị để tu luyện Thuật Quỷ Cốt. Sau đó trong quá trình hắn tu luyện, đa phần đều đã bị tiêu hủy, còn dư lại cũng chỉ có hơn trăm chiếc này. Những mặt nạ Quỷ Cốt này mang sức mạnh của Thuật Quỷ Cốt, nếu ngươi có thể khống chế chúng, sau khi đeo lên sẽ nhận được lực Quỷ Cốt mà chúng chứa đựng, lực chiến có thể trực tiếp thăng lên Bán Thần Hóa. Lại phối hợp với những dị bảo kia, muốn giết con dị chủng đó cũng không phải việc khó."

Hết chương 2249.

Chương 2250. Mặt nạ Quỷ Cốt

"Dị bảo như vậy chắc không phải ai cũng có thể sử dụng được đâu nhỉ? Một là ta không phải Cốt tộc, hai là không biết Thuật Quỷ Gốt, làm thế nào mới khống chế được mặt nạ Quỷ Cốt?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm những mặt nạ Quỷ Cốt trên tường, hỏi.

Sử dụng sức mạnh vượt qua năng lực khống chế của bản thân chắc chắn không phải chuyện gì tốt, Hàn Sâm cũng không muốn mạo hiểm.

"Chuyện này ngươi không cần lo lắng, ta có thể dạy ngươi Thuật Quỷ Cốt. Chỉ cần luyện thành Thuật Quỷ Cốt có thể dùng thân Công Tước miễn cưỡng chỉ phối được những mặt nạ Quỷ Cốt kia." Hồ Phi trầm ngâm một

lát, lại nói: “Song Thuật Quỷ Cốt cũng là một trong những bí thuật hệ Cốt cực mạnh do Quỷ Cốt sáng tạo ra, tu luyện hết sức phiền phức, không biết ngươi có thể luyện thành Thuật Quỷ Cốt trước khi con dị chủng kia kịp trưởng thành không. Nếu chậm trễ, chờ nó thăng lên Bán Thần Hóa thì dù ngươi có luyện thành Thuật Quỷ Cốt cũng vô ích. Cùng là Bán Thần Hóa, sức mạnh của mặt nạ Quỷ Cốt kém hơn rất nhiều so với dị chủng kia, dù sao nó cũng là đứa con của địa ngục Bạch Gốt, không phải dị chủng bình thường có thể sánh được.”

“Không phải Cốt tộc cũng có thể tu luyện Thuật Quỷ Cốt sao?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Chỉ cần là chủng tộc có xương cốt thì đều có thể tu luyện, sau khi luyện hóa bộ xương thành quỷ cốt, cường độ thân thể sẽ theo đó mà nâng cao trên phạm vi rộng, hơn nữa có đề kháng rất cao với sức mạnh hệ ám, nhưng mà…” Hồ Phi nói đến đây chợt do dự.

“Nhưng gì cơ?” Hàn Sâm truy hỏi.

“Nhưng khi xương cốt của ngươi hóa thành quỷ cốt sẽ làm suy yếu sức đề kháng với sức mạnh gen hệ thánh quang.” Hồ Phi nói tiếp: “Song đã đến nước này cũng không còn lựa chọn nào khác. Nếu ngươi không muốn chết thì cũng chỉ có con đường này để đi. Về vấn đề sợ hãi sức mạnh thánh quang thì sau đó có thể nghĩ cách giải quyết.”

Hàn Sâm nhìn những mặt nạ Quỷ Cốt kia, rơi vào trầm tư. Chỉ do dự chốc lát, hắn đã đưa tay chụp lấy một chiếc mặt nạ Quỷ Cốt trong số đó.

“Đừng đụng vào nó.” Hồ Phi nói thế nhưng cũng không ra tay ngăn cản.

Hàn Sâm ngưng tụ lực lượng vào bàn tay, không để ý đến lời nhắc nhở của Hồ Phi đã chụp lấy mặt nạ Quỷ Cốt, lại đột nhiên cảm nhận được một cỗ sức mạnh âm lãnh truyền ra từ mặt nạ Quỷ Cốt, lập tức chấn văng thân thể Hàn Sâm ra ngoài, đâm sầm vào vách tường phía sau, mấp máy môi suýt phun ra một ngụm máu tươi.

“Ta đã cảnh cáo ngươi đừng đụng vào nó rồi mà. Trước khi ngươi luyện thành Thuật Quỷ Cốt, ngươi sẽ không thể nhận được sự tán thành của mặt

nạ Quỷ Cốt. Đừng nói đến sử dụng nó, không bị nó giết chết đã là tốt lắm rồi.” Hồ Phi bình thản nói.

“Sức mạnh trong mặt nạ Quỷ Cốt thật to lớn.” Hàn Sâm đứng lên, nhìn những mặt nạ Quỷ Cốt kia nói.

“Tất nhiên rồi, suýt nữa thì đã bị hủy diệt hết. Có thể lưu lại được toàn là những cực phẩm trong số mặt nạ Quỷ Cốt thôi.” Hồ Phi thở dài nói: “Mong là ngươi có thể đạt được sự công nhận của những mặt nạ Quỷ Cốt này trước khi con dị chủng kia thăng đến Bán Thần Hóa, nếu không chúng ta thật sự phải làm uyên ương đồng mệnh đó.”

“Ta có thể thử xem.” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

Hồ Phi cũng không nhiều lời, dạy từng câu từng chữ pháp quyết của Thuật Quỷ Cốt cho Hàn Sâm. Nàng là phi tử của Quỷ Cốt Tướng, đã khắc sâu Thuật Quỷ Cốt trong tâm khảm, cũng từng thấy Quỷ Cốt Tướng sử dụng Thuật Quỷ Cốt, có được sự thấu hiểu sâu xa với Thuật Quỷ Cốt. Tuy bản thân nàng chưa luyện bao giờ nhưng để dạy cho Hàn Sâm cũng dư dả rồi.

Hàn Sâm cũng không vội vã tu luyện Thuật Quỷ Cốt. Sau khi nhận được toàn bộ Thuật Quỷ Cốt từ chỗ Hồ Phi, hắn bèn nghiên cứu tỉ mỉ Thuật Quỷ Cốt một lần trước.

Hắn không tin tưởng vào Hồ Phi, sợ Thuật Quỷ Cốt có vấn đề gì cho nên mới phải xem tỉ mỉ như thế.

Qua nghiên cứu của Hàn Sâm, trừ việc giảm kháng mạnh với sức mạnh hệ thánh quang thì Thuật Quỷ Cốt hầu như không có khuyết điểm gì, hơn nữa còn gia tăng rất lớn đối với cường độ thân thể, không hổ là bí thuật gen của Quỷ Cốt Tướng.

Tuy không nhìn ra vấn đề gì nhưng Hàn Sâm vẫn không có ý định tu luyện Thuật Quỷ Cốt, lý do hắn đồng ý với Hồ Phi là còn cất giấu ý đồ khác.

Sức mạnh của mặt nạ Quỷ Cốt và Thuật Quỷ Cốt là đồng nhất, Hàn Sâm định sử dụng Động Huyền Khí Tràng bắt chước sức mạnh trên mặt nạ Quỷ

Cốt, giả vờ luyện thành Thuật Quỷ Cốt, thử xem có thể lấy đó để khống chế sức mạnh trên mặt nạ Quỷ Cốt hay không.

Ngộ nhỡ Hồ Phi có âm mưu gì, hắn không thật sự tu luyện Thuật Quỷ Cốt, Hồ Phi cũng không thể làm gì được hắn.

Hàn Sâm ở lại điện phụ tu luyện Thuật Quỷ Cốt theo sự chỉ điểm của Hồ Phi, thật ra là âm thầm lấy Động Huyền Khí Tràng và kính Tử Đồng Thần Điệp xem trộm những mặt nạ Quỷ Cốt kia, lén bắt chước theo sức mạnh của chúng.

Hàn Sâm vừa bắt chước sức mạnh trên mặt nạ, vừa âm thầm suy tính xem làm thế nào mới có thể thuần phục con Huyết Kỳ Lân kia, lấy nó về cho mình sử dụng.

Nếu Hồ Phi không lừa hắn thì khi sử dụng sức mạnh của mặt nạ Quỷ Cốt, muốn thuần phục Huyết Kỳ Lân sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, cho nên Hàn Sâm cũng không vội đi vào.

Vả lại chìa khóa đi vào địa ngục Bạch Cốt nằm ngay trên người Hồ Phi. Không có Hồ Phi mở cửa địa ngục, Hàn Sâm muốn vào cũng không vào được.

Trong căn cứ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, Edward nhíu mày, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hàn Sâm mất tích ngay dưới mí mắt của hắn. Hắn dùng tất cả mọi cách cũng không thể tìm được tung tích của Hàn Sâm. Chuyện này chắc chắn là một thất bại thảm hại đối với hắn.

“Hắn chỉ là một Hầu Tước, cho dù thăng cấp Công Tước, ở một nơi như tinh cầu Băng Lam, khả năng sống sót cũng ít đến đáng thương, chắc đã bị dị chủng giết chết rồi cũng nên.” Ky sĩ Băng Lam bên cạnh nhíu mày nói.

Edward lắc đầu nói: ‘Không đâu, cho dù bị dị chủng nuốt sống thì cũng phải để lại chút dấu vết. Bên phía ky sĩ vương Băng Lam đã vận động hết toàn bộ lực lượng của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam mà cũng không tìm được dấu vết nào, tên kia còn khó ăn hơn so với suy nghĩ của chúng ta”

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác hay sao?” Ky sĩ Băng Lam không cam lòng nói.

“Cũng không phải là không có cách.” Edward nheo mắt, chậm rãi nói: “Nếu Bạch tiên sinh chịu ra tay thì có thể tìm được tung tích của Hàn Sâm đấy.”

“Chẳng phải sức mạnh của hắn có hạn chế rất lớn, cả đời chỉ có thể sử dụng mười lần, tính đến giờ đã sử dụng tám lần rồi, chỉ còn hai lần mà thôi. Hắn chịu vì chuyện này mà sử dụng sức mạnh ấy sao?” Ky sĩ Băng Lam nhìn Edward hỏi.

“Vì món đồ đó, hắn chắc chắn sẽ dùng. Nếu không hắn đã chẳng mạo hiểm đến Tinh Vực Hỗn Loạn.”

“Nhưng nếu thế chẳng phải tình hình sẽ phức tạp hơn sao?”

“Ngươi nghĩ chúng ta không nói thì lão hồ ly Bạch tiên sinh kia không đoán ra được sao? E rằng lúc Ky sĩ vương Băng Lam đến bắt Hàn Sâm,

hắn cũng đã đoán được rồi, chỉ là hắn không nói ra mà thôi.” Edward lạnh lùng nói.

“Hắn sẽ không hất cẳng chúng ta tự đi tìm Hàn Sâm đấy chứ?” Ky sĩ Băng Lam kinh hãi nói.

“Nếu có thể đi tìm thì hắn đã đi lâu rồi chứ chẳng chờ tới bây giờ. Sức mạnh của hắn không thích hợp để chiến đấu, chỉ dựa vào một Đoạn Tội, chuyện mà hắn có thể làm được rất hạn chế. Dù hắn biết Hàn Sâm ở đâu cũng chỉ có thể dựa vào Ky sĩ vương Băng Lam hoặc chúng ta.” Edward trầm ngâm một lát rồi nói: “Chúng ta cứ chờ đã, sự kiên nhẫn của Ky sĩ vương Băng Lam sắp hết rồi. Hắn sẽ đi tìm Bạch tiên sinh, chúng ta chỉ cần theo sát họ là được.”

Trong cung điện ngầm, trên người Hàn Sâm dày đặc quỷ khí, da thịt biến thành trong suốt, khớp xương bên trong lại hiện lên sắc đen quỷ dị.

Cạch cạnh! Lúc Hàn Sâm đang tự tu luyện, đột nhiên nghe được động tĩnh vọng ra

từ trên vách tường. Hắn ngẩng đầu nhìn sáng, chỉ thấy một mặt nạ Quỷ Cốt đang rung lên không ngừng.

“Ngươi còn xuất sắc hơn cả tưởng tượng của ta đấy. Mới một tháng ngắn ngủi mà đã luyện thành lực Quỷ Cốt, còn xúc động được một mặt nạ Quỷ Cốt cộng minh nữa.” Hồ Phi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm nói.

Hết chương 2250.

Chương 2251. Quỷ Cốt giáng lâm

Hàn Sâm nhìn mặt nạ Quỷ Cốt kia, quả nhiên đã hình thành sự cộng minh kỳ diệu nào đó với lực Quỷ Cốt.

Hồ Phi nói: “Tuy mặt nạ Quỷ Cốt này là cái yếu nhất trong đó nhưng mới gần một tháng mà ngươi có thể làm đến mức này đã là tốt lắm rồi. Thời gian bây giờ vẫn còn rất dư dả, nếu ngươi thấy không chắc chắn thì có thể tiếp tục tu luyện thêm một thời gian nữa. Nếu có thể khơi gợi sự cộng minh của mặt nạ Quỷ Cốt kia thì chém giết dị chủng là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Hàn Sâm nhìn theo hướng tay Hồ Phi chỉ, mặt nạ Quỷ Cốt mà Hồ Phi nhắc tới trước đó Hàn Sâm cũng chú ý đến. Theo sự quan sát của Động Huyền Khí Tràng và kính Tử Đồng Thần Điệp thì đó là mặt nạ Quỷ Cốt mạnh nhất, lực Quỷ Cốt hơn xa những mặt nạ Quỷ Cốt khác.

“Mặt nạ Quỷ Cốt đó có gì khác biệt thế?” Hàn Sâm vờ như không biết mà hỏi.

Hồ Phi đáp: “Tuy đều được tạo nên từ đầu lâu của dị chủng Bán Thần Hóa nhưng Bán Thần Hóa cũng có phân biệt mạnh yếu. Mặt nạ Quỷ Cốt này được tạo thành từ đầu lâu của ác quỷ Minh giới, công sức Quỷ Cốt bỏ ra cho nó cũng là lớn nhất. Đến hôm nay, sức mạnh của nó đã sắp chạm ngưỡng Thần Hóa, là cái mạnh nhất trong số những mặt nạ Quỷ Cốt này.”

“Không cần phiền phức như vậy. Con dị chủng kia chỉ là cấp Vương mà thôi, có mạnh thế nào đi chăng nữa thì sức mạnh Bán Thần Hóa cũng đủ giết chết nó rồi, tránh cho đêm dài lắm mộng, chọn cái này đi.” Hàn Sâm đưa tay vẫy một cái, chiếc mặt nạ Quỷ Cốt sinh ra cộng minh với hắn trước đó đã tự động bay tới, rơi vào tay Hàn Sâm.

Trước khi tu thành lực Quỷ Cốt, Hàn Sâm chạm vào mặt nạ sẽ bị văng ra. Giờ cầm vào mặt nạ Quỷ Cốt này, hắn lại cảm thấy từng cỗ sức mạnh to lớn vọt tới.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng và kính Tử Đồng Thần Điệp quét xem mặt nạ cẩn thận, không phát hiện ra vấn đề gì mới đeo mặt nạ lên mặt.

Mặt nạ dán vào gương mặt, một cỗ sức mạnh lớn lao chợt điên cuồng tràn vào cơ thể Hàn Sâm, khiến lực Quỷ Cốt trong cơ thể Hàn Sâm nhất thời tăng vọt lên.

Đột nhiên, nét mặt Hàn Sâm biến đổi, trong lòng nảy ra nỗi xúc động bất an, đưa tay muốn gỡ mặt nạ xuống nhưng đã muộn. Một luồng ý thức như uy như ngục bộc phát ra từ trong mặt nạ, mang theo sức mạnh to lớn không gì sánh được phủ xuống thân thể Hàn Sâm trong nháy mắt, khiến cả người Hàn Sâm không thể cựa quậy nổi. Lực Quỷ Cốt như thủy triều không ngừng rót vào cơ thể hắn, khiến cả người Hàn Sâm đều biến thành sắc huyền cốt, toàn thân đều bị quỷ khí bao vây.

Ý thức trong mặt nạ như ma như quỷ, dường như có thể thống trị muôn loài, vừa ép về phía biển ý thức của Hàn Sâm vừa lạnh lùng nói: “Tuy thân xác này không tính là đỉnh cấp nhưng cũng khá tốt rồi, bổn hoàng đành lấy dùng tạm vậy.”

“Ngươi là Quỷ Cốt Tướng à?” Hàn Sâm biết ngay ý thức trong mặt nạ Quỷ Cốt là của ai, song cũng không hoảng loạn. Hắn vẫn luôn cảm thấy trong này có vấn đề gì đó nhưng lại không phát hiện ra chỗ nào không ổn, hôm nay cuối cùng cũng biết được cảm giác lúc trước của hắn không hề sai.

Sức mạnh trong mặt nạ Quỷ Cốt cuồn cuộn không dứt, ào ào tràn vào thân thể Hàn Sâm. Ý thức của Quỷ Cốt Tướng cũng dần ép xuống biển ý thức của Hàn Sâm.

Âm thanh linh hồn của Quỷ Cốt Tướng trực tiếp vang lên trong đầu hắn: "Đúng vậy, ta chính là Quỷ Cốt Hoàng. Có thể được bổn hoàng sử dụng cũng coi như phúc phần của ngươi. Ngươi có tâm nguyện gì chưa hoàn thành cứ việc nói ra. Nếu thuận tiện, bổn hoàng sẽ giúp ngươi hoàn thành."

Hàn Sâm vừa động tâm niệm, Động Huyền Kinh bắt chước lực Quỷ Cốt chợt tản đi, khiến lực Quỷ Cốt đang tràn vào cơ thể hắn chợt khựng lại.

Quỷ Cốt Tướng thốt lên vẻ kinh ngạc: "Ngươi không tu luyện Thuật Quỷ Cốt mà lại có thể sử dụng sức mạnh của Thuật Quỷ Cốt, cũng có bản lĩnh đấy"

"Cơ thể của ta không thể thân thể Quỷ Cốt, ngươi định sử dụng cỗ thân thể này thế nào đây?" Hàn Sâm lạnh lùng nói.

"Có gì khó chứ? Chỉ là thân thể Công Tước, bổn hoàng dùng chút thủ đoạn, luyện thân thể của ngươi thành Quỷ Cốt là được rồi, thân thể này bổn hoàng đã nhắm chắc rồi." Quỷ Cốt Tướng bình thản đáp, ngừng gây áp lực lên biển ý thức của Hàn Sâm, thay vào đó lực Quỷ Cốt tuôn ra từ trong mặt nạ Quỷ Cốt càng kinh khủng hơn.

Lực Quỷ Cốt đen kịt như quỷ mị thẩm thấu vào mỗi một tế bào trên cơ thể Hàn Sâm, thúc đẩy gen của hắn sinh ra biến hóa.

Hàn Sâm vận chuyển Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, thân thể giống như một pho tượng điêu khắc băng ngọc. Tốc độ thẩm thấu của lực Quỷ Cốt rất chậm, nhất thời không thể biến đổi thể chất của hắn.

"Thế mà lại luyện thành được một thân thể không thẩm thấu, thật là hiếm có." Quỷ Cốt Tướng càng kinh ngạc hơn, giọng nói lộ ra vẻ tham lam, lực Quỷ Cốt tuôn ra từ trong mặt nạ cũng càng thêm mãnh liệt.

Tuy thân thể Băng Cơ Ngọc Cốt rất lợi hại nhưng lại không chịu nổi sự thẩm thấu từ sức mạnh của Quỷ Cốt Tướng đã ở cấp Thần Hóa. Thân thể Băng Cơ Ngọc Cốt dần hóa thành xương, theo thời gian trôi qua, cơ thể Hàn Sâm ngày càng giống một pho tượng xương đen.

Hàn Sâm không thể chống lại sức mạnh của Quỷ Cốt Tướng đang xâm chiếm thân thể hắn. Nhưng khi cơ thể hắn còn chưa hoàn toàn hóa Quỷ Cốt, Quỷ Cốt Tướng sẽ không nghĩ đến việc chiếm cứ biển ý thức của hắn.

“Quỷ Cốt Tướng, ngươi cũng biết Thành Quỷ Cốt trong sa mạc phải không?” Hàn Sâm chợt hỏi.

“Ngươi đã đến đó rồi sao?” Quỷ Cốt Tướng nói.

“Nơi đó tên là Thành Quỷ Cốt, tại sao tượng đá của ngươi chỉ có thể giữ ở cửa điện, và pho tượng đá trong điện kia là của ai? Là người đứng đầu Thánh Vực sao?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

“Sắp chết đến nơi rồi ngươi còn có tâm trạng hỏi ta cái này à?” Quỷ Cốt Tướng hừ lạnh đáp.

“Thì vì sắp chết nên mới không muốn để lại thắc mắc gì đó.” Hàn Sâm nói.

“Nói cho ngươi biết cũng chẳng sao, nơi đó là Dưỡng Thánh chỉ địa của Thánh Chủ.” Quỷ Cốt Tướng vừa cải tạo cơ thể Hàn Sâm vừa đáp.

“Dưỡng Thánh chỉ địa? Ai là Thánh? Tượng đá trong điện đó hả?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

Quỷ Cốt Tướng hừ lạnh: “Hắn mà cũng xứng chắc.”

Quỷ Cốt Tướng có vẻ rất coi thường Nhân Đế song hắn cũng không nói rõ Nhân Đế rốt cuộc có lai lịch gì.

“Hắn là ai vậy? Vì sao tượng đá của hắn lại ở trong điện?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

“Ngươi đã chết rồi, không cần biết nhiều như vậy.” Quỷ Cốt Tướng cũng không muốn nói thêm gì nữa, chỉ cố gắng cải tạo thân thể của Hàn Sâm.

Thân thể Hàn Sâm đã chuyển từ đen sang trắng, hóa thành một thân xương trắng, thoạt nhìn cực kỳ quái dị.

Lực Hắc Cốt vốn cực kỳ âm tà nhưng khi chuyển hóa thành bạch cốt, dường như thân thể không còn âm tà như vậy nữa, trái lại cảm nhận được một luồng khí dương hòa lưu chuyển trong cơ thể.

“Ta tìm được một phiến đá ngói có chút khác biệt trong đại điện, ngươi biết đó là vật gì chứ?” Hàn Sâm lại hỏi. Hắn thật sự có quá nhiều thắc mắc, hiện tại cũng chỉ có Quỷ Cốt Tướng có thể trả lời hắn.

Lúc này Quỷ Cốt Tướng bất chợt khựng lại, ngay cả lực Quỷ Cốt cải tạo thân thể Hàn Sâm cũng dừng trong chốc lát, rõ ràng trong lòng Quỷ Cốt Tướng đang cực kỳ khiếp sợ.

“Hóa ra ngươi đã tìm được Thánh Vật rồi sao. Thánh Vật đang ở trên người ngươi à?” Quỷ Cốt Tướng vội vã hỏi.

“Ngay trên người ta đây. Đó là Thánh Vật gì, có lợi ích gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Ha ha, đúng là trời cũng giúp Quỷ Cốt ta. Có món Thánh Vật đó là có thể có được món đồ bên trong Bia Thánh. Thời đại thuộc về Quỷ Cốt ta sắp đến rồi.” Tiếng cười của Quỷ Cốt Tướng vang vọng trong đầu Hàn Sâm.

Hết chương 2251.

Chương 2252. Người tốt hàng thật giá thật

“Quỷ Cốt Tướng, ngươi nhờ vào ta mà lấy được bao nhiêu lợi ích, chẳng lẽ không thể để ta chết rõ ràng chút hay sao?” Hàn Sâm nói một cách yếu ớt.

Quỷ Cốt Tướng thôi cười, nói: “Ta thực sự rất muốn cảm ơn ngươi đã làm nhiều việc đến vậy cho bản hoàng, nhưng bản hoàng không có thời gian nói chuyện dông dài với ngươi. Ngươi chỉ cần biết Thánh Vật kia là chìa khóa mở kho tàng của Thánh Chủ là đủ rồi. Sau này bản hoàng sẽ lấy di vật của

Thánh Chủ từ trong Bia Thánh, dùng cơ thể của ngươi để tung hoành vũ trụ vạn giới, khiến thân xác ngươi nổi danh khắp thiên hạ, ngươi cũng coi như được thơm lây, không uổng thân xác kiếp này."

"Cho dù có chìa khoá cũng được ích lợi gì đâu, ngươi biết Bia Thánh ở đâu hả?" Hàn Sâm lại hỏi.

"Nếu không biết thì ham hố Thánh Vật làm gì. Bia Thánh ở ngay trên tinh cầu này, chỉ cần cơ thể bản hoàng thoát khỏi sự vây hãm thì có thể lập tức đến trước Bia Thánh, nhận di vật của Thánh Chủ…" Quỷ Cốt Tướng có vẻ vô cùng kích động, đắm chìm vào mộng tưởng tươi đẹp trong tương lai.

Còn Hàn Sâm, chỉ là một Công Tước mà thôi. Năm ấy Quỷ Cốt Tướng tung hoành chư thiên vạn giới, ngay đến cường giả cấp Vương hắn còn khinh thường chẳng buồn ngó ngàng, huống chỉ là một Công Tước. Nếu không phải bây giờ hắn không còn lựa chọn nào khác thì hắn đã chẳng chọn cơ thể như này.

Nếu là trước kia, dù là thân thể của cường giả cấp Thần Hoá thì hắn vẫn cân nhắc lên xuống đấy.

Một tên Công Tước đã nằm gọn trong lòng bàn tay, hắn thấy tên này chỉ là đồ đạc của mình, Hàn Sâm hoàn toàn không có khả năng phản kháng nào hết.

Hàn Sâm nghe một tràng nhưng đều là mộng tưởng đẹp đẽ của Quỷ Cốt Tướng, cơ bản không nói Bia Thánh nằm ở đâu. Đúng lúc Hàn Sâm định mở miệng hỏi, bỗng cảm thấy cơ thể run lên, mặt nạ Quỷ Cốt trên mặt vỡ vụn tan thành tro bụi, ý thức của Quỷ Cốt Tướng đã xông vào thức hải của hắn.

Bây giờ cơ thể Hàn Sâm đã biến thành một cỗ Thánh Cốt, toàn thân trong suốt long lanh tựa như một pho tượng thần được làm từ Thần Cốt, làm cho người ta có xúc động muốn bái lạy.

Hàn Sâm biết cơ thể hắn đã bị Quỷ Cốt Tướng cải tạo hoàn toàn, không kịp hỏi gì nữa rồi.

“Chư thiên vạn tộc, bản hoàng sắp trở lại đây, tiếp tục run rẩy dưới chân bản hoàng đi.” Ý thức như uy như ngục của Quỷ Cốt Tướng điên cuồng gầm rú vọt ào vào thức hải của Hàn Sâm.

Sau khi xông vào thức hải, Quỷ Cốt Tướng bỗng sững sờ: “Thức hải của ngươi sao lại trông như thế này?”

Quỷ Cốt Tướng thấy có một tòa tháp khổng lồ đứng ở trung tâm thức hải, xung quanh có đủ loại cự thú dị chủng đang ngủ đông, tựa như một thế giới nhỏ. Quỷ Cốt Tướng chưa từng thấy thức hải nào như thế này.

“Đây gọi là hồn hải.” Âm thanh ý thức của Hàn Sâm vang lên trong hồn hải.

“Hồn hải phách hải cái gì, nếu bản hoàng đã đến thì nơi này sẽ là lãnh địa thuộc về bản hoàng.” Sức mạnh ý thức của Quỷ Cốt Tướng như uy như ngục càn quét bên trong hồn hải. Hắn sẽ chiếm cứ nơi này, huỷ hoại ý thức của Hàn Sâm một cách triệt để, và rồi tiếp quản cơ thể này.

Nhưng khi ý thức của hắn vừa hợp lại với nhau, trong một góc hồn hải, vị trí đôi mắt của bộ giáp Tinh Thể màu đen bỗng loé sáng, một luồng

ý thức kinh khủng bễ nghề thiên hạ quét qua, lập tức chiếm cứ toàn bộ hồn hải.

Ý thức Thần Hoá như uy như ngục của Quỷ Cốt Tướng bị đánh tan trong chớp mắt, thậm chí không có nổi cơ hội phản kháng.

“Không… Không thể nào… A…” Quỷ Cốt Tướng cơ bản không có cơ hội chạy trốn khỏi hồn hải, tiếng kêu thảm thiết đột ngột im bặt, đã bị ý thức đáng sợ đó nghiền nát thành hư vô một cách tàn nhãn.

Uy thế từ áo giáp Tinh Thể màu đen vừa mới phóng ra đã được thu lại, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, ý thức của một đời Thần Tướng bỗng chốc tan thành mây khói.

“Việc gì phải vội vàng tìm chết như vậy? Ít ra phải nói rõ nơi đặt Bia Thánh đã chứ.” Hàn Sâm đã tính trước được tình thế hiện tại, cho đến lúc này

những kẻ xâm nhập vào hồn hải của hắn chưa một ai có được kết cục tốt đẹp.

Tuy Hàn Sâm có cảm thán đôi chút nhưng phần vui mừng vẫn nhiều hơn cả. Sức mạnh còn sót lại của Quỷ Cốt Tướng đã truyền hết vào người Hàn Sâm, để cải tạo cơ thể này.

Một lượng lớn lực Quỷ Cốt đã tích luỹ trong cơ thể Hàn Sâm, chỉ cần hắn luyện hoá toàn bộ lực Quỷ Cốt khủng khiếp này thì không cần lo không thăng được cấp Công Tước.

Tuy đây chỉ là sức mạnh còn sót lại của Quỷ Cốt Tướng, chắc chắn còn lâu mới bằng thực lực đỉnh cao của hắn nhưng dù sao đây cũng là sức mạnh cấp Thần Hoá, bất kể là cấp độ sức mạnh hay độ tinh khiết cũng ăn đứt sức mạnh của cấp Công Tước, giọt nào cũng là bảo vật vô giá.

Lúc này lực Quỷ Cốt cấp Thần Hóa đang tích đầy trong cơ thể Hàn Sâm, bản thân hắn giống như một kho tàng lớn, không cần tìm kiếm tài nguyên khác nữa, chỉ cần luyện hóa hết chỗ năng lượng này cũng có thể khiến đẳng cấp tăng tiến rất nhiều.

Dù là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh hay Động Huyền Kinh, hay như Vật Ngữ Gen cũng có thể thăng cấp Công Tước, thậm chí còn tiến xa hơn nữa.

“Quỷ Cốt Tướng quả là người tốt, tiếc là chết sớm quá, nếu có thể chỉ rõ vị trí của Bia Thánh thì hoàn hảo hơn rồi.” Hàn Sâm cảm khái trong lòng.

Hàn Sâm nghĩ bụng, từ từ mở mắt, đập vào mắt là cảnh Hồ Phi đứng trước mặt mình.

“Ái phi, ngươi cực khổ quá.” Hàn Sâm nhìn Hồ Phi, thản nhiên nói. Hiện †ại hắn có một thân Quỷ Cốt như thánh như thần, Hồ Phi không chứng kiến những chuyện xảy ra trong hồn hải, không biết Quỷ Cốt Tướng đã chết, Hàn Sâm có thể nhân cơ hội này để giả mạo Quỷ Cốt Tướng, lừa Hồ Phi trước đã.

Hồ Phi nhìn Hàn Sâm, cũng mỉm cười theo, song nụ cười ấy chứa đựng sự thù hằn không diễn tả nổi: “Quỷ Cốt, ngươi tưởng ta giúp ngươi thật ư?

Ngươi giam cầm ta ở đây hàng trăm triệu năm, khiến ta sống không bằng chết. Ta chờ đợi cơ hội này đã bao nhiêu năm, bây giờ ngươi đã chiếm đoạt được thân xác này nhưng không thể luyện hóa sức mạnh trong một thời gian ngắn đâu, cấp bậc chỉ là Công Tước mà thôi. Đây chính là thời cơ tốt nhất để ta giết ngươi."

Hàn Sâm nghe mà sửng sốt, không ngờ chuyện lại thành ra như này. Hắn vốn định giả mạo Quỷ Cốt lừa gạt Hồ Phi, moi một ít bí mật từ miệng Hồ Phi, ai dè xảy ra biến cố thế chứ.

Trên người Hồ Phi lấp lóe hào quang kỳ dị, từng sợi xích Trật Tự đan xen chuyển động quanh cơ thể nàng, mái tóc trắng bay múa, đuôi hồ ly xõa tung sau lưng nàng, tựa như muốn xé rách hư không.

Khói đen bắt đầu bốc lên từ vòng kim loại và xích kim loại, tựa như năm cánh tay quỷ thủ túm lấy cổ, cổ tay, cổ chân Hồ Phi.

Nhưng xích Trật Tự trên người Hồ Phi cố sức chống trả quỷ thủ màu đen, không để quỷ thủ có thể rơi xuống người nàng. Hồ Phi vươn tay chộp lấy, xích Trật Tự đáng sợ lao tới thắt cổ Hàn Sâm.

"Dừng tay, ta không phải Quỷ Cốt Tướng, ta là Tam Mộc." Hàn Sâm vội vàng kêu lên.

"Mấy mánh khóe đó của ngươi có thể hữu dụng với người khác, nhưng đối diện với ta thì tỉnh mộng đi." Hồ Phi hoàn toàn không tin Hàn Sâm, tiếp tục dùng xích Trật Tự cuốn lấy Hàn Sâm, không hề có ý định dừng tay.

Trong mắt Hồ Phi, đây là cơ hội duy nhất của nàng. Cơ thể nàng đã bị trói buộc, phải đồn phần lớn sức mạnh để ngăn cản cấm chế trên khóa kim loại, trên thực tế chỉ vận dụng được một phần sức mạnh rất nhỏ. Nếu không thừa dịp Quỷ Cốt mới đoạt xác thành công, giết hắn khi hắn còn ở cấp Công Tước thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Hồ Phi cực khổ chờ đợi bao nhiêu năm, là vì chờ cơ hội này đây.

Hết chương 2252.

Chương 2253. Ta là Tam Mộc thật mà

Hàn Sâm vội vàng lùi về sau, đồng thời động tâm niệm, kết giới Ma Trùng Vương màu vàng kim chợt xuất hiện bao quanh hắn.

Bùm!

Xích Trật Tự vô hình đan xen nhau chém lên kết giới Ma Trùng Vương, kết giới không ngừng dao động, phát ra những tiếng cót két, như thể sẽ vỡ tan bất cứ lúc nào.

Hàn Sâm kinh hãi trong lòng, hầu hết sức mạnh của Hồ Phi đã được sử dụng để ngăn cản cấm chế, chỉ với một phần sức nhỏ còn lại mà

kết giới Ma Trùng Vương đã sắp chống chịu hết nổi rồi, nếu thêm hai, ba lần nữa thì kết giới sẽ bị phá nát mất.

“Cường giả cấp Thần Hóa quả không tầm thường, chỉ một chút sức mạnh đã vượt xa sinh vật bình thường.” Hàn Sâm suy nghĩ rất lung, đang tìm cách để thoát khỏi tình cảnh khốn cùng này.

Hồ Phi không thấy lạ với việc Hàn Sâm có thể đỡ được một đòn của mình, vì nàng đã coi Hàn Sâm là Quỷ Cốt Tướng, Quỷ Cốt Tướng có vài mánh khóe để phòng thân cũng là điều dễ hiểu.

Xích Trật Tự do nàng chém ra không bị thu về chỉ bởi một kích này, mà đan vào nhau thành những mắt xích bao quanh kết giới Ma Trùng Vương, không ngừng siết chặt kết giới.

Hàn Sâm nhìn ánh sáng trên mặt kết giới chợt tối chợt sáng, càng lúc càng nhiều mảng ánh kim bị xích Trật Tự siết vỡ tan mà rơi xuống, chân mày càng nhíu chặt lại.

“Hồ Phi, ngươi còn nhớ lúc ta mới đến, câu đầu tiên mà ngươi nói với †a là gì không?” Hàn Sâm ở trong kết giới, hỏi Hồ Phi.

“Quỷ Cốt, ngươi tỉnh mộng đi, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết.” Hồ Phi lạnh lùng đáp.

Hàn Sâm động não thật nhanh, lại nói: “Vậy thì mấy lời chúng ta nói với nhau trong địa ngục Bạch Cốt, chắc Quỷ Cốt không nghe thấy đâu nhỉ? Ngươi bảo cái tên Tam Mộc này nghe không hay, một cái đầu gỗ đã đủ đần độn rồi, ta lại có ba mộc, không hiểu phong tình chút nào.”

Hồ Phi nghe vậy hơi ngẩn ra, nhíu mày dò xét Hàn Sâm, dường như đã có phần dao động.

“Ý chí của Quỷ Cốt đã bị ta tiêu diệt, ta sợ ngươi báo thù cho Quỷ Cốt nên mới giả mạo hắn, ta không phải Quỷ Cốt thật mà.” Hàn Sâm tiếp tục nói.

Hồ Phi đánh giá Hàn Sâm, trầm ngâm một chốc mới mở miệng nói: “Dị chủng ngươi nhìn thấy ở địa ngục Bạch Cốt trông như thế nào?”

Hàn Sâm lập tức miêu tả bộ dạng của dị chủng đó. Sau khi nghe xong, Hồ Phi rõ ràng càng thêm lung lay.

Hồ Phi hơi do dự, lại nhìn Hàn Sâm hỏi: “Lúc ngươi bị Tiểu Hắc đưa tới đây, ta không mở miệng nhưng đã nói với ngươi một câu, ta nói gì nào?”

“Ngươi không mở miệng thì sao nói với ta được…” Hàn Sâm chợt nảy ra một ý nghĩ, thốt lên: “Qua đây…”

Hồ Phi nghe được câu trả lời của Hàn Sâm thì sững sờ một lúc. Xích Trật Tự đang thắt trên kết giới cũng được buông lỏng, sau đó đôi mắt xinh đẹp từ từ mở to, vẫn không tin nổi mà hỏi Hàn Sâm: “Ngươi là Tam Mộc thật à?”

“Ta là Tam Mộc thật mà. Tuyệt đối không phải Quỷ Cốt. Ngươi muốn ta chứng minh kiểu gì mới chịu tin?” Hàn Sâm muốn khóc lắm rồi, tự nhiên giả mạo Quỷ Cốt Tướng làm gì không biết, không thể đàng hoàng hay sao?

“Cách tư duy và lối nói chuyện của ngươi quả là rất khác hắn… Nhưng Quỷ Cốt là kẻ vô cùng gian trá..” Hồ Phi vẫn còn bán tín bán nghi, chủ yếu là không tin Hàn Sâm có thể tiêu diệt ý thức của Quỷ Cốt.

Quỷ Cốt Tướng là một trong Thập Đại Thần Tướng, dù cùng là cấp Thần Hoá nhưng Hồ Phi cũng còn lâu mới là đối thủ của Quỷ Cốt, huống hồ Hàn Sâm chỉ là Công Tước.

“Ta là Tam Mộc thật mà.” Hàn Sâm có chút bất đắc dĩ, không biết phải làm sao để chứng minh bản thân.

“Ngươi tiêu diệt ý thức của Quỷ Cốt Tướng bằng cách nào?” Hồ Phi nhìn Hàn Sâm, hỏi.

Hàn Sâm đáp: “Ta có thiên phú dị bẩm, sức mạnh ý thức mạnh hơn cả cường giả cấp Thần Hoá, tên Quỷ Cốt Tướng ấy quấy nhiêu thức hải của ta tức là tự tìm đường chết.”

Hồ Phi vẫn không thể tin nổi, liên tục dò xét Hàn Sâm. Dựa theo những gì nàng biết về Quỷ Cốt, Hàn Sâm quả thực không giống Quỷ Cốt.

Hàn Sâm suy nghĩ một hồi, nói: “Cho dù Quỷ Cốt đoạt xác ta thành công thì hắn cũng không thể sở hữu trí nhớ của ta, đúng không?”

“Vậy cũng chưa chắc, thôn tính và cướp lấy ký ức của ngươi không phải chuyện khó với Quỷ Cốt.” Hồ Phi nói.

Hàn Sâm im lặng không lên tiếng, hắn thật sự không giải thích rõ ràng được.

Hồ Phi bỗng nở nụ cười: “Muốn chứng minh ngươi có phải Quỷ Cốt hay không cũng chẳng khó lắm, chỉ cần ngươi theo ta vào địa ngục Bạch Cốt thì thật giả sẽ rõ thôi.”

“Vì sao?” Hàn Sâm hỏi.

Hồ Phi nhếch mép: “Dị chủng trong địa ngục Bạch Cốt đúng là do sơ suất của Quỷ Cốt mà ra. Quỷ Cốt ở bên ngoài nên không biết những chuyện đã diễn ra, lúc trở về đã gửi thân vào mặt nạ Quỷ Cốt, chưa từng vào lại địa

ngục Bạch Cốt. Hắn không biết đến dị chủng đã được sinh ra ở bên trong. Con dị chủng kia đã được địa ngục Bạch Cốt công nhận, Quỷ Cốt lại từng là chúa tể của địa ngục Bạch Gốt trước kia. Nếu ngươi bước vào địa ngục Bạch Cốt thì dị chủng kia tất sẽ cảm nhận được sự tồn tại của ngươi, hơn nữa còn quyết đấu phân thắng thua với ngươi. địa ngục Bạch Cốt không thể có hai kẻ thống trị."

"Ta có thể thử một lần." Hàn Sâm nói.

Hồ Ph không nói thêm nữa, đi thẳng vào gian điện phụ, dùng chìa khoá mở cửa đầu lâu địa ngục, dẫn Hàn Sâm vào địa ngục Bạch Cốt.

Hàn Sâm đứng trên đỉnh núi trong địa ngục Bạch Cốt, không có cảm giác đặc biệt gì.

Vừa rồi Hàn Sâm còn hơi lo rằng sức mạnh Quỷ Cốt trên người hắn sẽ cộng hưởng với địa ngục Bạch Cốt, may mà tình trạng đó không xuất hiện.

Hồ Phi vẫn chăm chú quan sát Hàn Sâm, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào. Nhưng sau khi thấy Hàn Sâm bước vào mà địa ngục Bạch Cốt vẫn hoàn toàn bình thường, con dị chủng nọ cũng chẳng lao tới quấy rối Hàn Sâm, nàng càng kinh ngạc ra mặt.

"Ngươi là Tam Mộc thật ư?" Hồ Phi đã hơi tin tưởng Hàn Sâm. "Chị gái à, ta là Tam Mộc thật mà." Hàn Sâm dở khóc dở cười.

Hồ Phi sửa sang tóc tai, nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt bất thường: "E rằng Quỷ Cốt có nằm mơ cũng không ngờ hắn sẽ chết trong tay một Công Tước nhỏ nhoi."

Nghe Hồ Phi nói vậy, Hàn Sâm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, có vẻ Hồ Phi tin hắn thật rồi.

"Hồ Phi, nếu Quỷ Cốt chết rồi, ta và ngươi cũng không có hận thù sâu đậm gì thì chẳng cần đánh nhau một mất một còn nữa. Chi bằng chúng ta cùng nghĩ cách, xem thử làm cách nào mới thoát khỏi vòng vây hãm, cùng khám phá thế giới bên ngoài." Hàn Sâm nói với Hồ Phi.

Hồ Phi khẽ thở dài: “Nếu có thể phá vỡ cấm chế ở đây thì ta trốn đi lâu rồi, ta còn chết mòn ở lại đây làm chỉ?”

“Một mình ngươi thì không có cách nhưng hai ta kết hợp thì chưa chắc hết cách. Trước tiên ngươi hãy nói thứ xiềng xích trói buộc ngươi là thứ

gì, có lẽ ta sẽ có cách đấy.” Hàn Sâm muốn trấn an Hồ Phi trước đã, sau đó sẽ tìm cách thoát khỏi nơi đây.

Trong một tháng qua, Hàn Sâm đã quan sát hết cấm chế trong cung điện, nhờ sự thần kỳ của kính Tử Đồng Thần Điệp đã tìm ra chút đầu mối nhưng trước đó vẫn chưa nghĩ đến cách phá vỡ cấm chế.

Nhưng bây giờ đã khác, sức mạnh còn sót lại trong Quỷ Cốt đã cải tạo hắn thành thân thể Quỷ Cốt, khiến Hàn Sâm sở hữu khả năng phá tan cấm chế.

Hết chương 2253.

Chương 2254. Hy vọng phá vỡ cấm chế

Ý thức của Quỷ Cốt bị áo giáp hắc tinh tiêu diệt, toàn bộ lực Quỷ Cốt đều đọng lại trong cơ thể Hàn Sâm. Tuy Hàn Sâm chỉ có thể sử dụng một phần nhỏ nhưng sức mạnh hiện tại của hắn cũng giống như của cấm chế kia, cũng coi như có chút khả năng.

Bây giờ Hàn Sâm chỉ cần tìm một cơ hội thử phá vỡ cấm chế, nói không chừng có thể trốn thoát.

Nhưng có Hồ Phi ở đây, chắc chắn sẽ không để cho hắn tùy tiện thử. Hàn Sâm không phải đối thủ của nàng, chỉ có thể nghĩ cách hư tình giả ý, tìm cơ hội phá vỡ cấm chế.

“Ngay cả ta cũng không phá nổi cấm chế, ngươi thì có cách gì?” Hồ Phi liếc nhìn Hàn Sâm: “Mà ngươi ở đây cũng tốt, ít nhất có người trò chuyện với ta giải buồn, không đến nỗi quá nhàm chán.”

“Hình như nghe cũng không tệ. Nhưng dù ngươi có xinh đẹp đến mấy, ở lâu cũng sẽ nhàm chán, ta cũng không có tâm trạng ở đây bầu bạn với ngươi đâu.” Hàn Sâm thầm nói trong lòng.

“Khụ khụ, không thể nói như vậy. Quỷ Cốt biến cơ thể ta thành cơ thể Quỷ Cốt, tuy không thành công hoàn toàn nhưng bây giờ ta cũng có thể sử dụng một ít lực Quỷ Cốt. Theo ta thấy cấm chế ở nơi này có nguồn gốc giống với lực Quỷ Cốt, chưa chắc đã không thể phá vỡ” Hàn Sâm nói.

Hồ Phi tỏ vẻ không có hứng thú: “Cấm chế ở nơi này không chỉ là một lực Quỷ Cốt đơn giản như vậy. Cho dù là Quỷ Cốt sống lại, không đạt tới cấp Thần Hóa cũng không giải được, huống chỉ là ngươi, ngươi cứ thành thật ở lại đây bầu bạn với ta đi.”

Dứt lời, Hồ Phi xoay người trở về cung điện. Hàn Sâm suy nghĩ một chút, cũng đi theo trở lại bên trong cung điện.

Dường như Hồ Phi đã không còn ôm hy vọng thoát ra nữa, không có hứng thú nói những chuyện đó với Hàn Sâm, Hàn Sâm chỉ có thể tự mình đi quan sát cấm chế trong cung điện.

Tất nhiên Hàn Sâm không đi xem cấm chế trên người của Hồ Phi mà là cấm chế trên vách tường. Chỉ cần có thể phá ra một lỗ hổng, Tiểu Tỉnh Tinh có thể đưa hắn ra ngoài.

Dùng Động Huyền Khí Tràng quan sát cấm chế trên tường, có thể nói là hoàn mỹ không khe hở, xích Trật Tự sắp xếp cực kỳ chặt chẽ, hơn nữa còn ẩn giấu một trận thức kỳ dị huyền ảo. Dù sử dụng kỹ xảo Chích Thủ Già Thiên thì với sức mạnh hiện giờ của Hàn Sâm cũng không làm đứt được sợi xích Trật Tự kia.

Nếu là lúc trước thì Hàn Sâm không có cách gì thật. Nhưng bây giờ hắn mang thân thể Quỷ Cốt, lại có nguồn dự trữ lực Quỷ Cốt cấp Thần Hóa, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Nếu Hồ Phi có thể phá ra một khe để cho hắn vào từ bên ngoài, Hàn Sâm cảm thấy mình chắc chắn sẽ có cơ hội phá vỡ cấm chế để ra ngoài.

Mở kính Tử Đồng Thần Điệp ra, tâm mắt không ngừng quan sát khắp mọi nơi trong cung điện, phân tích hồi tưởng quá trình xây dựng cung điện và cấm chế.

Bản thân cấm chế không tồn tại một mình mà hòa làm một thể với cung điện, mỗi viên đá viên ngói trong cung điện đều là một phần của cấm chế. Ngay cả Hồ Phi cũng cho rằng cấm chế là một phần tồn tại, cho nên trừ khi toàn bộ cấm chế của cung điện sụp đổ, nếu không Hồ Phi cũng không thể thoát ra được. Nhưng để phá vỡ toàn bộ cấm chế của cung điện là tương đương với sức mạnh của Hồ Phi, chẳng trách nàng không ôm hy vọng thoát khỏi

Có được danh tác và thiết kế tinh xảo đến mức này, Quỷ Cốt Tướng quả thật danh bất hư truyền.

“Tuy cấm chế ở đây cực kỳ tuyệt diệu nhưng cuối cùng vẫn dựa vào Thuật Quỷ Cốt làm cơ sở. Giờ ta đã có được thân thể Quỷ Cốt, chỉ cần †ìm được một chút sơ hở, phá vỡ toàn bộ cấm chế thì hơi khó khăn chứ mở ra một đường để trốn thoát lại không khó.” Hàn Sâm không ngừng phân tích cấm chế của cung điện.

Bỗng nhiên, Hàn Sâm nảy ra một suy nghĩ. Trong cấm chế cung điện tinh vi như máy móc, hắn lại phát hiện một kẽ hở nhỏ.

Kẽ hở đó hầu như không thể gọi là kẽ hở, chỉ là những hạt nhỏ phân tán nhưng đối với Hàn Sâm mà nói, đó lại là một hy vọng.

Mà nơi Hàn Sâm phát hiện ra chính là pho tượng hình cá điêu khắc từ xương bên bờ ao, cũng chính là nơi hắn đi vào.

“Nếu như ta đoán không lầm, ở đó sẽ có kẽ hở. Có lẽ bởi vì bình thường Hồ Phi dùng sức mạnh kéo ra một kẽ hở trên cấm chế, để con thú nhỏ có thể thuận lợi ra vào, dẫn dụ những sinh vật khác đi vào. Tuy sức mạnh của Hồ Phi không thể thật sự phá vỡ cấm chế nhưng thời gian dài bị lôi kéo nhiều

lần, chuỗi xích Trật Tự đó sẽ nới lỏng một chút…" Trong đầu Hàn Sâm đã nghĩ ra cách trốn thoát.

Trên tinh cầu Băng Lam, có một đoàn người đang tiến về phía dãy núi. Nếu Hàn Sâm ở đây chắc sẽ hết sức kinh ngạc, bởi vì dường như toàn bộ những nhân vật lớn của căn cứ Băng Lam đều đến đông đủ.

Bạch tiên sinh và Đoạn Tội, Ky sĩ vương Băng Lam và những ky sĩ Băng Lam cấp Vương, còn có đám thanh tra Edward, đội này gần như là nòng cốt của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.

"Bạch tiên sinh, sức mạnh của ngươi huyền diệu như vậy mà lại không đoán được vị trí cụ thể của Hàn Sâm sao?" Ky sĩ Băng Lam bên cạnh Edward lạnh giọng nói.

"Bạch tiên sinh há lại nói láo." Đoạn Tội cả giận nói.

Bạch tiên sinh khoát tay, ngăn Đoạn Tội nói tiếp, lạnh nhạt đáp: "Sức mạnh của ta sẽ không sai, hiện tại lại chỉ có thể đoán đại khái vị trí của hắn. Khả năng duy nhất là có sức mạnh to lớn đang che dấu tin tức của hắn, ta nghĩ các vị vẫn nên chuẩn bị tinh thần chiến đấu. Nếu đó là sự thật, lúc tìm được hắn sẽ có một trận ác chiến."

"Hết thảy nghe theo tiên sinh phân phó." Ky sĩ vương Băng Lam bình tĩnh nói.

Edward ngăn cản ky sĩ Băng Lam bên cạnh, không để cho hắn nói nữa, chỉ theo chân đám người Bạch tiên sinh tiếp tục đi.

Rất nhanh đoàn người đã tiến sâu vào trong núi, Bạch tiên sinh vừa chỉ đường, vừa không ngừng suy đoán gì đó.

"Ngươi cứ loay hoay mãi trong đó làm gì, tới trò chuyện cùng ta đi." Hồ Phi nằm trên giường ngọc, mị nhãn như tơ nhìn Hàn Sâm nói.

"Ta tìm cách phá vỡ cấm chế thoát ra." Hàn Sâm biết hành vi của mình không thể lừa gạt được Hồ Phi, dứt khoát nói thẳng ra.

Hồ Phi khit mũi coi thường, nàng không cho rằng Hàn Sâm có thể phá vỡ cấm chế thoát ra.

“Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, thay vì lãng phí thời gian ở đó, không bằng quan tâm nhiều hơn tới giai nhân bên cạnh ngươi.” Giọng Hồ Phi tràn đầy mị hoặc, tựa như thiên ma âm.

“Những mặt nạ Quỷ Cốt còn lại thật sự có sức mạnh Bán Thần Hóa sao?” Hàn Sâm nhìn vào mặt nạ Quỷ Cốt trong điện hỏi.

Hồ Phi bĩu môi: “Làm gì có chuyện tốt như vậy, những thứ đó chỉ là nơi ký thác mà Quỷ Cốt tạo ra thôi. Khi hắn ở đó, những chiếc mặt nạ đó có sức mạnh, hiện tại sức mạnh của hắn đều đã ở trong cơ thể ngươi, tự nhiên những mặt nạ kia cũng sẽ vô dụng.”

Tuy Hàn Sâm nghĩ được cách thoát ra nhưng đáng tiếc sức mạnh của hắn còn yếu, khó mà phá vỡ được kẽ hở của cấm chế, cho nên chỉ có thể nghĩ cách khác.

Hàn Sâm đưa tay gỡ một mặt nạ xuống, quả nhiên đã không còn sức mạnh gì nữa, chỉ là nguyên liệu tương đối chắc chắn mà thôi.

“Có thể mở cửa đại địa ngục Bạch Cốt, cho ta vào xem một chút hay không?” Hàn Sâm lại hỏi.

Mặt nạ Quỷ Cốt đã không có ích gì, Hàn Sâm bèn chuyển suy nghĩ qua con Huyết Kỳ Lân kia. Nếu có sức mạnh của nó trợ giúp thì muốn thoát khỏi cấm chế sẽ dễ như trở bàn tay.

“Ngươi tới đó làm gì?” Hồ Phi nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Thử xem có thể thu phục nó hay không, nếu có sức mạnh của nó giúp đỡ, có lẽ có cơ hội phá vỡ cấm chế.” Hàn Sâm hết sức thẳng thắn, đây quả thực là suy nghĩ trong lòng hắn.

“Ha ha, ý kiến hay, ngươi đi đi.” Hồ Phi bèn lấy chìa khóa xương đen trên dây chuyền ném thẳng cho Hàn Sâm.

Hết chương 2254.

Chương 2255. Công phá bình cảnh

Một Công Tước như Hàn Sâm lại muốn thuần phục Huyết Kỳ Lân, trong mắt Hồ Phi chẳng khác gì người si nói mộng.

Bản thân Huyết Kỳ Lân chính là Vương Giả đỉnh cấp, đánh với Bán Thần Hóa cũng chưa chắc đã thất bại. Hơn nữa nó còn là con của Đại địa ngục Bạch Cốt, ở Đại địa ngục Bạch Cốt sẽ nhận được buff cực mạnh.

Hàn Sâm dựa vào vòng bảo hộ kia có thể bảo toàn mạng sống đã là rất tốt rồi, còn vọng tưởng muốn thuần phục Huyết Kỳ Lân, điều này chẳng khác gì truyện tiếu lâm trong mắt Hồ Phi.

Nhưng dù sao nhàn rỗi cũng nhàm chán, nàng vừa hay có thể giải buồn.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào Đại địa ngục Bạch Cốt, bèn đi về phía đỉnh núi trông như một bông sen. Nếu không thể thuần phục Huyết Kỳ Lân, hắn chỉ có thể tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh trước, sau khi thăng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh lên cấp Công Tước, phối hợp với Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt và Chích Thủ Già Thiên, có lẽ có một tia hy vọng phá vỡ cấm chế.

Hồ Phi đứng trước cửa đầu lâu địa ngục, hứng thú nhìn nhất cử nhất động của Hàn Sâm. Hàn Sâm mang thân thể Quỷ Cốt, chẳng khác gì một viên thuốc bổ trong mắt Huyết Kỳ Lân, một khi nó ngửi thấy mùi, nhất định sẽ có trò hay để xem.

Đúng như Hồ Phi dự đoán, khi Hàn Sâm còn cách đỉnh núi hoa sen mấy dặm chợt nghe một tiếng gầm gừ truyền ra từ giữa đỉnh núi hoa sen kia.

Chỉ chốc lát đã thấy Huyết Kỳ Lân lao ra từ đỉnh núi hoa sen, đôi mắt máu nhìn chằm chằm Hàn Sâm, gầm lên một tiếng kỳ quái rồi trực tiếp nhào tới.

Hàn Sâm chỉ thấy một luồng huyết khí cuốn tới nhanh như chớp, sức mạnh khủng bố ập đến trước mặt chỉ trong khoảnh khắc, ngay cả cơ hội di chuyển cũng không có, chỉ đành triệu hồi kết giới Ma Trùng Vương hoàng kim ra.

Rắc rắc!

Móng vuốt của Huyết Kỳ Lân mang theo tia máu chụp lên kết giới hoàng kim, để lại trên đó mấy vết móng vuốt, suýt nữa thì cào nát kết giới, khiến Hàn Sâm hơi kinh hãi trong lòng.

Không nói hai lời, Hàn Sâm xoay người chạy. Huyết Kỳ Lân còn mạnh hơn so với tưởng tượng của Hàn Sâm, tuy nó vẫn chỉ là cấp Vương nhưng ở nơi như Đại địa ngục Bạch Cốt này, sợ rằng hầu hết Bán Thần Hóa đều không phải là đối thủ của nó.

Hồ Phi nhìn Hàn Sâm mang theo lồng sáng hoàng kim chật vật trốn về, khẽ cười nói: "Thế nào, ngươi vẫn còn muốn thuần phục nó sao?"

Hàn Sâm thấy Huyết Kỳ Lân dường như hơi sợ Hồ Phi, không dám đuổi theo, mới thở phào một hơi, thu lại kết giới Ma Trùng Vương nói: "Để ta nghĩ cách khác."

Hồ Phi cười không nói, xoay người trở lại cung điện. Hàn Sâm ngồi bên cạnh cửa đầu lâu địa ngục suy tính phải làm thế nào mới có thể giải quyết được con Huyết Kỳ Lân kia.

Huyết Kỳ Lân từ xa gầm thét về phía Hàn Sâm, huyết sát trên người xông thẳng lên không trung, làm cho mây máu trên bầu trời trở nên càng dày đặc, mưa máu cũng càng lúc càng cuồng bạo.

Ngồi trong mưa máu như trút nước, Hàn Sâm nhìn chằm chằm Huyết Kỳ Lân đằng xa nhíu mày suy nghĩ. Đồng tử tím hình hoa bốn cánh trong kính Tử Đồng Thần Điệp không ngừng xoay tròn.

Tuy Huyết Kỳ Lân và Quỷ Cốt giống nhau, đều được sinh ra trong Đại địa ngục Bạch Cốt nhưng Huyết Kỳ Lân lại không phải Cốt tộc chân chính, sức mạnh không giống với Quỷ Cốt Tướng, hoặc nên nói chúng căn bản thuộc hai hệ khác nhau.

Hệ cốt và hệ huyết mạch về cơ bản vẫn khác nhau, muốn dùng sức mạnh của Quỷ Cốt Tướng thuần phục nó là chuyện không thể mà có khả năng còn bị phản phệ.

Hàn Sâm không nghĩ ra cách nào tốt hơn, bèn ngồi trên đỉnh núi bắt đầu tu luyện "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh". Nếu không thể thuần phục Huyết Kỳ Lân thì hắn chỉ có thể tu luyện để thăng cấp Công Tước, phá bỏ cấm chế.

Trong cơ thể Hàn Sâm tích lũy một lượng lớn sức mạnh Quỷ Cốt cấp Thần Hóa, Hàn Sâm lấy sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh từ từ luyện hóa nó, để thúc đẩy việc tu hành của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Sức mạnh của cấp Thần Hóa vô cùng thuần hậu, chỉ một luồng sức mạnh cũng đủ để Hàn Sâm tu luyện cả ngày, đồng thời cũng làm cho Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh tiến bộ thần tốc, khiến Hàn Sâm lại phải cảm thán, Quỷ Cốt Tướng thật sự là một người tốt.

Lúc đầu Hồ Phi còn đến mấy lần, dùng lời lẽ mị hoặc Hàn Sâm. Song Hàn Sâm không hề dao động, khiến nàng cảm thấy rất nhàm chán, sau đó ít đến hơn.

Hồ Phi là một người yêu sạch sẽ, nàng không thích một nơi như Đại địa ngục Bạch Cốt chút nào.

Hàn Sâm vẫn luôn ngồi trên đỉnh núi tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh. Mỗi lần con Huyết Kỳ Lân kia đi ra hấp thu khí huyết cốt, đều sẽ gầm lên từ xa với Hàn Sâm vài tiếng. Song vì sợ hãi nên nó không dám đến gần cửa đầu lâu địa ngục, cũng chỉ biết đứng từ xa gầm thét với Hàn Sâm mà thôi.

Sau một thời gian dài, tuy Huyết Kỳ Lân cũng sẽ chạy tới xem thử nhưng không gầm thét lên với Hàn Sâm nữa.

Có sức mạnh cấp Thần Hóa trợ giúp, sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh tiến triển cực nhanh. Bây giờ khi Hàn Sâm tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, lực Huyết Mạch sẽ xuyên qua toàn thân, từng cỗ huyết dịch dung hòa với nhau cuồn cuộn như biển, ngay cả thân thể Quỷ Cốt cũng bị một tầng huyết quang bao trùm lên.

"Không biết sau khi Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thăng cấp Công Tước sẽ hình thành thân thể có thuộc tính thế nào nhỉ? Chắc không phải là thuộc

tính sinh con đấy chứ?" Mỗi lần Hàn Sâm nghĩ đến đặc tính của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đều cảm thấy rất khó hiểu.

Hắn luôn cảm thấy với loại đặc tính này của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thì phụ nữ sẽ thích hợp hơn đàn ông. Một người đàn ông lại đi tu luyện một môn công pháp sinh con, quả thực chẳng giống ai.

Nhưng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có rất nhiều chỗ tốt, làm cho Hàn Sâm muốn ngừng cũng không được, lúc này khó mà từ bỏ.

Cũng chỉ hơn một tháng, Hàn Sâm mới hấp thu được bốn năm phần trăm lực Quỷ Cốt mà Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh dường như đã có dấu hiệu đột phá đến cấp Công Tước.

"Hy vọng sau khi Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thăng lên cấp Công Tước có thể xuất hiện một loại thân thể thuộc tính dùng cho chiến đấu." Hàn Sâm thầm nghĩ.

Vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh lần nữa, khí huyết cả người dâng lên như nước thủy triều, khiến cho hai gò má Hàn Sâm đỏ ửng lên một cách khác thường, huyết sắc bao phủ toàn thân, giống như một tượng thần màu máu.

Không biết từ lúc nào, con Huyết Kỳ Lân kia đã đến đỉnh núi cách đó không xa, mở to mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm ngồi tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, trong đôi mắt máu toát ra mấy phần cổ quái.

Huyết Kỳ Lân thường xuất hiện sau cơn mưa máu. Lúc này mưa máu vẫn chưa bắt đầu mà nó lại chạy ra rồi, còn đến đây nhìn chằm chằm Hàn Sâm, cũng không biết đang muốn làm gì.

Hàn Sâm lại không nhận ra, lúc này chính là thời khắc quan trọng để hắn đột phá Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, không có thời gian phân tâm để ý đến nó.

Vì Huyết Kỳ Lân sợ Hồ Phi cho nên vẫn không dám đến gần cửa đầu lâu địa ngục. Song hôm nay nó lại có chút bất thường, đi vòng vòng trên đỉnh núi cách đó không xa, trông có vẻ do dự. Nhìn khí huyết như nước thủy

triều trên người Hàn Sâm, nó chợt có hành động nghiến răng rất giống người, lén lút trèo về phía ngọn núi nơi có cửa đầu lâu địa ngục.

Bình thường Huyết Kỳ Lân cực kỳ hung ác nhưng lúc này lại bò rạp xuống giữa xương trắng, dáng vẻ lén lút như ăn trộm, lặng lẽ bò lên đỉnh núi, giống như sợ kinh động đến Hàn Sâm.

Cơ thể Hàn Sâm đã hoàn toàn biến thành dạng huyết tinh, bước vào thời điểm quan trọng nhất thăng cấp lên Công Tước. Lực Quỷ Cốt trong cơ thể bị hắn luyện hóa từng chút một, không ngừng chuyển hóa thành sức mạnh huyết mạch to lớn, làm cho lực Huyết Mạch trong cơ thể hắn càng ngày càng mạnh, giống như một cơn sóng thần liên miên bất tận đánh vào bình cảnh cuối cùng.

Hết chương 2255.

Chương 2256. Huyết Mạch thăng cấp

Mặc dù đang trong quá trình thăng cấp, con Huyết Kỳ Lân kia cũng rất cẩn thận nhưng Hàn Sâm vẫn phát hiện ra nó đã đến, lòng âm thầm run sợ, do dự không biết có nên triệu hồi kết giới Ma Trùng Vương sau đó gọi Hồ Phi không.

Sỡ dĩ Hàn Sâm chọn nơi này để thăng cấp mà không phải là bên trong cung điện chính là vì không muốn Hồ Phi nhìn thấy quá trình thăng cấp của hắn.

Cứ ngỡ Huyết Kỳ Lân sẽ không dám đến, hơn nữa lúc này nó cũng không ra khỏi đỉnh núi hoa sen, nguy hiểm không lớn.

Nhưng ai mà biết được Huyết Kỳ Lân lại thật sự xuất hiện, hơn nữa còn †o gan leo lên đây.

Song nhìn dáng vẻ lén lút của Huyết Kỳ Lân, tạm thời Hàn Sâm cũng không có hành động nào khác, chỉ âm thầm quan sát nó.

Huyết Kỳ Lân cách đỉnh núi càng ngày càng gần, thoạt nhìn có vẻ rất sợ hãi.

Khi cách đỉnh núi chỉ còn mấy trăm mét, Huyết Kỳ Lân nấp sau một tảng đá lớn len lén nhìn về phía Hàn Sâm, không leo tiếp lên nữa.

Hàn Sâm vừa đột phá cấp Công Tước vừa âm thầm quan sát tình hình của con Huyết Kỳ Lân kia. Nếu nó có bất kỳ động tĩnh khác thường nào thì hắn chỉ đành phóng kết giới rồi gọi Hồ Phi ra.

Song Huyết Kỳ Lân cứ nấp bên đó nhìn lén, thỉnh thoảng lại ló đầu ra ngó về phía Hàn Sâm chứ không có lao tới.

Hàn Sâm cho rằng nó không dám tới, bèn tự mình đột phá bình cảnh.

Máu trong cơ thể trào lên ngày càng dữ dội, tim đập như sấm, như động cơ chạy hết công suất, tiếng tim đập thình thịch giống như đang nổi trống.

Mỗi nhịp đập của trái tim đều khiến dòng máu vận chuyển cực nhanh, cũng làm cho nhiệt độ cơ thể càng lúc càng cao.

Thấy thời điểm mấu chốt nhất đã đến, Hàn Sâm không rảnh phân tâm quan sát Huyết Kỳ Lân nữa, bèn triệu hồi kết giới Ma Trùng Vương ra, chuẩn bị cho chặng nước rút cuối cùng.

Lúc này, cả người Hàn Sâm giống như một huyết nhân, máu tươi từ trong da thịt không ngừng thẩm thấu ra bên ngoài, tạo thành một tầng máu kết tinh phía ngoài cơ thể Hàn Sâm.

Không phải việc thăng cấp của Hàn Sâm xuất hiện sự cố bất ngờ, mà máu thấm ra ngoài khiến Hàn Sâm có cảm giác giống như rắn lột da vậy.

Máu đã lão hóa bị đào thải ra khỏi cơ thể, máu mới dần dần ẩn chứa một loại sức mạnh kỳ diệu. Theo sự biến đổi không ngừng của huyết dịch, loại sức mạnh kỳ diệu đó càng ngày càng mạnh mẽ.

Thân thể bị bao phủ bởi từng tầng máu cũ, cả người Hàn Sâm như biến thành một tảng huyết thạch, ngồi đó bất động, tinh thần cũng hoàn toàn đắm chìm trong loại cảm giác ảo diệu đó.

Quá trình Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thăng cấp lên cấp Công Tước rất yên bình. Trong quá trình dần dần lột xác từ cấp Hầu Tước lên cấp Công Tước, không biết từ lúc nào huyết mạch đã hoàn thành thăng cấp, lại lần nữa trở thành một Công Tước.

Thoát ra từ trạng thái không tự chủ, Hàn Sâm bỗng cảm thấy trên mặt ẩm ướt. Vừa mở to mắt nhìn, hắn lập tức hoảng sợ. Chỉ thấy một đầu lưỡi đỏ chót đang liếm lên mặt hắn, Huyết Kỳ Lân đã gần trong gang tấc.

"Nó vào bằng cách nào… Tại sao kết giới Ma Trùng Vương không có phản ứng gì hết…" Hàn Sâm kinh ngạc liên tục lùi về sau nhưng con Huyết Kỳ Lân kia cũng chuyển động, lại đến bên người hắn, tốc độ của Hàn Sâm kém hơn nhiều so với nó.

Song Huyết Kỳ Lân cũng không phóng ra sức mạnh, chỉ dùng lưỡi liếm trên người Hàn Sâm. Hàn Sâm sợ đến nỗi hồn sắp bay ra ngoài rồi, lúc này mới phát hiện con Huyết Kỳ Lân chỉ đang liếm những vết máu cũ trên người hắn.

Hàn Sâm đứng đó không nhúc nhích, rất sợ chọc giận Huyết Kỳ Lân. Khoảng cách gần như vậy, nếu Huyết Kỳ Lân thật sự nổi giận thì ngay cả cơ hội di chuyển Hàn Sâm cũng không có, đến lúc đó chỉ có thể sử dụng biến thân Thần Linh Siêu Cấp thôi.

Cũng may Huyết Kỳ Lân không hề có ý nghĩ như vậy, chỉ là liếm tới liếm lui người Hàn Sâm, chậm rãi liếm hết máu cũ bao bọc quanh người Hàn Sâm, còn có vẻ rất hưởng thụ, giống như đang ăn kem vậy.

"Con này thích ăn máu như thế, sẽ không ăn hết máu cũ rồi uống luôn máu tươi của ta chứ?" Suy nghĩ Hàn Sâm thay đổi thật nhanh, mắt nhìn về phía ma kết Trùng Vương.

Kết giới Ma Trùng Vương không bị hư hại, điều này cũng nằm trong dự đoán của Hàn Sâm. Nếu kết giới Ma Trùng Vương bị công kích thì chắc

chắn Hàn Sâm sẽ nhận ra, không thể không có cảm giác gì mà bị Huyết Kỳ Lân xông vào được.

Nhưng hiện tại kết giới Ma Trùng Vương còn nguyên vẹn mà Huyết Kỳ Lân lại vào được đây. Điều này khiến Hàn Sâm cảm thấy rất khó hiểu.

Kể từ khi lấy được kết giới Ma Trùng Vương tới nay, Hàn Sâm vẫn chưa phát hiện sức mạnh gì có thể xuyên qua nó đi vào mà không hề phá vỡ nó, cho dù là năng lực xuyên qua của Tinh Hải của Tiểu Tinh Tinh cũng không làm được.

Lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ, Huyết Kỳ Lân đã liếm sạch sẽ vết máu cũ trên người Hàn Sâm, sau đó còn chưa đã thèm liếm môi, đôi mắt máu nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

"Ăn xong máu cũ rồi muốn uống máu tươi sao?" Hàn Sâm âm thầm ngưng tụ sức mạnh, đã sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng ai ngờ Huyết Kỳ Lân chỉ nhìn hắn một cái, sau đó xoay người đi, chạy như bay về hướng đỉnh núi hoa sen.

Hàn Sâm nghệt mặt ra một lúc lâu, nói thâm trong lòng: "Con này muốn gì thế?"

Sau trận mưa máu, lần đầu tiên Hàn Sâm không thấy Huyết Kỳ Lân xuất hiện. Điều này khiến Hàn Sâm hết sức tò mò, nó thậm chí còn không hấp thu khí huyết cốt.

"Chẳng lẽ hôm nay ăn máu cũ của ta no rồi sao?" Hàn Sâm thầm nghỉ hoặc trong lòng.

Đã mấy ngày liên tiếp, Hàn Sâm không nhìn thấy con Huyết Kỳ Lân kia xuất hiện. Song Hàn Sâm cũng không quan tâm tình hình của nó lắm.

Tuy Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đã thăng cấp Công Tước nhưng Hàn Sâm cũng không cho rằng mình có thể đánh bại Huyết Kỳ Lân ở một nơi như đại địa ngục Bạch Cốt này. Huống chỉ hiện tại Hàn Sâm cũng không rõ, rốt cuộc Huyết Kỳ Lân làm sao xuyên qua được kết giới Ma Trùng Vương.

Hàn Sâm đang nghiên cứu Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của mình sau khi thăng cấp Công Tước rốt cuộc sở hữu thân thể thuộc tính gì và liệu cơ thể thuộc tính kép của hắn có thể mở ra một kẽ hở trong cấm chế không.

Sau khi mở cơ thể thuộc tính của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, tố chất thân thể của Hàn Sâm đã tăng lên đáng kể, tuy mức độ không bằng Băng Cơ Ngọc Cốt nhưng cũng không tệ.

Song trừ điều này ra cũng không có sức mạnh đặc biệt khác, khiến Hàn Sâm cực kỳ khó hiểu. Bởi vì rõ ràng hắn cảm nhận được một cỗ sức mạnh kỳ diệu bên trong Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nhưng lại không có cách nào sử dụng được loại sức mạnh này, bởi vì bản thân hắn cũng không biết loại sức mạnh đó rốt cuộc có tác dụng gì.

Cái này giống như nội tạng của nhân loại. Nhân loại biết nó ở đó, cũng biết nó có ích nhưng trước khi y học của nhân loại chưa phát triển, lại không biết nó có tác dụng gì.

“Sức mạnh này chắc không chỉ có tác dụng sinh con thật đấy chứ?” Hàn Sâm cảm thấy buồn bực trong lòng, quyết định tìm những thánh đồ của Huyết Mệnh Giáo hỏi thử, xem xem rốt cuộc Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của bọn hắn dùng như thế nào, chỉ dùng để sinh con thì quả thực quá lãng phí.

Sức mạnh thân thể thuộc tính kép của Băng Cơ Ngọc Cốt và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh rất lớn, Hàn Sâm tính toán một chút, có lẽ có cơ hội sẽ xé thử cấm chế kia.

Song vì bảo đảm có thể thành công trong một lần, Hàn Sâm vẫn quyết định giúp Tiểu Thiên Sứ thăng cấp lên cấp Công Tước trước, cộng với năng lực hợp thể của Tiểu Thiên Sứ thì chắc chắn tuyệt đối rồi.

Trong cơ thể Hàn Sâm có một lượng lớn lực Quỷ Cốt, chuyển cho Tiểu Thiên Sứ một ít, để nàng thăng cấp lên Công Tước có lẽ không phải việc gì khó. Song khi Hàn Sâm thực sự làm thế, mới phát hiện Tiểu Thiên Sứ rất bài xích với lực Quỷ Cốt, hoàn toàn không thể hấp thu được.

Hết chương 2256.

Chương 2257. Đời người ngắn ngủi

Lúc này Hàn Sâm mới nhớ ra, do Tiểu Thiên Sứ có thuộc tính loại thánh quang mà lực Quỷ Cốt có vẻ sợ sức mạnh thánh quang nhất, có thể nói là hai loại sức mạnh tương khắc nhau nên Tiểu Thiên Sứ không thể hấp thu được cũng rất bình thường.

“Đã vậy cũng chỉ có thể mạo hiểm thử xem, Động Huyền Kinh và Vật Ngữ Gen cũng khó thăng cấp, dù có lực Quỷ Cốt thì trong thời gian ngắn cũng không thể thăng lên cấp Công Tước được.” Hàn Sâm tính toán trong lòng phải làm sao để đột phá cấm chế thoát khỏi cung điện, lại nhìn thấy con Huyết Kỳ Lân chạy ra khỏi núi.

Ban đầu Hàn Sâm cũng không để ý tới nó, dù sao thì lúc trước cũng thường xuyên chạy ra, Hàn Sâm sớm đã quen rồi. Song khi vô tình liếc mắt nhìn, Hàn Sâm lại hơi ngẩn người.

Thân thể con Huyết Kỳ Lân kia đã có thay đổi lớn. Nó vốn có kích thước như một con trâu đực nhưng đã thu nhỏ đi rất nhiều, giờ nó cũng chỉ cỡ chừng một con sư tử trưởng thành.

Vảy trên người vẫn trong suốt như ngọc, song màu đỏ sậm ban đầu đã biến thành một màu đỏ tươi, hai sừng trên đỉnh đầu cũng trở nên trong suốt.

Hàn Sâm cẩn thận xem xét Huyết Kỳ Lân, luôn cảm thấy trên người con này có chỗ nào đó đã thay đổi nhưng lại không nhìn ra được rốt cuộc là cái gì.

Đang lúc Hàn Sâm nghi ngờ, con Huyết Kỳ Lân đã chạy đến chân núi ngước đầu nhìn Hàn Sâm trên đỉnh núi, trong miệng còn ngậm thứ gì đó.

Hàn Sâm nhìn kỹ lại, thứ nó ngậm trong miệng là một cái dây màu máu, bên trên cái dây có treo một quả giống như quả lê, chỉ to bằng nắm tay, toàn thân màu đỏ máu trong suốt, có thể nhìn thấy được hạt bên trong.

Huyết Kỳ Lân nhổ cái dây xuống đất, sau đó nhìn Hàn Sâm kêu lên hai tiếng, còn dùng móng đẩy cái dây về phía Hàn Sâm, ý tứ dường như đã rất rõ ràng.

Hàn Sâm nhìn thấy rất ngạc nhiên, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ tên này còn biết nhớ ơn báo đáp, ăn máu cũ của ta, còn đặc biệt tặng một quả lê để báo đáp?”

Thấy Hàn Sâm không nhúc nhích, Huyết Kỳ Lân kêu lên với Hàn Sâm hai tiếng, lại đẩy cái dây đó về phía Hàn Sâm, sau đó lùi lại một đoạn, lại kêu Hàn Sâm hai tiếng, như thể nó đang nói Hàn Sâm đừng sợ vậy.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không sợ, đi xuống núi nhặt cái dây đó lên.

Huyết Kỳ Lân thấy hắn nhặt cái dây lên mới xoay người chạy về đỉnh núi hoa sen.

Hàn Sâm có thể cảm nhận được sinh cơ mạnh mẽ bên trên huyết lê, biết đây không phải vật phàm, song bên trong cơ thể hắn tích tụ một lượng lớn lực Quỷ Cốt, trước khi luyện hóa hoàn toàn, ăn thêm đồ bổ gì cũng đều lãng phí.

Lặng lẽ thả Bảo Nhi ra, cho nàng quả lê. Bảo Nhi lập tức mặt mày hớn hở, hái quả lê từ trên cái dây xuống.

Nói cũng kỳ lạ, sau khi quả lê lìa khỏi dây, dây máu đó chợt biến thành một vũng máu nhỏ, nháy mắt bốc hơi sạch sẽ.

Nhìn Bảo Nhi cắn một miếng, nước trái cây lập tức tràn ra, hương vị ngọt ngào bay ra thật xa, sinh cơ lại tràn ra không ngừng.

“Cũng không biết đây là trái gì, quả lê thì phải ở trên cây, quả này lại ở trên dây, có lẽ không cùng một loại.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Bảo Nhi ăn quả lê xong, cũng không có gì thay đổi, vẫn là dáng vẻ như vậy. Sau khi nàng lớn đến năm sáu tuổi thì dường như đã dừng lại, không tiếp tục lớn lên nữa.

Điều này khiến cho Hàn Sâm hết sức hoài nghi, Bảo Nhi có cần thêm một hồ lô khác mới có thể tiếp tục lớn lên.

Tuy Bảo Nhi không muốn nhưng Hàn Sâm vẫn phải đưa nàng vào tháp Thiên Mệnh.

Hàn Sâm trở lại trong cung điện, muốn cẩn thận nghiên cứu sơ hở của cấm chế kia, xác định sức mạnh của mình có thể thành công trong một lần hay không.

Nếu một lần không thể thành công, khiến cho Hồ Phi có phòng bị, hắn muốn chạy trốn nữa cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

“Cũng không biết đàn ông các ngươi cả ngày suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ tu luyện lại hấp dẫn hơn một nữ nhân như hoa như ngọc hay sao?” Thân thể ngọc ngà của Hồ Phi nằm trên giường ngọc, một đôi mắt quyến rũ câu người, nhìn Hàn Sâm u oán nói.

Khoảng thời gian này, Hồ Phi dùng hết các loại mị thuật trêu chọc Hàn Sâm. Ban đầu còn cảm thấy thú vị nhưng Hàn Sâm lại hoàn toàn không có động tĩnh gì khiến nàng cũng không nhịn được mà hờn giận.

Thử nghĩ xem, nàng đường đường là một cường giả Thần Hóa của Hồ tộc, với mị thuật điên đảo chúng sinh, thậm chí vô số đại lão cấp Thần Hóa cũng phải quỳ dưới váy nàng mà Hàn Sâm lại hoàn toàn không động lòng, đó là một sự sỉ nhục đối với nàng.

Cho nên sau đó Hồ Phi thật lòng, cố tình dùng mị thuật mê hoặc Hàn Sâm nhưng vẫn vô dụng, điều này khiến cho Hồ Phi vô cùng ngạc nhiên.

Nếu là cường giả cấp Thần Hóa có thể chống lại được mị thuật của nàng thì cũng không phải chuyện kỳ lạ. Nhưng một Công Tước như Hàn Sâm lại có thể không động lòng, quả thực khiến cho nàng rất ngạc nhiên, cũng nhìn Hàn Sâm bằng một con mắt khác.

“Chẳng trách hắn có thể dập tắt được ý thức của Quỷ Cốt, xem ra đúng là thiên phú dị bẩm, e rằng sức mạnh ý chí có thể so với cường giả Thần Hóa cấp cao.” Hồ Phi cũng thầm tán thưởng Hàn Sâm.

Nhưng điều này không có nghĩa là nàng sẽ buông tha việc trêu đùa Hàn Sâm. Những ngày tháng bị giam cầm quá nhàm chán và cô đơn, thật vất vả mới có một món đồ chơi, sao nàng có thể bỏ qua dễ dàng được chứ?

Hồ Phi cũng không phải là một người không có kiên nhẫn, cho nên khoảng thời gian này nàng vẫn luôn quan sát Hàn Sâm, thử thăm dò Hàn Sâm rốt cuộc thích kiểu phụ nữ gì.

Nhưng điều khiến cho Hồ Phi sầu não là, nàng phát hiện Hàn Sâm không phải là một người quá kén chọn. Khi Hồ Phi thi triển mị thuật, dùng các loại khí chất khác nhau tiếp cận Hàn Sâm, nàng rất dễ dàng phát hiện ra, Hàn Sâm cực kỳ thưởng thức nàng nhưng chỉ vẻn vẹn là thưởng thức mà thôi.

Điều này khiến cho Hồ Phi cảm thấy rất kỳ lạ. Dựa vào kinh nghiệm của mình, nàng hiểu rất rõ loại sinh vật nam tính này cảm tính nhất cũng dễ dàng bị mê hoặc nhất nhưng Hàn Sâm lại luôn có thể chống lại cám dỗ, khiến cho nàng rất khó hiểu.

Đương nhiên Hồ Phi sẽ không buông tha như vậy, thứ nhất nàng thực sự rất nhàm chán, thứ hai với tôn nghiêm của một cường giả Thần Hóa khiến nàng cảm thấy hơi khó chịu, cho nên Hồ Phi đã chuẩn bị cho Hàn Sâm một bữa ăn lớn.

Hàn Sâm nhìn xung quanh, quanh minh chính đại quan sát lối ra thủy đạo của miệng tượng cá, dường như đó là nơi có thể đi ra được, nếu Hàn Sâm không nhìn nơi đó, ngược lại sẽ khiến cho Hồ Phi nghỉ ngờ.

Hàn Sâm vừa nhìn vừa trả lời: “Ngươi chưa từng nghe qua câu cách ngôn kia sao?”

“Cách ngôn gì?” Hồ Phi hỏi bằng giọng ngọt ngào.

“Sinh mệnh đáng quý, tình yêu càng giá trị hơn. Song vì tự do thì cả hai đều có thể vứt bỏ. Bây giờ ta không có tự do, làm sao có tâm trạng nghĩ đến chuyện khác?” Hàn Sâm thở dài nói.

“Thật là một khúc gỗ, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe đời người ngắn ngủi tận hưởng lạc thú trước mắt hay sao?” Hồ Phi quyến rũ nói.

“Nghe thì nghe rồi…” Hàn Sâm vừa nói vừa quay đầu nhìn Hồ Phi. Song cái nhìn này lại khiến hắn sững sờ. Chỉ thấy đôi mắt to đen trắng rõ ràng của Hồ Phi chuyển động, dường như có một cỗ sức mạnh kỳ lạ dâng lên, phút chốc khiến Hàn Sâm thất thần, không tự chủ được bị hấp dẫn bởi đôi mắt mị hoặc kia.

Hết chương 2257.

Chương 2258. Thiên Kiều Bách Mị Câu Hồn Nhãn

Một trong những bí thuật chí cao của tộc Mị Hồ - “Thiên Kiều Bách Mị Câu Hồn Nhãn, phải có thiên phú mị nhãn của bản thân Hồ tộc mới có thể tu luyện được.

Trong mắt của ngàn người có cả ngàn Hamlet, quan điểm và sở thích của mỗi người cũng sẽ không giống nhau hoàn toàn, cũng có cách nói như tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Cho nên đối với nam nữ mà nói, hợp mắt là một khâu cực kỳ quan trọng.

“Thiên Kiều Bách Mị Câu Hồn Nhãn” có thể làm cho tộc Mị Hồ trở nên hoàn mỹ nhất trong mắt đối phương, sự hoàn mỹ này là chỉ phù hợp với thẩm mỹ của đối phương một trăm phần trăm, tương đương với †ình nhân trong mộng mà đối phương hằng ao ước.

Như vậy, bất kể Hồ Phi làm gì cũng đều xinh đẹp vô cùng trong mắt đối phương, mọi cử động có thể câu hồn đoạt phách khiến không ai kiềm lòng nổi.

Loại mị thuật này lợi hại ở chỗ không làm đối phương bị mê hoặc đến mất thần chí nhưng khi tất cả của ngươi đều phù hợp với mong muốn của hắn, hắn làm sao mà chống cự được một cô nàng giống như nữ †hần trong mộng chứ?

Hàn Sâm nhìn Hồ Phi, tỏ vẻ kinh ngạc. Hôm nay thoạt nhìn Hồ Phi trông đặc biệt xinh đẹp, Hồ Phi vẫn là Hồ Phi đó nhưng rơi vào mắt hắn lại có vẻ rung động khác thường, một cái nhíu mày một nụ cười duyên đều làm lòng người say đắm.

“Hôm nay trông ngươi có vẻ rất đặc biệt.” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Hồ Phi, biểu cảm trên mặt cũng dịu hẳn đi.

“Có gì đặc biệt nào?” Hồ Phi mỉm cười.

Hàn Sâm bỗng có cảm giác như một cười trăm vẻ thiên nhiên, sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son, ánh mắt cũng không khỏi sáng lên.

“Rất đẹp.” Hàn Sâm suy nghĩ một lát rồi đáp, bởi vì lúc này hắn lại không nghĩ ra được tính từ nào để miêu tả, hình như chỉ có từ này có thể hình dung Hồ Phi.

“Lẽ nào trước đây ta không đẹp hay sao?” Hồ Phi hờn dỗi nói.

“Trước đây cũng đẹp. Nhưng hôm nay lại đặc biệt đẹp, có chút khác biệt…” Khi đang nói chuyện, Hàn Sâm tự nhiên lại có vẻ rụt rè và căng thẳng.

Giống như quay về mối tình đầu, lần đầu nói chuyện với cô bạn mình thầm thương, cảm giác căng thẳng ấy làm trái tim hắn đập thình thịch, nảy lên mãnh liệt như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Ngươi thích ta xinh đẹp như vậy không?” Hồ Phi mị nhãn như tơ hỏi.
“Thích.” Hàn Sâm nuốt nước bọt đáp.

“Vậy ngươi còn đứng đó làm gì?” Thân thể quyến rũ hơi nghiêng nghiêng, vạt áo chảy xuống lộ ra bờ vai mềm mại nhẫn nhịu và đôi chân ngọc ngà thon thả.

“Ta… ta…” Hàn Sâm đỏ cả mặt, mắt và tay đều không biết nên đặt vào đâu.

Hồ Phi đắc ý, thầm nghĩ trong lòng: “Dù ý chí của ngươi có kiên định như bàn thạch thì dưới Thiên Kiều Bách Mị Câu Hồn Nhãn cũng phải quỳ dưới gót chân lão nương.”

Thấy Hàn Sâm căng thẳng xấu hổ như một xử nam ngây ngô, Hồ Phi †ừ từ đứng dậy, phong tình vạn chủng đi tới trước mặt Hàn Sâm, vươn bàn tay ngọc ngà nắm lấy một tay Hàn Sâm, đặt bàn tay đó lên gò má mịn màng của nàng, khẽ dụi má vào lòng bàn tay Hàn Sâm, ánh mắt quyến rũ nhộn nhạo nhìn Hàn Sâm.

Tuy Hồ Phi không nói câu nào nhưng cặp mắt kia còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Mặt Hàn Sâm sắp đỏ đến nhỏ máu, cố lấy dũng khí, hai tay nâng gương mặt xinh đẹp khiến người ta hít thở không thông của Hồ Phi. Hắn cắn môi, dáng vẻ dường như rất muốn hôn lên rồi lại không dám.

Hồ Phi nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hơi ngẩng lên tựa như phi tử đợi quân vương sủng hạnh, dáng vẻ nhu mỳ giống như Hàn Sâm có thể tùy ý ngắt hái, chà đạp.

Cảm nhận được hô hấp và nhiệt độ tản ra từ trên người Hàn Sâm, trong lòng Hồ Phi vừa thấy đắc ý lại vừa mất mác. Hàn Sâm bị nàng đánh hạ nhanh như vậy, chẳng còn thú vị như trước đây nữa.

Thậm chí nàng còn nghĩ, đợi khi Hàn Sâm mê mệt hoàn toàn, phải đùa giỡn với hắn thế nào mới khiến hắn điên đảo thần hồn, đau khổ chết đi sống lại vì mình.

“Chờ hắn khó dẫn lòng nổi, treo ngược hắn lên từ từ thưởng thức chắc

sẽ khá thú vị đấy.” Hồ Phi đang tưởng tượng ra khung cảnh tươi đẹp, lại chờ mãi không thấy nụ hôn của Hàn Sâm rơi xuống.

Rầm!

Hồ Phi chợt nghe được một tiếng vang thật lớn, cảm thấy khí tức của Hàn Sâm ở trước người nàng đã biến mất, hơi ngẩn ra, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ chốc lát sau, Hồ Phi đã nhận ra ngay, mở bừng mắt nhìn về phía pho tượng hình cá, đã thấy cấm chế nơi đó bị xé ra một lỗ hổng, Hàn Sâm và

Tiểu Tinh Tinh đã chạy mất hút.

“Chạy… Chạy rồi… Thế mà lại chạy mất… Hồ Phi đứng ngơ ngác ở đó, mãi mà không phản ứng lại được, hầu như không thể tin nổi Hàn Sâm đã chạy trốn.

Hồ Phi không thể tin được Hàn Sâm có thể xé rách cấm chế trong cung điện, càng không tưởng tượng nổi Hàn Sâm lại không hề bị mê hoặc dưới “Thiên Kiều Bách Mị Câu Hồn Nhãn” mà còn bỏ chạy.

Chờ Hồ Phi phục hồi tinh thần, gương mặt như ngọc bỗng chốc đỏ bừng lên. Lúc này nàng mới nhận ra mình đã bị Hàn Sâm đùa giỡn. Nàng đường đường là một cường giả cấp Thần Hóa của tộc Mị Hồ mà lại bị một Công Tước đùa giỡn.

Hồ Phi muốn phát tiết sự xấu hổ và giận dữ trong lòng nhưng lại không có bất cứ con đường nào để xả hết. Bởi vì Hàn Sâm có thể chạy trốn mà nàng lại không trốn thoát được, nói cái gì mà nhất định phải giết chết Hàn Sâm, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Hàn Sâm hợp thể cùng Tiểu Thiên Sứ trong chớp mắt, đồng thời sử dụng sức mạnh Băng Cơ Ngọc Cốt và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, gia thêm kỹ năng của Chích Thủ Già Thiên, đánh thật mạnh vào miệng cá.

Cấm chế vốn đã nới lỏng bị hắn miễn cưỡng xé ra một lỗ hổng, cưỡi Tiểu Tinh Tinh chạy ra khỏi cung điện từ miệng cá, điên cuồng chạy thục mạng, không dám dừng lại nửa giây.

Đây là một cơ hội tốt nhất của hắn, Hồ Phi cho rằng hắn đã bị mê hoặc, vốn không nghĩ tới hắn sẽ phá vỡ cấm chế chạy trốn vào lúc đó.

Sự thật cũng đúng như Hàn Sâm đã dự đoán, thuận lợi đến mức khiến Hàn Sâm cảm thấy không chân thực.

“Cuối cùng cũng trốn ra được. Tuy mỹ nữ rất tốt nhưng để ta chôn chân cả đời ở chỗ đó thì có mơ đi.” Hàn Sâm cưỡi Tiểu Tinh Tinh xuyên nhanh qua lớp đá, còn đắc ý ngâm nga, thầm nghĩ: “Ta đúng là phái thần tượng có diễn xuất. Nếu để ta đi đóng phim thì chắc con đường lên làm Ảnh Đế của Tiểu

Lý Tử phải đi thêm năm mươi năm nữa mất.” Hàn Sâm để Tiểu Tinh Tinh đi xuôi theo dòng nước trong ống kim loại, đi về hang đá dưới lòng đất đã rồi sau đó sẽ tính tiếp đi chỗ nào sau. Rất nhanh, Tiểu Tinh Tinh đã đi xuyên qua sông ngầm dưới lòng đất,

sau đó khôi phục chân thân, mang theo Hàn Sâm bơi về phía ngoài sông ngầm.

Ùm!

Tiểu Tinh Tinh mang theo Hàn Sâm vọt ra khỏi sông ngầm, nổi lên trên mặt sông.

Hàn Sâm thở phào một hơi, ánh mắt tùy ý quan sát xung quanh. Song vừa nhìn, cả người đã sững lại ở đó.

Chỉ thấy đám người Ky sĩ vương Băng Lam, Đoạn Tội, Bạch tiên sinh, Edward đang đứng trên bờ sông cách đó không xa, dường như họ cũng bị Hàn Sâm đột nhiên chui ra dọa sợ, mắt to trừng mắt nhỏ với Hàn Sâm đủ ba giây.

Khung cảnh bỗng trở nên cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng sông ngầm đang chảy, thời gian dường như đã dừng lại.

Hết chương 2258.

Chương 2259. Trở lại cung điện đá

“Ôi đệt! Sao bọn họ lại ở đây vậy?” Hàn Sâm phản ứng lại, không nói hai lời lập tức để Tiểu Tinh Tinh chui vào sông ngầm lần nữa.

Không đợi Tiểu Tinh Tinh chạy thoát từ dưới sông ngầm đã thấy các loại sức mạnh khủng khiếp rơi xuống. Hầu như chỉ trong nháy mắt, sông ngầm đã bốc hơi vào hư vô.

Hàn Sâm triệu hồi kết giới Ma Trùng Vương ra, miễn cưỡng chặn được một đòn từ những sức mạnh kinh khủng kia, song kết giới Ma Trùng Vương đã bị hao tổn nghiêm trọng, hầu như sắp bể nát.

Cũng may đám Edward không định giết Hàn Sâm thật, sợ Hàn Sâm không mang Thánh Vật bên người, sau khi giết Hàn Sâm lại không tìm được Thánh Vật, cho nên không ra đòn sát thủ, bằng không chỉ với một kết giới Ma Trùng Vương vốn không thể đỡ nổi nhiều công kích đáng sợ như vậy, sẽ bị phá hủy ngay lập tức.

Dù vậy, kết giới Ma Trùng Vương cũng không thể sử dụng được nữa, bị Hàn Sâm thu vào Hồn Hải.

Nhờ sự bảo vệ của kết giới Ma Trùng Vương, Tiểu Tinh Tinh đã chui vào trong lớp đá, điên cuồng chạy thục mạng.

Đáng tiếc lớp đá cũng không đủ để ngăn cản sự truy đuổi của đám Edward. Một cỗ sức mạnh kinh khủng điên cuồng đánh tới, nổ xuyên ra một thông đạo dài đến một cây số dưới lòng đất, Đoạn Tội đã vung nắm đấm vọt tới.

Hàn Sâm điều khiển Tiểu Tinh Tinh thay đổi tuyến đường chạy trốn, song có sức mạnh thật sự có thể muốn gì được nấy, đá ngầm trước mặt đám Edward tựa như bọt biển, tiện tay có thể dùng một quyền xuyên thủng cả ngàn mét. Bất kể Hàn Sâm có chạy về hướng nào, bọn họ đều có thể đuổi theo rất nhanh.

Giống như phong tỏa Hàn Sâm, dù Hàn Sâm có cưỡi Tiểu Tinh Tinh trốn đến chỗ nào cũng không thể tránh thoát sự truy đuổi của họ.

“Hàn Sâm, chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến ngươi, giao món đồ kia ra, ta có thể tha mạng cho ngươi.” Bạch tiên sinh nói.

“Đồ là của ta, sao ta phải giao cho các ngươi chứ?” Hàn Sâm vừa chạy vừa đáp, phiến đá cũng không phải của bọn họ, Hàn Sâm vốn không có ý định giao nộp.

“Đó không phải là thứ ngươi có thể chiếm làm của riêng, giao ra đây mới có thể bảo toàn mạng sống. Ngươi muốn sống hay muốn giữ món đồ đó đến

chết hả?” Ky sĩ vương Băng Lam nói.

“Mạng ta muốn, đồ ta cũng muốn.” Hàn Sâm đáp.

Vì đám Edward không hạ sát thủ, lớp đá vẫn còn chút hiệu quả ngăn cản, Hàn Sâm tạm thời chưa bị bọn họ bắt được.

Song cứ tiếp tục như vậy chắc chắn không phải cách hay, Hàn Sâm cắn răng, chỉ đành để Tiểu Tinh Tinh chạy về phía cung điện.

Hồ Phi tức muốn chết, đang nghiến răng nghiến lợi lại đột nhiên nghe được một tiếng bịch. Chỉ thấy Tiểu Tinh Tinh và Hàn Sâm đã vọt vào từ chỗ miệng cá.

Hàn Sâm nhìn Hồ Phi trước mặt đang trợn mắt dòm hắn, cười lúng túng: “Mỹ nữ ơi, ta nghĩ lại rồi, vẫn không nỡ bỏ ngươi, cho nên ta đã quay về rồi này.”

Hồ Phi cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, khẽ nhíu mày, dường như đang nghe ngóng gì đó. Một lát sau nàng chợt híp mắt lại, cười tùm †ỉm nhìn Hàn Sâm nói: “Xem ra bên ngoài ngươi đắc tội không ít người ha. Những kẻ đó đều đã đánh tới trước cung điện rồi, thực lực cũng không tệ.”

“Khụ khụ, chuyện này không quan trọng, không cần để ý mấy kẻ nhàm chán đó. Dù sao họ cũng không phá nổi cấm chế của cung điện, chị đẹp à, tụi mình tiếp tục chơi hôn hôn đi?” Hàn Sâm ho nhẹ nói.

“Giờ ta không muốn chơi hôn hôn nữa, ta thích chơi cái gì kích thích hơn cơ.” Hồ Phi nói rồi vung tay lên, một sợi xích Trật Tự vô hình trói chặt lấy Tiểu Tinh Tỉnh và Hàn Sâm, cùng treo ngược lên xà cung điện.

Hồ Phi cầm một cái roi da nhỏ trong tay, đi tới trước mặt Hàn Sâm và Tiểu Tinh Tinh đang bị treo ngược, ngón tay khẽ vuốt ve gò má Hàn Sâm, cười híp mắt nói: “Ngươi cho ta sự ngạc nhiên lớn như vậy, ngươi nói ta nên báo đáp ngươi thế nào cho phải đây?”

Vừa nói, Hồ Phi vừa giơ roi da trong tay lên, Hàn Sâm bèn vội vã nói: “Mỹ nữ ơi đừng động thủ, có chuyện gì mình từ từ nói.”

“Giờ ta chỉ muốn động thủ thôi, không muốn từ từ nói.” Hồ Phi lạnh mặt đáp.

Trước kia khi nàng tung hoành trong vũ trụ gen, đọ sức với đám đại lão Thần Hóa cũng chưa từng phải chịu thiệt như vậy, bây giờ nàng hận Hàn Sâm vô cùng, quyết định phải trừng trị hắn một phen mới được.

Vừa nói, Hồ Phi vừa vung roi da trong tay, định cho Hàn Sâm một bài học đắt giá, để xả hết sự xấu hổ và giận dữ trong lòng.

“Chị đẹp ơi, tụi mình thương lượng đi. Ta giúp ngươi thoát khỏi đây, ân oán của chúng ta coi như chấm dứt, thế nào?” Hàn Sâm vội nói thêm.

Hồ Phi hơi ngẩn ra. Nếu lúc trước Hàn Sâm nói vậy thì chắc chắn nàng sẽ không tin. Nhưng giờ Hàn Sâm lại có thể phá vỡ cấm chế thoát ra khỏi cung điện, khiến nàng cũng phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

“Chắc ngươi không định giỡn chơi với chị đây nữa chứ?” Hồ Phi cười híp mắt nhưng ánh mắt lạnh lùng lại không ngừng quan sát vẻ mặt Hàn Sâm.

“Nếu Tam Mộc ta dám lừa chị đẹp thì nhất định sẽ không được chết tử tế.” Hàn Sâm vội thề thốt.

Hồ Phi lại mỉm cười, đưa tay vuốt ve gương mặt Hàn Sâm nói: ‘Cậu em trai tốt thế này, còn luôn luôn mang tới sự ngạc nhiên cho chị đây, sao chị nỡ bỏ ngươi được chứ?”

Đang nói, gương mặt Hồ Phi chợt lạnh hẳn đi, roi da trong tay thoáng cái giương lên thẳng tắp như dao găm, bị Hồ Phi dùng sức cắm xuống.

Roi da như dao găm đâm xuyên qua đũng quần Hàn Sâm, suýt nữa thì đâm vào chỗ yếu hại, cắm thẳng vào vách tường phía sau, khiến Hàn Sâm lạnh cả sống lưng.

“Nếu ngươi dám gạt ta lần nữa thì ta thiến ngươi luôn.” Hồ Phi hừ lạnh, ngồi trở lại giường ngọc, nhìn Hàn Sâm nói: “Nói đi, ngươi định giải thoát cho ta thế nào đây?”

“Đây là chỗ nào?” Edward ngây người nhìn tường đá trước mặt.

Họ đuổi theo Hàn Sâm tới đây, nổ tan hết lớp đá. Song khi đến nơi đây, sức mạnh của họ lại không thể xuyên qua được tảng đá bên trong.

Ngay cả sức mạnh của Ky sĩ vương Băng Lam đánh vào cũng chỉ làm cho một ít khí đen thần bí tràn ra, tường đá không hề sứt mẻ chút nào.

Đám Edward đào hết lớp đá xung quanh, chợt phát hiện hóa ra đây là một tòa cung điện ngầm bằng đá, lấy sức mạnh của họ mà lại không phá tan nổi cung điện đá này.

“Nếu ta đoán không sai, lúc trước Hàn Sâm đã trốn trong cung điện đá này, cho nên sức mạnh của ta mới không xác định được vị trí cụ thể của hắn.” Bạch tiên sinh nhìn cung điện đá và nói.

“Bạch tiên sinh có cách nào mở cung điện đá này ra không?” Edward cung kính hỏi.

“Những thứ này không phải sở trường của ta, các ngươi chắc sẽ có cách hay hơn là ta.” Bạch tiên sinh lắc đầu nói.

“Cung điện bằng đá dưới lòng đất này không biết là do ai xây mà sức mạnh của chúng ta còn không phá nổi bức tường cung điện. E rằng người xây dựng nơi này phải là cường giả cấp Thần Hóa.” Ky sĩ vương Băng Lam nói.

“Trực tiếp phá vỡ cung điện đá là chuyện không thể rồi. Chúng ta cứ đào hết cung điện ra rồi tìm chỗ cổng chính, có lẽ sẽ có cách cũng nên.” Edward trầm tư nói.

Mọi người cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể đào hết đá ra trước, đi tìm cổng chính cung điện.

Chỗ Hàn Sâm chui vào là một ống nước, hắn cũng chẳng biết cổng chính ở chỗ nào.

Hết chương 2259.

Chương 2260. Bí mật của Thánh Chủ

“Tâm tư của Quỷ Cốt Tướng thật quá độc ác, thiết kế cơ thể của ngươi thành một bộ phận của cấm chế cung điện, nếu phá hủy cấm chế cung điện, đồng nghĩa phá hủy thân thể của ngươi. Cấm chế bị phá rồi, ngươi cũng không sống nổi.” Hàn Sâm nghiêm túc nhìn Hồ Phi nói. “Nói tiếp đi.” Hồ Phi nghe thấy Hàn Sâm nói một câu như vậy, trong lòng lại tin lời của Hàn Sâm vài phần.

Thực sự giống như Hàn Sâm nói, cơ thể của nàng chính là một phần của cấm chế cung điện. Trong quá trình phá hủy cấm, sức mạnh của nàng cũng sẽ bị cấm chế rút đi để ngăn cản lực lượng phá hỏng cấm chế. Cấm chế bị hủy, nàng cũng xong đời.

“Mỹ nữ tỷ tỷ, ngươi xem chúng ta có thể từ từ nói tiếp được không?” Hàn Sâm nói.

Hồ Phi hừ một tiếng lạnh lùng, động ý niệm, xích Trật Tự trói buộc Hàn Sâm được thu trở về, Hàn Sâm lập tức tự do trở lại.

Tiểu Tinh Tinh ở một bên, nhìn về phía Hàn Sâm với đôi mắt long lanh nước mắt.

“Khụ khụ, Tiểu Tinh Tinh làm sai, ta nhất định quản giáo nó cẩn thận, mỹ nữ tỷ tỷ, ngươi tha cho nó đi.” Hàn Sâm vội vàng nói.

Hồ Phi trợn trừng mắt nhìn Hàn Sâm, nhưng vẫn thả Tiểu Tinh Tỉnh ra.

Tiểu Tinh Tinh được tự do, lập tức trốn đến sau lưng Hàn Sâm nhanh như chớp, đến cả đầu cũng không dám lộ ra, sợ bị Hồ Phi nhìn thấy.

Hàn Sâm cân nhắc một lúc, tiếp tục nói: “Muốn phá cấm chế, cũng không thương tổn đến tỷ tỷ ngươi là một kỹ thuật. Cho dù cường giả cấp Thần Hóa

bình thường đến, e rằng cũng khó có thể phá được cấm chế của cung điện mà không làm tổn thương đến tỷ tỷ."

"Nói trọng điểm đi." Hồ Phi hừ lạnh, nói.

Hàn Sâm cười nói: "Vừa hay tiểu đệ giỏi kỹ thuật về phương diện này, có lòng tin có thể cứu tỷ tỷ ra mà không tổn hại gì, nhưng bởi vì tiểu đệ chỉ là một Công Tước, sức mạnh quá thấp, cho nên quá trình này sẽ hơi rắc rối, không thể hoàn thành trong thời gian ngắn."

Thấy Hồ Phi không nói lời nào, chỉ nhìn hắn, Hàn Sâm ho nhẹ một tiếng: "Nhưng nếu tỷ tỷ đồng ý phối hợp, ta tin rằng có thể nhanh hơn một chút."

"Ngươi muốn ta phối hợp thế nào?" Hồ Phi nhìn Hàn Sâm, hỏi bằng ánh mắt không tin tưởng.

"Ngươi chính là một phần của cấm chế, hẳn là có thể khống chế một phần cấm chế đúng không? Chúng ta bắt đầu từ một phần mà ngươi có thể khống chế đó, giải trừ cấm chế này, tách ngươi và trung tâm cấm chế ra. Nếu thành công, đến lúc đó với sức mạnh của ngươi, cho dù ta không ra tay, ngươi cũng có thể phá hủy toàn bộ cấm chế của cung điện." Hàn Sâm nói.

"Được" Hồ Phi đồng ý.

"Nhưng có một việc cần xin tỷ tỷ ngươi làm chủ." Hàn Sâm lại nói thêm một câu.

Hồ Phi biết hắn muốn nói gì, nghe vậy liền nói thẳng: "Nếu ngươi có thể giúp ta thoát vòng vây, ta đương nhiên sẽ giúp ngươi đối phó với những kẻ bên ngoài."

"Vậy cảm ơn tỷ tỷ trước." Khuôn mặt Hàn Sâm lộ vẻ vui mừng, nhưng chưa thật sự hy vọng Hồ Phi có thể giúp hắn.

Hàn Sâm mượn danh nghĩa nghiên cứu cấm chế, muốn Hồ Phi biểu diễn khống chế một phần cấm chế mà nàng có thể nắm chắc cho hắn xem, khiến Hàn Sâm càng thêm hiểu biết về cấm chế của cung điện.

Trên thực tế, những lời mà Hàn Sâm nói với Hồ Phi trước đó chỉ vì muốn tạm thời ổn định nàng mà thôi, muốn tách nàng ra từ bên trong cấm chế tuyệt đối không phải việc dễ dàng. Hàn Sâm cũng chỉ nói ngoài miệng như vậy, mà vốn không nắm chắc.

Có được sự an toàn tạm thời, Hàn Sâm bắt đầu suy nghĩ kế sách thoát thân. Hiện tại bên trong có cọp mẹ, bên ngoài có một đám lang sói đói khát, nếu Hàn Sâm là cường giả cấp Vương, không khó để mở ra một con đường máu, nhưng bây giờ chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

"Phiến đá liên quan đến di vật của Thánh Vực Chi Chủ, sau này có lẽ cần dùng vào lúc cứu Tiểu Hoa, tuyệt đối không thể để đám người Edward cướp mất." Hàn Sâm đã hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải lấy được di vật của Thánh Vực Chi Chủ.

Đáng tiếc hiện tại hắn không ra được, cũng không biết Bia Thánh ở chỗ nào, muốn lấy được di vật của Thánh Vực Chi Chủ cũng không dễ dàng.

"Mỹ nữ tỷ tỷ, tại sao Quỷ Cốt lại xây dựng cung điện ở nơi như thế này, có nguyên nhân gì đặc biệt sao?" Hàn Sâm nói bóng nói gió, hy vọng có thể nghe ngóng được một số thông tin về Bia Thánh.

Hồ Phi là sủng phi của Quỷ Cốt, biết đâu nàng biết điều gì.

Hồ Phi thản nhiên nói: "Ta chỉ biết hắn phạm sai lầm cực lớn, bị Thánh Vực Chi Chủ phạt tới đây khai hoang, chuyện còn lại cũng không biết."

"Nói như vậy, tỷ tỷ cho rằng bên trong có vấn đề?" Hàn Sâm nghe ra ý ở ngoài lời của Hồ Phi.

Hồ Phi bị nhốt quá lâu, thực sự đã hơi nhàm chán. Hàn Sâm nói chuyện với nàng, nàng không phản đối, mà đáp lại: "Tuy rằng sát tâm của Quỷ Cốt Tướng rất nặng, nhưng vô cùng trung thành và tận tâm với Thánh Vực Chỉ Chủ, được coi là phụ tá đắc lực, sao có thể bởi vì một sai lầm mà bị phạt đến nơi này, chắc chắn là có việc bí mật cần Quỷ Cốt Tướng đến làm, nhưng tâm tư Quỷ Cốt Tướng cực kỳ sâu đậm, hắn chưa từng nói với ta, rốt cuộc đến đây để làm gì."

Hàn Sâm không biết Hồ Phi thực sự không biết hay giả vờ không biết, suy nghĩ rồi lại nói: "Trước đây ta nhìn thấy một tòa thành Quỷ Cốt †rong sa mạc, nơi đó là nơi ở của Quỷ Cốt Tướng?"

Hồ Phi nghe xong thì hơi nhíu mày: "Sau khi Quỷ Cốt Tướng đến đây, vẫn luôn sống ở đây, không xây dựng nơi nào khác, sao có thể có một tòa thành Quỷ Cốt khác, người kể lại chỉ tiết kiểu dáng ở đó cho ta."

Hàn Sâm kể lại hình dạng của thành Quỷ Cốt một lượt, nhưng không nói chuyện thành Quỷ Cốt đã bị đào lên.

Hồ Phi nghe xong, sắc mặt thay đổi bất định, hồi lâu mới thì thào lẩm bẩm: "Thì ra là vậy… Thì ra là vậy…"

"Tỷ tỷ nghĩ tới điều gì?" Hàn Sâm hỏi.

Hồ Phi bĩu môi: "Nếu ta đoán không nhầm, tòa thành Quỷ Cốt mà ngươi thấy trên thực tế là nơi dưỡng thánh của Thánh Vực Chi Chủ, thành Quỷ Cốt chỉ phụ trách trông coi mà thôi, khó trách hắn lại đến nơi này."

"Nơi dưỡng thánh là gì?" Hàn Sâm vui vẻ trong lòng, cuối cùng nói thẳng vào vấn đề.

Hồ Phi suy nghĩ nói: "Trước đó ngươi nói với ta Thánh Vực đã bị hủy diệt từ rất lâu về trước, vậy thì nói ra những chuyện này cũng không sao. Nếu Thánh Vực Chi Chủ vẫn còn sống, ta thực sự không dám nói lời này."

Hồ Phi dừng một chút, mới lại nói tiếp: "Vị Thánh Vực Chi Chủ đó thống lĩnh Thánh Vực với tư thái tối cao, gần như đánh hạ Chư Thiên Vạn Giới, suýt nữa trở thành bá chủ thống nhất đại vũ trụ gen. Đáng tiếc vạn vật đều có số phận của nó, kể cả người vĩ đại như Thánh Vực Chi Chủ, cũng không ngăn được sự xâm nhập của năm tháng, cuối cùng có một ngày trở về với cát bụi. Nhưng với vị vua có tài trí kiệt xuất như hắn, lại không cam tâm khổ sở cầu cách trường sinh bất tử giống như cây cỏ."

"Vì có thể bất tử, Thánh Vực Chi Chủ đã làm rất nhiều thí nghiệm, chỉ riêng thí nghiệm mà ta biết đã không dưới trăm loại" Hồ Phi nhớ lại nói: "Lúc đó ta là sủng phi của Quỷ Cốt, Quỷ Cốt lại là tâm phúc được †in yêu

nhất của Thánh Vực Chỉ Chủ, ta biết được không ít chuyện từ chỗ Quỷ Cốt. Tuy rằng cũng chỉ là chút chuyện bên ngoài, nhưng từ đó cũng biết dã tâm của Thánh Vực Chi Chủ, giống như biến cố lớn của Nguyên Lệ Tinh, Táng Long Cốc quỷ dị, thánh linh của Tí Hộ Sở, không gian Á thần… vân vân, đều là dấu vết tìm trường sinh bất tử của Thánh Vực Chi Chủ."

"Thánh linh của Tí Hộ Sở? Đó là cái gì?" Hàn Sâm nghe mà trái tim sắp nhảy ra ngoài, khuôn mặt lại cố tỏ vẻ tò mò.

"Cụ thể thì ta cũng không rõ, chỉ nghe Quỷ Cốt Tướng nhắc đến hai câu, trong Thánh Vực có một không gian dị chủng kì lạ tên là Tí Hộ Sở, Thánh Vực Chi Chủ nghiên cứu thánh linh có thể sống mãi không chết ở bên trong đó." Hồ Phi suy nghĩ nói.

"Dị linh!" Hàn Sâm kích động, suýt nữa thốt ra khỏi miệng.

Hết chương 2260.

Chương 2261. Nơi dưỡng thánh

"Nếu Tí Hộ Sở mà Hồ Phi nói thật sự là Tí Hộ Sở mà loài người chúng †a sinh sống, thì cái gọi là thánh linh sống mãi không chết rất có khả năng là dị linh. Trong Tí Hộ Sở chỉ có dị linh có thể sống mãi không chết, cho dù bị giết chết cũng có thể sống lại trong đá linh hồn của bọn chúng. Chỉ cần đá linh hồn không bị hủy, dị linh có thể sống mãi…" Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy, dị linh thật sự rất có khả năng chính là thánh linh mà Thánh Vực Chi Chủ nghiên cứu.

Nhưng nghiên cứu cũng chia ra hai loại, một loại là dị linh vốn đã tồn †ại, Thánh Vực Chi Chủ chỉ nghiên cứu nguyên lý sống mãi không chết của bọn chúng, còn một loại là dị linh vốn không tồn tại, mà Thánh Vực Chi Chủ nghiên cứu ra bọn chúng.

Cho dù là loại nào, đều có vẻ nghiên cứu Thánh Vực Chi Chủ đã thất bại. Nếu không bản thân hắn cũng sẽ không chết.

Tà Tình Đế xuất thân là dị linh, ở Tí Hộ Sở hắn quả là sống mãi không chất.

Hàn Sâm đã từng hỏi Tà Tình Đế, sau khi Tà Tình Đế định hình lại thân thể tiến vào vũ trụ Liên Minh, đá linh hồn đã cắt đứt liên hệ với hắn. Tà Tình Đế cảm thấy nếu hắn lại chết đi lần nữa, có lẽ không thể sống lại được.

Hàn Sâm còn muốn hỏi thêm một số việc liên quan đến Tí Hộ Sở, đáng tiếc Hồ Phi cũng không biết nhiều về Tí Hộ Sở, đều do Quỷ Cốt Tướng lộ ra chút sơ hở trong lúc vô tình.

Bây giờ Hàn Sâm vô cùng hối hận đã dễ dàng giết chết Quỷ Cốt Tướng như vậy, nếu Quỷ Cốt Tướng chịu mở miệng, có lẽ có thể giải được rất nhiều thắc mắc.

Đáng tiếc Hàn Sâm không thể khống chế được lực lượng của áo giáp tinh thể màu đen, Quỷ Cốt Tướng tự tìm cái chết, hắn cũng hết cách.

Hồ Phi lại tiếp tục nói: “Nếu ta đoán không nhầm, tòa thành Quỷ Cốt mà người nhìn thấy, có lẽ là nơi dưỡng thánh của Thánh Vực Chi Chủ, sở dĩ lấy tên của Quỷ Cốt Tướng, cũng chỉ là bưng tai bịt mắt người khác”

“Rốt cuộc nơi dưỡng thánh là gì?” Hàn Sâm nghe từ này rất nhiều lần, nhưng vẫn không hiểu có nghĩa là gì.

Hồ Phi suy nghĩ nói: “Khái niệm này có hơi phức tạp, bao gồm rất nhiều loại tình huống khác nhau. Nói một cách đơn giản chính là Thánh Vực Chi Chủ phát hiện ra một số khả năng có thể khiến hắn trường sinh bất tử, nhưng những khả năng đó vẫn chưa trưởng thành đến trình độ mà hắn có thể sử dụng, phải nuôi dưỡng một thời gian trước.”

“Nhưng ta không nhìn thấy thứ gì đặc biệt trong tòa thành đó, chỉ là một tòa thành đổ nát mà thôi.” Hàn Sâm nói.

Hồ Phi bĩu môi nói: “Đã là nơi dưỡng thánh bí mật, sao có thể tùy tiện để ngươi phát hiện, có lẽ tòa thành đó chỉ là điều kiện tiên quyết để đi vào nơi dưỡng thánh thực sự. Có thể nơi đó là lối vào của nơi dưỡng thánh, cũng có thể ở trong đó có vật phẩm cần thiết để tiến vào nơi dưỡng thánh, cần phải đi xem rồi mới biết được.”

“Hồ Phi phán đoán như vậy, rất trùng hợp với lời của Quỷ Cốt Tướng nói, xem ra Bia Thánh thực sự ở một nơi khác.” Hàn Sâm suy nghĩ lại hỏi: “Ở tòa thành đó, ta nhìn thấy tượng đá của Quỷ Cốt Tướng chỉ canh gác ở cửa đại điện, trong đại điện có một tượng đá khác, đó là Thánh Vực Chi Chủ sao?”

Hàn Sâm nói lại hình dạng của tượng đá Nhân Đế một lượt, nhìn Hồ Phi đợi câu trả lời.

Ai ngờ Hồ Phi lại lắc đầu: “Nói thật, ta cũng chưa từng gặp Thánh Vực Chi Chủ, e rằng ngay cả trong mười đại Thần Tướng, cũng không có mấy người biết Thánh Vực Chi Chủ trông như thế nào.”

“Điều này sao có thể xảy ra?” Hàn Sâm không dám tin nhìn Hồ Phi.

“Không có gì là không thể, Thánh Vực Chi Chủ luôn mặc áo giáp, không nhìn thấy dáng vẻ của hắn cũng rất bình thường. Đến cả hắn là nam hay nữ cũng không nhìn ra được, chỉ biết đại khái, hắn là sinh vật có hình thể gần giống như chúng ta. Nhưng đó chỉ là bề ngoài mà thôi, đến trình độ như Thánh Vực Chi Chủ, muốn thay đổi hình thể thậm chí là thay đổi gen cũng rất dễ dàng.” Hồ Phi nói.

Hàn Sâm không thăm dò được nhiều thông tin từ chỗ Hồ Phi. Tuy rằng Hồ Phi nói chuyện rất vui vẻ với hắn, nhưng những điều Hồ Phi biết có hạn, cũng chỉ biết một số việc đại khái mà thôi.

Hàn Sâm nghiên cứu cẩn thận cấm chế trên người Hồ Phi, lúc nghỉ ngơi sẽ tiến vào Bạch Cốt Đại Địa Ngục tu luyện, lấy vật ngữ gen luyện hóa lực quỷ cốt ở đó.

Động Huyền Kinh có thể từ từ tu luyện, nhưng vật ngữ gen lại phải mượn ngoại lực.

Dường như Huyết Kỳ Lân phát hiện Hàn Sâm trở về, chạy ra từ đỉnh núi Liên Hoa, lại tha một viên huyết lê đưa cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm thử đến gần Huyết Kỳ Lân, thấy nó hoàn toàn không biểu hiện ý thù địch, lập tức vui vẻ trong lòng: “Không biết chừng thật sự có cơ hội thu

phục nó, có một tay đấm cấp Vương mạnh mẽ như vậy, chưa chắc không thể chiến một trận với cường giả như Edward.”

Hàn Sâm thử từ từ tiếp xúc với Huyết Kỳ Lân, Huyết Kỳ Lân không biểu hiện kháng cự quá lớn, nhưng vẫn có lòng cảnh giác rất mạnh, muốn lập tức thực sự thân thiết với nó cũng không dễ.

Cuối cùng đám người Edward cũng tìm được cửa lớn của cung điện, nhưng lại không có cách mở cánh cửa ra, mà vẫn bị chặn ở bên ngoài.

“Sao nơi này lại có một tòa cung điện, chắc không phải Thánh Vực Chi Chủ để lại chứ?” Một Băng Lam Ky Sĩ cấp Vương nói.

“Xem phong cách của nơi này, chắc không phải là bút tích của Thánh Vực Chi Chủ, nếu ta không nhìn nhầm, có lẽ nơi này có liên quan đến Quỷ Cốt Tướng.” Bạch tiên sinh nói.

“Cho dù là ai xây dựng cung điện ở nơi này, chúng ta cũng nhất định phải mở nó ra. Không có thánh vật trong tay Hàn Sâm, không ai trong chúng ta vào được Bia Thánh.” Edward nói xong nhìn về phía Bạch tiên sinh: “Bạch tiên sinh, ngươi giỏi về cấm chế nhất, không biết có cách gì có thể mở cửa lớn cung điện không?”

“Cấm chế của cung điện này vô cùng kỳ lạ, trước kia ta cũng chưa bao giờ gặp, nếu muốn phá giải hoàn toàn, có lẽ sẽ mất mấy chục năm, hơn trăm năm cũng không thể làm được.” Bạch tiên sinh nói.

“Thời gian quá dài, có cách nào nhanh hơn không?” Ky Sĩ Vương Băng Lam hỏi.

Bạch tiên sinh suy nghĩ, nói: “Chỉ muốn đi vào, cũng không phải không có cách mạnh mẽ phá vỡ cấm chế, tất cả chúng ta hợp lực vẫn có thể miễn cưỡng thử một lần, nhưng ta cần chuẩn bị một số thứ, hơn nữa đến lúc đó còn cần mọi người phối hợp.”

“Tất cả nghe theo sự sai khiến của tiên sinh.” Edward và Ky Sĩ Vương Băng Lam đều tỏ vẻ không có ý kiến.

“Có một số thứ không có trong căn cứ, cần điều đến từ nơi khác, ta thấy ít nhất cần hơn một tháng mới có thể chuẩn bị đầy đủ, trong

khoảng thời gian này phiền các ngươi canh giữ ở đây.” Bạch tiên sinh nói.

Bạch tiên sinh dẫn theo Đoạn Tội rời đi, Ky Sĩ Vương Băng Lam và đám người Edward canh giữ cung điện, để tránh Hàn Sâm chạy trốn từ trong cung điện.

Tuy rằng Hàn Sâm chỉ gạt Hồ Phi, nhưng hắn cũng chuyên tâm nghiên cứu cấm chế, thực sự khiến hắn nghĩ ra một cách có thể giải cứu Hồ Phi.

Nhưng Hàn Sâm không thật sự muốn cứu Hồ Phi ra, đây là một tai họa. Ai biết sau khi nàng thoát khỏi, liệu có khai đao với Hàn Sâm trước hay không.

Tộc Bách Biến Mị Hồ không phải lương thiện gì. Hiện tại Hồ Phi bị nhốt ở trong này cảm thấy nhàm chán, cho nên giữ Hàn Sâm lại trò chuyện, đợi sau khi nàng thoát khỏi thì rất khó nói.

Theo Hàn Sâm biết, tộc Bách Biến Mị Hồ sinh ra không ít mỹ nữ đã gây †ai họa cho cả một chủng tộc, dẫn đến không ít chủng tộc đều bị diệt. Đây cũng là lý do mà Hàn Sâm không muốn tiếp xúc nhiều với Hồ Phi.

Hết chương 2261.

Chương 2262. Động thái lạ của Huyết Kỳ Lân

Hàn Sâm đi đến Bạch Cốt Đại Địa Ngục lần nữa, hắn trở về đã hơn nửa tháng, sau khi Huyết Kỳ Lân hấp thụ khí huyết cốt mỗi ngày, Hàn Sâm đều có cơ hội tiếp xúc gần gũi với nó.

Tuy rằng Huyết Kỳ Lân hung tàn, nhưng không kháng cự Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm vô cùng tò mò, rốt cuộc là nguyên nhân gì dẫn đến kết quả này.

Nguyên nhân có khả năng nhất, đương nhiên là Huyết Kỳ Lân đã ăn lão huyết của hắn.

Đáng tiếc lão huyết mới có một lần lúc thăng cấp, Hàn Sâm không thể lấy máu tươi của mình cho nó ăn.

Nhưng sau khi huyết mạch mệnh thần kinh thăng cấp Công Tước, Hàn Sâm lại dùng máu của mình thẩm thấu Huyết Hạt Ngọc Cổ, phát hiện tiến triển vô cùng nhanh. Hiện tại hắn đã có thể gõ vang Huyết Hạt Ngọc Cổ, sau này không cần dẫn theo Bảo Nhi cũng có thể sử dụng Huyết Hạt Ngọc Cổ, rất thuận tiện.

Ngày hôm nay, sau khi Huyết Kỳ Lân hấp thụ khí huyết cốt, gào lên hai tiếng với Hàn Sâm, sau đó quay người đi về phía ngọn núi Liên Hoa mà nó sinh sống. Thấy Hàn Sâm không nhúc nhích, nó lại quay đầu kêu hai tiếng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, Huyết Kỳ Lân muốn mời hắn đến ngọn núi Liên Hoa, đương nhiên Hàn Sâm không do dự, trực tiếp đi theo nó. Có thể vào hang ổ của Huyết Kỳ Lân có lẽ là biểu hiện của quan hệ giữa hai bên càng tiến thêm một bước.

Hàm Sâm đi theo Huyết Kỳ Lân đến ngọn núi Liên Hoa, dòng huyết trong ngọn núi đã chảy gần hết, nhưng vẫn có thể nhìn thấy một đầm huyết, trong sơn cốc còn có rất nhiều giàn nho và huyết lê mà Hàn Sâm từng ăn.

Huyết Kỳ Lân trực tiếp nhảy vào bên trong đầm huyết, còn kêu lên hai tiếng với Hàn Sâm, ý bảo Hàn Sâm đi theo nó vào đầm huyết.

Hàn Sâm do dự một lúc, vẫn nhảy theo Huyết Kỳ Lân vào, bởi vì theo kinh nghiệm nuôi dưỡng sủng vật trước đây của hắn, tắm cùng sủng vật là một cơ hội xây dựng tình cảm và lòng tin vô cùng dễ dàng.

Hàn Sâm vốn còn định cọ vảy cho Huyết Kỳ Lân, xem xem có thể tăng thêm tình cảm hay không, nhưng ai ngờ Huyết Kỳ Lân lại đâm đầu vào trong đầm huyết, trực tiếp lặn xuống.

Hàn Sâm ngẩn người, lúc này mới hiểu không phải Huyết Kỳ Lân bảo hắn vào tắm, hắn vội vàng mở Động Huyền Khí Tràng, lặn xuống dưới theo Huyết Kỳ Lân.

Huyết Kỳ Lân thấy Hàn Sâm đi theo, mới tiếp tục lặn xuống dưới.

Đầm huyết cũng chỉ sâu trên dưới ngàn mét, một người một thú nhanh chóng đi đến đáy đầm. Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện ở dưới đáy đầm huyết này lại có một con đường được đào ra từ trong đống xương trắng chi chít này, Huyết Kỳ Lân chui thẳng vào đó.

Hàn Sâm cũng chui vào theo nó, trong lòng vô cùng tò mò, không biết rốt cuộc Huyết Kỳ Lân muốn làm gì.

Huyết Kỳ Lân dẫn đường ở phía trước, đi qua con đường xương trắng uốn lượn, cuối cùng xông ra ngoài từ trong dòng huyết.

Sau khi xông ra khỏi huyết, Hàn Sâm phát hiện nơi này là một hang động xương trắng rất lớn, sau đó liền nhìn thấy một thi thể dị chủng khổng lồ màu đen trước mặt.

Một con Mặc Kỳ Lân khổng lồ như ngọn núi, nhưng xương đầu đã bị chém, bụng cũng bị chém đôi, đã sớm chết không biết bao nhiêu năm, tuy thân thể chưa mục rữa, nhưng cũng đã khô khốc không thành dáng.

“Đây có lẽ là mẹ của Huyết Kỳ Lân? Nhưng nhìn có vẻ Huyết Kỳ Lân thực sự không giống nó lắm, đại khái là hấp thụ quá nhiều khí huyết cốt, tối ưu hóa gen quá lợi hại.” Hàn Sâm nghĩ trong lòng.

Huyết Kỳ Lân nhảy lên trên lưng thi thể Mặc Kỳ Lân to như núi này, kêu hai tiếng với Hàn Sâm, hình như là đang gọi Hàn Sâm đi lên.

Hàn Sâm phi thân lên không trung, không dẫm vào lưng con Mặc Kỳ Lân, tuy rằng Huyết Kỳ Lân gọi hắn lên, nhưng dẫm lên thi thể của mẹ nó trước mặt con nhà người ta thực sự không thỏa đáng.

Hàn Sâm lơ lửng trên không trung nhìn kỹ lại, không khỏi ngẩn người, có một binh khí cắm trên lưng con Mặc Kỳ Lân.

Hắn không nhìn ra được là binh khí gì, bởi vì chỉ có một cái chuôi lộ ra bên ngoài, bộ phận khác đều đã cắm sâu vào trong cơ thể Mặc Kỳ Lân.

Trước đó Hồ Phi nói chủng tộc của Huyết Kỳ Lân là tộc nhỏ vô danh, nhưng nhìn hình dạng của Mặc Kỳ Lân, hình như không phải vậy.

Những sinh vật khác đã sớm hóa thành xương trắng, thậm chí đến cả xương trắng cũng đã mục rữa thành bụi, nhưng thân thể của Mặc Kỳ

Lân lại vẫn giữ được hoàn chỉnh, chỉ với điều này cũng biết nó rất bất phàm.

Trên người dị chủng như này lại còn cắm một thanh vũ khí, thực sự khiến người ta tò mò.

Hàn Sâm quan sát cẩn thận thanh vũ khí đó, phần chuôi lộ ra ngoài dài khoảng hai thước. Chuôi có độ dài như này, nếu nói là binh khí dài, thì lại có vẻ hơi ngắn, nếu nói là binh khí như đao kiếm, thì hình như lại hơi dài quá.

Toàn thân thanh vũ khí này màu bạc, giống như đúc bằng bạc trắng, bên trên có ký hiệu cổ quái, Hàn Sâm xem không hiểu nó có nghĩa là gì, cũng có thể chỉ là trang trí thuần túy.

Một điều duy nhất có thể xác định, vũ khí đó chắc hẳn không phải của Quỷ Cốt Tướng, bởi vì bên trên binh khí đó không có khí tức của Quỷ Gốt.

“U u!” Huyết Kỳ Lân kêu hai tiếng với Hàn Sâm. Hàn Sâm khẽ nhíu mày, không hiểu rốt cuộc Huyết Kỳ Lân có ý gì.

Huyết Kỳ Lân thấy Hàn Sâm không hiểu, liền vươn móng vuốt ra tóm thanh vũ khí, nhưng móng vuốt của nó vừa mới đụng vào chuôi màu bạc, lập tức thấy trên chuôi màu bạc đó lóe ra Lôi Điện màu bạc đáng sợ, khiến thân thể của Huyết Kỳ Lân bị giật cứng đờ, lập tức bắn ra ngã xuống đất.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc miệng, đó là Huyết Kỳ Lân đấy. Bản thân nó chỉ là cấp Vương, lại có thể chiến một trận với dị chủng Bán Bộ

Thần Hóa mạnh mẽ. Con của Bạch Cốt Đại Địa Ngục lại bị lực lượng của một vũ khí bắn ra, quả là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Huyết Kỳ Lân bò lên từ mặt đất, có vẻ cũng không bị thương, nhưng sau khi bị lôi điện đánh trúng, thân thể hơi tê tê, không ngừng lắc móng vuốt.

Huyết Kỳ Lân lại nhảy lên trên lưng Mặc Kỳ Lân, kêu hai tiếng với Hàn Sâm.

Bây giờ Hàn Sâm đại khái đoán được ý của nó, bèn hỏi: "Ngươi muốn †a giúp ngươi rút vũ khí đó ra?"

Huyết Kỳ Lân lập tức gật đầu liên tục, còn kêu hai tiếng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm liền thấy khó xử, bởi vì đến cả kẻ mạnh mẽ như Huyết Kỳ Lân cũng bị lôi điện trên binh khí giật tê dại, hắn lại chỉ là một Công Tước, không biết chừng lôi điện đó sẽ trực tiếp giật chết hắn.

Hàn Sâm cắn chặt răng, vẫn bay về phía trên lưng Mặc Kỳ Lân. Tuy rằng Hàn Sâm không chắc chắn sẽ rút được binh khí ra, nhưng nếu đến cả thử cũng không thử, tình cảm mà hắn vất vả gây dựng với Huyết Kỳ Lân trong thời gian dài như vậy sẽ hoàn toàn mất hết.

"Cho dù không được cũng phải thử một lần, bị giật một chút, cũng còn tốt hơn so với bị Huyết Kỳ Lân giận." Hàn Sâm nghĩ trong lòng, liền đổi áo giáp Tinh Hà Long Hà cấp Vương mặc lên người.

Đến cả Huyết Kỳ Lân cũng khó có thể chống lại lôi điện trên binh khí, hắn không muốn trực tiếp bị điện giật chết.

Hàn Sâm dừng trên lưng Mặc Kỳ Lân, ngắm kỹ chuôi màu bạc đó, sau đó lại nhìn Huyết Kỳ Lân ở một bên. Thấy vẻ mặt kỳ vọng của Huyết Kỳ Lân, Hàn Sâm đành phải hít sâu một hơi, đưa tay châm chậm nắm lấy chuôi màu bạc.

Hết chương 2262.

Chương 2263. Sức mạnh của khoa học

Ngón tay của Hàn Sâm vừa mới đụng vào chuôi màu bạc, còn chưa kịp nắm vào nó, đột nhiên nhìn thấy lôi điện màu bạc trên chuôi lóe sáng, lập tức đánh lên ngón tay của Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy cơ thể run lên, trong phút chốc cơ thể giống như thoát ly khỏi sự điều khiển của ý thức. Một tiếng "bịch" vang lên, hắn đã bị bắn ra ngoài, đập mạnh lên bức tường xương trắng.

May mà Hàn Sâm mặc áo giáp Tinh Hà Long Hà cấp Vương, lần này bị va đập cũng không quá đau, chỉ là toàn thân vô cùng tê dại, co giật trên mặt đất hồi lâu như bị động kinh.

"Lôi điện thật đáng sợ, tuy rằng lực phá hoại không quá mạnh, nhưng cảm giác tê liệt thật đáng sợ." Hàn Sâm khó khăn lắm mới hoàn hồn lại, bò lên từ mặt đất, lau bọt mép trào ra nơi khóe miệng, ngồi ở đó vẫn cảm thấy toàn thân hơi ngây ngốc, không thể đứng lên ngay lập tức, đầu vẫn hơi choáng váng.

Huyết Kỳ Lân đã nhảy xuống khỏi lưng Mặc Kỳ Lân, xoay quanh Hàn Sâm mấy vòng, u u kêu vài tiếng với hắn, dường như đang nói: "Ngươi không sao chứ?"

"Ta không sao, đây là lôi điện gì, sao cổ quái như vậy? Áo giáp cấp Vương lại không có tác dụng gì." Bây giờ cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu ra, tại sao Huyết Kỳ Lân mạnh như vậy, cũng không có cách nào với lôi điện đó, lôi điện đó căn bản không nhìn phòng ngự, trực tiếp truyền vào trong cơ thể.

Hiển nhiên Huyết Kỳ Lân không thể trả lời câu hỏi của hắn, nhưng có thể nhìn ra, vẻ mặt của nó vô cùng thất vọng, hiển nhiên rất thất vọng với việc Hàn Sâm cũng không rút được vũ khí đó ra.

“Ngươi yên tâm, ta có có cách rút nó ra.” Hàn Sâm cảm thấy đây là cơ hội rất tốt. Nhìn dáng vẻ của Huyết Kỳ Lân, nếu có thể rút vũ khí rút đó ra, chắc chắn có thể khiến nó vô cùng vui mừng, biết đâu nó có thể hoàn toàn phục tùng.

Nghĩ đến dáng vẻ oai phong khi cưỡi Huyết Kỳ Lân sau này, Hàn Sâm cảm thấy mình phải thử một lần.

Dường như Huyết Kỳ Lân cũng không phấn khích lắm, hiển nhiên là nó không tin tưởng Hàn Sâm có thể rút vũ khí đó ra.

Thực ra Hàn Sâm cũng không nắm chắc hoàn toàn, nhưng nếu đối phó với điện, có lẽ có thể dùng vật liệu cách điện bọc lấy nó, sau đó lại rút ra, về mặt lý thuyết chắn hẳn là có thể.

Hàn Sâm lấy ra vài đôi găng tay cách điện từ trong tháp Thiên Mệnh, đeo mấy lớp găng vào tay. Sau khi bảo đảm mình sẽ không bị điện giật nữa, lúc này mới bay lên lưng của Mặc Kỳ Lân lần nữa, nhìn Huyết Kỳ Lân phía dưới, hắn nghĩ thầm rằng: “Tuy rằng ngươi là dị chủng cấp Vương, sau này thậm chí có cơ hội thăng cấp Thần Hóa, nhưng dù sao cũng là sinh vật kém thông minh, không hiểu cái gì gọi là khoa học mới là sức sản xuất hàng đầu. Hôm nay anh đây sẽ cho ngươi biết, trí tuệ của loài người giải quyết vấn như thế nào, cứ chờ nhìn anh Tam Mộc nhà ngươi bằng ánh mắt sùng bái đi.”

Hàn Sâm nghĩ vậy, liền đưa tay hướng về phía trên chuôi màu bạc. Đã có kinh nghiệm lần đầu tiên, Hàn Sâm biết rõ rằng, tuy loại lôi điện này hơi đáng sợ, nhưng lực phá hoại cũng không mạnh, không dễ dàng bị giật chết, gánh nặng tâm lý liền giảm nhẹ rất nhiều.

Hàn Sâm vô cùng có niềm tin, lập tức nắm vào chuôi bạc, đang muốn dùng lực rút nó ra, bỗng nhiên nhìn thấy lôi điện màu bạc bắn ra.

Găng tay cách điện cái gì, không có chút tác dụng nào, lôi điện lập tức truyền khắp cơ thể Hàn Sâm, bắn Hàn Sâm bay ra ngoài, đập lên vách núi xương trắng còn mạnh hơn lần trước, trực tiếp đập ra một cái hố †o, từng khúc xương đập lên người hắn.

Bây giờ trong đầu Hàn Sâm chỉ có một suy nghĩ: “Khoa học chết tiệt, ta lại muốn dùng khoa học kỹ thuật trong thế giới này, ta thật sự quá ngây thơ rồi, đúng là điên rồi, đầu óc có vấn đề rồi.”

Bởi vì lần này hắn trực tiếp nắm lấy chuôi bạc, lôi điện bắn ngược càng lợi hại hơn, toàn thân Hàn Sâm tê dại đến mức co giật trong đống xương trắng hơn nửa tiếng, cuối cùng mới đỡ hơn một chút. Lúc bò dậy, phát hiện Huyết Kỳ Lân đã lôi hắn ra từ trong đống xương trắng.

May mà Huyết Kỳ Lân thật sự không có ác ý với hắn, nếu không vừa rồi nó nuốt chửng hắn, Hàn Sâm cũng không có phản ứng gì.

“Đúng là gặp quỷ rồi, tại sao lại như vậy?” Hàn Sâm bực dọc trong lòng, nghỉ ngơi trong chốc lát, cơ thể mới hoàn toàn khôi phục.

Huyết Kỳ Lân nhìn Hàn Sâm, ánh mắt giống như đang nhìn một cậu nhóc bướng bỉnh không nghe lời, kiểu khinh bỉ lặng lẽ này khiến cho Hàn Sâm càng phiền lòng.

“Ta không tin, ta không thể rút ra được một binh khí nhỏ bé.” Hàn Sâm đứng lên, oán hận nhìn thanh vũ khí màu bạc, nghĩ đến cảm giác tê dại, vẫn từ bỏ ý định tự đi rút nó ra lần nữa.

“Khụ khụ, tuy rằng ta không rút được, nhưng ta không chỉ có một mình, †a có trợ thủ, có gì đáng sợ.” Hàn Sâm nghĩ, liền thả Bảo Nhi từ trong tháp Thiên Mệnh ra.

“Bảo Nhi, nhìn thấy binh khí cắm trên lưng con kỳ lân đó không? Bên trên có một loại lôi điện rất lợi hại, bố không rút xuống được, ngươi có cách nào rút nó xuống không?” Hàn Sâm tươi cười nhìn Bảo Nhi nói.

Bảo Nhi mở to mắt nhìn về phía binh khí đó, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, lắc đầu nói: “Không được.”

“Không phải chứ, ngươi cũng không rút ra được?” Hàn Sâm hơi kinh hãi, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Bảo Nhi nói không được.

Bảo Nhi chớp mắt nói: “Binh khí đó hình như có vấn đề, linh tính vô cùng hỗn loạn, không hề nghe lời, Bảo Nhi đi rút cũng sẽ bị điện giật.”

Hàn Sâm nghe xong hơi buồn bực, đến cả Bảo Nhi cũng không rút ra được, xem ra thực sự hết cách rồi.

Bảo Nhi lại tiếp tục nói: “Ngươi có thể cho Tiểu Ngân Ngân thử xem, nó là hệ Lôi Điện, có lẽ sẽ có cách.”

“Sao ta lại quên Tiểu Ngân Ngân chứ.” Hàn Sâm vỗ đầu của mình, cảm giác đầu của mình bị điện giật còn chưa khôi phục hoàn toàn, lại quên mất Tiểu Ngân Ngân.

Hàn Sâm vội vàng triệu hồi Tiểu Ngân Ngân ra, nhìn bóng hình màu bạc nhỏ nhắn của Tiểu Ngân Ngân rơi xuống, Hàn Sâm vội vàng ôm lấy nàng, bay đến trên lưng Mặc Kỳ Lân.

“Tiểu Ngân Ngân, bên trên binh khí đó có sức mạnh lôi điện, ta không động vào nó được, ngươi có thể rút nó ra được không?” Hàn Sâm chỉ vào thanh vũ khí màu bạc hỏi.

Tiểu Ngân Ngân nhảy xuống từ trong lòng Hàn Sâm, xoay quanh vũ khí màu bạc hai vòng một cách nho nhã, hai con ngươi màu bạc không ngừng ngắm kỹ bên trên.

Bỗng nhiên, Tiểu Ngân Ngân ngừng lại, trên người nổi lên lôi điện màu bạc, lôi điện đó nhanh chóng lan ra ngoài, ngưng tụ ra một thân thể cáo lôi điện màu bạc, mười cái đuôi điện nhảy múa sau lưng nàng giống như rắn điện.

Ngay sau đó, thân thể cáo lôi mở miệng ra, cắn vào chuôi màu bạc, muốn rút nó xuống khỏi lưng của Mặc Kỳ Lân.

Chỉ thấy lôi điện trên vũ khí màu bạc phun trào, truyền đến cơ thể cáo lôi, khiến có thể lôi điện đó càng lấp lánh lóe sáng. Lôi điện màu bạc lốp bốp vang lên, dường như có từng luồng lôi điện đang nổ trên người Tiểu Ngân Ngân.

Nhưng Tiểu Ngân Ngân không bị bắn ra giống như Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân, vẫn cắn chuôi màu bạc không buông, rút chuôi bạc ra khỏi lưng của Mặc Kỳ Lân từng chút một.

Trong lôi điện màu bạc nhảy múa điên cuồng, Tiểu Ngân Ngân rút chuôi bạc ra từng chút một.Từ một đoạn được lộ ra có thể thấy, đó là một loại vũ khí ba cạnh, mỗi một cạnh đều khắc rất nhiều phù hiệu cổ quái thần bí, những phù hiệu đó giống như lôi điện đang nhảy múa.

Hết chương 2263.

Chương 2264. Định Phách Lôi Thân Kích

Theo binh khí cổ quái như kiếm ba cạnh được rút ra từng chút một, phù hiệu thần bí bên trên cũng nhảy múa càng lúc càng lợi hại, dường như vô số tinh linh lôi màu bạc đang nhảy múa điên cuồng.

Từng luồng lôi điện màu bạc bắn ra từ trên lưỡi kiếm ba cạnh, giống như từng con Chân Long màu bạc đang nhảy múa xoay vòng.

Bởi vì lôi điện quá mạnh, đám người Hàn Sâm không thể không mau chóng lui về phía sau, cách xa thi thể của Mặc Kỳ Lân, đến cả Huyết Kỳ Lân cũng vậy.

Lúc này trên khuôn mặt Huyết Kỳ Lân tràn đầy vẻ hưng phấn, tuy đang không ngừng lui về phía sau, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm thi thể của Mặc Kỳ Lân.

Lôi điện màu bạc trên người Tiểu Ngân Ngân cũng càng lúc càng đáng sợ, cắn lưỡi kiếm ba cạnh màu bạc, rút nó ra từ trong cơ thể của Mặc Kỳ Lân.

Chỉ thấy thanh kiếm đó dài trên dưới một mét rưỡi, kiểu dáng vô cùng kỳ quái, lưỡi kiếm chia làm ba cạnh, đầu mũi càng nhọn lại càng nhỏ, rất giống

thanh dao găm quân đội cỡ lớn.

Nhưng lôi phù nhảy múa bên trên nó lại khiến Hàn Sâm biết đồ vật này không phải vật thường, rất có thể là một vũ khí Thần Hóa.

Leng keng!

Tiểu Ngân Ngân nhảy xuống trừ trên lưng Mặc Kỳ Lân, thả lỏng miệng, kiếm ba cạnh màu bạc rơi trên mặt đất, Tiểu Ngân Ngân cũng thu lại thân thể cáo lôi điện.

Tuy rằng thoạt nhìn trên người Tiểu Ngân Ngân không bị thương, nhưng dường như tinh thần vô cùng uể oải, có vẻ rất mệt mỏi.

Hàn Sâm vội vàng ôm lấy Tiểu Ngân Ngân, lấy huyết lê mà mình giữ lại đút cho nó, Tiểu Ngân Ngân chỉ lắc đầu, nằm trong lòng Hàn Sâm, chậm rãi nhắm hai mắt lại, xem ra thực sự vô cùng mệt mỏi.

Huyết Kỳ Lân thấy kiếm ba cạnh màu bạc được rút ra, lập tức hưng phấn chạy về phía thi thể của Mặc Kỳ Lân.

“Thật hiếm nó có lòng hiếu thuận như vậy, muốn để mẹ của mình yên nghỉ, tình mẹ con sâu đậm thật khiến người ta cảm động.” Hàn Sâm cảm thán nói.

Nhưng ngay sau đó, Hàn Sâm lại mở to hai mắt nhìn, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh hãi, Huyết Kỳ Lân chạy đến phía trước thi thể của Mặc Kỳ Lân, há miệng cắn xuống, lập tức cắn một miếng cả da thịt của Mặc Kỳ Lân.

Móng vuốt của nó trực tiếp nhào tới, xé nát thi thể của Mặc Kỳ Lân, cắn xé nuốt ăn từng miếng không ngừng.

Hàn Sâm ngẩn người một hồi lâu mới phản ứng lại, trên mặt tràn đầy vẻ kỳ quái. Bây giờ hắn đang nghi ngờ phán đoán của mình, không biết Mặc Kỳ Lân có phải là mẹ của Huyết Kỳ Lân hay không, nếu thật sự là vậy, thì con Huyết Kỳ Lân này cũng thật đáng sợ.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, Huyết Kỳ Lân được thai nghén trong cơ thể đã chết, được sinh ra nhờ nhận khí huyết cốt của Bạch Cốt Đại Địa Ngục. Bản

thân sát khí đã vô cùng hung tàn, ăn thịt cơ thể mẹ đã chết để tiến hóa cũng không phải là việc không thể nào.

Nhưng nếu thực sự như vậy, khó tránh quá tàn nhẫn.

Hàn Sâm đang định thu hồi Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân vào trong tháp Thiên Mệnh, chẳng may sau khi Huyết Kỳ Lân ăn thịt Mặc Kỳ Lân xong rồi phát ra hung tính, đến lúc đó hắn cũng chỉ có thể bỏ chạy thục mạng.

Bảo Nhi chạy tới bên cạnh kiếm ba cạnh màu bạc, đưa tay tóm về phía kiếm ba cạnh mài bạc, khiến Hàn Sâm hoảng sợ.

Nhưng tay của Bảo Nhi tóm lên trên, lại không thấy kiếm ba cạnh màu bạc phát ra lôi điện màu bạc, Bảo Nhi trực tiếp kéo kiếm ba cạnh đến trước mặt Hàn Sâm.

“Bố ơi, đây là đồ tốt, chúng ta mang đi đi” Bảo Nhi đưa thanh kiếm đưa cho Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm không dám nhận kiếm, Bảo Nhi không bị điện giật, không có nghĩa là hắn cũng sẽ không bị điện giật.

“Bố đừng sợ, nó cũng đã bình thường trở lại, bây giờ không có nguy hiểm” Bảo Nhi chớp mắt nói.

“Khụ khụ, sao bố lại sợ chứ, đây là cẩn thận, biểu hiện của người đàn ông trưởng thành.” Hàn Sâm không đỏ mặt, không thở gấp, đưa tay nhận lấy kiếm ba cạnh màu bạc.

Quả nhiên như Bảo Nhi nói, kiếm ba cạnh không phát ra lôi điện, giống như binh khí bình thường.

“Kỳ lạ, tại sao sau khi chuôi kiếm này rời khỏi thi thể của Mặc Kỳ Lân thì nó bình thường trở lại?” Hàn Sâm nhìn thi thể Mặc Kỳ Lân đang bị Huyết Kỳ Lân gặm nhấm, trong lòng nghĩ tới một khả năng: “Có lẽ là bởi vì lực lượng trong cơ thể Mặc Kỳ Lân kích thích thanh kiếm này, cho nên mới khiến thanh kiếm này luôn ở trong trạng thái kích hoạt. Vì thế Huyết Kỳ

Lân không thể trực tiếp ăn thịt thi thể của Mặc Kỳ Lân, nếu không sẽ bị điện giật, nên cứ muốn rút thanh kiếm này ra bằng được."

Hàn Sâm không biết mình đoán đúng hay không, nhưng cũng không còn liên quan gì, Hàn Sâm quan sát cẩn thận thanh kiếm trong tay, chỉ thấy phù văn lôi điện bên trên vô cùng tinh tế, khiến cho thanh kiếm này trông vô cùng đẹp, không giống như hung khí giết người, mà càng giống dụng cụ nghệ thuật được chế tạo bằng bạc trắng.

Nhưng sau khi chứng kiến uy lực của nó, Hàn Sâm đương nhiên không cho rằng như vậy, tuy không nhìn ra được đẳng cấp của nó, nhưng có tám chín phần mười có thể là vũ khí Thần Hóa.

Hắn quan sát cẩn thận lưỡi kiếm, liền nhìn thấy mấy chữ mà hắn biết trên thân kiếm, chính là văn tự thông dụng của đại vũ trụ gen, chỉ thấy bên trên có khắc chữ "Định Phách Lôi Thần Kích".

"Xem ra đây là tên gọi thực sự của nó." Hàn Sâm nắm trong tay,

Hắn thử truyền sức mạnh của mình vào trong Định Phách Lôi Thần Kích, kết quả lại không thể kích phát uy lực của nó.

Cho dù là sức mạnh của Động Huyền Kinh hay vật ngữ gen, cũng không thể khiến Định Phách Lôi Thần Kích phát ra chút lôi điện nào.

Hàn Sâm loé lên ý nghĩ, lợi dụng sức mạnh của Động Huyền Kinh bắt chước lực lôi điện của Tiểu Ngân Ngân, sau đó lại truyền vào trong Định Phách Lôi Thần Kích, lập tức thấy phù văn lôi điện bên trên Định Phách Lôi Thần Kích nhảy múa, từng luồng lôi điện như rắn bạc nhảy mú, loé sáng trên lưỡi kiếm.

Nhưng Động Huyền Kinh của Hàn Sâm chỉ có cấp Hầu Tước, lực lôi điện bắt chước ra không mạnh, Định Phách Lôi Thần Kích chỉ bị kích phát một phần sức mạnh, nhưng đã khá mạnh, còn mạnh hơn so với lực lượng mà lúc bản thân Hàn Sâm bùng nổ Băng Cơ Ngọc Cốt.

"Không hổ là vũ khí Thần Hóa." Hàn Sâm vui vẻ trong lòng, Định Phách Lôi Thần Kích bị hắn kích phát, lôi điện bên trên cũng không gây tổn

thương cho hắn. Nói cách khác, hắn có thể sử dụng vũ khí này để chiến đấu.

Hắn thử thu Định Phách Lôi Thần Kích vào tháp Thiên Mệnh, có lẽ bởi vì nó chỉ là một binh khí, mà không phải sinh vật giống Ngọc Cổ, cho nên trực tiếp bị thu vào trong, mà không phản kháng giống Ngọc Cổ.

Đồ này chắc chắn là đồ tốt, nhưng dị bảo cấp Thần Hóa, khó bảo đảm người khác thấy mà không động lòng tham lam. Nếu không đến lúc cần thiết, Hàn Sâm cũng sẽ không tùy tiện lấy ra.

Hắn cũng đưa Bảo Nhi và Tiểu Ngân Ngân vào tháp Thiên Mệnh, Huyết Kỳ Lân vẫn đang gặm nhấm thi thể của Mặc Kỳ Lân ở đó. Đầu nó cũng không to, nhưng bụng lại to đến kinh người, thi thể Mặc Kỳ Lân to như quả núi, trong chốc lát đã bị nó gặm cả non nửa thịt lẫn xương.

“U u!” Hình như nó ăn no rồi, Huyết Kỳ Lân quay đầu kêu hai tiếng với Hàn Sâm, dùng móng vuốt chỉ vào thi thể của Mặc Kỳ Lân, như đang mời Hàn Sâm ăn cùng.

“Ta không cần, ngươi ăn đi” Hàn Sâm lắc đầu nói, hiện tại trong cơ thể hắn còn tràn ngập lực Quỷ Cốt, ăn gì cũng vô dụng.

Nhưng dáng vẻ Huyết Kỳ Lân như vậy khiến Hàn Sâm yên tâm hơn một chút, xem ra nó không muốn trở mặt vô tình.

Hết chương 2264.

Chương 2265. Phá cửa mà vào

Huyết Kỳ Lân thấy Hàn Sâm không ăn, nó quay đầu tiếp tục ăn thịt thi thể của Mặc Kỳ Lân. Xem ra nó không ăn sạch sẽ thi thể của Mặc Kỳ Lân thì sẽ không ngừng lại.

Hàn Sâm không có kiên nhẫn xem nó ăn, quay người bước ra hang động, nhảy vào trong đầm huyết trở về theo đường cũ. Nơi này không có lối ra nào khác, chỉ có thể đi ra từ đầm huyết.

Về tới trong hẻm núi Liên Hoa, Hàn Sâm tiện tay hái mấy quả huyết lê, dự định bồi bổ cho Tiểu Ngân Ngân, nó rút ra Định Phách Lôi Thần Kích, hình như đã bị tổn thương nguyên khí.

Mặc dù cùng là Lôi hệ, nhưng dù sao Định Phách Lôi Thần Kích cao cấp hơn Tiểu Ngân Ngân quá nhiều, nếu không phải thân thể hồ ly lôi điện của Tiểu Ngân Ngân gần như miễn dịch với lôi điện, thì nó cũng không thể rút Định Phách Lôi Thần Kích ra.

"Giúp Huyết Kỳ Lân một việc lớn như vậy, hái thêm mấy quả huyết lê bồi bổ cho Tiểu Ngân Ngân cũng là việc nên làm, có lẽ Huyết Kỳ Lân sẽ không để ý đâu." Hàn Sâm nghĩ vậy liền hái thêm mấy quả, đưa vào bên trong tháp Thiên Mệnh bồi bổ cơ thể cho Tiểu Ngân Ngân.

Nhưng ánh mắt hắn nhìn xuyên thấu tháp Thiên Mệnh, lại khiến Hàn Sâm ngẩn người, chỉ thấy Tiểu Ngân Ngân nằm úp sấp trong tháp nghỉ ngơi, cái đuôi lại cuốn vào Định Phách Lôi Thần Kích, bên trên Định Phách Lôi Thần Kích thỉnh thoảng lóe lên Lôi điện màu bạc, rơi xuống trên người Tiểu Ngân Ngân, còn Tiểu Ngân Ngân lại không để ý, chỉ lo nghỉ ngơi.

Hàn Sâm dùng Kính Tử Điệp Thần Đồng nhìn kỹ, lại phát hiện sau khi

lôi điện của Định Phách Lôi Thần Kích rơi xuống trên người Tiểu Ngân Ngân, xâm nhập vào trong cơ thể của Tiểu Ngân Ngân, dung hòa vào trong lực lôi điện màu bạc của Tiểu Ngân Ngân, khiến lực lôi điện của nàng có chút biến hóa kỳ diệu.

Đưa huyết lê đến bên cạnh Tiểu Ngân Ngân rồi, tâm thần của Hàn Sâm mới ra khỏi tháp Thiên Mệnh, sau đó rời khỏi ngọn núi Liên Hoa.

Nhưng vừa đi ra ngoài, hắn đã nhìn thấy Hồ Phi đứng trước cửa Địa Ngục Khô Lâu đang nhìn về phía này.

Hồ Phi nhìn thấy Hàn Sâm đi ra từ ngọn núi Liên Hoa, liền lộ vẻ ngạc nhiên.

Đáng tiếc, nàng bị xiềng xích trói buộc, không thể rời khỏi ngọn núi này, nếu không đã sớm đến ngọn núi Liên Hoa điều tra rồi.

“Ngươi đã giết Huyết Kỳ Lân rồi?” Hồ Phi thấy Hàn Sâm trở về, hỏi với vẻ mặt khác thường.

“Không, ta đâu phải là đối thủ của nó.” Hàn Sâm lắc đầu nói: “Chỉ là ở đây quá lâu, nên cũng coi như quen thuộc, nó cũng đã không có nhiều lòng thù địch với ta.”

Hồ Phi nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt phức tạp, Hàn Sâm giải thích như vậy vốn là nói linh tinh.

Huyết Kỳ Lân là vật hung thần đến mức nào, cũng vì nó bị nhốt trong Bạch Cốt Đại Địa Ngục không ra được, nếu ra ngoài được, chỉ e chỗ nào mà nó đi qua, sẽ có không ai sống sót, tuyệt đối là kẻ ở cấp bậc Hỗn Thế Ma Vương.

Nếu nói sống chung thời gian dài thì sẽ thân thiết, thời gian nàng ở cùng Huyết Kỳ Lân cũng lâu, thậm chí có thể nói là nàng chứng kiến nó lớn lên, sao không thấy nó thân thiết chút nào.

“Rốt cuộc người có lai lịch gì?” Hồ Phi nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới. Hàn Sâm lộ ra quá nhiều điều kỳ quái, khiến nàng cũng phải cảnh giác, thậm chí nghi ngờ, có phải Hàn Sâm đã sớm bị Quỷ Cốt Tướng đoạt xác, chỉ giả bộ trước mặt nàng thôi không.

“Không phải ta đã nói, ta là thành viên của Băng Lam Ky Sĩ Đoàn mà.” Hàn Sâm bất lực nói.

Hồ Phi còn muốn nói gì, lại đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Có người mạnh mẽ phá cửa của cung điện.”

“Không phải chứ?” Hàn Sâm cũng ngẩn người, cung điện này là kiệt tác của Quỷ Cốt Tướng, bình thường cường giả cấp Thần Hóa đến đây cũng chưa chắc có thể đập phá được, sao đám người Edward có thể phá cung điện.

“Bọn họ chỉ cố mở ra một lối vào, đi vào trong cung điện từ cửa chính. Hừ, thật là tự tìm đường chết.” Hồ Phi nói xong đã quay người đi ra cửa Địa Ngục Khô Lâu.

Hàn Sâm kêu thầm không ổn, hắn vốn tưởng rằng đám người Edward sẽ không xông vào được, nhưng hiện tại bọn họ lại vào được, thân phận thực sự của Hàn Sâm chắc chắn sẽ không giữ kín được.

Nghĩ đến đây, Hàn Sâm vội vàng xông ra ngoài theo Hồ Phi, lao ra trắc điện trước Hồ Phi.

Quả nhiên giống như lời Hồ Phi nói, chỗ cửa lớn chính điện bị đập ra một cái lỗ, đám người Edward lần lượt chui vào từ trong lỗ đó.

"Hàn Sâm, ta xem ngươi lần này chạy đi đâu được." Một ky sĩ Băng Lam cấp Vương nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức quát một tiếng, xông về phía Hàn Sâm.

"Câm miệng, nơi này là nơi để các ngươi làm càn sao?" Hàn Sâm nói như vậy, cơ thể lại lui về phía sau, trốn ra phía sau Hồ Phi vừa đi ra, lực lượng của ky sĩ Băng Lam đó lập tức tấn công về phía Hồ Phi.

Hồ Phi nở nụ cười động lòng người, nhưng ánh mắt lại hừng hực sát khí. Nàng không cần ra tay, xích Trật Tự trên người đã cuốn ra, trực tiếp trói buộc ky sĩ Băng Lam cấp Vương đó.

"Cẩn thận!" Ky Sĩ Vương Băng Lam quá sợ hãi, ra tay muốn phải cứu ky sĩ Băng Lam cấp Vương kia, nhưng đã không còn kịp nữa.

Chỉ thấy xích Trật Tự vô hình kéo mạnh một cái, thân thể của ky sĩ Băng Lam cấp Vương đứt lìa thành bốn năm mảnh, như bị ngũ mã phân thây, hoàn toàn không thể phát huy ra thực lực mạnh mẽ của mình.

Mà đã bị trực tiếp giết chết như vậy.

Hàn Sâm nhìn mà da đầu tê dại. Một cường giả cấp Vương lại dễ dàng bị giết chết như vậy, thực lực của Hồ Phi chắc chắn là Thần Hóa. May mà lúc trước nàng không có động cơ giết Hàn Sâm, muốn giữ Hàn Sâm lại để giải sầu, nếu không Hàn Sâm có mấy cái mạng cũng không đủ cho nàng giết.

Đám người Edward thay đổi sắc mặt, không nói nhiều đã quay người định chạy ra khỏi cung điện, nhưng con đường trước đó bị bọn họ đập ra đã biến

mất, không còn gì nữa chỉ bằng một ý niệm của Hồ Phi.

Lực lượng của đám người Edward đánh lên cửa lớn của cung điện mà không thể nổi lên một gợn sóng.

“Nơi này là nơi các ngươi nói đến là đến, nói đi là đi sao?” Xích Trật Tự vô hình trên người Hồ Phi múa may điên cuồng, giống như từng sợi xích vô hình cuốn về phía đám người Edward.

Edward và Ky Sĩ Vương Băng Lam, Đoạn Tội còn có thể ngăn cản, cường giả cấp Vương này lại bị xích Trật Tự trực tiếp đánh ngã.

“Sức mạnh của cường giả cấp Thần Hóa thật là đáng sợ!” Hàn Sâm nhìn mà da đầu tê dại, hình như đã xảy ra chuyện nào đó khiến Hồ Phi lại có thể ra tay mà không bị áp chế bởi cấm chế cung điện, quả quyết thể hiện ra một thân tu vi Thần Hóa.

Hàn Sâm nhìn kỹ lại liền hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Đám người Edward cố gắng phá cấm chế, đã chạm vào cơ chế tự bảo vệ của cung điện, cho Hồ Phi quyền hạn có thể phóng ra lực lượng tiêu diệt kẻ xâm nhập. Hiện tại Hồ Phi đã là cường giả đáng sợ có lực lượng Thần Hóa, hoàn toàn khác với lúc bị áp chế trước đó.

“Đại nhân chớ trách, chúng ta chỉ vô tình xâm nhập, không có ác ý, có gì đắc tội vẫn mong đại nhân…” Edward còn chưa nói xong, đã bị xích Trật Tự treo ngược lên.

Chỉ trong chốc lát, tất cả thành viên Đoàn Ky Sĩ Băng Lam ở trong Đoạn Giới, bao gồm Ky Sĩ Vương Băng Lam và Bạch tiên sinh đều bị Hồ Phi treo ngược lên, nhiều cường giả như vậy mà lại không còn sức phản kháng.

“Tỷ tỷ thật sự quá lợi hại, quả là hoá thân của trí tuệ, xinh đẹp và lực lượng.” Thấy Hồ Phi nhìn về phía mình, Hàn Sâm vội vàng nói.

“Vừa nãy hình như ta nghe thấy bọn chúng gọi ngươi là Hàn Sâm?” Hồ Phi nheo mắt, nhìn chằm chằm Hàn Sâm, rồi cười híp mắt hỏi.

Hết chương 2265.

Chương 2266. Chiến.

“Ngươi đừng nói với ta rằng Hàn Sâm là tên giả của ngươi.” Hồ Phi như cười như không nhìn chằm chằm Hàn Sâm và nói.

“Tên ta đúng là Hàn Sâm, Tam Mộc là tên mụ của ta, chỉ những người thân thiết trong gia đình và bạn bè tốt mới có thể biết tên này của ta.” Hàn Sâm nói.

Hồ Phi liếc nhìn hắn, cũng không có ý định truy xét đến cùng, ánh mắt nàng lại quét qua khuôn mặt của đám người Edward: “Còn các ngươi có lai lịch gì?”

Ky Sĩ Vương Băng Lam nói: “Chúng ta là thành viên của Băng Lam Ky Sĩ đoàn của tộc Hoàng Cực, đại nhân khoan hãy hiểu nhầm, chúng ta đến đây chỉ vì truy bắt tên phản đồ Hàn Sâm này thôi, không có ý mạo phạm đến đại nhân.”

“Hắn đã làm gì, vì sao các ngươi phải truy bắt hắn?” Hồ Phi rất hứng thú hỏi.

Ky Sĩ Vương Băng Lam và đám người Edward âm thầm nhíu mày, bọn họ đã tỏ rõ thân phận, vốn muốn dùng tên tuổi của Tộc Hoàng Cực để áp chế Hồ Phi khiến nàng phải kiêng nể một chút.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Hồ Phi lại giống như chẳng có chút kiêng dè nào đối với Tộc Hoàng Cực, việc này làm cho bọn họ cảm thấy không vui lắm.

Bách Biến Mị Hồ không được coi là chủng tộc đỉnh cao, cho dù có là cường giả cấp Thần Hóa của Hồ tộc thì chắc chắn cũng sẽ có chút kiêng dè Tộc Hoàng Cực, thế mà Hồ Phi này lại không hề có chút e dè gì.

Bọn họ nào biết rằng khi Hồ Phi bị nhốt vào trong này thì Tộc Hoàng Cực còn chưa có quang cảnh như hiện giờ, chỉ là một chủng tộc nhỏ mà thôi.

“Hắn là gian tế trong Băng Lam Ky Sĩ Đoàn chúng ta, khó khăn lắm mới tìm ra hắn, không ngờ hắn lại quá xảo quyệt, lại để hắn chạy thoát. Chúng ta lần theo dấu vết dọc đường đến tận đây, thật sự không có ý mạo phạm đến đại nhân.” Edward tiếp lời, trên mặt tràn đầy vẻ thành khẩn.

Tuy rằng Hàn Sâm và Hồ Phi chỉ nói vài câu, Edward cũng đã nhìn ra quan hệ giữa hai người không thân thiết lắm, cho nên hắn mới hoàn toàn không đề cập đến chuyện thánh vật.

Thánh vật ở trên người Hàn Sâm thì bọn họ vẫn còn cơ hội, nếu như bị một cường giả cấp Thần Hóa cầm lấy thì bọn họ sẽ hoàn toàn không có cơ hội.

“Bốp!” Vẻ mặt Hồ Phi lạnh lẽo, trong tay cầm xích Trật Tự quất vào khuôn mặt đang treo ngược của Edward như quất roi, lập tức cắt ra một vệt máu trên mặt hắn, miệng vết thương xuyên thấu xương cốt, máu tươi chảy từ tóc xuống đất.

Mọi người đều phát lạnh trong lòng. Hồ Phi không nói gì, quất mạnh hết roi đến roi khác vào người Edward, chỉ trong chốc lát đã đánh Edward đến thương tích đầy mình.

“Khi ta lừa người, bà cố nội của các ngươi còn chưa ra đời đâu, đừng bày ra dáng vẻ đó với ta, trừ khi các ngươi thấy chán sống rồi.” Hồ Phi lạnh lùng nhìn Edward cả người đầy máu, tiếp tục nói: “Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, vì sao các ngươi phải đuổi theo hắn?”

“Hắn trộm một đồ vật quan trọng của chúng ta, vì thế chúng ta mới

truy bắt hắn.” Edward nói.

“Đồ vật gì?” Hồ Phi khẽ nhíu mày, nhưng không tiếp tục quất Edward nữa.

“Chúng ta cũng không biết đó là vật gì.” Sau khi Edward nói xong, không đợi Hồ Phi hành động, hắn đã lập tức nói tiếp: “Ở sa mạc, chúng †a phát hiện ra một tòa cổ thành, Hàn Sâm thừa dịp chúng ta không chú ý, trộm đi một món đồ đó trong cổ thành rồi bỏ chạy, chúng ta đều không nhìn thấy đồ vật kia là gì. Đại nhân, ngươi muốn biết đó là vật gì thì chỉ có thể hỏi hắn thôi.”

Ánh mắt của Hồ Phi lướt qua mặt đám người Edward, cuối cùng dừng trên mặt Hàn Sâm, mỉm cười hỏi: “Em trai Tam Mộc ngoan của ta, hóa ra ngươi đã chiếm được đồ trong thành, thật lợi hại đấy”

“Quả thật ta đã lấy được một món đồ trong cổ thành.” Hàn Sâm gật đầu thừa nhận.

“Vật đó đâu?” Ánh mắt Hồ Phi chợt trở nên sắc bén, vật mà Thánh Chủ truyền lại cũng có sức hấp dẫn rất lớn đối với nàng.

Hàn Sâm lại mỉm cười, hắn không lấy phiến đá ra mà thản nhiên nói: “Chị gái cảm thấy vật đó với tự do thì cái nào quan trọng hơn?”

“Nhưng chị gái rất tham lam, tự do, ta muốn, đồ vật đó, ta cũng muốn.” Xích Trật Tự trên người Hồ Phi chợt rung lên, cuốn về phía Hàn Sâm.

Cơ thể Hàn Sâm di chuyển như một cái bóng, thuấn di đến phía trắc điện, nơi có đám xương khô Địa Ngục.

Vừa dịch chuyển đến trắc điện thì xích Trật Tự của Hồ Phi đã cuốn lấy người Hàn Sâm, nhưng không biết từ bao giờ một vật trông giống như tổ chim xuất hiện trên tay Hàn Sâm, bên trong còn có một quả trứng màu đỏ trong suốt.

Xích Trật Tự chạm vào tổ chim trước, đến cả Bán Bộ Thần Hóa xích Trật Tự cũng có thể dễ dàng trói buộc, vậy mà trong khoảnh khắc chạm vào tổ chim, nó lại bị tiêun tán trong chốc lát.

Lợi dụng thời điểm này, Hàn Sâm rung mạnh hai cánh lần nữa, lao ra ngoài qua sơ hở của xích Trật Tự, vọt thẳng đến đám xương khô Địa Ngục.

Hồ Phi hơi ngạc nhiên, chờ đến khi nàng xông vào Bạch Cốt Đại Địa Ngục thì Hàn Sâm đã chạy xa rồi. Nàng bị cấm chế giới hạn, cùng lắm chỉ có thể đứng trên núi Khô Lâu kia, không thể đuổi theo Hàn Sâm.

“Hàn Sâm, ngươi muốn chết già trong Bạch Cốt Đại Địa Ngục à?” Hồ Phi híp mắt nói.

“Có người đẹp như chị gái cùng ta chết già ở đây, ta cảm thấy khá tốt.” Hàn Sâm đứng trên ngọn núi phía xa, cười nói với Hồ Phi.

Hồ Phi không nói một lời, xoay người trở lại trong cung điện.

Khi vào trong chính điện, ánh mắt Hồ Phi lướt qua khuôn mặt của đám người Edward, cuối cùng vung tay lên. Ngoại trừ Bạch tiên sinh thì những người khác đều bị xích Trật Tự quấn vào người kéo đến trước đám xương khô Địa Ngục.

“Mang Hàn Sâm và đồ vật về đây, nếu không các ngươi cứ chết già trong đấy đi.” Sau khi Hồ Phi lạnh lùng nói hết câu, đám người Edward đều bị ném vào Bạch Cốt Đại Địa Ngục.

Chờ đến lúc cả đám người đều vào trong Bạch Cốt Đại Địa Ngục, tâm mắt của Hồ Phi dừng trên người Bạch tiên sinh: “Ngươi am hiểu cách phá giải cấm chế sao?”

“Biết một chút.” Bạch tiên sinh gật đầu nói.

“Có thể phá vỡ cấm chế từ cửa chính, vậy thì không chỉ đơn thuần là biết một chút đâu.” Hồ Phi hơi cong khóe miệng, lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Hàn Sâm đứng đằng xa, trông thấy đám người Edward bị ném vào Bạch Cốt Đại Địa Ngục, hắn lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra và lặng lẽ trốn đến đỉnh núi Liên Hoa, nơi ở của Huyết Kỳ Lân.

Đám người Edward cũng bị kinh hãi bởi thế giới Bạch Cốt trước mắt, không khác biệt so với lần đầu tiên Hàn Sâm đi vào Bạch Cốt Đại Địa Ngục.

“Hắn ở đó.” Dường như Đoạn Tội có năng lực cảm nhận đặc biệt, không ngờ lại phát hiện ra Hàn Sâm đang lẳng lặng lẻn vào ngọn núi Liên Hoa.

“Đuổi theo.” Ky Sĩ Vương Băng Lam và Edward gần như hét lên cùng lúc và đuổi theo Hàn Sâm.

Trong vùng không gian rộng lớn này, nếu để Hàn Sâm chạy ra khỏi phạm vi khống chế của hắn thì sẽ rất khó bắt được Hàn Sâm.

Cho dù vì bản thân bọn họ hay vì thánh vật kia, bọn họ đều phải bắt được Hàn Sâm.

Tốc độ của Ky Sĩ Vương Băng Lam là nhanh nhất, hắn đuổi tới phía trước núi Liên Hoa, đang định xông vào thì đột nhiên nhìn thấy một luồng huyết khí lao ra từ trong núi Liên Hoa.

Hắn đang dốc hết sức lao về phía trước, căn bản không có sức lực để thay đổi phương hướng, chỉ có thể ngưng tụ toàn bộ lực lượng, một mảnh màu xanh đậm và luồng huyết khí kia va chạm vào nhau.

Ầm!

Thâm Lam Chỉ Lực của Ky Sĩ Vương Băng Lam lại bị luồng huyết khí như đao kia bẻ gãy, áo giáp trước ngực cũng bị huyết khí đâm thủng. Máu tươi từ miệng vết thương giống như bị loại lực lượng nào đó hút ra.

Hết chương 2266.

Chương 2267. Điên cuồng quất Bán Bộ Thân Hóa.

Hàn Sâm đứng bên trên ngọn núi Liên Hoa, hả hê nhìn Huyết Kỳ Lân tàn sát khắp nơi. Có thể là do đã nuốt chửng Mặc Kỳ Lân mà tên nhóc này thăng cấp lên Bán Bộ Thần Hóa, hơn nữa giờ đang ở trong Bạch Cốt Đại Địa Ngục, lấy một đấu nhiều nhưng lại chém giết đến nỗi cả đám Edward và Ky Sĩ Vương Băng Lam cuống quít lùi về sau.

Trong khoảng thời gian ngắn đã có hai vị Băng Lam Ky Sĩ cấp vương bị Huyết Kỳ Lân xé rách cơ thể. Đến cả Hàn Sâm cũng không nhịn được tán thưởng cái dáng vẻ thô bạo tung hoành ngang dọc kia của nó.

“Các ngươi vây lấy nó trước, ta đi bắt Hàn Sâm.” Edward hét lên, lao ra khỏi chiến trường rồi, xông tới phía Hàn Sâm đang đứng trên ngọn núi Liên Hoa để đánh giết.

Con Huyết Kỳ Lân kia nổi lên bản tính tàn sát, chẳng còn để tâm đến gì nữa. Nó vẫn điên cuồng chiến đấu với đám người Ky Sĩ Vương Băng Lam.

Hàn Sâm chợt sầu não: “Chỉ số thông minh của con hàng này còn cần nâng cao nữa.”

Tuy rằng Edward bị Hồ Phi cuồng dại quất một trận khiến hắn bị thương không nhẹ nhưng tu vi Bán Bộ Thần Hóa lại chẳng phải là giả. Cơ thể hắn

vừa lay động đã vọt tới trước mặt Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm biết rõ muốn dùng tốc độ để bỏ chạy là không có khả năng.

“Bụp!” Hàn Sâm võ lên Huyết Hạt Ngọc Cổ treo bên hông, một làn sóng âm khủng bố lập tức vọt tới đâm vào đỉnh đầu của Edward như mũi kim độc.

Edward hừ lạnh một tiếng, cả người đều hóa thành màu hoàng kim, Huyết Hạt Độc Châm đâm vào cơ thể hoàng kim, lại không thể xuyên vào.

Gần như cùng lúc đó, màu hoàng kim kia giống như mặt trời chiếu rọi cả ngọn núi Liên Hoa. Hàn Sâm bất chợt cảm thấy cơ thể hắn chìm xuống như thể trên lưng cõng một ngọn núi, đè ép hắn không thể nhúc nhích.

Hàn Sâm biết đây không phải áp lực của năng lượng mà lĩnh vực lực lượng do loại Thần Quang Hoàng Kim kia tạo ra.

Sau khi thăng cấp từ Công Tước lên cấp Vương là có thể khiến cho thể thuộc tính tiến xa thêm một bước, hình thành quy tắc lĩnh vực. Đây chính là quy tắc phạm vi của Edward, có được lực lượng trấn áp cực mạnh, dù có thuộc tính khác biệt với Lĩnh Vực Thâm Lam của Ky Sĩ Vương Băng Lam nhưng dường như cũng có tác dụng tuyệt diệu tương tự nhau.

Edward không chút do dự, trực tiếp duỗi tay tóm lấy Hàn Sâm đang bị đè ép.

Hàn Sâm cố sức vùng vãy nhưng lực lượng của lĩnh vực trấn áp cấp vương thật sự quá mãnh liệt, huống chi Edward còn là Bán Bộ Thần Hóa. Tuy thể thuộc tính của Hàn Sâm cũng rất mạnh nhưng vẫn không thể chống lại nó, hoàn toàn không phá được lực trấn áp.

Bàn tay của Edward gần tóm được cổ của Hàn Sâm, nhưng đột nhiên hắn trông thấy trong tay Hàn Sâm có thêm món đồ gì đó giống như cái tổ chim, mà trên bàn tay khác xuất hiện một thanh dao găm quân đội màu bạc cỡ lớn, đâm mạnh tới tim của Edward.

Trong lòng Edward bỗng hoảng hốt, dù thế nào hắn cũng không nghĩ đến lĩnh vực vương giả của hắn lại không có hiệu quả đối với Hàn Sâm.

Khoảng cách quá gần nhưng Edward không chút do dự, hắn bất chấp dao bạc của Hàn Sâm đang đâm tới, bàn tay vẫn tiếp tục tóm lấy cổ Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ là một Công Tước, cho dù vũ khí trong tay hắn có là cấp Thần Hóa thì cũng không phát huy được sức mạnh quá lớn. Nó sẽ không tạo ra nhiều sát thương đối với thân thể Bán Bộ Thần Hóa của Edward, chỉ cần bắt được Hàn Sâm thì việc chịu đòn tấn công này cũng đáng giá.

Gần như ngay thời khắc Edward túm lấy cổ Hàn Sâm, Định Phách Lôi Thần Kích cũng đâm trúng áo giáp của Edward.

Mũi nhọn của Định Phách Lôi Thần Kích đâm vào lớp áo giáp, nhưng chỉ đâm vào một mũi nhọn, không thể chọc thủng áo giáp.

Nhưng Lôi Điện màu bạc nổi lên trên Định Phách Lôi Thần Kích lại không nhìn phòng ngự của áp giáp, lập tức đã lan ra khắp cơ thể của Edward, khiến Edward trợn trắng mắt, cơ thể run bần bật như bị điện giật, sau đó bị bắn bay ra ngoài.

Bùm!

Hàn Sâm lại vỗ vào Huyết Hạt Ngọc Cổ, Edward vẫn còn trong trạng thái run rẩy khi bị điện giật, không kịp ngưng tụ sức mạnh để ngăn cản, làn sóng âm lập tức đâm thẳng vào đỉnh đầu của hắn.

“AI” Khi bị Huyết Hạt Ngọc Cổ đánh bất ngờ như vậy thì đến cả cường giả cấp Bán Bộ Thần Hóa cũng như bị đâm thẳng vào đầu óc, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hàn Sâm chụp cái tổ chim lên đầu mình, một tay vỗ trống, cơ thể cũng không rảnh rỗi, thuấn di đến trước mặt Edward, Định Phách Lôi Thần Kích trong tay lại điên cuồng đâm vào Edward lần nữa.

Edward không hổ là Bán Bộ Thần Hóa, trong cơn choáng váng và đau đớn như vậy mà vẫn ngưng tụ lực lượng, muốn ngăn cản đòn tấn công của Hàn Sâm.

Thế nhưng, sức phá hoại của bản thân Định Phách Lôi Thần Kích cũng không mạnh lắm, nhưng loại năng lượng lôi điện này lại có thể phớt lờ phòng ngự và truyền thẳng vào các tế bào bên trong cơ thể Edward, lập tức khiến Edward càng thêm run rẩy vì bị điện giật.

Tiếc là năng lượng của Hàn Sâm không đủ, sức mạnh của Định Phách Lôi Thần Kích chỉ được hắn kích thích ra một phần rất nhỏ, Edward cũng chỉ bị tê liệt tạm thời. Nếu là cường giả Bán Bộ Thần Hóa sử dụng Định Phách Lôi Thần Kích thì e rằng với một chút như vậy cũng đủ khiến Edward co giật cả buổi cũng không bò dậy nổi.

Sóng âm của Huyết Hạt Ngọc Cổ không ngừng đâm vào Edward, nhưng Edward lại cố nén sự tê dại do điện giật gây ra, hắn vẫn giữ vững lực lượng phòng vệ trên người, khiến sóng âm không thể đâm vào.

“Lực lượng của ta vẫn quá yếu. Nếu không dưới sức mạnh tê liệt do điện giật của Định Phách Lôi Thần Kích, Edward không thể tiếp tục ngưng tụ năng lượng phản kháng.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng nhưng tay hắn không dừng lại, Định Phách Lôi Thần Kích trong tay hắn cũng không tiếp tục đâm nữa mà trực tiếp biến thành cây gậy đập lên người Edward.

Từng đợt lôi điện đánh vào người Edward, đánh đến khi hắn lăn lộn đầy đất, cơ thể co giật liên tục giống như người thường bị dùi cui điện đánh trúng người.

Đám người Ky Sĩ Vương Băng Lam đang dây dưa cùng Huyết Kỳ Lân cũng nhìn đến sừng sờ. Bán Bộ Thần Hóa như Edward lại bị tên Công Tước Hàn Sâm đánh đến lăn lội bết bát, thật sự vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Đám bọn họ biết rất rõ thực lực của Edward, chỉ riêng lĩnh vực Thần Quang Hoàng Kim kia đã không phải thứ mà cấp Công Tước có thể chống đỡ.

Hàn Sâm lại chẳng coi lĩnh vực của hắn ra gì, cứ đánh từng gậy liên tiếp lên người Edward. Mà với thể chất và sức mạnh phòng ngự của Edward lại không ngăn cản nổi lực lượng lôi điện của cây gậy kia, bị đánh đến nỗi co giật, kêu la thảm thiết. Cảnh tượng này thật sự khiến người khác khiếp sợ.

“Hổ không ra oai, ngươi lại thật sự cho rằng ta là mèo bệnh.” Hàn Sâm vừa quất Edward vừa tính toán trong lòng xem nên xử lý Edward như nào.

Tuy lôi điện của Định Phách Lôi Thần Kích có thể coi nhẹ phòng ngự nhưng lôi điện này không thể giết được người, mà lực lượng của Hàn Sâm không đủ mạnh, đến cả áo giáp của Edward còn không phá nổi, muốn giết hắn thật sự quá khó.

“Huyết Kỳ Lân!” Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, hắn hét to một tiếng với Huyết Kỳ Lân.

Huyết Kỳ Lân đang tàn sát khắp nơi, nhưng đám người Ky Sĩ Vương Băng Lam không dám chiến đấu trực diện với Huyết Kỳ Lâm, chỉ dây dưa không dứt.

Chỉ số thông minh của Huyết Kỳ Lân không đủ xài, vẫn luôn bị bọn họ kéo qua kéo lại, không thể giết nổi một người trong đám bọn họ.

Nghe thấy Hàn Sâm gọi, Huyết Kỳ Lân lập tức quay đầu nhìn về phía Hàn Sâm. Nó trông thấy Hàn Sâm đang bị Edward đánh thì rốt cuộc mới phản ứng lại, đạp lên huyết khí phá không xông tới, cắn vào đầu Edward một ngụm, lại cắn áo giáp của Edward kêu răng rắc, đầu cũng bị nó cắn rơi ra.

Răng rắc! Răng rắc!

Máu thịt bị Huyết Kỳ Lân nhai bay tung tóe, nó nhai vài cái đã nuốt chứng cái đầu kia khiến cho đám người Ky Sĩ Vương Băng Lam vừa sợ vừa tức.

Hết chương 2267.

Chương 2268. Là đối thủ, không phải hậu bối.

Hàn Sâm xoay người ngồi trên lưng Huyết Kỳ Lân, Huyết Kỳ Lân rít gào một tiếng, phá không lao đến phía đám người Ky Sĩ Vương Băng Lam để đánh giết.

“Đừng để ý đến những tên này, giết hắn trước đi.” Định Phách Lôi Thần Kích trong tay Hàn Sâm điên cuồng chém vào một tên Vương giả Băng Lam Ky Sĩ.

Huyết Kỳ Lân không nói hai lời, lập tức gầm gừ xông đến mục tiêu công kích của Hàn Sâm.

“Đi mau.” Cùng lúc đại kiếm trong tay Ky Sĩ Vương Băng Lam chém Huyết Kỳ Lân, hắn ra lệnh cho những Băng Lam Ky Sĩ còn lại.

Bọn họ vốn không phải đối thủ của Huyết Kỳ Lân, trước đó bởi vì chỉ số thông minh của Huyết Kỳ Lân không cao nên bọn họ còn có thể dây dưa một lúc, hiện tại Huyết Kỳ Lân nghe theo sự chỉ huy của Hàn Sâm khiến bọn họ chẳng còn cơ hội nào để dây dưa với nó nữa.

“Hàn Sâm, nếu tiếp tục tạo sát nghiệp, ngươi sẽ thật sự không thể

quay đầu lại được đâu.” Ky Sĩ Vương Băng Lam nhìn thấy một vị Băng Lam Ky Sĩ bị Huyết Kỳ Lân xé toạc, hắn hét lớn với Hàn Sâm.

“Nếu ta đã rời khỏi Băng Lam Ky Sĩ Đoàn thì sẽ không có dự tính quay lại, khi các ngươi ra tay với ta thì cũng nên có nhận thức rằng sẽ chết.” Hàn Sâm lạnh giọng nói.

Ky Sĩ Vương Băng Lam ảm đạm không nói nên lời, hắn vẫn luôn xem Hàn Sâm là đồ đệ của Isa, chỉ coi như một hậu bối chứ chưa từng coi Hàn Sâm như một đối thủ chân chính.

Cho dù Hàn Sâm đã rời khỏi Băng Lam Ky Sĩ Đoàn, hắn cũng chỉ ôm †âm lý dạy dỗ hậu bối, muốn bắt Hàn Sâm về, lấy lại thánh vật là được.

Mãi đến tận giờ phút này, Ky Sĩ Vương Băng Lam mới đột nhiên ý thức được ngay từ đầu hắn đã sai lầm rồi, từ đầu hắn đã không đặt Hàn Sâm vào vị trí ngang hàng, không coi trọng hắn như một đối thủ.

Nhưng Hàn Sâm không phải hậu bối dưới sự bảo hộ của hắn và cần phải hành động dựa theo lý niệm của hắn, mà là một cường giả chân chính, có thể chém giết trong thế giới tàn khốc này, giết ra một vùng trời dưới quy luật tự nhiên cá lớn nuốt cá bé này.

Ky Sĩ Vương Băng Lam hoàn toàn tỉnh ngộ, đáng tiếc là đã hơi muộn rồi. Nếu coi Hàn Sâm như một đối thủ chân chính sớm hơn, hắn tuyệt đối sẽ không cho Hàn Sâm bất cứ cơ hội nào khi ở căn cứ, hắn sẽ dùng hết sức ra tay bắt Hàn Sâm trước tiên, càng sẽ không một mình xông ra đuổi bắt Hàn Sâm sau khi Hàn Sâm lao ra khỏi căn cứ.

Dưới sự truy sát của Huyết Kỳ Lân, cuối cùng chỉ còn lại Ky Sĩ Vương Băng Lam, Đoạn Tội và một Băng Lam Ky Sĩ trốn được về trước cửa Địa Ngục Khô Lâu, những Băng Lam Ky Sĩ khác đều bị Huyết Kỳ Lân và Hàn Sâm chém giết.

Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân cũng không dám đến quá gần cánh cửa Địa Ngục Khô Lâu, chỉ có thể bỏ cuộc và bay trở lại ngọn núi Liên Hoa, nơi ở của Huyết Kỳ Lân.

“Ta sai rồi, đáng lẽ phải đối đãi với hắn như đối thủ thực sự sớm hơn.” Ky Sĩ Vương Băng Lam chăm chú nhìn Hàn Sâm đang cưỡi Huyết Kỳ Lân bay xa, vẻ mặt cũng không có phẫn nộ hay bi thương.

Bắt đầu từ giờ phút này, Ky Sĩ Vương Băng Lam đã coi Hàn Sâm thành đối thủ thật sự, một đối thủ cực mạnh cần dốc hết sức đối mặt chứ không còn chỉ là một đệ tử của cố nhân.

Vẻ mặt của Đoạn Tội cũng rất nghiêm trọng: “Tên kia thật sự là đệ tử của Isa sao? Có lẽ hắn còn kinh khủng hơn Isa nữa, trước đó chúng ta đều quá coi thường hắn.”

“Chẳng trách chúng ta được, ai có thể nghĩ đến trước đó hắn chỉ là một tên Hầu Tước, vậy mà lại đáng sợ như vậy.” Băng Lam Ky Sĩ Harder nói.

Lúc này trong lòng Harder là rối rắm nhất, hắn có quan hệ thân thiết nhất với Edward, hắn biết Edward đáng sợ cỡ nào.

Tuy rằng Edward chỉ là tộc Hoàng Cực hỗn huyết, vũ lực cũng không được coi là rất mạnh trong Tộc Hoàng Cực nhưng chỉ số thông minh, sức quan sát và năng lực hành động của hắn đều là hạng nhất.

Khi Edward bị Hàn Sâm quật mà không có sức phản kháng, quả thực không có một từ ngữ nào đủ để hình dung nỗi khiếp sợ trong lòng Băng Lam Ky Sĩ.

Tuy hiện tại Hàn Sâm chỉ là một Công Tước nhưng không còn ai dám đối đãi với hắn như một hậu bối Công Tước nữa.

Isa nhìn thấy ba người Ky Sĩ Vương Băng Lam mang theo thương tích trở về, nàng cau mày nói: "Những người khác đâu?"

Ky Sĩ Vương Băng Lam nói hết sự việc đã xảy ra, không hề phóng đại sức mạnh của Huyết Kỳ Lân và Hàn Sâm, cũng không cố ý giấu diếm sự thất bại của bọn họ.

"Thú vị, thật thú vị, Huyết Kỳ Lân thăng cấp Bán Bộ Thần Hóa nhanh như vậy mà còn bị Hàn Sâm sử dụng để chiến đấu." Hồ Phi híp mắt lại.

Không trừng phạt đám người Ky Sĩ Vương Băng Lam, Hồ Phi dửng dưng nói: "Các ngươi ở lại đây để trợ giúp Bạch tiên sinh phá giải cấm chế đi, chờ cấm chế của ta được cởi ra hoàn toàn rồi thì đích thân ta đi xử lý hắn cũng không muộn."

Về tới sơn cốc Huyết Kỳ Lân ở lại, Hàn Sâm thả mấy người Bảo Nhi ra ngoài hoạt động, thuận tiện thương lượng xem sau này nên làm gì.

Mặc dù dựa vào sức mạnh của Huyết Kỳ Lân có thể tạm thời đánh lùi đám người Ky Sĩ Vương Băng Lam nhưng Hàn Sâm cho không nghĩ rằng hiện tại hắn đã an toàn, hơn nữa còn mơ hồ càng thêm lo lắng.

Đám người Edward có thể tìm được tòa cung điện này, hơn nữa còn mở ra cấm chế rồi xông vào, vậy chứng tỏ trong bọn họ nhất định có người thông thạo thuật cấm chế.

Hồ Phi chỉ giữ lại mỗi Bạch tiên sinh, rất có thể là vì Bạch tiên sinh thông thạo c thuật ấm chế, nếu hắn thật sự có thể phá bỏ cấm chế trên người Hồ Phi, vậy thì sẽ vô cùng phiền toái cho Hàn Sâm.

Một cường giả cấp Thần Hóa không có ràng buộc, cho dù Hàn Sâm có sở hữu đủ loại vũ khí Thần Hóa thì cũng không phải đối thủ của nàng.

Nhưng hiện giờ hắn bị vây trong Bạch Cốt Đại Địa Ngục, chỉ có một lối ra ở cung điện bên kia. Trừ khi Hàn Sâm muốn trốn ở đây cả đời, nếu không chỉ có thể tìm cách lao ra từ phía cung điện bên kia.

"Đáng tiếc Huyết Kỳ Lân chỉ là Bán Bộ Thần Hóa, nếu nó có thể thăng cấp Thần Hóa, cưỡi nó chém giết thẳng ra ngoài thì có gì khó?" Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Mọi người bàn bạc hồi lâu cũng không bàn ra được kết quả gì. Hàn Sâm chỉ có thể dùng hết sức hấp thu Quỷ Cốt Chi Lực, hy vọng có thể mau chóng khiến tăng gen vật ngữ tăng lên cấp Công Tước, có thể nhiều thêm một phần sức chiến đấu thì sẽ nhiều thêm chút hy vọng sống sót.

"Cho dù Hồ Phi thật sự có thể thoát khỏi cấm chế, chỉ cần nàng không †ìm được thứ mình muốn thì nhất định sẽ không giết ta, vậy ta vẫn còn có cơ hội." Trong lúc nghỉ ngơi, Hàn Sâm ngắm nghía miếng đá trong tay, rất nhiều ý nghĩ loé lên trong đầu.

Quan hệ của Huyết Kỳ Lân và Hàn Sâm đã xem như vô cùng hòa hợp, nhưng ngoại trừ Hàn Sâm thì không ai có thể tiếp cận nó. Sát khí trên người nó thật sự quá nặng, nhìn ai cũng giống như đang nhìn một khối thịt nướng, giống như giây tiếp theo nó sẽ nhào đến cắn một ngụm.

Hàn Sâm vẫn khổ tu gen vật ngữ, sau khoảng chừng một tháng, mặc dù gen vật ngữ tiến triển không tệ nhưng còn lâu mới thăng cấp lên cấp Công Tước được.

Đột nhiên, cả Bạch Cốt Đại Địa Ngục đều rung chuyển, sau đó Hàn Sâm chợt nghe thấy giọng nói của Hồ Phi truyền đến từ phía bên kia cánh cửa Địa Ngục Khô Lâu: "Em trai ngoan của ta, chị gái đến tìm ngươi đây."

Trước cửa Địa Ngục Khô Lâu, ở trên cổ, cổ tay và cổ chân của Hồ Phi vẫn còn đeo vòng kim loại nhưng phần dây xích kim loại nối với những cái vòng kim loại này đã bị cắt đứt.

Bạch tiên sinh, Ky Sĩ Vương Băng Lam, Đoạn Tội và Băng Lam Ky Sĩ Harder đi theo phía sau Hồ Phi, y hệt như thần tử của nàng.

Thần thức của Hồ Phi đang mở ra trong Bạch Cốt Đại Địa Ngục, định †ìm kiếm tung tích của Hàn Sâm thì đột nhiên lại nhìn thấy hai bóng người đang đi về phía bên này, không ngờ lại là Hàn Sâm và con Huyết Kỳ Lân kia. Điều này khiến Hồ Phi ngẩn người, không ngờ Hàn Sâm lại không chạy trốn mà còn dám đến tìm nàng.

Hết chương 2268.

Chương 2269. Thánh Bia.

“Em trai ngoan của ta, không lẽ ngươi ngây thơ tưởng rằng có thể chống lại ta dựa vào sức mạnh của Huyết Kỳ Lân sao?” Hồ Phi cười nói khanh khách khi nhìn thấy Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân đã đi tới trước núi.

“Chị nghĩ nhiều rồi, chúng ta là quan hệ gì chứ? Sao ta có thể ra tay với người chị gái như ngươi được? Chị đã thoát khỏi vòng vây, em cố ý mang theo Huyết Kỳ Lân đến chúc mừng chị thoát khỏi cấm chế” Hàn Sâm nói.

“Nếu tới chúc mừng chị đây thoát khỏi cấm chế, có lẽ sẽ mang theo lễ vật đến chứ nhỉ? Nếu không chị sẽ tức giận đấy.” Hồ Phi cười xinh đẹp rồi nói.

Hàn Sâm đương nhiên hiểu lễ vật mà Hồ Phi nói đến là gì, lập tức không chút do dự nào lấy ra một vật rồi dâng tới trước mặt Hồ Phi: “Đương nhiên, đây là ngày vui của chị, sao người làm em trai như ta đây lại không mang theo lễ vật đến chứ.”

Hồ Phi nhìn thứ trong tay Hàn Sâm rồi nhìn về phía đám người Bạch tiên sinh và hỏi: “Các ngươi thấy lễ vật em trai ta tặng thế nào?”

“Hồi bẩm đại nhân, chúng ta không biết. Chỉ có Edward biết đồ vật kia là gì, chúng ta không biết có phải vật này hay không.” Bạch tiên sinh hơi khó xử nói.

Hồ Phi vẫy tay, vật trong tay Hàn Sâm lập tức rơi vào tay Hồ Phi. Hồ Phi nhìn vật trong tay, chỉ thấy một viên tinh thể đá, nhìn một lúc cũng không nhìn ra đầu mối gì.

“Đây thật sự là thứ ngươi mang ra từ trong thành Quỷ Cốt sao?” Hồ Phi nhìn chằm chằm Hàn Sâm và hỏi.

“Không thể giả được.” Hàn Sâm khẳng định.

Hồ Phi giao miếng đá cho Bạch tiên sinh: “Bạch tiên sinh, ngươi nhìn xem vật này thế nào?”

Bạch tiên sinh trầm ngâm nói: “Không biết vật này đặc biệt ở chỗ nào, nhưng nó quả là một món đồ cổ, niên đại đã cực kỳ lâu đời, không phải là vật dễ dàng có được.”

Hiển nhiên lời này của Bạch tiên sinh là nói với Hồ Phi. Hắn cũng không biết đây có phải thánh vật bên trong thành Quỷ Cốt hay không, nhưng chắc hẳn là đồ cổ, không phải thứ có thể làm giả dễ dàng được.

Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng: “Đương nhiên là đồ cổ, đây chính là thứ mà ta đặc biệt trở về vũ trụ Liên Minh, lấy từ trong di tích rách nát của Tinh Tộc về.”

Hồ Phi mỉm cười, nhìn về phía Hàn Sâm nói: “Ngươi đã đối xử tốt với chị như thế, thì lại đi một chuyến cùng chị đi.”

“Chị cứ việc sai khiến.” Hàn Sâm cười nói.

Hồ Phi không tin Hàn Sâm lại dễ dàng đưa đồ vật cho nàng như vậy, nhưng hiện giờ nàng vẫn chưa phân biệt rõ được thật hay giả, chỉ có thể dẫn Hàn Sâm cùng đi đến trước Thánh Bia, đến lúc đó đương nhiên có thể kiểm chứng được vật này thật hay giả.

Hồ Phi vừa nghĩ đến, xích Trật Tự vô hình đã lập tức trói chặt Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân. Sau đó nàng vừa cười vừa nói: "Ngươi không nên trách chị, thật sự là em quá nghịch ngợm, không khiến chị bớt lo chút nào nên chị đây cũng đành buộc lòng phải ra hạ sách này."

"Khiến chị phải lo lắng rồi" Hàn Sâm thản nhiên cười nói.

"Còn cái thứ giống như tổ chim của ngươi đâu?" Hồ Phi quan sát trên người Hàn Sâm nhưng không phát hiện ra cái tổ chim mà Hàn Sâm dùng trước đó.

Món đồ đó lại có thể làm tan rã xích Trật Tự của nàng, khiến nàng có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

"Giấu trong Bạch Cốt Đại Địa Ngục rồi, nếu chị gái có thể tìm được thì sẽ tặng cho ngươi." Hàn Sâm cười nói.

Bây giờ Hồ Phi cũng chẳng có tâm trạng đi tìm, lục soát trên người Hàn Sâm một lần, không tìm ra tổ chim thì bỏ qua luôn, chỉ cần món đồ kia không ở trên người Hàn Sâm là được.

Giấu trong Bạch Cốt Đạo Địa Ngục cũng chẳng khác biệt so với đặt trong kho hàng của nàng, lúc trở về lại từ từ tìm kiếm cũng không muộn.

Dẫn đám người Hàn Sâm ra khỏi Bạch Cốt Đại Địa Ngục, sau đó khoá cửa Địa Ngục Khô Lâu lại, Hồ Phi trực tiếp xé rách cấm chế của cửa chính cung điện, mang bọn họ ra ngoài cung điện.

"Lâu rồi không cảm nhận được không khí trong lành như vậy." Hồ Phi đứng dưới bầu trời đêm, ngẩng đầu lên nhìn lên bầu trời đầy sao và nói.

Đám người Hàn Sâm và Bạch tiên sinh đứng cùng nhau, đều không nói gì, tình cảnh của Bạch tiên sinh và Ky Sĩ Vương Băng Lam cũng chẳng khá hơn Hàn Sâm chút nào.

Hồ Phi vui giận thất thường, chẳng ai biết khi nào nàng sẽ muốn giết người.

"Đi thôi, đi tới Thánh Bia thôi, để chúng ta cùng xem rốt cuộc Thánh Vực Chi Chủ để lại cái gì" Hồ Phi nhìn về phía Bạch tiên sinh nói.

“Đoạn Tội, ngươi đi trước dân đường đi.” Bạch tiên sinh nói. “Tiên sinh…” Đoạn Tội thay đổi sắc mặt.

“Chuyện đã tới nước này còn để ý nhiều như vậy làm gì nữa, bảo vệ tính mạng của chúng ta quan trọng hơn.” Bạch tiên sinh cười khổ nói.

“Bạch tiên sinh, quả nhiên ngươi là người thức thời. Các ngươi yên †âm, ta không người thích giết chóc, chỉ cần ta lấy được di vật của Thánh Vực Chi Chủ, các ngươi đều có thể còn sống trở về một cách bình yên vô sự.” Hồ Phi mỉm cười nói.

Đám người Ky Sĩ Vương Băng Lam đều là hạng người có kiến thức sâu rộng, tất nhiên sẽ không tin vào lời hứa hẹn của Hồ Phi, nhưng đã tới †ình cảnh này, bọn họ mà không dẫn đường thì chỉ có đường chết. Trước hết bọn họ chỉ có thể làm theo lời nói của Hồ Phi.

Cho dù bọn họ không nói cho Hồ Phi nơi đặt Thánh Bia, chỉ cần Hồ Phi muốn tìm thì luôn có thể tìm ra, chỉ lãng phí thêm chút thời gian mà thôi.

Harder và Ky Sĩ Vương Băng Lam liếc mắt nhìn Bạch tiên sinh theo bản năng.

Lúc này bọn họ mới biết Bạch tiên sinh đã biết vị trí của Thánh Bia.

Harder vừa đi vừa âm thầm suy nghĩ. Trong những người này, chỉ có hắn biết được Hàn Sâm đã lấy đi một phiến đá từ thành Quỷ Cốt mà không phải là viên tinh thể đá được lấy ra lúc nãy.

“Quả nhiên Hàn Sâm thật to gan, dám lấy thánh vật giả ra lừa gạt Hồ Phi. Nhưng giả chính là giả. Sau khi đến Thánh Bia, thật giả lập tức rõ ràng, rốt cuộc hắn còn có tính toán gì nữa đây? Chẳng lẽ hắn có cách chạy trốn sao?” Harder nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nếu Hàn Sâm có hành động quái lạ nào thì hắn cũng có thể nắm lấy cơ hội.

Hàn Sâm quả thật muốn chạy trốn, nhưng xích Trật Tự của Hồ Phi buộc chặt lấy hắn và Huyết Kỳ Lân, lại còn luôn chú ý đến hắn, căn bản không cho hắn cơ hội chạy thoát nào.

Dưới sự dẫn đường của Đoạn Tội, đoàn người nhanh chóng vượt núi, tiến vào trong một khu rừng rậm nguyên sinh rộng lớn. Rất nhiều dị chủng gặp trên đường đều bị Ky Sĩ Vương Băng Lam và Đoạn Tội tiện †ay chém chết, không gặp phải tồn tại nào quá mạnh.

“Là chỗ này. Đi ở bên trong khu rừng rậm nguyên sinh hơn bốn ngày, đột nhiên Bạch tiên sinh chỉ vào một nơi ở phía trước, nói.

Ánh mắt mọi người đều nhìn theo phương hướng của ngón tay Bạch tiên sinh, không khỏi lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, ngay cả Hàn Sâm cũng có vẻ hoài nghi.

“Đó chính là Thánh Bia sao?” Hồ Phi nhìn đồ vật mà Bạch tiên sinh chỉ, cau mày nói.

Đồ vật mà Bạch tiên sinh chỉ vào lại là một gốc cây trông như cái cây héo, không chút thu hút nào. Cái cây kia to đến ba, bốn người mới ôm hết, nhưng nó đã chết khô từ lâu. Trên cây đến cả một cái lá cũng không có, phần lớn nhánh cây đã đứt gãy, đứng trơ trọi trong rừng rậm.

Ở trong rừng rậm nguyên sinh rộng lớn này, không có mười vạn thì cũng có tám vạn cái cây héo rũ như thế. Vậy mà Bạch tiên sinh lại nói nó là Thánh Bia, thật khiến người ta khó lòng tin được.

Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng quét thử, cũng không phát hiện ra cây khô kia có gì đặc biệt.

“Chỗ Thánh Vực Chi Chủ giấu bảo vật, đương nhiên sẽ không để cho người khác liếc mắt một cái đã nhìn ra, nhưng các ngươi đến gần một chút rồi nhìn kỹ càng thì sẽ phát hiện ra chỗ huyền diệu của gốc cây khô kia.” Bạch tiên sinh lạnh nhạt nói.

Hết chương 2269.

Chương 2270. Cây ăn quả.

Hồ Phi đi lại gần cẩn thận quan sát, bỗng nhíu mày: “Bên trong cái cây này có gì? Chẳng lẽ Thánh Bia ở bên trong cây này sao?”

Bạch tiên sinh vội vàng nói: “Nhất định không được đụng vào nó.” “Tại sao?” Hồ Phi và đám người Hàn Sâm nhìn về phía Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh nói: “Cái cây này đã trải qua xử lý đặc biệt, thân cây vô cùng cứng, hơn nữa có một loại từ trường vô hình kỳ lạ, sẽ khiến dị chủng tránh xa nó theo bản năng. Mà ở bên trong nó là Toái Không Tỉnh.”

“Toái Không Tinh?” Hồ Phi thay đổi sắc mặt. “Đúng vậy, chính là Toái Không Tinh.” Bạch tiên sinh gật đầu. Hàn Sâm hỏi: “Toái Không Tinh là gì?”

Harder giải thích: “Là một loại vật liệu để chế tạo thiết bị truyền tống không gian, thiết bị truyền tống không gian được chế tạo từ Toái Không Tỉnh có thể thực hiện truyền tống tinh không trong phạm vi lớn, là vật liệu thiết bị truyền tống tốt nhất được biết đến hiện nay.”

“Nói cách khác, bên trong cây này có một cánh cửa truyền tống, có thể truyền tống tới vị trí của Thánh Bia?” Hàn Sâm bỗng nhiên hiểu ra.

Bạch tiên sinh nói: “Có lẽ là như thế, nhưng phải mở được cái cây này ra mới có thể sử dụng thiết bị truyền tống bên trong được.”

“Với năng lực của chị, bóc tách lớp cây cối bên ngoài ra còn không phải là việc hết sức đơn giản sao?” Hàn Sâm ngờ vực nói.

Hồ Phi nói: “Không đơn giản như thế. Tuy rằng Toái Không Tỉnh là vật liệu truyền tống không gian tốt nhất nhưng nó lại vô cùng dễ vỡ. Sau khi trải qua xử lý đặc biệt, Toái Không Tinh ở bên trong và cái cây này đã kết hợp làm một thể, nếu cưỡng chế xé lớp cây cối bên ngoài ra thì ‘Toái Không Tinh ở bên trong sẽ vỡ tan, thiết bị truyền tống cũng sẽ bị phá hủy”

“May mà đại nhân ngài đã lấy được chiếc chìa khóa, chỉ cần dùng chìa khóa mở cánh cửa gõ này là được rồi.” Bạch tiên sinh nói.

Hàn Sâm lập tức thầm kêu không ổn, hóa ra phiến đá kia chính là chìa khóa mở ra cánh cửa thiết bị truyền tống này, hiện giờ trong tay Hồ Phi cầm là miếng gạch vụn hắn đưa, có thể mở được thiết bị truyền thống thì đúng là gặp quỷ rồi.

"Cái này phải dùng thế nào?" Hồ Phi cầm miếng gạch trong tay nhìn về phía Bạch tiên sinh.

"Theo lý thuyết thì chắc hẳn có một lỗ khóa để nhét nó vào mới đúng." Bạch tiên sinh hơi do dự nói.

"Nhưng trên cây không hề có cái lỗ thủng nào lớn như vậy." Hồ Phi nói xong thì liếc mắt nhìn về phía Hàn Sâm, hiển nhiên là nàng đã hoài nghỉ vật Hàn Sâm đưa cho nàng là đồ giả.

"Thứ này thật sự là thứ ta mang ra từ thành Quỷ Cốt, lại tìm tiếp xem, chắc hẳn là có tác được" Hàn Sâm giả vờ vô tội, nói xong còn nhìn về phía cái cây kia.

"Các ngươi nhìn chỗ đó đi." Đột nhiên Hàn Sâm chỉ tay vào chỗ tán cây của cái cây héo rồi kêu lên, trên mặt tràn ngập kinh ngạc và vui sướng.

Đám người Hồ Phi đều nhìn theo ngón tay của Hàn Sâm, nhưng chẳng hề nhìn thấy chỗ nào khác lạ.

Đúng lúc này, Hàn Sâm nhảy lên lưng Huyết Kỳ Lân, trong tay thình lình có thêm một cái tổ chim, tổ chim chạm vào đâu, xích Trật Tự mà Hồ Phi trói bọn họ đứt ra lập tức ở đó.

Huyết Kỳ Lân gầm lên giận dữ, điên cuồng lao đến cái cây héo rũ.

Hồ Phi phản ứng lại đầu tiên, bàn tay vung lên, lập tức có vô số chuỗi xích Trật Tự cuốn về phía Hàn Sâm.

Tổ chim trong tay Hàn Sâm úp ngược, bỗng nhiên trở nên to lớn giống như một tấm lá chắn khổng lồ, ngăn chặn xích Trật Tự ở bên ngoài.

Huyết Kỳ Lân đã vọt tới trước cái cây héo, Hàn Sâm lấy phiến đá ra, trực tiếp nhét vào một cái khe hở hình trăng lưỡi liềm trên cây, vừa khít với

phiến đá.

Răng rắc!

Đột nhiên phía trên cây khô héo nứt ra một cái hốc cây, chỉ thấy trong hốc cây tỏa ra ánh sáng rực rỡ như thể có vô số thủy tinh chiếu sáng lóng lánh, chói lòa đến mức không mở nổi mắt.

Huyết Kỳ Lân cõng Hàn Sâm vọt thẳng vào bên trong hốc cây, lập tức một chuỗi không gian biến hoá, một người một thú biến mất bên trong hốc cây.

Sau đó Hồ Phi xông vào hốc cây, cũng rơi vào một không gian vặn vẹo rồi biến mất như đám người Hàn Sâm.

Ky Sĩ Vương Băng Lam nghiến răng xông vào theo. Bạch tiên sinh, Đoạn Tội và Harder đều nhảy vào, bọn họ không cam tâm buông bỏ di vật của Thánh Vực Chi Chủ như vậy.

Hàn Sâm đội tổ chim trên đầu xuất hiện trong một tòa cung điện, mà phiến đá kia lại trở về trong tay hắn khi truyền tống, kính Tử Điệp Thần Đồng trong mắt hắn nhanh chóng đảo qua, dò xét rõ ràng tình huống xung quanh.

Chỉ thấy nơi này là bên trong một tòa cung điện ngọc thạch, trong cung điện đặt rất nhiều tượng đá với dáng vẻ khác nhau, có các loại thú hung, chim dữ, cũng có một số tồn tại như thể thần quỷ.

Phía trên vách tường và trần nhà cũng điêu khắc những bức bích họa kỳ quái, nhìn qua không giống văn tự cũng không giống bức hoạ, tất cả đều được hình thành từ những hình thù kỳ quái đan xen vào nhau.

“Đi mau.” Hàn Sâm nhìn không gian của truyền tống trận sau lưng đang vặn vẹo giống như lại có người truyền tống đến đây, hắn vội vàng thúc giục Huyết Kỳ Lân phóng đến cửa chính của cung điện.

Cửa chính của cung điện đã mở, nhưng có một vầng sáng trắng giống như tấm chắn, tầm mắt không thể nhìn xuyên qua vầng sáng này nên không biết bên ngoài có cái gì.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ muốn mau chóng thoát khỏi bàn tay của Hồ Phi nên chẳng để ý nhiều như thế, hắn để Huyết Kỳ Lân xông thẳng về phía ngoài.

Huyết Kỳ Lân cõng Hàn Sâm trực tiếp chạy ra khỏi cửa chính cung điện, cơ thể của họ xuyên qua vầng sáng, thế nhưng lại có cảm giác không gian vặn vẹo tương tự như cánh cửa truyền tống, chờ đến khi †âm mắt phục hồi, hắn phát hiện trước mắt vẫn là bên trong tòa cung điện, hắn vẫn đứng ở vị trí cánh cửa truyền tống.

Chẳng qua khác với cung điện vừa rồi, trong tòa cung điện này không có nhiều tượng đá và bích họa như thế, chỉ có một gốc cây ăn quả mọc ở vị trí trung tâm của cung điện.

Cây ăn quả kia không cao, nhiều nhất chỉ có hai mét, thân cây giống cây mai, uốn lượn như sắt đen, nhánh cây như những nhánh sắt vặn vẹo.

Lá trên cây có màu bạc, quả mọc ra như thỏi bạc ròng to cỡ quả trứng chim.

Hàn Sâm đếm sơ qua một chút, trên cây mọc ra tổng cộng tám thỏi bạc, kích cỡ đều giống nhau, toàn thân màu bạc trắng như tuyết, ở đáy của quả thỏi bạc còn có dấu ấn giống như hoa văn.

“Ngân Bảo.” Hàn Sâm nhìn kỹ, những hoa văn này lại là hai chữ cổ xưa.

“Cái cây này do con người tạo ra sao?” Hàn Sâm nhìn truyền tống trận phía sau, không phát hiện ra truyền tống trận có dấu hiệu khởi động, trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Với tốc độ của Hồ Phi, đáng lẽ phải đuổi đến đây rồi, sao lại chậm trễ chưa truyền tống đến đây nhỉ?

“Chẳng lẽ lúc xuyên qua màn sáng của cửa chính cung điện sẽ bị truyền tống đến những nơi khác nhau sao?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng. Ngoài điều này ra thì hắn không nghĩ ra vì sao Hồ Phi không đuổi kịp.

Tuy nhiên, cho dù vì nguyên do gì, Hàn Sâm cũng yên tâm hơn rất nhiều, tầm mắt lại dừng trên cây Ngân Bảo kia.

Do dự một chút, Hàn Sâm mặc áo giáp Tinh Hải Long Hà, đi tới phía trước cây Ngân Bảo rồi rút đao ra chém vào một quả trên cây Ngân Bảo.

Rắc!

Quỷ Nha Đao chém vào nhánh sắt nhưng không thể chặt đứt nhánh sắt mỏng kia, chỉ để lại một vết xước, từ vết xước ấy chảy ra nhựa cây có màu máu.

"Đây là một cái cây sống hả?" Trong lòng Hàn Sâm rất ngạc nhiên, nhựa cây rõ ràng tản ra sức sống tràn trề.

Hàn Sâm lấy kính Tử Điệp Thần Đồng ra nhìn cây ăn quả Ngân Bảo, lập tức hắn phát hiện ra đây là một cây ăn quả có sự sống. Nó đã trải qua vô số năm tháng mới có thể từ một mầm cây con từng bước trưởng thành đến như bây giờ.

Nhìn tốc độ hồi tưởng của kính Tử Điệp Thần Đồng và thời gian trưởng thành, có lẽ phải đến hàng tỉ năm rồi.

Hết chương 2270.

Chương 2271. Quả Ngân Bảo

Cành cây kia cứng như sắt, Hàn Sâm chém một lúc lâu, cuối cùng mới chém một quả Ngân Bảo xuống được.

Nhánh cây bị chém đứt, quả Ngân Bảo lập tức từ trên cây rớt xuống dưới, Hàn Sâm vươn tay nắm chặt quả Ngân Bảo, thế nhưng ngay khi Ngân Bảo nhỏ như trái cây ấy dừng lại trong tay, vẻ mặt của Hàn Sâm lại thay đổi.

Sắc mặt của Hàn Sâm vặn vẹo, sức mạnh toàn thân bộc phát, huyết lao nhanh như sấm, máu thịt toàn thân đều biến thành màu băng ngọc. Gầm lên một tiếng đầy giận dữ, Hàn Sâm nắm chắc Ngân Bảo trong tay, dùng sức nhấc về phía trước, một bàn tay khác cũng cầm lấy cổ tay này cùng dùng sức.

Sức mạnh toàn thân của Hàn Sâm bộc phát ra, gân xanh nổi đầy trên mặt, tóc đen bay múa đầy đầu.

Bùm!

Quả Ngân Bảo kia vẫn rơi xuống phía dưới, ép bàn tay của Hàn Sâm trên mặt đất, khiến Hàn Sâm không thể không nửa quỳ trên mặt đất.

"Đây là quả gì? Sao lại nặng như vậy? Nếu nuốt đồ vật này vào, chẳng phải là muốn dạ dày và ruột non đều cùng rơi nát hay sao?" Hàn Sâm sợ hãi trong lòng, muốn rút tay ra từ phía dưới quả Ngân Bảo, nhưng lại phát hiện bị đè ép quá chặt, không thể động đậy chút nào.

Rút đao chém trên quả Ngân Bảo, lại nghe một tiếng vang kim loại "keng". Đến cả một chút vết thương đều không để lại, quả thực còn cứng rắn hơn sắt.

Hàn Sâm loé lên suy nghĩ, lại dùng đao khoét trên mặt đất, chém xuống một đao, tảng đá trên mặt đất kia cũng vô cùng cứng rắn, đao của Hàn Sâm chỉ để lại một dấu vết màu trắng bên trên đó.

Huyết Kỳ Lân tiến lên dùng móng vuốt cào tảng đá trong tay Hàn Sâm, để lại trên mặt đất một vài vết cào của móng vuốt, nhưng không đợi nó dùng sức lần thứ hai, vết cào này đã lại khôi phục như lúc ban đầu.

Huyết Kỳ Lân liên tục đào mấy lần, mặt đất đã khôi phục lại, tay của Hàn Sâm vẫn không thể rút ra từ phía dưới quả Ngân Bảo.

"Căn quả đó để di chuyển nó ra." Thấy đào đất không có tác dụng gì, Hàn Sâm vội vàng nói với Huyết Kỳ Lân.

Huyết Kỳ Lân nghe xong lời nói của Hàn Sâm, dùng răng cắn quả Ngân Bảo, dùng hết sức lực muốn ngậm nó lên, nhưng Huyết Kỳ Lân dùng sức liên tục mà quả Ngân Bảo kia thế nào cũng không nhúc nhích.

"Đây… Đây rốt cuộc là đồ vật quỷ gì… Hàn Sâm giương mắt đờ đẫn, một trái cây mà thôi, thế nhưng đến cả Bán Bộ Thần Hóa đỉnh cao như Huyết Kỳ Lân cũng không thể dao động nó chút nào.

Điều kỳ quái là, tuy rằng bàn tay của Hàn Sâm bị đè ở phía dưới, không thể nhúc nhích được, nhưng lại không có cảm giác nặng đến không thể chịu nổi. Nếu thật sự nặng như vậy, bàn tay của hắn đã sớm bị đập vụn hoặc đè bẹp mới đúng.

Trên thực tế, tay của hắn bị đè nặng, nhưng không bị thương.

Hàn Sâm đang chuẩn bị dùng kính Tử Điệp Thần Đồng nhìn kỹ trái cây này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại đột nhiên nhìn thấy Truyện Tống Trận bên kia vặn vẹo một hồi, có người truyền tống lại đây.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn qua đó, chỉ thấy Bạch tiên sinh và Đoạn Tội đã đi tới, không khỏi hơi nhíu mày.

Tuy rằng Đoạn Tội chỉ là một cấp Vương. Đến cả Bán Bộ Thần Hóa cũng không phải, nhưng Hàn Sâm đã từng thấy năng lực chiến đấu của hắn, không kém gì so với Bán Bộ Thần Hóa Edward kia.

Bạch tiên sinh càng thần bí, Hàn Sâm không nhìn rõ hắn chút nào.

“Hàn Sâm, ngươi đang làm gì vậy?” Bạch tiên sinh lại rất hứng thú, nhìn Hàn Sâm nói.

“Rống!” Huyết Kỳ Lân nổi giận gầm lên một tiếng, lập tức nhào tới Bạch tiên sinh và Đoạn Tội, huyết khí ngưng tụ trên móng vuốt thành ánh đao, chém tới trước mặt Bạch tiên sinh trong nháy mắt.

Bạch tiên sinh bước ra từng bước, giống như xuyên qua không gian, lập tức đi tới bên cạnh Huyết Kỳ Lân, một bàn tay đặt trên đầu Huyết Kỳ Lân.

Chỉ thấy có một dấu hiệu loé lên trong tay Bạch tiên sinh, dấu hiệu đó từ trong lòng bàn tay Bạch tiên sinh ấn lên trán Huyết Kỳ Lân, ngay lập tức khắc trên vảy của Huyết Kỳ Lân.

Ầm ầm! Thân thể của Huyết Kỳ Lân chìm xuống, suýt nữa quỳ trên mặt đất.

Chỉ thấy một quang phù lóe lên trên trán nó, Huyết Kỳ Lân như bị thứ gì trấn áp, thân mình trở nên vô cùng nặng nề.

“Rống!” Huyết Kỳ Lân lại gào thét nhào về phía Bạch tiên sinh, nhưng tốc độ chậm hơn rất nhiều, mà thân thể của Bạch tiên sinh biến ảo thất thường, mỗi một bước đều xuyên qua không gian, hơi giống với năng lực của Hoàng Phủ Tĩnh, nhưng vận dụng lại không biết mạnh hơn bao nhiêu lần.

Huyết Kỳ Lân kia đuổi theo phía sau Bạch tiên sinh, gào thét liên tục, bị trêu đùa đến thở hổn hển, nhưng lại không thể làm tổn thương Bạch tiên sinh chút nào, bị Bạch tiên sinh dắt mũi một cách thoải mái.

“Chỉ số thông minh quả nhiên là khuyết điểm.” Hàn Sâm thở dài một tiếng. Huyết Kỳ Lân cái gì cũng tốt, nhưng chỉ số thông minh lại kém một chút.

Huyết Kỳ Lân phẫn nộ bị Bạch tiên sinh cố gắng dẫn đi trắc điện. Hàn Sâm muốn gọi cũng không gọi được, mà Đoạn Tội đã đi về phía Hàn Sâm đang bị đè nặng, tâm mắt đánh giá trên người Hàn Sâm, nói: “Trước giờ chúng ta trong không thù không oán, ngươi giao phiến đá kia cho ta, chúng ta liền rời khỏi nơi này, xem như chưa từng nhìn thấy ngươi.”

“Có bản lĩnh thì tự tới lấy đi” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Ngươi quả là rất mạnh, nhưng đáng tiếc hiện tại bị đè ở nơi này. Đến cả trốn cũng không trốn thoát nổi, sao có thể chống lại ta?” Đoạn Tội rút đao của chính mình ra.

Trước kia bọn họ đã thua thiệt vì xem thường Hàn Sâm, nhưng bây giờ hắn đã coi Hàn Sâm như một đối thủ ngang hàng, không bởi vì hắn chỉ là một Công Tước mà coi thường. Mặc dù hiện tại một bàn tay của Hàn Sâm bị đè nặng mà không trốn thoát được, nhưng Đoạn Tội dùng hết sức mình, còn rút đao ra.

Đao của Đoạn Tội rất kì lạ, toàn thân đao màu đen giống như gang, chiều dài của đao lại chỉ hơn một mét, còn không dài bằng chuôi đao, nhìn sơ qua như một thanh đao gãy.

Ở đoạn cuối chuôi đao còn có một sợi dây xích, xích sắt quấn từng vòng trên cánh tay cường tráng của Đoạn Tội.

Nhìn thấy Đoạn Tội đâm một đao về phía hắn, Hàn Sâm không nói hai lời, vỗ cái tổ chim đội trên đỉnh đầu, tổ chim kia lập tức phồng to ra, che phủ cả người Hàn Sâm ở bên trong,

Một đao Đoạn Tội chém lên tổ chim, giống như chém lên bông, đến cả chút âm thanh cũng không phát ra được, cũng không thể chém tan tổ chim.

Đoạn Tội hơi ngạc nhiên, ngưng tụ lực lượng chém liên tục vài đao, nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Hàn Sâm thật sự không lo lắng Đoạn Tội có thể phá vỡ tổ chim. Đến cả Hồ Phi cũng không tổn thương đến thứ này được, lại càng không phải nói đến Đoạn Tội .

Đáng tiếc tổ chim không có tính công kích gì, nhiều nhất chỉ dùng để bảo mệnh mà thôi. Hiện tại điều Hàn Sâm lo lắng nhất chính là, làm sao mới có thể rút tay ra từ phía dưới quả Ngân Bảo.

Hàn Sâm sử dụng nhiều loại lực lượng đều không có hiệu quả. Ngoài việc sử dụng thân thể Thần Linh siêu cấp, dường như không phương pháp nào tốt hơn.

“Hàn Sâm, lại tiếp tục giằng co như thế, không ai trong chúng ta chiếm được chỗ tốt, không bằng cùng nhau hợp tác thì thế nào?” Đột nhiên âm thanh của Bạch tiên sinh truyền đến từ bên ngoài.

“Hợp tác thế nào?” Hàn Sâm loé lên suy nghĩ, cao giọng hỏi.

“Ngươi làm cho Huyết Kỳ Lân này dừng lại trước, chúng ta chậm rãi nói chuyện.” Bạch tiên sinh nói.

“Được. Hàn Sâm quát bảo Huyết Kỳ Lân dừng lại, để nó trở lại bên cạnh mình, Bạch tiên sinh cũng thu hồi quang phù trên đỉnh đầu Huyết Kỳ Lân.

“Ta giúp ngươi thoát vây, ngươi cho ta phiến đá kia, thế nào?” Bạch tiên sinh nhìn Hàn Sâm nói.

Hết chương 2271.

Chương 2272. Thu quả Ngân Bảo

“Không cần, ta tự có cách.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Bạch tiên sinh lắc đầu cười nói: “Quả Ngân Bảo kia không phải vật bình thường. Ngươi đã bị nó trấn áp, cho dù có được lực lượng của Huyết Kỳ Lân, cũng không có khả năng thoát khỏi.”

“Ngươi nhận ra vật này?” Hàn Sâm cau mày nói.

Bạch tiên sinh nhìn cây ăn quả ở một bên rồi nói: “Cây này tên là cây ăn quả Ngân Bảo, là một trong số cây ăn quả tam bảo, thực vật dị chủng cấp Thần Hóa. Trong truyền thuyết, cây ăn quả tam bảo vốn được trồng trong vườn hoa của Thánh Vực Chi Chủ, trong toàn bộ vũ trụ chỉ có ba cây đó mà thôi, không ngờ ở đây lại có một cây.”

Dừng một chút, Bạch tiên sinh lại nói tiếp: “Cây ăn quả tam bảo chia ra là cây ăn quả Đồng Bảo, cây ăn quả Ngân Bảo và cây ăn quả Kim Bảo, đều có tác dụng kỳ diệu khác nhau. Không nói đến hai loại khác, quả Ngân Bảo do cây ăn quả Ngân Bảo kết có tác dụng trấn hồn. Thật ra thứ nó trấn áp không phải thân thể của ngươi, mà là ý thức thần hồn của ngươi, hồn của ngươi bị nó cố định ở đó, lực lượng thân thể của ngươi có mạnh hơn cũng không tránh thoát được. Đừng nói là ngươi, cho dù cường giả Thần Hóa bị nó cố định, cũng không tránh thoát được giống như ngươi vậy.”

Nói đến đây, Bạch tiên sinh cười: “Đương nhiên, quả Ngân Bảo chỉ khi tiếp xúc thân thể mới có tác dụng. Cường giả Thần Hóa cũng sẽ không dễ dàng để quả Ngân Bảo dính vào thân thể.”

“Thứ này không thể ăn được?” Hàn Sâm hơi phiền muộn trong lòng, sớm biết như vậy, hắn sẽ không dùng tay để đón quả Ngân Bảo.

“Ăn?” Bạch tiên sinh dở khóc dở cười: “Trừ khi ngươi muốn trấn áp linh hồn của mình vĩnh cửu, nếu không tại sao phải ăn quả Ngân Bảo?”

Đoạn Tội cũng nở nụ cười: “Ngươi lại muốn ăn quả Ngân Bảo? Chỉ e ngươi là sinh vật đầu tiên trên đời này có loại suy nghĩ này.”

“Trái cây Đồng Bảo và trái cây Kim Bảo thì có ích lợi gì?” Hàn Sâm hỏi.

Hắn không hỏi vì hiếu kì, mà là vì đề phòng ngừa trường hợp nơi này có cây ăn quả Ngân Bảo, khó đảm bảo sẽ không có cây ăn quả Đồng Bảo và cây ăn quả Kim Bảo.

“Những thứ đó không quan trọng. Điều quan trọng là bây giờ ngươi bị quả Ngân Bảo trấn hồn, nếu không có sự trợ giúp của ta, thì chỉ có thể bị vây luôn ở chỗ này. Tất cả cung điện nơi này đều thông với nhau, Hồ Phi sớm muộn gì sẽ tìm tới nơi này, ngươi cảm thấy đến lúc đó nàng sẽ bỏ qua cho ngươi sao?” Bạch tiên sinh cười nói: “Đưa phiến đã cho †a, chúng ta hợp tác, cùng thăm dò bảo tàng, ta chỉ muốn thêm một vật ngoài mức đã định, đồ vật còn lại thì chúng ta chia đều, thế nào?”

Thấy Bạch tiên sinh không muốn nói cho hắn trái cây Đồng Bảo và trái cây Kim Bảo có tác dụng gì, Hàn Sâm đành phải hỏi ngược lại: “Thứ ngươi muốn là gì?”

“Ta không thể nói cho ngươi điều này. Ta chỉ cần một quyền lựa chọn ngoài mức đã định. Trong số đồ vật chúng ta cùng có được, ta có quyền lợi lấy trước một vật, chuyện này không có tổn thất quá lớn đối với ngươi. Dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc bị Hồ Phi tìm tới giết chết, không phải sao?” Bạch tiên sinh nói.

“Nếu ngươi chỉ muốn nói chút chuyện này, thì các ngươi có thể đi, chúng ta không cần thiết phải hợp tác.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Bạch tiên sinh hơi nhíu mày: “Ngươi thật sự cho rằng Hồ Phi sẽ không giết ngươi? Tộc Bách Biến Mị Hồ vui giận thất thường, có lẽ sẽ đối xử không tệ với ngươi trong chốc lát, nhưng đó tuyệt đối sẽ không trở thành lý do bọn họ không giết ngươi.”

“Ta đương nhiên biết, ta tự có cách của ta, không cần các ngươi lo lắng.” Hàn Sâm đã có dự tính trong lòng trước, nói.

Đoạn Tội muốn nói gì, lại bị Bạch tiên sinh khoát tay ngăn lại, Bạch tiên sinh nhìn Hàn Sâm cân nhắc nói: "Ta am hiểu thuật cấm chế và bói toán, có thể tránh được rất nhiều nguy hiểm ở đây, cũng có thể tìm được bảo tàng mà Thánh Vực Chi Chủ để lại với tốc độ nhanh nhất. Cho dù ngươi không sợ Hồ Phi, nhưng cứ luôn bị vây ở đây, thì sẽ không làm được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồ Phi mang bảo tàng đi."

"Muốn hợp tác cũng được, nhưng phiến đá nhất định phải ở trong tay †a, điều kiện giống như ngươi vừa nói. Chúng ta chia đều đồ tìm được, †a muốn được ưu tiên chọn một vật." Hàn Sâm cười nói.

Bạch tiên sinh suy tính một lát, đột nhiên nở nụ cười: "Được, ta đáp ứng điều kiện của ngươi."

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, không ngờ Bạch tiên sinh lại đáp ứng thẳn thắng như vậy, Đoạn Tội đứng một bên lại kinh sợ nói: "Bạch tiên sinh, sao có thể làm như vậy được?"

"Không có gì là không thể, không có phiến đá, chúng ta cũng không mở được bảo tàng chân chính." Bạch tiên sinh khoát tay nói.

"Nếu các ngươi muốn hợp tác, thì hiện tại có thể nói một chút cái nhìn, làm sao mới có thể thoát khỏi quả Ngân Bảo rồi không?" Hàn Sâm nhìn Bạch tiên sinh nói.

"Thật ra không khó, quả Ngân Bảo ẩn chứa trấn hồn chỉ lực. Chỉ cần khiến nó không cảm ứng được ý thức thần hồn của ngươi, trấn hồn chỉ lực đương nhiên sẽ tiêu tán. Vừa hay, ta có một loại thuật gen phong hồn, chỉ cần ta phong toả ý thức thần hồn của ngươi, khiến nó không cảm ứng được, ngươi đương nhiên có thể thoát khỏi." Bạch tiên sinh nói.

"Thì ra là thế, khó trách ta càng dùng sức càng không thể thoát." Hàn Sâm bừng tỉnh đại ngộ.

"Nếu ngươi đã hiểu, thì thời gian không nhiều, chúng ta phải đến nơi có bảo tàng trước Hồ Phi. Hiện tại ta liền sử dụng thuật phong hồn cứu ngươi ra." Bạch tiên sinh nói, rồi đi về phía Hàn Sâm.

“Đợi đã.” Hàn Sâm lại ngăn cản Bạch tiên sinh, Huyết Kỳ Lân bảo vệ trước mặt ở Hàn Sâm, nhe răng há miệng gầm nhẹ với Bạch tiên sinh.

“Ngươi yên tâm, ta còn không đến nỗi bỉ ổi như vậy. Ta đã nói hợp tác, thì tuyệt đối sẽ không lật lọng, thừa cơ xuống tay với ngươi.” Bạch tiên sinh nói.

“Bạch tiên sinh nghĩ nhiều, ta đương nhiên tin nhân phẩm của ngươi, nhưng ta thật sự không cần.” Hàn Sâm nói, đột nhiên thân thể và bàn tay bị trấn áp trên mặt đất lại bắt đầu chuyển động, mang cả quả Ngân Bảo đứng dậy từ dưới đất.

Bạch tiên sinh và Đoạn Tội đều kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm lại có thể không nhìn trấn hồn chỉ lực của quả Ngân Bảo. Điều này thật khó tin.

Trước đó, Hàn Sâm không biết tác dụng của quả Ngân Bảo, lúc này biết tác dụng trấn hồn của quả Ngân Bảo, mới biết được trước đó mình dùng sức giãy dụa nên có hiệu quả ngược, muốn bỏ qua trấn hồn chỉ lực của quả Ngân Bảo rất đơn giản.

Hồn hải khác với ý thức hải của sinh vật bình thường, ý thức hải bị phong bế hoàn toàn sẽ giống như chết đi, mất khống chế đối với thân thể.

Đương nhiên, hồn hải bị phong bế hoàn toàn cũng sẽ như vậy, nhưng trong thức hải của người bình thường chỉ có một linh hồn, mà trong hồn hải của Hàn Sâm lại có rất nhiều thú hồn tương tự với linh hồn.

Hàn Sâm hết sức thu liễm thần hồn của mình, khiến khí tức của một thú hồn trào ra, làm cho quả Ngân Bảo chuyển mục tiêu trấn áp, biến thành trấn áp thú hồn kia, tự nhiên làm cho thần hồn của bản thân hắn không bị ảnh hưởng.

“Ta đã nói mỗi người một nửa, Bạch tiên sinh có hứng thú với quả Ngân Bảo hay không?” Hàn Sâm vuốt quả Ngân Bảo trong tay, mỉm cười nhìn Bạch tiên sinh, nói.

“Tuy ta có thuật phong hồn, thế nhưng sau khi phong bế linh hồn, thân thể cũng sẽ mất khống chế, ta vạn lần không dám chạm vào quả Ngân Bảo.”

Bạch tiên sinh lắc đầu nói.

“Nếu Bạch tiên sinh không muốn, thì ta liền không khách khí.” Hàn Sâm nói, liền vung đao đi chặt bảy quả Ngân Bảo còn lại.

Có sự giúp đỡ của Huyết Kỳ Lân, chỉ chốc lát sau, hắn lấy xuống bảy quả Ngân Bảo, thu hết vào trong túi áo.

Bạch tiên sinh và Đoạn Tội nhìn thấy đều hơi nhíu mày, không biết Hàn Sâm làm được bằng cách nào. Họ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra kinh ngạc trong mắt đối phương, cảnh giác Hàn Sâm hơn rất nhiều.

Hết chương 2272.

Chương 2273. Tượng đá

Thông thường sinh vật trong đại vũ trụ gen chỉ có một thần hồn nhưng trong hồn hải của Hàn Sâm lại có rất nhiều thú hồn tương tự. Một quả Ngân Bảo chỉ có thể cố định một thú hồn nên Hàn Sâm chỉ cần dùng †ám thú hồn bám lên tám quả Ngân Bảo đã khiến cho mấy quả Ngân Bảo kia mất tác dụng rồi.

Thu hết quả Ngân Bảo vào, Hàn Sâm võ đầu Huyết Kỳ Lân rồi nhìn về phía Bach tiên sinh nói: “Bạch tiên sinh, bây giờ chúng ta cần phải đi hường nào?”

Bạch tiên sinh trầm ngâm một lát rồi nói: “Không biết cung điện ở đây được xây nên bởi tài liệu gì. Đến cả Hồ Phi cũng không phá được nên chỉ có thể đi qua từng cung điện thông qua cửa truyền tống. Mỗi tòa cung điện có bốn cửa truyền tống, theo thứ tự là cửa chính, cửa truyền tống ở hai trắc điện và một cửa truyền tống ở hậu diện. Nói cách khác, mỗi một tòa cung điện đều có bốn lối ra. Bây giờ chúng ta còn không biết chỗ này có tổng cộng bao nhiêu cung điện. Muốn tìm ra con đường chính xác nhất để tiến về nơi có bảo tàng chân chính của Thánh Chủ, chỉ dựa vào may mắn thôi là không đủ.”

“Bạch tiên sinh tinh thông thuật cấm chế và bói toán, chắc hẳn trong lòng đã có dự tính rồi, đúng không?” Hàn Sâm cười nói.

“Ta quả là có vài ý tưởng, nhưng không biết có đúng hay không, chỉ có thể thử một lần.” Bạch tiên sinh nói xong liền đi đến hậu điện.

Đoạn Tội đi theo Bạch tiên sinh, Hàn Sâm cũng mang Huyết Kỳ Lân đi theo. Đúng như lời của Bạch tiên sinh, chỗ này rất giống một tòa mê cung. Hàn Sâm không quá tinh thông về phương diện này, muốn tìm được bảo tàng chân chính của Thánh Chủ cũng không dễ dàng.

Không nói đến chuyện đi lung tung sẽ gặp nguy hiểm, không biết chừng còn chưa tìm được bảo tàng đã đụng phải Hồ Phi, vậy thì càng phiền toái.

Đi theo Bạch tiên sinh ra ngoài từ cửa truyền tống ở hậu điện thì lập tức đến một toà đại điện. Đại điện này giống với toà đại điện Hàn Sâm vừa vào, có rất nhiều tượng đá và bích hoạ.

Bạch tiên sinh suy tính một chút, lựa chọn cửa truyền tống ở trắc điện rồi đi qua.

Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện số lượng cung điện ở nơi này rất nhiều, phức tạp đến không cách nào tưởng tượng được. Mỗi khi Bạch tiên sinh đến một toà cung điện đều tính toán một lần. Bọn họ dùng thời gian hơn bốn giờ đồng hồ để đi qua hơn 100 tòa cung điện nhưng vẫn chưa thể đi tới cuối như cũ.

“Còn bao lâu nữa mới có thể đến nơi có bảo tàng?” Hàn Sâm không nhịn được mà hỏi một câu.

Đoạn Tội hừ lạnh nói: “Ngươi cho rằng tính toán đường đi chính xác rất dễ dàng sao? Nếu không có Bạch tiên sinh dẫn chúng ta đi một đường đều là con đường chính xác, chỉ cần có chút sai lầm trong những cung điện kia đều có thể là nguy hiểm trí mạng. Đến lúc đó không phải vấn đề thời gian bao nhiêu, có thể sống sót đi ra ngoài hay không cũng là ẩn số”

“Ta không có ý khác, chỉ muốn biết còn bao lâu nữa mới có thể đến nơi

giấu bảo tàng chân chính thôi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói. Bạch tiên sinh cười một tiếng nói: “Nếu ta tính toán không sai thì chúng ta sẽ mau chóng đến được tiết điểm thứ nhất.”

“Có ý gì?” Hàn Sâm không hiểu hỏi.

Bạch tiên sinh suy nghĩ rồi nói: “Cho dù chúng ta đi đúng đường thì trong đó cũng sẽ sắp đặt một số biện pháp phòng ngự. Giống như kho vàng cũng sẽ lắp đặt rất nhiều cửa chống trộm. Đường đi của chúng ta không sai nhưng những cửa chống trộm kia nhất định phải mở ra thì mới có thể đi vào được. Theo ta suy đoán thì sẽ có bốn đến bảy nơi như vậy, ta gọi những nơi thế này là tiết điểm. Đương nhiên, cửa chống trộm chỉ là cách nói ví von, biện pháp phòng ngự của nơi này cũng không chỉ đơn giản như cửa chống trộm, mọi người phải cẩn thận một chút thì hơn.”

Bạch tiên sinh nói xong liền tiếp tục đi lên phía trước, Hàn Sâm chỉ đành tiếp tục đi theo Bạch tiên sinh.

Lại đi qua ba tòa cung điện, Bạch tiên sinh đi đến chỗ cửa chính của một tòa cung điện, nói với Hàn Sâm: “Nếu ta không đoán sai thì tòa cung điện tiếp theo chính là tiết điểm thứ nhất của tòa mê cung này, các ngươi cẩn thận một chút.”

Vừa nói, Bạch tiên sinh vừa đi đầu xuyên qua màn sáng, Đoạn Tội cũng xuyên qua màn sáng theo hắn.

Hàn Sâm đội tổ chim lên đầu, sau đó gọi ra kết giới Hoàng Kim Ma Trùng Vương, lúc này mới tiến vào trong màn sáng.

Vẫn giống như lúc trước, Hàn Sâm xuất hiện trong Truyền Tống Trận của một tòa cung điện. Tòa cung điện này không giống với hơn trăm tòa cung điện bọn họ đi qua trước đó.

Đây là một tòa cung điện hình tròn, trần nhà như bầu trời bao phủ khắp mặt đất. Ở nơi trung tâm chính điện có một tượng đá rất to lớn. Đó là một vị Thần mặc khôi giáp, đỉnh đầu gần như đụng phải đỉnh bầu trời. Cho dù chỉ là một pho tương đá nhưng vẫn tản ra khí thế vô cùng kinh khủng, làm cho

người ta có một loại xúc động muốn cúi đầu cúng bái, giống như hắn chính là chúa tể của toàn bộ vũ trụ vậy.

“Không lẽ đây chính là tượng đá của Thánh Vực Chi Chủ?” Hàn Sâm đánh giá tượng đá, thầm suy đoán trong lòng.

Hồ Phi đã từng nói với hắn rằng Thánh Vực Chi Chủ cả ngày chỉ mặc một bộ khôi giáp, đến cả hắn là nam hay nữ cũng không phân biệt được.

Bạch tiên sinh và Đoạn Tội đã đi ra khỏi Truyền Tống Trận nhưng họ không tiếp tục đi về phía trước. Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân đi tới bên cạnh bọn họ, lúc này Bạch tiên sinh mới lên tiếng: “Tuy bây giờ nhìn như không có nguy hiểm nhưng mọi người vẫn phải thật cẩn trọng, cửa truyền tống chính xác ở đây là cửa chính cho nên chúng ta nhất định phải đi qua tượng đá.”

Vừa nói, Bạch tiên sinh vừa cất bước đi qua một bên tượng đá, Đoạn Tội lại đoạt đi trước Bạch tiên sinh một bước, vừa đi vừa nói: “Ta dò đường cho tiên sinh.”

Hàn Sâm thưởng thức Đoạn Tội mấy phần, bây giờ người trung thành và tận tâm như vậy không có nhiều.

Hàn Sâm đi theo bên cạnh Bạch tiên sinh còn Đoạn Tội đi đầu tiên. không đợi đến khi bọn hắn tới gần tượng đá thì đột nhiên nhìn thấy ánh mắt tượng đá phát sáng.

Toàn bộ cung điện đều bị đôi mắt sáng như đèn kia chiếu sáng rực lên, mấy người Hàn Sâm càng bị ánh mắt kia trực tiếp theo dõi.

Nhưng đó dường như chỉ là ánh sáng thông thường, không có tính phá hoại, cũng không phá lớp phòng ngự của bọn họ.

“Các bạn nhỏ, hoan nghênh các ngươi đến với bảo tàng của ta.” Tượng đá kia lại mở miệng nói chuyện làm bọn Hàn Sâm giật nảy mình.

“Các ngươi không cần phải sợ, trong tượng đá này chỉ có một luồng ý chí của ta mà thôi, không phải là bản thân ta đích thân tới.” Tượng đá tiếp tục

nói: “Nếu các ngươi có thể tới đây, chứng minh bản thân ta đã sớm chết đi. Giữ lại những thứ kia cũng vô dụng với ta. Ta có thể tặng nó cho các ngươi nhưng các ngươi cần phải thông qua một bài kiểm tra nho nhỏ của ta. Chỉ khi thông qua bài kiểm tra sinh vật thì các ngươi mới có tư cách có được bảo tàng của ta. Nếu không cho dù cường giả Thần Hóa tới cũng đừng mơ tưởng lấy được một hạt cát từ nơi này.”

“Bài kiểm tra gì?” Đoạn Tội hỏi.

Giọng của tượng đá giống như người máy, không có bất cứ dao động †ình cảm nào, cũng không nghe ra được là nam hay nữ mà nó chỉ tiếp tục nói: “Bài kiểm tra ở cửa ải này rất đơn giản, chỉ cần các ngươi có thể đánh nát nó thì coi như thông qua bài kiểm tra này, chúc các ngươi may mắn”

Vừa nói xong, tượng đá lại chuyển động, xoay người, đưa tay, đặt một vật trong lòng bàn tay xuống trước mặt mấy người Hàn Sâm, sau đó lại khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Ánh sáng trong mắt tượng đá cũng dần tắt đi giống như biến thành pho tượng đá bình thường.

Hàn Sâm quan sát kỹ đồ vật tượng đá để xuống. Đó là một tảng đó có đường kính đại khái khoảng bốn mươi phân, thoạt nhìn rất bình thường, giống như hòn đá xanh bình thường nhất.

Đoạn Tội thử nói chuyện với tượng đá nhưng tượng đá không trả lời vấn đề của hắn.

“Không cần hỏi nữa, đây chẳng qua chỉ là một tia ý chí mà thôi. Bây giờ nó đã tiêu tán rồi, tượng đá kia cũng không còn chỗ nào đặc biệt nữa”

Hết chương 2273.

Chương 2274. Bí mật của khối đá

Đoạn Tội thử đi đến bên cạnh tượng đá, liền phát hiện tượng đá quả nhiên không còn chút động tĩnh nào, đến tận lúc Đoạn Tội đi tới trước cổng chính của chính điện cũng không phát sinh bất cứ chuyện dị thường nào nữa.

“Bạch tiên sinh, nếu như nó không có ảnh hưởng gì đối với chúng ta thì chúng ta cũng không cần để ý tới nó, đúng không?” Hàn Sâm nhìn khối đá nói.

Bạch tiên sinh lại lắc đầu: “Nếu Thánh Chủ để lại một thứ đồ như vậy ở chỗ này thì không biết chừng nó lại có thâm ý sâu sắc nào đó. Có lẽ sau này sẽ cần phải dùng đến, đến lúc đó chúng ta lại phải trở lại lấy sẽ phiền toái hơn, thậm chí còn có khả năng bị bọn người Hồ Phi lấy đi đồ vật bên trong.”

“Nói cũng đúng, nhưng ai mà biết được có phải Thánh Chủ đang cố ý trêu đùa chúng ta hay không? Không biết chừng bên trong khối đá này là một cái bẫy thì sao.” Hàn Sâm nói.

Bạch tiên sinh trầm ngâm nói: “Dĩ nhiên điều này cũng có khả năng xảy ra nhưng ta vẫn cảm thấy cần phải thử một lần. Nếu Thánh Chủ thật sự muốn đặt bẫy thì cho dù chúng ta có tránh được lần này thì sau đó vẫn sẽ gặp phải.”

“Để ta thử xem.” Đoạn Tội vừa nói vừa ngưng tụ lực lượng lên thanh đao kỳ quái trên tay, mang theo ánh đao màu đen kinh khủng điên cuồng chém lên khối đá.

ĐinhI

Một đao gần như có thể xé rách cả hư không kia chém lên khối đá tạo ra âm thanh như vàng ngọc va chạm vào nhau nhưng khối đá kia lại không chút tổn hại nào. Đến cả một vết xước cũng không để lại.

Đoạn Tội xanh mặt, hắc quang trên người bùng lên như ngọn lửa. Cả người hắn cứ như bị ác ma màu đen bao phủ, bên trong đại điện cũng bị quang vực màu đen bao phủ.

Hàn Sâm đang đứng trong quang vực màu đen kia, lập tức cảm thấy trước mắt là một màu đen kịt, cũng không cảm nhận được gì, như đang bị vây trong một mảnh hỗn độn vậy.

Hàn Sâm hơi kinh hãi trong lòng, lập tức lệnh cho tổ chim biến lớn bao lấy hắn và Huyết Kỳ Lân bên cạnh để tránh Đoạn Tội nhân cơ hội đánh lén bọn họ.

“Lĩnh vực của tên Đoạn Tội này lại có thể che đậy được thất cảm, trái lại hơi giống với Động Huyền Khí Tràng của ta.” Trong lúc Hàn Sâm đang suy tư thì bóng tối bốn phía đã thối lui.

Đoạn Tội cũng không đánh lén bọn họ mà vẫn đứng trước khối đá nhưng sắc mặt lại rất khó coi, lắc đầu với Bạch tiên sinh. Xem ra hắn đã dùng hết sức mình rồi mà vẫn không thể đánh nát khối đá này.

“Bạch tiên sinh, ngài muốn đích thân thử một lần không?” Đoạn Tội nhìn Bạch tiên sinh, cung kính nói.

“Không cần, đến cả lực lượng của ngươi cũng không thể để lại dấu vết trên nó, vậy thì chắc chắn không thể cậy mạnh để đánh nát đồ vật này.” Bạch tiên sinh nói xong liền đi tới trước khối đá, quan sát cẩn thận.

Hàn Sâm cũng thu hồi tổ chim, đội lên đầu rồi đi đến cạnh khối đá, dùng Kính Tử Diệp Thần Đồng cẩn thận quan sát khối đá này.

Quá trình chế tạo ra khối đá này nhanh chóng được phân tích lại. Không lâu sau, Hàn Sâm liền nhìn thấy một vài hình ảnh khiến người khác phải kinh

hãi.

Hàn Sâm nhìn thấy ban đầu khối đá này chỉ là một vật thể lỏng giống như xi-măng, sau đó có một sinh vật như ác quỷ bị ném vào, sống sờ sờ bị chất lỏng kia niêm phong bên trong.

Cho dù sinh vật giống ác quỷ kia có giãy dụa thế nào thì nó cũng không thể thoát ra được. Vật thể lỏng và sinh vật ác quỷ bên trong cùng bị rót vào trong mộ cái bình, sau đó dần dần ngưng kết rồi cuối cùng biến thành dáng vẻ khối đá như bây giờ.

Cái bình bên ngoài bị đập vỡ, thứ bên trong chính là khối đá Hàn Sâm đang nhìn thấy bây giờ.

Bạch tiên sinh nhìn một hồi lâu, nhíu mày nói: "Khối đá này dường như có ý chí, hơn nữa còn là ý chí vô cùng kinh khủng, có lẽ luồng ý chí kia chính là mấu chốt để có thể đánh nát khối đá này."

"Bạch tiên sinh, chúng ta nên làm thế nào?" Đoạn Tội hỏi.

Bach tiên sinh suy nghĩ rồi nói: "Ta thử dùng thuật Phong Hồn một lần xem có thể phong toả ý chí bên trong này không."

Vừa nói, bàn tay của Bạch tiên sinh vừa sờ lên khối đá, lòng bàn tay hắn lóe lên một quang phù kỳ dị. Quang phù đó đặt lên khối đá làm khối đá vốn yên lặng lập tức run rẩy kịch liệt, trong đó dường như còn truyền ra tiếng ác quỷ gầm thét khiến người nghe phải sởn gai ốc.

Theo quang phù kia lóe lên, bên trong khối đá màu xanh như rịn ra máu nhuộm đỏ cả khối đá.

Đùng!

Quang phù Bạch tiên sinh khắc lên khối đá lại vỡ tan tành, còn khối đá cũng dần khôi phục lại như bình thường.

Sắc mặt Bạch tiên sinh hơi tái nhợt, thân thể cũng lắc lư một chút. Đoạn Tội liền vội vàng tiến lên đỡ hắn: "Tiên sinh, ngươi không sao chứ?"

“Ta không sao.” Bạch tiên sinh lắc đầu: “Không ngờ ý chí bên trong lại mạnh mẽ như vậy. Đến cả Phong Hồn Bí Chú của ta cũng không có hiệu quả lớn. E rằng chủ nhân của ý chí đó chắc là một vị cường giả cấp Thần Hóa.”

Hàn Sâm nghe vậy, hơi động trong lòng, cười hỏi: “Bạch tiên sinh, nếu †a có thể đánh nát khối đá này thì đồ vật bên trong có phải là thuộc quyền sở hữu của ta không?”

“Nếu đã hợp tác thì đương nhiên là cùng hưởng.” Đoạn Tội lạnh giọng nói.

Bạch tiên sinh dường như nghĩ đến điều gì đó, cười một tiếng nói: “Nếu chúng ta không mở ra được thì để ở đây cũng lãng phí. Nếu ngươi có thể mở ra được thì đương nhiên ngươi được quyền lấy đồ vật bên trong. Nhưng nếu như sau này cần dùng đến thì mong ngươi có thể lấy ra để giúp chúng ta vượt qua cửa ải khó”

“Đương nhiên.” Hàn Sâm đi đến trước khối đá rồi lấy một quả Ngân Bảo ra đặt trên khối đá, sau đó lùi về sau hai bước. Hàn Sâm vừa động ý niệm, hồn thú bám trên quả Ngân Bảo lập tức tự bạo.

Sau khi hồn thú tự bạo, trấn hồn chỉ lực của quả Ngân Bảo lập tức trấn áp lên khối đá, sau đó liền thấy khối đá kia lại run lên, từng âm thanh như lệ quỷ gào thét không ngừng vang lên, máu màu đỏ quỷ dị cũng thấm ra ngoài.

Quả Ngân Bảo trấn áp lên khối đá cũng đang không ngừng run rẩy nhưng từ đầu đến cuối đều không rớt xuống.

“Xem ra trước đó Thánh Chủ lưu lại một cây ăn quả Ngân Bảo trong cung điện trước không phải chỉ là ngẫu nhiên mà là chuẩn bị cho việc nghiền nát khối đá này. May mà Hàn Sâm lấy được quả Ngân Bảo, nếu không thì dù chúng ta có đánh thế nào, nó cũng không vỡ.” Bạch tiên sinh nói.

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy khối đá kia đã nứt ra từng khe hở, âm thanh như lệ quỷ bên trong cũng càng ngày càng kinh khủng, thảm thiết.

Ầm!

Khối đá kia đột nhiên vỡ vụn, biến thành đá vụn màu máu. Hàn Sâm đi nhanh đến trước đá vụn, thò tay nhặt một vật bên trong ra.

Đó là một hạt châu thuỷ tinh màu xanh, bên trong có ráng màu di chuyển. Nhìn kĩ sẽ thấy nơi ráng màu biến ảo hình như có một ít chữ viết liên tục biến đổi.

"Đó là cái gì?" Đoạn Tội nhìn chằm chằm vào hạt châu trong tay Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm cười, nhét hạt châu vào túi áo: "Không phải vừa rồi Bạch tiên sinh đã nói rồi sao? Đồ vật ta lấy được chính là của ta."

Đoạn Tội hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Hàn Sâm nữa, Bạch tiên sinh lại chỉ cười một tiếng nói: "Nếu đã lấy được đồ vật thì chúng ta tiếp tục đi thôi." Hàn Sâm không tin Bạch tiên sinh và Đoạn Tội sẽ thật sự giữ đúng giao ước. Rõ ràng bọn hắn đến đây là có mục đích, đến thời điểm nào đó trở mặt thì cũng là điều hiển nhiên. Hàn Sâm đương nhiên phải nhân cơ hội kiếm thêm nhiều vốn trong tay hơn. Hàn Sâm vừa đi theo hai người Bạch tiên sinh vừa âm thêm nghiên cứu hạt châu mới lấy được. Ráng màu biến ảo bên trong hạt châu lại quả thật chứa rất nhiều chữ viết. Sau khi Hàn Sâm cẩn thận quan sát thì không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc bởi vì nội dung bên trong lại hơi giống "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh".

Hết chương 2274.

Chương 2275. Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật

Hàn Sâm khiếp sợ trong lòng: "Trong thành Quỷ Cốt có tượng đá Nhân Đế, nơi này lại còn có thuật gen cùng một hệ với "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh". Nhân Đế hay còn gọi là Huyết Mệnh Giáo rốt cuộc có quan hệ gì với Thánh Chủ đây?"

Hàn Sâm tạm thời nghĩ mãi mà không rõ nhưng thuật gen do ráng màu đỏ như máu biến ảo ra trong hạt châu kia lại làm cho đáy lòng Hàn Sâm vô cùng vui mừng.

Cho tới nay, Hàn Sâm luôn cảm thấy Huyết Mạch Mệnh Thần rất yếu kém Kinh trên phương diện chiến đấu. Thứ chân chính có thể được xưng là đứng đầu chính là năng lực di truyền huyết mạch.

Nhưng khi nhìn thuật gen được ghi lại bên trong hạt châu lại làm cho Hàn Sâm thấy được một loại khả năng khác của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Tuy thuật gen được ghi lại trong hạt châu thuộc về cùng một hệ với Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nhưng lại không hoàn toàn giống nhau, giống như lá với hoa trên cùng một cái cây, đều được sinh ra từ rễ nhưng chúng lại hoàn toàn khác biệt.

Nếu như nói Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là hoa, như vậy thuật gen được ghi lại trong hạt châu này chính là lá.

Sứ mệnh của bông hoa là kết trái mà lá cây lại tồn tại vì hô hấp.

Nghe thì có vẻ như rất tuyệt vời thế nhưng trên thực tế, đây cũng là một thuật gen vô cùng tàn nhãn. Thuật gen được ghi lại trong hạt châu có thể cưỡng ép đoạt đi huyết mạch của sinh vật khác cho bản thân sử dụng.

Chỉ cần đánh một đòn là trực tiếp cướp đoạt được huyết mạch của đối phương để làm chất dinh dưỡng cho huyết mạch của chính mình mà đối phương sẽ biến thành sinh vật cấp thấp vì mất đi lực lượng huyết mạch.

Nhưng nói đến đây thì lại thấy tuy cách hoạt động của loại thuật gen này khác với quy tắc của Tí Hộ Sở nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, cả hai đều là cướp đoạt những sinh vật khác để tăng sức mạnh cho bản thân.

Chí là loại thuật gen này càng trực tiếp hơn, giống như trước kia Hàn Sâm từng chiến đấu với Long Bát, nếu Hàn Sâm muốn Hoàng Long Kim Thể của hắn thì chỉ cần dùng loại thuật gen này cướp đoạt huyết mạch của hắn là có thể làm cho bản thân có được Hoàng Long Kim Thể rồi. Đơn giản trực tiếp đến mức khiến người khác tức lộn ruột.

Nếu công khai loại thuật gen này trong vũ trụ thì e rằng Hàn Sâm lập tức sẽ trở thành kẻ địch chung của vạn tộc. Không có bất cứ chủng tộc này có thể ngồi yên nhìn huyết mạch của tộc mình bị tộc khác cướp đoạt được.

Hàn Sâm âm thầm nhớ kỹ "Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật" này đồng thời thề tuyệt đối sẽ không để cho người khác biết hắn có được thuật gen này. Nếu không kẻ địch tới tấp sẽ biến hắn thành chuột chạy qua đường.

Vì có Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh làm cơ sở nên không cần phải tu luyện "Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật" lại từ đầu mà có thể trực tiếp lấy ra sử dụng luôn, chỉ thiếu độ thuần thục mà thôi, vì cả hai vốn sinh ra từ cùng một hệ mà.

Đùng!

Sau khi Hàn Sâm nhớ kĩ toàn bộ "Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật" liền bóp nát hạt châu màu xanh kia. Giữ lại thứ này bên người chính là tai họa, có thể trực tiếp hủy diệt không để lại bất cứ dấu vết nào là tốt nhất.

Thế nhưng trong nháy mắt khi hạt châu màu xanh bị bóp vỡ, ráng màu đỏ máu bên trong lại xâm nhập vào trong ngón tay Hàn Sâm, thuận theo mạch máu của ngón tay mà ngấm vào trong máu Hàn Sâm.

Hàn Sâm muốn ngăn cản nhưng lại phát hiện hoàn toàn không có tác dụng bởi vì lực lượng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có cùng nguồn gốc với ráng màu đỏ máu kia nên chúng đã hòa vào nhau trong chớp mắt, không tách biệt được.

Đồng thời, Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật cũng tự động vận chuyển, mức độ trôi chảy này cứ như đã được luyện tập cả hàng tỷ lần.

"Quả nhiên giữ lại thứ này bên người rất đáng sợ, vậy mà lại đoán chắc người lấy được hạt châu nhất định sẽ tiêu hủy nó, ráng màu đỏ máu bên trong kia được chuẩn bị chính vì tu luyện 'Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật'. Cho dù người xem được hạt châu chưa từng luyện 'Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thì cũng có thể nhanh chóng luyện thành "Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật." Hàn Sâm âm thầm kinh hãi. Người thiết kế sắp đặt tất cả mọi thứ ở đây đã sớm hiểu thấu lòng người. Trải qua bao nhiêu năm tháng như vậy

mà nhất cử nhất động của một người đến sau cũng nằm trong sự tính toán của hắn.

“Nhưng chỉ như vậy đã nói rõ được người chuẩn bị hạt châu cũng không ngờ đến việc người lấy được hạt châu đã luyện “Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh”. Vậy đây chắc hẳn không phải đồ vật mà Huyết Mệnh Giáo chuẩn bị cho người của mình. Chẳng lẽ Thánh Chủ chỉ tiện †ay làm thôi chứ không liên quan gì đến Huyết Mệnh Giáo sao?” Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Bạch tiên sinh và Đoạn Tội dẫn đường ở phía trước, Hàn Sâm dẫn theo Huyết Kỳ Lân luôn đi theo sau.

Bạch tiên sinh quả thực không phải người thường. Hàn Sâm đi theo hắn gần như không gặp phải bất cứ nguy hiểm gì. Sau khi đi qua hơn trăm tòa cung điện, ba người lạ đến một tiết điểm khác.

Nhưng sau khi bọn hắn tiến vào tiết điểm này đều ngẩn người một lúc.

Chỉ thấy chính giữa cung điện hình tròn có một lỗ hổng lớn. Nếu tiết điểm này giống tiết điểm thứ nhất thì ban đầu chỗ đó phải có một pho tượng đá mới đúng.

Sắc mặt Bạch tiên sinh thay đổi: “Có người đến trước chúng ta một

bước, hơn nữa còn phá hủy đại điện.”

Bach tiên sinh nói xong liền đi nhanh đến cạnh cái lỗ. Hàn Sâm và Đoạn Tội cũng đi theo, đứng bên cạnh nhìn bên dưới cái lỗ thì thấy phía dưới lại là một cái hang động thiên nhiên to lớn.

Phần đá bị vỡ của sàn nhà cùng với pho tượng đá đều rơi xuống dưới đáy hang động, tượng đá bị vỡ vụn thành vài phần. Giống như bọn họ phỏng đoán, quả thật nơi này vốn có một pho tượng đá nhưng bây giờ đã bị phá hủy rồi.

“Ta xuống dưới xem một chút.” Đáy lòng Hàn Sâm đang rất tò mò, không biết người nào đã đến nơi này trước bọn họ một bước, còn phá hủy cả một tòa cung điện và tượng đá.

Hàn Sâm thận trọng nhảy xuống, ánh mắt đánh giá hang động trước liền phát hiện xung quanh có ít nhất ba cái hang động tự nhiên có thể đi thông đến nơi khác.

Bạch tiên sinh và Đoạn Tội cũng xuống, Bạch tiên sinh đi tới trước đống tượng đá kia, cẩn thận quan sát, nửa ngày sau mới lên tiếng: "Tượng đá bị nghiền nát, đồ vật vốn nên có ở chỗ này cũng mất rồi, không biết đã bị người nào cầm đi, chúng ta cũng không thể biết được tượng đá đã nhắn lại những gì."

"Chúng ta phải làm sao bây giờ? Tiếp tục đi theo kế hoạch ban đầu hay đi nhìn xem những hang động đá này thông đến chỗ nào?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm những hang động đá kia, hỏi.

Đột nhiên!

Những tiếng vang rầm rập kỳ quái truyền đến từ trong hang đá làm chấn động hang đá như có sấm sét cuồn cuộn, thậm chí màng nhĩ cũng sắp bị đánh vỡ.

"Tiến vào hang đá quá mạo hiểm, chúng ta cứ tiếp tục dựa theo kế hoạch ban đầu mà đi thôi. Nếu quả là có người đến trước chúng ta một bước thì cho dù hắn có chiếm được bảo tàng của Thánh Chủ thì cũng chỉ có thể trở lại theo đường cũ. Chúng ta vẫn còn cơ hội." Sắc mặt Bạch tiên sinh hơi khó coi, đứng dậy bay ra khỏi cái hố.

Hàn Sâm dùng Kính Tử Điệp Thần Đồng nhìn thoáng qua tượng đá bị vỡ nát cũng không phát hiện ra điều gì khác lạ, lại nhìn thoáng qua hang động vẫn truyền đến những tiếng sét đánh ầm ầm rồi đi theo Bạch tiên sinh về lại đại điện.

Có lẽ bởi vì phát hiện có người đã đoạt trước một bước nên tốc độ tính toán của Bạch tiên sinh nhanh hơn rất nhiều. giống như là muốn đuổi kịp cái tên đoạt trước một bước kia.

Trong mấy tòa đại điện kế tiếp, đám người Hàn Sâm đều phát hiện dấu vết có người đã từng đi qua.

Nhưng Bạch tiên sinh nhanh chóng phát hiện hình như người kia không biết con đường chính xác. Hắn dường như là đi thử qua từng cánh cửa ánh sáng một, trong lúc đó cũng mắc phải nhiều sai lầm, vào nhầm một số cung điện nguy hiểm, thế nhưng cuối cùng đều về được con đường chính xác.

“Người kia không biết được con đường chính xác để đến bảo tàng nhưng hắn cứ thăm dò như vậy, còn một đường đi đến đây, chứng tỏ thực lực của hắn rất mạnh, hơn nữa thời gian hắn tới nơi này đã không ngắn.” Bạch tiên sinh nhíu mày nói.

“Điều đó không có khả năng, trước đó hốc cây tiến vào nơi này luôn bị khóa. Không có chìa khóa là phiến đá trong tay Hàn Sâm thì hắn vào bằng cách nào?” Đoạn Tội nói với vẻ hơi nghỉ ngờ.

Bạch tiên sinh lắc đầu không nói, hiển nhiên là không nghĩ ra được vấn đề này. Hàn Sâm cũng không nói gì thêm mà chỉ đi theo Bạch tiên sinh tiến về phía trước. Thời điểm bọn hắn đến nơi có tiết điểm thứ ba nhanh hơn hai lần trước một giờ.

Cẩn thận tiến vào nơi có tiết điểm thứ ba, cảnh tượng đập vào mắt làm

Hàn Sâm giật nảy cả mình. Sau khi nhìn rõ tình huống trước mắt, Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn, suýt nữa nghẹn ngào kêu lên.

Hết chương 2275.

Chương 2276. Mười ba cây cầu

Tiết điểm thứ ba hoàn toàn không giống với hai tiết điểm trước, tuy rằng nơi này cũng là một toà cung điện, nhưng nó lại lớn tới không có cách nào tưởng tượng được, hơn nữa phía bên dưới của cung điện lại không phải là mặt đất, mà là một cái hồ rộng lớn, ở bên trên của cái hồ đó, có hàng loạt những cây cầu ngọc.

Cây cầu ngọc có cầu vòm hình bán nguyệt, tổng cộng có mười ba cây, kéo dài khắp cả tòa cung điện, nối liền với mười ba cánh cửa đối diện cung điện.

Chất liệu của mười ba cây cầu này hoàn toàn không giống nhau, có cái do Dương Chi Bạch Ngọc chế tạo thành, có cái dường như làm từ Phỉ Thúy, mười ba cây cầu được tạo thành từ mười ba loại bảo thạch khác nhau.

Ở bên trên thành cầu, còn có rất nhiều tượng đá điêu khắc, có tượng trông như ác quỷ, có tượng lại giống thiên sứ, có tượng lại quái dị giống như thú dữ, có tượng lại trông giống thụy thú.

Chỗ Hàn Sâm đưa mắt nhìn là một cây cầu làm bằng Tử Tinh, trên thành cầu là những bức tượng đá điêu khắc có hình thù quái dị tựa như ác quỷ, nhưng những thứ đó không phải là nguyên nhân chủ yếu †hu hút ánh mắt của Hàn Sâm.

Ánh mắt của Hàn Sâm dán chặt, nhìn chằm chằm vào vị trí huyền đỉnh của cây cầu hình vòm làm bằng Tử Tinh, đó cũng chính là trung tâm của cây cầu, ở đó có một bức tượng đá điêu khắc hình ác quỷ cao tới hơn chục mét, ngồi phía trên của cây cầu, hai cánh khép lại, đôi mắt quỷ nghiêng nghiêng nhìn chằm chằm về phía dưới, dường như tìm kiếm mục tiêu để cắn xé.

Một bàn tay của nó đưa về phía trước, móng tay vừa sắc vừa nhọn, lộ ra một màu tím đen, trong bàn tay thế mà lại nắm chặt lấy một người phụ nữ, là người phụ nữ mà Hàn Sâm quen biết.

“Isa!” Hàn Sâm xém chút nữa đã kêu lên thành tiếng.

Người mà pho tượng đá quỷ làm bằng Tử Tinh nắm trong lòng bàn tay thế mà lại là Isa, tuy rằng thân thể của nàng ta đều bị nắm trong bàn †ay, nhưng mà khuôn mặt đó lại lộ ra bên ngoài, nhợt nhạt đến có chút doạ người, trên khoé miệng có dính chút máu tươi, nhìn giống như là đã bị hôn mê, hoàn toàn không có chút ý thức nào, mái tóc đen dài trên đầu toàn bộ đã hoá thành màu trắng như tuyết.

Cho dù là thế, Hàn Sâm vẫn có thể vừa nhìn là nhận ra nàng, hơn nữa vô cùng chắc chắn, đó chính là Isa chắc chắn không sai. Cho dù đang hôn mê,

trong tình cảnh tồi tệ như thế này, nét mặt của nàng so với thường ngày cũng không có khác biệt là mấy, dường như nàng vẫn là một nữ hoàng cao cao tại thượng như cũ, thần sắc đó khiến người khác có muốn học cũng không học được.

“Tại sao Isa lại ở đây? Không phải nàng ta đã bị Bá Hạ nuốt rồi sao?” Trong lòng Hàn Sâm bỗng chấn động, dường như là nghĩ tới điều gì đó, trong lòng thầm nói: “Chẳng lẽ nơi này chính là cụm cung điện trên lưng của Bá Hạ sao?”

Nghĩ tới khả năng này, tâm trạng của Hàn Sâm càng thêm chấn động hơn: “Chẳng trách Thánh Chủ không sợ bị người khác trộm mất bảo vật của hắn, đúng thật là rất mạnh tay.”

“Nữ hoàng đại nhân!” Hàn Sâm gọi Isa đang ở trên cầu hai tiếng, hi vọng có thể gọi Isa tỉnh dậy, hắn có thể nhìn ra được, Isa chắc là vẫn chưa chết.

Nhưng mà Hàn Sâm dùng thuật sóng âm gọi liên tục mấy tiếng, nhưng Isa vẫn hoàn toàn không có phản ứng.

“Ngươi không cần gọi nữa, cho dù có là cường giả cấp Thần Hoá ở đây gọi, nàng ta cũng không nghe thấy giọng của ngươi đâu.” Bạch tiên sinh nói.

“Xin tiên sinh chỉ bảo.” Hàn Sâm nhìn về hướng của Bạch tiên sinh hành lễ nói.

Bạch tiên sinh chỉ vào cây cầu ngọc kia nói: “Mười ba cây cầu này, lần lượt đại diện cho mười ba loại sức mạnh khác nhau, đi trên một cây cầu trong số đó thì sẽ bị sức mạnh của cây cầu nhốt lại, có thể xem như là một bài kiểm tra mà thánh chủ để lại, chúng ta bắt buộc phải chọn đúng cây cầu, mới có thể đi qua an toàn.”

“Cây cầu đó đại diện cho loại sức mạnh nào?” Hàn Sâm nhìn cây cầu làm bằng Tử Tinh mà Isa đang ở trong đó hỏi.

“Nếu như ta không có nhìn nhầm, pho tượng điêu khắc ác quỷ trên thành cầu chính là quỷ của Minh giới trong truyền thuyết, mà bức tượng quỷ đó

chắc là Quỷ Chủ của Minh giới, đại diện cho sức mạnh của quỷ giới.” Bạch tiên sinh nhìn pho tượng ác quỷ đó nói.

“Sức mạnh Minh giới là sức mạnh hệ Tử vong có đúng không?” Hàn Sâm hỏi.

Bạch tiên sinh lắc lắc đầu nói: “Trong truyền thuyết thần thoại Minh giới tuy rằng là thế giới của người chết, nhưng mà trên thực tế Minh giới lại không thuộc hệ Tử Vong, mà là một nhánh của hệ Thời Không. Ngươi có thể hiểu đại khái như thế này, Minh giới và thế giới này của chúng ta cùng đồng thời xuất hiện ở một thời không khác, không gian và trục thời gian ở đó đều không giống với thời gian của chúng ta, cho nên sức mạnh của Minh giới chỉ chính là thời không, không phải là tử vong hay là những loại hắc ám khác.”

“Làm sao mới có thể cứu nàng về?” Hàn Sâm lại hỏi.

Bạch tiên sinh lắc lắc đầu: “Ngoài cách dùng sức mạnh phá vỡ, ta cũng không còn cách nào, hệ Thời Không vốn là loại sức mạnh thần bí nhất, khó khống chế trong tay nhất, trong truyền thuyết chủ của Thánh Vực có sức mạnh của hệ Thời Không, vận may của Đao Phong rất không tốt, nàng ta lại chọn trúng cây cầu ngọc có sức mạnh Thời Không đó.

Hàn Sâm lập tức nhíu mày lại, nếu như đến cả Isa cũng thất bại trong việc dùng sức mạnh đột phá cây câu ngọc, vậy hắn càng khó có thể thành công.

Dù sao hắn chỉ là một Hầu Tước mà thôi, chiến lực còn kém xa Bán Bộ Thần Hoá như Isa.

Hàn Sâm nhìn Isa đang bị pho tượng ác quỷ nắm chặt trong tay, sau khi nhìn tỉ mỉ mới phát hiện, móng tay của pho tượng ác quỷ đã đâm vào bên trong máu thịt của Isa, máu tươi đang không ngừng chảy ra ngoài, thấm vào bên trong móng tay của pho tượng đá quỷ, khiến đầu móng tay của nó dần dần bị nhiễm thành màu máu.

Nếu như cứ tiếp tục để như vậy, e chẳng mất bao lâu nữa, Isa sẽ cạn khô máu mà chất.

Tuy rằng bởi vì bị sức mạnh của cây cầu Minh giới cản trở, Hàn Sâm không cảm giác được sức sống của Isa, nhưng mà nhìn bằng mắt cũng nhìn ra được, thời gian của nàng ta không còn nhiều nữa.

Ánh mắt của Bạch tiên sinh quan sát tới lui phía trên của mười ba cây cầu ngọc, thỉnh thoảng suy tính một hai, chắc là đang tìm kiếm cây cầu ngọc nào mới là con đường thực sự có thể an toàn đi qua.

Nhưng mà rất nhanh, sắc mặt của Bạch tiên sinh trở trên có hơi khó coi: "Mười ba cây cầu này lại đều là đường chết, đều có sức mạnh khủng bố trấn giữ, không có bất kỳ cây cầu ngọc nào là có thể đi qua mà an toàn được, chẳng lẽ chủ của Thánh Vực căn bản không hề dự định để người khác sống mà đi qua nơi này sao?"

"Không đúng, nhất định có đường sống" Trên trán Bạch tiên sinh đã đổ rất nhiều mồ hôi, ánh sáng của quang phù trên ngón tay chợt loé, không ngừng suy tính hết lần này tới lần khác.

Tầm mắt của Hàn Sâm vẫn cứ nhìn chằm chằm về cây cầu ngọc làm bằng Tử Tinh, kính Tử Đồng Thần Điệp trong mắt phải cũng luôn chuyển động với tốc độ cực nhanh, đang phân tích kết cấu của cây cầu ngọc làm bằng Tử Tinh.

Hàn Sâm biết Isa vẫn luôn kiêu căng bá đạo, nhưng lại tuyệt đối không phải là một người ngu xuẩn, nàng ta không có lý nào lại chọn con đường nguy hiểm nhất để đi.

Vì vậy Hàn Sâm cảm giác Isa lựa chọn cây cầu của Minh giới này, chắc là có tính toán của riêng nàng, nhưng không biết nguyên nhân tại sao mà lại thất bại.

Tử đồng bốn cánh hoa của kính Tử Đồng Thần Điệp không ngừng chuyển động, nhưng mà những thứ có thể phân tích ra lại vô cùng có hạn. Cây cầu ngọc làm bằng Tử Tinh bị một nguồn sức mạnh mạnh mẽ nhưng quỷ dị bao phủ lấy, Hàn Sâm chỉ có thể nhìn thấy một loại xích Trật Tự có kết cấu xếp theo thứ tự vô cùng huyền ảo, giống như xích Trật Tự của tổ chim. Đây là loại lực lượng không phải Hàn Sâm của bây giờ có thể hiểu được, là loại lực lượng nhìn thấy được nhưng lại không cách nào hiểu được.

“Không sai, chính là cây này, chỉ có đi qua cây cầu này, chúng ta mới có khả năng sống sót mà đi qua.” Bạch tiên sinh đột nhiên chỉ về một cây cầu ngọc, vẻ mặt vui mừng nói.

Hàn Sâm nhìn qua hướng Bạch tiên sinh chỉ, thấy thứ hắn chỉ là cây cầu Mặc Ngọc đen nhánh như mực, bên trên cây cầu có một loạt pho tượng quái điểu giống như con quạ, ở vị trí trên cùng của đỉnh cây cầu, cũng có một pho tượng đá khắc hình con chim khổng lồ kỳ quái, nó ngồi bên trên trụ đá, lạnh lùng nhìn xuống cây cầu ngọc.

Hết chương 2276.

Chương 2277. Cây cầu Minh giới

Bạch tiên sinh giải thích: “Những con quái điểu này là quạ Tử Vong, là sứ giả Tử vong dẫn đường cho sinh linh tiến vào con đường luân hồi, nhìn thì như đường chết, trên thực tế lại là đường sống trong cái chết, cũng là con đường sống sót duy nhất trong tất cả mười ba cây cầu ngọc. Sinh tử luân hồi đảo lộn âm dương, Thánh Chủ quả nhiên là một nhân vật phi phàm, nếu không phải lúc trước ta có nghiên cứu về cuộc đời của Thánh chủ, biết hắn đã từng trải qua chín lần luân hồi trọng sinh, thì tuyệt đối sẽ không ngờ được đây lại là con đường sống thực sự”

“Bạch tiên sinh quả nhiên là người học sâu hiểu rộng, đến cả bí mật như thế của Thánh Chủ cũng nắm trong lòng bàn tay.” Một âm thanh lanh lảnh quyến rũ truyền vào tai của mọi người, khiến cho hai người Bạch tiên sinh và Hàn Sâm bỗng thấy ngạc nhiên.

Đưa mắt qua nhìn, quả nhiên nhìn thấy Hồ Phi từ phía sau đi vào, nàng †a thế mà nhanh như vậy đã đến được nơi đây rồi.

Sắc mặt Bạch tiên sinh có hơi khó xem, hiển nhiên hắn không ngờ Hồ Phi đuổi tới đây nhanh như vậy. Theo lý thì, nếu như không am hiểu suy tính thì không thể đi vào được con đường chính xác bằng vận may được, căn bản không thể nào theo bọn họ đi vào con đường trước được.

Đột nhiên, Bạch tiên sinh như là đã hiểu ra điều gì đó, cúi đầu nhìn thân thể của chính mình.

Hồ Phi cười nói: “Tiên sinh không cần nhìn nữa, quả thật ta có để lại Bách Mị hương, thứ mà chỉ có tộc Mị Hồ của bọn ta mới có thể ngửi thấy trên người ngươi.”

Nói rồi, Hồ Phi không để ý tới sắc mặt xanh mét của Bạch tiên sinh nữa, nàng nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm nói: “Em trai ngoan, chúng ta lại gặp mặt rồi, có nhớ người chị gái tốt này không, chị đây thực sự rất nhớ ngươi đấy.”

Trong tay Hàn Sâm nâng tổ chim, lùi về phía sau hai bước, người hắn đã lùi tới bên cạnh của cây cầu Minh giới, nhìn Hồ Phi cười nói: “Ta cũng rất nhớ ngươi nha, nhưng mà thật sự không muốn lại gặp mặt ngươi nữa đâu.”

Hồ Phi nở nụ cười: “Vậy phải khiến em trai thân yêu thất vọng rồi, nhưng nếu chúng ta đã lại, phải chăng ngươi nên bày tỏ gì đó với người chị gái hết lòng yêu thương ngươi chứ đúng không?”

“Ngươi muốn nó đúng không?” Hàn Sâm lấy ra một mảnh đá, nắm trong tay nhìn về phía Hồ Phi hỏi.

Mắt Hồ Phi lập tức sáng lên, cười ha ha nói: “Vẫn là em trai hiểu ý của chị gái này nhất, ngươi dễ thương như vậy, chị đây thật không nỡ giết chết ngươi, chỉ cần ngươi giao thứ đó cho chị đây, thì chị đây sẽ bảo vệ tính mạng của ngươi, thế nào?”

“Được thôi, có điều nếu ngươi muốn thì lại đây bắt ta đi, đuổi kịp ta thì †a sẽ đưa ngươi.” Hàn Sâm vừa nói xong, đã dẫn theo Huyết Kỳ Lân cất bước chạy lên cây cầu Minh giới.

Bạch tiên sinh cũng vô cùng ngạc nhiên, ngay sau đó bèn nói: “Mau trở về, cây cầu Minh giới tuyệt đối không thể bước lên.”

Nhưng mà lời vừa nói ra, Bạch tiên sinh cũng biết những lời này có nói cũng uổng phí, cây cầu Minh giới đại diện cho sức mạnh của Minh giới, giống như những lời hắn đã nói, đó là một thời không khác.

Tuy rằng nhìn thì chỉ có một cây cầu, nhưng mà chỉ cách một bước chân, Hàn Sâm đã coi như là tiến vào một thời không khác, dù hắn có gọi thế nào đi chăng nữa, Hàn Sâm cũng không nghe được, cũng nhìn không thấy.

“Bạch tiên sinh, cây cầu đó thực sự không thể đi được sao?” Hồ Phi nhìn Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân đang đứng trên cầu hỏi.

“Cho dù có là cường giả cấp Thần Hào đi lên cũng sẽ cửu tử nhất sinh, ngươi cảm thấy hắn còn có khả năng sống sót sao?” Bạch tiên sinh cười khổ nói.

“Thật đáng tiếc.” Hồ Phi nhìn Hàn Sâm khẽ thở dài, cũng không biết là thấy tiếc cho Hàn Sâm, hay là thấy tiếc mảnh đá.

“Bạch tiên sinh, mời ngươi đi trước.” Sau khi Hồ Phi than thở xong, nàng ta nhìn về phía Bạch tiên sinh làm một động tác xin mời.

Bạch tiên sinh không biết làm sao, liếc mắt nhìn nhau với Đoạn Tội, sau đó đi lên cây cầu Sinh Tử Luân Hồi màu đen kia.

Hồ Phi lại nhìn thoáng qua Hàn Sâm đang ở trên cây cầu Minh giới rồi mới cất bước đi lên cây cầu cầu Sinh Tử Luân Hồi.

Hàn Sâm mang theo Huyết Kỳ Lân đi vào cây cầu Minh Giới, lập tức cảm thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi, cây cầu Minh Laath vốn có lại đột nhiên trở nên rất tráng lệ, nhưng mà vẫn có thể nhìn thấy toàn bộ cây cầu.

Nhưng mà sau khi Hàn Sâm cất bước đi vào, lại phát hiện dường như cây cầu Minh giới này không có điểm cuối, hơn nữa ngoài cây cầu và cái hồ thì những thứ khác đều biến mất.

Không nhìn thấy mười ba cánh cửa đối diện, cũng không nhìn thấy mười hai cây cầu khác, con đường đi tới đây và Hồ Phi, Bạch tiên sinh cũng không mất bóng, dường như cây cầu này đã là một thế giới độc lập.

Hơn nữa pho tượng điêu khắc hình quỷ của Minh giới trên thành cầu, con nào con nấy cũng đều sống trở lại, biến thành những ác quỷ thực sự, chúng nó ngồi phía bên trên thành cầu, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm bằng những

đôi mắt màu tím quái dị, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bổ nhào xuống nuốt trọn lấy hắn.

Hơn nữa trên người của chúng nó đang phát ra một luồng khí diễm màu tím, có thể khiến cho toàn bộ cây cầu Minh giới đều bị luồng khí ấy bao trọn lấy, cảm giác vô cùng quái dị.

Hàn Sâm cầm tổ chim trong tay đứng ở trên đầu cầu, tầm mắt nhìn về phía xa cây cầu, nhưng lại không thể nhìn thấy được pho tượng đá hình quỷ của Minh giới và Isa vốn dĩ đang ở chính giữa của cây cầu.

Hàn Sâm cắn răng, tay cầm tổ chim bảo vệ chính mình và Huyết Kỳ Lân đi về phía một đầu cầu khác.

Hàn Sâm tin chắc rằng Isa tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ mà lựa chọn cây cầu Minh giới này, nhất định là nàng ta có ý định riêng. Hơn nữa có Hồ Phi ở đây, Hàn Sâm cũng không còn có sự lựa chọn khác, không đi qua cây cầu Minh giới này, đi qua những câu cầy khác lại càng nguy hiểm hơn.

Tay cầm lấy tổ chim bước đi, những con quỷ Minh giới cứ đứng ở trên thành cầu nhìn chằm chằm vào hắn, tầm mắt của chúng chuyển động theo sự di chuyển của hắn, chúng nó nhìn chằm chằm, dán chặt mắt vào hắn và Huyết Kỳ Lân.

Không biết có phải vì kiêng dè tổ chim trên tay của Hàn Sâm hay không, những con quỷ Minh giới đó không lao xuống, chỉ nhìn chằm chằm vào bọn họ bằng những ánh mắt lạnh lẽo đó.

Hàn Sâm đi được một đoạn, sắc mặt ngày càng trở nên có chút khó coi.

Tuy rằng có tổ chim bảo vệ thân mình, nhưng mà Hàn Sâm phát hiện thân thể của hắn vẫn nảy sinh ra một chút biến hoá không tốt.

“Đến cả tổ chim cũng không thể ngăn chặn được sức mạnh của cây cầu Minh giới sao?” Hàn Sâm nhìn thân thể của chính mình, còn có Huyết Kỳ Lân ở một bên, không nhịn được mà hơi nhíu mày.

Thân thể của hắn và của Huyết Kỳ Lân đều đã bị nhiễm một tầng khí màu tím, bên trên làn da của hắn bốc ra làn khí màu tím nhàn nhạt, hắn càng đi càng xa, luồng khí màu tím trên người cũng càng ngày càng đậm hơn.

Huyết Kỳ Lân cả người đầy máu đỏ, nhưng vẫn không che đậy được màu tím nhàn nhạt đó.

Mặc dù Hàn Sâm tạm thời vẫn chưa cảm giác được luồng khí màu tím đó có ảnh hưởng gì tới thân thể, nhưng mà tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Hàn Sâm dừng bước, vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, nhưng mà vẫn không thể đuổi luồng khí màu tím đó ra ngoài cơ thể, hơn nữa cho dù có dừng lại, luồng khí màu tím trên người vẫn cứ càng ngày càng đậm dần.

Kết giới Ma Trùng Vương màu vàng cũng bị Hàn Sâm triệu ra, cũng vẫn không hề có tác dụng như cũ, luồng khí màu tím đó vậy mà có thể xuyên qua kết giới Ma Trùng Vương, tiếp tục dính lên người của Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân.

Hàn Sâm nhìn quả trứng mà Tiểu Hồng Điểu hoá thành nằm trong cái tổ chim trong tay, lại không nhìn thấy luồng khí màu tím ở trên người nó, không khỏi khẽ thở phào một hơi.

Nếu quả trứng do Tiểu Hồng Điểu hoá thành không có bị nhiễm, vậy thì có thể chứng minh được rằng loại sức mạnh này không phải không có cách nào hoá giải, rồi cũng sẽ có cách để giải trừ.

Vừa quay đầu lại nhìn thoáng qua, hắn phát hiện căn bản không nhìn thấy được con đường lúc nãy vừa đi qua, giống như không hề có điểm đầu, Hàn Sâm cắn răng.

Hết chương 2277.

Chương 2278. Hy vọng chỉ có một phần ngàn tỉ.

Minh Quỷ ở hai bên nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân với cái ánh mắt rét căm, giống như đứng xem từng người chết đi vào trong mộ, hoàn toàn không có ý định động thủ với bọn hắn.

Hàn Sâm vừa đi vừa lẩm bẩm: "Trên lý thuyết thì ở bên ngoài có thể nhìn thấy những chuyện xảy ra trên cầu, vậy thì mọi thứ trên cầu là có thật. Nói cách khác, những Minh Quỷ kia cũng chỉ là những pho tượng mà thôi. Ta đi vào trong mới có cảm giác giống như bọn nó sống lại, có thể đây chỉ là một loại cảm giác hoặc là bị ảnh hưởng bởi một nguồn sức mạnh nào đó nên mới có cảm giác như thế, bản thân của Minh Quỷ có lẽ là tượng đá, nó sẽ không chủ động công kích, cùng lắm là toả ra sức mạnh ẩn trong thân thể nó mà thôi."

"Nhưng nếu phán đoán này là thật thì tại sao Isa lại bị Thạch Tượng Quỷ bắt, chẳng nhẽ tượng đá Quỷ Chủ của Minh giới kia là vật sống?" Hàn Sâm vẫn chưa nghĩ ra được điểm mấu chốt.

Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân vẫn đi về phía trước của cầu, trên thân càng ngày nhiễm càng nhiều tử khí mà phía trước vẫn như cũ không thấy được điểm cuối của ngọc cầu Tử Tỉnh.

Mặc dù những tử khí kia giống như không ảnh hưởng gì đến thân thể của họ nhưng nó lại khiến cho Hàn Sâm cảm thấy rất khó chịu.

"Những tử khí này có thể chỉ là một quá trình tích lũy sức mạnh, tích lũy càng nhiều thì bạo phát càng mạnh." Hàn Sâm thầm nghĩ.

Vì không gian trong ngọc cầu bị kéo dài, Huyết Kỳ Lân dốc toàn lực lao nhanh, chạy gần trăm tiếng đồng hồ, cuối cùng đã thấy được đỉnh của ngọc cầu.

Giống như những gì đã nhìn thấy từ bên ngoài, quả nhiên Isa bị một

con Minh Quỷ tà ác to lớn nắm trong tay, nhưng có chỗ khác khi nhìn thấy từ bên ngoài là, con Minh Quỷ to lớn đó không phải là tượng đá mà là một sinh vật đáng sợ có thật.

Làn da và cánh của nó có màu tím, trên đỉnh đầu mọc một cặp sừng cong màu tím giống với sừng bò, cơ thể thì như con khỉ không có lông, một tay của nó nắm lấy Isa, trong mắt loé lên tử quang quỷ dị.

"Nữ Hoàng đại nhân!" Hàn Sâm cưỡi trên lưng Huyết Kỳ Lân, hét to một tiếng với Isa.

Lúc ở bên ngoài gọi, Isa cơ bản không nghe được tiếng kêu của hắn, nhưng ở chỗ này chắc sẽ có tác dụng, hắn muốn thử gọi một tiếng.

Ai biết được Isa thật sự chậm rãi mở mắt, suy yếu nhìn về phía Hàn Sâm.

Nhìn thấy Hàn Sâm đứng trên cầu, trong mắt Isa lóe lên một tia kỳ quái, nàng nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lúc, như thể đang xác nhận †ất cả những gì mình nhìn thấy.

"Nữ Hoàng đại nhân, ngươi không sao chứ?" Hàn Sâm ở phía dưới lại hô một tiếng nữa.

Thạch Tượng Quỷ kia nắm lấy Isa, giống như không hề có cảm giác gì với tiếng gọi của Hàn Sâm, chỉ nhìn chằm chặp vào bàn tay đang nắm lấy Isa, như thể nó hoàn toàn không nhìn thấy Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân.

"Sao ngươi lại tới nơi này?" Isa uể oải nói, có thể nhìn thấy được nàng quả thật rất suy yếu, ngay cả sức để nói cũng gần như không còn.

"Nói ra rất dài dòng, chuyện này về sau ta sẽ từ từ nói, có cách gì để ta giúp ngươi không?" Hàn Sâm hỏi.

Isa khẽ lắc đầu: "Hay là ngươi nghĩ cách cứu chính mình đi, trên người nhiễm nhiều khí của Minh giới như vậy, nếu không nhanh rời khỏi nơi này thì rất nhanh sẽ bị Minh Quỷ chú ý, đến lúc đó muốn đi cũng không được nữa, nhân lúc còn thời gian, nhanh chóng xông ra khỏi cầu của Minh giới, có lẽ sẽ có chút hy vọng sống sót."

“Ngươi chọn cầu của Minh giới, hẳn là có nguyên nhân đúng không?” Hàn Sâm không có ý định rời đi, tiếp tục hỏi.

“Không cần nói nhảm nhiều như vậy, nhanh cút đi.” Isa nhíu mày lạnh lùng quát.

“Cũng không phải có một mình ta tới đây, ở bên ngoài còn có một cường giả cấp Thần Hoá đang chờ ta, hơn nữa đó còn là kẻ thù của ta, coi như ta có thể ra ngoài, sợ cũng khó tránh khỏi cái chết.” Hàn Sâm không thèm để ý, nói.

Sau khi nghe xong Isa cau mày, nhẹ giọng nói: “Ngươi vẫn gây rắc rối như vậy, nhưng mà đã đến nước này vậy thì thử một lần, có lẽ ta và ngươi sẽ có chút hy vọng sống sót.”

“Nữ Hoàng đại nhân, ngươi có cách thoát khỏi sao?” Hàn Sâm hỏi.

Isa cười nói: “Ban đầu, ta chọn chỉ cầu Minh giới là vì muốn mượn lực lượng của Minh giới kích phát huyết mạch Thủy Tổ của tộc Rebet trong †a, dùng nó để tấn thăng Thần Hoá, nhưng tiếc là không thành. Bây giờ ngươi cũng đã tới đây, có lẽ có thể giúp ta khởi động lại khả năng đột phá Thần Hoá. Mặc dù cơ hội thành công cực kì nhỏ, cũng chỉ có thể liều một phen.”

“Muốn ta làm thế nào?” Hàn Sâm vội vàng hỏi.

Isa hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói: “Trước kia ta từng nói qua với ngươi, Thủy Tổ của tộc Rebet bọn ta từng là nô bộc cho một vị đại nhân vật trong tộc Hoàng Cực, danh xưng trước kia của vị đại nhân vật trong tộc Hoàng Cực đó là Minh Hoàng, hắn có hoàng thể là thể Minh Thần, sở hữu sức mạnh Minh giới vô cùng mạnh mẽ.”

Vì quá suy yếu nên Isa dừng lại, thở hổn hển rồi mới nói tiếp: “Vì cực kì sủng ái Thủy Tổ của tộc ta nên Minh Hoàng đã đưa một tia Huyết Mạch Minh Hoàng vào cơ thể của Thủy Tổ, Thủy Tổ có thể tấn thăng Thần Hoá đồng thời sáng chế ra lực Tuyệt Nha cũng là nhờ vào một tia Huyết Mạch Minh Hoàng kia.”

“Đáng tiếc sợi Huyết Mạch Minh Hoàng kia quá yếu, lại không thuộc về Thủy Tổ của tộc ta, vốn dĩ khi truyền lại cho người trong tộc đã rất yếu rồi, lại qua nhiều đời như vậy, tia Minh Hoàng Huyết Mạch này đã sớm mờ nhạt gần như không còn nữa. Ban đầu ta muốn mượn lực lượng của Minh giới của nơi này để kích phát Huyết Mạch Minh Hoàng kia một lần nữa, nhưng sự thật chứng minh là rất khó, thậm chí có khả năng tia Huyết Mạch Minh Hoàng đã không còn tồn tại nữa rồi.”

Isa nói đến đây thì nhìn Hàn Sâm: “Nhưng bây giờ, cho dù cơ hội chỉ có một phần ngàn tỉ cũng chỉ có thể liều một phen, nhưng ta đã kiệt sức, chỉ đành đánh cược một lần dựa vào sức mạnh của ngươi, nếu không thành công, cả ta và ngươi đều sẽ chết, nếu ngươi không muốn thì bây giờ rời đi có lẽ vẫn còn kịp.”

“Ta phải làm sao mới giúp được ngươi?” Hàn Sâm vội vàng hỏi.

Nếu không cứu Isa, xem như có thể sống đi ra khỏi Minh giới chi cầu thì sau đó vẫn sẽ bị Hồ Phi bắt lại.

Nhưng nếu hắn có thể giúp Isa tấn thăng Thần Hoá thì cục diện sẽ thay đổi, trên danh nghĩa Isa là sư phụ của hắn, bây giờ hắn lại cứu Isa, với tính cách của Isa, nhất định sẽ giúp hắn đoạt được di vật của Thánh Chủ.

Bên người có một cường giả cấp Thần Hoá thì không cần e ngại Hồ Phi như vậy nữa.

lsa thở hổn hển, sau đó đảo mắt nhìn về phía Thạch Tượng Quỷ đang nắm lấy thân thể nàng, nói với Hàn Sâm: “Con Thạch Tượng Quỷ này, chính là điểm mấu chốt của cây cầu Minh giới, có thể nói là toàn bộ sức mạnh trong cây cầu Minh giới đều từ nó mà ra, nếu lấy được một giọt máu trên người nó, có lẽ ta có thể sử dụng nó để tấn thăng Thần Hoá….”

Isa hít sâu một hơi, tiếp tục nói: “Nó không phải là vật sống, chỉ là một pho tượng đá có chứa máu của Minh Hoàng thôi, bây giờ nó đang bị sức mạnh của ta hấp dẫn, tất cả lực lượng đều tập trung trên người ta, ngươi thừa dịp này đâm xuyên qua cơ thể nó, lấy một giọt Minh Huyết, giúp ta tấn thăng Thần Hoá, nhưng hành động lần này là cửu tử nhất sinh…”

Hết chương 2278.

Chương 2279. Tượng đá không thể công kích

“Hơn nữa, ta chỉ biết trong thân thể của nó có Minh Huyết còn về phần Minh Huyết nằm ở vị trí nào thì ta không biết được. Với lại, thực lực của ngươi quá yếu, sợ là khó phá vỡ được nó. Mà cho dù ta lấy được Minh Huyết thì khả năng kích phát nó thành công cũng rất nhỏ, nên ta mới nói cơ hội chỉ có một phần ngàn tỉ. Nếu ngươi có cách chạy trốn khác thì nên chạy đi.” Một hơi nói xong, sắc mặt Isa cũng trở nên tái nhợt hơn.

Sau khi nghe xong, ngay lập tức ánh mắt của Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Thạch Tượng Quỷ bắt đầu suy xét, đồng thời kính Tử Đồng Thần Điệp cũng chuyển động toàn lực.

Hiện tại, hắn cần Isa sống và thật sự cũng không đành lòng nhìn nàng chết đi. Nếu đã có cách giúp nàng sống sót còn có thể thoát khỏi khốn cảnh, nhất cử lưỡng tiện, đương nhiên Hàn Sâm muốn thử một lần.

Mà đúng như Isa nói, hành động lần này quả thật là cửu tử nhất sinh.

Nếu một kích của Hàn Sâm không thể đắc thủ thì rất khó để đảm bảo sức mạnh của Thạch Tượng Quỷ không quay ngược lại đối phó với hắn.

Cũng may trên người của Hàn Sâm có tổ chim bảo vệ nên hắn không quá sợ hãi.

Bên người lại có thêm Huyết Kỳ Lân, sức mạnh của hắn không đủ để quá vỡ thân thể của Thạch Tượng Quỷ nhưng Huyết Kỳ Lân thì có thể làm được.

Tuy nhiên, trước khi để Huyết Kỳ Lân tấn công, hắn cần phải tìm được vị trí của Minh Huyết trong thân thể của Thạch Tượng Quỷ, cố gắng thành

công trong một kích, nếu không thì không biết có cơ hội ra tay lần nữa không.

Kính Tử Đồng Thần Điệp đang không ngừng phân tích cơ thể của Thạch Tượng Quỷ. Hàn Sâm nhìn thấy nhưng chuỗi xích Trật Tự kì lạ và huyền ảo, mặc dù thứ tự sắp xếp của những xích Trật Tự này rất huyền ảo và khiến người ta khó hiểu, nhưng Hàn Sâm không cần hiểu về sức mạnh tạo thành Thạch Tượng Quỷ, hắn chỉ cần tìm ra vị trí của Minh Huyết là được rồi.

Dưới sự phân tích kép của Động Huyền Khí Tràng và kính Tử Đồng Thần Điệp, rất nhanh mắt Hàn Sâm đã sáng lên: “Chính là chỗ đó.”

Hàn Sâm nhìn thấy ở ấn đường của Thạch Tượng Quỷ có một chuỗi xích Trật Tự kết cấu rất chắc chắn, ở đó các hạt màu tím dày đặc đến mức hầu như không nhìn thấy khe hở.

“Huyết Kỳ Lân, dốc toàn lực tấn công nơi đó!” Hàn Sâm cầm Thần Thứ Định Phách Lôi trong tay, chỉ về hướng ấn đường của Thạch Tượng Quỷ.

Huyết Kỳ Lân bị Hàn Sâm cưỡi trên người, trong chớp mắt huyết quang cả người tăng vọt, hoá thành một đám sát khí huyết sắc bao phủ toàn bộ thân thể. Nó phát ra một tiếng gầm kinh động trời đất, sau đó điên cuồng đánh vào ấn đường của Thạch Tượng Quỷ.

lsa có hơi ngạc nhiên, lúc nấy nàng quá suy yếu nên không thể quan †âm đến những thứ khác. Bây giờ mới phát hiện, con Huyết Kỳ Lân mà Hàn Sâm đang cưỡi hoá ra là một sinh vật khủng khiếp cấp Bán Bộ Thần Hoá, lại còn không phải Bán Bộ Thần Hoá bình thường, mà có thể xem là đỉnh cấp trong đó.

Hàn Sâm có thể cưỡi một sinh vật mạnh mẽ như vậy khiến Isa rất ngạc nhiên, đồng thời nhìn thấy một tia hy vọng.

Một Dị chủng cấp Bán Bộ Thần Hoá cũng không thua kém gì nàng, có lẽ sẽ có cơ hội phá vỡ Thạch Tượng Quỷ, lấy được Minh Huyết.

Trong lúc Isa vẫn đang suy tư thì móng vuốt sắc nhọn của Huyết Kỳ Lân đã như xé toạc hư không rồi đánh vào ấn đường của Thạch Tượng Quỷ, khi

sắp cắt trúng mi tâm của nó.

Thì đột nhiên mắt Thạch Tượng Quỷ phát ra tử quang, không đợi Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân kịp phản ứng. Một móng vuốt khác của Thạch Tượng Quỷ giơ ra nắm lấy Huyết Kỳ Lân, cũng giống như Isa, nó siết Huyết Kỳ Lân trong tay, móng tay bén nhọn đâm vào máu thịt của Huyết Kỳ Lân.

"Graooo!" Huyết Kỳ Lân phát ra tiếng gầm thảm thiết, lân giáp cứng rắn lại bị móng vuốt của Thạch Tượng Quỷ đâm thủng dễ dàng, hõm vào thật sâu.

Móng vuốt của Thạch Tượng Quỷ chỉ nhắm vào Huyết Kỳ Lân nên Hàn Sâm mới có thể phi thân chạy thoát, sau khi đáp xuống cầu, mặt hắn lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Không nghỉ ngờ gì nữa, sức mạnh của Thạch Tượng Quỷ là cấp Thần Hoá, ngay cả Huyết Kỳ Lân cũng không thể phản kháng, bị nó nắm trong tay. Dù Huyết Kỳ Lân có giãy dụa thế nào thì cũng không có cách nào thoát khỏi móng vuốt của nó.

Huyết Kỳ Lân càng vùng vẫy thì móng càng đâm sâu, máu từ vết thương chảy ra càng nhanh.

Isa càng nhìn trong lòng càng nặng nề, nàng đã đánh giá thấp sự đáng sợ của Thạch Tượng Quỷ. Nàng cho rằng mình có thể làm ảnh hưởng đến phần lớn sức mạnh của nó, nhưng xem ra lực lượng của nó còn vượt xa so với tưởng tượng của nàng. Sức mạnh công kích Huyết Kỳ Lân khi nấy không kém gì với lúc công kích nàng.

"Huyết Kỳ Lân, đừng cử động." Hàn Sâm đứng trên cầu quát lớn với nó.

Huyết Kỳ Lân nghe được tiếng của Hàn Sâm thì cố nén đau đớn trên người ngừng giấy giụa. Quả nhiên, sau khi nó ngừng sử dụng sức mạnh để chống lại Thạch Tượng Quỷ, ngay lập tức lực trên móng vuốt của Thạch Tượng Quỷ giảm đi rất nhiều.

"Chết tiệt! Ta biết rồi, không phải Isa và Huyết Kỳ Lân không đủ mạnh mà là lực lượng của Minh giới ở trên người chúng ta có vấn đề…" Hàn

Sâm nhìn thân thể mình đang toả ra tử khí.

Thạch Tượng Quỷ cũng không phải là sinh vật sống thật sự, như Isa nói, nó chỉ là một tượng đá mà thôi, vì trong cơ thể nó có Minh Huyết nên mới có được sức mạnh, nhưng bản thân nó chỉ có sức mạnh chứ không có trí tuệ, vì thế không phán đoán được khi nào nên bạo phát sức mạnh.

Lúc này, lực lượng của Minh giới quấn trên người bọn họ sẽ phát huy tác dụng, chỉ cần đám người Hàn Sâm sử dụng sức mạnh thì sẽ kích phát lực lượng của Minh giới trong cơ thể Thạch Tượng Quỷ, và nó cũng sẽ hoạt động theo.

Cái này giống như một chuỗi bánh răng tra vào nhau, một răng khít với một răng và đây là kết quả hiển nhiên. Trừ phi loại bỏ được lực lượng của Minh Giới trên cơ thể Thạch Tượng Quỷ, nếu không cho dù là cường giả cấp Thần Hoá ra tay thì Thạch Tượng Quỷ cũng sẽ đỡ được dễ dàng.

Hơn nữa, lực lượng của Minh Giới trên người nó không ngừng tăng lên khi nó đạt đến một mức nhất định, dù cho Hàn Sâm không dùng sức mạnh thì cũng sẽ đủ để phát động sự tấn công của Thạch Tượng Quỷ.

Giống như Isa vậy, khi nàng đến nơi này nàng không ra tay công kích Thạch Tượng Quỷ nhưng lại bị nó bắt lấy, muốn trốn cũng không trốn được là vì nguyên nhân này.

Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân đi được tới đây mà không kinh động đến Thạch Tượng Quỷ có thể là nhờ vào công lao của tổ chim. Mặc dù tổ chim không ngăn được tất cả lực lượng của Minh giới nhưng vẫn giảm bớt được một phần nào đó, nên khi bọn họ đi đến đây, lực lượng của Minh Giới trên người vẫn chưa đạt tới giới hạn khiến Thạch Tượng Quỷ tấn công.

Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy đau đầu, vấn đề bây giờ không phải là hắn có thể phá vỡ được Thạch Tượng Quỷ lấy Minh Huyết hay không nữa, mà là không thể đánh trúng được Thạch Tượng Quỷ. Chỉ cần hắn sử dụng sức mạnh vượt qua mức giới hạn, ngay lập tức sẽ kích hoạt lực lượng của Minh giới trên người, kinh động đến Thạch Tượng, chắc chắn sẽ bị nó đánh trúng, không có bất kì cơ hội may mắn nào.

“Ngươi đi đi.” Isa là người thông minh, nàng cũng nhìn ra được vấn đề, biết đã không còn cơ hội có thể thoát khỏi khốn cảnh. Thời điểm trên người bọn họ nhiễm lực lượng của Minh Giới thì đã chú định bọn họ không có khả năng đánh bại Thạch Tượng Quỷ rồi, cho dù là cường giả cấp Thần Hoá đến cũng vô dụng.

Hàn Sâm không nói gì lại nhìn chằm chằm vào Thạch Tượng Quỷ một lúc lâu, cứ như vậy mà rời đi hắn không cam tâm, chưa nói đến chuyện không cứu được Isa, còn mất thêm Huyết Kỳ Lân, hiện giờ mà rút lui thì tuyệt đối không phải là phong cách của hắn.

Hàn Sâm cầm Thần Thứ Định Phách Lôi trong tay, đôi cánh phía sau chớp động, hắn thuấn di tới trước mặt Thạch Tượng Quỷ nhưng khi vừa thuấn di xong còn chưa kịp làm gì thì bàn tay đang nắm Isa của Thạch Tượng Quỷ đã giáng xuống người Hàn Sâm, đánh hắn bay thẳng ra ngoài.

Hàn Sâm dùng tổ chim hộ thể nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài, người hắn đập mạnh xuống mặt cầu, mặt cầu kia vô cùng kiên cố, người Hàn Sâm như thiên thạch đâm vào mặt cầu vậy mà vẫn không làm nó bị hỏng hóc gì, còn bản thân hắn lại bị đụng mạnh tới xương cốt kêu lạo xạo, phun luôn ra một ngụm máu.

Hết chương 2279.

Chương 2280. Một Cây Kim

Vì Hàn Sâm sử dụng sức mạnh quá lớn nên đã kích phát lực lượng của Minh giới đang quấn quanh trên cơ thể, khiến cho Thạch Tượng Quỷ kia bị kích hoạt, đôi cánh sau lưng nó rung lên, trong nháy mắt bay đến chỗ Hàn Sâm, móng vuốt như chim ưng mà chộp lấy hắn.

Không có bất kỳ chỗ trống nào để né, dường như Thạch Tượng Quỷ và lực lượng của Minh giới trên người Hàn Sâm là hai bánh rănbijtra khít vào nhau, một trảo này hạ xuống, thân thể Hàn Sâm toàn toàn bị nó †óm lấy.

Kengl

Móng vuốt của Thạch Tượng Quỷ chộp trúng tổ chim làm nó bị lõm xuống nhưng chung quy vẫn không thể bóp nát được nó.

Hàn Sâm trốn ở phía dưới tổ chim âm thầm thở dài một hơi, đã có tổ chim ngăn cản công kích của Thạch Tượng Quỷ nên hắn cũng có chút không gian để xoay sở.

€ó lẽ do được tổ chim bao bọc nên lực lượng của Minh giới bị kích phát trên người Hàn Sâm dần bình ổn trở lại, Thạch Tượng Quỷ kia cũng buông lỏng tổ chim ra, quay trở lại trụ đá.

Hàn Sâm suy nghĩ một lát rồi ngưng tụ lực lượng của Băng Cơ Ngọc Cốt, đấm một quyền về phía Thạch Tượng Quỷ.

Khi lực lượng của Băng Cơ Ngọc Cốt ngưng tụ tới cực hạn thì có thể coi là thể Vô Lậu. Có lẽ dùng sức mạnh này sẽ không kích động đến lực lượng của Minh giới đang quấn trên người, có thể tránh kích động đến Thạch Tượng Quỷ.

Nhưng mà Hàn Sâm đã nghĩ quá ngây thơ rồi, hắn vừa thuấn di xong thì lại một lần nữa bị đánh bay ra, cũng may là có tổ chim ngăn cản, hắn mới không bị một quyền đánh chết.

Cho dù là thế, nhưng máu vẫn phun ra dữ dội.

Lực Tuyệt Nha…Trấn Tà thuật… Thuật Ô Quy… đao pháp Thiên Chi Hạ… Cô Trúc kiếm pháp… Lực Lôi Điện… Lực Hỏa diễm… Lực Đóng Băng…

Hàn Sâm sử dụng hết các loại sức mạnh mà hắn am hiểu nhưng hoàn †oàn vô dụng. Cho dù hắn sử dụng sức mạnh gì thì đều sẽ bị Thạch Tượng Quỷ đánh tan, Hàn Sâm còn chưa đụng được vào thân thể của Thạch Tượng Quỷ nhưng hết lần này đến lần khác lại bị nó đánh bay ra, nếu không có tổ chim hộ thể thì không biết đã phải chết bao nhiêu lần.

Mặc dù có tổ chim hộ thể, hắn vẫn bị lực đánh bay đó làm hộc máu không ngừng, dù không trọng thương nhưng trông vô cùng thê thảm.

“Không cần thử nữa, ngươi đi đi.” Isa lạnh nhạt nói, nhưng tâm trạng lại vô cùng phức tạp.

Hàn Sâm có cái tổ chim kỳ lạ kia hộ thể, e là ngay cả cường giả Thần Hoá cũng khó làm hắn bị thương được. Cứ xem như bên ngoài thật sự có một cường giả Thần Hoá ngăn lại, hắn cũng chưa chắc không có cơ hội chạy thoát, nhưng hắn lại đến nơi nguy hiểm này liều mạng hết lần này tới lần khác khiến cho Isa rất cảm động.

Isa tự hỏi nàng đối xử với Hàn Sâm cũng không tính là tốt, cũng chỉ cho hắn một chút tài nguyên. Lúc đầu chỉ là muốn thắng cược với thầy tướng số, nhưng sau này nàng dần cảm thấy có một đệ tử như Hàn Sâm cũng không tệ.

Một đệ tử như vậy, tại thời điểm này lại đối với nàng như thế, cho nàng một cảm giác hắn muốn liều mình để cứu nàng, nói không cảm động là giả.

Isa đoán rằng Hàn Sâm làm như vậy có một phần nguyên nhân là vì nàng nhưng chủ yếu là do cá tính không chịu thua thiệt của hắn.

Chưa cứu được Isa còn mất thêm một con Huyết Kỳ Lân Bán Bộ Thần Hoá, với Hàn Sâm đây là một tổn thất lớn. Lý do hắn cố gắng thử hết lần này đến lần khác là muốn vẫn hồi lại tổn thất của mình.

Có tổ chim hộ thể, hắn sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, nên đương nhiên hắn muốn thử nhiều hơn.

Thật đáng tiếc kết quả của mỗi lần thử đều không tốt, Hàn Sâm gần như đã thử tất cả các loại sức mạnh, nhưng không có loại nào có thể đột phá được sức mạnh của Thạch Tượng Quỷ.

Sự kết hợp giữa Thạch Tượng Quỷ và lực lượng của Minh giới quá xảo diệu, gần như là một mối quan hệ nhân quả, chỉ cần trên người Hàn Sâm có lực lượng của Minh giới thì nhất định sẽ bị Tượng Thạch Quỷ đánh trúng, không còn khả năng nào khác.

Cho đến tận bây giờ, Hàn Sâm cơ bản không đụng được đến trán của Thạch Tượng Quỷ, thậm chí có thể phá vỡ được trán nó để lấy Minh Huyết hay không thì đã không cần cân nhắc nữa, vì hắn hoàn toàn không thể đụng được đến nó.

Nhìn thấy Hàn Sâm liên tục cố gắng nhưng hết lần này đến lần khác bị đánh bay ra ngoài, máu phun ra đã nhuộm đỏ cả áo giáp, ánh mắt Isa ngày càng phức tạp.

Hàn Sâm lại một nữa bị Thạch Tượng Quỷ đánh bay, rơi xuống mặt cầu rồi trốn ở phía sau tổ chim một hồi lâu không có động tĩnh gì.

“Chết chưa? Chưa chết thì mau cút đi.” Isa lạnh giọng quát nhưng ánh mắt lại có chút rưng rưng.

Hàn Sâm vẫn không động đậy, hắn núp ở dưới tổ chim nghĩ cách làm sao phá được mối quan hệ móc xích giữa lực lượng của Minh giới và Thạch Tượng Quỷ.

“Ta gần như đã sử dụng hết các loại sức mạnh mà ta am hiểu, hoàn toàn không phá nổi quy tắc của sức mạnh này. Bây giờ, chỉ còn một khả năng duy nhất là thể Siêu Cấp Thần Linh. Biến thành thể siêu cấp Thần Linh thì có thanh trừ được lực lượng của Minh giới trên người, đương nhiên sẽ không bị Thạch Tượng Quỷ công kích nữa. Nhưng dùng cách này Isa sẽ biết ta là Kim Tệ, thật khiến người ta đau đầu mà” Trong lòng Hàn Sâm có chút phiền muộn.

Nhưng bây giờ, hắn không muốn nhìn Isha và Huyết Kỳ Lân bị giết, nên dù bị bại lộ hắn cũng chỉ có thể thử một lần.

Ngay lúc Hàn Sâm đang suy tư thì lại nghe tiếng Isa gọi: “Hàn Sâm ngươi chết chưa? Chưa chết thì nhanh bước ra đây cho ta.”

“Nữ Hoàng đại nhân, ta làm sao dễ chết như vậy chứ? Ngươi xem thường đệ tử của ngươi quá rồi.” Hàm Sâm thu nhỏ tổ chim thành cái mũ, đội ngược trên đầu, nhìn Isa nói.

Trên người và mặt hắn bê bết máu lại thêm một cái tổ chim đội trên đầu, trông chẳng ra làm sao, nhìn có chút buồn cười.

Ánh mắt Isa nhoáng lên một cái nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng, nàng nhìn chằm chằm Hàn Sâm, sau đó đôi môi đỏ mở ra dùng sức phun một ngụm về phía hắn.

Một ngụm máu tươi như mưa phun về phía Hàn Sâm khiến Hàn Sâm có sửng sốt, hắn không biết Isa muốn làm gì.

Leng keng!

Chỉ thấy trong ngụm máu kia có vật gì đó rơi ra trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn kỹ, thì ra là một cây kim thêu màu đỏ, mỏng hơn so với sợi tóc, chỉ dài bằng một đốt ngón tay.

"Đây là cái gì?" Hàn Sâm nhặt rồi nhìn thoáng qua, phát hiện cây kim thêu này không giống như bình thường.

Chất liệu của nó không hề giống kim loại mà giống như xương của loài sinh vật nào đó, vì nó rất nhỏ, bên trong còn rỗng tuếch, nói là giống kim thêu nhưng nhìn nó càng giống với ống tiêm không có kim tiêm hơn.

Khi Hàn Sâm vừa cầm cây cốt châm đó lên, hắn đột nhiên cảm thấy trong thân thể có một nguồn sức mạnh tự động lưu chuyển như thể nó được triệu hoán.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, vì sức mạnh tự động lưu chuyển này lại chính là Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật mà hắn mới học được cách đây không lâu.

Isa lạnh lùng nói: "Đồ vật ta mang đến đều bị hỏng hết rồi, chỉ còn lại vật nhỏ này trong một pho tượng đá hỏng trước đây, ngươi giữ làm kỉ niệm đi, còn bây giờ lập tức cút đi cho ta."

Hàn Sâm nghe vậy thì trong lòng cảm thấy vui mừng: "Pho tượng đá mà ngươi nói có phải là pho rơi ra từ trong toà cung điện bị sụp, trong thạch động kia không?"

“Bớt nói mấy lời vô ích đi, lập tức cút cho ta, dù ta có chết ngươi cũng phải đưa ta về tinh cầu Đao Phong, giúp ta trông coi Hoàng cung, ta không thích có người động lung tung vào đồ vật của ta.” Isa lạnh nhạt nói.

Hết chương 2280.

Chương 2281. Ngươi có sợ đau không?

“Nữ hoàng không còn nữa, giữ lại hoàng cung còn có ích lợi gì?” Hàn Sâm cầm cốt châm, thản nhiên nói.

“Đó là chuyện của ta, ngươi chỉ cần làm theo là được.” Isa nói.

Hàn Sâm lại cười với Isa: “Xin lỗi, nữ hoàng đại nhân, ta là một tên đã quen tự do tản mạn, loại công việc hộ viện trông nhà này không thích hợp với ta, ngươi vẫn nên tự mình trở về canh giữ hoàng cung của ngươi thì hơn.”

lsa thầm cười khổ trong lòng: “Nếu có thể trở về, thì cần gì phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.”

Đang định nói gì nữa, nhưng đột nhiên nhìn thấy ánh mắt Hàn Sâm cứng lại, sắc mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào pho Thạch Tượng Quỷ kia, trong tay cầm cốt châm, dùng sức phóng về phía Thạch Tượng Quỷ.

Trong lòng Isa thầm than, cốt châm kia nàng cũng đã nghiên cứu qua một đoạn thời gian, tuy rằng vô cùng cứng rắn, gần như không thể phá hủy, nhưng chính nó lại không có sức mạnh đặc biệt gì cả, phía trên nó không cảm giác được lực lượng dao động, nếu có thể dùng cốt châm phá vỡ lực lượng của Thạch Tượng Quỷ, nàng cũng sẽ không bị nhốt ở nơi này.

Nhưng Isa lại kinh ngạc phát hiện, cốt châm phóng ra từ trong tay Hàn Sâm, lại không bị bất kỳ thứ gì ngăn cản, lúc trước trăm phần trăm chắc chắn sẽ bị Thạch Tượng Quỷ đánh rớt, nhưng giờ gần như hoàn toàn không

có bất kỳ phản ứng gì với cốt châm cả, cứ thế mà trơ mắt nhìn cốt châm đâm vào trong trán nó.

“Chuyện này… Làm sao có thể…” Isa kinh ngạc mở to mắt, trên mặt hiện rõ vẻ khó tin.

Sau khi cốt châm đâm vào trán Thạch Tượng Quỷ, chỉ thấy trong cốt châm loáng thoáng hiện ra ánh quang màu máu, hơn nữa ánh quang kia càng ngày càng sáng, sau đó thân thể Thạch Tượng Quỷ liền run rẩy, còn kèm theo tiếng đá rắc rắc vỡ vụn.

Chỉ trong nháy mắt, bức tượng đá kia đã bị nghiền nát ầm ầm, Isa và Huyết Kỳ Lân đang bị nó nắm trong tay cũng bởi vì bàn tay bị nghiền nát mà rơi xuống.

Huyết Kỳ Lân vừa mới bị thương, tiêu hao thể lực không nhiều, sau khi rơi xuống thì xoay người luôn, đạp trên huyết vân đứng trên cầu.

lsa cũng thoi thóp, máu sắp chảy khô, sức sống trong cơ thể đã vô cùng yếu ớt, căn bản không có sức lực phản ứng lại nữa, thân thể thẳng tắp ngã xuống.

Người Hàn Sâm khẽ động, hai tay đỡ lấy Isa đang rơi xuống với tư thế ôm công chúa, cười mỉm nói: “Nữ hoàng đại nhân, xem ra ngươi vẫn phải tự mình trở về trấn thủ hoàng cung.”

Toàn bộ tử khí trên cầu ngọc tản ra , tượng đá khổng lồ vỡ vụn rơi xuống, Isa được Hàn Sâm ôm, nàng từ dưới nhìn lên Hàn Sâm, trong lòng nổi lên cảm giác khác thường.

Nàng chưa bao giờ nhìn một nam nhân nào ở góc độ này, trước kia nàng đều ở tư thế cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh, làm sao có loại tình cảnh này được, làm cho nàng bỗng nhiên cảm giác hình như mình càng thêm yếu đuối vài phần rồi.

Thạch Tượng Quỷ vỡ vụn, tử khí trên cầu ngọc tan hết, cơ thể Hàn Sâm, Huyết Kỳ Lân và Isa cũng dần dần khôi phục bình thường, cầu ngọc không thấy điểm cuối cũng khôi phục dáng vẻ vốn có của nó, đứng ở trên cầu có

thể nhìn thấy mười ba cánh cửa truyền tống ở phía đối diện, và mười hai cầu ngọc khác.

Nhưng mà đám người Hồ Phi đã biến mất, chắc là đã xuyên qua †ruyền tống môn rời khỏi cung điện này.

Bởi vì Huyết Kỳ Lân cũng bị thương, nên Hàn Sâm không cưỡi nó được nữa, hai tay ôm Isa xoay người đi xuống phía dưới cầu ngọc.

“Ngươi không định đi tiếp sao?” Isa tựa vào ngực Hàn Sâm, suy yếu hỏi.

“Đương nhiên phải đi tiếp, nhưng mà trước đó, ta muốn đi qua mười ba cầu ngọc này một lần đã.” Hàn Sâm khẽ cười nói.

Hàn Sâm muốn đi qua mười ba cây cầu ngọc, đương nhiên là vì sức mạnh trong tượng đá.

Sau khi có được cốt châm, hắn mới biết được cốt châm là dị bảo dùng để phối hợp với Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật. Nhưng nếu trước kia muốn sử dụng Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật, thì trước hết hắn phải đánh bại kẻ địch, sau khi kẻ địch không còn năng lực phản kháng, mới có thể sử dụng Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật cướp đi huyết mạch của đối phương.

Khi đối mặt với kẻ địch mạnh mẽ, hoàn toàn đánh không lại được đối thủ, dĩ nhiên Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật sẽ không có tác dụng gì lớn.

Nhưng bây giờ có cốt châm này lại khác, truyền sức mạnh Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật vào cốt châm, chỉ cần đâm cốt châm vào trong cơ thể kẻ nhân, thì cốt châm có thể tự động cướp đoạt huyết mạch của đối phương, Hàn Sâm chỉ cần đâm cốt châm vào mà thôi.

Tuy rằng bản thân cốt châm không có sức mạnh to lớn gì, mọi thứ vẫn phải dựa vào chính bản thân Hàn Sâm, nhưng mà việc chỉ cần đâm một cây châm so với việc phải đánh bại kẻ địch, thì đương nhiên là dễ dàng hơn nhiều.

Mà tượng đá trên mười ba cây cầu ngọc, rõ ràng là chuẩn bị cho Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật và người sở hữu cốt châm, dùng cốt châm có thể dễ

dàng đâm thủng tượng đá, cướp đoạt sức mạnh huyết mạch cất giấu trong tượng đá, giống như Hàn Sâm đã làm với Thạch Tượng Quỷ vậy, bây giờ trong cốt châm kia đã có được một giọt Minh Huyết cô đặc lại.

Đừng nhìn nó chỉ là một giọt máu nhỏ bé, nhưng nó là huyết mạch của lực lượng Minh Giới, là sức mạnh truyền thừa cấp Thần Hóa.

Trên mười hai tòa cây cầu ngọc khác, chắc chắn cũng có huyết mạch Thần Hóa tương tự, đương nhiên Hàn Sâm không thể bỏ qua.

Hàn Sâm thay đổi tư thế, cõng Isa lên lưng mình, sau đó lại đi lên một cây cầu ngọc khác, quả nhiên như Hàn Sâm dự đoán, nửa đoạn đầu của cầu ngọc cũng không có nguy hiểm, đi tới trước tượng đá ở giữa cầu, Hàn Sâm trực tiếp phóng cốt châm ra, trong nháy mắt đã rút được lực lượng huyết mạch ở bên trong tượng đá ra, tượng đá cũng theo đó mà sụp xuống, cả cây cầu ngọc cũng mất đi sức mạnh bảo vệ, hóa thành một cây cầu ngọc bình thường.

Hàn Sâm đi qua từng cây cầu một, rút hết lực lượng huyết mạch bên

trong tượng đá ra. Isa thấy vậy, trong mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc, không biết vì sao khi cốt châm ở trong tay Hàn Sâm, lại có uy lực mạnh mẽ

như vậy.

Isa chỉ nhặt được cốt châm, đương nhiên không biết châm này cần phải phối hợp với Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật, không có Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật, cốt châm ngoài cứng rắn thì không có tác dụng gì khác.

Những thứ Thánh Chủ lưu lại đều có tác dụng của nó, nhưng pho tượng thần Thánh Chủ thứ hai không biết vì nguyên nhân gì mà bị phá hư, cho nên Hàn Sâm không có khả năng lấy được cốt châm, lại không ngờ là đã bị Isa lấy được, cuối cùng vẫn rơi vào trong tay Hàn Sâm.

Thánh Chủ không cắt đứt tất cả thông lộ, hắn còn để lại một vài thứ ở trong thông lộ nữa, mấy thứ này vòng vòng đan xen vào nhau, làm cho Hàn Sâm cảm giác vô cùng kỳ quái, đoán không ra vì sao Thánh Chủ phải làm như vậy.

Ngân Nguyên Bảo, Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật, cốt thuật, truyên thừa của mười ba loại lực lượng huyết mạch, mỗi một thứ đều được xem như trọng bảo, truyền ra ngoài cũng đủ để dẫn đến cường giả Thần Hóa tới tranh giành.

Nhiều bảo vật như vậy đều chỉ là thử thách do Thánh Chủ bày ra, thật không biết bảo tàng chân chính của Thánh Chủ sẽ khủng bố như thế nào.

“Nữ hoàng đại nhân, ngươi có sợ đau không?” Hàn Sâm nhìn Isa trong ngực hỏi.

lsa hơi ngẩn ra, không biết Hàn Sâm hỏi vậy là có ý gì. “Ý ta là, ngươi có sợ bị chích không?” Hàn Sâm nháy hai mắt hỏi lại. “Chích?” Isa ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm.

Trong tay Hàn Sâm cầm cốt châm, cười nói với Isa: “Nếu như sợ thì nhắm mắt lại, đau một chút là hết.”

Nói xong, Hàn Sâm bèn đâm cốt châm vào trong lồng ngực Isa, một giọt Minh Huyết từ trong châm chảy ra, hòa vào trong máu của Isa.

Nếu như muốn tiếp tục đi tiếp, nhất định phải nghĩ ra được biện pháp giải quyết đại phiền toái Hồ Phi này, không có cường giả Thần Hóa, thì không có ai là đối thủ của Hồ Phi cả.

Cho dù bản thân Hàn Sâm hấp thu huyết mạch Thần Hóa, cũng chỉ có thể đạt được huyết mạch cấp Thần Hóa, thực lực sẽ không trực tiếp †ăng lên cấp Thần Hóa được, mà Isa lại không giống, nàng chỉ thiếu nửa bước là có thể thăng lên cấp Thần Hóa, đạt được huyết mạch Minh giới hoàn chỉnh, tỷ lệ có thể tấn chức lên Thần Hóa rất lớn, đây là tư cách tốt nhất để bọn họ tham gia tranh đoạt bảo tàng của Thánh Chủ.

Hết chương 2281.

Chương 2282. Isa thăng cấp

Huyết mạch Minh giới hòa vào trong thân thể của Isa, lập tức nhìn thấy trong thân thể Isa tuôn ra từng luồng tử khí, hóa thành từng sợi xích Trật Tự màu tím bay lên, bao bọc thân thể Isa ở trong đó.

Tất cả mọi thứ, áo giáp, đồ trang sức, đồ phòng thủ v.v đều trực tiếp bị phá hủy thành hư vô trong xích Trật Tự khủng bố đó, chỉ có cơ thể cao gầy của Isa bị xích xích Trật Tự bao bọc trong đó, giống như trở về hình dạng thai nhi đang cuộn tròn lại vậy.

Xích Trật Tự màu tím tạo thành một cái kén màu tím, hoàn toàn bao bọc cả người Isa.

Trong một tòa cung điện khổng lồ, Hồ Phi và Bạch tiên sinh, Đoạn Tội đang đi về phía trước, đột nhiên Hồ Phi ngừng lại, nhìn vào phía trước cung điện hỏi: "Bạch tiên sinh, con đường này không có gì sai chứ? Tại sao chúng ta đi một hồi lâu, vẫn còn trong cung điện này vậy?"

Bạch tiên sinh chậm rãi nói: "Nơi này chắc là tiết điểm an toàn thứ tư của bảo tàng, chỉ có đi qua nơi này, chúng ta mới có thể đến được chỗ bảo tàng chân chính."

"Phải làm sao mới có thể đi qua được nơi này?" Hồ Phi nhìn Bạch tiên sinh hỏi.

"Tòa cung điện này chắc là có cấm chế của lực lượng không gian, năng lực của ta yếu ớt, khó phá vỡ được cấm chế lực lượng không gian của cung điện, e rằng còn phải nhờ đại nhân ngươi tự mình ra tay phá giải." Bạch tiên sinh suy nghĩ một lát rồi nói.

"Bắt đầu từ đâu?" Hồ Phi nhíu mày hỏi.

"Theo ta suy đoán, thì có thể bắt đầu từ nơi đó." Bạch tiên sinh chỉ vào một cột đá bên cạnh nói.

Hồ Phi nhìn về phía cột đá, suy nghĩ không ra tay.

Hàn Sâm nhìn Isa trước mặt, trên khuôn mặt hắn lộ vẻ vui mừng, tình huống của Isa còn tốt hơn so với những gì hắn tưởng tượng.

Huyết mạch Minh giới đã kích phát một tia Huyết Mạch Minh Hoàng vốn đã ẩn đi trong cơ thể nàng, trong sự dung hợp của hai thứ này, cộng thêm căn cơ của Isa vốn đã cực tốt, nên thuận lợi đột phá tiến vào cảnh giới Thần Hóa.

Nhìn Isa sau khi thăng cấp lên Thần Hóa, nàng mặc một thân thần giáp màu tím, khí tức khủng bố mạnh mẽ, giống như nữ vương đáng sợ của vũ trụ tinh không ghé xuống nhân gian.

"Nếu như ngươi dám nói ra chuyện vừa nhìn thấy, ta sẽ giết ngươi ngay." Isa lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

"Nữ hoàng đại nhân, ta không thấy cái gì cả." Hàn Sâm chớp chớp mắt nói, trong lòng lại thầm nghĩ: "Nữ nhân thật sự kỳ quái, rõ ràng khổ sở theo đuổi cảnh giới Thần Hóa, bây giờ thăng lên cảnh giới Thần Hóa rồi lại không vui vẻ, lại còn để ý từng chỉ tiết nhỏ như vậy, dáng vẻ không mặc quần áo vẫn rất xinh đẹp, lại không xấu, có cái gì đáng để ý chứ?"

Isa trừng mắt nhìn Hàn Sâm một cái, không nói gì nữa, nàng đánh giá mười ba truyền tống môn hỏi: "Chúng ta nên đi truyền tống môn nào?"

Hiển nhiên Isa không hiểu rõ mấy thứ này lắm, lúc trước hình như nàng vẫn một đường mạnh mẽ xông vào.

"Ta cũng không am hiểu chuyện này, nếu như không đoán sai, chắc là bọn họ đi tới truyền tống môn ở phía sau cây cầu Sinh Tử Luân Hồi. Nhưng mà cho dù lần này chọn đúng, thì đường phía dưới đó chúng ta cũng không biết nên đi như thế nào, chỉ có thể thử từng cái một."

Hàn Sâm suy nghĩ một lúc mới hỏi: "Nữ hoàng đại nhân, sao ngươi lại tới nơi này?"

Isa suy nghĩ đáp: "Khi ta đi thăm dò cùng một đội ky sĩ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam ở một tinh cầu, ngoài ý muốn đánh thức Bá Hạ dị chủng Thần Hóa, kết quả bị nó nuốt."

"Ban đầu ta cũng tưởng mình chết chắc, tuy rằng chỉ bị Bá Hạ nuốt vào, nhưng dạ dày của nó lại có thể tiêu hóa hết thảy, chỉ sợ cho dù là sinh vật

cấp Thần Hóa, cũng sẽ bị nó tiêu hóa rất nhanh. Trong lúc ta đang tuyệt vọng, lại ngoài ý muốn phát hiện có một khe nứt trong dạ dày của nó, ta lập tức chui theo khe nứt kia ra ngoài, đi qua rất nhiều hang động, đến được nơi có bức tượng đá bị vỡ, từ nơi đó đi vào trong một cung điện, chắc là cung điện ở trên lưng Bá Hạ"

"Chờ một chút, ngươi nói, cung điện trên mặt đất không phải là ngươi đánh nát, tượng thần của Thánh Chủ cũng không phải do ngươi phá hư?" Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn Isa hỏi.

"Đương nhiên không phải, sức mạnh của ta khi đó còn chưa đủ để phá hư đồ vật bên trong cung điện." Isa nói.

"Cung điện không phải do ngươi phá vỡ, thì trước ngươi chắn là đã có thứ gì đã vào cung điện, khe nứt trong dạ dày Bá Hạ kia cũng có thể là kiệt tác của hắn…" Hàn Sâm trầm ngâm nói.

Isa gật đầu: "Chắc là như vậy không sai, hơn nữa rất có thể là hắn vẫn còn ở đây"

"Vì sao?" Hàn Sâm không hiểu nhìn Isa, không biết vì sao Isa lại đoán như vậy.

"Bởi vì khe nứt trong dạ dày Bá Hạ, chắc là mới xuất hiện cách đây không lâu, nhìn tốc độ khép lại của khe nứt kia, cách thời gian ta đến nơi đó nhiều nhất cũng sẽ không quá một tuần, nếu không thì khe nứt đã khép lại rồi." Isa suy nghĩ một lúc rồi nói.

Hàn Sâm lập tức nhíu mày: "Vậy thật sự có thể hắn vẫn còn ở trong cung điện, nhưng vì sao hắn lại không để lại dấu vết gì trong cung điện chứ? Nếu hắn đã vào, thì hắn sẽ để lại một số dấu vết gì đó. Nhưng ngoài cung điện bị phá vỡ thì những dấu vết khác đều là do ngươi lưu lại không sai chứ?"

Isa gật đầu: "Ừ, khi ta vào thăm dò, ta cũng không tìm thấy dấu vết của bất cứ ai đi vào cả."

"Hơn nữa hắn đánh nát tượng đá, nhưng không lấy đi cốt châm ở trong tượng đá, việc này càng kỳ quái, chẳng nhẽ chỉ bởi vì hắn bất cẩn không

phát hiện sao? Cường giả mạnh mẽ như vậy lại bất cẩn đến mức này, nghĩ thế nào cũng không thể tin nổi.” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

lsa khẽ thở dài, “Có lẽ hắn chẳng thèm quan tâm đồ vật ở nơi này cũng không chừng.”

Hàn Sâm nghe xong thì giật mình: “Quả thật có loại khả năng này, cường giả khủng bố có thể mạnh mẽ đánh thủng một thông đạo trong dạ dày Bá Hạ, thì kẻ đó là người mạnh mẽ cỡ nào chứ, có lẽ mục tiêu thật sự của hắn chỉ có bảo tàng chân chính của Thánh Chủ mà thôi, nếu thật sự là như vậy, vậy thì phiên phức rồi.

Hàn Sâm và Isa đi xuyên qua cầu Sinh Mệnh Luân Hồi, đi tới trước quang môn kia, đi thẳng vào trong quang môn.

Giống như lúc trước, hai người Hàn Sâm lại đi tới một cung điện, đây là một cung điện bình thường, có chính điện, điện thờ hai bên và một hậu điện có bốn truyền tống môn.

Ánh mắt Hàn Sâm quan sát bốn phía, nói với Isa: “Bọn họ chắc là truyền tống rời đi từ nơi hậu điện này.”

“Làm sao ngươi biết?” Isa kinh ngạc hỏi.

“Ta có thể thấy khí tức còn sót lại trên cơ thể của họ.” Hàn Sâm giải thích, nhưng bản thân hắn cũng có nghỉ ngờ.

Bởi vì cường giả càng lợi hại, khí trên người bay hơi cũng càng thấp, thời gian lưu lại cũng càng ngắn, đám người Bạch tiên sinh đã đi rất lâu rồi. Theo tình huống bình thường mà nói, Hàn Sâm rất khó nhìn thấy khí tức bọn họ lưu lại trong không khí mới phải.

Trên thực tế Hàn Sâm cũng không nhìn thấy khí tức còn lưu lại trên người Hồ Phi và Đoạn Tội, nhưng hắn lại nhìn thấy rõ ràng khí tức Bạch tiên sinh lưu lại trong không khí, việc này hiển nhiên có chút không bình thường.

“Chẳng lẽ là Bạch tiên sinh cố ý lưu lại?” Hàn Sâm âm thầm suy đoán trong lòng: “Nhưng làm sao hắn xác định được ta và Isa có thể thoát khỏi khốn

cảnh chứ? Và vì sao lại cố ý lưu lại manh mối cho ta, hay là nói nơi này căn bản chính là một cái bẫy?”

Hết chương 2282.

Chương 2283. Nơi cất giấu kho báu

Hàn Sâm và Isa đều không có sở trường về mảng suy tính này. Thay vì xông vào lung tung, thà đi theo dấu vết do Bạch tiên sinh để lại thử xem sao.

Dưới sự dẫn dắt của Hàn Sâm, cả hai người và Huyết Kỳ Lân lần theo dấu vết mà Bạch tiên sinh để lại đi vào truyền tống môn, kết quả không hề gặp nguy hiểm nào.

Họ liên tục xuyên qua vài cung điện, tất cả đều giống như cung điện mà trước đó Hàn Sâm từng đi qua, mọi nơi đều là vùng an toàn.

“Rốt cuộc Bạch tiên sinh có ý gì nhỉ?” Hàn Sâm suy tư nhưng nghĩ mãi không ra tại sao Bạch tiên sinh làm như vậy.

Nếu nói là ngay từ đầu, Bạch tiên sinh vì họ nên mới đối đầu với Hồ Phi, vì muốn gây phiền phức cho Hồ Phi nên mới để lại những dấu vết này, vậy thì không hợp cho lắm.

Nhờ số hạt còn sót lại của Bạch tiên sinh làm dấu hiệu chỉ đường, Hàn Sâm và Isa tiến lên với tốc độ cực nhanh, không lâu sau đã đến tiết điểm thứ tư.

Tất cả khung cảnh nơi đây lọt vào tầm mắt khiến Hàn Sâm và Isa khẽ nhíu mày, cả đại điện sụp hơn phân nửa, khắp nơi đều là cột đá đứt gãy và mái đá sụp đổ.

Hàn Sâm nhìn quanh đại điện nhưng không phát hiện tượng thần Thánh Chủ, hơn nữa cũng không phát hiện vật nào đặc biệt.

“Xem ra nhóm của Hồ Phi đã dùng bạo lực để thông qua tiết điểm này.” Hàn Sâm tìm kiếm vô cùng cẩn thận, kết quả không phát hiện được gì.

“Không biết Thánh Chủ để lại thứ gì ở đây? Nhưng cho dù là thứ gì đi

nữa, chắc hẳn đã bị bọn Hồ Phi lấy mất rồi.” Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Đồ do Thánh Chủ để lại đều liên quan chặt chẽ với nhau, nếu như thiếu mất món nào đó, chẳng biết sau này sẽ gặp phải khó khăn gì.

Chuyện đến nước này, Hàn Sâm cũng chỉ có thể tiếp tục lần theo dấu vết với Isa. Kết quả sau khi qua truyền tống môn, khung cảnh trước mắt lại khiến hai người ngẩn ngơ.

Nơi mà họ được đưa đến lại chẳng phải là cung điện, mà là vùng biển mênh mông vô tận.

Bá Hạ khổng lồ như một tinh cầu, trong người nó chứa đựng một vùng biển như thế cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng lại khiến Hàn Sâm cảm thấy khá buồn bực.

Chắc là đám người Bạch tiên sinh đã đi vào vùng biển, nhưng vì sóng gió trên biển cực kỳ bất ổn, số hạt mà Bạch tiên sinh để lại đã sớm bị gió thổi, không biết đã bị cuốn đến nơi nào, chẳng thể tiếp tục lần theo dấu vết nữa.

“Vùng biển lớn như thế, nếu muốn tìm được đám người Bạch tiên sinh, chỉ e không phải chuyện dễ dàng.” Hàn Sâm đành phải nói vậy.

Isha quan sát xung quanh, hồi lâu sau mới nói: “Nơi này rất có khả năng là nơi cất giấu kho báu thật sự của Thánh Chủ, có lẽ họ cũng không đi đâu xa, mà là chỉ xuống biển thôi.”

Hàn Sâm cũng nghĩ tới khả năng này, nhưng nếu kho báu được cất giấu dưới biển, muốn tìm được đám người Bạch tiên sinh sẽ càng thêm khó khăn.

“Bây giờ không còn cách nào khác, chỉ có dựa vào vận may xuống đó

†ìm thử thôi.” Hàn Sâm nói.

lsa gật đầu, dứt khoát xuống biển, quanh người tỏa ra khí màu tím nhạt. Khi nước biển tiếp xúc với chúng thì lập tức tách ra hai bên.

Hàn Sâm mang Huyết Kỳ Lân đi theo Isa, được sức mạnh của Isa che chở đi xuống tận đáy biển.

Luồng khí màu tím quanh người Isa hóa thành Lĩnh Vực Tử Khí, ngăn chặn nước biển xung quanh trong phạm vi hơn mười mét. Sau đó bọn họ đi sâu vào biển, dần dần đi đến nơi sâu nhất của biển cả.

Đi khoảng trăm dặm đường dưới đáy biển mà chẳng thấy bóng sinh vật nào khác thường, cả vùng biển vô cùng yên ắng, giống như Biển Chết không có bất cứ sinh mạng nào tồn tại.

Đúng lúc ấy, bọn họ đột nhiên nhìn thấy một cái bóng cực lớn đang cử động ở vùng biển xa xa. Isa cũng dừng lại, nhìn chằm chằm cái bóng ấy ở vị trí xa xôi.

Cái bóng nhoáng cái đã di chuyển đến gần đây, cuối cùng Hàn Sâm đã nhìn rõ nó là thứ gì, trong lòng hơi căng thẳng.

Đó là một giống loài kỳ lạ, khổng lồ giống như cá voi, cả người trắng như tuyết, quả thực nó chính là một con cá voi trắng.

Tuy nhiên con cá voi này lớn hơn cá voi bình thường không biết bao nhiêu lần, chiều cao vượt hơn cả cây số, hễ nó cử động là khiến nước biển ở dưới đáy dao động khủng khiếp, khu vực gần nó hình thành một loạt dòng nước xoáy.

“Sinh vật Thần Hóa” Isa trầm giọng nói.

“Không ngờ trong cơ thể Bá Hạ lại có sự tồn tại của sinh vật Thần Hóa. Chỉ e ngoài Thánh Chủ, chẳng ai có thể làm được như thế nàòa” Hàn Sâm cười khổ và nói.

Rõ là cá voi trắng khổng lồ đã để mắt đến Hàn Sâm và Isa, dù sao trong vùng biển này không có những sinh vật khác tồn tại, sự xuất hiện của ba sinh mệnh như họ thật sự quá chói mắt.

Nhất là Isa với Huyết Kỳ Lân, một người là cường giả Thần Hóa, một đứa mang hơi thở giết chóc đâm máu tận trời xanh, muốn không làm người ta chú ý cũng khó.

Khi còn cách họ khoảng một cây số, cá voi trắng khổng lồ đột nhiên há mồm, phát ra sóng âm với tần số cao khác thường, đồng thời trong miệng nó tỏa ra lực hút mạnh mẽ, làm nước biển tạo ra xoáy nước khổng lồ, cuốn hết mọi thứ xung quanh vào bụng mình, nuốt chửng.

Lĩnh vực Tử Khí trên người Isa cũng chuyển động cuồn cuộn giữa dòng xoáy của biển, nhưng lại mơ hồ có cảm giác bị lôi vào miệng cá, tử khí không ngừng bị cuốn vào trong nước.

Isa khẽ nhíu mày, dùng tay làm đao, tử khí bỗng chốc ngưng tụ thành đao khí, cánh tay vươn cao qua đỉnh đầu, sau đó chém thẳng vào xoáy nước.

Đao khí hóa thành ác quỷ tử khí gào thét, điên cuồng chém tới cá voi trắng khổng lồ, chém thẳng luôn vào xoáy nước được hình thành từ sức mạnh của con cá voi. Sức mạnh của đao khí ác quỷ ấy không hề suy giảm, tiếp tục chém ngay đỉnh đầu của cá voi trắng khổng lồ.

Cá voi trắng không hề có ý định trốn tránh, cái miệng nó tiếp tục ngoác lớn, khuôn miệng khổng lồ như lỗ đen tỏa ra lực hút khủng bố đến cùng cực, cứ thế nuốt luôn đao khí ác quỷ chém giết của Isa.

Ừng ực!

Sau khi đao khí ác quỷ bị cá voi trắng khổng lồ nuốt vào, những cái vảy trắng của nó như đang ợ hơi, phun ra một loạt hơi nước, hình thành số lượng lớn bọt khí ở dưới biển.

Hàn Sâm nhìn mà hết hồn. Tuy Isa vừa mới lên chức Thần Hóa, nhưng nàng có được sức mạnh Minh giới, đao pháp Tuyệt Nha lại nổi tiếng khắp thiên hạ với sức bền và khả năng xé toạc, thế mà lại bị cá voi trắng khổng lồ nuốt hết đao khí, sức mạnh khủng bố của con cá này thật sự khiến người ta giật nảy mình.

lsa khẽ nhíu mày, trên người nổi lên từng đường xích Trật Tự màu tím. Xích Trật Tự sắp xếp và gắn kết theo phương thức huyền ảo, hình thành đao khí ác quỷ tử khí trên cơ thể Isa.

Hiện giờ cả người Isa đều tản ra đao ý khủng bố, khiến người ta cảm thấy nàng chính là một thanh đao hung ác nhất trần đời, bất cứ lúc nào cũng có khả năng ra khỏi vỏ, chém giết xé toạc hết mọi thứ.

Đối mặt với Isa bùng nổ sức mạnh, con cá voi trắng khổng lồ kia vẫn không hề sợ hãi. Nó lại há miệng, tản ra sức mạnh như lỗ đen, mọi thứ xung quanh đều bị hút vào miệng của cá voi, một lượng lớn nước biển và cát đá cũng cuồn cuộn theo vào, giống như bị nuốt vào cái động không đáy.

Thấy con cá voi trắng khổng lồ đã há miệng và vọt đến đây, Isa lạnh lùng quát, cánh tay điên cuồng chém vào cơ thể cá voi.

Ác quỷ gào thét liên tiếp lao đến cá voi trắng, nước biển xung quanh và cát đá đều bị xé toạc ngay tức thì, hình thành một vùng chân không cực lớn.

Một loạt đao khí màu tím và hỗ đen của cá voi trắng lập tức va chạm với nhau, hỗ đen bị xé toạc, đao khí màu tím cũng đồng thời nứt toác, sinh ra sóng xung kích khiến cả vùng biển nổ tung trong nháy mắt. Từng đợt sóng vút lên cao, tưởng như cả vùng biển này đều bị lật tung ném đi.

Đòn đánh này quả là ngang sức ngang tài, không có bên nào chiếm được lợi ích.

Nhưng một giây sau, Isa và Hàn Sâm lại biến sắc. Sau khi lỗ đen trong miệng cá voi bị xé toạc, có một thứ đột ngột bay ra từ đó, bao phủ cả ba người Isa, Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân, trong nháy mắt đã kéo họ vào bụng con cá voi trắng khổng lồ.

Hết chương 2283.

Chương 2284. Chuông Thanh Đồng

Thứ bao phủ Isa, Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân là một chuông Thanh Đồng lớn, xích Trật Tự màu tím trên người Isa ngưng tụ thành đao khí, hai tay nàng liên tục vung, hết đao này rồi lại tới đao khác chém vào bên trong thành của chuông Thanh Đồng, thành chuông vang lên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không chém vỡ.

“Rốt cuộc thì cái chuông lớn này là cái quỷ gì? Sao lại có thể ở trong bụng cá voi trắng? Dị chủng cũng có thể sử dụng dị bảo sao?” trong lòng Hàn Sâm hơi ngạc nhiên.

Kengl

Chuông Thanh Đồng lớn đã rơi vào trên mặt thứ gì đó, cuối cùng thì ngừng lại, Isa còn muốn tiếp tục chém, nhưng chuông Thanh Đồng lớn kia lại tự động bay lên, làm cho bọn họ thoát khỏi phạm vi bao phủ của chiếc chuông.

Lực lượng của lĩnh vực trên người Isa tản ra, bảo vệ Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân.

theo lý thuyết thì nơi này hẳn là đã ở bên trong của cá voi trắng, có khả năng nhất chính là đang ở trong dạ dày, khả năng tiêu hóa của dị chủng cấp Thần Hóa không phải là thứ mà sinh vật bình thường có thể chống lại, Vương thể của cường giả cấp Vương ở bên trong dạ dày cũng sẽ nhanh chóng bị tiêu hóa sạch.

Nhưng khi Hàn Sâm và Isa nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trước mắt thì ngay ra hết với nhau.

Đây đâu phải dạ dày gì, rõ ràng là một phòng điều khiển cực kỳ công nghệ hóa, trình độ hiện đại hóa và cảm giác công nghệ này cũng đã có thể so sánh với phòng điều khiển chiến hạm trước đây.

Điều làm cho người ta cảm thấy khó tin hơn chính từ phòng điều khiển nhìn ra, tất cả các vật liệu đều trong suốt, cái loại cảm giác này làm cho người ta không thể diễn tả được.

Một con cá voi lớn trong suốt, bên trong là các loại máy móc, dụng cụ và thiết bị khác nhau đều có thể nhìn thấy rõ ràng, hơn nữa ngay cả những máy móc, dụng cụ và thiết bị đó cũng trong suốt như tinh thể, chẳng qua là màu sắc thì có khác nhau.

Hoạt động của động cơ, chuyển động của pít-tông, chuyển động quay của bánh răng, chuyển động của các máy móc khác nhau, tất cả mọi thứ đều có thể được nhìn thấy rõ ràng ở đây.

“Rốt cuộc thì đây là cái quỷ gì vậy chứ?” Lúc này Hàn Sâm bị làm cho hết hồn thật.

Thoạt nhìn ở bên ngoài cá voi trắng như sinh vật Thần Hóa, nhưng hóa ra lại là một sản phẩm khoa học kỹ thuật thuần túy, thật sự khiến người ta không thể tin được, vậy mà lại có thứ đồ như vậy.

Isa cũng đánh giá xung quanh với vẻ ngạc nhiên, ánh mắt bọn họ gần như đồng thời cùng rơi vào bàn điều khiển chính của phòng điều khiển.

Ngồi trên chiếc ghế phía sau bàn điều khiển chính là một sinh vật nam tính, chính xác mà nói thì đó là một bộ xương của nam giới mới đúng, bởi vì cơ thể của hắn đã chết, chỉ còn lại một đống xương trắng bọc trong quần áo.

Quần áo của hắn hẳn cũng là sản phẩm công nghệ, chứ không phải một áo giáp dị bảo nào đó, đồng phục màu đen bạc mang đầy yếu tố công nghệ cao, từ trang phục và tác phong của bộ xương khô này cũng có thể thấy hẳn là một người đàn ông.

Chuông Thanh Đồng trước đó đã kéo vào đám người Hàn Sâm vào đã thu nhỏ lại chỉ bằng một nắm tay, dừng ở trên bàn điều khiển chính.

“Đại vũ trụ Gien có loại khoa học kỹ thuật này không?” Hàn Sâm nhìn Isa ở bên cạnh, với vốn kiến thức dự trữ của mình, hắn thật sự không thể biết được cá voi trắng là tộc khoa học kỹ thuật nào.

lsa lắc đầu và nói: “Lực phá hoại của vũ khí khoa học kỹ thuật có thể đạt đến cấp Thần Hóa đúng là không ít, nhưng mà thật sự có thể sử dụng trong chiến đấu cũng rất ít, bởi vì mất quá nhiều thời gian để kích hoạt và điều chỉnh, tuyệt đối không có khả năng sử dụng khi chiến đấu với cường giả Thần Hóa chân chính. Dùng những thứ đó tấn công tinh hệ, với mục tiêu là tinh cầu không thể chuyển động thì còn được. Còn có cả chiến giáp sinh vật của tộc Mika, vũ khí khoa học kỹ thuật của loại này coi như là rất mạnh, nhưng những thứ đó hoàn toàn khác với cá voi trắng này…”

Hiển nhiên Isa cũng không biết nguồn gốc của cá voi trắng này.

“Xem ra lại là kiệt tác của Thánh Chủ, thành tựu về khoa học kỹ thuật ở Thánh Vực cũng vô cùng cao nhỉ.” Hàn Sâm đánh giá xung quanh, trong lòng có hơi nghi ngờ.

Nếu chủ nhân của cá voi trắng đã chết, cũng đã hóa thành bộ xương khô, làm sao cá voi trắng này lại có thể tự động bơi mà không có người điều khiển, còn có thể nuốt bọn họ vào trong này?

Isa bước đến chỗ bộ xương khô kia, vung tay lên, lập tức nhìn thấy tử khi hình thành bởi xích Trật Tự màu tím đang cuốn về phía bộ xương khô, hiển nhiên là đang muốn lục tung bộ xương xem có thể tìm ra manh mối hay thứ gì có thể chứng minh minh thân phận linh tỉnh không.

Nhưng tử khí của Isa còn chưa chạm vào được bộ xương, thì chuông Thanh Đồng cổ trên bàn điều khiển đã rung lên, lập tức bao trùm hết tử khí của Isa vào bên trong.

"A, chuông Thanh Đồng cổ này lại còn có thể tự động ngăn địch? Chẳng nhẽ nó cũng là sản phẩm của khoa học kỹ thuật?" Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn chuông Thanh Đồng cổ.

"Ngươi mới là sản phẩm của khoa học kỹ thuật! Cả nhà ngươi mới là sản phẩm của khoa học kỹ thuật!" Bỗng nhiên có một giọng nói giống như của một đứa bé nam lọt vào tai của Hàn Sâm và Isa.

"Là ai?" Hàn Sâm và Isa đều ngạc nhiên, lập tức cảnh giác nhìn về phía bàn điều khiển, nhưng với khả năng cảm ứng của mình, bọn họ không nhìn thấy bất kỳ sinh vật nào ở bên cạnh bàn điều khiển.

Vẫn chỉ có bộ xương khô ngồi trên chiếc ghế điều khiển chính, khiến cho vẻ mặt của Hàn Sâm và Isa đều trở nên vi diệu hẳn.

"Không thể nào? Chẳng nhẽ là gặp quỷ?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào bộ xương khô lẩm bẩm tự nói, Động Huyền Khí Tràng của hắn đã quét rất nhiều lần lên người bộ xương khô, một chút sự sống cũng không có, đã chết hẳn luôn rồi, nhìn thế nào cũng không thể nói nữa, trừ phi là quỷ.

"Ngươi mới là quỷ, cả nhà ngươi đều là quỷ!" Giọng nói của đứa bé nam đó lại vang lên, trông có vẻ rất tức giận.

Lần này Hàn Sâm và Isa đều nghe rõ ràng, hóa ra âm thanh lại truyền ra từ trên cái chuông Thanh Đồng nhỏ.

Giây tiếp theo, Hàn Sâm nhìn thấy chuông Thanh Đồng nhỏ đong đưa, hoa văn kỳ dị trên đó đột nhiên nứt ra, lộ ra một đôi mắt màu xanh biếc rất sáng rọi.

Phía dưới đôi mắt còn nứt ra một cái khe, giống như một cái miệng, liên tục đóng mở.

Hàn Sâm ngơ ngác nhìn chuông Thanh Đồng cổ gào lên với hắn, cơ thể liên tục nhảy lên, cảm thấy cực kỳ phẫn nộ.

"Đây là thứ đồ chơi gì vậy?" Trong lúc nhất thời Hàn Sâm không kịp phản ứng lại, vốn dĩ hắn cho rằng chuông Thanh Đồng kia là một món dị bảo cái chuông Thanh Đồng cổ có thể lớn nhỏ này rõ ràng là có những đặc điểm của một cơ thể sống.

"Ngươi mới là đồ chơi ấy! Cả nhà ngươi đều là đồ chơi!" Chuông Thanh Đồng càng phẫn nộ hơn, vừa nhảy vừa mắng chửi.

"Ngươi không phải là trí tuệ nhân tạo đấy chứ? Thoạt nhìn kiểu dáng thì trình độ vẫn còn rất thấp, tới tới lui lui chỉ biết hai câu nói suông như vậy thôi à" Hàn Sâm tò mò đánh giá chuông Thanh Đồng, nói.

Chuông Thanh Đồng vừa mở miệng, lại muốn mắng chửi: "Ngươi là người…"

Nhưng mắng được nửa chừng, chuông Thanh Đồng lại cảm thấy có chút không đúng, nếu tiếp tục mắng như vậy, chẳng phải là thật sự bị coi là trí tuệ nhân tạo sao.

Vì thế mắng được một nửa, chuông Thanh Đồng tức thì đứng thẳng lên rất kiêu ngạo, vẻ mặt ngạo mạn đổi giọng, nói: "Sinh vật hạ đẳng, ngu xuẩn không biết gì, các ngươi nghe cho kỹ đây, đại gia nhà ngươi tên là Đại Vương Chung, các ngươi cũng có thể gọi ta là đại gia, cũng có thể gọi ta là Đại Vương"

Nói xong, Đại Vương Chung như nghĩ tới điều gì đó, lại trừng mắt nhìn Hàn Sâm một cái, bổ sung thêm: "Đại gia nhà ngươi không phải là trí tuệ nhân tạo."

Hết chương 2284.

Chương 2285. Đại Vương

Hàn Sâm và Isa liếc nhìn nhau đầy nghỉ hoặc, rốt cuộc thì cái tên này là thứ đồ gì, nói dị bảo không giống dị bảo, nói sinh vật lại không giống sinh vật.

Ngọc Cổ cũng là sinh vật, nhưng Ngọc Cổ được sinh ra từ thiên nhiên, cũng không có dấu vết nhân tạo, mà chữ khắc trên người của tên này, nhìn thế nào cũng không giống như tự nhiên sinh ra.

“Được rồi, Đại Vương, ngươi nhốt chúng ta ở trong này là muốn làm cái gì?” Hàn Sâm nhìn chuông Thanh Đồng hỏi.

Đại Vương giở giọng xem thường, nhảy dựng lên, quát: “Cái gì mà bắt các ngươi chứ? Bổn Đại Vương là đang cứu các ngươi đấy, hiểu không? Tiểu hài tử xấu xa, không hiểu thì cũng đừng nói lung tung chứ”

“Cứu chúng ta? Cứu như thế nào?” Hàn Sâm mang vẻ mặt nghi ngờ nhìn Đại Vương Chung.

“Mấy tiểu tử các ngươi đều chẳng hiểu chuyện gì cả, cũng dám xông vào biển Thánh Linh, quả thật là tự tìm đường chết. Nếu như không phải Bổn Đại Vương cứu các ngươi một mạng, các ngươi sẽ nhanh chóng biến thành những tên ngu xuẩn thôi, chỉ còn lại một đống xương trắng.” Cơ thể nó bay vút lên không trung rồi đáp xuống trên đỉnh đầu bộ xương khô, lạnh lùng nói.

“Hắn là ai vậy?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Hắn vốn tưởng rằng bộ xương khô này là chủ nhân của Đại Vương Chung, nhưng bây giờ có vẻ như không phải vậy.

“Hừ, đồ phế vật như vậy làm sao Bổn Đại Vương phải nhớ hắn là ai chứ? Chỉ là một nhân vật nhỏ không có sức ảnh hưởng gì.” Đại Vương Chung vô cùng khinh thường bĩu môi nói.

Hàn Sâm cũng không cho rằng người này thật sự là phế vật, có khả năng điều khiển sản phẩm khoa học kỹ thuật như cá voi trắng thế này, cho dù bản thân hắn là một tên cặn bã, dựa vào cá voi trắng cũng có thể đối chọi với cường giả cấp Thần Hóa.

“Hắn chết như thế nào?” Isa nhìn Đại Vương Chung hỏi.

Đại Vương Chung bĩu môi nói: “Người này tưởng là ỷ vào thứ đồ chơi kỳ quái này là có thể xâm nhập vào biển Thánh Linh trộm lấy kho báu của Thánh Chủ, nhưng thằng ranh này đâu có biết thứ đồ này hoàn toàn không thể chống lại sức mạnh của biển Thánh Linh không đợi hắn lẻn vào thành Thánh Linh thì cũng đã hồn phi phách tán, chỉ còn lại một đống xương trắng như thế này.”

Dứt lời, Đại Vương Chung đắc ý nhảy tới trên bàn điều khiển, nói: “Nhưng thứ đồ này của hắn vẫn có chút thú vị, Bổn Đại Vương lấy nó làm tẩm cung.”

Hàn Sâm biết Đại Vương Chung đang nói đến cá voi trắng, sau khi cẩn thận quan sát bộ xương khô kia, hắn nói với Isa: “Thời gian tử vong của người này đã lâu rồi, không phải mới đến gần đây.”

“Làm sao, còn có sinh vật khác vào được?” Isa còn chưa nói xong, Đại Vương Chung đã nhảy dựng lên trước, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm và hỏi.

“Đúng vậy, còn có một vài kẻ nữa.” Hàn Sâm đánh giá Đại Vương Chung, hỏi: “Lúc đó chẳng phải chính ngươi cũng vào được sao? Cái này có cái gì mà khó hiểu?”

“Thôi đi, Bổn Đại Vương vốn đã ở đây…” Đại Vương Chung nói nửa chừng, hình như là nghĩ tới cái gì, lập tức ngậm miệng không nói nữa.ư

“Cái gì đã ở đây?” Hàn Sâm truy hỏi.

“Hừ”” Đại Vương Chung hừ lạnh một tiếng: “Liên quan gì đến ngươi, không phải Thánh Vật ở trên người ngươi sao? Làm sao lại có nhiều sinh

vật khác tiến vào như vậy? Hay là bây giờ Bá Hạ đã già quá rồi, có nhiều tên có thể thoát khỏi miệng của Bá Hạ tiến vào Thánh Cung như vậy à?"

Trong lòng Hàn Sâm khẽ rùng mình, vậy mà Đại Vương Chung lại biết rõ trên người hắn cho Thánh Vật, xem ra quả nhiên là nó không bình thường, rất có thể có liên quan nào đó tới tồn tại của khó báu Thánh Chủ.

"Đừng nhiều lời nữa, trước tiên hãy đưa Thánh Vật cho Bổn Vương, sau khi Bổn Vương mở kho báu của Thánh Chủ, sẽ không thiếu chỗ tốt cho các ngươi." Đại Vương Chung nhảy đến trước mặt Hàn Sâm, treo ở trên không trung nói với Hàn Sâm.

"Muốn Thánh Vật, có thể, nhưng mà phải xem ngươi có thực lực đó hay không." Hàn Sâm cười nói.

"Bổn Đại Vương trời sinh Thần Hóa, đánh khắp vũ trụ tinh hà xa hàng tỉ dặm mà không có người địch lại, thiên hạ đệ nhất, ngay cả Thánh Chủ nhìn thấy Bổn Vương cũng phải kính trọng gọi một tiếng Đại Vương ca, tiểu tử nhà ngươi lại dám bàn về thực lực với ta à?" Đại Vương Chung trừng mắt nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt ngạc nhiên, giống như sự ngu dốt của Hàn Sâm đã đến mức mà hắn không thể tin được.

"Đại Vương ca, cho dù ngươi giỏi cỡ nào, cũng phải thể hiện tài năng đi chứ, bằng không chúng ta làm sao biết ngươi có thật sự là rất lợi hại hay không đây?" Hàn Sâm mở hai tay nói.

"Vừa rồi Bổn Đại Vương bắt được các ngươi dễ như trở bàn tay như vậy, chẳng nhẽ như vậy còn chưa đủ sao? Lẽ nào lại muốn Bổn Đại Vương xử lý hết đám tiểu tử ngu xuẩn các người thì các ngươi mới biết Bổn Đại Vương lợi hại hay không?" Đại Vương Chung kiêu ngạo nghiêng mắt nhìn Hàn Sâm từ trên cao xuống, giống như một giây sau hắn sẽ giết chết Hàn Sâm nếu hắn nói một lời không đúng.

"Đại Vương ca, vừa rồi ngươi cuốn chúng ta vào đây quả thật là rất lợi hại, thế nhưng muốn chúng ta giao Thánh Vật ra thì vẫn còn thiếu một chút, không bằng ngươi biểu diễn lại, nếu như có thể thuyết phục được chúng ta, ta sẽ dâng Thánh Vật bằng hai tay." Hàn Sâm cười hì hì nhìn Đại Vương Chung nói.

Hắn cảm thấy Đại Vương Chung này khá thú vị, vì vậy hắn đã buột miệng nói chuyện phiếm với nó vài câu.

Mặc dù vừa nãy chuông Thanh Đồng bao vây bọn họ, cuốn bọn họ vào trong, nhưng cũng chỉ là thừa dịp bọn họ không phòng bị mà thôi, Isa vẫn chưa thật sự bộ phát ra sức mạnh của nàng, cho nên Hàn Sâm vẫn không có gì lo lắng.

Đại Vương ca nghe xong lời này của Hàn Sâm thì khinh thường nói: "Bổn Đại Vương tùy tiện thể hiện tài năng là có thể khiến cho ngươi đầu rạp xuống đất bái phục, chỉ có điều Bổn Đại Vương có quá nhiều thuật Gen, để ta suy nghĩ trước rồi tìm một môn thuật Gen yếu hơn cho các ngươi nhìn, miễn cho thuật Gen của Bổn Đại Vương quá lợi hại rồi vô tình giết chết tất cả các ngươi trong nháy mắt."

Đại Vương Chung xoay hai vòng ở trên không trung, dường như đã có quyết định, hắn nhảy đến trên bàn điều khiển điểm vài cái, trong nháy mắt cá voi trắng trồi lên khỏi mặt nước há miệng, phía trước của phòng điều khiển, có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài cá voi trắng.

"Mấy tiểu tử ngu xuẩn các ngươi hãy mở to mắt ra mà xem đây, bây giờ Bổn Đại Vương sẽ cho các ngươi biết cái gì là cường giả thật sự không có gì sánh được trong vũ trụ." Đại Vương Chung nói, ánh sáng màu xanh tỏa ra trên thân nó xoay tròn rất nhanh, đồng thời cũng từ từ lớn hơn.

'Thân chuông dần dần nghiêng, miệng chuông nhắm vào bên ngoài miệng cá voi trắng, sau đó chợt vang lên một tiếng chuông, một luồng sóng âm khủng bố ngưng kết thành sóng xung kích, lao ra từ miệng chuông.

Ầm!

Toàn bộ biển cả bị chia ra làm đôi bởi sóng âm phát ra từ miệng chuông và kéo dài về phía cuối biển, như thể nó đã chia đôi cả biển cả.

“Vãi, nó vậy mà thật sự có sức mạnh đáng sợ như vậy?” Hàn Sâm nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, sức mạnh bộc phát ra của Đại Vương Chung trông còn mạnh hơn Hồ Phi và Isa rất nhiều.

Isa cũng biến sắc, sức mạnh mà Đại Vương Chung bộc phát ra quả thật là quá mạnh.

Biển Thánh Linh cũng không phải là biển bình thường, nó có thể nã biển Thánh Linh đến mức này, Isa tự hỏi bây giờ nàng không thể làm được điều đó.

“Thế nào, bây giờ phục chưa? Còn không mau dâng Thánh Vật lên, Bổn Đại Vương nhìn các ngươi cũng khá hợp mắt, sau này đi theo làm tôi tớ cho Đại Vương ca, ăn ngon uống say chắc chắn sẽ không thiếu các ngươi.” Đại Vương Chung vô cùng đắc ý nói với bọn người Hàn Sâm.

Trong lúc đang nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy ở đằng xa có ba bóng người bay trên mặt biển, hóa ra là Hồ Phi, Bạch tiên sinh và Đoạn Tội.

Sau khi Hồ Phi nhìn thấy cá voi trắng, đuôi hồ ly ở phía sau vung vẩy, ngay tức khác xích Trật Tự giống như một sợi dây xích buộc chặt cá voi trắng lại, sau đó kéo nó từ trong biển ra.

Đại Vương Chung vội vàng nhảy lên bàn điều khiển và nhanh chóng bấm các nút trên đó, cá voi trắng há miệng rất nhanh, tạo thành một hố đen, bỗng nhiên hút lấy bọn Hồ Phi.

Nhưng Trật Tự Liên ở trong tay Hồ Phi đột nhiên vừa thu lại, miệng cá voi trắng lập tức bị trói lại, dù có cố gắng thế nào thì miệng cá voi trắng cũng không mở ra được, nhất thời hố đen như thai chết lưu.

Hàn Sâm đang chuẩn bị xem Đại Vương Chung làm sao đại phát thần uy tiêu diệt Hồ Phi, cứ như vậy thì coi như là bọn họ sẽ ít đi một đối thủ mạnh.

Thế nhưng ai biết vừa quay đầu lại đã thấy Đại Vương Chung không biết từ đâu lôi ra một cái túi to, đang chuẩn bị bỏ chạy bằng cửa sau của cá voi trắng.

“Đại Vương ca, ngươi không sử dụng thần uy giết chết nàng sao?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

“Bổn Đại Vương có chuyện quan trọng cần làm, hôm nay tạm thời tha cho nàng một mạng, mạng của nàng Bổn Đại Vương đã nhớ kỹ, lần sau gặp lại còn giở giọng khoác lác thì sẽ diệt nàng.” Đại Vương Chung nói xong cũng lôi kéo cái túi lớn chạy nhanh như chóp từ cửa sau.

Hàn Sâm và Isa giương mắt mà nhìn, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại.

Hết chương 2285.

Chương 2286. Trận chiến Thần Hóa

“Cái tên này vừa nãy còn hùng hổ thế, sao bây giờ lại chạy rồi?” Hàn Sâm mặt đầy nghi hoặc nhìn về Isa.

lsa nghĩ chốc lát rồi nói: “Có thể sức mạnh của nó cần thời gian rất dài để ngưng tụ, một chiêu vừa nãy kia, hắn đã tiêu hao phần lớn sức mạnh dự trữ của nó.”

Hàn Sâm tức khắc hiểu ra, giống như Chủ Xích Hà của hắn, dựa vào bảy con chồn nhỏ Xích Hà kia cung cấp năng lượng, cần phải tích lũy trong thời gian rất dài.

Đoán chừng Đại Vương Chung trước đó muốn nhân lúc đó đánh nhanh thắng nhanh lừa gạt bọn họ, ai mà ngờ còn chưa lừa được Hàn Sâm và Isa, Hồ Phi lại bị động tĩnh của một chiêu kia thu hút, trực tiếp tìm đến cửa.

“Bây giờ chúng ta làm sao đây?” Hàn Sâm nhìn về Isa hỏi.

Isa không trả lời, người đã xông về cửa sau như sử dụng chiêu dịch chuyển tức thời vậy.

Hàn Sâm hiểu ra ý của nàng, cũng cưỡi lên Huyết Kỳ Lân, theo Isa cùng nhau đuổi sang.

Tên Đại Vương Chung kia chính là một tên đại bịp, nhưng chuyện nó cực kỳ quen thuộc với nơi này lại là sự thật, từ trong miệng nó hẳn có thể thu được không ít tình báo hữu dụng.

Sau khi lao ra khỏi cá voi trắng, thân hình Isa lóe lên rồi biến mất, tốc độ của Huyết Kỳ Lân hoàn toàn không đuổi kịp nàng, chính là sự chênh lệch giữa xe kéo tay và xe đua.

Bán Bộ Thần Hóa tuy rằng cũng có hai chữ Thần Hóa, nhưng bản thân vẫn thuộc vào cấp Vương, so với Thần Hóa chân chính khoảng cách thật sự quá lớn.

“Hàn Sâm!” Isa đuổi theo Đại Vương Chung thì đã không thấy bóng dáng, nhưng Hồ Phi lại nhìn thấy Hàn Sâm ở đằng sau vẫn chưa chạy xa, nhìn thấy Hàn Sâm lại đi ra từ dưới bụng cá voi trắng, trên mặt lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Không đợi Hàn Sâm tiếp tục chạy trốn, Hồ Phi đã thoắt cái đến trước mặt Hàn Sâm chặn Huyết Kỳ Lân của hắn lại.

“Đến vừa kịp lúc, giao Thánh Vật ra đây, chị đây tha tội chết cho ngươi.” Hồ Phi nheo mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm, trên mặt mang biểu cảm cười như không cười.

“Chị gái xinh đẹp, ngươi làm khó ta quá rồi, trên người ta lấy đâu ra Thánh Vật?” Hàn Sâm vẻ mặt phiền não nói: “Ngươi vừa nãy không nhìn thấy bóng người chạy xa xa kia sao? Đấy chính là Nữ Hoàng Đao Phong sư phụ của ta, Thánh Vật ta đã giao nộp cho nàng ta rồi.”

“Nếu đã như vậy, vậy thì xem thử xem vị trí của ngươi trong lòng sư phụ ngươi có phải quan trọng hơn Thánh Vật hay không.” Hồ Phi nói rồi bèn giơ tay tóm lấy Hàn Sâm, ngay tức khác trong hư không có rất nhiều xích Trật Tự vô hình chui ra, trói Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân lại.

Hàn Sâm vừa vỗ tổ chim nơi đỉnh đầu, tổ chim tức khắc biến lớn lên, bao bọc hắn và Huyết Kỳ Lân vào trong, xích Trật Tự của Hồ Phi bị ngăn cách ở bên ngoài.

Nhưng xích Trật Tự đã trói chặt tổ chim, Hàn Sâm cũng không có cách chạy khỏi nơi này.

“Em trai tốt của ta, ngươi thật sự tưởng rằng đội cái tổ chim này, chị đây sẽ không thể làm gì được ngươi sao?” Hồ Phi bĩu môi, lấy ra một thứ tương tự ra từ giữa thắt lưng.

Hàn Sâm nhìn thấy thứ đấy, tức khắc trong lòng hồi hộp một chốc, cảm thấy cực kì bất an.

Thứ Hồ Phi lấy ra là một cây sáo ngọc xinh xắn, chỉ có dài chưa tới một thước, hiện ra hình dạng nửa trong suốt màu trắng sữa, thoạt nhìn xinh xắn lung linh cực kì tinh xảo.

“Hồ Phi còn am hiểu sức mạnh hệ Âm sao? Tổ chim hình như không thể ngăn cản âm thanh, cũng không biết có thể ngăn được nổi sức mạnh hệ Âm hay không?” Hàn Sâm trong lòng có hơi hoang mang.

Tổ chim suy cho cùng cũng không phải kết giới, hơn nữa Hàn Sâm cũng không có cách nào thật sự kích phát được uy lực của nó, hắn chỉ dựa vào sức mạnh bản thân tổ chim có để che chở cho mình, nhưng có thể ngăn được sức mạnh hệ Âm tấn công thật sự rất khó nói.

Hồ Phi đặt cây sáo ngọc nhỏ tinh xảo kia bên bờ môi đỏ, nở một cụ cười dễ thương với Hàn Sâm, bất chợt môi đỏ khẽ hé mở, từng luồng âm thanh phiêu diêu tựa thần tiên phát ra từ trong sáo ngọc.

Tiếng sáo không hề dữ dội, nhưng lại có từng sợi xích Trật Tự như có như không từ trong lỗ sáo lượn lờ bay ra, tuôn ra hướng về tổ chim.

Hàn Sâm trong lòng cả kinh, phát hiện tiếng sáo lại thâm nhập được vào trong khe hở trong cỏ khô của tổ chim, trong lòng bất chợt trở nên sầu não.

Hắn đã giành được sự tán thành của Bất Tử Điểu, có thể sử dụng tổ của Bất Tử Điểu, nhưng bởi vì bản thân thực lực không ăn thua, không thể chủ động kích phát sức mạnh chim chứa đựng để chống lại kẻ địch.

Tiếng sáo của Hồ Phi có thể thâm nhập vào, mà Hàn Sâm lại chẳng có cách giải quyết nào.

Sau khi tiếng sáo ẩn hiện kia thâm nhập vào, dường như có từng sợi tơ cứ như quấn quanh trên người Hàn Sâm và Hỏa Kỳ Lân vậy. Hàn Sâm và Hỏa Kỳ Lân gắng sức giãy giụa, nhưng không thể thoát khỏi gông cùm của tiếng sáo.

Dưới sự thúc đẩy của tiếng sáo kia, Hàn Sâm vậy không thể kiềm chế được bản thân, dùng sức mở tổ chim ra, giống như con rối dây vậy, muốn bò ra từ trong tổ chim.

“Xong rồi…xong rồi…” Hàn Sâm thầm kêu khổ.

Nhìn Hàn Sâm đầy mặt không tình nguyện nhưng cơ thể lại bất giác bò ra từ trong tổ chim, đôi mắt Hồ Phi cũng cười rộ lên hình trăng lưỡi liềm, thoạt nhìn rất xinh đẹp.

Thế nhưng Hàn Sâm nhìn thấy nụ cười kia, lại cảm thấy cực kì không tốt.

Mắt thấy Hàn Sâm sắp bị kéo bật ra khỏi tổ chim, nhưng bất thình lình lại nhìn thấy sắc mặt Hồ Phi thay đổi, quay người vung sáo ngọc trong tay ra.

Kengl

Chỉ thấy một vệt đao khí màu tím phá không ra, tựa như ác quỷ đâm vào trên tay sáo ngọc trong tay Hồ Phi, đao khí màu tím liên tục không dứt kia ngăn xung kích điên cuồng của sáo ngọc, trực tiếp đánh bay người của Hồ Phi trên không trung, bị đánh bay đi mười mấy dặm Hồ Phi mới đánh tan được đao khí, ổn định thân hình.

Bóng dáng Isa vừa lóe đã đến trước người Hàn Sâm, một đôi mắt phượng và cặp mắt xinh đẹp của Hồ Phi nhìn nhau trong không khí, Hàn Sâm dường như có thể nhìn thấy tia lửa đánh nhau nơi không trung.

“Ngươi chính là sư phụ của Hàn Sâm?” Nụ cười trên mặt Hồ Phi xinh đẹp như hoa, nhưng trong mắt lại lập lòe tia sáng sắc bén lạnh lẽo.

“Đúng thế.” Isa nhàn nhạt cười nói.

“Vậy thì vừa hay, Hàn Sâm nói Thánh Vật ở chỗ ngươi, ngươi giao Thánh Vật ra đây, Bổn Phi có thể tha cho sư đồ các ngươi một mạng.” Hồ Phi thản nhiên nói.

Isa trịnh trọng nói: “Nữ hoàng ta đây không nhớ từ lúc nào lại có một phi tử như ngươi thế này.”

Hồ Phi nghe xong câu này, khuôn mặt xinh đẹp ngay tức khắc trở nên hung dữ, vung sáo ngọc trong tay, mang theo âm thanh thê lương ù ù đánh qua, đồng thời lạnh giọng quát: “Ngươi tìm chết!”

Hàn Sâm vừa thấy tình hình này thì ngay lập tức cảm giác đại sự không hay, dứt khoát đội tổ chim xông về hướng cá voi trắng lặn xuống.

Sự kinh khủng của việc hai người cấp Thần Hóa đánh nhau, chỉ dư âm thôi cũng không phải sinh vật bình thường có thể chịu đựng, Hàn Sâm không muốn nán lại gần đó để làm bia đỡ đạn.

Vừa hay con cá voi trắng sau khi Đại Vương Chung chạy trốn đã trở Thánh Vật vô chủ, Hàn Sâm định vào trong trốn một chút, nhân tiện xem thử có thể kiểm soát cá voi trắng hay không.

Thứ đồ chơi này có thể ngăn cản sức mạnh cấp Thần Hóa bắn phá, lsa và Hồ Phi đều không có khả năng phá hủy cơ thể của nó, tuyệt đối là món đồ chơi cực kì lợi hại, nếu có thể làm nó di chuyển, có thể còn hữu dụng hơn chiến hạm đỉnh cấp nữa.

Hồ Phi vừa nấy tới đây truy đuổi Hàn Sâm, đã bỏ đi ràng buộc với cá voi trắng, lúc này cá voi trắng lặn trong biển, nửa cơ thể nổi trên mặt biển.

Hàn Sâm cưỡi Huyết Kỳ Lân cắm đầu lặn vào trong nước biển, định từ cửa sau về lại phòng điều khiển của cá voi trắng.

Hàn Sâm vừa mới chui vào thì đã nhìn thấy Đoạn Tội và Bạch tiên sinh cũng đi vào theo.

Hết chương 2286.

Chương 2287. Khoa học công nghê của Tỉnh tộc

Ầm!

Hàn Sâm vừa muốn nói gì đó lại đột nhiên nghe thấy âm thanh kinh khủng truyền tới, sau đó cá voi trắng bắt đầu quay cuồng kịch liệt, hơn nữa còn không ngừng lặn xuống.

Từng sợi xích Trật Tự khủng bố bắn phá bên ngoài cá voi trắng, phát ra †iếng vang tựa sấm rền.

May mà bản thân cá voi trắng cực kì rắn chắc, xung kích Hồ Phi và Isa đánh nhau sinh ra không thể nào phá hủy vỏ bọc của nó, nó chỉ bị xô vào trong biển sâu trong xung kích không ngừng nghỉ.

Đùng đoàng!

Hàn Sâm và đám người Bạch tiên sinh chỉ cảm thấy cá voi trắng dường như đâm vào trên thứ gì đó, sau đó lại là một hồi âm thanh long trời lở đất, sau đó nữa mới khá yên ắng, cá voi trắng không bị rung chuyển nữa.

Nhìn ra ngoài xuyên qua cơ thể cá voi trắng, có thể nhìn thấy được bên ngoài cá voi trắng toàn bộ đều là đá lớn, trong khe hở các tảng đá lớn còn có nước biển dâng trào, chắc là bị nén vào trong những nham thạch dưới đáy biển.

Nước biển bên ngoài dâng trào tựa thủy triều, mặc dù là ở dưới đáy biển cũng không yên tĩnh, nhưng dư âm của cuộc chiến đến nơi này đã dịu lại, cá voi trắng bị đè trong nham thạch dừng lại bất động, Hàn Sâm bọn họ cũng dễ chịu lại một chút.

“Con cá voi trắng này hóa ra là một cỗ máy?” Đoạn Tội kinh ngạc nhìn hết thảy bên trong cá voi trắng, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Bạch tiên sinh cũng đang đánh giá cá voi trắng, hiển nhiên cũng cực kì có hứng thú với cá voi trắng.

Hàn Sâm lại không có thời gian quan tâm bọn họ, trực tiếp đi qua phòng điều khiển, đến trước bàn điều khiển chính, muốn nhấc bộ xương kia

xuống, tự mình ngồi lên xem thử, xem có thể kiểm soát cá voi trắng hay không.

Nếu một kẻ ngoại lai như Đại Vương Chung cũng có thể kiểm soát cá voi trắng, thế thì không lý nào hắn không kiểm soát được.

Những thứ giống như cỗ máy này chỉ cần không bị khóa, chắc hẳn ai cũng có thể kiểm soát, chỉ là hệ điều hành không giống nhau mà thôi.

"Không được đụng vào hắn." Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn di dời bộ xương từ trên ghế điều khiển, đột nhiên nghe thấy giọng của Bạch tiên sinh truyền tới.

Hàn Sâm quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Bạch tiên sinh dẫn theo Đoạn Tội đi vào phòng điều khiển, sau khi quát kêu Hàn Sâm ngừng, cũng đi đến trước bàn điều khiển chính.

"Bạch tiên sinh có gì cần chỉ bảo?" Hàn Sâm nhìn về Bạch tiên sinh hỏi.

Bạch tiên sinh quan sát bộ xương rồi nói: "Nếu ta không nhìn lầm, bộ xương này hẳn là mấu chốt để điều khiển con cá voi trắng này."

Hàn Sâm nghe xong hơi sững người, trước đó khi hắn nhìn thấy Đại Vương Chung chạy tới chạy lui trên bàn điều khiển là đã có thể kiểm soát cá voi trắng, cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Bây giờ nghe Bạch tiên sinh nói vậy, Hàn Sâm lập tức ý thức được quả thật có chút vấn đề, Đại Vương Chung điều khiển cá voi trắng hẳn đã được một thời gian rồi, thế nhưng bộ xương thế này đặt ở đây, nó lại không dời bộ xương đi, trong đó dường như có chút vấn đề.

"Bạch tiên sinh có thể nhận ra đây là công nghệ của tộc nào không?" Hàn Sâm nhìn về Bạch tiên sinh hỏi.

Bạch tiên sinh khẽ lắc đầu: "Công nghệ thế này, ta cũng là lần đầu được nhìn thấy, ngay cả thao tác thế nào cũng không thể biết được."

Ngừng một chút, Bạch tiên sinh lại chỉ bộ xương kia nói: "Nhưng nhìn bộ quần áo kia trên người hắn, hẳn là thứ có liên quan với bàn điều khiển, cũng

có thể là chỗ mấu chốt điều khiển cỗ máy này. Nếu di di chuyển hắn, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Hàn Sâm trầm ngâm nhìn quần áo trên người bộ xương, quần áo hắn †a là kiểu liền thân, màu bạc và màu đen đan xen lại với nhau, bao bọc toàn bộ cơ thể trừ phần đầu ở bên trong.

Trên đầu đội mũ trùm đầu trong suốt, mũ trùm đầu và quần áo màu đen bạc phủ khắp người ấy nối liền lại với nhau, không có một chút khe hở nào.

Sau khi Hàn Sâm cẩn thận quan sát, cũng không phát hiện giữa quần áo và ghế điều khiển có mối quan hệ nhất định nào, nhưng lại lờ mờ cảm thấy giữa bộ quần áo này và cá voi trắng có lẽ thật sự có mối liên hệ nào đó.

Kính Tử Đồng Thần Điệp trong mắt Hàn Sâm biến ảo, bắt đầu phân tích bộ quần áo kia và bàn điều khiển, ghế điều khiển cùng những đồ vật khác.

Với những vật phẩm thần bí mà chính bản thân nó đã có sức mạnh kinh khủng, kính Tử Đồng Thần Điệp cho dù có phân tích ra, Hàn Sâm cũng chưa chắc có thể xem hiểu được.

Nhưng nếu là vật phẩm công nghệ, chỉ cần hiểu được quá trình chế †ạo của nó là đã tương đối dễ dàng có được một vài phỏng đoán hợp lý.

Theo sự hồi tưởng của kính Tử Đồng Thần Điệp, Hàn Sâm nhìn lại bao quát cả quá trình chế tạo bên trong cá voi trắng, quá trình này khiến Hàn Sâm càng xem càng ngạc nhiên.

Không nghỉ ngờ gì nữa, cá voi trắng chắc chắn là một trong những sản phẩm công nghệ đỉnh cấp nhất trong vũ trụ hiện nay, quá trình chế tạo của nó cực kì phức tạp, thậm chí còn vượt xa việc chế tạo các cỗ máy Thần Hóa.

Nói nó phức tạp như thế chủ yếu là vì liên quan tới rất nhiều lĩnh vực khoa học kỹ thuật, vấn đề ở tất cả mọi mặt đều cần công nghệ của đủ loại lĩnh vực để giải quyết.

Nếu như có thể nghiên cứu thấu đáo công nghệ của con cá voi trắng này, muốn nâng trình độ công nghệ của toàn liên minh lên hẳn một thời đại mới là chuyện không thành vấn đề.

Điều làm Hàn Sâm ngạc nhiên cũng không chỉ có mấy thứ này, điều khiến Hàn Sâm kinh ngạc nhất chính là trong quá trình chế tạo con cá voi trắng này hắn đã nhìn thấy bóng dáng Độc Giác Tiên.

Tuy rằng cá voi trắng tiên tiến hơn Độc Giác Tiên, nhưng nguyên lý cơ bản của bọn chúng cũng tương tự nhau, chỉ có điều cá voi trắng đã tiến thêm một cấp độ, trình độ công nghệ tại các phương diện cũng mạnh hơn Độc Giác Tiên rất nhiều, chi tiết cũng đẹp hơn Độc Giác Tiên.

“Thứ này là công nghệ của Tinh tộc?” Trong lòng Hàn Sâm càng lúc càng sửng sốt, càng nhìn càng cảm thấy cá voi trắng chắc chắn là công nghệ của Tinh tộc.

“Công nghệ của Tỉnh tộc hóa ra lại lợi hại thế này sao? Có thể chế tạo máy móc đến trình độ cấp Thần Hóa, đây quả thật quá đáng sợ rồi.” Hàn Sâm trong lòng chấn động.

Thảo nào ban đầu Tỉnh tộc ở trong tình huống không có cường giả Thần Hóa mà lại dám khiêu chiến Thượng tộc đứng hàng đầu, khơi dậy trận chiến Diệt Đăng.

Có công nghệ cá voi trắng này, bọn họ quả thật là có phần ưu thế, đáng tiếc bọn họ cuối cùng vẫn thất bại vì quá tự phụ, còn suýt nữa thì bị diệt tộc hoàn toàn.

“Đáng tiếc, nếu Tinh tộc năm đó gây chiến một Thượng tộc xếp hơi gần cuối chút, bọn họ chắc chắn có thể thành công bước vào hàng ngũ Thượng tộc, lại tiếp tục phát triển phát triển, trở thành nhà quyền thế trong đại vũ trụ cũng không phải không có khả năng.” Hàn Sâm †hầm than thở trong lòng.

Nhưng nghĩ lại thì, nếu Tinh tộc thật sự thành công trở thành Thượng tộc, vậy thì bọn họ sẽ tiếp tục phát triển công nghệ, sẽ không muốn thay đổi huyết thống gen của bản thân, sẽ không tiến hành thí nghiệm dung hợp gen, cũng sẽ không có sự ra đời của loài người.

“Hàn Sâm, Thánh Vật vẫn còn trên người ngươi chứ?” Bạch tiên sinh đột nhiên nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Bạch tiên sinh vì sao lại hỏi như vậy?” Mặt Hàn Sâm bình tĩnh nhìn về Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh cười cười: “Ta đã để lại dấu vết để ngươi đuổi kịp, tất nhiên là muốn tiếp tục hợp tác với ngươi, nhân lúc này bọn họ vẫn chưa phân ra thắng bại, chúng ta đi thăm dò Thánh Thành trước.”

“Sao tiên sinh lại chắc chắn rằng ta nhất định có thể đuổi kịp?” Hàn Sâm có hơi ngạc nhiên nhìn Bạch tiên sinh hỏi.

“Bởi vì ta tin tưởng ngươi.” Bạch tiên sinh mỉm cười với Hàn Sâm.

Hàn Sâm ngẩn người nhìn Bạch tiên sinh, không biết câu này của hắn †a là có ý gì, hắn và Bạch tiên sinh kì thật không thân quen lắm, Bạch tiên sinh nói lời này quả thật khiến người ta khó mà tin được. Thế nhưng Hàn Sâm nhìn ánh mắt của Bạch tiên sinh lại cảm thấy cực kì chân thành, không giống nói năng tùy tiện.

Hơn nữa không biết vì sao, Hàn Sâm nhìn ánh mắt này của Bạch tiên sinh, dường như cảm giác có một chút thân thuộc, như thể đã từng gặp ở nơi nào đó vậy.

Hết chương 2287.

Chương 2288. Thánh Thành

Nhưng mà cái cảm giác quen thuộc này cũng chỉ thoáng qua rồi biến mất, lúc cẩn thận quan sát Bạch tiên sinh, hắn cảm thấy dường như hoàn toàn xa lạ, không giống người mà bản thân hắn đã từng quen.

Suy nghĩ lại thì cũng đúng, Bạch tiên sinh thuộc tộc Hoàng Cực, lúc †rước Hàn Sâm cũng không biết nhiều về tộc Hoàng Cực, cũng không thực sự hiểu rõ, Bạch tiên sinh không thể nào là người mà hắn quen biết được.

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm lại đặt tâm tư vào đề nghị của Bạch tiên sinh.

Nói thật, đề nghị của Bạch tiên sinh làm cho Hàn Sâm cảm thấy rất dao động, bởi vì Hàn Sâm cũng không thể khẳng định Isa có thể chắc chắn đánh bại được Hồ Phi hay không.

Cho dù Isa có thể thắng, như vậy thì sau khi Isa và hắn cùng đi vào, không phải bảo vật tới tay cũng phải chia cho Isa một phần hay sao chứ?

Quan hệ của hai người rất tốt, có thể coi như là người thân một nhà, nhưng mà tất cả những thứ này được dựa trên cơ sở Isa không biết

Hàn Sâm chính là Kim Tệ, nếu như Isa đã biết Hàn Sâm chính là Kim Tệ rồi thì nàng sẽ làm như thế nào chứ?

Chính bản thân Hàn Sâm cũng không biết khi đó Isa sẽ có phản ứng như thế nào, dù sao thì lúc đó Kim Tệ cũng đã đắc tội quá thê thảm với Isa rồi.

Hàn Sâm lại không cần phải băn khoăn quá nhiều về việc đi cùng với đám người Bạch tiên sinh vào thăm dò bảo tàng Thánh Chủ như vậy, lúc nào nên trở mặt thì sẽ lập tức trở mặt, lúc nào cần tranh cướp thì lập tức tranh cướp, không hề nương tay một chút nào.

Thời đại lợi ích là cao nhất trong cái kiểu quan hệ hợp tác này vốn dĩ không cần bận tâm quá nhiều, ngay từ lúc ban đầu bọn họ cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Hàn Sâm cần Bạch tiên sinh dẫn hắn vào bảo tàng một cách an toàn, Bạch tiên sinh thì cần Thánh Vật trên tay hắn, đơn giản cũng chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Đến lúc đó nếu như thật sự tìm thấy được bảo tàng, cho dù Hàn Sâm có không trở mặt thì chỉ sợ Bạch tiên sinh và Đoạn Tội cũng không nhịn được mà trở mặt thôi.

Đương nhiên điều quan trọng nhất chính là, Hàn Sâm có năng lực trở mặt với đám người Bạch tiên sinh, nhưng với Isa và Hồ Phi thì không được.

“Không còn nhiều thời gian lắm, đợi sau khi bọn họ phân thắng bại xong thì chúng ta sẽ không còn cơ hội nữa.” Bạch tiên sinh nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm trầm ngâm một chút, hắn nhìn Bạch tiên sinh hỏi: “Các ngươi đã phá hủy tiết điểm thứ tư, có tìm được gì ở đó không?”

Hàn Sâm vẫn luôn canh cánh trong lòng về những thứ ở tiết điểm thứ tư, biết đâu được ở trong bảo tàng đó sẽ có thứ có tác dụng dùng trong lúc quan trọng cũng nên.

Bạch tiên sinh trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Lúc Hồ Phi đánh nát ba sáu cây cột đá đã phát hiện một cây sáo ngọc ở trong cột đá cuối cùng.”

“Thì ra cây sáo ngọc đó không phải của Hồ Phi sao?” Lúc này Hàn Sâm mới nhớ đến, Hồ Phi đã bị nhốt trong cung Quỷ Cốt một thời gian dài như vậy, trên người chẳng có thứ gì cả, tại sao đột nhiên lại có một cây sáo ngọc được chứ? Thì ra nàng lấy được ở bên trong tiết điểm thứ tư, nhưng mà tạm thời Hàn Sâm cũng không nghĩ ra được cây sáo ngọc đó có liên quan gì đến mấy đồ vật ở những tiết điểm trước.

Bạch tiên sinh không nói thêm gì cả, hắn chỉ đứng bên cạnh chờ Hàn Sâm đưa ra quyết định.

Hàn Sâm suy nghĩ một lát, hắn chỉ ngón tay vào bộ xương khô ở trên ghế rồi nói: “Vùng biển cả này dường như có gì đó đặc biệt, hắn biến thành bộ dạng bây giờ cũng là vì đã lặn xuống biển sâu và muốn đi vào Thánh Thành.”

“Ta biết.” Bạch tiên sinh thản nhiên nói: “Vậy nên mới cần Thánh Vật ở trong tay ngươi, như vậy chúng ta mới có thể bình an đến được Thánh Thành”

“Được, nếu đã như vậy thì chúng ta đi thăm dò Thánh Thành trước đã. Cuối cùng Hàn Sâm cũng hạ quyết tâm.

Hàn Sâm không biết vị trí của Thánh Thành ở đâu, nhưng Bạch tiên sinh cũng đã suy tính ra được, Hàn Sâm đi theo hắn và Đoạn Tội cùng lặn ra

khỏi con cá voi trắng to lớn, bọn họ dọc theo đáy biển sâu tiếp tục tiến về phía trước.

Biển rộng dao động vô cùng kịch liệt, rõ ràng Hồ Phi và Isa đang có một cuộc chiến đấu dữ dội, chỉ sợ trong chốc lát khó mà có thể phân được thắng bại.

Hàn Sâm không lo lắng cho Isa, với năng lực của nàng, cho dù không đánh thắng được Hồ Phi, nhưng Hồ Phi có muốn giết nàng cũng không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa nếu như ngay cả Isa cũng không đánh thắng được, vậy thì Hàn Sâm đi cũng vô dụng.

Hàn Sâm đã tìm được cách điều khiển con cá voi trắng, nhưng hắn không di chuyển con cá voi màu trắng to lớn đó ngay lập tức, có lẽ sau này sẽ có tác dụng đánh bất ngờ lúc người ta không đề phòng.

Dưới sự chỉ dẫn của Bạch tiên sinh, đám người Hàn Sâm càng xuống càng sâu, nước biển cũng dẫn trở nên yên bình trở lại, chấn động do cuộc chiến của lsa và Hồ Phi gây ra rất khó có thể ảnh hưởng đến nơi này được nữa.

“Nếu như suy tính của ta không sai, có lẽ bảo tàng của Thánh Chủ ở trong rãnh biển này.” Bạch tiên sinh chỉ vào một rãnh biển lớn ở trước mặt nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm đứng ở bên cạnh rãnh biển nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy ở bên dưới là một vùng tối đen như mực, giống như là vực sâu không đáy, với năng lực của kính Tử Đồng Thần Điệp cũng không thể nhìn thấy được rốt cuộc ở bên dưới đó có cái gì.

Không do dự quá nhiều, Bạch tiên sinh và Đoạn Tội đi trước, Hàn Sâm cưỡi Huyết Kỳ Lân đi theo bọn họ chìm xuống vực sâu của rãnh biển.

Mới hạ xuống được một lúc, đột nhiên Hàn Sâm cảm thấy trên người có gì đó không đúng, viên đá được hắn cất ở trong túi áo vậy mà lại tỏa ra khí tức nóng rực.

Hàn Sâm lấy viên đá ra cầm ở trong tay, lại thấy viên đá đó phát ra thánh quang sáng lờ mờ, chiếu sáng một khu vực nhỏ của vùng nước tối đen như mực ở gần đó.

“Quả nhiên đúng như ta đoán, chỉ có cầm Thánh Vật ở trong tay thì mới có thể thực sự tiến vào bảo tàng của Thánh Chủ.” Bạch tiên sinh giống như đã đoán trước được, hắn nhìn viên đá nói.

Ba người một thú tiếp tục chìm xuống.

Bốn phía xung quanh vùng nước vô cùng quỷ dị, cho dù thị lực của hắn có mạnh đến đâu thì cũng chỉ có thể nhìn được khu vực nhỏ này được viên đá chiếu sáng, những nơi khác đều tối đen như mực, không thể nhìn được thứ gì, giống như một thế giới đen tối của ma quỷ vậy.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Hàn Sâm vẫn luôn cảm thấy dường như có vô số ánh mắt u ám ở trong bóng tối đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Hàn Sâm không biết rốt cuộc bọn họ đã lặn xuống bao nhiêu mét rồi, cái rãnh biển giống như vực sâu không đáy vậy, dường như có xuống bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng sẽ không tới được điểm cuối.

Bây giờ ngước mặt nhìn lên cũng là một vùng tối đen như mực, vốn dĩ ánh sáng không thể nào chiếu tới được biển sâu thăm thẳm như vậy.

Ngoài việc nước biển xuất hiện một chút dao động nhỏ thì không còn bất cứ động tĩnh nào cả, cuộc chiến đấu của Isa và Hồ Phi đã hoàn †oàn không còn ảnh hưởng được tới đây nữa.

Bởi vì bốn phía xung quanh quá tăm tối, ngay cả Huyết Kỳ Lân dường như cũng bắt đầu có chút bất an, nó hơi bực bội vặn vẹo cơ thể mấy cái, phát ra tiếng gầm gừ hung ác khe khẽ ở trong miệng.

Hàn Sâm đưa tay vuốt ve cổ Huyết Kỳ Lân, một lúc lâu sau mới trấn an được nó.

Với tính khí thô bạo như vậy của Huyết Kỳ Lân, làm cho nó im lặng còn khó khăn hơn cả việc làm cho nó chảy máu.

Vẻ mặt của Bạch tiên sinh có vẻ bình tĩnh, nhưng Đoạn Tội lại mơ hồ có chút luống cuống bất an, xem ra hắn cũng giống Huyết Kỳ Lân, đều cảm thấy những đôi mắt nhìn ngó trong bóng tối kia làm cho bọn họ không hề thoải mái.

Bây giờ Hàn Sâm có thể khẳng định, chắc chắn trong bóng tối kia không có thứ gì tốt, nếu không phải có sự tồn tại của Thánh Vật ở trong tay hắn, thì mấy người bọn họ giờ đã có kết cục giống y chủ nhân của con cá voi trắng kia rồi.

Đột nhiên, Hàn Sâm chỉ cảm thấy có một vầng sáng lờ mờ xuất hiện ở trong bóng tối dưới chân, hắn không nhịn được tập trung lực chú ý vào vầng sáng nhỏ đó.

Nhưng mà vầng sáng đó quá mung lung, không thể nhìn rõ được cái gì cả.

Bạch tiên sinh và Đoạn Tội cũng nhìn thấy vầng sáng đó, bọn họ vừa chìm xuống vừa cúi đầu quan sát.

Cùng với sự chìm xuống của thân thể bọn họ, ánh sáng lờ mờ đó dần dần trở nên rõ ràng hơn, càng lúc nó càng lớn hơn, càng rõ hơn, cho đến khi bọn họ thấy được cái gì bên trong vầng sáng đó, Hàn Sâm vô thức mở to miệng.

Hết chương 2288.

Chương 2289. Thánh Thành

Bên trong biển sâu giống như một vùng đất xa lạ này, bốn phía xung quanh đều tối đen tựa như hư không.

Mà ở bên dưới đáy biển lại có một thành phố khổng lồ lặng lẽ đứng cao chót vót ở nơi đó, giống như một viên đá quý trong hư không tắm tối, tỏa ra ánh sáng thần thánh lờ mờ.

Thành phố ngầm dưới đáy biển này không giống với những thành phố mà trước đây Hàn Sâm đã từng nhìn thấy, toàn bộ thành phố giống như được tạo nên từ một bức tượng thánh khắc ngọc to lớn vậy, tất cả mọi thứ đều được dính vào nhau.

Tượng lớn thì cao chừng mười mấy tầng, tượng nhỏ thì chỉ như một viên gạch một viên ngói, tất cả đều được hình thành trên pho tượng ngọc đó, giống như cái thành phố này chính là một khối chạm ngọc đến từ thế giới khác vậy.

Điều làm cho Hàn Sâm hoảng hốt nhất chính là, từ bên trên nhìn qua, hình dáng của thành phố khổng lồ dưới đáy biển được tạo nên từ bức tượng ngọc này giống như một con thú ngọc có đầu có đuôi nối liền đang say ngủ.

Mà dáng vẻ của con thú ngọc đó rơi ở trong mắt của Hàn Sâm, làm cho hắn vô cùng khiếp sợ.

“Cửu Mệnh Huyết Miêu!” Hàn Sâm suýt chút nữa đã hét lên, thành phố này lại giống mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu mà trước kia Hàn Sâm hắn đeo.

Ngoài việc thành phố này có màu trắng thì quả thực chính là một bản phóng to siêu cấp của mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Đám người Hàn Sâm dần dần chìm về phía thành phố ngọc, trong mắt bọn họ thành phố ngọc đó càng lúc càng lớn, khi bọn họ tiếp xúc với thánh quang được phát ra từ thành phố ngọc, ánh sáng trên viên đá bất chợt tăng vọt lên.

Bên trên viên đá nứt ra thành từng đường vân nhỏ, không bao lâu sau, viên đá đang ở trong tay Hàn Sâm vỡ vụn ra, một viên ngọc trong suốt giống như hình giọt nước bay lên từ trong viên đá, lóe lên ánh sáng chói lọi thần thánh, nó tránh khỏi ngón tay Hàn Sâm và bay về phía thành phố ngọc.

Hàn Sâm chìa tay ra muốn bắt lấy nó, nhưng tốc độ của viên ngọc trong suốt đó quá nhanh, Hàn Sâm cũng chỉ kịp tóm lấy ảo ảnh còn lại mà thôi, viên ngọc trong suốt đã nhanh chóng bay đến vị trí đầu con mèo của thành phố ngọc.

Ở trên trán của thành phố ngọc Cửu Mệnh Huyết Miêu có một bức tượng bằng ngọc thẳng đứng, bức tượng ngọc đó chính là một con Cửu Mệnh Huyết Miêu đang say ngủ, nhưng mà trên trán của bức tượng Cửu Mệnh Huyết Miêu này có một cái lỗ nhỏ hình giọt nước, giống như con mắt thứ ba đã khoét đi vậy.

Viên ngọc trong suốt hình giọt nước đó rơi vào trong lỗ, vừa khít, ngay lập tức bức tượng Cửu Mệnh Huyết Miêu giống như đã trở về nguyên vẹn, và rồi xuất hiện sự biến hóa kỳ diệu nào đó.

Tượng Ngọc Cửu Mệnh Huyết Miêu vốn đang ngủ say, thế nhưng lại chậm rãi mở hai mắt ra, cơ thể nằm sấp cũng uể oải ngồi dậy, nó dùng móng vuốt xoa nhẹ đôi mắt mèo vẫn còn có chút buồn ngủ, sau đó mới ngẩng đầu lên nhìn về phía đám người Hàn Sâm đang lơ lửng ở bên trên thành phố ngọc.

Ba người Hàn Sâm đang do dự có nên tiến vào bên trong thành phố ngọc hay không thì lại thấy bức tượng Cửu Mệnh Huyết Miêu vươn móng vuốt về phía bọn họ, vẫy gọi mấy cái giống như một con mèo. thần tài vậy.

Đám người Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy có một luồng sức mạnh không thể nào chống lại được phủ lên trên người bọn họ, ba người cùng với một con Huyết Kỳ Lân lao về phía thành phố ngọc với một tốc độ rất nhanh, giống như đang bị nam châm hút.

Rầm rầm! Rầm rầm!

Bốn tiếng rơi nặng nề vang lên, cả bốn người Hàn Sâm ngã xuống quảng trường ở ngay trước mặt bức tượng con mèo ngọc đó, vừa rồi bọn họ cũng đã dùng sức lực của riêng mình để ngăn cản, nhưng tất cả đều không có tác dụng, cứ thế bị kéo xuống.

“Hoan nghênh các ngươi tới Thánh Thành, lũ con người đáng thương.” Bức tượng ngọc Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng từ trên cao nhìn xuống quan sát đám người Hàn Sâm, nụ cười như có như không hiện lên trên mặt nó.

Ba người Hàn Sâm ngơ ngác nhìn nhau, không biết đây rốt cuộc là cái gì, nhưng mà nhưng trong lòng bọn họ đều bắt đầu trở nên cảnh giác, đề phòng nhìn bức tượng ngọc Cửu Mệnh Huyết Miêu.

“Các ngươi không cần sợ hãi, ta chỉ là thần hộ mệnh bảo vệ Thánh Thành, sẽ không làm bất cứ một ai trong các ngươi bị thương.” Con mèo ngọc vẫn mang theo nụ cười như có như không đó.

Nhưng mà câu chuyện vừa mới chuyển hướng, tượng mèo ngọc lại nói tiếp: “Nhưng mà các ngươi đã tới Thánh Thành rồi, nếu như không thể vượt qua được thử thách của Thánh Chủ đại nhân thì cũng chỉ có thể chết ở trong thử thách mà thôi.”

“Tại sao bọn ta lại phải tiếp nhận thử thách gì đó chứ?” Đoạn Tội lạnh lùng hỏi lại.

Tượng mèo ngọc ấy thế mà lại có trí tuệ và năng lực suy nghĩ, nó nghe thấy vậy thì cười híp mặt nhìn Đoạn Tội nói: “Không chấp nhận thử thách cũng được thôi, vậy thì chẳng khác nào bỏ cuộc, bây giờ có thể chết được rồi.”

Đoạn Tội nhướn mày, hắn muốn nói điều gì đó, nhưng lại bị Bạch tiên sinh ngăn lại.

Bạch tiên sinh nhìn tượng mèo ngọc, nhẹ giọng hỏi: “Không biết bọn ta cần phải tiếp nhận thử thách như thế nào? Nếu như vượt qua được thử thách thì bọn ta sẽ được cái gì?”

Tượng mèo ngọc liếc nhìn Bạch tiên sinh một cái, cười híp mắt nói: “Rất đơn giản, sống sót, sống sót ở trong Thánh Thành, chỉ cần các ngươi có thể sống được quá mười ngày, như vậy có thể nhận được bao đại lễ mà Thánh Chủ đại nhân để lại,phải cố gắng lên nha! Tranh thủ chết muộn một chút.”

Sau khi tượng mèo ngọc nói xong, đột nhiên bọn họ nhìn thấy tất cả cung điện và gian phòng bên trong đồng loạt mở ra, từng con hung thú dị chủng khủng khiếp cũng chậm rãi bước ra từ trong đó.

Vảy trên người Huyết Kỳ Lân cũng dựng ngược lên giống như đang cái giận vậy, huyết sát chi khí trên người nó bùng nổ, nó gầm gừ hung dữ về phía những con hung thú dị chủng kia, có vẻ như đang cảnh cáo, mà cũng giống như đang đe dọa, trong đó tiếng gầm gừ đó dừng như cũng có chút sợ hãi.

Nhưng những hung thú dị chủng kia lại giống như không nghe được tiếng gầm thét của Huyết Kỳ Lân, từng con một bước ra khỏi cung điện và đi về phía quảng trường bên này.

Cả đám bọn chúng chỉ đi tới mà không phát ra bất cứ âm thanh nào, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Hàn Sâm, Huyết Kỳ Lân, Bạch tiên sinh và Đoạn Tội.

Trong tầm nhìn của Hàn Sâm, trong số nhiều dị thú như vậy hắn biết rất ít con, thỉnh thoảng có mấy con nhìn cũng hơi quen, nhưng lại có chút hơi khác biệt.

Ví dụ như một con dị chủng Vũ tộc có sáu cánh màu vàng, còn có con dị chủng tộc Kana với cái sừng rồng dài…

Nhưng mà phần lớn đều là dị chủng mà Hàn Sâm chưa từng nhìn thấy, con này nối tiếp con kia đi tới, mỗi một con dị chủng đều có khí tức khủng bố ở trên người, chỉ cảm nhận được khí tức của bọn chúng thôi cũng làm cho Hàn Sâm có ảo giác như phải chịu đựng núi cao vậy.

“Sinh vật Thần Hóa Lôi Bạo điểu… Sinh vật Thần Hóa Thiên Không Chi Linh… Sinh vật Thần Hoá Thiên Sứ Lục Dực Hoàng Kim… Sinh vật Thần Hoá Thần Long Kana…” Đoạn Tội cũng kinh hãi kêu lên.

Mỗi một cái tên Đoạn Tội kêu lên đều làm cho lòng Hàn Sâm trùng xuống, trước đây hắn cũng chỉ là nghi ngờ, nhưng bây giờ đã không còn chút nghi ngờ nào nữa rồi.

Những con hung thú dị chủng lần lượt bước ra khỏi cung điện kia vậy mà lại là những sự tồn tại khủng khiếp ở cấp Thần hóa.

“Cái này… Cái này làm sao có thể…” Trong lòng Hàn Sâm thầm hoảng sợ, số lượng hung thú dị chủng chạy tới gần quảng trường đã đạt đến hơn một trăm con.

Nếu như những con này thực sự là dị chủng Thần hóa, chỉ sợ dựa vào đám bọn chúng cũng có thể quét ngang được cả đại vũ trụ gen, cho dù là ba chủng tộc lớn cũng chưa chắc có thể chống lại được.

Lực lượng khủng khiếp như vậy chỉ dùng để thử thách giết bốn người bọn họ, không khác gì so với dùng đạn hạt nhân giết chết con muỗi.

Đừng nói là giết con muỗi, những con dị chủng khủng khiếp này ở cùng một chỗ cũng đủ để có thể hủy diệt cả thế giới.

"Giả dối… Nhất định là giả dối… Đều là ảo giác… Nhất định đều là ảo giác… Thánh Vực không thể nào có nhiều sinh vật Thần hóa như vậy được… Cho dù có… Cũng không thể nào đều ở một nơi như thế này được…" Hàn Sâm dụi dụi mắt, triệu hồi Tử Đồng Thần Điệp ra để quan sát.

Nhưng mà những gì đập vào mắt hắn lại là những vật mạnh mẽ vô cùng khủng khiếp, khí tức gần như có thể trấn áp vạn giới hư không.

Rất nhiều sinh vật có thể xuyên qua thời đại vĩnh cửu, sinh vật dị chủng xúm lại đây giống như Ma Vương giáng xuống, nó khiến cho Hàn Sâm cảm thấy giống như cô bé đi nhầm xuống thần điện Ma Vương dưới địa ngục và bị rất nhiều Ma Vương khủng khiếp của địa ngục bao vây xung quanh vậy.

Hết chương 2289.

Chương 2290. Thử thách

Hàn Sâm có cảm giác Thánh Chủ đang đùa bỡn hắn một hồi, nhiều dị

chủng Thần Hóa như vậy, đừng nói là Hàn Sâm vừa mới thăng tiến lên cấp Công Tước không lâu, cho dù đại lão Thần Hóa có tới thật thì cũng sẽ hoàn toàn bị vây đánh đến chết.

"Cái bẫy! Cái bẫy trắng trợn!" Hàn Sâm thật sự không thể nghĩ ra làm thế nào mình có thể đánh thắng được nhiều dị chủng Thần Hóa như vậy.

Cho dù hắn có luyện hóa toàn bộ mười ba loại huyết mạch Thần Hóa thì cũng chỉ có được sức mạnh huyết mạch, cấp bậc cũng không thể đạt được tới Thần Hóa, vẫn chỉ có một con đường chết.

Hơn nữa vốn dĩ bây giờ hắn không có thời gian luyện hóa được mười hai loại huyết mạch Thần Hóa còn lại.

“Chẳng lẽ cây sáo ngọc ở trong tay Hồ Phi mới là điểm mấu chốt? Một khúc nhạc có thể cảm hóa được tất cả dị chủng Thần Hóa, sau đó rơi nước mắt rút lui?” Hàn Sâm vừa nghĩ như vậy thì cũng cảm thấy không có khả năng lắm.

Bạch tiên sinh và Đoạn Tội rõ ràng cũng bị tình hình lúc này làm cho sợ ngây cả người, ngay cả chạy trốn cũng không thể, dưới sự bao vây của nhiều dị chủng Thần Hóa khủng khiếp như vậy, cho dù Hoàng Đế của tộc Hoàng Cực có tới, chỉ sợ cũng không chắc chắn trốn thoát được.

Một đám sinh vật khủng khiếp bao vây quảng trường từ trên trời xuống dưới đất không để lọt một giọt nước chảy qua, cái cảm giác bị những sinh vật khủng bố nhòm ngó này, cho dù là Hàn Sâm và cường giả như Bạch tiên sinh cũng cảm thấy có chút sợ hãi ở trong lòng.

“Khụ khụ!” Nhìn thấy nhóm dị chủng Thần Hóa càng vây càng gần, dồn đám người Hàn Sâm đến giữa quảng trường, đã không còn đường lui nữa rồi thì đột nhiên lại nghe thấy tượng mèo ngọc ho nhẹ hai tiếng.

Cùng với hai tiếng ho nhẹ của tượng mèo ngọc, những con dị chủng Thần Hóa kia cũng dừng lại, không tiếp tục tới gần đám người Hàn Sâm nữa, nhưng bọn chúng cũng không rút lui mà chỉ lạnh lùng nhìn đám người Hàn Sâm.

Tượng mèo ngọc nhìn đám người Hàn Sâm mỉm cười nói: “Các ngươi không cần sợ hãi, bây giờ bọn chúng sẽ không ra tay với các ngươi, các ngươi có thời gian một ngày để bỏ chạy đến bất cứ một nơi nào ở trong thành phố, trong ngày hôm nay bọn chúng sẽ bị không ra tay làm các ngươi bị thương, chỉ cần các ngươi có thể sống sót sau mười ngày bị đuổi giết, coi như các ngươi đã vượt qua được thử thách.”

“Bị hơn một trăm con dị chủng Thần Hóa đuổi giết, làm sao bọn ta có thể sống được quá mười ngày bên trong một thành phố chứ?” Hàn Sâm muốn cò kè mặc cả.

‘Tượng mèo ngọc cười nói: “Bọn chúng cũng không phải là dị chủng Thần Hóa thật sự, chỉ là bản sao của dị chủng được Thánh Chủ đại nhân làm ra mà thôi, thân thể của bọn chúng cũng chỉ có thể chống đỡ được một đòn phát động tấn công cấp Thần Hóa, sau một đòn tấn công thì thân thể sẽ tan vỡ chết đi, vậy nên các ngươi vẫn còn có cơ hội sống sót, cố gắng lên đi! Đúng rồi, quên không nói cho các ngươi biết, nếu như các ngươi đang chiến đấu với một con bản sao dị chủng nào đó, những con bản sao dị chủng Thần Hóa khác sẽ tạm thời rút lui mà không tấn công các ngươi khi đang chiến đấu.”

“Được rồi, thời gian thử thách chính thức bắt đầu, cố gắng sống sót đi, các ngươi có một ngày để ẩn núp, có thể đi trốn ở bất cứ nơi nào trong Thánh Thành.” Tượng ngọc mèo nói xong thì lại nằm xuống một lần nữa, khôi phục tư thế ngủ say, giống như chỉ là một bức tượng ngọc bình thường, không còn cảm giác được một chút sức sống nào ở trên người nó nữa.

Hàn Sâm lại hỏi mấy câu, tượng ngọc mèo vẫn không hề trả lời, chỉ có những bản sao dị chủng Thần Hóa khủng khiếp kia vẫn đang nhìn bọn họ chằm chằm.

“Đi thôi, chúng ta chỉ có thời gian một ngày, đây là điểm mấu chốt quyết định việc chúng ta có thể sống sót được hay không.” Bạch tiên sinh vừa nói vừa đi vào giữa bầy dị chủng.

Những bản sao dị chủng Thần Hóa khủng khiếp đó thế mà lại tự động nhường ra một con đường, cũng không có ý giữ bọn họ lại.

Hàn Sâm cũng đi theo Bạch tiên sinh rời khỏi quảng trường, hơn một trăm con dị chủng Thần Hóa đáng sợ chỉ đứng ở trên quảng trường đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, không có bất cứ con nào đuổi theo bọn họ.

“Bạch tiên sinh đã có kế sách chạy trốn chưa?” Hàn Sâm hỏi.

Bạch tiên sinh lắc đầu nói: “Điều có thể chắc chắn được bây giờ chúng †a không thể rời khỏi Thánh Thành, cách duy nhất vẫn là trốn thoát được qua mười ngày ở đây, để cho những bản sao dị chủng Thần Hóa kia không tìm được chúng ta. Nhưng nếu như chỉ đơn giản là trốn thoát được mười ngày thì lại không phù hợp với mục đích của Thánh Chủ, một nhân vật như

Thánh Chủ không thể nào nhàn rỗi không có việc gì mà làm ra nhiều bản sao dị chủng khủng khiếp như vậy để chơi trốn tìm với chúng ta, thế nên cho dù chúng ta có trốn ở chỗ nào thì chắc chắn những dị chủng kia cũng có thể tìm được chúng ta."

"Tiên sinh, vậy rốt cuộc chúng ta có trốn hay không?" Đoạn Tội nghi ngờ hỏi, Bạch tiên sinh cũng đã nói xong đạo lý trốn hay không trốn rồi, hắn không biết rốt cuộc là Bạch tiên sinh có ý gì.

Hàn Sâm cười nói: "Không phải Bạch tiên sinh đã nói rất rõ ràng rồi sao, chúng ta phải trốn mười ngày, nhưng nhất định sẽ bị tìm ra được, vậy cũng chỉ có một cách có thể ẩn náu."

"Cách gì?" Đoạn Tội vẫn không hiểu.

Hàn Sâm chỉ có thể bất lực giải thích: "Không phải con tượng ngọc mèo kia đã nói rất rõ rồi sao? Chỉ cần chúng ta ở trong trạng thái chiến đấu với một con dị chủng, những con dị chủng khác đều sẽ không tấn công chúng ta, vậy nên chúng ta chỉ cần có thể chiến đấu cùng với một con dị chủng trong mười ngày, vậy thì chẳng khác nào những con dị chủng khác không hề tồn tại đối với chúng ta."

"Thì ra là như vậy, nhưng phải làm như thế nào mới có thể chiến đấu được với một con dị chủng trong mười ngày chứ? Không phải tượng mèo ngọc kia đã nói, dị chủng Thần Hóa ở đây cũng chỉ là bản sao mà thôi, sau một đòn thân thể bọn chúng sẽ tan vỡ hay sao?" Đoạn Tội hỏi.

"Cái này phải hỏi Bạch tiên sinh rồi, kế hoạch là do Bạch tiên sinh nói ra, ta nghĩ có lẽ hắn đã tính trước mọi việc rồi chứ nhỉ?" Hàn Sâm nhìn về phía Bạch tiên sinh.

"Ta có một vài ý tưởng, nhưng mà bốn người chúng ta cần phải hợp sức với nhau mới có thể kiên trì được mười ngày." Bạch tiên sinh nói ra kế hoạch của hắn.

Hàn Sâm và Đoạn Tội nghe cũng cảm thấy rất mạo hiểm, nhưng mà ngoài cách đó ra thì cũng không còn cách nào nữa rồi, vậy nên bọn họ đều đồng ý.

Bốn người bọn họ cũng không đi ẩn núp ở xa quảng trường mà chỉ thử lao ra khỏi Thánh Thành, sau khi thất bại thì mới quay trở lại quảng trường một lần nữa.

Thời gian một ngày có vẻ như rất đủ để cho bọn họ đi khắp Thánh Thành tìm bất cứ một chỗ nào ẩn náu, nhưng mà cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Cho dù Thánh Thành có lớn hơn nữa thì cũng chỉ là một thành phố mà thôi, dị chủng cấp Thần Hòa chỉ hơi động một cái là có thể lục lọi xong cả một thành phố, hơn một trăm con dị chủng cấp Thần Hóa thực sự có thể tìm được bọn họ quá dễ dàng.

Kế hoạch của Bạch tiên sinh rất đơn giản, bọn họ có thời gian một ngày để chạy trốn, nói cách khác là trong khoảng thời gian này, những con bản sao dị chủng Thần Hóa sẽ không tấn công bọn họ, điểm này tượng mèo ngọc đã từng nói.

Như vậy việc tiếp theo rất đơn giản, nếu như bây giờ dị chủng không thể tấn công bọn họ, Bạch tiên sinh lại hiểu khá rõ về một con dị chủng Thần Hóa ở trong số chúng, nhân lúc bọn chúng không thể đánh trả lại trong thời gian này, đám người Bạch tiên sinh có thể sử dụng thuật phong ấn để phong ấn sức mạnh của con bản sao dị chủng Thần Hóa đó. Kể từ đó nó sẽ không thể nào sử dụng sức mạnh đánh một đòn Thần Hóa kia, như vậy bọn họ có thể vật lộn cùng với con bản sao dị chủng Thần Hóa đang ở trong trạng thái phong ấn đó qua mười ngày.

Nhưng mà vì năng lực của dị chủng Thần Hóa quá mạnh mẽ, mặc dù chỉ có một đòn nhưng đó cũng là một đòn cấp Thần Hóa, nếu như muốn phong ấn nó thì sức mạnh của một mình Bạch tiên sinh là không thể, nhất định phải cùng với Hàn Sâm, Huyết Kỳ Lân và Đoạn Tội sử dụng năng lực để hoàn thành được phong ấn này.

Ba người thử nghiệm một chút, chỉ cần bọn họ không tấn công những con bản sao dị chủng Thần Hóa đó, bọn chúng cũng chỉ đứng bất động ở trên quảng trường lạnh lùng nhìn ngó đám người Hàn Sâm.

“Các ngươi phải nhớ cho kỹ, phong ấn Tứ Tượng này của ta, yên cầu bốn người nhất định phải làm cùng một lúc mới có thể có tác dụng, vậy nên sau

khi bắt đầu phong ấn, không ai trong số các người được di chuyển. Các ngươi phải không ngừng đưa sức mạnh vào trong phong ấn, thiếu sức mạnh của bất cứ ai cũng sẽ khiến cho phong ấn hoàn toàn vỡ vụn." Bạch tiên sinh vừa nói vừa ngưng tụ lực lượng vẽ một quang phù lên bàn tay của Hàn Sâm, Đoạn Tội và Huyết Kỳ Lân.

Hết chương 2290.

Chương 2291. phong ấn Tứ Tượng

Hàn Sâm có cảm giác quang phù kia dường như đã trở thành một dụng cụ chuyển đổi năng lượng ở trong tay của hắn, Hàn Sâm truyền sức mạnh của mình vào trong quang phù đó, ngay lập tức được chuyển thành lực phong ấn của bản thân quang phù đó.

Tứ Tượng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, quang phù trong †ay Hàn Sâm chính là Chu Tước Phù, và khi sức mạnh được truyền vào trong thì quang phù đó trông giống như một con chim lửa nhỏ đang di

chuyển trong lòng bàn tay hắn vậy.

Bạch tiên sinh đi tới trước mặt một con bản sao dị chủng, bảo Hàn Sâm, Đoạn Tội và Huyết Kỳ Lân đứng ở bốn phía xung quanh con dị chủng đó.

Loại phong ấn vốn cần sự phối hợp của nhiều người như này thường không dễ dàng thành công trong chiến đấu, dưới tình huống bình thường cũng là dùng để phong ấn những sinh vật đã bị khống chế, mà †rong những trận chiến đấu thực sự có rất ít khả năng có một khoảng thời gian dài như vậy để hoàn thành được phong ấn.

May mà những con bản sao dị chủng ở đây sẽ không tấn công bọn họ †rong vòng một ngày, đã thế còn đứng yên lù lù ở đó, vậy nên mới khiến đám người Hàn Sâm có khả năng phong ấn thành công.

Bước đầu tiên thử nghiệm rất thuận lợi, đám người Hàn Sâm vây quanh con dị chủng này từ bốn phương tám hướng, nhưng cũng không hề bị dị chủng tấn công, con dị chủng đó chỉ đứng nguyên tại chỗ lạnh lùng nhìn bọn họ chằm chằm.

Bạch tiên sinh ra dấu với đám người Hàn Sâm, bảo bọn họ ngồi xuống nghỉ ngơi trước, khoảng cách đến thời gian một ngày vẫn còn sớm, nếu như bây giờ động thủ thì chẳng khác gì đang lãng phí thể lực, chờ đến thời điểm sử dụng lại phong ấn cũng không muộn.

Hàn Sâm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu bây giờ bọn chúng không tấn công chúng ta, hay là chúng ta thử phong ấn một lần trước để xem có tác dụng hay không?"

"Ngươi lại còn không tin tưởng Bạch tiên sinh sao? Cho dù phong ấn không được, ngươi còn có cách nào khác sao?" Đoạn Tội lạnh lùng nói.

"Thử một lần cũng chẳng có gì xấu." Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Bạch tiên sinh gật đầu nói: "Cũng được, vậy trước tiên thử một lần, coi như là diễn tập vậy."

Dựa theo hiệu lệnh của Bạch tiên sinh, bốn người Hàn Sâm đồng thời xoay chuyển phong ấn Tứ Tượng, quang phù Chu Tước trong tay Hàn Sâm nhảy lên, mơ hồ cảm nhận được Hổ Phù ở trên tay Bạch tiên sinh, quang phù Huyền Vũ ở trong tay Đoạn Tội và Thanh Long ở trên móng vuốt của Huyết Kỳ Lân, tạo thành một sự gắn kết đặc thù nào đó.

Theo dòng sức mạnh được truyền vào liên tục, sức mạnh của quang phù Tứ Tượng càng lúc càng mạnh mẽ hơn, mối liên kết lẫn nhau cũng càng rõ ràng hơn.

Bốn loại sức mạnh hỗ trợ lẫn nhau, sức mạnh của quang phù Tứ Tượng có hình dạng là hình học bay lên, hóa thành bốn quang ảnh, kết thành kết giới bao vây con dị chủng kia ở trong đó.

Dị chủng bị vây ở bên trong kết giới, tia hung dữ lóe lên trong mắt nó và bắt đầu chuyển động.

“Hỏng bét, nó sắp phát động tấn công rồi, mau thu nạp kết giới.” Bạch tiên sinh lớn tiếng quát lên.

Bốn người vội vàng cùng nhau xoay chuyển quang phù Tứ Tượng, bốn quang ảnh Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ cùng lao vào người con dị chủng, trói nó lại ngay lập tức.

Con dị chủng đó không ngừng giấy dụa, bốn người Hàn Sâm chỉ có thể dùng toàn lực xoay chuyển phong ấn, chỉ thấy quang phù Tứ Tượng ở trên người dị chủng lóe lên chập chờn, mặc dù dị chủng dồn sức giấy dụa nhưng vẫn không thể bộc phát ra được sức mạnh phá vỡ phong ấn.

Đoạn Tội nói với sắc mặt khó coi: “Đã nói từ sớm phải tin tưởng Bạch tiên sinh, ngươi lại cứ khăng khăng muốn thử, bây giờ chúng ta đúng là đã lãng phí nhiều thời gian và sức lực như vậy rồi.”

“Nếu chuyện đã như thế, chúng ta cứ toàn lực giữ vững phong ấn, kiên trì qua được mười ngày là tốt rồi.” Bạch tiên sinh ngăn Đoạn Tội lại rồi nói tiếp.

Hàn Sâm nhún vai không nói gì, hắn cũng đã nghĩ tới khả năng này, chỉ là vẫn cảm thấy cần phải thử nghiệm trước một chút.

Bây giờ thử, cho dù có làm kinh động đến con dị chủng này thì cũng chỉ bị mình nó tấn công thôi, còn nếu như đến lúc đó thất bại thì sẽ bị bọn chúng hợp nhau lại tấn công.

Thế nên Hàn Sâm tình nguyện lúc này trả giá một chút, chứ không muốn đến lúc đó lại đánh cược may rủi.

Ngoại trừ con dị chủng đang không ngừng giãy dụa ở trong phong ấn này, những con dị chủng khác đều chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ chằm chằm, không có một con dị chủng nào tấn công bọn họ, làm cho tảng đá lớn trong lòng đám người Hàn Sâm cũng rơi xuống.

Dị chủng giấy dụa vô cùng lợi hại, mặc dù sức mạnh của nó đang bị phong ấn nhưng dù sao nó cũng có tinh thần và thể xác cấp Thần Hóa, chỉ những

giãy giụa của người nó cũng đã làm cho đám người Hàn Sâm phải dùng toàn lực để truyền ra sức mạnh duy trì phong ấn.

Bạch tiên sinh và Huyết Kỳ Lân cũng là Bán Bộ Thần Hóa, bọn họ tương đối thả lỏng một chút, Đoạn Tội cũng là Vương Giả đỉnh cấp, có thể chống đỡ được.

Nhưng Hàn Sâm chỉ vừa mới thăng lên cấp Công Tước chưa được bao lâu, về phương diện sức lực cũng kém hơn không ít, phải dồn hết sức lực mới có thể duy trì được sự chuyển động của quang phù Chu Tước một cách miễn cưỡng.

Bạch tiên sinh nhìn Hàn Sâm một lát rồi nói: "Thuộc tính thân thể của cấp Công Tước tổng cộng chia làm ba giai đoạn: Nguyên Thể, Tinh Thể và Thiên Thể. Cái gọi là Nguyên Thể chính là gen từ thuộc tính hóa hoàn toàn của bản thân nó, ở giai đoạn này, chủ yếu là dựa vào năng lực của bản thân để đi chiến đấu. Đến giai đoạn thứ hai Tinh Thể, thân thể chỉ cần phụ thuộc vào tinh cầu là có thể mượn được sức mạnh của sơn xuyên đại địa, để tăng cường thuộc tính thân thể của ngươi. Giống như gen Công Tước có thể chất hệ thủy, lực chiến đấu của hắn sẽ được tăng lên rất nhiều khi ở trên một tinh cầu tràn đầy nước."

Dừng một chút, Bạch tiên sinh lại nói tiếp: "Về phần loại thứ ba là Thiên Thể, cũng được gọi là thể Vũ Trụ, thân thể có thể mượn được sức mạnh của vạn vật trong vũ trụ, chỉ cần không bị ngoại lực ngăn cách thì sức mạnh sẽ là vô cùng vô tận."

Những thứ mà Bạch tiên sinh nói đương nhiên Hàn Sâm cũng biết, chỉ là hắn vừa mới thăng tiến lên cấp Công Tước chưa được bao lâu, vẫn còn ở giai đoạn Nguyên Thể, gần như không thể mượn được sức mạnh của ngoại vật.

Hơn nữa cho dù hắn có thể đạt tới trình độ Thiên Thể, thì nơi như Thánh Địa này cũng bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, vốn dĩ không có ngoại lực để cho hắn có thể mượn.

Bạch tiên sinh nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, hắn cười nói: "Ta thấy phương thức vận dụng sức mạnh của ngươi có lẽ là cấp thứ nhất, Nguyên

Thể, ở đây ta có một môn thuật gen cấp Nguyên Thể, có lẽ sẽ có thể giúp được cho ngươi, ngươi không ngươi thì nghe xong luyện tập thử xem, có thể sẽ giúp ngươi nhẹ nhàng hơn một chút."

"Nếu Bạch tiên sinh đồng ý chỉ giáo, đương nhiên tại hạ cầu còn không được." Hàn Sâm có chút bất ngờ, hắn không nghĩ tới Bạch tiên sinh vậy mà lại dạy thuật gen cho hắn, không biết rốt cuộc Bạch tiên sinh có ý gì.

"Bạch tiên sinh, ngươi để ý đến hắn làm cái gì?" Đoạn Tội vẫn còn có chút bất mãn đối với Hàn Sâm.

Bạch tiên sinh mỉm cười nói: "Bây giờ chúng ta hợp lực duy trì phong ấn, mỗi một mắt xích đều sẽ có ảnh hưởng đến tập thể. Cấp bậc của Hàn Sâm thấp hơn chúng ta một chút, thời gian mười ngày sẽ vô cùng khổ sở, lỡ như xảy ra vấn đề gì, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ gặp nạn. Ta cũng chỉ suy nghĩ vì bản thân mình mà thôi."

Đoạn Tội nghe thấy Bạch tiên sinh nói như vậy thì cũng không nói thêm gì nữa.

Bạch tiên sinh trầm ngâm một lúc rồi mới lên tiếng: "Thuật gen này của ta cũng không được coi là bí pháp gì lợi hại, là do tự ta suy nghĩ rồi tùy ý sáng chế, ngay cả cái tên cũng không có, trông khá tầm thường, ngươi cứ thử nghe theo rồi luyện tập một chút, nếu như cảm thấy có tác dụng có thể thử xem, cảm thấy không có tác dụng thì thôi."

"Tiên sinh mời nói." Hàn Sâm nói.

Bạch tiên sinh cũng không che giấu, cứ thể đưa thuật gen của mình ra, Đoạn Tội và Huyết Kỳ Lân cũng có thể nghe được nội dung mà Bạch tiên sinh đã nói.

Đoạn Tội nghiêm túc nghe một hồi, nhưng có chút không hiểu, theo lời Bạch tiên sinh nói, thuật gen này của hắn quả thật không được coi là sâu sắc, tuy nhiên nó vô cùng kỳ lạ, có rất nhiều chỗ khác thường, làm cho người ta khó mà có thể hiểu được.

“Bạch tiên sinh, thuật gen này của ngươi sâu sắc như vậy, chỉ sợ hắn nghe không hiểu.” Sau khi nghe xong phương pháp thuật gen của Bạch tiên sinh, Đoạn Tội nói.

Hết chương 2291.

Chương 2292. Niềm vui bất ngờ nhỏ bé

“Quả thật tại hạ nghe không hiểu lắm, xin tiên sinh giảng giải một chút.” Hàn Sâm cố nén lại sự hoảng sợ ở trong lòng, ra vẻ bình tĩnh xin Bạch tiên sinh chỉ bảo.

Môn thuật gen này Hàn Sâm nghe hiểu rồi, hơn nữa còn là hiểu được toàn bộ rồi, nhưng mà chính vì như thế mới khiến cho trong lòng Hàn Sâm cảm thấy sợ hãi.

Theo như lời của Bạch tiên sinh, môn thuật gen này lại mơ hồ có điểm chung với Động Huyền Kinh, cả hai có thể tăng lên lẫn nhau. Sử dụng thuật gen mà Bạch tiên sinh đã nói có thể tăng thêm sức mạnh của Động Huyền Kinh.

Hàn Sâm vẫn luôn âm thầm sử dụng sức mạnh của Động Huyền Kinh ngầm hấp thu ngoại lực, thúc đẩy được sức mạnh của bản thân vận chuyển, như vậy có thể tiết kiệm được tiêu hao của chính mình.

Nhưng mà vì Động Huyền Kinh vẫn còn chưa thăng tiến lên cấp Công Tước, vậy nên hiệu quả cũng không được tốt lắm, nó chỉ có thể giúp cho Hàn Sâm tiết kiệm được một chút sức lực mà thôi.

“Chẳng lẽ Bạch tiên sinh nhìn thấu được ta đang âm thầm sử dụng Động Huyền Kinh, cho nên mới nói ra một môn thuật gen như vậy sao? Rốt cuộc là hắn có ý gì chứ?” Trong đầu Hàn Sâm hiện lên vô số suy nghĩ, nhưng cũng không có cách nào xác định được mưu tính thực sự của Bạch tiên sinh.

Nhưng mà Bạch tiên sinh lại có thể nhìn ra được Hàn Sâm đang sử dụng sức mạnh của Động Huyền Kinh, lại còn có thể nói ra một môn thuật gen như vậy, bản thân cái này đã là vô cùng đáng sợ rồi, khiến cho Hàn Sâm âm thầm cảnh giác ở trong lòng.

“Ngươi bằng lòng nghe, vậy ta sẽ giảng một chút.” Bạch tiên sinh cười cười, hắn bắt đầu giảng giải môn thuật gen kia.

Hắn không nói thì không sao, càng nói Đoạn Tội nghe lại càng mơ hồ, nội dung giảng giải của Bạch tiên sinh còn thêm huyền ảo khó hiểu hơn so với bản thân của thuật gen, cái tiểu vũ trụ gen gì đó, thậm chí nghe Đoạn Tội cũng chưa từng nghe qua.

Sau khi Hàn Sâm so sánh nó với Động Huyền Kinh thì cũng nghe hiểu được một ít, nhưng mà vẫn làm ra vẻ giống như nghe không hiểu, trên gương mặt tràn ngập sự nghi hoặc.

“Bạch tiên sinh, ngươi nói cái này còn không bằng không nói, ta càng nghe lại càng mơ hồ rồi” Hàn Sâm cười khổ nói với Bạch tiên sinh.

“Bạch tiên sinh đại tài, một tên Công Tước như ngươi nghe không hiểu là chuyện bình thường, đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng nghe không hiểu.” Đoạn Tội nói.

Bạch tiên sinh lắc đầu thở dài nói: “Thuật gen mà ta học được có chút khác biệt so với các ngươi, các ngươi nghe không hiểu cũng là điều bình thường, có thể nghe hiểu được một chút thì coi như là một chút đi, ta cũng chỉ có thể giải thích được đến mức này thôi.”

“Tại hạ xin nhận lòng tốt của Bạch tiên sinh, chỉ là thuật gen này tại hạ sợ không có năng lực học được nó.” Ngoài miệng Hàn Sâm nói như vậy, nhưng hắn cũng âm thầm thử vận hành thuật gen mà Bạch tiên sinh đã giảng giải.

Lần thử này vậy mà lại thật sự có hiệu quả, trong tình huống không triệu hồi áo giáp Động Huyền, hiệu quả hấp thu sức mạnh của ngoại lực lại tăng lên rất nhiều, cái này vẫn chỉ là vừa mới bắt đầu nhập môn mà thôi, nếu như có thể thực sự luyện thành thì có lẽ hiệu quả sẽ càng khả quan hơn.

Hàn Sâm nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được dụng ý của Bạch tiên sinh, nhưng mà môn thuật gen này không có vấn đề gì cả, Hàn Sâm âm thầm luyện tập để giảm bớt một chút gánh nặng cho cơ thể.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, sau khi thời gian hai mươi bốn giờ quy định qua hết, từng con từng con bản sao dị chủng đột nhiên chăm chú nhìn về phía đám người Hàn Sâm giống như quỷ đói vậy.

Mặc dù đã bị nhìn chằm chằm cả một ngày, nhưng bây giờ bọn họ lại có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, ánh mắt của bọn chúng không giống như lúc trước, đó là ánh mắt thực sự muốn giết người.

Nhìn những sinh vật khủng khiếp kia vây quanh ở bốn phía, từng con một tất cả đều đang có vẻ mặt muốn cắn người, trong lòng đám người Hàn Sâm không nhịn được có chút căng thẳng.

May mắn, mặc dù những sinh vật kinh khủng đó mỗi một con đều vô cùng hung ác vây quanh ở bên ngoài, miệng bọn chúng gần như sắp dán vào đám người Hàn Sâm, tuy nhiên thật sự không có bất cứ một con dị chủng nào phát động tấn công bọn họ mà chỉ đứng ở đó chảy nước miếng nhìn bọn họ chằm chằm.

Đám người Hàn Sâm đều thở phào nhẹ nhõm, cũng may tượng mèo ngọc không lừa bọn họ, những con bản sao dị chủng kia quả nhiên sẽ không lên cùng một loạt.

Đám người Hàn Sâm cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể dùng toàn lực duy trì kết giới, phong ấn chặt con bản sao dị chủng Thần Hóa kia, hy vọng có thể kiên trì được qua mười ngày.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, con bản sao dị chủng giãy dụa càng lúc càng dữ dội, sau khi trải qua thời gian dài sức lực bị tiêu hao, đám người Hàn Sâm bắt đầu cảm thấy có chút vất vả.

Năm ngày sau đó, cho dù là Bán Bộ Thần Hóa như Huyết Kỳ Lân cũng lột ra vẻ mặt có phần mệt mỏi.

Bởi vì phong ấn Tứ Tượng liên kết với nhau, sức mạnh mà Hàn Sâm đưa vào tương đối ít, vậy thì sức mạnh mà đám người Huyết Kỳ Lân đưa vào nhất định phải nhiều hơn một chút thì mới có thể trấn áp được con dị chủng Thần Hóa.

Vậy nên thực tế thì sức lực mà đám người Huyết Kỳ Lân và Bạch tiên sinh tiêu hao lớn hơn rất nhiều so với Hàn Sâm.

Mồ hôi cũng bắt đầu thấm ra trên trán Đoạn Tội, rõ ràng hắn cũng có chút khó khăn rồi.

Mặc dù tình hình bây giờ không tốt lắm, nhưng dựa theo suy đoán của đám người Hàn Sâm thì có lẽ vẫn có thể kiên trì được qua mười ngày.

“Bọn tiểu tử, xem ra các ngươi thật sự rất cố gắng, làm rất tốt đó.” Đột nhiên lại có âm thanh truyền đến từ tượng mèo ngọc kia, có chút lười biếng giống như vừa mới tỉnh ngủ vậy.

Đám người Hàn Sâm đều đang dùng toàn lực vận chuyển phong ấn, căn bản cũng không có tinh thần và sức lực để nhìn tượng mèo ngọc kia.

Giọng nói của tượng mèo ngọc lại tiếp tục truyền tới: “Các ngươi thật sự rất tốt, nhưng mà cứ như vậy để cho các ngươi vượt qua thử thách thì cũng có chút nhàm chán.”

“Ngươi sẽ không muốn nói là nuốt lời đó chứ?” Trong lòng Hàn Sâm có chút hồi hộp, nếu như tượng mèo ngọc để cho những con dị chủng kia lên cùng một loạt, bọn họ có nhiều cái mạng hơn nữa cũng không đủ chết.

‘Tượng mèo ngọc nở nụ cười: “Các ngươi không cần lo lắng, quy tắc của Thánh Chủ đặt ra, cho dù là ta cũng không thể nào thay đổi. Ta chỉ muốn cho các ngươi một niềm vui bất ngờ nho nhỏ mà thôi.”

“Ta là người không thích nhất chính là niềm vui bất ngờ.” Hàn Sâm cười khổ nói.

“Cái này mới thật sự là niềm vui bất ngờ, nó có lợi rất lớn đối với các ngươi, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là các ngươi có thể thành công

tiếp nhận niềm vui bất ngờ này.” Tượng mèo ngọc cười như không cười nói.

Cùng với tiếng nói của tượng ngọc mèo rơi xuống, đột nhiên đám người Hàn Sâm nghe thấy âm thanh của một vật gì đó bò trên mặt đất, dường như còn kèm theo cả tiếng xích sắt kéo lê.

Theo bản năng Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Khí Tràng quét về phía âm thanh truyền tới, chỉ thấy những con bản sao dị chủng Thần Hóa kia đều lui ra, một bóng dáng đang đi về phía bọn họ.

Bóng dáng kia là một bộ xương khô, hoặc nói là nó rất giống bộ xương khô, bởi vì máu thịt trên người hắn đều đã khô cạn, một lớp da dường như dính sát vào xương, giống như không còn một chút vết nước nào, ngay cả mái tóc ở trên đầu cũng giống như cỏ khô vậy.

Tên đó vẫn chưa chết đi, hai tay và hai chân hắn đều bị xiềng xích, tốc độ đi lại vô cùng chậm chạp, mỗi một bước đi đều kéo lê xiềng xích phát ra âm thanh ma sát rợn người.

Cái tên giống như kẻ tù nhân kia cứ như vậy cúi đầu bước từng bước về phía đám người Hàn Sâm, chờ đến khi hắn đi gần lại một chút, Hàn Sâm mới phát hiện gương mặt của hắn rủ xuống, vị trí của đôi mắt vậy mà lại là hai lỗ thủng tối đen như mực, máu đã khô lại thành màu đen sãm, đôi mắt không biết làm sao đã bị khoét đi mất.

Sắc mặt của đám người Hàn Sâm đều có chút khó coi, bây giờ bọn họ đều đang dùng toàn lực tồi động phong ấn Tứ Tượng, nếu như kẻ tù nhân kỳ quái này tấn công bọn họ, cho dù bọn họ có thể chống đỡ được thì phong ấn Tứ Tượng cũng sẽ xuất hiện sơ sở, đến lúc đó thì vấn là một con đường chết.

Kẻ tù nhân đó kéo xiềng xích đi tới chỗ cách đám người Hàn Sâm chưa đầy mười mét, hắn ngẩng đầu lên, hai lỗ máu ở trên mặt nhìn bọn họ, hai cái lỗ thủng đó làm cho người ta có cảm giác sợ hãi ở trong lòng.

Ngừng lại trong nháy mắt, kẻ tù nhân đó lại tiếp tục bắt đầu di chuyển, kéo xiềng xích từng bước từ từ đi tới vị trí của Hàn Sâm.

“Mẹ ngươi!” Suýt chút nữa Hàn Sâm chửi ra miệng, rõ ràng chỗ này có bốn người, vậy mà hết lần này tới lần khác kẻ tù nhân kia lại chỉ đi về phía hắn, thấy hắn càng lúc càng gần, đã đến phía sau Hàn Sâm.

Hết chương 2292.

Chương 2293. Kẻ tù nhân sau lưng

Kẻ tù nhân từng bước đi về phía Hàn Sâm, mặc dù hắn đi rất chậm, nhưng mà cũng chỉ là khoảng cách mười mét, trong nháy mắt đã đi tới phía sau Hàn Sâm.

Lúc di chuyển, xiềng xích trên người kẻ tù nhân đó vang lên không ngừng, nhưng sau khi hắn dừng lại ở phía sau Hàn Sâm thì lại không có một chút âm thanh nào cả, ngay cả tiếng hít thở và tiếng nhịp tim đậm cũng không có, giống như vốn dĩ hắn không hề tồn tại vậy.

Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Khí Tràng quét một vòng, thế nhưng lại không cảm nhận được kẻ tù nhân ở phía sau lưng mình, đột nhiên trong lòng hắn hoảng sợ, chỉ cảm thấy da gà khắp toàn thân đều đã nổi lên.

Rõ ràng kẻ tù nhân đứng ở ngay phía sau hắn, nhưng hắn lại không thể cảm nhận được, trong nháy mắt sự khủng bố không rõ ràng này xâm nhập vào đại não Hàn Sâm, làm cho đại não vô thức đưa ra đánh giá, suýt chút nữa đã xoay người bỏ chạy.

Nhưng lúc này Hàn Sâm đang dùng toàn lực vận chuyển quang phù Chu Tước, tuyệt đối không thể chạy trốn, nếu như hắn rời khỏi vị trí, phong ấn Tứ Tượng sẽ vì xuất hiện sơ hở, bị phá hủy ngay lập tức, đến lúc đó tất cả mọi người đều sẽ đi vào đường chết.

Trên đỉnh đầu Hàn Sâm có tổ chim, hắn không nhịn được muốn quay đầu lại, trong lòng nổi khùng: “Ngươi đứng ở phía sau ta thì đâu có làm gì được chứ? Ta tin rằng ngươi sẽ không đánh nát được tổ chim, ta còn thấy sợ gì nữa chứ?”

Hàn Sâm đứng bất động ở đó, cũng không quay đầu lại nhìn về phía sau, vẫn tiếp tục vận chuyển sức mạnh của bản thân vào bên trong Chu Tước Phù, trấn áp con dị chủng kia.

Nhưng khi ánh mắt Hàn Sâm nhìn thấy sắc mặt của đám người Bạch tiên sinh thì trong lòng hắn lại thấy sợ hãi.

Sắc mặt của Bạch tiên sinh có chút kỳ dị, Hàn Sâm không nhìn được là có ý gì, nhưng biểu cảm trên gương mặt Đoạn Tội lại rất rõ ràng, đó là vẻ mặt sợ hãi, hai mắt hắn mở to nhìn chằm chằm phía sau Hàn Sâm, giống như đang thấy quỷ vậy.

Huyết Kỳ Lân thì lại càng rõ ràng hơn, nó khẽ gầm lên về phía Hàn Sâm ở bên này, giống như đang cảnh cáo Hàn Sâm.

“Hắn làm gì ở đằng sau ta vậy?” Trong lòng Hàn Sâm có hơi sợ, nhưng hắn hoàn toàn không cảm nhận được cái kẻ tù nhân đó ở phía sau hắn, thật sự giống như không phải là một sinh vật đang đứng sau lưng hắn, mà là một con ma quỷ.

Cổ họng Bạch tiên sinh bỗng nhúc nhích, sắc mặt hắn vô cùng kỳ quái, há miệng nhưng lại không nói được thành lời.

Vẻ mặt này làm cho trong lòng Hàn Sâm lại càng thêm sợ hãi, hắn không nhịn được muốn quay đầu lại nhìn xem, nhưng vì cơ thể và hai tay hắn đều không thể di chuyển, góc độ quay đầu cũng có hạn, vậy nên hắn chuyển hướng nhìn sang bên trái một chút, không nhìn thấy bên đó có cái gì cả.

Sau đó vừa mới chuyển hướng nhìn sang bên phải một chút, vẫn không nhìn thấy gì, bây giờ Hàn Sâm thật sự hận không thể lập tức xoay người sang chỗ khác, xem thử rốt cuộc kẻ tù nhân kia đang ở chỗ nào, nhưng mà cơ thể của hắn lại không thể di chuyển được.

Mà vẻ mặt của ba người Bạch tiên sinh lại càng lúc càng kỳ quái, đều không ngừng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm phía sau Hàn Sâm, làm cho trong lòng Hàn Sâm khó chịu giống như bị mèo cào vậy.

“Mẹ nhà ngươi, ta có tổ chim bảo vệ, có gì phải sợ chứ?” Hàn Sâm cắn răng bất động.

Nhưng đột nhiên hắn cảm thấy ớn lạnh ở sau gáy, giống như có thứ gì đó dán vào đằng sau cổ của hắn hóng gió vậy, làm cho toàn thân Hàn Sâm lập tức nổi da gà, sống lưng mỏi nhừ còn hai chân thì có chút mềm nhũn.

Hàn Sâm đã từng nhìn thấy những thứ kinh khủng nhiều rồi, cũng sẽ không thực sự sợ hãi, nhưng bây giờ không nhìn thấy được cái tên tù nhân kia lại làm cho hắn khó chịu muốn chết, cảm giác trong lòng có hơi sợ.

“Đừng động đậy…” Bạch tiên sinh nói với Hàn Sâm.

“Rốt cuộc hắn làm gì ở phía sau ta vậy?” Hàn Sâm không nhìn thấy được kẻ tù nhân làm gì ở phía sau nên hắn chỉ có thể hỏi Bạch tiên sinh.

Đáng tiếc Huyết Kỳ Lân không thể nói chuyện, nếu không hắn đã trực tiếp hỏi Huyết Kỳ Lân rồi, còn về Đoạn Tội lại càng không đáng tin cậy, Hàn Sâm cũng không nghĩ tới việc hỏi hắn.

“Cái này… Thật sự không dễ nói…” Bạch tiên sinh cau mày, sắc mặt có chút khó xử, giống như không biết cần phải nói như thế nào với Hàn Sâm vậy.

Cái dáng vẻ khó xử này của Bạch tiên sinh làm cho Hàn Sâm không nhịn được khẽ cau mày, thật sự không nghĩ ra được rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở phía sau mình.

Nếu như nói phía sau gặp nguy hiểm, đám người Bạch tiên sinh không muốn Hàn Sâm vì sợ nguy hiểm rồi làm dao động phong ấn Tứ Tượng, vậy nên mới không chịu nói cho hắn biết, nhưng Hàn Sâm cảm thấy loại khả năng này không lớn lắm.

Bởi vì nếu như thực sự gặp nguy hiểm, sau khi Hàn Sâm bị thương, phong ấn Tứ Tượng cũng sẽ bị phá vỡ, không phải là hắn bất động thì sẽ không có chuyện gì.

“Nếu thật sự không gặp nguy hiểm, vậy thì có cái gì không thể nói được chứ?” Trong lòng Hàn Sâm ngờ vực.

Lúc đầu cũng không cảm thấy gì cả, nhưng càng nghĩ lại càng thấy lạnh ở sau lưng, khiến cho Hàn Sâm bắt đầu cảm thấy có chút bất an.

Bạch tiên sinh và Đoạn Tội vẫn cứ ngoắc ngoắc quan sát phía sau lưng hắn, Huyết Kỳ Lân cũng không ngừng gọi Hàn Sâm, dường như là muốn nói cho hắn biết gì đó.

Hàn Sâm thật sự không nhịn được, hắn lập tức triệu hồi Bảo Nhi ra ngoài, để cho Bảo Nhi nhìn giúp hắn xem rốt cuộc cái tên tù nhân kia đang làm gì ở phía sau hắn.

Bảo Nhi xuất hiện ở trong ngực Hàn Sâm, Hàn Sâm lập tức nói với nàng: “Bảo Nhi, ngươi giúp ta nhìn xem, phía sau ta có thứ gì đó, nó đang làm gì?”

Bảo Nhi đáp lại một tiếng, ghé sát vào vai Hàn Sâm nhìn ra phía sau hắn, sau đó nàng phát ra một âm thanh kinh ngạc: “Cha… Phía sau ngươi…”

“Đằng sau ta có cái gì à? “Hàn Sâm gấp gáp hỏi.

“Có một tên đang vẽ tranh ở trên lưng ngươi…” Bảo Nhi suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng.

“Vẽ tranh?” Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy đầu óc của mình có chút không thông, hắn nghi ngờ hỏi: “Kẻ tù nhân đó vẽ tranh ở sau lưng ta sao? Chẳng lẽ hắn là một họa sĩ? Đặc biệt yêu thích sáng tác hội họa ở trên cơ thể con người, thấy vóc dáng của ta quá tốt, vậy nên không nhịn được muốn vẽ tranh ở trên đó sao? Không đúng, cho dù là hội họa trên thân thể con người thì cũng có thể tìm thân thể của mỹ nữ để vẽ, vẽ trên người ta là như thế nào chứ?”

“Bảo Nhi, hắn vẽ cái gì đấy?” Hàn Sâm vội vàng hỏi lại, hắn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Bảo Nhi nhảy lên trên bờ vai của Hàn Sâm, đưa đầu nhìn về phía sau Hàn Sâm một hồi, nhưng mà vẫn không nói gì.

“Bảo Nhị, rốt cuộc hắn vẽ cái gì vậy?” Hàn Sâm nóng ruột chết, cũng không phải hắn sợ hãi thật, hắn chỉ thấy như vậy không tốt một chút nào cả, khiến cho người ta thấy có hơi tức giận.

Bảo Nhi hơi do dự nói: “Thật sự giống như… Hình như là vẽ một người… Ừ… Một người phụ nữ…”

“Vẽ người phụ nữ? Người phụ nữ như thế nào?” Hàn Sâm ngây cả người, một kẻ tù nhân giống như bộ xương khô không có chuyện gì chạy đến sau lưng hắn vẽ phụ nữ, mẹ nó cái này thực sự quỷ quái thấy mẹ rồi, làm cho Hàn Sâm cảm giác ngứa ngáy ở sau lưng, cả người cũng bắt đầu khó chịu.

Hình như Bảo Nhi có chút không biết phải miêu tả như thế nào, nàng

hơi do dự một chút rồi mới tiếp tục nói: “Một người phụ nữ cực kỳ xấu.

Hàn Sâm cảm giác mình sắp khạc ra máu rồi, một kẻ tù nhân quái dị xấu xí vẽ một người phụ nữ rất xấu lên lưng hắn, mẹ nhà nó đây là chuyện gì vậy?

Hàn Sâm há miệng muốn tiếp tục hỏi, nhưng đột nhiên hắn phát hiện mình không biết phải hỏi cái gì nữa.

Bảo Nhi vừa nhìn sau lưng hắn vừa nói: “Cha, hình như hắn không vẽ nổi nữa rồi.”

“Tại sao?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Lần này Bảo Nhi trả lời vô cùng nhanh chóng: “Máu của người phụ nữ ở trên tay hắn sắp chảy khô rồi, không còn thuốc màu nữa.”

“Cái gì? Hắn dùng máu của một người phụ nữ vẽ tranh ở trên lưng ta sao?” Hàn Sâm cảm giác da đầu của mình sắp nổ tung rồi, thật sự không thể nào tưởng tượng nổi đó là một bức tranh như thế nào.

Hết chương 2293.

Chương 2294. Thông qua khảo nghiệm.

“Cha… Máu của người phụ nữ đã cạn rồi… Cha… Hắn đập nứt đầu của người phụ nữ…”

Bảo Nhi liên tục báo cáo diễn biến mới.

“Bảo Nhi, đừng nhìn nữa.” Hàn Sâm gọi Bảo Nhi trở lại trong lòng mình, hắn không muốn nàng lại nhìn thấy cảnh tượng máu me như này.

Tuy rằng trên thực tế tuổi tác của Bảo Nhi đã không còn nhỏ nhưng ở †rong mắt Hàn Sâm, nàng luôn luôn là một cô bé.

Bảo Nhi nhảy từ trên vai Hàn Sâm xuống, nàng ngồi trong lòng Hàn Sâm, tò mò nhìn phong ấn Tứ Tượng và con dị chủng đang không ngừng giãy dụa bên trong.

Hàn Sâm vẫn không thể cảm nhận được có chuyện gì đang xảy ra sau lưng mình, nhưng sau khi nghe Bảo Nhi nói như thế, hắn chợt cảm thấy hơi khó chịu ở lưng, trong đầu cũng liên tục tưởng tượng ra các loại hình ảnh, làm cách nào cũng không thể rũ bỏ nó được.

“Ngọc Miêu, rốt cuộc ngươi đang làm cái quỷ gì vậy?” Hàn Sâm không nhịn nổi lớn tiếng hỏi tượng mèo ngọc.

Đáng tiếc là dường như tượng mèo ngọc đã ngủ say, căn bản không thèm để ý đến Hàn Sâm.

Một lúc sau, phía sau Hàn Sâm lại vang lên tiếng xiềng xích, không bao lâu thì nhìn thấy tên tù nhân kia rời khỏi phía sau lưng Hàn Sâm, chậm rì rì đi về phía con đường khi nãy hắn đến giống như lúc hắn đến.

Chẳng qua có khác một chút so với lúc đến, Hàn Sâm nhìn thấy trong †ay hắn đang lôi kéo một cái xác phụ nữ.

Chính xác mà nói, đó cũng không phải là cái xác của một người phụ nữ mà là xác của một sinh vật giới tính nữ.

Khuôn mặt đã không còn nhìn rõ dáng vẻ ra sao bởi vì khuôn mặt đã bị một cú đấm đâm xuyên qua thành một lỗ máu lớn, cái có thể nhìn ra chỉ có nửa trên của cái xác kia giống người, còn nửa người dưới là rắn, có phần giống tộc Kana, chỉ khác với tộc Kana là trên đỉnh đầu nàng có một cái sừng xoắn ốc giống như Độc Giác Thú, dài hơn một mét và là loại màu bạc.

Lớp vảy rắn trên phần thân dưới của nàng cũng là loại màu bạc này, phát ra ánh sáng gần như trong suốt.

Vị trí đầu và tim của cái xác đều có lỗ máu, chỉ là đã không còn máu chảy ra nữa, giống như Bảo Nhi đã nói, có lẽ đã chảy cạn máu rồi.

“Rốt cuộc cái tên biến thái kia có ý gì? Tại sao muốn vẽ một người phụ nữ lên lưng của ta chứ?” Hàn Sâm cảm thấy trong lòng vô cùng không thoải mái.

Tuy nhiên tạm thời hắn vẫn chưa cảm thấy có gì khác thường, cơ thể vẫn rất bình thường, áo giáp Tinh Hà Long Hà đang mặc trên người cũng không bị hư hại gì, như thể cái tên tù nhân quái dị kia chỉ vẽ một bức tranh lên trên áo giáp phía sau lưng hắn mà thôi.

Mặc dù trong lòng có chút khó chịu nhưng nếu không gây hại gì cho hắn, Hàn Sâm cũng chỉ đành mặc kệ.

“Bảo Nhi, ngươi dùng nước dội vào giáp lưng của cha để rửa sạch mấy thứ dơ bẩn phía trên đi.” Hàn Sâm nói với Bảo Nhị, tuy rằng không có tổn hại gì nhưng Hàn Sâm vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Bảo Nhi đáp lời, nhảy ra khỏi lồng ngực của Hàn Sâm rồi đi đến sau lưng Hàn Sâm, đột nhiên nàng ngạc nhiên nói: “Không có…”

“Không có cái gì?” Trong lòng Hàn Sâm có chút hồi hộp, cảm giác vô cùng không ổn.

“Bức tranh hắn vẽ lúc nãy không có.” Bảo Nhi nói.

“Sao lại không có?” Trong lòng Hàn Sâm cũng ngờ vực, hắn lại hỏi tiếp: “Có phải bức tranh bị làm mờ nên mới không nhìn ra là tranh vẽ hay không?”

Bảo Nhi lắc đầu nói: “Cha, trên lưng ngươi chẳng có cái gì cả, cực kỳ sạch sẽ, một xíu vết máu cũng không có, bức tranh của người phụ nữ xấu xí cũng không thấy.”

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy quái lạ, hắn nhìn về phía Bạch tiên sinh và hỏi: “Bạch tiên sinh, đây là chuyện gì?”

Bạch tiên sinh lắc đầu nói: “Ta cũng xem không hiểu, hơn nữa chúng ta cũng không nhìn được phía sau lưng của ngươi, chỉ có thể nhìn thấy hắn vẽ cái gì đó lên lưng của ngươi, cụ thể là cái gì thì ta lại không biết.”

Hàn Sâm có chút buồn bực trong lòng, nhưng hắn cũng không có cảm giác gì, kiểm tra cơ thể kỹ càng cũng không phát hiện ra chỗ nào bất thường, chỉ đành tạm thời bỏ qua.

Tiếp đó không có xảy ra sự việc quái dị nào khác, bốn người đám Hàn Sâm vẫn hỗ trợ Tứ Tượng Phong Ấn, kiểm soát vững chắc con dị chủng bản sao kia, khốn khổ chống đỡ qua mười ngày.

Tuy bốn người đều đã tiêu hao sức lực quá giới hạn nhưng cuối cùng cũng đã chống đỡ được qua mười ngày.

Lúc đám dị chủng này rút lui trở lại bên trong cung điện một lần nữa, khi cửa chính cung điện đóng lại, đám người Hàn Sâm gần như đều ngồi phịch xuống nền đất.

“Chúc mừng các ngươi đã thông qua khảo nghiệm của Thánh Chủ đại nhân, hiện giờ có thể lấy được bảo vật mà Thánh Chủ đại nhân lưu lại.” Cuối cùng, tượng mèo ngọc cũng mở miệng nói chuyện, nhìn đám người Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

“Bảo vật ở chỗ nào?” Hàn Sâm cũng mặc kệ cảm giác mệt nhọc trên người, nhìn tượng mèo ngọc hỏi.

“Ngay tại đây.” Tượng mèo ngọc vừa dứt lời, đài ngọc dưới chân nó mở ra, chỉ thấy bên trong có một cái rương nhỏ được chế tạo bằng ngọc, hình lập phương dài chừng một mét, không biết bên trong có cái gì.

Hàn Sâm đang muốn tiến lại lấy cái rương thì đột nhiên trong lòng cảm thấy sợ hãi, Đoạn Đao trong tay Đoạn Tội điên cuồng chém về phía Hàn Sâm.

Huyết Kỳ Lân giận dữ, gầm lên một tiếng rồi bổ nhào về phía Đoạn Tội.

Nhưng trong nháy mắt Sắc Hắc Ám trên người Đoạn Tội đã phủ xuống, Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân đều cảm thấy trước mắt tối om, không thể nhìn thấy cái gì.

Vẻ mặt của Hàn Sâm bình tĩnh, đầu đội tổ chim, bay đến vị trí cái rương nhỏ trong bóng tối.

Mặc dù đang ở trong phạm vi của Đoạn Tội, bảy giác quan của Hàn Sâm đều bị che chắn, nhưng có tổ chim bảo hộ, hắn cũng không thèm để ý đến đòn công kích của Đoạn Tội.

Nhưng vào giây tiếp theo, sắc mặt của Hàn Sâm đã có chút thay đổi, hắn chợt cảm thấy một luồng năng lượng kỳ lạ đánh mạnh vào tổ chim phía trên, mà hình như tổ chim bị một năng lượng nào đó quấn lấy, trong chớp mắt đã bị kéo ra khỏi đỉnh đầu của hắn.

Cùng lúc đó, người Hàn Sâm và Bảo Nhi trong lòng hắn cũng bị một vật giống như dây thừng trói lại, đập vào cái rương nhỏ kia rồi bị lôi sang một bên.

Hắc ám trước mắt biến mất, Hàn Sâm phát hiện ra bản thân và Bảo Nhi bị một cái dây thừng màu trắng trói lại, mà ở đầu bên kia của dây thừng là một cái túi lưới, trong túi lưới đúng là tổ chim của Hàn Sâm, có thể ràng buộc tổ chim cấp Thần Hóa thì hiển nhiên cái lưới kia không phải vật bình thường.

Đoạn Tội cầm túi lưới trong một bên tay, còn tay kia cầm chiếc rương nhỏ bằng ngọc thạch.

“Cảm ơn ngươi giúp ta lấy được di vật của Thánh Chủ.” Đoạn Tội cầm rương nhỏ, thản nhiên nói với Hàn Sâm.

“Ngươi là ai?” Bạch tiên sinh nhíu mày nhìn Đoạn Tội.

Đoạn Tội mỉm cười nói: “Bạch tiên sinh, ta chính là hộ vệ Đoạn Tội của ngươi.”

“Ngươi là Đoạn Tội, nhưng Đoạn Tội chỉ là một hộ vệ Vương Giả, không phải ngươi, Đoạn Tội cũng không thể có túi Thiên Võng của Thập Tứ

Hoàng Tử” Bạch tiên sinh cau mày nói.

Đoạn Tội cất cái rương nhỏ vào trong lồng ngực, sau đó hắn cầm Đoạn Đao của mình và nói với Bạch tiên sinh: “Tiên sinh nghĩ nhiều rồi, tuy rằng ta là Bán Bộ Thần Hóa, nhưng ta vẫn là hộ vệ của ngươi. Chỉ có điều ngoài ngươi, ta còn phải nghe lệnh của Thập Tứ Hoàng Tử, mà cái món đồ này là Thập Tứ Hoàng Tử muốn có, ta phải mang nó về.”

“Bạch tiên sinh, chúng ta đều dốc sức làm việc cho Thập Tứ Hoàng Tử, không cần phải phân biệt rõ ràng như thế, lần này công lao của tiên sinh rất lớn, tại hạ nhất định sẽ bẩm báo chỉ tiết cho Thập Tứ Hoàng Tử… Đây không phải nơi để nói chuyện… Giải quyết hắn trước rồi nói sau..” Đoạn Tội nói xong, trong chớp mắt Đoạn Đao trong tay hắn chém về phía Hàn Sâm.

Hết chương 2294.

Chương 2295. Lấy được bảo vật

Đoạn Tội chém tới một đao, xích Trật Tự trên đao hóa thành Hắc Sắc Xà Vương nuốt chửng bầu trời, che khuất mặt trời, trong phút chốc vọt tới trước mặt Hàn Sâm.

Năng lượng trên người Hàn Sâm bùng nổ, nhưng sợi dây thừng bắt cá màu trắng kia trói lấy cơ thể hắn, từng chuỗi xích Trật Tự thần bí đan xen vào

nhau khiến năng lượng của Hàn Sâm khó ngưng tụ lại được, mắt thấy sắp bị đao chém xuống.

Hàn Sâm nghiến răng, đang chuẩn bị biến thân Thần Linh Siêu Cấp thì đột nhiên trông thấy đao quang đang rít gào xông tới nhưng trong nháy mắt đã tan.

Hàn Sâm khẽ ngẩn người, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Tội, chỉ thấy chỗ lồng ngực của hắn bị một bàn tay như ngọc thạch đâm xuyên qua, ngón tay thon dài vô cùng xinh đẹp.

"Bạch tiên sinh!" Hàn Sâm không thể tin vào hai mắt mình, hắn trông thấy Bạch tiên sinh đi ra từ phía sau lưng Đoạn Tội, cái tay kia cũng †hu trở về từ trong lồng ngực của Đoạn Tội.

Nhưng trên tay Bạch tiên sinh lại sạch sẽ như mới, không hề nhiễm phải một chút máu tươi nào.

Đoạn Đao trong tay Đoạn Tội rơi trên mặt đất, hắn cúi đầu nhìn lỗ máu †rước ngực rồi xoay người nhìn Bạch tiên sinh, vẻ mặt tràn ngập khó †in: "Không phải lực lượng của ngươi không giỏi về chiến đấu sao… Tại sao… Tại sao có thể phá hủy cơ thể Ma Sư Hắc Ám của †a?"

"Chung quy đời người có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, quen thì tốt rồi" Bạch tiên sinh tiện tay cầm một vỏ sò màu trắng xinh đẹp, hắn mở vỏ sò ra chiếu vào người Đoạn Tội, lập tức hút Đoạn Tội đang bị thương nặng vào bên trong vỏ sò.

Khép vỏ sò lại bỏ vào trong lòng, Bạch tiên sinh duỗi tay lấy túi Thiên Võng và chiếc rương nhỏ, cười như không cười nhìn Hàn Sâm nói: "Hàn Sâm, có vẻ lần này ngươi thua rất thảm hại."

Hàn Sâm bị dây thừng của túi Thiên Võng trói chặt, chỉ có thể cười khổ: "Ngươi thắng rồi, Bạch tiên sinh, ngươi định xử lý ta như nào?"

"Đương nhiên là giết ngươi, ngươi cảm thấy ta sẽ để cho một kẻ địch đáng sợ như ngươi sống ở trên thế giới này sao?" Bạch tiên sinh lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

“Bạch tiên sinh, ngươi xem trọng ta quá, ta chỉ là một tên không tên không tuổi mà thôi.” Mặt Hàn Sâm không đổi sắc nhưng đã âm thầm vận chuyển lực lượng, nhìn chằm chằm Bạch tiên sinh, chuẩn bị ra tay.

Bạch tiên sinh cầm lấy túi Thiên Võng nhưng không nhìn Hàn Sâm và Bảo Nhi, ánh mắt chăm chú nhìn tượng mèo ngọc nói: “Cửu Mệnh Huyết Miêu, hiện giờ bọn ta có thể đi rồi chứ?”

Hàn Sâm nghe vậy thì ngẩn người, thế mà Bạch tiên sinh lại biết tượng mèo ngọc kia là Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Tượng mèo ngọc nheo mắt liếc nhìn Bạch tiên sinh, nằm ở bên đó lãnh đạm nói: “Các ngươi đã thông qua khảo nghiệm, muốn đi hay ở lại là †ùy vào các ngươi, còn phải hỏi nhiều làm gì.”

”

“Cáo từ.” Bạch tiên sinh cầm túi Thiên Võng trong tay, kéo Hàn Sâm và Bảo Nhi bay ra ngoài Thánh Thành.

Lúc này lực lượng của Thánh Thành đã không còn ngăn cản bọn họ rời đi, Bạch tiên sinh kéo Hàn Sâm và Bảo Nhi bay ra khỏi Thánh Thành một cách dễ dàng, tiến vào trong Thủy Vực Hắc Ám.

Chiếc rương nhỏ bằng ngọc thạch trên tay Bạch tiên sinh tỏa ra Thánh Quang mênh mông, xua đuổi hắc ám tránh xa ba mét, lôi kéo Hàn Sâm và Bảo Nhi chạy ra khỏi rãnh biển lớn mà không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Vốn dĩ Hàn Sâm nghĩ rằng Bạch tiên sinh sẽ giết hắn bên trong Thánh Thành, chỉ là ai ngờ Bạch tiên sinh lại không xuống tay ở trong Thánh Thành, hơn nữa sau khi ra ngoài, hắn cũng không chạy trốn mà lôi kéo Hàn Sâm và Bảo Nhi trở lại trong cá voi trắng.

Dường như trận chiến của Hồ Phi và Isa đã kết thúc, không còn nhìn thấy sóng biển chập chờn, không biết trong các nàng ai thắng ai thua, cũng không nhìn thấy bóng dáng của các nàng.

Bạch tiên sinh đưa Hàn Sâm và Bảo Nhi vào trong cá voi trắng, mỉm cười nhìn Hàn Sâm và nói: “Bây giờ ta có thể giết ngươi mà không cần băn khoăn gì nữa, ngươi đã nghĩ ra cách chạy trốn chưa?”

“Tại sao không giết ta ở trong Thánh Thành?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

“Ngươi thật sự cho rằng nơi đó chỉ là một tòa thành thị dùng để giấu bảo vật thôi sao?” Bạch tiên sinh thản nhiên nói.

“Không phải sao?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

“Trừ phi Thánh Chủ điên mới có thể tốn nhiều sức lực xây dựng một nơi như này để chơi trò tìm kiếm báu vật.” Bạch tiên sinh bĩu môi nói: “Nơi này nhất định cất giấu bí mật không thể tưởng tượng được, chưa nói đến thứ khác, lai lịch của bức họa trên lưng ngươi chắc chắn không đơn giản.”

“Không phải bức tranh đã biến mất rồi sao?” Hàn Sâm ngẩn ngơ.

Bạch tiên sinh khẽ cười: “Ngươi vẫn còn quá ngây thơ, biến mất không có nghĩa là không có, cái tên vẽ tranh kia ta không nhìn thấy rõ, nhưng sinh vật mà hắn dùng để vẽ tranh là Cổ Huyết Long Nữ, dị chủng đột biến cấp Thần Hóa, máu của nàng chính là gen dị chủng đột biến, có thể lấy màu của nàng để vẽ tranh, ngươi nghĩ rằng bức tranh kia sẽ tùy tiện biến mất sao?”

Hàn Sâm nghe xong thì ngạc nhiên vô cùng, hắn không ngờ đó lại là kẻ khủng bố cấp Thần Hóa đột biến.

“Tại sao? Tại sao hắn lại vẽ tranh lên người ta?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

“Không biết, có lẽ ngay từ đầu ngươi đã là người được chọn.” Ánh mắt Bạch tiên sinh lạnh lẽo: “Nhưng điều này không còn quan trọng nữa, bây giờ chỉ cần giết ngươi, thì tất cả mọi thứ đều kết thúc.”

Nói xong, đôi mắt Bạch tiên sinh lộ ra nét tàn độc kéo túi Thiên Võng, ngay lập tức kéo Hàn Sâm và Bảo Nhi đến trước mặt hắn, một tay túm lấy ngực Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn nhớ rõ Đoạn Tội bị bàn tay của Bạch tiên sinh đâm xuyên qua như thế nào, trong lòng hắn hoảng sợ, lập tức muốn biến thành thể Thần

Linh Siêu Cấp.

Nhưng khi bàn tay của Bạch tiên sinh vung lên, sợi dây thừng đang trói buộc hắn tức thời nới lỏng, đồng thời túi Thiên Võng đang vây lưới tổ chim cũng mở ra, tổ chim lại rơi vào trong tay Hàn Sâm.

“Bạch tiên sinh, ngươii..” Hàn Sâm nhận tổ chim, vẻ mặt hắn đầy hoài nghỉ nhìn Bạch tiên sinh thu hồi túi Thiên Võng.

Bạch tiên sinh thu lại túi Thiên Võng, ném chiếc rương nhỏ bằng ngọc thạch trên tay cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiếp rương nhỏ bằng ngọc thạch, lại càng thêm sững sờ, trong lúc nhất thời không biết rốt cuộc chuyện này là sao.

Bạch tiên sinh cười với Hàn Sâm, bắp thịt và khung xương trên người xuất hiện một vài biến hóa rất nhỏ, khiến cho bề ngoài của hắn cũng thay đổi theo.

Không lâu sau, Bạch tiên sinh đã biến thành một người khác, khí chất trên người cũng xuất hiện thay đổi không nhỏ.

Bây giờ Bạch tiên sinh trông trẻ tuổi hơn rất nhiều, như một thanh niên hai mươi tuổi, nhưng trên người hắn có một loại khí chất đặc biệt khiến cho người ta có cảm giác như hắn nhìn thấu được mọi thứ vô căn cứ trên đời, giống như một người chơi đứng ngoài ván cờ.

“Là ngươi. Tại sao lại là ngươi?” Hàn Sâm há hốc miệng, một lúc lâu sau mới chỉ vào hắn hoảng hốt kêu lên.

“Tại sao không phải là ta?” Bạch tiên sinh nhìn Hàn Sâm thích thú nói.

“Không phải ngươi ở Tí Hộ Sở sao? Ngươi… Sao ngươi lại ở đây?” Hàn Sâm nói được nửa chừng thì đột nhiên nghĩ đến Huyết Mệnh Giáo và Tu La tộc đều có cách để ra ngoài, hình như người trước mắt này có thể đi ra ngoài thì cũng không phải chuyện gì kỳ lạ lắm.

“Nói ra thì dài dòng, nói đơn giản là vốn ta tưởng rằng có thể phá vỡ hư không, phi thăng thành tiên, trở thành tiên nhân ung dung tự tại trong trời

đất, ai biết lại tới chỗ này, đúng là khiến người ta có chút thất vọng mà" Bạch tiên sinh nhún vai, trên mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

"Ngươi.." Hàn Sâm ngơ ngác một lúc mới thốt được ra một câu như vậy.

Đương nhiên Hàn Sâm nhận ra người đàn ông này, tuy rằng trước đó thời gian gặp mặt rất ngắn nhưng lại khiến Hàn Sâm nhớ sâu sắc, bởi vì hắn mới là truyền nhân chính tông của Huyền Môn, còn Hàn Sâm chỉ học một bộ Động Huyền Kinh của Động Huyền Tử mà thôi, chỉ có thể xem như một nửa đệ tử Huyền Môn.

Hết chương 2295.

Chương 2296. Bí mật của tộc Hoàng Cực.

"Khụ khụ… Này… Ta nên gọi ngươi như nào nhỉ?" Hàn Sâm nhìn người đàn ông có dáng vẻ trạc tuổi hắn, ngập ngừng nói.

Trước kia Hàn Sâm đã nhận được bí thuật của Huyền Môn chính tông †ừ người đàn ông này, nhưng người đàn ông nói hắn không thu nhận đệ tử, hơn nữa Hàn Sâm lại có truyền thừa của Động Huyền Tử nên không tiện bàn luận về bối phận với người đàn ông.

Người đàn ông cười nói: "Tên chỉ là một ký hiệu, người tu đạo giống như ta đều đã lãng quên rồi, ngươi vẫn gọi ta là Bạch tiên sinh đi, cũng tránh cho sau này bị lộ ở tộc Hoàng Cực."

"Ngươi còn muốn quay về tộc Hoàng Cực sao?" Hàn Sâm hoảng hốt nhìn Bạch tiên sinh hỏi.

Bạch tiên sinh cười nói: "tộc Hoàng Cực cũng chẳng phải đầm rồng hang hổ, mà tài nguyên lại rất nhiều, có thể coi là chỗ tốt cho nhập giới †u hành, sao lại không quay về nhỉ?"

“Sau khi trở về ngươi bàn giao chuyện ở đây thế nào?” Hàn Sâm giữ chiếc rương nhỏ trong tay hỏi.

Đoạn Tội đã chết, Bạch tiên sinh lại đưa chiếc rương nhỏ cho Hàn Sâm, Hàn Sâm sợ hắn trở về không có cái gì giao nộp cho Thập Tứ Hoàng TỬ.

“Mọi sự vật đều có lý lẽ và quy luật của nó, quan sát nó bằng mình, lắng nghe và suy nghĩ, nắm bắt rõ việc đời, mọi việc luôn có cách giải quyết.” Bạch tiên sinh nói xong, rút ra một tấm thẻ đưa cho Hàn Sâm: “Đây là những ghi nhớ ta có trong những năm gần đây, ngươi cầm lấy xem thử, nhưng phải nhớ kỹ là không thể quá tin tưởng, cần phải có sự nhìn nhận của bản thân ngươi. Người trong Huyền Môn chân chính đều là người một lòng tu đạo, không có thời gian cũng không có lòng dạ lo chuyện khác, thế cho nên tới ngày hôm nay Huyền Môn ta gần như truyền thừa đều đứt đoạn, ngươi coi như là một nửa người trong Huyền Môn, hy vọng sau này ngươi có thời gian, có cơ hội thì hãy truyền bá Huyền Môn Chi Thuật của ta, cũng không cần thiết phải yêu cầu bọn họ gia nhập Huyền Môn của ta, trong ngàn vạn người có thể có một, hai người thật lòng tu đạo coi như là phúc khí của Huyền Môn rồi.”

Hàn Sâm không từ chối, cung kính nhận lấy chiếc thẻ, hắn biết Bạch tiên sinh không để tâm tới mấy thứ này, nếu không trước kia đã không đưa cho hắn bí thuật Huyền Thiên.

Trên đời có rất nhiều giáo phái nhưng phần lớn các giáo phái đều sẽ nói cho ngươi biết phải làm cái gì, nên tin điều gì, chỉ có Huyền Môn mới dạy ngươi cách hiểu và khám phá thế giới này như nào, làm sao để hiểu được quan hệ giữa bản thân với vạn vật trong vũ trụ.

Cho nên Huyền Môn khó có thể nêu cao truyền thống như các giáo phái khác, bởi vì người đời đều mông lung, hầu hết người bình thường đều thích được an ủi tâm hồn, hy vọng có người sẽ chỉ ra phương hướng cho bọn họ.

Chỉ là Huyền Môn lại muốn bản thân ngươi phải tự suy nghĩ, đi tìm hiểu và khám phá những ẩn số này, con đường phía trước thật sự có quá nhiều ẩn số trớ trêu, gian khổ, người không có trí tuệ và nghị lực thì không thể tiến về phía trước, vì vậy sự suy tàn của Huyền Môn cũng là một xu thế tất yếu, vốn dĩ đây không phải là con đường mà người bình thường có thể lựa chọn.

Bạch tiên sinh nói xong rồi lại liếc nhìn chiếc rương nhỏ trong tay Hàn Sâm: “Nếu ta đoán không sai thì bên trong cái rương nhỏ kia không phải kho báu chân chính của Thánh Chủ, chỉ là một món đồ dùng để quấy nhiễu tai mắt thôi, kho báu thật sự vẫn còn bên trong Thánh Thành, chỉ là thực lực hiện giờ của ngươi và ta không đủ để khám phá bí mật Thánh Thành. Sau này thăng cấp Thần Hóa lại đến Thánh Thành tìm kiếm cũng không muộn.”

“Bạch tiên sinh, rốt cuộc bức họa trên lưng của ta là thứ gì vậy?” Hàn Sâm vẫn còn có chút không yên lòng, bức họa kia thật sự quá mức quỷ dị.

Bạch tiên sinh suy nghĩ một lát rồi nói: “Lấy máu của Cổ Huyết Long Nữ còn sống làm mực rồi vẽ một bức tranh ở trên lưng ngươi, ta chưa tận mắt nhìn thấy bức tranh, khó có thể đưa ra phán đoán chính xác được. Chẳng qua ngươi không cần phải lo lắng, ta đã tính qua cho ngươi, bức tranh này là trong họa có phúc, không coi là chuyện xấu.”

“Trong họa có phúc, vậy là vẫn có tai họa sao?” Trong lòng Hàn Sâm hốt hoảng.

Bạch tiên sinh nở nụ cười: “Quả thật có tai họa, mà còn là tai họa lớn.”

“Thật ra nếu ngươi nói uyển chuyển một chút thì tâm trạng của ta sẽ tốt hơn rất nhiều.” Hàn Sâm cười khổ nói.

Bạch tiên sinh không khỏi mỉm cười: “Lần này ngươi theo Isa trở về Nguyệt Chi Hiệp vẫn nên chuẩn bị một chút. Nếu ta tính không sai thì qua một khoảng thời gian, tộc Hoàng Cực sẽ gọi ngươi vào quốc gia của Đế Hoàng.”

Hàn Sâm nhớ tới một việc, không khỏi hỏi: “Bạch tiên sinh, sao ngươi lại đi tới tộc Hoàng Cực, còn trở thành tộc nhân của tộc Hoàng Cực nữa?”

Bạch tiên sinh trầm ngâm nói: “Ta chỉ giả mạo thành một mạch hỗn huyết của tộc Hoàng Cực, nguyên do ở lại tộc Hoàng Cực, một là nơi đó có đầy đủ tài nguyên để trợ giúp ta tiếp tục tu hành, hai là ở nơi đó †a phát hiện ra một chuyện vô cùng thú vị, ta muốn làm rõ ràng chuyện

này. “Chuyện gì vậy?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Trong cơ thể của loài người chúng ta có gen huyết mạch của tộc Hoàng Cực, tuy chỉ là một phần rất nhỏ nhưng quả thực có tồn tại, đây cũng là nguyên nhân chính khiến ta có thể thành công giả mạo hỗn huyết tộc Hoàng Cực mà không bị phát hiện.” Bạch tiên sinh nói.

“Ta cũng từng có suy đoán tương tự.” Hàn Sâm gật đầu, trước kia hắn cũng từng nghỉ ngờ, nếu ngay cả Bạch tiên sinh cũng đã nói như thế thì có lẽ không sai.

Bạch tiên sinh lại nói tiếp: “tộc Hoàng Cực đạt tới cấp Vương là có thể đánh thức Hoàng Thể, rất giống với thể Siêu Thần mà chúng ta lấy được ở Tí Hộ Sở, nhưng lại có một chút khác biệt, thể Siêu Thần của chúng ta là độc lập còn Hoàng Thể của bọn họ thì có vẻ không độc lập.”

“Nghĩa là sao?” Hàn Sâm nghe không hiểu lắm.

Bạch tiên sinh cân nhắc một chút rồi mới giải thích: “Ý của ta là thể Siêu Thần của chúng ta là thể chất của bản thân chúng ta, mà Hoàng Thể của bọn họ lại như thể có liên hệ với lực lượng thần bí nào đó bên ngoài, bây giờ ta vẫn đang nghiên cứu, có rất nhiều nghi vấn không thể †ìm được đáp án, cũng không có cách nào giải thích rõ ràng.”

Nói với Hàn Sâm vài câu, Bạch tiên sinh còn nói thêm: “Ta phải đi rồi, ngươi đi về phía bên trái, chắc là có thể tìm được Isa.”

Sau khi nhìn Bạch tiên sinh rời đi, Hàn Sâm không vội đi tìm Isa mà trước tiên cởi bộ trang phục kỳ quái từ trên người bộ xương khô rồi cất bộ xương khô vào trong một ngăn tủ, tính lúc nào trở về sẽ tìm chỗ tốt mang đi an táng.

Đây là một người của Tinh tộc, cũng coi như được coi là cùng tộc.

Sau khi giặt sạch bộ quần áo, Hàn Sâm mặc quần áo vào, chui đầu vào trong cái mũ trùm đầu trong suốt, nhất thời hắn cảm thấy trong đầu óc mình lan tràn suy nghĩ, giống như cơ thể và tầm nhìn đều trở nên rộng mở hơn.

Cái loại cảm giác này không có cách nào miêu tả, thật giống như cá voi trắng biến thành cơ thể của hắn, đủ loại thông tin kết nối trực tiếp với tư

duy của hắn thông qua chiếc mũ trùm đầu trong suốt.

Nói một cách đơn giản, Hàn Sâm có thể dùng ý nghĩ của mình khống chế cá voi trắng giống như khống chế cơ thể của chính mình.

Điều khiển cá voi trắng tìm kiếm phía bên trái, quả nhiên không lâu sau đã tìm thấy Isa.

lsa đang bay bên trên mặt biển, sau khi nhìn thấy cá voi trắng thì lập †ức nàng bay lại, Hàn Sâm vội vàng đi ra từ bên trong cá voi trắng, tránh cho Isa hiểu lầm.

“Nữ hoàng đại nhân, Hồ Phi đâu?” Hàn Sâm vừa nhìn vừa hỏi.

Isa lắc đầu: “Nàng chạy trốn rồi.”

“Vậy chúng ta cũng đi nhanh đi, ta đã lấy được đồ trong Thánh Thành rồi, trước tiên rời khỏi nơi này rồi nói sau.” Hàn Sâm điều khiển cá voi trắng rời khỏi Thánh Linh Hải cùng Isa.

Khi đến mê cung, Hàn Sâm thu cá voi trắng về.

Con cá voi trắng này giống như Độc Giác Tiên , đều có thể thu nhỏ bằng không gian kỹ thuật, sau đó cất vào trong cái mũ chùm đầu giống như một con cá voi nhỏ bị bỏ trong một cái chai, nhìn qua vô cùng kỳ diệu.

Hết chương 2296.

Chương 2297. Không thể nhẫn nhịn.

Sau khi Isa và Hàn Sâm về tới trụ sở của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, họ phát hiện ra Ky Sĩ Vương Băng Lam đã trở lại, rõ ràng là hắn không thể xuyên qua mê cung và bắt buộc phải quay lại con đường cũ.

Khi nhìn thấy Isa và Hàn Sâm cùng nhau trở về, sắc mặt của Ky Sĩ Vương Băng Lam khế thay đổi.

“Đao Phong… Thật tốt khi ngươi còn sống… Ky Sĩ Vương Băng Lam đi đến và nói.

“Chỉ sợ ta sống thì không tốt lắm.” Isa thản nhiên nói. Ky Sĩ Vương Băng Lam khẽ nhíu mày: “Isa, sao lại nói như thế?”

“Ta còn sống thì sẽ không người nào có thể bắt nạt đệ tử của ta, sao mà tốt cho được? Ta chết đi thì mới tốt.” Isa lạnh giọng nói.

Có chút xấu hổ hiện lên trên mặt Ky Sĩ Vương Băng Lam, nhưng hắn vẫn nói: “Đây là trách nhiệm của ta, ta không có cách nào khác, có một số việc ta nhất định phải làm.”

“Ta không quan tâm đến trách nhiệm của ngươi, ta chỉ hỏi ngươi, có phải ngươi đã cưỡng ép mang đệ tử của ta đến Đoàn Ky Sĩ Băng Lam không?” Isa nhìn chằm chằm Ky Sĩ Vương Băng Lam và hỏi.

Sắc mặt của Ky Sĩ Vương Băng Lam có chút khó coi, nhưng hắn vẫn đáp lại: “Đúng.”

“Đuổi bắt hắn cũng là ngươi đúng không?” Isa hỏi tiếp. “Đúng.” Ky Sĩ Vương Băng Lam nói.

“Ngươi đã không bảo vệ được hắn, vậy tại sao ngươi lại cưỡng ép mang đệ tử của ta tới nơi này? Đây là tác phong làm việc của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam ngươi sao?” Isa lạnh nhạt hỏi.

Ky Sĩ Vương Băng Lam nhất thời không nói nên lời, mặt hắn đỏ bừng.

“Đao Phong, ngươi đừng có láo xược, ngươi cũng là một thành viên của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, sao lại nói chuyện với đội trưởng như thế?” Một vài Băng Lam Ky Sĩ đi theo Ky Sĩ Vương Băng Lam tức giận nói.

“Từ giờ trở đi ta không còn một chút quan hệ nào với Đoàn Ky Sĩ Băng Lam nữa” Isa khinh thường nói.

Ky Sĩ Vương Băng Lam nhíu mày nói: "Đao Phong, ta có thể hiểu được tâm trạng của ngươi, chẳng qua có những lời không thể nói bậy, lời vừa rồi của ngươi coi như ta chưa hề nghe thấy, có nói gì thì trở về rồi chúng ta từ từ nói sau."

"Chúng ta đã không còn gì để nói, Hàn Sâm, chúng ta đi." Nói xong, lsa quay người bỏ đi.

"Đao Phong, ngươi đừng quá tự phụ, Đoàn Ky Sĩ Băng Lam có quy củ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, nếu ngươi đã là thành viên của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, vậy thì sống là ky sĩ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, chết là tử sĩ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam. Đoàn Ky Sĩ Băng Lam tuyệt đối không cho phép kẻ phản bội tồn tại, tộc Hoàng Cực ta cũng không cho phép…" Ky Sĩ Vương Băng Lam còn chưa nói hết lời thì đột nhiên trên mặt lộ ra vẻ kinh hoảng.

Chỉ thấy Tử Khí cuồn cuộn trên người Isa giống như một con ác ma bao trùm toàn bộ căn cứ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, trong nháy mắt khiến cả đám ky sĩ trong căn cứ mặt xám như tro, bị đè ép đến mức không thể đứng được.

"Thần Hóa…Ngươi đã thăng cấp Thần Hóa…" Trên mặt Ky Sĩ Vương Băng Lam và rất nhiều Băng Lam Ky Sĩ đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Ngươi lặp lại những gì vừa nói lần nữa." Ánh mắt Isa lạnh lùng quét qua đám người Ky Sĩ Vương Băng Lam, khuôn mặt của những Băng Lam Ky Sĩ cấp Vương này đều xám xịt như tro, ánh mắt né tránh, không dám đối diện với ánh mắt của Isa.

Sắc mặt của Ky Sĩ Vương Băng Lam cũng có chút nhợt nhạt, vẻ mặt thay đổi không ngừng, một lúc lâu sau hắn mới thở dài nói: "Ta cũng có nỗi khổ của ta, ngươi đã thăng cấp Thần Hóa thì tất nhiên Đoàn Ky Sĩ Băng Lam không có tư cách giữ ngươi ở lại, ngươi muốn đi thì đi đi."

Isa chẳng thèm liếc mắt nhìn Ky Sĩ Vương Băng Lam lấy một cái, trực tiếp mang theo Hàn Sâm rời khỏi căn cứ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.

"Nữ hoàng đại nhân, ngươi thật khí phách, ngày thường đám Băng Lam Ky Sĩ này toàn trưng ra dáng vẻ xét nét, ở trước mặt ngươi thì sợ suýt tè ra

quần.” Hàn Sâm vừa điều khiển cá voi trắng vừa nói.

Sau khi hai người Isa rời khỏi Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, lập tức thả cá voi trắng ra và đi vào trong vũ trụ để trở về Nguyệt Chi Hiệp.

Isa ôm Bảo Nhi, vừa cho Bảo Nhi uống nước trái cây vừa thản nhiên nói: “Mười đoàn ky sĩ hàng đầu tộc Hoàng Cực nghe thì có vẻ oai phong khiến các tộc nghe tiếng là sợ mất mật, mỗi một đoàn ky sĩ đều có năng lực diệt tộc. Nhưng ở trong tộc Hoàng Cực, mười đoàn ky sĩ hàng đầu cũng chỉ là đội quân đỡ đạn mà thôi, làm vài việc bẩn thỉu, cực nhọc và chẳng có địa vị gì. Nếu thành viên của mười đoàn ky sĩ hàng đầu thăng cấp Thần Hóa thì có thể rời khỏi đoàn ky sĩ, không chịu sự cai quản của đoàn ky sĩ, đây là quy định của tộc Hoàng Cực, đương nhiên Ky Sĩ Vương Băng Lam không dám trái lệnh.”

“Đoàn ky sĩ mạnh như Đoàn Ky Sĩ Băng Lam lại là đội quân đỡ đạn thôi sao?” Trong lòng Hàn Sâm thầm ngạc nhiên.

“Đến cả một cường giả cấp Thần Hoá còn không có, nếu ngươi cho rằng quân đoàn như vậy là đội quân chủ lực của tộc Hoàng Cực, vậy thì ngươi cũng quá xem thường tộc Hoàng Cực rồi.” Isa bĩu môi, tiếp tục nói: “Quân đoàn chủ lực chân chính của tộc Hoàng Cực là quân đoàn Hoàng Gia, cũng chính là đoàn ky sĩ Hoàng Gia, bên trong đoàn ky sĩ đó đều có huyết thống tộc Hoàng Cực thuần thiết, ít nhất phải thăng cấp cấp Vương thì mới có đủ tư cách gia nhập vào đoàn, hơn nữa còn có yêu cầu rất cao đối với huyết mạch và bối cảnh.”

“Ngoài đoàn ky sĩ Hoàng Gia ra thì trong tộc Hoàng Cực còn có một vài cơ quan khác không thua kém gì nó, thực lực của tộc Hoàng Cực rất hùng mạnh, không có chủng tộc nào có thể sánh ngang. Cho dù là Thượng Tộc như Trấn Thiên Cung cũng không dám đối đầu trực diện với tộc Hoàng Cực, vẫn phải mượn lực lượng của Thái Thượng tộc mới khiến cho tộc Hoàng Cực có chút kiêng nể, không dám ra tay với Trấn Thiên Cung.”

“Thì ra là thế” Hàn Sâm không quá hiểu biết bên trong tộc Hoàng Cực, hắn nghĩ một lát rồi hỏi: “Nguyệt Chi Hiệp của chúng ta thuộc thế lực nào của tộc Hoàng Cực?”

“Chúng ta không thuộc về bất kỳ thế lực nào.” Isa thở dài nói: “Trước đây ta đã từng nói với ngươi, Thủy Tổ là nô bộc của Minh Hoàng, nhưng thời đại của Minh Hoàng đã trôi qua từ lâu rồi, tộc Hoàng Cực hiện giờ là thời đại của Bạch Hoàng. Trước kia Nguyệt Chi Hiệp còn không có lấy một cấp Thần Hóa, chỉ có thể coi như một chủng tộc lệ thuộc nhỏ bé, ngay cả tư cách lựa chọn doanh trại cũng không có, chỉ có thể mặc cho người ta sắp xếp mà thôi.”

“Bây giờ có Nữ Hoàng đại nhân ngươi ở đây, tộc Rebet nhất định sẽ trở thành Thượng Tộc quyền thế nổi tiếng trong vũ trụ.” Hàn Sâm vội vàng nịnh nọt, hiện giờ Isa là chỗ dựa vững chắc nhất của hắn, sau này có thể yên ổn sinh sống ở Nguyệt Chi Hiệp cùng với đám anh em hay không là đều phải trông cậy vào Isa.

lsa liếc mắt nhìn hắn: “Ngươi kể rõ ràng chuyện đã xảy ra ở Nguyệt Chi Hiệp đi”

Hàn Sâm kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra ở Nguyệt Chi Hiệp trước đó, cũng không cố ý phóng đại, sau khi Isa nghe xong thì sắc mặt càng u ám.

“Ăn chặn chiến công ta đoạt được thì cũng thôi đi, vậy mà còn đuổi †ận giết tuyệt như thế, ngay cả đệ tử duy nhất của ta cũng không khoan dung, thật sự khinh người quá đáng.”

Trong lòng Hàn Sâm có chút cảm động, Isa có thể nói những lời này là đủ thấy nàng coi trọng người đệ tử như hắn.

“Bắt nạt đệ tử của ta thì cũng nhẫn nhịn được, vậy mà còn dám chiếm Hoàng Cung của ta, làm dơ đồ của ta thì sao mà nhãn nhịn được, không thể chịu đựng được.”

Vốn dĩ Hàn Sâm đang có chút cảm động chợt cạn hết ngôn từ, bất đắc dĩ sờ mũi nói: “Đúng thế, không thể nhẫn nhịn, phải dạy dỗ bọn họ ra trò mới được.”

Hết chương 2297.

Chương 2298. Nữ hoàng duy nhất.

Khi cá voi trắng bay ra khỏi tinh hệ Băng Lam, Hàn Sâm còn cố ý đi ngang qua nơi Dạ Hà Vương đóng quân trước kia, nhưng hắn không nhìn ra bất kỳ chuyện gì lạ thường, cũng không nhìn thấy thứ màu tím mà Dạ Hà Vương đã nói.

Hàn Sâm còn đặc biệt chú ý đến nơi Băng Lam Ky Sĩ đóng quân nhưng cũng không phát hiện ra có vấn đề gì.

"Lạ thật, rốt cuộc thứ màu tím mà Dạ Hà Vương nói là cái gì nhỉ? Thứ trong những số hiệu đó lại là cái gì?" Hàn Sâm có chút mù mịt, chẳng qua hắn cũng không định tiếp tục ở lại vì chuyện này.

Cá voi trắng đi theo con đường lúc Hàn Sâm đến để quay về Nguyệt Chi Hiệp, khi trở về không gặp phải Bá Hạ nữa, cũng không nhìn thấy nhện lỗ đen.

Nhưng lại chạm mặt bầy tôm Tinh Hải, đáng tiếc đòn tấn công của chúng không phá nổi lớp phòng ngự của cá voi trắng, cũng không có tốc độ nhanh như cá voi trắng. Có phi thuyền mạnh mẽ như cá voi trắng làm phương tiện di chuyển thì chỉ cần không gặp phải những thành phần như Bá Hạ và nhện lỗ đen, thì những dị chủng bình thường không có chút uy hiếp nào với đám người Hàn Sâm, hơn nữa còn có cường giả cấp Thần Hóa là Isa ở đây.

Lần này khá may mắn, Hàn Sâm và Isa rời khỏi Tinh Hệ Hỗn Loạn mà không có bất kỳ hiểm nguy gì và tiến về Nguyệt Chi Hiệp.

"Phục vụ, xảy ra chuyện gì thế? Sao vương công quý tộc của các tinh cầu đều đi Điện Viên Nguyệt vậy?"

"Ngươi không biết chuyện gì sao? Đao Phong Nữ Hoàng đã trở lại rồi."

"Đao Phong Nữ Hoàng đã trở lại sao? Sao có thể chứ? Không phải nói nàng bị rơi xuống Tinh Vực Hỗn Loạn sao?"

“Mấy vương công quý tộc này cũng đều cho là như vậy, vậy nên mới cướp đoạt di sản của Nữ Hoàng đại nhân mà không kiêng dè như thế. Nhưng Nữ Hoàng đại nhân thật sự đã trở về, không chỉ trở về mà nghe nói còn thăng cấp tới cấp Thần Hóa rồi.”

“Sao cơ? Nữ Hoàng đại nhân thăng cấp Thần Hóa sao? Vậy tốt quá rồi, rốt cuộc tộc Rebet chúng ta cũng có cường giả cấp Thần Hóa trấn giữ, sau này còn ai dám coi thường chúng ta nữa chứ? Nữ Hoàng đại nhân thật oai phong.”

“Ha ha, là chuyện tốt với chúng ta nhưng chưa hẳn là chuyện tốt với những vương công quý tộc này. Bọn họ không chỉ chia cắt di sản của Nữ Hoàng đại nhân mà còn chèn ép đệ tử Hàn Sâm của Nữ Hoàng đại nhân. Hiện giờ Nữ Hoàng đại nhân thăng cấp Thần Hóa và quay về, có lẽ những tên này đang hoảng hốt hơn bất cứ ai.”

“Đáng đời, cậy vào quyền thế chèn ép một đệ tử vãn bối, thật khiến người ta lạnh lòng.”

“Bây giờ e rằng đám vương công quý tộc này đều đã bị mắng thành chó rồi, nghĩ thôi cũng thấy sảng khoái, chúng ta bị bóc lột hà hiếp mà không thể phản kháng, hiện giờ bọn họ tự đập tấm sắt lên người, đáng đời cho đám xúi quẩy.

Khi các quý tộc của Nguyệt Chi Hiệp đang sôi nổi nghị luận thì trong đại sảnh, hội nghị Viên Nguyệt cũng đang tiến hành thảo luận căng thẳng.

“Không được… Việc này nhất định không được… Đao Phong đại nhân… Hàn Sâm hắn chỉ là một người ngoại tộc… Hắn không có tư cách đảm nhận Thánh Tử tộc ta.” Một vị trưởng lão mãnh liệt phản đối.

Lưu Hoa Vương cũng nói: “Đao Phong… Đại nhân… Có phải chuyện này có chút không ổn không? Dù sao vị trí Thánh Tử vẫn luôn là hậu bối ưu †ú nhất của tộc Rebet chúng ta đảm nhiệm, mà Hàn Sâm lại không phải tộc nhân của tộc ta, cho dù có mạnh mẽ bổ nhiệm hắn làm Thánh Tử của tộc ta thì chỉ sợ các tộc nhân sẽ có rất nhiều ý kiến lớn.”

“Đao Phong đại nhân, mong ngươi suy nghĩ kỹ việc này.” Tuy rằng Hắc Nguyệt Vương nghiêng về Hàn Sâm nhưng hắn cũng hiểu được chuyện này có chút không hợp lý, có thể sẽ gây ra tranh cãi lớn trong tộc.

Hầu như đám vương công quý tộc đều phản đối chuyện Isa bổ nhiệm Hàn Sâm làm Thánh Tử, nhất thời trong phòng hội nghị Viên Nguyệt ồn ào như chợ rau.

Nguyệt Luân Vương phất tay ra hiệu mọi người yên tĩnh lại, sau đó hắn mới nhìn về phía Isa và nói: “Đao Phong, quả thật chúng ta có chút hổ thẹn với ngươi và Hàn Sâm, nên nếu có thể cho hắn thứ gì thì chúng ta đều cho hắn. Nhưng vị trí Thánh Tử là việc rất trọng đại, có liên quan đến truyền thừa và danh tiếng của tộc ta, để cho một người ngoại tộc như Hàn Sâm đảm nhận thì thật sự không ổn, mong ngươi suy nghĩ kỹ lại.”

“Nói xong chưa?” Isa ngồi ở chiếc bàn có vị trí cao nhất trong hội nghị, lạnh lùng nhìn đám vương công quý tộc tham gia hội nghị.

Bị ánh mắt của Isa lướt qua, hầu hết vương công quý tộc đều chợt rùng mình, họ đều yên lặng và không nói gì nữa, ngay cả đám người Lưu Hoa Vương cũng thế.

“Nếu ta nhất định muốn bổ nhiệm Hàn Sâm làm Thánh Tử của tộc ta thì sao?” Sau khi tất cả mọi người ngừng nói, Isa mới thản nhiên nói.

“Đao Phong đại nhân, nếu ngươi cố ý làm thế, vậy thì xin thứ lỗi cho sự quá đáng của bọn ta, hội trưởng lão tuyệt đối không thông qua đề án

này.Ta nghĩ các vị Vương Thượng cũng chắc chắn sẽ không để cho đề án này thông qua hội nghị Viên Nguyệt.” Trưởng lão của hội trưởng lão hết lòng khuyên bảo nói: “Đao Phong đại nhân, bọn ta là đang suy nghĩ cho truyền thừa và vinh quang của bộ tộc Rebet ta. Bọn ta không thể

†rơ mắt nhìn cơ nghiệp của bộ tộc Rebet bị hủy hoại trong phút chốc…”

“Ý ngươi là ta phá hỏng cơ nghiệp của tộc Rebet?” Isa ung dung nói.

“Đao Phong đại nhân, bọn ta không có ý đó…” Trưởng lão còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại bị Isa cắt ngang.

Ánh mắt của Isa lướt qua mặt của đám vương công quý tộc, cuối cùng dừng lại trên mặt Nguyệt Luân Vương, lãnh đạm nói: “Hôm nay ta gọi các ngươi tới chỉ là muốn nói cho các người biết quyết định này, mà không phải tới nghe ý kiến của các ngươi. Kể từ hôm nay trở đi, Hàn Sâm chính là Thánh Tử của tộc Rebet ta. Ai có ý kiến thì giờ có thể đứng ra.”

Đám vương công quý tộc đều ngẩn người, tuy trong lòng bọn họ vô cùng phản đối, nhưng không ai dám đứng lên phản đối ngay khi đối mặt với Isa, ánh mắt bọn họ không khỏi đổ dồn về phía Nguyệt Luân Vương.

Nguyệt Luân Vương nhíu mày nhìn Isa và hỏi: “Nếu bọn ta không đồng ý thì sao?”

Đột nhiên Isa bật cười và đứng dậy khỏi ghế, nàng không để ý đến Nguyệt Luân Vương mà là nhìn từ trên xuống đám vương công quý tộc, gần từng chữ nói: “Các ngươi đều nghe rõ chứ, từ giờ trở đi Nguyệt Chi Hiệp chính là Nguyệt Chi Hiệp của Nữ Hoàng Đao Phong, tộc Rebet cũng chỉ có một Nữ Hoàng duy nhất, thuận theo ta thì sống, nghịch lại ta thì chết. Các ngươi có thể phản đối, nhưng ai dám chống lại mệnh lệnh của ta thì chính là kẻ thù của Nữ Hoàng Đao Phong, ta không phiền khi cho Nguyệt Chi Hiệp thay một đợt máu tươi mới đâu.”

Trong vài tháng kế tiếp, toàn bộ tộc Rebet đều trong trạng thái rối loạn không yên, sự thay đổi của thế lực, sự thịnh suy của gia tộc gần như diễn ra hàng ngày.

Hàn Sâm vô cùng bội phục sự quyết đoán và thủ đoạn của Isa, có vẻ như Isa đã quyết tâm muốn thu hết tài nguyên của cả tộc Rebet vào trong tay nàng.

Nàng của trước kia không làm được, nhưng từ sau khi thăng cấp Thần Hóa, Isa đạt được năng lực áp chế tuyệt đối, điều này khiến nàng có thể nhanh chóng hoàn thành quá trình tập hợp quyền lực trung ương vốn rất phức tạp này.

Tuy nhiên, những vấn đề gặp phải trong đó không ít, bằng mặt không bằng lòng, âm thầm chờ đợi, thế lực thuận theo cho có lệ rất nhiều. Isa có thể hoàn thành việc tập hợp quyền lực trung ương và chỉnh đốn lại toàn bộ Rebet tộc, chỉnh đốn tới dễ bảo hay không thì còn khó nói.

Có một số việc không phải chỉ dựa vào sức mạnh là có thể giải quyết, bây giờ Isa chỉ mới đi được bước đầu tiên mà thôi, phía sau còn có rất nhiều vấn đề cần đối mặt.

Hàn Sâm rất có niềm tin với Isa, nhưng bây giờ hắn không có tâm trạng để ý đến những thứ đó, vì mỗi ngày hắn đều đi nghiên cứu tài liệu mà Bạch tiên sinh đã để lại cho hắn.

Bí thuật của Huyền Môn uyên bác cao thâm, hàm chứa rất nhiều tri thức, không còn đơn giản như mấy môn thuật gen nữa. Một môn học vấn bất cứ trong đó, một người nghiên cứu mấy trăm năm cũng không nhất định có thể đạt được sự thông thạo chân chính.

Hết chương 2298.

Chương 2299. Tiến độ Thần Hoá

Nguyên nhân chủ yếu nhất là vì muốn học Huyền Môn thì phải tự đi †ìm tòi nghiên cứu, rất nhiều thứ không thể chỉ nhìn sách là rõ được.

Hàn Sâm định tìm người chuyên môn phụ trách nghiên cứu những tài liệu Huyền Môn này, sau đó sắp xếp lại nội dung cho thích hợp với các cấp độ của con người, thiết lập một môn học Huyền Thuật riêng trong trường Liên Minh để mở rộng truyền thừa của Huyền Môn.

Giống như Bạch tiên sinh nói, nếu trong ngàn vạn người có một hoặc hai người thực sự có thể đi con đường này, thì đó cũng xem như là sự may mắn của Huyền Môn.

Không ngờ Kỷ Yên Nhiên rất có hứng thú với chuyện này, liền tiếp nhận công việc từ trong tay Hàn Sâm.

Tuy nhiên, Kỷ Yên Nhiên không làm giống như Hàn Sâm nghĩ là biến Huyền Môn thành một môn trong chương trình học, mà trước tiên, nàng mở một quán võ đạo, bắt đầu từ võ đạo Huyền Môn trước, sau đó dần đi sâu vào dạy một số tư tưởng, lý luận của Huyền Môn.

"Những thứ dễ dàng có được thường không được trân trọng, những thứ về Huyền Môn thật sự không thích hợp cho người bình thường học, yêu cầu đối với tâm tính quá cao, người thường sẽ dễ dàng tiếp nhận phương pháp này hơn." Kỷ Yên Nhiên giải thích.

Hàn Sâm thấy Kỷ Yên Nhiên nói có lý, thật ra hắn cũng chỉ mới tu luyện bí thuật Huyền Môn, hiểu biết về lý luận và tri thức của Huyền Môn còn khá nửa vời, huống chi những đệ tử kia còn chưa có kinh nghiệm gì, không chừng có học cũng vô dụng, không có mấy người có thể thật sự hiểu được.

"Đến trường học còn không phổ biến nổi, ngươi mở võ quán thì có thể phổ biến sao?" Hàn Sâm hơi dè dặt với chuyện này.

Kỷ Yên Nhiên cười: "Còn không dễ sao? Chỉ cần lấy chiêu bài của ngươi ra thì sẽ có rất nhiều con cháu của xã hội thượng lưu đến cầu học. Nếu bọn họ nghe được đây là võ đạo Hàn Sâm tu luyện, có khi còn sai người đến tìm quan hệ, chen vỡ đầu cũng muốn đưa con đến chỗ chúng ta học."

"Ý của Bạch tiên sinh là hy vọng có thể cố gắng phát huy Huyền Môn, làm như vậy chẳng phải trở thành công cụ để phục vụ giới thượng lưu sao?" Hàn Sâm cau mày nói.

Kỷ Yên Nhiên cười nói: "Điểm này ngươi có thể yên tâm. Từ xưa đến nay, hầu hết mọi thứ đều bắt đầu phổ biến từ xã hội thượng lưu trước, chỉ khi được xã hội thượng lưu công nhận thì mới có khả năng mở rộng phổ cập cho dân thường, đặc biệt là về mặt học thuyết, lý luận. 'Từ xa xưa có rất nhiều nhà tư tưởng và nhà học thuật đã muốn đi đến các quốc gia khác, dùng học thuật, lý luận của mình để thuyết phục tầng lớp thống trị. Sau đó mới có thể khiến những tư tưởng, lý luận này phát dương quan đại. Hiện tại, điều kiện của chúng ta đã rất hoàn thiện, chỉ cần thời gian phổ biến thôi.

“Lão bà đại nhân không nên quá vất vả, có thể tìm thêm vài người nữa hỗ trợ.” Hàn Sâm thật sự không có tâm tư để làm mấy chuyện này, còn gì tốt hơn khi Kỷ Yên Nhiên nguyện ý làm.

Mang về một chiếc rương nhỏ từ trong Thánh Thành nhưng nó bị khoá chặt, Hàn lão sư vẫn chưa mở ra được, nghĩ rất nhiều biện pháp mà đều không có tác dụng.

Đến cả sức mạnh của lsa cũng không thể phá huỷ được cái rương ngọc thạch nhỏ này. Nên cho đến bây giờ Hàn Sâm vẫn không biết trong đó có gì, chỉ có thể tạm thời cất đi.

Hiện tại, Hàn Sâm đang vuốt một cây cốt châm, chính là cái lấy ra được từ trong mê cung, bên trong có mười hai giọt Thần Hoá Chỉ Huyết, đại diện cho truyền thừa của mười hai loại Huyết Mạch Thần Hoá.

Hàn Sâm vẫn không sử dụng chúng, chỉ dùng để nghiên cứu.

Bởi vì Quỷ Cốt Chi Lực trong cơ thể Hàn Sâm quá tràn đầy, nếu như những Huyết Mạch Thần Hoá này chỉ đơn giản là bổ sung năng lượng thì sẽ chẳng có ích lợi gì đối với hắn.

Do dự hồi lâu, Hàn Sâm vẫn sử dụng một giọt để thử trước.

Hàn Sâm chọn một giọt máu truyền thừa Huyết Ma hệ Huyết, hắn muốn thử xem nó có giúp ích gì cho Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của mình không.

Hàn Sâm cầm cốt châm, nhắm vào vị trí tim của mình, đâm thẳng vào đó.

Thứ này không bình thường như bác sĩ tiêm, không thích hợp tiêm vào †ĩnh mạch, nếu người bình thường làm như Hàn Sâm, nhất định sẽ chết, nhất định không được bắt chước.

Cốt châm đâm vào tim, một giọt Thần Hoá Chi Huyết nhỏ thẳng vào tim.

Hàn Sâm đang chuẩn bị vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh để luyện hoá giọt Thần Hoá Chi Huyết kia nhưng trong đầu chợt vang lên một giọng nói.

“Dung hợp gen Thần Hoá thành công, gen Thần Hóa + 1, tiến độ Thần Hóa 1%.”

Cùng với giọng nói trong đầu, Hàn Sâm cảm thấy một luồng sức mạnh kinh khủng bộc phát từ trong tim, hòa vào tứ chi, huyết mạch, tế bào †oàn thân như được tiêm vào một luồng sức mạnh mới, không ngừng lột xác.

Hàn Sâm cảm thấy thân thể như đang lột da, tế bào lão hóa không ngừng thải ra khỏi cơ thể. Sau hơn một ngày, quá trình này mới dần kết thúc, rất nhiều vật chất biến chất màu xám đen rơi trên mặt đất bên cạnh, như rắn lột da, trông hơi đáng sợ.

Hàn Sâm: Siêu Cấp Thần Linh thể.

Chiến thể gen: Dị Huyết (Công tước) Chú Ngữ (Hầu tước) Động Huyền (Hầu tước) Băng Cơ Ngọc Cốt (Công tước)

Cấp độ: Công tước.

Gen Công tước: 17 điểm Tiến độ Thần Hóa: 1%. Thọ nguyên: 1100.

Hàn Sâm khẽ giật mình, hân không biết tiến độ Thần Hoá rốt cuộc có ý nghĩa gì.

“Gen Thần Hoá tách biệt với các gen trước đâlsao? Tiến độ Thần Hoá rốt cuộc có ý nghĩa gì? Có phải là tiến độ Thần Hoá được một trăm phần trăm thì có thể trực tiếp tấn phong Thần Hoá, không cần phải có đủ các gen khác?” Trong chốc lát, Hàn Sâm cũng không rõ chuyện này là như thế nào.

Hắn thử một lần, phát hiện ra một điểm là sau khi gen Thần Hoá, mặc dù cơ thể hắn đã trải qua biến đổi, như thể đã đạt được một lần tối ưu hóa gen, nhưng sự tăng lên về tố chất thân thể lại không quá rõ ràng, vẫn nằm trong phạm trù của cấp Công tước.

Hàn Sâm lại thử nghiệm thêm một giọt Thần Hoá Chi Huyết, kết quả vẫn vậy. Hàn Sâm lại một lần nữa trải qua quá trình biến đổi thể chất, tăng thêm một chút gen Thần Hoá. Tiến độ Thần Hoá cũng đã tăng lên hai phần trăm, nhưng tố chất thân thể cũng không tăng quá nhiều.

Tuy nhiên, đã có được gen Thần Hoá, chứng minh là cơ thể con người có thể hấp thu được sức mạnh này, nên Hàn Sâm không do dự quá nhiều, hấp thu hết từng giọt Thần Hoá Chi Huyết còn lại.

Gần nửa tháng, Hàn Sâm luyện hóa và hấp thu Thần Hoá Chi Huyết, cuối cùng tiến độ Thần Hoá đã đạt đến 12%, tố chất thân thể cũng tăng lên không ít.

Nhưng điều kì lạ là, thân thể của Hàn Sâm không vì hấp thu Huyết Mạch Thần Hoá mà sinh ra năng lực Huyết Mạch đặc biệt.

“Đi đâu để tìm thêm gen Thần Hoá? Sau khi đạt tới tiến độ 100%, tự nhiên sẽ biết được nó có tác dụng gì.” Hàn Sâm nghĩ, cảm thấy bây giờ mình muốn giết cường giả Thần Hoá thì quá khó, dường như là không có khả năng.

“Thật đáng tiếc khi chim non Thái Dương Kim Ô bị Tiểu hồng điểu ăn mất, nếu không có thể thử xem, biết đâu bây giờ ta đã có thể ăn thịt và máu của sinh vật Thần Hoá rồi.” Hàn Sâm nghĩ thầm.

Nghĩ đến Tiểu hồng điểu, Hàn Sâm đi nhìn thoáng qua quả trứng đặt trong tổ chim, vừa nhìn đã khiến Hàn Sâm giật nảy mình, hắn thấy trong tổ chim đang tản ra một chuỗi xích trật tự kỳ lạ, điên cuồng chui vào trong quả trứng màu đỏ, quả trứng đang phát ra ánh sáng đỏ chói, giống như một ngọn lửa đỏ rực chập chờn.

Hết chương 2299.

Chương 2300. Tiểu hồng điểu ra đời

“Có phải là Tiểu hồng điểu sắp nở không?” Hàn Sâm cảm thấy vui mừng.

Nhưng vừa nhìn, sắc mặt Hàn Sâm lại hơi khó coi, những chuỗi xích trật tự theo tổ chim chui vào trong trứng chim, khiến cho cỏ khô bện nên tổ chim trở nên tán loạn.

Khi cỏ khô còn ở trên không, đã hóa thành tro bụi rồi tiêu tán, còn chưa rơi xuống đất mà đã không còn gì nữa.

"Không ổn…Gia hoả này không phải muốn hút cạn lực lượng của tổ chim đó chứ?" Hàn Sâm tiến lên định giải cứu tổ chim, nhưng khi lòng bàn tay vừa chạm vào ngọn lửa đỏ rực kia, cả người hắn lập tức già đi rất nhanh, gần như trong vài giây đã già như người sắp chết. Hàn Sâm hoảng sợ, chỉ có thể thu tay lại, bàn tay vừa rời khỏi ngọn lửa đỏ rực, thân thể đã dần dần trở lại bình thường, không còn dáng vẻ già yếu nữa.

Tận mắt thấy tổ chim phân tán từng chút một, cuối cùng toàn bộ cỏ khô đều biến thành tro bụi, trái tim Hàn Sâm như đang rỉ máu.

Hơn nữa, còn có một vấn đề nghiêm trọng hơn, trên danh nghĩa tổ chim là thứ mà Hoàng Nữ Bạch Vi để ở chỗ hắn, bây giờ tổ chim đã không còn nữa, nếu Hoàng Nữ Bạch Vi tới hỏi thì hắn biết lấy gì trả đây?

Nhưng bây giờ có nói gì cũng vô dụng, lực lượng bên trong tổ chim dường như đã bị trứng chim hút hết, cỏ khô cũng biến thành tro bụi, dù nàng có muốn lấy lại cũng không được.

Ngọn lửa đỏ thẫm trên vỏ trứng chim càng lúc càng nóng, vỏ trứng màu đỏ như muốn hoà tan trong ngọn lửa, càng ngày càng mỏng, càng ngày càng trong suốt, có thể nhìn thấy bên trong quả trứng.

Tiểu hồng điểu kia quả nhiên ở bên trong quả trứng, có thể nhìn thấy dáng vẻ đang ngủ say của nó. Lúc này, ngọn lửa trên cơ thể nó dâng trao, như có dấu hiệu thức tỉnh.

Khi vỏ trứng mỏng đến mức không thể mỏng hơn, cuối cùng nó cũng vỡ ra, tan biến trong ngọn lửa. Tiểu hồng điểu trong đó cũng rơi ra, mở đôi cánh ra vỡ vỗ, ngọn lửa đỏ rực phun ra từ trên cơ thể nó, biến thành một con Hoả Phượng Hoàng đỏ rực.

Sau khi bay ba lần trên không, nó gật đầu với Hàn Sâm ba lần, sau đó đáp xuống vai hắn.

Hành động này của nó làm Hàn Sâm giật nảy minh, ngọn lửa trên người nó không phải là ngọn lửa bình thường. Vừa rồi hắn chỉ đưa tay chạm một cái, suýt nữa đã bị lão hoá mà chết, bây giờ nó còn đáp trên người hắn chẳng phải sẽ già đến cặn cũng không còn sao?

Khi Hàn Sâm còn đang kinh hãi thì thấy khi Tiểu hồng điểu đáp xuống, ngọn lửa trên người nó đã biến mất, trở lại thành dáng vẻ của Tiểu hồng điểu, đáp xuống vai hắn bình thường giống như trước.

Hàn Sâm âm thầm thở phào một hơi, cũng may là Tiểu hồng điểu đủ linh tính, nếu không thì thật thảm rồi.

Ị"

"Tiểu Hồng!" Bảo Nhi đi vào từ ngoài, thấy Tiểu hồng điểu lập tức vui mừng kêu một tiếng.

Tiểu hồng điểu vốn đang ngoan ngoãn ở trên vai Hàn Sâm nhưng khi nhìn thấy Bảo Nhi, nó lập tức làm phản, vỗ cánh bay vào vòng tay Bảo Nhi, còn mặc cho Bảo Nhi vuốt ve, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, thỉnh thoảng còn nghiêng đầu nịnh nọt Bảo Nhi.

"Làm gì vậy, ta mới là kim chủ của ngươi, có biết không?" Hàn Sâm nhếch miệng, dùng ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Tiểu hồng điểu.

Tiểu hồng điểu dường như cảm giác được, nó vỗ cánh bay ra phía sau lưng Bảo Nhị, ló cái đầu nhỏ trên bờ vai Bảo Nhị, len lén đánh giá Hàn Sâm.

"Gia hoả này thôn phệ huyết nhục của Thái Dương Kim Ô, hẳn là đã thăng cấp Thần Hoá, sao lại nhút nhát như vậy?" Trong lòng Hàn Sâm có hơi nghi hoặc

Nhưng sức mạnh trên người của Tiểu hồng điểu không phải là giả, đến Hàn Sâm cũng không ngăn nổi ngọn lửa kia, không thể nghi ngờ đây chắc chắn là sức mạnh cấp Thần Hoá.

Những ngày qua Hàn Sâm coi như rất thoải mái. Sau khi được Isa bổ nhiệm làm Thánh Tử tộc Rebet, hắn có được lượng lớn tài nguyên. Ngoài tinh cầu Nhật Thực, hắn lấy được tám tinh cầu và không ít bảo vật.

Trong tương lai, tài nguyên của Nguyệt Chi Hiệp cũng sẽ nghiêng về phía Hàn Sâm, nhưng tiếc là hiện tại trên người hắn đã có quá nhiều Quỷ Cốt Chi Lực, tạm thời không cần tài nguyên khác nên trước tiên chỉ có thể cất giữ.

Không ít Dị Linh được Hàn Sâm mang đến tinh cầu Nhật Thực nhưng sau khi trưởng thành đến cấp Hầu tước đều rời khỏi tinh cầu Nhật Thực đi xông pha. Trong đó có Đại Đế Lục Hào, Minh Nguyệt và Nữ Đế Sát Na.

Hàn Sâm không cần lo lắng về Đại Đế Lục Hào, Minh Nguyệt lại được Cố Khuynh Thành đón đi. Ban đầu hắn muốn giữ Nữ Đế Sát Na bên cạnh nhưng nàng cự tuyệt, muốn ra ngoài tu hành tiến hoá một mình.

Hàn Sâm cũng không ép nàng ở lại, Nữ Đế Sát Na đã đi theo hắn rất lâu. Mặc dù lúc đầu, Hàn Sâm cưỡng ép nàng nhưng sau này dần bị hắn thu phục, lần trước cũng cùng nhau tới đây.

Người không lo xa tất sẽ có ưu phiền gần. Mấy tháng gần đây, Hàn Sâm trôi qua không tệ, nhưng ngày tháng tốt lành không thể duy trì quá lâu, không lâu sau hắn nghe được chuyện đoàn sứ giả của tộc Hoàng Cực đến Nguyệt Chi Hiệp.

Lần này, người chủ trì của đoàn sứ giả tộc Hoàng Cực là Thập Tứ Hoàng tử Bạch Thương Lãng, khi nghe tới cái tên này, Hàn Sâm đã cảm thấy không thoải mái.

Chủ nhân của Đoạn Tội chính là Thập Tứ Hoàng tử Bạch Thương Lãng, mà lần này mục đích của đoàn sứ giả đến chỉ để chúc mừng Isa tấn thăng Thần Hoá mà thôi. Dưới tình huống bình thường thì Thập Tứ Hoàng tử không có khả năng đích thân ra mặt.

Đối với một chủng tộc bình thường, Thần Hoá giống như thần tiên sống nhưng trong tộc Hoàng Cực, Thần Hoá chỉ là một đại danh từ cường giả mà

thôi, không đến mức vì một người vừa tấn thăng Thần Hoá mà lao sư động chúng như thế.

Khi biết trong đoàn sứ giả còn có Bạch Vi, hắn liền biết Bạch tiên sinh đã nói đúng, chỉ e lần này hắn không thể không đến tộc Hoàng Cực.

“Nếu Bạch tiên sinh không đoán sai thì lần này ta đi đến tộc Hoàng Cực nhất định sẽ gặp nguy hiểm tầng tầng. Không thể mang Linh Nhi và Mộng Nhi đi cùng, kẻo lúc đó không có thời gian chú ý chu toàn. Để các nàng ở Nguyệt Chỉ Hiệp có Isa chăm sóc, sẽ không để họ chịu thiệt thòi. Hiện tại tài nguyên cũng có, hẳn là đủ để nàng tấn thăng cấp Công tước, thậm chí sau này còn có khả năng tấn thăng cấp Vương.”

“Chắc chắn phải mang theo Huyết Kỳ Lân, lực chiến đấu của nó có thể làm được việc, nhưng còn Tiểu hồng điểu có cần mang theo luôn không?” Trong lòng Hàn Sâm có hơi do dự.

Trong khi Hàn Sâm đang suy nghĩ, nét mặt của hắn đột nhiên thay đổi, hắn đứng dậy, nhìn về phía lối vào vườn hoa.

Hàn Sâm nhìn thấy một chàng trai mặc áo xanh đi với một cô gái mặc áo trắng vào vườn. Cô gái mặc áo trắng là Hoàng Nữ Bạch Vi, còn chàng trai mặc áo xanh kia Hàn Sâm không biết, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn cũng có thể đoán được, đó là Thập Tứ Hoàng tử Bạch Thương Lãng.

Hàn Sâm không ngạc nhiên vì bọn họ tới tìm hắn, mà là ngạc nhiên vì bọn họ đã tới đây rồi mà người trong căn cứ lại không có phản ứng gì.

Dưới tình huống bình thường, hẳn là sẽ có người đến báo cáo. Coi như bọn họ cưỡng ép xông vào cũng phải biết chút động tĩnh.

‘Thế nhưng đến cả một chút động tĩnh, hắn cũng không nghe thấy, tựa như căn cứ chẳng có chuyện gì phát sinh, Bạch Thương Lãng dẫn Bạch Vi đi một đường vào tận bên trong vườn hoa.

Hàn Sâm cau mày nhìn Bạch Thương Lãng, thoạt nhìn hắn là một người đàn ông tầm 30 tuổi, bề ngoài không phải đẹp trai lắm, nhưng hắn có một

khí chất mà người thường khó có được, dường như hắn không để tâm đến bất cứ thứ gì trên đời, thoải mái tự tại nói không nên lời.

Đi dạo trong khu vườn của Hàn Sâm, Bạch Thương Lãng lại như đang đi trong nhà mình, tùy ý đến trước mặt Hàn Sâm, ngồi xuống chỗ đối diện, rất tự nhiên cầm ấm và chén trà trên bàn đá, tự rót cho mình một ly, nếm thử một ngụm rồi nói: "Trà không ngon nhưng người thì không tệ."

Hết chương 2300.

Chương 2301. Mời chào

"Một gen dị chủng cấp Công Tước một ly trà, rất hân hạnh được phục vụ." Hàn Sâm nói một cách rất lịch sự.

Bạch Thương Lãng hơi ngây người một chút, rồi lập tức cười lên: "Được, được, được, ta thích những người có tham vọng."

Nói rồi, Bạch Thương Lãng thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: "Ta muốn ngươi, ra giá đi."

"Một trăm gen dị chủng cấp Vương." Hàn Sâm nói.

"Được, giá này rẻ, ta chấp nhận cái giá này." Bạch Thương Lãng không chút do dự, trực tiếp gật đầu nói.

"Một năm." Hàn Sâm lại nói tiếp.

Bạch Thương Lãng lập tức hơi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, một trăm gen dị chủng cấp Vương, đối với Thập tứ hoàng tử của tộc Hoàng Cực như hắn thì không phải là con số lớn.

Nhưng dùng một trăm gen dị chủng cấp Vương đổi lấy thời gian một

năm của một Công Tước, từ trước đến nay chưa từng có chuyện này,

đừng nói đến đổi một năm, cho dù mua luôn một Công Tước cũng đủ rồi.

“Nếu mua vĩnh viễn thì giá thế nào?” Bạch Thương Lãng cũng không tức giận, lại tiếp tục hỏi.

“Một trăm gen dị chủng cấp Vương một năm, muốn mua bao nhiêu năm cũng được, dựa theo cái giá này mà nhân lên.” Hàn Sâm nghiêm túc nói.

Bạch Thương Lãng cười, lấy ra một tấm lệnh phù từ trong lòng đặt lên bàn nói: “Dùng cái này để đổi lấy một trăm năm của ngươi, ngày mai ta sẽ đi, có tới hay không, tự ngươi quyết định.”

Nói rồi, Bạch Thương Lãng đứng dậy rời đi, không chút lưu luyến nào.

Hàn Sâm nhìn tấm lệnh bài được đặt ở trên bàn, chỉ thấy đó là một lệnh bài làm bằng ngọc bích, to hơn bàn tay, hiện hình thái nhị long hí châu, mặt chính của lệnh bài có khắc hai chữ Thương Lãng.

“Đây là lệnh bài ky sĩ thân vệ của thập tứ ca, trước đây ít nhất cũng phải là cường giả cấp Vương mới có tư cách đảm nhiệm chức ky sĩ thân vệ của huynh ấy.”

Bạch Vi không đi vội mà đứng ở đó nhìn Hàn Sâm nói.

“Ta chỉ là một Công Tước của một tộc nhỏ, hình như không đáng để nhận sự đặc cách của thập tứ hoàng tử điện hạ, có đúng không?” Hàn Sâm ngắm nghía tấm lệnh bài rồi nói.

“Mục đích chủ yếu mà thập tứ ca đến nơi này là muốn mời sư phụ của ngươi, Đao Phong nữ hoàng, nhưng đáng tiếc đã bị từ chối rồi, cho nên lùi lại mà cầu người khác, hi vọng có thể dẫn đệ tử của Đao Phong nữ hoàng là ngươi đi.” Bạch Vi ngừng một chút rồi lại nói tiếp: “Có thể thấy được ngươi đã chọc huynh ấy tức giận rồi.”

“Hết cách rồi, dù sao không thể bởi vì người khác tức giận thì tặng không được, đúng không?” Hàn Sâm nhún vai nói.

“Lấy ra đây.” Bạc Vi đột nhiên giơ tay lên, đưa đến trước mặt Hàn Sâm, rồi nói.

“Cái gì?” Hàn Sâm giả vờ kinh ngạc nhìn Bạch Vi nói.

“Bớt bày ra dáng vẻ này đi, trả lại tổ chim bất tử đây.” Bạch Vi hừ lạnh một tiếng nói.

“Ngươi lại không đem đi được, ta đưa cho ngươi thì có tác dụng gì?” Hàn Sâm thầm kêu khổ trong lòng, hiện tại tổ chim đã bị Tiểu hồng điểu làm hỏng rồi, cho dù hắn muốn trả lại cũng không trả được.

“Có thể đem đi được hay không là chuyện của bản thân ta, ngươi chỉ cần trả lại đồ là được rồi.” Bạch Vi lạnh lùng nói.

“Ta cũng muốn trả, nhưng lần trước xảy ra chuyện nên thứ đồ đó đã bị làm hỏng rồi.” Hàn Sâm dang tay ra, nói với vẻ mặt ngại ngùng.

Bây giờ tổ chim đã không còn rồi, có giấu cũng không giấu được, Hàn Sâm chỉ có thể thành thật nói ra.

Bạch Vi nghe Hàn Sâm nói như thế, liền cười phá lên, nhíu đôi mắt hình trăng khuyết, nhìn Hàn Sâm nói: “Ngươi muốn quyt nợ sao? Ngươi phải biết rằng nợ của Bạch gia chúng ta không dễ quyt như thế đâu.”

Bạch Vi đương nhiên không tin rằng tổ chim bất tử cấp Thần Hoá lại dễ dàng bị phá hỏng như thế, cho dù là cường giả Thần Hoá cũng rất khó làm tổn hại nó được.

“Là thật đó, từ trước đến giờ ta luôn không biết gạt người.” Hàn Sâm lộ vẻ mặt chân thành nhìn Bạch Vi, trong đôi mắt viết đầy vô tội.

Bach Vi bĩu môi, trợn trắng mắt, rõ ràng là vô cùng khinh thường câu nói mà Hàn Sâm vừa nói.

“Không trả lại cũng được, làm ky sĩ thân vệ của ta, xem như là gán nợ.” Bạch Vi tự rót cho mình một ly trà, nhàn nhã giống như một bà chủ đến thu tiền thuê.

“Mười năm.” Hàn Sâm cắn răng, giống như đã hạ quyết tâm thật lớn.

Bạch Vi rất rõ ràng, lại bĩu môi, uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói: “Đây chỉ là tiền lãi mà thôi, khi nào trả lại tổ chim bất tử cho ta, lúc đó ngươi đều có thể rời đi, ta không cản ngươi.”

“Như vậy cũng được?” Hàn Sâm nháy mắt nói.

Bạch Vi cười nói: “Trả lại tổ chim bất tử cho ta hay làm ky sĩ thân vệ của ta, ngươi tự chọn đi, con người ta từ trước tới nay đều không thích ép buộc người khác làm chuyện họ không thích.”

Hàn Sâm không nói rằng hắn không muốn chọn cả hai lựa chọn, bởi vì điều đó là không thể. Nếu hắn thật không trả cái gì, cho dù Bạch hoàng không đích thân đến đây đòi nợ, thì cũng phái hai vị cường giả Thần hoá qua đây, Hàn Sâm cũng không đỡ nổi.

Bạch Vi im lặng một lát rồi lại nói thêm: “Thực ra ngươi cũng không có sự lựa chọn nào khác, thập tứ ca không phải là một người sẽ dễ dàng từ bỏ như thế. Ta có thể đánh cược với ngươi, nếu ngươi không làm ky sĩ thân vệ của ta, huynh ấy chắc chắn sẽ dùng hết mọi thủ đoạn để giữ ngươi lại bên cạnh, nhưng mục đính chủ yếu của huynh ấy vẫn là sư phụ của ngươi, Đao Phong nữ hoàng, chẳng qua chỉ muốn dùng ngươi làm ván cầu mà thôi.”

Dừng một chút, Bạch Vi mới nói tiếp: “Ít nhất ta thật lòng muốn người ngươi, mà không phải bởi vì sư phụ của ngươi.”

“Xem ra ta đã không còn sự lựa chọn nào khác rồi.” Hàn Sâm đưa tấm lệnh bài cho Bạch Vi: “Giúp ta trả lại cái này cho thập tứ hoàng tử điện hạ”

Nếu Bạch Vi đã muốn hắn, vậy thì rắc rối Bạch Thương Lãng này đương nhiên phải do chính Bạch Vi tự đi giải quyết rồi.

Bạch Vi lấy lại lệnh bài, ánh mắt chuyển động, nhìn xung quanh, nói: “Còn con gái và em gái của ngươi thì sao? Cũng có thể đưa bọn họ theo, ta không để ý dẫn thêm mấy người nữa đâu. Tuy không thể cho bọn họ danh hiệu ky sĩ thân vệ được, nhưng mà về mặt đãi ngộ, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn họ.”

“Ý tốt của ngươi ta xin nhận.” Hàn Sâm trực tiếp từ chối Bạch Vị, chuyến đi đến tộc Hoàng Cực lần này nguy hiểm tầng tầng lớp lớp. Tuy rằng đây cũng là một cơ hội, nhưng Hàn Sâm sẽ không đồng ý để đám người Hàn Mộng Nhi đi mạo hiểm, vẫn quyết định chỉ dẫn Bảo Nhị, Huyết Kì Lân và Tiểu hồng điểu đi cùng.

Bạch Vi không nói gì nữa, chỉ lấy ra một tấm lệnh bài từ trong túi đưa cho Hàn Sâm.

Đó là một tấm lệnh bài màu trắng, bên trong có huyết hoa, ở chính giữa có khắc một chữ Vi, được chế tạo đơn giản mà tỉnh tế.

Hàn Sâm biết đây là lệnh phù ky sĩ thân vệ của Bạch Vị, liền đưa tay ra nhận lấy, vừa ngắm nghía vừa nói: “Ky sĩ thân vệ của hoàng nữ phải làm những gì? Không phải là đi khắp nơi uống trà dạo chơi cùng ngươi, hay là quan tâm đến bữa ăn hàng ngày của ngươi đấy chứ?”

Bạch Vi nhíu cái mũi nhỏ nhắn lại: “Ngươi cho rằng con cháu của hoàng gia đều là những người ăn no rãnh rõi, không có việc gì làm đi bắt nạt kẻ yếu sao? Hoàng tử hoàng nữ trong Hoàng Cực tộc ta rất nhiều, nếu muốn có được lợi ích, thì bắt buộc phải dựa vào thực lực của chính mình mà đi tranh, đi đoạt. Nếu không, cho dù là hoàng tử hoàng nữ, có thể còn không bằng cả một quý tộc Hoàng Cực bình thường.”

“Tàn khốc như vậIsao?” Hàn Sâm không tin lắm, nói.

Bạch Vi nói: “Phụ hoàng một lòng tin tưởng đạo lí cá lớn nuốt cá bé, vì vậy từ lúc nhỏ liền đã dạy bảo chúng ta như thế. Tất cả mọi thứ mà bình thường chúng ta có được cũng không khác gì mấy con cháu của đám quý tộc tộc Hoàng Cực. Cho dù có tốt hơn một chút thì cũng rất có hạn. Còn những đồ ngoài mức quy định khác thì bắt buộc phải lấy thành tích tương ứng ra để đổi, nếu không nỗ lực, thì rất có thể còn không bằng đám con cháu của vương công bình thường. Những việc mà ngươi cần làm rất nhiều, nhưng những thứ nên thuộc về ngươi, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi. Những lợi ích mà ngươi tranh giành được cho ta, ta sẽ chia cho ngươi một phần, cụ thể được quyết định bởi công lao của ngươi rồi.”

Hết chương 2301.

Chương 2302. Mộ Binh Hoàng

Hàn Sâm đi gặp Isa, nói chuyện mình đã đồng ý với Bạch Vi cho nàng biết.

Sau khi nghe xong, Isa nói: "Ngươi đi đến tộc Hoàng Cực là một lựa chọn chính xác. Nếu không, cứ ở lại Nguyệt Chi Hiệp, căn bản không có đủ tài nguyên giúp ngươi thăng lên Vương Giả. Tuy rằng ta là nữ hoàng của Nguyệt Chi Hiệp, nhưng cũng không thể đem hết tài nguyên giúp ngươi thăng lên cấp Vương được. Con đường sau này vẫn phải dựa vào chính ngươi mà đi, tộc Hoàng Cực là một nơi rất tốt."

Nói rồi, Isa nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm nói: "Ta vốn cho rằng ngươi sẽ lựa chọn thập tứ hoàng tử, không ngờ ngươi lại chọn hoàng nữ Bạch Vi, là bởi vì nhan sắc của hoàng nữ sao?"

"Nữ hoàng đại nhân nói đùa rồi." Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy sau lưng mình phát lạnh, liền vội vàng giải thích: "Thập tứ hoàng tử muốn mượn ta để kiềm chế nữ hoàng đại nhân ngài, ta đương nhiên không thể lựa chọn hắn rồi."

Isa gật đầu nói: "Quả thật, thập tứ hoàng tử có ý đồ với ta, nhưng so với hoàng nữ Bạch Vi, bối cảnh thân phận của thập tứ hoàng tử mạnh hơn nhiều, tài nguyên có thể đạt được cũng sẽ nhiều hơn. Về mặt này, hoàng nữ Bạch Vi mà ngươi lựa chọn, thì kém xa rồi."

"Kém rất xa sao?" Hàn Sâm vốn không nghĩ tới phương diện này.

"Mẫu thân của thập tứ hoàng tử Bạch Thương Lãng có huyết thống Long tộc, sau lưng có Long tộc giúp sức, trên người có sự giáo dục và †ài nguyên của cả hai tộc Long Hoàng. Mà hoàng nữ Bạch Vi chỉ do một tỳ nữ của tộc Hoàng Cực sinh ra, hơn nữa tỳ nữ đó đã qua đời rồi, có thể nói căn cơ của Bạch Vi là kém nhất trong số rất nhiều những hoàng tử, hoàng nữ"

Ngừng một lúc, Isa lại tiếp tục nói: "Nhưng cũng chính bởi vì như thế, ngươi có thể có được nhiều cơ hội hơn từ chỗ của nàng, xem như là có lợi cũng có hại. Ngươi lựa chọn nàng cũng không thể coi là tệ."

Hàn Sâm cảm thấy như vậy mới vừa hay, hắn vốn không định đều bán thân cho tộc Hoàng Cực cả đời, có thể có cơ hội lấy được tài nguyên là được.

Dù căn cơ của Bạch Vi có không tốt đến đâu, nhưng vẫn có thân phận hoàng nữ. Tài nguyên nàng có cơ hội tiếp xúc vẫn nhiều hơn những người bình thường, chỉ là những tài nguyên đó cần phải do Bạch Vi đích thân đi tranh giành mà thôi.

Hàn Sâm thu xếp đồ đạc đi theo Bạch Vi trở về tộc Hoàng Cực. Thời gian này hắn vẫn không ngừng luyện hoá Quỷ Cốt Chi Lực để tăng lên vật ngữ gen.

Tuy rằng vật ngữ gen vẫn luôn thăng tiến, nhưng để thăng lên cấp Công tước vân còn một khoảng cách xa nữa. Hiện tại Hàn Sâm cũng không chắc chắn được sau khi tất cả Quỷ Cốt Chi Lực được luyện hoá, hắn có thể thăng cấp Công tước hay không,.

Lúc Bạch Thương Lãng nhìn thấy Hàn Sâm đi theo Bạch Vi bước lên chiến hạm, cũng không nhìn hắn thêm lần nào nữa.

Bạch Thương Lãng vốn đi tìm Hàn Sâm, chỉ bởi vì Isa mà thôi, hắn không quá hứng thú với bản thân Hàn Sâm. Một Công tước không đáng để hắn đi quan tâm.

Tuy rằng Hàn Sâm từ chối lời mời của hắn, khiến Bạch Thương Lãng không vui lắm, nhưng Bạch Thương Lãng sẽ không vì thế mà trở mặt với Hàn Sâm.

Không phải bởi vì Bạch Vi hoà giải ở giữa, mà bởi vì Bạch Thương Lãng vẫn chưa chết tâm với Isa, dự định sẽ ra tay từ một con đường khác, nghĩ cách để mời Isa về dưới trướng hắn. Vì vậy, Bạch Thương Lãng tạm thời không định động đến Hàn Sâm.

Hơn nữa Bạch Thương Lãng nhìn ra được, Hàn Sâm vào dưới trướng của Bạch Vi, căn bản là một quyết định sai lầm không thể nực cười hơn. Cho dù hắn không ra tay, Hàn Sâm cũng sẽ mau chóng hối hận.

“Tại sao ngươi chỉ dẫn mỗi nàng đến?” Bạch Vi nhìn thấy Hàn Sâm lại chi dẫn theo con gái nhỏ nhất đi đến tộc Hoàng Cực, không khỏi hơi kinh ngạc.

Tộc Hoàng Cực chẳng phải là một nơi để vui chơi nhàn rỗi, nuôi con dưỡng cái. Hàn Sâm lại không dẫn theo Hàn Mộng Nhi có năng lực như vậy, mà chỉ dẫn theo một con gái nhỏ như thế đi đến tộc Hoàng Cực, khiến nàng không nhịn được mà khẽ nhíu mày.

“Con gái này của ta đã quen đi theo ta rồi, không có ta ở bên cạnh, nó liền không ngủ được.” Hàn Sâm cười nói, cũng không giải thích gì thêm.

Chủ không gian dị chủng chân chính của tộc Hoàng Cực chính là nước Đế Hoàng, một tinh vực mênh mông rộng lớn, gần như có vẻ đẹp sánh ngang Tỉnh Vực Hỗn Loạn.

Tuy rằng Bạch Vi là hoàng nữ, nhưng nơi nàng ở lại không phải hoàng cung. Những hoàng tử, hoàng nữ của Bạch hoàng đều phải ra ngoài tự lập sau khi thành niên, khởi điểm đầu tiên của bọn họ chính là một hành tinh trong nước Đế Hoàng.

Hành tinh được phân phát cho Bạch Vị tên là “Phong Vực”. Sau khi Hàn Sâm đến đây, hắn đã hiểu sâu sắc hoàn cảnh của Bạch Vi ở tộc Hoàng Cực khó khăn đến mức nào.

Không nói đến hoàn cảnh sinh tồn của tinh cầu Phong Vực vô cùng tồi †ệ, quan trọng nhất là tài nguyên còn rất ít. Một nơi như thế này làm tinh cầu khởi điểm, rõ ràng là Bạch Vi bị người nào đó nhắm vào, nếu không một hoàng nữ thế nào cũng không đến nỗi bị phân đến loại tinh cầu này.

“Ngươi cũng thấy tỉnh cảnh hiện tại của ta rồi đấy, ta vốn chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ mà Phụ hoàng giao cho, mang về di vật mà chim bất tử để lại, thì có thể có được một tinh cầu có tài nguyên phong phú. Nhưng hiện tại cái gì cũng chẳng có, cho nên chúng ta không có quá nhiều thời gian nhàn rỗi. Ngươi nghỉ ngơi hai ngày, ngày mai liền bắt đầu làm việc.” Sau khi đưa Hàn Sâm đến nơi ở, Bạch Vi nói với Hàn Sâm như vậy.

Nơi ở của Bạch Vi là một toà thành, toà thành này ở bên trong thành phố, nhưng dáng vẻ tiêu điều của thành phố này khiến cho Hàn Sâm không nhịn

được mà nhíu mày.

Hơn nữa, tiêu chuẩn thấp kém của những nô bộc và ky sĩ trong thành cũng khiến Hàn Sâm càng nhận thức rõ ràng hơn rằng, vị hoàng nữ Bạch Vi này quả là sống không dễ dàng gì.

“Hoàng nữ điện hạ, có phải ngươi có kẻ thù nào trong gia tộc đúng không?” Hàn Sâm không nhịn được mà hỏi một câu.

Sắc mặt của Bạch Vi không thay đổi, nàng nói: “Ta chỉ là một hoàng nữ do một tỳ nữ sinh ra, căn bản không có khả năng sẽ được kế thừa hoàng vị. Chỉ cần ta không đi tranh giành, người bình thường sẽ không tính toán gì với ta, nhưng thập hoàng nữ và mẫu thân của nàng là một ngoại lệ.”

Hàn Sâm không ngắt lời, chỉ yên lặng lắng nghe, nhưng Bạch Vi lại không định nói tiếp, chỉ là nói một tiếng để Hàn Sâm nghỉ ngơi cho tốt, rồi đi thẳng.

Nhưng cho dù Bạch Vi không nói, Hàn Sâm cũng có thể đoán được đại khái. Hàn Sâm cũng đã nghe được đôi chút những chuyện đấu đá ngoài sáng trong tối ở hậu cung.

Thế nhưng những điều đó không liên quan đến Hàn Sâm cho lắm, Hàn Sâm đang suy nghĩ làm sao mới có thể thu được tài nguyên từ tộc Hoàng Cực.

Ngay sau đó, Hàn Sâm liền phát hiện, trong tộc Hoàng Cực thực sự khắp nơi đều có tài nguyên, còn nhiều hơn cả tài nguyên của Trấn Thiên cung, nhưng bắt buộc phải dựa vào thực lực của chính bản thân bọn họ thì mới tranh giành được những tài nguyên đó.

Đương nhiên, người bình thường căn bản còn không có cả tư cách để tranh giành. Bởi vì Bạch Vi có một thân phận hoàng nữ như thế, nàng mới có tư cách đi tranh giành những tài nguyên kia.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm bị Bạch Vi gọi đến phòng Nghị Sự, bàn bạc làm sao mới có thể bắt được tư cách đi vào mộ Binh Hoàng.

Cái gọi là mộ Binh Hoàng, không phải là phần mộ thật sự, mà là một kho binh khí, nhưng số binh khí ở trong đó từng được hoàng đế các triều đại sử dụng.

Đương nhiên, bên trong đó không chỉ có binh khí Thần hoá, mà còn có cả các loại binh khí hoàng đế đã từng sử dụng thời còn trẻ.

Con cháu đời sau của hoàng tộc có thể vào trong mộ Binh Hoàng thử thời vận. Nếu may mắn thì có thể được một món binh khí nào đó tán thành, thì có thể mang nó ra khỏi mộ Binh Hoàng, làm binh khí cho chính mình sử dụng.

Nhưng muốn vào mộ Binh Hoàng, đầu tiên cần phải thông qua một bài kiểm tra mới được, Bạch Vi vẫn không vượt qua bài kiểm tra của mộ Binh Hoàng, đương nhiên cũng không được vào bên trong mộ Binh Hoàng.

Hết chương 2302.

Chương 2303. Bạch Vô Thường

Trong số nhiều hoàng tử hoàng nữ như vậy, người tới tuổi này như Bạch Vi mà vẫn chưa vào mộ Binh Hoàng thật sự vô cùng ít.

Không phải bởi vì thiên phú của Bạch Vị không tốt, nếu chỉ lấy sức mạnh của một người mà xông vào mộ Binh Hoàng, e rằng sau khi thăng lên cấp Vương mới có thể hoàn toàn chắc chắn vượt qua kiểm tra.

Bài kiểm tra của mộ Binh Hoàng, cho phép ky sĩ thân vệ giúp đỡ. Bài kiểm tra mà Bạch hoàng đưa ra, có một số là nhắm vào thực lực cá nhân của các hoàng tử hoàng nữ, nhưng đa số đều không phải như thế, phần nhiều là kiểm tra thực lực của toàn bộ đoàn đội.

Người có thể trở thành hoàng đế trong tương lai, tuyệt đối không thể chỉ có mỗi thực lực cá nhân mạnh mẽ. Thân là một vị hoàng đế, càng phải cần có tài năng dùng người.

Nhìn chung người ở bên cạnh Bạch Vi, mạnh nhất cũng chỉ là một quản gia cấp Công Tước, những người khác chỉ là một vài nô bộc Hầu Tước, Bá Tước, ky sĩ thân vệ thì ngoài Hàn Sâm ra cũng chẳng còn ai nữa.

Bạch Vi thê thảm như thế. Thứ nhất là bởi vì tài nguyên của tinh cầu Phong Vực không nuôi nổi ky sĩ cao cấp, thứ hai là chẳng có nhân vật lợi hại nào tình nguyện đi theo một hoàng nữ sa sút như thế, còn những cường giả bình thường, Bạch Vi lại chướng mắt. Cho nên, bây giờ người có tài ở bên cạnh bọn họ quả thực không nhiều.

Mộ Binh Hoàng cho phép dẫn theo mười người ky sĩ thân vệ đi vào, nhưng cao nhất chỉ có thể là ky sĩ thân vệ cấp Công tước, dự định ban đầu dẫn Huyết Kì Lân đi cùng cũng chẳng thể thực hiện được nữa.

“Nếu nói như vậy thì những người bây giờ dùng được chỉ có ta, ngươi và quản gia sao?” Hàn Sâm chau mày hỏi.

“Chỉ có ta và ngươi, không có quản gia. Quản gia không phải ky sĩ thân vệ, không có tư cách đi vào trong mộ Binh Hoàng.” Bạch Vị lắc đầu nói.

Hàn Sâm cười khổ nói: “Ngươi đang coi một người như ta thành một đội ky sĩ thân vệ để sử dụng đấy! Có phải ta nên được chia phần của mười ngươi không?”

“Có thể vào trong mộ Binh Hoàng, đồ tốt sẽ chia cho ngươi một nửa.” Bạch Vĩ nói.

“Trong mộ Binh Hoàng đều là binh khí của hoàng đế, chỉ có hoàng nữ như ngươi đây mới có thể đem đi, ngươi chia thế nào?” Hàn Sâm nói.

Bạch Vi cười nói: “Ngươi đương nhiên không thể lấy những binh khí của hoàng đế trong mộ Binh Hoàng, nhưng bên trong đó không chỉ có mỗi binh khí của hoàng đế đâu. Nếu không nhiều hoàng tử hoàng nữ như thế, trong đó đã sớm bị lấy sạch hết rồi. Bên trong vẫn còn có rất nhiều binh khí được mai táng theo, trong đó không thiếu những dị bảo cực phẩm, ky sĩ thân vệ cũng có thể chọn lấy một thứ trong số đó. Nếu tính như vậy thì chúng ta mỗi người một món, không phải là mỗi người một nửa sao?”

Hàn Sâm nghe thấy có thể lấy được đồ tốt, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều.

Bạch Vĩ lại tiếp tục nói: “Hơn nữa vào trong mộ Binh Hoàng lấy binh khí, bản thân binh khí không phải là điểm quan trọng. Chỉ khi ta vượt qua cửa ải của mộ Binh Hoàng, mới có tư cách đến Đế Viên tu hành, đó mới là lợi ích thực sự. Ky sĩ thân vệ cũng có thể đi vào Đế Viên tu hành cùng ta. Chuyện này cũng rất quan trọng với ngươi, đúng không?”

Tuy rằng Hàn Sâm vừa đến tộc Hoàng Cực, nhưng cũng đã từng nghe nói cái tên Đế Viên này. Nơi đó có một cây Đế thụ cấp Thần Hoá sinh trưởng, cắm rễ trên Đế mạch của nước Đế Hoàng. Mỗi khi ban ngày, Đế thụ liền sẽ thở ra Đế khí, hấp thụ Đế khí có thể cường hoá gen, tăng cường thể chất, có sự trợ giúp rất lớn đối với sự tiến hoá của vương công quý tộc.

Nhưng Đế khí mà Đế thụ nhả ra rất có hạn, cho dù là hoàng tử hoàng nữ, cũng cần phải có thành tích nhất định mới được cho phép vào trong Đế Viên hấp thụ Đế khí.

Mộ Binh Hoàng chính là một trong những điều kiện để vào Đế Viên. Còn về những điều kiện khác, trước đây Bạch Vi cũng đã từng làm rồi, chỉ có cửa ải mộ Binh Hoàng này, từ đầu đến cuối Bạch Vi vẫn không có cách nào vượt qua được.

Hàn Sâm không biết bài kiểm tra của mộ Binh Hoàng là gì, cũng không dám bảo đảm mình nhất định có thể giúp Bạch Vi qua cửa, cho nên cũng chỉ có thể đi thử trước tiên rồi nói sau.

Bạch Vi đã thăng lên Công tước, lại cộng thêm Hàn Sâm thuộc cấp Công tước, nàng có đủ tự tin, cảm thấy lần này nhất định có thể vào trong mộ Binh Hoàng.

Để Bảo Nhi, Huyết Kì Lân và Tiểu hồng điểu ở lại tinh cầu Phong Vực, Hàn Sâm và Bạch Vi cùng đi đến mộ Binh Hoàng.

Bản thân mộ Binh Hoàng chính là một tinh cầu. Hàn Sâm và Bạch Vị đến trạm không gian bên ngoài tinh cầu trước, rồi Bạch Vi đi vào bên trong làm thủ tục, Hàn Sâm đứng bên ngoài đại sảnh chờ đợi.

“Quả là một hoàng nữ số khổ mà, chuyện gì cũng phải đích thân đi làm.” Hàn Sâm thầm than thở một tiếng trong lòng, đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng đột nhiên lại cảm thấy có người đang đi vào trong đại sảnh.

Có người đi vào phòng khách vốn là chuyện rất bình thường, nhưng khí †ức của người đó vô cùng quái lạ, như có như không, Hàn Sâm không nhịn được mà mở mắt ra nhìn một chút.

Chỉ thấy một người thiếu niên khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, có dáng vẻ tiêu chuẩn của tộc Hoàng Cực, đôi mắt kiên định, sáng ngời lạ thường, cả người giống như một thanh đao sắc bén, có thể rút ra khỏi vỏ bất kì lúc nào.

Thiếu niên đó lại đi thẳng về phía Hàn Sâm, đi đến tận trước mặt Hàn Sâm mới dừng lại, ánh mắt hắn quan sát Hàn Sâm, hỏi: “Ngươi là Hàn Sâm?”

“Ta là Hàn Sâm, các hạ xưng hô như thế nào?” Hàn Sâm hơi kỳ quái, mình chỉ vừa mới đến tộc Hoàng Cực, mà lại có người tìm đến tận cửa rồi.

“Bạch Vô Thường.” Người thiếu niên trẻ tuổi này trả lời thật thà.

Nghe thấy cái tên này, Hàn Sâm không thể không ngạc nhiên, thầm nghĩ: “Cái tên này cũng đỉnh thật, không biết là ai có tài như vậy, đặt cho con trai của mình một cái tên như thế. Không sợ con trai của bọn họ tiễn bọn họ đi trước sao?”

Bạch Vô Thường lại không cảm thấy có vấn đề gì, nhìn Hàn Sâm, nói tiếp: “Ngươi chính là Hàn Sâm, người mà Cô Trúc gọi là đao kiếm song tuyệt sao?”

“Ta là Hàn Sâm, không sai, đao kiếm song tuyệt chỉ là lời mà mọi người nói đùa thôi, không phải là sự thật.” Hàn Sâm nói.

Bạch Vô Thường gật đầu: “Là ngươi thì được rồi, ta hi vọng muốn đánh với Cô Trúc một trận từ lâu rồi, nhưng vẫn luôn không có cơ hội. Nếu đã gặp được ngươi ở đây, ta liền đánh với ngươi một trận trước vậy.”

Bạch Vô Thường lấy ra một tấm thẻ từ trong túi đưa cho Hàn Sâm: “Ngươi cầm lấy tấm thẻ này đi, tối ngày mai ta đợi ngươi ở trong nhà.”

Nói rồi, Bạch Vô Thường cũng chẳng đợi Hàn Sâm nói gì nữa, đã quay người rời khỏi.

“Đây là chuyện gì vậy? Ta vẫn còn chưa đồng ý mà?” Hàn Sâm muốn gọi Bạch Vô Thường lại, nhưng hắn đã rời khỏi đại sảnh trong vòng mấy bước rồi, trực tiếp nhấc người bay khỏi trạm không gian.

“Rốt cuộc đây là người nào vậy?” Hàn Sâm nhìn tấm thẻ trong tay. Đây chắc là một tấm thẻ như giấy thông hành, bên trên tấm thẻ màu đen chỉ viết ba chữ Bạch Vô Thường, mà không viết thêm gì khác. Không biết tên Bạch Vô Thường đó rốt cuộc có thân phận gì ở trong tộc Hoàng Cực.

Lúc Hàn Sâm đang nhìn tấm thẻ trong tay, Bạch Vi đã đi ra ngoài, thấy tấm thẻ trong tay của Hàn Sâm thì sắc mặt lập tức thay đổi: “Tấm thẻ ở trong tay ngươi từ đâu mà có vậy?”

“Lúc nãy có một người tên là Bạch Vô Thường đi qua đây, nói ra một số lời kì lạ, sau đó đưa cho ta tấm thẻ này, liền rời khỏi.” Hàn Sâm nhìn †ấm thẻ nói.

Sắc mặt của Bạch Vi hơi khó coi, vội vàng lên tiếng hỏi: “Hắn muốn thách đấu với ngươi có phải không?”

“Chắc là có ý đó đấy.” Hàn Sâm gật đầu nói.

“Vậy là hỏng rồi, làm sao hắn biết được ngươi đã đến nơi này, hơn nữa còn tới cửa thách đấu với ngươi. Trong chuyện này nhất định có vấn đề, tám chín phần là có người âm thầm giở trò quỷ.” Bạch Vi cắn răng nói.

“Tên Bạch Vô Thường này là người nào? Rất có tiếng sao?” Hàn Sâm không hề quan tâm hỏi.

Bạch Vi thở dài nói: “Hắn là huynh trưởng của ta, cũng là một vị hoàng †ử, hơn nữa còn được hoàng hậu sinh ra. Nhưng không giống với những hoàng tử bình thường khác, hắn không có chút ham muốn quyền lợi nào, một lòng theo đuổi sự đột phá của bản thân, đến Phụ hoàng còn nói hắn là một hoàng tử có thiên phú tốt nhất. Thành tựu tiến hoá trong tương lai của chính hắn không thể lường trước được.”

Hết chương 2303.

Chương 2304. Mười tám kích

“Vì vấn đề trong tính cách của hắn, phụ hoàng cũng không định truyền ngôi cho hắn, nhưng lại vô cùng nuông chiều hắn, hắn là vị Hoàng tử duy nhất không cần chiêu mộ kị sĩ đi tranh đoạt gì mà vẫn được phụ hoàng cho tài nguyên để bồi dưỡng.” Bạch Vi nói.

“Hắn được chiều như vậy, hoàng tử và hoàng nữ khác không ghen tị sao?” Hàn Sâm kinh ngạc nói.

“Đâu chỉ đơn giản là ghen ty, nhưng không ai làm gì được hắn. Hơn nữa phụ hoàng sủng ái hắn hết mực, hắn lại là con ruột của Hoàng Hậu, Đương kim Thái Tử là đại ca ruột cùng cha cùng mẹ của hắn, cho dù chỉ vì danh hiệu đệ tử quan môn của Quốc sư đã đủ khiến người muốn động đến hắn cũng không thể không suy nghĩ kĩ trước khi làm.” Bạch Vĩ nói.

“Quốc sư lại là vị nào?” Hiểu biết của Hàn Sâm về tình hình nội bộ Hoàng Cực tộc rất có hạn.

“Đại Quốc sư Cổ Uyên” Lúc Bạch Vi nói đến cái tên này, không kìm lại được mà hạ giọng xuống đôi chút, giống như chỉ cần nhắc đến cái tên này cũng đã khiến nàng cảm thấy không dễ chịu.

“Sau này ngươi sẽ rõ chuyện của hắn, tóm lại ngươi tuyệt đối không thể đi khiêu chiến hoàng huynh Bạch Vô Thường.” Bạch Vi nói.

“Ta vốn không định đi” Hàn Sâm nhún vai cười nói, làm sao hắn có thể tiếp nhận một lời khiêu chiến ù ù cạc cạc như vậy được, rõ ràng là chuyện nhọc lòng mà chẳng có kết quả gì.

Bạch Vi thở phào một hơi: “Vậy thì tốt, ta đã làm xong thủ tục rồi,

chúng ta đi thôi.”

Lúc hai người rời khỏi trạm không gian bay về mộ Binh Hoàng, có một cô gái đang ngồi trong phòng giám sát của trạm không gian, theo dõi từng một hành động của Hàn Sâm và Bạch Vi qua thiết bị giám sát.

Cô gái này rất đoan trang xinh đẹp, chỉ ngồi ở đó đã khiến cho người ta có cảm giác đẹp đến cảnh đẹp ý vui.

Bàn về dung mạo, cô gài này không coi là hàng đầu, so với đại mỹ nhân Hồ Phi thì còn kém xa, nhưng nàng lại có vẻ đẹp thanh tú hờ hững, vững vàng, trí tuệ, lại làm người ta có ấn tượng sâu đậm, dường như tất cả mọi thứ trên thế gian đều phản chiếu trong đôi con ngươi trong veo như hồ nước đó của nàng.

Trạm trưởng của trạm không gian đứng ngay bên cạnh cô gái này, gương mặt lộ vẻ nịnh nọt: "Cảnh đại nhân, có chuyện gì ngươi cứ việc sai bảo, tiểu nhân sẽ xử lý thỏa đáng cho ngài luôn."

"Ta chỉ muốn yên tĩnh ở đây một chút, có được không, trạm trưởng đại nhân?" Cô gái mỉm cười nói.

"Tất nhiên… Tất nhiên… Các ngơi còn đứng đực ở đấy làm gì… Còn không mau ra ngoài… Mau lên, mau lên… đều nhanh nhẹn lên cho ta…" Trạm Trưởng vội vã đuổi hết những công nhân vốn đang làm trong phòng giám sát ra ngoài.

"Cảnh đại nhân, ngươi còn sai bảo gì khác không?" Sau khi trạm trưởng đuổi hết công nhân ra ngoài, lại cười nịnh nọt, đi đến trước mặt cô gái, cúi đầu khom lưng mà hỏi.

Cô gái đó chỉ nhìn trạm trưởng mỉm cười, không nói gì.

Trạm Trưởng lại rất khôn khéo, đã hiểu ý của cô gái này trong nháy mắt, vừa lui về phía cửa vừa cúi đầu cười, khom lưng: "Cảnh đại nhân, ngươi nghỉ ngơi…tiểu nhân không làm phiền ngươi nữa…"

Lùi ra ngoài cửa, Trạm trưởng còn tỉ mỉ, cẩn thận đóng cửa lại, không dám tạo ra chút tiếng động nào, rất sợ quấy nhiều cô gái.

Trong phòng giám sát chỉ còn lại một mình cô gái, nhưng nàng vẫn đoan trang như cũ, không chút thả lỏng, quả thực có thể xưng là điển hình của thục nữ.

“Bạch Vi à Bạch Vị, tại sao ngươi phải khổ thế này chứ?” Cô gái nhìn Bạch Vi đang hướng về Mộ Binh Hoàng trong màn hình, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Không lâu sau, ánh mắt của cô gái mới nhìn về Hàn Sâm đồng hành cùng Bạch Vi, đánh giá tỉ mỉ kĩ lưỡng .

Nhìn một lúc, nàng tự lẩm bẩm: “Đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong của Nguyệt Chi Hiệp, từng tu luyện ở Trấn Thiên Cung vài năm. Sau khi tấn thăng đến cấp Hầu Tước thì quay về Nguyệt Chỉ Hiệp, lại làm Ky Sĩ dự bị gia nhập đoàn Ky Sĩ Băng Lam đi về Tinh Vực Hỗn Loạn, hắn từng đạt được Thần Hóa Chi Vũ của Khổng Phi, cũng đã từng trải khá nhiều, nhưng xuất thân hơi kém chút. Loại Tinh tộc thấp kém thuần tuý dựa vào ngoại lực, bản thân trình độ tiến hóa đã quá thấp, gen không đủ vững chắc. Khả năng thăng lên Thần Hoá trong tương lai của hắn rất thấp, dùng trong thời gian ngắn còn tạm được. Nếu muốn bồi dưỡng chuyên sâu thành ky sĩ thân vệ, thứ bỏ ra không so được với kết quả.”

Hàn Sâm đi theo Bạch Vi tới mộ Binh Hoàng. Cả tinh cầu như một bãi tha ma, bia mộ và ngôi mộ to to nhỏ nhỏ ở khắp nơi.

Chỉ có điều thứ được chôn bên trong không phải là sinh vật, mà là từng thanh binh khí, dị bảo.

Thật ra Hàn Sâm không hứng thú lắm với binh khí, dị bảo. Hắn đã có Định Phách Lôi Thần Kích và Quỷ Nha Đao cấp Thần Hóa trong tay, nên những dị bảo binh khí tâm thường đều không lọt vào mắt hắn.

So với dị bảo, binh khí, Hàn Sâm càng muốn có một binh khí Thú Hồn cấp Thần Hóa.

Binh khí dị bảo nói chung, cho dù là Định Phách Lôi Thần Kích cấp Thần Hóa cũng không phát huy được uy lực quá lớn trong tay hắn. Nếu dùng để

đánh lén thì nó còn có thể có tác dụng làm tê liệt cường giả cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa.

Nhưng nếu là cường giả cấp Vương thì hoàn toàn không cho Định Phách Lôi Thần Kích cơ hội đến gần phóng điện, nên tác dụng của Định Phách Lôi Thần Kích sẽ giảm đi nhiều.

Nhóm người Hàn Sâm đáp xuống trên quảng trường của mộ Binh Hoàng, hai bên quảng trường có chín con thú Thanh Đồng trấn mộ. Vào lúc đám người Hàn Sâm đặt chân lên quảng trường, mười tám con thú Thanh Đồng trấn mộ bỗng sống lại.

Thế nhưng, bọn chúng không định tấn công Hàn sâm và Bạch Vi, mà đồng thời mở miệng ra, mỗi con thú trấn mộ đều phun ra một món binh khí.

Mười tám binh khí, cái nào cũng khác nhau, tất cả đều treo ở trước mặt thú trấn mộ.

Bạch Vi đã tiến vào trạng thái chiến đấu, nói với Hàn Sâm: “Mỗi một binh khí đều sẽ tấn công chúng ta một lần. Chúng ta bắt buộc phải dùng lực lượng của bản thân để ngăn tất cả đòn tấn công mới có tư cách đi vào mộ Binh Hoàng lựa chọn binh khí, trong lúc đó không được sử dụng bất cứ thần khí nào, nếu không sẽ bị tính là thất bại.”

Trong lúc Bạch Vi nói chuyện, lực lượng kinh khủng đã ngưng tụ trên một thanh trường thương, ngọn lửa màu đen bốc lên, dường như đã biến thành một bức tượng Thần Ma Hỏa Diễm cầm thanh trường thương đó, bay vút lên đâm về phía Hàn Sâm và Bạch Vi.

“Ta sẽ ngăn chín đòn phía trước, ngươi ngăn chín đòn còn lại.” Bạch Vi dứt lời, định ra tay ngăn một đòn của thanh trường thương kia.

Hàn Sâm lại nhanh hơn một bước, đứng trước mặt Bạch Vi, cười nói: “Để ta đánh trước đi, khi ta không chống đỡ nổi nữa, ngươi lại ra tay cũng không muộn.”

Mắt thấy thanh trường thương như ma long đâm tới, Hàn Sâm trực tiếp ngưng tụ thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, tung một quyền về phía mũi thương.

Cô gái trong phòng giám sát nhìn thấy Hàn Sâm trực tiếp đụng độ với lực lượng của trường thương bằng nắm đấm, không kím lại được mà khẽ nhíu mày: “Thử thách mười tám loại binh khí của mộ Binh Hoàng không phải chỉ vì kiểm tra sức mạnh của Hoàng tử, Hoàng nữ. Điều quan trọng hơn là muốn khiến họ hiểu rằng, đối phó với những loại sức mạnh khác nhau thì cần sử dụng những phương pháp khác nhau để đáp trả, như vậy mới có thể có hiệu quả làm ít được nhiều. Hàn Sâm này mạnh mẽ lấy bạo lực chế bạo lực, dù có thể đánh tan một đòn của trường thương, sức lực của bản thân cũng sẽ bị tổn thương. Khi đối đầu với những đòn tấn công liên tục không ngừng sắp tới, hắn sẽ càng ngày càng tốn sức. Quả là hữu dũng vô mưu, bậc mãng phu thế này, không biết sao hắn có thể xếp ngang hàng với Cô Trúc được.”

Trong lúc cô gái này đang suy nghĩ, nắm đấm của Hàn Sâm đã đụng

độ với mũi thương của trường thương hóa thành ma long, nắm đấm đụng độ cái sừng duy nhất của ma long.

Ầm!

Sau một quyền, thân thể Ma Long trực tiếp bị đánh nát, hóa thành đốm lửa bay múa đầy trời.

Hết chương 2304.

Chương 2305. Đánh tan mười tám binh khí

“Một đòn tấn công của mười tám loại vũ khí, tuy rằng càng về sau càng mạnh, nhưng mà đòn tấn công đầu tiên cũng chứa toàn bộ sức mạnh của một Công Tước thiên thể bình thường, một Công Tước nguyên thể, có thể dùng sức mạnh làm gãy cây thương, tố chất cơ thể

A”

như thế này quả thực là không tệ.” Nhận xét của người phụ nữ trong

phòng giám sát đối với Hàn Sâm cũng chỉ vỏn vẹn là không tệ mà thôi.

Tố chất cơ thể như thế này không hề hiếm thấy trong tộc Hoàng Cực, cho dù là Bạch Vi mới vừa thăng lên Công Tước, nếu sử dụng Hoàng Cực Chung Yên Quyền cũng có thể đạt đến trình độ này, như vậy vẫn còn không đáng để khiến người phụ nữ đó kinh ngạc.

Hơn nữa phụ nữ càng yêu thích người đàn ông có dũng có mưu chứ không phải là người giống như Hàn Sâm, một tên đàn ông thô lỗ dựa vào tố chất cơ thể của mình mà lộng hành.

Người phụ nữ vẫn luôn cho rằng, sức mạnh có thể thông qua mọi con đường mà dần dần gia tăng, nhưng nếu như chỉ số IQ và EQ không ổn thì ngày sau càng rất khó để bù đắp lại.

Hàn Sâm đánh tan cây trường thương bằng một quyền, lập tức lại có một món vũ khí nữa bay qua, tấn công hắn một cách khủng bố, ở giữa không có bất kỳ khoảng cách nào.

Đó là một thanh đao đang bay về phía Hàn Sâm, trong nháy mắt nó đã hoá thành một con hổ dữ, gầm thét lên xông về phía của Hàn Sâm.

Bùm!

Hàn Sâm đánh ra một quyền, một đòn tấn công của đao mãnh hổ cũng bị đánh tan, sức mạnh dũng mãnh như vậy lại không thể khiến cho nắm đấm của Hàn Sâm bị thương chút nào, vẫn trắng muốt tựa như ngọc.

Mười tám loại vũ khí từng cái tấn công Hàn Sâm, mỗi loại binh khí đều có sức mạnh đặc biệt riêng của nó, sự rắn chắc của thương, dũng mãnh của đao, sự sắc bén của kiếm, mỗi đòn tấn công đều phát huy ra hết đặc trưng của mỗi loại binh khí một cách trọn vẹn nhất.

Nếu chiếu theo tình huống bình thường, hoàng tử hoặc công chúa sẽ căn cứ vào những đặc trưng của mỗi loại vũ khí không giống nhau, lựa chọn chính mình hoặc kỹ sĩ dưới trướng ra trận, cố gắng hết sức dùng phương pháp khắc chế đánh tan đòn tấn công của mười tám loại vũ khí.

Nhưng Hàn Sâm hoàn toàn không suy nghĩ nhiều như thế, kiếm thương đao gậy gì cũng được, bay tới trước mặt hắn hắn bèn trực tiếp dùng một quyền đánh tan, liên tiếp mười tám loại vũ khí đầu bị nắm đấm của hắn đánh vỡ hết mà Hàn Sâm lại đứng đó như thể chẳng hề hấn gì.

“Tố chất cơ thể thật sự không tệ nhưng muốn chỉ dựa vào sức mạnh của cơ thể cưỡng ép đánh bại mười tám lần tấn công, không khỏi cũng quá ngây thơ rồi. Cho dù là Cô Trúc đến đây, sợ rằng cũng chẳng thể làm được.” Ánh mắt người phụ nữ lộ ra vẻ kinh ngạc.

Dùng sức mạnh đánh tan mười tám loại vũ khí không khó nhưng có thể không có chuyện gì giống như Hàn Sâm, quả thực không phải Công Tước bình thường có thể làm được. Chỉ dựa vào tám quyền này, Hàn Sâm đã đủ đứng trên đầu hàng ngũ Công Tước.

Một Công Tước nguyên thể mà có thể đạt đến trình độ này thật khiến người ta kinh ngạc.

Bạch Vi đứng phía sau Hàn Sâm, sắc mặt có hơi phức tạp. Nàng hiểu rất rõ, sức mạnh của mười tám loại vũ khí càng về sau sẽ càng mạnh, bản thân nàng cũng không chắc chắn có thể tiếp được chín lần tấn công ở phía sau. Cho nên lúc mới bắt đầu mới bảo Hàn Sâm tiếp chín đòn tấn công phía sau, còn nàng cố gắng hết sức chống đỡ mấy đòn phía trước.

Song ngay khi bắt đầu Hàn Sâm đã trực tiếp ra tay, nàng cũng không khỏi lo lắng đến lúc sau Hàn Sâm không còn đủ sức lực nữa.

Dù gì Hàn Sâm vẫn chỉ là một Công Tước nguyên thể, không giống với những Công Tước tinh thể có thể mượn sức mạnh của tinh cầu, càng

không giống với Công Tước thiên thể có thể mượn sức mạnh của vạn vật khắp nơi để bổ sung vào phần tiêu hao của cơ thể.

Đây hoàn toàn dựa vào sức mạnh cơ thể cưỡng ép chống lại mười tám đòn tấn công liên tiếp, Bạch Vi tự hỏi cũng không đạt được đến trình độ này, nếu không nàng cũng không mời Hàn Sâm tới đây giúp đỡ.

Song rõ ràng sự lo lắng của Bạch Vi cũng có phần thừa thãi. Mười tám loại binh khí bị Hàn Sâm đánh tan hết cái này tới cái khác nhưng từ đầu đến cuối Hàn Sâm vẫn vững như Thái Sơn, mỗi quyền một cái, tất cả mọi đòn tấn công đều bị đánh tan.

Bất kể sức mạnh của những món binh khí có biến đổi ra sao, kì dị khó lường như thế nào, cũng đều không thoát khỏi uy lực một quyền của Hàn Sâm.

Nhìn thấy mười mấy loại vũ khí đều bị Hàn Sâm một quyền đánh tan mà Hàn Sâm lại trông chẳng hề hấn gì, gương mặt Bạch Vi toát lên vẻ kinh ngạc cộng thêm vui mừng mà ánh mắt của người phụ nữ trong phòng giám sát cũng trở nên cổ quái.

Rầm!

Một món binh khí cuối cùng cũng bị Hàn Sâm đánh tan, trên gương mặt của người phụ nữ ở trong phòng giám sát đã lộ vẻ ngạc nhiên.

“Chẳng trách tên tuổi của của hắn có thể sánh ngang với Cô Trúc, thì ra là nhờ vào thể chất ngang tàng này, cũng được xem như là một quái vật. Đáng tiếc người như thế này cũng là người dễ bị cường giả của cấp cao hơn đàn áp nhất, đến cuối cùng chỉ là một tên bỏ đi mà thôi.” Người phụ nữ dường như nghĩ ra điều gì đó, mỉm cười rồi lại tự nói: “Vậy cũng tốt, người như này có năng lực làm việc cho Bạch Vị, lại dễ dàng khống chế trong tay, sẽ không dẫn ra một tên làm loạn, cũng xem như là một lựa chọn thích hợp cho vị trí ky sĩ bảo vệ thân cận, ánh mắt của Bạch Vi rất khá.”

Nói rồi, người phụ nữ bèn đứng đậy từ từ rời khỏi phòng giám sát. Sau khi vào trong Mộ Binh Hoàng, giám sát đã không nhìn thấy được nữa, nàng ở lại cũng không có ý nghĩa gì.

Trạm trưởng của trạm không gian nhìn thấy người phụ nữ rời khỏi phòng giám sát, lau mồ hôi lạnh ở trên trán: “Đúng là doạ chết ta rồi, cũng may không có làm cho Kính đại nhân tức giận.”

Người phụ nữ này rất có tiếng tăm trong tộc Hoàng Cực, là em gái ruột của Bạch Hoàng, đã được tiên hoàng gả cho một cường giả Thần Hóa của tộc Hoàng Cực. Đáng tiếc là thành hôn không bao lâu, vị cường giả Thần Hóa đó đã tử trận sa trường, nàng cũng không gả cho người nào khác nữa.

Trong tộc Hoàng Cực, nhắc đến Kính phu nhân, thật sự là khiến người †a nghe thôi cũng đã thấy sợ hãi. Không phải thực lực của bản thân Kính phu nhân mạnh đến bao nhiêu, mà là bởi vì Kính phu nhân quản lí tổ chức bí mật “Xuân Vũ” trực thuộc Bạch Hoàng, là một trong những †âm phúc mà Bạch Hoàng tín nhiệm nhất. Cái tên Xuân Vũ này cũng là do Kính phu nhân đặt, còn về nó có ý nghĩa gì, đến nay cũng không có người nào biết được.

Hàn Sâm đã đánh tan đòn tấn công của mười tám loại binh khí, mười †ám pho tượng thú trấn mộ lập tức khôi phục trở lại hình dáng bình thường, hai người cũng có thể vượt qua quảng trường tiến vào phần mộ.

Bạch Vi dùng ánh mắt khác thường nhìn Hàn Sâm. Ở cấp Công Tước, có thể dùng sức mạnh của bản thân cưỡng ép đánh tan đòn tấn công của mười tám loại vũ khí, trong cả tộc Hoàng Cực này cũng chẳng có mấy người có thể làm được mà Hàn Sâm dường như hoàn thành một cách rất nhẹ nhàng, sức mạnh của cơ thể còn mạnh hơn trong dự liệu của nàng.

"Chúng ta phải làm sao để lấy được binh khí?" Hàn Sâm ngẩng mặt nhìn ngôi mộ và bia mộ ở khắp nơi hỏi.

Tuy hắn không quá quan tâm đến binh khí kì lạ quý giá, nhưng mà có thể lấy được lợi ích, đương nhiên cũng không muốn bỏ qua.

Bạch Vi bừng tỉnh lại, quét mắt nhìn bia mộ ở xung quanh rồi nói: "Bên trên những tấm bia mộ này có biểu tượng vương miện, chính là mộ của thành viên trong hoàng tộc bọn ta, những binh khí trong đó không cho phép ky sĩ đụng vào. Những vũ khí trong ngôi mộ khác, chỉ cần ngươi có thể đẩy bia mộ ra thì có thể lấy nó đem đi.

"Dễ dàng như thế sao?" Hàn Sâm không tin là lại đơn giản như thế.

Bạch Vi lắc lắc đầu nói: "Thật ra là không đơn giản đâu. Bên trên của những bia mộ này có kí hiệu vương miện, ngươi không biết được trong ngôi mộ nào chôn cất ai, đương nhiên cũng không biết được vũ khí ở bên trong là tốt hay xấu. Một khi đã đẩy một phần bia mộ ra, bất kể binh khí ở bên trong có thế nào đều bắt buộc phải lấy đi, không thể đổi lại cái khác, cũng chính là chỉ có một lần cơ hội. Đáng tiếc bên cạnh ta không có một nhân vật giống như Bạch tiên sinh, nếu không thì có thể tính toán ra bên trong ngôi mộ nào có chôn cất binh khí Thần Hóa, sẽ không cần nhờ vào vận may nữa."

Ngừng một lúc, Bạch Vi lại nói: "Đến đây lấy binh khí cũng chỉ bởi vì muốn có tư cách bước vào Đế Viên, có thể lấy được bảo vật cao cấp tất nhiên là đáng để vui mừng nhưng nếu không lấy được cũng chẳng

"

sao.

“Nếu đã đến rồi thì cũng phải chọn một hai thứ chứ” Hàn Sâm cười rồi nói, đồng thời ánh mắt cũng tiếp tục quan sát những ngôi mộ xung quanh.

Hàn Sâm không thích nhờ vào vận may, mà thuật Huyền môn của hắn cũng chưa học thành thạo, không thể tính toán chính xác như Bạch tiên sinh, cho nên đành phải sử dụng Động Huyền Khí Tràng và kính Tử Đồng Thần Điệp để quan sát tỉ mỉ những ngôi mộ và bia mộ đó.

Hết chương 2305.

Chương 2306. Lựa chọn binh khí

Mỗi một ngôi mộ và bia mộ đều có những hạn chế riêng, nếu muốn nhìn xem bên trong là loại binh khí quý giá gì dường như là điều không thể.

Nhưng dưới kính Tử Đồng Thần Điệp, sau khi quá trình chế tạo của những ngôi mộ đó được phát lại, có thể nhìn thấy một cách rõ ràng có thứ gì được chôn ở bên trong.

Bạch Vi không có năng lực đặc biệt đó, cũng không tình nguyện lãng phí thời gian vào những chuyện cần vận may này. Nàng đi đến một ngôi mộ và bia mộ gần nhất, định đẩy nó ra.

“Đợi một chút.” Hàn Sâm ngăn cản Bạch Vi đang muốn đẩy bia mộ lại.

Bia mộ mà Bạch Vi muốn đẩy ra, tuy binh khí quý giá được chôn bên trong cũng không tệ lắm nhưng cấp bậc quá thấp, không có công dụng gì lớn.

“Sao vậy?” Bạch Vi không hiểu nổi nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Bia mộ này không thích hợp với ngươi, vẫn là nên xem thử tiếp đi.” Hàn Sâm mỉm cười rồi nói.

Bây giờ hắn đang đi theo Bạch Vị giành tài nguyên, thực lực của Bạch Vi mạnh hơn một phần thì sẽ có cơ hội giành được nhiều tài nguyên hơn, Hàn

Sâm dự định sẽ dùng hết khả năng để giúp đỡ nàng, giúp đỡ Bạch Vi cũng đồng nghĩa với việc giúp chính mình tranh giành tài nguyên.

Bạch Vi nhìn Hàn Sâm, qua một lúc sau mới nói: “Ngươi nói xem bia mộ nào mới thích hợp với ta?”

“Xem thử trước đã rồi mới nói.” Hàn Sâm nói rồi tiến về phía trước vài bước.

Mộ Binh Hoàng là một tinh cầu có diện tích vô cùng lớn, những binh khí quý giá được chôn cất cũng nhiều đến nỗi khiến người ta kinh ngạc, nhưng đa số đều chỉ là nhét cho đầy số lượng mà thôi.

Cái có kí hiệu hình vương miện đều là những vật tốt nhất, song bởi vì giá trị không giống nhau, tính hữu dụng cũng sẽ có sự khác biệt rất lớn.

Mục tiêu của Hàn Sâm đương nhiên là binh khí Thần Hóa, nếu như không có binh khí Thần Hóa thì lấy cái tương đối là được, đem được binh khí cấp Vương đi cũng không tệ.

Bạch Vi đi theo phía sau Hàn Sâm, nhìn thấy Hàn Sâm đi qua từng ngôi từng ngôi mộ một, trong lòng hơi nghi ngờ, không biết Hàn Sâm rốt cuộc đang dựa vào cái gì mà phán đoán.

“Cô muốn có loại hình vũ khí như thế nào?” Hàn Sâm vừa xem vừa hỏi.
“Có thể chọn sao?” Sắc mặt Bạch Vi cổ quái nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Cầu nguyện ấy mà, biết đâu sẽ thành hiện thực đúng không? Phải luôn có ước mơ chứ.” Hàn Sâm cười nói.

Bạch Vi nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lúc lâu rồi mới nói: “Nếu như có thể, ta muốn có một thanh kiếm.”

Bạch Vi biết Hàn Sâm chắc có một cách thức nào đó có thể phân biệt được những món đồ quý giá bên trong ngôi mộ, cho nên mới hỏi nàng như thế.

Nhưng chuyện này thật khiến nàng cảm thấy khó tin. Chọn binh khí trong Mộ Binh Hoàng thật ra cũng là một sự kiểm tra, bởi vì mỗi ngôi mộ đều

được thiết kế một tầng cấm chế, cho nên muốn dựa vào những năng lực như nhìn thấu để nhìn xem bên trong có thứ gì là điều không thể.

Ở trong Mộ Binh Hoàng, chỉ có hai loại sức mạnh mới có tác dụng, một loại là vận may, còn có một loại chính là thuật Thôi Diễn.

Đối với người bình thường mà nói vận may không có tính chân thật, nhưng đối với một hoàng đế thì lại vô cùng quan trọng, ít nhất là Bạch Hoàng cho rằng như thế.

Mà Thôi Diễn là thuật có thể thuận theo ý trời, cũng xem như là một loại năng lực tiếp nối của vận may. Cho nên lựa chọn binh khí, trên thực tế chính là một lần kiểm tra vận may.

Truy vận may của một lần cũng không thể đại diện cho cái gì nhưng nếu như có thể chọn được binh khí quý giá cao cấp thì sẽ để lại một ấn tượng khá tốt trong lòng Bạch Hoàng, đối với rất nhiều hoàng tử công chúa thì đây lại là một chuyện vô cùng quan trọng.

Hàn Sâm xem qua từng cái, lúc đi đến một ngôi mộ nhỏ ở phía trước đỉnh núi, cuối cùng cũng dừng chân lại.

Bởi vì ngôi mộ này chỉ cao khoảng một mét, bia mộ cũng cực kỳ lụp xụp và tồi tàn nhưng Hàn Sâm đã sử dụng kính Tử Đồng Thần Điệp phát lại rồi, bên trong chắc chắn là một món binh khí Thần Hóa vô cùng mạnh, là một thanh bội kiếm của vị hoàng đế nào đó sau khi thăng lên Thần Hóa.

“Chính là nó.” Hàn Sâm chỉ vào ngôi mộ nhỏ đó nói.

“Trong mộ là cái gì?” Bạch Vi không hề động thủ mà nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Ai mà biết được chứ, nói không chừng có thể lời cầu nguyện của cô sẽ thành hiện thực.” Hàn Sâm cười nói.

Sau khi Bạch Vị nghe xong bèn nhìn chằm chằm vào ngôi mộ nhỏ đó một lúc lâu, sau đó đột nhiên quay người rời đi.

“Không đẩy ra xem thử sao?” Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn Bạch Vị hỏi.

“Ta tin vào phán đoán của ngươi nhưng xin ngươi giúp ta chọn ra một ngôi mộ khác, binh khí cấp Vương là đủ rồi.” Bạch Vi nghiêm túc nói.

Hàn Sâm gật đầu, dẫn theo Bạch Vĩ tiếp tục đi về phía trước, lúc này trong lòng hắn cũng có cái nhìn khác về Bạch Vi.

Tuy Bạch Vi là công chúa tôn quý nhưng bởi vì không được sủng ái, bối cảnh sau lưng cũng không được tốt lắm, cơ hội có thể lấy được binh khí Thần Hóa không lớn. Bây giờ có một món binh khí Thần Hóa bày ra trước mặt nàng, thế mà nàng lại có thể từ bỏ, điều này không phải là người nào cũng làm được.

Mộ Binh Hoàng là nơi kiểm tra số mệnh của các hoàng tử công chúa song cũng không chính xác một trăm phần trăm. Những hoàng tử công chúa chọn được binh khí tốt, số mệnh chưa hẳn thật sự mạnh hơn những người khác.

Nhưng nếu Bạch Vi lấy được binh khí Thần Hóa đem ra ngoài thì chắc chắn sẽ thu hút ánh mắt của người khác. Lòng người là thứ khó đoán nhất, cho dù biết rõ lấy được binh khí Thần Hóa cũng không thể đại diện cho cái gì nhưng vẫn sẽ khiến rất nhiều người lo ngại trong lòng, nói không chừng còn xem Bạch Vi thành cái gai trong mắt mà công kích.

Bạch Vi từ bỏ binh khí Thần Hóa, chỉ lấy một món binh khí cấp Vương mang ra ngoài, như vậy sẽ không quá khoa trương dẫn đến mọi người đố ky, lại có thể để lại một ấn tượng khá tốt ở trong lòng Bạch Hoàng.

Với tình huống trước mắt của Bạch Vi, xem ra đây mới chính là lựa chọn thích hợp nhất của nàng.

“Xem ra dã tâm của Bạch Vi không nhỏ.” Trong lòng Hàn Sâm thâm nói.

Nếu là người trong lòng không có thiên hạ thì sẽ lựa chọn binh khí Thần Hóa. Bạch Vi lựa chọn như thế, chứng tỏ rằng trong lòng nàng sớm đã có khát vọng lớn cho nên mới có sự e dè này.

Hàn Sâm tiếp tục đi về phía trước, đến trước một bia mộ có kí hiệu hình vương miện rồi dừng lại, chỉ vào bia mộ đó nói: “Xem thử cái này đi, có lẽ sẽ lấy được thứ gì đó.”

Lần này Bạch Vi không do dự chút nào, trực tiếp đẩy bia mộ ra. Bia mộ được di chuyển, ngôi mộ cũng đột nhiên nứt ra, để lộ một cái rương hình chữ nhật ở bên trong.

Bạch Vi mở cái rương đó ra, chỉ thấy một thanh kiếm lớn màu trắng đang nằm trong đó, gương mặt lộ ra vẻ xúc động.

“Đây là một trong những bội kiếm mà năm đó Võ hoàng sử dụng trước khi thăng lên Thần Hóa - kiếm Kim Hoàng cấp Vương, quả nhiên ngươi rất lợi hại.” Bạch Vi chỉ nhìn sơ qua thanh kiếm trong tay rồi không chú ý đến nữa, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói.

Tuy Bạch Vi đã đánh giá Hàn Sâm rất cao song biệu hiện của Hàn Sâm một lần nữa khiến nàng cảm thấy bất ngờ ngoài ý muốn.

“Vận may tốt mà thôi.” Hàn Sâm mỉm cười, ánh mắt quan sát xung quanh nói: “Bây giờ nên chọn binh khí cho ta rồi, có phải là chỉ cần không có kí hiệu hình vương miện ta đều có thể chọn đúng không?”

“Ngươi có thể tùy ý lựa chọn, không cần phải e ngại gì hết. Binh khí của ky sĩ lựa chọn không cần phải ghi lại vào sổ sách, cũng sẽ không có người nào để ý. Hơn nữa ngoài những vật quý của hoàng tộc ra, tới nay cũng có rất ít binh khí Thần Hóa tồn tại.” Bạch Vi nói.

Hàn Sâm gật đầu, tiếp tục tiến về phía trước, vừa đi vừa quan sát thật tỉ mỉ mỗi ngôi mộ. Những bảo vật quý trong những ngôi mộ bình thường đại đa số đều là

bù vào cho đủ số lượng mà thôi, chất lượng rấy bình thường, muốn chọn ra một món tốt trong số đó còn khó hơn của Bạch Vi nhiều.

Hàn Sâm đã đi được hơn hai tiếng, cuối cùng mới dùng lại trước một ngôi mộ.

Bia mộ này không hề có chỗ nào đặc biệt cả. Sau khi Hàn Sâm nhìn vài lần thì không do dự nữa, hắn trực tiếp đẩy bia mộ ra, chỉ thấy bên trong ngôi mộ xuất hiện một chiếc hộp nhỏ.

Chiếc hộp này thực sự rất nhỏ, chỉ nhỏ bằng một bàn tay, nhìn thế nào cũng không giống đặt được một binh khí vào trong.

Song Hàn Sâm lại không có biểu cảm kinh ngạc gì, giơ tay nhấc chiếc hộp lên, lấy một chiếc nhẫn từ bên trong ra.

Hết chương 2306.

Chương 2307. Đế Thụ

Chiếc nhẫn hiện ra màu trắng bạc trông rất có xúc cảm, bên trên khảm một viên bảo thạch ngọc bích tựa như đôi mắt, trông cực kỳ đẹp mắt.

Hàn Sâm cầm chiếc nhẫn đó lên ngắm nghía, vẻ mặt có chút cổ quái.

Sở dĩ hắn lựa chọn chiếc nhẫn này là bởi vì hắn không thể nhìn thấu được chiếc nhẫn này rốt cuộc là đồ vật thuộc cấp bậc nào, đến kính Tử Đồng Thần Điệp cũng phải chào thua, vậy chắc chắn đây là một vật cực kì lợi hại, nói không chừng chính là một món khí cụ Thần Hóa.

Hàn Sâm không e ngại nhiều như Bạch Vi, cho nên hắn trực tiếp lựa chọn chiếc nhẫn này.

Nhưng trong khi ngắm nghía chiếc nhẫn trong tay, hắn phát hiện mình lại khó có thể kích phát uy lực của chiếc nhẫn. Hàn Sâm liên tục thay

đổi vài loại sức mạnh, song chiếc nhẫn đó vẫn không có phản ứng gì, giống như chỉ là một món đồ chơi bình thường thôi vậy.

“Tại sao lại có một chiếc nhẫn ở bên trong này thế? Nó là bảo vật thuộc cấp độ nào vậy?” Bạch Vi hơi nhíu mày nhìn chiếc nhẫn này. Những thứ được chôn cất trong Mộ Binh Hoàng đều phải là binh khí mới đúng, những bảo vật khác rất hiếm khi được chôn cất như này.

“Không biết nữa, có lẽ là thuộc tính sức mạnh không đúng, ta không kích phát được sức mạnh của nó.” Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi tiện †ay đeo

chiếc nhẫn vào ngón tay: “Chọn cũng đã chọn rồi, bây giờ có hối hận cũng đã chẳng kịp nữa, chúng ta đi thôi.”

Bạch Vi nhìn chiếc nhẫn trên tay của Hàn Sâm, cũng không có nói thêm gì nữa, dẫn theo Hàn Sâm rời khỏi Mộ Binh Hoàng, sau đó đi thẳng vào Đế Viên.

Thật ra Bạch Vi không để tâm đến việc chọn được binh khí nào, trước mắt điều nàng mong muốn nhất chỉ là vượt qua bài kiểm tra của Mộ Binh Hoàng, chủ yếu vẫn là bởi vì được vào trong Đế Viên tu hành.

Đế Viên là một khu vực trung tâm ở gần nước Đế Hoàng. Hàn Sâm theo Bạch Vi tiếp tục đi vào địa phận của nước Đế Hoàng, ánh mắt chợt sáng lên.

Chỉ thấy ở giữa bầu trời cao có một dị chủng khổng lồ giống như tinh cầu bay ngang không trung, hình dáng tựa như một con Phi Long thời cổ đại, trên mình mang theo ánh lửa màu đỏ thẫm cháy hừng hực.

“Đó là Hoả Diệm Ma Long, là dị chủng Thần Hóa phụ trách đi tuần khắp nước Đế Hoàng.” Bạch Vi nói.

Nước Đế Hoàng còn cường thịnh hơn cả trong tưởng tượng của Hàn Sâm, có rất nhiều những thứ kì dị khiến Hàn Sâm xem không hết, những sinh vật hùng mạnh của mọi tộc đều có cả, như là vạn tộc triều bái.

Đột nhiên, ánh mắt của Hàn Sâm nhìn thấy một thứ, sắc mặt bất giác thay đổi.

“Sao thế?” Bạch Vi có chút nghi hoặc nhìn Hàn Sâm. Trước đây lúc nàng và Hàn Sâm cùng nhau trải qua biết bao nhiêu nguy hiểm, cũng không thấy Hàn Sâm lộ ra biểu cảm như thế này.

“Đó là cái gì?” Hàn Sâm chỉ về một nơi ở trước mặt hỏi.

Nơi đây là một khu vực giữa tinh không, không có mặt trời, mặt trăng và những vì sao, chỉ có một kiến trúc thần bí to lớn như tinh cầu đang đứng trong hư không.

Đó là một toàn tháp cổ, đứng sừng sững giữa không trung có một loại cảm giác mông lung không chân thực, phong cách cổ kính, thần bí, thê lương, tựa như là một vật không thuộc về thế giới này, hoàn toàn không hoà hợp với tinh không xung quanh.

Toà tháp được xây dựng bằng những viên đá đen kịt, có bảy tâng và tám góc, mỗi một góc tháp đều treo một cái chuông màu đen, nhưng những cái chuông đó lại không hề có dấu hiệu lay động, giống như đã bị cố định lại, nằm yên bất động ở đó, có vẻ cực kỳ tĩnh lặng.

Tòa tháp cổ đó có thần bí như thế nào cũng không đến mức khiến Hàn Sâm kinh ngạc. Song hình dáng của nó thật sự quá giống với tháp Thiên Mệnh.

Ngoại trừ chất liệu không giống với chất liệu kim loại của tháp Thiên Mệnh ra, những chỉ tiết khác hoàn toàn giống y như đúc. Điều khiến

Hàn Sâm cảm thấy kinh khủng nhất đó chính là bức hoành phía trên cánh cửa của toà tháp này cũng có hai chữ "Thiên Mệnh", đây không phải là kiểu chữ viết thông dụng của đại vũ trụ gen mà là chữ viết cổ đại của Liên Minh.

Bạch Vi nhìn theo hướng mà Hàn Sâm chỉ, nhìn thấy một toà tháp cổ đang đứng giữa không trung, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đó là Thánh Tháp của tộc Hoàng Cực bọn ta, chỉ có người lập được công đức vô cùng lớn mới có tư cách vào trong Thánh Tháp tu hành."

"Thánh Tháp?" Hàn Sâm nghỉ ngờ nhìn Bạch Vi, hi vọng nàng có thể giải thích cặn kẽ hơn.

Bạch Vi lắc lắc đầu nói: "Ta cũng không biết nhiều lắm về Thánh Tháp, chỉ biết trong đó có một bí mật lớn, mỗi cường giả đi vào trong đó khi ra ngoài thực lực đều sẽ tăng lên rất lớn. Nhưng vì chỉ những người lập được công lớn cho tộc Hoàng Cực bọn ta mới có tư cách đi vào trong đó, hơn nữa sau khi ra ngoài họ đều không nhắc một chữ đến mọi thứ bên trong Thánh Tháp, ta cũng không biết bên trong đó rốt cuộc có thứ gì"

Ngừng một lúc, Bạch Vi lại nói: "Chỉ là nghe nói bên trong có một thuật gen thần bí, bất cứ ai tu luyện được đều có sự hỗ trợ to lớn với bản thân họ, nhưng thuật gen luyện thành của mỗi người sau khi đi vào trong lại không

hề giống nhau, khiến người ta khó có thể hiểu được. Nhưng những điều này chỉ là lời đồn, là thật hay là giả cũng không phân biệt được, chỉ có những người đi vào thực sự mới biết được bên trong đó rốt cuộc có thứ gì.

“Đây cũng là vật mà tổ tiên của tộc Hoàng Cực để lại có đúng không?” Hàn Sâm cố gắng nén nỗi khiếp sợ trong lòng lại hỏi.

“Chắc là không phải, truyền thuyết kể rằng từ lúc không gian dị chủng của nước Đế Hoàng được phát hiện, Thành tháp đã tồn tại rồi, giống với Trấn Thiên Cung và Bạch Ngọc Kinh, không có ai biết được tại sao chúng lại tồn tại ở nơi này.” Bạch Vi nói.

“Toà tháp Thiên Mệnh này có quan hệ gì với toà tháp Thiên Mệnh của †a không? Tính theo thời gian, lúc toà Thánh Tháp của tộc Hoàng Cực xuất hiện, chắc là vẫn chưa có loài người đúng chứ? Vậy tại sao bên trên nó lại có khắc chữ viết cổ của Liên Minh?” Trong lòng Hàn Sâm xẹt qua vô số những ý nghĩ, nhưng nhất thời cũng không thể hiểu rõ được.

Hàn Sâm hận không thể lập tức đi vào trong toàn tháp cổ đó xem thử nhưng đáng tiếc là hiện tại hắn còn chẳng có tư cách lại gần tòa tháp cổ đó, chỉ có thể kìm nén nỗi lòng đang dậy sóng, không nhìn toà tháp cổ trong không trung đó nữa, tiếp tục theo Bạch Vi đi vào Đế Viên.

Đế Viên không phải là một tinh cầu nhưng còn tráng lệ hơn cả tinh cầu. Một đại lục lớn trôi nổi giữa không trung, sợ rằng còn lớn hơn cả những tinh cầu thông thường.

Ở giữa đại lục đó có một gốc cây khổng lồ cao lớn đứng giữa trời xanh, tán cây giống như che phủ cả một bầu trời của đại lục, vĩ đại đến nỗi không có cách nào tưởng tượng được.

Thân cây có màu đen kịt nhưng lá cây lại màu vàng nhạt, trông cực kỳ đẹp đẽ.

Sau khi đến gần Đế Viên, Hàn Sâm mới cảm giác được sự khủng bố của cây Đế Thụ đó, bất cứ phiến lá nào cũng đều lớn gấp bội lần một sân bóng.

Hơn nữa bên trên mỗi phiến lá đều có rất nhiều kí hiệu kì lạ. Nhìn kĩ thì mới phát hiện, những kí hiệu đó kì thực chính là gân của phiến lá đó. Nhưng mà gân của mỗi phiến lá lại không hề giống nhau, phát ra những khí tức huyền bí khác nhau.

"Đế Thụ chính là nguồn gốc văn hoá của tộc Hoàng Cực bọn ta. Những kí hiệu bên trên lá cây chính là bắt nguồn cho chữ viết của tộc Hoàng Cực của ta. Hiện tại chữ viết chính thức của tộc Hoàng Cực vẫn là Đế văn, chỉ có lúc đối ngoại, mới sẽ sử dụng chữ viết thông dụng của vũ trụ." Bạch Vi giải thích.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, cùng với Bạch Vi đi vào bên trong Đế Viên.

Núi non biển rộng đều ở bên dưới sự che phủ của Đế Thụ, cảnh tượng tránh lệ đó khiến người ta không có cách nào tưởng tượng được.

Sau khi đặt chân vào trong Đế Viên, Hàn Sâm càng kinh ngạc hơn. Chỉ thấy từng con Chân Long chiếm giữ giữa núi non biển cả, toàn thân đều phát ra khí tức đáng sợ, tựa như thần vật sống từ tuyên cổ.

"Đó không phải là rồng thật, mà là rễ của Đế Thụ." Bạch Vĩ nói.

Hết chương 2307.

Chương 2308. Đế Long

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn hơn vạn con Chân Long đang uốn lượn, chiếm cứ cả mặt đất, có thể thấy rõ đầu rồng, sừng rồng, răng rồng, vảy rồng v.v… sinh động như thật, nào có giống rễ cây chứ.

Trong lúc đang quan sát, hắn nhìn thấy một bầy chim đậu lên lưng Chân Long. Con Chân Long đó chợt ngửa đầu lên phát ra một tiếng rồng gầm, râu rồng lay động, răng rồng lởm chởm, tiếng rồng gầm xông thẳng lên chín tầng mây, doạ cho bầy chim bay tứ tán, rõ ràng chính là một con Chân Long đang sống sờ sờ.

Bạch Vi giải thích: "Đế Thụ cắm rễ vào quốc mạch của nước Đế Hoàng, mỗi chiếc rễ đều sẽ biến đổi thành một con rồng, Đế khí cũng được thu lại vào trong Đế Thụ. Muốn hấp thu Đế khí cần phải ngồi ở trên thân của Đế Long mới có thể hấp thụ được. Mỗi một con Đế Long lại không giống nhau nên Đế khí có thể hấp thụ được cũng có sự chênh lệch, hơn nữa vị trí ở trên mình rồng khác nhau thì sự mạnh yếu của Đế khí cũng không giống nhau. Thông thường Đế khí ở đầu rồng là mạnh nhất, càng về phía sau Đế khí sẽ càng ít."

"Thì ra là thế, tại sao lại không thấy những người khác vậy?" Hàn Sâm gật đầu quan sát bốn phía xung quanh nhưng lại không hề nhìn thấy có người tộc Hoàng Cực hấp thu Đế khí ở đây.

"Nơi này là vùng rìa của Đế Viên, đều là những rễ lẻ của Đế Thụ, Đế khí của Đế Long không mạnh, bình thường những cường giả của tộc bọn †a đều ở vị trí tương đối gần với rễ chủ để hấp thu Đế khí. Chúng ta vừa mới đến, trước tiên hãy ở vùng rìa này tìm một con Đế Long thử xem sao." Bạch Vi nói rồi đi về phía của một con Đế Long.

Cách Đế Long vẫn còn vài dặm nữa đã nhìn thấy con Đế Long đó ngẩng đầu gầm lên một tiếng với bọn họ, giống như là đang cảnh cáo bọn họ đừng có mà lại gần.

Nhưng Bạch Vi và Hàn Sâm lại chẳng để ý, tiếp tục phi thân bay về phía Đế Long, cơ thể của con Đế Long đó chấn động, tựa như núi cao chọc trời ép về phía Hàn Sâm và Bạch Vi.

Lúc này Hàn Sâm mới nhìn rõ, hơn nửa thân mình của Đế Long lộ ra bên ngoài, một nửa phía sau cắm sâu vào trong sơn xuyên đại địa, không thể nào bay lên được, chỉ có thể giãy dụa thân mình muốn đuổi bọn họ đi.

Sức mạnh của Đế Long vô cùng lớn nhưng vì không có đủ khả năng phóng sức mạnh ra ngoài lại cộng thêm cơ thể bị hạn chế, sao có thể ngăn cản được Hàn Sâm và Bạch Vị, hai người rất nhanh đã đáp xuống chiếc sừng trên đỉnh đầu nó.

Đế Long giãy dụa một hồi, không thể hất văng Hàn Sâm và Bạch Vi xuống thì dần dần bình tĩnh trở lại, tiếp tục nằm rạp trên mặt đất.

Hàn Sâm ngồi trên đầu của Đế Long nhưng lại không cảm giác được Đế khí gì hết, không khỏi nhìn về phía Bạch Vi.

Bạch Vi lại cười nói: "Đợi một lát nữa ngươi tự nhiên sẽ hiểu thôi."

Hàn Sâm chỉ có thể nhẫn nại mà đợi tiếp, Đế Long ở đây cũng chỉ là một cọng rễ, Đế khí tương đối ít, song sức mạnh của Đế Long cũng khá yếu, không động được đến bọn họ.

Đợi một lúc, chỉ thấy lá vàng trên cả gốc cây dần dần sáng lên, những Đế văn đó càng lấp lánh ánh sáng vàng kim, cả Đế Thụ đều phát ra thánh quang mông lung, giống như thần thụ nuôi dưỡng vạn vật ở thời cổ đại.

"Grào!" Vạn long cùng gầm lên, từng con Đế Long gầm gừ vặn mình, còn chưa đợi Hàn Sâm làm rõ chuyện gì đang xảy ra, con Đế Long mà bọn họ đang ngồi bỗng chúi đầu xuống đất.

Mặt đất giống như đã tan ra thành nước, Đế Long trực tiếp chui xuống phía dưới, Hàn Sâm và Bạch Vi đang ngồi ở trên đầu rồng cũng theo đó không ngừng mà lặn xuống.

Vốn là dưới lòng đất tối om nhưng lại giống như ở dưới nước, có thể nhìn thấy được cảnh vật phía xa, hơn nữa giữa khoảng không gian lờ mờ ở tít đằng xa, có một thứ giống như mặt trời đang lấp lánh ánh vàng.

Đế Long dừng lại ở một khoảng cách vẫn còn rất xa mặt trời màu vàng đó, mở miệng phun ra một viên long châu về phía mặt trời, lập tức nhìn thấy trong mặt trời màu vàng đó có từng tia sáng được hấp thụ vào long châu, khiến cho ánh sáng của long châu càng ngày càng mạnh.

Hàn Sâm nhìn mà kinh ngạc đến lặng người, thực sự rất khó tưởng tượng được rằng cảnh tượng này lại ở dưới lòng đất.

"Còn không mau hấp thu những Đế khí này, ngây ra đó làm gì?" Bạch Vi nhắc nhở Hàn Sâm rồi thi triển thuật gen của mình.

Theo sự vận chuyển thuật gen của Bạch Vi, từng luồng sáng vàng phát ra từ mặt trời được hấp thụ vào bên trong cơ thể của nàng, khiến cả người nàng

như được phủ lên một tầng thánh quang hoàng kim.

Hàn Sâm cũng thi triển Vật Ngữ Gen, thử hấp thụ ánh sáng vàng, lập tức cảm thấy từng luồng khí tức nóng rực tràn vào trong cơ thể, hòa làm một với hơi thở của hắn.

Nhưng lượng kim mang quá ít, còn không nhanh bằng Hàn Sâm trực tiếp luyện hoá sức mạnh Quỷ Cốt trong cơ thể.

Song chân con muỗi cũng là thịt, Hàn Sâm vẫn cứ hấp thụ những ánh

sáng màu vàng đó. Nhưng cũng chỉ qua một canh giờ, Đế Long mà họ đang ngồi đã thu long châu vào, gầm lên một tiếng rồi lại đưa bọn họ

trở về mặt đất, sau đó nằm rạp trên mặt đất như ban đầu.

“Đế khí quá ít, thời gian quá ngắn.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

“Con Đế Long này chỉ là một sợi rễ của Đế Thụ, nếu càng đến gần mạch Đế Hoàng thì thời gian duy trì sẽ càng lâu hơn, nhất định phải đi †ìm Đế Long mà rễ chủ biến hoá thành.” Bạch Vi nói.

“Vậy còn đợi gì nữa?” Hàn Sâm gấp gáp nói.

“Rễ chủ thường đã bị người khác chiếm rồi. Chúng ta muốn lên đó thì

chỉ có thể tranh giành với người khác thôi.” Bạch Vi than thở nói. “Phải luôn có thứ tự đến trước đến sau chứ?” Hàn Sâm thắc mắc.

Bạch Vi đáp: “Ở nơi này tất cả mọi thứ đều dựa vào thực lực để nói chuyện, có năng lực thì có thể chiếm được rễ chủ, không có năng lực thì chỉ có thể sử dụng rễ thông thường. Ngoại trừ không được giết người ra, ở đây có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào.”

“Phụ hoàng của các ngươi đúng là chẳng biết thương hoa tiếc ngọc chút nào, đến cả con gái mà cũng không có ưu tiên gì luôn hả?” Hàn Sâm sầu não nói.

“Không có.” Bạch Vi trả lời rất chắc chắn.

“Nếu đã như thế thì chỉ có thể dựa vào bản thân chúng ta tự giành lấy thôi.” Hàn Sâm nói rồi bay về hướng Đế Thụ.

Bạch Vi cũng không nói gì cả, theo phía sau Hàn Sâm.

Nàng và Hàn Sâm đều chỉ là Công Tước, hơn nữa chỉ có hai người, khả năng có thể giành được rễ chủ gần như bằng không. Suy cho cùng, người có thể chiếm được rễ chủ thông thường đều là cường giả cấp Vương, hơn nữa bên người còn mang theo ky sĩ thân vệ, há lại dễ dàng giành được như thế.

Bạch Vi cũng không định tranh giành, chỉ hi vọng sẽ gặp may mắn, xem xem có thể tìm được một rễ chủ không có người hay không.

Dù sao thì hoàng tử công chúa cũng không thể mỗi ngày đều đến nơi này, mà ky sĩ thân vệ chỉ có thể theo hoàng tử công chúa cùng đến, không thể tự đến một mình.

Cho nên nếu như vận may tốt thì cũng không khó để tìm ra một rễ chủ.

Càng đến gần Đế Thụ, những Đế Long đó càng kinh khủng hơn, Đế Long thông thường đều có màu vàng đất. Không qua bao lâu, trước mặt đột nhiên nhìn thấy một Đế Long trên người toàn là vảy vàng kim, đang nằm rạp ở trên mặt đất nghỉ ngơi.

“Con đó chính là Đế Long rễ chủ.” Bạch Vi có chút vui mừng, bởi vì bên trên Đế Long màu vàng kim đó không có bóng dáng của người khác, rõ ràng là vẫn chưa bị ai chiếm.

Hàn Sâm và Bạch Vi cẩn thận bay đến trên thân mình của con Đế Long màu vàng kim đó, Đế Long đang ngủ rất sâu, dường như không nhận ra, để cho hai người thuận lợi đi đến đầu rồng.

“Các Đế Long mới vừa hấp thụ Đế khí một lần trước đó không lâu, chắc chưa đi vào trong địa mạch lần nữa nhanh thế đâu, chúng ta ở đây đợi một lát đi.” Tâm trạng của Bạch Vi rất khá, mỉm cười vui vẻ nói.

Hết chương 2308.

Chương 2309. Giao ước 1 chiêu

Hàn Sâm đợi mấy tiếng trên thân Đế Long hoàng kim, không đợi được Đế Long đi vào địa mạch lần nữa nhưng lại thấy có vài bóng dáng đang đi về hướng này, khiến cho Bạch Vi hơi căng thẳng trong lòng.

Hàn Sâm cũng nhìn thấy những người đó, thị lực của hắn có thể nhìn xa hơn Bạch Vi, đã thấy được rõ ràng đó là những ai, không khỏi nhíu mày lại.

Người dẫn đầu đám người đó lại là Thập Tứ hoàng tử Bạch Thương Lãng, đi cùng với hắn chắc là ky sĩ thân vệ, tổng cộng có bốn người, hai người tộc Ryan và một người tộc Kana, người phụ nữ còn lại chính là người tộc Hoàng Cực.

Khí tức trên người của bốn người đó đều rất đáng sợ, ít nhất cũng là cường giả cấp Vương, mà nữ ky sĩ của tộc Hoàng Cực đó Hàn Sâm nhìn có chút quen mắt, nhưng khi nhìn thật kĩ thì lại không nhận ra.

“Thập Tứ ca!” Bạch Vi nhìn thấy Bạch Thương Lãng, sắc mặt cũng biến đổi. Lấy thực lực của nàng đương nhiên không thể tranh giành cái rễ chủ này với Bạch Thương Lãng được.

“Bạch Vi bái kiến Thập Tứ ca.” Bạch Vi đứng dậy bước lên phía trước hành lễ.

Bạch Thương Lãng nhìn Bạch Vi, bình tĩnh vung tay nói: “Nếu ngươi đã vào trong Đế Viên thì cũng chính là người cạnh tranh có tư cách giống

ư”

với ta, không cần khách khí như thế:

Nói rồi Bạch Thương Lãng lại quét mắt nhìn sang Hàn Sâm ở bên cạnh nhưng cũng chỉ là nhìn lướt qua mà thôi, sau đó ánh mắt lại trở về trên người Bạch Vi, lạnh nhạt nói: “Nhưng dù sao ngươi cũng là hoàng muội của ta, người làm hoàng huynh như ta cũng không thể quá ức hiếp ngươi được. Bên cạnh ta có bốn người ky sĩ thân vệ, ngươi có thể chọn một người, chỉ cần bên cạnh ngươi có người tiếp được một chiêu của bọn họ, cái Đế Long rễ chủ này sẽ nhường lại cho ngươi.”

“Thập Tứ ca nói đùa rồi, nếu như huynh muốn có thì cứ việc lấy đi là được, bọn ta lại đi tìm Đế Long khác.” Bạch Vi hành lễ rồi chuẩn bị rời đi.

Nhưng Bạch Thương Lãng lại tiến lên một bước, kéo tay Bạch Vi lại, cười nói: “Ngươi không cần hạ mình như vậy, nếu đã vào Đế Viên rồi thì sự cạnh tranh sau này cũng là chuyện khó tránh khỏi, vẫn nên sớm làm quen đi thôi. Ngươi yên tâm, Thập Tứ ca sao nỡ nhẫn tâm đi giành Đế Long của ngươi, chỉ muốn khiến cho ngươi có thêm nhiều kiến thức, hiểu được một chút đạo lí sinh tồn trong Đế Viên mà thôi.”

Bạch Vi cười nói: “Đa tạ ý tốt của Thập Tứ ca, Bạch Vi không dám có nhiều vọng tưởng, càng không muốn tranh giành với người khác, chỉ cầu có được một chút yên ổn mà thôi.”

“Không sao, cho dù là thắng hay bại con Đế Long rễ chủ này ta cũng sẽ nhường cho ngươi.” Bạch Thương Lãng đưa tay kéo Bạch Vĩ lại, bất động thanh sắc nói.

Một con Đế Long rễ chủ chẳng là cái gì so với hoàng tử ở thực lực như Bạch Thương Lãng, cho dù không lấy được cái này vẫn có thể lại đi giành tiếp một cái khác.

Sở dĩ Bạch Thương Lãng bức bách Bạch Vi như thế, chủ yếu là để Hàn Sâm biết hắn lựa chọn Bạch Vị là một sai lầm cực kì lớn.

“Nếu Thập Tứ hoàng tử đã có ý tốt như thế, thuộc hạ cũng đồng ý thử một lần, vẫn mong công chúa điện hạ thành toàn cho.” Hàn Sâm nhìn thấy Bạch Vi bị Bạch Thương Lãng kéo lại, muốn đi cũng đi không được, bước lên phía trước hành lễ với Bạch Vi nói.

Bạch Vi vẫn còn muốn nói gì đó nhưng Bạch Thương Lãng đã cười nói: “Không hổ là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, quả nhiên gan dạ sáng suốt, bản hoàng tử tán thưởng nhất chính là những người vừa gan dạ vừa sáng suốt giống như ngươi vậy. Bốn ky sĩ bên cạnh ta, ngươi có thể chọn bất kì người nào, cho dù có thể tiếp được một chiêu của bọn họ hay không, con Đế Long rễ chủ này vẫn thuộc về các người.”

Dứt lời, Bạch Thương Lãng lại nói với bốn ky sĩ ở phía sau hắn: “Hàn Sâm là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, ta và Nữ Hoàng Đao Phong có giao tình rất sâu đậm, các ngươi tuyệt đối không được làm bị thương đệ tử của nàng, thủ hạ lưu tình là được.”

Ánh mặt của Hàn Sâm rơi trên người của bốn ky sĩ, hắn do dự một chút rồi đi đến trước mặt nữ ky sĩ của tộc Hoàng cực nói: “Xin chỉ giáo.”

“Hồng Tụ, đừng làm hắn bị thương.” Bạch Thương Lãng bình tĩnh nói với nữ ky sĩ đó.

“Vâng.” Nữ ky sĩ đáp một tiếng, bước ra từ phía sau Bạch Thương Lãng, đứng trước mặt Hàn Sâm.

“Tại hạ Hàn Sâm, không biết các hạ xưng hô như nào?” Hàn Sâm ôm quyền nhìn nữ ky sĩ đó nói.

Đối với hắn mà nói, lựa chọn ky sĩ nào thật ra cũng không khác gì mấy, bởi vì cấp bậc của bất cứ ky sĩ nào cũng ở trên hắn.

Sở dĩ lựa chọn nữ ky sĩ này, chủ yếu là bởi vì Hàn Sâm thấy nàng rất quen mắt, nhưng lại không nhớ ra rốt cuộc đã gặp ở đâu, cho nên muốn xác nhận lại một chút.

“Hồng Tụ.” Nữ ky sĩ lạnh lùng nói, từ từ nhấc nắm đấm lên, đồng thời nói: “Ngươi chỉ cần có thể tiếp được một quyền này của ta mà không ngã xuống thì xem như ngươi chiến thắng.”

Nói rồi, thần quang trên mắn đấm hiện ra, ngưng tụ lại thành vầng sáng như mặt trăng, những nơi ánh trăng chiếu tới dường như không gian đều bị biến đổi.

Thân người Hàn Sâm hơi di chuyển nhưng lại cảm giác được không gian xung quanh hình như bị kéo dài ra. Sau khi dịch chuyển, hắn vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ.

“Sức mạnh không gian?” Hàn Sâm thầm kinh ngạc trong lòng.

Nắm đấm của Hồng Tụ đánh tới tựa như trăng sáng rơi xuống, thân mình Hàn Sâm biến ảo nhanh chóng nhưng làm thế nào cũng không rời khỏi được không gian đó, ánh trăng đã cách hắn ngày càng gần.

Hàn Sâm híp mắt lại, nhìn chằm chằm ánh trăng sáng đó. Nếu đã không tránh được thì thôi khỏi tránh nữa, phi thân dùng một quyền đánh vào ánh trăng.

Bạch Vi biến sắc, Hồng Tụ ít nhất cũng là một vị cường giả cấp Vương, thậm chí còn có khả năng là Bán Thần Hóa. Hàn Sâm vừa mới thăng lên Công Tước không lâu, cho dù có mạnh cỡ nào cũng không thể đối kháng chính diện với một cường giả như Hồng Tụ được.

Sao Bạch Vi lại không biết ý đồ của Bạch Thương Lãng cơ chứ. Hàn Sâm tiếp một quyền này không đến nỗi mất mạng nhưng chắc chắn cũng sẽ bị thương nghiêm trọng.

Bùm!

Trong chớp mắt, nắm đấm của Hồng Tụ va chạm với nắm đấm của Hàn Sâm, vầng trăng sáng đó vỡ tan ra như pha lê, đồng thời cũng xé †oạt không gian gần đó và cả cơ thể Hàn Sâm.

Bạch Vi nhìn mà kinh hãi. Nàng cứ ngỡ Hồng Tụ chắc chắn không dám ra tay giết người ở trong Đế Viên nhưng sức mạnh như vậy rõ ràng là muốn đẩy Hàn Sâm vào chỗ chết. Cơ thể bị sức mạnh không gian xé †an, trừ phi có năng lực phục hồi cực kỳ mạnh mẽ, nếu không cho dù có sức mạnh tái sinh cũng rất khó sống sót.

Cơ thể của Hàn Sâm bị xé toạt ra, nổ tung như bọt nước, trong chớp mắt đã vỡ nát rồi biến mất.

Mà tại chỗ vẫn có một Hàn Sâm nhàn nhã đứng đó. Hàn Sâm bị ánh trăng xé rách chỉ là một phân thân ngưng tụ từ Nguyệt Phách mà thôi.

“Thuộc hạ vô năng, xin hoàng tử trách phạt.” Hồng Tụ biến sắc, sau đó cúi đầu hành lễ thỉnh tội với Bạch Thương Lãng.

“Thuật phân thân của Hàn Sâm thực sự tài tình khéo léo, đến cả bản hoàng tử cũng bị lừa huống chỉ là ngươi.” Bạch Thương Lãng vung tay, ý bảo Hồng Tụ lui xuống, sau đó cười nói với Hàn Sâm: “Sóng sau xô sóng trước, không hổ là là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong, quan hệ giữa ta và sư phụ ngươi rất thân thiết, sau này nếu như rãnh rỗi, đừng ngại đi đến chỗ của ta rèn luyện nhiều hơn.”

Dứt lời, Bạch Thương Lãng lại nói với Bạch Vi: “Vi muội, chúc mừng ngươi có được một ky sĩ tốt, con Đế Long rễ chủ này thuộc về ngươi rồi. Ta đi trước một bước, đi tìm một Đế Long rễ chủ khác, sau này có duyên sẽ gặp lại.”

Sau khi Bạch Thương Lãng đã đi xa, Bạch Vi mới nói với Hàn Sâm: “Thực sự quá mạo hiểm, lúc nãy suýt chút nữa ngươi đã chết rồi.”

“Như bây giờ không phải rất tốt sao?” Hàn Sâm mỉm cười, nhìn theo bóng lưng của đám người Bạch Thương Lãng, nét mặt dường như đang suy nghĩ.

Hết chương 2309.

Chương 2310. Hoàng thể U Minh Quỷ

Sau khi Bạch Thương Lãng dẫn bốn ky sĩ thân vệ đi xa, hắn lạnh lùng nhìn Hồng Tụ nói: “Là ai cho phép ngươi tự ý quyết định ra tay giết chết Hàn Sâm?”

“Nữ Hoàng Đao Phong từ chối điện hạ cũng thôi đi, một Công Tước nho nhỏ thế mà cũng dám làm trái ý ngài. Thuộc hạ chỉ muốn dạy cho họ biết đối địch với hoàng tử điện hạ sẽ có kết cục thế nào.” Hồng Tụ cúi đầu nói.

“Chuyện của bản hoàng tử ta sẽ tự quyết định, không được có lần sau, nếu không ta chắc chắn sẽ không tha cho ngươi.” Bạch Thương Lãng hừ lạnh, rồi lại tiếp tục nói: “May mà ngươi không giết chết hắn, nếu giết người

trong Đế Viên thì ngay cả bản hoàng tử cũng không giữ được tính mạng của ngươi."

"Thuộc hạ lỗ mãng, xin hoàng tử điện hạ trách phạt." Hồng Tụ vội vàng hành lễ nói.

"Bỏ đi, không có lần sau đâu." Bạch Thương Lãng khoát tay, dẫn theo mấy ky sĩ tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm Đế Long rễ chủ khác.

Bởi vì vị trí mỗi lần Đế Long rễ chủ chui vào lòng đất không hề giống nhau, nếu không phải luôn ở trên thân Đế Long thì dù ai muốn tìm được nó cũng phải mất chút thời gian.

Hàn Sâm và Bạch Vi lại trở về trên thân của Đế Long rễ chủ, chờ đợi thời cơ đi vào trong địa mạch lần nữa.

Cũng may có tư cách vào trong Đế Viên đều là hoàng tử công chúa, thật ra số lượng cũng không nhiều lắm, Bạch hoàng cũng chỉ có hơn một trăm hoàng tử công chúa mà thôi.

Vận may của Hàn Sâm và Bạch Vi khá tốt, ngoại trừ Bạch Thương Lãng ra cũng không gặp phải hoàng tử công chúa nào khác.

Đã mười mấy tiếng trôi qua nhưng cũng không gặp được ai khác nữa, Hàn Sâm cho rằng lần này đã có thể yên ổn đi theo Đế Long rễ chủ vào trong địa mạch, nhưng ai ngờ lại đột nhiên nhìn thấy một bóng người đang bay cực nhanh về phía bọn họ.

"Bạch Vô Thường!" Hàn Sâm nhìn thấy rõ người đó, nhất thời có hơi ngạc nhiên, đúng là Bạch Vô Thường mà trước đó hắn đã gặp ở trạm không gian.

Bạch Vô Thương rõ ràng là đang bay về phía Hàn Sâm. Khi Bạch Vi phát hiện ra hắn, sắc mặt nàng chợt biến đổi nhưng muốn đi đã không kịp rồi.

"Hàn Sâm, tại sao ngươi lại không tới như giao hẹn?" Bạch Vô Thường lơ lửng giữa không trung, nhìn chằm chằm Hàn Sâm chất vấn.

"Ta đâu có đồng ý với giao hẹn của ngươi." Hàn Sâm nhún vai nói.

“Nếu đã vậy thì ta và ngươi đánh một trận ở nơi này đi.” Bạch Vô Thường nghe Hàn Sâm nói hết, sắc mặt lại không thay đổi chút nào, không biết vì sao gương mặt của hắn mang lại một cảm giác rất cứng ngắc, biểu cảm không hề biến hóa cứ như quân bài poker vậy.

“Ta là ky sĩ của công chúa Bạch Vi, không phải là tuyển thủ đánh nhau trên võ đài, ta sẽ không tiếp nhận…” Hàn Sâm còn chưa dứt lời, Bạch Vô Thường đã rút đao ra trực tiếp chém qua.

“Cái đệt, người tộc Hoàng Cực đều không nói lý lẽ như thế này sao?” Hàn Sâm rút Quỷ Nha Đao ra cản lại thanh đao mà Bạch Vô Thường chém qua.

Kengl

Hai thanh đao giao kích, Bạch Vô Thường dùng một tay đè thanh đao xuống, mà Hàn Sâm lại dùng hết sức đẩy lên. Hai luồng đao khí một tím một trắng va chạm ma sát kịch liệt giữa lưỡi đao, đao khí vỡ vụn bay tứ tán.

Vì Hàn Sâm đang đứng trên đỉnh đầu của Đế Long rễ chủ, đao khí vỡ vụn xung kích thân thể Long rễ chủ, khiến nó tỉnh dậy khỏi giấc ngủ say.

“Grào!” Đế Long rễ chủ gầm lên giận dữ, ngóc đầu vươn mình dậy, long lân vàng kim trên ngươi rung lên, vẫy đầu vài cái thật mạnh.

Tuy sức mạnh của Đế Long rễ chủ cũng không thể phóng thích ra ngoài cơ thể nhưng sức mạnh của nó thực sự vô cùng to lớn, một cái vây đầu trực tiếp xé rách hư không, sinh ra hiệu quả tương tự với dịch chuyển tức thời và tàn ảnh, giống như cùng một lúc có rất nhiều đầu rồng màu vàng xuất hiện.

Hàn Sâm, Bạch Vô Thường và Bạch Vi đều bị hất văng xuống.

Bạch Vô Thường cũng chẳng hề quan tâm, thân hình trên không trung lại chém một đao nữa về phía Hàn Sâm.

Đao của hắn giống như băng tuyết ngưng tụ lại, thân đao cực kỳ lạnh lẽo nhưng cũng rất nội liễm, cũng không có phóng thích sức mạnh đóng băng, khiến người ta cảm thấy vô cùng quái dị.

Quỷ Nha Đao trong tay Hàn Sâm và thanh đao của Bạch Vô Thường va chạm vào nhau hai lần, ai cũng không thể chiếm thế thượng phong, con Đế Long rễ chủ lại gầm lên một tiếng, mở miệng chộp lấy bọn họ.

Đôi cánh sau lưng Hàn Sâm rung lên, dịch chuyển tức thời sang một bên, muốn tránh xa con Đế Long rễ chủ này ra trước rồi tính tiếp, nhưng Bạch Vô Thường lại vọt tới, căn bản không hề quan tâm.

Bị Bạch Vô Thường quấn lấy không buông, Đế Long rễ chủ lại không ngừng cắn tới khiến Hàn Sâm cũng hơi giận dữ, Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đều được vận chuyển đến cực hạn, nhắm trúng Bạch Vô Thường đang đánh tới mà chém ra một đao.

Kengl

Bạch Vô Thường cũng là Công Tước, nhận một kích toàn lực của Hàn Sâm, nhất thời cả người lẫn đao đều bị đánh bay ra ngoài, thân hình bay vút ra mấy ngàn thước trên không trung mới đứng vững được.

“Tốt tốt, không hổ là cường giả có thể sánh ngang với Cô Trúc, quả nhiên không khiến ta thất vọng.” Bạch Vô Thường không hề nổi giận trái lại còn rất vui vẻ bật cười.

Nhưng khuôn mặt của hắn thực sự quá cứng nhắc, nụ cười cũng cực kỳ quái dị, khiến người ta cảm thấy cả người khó chịu.

Trong lúc nói chuyện, trên người của Bạch Vô Thường đã toát ra hàn khí màu trắng mà hàn khí ấy lại nhưng tụ thành ngọn lửa, song ngọn lửa kia không có nhiệt độ, trái lại còn lạnh lẽo rợn người.

Theo sự thiêu đốt của ngọn lửa lạnh giá đó, cơ thể Bạch Vô Thường lẫn áo giáp trên người đều trở lên trong suốt, giống như một u linh màu trắng trong suốt vậy.

“Hoàng thể U Minh Quỷ! Hàn Sâm, mau lùi lại!” Bạch Vi chợt xuất hiện †rước mặt Hàn Sâm, chắn phía trước Hàn Sâm rồi nói với Bạch Vô Thường: “Vô Thường hoành huynh, ngươi thân là hoàng tử, ra tay với ky sĩ thân vệ của ta, thực sự là tổn hại đến thân phận hoàng tử của ngươi, một vệ sĩ như Hàn Sâm căn bản không xứng làm đối thủ của ngươi.”

Bạch Vi hiểu rất rõ Bạch Vô Thường đáng sợ đến mức nào. Hoàng thể của tộc Hoàng Cực thường phải đến sau cấp Vương mới có thể đánh thức.

Không chỉ là Bạch Vi, tất cả người tộc Hoàng Cực trên cơ bản đều là như thế, nhưng Bạch Vô Thường lại là một ngoại lệ. Khi còn ở cấp Tử Tước, hắn đã đánh thức được Hoàng thể.

Tạm thời không nói đến thiên phú của bản thân hắn vô cùng tốt, trong hào môn đại tộc thiên tài khắp chốn như tộc Hoàng Cực cũng là một kì tài thiên

cổ hiếm thấy, dù không sử dụng Hoàng thể cũng đã đánh khắp cùng cấp không có địch thủ.

Lại cộng thêm Hoàng thể U Minh Quỷ thậm chí còn có thể vượt cấp chiến đấu với cường giả cấp Vương, hiện tại Bạch Vô Thường vừa mới bắt đầu đã trực tiếp sử dụng Hoàng thể U Minh Quỷ, rõ ràng là dự định dùng toàn lực chiến đấu với Hàn Sâm.

Quy định của Đế Viên có lẽ có thể ràng buộc được những hoàng tử công chúa khác nhưng trong đó chắc chắn không bao gồm Bạch Vô Thường, hắn cũng sẽ không quan tâm đến quy định không được giết người trong Đế Viên.

Đôi mắt của Bạch Vô Thường nóng rực, ánh mắt lại giống như không hề nhìn thấy Bạch Vi, cứ nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm ở phía sau nói: "Tới đi, đánh một trận sảng khoái với ta."

"Tên này điên hả?" Hàn Sâm thầm thấy khó hiểu trong lòng. Hắn cảm thấy hình như mình rất dễ chọc phải mấy kẻ điên. Lúc trước là Baal cứ nhất quyết muốn tìm hắn liều mạng, bây giờ Bạch Vô Thường cũng như thế, khiến Hàn Sâm rất nghi ngờ có phải hắn có thể chất đặc biệt gì không, cực kỳ dễ thu hút những thứ dơ bẩn.

Bạch Vi vẫn còn muốn nói gì đó nhưng Bạch Vô Thường đã cầm đao chém xuống, trong mắt như không hề có sự tồn tại của nàng, trực tiếp bổ về phía Hàn Sâm.

Nhưng Bạch Vi đang đứng phía trước mặt của Hàn Sâm, nếu một đao của Bạch Vô Thường chém xuống, Bạch Vị sẽ là người đứng mũi chịu sào.

Hết chương 2310.

Chương 2311. Treo Vô Thường lên đánh

Bạch Vi nhăn đôi mày thanh tú, sức mạnh vô hình ngưng tụ vào nắm đấm định đánh ra Hoàng Cực Chung Yên Quyền thì lại thấy eo bị siết một cái, sau đó cơ thể đã được một cách tay mạnh mẽ kẹp lấy xoay một vòng.

Hàn Sâm đứng trước người Bạch Vi, ánh mắt sáng trong như nước, đao khí tím đen trên Quỷ Nha đao điên cuồng vọt lên, đón lấy nhát đao của Bạch Vô Thường.

"Cẩn thận, Hoàng thể U Minh Quỷ của hắn có thể bỏ qua vật chất trực tiếp công kích vào cơ thể và linh hồn, đừng để cho hắn dính vào cơ thể ngươi." Bạch Vi đứng phía sau Hàn Sâm, kêu lên kinh hãi.

Bạch Vi vừa dứt lời, đao của Bạch Vô Thường đã va chạm với Quỷ Nha đao của Hàn Sâm. Nhưng đao của Bạch Vô Thường lại giống như hư vô, xuyên thẳng qua đao của Hàn Sâm, cùng với đó thân thể cùng xuyên qua Quỷ Nha đao và lực Tuyệt Nha bổ xuống người Hàn Sâm, tựa như u minh quỷ mị.

Ngọn lửa lạnh lẽo sắp dính vào lòng bàn tay Hàn Sâm, hai mắt hắn híp lại, thân pháp dưới chân biến ảo, ôm eo Bạch Vi dịch chuyển tức thời bay ra.

Tốc độ của Bạch Vô Thường cực nhanh, hầu như không dừng lại chút nào, chém thẳng đến trước mặt Hàn Sâm, tựa như dòi trong xương.

Hàn Sâm không tiếp tục né tránh, một đao chém về phía đao của Bạch Vô Thường.

Bạch Vi cảm thấy rất hoài nghi, một đao trước đó Hàn Sâm chắc cũng đã rõ Hoàng thể U Minh Quỷ của Bạch Vô Thường là sức mạnh kỳ dị khó có thể dùng vũ khí bình thường chống lại được, sao hắn vẫn còn muốn dùng đao đón đỡ nhỉ.

Kengl

Hai thanh đao va chạm, phát ra tiếng kim loại đụng nhau, đồng tử Bạch Vĩ co lại, lộ ra biểu cảm khó tin, Hoàng thể U Minh Quỷ của Bạch Vô Thường lại bị cản lại.

ẩ

“Sao… Sao có thể…” Sự kinh ngạc trong lòng Bạch Vi khó mà diễn tả được, rõ ràng lần đầu Hàn Sâm sử dụng Quỷ Nha đao đón đỡ không thể chạm đến Hoàng thể U Minh Quỷ, sao lúc này lại đụng vào được.

Bạch Vô Thường cũng ngẩn ra, song ánh mắt lại càng hừng hực, đao trong tay tự như quỷ mị xuất quỷ nhập thần đến từ thế giới U Minh, từng đao điên cuồng chém về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm buông Bạch Vi ra, triển khai đao pháp đại chiến với Bạch Vô Thường, thân hình không ngừng biến đổi, mỗi lần đều đỡ được đao của Bạch Vô Thường.

Cuộc chiến của hai người nhanh chóng thu hút sự chú ý của các hoàng tử công chúa gần đó, cảm nhận được sức mạnh khác thường của Bạch Vô Thường.

Dao động từ Hoàng thể U Minh Quỷ thật sự quá rõ ràng, từ đằng xa cũng có thể nhận ra được.

“Bạch Vô Thường lại nổi điên rồi, không biết lần này là ai xui xẻo nữa?”

“Hoàng thể U Minh Quỷ đáng sợ quá mà, vật chất hầu như khó có thể tổn thương được hắn, dù là cường giả cấp Vương đối mặt với Bạch Vô Thường cũng phải chịu thiệt.”

“Không phải vậy thì sao Bạch Vô Thường lại được Hoàng Đế đại nhân sủng ái như thế.”

Có không ít người bắt đầu tới gần nơi xảy ra cuộc chiến, muốn xem thử xem ai lại xui xẻo như vậy, bị Bạch Vô Thường quấn lấy.

Bạch Thương Lãng cũng chú ý tới dao động của Hoàng thể U Minh Quỷ, nhíu mày nói: “Vị trí đó, lẽ nào Bạch Vô Thường có xung đột với đám Bạch Vi?”

Một lát sau, Bạch Thương Lãng bèn mang theo ky sĩ của mình chạy về hướng dao động truyền tới.

“Í, ai đang chiến đấu với Bạch Vô Thường vậy? Đao trong tay hắn lại có thể đỡ được Hoàng thể U Minh Quỷ?” Chờ mấy hoàng tử công chúa mang người tới gần đó, nhìn thấy Bạch Vô Thường và Hàn Sâm đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Sức mạnh có thể ngăn cản Hoàng thể U Minh Quỷ không phải không có nhưng chỉ có vài loại cực kỳ đặc biệt, một Công Tước chưa từng gặp bao giờ lại có thể chặn được Hoàng thể U Minh Quỷ, đã thế còn đánh đến khó phân thắng bại với Bạch Vô Thường, khiến cho ai nấy đều phải giật mình.

Bạch Thương Lãng thấy cảnh tượng này không khỏi kinh ngạc, khẽ nhíu mày nói: “Tuy Nha Đao tộc Rebet có đặc tính xé rách nhưng tác dụng với Hoàng thể U Minh Quỷ cũng không lớn lắm, sao Hàn Sâm lại có thể chặn được Hoàng thể U Minh Quỷ nhỉ? Chẳng lẽ đao trong tay hắn có gì đặc biệt sao?”

Những hoàng tử công chúa khác cũng cho là vậy, chỉ có Bạch Vi và Bạch Vô Thường biết rõ, đao trong tay Hàn Sâm cũng không thể khắc chế Hoàng thể U Minh Quỷ.

Người bên ngoài không nhìn ra chỗ đặc biệt, Hàn Sâm không sử dụng lực Tuyệt Nha đơn thuần mà trong lực Tuyệt Nha còn xen lẫn một loại sức mạnh khác, đó chính là sức mạnh gia cố Vĩnh Hằng của Chú Ngữ.

Lực Tuyệt Nha đơn thuần không chạm đến được Hoàng thể U Minh Quỷ của Bạch Vô Thường nhưng lực Tuyệt Nha được buff thêm gia cố Vĩnh Hằng thì có thể va chạm thực chất với Hoàng thể U Minh Quỷ.

“Công Tước kia rốt cuộc là ai?” Rất nhiều hoàng tử công chúa càng nhìn càng thấy kinh ngạc, Hàn Sâm không chỉ có thể chạm vào Hoàng thể U Minh Quỷ mà sức mạnh và đao kỹ của hắn cũng không thua gì Bạch Vô

Thường, hơn nữa đao pháp và thân pháp đều rất quỷ dị, Bạch Vô Thường mãi không thể bức hắn đánh chính diện một trận.

Chỉ thầy Hàn Sâm thân pháp phiêu dật, Quỷ Nha đao tùy ý huy vũ nhưng mỗi đao mỗi thức đều tinh diệu vô cùng, khiến Bạch Vô Thường cảm thấy có lực mà không thi triển ra được.

“Nhìn đao pháp của hắn hình như là Nha Đao của tộc Rebet, song chiêu thuật và thân pháp lại không giống, trông có cảm giác rất Trấn Thiên Cung…”

Tộc Hoàng Cực rất nhiều cao thủ, nhiều người đã nhìn ra được đầu mối.

Hàn Sâm dùng Nha Đao phối hợp với đao pháp Thiên Chi Hạ, vì đao pháp Thiên Chi Hạ mới thành hình chưa được bao lâu, vẫn chưa có nhiều người trong Trấn Thiên Cung dùng đao pháp này, rất ít người từng nhìn thấy, song vẫn có người nhìn thấu đó là thuật gen của Trấn Thiên Cung.

“Lợi hại, Công Tước này là ai vậy, đao pháp thật tuyệt diệu, chỉ bàn về đao pháp thì e rằng còn mạnh hơn Bạch Vô Thường một bậc.”

“Có một Công Tước lợi hại thế này từ bao giờ vậy, không biết là ky sĩ của vị hoàng tử công chúa nào nữa.”

Thân hình Hàn Sâm chợt lùi về sau, Quỷ Nha đao trong tay ép về phía trước, rất nhiều mảnh đao màu tím đen mờ ảo hiện ra trong không trung, đan xen với nhau quấn lấy Bạch Vô Thường.

Cơ thể Bạch Vô Thường nhất thời bị mảnh đao trói buộc, chân tay dang rộng không thể động đậy.

“Grào!” Bạch Vô Thường ngẩng đầu gầm lên, hàn diễm trên người bùng lên lần nữa, trực tiếp đông vụn mảnh đao trên người, vọt về phía Hàn Sâm lần nữa.

Thân hình Hàn Sâm lay động, Quỷ Nha đao trong tay tùy ý chém ra nhưng từng mảnh đao lại liên tục hiện lên xung quanh Bạch Vô Thường, giống

như từng lớp mạng nhện không ngừng dính lấy cơ thể Bạch Vô Thường, trói chặt lấy hắn, khiến thế công của hắn phải chững lại.

Tuy Bạch Vô Thường liên tục bạo phát sức mạnh đông vỡ mảnh đao trói buộc hắn nhưng vẫn không thể xông đến trước mặt Hàn Sâm.

Hơn nữa số lần bạo phát sức mạnh càng nhiều, sự tiêu hao của hắn cũng càng lớn, khí thế bị áp đảo, đã không còn nhuệ khí ban đầu.

Không bao lâu sau, hàn diễm trên người Bạch Vô Thường đã trở nên rất không ổn định, thỉnh thoảng lại chập chờn chớp tắt, thân thể hư vô cũng dần hóa thành thực chất.

Quỷ Nha đao của Hàn Sâm ép về phía trước lần nữa, cơ thể Bạch Vô Thường lập tức bị treo lên. Song lúc này, Bạch Vô Thường đã tiêu hao quá nhiều sức mạnh, không còn sức để đông lạnh những mảnh đao này nữa, bị mảnh đao trói lấy cơ thể treo ngược lên không trung, giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được, những hoàng tử công chúa đang quan sát đều ngạc nhiên tròn mắt.

Hết chương 2311.

Chương 2312. Danh truyền Hoàng Cực

Tin tức Bạch Vô Thường bị treo ngược lên đánh trong lúc đang chiến đấu với một Công Tước nhanh chóng lan truyền trong Tộc Hoàng Cực, hơn nữa còn truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ.

Bạch Vô Thường lại bị Công Tước cùng cấp treo lên đánh, hơn nữa vị Công Tước kia còn là ky sĩ thân vệ của Bạch Vi. Ban đầu mọi người nghe được chuyện này đều cho rằng đây chắc chắn là tin giả.

Đó chính hoàng tử Bạch Vô Thường có được Hoàng thể U Minh Quỷ, rất nhiều cường giả cấp Vương cũng phải đau đầu với tên này, sao hắn có thể bị Công Tước cùng cấp treo lên đánh được chứ?

Nhưng rất nhanh bọn họ đã phát hiện hóa ra chuyện này là thật, bởi vì khi ấy không biết vị hoàng tử công chúa nào ở đó đã ghi lại cảnh Bạch Vô Thường chiến đấu với Hàn Sâm, hơn nữa còn đăng lên web nội bộ của tộc Hoàng Cực, đoạn video đã nhanh chóng được một số lượng lớn người xem tải về.

"Hả, tên này là ai thế? Đao pháp và thân pháp thật thâm hiểm!"

"Quá thâm hiểm, từ đầu đến cuối hắn không hề chiến đấu chính diện với hoàng tử Bạch Vô Thường, chỉ bằng mấy mảnh đao vô hình tiêu hao thể lực của hoàng tử, căn bản không tính là quyết đấu."

"Ngươi thì biết cái gì, đây mới là chỗ đáng sợ thật sự của Công Tước kia, khiến cho hoàng tử Vô Thường ngay cả cơ hội đối mặt với hắn cũng không có."

"Thật là đáng sợ, không phải sức mạnh nào cũng có thể trói buộc được Hoàng thể U Minh Quỷ của hoàng tử Bạch Vô Thường, sức mạnh của người nọ cực kỳ quỷ dị khủng khiếp, thoạt nhìn thì giống như Nha Đao của tộc Rebet nhưng sức mạnh Nha Đao không có khả năng ngưng tụ thành mảnh đao mới đúng, hơn nữa cũng không thể chạm tới Hoàng thể U Minh Quỷ…"

Trận chiến này gây nên nhiều tranh cãi trong tộc Hoàng Cực, xưa nay đều là các loại tin tức Bạch Vô Thường khiêu chiến cường giả giành thắng lợi, bây giờ đột nhiên nghe nói Bạch Vô Thường bị Công Tước cùng cấp đánh, đúng là một cảm giác khó tả.

Biểu hiện của các vị hoàng tử công chúa cũng rất mập mờ. Bởi vì sự sủng ái của Bạch Hoàng dành cho Bạch Vô Thường, cùng với tính tình kiêu ngạo của hắn nên thật ra ngoài mặt rất nhiêu hoàng tử công chúa đều nhường nhịn Bạch Vô Thường, song lại thầm thấy chướng mắt với danh hiệu hoàng tử có thiên phú mạnh nhất của Bạch Vô Thường, đương nhiên còn có chút đố ky nữa.

Hiện tại Bạch Vô Thường bị một ky sĩ cùng cấp giáo huấn, trong lòng đa số hoàng tử công chúa đều có cảm giác hả hê.

“Thiên phú tốt thì sao? Cũng chỉ là đầu óc ngu si tứ chỉ phát triển mà thôi, bị một Công Tước ngoại tộc đùa giỡn đúng là mất hết thể diện

hoàng tộc ta, uổng công phụ hoàng sủng ái hắn như thế.” Sau khi xem xong video trận đấu, một hoàng tử bĩu môi nói.

Kính phu nhân cũng đang xem đoạn video này, đôi mắt chất đầy sự kinh ngạc.

Hàn Sâm trong video và Hàn Sâm mà nàng nhìn thấy ở Mộ Binh Hoàng tựa như hai người khác nhau, khiến Kính phu nhân cũng phải hoài nghi Công Tước đánh một trận với Bạch Vô Thường trong video rốt cuộc có phải Hàn Sâm mà nàng từng gặp trong Mộ Binh Hoàng hay không.

Lúc ở Mộ Binh Hoàng, Hàn Sâm chỉ dùng sức mạnh đơn thuần để chiến đấu, giống như một người đàn ông cơ bắp đầu óc đơn giản chỉ dựa vào sức mạnh nghiền ép tất cả.

Nhưng trong trận chiến này, Hàn Sâm lại thể hiện là một người đánh cờ giảo hoạt giống như hồ ly, từ đầu đến cuối Bạch Vô Thường đều bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay, căn bản không thể phát huy thực lực chân chính của Hoàng thể U Minh Quỷ.

“Tâm kế thật lợi hại, đao pháp cũng huyền diệu, đây chính là thành quả hắn tu hành đạt được ở Trấn Thiên Cung sao? Nhưng đao pháp của Trấn Thiên Cung thật sự có thể khắc chế Hoàng thể U Minh Quỷ ư?” Kính phu nhân nhìn vào video im lặng suy nghĩ.

Đột nhiên, ánh mắt Kính phu nhân nhìn chằm chằm vào tay Hàn Sâm, song video chiến đấu không rõ ràng lắm nên Kính phu nhân không thấy rõ đó là cái gì.

“Phóng to nơi này, hình ảnh chỉnh rõ lên.” Kính phu nhân gọi nhân viên kỹ thuật tới, chỉ vào ngón út tay phải của Hàn Sâm nói.

Kỹ thuật viên nhanh chóng phóng to ảnh chụp màn hình ra, cũng điều chỉnh hình ảnh rõ ràng hơn rất nhiều, thấy được trên ngón út của Hàn Sâm đeo một chiếc nhẫn màu bạc khảm lục bảo thạch.

Trong nháy mắt khi Kính phu nhân thấy rõ chiếc nhẫn kia, sắc mặt đột

nhiên thay đổi, gắt gao nhìn chằm chằm chiếc nhẫn kia, cắn môi. Dáng vẻ vốn xinh đẹp văn tĩnh ban đầu hoàn toàn biến mất không thấy đâu,

giống như đã biến thành một người khác trong nháy mắt.

“Chiếc nhẫn đó… Sao lại ở chỗ hắn… Chẳng lẽ là hắn đào được mộ của người kia trong Mộ Binh Hoàng sao?” Sắc mặt Kính phu nhân cực kỳ cổ quái, gương mặt có biểu cảm rất khó tả.

Ngẩn người nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay Hàn Sâm một hồi lâu, Kính phu nhân mới đứng dậy đi về phía phòng ngủ của mình.

Sau khi trở lại phòng ngủ, Kính phu nhân lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong tủ đầu giường, do dự một lát mới chậm rãi mở cái hộp ra, ánh mắt phức tạp nhìn đồ vật trong hộp.

Trong hộp kia rõ ràng cũng là một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn màu bạc, mặt trên khảm một viên ngọc lục bảo giống như con mắt, hình dạng giống y như đúc với chiếc nhãn Hàn Sâm đào ra từ trong Mộ Binh Hoàng, song cái này nhỏ hơn so với chiếc nhẫn kia của Hàn Sâm một chút.

Kính phu nhân chỉ vuốt ve chiếc nhẫn trong hộp chứ không lấy ra, một hồi lâu sau thì đậy nắp hộp lại, bỏ nó về chỗ cũ.

Thẳng đến lúc này, Kính phu nhân mới khôi phục dáng vẻ bình thường, song ánh mắt vẫn thấp thoáng vẻ cổ quái.

“Ngươi cất giấu nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn không thể giấu được. Đáng tiếc bây giờ ngươi đã không nhìn thấy nữa rồi, lại càng không ngờ rằng chiếc nhãn kia sẽ rơi vào tay một Công Tước ngoại tộc. Nếu ngươi ở dưới suối vàng có biết, có lẽ sẽ chết không nhắm mắt nhỉ?” Kính phu nhân xoay người định đi ra khỏi phòng nhưng do dự một lát lại trở về đầu

giường, ánh mắt kiên định hơn trước rất nhiều, bỏ cái hộp ra, lấy chiếc nhẫn kia đeo vào ngón tay, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay tự lẩm bẩm một mình.

Nói xong, Kính phu nhân lại bật cười, cười đến mức ngả người ra sau, như sắp cười ra nước mắt: "Thú vị… Thật sự rất thú vị … Hàn Sâm kia… Thật sự là quá thú vị rồi…"

Trong Hoàng cung tộc Hoàng Cực, một người phụ nữ xinh đẹp đoan trang nhìn Bạch Vô Thường đang vung đao tu luyện, nhíu mày nói: "Vô Thường, ta đã nói với ngươi rồi, đạo võ học là biển nạp trăm sông, chỉ dựa vào Hoàng thể U Minh Quỷ thì chẳng đi được đến đâu. Lần này chỉ là một giáo huấn nho nhỏ với ngươi thôi, cũng là một sự cảnh cáo, về sau ngươi phải đi theo quốc sư Cổ Uyên học tập nhiều hơn…"

Bạch Vô Thường lại không nói lời nào, cũng không nhìn người phụ nữ xinh đẹp kia, hai tay cầm đao, từng nhát đao nối nhau bổ về hư không trước mặt, song sức mạnh lại ẩn mà không phát, giống như là người bình thường đang luyện đao vậy.

"Ta đang nói chuyện với ngươi đấy, ngươi có nghe không?" Thấy Bạch Vô Thường căn bản không để ý tới nàng, người phụ nữ xinh đẹp hơi tức giận nói.

"Ta muốn đi Cực Sơn." Bạch Vô Thường cuối cùng cũng ngừng lại, nhìn người phụ nữ xinh đẹp lạnh lùng nói.

Người phụ nữ nhất thời biến sắc: "Không được, tuyệt đối không được, quá nguy hiểm."

"Con đường của ta, ta tự mình đi." Bạch Vô Thường nói xong xoay người đi thẳng ra khỏi diễn võ tràng, không có chút lưu luyến hay do dự nào.

"Vô Thường, ta kêu ngươi đứng lại ngươi nghe không? Ta không cho phép ngươi đi Cực Sơn, tuyệt đối không được…" Gương mặt người phụ nữ xinh đẹp kia bắt đầu vặn vẹo, giọng nói cũng trở nên bén nhọn.

Nhưng Bạch Vô Thường cứ bước đi không quay đầu lại, chỉ có giọng nói kiên định như sắt thép bay tới: "Ngày ta bước ra từ Cực Sơn, chính là lúc ta

tái chiến Hàn Sâm.”

Hết chương 2312.

Chương 2313. Khóa gen của đại vũ trụ

Cuộc sống của Hàn Sâm cũng không dễ chịu gì. Tuy hắn đánh thắng Bạch Vô Thường nhưng Đế Long rễ chủ kia lại bị một vị hoàng tử gần đó chiếm lấy.

Hàn Sâm còn chưa đủ mạnh đến mức có thể đánh thắng một vị hoàng tử cấp Vương và bảy ky sĩ Bán Thần Hóa, hơn nữa cho dù có thể thắng được thì Bạch Vi cũng không chịu đắc tội vị hoàng tử kia, cho nên cũng không định đoạt lại.

Bạch Vi lựa chọn một con Đế Long nhỏ tu hành, Hàn Sâm cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không có ý nghĩa gì. Không phải Đế Long rễ chủ thì Đế khí có thể đạt được có hạn, còn không nhanh bằng hắn luyện hóa lực Quỷ Cốt của mình.

Bạch Hoàng có hơn một trăm hoàng tử công chúa, Đế Long rễ chủ lại chỉ có hơn ba mươi cái, không tranh giành bằng thực lực thì cơ hội chiếm được Đế Long rễ chủ là cực thấp, trừ phi trúng số độc đắc.

Cho nên mấy ngày nay Bạch Vi và Hàn Sâm chỉ có thể tu hành với một ít Đế Long nhỏ, cũng may Hàn Sâm mang theo không ít gen dị chủng cấp Công Tước tới đây, những thứ này đều là Isa cho hắn khi hắn trở thành Thánh Tử của Nguyệt Chi Hiệp.

Sau khi ăn hết toàn bộ gen dị chủng cấp Công Tước mà mình mang theo, gen Công Tước của hắn đã tăng đến tối đa.

“Chiến thể Băng Cơ Ngọc Cốt đạt tới tiêu chuẩn mở khóa gen, có muốn mở khóa gen không?”

“Chiến thể Dị Huyết đạt tới tiêu chuẩn mở khóa gen, có muốn mở khóa gen không?”

Hai âm thanh nhắc nhở liên tục vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm không khỏi hơi ngẩn ra, không biết đây là tình huống gì.

Hàn Sâm động tâm niệm, Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt lập tức tự động vận chuyển, toàn bộ thân thể hóa thành trạng thái băng ngọc, dường như có một công tắc nào đó trong gen mở ra, như một gian phòng khép kín bỗng mở toang cửa sổ, không khí bên ngoài và bên trong thân thể được lưu thông với nhau, sức mạnh cuồn cuộn không dứt rót vào thân thể của Hàn Sâm.

“Chiến thể Băng Cơ Ngọc Cốt mở khóa gen đầu tiên.”

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, hắn cũng từng mở khóa gen ở Tí Hộ Sở, không ngờ sau khi tái tạo thân thể đi tới đại vũ trụ gen vẫn còn có bước mở khóa gen này.

Song việc mở khóa gen đã hoàn toàn khác với trước kia. Bây giờ sau khi mở khóa gen, hắn chỉ thấy thân thể và tinh cầu xảy ra sự hô ứng với nhau, đứng trên tinh cầu thì có thể mượn một phần sức mạnh của tinh cầu, rất giống với tinh thể mà bọn họ nói.

Hơn nữa sau khi mở khóa gen, một trăm điểm gen Công Tước mà Hàn Sâm thu được trước đó đã biến mất, một lần nữa trở về 0 điểm.

“Nói cách khác, mở ra một khóa gen cần một trăm điểm gen Công Tước à?” Hàn Sâm hơi hối hận vì đã không mang hàng tồn kho của hắn theo.

Nhưng suy nghĩ lại thì dù mang theo cũng không có tác dụng gì lớn. Hàng tồn kho của hắn vốn cũng không được bao nhiêu, nếu tính một trăm điểm gen Công Tước là có thể mở ra một khóa gen thì bốn loại thuật gen sẽ phải mất bốn trăm điểm. Hơn nữa, khóa gen có lẽ không chỉ có một cái, hàng tồn kho của hắn còn chẳng đủ để mở ra một khóa gen nữa là.

Nhưng trái lại Hàn Sâm lại cảm thấy vui mừng. Nếu một trăm điểm gen Công Tước có thể mở ra một khóa gen, như vậy Vật Ngữ Gen cũng có thể dùng một trăm điểm gen mở khóa, sẽ tốt hơn nhiều so với sự ngốn tài nguyên vô độ của Vật Ngữ Gen.

Điều đáng tiếc duy nhất là bây giờ Vật Ngữ Gen còn chưa thăng lên cấp Công Tước, Hàn Sâm cũng không thể thí nghiệm được.

"Dù sao thì đầu tiên cũng phải nghĩ cách kiếm chút gen dị chủng cấp Công Tước đã." Hàn Sâm vốn không muốn tu hành trong Đế Viên, sau khi nảy ra ý nghĩ này thì càng nóng lòng muốn rời khỏi đây đi săn giết sinh vật dị chủng.

"Công chúa điện hạ, việc tu hành của ta đã tới bình cảnh, trong Đế Viên cũng không có nguy hiểm gì, chi bằng ngươi ở lại đây tu hành, ta đi tìm một nơi săn giết dị chủng, xem có thể đột phá bình cảnh hay không."

Đây chính là lợi ích khi Hàn Sâm chọn Bạch Vi. Nếu là ky sĩ của mấy hoàng tử như Bạch Thương Lãng kia thì chắc chắn tất cả mọi chuyện đều chỉ có thể nghe theo sắp xếp của bọn họ, sao hắn có thể nói ra những lời như vậy được.

Bạch Vi suy nghĩ một chút rồi nói: "Ngươi muốn săn bắn dị chủng có thể đến Lạc Viên Thánh Ky Sĩ, nơi đó đặc biệt chuẩn bị cho ky sĩ thân vệ, tài nguyên dị chủng bên trong vô cùng phong phú, hơn nữa chỉ có ky sĩ thân vệ mới có tư cách đi vào, so ra thì tình hình tranh đoạt tài nguyên cũng không kịch liệt lắm. "

Trong Đế Viên không cho phép giết người, sẽ không có nguy hiểm gì, Bạch Vi cũng không cưỡng ép giữ Hàn Sâm lại, còn tự tiễn Hàn Sâm ra khỏi Đế Viên, sau đó mới trở lại Đế Viên tu hành.

Nàng cũng không định tranh giành Đế Long rễ chủ, tìm một con Đế Long kha khá tu hành là được rồi, cũng không có ai tranh với nàng.

Hàn Sâm còn định mang Bảo Nhi,, Tiểu Hồng Điểu và Huyết Kỳ Lân cùng đến Lạc Viên Thánh Ky Sĩ, nhưng lại được cho biết chỉ có ky sĩ thân vệ mới có thể tiến vào, Hàn Sâm đành phải đến Lạc Viên Thánh Ky Sĩ một mình

Lạc Viên Thánh Ky Sĩ là một tinh hệ, song ở đó không có tinh cầu sự sống, có rất nhiều dị chủng hư không chiếm cứ tinh cầu, sinh vật sống bình thường chỉ có thể dựa vào các thiết bị như phi thuyền, hoặc là năng lực mạnh mẽ của bản thân mới có thể sinh tồn ở nơi đó.

Tuy Hàn Sâm có cá voi trắng trong tay nhưng hắn cũng không sử dụng. Sau khi cơ thể tiến vào Lạc Viên Thánh Ky Sĩ, hắn chợt nhìn thấy trong tinh hệ có một đám tôm Tinh Hà đang dạo chơi.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua bầy tôm Tỉnh Hà xung quanh, cũng chỉ là một ít tôm Tinh Hà cấp Hầu Tước, hơn nữa số lượng cũng không lớn, kém hơn rất nhiều so với đám tôm Tinh Hà ở Tinh Vực Hỗn Loạn.

Không săn giết tôm Tinh Hà, Hàn Sâm bay thẳng về phía một tinh cầu màu cam. Trước khi Hàn Sâm tới đã làm đủ công tác chuẩn bị, hắn biết trên tinh cầu màu cam kia có rất nhiều dị chủng hệ Thạch và hệ Kim Loại, lực phòng ngự cực kỳ đáng sợ, phân bố lại khá thưa thớt, hơn nữa có khá ít dị chủng cấp Vương trở lên, ky sĩ bình thường sẽ không muốn săn bắn ở tinh cầu đó.

Hàn Sâm lại không băn khoăn nhiều như vậy, hơn nữa hắn cũng không muốn đến tinh cầu có nhiều ky sĩ, bởi vì ky sĩ cấp Vương quá nhiều cũng có sức uy hiếp đối với Hàn Sâm.

Lạc Viên Thánh Ky Sĩ không phải Đế Viên, chỉ cần không bị người khác nhìn thấy thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra, các ky sĩ ở nơi đây cũng không cần phải kiêng ky gì nhiều, không ai chắc chắn được có bất trắc gì không.

Hàn Sâm hạ xuống tinh cầu Kim Cương, ngút tầm mắt là một loại đá màu cam, và đất cát màu cam hình thành do đá phong hóa.

Bởi vì không có hoàn cảnh thích hợp để sự sống tồn tại nên nơi này không có bất cứ thực vật nào hết, nhiệt độ trên bề mặt tinh cầu cũng rất cao, ít nhất phải hai trăm độ vũ trụ trở lên, trọng lực cũng gấp mấy lần tinh cầu bình thường, nhân loại bình thường vốn không thể sống được ở đây.

Hoàn cảnh như vậy không có ảnh hưởng quá lớn với Công Tước, Hàn Sâm hạ xuống sa mạc màu cam, đi về phía trước dọc theo sa mạc.

Bởi vì dị chủng nơi này thường ẩn mình dưới cát hoặc trong hang động, khi bay trên không trung sẽ rất khó tìm được tung tích của chúng nên chỉ có thể đi ở phía dưới.

Tinh cầu Kim Cương đa phần là dị chủng độc hành, có rất ít đàn dị chủng lớn xuất hiện. Đây cũng là một trong những nguyên nhân các ky sĩ không thích đến nơi này, cho dù ky sĩ cấp Vương muốn thu một số lượng lớn gen dị chủng cấp thấp thì cũng không thể nhanh chóng lấy được nhiều gen dị chủng khi săn bắt ở đây.

Hàn Sâm đi một lúc, đột nhiên nhìn thấy cát bên cạnh bay lên, một thứ cao hơn ba thước đột nhiên chui ra từ dưới cát.

Hết chương 2313.

Chương 2314. Tỉnh câu Kim Cương

Ánh mắt Hàn Sâm như điện, nhìn thấy rõ ràng thứ chui ra từ dưới cát.

Đó là một người đá được hình thành từ đá xếp chồng lên nhau. Sau khi chui ra từ trong đống cát, nắm đấm đá của nó lập tức đánh thẳng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi lui về sau, một quyền của người đá đánh vào đống cát khiến hạt cát văng ra tung tóe.

Cơ thể thuộc tính hệ Thạch có năng lực phóng thích rất yếu, bình thường đều khó mà phóng được sức mạnh ra ngoài nhưng cường độ thân thể và sức mạnh có thể coi là đỉnh cấp trong cùng cấp bậc.

Mắt thấy người đá lại đánh một quyền ra, Hàn Sâm ngưng tụ chiến thể Băng Cơ Ngọc Cốt, một quyền đón đỡ nắm đấm của người đá.

Bụp!

Nắm đấm hóa thành băng ngọc của Hàn Sâm đụng vào nắm đấm của người đá, phát ra tiếng động như tảng đá va vào nhau. Nắm đấm và cánh tay khổng lồ của người đá trực tiếp bị Hàn Sâm đấm vỡ tan tành, hóa thành đá vụn bắn tung ra xung quanh.

Thân hình Hàn Sâm nhanh chóng đuổi theo, nắm đấm liên tục đánh vào cơ thể của người đá, chỉ mấy cú đấm đã đập người đá thành một đống đá vụn.

"Săn giết dị chủng cấp Công Tước Nham Ma, phát hiện gen dị chủng."

Không nhận được thú hồn, Hàn Sâm cũng không để tâm. Hắn nhặt một viên tinh thạch màu vàng đất lên từ trong đống đá vụn đó.

"Thu được gen dị chủng Nham Ma cấp Công Tước."

Hàn Sâm cất tinh thạch đi, sau đó tiếp tục đi về phía trước trong sa mạc. Sau khi Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt mở khóa gen đầu tiên, hắn có thể mượn một phần sức mạnh từ tinh cầu, hơn nữa hiệu quả khá tốt. Đứng trên Tinh cầu Kim Cương, phần thể lực tiêu hao trong cuộc chiến với Nham Ma vừa nãy đã hoàn toàn hồi phục chỉ trong chốc lát.

Hàn Sâm đi khoảng hơn trăm dặm, tổng cộng cũng mới gặp hai Nham Ma. Dị chủng ở đây phân bố thực sự quá thưa thớt, song cũng vì vậy sẽ không có nguy hiểm quá lớn, chỉ lãng phí chút thời gian mà thôi.

Tốc độ của Hàn Sâm rất nhanh, cũng không ngại đi thêm một đoạn đường. Đang đi trong sa mạc, hắn đột nhiên nhìn thấy màn sương đen nổi lên trong sa mạc phía trước.

Hàn Sâm vốn cho rằng đó là bão cát hay mây đen gì đó nhưng nghĩ kỹ lại thấy không đúng lắm. Tầng khí quyển của nơi này khác với tinh cầu sinh mệnh, vốn không hình thành được mây đen hay bão cát.

Đợi khi sương đen che trời lấp đất kia đến gần hơn, Hàn Sâm mới nhìn thấy không phải sương mù gì hết mà số lượng lớn ruồi đá màu đen.

Ruồi đá to như con ruồi nhặng bình thường, ngoại hình cũng tương tự nhưng có cơ thể đá màu đen, là loại dị chủng cấp thấp thường gặp trên Tinh cầu Kim Cương, cũng là dị chủng duy nhất có khả năng xuất hiện thành đàn.

Đáng tiếc cũng chẳng có tác dụng gì, bởi vì ruồi đá đều là cấp Nam Tước, thi thoảng có được một con ruồi đá cấp Tử Tước đã lợi hại lắm rồi, cường giả đã trở thành ky sĩ thân vệ chẳng ai lại quan tâm đến gen dị chủng của ruồi đá.

"Bịch… Bịch.." Lại gần đàn ruồi đá, Hàn Sâm còn nghe thấy âm thanh kỳ lạ vang lên trong đàn ruồi, giống như có cự thú đang đi lại trong đó vậy.

Nhưng vì có quá nhiều ruồi đá, chỉ chít như màn sương đen, vốn không nhìn rõ được có thứ gì bên trong.

"Số lượng ruồi đá nhiều như vậy cũng hiếm thấy trong ghi chép tài nguyên của Tỉnh cầu Kim Cương, sao bọn chúng lại xuất hiện ở nơi này? Là bị cái gì hấp dân đến đây?" Hàn Sâm hơi thắc mắc trong lòng.

Trên người mặc áo giáp tôm hùm Tỉnh Hà, sinh vật cấp Vương bình thường đều khó có thể tổn thương đến hắn, Hàn Sâm cũng không lo lắng, đi về phía đám ruồi đá, muốn xem xem rốt cuộc bên trong có thứ gì.

Cho dù bên trong có dị chủng cấp Vương, Hàn Sâm cũng có sức chiến một trận. Nếu có thể giết một con dị chủng cấp Vương thì đó cũng là thu hoạch rất tốt.

Ruồi đá chi chít không thể tưởng tượng được. Tiến vào bên trong còn thấy đáng sợ hơn đi trong mưa bão, từng đoàn ruồi đá không ngừng đụng vào áo giáp của hắn.

Cũng không phải ruồi đá muốn tấn công hắn mà là số lượng quá nhiều, chen chúc đụng vào người Hàn Sâm.

Hàn Sâm đi bên trong ruồi đá, dần dần nhìn thấy một bóng hình mờ ảo xuất hiện trong đám ruồi đá. Nhưng càng đến bóng hình đó lại càng nhiều ruồi

đá, chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy hình dáng của một con thú bốn chân, trông như con sư tử.

Nhưng bóng hình kia bị ruồi đá bám kín đến mức không lộ một tấc da, vốn không thấy nổi hình dáng thực sự của nó, chỉ có thể nhìn thấy cái bóng cao khoảng hơn hai mươi mét, dài hơn ba mươi mét.

Dị chủng đó đi từng bước trong đám ruồi đá, ruồi đá cứ dính lên người nó như phát điên. Sau khi dị chủng đó tới gần chỗ Hàn Sâm, nó vẫn đi về phía trước, cũng không tấn công Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, dừng bước chân, sóng xung kích hóa đá khuếch tán ra. Tuy dị chủng hệ Thạch bình thường đều có khả năng miễn dịch rất mạnh với sức mạnh hóa đá.

Nhưng cấp bậc của ruồi đá thực sự quá thấp. Sau khi sóng xung kích hóa đá của Hàn Sâm khuếch tán ra, lập tức có lượng lớn ruồi đá bị hóa đá, rơi xuống từ không trung.

Ruồi đá trên người dị chủng cũng hóa đá rơi xuống một mảng. Theo cử động của dị chủng, ruồi đá rơi xuống càng lúc càng nhiều, hình dạng vốn có của nó cũng dần lộ ra.

Đó là một con sói kim loại toàn thân màu xanh, nhưng không biết tại sao cơ thể lại chằng chịt vết thương, vết thương rỉ máu khắp nơi, hầu như không chỗ nào lành lặn.

Đàn ruồi đá liều mạng dính vào người nó, chính là để hút dịch máu màu xanh chảy ra.

Khụt

Sói kim loại lam đi mãi đi mãi, đột nhiên ho khan dữ dội, lại ho ra một vũng máu, lập tức có lượng lớn ruồi đá nhào đến, liều mạng hút đi dịch máu trên bãi cát.

Tuy Hàn Sâm đã hóa đá một phần ruồi đá nhưng ruồi đá bên ngoài càng nhiều hơn, dường như chỉ trong chốc lát đã lại dính đầy lên cơ thể Sói kim

loại lam.

Sói kim loại lam cũng không quan tâm đến đàn ruồi đá, chỉ lo tiến về phía trước, mỗi một bước đều để lại dấu chân khổng lồ trên cát.

“Đúng là quá may mắn, lại gặp được dị chủng cấp Vương bị thương, nói không chừng còn là Bán Thần Hóa đấy!” Hàn Sâm mừng thâm trong lòng. Xem ra Sói kim loại lam bị thương khá nặng, Hàn Sâm vẫn luôn tôn thờ câu châm ngôn cháy nhà hôi của, rút Định Phách Lôi Thần Kích và Qủy Nha đao ra, chuẩn bị chém về phía Sói kim loại lam đang bị thương.

Đúng lúc Hàn Sâm chuẩn bị ra tay lại đột nhiên nghe thấy tiếng kêu khủng bố vang lên trong không trung.

Tiếng kêu như sóng to gió lớn khuếch tán trong không trung, lượng lớn rưồi đá bị tiếng rú đó chấn động đến nổ tung. Chỉ một lát thôi, đàn ruồi đá che trời lấp đất đã hóa thành vụn đá màu đen bay khắp đất.

Hàn Sâm chợt biến sắc, chỉ thấy một con Phi Long hệ Thạch đang võ cánh trong không trung, lao xuống từ chân trời, nhào về phía con Sói kim loại lam bị thương.

Cơ thể Phi Long hệ Thạch giống như ngọc thạch màu đen, hai cánh mở rộng như đôi lưỡi dao đá sắc bén, thạch quang mông lung trên người lóe lên hình thành một lĩnh vực kỳ dị.

“Dị chủng hệ Thạch cấp Vương?” Hàn Sâm thầm nhíu mày, nắm chặt binh khí trong tay, nhìn chằm chằm con Sói kim loại lam, chuẩn bị phát ra một đòn chí mạng bất cứ lúc nào: “Muốn tranh giành với Hàn Sâm †a, người còn non lắm.”

Hết chương 2314.

Chương 2315. Sói kim loại kỳ lạ

Mắt thấy Phi Long hệ Thạch sắp bổ nhào vào đỉnh đầu của Sói kim loại lam, Hàn Sâm vẫn nắm binh khí không ra tay.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tuy Sói kim loại lam bị thương nhưng có vẻ không chí mạng, có lẽ không chết nhanh như vậy. Hàn Sâm định chờ Phi Long hệ Thạch và Sói kim loại lam đánh nhau bị thương rồi mới ra tay.

Phi Long hệ Thạch hạ xuống, Lĩnh Vực của nó lập tức bao trùm Sói kim loại lam vào trong, sau đó chỉ thấy trên cơ thể kim loại của con sói nhanh chóng nổi lên những nốt ban hóa đá.

Hóa ra là một con Phi Long hóa đá. Cùng là năng lực hóa đá song Lĩnh Vực Thạch Hóa của Phi Long hóa đá rõ ràng mạnh hơn thuật Thạch Hóa của Thạch Ngưu không biết bao nhiêu lần.

Khi Hàn Sâm sử dụng sóng xung kích hóa đá, Sói kim loại lam không có chút phản ứng nào, Lĩnh Vực Thạch Hóa của Phi Long hóa đá lại khiến cơ thể của Sói kim loại lam xuất hiện những mảng ban hóa đá lớn trong thời gian ngắn. Đặc biệt vị trí vết thương, dịch máu và vết thương đều đóng thành đá.

Móng vuốt của Phi Long hóa đá chụp xuống, trực tiếp tóm về phía cổ của Sói kim loại lam.

Sói kim loại lam vẫn luôn cúi đầu, cũng không thấy nó mở ra Lĩnh Vực Vương Giả, cho đến khi Phi Long hóa đá sắp tóm lấy cổ nó mới đột nhiên ngẩng đầu lên.

Móng vuốt của Phi Long hóa đá cào thẳng vào mặt nó nhưng Sói kim loại lam lại không có một chút phản ứng gì, móng vuốt sắc bén của Phi Long hóa đá cũng không thể cào rách làn da của Sói kim loại lam.

“Rắc!” Sói kim loại lam cắn vào đôi cánh rồng của Phi Long hóa đá, xé rách nửa bên cánh.

Hàn Sâm ngẩn người nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt, con Phi Long hóa đá đau đớn kêu thảm thiết, Sói kim loại lam lại chẳng phát ra tiếng động

nào, móng vuốt và nanh sói vung lên. Chỉ trong chốc lát, Phi Long hóa đá cấp Vương đã bị Sói kim loại lam xé rách cơ thể, máu tươi văng khắp nơi.

Cuối cùng Phi Long hóa đá bị xé toạc thân thể. Sói kim loại lam đứng lại một lát, ban hóa đá trên người cũng dần dần biến mất, dường như Phi Long hóa đá không ảnh hưởng gì đến nó.

Sói kim loại xé toạc cơ thể của Phi Long hóa đá, trực tiếp rút tủy hóa đá ra, chắc là gen dị chủng của Phi Long hóa đá, sau đó nó bèn bỏ luôn vào miệng, nhai răng rắc vài cái rồi nuốt xuống, cũng không thèm nhìn thi thể của Phi Long hóa đá lấy một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Sâm khiếp sợ trong lòng, Sói kim loại lam không mở ra Lĩnh Vực Vương Giả mà đã tiêu diệt được Phi Long hóa đá cấp Vương, thực lực thật đáng sợ.

Trước đó Hàn Sâm còn muốn đục nước béo cò, nhưng sau khi nhìn thấy biểu hiện của Sói kim loại lam thì chẳng còn ý nghĩ ra tay nữa.

Chẳng lẽ con này là dị chủng cấp Vương đột biến? Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng có một điều Hàn Sâm không hiểu, thể chất mạnh mẽ của con Sói kim loại lam đã thể hiện cực kỳ sâu sắc trong cuộc chiến giữa nó và Phi Long hóa đá.

Phi Long hóa đá cấp Vương lại không phá được cơ thể kim loại của nó, hơn nữa cơ thể còn khôi phục rất nhanh sau khi hóa đá, cho thấy năng lực tự lành của nó cũng rất mạnh.

Một dị chủng đáng sợ như vậy mà toàn thân đều là vết thương, hơn nữa vẫn chưa hồi phục, trên người không ngừng chảy máu, vậy thì người làm nó bị thương phải đáng sợ đến mức nào?

Dựa theo ghi chép, tuy trong Lạc Viên Thánh Ky Sĩ có dị chủng Thần Hóa nhưng không ở Tỉnh cầu Kim Cương.

“Chẳng lẽ ở Tinh cầu Kim Cương có dị chủng cấp Thần Hóa chưa được phát hiện?” Trong lòng Hàn Sâm nghỉ ngờ, thực lực của hắn gặp phải dị chủng cấp Vương còn có sức đánh một trận, chứ gặp cường giả cấp Thần Hóa thì chẳng thể chống lại được.

Mắt thấy Sói kim loại lam tiếp tục đi vào sâu trong sa mạc, Hàn Sâm do dự, bèn đi theo Sói kim loại lam. Hắn muốn xem rốt cuộc Sói kim loại lam đó muốn đi đến đâu.

Hàn Sâm vẫn ôm suy nghĩ may mắn trong lòng, nếu Sói kim loại lam đã là nỏ mạnh hết đà, nói không chừng hắn còn có cơ hội ra tay chém giết.

Sói kim loại lam đi mãi trong sa mạc nhưng nó cũng không đi quá nhanh, nếu không với sức mạnh đáng sợ của nó, chắc chắn tốc độ sẽ cực kỳ khủng khiếp, không đến mức đi chậm như vậy.

Những chỗ Sói kim loại lam đi qua, ngoại trừ ruồi đá, dị chủng khác đều lần lượt né tránh, không ai dám xuất hiện gần nó.

Đàn ruồi đá to gan bay từ xung quanh tới, bâu vào người Sói kim loại lam, liếm dịch máu chảy ra từ vết thương.

Sói kim loại lam cũng không có suy nghĩ đuổi giết bọn chúng, chỉ lo đi vào sâu trong sa mạc.

Hàn Sâm đi theo nó khoảng bảy tám tiếng giờ vũ trụ, cuối cùng thấy Sói kim loại lam dừng lại ở một chỗ phía trước.

Đó là một thung lũng nứt ra trên mặt đất, trong thung lũng không có nước, chỉ dung nham nóng chảy nhiệt độ cực cao. Sói kim loại lam nhìn thoáng qua dung nham trong thung lũng, trực tiếp thả người nhảy vào trong dung nham.

Ùm!

Sói kim loại lam nhảy vào dung nham làm bắn lên bọt dung nham cao mấy chục trượng, dung nham tung tóe khắp mặt đất, lập tức bốc lên khói đặc và lửa nóng.

Hàn Sâm bay đến bên trên thung lũng lớn, nhìn thấy sau khi nhảy vào trong dung nham, không thấy Sói kim loại lộ đầu ra nữa, như thể chết chìm luôn rồi, không thấy bóng dáng.

“Kỳ lạ, nhìn Sói kim loại lam trông không giống dị chủng hệ Hỏa, không có lý nào nó lại sống trong dung nham, nó đến đây làm gì? Chẳng lẽ vì bị thương quá nặng, cảm thấy mình sắp chết, tự mình nhảy vào dung nham chờ chết, tránh cho những dị chủng khác cắn xé ăn thịt nó? Mà đâu phải, chắc chắn trong dung nham cũng có dị chủng, dù chôn thân

trong dung nham cũng không thể nào giữ được cơ thể…” Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ.

Ánh mắt Hàn Sâm quan sát xung quanh, nhìn thấy xa xa trong dung nham có Nham Xà đang bơi lội nhưng cũng không dám tới gần Sói kim loại lam tiến vào trong khu vực này.

Hàn Sâm không có tật xấu gì khác, chỉ có tính hiếu kỳ khá nặng. Chuyện này vốn không liên quan đến hắn nhưng trong lòng lại ngứa ngáy khó chịu giống như mèo cào, không cam tâm rời đi như vậy.

Hàn Sâm săn giết dị chủng gần đó, nhân tiện đợi con Sói kim loại lam đi ra, vẫn không dám rời đi quá xa.

Nhưng đợi gần bốn ngày, khu vực dung nham vẫn không hề có chút động tĩnh gì, khiến trong lòng Hàn Sâm hơi khó hiểu.

Hắn muốn lặn xuống dung nham xem thử nhưng lại không hạ quyết tâm được.

Gần đó có không ít dị chủng sống trong dung nham cũng không dám đến gần khu vực đó, cũng không biết là sợ hãi Sói kim loại lam bên trong, hay là khu vực đó có điều gì cổ quái.

“Săn giết Nham Xà cấp Hầu Tước, phát hiện gen dị chủng.”

Hàn Sâm lại giết một con Nham Xà, dị chủng ở lân cận cũng không nhiều, đây đã là con dị chủng cuối cùng mà hắn có thể tìm được, hơn nữa còn chỉ

là cấp Hầu Tước.

Hàn Sâm cắn chặt răng, đi về phía khu vực dung nham, cứ đợi mãi ở

đây chỉ lãng phí thời gian. Hiện tại Hàn Sâm có hai con đường có thể chọn, một là rời khỏi đây tiếp tục đi săn giết dị chủng, một con đường khác đương nhiên là vào trong dung nham xem xét.

Với lòng hiếu kỳ mãnh liệt, Hàn Sâm vẫn lựa chọn con đường thứ hai. Sau khi mặc áo giáp tôm hùm Tinh Hà, mở Động Huyền Khí Tràng ra, hắn nhảy ào vào trong dung nham.

Hết chương 2315.

Chương 2316. Gặp Người Cũ

Dung nham trên tinh cầu Kim Cương có nhiệt độ cao đến đáng sợ, điểm nóng chảy của nham thạch ở đây rất cao, để hoà tan được nó phải cần nhiệt độ cực kì cao, hơn nữa dung nham ở đây còn có xu thế Sôi trào,

Hàn Sâm mặc áo giáp tôm hùm Tinh Hà, vận chuyển Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt đến cực hạn nhưng da vẫn có cảm giác nóng rực.

Cũng may là nhiệt độ này vẫn nằm trong giới hạn chịu đựng của hắn, không do dự nữa hắn nhanh chóng lặn xuống chỗ sâu trong dung nham.

Dù sao dung nham không phải là nước, mắt không thể nhìn được trong dung nham, chỉ có thể dựa vào Động Huyền Khí Tràng để xem xét tình hình xung quanh.

Song dung nham bên dưới thung lũng ngày càng mở rộng ra. Sau khi lặn xuống một khoảng cách, chẳng những hắn không tìm thấy con Sói kim loại lam bị thương kia, mà còn không thể nhìn thấy điểm cuối của dung nham, cứ như đang lặn xuống vùng biển vô cùng vô tận.

Trong khi Hàn Sâm đang nhíu mày, Động Huyền Khí Tràng phát hiện trong dung nham có một sinh vật đang bơi gần đó.

Không, không chỉ có một, rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện có rất nhiều dị chủng đang tới lui trong dung nham.

Đó là những con Nham Giao to lớn, mỗi con Nham Giao đều dài ít nhất gần trăm mét, thậm chí những con lớn có thể dài hơn ngàn, chúng đều đang chơi đùa trong dung nham.

Hàn Sâm cảm nhận được luồng khí tức đáng sợ trên người chúng, những con Nham Giao này là sinh vật cấp Vương và có số lượng rất nhiều, song Hàn Sâm chỉ cảm nhận được mười mấy con.

Cũng may những con Nham Giao đó dường như không có hứng thú gì với Hàn Sâm hoặc có thể là do hắn quá nhỏ bé hoàn toàn không thu hút được sự chú ý của chúng.

Một con Nham Giao dài ngàn mét đi qua người Hàn Sâm, Hàn Sâm chợt nảy ra suy nghĩ, cơ thể của hắn bám lên người Nham Giao giống như thằn lằn, theo cơ thể của nó đi xuyên qua dung nham.

Trong biển dung nham vô tận này, việc tìm thấy con Sói kim loại lam bị thương là không thực tế. Nếu đàn Nham Giao đã không có địch ý với hắn thì hắn cũng có thể đi theo chúng xem có chuyện gì xảy ra.

Nham Giao quây mình bơi lội trong dung nham. Một lát sau, tất cả chúng đều lặn xuống chỗ sâu hơn nữa trong dung nham.

Nhiệt độ xung quanh càng lúc càng cao khiến Hàn Sâm có cảm giác như bị bàn ủi nóng dán vào da, cũng may là vảy của Nham Giao rất mát, không thay đổi theo nhiệt độ của dung nham, Hàn Sâm dựa vào nó cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Trong biển dung nham có rất nhiều dị chủng, đều là dị chủng hệ Nham hoặc hệ Hỏa nhưng khi gặp đàn Nham Giao chúng đều tự động tránh ra, hoàn toàn không dám gây xung đột với đàn Nham Giao.

Đáng tiếc vẫn chưa tìm thấy con Sói kim loại lam kia, khiến Hàn Sâm thấy thật khó hiểu: “Môi trường ở đây rõ ràng không thích hợp cho Sói kim loại lam sinh tồn, sao nó lại tới đây nhỉ?”

Khi Hàn Sâm đang hoài nghỉ thì đột nhiên cảm thấy áp lực trên thân thể nhẹ đi, cảm giác bỏng rát cũng không còn.

Hàn Sâm phát hiện dung nham xung quanh đã biến mất, vội vàng mở mắt nhìn. Cảnh tượng đập vào mắt khiến hắn phải kinh ngạc.

Dung nham nóng hổi được một tầng sức mạnh vô hình nâng lên không trung, tạo thành một bầu trời dung nham mà phía dưới bầu trời dung nham đó lại có một hòn đảo giống như tiên cảnh, có núi, nước, hoa và cây cối, cùng mây mù lượn lờ, có vài phần ý vị của tiên cảnh nhân gian.

Trên hòn đảo kia, có một hồ nước bốc hơi nóng, giống như một suối nước nóng khổng lồ. Con Sói kim loại lam kia đang ngâm mình trong đó, trông nó rất thoải mái, bộ dáng hưởng thụ như đang được nghỉ phép du lịch suối nước nóng.

Nham Giao bay lượn trên đảo, dường như muốn bay vào trong hồ nhưng bọn nó đều sợ hãi, ở trên không trung rống lên với con Sói kim loại lam bên trong hồ.

Sói kim loại lam đang ngâm mình trong suối nước nóng, hoàn toàn không để ý đến những con Nham Giao này.

Hàn Sâm thấy vết thương trên người Sói kim loại lam gần như đã lành lại, phần lớn vết thương đã kết vảy, không có gì đáng ngại.

“Lẽ nào hồ nước này có năng lực chữa trị sao?” Hàn Sâm quan sát tỉ mỉ hồ nước kia.

Chỉ thấy hồ nước trong suốt thanh tịnh, bên dưới có nước suối đang phun trào, hơi nóng lượn lờ bốc lên, cũng không có gì đặc biệt.

Hồ nước được bao bọc bởi núi non, cây cối xanh tươi, dây leo, muôn hoa đua nở giữa mây mù, nếu không phải có bầu trời dung nham phía trên thì

đây trông chẳng khác nào mộ thánh địa du lịch nghỉ dưỡng.

Có lẽ bị làm phiền bởi tiếng động của Nham Giao, con Sói kim loại lam đứng dậy khỏi mặt hồ, phát ra tiếng sói tru với Nham Giao trên không trung.

Những con Nham Giao bị hù sợ đến mức bay lên, chui vào bầu trời dung nham, nhanh chóng di chuyển khỏi hòn đảo kỳ lạ trong dung nham.

Hàn Sâm cẩn thận nhớ lại, hắn phát hiện hòn đảo nhỏ và hồ nước kia rất có thể vốn là nơi sinh sống của những con Nham Giao này, nhưng cuối cùng lại bị Sói kim loại lam tu hú cướp tổ chim khách, ép bọn nó phải rời đi.

Mà con Sói kim loại lam kia rất có thể đang lợi dụng hồ nước trên đảo để dưỡng thương.

Hàn Sâm không khỏi thất vọng trong lòng, vết thương của con Sói kim loại lam đã tốt hơn rất nhiều, ngay cả những con Nham Giao cấp Vương này cũng sợ nó như sợ cọp, Hàn Sâm lại càng không có cơ hội.

Lặng lẽ rời khỏi cơ thể Nham Giao, Hàn Sâm lặn ra khỏi biển dung nham, quay trở lại thung lũng bên ngoài, định tiếp tục tìm kiếm và săn giết những dị chủng khác.

Đi dọc xuống dưới theo thung lũng hơn nghìn mét, chỉ thấy ba, bốn con Nham Ma, sau khi giết chúng cũng chỉ có gen dị chủng chứ không có thú hồn.

Chợt nhìn thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống, sau khi đột phá tầng khí quyển thì nhanh chóng lao về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn thấy bóng dáng kia, sắc mặt lập tức thay đổi, xoay người muốn trốn đi thật xa nhưng bóng dáng kia loáng cái đã chắn trước mặt Hàn Sâm, chặn hết lối đi của hắn.

“Làm sao thế, nhìn thấy ta lại vội vàng rời đi như vậy, ngươi ghét ta sao?” Bóng dáng kia là một nữ ky sĩ xinh đẹp, nàng nhìn Hàn Sâm cười †ủm tỉm hỏi.

“Ky sĩ Hồng Tụ, ta chỉ mới gặp ngươi một lần thôi, hoàn toàn không quen biết thì làm sao có thể ghét được chứ? Chỉ là ta đang vội đi săn dị chủng, nếu không có việc gì thì tại hạ xin cáo từ.” Hàn Sâm nói xong bèn xoay người định đi.

Hồng Tụ lại tửm tỉm cười, nói: “Em trai tốt của ta, lúc ở Đế Viên, ngươi đã nhận ra ta rồi không phải sao? Cần gì phải khách khí như vậy?”

Thân thể Hàn Sâm hơi chấn động, nở nụ cười khổ. Hắn biết mình không thể giấu được nữa, đành phải quay người lại nhìn về phía Hồng Tụ, đã thấy thân thể Hồng Tụ thay đổi, có thêm một đôi tai trắng tuyết vểnh lên và một cái đuôi hồ ly, khuôn mặt cũng đã biến thành khuôn mặt mà hắn quen thuộc, không phải Hồ Phi thì còn ai nữa.

“Nhìn dung nhan của chị gái vẫn như trước, rạng rỡ đến loá mắt, thật đáng mừng.” Hàn Sâm ngoài mặt thì mỉm cười nhưng trong lòng lại đang tính làm sao để chạy trốn.

Hồ Phi gan to bằng trời, dám giả làm tộc Hoàng Cực trà trộn bên cạnh Thập Tứ hoàng tử, ắt phải có mưu đồ cực lớn mà hắn lại phát hiện ra thân phận thật của Hồ Phi, nghĩ thế nào thì Hồ Phi cũng sẽ không để cho hắn sống sót.

Hắn vẫn không để lộ ra chuyện mình đã nhìn thấu thân phận của Hồ Phi, hắn cho rằng Hồ Phi không phát hiện thì mình có thể kéo dài được một khoảng thời gian, không ngờ Hồ Phi lại tới nhanh như vậy.

Hết chương 2316.

Chương 2317. Khôi Lỗi Kim Loại

Khuôn mặt xinh đẹp của Hồ Phi trở nên lạnh lùng: “Ngươi đang mỉa mai ta bị sư phụ ngươi đánh bại sao?”

“Chị gái suy nghĩ nhiều rồi.” Hàn Sâm cười nói.

Vẻ mặt của Hồ Phi lạnh như băng nói: “Nếu không phải ta bị trấn áp quá lâu, cảnh giới sa sút thảm hại, sư phụ ngươi làm sao có thể là đối thủ của ta? Khi thực lực của ta khôi phục, ta nhất định sẽ trấn áp nàng dưới tay mình.”

Dễ dàng nhìn ra Hồ Phi luôn canh cánh trong lòng chuyện bị Isa đánh bại, vô cùng để ý.

“Chị gái không nghỉ ngơi cho tốt lại chạy đến tộc Hoàng Cực làm gì vậy?” Hàn Sâm cười hỏi, hắn muốn thám thính một chút tin tức.

Hồ Phi khôi phục lại vẻ mặt tươi cười như hoa, nheo mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: “Ngươi yên tâm, chị gái đến đây không phải để gây chuyện với ngươi, mà là muốn hợp tác với ngươi.”

“Hợp tác? Hợp tác làm gì?” Hàn Sâm khó hiểu nhìn Hồ Phi, hỏi.

“Đương nhiên là hợp tác đánh cắp bảo vật, bằng không, ta đến tộc Hoàng Cực để làm gì chứ?” Hồ Phi nói xong đi về phía Hàn Sâm, vươn †ay định sờ má hắn. Hàn Sâm nhanh như thỏ lùi về phía sau mấy chục mét, cảnh giác nhìn chằm chằm Hồ Phi.

“Í trời, sao ngươi nhát gan thế? Ngươi yên tâm, chị gái cần ngươi giúp

đỡ, sẽ không làm gì ngươi đâu.” Hồ Phi nở nụ cười. Hàn Sâm lại lạnh nhạt nói: “Ta chỉ là một Công Tước nhỏ nhoi, chỉ sợ không giúp được gì.”

Hồ Phi to gan lẻn vào tộc Hoàng Cực, âm mưu hẳn là không nhỏ, chọc giận tộc Hoàng Cực nói không chừng sẽ bị hủy gia diệt tộc.

Dù một mình Hàn Sâm không sợ nhưng hắn cần phải quan tâm đến †inh cầu Nhật Thực và những người thân, bạn bè kia.

Huống hồ một nữ nhân Hồ tộc xảo trá như Hồ Phi, hoàn toàn không thể tin tưởng được, chuyện qua cầu rút ván, nàng chắc chắn làm được.

“Ngươi chắc chắn sẽ giúp ta thôi. Lần này chị tới đây chỉ để chào hỏi ngươi, để ngươi chuẩn bị tâm lý.” Hồ Phi nói xong lại lắc mình biến thành bộ dáng của Hồng Tụ, vẫy tay với Hàn Sâm nói: “Bây giờ ta đi đây, để

người khác nhìn thấy ta và ngươi ở cùng thì không tốt lắm. Em trai ngoan của ta, lần sau gặp lại nhé."

Nói xong, Hồ Phi khép tay đặt lên bờ môi quyến rũ, làm động tác hôn gió với Hàn Sâm, sau đó phá không rời đi.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, Hồ Phi đặc biệt tới đây để lộ thân phận thật, rõ ràng là để cảnh cáo hắn không được tiết lộ thân phận của nàng.

"Nàng dựa vào cái gì để uy hiếp ta? Ta lại không có nhược điểm gì trong tay nàng. Nhưng nhìn bộ dáng đã tính trước của nàng, cứ như có chỗ dựa nào đó vậy, không phải là đang hù ta đó chứ?" Nhất thời Hàn Sâm không thể nghĩ ra được, rốt cuộc Hồ Phi dựa vào cái gì mà dám tới đây tự để lộ thân phận.

Tạm thời không nghĩ chuyện của Hồ Phi nữa, Hàn Sâm tiếp tục săn giết dị chủng.

Đi vào bên trong một dãy núi màu cam, Hàn Sâm đang tìm kiếm xung quanh tung tích của dị chủng, chợt thấy vách núi gần đó rung chuyển.

Sau đó, hắn nhìn thấy một sinh vật kim loại màu đen kỳ dị giống như con rối chui ra từ trong vách đá, thân thể nó có chút máy móc đi về phía Hàn Sâm.

"Khôi Lỗi Kim Loại cấp Công Tước!" Hàn Sâm cảm thấy vui mừng.

Khôi Lỗi Kim Loại là một trong những dị chủng đặc thù của tinh cầu Kim Cương nhưng chúng rất hiếm thấy, chỉ thỉnh thoảng được hình thành trong các mỏ khoáng kim loại.

Gen dị chủng của Khôi Lỗi Kim Loại là vật liệu cực phẩm, tuy chỉ là cấp Công Tước nhưng nó lại là nguyên liệu để chế tạo ra dị bảo cấp Vương.

Thân thể của Khôi Lỗi Kim Loại cũng là vật liệu dị bảo rất tốt, toàn thân nó có thể nói đều là bảo vật.

Chỉ cần xác của một con Khôi Lỗi Kim Loại cũng có thể bán được giá cao bằng bốn gen dị chủng cùng cấp. Đối với Hàn Sâm đang rất cần gen dị

chủng, giá trị của một Khôi Lỗi Kim Loại đáng giá hơn mười mấy gen dị chủng Công Tước bình thường.

Nhìn thân thể của Khôi Lỗi Kim Loại như máy móc vụng về, nhưng chỉ một giây sau, nó bắt đầu chuyển động, trong chốc lát nắm đấm của nó đánh tới trước mặt Hàn Sâm, nhanh như chóp.

Khoảnh khắc giữa một tĩnh một động có sự chênh lệch rất lớn, nếu đổi thành người thường, chỉ trong phút chốc sẽ không phản ứng kịp.

Nhưng năng lực phản ứng của Hàn Sâm lại là đỉnh cấp. Thân thể hắn nhảy lên một cái, vừa tránh khỏi nắm đấm của con Khôi Lỗi Kim Loại, vừa rút Quỷ Nha đao ra từ trên không trung chém xuống, trực tiếp tách đầu Khôi Lỗi Kim Loại ra làm đôi.

“Săn giết dị chủng Khôi Lỗi Kim Loại cấp Công Tước, thu được thú hồn Khôi Lỗi Kim Loại, phát hiện gen dị chủng.”

“Ra là thú hồn, không biết là loại thú hồn gì nhỉ?” Hàn Sâm cảm thấy vui mừng, bèn ngó thử thú hồn đang nằm trong Hồn Hải.

Thú hồn Khôi Lỗi Kim Loại cấp Công Tước: Dạng quang hoàn.

Hàn Sâm còn chưa kịp triệu hồi thú hồn Khôi Lỗi Kim Loại xem nó có tác dụng gì thì chợt nghe được tiếng xé gió, có một bóng người lao đến trước mặt hắn chỉ trong nháy mắt.

Hàn Sâm quay đầu nhìn sang, là một vị Kỹ sĩ, khí tức trên người hắn rất khủng bố, hẳn là một cường giả cấp Vương.

“Để đồ ở lại, ngươi có thể đi.” Ky sĩ cấp Vương kia lạnh lùng nói, sau đó phất tay muốn thu thi thể của Khôi Lỗi Kim Loại.

“Đây là con mồi của ta.” Hàn Sâm giãm lên con Khôi Lỗi Kim Loại, lập tức khiến một trảo của Kỹ sĩ cấp Vương trở nên vô dụng. Khôi Lỗi Kim Loại giãy giụa dưới chân Hàn Sâm nhưng không bay về phía Ky sĩ cấp Vương.

Kỹ sĩ cấp Vương kia cười lạnh nói: “Trong Lạc Viên Thánh Ky Sĩ không tránh khỏi giết chóc để tranh đoạt. Ta chỉ cần con mồi không cần mạng của

ngươi đã là nể mặt Công Chúa Bạch Vi lắm rồi, nếu không chỉ bằng câu nói vừa rồi của ngươi thì hôm nay ngươi chắc chắn phải chết."

"Ta trời sinh không tin vào ma quỷ. Nếu ngươi nói ta chắc chắn sẽ chết thì ta lại muốn thử xem ta có chết thật không." Hàn Sâm giãm lên xác Khôi Lỗi Kim Loại, lạnh lùng nói.

Bạch Hoàng để cho con cháu mình cạnh tranh với nhau nhưng sẽ bảo vệ tính mạng của họ ở mức cao nhất, sẽ không để họ phải lo lắng về mạng sống.

Chỉ cần Bạch Hoàng còn sống sẽ không để Hoàng Tử hay Công Chúa nào tùy tiện giết đồng bào của mình.

Nhưng tính mạng của những Ky sĩ dưới quyền các Hoàng Tử và Công Chúa thì không quý giá lắm. Trong các cuộc cạnh tranh của Hoàng Tử, Công Chúa, Ky sĩ thân vệ luôn là thành phần chết nhiều nhất.

Lạc Viên Thánh Ky Sĩ cũng là một sân thi đấu. Các Ky sĩ ở đây săn giết dị chủng cũng giống như đang cạnh tranh với những Ky sĩ khác nhưng nơi này không cấm sát phạt như ở Đế Viên nên rất dễ giết người.

Ky sĩ cấp Vương kia nói không sai, ngay cả khi hắn giết Hàn Sâm tại đây thì trừ việc đắc tội với Công Chúa Bạch Vi ra, hắn không phải chịu bất kì trách nhiệm nào.

Hàn Sâm cũng không có ý nhượng bộ, hắn đến tộc Hoàng Cực chính là vì muốn tranh giành tài nguyên, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy.

"Ngươi đã tự muốn tìm chết vậy thì đừng trách bản Vương." Ky Sĩ cấp Vương hừ lạnh, trên người hắn đột nhiên lan tràn ra Lĩnh Vực màu xanh, trong nháy mắt bao trùm phạm vi mấy ngàn mét.

Thân ở trong Lĩnh Vực của Vương Giả, Hàn Sâm bỗng có cảm giác nhưng đang ở trong nước, nhất cử nhất động đều có lực cản rất lớn khiến hắn không thể di chuyển tự do được.

Rõ ràng đây là Lĩnh Vực của Vương Giả hệ Thủy, nó khiến năng lực di chuyển của Hàn Sâm giảm xuống trên phạm vi lớn.

Hết chương 2317.

Chương 2318. Lĩnh Vực hệ Thủy

Hàn Sâm muốn rút thanh Quỷ Nha đao bên hông ra nhưng hắn cảm thấy thân thể như bị xiềng xích hình thành từ sóng nước quấn lấy từng vòng từng vòng, khiến cơ thể không thể cử động nổi, cánh tay lại càng khó vung lên.

Ky sĩ cấp Vương kia hoàn toàn không động thủ, chỉ sử dụng sức mạnh Lĩnh Vực để kéo thân thể Hàn Sâm tới, tứ chi của Hàn Sâm dang rộng, lơ lửng trước mặt Ky sĩ cấp Vương.

“Ngươi cho rằng chiến thắng Hoàng Tử Vô Thường thì sẽ thật sự trở thành một nhân vật sao? Thật là ngây thơ, Công Tước thì vẫn chỉ là Công Tước mà thôi. Khoảng cách giữa ngươi và Vương Giả giống như giữa thần và quân, đất và trời, sao và mặt trăng.” Ky sĩ cấp Vương nói xong thì duỗi tay rút Quỷ Nha đao bên hông Hàn Sâm, định dùng Quỷ Nha đao của Hàn Sâm để giết Hàn Sâm.

Thấy Ky sĩ cấp Vương sắp cầm lấy Quỷ Nha đao, ánh mắt Hàn Sâm ngưng lại, Băng Cơ Ngọc Cốt và sức mạnh Dị Huyết cùng điên cuồng vận chuyển.

Cốt nhục hoá thành băng ngọc, máu đông ban đầu lại tan ra, tựa như dung nham đang sôi trào chảy không ngừng trong thân thể của Hàn Sâm.

Sóng nước đang trói buộc thân thể Hàn Sâm bị hắn cưỡng ép kéo ra. Tuy không kéo đứt được nhưng sóng nước lại bị kéo rộng ra khiến nó khó mà ngăn được hành động của Hàn Sâm.

“Quân thần có thể thay đổi triều đại, thiên địa đảo ngược xoay chuyển càn khôn, vận đổi sao dời, điên đảo nhật nguyệt, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ta.” Âm thanh của Hàn Sâm lạnh lẽo như sắt, cầm Quỷ Nha đao

trong tay, điên cuồng chém về phía Ky sĩ trước mặt, lực Tuyệt Nha gào thét hoá thành con Ác Quỷ màu tím đen cắn xuống.

“Chỉ là một Công Tước lại không biết trời cao đất dày, nhật nguyệt tinh huy?” Ky sĩ cấp Vương sừng sững bất động, một quyền nghênh đón đao khí từ phía Hàn Sâm.

Quyền ba màu xanh như nước khuếch đại ra, ác quỷ hình thành từ đao khí của lực Tuyệt Nha xông vào trong sóng nước nhưng cũng chỉ nổi lên gợn sóng mà thôi, như một giọt nước rơi vào biển cả, trong nháy mắt đã bị biển bao lấy rồi đồng hoá.

Quyền của Ky sĩ cấp Vương không ngừng vung xuống giống như biển gầm đánh về phía Hàn Sâm. Hàn Sâm lại như con thuyền lá lênh đênh trong sóng lớn, bất cứ lúc nào cũng thể bị sức mạnh kinh khủng kia nhấn chìm.

Tùng!

Đột nhiên, Hàn Sâm lật tay trái vỗ vào Huyết Hạt Ngọc Cổ bên hông, tiếng trống như kim độc của đuôi bò cạp, xuyên vào đầu của Ky sĩ cấp Vương.

Ky sĩ cấp Vương biến sắc, kim quang trên người phóng ra cực mạnh nhưng vẫn hơi muộn, bị tiếng trống xuyên vào đầu.

“Aaa!” Ky sĩ cấp Vương thét lên một tiếng thảm thiết, Lĩnh Vực Vương Giả cũng bị chấn động theo.

Hàn Sâm rút Định Phách Lôi Thần Kích ở sau lưng ra, vận chuyển lực Lôi Điện, đâm về phía tên Ky sĩ cấp Vương đang ôm đầu gào thét kia.

Nhưng Hàn Sâm cảm nhận được lực cản phía trước Định Phách Lôi Thần Kích rất lớn, tựa như đang vung kích dưới đáy biển sâu, sóng nước phía trước dập dờn, phải xuyên thủng từng tầng thì cho dù là viên đạn cũng sẽ chịu ảnh hưởng của lực cản mà trở nên cực kỳ chậm chạp.

“Chết tiệt! Lĩnh Vực Vương Giả có ảnh hưởng quá lớn tới ta!” Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi.

Không đợi Định Phách Lôi Thần Kích đâm trúng thân thể của Ky sĩ cấp Vương, hắn đã một tay ôm đầu phi thân lui về phía sau, né được một kích này của Hàn Sâm.

“Ta đã hơi xem thường ngươi quá rồi.” Ky sĩ cấp Vương đưa tay chộp một cái, một thanh trường thương xuất hiện trong tay hắn, hoá thành thương sóng cuồn cuộn ép về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm bị Lĩnh Vực Vương Giả áp chế, tốc độ di chuyển trở nên rất chậm, muốn né cũng không được, chỉ có thể đưa Định Phách Lôi Thần Kích ra nghênh đón trường thương của Ky sĩ cấp Vương, cùng lúc đó tay còn lại vỗ mạnh một cái vào Huyết Hạt Ngọc Cổ.

Tùng!

Tiếng trống như tiếng sấm rền vang, Ky sĩ cấp Vương không thể không phân hơn nửa sức mạnh ra để bảo vệ bản thân, chặn lại tiếng trống của Huyết Hạt Ngọc Cổ.

Cùng lúc đó, Định Phách Lôi Thần Kích trong tay Hàn Sâm va chạm với trường thương của Ky sĩ cấp Vương, lôi điện màu bạc và ánh sáng xanh giao nhau, không có gì ngăn cản khiến lôi điện truyền thẳng qua trường thương.

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết, Ky sĩ cấp Vương kia run lên vì điện giật, suýt chút nữa là vứt bỏ thanh trường thương đang cầm trên tay.

Tuy nhiên, thời gian tê liệt của hắn rất ngắn, lập tức đã khôi phục lại khiến cho kế hoạch muốn thừa dịp hắn tê liệt đâm một cái của Hàn Sâm bị thất bại.

Ky sĩ cấp Vương kinh hãi trong lòng, một Công Tước ở trong Lĩnh Vực Vương Giả lại có thể bức hắn tới tình trạng này, thực sự làm cho người †a phải giật mình.

Hàn Sâm thầm nói không ổn, cùng là cấp Vương nhưng Ky sĩ cấp Vương này mạnh hơn Dạ Hà Vương rất nhiều, hai kích liên tiếp cũng không thể giúp Hàn Sâm chiếm được thế chủ động.

Lúc này, Ky sĩ cấp Vương đã không còn khinh địch nữa, ánh mắt hắn sắc bén như đại bàng, trường thương như giao long cắn nuốt lấy Hàn Sâm, không để cho Định Phách Lôi Thần Kích của Hàn Sâm có cơ hội chạm vào cơ thể hắn lần nữa.

Thân thể Hàn Sâm bị Lĩnh Vực Vương Giả trói buộc, Ky sĩ cấp Vương lại cẩn thận như thế khiến cho Hàn Sâm lập tức rơi vào khổ chiến.

Cũng may là Ky sĩ cấp Vương kia vẫn còn kiêng kị với Huyết Hạt Ngọc Cổ và Định Phách Lôi Thần Kích nên không dám trực tiếp va chạm với Hàn Sâm, giúp Hàn Sâm miễn cưỡng duy trì được cục diện bất phân thắng bại.

Thương thế của Ky sĩ cấp Vương biến ảo nhưng vẫn không thể đột phá được hàng phòng ngự Định Phách Lôi Thần Kích của Hàn Sâm, hắn thầm kinh ngạc: "Ở trong Lĩnh Vực Vương Giả của ta lại có làm được tới mức này. Tên này quả nhiên không tầm thường, khó trách có thể đánh bại được Hoàng Tử Bạch Vô Thường."

Sức mạnh của Hàn Sâm không ngừng bạo phát mới có thể miễn cưỡng kéo ra được xỉiềng xích của Lĩnh Vực. Nhưng cứ tiếp tục như vậy sức mạnh tiêu hao sẽ rất lớn. Nếu sức mạnh hao hết, hắn sẽ không còn là đối thủ của Ky sĩ cấp Vương nữa.

Trong lòng Hàn Sâm nảy ra suy nghĩ, hắn muốn tìm một cơ hội, hai cánh phía sau rung lên, muốn dịch chuyển tức thời xông ra khỏi Lĩnh Vực Vương giả.

Đáng tiếc khoảng cách dịch chuyển tức thời của Long dực quá ngắn, mỗi lần dịch chuyển chỉ được một nghìn mét mà khoảng cách để ra ngoài Lĩnh Vực Vương Giả còn rất xa, Ky sĩ cấp Vương kia cũng đã cầm thương đuổi tới.

Trong Lĩnh Vực Vương Giả, tốc độ của Hàn Sâm hoàn toàn không thể so được với hắn.

"Hắn là Vương Giả hệ Thủy mà Lĩnh Vực hệ Thủy và thể thuộc tính Thủy sẽ giảm mạnh nếu gặp nhiệt độ cao." Hàn Sâm vừa nghĩ vừa chiến đấu với Ky sĩ cấp Vương, đồng thời lui vào trong thung lũng.

Xoạt!

Dưới sự trói buộc của Lĩnh Vực Vương Giả, khi Hàn Sâm thực hiện động tác cuối cùng đã chậm một chút khiến cho vai bị Ky sĩ cấp Vương đâm một thương, hắn lập tức có cảm giác dòng nước chảy vào trong vết thương.

Hàn Sâm cắn răng dịch chuyển tức thời, cuối cùng cũng vào trong dung nham.

Ky sĩ cấp Vương kia chợt cười khẩy: "Ta tưởng ngươi là một nhân vật thế nào nhưng không ngờ ngươi cũng nông cạn như vậy. Hệ Thủy không phải hệ Hàn, ngươi cho rằng hệ Hoả là khắc tinh của hệ Thủy sao? Vậy hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, sức mạnh của hệ Thủy dưới sức mạnh của hệ Hỏa khủng khiếp như thế nào."

Dứt lời, Ky sĩ cấp Vương lập tức đánh thẳng vào dung nham, không chút do dự.

Trong dung nham, tốc độ của Ky sĩ cấp Vương vẫn cực nhanh như trước, Hàn Sâm không thể xông ra khỏi Lĩnh Vực Vương Giả. Càng đáng sợ hơn là, sau khi được cấp nhiệt từ dung nham, sóng nước trong Lĩnh Vực hệ Thủy của Ky sĩ cấp Vương hóa thành hơi nước nóng rực. Không chỉ vậy sức mạnh trói buộc cũng càng lớn hơn, còn kèm theo nhiệt độ cao đáng sợ của dung nham, dường như muốn hoà tan áo giáp tôm hùm Tỉnh Hà trên người Hàn Sâm.

Hết chương 2318.

Chương 2319. Bừng tỉnh

Hàn Sâm chợt hiểu bản thân đã biến khéo thành vụng. ky sĩ cấp Vương nọ thuần hệ Thủy chứ không phải sức mạnh lạnh lẽo thuộc loại hàn băng.

Tuy hệ Hoả có thể khắc chế hệ Thủy nhưng quan hệ giữa hai bên không phải là mối quan hệ khắc chế đơn thuần. Đôi khi sức mạnh từ hệ Hoả cũng

có thể dung dưỡng uy thế của hệ Thủy.

Cũng giống như máy chạy bằng hơi nước, dưới sự trợ giúp của hoả lực nó có thể chuyển hoá nước thành hơi nước cao áp, khiến nó có sức mạnh cao áp càng đáng sợ hơn nữa.

Rõ ràng ky sỹ cấp Vương kia đang nắm trong tay loại kỹ xảo và năng lực này. Biển dung nham lại càng thôi thúc sức mạnh của lĩnh vực hệ Thủy, khiến tình trạng của Hàn Sâm càng thêm gian nan.

Sóng nước bị đun nóng thành hơi nước cao áp, càng áp chế cơ thể Hàn Sâm kịch liệt hơn nữa, cộng thêm nhiệt độ khủng khiếp kia, càng khiến người ta không chịu đựng nổi, quả thực giống như bị ném vào nồi áp suất siêu cấp vậy.

Nếu không phải Hàn Sâm có thể Băng Cơ Ngọc Cốt vô cùng mạnh mẽ mà đổi thành một Công Tước bình thường vào đây, sợ rằng đã bị Lĩnh Vực Vương Giả của đối phương nấu chín.

“Mấy gã cấp Vương này, kẻ sau còn khó chơi hơn kẻ trước .” Hàn Sâm than thở trong lòng, lúc này không thể quan tâm nhiều thế nữa, chỉ đành dùng bất cứ sức mạnh nào có thể sử dụng.

Thú hồn Hỏa Nha Chỉ Gian đến từ tinh vực Hỗn Loạn có thể tạo ra Lĩnh Vực Quang Hoàn hệ Hoả, có khả năng bổ sung sức mạnh hệ Hoả và tăng cường tính kháng sức mạnh hệ Hoả cho Hàn Sâm.

Hiện tại nó là thứ thích hợp nhất để sử dụng nhưng thú hồn Hỏa Nha Chi Gian chỉ mới ở cấp Hầu Tước, không có hiệu quả đặc biệt rõ ràng, song nó vẫn khiến Hàn Sâm dễ thở hẳn.

Thú hồn con rối kim loại cũng bị Hàn Sâm triệu ra, mặc dù không biết nó có ích lợi gì không nhưng đã là lúc này rồi, miễn là tăng được hiểu quả thì cứ dùng trước đã hẵng nói sau, nói không chừng sẽ có tác dụng thì sao?

Tiếc là Hàn Sâm đã bỏ lại kết giới Ma Trùng Vương cho bọn Hàn Nghiên, tránh để các nàng gặp chuyện bất trắc, tổ chim lại bị Tiểu Hồng Điểu hấp thụ. Hàn Sâm không còn biện pháp phòng thủ nào khá khẩm hơn.

Hào quang của con rối kim loại vừa hiện ra, dưới chân Hàn Sâm lập †ức xuất hiện một vòng sáng hình bánh răng màu đen, khi vòng sáng hình bánh răng xoay tròn cũng là lúc cơ thể Hàn Sâm được phủ lên một kim loại đen sáng bóng.

Hàn Sâm cảm thấy thực lực của mình mạnh thêm không ít, hơn nữa thuộc tính sức mạnh dường như đã trở nên bất khả chiến bại, giống như được bổ sung thuộc tính sắc bén. Liên kết hơi nước vốn rất khó chặt đứt lại bị cắt ngang chỉ bằng một nhát chém, có vẻ dễ dàng hơn rất nhiều.

"Chẳng lẽ hào quang của con rối kim loại có khả năng tăng cường sức mạnh và độ sắc bén?" Hàn Sâm không có thời gian để suy nghĩ nhiều, cắn răng tiếp tục lùi sâu về trong biển dung nham.

Bây giờ Hàn Sâm không còn lối thoát nào nữa rồi, hắn định rút lui lên hòn đảo trên biển nham, xem thử có gặp bầy giao long và con sói kim loại hay không, nhằm mượn sức mạnh của chúng, có lẽ sẽ có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Hàn Sâm vung vẩy Định Phách Lôi Thần Kích, để lại một mạng lưới tơ sét. Song những sợi tơ sét kia không thể ẩn mình trong Lĩnh Vực, bị phá huỷ bởi sức mạnh bạo phát của tên ky sĩ cấp Vương, chẳng có chút tác dụng nào.

"Bụp!" Hàn Sâm lại bị trúng một thương, mặc dù không phải chỗ hiểm nhưng một dòng nước đã xông vào cơ thể hắn, tấn công dọc theo kinh mạch.

Hàn Sâm sử dụng khả năng gia cố Vĩnh Hằng của Chú Ngữ, gia cố toàn bộ huyết nhục kinh mạch gần dòng nước kia, bấy giờ mới ngăn cản được dòng sức mạnh kia lan tràn trong cơ thể hắn.

Trên người Hàn Sâm đã có mấy vết thương, song đều không phải vị trí quan trọng. Ky sỹ cấp Vương hơi kinh ngạc trong lòng, tuy hắn không đả thương đúng chỗ hiểm của Hàn Sâm nhưng hắn đã dùng thuật gen Nọc Độc. Đừng nói là một Công Tước, cho dù có là cường giả cấp Vương thì gen cũng đã bị ô nhiễm bởi gen độc, nhẹ thì tê liệt, nặng thì mất mạng luôn.

Thế mà Hàn Sâm vẫn có thể tiếp tục chiến đấu với hắn, thoạt nhìn không thấy bị ảnh hưởng gì nhiều, thực sự khiến hắn thấy hơi khó hiểu.

Hàn Sâm thầm nhíu mày trong lòng, hắn sắp đến gần hòn đảo kia, nhưng vẫn chưa thấy đám giao long dung nham đâu.

Đang suy nghĩ miên man, Hàn Sâm chợt cảm thấy người hãng hụt, cơ thể văng ra khỏi dung nham, tiến vào bên trong không gian quen thuộc.

Ky sỹ cấp Vương cũng vọt vào theo, thấy dung nham trên vòm trời và hòn đảo phía dưới, trên mặt toát lên vẻ kinh ngạc: “Trong tâm tinh cầu Kim Cương có một nơi như này ư?”

Hàn Sâm nhìn về phía hồ nước nhưng không thấy con Sói kim loại lam hay ngâm mình ở đó, cũng chẳng thấy bầy giao long dung nham, không khỏi ngấm ngầm than khổ: “Sao lại xui xẻo thế chứ, sao không có lấy một con?”

Thân thể Hàn Sâm lại dịch chuyển tức thời, vừa nhích lại gần hồ nước vừa vung Định Phách Lôi Thần Kích, ngăn cản đòn tấn công của tên ky sỹ cấp Vương, vừa dùng Động Huyền Khí Tràng quét xung quanh một cách điên cuồng.

Đột nhiên, Hàn Sâm phát hiện dưới hồ có một mảng xanh thẫm, lập tức khấp khởi mừng thầm.

Hoá ra con sói kim loại kia lặn sâu xuống nước rồi ngủ quên dưới đáy hồ.

Không do dự, Hàn Sâm liều mình ăn thêm một nhát thương từ tên ky sỹ cấp Vương, lao vào hồ nước như một mũi tên rời cung, bơi thẳng về phía con Sói kim loại dưới đáy hồ.

Tất nhiên ky sĩ cấp Vương cũng vọt xuống theo, vì tinh cầu Kim Cương không có dị chủng cấp Thần Hóa, hắn chẳng cần sợ.

Mới xuống nước, hắn đã làm kinh động con sói kim loại say ngủ dưới hồ. Còn Hàn Sâm, khi vào nước đã cố gắng thu lại khí tức toàn thân, tư thế xuống nước cũng nhẹ nhàng hoàn mỹ y như vận động viên nhảy cầu, hạn

chế lượng nước bắn lên hết sức có thể, không khiến hồ nước bị chấn động quá lớn.

Nhưng tên ky sĩ cấp Vương không kiêng dè nhiều như vậy, mở Lĩnh Vực Vương Giả nhảy tùm xuống. Lĩnh Vực Vương Giả bao phủ hơn nửa hồ nước, con sói kim loại dưới đáy hồ đương nhiên không là ngoại lệ.

Grào!

Con sói kim loại vốn đang say giấc đột nhiên nổi điên, thoáng cái đã bật dậy, bộ lông nó dựng đứng, tru lên một tiếng khủng khiếp.

Trong chớp mắt, hồ nước nổ tung, cả chiếc hồ như một suối phun, tất cả nước hồ bị phụt hết ra ngoài. Hàn Sâm gập cong người, đao kích đan chéo nhau chắn ở trước ngực, song vẫn nhận một lực xung kích cực lớn, bị thổi văng ra ngoài như nước hồ.

Cũng may hắn có áo giáp tôm hùm Tinh Hà cấp Vương bảo vệ cơ thể, bằng không sức mạnh chấn động này của con Sói kim loại lam có thể khiến xương cốt hắn vỡ nát.

“Quả là một thứ sức mạnh khủng khiếp, con Sói kim loại lam này rốt cuộc là cấp nào?” Hàn Sâm kinh ngạc, nghi ngờ tự hỏi.

Bên kia, ky sĩ cấp Vương biến sắc rõ rệt, cơ thể đông cứng trên không trung không dám nhúc nhích một chút nào. Con sói kim loại đang đứng ở đáy hồ cạn nước, đôi mắt xanh thãm nhìn chằm chặp hắn, khiến hắn cảm thấy mình bị Thần Chết theo dõi, trong lòng sinh ra cảm giác bất an kinh hãi, thân thể không khỏi run lên, ham muốn chạy trốn bật ra một cách mãnh liệt.

Song hắn không dám quay người chạy trốn, cứ như hắn chỉ cần xoay người là con sói kim loại ấy sẽ lập tức nhào lên, nuốt chửng hắn từ da đến xương.

Nước hồ rơi đầy trời, một người một sói cách nhau một khoảng, cùng nhìn nhau. Trên trán ky sĩ cấp Vương ứa đầy mồ hôi lạnh.

Hết chương 2319.

Chương 2320. Vạn Bản Quy Nguyên

Lĩnh Vực Vương Giả hệ Thủy không thể đem lại cho ky sĩ cấp Vương bất cứ cảm giác an toàn nào, bị con Sói kim loại lam nhìn chằm chằm, mồ hôi lạnh trên trán ky sĩ cấp Vương ngày càng nhiều, chảy xuống dọc theo gò má.

Grào!

Theo tiếng rống của con Sói kim loại lam, tứ chỉ cường tráng hữu lực vận sức. Tuy Lĩnh Vực Vương Giả hệ Thủy đang ở dưới sự tăng cường của hồ nước vẫn không thể tạo nên bất cứ ảnh hưởng nào cho Sói kim loại lam.

Bóng dáng Sói kim loại lam nhoáng lên, khi xuất hiện trở lại đã há miệng cắn lên thân thể của ky sĩ cấp Vương.

Bùm!

Trong khoảnh khắc ky sĩ cấp Vương bị cắn trúng, cơ thể nổ tung lên như làn nước, áo giáp trên người và vũ khí trực tiếp tan vỡ rồi bị con Sói cắn nuốt.

Làn nước bắn tung ra ngoài từ miệng Sói rơi xuống ngưng tụ lại, biến thành một người đàn ông dạng nước, nhanh chóng bỏ chạy về phía khoảng không dung nham bên trên.

“Hóa ra tên này lại là tộc Hoàng Cực, chắc đây là Hoàng Thể hệ Thủy nhỉ?” Hàn Sâm nhìn ky sĩ cấp Vương biến thành thủy nhân chạy về phía khoảng không dung nham, há lại để hắn chạy thoát được, lập tức chặn đường hắn, Định Phách Lôi Thần Kích trực tiếp đâm về phía cơ thể bằng nước.

“Ta là Thập Lục Hoàng Tử, mau tránh ra.” Ky sĩ cấp Vương hét lên.

Hắn không sợ Hàn Sâm mà là con Sói kim loại lam phía sau đã nuốt hết áo giáp và vũ khí của hắn, đang chuẩn bị nhào lên lần nữa.

Nếu hắn bị Hàn Sâm cản lại, e rằng sẽ bị con Sói kim loại lam công kích. Giờ hắn đã xác định, Sói kim loại lam chắc chắn là sự tồn tại khủng bố cấp Thần Hóa, vốn không thể đánh thắng nổi. Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy của hắn không có tác dụng gì trước mặt cường giả Thần Hóa, có thể may mắn trốn thoát một lần đã không dễ rồi.

"Ta còn là Bạch Hoàng cha ngươi đó." Hàn Sâm đâu chịu tin, tay võ lên Huyết Hạt Ngọc Cổ, vừa vỗ vừa dùng Định Phách Lôi Thần Kích đang giật đùng đùng quét tới, cứ cản lại tên ky sĩ cấp Vương này đã rồi tính.

Ky sĩ cấp Vương thấy con Sói kim loại lam bên dưới đã thủ thế chuẩn bị nhào tới lần nữa, căn bản không có thời gian để cho hắn do dự, chợt cắn răng, không né tránh mà trực tiếp nghênh đón Định Phách Lôi Thần Kích của Hàn Sâm.

"Đến hay lắm!" Hàn Sâm đâu thể hạ thủ lưu tình, Định Phách Lôi Thần Kích đâm thẳng vào Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy của ky sĩ cấp Vương.

Thứ Định Phách Lôi Thần Kích này ngay cả Bán Thần Hóa còn chẳng đỡ nổi, chắc chắn sẽ bị điện giật, Hàn Sâm không tin một Hoàng Thể cấp Vương có thể miễn cưỡng chống đỡ được.

Định Phách Lôi Thần Kích đâm vào cơ thể dạng nước, lôi điện màu bạc lập tức chớp lóe bên trong làn nước, khiến cả cơ thể dạng nước đều bị điện chiếu sáng.

Song thủy thể bị điện dính vào lại không lùi lại, chỉ thấy ky sĩ cấp Vương kêu lên thảm thiết song vẫn xông đến cạnh Hàn Sâm, trực tiếp va vào cơ thể hắn.

Cơ thể dạng nước đánh vào người Hàn Sâm chợt tan ra, nước dính hết lên người hắn.

"ÁI" Hàn Sâm lập tức kêu lên thảm thiết, lôi điện trong nước truyền lên người hắn, điện giật khiến cho tóc gáy lẫn lông tơ đều dựng đứng cả lên,

suýt nữa thì ngã từ trên không xuống.

Mà con Sói kim loại lam đã thét dài về phía bên này, thoạt nhìn chuẩn bị tấn công lần thứ hai. Hàn Sâm cố chịu đựng cảm giác tê dại trên người, đôi cánh sau lưng rung lên, dịch chuyển tức thời vào trong dung nham.

Sau khi Hàn Sâm dịch chuyển vào dung nham, nhanh chóng bay vút lên trên biển dung nham. Song hắn lại cảm thấy trên người sai sai, vừa rồi hắn bị nước do cơ thể ky sĩ cấp Vương biến thành dính ướt cả người, lúc đó còn bị điện giật nữa nhưng nước trên người đã biến mất, dường như là thẩm thấu vào trong cơ thể hắn.

Hàn Sâm có thể cảm nhận được rõ ràng có một sức mạnh như dòng nước đang rót vào trong cơ thể hắn, hơn nữa dường như còn thẩm thấu vào trong từng tế bào của hắn.

“Ngươi đang làm gì thế? Đi ra cho ta!” Hàn Sâm lạnh lùng quát lên.

“Hừ, ngươi nghĩ bản Hoàng Tử muốn thế này chắc? Nếu không phải do ngươi ép bản Hoàng Tử đến mức này thì sao ta lại phải sử dụng thuật Vạn Bản Quy Nguyên dung hợp với cơ thể của ngươi chứ. Ta đường đường là huyết mạch tộc Hoàng Cực, dung hợp với cơ thể hỗn tạp chủng tộc như ngươi, đó là phúc phận to lớn của ngươi… Í… Lạ nha… Ngươi lại có một tia huyết mạch tộc Hoàng Cực… Đúng là trời cũng giúp ta… Đáng tiếc là nhạt quá đi mất… Nhưng thôi còn hơn không có…” Giọng nói của ky sĩ cấp Vương vang lên từ trên cơ thể Hàn Sâm, dường như mỗi tế bào của Hàn Sâm đều đang rung động phát ra tiếng.

Hàn Sâm thầm buồn bực trong lòng. Biết thế hắn đã chẳng ngăn tên này lại, mình cứ bỏ đi là chẳng có chuyện gì rồi.

Tên ky sĩ cấp Vương tự xưng là Thập Lục Hoàng Tử này rõ ràng không dùng phương pháp đoạt thể xâm lấn thần thức bình thường mà là trực tiếp xâm chiếm tế bào của hắn, muốn đồng hóa cơ thể hắn.

“Cái gì, ngươi là Thập Lục Hoàng Tử thật hả?” Hàn Sâm vừa âm thâm sử dụng sức mạnh muốn ngăn cản cỗ lực lượng kia xâm lấn cơ thể hắn vừa hỏi.

“Hừ, bản Hoàng Tử là Bạch Dịch.” Giọng nói vọng ra từ trong cơ thể Hàn Sâm.

“À ờ Hoàng Tử đại nhân, ngươi xem thế này có được không? Chúng ta coi như chuyện trước kia chưa từng xảy ra, ngươi đi ra khỏi cơ thể ta, chúng ta ai đi đường nấy, thấy sao?” Hàn Sâm nói.

“Giờ biết sợ rồi hả? Tiếc là muộn rồi, thuật Vạn Bản Quy Nguyên đã phát động thì ngay cả bản thân ta cũng không thể nghịch chuyển

được, nhất định phải đồng hóa hoàn toàn cơ thể ngươi mới thôi.” Bạch Dịch hừ lạnh đáp.

“Nghĩ cách đi xem nào?” Hàn Sâm đã thử đủ loại sức mạnh, Băng Cơ Ngọc Cốt, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đều không thể ngăn cản được cỗ sức mạnh kia xâm lấn cơ thể hắn.

“Ngươi không cần lãng phí sức lực nữa, gọi là Vạn Bản Quy Nguyên vì giờ ta đã trở thành một bộ phận của thân thể ngươi, hóa thành đồng nguyên với ngươi, dung nhập vào trong từng tế bào thậm chí là gen của ngươi, sau đó sẽ từ từ đồng hóa từng tế bào, thay đổi gen, cuối cùng biến ngươi trở thành ta…” Bạch Dịch lạnh lùng nói.

“Đây chẳng phải nông thôn bao quanh thành thị à?” Hàn Sâm lập tức sầu não.

Sinh vật bình thường cướp đoạt thân thể đều là trực tiếp xâm nhập vào Thức Hải, còn tên này thì đi đường khác hẳn, bắt đầu đồng hóa từ thân thể, lại may mắn tránh khỏi việc xâm nhập hồn hải bị áo giáp tinh thể đen trực tiếp tiêu diệt.

Giờ Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy của Bạch Dịch đã xâm lấn vào từng

†ế bào của Hàn Sâm. Nếu Hàn Sâm muốn giải quyết hắn thì nhất định phải phá hủy tế bào của mình, cũng đồng nghĩa với việc hủy diệt chính cơ thể mình, nhất thời khiến hắn rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Theo sự đồng hóa của Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy với cơ thể Hàn Sâm, Hàn Sâm cảm nhận rõ ràng cơ thể mình xảy ra một vài thay đổi.

“Tận hưởng sinh mệnh cuối cùng của ngươi đi. Chỉ rất nhanh thôi ngươi sẽ biến thành ta, ta cũng sẽ thu nạp tất cả của ngươi, bao gồm cả thân thể và ý thức, còn có tất cả ký ức của ngươi nữa. Chỉ cần là những gì thuộc về thân thể này, đều quy về sở hữu của bản Hoàng Tử.” Bạch Dịch lạnh lùng nói tiếp.

“Ngươi ngây thơ quá rồi đấy.” Hàn Sâm cười nhạt. Sức mạnh của Chú Ngữ phát động, một ký hiệu thần bí xuất hiện trên trán Hàn Sâm.

Sức mạnh gia cố Vĩnh Hằng tác dụng trên cơ thể Hàn Sâm, nhất thời khiến cho cơ thể hắn không chịu bất cứ thay đổi nào dưới trạng thái gia cố.

“Đây là sức mạnh gì?” Bạch Dịch kinh hoàng kêu lên.

Hết chương 2320.

Chương 2321. Luyện hóa

Hàn Sâm không trả lời, sức mạnh gia cố của Vĩnh Hằng tác động lên cơ thể hắn, khiến cơ thể hắn ở trong trạng thái gia cố, gia cố cả Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ của Bạch Dịch, làm nó không thể tiếp tục xâm lấn tế bào của Hàn Sâm, song cũng khó rút lui ra ngoài.

Nhưng sự gia cố từ Vĩnh Hằng chỉ có thể duy trì hiện trạng không thể loại bỏ sự xâm nhập của Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ.

“Bạch Dịch, hiện tại tốt hơn là ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta cho đàng hoàng, bằng không đừng trách ta trở mặt vô tình.” Hàn Sâm chạy ra khỏi khe núi lớn rồi mới nói với Bạch Dịch.

Bạch Dịch lạnh lùng nói: “Bản hoàng tử không hù dọa ngươi đâu. Tuy sức mạnh của ngươi đã giam cầm quá trình Vạn Bản Quy Nguyên nhưng cơ thể

của ngươi cũng đã bị cấm chế. Cứ kéo dài trạng thái này, không có bất cứ thay đổi nào, ngươi cũng không thể làm gì bản hoàng tử”

“Ngươi thực sự là Thập Lục hoàng tử?” Hàn Sâm không thèm để ý lời Bạch Dịch nói, tiếp tục hỏi.

“Đương nhiên là thật, tự ngươi đi hỏi thăm đi, đương nhiên sẽ biết uy danh của bản hoàng tử.” Bạch Dịch khinh miệt nói.

“Một hoàng tử như ngươi vì sao lại tới Lạc Viên Thánh Ky Sĩ, còn muốn cướp một con rối kim loại?” Hàn Sâm lại hỏi, hắn cảm thấy chuyện này không đơn giản.

Lạc Viên Thánh Ky Sĩ là nơi dành riêng cho các ky sĩ thân vệ. Các hoàng tử công chúa thường không tới đây, càng không thể đến để lấy thi thể của một con rối kim loại và đánh nhau với một kẻ cấp Công Tước như hắn. Hàn Sâm mới đến đây lần đầu tiên mà đã gặp chuyện này, thật sự quá trùng hợp rồi đấy.

Bạch Dịch lạnh lùng đáp: “Chẳng phải vì tiện nhân Bạch Lăng Sương gạt ta tới đây ư, nếu không bản hoàng tử nào có rỗi hơi đến đây.”

Hàn Sâm nghe vậy, lập tức hiểu ngay, Bạch Lăng Sương chính là Thập công chúa, cũng là người không hợp với Bạch Vị nhất.

Nghĩ kỹ lại thì lúc trước Hàn Sâm vừa tới trạm không gian đã gặp Bạch Vô Thường, bây giờ lại đụng mặt Bạch Dịch. Rõ ràng không thể có nhiều chuyện trùng hợp như vậy, e rằng chuyện Bạch Vô Thường cũng có cái bóng của Bạch Lăng Sương đứng sau.

Mặc dù chưa từng gặp mặt Bạch Lăng Sương nhưng Hàn Sâm cũng phần nào hiểu được tính tình và thủ đoạn của cô gái này.

“Bạch Lăng Sương phái ngươi tới giết ta?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Nào có chuyện đó, tóm lại là sau này bổn hoàng tử nhất định sẽ khiến con tiện nhân hèn hạ ấy đẹp mặt.” Rõ ràng Bạch Dịch không muốn nhắc tới vấn

đề này, hắn bị Bạch Lăng Sương gạ nên mới tới đây, kết quả lại bị hố hàng nhiều đến thế này.

Bất kể là Hàn Sâm hay Bạch Lăng Sương, lúc này đều bị Bạch Dịch ghi vào sổ nợ, muốn giết cho sướng tay.

“Đó là chuyện của sau này. Chúng ta nói chuyện về tình hình trước mắt đi? Bây giờ ngươi không thể đồng hóa cơ thể ta nữa, nói thử xem nào, ngươi định làm gì không?” Hàn Sâm thản nhiên hỏi.

Bạch Dịch lãnh đạm nói: “Vạn Bổn Quy Nguyên đã phát động sẽ không có đường lui, quá trình này không thể đảo ngược. Bổn hoàng tử chắc chắn sẽ đồng hóa ngươi, sức mạnh này của ngươi không thể tồn tại mãi, cuối cùng thân thể ngươi vẫn thuộc về bổn hoàng tử.”

“Ngươi dám chắc ta không còn cách khác?” Hàn Sâm nghiêm túc hỏi.

“Chỉ có một con đường, ngươi chết ta sống.” Bạch Dịch khẳng định, rõ ràng hắn rất tự tin với thuật Vạn Bản Quy Nguyên của mình.

“Ta vốn muốn chừa cho ngươi một con đường sống. Bản thân ngươi không muốn đấy nhé, vậy thì đừng trách ta.” Hàn Sâm khẽ than thở.

Giết một hoàng tử trong quốc gia của hoàng đế là một việc cực kỳ điên rồ, chắc chắn sẽ bị Bạch Hoàng truy cứu đến cùng.

Tộc Hoàng Cực có quá nhiều cao thủ, cường giả giỏi tính toán và tinh thông các loại gen đặc biệt như Bạch tiên sinh không hiếm. Hàn Sâm không biết mình có bị phát giác nếu giết Bạch Dịch hay không, thế nên vẫn chưa xuống tay giết.

Hiện tại Hàn Sâm không có nhiều lựa chọn, nếu Bạch Dịch không thể tách ra, chỉ cần Bạch Hoàng biết Bạch Dịch trên người Hàn Sâm, chắc chắn sẽ giúp Bạch Dịch đồng hóa cơ thể Hàn Sâm, thế nên Hàn Sâm chỉ có thể ra tay nhằm chiếm ưu thế.

Bạch Dịch tỏ ý khinh thường: “Bây giờ ta đã dung nhập vào trong tế bào của ngươi, chẳng khác nào một phần thân thể ngươi, trừ phi ngươi tự sát,

còn không thì sẽ ta bất tử, ngươi có thể làm gì đây?”

“Nếu người của Bạch gia ai cũng ngây thơ như ngươi thì tốt quá.” Hàn Sâm than nhẹ một tiếng. Bạch Dịch đúng là kẻ kém thông minh nhất trong Bạch gia, đến cả Bạch Vi còn khôn hơn hắn không biết bao nhiêu lần.

Bị Bạch Lăng Sương gài bẫy lợi dụng thì thôi đi, lại còn kiêu ngạo không biết sống chết thế này, không biết hắn sống sót kiểu gì trong môi trường cạnh tranh khốc liệt ở tộc Hoàng Cực.

“Cũng đúng, thiểu năng thế này thì ai thèm để mắt đến hắn, muốn trừ khử hắn?” Trong lúc Hàn Sâm suy nghĩ, một điểm màu trắng hơi cháy lên trong mắt hắn.

Điểm trắng rực cháy này càng mở ra thì cơ thể Hàn Sâm cũng dần dần được bao phủ bởi vầng sáng thánh khiết, cơ thể bằng xương bằng thịt ban đầu biến thành thể Thần Linh.

am

“Chuyện… Chuyện này sao có thể…” Bạch Dịch khiếp đảm kêu lên, hắn phát hiện Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ bị lột khỏi tế bào của Hàn Sâm.

Điều càng làm Bạch Dịch khiếp hãi chính là Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ của hắn tỏ ra hết sức kém cỏi trước thứ sức mạnh kia, sự chênh lệch trên gen khiến Bạch Dịch kinh sợ từ tận bản năng.

“Đây là cái gì… Đây là sức mạnh gì… Tại sao Hoàng Thể của ta cũng thấy sợ… Không thể nào… Hoàng Thể của bọn ta là thể chất mạnh nhất thế gian… Là gen mạnh nhất… Không thể có gen nào mạnh hơn gen của bọn ta…” Bạch Dịch có cảm giác từng giọt từng giọt Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ của mình bị bóc ra ngoài, hơn nữa còn bị luồng sức mạnh kia áp chế không thể nhúc nhích, trong lòng càng lúc càng kinh hãi, không còn chút bình tĩnh nào.

Hàn Sâm không thèm để ý Bạch Dịch, cả người hắn đã hoá thành Thần Linh Siêu Cấp. Dưới trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, ngang ngược bóc Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ ra ngoài.

Trình độ tiến hoá gen của Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy rất cao, nhưng trước thể Thần Linh Siêu Cấp nó lại giống như tạp chất, trừ khi bị Hàn Sâm hấp thu và luyện hoá, bằng không không thể dung hợp với nó.

Trước thể Thần Linh Siêu Cấp của Hàn Sâm, Bạch Dịch cảm thấy Hoàng Thể Bản nguyên Thuỷ vốn rất cao quý của mình thoáng cái đã biến thành thứ gen hạ đẳng, chỉ có thể ngước lên nhìn cao quý khiến người ta sợ hãi kia.

Từng giọt từng giọt dịch thể như suối trong bị lột ra, dưới sức mạnh của thể Thần Linh Siêu Cấp, chúng được luyện hoá từng giọt một.

“Không… Đừng giết ta… Để ta tự tách ra… Cuối cùng Bạch Dịch cũng đã thấy sợ hãi. Sức mạnh Bản Nguyên nhanh chóng bị Hàn Sâm luyện hóa. Bạch Dịch thực sự không hiểu, tại sao một Công Tước lại có sức mạnh đáng sợ như vậy, bởi vì thực lực tuyệt đối không phải rất mạnh, có lẽ chỉ đạt

đến trình độ cấp Vương nhưng cảm giác áp chế từ gen lại khiến Bạch Dịch biết gen của đối phương còn cao cấp hơn cả Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ của hắn.

“Muộn rồi.” Hàn Sâm hờ hững đáp, sức mạnh Thần Linh Siêu Cấp trên người càng tăng cao. Nếu đã ra tay thì hắn sẽ không chừa lại bất cứ mối họa nào. “Ngươi không thể giết ta… Ta là Thập Lục hoàng tử… Ta là con của Bạch Hoàng… Ta…” Tiếng nói của Bạch Dịch dần dần biến mất, Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy của hắn nhanh chóng bị luyện hóa dưới thể Thần Linh Siêu Cấp.

Hết chương 2321.

Chương 2322. Lựa chọn

Chỉ trong chốc lát, Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ đã bị luyện hoá thành một giọt nước, trong suốt long lanh như một viên pha lê hoàn mỹ.

“Săn giết dị chủng Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ cấp Vương, phát hiện gen dị chủng đột biến.”

Hàn Sâm thoát khỏi trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, có cảm giác cơ thể vô cùng suy yếu, thể chất và cấp bậc của hắn càng được cải thiện thì thời gian giữ vững trạng thái Thần Linh Siêu Cấp càng nhiều hơn, nhưng gánh nặng vẫn rất lớn, khó có thể duy trì trạng thái Thần Linh Siêu Cấp trong một thời gian dài.

“Không biết sau khi thăng cấp Thần Hóa có thể sử dụng trạng thái Thần Linh Siêu Cấp trong một thời gian dài hay không.” Hàn Sâm ngẫm nghĩ trong lòng, lập tức nuốt giọt nước vào bụng, luyện hóa bằng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật.

Tương tự như luyện hóa gen đột biến của Long Dực và Thạch Ngưu, sau khi Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh luyện hóa xong giọt nước kia,

Hàn Sâm lại có thêm sức mạnh của một loại gen huyết mạch khác, nhưng lần này là sức mạnh gen huyết mạch cấp Vương.

Hàn Sâm vừa nghĩ đã thấy cơ thể mình bắt đầu hóa thành chất lỏng trong suốt, cả người như được tạo nên từ nước.

"Sức mạnh Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy ư?" Hàn Sâm khấp khởi mừng thầm. Hắn vừa nghĩ đã thấy sóng nước trong cơ thể đảo dập dờn, tạo thành một Lĩnh Vực Vương Giả hệ Thuỷ, giống y chang cái mà Bạch Dịch từng dùng.

"Nếu nhận được thêm mấy gen dị chủng vương giả đột biến thì tốt quá, gen dị chủng Thần Hóa đột biến càng tốt nữa. Thế thì vô địch luôn." Hàn Sâm càng thêm yêu quý Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyết Mạch Lược Đoạt Thuật.

Song Hàn Sâm vẫn hơi nhức đầu, giết Bạch Dịch thì béo bở đấy nhưng Bạch Dịch chết thì Bạch Hoàng chắc chắn sẽ truy xét tận ngọn ngành, muốn thoát khỏi vòng nghỉ vấn là một chuyện rất khó.

Chưa cần nhắc đến việc Bạch Lăng Sương biết Bạch Dịch chắc chắn đã đến gặp Hàn Sâm, cho dù Bạch Lăng Sương không biết thì trong tộc Hoàng Cực cũng không thiếu cường giả mạnh như Bạch tiên sinh. Nói không chừng họ còn có thuật gen đặc biệt nào đó có thể chỉ ra ngay hung thủ giết hại Bạch Dịch.

Hàn Sâm mở Động Huyền Khí Tràng và Tử Đồng Thần Điệp, xóa sạch mọi dấu vết có thể còn sót lại. Điều duy nhất khiến Hàn Sâm cảm thấy tương đối may mắn là hắn sẽ không để lại vết tích nào khi ở thể trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, có lẽ không có người ngoài nào điều tra được những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian đó.

Thể Thần Linh Siêu Cấp là thứ không thể xâm nhập, không thể bị thuật gen truy xét.

Nhưng dù sao Bạch Dịch vẫn đã chết ở nơi Hàn Sâm từng xuất hiện. Có rất ít ky sĩ khác tới tỉnh câu Kim Cương. Cho dù không đủ bằng chứng chính

xác thì cũng chẳng có ai dám đảm bảo Bạch Hoàng "thà giết lầm nghìn người chứ không bỏ sót" hay không.

Hàn Sâm không ở lại tinh cầu Kim Cương nữa, mang theo con rối kim loại rời khỏi nơi đây, định trở về vạch kế hoạch cho chắc, nhỡ sự việc bị vỡ lở thì phải trốn khỏi tộc Hoàng Cực kiểu gì.

Thực ra Hàn Sâm đã nghĩ đến việc trốn khỏi tộc Hoàng Cực ngay lập tức, tiếp tục ở lại nơi này quả là quá mạo hiểm.

Vừa mới rời khỏi tinh cầu Kim Cương tới trạm không gian, đang ngồi trong đại sảnh, chờ phi thuyền, bỗng thấy một cô nàng tiến lại, ngồi xuống đối diện Hàn Sâm, liếc nhìn từ đầu đến chân hắn.

"Thập Lục đệ, ngươi sử dụng thuật Vạn Bổn Quy Nguyên cơ à?" Cô gái hơi kinh ngạc.

Đầu Hàn Sâm nhảy số, học theo giọng điệu lạnh lùng của Bạch Dịch, đáp: "Có thể bức ép ta đến mức này, tên Hàn Sâm ấy cũng có chút bản lĩnh. Bạch Lăng Sương, ngươi cố ý lừa ta?"

Bạch Lăng Sương cười khanh khách: "Thập Lục đệ, tự ngươi đòi đi đấy chứ, đâu liên quan đến ta? Nhưng mà sau khi dung hợp với Hàn Sâm thì ngươi trông dễ nhìn hơn hẳn đấy"

"Bạch Lăng Sương!" Mặt Hàn Sâm lạnh lẽo như băng, Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy bộc phát, toàn thân hóa thành nước trong suốt, đồng thời khuếch trương Lĩnh Vực Vương Giả hệ Thuỷ, bao trùm toàn bộ trạm không gian.

"Thập Lục đệ, việc gì phải nóng nảy như thế?" Bạch Lăng Sương đứng trong Lĩnh Vực Vương Giả nhưng vẫn bình tĩnh như thường, dường như Lĩnh Vực hệ Thủy khủng khiếp kia không ảnh hưởng đến nàng.

Trên cơ thể Bạch Lăng Sương tản ra một vầng hào quang dìu dịu màu lam, kết hợp với dung mạo xinh đẹp và vóc dáng cao ráo nhưng vẫn đầy đủ điện nước của nàng, cả người tựa như nữ thần đến từ cõi thần giới, dường như tất thảy thế gian khó có thể vấy bẩn thân thể nàng.

Theo vầng hào quang xanh lam lan tỏa trên người Bạch Lăng Sương, Lĩnh Vực Vương Giả hệ Thuỷ của Hàn Sâm bị đóng băng, vỡ tan theo nhịp vung lên của Bạch Lăng Sương, băng vụn vỡ tung ra đầy đất.

Hàn Sâm thầm rùng mình, hóa ra Bạch Lăng Sương đã là Bán Bộ Thần Hóa, hơn nữa còn là đỉnh cấp,… Thực lực bỏ xa Bạch Dịch.

Sau khi đánh nát Lĩnh Vực hệ Thủy, hào quang màu lam trên người Bạch Lăng Sương tản đi, bình tĩnh nói: "Ngươi hãy làm việc ngươi nên làm, chuyện ta đã hứa thì ta đương nhiên sẽ không quên. Khi trời tối hãy qua thành Dạ Mị, ta không để ngươi thua thiệt nửa phần."

Dứt lời, Bạch Lăng Sương định đứng dậy rời đi, nhưng mới chỉ được hai bước, dường như vừa nghĩ tới điều gì, nàng xoay người nhìn Hàn Sâm, nói: "Thập Lục đệ, ngươi đã dung hợp thân thể của Hàn Sâm, nếu không lợi dụng nó thì lãng phí quá rồi."

"Ngươi muốn thế nào?" Hàn Sâm bực tức ra mặt.

Bạch Lăng Sương chỉnh lọn tóc quăn màu ánh kim trên trán, cười tửm †tỉm: "Hàn Sâm mang theo một con dị chủng Bán Bộ Thần Hoá, ngươi có thể thu hồi đồ đạc của hắn trước. Ta từng thấy con dị chủng kia, gen rất tốt, có khả năng thăng cấp Thần Hoá rất lớn. Có con dị chủng ấy thì ngươi chắc chắn không thiệt đâu.

"Hừ, còn cần ngươi nói chắc, ta biết chứ." Hàn Sâm nói với giọng khinh miệt.

"Nhớ, tối mai đến thành Dạ Mi." Bạch Lăng Sương cười nhạt, không nói gì thêm, quay người rời khỏi trạm không gian.

Vẻ mặt Hàn Sâm biến đổi không ngừng. Tình hình bây giờ rất phức tạp, hắn phải đưa ra quyết định càng sớm càng tốt.

Rõ ràng Bạch Lăng Sương đã cho rằng Bạch Dịch giết chết Hàn Sâm. Nếu là Công Tước bình thường sẽ chết là chắc, cứ coi như là cường giả cấp Vương thì cơ hội sống sót dưới tay Bạch Dịch cũng rất thấp.

Điều có lợi với Hàn Sâm là Bạch Dịch sử dụng thuật Vạn Bản Quy Nguyên, chuyện này Bạch Lăng Sương biết rồi. Sau khi dùng thuật Vạn Bản Quy Nguyên, Bạch Dịch sẽ chiếm lấy cơ thể Hàn Sâm, biến thành bộ dạng của Hàn Sâm, sau này mới từ từ thay đổi về như cũ.

Bây giờ Hàn Sâm đã có Hoàng Thể bản Nguyên Thuỷ, hắn có điều kiện giả mạo Bạch Dịch, trở thành Thập Lục hoàng tử của tộc Hoàng Cực.

Điều này an toàn hơn việc để Bạch Hoàng biết tin Bạch Dịch chết và mở một cuộc điều tra.

Điểm bất lợi duy nhất với Hàn Sâm là sau khi thực hiện thành công Vạn Bản Quy Nguyên thì Bạch Dịch sẽ tiếp thu tất cả những thứ thuộc về Hàn Sâm, bao gồm cả trí nhớ của hắn.

Nhưng Hàn Sâm chỉ luyện hóa được gen đột biến của Bạch Dịch, chiếm được Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ, không hề có trí nhớ và vân vân mây mây. Nếu Hàn Sâm muốn đóng giả Bạch Dịch thì tồn tại rủi ro nguy hiểm rất lớn, rất có thể bị vạch trần.

“Bây giờ không còn đường nào để đi, chỉ có thể thử một chút thôi.” Hàn Sâm cố gắng định thần lại, suy tính xem tiếp đó mình nên làm gì

mới không khiến những người xung quanh nghỉ ngờ.

Tiếc là Hàn Sâm không rõ con người bình thường của Bạch Dịch, nhìn †ừ cuộc tiếp xúc ngắn ngủi thì Bạch Dịch có vẻ chỉ là một tên nhãi thiển cận không biết nhìn xa trông rộng.

“Đã thế thì ta cứ về mang bọn Huyết Kỳ Lân đi, sau đó qua nhà Bạch Dịch.” Trong lòng Hàn Sâm đã có quyết định, không chần chừ nữa.

Việc đã đến nước này, kiểu gì cũng phải liều một phen.

Hết chương 2322.

Chương 2323. Giả mạo hoàng tử

Trên đường tới tinh cầu Phong Vực, Hàn Sâm gửi tin nhắn đến một dãy số, tin được viết bằng mật mã.

Đây là thứ Bạch tiên sinh đã dạy Hàn Sâm, dãy số được gửi tin nhắn đương nhiên cũng là của hắn.

Bạch tiên sinh chỉ nói là nếu có chuyện khẩn cấp thì Hàn Sâm có thể nhắn tin bằng mật mã đến dãy số này, hắn sẽ nghĩ cách bắt liên lạc với Hàn Sâm.

Văn bản mật mã rất đơn giản, không phải tự thuật những gì đã xảy đến với Hàn Sâm, chỉ báo Bạch tiên sinh là hắn có chuyện đặc biệt khẩn cấp.

Gửi tin nhắn xong, Hàn Sâm kiên nhãn chờ đợi. Khoảng nửa tiếng sau, máy truyền tin của hắn vang lên, một tin nhắn được gửi đến bằng số lạ.

Hàn Sâm mở ra xem, tin nhắn được gửi bằng ngôn ngữ mật mã, Hàn Sâm vừa nhìn đã hiểu ý nghĩa của nó.

“Tiếp tục làm đi, tài liệu ngươi cần đang ở trong nhà của hắn, đêm nay phải đi”

Đọc xong, Hàn Sâm há hốc miệng. Rõ ràng Bạch tiên sinh đã biết chuyện hắn giết hết Bạch Dịch, hơn nữa còn biết hắn giả mạo Bach Dịch. Không nghi ngờ gì nữa, Bạch tiên sinh đang ám chỉ Bạch Dịch.

Kể cả khi người ta giải mã được văn bản mật mã trong tin nhắn thì cũng không biết nó có nghĩa là gì.

Mặc dù không hiểu tại sao Bạch tiên sinh biết chuyện nhưng ngay cả Bạch tiên sinh cũng bảo hắn tiếp tục giả mạo tiếp, vậy chắc là có khả năng thành công.

Tài liệu mà Bạch tiên sinh nhắc tới chắc chắn là tư liệu của Bạch Dịch. Nếu lấy được chỗ tài liệu đó thì hắn có thể càng hiểu rõ hơn về Bạch Dịch, chuyện đóng giả sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Vấn đề là lúc này hắn không biết gì về Bạch Dịch. Đến tận bây giờ, hắn cũng không biết Bạch Dịch sống ở đâu, và nhà của Bạch Dịch có những

người nào, bạn bè hắn ra sao. Cứ xông tới thế này dễ bị bại lộ thân phận lắm.

Tài liệu mà Bạch tiên sinh nói rốt cuộc ở đâu? Hàn Sâm không có chút manh mối nào.

Hàn Sâm đợi mãi đến tận lúc tới tinh cầu Phong Vực, nhưng Bạch tiên sinh không gửi thêm tin nhắn. Rõ ràng hắn chỉ giúp Hàn Sâm được chừng này. Bằng không chẳng cần Hàn Sâm đi hỏi, chắc chắn hắn sẽ làm tất cả những thứ có thể.

Hàn Sâm tìm tòi tư liệu của Bạch Dịch trên mạng, thông tin lấy được cũng không chỉ tiết cho lắm. Chỉ biết hắn là Thập Lục hoàng tử, am hiểu sức mạnh hệ Thuỷ, tính tình cực kỳ ngang ngược độc đoán. Mẹ hắn là Thánh Nữ của tộc Hải Yêu, song nàng đã qua đời mấy năm trước.

Điều này làm Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm. Không ai hiểu con bằng mẹ, nếu mẹ Bạch Dịch vẫn còn đó thì sợ rằng chỉ đụng mặt một lần sẽ vạch trần thân phận của Hàn Sâm ngay lập tức.

Về phần Bạch Hoàng, Hàn Sâm không lo lắng lắm. Bạch Hoàng đông con cháu, ngoại trừ mấy người đặc biệt được sủng ái thì rất ít người được gặp hắn thường xuyên.

Hiển nhiên Bạch Dịch không thuộc loại được yêu chiều kia… Tộc Hải Yêu cũng đã bị diệt tộc từ lâu. Sau khi tộc bị diệt, mẹ Bạch Dịch đến nương nhờ Tộc Hoàng Cực, sau đó được Bạch Hoàng phong làm phi tử. Về cơ bản, Bạch Dịch không có ai chống lưng, chỉ là một hoàng tử rất bình thường.

Thiên phú của Bạch Dịch trên các phương diện không hề tệ, nhưng cũng không đặc biệt nổi bật trong đám hoàng tử. Hơn nữa tính tình khá nóng nảy, tự cao tự đại, lại còn tham lợi nhỏ, chẳng có nhiều thành tích, cũng không được Bạch Hoàng coi trọng, chưa từng tạo cơ hội tốt cho hắn phát triển.

Tuy Bạch Dịch lớn tuổi hơn Bạch Vi nhiều nhưng đến bây giờ mới có một tinh cầu. Song tinh cầu của hắn giàu tài nguyên hơn Bạch Vi rất nhiều, có thể chèo chống hắn thăng lên cấp Vương, nhưng chỉ có thế, muốn tiến thêm bước nữa thì nguồn tài nguyên ấy chưa đủ.

Đó là tất cả những gì Hàn Sâm biết được. Về chuyện trên tinh cầu của Bạch Dịch có những ai, bạn bè, thân tín thế nào…, thì không thể tìm kiếm ra trên mạng.

Ngay đến việc tinh cầu kia có hình dạng ra sao, kiến trúc trên đó là gì… Hàn Sâm cũng không tìm được hình ảnh nào, chẳng biết gì về nó.

Đến tinh cầu Phong Vực, Hàn Sâm chạy thẳng tới chỗ ở của đám Huyết Kỳ Lân.

Bạch Vi vẫn tu hành trong Đế Viên, không có ở tinh cầu Phong Vực. Hàn Sâm đưa theo Bảo Nhi, Huyết Kỳ Lân và Tiểu Hồng Điểu đi luôn, không nói hai lời, lập tức rời khỏi tinh cầu Phong Vực, ngồi phi thuyền tới tinh cầu Thuỷ Vực của Bạch Dịch.

Tinh cầu Thuỷ Vực đúng với tên của nó, hầu hết toàn bộ tinh cầu bị bao phủ bởi nước, thỉnh thoảng mới thấy mấy hòn đảo nhỏ, không đáng kể chút nào.

Dưới nước có rất nhiều loài sinh vật, rất thích hợp cho việc tu hành với cơ thể mang thuộc tính thuỷ của Bạch Dịch. Xem như là một tinh cầu tương đối khá.

Hàn Sâm không thấy thành thị hay thứ gì giống như vậy ở bề mặt tinh cầu, hắn thầm nghĩ rất có thể thành phố đang nằm dưới nước.

Vì vậy Hàn Sâm hơi rầu rĩ, hắn đâu biết thành phố dưới nước ở xó nào, cứ đi tìm lung tung chẳng phải sẽ khiến người khác nghỉ ngờ hay sao?

Nếu hắn là Bạch Dịch thì đương nhiên không thể không biết nhà mình ở đâu, còn cần phải lặn xuống biển rộng tìm linh tinh hay sao?

Hàn Sâm tiến vào tầng khí quyển Thuỷ Vực, đang thầm lo lắng, đột nhiên thấy một bóng dáng rẽ nước bay lên không trung, chặn Hàn Sâm lại.

“Ngươi là ai mà dám tự tiện đột nhập tinh cầu Thủy Vực?” Bóng dáng kia đạp sóng vút lên không trung, nhìn Hàn Sâm chằm chặtp rồi hỏi.

Hàn Sâm dò xét người nọ, thấy đó là một thiếu nữ có mái tóc dài màu xanh lam. Cô nàng rất khác những cô gái Tộc Hoàng Cực bình thường, vành tai

nàng giống như một đôi vây cá màu xanh lam, nửa thân dưới không có chân mà là một cái đuôi cá tương tự tộc Kana, nhưng không giống nhau lắm.

“Đây chẳng phải là tộc Hải Yêu ư?” Hàn Sâm nghĩ bụng.

“Ngay cả bản hoàng tử mà ngươi cũng không nhận ra sao?” Hàn Sâm lạnh lùng quát một tiếng, đồng thời khởi động Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ. Lĩnh vực Vương Giả hệ Thuỷ mở ra, lập tức trói lấy cơ thể thiếu nữ Hải Yêu, kéo đến trước mặt hắn.

“Hoàng tử điện hạ… Là ngài ư?” Thiếu nữ Hải Yêu mở to hai mắt nhìn Hàn Sâm với ánh mắt không thể tin nổi, một lúc lâu sau mới định thần, cả kinh thốt lên: “Hoàng tử điện hạ… Ngài sử dụng thuật Vạn Bản Quy Nguyên?”

“Biết mà còn nói nhảm nhiều như vậy, còn không mau đi dọn dẹp, bản

hoàng tử muốn bế quan đồng hóa cơ thể.” Hàn Sâm lạnh lùng nói, đồng thời thu hồi lĩnh vực hệ Thuỷ vương giả, thả thiếu nữ Hải Yêu ra.

Thiếu nữ Hải Yêu nhất thời kinh sợ, đáp: “Ly Ly tuân lệnh.” Dứt lời, thiếu nữ Hải Yêu lập tức quẫy đuôi, lặn xuống biển.

Hàn Sâm bình tĩnh bám theo, chẳng mấy chốc đã thấy dưới biển có một thành phố xinh đẹp trông như thành thị dưới nước trong truyện cổ tích hiện ra trước mắt hắn.

Cả thành phố được bao bọc bởi vầng thần quang màu lam, tách biệt với phần nước biển, thoạt nhìn vô cùng huyền ảo.

“Quả nhiên, cảnh vật nơi này tốt hơn tinh cầu Phong Vực biết bao

nhiêu lần.” Hàn Sâm vừa nghĩ thầm vừa đi theo thiếu nữ Hải Yêu tiến vào thành Hải Để.

Trái ngược với mong đợi của Hàn Sâm, thành Hải Để nhìn bên ngoài rất xinh đẹp và sáng sủa nhưng bên trong lại đầy bụi và rác rưởi, rất nhiều công trình kiến trúc dường như không được tu sửa nhiều năm qua.

Hơn nữa một toà thành dưới đáy biển lớn như thế này, dù chứa một trăm triệu người cũng không thành vấn đề, nhưng sau khi tiến vào thành Hải Để, hắn không thấy một sinh vật sống nào ngoài thiếu nữ Hải Yêu tên Ly Ly.

“Xem ra tên Thập Lục hoàng tử này sống cũng không sung sướng gì cho cam” Hàn Sâm tự nhủ.

Hết chương 2323.

Chương 2324. Hoàng tử phi

Khi bước đến quảng trường, Hàn Sâm và Bảo Nhi cùng mở to mắt nhìn, chỉ thấy vốn phải là một quảng trường trong đại dương hết sức xinh đẹp, hiện tại lại chỉ toàn rác rưởi. Đáng sợ hơn chính là ở đó có rất nhiều đầu lâu chất đống với nhau, nhìn qua cũng biết chúng đến từ những chủng tộc khác nhau, chất cao như núi tại quảng trường, máu me đọng lại nhuộm nơi đây thành một màu đỏ thẫm.

Nhưng trên quảng trường chỉ thấy đầu lâu mà không nhìn ra thi thể.

“Chắc nơi này không chỉ còn một sinh vật sống là Ly Ly đâu nhỉ?” Hàn Sâm thầm ngạc nhiên.

Băng qua quảng trường không bao xa là tới một cung điện, thoạt nhìn rất xa hoa xinh đẹp. Nơi này nhìn thoáng qua khá sạch sẽ, hơn nữa trước cổng cung điện còn có ky sĩ đứng canh.

“Chỉ mình Ly Ly là tốt biết mấy!” Hàn Sâm thầm thở dài trong lòng.

Ly Ly đi trước dẫn đường, Hàn Sâm theo sau nàng. Khi đến trước cổng cung điện, hai thủ vệ canh cửa đột nhiên chĩa đầu thanh vũ khí dài của hai người vào nhau, chặn Ly Ly và Hàn Sâm đang đến.

“Hai vị đại nhân, phiền hai vị thông báo đến hoàng tử phi rằng hoàng

tử điện hạ đã về. “Hoàng tử điện hạ? Hoàng tử điện hạ đâu?” Một hộ vệ hừ lạnh.

Hàn Sâm chợt cảm thấy có gì đó không ổn. Cho dù Bạch Dịch biến thành dáng vẻ của Hàn Sâm làm những hộ vệ kia không nhận ra hắn thì cũng không thể ăn nói với hắn bằng giọng điệu này mới phải? Khi nhắc đến từ “hoàng tử”, trong giọng điệu của họ không hề có ý tôn kính.

Trong lúc Hàn Sâm suy tư, Ly Ly đã giải thích bằng cách trình bày chuyện Hàn Sâm sử dụng Vạn Bản Quy Nguyên.

“Các ngươi đứng chờ ở đây.” Sau khi nghe xong chuyện, hộ vệ kia dò xét Hàn Sâm từ đầu đến chân rồi đi vào trong cung điện.

Trong lòng Hàn Sâm càng cảm thấy kỳ lạ, hai người hộ vệ này đã biết hắn là Bạch Dịch mà vẫn đối xử với hắn như vậy, có gì đó sai sai ở đây.

Hai hộ vệ kia là người của tộc Hải Yêu. Theo lý thuyết, Bạch Dịch là con của Thánh Nữ tộc Hải Yêu, dù hắn không nhìn vào thân phận hoàng tử của hắn chứ cũng không có lý nào đối xử với hắn như thế.

Hàn Sâm không biết rõ chuyện gì đang xảy ra lúc này, chỉ có thể lặng lẽ làm thinh, định tình hiểu chút tình hình trước mắt rồi tính sau.

“Hoàng tử điện hạ, ngài đừng tức giận. Dạo gần đây tâm trạng của hoàng tử phi không tốt lắm, trước mắt ngài hãy nhịn đi đã… Hãy nhịn một chút…” Ly Ly hơi lo lắng, an ủi Hàn Sâm.

Đột nhiên, trong lòng Hàn Sâm nảy ra một suy nghĩ, chẳng nói chẳng rằng, thẳng tay tát một cú lên mặt tên hộ vệ nọ. Sức mạnh do Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ ngưng tụ ra tức thì đánh bay hộ vệ canh cửa ra ngoài, đâm vào cột cung điện. Hắn lập tức hộc máu tươi, vùng vẫy mấy lần vẫn không thể bò dậy.

Hàn Sâm không nói gì, mặt mũi u ám, đi vào bên trong.

Mặt Ly Ly xám ngoét, vội vàng đuổi theo lải nhải với Hàn Sâm: “Hoàng tử điện hạ… Ngài như vậy là không được đâu… Sẽ chọc cho hoàng tử phi nổi

giận mất…

Hàn Sâm võ vào Huyết Kỳ Lân bên người, lạnh lùng đáp lại Ly Ly: “Bây giờ không như xưa đâu, nàng ta tức giận thì ăn được ai chứ, ngươi bớt nói mấy câu vô ích đi, còn không mau thu dọn các thứ.”

Ly Ly khúm núm nghe lời, nàng chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng truyền ra từ trong cung điện: “Một con dị chủng Bán Bộ Thần Hóa cho ngươi nhiều dũng khí vậy sao?”

Hàn Sâm nheo mắt nhìn qua, thấy một bóng dáng đi ra từ trong cung điện.

Ấy là một cô gái mặc trang phục cung đình, giống như Ly Ly, nàng ta cũng có mái tóc màu xanh, mắt xanh, vành tai màu xanh trông như vây cá.

Nhưng nửa thân dưới của nàng không phải đuôi cá mà là một đôi chân ngọc ngà thon dài thẳng tắp, bởi vì đôi chân chiếm tỷ lệ lớn nên trông nàng đặc biệt cao. Hơn nữa vẻ mặt lãnh đạm và cặp mắt thờ ơ kia còn mang lại cảm giác nàng ta đang đứng ở trên cao nhìn xuống chúng sinh.

“Chưa bàn đến dũng khí, chỉ là ta không muốn về nhà mình mà còn phải thông báo với kẻ khác.” Hàn Sâm hờ hững nói.

Cô gái kia rất đỗi xinh đẹp, ngũ quan như được vẽ ra, song vẻ mặt lại lạnh lùng đáng sợ. Nàng liếc mắt nhìn Hàn Sâm, nói với giọng miệt thị: “Đường đường là huyết mạch của Thánh Nữ, vậy mà đối phó với một Công Tước cũng phải sử dụng Vạn Bản Quy Nguyên, ngươi còn mặt mũi nói với ta mấy lời này?”

“Chuyện của ta không liên quan gì đến ngươi.” Hàn Sâm cáu kỉnh đáp.

“Ta cũng không có tâm trạng quan tâm chuyện của ngươi. Nhưng đây là lần cuối cùng, ngươi dám động vào người của ta dù chỉ một chút thì chắc ngươi cũng biết rõ hậu quả nhỉ.” Dứt lời, cô gái kia không thèm đoái hoài đến Hàn Sâm nữa, sai người đưa hộ vệ Hải Yêu bị Hàn Sâm đánh bị thương đi chữa trị, còn nàng lại trở về bên trong cung.

Những tên Hải Yêu khiêng hộ vệ Hải Yêu đi, nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt chứa đựng sự phân nộ và khinh miệt, không có lấy một chút kính trọng đáng lẽ phải dành cho một vị hoàng tử và chủ nhân mình.

"Xem ra gã Bạch Dịch này sống cũng khổ lắm đây. Hoàng tử phi của hắn có lai lịch như thế nào? Nhìn qua cũng biết không tâm thường." Hàn Sâm nghĩ bụng.

Đến lúc hoàng tử phi trở về trong cung, Ly Ly mới thở phào nhẹ nhõm, vội nói với Hàn Sâm: "Hoàng tử điện hạ, chúng ta đi nhanh đi, đừng chọc cho hoàng tử phi mất hứng."

Hàn Sâm hừ lạnh một hơi, lúc này mới theo Ly Ly tiến về đằng trước.

Hơi khác với suy nghĩ ban đầu của Hàn Sâm. Hàn Sâm vốn tưởng dù sao Bạch Dịch cũng là một hoàng tử, nơi này là địa bàn của hắn đương nhiên hắn phải sống trong cung điện hoa lệ nhất.

Nhưng ai ngờ Ly Ly lại dẫn hắn đi vào tử cửa hông, sau đó lượn một vòng, đi tới hoa viên ở đằng sau, rồi đưa Hàn Sâm tới một tòa nhà nhỏ trong hoa viên.

Hàn Sâm thầm nhíu mày. Nếu không phải hắn đã dùng Động Huyền Khí Tràng quan sát Ly Ly, biết Ly Ly không hề diễn trò, có lẽ hắn sẽ nghi ngờ đây có phải là một cái bẫy để thăm dò hắn hay không. Nào có hoàng tử nào sống ngay trên đất của mình tại một chỗ như vậy?

Ly Ly đẩy cửa đi vào, vừa sắp xếp đồ đạc bên trong tòa nhà nhỏ vừa nói: "Hoàng tử điện hạ, ngài hãy đi nghỉ ngơi trước đã, ta thu dọn xong ngay đây."

Hàn Sâm thấy tòa nhà nhỏ này bình thường chắc vẫn có người quét tước, cũng sạch sẽ lắm rồi, bèn phất tay với Ly Ly: "Không cần, ngươi đi nghỉ ngơi đi, ta muốn đồng hóa cơ thể này, tạm thời không có việc gì thì đừng quấy rầy ta, nếu có việc ta sẽ gọi ngươi ngay."

"Vâng, hoàng tử đại nhân." Ly Ly đáp một tiếng, lui ra khỏi tòa nhà nhỏ, đóng cửa từ bên ngoài rồi mới đi hẳn.

Lúc này, hoàng tử phi đang đứng trên lầu trong cung điện, nhìn về phía †òa nhà nhỏ trong hoa viên.

“Thánh Nữ điện hạ, Bạch Dịch sử dụng thuật Vạn Bản Quy Nguyên thật ư?” Một Hải Yêu già nua đứng sau lưng hoàng tử phi hỏi bằng chất giọng khàn khàn.

“Chắc không nhầm đâu, trên người hắn có khí tức đặc biệt sau khi sử dụng thuật Vạn Bản Quy Nguyên. Vả lại Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy và Lĩnh Vực hệ Thủy của hắn không có gì sai, nhưng mà…” Nói tới đây, hoàng tử phi bỗng hơi khựng lại.

“Nhưng cái gì?” Lão Hải Yêu lại hỏi.

“Lần này hắn dám chống đối ta, không biết là có chỗ dựa gì?” Hoàng tử phi cau mày đáp.

Lão Hả Yêu ho nhẹ, nói: “Con dị chủng kia thoạt nhìn cũng có lai lịch, không phải vật phàm tục bình thường. Bây giờ hắn đã thu nạp được nó, xem như đã nhận được một sự trợ giúp lớn, có lẽ thu hoạch của hắn không ít đâu, chắc hẳn không chỉ có thế. Nhưng cho dù hắn lấy được chút lợi ích thì việc hắn dùng Vạn Bản Quy Nguyên để dung hợp với cơ thể kia cũng là việc lợi bất cập hại. Sau này cơ hội được thánh khí công nhận sẽ càng thêm xa vời. Đây là một chuyện tốt với Thánh Nữ điện hạ ngài.”

Hết chương 2324.

Chương 2325. Bí mật của Bạch Dịch

Hàn Sâm cẩn thận tìm kiếm trong tòa nhà nhỏ. Bạch tiên sinh không nói những tài liệu kia ở đâu, nhưng hắn nghĩ chắc đó là chỗ dễ tìm như ăn bánh, nếu không thì Bạch tiên sinh đã chỉ rõ địa điểm rồi mới phải.

Song Hàn Sâm lục lọi cả tòa nhà cũng chưa tìm ra tài liệu gì, nơi duy nhất chưa kiểm tra chỉ còn trí não của Bạch Dịch.

Nhưng muốn truy cập trí não phải xác minh mật mã, chuyện này không khó khăn mấy với Hàn Sâm.

Trong thời đại này, năng lực biến đổi cơ thể của các sinh vật quá mạnh mẽ nên phương thức sử dụng thân thể để xác minh lại trở thành phương pháp kém an toàn nhất, bình thường sẽ dùng mật mã phức tạp để bảo vệ trí não.

Hàn Sâm mở kính Tử Đồng Thần Điệp, dò lại mật mã rất dễ dàng, sau khi nhập mật mã vào, hắn vào trí não một cách suôn sẻ.

“Thú hồn Thần Hóa dùng tốt thật đấy, nếu làm thêm được mấy cái thì ngon.” Hàn Sâm cảm khái trong lòng, lật xem những thứ bên trong trí não.

Khụt

Hàn Sâm suýt nữa xịt máu mũi. Hình ảnh ba chiều bên trong trí não biến đổi, đột nhiên trước mắt hiện ra rất nhiều cơ thể đàn bà con gái trần truồng, không chỉ là tộc Hoàng Cực, mà còn đa dạng nữ nhân thuộc các chủng tộc khác, hơn nữa họ đang tạo vô số tư thế quyến rũ.

“Đệch, gu của tên Bạch Dịch này tạp nham quá, có cả nữ nhân của tộc Ryan.” Hàn Sâm chỉnh góc nhìn trí não thành cá nhân, tránh làm ô nhiễm Bảo Nhi. Sau đó hắn lại dõi mắt quan sát đám hình ảnh kia, phát hiện chúng không phải do trí não cắt ghép mà là hình ảnh được quay chụp thật, mấy cô nàng nọ cũng là người thật.

“Gã này là lợn giống à?” Hàn Sâm lật xem trí não hết một lượt, phát hiện bên trong toàn cất giữ mấy thứ này.

Cuối cùng vất vả lắm mới mở được một chương trình văn bản rất thô sơ, là một bản ghi chép, bên trong chỉ có thể chứa một vài thông tin viết bằng chữ. Tộc Hoàng Cực là một chủng tộc có trình độ khoa học kỹ thuật rất tiên tiến, rất hiếm người sử dụng chương trình như vậy.

Song, Hàn Sâm nhận thấy tên của văn bản này có phần kỳ quái, hẳn là "Mệnh của ta", sau đó mở bản ghi chép ra, vẫn cài mật mã bảo vệ.

Lại sử dụng Tử Đồng Thần Điệp lấy mật mã, dễ dàng tiến vào bản ghi chép, trong lòng không khỏi hơi đắc chí, tự lẩm bẩm: "Xem ra mình có

tiềm năng trở thành hacker đây.

Bảo Nhi ở bên cạnh chớp mắt, hỏi: "Cha ơi, hacker người ta dựa vào kĩ thuật cá nhân, cha đang ăn gian mà?"

"Khụ khụ, ăn gian kiểu này cũng là một loại kĩ thuật. Con còn nhỏ, chưa hiểu đâu, lớn lên sẽ hiểu thôi." Hàn Sâm nghiêm nghị đáp.

Vừa nói, ánh mắt Hàn Sâm đáp xuống nội dung trong bản ghi chép, trên đó viết khá nhiều chữ, cũng may đây là chữ viết thông dụng của vũ trụ, không khó đọc chút nào.

"Con tiện nhân kia, đừng để ta tìm ra cơ hội, bằng không ta chắc chắn sẽ giết chết ả…' Câu mở đầu đầu tiên làm Hàn Sâm hơi thất vọng.

Hàn Sâm nghĩ nội dung trong cuốn ghi chép này có lẽ là những thứ Bạch Dịch viết ra khi bị dục vọng điều khiển, tám chín phần mười có liên quan đến phụ nữ.

Nhưng sau khi xem một hồi, lòng Hàn Sâm cũng hơi lay động. Nội dung trong đây đúng là có liên quan đến đàn bà. Bạch Dịch thực sự nổi điên vì người phụ nữ kia, bên trong ghi lại rất nhiều lời oán trách và phẫn nộ, hiển nhiên hắn đã viết khi không có chỗ xả giận.

Ngoài những lời lẽ tục tíu khó coi và đầy thù hận đó, cũng có nhiều thông tin quan trọng được tiết lộ.

Nữ nhân được viết tới trong ghi chép chỉ có một người, mặc dù Bạch Dịch không gọi thẳng tên nàng ta trong văn bản nhưng hắn cũng không cố ý che giấu, rất dễ đoán, người đó chính là hoàng tử phi từ tộc Hải Yêu.

Quan trọng hơn là căn cứ vào những lời oán trách trong ghi chép, cô nàng kia trở thành hoàng tử phi là vì giữa bọn họ tồn tại một cuộc giao dịch.

Cô ả cần thân phận hoàng tử phi để được bảo vệ, tộc nhân của nàng cũng cần sự che chở từ tộc Hoàng Cực. Còn Bạch Dịch, hắn cần sự trợ giúp của cô nàng này, hắn cũng muốn lấy một món đồ từ chỗ đối phương.

Giữa những lời oán hận, Bạch Dịch nhắc đến từ "thần vật" này khá nhiều lần. Tuy không rõ đó là vật gì nhưng có thể khẳng định giao ước của hắn và cô ả kia có liên quan đến thần vật ấy, nhưng cô nàng không giao thần vật cho hắn. Song đó không phải bội ước, dường như trong quá trình ấy đã xảy ra vấn đề nào đó, khiến Bạch Dịch không lấy được thần vật.

Từ những câu chữ này có thể nhìn ra dù Bạch Dịch là một tên siêu háo sắc cũng không xem trọng cô nàng kia bằng thần vật nọ. Tần suất nhắc tới thần vật cũng nhiều hơn hoàng tử phi mấy lần, đọc là biết hắn thèm khát được nắm giữ món thần vật đó thế nào.

Tuy nhiên đây chỉ là mấy câu chửi rủa và đay nghiến, chưa phải lời tự thuật hoàn chỉnh, Hàn Sâm chỉ đoán được có vậy. Về phần giao ước cụ thể là gì, tại sao Bạch Dịch không lấy được món thần vật kia thì Hàn Sâm không biết được.

"Mặc dù biết được bí mật giữa Bạch Dịch và hoàng tử phi nhưng với tình hình của ta, nó cũng không thể giúp gì nhiều. Ta không thể ở lì chờ ở đây suốt ngày không ra ngoài, càng không thể không tiếp xúc với bạn bè, thân thích của Bạch Dịch. Đứng trước người quen của hắn, ta rất dễ bị bại lộ." Hàn Sâm cảm thấy đây không phải tài liệu mà Bạch

tiên sinh nhắc tới.

Hàn Sâm lại lật giở tìm tòi trong trí não của Bạch Dịch một hồi lâu. Thật sự không có tài liệu nào khác, chỉ toàn là mấy cái hình ảnh khiến người ta xịt máu, trong đó không chỉ có hình ảnh thác loạn không che của những phái nữ mà còn cả phái nam, số lượng nhiều đáng sợ.

Nhưng chúng chỉ giúp Hàn Sâm tìm được thêm một chút manh mối. Những bức ảnh bên nữ thì thôi, bên nam có vẻ là bạn của Bạch Dịch, ít nhất là bạn nhậu.

Người có thể cùng Bạch Dịch làm mấy chuyện này, không ít thì nhiều cũng có số má. Hàn Sâm lưu lại tướng mạo của họ, có lẽ sau này sẽ dùng tới.

Điều khiến Hàn Sâm câm nín chính là gu của tên Bạch Dịch này thật nặng, trong kho ảnh có rất nhiều hình ảnh của các bà già, Hàn Sâm nhìn mà muốn ọe.

“Gã này đúng là lợn giống, mẫu người nào cũng không bỏ qua.” Hàn Sâm nhịn không được mà nôn khan, nhìn hết nổi rồi.

Tingl

Đột nhiên, trí não nhận được một tin nhắn kèm tài liệu Hàn Sâm vội vàng mở ra xem.

“Ghi nhớ kỹ nội dung này, đặc biệt chú ý đến một vài chỉ tiết. Song đây chỉ là những quan sát của ta về Bạch Dịch. Hắn có rất nhiều chuyện riêng tư thầm kín, ta không thể biết chúng. Vậy nên ngươi phải cẩn trọng từ lời ăn tiếng nói đến hành vi để tránh để lộ sơ hở. Còn nữa, chú ý Bạch Hoàng, Cổ Uyên và hoàng tử phi, bọn họ là những người có nhiều khả năng nhìn thấu thân phận thật của ngươi nhất. Trước mặt họ, ngươi phải cẩn thận hơn nhưng phải phù hợp với thói quen và tính cách của Bạch Dịch. Hiện tại ngươi rất nguy hiểm, lúc nào cũng có thể bị bại lộ, nếu bị bắt ở đây thì ngươi chết là cái chắc, không ai cứu được ngươi. Dù là cường giả cấp Thần Hoá cũng vô dụng, thế nên phải thận trọng triệt để. Thời gian không có nhiều, ngươi không có thời gian luyện tập, phía dưới có một môn thuật gen, có thể dùng để sửa đổi tạm thời gen của bản thân. Bắt đầu từ hôm nay, ngươi hãy tập dần, sửa đổi gen của chính mình, để họ nhìn vào thấy ngày qua ngày ngươi †ừ từ giống Bạch Dịch…”

Mặc dù không đề rõ tên nhưng Hàn Sâm biết nó được gửi từ Bạch tiên sinh.

Nội dung rất chỉ tiết, có liên quan đến các quan hệ cá nhân của Bạch Dịch và cả thói quen sinh hoạt thường ngày và sở thích,… Mặt nào cũng rất cặn kẽ, Hàn Sâm cũng thấy tự tin hơn nhiều.

“Hoàng tử điện hạ… Không… Không ổn rồi..” Hàn Sâm đang nghiên cứu những tài liệu kia, bỗng nghe thấy tiếng la thất thanh của Ly Ly.

Hết chương 2325.

Chương 2326. Bạch Vi tới cửa

“Chuyện gì mà loạn lên như thế, chẳng phải ta đã nói rồi sao? Không có lệnh của ta không được đến quấy rầy ta.” Hàn Sâm đứng trong nhà nói vọng ra.

“Hoàng tử điện hạ, không ổn rồi, công chúa Bạch Vi đã tìm tới cửa…” Ly Ly vội đáp.

Hàn Sâm đã dự đoán chuyện này từ lâu, nghe vậy bèn đẩy cửa đi ra.

Bạch Vi đứng lơ lửng trên mặt biển, sắc mặt cực kì khó coi. Trong Đế Viên, nàng nghe đồn chuyện Hàn Sâm bị Bạch Dịch đồng hóa bằng Vạn Bản Quy Nguyên, lập tức vội vàng trở về, sau đó phát hiện đến cả Bảo Nhi và Huyết Kỳ Lân cũng bị lấy đi, bấy giờ nàng mới cắn răng chạy tới tinh cầu Thủy Vực.

Chỉ một chốc sau đã thấy mặt nước bắt đầu có động tĩnh, Hàn Sâm dẫn theo Ly Ly rẽ nước trồi lên, đứng trên mặt biển.

Bạch Vi thấy Hàn Sâm đứng trước mặt, vẻ mặt phức tạp, nói: “Thập Lục ca, ngươi giết ky sĩ của ta thì thôi, còn tới tinh cầu Phong Vực nhà †a cướp đồ. Mau trả lại Bảo Nhi và Huyết Kỳ Lân, nếu không ta sẽ xin phụ hoàng làm chủ cho ta.”

Hàn Sâm khẽ bật cười, trêu Bạch Vi: “Em gái ngoan của ta ơi, e rằng ngươi nhầm rồi. Ta đường đường là Thập Lục hoàng tử, sao lại tới tinh vực Phong Vực cướp đồ, bản hoàng tử chỉ lấy những thứ thuộc về ta thôi.”

“Từ khi nào tinh cầu Phong Vực của ta trở thành của ngươi?” Bạch Vị cả giận mắng.

Hàn Sâm khẽ cười: “Ta đồng hóa Hàn Sâm, cơ thể hắn, trí nhớ của hắn thuộc về ta cả rồi. Cũng có thể nói ta chính là hắn, hắn chính là ta, đồ của hắn đương nhiên là đồ của ta, đồ của ta thì ta mang về là đúng còn gì? Sai ở đâu nào?”

“Ngươi… Lẻo mép… Mau trả lại Huyết Kỳ Lân và Bảo Nhi. Bằng không †a sẽ mời phụ hoàng làm chủ cho ta.” Bạch Vi bực bội.

“Tùy ngươi, ta không có thời gian để dây dưa với ngươi.” Dứt lời, Hàn Sâm toan bỏ về thành Hải Đế.

“Đứng lại! Ngươi thích thì giữ lại Huyết Kỳ Lân, còn đứa bé kia, trả nó lại cho ta. Chuyện này quyết thế đi.” Bạch Vi cắn răng nói.

“Ha ha, bé gái xinh xắn như vậy, sao ta có thể bỏ qua mà trả ngươi?” Hàn Sâm nheo mắt cười.

“Ngươi… Khốn nạn… Bạch Vi nổi giận, đánh một quyền về phía Hàn Sâm.

Nàng biết chút chút về tính cách của Bạch Dịch. Hàn Sâm đã bị đồng hóa, nàng có làm gì cũng phí công. Nhưng nàng thực sự không đành lòng để Bảo Nhi rơi vào tay một kẻ như Bạch Dịch, nên mới mò đến đây đòi người.

Sắc mặt Hàn Sâm lạnh lẽo, khuếch tán Lĩnh Vực hệ Thủy, trong chớp mắt đã giam Bạch Vi vào trong, điều này khiến hạn chế rất nhiều hành động của Bạch Vi, sau đó đánh văng Bạch Vị ra ngoài.

“Bạch Vi, nơi này không phải chỗ để ngươi giương oai, nếu lại đến đây cố tình gây sự, đừng trách vi huynh không khách khí với ngươi.” Hàn Sâm nhìn Bạch Vi vừa bị đánh văng, hừ lạnh.

Bạch Vi treo người trên không trung, lau vết máu tươi nơi khóe miệng, cắn răng hỏi: “Ngươi muốn thế nào mới trả con bé cho ta?”

“Ngươi muốn con bé kia đến vậy, chẳng lẽ nó là do ngươi và Hàn Sâm sinh ra? Ta không nhớ trong ký ức của Hàn Sâm có chuyện này mà nhỉ?” Hàn Sâm tỏ vẻ dâm tà, nhìn Bạch Vi.

“Nó chỉ là một bé gái bình thường, không có tác dụng gì với ngươi, rốt cuộc ngươi muốn gì mới chịu trả nó cho ta?” Vẻ mặt Bạch Vi lạnh như băng.

“Bé gái xinh xắn đáng yêu như vậy, rất đáng quý mà. Được rồi, ai bảo ngươi là em gái ta chứ, nếu ngươi muốn đến thế thì anh trai sẽ nhịn đau, từ bỏ những thứ mình yêu thích. Chỉ cần ngươi đưa Thiên Tâm Tỏa cho ta, ta sẽ tặng cô bé đáng yêu ấy cho ngươi.” Hàn Sâm cười nói.

“Ngươi… Bạch Vi lập tức biến sắc.

Xung quanh Bạch Vi không có quá nhiều tài nguyên tốt, đương nhiên cũng không có dị bảo tốt. Nhưng đúng là ban đầu Bạch Hoàng từng ban cho mẹ nàng một chiếc Thiên Tâm Tỏa, sau đó nó được truyền tới †ay Bạch Vi. Đó là món vũ khí Thần Hóa duy nhất của nàng, là đồ bảo mệnh cho nàng. Chuyện này không phải bí mật gì to tát trong tộc Hoàng Cực, Hàn Sâm cũng biết sơ sơ.

Rõ ràng là vì Hàn Sâm không thể giao Bảo Nhi nên mới ra điều kiện như vậy.

"Ta đổi một món vũ khí cấp Vương lấy con bé ấy, nó chỉ là một bé gái bình thường, ngươi giữ nó lại cũng vô dụng." Nét mặt âm u, Bạch Vi nói.

"Ta nói rồi, ta chỉ muốn Thiên Tâm Tỏa. Nếu như ngươi muốn con gái đáng yêu của ta thì mang Thiên Tâm Tỏa tới đây. Bằng không thì đừng chuyện trò nữa, ngươi tự mình suy nghĩ đi." Hàn Sâm vừa nói vừa xoay người định quay về đáy biển.

"Thiên Tâm Tỏa đã dung hợp với cơ thể ta, đừng nhắc đến chuyện ta không có cách nào giao nó cho ngươi, cho dù có thể đưa cho ngươi thì ngươi cũng không dùng được. Bây giờ trừ ta ra không có ai khởi động được Thiên Tâm Tỏa." Bạch Vi gọi Hàn Sâm, cắn răng nói: "Đưa đứa bé cho ta, tài nguyên trong một năm này của tinh cầu Phong Vực sẽ thuộc về ngươi tất."

Nghe vậy, Hàn Sâm giật mình. Tuy tinh cầu Phong Vực khá cằn cỗi nhưng tài nguyên một năm của cả tinh cầu cũng không hề ít, ấy thế mà Bạch Vi chịu mang ra đổi lấy Bảo Nhi. Chẳng biết là nàng đã nhận ra điểm đặc biệt của Bảo Nhi hay đang tính toán gì với nó.

Nếu chỉ là vì không muốn Bảo Nhi rơi vào tay một kẻ cặn bã như Bạch Dịch thì Bạch Vi cố đến mức làm điều này cũng tương đối tốt rồi.

"Thế mà ngươi lại chịu đổi nhiều tài nguyên như vậy để lấy một cô bé, xem ra con bé này không bình thường nhỉ. Hay là ta quan tâm nó nhiều hơn, có lẽ không chừng nó lại có giá thêm nữa. Đợi ta làm rõ ra rồi bàn giá cả sau cũng chưa muộn." Hàn Sâm vừa nói vừa quay ngược về đáy biển.

"Khốn kiếp!" Bạch Vi điên tiết đánh xuống mặt biển, nhưng vô dụng.

“Tên khốn kia!” Gần như trong cùng một lúc, hoàng tử phi thuộc tộc Hải Yêu cũng đanh mặt mắng, rõ ràng nàng cũng không ưa hành vi của Bạch Dịch.

Nếu không phải nàng cần danh phận hoàng tử phi, nếu nàng không cần tộc Hoàng Cực che chở thì nàng sao có thể cưới một tên cặn bã như vậy, dù chỉ là trên danh nghĩa nhưng đã đủ làm nàng cảm thấy buồn nôn, muốn tự tay xẻo thịt hắn từ lâu.

“Thánh Nữ đại nhân, lấy đại cục làm trọng. Vả lại Thập Lục hoàng tử còn là huyết mạch của Thánh Nữ đời trước, chúng ta còn phải lấy thánh khí từ hắn.” Một cụ già thuộc tộc Hải Yêu khuyên nhủ.

“Cũng tại vì huyết mạch của ta không thuần khiết, không thể mở thánh khí một mình, nếu không đã chẳng phải hợp tác với một kẻ rác rưởi như hắn.” Hoàng tử phi oán hận nói.

Cụ già Hải Yêu khẽ than thở: “Chuyện này không còn cách nào khác. Tộc Hải Yêu ta bị diệt, tộc nhân còn sống sót không dễ gì kế thừa tộc, chỉ đành kết hợp cùng chủng tộc khác. Ngươi và Thập Lục hoàng tử cùng được di truyền, song cũng không tinh khiết, cả hai đều rất khó mở ra thánh khí một mình, cùng nhau hợp tác thì còn một chút cơ hội. Vì tộc Hải Yêu ta, xin thánh nữ đại nhân nhẫn nại một chút.”

Hoàng tử phi không lên tiếng, nhìn thoáng qua phía hoa viên, xoay người xuống lầu đi về hướng hoa viên.

Hàn Sâm mới trở lại hoa viên, chưa đi vào tòa nhà nhỏ, bỗng thấy hoàng tử phi tiến đến.

“Ngươi tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ là cô quạnh không nhịn nổi, muốn bản hoàng tử theo ái phi ngươi?” Hàn Sâm nheo mắt nói, hắn chỉ đang bắt chước tính tình của Bạch Dịch.

“Giao con bé kia cho ta.” Hoàng tử phi mặt không đổi sắc, đáp.

Hết chương 2326.

Chương 2327. Sự hứa hẹn của Bạch Lăng Sương

“Tại sao phải thế?” Hàn Sâm bĩu môi.

“Muốn lấy thánh khí thì đưa nó cho ta, bằng không về sau đừng tơ tưởng chuyện này nữa, đưa hay không tùy ngươi.” Hoàng tử phi mặt không đổi sắc nói.

“Được, xem như ngươi giỏi, chỉ là một con bé vô dụng thôi mà, ngươi thích thì ta đưa là được chứ gì.’ Hàn Sâm đảo mắt, vèo một phát đi vào nhà, cắp Bảo Nhi ra ngoài, vứt luôn qua cho hoàng tử phi.

Hoàng tử phi khẽ nhíu mày, tiếp được Bảo Nhi, ôm vào lòng, chẳng thèm liếc Hàn Sâm lấy một cái, trực tiếp bế Bảo Nhi rời khỏi hoa viên, giống như đứng ở chỗ này thêm một giây đồng hồ thì nàng sẽ bị ô nhiễm ngay.

Bảo Nhi nằm gục trên vai hoàng tử phi, ôm lấy cần cổ nõn nà của nàng, chớp đôi mắt to, nhìn Hàn Sâm.

“Thứ đàn bà chết tiệt… Đừng để ta có cơ hội… ” Hàn Sâm lầu bầu mắng chửi, mắt chớp chớp nhìn lại Bảo Nhi.

Nếu hoàng tử phi muốn Bảo Nhi thì Hàn Sâm sẽ cho nó vào chỗ của nàng, giúp hắn thám thính một ít tin tức. Với trí tuệ và năng lực của Bảo Nhi, chắc chắn hắn không thua thiệt đâu.

Bạch Vi và hoàng tử phi không phải là thứ khiến Hàn Sâm đau đầu nhất. Lời giao hẹn với Bạch Lăng Sương mới phiền phức nhất, bởi vì Hàn Sâm không biết rốt cuộc Bạch Dịch và Bạch Lăng Sương có bao nhiêu giao ước, cũng không biết Bạch Lăng Sương đồng ý cho Bạch Dịch thứ gì hay ho mới khiến Bạch Dịch mò đến Lạc Viên Thánh Ky Sĩ tìm Hàn Sâm gây sự.

Dù vậy, Hàn Sâm nhất định phải đi thành Dạ Mị theo lời hẹn, với tính cách của Bạch Dịch, hắn không thể bỏ qua mấy món hời.

Cũng may, hôm nay có khá nhiều thời gian, Hàn Sâm đã đọc hết tài liệu Bạch tiên sinh gửi cho, hắn đã nắm sơ sơ mối quan hệ với một số người có tiếp xúc với Bạch Dịch, xem như không trở thành một tên mù tịt.

Đến thời gian hẹn, Hàn Sâm nghênh ngang cưỡi Huyết Kỳ Lân rời khỏi †inh cầu Thủy Vực, đến thành Dạ Mị của Bạch Lăng Sương.

Rõ ràng Bạch Lăng Sương không giống Bạch Dịch và Bạch Vi. Nàng nắm giữ rất nhiều tài nguyên, thành Dạ Mị cũng xem như là một trong những hội sở hàng đầu đế quốc, nhưng nó chỉ là một trong số sản nghiệp của Bạch Lăng Sương.

Nói là tòa thành nhưng thật ra thành Dạ Mị chiếm cứ cả một tinh cầu có sự sống. Bởi vì thành Dạ Mị rất nổi tiếng trong tộc Hoàng Cực nên rất dễ kiếm thông tin. Trước khi tới đây Hàn Sâm đã ôn tập xong xuôi, có tới cũng không để lộ ra vẻ lạ lãm.

“Đi báo với chủ nhân ngươi, ta, Thập Lục hoàng tử đã tới.” Hàn Sâm võ mông cô nàng phụ trách tiếp đãi, lại còn bóp một cái, sau đó mới kiêu căng nói.

“Hoàng tử điện hạ, thành Dạ Mị tạm thời không tiếp dị chủng.” Tuy cô nàng chịu trách nhiệm tiếp đãi vẫn treo nụ cười trên mặt nhưng trong mắt lại ánh lên sự chán ghét.

“Không tiếp dị chủng của kẻ khác, còn dị chủng của Bạch Dịch ta là

ngoại lệ.” Dứt lời, Hàn Sâm đưa Huyết Kỳ Lân vào trong. Thị vệ canh cửa thấy vậy, mặt biến sắc, dường như đang muốn động †ay, nhưng ngay sau đó lại lui về vị trí.

Người có thân phận cao quý ra vào thành Dạ Mị rất nhiều nhưng một tên hoàng tử như Bạch Dịch lại khiến người ta không chịu nổi và cực đáng ghét, ngay cả nhân viên cũng thấy thế.

“Xin hoàng tử điện hạ chờ cho, công chúa điện hạ sẽ tới ngay.” Hàn Sâm được nhân viên dẫn lên phòng bao riêng trên tầng cao nhất, lúc này cô nàng chịu trách nhiệm tiếp đãi mới lui ra ngoài.

“Tộc Hoàng Cực này đúng là biết hưởng thụ.” Hàn Sâm ngồi lên ghế sa lông, thản nhiên ngắm nghía bốn phía, một tay còn vuốt ve đầu Huyết Kỳ Lân.

“Thập Lục đệ, mới được một con dị chủng Bán Bộ Thần Hóa thôi mà, đâu cần giữ nó kè kè bên người để khoe khoang như thế?” Bạch Lăng Sương tới, nhìn thoáng qua Huyết Kỳ Lân, lạnh nhạt hỏi.

“Đương nhiên trong mắt Thập tỷ ngài con dị chủng Bán Bộ Thần Hóa không đáng là gì, nhưng đối với một hoàng tử vô dụng như ta mà nói thì nó là bảo vật trí mạng rồi, tất nhiên lúc nào cũng muốn đưa nó theo người.” Hàn Sâm tiện tay nâng một chén rượu, nhấp một hớp, như cười như không, nhìn Bạch Lăng Sương: “Nói đến đây cũng phải cảm tạ ân đức của Thập tỷ, bằng không ta không lấy được món hời này.”

Bạch Lăng Sương không định nói nhảm với Hàn Sâm, trực tiếp vứt một vật cho Hàn Sâm, sau đó vỗ tay.

Chỉ thấy một cô gái cực kỳ cuốn hút tiến lại, đi tới bên cạnh Bạch Lăng Sương. Đầu tiên hành lễ với Bạch Lăng Sương, sau đó là Bạch Dịch, chào bằng chất giọng quyến rũ: “Tuyết Nhi tham kiến hoàng tử điện hạ”

Tư thái lả lơi, hấp dẫn khó tả, nét quyến rũ sóng sánh nơi đôi mắt khiến lòng người rung động, giọng nói dường như gắn thêm móc câu, làm người ta cầm lòng không được mà ngắm lại nàng.

“Tộc Mị Hồ!” Đôi mắt Hàn Sâm lóe sáng khi thấy Tuyết Nhi, nhưng trong lòng hơi giật mình, chỉ nhìn qua đôi tai và chiếc đuôi cáo sau mông cũng biết nàng thuộc tộc Mị Hồ.

“Hôm nay lệnh bài Hoàng Cực Các và Tuyết Nhi đều thuộc về ngươi, bây giờ ngươi đã hài lòng chưa.” Bạch Lăng Sương mặt không đổi sắc, nói.

“Thập tỷ quả là người đáng tin cậy.” Hai mắt Hàn Sâm sáng lên, liếc nhìn Tuyết Nhi, vươn tay kéo Tuyết Nhi ngã vào lòng mình, bàn tay to lớn luồn vào trong áo.

Trên mặt Tuyết Nhi treo nụ cười rạng ngời nhưng đáy mắt lập lòe nét chán ghét.

Bạch Lăng Sương hừ lạnh, quay người rời khỏi gian phòng.

Hiện tại Hàn Sâm hơi đau đầu, đáng ra hắn phải nghĩ đến từ lâu, với tính cách của Bạch Dịch, yêu cầu đưa ra chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy.

Lệnh bài Hoàng Cực Các làm Hàn Sâm rất mừng rỡ. Mặc dù mới tới tộc Hoàng Cực chưa lâu nhưng hắn đã từng nghe đại danh của Hoàng Cực Các.

Ở nơi ấy chỉ có những hoàng tử và công chúa mà Bạch Hoàng đánh giá cao trong các cuộc thi đấu, được Bạch Hoàng ban thưởng lệnh bài mới có tư cách tới. Đó là tín vật để bước vào Hoàng Cực Các, mỗi một lệnh bài của được vào trong một lần.

Tương truyền, có vô số bảo vật quý được truyền lại, duy chỉ hoàng tử công chúa mới có tư cách sở hữu, nếu không có danh phận này thì dù có lệnh bài cũng vô dụng.

Hiển nhiên, Bạch Dịch không đoạt được lệnh bài, không ngờ trong giao dịch giữa hắn và Bạch Lăng Sương lại có cả lệnh bài Hoàng Cực Các, quả thực làm Hàn Sâm có phần mừng rỡ.

Chỉ cần tiến vào Hoàng Cực Các, lấy đại một món bảo vật mang ra ngoài cũng có thể bán với giá rất cao, đây chắc chắn là một niềm vui bất ngờ với Hàn Sâm.

Ngặt nỗi, ngoài lệnh bài Hoàng Cực Các, Bạch Dịch còn yêu cầu thêm một cô nàng, lại còn là con gái thuộc tộc Mị Hồ, điều này khiến Hàn Sâm hơi khó xử.

Với tính cách của Bạch Dịch, hiển nhiên sẽ thức trắng đêm “chơi” hết mình với mỹ nữ tộc Mị Hồ này.

Khổ nỗi Hàn Sâm không phải Bạch Dịch, không phải hắn không thích mỹ nữ, nhưng lăn lộn với một cô nàng hoàn toàn xa lạ là điều hắn không mong muốn.

Quan trọng nhất là trong phòng này có lắp đặt hệ thống giám sát, Hàn Sâm không có ham mê đặc biệt, không có thói quen cho người ta nhìn ngắm.

Nhưng bây giờ hắn đang giả mạo Bạch Dịch, bỏ mặc một đại mỹ nhân xinh đẹp quyến rũ thế này, lại còn là mỹ nữ Bạch Dịch thiết tha mơ ước cũng chưa được chạm vào, điều này chắc chắn sẽ khiến Bạch Lăng Sương sinh nghi.

Thậm chí Hàn Sâm còn hơi nghi ngờ, lúc này Bạch Lăng Sương có đang an vị sau màn hình giám sát để theo dõi nhất cử nhất động của hắn hay không.

Một tay Hàn Sâm vuốt ve vòng eo nhỏ của Tuyết Nhi nhưng trong lòng lại suy nghĩ rất lung, đang mải nghĩ xem phải đối phó với tình cảnh trước mắt như thế nào.

"Hoàng tử điện hạ, đây là lần đầu tiên của Tuyết Nhi, xin hoàng tử điện hạ thương xót…" Gương mặt ngọc ngà của Tuyết Nhi hơi cúi xuống, trên má hiện lên hai vệt ửng hồng, nơi đẫy đà và trắng mịn lộ ra qua vạt áo phối hợp với dáng vẻ rung động lòng người, nhất thời khiến người ta sinh tà hoả.

Hết chương 2327.

Chương 2328. Không thể nhẫn nhịn

Vẻ quyến rũ của Tuyết Nhi khiến tim người ta đập thình thịch, nhưng trong mắt Hàn Sâm lại thành khá tẻ nhạt vô vị.

Hàn Sâm từng kinh qua biết bao mỹ nhân tuyệt trần, mỹ nữ từng gặp nhiều vô số kể, đã qua rồi cái thời chỉ thuần tuý theo đuổi vì dung mạo, vẻ phong tình có sức hấp dẫn bỏ xa nét đẹp đơn thuần.

Đáy mắt Tuyết Nhi rõ ràng đang che giấu sự chán ghét đối với Bạch Dịch. tư thái quyến rũ kia chỉ xuất phát từ mục đích nào đó và khống chế cơ thể

làm theo. Người bình thường nhìn sẽ có cảm giác động lòng nhưng Hàn Sâm không thấy hứng thú chút nào.

Chưa kể đến việc Tuyết Nhi không phải mẫu người Hàn Sâm thích, cứ xem đây là một nữ nhân mà Hàn Sâm cực kỳ đánh giá cao cũng sẽ không khiến hắn rung rinh một cách tuỳ tiện.

Chẳng qua trong thời điểm này, nếu Hàn Sâm còn chưa hành động e rằng sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Một kẻ háo sắc hơn sắc quỷ như Bạch Dịch, lại làm sao mà không rung động trước một mỹ nhân lẳng lơ hoạt sắc sinh hương thế này? Đừng nói Bạch Lăng Sương không tin, đến cả Hàn Sâm cũng vậy.

Hàn Sâm ôm eo Tuyết Nhi, sải bước về phá chiếc giường.

Tuyết Nhi mềm nhữn nép trong lòng Hàn Sâm, trên mặt đầy vẻ xấu hổ, đôi cánh tay nõn nà quấn lấy cổ Hàn Sâm.

Lúc Hàn Sâm đè Tuyết Nhi trên giường đôi mắt xinh đẹp của Tuyết Nhi lập tức đối mặt với Hàn Sâm ở khoảng cách gần, hai bên chỉ cách nhau chừng mười cen ti mét.

Ánh mắt Hàn Sâm khẽ rục rịch, đang định vạn hành thuật gen, bỗng thấy trong con ngươi Tuyết Nhi ánh lên một thứ ánh sáng kỳ dị, khiến người ta cầm lòng không nổi mà rung động, gần như sẽ đánh mất mình trong đôi mắt mê hoặc của Tuyết Nhi.

Hàn Sâm thầm rùng mình, bất giác quên mất chuyện vận hành thuật gen, trong ánh mắt lộ ra dáng vẻ mê muội đắm say. Hắn từng thấy đôi mắt như này, khi bị giam trong cung Quỷ Cốt, Hồ Phi đã dùng nó trên người hắn, không ngờ Tuyết Nhi vậy mà cũng biết.

Chuyện này cũng khó tránh. Hai nàng đều thuộc tộc Mị Hồ, hẳn là được truyền từ đời này qua đời khác, thậm chí đây có thể là khả năng trời ban cho tộc Mị Hồ, Tuyết Nhi biết cũng chẳng lạ, chẳng qua nàng kém hơn Hồ Phi rất nhiều.

Song thực lực của Tuyết Nhi vẫn hơi vượt xa dự đoán của Hàn Sâm, nàng là một cường giả cấp Vương, vậy mà lúc trước Hàn Sâm không nhận ra.

Thuật che giấu khí tức của tộc Mị Hồ thật sự mạnh không phải dạng vừa.

Nhưng lại nghĩ đến Hồ Phi, rõ là Thần Hoá mà còn đóng giả thành công ky sĩ cấp Vương trong tộc Hoàng Tộc, vậy nên không có gì lạ.

Hàn Sâm rất hiểu loại thuật gen này, biết rõ các loại phản ứng. Ánh mắt hắn dần đờ đẫn, làm như ngây ngẩn cả người, nhưng trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ một chốc sau, Hàn Sâm gục cứng người trên thân Tuyết Nhi, tựa như biến thành một con zombie.

"Ả Tuyết Nhi này lợi dụng thuật mê hoặc để đưa ta vào cơn ảo giác, ảo tưởng ra những thứ nàng muốn, cho dù sau khi xong việc sợ rằng sinh vật bình thường cũng khó bề phát hiện. Không biết đây là ý của nàng hay Bạch Lăng Sương ra lệnh cho nàng làm vậy?" Hàn Sâm âm thầm suy đoán trong lòng, bảy mươi tám mươi phần trăm là ý thứ hai.

Tuyết Nhi ghét bỏ ra mặt, đẩy Hàn Sâm đang nằm trên người ra, ngồi dậy từ trên giường, sửa sang trang phục đang mặc, khuôn mặt đầy sự khinh bỉ.

Một cánh cửa bí mật trong gian phòng được đẩy ra, Bạch Lăng Sương tiến vào.

Tuyết Nhi tiến lên hành lễ: "Công chúa điện hạ, ta đã sử dụng Mị Hồ Nhãn để mê hoặc hắn, sau này hắn sẽ không tìm được sơ hở nào đâu."

Bạch Lăng Sương khẽ gật đầu: "Làm tốt lắm, cởi quần áo của hắn ra,

đồ đạc cũng lột hết, ta muốn kiểm tra thật kỹ." "Công chúa điện hạ, ngài nghi ngờ Thập Lục hoàng tử có vấn đề?" Tuyết Nhi thông minh lanh lợi, nghe vậy bèn hỏi.

"Cũng không phải, chỉ là ta cảm thấy hắn hơi là lạ." Bạch Lăng Sương đáp.

“Xem ra ta không có cách nào diễn thành Bạch Dịch.” Hàn Sâm nghe thấy Tuyết Nhi đến gần mình, thầm nghĩ: “ Sao con Huyết Kỳ Lân kia không có tí phản ứng nào vậy?”

Bạch Lăng Sương và Tuyết Nhi ở đây, Hàn Sâm sợ bị các nàng nhìn ra sơ hở nên không dám vận hành khí tức mở Động Huyền Khí Tràng xem thử, chỉ cảm nhận đại khái là Huyết Kỳ Lân gục ở chỗ này, không hề nhúc nhích, khí tức rất bình thường, hình như đang ngủ thiếp đi.

Song trong lòng Hàn Sâm hiểu rõ Huyết Kỳ Lân không thể ngủ mất, cho dù có ngủ thì Bạch Lăng Sương đi vào chắc chắn sẽ đánh thức nó bằng được, bây giờ vẫn say giấc bất động hẳn là do một nguyên nhân khác.

Tuyết Nhi không khách khí chút nào, lột sạch quần áo trên người Hàn Sâm, Hàn Sâm chỉ đành cố nhịn, nếu không sẽ thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ mất.

Quần áo và vật dụng của Hàn Sâm bị Tuyết Nhi gom lại mang qua chỗ Bạch Lăng Sương. Bạch Lăng Sương cẩn thận quan sát: “Chuôi Quỷ Nha đao này là của Hàn Sâm, thanh Lôi Nhận kia cũng là của Hàn Sâm, rất có thể là một món vũ khí Bán Bộ Thần Hoá, chiếc Ngọc Cổ này hình như cũng hơi khác Ngọc Cổ bình thường, có lẽ là Ngọc Cổ đột biến, vật này chắc là của Hàn Sâm nốt, đúng là béo bở cho Bạch Dịch.”

“Đều là đồ của Hàn Sâm, có vấn đề gì không nhỉ?” Tuyết Nhi cau mày hỏi.

Hàn Sâm vừa nghe vừa căng thẳng, hắn cũng muốn mang đồ của Bạch Dịch chứ. Nhưng chúng đã bị con Sói kim loại màu lam nuốt hết, không còn sót thứ gì. Trong nhà Bạch Dịch lại chẳng có gì hay ho, Hàn Sâm chỉ tìm được mấy thứ tàm tạm tròng lên người, không có món bảo vật hàng thật giá thật nào, thậm chí đồ vật cấp Vương còn không có.

Bạch Lăng Sương thản nhiên nói: “Bạch Dịch háo sắc ham cờ bạc, chưa tán gia bại sản là vì cưới được Lam Hải Tâm. Nhưng ả Lam Hải ‘Tâm kia cũng có tính toán riêng, không thật lòng với Bạch Dịch. Nàng giữ gì cũng không đưa Bạch Dịch. Đừng thấy Bạch Dịch là một hoàng tử, chỉ là mẽ ngoài nhũn nhặn mà thôi, trên thực tế là một mớ hỗn độn vô cùng thảm hại. Bằng không hắn đã không thèm thuồng lệnh bài Hoàng Cực Các của ta.”

“Lần này sai hắn đi giết Hàn Sâm quả là quá hời cho hắn, thu hoạch nhiều đồ thế này. Tên Hàn Sâm đó thực sự không tầm thường, tiếc là mắt nhìn của hắn kém quá, vậy mà lại lựa chọn tiện nhân Bạch Vi kia, nên hắn đáng phải chết.” Bạch Lăng Sương quan sát đống đồ một lượt, tiện tay quẳng sang một bên, đứng dậy đi về phía cửa ngầm, vừa đi vừa nói: “Đi gọi một ả lực sĩ thuộc tộc Thất Cách qua đây, diễn thì phải diễn cho trót, đừng để tên khốn kia nghi ngờ sau khi tỉnh giấc.”

“Đệch mẹ nhà ngươi, có cần ác độc như vậy không? Con mụ này thâm độc thật đấy!” Hàn Sâm nghe xong, nhất thời hoảng hốt. Tộc Thất Cách là một đám trên đầu lợn, dưới thân người, hơn nữa còn khoẻ cực kỳ, dù là nam hay nữ cũng là kiểu người hầm hố.

Thế mà Bạch Lăng Sương còn muốn gọi một người trong tộc Thất Cách đến diễn kịch với hắn, Hàn Sâm rất muốn bật dậy giết chết nàng.

Tuyết Nhi bê đám đồ đạc của Hàn Sâm đi tới giường, thẳng tay thả chiếc lên giường, lại còn duôi chân ra, hung hăng giãm đạp người Hàn Sâm, oán hận nói: ‘Dám chấm mút ta, đợi lát nữa cho ngươi đẹp mặt.”

Nói xong, Tuyết Nhi bèn xoay người chuẩn bị đi gọi nữ lực sĩ tộc Thất Cách. Hàn Sâm suy đi nghĩ lại cả trăm lần, cuối cùng quyết định không nhịn tiếp nữa.

Trong khoảnh khắc Tuyết Nhi quay người, thân hình Hàn Sâm đột ngột bật dậy, một tay đè lưng Tuyết Nhi, một tay bụm miệng nàng ta, lôi thẳng xuống giường.

Năng lực đóng băng của Băng Cơ Ngọc Cốt được tăng thêm nhờ Hoàng thể Bản Nguyên Thuỷ và Lĩnh Vực Vương Giả, truyền vào cơ thể Tuyết Nhi trong nháy mắt, khiến Tuyết Nhi chưa kịp đề phòng bị đông cứng cơ thể cứng ngắc. Song dù sao nàng cũng là cường giả cấp Vương. Trong sự sợ hãi, nàng ngấm ngấm vận lực nhằm phản kháng. Năng lực đóng băng của Hàn Sâm nhanh chóng bị tan chảy dưới sự xung kích bởi khí tức của Tuyết Nhi.

Hết chương 2328.

Chương 2329. Bại lộ thân phận

“Giết hay không giết?” Suy nghĩ của Hàn Sâm lóe lên cực nhanh.

Thực lực của Tuyết Nhi mạnh hơn Hàn Sâm tưởng, hiệu quả của thuật đóng băng cực kỳ có hạn. Thấy Tuyết Nhi sắp thoát đến nơi, đến lúc ấy Hàn Sâm sẽ bị lộ ngay.

Nhưng nếu giết Tuyết Nhi thì hắn không thể thoát khỏi vòng nghỉ vấn.

Huống hồ nơi này còn là thành Dạ Mị, nó không phải là nơi có thể đấu nhau để tranh cướp tài nguyên giống như Lạc Viên Thánh Ky Sĩ. Ở đây, phải tuân thủ luật pháp của tộc Hoàng Cực, dù là một hoàng tử cũng không thể tùy tiện giết người.

Ánh mắt Hàn Sâm loé sáng, Tuyết Nhi bị hắn đè dưới thân đang vừa sợ vừa giận, không ngờ Mị Hồ Nhãn của mình không có hiệu quả với Hàn Sâm, lại còn bị hắn khống chế.

May mà thực lực của nàng không hề tầm thường, vẫn nhỉnh hơn Bạch Dịch, vả lại khả năng kháng năng lực đông cứng của nàng cũng khá mạnh, cho nên không thể đóng băng nàng.

Thấy Tuyết Nhi sắp thoát khỏi tình trạng đóng băng, Hàn Sâm ghé sát lại, thì thâm vào tai nàng: “Tuyết Nhi, ngươi có biết Hồ Phi đại nhân không?”

Nghe vậy, cơ thể Tuyết Nhi bỗng run lên, vốn đang giấy dụa kịch liệt cũng dần chậm lại, nhưng chẳng mấy chốc lại khôi phục như cũ, dường như không hiểu Hàn Sâm vừa nói gì, lại vùng vẫy dữ dội.

Trong lòng Hàn Sâm đã nắm chắc, không áp chế Tuyết Nhi gắt gao nữa, chỉ bình thản nói: “Ta có mối giao hảo sâu sắc với Hồ Phi đại nhân, không thì lúc này ngươi đã thành người chết. Vậy nên tốt hơn hết là ngươi hãy bình tĩnh lại, chúng ta nói chuyện đàng hoàng. Nếu ta gặp bất trắc, đương nhiên Hồ Phi cũng khó tránh thoát êm đẹp.”

“Tại sao ta phải tin ngươi?” Tuyết Nhi thoát khỏi sự đóng băng, nhưng không bật dậy ngay.

“Hồng Tụ.” Hàn Sâm ghé môi vào bên tai Tuyết Nhi, hạ thấp âm lượng.

Tuyết Nhi vừa nghe đã biến sắc rõ rệt, hiển nhiên nàng cũng biết Hồng Tụ là Hồ Phi.

Lúc này Hàn Sâm mới yên tâm, đè trên người Tuyết Nhi, nói tiếp: “Ta không cố ý mạo phạm ngươi, nhưng chắc ngươi cũng nắm rõ tình hình hiện tại của ta, có thể nói cho ta biết làm thế nào mới vượt qua cửa ải này?

“Ngươi là Hàn Sâm?” Tuyết Nhi không phải đứa ngu, trên thực tế tộc Mị Hồ có rất ít kẻ ngốc, cho nên đương nhiên nàng đã đoán ra tình hình thật, song Tuyết Nhi vẫn chưa dám tin hoàn toàn.

Một Công Tước như Hàn Sâm lại không bị Bạch Dịch đồng hóa, trái lại còn giết ngược Bạch Dịch, thậm chí còn giả mạo thân phận hoàng tử của Bạch Dịch, thật sự quá to gan lớn mật, khiến người ta khó lòng tin nổi.

Hàn Sâm biết một khi mình đã nhắc tới Hồ Phi thì không giấu giếm được nữa, nhưng tính ra thì đây là kết quả tốt nhất.

Đôi bên đều nắm trong tay nhược điểm của đối phương, hắn tin nếu không rơi vào tình huống cực chẳng đã thì cả tộc Mị Hồ sẽ không bán đứng hắn.

“Ngươi cứ nói đi?” Hàn Sâm cười với Tuyết Nhi.

Vẻ mặt Tuyết Nhi có phần rối rắm, một lúc lâu sau mới nghiến răng nói: “Ngươi nằm trên giường đợi ta, ta đi gọi nữ lực sĩ bên tộc Thất Cách”

“Đừng hòng nghĩ viển vông, nếu ta chịu làm mấy chuyện ấy thì cần gì tự vạch trần thân phận?” Hàn Sâm vẫn đè lên Tuyết Nhi không thể nhúc nhích.

Gương mặt xinh đẹp của Tuyết Nhi ửng hồng: “Nếu ta không đi thì Bạch Lăng Sương phát hiện ra mất. Ngươi yên tâm, ta sẽ dùng thuật gen mê hoặc nữ lực sĩ Thất Cách. Ngươi cứ mặc quần áo tử tế chờ ta là được, nhưng đừng xuống giường, ở đây chỉ có cái giường này không bị giám sát.”

“Được, vậy ta tin tưởng ngươi một lần.” Hàn Sâm trở mình lăn qua bên kia giường, cầm quần áo của mình mặc lại từng cái một.

Tuyết Nhi liếc nhìn Hàn Sâm rồi mới bước ra ngoài.

Hàn Sâm vừa mặc đồ vừa âm thầm suy nghĩ. Không bao lâu sau, Tuyết Nhi trở lại, còn dắt theo một nữ lực sĩ tộc Thất Cách cao ba mét, vòng eo tám thước.

Tuy nhiên, nữ lực sĩ ấy có vẻ đã bị mê hoặc, ánh mắt lờ đờ. Theo lệnh của Tuyết Nhi, nàng tiến lại giường, bổ nhào xuống đó, khiến giường rung lắc kẽo cà kẽo kẹt.

Tuyết Nhi liếc nhìn Hàn Sâm, đè giọng nói nhỏ: “Ta phải gây ra một ít tiếng động, ngươi phải phối hợp đấy.”

Một lát sau, Tuyết Nhi dẫn nữ lực sĩ Thất Cách rời đi, sau đó tự trở lại giường, trèo lên nằm bên cạnh Hàn Sâm, người chỉ quấn một cái khăn tắm.

“Tại sao ngươi có thể giả mạo Thập Lục hoàng tử?” Tuyết Nhi nằm trên giường, nhìn Hàn Sâm ở đối diện rồi hỏi.

“Đây không phải chuyện gì khó khăn lắm. Còn ngươi, trẻ thế này đã tới tộc Hoàng Cực, đối phó với nhiều cường giả như vậy có đủ làm khó ngươi không?” Hàn Sâm cười hỏi ngược lại.

“Cái tên nhà ngươi sao không có tí biết ơn nào, ta cứu ngươi một mạng đấy, không thì ngươi đã phải ấy ấy với ả Thất Cách kia… Nói tới đây, Tuyết Nhi hơi đỏ mặt, không tiếp tục nói hết.

“Trong số những tộc nhân Mị Hồ ta từng gặp, có lẽ ngươi là người có da mặt mỏng đơn thuần nhất. Nhưng với da mặt này mà ngươi vẫn thăng đến cấp Vương, xem ra thân phận của ngươi trong tộc Mị Hồ không thấp.” Hàn Sâm cười tủm tỉm.

Đôi môi đỏ mọng của Tuyết Nhi hơi cong lên: “Ngươ muốn moi thông †in từ người thuộc tộc Mị Hồ, thế thì ngây thơ quá đấy.”

“Giao lưu chút thôi mà, ngươi nghĩ nhiều quá.” Hàn Sâm ho nhẹ.

Thực tế thì Hàn Sâm rất cực kỳ cảm thấy hứng thú với kế hoạch của Hồ Phi.

Một nữ nhân như Hồ Phi lại chịu giả làm nữ ky sĩ, mưu đồ chắc chắc không tầm thường đâu.

Đúng là Hàn Sâm rất muốn moi một ít hông tin từ miệng Tuyết Nhi. Song, Tuyết Nhi nhìn thì đơn thuần nhưng thực sự chỉ thiếu chút kinh nghiệm thôi, thật ra nàng cũng rất ranh mãnh, xem ra không có hi vọng gì.

Bỗng nhiên, Tuyết Nhi dí sát khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lại gần Hàn Sâm, mặt đối mặt với hắn, gần như sắp dán lên mặt Hàn Sâm, có thể cảm nhận rất rõ hơi thở của nhau.

“Ngươi làm gì đấy? Ta không phải người tùy tiện đâu nhé.” Hàn Sâm nháy mắt, nói.

“Ngươi là Hàn Sâm thật à?” Đôi mắt xinh đẹp của Tuyết Nhi quan sát Hàn Sâm, trên mặt đầy vẻ tò mò.

“Đã chung giường chung gối mà người vẫn nói mấy lời như vậy, thực sự khiến người ta đau lòng.” Hàn Sâm bất lực nhún vai.

Đôi mắt Tuyết Nhi híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, cười tủm tỉm, nói: “Ta cứ tưởng tộc Mị Hồ của ta là những người giỏi nhất trong việc thay đổi danh tính. Không ngờ ngươi lại đỉnh hơn, lại có thể giả mạo Thập Lục hoàng tử của tộc Hoàng Cực mà chẳng bị phát hiện. Dù là Hồ Phi đại nhân chắc cũng chưa dám to gan lớn mật như thế?”

“Ta chỉ học sơ sơ chút ít từ Hồ Phi thôi, nên mới có thành quả hiện nay.” Hàn Sâm đáp.

Đôi mắt Tuyết Nhi lập tức sáng lên: “Ngươi và Hồ Phi quen nhau lắm sao?”

“Quen, đương nhiên là quen. Hồ Phi đại nhân nhà ngươi suýt nữa đã tái giá làm tiểu thiếp của ta, nhưng do ta không muốn để nàng thiệt thòi, bằng không…” Hàn Sâm thuận miệng nói.

Tuyết Nhi nghe mà mở to hai mắt nhìn, không dám tin: “Ngươi nói dối…

“Ta lừa ngươi làm gì, trên mông Hồ Phi đại nhân nhà ngươi có phải…” Đôi mắt đẹp của Tuyết Nhi dần dần trừng lớn, nhìn Hàn Sâm như thể nhìn một con quái vật, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Ngươi và Hồ Phi đại nhân… Thật sự… Ấy… Ấy ấy…”

“Haiz, là ta phụ lòng nàng, bây giờ chỉ có thể dốc sức làm chút chuyện,

coi như bù đắp cho nàng, dù chết trăm lần cũng không hối tiếc.” Hàn Sâm thở dài. “Thì ra ngươi làm vậy là để giúp Hồ Phi đại nhân cướp lại bảo vật quý

nhất của tộc chúng ta.” Tuyết Nhi hơi xúc động.

Hàn Sâm hơi mừng thầm, cô nàng Tuyết Nhi quả thực dễ đối phó hơn những tộc nhân tộc Mị Hồ bình thường, trông thân phận nàng ta không thấp, thực lực cũng ổn, nhưng lại là một chú chim non chưa kinh qua nhiều lần thực chiến.

Hết chương 2329.

Chương 2330. Hoàng Cực Các

Đợi đến buổi sáng, rốt cục Hàn Sâm cũng thuận lợi cầm lệnh bài của Hoàng Cực Các rời khỏi thành Dạ Mi. Trước khi đi Hàn Sâm còn bày ra vẻ mặt chưa thỏa mãn với Bạch Lăng Sương đòi Tuyết Nhi, dĩ nhiên Bạch Lăng Sương sẽ không đưa cho hắn.

Huyết Kỳ Lân chỉ ngủ một giấc, buổi sáng tỉnh lại đã chẳng còn chuyện gì nữa, cũng không biết là bị người ta dùng thủ đoạn gì mới có thể ngủ say một đêm như thế.

Hàn Sâm cưỡi Huyết Kỳ Lân rời khỏi thành Dạ Mị, trực tiếp đi Hoàng Cực Các. Hiện tại hắn nguy cơ trùng trùng, nói không chừng vào lúc nào đó sẽ bị bại lộ, có thể cầm được bảo bối trong tay tất nhiên phải nhanh chóng cầm trước rồi nói sau.

Với tính cách của Bạch Dịch, nhất định không đợi được đến ngày hôm sau.

Sau khi đến Hoàng Cực Các, Hàn Sâm giao lệnh bài ra. Hắn được phép tiến vào trong các chọn lựa bảo vật, Huyết Kỳ Lân chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Nhưng sau khi Hàn Sâm tiến vào Hoàng Cực Các, hắn lại nhịn không được nhíu mày. Theo truyền thuyết trong Hoàng Cực Các có rất nhiều bảo vật, nhưng sau khi Hàn Sâm đi vào không nhìn thấy bảo bối gì cả, chỉ nhìn thấy một pho tượng đá có vẻ rất cao quý.

Những bức tượng đá này đều mặc trang phục của bậc đế vương, tuy rằng chỉ là tượng đá, nhưng lại có một loại khí bễ nghề thiên hạ, hắn nghĩ có thể là tượng của các đời hoàng đế Tộc Hoàng Cực.

Ngoại trừ những bức tượng đá này ra, trong Hoàng Cực Các căn bản không có bảo vật gì cả, Hàn Sâm nhìn giới luật trên vách đá mới biết, thì ra những bức tượng đá này chính là bảo vật trong Hoàng Cực Các.

Mỗi một vị hoàng đế của Tộc Hoàng Cực khi đăng cơ đều sẽ tự tay lưu lại một pho tượng đá ở trong Hoàng Cực Các. Chất liệu của tượng đá không được tính là bảo vật nhưng lúc chế tác tượng đá sẽ lưu lại một loại ý cảnh thuật gen của mỗi vị hoàng đế, nếu có thể lĩnh hội được ý cảnh thì sẽ kích phát tượng đá, khiến tượng đá dời đi, lộ ra động bảo tàng phía dưới tượng đá, trong động chính là vật mà vị hoàng đế hoàng đế Tộc Hoàng Cực kia lưu lại cho đời sau.

“Nếu là vật mà hoàng đế Tộc Hoàng Cực lưu lại, chắc không hề tâm thường. Nhưng muốn lĩnh hội được ý cảnh của một vị hoàng đế cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.” Ánh mắt Hàn Sâm từ từ đánh giá những bức tượng đá ở đây.

Tuy rằng mỗi pho tượng đá đều có khí thế bất phàm, khiến người ta sinh lòng xúc động muốn sùng bái nhưng nhìn kỹ lại thì có chút khác biệt, tượng đá của mỗi hoàng đế đều có khí chất độc đáo riêng biệt.

Có tổng cộng bảy mươi chín pho tượng đã, nói cách khác Tộc Hoàng Cực đã từng có ít nhất bảy mươi chín vị hoàng đế.

Có một số tượng đá đặt một khối đá bồ đoàn phía trước, một số khác thì không có. Tượng đá không có bồ đoàn có nghĩa là đã bị người lĩnh hội lấy đi bảo vật bên trong.

Hàn Sâm đếm thử, còn dư lại chỉ có ba bồ đoàn. Nói cách khác phần lớn bảo vật thật sự đã sớm bị lấy đi, số chưa bị lấy đi cũng không dễ dàng có thể lĩnh hội như vậy.

Ngẫm lại cũng đúng, Tộc Hoàng Cực truyền thừa biết bao nhiêu năm tháng, nhân tài nhiều vô số kể, có thể lĩnh hội ý cảnh của tượng đá cũng không phải là việc khó.

Có ba cái chưa có người có thể lĩnh hội được, đây mới là điều kỳ lạ.

Hàn Sâm cẩn thận nhìn ba pho tượng đá kia, trên thạch bích phía sau tượng đá đều khắc chữ viết, ghi lại công lao cả một đời của vị hoàng đế này.

Tượng đá đầu tiên chưa được người lĩnh hội chính là bức tượng đá đứng đầu trong số tượng đá ở đây, cũng chính là hoàng đế đời thứ nhất của Tộc Hoàng Cực hay còn gọi là Thủy Tổ.

Công lao được ghi lại phía sau cũng được phóng đại lên tận mây xanh. Cái gì mà văn thừa vũ đức, thiên thu vạn năm, đánh khắp vũ trụ vô địch thủ, thống nhất vũ trụ tỷ năm linh tinh. Dù sao cũng chính là trâu bò lợi hại tới cực điểm, giống như lúc đó Tộc Hoàng Cực bọn họ đã thống nhất vũ trụ hết rồi.

Hàn Sâm cũng biết rõ, ban đầu Tộc Hoàng Cực chỉ là một tộc nhỏ, thời đại Thủy Tổ của bọn họ chính là lúc Thánh Vực vô địch thiên hạ, nói không chừng lão tổ tông Tộc Hoàng Cực còn từng đến Thánh Vực chín lạy ba quỳ, tự xưng là thần nữa kia.

Đây là chuyện rất có khả năng, bởi vì trước kia chủ nhân Thánh Vực đã thống nhất vũ trụ, một tộc nhỏ như Tộc Hoàng Cực cúi đầu xưng thần

với Thánh Vực là chuyện rất bình thường, vạn tộc triều bái không phải

chỉ nói suông mà thôi.

Nói đến cũng kỳ quái, tướng mạo của vị Thủy Tổ của Tộc Hoàng Cực này trông hơi lạ lùng, nhìn tượng đá của hắn rất khác so với những đời hoàng đế sau.

Tướng mạo Tộc Hoàng Cực rất giống với nhân loại, Thủy Hoàng Đế của Tộc Hoàng Cực cũng như thế, song hắn lại có một đặc điểm rõ ràng khác với những hoàng đế sau này.

Trên trán vị hoàng đế này có một vết bớt thẳng đứng, nhìn giống như con mắt thứ ba thiên tộc đang nhắm lại. Nhưng người Tộc Hoàng Cực không có con mắt thứ ba. Bọn họ giống với nhân loại, đều là hai mắt bình thường, đồng tử cũng chỉ có một đồng tử bình thường.

Song đó chỉ là một vết bớt thẳng đứng, cũng không mở ra, không biết có phải là một con mắt hay không.

Còn có một chuyện khá kỳ lạ nữa, những bức tượng đá của hoàng đế

khác đều là nâng đao cầm kiếm, hoặc cầm quyển sách gì đó, đến lượt vị Thủy Hoàng Đế này thì bên hông không có đeo kiếm, trong tay cũng không có sách, mà nâng một cái hồ lô.

“Tên này thú vị đấy!” Hàn Sâm hứng thú đánh giá tượng đá của Thủy

Tổ Tộc Hoàng Cực, kính Tử Đồng Thần Điệp trong mắt chuyển động,

muốn phân tích thử quá trình lúc trước Thủy Tổ Hoàng Cực điêu khắc tượng đá.

Theo ghi chép trên bia, truyền thống hoàng đế tự tay lưu lại tượng đá ở Hoàng Cực Các là do vị Thủy Tổ Hoàng Cực này truyền lại, hơn nữa còn ghi rõ vào trong tộc quy của Tộc Hoàng Cực.

Phàm là ai tiếp nhận ngôi vị hoàng đế đều phải trải qua nghỉ thức này, nếu không chính là danh bất chính ngôn bất thuận.

“AI” Hắn dùng kính Tử Đồng Thần Điệp quan sát bức tượng đá kia, còn chưa phân tích ra, lại đột nhiên cảm giác mắt phải giống như bị lửa thiêu vô cùng đau đớn.

Hắn vội vàng cúi đầu che mắt lại, nhất thời một luồng máu tươi chảy ra từ kẽ ngón tay.

“Năng lực thật lợi hại!” Hàn Sâm che mắt, một hồi lâu mới chậm rãi khôi phục lại, cũng không dám dùng kính Tử Đồng Thần Điệp xem bức tượng đá kia nữa.

Mặc dù kính Tử Đồng Thần Điệp là thú hồn Thần Hóa, nhưng để có thể trở thành hoàng đế Tộc Hoàng Cực đều là nhân vật vô cùng khủng bố, tất nhiên đều là Thần Hóa không thể nghỉ ngờ. Tượng đá bọn họ tự tay lưu lại, muốn dùng ngoại lực cường ngạnh phá giải rõ ràng là không thực tế lắm.

Cũng may năng lực khôi phục thân thể của Hàn Sâm rất mạnh, nếu không một con mắt này đã bị phế rồi.

Thu hồi kính Tử Đồng Thần Điệp, Hàn Sâm không nhìn tượng đá Thủy Tổ Hoàng Cực nữa, mà nhìn về phía một pho tượng đá của hoàng đế khác.

Vị hoàng đế kia một tay cầm sách, tay kia đặt sau lưng, ánh mắt sâu xa, rất có khí khái thiên hạ đều ở trong lồng ngực.

Hàn Sâm cẩn thận đánh giá tượng đá, hắn thấy dáng vẻ vị hoàng đế này rất thanh tú, tóc đen mắt đen, trên người cũng không mặc áo giáp đế hoàng, mà là một thân áo bào trắng, thoạt nhìn vô cùng nho nhã.

Vách đá phía sau cũng có ghi chép công tích của vị hoàng đế này, lúc này Hàn Sâm mới biết vị hoàng đế này được gọi là “Văn Hoàng”. Tuy trong công lao của hắn cũng có sự tích chinh chiến chư thiên thu phục một tộc nào đó, song cũng chỉ là sơ lược qua, công huân chủ yếu nhất chính là định ra luật pháp hoàn chỉnh, trước kia đã định ra các loại quy chế hoàn chỉnh trong Tộc Hoàng Cực.

Giống như hiện giờ Bạch Hoàng sử dụng loại chế độ bồi dưỡng hoàng †ử công chúa, kỳ thật chính là do Văn Hoàng định ra lúc ấy. Theo thời đại đổi thay, chỉ có thay đổi rất nhỏ trong một phần nội dung nhưng bản chất vẫn không khác biệt lắm.

Văn Hoàng chính là vị hoàng đế thứ hai của Tộc Hoàng Cực, vị trí tượng đá chỉ đứng sau Thủy Tổ Hoàng Cực.

Bức tượng đá của vị hoàng đế cuối cùng không bị người ta lĩnh hội, nằm ngay phía sau cùng của nhóm tượng đá, cũng chính là vị hoàng đế trước Bạch Hoàng.

Hết chương 2330.

Chương 2331. Tham ngộ tượng đá

Bởi vì Bạch Hoàng vẫn còn tại vị, tượng đá của hắn còn bị niêm phong, phải chờ sau khi hắn qua đời, tượng đá của hắn mới có thể chính thức bày ra bên trong Hoàng Cực Các.

Sở dĩ có quy tắc tượng đá của hoàng đế đương nhiệm không được để ra, chính là vì để tránh cho con cháu của hoàng đế đương nhiệm phá giải tượng đá. Về phần vì sao lại có quy tắc như vậy, phía trên vách đá không có giải thích, Hàn Sâm cũng không rõ.

Hoàng đế trước Bạch Hoàng là "Bảo Hoàng", công tích bình thường, đều là mấy lời nói suông về một ít công trạng của hoàng đế. Tuy rằng cũng đánh hạ được một ít chủng tộc, mở rộng bản đồ cho Tộc Hoàng Cực, song trên cơ bản đều là một ít tiểu tộc vô danh.

Tộc Hoàng Cực phát triển đến đời Bảo Hoàng, không gian có thể phát triển nữa đã cực kỳ có hạn, trừ phi có thể đánh hạ tộc Thái Thượng và tộc Cổ Thần, nếu không cũng không có chuyện gì quá lớn để hắn làm.

Trên thực tế hơn hai mươi đời hoàng đế trước Bảo Hoàng, phần lớn tất cả đều bình thường không có gì lạ, chỉ là bảo vệ giang sơn Tộc Hoàng Cực từ từ phát triển.

Nhưng ý cảnh của những bức tượng đá hoàng đế khác đều bị thảm ngộ, tượng đá vị hoàng đế này cũng bình thường không có gì lạ lại vẫn không bị

phá giải.

Tuy tượng đá của Bảo Hoàng xuất hiện muộn nhất, số lần bị lĩnh hội tương đối ít cũng có thể là một nguyên nhân nhưng trong số con cái của Bạch Hoàng tuyệt đối không thiếu thiên tài, như Bạch Vô Thường và Bạch Lăng Sương v.v, đều là kỳ tài thiên phú tuyệt hảo, thiên phú của Bạch Vi cũng không kém. Đây chỉ là phần nổi của tảng băng trôi mà thôi, hoàng tử công chúa thâm tàng bất lộ không biết có bao nhiêu, những người này đều không thể lĩnh hội được tượng đá của Bảo Hoàng, có thể thấy được bản thân tượng đá Bảo Hoàng này nhất định có chỗ bất phàm.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn lướt qua phía trên ba pho tượng đá, không thể sử dụng kính Tử Đồng Thần Điệp cố gắng phá giải, vậy chỉ có thể dựa vào chính mình nghiền ngẫm cảm ngộ. Hơn nữa dù mỗi một vị hoàng †ử có bao nhiêu tấm lệnh bài Hoàng Cực Các, chỉ cần lĩnh hội được một pho tượng đá thì về sau không thể lại đến Hoàng Cực Các nữa.

Bạch Vô Thường đã từng tìm hiểu pho tượng đá của một vị hoàng đế, nhưng hắn cũng không phải hoàng tử duy nhất tham thấu tượng đá.

“Trước tiên bắt đầu thử từ chỗ này đi.” Cuối cùng ánh mắt Hàn Sâm dừng lại trên tượng đá của Thủy Hoàng Đế.

Ba pho tượng đá đều có phong thái riêng, đều có chỗ bất phàm, Hàn Sâm cũng không phân biệt được tốt xấu thế nào, song hồ lô được nâng lên trong tay Thủy Hoàng Đế lại làm cho Hàn Sâm chú ý hơn.

€ó lẽ là bởi vì Bảo Nhi, Hàn Sâm sẽ hơi để ý với vật có tạo hình hồ lô một chút.

Tuy trong tên Bảo Hoàng có một chữ Bảo nhưng trên người hắn không đeo đao kiếm, trong tay cũng không cầm cái gì, trông nghèo đến xót cả ruột, không hợp tâm ý Hàn Sâm.

Văn Hoàng cũng không phù hợp với phong cách của Hàn Sâm, chỉ có vị Thủy Hoàng này khiến Hàn Sâm vô cùng hứng thú.

Ngồi xuống bồ đoàn trước tượng đá Thủy Hoàng Đế, hai mắt Hàn Sâm đánh giá bức tượng đá trước mặt.

Cũng không biết là vì nguyên nhân gì, tượng đá vốn trông rất khí thế, sau khi Hàn Sâm ngồi xuống thì ngay lập tức có cảm giác khang khác.

Lúc đứng nhìn tượng đá kia chỉ có thể nói là tượng đá sống động như thật, còn khi ngồi ở trên bồ đoàn nhìn như vậy lại cảm giác tượng đá kia giống như đang sống, tựa như có một vị hoàng đế còn sống đứng ở đó, đang cười híp mắt nhìn xuống Hàn Sâm ngồi ở phía dưới, khí thế cũng trở nên khác hẳn.

Hàn Sâm kinh ngạc trong lòng, hơi dịch khỏi phía trên bồ đoàn một chút, sau đó lại nhìn tượng đá, phát hiện tượng đá lại khôi phục dáng vẻ ban đầu, không có loại linh tính cùng thần vận này nữa.

Lại đổi vài vị trí, kết quả đều như thế, chỉ có ngồi ở trên bồ đoàn, mới có thể nhìn thấy linh tính và thần vận của tượng đá.

Hàn Sâm lại chạy đến trước tượng đá của Văn Đế và Bảo Đế thử, kết quả tất cả đều giống nhau. Chỉ có ngồi ở trên bồ đoàn mới có thể thật sự cảm giác được thần vận và ý cảnh của tượng đá.

“Tượng đá hoàng đế quả nhiên huyền diệu, không biết được làm ra như thế nào?” Hàn Sâm cảm thán trong lòng, lại trở về trước tượng đá Thủy Hoàng Đế ngồi xuống, cẩn thận quan sát thần vận và ý cảnh trên tượng đá.

Vừa nhìn lại làm cho Hàn Sâm cảm thấy kỳ lạ, bức tượng đá Văn Đế và Bảo Đế kia cho Hàn Sâm cảm giác như thần như ma, thế có thể động đến hoang vũ thiên địa, thần thái trang phục đều tựa như có điều gì đó thần bí riêng, một nếp gấp tùy ý cũng mơ hồ ẩn chứa chí lý vũ trụ.

Nhưng vị Thủy Hoàng Đế này lại hoàn toàn khác biệt, thoạt nhìn đang cười híp mắt nâng một cái hồ lô, giống như ông cụ hàng xóm ngồi trước cửa hút thuốc, chẳng có dáng vẻ khủng bố gì hết, cũng không biết có phải hắn đang gặp ảo giác hay không nhưng hắn thậm chí còn thấp thoáng nhìn ra vẻ bỉ ổi từ trong ánh mắt của bức tượng.

“Vị Thủy Hoàng Đế này thú vị thật đấy!” Trong lòng Hàn Sâm có chút tò mò, chú tâm cẩn thận quan sát toàn thân trên dưới của hắn, không bỏ qua bất cứ chỗ nào.

Thế nhưng cho dù nhìn từ chỗ nào, đều không nhìn ra trên người hắn có đại đạo ý cảnh gì, mặc dù có linh tính nhưng vô thần, thật sự quá mức bình thường không có gì lạ cả.

Tượng đá của Văn Đế và Bảo Đế còn có ý cảnh khủng bố có thể tìm hiểu, ý cảnh của Thủy Hoàng Đế lại vô cùng nhạt nhẽo, thật sự rất khó có lĩnh ngộ.

Hàn Sâm ngồi một ngày một đêm trước tượng đá cũng không thu được gì, hắn không khỏi âm thầm nhíu mày, không biết có nên buông tha Thủy Hoàng Đế đi tìm hiểu Văn Hoàng và Bảo Hoàng không.

Song Hàn Sâm vẫn luôn để ý tới hồ lô kia. Hắn do dự một chút, dứt khoát không xem Thủy Hoàng Đế nữa, chỉ quan sát cái hồ lô kia.

Nhìn một lúc, Hàn Sâm thực sự nhìn ra một số điểm kỳ lạ.

Lúc trước Hàn Sâm quan sát tượng đá, lấy hoàng đế làm chủ, hồ lô chỉ là một vật kèm theo, nhìn như vậy cảm thấy không có gì đặc biệt.

Nhưng nếu đổi ngược lại, xem hồ lô là phần chính của bức tượng đá này, mà bản thân hoàng đế xem như một vật phụ thì lại khác biệt ngay.

Hoàng tử công chúa của Tộc Hoàng Cực là thân phận cao quý kiêu ngạo cỡ nào, tất nhiên bọn họ đều tràn ngập cảm giác tự hào về chủng tộc của mình, lại càng ôm lòng kính trọng và tự hào về tổ tiên nhà mình, chẳng ai chịu đổi lại điểm chú ý, coi Thủy Hoàng Đế trở thành một vật phối, thậm chí là người hầu của hồ lô mà quan sát.

Hàn Sâm vốn là một người ngoài không thuộc tộc Hoàng Cực, tất nhiên sẽ không có loại tâm lý này, hơn nữa lại rất chú ý đến hồ lô. Nhìn ngược lại như thế, hắn lập tức phát hiện ra bức tượng đá này lại có động thiên khác, giống như mở ra cánh cửa thế giới mới vậy.

Lấy hoàng đế làm chủ và lấy hồ lô làm chủ, nhìn theo hai loại thái độ và góc độ khác nhau, tượng đá này lại đem lại cho người ta hai loại ý cảnh và thần vận hoàn toàn khác biệt.

Hàn Sâm cứ nhìn mãi, biểu cảm trên mặt chợt thay đổi. Hắn càng nhìn hồ lô càng cảm thấy quen thuộc, càng nhìn càng cảm thấy hồ lô này giống với khi Bảo Nhi còn chưa sinh ra.

"Không thể nào? Bức tượng đá hồ lô trong tay Thủy Tổ Tộc Hoàng Cực không phải là tượng đá trước khi Bảo Nhi ra đời đấy chứ? Hay là hồ lô cùng chủng tộc với Bảo Nhi nhỉ?" Hàn Sâm càng nhìn càng cảm thấy ngạc nhiên.

Coi hồ lô kia trở thành Bảo Nhi mà, nhất thời ý cảnh trên hồ lô càng thêm rõ ràng, từng cỗ khí tức thần bí lay động tràn ra, dường như bao bọc cả thể xác và tinh thần của Hàn Sâm vào trong.

"Không phải tượng đá hồ lô này được điêu khắc từ Bảo Nhi đấy chứ?" Nhìn tượng đá hồ lô kia, sắc mặt Hàn Sâm không ngừng thay đổi.

Hết chương 2331.

Chương 2332. Kinh biến Hoàng Cực Các

"Thưa chủ nhân, Bạch Dịch đã đi vào Hoàng Cực Các." Tuyết Nhi hành lễ, báo cáo với Bạch Lăng Sương.

Bạch Lăng Sương dựa người lên ghế sofa, đôi chân thon dài đẹp đế gác lên, tay nhẹ nhàng đong đưa ly rượu, khóe miệng nhếch lên vẻ khinh thường: "Sau Bạch Vô Thường thì ở trong Hoàng Cực Các cũng chỉ còn lại tượng đá của Thủy Tổ, Nhị Tổ và Bảo Hoàng. Tượng đá của Thụy Tổ với Nhị Tổ không biết đã phải trải qua bao nhiêu trăm triệu năm tháng, từ đó đến nay chưa một ai có thể lĩnh hội được ý cảnh bên trong đó. Còn Bảo Hoàng thì

lại là một vị hoàng đế khác thường, tượng đá mà hắn lưu lại, tất cả hoàng tử công chúa chúng ta đã tìm hiểu không biết bao nhiêu lần vẫn không được, càng không cần phải nói đến cái tên Bạch Dịch kia đâu."

"Mấy thứ khác tốt hơn thì không muốn mà cứ hết lần này tới lần khác muốn có lệnh bài của Hoàng Cực Các. Bạch Dịch kia quá đề cao bản thân mình rồi." Tuyết Nhi lên tiếng đáp lại.

Đôi môi đỏ mọng của Bạch Lăng Sương khẽ nhấp chút rượu trong ly rồi thôi, bỏ ly rượu sang một bên rồi nói: "Điều khó khăn nhất trên thế giới này không phải hiểu rõ kẻ địch mà là hiểu rõ bản thân mình. Chớ nói đến tên Bạch Dịch kia, cho dù là vô số tiên hiền đại năng trước kia, ai dám nói là nhìn thấu chính bản thân mình đâu chứ? Bạch Dịch chỉ là một tên phàm phu tục tử, lựa chọn như thế cũng chẳng có gì là lạ, không thử một lần thì bản thân hắn sẽ không chết tâm."

"Chủ nhân nói đúng, dù sao thì trên vũ trụ này, người có trí tuệ như chủ nhân cũng không nhiều." Tuyết Nhi tâng bốc.

Bạch Lăng Sương nhìn Tuyết Nhi, lạnh lùng nói: "Thủ đoạn quyến rũ kia của ngươi không cần phải phô trương ra trước mắt ta đâu."

"Tuyết Nhi đáng chết." Tuyết Nhi vội vàng nhận tội.

Bạch Lăng Sương phất tay, đang định nói gì đó thì sắc mặt chợt thay đổi, thân hình lóe lên đã đến bên ban công, mắt nhìn về một phương hướng.

Chỉ thấy trên tinh cầu bên kia đang có một luồng cực quang bắn về phía vũ trụ rộng lớn, khiến cho hư không dậy lên từng đợt sóng gợn, một quang ảnh hiện lên trong hư không.

"Hoàng Cực Các… Chẳng lẽ… Chuyện này không thể nào…" Sắc mặt Bạch Lăng Sương là vẻ kinh hãi dường như không dám tin vào những gì đang xảy ra trước mắt mình.

Người ở tộc Hoàng Cực Các đều lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn lên ánh sáng trên không trung.

Chỉ thấy ảo ảnh kia biến ảo, hóa thành một vị Đế Hoàng như thần như ma, khí tức kinh khủng dường như tràn ngập cả nước Đế Hoàng.

Ở nước Đế Hoàng có rất nhiều vương công quý tộc đang nhìn chăm chú vào ảo ảnh kia, ảo ảnh kia từ từ chuyển động, đánh ra từng quyền chậm rãi. Điều bất ngờ ở đây là những quyền mà ảo ảnh kia đang "biểu diễn" chính là Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền trụ cột của Hoàng Thị tộc Hoàng Cực.

Tộc Hoàng Cực có rất nhiều thuật gen, đều được phát triển từ cơ sở là Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền mà ra. Hoàng Cực Chung Yên Quyền của Bạch Vi cũng là một trong các bản thăng cấp của Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền.

Nhưng không ngờ Hoàng Cực Kinh Thiên quyền cơ bản được "biểu diễn" bởi ảo ảnh kia lại mang theo uy thế khó có thể tưởng tượng được. Mỗi quyền mỗi thức đánh ra dường như có thể phá vỡ vạn vật.

Rất nhiều vương công quý tộc xem bộ quyền pháp này chỉ thấy cõi lòng rúng động, bị áp chế đến mức hít thở cũng trở nên khó khăn. Bọn họ luôn cảm thấy mỗi quyền đánh ra thì mình và cả thế giới này cũng sẽ bị nghiền thành bột mịn.

Chỉ là quan sát bộ quyền pháp không hề có chút lực lượng nào kia, họ lại bị ý cảnh kia áp chế đến mức sợ muốn chết, người nào tâm chí không kiên cường đã chịu không nổi mà hộc máu hôn mê.

ă."

"Đây, đây chính là… Thủy Tổ đại nhân của tộc ta… Chẳng lẽ… "Có người đã lĩnh hội được ý cảnh từ tượng đá của Thủy Tổ?" "Là ai… Rốt cuộc người đó là ai…"

Dường như trong lòng mọi người đều có câu hỏi này, đặc biệt là các hoàng tử, công chúa và các vương công quý tộc liên quan đến họ, trong lòng đều không biết có nên tin tưởng hay không.

T¡ tỈ năm nay chưa từng có ai có thể lĩnh hội hết được những gì có trong tượng đá Thủy Tổ. Nếu hôm nay có người làm được điều này thì sẽ có ảnh

hưởng rất lớn tới kết cấu của tộc Hoàng Cực ngày nay.

Cho dù là vị hoàng tử, công chúa nào lĩnh hội được tượng đá Thủy Tổ thì chắc chắn sẽ nhận được sự coi trọng từ Bạch Hoàng. Nếu vị hoàng †ử, công chúa đó lại vốn dĩ là một người hết sức ưu tú thì nói không chừng có thể phá vỡ cục diện hiện tại, thậm chí còn có thể phế bỏ đương kim thái tử hiện tại.

Dấu sao thì vị đương kim thái tử cũng không được tính là người quá xuất chúng. Chỉ vì hắn là đại hoàng tử nên mới có thể đảm nhiệm được vị trí thái tử, Bạch Hoàng lúc nào cũng có thể phế bỏ vị thái tử này.

Bạch Vi quan sát Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền mà ảo ảnh Thuỷ Tổ kia đang múa, trong lòng nàng như ngộ ra điều gì đó. Nàng làm theo các động tác kia, từng quyền từng quyền đánh ra, quyền thế từ phức tạp dần dần trở nên đơn giản hơn, từ Chung Thiên Quyền thoái hoá về Kinh Thiên Quyền cơ bản nhất.

Chẳng qua khí thế của nàng càng ngày càng mạnh hơn, đến gần hơn với khí thế của ảo ảnh Thuỷ Tổ kia.

Rắc!

Dường như trên người Bạch Vi có gông cùm xiềng xích gì bị phá vỡ, từ cảnh giới Nguyên thể đột phá lên cảnh giới Tinh thể. Nhưng đến đây vẫn chưa phải là giới hạn, nhìn theo quyền pháp của ảo ảnh Thuỷ Tổ kia, khí thế của Bạch Vị vẫn tiếp tục bành chướng, xông lên cấp Thiên thể.

Không chỉ có Bạch Vi mà tất cả các cường giả đã tu luyện Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền hoặc là thuật gen liên quan ở trong tộc Hoàng Cực cũng đều thu được lợi ích không nhỏ từ diễn hoá của ảo ảnh kia. Có không ít cường giả cũng đã đột phá được cảnh giới của bản thân, đến cả cường giả cấp Vương và cường giả cấp Thần Hoá cũng nhận được một chút lợi ích.

“Thuỷ Tổ đại nhân không hổ là Thuỷ Tổ đại nhân… Xa vời đến mức không ai trong chúng ta có thể sánh bằng… Rốt cuộc là ai… Là ai đã hiểu được ý cảnh của tượng đá của Thuỷ Tổ đại nhân…” Mọi người vừa mừng vừa lo, âm thầm suy đoán trong lòng.

Kẻ có khả năng cao nhất tất nhiên là Bạch Vô Thường.

Đáng tiếc, hắn đã lĩnh hội được một tượng đá, không thể nào tiếp tục đi sâu vào trong Hoàng Cực Các để hiểu được đến ý cảnh thứ hai bên trong. Hẳn người này không phải là hắn.

Ngoài ra cũng có không ít hoàng tử công chúa, mọi người thật sự đoán không ra rốt cuộc là ai.

Chỉ có Bạch Lăng Sương là sắc mặt cực kỳ phức tạp. Nàng biết Bạch Dịch đang ở trong Hoàng Cực Các, nhưng nàng lại không thể nào tin nổi Bạch Dịch có thể lĩnh hội được ý cảnh của tượng đá Thuỷ Tổ.

“Chắc không phải chỉ có mình Bạch Dịch, nhất định là còn có những hoàng tử, công chúa khác ở bên trong Hoàng Cực Các.” Bạch Lăng Sương cắn răng tự nhủ.

Khi ảo ảnh Thủy Tổ dần dần tiêu tán, cực quang phun từ bên trong Hoàng Cực Các cũng dần tản đi. Rất nhiều vương công quý tộc và các cường giả cấp Thần Hóa nhìn chằm chằm vào Hoàng Cực Các. Bọn họ đều muốn biết rốt cuộc là ai đã lĩnh hội được ý cảnh của tượng đá Thủy Tổ bên trong Hoàng Cực Các.

Đến cả Bạch Hoàng ngồi trong hoàng cung đang đánh cờ với người ta, †ay vẫn cầm quân cờ chưa hạ xuống, ánh mắt cũng nhìn về phía Hoàng Cực Các.

cùng với Bạch Hoàng mỉm cười nói.

“Quốc sư, theo ngươi thấy thì người này là vị hoàng tử nào?” Bạch Hoàng hạ quân cờ trong tay, lạnh nhạt hỏi.

Người đang đánh cờ với hắn chính là đại quốc sư Cổ Uyên của tộc Hoàng Cực. Thoạt nhìn người này là một người trung niên tầm ba mươi bốn mươi tuổi. Vẻ ngoài nho nhã tuấn tú. Nhưng trên mặt lại để râu, nhìn có vẻ già dặn hơn nhưng lại phảng phất có khí chất tiên phong đạo cốt mờ ảo.

Cổ Uyên hành lễ, nói: “Hạ thần không biết.”

Bạch Hoàng cũng không hỏi lại, chỉ nhìn về phía Hoàng Cực Các, chờ đợi vị hoàng tử hoặc là công chúa đã lĩnh hội được ý cảnh trong tượng đá Thủy Tổ đi ra.

Hàn Sâm đang ở trong Hoàng Cực Các thì trợn tròn mắt, chỉ là hắn muốn tìm chút đồ tốt thôi mà không ngờ lại làm ra động tĩnh lớn như thế. Nhất thời sắc mặt ảm đạm hẳn đi.

Nếu là Bạch Dịch thật sự thì chắc hẳn mừng rỡ như điên nhưng mà hắn lại chỉ là Bạch Dịch giả, làm ra động tĩnh lơn như thế, tất nhiên sẽ trở thành tiêu điểm bị vạn chúng nhìn chăm chú, khả năng bại lộ càng cao hơn.

“Việc đã đến nước này rồi cũng không quản được nhiều như thế, cầm được đồ đã rồi tính sau” Ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía cửa hang lộ ra sau khi tượng đá Thủy Tổ di chuyển đi.

Hết chương 2332.

Chương 2333. Di bảo của Thủy Tổ Hoàng Cực

Bên dưới cửa hang là một hang đá vuông vức, bên trong chỉ để duy nhất một hộp gỗ nhỏ bằng quả bóng đá. Sau khi Hàn Sâm lấy hộp ra thì tượng đá liền tự động trở về vị trí cũ.

Hàn Sâm ngồi lên bồ đoàn nhìn tượng đá trước mặt, nhưng nó không còn thần vận linh động nữa, tượng đá chỉ còn là tượng đá mà thôi, không còn ý cảnh. Đến cả đá hình hồ lô cầm trong tay cũng không còn cảm giác quen thuộc như trước.

“Quả nhiên tượng đá chỉ có thể được kích phát một lần duy nhất.” Hàn Sâm nhìn hộp gỗ đang cầm trong tay, thầm nghĩ: “Đây chính là vật mà Thủy Tổ Hoàng Cực để lại, chắc sẽ không lệch lắm, chí ít cũng là vũ khí cấp Thần Hóa chứ nhỉ?”

Hộp gỗ không bị khóa, Hàn Sâm mở nắp lên, lập tức sững sờ.

Bên trong hộp gõ là một viên Ngọc Hồ Lô to chừng bàn tay, màu lục bích óng ánh, trông trong suốt như thể có thể nhìn xuyên qua nó, nhưng lại không thấy bên trong Ngọc Hồ Lô là cái gì.

“Chắc hẳn đây cũng là Ngọc Hồ Lô được làm thủ công rồi? Nhìn nó không giống như sinh vật thật, hay nó là cái bình hình hồ lô nhỉ?” Hàn Sâm giơ tay cầm Ngọc Hồ Lô lên xem thì thấy vị trí miệng bình được nối liền với thân, không có tách rời nên cũng chẳng nhìn vào trong được.

Dựa vào trọng lượng với xúc cảm thì hình như cũng không phải là rỗng ruột mà chỉ là một bình Ngọc Hồ Lô hàng thật giá thật thôi.

Hàn Sâm cầm bình hồ lô ngọc bích này lên quan sát tỉ mỉ, lúc nhìn đến đáy bình thì lại giật mình. Đáy bình phẳng lỳ, lại còn được khắc chữ nữa.

“Thánh Chủ ngự dụng!” Sau khi đọc hết đống chữ được khắc kia, Hàn Sâm lại càng ngạc nhiên hơn.

Với hiểu biết của Hàn Sâm, người dám dùng đến hai từ Thánh Chủ này thì hình như chỉ có vị Thánh Vực kia thôi. Nhưng mà thứ này lại là đồ mà Thủy Tổ Hoàng Cực để lại, chắc chắn không phải đồ của hạng người vô danh tiểu tốt được.

“Chẳng lẽ Thủy Tổ Hoàng Cực với Thánh Chủ có quan hệ gì với nhau hay sao? Nếu không thì tại sao đồ của Thánh Chủ lại ở chỗ Thủy Tổ Hoàng Cực thế này? Tuy không loại trừ khả năng sau này Thủy Tổ Hoàng Cực cướp về, nhưng ta vẫn cảm thấy giữa hai người họ hẳn là có quan hệ gì đó đúng hơn.” Hàn Sâm trầm ngâm.

Hàn Sâm cầm Ngọc Hồ Lô lên nghiên cứu thêm một lúc nữa nhưng cũng không nhìn ra được thứ này đến cùng là có thể làm được cái gì.

“Thôi kệ đi, mang về đã rồi tính tiếp.” Hàn Sâm nhét Ngọc Hồ Lô vào trong ngực sau đấy cầm hộp gõ lên rồi đi ra khỏi Hoàng Cực Các.

Hắn biết chắc chắn bây giờ có rất nhiều người nhìn chằm chằm vào Hoàng Cực Các. Nhưng mà cũng chẳng còn cách nào khác cả, hắn không thể nào trốn ở Hoàng Cực Các cả đời được, chỉ có thể kiên trì đi ra ngoài.

Cho dù đã từng trải qua vô vàn sóng to gió lớn nhưng khi gặp phải chuyện này, trong lòng hắn cũng vẫn có chút thấp thỏm không yên. Dù gì cũng không ai có thể đảm bảo rằng sẽ không ai nhận ra hắn đang giả làm Bạch Dịch.

"Bạch Dịch… Thập Lục Hoàng Tử… Đó là ai…". Lúc Hàn Sâm đi ra khỏi Hoàng Cực Các, biểu tình trên mặt vô số các cường giả ở tộc Hoàng Cực đều là vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Phần lớn nhưng người cấp cao đều biết chuyện Bạch Dịch dùng Vạn Bảo Quy Nguyên dung hợp với Hàn Sâm, nhưng mà chỉ có một chút xíu tin tức thôi chứ không biết Bạch Dịch bây giờ đang "khoác vỏ" Hàn Sâm.

Khi biết là Bạch Dịch, một đám cường giả cực kỳ kinh ngạc, đến cả Bạch Hoàng với đại quốc sư Cổ Uyên cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn. Hiển nhiên bọn hắn không ngờ, người có thể lĩnh hội được ý cảnh của tượng đá Thủy Tổ lại là Bạch Dịch.

"Khó mà có được." Bạch Hoàng chỉ nhìn thoáng qua, từ tốn nói hai chữ như thế, cũng chẳng biết hắn có ý gì.

"Quả thực khó mà có được. Chúc mừng hoàng thượng." Đại quốc sư Cổ Uyên nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lúc rồi mới nói với Bạch Hoàng.

"Vận khí nhất thời cũng không thể đại biểu cho cái gì được." Bạch Hoàng vẫn nói với giọng điệu lạnh nhạt.

Sự kinh ngạc của các cường giả khác khác hẳn với Bạch Hoàng, lúc Bạch Vi nhìn thấy khuôn mặt Hàn Sâm thì sắc mặt cũng cực kỳ phức tạp.

Sắc mặt Bạch Lăng Sương vẫn là âm tình bất định như cũ. Kính phu nhân đứng ở một bên nhìn thấy Hàn Sâm thì khẽ nhíu lông mày, cúi đầu như thể đang trầm tư điều gì.

Sự kiện nổi bật ngày hôm nay là một chuyện đáng kinh ngạc. Thập Lục Hoàng Tử Bạch Dịch vậy mà lại có thể lĩnh hội được ý cảnh của tượng đá Thủy Tổ, chuyện này không thể không nói chính là một kỳ tích.

T¡ tỈ năm nay chẳng thiếu các hoàng tử công chúa vào trong Hoàng Cực Các cũng chẳng thể lĩnh hội được huyền diệu trong ý cảnh của tượng đá Thủy Tổ. Vậy mà Thập Lục Hoàng Tử Bạch Dịch bình thường đến không thể bình thường hơn lại có thể lĩnh hội được khiến cho không ít vương công quý tộc được mở rộng tầm mắt.

Khi Hàn Sâm cưỡi Huyết Kỳ Lân trở lại Tinh cầu Thủy Vực, Hoàng tử phi Lam Hải Tâm đang đứng trên gác mái của cung điện cũng âm thầm liếc mắt nhìn hắn vài lần.

Lam Hải Tâm thật sự không nghĩ thông được, kẻ như Bạch Dịch lại có thể lĩnh hội được ý cảnh trong tượng thần Thủy Tổ của Hoàng Cực tộc, thật sự khiến cho nàng không dám tin tưởng.

Sau khi trở lại tiểu lâu của mình, Hàn Sâm đóng cửa phòng cẩn thận rồi mới thưởng thức Ngọc Hồ Lô, ngoại trừ bốn chữ Thánh Chủ ngự dụng này thì Ngọc Hồ Lô này hình như cũng không có gì chỗ nào đặc biệt, trên toàn bộ Ngọc Hồ Lô hoàn toàn không cảm giác được lực lượng đặc thù chuyển động.

Hàn Sâm dùng đến cả kính Tử Đồng Thần Điệp để quan sát nhưng cũng không có cách nào mà phân tích được. Nhưng bằng cách này, có thể xác định được Ngọc Hồ Lô này không phải vật tầm thường.

“Tiếc là Bảo Nhi đi làm gián điệp bên cạnh Lam Hải Tâm rồi. Nếu mà nàng ở đây thì tốt rồi. Đá hồ lô có khí tức giống hệt như nàng, nói không chừng nàng với Ngọc Hồ Lô này có quan hệ với nhau.” Hàn Sâm thầm ngHĩ.

“Ba ba…” Hàn Sâm đang nghĩ thì thấy Bảo Nhi ôm một đống đồ lanh chanh chạy tới.

“Bảo Nhi, sao con lại ở đây?” Hàn Sâm thầm kinh ngạc, thấy Bảo Nhi ôm trong lòng rất nhiều đồ ăn, trông qua cũng không phải là mấy đồ tiện lợi rẻ

tiền. Hơn nữa, quần áo trên người cũng đã đổi thành trang phục cực kỳ hoa lệ, trang phục đậm nét đặc trưng của Hải Yêu tộc.

“Bảo Nhi nhớ ba ba.” Bảo Nhi nói rồi liền nhảy vào lòng Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ bé vừa trắng vừa mềm cọ cọ khuôn mặt to đùng của Hàn Sâm.

“Ba ba cũng nhớ Bảo Nhi lắm. Nhưng mà Bảo Nhi này, lúc ngươi tới đây có bị người nào của Lam Hải Tâm nhìn thấy không thế?” Hàn Sâm còn đang trông cậy vào Bảo Nhi có thể giúp hắn thăm dò thêm chút tin tức đây.

“Ba yên tâm đi, không ai nhìn thấy Bảo Nhi đâu.” Bảo Nhi cầm lấy đồ ăn đưa cho Hàn Sâm: “Ba ba, một mình ngươi ăn chắc không vui đâu, mấy món này ăn ngon lắm cho ngươi nè.”

“Ngoan, đúng là có con gái là tốt nhất, đúng là con gái ngoan của ba.” Hàn Sâm vui vẻ nhận món điểm tâm nàng đưa, nghĩ đến chuyện Ngọc Hồ Lô, liền đưa Ngọc Hồ Lô cho Bảo Nhi: “Bảo Nhi, con xem xem có nhận ra cái này là cái gì không?”

Bảo Nhi nhận lấy Ngọc Hồ Lô, cầm trong tay rồi khẽ lay động, sau đấy dốc miệng nó xuống rồi võ võ, liền thấy có cái gì đó có vẻ đồng dạng với Ngọc Hồ Lô chảy ra từ Ngọc Hồ Lô.

Hàn Sâm nhìn thấy thế thì hơi ngạc nhiên. Vốn dĩ hắn còn nghĩ Ngọc Hồ Lô này đặc ruột, không ngờ lại có đồ bên trong thật.

Thứ chảy ra từ Ngọc Hồ Lô trông có vẻ là nước nhưng nhìn kỹ lại không thấy. Chất lỏng kia sau khi rời khỏi Ngọc Hồ Lô thì lại không rơi thẳng xuống mặt đất mà lại tụ về một điểm lơ lửng trên không trung, không bao lâu sau liền tạo thành một tiên tử quần áo phiêu phiêu. Chỉ là tiên tử này được hình thành từ những giọt nước, có hơi giống với lúc Hàn Sâm sử dụng Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy.

“Đây là cái gì thế?” Hàn Sâm nhìn thấy mà ngạc nhiên.

“Tắm rửa thơm tho cho ba ba.” Bảo Nhi giơ Ngọc Hồ Lô, nói với Thủy Tiên Tử kia.

Thủy Tiên Tử lập tức "trôi" đến bên cạnh Hàn Sâm, dịu dàng cởi hết quần áo Hàn Sâm. Ngón tay khẽ động, thủy khí tự động ngưng tụ, bọc

thân thể Hàn Sâm lại, khiến cho Hàn Sâm có cảm giác như là bản thân đang ngâm mình trong suối nước nóng vậy.

Hết chương 2333.

Chương 2334. Thủy Tiên Tử

Thủy Tiên Tử ra sau lưng, xoa bóp vai cho Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy vô cùng dễ chịu nhưng lời nói ra lại có chút thất vọng: "Đây chỉ là một thị nữ thôi sao?"

Hao tốn bao nhiêu tâm tư ở Hoàng Cực Các như vậy, bất chấp cả nguy hiểm có thể bị phơi bày thân phận mà chỉ mang về một thị nữ thôi thì không có lời.

Bảo Nhi nghiêng cái đầu nho nhỏ, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Bảo Nhi cũng không biết nữa, nhưng mà Bảo Nhi có thể cảm giác được nàng còn có tác dụng khác."

"Có thể chiến đấu sao?" Hàn Sâm hỏi. Bảo Nhi giơ Ngọc Hồ Lô, hướng về phía cái ghế hô lên: "Đánh nó."

Thủy Tiên Tử lập tức xông tới. Thế nhưng, thân thể nàng được ngưng tụ từ chất loeng mà thành, lập tức xuyên qua cái ghế. Cái ghế chỉ hơi lung lay chứ không hề bị tổn thương chút nào.

"Xem ra là không được rồi." Bảo Nhi đung đưa cái đầu nhỏ nói.

"Chẳng lẽ nàng là thị nữ chuyên dụng của Thánh Chủ sao? Chẳng lẽ Hoàng Cực Thuỷ Tổ lại nhàm chán đến mức lưu lại cho hậu nhân của mình một thị nữ thôi sao?" Hàn Sâm nhìn Thủy Tiên Tử từ trên xuống dưới.

Bảo Nhi lệnh cho Thủy Tiên Tử xoa bóp vai cho nàng. Thủy Tiên Tử cực kỳ nghe lời, dường ngư không hề có ý thức của bản thể mà giống như là một tượng gỗ cao cấp.

Hàn Sâm mở kính Tử Đồng Thần Điệp ra nhìn Thủy Tiên Tử thì giật mình.

Thân thể Thủy Tiên Tử là hạt năng lượng thuần tuý, kết cấu lại vô cùng chặt chẽ huyền ảo, không hề kém những lực lượng được các cường giả Thần Hoá ngưng tụ ra mà Hàn Sâm từng nhìn thấy.

“Lạ thật đó, sức mạnh to lớn như vậy thì tại sao lại không có lực sát thương được nhỉ? Rốt cuộc thì cái thứ này dùng để làm gì đây?” Hàn Sâm nhìn Thuỷ Tiên Tử, rơi vào trầm tư.

Còn Bảo Nhi thì chơi quên trời quên đất, lệnh cho Thủy Tiên Tử vừa bóp vai cho nàng vừa đút đồ ăn vặt cho nàng ăn.

“Bảo Nhi, Ngọc Hồ Lô này dùng như thế nào?” Hàn Sâm nghĩ một lúc vân không nghĩ ra, đành hỏi cách sử dụng Ngọc Hồ Lô này trước, sau này từ từ nghiên cứu sau.

“Rất là đơn giản ạ, chỉ cần rót khí tức vào trong Ngọc Hồ Lô này là được rồi.” Bảo Nhi trả Ngọc Hồ Lô lại cho Hàn Sâm.

Ngọc Hồ Lô rời khỏi tay Bảo Nhi, Thủy Tiên Tử cũng lập tức tan ra, nối thành dòng nước chảy ngược về bên trong Ngọc Hồ Lô.

Trước đó Hàn Sâm đã thử rót lực lượng vào Ngọc Hồ Lô nhưng mà Ngọc Hồ Lô không có biến động gì cả. Giờ lại thử lại thì phát hiện ra rằng sau khi rót lực lượng vào, Ngọc Hồ Lô lại có thay đổi. Thủy Tiên Tử kia theo ý niệm của Hàn Sâm mà đi ra khỏi Ngọc Hồ Lô.

“Thứ này quả thật đúng là có chỗ thần kỳ, nhưng mà đến cùng vẫn không biết nàng có thể làm được gì.” Hàn Sâm thử thêm mấy lần nữa, xác định có thể tùy ý khống chế được Thủy Tiên Tử thì mới thu Thủy Tiên Tử vào Ngọc Hồ Lô rồi cất nó đi.

“Bảo Nhi có thám thính được tin tức gì bên Lam Hải Tâm không?” Hàn Sâm nhìn Bảo Nhị, hỏi.

Bảo Nhi gật gật đầu, đáp: “Bọn họ với Bạch Dịch hẹn nhau mùng chín tháng sau cùng đi mở Thánh khí. Còn bảo là Bạch Dịch đồng hoá gen ngoại tộc nhưng mà không đồng hóa được hết, đến lúc đó tỉ lệ Thánh khí chọn Bạch Dịch rất là thấp, bọn họ có thể nhân lúc đó mà khống chế hoàn toàn được Thánh khí.”

“Thế bọn họ có nói Thánh khí là cái gì không?” Hàn Sâm thầm vui mừng trong lòng, truy hỏi.

“Không nói ạ” Bảo Nhi lắc đầu, nuốt nước bọt rồi lại gật đầu.

“Được rồi, tiếp tục thám thính tin tức, có biến thì lại tìm cơ hội thông báo cho ba ba nhé.” Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

“Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.” Bảo Nhi tỏ vẻ nghiêm túc, giơ tay chào kiểu quân đội với Hàn Sâm

“Được rồi, ngươi là niềm kiêu hãnh của nhân dân, Tổ quốc… cũng là niềm tự hào của ba ba…” Hàn Sâm khó khăn lắm mới có thể dỗ Bảo Nhi quay về kia, sau đấy thì suy tư xem sau này mình nên làm thế nào.

€ó Tiểu Hồng Điểu đi theo Bảo Nhi, Hàn Sâm không cần lo lắng cho Bảo Nhi nữa.

Giờ người gặp phiền toái lớn nhất lại là Hàn Sâm. Hắn không ngờ lĩnh hội được tượng đá Thủy Tổ lại làm ra động tĩnh lớn như thế. Bây giờ cả Hoàng Cực tộc đều đã hay tin, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ có rất nhiều người nhìn chằm chằm quan sát hắn.

“Với tính cách của Bạch Dịch, chuyện có máu mặt như thế này chắc chắn không thể ở nhà giả bộ khiêm tốn được, ta phải ra ngoài đi vòng vòng mới được.” Hàn Sâm nghĩ xem bản thân nên đi đâu.

Ánh mắt Hàn Sâm chuyển đến Huyết Kỳ Lân thì sáng rực lên: “Đúng rồi, đầu tiên là đi đăng ký cho Huyết Kỳ Lân trở thành ky sĩ thân cận sau đấy lại

tới Đế Viên cướp Đế Long rễ chủ. Ở Đế Viên toàn là hoàng tử công chúa, sẽ không gặp phải cường giả cấp Thần Hóa. Vừa có thể lộ mặt lại không phải phơi bày quá nhiều trước mặt các cường giả Thần Hóa, lại còn cướp được tài nguyên. Đúng, đi Đế Viên thôi."

Hàn Sâm nói làm là làm, thế mà mang Huyết Kỳ Lân đi đăng ký làm ky sĩ thân cận rồi đi thẳng đến Đế Viên.

"Hoàng tử điện hạ, Bạch Dịch đã đi ra, dẫn con Huyết Kỳ Lân kia đi đăng ký làm ky sĩ thân cận, giờ thì đang đi đến Đế Viên ạ."

"Công chúa điện hạ, Bạch Dịch cưỡi Huyết Kỳ Lân đến Đế Viên ạ."

Cùng một nội dung thông báo đồng thời vang lên ở các cung điện, nhất thời có không ít hoàng tử công chúa cũng khởi hành đến Đế Viên.

Bọn họ cũng muốn biết rốt cuộc thì tình hình hiện giờ của Bạch Dịch ra sao. Chuyện hắn có thể lĩnh hội được tượng đá Thủy Tổ gây ra động †ĩnh quá lớn, khiến cho rất nhiều hoàng tử công chúa sinh lòng cảnh giác với Bạch Dịch.

"Cuối cùng cũng đi ra rồi à? Ta muốn xem xem, rốt cuộc ngươi là Hàn Sâm hay là Bạch Dịch." Kính phu nhân nhìn xuyên qua một mặt gương †o lớn, quan sát nhất cử nhất động của Hàn Sâm ở Đế Viên. Đặc biệt nàng nhìn chăm chú vào chiếc nhãn trên tay Hàn Sâm, hầu như là cứ cách mấy giây lại liếc mắt nhìn nó, bản thân nàng cũng theo bản năng đi sờ chiếc nhẫn trên tay mình.

Trước đó đã đi theo Bạch Vi tới đây một lần, Hàn Sâm quen cửa quen nẻo cưỡi Huyết Kỳ Lân đi thẳng vào Đế Viên.

Mấy Đế Long rễ phụ kia Hàn Sâm không thèm để vào mắt, cưỡi Huyết Kỳ Lân đi thẳng đến hướng Đế Thụ, hắn muốn tìm những Đế Long rễ chủ thô to hơn.

Thế nhưng Huyết Kỳ Lân đi chưa được bao lâu đã thấy có mấy bóng người đứng chặn đằng trước. Hàn Sâm nhìn kỹ thì thấy đều là mấy kẻ chưa từng gặp bao giờ.

Cơ mà trong tư liệu mà Bạch tiên sinh đưa cho hắn thì trong đám người này, cầm đầu là Hoàng Tử Kiếm Tinh, đứng thứ bốn mươi bảy trong số các hoàng tử công chúa, coi như là em trai của Bạch Dịch, chỉ là không cùng một mẹ sinh ra mà thôi.

“Tứ Thập Thất Hoàng đệ này, tại sao lại cản đường đi của ta?” Hàn Sâm mặt mày âm trầm hỏi.

Hoàng Tử Kiếm Tinh mỉm cười, có vài phần ngọc thụ lâm phong: “Bản Hoàng tử đến đây tất nhiên là để chúc mừng Thập Lục Hoàng huynh đây lĩnh hội được bí mật của tượng đá Thủy Tổ Hoàng Cực. Chỉ là bản hoàng tử rất là tò mò, không biết Thủy Tổ đại nhân đã lưu lại bảo vật cỡ nào ở trong Hoàng Cực Các vậy? Mong được Thập Lục huynh cho

hay. “Nếu ta không nói thì sao?” Hàn Sâm cười lạnh hỏi lại.

“Nếu thế thì người làm em trai ta đây cũng chỉ đành lĩnh giáo tài năng

ngút trời của Thập Lục huynh mà thôi.” Kiếm Tinh Hoàng Tử lạnh nhạt nói.

“Hừ! Ngươi còn chưa xứng làm đối thủ để bản Hoàng tử tự mình ra tay, đánh bại được ky sĩ của ta đi rồi nói Hàn Sâm hừ lạnh nói.

Huyết Kỳ Lân gào thét, sương máu trên thân như nước thủy triều, hóa thành Lĩnh Vực bao trùm xuống, đồng thời thân hình nó hóa thành một luồng huyết ảnh, bay về phía Hoàng Tử Kiếm Tỉnh.

“Cũng chẳng phải chỉ có một mình Thập Lục huynh có ky sĩ” Sắc mặt Hoàng Tử Kiếm Tinh không hề thay đổi, chẳng cần hắn phải sai bảo thì đã có một ky sĩ vọt lên từ phía sau hắn, nghênh đón Huyết Kỳ Lân.

Hết chương 2334.

Chương 2335. Lĩnh Vực Máu

Lĩnh vực Vương Giả cộng thêm Cửu Trọng có thể đột phá Cửu Trọng Hợp Nhất, tức là Bán Bộ Thần Hóa, chỉ còn nửa bước là loại trừ vách tường chướng ngại, trở thành cường giả cấp Thần Hóa.

Nhưng cho dù Cửu Trọng Hợp Nhất thì vẫn chỉ thuộc lĩnh vực Vương Giả, không liên quan đến Thần Hóa, chẳng qua về phần sức mạnh thì lớn hơn lĩnh vực Vương Giả cộng với Cửu Trọng rất nhiều.

Huyết Kỳ Lân thuộc lĩnh vực Cửu Trọng kết hợp với Bán Bộ Thần Hóa. Ky sĩ xuất chiến của Kiếm Tinh Hoàng tử cũng là cường giả kiểu như thế.

"Trước mặt Hoàng tử, ai cho phép ngươi làm càn!" Ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa rống lên như trâu, Lĩnh Vực Vương Giả Thổ Hoàng được triển khai, đan xen với Lĩnh Vực Huyết Sắc của Huyết Kỳ Lân, đồng thời vung cây rìu khổng lồ bổ xuống đầu Huyết Kỳ Lân.

Lĩnh Vực Huyết Sắc và Lĩnh Vực Thổ Hoàng đan xen chồng chéo, hai người đều chịu ảnh hưởng từ lĩnh vực của đối phương. Cơ thể Huyết Kỳ Lân hơi trĩu xuống giống như đang gánh ngọn núi lớn trên lưng.

Lĩnh Vực Thổ Hoàng rõ ràng cho thấy nó thuộc hệ Thổ, dưới áp lực khổng lồ hình thành trong phạm vi lĩnh vực này, sức chống chịu của cơ thể Vương Giả quá kém, thậm chí có khả năng bị lĩnh vực hệ Thổ nghiền nát cơ thể.

Có thể thấy cả người Huyết Kỳ Lân bị sức mạnh hệ Thổ đàn áp, ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa vung rìu phá núi, chém ngay đầu của Huyết Kỳ Lân, sức mạnh khủng bố đến độ tưởng như có thể chém tinh cầu làm đôi.

Grào!

Huyết Kỳ Lân phát ra tiếng rít gào, không có ý định tránh né, sừng kỳ lân trên đỉnh đầu trực tiếp đón lấy, va chạm mạnh với cây rìu khổng lồ.

Ầm!

Hai luồng sức mạnh màu vàng xen lẫn với màu máu không ngừng va chạm kịch liệt trong phạm vi lĩnh vực. Sừng kỳ lân đỏ như máu kiên quyết chặn đầu cây Rìu Khai Thiên khổng lồ kia, khiến nó khó mà chém xuống sâu thêm.

Ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa tức giận gào lên, muốn ép cây rìu chém xuống, hai luồng sức mạnh không ngừng va chạm trong lĩnh vực.

Hàn Sâm và đám người của Kiếm Tinh Hoàng tử đứng từ xa xem trận chiến, đột nhiên nhìn thấy hai quầng sáng vàng - đỏ nổ uỳnh uỳnh trong lĩnh vực, Huyết Kỳ Lân và ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa như thể đang lồng vào nhau.

Đợi đến khi tâm nhìn trở lại bình thường, họ thấy Huyết Kỳ Lân bị chém một đường chảy máu ở lớp vảy xếp lớp cuồn cuộn trên cổ, máu của Kỳ Lân đang nhỏ xuống tí tách.

Còn ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa thì áo giáp trước ngực bị cào rách bươm, máu tươi chảy ồ ạt.

“Bị Rìu Khai Thiên của ta chém mà không chết, thể chất mạnh thật đấy, nhưng hôm nay ngươi chắc chắn phải chịu chết thôi!” Ky sĩ Bán Bộ Thần hóa lạnh lùng quát lên, Rìu Khai Thiên trong tay hắn lại lóe lên quầng sáng khiến lòng người sợ hãi, hắn lại vung rìu chém Huyết Kỳ Lân.

Huyết Kỳ Lân cúi đầu, huyết sắc bắt đầu cuồn cuộn trong mắt. Bởi vì màu máu quá đậm nên thoạt nhìn tưởng như màu đen.

Hàn Sâm quá hiểu Huyết Kỳ Lân. Hắn biết nó đang cực kỳ tức giận, Khí Huyết Sát đang điên cuồng hiện lên quanh người nó, không khác gì quả bom nguyên tử có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Thấy ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa điên cuồng chém đến, Huyết Kỳ Lân vẫn không trốn tránh. Nó chậm rãi ngẩng đầu nhìn chằm chằm tên Bán Bộ Thần Hóa kia, Khí Huyết Sát trong mắt giống như núi lửa chực chờ phun trào.

Phụt!

Khí Huyết Sát trong mắt Huyết Kỳ Lân còn chưa tuôn ra, máu tươi ở ngực của tên Bán Bộ Thần Hóa nào đó lại phun trào mãnh liệt!

Rìu Khai Thiên của hắn chưa kịp chém xuống, máu từ vết thương đã phun ra điên cuồng như suối chảy, khiến cho tất cả mọi người hết hồn. Ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa cố hết sức vận hành sức mạnh, muốn ngăn dòng máu đang chảy ồ ạt ở vết thương.

Nhưng lại hoàn toàn vô ích, máu tươi vẫn chảy ra, hơn nữa sau khi phun ra đều biến thành sương máu, ào ạt lao đến phía Huyết Kỳ Lân và dung nhập vào cơ thể nó.

Vết thương vừa rồi trên cổ nó đã sớm khép lại hoàn toàn.

“Grào!” Huyết Kỳ Lân gầm lên như sư tử, hóa thành cái bóng đỏ như máu lao về phía ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa.

Máu trên ngực ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa chảy mãi không dứt, khuôn mặt hắn đã có vẻ hoảng sợ. Hắn tức giận gầm lên, đồng thời vung rìu Khai Thiên về phía Huyết Kỳ Lân mà chém điên cuồng, hắn muốn chém chết đối phương dưới cán rìu của mình.

Huyết Kỳ Lân hoàn toàn không tránh né cây rìu khổng lồ, hơn nữa cũng không cần thiết chống lại, cứ mặc cho cây rìu ấy giáng trúng người mình, chém thành đường máu trên lớp vảy, đồng thời móng vuốt của nó cũng túm lấy áo giáp của tên ky sĩ.

Giữa tiếng kêu gào thảm thiết, máu trên người ky sĩ tuôn trào như suối.

Huyết Kỳ Lân đã bị khơi dậy bản tính hung tàn nên nó chẳng màng đến cây rìu kia, chỉ dựa vào lớp vảy trên người để chống chọi với thần quang đến từ cây rìu khổng lồ, móng vuốt của nó lần lượt xé toạc áo giáp và máu thịt của tên ky sĩ.

Chỉ cần móng vuốt của Huyết Kỳ Lân để lại vết thương trên người ky sĩ, máu tươi sẽ không ngừng phun ra mãnh liệt, gần giống như núi lửa phun

trào tung tóe, có muốn ngừng cũng chẳng được.

Hàn Sâm thấy thế mà mừng thầm, Lĩnh Vực Máu của Huyết Kỳ Lân khủng bố thật, hắn cảm thấy may mà Huyết Kỳ Lân không phải kẻ địch của mình.

Trái lại, cây rìu khổng lồ của ky sĩ chém trúng người Huyết Kỳ Lân, mọi vết thương đều khép lại trong thời gian cực ngắn.

Chỉ trong chốc lát, ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa đã sụp đổ, kêu gào thảm thiết muốn chạy trốn. Nhưng ở trong Lĩnh Vực Máu, máu của hắn đã chảy gần hết, sức mạnh giảm xuống trên diện rộng, ngay cả sức lực để chạy trốn cũng không còn.

Huyết Kỳ Lân nhào tới như hổ như sói, trong nháy mắt xé đứt cánh tay của ky sĩ kia rồi nuốt vào bụng, nhai răng rắc răng rắc, nghiền nát rồi nuốt vào.

“Hoàng tử… Cứu… Cứu ta…” Ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa rú lên thảm thiết, cầu cứu Kiếm Tinh Hoàng tử.

Kiếm Tinh Hoàng tử thấy thế cũng sợ hãi, sự tàn bạo hung ác của Huyết Kỳ Lân đã khiến hắn và những ky sĩ khác chấn động.

Đợi Kiếm Tinh Hoàng tử lấy lại tinh thần, đang định nói gì đó thì Huyết Kỳ Lân đã ngoạm luôn ky sĩ kia, nhai răng rắc vài miếng rồi nuốt trọn vào bụng.

Một cường giả cấp Bán Bộ Thần Hóa cứ thế mà bị Huyết Kỳ Lân ăn tươi nuốt sống. Tiếng kêu gào thảm thiết thê lương, tưởng như vẫn còn quanh quẩn bên tai mọi người.

“Bạch Dịch… Ngươi dám giết ky sĩ của ta…” Sắc mặt của Kiếm Tinh Hoàng tử hết sức khó coi, nặng nề như thể muốn chảy nước.

“Một ky sĩ thôi mà, giết thì cũng giết rồi, có gì ghê gớm đâu? Nếu ngươi không phục thì Huyết Kỳ Lân ở ngay đây, cứ việc giết nó là xong.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Ngươi…” Sắc mặt Kiếm Tinh Hoàng tử càng khó coi hơn, chính hắn còn chưa lên được Bán Bộ Thần Hóa, bên cạnh hắn chỉ có tổng cộng hai ky sĩ ở

cấp bậc đó, vậy mà giờ đây đã bị Huyết Kỳ Lân nuốt mất một người. Nếu hắn lại bảo người còn lại xông lên, chỉ e không phải đối thủ của Huyết Kỳ Lân.

Nhiều Hoàng tử Hoàng nữ đứng từ xa trông về nơi đây, ánh mắt họ nhìn Huyết Kỳ Lân cũng kèm theo sự phức tạp, phần lớn là thèm muốn và ghen ghét.

"Thật sự không ngờ dị chủng đi theo Hàn Sâm lại lợi hại đến thế, gần như được xem là Bán Bộ Thần Hóa đỉnh cấp. Đúng là lời cho tên khốn Bạch Dịch quá rồi!" Bạch Lăng Sương nhìn Huyết Kỳ Lân, oán hận nói.

"Tứ Thập Thất Đệ à, nếu không còn chuyện gì khác thì ta đi đây." Hàn Sâm cưỡi lên người Huyết Kỳ Lân, nói một câu khinh thường với Kiếm Tỉnh Hoàng tử, sau đó tiếp tục đi về phía Đế Thụ.

Sắc mặt của Kiếm Tinh Hoàng tử vô cùng u ám, nhưng cuối cùng hắn vẫn không ra tay, mặc cho Hàn Sâm đi xa.

Bạch Lăng Sương và đám Hoàng tử Hoàng nữ đang quan sát từ xa, thấy Kiếm Tinh Hoàng tử không tiếp tục ra tay, họ đành phải đi theo, không lâu sau thì thấy Hàn Sâm càng ngày càng đến gần Đế Thụ.

"Hắn muốn đến trước Đế Thụ để tu luyện sao?" Bạch Lăng Sương khẽ nhíu mày, sắc mặt hơi khác thường.

Hàn Sâm chỉ cho rằng càng gần Đế Thụ, càng có khả năng xuất hiện Rễ chủ Đế Long, nhưng lại chẳng biết rằng sự thật không phải như thế. Hơn nữa khu vực gần Đế Thụ không giống những nơi khác, các Hoàng tử Hoàng nữ sẽ không đến gần nơi đó, vì vậy Bạch Lăng Sương mới cảm thấy quái lạ.

Hết chương 2335.

Chương 2336. Đế Âm

Kiếm Tinh Hoàng tử oán hận nhìn Hàn Sâm đã đi xa: "Chúng ta đi!"

“Hoàng tử, ta cứ bỏ qua thế sao?” Ky sĩ đi theo Kiếm Tinh Hoàng tử không cam lòng, nói.

Kiếm Tinh Hoàng tử lạnh lùng hừ: “Người của ta tuyệt đối sẽ không chết vô ích. Huyết Kỳ Lân dám giết người trong phạm vi Đế Viên thì nó chết chắc rồi, chúng ta đến Thiên Hình viện thôi.”

Hàn Sâm cưỡi Huyết Kỳ Lân đi về phía Đế Thụ, trong lòng lại thầm cân nhắc: “Sát khí của Huyết Kỳ Lân quá nặng, khi nó nảy sinh ý định giết người thì ta cũng không ngăn được. May mà người chết chỉ là ky sĩ, chắc hắn vẫn còn đường hòa giải.”

Khoảng cách ngày càng gần Đế Thụ, nhưng vẫn không nhìn thấy rễ chủ Đế Long, Hàn Sâm chỉ có thể đi tiếp lên phía trước.

Mỗi lần rễ chủ Đế Long đều xuất hiện ở những nơi khác nhau, có thể thấy vận may của Hàn Sâm không quá tốt, không gặp được rễ chủ Đế Long đúng lúc.

Sau lưng là rất nhiều Hoàng tử Hoàng nữ đuổi theo dấu vết mà đến, Hàn Sâm cũng không màng. Nhưng lát sau, hắn chợt phát hiện các Hoàng tử Hoàng nữ không còn đuổi theo nữa, điều đó làm hắn cảm thấy kỳ lạ.

Hàn Sâm quan sát xung quanh, phát hiện nơi này đã rất gần Đế Thụ, thân cây cao lớn như cột chống trời kia ở gần ngay trước mắt, cùng lắm chỉ còn khoảng trăm dặm đường.

Đứng tại đây có thể nhìn thấy những nếp uốn giống như khe sâu trên lớp vỏ bao quanh thân cây, trái lại Đế Long xung quanh không hề to lớn xù xì như Đế Long ở phạm vi bên ngoài.

Hàn Sâm cất bước thong thả hơn, có thể thấy nơi này không giống như hắn tưởng tượng, không phải càng tới gần Đế Thụ thì rễ chủ Đế Long càng nhiều thêm.

Cách đó không xa, một người đàn ông khoác áo bào trắng đang ngồi trên Đế Long. Hàn Sâm cẩn thận ngẫm lại tư liệu mà Bạch tiên sinh đưa cho mình, hắn đã nhớ người kia là ai.

Hoàng tử thứ mười bảy Bạch Thanh Hà, nổi tiếng là người đàn ông đẹp nhất của đất nước Đế Hoàng.

Người đẹp như ngọc, là công tử có một không hai trên cõi đời này.

Nói chung thì Thanh Hà Hoàng tử được hình dung như một người đàn ông đẹp tuyệt vời. Chẳng qua trong truyền thuyết, vị Hoàng tử này bẩm sinh yếu ớt. Lúc mẹ của hắn mang thai từng bị thương nặng một lần, liên lụy đến thai nhi trong bụng, khiến cho Thanh Hà Hoàng tử bị tổn thương từ khi còn là phôi thai, thể chất được xem như cực kỳ yếu kém ở tộc Hoàng Cực. Cơ thể thì khoan bàn đến việc so sánh với huyết mạch hoàng thất, thậm chí còn không bằng các thế hệ bình đời sau của tộc Hoàng Cực.

Trừ sắc đẹp ra, những chuyện khác về Thanh Hà Hoàng tử đều không lộ rõ, hơn nữa hắn cũng không bị cuốn vào cuộc chiến tranh quyền đoạt lợi. Những người chú ý đến hắn chỉ bàn tán về sắc đẹp nghiêng thành nghiêng nước của hắn mà thôi.

“Thập Thất đệ, ở đó làm gì thế?” Hàn Sâm cưỡi Huyết Kỳ Lân đến gần chỗ của Thanh Hà Hoàng tử, thuận miệng hỏi một câu, chủ yếu muốn làm rõ vì sao nơi này chỉ có một mình đối phương, mà các Hoàng tử Hoàng nữ khác không hề đến.

Thanh Hà Hoàng tử mắt sáng như sao, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng giống như đá cẩm thạch được điêu khắc, nhưng sắc mặt hắn không khỏe cho lắm, có vẻ tái nhợt vì bệnh tật.

Hình như Thanh Hà Hoàng tử không ngờ Hàn Sâm sẽ nói chuyện với mình, hắn nhìn Hàn Sâm giây lát rồi mới đáp: “Đến nơi này, đương nhiên để được Đế Văn bảo vệ chứ sao, chẳng lẽ Thập Lục ca không như thế à?”

“Khụ khụ, ta chỉ thuận miệng hỏi thôi.” Hàn Sâm chợt nhận ra có điều không ổn, hắn hoàn toàn không biết được Đế Văn bảo vệ nghĩa là gì.

“Chẳng qua nghĩ đến Đế Văn có liên quan đến lá cây trên Đế Thụ, nhưng không biết thế nào mới là phương pháp đúng, chẳng lẽ phải hái lá cây của Đế Thụ sao?” Hàn Sâm nghĩ thầm.

Thanh Hà Hoàng tử cười nhạt: “Đến thì cũng đã đến rồi, cần gì phải che giấu nữa, với sự hiểu biết của Thập Lục ca về Thạch Tượng Thủy Tổ, thiết nghĩ tất nhiên có thể được Đế Âm che chở.”

“Thập Thất đệ, ngươi muốn có được Đế Văn, vậy vi huynh sẽ không quấy rầy ngươi nữa, ta đi dạo quanh đây trước.” Hàn Sâm nói xong thì định xoay người rời đi.

Hắn còn chưa làm rõ Đế Văn là sao, không muốn để lộ dấu vết ở đây, cứ đi trước rồi tính sau, đợi đến khi làm rõ rốt cuộc Đế Văn là gì, mình lại đến cũng không muộn.

Thanh Hà Hoàng tử đột nhiên đứng phắt dậy, cơ thể hắn như lướt qua không khí, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hàn Sâm và chặn đường người ta.

“Lúc Đế Văn thức tỉnh thì vẫn còn sớm, Thanh Hà khá tò mò về thứ mà Thập Lục ca có được từ Thạch Tượng Thủy Tổ, hay là Thập Lục ca chỉ giáo Thanh Hà đôi điều nhé.” Dứt lời, không đợi Hàn Sâm đồng ý, Thanh Hà Hoàng tử đã tung một chưởng về phía Hàn Sâm.

Ngón tay hắn thon dài, lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, xinh đẹp tuyệt trần mà lại không mất vẻ sự mạnh mẽ của đàn ông.

Hàn Sâm thấy hắn tung chưởng về phía mình, tưởng như chưởng ấy nhẹ như lông hồng không có sức mạnh gì, nhưng nó lại làm người ta có cảm giác vi diệu khó lòng phán đoán, khiến cho Hàn Sâm rùng mình.

“Người ta nói Thanh Hà Hoàng tử yếu từ trong xương, khó đạt được thành tựu trên bước đường tiến hóa, nhưng bây giờ xem ra không phải như thế. Chỉ một chưởng này thôi, không hạng người tầm thường nào có thể sánh bằng.” Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Huyết Kỳ Lân đang ngồi nhỏ giọng rít gào, muốn nhào tới nhưng Hàn Sâm đã vội vàng cản nó lại.

Đế Viên có quy định không được giết chóc nhằm bảo vệ các Hoàng tử Hoàng nữ. Giết một ky sĩ còn có đường vãn hồi, nhưng nếu giết Hoàng tử

thì đừng nói Huyết Kỳ Lân, ngay cả Hàn Sâm cũng sẽ gặp xui xẻo.

Sau khi cản Huyết Kỳ Lân, Hàn Sâm từ trên lưng nó mà nhảy vọt lên, tung cú đấm về phía Thanh Hà Hoàng tử.

Cú đấm này của hắn là Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền chính thống, lĩnh ngộ từ Thạch Tượng Thủy Tổ. Chẳng qua người bình thường chỉ nhìn thấy hình bóng Thủy Tổ, mà hắn lại tận mắt chứng kiến diễn biến của Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền ngay trên Thạch Tượng.

Ầm!

Quyền và chưởng va chạm, Hàn Sâm và Thanh Hà Hoàng tử thân thể đều khẽ run, không tự chủ bay về phía sau, không ai chiếm được lợi của ai.

Cú đấm này của Hàn Sâm ẩn chứa sức mạnh Hoàng thể Bản Nguyên Thủy, tuy chỉ có sức mạnh của Lĩnh Vực Nhất Trùng, nhưng cũng không thể khinh thường. Thanh Hà Hoàng tử lại có thể ngang sức ngang tài với hắn, có thể thấy điều này không hợp với hình tượng ốm yếu trong truyền thuyết của đối phương.

"Quả nhiên tộc Hoàng Cực toàn là nhân tài ẩn mình, không thể khinh thường bất cứ ai." Hàn Sâm nghĩ thầm.

Các Hoàng tử Hoàng nữ ở xa nhìn thấy cảnh này, trong lòng họ đều cảm thấy ngạc nhiên.

Thập Lục Hoàng tử Bạch Dịch nổi tiếng hay gắt gỏng, tham lam thành thói, không làm được tích sự gì; còn Bạch Thanh Hà lại là tên ốm yếu lâu năm, hai Hoàng tử như thế mà lại tranh đấu ngay dưới Đế Thụ, khiến người ta có cảm giác vô cùng quái dị.

Nếu là nơi khác thì thôi đi, kia là phạm vi trăm dặm xung quanh Đế Thụ, hơn nữa còn được Đế Âm che chở, ngay cả thiên tài như Bạch Vô Thường và Bạch Lăng Sương cũng không thể dễ dàng tiến vào đó, huống hồ là hai Hoàng tử như thế.

Tóm lại không phải Đế Âm là nơi nguy hiểm, ở đấy không hề nguy hiểm chút nào. Nhưng Đế Âm là nơi hội tự tất cả Đế Khí phước lành của Đế Thụ. Nếu như được Đế Thụ tán thành, đương nhiên sẽ được phước lành che chở, nhận được sự bảo vệ của Đế Văn.

Nếu như không được tán thành thì cho dù đứng ở đấy cũng không được Đế Văn che chở.

Tuy các Hoàng tử Hoàng nữ đều hy vọng mình được Đế Văn che chở, nhưng khi chưa nắm chắc hoàn toàn thì không ai chịu đi trải nghiệm, để

tránh không giành được sự che chở của Đế Âm, hoặc là bị Đế Văn đánh rớt, thế thì chỉ khiến người ta cười nhạo mình không có phúc hưởng mà thôi.

Hết chương 2336.

Chương 2337. Mỹ nhân ốm yếu

Nếu như là một vị Hoàng tử mà ngay cả tư cách làm cho Đế Thụ giáng xuống Đế Văn bảo hộ cũng không có thì đương nhiên sẽ bị cho là một người vô phúc, vận may quá kém, làm sao tương lai hắn có thể chỉ huy được tộc Hoàng Cực thống nhất vũ trụ chứ.

Mặc dù Đế Văn bảo hộ không thể hoàn toàn đại diện cho số mệnh và phúc khí của một vị Hoàng tử, nhưng dù thế nào cũng sẽ ảnh hưởng đến sự yêu ghét của Hoàng Đế, vậy nên bình thường Hoàng tử và Hoàng nữ sẽ không dễ dàng đi thử giành lấy Đế Văn bảo hộ.

Ở thời đại của Bảo Hoàng, đã từng có một vị Hoàng tử vô cùng được sủng ái, thiên phú của hắn rất tuyệt vời, văn võ song toàn, lại còn được Bảo Hoàng cực kỳ yêu chiều, có rất nhiều vương công quý tộc cũng cho rằng nhất định vị Hoàng tử này sẽ kế thừa ngôi vị Hoàng Đế trong tương lai.

Bản thân vị Hoàng tử cũng tự cho là như vậy, hắn cảm thấy có lẽ mình là một người phúc trạch thâm sâu, vậy nên đã đến phía dưới Đế Âm Đế Thụ thử vận may một lần. Kết quả là ngay cả một Đế Văn hắn cũng không nhận được. Từ đó về sau hắn dần bị thất sủng ở trước mặt Bảo Hoàng, cuối cùng cũng không thể thừa kế ngôi vị Hoàng Đế, nếu

không thì cũng sẽ không có Bạch Hoàng bây giờ rồi.

Mặc dù không thể nói rằng vị Hoàng tử kia bị thất sủng hoàn toàn là do không nhận được Đế Văn bảo hộ, nhưng quả thực đó là một nguyên nhân rất quan trọng.

Những chuyện tương tự cũng đã từng xảy ra ở mọi triều đại và thế hệ của tộc Hoàng Cực, chẳng qua chỉ là mức độ khác nhau mà thôi.

Những Hoàng tử và Hoàng nữ có lòng tranh đoạt ngôi vị Hoàng Đế bình thường cũng không dám thử nghiệm, ngược lại những Hoàng tử và Hoàng nữ không có dã tâm lớn cũng có thể thử một lần, ảnh hưởng cũng không lớn lắm.

Bình thường có thể nhận được năm tấm Đế Văn bảo hộ đã được coi là người có phúc rồi, có thể lấy được chín tấm Đế Văn bảo hộ thì người đó có khí vận rất lớn, chín tấm trở lên chính là có tư thái của Đế vương, bình thường rất hiếm thấy.

Nhưng cho dù có lấy được chín tấm Đế Văn bảo hộ trở lên thì cuối cùng cũng có không ít người không thể trở thành Hoàng Đế, cho nên nói Đế Văn bảo hộ cũng không thể đại diện cho tất cả.

Bản thân Đế Văn đó có rất nhiều tác dụng thần kỳ. Nếu như có được nó thì quả là chuyện tốt, đương nhiên cũng sẽ chẳng có ai ngại có được nhiều Đế Văn cả.

Thân hình Bạch Thanh Hà lại di chuyển, thân pháp hắn nhẹ nhàng như mây, lại đánh tới Hàn Sâm một lần nữa.

Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, sau khi hắn triển khai Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền thì cùng Bạch Thanh Hà quấn lấy nhau chiến đấu.

Bởi vì khoảng cách từ chỗ này tới Đế Thụ quá gần, bọn họ đều sợ ảnh hưởng đến Đế Thụ, vậy nên sức mạnh cũng kìm nén lại không phát ra ngoài, chỉ đơn thuần là lấy kỹ xảo để đối kháng.

“Ấy! Chưởng pháp của Hoàng tử Bạch Thanh Hà thật lợi hại, cái đó chẳng phải là Ly Hận Thập Trùng Thiên của Thất Thế Tổ đó sao?” Một vị Hoàng tử ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Bạch Thanh Hà.

“Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là Ly Hận Thập Trùng Thiên, Nhất Trùng Thiên là Lĩnh Vực Nhất Trùng, Thập Trùng Thiên chính là Bán Bộ Thần Hóa. Không ngờ Bạch Thanh Hà đã luyện được môn thuật gen này. Nhưng

mà xem ra hắn chỉ vừa mới thăng tiến lên cấp Vương, chỉ có sức mạnh Lĩnh Vực Nhất Trùng, Ly Hận Thập Trùng Thiên cũng chỉ có thể luyện thành Trùng đầu tiên." Một vị Hoàng tử khác nói.

"Nhưng mà thân thể của Bạch Thanh Hà ốm yết, lại có thể luyện thành công được loại thuật gen Ly Hận Thập Trùng Thiên bá đạo này, thật sự có chút bất ngờ." Một vị Hoàng tử khác nói.

Bạch Lăng Sương nhìn Bạch Thanh Hà khẽ cau mày: "Khá khen cho tên Bạch Thanh Hà, thế mà lại giấu diếm kỹ như vậy. Xem ra hôm nay hắn đến đây để tìm Đế Âm bảo hộ, có lẽ không phải là hành động tùy ý. Trước kia quả thật đã coi thường hắn, tâm kế của hắn rất thâm sâu, e là cũng không kém mấy vị Hoàng tử đang nắm đại quyền ở đây đâu."

Kính phu nhân nhìn thấy Ly Hận Thập Trùng Thiên của Bạch Thanh Hà, gương mặt nàng lộ ra vẻ đăm chiêu: "Vị Hoàng tử xinh đẹp này vậy mà lại luyện thành được Ly Hận Thập Trùng Thiên, hơn nữa còn không chỉ là Trùng đầu tiên, cũng xem như thú vị đây."

Dừng một chút, Kính phu nhân lại nở nụ cười: "Cũng tốt, đúng lúc thử Hàn Sâm từ hắn."

Hàn Sâm sử dụng Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền đánh một trận cùng với Bạch Thanh Hà, càng đánh lại càng thấy kinh ngạc, vị đệ nhất mỹ nam Hoàng Cực này thực sự có lực chiến đấu nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm.

Nhìn thấy ngọc chưởng bay lơ lửng như thể không có chút lực nào cả, nhưng mà Hàn Sâm có thể nhìn rõ được sự nham hiểm tàn độc trong đó. Chỉ cần Hàn Sâm không cẩn thận một chút, trúng phải một chưởng thì chỉ sợ rằng không chết cũng mất nửa cái mạng.

"Kỳ quái, tại sao lão Thập Lục chỉ dùng đi dùng lại có một chiêu Hoàng Cực Kinh Thiên như vậy? Hắn sẽ không chỉ học được một chiêu thức Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền này đấy chứ?" Thập Cửu Hoàng tử quan sát một hồi rồi cau mày nói.

Thập Tứ Hoàng tử Bạch Thương Lãng đi cùng với Thập Cửu Hoàng tử cười khẩy nói: "Đây là lão Thập Lục cố ý khoe khoang sỉ nhục Thập Thất,

muốn dùng một chiêu Hoàng Cực Kinh Thiên để đánh bại Ly Hận Thập Trùng Thiên của Thập Thất, cái tính cách thích làm việc lớn thích công to này của hắn đúng là không thay đổi chút nào. May mà Thập Thất cũng chỉ là vương giả Lĩnh Vực Nhất Trùng, chỉ có thể luyện thành công Ly Hận Đệ Nhất Trùng Thiên, nếu không lão Thập Lục không chết cũng sẽ bị thương."

"Cũng không biết tại sao một tên như hắn lại có thể tìm lĩnh hội được Thạch Tượng Thủy Tổ" Thập Cửu Hoàng tử bĩu môi nói.

"Làm gì có ai không có thời điểm may mắn chứ." Bạch Thương Lãng có chút khinh thường nói.

Bạch Thanh Hà thấy rằng cho dù các thức chưởng của mình có thay đổi như thế nào thì Hàn Sâm vẫn chỉ dùng một chiêu Hoàng Cực Kinh Thiên. Hắn cũng cho là Hàn Sâm cố ý sỉ nhục hắn, vẻ mặt tuyệt mỹ có chút thay đổi.

Đột nhiên phương thức chưởng của Bạch Thanh Hà thay đổi, chưởng pháp lúc đầu nhìn giống như lơ lửng không có chút lực nào đột nhiên hóa thành cực quang xuyên qua vũ trụ.

Trong phút chốc đã xuyên đến chỗ Hàn Sâm.

Cú đánh kia thực sự quá nhanh, căn bản không để cho người ta có thời gian phản ứng.

"Yêu quá sinh hận… Đây là Ly Hận Thập Trùng Thiên Đệ Nhị Trùng… Chuyện này làm sao có thể chứ… Bạch Thanh Hà cũng chỉ là vương giả Lĩnh Vực Nhất Trùng, làm sao có thể luyện thành Ly Hận Đệ Nhị Thiên?" Thập Cửu Hoàng tử có vẻ giật mình.

Sắc mặt của Bạch Thương Lãng cũng hơi thay đổi, rõ ràng hắn cũng có phần bất ngờ.

Không chỉ bọn họ mà ngay cả một đám Hoàng tử Hoàng nữ cũng vô cùng kinh ngạc, thậm chí Bạch Lăng Sương còn nhíu hàng mi thanh tú lại: "Khá khen cho tên Bạch Thanh Hà, thân nhất trọng luyện thành công Ly Hận Nhị Trùng Thiên. Năng lực như vậy mà bao nhiêu năm qua lại bị người ta gọi là

mỹ nhân ốm yếu, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng để lộ ra bất cứ sơ hở nào, đúng thật là quá tâm cơ."

Vẻ mặt của Hàn Sâm không hề thay đổi, hắn vẫn chỉ đánh ra một quyền Hoàng Cực Kinh Thiên, nắm đấm của hắn đột nhiên ầm vang trên cực quang.

Rầm rầm!

Sóng khí khủng bố đột ngột nổ tung, đạo cực quang đó bị nắm đấm cứng rắn của Hàn Sâm phá tan, không thể làm cho hắn bị thương một chút nào.

"Khá khen cho một chiêu Hoàng Cực Kinh Thiên, không hổ danh là Thập Lục ca có thể lĩnh hội được Thạch Tượng Thủy Tổ." Vẻ mặt của Bạch Thanh Hà rất bình tĩnh, ngọc chưởng lại cuộn lên một lần nữa, chỉ là lần này lại từ nhanh đến chậm dần, giống như đang đẩy núi cao mà đi vậy, tốc độ cực kỳ chậm chạp đánh về phía Hàn Sâm.

"Nhất Chưởng Phân Nhật Nguyệt… Đây là Ly Hận Đệ Tam Trùng… Đã có Hoàng tử hoảng hốt lên tiếng.

Chuyện cái tên mỹ nhân ốm yếu Bạch Thanh Hà đó yếu ớt mọi người ai cũng biết, bao nhiêu năm qua cũng đều là như vậy, nhưng bây giờ đột nhiên bộc phát ra năng lực và thiên phú mạnh mẽ như thế, đương nhiên nó sẽ làm cho người ta phải giật mình.

Bản thân Ly Hận Thập Trùng Thiên đã cực kỳ khó luyện và yêu cầu thiên phú rất cao, số lượng Hoàng tử và Hoàng nữ có thể luyện thành vốn rất ít. Bạch Thanh Hà có thể luyện đến được Ly Hận Thập Trùng Thiên cũng đã là chuyện vô cùng giật gân rồi, bây giờ lại còn dùng thân thể Lĩnh Vực Nhất Trùng để luyện thành công Nhất Chưởng Phân Nhật Nguyệt của Ly Hận Đệ Tam Trùng Thiên thì làm sao người ta không hoảng sợ muốn chết chứ.

"Đúng thật là thiên phú đáng sợ! Đúng thật là tâm cơ thâm sâu!" Toàn bộ ánh mắt của một đám Hoàng tử và Hoàng nữ nhìn về phía Bạch Thanh Hà cũng đã thay đổi, bọn họ cũng không còn nhìn mỹ nhân ốm yếu với sự đùa cợt và khinh thường nữa.

Hết chương 2337.

Chương 2338. Đế Văn

Nhìn thấy Bạch Thanh Hà đánh tới một chưởng, Hàn Sâm cũng đã sớm đánh tới một chiêu Hoàng Cực Kinh Thiên.

Không phải là hắn không muốn dùng chiêu thuật khác, mà là vì thời gian hắn giả mạo Bạch Dịch quá ngắn, vốn dĩ chưa kịp học xong những chiêu thuật khác. Một chiêu Hoàng Cực Kinh Thiên như vậy cũng là do hắn học được ở phía trên tượng đá của Hoàng Cực Thủy Tổ. Hắn cũng chỉ học được một chiêu như thế mà thôi, nếu không dùng một chiêu này mà dùng những chiêu thuật khác thì sẽ rất dễ lộ ra sơ hở.

Chưa kể tới, một chiêu Hoàng Cực Kinh Thiên này xứng đáng là kỹ thuật tuyệt vời nhất đã trải qua ngàn chuy trăm luyện, mặc dù chỉ có một chiêu nhưng lại vô cùng bá đạo. Mặc dù nói nó là một phương pháp có thể đánh bại hàng vạn phương pháp thì có chút khoa trương, nhưng trong tình huống bình thường cũng đều có thể đối phó được.

Ầm ầm!

Quyền chưởng giao nhau, chiêu Hoàng Cực Kinh Thiên này của Hàn Sâm lại ngăn chặn được Nhất Chưởng Phân Nhật Nguyệt của Bạch Thanh Hà, vẫn lại là một cục diện bất phân thắng bại.

“Ôi, Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của Bạch Dịch lại có thể ngăn chặn được Nhất Chưởng Phân Nhật Nguyệt, hôm nay thật sự gặp quỷ rồi, chuyện quái dị nào cũng có.”

“Cùng là Lĩnh Vực Nhất Trùng cấp Vương, làm sao Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền lại có thể ngăn chặn được Nhất Chưởng Phân Nhật Nguyệt chứ?”

“Nước của Bạch gia quá sâu, hai vị Hoàng tử bình thường ẩn giấu thực lực lại có thể bộc phát ra lực chiến đấu như vậy, nói là có tư thế ngút trời cũng

không quá đáng. Xem ra trò hay của trận tranh giành ngôi vị Hoàng Đế này bây giờ mới bắt đầu.”

Mọi người xôn xao bàn luận, nhưng Bạch Thanh Hà lại không tiếp tục tấn công mà hắn chỉ nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, một lúc lâu sau

hắn mới lên tiếng: “Quả nhiên Thập Lục ca không giống người phàm

trần, chẳng trách lại có thể lĩnh hội được Thạch Tượng Thủy Tổ.”

“Ngươi cũng không kém.” Hàn Sâm hừ lạnh nói.

Bạch Thanh Hà ngẩng đầu nhìn Đế Thụ nói: “Đế Thụ sắp tỉnh dậy rồi, hôm nay không nên đánh nữa. Ngươi cũng tới đây để thỉnh cầu Đế Văn bảo hộ, vậy ngươi và ta quyết định thắng thua dựa vào số lượng Đế Văn lấy được, Thập Lục ca nghĩ sao?”

“Ta chỉ tùy ý đi một vòng thôi, có thể lấy được Đế Văn hay không ta cũng không quan tâm.” Hàn Sâm nói.

Bạch Thanh Hà lại cười nhạt nói: “Chẳng lẽ Thập Lục ca sợ thua sao?”
“Hừ, ta phải sợ ngươi à?” Hàn Sâm hừ lạnh nói.

“Đã thế thì cứ quyết định như vậy đi, chúng ta dùng số lượng Đế Văn để quyết định thắng thua, ai lấy được nhiều Đế Văn hơn thì thắng.” Bạch Thanh Hà vừa nói xong thì quay thẳng về đỉnh đầu Đế Long và ngồi xuống.

Hàn Sâm không biết rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể lấy được Đế Văn, hắn không thể làm gì khác đành phải làm ra vẻ giả vờ khinh thường và bay đến một đỉnh đầu Đế Long khác. Hắn cũng ngồi xuống giống như Bạch Thanh Hà.

Nhìn thấy Bạch Thanh Hà ngồi ở trên đầu rồng nhắm mắt nghỉ ngơi, Hàn Sâm cũng làm ra vẻ nhắm mắt nghỉ ngơi, Huyết Kỳ Lân lập tức nằm ở bên cạnh hắn.

“Bạch Thanh Hà và Bạch Dịch muốn thỉnh cầu Đế ấm bảo hộ, không biết bọn họ có thể lấy được mấy tấm Đế Văn bảo hộ đây?”

“Nếu như trước đó, ta cảm thấy bọn họ có thể lấy được một hai tấm Đế Văn đã là không tệ rồi, nhưng bây giờ thật khó mà nói được. Hai người này cũng che giấu quá kỹ, hôm nay đột nhiên muốn trở nên nổi tiếng thì tất nhiên đã tích lũy đủ thực lực rồi.”

“Nói không sai, thật sự không thể ngờ hai Hoàng tử không có gì bất thường như thế mà lại đều có năng lực và sự nhãn nại chịu đựng như vậy. Chỉ sợ là từ trước đến nay tộc Hoàng Cực ta cũng chưa từng có thời đại hưng thịnh như vậy.”

“Ha ha, thực lực của đám Hoàng tử và Hoàng nữ càng mạnh thì tranh đoạt cũng sẽ càng kịch liệt hơn, rất khó có thể nói được là chuyện tốt hay xấu.”

Nhìn thấy lá cây của Đế Thụ đã bắt đầu dần lóe lên vầng sáng, rất nhiều Hoàng tử và Hoàng nữ nhưng lại không có ai đi tìm rễ chủ Đế Long đó mà đều đứng ở phía xa ngắm nhìn Hàn Sâm và Bạch Thanh Hà.

Trên mỗi một phiến lá cây của Đế Thụ đều có một Đế Văn, cùng với sự thức tỉnh của Đế Thụ, những Đế Văn ở trên phiến lá đó sẽ càng lúc càng sáng, nhuộm cho lá cây một màu vàng óng.

Bản thân Đế Văn chính là vân ở trên bề mặt phiến lá, nhưng mỗi một đường vân lại có sự khác biệt, cùng với sự trôi qua của thời gian thì những đường vân sẽ càng lúc càng sáng lên, giống như là từng ký hiệu màu vàng trong suốt sáng long lanh ở trên bê mặt phiến lá vậy, từng cổ vận thần bí bay bồng bềnh theo sự lay động của lá cây, mỗi một cái Đế Văn cũng làm cho người ta có cảm giác khác nhau.

Có cái như lửa cháy bừng bừng, có cái giống như nước chảy róc rách, có cái trầm dày như mặt đất, có cái lại sâu lắng như vực sâu.

Mặc dù Hàn Sâm không biết những thứ Đế Văn kia, nhưng chỉ cần nhìn ý nghĩa và tư thế của bọn chúng thì trong lòng hắn cũng đã có thể hiểu ra bọn chúng có ý nghĩa như thế nào.

Cái đó cũng không phải do Hàn Sâm có sự hiểu biết rộng, mà là bản thân ý nghĩa và thế của những Đế Văn kia cũng đã gần với bản chất của sự việc, so với chữ tượng hình thì nó có mức độ cao hơn, cho dù không cần đi học

nhưng chỉ cần từng nhìn thấy sự vật tương ứng với những Đế Văn kia, đương nhiên có thể nhận ra nó có ý nghĩa như thế nào.

“Thiên địa to lớn thật sự là không thiếu những thứ kỳ lạ, lá cây của gốc cây Đế Thụ này vậy mà lại mơ hồ phù hợp với căn nguyên của vạn vật, giống như là cái gì cũng có, thật sự là kỳ diệu mà chặt chẽ.” Hàn Sâm than thở ở trong lòng, nghĩ rồi lại nghĩ: “Nếu như có thể đào nó lên và mang về Liên Minh thì không biết nó có thể sống được hay không?”

Cùng với sự thức tỉnh hoàn toàn của Đế Thụ, Đế Văn tỏa sáng rực rỡ, có rất nhiều Đế Long cũng đã gầm thét chui xuống dưới mặt đất.

Hàn Sâm nhìn thấy Bạch Thanh Hà vẫn không di chuyển, trong lòng hắn có chút kỳ quái: “Không phải hắn nói muốn thỉnh cầu Đế Văn bảo hộ sao? Tại sao hắn vẫn ngồi bất động ở trên đỉnh đầu của Đế Long, như vậy chẳng phải là muốn bị đưa vào bên trong địa mạch đấy chứ?”

Trong lòng Hàn Sâm nghĩ như vậy.

Nhưng mà người cũng không động dậy, hắn vẫn ngồi bất động ở trên đỉnh đầu của Đế Long giống như Bạch Thanh Hà.

Đế Long ở bốn phía xung quanh đều vặn vẹo chui xuống dưới đất, Đế Long mà hai người bọn họ ngồi cũng bắt đầu chuyển động, nhưng Bạch Thanh Hà vẫn không hề nhúc nhích.

Trong lòng Hàn Sâm đang tự cảm thấy kỳ quái thì lại thấy con Đế Long mà mình ngồi xuống không chui xuống đất giống như những con khác, ngược lại nó ngẩng đầu rồng lên lao về phía tán cây.

Ở dưới tán cây, trong một vùng giống như bầu trời màu vàng, một đám Đế Văn lóe lên không ngừng giống như những ngôi sao màu vàng, hai con Đế Long di chuyển ngược nhau, trông giống như đang bay về phía dải ngân hà trên bầu trời vậy.

Cái cảnh tượng kiểu này, nếu như không phải tự mình trải qua thì thật sự khó mà có thể tưởng tượng được độ hoành tráng và đẹp đẽ của nó.

Hàn Sâm đứng ở trên đầu rồng nhìn Đế Văn lóe lên đầy trời, hắn có cảm giác như mình đang ở một thế giới ảo mộng vậy.

Nhưng hai con Đế Long đang bay được một nửa thân cây thì không còn cách nào đi về phía trước nữa, dù sao bọn chúng cũng chỉ là rễ của Đế Thụ, lúc này đã kéo dài đến giới hạn cao nhất, trừ khi chặt đứt liên quan cùng với thân thể của Đế Thụ, nếu không bọn chúng khó mà có thể đi thêm một tấc nữa.

Lúc này cuối cùng Bạch Thanh Hà cũng mở mắt, hắn từ đỉnh đầu Long Đế đứng bật dậy, ngẩng đầu nhìn Đế Văn đầy trời nói: "Trưởng giả làm đầu, Thập Lục ca xin mời ngươi trước!"

"Ta chỉ tùy tiện đi dạo một vòng, vẫn là ngươi trước đi." Hàn Sâm dửng dưng nói.

Thực ra vốn dĩ hắn không biết phải làm thế nào mới có thể lấy được sự công nhận của Đế Văn và nhận được bảo hộ của bọn chúng.

Bạch Thanh Hà cũng không từ chối, ánh mắt hắn lấp lánh nhìn những Đế Văn kia, trên người nổi lên ánh sáng trắng mờ nhạt, làm cho thân thể máu thịt của Bạch Thanh Hà cũng trở nên càng lúc càng sáng hơn, cứ như thể là một viên ngọc trong veo sáng long lanh vậy.

"Hoàng thể?" Hàn Sâm khế nheo đôi mắt lại nhìn Bạch Thanh Hà đứng ở trên đầu rồng, thân thể của hắn càng lúc càng sáng lên, gần như là được thần quang bao quanh vậy, không chỉ có máu thịt mà dường như ngay cả tóc cũng biến thành ngọc bích.

Cùng với sự tràn ra của Hoàng thể, Đế Văn ở bên trên Đế lá vậy mà lại mơ hồ hưởng ứng, một chiếc lá của Đế cây khẽ run rẩy giống như có gió xuyên qua rừng cây và phát ra âm thanh xào xạc.

Hết chương 2338.

Chương 2339. Chữ của Bạch Thanh Hà

“Thì ra chỉ cần mở ra hoàng thể là có thể hấp dẫn những Đế Văn kia, ta còn tưởng có chỗ nào đặc biệt chứ.” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Trong lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy một phiến Đế Diệp phát ra ánh sáng rực rỡ chói lọi trong rất nhiều Đế Văn giống như dải ngân hà, ở phía trên Đế Văn lại càng sáng lấp lánh giống như mặt trời.

Không đợi cho Hàn Sâm kịp lấy lại tinh thần, một số Đế Văn vậy mà lại bật ra khỏi lá và bay lên trên người Bạch Thanh Hà.

“Di chuyển rồi… Có Đế Văn di chuyển rồi… Đó là chữ gì thế?” Trong đám người đang ngắm nhìn từ xa có một ky sĩ hoảng hốt kêu lên.

Rất nhiều Hoàng tử, Hoàng nữ và ky sĩ đều chăm chú nhìn qua, chỉ thấy Đế Văn tinh xảo đặc sắc và hoàn toàn tự nhiên đó tỏa ánh sáng lấp lánh giống như mặt trời, làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy nó giống như một viên ngọc đẹp tuyệt trần vậy.

“Phiên!” Bạch Lăng Sương đọc lên chữ này.

“Phiên… Viên ngọc quý… Xem ra ngay cả Đế Thụ cũng cảm thấy Thập Thất có tư thế giống như viên ngọc xinh đẹp, hắn là vật chói mắt nhất, vậy nên chữ đầu tiên được giáng xuống mới là chữ Phiên.” Bạch Thương Lãng dửng dưng nói.

Chữ Phiên cùng với vầng sáng đó rơi lên trên trán của Bạch Thanh Hà, ngay lập tức giống như tuyết xuân rơi vào nước, lập tức dung nhập vào bên trong máu thịt của hắn.

Ngay khi Đế Văn này vừa vào đến cơ thể đã làm cho thân thể vốn đã khôi ngô tuấn tú của Bạch Thanh Hà càng trở nên nở nang đẹp mắt hơn, giống như một viên ngọc vô song hoàn mỹ. Ngay cả vẻ ốm yếu tái nhợt ở trên

người hắn lúc trước cũng đã hoàn toàn biến mất, phong thái khắp người rạng rỡ, xinh đẹp làm cho người ta có chút khó thở.

Ngay cả rất nhiêu Hoàng nữ cũng đố ky đến sắp phát điên, càng nàng rất muốn có một chữ Phiên như vậy. Cho dù có phải từ bỏ một số sức mạnh được tăng thêm từ các Đế Văn khác vì chữ này thì cũng cam tâm tình nguyện.

“Hừ, chẳng qua cũng chỉ là một tiểu bạch kiểm mà thôi.” Thập Cửu Hoàng tử hừ lạnh một tiếng ra vẻ vô cùng khinh thường, nhưng mà ánh mắt nóng như lửa kia đã bán đứng tâm tư của hắn.

“Mỹ nam như thế quả nhiên là độc nhất vô nhị.” Một nữ ky sĩ thở dài nói, ánh mắt gần như không thể nào rời khỏi gương mặt của Bạch Thanh Hà.

Sau khi vầng sáng của chữ Phiên kia đã hoàn toàn hòa nhập vào cơ thể của Bạch Thanh Hà thì bên trong Đế lá có một vầng sáng lao vọt lên, một cái Đế Văn khác lại rơi xuống trán của Bạch Thanh Hà.

Hàn Sâm hướng ánh mắt nhìn cái Đế Văn đó, chỉ thấy vầng sáng trên Đế Văn như ẩn như hiện, khống chế lại cực độ ở bên trong, làm cho người ta có một cảm giác sóng lớn cuồng phong ở bên trong bình yên.

“Ẩn!” Mặc dù chưa bao giờ từng nhìn thấy chữ này, nhưng Hàn Sâm lại có thể đọc được nó, cũng có thể hiểu được ý nghĩa của nó.

Chữ Ẩn vào thân thể, vầng sáng rực rỡ như mỹ ngọc ở trên người Bạch Thanh Hà ẩn giấu vào bên trong, giống như vầng sáng đó không còn nữa, từ một người như thần tiên trở thành người phàm trần, là một người bình thường.

Nhưng nếu như thật sự nhìn hắn như thế này lại cảm thấy hắn có chút khác biệt, giống như viên ngọc thô đang chìm trong cát, chẳng qua cũng chỉ đang đợi khoảnh khắc tia sáng nở rộ mà thôi.

Lúc hắn thật sự được gọt giũa xong thì nhất định sẽ làm cho thiên hạ phải hoảng hốt.

“Ẩn là một trong những chữ coi như là chính xác, Bạch Thanh Hà ngấm ngầm chịu đựng lâu như vậy, cho tới hôm nay mới hậu tích bạc phát bỗng nhiên nổi tiếng, quả thật là xứng đáng với chữ Ẩn.” Bạch Lăng Sương khẽ than thở một tiếng: “Xem ra lại có thêm một đối thủ cạnh tranh rồi.”

Chữ Ẩn đã rơi xuống xong, lập tức lại có một Đế Văn nữa rơi xuống, chỉ thấy chữ kia điên cuồng như ngọn lửa, làm cho người ta khó có thể hiểu được, đều có một phí khách coi khinh thiên hạ.

“Ngạo!” Hàn Sâm đọc chữ đó lên.

Thập Cửu Hoàng tử cũng lạnh lùng cười một tiếng: “Mỹ nhân ốm yếu nhãn nhịn nhiều năm như vậy, cho dù người khác có sỉ nhục ở trước mặt hắn thì hắn cũng không dám hé nửa lời, tình nguyện làm con rùa đen rút đầu, làm sao xứng với chữ Ngạo đó chứ? Xem ra Đế Thụ cũng không phải là vật thần toàn trí toàn năng.”

“Kiêu ngạo mà không điên cuồng, điên cuồng là vẻ bề ngoài, mà kiêu ngạo là bên trong xương tủy, mà cái chữ Ngạo này là ở trong lòng, Bạch Thanh Hà đã nhẫn nhục nhiều năm, nhưng lòng mong mỏi chiến thắng không hề phai mờ một chút nào, vẫn không lay động cho tới tận bây giờ, đúng là xứng với một chữ Ngạo.” Bạch Thương Lãng lại lắc đầu nói.

Thập Cửu Hoàng tử vẫn nói với vẻ khinh thường như cũ: Phiên, Ẩn, Ngạo, mặc dù ba chữ này cũng được xem là tốt, nhưng cũng chẳng liên quan quá đến đạo làm quân làm vua, chứ đừng nói là so sánh với thiên, địa, quân, thân, cho dù có nhân, nghĩa, lễ, tín, trí, trung, hiếu, đề thì cũng chẳng thể nào so sánh được, ba chữ lần này cuối cùng cũng chẳng được trọng dụng, không nhận được sự khen thưởng của phụ hoàng.”

Bạch Thương Lãng liếc mắt nhìn Thập Cửu Hoàng tử một cái, hắn cũng không tiếp lời mà đáy mắt chỉ hiện lên một tia khinh thường.

Chữ Ngạo hạ xuống đỉnh đầu của Bạch Thanh Hà, hòa tan làm một cùng với thân thể của hắn, ngay lập tức làm cho khí thế trên người hắn biến đổi, tự nhiên khí phách khinh thường thiên hạ cũng nhiều hơn một phần.

Hàn Sâm nhìn điều mới lạ đó, thầm nghĩ ở trong lòng: "Đế Văn này quả thật rất thần kỳ, lại có thể thay đổi cường hóa gen của cơ thể, làm cho khí chất và xác thịt phát sinh thay đổi, ngay cả ý chí cũng chịu ảnh hưởng, thật sự là vô cùng kỳ diệu. Nếu như có thể lấy được một chữ Hỏa thì luyện hóa sức mạnh hệ hỏa cũng sẽ đạt được kết quả nhiều hơn công sức bỏ ra rất nhiều, các chữ khác cũng có tác dụng của nó, nếu như có thể lấy được mấy chữ thì sẽ rất hữu ích."

Nhưng mà suy nghĩ lại thì hắn bắt đầu có chút buồn bực, Đế Thụ rơi xuống chữ gì rõ ràng có liên quan rất lớn tới hoàng thể.

Hắn đã cướp đoạt Hoàng thể Bản Nguyên Thủy của Bạch Dịch rồi, nếu như dùng thân thể này xin Đế Văn chỉ sợ cuối cùng sẽ rơi xuống chữ Thủy, nhưng Hàn Sâm lại không có hứng thú quá lớn đối với chữ Thủy này. Đáy lòng hắn có chút hy vọng mơ hồ mình cũng có thể lấy được chữ Phiên, ít nhất cũng phải rơi xuống một chữ ma mị có sức quyến rũ vô hạn mới được.

Đáng tiếc việc Đế Thụ rơi xuống chữ gì đương nhiên không phải là do con người quyết định mà là do bản thân Đế Thụ cảm nhận, người bên ngoài đều không thể nào thao túng được.

Sau chữ Ngạo lại có một chữ nữa rơi xuống, ý hận ngập trời của chữ đó không không cần phải dùng ánh mắt để nhìn, chỉ cảm nhận được sự hận thù này cũng biết đó là một chữ "Hận".

Nhìn thấy chữ này, rất nhiều Hoàng tử và Hoàng nữ đều lộ ra vẻ đăm chiêu trên gương mặt.

"Cái này thú vị rồi đây, trong lòng Bạch Thanh Hà có thù hận, vậy hắn hận ai? Ông trời bất công? Hay là những Hoàng tử và Hoàng nữ từng bắt nạt hắn? Hay là vị cao cao tại thượng ở trong cung kia chứ?" Kính phu nhân nhìn thấy chữ Hận kia thì khẽ nheo mắt lại, dường như vô cùng có hứng thú với chữ này.

Sau chữ Hận lại có một chữ nữa bay xuống, nhưng lần này lại là một chữ Sơn, điều này làm cho người ta có phần bất ngờ, dáng vẻ Bạch Thanh Hà như vậy, làm thế nào cũng không thể liên hệ được với ngọn núi to lớn hùng tráng được.

Từng cái Đế Văn một rơi xuống, trong nháy mắt vậy mà đã bay xuống bát tự rồi, nhưng Đế Thụ vẫn không dừng lại, lại có một Đế Văn rơi từ trên lá cây xuống.

“Đây là chữ thứ chín rồi, quả nhiên Bạch Thanh Hà này muốn bỗng nhiên nổi tiếng rồi.” Rất nhiều Hoàng tử và Hoàng nữ đều thay đổi sắc mặt, có thể có được chín chữ rơi xuống thì cho dù chín chữ đó là gì cũng đã đủ chứng minh thiên phú kinh người của Bạch Thanh Hà rồi.

Cho dù tất cả chín chữ đều là Đế Văn có ý nghĩa ác độc xấu xa thì nhất định sau này hắn cũng sẽ đại ác một phương, dù sao cũng không phải hạng người phàm tục.

Sau khi chữ thứ chín hòa nhập cùng với Bạch Thanh Hà xong, lại thấy có một ánh sáng giống như mặt trời mọc lên ở trên Đế lá.

“Chữ thứ mười… Vẫn còn có chữ thứ mười…” Trong chốc lát tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi, có thể được Đế Thụ tương hộ chín chữ đã là vinh quang vô cùng to lớn rồi, vậy mà Bạch Thanh Hà lại còn được chữ thứ mười này, đây là chuyện vô cùng hiếm thấy ở trong tộc Hoàng Cực, ánh mắt mọi người nhìn về phía Bạch Thanh Hà cũng đã thay đổi.

Hết chương 2339.

Chương 2340. Thỉnh cầu Đế Văn

“Chữ Ác sao? Thú vị đây.” Vẻ mặt của Kính phu nhân càng trở nên nghiền ngẫm hơn.

Hàn Sâm thì có chút nghi ngờ, lúc đầu hắn cho rằng Đế Thụ ban thưởng chữ là để cường hóa ưu điểm gen của Thanh Hà, nhưng vừa nhìn thấy như vậy thì lại không phải.

Chữ Ác nhập vào cơ thể nhất thời làm cho trên người Bạch Thanh Hà xuất hiện ác khí, cực kỳ không tương xứng với khí chất của bản thân hắn.

“Xem ra Đế Thụ chẳng qua cũng chỉ cảm nhận gen nổi bật ở trên người Bạch Thanh Hà, không phân biệt thiện ác mà cường hóa tất cả chứ không phải chỉ cường hóa ưu điểm.” Hàn Sâm đại khái đã hiểu được quy luật ban thưởng chữ của Đế Thụ.

Nhìn thấy chữ Ác kia, đám Hoàng tử và Hoàng nữ cũng không có phản ứng quá lớn, những Hoàng tử và Hoàng nữ nhận được chữ Ác trong các triều đại nhiều không đếm nổi, cũng có người trở thành Hoàng Đế, vậy nên cái này cũng chẳng sao cả.

Sau khi chữ Ác hòa nhập xong, vậy mà hào quang trên Đế cây vẫn còn chưa tắt, một Đế Văn lại rơi từ trên lá cây xuống một lần, rơi thẳng vào trán của Bạch Thanh Hà.

Nhìn thấy chữ đó Bạch Lăng Sương vậy mà lại kêu lên thất thanh: “Nghịch!”

Không chỉ Bạch Lăng Sương mà Kính phu nhân đang quan sát qua Kính Linh cũng đứng bật dậy ngay lập tức, nàng trợn mắt nhìn chữ Nghịch đó rơi xuống hướng của Bạch Thanh Hà.

Chữ đó như ẩn như hiện, không có khí thế chấn động trời đất, cũng không có vầng sáng chói lóa, ánh sáng mờ mịt đó dường như có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

Nhưng chỉ là chữ này gần như làm cho tất cả Hoàng tử và Hoàng nữ đều hoảng hốt kêu lên, không phải bọn họ ngạc nhiên vì Bạch Thanh Hà có được mười một Đế Văn bảo hộ, mà là ngạc nhiên vì chính chữ Nghịch kia.

Đế Văn có nhiều vô số, số lượng dĩ nhiên là tiêu chuẩn để suy xét phẩm chất thiên phú tốt xuất của một người, nhưng bản thân các Đế Văn khác nhau cũng có sự khác biệt rất lớn.

Không thể nói rằng chữ nào là xấu, nhưng có một số chữ đã chứng minh được sự vĩ đại của nó trong dòng sông dài lịch sử.

Cũng giống như một chữ “Nghịch” này, năm đó thế tổ thứ hai của tộc Hoàng Cực, cũng chính là Văn Hoàng, hắn đã từng nhận được chữ Nghịch

này, hơn nữa cũng chỉ có được một chữ Nghịch như vậy mà thôi.

Một chữ tương hộ, trong số rất nhiều Hoàng tử và Hoàng nữ có mặt ở đó khi ấy, nhất định thuộc về loại kế cuối kia, nhưng cuối cùng Đế Văn lại đánh bại rất nhiều Hoàng tử và Hoàng nữ có số mệnh kinh thiên và thiên phú tuyệt vời, trở thành Tổ thứ hai của tộc Hoàng Cực, cũng là một trong những vị Hoàng Đế nổi tiếng nhất trong lịch sử của tộc Hoàng Cực.

Phải biết rằng lúc ấy có một vị Hoàng tử tuyệt thế có đến hai mươi mốt chữ tương hộ, nhưng mà vẫn bị đánh bại bởi một Văn Hoàng chỉ có duy nhất một chữ Nghịch.

Từ sau Văn Đế đã trải qua hơn bảy mươi đại Hoàng Đế, số lượng Hoàng tử và Hoàng nữ được sinh ra nhiều không đếm hết, nhưng rốt cuộc cũng không có một ai có được chữ Nghịch này của Đế Văn.

Mà hiện tại Bạch Thanh Hà vậy mà lại có được chữ Nghịch của Đế Văn, làm sao có thể không làm cho người ta sợ hãi chứ, chỉ một chữ này cũng chắc chắn được sự bất phàm của Bạch Thanh Hà, lại càng không cần phải nói tới việc trước đó hắn còn đã lấy được mười chữ rồi.

Mọi người đều khiếp sợ khó hiểu, há to miệng nhìn Bạch Thanh Hà, một lúc lâu không nói được thành lời.

“Không kêu thì vậy, bỗng nhiên nổi tiếng, từ nay về sau nhất định tên của Thất Thập Hoàng Cực sẽ truyền ra khắp cả vũ trụ.” Một vị ky sỹ thở dài nói.

Sau chữ Nghịch, những Đế Văn khác không tiếp tục rơi xuống nữa, Bạch Thanh Hà dần thu lại khí tức trên cơ thể, thoát khỏi từ hoàng bên trong người, hắn nhìn về phía Hàn Sâm nói: “Thập Lục ca, ta có được mười một chữ, đến lượt ngươi.”

“Hoàng thể của ngươi tên là gì?” Hàn Sâm ra vẻ khinh thường hỏi, giống như đã biết từ sớm rồi nhưng lại làm ra dáng vẻ không biết.

“Hoàng thể Huyền Tàng.” Bạch Thanh Hà dửng dưng trả lời, cũng không bị dao động vì sự khinh thường của Hàn Sâm.

“Có thể nhận được mười một chữ Đế Văn, Hoàng thể Huyền Tàng đó

của ngươi xem ra cũng không tồi.” Hàn Sâm thuận miệng nói, nghe có chút giọng điệu an ủi.

“Ha! Khẩu khí của tên nhóc này rất lớn, một lát nữa nếu như chính hắn không được thì không biết sẽ phải thu xếp như thế nào?” Nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, Kính phu nhân không nhịn được nở nụ cười.

Một đám Hoàng tử và Hoàng nữ nghe vậy cũng trợn mắt há hốc mồm, mặc dù bọn họ đã biết Bạch Dịch ngạo mạn từ lâu, nhưng lại không nghĩ hắn có thể ngạo mạn đến ngu ngốc như vậy.

“Chẳng lẽ hắn không biết mười một chữ Đế Văn thể hiện cho điều gì sao? Chẳng lẽ hắn không biết chữ Nghịch kia thể hiện cho cái gì sao?” Thập Cửu Hoàng tử che trán của mình, hắn chỉ cảm thấy có chút không nói lên lời.

Bạch Thương Lãng cười nói: “Tính tình của Lão Thập Lục vốn nôn nóng hấp tấp, có khuynh hướng của chứng rối loạn lưỡng cực. Hắn ta đúng là hạng người ngồi không yên, không biết chữ Nghịch thể hiện cho điều gì cũng là bình thường, nhưng dù có vô tâm thế nào hắn cũng phải biết rõ mười một chữ Đế Văn thể hiện điều gì, nhìn chung cũng chỉ là mạnh miệng mà thôi.”

“Cái tên như vậy, thật không biết làm sao hắn có thể lĩnh hội được điều bí mật của Thạch Tượng Thủy Tổ.” Thập Cửu Hoàng tử vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này.

Thập Cửu Hoàng tử nhiều lần bước vào Hoàng Cực Các, muốn tìm hiểu bí mật của Thạch Tượng Thủy Tổ, kết quả là mỗi lần đều quay trở về vô ích, lại không ngờ đến Thạch Tượng Thủy Tổ đó lại bị Bạch Dịch, người mà hắn cực kỳ chán ghét lĩnh hội được rồi, dĩ nhiên trong lòng hắn đã bị thắt một cái nút, nhìn Bạch Dịch do Hàn Sâm giả mạo thế nào cũng không vừa mắt.

“Để xem hắn có thể lấy được bao nhiêu Đế Văn, nếu như một cái cũng không được thì có chút khôi hài rồi.”

“Khó nói lắm, dù sao hắn cũng đã lĩnh hội được Thạch Tượng Thủy Tổ, dù thế nào cũng không đến mức không lấy nổi một cái đâu.”

“Ai biết, nói không chừng hắn lĩnh hội được Thạch Tượng Thủy Tổ cũng chỉ là gặp may thôi.”

“Vậy cũng có thể được một chữ Vận chứ?” “Nói cũng đúng.”

Dưới cái nhìn chằm chằm của rất nhiều Hoàng tử, Hoàng nữ và ky sỹ, ánh mắt của Hàn Sâm hướng lên tán cây giống như bầu trời màu vàng.

Ánh mắt hắn tìm tòi trong số rất nhiều Đế Văn, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Mỹ nam… Soái ca… Gì gì đó đều được… Yêu cầu của ta cũng không cao… Với dung mạo của ta… Ít nhất cũng có thể nhận được chữ Phiên giống của Bạch Thanh Hà chứ?”

Trong lúc hắn tự lẩm bẩm một mình, Hàn Sâm vừa khởi động Hoàng thể Bản Nguyên Thủy, rất nhanh thân thể hắn đã lập tức hóa thành một dòng nước trong, áo giáp trên người cũng hóa thành nước, giống như một người nước đứng ở đầu rồng nhìn lên bầu trời màu vàng vậy.

Tính cách của Bạch Dịch khoa trương nóng nảy, thường xuyên xảy ra tranh cãi với người khác, rất nhiều Hoàng tử và Hoàng nữ ở đây đều đã nhìn thấy Hoàng thể Bản Nguyên Thủy của hắn, cũng không cảm thấy có chỗ nào hoảng hốt cả.

So với Hoàng thể Huyền Tàng của Bạch Thanh Hà, mặc dù Hoàng thể Bản Nguyên Thủy cũng không thua kém, nhưng hệ thủy vốn là thế yếu, sở trường là chữa trị các loại sức mạnh.

Nhưng mà tính tình của Bạch Dịch vô cùng hấp tấp, không phù hợp mà hắn cũng không muốn học thuật gen như vậy, cưỡng ép tu luyện thuật gen hệ Phá Hoại, thành tích cuối cùng cũng không cao lắm. Trong số rất nhiều các Hoàng tử cùng thăng tiến lên cấp Vương, mặc dù hắn không phải là người cuối cùng nhưng cũng chỉ có thể coi là tầm trung và tầm dưới, thế nên không ít Hoàng tử và Hoàng nữ đều cho rằng hoàng thể Bản Nguyên Thủy không mạnh, nhưng thực tế lại không phải như thế.

Hoàng thể Bản Nguyên Thủy không hề thua kém Hoàng thể Huyền Tàng, chẳng qua là Bạch Dịch không phát huy được ra điểm mạnh của nó mà thôi.

Lúc này Hàn Sâm dùng toàn bộ sức lực vận chuyển hoàng thể Bản Nguyên Thủy, thủy quang trên người hắn chuyển động, mơ hồ như phối hợp chặt chẽ cùng với Đế Thụ kia, Đế Diệp run lên, ở giữa một vùng ánh sáng vàng có một phiến Đế Diệp sáng rực rỡ, Đế Văn giống như mặt trời từ trên đó rơi xuống tung bay về phía Hàn Sâm.

Ba chữ sáng lấp lánh kia, dường như là dòng nước chảy cầu nhỏ, lại vừa giống như sóng to gió lớn, có nước suối róc rách xinh đẹp tuyệt trần, lại có mưa to tầm tã điên cuồng, rõ ràng chính là một chữ Thủy.

Bạch Dịch có thể nhận được một chữ nước cũng không nằm ngoài dự đoán của mọi người, dù sao bản thân hắn cũng chính là hoàng thể Bản Nguyên Thủy, không lấy được một chữ Thủy mới là chuyện kì quái.

“Dù sao có cũng còn hơn không.” Hàn Sâm cũng suy nghĩ như vậy, hắn đang đợi chữ Thủy kia bay đến trán của hắn.

Nhìn thấy chữ sắp rơi lên trên trán, Hàn Sâm đã chuẩn bị muốn tiếp nhận sự tẩy rửa sức mạnh của chữ rồi, nhưng chữ Thủy kia lại treo lơ lửng ở cách trán của hắn chưa tới một centimet.

Hết chương 2340.

Chương 2341. Người đầu tiên trong muôn thuở

Tất cả mọi người đều sững sờ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trong lòng Hàn Sâm cũng cảm thấy buồn bực, không biết tại sao chữ Thủy kia lại dừng lại.

Một giây sau, chữ Thủy đang lơ lửng ở trước trán Hàn Sâm đột nhiên vèo một tiếng phóng vụt lên cao giống như đạn pháo, chớp mắt nó đã bay vào bên trong tán cây, quăng vào trong Đế lá, trong chớp mắt đã biến mất không còn thấy đâu nữa.

"Đây là cái tình huống gì vậy?" Cả người Hàn Sâm đều có chút choáng váng.

Không chỉ có Hàn Sâm choáng váng, tất cả Hoàng tử, Hoàng nữ và ky sĩ nhìn thấy cảnh tượng đó cũng đều choáng váng, lập tức làm cho bọn họ cảm thấy trí tưởng tượng của mình quá kém cỏi, đôi mắt của từng người trừng lên còn lớn hơn nữa.

tộc Hoàng Cực chiếm giữ Đế Thụ hàng trăm triệu năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe thấy chuyện Đế Văn đã rơi xuống, sau khi nhìn thấy người được ban tặng lại còn quay đầu chạy về.

"Ha ha, không được rồi, thật là chọc ta chết cười mà, lão Thập Lục này cũng quá khôi hài rồi, lại bị Đế Văn rơi xuống ghét bỏ chạy trốn." Thập Cửu Hoàng tử ôm bụng khoa trương nở nụ cười, cười đến mức nước

mắt cũng sắp chảy cả ra rồi.

Dáng vẻ của Đế Văn chữ Thủy kia thoạt nhìn giống như một người đàn ông động dục, nhìn thấy bóng lưng của một đại mỹ nữ chân dài eo nhỏ bờ mông đầy đặn thì lao vọt qua như con heo động dục, nhưng mà vừa nhìn thấy chính diện thì bị hù dọa chạy còn nhanh hơn thỏ.

"Cái này… Là chuyện gì đang xảy ra chứ?" Bạch Lăng Sương cũng có vẻ mặt ngạc nhiên, một lúc lâu cũng không hiểu được đây là chuyện gì.

Kính phu nhân cũng híp đôi mắt lại: "Xem ra quả nhiên hắn không phải là Bạch Dịch, chữ Thủy của Đế Văn là do bị thu hút bởi Hoàng thể Bản Nguyên Thủy. Kết quả sau khi đến đó thì phát hiện có vấn đề, vậy nên mới phải chạy trốn quay trở lại, bây giờ chắc hẳn có thể khẳng định rồi, hắn chính là Hàn Sâm, không thể nghi ngờ gì nữa."

“Đây là chuyện gì vậy? Tại sao Đế Văn rơi xuống còn có thể quay ngược trở về chứ?”

“Không biết, chưa từng nghe nói qua.”

“Thập Lục Hoàng tử có chút xấu hổ mà, con vịt đã đun sôi lại vẫn bay được.”

“Ha ha, cái khác không nói, Đế Văn rơi xuống còn có thể chạy trốn, vị ca ca này tuyệt đối là người đầu tiên của tộc Hoàng Cực chúng ta mà”

Hoàng tử, Hoàng nữ và đám ky sĩ kịp phản ứng đã lập tức nổ tung rồi, đây là chuyện tất cả bọn họ đều nghe thấy lần đầu, một đám người hưng phấn giống như đang cắt tiết gà vậy.

Trong lòng Hàn Sâm lại thầm kêu hỏng bét: “Không phải Đế Thụ phát hiện ra ta không phải là hoàng thể Bản Nguyên Thủy thật sự đấy chứ, vậy nên Đế Văn mới phải chạy về sao? Như vậy từ nay về sau nhất định sẽ có rất nhiều người nghi ngờ về thân phận của ta. Thật là xui xẻo mà, biết sớm như vậy thì ta đã đi hấp thu Đế Khí không phải tốt hơn sao? Đến chỗ Đế Văn này làm cái gì chứ?”

Trong lúc Hàn Sâm đang buồn bực và một đám người vây quanh xem đang bàn tán xôn xao thì đột nhiên nhìn thấy ở bên trên tán cây Đế Thụ lại sáng lên.

Chỉ thấy vầng sáng lấp lánh trên một Đế lá, Đế Văn rơi xuống giống như mặt trời, bồng bềnh đung đưa rơi từ tán cây rơi về phía trán của Hàn Sâm.

“Đến đây đi, đến đây đi, lần này đừng có làm trò ngu ngốc nữa, cứ thế vào đi.” Trong lòng Hàn Sâm có chút thấp thỏm, nếu như lần này lại xảy ra chuyện gì nữa thì quỷ cũng biết là hắn có vấn đề rồi.

Đế Văn kia dần dần rơi xuống, Hàn Sâm nhìn rõ ràng, chữ đó giống như đá cứng không gì có thể phá vỡ nổi, lại giống như nền móng đã được đất đá lắng đọng hàng trăm triệu năm vậy, rõ ràng chính là một chữ “Cơ”.

“Cơ… Tại sao ta lại có một chữ như vậy chứ… Không đúng… Ta không có một chút nền tảng nào mà… Nhất định là nên tảng gen hoặc là nên tảng căn bản,,, Không sai… Chắc chắn là…” Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ ở trong lòng.

Bây giờ hắn cũng không quan tâm đó là chữ gì, dù sao thì có một chữ rơi xuống là được.

Đám Hoàng tử Hoàng nữ cũng đang nhìn Hàn Sâm chằm chằm, bọn họ muốn xem còn có thể xảy ra chuyện gì hay không, thậm chí có người trong lòng còn đang âm thầm mong mỏi Đế Văn chạy trốn một lần nữa.

Rất nhanh sau đó, Chữ Cơ kia cũng rơi xuống đỉnh đầu Hàn Sâm, tất cả mọi người đều không nhịn được nín thở, duỗi dài cổ nhìn chằm chằm vào trán Hàn Sâm và chữ Cơ đang ở đó, nhìn xem chữ Cơ còn có thể chạy trốn nữa hay không.

“Rơi xuống đi, mau rơi xuống đi, đừng có gây chuyện nữa!” Trong lòng Hàn Sâm gấp gáp, hận không thể thò tay ra nhét cái chữ Cơ kia vào †rong miệng mình rồi nuốt xuống.

Đáng tiếc Đế Văn không phải là vật có thể dùng tay là lấy được, nếu không cũng không cần phải chờ ở đây mà đã có người lên cây lấy xuống một đám Đế Văn rồi.

Hàn Sâm trông chờ mòn mỏi, trong lòng hắn không ngừng cầu khẩn, nhưng mà chữ Cơ lại dừng ở cách trán hắn một cm, không hòa nhập vào trong cơ thể của hắn.

“Chết tiệt, đây là muốn gây chuyện mài!” Hàn Sâm đã khóc ở trong lòng rồi.

“Lại ngừng rồi… lại ngừng rồi…” Có người hưng phấn kêu lên, âm thanh kia giống như một tên nhóc cả đời chưa từng ra khỏi khe núi, giọng điệu nhìn thấy đoàn kịch hát nhỏ đi vào trong thôn vậy.

“Lần này Thập Lục Hoàng tử thật sự nổi tiếng rồi, hắn cũng coi như là người đầu tiên trong muôn thuở rồi.”

“Ha ha, cái này thật sự rất thú vị mà.”

“Rốt cuộc tại sao những Đế Văn kia lại không muốn rơi vào cơ thể của lão Thập Lục chứ?”

Toàn độ Đế Viên đều nổ tung rồi, chuyện như vậy ngay cả nghĩ bọn họ cũng chưa từng nghĩ tới trước đây.

Nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy, tinh thần nhiều chuyện cũng hừng hực bùng cháy lên.

Người ở gần Hàn Sâm nhất chính là Bạch Thanh Hà, nhìn thấy cảnh tượng như vậy hắn cũng có vẻ mặt nghi ngờ, không biết rốt cuộc tình huống này của Hàn Sâm là như thế nào.

“Ôi, có chút kỳ quái mà, mặc dù chữ Cơ này ngừng lại, tuy nhiên nó không chạy trốn nhỉ?” Cuối cùng cũng có người phát hiện ra vấn đề này.

Quả thật chữ Cơ kia đã ngừng lại, nhưng mà nó không chạy trốn giống như chữ Thủy mà vẫn treo bất động ở trên đỉnh đầu Hàn Sâm, cứ như thể nó đã đông cứng lại ở chỗ đó vậy.

“Ta nói này người anh em, rốt cuộc ngươi có ý gì vậy? Muốn rơi xuống thì rơi nhanh một chút, muốn đi thì cũng đi nhanh đi, treo ở chỗ này là có gì? Chém đầu không có chém một nửa, không phải là ngươi cố ý dọa người đấy chứ? Có thể thẳng thắn được hay không?” Hàn Sâm hướng ánh mắt lên trên nhìn chằm chằm chữ Cơ của Đế Văn kia, trong lòng âm thầm bồn chồn.

Hắn cảm thấy gần đây vận may của mình bắt đầu đi xuống rồi, làm chuyện gì cũng bị phá hỏng, lần trước ở Hoàng Cực Các đã gây chú ý rất lớn rồi, bây giờ lại còn làm ra như vậy, người khác không muốn nghi ngờ hắn cũng không được.

“Làm người vẫn là phải thành thật mới được, lần sau có đánh chết lão †ử cũng không giả mạo người khác nữa, cái tội này thật sự chịu không nổi” Đôi mắt Hàn Sâm trợn lên đến mức sắp mỏi nhừ rồi, vậy mà Đế Văn chữ Cơ kia vẫn không có phản ứng gì, chính là rơi xuống cũng không rơi, cũng không có ý định quay về Đế lá, cứ thế ngừng lại ở đây không nhúc nhích.

Tất cả mọi người đều vô cùng nghỉ ngờ, lúc bọn họ còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên thấy vầng sáng lóe lên ở bên trên tán cây của Đế Thụ, một phiến Đế lá sáng lên, kết xuất từng vòng giống như mặt trời vậy.

Rầm!

Chỉ thấy từng cái Đế Văn lần lượt rơi từ trên Đế cây xuống khắp cả bầu trời, giống như một trận mưa sao băng lao thẳng về phía Hàn Sâm, như thể dải ngân hà vỡ ra và rất nhiều ngôi sao trên trời tràn xuống vậy.

"Chết tiệt, chuyện gì đang xảy ra vậy?" Hàn Sâm nhìn Đế Văn bay đầy trời, trái tim nhỏ bé cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Một đám Hoàng tử và ky sĩ cũng đều trợn mắt há hốc miệng đứng nhìn, trong lúc nhất thời tất cả mọi người dường như đều đã hóa đá rồi.

Hết chương 2341.

Chương 2342. Bí mật của Đế Văn

"Huynh đệ, đừng gây chuyện nữa, ta chỉ muốn thành thật lấy được hai Đế Văn, không, một cái là được rồi, ta có thể thuận lợi lấy được chứ?" Hàn Sâm cảm giác trái tim nhỏ bé của mình sắp không chịu nổi sự hành hạ như này nữa rồi, cái này quả thực là đang thử thách năng lực chịu đựng của trái tim hắn mà.

Cũng may hắn không bị bệnh tim, nếu không cứ như vậy thì sẽ vỡ mạch máu mất.

Đế Văn rơi xuống đầy trời, cảnh tượng đó không thể nào miêu tả được, từng ánh sáng vàng rơi xuống giống như sao chổi, tuôn về phía Hàn Sâm cứ như là một đám nòng nọc màu vàng.

Tia sáng kỳ lạ lóe lên trong mắt phải của Hàn Sâm, bốn con mắt của kính Tử Đồng Thần Điệp chuyển động rất nhanh, nhìn chằm chằm vào Đế Văn ở khắp bầu trời.

Cái này chắc chắn không bình thường mà, chưa từng nghe nói đến việc Đế Thụ lại còn có thể đùa giỡn như vậy, hơn nữa còn có nhiều Đế Văn rơi xuống như thế, nếu như thật sự bọn chúng đều muốn tiến vào trong thân thể của hắn thì Hàn Sâm chỉ sợ cơ thể của mình sẽ bị nổ tung mất.

Bào ngư vi cá dù có tốt như thế nào thì ăn no quá cũng sẽ chết người, Đế Văn rơi xuống đầy cây như vậy, đến lúc đó không chỉ là dạ dày nữa mà sợ rằng ngay cả toàn bộ cơ thể cũng sẽ nổ tung.

Qua kính Tử Đồng Thần Điệp, Hàn Sâm nhìn thấy những Đế Văn kia đều là do từng chuỗi trật tự huyền ảo tạo thành, là thể năng lượng quy tắc thuần túy.

Từng cái Đế Văn là một chuỗi trật tự hạt năng lượng với một thuộc tính duy nhất tạo thành, bản thân Đế Văn cũng không có bất cứ vấn đề nào cả.

Đột nhiên, ánh mắt Hàn Sâm đông cứng lại, hắn phát hiện một chuyện khác thường, mà phát hiện này làm cho trái tim của hắn cũng suýt ngừng đập.

Ngoại trừ Đế Văn chữ Cơ đầu tiên, những Đế Văn đều rơi xuống như ong vỡ tổ, nhưng dù như vậy thì tốc độ của chúng vẫn có sự chênh lệch.

Hàn Sâm quan sát thứ tự rơi xuống của bọn chúng, bắt đầu từ chữ Cơ, đột nhiên hắn thấy được một chuyện không thể nào tin nổi.

“Cơ… Nhân… Vật… Ngữ… “ Hàn Sâm đọc lên từng chữ theo thứ tự Đế Văn rơi xuống, bốn chữ đầu tiên vậy mà lại là bốn chữ “Cơ nhân vật ngữ”.

“Đây chỉ là sự trùng hợp sao?” Hàn Sâm không cho rằng cái này thực sự chỉ là trùng hợp.

Mọi sự vạn vật trên đời thoạt nhìn giống như có rất nhiều sự trùng hợp, nhưng trên thực tế giữa những trùng hợp đó đều có mối liên quan tất yếu, chỉ là tầm mắt vĩ mô của người bình thường không thể đạt tới được trình độ này, vậy nên không nhìn ra được mối liên quan giữa nhưng sự trùng hợp.

Hàn Sâm muốn tiếp tục xem tiếp, tuy nhiên đã không kịp nữa rồi,chữ Cơ kia đã rơi lên trên trán của hắn, thoáng cái đã tan ra và tiến vào.

Cơ thể Hàn Sâm toát ra khí tức rắn chắc, thoáng cái sự nóng nảy ở trên người đã biến mất, khí chất toàn bộ cơ thể hắn giống như đã trải qua sự lắng đọng trong hàng triệu năm, có một kiểu chân thật rất khó nói.

Đùng! Đùng! Đùng!

Từng cái Đế Văn liên tục đưa vào bên trong cơ thể Hàn Sâm, vì số lượng quá nhiều nên một số Đế Văn không kịp đi vào trán của Hàn Sâm nữa mà trực tiếp xông ào vào bên trong cơ thể của hắn.

Chỉ thấy Đế Văn đầy trời giống như sao băng từ bốn phương tám hướng lao vọt vào cơ thể Hàn Sâm, làm cho khí tức trên người hắn thay đổi liên tục theo sự tiến vào của Đế Văn.

Bốn phía xung quanh lặng im như tờ, tất cả mọi người đều giống như bị choáng váng, bọn họ ngơ ngác nhìn Hàn Sâm ở bên dưới Đế Thụ, nhìn từng Đế Văn biến thành đoàn ánh sáng lao vào cơ thể của hắn.

Bởi vì tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh, những người trước đó vẫn đang cười hì hì, bọn họ cũng không kịp thu lại nụ cười vẫn ngây ngốc ở đó, biểu cảm trên mặt nhìn qua trông rất kỳ quái.

Kính phu nhân cũng trợn mắt há hốc mồm, dáng vẻ thục lúc đầu của nàng cũng đã biến mất từ lâu, đôi môi đỏ mọng mở lớn, sắc mặt kỳ quái, một lúc lâu cũng không nói ra được thành tiếng.

Nàng đã trông coi Xuân Vũ nhiều năm, đã âm thầm làm một số việc mà tộc Hoàng Cực không tiện làm công khai cho Bạch Hoàng, nói thẳng ra, Xuân Vũ chính là một sát thủ hoặc nói là một tổ chức hải tặc vũ trụ.

Những năm qua Kính phu nhân đã gặp vô số chuyện kỳ dị, nhưng những điều ở ngay trước mắt nàng lúc này vẫn làm cho nàng giật mình mà có phần thất lễ rồi.

Cảnh tượng những cây Đế Văn rơi xuống có lẽ chưa bao giờ có ai từng nhìn thấy kể từ sau khi tộc Hoàng Cực chiếm được Đế Thụ.

Tộc Hoàng Cực đã trải qua hơn bảy mươi triều đại, có vô số Hoàng tử Hoàng nữ tuyệt thế vô song, vị Hoàng tử lấy được nhiều Đế Văn nhất cũng chưa từng có một ai lấy được vượt qua hơn một trăm Đế Văn cả.

Nhưng mà so với Bạch Dịch bây giờ thì vị Hoàng tử kia cũng chẳng là gì cả, Đế Văn trên cây hoàn toàn rơi xuống giống như dải tinh hà vỡ ra, vốn dĩ không thể biết được là có bao nhiêu, ít nhất cũng phải phải dùng đơn vị vạn mà tính.

Bên trong Đế Viên đã hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại ánh sáng rực rỡ lóe lên sau khi Đế Văn đầy trời đụng lên trên người Hàn Sâm.

Lúc này trong lòng Hàn Sâm cũng cảm thấy khiếp sợ, cùng với những Đế Văn kia đụng vào bên trong cơ thể của hắn thì gen vật ngữ cũng điên cuồng vận chuyển.

Gen vật ngữ lúc đầu giống như một chiếc xe thể thao không dầu, cùng với sự tràn vào của Đế Văn, gen gen vật ngữ giống như được bơm xăng cao cấp vào, động cơ điên cuồng vận chuyển, phảng phất phát ra âm thanh vù vù khủng khiếp của máy móc và xông ra ngoài với tốc độ cực kỳ kinh khủng.

Ngay cả lực Quỷ Cốt được tích trữ bên trong cơ thể Hàn Sâm cũng trực tiếp bị cưỡng ép luyện hóa, không ngừng thúc đẩy gen vật ngữ xông về phía trước.

Gen vật ngữ vốn dĩ có tốc độ rất chậm lúc này lại giống như đang cắt tiết gà, bứt phá hết cửa ải này đến cửa ải khác đánh về phía bình cảnh cấp Công Tước.

“Quả nhiên có liên quan tới gen vật ngữ, con mẹ nó rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy chứ?” Trong lòng Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Mừng là gen vật ngữ có hy vọng thăng lên cấp Công Tước, kinh hãi là gen vật ngữ lại thăng cấp Công Tước ở một nơi như thế này, mặc dù tất cả mọi thứ đều xảy ra ở bên trong cơ thể của hắn, chắc chắn người bình thường không nhìn ra được, nhưng mà bên trong tộc Hoàng Cực có rất nhiều cường giả khủng khiếp, không ai có thể đảm bảo được có cường giả nào có thể nhìn thấy được sự biến hóa ở bên trong cơ thể hắn.

Hàn Sâm liều mạng muốn ngăn chặn sự vận chuyển của gen vật ngữ, muốn áp chế gen vật ngữ ở cấp Hầu Tước trước đã, đợi sau này đến một nơi nào đó an toàn thì mới tiến sâu vào cấp Công Tước.

Nhưng cản bản cũng vô dụng, dưới sự thúc đẩy không ngừng của Đế Văn thì gen vật ngữ đã không còn dừng lại được nữa, nó lao điên cuồng về phía trước, giống như một chiếc xe thể thao có cái phanh bị lỗi ở trên đường cao tốc vậy.

"Con mẹ nó, nếu như không dừng được vậy xông lên cho ta." Lúc này Hàn Sâm cũng không quan tâm được nhiều như vậy nữa, hắn cắn răng một cái, phối hợp với sự vận chuyển của gen vật ngữ tiến sâu vào bình cảnh cấp Công Tước.

Lực lượng của Đế Văn quá mạnh, nếu như Hàn Sâm không vận chuyển gen vật ngữ tiêu hao sức mạnh đột phá mà Đế Văn mang lại thì rất có thể những lực lượng kia sẽ nổ tung thân thể của hắn.

Hắn gần như không có bất cứ sự lo lắng nào, dưới sự thúc đẩy của Đế Văn, trong nháy mắt gen vật ngữ đã phá tan Bình Cảnh xông tới cấp Công Tước.

Sức mạnh của Chú Ngữ ngay lập tức tạo thành thuộc tính thân thể, lúc đầu Hàn Sâm cho là cơ hội này sẽ làm cho thân thể của hắn có một sự thay đổi khá lớn và khiến cho người bên cạnh phải chú ý tới.

Nhưng mà rất nhanh sau đó Hàn Sâm đã phát hiện ra, căn bản không thể nào có chuyện như vậy, bởi vì Đế Văn vẫn đang không ngừng xông vào bên trong cơ thể hắn, làm cho khí tức trên người hắn không ngừng thay đổi, như núi, như biển, như lửa, như rồng, như uy, như ngục, giống như ý chí của vạn vật đều đã xuất hiện một lần ở trên người Hàn Sâm vậy.

Dưới sự biến hóa phức tạp của khí tức, thuộc tính thân thể chuyển hóa thăng tiến lên cấp Công Tước mà lại không có một chút thay đổi rõ ràng nào ở bên ngoài, gần như không thể phát hiện ra.

Hết chương 2342.

Chương 2343. Đế Văn bạo thể

Trong quá trình thăng cấp Công Tước, lực Quỷ Cốt đã hoàn toàn bị luyện hóa tiêu hao, ngay cả một giọt cũng không còn dư lại nữa, đây mới chỉ là thăng tiến đến cấp Công Tước mà thôi, có thể tưởng tượng được sức tiêu hao của gen vật ngữ khủng khiếp đến mức nào.

Nhưng Đế Văn vẫn chưa rơi xuống hết, vẫn có Đế Văn rơi lên trên người Hàn Sâm không ngừng, tiếp tục thúc đẩy sự vận chuyển của gen vật ngữ.

Rất nhanh sau đó gen vật ngữ lao thẳng tới gông cùm xiềng xích của khóa gen đầu tiên, nhưng không biết tại sao lực lượng của gen vật ngữ lại vô cùng mạnh mẽ mà vẫn khó có thể phá vỡ được khóa gen thứ nhất, khiến cho lực lượng của gen vật ngữ càng để lâu lại càng lớn mạnh.

Sắc mặt của Hàn Sâm có phần khó coi, hiện tại tình hình bên trong cơ thể hắn vô cùng tồi tệ, dưới sự thúc đẩy của Đế Văn, lực lượng của gen vật ngữ giống như dòng thác lũ, nhưng thân thể của hắn lại bị khóa gen giam cầm, như thể đường sông đang bị chặn lại, nếu như không chảy được ra ngoài, thác lũ càng để lâu thì chuyện vỡ đê cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Thân thể Hàn Sâm chính là một cái đê, nếu như vỡ đê có nghĩa là thân thể sắp bị hủy diệt, làm sao thể làm cho hắn vui vẻ được.

“Gay rồi! Khóa gen không phải chỉ có thể sử dụng gen Công Tước để mở ra đấy chứ?” Gen vật ngữ liên tục tiến sâu vào nhưng vẫn không thể nào mở được khóa gen, cuối cùng Hàn Sâm cũng đã nghĩ ra lý do.

Thân thể của hắn có phần khác biệt với sinh vật trong đại vũ trụ gen, trước đây một trăm gen Công Tước mở ra được một khóa gen, nhưng lúc này sức mạnh khổng lồ như vậy cũng không thể mở ra được khóa gen, e rằng vấn đề là nằm ở đây.

Mặc dù không thể khẳng định được suy đoán của mình, nhưng mà cùng với việc lực lượng của Đế Văn càng lúc càng mạnh, ngay cả Hoàng thể Bản Nguyên Thủy cũng sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Cơ thể giống như nước dao động dữ dội, giống như sức mạnh nào đó khuấy động không theo quy luật nào cả, tạo thành từng xoáy nước rất nhỏ.

Cũng may đây là thân thể Hoàng thể Bản Nguyên Thủy, năng lực khôi phục và hồi phục của thân thể mạnh mẽ vượt bậc, nếu không đổi lại là thân thể Vương giả bình thường thì chỉ sợ là đã bị sức mạnh khủng khiếp cắn nát từ lâu rồi.

Ngay cả là hoàng thể Bản Nguyên Thủy, cũng do hấp thu quá nhiều Đế Văn, toàn thân hiện ra màu vàng kim, hàm lượng nước trong cơ thể nở ra gấp mấy lần, gần như phồng lên thành một quả cầu nước to lớn màu vàng.

Đế Văn rơi xuống càng nhiều thì quả cầu nước càng phồng lên, thoạt nhìn giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung vậy.

Số lượng Đế Văn không còn nhiều nữa, Hàn Sâm cắn răng chống đỡ, hắn có cảm giác thân thể vô cùng khó chịu, sắp bị kìm nén đến mức nổ tung, vô số Đế Văn cũng di chuyển ở trong cơ thể hắn.

“Cũng may không bị nổ tung!” Sau khi cái Đế Văn cuối cùng rơi lên trên người Hàn Sâm thì cuối cùng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng một giây sau, sắc mặt của Hàn Sâm lại trở nên khác thường khó coi, toàn bộ Đế Văn trong cơ thể vậy mà lại cùng nhau bạo phát, sức mạnh khủng khiếp ngay lập tức nổ tung trong thân thể Hàn Sâm ngay cả cơ hội phản kháng hắn cũng không có.

Đám người Bạch Lăng Sương nhìn Hàn Sâm với tâm tình phức tạp, đột nhiên lại nhìn thấy Hàn Sâm biến thành một quả cầu nước ầm một tiếng nổ tung ra, biến thành hơi nước khắp trời, chỉ là hơi nước đã bị nổ thành phân tử nước lớn nhỏ nhưng từng cái lại lóe lên ánh sáng màu vàng giống như kim cương.

Cứ như thể có những Đế Văn hoàng kim lưu chuyển ở bên trong hơi nước vậy, trông vô cùng kỳ quái.

Qua một lúc lâu sau, cuối cùng ánh sáng của Đế Văn cũng mờ đi, những hơi nước đó mới dần khép lại, ngưng tụ thành một người nước một lần nữa,

chính là dáng vẻ của Hàn Sâm.

Hàn Sâm âm thầm cảm thấy may mắn ở trong lòng trong lòng, cũng may thứ mà hắn cướp đoạt được là hoàng thể Bản Nguyên Thủy nên vẫn có thể tụ hợp lại một lần nữa, đổi lại là hoàng thể khác, nếu như bị nổ thành như vậy thì đã chết từ lâu rồi.

Thể nước dần ngưng tụ thành máu thịt, sắc mặt của Hàn Sâm có chút tái nhợt, mặc dù hoàng thể Bản Nguyên Thủy có thể ngưng tụ thân thể lại một lần nữa nhưng vẫn phải chịu sự đả kích rất lớn, bị thương không hề nhẹ.

“Thập Thất đệ, xem ra ta thắng rồi.” Hàn Sâm nhìn Bạch Thanh Hà ở một phía khác nói.

Lúc này Bạch Thanh Hà mới khôi phục lại tinh thân, hắn dửng dưng nói: “Thập Lục ca xứng đáng là thiên tài lĩnh hội được Thạch Tượng, quả nhiên không hề tầm thường, lần này là ta thua.”

Hàn Sâm đi hai bước, sau đó chuẩn bị rời khỏi chỗ này, nhưng mà dưới chân lại đảo suýt chút nữa ngã xuống, hắn cảm thấy sức lực trên người vô cùng uể oải, gần như không thể đứng vững được nữa.

Hắn vẫy tay với Huyết Kỳ Lân, Huyết Kỳ Lân lập tức chạy tới trước mặt, Hàn Sẫm cưỡi lên Huyết Kỳ Lân đi về phía cửa Đế Viên.

Chuyện Thập Lục Hoàng tử Bạch Dịch dẫn tới Đế Văn rơi xuống như ngân hà đã truyền khắp nước Đế Hoàng chỉ trong một thời gian ngắn.

Bạch Dịch vốn có những bình luận cực kỳ không tốt thoáng cái đã đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió.

Mặc dù Hàn Sâm mượn cớ bị thương do Đế Văn trốn ở trong tinh cầu Thủy Vực không chịu ra nhưng vẫn có rất nhiều người tới thăm hắn.

Trong đó còn có một vị cường giả cấp Thần Hóa hệ Thủy do Bạch Hoàng phái tới, trên danh nghĩa là điều trị vết thương cho Hàn Sâm, nhưng thực tế chỉ sợ là Bạch hoàng nghi ngờ Hàn Sâm nên để cho nàng tới kiểm tra thân thể của hắn.

Dù sao trước đây thiên phú của Bạch Dịch cũng thật sự chưa ổn lắm, bây giờ đột nhiên lại lĩnh hội được Thạch Tượng Thủy Tổ lại vừa gây ra một cảnh tượng kỳ quái như vậy, cho dù là Bạch Hoàng cũng sẽ cảm thấy nghi ngờ, vậy nên mới phải để cho cường giả cấp Thần Hóa hệ Thủy kia mượn cơ hội chữa trị vết thương, kiểm tra thân thể Hàn Sâm, xác định xem hắn có phải Thập Lục Hoàng tử Bạch Dịch hay không.

"Viện trưởng Thủy Nguyệt, tình hình của Dịch Nhi thế nào rồi?" Bạch Hoàng dửng dưng hỏi.

Viện trưởng Thủy Nguyệt đáp: "Tình hình của Thập Lục không tốt lắm, bên trong thân thể của hắn tràn ngập sức mạnh của Đế Văn, gần như chỗ nào cũng có, dẫn đến việc hoàng thể Bản Nguyên Thủy của hắn không thể nào vận chuyển bình thường được, sức mạnh của bản thân hắn cũng khó có thể sử dụng, ta không thể tìm ra được cách giải quyết."

"Hoàng thể Bản Nguyên Thủy của hắn không thể tách ra khỏi sức mạnh của Đế Văn sao?" Bạch Hoàng cau mày hỏi.

Viện trưởng Thủy Nguyệt nhẹ giọng nói: "Nếu như là thể chất bình thường thì có lẽ Thập Lục Hoàng tử đã chết lúc cơ thể hắn bị nổ tung rồi, bởi vì có sự tồn tại của hoàng thể Bản Nguyên Thủy nên mới giữ lại được một mạng cho hắn. Nhưng mà cũng chính vì vậy mới khiến cho sức mạnh của Đế Văn xâm nhập vào bên trong phân tử Bản Nguyên Thủy của hắn, muốn tách ra vốn là điều không thể nào. Cưỡng ép tách ra bằng ngoại lực cũng không thể được, muốn thanh trừ phân tử nước bên trong Đế Văn sẽ phải phá đi phân tử nước đó, cũng không khác với việc giết chết Thập Lục Hoàng tử"

"Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?" Bạch Hoàng nhìn Viện trưởng Thủy Nguyệt hỏi.

"Ta bất lực." Viện trưởng Thủy Nguyệt khẽ lắc đầu.

Sau khi Viện trưởng Thủy Nguyệt rời khỏi chưa được bao lâu thì Kính phu nhân đi vào trong thư phòng của Bạch Hoàng.

"Tiểu muội, điều tra rõ ràng tình hình của Thập Lục, mau chóng cho ta một đáp án." Bạch Hoàng nhìn Kính phu nhân nói.

Kính phu nhân nhìn Bạch Hoàng hỏi: “Bệ hạ nghi ngờ Bạch Dịch có vấn đề sao?”

“Với tư cách là một người cha, làm sao ta lại không hy vọng hắn có tư thế ngút trời chứ, chỉ là…” Bạch Hoàng không nói hết câu mà chỉ phất tay: “Ngươi đi đi, mau chóng cho ta một đáp án, trong thời gian này nghiêm cấm Bạch Dịch rời khỏi nước Đế Hoàng.”

“Vâng.” Kính phu nhân hành lễ một cái, sao đó nàng cúi đầu chậm rãi rời khỏi thư phòng.

“Hàn Sâm” Sau khi rời khỏi thư phòng, khóe miệng Kính phu nhân lộ ra một nụ cười kỳ dị.

Hết chương 2343.

Chương 2344. Mối nguy thân phận

Bây giờ Hàn Sâm cảm thấy có chút đau mông, bên ngoài đã lan truyền chuyện Đế Văn vô cùng thần kỳ của hắn, thật sự giống như chỉ ngay ngày mai hắn đã là Thái Tử vậy.

Người bình thường chẳng qua là xem náo nhiệt, cảm thấy vị Hoàng tử này trước kia không được sủng ái lại có biểu hiện chói mắt như vậy, có lẽ rất nhanh sẽ nhận được sự coi trọng của Bạch Hoàng, hắn sẽ được thăng chức nhanh thôi, thậm chí còn có thể trở thành Thái Tử cũng không biết chừng.

Nhưng mà Hàn Sâm lại biết rất rõ, bây giờ sợ rằng đã có rất nhiều đang nghỉ ngờ thân phận của hắn, những hoàng thị quý tộc đến thăm hắn hết lần này đến lần khác phần lớn là có ý đồ dò xét, đặc biệt là những người bạn gà bạn chó trộn lẫn trước đây của hắn hận không thể lột da hắn ra để xem bên trong có phải là xương của Bạch Dịch hay không.

Hàn Sâm lấy cớ điều trị cho khỏi vết thương mới có thể miễn cưỡng ngăn cản được những tên đó.

Đương nhiên, bây giờ thân thể Hàn Sâm quả thật có chút phiền toái, những Đế Văn kia đã hoà nhập vào bên trong tế bào của hắn, dẫn đến việc thân thể của hắn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với khí tức của hắn, giống như một tấm sắt vậy, khí tức không thể nào vận chuyển ở trong đó được.

Nhưng mà đây cũng không phải là vấn đề quá lớn đối với Hàn Sâm, gen vật ngữ có thể vận chuyển một cách bình thường, chỉ cần gen vật ngữ tiếp tục thăng cấp là có thể hấp thụ được sức mạnh của Đế Văn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của các năng lực khác.

Bây giờ cái mà Hàn Sâm thiếu hụt chẳng qua cũng chỉ là gen Công Tước mà thôi, một trăm điểm gen Công Tước có thể mở ra một khóa gen, mở được hai ba ổ khóa gen có lẽ việc hấp thụ sức mạnh của Đế Văn cũng không khó.

Lúc Viện trưởng Thủy Nguyệt tới, hắn đã chữa lành được những vết thương trong lúc thân thể của hắn bị nổ tung đã, ngoại trừ khí tức không thể vận chuyển thì bây giờ Hàn Sâm cũng không khác với những người bình thường khác.

Hơn nữa bên trong thân thể của hắn ẩn chứa một số lượng lớn Đế Văn, nếu như người bên cạnh muốn làm hắn bị thương thì phải hỏi xem những Đế Văn đó có đồng ý hay không trước đã, bây giờ Hàn Sâm có cảm giác cho dù mình không sử dụng khí tức mà chỉ dựa vào sự hòa hợp của Đế Văn với thân thể thì lực chiến đấu cũng đã mãnh liệt hơn so với trước đây.

Điều tiếc nuối duy nhất là Đế Văn không thể chủ động kích thích, nói cách khác là thân thể Hàn Sâm phải đụng người thì mới có thể kích thích được sức mạnh Văn đế bên trong máu thịt.

“Hay là phải đi săn giết dị chủng.” Hàn Sâm suy nghĩ một lúc rồi mang theo Huyết Kỳ Lân đi về phía biển sâu, mặc dù tài nguyên dị chủng ở tinh cầu Thủy Vực không có nhiều lắm, nhưng dị chủng cấp Công Tước vẫn còn một ít, đều là do lúc đầu Bạch Dịch nhìn không thuận mắt, còn về phần dị chủng cấp Vương, căn bản đều đã bị Bạch Dịch giết sạch rồi.

“Lợi hại đó, Chư Thiên Đế văn bảo hộ, ngươi muốn thừa kế ngôi vị Hoàng Đế, trở thành vị Hoàng Đế kế tiếp à, sau này có phải tỷ tỷ nên gọi ngươi

một tiếng Hoàng Đế đại nhân hay không?" Hàn Sâm vừa mới tiến vào biển sâu chưa được bao lâu, vẫn còn chưa tìm được dị chủng cấp Công Tước thì đã nhìn thấy một người phụ nữ xuất hiện ở trước mặt, người đó chính là Hồ Phi.

"Sao ngươi lại tới đây đây? Không sợ bị người ta phát hiện sao?" Hàn Sâm nhìn xung quanh, cũng may ở tinh cầu Thuỷ Vực này không có ai cả, vốn dĩ Bạch Dịch không chiêu mộ ky sĩ, vậy nên người của Lam Hải 'Tâm cũng sẽ không tới chỗ này.

"Có gì phải sợ chứ, đệ đệ tốt của ta cũng sắp trở thành Hoàng Đế rồi, người làm tỷ tỷ như ta đây lại không thể tới hưởng chút phúc sao?" Thân hình của Hồ Phi khẽ nhúc nhích, nàng đi đến Hàn Sâm bên cạnh, dựa vào lồng ngực Hàn Sâm, ngón tay đùa nghịch tóc hắn, hơi thở trên lồng ngực, ngón tay đùa bốn Hàn Sâm tóc, hơi thở tựa như hoa lan nói.

"Tỷ tỷ, ngươi đừng có chê cười ta, ta sắp gặp phải họa lớn rồi đây." Hàn Sâm cười khổ nói.

Hồ Phi thò tay gõ một cái lên trên trán Hàn Sâm rồi dịu dàng nói: "Ngươi còn biết sắp có tai họa lớn xảy ra nữa à? Vậy mà ngươi vẫn khoa trương làm ra chuyện lớn như vậy? Cho dù có là Mị Hồ Tộc ta cũng không không dám gian tế kiêu ngạo như vậy, sợ người khác không biết nữa chắc."

"Ta cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra như bây giờ." Hàn Sâm nhún vai nói.

Hồ Phi liếc hắn một cái: "Ta cũng không có năng lực giúp ngươi, những người khác thì thôi đi, bây giờ chắc chắn Bạch Hoàng cũng đã nghi ngờ thân phận của ngươi rồi. Nếu ta đoán không lầm thì nhất định hắn sẽ để cho Kính phu nhân đến điều tra ngươi, người phụ nữ kia là một nhân vật có lòng dạ độc ác, không biết đã tiêu diệt bao nhiêu chủng tộc, cũng không biết đã có bao nhiêu cường giả cấp Thần Hóa chết trong tay nàng, nếu như ngươi để lộ ra chút sơ hở nào bị nàng bắt được, có lẽ ngươi sẽ phải chết, không thể nghi ngờ gì nữa."

"Tỷ tỷ dạy ta." Hàn Sâm vội vàng nói, nếu như Hồ Phi tìm đến hắn, rõ ràng không thể nào chỉ đến chọc ghẹo hắn được.

Hồ Phi chìa tay nhéo má Hàn Sâm, nàng mỉm cười nói: “Ai bảo ngươi là đệ đệ tốt của ta cơ chứ, đúng là ta có một cách, để xem ngươi có dám hay không thôi.”

“Mời tỷ tỷ nói!” Vẻ mặt của Hàn Sâm không nhúc nhích.

Hồ Phi trầm ngâm một chút mới lên tiếng: “Ngươi cũng đã biết chuyện của Tuyết Nhi rồi, ta cũng không giấu ngươi nữa, ta muốn lấy lại một bảo vật của Mị Hồ Tộc ta từ tộc Hoàng Cực, bây giờ gặp phải một chút phiền phức cần sự giúp đỡ của ngươi. Ngươi giúp ta lấy đồ, ta dẫn ngươi cùng chạy ra khỏi tộc Hoàng Cực. Sau này ta và ngươi hai tỷ đệ sát cánh song phi, từ nay về sau ung dung tự tại trong vũ trụ, chẳng phải là ao ước của người bên ngoài sao?”

“Không biết thứ mà tỷ tỷ muốn lấy là gì? Muốn mang nó đi từ đâu chứ?” Hàn Sâm làm sao dám đồng ý với nàng chứ, chỉ cho là không nghe thấy.

Ngay cả một người phụ nữ như trăm phương ngàn kế như Hồ Phi, dùng nhiều tâm tư như vậy mà đến tận bây giờ cũng chưa thể nắm được nó trong tay, có thể tưởng tượng được vật đó khó giải quyết đến mức nào.

Hồ Phi không do dự nói thẳng: “Vật đó ở bên trong tháp Thiên Mệnh, chỗ đó quý tộc bình thường của Hoàng Cực đều không thể vào được, cho dù là thân phận Hoàng tử Hoàng nữ cũng phải lập được rất nhiều chiến công lớn mới có tư cách bước vào trong đó, ta đã đi theo Bạch Thương Lãng rất lâu rồi nhưng cũng không có cơ hội vào trong tháp Thiên Mệnh cùng với hắn.”

“Ngay cả Bạch Thương Lãng còn không thể nào vào được, không phải ngươi tìm ta càng không có tác dụng sao?” Hàn Sâm nghe thấy cái tên tháp Thiên Mệnh này, trong lòng hắn cũng định từ chối hợp tác với Hồ Phi, muốn trộm đồ ở nơi đó quả thực là muốn chết mà.

Kể từ sau khi đến xem tháp Thiên Mệnh, Hàn Sâm cảm thấy vô cùng hứng thú đối với ngọn tháp này, vậy nên hắn đã điều tra rất nhiều tài liệu về tháp Thiên Mệnh, cho đến sau khi hắn đã giả mạo Bạch Dịch rồi mới tra ra được một chút chuyện về nó, cũng đã khiến cho Hàn Sâm càng khám phá được sự bí ẩn và kinh hoàng về ngọn tháp này.

Bản thân Hàn Sâm cực kỳ tò mò về tháp Thiên Mệnh, tuy nhiên hắn cũng không dám có chủ ý với nó, đương nhiên cũng sẽ không đi theo Hồ Phi vào chỗ chất.

Hơn nữa căn bản Hồ Phi không đáng được tin tưởng, nàng nói sẽ dẫn Hàn Sâm cùng chạy trốn, trong thâm tâm Hàn Sâm không tin vào lời này.

Hồ Phi vươn một ngón tay ra đặt lên trên môi Hàn Sâm, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập sự mê hoặc: "Trước đây Bạch Dịch không vào được, nhưng ngươi thì khác, ngươi đã lĩnh hội được bí mật của Thạch Tượng Thủy Tổ, hơn nữa còn làm cho Bạch Dịch có đủ Đế Văn rơi xuống, muốn vào tháp Thiên Mệnh cũng không khó."

"Vào như thế nào?" Trong lòng Hàn Sâm khẽ lay động, không phải hắn muốn giúp đỡ Hồ Phi, mà chính bản thân hắn cũng muốn đi vào trong đó, trước tiên thăm dò xem Hồ Phi có cách gì có thể đi vào cũng không tệ, có lẽ sau này sẽ cần dùng đến.

"Chỉ cần ngươi đồng ý hợp tác với ta, đến lúc đó đương nhiên ngươi sẽ biết." Ngón tay thon dài của Hồ Phi xoẹt qua gương mặt Hàn Sâm, nàng mỉm cười nói: "Ngươi có thể từ từ suy nghĩ, nhưng thời gian của ngươi không có nhiều lắm đâu, hy vọng lần sau lúc ta tới ngươi sẽ cho tỷ tỷ một câu trả lời làm cho người ta vui vẻ.

Dứt lời, Hồ Phi lùi lại về phía sau, thân hình nàng từ từ biến mất ở trong nước, giống như tan ra làm một cùng với nước biển vậy, dần dần đã không còn thấy gì nữa.

Hết chương 2344.

Chương 2345. Tội sát sinh

"Trừ khi ta bị điên thì mới có thể đi cùng với ngươi đến tháp Thiên

Mệnh trộm đồ.” Hàn Sâm hoàn toàn không có ý định cân nhắc hợp tác với Hồ Phi.

Bây giờ thân phận của hắn vẫn chưa bị lộ, ít nhất hắn vẫn còn có thể lượn vòng quanh một chút, đến tháp Thiên Mệnh trộm đồ thì chẳng khác gì đưa đầu cho người ta rồi.

“Hoàng tử điện hạ… Hoàng tử điện hạ…” Hàn Sâm đang chuẩn bị đi †ìm dị chủng cấp Công Tước thì lại nghe thấy giọng nói của Lily truyền tới.

“Ta muốn đánh nhau với tiểu quái thú kiếm chút gen dị chủng, có thể im lặng một lát cho ta được không?” Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực, người hầu gái Lily của bên Hải Yêu tộc cũng đã bơi qua, vừa bơi còn vừa gọi Hoàng tử điện hạ.

Lily cũng là Hải Yêu tộc, nhưng mà nàng do một tay mẹ của Bạch Dịch nuôi lớn, nàng cũng không phải là một nhóm với các nàng Lam Hải Tâm, bên cạnh Bạch Dịch cũng chỉ còn lại một người hầu nữ như vậy mà thôi.

Có lẽ là do Lily cảm động và nhớ đến ơn nghĩa của mẹ Bạch Dịch, vậy nên nàng vẫn luôn đi theo Bạch Dịch, một lòng một dạ vô cùng trung thành làm việc cho Bạch Dịch, có thể khen là rất trung thành.

“Hoàng tử điện hạ… Ngươi ở đây là tốt rồi… Thiên Hình viện… Người của Thiên Hình viện đến… Bọn họ… Bọn họ nói Huyết Kỳ Lân không tuân theo quy định của Đế Viên…” Lily lội tới, nàng vừa nói vừa thở hổn hển.

Hàn Sâm khẽ cau mày: “Bây giờ bọn họ đang ở đâu?”

Huyết Kỳ Lân đã giết ky sĩ của Hoàng tử Kiếm Tinh ở bên trong Đế Viên, Hàn Sâm cũng biết chuyện này sẽ không được bỏ qua dễ dàng như vậy, chỉ là hắn không ngờ sẽ tới nhanh như thế.

“Đang ở bên trong Hải Dương Thần điện, Hoàng tử phi đại nhân đang tiếp đãi bọn chúng, nàng bảo ngươi quay về cho bọn họ một câu trả lời thỏa đáng” Lily nói.

“Được, bây giờ ta quay về cho bọn họ một câu trả lời thỏa đáng.” Hàn Sâm không thể làm gì khác, hắn đành phải bỏ qua dự định đi săn giết dị chủng, đi theo Lily cùng quay về thành Hải Để.

Lam Hải Tâm ngồi bên trong cung điện với vẻ mặt không chút thay đổi, lúc này tâm trạng của nàng rất tệ.

Trước đó Hàn Sâm trốn ở trong hoa viên, chính nàng đã đi đuổi những vương công quý tộc tới cửa, nếu như không phải còn cần Hàn Sâm đi

cùng với nàng đi mở thánh khí của Hải Yêu tộc ra thì căn bản Lam Hải ‘Tâm sẽ không rảnh rỗi quan tâm đến chuyện của hắn.

Bây giờ ngay cả Thiên Hình viện cũng đã tìm tới tận cửa rồi, đây cũng không phải là chuyện nàng có thể giải quyết được, đương nhiên chỉ có thể để cho Hàn Sâm tự mình giải quyết.

Lam Hải Tâm không biết rốt cuộc làm sao Bạch Dịch có thể nhận được Đế Văn hộ thể, nhưng nàng biết rất rõ năng lực gây phiền phức của Bạch Dịch.

“Vất vả biết bao nhiêu để có được một ky sĩ Bán Bộ Thần Hóa hùng mạnh mà lại gặp phải phiền toái lớn như vậy, giết người ở bên trong Đế viên, bây giờ ngay cả Thiên Hình viện cũng ra mặt rồi, chỉ sợ chắc chắn sẽ không giữ lại được con Huyết Kỳ Lân kia.” Lam Hải Tâm âm thầm suy tính.

“Là ai tìm bổn Hoàng tử?” Hàn Sâm mang theo Huyết Kỳ Lân đi từ bên ngoài vào.

“Sở Nam của Thiên Hình bái kiến Hoàng tử điện hạ.” Một vị cường giả Bán Bộ Thần Hóa dân đầu hành lễ với Hàn Sâm ở bên trong đại sảnh.

“Thì ra là Sở Chấp viện, không biết Sở Chấp viện tìm bổn Hoàng tử có chuyện gì?” Hàn Sâm biết rõ còn cố ý hỏi.

Sở Nam ra hiệu cho một Chấp sự ở bên cạnh, Chấp sự đó mở một bản văn kiện cho Hàn Sâm nhìn, Sở Nam tự mình nói: “Hoàng tử điện hạ, thật xin lỗi, Huyết Kỳ Lân của ngươi giết ky sĩ của Kiếm Tinh Hoàng tử ở bên trong

Đế Viên, Kiếm Tinh Hoàng tử bẩm báo với Thiên Hình viện bọn ta, bọn ta cũng chỉ phụng mệnh đến đây bắt giam, xin Hoàng tử điện hạ thứ lỗi”

Hắn vừa nói xong, hai vị Chấp sự ở bên phải hắn muốn bước lên bắt giữ Huyết Kỳ Lân, nhưng lại bị Hàn Sâm chìa tay ra ngăn lại.

Sở Nam nhẹ giọng nói: “Hoàng tử điện hạ, đây là mệnh lệnh do Thiên Hình viện truyền xuống, xin người đừng làm khó bọn ta, nếu như hôm nay bọn ta không thể mang nó quay về thì Viện trưởng cũng sẽ tự mình đến đây, đến lúc đó chỉ càng phiền phức hơn mà thôi.”

Hàn Sâm cười cười: “Ta không làm khó dễ các ngươi, Huyết Kỳ Lân là ky sỹ của ta, nó giết người bên trong Đế Viên cũng là làm theo mệnh lệnh của ta, vậy nên coi như ta là chủ mưu, tôi của ta còn nặng hơn của nó. Ta với nó cùng quay về với các ngươi, không có quy củ sao thành được vuông tròn, phân định như thế nào thì cứ làm như vậy, ta thân là Hoàng tử thì lại càng phải chấp hành quy củ.”

Vừa nói xong, Hàn Sâm lập tức chìa hai tay ra, ý bảo Sở Nam có thể xích hắn lại dẫn đi.

Sở Nam và một đám chấp sự đều có chút ngẩn ra, chuyện giết chóc ở bên trong Đế Viên trước đây cũng đã từng xảy ra, có một số Hoàng tử cũng đích thân sát sinh, nhưng cuối cùng cũng kéo một ky sĩ ra gánh tội thay. Đến chỗ này vậy mà lại trở thành Hoàng tử muốn gánh tội thay cho ky sĩ, làm cho sắc mặt của bọn họ đều có chút kỳ quái.

“Hoàng tử điện hạ, vậy bọn ta xin lỗi, xích thì miễn đi, mời ngươi đi cùng với bọn ta một chuyến.” Sở Nam không xích Hàn Sâm, nhưng hắn cũng không có ý định tha cho Hàn Sâm.

Bên trong Thiên Hình viện không phải chưa từng có Hoàng tử hay Hoàng nữ bị giam giữ, nếu như Hàn Sâm muốn tự mình gánh tội này thì hắn cũng sẽ không ngăn cản.

Kiếm Tinh Hoàng tử có mối quan hệ dây mơ rễ má với Thiên Hình viện, nhất định chuyện lần này của Huyết Kỳ Lân phải có một câu trả lời thỏa

đáng, Hoàng tử Bạch Dịch này tự mình nhận tội, đó là điều không thể nào tốt hơn nữa rồi, lại càng có thể làm cho Kiếm Tinh Hoàng tử hết giận.

Lam Hải Tâm nhìn thấy Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân bị mang đi, sắc mặt của nàng cực kỳ khó coi: "Người này bị điên rồi sao? Vì một con thú để cưỡi mà đến mức bản thân phải ngồi tù, thể diện của Hoàng tử cũng bị hắn làm mất hết rồi."

Hàn Sâm đi theo đám người Sở Nam quay trở về Thiên Hình viện, tạm thời bị giam vào bên trong phòng giam cầm.

Sau khi đợi phán quyết chính thức được đưa ra thì mới có thể nhốt vào đại lao của Hình viện.

"Bạch Dịch vậy mà lại muốn tự mình gánh tội giết người ở Hoa viên, hắn điên rồi sao?" Kiếm Tinh Hoàng tử lộ ra vẻ rất ngạc nhiên sau khi nghe được tin tức.

Nhưng mà chỉ sau giây lát hắn đã trở nên mừng rỡ: "Vậy thì thật là tốt mà, hắn muốn chết thì cứ để cho hắn chết, phạm tội giết người ở Đế viên, cho dù có là một Hoàng tử cũng phải ngồi trong lao ngục trăm năm chứ nhỉ?"

Viện trưởng của Hình viện đang cắt sửa bồn hoa ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng cười nói: "Nếu như là quý tộc bình thường thì nhất định là tội chết, nhưng dù sao hắn cũng là Hoàng tử, người chết cũng chỉ là một ky sĩ, tối đa cũng chỉ bị phán quyết mười mấy năm mà thôi, nhưng phải ngồi trong đó bao lâu khó mà nói được."

"Mười mấy năm cũng được rồi." Kiếm Tinh Hoàng tử chớp mắt một cái: "Đúng rồi, cũng đừng bỏ qua cho cái con Huyết Kỳ Lân kia, hắn muốn cứu là cứu được sao, hắn tưởng mình là ai chứ?"

"Đương nhiên, luật pháp của tộc Hoàng Cực là công bằng chính trực, sẽ không đổ oan cho người tốt, nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ xấu nào." Viện trưởng Hình viện thản nhiên nói.

Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân bị Sở Nam dẫn tới phòng giam cầm, hắn mở cửa nói: "Hoàng tử điện hạ, tạm thời ngươi phải chịu oan ức rồi."

Hàn Sâm không đi vào mà chỉ nhìn Sở Nam nói: “Sở Chấp viện, ta có thể nhờ ngươi giúp một việc được không?”

“Cái này…” Sở Nam có chút khó xử.

“Không phải là việc gì lớn, để cho nó ở cùng một phòng giam với ta, không có vấn đề gì chứ?” Hàn Sâm vuốt ve đầu Huyết Kỳ Lân nói. “Cái này đúng là không thành vấn đề…” mặt kỳ quái, hắn hơi do dự nói: “Hoàng tử điện hạ, ngươi thật sự có ý định gánh lấy tội danh này sao?”

Sở Nam nhìn Hàn Sâm với vẻ

“Ta muốn nhận tội này, chỉ sợ người khác không đồng ý mà thôi.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Sở Nam nghe vậy có chút nghỉ ngờ, tình hình của Bạch Dịch hắn vô cùng rõ ràng, mặc dù gần đây ắn làm được hai sự kiện lớn làm náo động tộc Hoàng Cực, nhưng cái này cũng không thể giúp hắn thoát tội được, với bối cảnh của Bạch Dịch, chỉ cần Kiếm Tinh Hoàng tử không chịu từ bỏ ý định thì cái nhà lao này chắc chắn hắn phải ngồi vào rồi.

Đừng nói là Bạch Dịch, cho dù có là Thái Tử gia, tìm một ky sỹ gánh tội thay không thành vấn đề, nhưng nếu như tự mình nhận tội giống như Hàn Sâm thì chắc chắn cũng phải ngồi tù.

Hết chương 2345.

Chương 2346. Mắt kính linh

Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân bị giam vào trong phòng giam cầm, Sở Nam đang chuẩn bị muốn rời đi thì đột nhiên lại có người đi đến, rõ ràng chính là Kiếm Tinh Hoàng tử .

“Hoàng tử điện hạ.” Sở Nam dẫn theo nhóm Chấp sự tiến lên hành lễ.

“Sở chấp viện cực khổ rồi.” Kiếm Tinh Hoàng tử nói một câu rồi cứ thế đi tới phía trước hàng rào của phòng giam cầm, hắn nhìn Hàn Sâm ở bên trong đó qua hàng rào rồi nói với vẻ hài hước: “Thập Lục ca, bây giờ ngươi có cảm nghĩ như thế nào?”

“Chỗ này rất tốt, có đồ ăn có chỗ ở, ta có chút không muốn đi rồi.” Hàn Sâm ngồi ở trên mép giường thuận miệng nói.

Kiếm Tinh Hoàng tử cười lạnh một tiếng: “Bạch Dịch, ngươi thật sự cho rằng dựa vào thân phận Hoàng tử của ngươi sẽ không có ai dám động vào ngươi, có thể giúp cho Huyết Kỳ Lân thoát tội sao?”

“Đúng thì sao?” Hàn Sâm nằm thử trên giường một chút, mặc dù có hơi cứng, nhưng đối với một người tu hành thì cũng thành vấn đề.

Kiếm Tinh Hoàng tử rất khó chịu với thái độ của Hàn Sâm, hắn cười nhạo nói: “Thập Lục ca, ngươi đúng thật là ngây thơ đáng yêu, Thiên Hình viện nào có phải là nơi để cho ngươi làm xằng làm bậy chứ, hơn nữa ngươi chỉ là một Hoàng tử không quan trọng, cho dù có là Thái Tử gia cũng đã có tiền lệ bị đưa đến thiên lao trong các triều đại trước đây”

“Gia có gia quy, quốc có quốc pháp, đó là điều nên làm đấy.” Hàn Sâm nằm trên giường thuận miệng nói, giống như vốn dĩ hắn không quan tâm vậy.

Lúc đầu Kiếm Tinh Hoàng tử tới đây vốn để khoe khoang thắng lợi của mình, nhưng nhìn dáng vẻ của Hàn Sâm lại làm cho hắn hoàn toàn không có cảm giác vui sướng của người thắng cuộc mà trong lòng hắn có chút căm tức.

Hàn Sâm cũng không muốn vào nhà lao, hơn nữa sau khi hắn biết Kính phu nhân đang điều tra hắn qua lời của Hồ Phi, hắn biết rõ mình không thể nào vào tù được, nếu không hắn thật sự bị phán quyết mười mấy năm thì Kính phu nhân làm sao điều tra hắn được chứ?

Đương nhiên Kiếm Tinh Hoàng tử không biết chuyện Kính phu nhân đang điều tra Hàn Sâm, hắn liếc mắt nhìn lên trên người Hàn Sâm, nhìn thấy Huyết Kỳ Lân đang nằm ở bên giường, hắn lập tức cau mày hỏi Sở Nam:

“Sở Chấp viện, thân phận Thập Lục ca của ta cao quý đến mức nào, làm sao ngay cả một phòng riêng cũng không sắp xếp cho hắn chứ?”

“Không cần, ta ở chỗ này rất tốt.” Không đợi cho Sở Nam trở lại, Hàn Sâm đã lập tức lên tiếng.

Dù sao cũng là do hắn thỉnh cầu Sở Nam để Huyết Kỳ Lân ở lại, lúc này hắn cũng không tiện giả câm giả điếc.

Sở Nam cũng lên tiếng: “Trước mắt cũng chỉ là giam cầm, để cho tiện thẩm vấn nên tạm thời đều sắp xếp ở chỗ này.”

Kiếm Tinh Hoàng tử bĩu môi, hắn nhìn Hàn Sâm ở bên trong nói: “Bạch Dịch, ngươi sẽ không ngây thơ cho rằng một mình ngươi gánh vác là sẽ không có chuyện gì xảy ra đấy chứ? Ta nói cho ngươi biết, ngươi có ngồi tù thì Huyết Kỳ Lân cũng phải chết, ngươi không làm gì được đâu, đây chính là kết quả khi đối đầu với ta.”

“Ngươi thật lợi hại, bái phục.” Hàn Sâm nằm ở trên giường, vỗ tay cực kỳ lấy lệ nói.

“Ngươi…” Kiếm Tinh Hoàng tử tức giận, hắn phẫn nộ quát lớn Chấp sự ở bên cạnh: “Mang cái con Huyết Kỳ Lân kia ra, nhốt riêng nó lại, chiêu đãi nó cho thật tốt.”

Sở Nam có chút hơi do dự, nhưng hắn vẫn để Chấp sự mở cửa phòng giam ra.

Sở dĩ hắn do dự là vì Kiếm Tinh Hoàng tử cũng không tạm thời giữ chức vụ ở Thiên Hình viện, nhưng Viện trưởng lại là cậu ruột của Kiếm Tỉnh Hoàng tử, cũng không nên làm mất mặt hắn trong những chuyện như thế này.

“Từ lúc nào Thiên Hình viện biến thành phủ Hoàng tử rồi?” Một giọng nói phụ nữ rất uy nghiêm truyền tới từ bên ngoài.

Kiếm Tinh Hoàng tử và Sở Nam nghe thấy giọng nói đó thì gương mặt lập tức biến sắc, bọn họ xoay người lại lập tức nhìn thấy Kính phu nhân mặc cung trang trên người đi đến.

Sở Nam cảm thấy đắng nghét ở trong lòng, bên trong Thiên Hình viện của tộc Hoàng Cực nổi tiếng là điện Diêm vương, bình thường cũng là nơi mà vương công quý tộc nghe tên cũng phải đi đường vòng, làm sao hôm nay lại giống như biến thành quầy rượu rồi chứ, ai cũng có thể tùy tiện bước vào.

Nhưng mà vị ở trước mặt này Sở Nam lại càng không dám động vào, hắn vội vàng bước lên phía trước hành lễ: "Sở Nam bái kiến Kính đại nhân."

Kiếm Tinh Hoàng tử cũng gấp gáp bước lên phía trước hành lễ giống Sở Nam, trong tộc Hoàng Cực có rất nhiều người không thể trêu chọc, mà Kính phu nhân lại là một trong ba người nổi tiếng nhất, Kiếm Tinh Hoàng tử tình nguyện chọc cho Bạch Hoàng mất hứng cũng không muốn đắc tội với vị này.

Kiếm Tinh Hoàng tử dù sao cũng là con ruột của Bạch Hoàng, cho dù Bạch Hoàng có nhất thời tức giận cũng sẽ không làm gì hắn, nhưng mà Kính phu nhân thì lại rất khó nói, Kính phu nhân nổi tiếng là lòng dạ độc ác buồn vui thất thường, theo như được kể lại bên trong tộc Hoàng Cực có không ít nhân vật dưới một người trên vạn người cũng đã bị tiêu diệt trong tay của Kính phu nhân.

"Sở Chấp viện, tại sao Thập Lục Hoàng tử lại ở đây?" Kính phu nhân liếc nhìn Hàn Sâm ở trong phòng giam nói.

"Hoàng cô, Thập Lục ca dung túng ky sỹ ở bên trong Đế Viên…" Kiếm Tinh Hoàng tử vội vã bước lên phía trước nói.

"Kiếm Tinh, ngươi nhậm chức gì ở Thiên Hình viện rồi?" Kính phu nhân xoay người lại, nàng liếc nhìn Kiếm Tinh Hoàng tử một cái.

Trong lòng Kiếm Tinh Hoàng tử bỗng nhiên run lên, nói cũng không nói được nữa, sắc mặt cũng bắt đầu có chút tái nhợt.

"Hồi bẩm Kính đại nhân, chỉ là có một số tình huống cần mời Thập Lục Hoàng tử điện hạ tới hỗ trợ điều tra thôi ạ." Sở Nam nghe giọng điệu của Kính phu nhân cũng biết sự tình có thay đổi nên không dám liều mạng nói ra.

“Ta cũng có một số việc cần Bạch Dịch hỗ trợ, ta mang người đi trước. Kính phu nhân vừa nói xong thì bên cạnh đã có người đi vào dẫn theo Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân đi ra ngoài.

“Kính phu nhân, cái này…” Sở Nam chỉ cảm thấy đau đầu nhức óc, thả cũng không được mà không thả cũng không xong.

“Hoàng cô, giết người trong Đế Viên là tội trọng…” Trong lòng Kiếm Tỉnh Hoàng tử nhất thời cuống quýt chặn ở trước mặt Kính phu nhân.

Đúng vào lúc này máy truyền tin của Sở Nam vang lên, Sở Nam nhìn dãy số, sau khi đã kết nối hắn nói vài câu, hắn tắt máy truyền tin vội vàng nói với Kính phu nhân: “Thì ra Kính đại nhân đã chào hỏi trước với Viện trưởng, sao lại không nói sớm chứ, các người còn đứng ở đó làm gì, còn không mau tránh ra, đừng có làm lỡ chuyện quan trọng của Kính đại nhân.”

Kính phu nhân cũng không thèm liếc mắt nhìn Kiếm Tinh Hoàng tử ở trước mặt một cái, nàng cứ thế đi ngang qua người hắn.

“Lão đệ, xem ra ca ca không có thời gian xem ngươi biểu diễn rồi, lần sau còn muốn diễn trò thì nhớ nói cho ta biết một tiếng, nhất định ta sẽ dành thời gian cổ vũ ngươi.” Lúc Hàn Sâm đi tới trước mặt Kiếm Tinh Hoàng tử, hắn chìa tay ra sửa sang lại cổ áo của hắn, còn cười nói một câu sau đó mới dẫn theo Huyết Kỳ Lân nghênh ngang rời đi.

“Tên khốn kia!” Kiếm Tinh Hoàng tử tức giận đến sắp phun ra lửa, mặt mũi vặn vẹo một cách kịch liệt.

“Thế nào? Không cảm ơn ta đã cứu ngươi sao?” Kính phu nhân dẫn Hàn Sâm vào bên trong hòm xe thú, nhìn Hàn Sâm ngồi ở đối diện nói.

“Hoàng cô chỉ tạm thời mượn ta ra ngoài để hỗ trợ công việc, xong chuyện vẫn phải đưa ta trở về, Chất nhi không biết cần phải cảm ơn cái gì đây?” Hàn Sâm nhìn Kính phu nhân nói.

Vẻ mặt của Kính phu nhân trở nên lạnh lùng, gương mặt dường như đang lạnh buốt liếc nhìn Hàn Sâm nói: “Hàn Sâm, ngươi thật to gan, giết Hoàng

tử đã là tội chết rồi, ngươi lại còn dám giả mạo Hoàng tử, quả nhiên là to gan lớn mật không biết sống chết."

Hàn Sâm nghe thấy vọng thì trong lòng chấn động, nhưng hắn vẫn làm ra vẻ bình tĩnh nói: "Lời này của Hoàng cô là có ý gì? Chất nhi thật sự không hiểu."

Sắc mặt của Kính phu nhân không thay đổi, nàng chỉ vào chiếc nhẫn trên nhón tay của Hàn Sâm nói: "Hàn Sâm, chiếc nhãn trên tay ngươi từ đâu mà có?"

"Là đồ của Hàn Sâm, ta đã lấy được sau khi đồng hóa với cơ thể của hắn." Hàn Sâm đáp.

Kính phu nhân đột nhiên cười lạnh lùng nói: "Ngươi cũng biết kia chiếc nhân đó tên là Mắt kính linh, có thể phản chiếu linh hồn của con người, nếu như ngươi là Bạch Dịch thì hãy lập tức soi vào Mắt kính linh, nhìn xem linh hồn được phản chiếu ở trong đó là Hàn Sâm ngươi hay là Thập Lục Hoàng tử Bạch Dịch."

Hết chương 2346.

Chương 2347. Bại Lộ Thân Phận

Đương nhiên Hàn Sâm không tin vào lời nói của Kính phu nhân, hắn đã cầm chiếc nhãn này nghiên cứu không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn không phát hiện ra nó có thể phản chiếu ra linh hồn.

Nghe vậy, hắn giơ tay lên, nhắm viên ngọc quý màu xanh lục hình con mắt trên mặt nhẫn vào mặt mình, sau đó nhìn hình ảnh phản chiến bên trong, nói: "Bên trong quả thật phản chiếu ra hình ảnh của ta, nhưng mọi bảo thạch đều có tác dụng như vậy đúng không?"

Kính phu nhân cười, giương tay trái của mình lên.

Bàn tay của Kính phu nhân vô cùng nõn nà, ngón tay thon dài, trên ngón áp út có đeo một chiếc nhẫn.

Nhìn thấy chiếc nhẫn kia, Hàn Sâm bỗng cảm thấy hồi hộp, vì chiếc nhẫn đó trông giống y như đúc với chiếc trên tay hắn, chỉ là nhỏ hơn một số.

Kính phu nhân dùng ngón tay vuốt ve viên ngọc màu xanh lục hình con mắt trên chiếc nhẫn, viên ngọc hình con mắt ấy đột nhiên phát ra ánh sáng kỳ lạ.

Chiếc nhẫn trên tay Hàn Sâm giống như cảm ứng được thứ gì đó, phát sáng theo.

Trong khoảnh khắc đó, Hàn Sâm cảm thấy viên ngọc trên chiếc nhẫn như sống lại, giống như một đôi mắt thật đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Mà trong đôi mắt ấy phản chiếu ra dáng vẻ của hắn, nhưng không giống như khi nhìn trong gương, hình ảnh Hàn Sâm được phản chiếu qua viên đá kia giống như một đứa trẻ đang trần truồng chứ không phải là dáng vẻ của Hàn Sâm hiện tại.

Hàn Sâm giật mình, hắn không ngờ chiếc nhẫn này lại có vấn đề, bây giờ muốn tháo ra vứt đi cũng đã quá muộn rồi.

“Hoàng cô mẫu, ngươi tu luyện thuật gen gì vậy? Khá thú vị đó, nhưng đừng đem ta ra đùa giỡn.” Hàn Sâm cố gắng giữ bình tĩnh nói.

Kính phu nhân thu tay trái về, ánh sáng trên hai chiếc nhẫn lập tức tắt ngúm, nàng cười như không cười nhìn Hàn Sâm, nói: “Ngươi thật cứng miệng, nhưng có cứng miệng thế nào cũng vô dụng. Nếu bây giờ ta giao ngươi cho Hoàng Đế, ngươi đoán xem, hắn sẽ khiến ngươi chết trong bao lâu? Nếu không đến mấy vạn năm, e rằng ngươi muốn chết cũng không chết được.”

Hàn Sâm cười khổ trong lòng. Vốn dĩ, hắn đang suy nghĩ làm sao để giải hoà với Kính phu nhân, chứng minh mình là Thập Lục Hoàng tử Bạch Dịch, ít nhất cũng tranh thủ được một chút thời gian, tìm cơ hội trốn khỏi tộc Hoàng Cực.

Ai ngờ được chỉ mới gặp mặt lần đầu mà thân phận giả đã bị phát hiện, mọi suy tính và kế hoạch trước đó lập tức trở nên vô dụng và nực cười.

“Phu nhân có lời gì cứ nói thẳng.” Hàn Sâm thở dài nói.

“Có gì để nói đâu, ngươi đã phạm trọng tội, đương nhiên phải đưa ngươi tới Hoàng cung, giao cho Hoàng Thượng xử trí.” Kính phu nhân lạnh mặt nói.

“Nếu phu nhân thật sự muốn làm vậy thì sao còn ở đây đối chất với †a.” Hàn Sâm nhìn Kính phu nhân nói.

Kính phu nhân không tỏ rõ ý kiến, nàng nhìn Hàn Sâm với vẻ đầy hứng thú, sau đó không nói gì, lệnh cho xe thú tiếp tục chạy.

Hàn Sâm rất nhanh đã phát hiện, xe thú không đi về hướng Hoàng cung mà đi đến một bến cảng lớn của nước Đế Hoàng.

“Phu nhân muốn đi đâu?” Hàn Sâm đi theo Kính phu nhân lên một chiếc chiến hạm, sau khi cất cánh chiếc chiến hạm lại bay về hướng lối ra của nước Đế Hoàng khiến cho Hàn Sâm cảm thấy hơi kinh ngạc.

Kính phu nhân không để ý đến hắn, cho người đưa hắn vào một căn phòng.

Hàn Sâm nhất thời không biết rốt cuộc Kính phu nhân có ý gì. Theo lý thuyết, Kính phu nhân là bác gái của Bạch Dịch, lại còn là tâm phúc của Bạch Hoàng, nếu đã phát hiện Hàn Sâm là tên giả mạo thì trước tiên phải bắt hắn lại giao cho Bạch Hoàng mới đúng.

Thế nhưng, Kính phu nhân lại dẫn hắn rời khỏi nước Đế Hoàng, cũng không có ý giam cầm hắn, chỉ đưa hắn đến một căn phòng bình thường, ngay cả Huyết Kỳ Lân cũng vẫn đi theo bên cạnh hắn, trên người cũng không hề có cấm chế gì.

“Rốt cuộc Kính phu nhân muốn làm gì?” Hàn Sâm cảm thấy nghỉ hoặc, nhưng vẫn không nhìn thấu được người phụ nữ kia.

Hắn vuốt ve chiếc nhãn mắt Kính Linh trên ngón tay, muốn tháo nó xuống. Nhưng kể từ khi Kính phu nhân kích phát nó thì chiếc nhẫn giống như sống trên tay hắn, làm thế nào cũng không tháo xuống được.

“Chiếc nhẫn này rốt cuộc là thứ quỷ gì?” Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực, vì hắn làm cách nào cũng không thể kích phát được nhẫn mắt Kính Linh.

“Hiện tại chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, xem ra ta thật sự không có tố chất làm gián điệp, bị nhiều người nhìn thấu một cách dễ dàng như vậy.” Hàn Sâm thầm suy tư: “Nhưng Kính phu nhân lại không giao †a cho Bạch Hoàng, bây giờ lại còn ra khỏi nước Đế Hoàng, cơ hội chạy trốn của ta càng lớn. Điều không hay duy nhất chính là Bảo Nhi vẫn còn đang ở chỗ của Lam Hải Tâm, làm thế nào để đưa nàng ra khỏi đó đây?”

Chiến hạm đã nhiều lần tiến vào trạm không gian và tiến hành quá độ không gian, đã sớm rời xa nước Đế Hoàng không biết bao nhiêu tinh vực. Đến bây giờ Hàn Sâm vẫn không biết rốt cuộc Kính phu nhân muốn đi đến nơi nào.

Cuối cùng khi chiến hạm ngừng lại, Hàn Sâm phát hiện nơi này là một Tinh Hệ hắn đã từng thấy ở tương lai, Tinh Hệ này thoạt nhìn vô cùng hoang vu, sinh vật trên này đang còn ở giai đoạn nguyên thủy, ngay cả sinh vật có trí thông minh cao một chút cũng chưa tiến hoá, cũng không có sự tồn tại của dị chủng, chỉ có một ít sinh vật cấp thấp.

Thế nhưng ở bên ngoài một tinh cầu nguyên thủy như vầy lại có rất nhiều chiến hạm và phi thuyền neo đậu.

Hơn nữa còn có rất nhiều chủng tộc đi đến tinh cầu này.

Hàn Sâm đi theo Kính phu nhân vào tinh cầu, lập tức nhìn thấy rất nhiều chủng tộc quen thuộc : Long tộc, Ma tộc, Phật tộc, Hủy Diệt tộc và một số chủng tộc khác.

Hàn Sâm còn phát hiện ra một điều vô cùng kì quái, phàm là người đến đây, bất luận là thuộc chủng tộc gì, hầu hết đều có sức mạnh hệ thủy.

Cho dù không phải người có sức mạnh hệ thủy thì bên cạnh hắn nhất định cũng sẽ có một người cùng tộc có sức mạnh hệ thủy, mà đại đa số đều là cường giả cấp Vương, rất ít cấp Công Tước.

“Phu nhân, rốt cuộc nơi này là nơi nào?” Hàn Sâm không nhịn được hỏi Kính phu nhân ở phía trước.

“Một tinh hệ nhỏ hoang vu không có tên gọi.” Kính phu nhân thản nhiên nói.

“Chúng ta đến đây làm gì?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi. “Dự tang lễ.” Kính phu nhân trả lời rất ngắn gọn.

“Tang lễ? Tang lễ của ai?” Hàn Sâm càng nghe càng thấy khó hiểu, Kính phu nhân không giao hắn cho Bạch Hoàng, mà lại dẫn hắn đi dự tang lễ gì đó, nghĩ thế nào cũng thấy quá kì quái.

“Thời gian không còn nhiều, trước tiên đi tìm vị trí tốt đi.” Kính phu nhân liếc mắt nhìn xung quanh xem xét một chút rồi đi về phía một ngọn núi.

Kính phu nhân hiển nhiên không muốn trả lời Hàn Sâm, hắn chỉ có thể mang một bụng nghỉ ngờ đi theo nàng.

Hiện tại, Hàn Sâm không có ý định chạy trốn, thứ nhất là chưa chắc đã chạy thoát, cho dù có thoát được thì hắn cũng không có ý định chạy trốn bây giờ. Dù sao Bảo Nhi vẫn còn ở trong tộc Hoàng Cực, dù một mình hắn có thể thoát được thì cũng không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa, một người phụ nữ như Kính phu nhân làm sao lại không phòng bị mà để hắn trốn thoát một cách dễ dàng được?

Hàn Sâm và Kính phu nhân đi lên đỉnh núi. Hộ vệ lập tức cầm một cái ghế đến cho Kinh phu nhân, lại còn có ô che nắng các loại, giống như đi nghỉ phép vậy.

Nhưng Hàn Sâm lại không có đãi ngộ tốt như vậy, hắn chỉ có thể đứng một bên cùng với Huyết Kỳ Lân, nhìn theo hướng nhìn của Kính phu nhân, chỉ thấy biển cả vô cùng vô tận, mặt biển gió yên sóng lặng, ngay cả dị sinh vật cũng không có, cũng không phát hiện có gì đặc biệt.

Hết chương 2347.

Chương 2348. Thăm Dò Tin Tức

“Nơi này ngay cả mộ cũng không có, nhân vật lớn nào chết sẽ an táng ở đây chứ? Không lẽ muốn rải tro cốt xuống biển, làm hải táng sao?” Hàn Sâm tự lẩm bẩm.

Nói thật, lời Kính phu nhân nói Hàn Sâm không tin, nhưng có nhiều cường giả của các chủng tộc tới đây như vậy, chắc chắn có chuyện lớn sắp xảy ra.

Những cường giả của các chủng tộc khác đối với Kính phu nhân hiển nhiên có chút sợ, người bình thường đều không dám xuất hiện quanh đây.

Nhưng hầu hết họ cũng dừng chân ở gần biển, có vẻ như đang chờ đợi một điều gì đó giống như Kính phu nhân.

Nhưng mà đợi mấy ngày liền vẫn không thấy có chuyện gì xảy ra, Hàn Sâm cũng không thấy tang lễ mà Kính phu nhân đã nói.

“Kính phu nhân, tang lễ vân chưa bắt đầu sao?” Đến ngày thứ sáu, Hàn Sâm không nhịn được nữa, đi đến bên cạnh Kính phu nhân hỏi một câu.

Kính phu nhân có mấy thị nữ phục vụ, giống như đi nghỉ phép, được ăn ngon còn có người chăm sóc, chỉ thiếu điều đem bồn tắm lớn tới đây, có thể nói là tao nhã phóng khoáng. Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân lại chẳng ăn uống gì đứng đây đợi hết sáu ngày. Tuy nói đám Hàn Sâm đã đạt tới trình độ có thể hấp thụ năng lượng của vũ trụ để sống, nhưng cái cảm giác này chẳng hề dễ chịu tí nào.

“Gấp cái gì, người còn chưa chết đâu.” Kính phu nhân từ tốn nói một câu.

Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt, nghĩ thầm: “Chẳng lẽ nơi này thật sự có lang lễ sao? Mà người ta còn chưa tắt thở nữa, nhiều người vội vã tới đây dự tang lễ như vậy, có phải quá gấp gáp không? Nếu chủ nhà biết được, sợ rằng không chết cũng bị chọc cho tức chết.”

Hàn Sâm cảm thấy chuyện này thật kỳ quặc, nhưng Kính phu nhân không chịu nói rõ, hắn cũng đành chịu.

“Kính phu nhân, ta có thể đi xung quanh một chút không? Ta hơi thấy hơi đói nên muốn đi tìm ít đồ ăn, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không đi xa.” Hàn Sâm nhìn Kính phu nhân nói.

“Ngươi muốn đi đâu thì đi, miễn là phải trở về trước tang lễ là được.” Hàn Sâm không ngờ Kính phu nhân không những đồng ý mà còn rất sảng khoái, giống như không có ý định hạn chế tự do của người khác.

“Cảm ơn phu nhân.” Hàn Sâm xoay người rời khỏi ngọn núi, đi được một đoạn, hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện Kính phu nhân không có nhìn hắn, cũng không phái người đi theo hắn, như thể nàng thực sự không hề quan tâm.

“Chẳng lẽ nàng đoán chắc ta sẽ không chạy sao?” Hàn Sâm cảm thấy Kính phu nhân này thật kỳ lạ, nhưng hắn thực sự không dám chạy. Ít nhất là trước khi đưa được Bảo Nhi về, Hàn Sâm không có ý định chạy trốn.

Sau khi cách xa ngọn núi, Hàn Sâm phát hiện thực sự có rất nhiều cường giả thuộc các chủng tộc, trong đó có rất nhiều chủng tộc mà Hàn Sâm chưa từng thấy. Ở mấy nơi xa một chút, còn có một khu chợ phiên được xây dựng tạm thời.

Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ, hắn lập tức bay về phía chợ phiên, trong chợ có đủ mọi chủng tộc, còn lập một quầy hàng ven biển, bày bán các loại dị bảo.

Cấp bậc của những kẻ này chênh lệch rất lớn. Một số chỉ ở cấp độ Tử Tước hoặc thậm chí là Nam Tước, một số đã đạt đến trình độ khủng bố cấp Vương và một số thậm chí không thể nhìn ra thực lực của họ, điều này khiến cho người ta cảm thấy hoảng sợ.

Kỳ quái nhất chính là, những người này phần lớn đều có sức mạnh hệ thủy.

“Xem ra không phải là ngẫu nhiên, chẳng lẽ sắp có chuyện gì xảy ra liên quan đến sức mạnh hệ thủy sao? Vì ta có căn nguyên Thủy Hoàng Thể nên

Kính phu nhân mới đưa ta tới đây sao?" Hàn Sâm ngẫm lại thì thấy không đúng lắm, nói đến thể chất hệ thủy thì vị viện trưởng Thủy Nguyệt kia là cường giả Thần Hóa thủy hệ, nếu thật sự có chuyện quan trọng thì Kính phu nhân hình như không cần phải mang một Hoàng tử giả tới đây.

Hàn Sâm đi vào trong chợ phiên, dù sao nơi này cũng có nhiều người như vậy, không khó để thăm dò chút tin tức, bọn họ sẽ không vô duyên vô cớ chạy tới đây.

Hàn Sâm vừa đi vừa nhìn, không lâu sao hắn ngồi xổm xuống trước một quầy hàng nhỏ. Không phải quầy hàng này có bán đồ gì đặc biệt mà vì chủ của quầy hàng này có cấp bậc thấp dễ bắt nạt, hơn nữa hắn còn là người của tộc Khải Đặc, không có bối cảnh quá lớn, quầy hàng lại ở một góc nhỏ vắng vẻ sẽ không thu hút quá nhiều sự chú ý.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng không có ý định bắt nạt hắn, chỉ muốn hỏi thăm một chút tin tức, như thế này có vẻ khá dễ giao tiếp.

"Đại ca, chỗ của ta đều là dị bảo hệ thủy chính tông, ngươi muốn mua cái gì?" Nam Tước tộc Khải Đặc nở nụ cười, nhiệt tình giới thiệu cho Hàn Sâm mấy món dị bảo hắn bày bán.

"Ngươi kêu ai là đại ca?" Hàn Sâm cố ý trầm mặt xuống. "À à…Xin lỗi soái ca…" Nam Tước tộc Khải Đặc vội vàng đổi giọng.

"Cái này còn tạm được…" Hàn Sâm hài lòng gật đầu, thế nhưng nghĩ lại: "Không đúng, ta đây không phải đang muốn đóng vai ác bá sao? Phải gọi là Đại gia mới đúng chứ!"

Hắn cảm giác mình cũng không có thiên phú đóng vai ác, liền lười diễn, trực tiếp lấy một con dao găm cấp Tử Tước ra, quơ quơ trước mặt Nam Tước kia: "Ngươi có nhận đồ không?"

"Soái ca, thực sự xin lỗi. Ta là tiểu thương, ở đây chỉ bán đồ thôi chứ không nhận hàng. Hay ngươi qua bên đó xem nhé, vị đại gia đằng kia nhiều tiền lắm, nhất định có thể cho ngươi một mức giá cao." Chủ sạp bối rối nói.

“Ai định bán đồ cho ngươi, ngươi nhìn trang phục của ta trông giống người thiếu tiền muốn bán đồ sao?” Hàn Sâm võ thẳng con dao găm vào chủ sạp trước mặt, hào khí nói: “Trả lời mấy câu hỏi của ta, nó sẽ là của ngươi.”

“Thì ra là hỏi thăm tin tức, soái ca không nói sớm.” Chủ sạp lập tức nhét con dao găm vào ngực, võ ngực nói: “Có vấn đề gì soái ca cứ hỏi, A Lãng ta ở đây không có gì là không biết.”

Hàn Sâm cảm thấy tên này không đáng tin cậy chút nào, một Nam Tước nhỏ nhoi cũng dám khoe khoang khoác lác như vậy, không sợ gió lớn đánh đau lưỡi à.

Cũng may là Hàn Sâm không muốn tìm hiểu bí mật gì, chỉ muốn hỏi hắn vài vấn đề đơn giản mà thôi.

“Ngươi tới đây làm gì?” Hàn Sâm quét mắt nhìn bốn phía, sau đó mới hỏi.

“Soái ca, không phải ngươi đã thấy sao, ta đến đây để kiếm tiền đó.” A Lãng cười nói.

“Nghiêm túc một chút, ai thèm quan tâm ngươi đến đây kiếm tiền hay không, ta muốn hỏi ngươi và đám người này đến đây làm gì?” Hàn Sâm hung hăng trừng mắt nhìn A Lãng một cái, cảm thấy hơi hối hận khi chọn nghe ngóng tin tức từ hắn, tên này là một tên ngốc.

A Lãng chợt nhận ra: “Soái ca, ra là ngươi muốn hỏi cái này, cái này thì có gì đâu mà hỏi, không phải ngươi cũng giống bọn ta sao? Đều là đến xem Cổ Thủy Thần”

%n”

Hàn Sâm hơi ngẩn người, hai chữ “Thủy Thần” thường xuất hiện trong tất cả các tộc, nhưng có thể có chữ “Cổ” ở phía trước và được tất cả các tộc trong vũ trụ công nhận, Hàn Sâm nhớ chỉ có tộc Cổ Thần.

“Lế nào đám tang mà Kính phu nhân nói là đám tang của Cổ Thủy Thần sao? Không thể nào! Tộc Cổ Thần trong truyền thuyết trời sinh đã là cường giả Thần Hoá, sinh mệnh của họ vượt xa các chủng tộc thông thường, tuổi

thọ của họ đều được tính bằng trăm triệu năm, rất khó để nhìn thấy một Cổ Thần ngã xuống.” Hàn Sâm thầm suy tư.

Hết chương 2348.

Chương 2349. Cảm mạo

“Cổ Thủy Thần sắp chết rồi sao?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi một câu.

A Lãng trợn to mắt nhìn Hàn Sâm : “Tại sao ngươi lại nói như vậy? Không sợ bị Cổ Thủy Thần nghe thấy, trực tiếp giết chết ngươi sao?”

“Không phải ngươi nói sao?” Hàn Sâm ngẩn người.

“Ta nói Cổ Thủy Thần chết lúc nào, ta nói mọi người cùng đến xem Cổ Thủy Thần đột phá thăng cấp lên Thần Linh!”

“Thăng cấp lên Thần Linh? Có cấp bậc này sao?” Vẻ mặt Hàn Sâm trở lên cổ quái.

“Trong truyền thuyết là có, đó cũng chính là cảnh giới mà rất nhiều cường giả Thần Hóa theo đuổi, tuy nhiên không liên quan gì với chúng †a. Chúng ta chỉ là đến xem trò vui, thừa cơ kiếm chút tiền mà thôi.” A Lãng dừng lại một chút, nhìn ngó xung quanh, sau đó hạ thấp giọng nói với Hàn Sâm: “Tuy nhiên phần lớn sinh vật ở đây đều cảm thấy Cổ Thủy Thần nhất định sẽ thăng cấp thất bại, vì vậy mới đến đây kiếm chút vận may, muốn đạt được Nguồn Gốc Cổ Thần sau khi Cổ Thủy Thần thăng cấp thất bại để lại.”

“Nguồn Gốc Cổ Thần? Đó là thứ gì?” Hàn Sâm chớp chớp mắt hỏi.

A Lãng lại kinh ngạc nhìn Hàn Sâm nói: “Soái ca, ngay cả Nguồn Gốc Cổ Thần là gì ngươi cũng không biết, vậy ngươi chạy đến đây làm gì?”

“Việc này không liên quan gì tới ngươi, nói nhanh, Nguồn Gốc Cổ Thần là gì?” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

A Lãng nhún nhún vai, tiếp tục nói: “Phương pháp duy trì truyền thừa của tộc Cổ Thần khác với các sinh vật khác, bọn họ nhất sinh nhất tử, nhất tử nhất sinh, chỉ sau khi Cổ Thần già chết đi, Cổ Thần mới mới có thể ra đời, Cổ Thần trên thế gian này tổng cộng chỉ có từng đó, chỉ có ít không có nhiều, nếu Cổ Thủy Thần thăng cấp lên Thần Linh thất bại, vậy thì sẽ để lại Nguồn Gốc Cổ Thần, Nguồn Gốc Cổ Thần đó sẽ biến đổi thành Cổ Thủy Thần mới, sinh ra Thần Hóa.”

Ngừng một chút, A Lãng lại tiếp tục nói: “Tuy nhiên Nguồn Gốc Cổ Thần giống như trứng của các chủng tộc khác, cần có lực lượng cùng thuộc tính với nó mới có thể ấp nở, nếu có thể giành được sự công nhận của Nguồn Gốc Cổ Thần, được nó phụ thuộc thì đó chính là ưu đãi lớn nhất đối với các loài sinh vật hệ thủy.”

“Còn có chuyện tốt như thế này sao? Nếu như ăn Nguồn Gốc Cổ Thần, có khi nào sẽ trực tiếp thăng cấp lên Thần Hóa?” Hàn Sâm vuốt cằm lẩm bẩm.

“Ăn?”A Lãng trợn to mắt, dùng vẻ mặt giống như nhìn thấy quỷ nhìn Hàn Sâm, một lúc lâu sau mới nói: “Tộc Cổ Thần chính là Thần Hóa trời sinh, bản thân sức mạnh sinh sản và truyền thừa vô cùng khủng bố, cho dù là cường giả Thần Hóatới, cũng khó có thể làm gì được Nguồn Gốc Cổ Thần, huống hồ số lượng cường giả Thần Hóa của Tộc Cổ Thần nhiều, tất nhiên sẽ âm thầm bảo vệ, căn bản sẽ không để cường giả Thần Hóa lại gần Nguồn Gốc Cổ Thần…”

“Nói cũng đúng, tuy nhiên cường giả Thần Hóa không ăn được, không có nghĩa là ta không ăn được, đây cũng là một cơ hội tốt, nếu có thể chiếm được Nguồn Gốc Cổ Thần, nói không chừng còn có thể bồi bổ thân thể…” Hàn Sâm nói xong liền xoay người dời đi, không buồn để ý tên A Lãng kia nữa.

Hiện tại Hàn Sâm đại khái đã hiểu rõ, Kính phu nhân đưa hắn tới xem Cổ Thủy Thần thăng cấp Thần Linh, đại khái cũng vì muốn thử nhìn xem Hàn Sâm hắn có thể giành được Nguồn Gốc Cổ Thần hay không Còn tại sao Kính phu nhân lại làm như vậy, Hàn Sâm nhất thời không đoán được.

Xoay người tính dời đi, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy rùng mình, hắt hơi một cái, xoa xoa cái mũi, lẩm bẩm: “Không biết ai lại nhớ ta rồi”

Hàn Sâm dần dần đi xa, tuy nhiên lại không nhìn thấy bộ dạng A Lãng nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm sau lưng hắn, ánh mắt như muốn phun ra lửa.

“Vậy mà lại muốn ăn Nguồn Gốc Cổ Thần của bản Thần, ta muốn nhìn xem, người làm cách nào để ăn được.” A Lãng lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người một cái, cùng mọi vật trên mặt đất hóa thành dòng nước, hòa vào trong cát, chớp mắt đã biến mất không chút dấu vết, không lưu lại một chút gì.

“Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!” Hàn Sâm trên đường đi không ngừng hắt hơi, cảm giác bản thân giống như bị cảm, lại có hơi sốt, còn không ngừng chảy nước mũi.

Hàn Sâm cảm thấy có chút không ổn, dù sao hắn cũng là Công tước chi thân, còn hấp thu Hoàng thể Bản Nguyên Thủy cấp Vương, sao có thể bị cảm được?

Hắn vội vã vận công tự kiểm tra thân thể, nhưng lại không phát hiện thân thể có chút bất thường nào, chỉ cảm thấy cơ thể hơi lạnh, hơi nhức đầu, không ngừng hắt xì và chảy nước mũi, nghĩ thế nào cũng thấy đều là triệu chứng của cảm mạo.

Đợi đến lúc Hàn Sâm về đến chỗ Kính phu nhân trên đỉnh núi, hắn đã cảm thấy toàn thân rét ru, đầu óc vô cùng choáng váng, giống như bị cảm nặng vậy.

“Ngươi làm sao vậy?” Kính phu nhân nhíu mày nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới.

“Không biết nữa,… hình như là bị cảm rồi…” Hàn Sâm cảm thấy co thể rất lạnh, đầu nóng đến khó chịu, hắn cũng không biết đã bao nhiêu năm không có cảm giác này rồi.

Sắc mặt Kính phu nhân thay đổi, lập tức đi tới trước mặt Hàn Sâm, một †ay đặt lên trán hắn, Hàn Sâm trong phút chốc cảm thấy một luồng sức mạnh truyền ra từ tay Kính phu nhân, truyền vào trong thân thể Hàn Sâm.

Luồng sức mạnh đó mát lạnh, sau khi truyền vào người Hàn Sâm, nhanh chóng di chuyển một vòng, khiến Hàn Sâm cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng cái cảm giác cảm mạo đó vẫn chưa biến mất.

"Vừa nãy ngươi đi đâu, đã gặp những ai?" Kính phu nhân lạnh lùng hỏi.

"Ta chỉ đi đến chợ phiên một chuyến, dạo loanh quanh, nói chuyện vài câu với chủ một sạp hàng." Hàn Sâm chỉ về phía chợ nói.

Kính phu nhân một tay dìu vào Hàn Sâm, thân hình thoáng lay động, dưới chân giống như xuyên qua không gian, đi tới bên ngoài chợ phiên kia.

Ánh mắt của Kính phu nhân quét một vòng trong chợ, sau đó hỏi Hàn Sâm: "Ngươi nói chuyện cùng chủ sạp hàng nào?"

Hàn Sâm cố nhịn cái cảm giác nhức đầu, dẫn Kính phu nhân bước vào chợ, rất nhanh đã đi đến cái góc đó.

"Ban nãy vẫn còn ở đây…" Sắc mặt Hàn Sâm nhất thời thay đổi, A Lãng và sạp hàng đều không thấy đâu nữa, lập tức hiểu ra quả nhiên là lúc đó có vấn đề.

Hàn Sâm trước giờ rất cẩn thận, trước khi hắn tới hỏi chuyện, đã quan sát rất kĩ A Lãng, không phát hiện có vấn đề gì. Cho tới hiện tại, Hàn Sâm cũng không biết bản thân trúng chiêu từ lúc nào.

Vẫn may hiện tại trừ triệu chứng cảm mạo ra, thân thể cũng không xuất hiện vấn đề nào khác.

"Hứ, dám động tay động chân trước mặt ta, ta muốn xem xem ngươi rốt cuộc là ai?" Kính phu nhân lạnh lùng hừ một tiếng, tay ngọc giơ lên, nhất thời xuất hiện một mặt gương cổ.

Cảnh tượng trong gương nhanh chóng được phát lại, tất cả những sinh vật và đồ vật từng xuất hiện tại đây đều có thể nhìn thấy một cách rõ ràng, tất cả đã quay lại tới ngày hôm kia, nhưng chỗ này lại không xuất hiện gì cả, dường như từ trước tới giờ đều là một mảnh đất trống.

“Nơi đó thực sự có một sạp hàng!” Thấy Kính phu nhân nhìn mình, Hàn Sâm bất lực nói.

Kính phu nhân khẽ nhíu mày: “Ta thà rằng ngươi đang nói dối, nếu như ngươi không nói dối, vậy ngươi thật sự đã chọc phải một kẻ vô cùng đáng sợ, đến cả Kính Thời Không của ta cũng không thể quay lại bóng dáng của hắn, chắc chắn đó là một vị cường giả Thần Hóa vô cùng

xm

khủng bố. Hết chương 2349.

Chương 2350. Cổ Thuỷ Thân

Không tìm được A Lãng, Kính phu nhân chỉ đành dẫn Hàn Sâm trở về, may là Hàn Sâm chỉ có chút triệu chứng cảm, vẫn chưa tới nỗi có ảnh hưởng gì quá lớn.

Quay trở về trên đỉnh núi, Kính phu nhân bảo người dựng lều lên, kêu Hàn Sâm nghỉ ngơi ở trong này trước.

Hàn Sâm cảm thấy tinh thần không tỉnh táo, nên cũng không khách sáo gì, chui vào trong lầu rồi đắp chăn ngủ, dù sao thì hắn cũng không phải là đối thủ của Kính phu nhân, Kính phu nhân muốn làm gì hắn thật, hắn cũng không đánh trả được.

Hơn nữa có Kính phu nhân ở đây, cũng không có người làm gì được hắn, huống hồ Huyết Kỳ Lân vẫn còn ở ngoài lều, vì vậy Hàn Sâm rất yên tâm nằm ngủ.

Bởi vì vô cùng chóng mặt, sau khi Hàn Sâm nằm ngủ chẳng được bao lâu thì đã ngủ say mắt, giấc ngủ này không biết là đã ngủ bao lâu, đợi sau khi hắn tỉnh lại, cảm thấy cơ thể đã tốt hơn nhiều, trạng thái lạnh run chóng mặt đau đầu khắp người đó gần như đều đã biến mất.

Lười biếng vươn eo một cái, Hàn Sâm từ bên trong lều bò ra ngoài, nhưng mà cảnh tượng đập vào mắt đã khiến Hàn Sâm ngơ ngác.

Vốn dĩ cái lều hắn ngủ là ở trên đỉnh núi, nhưng mà bây giờ lại ở trên một bãi cái trắng, chỗ xa xa cách vãi mét chính là bãi biển, nước biển nhè nhẹ đang vỗ vào bãi cát.

Hàn Sâm đảo ánh mắt, chỉ thấy đây là một hòn đảo rất nhỏ, vừa nhìn là đã có thể nhìn hết được hòn đảo.

Chỉ có hai cây dừa mọc bừa lên trên cái hòn đảo nhỏ chừng sân bóng đó này.

Hàn Sâm không khỏi thầm nhíu mày, với năng lực của Kính phu nhân, thế mà lại có người có thể thần không biết quỷ không hay mang hắn tới nơi này dưới mí mắt của Kính phu nhân, loại năng lực này quả thật là khủng khiếp.

Tuy rằng Hàn Sâm không rõ thực lực của Kính phu nhân rốt cuộc ra sao, nhưng mà nàng ta có thể làm cánh tay trái phải của Bạch Hoàng mà tồn tại, cũng đã đủ chứng tỏ được rất nhiều việc.

Hơn nữa Huyết Kỳ Lân bảo vệ ở ngoài lều, không có lí nào hắn bị mang tới nơi này, Huyết Kỳ Lân lại không có một chút phản ứng.\

Áo ào!

Trong lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ, trên mặt biển đột nhiên xuất hiện một con sóng khổng lồ cao mấy trăm mét đang vỗ về hướng của hòn đảo nhỏ, giống như núi lớn đổ xuống, ngày tận thế đã đến vậy.

Trong lòng Hàn Sâm hoảng sợ, vội vàng thi triển vật ngữ gen, bây giờ trong cơ thể của hắn tràn ngập số lượng lớn Đế Văn, thuật gen thông thường căn bản không có cách nào thi triển, chỉ có vật ngữ gen là có thể vận dụng.

Nhưng mà cơn sóng khổng lồ đó lại không đánh xuống, lúc nhào vào phía trên bầu trời của hòn đảo nhỏ thì dừng lại, nước biển ngưng tụ lại hoá thành dáng vẻ thần biển cực kỳ lớn, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm ở trên đào nhỏ.

“Các hạ là ai, tại sao lại đưa ta đến nơi này?” Hàn Sâm nhìn vật giống như thần biển khổng lồ đó hỏi.

“Ngươi không nhận ra bổn thần rồi sao?” Vị thần biển đó lạnh lùng mở miệng nói.

Vốn dĩ Hàn Sâm cảm thấy có hơi quen mắt, lúc này lại nhìn kĩ lại, lập tức phát hiện gương mặt khổng lồ được ngưng tụ tạo thành của thần biển đó, thế mà trông rất giống với A Lãng.

“A Lãng?” Hàn Sâm buột miệng nói ra.

“Bổn thần chính là tổ tiên của vạn thuỷ, cũng chính là Cổ Thuỷ Thần!” Giọng nói của thần biển giống như biển động dữ dội, khiến trời đất biến sắc, gió mạnh nổi lên, thổi qua y phục trên người của Hàn Sâm vang lên ào ào, màng nhĩ cũng suýt bị thủng.

“Ngươi là Cổ Thuỷ Thần?” Hàn Sâm nhất thời có hơi ngạc nhiên, hắn dường như nhớ ra được chính mình đã từng nói ở trước mặt của A Lãng những lời như muốn ăn hết ngọn nguồn của Cổ Thần.

“Chẳng trách lúc đó biểu cảm của A Lãng có hơi cổ quái, thì ra là…” Bây giờ Hàn Sâm hận không thể vả cho mình hai cái bạt tai, không có chuyện nói nhiều lời nhảm nhí đó để làm cái gì, nghĩ trong lòng không được à.

Đáng tiếc bây giờ cũng đã không có thuốc hối hận để uống nữa rồi, Hàn Sâm ho nhẹ hai tiếng rồi nói với Cổ Thuỷ Thần: “Đại thần, ngươi đừng tức giận, ta chỉ nói đùa với ngươi thôi.

“Nói đùa sao?” Cổ Thuỷ Thần cười như không cười nhìn Hàn Sâm.

“Đúng vậy, là nói đùa đó.” Hàn Sâm mạnh mẽ gật đầu, vật ngữ gen trên người lại đang không ngừng thi triển, hắn vẫn không ngạo mạn đến nỗi cho rằng bản thân có thể đánh một trận với cường giả Thần Hoá.

Bây giờ chỉ có thể nghĩ cách để chạy trốn, vẫn may Thuỷ Cổ Thần sắp thăng lên Thần Linh, chỉ cần Hàn Sâm trở về Tí Hộ Sở trước, đợi hắn đột phá thất bại rồi chết là hắn thoát chết rồi.

Chuyện phiền phức bây giờ là bởi vì trong cơ thể đầy ắp Đế Văn, hắn không có cách nào thi triển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh được, khó mở ra lực lượng huyết mạch để di chuyển về Tí Hộ Sở.

“Vậy bổn thần cũng nói đùa với ngươi luôn!” Cổ Thuỷ Thần nói rồi cơ thể đột nhiên bay tán loạn, hoá thành mưa lớn trút xuống, dường như muốn dìm mất hòn đảo nhỏ này.

Hàn Sâm đứng ở trong nước, quần áo đều đã bị nước làm ướt hết, giống hệt như chuột lột vậy, nhưng mà không hề bị thương, trong nước biển đó không có bao hàm sức mạnh hùng mạnh, khá giống với mưa lớn sóng thần.

“Ta chỉ nói đùa mà thôi, cũng đâu có làm thật, không cần thiết phải nhỏ nhen thế chứ?” Hàn Sâm bất lực nói.

Cổ Thuỷ Thần không có xuất hiện, nhưng mà nước biển ở nơi không xa lại ào tới, chỉ thấy một con Giao Long màu bạc từ dưới lao ra khỏi mặt nước bay lên bầu trời, dưới ánh mặt trời cả người lấp lánh ánh bạc, còn có một đôi cánh bạc, trên người phát ra uy lực đáng sợ.

Grừi

Ngân Dực Giao Long phát ra một tiếng rồng kêu trên không trung, lĩnh vực Vương Giả màu bạc phủ xuống, khiến Hàn Sâm trong chớp mắt cảm thấy cơ thể giống như rơi vào trong vũng bùn, ngay cả di chuyển cũng đều trở nên vô cùng khó khăn.

Mà con Ngân Dực Giao Long đó đã lại mở cái miệng máu ra, nhào lên cắn người Hàn Sâm trong một vùng tia chớp ánh bạc tựa như ngân hà.

Ngân Dực Giao Long sắp nuốt Hàn Sâm vào bụng, ở trước mặt của con Ngân Giao đó, Hàn Sâm chỉ lớn bằng một cái răng rồng của nó.

Trong lĩnh vực Vương Giả của Ngân Dực Giao Long , Hàn Sâm cảm giác cơ thể khó di chuyển, căn bản không tránh được phát cắn Ngân Dực Giao Long , sức mạnh của vật ngữ gen bạo phát triệt để, hai tay vươn ra, mỗi tay nắm lấy một cái răng rồng, giống như là đấu sức với bò vậy, ghì lại con Ngân Dực Giao Long.

Ngân Dực Giao Long tiếp tục bổ nhào xuống, sức mạnh khủng khiếp đâm người Hàn Sâm vào trong biển.

Hai tay Hàn Sâm bắt lấy răng rồng, cơ thể không ngừng bị Ngân Dực Giao Long đâm xuống đáy biển sâu, hoàn toàn không ngừng lại được, gần như là chìm vào trong biển sâu suốt.

Hai tay Hàn Sâm giữ lấy răng rồng, điên cuồng thi triển vật ngữ gen, chống lại sức mạnh của Ngân Dực Giao Long.

Xung kích Ngân Dực Giao Long tạo ra khiến cho nước biển tạo thành xoắn ốc chảy loạn, chỉ cần sức mạnh của Hàn Sâm giảm một cái là ngay lập tức sẽ bị dòng chảy hỗn loạn đó cuốn vào trong miệng của Ngân Dực Giao Long.

Sức mạnh của con Ngân Dực Giao Long này vô cùng đáng sợ, hai tay Hàn Sâm liều mạng giữ lấy răng rồng, nhưng mà rất khó chống chọi lại được, cơ thể hắn run rẩy không ngừng trong xung kích của dòng nước hỗn loạn, hai cánh tay cũng sắp bị nguồn lực lượng xung kích đó bẻ gấy.

Trong chớp mắt, trong cơ thể Hàn Sâm có ánh sáng vàng kim lập loè, trong cơ thể bằng da thịt ấy lộ ra ánh kim quang sáng trong như pha lê, trong mỗi một tấc máu thịt đều giống như có Chú Ngữ vàng kim di chuyển.

Dưới sự áp bách của Ngân Dực Giao Long , Đế Văn hoà vào trong máu thịt cuối cùng cũng bị kích thích phát.

Đế Văn hoàng kim di chuyển trong máu thịt của khắp cơ thể, Hàn Sâm cảm thấy giống như có một luồng sức mạnh vô tận tràn vào trong người, điều càng đáng sợ hơn là, cho dù là mặt đất núi sông hay là trăng sao mặt trời, dù là ngọn cây cọng cỏ dường như đều đang cống hiến một phần sức mạnh của chính mình cho Đế Văn, làm cho lực lượng ngưng tụ lại trong cơ thể của Hàn Sâm càng ngày càng đáng sợ.

Hết chương 2350.

Chương 2351. Thuỷ Thần thăng cấp

Răng rắc!

Kim quang chuyển động, hai tay Hàn Sâm dồn sức bẻ gấy hai cái răng rồng.

Ngân Dực Giao Long không nhịn được ngẩng đầu kêu lên thảm thiết, chỗ răng bị gãy máu tươi tuôn ra, máu rồng và nước biển hoà vào nhau khiến một vùng nước biển bị nhiễm thành màu đỏ.

Trong tay Hàn Sâm nắm một đôi răng rồng, người hắn rẽ nước biển ra, trong chớp mắt đã đến trước mặt Ngân Dực Giao Long, một đôi răng rồng hung ác đâm vào vùng bụng của Ngân Dực Giao Long .

Trong cơn đau dữ dội Ngân Dực Giao Long gập bụng cúi đầu xuống, muốn cắn Hàn Sâm ở phía dưới, nhưng vừa mới cúi đầu thì đã thấy một nắm đấm có kim quang vờn quanh nện vào cằm nó.

Cơ thể to lớn của Ngân Dực Giao Long bị một quyền đánh bay lên, giống như đạn pháo bay lên bầu trời.

Hàn Sâm nhìn nắm đấm của mình, đến chính hắn cũng có hơi không tin nổi, khả năng dung hợp lực lượng thể xác của Đế Văn lại mạnh tới vậy, trực tiếp xé toang lĩnh vực Vương giả của Ngân Dực Giao Long, còn một quyền đánh bay nó nữa.

Sinh vật Vương giả hùng mạnh đều khó chống lại được sức mạnh thể xác bây giờ của Hàn Sâm, cơ thể sau khi có thêm Đế Văn gia trì thực sự đáng sợ tới không thể tưởng tượng được.

Trên mặt biển, một người phụ nữ của tộc Kana đang bay sát mặt biển, đột nhiên nhìn thấy mặt biển dâng lên, nước biển phun trào, một con Ngân Long kêu thảm thiết bay ra khỏi mặt nước, cơ thể uốn éo, máu tươi phun ra ào ạt.

Sắc mặt Hughes ngay lập tức thay đổi: “Ngân Dực Giao Long dị chủng cấp Vương!”

Hughes còn chưa kịp nghĩ gì tiếp, thì đã thấy một bóng người kim quang vờn quanh khắp người lao ra khỏi mặt nước theo Ngân Dực Giao Long.

Chỉ thấy bóng dáng có kim quang chuyển động khắp người đó đã đuổi kịp Ngân Dực Giao Long, hai nắm đấm nhanh chóng vung ra, sức mạnh thuần túy của thể xác điên cuồng tấn công lên người của Ngân Dực Giao Long.

Lĩnh vực Vương giả màu bạc cũng bị hai nắm đấm ấy xé toạc ra như bọt biển, máu tươi và vảy bạc của Ngân Dực Giao Long bay tán loạn, xương rồng cũng bị đánh gãy gãy từng tấc từng tấc một.

Răng rắc!

Một của Giao Long bị bóng dáng màu vàng đó trực tiếp chặt đứt bằng †ay không, máu của Giao Long phun đầy trời giống như mưa lớn.

“Hàn Sâm!” Hughes nhìn thấy rõ ràng phía sau hình dáng đó liền lộ ra nét kinh ngạc.

Lần trước khi nàng gặp Hàn Sâm ở Long tộc, Hàn Sâm chỉ miễn cưỡng đánh được một trận với Long Cửu, bây giờ thế mà đã có thể tay không giết chết Ngân Dực Giao Long cấp Vương, quả thật là khiến nàng thấy có hơi kinh ngạc.

“Giết chết Ngân Dực Giao Long dị chủng cấp Vương, nhận được thú hồn Ngân Dực Giao Long, phát hiện gen dị chủng.”

Hàn Sâm một tay xách đầu của Ngân Dực Giao Long, trực tiếp đánh một quyền vào bên trong, ngay lập lập tức xương đầu của Giao Long vỡ nát, trong đống máu thịt đó có một viên Long Châu bay ra ngoài, đó chính là gen dị chủng của Ngân Dực Giao Long.

Hàn Sâm cất viên long châu đi, ánh mắt nhìn về hướng Hughes, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Đế Văn trên người dần dần thu lại, Hàn Sâm cũng đi tới trước mặt Hughes.

“Hàn Sâm, đã lâu không gặp, không ngờ ngươi đã mạnh tới mức này rồi” Hughes cảnh giác nhìn Hàn Sâm nói.

“Ngươi nhận lầm người rồi, ta là Thập Lục Hoàng Tử Bạch Dịch của tộc Hoàng Cực.” Hàn Sâm nhàn nhạt nói.

Hughes hơi ngẩn ra, quan sát Hàn Sâm từ trên xuống dưới, trên mặt toàn là sự nghi ngờ.

Hàn Sâm cũng không giải thích nhiều, nhìn Hughes nói: "Ngươi làm sao lại đến nơi này, có nhìn thấy sinh vật khác không?"

Cổ Thuỷ Thần mang Hàn Sâm tới nơi này, sau đó gọi một con Ngân Dực Giao Long qua đây rồi biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa, cũng không biết hắn bây giờ có ở nơi này hay không.

Hughes lắc đầu nói: "Cổ Thuỷ Thần đã hiện thân, muốn ở vịnh Bán Tinh thăng lên Thần Linh, hầu hết tất cả sinh vật đều qua bên đó hết rồi, trên đường ta đến đây không có gặp được sinh vật khác."

"Vịnh Bán Tinh?" Hàn Sâm hơi hơi nhíu mày, hắn một chút cũng không quen thuộc với nơi này.

"Ta đang muốn đến vịnh Bán Tinh, nếu Thập Lục Hoàng Tử cũng muốn tới đó thì chúng ta có thể đi cùng." Hughes nhìn Hàn Sâm nói.

"Được." Hàn Sâm hơi hơi gật đầu.

"Hoàng tử điện hạ sao lại ở đây?" Tuy Hughes cảm thấy hắn chính là Hàn Sâm, nhưng mà cũng không có nhiều lời, vẫn gọi hắn là Thập Lục Hoàng TỬ.

"Chỉ tuỳ tiện đi xem thôi ấy mà." Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không nói hắn là bị Cổ Thuỷ Thần mang tới nơi này.

Ngừng một chút, Hàn Sâm hỏi ngược lại: "Nhiều sinh vật như thế muốn tới đây nhặt của hời, không sợ sẽ chọc giận Cổ Thuỷ Thần sao?"

Hughes cười nói: "Cổ Thuỷ Thần có danh hiệu là Thần Sinh Mệnh, từ trước đến giờ chưa từng sát sinh, huống hồ mọi người cũng chỉ tới dự lễ, cũng không cản trở sự nghiệp thăng lên Thần Linh vĩ đại của hắn, sao hắn phải tức giận chứ"

Hàn Sâm nói thầm trong lòng: "Tộc Cổ Thần thật là thú vị, nếu như đổi thành cường giả Thần Hoá khác, e là đã tự mình ra tay giết chết ta từ lâu

rồi, hắn lại chỉ là vứt ta ở đây, còn đợi sau khi ta tỉnh lại mới triệu hồi một con Ngân Dực Giao Long qua đây, hiển nhiên là không có sát tâm”

Cùng Hughes bay về vịnh Bán Tỉnh, còn chưa tới vịnh Bán Tinh thì đột nhiên nhìn thấy nước biển dâng lên sóng lớn tầng tầng lớp lớp, những ngọn sóng đó giống như Giao Long lao lên bầu trời, sóng sau cao hơn sóng trước.

Những đám mây trên bầu trời cuồn cuộn, dường như khoảng không bị xé toạc ra, làm cho không gian bên ngoài tinh cầu bị bóp méo, xuất hiện nhiều cảnh tượng kỳ lạ khác nhau.

“Chúng ta không kịp tới vịnh Bán Tinh rồi, Cổ Thuỷ Thần đã bắt đầu thăng lên cảnh giới Thần Linh.” Hughes than thở, dừng lại không tiếp tục bay về phía trước nữa.

Hàn Sâm cũng dừng lại, nhìn khoảng không đang vặn vẹo không ngừng kia, giống như có thứ gì đó muốn lao ra từ trong không gian của biển mây.

Biển lớn vốn đã sóng lớn cuồn cuộn trào dâng, lại đột nhiên đổ ập về một nơi, mặt biển nhanh chóng hạ xuống, mà nhìn về phía cuối biển xa xăm thì thấy một cơ thể khổng lồ do nước biển ngưng tụ lại tạo thành đang không ngừng bành trướng.

Nguồn nước trên cả tinh cầu đều nhanh chóng ngưng tụ đổ dồn về phía Cổ Thuỷ Thần giống như vua biển ấy, làm cho cơ thể của hắn càng ngày càng lớn.

Biển lớn vô biên trong một thời gian ngắn đã bị hút cạn, các loài sinh vật biển đang vùng vẫy giãy chết bên trong bùn lầy dưới đáy biển, mất đi nguồn nước, sinh mạng của bọn nó cũng sẽ tới điểm cuối rất nhanh, mà cơ thể của Cổ Thuỷ Thần đã giống như người khổng lồ đang chống đỡ trời đất, lớn tới mức không thể tưởng tượng nổi, cả tinh cầu đều bị hắn giẫm dưới chân, ngẩng đầu nhìn lên vòm trời xanh.

“Nước là nguồn sống, là gốc rễ của vạn vật, ta là tinh linh cổ đại, thần linh của nước, lấy danh nghĩa của nước phá vỡ Chư Thiên Vạn Giới, trở thành thể Thần Linh…” Giọng nói của Cổ Thuỷ Thần truyền đi khắp Chư Thiên Vạn Giới, nhìn khắp vũ trụ, chỉ cần là nơi có nước đều sẽ có một luồng sức

mạnh tuôn trào về hướng của Cổ Thuỷ Thần, giống như đang cống hiến cho Thần của bọn chúng một phần sức mạnh.

Chỉ thấy trong hư không vũ trụ có từng luồng Thiên Thủy trào dâng, ngưng tụ về cơ thể của Cổ Thuỷ Thần làm cho thần thể của hắn càng ngày càng lớn mạnh, khí tức đáng sợ đó khiến cho rất nhiều cường giả cấp Vương không nhịn được sinh ra một ý niệm cúi đầu quỳ lạy.

Bỗng nhiên bầu trời bị xé rách, một toà cung điện cổ kính lại thần bí dần dần bay ra, khí tức đó vừa xuất hiện, dòng nước từ Chư Thiên Tinh Thần đang phun ra ngưng đọng lại, dòng nước chảy về phía Cổ Thuỷ Thần cũng lập tức trở nên tán loạn.

“Thần Điện Gen!” Hàn Sâm trong lòng hoảng sợ, đây là thứ hai hắn nhìn thấy Thần Điện Gen, lần trước hắn nhìn thấy là lúc Khổng Phi phát động cuộc chiến tranh diệt tộc.

Hết chương 2351.

Chương 2352. Phá cửa

Đúng ngay lúc Hàn Sâm đang nhìn chằm chằm vào Thần Điện Gen, áo giáp Tinh Thể màu đen trong hồn hải lại nhả ra một luồng khí tức thần bí bao bọc lấy Hàn Sâm, làm chính Hàn Sâm hắn cũng không cảm nhận được khí tức của chính mình, giống như hắn không còn tồn tại nữa vậy.

Hàn Sâm bỗng dưng thấy sợ hãi trong lòng: “Lần trước lúc nhìn thấy Thần Điện Gen xuất hiện, áo giáp Tinh thể màu đen cũng có hành động giống như vậy, lẽ nào áo giáp Tinh Thể màu đen có liên quan đến Thần Điện Gen? Hay là đổi cách nói khác nó đang sợ Thần Điện Gen?”

Ngay lúc Hàn Sâm đang tự suy nghĩ với vẻ mặt phức tạp thì nghe thấy Cổ Thuỷ Thần ngẩng đầu lên trời phát ra một tiếng gầm: “Ta lấy danh nghĩa của Thuỷ Thần, tổ tiên của vạn thủy, hôm nay phải chứng minh chức vị của Thần Thủy, Chư Thiên Vạn Thần không thể cản.”

Theo tiếng gầm động trời của Cổ Thuỷ Thần, nước của Chư Thiên Tinh Thần vốn dĩ bị trấn áp bởi sự xuất hiện của Thần Điện Gen lại hội tụ lần nữa, giống như Chư Thiên Tinh Hải đang hội tụ về cơ thể của Cổ Thuỷ Thần vậy.

Trong sự gia trì của sức mạnh Chư Thiên Vạn Thủy, người Cổ Thuỷ Thần trực tiếp xé rách hư không, từng bước đi về phía Thần Điện Gen.

Hàn Sâm trong lòng hoảng sợ, đã đạt tới cảnh giới này như Cổ Thủy Thần, sức mạnh gần như là vô cùng vô tận, cơ thể giống như đại dương mênh mông vô bờ, trực tiếp che mất tinh hệ lân cận, trong tầm mắt của tất cả sinh vật chỉ có nước biển vô bờ vô tận mà thôi.

Hàn Sâm ngẩng mặt nhìn lên trời, bầu trời đã bị nước thay thế, giống như cả một bầu trời đều đã biến thành một vùng biển lớn, có thể lờ mờ nhìn thấy Thần Điện Gen thần bí cổ kính qua vùng biển trời đó.

“Cổ Thần tộc thật sự là đáng sợ!” Hàn Sâm cảm thấy chấn động trong lòng, cường giả Thần Hoá mà hắn đã gặp qua cũng không ít, nhưng mà kẻ có sức mạnh huỷ thiên diệt địa giống như Cổ Thuỷ Thần vẫn là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy.

Nếu như Cổ Thuỷ Thần muốn sát sinh, e rằng hắn có thể huỷ diệt một vùng tinh vực lớn chỉ trong chớp mắt, hoàn toàn không có bất kì sinh vật nào có thể ngăn cản được uy thế như vậy.

Cả khuôn mặt của Hughes cũng đầy vẻ chấn động: “Cổ Thần tộc là Tiên Thiên Thần Hoá, lại có tuổi thọ trăm triệu năm, trong cả một vũ trụ, cường giả có thể chống lại được Cổ Thần tộc cũng không có mấy”

Trong không trung truyền đến một tiếng nổ vang rất kinh khủng, giống như sóng lớn đập vào núi, ngay tức khắc mưa to khắp trời trút xuống, cơn chấn động đáng sợ đó truyền tới, núi non xung quanh ngay lập tức sụp đổ.

Hàn Sâm và Hughes đều bị cơn chấn động đáng sợ đó đánh bay ra ngoài, giống như một kẻ đang vùng vẫy trong sóng thần, thân bất do kỷ bị chấn động đó đẩy lao ra ngoài.

Đùng!

Người Hàn Sâm đâm vào một đỉnh núi làm đỉnh núi ấy đổ xuống, máu tươi trong miệng trào ra, hắn đã dùng toàn lực thi triển lực lượng, nhưng có vẻ vẫn không ngăn được cơn chấn động đáng sợ đó, đến cả việc đứng vững người trong cơn chấn động cũng không làm được.

Trên bầu trời lại truyền tới đợt sóng chấn động đáng sợ đó, dư âm hạ xuống nương theo xung kích của mưa lớn, giống như hình thành nên con sóng thần trong không trung, đập xuống từ trên hư không, ngay

tức khắc lại đánh Hàn Sâm bay ra ngoài.

Cơ thể của Hàn Sâm liên tục bị tấn công, lục phủ ngũ tạng khó chịu tới muốn mạng, cuối cùng hắn kích thích Đế Văn, từng đợt chú văn kim quang chuyển động trong máu thịt, khiến cho lực lượng của Hàn Sâm †ăng lên mạnh mẽ, làm hắn miễn cưỡng đứng vững được trong cơn chấn động đó.

Hughes bị đánh vào đáy biển, lăn lộn cùng với sinh vật biển đang vùng vẫy giãy chết dưới đáy biển, sắp bị vùi vào trong mắt nhìn chính là bị chôn vào trong khe hở trên mặt đất của đáy biển bị nứt ra.

Hàn Sâm hơi nhíu mày, cố phá đợt chấn động của sóng thần trên trời, lao đến bên cạnh của Hughes, kéo Hughes từ dưới đáy biển lên.

Một tay nắm lấy Hughes, ánh mắt hắn nhìn về bầu trời, nhưng mà trong sự chấn động đáng sợ và cơn mưa lớn đó, cả bầu trời đều giống như đại dương nổi giận, hoàn toàn không nhìn thấy gì cả.

Chỉ nghe thấy được từng tiếng gầm của Cổ Thuỷ Thần và âm thanh sóng lớn võ vào hư không, mỗi một cú võ dường như đều khiến cho tinh tú phải run rẩy, vô số ngọn núi cũng sụp đổ vì thế.

Sức mạnh đáng sợ này đã vượt ra xa sức tưởng tượng của Hàn Sâm, dưới sự bảo vệ của Đế Văn, Hàn Sâm mới miễn cưỡng đứng vững ngườitrong mưa lớn, đứng trên một tảng đá khổng lồ ngẩng mặt nhìn lên trời, hắn muốn nhìn rõ Cổ Thuỷ Thần đang làm gì, đáng tiếc là cái hắn nhìn thấy được lại chỉ là mưa lớn và sóng thần từ trong bầu trời công kích xuống.

Hughes cũng là Công Tước, sắp thăng lên cấp Vương, nhưng mà nàng lại chỉ có thể trốn vào lòng Hàn Sâm, ôm chặt lấy người Hàn Sâm mới không bị cơn chấn động khủng khiếp đó đánh bay vào trong vực sâu của đáy biển.

Cả vũ trụ dường như đều đang chấn động lắc lư dưới biển trời đó, từng tiếng gầm lên của Cổ Thuỷ Thần cũng vang tận trời cao.

Hàn Sâm hoàn toàn không nhìn thấy trận chiến đấu của Cổ Thuỷ Thần, nhưng trong tiếng gầm của Cổ Thuỷ Thần dường như có thể cảm giác được hắn đang ra sức vật lộn, hơn nữa càng đánh càng hăng.

Đùng!

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe thấy một tiếng vang kì lạ, giống như tiếng cửa đá di chuyển, sau đó hắn nhìn thấy trong không trung thế xuất hiện một tia sáng.

Tia ánh sáng đó xuyên thẳng qua biển trời, xuyên qua gió to mưa lớn, xuyên qua tất cả mọi cản trở, khiến tầm nhìn hầu như bằng không của Hàn Sâm trong cơn mưa lớn cũng có thể nhìn rõ ràng.

Nhưng mà ánh sáng đó lại không hề mãnh liệt, nó giống như tia sáng của ánh nến xuất hiện trong từ khe cửa sau khi đẩy ra cánh cửa phòng trong đêm tối.

“Cửa của Thần Điện Gen bị phá rồi!” Mưa lớn không ngừng đập vào trên khuôn mặt của Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm vẫn nhìn thấy rõ ràng, †ia sáng đó chiếu ra từ trong cửa của Thần Điện Gen, cửa lớn của Thần Điện Gen đã bị đẩy ra một khoảng trống.

“Ta là Thần Linh, Chư Thiên không cản được” Cổ Thuỷ Thần liên tục gầm lên, cả biển trời đều điên cuồng tuôn về phía khe cửa bị mở ra của Thần Điện Gen.

“Sắp thành công rồi sao?” Kính Tử Đồng Thần Điệp trong mắt phải của Hàn Sâm chuyển động, nhìn chằm chằm vào cửa lớn của Thần Điện Gen.

Hắn không biết phải làm sao mới được xem như là thăng lên Thần Linh thành công, nhưng mà Cổ Thủy Thần làm như thế rõ ràng là vì muốn xông vào bên trong của Thần Điện Gen, có lẽ lúc vào tới trong điện cũng chính là lúc hắn thăng lên Thần Linh.

Vạn tộc thắp đèn, đó cũng chỉ là thắp đèn mà thôi, cho dù là Thượng tộc cũng không thể vào trong Thần Điện Gen, chỉ có Thần Đăng Gen bọn họ thắp sáng là được cung cấp cho Thần Điện.

Bây giờ Cổ Thuỷ Thần đánh vào Thần Điện Gen bằng thân thể xác thịt, muốn đi vào trong đó, ai cũng không biết sẽ có hậu quả như thế nào.

Nước biển vô tận đã xông tới trước khe cửa, từng cơn sóng khổng lồ mạnh mẽ đập vào cửa của Thần Điện, sắp lao vào được trong Thần Điện tới nơi rồi.

Đột nhiên, Hàn Sâm thấy một cánh tay vươn ra từ trong khe cửa bị mở ra của Thần Điện Gen.

Cánh tay đó đẹp tựa như tiên, khoảnh khắc vươn ra từ trong khe cửa ấy, nó ấn nhẹ lên ngọn sóng khổng lồ của biển trời đang điên cuồng vọt tới kia.

Sau đó cánh tay đó lại nhẹ nhàng lui về trong khe cửa, cửa lớn của Thần Điện Gen cũng đóng sầm lại, biển trời chiếm cứ cả một bầu trời giống như bị nhấn nút tạm dừng, mưa gió bỗng chốc đều thu về.

Cửa lớn đóng lại, tia ánh sáng đó cũng biến mất, Hàn Sâm cũng không nhìn thấy Thần Điện Gen nữa, cái mà hắn nhìn thấy được chỉ là một vùng biển trời xanh thẳm chiếm giữ lấy không trung.

Nhưng một giây sau, Hàn Sâm lại nhìn thấy màu máu trong biển trời trong xanh đó giống như hoa tươi nở bung ra, trong nháy mắt, biển trời đã biến thành biển máu.

Áo ào!

Biển trời màu máu trút xuống, mưa máu đổ xuống giống như trút nước, nhuộm đỏ Chư Thiên Vạn Giới.

Hết chương 2352.

Chương 2353. Nguồn Gốc Cổ Thân

“Trong Thần Điện Gen lại có sinh vật đáng sợ như vậy sao?” Hàn Sâm thấy rợn hết cả người, Cổ Thủy Thần mạnh như thế, vậy mà lại bị một chưởng giết chết.

Hành động của Hắc Tinh Áo Giáp càng khiến Hàn Sâm lo sợ, nó đã ẩn nấp một cách cẩn thận như vậy, rất có thể là có liên quan với sinh vật bên trong Thần Điện Gen, nếu như bị phát hiện, Hàn Sâm khó mà tưởng tượng nổi sẽ có hậu quả gì.

Ngay cả Cổ Thủy Thần cũng bị một chưởng giết chết, Hàn Lâm hắn e là ngay cả nửa chưởng cũng không đỡ được, sẽ bị nghiền thành cám luôn.

Huyết vũ không ngừng bay xuống, tỉnh vực gần đó cũng bị huyết vũ bao phủ, máu chảy vào biển lớn, khiến đám sinh vật đang vùng vẫy trong cái chết kia cũng có được chút hi vọng sống, mặt đất nhờ có máu thấm vào, một lần nữa nảy nở sự sống.

Nhìn thấy trong trong những viên đá ngổn ngang đổ sụp kia có chồi non đâm chồi, Hàn Sâm để huyết vũ trực tiếp xối ướt người, nước mưa làm ướt nhẹp quần áo, trong phút chốc khiến Hàn Sâm cảm giác được sự sống đang bừng bừng xuyên vào từng thớ da thịt, trong đó có thể thấy một tia hơi thở của Cổ Thủy Thần đang ẩn hiện.

Trên hành tinh này, hầu hết đều là sinh vật nguyên thủy, đến dị chủng cũng rất hiếm gặp, lúc này, dưới sự nuôi dưỡng của huyết vũ, một vài sinh vật vậy mà lại xảy ra biến đổi kỳ quái, dẫn đến một bước nhảy vọt về mặt gen, tiến hóa thành loài dị chủng cấp thấp nhất.

Mặc dù chúng vẫn ở tầng cuối cùng của chuỗi thức ăn, nhưng cũng có khả năng vô hạn.

“Cuối cùng Cổ Thủy Thần vẫn thất bại!” Hughes thở dài một tiếng .

Kết quả này trên thực tế đã trở thành nhận thức chung từ lâu rồi, bởi vì trước đó có quá nhiều tiền lệ, cho dù là tộc Cổ Thần, tộc Thái Thượng hay tộc Hoàng Cực, đều đã từng có quá nhiều người thất bại.

“Nguồn Gốc Cổ Thần ở đâu?” Hàn Sâm nhìn quanh trong màn mưa máu, nhưng không nhìn thấy Nguồn Gốc Cổ Thần.

Hughes nói: “Tin tức về việc Cổ Thủy Thần thăng cấp vốn dĩ do hắn tự truyền ra, nhằm thu hút các sinh vật thuộc tính thủy đến, sau khi thất bại có thể gửi gắm Nguồn Gốc Cổ Thần của hắn. Có lẽ trước khi hắn thăng cấp đã chọn sẵn mục tiêu rồi, Nguồn Gốc Cổ Thần đó hiện nay chắc đang ở chỗ sinh vật mà hắn đã chọn, có lẽ qua vài trăm năm sau, sẽ lại có Cổ Thủy Thần mới ra đời.”

Hàn Sâm gật đầu, hắn cũng biết bản thân e rằng chẳng có cơ hội gì, với ân oán giữa hắn và Cổ Thủy Thần, người ta không giết hắn đã rất độ lượng rồi, sao có thể đem Nguồn Gốc Cổ Thần giao phó cho hắn chứ.

Trong lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ, hắn đột nhiên nhìn thấy một thứ gì đó từ trên trời rơi xuống trong cơn mưa máu, giống như thiên thạch rơi về hướng này.

Hàn Sâm khẽ giật mình, nhưng thứ đó đã mang theo những gợn sóng kỳ dị rơi xuống trước mặt Hàn Sâm, giống như một con rồng nước uốn lượn xung quanh Hàn Sâm.

“Nguồn Gốc Cổ Thần của Thủy Thần!” Hughes hét lớn.

Hàn Sâm nhìn dòng nước trong như dòng suối, trong lòng cũng thấy vô cùng kinh ngạc, với ân oán giữa hắn và Cổ Thủy Thần, Cổ Thủy

Thần vậy mà lại đưa Nguồn Gốc Cổ Thần tới trước mặt hắn, ngay cả Hàn Sâm cũng cảm thấy chuyện này dường như là không thể xảy ra.

Dòng nước giống như một con rồng uốn lượn vài vòng xung quanh người Hàn Sâm, khẽ kêu với với Hàn Sâm, rồi trực tiếp lao thẳng về phía tay trái

của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vươn lòng bàn tay ra, chỉ thấy dòng nước rơi xuống lòng bàn †ay hắn, dần dần ngưng tụ thành một viên thủy châu cỡ quả trứng, nhanh chóng chuyển từ thể lỏng sang thể rắn, trông giống như một viên pha lê hoàn mỹ.

Phía trên viên pha lê gợn những sóng nước, sau khi truyền vào trong cơ thể Hàn Sâm, lập tức khiến Hoàng thể Bản Nguyên Thủy sinh ra cộng hưởng, Hoàng thể Bản Nguyên Thủy vốn bị Đế Văn ngăn cản nên không tài nào vận chuyển được, trong phút chốc chợt phun trào như núi lửa, hưởng ứng với dao động của viên pha lê đó.

Hàn Sâm thấy hơi vui mừng, Nguồn Gốc Cổ Thần quả nhiên vô cùng lớn mạnh, chỉ dao động mà nó phát ra đã có lợi ích cực lớn với Hoàng thể Bản Nguyên Thủy hệ thủy, nếu như có thể ăn hết được thật, biết đâu lại có thể khiến Hoàng thể Bản Nguyên Thủy tiến thêm một cấp bậc.

Hàn Sâm có được Hoàng thể Bản Nguyên Thủy là nhờ dùng Huyết Mạch Hệ Thần Kinh luyện hóa, vốn không phải thể chất của chính hắn, do đó Hoàng thể Bản Nguyên Thủy vẫn luôn dừng lại ở cảnh giới Bạch Dịch, cũng chính là lĩnh vực Vương Giả nhất trọng, khó tăng lên được.

Nhưng mà lực lượng viên pha lê rót vào Hoàng thể Bản Nguyên Thủy đã khiến cho Hoàng thể Bản Nguyên Thủy loáng thoáng có dấu hiệu đột phá.

Hàn Sâm còn chưa hiểu hết được công dụng của viên pha lê này thì đột nhiên nhìn thấy vài bóng người lao đến từ trong không trung, rõ ràng là một vài sinh vật ở gần đó nhìn thấy Nguồn Gốc Cổ Thần rơi xuống nơi này, nên mới tìm đến.

Hàn Sâm nắm chặt viên pha lê giấu đi, nhưng cũng đã muộn, đã có vài bóng dáng đáng sợ lao đến, sau khi nhìn kỹ Hàn Sâm, không nói nhiều lời đã trực tiếp ra tay trấn áp.

Một vị Vương Giả xông lên trước, mở ra lĩnh vực hệ Thủy trên người, đánh thẳng một chưởng xuống, tuy không chấn động được như Cổ Thủy Thần, nhưng cũng khí thế ngút trời.

Những cường giả khác muốn đoạt lấy Nguồn Gốc Cổ Thần kia cũng đều là Vương Giả hệ Thủy, Nguồn Gốc Cổ Thần của Cổ Thủy Thần, cũng chỉ có lợi đối với hệ Thủy, các Vương Giả hệ khác hoàn toàn không lấy được chút lợi ích nào từ sức mạnh của nó.

Hàn Sâm lạnh lùng hừ một tiếng, khởi động Hoàng thể Bản Nguyên Thủy, lĩnh vực Vương Giả cũng theo đó mở ra, một quyền mạnh mẽ đánh về phía cường giả Vương Giả đó.

Lĩnh vực Vương Giả đan chéo vào nhau, lĩnh vực tầng ba của vị Vương Giả kia thế nhưng lại bị lĩnh vực tầng ba một của Hàn Sâm áp chế, đánh vỡ vụn luôn.

Hàn Sâm trực tiếp làm nổ vụn lĩnh vực Vương Giả của hắn, đồng thời đánh xuyên qua ngực của gã Vương Giả đó.

Cùng là hệ Thủy, cường giả cấp Vương thông thường còn kém xa Hoàng Thể của Hoàng Cực tộc.

Những cường giả xông tới muốn cướp Nguồn Gốc Cổ Thần đều kinh hãi, vội vàng dừng lại, không dám tiếp tục xông lên.

Hàn Sâm lại mở ra lĩnh vực Vương Giả, trực tiếp giết chết bọn họ, trong chớp mắt giết chết ba vị cường giả cấp Vương, khiến đám người xung quanh vừa sợ vừa oán hận.

“Hoàng thể Bản Nguyên Thủy của Hoàng Cực tộc quả thực bá đạo.” Một giọng nói truyền tới tai Hàn Sâm, hắn nhìn thấy một bóng người †ay cầm ô, từ trong huyết vũ đi tới, một luồng áp lực vô hình cũng được tung ra trấn áp Hàn Sâm.

“Thiên Cơ Tản…Cửu Đầu Điều của Đại Đạo Thiên …” Đột nhiên có người thốt lên.

Tâm mắt của Hàn Sâm cũng nhìn về phía hắn, không truy sát mấy tên đang bỏ chạy kia tiếp nữa.

Người nọ ung dung bước đi, khoảng cách hơn trăm dặm hắn ta lại chỉ mất thời gian ngắn vài bước chân đã tới trước mặt Hàn Sâm, khẽ nâng mép ô lên, ánh nhìn xuyên qua làn mưa bão rực máu, khẽ mỉm cười nhìn Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm cũng nhìn rõ gương mặt hắn, tướng mạo rất bình thường, dáng người gầy gò, không hề thu hút, nhưng đôi mắt hắn lại rất đẹp, khi híp lại nhìn giống hai vầng trăng khuyết.

Hàn Sâm không biết tại sao hắn lại được gọi là Cửu Đầu Điểu, nhưng mà khí chất trên người hắn, lại làm cho Hàn Sâm biết rằng, đây là một vị Vương Giả đáng sợ, hơn nữa rất có khả năng là Bán Bộ Thần Hóa.

Cửu Đầu Điểu dừng bước, nhìn Hàn Sâm qua làn mưa máu, mỉm cười rồi nói: "Thập Lục Hoàng Tử Bạch Dịch, ta không nhận lầm chứ?"

"Biết Bổn Hoàng Tử ở đây, ngươi còn dám đến, lá gan của ngươi cũng không nhỏ." Hàn Sâm thản nhiên nói.

"Người Đại Đạo Thiên bọn ta, lá gan từ trước đến nay vốn chẳng phải là nhỏ." Nói xong, Cửu Đầu Điểu thu lại nụ cười trên khuôn mặt, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói: "Thế nên, để lại Nguồn Gốc Cổ Thần rồi

cút, nếu không thì đợi Bạch Hoàng đến nhặt xác cho ngươi đi."

Hết chương 2353.

Chương 2354. Cửu Đầu Điểu

"Ngông cuồng." Hàn Sâm giả bộ phẫn nộ, kích hoạt lĩnh vực hệ Thủy trên người, phủ xuống Cửu Đầu Điểu.

Lĩnh vực Thủy bao vây bên ngoài Cửu Đầu Điểu, từng đợt gợn sóng trùng điệp giống như một chiếc vòng nước trói chặt cơ thể Cửu Đầu Điểu.

Nhưng Cửu Đầu Điểu lại chẳng động đậy gì, vẫn bình tĩnh cầm ô đứng ở nơi đó, mặc cho lĩnh vực của Hàn Sâm trói buộc cơ thể hắn.

“Tại sao không ra tay?” Hàn Sâm nhăn mày hỏi.

“Ta sợ” Cửu Đầu Điểu ung dung đáp.

“Sợ cái gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Ta sợ ra tay quá nhanh, thoáng cái đã giết chết ngươi rồi, mặc dù ta không sợ tộc Hoàng Cực, nhưng suy cho cùng vẫn là phiền phức.” Cửu Đầu Điểu thản nhiên nói.

Hàn Sâm bật cười: “Trong thiên hạ làm gì có chuyện vừa được lợi vừa không có rắc rối chứ, nếu như có, làm phiền dẫn ta theo.”

“Nói cũng đúng, mặc dù người Đại Đạo Thiên như ta từ trước đến nay vốn không chịu thiệt, nhưng cũng khó tìm được một việc tốt như này. Cũng được thôi, vì Nguồn Gốc Cổ Thần, ta cũng không thể ngại phiền phức được” Cửu Đầu Điểu bật cười, kiếm quang quấn quanh người, trong nháy mắt chặt đứt gọn sóng đang trói trên người hắn, Kiếm quang khắp cả người như ẩn như hiện, lĩnh vực Thủy của Hàn Sâm rất khó lại gân hắn.

“Quả nhiên là Bán Bộ Thần Hóa.” Ánh mắt Hàn Sâm trầm xuống.

Cửu Đầu Điểu từng bước một đi về phía Hàn Sâm, chiếc dù trong tay hắn rũ xuống hàng loạt kiếm quang, coi lĩnh vực Vương Giả như không, cách Hàn Sâm càng lúc càng gần.

“Bổn Vương là Bán Bộ Thần Hóa, ngươi lại chỉ có lĩnh vực Vương Giả nhất trọng, nói ra thì có hơi bắt nạt người khác, nhưng Đại Đạo Thiên †a từ giờ không ngại mấy chuyện này.” Cửu Đầu Điểu nói xong, cây dù trong tay đột nhiên thu lại, đâm về phía Hàn Sâm giống như một cây kiếm.

Kiếm quang trông có vẻ không mạnh, nhưng kiếm ý lại cho người ta cảm giác cực kỳ mơ hồ, làm người khác không thể đoán trước.

Hoàng thể Bản Nguyên Thủy của Hàn Sâm phát động, hắn biến thành nước, giống như vòi nước cuốn tới phía Cửu Đầu Điểu.

Khi sắp cuốn tới chỗ Cửu Đầu Điểu, cây dù được dùng như thanh kiếm trong tay Cửu Đầu Điểu chợt bung ra, nhất thời vòi nước do Hàn Sâm biến thành bị cản lại trên mặt dù.

Bịch!

Cơ thể Hàn Sâm bị bật ngược về, sóng nước trên không trung lại kết tụ thành hình người, đúng lúc hắn đang định đánh tiếp với Cửu Đầu Điểu, thì chợt thấy từng nhát ánh kiếm hư vô mờ mịt chém tới,trong phút chốc băm vụn cơ thể hắn.

Sóng nước bắn tung tóe, một lần nữa muốn kết lại thành một thể, nhưng không biết là làm sao, giống như có một thứ gì đó chắn giữa các lớp sóng nước, dù hắn có làm cách nào đi chăng nữa cũng không ngưng tụ lại được.

Cửu Đầu Điểu che dù khẽ cười: “Hoàng thể Bản Nguyên Thủy bất tử bất diệt, quả thực là thể chất kỳ lạ trong thế gian, nhưng khi ngươi đối mặt với kiếm quang thần sầu của ta, thì cơ thể ngươi vẫn sẽ bị chia ra rồi phong ấn, cho dù không giết chết được ngươi thì ta vẫn phong ấn từng phần cơ thể ngươi vạn năm được. Thập Lục Hoàng Tử, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn giao nộp Nguồn Gốc Cổ Thần ra đi, để tránh cho cả hai chúng ta đều thấy phiền phức.”

Trong lúc nói, Cửu Đầu Điểu đột nhiên nhăn mày, chỉ thấy kim quang lóe lên giữa các dòng nước kia, trong mỗi giọt nước đều lấp lánh sắc vàng của Đế Văn.

Rắc!

Vô số giọt nước tụ lại một chỗ, mạnh mẽ đâm vỡ hết kiếm quang đang ẩn hiện trên chúng, Hàn Sâm lại hóa thành hình người.

Cửu Đầu Điểu nheo mắt lại, kinh ngạc nhìn Hàn Sâm: “Trong người ngươi vậy mà lại dung hòa được nhiều Đế Văn như vậy ư? Ngươi làm bằng cách nào?”

Hàn Sâm không trả lời, Đế Văn trên người rung lên, trong gân cốt đều là tiếng gầm thét vang dội, vung một quyền đánh về phía Cửu Đầu Điểu.

Một quyền này đánh ra, mặc dù chưa phóng thích sức mạnh, nhưng lại khiến trời đất cộng hưởng, vạn vật đều rung lên theo Đế Văn, ngầm phối hợp.

Sắc mặt Cửu Đầu Điểu ngưng lại, thu dù lại trong tay, hơi nước tụ lại trên thân kiếm, đâm một nhát kiếm về phía nắm đấm của Hàn Sâm.

Nhưng một nhát kiếm này đâm ra lại không có thấy chút Kiếm quang nào.

Kim quang rung loạn, vô số đường kiếm quang đâm vào cơ thể Hàn Sâm như mưa, nhưng vừa đụng phải kim quang rung loạn lên đó, những kiếm quang vô hình kia chỉ đâm vào trong cơ bắp của Hàn Sâm được nửa tấc thì đã bị Đế Văn lóe lên bắn ra.

Quyền và dù cùng va chạm nhau, Bán Bộ Thần Hóa mạnh mẽ lại bị nắm đấm của Hàn Sâm đánh bay ngược ra ngoài, thân dù bị đập cong như cánh cung.

Hai chân Hàn Sâm bùng phát ra luồng sức mạnh không gì sánh nổi, đuổi giết Cửu Đầu Điểu trên không, hai nắm đấm liên tiếp vung ra đánh.

Những cú đấm dồn dập từng đợt từng đợt một dồn dập như sóng biển, uy lực của mỗi một cú đấm sau càng kinh khủng hơn cú đấm trước, đây là quyền pháp sau khi Hàn Sâm quan sát thủy thế kinh hồn của Cổ Thủy Thần, rồi kết hợp với Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền tạo ra.

Sắc mặt Cửu Đầu Điểu thay đổi mấy lần, thân pháp biến hóa khôn lường, nhưng cho dù hắn biến hóa như nào, khi đối mặt với Đế Văn rung động khắp người của Hàn Sâm và cảnh toàn bộ đất trời đều cùng phối hợp, thì hắn có làm cách nào cũng không thoát được khỏi sự kìm hãm của Hàn Sâm.

Bịch! Bịch! Bịch!

Nắm đấm và dù không ngừng giao đấu trên không trung, chỉ vào quyền, một thanh vũ khí Cấp Vương đã bị nắm đấm của Hàn Sâm đập VỠ.

“Mẹ kiếp, người là Hoàng thể Bản Nguyên Thủy hay là Hoàng thể Chiến Thần, con mẹ nó thật vô lý!” Cửu Đầu Điểu vừa đánh vừa hét.

Hắn một kẻ Bán Bộ Thần Hóa, đánh toàn lực trực diện với Hàn Sâm, thế mà lại bị Hàn Sâm áp chế chặt chẽ, xương cũng bị đập đến kêu răng rắc, sắp gãy tới nơi rồi.

Đám người Hughes từ xa theo dõi trận đấu trên không trung, nhìn thấy một bóng người màu vàng điên cuồng công kích, đánh cho Cửu Đầu Điểu bay tứ tung, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Tộc Hoàng Cực không hổ là một trong tam đại thượng tộc, Cửu Đầu Điểu của Đại Đạo Thiên tuy rằng cũng rất hung hãn, nhưng suy cho cùng vẫn khó chống chọi được với huyết mạch chính của Tộc Hoàng Cực.

"Áp chế Cửu Đầu Điểu của Bán Bộ Thần Hóa bằng lĩnh vực Vương Giả nhất trọng, Tộc Hoàng Cực quả thật quá đáng sợ."

Cửu Đầu Điểu nghe thấy mấy lời bàn tán đó, càng tức giận tới gào thét lên, hắn hiểu rõ, sức lực của Hàn Sâm kém xa hắn, nhưng cơ thể có Đế Văn đó quá đáng sợ, vạn vật giữa đất trời đều phối hợp với hắn, mỗi một quyền của Hàn Sâm dường như chứa đựng cả đất trời, vượt xa sức mạnh của chính hắn.

"Mẹ nó, hổ không ra oai, ngươi xem ta là con mèo hen sao?" Một quyền của Hàn Sâm đánh mạnh vào mặt Cửu Đầu Điểu, cả người hắn trong phút chốc bay ra ngoài, không nhịn được giận điên lên.

Chỉ thấy hắn rung cánh tay, hắc quang trên người dâng lên, hai cánh tay hóa thành đôi cánh màu đen, cơ thể nhanh chóng bành trướng, biến thành một con quái điểu màu đen.

Con quái điểu đó cả người đen như mực, có chín đầu, tròng mắt nó chứa tia sấm sét vàng, dưới móng lại mang theo mây mưa, hai cánh vừa động, gió lửa rực trời, giống như ma điểu làm người ta khiếp sợ có thể hủy diệt đất trời.

Trông thấy Hàn Sâm lại vung một quyền như sóng lớn động trời nện tới, Cửu Đầu Điểu hú lên tiếng kêu quái dị, âm thanh xuyên qua bia đá, dường như có thể xé rách cả trời đất, một móng chim vươn ra, lao về phía nắm đấm của Hàn Sâm giống như ma quỷ.

Đùng!

Nắm đấm và móng vuốt đánh vào nhau, Hàn Sâm bị chấn động trượt về phía sau, Cửu Đầu Điểu cũng đập cánh bay lên không trung, Cửu Đầu Điểu gào thét không ngừng, sấm sét trong mắt đánh đùng đoàng.

Hàn Sâm định lao lên tiếp, nhưng lại thấy Cửu Đầu Điểu ngồi xếp bằng trên không trung, chín cái đầu chim đồng thời phát ra âm thanh cổ quái, giống như một Cổ Ma đang niệm kinh, một linh vực màu đen quỷ dị phủ xuống cùng với tiếng thiền.

Hết chương 2354.

Chương 2355. Quan tài trấn ma

Hàn Sâm đi ngược chiều lên, lại thấy một mảng tối đen kéo đến bao phủ khắp bốn phương tám hướng, trong phút chốc vây hắn trong bóng tối.

Bịch!

Hàn Sâm nện một quyền vào bóng đen đó, nhưng có vẻ giống như đánh trúng một tấm sắt, cánh tay hắn bị chấn động tới tê dại, nhưng vân không lay động được vùng tăm tối kia.

Bóng tối ngưng tụ thành những phiến đá kì dị, dâng lên phong ấn không gian xung quanh Hàn Sâm, vây hắn trong một không gian vuông vức chật hẹp.

Hàn Sâm đánh hết quyền này đến quyền khác vào xung quanh mặt trên phiến đá đen, chỉ thấy Đế Văn lóe sáng, nhưng phiến đá đen lại không bị phá vỡ, trên phiến đá chỉ có ma văn màu đen lập lòe.

“Trên trời có Cửu Đầu Điểu, địa ngục có quan tài trấn ma. Cho dù cơ thể đầy Đế Văn của ngươi có ngang tàng như thế nào, cũng không thể thoát khỏi sự trấn áp từ lĩnh vực quan tài trấn ma của ta.” Giọng nói của Cửu Đầu Điểu truyền tới tai của Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn ma văn hiện lên trên phiến đá, chúng nó biến thành dáng vẻ của Cửu Đầu Điểu, phát ra nhưng tiếng kêu kì lạ với hắn. Hughes và những người đang xem trận chiến chỉ nhìn thấy Hàn Sâm bị một quan tài đá màu đen trấn áp, quan tài đá màu đen kia tạo hình quỷ dị, nắp hòm là một pho tượng quái điểu chín đầu, lần lượt trấn áp chín phương, bao vây chặt chẽ lấy quan tài đá, ma khí phía trên quan tài bắt đầu dâng lên, mặc cho Hàn Sâm ra sức công phá tới đâu, ma quan kia vẫn nguyên vẹn như cũ không có tí sứt mẻ gì.

Hàn Sâm liên tục công kích bằng hai nắm đấm, nhưng mãi vẫn không thể phá nát được quan tài trấn ma kia.

Ma văn màu đen trên phiến đá chớp lóe, hóa thành đầu chim, nhìn chằm chằm Hàn Sâm với ánh mắt tà dị, cười khà khà quái gở: "Đừng uổng phí sức lực làm gì, quan tài trấn ma này của ta có thể trấn áp quỷ thần, cho dù là cường giả cấp Thần Hóa đến đây, cũng không thể phá vỡ quan tài này, bây giờ ngươi giao ra Nguồn Gốc Cổ Thần vẫn còn kịp, nếu không quan tài trấn ma rơi vào ma vực vô tận, tới lúc đó cho dù ta muốn thả ngươi ra cũng không được nữa rồi."

Hàn Sâm không để ý hắn, vẫn hết quyền này đến quyền khác công phá vào phía trên quan tài trấn ma, nhưng lại không gây ra ảnh hưởng gì lớn, lực lượng mạnh mẽ mà hắn dùng để công phá vách đá của quan tài trấn ma ngay lập tức bị một luồng sức mạnh giống như ma vực hấp thụ, không làm cho quan tài đó sứt mẻ được tí tẹo nào.

Hàn Sâm triệu hồi kính Tử Đồng Thần Điệp, cẩn thận quan sát quan tài trấn ma kia, và rồi hắn phát hiện ma quan không phải là thực thể, mà là thứ được ngưng tụ thành từ một loại sức mạnh đến từ ma vực, nó liên kết với thế giới ma vực quỷ dị kia và đang chậm rãi trượt từ hiện thế xuống thế giới ma vực.

Ma khí trên khắp quan tài trấn ma ngày càng đậm, ma khí không ngừng được phun ra từ miệng của chín cái đầu chim, mắt chúng phóng ra ma quang, dường như đang dẫn đường cho quan tài ma.

Ma quan chậm rãi biến mất trong bóng tối vô định, dường như có thể nhìn thấy những xúc tu do bóng tối biến thành đang kéo theo ma quan tiến về

phía trước, giống như những gì Cửu Đầu Điểu đã nói, nếu thật sự biến mất ở trong hư vô của vực sâu tăm tối kia, thì e là cho dù có là cường giả cấp Thần Hóa cũng khó thoát ra được.

“Thập Lục Hoàng Tử, ngươi có tư chất trời cho, lại được Đế Văn bảo vệ, thành tựu trong tương lai ắt không thể đếm hết, tội gì phải đánh mất tính mạng vì một Nguồn Gốc Cổ Thần, thế giới rộng lớn tốt đẹp biết bao, mỹ nữ vô số, còn có ngôi vị hoàng đế đứng đầu Tộc Hoàng Cực đang đợi ngươi kia, đánh mất tính mạng quả thật không đáng đâu…” Đầu chim trên vách đá của ma quan không ngừng hiện ra, phát ra những tiếng kêu cạc cạc kì quái.

Hàn Sâm nghe mà phiền hết cả lòng, vung một quyền đánh, đầu chim kia lẩn vào góc khuất của vách hòm, còn lực lượng của Hàn Sâm lại bị ma quan hấp thụ.

Hàn Sâm bắt đầu nghĩ: “Lĩnh vực của ma quan này quả thật kì lạ, e là sức mạnh bình thường không thể phá được. Thân thể Đế Văn tuy rằng dũng mãnh, nhưng Đế Văn chỉ dung hợp với máu thịt của ta, lại không bị ta khống chế, nên không sử dụng được sức mạnh của Đế Văn, muốn dựa vào sức mạnh của Đế Văn để đánh sập lĩnh vực ma quan thì là chuyện gần như không thể”

“Cửu Đầu Điểu, nếu ta bị chôn vùi trong ma vực thì ngươi cũng chẳng được ích lợi gì, chẳng những không lấy được Nguồn Gốc Cổ Thần mà còn bị tộc Hoàng Cực liệt vào danh sách kẻ thù hàng đầu.” Hàn Sâm nói.

“Người khác sợ Tộc Hoàng Cực các ngươi, nhưng Đại Đạo Thiên ta thì không, thế nên tốt nhất ngươi nên thành thật giao Nguồn Gốc Cổ Thần ra, nếu không thì cứ chờ đến lúc bị chôn vùi vào ma vực đi, lôi tên Tộc Hoàng Cực ra không có tác dụng gì với ta đâu.” Cửu Đầu Điểu cười khẩy.

Hàn Sâm mặt không đổi sắc nói tiếp: “Nếu không phải có tộc Thái Thượng làm hậu thuẫn, e rằng Đại Đạo Thiên cũng chẳng dám trở thành kẻ thù của tộc ta đúng chứ? Ngươi phải nghĩ cho kĩ, trên người †a có hàng vạn hàng nghìn Đế Văn, là nhân tài hiếm có từ cổ chí kim chưa từng xuất hiện của Tộc Hoàng Cực, lại rất được Phụ Hoàng coi trọng, nếu bị chôn vùi trong ma vực thật, ngươi đoán xem Phụ Hoàng †a sẽ làm gì? Hay là ngươi nghĩ Tộc Thái Thượng sẽ hoàn toàn trở mặt với Tộc Hoàng Cực chúng ta vì ngươi?”

Cửu Đầu Điểu do dự một hồi mới lạnh lùng nói: “Bớt nói mấy lời thừa thãi đi, giao Nguồn Gốc Cổ Thần ra đây ta sẽ tạm tha chết cho ngươi, nếu không cho dù lão già Bạch Hoàng kia có đến đây, hôm nay ngươi cũng phải chôn thân ở nơi ma vực này.”

“Tính tình ta từ nhỏ đã không tốt, ăn mềm không ăn cứng, ngươi lại ép buộc như thế, cho dù ta có phải vùi thân nơi ma vực, cũng tuyệt đối không giao Nguồn Gốc Cổ Thần cho ngươi.” Hàn Sâm dừng một lát rồi nói tiếp: “Nhưng nếu như ngươi dám cược với ta một cuộc, nếu ta thua, †a sẽ cam tâm tình nguyện giao Nguồn Gốc Cổ Thần cho ngươi.”

Cửu Đầu Điểu nhíu mày hỏi: “Ngươi muốn cược như thế nào?”

“Ngươi vây khốn ta bằng quan tài trấn ma, sao gọi là có bản lĩnh được, ngươi và ta đứng ở chỗ cũ, ai cũng không được trốn tránh, ngươi đánh †a một quyền, ta đánh ngươi một quyền, thân thể kẻ nào di chuyển trước thì kẻ đó thua, đây mới là nam tử hán chân chính, nếu như ta thua, ta sẽ dâng Nguồn Gốc Cổ Thần cho ngươi bằng hai tay luôn.” Hàn Sâm nói.

Ánh mắt của Cửu Đầu Điểu chợt lóe, nói đầy khinh thường: “Ngươi có thân thể Đế Văn, có sức mạnh cơ thể còn mạnh hơn Bán Bộ Thần Hóa của ta, sao ta phải cược với ngươi?”

“Ta không cần đến sức mạnh của Đế Văn, nếu sử dụng sức mạnh Đế Văn thì coi như ta thua.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi nói thật chứ?” Ánh mắt Cửu Đầu Điểu lóe lên, nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

“Ta lấy danh nghĩa của Bạch Hoàng ra thề, nếu như ta không tuân thủ

ư”

ước hẹn, Bạch Hoàng sẽ không được chết tử tế” Hàn Sâm nói.

Cửu Đầu Điểu không ngờ Hàn Sâm lại lấy danh nghĩa Bạch Hoàng ra thề, hắn cũng tin tưởng vài phần, nhưng hắn vốn là người có tính đa nghỉ, trừng mắt nói: “Ta đồng ý đánh cược, nhưng ta phải là người đánh trước, nếu

ngươi di chuyển trước, hoặc là sử dụng sức mạnh Đế Văn, thì coi như ngươi thua."

"Được" Hàn Sâm đồng ý rất sảng khoái.

Cửu Đầu Điểu thấy Hàn Sâm đồng ý mau lẹ như vậy, trong lòng lại càng nghi ngờ, nghĩ một lúc rồi nói thêm: "Chúng ta chỉ có thể sử dụng sức mạnh của chính cơ thể giải quyết trong một chiêu, không được sử dụng dị bảo."

Hàn Sâm lập tức thay đổi sắc mặt, kiên trì nói: "Sử dụng dị bảo không phải là chuyện rất bình thường sao?"

Cửu Đầu Điểu ngay lập tức cười lạnh lùng: "Sử dụng dị bảo còn khủng khiếp hơn cả sử dụng lĩnh vực, ngươi đã không phục lĩnh vực quan tài trấn ma của ta, sao lại đòi sử dụng dị bảo?"

"Việc này…" Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi liên tục.

"Ngươi quyết định nhanh xem có cược hay không, quan tài trấn ma sắp sửa chìm vào ma vực rồi, nếu còn không quyết định thì ngươi cứ chờ bị chôn vùi trong ma vực đi." Cửu Đầu Điểu cười lạnh nói.

"Được, ta đồng ý với ngươi, nhưng ta muốn đánh trước." Hàn Sâm nhìn thấy quan tài trấn ma lúc sáng lúc tối sắp sửa bị kéo vào ma vực, cắn răng nói.

"Không được, bắt buộc phải là ta đánh trước." Cửu Đầu Điểu một mực phủ quyết.

Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi liên tục, qua một hồi lâu vẫn không nói gì, nhưng ma khí khủng bố kia đã tràn vào trong quan tài trấn ma, làm cho hình dáng tài bắt đầu vặn vẹo, ma khí hắc ám giống như xúc tua chui vào trong quan tài, muốn quấn lên người Hàn Sâm.

"Được, cứ quyết định như vậy đi." Thấy ma khí hắc ám giống như xúc tu kia sắp lan đến trên người, Hàn Sâm lập tức hét lớn.

"Khà khà, quyết định vậy nhé." Cửu Đầu Điểu cười một tiếng đầy quái dị, nắp hòm của quan tài trấn ma mở ra, Hàn Sâm lập tức lao ra từ phía trong

quan tài.

Còn quan tài trấn ma lại bị màn đêm nuốt chửng chỉ trong nháy mắt, giống như bị vô số xúc tu hắc ám kéo vào khoảng không tăm tối.

Hết chương 2355.

Chương 2356. Thú hồn của Giao Long

Hàn Sâm dừng ở phía trên mặt biển, cũng không có suy nghĩ muốn chạy trốn, nhìn Cửu Đầu Điểu nói: “Ta sẽ đứng ngay phía trên mặt nước này, ngươi sử dụng bất cứ sức mạnh nào cũng được, nếu mặt nước có dao động thì coi như ta thua.”

Cửu Đầu Điểu thấy Hàn Sâm dứt khoát như vậy, cũng đáp xuống theo, ma điểu chín đầu khôi phục thành dáng vẻ tương tự như con người, cười nói: “Không hổ là hoàng tử Tộc Hoàng Cực, cũng xem như là người coi trọng chữ tín.”

“Ta không biết Đại Đạo Thiên các ngươi có giữ chữ tín hay không, còn Tộc Hoàng Cực bọn ta trước giờ đều nói một thì sẽ không có hai.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Cửu Đầu Điểu cười nói: “Ngươi không cần sử dụng chiêu khích tướng, kẻ trộm kẻ cướp cũng có đạo lý, quy tắc hành vi của việc trộm, chỉ cần ngươi giữ lời hứa, Cửu Đầu Điểu ta tuyệt đối sẽ không phá vỡ quy củ.”

“Được, ngươi ra tay đi.” Hàn Sâm đứng trên mặt biển không hề nhúc nhích, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

“Nếu đã vậy, ta đây cũng không khách sáo nữa.” Cặp mắt của Cửu Đầu Điểu đánh giá Hàn Sâm, nhưng không ra tay ngay.

Theo lý mà nói, Hàn Sâm chỉ cần không dùng đến sức mạnh Đế Văn, thì tuyệt đối không phải đối thủ của Cửu Đầu Điểu, muốn làm cho Hàn Sâm di chuyển cũng không phải chuyện khó.

Nhưng Hàn Sâm dù sao cũng là hoàng tử của Tộc Hoàng Cực, Cửu Đầu Điểu cũng không dám khinh thường, hắn đang suy nghĩ xem nên dùng cách gì mới có thể đánh bại Hàn Sâm trong một chiêu.

"Sao vậy, lâu như vậy không ra tay, một tên Bán Bộ Thần Hóa như ngươi còn sợ ta thắng ư?" Hàn Sâm nở nụ cười.

Cửu Đầu Điểu bĩu môi: "Ta đã nói rồi, phép khích tướng không có tác dụng với ta đâu."

Dứt lời, Cửu Đầu Điểu lại đánh giá Hàn Sâm một hồi, thầm nghĩ trong lòng: "Hoàng thể Bản Nguyên Thủy của hắn gần như bất tử bất diệt, cho dù ta có dập nát người hắn, hắn vẫn có thể khiến đứng bất động, nếu vậy thì một chiêu này của ta dù có mạnh mẽ đến mấy thì cũng không có tác dụng gì với hắn."

Nghĩ tới đây, trong lòng Cửu Đầu Điểu đã có chủ ý, vung quyền chuẩn bị ra tay.

"Khoan đã." Hàn Sâm lại đột nhiên giơ tay ngăn cản Cửu Đầu Điểu.

"Sao hả? Ngươi muốn đổi ý?" Cửu Đầu Điểu nheo mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Hàn Sâm cười nói: "Ta thì có chủ ý hay ho gì chứ, nhưng trước khi ngươi ra tay chúng ta cần bàn rõ ràng điều kiện đã."

"Ngươi lại muốn giở trò gì nữa đây? Vừa nãy ngươi đã nói rõ rồi mà nhỉ? Nếu ngươi thua phải giao ngay ra Nguồn Gốc Cổ Thần." Cửu Đầu Điểu nhíu mày nói.

"Ta thua phải giao ra Nguồn Gốc Cổ Thần đương nhiên không sao cả, nhưng nếu ngươi thua thì sao? Nếu không nói rõ ràng, lát nữa sau khi ngươi thua lại khóc lóc om sòm thì xấu lắm, nếu ngươi kiên quyết muốn cướp

Nguồn Gốc Cổ Thần của ta, ta cũng không thể làm gì được ngươi rồi.” Hàn Sâm nói.

“Hừ, nếu ta thua, tuyệt đối sẽ không có ý đồ gì với Nguồn Gốc Cổ Thần nữa, cho dù ngươi có vứt Nguồn Gốc Cổ Thần xuống đất, Cửu Đầu Điểu đại gia ta cũng không thèm nhặt.” Cửu Đầu Điểu ngạo nghễ nói.

“Đúng là thẳng thắn, vậy đến đây đi.” Hoàng thể Bản Nguyên Thủy của Hàn Sâm khởi động, cả người đều hóa thành nước, cơ thể đứng trên mặt biển gần như hòa làm một với biển lớn.

“Muốn dựa vào Hoàng thể Bản Nguyên Thủy để giành chiến thắng, vậy thì ngươi đã nghĩ sai rồi.” Cửu Đầu Điểu hừ lạnh một tiếng, bàn tay chậm rãi nâng lên, một luồng ma khí ngưng tụ trên tay hắn, dần dần biến thành một hố đen.

Cửu Đầu Điểu vung một quyền đánh về phía Hàn Sâm, không gian nhất thời phát ra âm thanh vù vù chấn động, một hố đen xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, bên trong có một lực hút cực mạnh, hút tất cả mọi thứ xung quanh vào trong hố đen.

Hàn Sâm tất nhiên là đứng mũi chịu sào, cơ thể bị sức mạnh của hố đen kia kéo đi, cơ thể bằng nước không ngừng lay động, giống như thể bất cứ lúc nào dòng nước trong cơ thể kia bị hút về phía hố đen kia.

Một chiêu này của Cửu Đầu Điểu không trực tiếp công kích vào cơ thể của Hàn Sâm, lực phá hoại cũng không cao, nhưng lại có tác dụng liên tục với cơ thể của Hàn Sâm, cho đến khi người hắn bị hút vào bên trong hố đen mới thôi.

Bởi vì sức mạnh của Cửu Đầu Điểu mạnh hơn Hàn Sâm, người chắc chắn sẽ bị hố đen hút vào, trận này gần như là chắc thắng.

Sắc mặt Hàn Sâm không thay đổi, vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, ánh sáng trên người hắn chuyển động, nhưng vẫn luôn không hề bị hố đen hút vào.

Cửu Đầu Điểu thấy vậy nhíu mày, lực lượng trong một chiêu này của hắn chắc chắn vượt qua Hàn Sâm, trừ phi Hàn Sâm sử dụng tới sức mạnh Đế Văn, nếu không thì sẽ không chống lại được lại lực hút của hố đen mới đúng.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm lại đứng vững chân ở đó, cũng không hề sử dụng tới sức mạnh Đế Văn, điều này khiến Cửu Đầu Điểu vô cùng nghi ngờ, ánh mắt hắn không ngừng dò xét Hàn Sâm, cũng không phát hiện Hàn Sâm sử dụng Đế Văn hay dị bảo gì cả.

Hàn Sâm cũng cười thầm trong lòng, hắn đưa ra màn cược như vậy, đương nhiên là phải nắm chắc phần thắng rồi, nếu không sao lại mạo hiểm đánh cược được chứ.

Cửu Đầu Điểu không nhìn ra được người Hàn Sâm có chỗ nào khác thường, nhưng không có nghĩa là Hàn Sâm không sử dụng mánh khóe.

Trước đó Hàn Sâm đưa ra màn đánh cược kia, là bởi vì hắn vừa có được thú hồn của Ngân Dực Giao Long.

Thú hồn của Ngân Dực Giao Long dị chủng cấp Vương: Lĩnh vực hình.

Hàn Sâm không biết có phải chỉ có thú hồn cấp Vương mới khả năng có lĩnh vực hình hay không, nhưng hiện giờ, Hàn Sâm cũng chỉ có một thú hồn lĩnh vực hình như vậy thôi.

Ngân Dực Giao Long là lĩnh vực hệ Thủy, nhưng hơi khác với lĩnh vực hệ Thủy của Bạch Dịch, lĩnh vực hệ Thủy của Ngân Dực Giao Long tên là "lĩnh vực Giao Long", rồng lấy nước làm hồn, Giao Long lấy biển làm phách, nếu sử dụng lĩnh vực Giao Long ở trong nước, sẽ hòa thành một thể với nước, trở thành một bộ phận của biển lớn.

Hàn Sâm đứng trên mặt biển, chẳng khác nào mượn sức từ nước của cả vùng biển lớn, tuy rằng loại sức mạnh này Hàn Sâm không tự kiểm soát được, nhưng nếu Cửu Đầu Điểu muốn làm người hắn lung lay, thì nhất định phải có sức mạnh làm dao động được cả biển lớn đã.

Giống như một cây gậy sắt lớn dễ dàng bị di chuyển, nhưng nếu hàn cây gậy sắt đó vào trên một con tàu sân bay, với sức người mà muốn làm cây gậy sắt đó di chuyển là chuyện gàn như không thể xảy ra.

Đương nhiên, cây gậy sắt lớn cũng không khống chế được con tàu sân bay, nhưng với Hàn Sâm thì như vậy cũng đã đủ rồi.

Có lĩnh vực Giao Long, cơ thể hắn trong biển lớn gần như là bất tử, Cửu Đầu Điểu cũng không làm gì được hắn.

Cửu Đầu Điểu liên tục phá vỡ hố đen, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể làm cơ thể Hàm Sâm di chuyển, sắc mặt hắn không khỏi thay đổi.

Đám người Hughes ở phía xa cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn, không biết rốt cuộc tại sao Hàn Sâm lại có thể làm được, sức mạnh của Cửu Đầu Điểu thế mà lại không làm hắn di chuyển được dù chỉ mảy may.

“Cửu Đầu Điểu, ngươi còn muốn tiếp tục ư?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

Cửu Đầu Điểu hừ lạnh, phất tay tách hố đen kia ra, hắn cũng đứng trên mặt biển, nhìn Hàn Sâm nói: “Đến đây đi, nếu ngươi có thể làm ta di chuyển nửa bước, coi như ta thua, nếu không thể làm cho ta di chuyển, lượt đánh tiếp theo sẽ đến phiên ta, hôm nay chúng ta nhất định phải phân ra thắng bại.”

“Vậy ta không khách sáo nữa nha.” Hàn Sâm dứt lời, đột nhiên triệu hồi ra hai cánh, vỗ mạnh cánh, lập tức trốn về phía xa.

Cửu Đầu Điểu lao đao, sau đó nhìn thấy Hàn Sâm đã sắp biến mất

khỏi tầm mắt của hắn, nhất thời giận tím mặt, phá tan không trung hóa thành ma điểu chín đầu, trong chớp mắt cũng đã đuổi tới phía sau Hàn Sâm, phẫn nộ quát: “Quả thực là làm mất mặt Tộc Hoàng Cực, ngay cả mặt mũi của Bạch Hoàng cha ngươi cũng không cần nữa phải không?”

“Ngươi thua rồi.” Hàn Sâm lại đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Cửu Đầu Điểu cười nói.

“Ngươi đang nói nhảm gì…” Cửu Đầu Điểu đột nhiên ngẩn ra, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, cuối cùng cũng hiểu rằng mình bị Hàn Sâm tính kế.

Hắn đuổi theo cũng thua, không đuổi theo cũng thua, sớm đã bị Hàn Sâm tính kế rồi.

Hết chương 2356.

Chương 2357. Trở về Hoàng Cực

Chuyện này thật ra không tính là âm mưu, mà là dương mưu.

Bởi vì Hàn Sâm để Cửu Đầu Điểu ra tay trước, trên thực tế Cửu Đầu Điểu quả thật có cơ hội thắng hắn, vì vậy hắn ta mới dám đồng ý đánh cược, nhưng bởi vì Hàn Sâm có lĩnh vực Giao Long, làm Cửu Đầu Điểu không bắt được cơ hội, ngay tại lúc hắn ta thu tay, thực tế cũng là lúc thất bại rồi.

“Bây giờ ta đi được rồi chứ?” Hàn Sâm cười vang nhìn Cửu Đầu Điểu nói.

“Cút, đừng để ta nhìn thấy ngươi thêm lần nào nữa.” Sắc mặt Cửu Đầu Điểu thay đổi liên hồi, sau đó oán hận mắng một câu, cũng không để ý tới phản ứng của Hàn Sâm, trực tiếp xé gió bay đi.

Hàn Sâm thấy hơi ngạc nhiên, hắn không ngờ Cửu Đầu Điểu lại tuân thủ lời hứa như vậy, nhưng cũng coi như là một chuyện tốt. Lĩnh vực Giao Long tuy rằng có thể mượn lực của nước, nhưng nếu cơ thể Hàn Sâm bị phong ấn vào quan tài trấn ma, mất đi sự liên kết với biển rộng, vẫn sẽ bị kéo vào ma vực như cũ mà thôi.

Trừ phi Hàn Sâm chấp nhận bại lộ thể Thần Linh siêu cấp, nếu không thật sự rất khó thắng được Cửu Đầu Điểu.

Không hề do dự, Hàn Sâm trực tiếp phi thân bay lên, cũng không chào hỏi gì với Hughes, đi thẳng về phía vịnh Bán Tinh. Nếu Kính phu nhân không rời đi, chắc là cũng ở đây, đám cường giả muốn cướp đoạt Nguồn Gốc Cổ

Thần bây giờ có quá nhiều, có Kính phu nhân ở bên, chắc là sẽ không có ai còn dám có ý đồ gì với Nguồn Gốc Cổ Thần nữa.

Tuy rằng lúc này Hàn Sâm có cơ hội chạy trốn, nhưng Bảo Nhi còn ở tộc Hoàng Cực, cho nên Hàn Sâm không thể chạy.

Hàn Sâm mới bay được vài trăm dặm, đột nhiên cảm thấy có tiếng sấm sét cuồn cuộn trên không trung, một pho tượng ma thần giống như người khổng lồ đứng trong đám mây, một bàn tay to đánh về phía hắn.

Bàn tay to chậm rãi trấn áp xuống, dường như khiến cả không gian đều bị đồn nén, ngay cả không khí cũng như đều cứng giống như tấm thép, người Hàn Sâm vậy mà đến cả không khí cũng khó xé rách được, đương nhiên cũng không di chuyển được cơ thể.

“Cường giả cấp Thần Hóa!” Lòng Hàn Sâm như chìm vào đáy cốc, hắn đang chuẩn bị muốn liều mạng, thì chợt thấy một đường ánh kiếm xé gió lao tới, trong phút chốc đâm xuyên qua bàn tay to kia.

“AI” Người khổng lồ trong đám mây kêu thảm thiết, thu bàn tay lại, ánh mắt giống như hai tia thần quang nhìn về phía xa, chỉ thấy một phu nhân xinh đẹp đoan trang đạp sóng đi tới, bên người đeo một thanh kiếm màu xanh.

“Kính phu nhân!” Hàn Sâm trong lòng vui vẻ.

Người khổng lồ giống như Thần Ma kia oán hận trừng mắt liếc Kính phu nhân, sau đó xoay người biến mất, rõ ràng là vô cùng kiêng dè Kính phu nhân, không muốn đối địch với nàng.

“Không ngờ rằng Cổ Thuỷ Thần lại chọn ngươi thật.” Kính phu nhân đi đến trước mặt Hàn Sâm, nhìn thoáng qua Nguồn Gốc Cổ Thần bị Hàn Sâm nắm trong tay, nói.

“Ngươi dẫn ta tới nơi này, không phải là vì nó sao?” Hàn Sâm nói.

“Tới thử vận may thôi, vốn dĩ cũng không trông chờ gì nhiều vào ngươi, thật sự không ngờ là ngươi lại thành công.” Kính phu nhân thản nhiên nói.

Hàn Sâm sờ mũi, nhìn biển lớn đỏ rực dưới chân.

Kính phu nhân dường như biết Hàn Sâm đang suy nghĩ đến điều gì, nàng vẫn dùng giọng điệu không mặn không nhạt nói: “Hạm đội của tộc Hoàng Cực đã sắp tới, sẽ tiếp nhận những tinh vực vùng lân cận đã trải qua lễ huyết tẩy của Cổ Thủy Thần nhanh thôi.”

Hàn Sâm lúc này mới biết, mục đích chính Kính phu nhân tới nơi này không phải vì Nguồn Gốc Cổ Thần, mục đích thật sự là vì một mảnh tinh vực được tắm máu sinh mệnh của Cổ Thuỷ Thần này.

Trải qua lần tẩy lễ mưa máu gió tanh này, tinh cầu sinh mệnh nguyên thủy ban đầu sẽ tiến vào thời đại Đại Tiến Hóa, rất nhiều tinh cầu vốn không có sinh mệnh cũng sẽ dần tạo ra sinh linh từ tinh huyết sinh mệnh của Cổ Thủy Thần.

Hơn nữa bởi vì thủy vực này hình thành lên từ máu của Cổ Thuỷ Thần, ẩn chứa sức sống vô cùng to lớn, chắc chắn sau này có thể sinh ra lượng lớn dị chủng đáng sợ, đây mới là thứ tộc Hoàng Cực cần nhất. So sánh như vậy thì Nguồn Gốc Cổ Thần sẽ không còn quá quan trọng nữa, cùng lắm là dùng để bồi dưỡng một cao thủ hệ Thủy mà thôi, giá trị đương nhiên không thể so sánh với mảnh tinh vực này.

Lúc Hàn Sâm đi theo Kính phu nhân quay lại trên chiến hạm, thì nhìn thấy hạm đội của tộc Hoàng Cực đang chia thành từng hàng tiến vào chiếm đóng tinh cầu phụ cận.

Huyết Kỳ Lân cũng ở trên chiến hạm, điều khiến Hàn Sâm thấy hơi giật mình chính là, nó thế mà lại ngoan ngoãn chờ ở trong phòng, không bày ra bản tính hung ác như trong tưởng tượng của Hàn Sâm.

Lúc Huyết Kỳ Lân nhìn thấy Kính phu nhân, rõ ràng hơi lộ ra sự sợ hãi và địch ý.

Hàn Sâm đại khái cũng đoán được, sau khi hắn bị Cổ Thuỷ Thần chuyển qua đảo nhỏ, Huyết Kỳ Lân chắc chắn sẽ không nghe theo mệnh lệnh của Kính phu nhân, chắc là Kính phu nhân đã sử dụng thủ đoạn gì đó, mới làm cho Huyết Kỳ Lân ngoan ngoãn quay lại trên chiến hạm.

“Tâm cơ và thủ đoạn của nữ nhân này đều rất lợi hại, nhưng không biết rốt cuộc nàng có ý đồ gì, vì sao lại không báo cáo chuyện ta giả mạo Bạch Dịch lên phía trên chứ?” Hàn Sâm vuốt ve chiếc nhẫn nơi ngón út, trong lòng âm thầm cân nhắc: “Khả năng lớn nhất chính là có liên quan tới chiếc nhẫn này, nhưng nàng lại không ép buộc ta phải giao nhẫn ra, vậy rốt cuộc là tại sao đây?” Trong phút chốc không nghĩ ra được gì, Hàn Sâm chỉ đành tạm gác qua một bên, hắn lấy miếng ngọc Ngân Dực Giao Long kia ra, nuốt luôn vào trong bụng luyện hóa.

“Gen Công Tước +1… Gen Công Tước +1..” Âm thanh báo Gen Công Tước gia tăng không ngừng vang lên trong đầu Hàn Sâm, thế mà lại tăng thêm tròn mười điểm Gen Công Tước, tương đương với một lần luyện hóa mười khối gen dị chủng cấp Công Tước.

“Nếu kiếm thêm được mấy khối gen dị chủng cấp Vương nữa, thì Gen Vật Ngữ của ta chẳng cần lo không thăng cấp được.” Hàn Sâm vừa mừng vừa lo.

Kính phu nhân không dừng lại ở mảnh tinh vực này quá lâu, nhiệm vụ chính của nàng là phải dọn sạch một vài chướng ngại ẩn hình, chứ không phải chịu trách nhiệm chiếm lĩnh và xây dựng tinh cầu, trước khi hạm đội chiếm lĩnh nơi này, nhiệm vụ của cũng đã hoàn thành.

Hàn Sâm biết bên cạnh Kính phu nhân chắc chắn có rất nhiều cường giả, nhưng không xuất hiện bên người nàng mà thôi.

Mảnh tinh vực quan trọng như vậy, không biết sau lưng phải trả giá bằng máu và sinh mạng của bao nhiêu sinh linh, cuối cùng mới chiếm lĩnh thành công được.

Ít nhất bộ tộc Cố Thần sẽ không dễ dàng từ bỏ nơi này, tộc Hoàng Cực cũng không thể chiếm cứ một khu vực tốt như vậy mà không phải trả chút giá nào.

Sau khi về tới nước Đế Hoàng, Hàn Sâm bèn mang theo Huyết Kỳ Lân quay về Thuỷ Vực Tinh, Kính phu nhân cũng không giữ hắn lại, hơn nữa cũng không nói gì, cũng không có người đến tìm Hàn Sâm gây phiền toái.

Càng như vậy, lại càng khiến lòng Hàn Sâm cảm thấy hơi bất an, hắn không đoán ra được rốt cuộc Kính phu nhân có ý đồ gì, và nàng làm như vậy rốt cuộc có lợi ích gì.

“Cùng lắm thì mang theo Bảo Nhi quay về Tí Hộ Sở, ta cũng không tin nàng làm gì được ta.” Hàn Sâm thầm hạ quyết tâm trong lòng, bắt đầu tính toán nên làm thế nào để mang Bảo Nhi về từ chỗ Lam Hải Tâm.

Không đợi Hàn Sâm đi tìm Lam Hải Tâm, Lam Hải Tâm đã tìm tới cửa, sắc mặt nhìn có vẻ không được tốt.

“Bạch Dịch, ngươi có phải đã quên mất cái gì rồi không?” Lam Hải Tâm đi vào trong hoa viên, ánh mắt lạnh như băng nhìn Hàn Sâm nói, nàng không nói thẳng là có chuyện gì, cũng là vì trong lòng có hơi nghỉ ngờ tính chân thực của Hàn Sâm.

“Mùng chín tháng trước, ta nhớ rõ, nhưng Kính phu nhân nhất quyết kéo ta đi làm việc, ta cũng đâu có cách nào.” Hàn Sâm thuận miệng nói, thầm nghĩ trong lòng: “May mà có tiểu gián điệp Bảo Nhi mật báo.”

“Ngươi nhớ rõ là tốt rồi, bây giờ đã để lỡ thời gian, chúng ta lại phải đợi thêm hai tháng nữa, hai tháng này tốt nhất ngươi thành thật một chút, đừng lại phiền toái nào cho ta nữa.” Lam Hải Tâm nói xong xoay người rời đi, giống như liếc mắt nhìn Hàn Sâm thêm một cái cũng lười.

Hết chương 2357.

Chương 2358. Săn bắt dị chủng dưới đáy biển

Vì không rõ rốt cuộc Kính phu nhân muốn làm gì, Hàn Sâm cũng không dám có hành động gì lớn, nên bèn đi tìm kiếm dị chủng cấp Công Tước trong khu vực biển của Thủy Vực Tinh, chuẩn bị bổ sung Gen Công Tước cho bản thân.

Cuối cùng cũng khiến hắn tìm được mấy con dị chủng Công Tước, sau khi giết chết thì chiếm luôn gen dị chủng của chúng, một khối gen dị chủng chỉ có thể tăng được một điểm Gen Công Tước, mà tốc độ tăng lại rất chậm, không sướng như trước kia khi luyện hóa một khối dị chủng cấp Vương tăng một mạch mười điểm luôn.

Không muốn có hành động gì quá lớn, Hàn Sâm chỉ đành kiềm chế tính tình, tiếp tục tìm kiếm dị chủng ở Thuỷ Vực Tinh.

"Đó là cái gì?" Hàn Sâm nhìn thấy phía xa xa đáy biển có một ngọn núi nhỏ đang dịch chuyển, tốc độ tuy rằng rất chậm, nhưng hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, ngọn núi nhỏ kia quả thật có di chuyển.

Cưỡi Huyết Kỳ Lân bay về phía núi nhỏ, chẳng mấy chốc Hàn Sâm đã được nhìn thấy rõ, thứ kia không phải là núi thật, mà là một con ốc biển rất lớn, vỏ của nó cao hơn trăm mét, có màu tro đen, trông giống như là một tòa núi nhỏ vậy.

Phần thân mềm màu trắng kéo dài phía dưới vỏ ốc đang chậm chạp bò trên cát.

Cảm nhận được sự tiếp cận của Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân, con ốc biển giống ngọn núi nhỏ ngay lập tức trở nên cảnh giác, trong lúc chân mềm lay động, ánh sáng màu xanh bắt đầu tản ra, tạo thành một lĩnh vực bao phủ trong phạm vi ngàn mét, bao vây Hàn Sâm và Huyết Kỳ trong đó.

Ngay tức khắc Huyết Kỳ Lân bị chọc giận, hơi thở chết chóc trên người bùng nổ, nhào về phía ốc biển.

Cũng không biết lĩnh vực của ốc biển có tác dụng gì, cũng không gây ra ảnh hưởng gì tới Huyết Kỳ Lân và Hàn Sâm, Huyết Kỳ Lân mang theo khí huyết sát bổ nhào thẳng vào người ốc biển.

Lớp thịt màu trắng của ốc biển co rụt lại, lập tức co rút lại vào trong vỏ, móng vuốt Huyết Kỳ Lân chụp vào phía trên vỏ ốc, nhưng chỉ để lại được một vết nhỏ.

Huyết Kỳ Lân rống giận rít gào, không ngừng vung nanh vuốt, muốn đánh nát vỏ ốc, nhưng mỗi lần đều chỉ tạo ra vài vết xước không sâu ở phía trên, mà những vết cào này không có gì to tác với vỏ ốc cao trăm mét.

"Dị chủng cấp Vương?" Hàn Sâm trong lòng vui vẻ, có chiếc vỏ cứng rắn như vậy, con ốc biển kia chắc chắn là dị chủng cấp Vương, nhưng xem dáng vẻ kinh hoảng của nó, chắc là dị chủng khá yếu trong cấp Vương, nhưng vỏ ốc trông có vẻ vô cùng cứng rắn.

Huyết Kỳ Lân lại cào vài cái, kết quả vết xước có thể tạo ra càng lúc càng mờ nhạt, làm Hàn Sâm thấy hơi nghi ngờ.

Rút ra Quỷ Nha đao, hung hăng chém một đao vào mặt trên vỏ ốc, cũng không có vết tích gì, còn thua cả Huyết Kỳ Lân.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, lại rút ra Định làm nó bị giật tê liệt, sau đó nhân cơ hội lật đổ người của nó, trực tiếp giết chết nó từ lỗ hổng phía dưới.

Nhưng lôi điện của Định Phách Lôi Thần Kích trên mặt vỏ chỉ nảy lên chứ không thể truyền đến phía trong vỏ ốc, sắc mặt Hàn Sâm hơi thay đổi: "Vỏ ốc của tên tiểu tử này đúng là quá cứng, nhưng lại hơi to một chút, nếu không đã có thể dùng để chế tác công cụ phòng thủ rồi."

Nhưng nghĩ lại thì, vỏ ốc lớn như vậy, chế tác công cụ phòng thủ thì không thực tế chút nào, nhưng có thể sử dụng nó để làm tài liệu xây dựng.

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân tạm thời cũng không có cách nào bắt được nó, loại lực nào cũng đã lôi ra thử một lần, lực công kích cực mạnh cũng chỉ có thể tạo ra mấy vết xước sâu vài tấc trên mặt vỏ của nó, hoàn toàn không làm ảnh hưởng gì tới ốc biển cả.

"Chúng ta lật nó lại đi" Hàn Sâm kêu một tiếng rồi hợp lực cùng Huyết Kỳ Lân, lật nhào ốc biển ra đất, sau đó phát hiện vỏ của nó lại đóng chặt hoàn toàn, phía dưới cũng không có chỗ hổng, bị một phiến đá có tính chất giống lớp vỏ chặn lại.

Vài vết xước Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân tạo ra trên mặt vỏ lúc đầu, trong phút chốc đã biến mất, thế là bọn hắn lại mất công hí hoáy lâu vậy.

“Không đúng, tên này cùng lắm cũng chỉ lĩnh vực nhị trọng, tam trọng thôi, sao vỏ ốc lại cứng như vậy? Ngay cả một chiêu dốc toàn lực của Huyết Kỳ Lân cũng chỉ tạo ra vết thương rất nông… Chẳng nhẽ là lĩnh vực của nó có vấn đề?” Hàn Sâm quan sát lĩnh vực lam quang ở xung quanh.

Đợi ở đây lâu như vậy, lĩnh vực lam quang cũng không gây ra thương tổn gì tới Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân, đây hiển nhiên không phải loại lĩnh vực mang tính chủ động công kích.

“Chẳng lẽ là lĩnh vực mang tính suy yếu?” Hàn Sâm ngẫm nghĩ, cảm thấy cũng không đúng lắm.

Nếu là lĩnh vực mang tính suy yếu, thì hắn phải cảm thấy sức mạnh của chính mình dần yếu đi mới đúng, nhưng bây giờ Hàn Sâm cũng không có cảm giác này, sức mạnh trong cơ thể hắn vô cùng dồi dào.

“Không phải loại hình làm suy yếu, vậy chắc là loại hình tự cường hóa bản thân? Là lam quang đã cường hóa độ cứng của vỏ ốc ư?” Hàn Sâm vuốt cằm trầm ngâm, nhưung cuối cùng vẫn phủ nhân phán đoán này.

Nếu là loại hình lĩnh vực tự cường hóa, ốc biển vốn chẳng cần phải phóng ra làm gì, cũng không cần phải tạo ra lĩnh vực lớn như vậy, phải biết rằng lĩnh vực càng lớn, sức mạnh lại càng phân tán, loại hình lĩnh vực tự cường hóa, chỉ cần bảo vệ chính mình là được rồi, sao nó lại ngu xuẩn đến mức lãng phí sức lực để phóng ra chứ?

“Không phải suy yếu cũng không phải tự cường hóa, vậy lĩnh vực này của nó rốt cuộc tác dụng gì chứ?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm ốc biển nghĩ thầm.

Huyết Kỳ Lân tính tình nóng nảy, bị hành động của ốc biển chọc giận, càng không ngừng cắn xé, nhưng cũng không có tác dụng gì, vết cào nó gây ra càng lúc càng mờ nhạt.

“Khoan đã… Sức mạnh của Huyết Kỳ Lân không hề yếu đi… Thậm chí bởi vì phãn nộ mà càng trở nên mạnh hơn, vậy thì tại sao vết cào của nó ngược lại trở nên nhạt đi?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vết cào trên vỏ ốc, một lúc lâu sau ánh mắt đột nhiên sáng lên: “Chẳng nhế năng

lực lĩnh vực của nó là…”

Hàn Sâm bơi tới gần chỗ vỏ ốc, thò tay vuốt ve vết cào trên vỏ ốc, đồng thời bảo Huyết Kỳ Lân ngừng công kích.

Chỉ chốc lát sau, vết cào này dần dần biến mất, tốc độ khôi phục có thể thấy được bằng mắt thường.

Ngay cả đỉnh Bán Thần như Huyết Kỳ Lân cũng không phá vỡ được chiếc vỏ của nó, độ cứng của vỏ ốc này đúng thật là có hơi khó tin.

Hàn Sâm cũng không cho rằng tất cả đều là công lao của vỏ ốc kia, vỏ của nó quả thật là cứng rắn, nhưng để có được hiệu quả thần kỳ như vậy, chủ yếu vẫn là do năng lực của lĩnh vực phát huy tác dụng.

Bởi vì không thể biết suy đoán của bản thân có đúng hay không, Hàn Sâm nghĩ một lúc, quyết định mang theo Huyết Kỳ Lân cùng nhau lui về phía xa, rời khỏi lĩnh vực lam quang của ốc biển.

Như thể cảm giác được sự di chuyển của đám Hàn Sâm, ốc biển càng mở rộng thêm lĩnh vực lam quang, nhưng cực hạn của nó cũng chỉ nằm trong khoảng hai ngàn mét, cuối cùng cũng không thể mở rộng thêm được nữa.

Sau khi Hàn Sâm thoát khỏi lĩnh vực của nó, mang theo Huyết Kỳ Lân tiếp tục đi xa, mãi cho đến nơi con ốc biển kia không còn cảm nhận được thì mới dừng lại, trốn ở phía sau một khối nham thạch lớn dưới đáy biển, triệu hồi ra kính Tử Đồng Thần Điệp, đứng ở phía xa xem con ốc biển kia.

Ốc biển đợi một hồi lâu, thời gian ước chừng qua nửa giờ đồng hồ, mới dần dần lộ ra thân thể, quan sát tình hình xung quanh một lúc, sau khi

không phát hiện Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân, nó mới thu lại lĩnh vực lam quang của mình.

Hàn Sâm thấy thế bèn triệu hồi Chú Ngữ ra, biến thành súng bắn tỉa nắm trong tay, nhắm ngay ốc biển ở phía xa.

“Pằng!” Không hề do dự, Hàn Sâm trực tiếp bóp cò súng, một viên đạn lập tức lao ra khỏi nòng súng, tách đôi dòng nước biển, lặng lx bay về phía vị

trí con ốc biển.

Hết chương 2358.

Chương 2359. Lĩnh vực quỷ dị

Viên đạn bình thường hoặc lực lượng trong nước sẽ gặp lực cản rất lớn, rất khó để thực hiện công kích từ xa, hơn nữa rất dễ bị ốc biển phát hiện.

Nhưng Hàn Sâm lại có được Hoàng thể Bản Nguyên Thủy, cộng thêm lĩnh vực Giao Long, dung hợp thành một với biển lớn của tinh cầu Thuỷ Vực, Chú Ngữ trên bề mặt cũng được tăng thêm lực lượng như thế. Không những không bị nước biển ngăn cản, ngược lại còn được cộng thêm lực lượng của nước biển, ở trong nước giống như u linh, lặng lẽ bắn về phía ốc biển.

Nhưng mục tiêu của Hàn Sâm không phải là phần thịt lộ ra của ốc biển, mà là vỏ ốc của nó.

Pằng!

Viên đạn bắn vào bề mặt của vỏ ốc biển, ngay tức khắc bắn xuyên qua

vỏ ốc tạo thành một lỗ thủng nhỏ, làm cho thân thể ốc biển run rẩy, nó

mau chóng thi triển lĩnh vực lam quang, phần thịt cũng rụt lại vào trong vỏ ốc.

“Quả nhiên là thế!” Hàn Sâm mừng thầm, hắn quan sát cẩn thận lỗ thủng, thấy lỗ thủng có chất dịch màu trắng chảy ra, tuy rằng rất ít nhưng có thể chứng minh được rằng vỏ ốc quả thật đã bị bắn thủng, làm bị thương phần thịt ở trong.

Bây giờ Hàn Sâm có thể xác định, vỏ ốc trước đây cứng cáp như vậy, là do năng lực của lĩnh vực lam quang, không có liên quan đến cấu tạo của vỏ ốc.

Lực lượng mà Hàn Sâm dùng để bắn phát này kém Huyết Kỳ Lân rất nhiều, ngay cả như vậy vẫn bắn thủng được vỏ ốc, móng vuốt của Huyết Kỳ Lân lại chỉ để lại được vài vết nhạt nhòa trên bề mặt vỏ, rõ ràng là tác dụng của lĩnh vực lam quang kia.

Hàn Sâm mặt không đổi sắc, dùng súng bắn tỉa nhắm ngay ốc biển, lại bắn liên tục thêm vài phát đạn, bắn vào bên trong lĩnh vực lam quang, đập vào trên vỏ ốc.

Nhưng những viên đạn này không có viên nào bắn thủng được vỏ ốc, chúng đều chỉ để lại những vết đạn mờ nhạt ngoài mặt vỏ mà thôi.

“Khi viên đạn xuyên qua lĩnh vực lam quang, tốc độ và lực lượng hẳn là đều không giảm xuống, nhưng tại sao lúc bắn vào vỏ ốc, lại không có lực phá hoại như ban đầu?” Hàn Sâm hứng thú nhìn con ốc biển kia.

Chỉ trong chốc lát, lỗ thủng bị đạn bắn lúc trước đã hồi phục như ban đầu, không để lại chút dấu vết nào, có thể thấy được năng lực hồi phục của dị chủng ốc biển khá mạnh.

“Chẳng trách Bạch Dịch chừa lại một con dị chủng Vương Giả không giết, thì ra không phải hắn không muốn giết, mà là không giết được!” Hàn Sâm nở nụ cười.

Bạch Dịch không giết được, bây giờ đương nhiên là hời cho Hàn Sâm rồi, Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân ẩn núp ở xa, chuẩn bị giết con ốc biển dị chủng cấp Vương này.

Bây giờ Hàn Sâm chỉ đoán được đại khái, còn chưa nghĩ ra cách phá giải lĩnh vực lam quang, cho nên hắn định ẩn núp ở chỗ này, đợi con ốc biển kia thả lỏng cảnh giác lần nữa.

Nhưng bởi vì có vết xe đổ đợt nấy, ốc biển một mực không chịu lộ đầu, sau vài tiếng, rốt cuộc lại lộ phần thịt ra khỏi vỏ ốc một lần nữa.

Chỉ có điều lần này nó không thu hồi lĩnh vực lam quang, mà mở rộng lĩnh vực lam quang, bò về phía sâu trong biển.

Vốn dĩ cho rằng con này rất chậm chạp, nhưng khi nó chạy thật, quả thực giống y như con thỏ vậy, chỉ thấy một ngọn núi nhỏ nhanh nhẹn bay về phía đáy biển, mang theo từng đợt gợn sóng, rất nhiều xoáy nước hình thành ở phía sau nó.

Hàn Sâm mở ra kính Tử Đồng Thần Điệp, đi theo phía sau nó, đợi thời khắc nó thả lỏng cảnh giác.

Trải qua một lần chịu thiệt ốc biển cực kì thận trọng, vẫn luôn bò rất nhanh, không hề có dấu hiệu sẽ thu hồi lĩnh vực Vương Giả.

Hàn Sâm cũng không gấp gáp, vẫn đi theo phía sau nó, dù sao nó to như thế, muốn trốn cũng không dễ.

Huống hồ Hàn Sâm bây giờ có lĩnh vực hệ Thủy kép trong người, muốn ở trong nước thoát khỏi sự theo dõi của hắn, đây không phải là chuyện dễ dàng, ít nhất Hàn Sâm tràn đầy tự tin với năng lực trong nước của bản thân.

Nhưng Hàn Sâm lại nhanh chóng phát hiện được rằng hắn đã tự tin quá sớm, khi ốc biển băng qua dãy núi ở đáy biển thì biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Sâm nhìn nó bò tới phía sau của ngọn núi ở đáy biển, một lúc sau cũng không đi ra, còn tưởng là nó dừng ở đó nghỉ ngơi, hoặc nơi đó vốn là nơi sinh sống của nó, nhưng sau khi đi qua xem, lại phát hiện sau ngọn núi không có bóng dáng của con ốc biển cấp Vương kia.

“Kì lạ, nó chạy đi đâu rồi?” Hàn Sâm quan sát xung quanh, không phát hiện dấu vết của ốc biển để lại.

Nơi này là chỗ giao nhau của hai ngọn núi, không có đường nào khác để đi, ốc biển có cái đầu to như thế, nếu bò đi ra chắc chắn sẽ bị Hàn Sâm nhìn thấy, cho nên trước đó Hàn Sâm mới yên tâm ở bên ngoài đợi.

Nhưng bây giờ chỗ này không có gì cả, ốc biển giống như trong hư không biến mất vậy.

“Ngươi tưởng như vậy có thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta, ngươi thật sự quá ngây thơ rồi.” Hàn Sâm mở ra kính Thân Đồng và Động Huyền Khí Tràng, vừa quan sát những hạt mà ốc biển lưu lại, vừa nhớ lại sự nối liền của những dãy núi đá đó.

Hàn Sâm rất nhanh phát hiện ra được, chỗ vách núi ở rãnh biển, có một cái lỗ to cỡ bằng nắm tay, hạt khí tức của ốc biển lưu lại biến mất không thấy ở ngay chỗ đó.

“Con ốc biển kia còn có thể thay đổi kích thước cơ thể? Trước đó tại sao nó không dùng năng lực này?” Hàn Sâm tức khắc hiểu ra, hắn thế mà lại bị một con ốc biển chơi một cú.

“Huyết Kỳ Lân, mau vào trong xem nó đang làm gì, trước đừng rút dây động rừng.” Hàn Sâm không am hiểu thuật co rút cơ thể, Huyết Kỳ Lân lại là chuyên gia ở phương diện này, cơ thể của nó có thể biến to biến nhỏ.

Huyết Kỳ Lân hét lên một tiếng, cơ thể run lên, máu thịt xương cốt co lại, trong chớp mắt biến nhỏ, liên tục run lên vài cái, nó biến thành một con thú màu đỏ nhỏ như một món đồ chơi, đi vào trong cái lỗ kia.

Hàn Sâm đợi ở bên ngoài, mắt đánh giá xung quanh, phát hiện rãnh biển ở đây cũng thật thú vị.

Từ sau khi hắn xem qua những bí thuật Huyền Môn mà Bạch tiên sinh để lại, cũng học được một ít thuật pháp kỳ dị, nhưng đều là những chiêu trò rất vặt vãnh, những thứ thâm sâu gì đó hắn chắc chắn không phát hiện được, song những thứ lộ rõ mồn một thì hắn vẫn có thể nhìn ra.

Dấy núi ở đáy biển này cực kì đặc biệt, những ngọn núi cách nhau không xa, chân núi lúc nối tiếp lúc không, hơn nữa núi ở nơi đây đều là núi lửa hình vòng cung, đỉnh núi đều một cái hố hình tròn trũng xuống.

Từ phía trên nhìn xuống, dãy núi này giống như một vòng tròn nối tiếp nhau, chín ngọn núi xếp hàng nối đuôi nhau, Hàn Sâm nhớ rõ trong bí thuật Huyền Môn, loại địa hình này gọi là Cửu Cung Liên Hoàn.

Loại địa hình này nếu ở trong Liên Minh, thật sự là chỗ không ai dám ở, đây là nơi đại hung, có thể nói là người nào ở thì người đó xui xẻo.

Nhưng loại lí luận này cũng chưa chắc đã áp dụng ở đại vũ trụ gen, Bạch tiên sinh đã từng nói, bí thuật Huyền Môn ở trong đại vũ trụ gen vẫn còn cần cải tiến nhiều chỗ, mức độ phù hợp với đại vũ trụ gen cũng không phải là rất cao, chính hắn cũng đang tìm tòi.

Hàn Sâm đang quan sát lực lượng của thế núi, lại đột nhiên nhìn thấy một bóng trắng từ giữa đỉnh núi bơi qua đây, đó là một con cá chình điện dài bằng mười mấy con bình thường cộng lại, trong lúc bơi, vảy cá trắng như tuyết xẹt lên tia điện rất nhỏ, trông cực kì xinh đẹp.

“Lại là một con dị chủng cấp Vương nữa?” Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, cảm thấy chuyện này có hơi không bình thường.

Hết chương 2359.

Chương 2360. Săn giết dị chủng cấp Vương

Theo như Hàn Sâm biết, Bạch Dịch đã sớm vơ vét sạch sẽ tinh cầu Thuỷ Vực, ngay cả Lam Hải Tâm cũng đã lười mang người ra đây săn giết dị chủng, nhưng bây giờ Hàn Sâm lại liên tiếp đụng phải hai con dị chủng cấp Vương, hơn nữa còn là ở cùng một nơi, hiển nhiên trong này rất có vấn đề.

Rút Định Phách Lôi Thần Kích ra, Hàn Sâm trực tiếp xông về phía Đại Điện Man cấp Vương kia.

Mặc kệ nó có vấn đề gì, dù sao bây giờ toàn bộ tinh cầu Thuỷ Vực đều là của hắn, Hàn Sâm định giết trước lại nói sau, có gen cấp Vương có thể lấy, là chuyện tốt với hắn.

Hoàng thể Bản Nguyên Thủy phát động, lĩnh vực hệ Thủy kép mở ra toàn bộ, Hàn Sâm giống như Du Long trong nước xông về phía Đại Điện Man, phía trên thanh Định Phách Lôi Thần Kích ở trong tay hắn loé lên lôi điện ngân sắc đáng sợ, phát ra âm thanh tanh tách.

Từng đợt gợn sóng quấn lên người Đại Điện Man, tạo ra tác dụng trói buộc với thân thể nó, khiến tốc độ bơi của nó chậm xuống một cách rõ ràng, giống như đã rơi vào trong vũng lầy.

Ngay vào lúc Hàn Sâm mừng thầm trong lòng, lại đột nhiên nhìn thấy

trên người Đại Điện Man lôi quang bùng nổ, hoá thành một lĩnh vực lôi điện khủng bố, trùng khít với lĩnh vực của Hàn Sâm, lôi điện chằng chịt đánh thẳng vào người Hàn Sâm, trong bỗng chốc đã giật cho lông tóc cả người Hàn Sâm dựng đứng lên, thân thể cũng không ngừng run rẩy.

Rầm!

Người Hàn Sâm cháy đen giống như than cốc bị bắn bay ra ngoài, trượt ra rất xa ở dưới đáy biển rồi mới dừng lại, hắn cảm thấy ngay cả đầu lưỡi cũng đang tê dại.

“Lĩnh vực dạng thuần công kích đáng sợ quá, còn có hiệu quả gây tê của điện lôi, ít nhất là lĩnh vực cấp Vương lục trọng, con Đại Điện Man này không dễ đối phó đâu!” Hàn Sâm vừa mới đứng vững gót chân đã nhìn thấy con Đại Điện Man kia nổi giận đùng đùng xông về phía bên hắn, lĩnh vực lôi điện bao trùm xuống, đồng thời trong miệng nó còn phun ra một loạt chuỗi lôi điện.

Hàn Sâm vội vàng sử dụng thuật Thuỷ Độn, né tránh lĩnh vực lôi điện và những chuỗi lôi điện kia, may mà hắn có lĩnh vực hệ Thủy kép, tốc độ ở trong nước còn nhanh hơn con Đại Điện Man kia, nếu không lại bị điện giật mấy cái, cho dù thân thể chống đỡ được, mùi vị đó cũng không dễ chịu.

Sau khi bỏ lại Đại Điện Man, Hàn Sâm triệu hồi ra súng đôi Chú Ngữ, liên tục bắn con Đại Điện Man kia, nó không phải là con ốc biển kia, nên Hàn Sâm cũng không quá cố ky.

Viên đạn bắn vào lĩnh vực lôi điện đã chịu ảnh hưởng rất lớn, lại bị lôi điện trong miệng Đại Điện Man đánh cho một cái, phần lớn viên đạn đều bị điện giật nổ tung ra.

Nhưng vẫn có một vài phát đã bắn trúng vảy của Đại Điện Man, trong chớp mắt nhìn thấy phía trên vảy xuất hiện một vài quang phù, đó chính là Thuật Ô Quy mà Hàn Sâm tự tạo ra.

Rất nhanh, Thuật Ô Quy đã phát huy hiệu quả, sau khi lại trúng mấy phát súng nữa, tốc độ của Đại Điện Man càng ngày càng chậm, nhưng sức mạnh lôi điện trên người nó vẫn là hung mãnh như thế, nơi có lĩnh vực lôi điện bao trùm, Hàn Sâm cũng không dám tuỳ tiện xông vào.

Rầm!

Chú Ngữ hoá thành súng bắn tỉa, bắn một phát về phía Đại Điện Man, xé rách vảy của nó ra thành một vết thương, lực Tuyệt Nha màu tím trong phút chốc lan tràn ở phía trên miệng vết thương.

Sức mạnh của bản thân Hàn Sâm chưa đạt tới cấp Vương, Hoàng thể Bản Nguyên Thuỷ cũng chỉ có lĩnh vực nhất trọng, giết chết một con dị chủng cấp Vương có lĩnh vực lục trọng không hề đơn giản như vậy.

May mà Điện Man đã trúng Thuật Ô Quy, có làm thế nào cũng không đuổi kịp Hàn Sâm, bị Hàn Sâm dẫn đi dạo một lượt ở đáy biển, thỉnh thoảng bắn một phát súng vào nó, lực Tuyệt Nha xé vết thương ra càng ngày càng lớn, cùng với sự xói mòn của Vương huyết, sức mạnh lĩnh vực của Điện Man cũng dần dần suy yếu.

“Săn giết dị chủng cấp Vương Điện Cù, phát hiện gen dị chủng.”

Hàn Sâm nhìn thi thể con Đại Man Điện kia chìm xuống đáy biển, trong đầu cũng vang lên âm thanh săn giết.

“Đáng tiếc không thu được thú hồn, có lẽ thú hồn hệ Điện sẽ có uy lực rất mạnh mẽ nhỉ?” Hàn Sâm bơi đến bên cạnh thi thể của Điện Man, moi gen dị chủng của nó ra.

Sau đó triệu hồi Huyễn Ảnh Nữ Vương Phong ra, để nó ăn thi thể của Đại Điện Man ở đây.

Huyễn Ảnh Nữ Vương Phong còn chưa được nuôi lớn, bản thân Hàn Sâm đã tấn thăng cấp Công Tước, mặc dù đã không còn tác dụng lớn, nhưng bình thường nếu như có máu thịt, vẫn sẽ cho nó ăn một ít, dù sao ném đi cũng là lãng phí.

Huyễn Ảnh Nữ Vương Phong ngồi xổm ở trên mặt đất gặm thức ăn, Hàn Sâm lại nuốt điện cốt gen dị chủng đó xuống, trực tiếp sử dụng thuật Thôn Phệ luyện hoá nó.

Rất nhanh Hàn Sâm đã cảm thấy trong cơ thể xuất hiện cảm giác tê tê, dường như tất cả tế bào đều đã bị điện giật, bản thân không chịu khống chế trở nên run rẩy.

"Gen Công Tước +1… Gen Công Tước +1…"

Sau khi Hàn Sâm hoàn toàn nuốt chửng luyện hoá lôi cốt, Gen Công Tước đã lên đến tám mươi tư điểm, cách trị số tuyệt đối một trăm điểm đã rất gần rồi.

"Lại giết hai con dị chủng cấp Vương nữa, có lẽ sẽ có thể đạt đến trị số tuyệt đối, đến lúc đó sẽ trực tiếp mở được khoá gen thứ nhất của Vật ngữ gen." Khi Hàn Sâm đang âm thầm dự tính, lại nghe thấy một tiếng ầm ầm.

Miệng hang nhỏ dưới vách núi kia đã nổ ra một mảnh lớn, chỉ thấy thân thể của Huyết Kỳ Lân từ bên trong xông ra ngoài, hơn nữa nhanh chóng bành chướng hoá thành kích cỡ bình thường.

Trong miệng Huyết Kỳ Lân toàn là máu tươi phun trào, phía trên vảy ở thân thể cũng có rất nhiều vết thương, thoạt nhìn tình huống vô cùng không tốt.

Bịch!

Huyết Kỳ Lân vừa mới xông đến trước mặt Hàn Sâm, đã trực tiếp ngã xuống trong phù sa ở đáy biển, vùng vẫy hai cái nhưng không đứng lên được.

Vết thương trên chân nó rất nhiều, có một chân đã gãy thành chín mươi độ, máu tươi chảy ra trong viết thương đều là một loại máu đục màu đen.

Sau khi máu đục rời khỏi thân thể của Huyết Kỳ Lân, lại hoá thành từng con trùng nhỏ màu đen, dính ở trên người Huyết Kỳ Lân, gặm nhấm vết thương và vảy của Huyết Kỳ Lân.

Một con thú hung tàn thô bạo như Huyết Kỳ Lân lại bị cắn cho kêu thảm không ngừng.

Hàn Sâm thầm giật mình, Huyết Kỳ Lân là dị chủng Bán Bộ Thần Hoá đỉnh cấp, vậy mà lại bị thương thành như vậy, hiển nhiên không phải là con ốc biển kia có thể làm được.

Máu chảy ra trong thân thể của Huyết Kỳ Lân thế nhưng lại hoá thành trùng, đây rốt cuộc là sức mạnh thế nào, ngay cả Hàn Sâm tạm thời cũng không thể nào phán đoán được.

Hàn Sâm nắm lấy Định Phách Lôi Thần Kích, trực tiếp đâm ở chỗ miệng vết thương của Huyết Kỳ Lân, những con trùng màu đen kia bị điện giật loạn kêu chít chít, từng con rơi xuống từ trên miệng vết thương.

Nhưng mà sau khi con trùng bị loại bỏ, máu chảy ra vẫn như cũ sẽ hoá thành trùng màu đen, cứ tiếp tục như vậy, huyết khí cả người Huyết Kỳ Lân sợ rằng đều phải chảy sạch.

Hàn Sâm cẩn thận nhìn những con trùng to cỡ hạt vừng kia, lúc này mới phát hiện đó vậy mà lại là từng con ốc biển màu đen.

Hàn Sâm vận chuyển kính Tử Đồng Thần Điệp, trong chớp mắt đã nhìn rõ tình huống trong cơ thể của Huyết Kỳ Lân, trong máu thịt toàn thân nó đều đã có một lượng lớn ốc biển nhỏ màu đen kí sinh, chỉ chít lít nhít không biết có bao nhiêu, Hàn Sâm nhìn mà nổi hết da gà, e rằng chẳng mất bao lâu nữa, thân thể của Huyết Kỳ Lân sẽ bị những con ốc biển nhỏ kí sinh này gặm thành một đống xương.

Hàn Sâm đang suy nghĩ phải làm sao để cứu Huyết Kỳ Lân, lại thấy nơi vách đá sụp đổ có một thứ chui ra, thân thể nhanh chóng bành chướng, điều

bất ngờ chính là con ốc biển lớn cấp Vương kia.

Không đợi Hàn Sâm phản ứng lại, chỉ thấy trong hang đó lại có một con ốc biển chui ra ngoài, có điều con ốc biển này đủ mọi màu sắc vô cùng xinh đẹp, vỏ ốc trong suốt giống như thuỷ tinh, phối hợp với máu sắc đẹp đẽ, thoạt nhìn vô cùng khiến người yêu thích.

Nhưng mà Hàn Sâm nhìn thấy con ốc biển đẹp đế kia, lại là vẻ mặt chợt biến.

Hết chương 2360.

Chương 2361. Ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ

Chỉ liếc nhìn một cái Hàn Sâm đã chắc chắn, đó là một con sinh vật Thần Hoá, cấp bậc chắc chắn là hơn hẳn con ốc biển lớn giống thạch sơn màu đen kia.

Hàn Sâm vác Huyết Kỳ Lân lên quay người muốn chạy, nhưng mà đã không kịp nữa rồi, hải vực xung quanh đã bị lĩnh vực màu sắc rực rỡ bao trùm lấy.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy thân thể giống như bị keo dính ở trên mặt đất, cả ngừoi không nhúc nhích được, từng sợi xích Trật Tự màu sắc rực rỡ đan chéo lung tung vào nhau chuyển động trong không gian.

“Đáng chết, sao nơi này lại có sinh vật Thần Hoá? Thật đúng là gặp quỷ rồi” Hàn Sâm không hề do dự chút nào, trực tiếp mở ra thể Thần Linh siêu cấp.

Thân thể trong nháy mắt hoá thành hư vô quang ảnh trong suốt, những xích trật tự màu sắc rực rỡ vốn dĩ đang khoá lấy Hàn Sâm kia nhất thời đã mất đi mục tiêu.

Phản ứng đầu tiên của Hàn Sâm không phải là quay người tấn công, mà là vác Huyết Kỳ Lân bay đi với tốc độ nhanh nhất, cho dù là Thần Hoá có sức mạnh yếu nhất thì cũng không phải là đối tượng mà Hàn Sâm của bây giờ có thể chống lại được.

Mặc dù ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ hoàn toàn không sánh được với cường giả đáng sợ giống như Cổ Thuỷ Thần kia, nhưng cũng không phải là đối tượng mà bây giờ Hàn Sâm chống lại được.

Nếu như thân thể Hàn Sâm thật sự thăng tới cấp Vương Giả, có lẽ còn có thể đọ sức một hai với nó, nhưng bây giờ bản thân hắn vẫn chỉ là một Công Tước, chỉ dựa vào một vài ngoại lực tô điểm bề ngoài, chiến đấu một trận với Bán Bộ Thần Hoá thì còn tạm được, chứ chiến đấu với sinh vật Thần Hoá thật sự thì có khác gì tìm chết cả.

Bán Bộ Thần Hoá nói trắng ra vẫn là Vương Giả, mà Thần Hoá đó là Thần Hoá, hai cấp bậc khác nhau một trời một vực.

Ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ thấy Hàn Sâm thế mà lại có thể qua lại như thường trong xích Trật Tự của nó, dường như nó có hơi kinh ngạc, lưu ly quang thải trên người chợt loé, những xích Trật Tự kia hoá thành một bình lưu ly bày màu, trực tiếp vây hàn Sâm ở bên trong bình.

Sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp được Hàn Sâm vận chuyển đến cực hạn, sức mạnh quỷ dị kia rót vào thân thể của Huyết Kỳ Lân, khiến thân thể của Huyết Kỳ Lân cũng giống như Hàn Sâm, đều hoá thành trạng thái Thần Linh hư vô.

Hàn Sâm vác Huyết Kỳ Lân đụng thẳng vào bình thủy tinh bảy màu, đi xuyên qua bình thủy tinh bảy màu giống như quỷ hồn, bình thủy tinh bảy màu cũng không thể ngăn cản được thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm.

Nhưng mà thời gian duy trì của thể Thần Linh siêu cấp vốn dĩ có hạn, Hàn Sâm lại mang theo Huyết Kỳ Lân cùng nhau chạy trốn, hao hụt càng thêm lớn hơn, sau khi xông ra khỏi bình thủy tinh bảy màu, Hàn Sâm toàn lực chạy trốn về phía lúc đến.

Ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ lại thong dong điềm tĩnh đuổi theo, bình thủy tinh bảy màu ngưng thành từ từng sợi xích Trật Tự không ngừng bao trùm về phía Hàn Sâm, ban đầu Hàn Sâm còn có thể xông qua, nhưng mà không qua bao lâu thân thể của hắn đã có hơi không chống đỡ nổi sự hao hụt của thể Thần Linh siêu cấp nữa, mỗi một lần xuyên qua bình thủy tinh bảy màu, đều sẽ khiến sức lực của Hàn Sâm bị tiêu hao nghiêm trọng.

Khi Hàn Sâm lại lần nữa đụng về phía bình thủy tinh bảy màu, cảm giác giống như đã đụng ở trong chất lỏng sền sệt, thật không dễ dàng mới vùng vẫy xông qua được.

Hàn Sâm biết đây là tín hiệu thể Thần Linh siêu cấp đã sắp không thể chống đỡ được nữa, nếu như cứ tiếp tục như vậy, một khi thể Thần Linh siêu cấp hoàn toàn sụp đổ, với sức mạnh của bản thân hắn là hoàn toàn không thể xông phá bình thủy tinh mà xích Trật Tự tạo thành.

"Làm sao đây? Chỉ có thể trốn về Tí Hộ Sở thôi sao? Ta có thể trốn về Tí Hộ Sở, nhưng mà như vậy, Huyết Kỳ Lân sẽ chết chắc rồi…" Trong lòng Hàn Sâm suy nghĩ rối bời, từ đầu đến cuối không nghĩ được một cách nào.

Tốc độ của dị chủng cấp Thần Hoá cũng không phải là hắn có thể tránh thoát, Hàn Sâm đã dùng hết toàn lực, thế nhưng ở trước mặt sức mạnh và tốc độ tuyệt đối, tất cả đều không có tác dụng gì.

Nếu như không phải thể Thần Linh siêu cấp có đặc tính vạn pháp bất xâm thì Hàn Sâm vừa gặp mặt đã bị vây chết rồi.

Hàn Sâm lòng nóng như lửa đốt, bản thân hắn làm sao cũng có thể chạy trốn được, nhưng mà Huyết Kỳ Lân lại phải làm sao đây? Trên người Huyết Kỳ Lân được Hàn Sâm vác vẫn còn chảy máu không ngừng, may mà sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp rót vào thể lực của nó, dường như có thể tiêu diệt những con ốc biển nhỏ màu đen kí sinh kia khiến Huyết Kỳ Lân tốt hơn một chút.

Nhưng mà bây giờ khốn cảnh lớn nhất lại là hai con ốc biển lớn ở phía sau ấy, một con là cấp Vương có lĩnh vực thần kỳ, một con là dị chủng Thần Hoá chân chính, cho dù đã sử dụng thể Thần Linh siêu cấp mạnh nhất của hắn, vẫn là không cứu được cái mạng này của Huyết Kỳ Lân.

Trong thành Hải Đế, Bảo Nhi đang ăn cơm cùng với Lam Hải Tâm, món điểm tâm ngọt trong đĩa trước mặt đã bị nàng ăn một nửa, sắc mặt lại đột nhiên chợt biến, bỗng chốc nhảy xuống từ phía trên ghế.

"Bảo Nhi, ngươi sao thế?" Lam Hải Tâm nghi hoặc nhìn Bảo Nhi hỏi.

"Đau bụng, ta đi đến nhà vệ sinh một chút." Bảo Nhi nói, rồi tóm lấy Tiểu Hồng Điểu chạy ra phòng khác.

"Đứa trẻ này…" Lam Hải Tâm lắc đầu cười khẽ, vẻ mặt nuông chiều, nàng vô cùng yêu thích Bảo Nhi, gần đây đều để bảo Nhi ngủ cùng với nàng, gần như chăm sóc giống như chị em.

Bảo Nhi chạy đến trong hoa viên, duỗi ra một ngón tay đặt ở trong miệng cắn nát, nhỏ một giọt máu lên trên trán của Tiểu Hồng Điểu: "Tiểu Hồng Điểu, người cha ngốc nghếch đó gặp phiền phức rồi, máu của ta sẽ dẫn đường cho ngươi tìm được cha, mau đi cứu hắn."

Nói xong, Bảo Nhi đã ném Tiểu Hồng Điểu lên bầu trời, hai cánh của Tiểu Hồng Điểu duỗi ra, trong chớp mắt nó đã hoá thành một đường ánh hồng xông ra khỏi thành Hải Đế, chỉ là loé một cái đã biến mất không thấy nữa.

Hàn Sâm vẫn như cũ cực khổ chống đỡ, thân thể hoá thành Thần Linh siêu cấp lập lòe lúc sáng lúc tối, đã sắp không thể chịu đựng nổi nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ra trạng thái Thần Linh siêu cấp.

Người hắn lại đụng vào bình thủy tinh bảy màu, nhưng lại giống như đã đụng vào phía trên da trâu vô cùng co dãn, Hàn Sâm cắn răng liều mạng xông về phía trước, cố chen từ bên trong đó ra ngoài.

Nhưng mà thể Thần Linh siêu cấp lại không thể duy trì nổi nữa, trạng thái Thần Linh tắt ngúm, hắn lại lần nữa biến thành thân thể máu thịt của nhân loại.

Hàn Sâm đã từng thử sử dụng sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp tấn công con ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ này, nhưng lại không có tác dụng gì mấy.

Thể Thần Linh siêu cấp có khả năng gia trì rất cao với sức mạnh của Hàn Sâm, cũng có thể bỏ qua phòng ngự trực tiếp công kích vào chỗ hiểm, thế nhưng cho dù như vậy, muốn vượt qua hai đẳng cấp lớn để đánh trọng thương dị chủng Thần Hoá vẫn là không làm được.

Rầm!

Lại là một bình thủy tinh bảy màu bao trùm xuống, bao trùm cả Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân ở bên trong, Hàn Sâm đánh một quyền ở phía trên, Đế Văn trong nắm tay lưu chuyển, nhưng mà lại không thể làm tổn thương được bình thủy tinh bảy màu này một chút nào.

Liên tục đánh mấy quyền lên trên vách bình, chỉ nghe được tiếng nắm †ay vọng lại, xương nắm tay của Hàn Sâm đều đã sắp bị đụng vỡ, hai nắm tay máu chảy đầm đìa nhưng lại không thể đánh vỡ bình thủy tinh bảy màu.

Sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên đánh lên xích Trật Tự của bình thủy tinh bảy màu, trong chớp mắt đã bị chấn ngược trở lại, đừng nói xé đứt xích Trật Tự, đến cả sức mạnh khiến cho xích Trật Tự lay động vài cái cũng không có, chỉ làm nó hơi rung lên một cái mà thôi.

Huyết Kỳ Lân ngã ở trên mặt đất, tình huống vô cùng không tốt, nhưng vẫn phát ra tiếng gầm nhẹ hung dữ, nó vùng vẫy muốn bò dậy cùng †ấn công bình thủy tinh bảy màu với Hàn Sâm, nhưng mà vùng vẫy mấy lần cuối cùng lại ngã ở trên mặt đất, trong miệng còn trào ra một vũng máu tươi lớn.

Ốc biển hắc thạch bò và ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ cùng nhau bò, chúng nó bò chậm rì không hề gấp gáp, hai con ốc biển bò đến bên ngoài bình thủy tinh bảy màu, cách bình thủy tinh bảy màu quan sát Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân ở bên trong.

Con ốc biển hắc thạch kia thế mà lại lộ ra vẻ mặt cực kì nhân tính hoá, dường như vô cùng khinh miệt và khinh thường.

Ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ lại dùng hai con mắt giống như mộng ảo quan sát Hàn Sâm, ánh mắt nó chợt động, bình thủy tinh bảy màu nhất thời từ từ thu nhỏ, ép người của Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân dán sát vào nhau.

Hết chương 2361.

Chương 2362. Tiểu Hồng Điểu phát uy

Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân bị ép đến mặt cũng có hơi biến hình, Hàn Sâm đang do dự có cần mang theo Huyết Kỳ Lân truyền tống trở về Tí Hộ Sở thử không, cho dù bị sức mạnh của Tí Hộ Sở bài xích, cũng còn hơn bị cái bình này trực tiếp bóp thành thịt nát.

Ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ tỏ ra bình tĩnh, vẫn luôn khống chế bình thủy tinh đồn ép Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân, con ốc biển hắc thạch kia đứng ở bên ngoài cái bình nhìn chằm chằm đám người Hàn Sâm cười khẩy, thịt trắng dưới thân lay động, một mảng đồ vật đen nghìn nghịt tuôn ra, những thứ màu đen đó rõ ràng là những con ốc biển nhỏ màu đen trong máu Huyết Kỳ Lân kia.

Ốc biển nhỏ màu đen giống như thuỷ triều vây ở bên ngoài bình thủy tinh, chỉ chít lít nhít cũng không biết có bao nhiêu, nhìn từ xa xa giống như một đám mây đen ở trong nước biển.

Hàn Sâm rợn hết da gà, nếu như bị cái bình ép thành thịt vụn, thì e là chết cũng không yên ổn, thi thể sẽ bị những con ốc biển nhỏ kia ăn mất.

Ngay vào lúc Hàn Sâm cắn răng chuẩn bị muốn sử dụng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh truyền tống về Tí Hộ Sở, đột nhiên nhìn thấy một tia hồng quang yêu diễm ở đáy biển chỗ xa đang bay đến.

Sau nháy mắt, Hàn Sâm đã nhìn thấy ở đáy biển nơi xa có một con Hoả Điểu cả người bùng cháy Xích Diễm, giống như Hoả Phượng Hoàng bay đến, một mảnh hồng quang yêu dị kia chính là hoả diễm trên người nó.

Ốc biển hắc thạch và ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ cũng đều đã nhìn thấy con Hoả Phượng Hoàng đó, ốc biển hắc thạch nhất thời bị doạ liên tục

lùi về sau, thân thể bỗng chốc rút vào trong vỏ ốc, trên người nở rộ ra lĩnh vực lam quang.

Ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ lại dựng đứng thịt mềm lên, xích Trật Tự nhiều màu trên người đan chéo, hoá thành bình thuỷ tinh lớn bao †rùm lên người con Hoả Phượng Hoàng kia.

Rầm!

Trong nháy mắt Hoả Phượng Hoàng đã bị bao trùm vào trong bình thủy tinh, ốc biển màu đen lúc này mới lại thò đầu ra, nhìn thấy Hoả Phượng Hoàng bị vây lấy, hưng phấn nhảy lên.

Nhưng giây tiếp theo, chỉ nghe Hoả Phượng Hoàng phát ra một tiếng Phượng kêu, hoả diễm màu đỏ trên người nó tăng vọt, bình thủy tinh cứng rắn vô cùng vậy mà lại bị thiêu chảy thành dung nham dưới ngọn lửa đó, nhỏ xuống từng mảng lớn.

Hai cánh của Hoả Phượng Hoàng chợt rung, bình thủy tinh nhất thời tứ tán nứt ra, phía trên mảnh vỡ vẫn còn có lửa cháy hừng hực, cuối cùng đều bị hoả diễm làm tan chảy thành chất lỏng màu đỏ thắm.

Một loạt cụm hoả diễm cháy trong đáy biển trông có vẻ vô cùng yêu dị, rồi lại có một loại mỹ cảm rung động tâm linh.

Ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ thấy vậy, xích Trật Tự nhiều màu trên người càng múa may điên cuồng hơn, rồi chúng nó lại hoá thành một bình thủy tinh quỷ dị bao trùm về phía Hoả Phượng Hoàng.

Hai cánh của Hoả Phượng Hoàng chợt rung, trong miệng phun ra một ngọn lửa màu vàng đỏ, ngọn lửa đó trực tiếp xuyên thấu qua bình bình thủy tinh mà ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ ngưng tụ ra, bay về phía trên người nó.

Ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ bỗng trợn to hai mắt, toàn bộ sức mạnh đều ngưng tụ ở phía trên vỏ ốc thuỷ tinh rực rỡ của nó, thân thể lại nhanh chóng rụt vào.

Ngọn lửa màu vàng đỏ kia đụng vào vỏ ốc thuỷ tinh nhưng không thể đốt thủng vỏ ốc, chỉ đốt được những quang thải lưu động ở phía trên vỏ ốc thuỷ tinh, giống như ánh sáng bảy màu.

Hoả Phượng Hoàng liếc nhìn Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân một cái, phun ra một ngọn lửa, ngọn lửa đó chạm vào bình thủy tinh đang vây lấy bọn họ, chỉ trong chớp mắt đã làm tan chảy bình thủy tinh.

"Tiểu Hồng Điểu!" Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân thoát khỏi vây khốn, nhìn kĩ một cái thì đã nhận ra con Hoả Phượng Hoàng đó, trong lòng vừa mừng kinh ngạc vừa mừng rỡ: "Thi thể của Thái Dương Kim Ô và tổ chim quả nhiên không hề lãng phí, con Tiểu Hồng Điểu này quả là rất lợi hại."

Hai cánh của Tiểu Hồng Điểu đập, một vùng hoả diễm trùm lên người ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ kia, ngọn lửa vàng đỏ đáng sợ đó càng ngày càng cháy mạnh, bao trùm hết toàn bộ vỏ ốc vào bên trong ngọn lửa.

Cùng với ngọn lửa bốc lên, vỏ ốc thuỷ tinh rực rỡ màu sắc đều đã bị cháy thành màu vàng đỏ, quang thải phía trên càng ngày càng nhạt.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn qua, chỉ thấy ốc biển hắc thạch đang lặng lẽ muốn chạy, lập tức triệu hồi ra Chú Ngữ, hoá thành súng bắn tỉa, bắn một phát vào vỏ ốc của nó.

Bởi vì ốc biển hắc thạch sợ dẫn đến sự chú ý của Hoả Phượng Hoàng,

không dám sử dụng lĩnh vực, lui cũng rất chậm, lúc này bị viên đạn của Chú Ngữ bắn ở phía trên vỏ ốc, nhất thời bắn xuyên vỏ ốc, máu tươi từ

trong lỗ đạn phun ra tung toé.

Ốc biển hắc thạch chợt kêu thảm một tiếng, cũng không quan tâm nhiều như vậy nữa, mở ra lĩnh vực lam quang của nó, tăng nhanh tốc độ muốn trốn đi.

"Còn muốn chạy?" Hàn Sâm trực tiếp đuổi theo, lại bắn một phát về phía ốc biển hắc thạch.

Sau khi viên đạn đi qua lĩnh vực lam quang bắn ở trên người ốc biển hắc thạch, ấy thế mà lại có thể trực tiếp đâm xuyên vào trong lỗ đạn bắn ra lúc trước kia, lại một vùng máu bắn tung toé, máu tươi phun ra từ trong lỗ đạn giống như nước suối.

Năng lực khôi phục của ốc biển hắc thạch mạnh mẽ, nhưng mà lỗ đạn kia lại không hề có dấu hiệu lành lại, dường như lỗ đạn ấy vốn dĩ đã †ồn tại, hoàn toàn không thể lành lại được.

Đó là khả năng gia cố của lực lượng Vĩnh Hằng của Chú Ngữ, miệng vết thương bị gia cố không thể lành lại được nữa, đừng nói là ốc biển hắc thạch, cho dù là sinh vật Thần Hoá cũng chưa chắc có thể đánh vỡ Vĩnh Hằng gia cố.

Hàn Sâm nhanh chóng đến gần ốc biển hắc thạch, Chú Ngữ hoá thành súng đôi, không ngừng bắn về phía ốc biển hắc thạch, mỗi một phát đạn bắn vào ngay giữa lỗ đạn kia, bắn đến vương huyết của ốc biển hắc thạch bắn tung toé không ngừng.

Sau khi lĩnh vực lam quang kết hợp với vỏ ốc đã sinh ra hệ thống phòng ngự mạnh mẽ, nhưng máu thịt của ốc biển hắc thạch lại không hề có loại lực phòng ngự mạnh mẽ đó, lại thêm cả tốc độ của nó vốn chẳng nhanh, rất khó trốn khỏi viên đạn, không bao lâu trên người đã trúng rất nhiều phát súng, hơn nữa đều là bắn trúng cùng một chỗ.

Thân thể của ốc biển hắc thạch run rẩy, chân mềm nhanh chóng lay động, đám mây đen lớn tuôn ra từ phía dưới chân mềm của nó, đám mây đen đó chính là những con ốc biển nhỏ màu đen kia.

Đế Văn trên người Hàn Sâm loé sáng, những con ốc biển nhỏ màu đen kia muốn chui vào trong lỗ chân lông của Hàn Sâm, nhưng lại bị Đế Văn trực tiếp chấn nát.

Ốc biển hắc thạch trốn không thoát, đám ốc biển nhỏ màu đen phóng thích ra cũng không làm gì được Hàn Sâm, trên người không ngừng bị bắn trúng, vương huyết càng chảy càng nhiều, lực Tuyệt Nha màu tím không ngừng lan ra ở trong miệng vết thương đó, khiến vết thương của nó càng ngày càng nặng.

Ốc biển hắc thạch càng bò càng chậm, lĩnh vực lam quang cũng dần dần trở nên suy yếu, đợi lĩnh vực lam quang vừa thu về, súng đôi trong †ay Hàn Sâm mở ra hoả lực hết cỡ, trong chớp mắt bắn vỏ ốc của nó †an nát chia năm xẻ bảy.

Không có sức mạnh của lĩnh vực lam quang bảo vệ, thì vỏ ốc cũng không được tính là vô cùng cứng rắn.

"Giết chết dị chủng cấp Vương Bàn Sơn Hải Loa, thu được thú hồn Bàn Sơn Hải Loa, phát hiện gen dị chủng."

Hàn Sâm chợt thấy vui trong lòng, vội vàng đi xem Bàn Sơn Hải Loa là thú hồn loại hình gì.

Thú hồn dị chủng cấp Vương Bàn Sơn Hải Loa: Dạng lĩnh vực.

Hàn Sâm hơi sửng sốt, không ngờ rằng lại có được một thú hồn cấp Vương dạng lĩnh vực, cũng không biết là thú hồn dạng lĩnh vực trong cấp Vương khá nhiều, hay là do hắn may mắn.

Hàn Sâm triệu hồi thú hồn Bàn Sơn Hải Loa ra, muốn thử đây xem là lĩnh vực thế nào.

Một vùng lam quang từ trên người Hàn Sâm khuếch tán ra, thế nhưng lại giống y hệt lĩnh vực lam quang mà Bàn Sơn Hải Loa sử dụng, điều này khiến Hàn Sâm chợt thấy vui trong lòng.

Hắn còn đang định nghiên cứu sâu hơn về lĩnh vực lam quang này rốt cuộc có tác dụng gì, thì đột nhiên nghe thấy bên ốc biển thuỷ tinh rực

rỡ kia truyền đến tiếng kêu chít chít lạ thường, Hàn Sâm vội vàng quay đầu nhìn qua thì thấy con ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ đó đã sắp

bị hoả diễm của Tiểu Hồng Điểu thiêu chín, đang chạy trốn nhanh như phát điên.

Hết chương 2362.

Chương 2363. Lại được thú hồn

Dù là ốc biển thuỷ tinh màu sắc sặc sỡ có chạy thế nào thì hỏa diễm cháy ở trên vỏ ốc vẫn luôn không tắt, mặc nó giống như Phong Hoả Luân lăn lộn trong nước biển và phù sa, cũng khó dập tắt được hoả diễm.

“Tiểu Hồng Điểu, đỉnh đỉnh đỉnh.” Hàn Sâm trong lòng mừng rỡ như điên, mặc dù biết có lẽ Tiểu Hồng Điểu đã biến thành cường giả Thần Hoá, nhưng nó lại có thể ép dị chủng Thần Hoá giống mình đến loại trình độ này, cũng đủ để thấy được sự đáng sợ của nó.

Hơn nữa Tiểu Hồng Điểu cũng chỉ là vừa mới thăng cấp Thần Hoá không lâu, có lẽ vẫn còn không gian để hoàn thiện rất lớn, tương lai nói không chừng có thể phát triển thành một nhân vật đáng sợ giống như Cổ Thuỷ Thần.

Tiểu Hồng Điểu đắc ý phát ra một tiếng chim kêu, vỗ cánh đuổi theo ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ, Hàn Sâm cũng vội vàng đuổi theo, trong miệng còn kêu lên: “Để cho nó một hơi thở, một lần cuối cùng để †a đến!”

Đợi khi Hàn Sâm đuổi theo, con ốc biển thuỷ tỉnh màu sắc rực rỡ kia đã ngã ở đáy biển không động đậy nữa rồi, nước biển cuồn cuộn tàn vào trong vỏ ốc, máu thịt đều đã biến thành màu trắng đục, giống như ốc biển nướng.

“Có còn thở không?” Hàn Sâm rút Định Phách Lôi Thần Kích ra xông lên, đây là dị chủng Thần Hoá đấy, nói không chừng có cơ hội có được thú hồn Thần Hoá, mặc dù xác suất không cao, nhưng mà lỡ như có thú hồn, vậy thì lấy được hời lớn rồi.

Hoả diễm trên người Tiểu Hồng Điểu thu liễm, nó đáp ở trên bờ vai của Hàn Sâm, cái miệng nhỏ của nó hút một cái ở trên người ốc biển thuỷ †inh màu sắc rực rỡ, những hoả diễm màu vàng đỏ kia trong chớp mắt bị nó hút về trong bụng.

Định Phách Lôi Thần Kích của Hàn Sâm trực tiếp đâm về phía thịt ốc dường như đã nướng chín, thế nhưng cảm giác đâm xuống lại giống như

đao cùn cắt gân trâu, đâm thế nào cũng không đâm vào được.

Hàn Sâm tụ hội sức mạnh toàn thân liên tục đâm rất nhiều lần, nhưng lại vẫn luôn không thể đâm xuyên máu thịt.

Cùng với sinh cơ của ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ dần dần dập tắt, máu thịt của nó cũng dần dần tinh thể hoá, Hàn Sâm càng thêm không thể đâm được.

Hàn Sâm buồn bực trong lòng, món hời có sẵn ở ngay trước mắt, vậy mà hắn lại cũng không nhặt được.

Chẳng bao lâu, ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ đã hoàn toàn tinh thể hoá, mỗi một tấc trên dưới toàn thân nó đều là gen dị chủng, thoạt nhìn giống như là một tác phẩm nghệ thuật thuỷ tinh màu sắc rực rỡ.

“Thật đáng tiếc!” Ốc biển thuỷ tinh màu sắc rực rỡ đã chết hoàn toàn rồi, Hàn Sâm lại ngay cả da thịt của nó cũng không thể đâm thủng, chỉ là dùng Định Phách Lôi Thần Kích giật nó vài cái.

“Điện giật tốt xấu gì cũng tính là tổn thương nhỉ? Liệu lần giết chết cuối cùng có thể rơi ở trên người ta không nhỉ?” Ngay cả trong lòng Hàn Sâm cũng đều có hơi thấp thỏm không yên, dù sao dụ hoặc của thú hồn cấp Thần Hoá quả thực đã quá lớn.

“Giết chết dị chủng Thần Hoá Tinh Bích Thần Loa, phát hiện gen Thần

Hoá.

Trong nháy mắt Hàn Sâm cảm thấy bản thân đầu tiên là tiến vào thiên đường, sau đó lại mạnh mẽ rơi vào địa ngục, hắn đã lấy được phần giết chết, thế nhưng lại không có thú hồn Thần Hoá.

“Nói thế nào cũng đã lấy được gen Thần Hoá, đã là thu hoạch cực lớn rồi” Trên miệng Hàn Sâm nói như vậy, nhưng trong lòng lại vẫn là không tránh khỏi có hơi tiếc nuối.

Thi thể của Tinh Bích Thần Loa đã bị Hàn Sâm mang về Tí Hộ Sở, thứ đồ không còn sinh cơ, sẽ không bị Tí Hộ Sở bài xích, giống như thi thể của ấu

thể Thái Dương Kim Ô kia.

Ốc biển nhỏ màu đen ở bên trong cơ thể Huyết Kỳ Lân đều đã được loại bỏ, mặc dù thương thế rất nặng, nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng, với sức sống và năng lực khôi phục của nó, bồi bổ một chút thì chẳng qua bao lâu sẽ khỏi bệnh.

Máu thịt của Bàn Sơn Hải Loa và máu thịt của Điện Cù còn thừa lại đều để cho Huyết Kỳ Lần ăn bồi bổ thân thể. Hàn Sâm cắn răng, cũng đưa gen dị chủng của Bàn Sơn Hải Loa cho Huyết Kỳ Lân ăn, cố gắng hết sức bồi bổ khí huyết mất đi của nó.

Khi trở về thành Hải Đế thì đã là hai ngày sau, vết thương trên người Huyết Kỳ Lân đã không nhìn ra nữa, có điều vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Huyết Kỳ Lân đầu tiên là bị Tinh Bích Thần Loa làm trọng thương, sau lại bị ốc biển nhỏ màu đen xâm nhập vào cơ thể, căn nguyên bị thương rất nặng, trừ phi có lượng lớn tài nguyên bồi bổ, bằng không muốn hoàn toàn khôi phục còn phải cần một khoảng thời gian.

Hai ngày này Hàn Sâm lại đi mấy vòng ở đáy biển, không phát hiện có dị chủng cấp Vương khác, cũng không biết tại sao nơi đó lại có hai con dị chủng cấp Vương, hơn nữa còn có một con Tinh Bích Hải Loa.

Hàn Sâm có ý muốn đi vào bên trong sơn động dò xét một chút, đáng tiếc hắn không am hiểu thuật co rút cơ thể, cái động đó càng đi vào bên trong càng nhỏ, cuối cùng sẽ nhỏ giống như mũi kim, Hàn Sâm đào một lúc lâu cũng không đào ra được gì, cuối cùng chỉ có thể bất lực từ bỏ.

“Vẫn là mang theo Huyết Kỳ Lân đi đến Đế Viên bồi bổ một chút trước đi” Hàn Sâm quyết định chủ ý lại đi đến Đế Viên.

Đương nhiên, lần này hắn không muốn đi trêu chọc Đế Thụ, chỉ muốn †ìm một con Đế Long ở dưới địa mạch, hấp thu một chút Đế Khí. Mục đích chủ yếu là để khiến Huyết Kỳ Lân hấp thu nhiều Đế Khí một chút, hy vọng có thể tăng nhanh sự khôi phục của thương thế.

Mặc dù lần này Hàn Sâm đã rất khiêm tốn, thế nhưng sau khi hắn tiến vào Đế Viên, vẫn là đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Thật không dễ dàng tìm được một con Đế Long rễ chủ, nhưng có người đã nhanh chân đến trước.

Hàn Sam nhìn kỹ, bỗng chốc khoé miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười: "Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, thế nhưng lại là Kiếm Tinh Hoàng Tử"

Hàn Sâm cũng không do dự, trực tiếp bay về phía Kiếm Tinh Hoàng Tử.

Kiếm Tinh Hoàng Tử và mấy ky sĩ ngồi ở phía trên con Đế Long rễ chủ kia, nhìn thấy Hàn Sâm bay đến, nhất thời sắc mặt chợt biến.

"Em trai tốt của ta, có lẽ ngươi đã từng học qua đạo lý tôn kính huynh trưởng rồi nhỉ? Con Đế Long rễ chủ này ta cần, còn không nhanh chóng lui đi." Hàn Sâm vừa đi về phía Đế Long rễ chủ vừa nói.

Vốn dĩ Kiếm Tinh Hoàng Tử vô cùng tức giận với chuyện Hàn Sâm được Kính phu nhân mang đi, lúc này nghe những lời như vậy của Hàn Sâm, càng thêm giận dữ, lạnh giọng nói: "Tôn kính huynh trưởng đương nhiên là nên làm, có điều cho dù ta nhường cho ngươi, sợ rằng ngươi cũng không giữ được, vậy thì nhường rồi có tác dụng gì chứ?"

Những Hoàng Tử Hoàng Nữ khác kia đều biết chuyện Hàn Sâm bị Kiếm Tinh Hoàng Tử tố giác, bị bắt đến Thiên Hình viện, với tính cách của Bạch Dịch tất nhiên sẽ không chịu để yên, bọn họ đều bày ra vẻ mặt xem kịch hay.

"Xem ra người làm anh như ta này thật đúng là nên dạy dỗ ngươi thật tốt rồi" Hàn Sâm cười lạnh một tiếng, ngưng tụ sức mạnh vào nắm đấm, một chiêu Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền đánh về phía đám người Kiếm Tinh Hoàng Tử đang ngồi ở phía trên đầu rồng kia.

"Bắt bọn họ lại!" Kiếm Tinh Hoàng Tử thấy hơi sợ hãi Huyết Kỳ Lân ở dưới trướng của Hàn Sâm, không dám tự mình đi lên ứng chiến, chỉ quát rẹt một tiếng.

Bốn ky sĩ phía sau hắn cùng xông ra, trong đó có hai người là Bán Bộ Thần Hoá.

Với thực lực và bản lĩnh của Kiếm Tỉnh Hoàng Tử, tự nhiên là không thể lại thu phục được một vị ky sĩ Bán Bộ Thần Hoá trong thời gian ngắn, nhưng hắn có được ky sĩ mạnh mẽ như vậy, nguyên do chủ yếu vân là nhờ phe thế lực của mẹ hắn.

Tình hình hiện giờ là trong bốn ky sĩ có hai vị xông qua, hai vị ky sĩ Bán Bộ Thần Hoá kia rõ ràng là xông về phía Huyết Kỳ Lân.

Nếu như là lúc bình thường, Hàn Sâm sẽ để Huyết Kỳ Lân ra tay chiến một trận, nhưng bây giờ thương thế của Huyết Kỳ Lân chưa khỏi, đương nhiên không thể lại để nó ra ngoài.

Hàn Sâm cười to nói: “Qua đây hết đi, hôm nay cứ để người làm anh như ta dạy dỗ ngươi cái gì mới là đạo Hoàng Cực vô địch.”

Nói xong, quyền thế của Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền cuốn toàn bộ bốn ky sĩ kia vào.

“Bạch Dịch hắn điên rồi à?” Một đám Hoàng tử, Hoàng nữ đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, Bạch Dịch là mặt hàng gì bọn họ rất rõ ràng.

Mặc dù hắn đã lĩnh hội Thuỷ Tổ Thạch Tượng, lại được Đế Văn bảo vệ, nhưng những thứ này lại không đề cao được đẳng cấp của hắn mấy, thực lực thật sự của hắn vẫn chỉ có lĩnh vực Vương Giả nhất trọng. Với thực lực đó của hắn thêm cả Hoàng Thể Bản Nguyên Thuỷ, nghênh chiến một vị ky sĩ Bán Bộ Thần Hoá còn có thể, nhưng bây giờ hắn lại muốn lấy một địch bốn, thì có hơi quá mức kiêu căng rồi.

Hết chương 2363.

Chương 2364. Quyền áp chế bốn ky sĩ

“Tự rước lấy nhục, bắt hắn lại cho ta.” Kiếm Tinh Hoàng Tử lạnh giọng nói.

“Bạch Dịch thật đúng là càng ngày càng ngạo mạn, chẳng qua chỉ là may mắn lĩnh hội được Thạch Tượng Thuỷ Tổ, lại may mắn có được Đế Văn bảo vệ mà thôi, vậy mà hắn lại cuồng vọng đến mức không biết bản thân là ai rồi.” Thập Cửu Hoàng Tử hừ lạnh nói.

Bạch Lăng Sương cũng ở gần đấy, cũng nhíu mày lại như bao ai khác, hành động này của Bạch Dịch quả thực có hơi quá mức cuồng vọng.

Vốn dĩ sau khi Hàn Sâm có được Đế Văn bảo vệ, Bạch Lăng Sương vẫn đang suy nghĩ liệu có cần thân cận với hắn một chút không, thậm chí có ý hướng kết thành liên minh.

Nhưng bây giờ tình huống của Bạch Dịch vừa mới có một chút khởi sắc, thì hắn lại cuồng vọng kiêu căng như vậy, tâm tư muốn lôi kéo Bạch Dịch đã nhạt đi mấy phần.

Không sợ đối thủ giống như Thần, chỉ sợ đồng đội giống như heo, tính cách nóng nảy cuồng vọng bốc đồng giống như Bạch Dịch này, sớm muộn gì cũng sẽ chọc ra phiền phức, trước đó Bạch Lăng Sương vẫn còn hơi do dự, bây giờ lại đã định từ bỏ rồi.

Hàn Sâm lại không quan tâm nhiều như vậy, hắn chỉ làm việc dựa theo tính cách của Bạch Dịch, nỗ lực đóng vai Bạch Dịch mà thôi.

Càng huống hồ hắn vốn đã ngứa mắt Kiếm Tinh Hoàng Tử, vừa hay mượn cơ hội dạy dỗ hắn một phen ra trò.

Lực nắm đấm của Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền tung về phía bốn vị ky sĩ, hai gã Bán Bộ Thần đành phải từ bỏ ý định xông về phía Huyết Kỳ Lân, ứng phó một quyền này của Hàn Sâm trước lại nói.

Nhưng bọn họ lại không dám giết chết Hàn Sâm thật, chỉ muốn đánh lui Hàn Sâm.

Sát sinh ở trong Đế Viên là đại tội, nhưng nếu như bọn họ chỉ là giết chết Huyết Kỳ Lân, có cậu của Kiếm Tinh Hoàng Tử - Thiên Hình viện trưởng ở đây, cùng lắm thì cũng chỉ bị nhốt một thời gian, chưa chắc sẽ mất đi tính mạng.

Nhưng nếu như giết chết Thập Lục Hoàng Tử Bạch Dịch này thật, vậy thì bọn họ chắc chắn sẽ phải chết.

Hàn Sâm lại không quan tâm nhiều như vậy, Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền được hắn vận dụng đến cực hạn, hơn nữa Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền này của hắn là Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền đã dung hợp với ý của chí nước, đây là thành quả cải tiến của Hàn Sâm sau khi hắn quan sát là phong thái chiến đấu kinh người của Cổ Thuỷ Thần.

Lúc này thi triển ra, thế quyền như sóng lớn động trời, hết làn sóng này đến làn sóng khác, làn sóng sau càng mạnh hơn làn sóng trước, hắn vậy mà lại mạnh mẽ có thể lấy một địch bốn, ép bốn ky sĩ đến rơi ở thế hạ phong.

Vốn dĩ hai ky sĩ cấp Bán Bộ Thần Hoá kia còn không dám ra tay toàn lực, sợ thật sự đánh chết vị Thập Lục Hoàng Tử này, thế nhưng sau mấy quyền, sắc mặt của bọn họ đều đã thay đổi.

Không chỉ có mỗi bốn vị ky sĩ kia, mà Kiếm Tinh Hoàng Tử, Bạch Lăng Sương, Thập Cửu Hoàng Tử v.v… Rất nhiều Hoàng Tử Hoàng Nữ đều là †ỏ ra kinh hãi.

Chỉ thấy Hàn Sâm như Đế Hoàng xưng hùng xưng bá ở trong vũ trụ tinh không, quyền thế dồi dào như biển trấn áp tinh không phía dưới, mạnh mẽ đánh bốn gã ky sĩ liên tục lui về phía sau, từng người phát ra âm thanh gào thét động trời, ánh sáng của đao kiếm súng quyền không ngừng bạo phát, nhưng lại vẫn khó mà đánh vỡ được sự áp chế của quyền thế của Hàn Sâm.

Dưới quyền thế như biển như rồng kia, cho dù là ky sĩ cấp Bán Bộ Thần Hoá cũng phải bị hãm sâu vào trong đó, giống như con thuyền lá cô độc trong biển dữ sóng lớn, không thể địch lại được với uy lực của trời đất.

“Lão Thập Lục vậy mà đã luyện Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền đến loại trình độ này?” Vẻ mặt của Thập Cửu Hoàng Tử tràn đầy không thể tin

được.

Bạch Lăng Sương cũng là tỏ ra kinh ngạc, nói đến uy lực của Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền, Hàn Sâm không tính là mạnh nhất, nhưng mà những Hoàng Tử Hoàng Nữ mạnh hơn hắn kia cũng đều là bát trọng, cửu trọng, thậm chí có cả cấp Bán Bộ Thần Hoá. Nhưng người có thể vận dụng phát huy Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền tạo ra uy năng như vậy giống như Hàn Sâm thì không có một ai cả, bây giờ cũng chỉ có một mình hắn làm được thôi.

Hơn nữa Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền mà Hàn Sâm đã luyện là cơ sở nhất, mà những Hoàng Tử Hoàng Nữ khác tu luyện đa phần đều là bản cải tiến sau khi trải qua cải tạo, giống như Hoàng Cực Chung Yên Quyền mà Bạch Vi đã luyện, uy lực mạnh mẽ hơn Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền cơ sở rất nhiều.

Bây giờ Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền mà Hàn Sâm sử dụng, bên trong ẩn chứa ý cảnh thuỷ, cũng coi như là bản thăng cấp của Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền rồi, hơn nữa bản thăng cấp này còn là do bản thân Hàn Sâm tạo ra, đây mới là nguyên nhân thấy kinh ngạc thật sự của Bạch Lăng Sương.

Có thể cải tạo Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền thành quyền pháp độc quyền của mình, tài nghệ và năng lực như vậy sao lại có thể chỉ là một tên đơn thuần đầu óc đơn giản được.

Bạch Lăng Sương nhìn Hàn Sâm giống như Hoàng Đế trấn áp bốn vị ky sĩ ở không trung, đáy mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Kiếm Tinh Hoàng tử thì nhìn càng nghiến răng nghiến lợi, dù hắn trẻ tuổi, nhưng dựa vào được lực lượng của gia tộc nhà mẹ hắn, nên trong đám Hoàng Tử Hoàng Nữ cũng được coi là người nổi trội.

Loại Hoàng Tử mang tiếng xấu giống như Bạch Dịch này, bây giờ vậy lại có thể trấn áp bốn vị ky sĩ với cái trình độ cấp Vương ấy, quả thực là khiến hắn khó mà chấp nhận được.

Nếu như là Bán Bộ Thần Hoá của tiểu tộc bình thường thì cũng thôi đi, Hoàng Tử tộc Hoàng Cực có thể trấn áp thì chẳng có gì lạ. Nhưng bốn gã ky sĩ kia của hắn đều là xuất thân từ thế lực lớn trong tộc Hoàng Cực, mặc dù hai tên Bán Bộ Thần Hoá không phải là người của tộc Hoàng Cực chính gốc, nhưng mà cũng có một phần huyết mạch Hoàng Cự, thực lực mạnh mẽ tới cho dù gặp phải Bán Bộ Thần Hoá bình thường của tộc Hoàng Cực cũng có thể đánh một trận, chưa chắc đã thua.

Thế nhưng bây giờ hai gã Bán Bộ Thần Hoá và hai Vương Giả có lĩnh vực cửu trọng chiến đấu một trận với Hàn Sâm, lại bị trấn áp đến không có lực phản kích, Kiếm Tinh Hoàng Tử tự biết bản thân không làm được tới loại trình độ như Hàn Sâm, điều này khiến lòng hắn giống như bị rắn cắn, khó chịu tới mức khuôn mặt đều vặn vẹo.

“Không ngờ rằng Thập Lục đệ lại có thực lực thế này, thật đúng là khiến người ta nhìn với cặp mắt khác.” Trên đỉnh đầu của một Đế Long nơi xa, có một nam tử mặc kim bào ngồi xếp bằng, thản nhiên nói.

Ở bên cạnh nam tử mặc kim bào ấy, còn có một người đàn ông mặc Thanh Giáp đang ngồi, gã đó hừ lạnh nói: “Liệu hắn có phải là lão Thập Lục hay không còn rất khó nói, Thái Tử hà tất phải gọi thân mật như vậy?”

“Lời này của tứ đệ sai rồi, nếu như Phụ Hoàng đã tha cho hắn, vậy hắn chắc chắn là Thập Lục đệ.” Thái Tử nói.

Tứ Hoàng Tử cười lạnh một tiếng: “Ta thấy chưa chắc, lão Thập Lục có đức tính gì, ngươi và ta đều rất rõ ràng, sao hắn lại có thể tài tình tới như vậy chứ? Chưa nói đến quyền pháp ý cảnh, chỉ thủ đoạn lấy một địch bốn, gom lại rồi xử lý từng tên, chơi đùa bốn tên ky sĩ trong lòng bàn tay kia, thì không phải là chuyện mà cái tên đầu óc thô bạo đơn giản như lão Thập Lục đó có thể dùng ra được.”

Thái Tử hơi híp hai mắt lại, nhìn Hàn Sâm đang ở trong đại chiến nói: “Ai biết được chứ, lòng người khó lường, có lẽ trước kia chúng ta đều đã nhìn nhầm Thập Lục đệ rồi.”

‘Tứ Hoàng Tử không nói gì nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm như thần như ma.

Rầm!

Hàn Sâm tung một quyền nện xuống, đánh vào người một ky sĩ cấp Bán Bộ Thần Hoá, Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền sau khi đã được chồng chất lên tầng tầng lớp lớp lâu như vậy, uy lực không biết đã được phóng đại bao nhiêu lần rồi. Cho dù là cường giả cấp Bán Bộ Thần Hoá cũng khó chống được một đòn, bị Hàn Sâm một quyền đánh vỡ áo giáp, xương ngực đều đã bị đánh lõm xuống, máu tươi từ trong miệng ky sĩ Bán Bộ Thần Hoá kia điên cuồng phun ra.

Không hề do dự, giây tiếp theo, cơ thể của Hàn Sâm đã sà xuống đỉnh đầu của gã ky sĩ đang rơi xuống kia, hắn lại nện một quyền, luồng sức mạnh đáng sợ giống như Tinh Hà treo ngược hoá thành thác nước Thiên Hà đánh xuống.

“Bạch Dịch… Ngươi dám giết ky sĩ của ta… Ta nhất định không chết không ngừng với ngươi…” Đôi mắt của Kiếm Tinh Hoàng Tử đỏ ngầu, nghiêm nghị thét lên.

“Không dám” Giọng nói hờ hững của Hàn Sâm truyền đến, nhưng Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền đáng sợ kia lại gần như cùng lúc đánh vào người ky sĩ Bán Bộ Thần Hoá kia.

Hết chương 2364.

Chương 2365. Gen Đế Khí

“Bạch Dịch…” Kiếm Tinh Hoàng Tử gầm lên giận dữ, gần như muốn cắn người.

Răng rắc!

Ăn một đòn của Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền, xương cốt kinh mạch toàn thân của ky sĩ Bán Bộ Thần Hoá kia đều đã bị đánh đứt từng khúc, cả người trong chớp mắt giống như một đống bùn nhão sụi lơ xuống.

Hàn Sâm một tay bắt lấy thân thể đã bị phế của ky sĩ Bán Bộ Thần Hoá, thấy người vẫn chưa chết, thì ném luôn về phía Kiếm Tinh Hoàng Tử.

“Như ngươi mong muốn, hắn vẫn còn sống.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Bạch Dịch, ta và ngươi không chết không ngừng!” Kiếm Tỉnh Hoàng Tử đỡ ky sĩ, rồi phát hiện hắn đã là một phế nhân, ngay cả gen dị chủng cũng đều đã bị Hàn Sâm đánh vỡ rồi, nhất thời vừa kinh ngạc vừa tức giận.

“Thật đúng là người tốt khó làm, ngươi kêu ta lưu lại mạng sống cho hắn, ta đã tha cho hắn rồi đó thôi, thế mà ngươi lại còn không hài lòng, khiến người làm anh như ta thấy rất khó xử đó có biết không.” Hàn Sâm nói, thân hình lại xông lên lần nữa.

Ba ky sĩ còn lại vừa sợ vừa giận, muốn chạy trốn nhưng lại phát hiện ở dưới tầng tầng Hoàng Cực Kinh Thiên giống như biển dữ sóng lớn kia, bọn họ căn bản không có cơ hội chạy thoát, một khi lui tránh sẽ bị quyền lực mênh mông tầng tầng lớp lớp kia đánh tan thân thể luôn.

Nhưng bọn họ không lui, Hàn Sâm lại xông đến, từng quả đấm một nện mạnh xuống, đầu tiên là hai Vương Giả lĩnh vực cửu trọng, tiếp theo lại là Bán Bộ Thần Hoá còn lại kia đầu bị Hàn Sâm đánh phế chỉ †rong mấy quyền, rồi hắn tiện tay ném cho Kiếm Tinh Hoàng Tử.

Rất nhiều Hoàng Tử Hoàng Nữ đều chợt thấy lạnh trong lòng, thủ đoạn ngang ngược không hề cố kị chút nào như vậy của Hàn Sâ đã khiến bọn họ không thể không suy xét lại thái độ khi đối mặt với Hàn Sâm Sau này.

Kiêm Tinh Hoàng Tử đã tức tới muốn cắn vỡ răng, nhưng cuối cùng lại không dám ra tay với Hàn Sâm, hắn trừng mắt nhìn Hàn Sâm đầy oán độc, mang theo bốn bị ky sĩ bị đánh phế quay người rời đi.

“Gì vậy nè, cái tên Kiếm Tinh kia cũng không có khí phách quá rồi, thế mà như vậy cũng nhịn được.” Thập Cửu Hoàng Tử bĩu môi nói.

“Nhưng cũng như vậy hắn mới đáng sợ, Kiếm Tinh kia cũng không hạng đơn giản.” Bạch Thương Lãng không biết đi đến từ lúc nào, thở dài nói: “Thế hệ này của chúng ta thật đúng là thế hệ có hy vọng nhất cũng bi kịch

nhất của tộc Hoàng Cực, quá nhiêu Hoàng Tử Hoàng Nữ xuất sắc, bây giờ lại thêm những tên giống như Thập Lục, Thập Thất, Kiếm Tinh, sau này đều sẽ không phải là người chủ nhân biết an phận."

"Càng loạn mới càng chơi vui, nếu không sẽ giống như một ao nước tù đọng, vậy thì nhàm chán quá." Thập Cửu Hoàng Tử nói.

Mọi người nhìn Hàn Sâm đi lên Đế Long rễ chủ, không ai đến gây sự nữa, ngay cả ky sĩ Bán Bộ Thần Hoá cũng đều bị trấn áp, Hoàng Tử Hoàng Nữ bình thường biết không phải là đối thủ của Hàn Sâm, Hoàng Tử Hoàng Nữ có năng lực trấn áp Hàn Sâm cũng không muốn ra tay vào lúc này.

Hàn Sâm mang theo Huyết Kỳ Lân ngồi ở đỉnh đầu của Đế Long rễ chủ, những Hoàng Tử Hoàng Nữ khác cũng lần lượt tản đi.

Đợi khoảng chừng mấy tiếng, thì thấy lá vàng loé sáng khắp trời, Đế Long rễ chủ gầm lên một tiếng rồi chui xuống địa mạch.

Khác với tiểu Đế Long Hàn Sâm từng gặp qua trước đó, con Đế Long rễ chủ này cực kì khoẻ, một mực chui xuống địa mạch, cách đám địa mạch kim sắc kia càng ngày càng gần.

Lúc trước khi Hàn Sâm theo Bạch Vi đến, địa mạch nhìn thấy giống như một vòng mặt trời màu vàng trong không trung, mà bây giờ địa mạch mà hắn nhìn thấy, bởi vì khoảng cách trở nên gần nên đã lớn đến không thể tưởng tượng.

Từng sợi Đế Khí màu vàng kim bay ra từ trong địa mạch, cách Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân cực kì gần, Hàn Sâm có thể bắt được mấy sợi Đế Khí này dễ dàng, dẫn nó vào trong cơ thể để luyện hoá.

Huyết Kỳ Lân cũng đang nuốt chửng Đế Khí một cách tham lam, trông nó có vẻ tinh thần hơn rất nhiều.

"Gen Công Tước +1."

Sau khi Hàn Sâm hấp thu hơn ba mươi sợi Đế khí, đột nhiên nghe được trong đầu vang lên âm thanh nhắc nhở.

Hàn Sâm thấy hơi sửng sốt, sau đó là cảm thấy mừng rỡ: “Hoá ra những Đế Khí này cũng là gen dị chủng sao?”

Lần trước hắn tới, bởi vì cách địa mạch quá xa, Đế Khí hấp thu được cũng có hạn, không thể ngưng tụ ra Gen Công Tước. Nhưng lúc này hắn lại hấp thu được một lượng Đế Khí lớn, cuối cùng cũng ngưng tụ ra gen.

Vốn dĩ Hàn Sâm cũng không có động lực quá lớn, lúc này lại là vội vàng hấp thu Đế Khí, sau khi hấp thu thêm được hơn năm mươi sợi Đế Khí nữa, quả nhiên lại nghe thấy âm thanh nhắc nhở Gen Công Tước tăng lên.

“Cứ như vậy thì ta không cần đi tìm kiếm dị chủng nữa, chỉ cần hấp thu Đế Khí là có thể thu được đủ Gen Công Tước rồi.” Hàn Sâm mừng rỡ trong lòng, bèn chiếm cứ con Đế Long rễ chủ này điên cuồng nuốt chửng Đế Khí.

Đế Long rễ chủ vẫn chưa rời khỏi địa mạch, Gen Công Tước của Hàn Sâm đã đạt đến giá trị tuyệt đối một trăm điểm, hắn hấp thu thêm không ít Đế Khí nữa, nhưng lại không thể khiến Gen Công Tước tăng thêm.

Hàn Sâm lựa chọn lấy một trăm điểm Gen Công Tước mở khoá gen thứ nhất của Vật ngữ gen.

Quá trình diễn ra vô cùng thuận lợi, giống y hệt thăng cấp Băng Cơ Ngọc Cốt lần trước, sau khi Vật ngữ gen mở ra khoá gen thứ nhất, không khác lắm với sinh vật của đại vũ trụ gen thăng cấp tinh thể.

Gen Công Tước một trăm điểm cứ biến mất như vậy, Hàn Sâm lại lần nữa hấp thu Đế khí, Gen Công Tước quả nhiên lại tăng lên lần nữa.

Đợi đến khi Đế Long rễ chủ kia rời khỏi địa mạch trở lại mặt đất, Hàn Sâm đã kiếm được sáu điểm Gen Công Tước.

“Thật đúng là đồ tốt mà!” Hàn Sâm mừng rỡ, thế nên hắn bá chiếm luôn con Đế Long rễ chủ này chẳng chịu đi đâu nữa, định dựa hơi Đế Khí để mở ra toàn bộ khoá gen của mấy loại thuật gen.

Ở nơi cực xa ở nước Đế Hoàng, một đỉnh núi nằm ở trong hư vô, nhìn †ừ xa giống như có một ngọn núi lớn hùng vĩ đặc biệt, nhưng mà nếu như thật

sự bay về phía đỉnh núi, lại phát hiện đỉnh núi đó là huyền ảo mơ hồ, dù cho có bay thế nào, nhưng vẫn không thể đến gần ngọn núi lớn đó.

Ngọn núi đó là Cực Sơn - Một trong tam đại kỳ sơn của nước Đế Hoàng, có vô số truyền thuyết đáng sợ, rất nhiều cường giả bởi vì thăm dò Cực Sơn mà ngã xuống, trong đó không thiếu Bán Bộ Thần Hoá thậm chí là cường giả cấp Thần Hoá.

Đến nay bí mật của Cực Sơn vẫn chưa được khám phá rõ ràng toàn bộ, phía trên Cực Sơn có rất nhiều nơi, cho dù là cường giả giống như Bạch Hoàng kia cũng không dám dễ dàng đặt chân đến.

Mà lúc này phía trên một con đường núi bên trái Cực Sơn, lại có một nam nhân như u linh đang từng bước đi về phía trước.

Mỗi một bước đi lên Cực Sơn của hắn, giống như có một luồng sức mạnh vô hình đè lên trên người hắn, khiến thân thể hắn nhạt thêm một phần, bây giờ mới chỉ là đi đến nửa lưng núi, thân thể đã nhạt đến trong suốt, gần như đã sắp biến mất.

Thế nhưng nam tử kia lại vẫn như cũ ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm đỉnh núi Cực Sơn, không dừng lại bước nào tiếp tục đi về phía trước đỉnh núi.

“Nửa núi nửa ngày nửa Vô Cực, một bước một mạng một cõi đời.” Khi nam nhân đó đi đến lưng chừng núi, chỉ thấy phía trên thạch bích của lưng chừng núi kia có một câu văn dùng máu khắc xuống như vậy.

Nam tử liếc mắt nhìn một cái, bèn tiếp tục đi về phía đỉnh núi, chưa từng để ý chút nào.

Tương truyền câu nói này là Thất Thế Tổ của tộc Hoàng Cực đã viết năm xưa, Thất Thế Tổ đến nơi này với ở cấp bậc Thần Hoá, lại không đi tiếp về phía trước nữa, sau khi để lại một câu nói như vậy đã quay người rời đi.

Từ đó về sau, hậu nhân tộc Hoàng Cực từ nơi này đi lên Cực Sơn, chỉ cần là người vượt qua nơi này đều mất mạng ở Cực Sơn, cho đến tận bây giờ chỉ có một ngoại lệ.

Người ngoại lệ đó chính là chủ của tộc Hoàng Cực thế hệ trước - Bảo Hoàng. Nhưng dù Bảo Hoàng đã vượt qua nơi này, cũng không chết đi, nhưng lại lặng thinh không nói gì về tất cả của Cực Sơn, chỉ nói nếu như con cháu đời sau may mắn từ nơi này leo lên đỉnh Cực Sơn mà không chết, nhất định có thể thành tựu thân vô thượng đứng đầu cùng thế hệ.

Hết chương 2365.

Chương 2366. Người phụ nữ trong đá

Trong bầu trời sao xa xôi, trong không gian dị chủng tựa như Địa Ngục, rất nhiều sinh vật đến từ các chủng tộc khác nhau, roi da của người giám sát rút ra đánh xuống, xung quanh đều là những công cụ khai thác nham thạch như cái xẻng, cái cạy, búa sắt nguyên thuỷ nhất được dùng trong Địa Ngục.

Những nham thạch đó đen như mực, không có một chút bóng loáng nào, ánh sáng chiếu lên bên trên đá đều tựa như bị hấp thụ.

Cường giả cấp Công Tước nắm lấy cái xẻng, gõ mạnh xuống, trên đá có đốm lửa bắn ra, nhưng cũng chỉ đập vỡ ra một vết nứt mà thôi.

Nơi nơi này, Công Tước Hầu Tước đều giống như làm khuân vác, mà những Tứ tước Bá tước đó đều chỉ có thể làm một số công việc vận chuyển đơn giản.

Đá được đào ra được vận chuyển tới bãi đá, được mài thành các loại vũ khí đá khác nhau.

Trong đó có một nam nhân vẻ mặt tẻ nhạt, cầm một cây bút vẽ vẽ viết viết lên mặt đá, để lại rất nhiều nét vẽ ở trên đó, giống như đang dự tính xem những vật liệu đá này nên điêu khắc thành hình dáng gì.

Những công nhân quý tộc phụ trách điêu khắc, mài đá đều đầy ngưỡng mộ mà nhìn nam nhân đó.

Ở trong Địa Ngục, quý tộc giống như chó, trừ phi là bản tộc của tộc Địa Ngục, những tộc khác đều là sống giống như nô lệ, cho dù là Cường giả cấp Vương bị bắt đến nơi này cũng là có số mạng làm khổ công.

Nhưng mà người đàn ông của Tinh tộc trông như có chút yếu đuối không ra gió, hơn nữa chỉ có tu vi Hầu Tước đó thế mà lại trong một khoảng thời gian vài tháng ngắn ngủi, nhận được sự xem trọng của tộc Địa Ngục, không những không cần phải làm những công việc cực khổ đó, mà còn có thể được hưởng rất nhiều tài nguyên, đến cả tộc Địa Ngục đó cũng đều nhìn hắn bằng ánh mắt khác.

“Ninh Nguyệt, ngươi làm rất khá, tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào mới có thể có hiệu suất cao hơn?” Địa Ngục Vương nheo mắt lại, nhìn nam nhân trẻ tuổi đi vào cung điện hỏi.

Nam nhân của Tinh tộc này khiến hắn có chút tò mò, một Hầu Tước ngoại tộc thế mà lại trong thời gian vài tháng ngắn ngủi được quý tộc Địa Ngục cấp dưới liên tục tiến cử, cuối cùng đã đi đến trước mặt của hắn, cho dù là cường giả cấp Vương cũng khó mà làm được tới trình độ này.

Địa Ngục Vương vốn dĩ cũng chỉ là tuỳ ý nghe thử ý kiến của hắn, sau đó sẽ tống hắn vào trong đám nô lệ một lần nữa, chỉ có tộc Địa Ngục mới là quan trọng nhất, những chủng tộc khác đều chỉ là nô bộc bị lợi dụng mà thôi.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, Ninh Nguyệt cứ cách một khoảng thời gian sẽ đề ra một số ý kiến, khiến cho hiệu quả công việc của bọn họ trở nên cao hơn, cũng càng có tính hợp lý hơn, giúp Địa Ngục Vương giảm bớt không ít thời gian và rắc rối.

Mỗi lần lúc Địa Ngục Vương muốn đưa Ninh Nguyệt trở về, Ninh Nguyệt sẽ có kế hoạch tốt hơn có thể thực hiện, khiến cho Địa Ngục Vương sau khi nghe xong kế hoạch của hắn vẫn là cảm thấy trước tiên nên để hắn ở lại hoàn thành kế hoạch đó.

Cứ như thế qua một đoạn thời gian, không chỉ là Địa Ngục Vương, gần như tộc Địa Ngục ở đây đều đã quen với sự tồn tại của Ninh Nguyệt.

“Máu… Máu… Có máu…” Bên trong bãi đá truyền tới một tiếng kêu sợ hãi.

Ninh Nguyệt nhíu mày nhìn qua, chỉ thấy một tảng đá lớn bị đập vỡ ra, trong vết nứt khe hở của tảng đá, thế mà lại chảy ra một chất lỏng đỏ thẫm, còn toả ra một mùi máu tanh.

Những nô lệ gần đó đều hoảng sợ chạy trốn, Ninh Nguyệt lại chỉ là ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào tảng đá lớn màu đen đó.

Đây đã không phải là lần đầu tiên xảy ra loại chuyện này, chỉ khoảng thời gian vài tháng Ninh Nguyệt tới đây, loại chuyện này đã xảy ra ba lần rồi.

Lần đầu tiên đào ra hòn đá màu đen chảy máu, bên trong có một con trùng máu đỏ khắp người lao ra ngoài, giết chết hơn ngàn nô lệ làm công và người giám sát, sau cùng Địa Ngục Vương đích thân ra tay mới giết chết được con trùng màu máu đó.

Lần thứ hai đào ra viên đá màu đen chảy máu, chỉ cần là nô lệ ở gần khu vực đó, đều bị nhiễm một loại chất độc đáng sợ, đau đớn cả mười mấy ngày, toàn thân đều hoá thành nước đậm đặc mà chết, người chết nhiều đến trên hàng ngàn.

Lần thứ ba đào ra tảng đá màu đen chảy máu, một thanh kiếm nhỏ màu xanh từ bên trong bay ra ngoài, trực tiếp đâm xuyên qua trán của Công Tước đào được tảng đá màu đen đó, trước khi phát ra tiếng kêu bay lên bầu trời rồi biến mất.

Đây là tảng đá màu đen chảy máu thứ tư Ninh Nguyệt nhìn thấy, bên trong vết nứt máu tươi đã ngừng chảy ra, giống như từng viên lệ châu màu máu từng giọt từng giọt chảy xuống.

Đột nhiên Ninh Nguyệt nhìn thấy bên trong vết nứt lại vươn ra một ngón tay, ngón tay đó long lanh như ngọc, tuyệt đẹp không nói thành lời, nhưng

màu đỏ máu trên móng tay lại khiến người ta lạnh lẽo tận đáy lòng, không thể tự chủ được mà run rẩy.

Một ngón… Hai ngón… Ba ngón…

Ngón tay trong vết nứt không ngừng trở nên nhiều hơn, sau khi mười ngón tay lấp đầy khe hở, chỉ thấy răng rắc một tiếng, tảng đá cứng khổng lồ màu đen bị mười ngón tay đó phá vỡ ra thành hai nửa.

Một người phụ nữ mặc áo giáp màu máu yêu dị từ bên trong đi ra, đôi mắt màu đỏ quét qua trên người của những sinh vật đang sợ hãi chạy trốn.

Đột nhiên người phụ nữ đó cử động, giống như một yêu ma đến từ Địa Ngục hoá thành một huyết ảnh lấp loé, móng tay màu đỏ như máu đó đi qua nơi nào, thì sẽ có rất nhiều sinh vật kêu thảm ngã xuống, máu tươi giống như nước suối phun ra, trong phút chốc không biết được có bao nhiêu sinh linh bị đôi tay đó xé toang ra.

Luồng khí tức đáng sợ ập tới, Địa Ngục Vương và rất nhiều Vương giả của tộc Địa Ngục đến nghênh chiến, một cuộc huyết chiến động trời ở trong không gian dị chủng Địa Ngục mở ra.

Máu… Khắp nơi đều là máu…

Máu của nô lệ, máu của tộc Địa Ngục, khắp nơi đều là thi thể nát vụn lộn xộn, cả một không gian dị chủng hầu như đã không còn nhìn thấy người sống nữa.

Nhưng mà chỉ là hầu như mà thôi, vẫn còn có hai sinh mạng phát ra sức sống.

Một người là người phụ nữ yêu dị mặc áo giáp màu máu đỏ, còn có một người là Địa Ngục Vương.

Tỉnh cảnh của người phụ nữ yêu dị rất không tốt, trong đôi mắt màu đỏ lấp lánh lộ ra tia hung ác đáng sợ, áo giáp màu đỏ trên người đã bị rách nhiều chỗ, bên trên còn cắm một mũi kiếm đã gẫy, trước ngực không biết là bị vũ

khí gì cắm xuyên ra tạo thành một lỗ máu, cả người đều đang chảy ra máu tươi, gần như đã không có cánh nào đứng dậy được.

Tình cảnh của Địa Ngục Vương cũng chẳng tốt đến đâu, một cái sừng đã bị đánh gấy, còn có một cái chân cũng đã rời bỏ cơ thể của hắn, bụng bị cắt ngang ra, ruột đều rơi ra ngoài.

Nhưng trên mặt của Địa Ngục Vương lại tràn đầy phẫn nộ lửa giận, cả tộc Địa Ngục trong không gian dị chủng đều đã bị người phụ nữ yêu dị này giết sạch, ngoài hắn vẫn còn sống, thì đến một người sống cũng đều không có.

“Ta sẽ khiến ngươi không được chết yên ổn!” Địa Ngục Vương mở miệng, nôn ra một ngụm máu lớn, trong máu tươi thế mà lại có một thanh kiếm nhỏ màu xanh.

Nếu như Ninh Nguyệt có thể nhìn thấy, nhất định sẽ nhận ra thanh kiếm màu xanh ấy, chính là lúc đào ra tảng đá màu đen chảy máu lần thứ ba, là thanh kiếm phá không mà ra đó.

Người phụ nữ yêu dị nhìn thấy thanh kiếm màu xanh đó, đôi mắt vốn dĩ hung ác có chút biến đổi, dường như có một tia sợ hãi.

“Ha!” Địa Ngục Vương bắt lấy thanh kiếm nhỏ màu xanh, gầm gừ lao về phía người phụ nữ yêu dị, thanh kiếm nhỏ màu xanh đâm tới đầu của nàng ta.

Người phụ nữ yêu dị một tay ngăn chặn lấy thanh kiếm nhỏ màu xanh, một tay khác nắm lấy trái tim của Địa Ngục Vương, thanh kiếm nhỏ màu xanh chặt đứt một cánh tay của người phụ nữ yêu dị, mà bàn tay của người phụ nữ cũng nắm lấy được trái tim của Địa Ngục Vương.

Leng keng!

Thanh kiếm nhỏ màu xanh rơi trên mặt đất, đôi mắt của Địa Ngục Vương chầm chậm rã rời, nhưng trong chớp mắt khi ngọn lửa sinh mạng sắp sửa dập tắt, Địa Ngục Vương lại như hồi quang phản chiếu bạo phát ra ánh sáng sinh mệnh rực rỡ cuối cùng, hai tay nắm chặt lấy cổ của người phụ nữ yêu dị.

Hết chương 2366.

Chương 2367. Lại đến Dạ Mị

Răng rắc! Lục quang vừa loé lên, đầu của Địa Ngục Vương bị chém đứt xuống.

Người phụ nữ yêu dị thấy hơi kinh ngạc, nhìn nam nhân gầy yếu trong †ay đang cầm thanh kiếm nhỏ màu xanh đó, nàng ta thế mà không có phát hiện nơi này vẫn còn có sinh vật sống.

Người phụ nữ yêu dị hơi hơi nheo mắt lại, nàng ta nhớ lại một lúc lâu, mới nhớ ra nam nhân này lúc mà nàng ta lao ra khỏi tảng đá màu đen đang ở trong bãi đá, vốn dĩ nên là một trong số những sinh vật bị nàng †a giết chết đầu tiên.

Nhưng mà lúc nàng ta đang suy nghĩ kỹ càng, lại không nhớ ra được cảnh tượng giết chết hắn, bởi vì hắn quá tầm thường, giống như lúc đó tiện tay vung ra một tia ánh sáng, sau đó đã không nhìn thấy hắn nữa.

“Ngươi vẫn chưa chết à?” Người phụ nữ yêu dị quan sát trên dưới nam nhân cầm thanh kiếm nhỏ trên mặt mang theo nụ cười này, không biết là bởi vì sao nhìn thấy nụ cười của hắn, người phụ nữ yêu dị thế lại muốn cười với hắn một cái từ tận đáy lòng, giống như bị nụ cười của hắn truyền nhiễm vậy.

Người phụ nữ yêu dị nhìn Ninh Nguyệt nói: “Ngươi rất khá, nếu như kí ước định với ta thì có thể mượn sức mạnh Thần Hoá của ta, giúp ngươi trực tiếp leo lên Thần hoá, từ nay về sau mọi việc đều thuận lợi, xưng bá vũ trụ vạn tộc.”

Ninh Nguyệt lại chỉ hơi cười không nói, từ từ đi đến trước mặt của người phụ nữ yêu dị.

“Ngươi không tin ta?” Người phụ nữ yêu dị nhìn khuôn mặt của Ninh Nguyệt, tuy rằng biết rõ rằng lúc này nên cảnh giác hắn, nhưng mà lại không nhịn được bị nụ cười của hắn cảm nhiễm, khó cư xử với hắn như với kẻ địch.

“Tin” Ninh Nguyệt nói rất chân thành.

Người phụ nữ yêu dị dần dần thở ra một hơi, không biết bởi vì sao lời của Ninh Nguyệt nói có loại sức mạnh khiến người khác tin tưởng, giống như chỉ cần hắn nói được, vậy nhất định chính là lời thật lòng từ tận trong tim.

Ngay lúc người phụ nữ yêu dị thở dài một hơi, mở miệng muốn nói gì đó, thanh kiếm nhỏ màu xanh trong tay của Ninh Nguyệt lại đã chém đứt đầu của nàng ta xuống.

Đầu của người phụ nữ yêu dị rơi ở bên cạnh, đôi mắt màu máu đến chết cũng nhìn chằm chằm Ninh Nguyệt như cũ, giống như không thể tin được.

Ninh Nguyệt khế than: “Ta tin ngươi có thể mang lại cho ta sức mạnh †o lớn. Nhưng mà người đó lại không phải là chỉ dựa vào ngoại lực là

thắng được, ta buộc phải tự mình từng bước từng bước đi lên, mới có thể đứng trước mặt hắn lần nữa.”

Ninh Nguyệt lau thanh kiếm nhỏ màu xanh đó, trong đầu hiện lên hình bóng của người đàn ông đó, trong mắt loé lên một tia cố chấp, trong chớp mắt lại khôi phục lại sự tĩnh lặng, hờ hững đi về hướng thi thể của người phụ nữ yêu dị và Địa Ngục Vương.

Hàn Sâm vẫn cứ chiếm giữ lấy Đế Long rễ chủ để hấp thu Đế Khí hơn một tháng một bước cũng không rời khỏi.

Huyết Kỳ Lân cùng hắn hấp thu nhiều Đế Khí như thế, vết thương trên người đã khỏi rồi, mà Hàn Sâm trong hơn một tháng này cũng kiếm được hơn năm trăm điểm gen Công Tước.

Nhưng mà vật ngữ gen tổng cộng chỉ có thể mở ra ba khoá gen, thì cũng không có cách nào mở tiếp nữa, gen Công Tước còn lại được Hàn Sâm

dùng để mở Băng Cơ Ngọc Cốt và Mạch Mệnh Thần Kinh.

Băng Cơ Ngọc Cốt cũng giống như thế, sau khi mở ra được ba khoá gen thì không có cách nào tiếp tục mở nữa.

“Mở khoá gen thứ nhất tương đương với Tinh Thể, mở khóa gen thứ hai tương đương với Thiên Thể, sau khi mở gen thứ ba chắc là đã vượt lên trên Thiên Thể, cảm giác giống như có chút không giống với Thiên Thể, nhưng lại nói không được rốt cuộc là không giống chỗ nào.” Hàn Sâm cẩn thận cảm nhận, cảm thấy sau khi mở ba khoá gen, trong đó hình như có chút ảo diệu.

Trong hơn một tháng này, một thu hoạch khác chính Động Huyền Kinh cuối cũng cũng đã đột phá được Công Tước, hình thành lên thể thuộc tính, chỉ là bởi vì không có gen Công Tước, tạm thời cũng không có cách giải khóa gen.

Mà vật ngữ gen sau khi đã mở ra ba khoá gen, vẫn khó luyện hoá hấp †hu những Đế Văn đó, giống như những Đế Văn đó đã hoà thành một thể với máu thịt của Hàn Sâm, không có cách nào tách rời ra nữa.

Hàn Sâm vẫn còn muốn tiếp tục ở lại trên Đế Viên, hấp thu Đế Khí nhiều hơn, mở ra hết ba khoá gen của Mạch Mệnh Thần Kinh và Động Huyền Kinh, đáng tiếc nguyện vọng tốt đẹp này bởi vì Bạch Lăng Sương đến mà đã sụp đổ hoàn toàn.

“Thập Lục đệ, có hứng thú đến Dạ Mị thành của ta ngồi một chút không?” Bạch Lăng Sương vẻ mặt vui cười nhìn Hàn Sâm nói.

“Dạ Mị thành ta đương nhiên muốn đi, đáng tiếc là túi đồ trống không không có vốn liếng để đi.” Hàn Sâm trong lòng thầm nói: “Người phụ nữ này tìm ta nhất định là không có chuyện tốt gì, không biết lại có chủ ý gì đây?”

“Tuyết Nhi và rượu ngon đều đã chuẩn bị hết rồi, hôm nay tỷ tỷ chiêu

đãi.” Bạch Lăng Sương cười vui vẻ nói. “Nếu đã như thế, vậy đệ đệ ta không khách khí nữa.” Hàn Sâm trong mắt lấp lánh vẻ tham lam.

Tuy rằng Hàn Sâm không hề muốn đi, nhưng mà Bạch Lăng Sương nếu như đã đến, khẳng định sẽ không tay không trở về, nếu như làm sao cũng đều phải đi, thì chẳng bằng sảng khoái một chút, tránh bị Bạch Lăng Sương nhìn ra sơ hở.

Bạch Dịch thèm muốn Tuyết Nhi đã lâu, nếu như vẫn không đi như thế này, cũng không phù hợp với tính cách của Bạch Dịch.

Trong gian phòng trên tầng trên cùng hào hoa nhất của thành Dạ Mị, Hàn Sâm ngồi tựa vào trên ghế sofa, một tay kéo Tuyết Nhi, một tay cầm lấy ly rượu, hài lòng nhìn Bạch Lăng Sương nói: "Thập tỷ, có lời gì ngươi cứ trực tiếp nói đi, tặng cho ta nhiều chỗ tốt như này, sẽ không chỉ là muốn ôn lại tình tỷ đệ đơn giản như thế thôi chứ?"

"Qua một thời gian nữa chính là ngày đại khảo của những Hoàng Tử Hoàng Nữ chúng ta, không biết Thập Lục đệ ngươi có dự định gì?" Bạch Lăng Sương cười hỏi.

Hàn Sâm hớp một ngụm rượu, cánh tay bóp một cái trên mông của Tuyết Nhi, hì hì nói: "Ta có thể có dự định gì chứ? Ta chẳng qua chỉ là một cấp Vương có lĩnh vực nhất trọng mà thôi, trong Hoàng Tử Hoàng Nữ không thiếu Bán Bộ Thần hoá, còn có Thần Hoá đỉnh cấp nữa, ta có dự định gì được chứ?"

Bạch Lăng Sương trong đáy mắt loé lên một tia chán ghét, trên mặt lại mang theo nụ cười: "Vậy cũng chưa hẳn, đại khảo chỉ là Phụ Hoàng thiết kế vì kiểm tra tiến độ tu hành của những Hoàng Tử Hoàng Nữ chúng ta, không hẳn nhất định phải lấy được hạng nhất, chỉ cần có thể có biểu hiện tốt ở trên đại khảo, Phụ Hoàng xem xong nhớ kỹ trong lòng, sẽ không thiếu phần thưởng."

Ngừng một chút, Bạch Lăng Sương lại nói tiếp: "Những ngày này, tiến bộ của Thập lục đệ ngươi ai ai cũng có thể nhìn thấy, nếu như trong lúc đại khảo lại có chút biểu hiện nữa, có lẽ nhất định có thể được Phụ Hoàng xem trọng, nhận được rất nhiều phần thưởng cũng là chuyện bình thường."

"Ta lại không dám nghĩ như thế" Hàn Sâm không hề để ý nói.

Bạch Lăng Sương nhìn Hàn Sâm một lúc, mới đoan trang nói: “Nếu như ngươi không có ý cạnh tranh thứ hạng, ta lại có một con đường tài lộ muốn chia sẻ với ngươi, không biết ngươi có đồng ý hay không?”

“Ta bây giờ cái gì cũng thiếu, thiếu nhất chính là một chữ tài, Thập tỷ mời nói.” Hàn Sâm lập tức lấy lại tinh thần, rất có hứng thú nhìn Bạch Lăng Sương nói.

Bạch Lăng Sương trên mặt liền lộ ra nụ cười: “Ngươi có lẽ nhớ trong đại khảo có một hạng mục là leo lên Hoá Cốt Sơn chứ? Hoá Cốt Sơn đó là nơi nguy hiểm trùng trùng với những Hoàng Tử Hoàng Nữ bình thường, ngoài Tứ ca và Tam tỷ đã thăng lên Thần hoá, thì có rất nhiều Hoàng Tử Hoàng Nữ khác, cho dù là Thái tử, sợ rằng cũng sẽ khó mà đảm bảo nhất định có thể leo lên đỉnh Hoá Cốt Sơn. Nhưng mà Thập Lục đệ ngươi lại không giống, ngươi có Đế Văn bảo vệ, nhất định có thể leo lên đỉnh núi của Hoá Cốt Sơn.”

“Thập tỷ đừng ngại nói thẳng.” Hàn Sâm hơi hơi nhíu mày.

“Ngươi giúp ta leo lên đỉnh Hoá Cốt Sơn, muốn có cái gì cứ việc mở miệng.” Bạch Lăng Sương đã thu lại nụ cười, nghiêm túc nói.

Hết chương 2367.

Chương 2368. Số lạ

Từ Dạ Mị thành trở về, Hàn Sâm cả đường đi đều đang suy nghĩ chuyện của đại khảo.

Đại khảo là đợt kiểm tra về thực lực của Hoàng Tử Hoàng Nữ, có một vài mục là kiểm tra thực lực của cả đội và năng lực chỉ huy của Hoàng Tử Hoàng Nữ, có thể mang theo kị sĩ cùng tham gia.

Nhưng mà còn có rất nhiều hạng mục đều là kiểm tra thực lực của bản thân Hoàng Tử Hoàng Nữ, Hoàng Tử Hoàng Nữ chỉ có thể tự mình tham gia, ví

dụ như là khảo nghiệm leo lên đỉnh Hoá Cốt Sơn.

Hoá Cốt Sơn là một trong ba kỳ sơn lớn của thành Đế Hoàng, tuy rằng không có hung hiểm giống như Cực Sơn, nhưng mà cũng lại không phải dễ dàng có thể leo lên đỉnh núi.

Leo lên Hoá Cốt Sơn, thực lực chỉ là một phần, càng cần dũng khí và nghị lực hơn.

Sở dĩ núi này có tên là Hoá Cốt, không phải là chỉ kịch độc hoá thành xương, mà là nói cho dù là trời sinh cứng cỏi, cũng sẽ bị làm cho mềm nhũn ở trong núi này, sau cùng chỉ có thể cúi cái đầu kiêu ngạo xuống ở trước núi.

Hàn Sâm vẫn chưa đi qua Hoá Cốt Sơn, nên khó làm rõ được đó rốt cuộc là sức mạnh như thế nào lại có thể mài mòn dũng khí và nghị lực, khiến một sinh vật kiêu ngạo phải cúi đầu trước mặt nó.

Nhưng mà theo lời của Bạch Lăng Sương nói, Hoàng Tử Hoàng Nữ có Đế Văn chứa hai chữ Ngạo, Cốt, thì tỉ lệ leo lên được đỉnh núi sẽ được nâng cao.

Hàn Sâm bên mình có rất nhiều Đế Văn bảo vệ, trong đó bao gồm hai chữ Ngạo và Cốt, cơ hội hắn leo lên được đỉnh núi Hoá Cốt Sơn có lẽ sẽ rất cao. Vì vậy Bạch Lăng Sương mới muốn đưa ra giá cao nhờ Hàn Sâm giúp nàng ta cùng nhau leo lên Hoá Cốt Sơn.

Nguyên cớ mà Bạch Lăng Sương muốn leo lên Hoá Cốt Sơn như thế, đương nhiên không chỉ bởi vì sự tán thưởng của Bạch Hoàng, mà là đỉnh núi Hoá Cốt Sơn đó cũng có một chút lợi ích, chỉ có đi đến đỉnh núi mới có cơ hội đạt được.

Còn về là lợi ích gì, Bạch Lăng Sương không có nói, Hàn Sâm cũng không có hỏi thăm.

“Rốt cuộc đỉnh núi của Hoá Cốt Sơn đó có thứ gì chứ?” Ngay lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ, máy liên lạc bỗng nhiên vang lên.

Nhìn một cái, phát hiện là một số lạ, hắn giả mạo Bạch Dịch, nhưng mà số liên lạc trước đây Hàn Sâm vẫn còn giữ lại, chỉ là Hàn Sâm vẫn luôn không có liên lạc với người của tinh cầu Nhật Thực, tránh bị tộc Hoàng Cực điều tra ra cái gì.

Bây giờ đột nhiên có một số lạ gọi đến, khiến hắn không thể không hơi nghi ngờ, do dự một lúc, Hàn Sâm vẫn là tiếp liên lạc, dự định xem thử là ai trước rồi tính sau.

Sau khi nối liên lạc, trong liên lạc nhảy ra hình ảnh toàn bộ tin tức của đối phương.

Đó là một người phụ nữ thanh tú, mái tóc dài màu đen vô cùng óng ả, ngũ quan tinh tế, một đôi mắt như lục thạch bảo vô cùng thu hút ảnh nhìn của người khác, ngực hơi nhỏ một chút, nhưng mà độ cong tương đối hoàn hảo.

Hàn Sâm đại khái nhận xét người phụ nữ trong hình ảnh, tuy rằng không thể nói là tuyệt thế, nhưng cũng có khoảng chín phần, nhưng mà Hàn Sâm lại chưa gặp qua người phụ nữ này.

“Ngươi là?” Hàn Sâm quan sát người phụ nữ, nhìn người phụ nữ đó sắc mặt lạnh nhạt, hắn nhìn một lúc, mờ mờ có cảm giác có chút quen thuộc, nhưng mà lại không nghĩ ra được đã gặp nàng ta ở đâu.

“Ta là Ninh Nguyệt, tiện nói chuyện không?” Giọng nói của người phụ nữ rất trong trẻo êm tai, nhưng mà lời nói ra lại khiến Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, mở miệng thật lớn, nửa ngày sau cũng không khép lại.

Hàn Sâm lúc nãy cảm thấy người phụ nữ này rất quen mắt, nhưng mà lại không nhớ được đã gặp nàng ta ở đâu, hiện tại nghe thấy hai chữ Ninh Nguyệt này, trong đầu tựa như bị một tia sấm sét xuyên qua, lập tức đã hiểu được loại cảm giác quen thuộc đó là gì.

Ngoài cơ thể và đường nét của người phụ nữ ra, khí chất của người phụ nữ này vô cùng giống với Ninh Nguyệt, nếu như không phải con ngươi của đôi mắt như xanh như bảo thạch đó khiến hắn có chút không nhận ra, có lẽ Hàn Sâm lúc nãy đã nghĩ đến rồi.

Nhưng mà cho dù như thế, Hàn Sâm vẫn là kinh ngạc một lúc lâu không nói nên lời.

“Đợi một chút, ta liên lạc với ngươi.” Hàn Sâm ngắt liên lạc, sau đó đăng nhập vào một tài khoản trong trí não, từ trên mạng gọi qua số đó.

Rất nhanh liên lạc lại được nối, trong trí não chiếu ra một hình ảnh, vẫn là người phụ nữ xinh đẹp thanh tú đó.

“Chuyện gì thế?” Hàn Sâm nhịn không được cười hỏi, hắn không hề nghi ngờ có người giả mạo Ninh Nguyệt.

Không nói tới khí chất có Ninh Nguyệt rất đặc biệt, rất khó có thể mô phỏng giống như thế, cho dù có người có thể bắt chước, Ninh Nguyệt lại không phải là Cường giả có tiếng tăm gì, giả mạo hắn lại có tác dụng gì chứ?

Khả năng thấp nhất mà nói, cho dù có lợi ích, vậy cũng không thể để một người phụ nữ đến giả mạo Ninh Nguyệt, như này cũng quá buồn cười rồi.

Nhìn thấy dáng vẻ nhịn cười của Hàn Sâm, khoé mắt của Ninh Nguyệt giật giật hai cái, cố gắng dùng giọng nói ôn hoà và lạnh nhạt thường ngày kể lại quá trình sự việc một lần.

Chuyện trước đó hắn bị tộc Địa Ngục bắt đến một không gian dị chủng bí mật, làm nô lệ khổ công, sau này lại phát hiện một người phụ nữ bò ra khỏi tảng đá màu đen, diệt sạch tộc Địa Ngục và các nô lệ.

Ninh Nguyệt nhân cơ hội đã lấy được một thanh kiếm nhỏ màu xanh, dùng thanh kiếm nhỏ màu xanh chém chết Địa Ngục Vương và người phụ nữ bò ra khỏi tảng đá đó.

Sau khi giết chết bọn chúng, Ninh Nguyệt mới biết được Địa Ngục Vương và người phụ nữ đều là cường giả Thần Hoá thực sự, mà không phải là Bán Bộ Thần Hoá nửa vời, Ninh Nguyệt cũng vô cùng kinh ngạc với điều này, chủ yếu là kinh ngạc vì uy lực đáng sợ của thanh kiếm nhỏ màu xanh đó.

Lấy sức mạnh chỉ có cấp Hầu Tước của Ninh Nguyệt, cho dù cầm lấy một món vũ khí Thần Hoá, sợ là cũng không thể cắt được da thịt của dị chủng Thần Hóa, nhưng mà hắn sử dụng thanh kiếm nhỏ màu xanh đó, thế mà lại dễ dàng chém rớt đầu của hai dị chủng cấp Thần Hóa.

Tuy rằng có một nguyên nhân trong đó là bọn họ đã bị thương nghiêm trọng, nhưng mà sức mạnh của thanh kiếm nhỏ màu xanh lại là nguyên nhân quan trọng nhất.

“Ngươi nói ngươi dùng thanh kiếm nhỏ màu xanh đó chém chết hai dị chủng Thần Hoá?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Ninh Nguyệt, quả thật là không dám tin vào tai của chính mình.

Hắn dùng Định Phách Lôi Thần Kích đều không tổn thương được dị chủng Thần Hóa, Ninh Nguyệt mới chỉ là cấp Hầu Tước, dùng một thanh kiếm nhỏ có thể trực tiếp chém rớt đầu của sinh vật Thần Hoá, như này cũng quá không thể tưởng tượng được nổi rồi.

“Đúng vậy, ta còn nhận được một con thú hồn Thần Hoá.” Ninh Nguyệt lấy thanh kiếm nhỏ màu xanh ra.

“Thú hồn Thần Hoá… Ngươi lời to rồi…” Sau khi Hàn Sâm kinh ngạc xong, tỉ mỉ quan sát thanh kiếm ngắn trong tay của Ninh Nguyệt, mũi kiếm chỉ dài một thước rộng hai đốt tay, cả thanh kiếm xanh sẫm vô cùng tinh tế, nhưng mà cũng không nhìn ra có chỗ đặc biệt gì, bên trên mặt đến cả hoa văn cũng không có, cũng không có thứ đồ vật như vỏ kiếm.

“Ta chẳng ham hố gì đâu.” Ninh Nguyệt lạnh nhạt nói, lật thanh kiếm màu xanh trong tay qua, cho Hàn Sâm nhìn thấy mặt khác của thân kiếm, chỉ thấy bên trên có một dấu vết màu xanh ngọc, giống như là dấu vết chất lỏng bắn lên trên mặt rồi khô lại.

“Đó là cái gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Không biết, cũng không lau được.” Ninh Nguyệt ngừng một chút, lại tiếp tục nói: “Sau khi giết chết hai dị chủng Thần Hóa, cơ thể của hai con dị chủng Thần Hóa đó đều hoá thành nước đậm đặc, sau cùng chẳng còn lại cái gì cả, đến gen dị chủng đều không có.”

Hàn Sâm nghe xong cũng không nhịn được mà nhíu mày lại, lộ ra vẻ chăm chú.

Toàn thân của dị chủng Thần Hóa đều là gen dị chủng, đó không phải là thứ tuỳ tiện có thể biến mất, toàn bộ chuyện này rõ ràng đều có liên quan đến thanh kiếm nhỏ màu xanh.

“Sau đó ta đã rời khỏi không gian dị chủng đó, trên đường ngủ một giấc, sau khi tỉnh dậy thì trở thành dáng vẻ như bây giờ.” Ninh Nguyệt than thở nói.

“Cái đó… Ngươi đang chỉ là vẻ ngoài như thế này… Hay là kết cấu bên trong của cơ thể cũng…” Hàn Sâm có chút không biết nên dùng từ như thế nào.

“Không phải, đặc trưng nam tính vẫn còn, nhưng mà lại có một bộ phận đặc trưng đã thiên về nữ tính hoá…” Khoé mắt của Ninh Nguyệt co giật kịch liệt.

Hết chương 2368.

Chương 2369. Kiếm Yêu

“Khụ khụ… Có từng thử đưa mặt trên của thanh kiếm nhỏ màu xanh này vào tay không?” Trong đầu Hàn Sâm đột nhiên nhảy ra từ ngữ không thích hợp với trẻ em, sau đó nhanh chóng lắc đầu đá từ ngữ đó ra khỏi đầu óc.

Ninh Nguyệt sắc mặt cổ quái nói: “Ta đã thử mọi cách, bao gồm phá huỷ nó, vứt nó, thậm chí là bán nó đi, nhưng mà cho dù là làm cái gì, cơ thể của ta vẫn luôn ở trong trạng thái này, hơn nữa chỉ cần ta ngủ, sau khi tỉnh dậy nó nhất định sẽ ở bên người của ta.”

“Xem ra đây là một thanh Kiếm Yêu… Ngươi có dự tính gì?” Hàn Sâm biết rằng Ninh Nguyệt là một người rất có chủ kiến, hắn không thể nào chỉ muốn tìm người để tâm sự đơn giản như thế.

“Thanh kiếm nhỏ màu xanh được đào ra từ trong mỏ đá của không gian dị chủng đó, vì vậy sau đó ta lại trở lại bên trong không gian dị chủng, đồng thời lục soát nơi ở của Địa Ngục Vương, chỗ đó rõ ràng là một cứ điểm tạm thời, không có quá nhiều manh mối, nhưng mà ta vẫn phát hiện được một vài thứ, bây giờ có thể khẳng định rằng tộc Địa Ngục là bị người khác khống chế, mới ở nơi đó đào đá, xây dựng cung điện và tượng đá chẳng qua chỉ là thủ thuật che mắt người khác, mục đính thật sự của bọn họ có lẽ chính là những thứ ở bên dưới hầm mỏ đó”

Ngừng một chút, Ninh Nguyệt lại nói: “Muốn giải được bí ẩn của thanh kiếm nhỏ màu xanh này, có lẽ có thể ra tay từ mỏ đá ấy.”

“Bây giờ tốt nhất là ngươi nên tránh xa không gian dị chủng đó.” Hàn Sâm nghiêm túc nói.

“Ta hiện giờ đang ở tinh cầu của tộc Vạn Cực, trước khi rời khỏi ta đã cố gắng hết sức lau hết tất cả dấu vết.” Ninh Nguyệt nói.

“Có biết người đứng phía sau của tộc Địa Ngục là ai không?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Không biết, ta cũng là tìm ra manh mối từ trong dấu vết để lại, không có chứng cứ chính xác.” Ninh Nguyệt lại lắc đầu lần nữa.

Hàn Sâm suy tính trong chốc lát: “Cho ta một ít thời gian, bây giờ ta có chút rắc rối, không tìm được cơ hội rời khỏi tộc Hoàng Cực, người đợi một lát trước, sau khi ta tìm được cơ hội ra ngoài sẽ liên lạc với ngươi.”

“Được.” Ninh Nguyệt cũng không có nói nhiều hơn, sau khi giao hẹn một số chỉ tiết có liên quan rồi ngắt liên lạc.

Khoé miệng Hàn Sâm giật hai cái, giống như muốn cười, nhưng mà lại có chút cười không ra.

May mà gặp phải chuyện này là Ninh Nguyệt, lấy tâm tính của hắn vẫn có thể thản nhiên chấp nhận, nếu như đổi thành Hàn Sâm, hắn không điên lên mới lạ.

Hàn Sâm lấy ra Tinh Không đồ của tộc Hoàng Cực, tìm kiếm không gian dị chủng mà Ninh Nguyệt nói, nhưng mà lại không thu hoạch được gì, rồi hắn lại tìm kiếm tinh vực của không gian dị chủng đó, phát hiện chỉ là một tinh hệ của một chủng tộc nhỏ sinh sống, chịu sự quản lý của Trấn Thiên Cung, chỉ là một chủng tộc nhỏ bị lệ thuộc không chút bắt mắt.

"Xem ra không có liên quan đến chủng tộc nhỏ này, không gian dị chủng đó có lẽ cũng chỉ có một số ít người biết." Hàn Sâm suy nghĩ một lát: "Tộc Địa Ngục và thế lực làm việc sau lưng bọn chúng bí ẩn như thế, có lẽ nơi đó không phải là địa bàn của bọn chúng, thậm chí có khả năng là thế lực đối đầu với Trấn Thiên Cung. Vì vậy mới lén lút khai thác, nếu như bọn chúng không dám trắng trợn đi vào không gian dị chủng đó, ta và Ninh Nguyệt nói không chừng vẫn có cơ hội."

Nghĩ đến đây, Hàn Sâm lại cảm thấy đầu có chút đau, vấn đề là bây giờ không rời khỏi tộc Hoàng Cực được, Kính phu nhân cũng không có khả năng thả hắn đi.

Hơn nữa thực lực của bản thân Hàn Sâm cũng là một vấn đề, chỗ đó thế mà có thể đào được dị chủng cấp Thần Hoá, thực lực hiện giờ của hắn hoàn toàn không đủ nhìn, nếu như muốn đi vẫn phải mang theo Tiểu Hồng Điểu, nếu không xảy ra vấn đề thì rất khó mà làm yên ổn được.

Lỡ như giống như Ninh Nguyệt, va chạm phải những thứ đồ dơ bẩn, Hàn Sâm nghĩ tới dáng vẻ tới lúc đó của mình liên có chút da đầu tê dại, không nhịn được mà rùng mình một cái.

"Ninh Nguyệt không phải là người sốt ruột, hắn có lẽ có thể được, ta vân là đi giải quyết khó khăn trước mắt trước rồi tính sau thôi." Hàn Sâm nhíu mày suy nghĩ.

Thời gian hắn và Lam Hải Tâm hẹn đã sắp đến rồi, muốn đi xem thử sinh vật đó rốt cuộc là thứ gì trước, nếu như có thể lấy về tay, nếu với thực lực của bản thân cũng là tăng lên không ít.

Cho dù bị Lam Hải Tâm lấy được, tốt xấu gì nàng ta cũng là thê tử trên danh nghĩa của Bạch Dịch, Hàn Sâm lại từng giúp đỡ nàng ta, nghĩ vẫn là có chút giúp ích đối với Hàn Sâm.

Nghĩ tới nghĩ lui, cùng đi với đám người Lam Hải Tâm đều sẽ không thiệt, vì vậy Hàn Sâm đối với điều này không có chống cự, đồng thời vô cùng tò mò.

Thời gian không nhiều, Hàn Sâm cũng không có đi đến Đế Viên nữa, ở trong nhà tìm hiểu bí mật của Động Huyền Kinh, Động Huyền Kinh và vài thuật gen khác đều không giống nhau, cho dù là sau khi thăng cấp, hay là phái đi lĩnh hội cách thức vận dụng của những sức mạnh đó, không phải trực tiếp cầm trên tay thì có thể sử dụng được thuật gen.

Thể thuộc tính mà Động Huyền Vũ ngưng tụ ra cũng không biết là thuộc tính gì, dường như rất giống với Động Huyền Khí Tràng, nhưng mà lại có chút không giống, Hàn Sâm vẫn luôn nghiên cứu tác dụng của loại thể thuộc tính này.

Thứ đáng được nghiên cứu giống như thế còn có thú hồn Ban Sơn Hải La, loại lĩnh vực lam quang đó cũng kì diệu như thế, nhưng mà đối với sinh vật hầu như lại không có tác dụng trực tiếp, Hàn Sâm nghiên cứu đã mấy ngày, cuối cùng mới có một chút manh mối, làm rõ được cách thức sử dụng thật sự của Bàn Sơn.

Bên ngoài cung điện của thành Hải Để, quý tộc của tộc Hải Yêu đều tập hợp lại, nhưng mà số lượng rất ít, tổng cộng cũng có hơn hai trăm tộc Hải Yêu, nhưng mà trong đó lại có năm người Hải Yêu cấp Vương và một vị Bán Bộ Thần Hoá.

Lại cộng thêm một cấp Vương là Lam Hải Tâm, sức mạnh còn lại của tộc Hải Yêu cũng vô cùng khá, nhưng đáng tiếc bọn họ không chịu làm việc cho Hàn Sâm, đều chỉ nghe theo mệnh lệnh của Lam Hải Tâm.

Bạch Dịch tốt xấu gì cũng là huyết mạch của Thánh Nữ đời trước, lại là chồng trên danh nghĩa của Lam Hải Tâm, nhưng mà trong mắt của những tộc Yêu Hải đó đến cái mông cũng đều không phải.

Nếu như không phải gần đây Hàn Sâm liên tiếp làm ra được một chút thành tích, khiến bọn họ có chút lau mắt mà nhìn, sợ là ánh mắt của bọn họ nhìn Hàn Sâm vẫn sẽ chứa đầy sự khinh thường.

Lam Hải Tâm kéo Bảo Nhi đến đứng phía trước của đội ngũ, nhìn thấy Hàn Sâm mang theo Huyết Kỳ Lân qua đây, Bảo Nhi lộ ra nét mặt sợ hãi, trốn đến sau lưng của Lam Hải Tâm, cái tay nhỏ kéo lấy góc áo của Lam Hải Tâm.

“Bảo Nhi đừng sợ, có tỷ tỷ ở đây, sẽ không để bất kỳ người nào làm tổn thương đến một sợi tóc của ngươi.” Làm Hải Tâm một tay ôm lấy Bảo Nhi dịu dàng an ủi.

“Kỹ thuật diễn xuất này… Nhan sắc này… Không đi làm minh tinh nhỏ thì thật đáng tiếc…” Hàn Sâm có chút khóc cười không được, nhóc Bảo Nhi này thật sự quá tinh ranh rồi, nếu như hắn không quen biết Bảo Nhi, khẳng định cũng sẽ bị lừa.

Hàn Sâm lạnh lùng cười một cái, nheo mắt lại nhìn Bảo Nhi nói: “Ngươi đừng có quên là nó mới là con gái của ta.”

“Ta cảnh cáo ngươi, đừng mà có nhằm vào Bảo Nhi, hậu quả ngươi

gánh vác không nổi đâu.” Nhìn thấy dáng vẻ nho nhỏ sợ hãi của Bảo Nhi trốn sau lưng nàng, Lam Hải Tâm lập tức trừng mắt nói với Hàn

Sâm.

“Được thôi, nhưng mà ngươi sẽ không dự định dẫn theo nó đi cùng chứ? Nó lại không phải là tộc Hải Yêu.” Hàn Sâm nhìn Bảo Nhi một cái, liếm liếm môi nói.

“Chúng ta đều phải đi, đương nhiên không thể để nó ở lại ở này, chuyện này không cần ngươi quan tâm, nó sẽ không làm ảnh hưởng đến chuyện của chúng ta.” Nói rồi Lam Hải Tâm kéo Bảo Nhi đi về phía trước, không có để ý tới Hàn Sâm nữa.

Hàn Sâm nhún vai, cưỡi Huyết Kì Lân đi theo.

Những tộc Hải Yêu xếp thành hàng ngũ đó đi theo phía sau, sắc mặt đều có chút hưng phấn.

“Hoàng Tử, ta có thể không đi không?” Lily ở bên cạnh Hàn Sâm, nhỏ giọng nói.

“Tại sao lại không đi?” Hàn Sâm có chút nghỉ ngờ nhìn Lily ở bên cạnh hỏi.

Lily muốn nói gì đó thì bà lão tộc Hải Yêu ở bên cạnh Lam Hải Tâm lạnh lùng hừ nói: “Hôm nay là một ngày lớn của tộc Hải Yêu chúng ta, tất cả tộc Hải Yêu đều phải đi, trừ phi ngươi không phải là tộc Hải Yêu.” Lily bị dọa tới rụt người lại, cúi đầu xuống không dám nói gì nữa.

Hết chương 2369.

Chương 2370. Nơi Thánh Vật ở

Hàn Sâm hơi hơi nhíu mày, tâm trạng của Lily có chút bất an khiến hắn nhận thấy được một chút gì đó.

Hàn Sâm cưỡi Huyết Kỳ Lân đi chầm chậm theo bên cạnh của Lam Hải Tâm, dáng vẻ giống như không để trong lòng, thực ra là hắn vốn không biết được Thánh Vật ở nơi nào, chỉ có thể đi theo Lam Hải Tâm.

Điều khiến Hàn Sâm có chút hoài nghi đó là, bà lão của tộc Hải Yêu đang dẫn đường ở phía trước đó, rõ ràng là không có ý rời khỏi tinh cầu Thuỷ Vực, mà là đi về nơi xa của biển cả.

“Chẳng lẽ Thánh Vật của tộc Hải Yêu ở ngay trong tinh cầu Thuỷ Vực? Nhưng mà nếu như Thánh Vật được giấu trong tinh cầu Thuỷ Vực, tại sao không trực tiếp mang trở về vậy?” Đầu óc Hàn Sâm chuyển động, đột nhiên có một ý nghĩ xẹt qua: “Lẽ nào nói, kì thực Thánh Vật không hề ở trong tay của bọn Lam Hải Tâm, cũng không phải là bọn họ mang tới, mà Thánh Vật vốn dĩ ở trong tinh cầu Thuỷ Vực?”

Hàn Sâm vừa nghĩ như thế, đã nghĩ thông rất nhiêu mấu chốt, trong lòng thầm nói: “Nếu như thực sự là như thế, vậy thì Thánh Vật có lẽ là mẫu thân của Bạch Dịch để lại mới đúng. Nhưng nếu như là ậy, vậy thì †ại sao mẫu

thân của Bạch Dịch không trực tiếp đưa Thánh Vật cho Bạch Dịch thế? Nhìn những lời chửi mắng để lại trong đầu của Bạch Dịch, rõ ràng là hắn cũng không biết Thánh Vật ở nơi nào, mà Lam Hải Tâm lại biết, cái này lại có chút nói không rõ được."

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có một lời giải thích hợp lí nào, cũng lười mà nghĩ nhiều nữa, dù sao thù hắn cũng là đi xem thử vận may, tốt nhất là có thể lấy được Thánh Vật, không lấy được cũng không có tổn thất gì, dù sao vốn dĩ không phải của hắn.

Dưới sự chỉ dẫn của bà lão tộc Hải Yêu đó, bọn người Hàn Sâm dừng lại ở một dãy núi dưới đáy biển.

Hàn Sâm hơi nhíu mày lại, ánh mắt quan sát xung quanh.

Dấy núi dưới đáy biển này hắn rất quen thuộc, lần trước đuổi theo Bàn Sơn Hải Loa đã tới dãy núi dưới đáy biển này, còn ở nơi này chém chết Bàn Sơn Hải Loa và Tinh Bích Thần Loa.

Chỉ là nơi trước đây Hàn Sâm đến là vị trí gân bên trái của dãy núi, mà ở đây lại tương đối gần bên phải.

"Bọn Tinh Bích Thần Loa sẽ không có liên quan gì tới món Thánh Vật đó chứ?" Hàn Sâm trong lòng suy tính, cứ cảm thấy hầu như có chút kỳ lạ.

Dị chủng cao cấp của tinh cầu Thuỷ Vực trên cơ bản đều bị Bạch Dịch vơ vét hết sạch, trong dãy núi dưới đáy biển này lại xuất hiện hai cấp Vương và một Thần Hoá, thực sự có chút không bình thường.

Ta

“Thánh Nữ đại nhân, có thể rồi.” Bà lão tộc Hải Yêu đi đến phía trước dãy núi, hành lễ nói với Lam Hải Tâm.

Lam Hải Tâm hơi gật đầu, giao Bảo Nhi cho nữ vệ sĩ tộc Hải Yêu ở bên cạnh, bản thân đi đến trước dãy núi, lấy sợi dây chuyền ở trên cổ xuống.

Sợi dây chuyền đó rất bình thường, nhìn giống như một sợi dây thừng màu đỏ bên trên có một viên đá màu lam rủ xuống, lại không có đính đá óng ánh, cũng không có khí tức đặc biệt.

Nếu như không phải Lam Hải Tâm lấy nó ra trong hoàn cảnh này, nếu chỉ là nhìn thấy ở bên đường, Hàn Sâm hoàn toàn lười khom lưng đi nhặt viên đá bình thường như thế.

Bên trên dãy núi đó, có một khe hở nhỏ hình tam giác, Lam Hải Tâm để hòn đá màu lam đó vào trong khe hở nhỏ, vừa vặn ăn khớp với cái khe hở nhỏ đó, sau đó thì nghe thấy âm thanh ầm ầm từ ngoài dãy núi truyền đến.

Cả ngọn núi nhỏ dưới đáy biển thế dần dần di chuyển, lộ ra một đường hầm tối đen, chỉ có thể nhìn thấy ở cửa đường hầm có bậc thềm đá kéo dài xuống phía dưới, đi xuống nữa chính là một mảnh tối đen như mực cái gì cũng không nhìn thấy được.

Nước biển bị một loại sức mạnh thần bí nào đó ngăn cách ở bên ngoài, không có cách nào vào bên trong đường hầm.

Bà lão của tộc Hải Yêu đã dần dần xuôi theo bậc thềm đá đi vào trong đường hầm, Lam Hải Tâm cũng dẫn theo Bảo Nhi và mọi người của tộc Hải Yêu đi vào bên trong.

Hàn Sâm nhíu mày đi theo bên cạnh Lam Hải Tâm, ánh mắt không ngừng quan sát xung quanh, hắn luôn cảm giác có chút bất an, nhưng mà lại không nói được là có vấn đề gì.

Nhưng trực giác của Hàn Sâm rất chuẩn, ờm, ngoài việc cảm giác bản thân có thể lấy được Thú Hồn linh tinh gì đó có hơi không chuẩn thì những việc

khác vẫn chuẩn hết sẩy.

Có thể khiến hắn nảy sinh cảm giác bất an, có lẽ là có nguy hiểm gì đó tồn tại.

Nhưng mà xung quanh lại không nhìn ra có gì dị thường, bậc thềm đá vẫn luôn hướng xuống, giống như là không có điểm cuối vậy, trên người của đoàn người đều phát ra thần quang, nhưng lại chỉ có thể chiếu sáng một khu vực rất nhỏ gần đó, không nhìn thấy được bên dưới rốt cuộc có thứ gì.

Hàn Sâm nhìn bậc thềm đá tối om bên dưới, cảm thấy đoàn người của hắn hầu như đang đi xuống miệng lớn của của quái thú ở Địa Ngục sâu thẳm.

Lily có hơi sợ hãi, đến gần bên cạnh Huyết Kỳ Lân, đi sát tới mức gần như muốn dính lên chân của Hàn Sâm. Bình thường nàng ta vô cùng sợ hãi Huyết Kỳ Lân, sẽ cố gắng hết sức có thể cách xa Huyết Kỳ Lân ra một chút, nhưng mà bây giờ nàng rõ ràng càng sợ hãi bóng tối hơn, chỉ có thể chọn lựa lại gần Huyết Kỳ Lân và Hàn Sâm một chút.

Với tính cách của Hàn Sâm thì đã sớm mở miệng an ủi nàng ta rồi, nhưng mà bây giờ hắn đang đóng vai Bạch Dịch. Với tính cách của Bạch Dịch đương nhiên không thể nói ra những lời mềm mỏng an ủi người khác, vì vậy Hàn Sâm chỉ có thể vờ như không nhìn thấy.

Đoàn người im lặng không lên tiếng đi xuống dưới, cũng không biết là đã đi bao lâu, Hàn Sâm cảm giác ít nhất đã đi khoảng bảy tám giờ đồng hồ rồi, cuối cùng trong bóng tối ở bên dưới, lờ mờ nhìn thấy được một tia ánh sáng.

“Sắp tới rồi!” Bà lão của tộc Hải Yêu hơi tỏ ra vui mừng, bước tiếp tục đi xuống càng nhanh .

Tia ánh sáng bên dưới đó càng ngày càng sáng, sau khi đi được hơn nửa tiếng, Hàn Sâm cuối cùng cũng nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong tia ánh sáng đó, không thể không có chút kinh ngạc.

Đó là một toà cung điện thuỷ tinh, giống như là Thuỷ Tinh Cung trong truyền thuyết thần thoại, cả toà cung điện đều được che phủ bởi một quầng

sáng mơ hồ và tầng mây thần bí, như ẩn như hiện khiến người khác nhìn không rõ ràng.

Đợi đám người Hàn Sâm cách gần hơn một xíu nữa, Hàn Sân nhìn thấy bên trên cánh cửa lớn của toàn Thuỷ Tinh Cung đó có treo một tấm biển, bên trên đó lại viết ba chữ "Thuỷ Tinh Cung" thật.

Nhìn thấy toà Thuỷ Tinh Cung đó, cảm giác bất an trong lòng Hàn Sâm lại mãnh liệt hơn vài phần, trái tim hầu như đều kinh hãi một chút.

Cả toà Thuỷ Tinh Cung đều trong suốt, trông giống như vô số thuỷ tinh hợp lại điêu khắc thành, vốn dĩ ánh mắt có lẽ có thể trực tiếp nhìn xuyên qua, nhưng mà vầng sáng bên ngoài Thuỷ Tinh Cung đó mơ hồ, lại có sương mù bồng bềnh, bên trong có ánh sáng rực rỡ chuyển động, khiến người ta không có cách nào nhìn rõ được bên trong có thứ gì.

Nhưng mà dáng vẻ của ánh sáng rực rỡ đó, lại khiến Hàn Sâm trong lòng rét lạnh, ánh sáng rực rỡ đó nhìn thế nào cũng đều có chút giống như ánh sáng trên người của Tinh Bích Thần Loa.

Những thuỷ tinh xây dựng nên Thuỷ Tỉnh Cung đó, cũng có chút tương tự với vỏ ngoài của Tinh Bích Thần Loa.

"Đây chỉ là một sự trùng hợp sao?" Hàn Sâm loáng thoáng cảm thấy đây không phải là trùng hợp đơn giản như thế.

Hiện giờ Hàn Sâm đã có chút do dự, có nên tiếp tục đi xuống nữa không, nếu như Tinh Bích Thần Loa thật sự là dị chủng từ bên trong Thuỷ Tỉnh Cung đi ra, thì hắn không dám đảm bảo bên trong này sẽ không có dị chủng cấp Thần Hoá khác.

Hàn Sâm nhìn Bảo Nhi và Tiểu Hồng Điểu ở trên vai của Bảo Nhi, bọn họ lại không có phản ứng gì đặc biệt, khiến cho Hàn Sâm hơi an tâm một chút.

"Tới lượt ngươi rồi." Trong lúc suy nghĩ, đội ngũ đã đi đến phía trước cửa lớn của Thuỷ Tỉnh Cung, Lam Hải Tâm dừng lại nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm trong lòng có chút kinh ngạc, không hiểu Lam Hải Tâm có ý gì, nhưng mà lại không thể thể hiện sự hoài nghỉ trong lòng ra.

Thế là Hàn Sâm liền giả vờ do dự nhìn cánh cửa lớn của Thuy Tinh Cung, giống như đang suy nghĩ gì đó, lại vẫn luôn đứng ở nơi đó không có động đậy gì.

"Đầu đã đến nơi này rồi, ngươi còn chần chừ cái gì?" Lẽ nào ngươi ngay cả mẫu thân của chính mình cũng không tin tưởng? Nếu như bà †a không thiết kế cửa lớn của Thuỷ Tinh Cung chỉ có huyết mạch của ngươi mới có thể mở ra, ta cũng sẽ không đồng ý với yêu cầu của bà †a." Lam Hải Tâm lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: "Hay là nói sau khi ngươi biết nơi Thuỷ Thần Cung ở, dự định nuốt lời?"

Hết chương 2370.

Chương 2371. Bình Hải Yêu

"Thánh vật quả nhiên là do mẹ của Bạch Dịch để lại sao? Sao nàng không trực tiếp giao thánh vật cho Bạch Dịch nhỉ? Thậm chí ngay cả địa điểm cất giấu thánh vật cũng không nói cho Bạch Dịch mà lại đi nói cho một người ngoài như Lam Hải Tâm, chẳng lẽ mẹ của Bạch Dịch thật sự chí công vô tư như một Thánh Nữ, một lòng chỉ nghĩ cho tộc Hải Yêu?" Hàn Sâm cứ cảm thấy sai sai thế nào đó.

Lão phu nhân tộc Hải Yêu thấy Hàn Sâm vẫn không động đậy, cũng không đáp lại lời Lam Hải Tâm, bèn nói với giọng khàn khàn: "Hoàng Tử điện hạ, huyết mạch của ngươi và Thánh Nữ không thuần khiết, cho dù ngươi biết chỗ cất giấu thánh vật, không có huyết mạch của Thánh Nữ hỗ trợ, ngươi cũng không thể mở ra thánh vật được. Lý do Thánh Nữ đại nhân tiền nhiệm không trực tiếp giao thánh vật cho ngươi là sợ ngươi khăng khăng cố chấp, bị thánh vật đả thương."

Lúc này, Hàn Sâm mới hừ lạnh nói: "Sao ta biết được có phải do nàng vốn không muốn đưa thánh vật cho ta không?"

Lam Hải Tâm cảm thấy khó hiểu nói: “Ngay cả mẹ mình mà ngươi cũng nghi ngờ à? Thật chẳng xứng làm người, ta thấy tiếc thay cho Thánh Nữ đại nhân, uổng công nàng khổ tâm vì ngươi.”

Lão phu nhân tộc Hải Yêu cũng nói: “Hoàng Tử điện hạ đa nghỉ quá rồi. Nếu Thánh Nữ đại nhân tiền nhiệm không muốn giao thánh vật cho ngươi thì sao có thể thiết lập Thủy Tinh Cung thành chỉ có máu của ngươi mới mở được? Nàng chỉ sợ ngươi nóng vội, tự đi giành lấy thánh vật, bị thánh vật gây thương tích. Giờ ngươi cùng đi lấy thánh vật với Lam Thánh Nữ, huyết mạch của hai người hợp lại chắc chắn có thể khởi động thánh vật, lại không có nguy hiểm gì, đây cũng là điều mà Thánh Nữ đại nhân tiền nhiệm mong muốn.”

“Quả nhiên là cần máu sao? Ta cũng không phải Bạch Dịch thật sự, máu của ta có thể mở cửa Thủy Tinh Cung không?” Hàn Sâm thầm đau đầu, song lại nghĩ: “Có khi thiết kế mở cửa Thủy Tinh Cung là nhằm vào Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy cũng không chừng, chỉ đành thử xem thế nào thôi. Nếu không được thì lại nói ta vẫn chưa đồng hóa Hàn Sâm hoàn toàn, thân thể vẫn còn trộn lẫn gen của Hàn Sâm, chờ sau đấy lại thử lại, kéo dài được lúc nào hay lúc đó.”

Hạ quyết tâm, Hàn Sâm bèn chậm chạp lết về phía cửa Thủy Tinh Cung, đồng thời kính Tử Đồng Thần Điệp trong mắt phải cũng chuyển động cực nhanh, đánh giá cửa thủy tinh trước mặt.

Cửa thủy tỉnh cao chừng hơn mười mét, có vẻ khí thế rộng lớn, lại thêm vầng sáng mông lung và lưu quang rực rỡ tràn ra từ bên trong, có vẻ mộng ảo đẹp đẽ khó mà miêu tả được.

Cửa chia làm hai cánh, trên các cánh cửa có điêu khắc hình cô gái tộc Hải Yêu, vừa nhìn đã thấy đây đúng là món đồ mà tộc Hải Yêu để lại, phong cách quá rõ ràng.

Hàn Sâm biết không phải tùy tiện nhỏ máu lên cánh cửa là có thể mở được cửa ra, chắc chắn đã có bố trí tương ứng, cho nên phải quan sát thật tỉ mỉ.

Dưới sự hỗ trợ của kính Tử Đồng Thần Điệp, Hàn Sâm nhanh chóng †ìm được một chỗ đặc biệt trên cánh cửa.

Trong bức phù điêu cô gái tộc Hải Yêu trên cánh cửa hai bên, hai tay các nàng đều vươn về phía trong, bốn con thú cùng nâng một bình thủy tinh, mà bình thủy tinh ở chính giữa của hai cánh cửa.

Kiểu dáng của bình thủy tinh khiến Hàn Sâm phải nhíu mày lần nữa, vì thoạt nhìn nó thật sự rất giống với bình thủy tinh được ngưng tụ ra từ Tinh Bích Thần Loa.

Bình thủy tinh cũng là dạng phù điêu, vị trí trung tâm miệng bình có một lỗ thủng cực nhỏ, nếu không chú ý thì hầu như không thấy được.

Nhưng Hàn Sâm lại nhìn thấy rõ ràng, cái lỗ đó là căn phòng tạo ra, không phải chỉ là ngẫu nhiên.

Đã có quyết định trong lòng, Hàn Sâm đi tới trước cửa, đưa tay phải về phía bức phù điêu bình thủy tinh. Trong lúc giơ tay phải ra, cánh tay đã hóa thành trạng thái nước dưới tác dụng của Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy.

Một ngón tay đặt phía trên lỗ nhỏ, trực tiếp tách ra một giọt dịch thể từ ngón tay, để nó chảy vào trong lỗ thủng. Sau đó Hàn Sâm bèn thu tay lại, lùi về sau vài bước, nhìn vào cửa Thủy Tinh Cung.

Từ phản ứng của đám Lam Hải Tâm, Hàn Sâm biết mình không làm sai, song hắn vẫn chưa yên lòng được, còn đang suy nghĩ nếu lát nữa không mở được cửa của Thủy Tinh Cung thì hắn phải ăn nói thế nào.

Két két!

Trong lúc Hàn Sâm đang chuẩn bị tìm từ diễn đạt thì lại nghe được cửa Thủy Tinh Cung phát ra âm thanh chói tai, vậy mà lại mở ra từ giữa, cánh cửa dần đẩy vào trong.

Đám người tộc Hải Yêu và Lam Hải Tâm đều cực kỳ mừng rỡ, trông có vẻ hết sức kích động, Hàn Sâm cũng thầm ngạc nhiên: ‘Í trời, vậy mà cũng mở được à?”

Thật ra Hàn Sâm còn đang nghĩ không mở được thì tốt hơn, cảm giác bất an trong lòng hắn không hề biến mất, cách Thủy Tinh Cung càng gần, cảm

giác này cũng ngày càng rõ rệt.

Cánh cửa mở rộng ra, tất cả mọi thứ trong Thủy Tỉnh Cung đều đập vào tâm mắt. Trong cánh cửa là đại điện vàng son lộng lẫy, hết thảy đều được đúc từ tinh thể, phía sau đại điện là một tế đàn, trên tế đàn đặt một bình thủy tinh tinh xảo, bên trong có ráng màu cuộn trào, một khoảng hỗn độn mông lung, có vẻ thần bí lộng lẫy khó mà miêu tả được.

Đám Lam Hải Tâm không chờ nổi nữa mà bước vào đại điện. Hàn Sâm do dự một lát cũng đi vào theo, có Tiểu Hồng Điểu ở đây, sự an toàn của hắn và Bảo Nhi sẽ không gặp vấn đề quá lớn.

Ly Ly sợ hãi đi bên cạnh Hàn Sâm, Hàn Sâm đi không nhanh lắm, vẫn nhìn đám Lam Hải Tâm trước mặt, song họ cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Cả đại điện sóng yên biển lặng, đám Lam Hải Tâm nhanh chóng đi tới phía trước tế đàn. Lão phu nhân tộc Hải Yêu nhìn chằm chằm vào chiếc bình nhỏ trên đài, kích động kêu lên: “Đúng rồi… Đúng rồi… Đó chính là thánh vật của tộc Hải Yêu chúng ta - Bình Hải Yêu… Tộc ta có hy vọng phục hưng rồi…”

Vừa nói, vừa kích động đến mức nước mắt lã chã, quỳ sụp xuống bái lạy Bình Hải Yêu.

Một đám tộc Hải Yên cũng cùng quỳ lạy với lão phu nhân kia, ngay cả Lam Hải Tâm cũng uyển chuyển thi lễ với Bình Hải Yêu.

Hàn Sâm không có tâm trạng đó, vẫn ngồi trên lưng Huyết Kỳ Lân đánh giá Bình Hải Yêu đó.

Chiếc bình chỉ to bằng bàn tay, dáng cổ cao hai tai, hai tai bình là hình hai cô gái Hải Yêu. Tuy kích thước rất nhỏ nhưng thủ công lại cực kỳ tinh xảo, hai cô gái Hải Yêu trông rất sống động, như là người thật đang hé miệng cười duyên.

Chiếc bình rất đẹp, thêm vầng sáng bên ngoài và lưu quang rực rỡ bên trong, thoạt nhìn thánh khiết tựa như tiên bảo. Song không biết vì sao, nhìn

vào Bình Hải Yêu, Hàn Sâm lại có một loại cảm giác yêu dị không nói nên lời.

“Bạch Dịch, ngươi và ta cùng đi lấy bình thánh thôi.” Lam Hải Tâm đứng trước tế đàn không đi lên, mà xoay người nói với Hàn Sâm đứng phía sau.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày. Bình Hải Yêu là đúng là bảo vật, hắn từng xem bằng kính Tử Đồng Thần Điệp. Món đồ mà ngay cả kính Tử Đồng Thần Điệp cũng không phân tích ra được thì chắc chắn là dị bảo cấp Thần Hóa.

Nhưng loại khí tức yêu dị trên Bình Hải Yêu lại khiến trong lòng Hàn Sâm thầm kiêng dè, không muốn mạo hiểm.

Thấy Hàn Sâm đứng đó bất động, Lam Hải Tâm nhíu mày nói: “Không phải ngươi muốn thánh vật à? Sao giờ lại lùi bước rồi?”

Hàn Sâm mỉm cười nói: “Tất nhiên là ta muốn thánh vật rồi. Nhưng ta chưa từng thấy thánh vật bao giờ, các ngươi thật sự chắc chắn rằng đây là thánh vật của tộc Hải Yêu sao?”

Hết chương 2371.

Chương 2372. Lấy bảo vật

Lam Hải Tâm quay đầu nhìn về phía lão phu nhân tộc Hải Yêu, rõ ràng nàng cũng chưa từng nhìn thấy thánh vật.

Lão phu nhân Hải Yêu bèn vội vã nói: “Hoàng Tử điện hạ không cần nghỉ ngờ, đây chính là Bình Hải Yêu - thánh vật của tộc Hải Yêu ta. bình thánh được luyện chế từ vật liệu dị chủng Thần Hóa cổ của thời đại Hoang Vu, không thể ngụy tạo được, hơn nữa chỉ có huyết mạch của Thánh Nữ tộc Hải Yêu ta mới có thể kích hoạt nó, thật hay giả thử một lần là biết.”

Dừng một lát, lão phu nhân Hải Yêu còn nói thêm: “Đồng thời đây còn là vật mà Thánh Nữ đại nhân để lại cho ngươi, sao nàng có thể lừa gạt con trai của mình được chứ?”

“Sao ta thấy không giống thánh vật lắm nhỉ?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Ngươi đã nhìn thấy thánh vật bao giờ đâu, sao lại biết không giống?” Lam Hải Tâm phản bác.

“Tóm lại là trông không giống. Ngươi đã cho nó là thánh vật thì tự đi mà lấy, ta đến chỗ khác xem thử xem.” Hàn Sâm nói rồi bèn chuẩn bị rời khỏi đại điện.

Lão phu nhân tộc Hải Yêu vội vàng ngăn cản Hàn Sâm: “Hoàng Tử điện hạ, Thánh Nữ đại nhân cũng giống như ngươi, huyết mạch Thánh Nữ không được thuần khiết, các ngươi phải hợp sức mới có thể kích hoạt thánh vật, thiếu một người cũng không được.”

“Ta phải đi xem trước đã rồi tính sau.” Hàn Sâm lệnh cho Huyết Kỳ Lân đang ngồi tiếp tục đi về phía trước. Huyết Kỳ Lân rít lên, chạy về phía cửa hông của đại điện.

Tuy lão phu nhân Hải Yêu là Bán Thần Hóa nhưng cũng không dám ngăn cản Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân, chỉ đành lùi sang một bên.

“Ta không tin một mình ta không thể kích hoạt được bình thánh.” Lam Hải Tâm nhìn Hàn Sâm đi ra khỏi đại điện, cắn răng định bước lên tế đàn.

Lão phu nhân Hải Yêu vội vã ngăn cản nàng: “Thánh Nữ đừng lỗ mãng. bình thánh là chí bảo tộc ta, sức mạnh của nó không phải chuyện đùa, không có huyết mạch Thánh Nữ thuần khiết thì rất khó có thể kích hoạt được, trái lại còn bị thương thảm trọng. Thánh Nữ tiền nhiệm không trực tiếp truyền bình thánh cho Hoàng Tử điện hạ cũng vì lẽ đó, ngươi không thể mạo hiểm được.”

Lam Hải Tâm cũng không phải kẻ ngốc thật sự, nàng hiểu rõ đạo lý này, thầm than thở: “Thôi vậy, chúng ta cũng cùng đi xem thử đi.”

Ra khỏi đại điện, chỉ thấy đình đài lầu các, cung điện tượng đá trong Thủy Tỉnh Cung đều có cả, giống như một thành phố thật sự. Song thành phố này đều được đúc thành từ thủy tinh, thoạt nhìn đẹp đế khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

Hàn Sâm đi rất cẩn thận, song không gặp phải nguy hiểm gì. Cả Thủy Tỉnh Cung dường như không có bất cứ cấm chế gì, cung điện lầu các đều có thể ra vào tùy ý, song bên trong lại chẳng có thứ gì đáng giá.

Toàn bộ Thủy Tinh Cung giống như một thành phố không người, tuy sạch sẽ xinh đẹp nhưng lại có cảm giác rất tĩnh lặng.

Đám Lam Hải Tâm đi theo phía sau Hàn Sâm, thấy được tình hình trong Thủy Tinh Cung cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Trong Thủy Tinh Cung không có cấm chế nguy hiểm gì, có thể chứng minh Thánh Nữ tiền nhiệm chỉ muốn truyền lại bình thánh cho Bạch Dịch, không có tâm tư gì khác.

Đột nhiên, Hàn Sâm phát hiện ra một vài vấn đề, chỉ vào một góc của Thủy Tỉnh Cung hỏi: “Chỗ đó có chuyện gì thế?”

Đám người Lam Hải Tâm nhìn theo hướng tay Hàn Sâm chỉ, chỉ thấy đó là một phiến tinh bích, nhưng khác với tinh bích bình thường, trên mặt tinh bích ở đó mọc ra một ít rêu xanh biếc.

“Lạ thật, sao ở đây lại có rêu mọc?” Lam Hải Tâm cũng cảm thấy kỳ lạ, bèn đi về phía phiến tinh bích kia.

Cụm rêu kia hầu như phủ hết cả phiến tinh bích, còn kéo dài ra cả đoạn trên mặt đấy. Xem xét tỉ mỉ còn có thể thấy bên trên những cụm rêu này dường như có dấu vết của vật gì đó bò qua, mà không chỉ có một vết, rõ ràng có vật gì đó thường hay đi lại ở chỗ này.

Hải Tâm và lão phu nhân Hải Yêu đều biến sắc: “Sao lại thế được? Còn có những sinh vật khác từng bước vào Thủy Tinh Cung ư?”

Hàn Sâm nhìn dấu vết này, kính Tử Đồng Thần Điệp trong mắt chuyển

động cực nhanh, chẳng bao lâu đã phát hiện ra dấu vết này là thứ hắn cực kỳ quen thuộc, chính là do Bích Tinh Thần Loa và Bàn Sơn Hải Loa để lại.

“Quả nhiên chúng nó có liên quan đến Thủy Tinh Cung. Nhưng sao chúng ra vào Thủy Tinh Cung được nhỉ?” Hàn Sâm quan sát kỹ phiến bích tinh

kia, rất nhanh đã có phát hiện.

Trên phiến bích tinh có một cái lỗ rất nhỏ, cũng không biết do vật liệu gốc có vấn đề hay lúc xây dựng có chỗ sơ suất, nói chung ở đó để lại một lỗ thủng cực nhỏ.

Lỗ thủng kia kích cỡ bằng đầu đinh ghim, sinh vật bình thường không vào được, nhưng Bàn Sơn Hải Loa và Tinh Bích Hải Loa có thể co rút kích thước cơ thể, muốn đi vào không phải chuyện khó khăn.

Còn tại sao nơi này lại có rêu mọc, cũng là vì lúc chúng tiến vào, trên người pha lẫn khí tức của biển cả và tạp chất vương vãi.

Cũng may tụi nó đã bị Hàn Sâm và Tiểu Hồng Điểu giải quyết hết. Đám Hàn Sâm dạo quanh một vòng trong Thủy Tinh Cung, cũng không phát hiện ra sinh vật khác.

“Hoàng Tử điện hạ, Thánh Nữ tiền nhiệm sẽ không hại ngươi, chúng ta hãy mau đi lấy bình thánh thôi, để tránh cho đêm dài lắm mộng.” Lão phu nhân Hải Yêu lại thúc giục.

Hàn Sâm do dự một lát, gật đầu nói: “Được, chúng ta đi xem thử có thể lấy được thánh bình không.”

Hàn Sâm đột nhiên thay đổi chủ ý không phải vì hắn nghĩ nguy hiểm đã được giải trừ mà vì Hàn Sâm bất chợt nghĩ đến một chuyện.

Xem tình hình hiện nay, Tinh Bích Thần Loa và Bàn Sơn Hải Loa đều vô ý xông vào Thủy Tinh Cung, cũng không phải dị chủng vốn có trong Thủy Tỉnh Cung.

Nhưng trước đó rõ ràng Bạch Dịch đã dọn dẹp tất cả dị chủng cao cấp, thế mà vẫn còn có dị chủng cấp Vương và Thần Hóa tồn tại, thật sự không thể hiểu được.

Nhưng nếu nghĩ ngược lại thì có thể giải thích được.

Có lẽ Tinh Bích Thần Loa và Bàn Sơn Hải Loa vốn chẳng phải cấp Thần Hóa và cấp Vương, chúng chỉ thăng lên cấp Thần Hóa và cấp Vương vì

nguyên nhân nào đó, mà trong Thủy Tinh Cung, thứ duy nhất có thể làm ra chuyện này e rằng cũng chỉ có Bình Hải Yêu.

"Nếu Tinh Bích Thần Loa và Bàn Sơn Hải Loa thật sự thăng cấp nhờ Bình Hải Yêu…" Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy tim mình đập nhanh hơn. Bảo bối có thể khiến dị chủng thăng cấp Thần Hóa, e rằng dù có là cường giả Thần Hóa cũng phải liều mạng tranh giành.

Cùng vì nghĩ đến chuyện này, Hàn Sâm mới thay đổi chủ ý, muốn xem thử có thể lấy Bình Hải Yêu về cho mình sử dụng hay không.

Lợi ích to lớn như vậy ở ngay trước mắt, dù là mạo hiểm cũng đáng để thử một lần. Huống chỉ còn có Tiểu Hồng Điểu ở đây, cũng không phải quá nguy hiểm.

Thấy Hàn Sâm cuối cùng cũng đồng ý đi lấy bình thánh, lão phu nhân Hải Yêu vội vàng đi phía trước dẫn đường, mọi người lại quay về đại điện trước đó.

Bình Hải Yên vẫn nằm lặng lẽ trên tế đàn như trước, lão phu nhân Hải Yêu căn dặn: "Thánh Nữ đại nhân, người và Hoàng Tử điện hạ cùng bước lên đài, đều tự nhỏ máu của mình vào trong bình thánh. Nếu có thể kích hoạt nó, bình thánh sẽ tự chọn chủ."

Dứt lời bèn quay sang Hàn Sâm nói: "Hoàng Tử điện hạ, ngươi và Thánh Nữ đưa sức mạnh huyết mạch dung nhập với bình thánh, xác suất chọn chủ của bình thánh đều bằng năm mươi phần trăm, bất kể là ai lấy được bình thánh, mong rằng chúng ta có thể tiếp tục hợp tác."

"Tất nhiên rồi." Hàn Sâm khẽ gật đầu, rồi đi lên tế đàn cùng với Lam Hải Tâm.

Hai người đều rất cẩn nhận nhưng không có chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra. Hàn Sâm và Lam Hải Tâm bình an vô sự đi tới trước tế đàn, hai người liếc nhìn nhau, Lam Hải Tâm cắn răng đưa ngón tay ra, nhỏ một giọt máu tươi vào trong miệng Bình Hải Yêu.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua miệng bình, chỉ thấy bên trong là ánh sáng nhiều màu hỗn độn, vốn chẳng thấy được gì hết. Máu của Lam Hải Tâm nhỏ vào bình đã dung nhập vào vầng sáng hỗn độn, biến mất không tung tích, lại chẳng có phản ứng gì xảy ra hết.

Do dự một chút, Hàn Sâm vận chuyển Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy, sau đó tách ra một giọt nước, đưa nó vào trong miệng bình.

Chỉ thấy giọt dịch thể của Hàn Sâm mới nhỏ vào, Bình Hải Yêu lập tức rung lên kịch liệt, ánh sáng hỗn độn bên trong sôi trào như nước suối, dường như có thể phun ra ngoài bất cứ lúc nào.

Hết chương 2372.

Chương 2373. Ly gián

Theo sự chấn động của ánh sáng hỗn độn bên trong bình, Bình Hải Yêu từ từ bay lên không trung.

Hàn Sâm chợt biến sắc, cảm giác bất an trào dâng trong lòng, thân hình nhanh chóng lui ra khỏi tế đàn, đáp xuống bên cạnh Huyết Kỳ Lân.

Lam Hải Tâm vẫn nhìn Bình Hải Yêu đang tràn ngập ánh sáng, không phát hiện có nguy hiểm ập đến, còn đợi Bình Hải Yêu lựa chọn chủ nhân của nó.

Những tộc nhân tộc Hải Yêu thấy Bình Hải Yêu sống lại đều kích động quỳ bái, miệng nhẩm niệm những câu chữ tối nghĩa, chắc là ngôn ngữ của tộc Hải Yên, Hàn Sâm cũng không biết rốt cuộc họ đang niệm cái gì.

Bùm!

Ánh sáng hỗn độn trong Bình Hải Yêu cuối cùng cũng phun ra, vầng sáng hỗn độn đủ màu rực rỡ dâng lên, hóa thành cột sáng xông thẳng nóc Thủy Tinh Cung.

Khi ánh sáng hỗn độn tiếp xúc với Thủy Tinh Cung lại bất chợt tản ra, lập tức lan tràn trong Thủy Tinh Cung. Cả Thủy Tinh Cung đều chìm trong ánh sáng, dường như tất cả đều hóa thành hào quang.

Từng dây xích Trật Tự thần bí trên tế đàn đều bắt đầu lập lòe sáng lên do bị ánh sáng hỗn độn ảnh hưởng, các loại chú văn trên tế đàn không ngừng lưu chuyển.

"Bạch Dịch, xảy ra chuyện gì thế này?" Đám Lam Hải Tâm cuối cùng cũng nhận ra có gì đó sai sai, đều nhìn về phía Hàn Sâm. Lam Hải Tâm lui ra khỏi tế đàn, chất vấn Hàn Sâm.

"Ngươi hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Ta đã nói ở đây hình như có vấn đề rồi mà các ngươi không tin cơ." Hàn Sâm vừa thử rời khỏi Thủy Tỉnh Cung, song cửa bên trong Thủy Tinh Cung đều đã bị ánh sáng lấp đầy rồi. Hàn Sâm thử đụng vào mấy lần đều bị ánh sáng dội ngược trở về.

Tuy ánh sáng giống như lò xo bật lại không đả thương người nhưng Hàn Sâm cũng không thể xông ra ngoài, vẫn bị nhốt ở đây.

"Là mẹ con các ngươi bắt tay cố ý diễn vở kịch này để gạt chúng ta vào tròng chứ gì…' Lão phu nhân Hải Yên chỉ vào Hàn Sâm hét lên.

này, dù hắn có biện minh cũng chẳng ích gì.

Đám tộc Hải Yêu không ra được khỏi đại điện, lão phu nhân tộc Hải Yêu bỗng chỉ vào Hàn Sâm gào thét: "Bắt hắn lại trước đã, ta không tin tiện nhân kia lại bỏ mặc cả con trai ruột của mình."

"Đầu óc ngươi có vấn đề hả?" Hàn Sâm cạn lời về chỉ số IQ của lão phu nhân Hải Yêu này, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng mà mắng.

Đám Hải Yêu lại thật sự bao vây lấy Hàn Sâm, Hàn Sâm không hiểu nổi bọn họ lấy sự tự tin đó ở đâu ra.

Mạnh nhất trong đám bọn họ cũng chỉ là một lão phu nhân Bán Thần Hóa, mấy người khác cũng chỉ là cấp Vương. Mà Hàn Sâm còn đang ngồi trên Huyết Kỳ Lân, bản thân có đủ chiến lực để kiêu ngạo với Bán Thần Hóa,

thật sự không thể hiểu nổi lão phu nhân tộc Hải Yêu ngu xuẩn đến mức nào mới có thể hạ lệnh như vậy.

Những tộc nhân Hải Yêu này rõ ràng cũng hơi do dự, chỉ vây quanh chứ không dám ra tay với Hàn Sâm.

"Bắt hắn thì chúng ta mới có thể sống sót được…" Lão phu nhân Hải Yêu hú lên quái dị, trượng san hô trong tay gõ xuống, ngưng tụ ra sức mạnh hệ Thủy khủng bố, hóa thành từng con thủy long đánh thẳng về phía Huyết Kỳ Lân.

Những tộc nhân khác cũng đồng loạt ra tay cùng với lão phu nhân Hải Yêu, muốn vây công Hàn Sâm, bắt trói hắn.

Tính cách Huyết Kỳ Lân nóng nảy đến mức nào, há mồm là phun ra khí Huyết Sát, trực tiếp đánh tan thủy long của lão phu nhân Hải Yêu, đồng thời Lĩnh Vực huyết sắc cũng được triển khai, thân thể hơi cử động, đã bắt đầu tàn sát đám người tộc Hải Yêu vây công Hàn Sâm.

Một tay Hàn Sâm kéo Ly Ly lên lưng Huyết kỳ Lân, tay kia đè đầu Huyết Kỳ Lân, đồng thời quát lên: "Tốt nhất là các ngươi đừng có ra tay, tên kia có vấn đề."

Đám tộc nhân Hải Yêu đều ngây ra, vì người mà Hàn Sâm chỉ vào lại chính là lão phu nhân Hải Yêu.

Lão phu nhân hừ lạnh nói: "Chuyện tới nước này ngươi còn muốn gây xích mích ly gián sao? Đúng là kẻ tâm cơ thủ đoạn, trước đây là do chúng ta bị mù, không nhìn ra ngươi lại có tâm cơ ác độc như vậy. Tốt nhất là ngươi hãy nói thật ra, ngươi và con tiện nhân kia rốt cuộc đã dùng quỷ kế gì mưu hại chúng ta? Bằng không đừng trách chúng ta không niệm tình máu mủ."

Dứt lời, lão phu nhân Hải Yêu bèn quét một gậy về phía Huyết Kỳ Lân.

Huyết Kỳ Lân rít gào đánh trả, lập tức rơi vào ác chiến với lão phu nhân Hải Yêu. Lão phu nhân rõ ràng không phải đối thủ của Huyết Kỳ Lân, nàng ráng chèo chống Lĩnh Vực nhưng vốn không thể đỡ nổi sự trùng kích từ khí Huyết Sát của Huyết Kỳ Lân, chỉ trong chốc lát đã rơi xuống hạ phong.

“Các ngươi còn chờ gì nữa? Còn không mau ra tay bắt chúng lại, đây là cơ hội sống sót cuối cùng của chúng ta.” Lão phu nhân Hải Yêu hét lên.

Mấy Vương Giả tộc Hải Yêu đều cắn răng vọt tới, nét mặt Lam Hải Tâm cũng lộ vẻ do dự.

“Lam Hải Tâm, ngươi suy nghĩ cho thật kỹ, người luôn thúc giục ngươi đi mở thánh vật là ai hả? Người đưa ngươi đến đây là ai? Là ai nói cái bình này chính là thánh vật, là ai ra tay chia rẽ trước?” Hàn Sâm lạnh lùng nói với Lam Hải Tâm.

Một tay hắn đè đầu Huyết Kỳ Lân, không cho nó công kích ai ngoại trừ lão phu nhân tộc Hải Yêu.

Không phải Hàn Sâm tự nhiên có lương tri, không muốn giết người ở đây. Mà là hắn cảm thấy mục đích của lão phu nhân Hải Yêu kia hình như là để mình giết chết những tộc nhân này.

Mọi chuyện đã rất rõ ràng, lão phu nhân Hải Yêu biết họ không phải đối thủ của Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân nhưng vẫn cố chấp như vậy, Hàn Sâm không tin một cường giả trải qua tai họa diệt tộc, sống tới ngày nay còn thăng lên Bán Thần Hóa lại ngu xuẩn như vậy, trừ phi nàng có mưu đồ khác.

Hơn nữa nếu lão phu nhân Hải Yêu thật sự muốn bắt Hàn Sâm thì nàng nên trực tiếp ra tay với Hàn Sâm mới phải. Nhưng mục tiêu đầu tiên mà nàng lựa chọn lại là Huyết Kỳ Lân, lựa chọn đó càng giống như đang kích động sát tâm của Huyết Kỳ Lân vậy.

Huyết Kỳ Lân hung tàn thành tính, tính tình bạo ngược, chuyện này cả tộc Hoàng Cực đều biết, nếu không cũng chẳng đến nỗi không khống chế được mà sát sinh trong Đế Viên.

Tất cả hành vi của lão phu nhân Hải Yêu đều cực kỳ gượng gạo. Dù nàng có kích động cả tộc Hải Yêu cùng ra tay thì cũng chẳng phải đối thủ của Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân, cùng lắm chỉ là lưỡng bại câu thương mà thôi. Chuyện này không có lợi gì cho tộc Hải Yêu, vậy chỉ còn một khả năng duy

nhất chính là lão phu nhân đang muốn bấy tộc Hải Yêu chứ không phải nhằm vào hắn.

Đương nhiên Hàn Sâm không muốn trở thành đồ đao trong tay nàng, giúp nàng giết chết những tộc nhân Hải Yêu này, cho nên mới phải đè đầu lại Huyết Kỳ Lân, không cho nó đại khai sát giới.

Song tính tình Huyết Kỳ Lân quá tàn bạo, Hàn Sâm cũng khó mà khống chế được. Dưới sự kích thích của lão phu nhân Hải Yêu, khí Huyết Sát trên người nó ngày càng kinh khủng, đã sắp không khống chế nổi tâm tình nữa.

"ÁI" Lão phu nhân Hải Yêu trúng một trảo của Huyết Kỳ Lân, thân thể bị đánh văng ra ngoài, va vào tinh bích của cung điện, máu tươi trong miệng phun ra điên cuồng.

"Thánh Nữ đại nhân, ngươi còn chưa rõ sao? Hôm nay nếu chúng ta không thể liều mạng mở ra một con đường sống thì tộc Hải Yêu sẽ đều chết ở nơi này, Bạch Dịch và người mẹ tiện nhân của hắn muốn diệt tộc ta đấy." Lão phu nhân Hải Yêu cả người đầy máu tươi, tóc cũng rối tung lên, khóc lóc kêu than.

Huyết Kỳ Lân đâu quan tâm nhiều đến thế, nổi giận gầm lên một tiếng tiếp tục bổ về phía lão phu nhân Hải Yêu, Hàn Sâm có đè thế nào cũng không cản lại được.

"Dừng tay!" Lam Hải Tâm hét lên, cả đám Vương Giả tộc Hải Yêu cũng đồng thời ra tay với Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân, muốn chặn Huyết Kỳ Lân lại.

Hết chương 2373.

Chương 2374. Sát sinh

Ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt Hàn Sâm, biết lão phu nhân Hải Yêu này đã ly gián thành công.

“Lam Hải Tâm, mong ngươi sẽ không hối hận vì lựa chọn của mình.” Hàn Sâm bình tĩnh nói, bỏ bàn tay đang đè đầu Huyết Kỳ Lân xuống, đồng thời rút Định Phách Lôi Thần Kích và Quỷ Nha đao bên hông ra.

Huyết Kỳ Lân rít lên, bổ về phía lão phu nhân tộc Hải Yêu, khí Huyết Sát trên người ngưng tụ thành tia máu khủng khiếp, sắp xé nát lão phu nhân Hải Yêu.

Lam Hải Tâm và mấy Vương Giả tộc Hải Yêu đều cản lại, muốn đẩy lùi Hàn Sâm.

“Ta chỉ muốn lấy mạng nàng, không liên quan đến bất cứ ai hết. Nếu ai định cản ta thì chịu chết đi.” Hàn Sâm lạnh lùng nói, không có ý định lùi bước.

Hắn có những phương pháp khác để giải quyết tình huống bây giờ, song không có cách nào gọn gàng dứt khoát như vậy, hơn nữa còn cần mình phải hi sinh. Tộc Hải Yêu không phải tộc Hải Yêu của Hàn Sâm, hắn không cần phụ trách cho lỗi lầm và sự ngu xuẩn của họ.

Hàn Sâm tay đao tay kích, chém ra từng luồng đao khí kiếm quang, chặn đứng mấy Vương Giả Hải Yêu đang xông tới, Huyết Kỳ Lân lại tiếp tục đánh về phía lão phu nhân.

Lão phu nhân Hải Yêu quát lên: “Ta lấy Thuật Hiến Tế Hải Yêu phong ấn bọn chúng, các ngươi tìm cơ hội ra tay đi.”

“Trưởng lão… Đừng…” Tộc nhân tộc Hải Yêu đều kinh hãi.

Vẻ mặt lão phu nhân Hải Yêu hiên ngang lẫm liệt, thủy quang xanh nhạt nở rộ như hoa tươi, khí tức khủng bố trên người nàng không ngừng dâng lên, một hư ảnh quái dị như Hải Yêu giáng xuống người nàng, khiến khí tức trên cơ thể nàng bạo phát ra tựa như núi lửa chỉ trong chớp mắt.

Thủy quang xanh nhạt tràn ra từ trên người lão phu nhân, hóa thành một xúc tu xanh quấn lấy Huyết Kỳ Lân. Móng vuốt của Huyết Kỳ Lân xé nát từng cái xúc tu nhưng lại có nhiều xúc tu hơn nữa cuốn tới, vây lấy Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân vào bên trong.

“Trưởng lão, ngươi hà tất phải làm như vậy…” Sắc mặt Lam Hải Tâm trắng bệch, không còn nghỉ ngờ gì lão phu nhân Hải Yêu nữa.

Những tộc nhân Hải Yêu khác cũng vậy, vì Thuật Hiến Tế Hải Yêu phải trả giá bằng sinh mệnh, đến cả mạng sống của mình mà lão phu nhân Hải Yêu cũng không màng, rõ ràng không phải vì tư lợi của bản thân mà tính toán bọn họ.

Ánh mắt thù hận của rất nhiều tộc nhân đều hướng về phía Huyết Kỳ Lân và Hàn Sâm, vì Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân đã ép lão phu nhân Hải Yêu phải đổi cả sinh mệnh sử dụng Thuật Hiến Tế Hải Yêu.

Hàn Sâm biết giờ có nói gì cũng vô dụng, chiêu này của lão phu nhân Hải Yêu đúng là thâm độc, hắn có nói thế nào đi chăng nữa cũng không thể khiến những tộc nhân này tiếp tục tin tưởng hắn.

“Mà cũng có sai đâu? Mạng sống của tộc Hải Yêu vốn chẳng liên quan gì đến ta, chính chúng muốn chết, ngay cả Phật Đà cũng chẳng khuyên can được, huống chỉ là Hàn Sâm ta.” Nét mặt Hàn Sâm bình tĩnh nhìn về phía lão phu nhân Hải Yêu, xuyên qua xúc tu màu lam chồng chất có thể nhìn thấy trong ánh mắt lão phu nhân Hải Yêu đang tỏ vẻ lãm liệt lóe lên một nét cười nhạo.

Lúc này không cần Lam Hải Tâm ra lệnh, tộc nhân Hải Yêu đều đánh về phía Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân, muốn nhân lúc họ bị lão phu nhân Hải Yêu vây nhốt giải quyết hết bọn họ.

“Vậy như ngươi mong muốn.” Hàn Sâm thấp giọng nói, Lĩnh Vực Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy và Lĩnh Vực Giao Long cùng triển khai.

Trong cung điện lớn, các loại Lĩnh Vực đan cài vào nhau, Hàn Sâm rút đao vung lên, ngồi trên lưng Huyết Kỳ Lân đang tức giận rít gào, xé rách từng cái xúc tu ánh lam, tiến về phía lão phu nhân Hải Yêu.

Đao quang kiếm ảnh không ngừng lóe ra, những tộc nhân Hải Yêu điên cuồng công kích Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân, đều hạ sát thủ, ra tay không lưu tình chút nào. Đám Hàn Sâm vừa phải đối phó với xúc tu, vừa phải

chiến đấu với rất nhiều Vương Giả, nhất thời lâm vào hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Tộc nhân Hải Yêu đều dùng hết toàn lực, lão phu nhân Hải Yêu tỏ vẻ hùng hồn hy sinh bi tráng, khí tức sinh mệnh trên người không ngừng tiêu hao cũng với ma ảnh Hải Yêu, giống như sắp thành đèn cạn dầu nhưng vẫn liều mạng kiên trì.

Thất khiếu của nàng không ngừng chảy ra máu tươi, mái tóc dài đã biến thành trắng toát, dường như cách cái chết không còn xa nữa.

Đột nhiên lão phu nhân Hải Yêu phun ra một búng máu tươi, cơ thể lảo đảo, hầu như sắp gục ngã.

"Trưởng lão!" Lam Hải Tâm hét lên.

"Không cần lo cho ta. Ta chết không có gì đáng tiếc nhưng tộc Hải Yêu không thể hủy diệt trước mặt ta được. Dù có chết ta cũng phải giữ gìn

huyết mạch Hải Yêu…" Lão phu nhân hét lớn, lam quang trên người lại

bạo phát lần nữa, và càng mãnh liệt hơn trước, giống như lần bạo phát cuối cùng nhờ hồi quang phản chiếu.

Tộc nhân Hải Yêu đỏ bừng mắt, gương mặt đầy vẻ bi phân, dốc hết toàn lực, muốn nhân cơ hội cuối cùng diệt trừ Hàn Sâm và Huyết Kỳ Lân.

"Lam Hải Tâm, giờ ngươi thu tay lại còn kịp." Hàn Sâm ngồi trên lưng Huyết Kỳ Lân, nhìn Lam Hải Tâm lạnh lùng nói.

Ly Ly ngồi phía sau Hàn Sâm, ôm chặt lấy hông Hàn Sâm. Tình cảnh này không phải nàng có thể chịu đựng được, nếu không có Hàn Sâm che chở cho nàng, chỉ riêng lực lượng tứ tán cũng đủ giết chết nàng.

"Sao mẹ con các ngươi lại muốn hãm hại tộc Hải Yêu chúng ta? Dù tộc Hải Yêu đã từng làm chuyện có lỗi với các ngươi thì các ngươi vẫn là huyết mạch tộc Hải Yêu, buông bỏ hận thù khó khăn đến vậy sao? Tại sao nhất định phải đồn chúng ta vào chỗ chết?" Lam Hải Tâm tỏ vẻ đau đớn nói.

“Ta đã nói rồi, chuyện này không liên quan gì đến ta hết, nàng mới là người gài bẫy các ngươi.” Hàn Sâm chỉ lão phu nhân Hải Yêu nói.

“Bạch Dịch, chuyện đã tới nước này mà ngươi còn nói như thế? Thật sự coi chúng ta là kẻ ngốc sao?” Một Vương Giả tộc Hải Yêu giận dữ hét lên.

“Hôm nay chúng ta sẽ giết chết ngươi chôn cùng trưởng lão.” Lại có Vương Giả Hải Yêu hét lên.

“Giết hắn.”

“Ta đã cho các ngươi ba cơ hội sống rồi, trời xanh cũng không trách được ta muốn sát sinh.” Đao trong tay Hàn Sâm ép về phía trước, cả đại điện lập tức hiện ra những mảnh đao kiếm giăng khắp nơi, cứ như xuất hiện từ hư không. Theo đao trong tay Hàn Sâm ép xuống, từng mảnh đao kiếm đan vào nhau trong chớp mắt.

Phụt!

Máu tươi phun ra điên cuồng, mảnh đao kiếm cứa đứt thân thể tộc nhân Hải Yêu và cả xúc tu ánh lam, máu tươi chỉ đứt văng tứ tán khắp không trung, nhuộm cả đại điện thành màu máu chỉ trong khoảnh khắc.

Trong cả đại điện, trừ Hàn Sâm, Ly Ly, Huyết Kỳ Lân, Lam Hải Tâm, Bảo Nhi và lão phu nhân Hải Yêu ra, hầu như đã không còn một người hoàn chỉnh. Ngay cả những Vương Giả tộc Hải Yêu cũng bị trực tiếp phân thây.

Có vài người may mắn không chết thì cũng khuyết đi tứ chi, ngã vào trong vũng máu không ngừng kêu rên.

Lam Hải Tâm chỉ biết mở to mắt ngẩn người đứng đó, biểu cảm sợ hãi, tuyệt vọng, bất an, khó tin v.v đan vào nhau, khó có thể hình dung được vẻ mặt bây giờ của nàng.

“Ngươi…” Cả người Lam Hải Tâm run rẩy, chỉ vào Hàn Sâm mà nói. Dù thế nào nàng cũng không tưởng tượng nổi sẽ là kết cục như vậy, không ngờ Hàn Sâm lại mạnh đến thế.

“Như ngươi mong muốn, giờ ngươi đã hài lòng chưa?” Hàn Sâm không để ý tới Lam Hải Tâm, nói với lão phu nhân Hải Yêu.

“Ha ha… Không hổ là huyết mạch của tiện nhân kia, đúng là tâm cơ thâm trầm… Đáng tiếc ngươi có nhìn thấu thì sao chứ? Chẳng phải cũng bị ta đùa giốn trong lòng bàn tay đó sao?” Lão phu nhân cười ha hả, vẻ sầu khổ trên gương mặt đã thu hết lại, khí tức vốn khô kiệt lại ngưng tụ trên người nàng lần nữa.

Lam Hải Tâm ngơ ngác nhìn lão phu nhân Hải Yêu, vẻ mặt không thể tin nổi.

Mà máu tươi của tộc Hải Yêu vương đầy đất giống như có sinh mệnh, lao về phía tế đàn, chỉ chốc lát đã nhuộm tế đàn thành màu đỏ máu.

Hết chương 2374.

Chương 2375. Dịch trong bình thánh

“Trưởng lão… Tại sao…’ Lam Hải Tâm nhìn lão phu nhân bằng vẻ không thể tin nổi, giọng nói cũng run rẩy.

“Vì sao à?” Vẻ mặt lão phu nhân vặn vẹo, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ta cũng rất muốn biết tại sao, tại sao ta thiên tư trác việt, không một ai trong tộc Hải Yêu có thể sánh được với thành tựu của ta. Nhưng chỉ vì ta không có huyết mạch Thánh Nữ cho nên mới để tiện nhân kia trở thành Thánh Nữ. Một kẻ phản bội như vậy cũng có thể làm Thánh Nữ, vì sao ta lại không thể?”

“Ta khổ sở chờ đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng chờ được đến lúc tiện nhân kia chết đi. Nhưng bọn họ tình nguyện để một tạp chủng huyết mạch không thuần khiết như ngươi làm Thánh Nữ cũng không chịu cho ta cơ hội, ta cũng rất muốn biết là vì sao? Ta thiên tư tuyệt thế, trong tộc Hải

Yêu chẳng ai bì kịp, chỉ là không có huyết mạch Thánh Nữ nên phải trở thành hạ nhân. Trên thế giới này nào có nhiều vì sao như vậy, chỉ có đồ vật giành được đến tay mới thuộc về mình." Lão phu nhân Hải Yêu nở nụ cười méo mó: "Giờ cuối cùng ta cũng chờ được cơ hội này. Nếu tộc Hải Yêu đã không chứa ta, ta sẽ diệt cả tộc Hải Yêu, huyết tế Bình Hải Yêu, lập tộc lần nữa, trở thành Thủy Tổ đời đầu."

"Chỉ vì những điều này mà ngươi muốn giết hết những tộc nhân cuối cùng của chúng ta sao?" Gương mặt Lam Hải Tâm tràn đầy vẻ bi ai.

"Tộc nhân có là gì đâu? Chỉ cần có Bình Hải Yêu, ta có thể thăng cấp Thần Hóa, tự lập bộ tộc…" Lão phu nhân Hải Yêu nói với vẻ điên cuồng.

"Ngươi không có huyết mạch Thánh Nữ Hải Yêu, ngươi không khống chế được Bình Hải Yêu, tất cả đều chỉ là uổng phí tâm cơ mà thôi." Vẻ mặt Lam Hải Tâm buồn bã nói.

Lão phu nhân Hải Yêu lại cười phá lên: "Chuyện này phải cảm ơn con tiện nhân kia. Vì để cho đứa con trai tạp chủng của mình có thể lấy được bình thánh, nàng đã hao tổn tâm sức xây dựng nên tòa Thủy Tinh Cung và tế đàn máu này, còn giao ước những hiệp nghị này với ngươi. Thật ra tất cả những điều này chỉ để con trai nàng nhận được bình thánh, còn ngươi cũng chỉ là một công cụ huyết mạch mà thôi. Khi tế đàn này dung hợp huyết mạch Hải Yêu, luyện hóa bình thánh, dù không có huyết mạch Thánh Nữ cũng có thể khống chế bình thánh."

"Năm đó ta nhẫn nhục khổ sở làm người bên cạnh con tiện nữ kia, dùng hết tất cả thủ đoạn nhận được sự tin tưởng của nàng. Để có thể trở thành tâm phúc của nàng, có mấy lần ta suýt đã chết vì nàng, đến cả con trai của ta cũng phải bỏ mạng vì nàng. Ta hy sinh nhiều như vậy, cuối cùng cũng giành được lòng tin của nàng. Giờ bí pháp này chỉ có mình ta nắm rõ, tiện nhân kia chắc cũng không ngờ được ta sẽ phản bội nàng, lại càng không tin nổi nàng sẽ chết trong tay ta, không có cơ hội nói ra bí mật này cho đứa con tạp chủng. Lúc này tất cả đều đã thuộc về ta, ta nhất định có thể trở thành Thủy Tổ một tộc." Lão phu nhân Hải Yêu nói đến đây lại cười phá lên điên cuồng, dường như đã đắc ý tới cực điểm.

“Hình như ngươi quên mất vẫn còn ta ở đây nhỉ?” Hàn Sâm nhìn lão phu nhân Hải Yêu đang đắc ý, nói.

Lão phu nhân thu lại nét cười, liếc nhìn Hàn Sâm nói: “Ngươi cũng giỏi lắm, âm hiểm giảo hoạt y hệt tiện nhân kia, thế mà lại nhẫn nhịn được lâu như vậy, tâm cơ thật không tâm thường. Đáng tiếc ngươi vẫn còn tuổi trẻ khí thịnh, giết chết những Hải Yêu này, hiện giờ huyết trận đã mở ra, bình thánh đã bị luyện hóa. Tuy vẫn không thể điều khiển hoàn †oàn, nhưng chỉ cần dùng một chút sức mạnh của nó cũng đủ giết chết ngươi và con Huyết Kỳ Lân kia rồi.”

“Ta không tin ngươi không có một chút huyết mạch Thánh Nữ nào lại có thể mượn được sức mạnh của bình thánh.” Hàn Sâm phản bác lại.

Trước đó hắn cũng đã đoán ra được đại khái ý đồ của lão phu nhân Hải Yêu, lý do không toàn lực ra tay đánh chết nàng là vì hắn cũng muốn Bình Hải Yêu.

Thật ra hắn cũng giống như lão phu nhân Hải Yêu, hắn chỉ có Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy, không phải huyết mạch của Thánh Nữ tộc Hải Yêu, e rằng cũng không được sự tán thành của bình thánh.

Đừng nói Hàn Sâm, cho dù là bản thân Bạch Dịch, mẹ hắn cũng cho

rằng hắn không thể khống chế Bình Hải Yêu, cho nên mới phải lập ra một cái tế đàn máu như vậy, muốn huyết tế Hải Yêu để Bạch Dịch có thể khống chế Bình Hải Yêu, là Hàn Sâm thì lại càng không thể.

Âm mưu của lão phu nhân Hải Yêu chính là điều Hàn Sâm mong muốn. Hắn muốn biết, lão phu nhân Hải Yêu làm thế nào để khống chế Bình Hải Yêu, cho nên vẫn không ra tay hết sức.

“Không sao cả, rất nhanh rồi ngươi sẽ tin thôi. Đợi lát nữa chỉ cần huyết tế hai đứa tạp chủng các ngươi, ta có thể hoàn toàn nắm giữ Bình Hải Yêu trong tay, lập nên một chủng tộc thuộc về chính ta, từ nay về sau vi vương vi tổ…” Lão phu nhân Hải Yêu nói rồi đi lên tế đàn, vươn tay cầm lấy Bình Hải Yêu, trên mặt tràn đầy vẻ si mê điên cuồng.

Sức mạnh Lĩnh Vực của Lam Hải Tâm bạo phát, muốn ngăn cản lão phu nhân Hải Yêu. Song vừa vọt tới bên cạnh tế đàn đã bị ánh sáng bảy màu trên tế đàn dội ngược trở về, không thể vọt vào trong.

Lão phu nhân Hải Yêu cầm chiếc bình cười nói: "Tuy tiện nhân kia đê tiện vô sỉ song thủ đoạn của nàng không phải thứ tạp chủng như ngươi có thể đánh đồng được, hôm nay hai tên tạp chủng các ngươi chắc chắn đều phải chết ở đây."

Hàn Sâm hứng thú nhìn lão phu nhân Hải Yêu nói: "Ngay cả ta mà ngươi cũng muốn giết, không sợ tộc Hoàng Cực lấy mạng ngươi à?"

Lão phu nhân Hải Yêu cười khà khà quái dị, khinh miệt nói: "Ta trông nom Bạch Dịch từ nhỏ, trừ nữ tiện nhân kia thì không ai hiểu hắn hơn †a hết. Ngươi vốn không phải Bạch Dịch, ta không biết ngươi làm thế nào, chắc cũng là mấy thủ đoạn thôn phệ đồng hóa. Ngươi có thể mở được cửa Thủy Tinh Cung, rõ ràng là ngươi đã luyện hóa huyết mạch của tên tạp chủng Bạch Dịch. Ta rút huyết mạch của ngươi, sau đó giao ngươi cho Bạch Hoàng. Đến lúc đó chính là một đại công, không chỉ lấy được Bình Hải Yêu mà còn được Bạch Hoàng ban thưởng… Không thể không nói… trời cũng giúp ta… A ha ha…"

Lam Hải Tâm vốn đã chết lặng chợt khiếp sợ nhìn Hàn Sâm. Nàng thật không ngờ Bạch Dịch lại là hàng giả.

Hoặc nên nói nàng vốn không tưởng tưởng nổi lại có người to gan tày trời, dám mạo danh hoàng tử tộc Hoàng Cực.

Hàn Sâm không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ lặng lẽ đứng đó nhìn lão phu nhân Hải Yêu. Chỉ thấy ánh sáng lóe ra trên bàn tay nàng, từng cỗ sức mạnh chảy từ bàn tay nàng vào trong Bình Hải Yeu.

Đôi tượng Hải Yêu trên hai tai bình giống như sống lại, đôi mắt lóe lên ánh sáng kì dị, trên thân dâng lên từng đợt sóng màu lam, phát ra tiếng kêu u u, như thứ nhạc khí bi thương nào đó đang diễn tấu.

Chẳng bao lâu sau, trong Bình Hải Yêu chợt có một giọt nước biển bay lên.

Lão phu nhân Hải Yêu hưng phấn đỡ lấy giọt nước kia, trực tiếp nuốt vào bụng. Nhất thời ánh sáng trên thân lưu chuyển, cơ thể cũng theo đó mà lột xác.

Dưới sự gột rửa của làn sóng hỗn độn bảy màu, gương mặt như vỏ cây khô của lão phu nhân Hải Yêu nhanh chóng biến đổi, chớp mắt đã biến từ dáng vẻ già cỗi thành thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, làn da trắng nõn bóng loáng mịn màng.

Vảy đuôi cá bên dưới cũng trở nên trong suốt như thủy tinh, còn tỏa ra ánh sáng bảy màu. Cả người đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, cùng thay đổi còn có khí tức kinh khủng trên cơ thể nàng.

Hết chương 2375.

Chương 2376. Giết trưởng lão Hải Yêu

"Quả nhiên con Tinh Bích Thần Loa kia thăng lên Thần Hóa là nhờ Bình Hải Yêu." Hàn Sâm đánh giá trưởng lão Hải Yêu, giờ nàng không còn chút dáng vẻ già cỗi nào nữa, cứ như phản lão hoàn đồng vậy.

Đuôi cá trên người trưởng lão Hải Yêu đong đưa, mang theo từng tầng sóng gợn, bơi ra khỏi tế đàn máu, tới trước mặt đám Lam Hải Tâm, cười lạnh nói: "Chỉ cần có bình thánh, ta sẽ có tất cả thuộc về mình."

Dứt lời, trưởng lão Hải Yêu vung tay lên, một luồng ánh sáng bảy màu bao phủ về phía Hàn Sâm và Lam Hải Tâm, khác với sức mạnh khi trước của nàng, có phần tương tự với ánh sáng bảy màu hỗn độn trong Bình Hải Yêu.

Ánh sáng bảy màu hỗn độn rơi xuống, lập tức hóa thành một bình thủy tinh, nhốt đám Hàn Sâm vào trong đó.

Hàn Sâm đã từng thấy loại sức mạnh này trên người Tinh Bích Thần Loa, giờ hắn càng chắc chắn hơn đây là sức mạnh đến từ Bình Hải Yêu.

Song sức mạnh của trưởng lão Hải Yêu rõ ràng kém hơn rất nhiều so với Tinh Bích Thần Loa, tuy cũng ngưng tụ ra sức mạnh của xích Trật Tự nhưng lại có cảm giác rất yếu ớt chứ không ngưng thực như xích Trật Tự của Tinh Bích Thần Loa.

"Xem ra là vì nàng khống chế Bình Hải Yêu chưa đủ thuần thục, nhưng vì sao con Tinh Bích Thần Loa kia lại có được sức mạnh của Bình Hải Yêu nhỉ? Nó đâu có khởi động sức mạnh của Bình Hải Yêu, lại càng không có nhiều máu Hải Yêu như vậy để luyện hóa tế đàn." Hàn Sâm †hầm trầm tư.

Lam Hải Tâm bạo phát sức mạnh đánh vào bình thủy tinh nhưng không có tác dụng gì cả, sức mạnh cấp Vương đánh lên vách bình còn chẳng đủ tư cách để nó rung lên một cái.

"Khà khà… Vô dụng thôi… Đây là sức mạnh của Bình Hải Yêu… Chờ ta rút sạch huyết mạch của các ngươi luyện hóa Bình Hải Yêu, ta sẽ có thể khống chế nó hoàn toàn, thu được sức mạnh càng viên mãn hơn. Đến lúc đó tung hoành vũ trụ khai sáng chủng tộc mới, trở thành Thủy Tổ đời đầu…" Trưởng lão Hải Yêu càng nói càng hưng phấn, ánh sáng rực rỡ trên người cũng ngày càng chói lọi.

Bình thủy tinh co lại theo sức mạnh của trưởng lão Hải Yêu, muốn ép đám Hàn Sâm bên trong tới chết.

"Tiểu Hồng Điểu." Hàn Sâm đã hiểu đại khái trưởng lão Hải Yêu sử dụng Bình Hải Yêu thế nào, cũng không do dự thêm nữa, bèn gọi Tiểu Hồng Điểu ra.

Tiểu Hồng Điểu bay từ trên vai Bảo Nhi tới, đáp xuống ngón tay của Hàn Sâm, kêu mấy tiếng chích chích với hắn.

"Chuyện này cũng nên kết thúc rồi, trừng trị lão yêu bà kia xong thì để lại cho ta một hơi thở, để ta tự tay giải quyết nàng." Hàn Sâm nói với Tiểu Hồng Điểu.

Trưởng lão Hải Yêu cứ như nghe được một câu chuyện hài, cười phá lên nói: “Còn chưa tới giây phút cuối cùng mà ngươi đã phát điên rồi sao?”

Bùm!

Trưởng lão Hải Yêu vừa dứt lời, chỉ thấy hai cánh Tiểu Hồng Điểu rung lên, bay ra từ ngón tay Hàn Sâm, đồng thời hỏa diễm đỏ chói trên người nó cũng cháy lên hừng hực, trong chớp mắt đã biến từ một con chim nhỏ thành một con phượng hoàng sắc đỏ vàng.

Trong chớp mắt phượng hoàng vỗ cánh, ngọn lửa lập tức đốt cháy tinh bích của bình thủy tinh. Tinh bích ngưng tụ từ xích Trật Tự giống như giấy bị lửa thiêu, bị đốt thành tro bụi chỉ trong khoảnh khắc.

“Xem ra sức mạnh của trưởng lão Hải Yêu còn kém hơn những con Tinh Bích Thần Loa kia rất nhiều, chắc chỉ được xem là ngụy Thần Hóa thôi nhỉ?” Hàn Sâm suy tư trong lòng.

“Dị chủng Thần… Thần Hóa… Không… Không thể nào…” Trưởng lão Hải Yêu mở trừng mắt nhìn, hầu như không tin nổi những gì mình đang thấy, vẻ mặt đầy hoảng sợ.

Lam Hải Tâm cũng tỏ vẻ không thể tin nổi, kinh ngạc nhìn Tiểu Hồng Điểu hóa thành phượng hoàng lửa.

Các nàng không lạ lẫm gì với Tiểu Hồng Điểu, mỗi ngày Bảo Nhi đều chơi đùa với con Tiểu Hồng Điểu này, còn rất hay chà đạp bắt nạt nó, đến nỗi có đôi khi Lam Hải Tâm còn cảm thấy không nỡ. Nhưng Tiểu Hồng Điểu vẫn hồn nhiên không phản kháng gì, như con chó Nhật đi theo bên cạnh Bảo Nhi.

Một con Tiểu Hồng Điểu nho nhỏ như vậy lại là dị chủng Thần Hóa, khiến các nàng không thể tin nổi.

Nhưng sự thật đã xảy ra trước mắt, phượng hoàng lửa do Tiểu Hồng Điểu hóa thành bay về phía lão phu nhân Hải Yêu, miệng khạc ra một cầu lửa màu đỏ kim.

Trưởng lão Hải Yêu hú lên quái dị, ánh sáng bảy màu trên thân thể tỏa ra, hóa thành bình thủy tinh chụp về phía Tiểu Hồng Điểu. Nhưng khi bình thủy tinh đụng phải ngọn lửa đã lập tức tan thành tro bụi, cầu lửa không dừng lại mà đánh thẳng về phía trưởng lão Hải Yêu.

Trưởng lão Hải Yêu vốn không tránh nổi, chỉ có thể ngưng tụ thần quang rực rỡ vào hai tay để ngăn cản. Song bàn tay vừa tiếp xúc với ánh lửa lập tức bị đốt cháy, chớp mắt cả người đã rơi vào biển lửa.

"Á… Không… Không thể nào… Ta muốn thành Thủy Tổ… Ta phải lấy được bình thánh…" Trưởng lão Hải Yêu điên cuồng gào thét trong biển lửa, cơ thể có nhiều chỗ bị thiêu cháy đã hóa thành tro bụi.

"Quả nhiên không phải Thần Hóa thật sự ư? Xem ra cách mà nàng sử dụng có khuyết điểm rất lớn, chắc còn cần máu của Bạch Dịch và Lam Hải Tâm mới có thể hoàn toàn khống chế Bình Hải Yêu." Hàn Sâm rút Quỷ Nha đao ra, phi thân tiến đến, một đao chém thẳng xuống đầu trưởng lão Hải Yêu đang thoi thóp.

"Săn giết dị chủng cấp Vương đột biến Nữ Hải Yêu, phát hiện gen dị chủng đột biến."

Khi Hàn Sâm giết chết trưởng lão Hải Yêu, ngọn lửa vẫn còn thiêu đốt, đốt thân thể trưởng lão Hải Yêu thành tro bụi, chỉ có một viên bảo thạch màu xanh nhạt còn lưu lại, chắc là gen dị chủng đột biến của nàng.

"Đáng tiếc không nhận được thú hồn." Hàn Sâm đưa tay chộp lấy, bảo thạch màu lam lập tức bay vào trong lòng bàn tay hắn.

Thuận tay cất bảo thạch màu lam vào ngực, Hàn Sâm bèn đi về phía tế đàn.

"Bịch." Hàn Sâm thử đi lên tế đàn, song lại bị ánh sáng hỗn độn trên tế đàn cản lại.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn đã bắt chước phương pháp của trưởng lão Hải Yêu nhưng vẫn không bước lên được tế đàn.

Lam Hải Tâm cắn môi nói: “Xem ra tâm cơ của ngươi đều uổng phí rồi, cuối cùng ngươi vẫn không lấy được bình thánh.”

Hàn Sâm không để ý tới nàng, ánh mắt nhìn chằm chằm Bình Hải Yêu một lát, đột nhiên mở miệng nói: “Là ngươi đúng không? Thánh Nữ tiền nhiệm của tộc Hải Yêu, mẹ của Bạch Dịch.”

“Ngươi đúng là một đứa trẻ thông minh.” Giọng nói của một cô gái vang lên từ trong Bình Hải Yêu. Chỉ thấy ánh sáng hỗn độn ngưng tụ lại trên miệng bình, biến thành một bóng dáng nữ Hải Yêu xinh đẹp, lơ lửng trên miệng bình.

Vây tai màu trắng, vảy cá trong suốt, làn da trên người long lanh như ngọc, còn nhẵn nhụi sáng bóng hơn cả Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm.

Tóc dài màu đen buông xõa tới thắt lưng, đôi mắt như bảo thạch đen, ngũ quan xinh đẹp khiến người ta dễ sinh hảo cảm, huống chỉ trên gương mặt nàng còn mang nụ cười dịu dàng như nước.

“Thánh… Thánh Nữ đại nhân…” Lam Hải Tâm nghẹn họng trân trối nhìn cô gái trên Bình Hải Yêu, đã hoàn toàn không biết nên có phản ứng gì nữa. Ngày hôm nay thật sự có quá nhiều đả kích đối với nàng.

Những sự việc không thể tưởng tượng nổi đều xảy ra chỉ trong mười

mấy phút ngắn ngủi, Lam Hải Tâm có cảm giác trải qua hơn mười phút này còn khó tin hơn cả nửa đời trước của mình cộng lại.

Hết chương 2376.

Chương 2377. Thánh Nữ Hải Yêu

“Tiểu Tâm Tâm, ngươi vẫn ngây thơ đáng yêu giống như trước đây.” Cô gái dịu dàng nhìn Lam Hải Tâm, mỉm cười.

“Ngươi… Sao ngươi lại ở đây… Không phải ngươi đã…” đã khó có thể tổ chức ngôn ngữ của mình, đại não của nàng thật sự đã phải tiếp nhận quá nhiều kích thích.

Lam Hải Tâm

Cô gái khẽ thở dài: “Lúc ta tiến hóa đã xảy ra một số vấn đề. Đúng lúc Tiểu Vân muốn đẩy ta vào chỗ chết, ta chỉ đành mượn tay nàng, tự luyện thân thể này vào trong Bình Hải Yêu, để có thể tạm thời giữ lại tính mạng.”

Hàn Sâm đã nghe hiểu, Tiểu Vân mà cô gái nhắc đến chắc là trưởng lão Hải Yêu kia, xem ra cả đời nàng cuối cùng vẫn không thể thắng nổi mẹ Bạch Dịch, mình tự cho là tính toán hoàn hảo thực chất đều đã nằm trong tính toán của mẹ Bạch Dịch, đến chết vẫn còn tưởng mình đã thắng được mẹ Bạch Dịch.

Ánh mắt của cô gái đặt trên người Hàn Sâm, vẫn giữ nụ cười dịu dàng như cũ: “Con trai của ta, thật vui mừng khi có thể nhìn thấy ngươi ở đây”

“Lời trưởng lão Hải Yêu nói ban nãy chắc ngươi đều đã nghe được rồi, †a không phải Bạch Dịch gì cả, càng không phải con trai của ngươi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Cô gái khẽ gật đầu: “Ta biết chứ, Bạch Dịch cũng không phải con trai ta”

Lam Hải Tâm kinh ngạc vì lời nói của cô gái, ngay cả Hàn Sâm cũng phải giật mình.

Cô gái giải thích: “Ta là Thánh Nữ tộc Hải Yêu, phải giữ cho thân thể thánh khiết, thông gia với tộc Hoàng Cực chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Song trước đây ta có giao ước với Bạch Hoàng, ta là vợ của hắn trên danh nghĩa nhưng lại phải do một người con gái tộc Hải Yêu bên cạnh †a thay thế hoàn thành trách nhiệm vợ chồng.”

“Người kia không phải trưởng lão Hải Yêu đấy chứ?” Hàn Sâm chợt nảy ra suy nghĩ.

Cô gái nhìn Hàn Sâm với vẻ tán thưởng, sau đó tiếp tục cất giọng dịu dàng nói: "Đúng vậy, chính là Tiểu Vân. Hơn nữa chỉ có một lần tân hôn như vậy mà nàng đã mang thai cốt nhục của Bạch Hoàng. Song Tiểu Vân không biết giao ước của ta với Bạch Hoàng, cũng không biết ta còn giữ thân trinh tiết."

Hàn Sâm nghe xong mà lặng người: "Bạch Dịch là con trai của nàng sao?"

"Nhóc con, ta càng ngày càng thích ngươi rồi đó." Cô gái cười ngọt ngào với Hàn Sâm, song lại không trả lời câu hỏi của hắn.

Nhưng Hàn Sâm vẫn cảm thấy lạnh tận trong xương. Rõ ràng hắn đã đoán đúng, trưởng lão Hải Yêu nói nàng có một đứa con trai chết vì người phụ nữ này, mà người phụ nữ vốn không có cốt nhục của mình, Bạch Dịch lại có huyết thống Bạch Hoàng và tộc Hải Yêu, một khả năng duy nhất là Bạch Dịch chính là con trai của trưởng lão Hải Yêu, bị cô gái dùng thủ đoạn gì đó đổi trắng thay đen trở thành con trai của mình mà nuôi dưỡng, trưởng lão Hải Yêu lại không hề phát hiện ra, chỉ cho rằng con trai của nàng đã chết.

"Người phụ nữ này thật đáng sợ! Trưởng lão Hải Yêu đến cuối cùng cũng không biết Bạch Dịch chính là con trai của nàng. Song cũng may là nàng không biết, bằng không nàng sẽ không tiếc tất cả vì Bạch Dịch, chắc chắn sẽ đến chỗ Bạch Hoàng vạch trần ta." Hàn Sâm nhìn khuôn mặt dịu dàng ngọt ngào của cô gái, thầm thở dài trong lòng.

"Con trai, chúng ta giao dịch nhé, thấy sao?" Cô gái dịu dàng nói với Hàn Sâm.

"Giao dịch gì?" Hàn Sâm hỏi.

"Tình cảnh bây giờ của ta ngươi cũng thấy đấy, cơ thể đã bị hủy hoại, chỉ có thể dựa vào Bình Hải Yêu giữ lại tính mạng. Nếu không thể tái tạo lại cơ thể, sớm muộn gì cũng sẽ tiêu tan thành mây khói. Mà giờ ngươi giả mạo Bạch Dịch, tuy hắn không phải con ruột của ta nhưng cũng là con trai Bạch Hoàng. Nếu Bạch Hoàng biết Bạch Dịch đã chết trong tay ngươi thì hậu quả có thể tưởng tượng được." Cô gái nói rất thẳng thắn: "Ta có thể giúp ngươi đối phó với tình thế hiện nay, đồng thời có thể giúp ngươi sử dụng sức mạnh của Bình Hải Yêu. Mà ngươi cần giúp đỡ ta tìm kiếm cơ hội tái tạo lại thân thể, ngươi thấy thế nào?"

“Đúng là một đề nghị hay, ta đồng ý.” Hàn Sâm nói.

Cô gái ngẩn ra, nàng thật không ngờ Hàn Sâm lại đồng ý dứt khoát như vậy. Song chỉ chốc lát đã trở lại dáng vẻ dịu dàng, nàng mỉm cười với Hàn Sâm: “Con trai à, thật sự là ta ngày càng thích ngươi rồi đó.”

“Ta đồng ý hợp tác, nhưng ta có một điều kiện.” Hàn Sâm nói. “Ngươi nói đi.” Cô gái gật đầu.

“Ngươi có thể gọi tên ta, hay này, ê cái gì cũng được hết, đừng có gọi †a con trai nữa.” Hàn Sâm nghiêm túc nói.

Khóe miệng của cô gái khẽ cong lên: “Ừ, ta biết rồi.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Hàn Sâm nói với cô gái.

“Nếu ngươi có chuyện gì cần ta giúp đỡ, chỉ cần võ nhẹ vào tượng Hải Yêu bên trái là được.” Cô gái nhìn Hàn Sâm, ánh sáng dưới thân Bình Hải Yêu thu lại, ánh sáng khắp bầu trời và cô gái cùng rút vào trong Bình Hải Yêu. Bình Hải Yêu tự động bay ra khỏi tế đàn, rơi vào tay Hàn Sâm.

Vầng sáng trên Bình Hải Yêu biến mất, giống như một bình thủy tinh bình thường vậy.

Hàn Sâm nắm lấy Bình Hải Yêu rồi cất đi.

Người phụ nữ này rất lợi hại, lại có thánh vật của tộc Hải Yêu - Bình Hải Yêu làm căn cơ, e rằng ngay cả Tiểu Hồng Điểu cũng không chắc chắn trăm phần trăm có thể đối phó được với nàng.

Nếu có thể tạm thời hợp tác lợi dụng thì không cần phải đánh đến ngươi sống ta chết dưới tình huống không chắc chắn như vậy, ngộ nhỡ có sơ suất xảy ra, khiến mọi người đều chịu ảnh hưởng của đại chiến thì được không bù nổi mất.

Cô gái lợi dụng trưởng lão Hải Yêu khiến cho nhiều Hải Yêu phải nộp mạng, rõ ràng nàng cần máu Hải Yêu. Theo kế hoạch ban đầu của nàng, chắc sẽ tiêu diệt luôn cả Bạch Dịch và Lam Hải Tâm.

Đáng tiếc vì sự xuất hiện của Hàn Sâm khiến kế hoạch của cô gái lộ ra sơ hở, nàng và Hàn Sâm đều có điều kiêng kị cho nên đành phải lui bước hợp tác với nhau.

Cô gái không thể tin được, nhưng tình hình bây giờ Hàn Sâm vẫn nhận được lợi ích khi hợp tác với nàng, cho nên Hàn Sâm không chọn lật mặt với cô gái.

Đôi bên đều có điều kiêng kị, cũng có chỗ cần đến đối phương, lúc này tự nhiên hợp phách, không cần nhiều lời.

Vẻ mặt Lam Hải Tâm rất quái dị, thật sự khó mà tưởng tượng được hai người này lại đạt thành hiệp nghị như vậy, trông cứ như đang nói đùa.

“Ngươi định làm gì hả?” Lam Hải Tâm thấy Hàn Sâm đi tới, sắc mặt nhất thời trắng bệch, biết lấy thực lực của mình, sợ rằng hôm nay cũng chạy trời không khỏi nắng.

Đừng nói đến con hỏa điểu cấp Thần Hóa kia, dù là một mình Hàn Sâm cũng không phải nàng có thể ứng phó được.

“Đương nhiên là đưa vợ của ta về nhà, còn có thể làm gì được chứ?” Hàn Sâm kéo tay Lam Hải Tâm, cười tửm tỉm nói.

“Ngươi đừng có mơ… Giết tộc nhân của ta… Ta và ngươi không đội trời chung…” Lam Hải Tâm muốn hất tay Hàn Sâm ra, nhưng lại phát hiện không thể nhúc nhích được, chỉ đành để mặc Hàn Sâm kéo về phía trước.

“Họ chết là vì sự ngu ngốc của ngươi. Dù ta không giết họ thì trưởng lão Hải Yêu cũng sẽ đích thân giết họ.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Lam Hải Tâm mấp máy môi nhưng lại không phản bác nổi, sắc mặt trắng bệch, trong lòng đã nảy ra ý nghĩ quyên sinh.

“Nếu ngươi muốn chết thì ta cũng không ngăn cản. Nhưng ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, bây giờ ngươi đã là Hải Yêu mang huyết mạch Thánh Nữ cuối cùng, là hi vọng duy nhất của tộc Hải Yêu. Nếu giờ ngươi chết đi, tộc Hải Yêu cũng coi như biến mất hoàn toàn.” Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Nét mặt Lam Hải Tâm không ngừng thay đổi, cắn răng cúi đầu không nói gì.

Hết chương 2377.

Chương 2378. Nhận được gen dị chủng cấp Vương

Về tới thành Hải Để, Hàn Sâm suy nghĩ một lát, vẫn để Bảo Nhi lại bên cạnh Lam Hải Tâm, đề phòng Lam Hải Tâm làm ra chuyện gì khiến người ta đau đầu.

Những hạ nhân kia có chết cũng không sao, sẽ không gây ra phiền phức gì. Nếu Hoàng Tử Phi chết thì không phải chuyện nội bộ tinh cầu Thủy Vực có thể xử lý được, chắc chắn sẽ dẫn đến sự chú ý của Bạch Hoàng và trong tộc, cho nên Hàn Sâm vẫn giữ Lam Hải Tâm lại.

Cũng may có Bảo Nhi đi theo Lam Hải Tâm, không sợ nàng có suy nghĩ gian dối gì.

“Thập Lục đệ, suy tính thế nào rồi?” Chân dung của Bạch Lăng Sương xuất hiện trong máy truyền tin.

“Đến lúc đó rồi nói sau, ta cũng không chắc có thể leo lên đỉnh Hóa Cốt Sơn. Giờ nếu hứa trước với ngươi, sau đó lại không làm được thì có lỗi với chị gái lắm.” Hàn Sâm đáp.

“Không sao hết. Chỉ cần ngươi cố gắng hết sức, thành bại thế nào ta đều không trách ngươi, thù lao cần đưa cho ngươi cũng không thiếu một xu.” Bạch Lăng Sương nói.

“Vậy thì không ổn lắm nhỉ?” Hàn Sâm do dự đáp.

“Thập Lục đệ, ngươi muốn cái gì cứ việc nói thẳng, không cần khách khí với ta. Nếu ngươi muốn Tuyết Nhi, ta có thể tặng nàng cho ngươi.” Bạch Lăng Sương cười tủm tỉm nói.

“Chị gái thật sự đồng ý giao Tuyết Nhi cho ta sao?” Gương mặt Hàn Sâm lộ ra vẻ si mê.

Bạch Lăng Sương cười đáp: “Thập Lục đệ, Hồ tộc không thể tin được, chắc ngươi không muốn để một ky sĩ Hồ tộc bên cạnh mình chứ?”

“Thập tỷ tiếc à?” Hàn Sâm tỏ vẻ không vui nói.

Bạch Lăng Sương khẽ lắc đầu: “Đàn ông hầu như không có sức chống cự với tộc Mị Hồ, không phải chị đây không chịu cho ngươi, mà sợ ngươi gặp phải chuyện không may.”

“Nếu Thập tỷ tiếc Tuyết Nhi thì cho ta gen dị chủng cấp Vương đi, một trăm cái.” Hàn Sâm bực dọc nói.

Hắn vốn ko có ý định lấy Tuyết Nhi, chỉ để làm phông bạt cho gen dị chủng mà thôi.

Một trăm gen dị chủng cấp Vương không phải số lượng nhỏ, dù là Bạch Lăng Sương nghe được con số này chắc cũng phải ê răng một lúc lâu.

Đương nhiên nếu Bạch Lăng Sương thật sự đồng ý giao Tuyết Nhi cho hắn, Hàn Sâm cũng bằng lòng nhận lấy, có thể nắm Tuyết Nhi trong tay cũng đồng nghĩa với việc cản trở Hồ Phi, dù thế nào cũng không thua thiệt.

Bạch Lăng Sương khẽ nhíu mày, rõ ràng con số một trăm gen cấp Vương thực sự quá lớn, lấy tài sản của nàng không thể tùy tiện đồng ý được.

Trầm ngâm một lát, Bạch Lăng Sương nhìn Hàn Sâm nói: “Như vậy đi Thập Lục đệ, ta cho ngươi năm mươi gen dị chủng cấp Vương trước, nếu ngươi có thể trợ giúp ta lên đỉnh Hóa Cốt Sơn, ta sẽ đưa hết năm mươi gen dị chủng cấp Vương còn lại cho ngươi. Nếu không thể lên đến đỉnh, năm mươi gen cấp Vương kia cũng coi như phí vất vả, ngươi thấy có được không?”

“Được!” Hàn Sâm lập tức đồng ý, bất kể thế nào cũng có thể nhận được năm mươi gen dị chủng cấp Vương, đây đương nhiên là chuyện cực tốt với Hàn Sâm.

“Ngươi tới thành Dạ Mị hay là ta đưa qua cho ngươi?” Bạch Lăng Sương chỉnh lại tóc mái trên trán, lạnh nhạt nói.

“Thôi để ta đến thành Dạ Mị đi, ta cũng hơi nhớ Tuyết Nhi rồi, chị gái chắc sẽ không keo kiệt để Tuyết Nhi theo ta một đêm chứ?” Hàn Sâm tham lam nói.

Tuy Bạch Lăng Sương hơi ghét bỏ sự tham lam của Hàn Sâm song vẫn đồng ý.

Có Bảo Nhi và Tiểu Hồng Điểu ở lại thành Hải Để, Hàn Sâm cũng không sợ Lam Hải Tâm và Ly Ly xảy ra chuyện gì.

Quá trình rất thuận lợi, Hàn Sâm ở lại phòng của Tuyết Nhi một đêm, song chỉ là nghỉ ngơi, thuận tiện nghe ngóng một chút tin tức từ chỗ Tuyết Nhi.

Mang theo năm mươi gen dị chủng cấp Vương trở về song Hàn Sâm lại không nỡ sử dụng. Đến cấp Vương thì gen dị chủng Công Tước chắc chắn sẽ vô dụng, phải hấp thu gen dị chủng cấp Vương mới được, ở cấp Công Tước đã dùng gen dị chủng cấp Vương thật sự quá lãng phí.

Cất gen dị chủng cấp Vương đi, Hàn Sâm đi thẳng đến Đế Viên, tiếp tục hấp thu Đế khí nâng cao gen Công Tước của mình.

Hiện nay Bạch Dịch đã trở thành nhân vật số một trong các Hoàng Tử Công Chúa, chỉ cần Hàn Sâm không chọc vào những Hoàng Tử Hoàng Nữ thật sự khủng bố thì đoạt lấy một con Đế Long rễ chủ không phải chuyện khó khăn gì.

Nhờ sự đồi dào của Đế khí, mỗi ngày Hàn Sâm đều có thể tăng lên không ít gen Công Tước, còn chưa đến kỳ thi cuối năm, bốn thuật gen của hắn đều đã mở ra ba khóa gen.

Băng Cơ Ngọc Cốt thể thuộc tính thuộc loại cường hóa cơ thể và kèm theo sức mạnh đóng băng và phong ấn; Dị Huyết là thể thuộc tính sức mạnh hệ Huyết và gen di truyền; còn Động Huyền Kinh lại là thể thuộc tính kết hợp giữa không gian và thời gian nhưng dường như có phần khác biệt hơn, Hàn Sâm cũng không nói rõ được cụ thể Động Huyền Kinh thuộc loại nào.

Thể thuộc tính của Gen Vật Ngữ vẫn quán triệt năng lực gia cố Vĩnh Hằng, sau khi hình thành thẻ thuộc tính, sức mạnh gia cố Vĩnh Hằng càng đa dạng linh hoạt hơn, nếu vận dụng tốt có thể phát huy ra tác dụng cực kỳ mạnh mẽ.

Hơn nữa sau khi Gen Vật Ngữ mở khóa gen thứ ba, Hàn Sâm lờ mờ cảm nhận được lúc mình vận chuyển Gen Vật Ngữ dường như sản sinh ra liên kết như có như không nào đó với áo giáp Hắc Tinh. Tuy loại liên kết này rất yếu ớt nhưng Hàn Sâm lại thật sự cảm nhận được trong áo giáp Hắc Tinh dường như có sự sống và ý thức tồn tại.

“Chẳng lẽ bản thân áo giáp Hắc Tinh chính là một thể sinh mệnh? Hoặc là bên trong áo giáp Hắc Tinh đang chứa thứ gì đó?” Nhất thời Hàn Sâm cũng không thể đoán ra được.

Mối liên hệ này quá mỏng manh, lúc có lúc không, khi cảm ứng được cũng chỉ có cảm giác rất mơ hồ mà thôi.

“Chờ Chú Ngữ thăng đến cấp Vương chắc có thể hiểu sâu hơn nữa về áo giáp Hắc Tinh, nói không chừng còn có thể biết rõ nó là thứ gì.” Hàn Sâm thầm suy đoán trong lòng.

Gần đây Đế Viên rất hài hòa, Hoàng Tử Công Chúa đều đang chuẩn bị cho kỳ thi cuối năm một năm một lần, không ai muốn sinh sự trước kỳ thi.

Hàn Sâm rời khỏi Đế Viên quay về thành Hải Để, song vừa rời khỏi Đế Viên không bao lâu, lại đột nhiên cảm nhận được luồng khí tức khác thường ghé ghé chót của phi thuyền.

Nhìn lại, chỉ thấy Hồ Phi không biết đã ngồi đó từ lúc nào.

“Sao ngươi lại tới đây?” Hàn Sâm quay đầu lại tiếp tục điều khiển phi thuyền.

Hồ Phi ngồi phía sau cười tửm tỉm nói: “Ta tới tìm ngươi đương nhiên là vì chuyện tháp Thiên Mệnh rồi.”

“Chị gái của ta ơi, giờ có rất nhiều người đều bắt đầu nghỉ ngờ ta rồi, bản thân ta còn khó bảo toàn, đâu dám tự nhiên đi gây sự chứ?” Hàn Sâm đáp.

“Giờ có một cơ hội ở ngay trước mắt ngươi, không cần ngươi mạo hiểm, chỉ cần có thể lấy được ba vị trí đầu của kỳ thi cuối năm là có tư cách tiến vào tháp Thiên Mệnh.” Hồ Phi nói.

“Đứng top ba kỳ thi cuối năm có tư cách bước vào tháp Thiên Mệnh sao?” Hàn Sâm sững người. Nếu thật sự có cơ hội thì tất nhiên hắn cũng muốn vào tháp Thiên Mệnh một lần.

“Đúng vậy, chỉ cần đứng top ba là có cơ hội đi vào.” Hồ Phi gật đầu chắc chắn.

“Vậy ta làm gì có cơ hội, trong các Hoàng Tử Công Chúa, cường giả cấp Thần Hóa đã có hai người rồi, lại còn cả lố Bán Thần Hóa nữa, ta làm sao chen nổi top ba?” Hàn Sâm lắc đầu nói.

Hồ Phi bĩu môi: “Vào top ba, hoặc là ta sẽ vạch trần việc ngươi giết Bạch Dịch, tự ngươi xem mà làm đi.”

“Chuyện không thể làm nổi ngươi bảo ta biết làm sao hả? Nói gì có lý chút được không trời?” Hàn Sâm không nghe được giọng Hồ Phi, quay đầu lại đã phát hiện Hồ Phi ngồi phía sau biến mất rồi.

Hết chương 2378.

Chương 2379. Hoàng Thể Kính Linh

“Cô nàng này thật phiền toái.” Hàn Sâm vẫn có chút kiêng ky với Hồ Phi.

Về lý thuyết, nếu Hàn Sâm bại lộ thì Hồ Phi cũng chẳng có lợi gì, Hồ Phi cũng sẽ không làm ra chuyện hại người không lợi mình như vậy.

Song không thể suy đoán Hồ Phi theo lẽ thường được, đây chính là hồ ly tinh không biết đã bị nhốt bao nhiêu năm tháng, có quỷ mới biết nàng sẽ làm ra chuyện gì.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến trong tay hắn đúng lúc có một người dùng được. Sau khi quay về thành Hải Để, hắn bèn lấy Bình Hải Yêu ra, gõ ba cái vào tai bình bên trái, nhất thời chỉ thấy miệng bình phun ra một luồng sáng, biến thành bóng dáng Thánh Nữ Hải Yêu màu sắc rực rỡ.

Hàn Sâm kể về chuyện Hồ Phi uy hiếp hắn, Thánh Nữ Hải Yêu mặt không đổi sắc, sau khi nghe xong dịu dàng nói: “Hồ Phi chắc chắn không dám bán đứng ngươi thật đâu. Song nếu ngươi có thể giành được top ba thi trong kỳ thi cuối năm, bước vào tháp Thiên Mệnh cũng rất tốt.”

“Giờ bất cứ lúc nào ta cũng có thể bị vạch trần thân phận, nào dám lộ liễu trắng trợn như thế?” Hàn Sâm cười khổ nói.

Thánh Nữ Hải Yêu cười nói: “Tình hình hiện nay của ngươi cũng không xấu như ngươi tưởng tượng đâu. Bạch Hoàng có nghi ngờ ngươi đấy, song hắn muốn điều tra ngươi sẽ có ba cách. Bản thân hắn triệu kiến ngươi đoán già đoán non chỉ sợ hắn cũng chẳng có lòng tin với phán đoán của mình, bởi vì hắn vốn không thích đứa con trai Bạch Dịch này, số lần gặp mặt Bạch Dịch cực ít, e rằng cũng không phân biệt được ngươi có phải Bạch Dịch hay không. Cách thứ hai là thông qua Kính phu nhân điều tra ngươi, đối với người khác mà nói, đây là cửa ải khó đối phó nhất nhưng đối với ngươi lại là đơn giản nhất.”

“Tại sao vậy?” Hàn Sâm tò mò nhìn Thánh Nữ Hải Yêu, hắn không nói chuyện của mình và Kính phu nhân cho Thánh Nữ Hải Yêu, không biết tại sao nàng lại có phán đoán như vậy.

Thánh Nữ Hải Yêu chỉ chiếc nhẫn trên tay Hàn Sâm nói: “Trên tay ngươi đeo chiếc nhẫn Mắt Kính Linh, chẳng khác nào hi vọng của Kính phu nhân,

sao nàng có thể tự thay hủy hoại hi vọng của mình được chứ?”

“Hy vọng? Là ý gì?” Hàn Sâm thầm vui mừng, xem ra Thánh Nữ Hải Yêu cũng biết vài chuyện.

Thánh Nữ Hải Yêu cười ngọt ngào: “Lý do Kính phu nhân được gọi là Kính phu nhân, là bởi vì Hoàng Thể Kính Linh của nàng. Thể chất này có thể khiến nàng phân ra một Kính Thể, để Kính Thể này phụ thuộc vào thân thể của một vị cường giả. Cường giả ấy càng mạnh thì lợi ích nàng có thể nhận được cũng càng nhiều.”

“Cái nhẫn này là Kính Thể của Kính phu nhân sao?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn vào chiếc nhẫn trên tay.

Thánh Nữ Hải Yêu gật đầu, tiếp tục nói: “Đúng vậy, Kính Thể chỉ có thể sử dụng một lần, nếu biến Kính Thể thành vật thực chất phụ thuộc vào một cường giả, thì nó sẽ không chịu sự chi phối của Kính phu nhân nữa, chỉ biết hút lấy lợi ích từ trên người đối phương. Năm đó khi Kính phu nhân còn trẻ chính là một thiên chi kiều nữ tài mạo song toàn trong tộc Hoàng Cực, đại danh Kính Công Chúa kinh diễm chư thiên vạn tộc, không biết bao nhiêu thanh niên tài tuấn, vương công quý tộc đều muốn kết duyên vợ chồng với nàng. Đáng tiếc khi đó nàng mắt cao hơn đầu, vốn chướng mắt những kẻ tầm thường kia, cuối cùng thành hôn với một thanh niên ngoại tộc, biến Kính Linh thành nhãn Mắt Kính Linh đưa cho thanh niên ngoại tộc kia.”

Dừng một lát, Thánh Nữ Hải Yêu lại nói tiếp: “Thanh niên tài tuấn kia cũng không phụ kỳ vọng của Kính phu nhân, vốn chỉ là một Công Tước, sau khi nhận được sự hỗ trợ của Kính phu nhân đã một bước lên trời, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi đã liên tục thăng từ cấp Công Tước lên cảnh giới Thần Hóa, dẫn tới sự chấn động to lớn trong tộc Hoàng Cực. Đáng tiếc trời ghen ghét người tài, thanh niên kia đã bất ngờ ngã xuống trong một trận đại chiến, nhãn Mắt Kính Linh cũng mất tích, không ngờ lại rơi vào tay ngươi.”

“Nói cách khác, ta đeo chiếc nhẫn này, Kính phu nhân có thể đánh cắp lợi ích từ trên người ta à? Nàng đã đánh cắp cái gì rồi?” Hàn Sâm thầm kinh hãi trong lòng.

Thánh Nữ Hải Yêu mỉm cười nói: “Ngươi yên tâm đi, Kính Thể chỉ có thể phản xạ cảnh giới và cảm ngộ của ngươi, hơn nữa chỉ có lúc Kính Thể và chủ thể tiếp xúc gần gũi mới trao đổi tin tức được. Chắc ngươi từng thấy trên ngón tay Kính phu nhân cũng đeo một chiếc nhẫn tương tự phải không? Chỉ khi ngươi tiếp cận chiếc nhẫn kia, giữa hai người mới có thể nảy sinh sự giao lưu tin tức, hơn nữa việc giao lưu này là hai chiều, ngươi cũng có thể nhận được cảnh giới và cảm ngộ của Kính phu nhân. Năm đó thanh niên kia có thể thăng cấp nhanh chóng như vậy cũng do nguyên nhân này, dù sao ngươi cũng chẳng mất gì, không, phải nói là chiếm được món hời lớn mới phải. Bản thân ngươi chỉ mới là Công Tước, Kính phu nhân người ta đã sớm là Thần Hóa rồi, cảnh giới cao hơn ngươi biết bao nhiêu.”

“Lẽ nào nàng không thể cướp nhẫn đổi sang người khác hả?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

“Đơn giản như vậy đã tốt. Nếu Kính Thể phụ thuộc vào người khác thì sẽ không chịu sự chi phối của nàng nữa. Ngươi có thể đeo nhãn Mắt Kính Linh chứng tỏ đã nhận được sự tán thành của Kính Thể. Nếu ngươi chết thì Kính Thể cũng sẽ phải chịu tổn thương. Lần trước khi vị Thần Hóa kia chết trận chắc chắn đã gây ra tổn thương không nhỏ đối với Kính Thể của Kính phu nhân, ta nghĩ nàng cũng không muốn trải qua chuyện này lần nữa, nếu không đã giết ngươi đoạt lại nhãn Mắt Kính Linh từ lâu rồi, dù sao bây giờ ngươi đeo nhãn Mắt Kính Linh thì lợi ích nàng nhận được hầu như là con số không.” Thánh Nữ Hải Yêu cười nói.

Trong lòng Hàn Sâm lại không đồng tình, tuy thực lực cơ thể hắn chưa đạt tới cấp Thần Hóa nhưng cảnh giới và cảm ngộ sẽ không kém hơn Kính phu nhân, nếu Kính Thể chỉ là phản chiếu cảnh giới cảm ngộ thì ai chiếm đợi lợi ích cũng còn chưa chắc đâu.

Song nhẫn Mắt Kính Linh không có hại với cơ thể hắn nên Hàn Sâm cũng thấy dễ chịu hơn, không cần lúc nào cũng phải lo lắng cái nhẫn này tác quái.

Hơn nữa mục đích của Kính phu nhân cũng đã sáng tỏ, điều này khiến Hàn Sâm yên tâm hơn rất nhiều.

“Nói vậy, chắc Kính phu nhân cũng sẽ không muốn ta chết đâu nhỉ.” Hàn Sâm mừng thầm trong lòng.

“Tất nhiên nàng không muốn ngươi chết, thậm chí còn có thể bảo vệ ngươi. Dù sao ngươi chết cũng sẽ khiến cho Kính Thể của nàng bị tổn hại, đó không phải chuyện chỉ trong thời gian ngắn là có thể khôi phục, thậm chí còn là tổn thương vĩnh viễn nữa.” Thánh Nữ Hải Yêu nói.

“Ngươi nói Bạch Hoàng còn có cách thứ ba, đó là gì vậy?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Bạch Hoàng thân là người đứng đầu Hoàng Cực, tất nhiên sẽ có rất nhiều mạng lưới tình báo. Mạng lưới tình báo bình thường ngươi không cần quá lo lắng, dù sao ngươi có thân phận Hoàng Tử, bọn họ cũng rất khó điều tra ngươi. Song bên cạnh Bạch Hoàng có một tổ chức tình báo tên Điện Ba, các tộc trong vũ trụ đều có cơ sở ngầm của họ, năng lực tình báo cực kỳ lợi hại, đây mới là điều ngươi nên lo lắng. Nếu thân phận của ngươi bại lộ, khả năng lớn nhất chính là thành tựu của Điện Ba đấy”

“Ta vốn không biết ai là thành viên của Điện Ba, có muốn phòng cũng

không phòng nổi.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

“Không sao, tất cả về Bạch Dịch ta có thể nói cho ngươi biết, ngươi chỉ cần làm theo lời ta nói, không ai có thể chứng minh ngươi không phải Bạch Dịch.” Thánh Nữ Hải Yêu nói.

Sau đó Thánh Nữ Hải Yêu bèn nói cho Hàn Sâm một vài chuyện về Bạch Dịch, để Hàn Sâm ghi nhớ rất nhiều chỉ tiết mấu chốt, có sự giúp ích rất lớn cho việc Hàn Sâm giả mạo Bạch Dịch.

Hết chương 2379.

Chương 2380. Ta tên Bạch Dịch

Mấy ngày nay Hàn Sâm không đi đâu hết, đều ở nhà học tập cùng với Thánh Nữ Hải Yêu, cố gắng ghi nhớ những chỉ tiết quan trọng về Bạch Dịch.

Vào kỳ thi cuối năm, tất cả tộc nhân tộc Hoàng Cực đều đến xem, Bạch Hoàng chắc chắn cũng sẽ tới, đến lúc đó nguy cơ bại lộ càng cao.

"Tính cách của ngươi và Bạch Dịch khác biệt quá nhiều, có mô phỏng thế nào cũng không thể giống trăm phần trăm được, may mà Bạch Hoàng không thích Bạch Dịch, ngươi chỉ cần không tỏ ra sợ hãi thì hắn cũng không phân biệt nổi ngươi có phải Bạch Dịch hay không. Bất kể ra sao, ngươi chỉ cần chắc chắn mình chính là Bạch Dịch thì dù bọn họ có nghi ngờ thế nào, khi chưa nắm chắc trăm phần trăm chứng minh được ngươi không phải Bạch Dịch cũng sẽ không thể giết chết ngươi." Thánh Nữ Hải Yêu phân tích rất rõ ràng tình hình hiện nay của Hàn Sâm.

Sau khi nghe xong, Hàn Sâm cũng thả lỏng hơn nhiều. Quả thật như lời Thánh Nữ Hải Yêu, Bạch Hoàng không thể thẳng tay hạ sát thủ chỉ vì nghi ngờ Bạch Dịch không phải con trai hắn. Ngộ nhỡ giết sai, Bạch Hoàng chính là kẻ giết con ruột, cho dù hắn không để tâm thì thanh danh truyền ra ngoài cũng không được tốt.

Cho tới nay Hàn Sâm lo lắng nhất hai chuyện, đều được dăm ba câu của Thánh Nữ Hải Yêu giải quyết hết, khiến Hàn Sâm cũng cảm thấy buông lỏng hơn nhiều.

"Người phụ nữ này thật lợi hại, thảo nào có thể ăn chặt trưởng lão Hải Yêu, đến chết cũng không thể biết được chân tướng sự thật." Hàn Sâm càng thêm cảnh giác hơn với Thánh Nữ Hải Yêu.

Hàn Sâm cũng từng thử rót sức mạnh vào Bình Hải Yêu, song lại giống như đá chìm đáy biển, vốn không có chút tác dụng nào, ngay cả một gợn sóng cũng không thấy nổi lên.

Từ lúc đó Hàn Sâm cũng không dám thử thăm dò thêm một bước, không định lật mặt với Thánh Nữ Hải Yêu nữa, e rằng đẳng cấp của Bình Hải Yêu không thấp hơn tổ Bất Tử Điểu trước đây, rất khó đánh vỡ bằng ngoại lực.

Vào ngày thi cuối năm, Hàn Sâm mang theo Huyết Kỳ Lân, Ly Ly, Bảo Nhi và Lam Hải Tâm cũng đến tham gia, có thể nói là cả nhà cùng ra ngoài.

Hàn Sâm vốn không định đưa Lam Hải Tâm đi cùng, tránh cho xảy ra vấn đề. Song thi cuối kỳ không chỉ là một cuộc thi mà còn là ngày lễ rất quan trọng trong tộc Hoàng Cực, bình thường tất cả thành viên Hoàng Thị đều phải có mặt, nếu Hàn Sâm không đưa Lam Hải Tâm theo sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Không khí lễ hội bao phủ cả tộc Hoàng Cực, khi đám Hàn Sâm và Lam Hải Tâm tới hội trường thi cuối năm, ở đây đã sớm đầy ắp người, rất nhiều vương công quý tộc của Tộc Hoàng Cực đều muốn nhìn thấy phong thái của các Hoàng Tử Công Chúa.

Hôm nay chỉ là nghi thức khai mạc, đều là một vài tiết mục truyền thống cố định, một trong số đó chính là các vị Hoàng Tử Công Chúa lên sân khấu, mỗi người đều cần đứng trên đài giới thiệu bản thân với toàn bộ thần dân tộc Hoàng Cực.

Đương nhiên, giới thiệu bản thân cũng chẳng có gì đặc biệt hết, cùng lắm là nói tên tuổi và phong hào của mình, song dùng cách nào chào sân lại muôn người muôn vẻ.

Tựu chung vào một câu nói, mỗi Hoàng Tử và Công Chúa đều sẽ vắt óc tìm cách phô diễn sức mạnh của mình, để thu hút nhiều sự chú ý hơn.

Dù sao xu thế của đại vũ trụ gen chính là cường giả vi tôn, tộc Hoàng Cực lại càng là dân phong dũng mãnh, cực kỳ sùng bái cường giả, bất cứ Hoàng Tử Công Chúa nào cũng sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Sau nghi thức khai mạc rườm rà, cuối cùng cũng đến tiết mục các Hoàng Tử Công Chúa lên sân khấu. Lên sân khấu đầu tiên chính là Thái Tử hiện nay, hay còn gọi là Đại Hoàng Tử Bạch Vạn Giới.

Tuy Bạch Vạn Giới là Thái Tử cao quý song hắn cũng chỉ là Bán Thần Hóa mà thôi, trong hai vị Hoàng Tử Công Chúa Thần Hóa không hề có hắn.

Cánh cổng phía sau đài Hoàng Cực mở ra, chỉ thấy Bạch Vạn Giới mặc chiến giáp hoàng kim chậm rãi bước ra, Lĩnh Vực kim sắc trên người trực tiếp phủ xuống, bao lấy cả quảng trường lớn Hoàng Cực vào bên trong, cả người hắn tỏa ra ánh kim chói lọi, giống như chiến thần hoàng kim đi bước trên con đường dát vàng vậy.

"Ta tên Bạch Vạn Giới, là Thái Tử Hoàng Cực." Bạch Vạn Giới tự giới thiệu rất đơn giản, sau đó bèn lui xuống khỏi đài Hoàng Cực.

Bạch Vạn Giới vừa xuống đài, chỉ thấy một luồng kiếm quang kinh thiên lao ra từ trong cánh cổng. Thoáng chốc kiếm quang xuyên thủng chín tầng trời, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy da dẻ mát lạnh giống như bị kiếm khí áp vào.

Từng vị Hoàng Tử Công Chúa không ngừng lên sân khấu, bởi vì mỗi người lên sân khấu đều khiến người ta cảm thấy cực kỳ lóa mắt, nhìn lâu trái lại không còn kinh diễm gì nữa.

Hàn Sâm xem rất tỉ mỉ, không khỏi cảm khái tộc Hoàng Cực quả là nhân tài đông đảo, chỉ những Hoàng Tử Công Chúa này thôi đã có thể quét ngang rất nhiều thượng tộc hào môn rồi.

Được quan tâm nhiều nhất tất nhiên là hai vị Hoàng Tử Công Chúa cấp Thần Hóa, rồi mới đến Công Chúa Bạch Lăng Sương được xem là mỹ nhân đệ nhất tộc Hoàng Cực.

Song Hàn Sâm cảm thấy luận về vẻ ngoài, Bạch Vi chẳng thua kém gì Bạch Lăng Sương, mỗi người một vẻ, song thực lực của Bạch Lăng Sương mạnh hơn, cũng nổi tiếng hơn mà thôi.

Rất nhanh đã đến phiên Thập Lục hoàng tử là Hàn Sâm ra sân. Hàn Sâm nghe được quan viên gọi tên mình, bèn đứng lên đi ra khỏi cổng.

Rất nhiều vương công quý tộc và thần dân bình thường, thậm chí là cường giả cấp Thần Hoa đều cảm thấy hứng thú với Hoàng Tử Bạch Dịch này, dù sao hai chuyện gần đây hắn làm đều gây chấn động rất lớn.

Lĩnh hội tượng đá Thủy Tổ, được muôn vàn Đế văn bảo vệ, bất kể là việc nào cũng đều đủ khiến tên tuổi của Thập Lục Hoàng Tử Bạch Dịch truyền khắp cả tộc Hoàng Cực.

Cho nên tất cả mọi người đều rất mong chờ biểu hiện hôm nay của Thập Lục Hoàng Tử Bạch Dịch, mức độ chú ý còn vượt trên cả hai vị Hoàng Tử Công Chúa là cường giả cấp Thần Hóa.

Dù sao Hoàng Tử Công Chúa Thần Hóa năm nào cũng được thấy chứ Hoàng Tử trước đây không được chú ý như Bạch Dịch lại càng khiến người ta tò mò.

Dưới ánh mắt quan sát của vạn người, Hàn Sâm chậm rãi đi ra từ trong cánh cổng, trên người không có Lĩnh Vực khủng bố hiện ra, cũng chẳng có đao quang kiếm ý trùng tiêu.

Hàn Sâm một thân y bào sắc xanh, cứ không sóng không gió đi tới chính giữa đài Hoàng Cực.

“Bạch Dịch, Hoàng Tử thứ mười sáu của tộc Hoàng Cực, hạng nhất kỳ thi cuối năm lần này.” Hàn Sâm dứt lời bèn trực tiếp xoay người đi xuống đài Hoàng Cực.

“Phụt!” Thập Cửu Hoàng Tử vừa uống một hớp nước trà đã phun thẳng ra, trợn tròn mắt nhìn Hàn Sâm đi xuống đài Hoàng Cực.

Xung quanh cũng cực kỳ yên tĩnh, nhất thời không có một ai lấy lại tinh thần.

“Tên Thập Lục này… Đúng là càng ngày càng điên…’ Bạch Thương Lãng cười khổ nói.

“Hắn lại lên cơn rồi.” Bạch Lăng Sương đỡ trán, cảm thấy mình hợp tác với Hàn Sâm đúng là tự tìm đường chết.

“Ha ha, màn giới thiệu này ta thích, khí phách, xem bao nhiều màn giới thiệu của các Hoàng Tử Công Chúa rồi, cái này là khí phách nhất…”

“Khí phách? Ta thấy là đần độn thì có, không tính đến có rất nhiều Hoàng Tử Công Chúa mạnh mẽ đứng trên hắn, chỉ riêng hai vị Hoàng Tử Công Chúa cấp Thần Hóa kia, hắn dựa vào cái gì mà tự xưng đệ nhất chứ?”

“Tuy rất ngu ngốc nhưng ta thích lắm.”

“Thập Lục Hoàng Tử này thú vị thật đấy.” Nhất thời cả nước Đế Hoàng đều ồ lên, cũng đang thảo luận về chuyện của Thập Lục Hoàng Tử Bạch Dịch.

Ngay cả Bạch Hoàng và Hoàng Hậu trên khán đài, còn có đại quốc sư Cổ Uyên và một đám đại thần đều không khỏi chú ý đến Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại như chẳng sao cả mà trở về vị trí của mình, ngồi xuống.

Đây cũng chính là Thánh Nữ Hải Yêu dạy cho hắn, hắn không thể biến thành Bạch Dịch một trăm phần trăm nhưng chỉ có một việc mà hắn phải làm được, đó chính là tự tin. Bất kể đứng trước mặt ai đều phải cho rằng mình là Bạch Dịch, không được có bất cứ biểu hiện sợ sệt nào, thể hiện sự tự tin tuyệt đối.

Hết chương 2380.

Chương 2381. Du ngoạn Hóa Cốt Sơn

Ngạo mạn! Thật sự quá ngạo mạn!

Màn chào sân của Thập Lục Hoàng Tử không có khí thế kinh thiên, không có năng lực tráng lệ, chỉ một câu nói mà như một cục đá ném xuống hồ nước, khiến cả nước Đế Hoàng đều dậy sóng, để tất cả mọi người biết được, sau khi Thập Lục Hoàng Tử trải qua hai cuộc kỳ ngộ đã kiêu căng đến mức nào.

Đại đa số mọi người coi chuyện này như một lời đồn thú vị hoặc truyện tiếu lâm, không hề cho rằng Bạch Dịch thật sự có thể làm được.

Không nói đến cái khác, hai vị trí thứ nhất thứ hai chắc chắn thuộc về hai vị Hoàng Tử Công Chúa cấp Thần Hóa, chỉ một Thập Lục Hoàng Tử vừa đến Lĩnh Vực tầng một chẳng thể gây nên sóng gió lớn lao gì, dù có cựa mình thế nào cũng chỉ tăng thêm chút mánh khóe cho kỳ thi cuối năm lần này thôi.

Song từ đầu họ đã nghĩ sai rồi, Hàn Sâm thật sự đã chuẩn bị tranh giành, tuy hy vọng đạt được hạng nhất không lớn song bước vào top ba vẫn rất có khả năng.

Hơn nữa bây giờ Hàn Sâm cũng không phải Lĩnh Vực Vương Giả nhất trọng. Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy vốn chỉ là gen dị chủng bị Hàn Sâm luyện hóa, dưới tình huống bình thường không thể tiếp tục thăng cấp, lúc luyện hóa là Lĩnh Vực nhất trọng thì chỉ là Lĩnh Vực nhất trọng mà thôi, không có khả năng trưởng thành nữa.

Song thời gian này Hàn Sâm vẫn luôn mang theo Nguồn Gốc Cổ Thần của Cổ Thủy Thần, dưới sự tư nhuận của sức mạnh hệ Thủy thần kỳ đó, Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy đã thăng đến Lĩnh Vực Vương Giả nhị trọng.

“Nguồn Gốc Cổ Thần quả nhiên phi phàm, thảo nào ngay cả cường giả Thần Hóa cũng muốn sở hữu nó. Nếu Hoàng Thể Bản nguyên Thủy có thể tiếp tục thăng cấp thì đúng là một chuyện tốt.” Hàn Sâm ngắm nghía Nguồn Gốc Cổ Thần, trong lòng mừng thầm.

Song Hàn Sâm vẫn cảm thấy hơi nghi ngờ. Rõ ràng hắn có quan hệ rất kém với Cổ Thủy Thần, nói là kẻ thù cũng không quá đáng, tại sao sau khi Cổ Thủy Thần chết đi, Nguồn Gốc Cổ Thần lại tìm đến hắn chứ? Điều này làm cho lòng Hàn Sâm ngổn ngang trăm mối.

Mỗi lần thăng lên một tầng, uy lực của Lĩnh Vực cấp Vương sẽ tăng lên gấp bội. Nếu có thể đạt tới cửu trọng rồi lại luyện đến Lĩnh Vực cửu trọng quy nhất thì sẽ có sự tăng vọt về chất, tuy không khoa trương như thăng cấp Thần Hóa song Vương Giả cửu trọng quy nhất cũng mạnh hơn Vương Giả

Lĩnh Vực cửu trọng rất nhiều lần, cho nên mới có danh xưng Bán Thần Hóa.

Hàn Sâm không dám hy vọng xa vời Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy có thể trưởng thành đến cảnh giới Thần Hóa. Nếu có thể thăng đến Bán Thần Hóa dưới sự tư nhuận của Nguồn Gốc Cổ Thần, Hàn Sâm cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Đáng tiếc Hàn Sâm sử dụng đủ mọi cách cũng không thể dao động Nguồn Gốc Cổ Thần. Đừng nói tới nuốt trọn nó, ngay cả cạo ra tí bột phấn cũng không làm được, chỉ có thể để mắc sức mạnh của nó tự động tư nhuận cho Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy.

Ngược lại, sức mạnh của Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy cũng cấp dưỡng ấp trứng cho Nguồn Gốc Cổ Thần, hai bên là quan hệ cộng sinh, không phải chỉ có Nguồn Gốc Cổ Thần bỏ ra.

Lúc kỳ thi cuối năm chính thức bắt đầu, hạng mục ngày đầu tiên là lên Hóa Cốt Sơn. Một đám Hoàng Tử, Công Chúa đều tụ tập dưới chân núi Hóa Cốt Sơn, ngước nhìn đỉnh núi như trường thương đâm thẳng lên hư không, không khỏi cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Hóa Cốt Sơn đứng trong hư không như cây trụ chống trời, chỉ có thể nhìn thấy chân núi chứ không thể thấy được đỉnh núi hòa vào hư không là phong cảnh thế nào, một thềm đá Bàn Sơn thông từ chân núi lên đến đỉnh núi giữa biển mây.

Khi đợi hiệu lệnh lên núi, Bạch Lăng Sương lặng lẽ đi tới bên cạnh Hàn Sâm, song chỉ liếc nhìn hắn chứ không nói thêm câu nào.

Tất cả thần dân và vương công quý tộc của nước Đế Hoàng có thể nhìn thấy được chín phần mười sơn đạo của Hóa Cốt Sơn, chỉ có một phần sơn đạo cuối cùng nằm trên đỉnh núi trong hư không là người bên ngoài không thể thấy được, cho dù là cường giả Thần Hóa cũng không nhìn thấu được vùng hư không đó.

Đương nhiên Bạch Lăng Sương không thể để Hàn Sâm giúp nàng đi lên trước mắt bao nhiêu người được, như vậy sẽ bị cả tộc Hoàng Cực chê cười.

Cho nên Bạch Lăng Sương phải tự đi chín đoạn sơn đạo đầu tiên, đến một đoạn sơn đạo hư không cuối cùng mới có thể nhờ Hàn Sâm hỗ trợ.

Đoạn sơn đạo cuối cùng cũng là quãng đường khó đi nhất của Hóa Cốt Sơn, Bạch Lăng Sương không chắc mình có thể đi hết đoạn sơn đạo này.

Theo tiếng hiệu lệnh vang lên, hơn một trăm vị Hoàng Tử, Công Chúa cùng xuất phát về phía thềm đá, trông rất có cảm giác của chạy maratong, rồi lại giống như một đội người cao tuổi đi leo núi, sau khi lên núi lập tức kéo ra đội hình thật dài.

Đi đầu của đội ngũ là Thái Tử Bạch Vạn Giới, đoạn đường này không ai tranh giành với hắn, để hắn thân là Thái Tử đi tuốt đằng trước.

Theo sát phía sau Thái Tử là Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa cấp Thần Hóa, hai người sóng vai cùng đi, hầu như không phân trước sau.

Phía sau nữa là những Hoàng Tử, Công Chúa Bán Thần Hóa, trong đó có Bạch Lăng Sương và Bạch Thương Lãng, sau đó mới là đám Hoàng Tử Công Chúa cấp Vương như Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn ngó xung quanh, lại không thấy Bạch Vô Thường đâu, vậy mà hắn lại không đến tham gia cuộc thi.

Bạch Thanh Hà đi tới bên cạnh Hàn Sâm, bình thản nói: “Thập Lục ca, đi cùng nhau đi.”

“Được.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, đi song song với Bạch Thanh Hà trên thềm đá.

Trong đội ngũ phía sau có một đôi mắt đẹp nghiêm nghị nhìn chằm chằm bóng lưng Hàn Sâm, chủ nhân của đôi mắt ấy chính là Công Chúa Bạch Vi.

Ban đầu Hàn Sâm cứ ngỡ Hóa Cốt Sơn sẽ khó đi lắm, nếu không Bạch Lăng Sơn đã chẳng đồng ý bỏ ra nhiều gen dị chủng cấp Vương như vậy để mời hắn hỗ trợ.

Song Hàn Sâm đi được một đoạn lại phát hiện sơn đạo của Hóa Cốt Sơn cũng không khó đi như hắn tưởng, trừ sức mạnh cấm không, không thể bay

trên Hóa Cốt Sơn ra thì cũng không cảm thấy có gì đặc biệt.

Song khi Hàn Sâm thử tăng nhanh tốc độ thì lập tức cảm nhận được sự khác biệt.

Bởi vì hắn tăng tốc mà sơn đạo vốn không khó đi lắm chợt xuất hiện lực cản cực kỳ lớn, giống như chạy bộ trong nước, tốc độ của hắn càng nhanh thì lực cản cũng càng lớn, hơn nữa còn lớn đến mức khó mà tưởng tượng nổi, khiến Hàn Sâm phải bước chậm lại.

Tốc độ vừa chậm lại thì lực cản này cũng giảm xuống theo, cuối cùng hầu như không cảm giác được nữa.

“Thảo nào mọi người đều đi bộ thong thả như vậy, hóa ra là do sự huyền diệu của Hóa Cốt Sơn.” Hàn Sâm thầm suy tư trong lòng.

“Thập Lục ca, trận chiến ở Đế Viên giữa ta và ngươi còn chưa phân thắng bại. Đến lúc luận võ trên đài Hoàng Cực, chúng ta sẽ đánh một

trận phân cao thấp.” Bạch Thanh Hà vừa đi vừa nói với Hàn Sâm. “Không phải ngươi thua rồi hả?” Hàn Sâm chớp mắt hỏi.

Bạch Thanh Hà mỉm cười đáp: “Chuyện Đế văn là ta thua, song trận chiến trước đó còn chưa biết thắng bại thế nào, Ly Hận thập trọng thiên, ta không chỉ vẻn vẹn luyện thành có mấy trọng như vậy.”

Hàn Sâm nghe xong bèn kinh ngạc nhìn Bạch Thanh Hà: “Vậy ngươi luyện thành mấy trọng?”

“Cửu trọng, chỉ kém nhất trọng là có thể đến thập trọng thiên cao nhất, đáng tiếc cơ thể của ta mới chỉ là cấp Vương nhị trọng, bất kể ra sao cũng không đột phá nổi nhất trọng cuối cùng.” Bạch Thanh Hà không hề giấu diếm mà nói thẳng ra.

“Lợi hại.” Hàn Sâm thuận miệng khen ngợi.

Song câu này cũng là lời thật lòng của hắn. Sau khi đánh một trận với Bạch Thanh Hà, Hàn Sâm cũng tra tìm tư liệu về Ly Hận thập trọng thiên. Đây đúng là một môn thần kỹ, không phải ai cũng có thể luyện thành được, nhất

trọng thiên chính là Lĩnh Vực nhất trọng, bình thường muốn luyện thành cửu trọng thiên thì phải có thân Lĩnh Vực cửu trọng.

Bạch Thanh Hà vừa mới thăng đến Lĩnh Vực nhị trọng mà đã luyện thành cửu trọng thiên, thiên phú này khó ai sánh bằng.

Hết chương 2381.

Chương 2382. Đế văn che chở ta xông lên

Tất cả Hoàng Tử, Công Chúa đều giữ tốc độ bình thường đi về phía trước, vẫn do Thái Tử Bạch Vạn Giới dẫn đầu. Mãi cho đến lưng chừng núi, cục diện này mới bị phá vỡ.

Bên cạnh thêm đá dựng một tấm bia, trên mặt có khắc "Lưng chừng núi mà ý như kiếm". Hàn Sâm không hiểu nó có ý gì, song lúc đi qua bia đá đó, các Hoàng Tử, Công Chúa bắt đầu phát lực, Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa trực tiếp vượt qua Thái Tử Bạch Vạn Giới, những Hoàng Tử, Công Chúa khác cũng đều kéo dài khoảng cách, đội ngũ bất chợt trở lên hỗn loạn, không còn ngay ngắn trật tự như khi ở dưới chân núi.

Thần dân và vương công quý tộc của nước Đế Hoàng đang quan sát đều lên tinh thần, ngoại trừ hai vị Hoàng Tử, Công Chúa cấp Thần Hóa thì ánh mắt của họ đều dồn về phía Hàn Sâm.

Dù sao hôm qua Hàn Sâm đã khoác lác trước mặt bao nhiêu người ở buổi lễ khai mạc, nếu hôm nay không có biểu hiện gì, e rằng sẽ khiến người ta chê cười.

"Thập Lục ca, chúng ta cùng thi xem ai có thể lên đỉnh núi trước đi." Bạch Thanh Hà dứt lời bèn tăng nhanh tốc độ, xông lên như một thanh lợi kiếm.

Hàn Sâm đồng ý, cũng bước nhanh hơn, nhất thời cảm nhận được lực cản trên người tăng lên rất nhiều.

Song Hàn Sâm vẫn không hiểu, vốn có thể dễ dàng đi lên, giờ họ tiêu hao thể lực để tăng tốc, vậy đoạn sơn đạo hư không khó đi nhất ở cuối cùng làm sao có thể giữ được trạng thái tốt nhất?

Song nghĩ thì nghĩ vậy, nếu mọi người đều đã bước nhanh hơn thì tất nhiên Hàn Sâm cũng không thể rớt lại phía sau được, mà không những không thể tụt lại, còn phải giành trước tiên cơ mới được, không thì hắn nổ banh nóc lúc ở buổi khai mạc thành phí công vô ích rồi.

Sức mạnh của Lĩnh Vực hệ Thủy trên người vận chuyển, Hàn Sâm miễn cưỡng chống lại lực cản bước nhanh về phía trước, xong hắn càng đi nhanh thì lực cản lại càng lớn, thể lực tiêu hao cũng càng nghiêm trọng, rất khó để tăng tốc thật sự.

Cứ cái đà này, đừng nói đuổi theo Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa dẫn đầu, ngay cả đuổi theo mấy vị Hoàng Tử, Công Chúa Bán Thần Hóa cũng không khả thi lắm.

So về sức mạnh thuần túy thì những Hoàng Tử, Công Chúa Bán Thần Hóa mạnh hơn Lĩnh Vực nhị trọng nhiều lắm, căn bản không thể đuổi kịp bọn họ.

Hàn Sâm vừa nảy ra một ý nghĩ, thu liễm Lĩnh Vực Vương Giả lại, khiến cho lực cản như dòng thác trực tiếp đổ xuống người hắn. Bị sức mạnh kia đánh vào, Đế văn trong máu thịt nhất thời lóe lên kim quang, lưu động trong cơ thể Hàn Sâm.

Dưới sự bảo vệ của Đế văn, Hàn Sâm lập tức cảm thấy lực cản nhẹ hẳn đi. Tuy không thể xóa bỏ hoàn toàn song cũng khác biệt một trời một vực so với ban nãy.

Nếu như vừa rồi lực cản tựa như trường giang đại hà cuồn cuộn thì bây giờ lực cản chỉ còn là nước suối róc rách, miễn cưỡng ngập quá mu chân của Hàn Sâm, mang đến cho hắn chút phiền phức mà thôi.

Hàn Sâm không nói lời nào, trực tiếp mang theo một thân Đế văn ánh kim lưu chuyển không ngừng điên cuồng xông lên, chỉ chớp mắt đã bỏ rơi Bạch Thanh Hà ở phía sau.

Rất nhiều Hoàng Tử, Công Chúa ở phía trước đang gắng sức tiến lên thì đột nhiên nghe được tiếng bước chân lao nhanh vang lên từ phía sau, trong lòng nghi ngờ quay đầu lại nhìn, nhất thời chỉ thấy Hàn Sâm một thân kim quang lưu chuyển vọt lên, trong nháy mắt đã lướt qua bên cạnh họ, sự đối lập rõ ràng giống như xe thể thao và máy cày vậy.

Mà những Hoàng Tử, Công Chúa ở phía sau cũng đều tròn mắt sững người nhìn bóng lưng kim quang nhanh chóng đi xa kia, trong một chốc lát còn chưa hồi phục lại tinh thần, quên cả đi về phía trước.

Có thể chạy hùng hục như vậy ở trên Hóa Cốt Sơn thật sự chưa từng thấy bao giờ, dù là cường giả cấp Thần Hóa cũng sẽ không thể tăng tốc đến cực hạn bởi vì lực cản ngày càng lớn hơn, bình thường đều không lao nhanh như vậy.

Song Hàn Sâm giống như không bị hạn chế, đôi chân chạy thoăn thoắt giống như một con ngựa hoang thoát cương.

“Đến rồi đến rồi, Thập Lục Hoàng Tử sắp bạo phát rồi.” “Ôi đệt, mạnh vãi luôn”

“Đó chính là muôn vàn Đế văn bảo vệ à? Xem ra có hiệu quả kỳ diệu đối với sức mạnh của Hóa Cốt Sơn nhỉ, có vẻ như Hóa Cốt Sơn không thể cầm chân hắn được rồi.”

“Tốc độ này… Nếu hắn cứ tiếp tục xông lên như vậy… Rất có khả năng sẽ vượt lên trước hai vị cường giả Thần Hóa giành được vị trí đứng đầu đấy…

“Hừ, đầu cơ trục lợi thôi, đâu phải bản lĩnh thật sự của hắn chứ? Dù hắn có thể xông lên thì cũng chỉ là đệ nhất Hóa Cốt Sơn thôi, thi cuối năm còn rất nhiều hạng mục, không thể lúc nào cũng dùng tiểu xảo được. Huống chỉ hắn có thể giữ nguyên tốc độ này hay không vẫn rất khó nói, đoạn sơn đạo hư không sau cùng mới là mấu chốt.”

Mọi người thấy Hàn Sâm lao như bão táp, nhanh chóng vượt qua từng Hoàng Tử, Công Chúa, đều không khỏi cảm thấy hứng thú.

Khi Bạch Lăng Sương bị Hàn Sâm vượt qua, đáy mắt cũng lóe lên vẻ kinh ngạc.

Nàng đã biết trước Đế văn có ảnh hưởng đến sức mạnh của Hóa Cốt Sơn, người có Đế văn hai chữ Ngạo, Cốt sẽ dễ lên núi hơn, lực cản cũng nhẹ đi rất nhiều.

Song được cả Đế văn hai chữ Ngạo Cốt thì cũng không thể lao như bay không bị ràng buộc như Hàn Sâm, chỉ là lực cản sẽ nhỏ đi một chút mà thôi.

"Xem ra không chỉ Đế văn hai chữ Ngạo Cốt có ích cho việc lên Hóa Cốt Sơn mà chắc vẫn còn những Đế văn hữu dụng khác, chỉ là trước đây chưa có ai nhận được mà thôi." Bạch Lăng Sương thầm nghĩ, lại

thêm lòng tin với việc mượn sức mạnh của Hàn Sâm leo lên đỉnh Hóa

Cốt Sơn.

Đây là một chuyện tốt đối với nàng, song nhìn bóng lưng lao như bay của Hàn Sâm, Bạch Lăng Sương không khỏi sinh lòng đố ky: "Vì sao lại cứ phải là hắn nhận được muôn vàn Đế văn bảo vệ, nếu ta có thể nhận được thì ắt hẳn đã trở thành một đời nữ đế rồi."

"Vượt qua… Lại vượt qua rồi… Đã đuổi theo Thái Tử rồi…" Người xem hưng phấn hô to.

Một thân kim quang của Hàn Sâm lao rất nhanh, chớp mắt đã vượt qua Thái Tử Bạch Vạn Giới, đuổi theo Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa phía trước.

Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa đều cảm nhận được áp lực từ phía dưới, quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện Hàn Sâm mang theo một thân kim quang sắp lao tới đây. Cả hai đều nhíu mày, đồng thời tăng tốc chạy đi.

Hàn Sâm muốn kéo gần cự ly với họ lại phát hiện không dễ dàng như lúc trước nữa. Tuy lực cản hắn phải chịu rất ít song cũng không phải hoàn toàn

không có, vẫn phải thừa nhận một phần lực cản, khó có thể đạt đến tốc độ cao nhất.

Cục diện nhất thời trở nên giằng co, chỉ thấy ba người chạy như điên về phía đỉnh núi, kéo ra một khoảng cách rất lớn với những người phía sau.

“Quả nhiên vẫn là cường giả Thần Hóa lợi hại.” Hàn Sâm vẫn không đuổi kịp Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa, rất nhanh ba người đã nối đuôi nhau xông vào đoạn sơn đạo hư không sau cùng, cũng không còn thấy được bóng dáng của họ nữa.

“Tứ Hoàng Tử là người đầu tiên vọt vào sơn đạo hư không, đúng là cường giả Thần Hóa vẫn lợi hại hơn, muôn vàn Đế văn hộ thể cũng vô ích thôi.” Có người cảm khái nói.

“Ai có thể trở thành người thắng lợi cuối cùng đây?” Bạch Hoàng, Hoàng Hậu, quốc sư và mọi người đều hứng thú nhìn về phía đỉnh núi Hóa Cốt Sơn.

Trước đây lên đỉnh hầu như không có gì hồi hộp kịch tính, chắc chắn là cường giả Thần Hóa đứng đầu, song năm nay lại nảy ra một biến số như Hàn Sâm, khiến cho họ cảm thấy rất thú vị.

Hết chương 2382.

Chương 2383. Ngạo Cốt Thiên Thành

Một đoạn sơn đạo hư không thể đỉnh núi như được phủ trong mây mù, Hàn Sâm nhảy vào trong màn sương, nhất thời có cảm giác không gian bị bóp méo.

Cảm giác này rất nhỏ bé, chỉ trong giây lát đã biến mất, Đế văn trên người Hàn Sâm bừng sáng lên, chỉ thấy bậc thang đi lên đỉnh núi chia làm rất

nhiều nhánh, quấn quanh ngọn núi như những con rết.

Hàn Sâm thấy Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa xông lên trước vẫn còn đi lòng vòng trên thêm đá, đi tới đi lui giữa những bậc đá nhưng mãi không leo lên.

Hàn Sâm thử chạy lên đỉnh núi, phát hiện không có vấn đề gì hết, hắn bèn đi thẳng lên dọc theo những bậc đá, Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa vẫn chạy loanh quanh ở đó giống như phát điên.

"Xem ra do tác dụng của những Đế văn này nên ta mới không bị không gian gấp khúc làm khó." Hàn Sâm cũng không có tâm trạng nhìn họ đi qua đi lại, bèn trực tiếp leo lên đỉnh núi.

Đỉnh núi trống trải, rộng lớn như một sân bóng, đa phần địa hình đều bằng phẳng, song có một nơi nhô lên khỏi đỉnh núi, giống như trên đỉnh lại mọc lên một ngọn núi nhỏ.

Chóp núi mọc lên trên đỉnh Hóa Cốt Sơn không cao lắm, ước chừng chỉ năm mươi trượng, thế núi như kiếm hướng thẳng trời cao, chỉ thấy trên chóp núi có khắc bốn chữ lớn như đao phong kiếm nhận "Ngạo Cốt Thiên Thành".

Chỉ nhìn bốn chữ này thôi cũng khiến người ta phải nổi da gà, dường như có hàng ngàn hàng vạn kiếm khí chĩa vào người, ngay một giây sau là sẽ bị vạn kiếm phanh thây.

"Kiếm ý thật lợi hại." Hàn Sâm nhìn chằm chằm bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hàn Sâm cũng coi như giỏi kiếm thuật, tuy không chuyên tâm luyện kiếm song kiếm ý của hắn tốt xấu gì cũng có thể sánh ngang với cấp Thần Hóa.

Nhưng trước mặt bốn chữ này, kiếm ý của Hàn Sâm lại bị áp chế đến mức không thể xuất ra khỏi cơ thể, giống như đang run rẩy, là cảm giác áp chế đến từ cấp bậc cao hơn.

“Có thể khắc xuống bốn chữ này e rằng người khắc chữ phải có kiếm đạo cao minh, đã đến mức khó mà tưởng tượng nổi. Người để lại bốn chữ này rốt cuộc là ai? Không biết có bao nhiêu cao thủ kiếm đạo trong lịch sử tộc Hoàng Cực, không kể đến cao thủ kiếm đạo trong số các Hoàng Đế nhiều như mây, chỉ là người bình thường trong tộc Hoàng Cực đã có rất nhiều cường giả kiếm đạo cấp Thần Hóa, cũng khó mà đoán ra được.”

Hàn Sâm dừng một chút, lại nghĩ: “Song có được kiếm ý như vậy e rằng không phải cao thủ kiếm đạo Thần Hóa bình thường, chắc phải là một trong những vị Hoàng Đế kiếm đạo nổi tiếng nhất. Song ta không hiểu nhiều về họ, cũng không đoán ra được là kiếm ý của vị Hoàng Đế nào.”

Ánh mắt hắn rời khỏi bốn chữ “Ngạo Cốt Thiên Thành, quan sát xung quanh ngọn núi, song cũng không có phát hiện nào khác. Ngoài trừ mỏm núi này, đỉnh núi chẳng còn thứ gì nữa.

“Lẽ nào lợi ích mà Bạch Lăng Sương nói chính là mỏm núi khắc bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành này sao? Nhưng mỏm núi này thì có lợi ích gì? Lẽ nào cả mỏm núi là một món dị bảo à? Nhìn không ra, trông chẳng giống tý nào luôn, chắc lợi ích nàng nhắc đến là kiếm ý trên bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành này nhỉ.” Ánh mắt của Hàn Sâm lại hướng về phía bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành.

Kiếm ý trên chữ quả thật lợi hại, càng xem càng thấy kinh tâm động phách, khiến kẻ khác phải mặc cảm tự ti, giống như tảng đá không thể so sánh được với vầng trăng.

Tuy ý chí của Hàn Sâm cứng cỏi nhưng hắn cũng khó giữ được tâm thái vinh nhục không sợ hãi trước mặt kiếm ý này.

Song kiếm ý của hắn lấy cứng cỏi làm chủ, ngược lại tâm tính sẽ không bị dao động, cứ đứng đó ngắm nhìn kiếm ý trên bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành.

Mà không biết vì sao, nhìn tới nhìn lui cứ có cảm giác gãi không đúng chỗ ngứa, không thể thật sự lĩnh hội được thực chất của kiếm ý kia.

Trong lúc Hàn Sâm đang quan sát kiếm ý, lại đột nhiên nghe được tiếng bước chân vang lên từ bên thềm đá, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tứ Hoàng Tử bước qua thềm đá đi tới.

‘Tứ Hoàng Tử thấy Hàn Sâm đã đứng trên đỉnh núi, chỉ khẽ nhíu mày chứ không nói thêm gì.

“Tham kiến Tứ hoàng huynh.” Hàn Sâm hơi hành lễ.

‘Tứ Hoàng Tử lạnh lùng liếc hắn, không nói gì cả, chỉ đi về phía mỏm núi, thẳng đến vách núi khắc bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, ngẩng đầu nhìn lên bốn chữ ấy, không thèm để ý tới Hàn Sâm đứng cạnh đó.

Hàn Sâm sờ mũi, nếu người ta đã không để ý đến hắn, hắn cũng không cần tự làm bẽ mặt mình.

‘Tứ Hoàng Tử vừa mới chân ướt chân ráo bước lên, Nhị Công Chúa cũng đã đến nơi rồi. Thấy Hàn Sâm và Tứ Hoàng Tử đều ở đây, sắc mặt nàng lập tức sầm xuống.

Tứ Hoàng Tử có thể thắng nàng cũng thôi đi, ngay cả Hàn Sâm cũng có thể giành trước nàng bước lên đỉnh núi, khiến trong lòng nàng cảm thấy thật khó chịu.

Song dù sao cũng là cường giả cấp Thần Hóa, vẻ không vui chỉ lóe lên rồi vụt tắt ngay lập tức, Nhị Công Chúa bèn đi tới trước vách núi, ngắm nghía bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, cũng bơ đẹp Hàn Sâm y như Tứ Hoàng TỬ.

Thấy họ đều đứng đó cảm ngộ kiếm ý, Hàn Sâm đã xác định được chỗ tốt ở đỉnh núi này thật sự là kiếm ý trên bốn chữ kia, không khỏi thất vọng trong lòng.

Kiếm ý này thật sự có thể nói là tuyệt thế, song Hàn Sâm cũng không phải người chấp nhất với kiếm đạo, nếu Lục Đạo Đại Đế tới đây không chừng sẽ có cảm ngộ sâu sắc hơn, còn Hàn Sâm đã ngắm rất lâu rồi

mà cũng không có cảm ngộ đặc biệt gì.

Song tới cũng đã tới rồi, tất nhiên Hàn Sâm sẽ không bỏ qua cơ hội này, vẫn đứng đó nghiền ngẫm kiếm ý, hy vọng có thể thu được chút ích lợi.

Lúc lâu sau, Hàn Sâm mới nhớ tới chuyện của Bạch Lăng Sương, nhẩm tính thời gian cũng không còn nhiều nữa, bèn đứng dậy đi về phía chân núi.

‘Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa thấy hắn bỗng dưng xoay người xuống núi, không khỏi nghi ngờ, song cũng mặc kệ hắn, tiếp tục cảm ngộ kiếm ý kia.

Hàn Sâm đi vào sơn đạo hư không, chỉ chốc lát sau đã thấy được rất nhiều Hoàng Tử Công Chúa đang đi loanh quanh trên sơn đạo này. Bạch Lăng Sương cũng đang mò mẫm, cả đám chạy tới chạy lui như rùa mất đầu song lại không ai đặt chân lên thêm đá đi hướng đỉnh núi.

Không gian gấp khúc có ảnh hưởng quá lớn với họ, khiến họ không thể phân biệt ra được con đường chính xác.

Lúc này Bạch Lăng Sương đang tức muốn nổ phổi. Nàng loanh quanh ở chỗ này đã lâu, thân thể bị sức mạnh của không gian gấp khúc ảnh hưởng, càng ngày càng khó tìm đường, hơn nữa cũng càng lúc càng nặng nề hơn, song vẫn chẳng thấy bóng Hàn Sâm đâu, khiến nàng cực kỳ giận dữ.

“Tên khốn Bạch Dịch, nếu hắn dám nhận đồ của ta mà không làm việc, đợi ra ngoài rồi ta không lột da hắn không được.” Bạch Lăng Sương càng chạy càng cảm thấy cơ thể nặng nề, hầu như sắp đi không nổi nữa.

Bây giờ, Bạch Lăng Sương cảm thấy mỗi bước chân giống như cõng cả ngọn núi, toàn thân mồ hôi nhễ nhại, quần áo cũng sắp ướt đẫm tới nơi.

Ở trong sơn đạo hư không này càng lâu thì sự ảnh hưởng của không gian gấp khúc cũng càng trở nên lợi hại.

“Tên khốn Bạch Dịch, ta phải giết ngươi…” Bạch Lăng Sương lảo đảo, suýt ngã xuống đất, trong lòng hận Bạch Dịch muốn chết.

“Thập tỷ, ta không tới muộn chứ?” Một cánh tay đỡ Bạch Lăng Sương dậy, khiến nàng không ngã sấp xuống thêm đá.

Bạch Lăng Sương ngẩng đầu lên, thấy Hàn Sâm đang cười híp mắt nhìn nàng, không khỏi cắn đôi môi đỏ mọng đáp: “Sao giờ ngươi mới tới hả?”

“Đường này khó đi quá, chậm trễ mất một thời gian, chúng ta đi lên trước rồi hãy nói.” Hàn Sâm vừa nói vừa đỡ Bạch Lăng Sương đi lên.

Hết chương 2383.

Chương 2384. Kiếm Cuồng

Bạch Lăng Sương nghe vậy không khỏi trợn mắt lườm Hàn Sâm, chỉ thấy Hàn Sâm cả người nhẹ nhàng thoải mái, chẳng có lấy một giọt mồ hôi, mặt không đỏ thở không gấp, nào có dáng dấp của sơn đạo khó đi.

Song Bạch Lăng Sương cũng không nói gì thêm, được Hàn Sâm đỡ đi về phía trước. Dưới cái nhìn của nàng, con đường mà Hàn Sâm đi đã lệch khỏi thềm đá, thậm chí đi ra tận ngoài núi, đi lơ lửng giữa bầu trời.

Thật ra họ vẫn đang ở trên thêm đá, song vì bị không gian gấp khúc ảnh hưởng nên mới khiến Bạch Lăng Sương có cảm giác như vậy.

Hàn Sâm đi được mấy bước, thấy Bạch Vi cách đó không xa cũng chạy loạn khắp nơi như những Hoàng Tử, Công Chúa kia.

Vì nàng bước đến đây khá muộn, chưa phải chịu ảnh hưởng quá lớn từ sức mạnh của không gian gấp khúc, đi cũng không chậm song không †ìm được đường đi chính xác thì có đi nữa đi mãi cũng chẳng có ích gì.

“Cô nàng này cũng là một người tốt, khi ấy còn muốn cứu Bảo Nhi về,

coi như cũng có tình có nghĩa.” Hàn Sâm suy tư một lát, lặng lẽ vận chuyển Động Huyền Khí Tràng, tiện tay đánh ra một luồng sức mạnh.

Bạch Vi đang đi lên sơn đạo, song dù có đi thế nào đều không thoát ra được khỏi thêm đá dường như vô cùng vô tận, trong lòng cũng không khỏi luống cuống.

Đột nhiên, Bạch Vi cảm nhận được một luồng khí tức như có như không vọt tới từ phía trên thêm đá, khi đến trước mặt nàng lại tản đi.

“Đây là…” Bạch Vi thâm thấy kỳ lạ trong lòng.

Bời vì sự ảnh hưởng của không gian gấp khúc nên dù hai người có đối mặt đi qua nhau trên sơn đạo hư không thì cũng không thể nào thấy được đối phương, cũng không cảm nhận được khí tức của đối phương, thậm chí không thể đụng vào nhau.

Giờ lại có một luồng khí tức xuất hiện trước mặt nàng, tất nhiên sẽ khiến Bạch Vi cảm thấy kỳ lạ.

Bạch Vi chợt nảy ra suy nghĩ, bèn đi theo luồng khí tức như có như không ấy, khí tức kia tiêu tán rất nhanh, nàng phải dùng hết sức kháng lại sức mạnh của không gian gấp khúc mới miễn cưỡng đuổi kịp.

Đi mãi đi mãi, Bạch Vi phat hiện thêm đá trước mặt đã biến mất, luồng khí tức kia đã rời khỏi thềm đá, lơ lửng bên ngoài ngọn núi.

Khí tức tiêu tán rất nhanh, không có thời gian do dự. Bạch Vi cắn răng, nhắm mắt đưa chân bước ra, cả người lơ lửng phía ngoài vách núi song không rớt xuống núi, đi hướng lên như đang bước chân trên mặt đất.

Bạch Vi mừng thầm, tiếp tục lao đi đuổi theo luồng khí tức. Bởi vì không có đường cho nên Bạch Vi chỉ có thể đuổi theo khí tức mà đi, chỉ cần một bước đi sai giãm hụt là sẽ ngã thẳng xuống núi.

Trên Hóa Cốt Sơn, ngay cả cường giả Thần Hóa cũng khó lăng không phi hành chứ chưa nói đến một Công Tước như Bạch Vi.

Chỉ có liều mạng đuổi theo luồng khí tức kia thì Bạch Vi mới có thể tìm được đúng đường trong hư không, nàng vẫn liều mạng chạy theo khí †ức ấy.

Khi Hàn Sâm đỡ Bạch Lăng Sương đi tới đỉnh núi, đã thấy có mấy vị Hoàng Tử, Công Chúa khác cũng đi lên đỉnh núi, trong đó có Bạch Thanh Hà.

Rõ ràng Bạch Thanh Hà cũng vừa mới đi lên, thấy Hàn Sâm và Bạch Lăng Sương cùng đi lên thì hơi bất ngờ.

Lúc này Hàn Sâm đã buông Bạch Lăng Sương ra, trừ Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa, không ai biết Bạch Lăng Sương được Hàn Sâm đỡ lên.

"Xem ra lần này ta thắng rồi." Bạch Thanh Hà nhìn Hàn Sâm nói, nàng còn tưởng Hàn Sâm vừa mới đi lên.

Những Hoàng Tử, Công Chúa kia cũng cho là như thế, dù sao sơn đạo hư không cũng không chỉ dựa vào tốc độ nhanh là có thể đi lên được, Hàn Sâm đi trước đến sau cũng là chuyện bình thường.

Cả người Bạch Lăng Sương mồ hôi nhễ nhại, song khi thấy bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành lại rất mừng rỡ, gương mặt lộ rõ sự vui vẻ.

Đế văn nàng nhận được không có hai chữ Ngạo Cốt cho nên muốn đi qua sơn đạo hư không thật sự quá khó khăn, có một chữ Ngạo như Bạch Thanh Hà sẽ dễ hơn rất nhiều, không liên quan lắm đến chuyện †u vi mạnh yếu.

"Đây là kiếm ý Ngạo Cốt mà Kiếm Cuồng lưu lại sao?" Bạch Lăng Sương nhìn bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, vẻ mặt mừng rỡ, tự lẩm bẩm.

Hàn Sâm cảm thấy rất khó hiểu, vì hắn chưa từng nghe thấy Hoàng Đế nào có niên hiệu Kiếm Cuồng cả, các loại niên hiệu Kiếm Thần, Kiếm Thánh gì đó có rất nhiều, còn cái tên Kiếm Cuồng nghe qua đã thấy chẳng giống niên hiệu của Hoàng Đế chút nào.

Bạch Thanh Hà đứng một bên tiếp lời: 'Năm đó Kiếm Cuồng trời sinh phế thể, không kiểm tra ra được Hoàng thể gì hết, chịu đủ sự ức hiếp của tộc nhân, cuối cùng lại trực tiếp dùng một thanh kiếm thăng tới Thần Hóa. Tuy không có Hoàng thể song lại trở thành người mà cả tộc Hoàng Cực không ai địch nổi, những cường giả Thần Hóa có Hoàng Thể mạnh mẽ cũng bại dưới kiếm của hắn. Dù không xưng đế nhưng cũng đã là vị vua không ngai của tộc Hoàng Cực ta. Tộc Hoàng Cực có vô số cao thủ kiếm đạo, song nhắc đến người sùng bái kiếm đạo nhất không thể nghi ngờ chính là Kiếm Cuồng."

Hàn Sâm thầm nghĩ: “Tộc Hoàng Cực lại có một người trâu bò như vậy, sao trước đây chưa từng được nghe nói đến nhỉ?”

Bạch Thanh Hà vừa dứt lời, chợt nghe cách đó không xa có một Công Chúa khinh thường nói: “Kiếm đạo của Kiếm Cuồng có lợi hại đến đâu thì cũng chẳng thể rửa sạch ô danh của hắn, có cái gì đáng để sùng bái chứ?”

Bạch Thanh Hà và Bạch Lăng Sương đều nhíu mày nhìn vị Công Chúa kia, song khi thấy rõ bộ dạng của nàng đều không nói gì nữa, rõ ràng có phần kiêng dè với nàng.

Hàn Sâm không có hứng thú gì với Công Chúa, hắn càng muốn biết về câu chuyện của Kiếm Cuồng. Rõ ràng Kiếm Cuồng có sự khác biệt với những cường giả tộc Hoàng Cực, ngay cả danh hiệu của hắn dường như cũng là cấm ky trong tộc Hoàng Cực.

Nếu là Bạch Dịch thật thì sẽ biết về chuyện của Kiếm Cuồng, đáng tiếc Hàn Sâm lại không phải Bạch Dịch, hắn cũng không tiện mở miệng hỏi.

Trong lúc nói chuyện lại thấy một người đi lên, hóa ra là Bạch Vi. Lúc này, cả người nàng ướt đẫm mồ hôi, thân mình run lẩy bẩy, hai chân hầu như sắp không đứng vững được nửa, thoạt nhìn có thể gắng gượng đi lên đã rất khó khăn.

Tuy có khí tức của Hàn Sâm dẫn đường nhưng thực lực của nàng quá yếu, dù có biết đường đi thì cấp Công Tước lên được đỉnh núi cũng không phải chuyện dễ dàng.

Rất nhiều Hoàng Tử, Công Chúa thấy Bạch Vi đi lên đầu thầm kinh ngạc. Hoàng Tử, Công Chúa cấp Công Tước có thể leo lên đến đỉnh núi cũng là hiếm thấy trong lịch sử tộc Hoàng Cực.

Ánh mắt Bạch Vi lướt qua người những Hoàng Tử Công Chúa, muốn biết ai đã để lại khí tức cho nàng đuổi theo, song lại không nhìn ra manh mối, không ai có loại khí tức này hết.

Lúc ánh mắt lướt qua người Hàn Sâm, trong mắt Bạch Vi toát lên sự thù hận, nhịn không được cắn môi, hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm.

Rõ ràng nàng vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Bạch Dịch thôn phệ đồng hóa Hàn Sâm, tất nhiên sẽ không nghĩ đến khí tức đó thuộc về hắn.

Bạch Vi quan sát hết một lượt cũng không nhìn ra ai đã để lại khí tức, chỉ có thể giữ sự cảm kích trong lòng, đi tới một bên quan sát bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành.

Đám Bạch Lăng Sương cũng vậy, lên núi chỉ là một bài kiểm tra, kiếm ý Ngạo Cốt của Kiếm Cuồng lại là một lợi ích cực lớn, cho dù coi thường những chuyện Kiếm Cuồng làm ra thì vẫn cực kỳ thèm khát kiếm ý kia.

Hàn Sâm tìm một vị trí ngồi xuống, lấy tư thế thoải mái nhất để quan sát kiếm ý, song vẫn không có thu hoạch gì lớn.

Không phải thiên phú của Hàn Sâm không tốt, kiếm đạo thiếu sự tu dưỡng mà vì kiếm ý kia xung đột quá lớn với kiếm ý của bản thân Hàn Sâm, hoàn toàn là hai thái cực bất đồng, không có chỗ giao nhau nào. Cho nên kiếm ý của Hàn Sâm càng mạnh thì độ khó trong việc cảm nhận kiếm ý Ngạo Cốt của Kiếm Cuồng lại càng lớn.

Hết chương 2384.

Chương 2385. Phục chế kiếm ý

Mỗi người đều có tính cách khác nhau, cho dù tu luyện cùng một loại kiếm pháp thì kiếm ý mà mỗi người luyện ra cũng sẽ có sự chênh lệch nhất định do sự khác biệt về tính cách.

Hàn Sâm và người sáng tạo ra kiếm ý Ngạo Cốt rõ ràng là hai loại tính cách hoàn toàn khác nhau, điều này tạo lên sự chênh lệch to lớn về kiếm ý, khiến Hàn Sâm khó mà lĩnh hội được kiếm ý Ngạo Cốt.

Trong tên Kiếm Cuồng có một chữ Cuồng, kiếm ý của hắn lại mệnh danh là kiếm ý Ngạo Cốt, dạng tính cách cuồng ngạo phóng túng tùy ý, cực kỳ khác biệt với Hàn Sâm, có thể nói là hai thái cực.

Kiếm ý của Hàn Sâm lấy cứng cỏi làm chủ, nội liễm hay trương dương đều không có vấn đề gì hết, khi bắt tay vào làm một chuyện, trong mắt hắn cũng chỉ còn điểm kết thúc của chuyện đó mà bỏ quên đi phong cảnh dọc đường.

Đối với Hàn Sâm, chỉ cần có thể bước đến điểm cuối, hắn sẽ thay đổi theo những cách khác nhau dựa theo tình huống cụ thể, thoạt nhìn hắn có vẻ rất tùy ý, thế nào cũng được, không sao hết, không có thái độ của mình. Nhưng thật ra loại không thái độ này chỉ là sự thay đổi và hi sinh để nhanh chóng đạt đến mục tiêu, chứ không phải không có thái độ thật sự.

Thoạt nhìn Hàn Sâm thích ứng với mọi hoàn cảnh nhưng trên thực tế nội tâm còn chấp nhất hơn bất cứ ai, song bởi vì thứ khiến hắn cố chấp quá xa xôi, người ngoài vốn không thấy được nơi xa như vậy, cho nên mới cho rằng hắn không có thái độ gì.

Mà Kiếm Cuồng thì khác, sự cố chấp của Kiếm Cuồng không nằm ở điểm cuối mà là phong cảnh trên đường đi. Trên con đường này, hắn chính là phong cảnh đặc biệt nhất, đẹp đẽ nhất.

‘Thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt. Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm. Đây mới là điều Kiếm Cuồng theo đuổi.

Hai tính cách hoàn toàn khác biệt, hai cách sống không hề giống nhau, không thể nói rõ ai đúng ai sai, chỉ là sự lựa chọn của mỗi người khác nhau. Nếu Hàn Sâm muốn lĩnh hội kiếm ý Ngạo Cốt của Kiếm Cuồng thì nhất định phải buông bỏ tín niệm và mục tiêu của mình, chuyển thành cảm thụ tín niệm và ý chí của Kiếm Cuồng, chuyện này tất nhiên Hàn Sâm không thể làm được, cũng sẽ không làm thế.

Cho nên Hàn Sâm muốn thu được cảm ngộ và lợi ích từ trong kiếm ý sẽ khó khăn hơn người có thể tiếp thu ý cảnh của Kiếm Cuồng rất nhiều.

Cũng chỉ chừng nửa ngày đã có người có kiếm ý lờ mờ tỏa sáng cùng với ý cảnh trên bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, dường như đã đạt được thành tựu không nhỏ.

Trong đó rõ ràng nhất lại là Bạch Lăng Sương, chỉ thấy kiếm ý trên người nàng có sự hô ứng mờ ảo với bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, kiếm ý từ

trong thân thể xông ra, có loại khí phách ngạo thị thiên hạ.

Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, tuy thiên phú của Bạch Lăng Sương cũng tốt nhưng không phải là tốt nhất trong số rất nhiều Hoàng Tử, Công Chúa của tộc Hoàng Cực, lại có thể đạt đến thành tựu lớn như vậy đầu tiên, chỉ có thể nói rõ kiếm ý Ngạo Cốt có sự phù hợp rất cao với tâm tính của nàng.

"Xem ra ta đi chuyến này uổng công rồi." Hàn Sâm thầm thở dài trong lòng, hắn vẫn không thể dung nhập vào ý cảnh của kiếm ý Ngạo Cốt được.

Giống như một người sống phóng túng quen thói không thể hiểu được người cuồng công tác, tư duy cách nghĩ không cùng một tần số, mâu thuẫn quá lớn thì không thể biến thành đồng loại được.

Cuối cùng Hàn Sâm đành bỏ qua suy nghĩ lĩnh hội kiếm ý Ngạo Cốt. Kiếm ý này có mạnh thế nào đi chăng nữa, song không hợp với tính cách của hắn thì cũng không thể miễn cưỡng.

Hàn Sâm còn phải đưa Bạch Lăng Sương xuống nên phải đợi nàng cùng rời đi, thật sự hơi buồn chán, ngồi lâu lại rất khó chịu, Hàn Sâm bèn sờ vào Ngọc Hồ Lô, gọi Thủy Tiên Tử ra.

Ban đầu Hàn Sâm chỉ định để Thủy Tiên Tử mát xa cho hắn một chút, khiến hắn có thể thoải mái đợi Bạch Lăng Sương lĩnh ngộ xong, sau đó cùng rời đi, rồi lấy nốt năm mươi gen dị chủng cấp Vương còn lại.

Nhưng ai ngờ sau khi Thủy Tiên Tử bay ra, lại nhìn về phía bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, ngơ ngác đứng đó không nhúc nhích.

Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, chỉ thấy thân thể Thủy Tiên Tử đột nhiên biến hóa, cơ thể như nước dâng lên từng tầng sóng gợn, xảy ra một vài biến hóa nho nhỏ.

Thân mình và diện mạo của Thủy Tiên Tử không có biến hóa gì lớn, chỉ là một chút thay đổi rất nhỏ. Song khi nhìn vào nàng lại phát hiện Thủy Tiên Tử giống như biến thành người khác, khí chất trên người thay đổi cực lớn, như hai người khác nhau vậy.

Trước đây Thủy Tiên Tử dịu dàng như nước, chịu thương chịu khó, giống như một cô hầu gái nhẫn nhục.

Nhưng trải qua sự thay đổi rất nhỏ đó, dáng vẻ của Thủy Tiên Tử bây giờ lại trở nên lạnh lùng, cả người giống như một thanh bảo kiếm phong mang tuyệt thế.

Hàn Sâm càng nhìn Thủy Tiên Tử càng cảm thấy khí chất trên người nàng thật quen mắt.

"Ngạo Cốt Thiên Thành!" Hàn Sâm đã lập tức phát hiện ra vì sao hắn lại thấy quen mắt, vì khí chất trên người Thủy Tiên Tử ngày càng giống với bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, kiếm ý Ngạo Cốt trên người hầu như sắp tràn ra.

"Chuyện gì vậy trời?" Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Cho tới nay, hắn vẫn không hiểu rõ Thủy Tiên Tử rốt cuộc có lợi ích gì, bình thường chỉ có thể dùng như hầu gái, giờ lại đột nhiên phát hiện Thủy Tiên Tử dường như có năng lực mà hắn không thể tưởng tượng nổi.

Biến hóa nhỏ bé trên người Thủy Tiên Tử vẫn đang tiếp tục, biến hóa của nàng càng nhỏ thì sự thay đổi về khí chất lại càng lớn. Không bao lâu sau, khi Hàn Sâm nhìn vào Thủy Tiên Tử đã có cảm giác như đang nhìn bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, kiếm ý Ngạo Cốt hầu như có thể lấy giải tráo thật, hơn nữa càng linh động sâu sắc hơn.

May mà những Hoàng Tử, Công Chúa kia đều đang chăm chú lĩnh ngộ kiếm ý, Hàn Sâm lại đứng ở sau cùng, không ai thấy được biến hóa của Thủy Tiên Tử, nếu không chắc chắn sẽ phải giật mình kinh hãi.

Thứ như kiếm ý chỉ có thể hiểu chứ không thể diễn tả bằng lời, không giống như thuật gen hay kiến thức khoa học kỹ thuật có thể dùng chữ viết để ghi chép lại.

Cũng không giống như phong cảnh có thể chụp lại được, đó chính là một loại cảm giác, phải dùng cảm quan của mình để cảm nhận chứ không thể sử dụng những công cụ phục chế được.

Song Thủy Tiên Tử lại có thể phục chế kiếm ý trên bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, hơn nữa còn giống y như đúc không có gì khác biệt. Đừng nói là Hàn Sâm, cho dù là cường giả Thần Hóa thấy được cũng phải kinh hãi.

Qua một lúc lâu, biến hóa của Thủy Tiên Tử mới chấm dứt, đó là vì khí chất và kiếm ý trên người nàng đã không khác gì kiếm ý Ngạo Cốt. "Hoàn mỹ, thật sự quá hoàn mỹ." Hàn Sâm thầm tán thưởng, năng lực phục chế ý cảnh của Thủy Tiên Tử giống như một loại bug vậy, Hàn Sâm chưa từng nghe nói có bất cứ dị bảo nào có thể đạt đến hiệu quả này.

Đang lúc Hàn Sâm cảm thấy may mắn vì mình lấy được Ngọc Hồ Lô và Thủy Tiên Tử thì đột nhiên nhìn thấy Thủy Tiên Tử bước đến trước mặt hắn, duỗi tay chạm vào lồng ngực Hàn Sâm, cơ thể như nước bất chợt

hóa thành dòng nước chảy vào trong người hắn.

"Chuyện gì vậy?" Lúc Hàn Sâm đang hoài nghỉ thì đột nhiên cảm nhận được một luồng kiếm ý phát ra từ trên người mình, vậy mà lại là kiếm ý Ngạo Cốt.

Hàn Sâm lập tức hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, năng lực của Thủy Tiên Tử không chỉ đơn giản là phục chế ý cảnh, nàng còn có thể đưa ý cảnh vào trong người chủ nhân của Ngọc Hồ Lô, khiến chủ nhân Ngọc Hồ Lô của thể trực tiếp cảm ngộ ý cảnh bằng cơ thể mình.

Dù thiên phú bản thân có tệ đến mức nào thì ý cảnh đã ở trên người ngươi rồi, có thể tùy ý ngươi sử dụng cảm ngộ, không có phương pháp học tập này trực tiếp dễ dàng hơn thế này nữa.

Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, giữa học tập lý luận và thực tiễn có sự khác biệt rất lớn, Thủy Tiên Tử lại có thể trực tiếp biến lý luận thành thực tiễn.

"Bảo bối mà Thủy Tổ Hoàng Cực để lại lợi hại thật. Hàn Sâm mừng thầm.

Hết chương 2385.

Chương 2386. Kiếm ý giao phong

Trên người Hàn Sâm có kiếm ý phá thể mà ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên, bởi vì tất cả Hoàng Tử, Công Chúa cảm ngộ kiếm ý đều là kiếm ý trùng tiêu.

Song kiếm ý của Hàn Sâm lại không giống như vậy, kiếm ý này không gọi là cảm ngộ, mà là trực tiếp phục chế kiếm ý Ngạo Cốt rồi phóng nó ra từ trên cơ thể mình.

Nhất thời kiếm ý quét ngang tất cả, trực tiếp áp chế kiếm ý của rất nhiều Hoàng Tử, Công Chúa trên đỉnh núi. Dù là kiếm ý của Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa cấp Thần Hóa cũng đều bị Hàn Sâm áp chế trong nháy mắt.

Cả đỉnh Hóa Cốt Sơn chỉ có kiếm ý trên người Hàn Sâm ánh chiếu với kiếm ý trên bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, như hai thanh bảo kiếm tuyệt thế không ngừng giao phong, những kiếm ý khác đều ảm đạm thất sắc.

ả”

“Sao có thể…” Rất nhiều Hoàng Tử, Công Chúa đều biến sắc, ngay cả ‘Tứ Hoàng Tử và Nhị Công Chúa cũng tỏ vẻ kinh ngạc và khó tin nhìn về phía Hàn Sâm.

Bạch Lăng Sương mở trừng hai mắt, giống như gặp ma. Bạch Vi cắn chặt môi không nói tiếng nào, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Kiếm ý tỏa ra từ trên người Hàn Sâm lại có thể đối chọi với kiếm ý trên bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành, đây là chuyện mà ngay cả kiếm giả cấp Thần Hóa cũng không thể làm được.

Bị kiếm ý trên người Hàn Sâm kích thích, kiếm ý trên bốn chữ Ngạo. Cốt Thiên Thành càng trở nên cuồng ngạo, hầu như muốn quét ngang tất cả tựa như cuồng phong bạo vũ.

Kiếm ý trên người Hàn Sâm vốn là sự phục chế lại, giống y như đúc với kiếm ý trên bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành nên cũng bị nó kích thích theo.

Quả thật giống như đang chiến đấu với ảnh ngược của mình trong gương nhưng cuộc chiến này chỉ là sự va chạm của kiếm ý, không có lực phá hoại thực tế. Song chỉ như vậy cũng khiến cho những Hoàng Tử, Công Chúa kia bị ảnh hưởng, kiếm ý của họ bị hai luồng kiếm ý cuồng bạo tới cực điểm áp chế, tu vi kém cỏi một chút thì hầu như sẽ bị phá hủy kiếm ý.

Những Hoàng Tử, Công Chúa tu vi yếu hơn đều hộc máu tươi, phải rời khỏi đỉnh núi, sợ bị cuộc chiến kiếm ý khủng khiếp ảnh hưởng.

Thật ra kiếm ý không thật sự gây tổn thương đến cơ thể của họ nhưng sự tàn phá về ý chí lại cực kỳ nghiêm trọng, nếu ý chí tan vỡ sẽ gây tổn thất cực lớn cho con đường tu hành.

Hai cỗ kiếm ý tàn sát toàn bộ đỉnh Hóa Cốt Sơn, Hàn Sâm ở trong đó lại có không ít thu hoạch.

Dù hắn có không thích hợp với loại kiếm ý này đến mức nào nhưng bây giờ hắn đang lấy cơ thể mình trực tiếp sử dụng kiếm ý Ngạo Cốt, lại không ngừng giao phong với kiếm ý thật nên cũng học được ít nhiều.

“Không biết Thủy Tiên Tử có thể trực tiếp phục chế ý cảnh vật sống không nhỉ? Nếu có thể phục chế ý cảnh vật sống, ta muốn học thuật gen gì chỉ cần học được pháp quyết và chiêu thức cơ bản, sau đó tìm một cường giả luyện môn thuật gen này tới đỉnh cấp để Thủy Tiên Tử phục chế lại ý cảnh của hắn, rồi để Thủy Tiên Tử phụ thân vào ta luyện †ập, luyện thuật gen gì cũng chỉ cần có cơ sở là hiệu quả gấp mấy lần… Không… phải gấp mấy chục lần mới đúng…” Hàn Sâm càng nghĩ càng mừng rỡ.

Song lúc hắn đang vui mừng thì đột nhiên nghe được một tiếng rắc, cũng không biết có phải vì kiếm ý giao phong quá kịch liệt hay không mà mỏm núi có khắc bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành đột nhiên nứt ra.

Một vết nứt nhỏ lan ra từ chóp núi, mỏm núi giống như bị sét bổ ra thành hai nửa từ chính giữa, tách đôi cả bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành.

Mỏm núi nứt ra, kiếm ý Ngạo Cốt Thiên Thành lập tức tiêu tan, dù sao cũng chỉ là kiếm ý để lại do khắc chữ, chữ đã bị hủy hoại, kiếm ý tự nhiên cũng biến mất theo.

Bùm!

Trong nháy mắt mỏm núi nứt ra, một luồng kiếm quang từ mỏm núi phóng lên cao, trong giây lát đã đột phá không gian gấp khúc của đỉnh Hóa Cốt Sơn, như lưỡi đao sắc bén gọt qua tờ giấy, xông thẳng về phía chân trời.

"Kiếm khí Ngạo Cốt!" Các Hoàng Tử, Công Chúa trên đỉnh núi đầu biến sắc.

Toàn bộ người tộc Hoàng Cực đều đang nhìn lên Hóa Cốt Sơn, đợi những Hoàng Tử, Công Chúa kia đi xuống từ đỉnh núi. Nhưng không đợi Hoàng Tử, Công Chúa đi xuống, họ bỗng thấy một luồng kiếm quang lao ra từ đỉnh núi, xuyên thẳng lên trời cao, nhất thời đều đơ người, không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Kiếm khí Ngạo Cốt!" Bạch Hoàng biến sắc, lập tức vung tay lên, sức mạnh khủng bố hóa thành một bàn tay lớn che trời, hầu như bao phủ toàn bộ thiên khung tinh vực, chộp lấy luồng kiếm quang kia.

Không gian gấp khúc trên đỉnh Hóa Cốt Sơn bị kiếm quang kia xua tan, đã có thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài. Hàn Sâm thấy một bàn tay lớn như bầu trời áp xuống, những tinh cầu kia dường như chỉ là hạt bụi dưới bàn tay ấy, giống như bàn tay chỉ tùy ý ép xuống một cái là có thể nghiền nát vô số vì sao.

Kiếm quang vẫn xông thẳng lên trời, vọt về phía bàn tay đang trấn áp kia, không có ý định lùi bước hay trốn tránh.

Kiếm quang xung kích vào bàn tay, bị bàn tay che trời lập tức bao lấy. Sức mạnh của bàn tay thật sự quá khủng bố, dưới sự xung kích cuồng bạo của kiếm quang mà vẫn không hề dao động, vững vàng nắm lấy kiếm quang trong lòng bàn tay.

Bùm!

Song nháy mắt mà bàn tay chộp vào kiếm quang, kiếm quang bỗng nổ tung lên như pháo hoa, hóa thành từng đốm sáng nhỏ bé lung linh, khuếch tán ra tựa như mưa sao băng, trải rộng khắp cả nước Đế Hoàng.

Tất cả tinh cầu trong nước Đế Hoàng đều có mưa rơi, nhưng không phải nước mưa mà là những luồng kiếm quang giống như mưa ánh sáng.

Hàn Sâm nhìn mưa kiếm quang rơi xuống từ trên không trung, không đâu không có che phủ đất trời, song những kiếm quang này rơi vào núi đá lại không có bất cứ sức công phá nào, bản thân kiếm quang vừa đụng tới là tan biến, như ảo ảnh trong mơ.

Mưa kiếm quang rơi trên người cũng vậy, Hàn Sâm đưa tay ra hứng những kiếm quang ấy, chỉ mới đụng tới, kiếm quang đã trực tiếp tan vỡ, tản ra như bụi, cuối cùng biến mất tăm.

Bạch Hoàng thu lại bàn tay che trời, nhíu mày nhìn về phía mưa kiếm quang, sắc mặt thay đổi liên tục.

Mưa kiếm quang kéo dài đủ bảy ngày bảy đêm trên nước Đế Hoàng, đám Hàn Sâm xuống núi đều bị hỏi điều tra xem đã xảy ra chuyện gì.

Những Hoàng Tử, Công Chúa ở đó đều kể hết đầu đuôi câu chuyện. Hàn Sâm cũng vậy, song hắn chỉ nói mình cảm ngộ kiếm ý Ngạo Cốt có chút thành tựu, không ngờ lại kích thích kiếm ý trên bốn chữ Ngạo Cốt Thiên Thành cùng tranh phong, núi đá đột nhiên nứt ra, chứ không nói chuyện của Ngọc Hồ Lô và Thủy Tiên Tử.

Tình hình lúc đó đúng là như vậy, song Hàn Sâm lại có lĩnh ngộ kiếm ý đến trình độ như vậy thật khiến họ khó mà tin được.

Hàn Sâm lập tức sử dụng kiếm ý Ngạo Cốt. Kiếm ý như vậy khiến Bạch Hoàng cũng phải kinh ngạc.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng không rõ kiếm quang kia rốt cuộc là thế nào, Bạch Hoàng cũng không giải thích gì bèn thả bọn họ về.

Thập Lục Hoàng Tử Bạch Dịch coi như đã thành danh thật rồi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà có thể lĩnh ngộ kiếm ý Ngạo Cốt đến trình độ như vậy. Bây giờ trong nước Đế Hoàng, ai ai cũng biết Thập Lục Hoàng Tử Bạch Dịch là kỳ tài ngút trời.

Hàn Sâm lại không vui mừng đến vậy, hắn chỉ mượn sức mạnh của Ngọc Hồ Lô, dưới tình huống Thủy Tiên Tử phụ thể mới có thể sử dụng ra kiếm ý như vậy. Chỉ cần Thủy Tiên Tử rời khỏi, hắn sẽ lập tức bị đánh về nguyên hình.

Song đây cũng không phải không có lợi, đắm chìm trong kiếm ý mạnh mẽ như vậy rất hữu ích cho việc đề thăng ý cảnh của Hàn Sâm.

Vì mưa kiếm quang kéo dài liên tục, thi cuối năm tạm thời dừng lại, Hàn Sâm mang theo đám Bảo Nhi quay về tinh cầu Thủy Vực.

Hết chương 2386.

Chương 2387. Mưa kiếm quang

Hàn Sâm rất tò mò về trận mưa kiếm quang này, tuy người ngoài đều nói là Bạch Hoàng đánh nát luồng kiếm quang kia, song Hàn Sâm cứ cảm thấy không đơn giản như vậy.

Hắn lại gọi Thánh Nữ Hải Yêu ra, để nàng xem mưa kiếm quang, sau đó kể một lượt về chuyện kiếm quang trùng tiêu trên đỉnh Hóa Cốt Sơn, song hắn không nói vì mình mà mỏm núi nứt ra.

Thánh Nữ Hải Yêu nghe xong lộ rõ sự kinh ngạc, nhìn mưa kiếm quang khắp trời trầm ngâm không nói.

“Ngươi có biết luồng kiếm quang kia rốt cuộc có huyền cơ gì không?” Hàn Sâm thấy Thánh Nữ Hải Yêu cứ im lặng mãi, nhíu mày mở miệng hỏi.

Thánh Nữ Hải Yêu thu ánh mắt lại, đáp: “Kiếm Cuồng có thể nói là cấm ky lớn nhất trong lịch sử tộc Hoàng Cực, hắn chỉ là tộc nhân Hoàng Cực bình

thường, ngay cả Hoàng Thể cũng không có, song thiên phú về kiếm đạo của hắn lại cực kỳ khủng bố, lấy thân kiếm giả bình thường cuối cùng bước lên cảnh giới Thần Hóa, lại còn đánh khắp Hoàng Cực không địch thủ."

"Những chuyện này ta đã biết rồi." Hàn Sâm nói.

"Vậy ngươi có nghĩ tới, tại sao một cường giả kinh khủng như vậy lại không có danh tiếng gì bên ngoài tộc Hoàng Cực không?" Thánh Nữ Hải Yêu chợt hỏi.

"Ta cũng thấy vậy, nghĩ thế nào cũng thấy kỳ lạ, giải thích không thông. Chỉ có một suy đoán đáng tin cậy nhất là tộc Hoàng Cực dùng toàn lực nhốt hắn ở trong tộc, không cho hắn cơ hội rời khỏi tộc Hoàng Cực." Hàn Sâm nói.

Thánh Nữ Hải Yêu lắc đầu: "Ngươi chỉ đoán đúng một nửa. Không phải Kiếm Cuồng không rời khỏi tộc Hoàng Cực, hơn nữa cũng không phải hắn không có danh tiếng gì, song người bên ngoài lại không biết tên Kiếm Cuồng, chỉ biết đến một cái tên khác của hắn mà thôi."

"Ý ngươi nói là, Kiếm Cuồng vẫn luôn dùng tên giả lang thang khắp vũ trụ? Tại sao hắn phải làm như vậy?" Hàn Sâm tò mò hỏi.

Thánh Nữ Hải Yêu lắc đầu: "Ta không biết nữa. Chuyện về Kiếm Cuồng †a cũng từng điều tra, song cũng chỉ biết được hình như hắn từng làm chuyện gì đó khiến tộc Hoàng Cực rất căm phẫn, rất nhiều tộc nhân tộc Hoàng Cực đều khinh thường hắn."

Dứt lời, Thánh Nữ Hải Yêu nhìn cơn mưa kiếm quang khắp trời rơi xuống biển cả, chợt nói: "Nếu ta đoán không nhầm, chắc Kiếm Cuồng vẫn chưa chết đâu. Trận mưa kiếm quang này chính là cơ hội trùng sinh của hắn."

"Ngươi muốn nói, Kiếm Cuồng vốn bị nhốt vào mỏm đá Ngạo Cốt Thiên Thành? Một luồng kiếm quang ấy chính là Kiếm Cuồng?" Hàn Sâm lập tức hiểu được ý của Thánh Nữ Hải Yêu.

"Cũng chỉ là một luồng ý thức mà thôi, có lẽ bây giờ đám người Bạch Hoàng hẳn đang rất đau đầu nhỉ? Nếu người đó sống lại thì e rằng tộc

Hoàng Cực sẽ không được bình an nữa. Vậy mới tốt, tộc Hoàng Cực càng loạn thì lại càng có lợi cho ngươi và ta.” Thánh Nữ Hải Yêu mỉm cười nói.

“Nếu Kiếm Cuồng thật sự chỉ còn một luồng ý thức thì có thể trốn ra ngoài hay không còn rất khó nói chứ đừng mong khuấy đảo tộc Hoàng Cực.” Hàn Sâm không đồng ý lắm với lời nói của Thánh Nữ Hải Yêu.

Thánh Nữ Hải Yêu lắc đầu nói: “Hắn cần gì phải trốn chứ? Giờ mưa kiếm đã lan khắp tộc Hoàng cực rồi, hắn chỉ cần tùy tiện phụ thân vào bất cứ sinh vật nào, tộc Hoàng Cực muốn tìm ra hắn là chuyện không thể, hắn vốn chẳng cần phải chạy trốn.”

Hàn Sâm nghe Thánh Nữ Hải Yêu nói vậy, trái tim cũng khựng lại một nhịp, hơi do dự hỏi: “Kiếm Cuồng kia chắc không chọn ta để phụ thân đâu ha?”

“Tộc Hoàng Cực biết bao nhiêu người, bản thân Kiếm Cuồng lại không cần thiên phú quá tốt, không cần mạo hiểm chọn một Hoàng Tử làm đối tượng phụ thân, ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi.” Thánh Nữ Hải Yêu đáp.

Tuy nói vậy nhưng Hàn Sâm vẫn không yên tâm lắm, vẫn cẩn thận phòng bị.

Cũng may tận đến khi kiếm quang tạnh hẳn, tinh cầu Thủy Vực cũng không xảy ra tình huống khác lạ nào, lúc này Hàn Sâm mới xác định là mình lo xa.

Bởi vì trận mưa kiếm quang, kỳ thi cuối năm bị trì hoãn bảy ngày, sự nhiệt tình trước đó đã bị mài mòn hết sạch, hoặc có lẽ do chuyện mưa kiếm quang vẫn chưa có manh mối gì, lãnh đạo tộc Hoàng Cực cũng không có tâm trạng nào cho kỳ thi cuối năm. Tuy mưa kiếm quang đã dừng lại nhưng họ vẫn không mở lại kỳ thi cuối năm.

Hơn nữa bầu không khí trên cả nước Đế Hoàng đều rất căng thẳng, hầu như lâm vào trạng thái phong tỏa. Ngay cả tinh cầu Thủy Vực của Hàn Sâm cũng bị những phân bộ khác nhau lui tới điều tra suốt mấy ngày.

Có lẽ những nhân viên điều tra này cũng không biết họ đang tìm cái gì, trong lòng Hàn Sâm lại rất rõ, lãnh đạo tộc Hoàng Cực chắc chắn đang tìm

kiếm luồng ý thức của Kiếm Cưồng.

“Đúng là một kẻ đáng sợ, chỉ còn lại một luồng ý thức mà vẫn khuấy động sóng to gió lớn như vậy. Làm người mà có thể làm được đến

mức như hắn coi như chết cũng không tiếc nuối.” Hàn Sâm lại tiễn một nhóm quan viên khác về, cảm khái nói.

Hàn Sâm vẫn đóng cửa không ra, chuyên tâm xung kích Động Huyền Kinh, hy vọng có thể thăng cấp Động Huyền Kinh lên cấp Vương.

Tuy độ khó trong việc thăng cấp Băng Cơ Ngọc Cốt và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh khá thấp, song Hàn Sâm vẫn hy vọng có thể thăng cấp Động Huyền Kinh trước, vì Hàn Sâm cảm nhận được nguy hiểm ngày càng gần mà Động Huyền Kinh là loại thuật gen hắn sử dụng thuần thục nhất, cũng am hiểu nhất.

Sức mạnh của Động Huyền Kinh cũng là thứ mà những thuật gen khác không thể thay thế được. Trong chiến đấu thực tế, Hàn Sâm có thể không có Băng Cơ Ngọc Cốt, không có Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, thậm chí không có cả Vật Ngữ Gen cũng không ảnh hưởng quá lớn đến sức chiến đấu của Hàn Sâm.

Song nếu không có Động Huyền Kinh, sức chiến đấu của Hàn Sâm cũng phải giảm xuống một nửa là ít.

Cũng không phải nói ba loại thuật gen khác không lợi hại, mà là Động Huyền Kinh có độ phù hợp cao nhất với Hàn Sâm, cũng thích hợp nhất với tính cách của hắn, cho nên bình thường Hàn Sâm vẫn hay dùng Động Huyền Kinh nhất, đây chính là chỗ khác biệt.

Để ứng phó với nguy cơ có thể phát sinh tiếp theo hay cũng vì giao ước với Ninh Nguyệt sau này, Hàn Sâm đều phải nhanh chóng tăng cường thực lực của hắn, cách trực tiếp và đơn giản nhất chính là thăng cấp Động Huyền Kinh tới cấp Vương.

Hàn Sâm đã ngồi hơn một tháng trong phòng luyện công, Động Huyền Kinh không ngừng vận chuyển, cả người dường như biến thành một bộ

phận trong cỗ máy vũ trụ.

Đúng, chính là một cỗ máy.

Trong con mắt của Hàn Sâm ở thể Động Huyền, cả vũ trụ giống như một cỗ máy tinh vi cực kỳ to lớn, từng nhành cây ngọn cỏ phiến đá dòng nước sâu kiến cá tôm đều là một bánh răng trong cỗ máy đó.

Những bánh răng này có lớn có nhỏ, cùng khớp lại với nhau, một cái di chuyển kéo theo sự vận động của toàn bộ cỗ máy, bất cứ bánh răng nào chuyển động cũng đều ảnh hưởng đến bánh răng khớp với nó, sau đó sẽ lan đến những bánh răng khác và khuếch tán ra.

Bản thân Hàn Sâm cũng là một bánh răng trong vô số những bánh răng, mà dưới sức mạnh của Động Huyền Kinh, Hàn Sâm có thể thấy được quan hệ giữa các bánh răng một cách trực quan hơn.

Loại cảm giác này kỳ diệu không gì sánh được, giống như hai chuyện thoạt nhìn không hề liên quan đến nhau, dưới con mắt của Hàn Sâm lại có thể thấy được rõ ràng quan hệ chuyển hóa sức mạnh giữa chúng. Song Hàn Sâm lại không biết mình phải làm thế nào để tác động đến loại quan hệ này.

Hàn Sâm đã hiểu đại khái, nếu hắn có thể ảnh hưởng đến quan hệ chuyển hóa sức mạnh giữa các bánh răng thì chính là sức mạnh của Lĩnh Vực Vương Giả mà đại vũ trụ gen nhắc tới.

Sự hình thành của mỗi Lĩnh Vực Vương Giả đều là vì sức mạnh của Vương Giả đó có thể ảnh hưởng đến sự chuyển động của bánh răng, khiến vận tốc quay của nó tăng lên hoặc giảm đi, thậm chí khiến cho bánh răng nghịch chuyển, làm ảnh hưởng đến bánh răng khớp với nó cùng xoay theo và thay đổi quy luật vốn có, hình thành nên một vùng Lĩnh Vực đặc thù.

Hàn Sâm vẫn luôn cố gắng thúc đẩy bánh răng của mình vận chuyển, đáng tiếc lại không thành công, khó có thể thật sự ảnh hưởng đến sự vận động của cỗ máy vũ trụ, sản sinh ra cái gọi là Lĩnh Vực Vương Giả.

Hết chương 2387.

;hương 2388. Bánh răng vũ trụ bản mệnh khó có thể rung chuyển

“Lại thất bại sao?” Sắc mặt Hàn Sâm trắng bệch, khí tức trên người tán loạn, ngay cả sinh cơ cũng hạ xuống mức độ cực thấp.

Toàn lực thúc đẩy sức mạnh của Động Huyền Kinh, mức tiêu hao quá lớn. Cần phải thúc đẩy bánh răng của bản thân chuyển động, từ đó mở ra Lĩnh Vực, đột phá cấp Vương, quá trình này vốn không khó khăn đến vậy.

Những Công Tước có tố chất thân thể kém hơn Hàn Sâm đều có thể hoàn thành quá trình thăng lên cấp Vương này. Song tố chất thân thể và sức mạnh như Hàn Sâm có thể đối kháng với rất nhiều cường giả cấp Vương lại không thể lay chuyển được bánh răng vũ trụ bản mệnh của chính mình dù đã toàn lực thúc đẩy Động Huyền Kinh.

Hàn Sâm đã nghĩ đến nguyên nhân, Lĩnh Vực Vương Giả chính là cần bánh răng vũ trụ của bản thân kéo theo cỗ máy vũ trụ chuyển động.

Trên lý thuyết, chỉ cần sức mạnh bản thân đủ lớn, có thể thúc đẩy bánh răng vũ trụ bản mệnh, từ đó kéo theo bánh răng vũ trụ có liên quan tới nó.

Sức mạnh của Hàn Sâm đủ lớn, có thể coi là có một không hai trong cấp Công Tước, song nó cũng đồng nghĩa với việc, bánh răng vũ trụ của hắn cũng là lớn nhất trong tất cả các Công Tước.

Bánh răng vũ trụ bản mệnh của các Công Tước khác có lẽ chỉ liên quan đến một hai bánh răng vũ trụ, song bánh răng vũ trụ của Hàn Sâm lại có thể móc nối với cả trăm, cả ngàn bánh răng vũ trụ. Liên hệ càng nhiều thì khi bắt đầu thúc đẩy nó, sức mạnh hắn cần phải bỏ ra cũng càng lớn.

Rõ ràng, bây giờ sức mạnh của Hàn Sâm còn chưa đủ để lay động bánh răng vũ trụ liên kết với hắn, không thể thúc đẩy được nó cho nên mới khó mà thăng lên cấp Vương.

Hàn Sâm thử bỏ qua Động Huyền Kinh, thăng Băng Cơ Ngọc Cốt lên cấp Vương trước. Song hắn nhanh chóng phát hiện ra, bởi vì bánh răng vũ trụ bản mệnh của hắn quá mạnh mẽ, và những bánh răng vũ trụ liên quan cũng quá nhiều, cho nên độ khó trong việc thăng cấp Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt

không chênh lệch bao nhiêu so với Động Huyền Kinh. Đáng sợ hơn là, Động Huyền Kinh vẫn có thể thấy được những bánh răng vũ trụ, song vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt lại chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được có quy tắc tồn tại chứ không thể những thấy những bánh răng đó, độ khó còn cao hơn.

"Động Huyền Kinh, chỉ có Động Huyền Kinh có cơ hội lớn nhất để thúc đẩy bánh răng bản mệnh vận chuyển, chỉ cần Động Huyền Kinh có thể thành công thì những thuật gen sau đó sẽ dễ dàng rồi. Nhưng phải làm thế nào mới có thể thúc đẩy bánh răng của Động Huyền Kinh vận chuyển đây?" Hàn Sâm trầm tư suy nghĩ nhưng mãi mà cũng không nghĩ ra được cách nào hay.

Thân thể quá mạnh mẽ cũng là một sự phiền muộn, e rằng cũng chỉ có Hàn Sâm có loại phiền muộn này, vì thân thể hắn đã trải qua sự cải tạo của bốn loại thuật gen, sử dụng bất cứ thuật gen nào thăng cấp Vương đều không đủ để thúc đẩy bánh răng vũ trụ bản mệnh của hắn.

Song thân thể Hàn Sâm chỉ có một, để hắn đồng thời vận chuyển bốn loại thuật gen cùng thăng cấp vốn là chuyện không thể nào, đừng nói tới thăng cấp, đến lúc đó chỉ cần xảy ra xung đột giữa kinh mạch và khí tức đã đủ để hủy diệt thân thể hắn.

"May là ta chỉ tu bốn loại thuật gen, nếu tu nhiều thêm mấy loại chắc cũng đừng mong thăng lên cấp Vương nữa, có cho ta ăn tiên đan cũng không thúc đẩy nổi bánh răng vũ trụ bản mệnh." Hàn Sâm đành tự an ủi mình như vậy.

"Dựa vào sức mạnh của bản thân ta thì không thể thành công được, vậy chỉ có thể mượn ngoại lực thôi. Trong thời khắc nguy hiểm như thăng cấp Vương mà mượn dùng ngoại lực, chỉ cần mất khống chế một chút thôi thì không chỉ đơn giản là thăng cấp thất bại, sợ rằng sẽ hủy diệt cả cơ thể của ta luôn." Hàn Sâm trầm ngâm hồi lây, vẫn khó mà đưa ra lựa chọn được.

"Phải tìm một nguồn sức mạnh có thể tin tưởng được, ổn định lại có sức bạo phát vừa đủ. Vậy cũng chỉ có thể mời cường giả Thần Hóa giúp đỡ mới chắc chắn tuyệt đối được. Nhưng có cường giả cấp Thần Hóa nào chịu hy sinh giúp đỡ ta? Lại còn có thể để ta tin tưởng được?" Hàn Sâm ngẫm nghĩ một lát, chẳng tìm nổi cường giả Thần Hóa nào đáng tin cậy.

Trong những cường giả Thần Hóa hắn biết, lại còn khiến Hàn Sâm tín nhiệm chẳng ai khác ngoài Tiểu Hồng Điểu. Song sức mạnh của Tiểu Hồng Điểu quá táo bạo, hơn nữa năng lực khống chế của nó cũng không ổn, vốn không thích hợp để làm công việc tỉ mỉ thế này.

Trong số cường giả cấp Thần Hóa có thể làm đến trình độ này, Hàn Sâm nghĩ ngợi một lát, người tin tưởng được mà hắn nghĩ tới đầu tiên lại là Isa.

Dù sao Isa vẫn là kẻ thù của hắn, ngay cả Hàn Sâm cũng bị suy nghĩ của mình làm cho hết hồn.

Nhưng nghĩ lại thì trừ Isa ra, thật sự không còn cường giả Thần Hóa nào thích hợp hơn nữa.

“Đáng tiếc Isa lại ở tít Nguyệt Chi Hiệp, căn bản không thể đến giúp ta được, mà ta cũng không thể ra khỏi nước Đế Hoàng.” Hàn Sâm thầm cười khổ.

“Nêu không thể mời ai hỗ trợ thì cũng chỉ còn lại con đường mượn lực

là đi được thôi.” Mắt Hàn Sâm lóe lên ánh sáng rồi chợt tắt.

Hắn am hiểu kỹ xảo mượn lực như Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, nếu có sức mạnh to lớn lại ổn định để mượn dùng thì cũng có thể thúc đẩy bánh răng vũ trụ bản mệnh.

Song như vậy chẳng khác gì nhảy múa trên mũi đao, chỉ một sai lầm chính là thịt nát xương tan.

Sức mạnh Hàn Sâm cần mượn dùng nhất định phải vượt trên sức mạnh của bản thân hắn mới có thể thúc đẩy bánh răng vũ trụ bản mệnh. Dưới tình huống cần thao tác vô cùng tinh vi như vậy, khống chế sức mạnh không thuộc về mình để thăng lên cấp Vương, chỉ cần xuất hiện một chút sai lầm thì kết quả sẽ cực kỳ bi kịch.

“Đau đầu chết mất.” Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy đau não, đưa tay day huyệt thái dương, vẫn không hạ quyết tâm được.

“Hoàng Tử điện hạ, Thập Công Chúa Bạch Lăng Sương cầu kiến.” Ly Ly đi đến bên ngoài cửa bẩm báo.

“Sao nàng lại tới đây nhỉ?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày. Vì gần đây tộc Hoàng Cực giới nghiêm điều tra vụ việc của Kiếm Cuồng, để tránh phiền toái không cần thiết, Hàn Sâm còn chưa đến chỗ Bạch Lăng Sương lấy nốt năm mươi gen dị chủng cấp Vương còn lại, không ngờ nàng lại tự tìm tới.

Khi Hàn Sâm bước ra phòng khách, hắn đã thấy Bạch Lăng Sương đang an vị trong đại sảnh uống trà, trông có vẻ cực kỳ thong dong.

“Thập Hoàng tỷ, sao tỷ lại rảnh rỗi đến chỗ ta chơi thế?” Hàn Sâm ngồi xuống ghế bên cạnh Bạch lăng Sương thuận miệng nói, cũng không khách khí với nàng.

“Tất nhiên là đưa đồ tới cho ngươi theo giao ước rồi.” Bạch Lăng Sương giơ tay ra hiệu, hai thị nữ sau lưng nàng bèn nâng một cái rương lớn ra, đặt trước mặt Hàn Sâm.

“Thập Lục đệ, ngươi đếm thử xem, bên trong là năm mươi gen dị

chủng cấp Vương, không thừa không thiếu.” Bạch Lăng Sương mỉm cười nói.

“Thập tỷ cứ nói một tiếng, tự ta đi là được rồi, còn làm phiền ngươi tới đây một chuyến.” Hàn Sâm cười rồi mở rương ra đếm, quả nhiên là năm mươi gen dị chủng cấp Vương.

“Ta đến đây còn có một vụ giao dịch lớn muốn bàn với ngươi.” Bạch Lăng Sương phất tay, lệnh cho thị nữ bên cạnh lui hết ra ngoài.

Hàn Sâm thấy Bạch Lăng Sương như vậy bèn để Ly Ly rời khỏi đại điện. Nhất thời cả đại điện chỉ còn hai người họ.

“Theo một nguồn tin đáng tin cậy, kỳ thi cuối năm lần này sẽ không tiếp tục nữa, lấy thứ hạng ở Hóa Cốt Sơn để quyết định. Thập Lục đệ ắt hẳn sẽ đứng nhất trong kỳ thi cuối năm rồi. Trừ phần thưởng là một món dị bảo Thần Hóa, còn có thể nhận được tư cách tiến vào tháp Thiên Mệnh một lần.

Không biết ngươi có muốn bán tư cách này hay không?" Đôi mắt đẹp đẽ của Bạch Lăng Sương nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

"Thật vậy sao?" Hàn Sâm mừng thầm trong lòng. Nếu có thể nhận được tư cách tiến vào tháp Thiên Mệnh thì đúng là không còn gì tốt hơn.

Hết chương 2388.

Chương 2389. Cơ hội tiến vào tháp Thiên Mệnh

Hàn Sâm không đồng ý bán tư cách bước vào tháp Thiên Mệnh, Bạch Lăng Sương cực kỳ thất vọng về chuyện này, song cũng không miễn cưỡng.

Quả nhiên không quá hai ngày đã có quan viên trong hoàng cung đến, đưa phần thưởng thi cuối năm cho Hàn Sâm, song lại hơi khác với lời Bạch Lăng Sương nói.

Hàn Sâm chỉ nhận được lệnh bài tiến vào tháp Thiên Mệnh chứ không thấy dị bảo Thần Hóa mà Bạch Lăng Sương kể.

Hàn Sâm nghĩ ngợi một chút cũng hiểu ra, chắc chắn là Bạch Hoàng còn chưa hết nghỉ ngờ với hắn, cho nên phần thưởng dị bảo Thần Hóa vốn thuộc về hạng nhất cũng không ban cho hắn.

"Có thể bước vào tháp Thiên Mệnh cũng tốt lắm rồi. Ta rất muốn xem thử tòa tháp Thiên Mệnh đó có gì khác với tháp Thiên Mệnh của ta không." Hàn Sâm thầm hưng phấn trong lòng.

Không do dự nữa, sau khi tiễn quan viên đi, Hàn Sâm bèn trực tiếp mang theo lệnh bài đi tới trước tháp Thiên Mệnh. Không phải hắn sốt ruột, mà là sợ Hồ Phi nhận được tin tức tới tìm hắn rồi lại ép hắn hỗ trợ trộm đồ từ trong tháp Thiên Mệnh ra, thật sự quá mạo hiểm.

Sau khi đi tới tháp Thiên Mệnh, Hàn Sâm mới biết tại sao lại khó đạt được tư cách bước vào tháp Thiên Mệnh như vậy. Trừ việc tộc Hoàng Cực không muốn người ta biết được bí mật trong tháp Thiên Mệnh ra, thì còn có một nguyên nhân quan trọng khác là muốn mở cửa tháp Thiên Mệnh cần bốn vị cường giả cấp Thần Hóa dùng phương thức đặc biệt truyền sức mạnh vào trong tháp Thiên Mệnh mới có thể hợp lực mở cửa tháp ra, đưa một người vào trong tháp.

Mỗi lần mở cửa tháp Thiên Mệnh, bốn vị cường giả Thần Hóa đều tiêu hao cực lớn, ít nhất phải hai ba tháng mới có thể khôi phục lại, khi mở cửa còn phải tiêu tốn một ít tài liệu hiếm đặc biệt.

Tuy Hàn Sâm đã lấy được tư cách vào tháp Thiên Mệnh, song hắn muốn đi vào thì phải hẹn trước để đăng kí mới được.

Sau khi làm xong xuôi tất cả thủ tục, Hàn Sâm được báo là mười bảy ngày sau có thể mở cửa tháp Thiên Mệnh, yêu cầu hắn cần đến đúng thời gian quy định, nếu không quá một giây cũng không đợi, trực tiếp xử hắn mất tư cách bước vào tháp Thiên Mệnh.

Tuy Hàn Sâm hơi buồn phiền nhưng cũng biết mười bảy ngày đã rất nhanh rồi, cũng chỉ có tộc Hoàng Cực có thể bỏ ra được vốn lớn như vậy, nếu không riêng việc mời bốn vị cường giả Thần Hóa cũng không biết đến khi nào mới góp đủ.

Song như vậy thì dự định tránh thoát Hồ Phi cũng Hàn Sâm cũng thành công cốc.

Vừa về đến nhà đã thấy Hồ Phi thiên kiều bách mị nằm nghiêng trên giường của hắn, một đôi mắt híp lại thành hình trăng non, mỉm cười nhìn Hàn Sâm nói: “Em trai ngoan của ta, thủ tục tiến vào tháp Thiên Mệnh đã xong hết rồi sao?”

“Xong rồi.” Hàn Sâm nhún vai, ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Hồ Phi từ trên giường ngồi dậy, chậm rãi bước tới phía sau Hàn Sâm, một đôi tay ngọc nõn nà ôm lấy Hàn Sâm từ phía sau, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy một mảng mềm mại đàn hồi áp lên lưng, khuôn mặt tinh xảo của Hồ Phi sắp dán lên mặt hắn, đôi môi đỏ mọng ghé vào tai hắn khẽ nói: "Giúp chị đây lấy vật chí bảo của Hồ tộc từ trong tháp Thiên Mệnh ra, chị đây chắc chắn không bạc đãi ngươi đâu." "Không phải ta không muốn giúp, ta sợ ta lấy đồ ra sẽ không thể nói chuyện với chị đẹp nữa." Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

Hồ Phi bật cười, đưa tay nhéo má Hàn Sâm, sau đó ôm Hàn Sâm vào lòng nói: "Sao ta lại nỡ để ngươi chết được? Ta có cách để ngươi mang đồ ra mà thần không biết quỷ không hay, chắc chắn sẽ không ai nghi ngờ đâu. Sau khi thành công, chị đây sẽ lập tức mang ngươi rời khỏi tộc Hoàng Cực, đến lúc đó ngươi chính là đại ân nhân của tộc Mị Hồ †a. Tộc Mị Hồ vô số mỹ nhân, tất cả đều mặc ngươi hưởng dụng."

"Thôi đừng, ta đây phúc mỏng, không có cái số hưởng phúc đó. Ngươi nói trước xem Hồ tộc các ngươi rốt cuộc có vật gì ở trong tháp Thiên mệnh, làm thế nào mới lấy ra được?" Hàn Sâm hỏi.

Gương mặt Hồ Phi lộ vẻ ai oán, eo nhỏ xoay một cái đã ngồi lên đùi Hàn Sâm, hai tay vòng qua cổ hắn, thở dài nói: " Ta bị nhốt trong cung điện Quỷ Cốt quá lâu, đến lúc thoát ra được mới biết vũ trụ bây giờ đã không còn là vũ trụ trước kia. Tộc Hoàng Cực chỉ xứng làm nô bộc cho Thánh Chủ năm xưa đã trở thành một trong tam đại thượng tộc của vũ trụ, mà tuy tộc Mị Hồ ta không xuống dốc hoàn toàn nhưng cũng vì chí bảo bị tộc Hoàng Cực lấy mất, dẫn đến tộc nhân của ta khó có thể đột phá cửa ải cuối cùng thăng lên cấp Thần Hóa, chỉ có thể dựa vào hy sinh sắc đẹp để sống sót tạm bợ""

Dừng một lát, Hồ Phi lại nói tiếp: "Sau khi ta nghe ngóng dò la nhiều nơi, mới biết được chí bảo đã bị Bảo Hoàng của tộc Hoàng Cực đoạt lấy, sau đó lại bị Bảo Hoàng cất vào tháp Thiên Mệnh. Ta nghĩ đủ mọi cách cũng không vào được tháp Thiên Mệnh, chỉ có thể nhờ cậy em trai ngoan thôi."

Dáng vẻ đáng yêu nũng nịu của Hồ Phi khiến kẻ khác phải tiếc thương, ngay cả khi Hàn Sâm đã biết Hồ Phi mạnh hơn mình, song hắn vẫn không khỏi mềm lòng, suy nghĩ một lát rồi đáp: "Chí bảo của tộc Mị Hồ rốt cuộc là thứ gì? Vì sao Bảo Hoàng phải đặt nó vào tháp Thiên Mệnh?"

Hồ Phi do dự một lát mới cất lời: “Chí bảo tên là kính Cửu Chuyển Thiên Mệnh, là bí bảo Thần Hóa chuyên dụng của tộc Mị Hồ ta. Sau khi thành viên tộc Mị Hồ thăng lên cấp Vương, cần mượn kính Cửu Chuyển Thiên Mệnh chuyển sinh chín lần mới có thể thăng cấp Thần Hóa. Mất đi kính Cửu Chuyển Thiên Mệnh, tộc Mị Hồ ta sẽ không còn cường giả Thần Hóa được sinh ra nữa, đây là việc bi ai đến mức nào với một Thượng tộc chắc ngươi cũng hiểu.”

“Về phần tại sao Bảo Hoàng lại mang kính Cửu Chuyển Thiên Mệnh đặt trong tháp Thiên Mệnh, ta cũng không hỏi thăm được gì hết. Theo lý mà nói, trừ tộc Mị Hồ ta ra chắc không còn ai sử dụng được kính Cửu Chuyển Thiên Mệnh mới phải.”

Hàn Sâm nhíu mày suy tư một lát, nhìn Hồ Phi trong lòng mình hỏi: “Ta phải làm sao mới có thể mang kính Cửu Chuyển Thiên Mệnh ra?”

Hồ Phi chớp mắt đáp: “Ta có thể dùng bí thuật Hồ tộc đánh vào trong cơ thể ngươi, khiến ngươi tạm thời nhận được sức mạnh của Hồ tộc ta. Đến lúc đó ngươi chỉ cần thấy được kính Cửu Chuyển Thiên Mệnh, nếu nó không bị trói buộc thì không cần ngươi động thủ, nó cũng sẽ tự động bay về phía ngươi. Khi ấy nó sẽ mặc cho ngươi khống chế, muốn mang nó ra khỏi tháp Thiên Mệnh mà thần không biết quỷ không hay có gì khó khăn đâu?”

Hàn Sâm nảy ra một suy nghĩ, gật đầu nói: “Nếu thật sự như vậy thì cũng có thể thử một lần. Song ta chỉ có thể đồng ý với ngươi là thử xem, có thể thành công hay không cũng không dám đảm bảo.”

Hồ Phi lập tức cười rạng rỡ, ôm lấy khuôn mặt Hàn Sâm, đôi môi đỏ mọng hôn lên gò mà hắn: “Em trai ngoan, chỉ cần ngươi đồng ý thử chính là giúp chị đây một việc lớn, cũng là đại ân nhân của tộc Mị Hồ †a. Sau này nếu ngươi có gì cần, ta và tộc Mị Hồ tất sẽ hết lòng giúp đỡ”

“Chị đẹp quá lời rồi, dựa vào quan hệ của ta với chị đẹp, nếu việc trong khả năng cho phép đương nhiên phải giúp các ngươi một tay.” Vẻ mặt Hàn Sâm rất đạo mạo song trong lòng lại có tính toán khác.

“Được, chị đây không nói lời khách sáo nữa. Việc này không nên chậm trễ, giờ ta sẽ dùng bí thuật Hồ tộc truyền sức mạnh vào trong cơ thể ngươi, để

ngươi tạm thời có được sức mạnh của tộc Mị Hồ bọn ta.” Dứt lời, Hồ Phi đột nhiên ngồi thẳng người, đôi chân thon dài quấn lấy eo Hàn Sâm, cặp môi thơm mọng áp lên môi Hàn Sâm.

Hết chương 2389.

Chương 2390. Cửu Chuyển Mị Hồ Đan Hương Công

Hàn Sâm đang định nói gì đó, đã thấy đuôi cáo phía sau Hồ Phi lay động trong hư không, hóa thành từng hư ảnh như xích Trật Tự, dường như có chín cái đuôi bay múa trên không trung, biến thành một lao tù nhốt chặt hai người vào trong đó.

Đôi mắt Hồ Phi lóe ra ngân mang, làn da trắng tuyết hiện ra từng đường hoa văn màu bạc quỷ dị tựa như hình xăm hay ký hiệu nào đó.

Hầu như là đồng thời, một cỗ sức mạnh như nước suối chảy ra từ giữa đôi môi của Hồ Phi, trực tiếp trôi vào trong miệng Hàn Sâm.

Một khí tức thanh lương khuếch tán ra trong cơ thể Hàn Sâm, khiến tế bào toàn thân hắn dường như đều được nước suối trong veo gột rửa.

Cỗ sức mạnh thanh lương dung nhập vào trong tế bào, khiến Hàn Sâm cảm thấy cơ thể xảy ra một vài biến hóa kỳ lạ, một mùi hương như có như không tràn ra từ trong máu thịt, quanh quẩn nơi chóp mũi hồi lâu không tan.

“Ta đã dùng bí thuật tộc Mị Hồ đưa sức mạnh Cửu Chuyển Mị Hồ vào trong cơ thể ngươi. Ngươi sẽ hành động theo ý niệm của ta, vận chuyển pháp môn Cửu Chuyển Mị Hồ Đan Hương Công là có thể tạm thời nhận được sức mạnh của tộc Mị Hồ ta.” Môi Hồ Phi không nhúc nhích, giọng nói lại vang lên trong tai Hàn Sâm.

Hàn Sâm gật đầu, hành động theo ý niệm của Hồ Phi, ngưng tụ sức mạnh lưu chuyển trong thân thể.

Theo sức mạnh mà Hồ Phi độ vào ngày càng gia tăng, khi Hàn Sâm vận chuyển, cỗ lực lượng kia cũng càng ngày càng mạnh, mùi hương trên ngươi cũng càng trở nên nồng hơn, hầu như khiến Hàn Sâm có ảo giác mình đang nằm trong biển hoa.

Không lâu sau, mùi hương trong máu thịt của Hàn Sâm dần nhạt đi, cuối cùng không ngửi thấy chút gì nữa. Nhưng sau một lát, mùi hương lại dần đậm lên.

Mùi hương cứ nhạt rồi lại nồng tổng công chuyển hoán chín lần, sức mạnh của Hồ Phi trong cơ thể Hàn Sâm đã cực kỳ khổng lồ, hòa làm một thể với cơ thể của Hàn Sâm.

Trên da Hàn Sâm mơ hồ xuất hiện hoa văn màu bạc tương tự với Hồ Phi, song so với màu bạc lóe sáng của Hồ Phi thì hoa văn hiện ra trên người Hàn Sâm có vẻ rất nhạt.

Hồ Phi thấy trên người Hàn Sâm nổi lên hoa văn màu bạc, trong lòng chợt vui mừng.

Nàng vốn cho rằng Hàn Sâm không có huyết mạch tộc Mị Hồ thì dù nàng có dùng Cửu Chuyển Mị Hồ Đan Hương Công dẫn dắt, Hàn Sâm cũng chỉ có thể hấp thu được một, hai phần mười.

Nhưng ai ngờ Hàn Sâm lại hấp thu hết được sức mạnh Cửu Chuyển Đan Hương Công mà nàng độ vào, đã thế còn ngưng tụ ra Mị Hồ văn, khiến Hồ Phi phải kinh ngạc trong lòng.

“Quái lạ! Lẽ nào trong cơ thể hắn có huyết mạch của tộc Mị Hồ ta? Nếu không sao có thể ngưng tụ ra Mị Hồ văn được?” Hồ Phi vừa ngạc nhiên vừa ngờ vực.

Song chỉ lát sau, trong lòng Hồ Phi đã hạ quyết tâm, bí thuật vốn nên dùng ở đây lại tiếp tục vận chuyển.

Ngân văn trên người Hồ Phi không ngừng lan rộng ra, những hoa văn thoạt nhìn cổ quái dần nối liền với nhau, tạo thành một đồ án cửu vỹ ngân hồ trên người nàng.

Đồ án cực kỳ quỷ dị, tựa như một con ngân hồ sống nằm trên làn da trắng như tuyết của Hồ Phi, một đôi mắt hẹp dài màu bạc sáng ngời đang lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Mà hoa văn màu bạc trên người Hàn Sâm cũng dần sáng lên theo sức mạnh mà Hồ Phi độ vào, hơn nữa còn có càng nhiều những hoa văn bạc không ngừng nổi lên, nối tiếp với nhau giống như Hồ Phi, biến thành dáng vẻ của một con cửu vỹ hồ ly.

Hàn Sâm cảm giác được sức mạnh trong toàn bộ cơ thể đang đấu đá lung tung, như ngựa hoang thoát cương chuyển động điên cuồng, sắp vượt ra khỏi sự khống chế của hắn.

“Hồ Phi, dừng lại, ta sắp không chịu nổi nữa.” Hàn Sâm dùng ý niệm nói với Hồ Phi.

Hồ Phi không thèm để ý tới, hai chân quấn riết lấy eo Hàn Sâm, đôi tay ôm lấy cổ hắn, đôi môi đỏ mọng dán chặt lấy miệng Hàn Sâm, từng sợi xích Trật Tự màu bạc tràn vào trong thân thể Hàn Sâm.

“Hồ Phi, rốt cuộc ngươi muốn làm gì hả?” Hàn Sâm lại tiếp tục dùng ý niệm cất lời, sắc mặt cũng trầm xuống, cơ thể giãy dụa mấy cái lại vị sức mạnh của Hồ Phi trói chặt không thể động đậy.

Cuối cùng Hồ Phi cũng đáp lại, gương mặt lộ ra nét cười, đôi môi đỏ mọng không nhúc nhích song giọng nói lại vang vọng bên tai Hàn Sâm: “Ta cũng không ngờ cơ thể này của ngươi lại có thiên phú như vậy, có thể ngưng tụ ra Mị Hồ văn của tộc Mị Hồ ta. Ta dùng hết toàn lực lấy Cửu Chuyển Mị Hồ Hương Đan Công hỗ trợ ngươi, có thể chuyển hóa thể chất của ngươi thành thân thể Cửu Chuyển Mị Hồ, không chỉ cực kỳ có lợi cho sự tiến hóa của ngươi mà khi ngươi khống chế kính Cửu Chuyển Thiên Mệnh cũng sẽ càng thuận lợi hơn.”

“Hồ Phi, ngươi coi ta là đứa trẻ ba tuổi đấy à?” Hàn Sâm dùng ý niệm lạnh lùng nói.

Hồ Phi cười nói: “Em trai ngoan của ta, việc đã đến nước này thì ngươi hãy nghe lời chị đây mà làm đi, ta chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi đâu.”

Trong lúc nói chuyện với Hàn Sâm, xích Trật Tự màu bạc trong miệng Hồ Phi cũng không ngừng tràn vào cơ thể Hàn Sâm, khiến lực Cửu Chuyển Mị Hồ trong người hắn càng ngày càng mạnh.

Cỗ sức mạnh kia đã không còn nghe theo khống chế của Hàn Sâm nữa mà dựa theo ý chí của Hồ Phi lưu chuyển trong cơ thể Hàn Sâm, khiến đồ án cửu vỹ ngân hồ trên người Hắn càng ngày càng linh động, giống như sắp sống dậy.

Lúc này Hàn Sâm đã hiểu rõ, Hồ Phi đang muốn trực tiếp khống chế cơ thể hắn chứ không phải quán chú bí thuật như đã nói lúc trước.

Hồ Phi không chịu thừa nhận, cũng không để ý đến Hàn Sâm nữa, chỉ không ngừng độ sức mạnh vào trong cơ thể Hàn Sâm.

Đúng như Hàn Sâm đã nghĩ, Hồ Phi định luyện hóa cơ thể Hàn Sâm trở thành phân thân Cửu Chuyển Mị Hồ của nàng, như vậy nàng có thể trực tiếp điều khiển cơ thể Hàn Sâm mà không cần phải hợp tác với Hàn Sâm, miễn được phiền phức sau này phải tìm Hàn Sâm hợp tác, khống chế cũng càng tiện lợi hơn.

Song Hồ Phi cũng chỉ nảy lòng tham nhất thời mà thôi. Lúc đầu nàng cũng không ngờ thân thể Hàn Sâm lại có thể ngưng tụ ra Mị Hồ văn, những lời nàng nói ban đầu cũng không phải lừa gạt Hàn Sâm.

Hàn Sâm có hiểu biết sâu sắc với tộc Mị Hồ, đương nhiên sẽ không thật sự tin tưởng Hồ Phi. Bất kể Hồ Phi có nói thật hay không cũng không quan trọng với hắn, bởi vì hắn đã có quyết định của mình từ lâu rồi.

Nếu Hồ Phi chỉ thành thật dùng buff bí thuật thì có khi Hàn Sâm còn thấy thất vọng ấy chứ. Bởi vì sức mạnh như vậy vốn không đủ để Hàn Sâm mượn lực sử lực.

Đúng vậy, Hàn Sâm định mượn sức mạnh của Hồ Phi thúc đẩy bánh răng vũ trụ bản mệnh của mình, từ đó thăng tới cấp Vương.

Tuy làm vậy rất mạo hiểm nhưng so ra thì sẽ dễ hơn việc để Hàn Sâm mượn lực trong chiến đấu thật sự rất nhiều.

Sức mạnh trong chiến đấu có tính công phá đáng sợ hơn nhiều, muốn dẫn dắt nó tiến vào trong cơ thể không phải chuyện dễ dàng chứ đừng nói là điều khiển nó thúc đẩy bánh răng vũ trụ bản mệnh.

Nhưng bây giờ Hồ Phi cố tình đưa sức mạnh của nàng độ cho Hàn Sâm, hơn nữa cỗ sức mạnh này cũng sẽ không làm tổn thương cơ thể hắn, như vậy cũng tránh được rất nhiều phiên phức, khiến Hàn Sâm có được hoàn cảnh tốt nhất để mượn lực.

Cảm giác được sức mạnh trong cơ thể đã xấp xỉ đạt đến mong muốn, Hàn Sâm lập tức không do dự nữa, bắt đầu vận chuyển Động Huyền Kinh, muốn dẫn dắt cỗ sức mạnh kia thúc đẩy bánh răng vũ trụ bản mệnh của hắn.

“Đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Chút sức mạnh nhỏ nhoi của ngươi dựa vào đâu mà dám mượn lực của ta chứ?” Hồ Phi cảm nhận được dị động trong cơ thể Hàn Sâm, lập tức hiểu được dụng ý của hắn, cười lạnh nói.

Hết chương 2390.

Chương 2391. Thánh Huyết Tượng

Hàn Sâm không nói gì, vận chuyển sức mạnh của Động Huyền kinh dẫn dắt sức mạnh khổng lồ trong cơ thể thúc đẩy bánh răng vũ trụ bản mệnh của mình.

Tuy Hàn Sâm tinh thông Âm Dương Từ Lực Pháo và những pháp môn mượn lực như Âm Dương Biến, song vì sức mạnh của Hồ Phi rót vào cơ thể hắn thật sự quá khổng lồ, muốn dẫn dắt cực kỳ khó khăn.

Ấn ký cửu vỹ ngân hồ trên người Hàn Sâm bao phủ lấy thân thể hắn như bóng yêu ma, mùi hương kỳ dị cũng càng lúc càng nồng, hầu như đã ngưng tụ thành thực chất.

“Vô ích thôi, sức mạnh của ngươi được coi là đỉnh cấp trong cấp Công Tước, thậm chí có thể nói là có một không hai, ngay cả những Vương Giả nhất, nhị trọng thiên cũng chưa chắc mạnh được như ngươi. Đáng tiếc sức mạnh của ngươi vẫn còn quá yếu so với bản phi, muốn mượn dùng sức mạnh của ta cũng như người sỉ nói mộng vậy.” Giọng Hồ Phi cất lên bên tai Hàn Sâm.

Cả người Hồ Phi dán vào Hàn Sâm, môi kề môi, vừa độ lực Cửu Chuyển Mị Hồ vào cơ thể hắn vừa khống chế khí tức trong người Hàn Sâm vận chuyển, muốn luyện hóa Hàn Sâm thành phân thân Cửu Chuyển Mị Hồ của nàng.

Hàn Sâm dùng toàn lực dẫn dắt lực Cửu Chuyển Mị Hồ, song sức mạnh kém quá xa, có có thể thay đổi dòng chảy sức mạnh mà Hồ Phi đang khống chế. Hắn đang chuẩn bị sử dụng vài thủ đoạn thì lại đột nhiên cảm thấy trên lưng nóng lên, một cỗ sức mạnh kinh khủng khuếch tán ra từ lưng Hàn Sâm.

Hàn Sâm ngây người, hắn còn chưa sử dụng thủ đoạn đã chuẩn bị trước, tự nhiên trên lưng lại có một cỗ sức mạnh bộc phát ra. Sức mạnh kia không thuộc về Hàn Sâm nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được, cỗ sức mạnh ấy cũng không thuộc về Hồ Phi.

Chỉ thấy một mảng huyết sắc nổi lên trên lưng Hàn Sâm. Hàn Sâm dùng Động Huyền Kinh xem xét, phát hiện làn da vốn bị Mị Hồ văn bao †rùm thấm ra huyết sắc, hơn nữa huyết sắc ngày càng đậm, ngưng tụ thành một bức tranh bằng máu.

“Đây là… Cổ Huyết Long Nữ…” Hàn Sâm kinh ngạc trong lòng.

Đồ án huyết sắc trên lưng Hàn Sâm là một cô gái nửa trên là người, nửa dưới là rắt, đỉnh đầu có một sừng, dáng vẻ cực kỳ xấu xí, trông hệt như lệ quỷ, chính là hình dạng của Cổ Huyết Long Nữ.

“Đây là đồ án máu mà kẻ tội đồ kia vẽ trên lưng ta khi còn ở thành Cửu Mệnh Huyết Miêu sao?” Hàn Sâm đã nghĩ tới lai lịch của bức đồ án máu này.

Lúc đó hắn không thể thấy được hình vẽ trên lưng mình rốt cuộc là cái gì, Bảo Nhi chỉ nói là một cô gái rất xấu xí. Sau đó tranh vẽ lại biến mất, Hàn Sâm cũng không thấy nó nữa, không ngờ bức tranh máu kia vẫn tồn tại trên lưng hắn, còn bị sức mạnh của Hồ Phi kích hoạt.

Hàn Sâm không biết bức họa này rốt cuộc có lợi ích gì, song sức mạnh bộc phát ra từ trên bức tranh lại không kém gì sức mạnh mà Hồ Phi rót vào cơ thể hắn, trực tiếp xóa sạch một phần hoa văn Cửu Chuyển Mị Hồ, chiếm cứ toàn bộ phần lưng của hắn.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy sau lưng mình nóng rãy lên, như bị bàn ủi nóng ủi xuống, sức mạnh của Cửu Chuyển Mị Hồ cũng bị bức lui.

Theo sức mạnh từ bức họa Cổ Huyết Long Nữ ngày càng lớn, một hư ảnh Cổ Huyết Long Nữ hiện ra, cách không giằng co với hư ảnh cửu vỹ mị hồ, một chiếm cứ sau lưng Hàn Sâm, một chiếm cứ trước ngực Hàn Sâm, hai cỗ sức mạnh không ngừng dây dưa xung kích trong cơ thể hắn.

“Thánh Huyết Tượng! Sao trên người ngươi lại có Thánh Huyết Tượng?” Hồ Phi kinh hãi kêu lên, gương mặt đầy vẻ hoảng sợ, giãy dụa muốn thoát khỏi cơ thể Hàn Sâm, song nàng lại như bị vật gì hút vào, không thể động đậy nổi, hơn nữa sức mạnh cũng mất khống chế tràn vào cơ thể Hàn Sâm.

“Thánh Huyết Tượng gì cơ?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tình huống bây giờ cũng hơi vượt quá dự tính của hắn, hơn nữa bức họa huyết sắc trên lưng vẫn còn ở đó khiến lòng hắn thật khó chịu.

Gương mặt Hồ Phi tràn đầy vẻ sợ hãi: “Không thể nào… Thánh Vực đã diệt vong… Thánh Chủ đã chết rồi… Làm gì còn ai biết vẽ Thánh Huyết Tượng tại thế nữa… Sao có thể như vậy được…”

“Thánh Huyết Tượng rốt cuộc là cái gì?” Hàn Sâm thấy Hồ Phi nói năng lộn xộn, không khỏi nhíu mày hỏi lại.

Lúc này Hồ Phi mới tỉnh táo lại nhưng vẻ mặt vẫn rất cổ quái, đáp: "Đó là phương pháp mà chủ nhân Thánh Vực dùng để khống chế thuộc hạ. Bị vẽ Thánh Huyết Tượng lên người đồng nghĩa với bị ác quỷ phụ thân, nếu Thánh Huyết Tượng không bị kích hoạt thì sẽ không có vấn đề gì hết, thậm chí còn có lợi ích cho cơ thể, có thể cường hóa thân thể huyết nhục trong vô thức. Nhưng nếu Thánh Huyết Tượng bị kích hoạt sẽ thôn phệ thân thể và sức mạnh của ký chủ, thẳng đến khi hoàn toàn thôn phệ ký chủ mới thôi."
"Sao trên người ngươi lại có Thánh Huyết Tượng? Hơn nữa còn là Thánh Huyết Tượng hình Cổ Huyết Long Nữ, sao ngươi không nói sớm chứ? Suýt thì bị ngươi hại chết!" Hồ Phi cắn răng liều mạng thúc đẩy sức mạnh của mình, muốn hút sức mạnh từ trong cơ thể Hàn Sâm ra. Nhưng dưới sức mạnh của Thánh Huyết Tượng, sức mạnh này bị hút vào giống như nam châm, chẳng những không thể hút ra mà sức mạnh của Hồ Phi còn không ngừng tràn vào cơ thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm cảm nhận được rõ ràng Thánh Huyết Tượng trên lưng giống như ác quỷ cắn nuốt sức mạnh và máu thịt của hắn. Nếu cứ tiếp tục thì sợ rằng thân thể hắn sẽ nhanh chóng bị Thánh Huyết Tượng cắn nuốt chẳng còn mảnh vụn.

Song sức mạnh của Thánh Huyết Tượng đã hòa làm một thể với cơ thể Hàn Sâm, là đến từ chính sức mạnh bên trong cơ thể. Nếu Hàn Sâm muốn phá hủy Thánh Huyết Tượng thì chẳng khác nào hủy diệt cơ thể của mình, cuối cùng cũng chỉ có một kết cục là cái chết.

"Đù má, tên Thánh Chủ khốn kiếp kia nham hiểm quá đi, lại phát minh ra thuật gen độc ác như vậy." Hàn Sâm mắng thầm trong lòng.

Mắt thấy sức mạnh của mình đã không thể hút ra được nữa, Hồ Phi lập tức hạ quyết tâm, thẳng tay cắt đứt liên hệ giữa mình và sức mạnh kia, nhất thời há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt, song cơ thể nàng cuối cùng cũng tách khỏi Hàn Sâm, rơi từ trên người hắn xuống.

Nhưng trực tiếp dứt bỏ một cỗ lực lượng lớn như vậy cũng giống như lóc một tảng thịt lớn từ trên người Hồ Phi, khiến nàng chịu tổn thương cực kỳ nghiêm trọng.

Mất đi sức mạnh của Hồ Phi chống đỡ, hoa văn cửu vỹ mị hồ trên người Hàn Sâm dần nhạt đi, không còn đối kháng được với Cổ Huyết Long Nữ do Thánh Huyết Tượng hóa thành nữa, bị từ từ ăn mòn thôn phệ.

"Thế là hết rồi…" Sắc mặt Hồ Phi cực kỳ khó coi, vốn muốn giải quyết tất cả vấn đề trong một lần, không ngờ lại biến khéo thành vụng.

Hàn Sâm bị Thánh Huyến Tượng thôn phệ, nàng muốn tìm cơ hội bước vào tháp Thiên Mệnh lần nữa cũng không biết phải chờ đến năm nào tháng nào.

Ánh mắt Hồ Phi phức tạp nhìn Hàn Sâm, giận dữ giậm chân, trực tiếp trốn đi mất.

Thánh Huyết Tượng đã kích hoạt, Hàn Sâm chắc chắn xong đời rồi. Nếu nàng ở lại đây bị người bên ngoài phát hiện rồi coi là hung thủ sát hại Thập Lục Hoàng Tử thì sẽ phiền phức to.

Hồ Phi độn thân rời đi nhưng trong lòng lại rất buồn bực. Vốn có hy vọng lấy lại kính Cửu Chuyển Thiên Mệnh nhưng ai ngờ vì lòng tham nhất thời mà phá hủy tất cả.

Mất đi cơ hội lấy lại kính Cửu Chuyển Thiên Mệnh chưa nói, bản nguyên còn thua lỗ nghiêm trọng, không có thời gian một năm rưỡi hoặc linh vật Thần Hóa trợ giúp thì e rằng rất khó khôi phục hoàn toàn.

"Hàn Sâm ơi là Hàn Sâm, không phải bản phi muốn lấy mạng ngươi mà do vận may của ngươi quá kém." Hồ Phi nhanh chóng độn thân đi xa khỏi tinh cầu Thủy Vực, không dám tiếp tục dừng lại ở đây, để tránh bị người khác phát hiện ra nàng đã có mặt khi Hàn Sâm chết.

Hết chương 2391.

Chương 2392. Vương Giả nhất trọng

Cảm ứng cỗ sức mạnh dây dưa trong cơ thể, sắc mặt Hàn Sâm không có biến hóa quá lớn.

Hắn đã nghĩ đến phương pháp ứng phó với ngoại lực xâm lấn từ trước, bây giờ cũng chỉ là sinh ra thêm một cỗ sức mạnh mà thôi, tình hình cũng không phải xấu lắm.

Ý niệm vừa nảy ra, Chú Ngữ đã được Hàn Sâm triệu hồi, biến thành dáng vẻ thiếu nữ.

Bản thân Hàn Sâm đang toàn lực vận chuyển Động Huyền Kinh, khó có thể chú ý đến việc khác, song bản thân Chú Ngữ đã coi như một thể sinh mệnh, nàng có thể tự vận chuyển sức mạnh của Vật Ngữ Gen mà không cần thông qua cơ thể Hàn Sâm khống chế.

Chú Ngữ và Hàn Sâm tâm ý tương thông, đương nhiên biết rõ suy nghĩ của hắn, lập tức vận chuyển sức mạnh của Vật Ngữ Gen, một tay chạm vào trán Hàn Sâm,

Một luồng quang phù in trên trán hắn, lập tức dung nhập vào trong máu thịt, khiến máu thịt toàn thân Hàn Sâm đều ngừng biến hóa, ngay cả Thánh Huyết Tượng và hoa văn cửu vỹ mị hồ cũng như bị dừng hình, đình chỉ tất cả hoạt động.

Song chỉ chống đỡ không được một giây, Thánh Huyết và hoa văn cửu vỹ mị hồ lại bắt đầu sống dậy, dần khôi phục lại bình thường.

Chú Ngữ trực tiếp rút súng đôi ra, liên tục xạ kích lên người Hàn Sâm, đạn bắn ra mang theo sức mạnh gia cố Vĩnh Hằng. Đạn bắn vào người Hàn Sâm khiến các bộ phận trên cơ thể Hàn Sâm không ngừng bị cố định.

Bản thân Hàn Sâm thì vận chuyển Động Huyền Kinh tới cực hạn, bắt đầu đột phá cảnh giới Vương Giả.

Cả thế giới trong mắt Hàn Sâm biến thành vô số bánh răng cơ khí ăn khớp lại với nhau, mà bánh răng của Hàn Sâm cực kỳ to lớn, như đúc thành từ sắt thép, vô số bánh răng nhỏ quay xung quanh, liên kết với nó. Muốn thúc đẩy

bánh răng vũ trụ bản mệnh cần kéo tất cả bánh răng gần đó cùng vận chuyển.

Hàn Sâm điên cuồng vận chuyển Động Huyền Kinh đánh về phía bánh răng vũ trụ bản mệnh, đồng thời bị hắn dẫn dắt còn có sức mạnh của Thánh Huyết Tượng và hoa văn cửu vỹ mị hồ.

Dưới sự xạ kích liên tục của Chú Ngữ, phần lớn máu thịt trên cơ thể Hàn Sâm đều bị gia cố Vĩnh Hằng, tuy sức mạnh gia cố này không đủ để hoàn toàn trói buộc Thánh Huyết Tượng và hoa văn cửu vỹ mị hồ, song ý đồ của Chú Ngữ vốn không phải gia cố ràng buộc chúng.

Chú ngữ dùng sức mạnh gia cố Vĩnh Hằng ngưng tụ thành một lối đi trong cơ thể Hàn Sâm, cũng chính là thông đạo vận chuyển của Động Huyền Kinh, trừ lối đi này thì máu thịt trên cơ thể đều bị gia cố Vĩnh Hằng.

Hai cỗ sức mạnh kinh khủng đánh thẳng tới, nhất thời vọt ra theo thông đạo, dưới sự dẫn dắt của Động Huyền Kinh đánh vào bánh răng vũ trụ bản mệnh.

Bùm!

Sức mạnh khủng khiếp xung kích vào bánh răng vũ trụ bản mệnh, khiến bánh răng hơi rung lên. Tuy nó không vận chuyển song lại khiến Hàn Sâm thấy được một tia hy vọng.

Trước đây Hàn Sâm dùng hết toàn lực cũng khó mà khiến cho bánh răng vũ trụ bản mệnh nhúc nhích mảy may, bây giờ dưới một kích đã có phản ứng, hy vọng có thể thúc đẩy nó cũng tăng lên rất nhiều.

Ngưng thần nhắm mắt, Hàn Sâm càng không ngừng vận chuyển Động Huyền Kinh, dẫn dắt hai cỗ sức mạnh xung kích bánh răng, mỗi lần đều có thể khiến bánh răng nhúc nhích một chút.

‘Theo sức mạnh mà Động Huyền Kinh dẫn dắt tới ngày càng nhiều, biên độ lay động của bánh răng cũng càng lúc càng lớn, bánh răng gần đó cũng rung động theo, giống như một cỗ máy bị phủ bụi không biết bao nhiêu năm

tháng đang từ từ khởi động, bụi bặm trên cỗ máy rớt xuống mà sức sống tràn trề đang từ từ nổi lên.

Sắc mặt Chú Ngữ lạnh lùng, súng đôi không ngừng xạ kích, duy trì thông đạo trong cơ thể Hàn Sâm.

Máu thịt được gia cố Vĩnh Hằng giống như đê đập, mà sức mạnh của Thánh Huyết Tượng và hoa văn cửu vỹ mị hồ chính là nước lũ. Giờ chúng đều đi theo đường thủy xung kích nhưng nếu đê đập bị phá vỡ, sức mạnh sẽ lập tức tán loạn, sẽ tạo thành đả kích mang tính hủy diệt cho cơ thể Hàn Sâm.

Mà sức mạnh gia cố Vĩnh Hằng mới chỉ là cấp Công Tước, đê đập hình thành còn chưa đủ để vây khốn nước lũ một cách triệt để, Chú Ngữ chỉ đành gia cố không ngừng mới có thể miễn cưỡng chống đỡ đê đập không bị nước lũ đánh vỡ.

Bùm! Bùm! Bùm!

Hàn Sâm liên tục xung kích bánh răng vũ trụ bản mệnh, tuy bánh răng cũng không ngừng di động nhưng mỗi lần chỉ đi được một khoảng cách rất ngắn, lực đánh vào tan đi, bánh răng lại dừng lại.

“Bánh răng bản mệnh của ta thật sự quá lớn, muốn thúc đẩy nó để nó tự động xoay tròn quả là khó khăn mà.” Hàn Sâm cũng phải sợ hãi than thở.

Dưới sự xung kích của hai cỗ sức mạnh mà vẫn không thể thúc đẩy bánh răng vận chuyển hoàn toàn, còn khó khăn hơn cả tưởng tượng của Hàn Sâm.

Cũng may Hàn Sâm chọn đột phá Động Huyền Kinh, có thể thấy rõ sự †ồn tại của bánh răng vũ trụ, xung kích bánh răng trong hoàn cảnh tiết kiệm sức lực nhất. Nếu đổi lại là thuật gen khác, chỉ lờ mờ cảm nhận được liên hệ giữa bản thân và vũ trụ, căn bản không nhìn thấy sự tôn †ại của bánh răng thì việc thăng cấp sẽ càng khó khăn hơn.

“Hai cỗ sức mạnh tán loạn quá, nếu cứ xung kích không như vậy thì không thể làm cho bánh răng vũ trụ bản mệnh vận chuyển được.” Hàn Sâm thầm suy tư trong lòng, rất nhanh đã có chủ ý.

Hàn Sâm vừa nảy ra ý niệm, Chú Ngữ đã hiểu ý hắn, súng đôi thay đổi hướng xạ kích, cũng thay đổi luôn thông đạo vận chuyển khí tức trong cơ thể Hàn Sâm.

Hai cỗ sức mạnh bị dẫn dắt tiến vào thông đạo khác nhau, sau đó trải qua sự tuần hoàn trong thông đạo, cuối cùng đan vào một chỗ như móc xích, quấn quanh bánh răng vũ trụ bản mệnh của Hàn Sâm.

Két

Theo sự xung kích của hai cỗ sức mạnh, móc xích kéo bánh răng từ từ di chuyển. Bánh răng bản mệnh chậm rãi chuyển động, bánh răng vũ trụ nối liền với nó cũng từ từ xoay theo.

Hàn Sâm mừng thầm, không ngừng dẫn dắt hai cỗ sức mạnh tiếp tục kéo bánh răng.

Vạn sự khởi đầu nan, sau khi bánh răng dần dần chuyển động, tốc độ cũng bắt đầu tăng lên.

Két! Két!

Khi bánh răng vận chuyển, Hàn Sâm cảm giác cả cơ thể đều đang bừng tỉnh sau giấc ngủ say, dường như bước vào quá trình khởi động, sức mạnh cuồn cuộn không dứt trào dâng trong thân thể.

Giữa vô số bánh răng chuyển động, Hàn Sâm thấy được phía sau bánh răng có một tia sáng ngày càng tỏa rộng, bánh răng chuyển động càng nhanh, luồng sáng đó cũng càng mạnh lên.

Bùm!

Dưới sự dẫn dắt của dây xích tạo thành từ hai cỗ sức mạnh Thánh Huyết Tượng và hoa văn cửu vỹ mị hồ, bánh răng vũ trụ bản mệnh chuyển động như bay, luồng quang mang trong bánh răng cũng cháy rực lên như mặt trời, dường như có thể hòa tan tất cả. Sau đó Hàn Sâm cảm thấy thân thể nhẹ đi, bánh răng vũ trụ bản mệnh đã không cần sức mạnh của hắn thúc đẩy nữa mà tự động vận chuyển.

Lĩnh Vực vô hình mở ra trong nháy mắt, lấy cơ thể Hàn Sâm làm trung †âm mở rộng ra bên ngoài, tạo thành một Lĩnh Vực vô hình quái dị.

“Chiến thể Động Huyền thăng lên Lĩnh Vực Vương Giả nhất trọng.”

“Thành công rồi.” Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ cực kỳ, cuối cùng hắn cũng thăng đến cấp Vương rồi. Tuy chỉ là nhất trọng thôi nhưng lại là một phần quan trọng nhất.

Giữa sự chuyển động của vô số bánh răng, dường như Hàn Sâm nghe được tiếng cửa kim loại bị đẩy ra, không gian xung quanh lung lay vỡ vụn. Phía sau những bánh răng đó, một cánh cửa từ từ được mở ra dưới sự điều khiển của bánh răng, thân thể Hàn Sâm lập tức bị hút vào trong đó.

Hết chương 2392.

Chương 2393. Lĩnh Vực hạch tâm vũ trụ

Hàn Sâm không hoảng loạn, để mặc thân thể mình bị hút vào cánh cửa phía sau bánh răng vũ trụ.

Đây là quá trình ắt phải có khi thăng cấp Vương, những sinh vật từng thúc đẩy bánh răng vũ trụ bản mệnh thăng cấp Vương đều phải trải qua quá trình này, có tư cách tiến vào Lĩnh Vực hạch tâm của đại vũ †rụ gen.

Cho tới tận bây giờ, không có sinh vật nào có thể giải thích một cách chính xác Lĩnh Vực hạch tâm rốt cuộc là nơi như thế nào. Có người nói đó là một không gian dị chủng đặc biệt, cũng có người nói đó là lãnh địa bên dưới Thần Điện Gen, còn có đủ các loại suy đoán khác nhau, song bất kể là suy đoán nào cũng không có chứng cứ thực tế để bảo vệ cho luận điểm của mình.

Bây giờ, sự thật duy nhất mà sinh vật các tộc biết được là chỉ cần cường giả cấp Vương mở ra Lĩnh Vực, phần lớn khu vực trong đại vũ trụ đều có thể thông qua bánh răng vũ trụ bản mệnh của mình tiến vào Lĩnh Vực hạch tâm vũ trụ.

Lần đầu mở ra Lĩnh Vực sẽ bị tự động kéo vào Lĩnh Vực hạch tâm vũ trụ, giống như Hàn Sâm bây giờ vậy.

Cơ thể xông vào luồng ánh sáng rực rỡ tựa như mặt trời, khi tầm mắt khôi phục lại thì hắn đã ở trong một tòa cung điện kim loại cổ xưa.

Cung điện này rất kỳ lạ, bất kể là mặt đất, tường hay trần nhà đều là do một đống bánh răng kích cỡ không giống nhau kết hợp lại mà tạo thành, giữa những bánh răng hầu như không có khe hở.

Những bánh răng đều đang chuyển động, song vận tốc quay lại không giống nhau, có nhanh có chậm, thậm chí Hàn Sâm có thể nghe được tiếng cót két khi các bánh răng chuyển động, giống như âm thanh khi kim giây của đồng hồ quả lắc đang chạy.

Hàn Sâm không có thời gian quan sát tỉ mỉ cung điện kỳ lạ này, bởi vì sức mạnh Thánh Huyết Tượng và hoa văn cửu vỹ mị hồ vẫn còn tồn tại, thăng lên cấp Vương cũng không thể khiến chúng tiêu hao hoàn toàn.

Hàn Sâm nảy ra ý niệm, vận chuyển Vật Ngữ Gen, muốn thử xem có thể sử dụng sức mạnh của Thánh Huyết Tượng và hoa văn cửu vỹ mị hồ thúc đẩy bánh răng vũ trụ của Vật Ngữ Gen.

Sự thật chứng minh Hàn Sâm có hơi ảo tưởng, sức mạnh của Thánh Huyết Tượng và hoa văn cửu vỹ mị hồ cũng không thể thúc đẩy bánh răng vũ trụ của Vật Ngữ Gen, cuối cùng bị từ từ tiêu hao hết, Thánh Huyết Tượng và hoa văn cửu vỹ mị hồ cũng dần nhạt đi, cuối cùng tan biến hoàn toàn.

Hàn Sâm kiểm tra lại cơ thể mình, không cảm nhận được sự tồn tại của chúng nữa, lúc này mới quan sát kỹ tòa cung điện.

Những bánh răng này chuyển động giống như những chiếc đồng hồ, song chúng không có kim đồng hồ, chỉ có phần răng với số lượng khác nhau.

Bánh răng càng nhiều răng thì tốc độ chuyển động lại càng chậm, bánh răng ít răng hơn sẽ chuyển động khá nhanh, quan sát một thời gian dài sẽ khiến người ta sinh ra một cảm giác kỳ lạ, giống như đặt mình vào một cung điện thời gian tràn đây đồng hồ.

Cơ thể Hàn Sâm vốn lơ lửng trên bầu trời. Khi hắn đặt chân xuống một bánh răng trên mặt đất, bánh răng lập tức sáng lên đồng thời tăng nhanh tốc độ chuyển động, mà tất cả bánh răng trong cung điện đều chuyển động rất nhanh theo lực kéo của bánh răng kia, khiến không gian bắt đầu gấp khúc một cách kỳ dị. Chỉ chốc lát sau cánh cửa cung điện đã mở ra, Hàn Sâm thấy được một khoảng tinh không xuất hiện bên ngoài cung điện.

Cả người Hàn Sâm bao bọc trong áo giáp Động Huyền, từ trong cung điện hạch tâm vũ trụ bước ra, lập tức thấy được trong tinh không có rất nhiều luồng sáng vút qua, tỉ mỉ xem kỹ sẽ phát hiện ra đó là một đám sinh vật cấp Vương khủng bố.

Khi Hàn Sâm bước ra khỏi thần điện hạch tâm vũ trụ, tòa thần điện kia đã dần dần biến mất trong tiếng chuyển động của bánh răng.

Hàn Sâm biết mình phải thúc đẩy bánh răng vũ trụ bản mệnh chuyển động mới có thể triệu hồi thần điện hạch tâm vũ trụ xuất hiện.

Lần đầu Hàn Sâm bước vào Lĩnh Vực hạch tâm vũ trụ, tất nhiên không có suy nghĩ đi ra ngay, dự định đi loanh quanh xem thử, nơi đây có phải giống như trong truyền thuyết hay không.

Đột nhiên, một luồng sáng bay qua gần chỗ Hàn Sâm, vốn đã bay đi song bay chưa xa lắm đã quay ngoắt lại, phóng về phía Hàn Sâm bên này.

Hàn Sâm chợt rùng mình, có thể đến được đây đều là cường giả cấp Vương, bao gồm cả cường giả Bán Thần Hóa cũng có thể bước vào Lĩnh Vực hạch tâm vũ trụ. Hắn mới chỉ là Lĩnh Vực Vương Giả nhất trọng, cần phải cẩn thận hơn mới được.

Luồng sáng bay đến một chỗ không xa trước mặt Hàn Sâm thì dừng lại, lúc này Hàn Sâm mới nhìn rõ hóa ra là Long Bát của Long tộc, hắn cũng thăng đến cấp Vương rồi.

“Kim Tệ à?” Long Bát đánh giá Hàn Sâm, ánh mắt trở nên nóng rực.

Trước đây khi Hàn Sâm tham gia trận chiến trong Phổ Gen Chúng Sinh, hắn đã lấy thân phận Kim Tệ xuất chiến, từng mặc áo giáp Động Huyền này, cho nên bình thường Hàn Sâm rất ít khi mặc nó, để tránh bại lộ thân phận.

Sau khi Động Huyền Kinh trải qua hai lần tiến hóa, áo giáp Động Huyền cũng có sự thay đổi lớn. Bây giờ toàn thân áo giáp đen kịt, dường như bóng đêm không có ánh sáng, bất cứ tia sáng nào chiếu vào đều bị hấp thụ hoàn toàn. Từ xa nhìn về phía này, Hàn Sâm giống như một cái bóng đen thui trong hư không.

Ngay cả Hàn Sâm cũng không ngờ còn có người có thể nhận ra hắn chính là Kim Tệ qua áo giáp Động Huyền.

Nếu đã bị nhận ra, Hàn Sâm cũng không có ý định phủ nhận, nhìn Long Bát thuận miệng hỏi: “Long Bát à?”

“Ngươi vẫn còn nhận ra ta, tốt lắm.” Vẻ cuồng nhiệt trong mắt Long Bát càng sâu hơn. Lần trước trong trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh bị thua trong tay Kim Tệ, hắn vẫn canh cánh trong lòng, muốn đánh một trận cùng Kim Tệ.

Đáng tiếc vẫn không nghe ngóng được tung tích của Kim Tệ, không ngờ lại gặp nhau ở đây. Lĩnh Vực hoàng kim trên người hắn trực tiếp triển khai, bao phủ lấy Hàn Sâm, cuồng ngạo nói: “Lần này ta chắc chắn sẽ đánh bại ngươi, mau thả Lĩnh Vực của ngươi ra đi.”

“Long Bát, ngươi đang làm gì thế?” Không đợi Hàn Sâm đáp lại, chỉ thấy vài luồng sáng bay tới, tất cả đều là Vương Giả Long tộc, trong đó có Long Nhất Hàn Sâm từng gặp.

Tim Hàn Sâm hãng một nhịp, có lẽ Long Nhất đã là cường giả Bán Thần Hóa rồi, hơn nữa nếu mấy Vương Giả Long tộc khác mà cùng vây công hắn thì phiền to.

“Long Đại, hắn là Kim Tệ đó.” Long Bát không quay đầu lại mà nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

“Kim Tệ?” Đám Long Nhất cực kỳ ngạc nhiên, năm đó bọn họ cũng từng nhìn thấy biểu hiện của Kim Tệ trong Phổ Gen Chúng Sinh, hơn nữa ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Song bọn họ không cố chấp với Kim Tệ như Long Bát, không thể nhận ra ngay được, quan sát một lúc lâu mới phát hiện có vẻ là thế thật.

“Ngươi đúng là Kim Tệ đấy à?” Long Nhất nhìn Hàn Sâm hỏi, vẫn không chắc chắn lắm.

“Phải hay không phải thì có vấn đề gì?” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

“Không thể sai được, hắn chính là Kim Tệ. Các ngươi đừng có tới đây, hắn là của ta.” Ánh mắt Long Bát cuồng nhiệt, tiếp tục nói: “Kim Tệ, mở Lĩnh Vực của ngươi ra đi, để ta xem xem bây giờ ngươi có còn mạnh mẽ giống như trước kia không?”

“Không cần vậy đâu nhỉ?” Hàn Sâm vừa nói, ngón tay vừa ngưng tụ sức mạnh. Một miếng kim tệ xuất hiện trên đầu ngón tay hắn, hóa thành dòng chảy bắn về phía Long Bát.

“Đừng có xem thường ta.” Long Bát nổi giận gầm lên, Lĩnh Vực hoàng kim bên ngoài cơ thể ngưng tụ thành thực chất, hóa thành một bảo rương hoàng kim cổ kính, nhốt miếng kim tệ vào bên trong.

Kengl

Kim Tệ và bảo rương hoàng kim cùng rơi xuống, không đụng tới được thân thể Long Bát.

“Lĩnh Vực kim loại thật lợi hại.” Hàn Sâm không khỏi tán thưởng. Trong Lĩnh Vực của Long Bát, hắn có thể tùy ý ngưng tụ ra sức mạnh kim loại hóa thành thực chất. Chỉ cần Long Bát muốn, Hàn Sâm sẽ bị nhốt vào

trong hoàng kim ngay lập tức.

Thứ này có phần tương tự với Lĩnh Vực Trấn Ma Quan của Cửu Đầu Điểu, song Lĩnh Vực của Long Bát cũng không phải Lĩnh Vực phong ấn thuần túy.

Hết chương 2393.

Chương 2394. Lĩnh Vực Động Huyền

“Kim Tệ, hôm nay ta nhất định sẽ thắng ngươi.” Long Bát nổi giận gầm lên, một quyền đánh về phía Hàn Sâm. Trong Lĩnh Vực Hoàng Kim Long của hắn, sức mạnh của một quyền này trực tiếp ngưng tụ thành một con cự long hoàng kim gào thét nuốt chửng lấy Hàn Sâm.

“Vậy thử nghiệm sức mạnh của Lĩnh Vực Động Huyền xem sao.” Hàn Sâm vừa nảy ra ý niệm, Lĩnh Vực Động Huyền vô hình lập tức mở ra, cả thế giới trong mắt Hàn Sâm đều biến thành cỗ máy được tạo thành từ vô số bánh răng khớp với nhau.

Một quyền kia và sức mạnh Lĩnh Vực của Long Bát hiện ra rất rõ ràng trong mắt Hàn Sâm, chúng đều là sức mạnh được sinh ra do bánh răng vũ

trụ bản mệnh của Long Bát ảnh hưởng tới một phần bánh răng vũ trụ vận chuyển.

Mà trong phạm vi Lĩnh Vực Động Huyền, Hàn Sâm cảm nhận được Lĩnh Vực Động Huyền cũng có thể ảnh hưởng đến những bánh răng mà Long Bát đang ảnh hưởng.

Ôm suy nghĩ xem thử, Hàn Sâm duỗi tay ấn về phía trước.

Hắn không phải muốn tấn công Long Bát mà là lấy Lĩnh Vực Động Huyền khống chế một phần bánh răng bên trong Lĩnh Vực khiến cho những bánh răng vũ trụ đang chuyển động do chịu sự ảnh hưởng từ bánh răng vũ trụ bản mệnh của Long Bát dừng lại.

Một giây sau, cảnh tượng khiến người ta không thể tin nổi đã xảy ra. Sức mạnh từ Lĩnh Vực Hoàng Kim Long và một quyền kia của Long Bát hoàn toàn biến mất chỉ trong chớp mắt.

Cục diện trở nên cực kỳ xấu hổ, giống như diễn viên đang quay movie pháp thuật, dưới tình huống có hiệu ứng hậu kỳ, thoạt nhìn cực ngầu cực chói lóa, đủ loại thân quang bay loạn.

Nhưng Long Bát bây giờ giống như diễn viên biểu diễn tại hiện trường, rõ ràng không có thêm hiệu ứng hậu kỳ, thoạt nhìn không biết phải hình dung thế nào. Một quyền cách không mạnh mẽ đánh ra nhưng nắm tay còn cách Hàn Sâm cả trăm mét, chẳng xảy ra chuyện gì hết. Long Bát không tin lại đánh ra mấy quyền, cũng không có bất cứ sức mạnh và hiệu ứng nào xảy ra, cảnh tượng cực kỳ lúng túng.

“Không… Không thể nào… Sao Lĩnh Vực và sức mạnh của ta lại không sử dụng được chứ…” Long Bát kinh hãi nhìn về phía Hàn Sâm.

Long Nhất và mấy Vương Giả Long tộc cũng đều tỏ ra khiếp sợ. Bọn họ không nhìn thấy Lĩnh Vực Động Huyền vô hình, chỉ thấy theo cánh †ay Hàn Sâm vung lên, tất cả Lĩnh Vực và sức mạnh của Long Bát đều biến mất, thật là đáng sợ.

Hàn Sâm mừng thầm trong lòng, Lĩnh Vực Động Huyền có thể khống chế tất cả bánh răng vũ trụ trong phạm vi Lĩnh Vực. Nói cách khác, chỉ cần sức mạnh của kẻ địch không vượt quá Hàn Sâm, tất cả bánh răng đều sẽ phải chịu sự khống chế của Hàn Sâm, bất kỳ sức mạnh nào cũng sẽ mất đi hiệu lực trong Lĩnh Vực Động Huyền.

Đương nhiên, nếu sức mạnh của kẻ địch vượt trên Hàn Sâm, mạnh mẽ thúc đẩy những bánh răng bị Hàn Sâm khống chế, hiệu quả của Lĩnh Vực Động Huyền sẽ giảm đi rất nhiều.

Song dù sức mạnh có lớn hơn Hàn Sâm, Lĩnh Vực Động Huyền vẫn có tác dụng ảnh hưởng nhất định, chí ít có thể khiến cho bánh răng chuyển động chậm hơn một chút, hoặc có thể thuận thế đẩy nhanh tốc độ xoay của bánh răng.

Sức mạnh của Lĩnh Vực bình thường chỉ có thể ảnh hưởng đến bánh răng vũ trụ có liên quan tới bánh răng bản mệnh, nhưng Lĩnh Vực Động Huyền lại có thể ảnh hưởng đến tất cả bánh răng trong phạm vi, đây mới là chỗ đáng sợ thật sự của Lĩnh Vực Động Huyền.

Kết quả đem lại là không chỉ có thể phá hủy sức mạnh của đối phương mà còn có một tác dụng khác.

Hàn Sâm nắm chặt tay, đánh về phía Long Bát còn đang kinh hãi.

Chỉ thấy một con cự long kim loại rít gào lao ra từ nắm đấm của Hàn Sâm cắn nuốt lấy Long Bát, giống hệt như một quyền mà Long Bát vừa đánh ra.

Hàn Sâm thấy được bánh răng vũ trụ chịu ảnh hưởng từ một quyền kia, chỉ cần ảnh hưởng đến những bánh răng giống như thế là có thể đơn giản bắt chước được một quyền vừa rồi của Long Bát.

Song loại bắt chước này không phải giống nhau một trăm phần trăm, sự khác nhau duy nhất là bánh răng vũ trụ bản mệnh của Hàn Sâm khác với Long Bát, cho nên tính năng cơ bản vẫn có phần khác biệt.

Bùm!

“Hoàng Kim Cuồng Long Quyền… Sao có thể…” Long Bát đã nhìn đến ngây người, quên cả né tránh, bị một quyền của Hàn Sâm đánh bay ra ngoài, máu tươi không ngừng phun ra.

Đám người Long Nhất cũng tỏ vẻ kinh hãi, Hoàng Kim Cuồng Long Quyền là Long Bát dung hợp Long quyền và bí thuật Long tộc sáng chế ra, có thể coi là bí kỹ độc nhất vô nhị, đối phương lại chỉ tiện tay đã đánh ra được một quyền gần như giống hệt, thật sự đáng kinh ngạc.

“Không hổ là Kim Tệ - Hầu Tước đệ nhất vũ trụ, tuy đã thăng lên cấp Vương nhưng vẫn là sự tồn tại vô địch như trước.” Long Nhất đỡ lấy Long Bát bị thương, nhìn Hàn Sâm nói.

“Các hạ quá khen, nếu không còn chuyện gì khác, tại hạ xin phép đi trước.” Hàn Sâm nói rồi bèn chuẩn bị rời đi.

Long Nhất lại khoát tay ngăn cản Hàn Sâm, tiếp tục nói: “Chúng ta phát hiện ra một đám dị chủng hạch tâm, trong đó có hai con Bán Thần Hóa, không biết các hạ có hứng thú không?”

“Chia thế nào?” Hàn Sâm hỏi Long Nhất.

Trong Lĩnh Vực hạch tâm vũ trụ tồn tại rất nhiều dị chủng hạch tâm, chúng đều là dị chủng cấp Vương, hơn nữa gen dị chủng đều là một loại gen hạch tâm kỳ lạ, có hiệu quả cường hóa rất tốt với Lĩnh Vực cấp Vương, rất nhiều cường giả cấp Vương đều sử dụng loại gen hạch †âm này cường hóa Lĩnh Vực của mình.

Hàn Sâm rất có hứng thú với thứ này, Lĩnh Vực có cửu trọng, cuối cùng còn cần cửu trọng quy nhất. Bây giờ Hàn Sâm mới đến nhất trọng, sợ rằng việc đột phá mỗi trọng của hắn đều sẽ rất khó khăn, nếu có thể sử dụng gen dị chủng hạch tâm thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Long Nhất đáp: “Đám dị chủng hạch tâm kia có số lượng khổng lồ, hơn nữa hai dị chủng Bán Thần Hóa trong đó lại càng khủng bố. Ta có thể giải quyết một con nhưng không có năng lực lấy một địch hai, nếu các hạ có thể khống chế một con trong số đó thì thu hoạch lần này có thể chia cho ngươi năm phần.”

“Đại ca… Năm phần có phải hơi nhiều quá không…’ Một Vương Giả Long tộc vội nói.

Long Nhất khoát tay nói: “Không nhiều. Nếu không có ai khống chế một con dị chủng hạch tâm Bán Thần Hóa khác thì chúng ta vốn không có cơ hội săn giết một đám dị chủng hạch tâm, một gen dị chủng hạch tâm cũng không lấy được. Một nửa thu hoạch lần này cũng đáng.”

Dứt lời, Long Nhất nhìn Hàn Sâm hỏi: “Các hạ cảm thấy thế nào?”

“Cứ quyết định vậy đi. Ta chỉ phụ trách khống chế một con dị chủng Bán Thần Hóa thôi.” Hàn Sâm suy nghĩ một chút vẫn đồng ý. Đây là lần đầu tiên hắn đến Lĩnh Vực hạch tâm vũ trụ, còn chưa quen với nơi này, có thể đi theo đám người Long tộc làm quen hoàn cảnh cũng không tỆ.

“Thành giao.” Long Nhất cũng thẳng thắn, trực tiếp ký kết hiệp ước với Hàn Sâm.

Hàn Sâm và đám Long Nhất cùng bay vào tinh không, Long Bát vừa đi vừa hỏi: “Kim Tệ này, bây giờ ngươi là Lĩnh Vực Vương Giả mấy thế?”

Đám Long Nhất cũng đều dựng tai lên nghe, bọn họ rất tò mò về vấn đề này. Lấy biểu hiện của Hàn Sâm vừa rồi, họ đoán Hàn Sâm ít nhất phải là Vương Giả có Lĩnh Vực ngũ trọng trở lên, thậm chí có thể là Lĩnh Vực cửu trọng, nếu không thì không thể áp chế Long Bát hoàn toàn như vậy.

“Nhất trọng.” Hàn Sâm cũng không định giấu diếm. Dù sao đến lúc chiến đấu cùng nhau, thời gian hắn sử dụng Lĩnh Vực nhiều lên khó tránh khỏi sẽ bị nhìn ra mánh khóe, không cần phải nói dối làm gì. Long Bát nghe được đáp án của Hàn Sâm, cơ thể đang phi hành lập

tức run lên, đám Long Nhất cũng đều biến sắc.

“Lĩnh Vực Vương Giả nhất trọng ấy hả?” Đám người Long Nhất nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt phức tạp, đều mất đi hứng thú tiếp tục trò chuyện.

Hết chương 2394.

Chương 2395. Dị chủng hạch tâm

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm nhìn thấy dị chủng hạch tâm, là một đám dị chủng Trùng tộc hư không có cánh.

Thân thể gần giống với nhân loại, có tứ chi và đầu nhưng lùn hơn một chút, chỉ khoảng mét năm, toàn thân là lớp vỏ kitin lam lục, bóng loáng có thể soi gương được, trên lưng có một đôi cánh mỏng màu lam trong suốt, tốc độ phi hành rât nhanh, hầu như không thấy hai cánh rung động.

Thoạt nhìn không có gì khác biệt với dị chủng bình thường, chỉ là đẳng cấp cao hơn một chút, đều là dị chủng cấp Vương mà thôi, không hiểu †ại sao chúng lại có cái tên dị chủng hạch tâm.

Hàn Sâm đếm sơ qua, đàn dị chủng hạch tâm này có hơn một trăm con, đều là dị chủng cấp Vương, ở bên ngoài rất hiếm thấy một đàn lớn thế này.

Long Nhất chỉ vào hai con dị chủng đứng xa xa trong đàn nói: “Hai con này chính là Bán Thần Hóa trong đám côn trùng, ngươi một mình kéo một con, còn lại giao cho đám Long Bát ứng phó, ta sẽ cố gắng giết một con dị chủng Bán Thần Hóa nhanh nhất có thể, sau đó sẽ quay về giúp ngươi.”

Long Nhất cũng không trông cậy vào Hàn Sâm có thể giết chết con Bán Thần Hóa kia, dù sao hắn cũng mới chỉ có Lĩnh Vực nhất trọng.

“Được.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, ánh mắt rơi vào hai con côn trùng mà Long Nhất chỉ.

Hình thể của chúng không có khác biệt nhiều so với Trùng tộc hư không, song lớp giáp xác trên người chúng lại có màu đỏ tía, bên trên mọc ra nhiều gai ngược, thoạt nhìn càng thêm dữ tợn khủng bố.

Đám Hàn Sâm lao về phía đàn côn trùng theo kế hoạch, rất nhanh đã có Trùng tộc hư không phát hiện ra họ, rít lên những tiếng chít chít quái dị, sau đó một đám Trùng tộc hư không đều nhìn về phía họ.

Chỉ thấy vị trí trái tim của đám Trùng tộc hư không này cùng sáng lên như những chiếc đèn lồng nhỏ, phát ra quang mang màu ngọc bích, giống như những lò phản ứng hạt nhân lạnh cỡ nhỏ.

Ánh mắt nhìn xuyên qua có thể thấy bên trong có những điểm sáng như hạt photon chuyển động xung quanh một tinh thể hạch tâm, thoạt nhìn rất kỳ diệu.

"Đó là hạch tâm của dị chủng phải không?" Hàn Sâm nhìn mà sắp chảy nước miếng, đó đều là gen dị chủng cấp Vương đấy.

Vụt!

Chỉ thấy hạch tâm của một con dị chủng hư không lóe lên, hóa thành Lĩnh Vực màu lam lục bao phủ xuống. Vì số lượng Trùng tộc hư không quá nhiều nên có sự chồng chéo lẫn nhau giữa cách Lĩnh Vực. Vì là Lĩnh Vực cùng hệ, chẳng những không có xảy ra xung đột giữa các Lĩnh Vực mà trái lại sức mạnh của Lĩnh Vực càng trở nên đáng sợ hơn khi xếp chồng lên nhau.

Ở những nơi mà Lĩnh Vực có sự chồng chéo nhiều nhất, màu sắc Lĩnh Vực biến từ lam lục thành màu đen.

Khó mà phân rõ những Trùng tộc hư không này là Lĩnh Vực mấy, chỉ cso thể quan sát màu sắc Lĩnh Vực của chúng, Lĩnh Vực có màu càng đậm thì chứng tỏ Lĩnh Vực của chúng càng mạnh.

Chỉ có hai con Trùng tộc hư không có Lĩnh Vực đỏ tía là không cần phân biệt, chúng đều là Bán Thần Hóa Lĩnh Vực cửu trọng quy nhất không thể nghi ngờ.

"Dựa theo kế hoạch mà hành sự." Long Nhất hét lên, đã dẫn đầu bay về phía Trùng tộc hư không, đồng thời mở ra Lĩnh Vực của mình.

Lĩnh Vực của Long Nhất có màu đen, trực tiếp bao trùm lên một khoảng tỉnh không rộng lớn. Những con Trùng tộc hư không còn cách rất xa cũng đã bị bao phủ vào trong Lĩnh Vực của hắn.

Hàn Sâm có thể thấy từng con giao long ngưng tụ từ hắc khí do Lĩnh Vực của Long Nhất sinh ra bổ về phía đám Trùng tộc hư không.

“Lĩnh Vực Vạn Long thật lợi hại! Có Lĩnh Vực như vậy, hắn hoàn toàn có thể một mình đương đầu với một đám Trùng tộc hư không cấp Vương, còn muốn chúng ta làm gì nữa?” Hàn Sâm thấy những con giao long bằng hắc khí không ngừng ngưng tụ ra từ trong Lĩnh Vực, thực lực có thể so với cường giả cấp Vương, khi giao chiến với đám Trùng tộc hư không cũng không hề yếu thế.

Hơn nữa khi thân thể của những con giao long bằng hắc khí này bị xé rách lại nhanh chóng ngưng tụ thành hình lần nữa, hầu như là thân bất tử.

Song rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ra, hắn đã coi thường những con Trùng tộc hư không này. Chỉ thấy Lĩnh Vực màu lam trên người chúng chồng lên nhau, khi giao long hắc khí xông tới Lĩnh Vực màu lam lục lại bị Lĩnh Vực từ từ hấp thu hắc khí, thời gian giao long ở trong đó càng dài thì thân thể lại càng yếu ớt.

Hơn nữa ở nơi rất nhiều Lĩnh Vực chồng chất lên nhau, sau khi giao long hắc khí đi vào, cơ thể như quả bóng da xì hơi, nhanh chóng khô kiệt mà những Lĩnh Vực màu lam lục đó lại càng trở nên sãm màu hơn.

“Lĩnh Vực hệ thôn phệ?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

“Đúng vậy, Lĩnh Vực hệ thôn phệ. Bất cứ sinh vật nào đi vào trong Lĩnh Vực của chúng đều bị hút hết lực lượng và sức sống, tuyệt đối không được bước vào vị trí mà nhiều Lĩnh Vực chồng chất lên nhau. Đặc biệt là những chỗ Lĩnh Vực đã biến thành màu đen, sức mạnh thôn phệ ở đó có thể hút khô một cường giả cấp Vương trong nháy mắt.” Long Bát nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, người cũng đã bay về phía một con dị chủng Bán Thần Hóa, mà đám Long Bát lại dẫn dụ đàn dị chủng bay về một hướng khác, không dám chiến đấu chính diện với Trùng tộc.

Nếu Lĩnh Vực đa trọng do một lượng lớn dị chủng cấp Vương tạo thành chồng chất quá nhiều thì uy lực có thể đáng sợ hơn cả Bán Thần Hóa, cũng

may quần thể có độ linh hoạt kém hơn cá thể rất nhiều, muốn né tránh những nơi có nhiều Lĩnh Vực chồng chất không phải chuyện quá khó khăn.

Một mình Hàn Sâm bay về phía con côn trùng hư không màu đỏ tía kia, từ xa đã ngưng tụ ra một miếng kim tệ bắn qua. Chỉ thấy kim tệ đánh xuyên hư không, nháy mắt đã tiến vào trong Lĩnh Vực của con côn trùng đỏ tía.

Miếng kim tệ bay trong Lĩnh Vực đỏ tía, còn chưa kịp dán lên người con côn trùng hư không thì đã biến nhỏ đi, rõ ràng đã bị Lĩnh Vực của nó hút đi một phần sức mạnh.

"Năng lực thôn phệ thật lợi hại!" Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, năng lực thôn phệ mạnh mẽ như vậy quả thật chính là ác mộng với những sinh vật cận chiến. Chỉ cần bước vào Lĩnh Vực của nó sẽ không ngừng bị hút mất lực lượng và sức sống, càng đánh càng yếu mà nó lại càng ngày càng mạnh lên.

Bốp!

Kim tệ nhỏ hẳn đi cuối cùng cũng dán lên vỏ của con côn trùng. Sức mạnh trấn áp và cấm chế của kim tệ lập tức phát huy tác dụng, khiến cơ thể của con côn trùng kia run lên, dường như hơi trầm xuống.

Nhưng cũng chỉ lung lay một cái, con côn trùng hư không Bán Thần Hóa này đã ổn định lại cơ thể, đôi mắt kép như con ruồi nhìn về phía Hàn Sâm, dường như đã bị chọc giận, rít lên chít chít quái dị rồi vỗ đôi cánh sau lưng vọt về phía Hàn Sâm như một tia chớp hư không.

"Nhanh thật! Không hổ là Bán Thần Hóa." Hàn Sâm phát hiện tốc độ của mình kém hơn nó rát nhiều, hơn nữa sức mạnh trấn áp của kim tệ hình như không có tác dụng quá lớn với con côn trùng.

Trên thực tế, miếng kim tệ đang dần thu nhỏ lại, rõ ràng vẫn đang bị Lĩnh Vực thôn phệ của con côn trùng hút đi sức mạnh của kim tệ, chắc cũng chẳng bao lâu nữa là sức mạnh sẽ bị hút khô.

Hàn Sâm quan sát con côn trùng màu đỏ tía đang xông tới, cũng không có ý định bỏ chạy mà trực tiếp mở Lĩnh Vực ra. Song lúc này không phải là Lĩnh Vực Động Huyền mà là Lĩnh Vực Bàn Sơn của thú hồn Bàn Sơn Hải Loa.

Lĩnh Vực màu xanh nhạt lan rộng ra từ trên người Hàn Sâm, chồng lên Lĩnh Vực màu đỏ tía đang xông tới nhưng không sinh ra hiệu quả va chạm. Hai Lĩnh Vực màu sắc khác nhau hầu như hoàn toàn chồng lên nhau, Hàn Sâm và con côn trùng Bán Thần Hóa kia hầu như sắp đụng vào nhau.

Hết chương 2395.

Chương 2396. Lĩnh Vực Bàn Sơn

Uỳnh!

Nắm đấm của Hàn Sâm va chạm với móng vuốt của con côn trùng Bán Thần Hóa, móng vuốt sắc như lưỡi đao xẹt qua khôi giáp trên mu bàn tay Hàn Sâm, vạch ra vài vết xước nông nhưng không thể xé rách hoàn toàn áo giáp.

Sức mạnh trên nắm đấm của Hàn Sâm không đủ, không thể đấm văng móng vuốt của con côn trùng.

Con côn trùng rít lên quái dị, trên người bùng lên ánh sáng đỏ, thân thể di động nhanh chóng như dịch chuyển tức thời, từng luồng trảo mang đỏ tía cào vào người Hàn Sâm.

Keng! Kengl! Kengl

Từng trảo mang có thể xé rách hư không rơi xuống người Hàn Sâm nhưng cũng chỉ cào ra một vài vết xước nông trên mặt áo giáp Động Huyền, hơn nữa vết xước cũng tự động khôi phục một cách nhanh chóng.

Đám Long Nhất đều chú ý tới tình hình bên phía Hàn Sâm. Nếu Hàn Sâm không thể quấn lấy con côn trùng Bán Thần Hóa kia thì họ chỉ có thể lập tức lui lại.

Nhưng khi nhìn thấy Hàn Sâm lại lấy cứng đối cứng chính diện với côn trùng Bán Thần Hóa, tuy rơi xuống thế hạ phong song một thân áo giáp

ngay cả côn trùng Bán Thần Hóa cũng không thể xé rách được, trong lòng đều hơi ngạc nhiên.

“Tên kia chỉ là Lĩnh Vực Vương Giả nhất trọng thật đấy à?” Sắc mặt của Long Bát rất quái dị. Dù hắn được xưng là Long thẻ hoàng kim bất tử bất diệt cũng rất khó chống đỡ được sức mạnh của cấp Bán Thần Hóa nhưng trông Hàn Sâm lại có vẻ rất dễ dàng.

Hàn Sâm đúng là dễ dàng thật nhưng không phải vì bản thân áo giáp Động Huyền cứng rắn bao nhiêu.

Sức chống đỡ của áo giáp Động Huyền rất mạnh, trong số Vương Giả Lĩnh Vực nhất trọng chắc chắn là chiến giáp có lực phòng ngự đỉnh cấp.

Song sức chống đỡ như vậy còn chưa đủ để đối kháng với sức mạnh của cấp Bán Thần Hóa. Sở dĩ con côn trùng kia không thể làm Hàn Sâm bị thương chủ yếu là do sức mạnh của Lĩnh Vực Bàn Sơn.

Lĩnh Vực Bàn Sơn rất kỳ lạ, nó không tăng cường sức mạnh của Hàn Sâm, cũng không làm suy yếu sức mạnh của kẻ địch. Tác dụng của Lĩnh Vực Bàn Sơn chính là sức mạnh na di.

Đầu tiên Lĩnh Vực Bàn Sơn phải có một vật dẫn, vật dẫn này không thể là thân thể. Trước đó vật dẫn của Bàn Sơn Hải Loa là vỏ ốc của nó, mà vật dẫn Hàn Sâm lựa chọn chính là áo giáp Động Huyền.

Khi Lĩnh Vực Bàn Sơn có vật dẫn, tất cả những sức mạnh tấn công vào vật dẫn này đều sẽ bị vật dẫn dung nạp.

Đây giống như một ngọn nói trực tiếp đổ xuống, dù là một tòa cao ốc cũng sẽ bị nó đập nát. Song Lĩnh Vực Bàn Sơn lại có thể chia nhỏ và chuyển hóa sức mạnh của một ngọn núi, tích lũy vào trên vật dẫn.

Trừ phi sức mạnh của kẻ địch đã lớn đến độ có thể trực tiếp dùng một kích đánh vỡ Lĩnh Vực Bàn Sơn và vật dẫn, nếu không số lần công kích càng nhiều, lực phòng ngự của vật dẫn cũng càng mạnh hơn.

Song Lĩnh Vực Bàn Sơn cũng có hai khuyết điểm. Khuyết điểm thứ nhất chính là sức mạnh được chuyển sang chỉ có thể tăng mạnh lực phòng ngự của vật dẫn chứ không thể chuyển thành lực công kích để sử dụng.

Khuyết điểm thứ hai khá nghiêm trọng, chính là sức mạnh được chuyển sang càng nhiều thì áp lực mà vật dẫn phải gánh chịu cũng càng lớn. Tuy không ép đến hàn Sâm nhưng lại có ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ di động.

Sức mạnh được chuyển sang vật dẫn càng nhiều thì lực phòng ngự lại càng mạnh, tốc độ di động của Hàn Sâm cũng càng chậm đi.

Khi sử dụng Lĩnh Vực Bàn Sơn, Hàn Sâm không sợ chịu đòn. Song muốn chạy trốn hay công kích kẻ địch thì sẽ rất khó thực hiện được vì lý do tốc độ quá chậm.

Cũng may lúc này Hàn Sâm không có ý định công kích con côn trùng Bán Thần Hóa này. Chỉ cần kéo dài thời gian đợi Long Nhất chém chết một con Bán Thần Hóa khác là được, cho nên hắn mới lựa chọn Lĩnh Vực Bàn Sơn.

Lĩnh Vực Bàn Sơn còn có một lợi ích nữa, đó là đa phần sức mạnh trên vật dẫn đều là được chuyển sang, Lĩnh Vực thôn phệ hấp thu sức mạnh của hắn cũng chỉ là hút lại một phần nhỏ sức mạnh được chuyển sang, hoàn toàn không ảnh hưởng tới Hàn Sâm.

Côn trùng Bán Thần Hóa điên cuồng công kích Hàn Sâm, ban đầu hắn còn né tránh, sau đó cũng lười chẳng thèm né nữa. Sức mạnh của nó

đánh lên áo giáp Động Huyền, sức công phá càng ngày càng nhỏ, sau đó hầu như chẳng còn ảnh hưởng gì với Hàn Sâm cả.

Song vì sức mạnh mà vật dẫn phải gánh chịu quá lớn, tốc độ di động của Hàn Sâm trở nên rất chậm chạp, muốn đánh trúng côn trùng Bán Thần Hóa là chuyện bất khả thi.

Đám Long Bát nhìn mà ngây cả người. Chỉ thấy Hàn Sâm lơ lửng trong tinh không, trông có vẻ chẳng thèm quan tâm, tùy ý con côn trùng Bán Thần Hóa kia công kích hắn chẳng khác gì gãi ngứa, hoàn toàn bất động.

Lĩnh Vực thôn phệ quỷ dị mà khủng khiếp kia dường như vô ích với hắn, không thấy sức mạnh của hắn suy yếu đi chút nào.

Bọn họ có thể nhìn ra được, Lĩnh Vực lam quang trên người Hàn Sâm chắc chắn có vấn đề. Song cũng giống như trước đây khi Hàn Sâm nhìn thấy Lĩnh Vực Bàn Sơn lần đầu tiên, họ cũng không nhìn ra được rốt cuộc Lĩnh Vực Bàn Sơn có năng lực gì, chỉ cảm thấy thật là thần kỳ.

Long Nhất thấy cảnh tượng như vậy, tảng đá lớn trong lòng cũng hoàn toàn rơi xuống. Trước đó hắn còn lo Hàn Sâm không chống đỡ được con côn trùng Bán Thần Hóa, giờ xem ra chẳng có gì phải lo lắng cả, Long Nhất bèn tập trung tinh thần đi chém giết một con côn trùng Bán Thần Hóa khác.

Hàn Sâm thấy tình huống của đám Long Bát có vẻ khó khăn, bèn phát động mấy lần công kích, hấp dẫn một đám côn trùng hạch tâm bình thường qua. Một người đỡ một con Bán Thần Hóa với hơn mười con cấp Vương công kích mà vẫn chẳng sứt mẻ tí nào, đám Long Bát nhìn mà ngây cả người.

“Ôi đệt, đây là cái lực phòng ngự quái gì vậy? Biến thái vờ lời” Một Vương Giả Long tộc không khỏi kêu lên.

Hàn Sâm lại cảm thấy rất buồn chán, tuy lực phòng ngự mạnh song tốc độ di động của hắn lại hạ xuống bằng không, chậm rì rì chẳng khác gì ốc sên bò, làm thế nào cũng không nhanh được.

“Quay về đưa thú hồn này cho chú nhỏ, hắn mới thật sự là tay chịu đòn cừ khôi, chính là tuyệt phối với Lĩnh Vực Bàn Sơn. Sau này để hắn chịu

đòn, ta đứng bên cạnh nhặt mót, thật là hoàn mỹ.” Hàn Sâm nghĩ tới đây, cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều.

Nhờ Hàn Sâm hấp dẫn lượng lớn côn trùng, áp lực của đám Long Bát đã giảm đi, Long Nhất và con côn trùng Bán Thần Hóa kia cũng đang đánh rất nhiệt tình.

Hàn Sâm buồn chán xem Long Nhất chiến đấu, phải cảm thán Long tộc rất mạnh về khoản này. Cùng là Bán Thần Hóa mà con côn trùng kia lại bị Long Nhất áp chế hoàn toàn, bị chém chết chỉ là chuyện sớm muộn.

Hơn nữa Long Nhất cận chiến với con côn trùng kia lại không bị Lĩnh Vực thôn phệ của nó ảnh hưởng chút nào.

Rắc!

Khi Hàn Sâm còn đang suy tư, chỉ thấy Long Nhất đã đánh nát đầu con côn trùng Bán Thần Hóa kia bằng một quyền. Con côn trùng mất đầu mà vẫn chưa chết, còn chiến đấu tiếp với Long Nhất.

Chỉ trong mấy quyền, cơ thể con côn trùng đã bị Long Nhất xé thành mấy mảnh, cuối cùng cũng không động đậy nữa.

Sau khi giết con Bán Thần Hóa đó xong, Long Nhất bèn vọt tới chỗ Hàn Sâm, muốn liên thủ với Hàn Sâm chém một con côn trùng Bán Thần Hóa khác.

Con côn trùng Bán Thần Hóa còn lại bị Long Nhất quấn lấy, áp lực của Hàn Sâm lập tức giảm đi, thu lại Lĩnh Vực Bàn Sơn, không thì một con côn trùng hắn cũng đừng hòng giết được.

Côn trùng bình thường không có uy hiếp gì lớn với Hàn Sâm, sau khi triển khai Động Huyền Khí Tràng, hắn đi lại như con thoi trong đàn côn trùng. Những con côn trùng cấp Vương này không thể bắt được hắn, ngược lại còn bị Hàn Sâm thừa cơ giết chết hai con.

Đáng tiếc không thu được thú hồn. Hàn Sâm không cách con côn trùng Bán Thần Hóa quá xa, đợi một lúc thấy Long Nhất đánh con côn trùng Bán Thần Hóa kia bị thương nặng, đầu ngón tay hắn bèn ngưng †ụ ra một miếng kim tệ.

Dưới tác dụng của thuật Tồn Tiền, chữ số trên kim tệ không ngừng tăng lên. Đến khi con côn trùng kia sắp không trụ nổi nữa, hắn trực tiếp bắn ra kim tệ đã ngưng tụ đến mười mấy đồng.

Bùm!

Côn trùng Bán Thần Hóa đã bị thương nặng trực tiếp nổ tung mà chết dưới thuật Tồn Tiền của Hàn Sâm.

“Săn giết dị chủng đột biến cấp Vương Ma Trùng Hạch Tâm, thu được thú hồn đột biến cấp Vương Ma Trùng Hạch Tâm, phát hiện gen dị chủng đột biến.”

Hết chương 2396.

Chương 2397. Tỉnh cầu Ám Vực

Hai Ma Trùng Hạch Tâm Bán Thần Hóa đều bị chém giết, đàn côn trùng lập tức đại loạn, bị đám Long Nhất và Hàn Sâm truy sát một loạt, trừ một phần nhỏ chạy trốn được thì hầu hết Ma Trùng Hạch Tâm đều bị chém giết.

Cuối cùng thống kê thu hoạch, tổng cộng có hai gen hạch tâm đột biến và hơn tám mươi gen hạch tâm thường.

Đám Long Nhất cũng giữ lời hứa, chia một gen hạch tâm đột biến và bốn mươi ba gen hạch tâm thường cho Hàn Sâm. Long Nhất còn cười nói với Hàn Sâm: “Nếu không bận gì thì chi bằng tiếp tục hợp tác với chúng ta săn giết dị chủng hạch tâm, thấy sao? Tất cả thu hoạch đều chia một nửa cho ngươi.”

“Đúng vậy Kim Tệ, chúng ta hợp tác vui vẻ như vậy, tiếp tục làm một trận đi” Đám Long Bát cũng vội nói, ánh mắt đều sáng trưng lên.

Trong mắt họ, Hàn Sâm chính là một tấm khiên thịt hình người. Có Hàn Sâm chống đỡ phía trước thì bọn họ có thể săn giết những dị chủng hạch tâm khủng bố hoặc cả đàn dị chủng hạch tâm mà họ vốn không dám đụng tới.

“Cũng được.” Hàn Sâm gật đầu nói.

Hàn Sâm hiểu rõ tính toán của đám Long Nhất, song bọn họ làm việc công bằng lại giữ trữ tín, hơn nữa việc hợp tác này cũng rất có lợi với Hàn Sâm.

Nếu không dù Hàn Sâm có Lĩnh Vực Bàn Sơn trong người, không giết được dị chủng thì cũng chẳng có tác dụng gì, hợp tác có lợi cho cả hai bên,

Hàn Sâm không có lý do gì để từ chối cả.

Đám Long Nhất đã đi đến hiệp nghị hợp tác với Hàn Sâm, đều hết sức mừng rỡ, mang Hàn Sâm tiếp tục tiến lên.

Bọn họ hợp tác với Hàn Sâm tất nhiên không phải để giết những dị chủng hạch tâm bình thường. Những dị chủng ấy tự họ có thể làm được, không cần thiết phải chia một nửa cho Hàn Sâm. Mang theo Hàn Sâm là muốn đi giết những dị chủng mà họ vốn không giết được.

Điều này đám Long Nhất và Hàn Sâm đều hiểu rõ, Hàn Sâm cũng không có ý kiến gì.

Dị chủng hạch tâm dễ giết không biết có bao nhiêu Vương Giả tranh đoạt, loại chuyện tốt này không đến phiên Hàn Sâm.

Vừa phi hành vừa ngắm nghía một khối gen hạch tâm. Gen hạch tâm chỉ lớn chừng nắm tay, trong suốt long lanh như một viên đá quý màu lam tản ra luồng sáng rực rỡ.

“Thứ đó có gì đẹp đâu, lại còn không ăn được. Sau khi trở về chế tạo thành dịch gen ngâm cơ thể, tu luyện thuật gen trong đó mới có tác dụng trong việc nâng cao Lĩnh Vực.” Long Bát bay bên cạnh Hàn Sâm, thấy Hàn Sâm vẫn cứ ngắm khối gen hạch tâm đó mãi, bèn nói một câu.

“Ta đang xem thử nó có ăn được hay không đây.” Hàn Sâm cười nói. “Phụt, ngươi lại muốn ăn gen hạch tâm ấy hả? Thứ này đâu phải thịt, ngươi ăn thế nào được?” Long Bát bật cười.

Hàn Sâm ném thẳng gen hạch tâm vào miệng, sau đó ngửa cổ nuốt xuống. Nụ cười trên mặt Long Bát chợt cứng lại, chỉ vào Hàn Sâm há †o miệng kêu lên: “Ôi đệt, ngươi ăn thật đấy à?”

Hàn Sâm liếm môi đáp: “Vị tệ lắm, khó ăn.”

“Đúng rồi, ngươi là Nhân tộc phải không? Nhân tộc bọn ngươi không phải là một nhánh của Thôn Phệ Nghĩ đấy chứ?” Sắc mặt Long Bát quái dị quan sát Hàn Sâm từ đầu đến chân giống như đang nhìn một con quái vật.

“Không phải đâu.” Hàn Sâm mỉm cười, không giải thích nhiều. “Gen Vương Giả +1.”

Đợi hồi lâu, gen hạch tâm được dạ dày của hắn tiêu hóa hết, âm thanh quen thuộc mới vang lên trong đầu.

Ánh mắt đám Long Nhất nhìn Hàn Sâm đều hơi phức tạp, bởi vì Hàn Sâm nhàn rỗi sẽ cầm một khối gen hạch tâm ném vào miệng, bọn họ nhìn mà sốt ruột.

Ngay cả thứ như gen hạch tâm mà cũng có thể nuốt trực tiếp được, họ thật sự lo lắng ngộ nhỡ Kim Tệ đói đến phát điên liệu có coi họ như đồ ăn hay không.

Cũng may chuyện này không xảy ra, khiến họ đều thở phào nhẹ nhõm. Thú hồn Ma Trùng Hạch Tâm đột biến cấp Vương: Dạng súng.

Loại hình của thú hồn Ma Trùng Hạch Tâm khiến Hàn Sâm rất bất ngờ, vậy mà lại là thú hồn vũ khí, hơn nữa còn là dạng súng, trông chẳng liên quan gì hết.

Song chờ Hàn Sâm triệu hồi thú hồn Ma Trùng Hạch Tâm ra mới phát hiện nó là súng chứ không phải trường thương như hắn nghĩ.

Đó là một cây súng ngắn laser kim loại màu đỏ tía, dài hơn một thước, †ạo hình trông rất có cảm giác khoa kỹ hiện đại, cầm trong tay nặng trịch, thân súng có khắc rất nhiều hoa văn kỳ lạ, trong hoa lệ lại có mấy phần quỷ dị.

Hàn Sâm rót sức mạnh vào bên trong khẩu súng, khẩu súng này lập tức chuyển hóa sức mạnh của hắn thành tia laser màu đỏ tía, Hàn Sâm còn chưa có cơ hội thử xem tia laser đó rốt cuộc có sức mạnh như thế nào.

Nơi mà đám Long Nhất muốn đến lúc này chính là một tinh cầu tên Ám Vực nằm giữa Lĩnh Vực hạch tâm.

Dị chủng hạch tâm trên tinh cầu đó không ít, song dị chủng ở đó có lực phá hoại cực kỳ khủng bố, chỉ bất cẩn chút thôi là sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Dù là Bán Thần Hóa thì khả năng ngã xuống cũng rất cao, cho nên cường giả cấp Vương bình thường không muốn đi vào trong đó.

Nhưng vì có sự tồn tại của tấm khiên thịt như Hàn Sâm, đám Long Nhất mới lựa chọn tinh cầu Ám Vực.

Đoàn người vừa đến tinh cầu Ám Vực, còn chưa bước qua tầng khí quyển đã thấy một đám sinh vật bay ra từ trong tỉnh cầu.

Đám Hàn Sâm vốn tưởng đó là dị chủng, song nhìn kỹ lại đã phát hiện hóa ra là một đám người tộc Hủy Diệt bay lên từ phía dưới, trong đó có hai người Hàn Sâm nhận ra được.

Một là Baal, hai là Dia Robb. Giờ họ đều đã là cường giả cấp Vương.

Hàn Sâm vừa thấy Baal là không khỏi đau đầu. Baal chính là một kẻ điên có cơ thể bất tử, hơn nữa càng đánh càng mạnh. Bị hắn quấn lấy thật chẳng khác gì ác mộng.

Cũng may Baal và Dia Robb không nhận ra Hàn Sâm, họ chặn đứng lối đi của đám Long Nhất.

“Ngại quá, tinh cầu Ám Vực đã được tộc Hủy Diệt bọn ta chiếm trước rồi, mời mấy vị về cho.” Dia Robb nhìn đám Long Nhất nói.

“Từ khi nào tinh cầu Ám Vực lại thành đồ của tộc Hủy Diệt các ngươi rồi?” Long Nhất chẳng nể nang gì Dia Robb, nghe vậy lạnh lùng hỏi.

Dia Robb mỉm cười: “Mọi chuyện đều cần có thứ tự trước sau. Nếu các ngươi muốn đi vào thì cũng được thôi, chờ chúng ta đi ra rồi vào cũng không muộn.”

“Nếu giờ chúng ta cứ muốn vào thì sao?” Long Nhất nhìn chằm chằm Dia Robb nói.

“Nói nhảm nhiều thế làm gì?” Baal không nhịn được rút cốt đao trên lưng ra, sát ý cháy rực trong mắt, chuẩn bị ra tay với đám Long Nhất.

Dia Robb đưa tay ngăn hắn lại, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Long Nhất, trước nay tộc Hủy Diệt ta và Long tộc nước sông không phạm nước giếng, trong Lĩnh Vực hạch tâm có nhiều nơi có thể săn giết dị chủng như vậy, chư vị đâu cần phải làm khó tộc Hủy Diệt ta chỉ vì một tinh cầu Ám Vực?”

Long Nhất khẽ nhíu mày, đang định nói gì đó thì chợt nghe một tiếng uỳnh, chỉ thấy trên tinh cầu Ám Vực bay lên một đám mây hình nấm to đùng, sóng xung kích khủng khiếp khiến tầng khí quyển cũng hơi dao động.

Đám Dia Robb biến sắc, dường như không còn tâm trạng nào dây dưa với đám Long Nhất nữa, đều xoay người bay vào tinh cầu Ám Vực.

Đám Long Nhất hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều mang vẻ ngạc nhiên hoài nghi. Hết chương 2397.

Chương 2398. Tai nạn

“Đại ca, chúng ta có nên vào đó xem thế nào không?” Long Bát đến bên cạnh Long Nhất nói thầm, song đôi mắt hắn lại nhìn chằn chằm về phía tinh cầu Ám Vực.

Tinh cầu Ám Vực tối đen có rất nhiều cơn lốc từ bao phủ bên ngoài tinh cầu, chỉ có thể nhìn thấy biển mây cuồn cuộn bên dưới dường như có thứ gì đó nổ tung. Song cụ thể là gì thì ở bên ngoài không thể thấy rõ được.

Long Nhất không trả lời, ánh mắt cũng nhìn chăm chú vào tinh cầu Ám Vực. Đáng tiếc hắn cũng như Long Bát, không thấy rõ rốt cuộc có thứ gì bên trong.

Từ sau vụ nổ kia, từ bên ngoài họ không thấy được động tĩnh gì nữa. Phản ứng dây chuyền sinh ra sau vụ nổ chấm dứt, tinh cầu Ám Vực lại trở về trạng thái yên lặng vốn có.

Sau khi đi vào trong tinh cầu Ám Vực, đám Baal không còn động tĩnh gì, cứ như là biến mất vậy.

“Đại ca, đây có phải một cái bẫy không? Tên oắt Dia Robb này cố tình tính toán chúng ta đấy à?” Long Bát lại nói.

“Chắc không phải đâu. Dia Robb không có thâm thù đại hận gì với chúng ta hết, không cần thiết phải bày ra trận thế lớn như vậy để hại chúng ta.” Long Nhất dừng một lát rồi lại lạnh giọng nói tiếp: “Dù là một cái bẫy thì chúng ta cũng chẳng cần sợ tộc Hủy Diệt bọn họ, cứ vào đó xem rồi nói tiếp.”

Đám Long Bát cũng thấy đúng, dù sao Lĩnh Vực hạch tâm vũ trụ cũng chỉ có Vương Giả mới được bước vào. Dù tộc Hủy Diệt có tính toán gì với họ thì cũng chỉ là vài Bán Thần Hóa, đám Long Nhất chẳng sợ.

Đám người bàn bạc xong bèn quyết định vào xem tình hình trước. Hàn Sâm tất nhiên cũng không có ý kiến gì, cùng họ thận trọng bước vào tinh cầu Ám Vực.

Đám Long Nhất ngoài miệng thì không coi tộc Hủy Diệt ra gì nhưng hành động lại cực kỳ cẩn thận, đều mở ra Lĩnh Vực, xuyên qua tầng lốc từ lực phát hiện ra trên tinh cầu màu đen to lớn có thể nhìn thấy một cái hố sâu hình tròn, như là hố thiên thạch do tảng thiên thạch khổng lồ rơi xuống tinh cầu.

Song ban nãy đám Hàn Sâm đều ở bên ngoài tinh cầu, không thấy có thiên thạch nào va vào tinh cầu Ám Vực cả, vụ nổ đó chắc là đến từ bên trong tinh cầu.

Khoảng cách quá xa, đám Hàn Sâm cũng chỉ thấy được hình dạng một cái hố khổng lồ, chỉ tiết thế nào không thấy rõ lắm. Long Nhất hơi do dự rồi bay về phía cái hố to kia.

Cách tinh cầu Ám Vực ngày càng gần, đám Hàn Sâm mới nhận ra độ khủng bố của cái hố lớn kia. Lại gần quan sát, cái hố quả thật không có biên giới.

Song trừ cái hố đó ra, bọn họ chẳng thấy thứ gì trên tinh cầu Ám Vực hết, đừng nói là dị chủng hạch tâm, ngay cả đám Baal mới vừa đi vào không lâu cũng không thấy bóng dáng.

“Đó là cái gì?” Cách cái hố ngày càng gần, Long Bát đột nhiên chỉ vào vị trí trung tâm hố to nói.

Không ai trả lời hắn, Hàn Sâm và Long Nhất đã thấy từ trước rồi, song họ cũng không biết đó là thứ gì.

Giữa cái hố lớn kia có một thứ như viên đá cuội nằm bên trong, màu lục sãm tản ra vầng sáng êm dịu, song thứ đó lại to như một sân bóng rổ.

Rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ra, đám Dia Robb đang đứng bên cạnh viên đá cuội kia. Cả đám ngây ra như phông, đứng đó không nhúc nhích nhìn chằm chằm viên đá không biết đang làm gì.

“Mấy vị có cần giúp đỡ gì không?” Long Nhất lên tiếng chào hỏi, sau đó mới đi về phía bên đó, để tránh cho đám Dia Robb hiểu lầm.

Hàn Sâm đi theo đám Long Nhất cũng đến bên cạnh viên đá cuội, ánh mắt đánh giá thứ này mãi mà cũng không nhìn ra chỗ nào đặc biệt, hình như đó chỉ là một viên đá cuội bình thường, có hơi lớn hơn một chút mà thôi.

Đám Dia Robb không trả lời Long Nhất, chỉ sững người nhìn viên đá, cũng không ngăn cản đám Long Nhất tới gần.

Hàn Sâm và Long Nhất nhìn nhau, đều nhìn ra được sự nghỉ ngờ trong mắt đối phương. Tuy Dia Robb và Baal còn chưa tính là Vương Giả đỉnh cấp vì họ thăng cấp Vương khá trễ nhưng xét về thiên phú thì chắc chắn sau này họ đều sẽ trở thành Vương Giả đỉnh cấp, thăng cấp Thần Hóa cũng không hề khó khăn.

Có thể khiến họ chết sững ở đó, nếu không phải họ cố ý giả vờ thì chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó cực kỳ khó tin.

Chí ít Hàn Sâm cũng không thể tưởng tượng nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cho người như Baal lại đứng nghệt mặt ra đó. Lấy tính cách nóng nảy và sát tâm của hắn, dù trời có sập xuống hắn cũng phải đánh một trận với ông trời.

Một kẻ không sợ trời không sợ đất như vậy mà giờ lại mở trừng hai mắt đứng đó không nhúc nhích như kẻ ngốc, thật sự rất khó tưởng tượng được rốt cuộc hắn đã nhìn thấy cái gì.

Song đám Hàn Sâm và Long Nhất nhìn về phía đá cuội lại chẳng có gì hết.

"Dia Robb, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?" Long Nhất đi tới bên cạnh họ, lại hỏi một câu.

Dia Robb cắn răng không nói gì, Vương Giả tộc Hủy Diệt bên cạnh lại như mới tỉnh lại từ trong mơ, hét to lên: "Chết rồi… Chết hết rồi…"

"Cái gì chết?" Long Bát truy hỏi.

Vương Giả kia không trả lời, chỉ hét lên chết rồi, tựa như phát điên mà xông về phía đá cuội.

"Đứng lại!" Dia Robb hét lên, thấy hắn không dừng lại bèn lập tức phi thân túm lấy Vương Giả tộc Hủy Diệt đang vọt tới chỗ đá cuội, đè hắn xuống đất.

"Ta bảo ngươi đừng lại cơ mà, ngươi không nghe thấy à?" Dia Robb sầm mặt nói.

Vương Giả tộc Hủy Diệt lại kêu lên: "Đám Goth đều ở bên dưới này, chúng ta mau đi cứu họ đi… Cứu họ…"

Dia Robb sầm mặt, thấp giọng nói: "Hiểu rõ tình hình trước đã. Không có mệnh lệnh của ta, không ai được tới gần nó hết."

"Dia Robb, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?" Long Nhất nghe được chút manh mối, song lại không dám xác định.

Dia Robb đứng dậy nhìn về phía Long Nhất đáp: "Chuyện tới nước này †a cũng không gạt các ngươi làm gì. Tộc Hủy Diệt ta có hơn sáu mươi Vương Giả cùng đi vào tinh cầu Ám Vực săn giết dị chủng hạch tâm, định thanh lý sạch tinh cầu Ám Vực một lần. Song lúc mới đây đang nói chuyện với các ngươi, không biết đã xảy ra chuyện gì, nơi đóng trú của chúng ta bị thứ này đập nát, tất cả Vương Giả tộc Hủy Diệt đều biến mất."

Đám Hàn Sâm và Long Nhất nghe xong đều rùng mình, trừ sáu Vương Giả nhóm Dia Robb và Baal, năm sáu mươi cường giả cấp Vương của tộc Hủy Diệt cứ thế biến mất tăm, chỉ nghĩ thôi đã khiến họ phải nổi da gà.

"Cho dù có thiên thạch khổng lồ giáng xuống tinh cầu, xảy ra tai nạn giống như tận thế thì cũng không thể im hơi lặng tiếng giết chết toàn bộ cường giả cấp Vương được. Huống chỉ căn bản không có thiên thạch xuất hiện, thứ này sao lại rơi vào đây được?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm viên đá cuội to lớn kia, cũng ngẩn ra như đám Dia Robb lúc trước.

"Chắc họ không đến chỗ khác chứ?" Ánh mắt Long Nhất quan sát xung quanh. Tinh cầu Ám Vực rất lớn, nếu năm sáu mươi Vương Giả cố ý ẩn thân tàng hình, tùy tiện nấp vào trong một sơn động trên tinh cầu thì chẳng ai nhìn thấy họ hết.

"Không, họ đều ở trong nơi đóng trú chờ bọn ta trở về… Nếu họ tránh được một kiếp thì không lý nào lại trốn chúng ta hết…" Dia Robb lắc đầu nói.

Long Nhất còn định nói gì đó, lại đột nhiên nghe được một tiếng rắc, trên mặt viên đá cuội to lớn kia nứt ra một kẽ nhỏ.

Hết chương 2398.

Chương 2399. Cuộc chiến truy kích của dị chủng

Đám Hàn Sâm đều lùi về phía sau theo bản năng, mở ra Lĩnh Vực, nhìn chằm chằm viên đá cuội kia.

Rắc… Rắc…

Vết nứt phía trên đá cuội ngày càng nhiều, hơn nữa những vết nứt này còn rất có quy luật, không phải vết nứt trên đá thông thường mà cả viên đá cuội to đùng đều nở ra nứt thành một hình vành khăn, bên ngoài hình vành khăn

là từng vết nứt mang theo hình vòng cung mượt mà, hơn nữa khoảng cách giữa mỗi vết nứt hầu như giống nhau hoàn toàn.

Uỳnh!

Hình vành khăn chợt nứt ra, cuốn rơi trên mặt đất, bên dưới thò ra rất nhiều cái chân màu xanh sẫm.

"Ôi đệt, một con sâu to…" Long Bát kêu lên đầu tiên, mắt cũng trợn tròn.

Hàn Sâm cũng thấy được rõ ràng, đây vốn không phải đá cuội gì mà là một con sâu dị chủng trông như rết.

Ban nãy cả người nó cuộn thành một đống, vô số cái chân nhọn hoắt đều rúc bên trong, thoạt nhìn trông như một viên đá cuội. Giờ nó ngóc mình dậy, lộ ra diện mạo dữ tợn, nhe răng trợn mắt nhìn chằm chằm đám Hàn Sâm.

Dưới bụng sâu có thể nhìn thấy rất nhiều máu tươi và thịt nát, e rằng đó chính là những Vương Giả mất tích của tộc Hủy Diệt.

Nghĩ tới một con dị chủng lại ăn tươi hơn sáu mươi Vương Giả tộc Hủy Diệt chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều run rẩy. Vốn chẳng cần ai ra lệnh, tất cả mọi người bao gồm Hàn Sâm và Long Nhất đều trực tiếp xoay người phá không bay lên, muốn chạy ra khỏi tinh cầu Ám Vực.

Song họ vừa bay lên lại chợt thấy khoảng không trên tinh cầu biến thành màu lục sẫm giống như một cái lồng thủy tinh màu lục chụp lên cả tinh cầu, khiến tinh cầu ánh lên sắc xanh quỷ dị.

Bịch!

Hàn Sâm, Long Nhất, Long Bát, Dia Robb, Baal, v.v tất cả đều rơi thẳng †ừ trên không trung xuống, như thiên thạch đập ra từng cái hố trên mặt đất.

"Lĩnh Vực cấm không! Độ bao phủ này… Quả nhiên là dị chủng Thần Hóa…" Long Bát bò từ trong hố ra ngoài, sa sâm mặt kêu lên.

“Không chỉ là Lĩnh Vực cấm không.” Sắc mặt Hàn Sâm cũng rất khó coi, ánh mắt nghiêm túc đánh giá Lĩnh Vực xung quanh.

Thoạt nhìn có vẻ Lĩnh Vực đã bao phủ cả tinh cầu Ám Vực, bây giờ muốn bay ra ngoài đã là chuyện không thể. Đáng sợ hơn là trong Lĩnh Vực màu lục sãm không chỉ đơn giản là cấm không mà còn có sức mạnh của nó.

Không đợi Hàn Sâm xem kỹ, con sâu lớn kia đã trực tiếp đánh tới. Cơ thể to như ngọn núi của nó đè xuống, từng sợi xích Trật Tự màu lục sãm trên người bao lấy toàn thân nó như mũi khoan, tốc độ và sức mạnh đều nhanh đến khó tin.

Hàn Sâm mở Lĩnh Vực Động Huyền ra rồi xoay người chạy, ngay cả Lĩnh Vực Bàn Sơn cũng không dám mở, hoặc nên nói có mở cũng chẳng ích gì.

Dị chủng kinh khủng như vậy chỉ cần một cỗ sức mạnh là có thể trực tiếp đánh vỡ Lĩnh Vực Bàn Sơn của hắn, áo giáp Động Huyền vốn không chịu đựng được sức mạnh khủng khiếp như vậy, miễn cưỡng chống đỡ chỉ có một con đường chết.

Bùm!

Con sâu quái dị kia nhào tới, có hai Vương Giả không kịp chạy trốn liều mạng phản kháng, ngưng tụ ra sức mạnh đánh về phía con sâu. Song quái vật lại nuốt chửng cả người lẫn sức mạnh của họ, nó va vào lớp đá trên mặt đất, trực tiếp đục ra một cái lỗ lớn rồi chui xuống lòng đất.

Đám Hàn Sâm chỉ cảm thấy mặt đất rung chuyển như gặp phải động đất, đều muốn chạy trốn. Song mới đi ra ngoài chưa được bao xa, chỉ thấy mặt đất nứt ra một cái hố đen, một cường giả cấp Vương chạy vào đó bị con sâu lớn chui ra trực tiếp nuốt xuống. Nó uốn mình trên không trung rồi lại chui vào lòng đất.

“Đụ mé mày.” Long Bát thấy Vương Giả bị nuốt chửng là một Long tộc, tức giận đánh ra một con cự long hoàng kim, gào thét xông về phía cái hầm ngầm kia.

Rầm!

Hầm ngầm bị đánh sập, song lại không nhìn thấy con sâu đó chui ra ngoài, cũng không nghe được tiếng kêu của nó.

“Cẩn thận.” Long Nhất chạy như điên tới, lập tức đẩy Long Bát bay ra ngoài, bản thân cũng nhanh chóng lắc mình lui về phía sau.

Chỉ nghe một tiếng rầm, chỗ Long Bát vừa đứng xuất hiện một cái lỗ lớn, con sâu chui ra từ bên trong, nửa người trồi lên mặt đất, như một †òa tháp quái dị dương nanh múa vuốt.

Không ai xoay người công kích nó, cả đám chạy thục mạng, mọi người đều biết phản kháng là vô dụng, họ không thể đánh lại con dị chủng cấp Thần Hóa kinh khủng như vậy.

Hàn Sâm cũng đang chạy trốn, hơn nữa còn chạy rất nhanh. Hắn có kỹ xảo cực kỳ thuần thục trong bộ môn chạy thoát thân, hơn nữa rất tự tin có thể phá vỡ Lĩnh Vực của con sâu kia lao ra khỏi tinh cầu Ám Vực.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là con sâu to đó không đuổi tới hắn. Cho dù hắn có thể phá vỡ Lĩnh Vực cấm không thì tốc độ cũng kém hơn rất nhiều so với nó, không thể trốn thoát được.

Cho nên bây giờ Hàn Sâm chỉ có thể cố sức khiến mình trở nên mờ nhạt, chỉ cần có một cơ hội, lập tức mở ra thể Thần Linh Siêu Cấp lao ra khỏi tinh cầu Ám Vực.

Về phần những người khác, Hàn Sâm chỉ có thể nói xin lỗi. Đến thời điểm thế này thì ai cũng chỉ biết có mình thôi, Hàn Sâm cũng không phải cha của bọn họ, không cần thiết hi sinh vì họ.

Đột nhiên, Hàn Sâm biến sắc, sau lưng lạnh toát, tim cũng đập loạn nhịp.

Không có bất cứ do dự nào, Hàn Sâm dùng hết toàn lực, vươn người bổ nhào về phía trước. Sau đó lập tức thấy được chỗ hắn vừa đứng, con sâu kia đã phá vỡ mặt đất lao ra ngoài.

Cơ thể Hàn Sâm hầu như là nhảy ra ngoài ngay trước miệng nó, trên người nó quấn xích Trật Tự màu lục sẫm như một mũi khoan lớn va chạm với áo

giáp Động Huyền trên bắp chân Hàn Sâm, nhất thời khoét ra một lỗ lớn trên áo giáp Động Huyền, còn cắt mất nguyên cả tảng thịt trên bắp chân Hàn Sâm.

Cố nén đau đớn truyền tới từ bắp chân, Hàn Sâm tiếp tục chạy về phía trước, giờ đứng lại chỉ có một con đường chết mà thôi.

Con sâu lớn lại chui vào lòng đất. Nó giống như một con cá mập trong đại dương, không ngừng qua lại dưới lòng đất. Mỗi lần chui ra ngoài đều để lại trên mặt đất một csi hố lớn đường kính mười mấy mét.

Không biết có phải bị mùi máu tươi trên chân Hàn Sâm hấp dẫn hay không, Hàn Sâm phát hiện con sâu lớn kia vẫn đang đuổi theo hắn.

"Chắc không xui vậy chứ?" Hàn Sâm thấy miệng mình đắng ngắt, rất mong phán đoán của mình là sai lầm. Nhưng khi con quái vật chui ra từ vị trí hắn vừa chạy trốn lần nữa, Hàn Sâm biết phán đoán của hắn không hề sai, nó thật sự để mắt tới hắn.

"Đờ mờ ngươi." Tốc độ của Hàn Sâm kém con sâu lớn rất nhiều, đã không kịp né tránh con quái vật cắn nuốt nữa. Trong chớp mắt hắn lập tức phóng lên cao, cả người toát ra ánh sáng rực rỡ, biến thành trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, tránh khỏi miệng con quái vật bay về phía tinh không.

Trừ Lĩnh Vực ra, hình như nó không có thủ đoạn công kích ở khoảng cách xa. Hàn Sâm càng bay càng xa, mắt thấy sắp thoát ra khỏi Lĩnh Vực của con quái vật thì chợt nghe một tiếng vù vù.

Chỉ thấy phía sau con quái vật hiện ra một đôi cánh côn trùng trong suốt, lấy tốc độ cực nhanh từ mặt đất bay về phía Hàn Sâm trên không trung, trong nháy mắt đã đuổi tới sát Hàn Sâm.

Từng sợi xích Trật Tự màu lục sãm quấn quýt đan xen, giống hệt như một máy trộn bê tông điên cuồng vận chuyển. Miệng của con quái vật cũng đã ngoạm lấy cơ thể Hàn Sâm giống như một con cá voi nuốt chứng cá nhỏ nhảy ra từ mặt nước.

Hết chương 2399.

Chương 2400. Quái trùng tàn sát bừa bãi

“Kim Tệ xong rồi!” Long Nhất nhìn thấy Hàn Sâm sắp bị quái vật nuốt chứng, sắc mặt không khỏi bi thương.

Hắn cũng không phải buồn thay Hàn Sâm mà là buồn cho chính bọn họ. Ngay cả Hàn Sâm có thể đột phá Lĩnh Vực cấm không mà cũng không trốn thoát được, bọn họ lại càng khó thoát khỏi cái chết.

Long Bát đang chạy trối chết cùng Long Nhất cũng thấy được cảnh này, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Uỳnh!

Chỉ thấy trên không trung, thân thể Hàn Sâm trực tiếp bị nuốt vào trong cái miệng khổng lồ của con quái vật, hàm răng nhọn chỉ chít trực tiếp cắn đôi cơ thể Hàn Sâm.

Đám Long Nhất không nhìn nữa, đều liều mạng quay đầu chạy đi thật xa, hi vọng có thể tìm được một nơi không bị Lĩnh Vực cấm không bao phủ trên tinh cầu Ám Vực, như vậy mới có cơ hội chạy ra khỏi đây.

Cơ thể Hàn Sâm không bị con quái vật cắn đứt. Khi hắn ở trong trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, tất cả sức mạnh đều không thể chạm tới cơ thể hắn, răng nhọn của con quái vật chỉ xuyên qua cơ thể chứ không

tổn thương được đến hắn.

Cơ thể Hàn Sâm giống như u linh hư vô xuyên qua giữa hàm răng nhọn của quái vật. Hàn Sâm vốn định trực tiếp xông ra ngoài, song nghĩ lại thì hắn không đi nữa mà vọt vào trong cơ thể quái vật.

Lớp vỏ cứng rắn và xác thịt cũng không thể ngăn Hàn Sâm tiến vào. Hăn lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua cơ thể quái vật.

Hàn Sâm phát hiện trong cơ thể nó cũng như ngọc thạch. Dù là nội †ạng và máu thịt thì cũng đều biến thành tính chất như gen dị chủng, bên trong không có bất cứ nhược điểm nào tồn tại. Hàn Sâm muốn tổn thương nó từ bên trong cũng không dễ dàng.

Song khi Hàn Sâm ở trong đầu nó, đã phát hiện viên hạch tâm dị chủng, là một viên hạch tâm màu lục sáng long lanh như sao trời.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, do đã thăng lên cấp Vương nên thời gian Hàn Sâm có thể duy trì thể Thần Linh Siêu Cấp cũng kéo dài hơn rất nhiều, không ngắn ngủi như trước đây nữa. Song tối đa cũng chỉ duy trì được nửa tiếng mà thôi, không phải kéo dài vô thời hạn được.

Nhìn hạch tâm Thần Hóa màu lục trước mặt, một tay Hàn Sâm ngưng †ụ sức mạnh, lực lượng Chích Thủ Già Thiên ngưng tụ trên lòng bàn †ay, chợt bóp lấy viên hạch tâm Thần Hóa.

Kengl

Xích Trật Tự bị tay Hàn Sâm đè xuống kêu lên ong ong, nhưng cũng như dây cung gân bò, không hề bị chặt đứt.

Grào!

Quái vật chịu đau phát ra một tiếng rít hào, cơ thể điên cuồng chui xuống mặt đất. Sau khi chui vào lòng đất, nó bèn đuổi theo phương hướng của đám Long Nhất.

Một Vương Giả tộc Hủy Diệt bị quái vật nuốt chửng cả người lẫn Lĩnh Vực, máu tươi phun ra tung tóe, dường như thứ nó cắn chết chỉ là một con dê béo chứ không phải một cường giả cấp Vương khủng bố.

Đám Long Nhất liều mạng chạy về phía xa của tinh cầu, cũng đã dùng đủ mọi lực lượng để phản kích. Song trước mặt con quái vật Thần Hóa này, tất cả sức mạnh đều trở nên yếu ớt vô lực.

Đáng sợ nhất là Lĩnh Vực của nó, nếu gặp phải dị chủng Thần Hóa thì ít ra bọn Long Nhất còn có khả năng chạy thoát.

Nhưng Lĩnh Vực của con quái vật này không chỉ có năng lực cấm không mà còn cấm tất cả những sức mạnh loại không gian. Đám Long Nhất muốn sử dụng thủ đoạn hay dị bảo truyền tống ra ngoài cũng là điều không thể, bị vây chết trong tinh cầu Ám Vực.

Chạy! Liều mạng chạy!

Đám Long Nhất dùng hết mọi cách chạy trối chết nhưng vẫn không ngừng có người ngã xuống, cuối cùng chỉ còn lại Long Nhất, Long Bát, Baal, Dia Robb thương tích đầy mình đang liều mạng chạy trốn.

Họ không biết đã bắt đầu hợp tác từ bao giờ, nếu không đã chẳng kiên trì được đến tận lúc này.

Long Bát và Baal có thể chất đặc thù, hầu như có thể coi là thân bất tử mới có thể khiến cho họ tránh khỏi họa sát thân mấy lần, chạy trốn tới tận bây

giờ.

Long Nhất và Dia Robb đều là Vương Giả đỉnh cấp, một thân thực lực hầu như vô địch trong cấp Vương. Song đối mặt với sự tồn tại khủng bố như cấp Thần Hóa, bây giờ cả người họ cũng đầy thương tích, máu tươi trên người không ngừng chảy ra.

Uỳnh!

Trong nháy mắt Baal bị con quái vật cắn đứt một chân, Dia Robb ngưng tụ ra ba loại sức mạnh khác biệt, hóa thành một vòng năng lượng có kết cấu hình tam giác, lập tức có một luồng cực quang bay ra từ trong vòng năng lượng.

Cực quang xé rách hư không, đánh trúng miệng quái vật song lại bị nó trực tiếp nuốt xuống, chẳng có chút phản ứng nào.

Dia Robb sắc mặt trắng bệch, tỏ vẻ bất đắc dĩ. Đây đã là thủ đoạn công kích mạnh nhất của hắn, lại hầu như không gây ảnh hưởng gì cho con quái vật.

Con quái vật này chắc chắn không đơn giản là dị chủng Thần Hóa bình thường, bất kể là năng lực của Lĩnh Vực hay là thể xác của nó đều vượt trên dị chủng Thần Hóa.

Tuy còn chưa đến thời khắc tuyệt vọng cuối cùng, song trong lòng đám Long Nhất lại rất rõ ràng, không xông ra được khỏi Lĩnh Vực của con quái vật, kết cục của họ chỉ có thể là cái chết.

“Đúng là gặp ma rồi. Tùy tiện đụng phải một con dị chủng lại có Lĩnh Vực khủng bố như vậy?” Long Bát vừa chạy vừa đau khổ kêu lên.

Long Nhất im lặng không nói gì. Trong lòng hắn hiểu ra rõ, có oán giận hay làm gì cũng là vô ích, chỉ có thể kiên trì chạy đến cuối cùng xem liệu có xảy ra kỳ tích hay không.

Dia Robb cũng vậy. Ở một nơi thế này vốn không ai có thể chạy tới cứu họ được, cho dù là cường giả Thần Hóa trong tộc biết họ gặp nguy hiểm cũng

không vào được Lĩnh Vực hạch tâm vũ trụ. Có thể bước vào nơi này chỉ có sinh vật cấp Vương, thấp hay cao hơn đều không vào được.

“Chết thì chết, ông đây méo chạy nữa.” Baal hạ quyết tâm, xoay người vọt về phía con quái vật, gào thét chém ra đao quang.

Dia Robb vốn định cản hắn lại, song lại nghĩ đến trạng thái cơ thể của họ bây giờ có chạy kiểu gì thì e rằng cũng chẳng chạy được bao xa, có cản Baal lại cũng vô ích.

Một đao của Baal hung hăng chém lên đỉnh đầu quái vật. Song cốt đao vốn không chạm được tới lớp vỏ của quái vật đã bị xích Trật Tự bên ngoài cơ thể nó xoắn nát.

Tay Baal vừa đụng tới xích Trật Tự cũng bị xoắn cho máu thịt tung tóe, chỉ chớp mắt đã mất cả cánh tay.

Quái vật há mồm định nuốt chửng Baal đang bị thương. Baal đã không còn cơ hội chạy thoát, cũng không muốn trốn nữa, Lĩnh Vực trên người bạo phát ra, một cánh tay còn lại đánh về phía mặt quái vật.

Lĩnh Vực mạnh mẽ của Baal cũng yếu ớt như vỏ trứng gà dưới răng nhọn của con quái vật, trực tiếp bị cắn nát thành mảnh nhỏ, cơ thể Baal cũng bị cắn mất một nửa, còn một nửa bị văng lên không trung.

Tuy Baal có thể sống lại vô hạn, hơn nữa sống lại một lần sẽ càng mạnh hơn. Song phải dưới tình huống tế bào trên cơ thể hắn còn sót lại mới được, bây giờ nửa người đã bị nuốt xuống, trực tiếp tiêu hóa hết, không còn khả năng sống lại nữa.

Quái vật lại vọt tới, đánh về phía nửa người còn dư lại của Baal, ngay cả Baal cũng không khỏi tuyệt vọng.

Grào!

Mắt thấy con quái vật sắp sửa nuốt trọn nửa người còn lại của Baal, ngay cả Baal cũng cảm thấy mình chết chắc rồi thì bỗng nhiên nghe được tiếng hét

thảm của quái vật, cơ thể nó lập tức khựng lại, nửa người trên ngóc dậy như con rắn.

Đám Baal đều ngẩn ra, không biết đã xảy ra chuyện gì. Phụt!

Quái vật mở miệng ra, một ngụm máu tươi màu lục sãm phun ra từ †rong miệng như suối phun, dính lên cả người Baal ở phía dưới.

Hết chương 2400.

Chương 2401. Tháp đá Thiên Mệnh

Máu chảy ra như suối, bên trong giống như có thứ gì đó bắn ra.

“Kim Tệ?” Sau khi nhìn rõ đây là vật gì, Long Nhất và Long Bát đều kinh ngạc kêu lên.

Bị một sinh vật Thần Hóa nuốt vào bụng mà không chết quả là một điều kỳ diệu.

Hàn Sâm ngã xuống đất, trên người không dính chút máu, thoạt nhìn không hề bị thương khiến cho đám Long Nhất càng thêm khó tin.

“Gầm!” con quái trùng rít lên một tiếng đau đớn, nó không đuổi theo Hàn Sâm nữa mà lao đến chỗ nham thạch rồi chui xuống đất biến mất trong nháy mắt.

Lĩnh vực màu lam bao trùm toàn bộ tinh cầu cũng tiêu tan khiến cho đám người Long Bát có chút kinh ngạc.

“Kim Tệ… ngươi đã làm gì vậy?” Long Bát hoài nghỉ hỏi.

“Không có gì, làm nó bị thương một chút mà thôi.” Hàn Sâm dừng một chút rồi lại nói: “Đi thôi, chờ vết thương của nó hồi phục rồi có muốn đi cũng

không dễ dàng đâu.”

Nói xong, Hàn Sâm lập tức phi thân bay ra khỏi tinh cầu Ám Vực.

Hắn rất muốn giết con quái trùng đó, nhưng phách thể của con quái trùng quá mạnh, hắn đã dốc hết sức lực, còn sử dụng Chích Thủ Già Thiên công kích hạch tâm quái trùng, sức lực bị suy giảm nghiêm trọng, gần như không thể tiếp tục duy trì trạng thái thể Thần Linh siêu cấp nữa rồi, thế mà lại chỉ có thể gây ra một vết nứt ở hạch tâm quái trùng mà không thể nghiền nát được nó.

Cũng may là con quái trùng kia tuy mạnh nhưng trí thông minh lại không cao, hạch tâm có vết nứt, sau khi bị thương thì lập tức lựa chọn chạy trốn. Nếu như nó vẫn tàn nhẫn tiếp tục truy đuổi Hàn Sâm thì e rằng thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm chống đỡ không nổi, cuối cùng có lẽ chỉ còn đường chết.

Long Nhất, Long Bát, Baal và Dia Robb đều không hề do dự lao ra khỏi Tinh cầu Ám Vực cùng Hàn Sâm.

Cả năm người đều im lặng, dùng hết sức lao ra ngoài cho đến khi đã cách xa tinh cầu Ám Vực mà không thấy lũ quái trùng đuổi theo mới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

“Mọi người đều đã bị thương không nhẹ, ta cũng muốn trở về dưỡng thương một thời gian, chúng ta tạm biệt nhau ở đây thôi.” Hàn Sâm nói xong chuẩn bị khởi động bánh răng vũ trụ bản mạng, rời khỏi Lĩnh Vực

Hạch Tâm.

Tuy rằng Hàn Sâm có cách để tiêu diệt con quái trùng đó, thế nhưng sức lực hiện tại lại không đủ, tạm thời chỉ có thể nâng cao thực lực và chờ đợi thời cơ.

Long Nhất nói: “Kim Tệ, nếu ngươi vẫn muốn tiếp tục hợp tác, vậy chúng ta hẹn ngày gặp lại đi.”

“Thời gian của ta khó mà cố định được, sau này có cơ hội gặp lại thì chúng ta tính tiếp đi.” Hàn Sâm không hẹn với đám Long Nhất chủ yếu là bởi vì hắn sống trong tộc Hoàng Cực, sẽ có lúc bất đắc dĩ không thể nói tới là tới.

“Hay là ngươi để lại phương thức liên lạc đi?” Long Bát cũng nói.

Trong đại vũ trụ gen, cường giả luôn luôn được tôn trọng, sẽ không có ai chê việc có nhiều bạn bè lớn mạnh hết.

Đặc biệt là những người giống như Hàn Sâm, ở trong lĩnh vực Vương Giả vẫn có thể đối phó với dị chủng khủng bố cấp Thần Hóa, không những vậy còn có thể làm cho những nhân vật cực kỳ đáng sợ bị thương, trong tương lai gần như có thể chắc chắn sẽ thăng cấp thành cường giả cấp Thần Hóa. Nếu như có thể làm bạn với người này thì tốt vì chẳng ai muốn có thêm một kẻ thù như vậy.

Long Nhất và Long Bát rất muốn tạo mối quan hệ tốt với Hàn Sâm, có thể không trở thành bạn bè nhưng cũng hi vọng sẽ không trở thành kẻ địch, trở thành kẻ địch của hắn thì là ai cũng sẽ cảm thấy khó mà sống.

“Thì ra ngươi chính là Kim Tệ, còn mạnh hơn cả trong truyền thuyết, lúc nào đó tìm cơ hội đấu với ta một trận không?” Baal trừng mắt với Hàn Sâm, nói.

Dia Robb cười nói: “Baal, đừng làm loạn nữa, hôm nay nhờ có Kim Tệ mà chúng ta mới có thể may mắn sống sót, nếu như các hạ không ghét bỏ, có thể để lại cách thức liên lạc không, huynh đệ chúng ta nhất định sẽ báo đáp.”

“Các hạ khách khí rồi, ta cũng chỉ là tự cứu mình mà thôi, không cần thiết phải liên lạc, có duyên ắt sẽ gặp lại.” Hàn Sâm dứt lời liền khởi động bánh răng vũ trụ bản mạng. Một lúc sau, trên người hắn mới xuất hiện một cánh cổng hư vô bằng kim loại. Hàn Sâm xoay người bước vào cánh cửa rồi biến mất.

Bánh răng bản mạng một khi được thúc đẩy, nó sẽ luôn tự chuyển động, khi muốn sử dụng lại nó thì không cần phải hao phí quá nhiều sức lực nữa.

Tuy nhiên, nếu muốn mở cánh cửa đến hạch tâm thần điện của vũ trụ thì cần phải dùng hết sức đẩy bánh răng bản mạng, đồng thời không được di chuyển vị trí, một khi di chuyển vị tri sẽ phá hỏng liên kết với hạch tâm thần điện của vũ trụ, đến lúc đó chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu.

Ngoài ra, để có thể triệu hồi cánh cửa xuất hiện cần phải mất một khoảng thời gian nhất định, thủ đoạn này gần như không thể sử dụng trong trận chiến, nếu muốn dùng cánh cửa này để chạy trốn thì thường sẽ không thể thực hiện được.

Hơn nữa từ nơi nào rời đi thì lần sau khi bước vào Lĩnh Vực Hạch Tâm vẫn sẽ ở tại vị trí đó. Nó sẽ không di chuyển ngẫu nhiên đến vị trí khác của Lĩnh Vực Hạch Tâm.

“Long Nhất huynh, rốt cuộc lai lịch của Kim Tệ như thế nào, có thể nói cho ta nghe một chút không?” Dia Robb nhìn Long Nhất hỏi.

Long Nhất lắc đầu nói: “Bọn ta chỉ là tình cờ gặp mặt, từng hợp tác với nhau một hai lần, ta cũng không hiểu rõ về con người của hắn, những thứ ta biết được cũng không nhiều hơn ngươi là bao.”

“Trong Nhân tộc, trước đây ta cũng chưa từng được nghe nói tới, thế nào lại đột nhiên sinh ra một cao thủ như vậy, quả thực khiến người khác khó hiểu.” Dia Robb nói với sắc mặt kỳ quái.

“Ta e rằng Kim Tệ sau này nhất định sẽ nổi danh trong Đại Vũ Trụ, nhưng không biết Nhân tộc còn có cường giả nào khác hay không. Nếu chỉ có một mình hắn, cho dù hắn có mạnh như Khổng Phi thì chung quy cũng vẫn chỉ có một mình, không thể thay đổi được vận mệnh của Đại Vũ Trụ.” Long Nhất đáp.

Mỗi người dần chìm vào suy nghĩ của riêng mình, không nói lời nào nữa, từng người lần lượt thúc đẩy bánh răng bản mạng rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Sau khi Dia Robb trở về Hủy Diệt tộc, hắn lập tức tìm Vương Giả của Hủy Diệt tộc và vài vị Vương Giả ở gần tinh cầu Ám Vực, kêu họ tiến vào Lĩnh

Vực Hạch Tâm trông coi, một khi nhìn thấy Kim Tệ tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm thì ngay lập tức báo cho hắn.

Không chỉ có mình Dia Robb, Long Nhất ngay sau khi trở về Long tộc, việc đầu tiên hắn làm cũng giống như vậy. Hiển nhiên, bọn họ đều có ý định chờ Hàn Sâm tiến vào tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm một lần nữa.

Hàn Sâm quay trở lại thành Hải Để, nhìn thấy Bảo Nhi đang nằm trên giường của hắn ngủ. Sau khi nghe thấy động tĩnh, Bảo Nhi dụi mắt, thấy đó là Hàn Sâm thì ngay lập tức nhảy bổ nhào vào trong lòng hắn.

“Cha đã đi đâu thế, sao không cho Bảo Nhi đi cùng?” Bảo Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Cuối cùng thì mấy ngày trước ta cũng thăng lên cấp Vương, sau đó bị kéo vào Lĩnh Vực Hạch Tâm.” Hàn Sâm cảm động, nhìn Bảo Nhi hỏi: “Con với Tiểu Hồng Điểu đã có thể tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm chưa?”

“Lĩnh Vực Hạch Tâm? Đó là nơi nào?” Bảo Nhi nghi hoặc hỏi.

Thấy Bảo Nhi không biết, Hàn Sâm đại khái cũng hiểu là Bảo Nhi không thể vào được rồi. Tiểu Hồng Điểu đã đạt cấp Thần Hóa lại càng không thể vào, nếu không thì Hàn Sâm đã có thể dẫn theo Tiểu Hồng Điểu chém chết con quái trùng đó.

Vì duy trì trạng thái Thần linh siêu cấp trong thời gian quá dài nên cơ thể Hàn Sâm có chút kiệt sức, cả người đau nhức, không còn sức lực. Tạm thời Hàn Sâm không có ý định tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm lần nữa. Hắn nghỉ ngơi vài ngày, mỗi ngày đều nuốt một hai viên gen dị chủng hạch tâm, khiến cho gen Vương Giả không ngừng tăng lên.

Khi cơ thể đã sắp hồi phục hoàn toàn, cuối cùng cũng đến lúc mở ra tháp Thiên Mệnh. Hàn Sâm không muốn đến muộn nên đã đến tháp Thiên Mệnh sớm hơn một giờ.

Hiệu suất làm việc của tộc Hoàng Cực không tồi, đúng giờ mời tới bốn vị cường giả cấp Thần Hóa. Họ cùng nhau liên thủ mở ra cánh cửa tháp Thiên Mệnh cho Hàn Sâm và đưa hắn vào trong tháp.

Hết chương 2401.

Chương 2402. Ngươi tin trên đời này có Thần không?

Hàn Sâm rất tò mò về tháp Thiên Mệnh, bởi vì tháp đá Thiên Mệnh quả thực rất giống với tháp kim loại Thiên Mệnh trong hồn hải của hắn. Ngoại trừ vật liệu khác nhau là kim loại và đá, hai tòa tháp gần như không còn điểm khác biệt nào.

Bốn vị cường giả cấp Thần Hóa dùng sức mạnh của mình truyền vào trận pháp, ép buộc cánh cửa lớn của tháp Thiên Mệnh hé mở ra một chút chỉ vừa cho một người lách người qua. Hàn Sâm dựa theo chỉ huy, nắm bắt chính xác thời gian, lách người tiến vào trong tháp.

Rầm rầm! Hàn Sâm vừa bước vào trong tháp thì cửa lớn ngay lập tức đóng lại.

Bởi vì trước đó đã biết toàn bộ quy trình nên Hàn Sâm không hề tỏ ra sợ hãi.

Bốn vị cường giả cấp Thần Hóa dựa vào sức mạnh của trận pháp mới có thể miễn cưỡng đẩy cửa lớn hé ra một chút, hơn nữa chỉ có thể giữ được trong chốc lát, không thể khiến cho cánh cửa mở hẳn ra được.

Hàn Sâm ở trong tháp Thiên Mệnh một tháng. Một tháng sau, bọn họ lại hé mở cánh cửa một lần nữa, lúc đó Hàn Sâm mới có thể ra ngoài.

Hàn Sâm đưa mắt nhìn mọi thứ trong tòa tháp. Hắn chỉ nghe nói trong tháp Thiên Mệnh có một thuật gen thần kỳ, bất kỳ sinh vật nào luyện nó đều sẽ nâng cao trình độ tiến hóa của mình một cách đáng kể. Nhưng mỗi một sinh mệnh tiến vào, thuật gen mà bọn họ luyện ra dường như lại khác nhau. Điều này khiến Hàn Sâm rất tò mò, không biết là liệu thực sự có chuyện như vậy hay không.

Vị trí mà Hàn Sâm đang đứng là tầng một của tháp Thiên Mệnh, khung cảnh gần như giống hệt với tháp Thiên Mệnh của hắn, ngoại trừ việc hắn nhìn thấy một vài bức họa trên tường của Tháp đá Thiên Mệnh.

Ban đầu, Hàn Sâm cho rằng những bức họa đó là thuật gen trong truyền thuyết, thế nhưng sau khi quan sát kỹ mới phát hiện những bức họa trên tường đó không phải thuật gen gì cả mà chỉ là bức họa chân dung của một người.

Đó là một người đàn ông, Hàn Sâm không thể phân biệt được hắn là Nhân tộc, Tinh tộc, Hoàng Cực tộc hay Thiên tộc. Dù là tộc nào thì thoạt nhìn cũng đều thấy hơi giống. Chỉ từ một bức họa trên tường thì khó có thể xác định được sự khác biệt.

Nhưng người đàn ông trong bức họa này trông không giống một người bình thường, mà trông giống một vị Thần trên Thần đàn hơn. Tuy rằng tư thái của hắn ở mỗi bức họa đều không giống nhau, thế nhưng dù ở tư thế nào hắn cũng đều toát lên dáng vẻ cao cao tại thượng, từ trên cao nhìn xuống chúng sinh, khiến cho người khác cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Tuy rằng chỉ là một bức họa, không phải một vật sống, nhưng khi ánh mắt của người đàn ông nhìn thẳng vào Hàn Sâm thì lại khiến hắn nổi da gà khắp người, giống như bị ánh mắt đó nhìn thấu tâm can.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, chẳng qua chỉ là nhìn một bức tranh chân dung mà thôi, thế mà mà lại khiến hắn sinh ra cảm giác muốn trốn tránh ánh mắt đó. Đây tuyệt đối là một điều bất thường.

“Lẽ nào những bức họa này có vấn đề? Hay là những bức họa này giống với ngọc linh trong Bạch Ngọc Lâu, chúng thật sự là những sinh vật có sinh mệnh?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào người đàn ông trong tranh, thế nhưng hắn lại chẳng tìm ra chút manh mối nào.

Hàn Sâm nhìn lại toàn bộ tầng một, chỉ có tranh chân dung của người đàn ông này, không hề có cái gì khác. Hắn suy nghĩ chốc lát rồi tiếp tục đi về phía cầu thang dẫn lên tầng hai.

Điều khiến Hàn Sâm cau mày là ở tầng hai của tháp Thiên Mệnh, trên tường vẫn treo tranh chân dung của người đàn ông kia, có điều dáng vẻ của hắn trong bức tranh hơi khác so với ở tầng một.

“Chẳng lẽ toàn bộ tháp Thiên Mệnh đều chỉ treo chân dung của hắn?” Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi tiếp tục đi lên tầng ba.

Quả nhiên, Hàn Sâm đã đoán đúng, tầng ba vẫn là bức họa chân dung của người đàn ông đó.

Mỗi tầng tháp có tám mặt, trên mỗi mặt đều có treo một bức chân dung của hắn. Hàn Sâm đi từ tầng một đến tầng sáu, đếm được tổng cộng bốn mươi tám bức chân dung của người đàn ông đó.

Trong các bức họa đều chỉ là người đó, mỗi một bức đều vẽ một dáng vẻ khác nhau, một số bức là tư thế ngồi, một số là đứng, ngoài ra còn có cả tư thế nằm. Mà mỗi bức họa lại toát ra một tư thái khác nhau, nhưng bất kể là loại nào thì sức hấp dẫn của hắn đều không thay đổi, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy rất chán ghét.

Tướng mạo người đàn ông đó không hề xấu, mà còn có chút anh tuấn, khuôn mặt luôn mỉm cười. Đáng ra đây là kiểu tướng mạo rất được người khác yêu thích, nhưng Hàn Sâm không hiểu tại sao lại có ác cảm với hắn.

Sau một hồi suy nghĩ, Hàn Sâm không khỏi giật mình, hắn vốn là một người không thích trông mặt mà bắt hình dong, bất kể là tin đồn tốt hay xấu, tướng mạo có ra sao, trước khi chưa thật sự hiểu người đó hắn sẽ không bao giờ có suy nghĩ không tốt về họ.

Thế nhưng hiện tại hắn chỉ vừa mới nhìn thấy bức chân dung đã cảm thấy chán ghét người đàn ông đó, đây hiển nhiên là một điều không bình thường.

Hàn Sâm cố gắng đè nén cảm giác chán ghét trong lòng, tiếp tục đi lên tầng bảy - tầng cao nhất của tòa tháp.

Nếu như tháp đá Thiên Mệnh này có mối liên hệ gì với tháp kim loại Thiên Mệnh của hắn, thì tầng thứ bảy hẳn là sẽ có không gian kết giới mới đúng. Đó là nơi dùng để giam cầm của tháp Thiên Mệnh.

Bước lên đến tầng bảy của tháp Thiên Mệnh, cảnh tượng trước mắt khiến Hàn Sâm nao nao.

Tầng bảy của tòa tháp không còn xuất hiện bức chân dung của người đàn ông kia nữa, ở giữa chỉ có một thạch đài, bên trên thạch đài có một người đang ngồi, đó chính là người đàn ông được vẽ trong bốn mươi tám bức chân dung ở bên dưới.

Hắn ngồi xếp bằng trên thạch đài như một vị Phật, hai tay buông thõng xuống tự nhiên, mí mắt cũng nhắm lại, trông giống như đang chìm vào giấc ngủ.

Nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy cơ thể hắn không có chút sức sống nào, giống như đó chỉ là một bức tượng đá vô hồn. Nhìn bằng mắt thì rõ ràng đây là một người sống, có thể nhìn thấy được cả lỗ chân lông trên người, làn da lộ ra bên ngoài vẫn còn hồng hào.

Gân xanh và mạch máu dưới da vẫn có thể nhìn thấy lờ mờ, ngoại trừ việc hắn không còn thở, thì đây rất rõ ràng là một người còn sống.

Hàn Sâm dùng Lĩnh Vực Động Huyền quan sát người đàn ông trước mặt, thấy người này vẫn là một người sống, nhưng cơ thể hắn lại không hề có sức sống. Hàn Sâm vẫn không thể phân biệt được hắn còn sống hay đã chết, chuyện này quái dị đến cực điểm.

Khi Hàn Sâm đang chăm chú quan sát người đàn ông kia, cơ thể người đàn ông đó bỗng nổi lên những gợn sóng lăn tăn, giống như những vòng vân nước dập dờn trên người hắn.

Hàn Sâm hơi lùi lại, phát hiện những gợn sóng vừa rồi chỉ là một lớp sinh khí dao động, không hề có tính sát thương.

Nhưng điều làm cho Hàn Sâm kinh ngạc là Hắc Tinh Áo Giáp trong hồn hải của hắn có phản ứng. Bộ giáp khẽ run lên, một luồng khí tức thần bí tuôn ra từ trong cơ thể Hàn Sâm, dần dần xâm nhập tiến vào cơ thể người đàn ông kia.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy cơ thể mình dần nặng nề, các tế bào trong người như bị luồng khí tức thần bí đó khóa chặt lại, không chỉ có Động Huyền Kinh ngừng chuyển động, mà ngay cả các thuật gen khác cũng bị khóa chặt.

Chỉ còn Hoàng thể Bản Nguyên Thủy và một vài sức mạnh khác bị Hàn Sâm hấp thụ là vẫn có thể luân chuyển trong cơ thể hắn.

"Chuyện gì đang xảy ra thế này?" Trong lòng Hàn Sâm hoảng loạn, nghỉ ngờ, nhìn người đàn ông châm chậm mở mắt, cười như không cười nhìn Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm ngay lập tức dâng lên cảm giác ghê tởm. Cảm giác lúc này mãnh liệt gấp trăm, gấp nghìn lần so với khi nhìn vào bức chân dung của hắn, nhưng Hàn Sâm vẫn cố kìm nén không để lộ ra ngoài.

Bởi vì Hàn Sâm đột nhiên phát hiện ra rằng cảm giác kinh tởm của mình thực ra là do sự ảnh hưởng của Hắc Tinh Áo Giáp, chứ không phải là cảm xúc thật sự của hắn.

Người đàn ông vẫn nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt đó, khóe miệng khẽ nhếch lên, thản nhiên hỏi: "Ngươi tin trên đời này có Thần không?".

Hết chương 2402.

Chương 2403. Hứa hẹn của Thần

Nội tâm Hàn Sâm bỗng chốc hồi hộp, hắn không hề bài xích mấy chữ như Thần Hóa, thế nhưng lại vô cùng bài xích chữ Thần đứng đơn độc một mình.

Loại bài xích này đến từ chính thời đại Tí Hộ Sở, từ khi đó hắn bắt đầu cảm thấy rất khó chịu đối với chữ Thần này, cũng bởi vì vậy mà hắn đã buồn bực một thời gian dài.

Đặc biệt là chuyện của Liên Minh Tiểu Đội Hành Động Thứ Bảy đã ảnh hưởng rất lớn đối với Hàn Sâm.

“Người này có phải là vị thần khiến người ta cầu nguyện kia không nhỉ?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi trên thạch đài kia, càng nhìn càng thấy có khả năng.

Hơn nữa phản ứng của Hắc Tinh Áo Giáp đã khiến cho lòng cảnh giác của Hàn Sâm tăng thêm vài bậc.

“Chưa từng nghe nói tộc Hoàng Cực đi vào tháp Thiên Mệnh có ai chết đi. Theo truyền thuyết bọn họ đều được ưu ái tu vi tăng tiến nhanh chóng, có lẽ bất kể là trả lời vấn đề này như thế nào, thì chắc hẳn là cũng không có sự đe dọa tính mạng mới đúng. Nếu không nhiều người Tộc Hoàng Cực từng đi vào Tháp Thiên Mệnh như vậy, hẳn là đã sớm có người chết.” Hàn Sâm nghĩ lại: “Khó trách những gì mà người tộc Hoàng Cực đi vào bên trong tháp Thiên Mệnh học được cũng không hề giống nhau. Thì ra nơi này căn bản là không có thuật gen gì đó, chỉ có một vị Thần sống mà thôi.”

Hàn Sâm đứng im ở đó không trả lời, người đàn ông lại hỏi thêm lần nữa: “Người trẻ tuổi, ngươi có tin trên thế giới này có Thần không?”

“Tin” Hàn Sâm suy nghĩ một chút, trả lời rất chắc chắn, nhưng trong lòng lại nghĩ: “Tất nhiên là tin rồi, anh Hàn của ngươi chính là Thần B đấy.”

Người đàn ông gật đầu như tán dương, tiếp tục nói: “Nếu như ta nói với ngươi, ta chính là một vị Thần, ngươi tin không?”

“Tin” Hàn Sâm cực kỳ phối hợp nói, hắn chỉ muốn người đàn ông này nói tiếp, không cần phải vòng vo như vậy. Hắn muốn nhanh chóng biết được người đàn ông này rốt cuộc muốn làm gì, hoặc là rốt cuộc hắn có lai lịch như thế nào.

Người đàn ông giống như không thèm quan tâm Hàn Sâm trả lời ra sao, sắc mặt hắn không hề thay đổi, vẫn mỉm cười như cũ nói: “Ngươi có thể đi vào nơi này, đó chính là có duyên phận với bản Thần, bản Thần có thể thỏa mãn một nguyện vọng của ngươi. Ngươi có thể nói ra †ất cả những điều ngươi mong muốn trong lòng, nhưng ngươi chỉ có một cơ hội, bất kể ngươi nói gì, đều sẽ được thực hiện, nhưng mà không thể thay đổi lời cầu nguyện.”

“Quả nhiên là cùng một loại với Đế Tuấn.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cười lạnh, ánh mắt lại đánh giá người đàn ông.

“Nguyện vọng gì cũng được sao?” Hàn Sâm nhìn thẳng vào người đàn ông hỏi.

“Nguyện vọng gì cũng được, không gì mà Thần không làm được.” Người đàn ông bình tĩnh nói.

Hàn Sâm nhíu mày không nói, chuyện hứa hẹn này nhìn qua thì đơn giản, nhưng lại có vô số cạm bãy. Lúc trước thành viên của Liên Minh Tiểu Đội Hành Động Thứ Bảy, mỗi người đều lập lời cầu nguyện, thế nhưng cuối cùng chính bọn họ lại hối hận, còn bởi vậy mà gặp tai nạn khó có thể tưởng tượng.

Ví dụ như Hàn Sâm cầu nguyện muốn có rất nhiều tiền, như vậy vị Thần này có lẽ sẽ sắp xếp một chút chuyện ngoài ý muốn, để hắn nhặt được rất nhiều tiền. Thế nhưng số tiền kia rất có thể là của một tên sát nhân cuồng. Vậy thì khả năng cao kết quả là Hàn Sâm có được tiền, nhưng lại bị tên sát nhân biến thái hành hạ đến chết.

Bản thân Thần là một thứ trừu tượng không có nguồn gốc. Tất cả mọi người nghĩ nguyện vọng mà Thần ban cho đều được trực tiếp hoàn thành, không có quá trình trung gian.

Nếu như thật sự suy nghĩ như vậy, thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nếu như ngươi tin tưởng Thần có tồn tại, thì Thần chính là sự tồn tại chân thật, gắn liền với thế giới này. Hắn làm những chuyện như vậy, cũng nhất định sẽ sinh ra quan hệ với thế giới này, không thể nào biến ra thứ gì đó không có căn cứ được.

Cho nên bất kể là đồng ý nguyện vọng gì, đồ vật Thần có thể cho, chắc chắn đều đến từ thế giới này, sẽ có những mối liên hệ khác nhau với thế giới. Thứ cầu nguyện càng quý báu, thì sẽ càng liên quan sâu sắc hơn với thế giới này.

Hàn Sâm đã từng đặt giả thiết, nếu như Thần thật sự tồn tại, mà lại thật sự có thể thực hiện nguyện vọng, như vậy bọn họ rất có thể là một loại sinh mệnh đặc biệt có được sức mạnh nhân quả.

Ước nguyện có thể đạt được một thứ gì đó, thế nhưng nhân quả của những thứ đó cũng sẽ vận vào trên thân người ước nguyện. Cho nên muốn thứ gì càng quý giá, nhân quả trên người sẽ càng nghiêm trọng, cuối cùng cái giá phải trả càng lớn.

Ví dụ như một người cầu nguyện có được mười ngàn tệ, mà mười ngàn tệ này vốn là tiền chữa bệnh cho con của một người mẹ, bây giờ một vạn này rơi vào tay người cầu nguyện, người con bởi vì vậy mà không được chữa trị, chết bệnh, như vậy thù hận của một mạng người của một người mẹ sẽ đổ lên người cầu nguyện.

Nếu như người ước nguyện có lòng tham hơn, cầu nguyện muốn có một triệu tệ, vậy thì nguyện vọng này có thể sẽ hại chết một trăm sinh mệnh, bị một trăm gia đình thù hận, đến lúc đó bị một trăm gia đình trả thù, cái giá phải trả càng thêm nghiêm trọng.

Đây chỉ là giả thiết của Hàn Sâm, không chắc chắn là như vậy. Thế nhưng căn cứ vào những gì Tiểu Đội Hành Động Thứ Bảy gặp phải, giả thiết này vẫn có khả năng rất cao.

Bất kể là ước nguyện được trường sinh, hay là ước nguyện mãi mãi ở tuổi thanh xuân, bọn họ đều phải trả cái giá cực lớn, cái giá lớn đến mức quyền chết của bọn họ cũng bị tước đoạt. Rất có thể là vì nhân quả dính lấy bọn họ quá lớn, ngay cả cái chết cũng không thể rửa sạch được, chỉ có thể chết đi sống lại một cách bi thảm.

“Nếu suy nghĩ dựa trên lý luận này, những người tộc Hoàng Cực đã đi vào tháp Thiên Mệnh kia hẳn là cũng bỏ ra một cái giá lớn. Nhưng vì

sao không hề nghe nói những người tộc Hoàng Cực xảy ra chuyện gì nhỉ?” Hàn Sâm hơi nhíu mày.

Người đàn ông tự xưng là Thần thấy Hàn Sâm không nói gì, liền mỉm cười nói: “Ngươi có thể từ từ cân nhắc lựa chọn nguyện vọng nào. Bên trong bốn

mươi tám bức tranh Thần dưới kia, ngươi có thể đi xem cẩn thận, có lẽ sẽ có chỗ có ích đối với ngươi, coi như là lễ gặp mặt bản Thần tặng ngươi. Chờ ngươi nghĩ kỹ muốn gì, thì lại đến cầu nguyện †rước mặt bản Thần cũng không muộn."

Hàn Sâm không hề rời khỏi, nhìn người đàn ông kia hỏi: "Nếu như ta cầu nguyện, có phải sẽ phải trả giá một vài thứ vì nguyện vọng của ta không?"

Trên mặt người đàn ông vẫn mang theo nụ cười mỉm như cũ: "Đúng vậy."

Hàn Sâm hơi bất ngờ, không lường được người đàn ông lại trả lời như vậy. Ban đầu hắn nghĩ cho dù thật sự phải trả giá, Thần cũng sẽ không trả lời đúng sự thật.

"Ta cần trả giá cái gì?" Hàn Sâm vội vàng hỏi lại.

Người đàn ông nhìn Hàn Sâm, không trả lời câu hỏi của hắn mà mỉm cười nói: "Ngươi không phải người đầu tiên hỏi ta vấn đề này, cũng không phải người cuối cùng. Bản Thần có thể trả lời vấn đề này, thế nhưng nếu bản Thần trả lời, ngươi nhất định phải ước nguyện, ngươi có đồng ý với giao ước này không?"

Hàn Sâm suy nghĩ một lát, mới thận trọng đáp: "Ta đồng ý."

Người đàn ông mỉm cười: "Nguyện vọng của ngươi có thể được thực hiện, đó là bởi vì tất cả những điều trong nguyện vọng của ngươi vốn là thứ ngươi nên đạt được."

"Vốn là thứ nên đạt được? Lẽ nào ta cầu nguyện có một trăm người vợ, không lẽ một trăm người phụ nữ kia vốn dĩ là vợ của ta sao? Đây là lý lẽ gì vậy?" Hàn Sâm nao nao, hắn thật sự không cách nào tiếp thu được cách lý giải của người đàn ông này.

Thế nhưng nghĩ kỹ lại, sắc mặt Hàn Sâm liền thay đổi, bởi vì hắn đã hiểu ra vì sao người đàn ông có cách lý giải như vậy.

Bởi vì mạch suy nghĩ của người đàn ông này là ngược lại, nếu như giải thích ngược lại, vậy thì những lời này có thể được thành lập, chẳng qua là

đảo lộn quan hệ nhân quả mà thôi.

Hết chương 2403.

Chương 2404. Quỷ hút máu

Giống như giả thiết lúc trước của Hàn Sâm, nếu như Thần là sinh vật nắm giữ sức mạnh nhân quả, như vậy bọn cũng có thể cưỡng chế đảo ngược quan hệ nhân quả.

Ví dụ như một người cầu nguyện đạt được một triệu tệ, nếu là tính huống bình thường, người này cần làm việc mười năm mới có thể có được một triệu tệ này.

Thế nhưng lực lượng của Thần làm đảo lộn nhân quả, đưa một triệu tệ này cho người ước nguyện trước, sau đó để hắn đi làm việc bù lại.

Nếu như nguyện vọng vượt quá năng lực hoàn trả của người cầu nguyện, như vậy người cầu nguyện sẽ bị quan hệ nhân quả đảo lộn này đè ép, từ đó dẫn đến sự can thiệp nghiêm trọng của sức mạnh nhân quả, rất khó tưởng tượng sẽ có hậu quả gì.

“Nếu đây là sự thật, ước nguyện giống như là một khoản tiền lương ứng trước, nếu như ta ước nguyện vượt quá năng lực của ta, cũng không nhất định sẽ bị tổn hại, hoặc là bị tương đối nhẹ. Giống như Hàn Kính Chi, có lẽ hắn cũng ước nguyện, thế nhưng hình như không bị

A”

phản phệ.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Người đàn ông mỉm cười nói: “Ngươi rất thông minh, cũng đã hiểu rõ ý nghĩa thực sự của ước nguyện. Ta tin ngươi có thể ước một nguyện vọng chính xác.”

Hàn Sâm đăm chiêu suy nghĩ: “Có không ít tộc Hoàng Cực đi vào tháp Thiên Mệnh, bọn họ chưa từng xảy ra vấn đề gì. Cõ lẽ họ đều đã từng nghe kiểu lý luận của người đàn ông này, lẽ nào không có ai có lòng tham, ước điều gì vượt qua năng lực của mình sao?”

Hàn Sâm không biết người đàn ông tự xưng là Thần này có phải là cùng một người với người mà Tiểu Đội Hành Động Thứ Bảy đã gặp hay không. Tuy nhiên dù có phải hay không, Hàn Sâm đều cảm thấy cách giải thích này có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng trong lúc nhất thời không nghĩ ra là chỗ nào không đúng.

Người đàn ông thấy Hàn Sâm không nói lời nào, lại nói tiếp: “Người trẻ tuổi, chỉ cần ngươi cầu nguyện ở trong phạm vi năng lực của mình, đối với ngươi chỉ có tốt chứ không có xấu.”

Giọng điệu kiểu này làm cho Hàn Sâm kẽ nhíu mày, hắn cảm giác có chút quen thuộc.

“Chờ một chút… Ta đã bỏ qua vai trò của Thần trong quá trình cầu nguyện… Thần không thể vô duyên vô cớ trợ giúp người khác, vậy thì †ạo sao hắn lại trăm phương ngàn kế muốn cho người ta cầu nguyện? Nếu như cầu nguyện không phải là như tiền lương ứng trước, mà là một loại quan hệ vay mượn thì sao? Thậm chí là vay nặng lãi?” Hàn Sâm nghĩ tới đây, lập tức cảm thấy lạnh sống lưng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định Thần đạt được lợi ích gì đó từ trong quá trình cầu nguyện, nếu không thì bọn họ không thể nào ăn no rửng mỹ, nhàn rỗi không có chuyện gì làm mà đi giám sát người ta cầu nguyện.

Cho nên bọn họ nhất định là đạt được lợi ích gì từ trong đó, lợi ích này có thể là khoản dự chỉ trước của người cầu nguyện hoặc là lãi do vay mượn sinh ra.

Nguyện vọng của người cầu nguyện càng lớn, thì chẳng khác gì mượn càng nhiều tiền, như vậy thì lãi cũng càng nhiều, những người được gọi là Thần này cũng đạt được càng nhiều lợi ích.

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy đúng như vậy, mặc dù trên hình thức có thể khác nhau, nhưng mà quan hệ cốt lõi thì có lẽ không sai. Trong quá trình này, Thần đóng vai một nhân vật vô cùng quan trọng, bọn họ căn bản chính là một đám quỷ hút máu.

Chẳng qua cái bọn họ cần không phải là tiền, mà là một cái giá lớn khác mà Hàn Sâm không hề biết.

Sau khi nghĩ rõ ràng tất cả, sắc mặt Hàn Sâm hơi khó coi. Nếu như mọi chuyện giống như suy đoán của hắn, như vậy bất kể hắn ước nguyện vọng gì, cuối cũng nhất định cũng sẽ có hại, bởi vì khi vay nặng lãi, trước khi trả xong nợ nần, thì chủ nợ nhất định sẽ khiến cho lãi chồng lãi.

“Ta chưa nghĩ ra phải ước nguyện vọng gì, xem mấy bức tranh thần kia trước, nghĩ thông suốt rồi cầu nguyện sau.” Hàn Sâm nói với người đàn ông kia.

“Chắc chắn phải nghĩ cho kỹ, dù sao thì chỉ có một cơ hội.” Người đàn ông mỉm cười, không có ý ngăn cản Hàn Sâm.

Hàn Sâm rời khỏi tầng bảy Tháp Thiên Mệnh, vừa đi vừa suy nghĩ: “Hiện giờ xem xét, sức mạnh của Thần có lẽ có rất nhiều hạn chế. Bọn họ không có cách nào trực tiếp ra tay với người cầu nguyện, hoặc có thể nói là bọn họ không thể trực tiếp tổn thương đến sinh vật trong vũ trụ. Hơn nữa hình như bọn họ cũng không thể nói dối để lừa gạt người khác, nếu không lúc nãy hắn không cần phải nói cho ta biết mấy chuyện này.”

“Trong quy tắc thì không thể sử dụng vũ lực, cũng không thể nói dối, mấy điểm này hơi giống với luật sư, tuy rằng không thể trực tiếp thay đổi quy tắc, thế nhưng lại có thể đùa giỡn với lỗ hổng ngôn từ trong quy tắc, cũng có thể đạt được mục đích lừa gạt.” Hàn Sâm cảm thấy chuyến đi này cũng không tệ.

Sở dĩ hắn đồng ý cầu nguyện, chính là vì muốn hiểu rõ được sức mạnh của cầu nguyện và Thần rốt cuộc là loại sức mạnh như thế nào. Mặc dù không chắc chắn là chính xác, nhưng cũng mạnh hơn nhiều so với trước kia mù tịt không biết gì hết.

Muốn đánh bại kẻ địch, vậy thì nhất định phải hiểu kẻ địch, không biết chuyện gì mới là đáng sợ nhất.

Hiện tại Hàn Sâm đã nhập vào trong đó, mặc dù có thể phải trả giá lớn một chút, nhưng hắn cảm thấy chuyện này rất đáng giá. Ít nhất hiện tại Hàn Sâm nhận thức thêm được một bước về Thần.

Bây giờ việc duy nhất mà Hàn Sâm cần làm, chính là phải cố gắng tránh né phần lãi bị Thần chiếm đoạt.

Theo lý thuyết mà nói, nguyện vọng của Hàn Sâm càng nhỏ, như vậy cái giá hắn phải trả cũng càng nhỏ, lãi cũng càng ít.

Thế nhưng bởi vì quyên chủ động không nằm trong tay hắn, Hàn Sâm không có cách nào xem xét xem nguyện vọng của hắn là lớn hay là nhỏ.

Ví dụ như Hàn Sâm chỉ cầu nguyện muốn có một tệ, đây là một mức giá rất nhỏ. Trên lý thuyết, chắc hẳn là phần lãi cần bỏ ra cũng rất ít, trả lại cũng rất dễ dàng.

Thế nhưng, thứ mà Thần đùa giỡn không phải là tiền, bọn họ đùa giỡn với nhân quả.

Nếu như một tệ Hàn Sâm muốn này, là giành được từ con trai của một vị cường giả khủng bố, thậm chí con trai vị cường giả kia có khả năng vì vậy mà chết, nhân quả kiểu này lại đổ lên người Hàn Sâm. Như vậy thì việc kế tiếp Hàn Sâm phải đối mặt chính là sự trả thù của vị cường giả khủng bố kia.

Ở trước mặt nhân quả, một nguyện vọng nhìn sơ qua có thể là rất nhỏ, nhưng thực tế lại có thể vô cùng đáng sợ, khiến Hàn Sâm phải trả một cái giá lớn.

Mà tất cả quyền chủ động, đều ở trong tay người được gọi là Thần, Hàn Sâm muốn tránh được những điều này rất khó khăn.

“Đấu với Thần quả nhiên là không dễ dàng, khó trách Tiểu Đội Hành Động Thứ Bảy có nhiều người tài hoa hơn người như vậy, cuối cùng đều gặp phải

kết cục như thế. Không ước nguyện giống như Cố Khuynh Thành mới thật sự là người thắng.” Hàn Sâm lại nghĩ lại một chút: “Không biết Hàn Kính Chi đã ước nguyện vọng gì nhỉ? Làm sao hắn có thể tránh được những cạm bẫy của Thần kia?”

Hàn Sâm trong nhất thời cũng nghĩ không thông, ít nhất thì bây giờ còn chưa nghĩ ra được, làm sao để có thể ước một nguyện vọng ít nguy hiểm nhất, trả giá ít nhất.

Hơn nữa còn một điểm đáng ngờ nữa, Hàn Sâm đến bây giờ cũng chưa suy nghĩ rõ ràng được.

Đó là vì sao nhiều người Tộc Hoàng Cực đi vào như vậy, bọn họ lại có thể không bị gì? Lẽ nào vị Thần này là một người cho vay nặng lãi tốt bụng, không hề vơ vét bọn họ quá mức?

Nghĩ lại đã thấy không thể nào, có quỷ hút máu nào mà không hút máu chứ?

“Vậy cuối cùng nguyên nhân là gì, mà những cường giả Tộc Hoàng Cực không hề chịu ảnh hưởng quá lớn?” Hàn Sâm vừa đi vừa suy tư, ánh mắt đồng thời đánh giá những tượng Thần trên vách tường.

Hết chương 2404.

Chương 2405. Hàn Sâm cầu nguyện

Hàn Sâm suy nghĩ rất nhiều loại phương pháp cầu nguyện, ví dụ như khiến Thần chết, hoặc là khiến cho bản thân Hàn Sâm trở thành Thần… Loại nguyện vọng này hình như không có khả năng Thần sẽ hoàn thành.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận một chút thì cũng biết loại nguyện vọng này không thể thực hiện được. Nếu Hàn Sâm cầu nguyện để cho Thần chết đi,

nhất định phải xác định cái chết rốt cuộc là trạng thái gì.

Hiểu theo nghĩa bình thường thì chết chính là mất đi dấu hiệu sinh mệnh, nhưng mà đối với sinh mệnh khác nhau thì dấu hiệu sinh mệnh lại không giống nhau.

Giống như vừa rồi, lúc Hàn Sâm nhìn thấy người đàn ông kia, cảm thấy hắn là một người chết. Nếu chết theo lời Hàn Sâm chính là loại mức độ này, như vậy đối với Thần mà nói hoàn toàn không có khó khăn gì, Thần hoàn toàn có thể làm mình mất đi những dấu hiệu sinh mệnh này, đối với hắn cũng không nhất định sẽ có ảnh hưởng.

Nếu nhất định phải dùng nguyện vọng này, vậy thứ Hàn Sâm cầu nguyện nên là "Thần chưa từng tồn tại", nếu Thần chưa từng tồn tại, đương nhiên cũng sẽ không thể thực hiện nguyện vọng của Hàn Sâm, nếu thực hiện nguyện vọng của Hàn Sâm, thì cũng xảy ra xung đột với điều kiện cơ sở Thần chưa bao giờ từng tồn tại, tương đương với không thực hiện nguyện vọng của Hàn Sâm.

Đây là một nghịch lý đơn giản, là nguyện vọng không thể thực hiện được.

Chẳng qua nghịch lý thường hay có thể thực hiện dưới quy tắc điều kiện hạn chế nhất định, nếu Hàn Sâm thật sự cầu nguyện Thần chưa từng tồn tại, điều kiện hạn chế của nghịch lý này là người đàn ông chính là Thần, nếu người đàn ông nói cho Hàn Sâm, hắn vốn không phải là Thần, là có thể hóa giải tất cả, hơn nữa còn khiến cho Hàn Sâm trả một cái giá lớn.

Phương pháp tương tự cũng có rất nhiều, bản thân Thần chính là cao thủ đùa giỡn quy tắc, muốn sử dụng nghịch lý khiến cho hắn không thể hoàn thành nguyện vọng, Hàn Sâm cảm giác tính khả thi thấp đến đáng thương.

Ánh mắt Hàn Sâm dừng ở trên những bức tranh vẽ Thần này, không khỏi hơi kinh ngạc. Dáng vẻ của những bức tranh này không thay đổi, vẫn là một bức tranh như vậy, thế nhưng cảm giác mang đến cho Hàn Sâm lại hoàn toàn khác biệt.

Trong bức tranh này, Hàn Sâm cảm giác được ý cảnh thủy, ý cảnh thủy kia như muối bỏ biển, gần như đập vào mặt, khiến cho cả người Hàn Sâm đều

đắm chìm vào trong đó, sự cảm ngộ về sức mạnh hệ thủy trong nháy mắt tăng lên một cấp bậc.

Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, xem đi xem lại từng bức tranh, mỗi một bức tranh đều có ý cảnh khác nhau, có sự mềm mại ôm trọn lấy như nước lưu tình, có sóng lớn mãnh liệt hủy trời diệt đất.

Có thứ giống như nước chảy qua cầu nhỏ cuồn cuộn không dứt, lại có chút giống như ngân hà treo ngược thác nước lạc cửu thiên.

Bốn mươi tám bức tranh, gần như bao quát ý cảnh của tất cả sức mạnh hệ thủy trong thiên hạ. Hàn Sâm chỉ quan sát bốn mươi tám bức tranh này, sự hiểu biết của bản thân đối với sức mạnh hệ thủy đã tăng lên vài bậc.

"Xem ra sức mạnh của Thần vô cùng khủng bố, lại có thể căn cứ vào thể chất của ta, khiến cho bức tranh diễn hóa ra ý cảnh thủy như vậy. Chỉ sợ lúc những cường giả Tộc Hoàng Cực đi vào nơi này, cũng thấy được ý cảnh phù hợp với sức mạnh bản thân bọn họ, cho nên sau khi ra ngoài thực lực mới có thể tăng nhiều như vậy."

Hàn Sâm âm thầm nhíu mày: "Thần và Đế Tuấn giống nhau, bọn họ đều có được sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, chỉ là không biết bị quy tắc gì hạn chế, cho nên mới không có cách nào sử dụng. Đây cũng là việc duy nhất mà sinh vật bình thường như chúng ta có thể chống lại bọn chúng, nếu không chỉ sợ vũ trụ sớm đã bị Thần hủy diệt rồi."

"Nhưng mà chiến đấu với Thần dưới quy tắc do Thần làm chủ, phần thắng thật sự là thấp đến đáng thương!" Hàn Sâm đột nhiên nghĩ tới A Tu La.

"A Tu La Kinh" hoặc nói là "Phi Thiên Kinh" do A Tu La để lại, đó chính là một loại sức mạnh nhân quả, hơn nữa A Tu La lại từng cắn nuốt một Thần, Thần kia có phải là sự tồn tại giống với mấy người Đế Tuấn không nhỉ?

Có điều trước kia Hàn Sâm từng nghe được một ít tin tức, hình như Thần mà A Tu La cắn nuốt kia, rất giống một Phật tộc. Tuy rằng Phật tộc hùng mạnh, nhưng vẫn chưa đạt tới cảnh giới Thần.

“Có lẽ chỉ là một sự trùng hợp.” Trong lòng Hàn Sâm nghĩ như vậy.

Hăn vừa quan sát bốn mươi tám bức tranh vừa suy nghĩ về việc phải cầu nguyện như thế nào. Có thể tăng thêm một ít lĩnh vực của sức mạnh hệ thủy, đối với Hàn Sâm mà nói thì đây cũng là sự nâng cao không tồi.

Cổ Thần Chi Nguyên của Cổ Thủy Thần có thể khiến Hoàng thể Vạn Nguyên Thủy tiếp tục thăng cấp. Sau này cơ hội để Hàn Sâm sử dụng sức mạnh hệ thủy rất nhiều, có thể hiểu được nhiều thêm chút, đó tuyệt đối không phải là một chuyện xấu.

Đáng tiếc bởi vì Hắc Tinh Áo Giáp, thân thể hắn bị khóa chết, cái mà Thần kia có thể cảm giác được, e rằng cũng chỉ có Hoàng thể Bản Nguyên Thủy, cho nên những bức tranh này mới có thể có ý cảnh thủy.

Nếu như có thể tăng tất cả ý cảnh sức mạnh lên mấy bậc, vậy thật sự là lời to rồi.

Đáng tiếc Hắc Tinh Áo Giáp không cho Hàn Sâm cơ hội như vậy, Hàn Sâm không biết tại sao Hắc Tinh Áo Giáp phải làm như vậy, giống như Hàn Sâm không biết tại sao Hắc Tinh Áo Giáp lại tránh né Thần điện Gen.

Thời gian một tháng còn rất dài, Hàn Sâm có thể chậm rãi suy nghĩ, thuận tiện tìm hiểu ý cảnh thủy này.

Theo sự hiểu biết ngày càng sâu sắc đối với ý cảnh thủy, Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền hệ thủy của Hàn Sâm cũng càng thêm lợi hại, được Hàn Sâm sữa đổi lại lần nữa, thêm vào sự lĩnh ngộ mới.

Hàn Sâm vẫn không đi cầu nguyện. Thấy đã tới ngày cuối cùng của thời hạn một tháng, Hàn Sâm vẫn còn đang lĩnh ngộ ý cảnh thủy trên bức họa.

“Ngươi đã giao hẹn với bản Thần, nhất định phải cầu nguyện, nếu không sẽ không thể rời khỏi tháp Thiên Mệnh, điểm này ngươi phải ghi nhớ.” Bức tranh trước mặt Hàn Sâm lại đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Hàn Sâm cười cười: “Ta đang chuẩn bị đi cầu nguyện.”

Thần đang uy hiếp Hàn Sâm, rõ ràng là nói cho hắn biết, nếu không tuân thủ giao hẹn, cho dù Tộc Hoàng Cực có mở cửa lớn của tháp Thiên Mệnh ra thì chắc chắn Hàn Sâm cũng không ra được.

Chẳng qua câu uy hiếp này cũng khiến cho Hàn Sâm lại hiểu thêm vài chuyện.

Không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, Thần cũng không muốn đắc †ội quá mức với Tộc Hoàng Cực, nếu không cứ mặc kệ Hàn Sâm bỏ lỡ thời gian rời đi là được, không cần phải cố ý nhắc nhở uy hiếp hắn. Điều này nói rõ, Thần có ý định để cho Hàn Sâm rời khỏi nơi này, cũng không muốn giữ mạng hắn lại.

“Vậy đến trước mặt bản Thần đây, nói ra nguyện vọng của ngươi đi.” Người đàn ông thản nhiên nói, vẻ mặt không có thay đổi gì.

Hàn Sâm đi vào tầng thứ bảy của tháp Thiên Mệnh một lần nữa, đi tới trước mặt người đàn ông.

“Thời gian của ngươi không còn nhiều lắm, nói ra nguyện vọng của ngươi đi.” Người đàn ông lại nói.

“Có phải là nguyện vọng gì ngươi cũng có thể thỏa mãn ta phải không?” Hàn Sâm nhìn người đàn ông hỏi.

“Đúng vậy, nguyện vọng gì cũng có thể.” Người đàn ông trả lời rất chắc chắn.

“Tìm người cũng có thể chứ?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Có thể” Người đàn ông không chút do dự, trực tiếp cho hắn câu trả lời chắc chắn.

Hắn hẳn là đã gặp qua vô số nguyện vọng hiếm lạ kỳ dị, tìm ngươi không được coi là chuyện đáng ngạc nhiên gì cả.

“Ừ, vậy mời ngươi nói cho ta biết, ông cố ruột của ta bây giờ ở đâu?” Hàn Sâm không nói ra nguyện vọng nghịch lý gì, nguyện vọng của hắn rất đơn giản.

Ngay cả người đàn ông nghe xong, cũng cảm thấy nguyện vọng này rất đơn giản, đơn giản đến mức hắn hoàn toàn không cần sử dụng lỗ hổng quy tắc.

“Ông cố của ngươi tên là gì?” Người đàn ông hỏi. “Ngươi không phải là Thần sao? Hẳn là có thể biết chứ?” Hàn Sâm cười hỏi.

“Không hề gì.” Người đàn ông thuận miệng nói một câu, cặp mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nhưng là hình ảnh chiếu ra trong mắt kia lại đang không ngừng biến đổi.

Hết chương 2405.

Chương 2406. Một quyền bạo Thần

Nguyên nhân mà Hàn Sâm cầu nguyện nguyện vọng này, chủ yếu là vì muốn biết ông cố của mình rốt cuộc là Hàn Kính Chi nào.

Nếu là viên chức Hàn Kính Chi bình thường kia, vậy thì hắn đã chết rồi, không còn ở trên thế giới này nữa, Thần đương nhiên không thể tìm thấy hắn ở nơi nào, cùng lắm là cho Hàn Sâm một địa điểm chết.

Nếu Hàn Kính Chỉ trong truyền thuyết kia mới là ông cố của Hàn Sâm,

cái tên đó có thể chạy trốn khỏi chỗ của Thần, mà còn chiếm được lợi, có lẽ là thủ đoạn phi phàm. Người đàn ông tự xưng là Thần này, hẳn là sẽ không dễ dàng tìm được hắn như vậy.

Bên cạnh ngã tư đường của một tinh cầu nào đó ở Đại Vũ Trụ, một †hầy tướng số ngồi ở trên thềm đá ven đường, đang ăn một chén mỳ sợi, xì xà xÌ XỤp.

Đột nhiên, thầy tướng số thay đổi sắc mặt, sơ ý làm chén mỳ sợi trong †ay rơi xuống đất, giậm chân mắng to: “Ai đang lừa bịp ta?”

Thầy tướng số bấm ngón tay tính cực nhanh, trong chớp mắt đã nổi trận lôi đình: “Thằng nhóc đại nghịch bất đạo kia, ngay cả ta cũng dám lừa bịp!”

Khi nói chuyện, thầy tướng số nhanh nhanh chóng chóng lấy ra mấy đồ vật từ trong cái bọc của mình, sau đó cắn rách ngón tay giữa, nhỏ một giọt máu ở phía trên đồ vật kia, trong miệng còn lẩm bẩm: "Đáng tiếc bảo bối này ta thật vất vả mới lừa được tới tay! Trở về phải dạy dỗ thằng ranh con kia một trận mới được…"

Người Hồ tộc đi qua ven đường, nhìn thấy trong tay thầy tướng số ôm một cái quần lót hoa lớn, vẻ mặt vô cùng đau đớn, tất cả đều dùng vẻ mặt kỳ dị nhìn về phía hắn. Mà thầy tướng số lại không hề quan tâm, chẳng qua là dáng vẻ đầy đau lòng.

Trong tháp Thiên Mệnh, người đàn ông nhìn chằm chằm Hàn Sâm, hình ảnh trong con ngươi biến đổi không ngừng, cặp mắt càng ngày càng sáng.

Hàn Sâm đã nói ra nguyện vọng, dưới tình huống khế ước được thành lập, sức mạnh của người đàn ông đã có tác dụng trên người Hàn Sâm. Muốn tìm ra huyết mạch thân nhất của Hàn Sâm, quả thật là dễ như trở bàn tay. Có thể nói đó là năng lực cơ bản nhất, hoàn toàn không cần sử dụng thủ đoạn gì.

Hiện giờ thứ người đàn ông cân nhắc, xem làm sao mới có thể ép được lợi ích lớn nhất từ nguyện vọng này.

Đang suy nghĩ, cảnh tượng trong mắt người đàn ông không ngừng biến đổi, cặp mắt càng ngày càng sáng, cảnh tượng bên trong thay đổi cũng càng lúc càng nhanh.

"AI" Người đàn ông đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm, hai tay bưng kín cặp mắt phát ra ánh sáng thần kia.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn người đàn ông, không biết đã xảy ra chuyện gì. Đang lúc nghi ngờ, đột nhiên hắn nghe được một tiếng bùm, hai mắt người đàn ông kia vậy mà nổ tung, nổ thành hai cái lỗ đen.

Bên trong một không gian hư vô, người đàn ông như Thần chỉ khinh miệt cười lạnh: "Dám nhìn trộm Hư Vô ta, lần này ta phế đôi mắt Thần của ngươi, nếu có lần sau thì ta sẽ diệt cả người ngươi."

“Không… Không thể nào… Ngươi sao có thể là hậu duệ của hắn… Điều đó là không thể…” Người đàn ông hai mắt bị nổ tung, lớn tiếng kêu lên.

“Hậu duệ của ai?” Hàn Sâm nhìn người đàn ông hỏi.

Lúc này hắn mới nhìn rõ, bên trong hốc mắt nổ tung của người đàn ông kia lại không phải là máu thịt, mà là vật chất giống như ngọc thạch, đôi mắt cũng bị nổ thành cái lỗ, nhưng không có một giọt máu nào chảy ra.

Biểu cảm trên mặt người đàn ông vô cùng kỳ lạ, hốc mắt trống rỗng nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bất kể ngươi có phải là hậu duệ của hắn hay không, nếu đã nói ra nguyện vọng, vậy thì phải trả giá cho nó… Huống chỉ ngươi hoàn toàn không thể nào là

hậu duệ của hắn: “Ngươi còn không có nói cho ta biết, hắn ở đâu?” Hàn Sâm hỏi. “Hắn ở nơi hắn nên ở.” Giọng người đàn ông lạnh lùng.

“Ngươi làm thế là không đúng, đây là đang phá hoại quy củ.” Hàn Sâm nhíu mày nói.

“Quy củ rất đơn giản, ta đã làm rồi, ngươi nhất định phải trả giá cho nó.” Người đàn ông nổi giận.

“Nếu ta không trả thì sao?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm người đàn ông hỏi.

“Điều đó cũng không phải do ngươi quyết định.” Người đàn ông cười lạnh, hào quang khác thường trên người lưu chuyển, giống như Thần Quang của Thiên Thần.

Hàn Sâm đột nhiên thay đổi sắc mặt, bởi vì hắn phát hiện tuổi thọ của mình đang giảm bớt.

Sinh vật bình thường không nhìn thấy tuổi thọ của bản thân, nhưng mà Hàn Sâm là sinh vật đến từ chính Tí Hộ Sở, giới hạn tuổi thọ cao nhất của hắn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mà giới hạn tuổi thọ cao nhất của Hàn Sâm lúc này đang giảm bớt từng năm từng năm, hóa thành từng sợi ánh sáng như có như không bay về phía người đàn ông.

“Nếu nơi này không phải tháp Thiên Mệnh, mối thù hủy mắt thần của †a, sẽ không phải là trả giá bằng một chút tuổi thọ đơn giản như vậy đâu… Giọng người đàn ông căm hận.

“Thật hiểm độc. Sau khi cầu nguyện không đạt được cái gì hết, vậy mà còn bị đoạt mất tuổi thọ, những tên gọi là Thần này thật sự là xấu xa muốn chết.” Trong lòng Hàn Sâm phẫn nộ, thế nhưng lại không có cách nào, sức mạnh của hắn không thể ngăn cản tuổi thọ chảy ra ngoài. Trong chớp mắt đã trôi mất mười mấy năm tuổi thọ, hơn nữa nó còn đang trôi đi cực nhanh, cũng không biết nguyện vọng này rốt cuộc phải bị cướp đi bao nhiêu tuổi thọ.

Hiện giờ Hàn Sâm đại khái đã hiểu được tại sao người của Tộc Hoàng Cực này không xảy ra chuyện gì rồi. Có thể bọn họ giống với Hàn Sâm, đều chỉ bị đoạt lấy một ít tuổi thọ, người bình thường rất khó phát hiện mà thôi. Cho dù có phát hiện thấy sự bất thường thì cũng không biết rốt cuộc đã bị đoạt lấy bao nhiêu tuổi thọ.

Lúc tuổi thọ chảy đi, Hàn Sâm đột nhiên cảm giác một luồng sức mạnh dao động bên trong hồn hải, Hắc Tinh Áo Giáp vẫn luôn treo ở một góc trong hồn hải đột nhiên chuyển động.

Không hề trải qua sự triệu hoán của Hàn Sâm, thế mà Hắc Tinh Áo Giáp lại trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm. Hắc Tinh Áo Giáp kia giống như có thể hấp thu ánh sáng, khiến cho người ta cảm giác sâu thẳm như địa ngục.

Hàn Sâm hơi giật mình nhìn Hắc Tinh Áo Giáp. Trong khoảnh khắc Hắc Tinh Áo Giáp lơ lửng ở trước mặt Hàn Sâm, hắn phát hiện tuổi thọ của bản thân đã ngừng lại không giảm nữa, liên hệ giữa hắn và người đàn ông kia giống như bị thoáng cái đã cắt đứt, tuổi thọ không hề chảy đi nữa.

“Sao lại thế này… Tại sao lại chỉ có mười mấy năm tuổi thọ… Hẳn phải là một trăm năm mươi ba năm tuổi thọ mới đúng… Tại sao lại như vậy?” Người đàn ông dường như không phát hiện Hắc Tinh Áo Giáp trước mặt, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ, ngờ vực nhìn về phía vị trí của Hàn Sâm.

Hai hốc mắt đen sì kia của hắn nhìn chằm chằm Hàn Sâm, cũng không biết hai mắt đã nổ tung có thể nhìn thấy cái gì.

Hắc Tinh Áo Giáp lơ lửng ở trước mặt Hàn Sâm chậm rãi nâng lên một bàn tay, Hắc Tinh nối liền cả thể áo giáp kia, thoạt nhìn giống như có một người sống, chậm rãi giơ một bàn tay lên, sau đó nắm thành quả đấm.

Hắc Tinh Áo Giáp đi từng bước một đến trước mặt người đàn ông, thế nhưng người đàn ông kia lại dường như hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của nó. Lúc Hắc Tinh Áo Giáp đi đến trước mặt cách một cánh tay với người đàn ông, nắm tay nắm chặt đột nhiên đấm ra ngoài.

Ầm!

Trong khoảnh khắc đó, thân thể của người đàn ông kia trực tiếp nổ tung, giống như tảng đá bị nổ thành bột phấn, như hạt bụi rơi lả tả dưới nắm tay.

Người đàn ông tự xưng là Thần kia, đã bị một quyền này đấm nổ.

Từng luồng sức mạnh như có như không chảy ra từ trong cơ thể nổ tung kia, tuôn về phía thân thể của Hàn Sâm.

“Tuổi thọ + 1… Tuổi thọ + 1..”

Hàn Sâm thấy tuổi thọ của mình tăng lên với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã tăng thêm trên trăm năm tuổi thọ, nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ tuổi thọ trôi đi vừa rồi của hắn, hơn nữa tuổi thọ còn đang không ngừng tăng thêm nữa.

“Hai trăm năm… ba trăm năm… năm trăm năm…” Hàn Sâm nhìn thấy tuổi thọ của mình tăng lên một đường thẳng tắp, trái tim nhỏ đập thình thịch, cũng sắp nhảy ra từ bên trong lồng ngực rồi.

Hết chương 2406.

Chương 2407. Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính

Chờ sau khi sức mạnh kỳ quái này hoàn toàn chảy vào bên trong cơ thể Hàn Sâm, tuổi thọ của hắn đã đạt tới một nghìn bảy trăm tám mươi bảy năm, thoáng cái đã tăng thêm năm sáu trăm năm tuổi thọ, trong lòng hắn vô cùng vui sướng.

"Tên này không biết đã hấp thu bao nhiêu tuổi thọ của Tộc Hoàng Cực rồi, chắc không chỉ có một chút như vậy nhỉ?" Hàn Sâm lòng tham không đáy nhìn về phía Hắc Tinh Áo Giáp hỏi.

Hắc Tinh Áo Giáp lại không để ý đến hắn, xoay người quay trở về bên trong hồn hải, giống như lúc trước, lẳng lặng lơ lửng ở trong một góc của hồn hải, không nhúc nhích.

Gần như là trong nháy mắt lúc người đàn ông tự xưng là Thần bị đánh nát, ở trong một tòa cung điện thần bí xa xa, một người đàn ông khẽ nhíu mày: "Thần Hư Vô… Cho dù thần ngẫu của ta trong lúc vô tình đã xúc phạm ngươi, ngươi hủy mắt thần của hắn thì thôi đi, lại còn muốn diệt thân hắn, ngươi thực sự cho rằng ta sợ ngươi sao?"

Trên phố dài, thầy tướng số nhìn quần lót hoa đã trở nên rách nát trong †ay, khẽ buông tay, nó lập tức biến thành tro bụi bay đầy trời, hắn thở dài nói: "Thật là đáng tiếc, thật vất vả mới lấy được thứ tốt này tới tay!"

Hắn nhặt bát mỳ sợi đã rơi xuống đất lên, dùng vải bố lau lau sạch sẽ, lúc này mới thu lại, khiêng tấm bảng hiệu "Tính hết thiên mệnh" của hắn, lắc lư đi trên đường dài càng lúc càng xa, rất nhanh đã biến mất ở bên trong đám người.

Hàn Sâm thấy người đàn ông kia đã biến thành cát bụi, tính toán thời gian cũng không còn nhiều lắm, vội vàng đi xuống phía dưới, còn vừa đi vừa nghĩ: "Nếu Tộc Hoàng Cực phát hiện tượng đá bị hủy, sẽ không tới tìm ta gây phiền phức đâu nhỉ? Dù sao có đánh chết ta cũng không thừa nhận là ta

phá hủy tượng đá, cho dù là ta nói chính ta hủy diệt tượng đá, bọn họ cũng không thể tin tưởng sao?”

Lúc đi đến tầng thứ sáu, Hàn Sâm nhìn thoáng qua, phát hiện bức tranh này còn ở đó, nhưng ý cảnh ở phía trên đã không còn gì, không khác gì bức tranh bình thường.

Dọc đường đi xuống đều là như thế, tất cả bức tranh đều mất đi thần vận, không còn chút đặc biệt nào nữa.

“Kỳ quái, Hồ Phi nói Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính gì đó của Mị Hồ Tộc bọn họ ở ngay bên trong tháp này, tại sao ta lại không nhìn thấy nhỉ?” Hàn Sâm nghĩ đến chuyện Hồ Phi, tính toán thời gian vẫn còn có một ngày, hắn lại đi loanh quanh trong tháp.

Tòa tháp Thiên Mệnh này, một tháng nay hắn đã đi vòng vo không biết bao nhiêu lần. Trong tháp này ngoại trừ những bức họa kia thì cũng chỉ có người đàn ông đó mà thôi, hoàn toàn không thấy kính gì cả.

“Chẳng lẽ là Hồ Phi gạt ta sao? Vô lý, sao lại lừa ta chuyện này chứ, có lợi gì cho nàng đâu.” Hàn Sâm nhíu mày suy tư: “Chẳng lẽ nàng bị người khác lừa? Người ta cố ý cho nàng tin tức giả sao? Nếu là như vậy, thì Hồ Phi rất có thể đã bại lộ.”

“Nhưng mà với sự khôn khéo của Hồ Phi, muốn lừa nàng cũng không dễ dàng.” Hàn Sâm có chút không cam lòng, hắn lại cẩn thận lục soát một cả các ngóc ngách trong tháp Thiên Mệnh một lần nữa.

Quả thật là không có Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính gì đó, trong tháp lúc đầu cái gì cũng không có, liếc mắt một cái là có thể thấy rõ ràng, nếu như có một mặt gương, hắn đã sớm thấy được, hoàn toàn không cần phải tìm.

“Bên trong tháp này cũng không có chỗ nào có thể giấu đồ, ngoại trừ tượng người đàn ông giống như người lại không phải người kia…” Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến thạch đài mà người đàn ông kia ngồi xuống,

vội vàng lại đi lên tâng thứ bảy.

Nếu như nói trong tháp này thật sự có chỗ nào có thể giấu đồ, vậy cũng chỉ có thạch đài kia.

Hàn Sâm để tâm như vậy, đương nhiên không phải vì giúp Hồ Phi. Nếu thật sự có bảo bối Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính như vậy, nếu có thể lấy nó làm của riêng, không nói đến uy năng của bản thân Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, chỉ nói đến tác dụng của nó đối với Mị Hồ Tộc, có được nó chẳng khác nào nắm cả Mị Hồ Tộc trong lòng bàn tay.

Trở lại tầng thứ bảy, Hàn Sâm nhìn kỹ thạch đài mà người đàn ông đã ngồi, thoạt nhìn dường như chỉ là một thạch đài bình thường, không có chỗ nào đặc biệt, chất liệu đá giống với thân của tháp Thiên Mệnh.

Hàn Sâm giơ tay đánh một chưởng lên phía trên, kết quả thạch đài không tổn hại một chút nào, hiển nhiên không phải có thể dễ dàng làm hỏng nó.

“Đáng tiếc Lực Cửu Chuyển Mị Hồ trên người ta đã tiêu hao hết, nếu không có thể thử dùng Lực Cửu Chuyển Mị Hồ một lần.” Hàn Sâm trầm ngâm một lát, cắt ra một giọt máu nhỏ lên mặt trên thạch đài.

Đây là một giọt máu ẩn chứa sức mạnh Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, Hàn Sâm muốn thử xem thạch đài có linh tính hay không.

Máu tươi nhỏ lên trên thạch đài, đột nhiên thấy thạch đài kia lay động một cái, máu tươi càng rót vào, thạch đài lay động càng ngày càng kịch liệt.

Đột nhiên thạch đài kia thoáng cái dựng lên treo lơ lửng, đứng giữa không trung, vỏ đá bên ngoài vỡ vụn ra trong cơn lay động, dần dần lộ ra hình dáng bên trong.

Một lúc lâu sau, đá vụn ở tầng ngoài rơi xuống sạch sẽ, bên trong lại là một mặt kính bằng đá. Giọt máu kia của Hàn Sâm dừng ở trên mặt thạch kính, lập tức làm cho kính bằng đá lóe ra ánh sáng màu bạc.

Ở bên trong mặt kính của thạch kính, dần dần hiện ra một quang ảnh của Cửu Vỹ Hồ Ly màu bạc, chín cái đuôi kia hơi hơi lay động, cặp mắt hồ ly dài nhỏ, giống như đang đánh giá Hàn Sâm.

VùI

Thạch kính bay lên, quay xung quanh Hàn Sâm vài vòng. Ban đầu thạch kính to giống như tấm thớt, thu nhỏ lại thành cỡ bàn tay, cuối cùng dừng ở trong tay Hàn Sâm. Ánh sáng bên trên hoàn toàn biến mất không thấy nữa, quang ảnh của Cửu Vỹ Hồ Ly trong kính cũng không thấy.

Ánh sáng rực rỡ của thạch kính mất hết, Hàn Sâm cầm ở trong tay, phát hiện thạch kính hoàn toàn không cách nào phản chiếu ra người, chỉ là một tảng đá xám trắng mà thôi, cho dù mài bóng loáng cũng không thể chiếu ra bóng người.

Sau lưng của thạch kính, có một hình điêu khắc của Cửu Vĩ Hồ Ly, vô cùng giống với quang ảnh của Cửu Vỹ Hồ Ly vừa rồi mà Hàn Sâm nhìn thấy trong kính.

Giọt máu kia đã biến mất, dường như bởi vì vừa rồi kích phát thạch kính mà tiêu hao mất. Hàn Sâm cầm thạch kính thưởng thức một hồi lâu, cũng không phát hiện ra làm thế nào để sử dụng được thạch kính. Hắn hoàn toàn không kích phát được sức mạnh của thạch kính.

“Sau khi trở về dùng máu nuôi thử xem sao, nói không chừng có thể dưỡng thành giống như Ngọc Cổ.” Hàn Sâm đành phải thu thạch kính lại trước.

Hàn Sâm vẫn đợi đến thời gian giao hẹn, quả nhiên tháp Thiên Mệnh mở ra một con đường, Hàn Sâm vội vàng nghiêng mình xông ra ngoài.

Người của Tộc Hoàng Cực dường như cũng không phát hiện ra sự thay đổi trong tháp Thiên Mệnh. Hàn Sâm thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó thì cáo từ trở về tinh cầu Thủy Vực ở thành Hải Để.

“Ngươi đã lợi hại như vậy, ra tay sớm một chút thì không phải tốt hơn sao. Về sau nếu như lại có chuyện tốt thế này, ngươi phải sớm ra tay mới đúng, nổ nhiều thêm mấy tên Thần gì đó kia, kiếm nhiều tuổi thọ thêm chút cũng tốt.” Sau khi trở lại phòng của mình, Hàn Sâm nhìn Hắc Tinh Áo Giáp trong hồn hải của mình nói.

Nhưng Hắc Tinh Áo Giáp lại ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, giống hệt như là vật chết.

Hàn Sâm thấy Hắc Tinh Áo Giáp hoàn toàn không có phản ứng gì, đành phải thôi, ở nhà tĩnh dưỡng mấy ngày, thuận tiện nhìn xem Tộc Hoàng Cực có phản ứng gì hay không.

Cũng may Tộc Hoàng Cực dường như hoàn toàn không biết chuyện tượng đá trong tháp Thiên Mệnh bị phá hủy, điều này khiến Hàn Sâm hoàn toàn yên lòng.

Hàn Sâm: thể Thần Linh siêu cấp.

Chiến thể gen: dị huyết (Công Tước) Chú Ngữ (Công Tước) Động Huyền (Vương Giả) Băng Cơ Ngọc Cốt (Công Tước)

Vị giai: Vương Giả.

Gen Vương giả: 22 điểm.

Tiến độ Thần Hóa: mười hai phần trăm. Tuổi thọ: 1787.

“Hắn thế mà không chết à?” Hồ Phi biết Hàn Sâm không chết, hơn nữa còn ra khỏi tháp Thiên Mệnh, hơi hơi có chút ngạc nhiên.

Hết chương 2407.

Chương 2408. Lại vào Lĩnh Vực Hạch Tâm

Hồ Phi rất muốn đi tinh cầu Thủy Vực gặp mặt Hàn Sâm một lần, xem hắn có lấy được Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính từ trong tháp Thiên Mệnh hay không.

Đáng tiếc dạo này Bạch Thương Lãng có một số việc cần nàng làm, Hồ Phi hoàn toàn không có thời gian cũng không có cơ hội đi tinh cầu Thủy Vực, chỉ có thể kiềm chế tính tình trước.

Nhưng mà chuyện Hàn Sâm đã kích phát Thánh Huyết Tượng thế nhưng lại không chết, vẫn làm cho Hồ Phi canh cánh trong lòng, nàng không thể hiểu được rốt cuộc là tại sao.

Năm đó Thánh Chủ sử dụng Thánh Huyết Tượng khống chế thuộc hạ, cho dù là cường giả Thần Hóa cũng khó may mắn thoát khỏi. Thánh Huyết Tượng trên lưng Hàn Sâm lại là lấy máu của Cổ Huyết Long Nữ vẽ thành. Đó là Thánh Huyết Tượng chỉ có thể sử dụng cho cường giả Thần Hóa, Hàn Sâm là một tên Tiểu Công Tước còn chưa thăng đến cấp Vương, làm sao có thể không chết chứ?

Trong lòng Hồ Phi vô cùng nghi ngờ, nhưng mà lại không có cơ hội đi tinh cầu Thủy Vực để hỏi cho rõ ràng.

Sau khi Hàn Sâm trở lại thành Hải Để, hắn vẫn luôn nghiên cứu Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, nhưng lại không nghiên cứu ra được nguyên do nào. Sau khi rót sức mạnh vào cũng không thể kích phát sức mạnh của Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, chỉ có thể dùng máu của chính mình dưỡng mặt thạch kính này trước, nhìn xem có bước ngoặt nào hay không.

Mỗi lần Hàn Sâm nhỏ một giọt máu lên trên mặt kính, mặt kính của thạch kính sẽ hiện lên một quang ảnh của một con Cửu Vĩ Hồ Ly, chờ sau khi quang ảnh đó biến mất, giọt máu kia cũng đã không thấy tăm hơi.

Hàn Sâm muốn dùng phương pháp thẩm thấu Ngọc Cổ đối phó với mặt thạch kính này, nhưng xem ra hoàn toàn không thể thực hiện được.

“Bảo Hoàng lấy Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính này của Mị Hồ Tộc, còn đặt ở phía dưới tượng đá, rốt cuộc hắn muốn làm gì?” Hàn Sâm suy nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra vấn đề này.

Thạch kính không có tiến triển gì, Thủy Tiên Tử trong Ngọc Hồ Lô, lại làm cho Hàn Sâm đạt được không ít lợi ích, được nàng phụ thể lĩnh ngộ kiếm ý, khiến cho kiếm ý của bản thân Hàn Sâm cũng có đột phá mới.

Hàn Sâm không bắt chước kiếm ý của Kiếm Cuồng, chỉ là dùng kiếm ý của chính mình và kiếm ý của Kiếm Cuồng đối đầu. Lúc bắt đầu hắn hoàn toàn không phải là đối thủ, nhưng mà thời gian dài trôi qua, lại dần dần có một chút năng lực chống lại.

Kiếm ý của Kiếm Cuồng không thích hợp với Hàn Sâm, cho nên Hàn Sâm cũng không thật sự muốn học, chỉ dùng nó làm đá mài kiếm, để mài giữa kiếm ý của bản thân.

"Kiếm ý của Kiếm Cuồng dù có lợi hại thì cuối cùng vẫn không phải là đồ của ta, chỉ có thứ mà tự bản thân ta lĩnh ngộ, mới là thứ chân chính thuộc về ta" Tuy rằng tốc độ tiến bộ như vậy, chậm hơn rất nhiều so với trực tiếp bắt chước kiếm ý của Kiếm Cuồng, nhưng mà Hàn Sâm lại không nóng nảy, mài giữa kiếm ý từng chút một. Thứ Hàn Sâm không thiếu nhất chính là sự kiên nhẫn nước chảy đá mòn và dày công mài giữa.

Tuy rằng lần trước Hàn Sâm phân được không ít gen hạch tâm cấp Vương, chính hắn lại có một trăm mảnh gen dị chủng cấp Vương, chẳng qua người không lo xa tất có phiền gần, cho nên Hàn Sâm vẫn dự định đi Lĩnh Vực Hạch Tâm săn giết dị chủng hạch tâm, tích trữ nhiều hàng chút cũng không có hại gì cả.

Nếu Hàn Sâm đoán không sai, chỉ sợ một trăm mảnh gen dị chủng cấp Vương rất có thể sẽ chỉ làm lĩnh vực của hắn thăng lên một tầng.

Lần nữa thúc đẩy bánh răng bản mạng tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, Hàn Sâm vẫn còn ở nơi rời khỏi lần trước, cách Tinh cầu Ám Vực không xa.

Hắn nhất định không dám đi Tinh cầu Ám Vực lần nữa, trước khi chưa đủ thực lực. Đi trêu chọc con quái trùng kia chính là muốn chết, thể Thần Linh siêu cấp cũng không phải là vạn năng, ít nhất… thời gian hạn chế đáng chết kia khiến Hàn Sâm rất đau đầu.

"Không biết sau khi thăng cấp lên Thần Hóa, ta có thể sử dụng thể Thần Linh siêu cấp không hạn chế hay không?" Hàn Sâm vừa bay trên không vừa âm thầm suy nghĩ.

“Kim Tệ, thật khéo đó, có hứng thú tiếp tục hợp tác hay không?” Hàn Sâm mới bay không bao lâu, đã nhìn thấy một đám người bay lại đây, đúng là đám Long Nhất và Long Bát của Long tộc.

Chẳng qua Vương giả Long tộc hỗn huyết đi theo bọn họ lần trước đều chết hết, hiện giờ lại thay đổi một đám khác.

Hàn Sâm còn chưa có trả lời, lại có một nhóm người từ phương hướng khác bay lại đây. Người cầm đầu rõ ràng chính là Dia Robb, hắn vừa bay đến đây vừa nói: “Nếu như muốn hợp tác, không biết có thể tính cả một phần cho chúng ta hay không?”

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, hắn vừa mới bước vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, người của Long tộc và Hủy Diệt tộc đã tìm tới cửa, hiển nhiên là không chỉ đơn giản là trùng hợp như vậy.

“Ý tốt của các vị tại hạ xin nhận, chẳng qua ta muốn tự mình đi một mình một chút, có duyên hợp tác sau nhé.” Hàn Sâm không biết bọn họ có ý đồ gì, cũng lười đấu đá với bọn họ, cho nên trực tiếp lựa chọn từ chối.

Hàn Sâm đang chuẩn bị rời khỏi, lại nghe Dia Robb nói: “Nếu như các hạ không muốn hợp tác với chúng ta, ta cũng sẽ không miễn cưỡng. Chẳng qua trong tay ta có mấy con dị chủng đột biến cấp Vương, không biết các hạ có hứng thú nhìn một chút hay không?”

Hàn Sâm dừng bước, dị chủng đột biến cấp Vương không phải thứ có thể tùy tiện tìm được. Hơn nữa chúng có sự trợ giúp rất lớn đối với Hàn Sâm, có thể khiến Hàn Sâm trực tiếp đạt được năng lực thiên phú dị chủng, không cần phải đi tu luyện nữa.

“Đúng vậy đúng vậy, ở chỗ ta cũng có manh mối của mấy con dị chủng đột biến, nếu như Kim Tệ ngươi có hứng thú, chúng ta vẫn theo quy tắc cũ đi.” Long Nhất cũng nói ngay sau đó.

Hàn Sâm hơi động lòng, nếu thật sự có thể theo như lời bọn họ nói, săn giết mấy con dị chủng đột biến cấp Vương, việc này đối với Hàn Sâm trăm lợi mà không hại. Hơn nữa trích phần trăm năm phần, lại đỡ cho Hàn Sâm tự

mình vất vả tìm kiếm dị chủng, chuyện tốt như vậy thật đúng là không dễ tìm.

Trầm ngâm một lát, Hàn Sâm vẫn từ chối Long Nhất và Dia Robb. Hiện giờ bất kể là hắn lựa chọn bên nào, đều tương đương với đắc tội một tộc khác.

Tuy rằng Hàn Sâm cũng không sợ đắc tội bọn họ, nhưng mà chuyện này hoàn toàn không cần thiết.

Cho dù hiện giờ Hàn Sâm không đồng ý, nếu chính bọn họ thật sự không giết được những dị chủng đột biến này, cuối cùng vẫn sẽ tìm đến Hàn Sâm, đến lúc đó nói không chừng còn có thể lấy được càng nhiều lợi ích.

Long Nhất và Dia Robb dường như đều dự đoán được Hàn Sâm sẽ từ chối, cũng không có lộ ra cảm xúc thất vọng, vẫn cùng Hàn Sâm nói cười trò chuyện với nhau như cũ, tỏ vẻ hy vọng về sau có cơ hội có thể hợp tác.

“Làm gì phải khách sáo với hắn như vậy, chẳng lẽ Hủy Diệt tộc ta còn thiếu một tên Vương Giả như hắn sao?” Sau khi Hàn Sâm rời khỏi, Baal nhịn không được hừ lạnh nói.

Dia Robb là số ít người có thể làm cho Baal nghe lời. Nếu không phải vì có Dia Robb ở đây, hắn đã sớm đánh nhau với Hàn Sâm rồi. Không phải là nhìn Hàn Sâm không vừa mắt, mà là thiên tính của hắn là như vậy.

Dia Robb nghiêm túc gật đầu nói: “Thiếu, thật sự rất thiếu.”

Thấy vẻ mặt Baal xem thường, Dia Robb giận dữ nói: “Về thực lực, tuy rằng hắn mạnh, nhưng mà cường giả Thần Hóa của Hủy Diệt tộc ta cũng không ít, bất cứ người nào cũng đều mạnh hơn tên Vương Giả như hắn rất nhiều. Thế nhưng cường giả Thần Hóa trong tộc chúng ta có bản lĩnh hơn nữa thì cũng không vào được Lĩnh Vực Hạch Tâm.”

“Không vào được thì không vào được, có cái gì ghê gớm đâu chứ?” Baal hừ lạnh nói.

Dia Robb mỉm cười: “Đương nhiên không có gì ghê gớm, nhưng mà nếu chúng ta muốn săn giết dị chủng hạch tâm cấp Thần Hóa bên trong Lĩnh

Vực Hạch Tâm, vậy không có hắn thì không thể. Ngươi cảm thấy trong số Vương Giả của Hủy Diệt tộc chúng ta, có mấy người có thể giống như Kim Tệ, có thể chạy trốn khỏi miệng dị chủng Thần Hóa hả?"

"Nếu không phải do sức mạnh lĩnh vực khắc chế, dị chủng Thần Hóa bình thường muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy." Baal nói.

"Ngươi đương nhiên là Vương Giả đứng đầu tộc ta, nhưng mà chỉ bằng sức ngươi và ta, muốn săn giết dị chủng hạch tâm Thần Hóa quá khó khăn. Không phải không có cơ hội thành công, chỉ là hy sinh quá lớn. Thế nhưng có Kim Tệ hỗ trợ sẽ không giống vậy, tỷ lệ thành công sẽ cao lên rất nhiều, hy sinh cũng sẽ giảm rất nhiều, cớ sao mà không làm chứ?" Dia Robb lắc đầu nói.

Hết chương 2408.

Chương 2409. Chú Kiếm Lô

Gần như là không khác gì nhau, Long Nhất cũng nói với Vương Giả của Long tộc như thế.

Hàn Sâm không rõ tính toán của bọn họ lắm, cũng không có hứng thú muốn biết. Bản thân hắn một mình bay giữa bầu trời sao, cũng chỉ hơn hai tiếng đồng hồ đã nhìn thấy một con dị chủng hạch tâm hư không xuất hiện giữa bầu trời sao.

Con dị chủng kia thoạt nhìn rất kỳ lạ, giống như là một cái lò sắt lớn nung đỏ bay ở trên không trung, phía trên thân thể kim loại dường như còn có rất nhiều bánh răng và xích sắt đang chuyển động, phía trên cùng được khảm một viên hạch tâm đỏ đậm.

Hàn Sâm bay về phía lò sắt lớn. Còn không chờ Hàn Sâm tới gần nó, chỉ thấy cái lò của lò sắt lớn khó chịu phun ra lửa, giống như núi lửa phun trào. Ngọn lửa phun lên cao hơn một nghìn mét, trong phút chốc trong phạm vi

hơn mười dặm đều bị bao phủ vào bên trong lĩnh vực ngọn lửa nóng rực của nó.

Hàn Sâm lập tức cảm giác thân thể giống như sắp bị hòa tan, lập tức không do dự nữa, triệu hồi ra khẩu laze sấm sét màu tím đỏ, rót sức mạnh của bản thân vào trong đó, bắn một phát vào cái lò sắt lớn kia.

Sức mạnh đi qua sự chuyển hóa của súng laze, trở thành chùm tia sáng màu tím đỏ, hơn nữa còn tăng cường độ sức mạnh. Chùm tia sáng màu tím đỏ kia lập tức bắn thủng lĩnh vực ngọn lửa, trực tiếp đánh vào trên thân cái lò sắt lớn.

Bùm!

Thân lò sắt lớn có đường kính hơn mười mét kia, lập tức bị chùm ánh sáng màu đỏ tím đánh xuyên qua, hơn nữa thân thể bị đánh xuyên qua đang bị màu đỏ tím kia cắn nuốt ăn mòn.

“Súng hạch tâm ma trùng vậy mà còn mang theo sức mạnh cắn nuốt… Không tệ… Không tệ… Chính là tốc độ cắn nuốt hơi chậm một chút… Cũng không có phạm vi lĩnh vực cắn nuốt lớn như vậy..” Hàn Sâm có chút thích khẩu súng hạch tâm ma trùng này.

Lò sắt lớn phun lửa ào ào, trong nháy mắt đã muốn chạy trốn, nhưng mà bị Hàn Sâm bắn mấy súng khiến toàn thân đều là lỗ, cuối cùng bị một quyền nổ tung, ngọn lửa trong lò giống như pháo hoa bắn tung tóe ra bốn phía.

“Săn giết Chú Kiếm Lô dị chủng hạch tâm cấp Vương, phát hiện gen dị chủng hạch tâm.”

Hàn Sâm đưa tay bắt được hạch tâm đỏ đậm nổ văng ra, cất nó vào bên trong túi của mình, tiếp tục bay về phía trước, tìm kiếm mục tiêu săn giết khác.

Lại bay thêm một lát, đại khái khoảng nửa tiếng, Hàn Sâm lại thấy được một con Chú Kiếm Lô. Hắn xông lên đánh nổ Chú Kiếm Lô đó, lại †hu được một mảnh gen dị chủng hạch tâm.

Mảnh tinh không này dường như chính là phạm vi lĩnh vực của Chú Kiếm Lô. Suốt quãng đường Hàn Sâm tiến lên, thời gian cũng chỉ có mười mấy giờ, thế nhưng hắn đã giết chết sáu con Chú Kiếm Lô.

Tuy rằng không đạt được thú hồn, chỉ thu hoạch gen dị chủng nhưng cũng khiến cho Hàn Sâm rất vừa lòng.

“Dựa theo loại tốc độ này, phát tài đến cỡ khá giả cũng rất dễ dàng.” Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, tiếp tục bay về phía trước.

Chưa bay được quá xa, ở trong một mảng vỏ thiên thạch, Hàn Sâm lại thấy được một con Chú Kiếm Lô.

Hàn Sâm nhìn kỹ, phát hiện con Chú Kiếm Lô này hơi không giống với mấy con Chú Kiếm Lô vừa rồi lắm. Những con Chú Kiếm Lô vừa rồi đều cao hơn mười mét, toàn thân là kim loại màu đen tuyền.

Con Chú Kiếm Lô này chỉ cao ba bốn mét, toàn thân như đúc từ đồng †hau, ngay cả hạch tâm trong lò và ngọn lửa đều là màu xanh. Càng kỳ dị hơn chính là, ở bên trong lửa lò còn cắm một thanh kiếm.

Ngọn lửa trong lò phun ra nuốt vào, thanh kiếm kia cũng bị nung đến đỏ rực vô cùng dễ thấy.

“Đây là một loại Chú Kiếm Lô khác à? Bên trong lại còn có kiếm? Vừa nhìn đã thấy cao cấp hơn so với những Chú Kiếm Lô đen tuyền vừa rồi, chẳng qua hơi thở cũng không có vẻ mạnh lắm. Những Chú Kiếm Lô trước cũng chỉ là cấp Vương Nhất Nhị Trùng, con này nhiều lắm thì cũng là lĩnh vực Tam Tứ Trọng.” Hàn Sâm cũng không nghĩ nhiều, dù sao hắn đến để săn giết dị chủng, trực tiếp rút súng ra, một chùm tia sáng màu đỏ tím lao về phía Chú Kiếm Lô.

Chú Kiếm Lô kia đứng ở trên một khối thiên thạch thật lớn, đang vù vù hấp thu năng lượng nào đó trong vũ trụ, khiến cho lửa đốt lò kia cháy rừng rực. Đột nhiên bị chùm tia sáng màu đỏ tím nổ tới thân thể đồng thau, trên thân lò lập tức bị nổ ra một vết lõm thật lớn. Lò đồng thau cũng lăn ra ngoài, lăn trên đống thiên thạch ra ngoài thật xa, đụng văng không ít thiên thạch.

Ngọn lửa xanh trong lò dừng ở phía trên thiên thạch, thiên thạch lập tức bắt đầu bốc cháy.

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, súng hạch tâm ma trùng chính là thú hồn cấp Vương đột biến, hơn nữa với sức mạnh của nó, một súng này lại không bắn xuyên qua được Chú Kiếm Lô bằng đồng thau kia, chỉ là làm lõm xuống một vết, lực cắn nuốt cũng không thể dính lên đó.

Phù

Thanh Đồng Chú Kiếm Lô ổn định thân hình, dường như đã nổi giận, lửa xanh trong miệng lò lập tức vọt lên cao, giống như ngọn lửa ác ma bị chọc giận.

Hàn Sâm cũng không khách sáo lại bắn một phát súng nữa, nghĩ thầm: "Ra tay trước thì được lợi, ra tay sau thì thiệt thòi, thân thể của Thanh Đồng Chú Kiếm Lô này tuy rằng không kém, có điều chỉ cần bắn thêm mấy phát nữa, là có thể xuyên qua thôi."

Nhưng mà chùm tia sáng màu đỏ tím còn chưa bắn lên trên thân của Chú Kiếm Lô, chỉ thấy trong lò kia bay ra một luồng ánh sáng đỏ, va chạm với chùm tia sáng màu đỏ tím, chính là Lô Trung Kiếm bị nung đến đỏ rực ở trong lò.

Bùm! Hai luồng sức mạnh va chạm với nhau, phát ra tia lửa sáng rực.

Vượt ngoài dự đoán của Hàn Sâm, trên thân thanh Lô Trung Kiếm tia lửa văng khắp nơi, thế nhưng không bị đánh gãy. Ánh sáng do súng hạch tâm ma trùng bắn ra lại nổ tung tóe, rất nhanh đã tiêu tan trong hư không.

Phía trên thân thanh Lô Trung Kiếm phát ra tiếng kiếm ngân ong ong, mà lửa lò trong Thanh Đồng Chú Kiếm Lô kia cũng vù vù rung động phun lên cao, giống như đang hô ứng với thanh kiếm.

Chỉ thấy lĩnh vực ngọn lửa màu xanh kia trong nháy mắt đã bao trùm một mảng lớn trời sao, bao phủ cả Hàn Sâm và thanh kiếm đang ong ong kêu to kia ở bên trong.

Nhưng Hàn Sâm lại không cảm giác được nhiệt độ, giống như lĩnh vực ngọn lửa màu xanh kia hoàn toàn không tồn tại.

Lĩnh vực ngọn lửa xanh buông xuống, độ ấm trên thân thanh kiếm lại càng ngày càng cao, bị đốt đến đỏ vàng trong suốt. Hơn nữa ở phía trên thân kiếm mơ hồ xuất hiện một ít kiếm văn huyền ảo khó hiểu.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy trong lòng rung động, lại bắn mấy phát súng liên tục, nhưng đều bị thanh kiếm này bay múa ngang dọc phát ra từng đường kiếm quang đánh tan.

Trong chốc lát toàn bộ lĩnh vực ngọn lửa màu xanh bị hút vào bên trong thân thanh Lô Trung Kiếm. Thân kiếm vốn màu đỏ vàng, đã bị đốt thành một màu xanh trong suốt, bên trên còn bốc lên lửa xanh, thoạt nhìn xinh đẹp lại quỷ dị.

Hàn Sâm cũng khẽ nhíu mày, sức mạnh trên thân thanh kiếm kia chấn động mạnh, đã tới cấp độ ngay cả hắn cũng có chút kiêng kị.

“Thật là dị chủng lợi hại, vốn chỉ có tiêu chuẩn lĩnh vực Tam Tứ Trùng, thế nhưng lĩnh vực của nó lại có thể tăng uy lực của Lô Trung Kiếm tới loại cấp độ này, khiến cho sức mạnh trên thân kiếm đạt tới cấp độ có thể so sánh với Bán Bộ Thần Hóa trong thời gian ngắn như vậy, thật sự là có chút kỳ lạ!” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, nhưng cũng không có ý lùi bước. Hắn mở Lĩnh Vực Ban Sơn, muốn nhìn xem con dị chủng Chú Kiếm Lô kỳ lạ này rốt cuộc có bản lĩnh lớn bao nhiêu.

Thân kiếm xanh thiêu đốt ngọn lửa xanh trong suốt, phát ra một tiếng kiếm ngân, trực tiếp đột phá hư không, trong nháy đâm về phía trái tim của Hàn Sâm.

Hàn Sâm đấm một quyền về phía thanh Lô Trung Kiếm, trên áo giáp

mang theo sức mạnh Lĩnh Vực Ban Sơn, lực phòng ngự mạnh mẽ vô cùng, khiến cho Hàn Sâm không sợ hãi uy lực của Lô Trung Kiếm.

Ầm!

Mũi kiếm và nắm đấm va chạm với nhau, quyền giáp trên tay bị đâm ra một vết kiếm, máu tươi lập tức chảy ra.

Hết chương 2409.

Chương 2410. Lô Trung Kiếm

“Kiếm này thật lợi hại!” Hàn Sâm cúi đầu nhìn thoáng qua nắm tay của mình, giáp quyền cộng thêm Lĩnh Vực Ban Sơn mà vẫn bị đục một lỗ, máu thịt ngón tay bị đâm rách, may mà không có tổn thương đến xương cốt.

Lô Trung Kiếm đâm về phía này lần thứ hai, tàn nhẫn và nhanh hơn nhiều so với đòn trước đó, nhanh đến mức khiến người ta hoàn toàn nhìn không được sự di chuyển của mũi kiếm.

Rắc rắc!

Một bàn tay của Hàn Sâm vững vàng bắt được mũi kiếm của Lô Trung Kiếm, máu tươi lập tức từ trong lòng bày tay chảy ra, từ mũi kiếm của Lô Trung Kiếm chậm rãi chảy xuống.

Thân Lô Trung Kiếm rung động không ngừng, như là đang tiếp tục đâm sâu vào phía trước, thế nhưng lại bị bàn tay của Hàn Sâm nắm lại, không có cách nào tiếp tục đâm tới nữa.

VùI

Lửa lò trong Thanh Đồng Chú Kiếm Lô lại điên cuồng thiêu đốt, Lĩnh Vực Lô Hỏa lại bao phủ xuống. Sau khi Lô Trung Kiếm hấp thu lửa lò, †hân kiếm trở nên càng thông thấu, sức mạnh cũng theo đó tăng vọt, mạnh mẽ dùng sức đâm về phía trái tim của Hàn Sâm.

Bàn tay Hàn Sâm bị lưỡi kiếm sắc bén cắt rách, máu tươi theo mũi kiếm phun tung tóe ra ngoài, thế nhưng Hàn Sâm vẫn không có ý muốn buông tay. Tay kia của hắn cũng bắt được mũi kiếm, hai tay dùng sức nắm lấy mũi kiếm, cưỡng ép để Lô Trung Kiếm ngừng lại.

Mũi kiếm của Lô Trung Kiếm gần như đã sắp đụng tới áo giáp trước ngực Hàn Sâm, giống như một con rắn độc thủy tinh màu xanh uốn éo run rẩy, muốn đâm vào trái tim Hàn Sâm, thế nhưng cũng rốt cuộc khó có thể đẩy tiếp thêm được.

Vù vùi

Ống bễ của Thanh Đồng Chú Kiếm Lô không ngừng co rúm, từng luồng năng lượng kỳ dị từ vũ trụ hư không đánh vào trong lò, làm cho lửa lò bùng cháy càng thêm dữ dội, hóa thành Lĩnh Vực Lô Hỏa màu xanh lại bao phủ xuống.

Lô Trung Kiếm hấp thu Lĩnh Vực Lô Hỏa, giống như đã được một loại thần lực tiếp thêm vào, bộc phát ra sức mạnh khó có thể tưởng tượng được, tiến về phía trước với tư thế không gì cản nổi.

Răng rắc!

Mũi kiếm đâm vào trong giáp ngực, hai tay Hàn Sâm liều mạng nắm lấy mũi kiếm, nhưng mũi kiếm lại vẫn tiếp tục đẩy mạnh về phía trước, làm cho máu tươi trong hai tay Hàn Sâm không ngừng tràn ra, mũi kiếm gần như muốn cắt vào trong xương ngón tay hắn.

Mũi kiếm cũng đã đâm vào gần năm centimet, cũng sắp đâm đến trái tim của Hàn Sâm.

Vù vùi! Vù vùi

Thanh Đồng Chú Kiếm Lô hưng phấn vặn vẹo, ngọn lửa trên miệng lò cũng lay động không ngừng, lại giống như một khuôn mặt tươi cười, dường như đang cười nhạo Hàn Sâm.

Aim

“Ngươi rất lợi hại, nhưng cũng chỉ đến đó mà thôi.” Hai tay Hàn Sâm nắm mũi kiếm, ánh mắt nhìn Thanh Đồng Chú Kiếm Lô nói.

Lô Trung Kiếm rất mạnh, chỉ là qua mấy lần dùng sức mạnh đâm sâu vào, sức mạnh khủng bố đã bị chuyển tới áo giáp Động Huyền. Lô Trung Kiếm muốn đâm thủng áo giáp Động Huyền sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Răng rắc!

Hai tay Hàn Sâm dùng sức, cứng rắn rút Lô Trung Kiếm ra. Hai tay hắn nắm mũi kiếm, dù cho Lô Trung Kiếm kia giãy giụa như thế nào thì cũng không thể vùng vẫy ra khỏi tay Hàn Sâm.

Vù vùi

Lửa lò của Thanh Đồng Chú Kiếm Lô lại điên cuồng bùng cháy lên, lại thả ra Lĩnh Vực Lô Hỏa.

Lĩnh Vực Lô Hỏa của nó tuy rằng không có tính công kích, thế nhưng đối với Lô Trung Kiếm đã có sự thêm vào sức mạnh không thể tin được, mỗi khi thêm vào một lần, đều sẽ làm cho Lô Trung Kiếm trở nên mạnh hơn, hơn nữa loại thêm vào này dường như là không có mức độ.

Vài lần thêm vào cho tới bây giờ, đều khiến cho uy lực của Lô Trung Kiếm lần lượt tăng lên, hiển nhiên hiệu quả của lĩnh vực là có thể chồng thêm.

Loại lĩnh vực có thể chồng thêm này là thứ Hàn Sâm lần đầu tiên nhìn thấy.

Ánh mắt Hàn Sâm ngưng tụ, một tay cầm lấy Lô Trung Kiếm, một tay nhấn về phía trước một cái, lĩnh vực hình thành bởi lửa xanh đầy trời

kia trong nháy mắt biến mất không còn tung tích. Ngoại trừ một nắm lửa lò trong Thanh Đồng Chú Kiếm Lô, bốn phía không còn một chút

tia lửa nào.

Sức mạnh của Lĩnh Vực Động Huyền được Hàn Sâm vận dụng tới cực hạn, cứng rắn ngưng lại bánh răng vũ trụ bị Thanh Đồng Chú Kiếm Lô khu động, đương nhiên Lĩnh Vực Lô Hỏa cũng sẽ theo đó tiêu tán.

"U ul" Ống bễ của Thanh Đồng Chú Kiếm Lô càng không ngừng quạt, bánh răng trên bếp lò nhanh chóng chuyển động, lôi kéo ống bễ quạt, rút năng lượng trong hư không ra, muốn phun Lĩnh Vực Lô Hỏa ra lần nữa. Thế nhưng mặc cho nó quạt thế nào, ngay cả một tia khói lửa cũng không phun ra được, giống như là một cái bật lửa ẩm ướt.

Dưới Lĩnh Vực Động Huyền, trừ khi sức mạnh của đối phương mạnh hơn Hàn Sâm, có thể cưỡng ép khu động bánh răng vũ trụ, nếu không bất kể sức mạnh gì ở bên trong Lĩnh Vực Động Huyền đều không có hiệu quả.

Sức mạnh bản thân Thanh Đồng Chú Kiếm Lô thật ra cũng không mạnh, cũng không hơn kém gì dị chủng cấp Vương có Lĩnh Vực Nhị Tam Trùng thông thường. Nhưng mà Lĩnh Vực Lô Hỏa của nó phối hợp với thanh Lô Trung Kiếm kia, lại có được sức mạnh không thể tin được, sau khi tăng cường vài lần, uy lực của Lô Trung Kiếm đã đủ để so sánh với Bán Bộ Thần Hóa. Loại dị chủng này Hàn Sâm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thanh Đồng Chú Kiếm Lô liều mạng muốn phun lửa lò ra, thế nhưng mặc cho nó kích động như thế nào, cuối cùng cũng không phun ra được dù chỉ là một chút khói lửa.

"Hiện giờ nên đến phiên ta nhỉ?" Một tay Hàn Sâm cầm lấy Lô Trung Kiếm, một tay nắm súng hạch tâm ma trùng, điên cuồng bắn một trận vào Thanh Đồng Chú Kiếm Lô.

Do đã bị ảnh hưởng của Lĩnh Vực Ban Sơn, tốc độ di chuyển của Hàn Sâm trở nên rất chậm, muốn đuổi theo Thanh Đồng Chú Kiếm Lô là điều khó có thể. Thế nhưng tốc độ bắn của súng hạch tâm ma trùng thì không chịu ảnh hưởng.

Đoàng đoàng! Đoàng đoàng!

Từng chùm tia sáng màu tím đỏ nổ trên Thanh Đồng Chú Kiếm Lô, lập tức làm Thanh Đồng Chú Kiếm Lô nổ bay lên, thân lò bị nổ lõm xuống từng

vết từng vết, đạn bắn qua lại trong không trung.

“Thân thể thứ này sao lại cứng như vậy?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc. Hắn dùng súng hạch tâm ma trùng oanh kích lâu như vậy, thế nhưng chỉ để lại rất nhiều vết lõm ở trên Thanh Đồng Chú Kiếm Lô, từ đầu đến cuối không hề đánh xuyên qua nó, lực cắn nuốt cũng không lưu lại phía trên nó được.

Thanh Đồng Chú Kiếm Lô thoạt nhìn giống như rất thảm, nhưng mà trên thực tế cũng chỉ là bị thương một chút, cũng không phải là rất nghiêm trọng.

“Một dị chủng cấp Vương có Lĩnh Vực Tam Tứ Trùng, có lĩnh vực quỷ dị như vậy, thân thể còn cứng rắn như thế, thật sự kỳ quái.” Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Chẳng qua đã tới bước này, Hàn Sâm đương nhiên không thể buông tha cho nó. Hắn tiếp tục dùng súng hạch tâm ma trùng oanh kích Thanh Đồng Chú Kiếm Lô, một phát súng không được thì bắn thêm mấy phát, dù sao vẫn có thể đánh xuyên qua nó.

Thanh Đồng Chú Kiếm Lô bị Hàn Sâm dùng phương pháp vô cùng khéo léo oanh kích thân thể, bếp lò không ngừng bay lên xoay tròn, chẳng những không rời xa Hàn Sâm, ngược lại cách Hàn Sâm càng này càng gần.

Bếp lò quay cuồng như tàu lượn siêu tốc trên không trung, Lô Trung Kiếm trong tay Hàn Sâm cũng giãy dụa không ngừng, chỉ là nó cũng không có tác dụng gì.

Đoàng đoàng!

Rốt cuộc, sau khi trải qua oanh kích liên tục, một chỗ vách lò của Thanh Đồng Chú Kiếm Lô bị oanh kích rất nhiều lần, rốt cuộc bị chùm †ia sáng tím đỏ bắn xuyên nổ ra một cái lỗ lớn bằng nắm tay.

Cái lỗ kia tuy rằng không lớn, nhưng nó khiến cho Hàn Sâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, lớn nhỏ không thành vấn đề, có thể xuyên qua là tốt rồi.

Hàn Sâm đang chuẩn bị tiếp tục oanh kích, lại nghe Thanh Đồng Chú Kiếm Lô kia phát ra tiếng kêu vang, có điều không gian bị Lĩnh Vực Động Huyền phong tỏa, cũng không phun ra được chút hỏa khí.

Vù vùi

Đột nhiên, Hàn Sâm lại nghe được hai tiếng lò kêu khủng bố, nhưng mà âm thanh này lại không truyền ra từ trên người Thanh Đồng Chú Kiếm Lô.

Ngẩng đầu nhìn hư không phía trên, chỉ thấy Thanh Đồng Chú Kiếm Lô thật lớn giống như tinh cầu phá không mà xuống, hàng vạn hàng nghìn kiếm khí giống như ngân hà trút xuống, mỗi một chuôi kiếm đều giống với Lô Trung Kiếm trong tay Hàn Sâm, cháy lên ngọn lửa màu xanh quỷ dị, toàn thân xanh thẳm trong suốt. Trong lúc nhất thời cả hư không đều bị màn kiếm che đậy, giống như cả thế giới đều biến thành thế giới kiếm.

Hết chương 2410.

Chương 2411. Kiếm lưu

Hàn Sâm giật mình, vội vàng đẩy Lĩnh Vực Động Huyền đến mức cực hạn, việc ngăn những cây Lô Trung Kiếm và Lĩnh Vực Lô Hỏa đó đã trở thành việc không thể rồi. Chiếc lò đúc kiếm bằng đồng khổng lồ này chắc là Bán Bộ Thần Hóa thật, e rằng đã sắp bước vào cấp Thần Hóa, chỉ cần ngưng tụ xích Trật Tự nữa thôi. Nó còn mạnh hơn cả Long Nhất.

Nhưng mà dù sao thì nó cũng vẫn chưa ngưng tụ được xích Trật Tự, không phải Thần Hóa thật sự.

Lĩnh Vực Động Huyền không thể phong tỏa sức mạnh đó một cách triệt để được, nhưng mà nó vẫn có sức ảnh hưởng nhất định với bánh răng vũ trụ, khiến các bánh răng vũ trụ chuyển động chậm hẳn lại, sức mạnh đó đương nhiên cũng giảm đi rất nhiều.

Cộng thêm tác dụng của Lĩnh Vực Bàn Sơn, Hàn Sâm không sợ cơn mưa kiếm đáng sợ ấy đến vậy nữa.

Kengl

Tay Hàn Sâm vung cây Lô Trung Kiếm, đánh bay những cây kiếm đang ập tới, thế nhưng số lượng kiếm thực sự quá nhiều, hơn nữa uy lực của cây nào cũng rất đáng sợ, nó tương đương với một cú đánh của cấp Bán Bộ Thần Hóa.

Lưỡi kiếm đâm lên người Hàn Sâm, tạo ra những lỗ hổng trên áo giáp Động Huyền. May mà ban nãy đã hấp thu rất nhiều sức mạnh của Lĩnh Vực Bàn Sơn, đủ để chống lại sự tấn công của cấp Bán Bộ Thần Hóa nên cơn mưa kiếm đó mới không đâm xuyên qua áo giáp Động Huyền được.

Thế nhưng lưỡi kiếm liên tục va chạm với chiếc áo giáp, như là một cơn bão lũ vậy. Trên áo giáp ngày càng có nhiều vết đâm, lực đâm đó khiến Hàn Sâm đau đến mức nghiến răng nghiến lợi, thiếu chút nữa thì hét lên thành tiếng.

Kiếm lưu đáng sợ như thác nước liên tục đập thẳng vào người Hàn Sâm, sức mạnh tấn công khủng khiếp như vậy, sự uy hiếp như vậy với các cường giả cấp Vương thậm chí còn đáng sợ hơn một vài Dị chủng Thần Hóa.

Như con quái trùng cấp Thần Hóa, nó không có khả năng tấn công từ xa, cường giả cấp Vương còn có cơ hội để trốn thoát.

Thế nhưng dưới làn mưa kiếm dồn dập như vậy, hắn không thể nào trốn thoát được. Bị kiếm lưu như thác nước ập xuống, cho dù khả năng phòng ngự có mạnh nữa thì cũng bị nước chảy đá mòn thôi. Như ban nãy Hàn Sâm đã dùng súng để bắn chiếc lò luyện kiếm bằng đồng đó vậy. Huống hồ đây còn chẳng phải nước mà là rất nhiều thanh Lô Trung Kiếm có sức mạnh tương đương với Bán Bộ Thần Hóa.

Nếu là người khác, là một Lĩnh Vực khác thì đã bị phân thây, xương cũng bị chém vỡ hết trong kiếm lưu đó rồi.

May mà Hàn Sâm có Lĩnh Vực Bàn Sơn bảo vệ, kiếm lưu cứ liên tục đánh vào áo giáp Động Huyền của hắn, khiến khả năng phòng ngự của áo giáp ngày càng mạnh.

Chỉ cần mấy nhát đầu ấy chưa phá vỡ được Lĩnh Vực Bàn Sơn và áo giáp Động Huyền là vật dẫn của nó thì khả năng phòng ngự của áo giáp Động Huyền gần như là vô địch.

“Tu tu!” Cái lò đúc kiếm đồng nhỏ chạy đến bên cạnh cái lò đúc kiếm đồng lớn, lửa trong lò phun ra, tạo thành tiếng tu tu, dường như nó đang mách với cái lò đúc kiếm đồng lớn.

Lò đúc kiếm đồng lớn nghe xong tức điên lên, lửa trong lò dường như đủ để khiến cả hành tinh phải bốc cháy, Lĩnh Vực Lô Hỏa giáng xuống, khiến một đồng Lô Trung Kiếm bị bao vây lại.

Lô Trung Kiếm bị Lĩnh Vực Lô Hỏa ảnh hưởng, uy lực của nó lập tức tăng lên một đẳng cấp khác, nó xông đến tấn công Hàn Sâm với sức mạnh khủng bố hơn.

Long Nhất bay trong không trung, sau khi hắn và đám Dia Robb tách nhau ra. Hắn xoay người bay về phía Hàn Sâm thế nhưng vẫn không đuổi kịp Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn đang cố gắng đuổi theo, nóng lòng muốn bắt, giết dị chủng. Long Nhất và bọn Dia Robb nói chuyện một lúc rồi mới đi vòng lại, chưa đuổi theo được ngay cũng là chuyện bình thường.

“Nếu còn đi tiếp là đến khu vực của Chú Kiếm Lô hạch tâm rồi, Chú Kiếm Lô hạch tâm là thứ mạnh nhất trong khu vực đó, nó đã sắp bước vào cấp Thần Hóa rồi. Tuy rằng vẫn chưa thực sự ngưng tụ được ra xích Trật Tự nhưng nó cũng mạnh hơn Bán Bộ Thần Hóa bình thường rất nhiều. Cộng thêm cả rừng Lô Trung Kiếm đáng sợ đó nữa, có bao nhiêu Vương Giả và Bán Bộ Thần Hóa đi đến đó cũng đều bị giết cả. Kim Tệ chạy đến đó làm gì? Lẽ nào muốn đấu tay đôi với Chú Kiếm Lô hạch tâm sao?” Long Nhất nhìn về phía trước, mắt hơi híp lại.

Hắn đang chuẩn bị đi tiếp thì đột nhiên nhìn thấy một bóng người ở phía khác cũng đang bay về bên này.

Long Nhất xem xét thật kĩ càng, khi nhìn thấy người đang đến rồi, hắn không khỏi kinh ngạc: “Dia Robb?”

“Trùng hợp quá, không ngờ sẽ gặp lại nhanh vậy đấy.” Dia Robb tươi cười bay qua, dừng lại trước mắt Long Nhất.

Long Nhất và Dia Robb nhìn nhau, hai người họ đều là những người thông minh tuyệt đỉnh, đều đoán được đối phương đang nghĩ gì, họ rất rõ điều đó.

“Dia Robb, bây giờ mà ngươi rút lui thì bọn ta sẽ rút lui bên núi Linh Lung. Nó sẽ hoàn toàn thuộc về tộc Hủy Diệt các ngươi.” Long Nhất trầm ngâm, nói.

Dia Robb khẽ cười: “Long Nhất, giao Kim Tệ cho ngươi đấy, bên núi Linh Lung tộc Hủy Diệt bọn ta cũng không cần nữa, giao hết cho Long tộc các ngươi đấy.”

“Xem ra chúng ta chỉ có thể xem xem ai lợi hại hơn thôi.” Long Nhất không cau mày nữa, cười nói.

“Cho dù thế nào tộc Hủy Diệt bọn ta chắc chắn phải thu phục được tên Kim Tệ kia.” Dia Robb nói rất bình tĩnh.

“Các ngươi muốn nhưng chắc gì ngươi ta đã chịu đi.” Long Nhất nói với vẻ châm chọc.

Dia Robb còn muốn nói gì đó nữa nhưng tự dưng lại thấy có một đống lửa xanh ngút trời ở giữa không trung phía xa, cảnh tượng mây, sao tụ lại tạo thành một cơn lốc xoáy, trông rất đáng sợ. Có vô số những cây Lô Trung Kiếm đang bay tới bay lui trong cơn lốc xoáy của ngọn lửa xanh ấy.

“Kim Tệ đến bên Chú Kiếm Lô hạch tâm rồi sao?” Mặt Dia Robb biến sắc.

Long Nhất cũng cau mày lại: “Xem ra hắn đã đến đó rồi.”

Mặt Dia Robb hơi biến sắc nhưng sau đó hắn lại nở nụ cười, nhìn về phía Long Nhất, nói: “Hắn dám làm thật đấy, vậy mà hắn lại muốn giết Chú Kiếm Lô hạch tâm. Cũng tốt thôi, xem xem hắn có thể làm được gì, chắc ngươi cũng muốn biết đúng chứ?”

Long Nhất cười khổ, hắn biết Dia Robb với hắn nghĩ như nhau cả thôi. Họ đều mong có thể mượn sức mạnh của Kim Tệ để giết dị chủng hạch tâm

Thần Hóa bên trong Lĩnh Vực hạch tâm.

Dị chủng Thần Hóa bên trong Lĩnh Vực hạch tâm là một miếng bánh ngọt rất lớn, vì không có cường giả Thần Hóa nào vào được nên việc chia sẻ miếng bánh ngọt này trở nên rất khó khăn.

Lúc trước rất nhiều cường giả của các tộc đều từng thử rồi nhưng đa số đều thất bại, tộc Hoàng Cực mạnh như vậy mà cũng phải bắt tay

với rất nhiều các cường giả Bán Bộ Thần Hóa mạnh mẽ khác thì mới săn được.

Long tộc và tộc Hủy Diệt đã từng thành công lúc trước rồi, nhưng mà đó là kết quả khi họ phải kết hợp với rất nhiều Bán Bộ Thần Hóa nữa. Chưa nói đến tổn thất, cuối cùng khó khăn lắm mới giết được một dị chủng Thần Hóa, chia đều cho các vị cường giả thì lợi ích không còn được nhiều vậy nữa, hơn nữa việc này cũng khá nguy hiểm.

Dù vậy, mấy năm gần đây cơ hội để săn dị chủng Thần Hóa ngày càng ít.

Dị chủng Thần Hóa cũng chia theo con nào cấp cao hơn, con nào cấp thấp hơn. Dị chủng Thần Hóa mà họ săn được lúc trước đa phần là loại yếu. Những con dị chủng Thần Hóa như vậy bị giết thì những con dị chủng Thần Hóa còn lại ngày càng mạnh hơn, độ khó của việc bao vây để tấn công, săn bắt chúng ngày càng cao lên.

Như con quái trùng mà họ gặp lúc trước, nó là một con dị chủng Thần Hóa mạnh. Cho dù bọn họ đã triệu tập nhiều cường giả Bán Bộ Thần Hóa thì khả năng giết được con quái trùng đó vẫn rất thấp.

Hết chương 2411.

Chương 2412. Sức phòng ngự vô địch

Người chống lại được sự truy đuổi của dị chủng Thần Hóa, hơn nữa còn giữ được mạng như Hàn Sâm sẽ giúp được rất nhiều cho việc săn bắt dị chủng Thần Hóa. Long Nhất và Dia Robb hiểu rất rõ giá trị của Kim Tệ.

Cho dù là tộc Hoàng Cực đến thì chắc họ cũng sẽ chịu trả cho Kim Tệ một cái giá đắt đỏ đề mời hắn ra tay thôi.

Vương cấp mà muốn giết Thần Hóa, không phải là trong tộc Hoàng Cực không ai làm được. Nhưng mà giết vài con Thần Hóa yếu hơn còn được, chứ Thần Hóa mạnh hơn một chút thì tộc Hoàng Cực cũng phải bó tay chịu trói thôi.

Long Nhất và Dia Robb nhìn nhau một cái, hai người họ gần như là bay về phía Lĩnh Vực Lô Hỏa cùng một lúc.

"Xem ra tình hình không ổn lắm, Chú Kiếm Lô hạch tâm đã sử dụng Lĩnh Vực Lô Hỏa lần thứ ba, uy lực của Lô Trung Kiếm đủ để giết chết một cường giả Bán Bộ Thần Hóa rồi." Khi sắp đến chỗ Lĩnh Vực Lô Hỏa, Dia Robb cau mày nói.

Sở dĩ có một vài dị chủng Thần Hóa khác bị giết, nhưng Chú Kiếm Lô hạch tâm thì lại sống mãi được và vì năng lực và Lĩnh Vực Lô Hỏa của nó thực sự rất đáng sợ.

Lúc trước cũng từng có người thử để một nhóm cường giả Bán Bộ Thần Hóa bắt tay với nhau, đó là nhóm người đã từng giết được dị chủng Thần Hóa. Thế nhưng trong cơn mưa kiếm ấy, cuối cùng họ đã không thành công, thậm chí có mấy vị cường giả Bán Bộ Thần Hóa còn bị giết nữa.

Cơn mưa kiếm trong phạm vi lớn như vậy và Lĩnh Vực Lô Hỏa được nâng cấp liên tục là một cơn ác mộng với các Vương Giả, đông người cũng chưa chắc đã giải quyết được vấn đề.

Long Nhất cũng gật đầu, nói: "Lĩnh Vực Lô Hỏa được thăng cấp ba lần liền, nếu cộng thêm cả sự tấn công từ kiếm lưu của Lô Trung Kiếm thì cho dù là Long Thập Tam đời trước, người có khả năng phòng ngự mạnh nhất trong tộc ta cũng không thể chống đỡ nổi khi còn là một Bán Bộ Thần Hóa"

Hai người đang nói chuyện thì có một luồng khí tức âm thầm đi đến gần Lĩnh Vực Lô Hỏa, nhưng bọn họ không dám đi vào, dòng kiếm lưu của Lĩnh Vực Lô Hỏa đã được thăng cấp ba lần rồi, cho dù bọn họ có đi vào cũng khó mà sống được, huống hồ gì là Chú Kiếm Lô hạch tâm còn đang chuẩn bị cho lần thăng cấp thứ tư của Lĩnh Vực Lô Hỏa.

Thế nhưng khi ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Lĩnh Vực Lô Hỏa, gương mặt họ biến sắc.

Hàn Sâm đang đứng bên trong Lĩnh Vực sắc xanh, có vô số những dòng kiếm lưu đang xông về phía hắn từ khắp các hướng, cảnh tượng khủng bố đó khiến người ta nhìn mà thấy da đầu tê tái.

Thế nhưng dòng kiếm lưu đáng sợ ấy tấn công về phía Hàn Sâm lại không thể xuyên thủng bộ giáp của hắn. Hàn Sâm đứng lơ lửng giữa không trung, có vô số những Thanh Tinh Lô Trung Kiếm tấn công vào bộ giáp của hắn thế nhưng chúng cứ như những cây kiếm gỗ không có lưỡi kiếm vậy, khó mà đâm thủng bộ giáp của hắn được, tất cả những lưỡi kiếm đó đều bị bắn ngược trở lại.

Dường như chúng không phải kiếm khí đáng sợ có thể giết hết những cường giả Bán Bộ Thần Hóa mà chỉ là những giọt mưa bình thường thôi vậy.

Uỳnh!

Khi hai người họ đang quan sát thì thấy bánh răng và dây xích trên Chú Kiếm Lô hạch tâm bắt đầu chuyển động. Sức kéo ở ống bễ của nó mạnh mẽ vô cùng, hấp thu được rất nhiều năng lượng du ly vũ trụ, khiến ngọn lửa màu xanh ở cửa lò lại phun ra như núi lửa một lần nữa, hóa thành rất nhiều Lĩnh Vực Lô Hỏa, bao trùm hết tất cả đống Lô Trung Kiếm kia.

Sau khi Lô Trung Kiếm hấp thu Lĩnh Vực Lô Hỏa, nó trở nên trong suốt hơn, những cây Lô Trung Kiếm cứ như bảo thạch màu xanh vậy, tỏa ra ánh sáng sặc sỡ và những tia lửa, mỗi một cây kiếm đều khiến người †a phải run lên.

“Bốn lần Lĩnh Vực Lô Hỏa rồi!” Mí mắt Dia Robb giật giật.

Long Nhất cũng hơi nghiêm mặt lại, Lô Trung Kiếm sau bốn lần được thăng cấp bởi Lĩnh Vực Lô Hỏa, sức mạnh của mỗi cây kiếm đều bằng một vị cường giả Bán Bộ Thần Hỏa đỉnh cấp, sức mạnh của mỗi cây kiếm đều ngang tầm với sức mạnh của Long Nhất.

Nhiều Lô Trung Kiếm như vậy, bằng luôn cả một đội quân cường giả Bán Bộ Thần Hóa đỉnh cấp, chỉ với sức mạnh của một cây Chú Kiếm Lô hạch tâm thôi là đã có thể đấu với một vài Thần Hóa cấp thấp rồi.

Nếu cây Chú Kiếm Lô hạch tâm này có thể đi vào đại vũ trụ gen thì sợ là nó có thể quét sạch rất nhiều thượng tộc.

Tự nó thôi đã có thể được coi là một chủng tộc rồi, hơn nữa còn là một chủng tộc đáng sợ có mọi thành viên đều là Bán Bộ Thần Hóa đỉnh cấp tạo thành.

Đương nhiên, Hạch Tam Chú Kiếm Lô cũng có khuyết điểm của nó. Thời gian mỗi lần hấp thu Lĩnh Vực Lô Hỏa do sức mạnh vũ trụ tạo ra đều rất dài, hơn nữa quá nhiều lớp Lĩnh Vực Lô Hỏa vốn là gánh nặng rất lớn cho chính Chú Kiếm Lô hạch tâm, không thể cứ duy trì như vậy được.

Bốn lần Lĩnh Vực Lô Hỏa thăng cấp, nó đã gần đạt đến giới hạn của Chú Kiếm Lô hạch tâm rồi, nếu còn tiếp tục sử dụng Lĩnh Vực Lô Hỏa để tăng sức mạnh nữa thì đến cả chân thân của nó cũng sẽ bị tan ra vì không chịu được sức mạnh đó.

Nếu như gặp phải sự tấn công của dị chủng Thần Hóa nào đó mạnh nữa thì sẽ không có nhiều cơ hội để Chú Kiếm Lô dùng Lĩnh Vực Lô Hỏa nhiều lần vậy đâu, chỉ một chiêu thôi là đã có thể đánh nát Chú Kiếm Lô và kiếm lưu rồi.

Nhưng mà Chú Kiếm Lô bây giờ đã dùng Lĩnh Vực Lô Hỏa đến lần thứ tư rồi, uy lực đáng sợ vô cùng, không phải dị chủng Bán Bộ Thần Hóa bình thường có thể so sánh được đâu.

Những cây Lô Trung Kiếm ấy hóa thành một dòng lũ, tản ra khắp nơi, chúng xông về phía Hàn Sâm, Long Nhất và Dia Robb đều nhướng mày

lên. Với tính cách của bọn họ mà cũng khó giữ được bình tĩnh, họ thấy hơi căng thẳng, tay nắm chặt lại thành nắm đấm.

“Kim Tệ có ngăn được chúng không?”

Long Nhất và Dia Robb đều nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm đang đứng trong Lĩnh Vực ánh xanh.

Uỳnh!

Mưa kiếm trút xuống người Hàn Sâm như thác, tự dưng cả người hắn chìm trong dòng kiếm lưu đó, dòng kiếm lưu bạo lực liên tục xông đến, dường như đến cả không gian đó còn bị nó tạo ra một cái hố đen khổng lồ.

Long Nhất và Dia Robb nhìn mà da đầu thấy tê tái, bọn họ tự hỏi rằng nếu sự tấn công như thế này mà nhằm vào bọn họ thì chắc chắn cơ thể của họ sẽ không thể chịu nổi.

Đây không phải vấn đề chịu nổi hay không nữa rồi, trước con thác có sức mạnh khủng bố như vậy, mọi thứ đều có thể bị giết sạch, trừ khi phải có sức mạnh lớn hơn, nếu không thì có nhiều người nữa cũng không có ích gì.

Nước là một sức mạnh rất mềm mại, thế nhưng khi nó tập trung lại thành những cơn lũ, những cơn sóng thì đừng nói là người, cho dù là những tòa nhà cao tầng cũng khó mà chịu được.

Sự đáng sợ của kiếm lưu từ Chú Kiếm Lô hạch tâm còn kinh khủng hơn cả nước lũ, sóng biển.

Tiếng va chạm của kiếm lưu liên tục vang lên bên tai, Long Nhất và Dia Robb đều toát mồ hôi hột, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm đang đứng bên trong khoảng không có ánh xanh kia.

Lĩnh Vực ánh xanh vẫn chưa biến mất thì chứng tỏ Kim Tệ vẫn chưa chết.

Dưới sự tấn công đáng sợ như vậy của kiếm lưu mà vẫn chưa chết thì với bọn họ, đây đã là một kỳ tích rồi.

Uỳnh!

Tốc độ tấn công của kiếm lưu chậm đi rất nhiều, Long Nhất và Dia Robb cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Hàn Sâm thông qua những kẽ hở giữa những cây Lô Trung Kiếm rồi. Hàn Sâm vẫn đứng nguyên ở đó, hết sức bình tĩnh. Hắn đứng đó như một vị thần, không sợ gì cả, mặc cho rất nhiều cây Lô Trung Kiếm va đập vào bộ giáp, hắn cũng chẳng thèm che chắn gì nhưng lại không có một cây Lô Trung Kiếm nào phá vỡ được bộ giáp của hắn.

Long Nhất và Dia Robb vừa kinh ngạc vừa vui mừng: "Lĩnh Vực và bộ giáp của Kim Tệ mang nguồn sức mạnh thế nào vậy, sao lại có thể chịu sức tấn công đó mà vẫn không sao chứ?"

Bất ngờ trước khả năng phòng ngự mạnh mẽ của Hàn Sâm nhưng đồng thời, bọn họ thấy được một tia hi vọng. Có khả năng phòng ngự mạnh mẽ thế này, giữ chân dị chủng Thần Hóa cũng không phải là chuyện bất khả thi nữa rồi.

Hết chương 2412.

Chương 2413. Đối đầu trực diện

Lĩnh Vực Bàn Sơn đúng là vô địch thật, thế nhưng Hàn Sâm lại thấy cũng sắp đạt đến giới hạn của hắn rồi.

Không phải do Lĩnh Vực Bàn Sơn không ổn, mà là áo giáp Động Huyền đã không chịu nổi sức mạnh đó rồi. Áo giáp phát ra tiếng lạch cạch, như là mặt kính bị ép đến mức vỡ ra vậy.

Chỉ có áo giáp Động Huyền của Lĩnh Vực nhất trọng, tuy rằng nó không được coi là thứ đẳng cấp nhất trong những sản phẩm cùng đẳng cấp nhưng thứ hạng của nó cũng không quá thấp, có thể kiên trì đến giờ này là hiếm có lắm rồi.

"Nếu áo giáp Động Huyền có thể thăng tiến đến cửu trọng quy nhất, phối hợp cùng với Lĩnh Vực Bàn Sơn và Lĩnh Vực Động Huyền thì đối đầu trực

tiếp với dị chủng Thần Hóa cũng không phải chuyện gì khó khăn.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Đùng!

Khi Hàn Sâm đáng uy nghĩ thì Chú Kiếm Lô hạch tâm đó lại kéo cái ống bễ của nó, hấp thụ rất nhiều năng lượng du ly vũ trụ, khiến lửa trong lò ngày càng lớn.

Thanh Đồng Chú Kiếm Lô vốn đã bị đốt đến mức trông như thủy tinh, phần bằng đồng đã thành gần như trong suốt rồi, nó tỏa ra ánh sáng và mức nhiệt đáng sợ, nhìn vừa kinh khủng vừa đẹp đẽ.

Ngọn lửa phun lên, Lĩnh Vực Lô Hỏa lần thứ năm lại bùng lên. Ngọn lửa như lưu ly xanh ngưng tụ lại thành món đồ trông như làm từ nước vậy, bao bọc những cây Lô Trung Kiếm ở bên trong.

Những câu Lô Trung Kiếm hấp thu được sức mạnh của Lĩnh Vực Lô Hỏa lần thứ năm, cả thân kiếm biến thành màu lưu ly trông rất ảo diệu, dường như có kiếm linh ngưng tụ trên kiếm vậy, trên cây kiếm nào cũng có một hư ảnh.

“Lĩnh Vực Lô Hỏa lần năm… sắp đạt đến sức mạnh của xích Trật Tự rồi. Chú Kiếm Lô hạch tâm muốn đổi vận à…” Long Nhất và Dia Robb đều rất kinh ngạc, cơ thể của họ run lên dưới sức ép đáng sợ của kiếm.

Không phải vì họ sợ, mà là vì sức mạnh của Lô Trung Kiếm thực sự đáng sợ quá. Cho dù là chưa đứng trong dòng kiếm lưu đó thì cũng bị kiếm khí kinh khủng đó ảnh hưởng.

May mà Long Nhất và Dia Robb đều là Vương Giả đỉnh cấp, nếu là Vương Giả bình thường thì sợ là đứng ở đây thôi cũng không làm nổi đâu, họ sẽ bị kiếm khí đè bẹp luôn mất.

“Có lẽ sau trận chiến này, Chú Kiếm Lô hạch tâm đó có thể thăng tiến làm Thần Hóa cũng không chừng.” Long Nhất nhìn Chú Kiếm Lô, nói.

“Kim Tệ có chống đỡ nổi không?” Dia Robb nhìn dòng kiếm lưu đang ngưng đọng lại trong không trung, mũi kiếm đều chĩa về phía Hàn Sâm, quần áo trên người họ đã bị mồ hôi lạnh làm ướt sạch từ lúc nào không biết.

Hàn Sâm nhìn Lô Trung Kiếm ở trên trời, ở dưới đất, chúng đều nhắm thẳng vào hắn nhưng hắn không hề sợ hãi, lại còn tán thưởng, nói: “Đúng là dị chủng mạnh mẽ, tiếc là…”

Vừa lẩm bẩm, Hàn Sâm vừa đưa một tay ra, ngón cái và ngón trỏ chạm vào nhau, Kim Tệ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Hàn Sâm bây giờ không thể chuyển động được, sức mạnh của Lĩnh Vực Bàn Sơn đã được củng cố thêm khiến áo giáp Động Huyền nặng đến mức không thể di chuyển được nữa rồi. Hơn nữa áo giáp Động Huyền cũng đã đến đến giới hạn của nó rồi, không thể chịu đựng được thêm gì nữa, nếu không thì nó sẽ phát nổ luôn mất.

Vậy nên bây giờ Hàn Sâm chỉ có thể đấu trực tiếp, không còn lựa chọn nào khác nữa.

“Định đánh trực diện luôn sao?” Long Nhất và Dia Robb đều nhìn ra ý định của Hàn Sâm rồi, sắc mặt trông rất kỳ lạ.

Một Vương Giả Lĩnh Vực nhất trọng định đấu trực diện với Chú Kiếm Lô đang chuẩn bị lên Thần Hóa, khả năng mất mạng cao thế nào, ai cũng rõ cả.

Bọn họ đều nhìn ra tình trạng hiện giờ của Hàn Sâm, áo giáp của hắn kêu lạch cạch, bên trên đó có một vài vết nứt nhỏ, rõ ràng là không chịu được sức ép kinh khủng đó rồi. Theo họ thấy, lựa chọn đấu trực tiếp của Hàn Sâm cũng chỉ là cách bất khả kháng thôi.

Thế nhưng đấu trực diện với dòng kiếm lưu đáng sợ như vậy, sức mạnh của một Vương Giả Lĩnh Vực nhất trọng thực sự chẳng nhằm nhò vào đâu cả, chẳng có gì đáng để đấu cả.

Hàn Sâm thì lại không nghĩ như vậy, Lô Trung Kiếm đó rất đáng sợ, đến cả Lĩnh Vực Bàn Sơn và áo giáp Động Huyền cũng không đỡ nổi. Thế nhưng

với Hàn Sâm mà nói, sức mạnh kinh khủng như vậy cũng là một sự trợ giúp.

“Nào, để cả thế giới này biết được uy lực của Thu Thuế nào!” Hàn Sâm nghĩ thầm, hắn nắm kim tệ trong tay chặt hơn.

Đùng! Kim tệ tạo ra tiếng kêu, chữ số trên đó chuyển động cực nhanh.

Chữ số trên kim tệ nhảy càng ngày càng nhanh. Trên vô số những cây Lô Trung Kiếm đáng sợ có một sức mạnh bay ra từ đó, tụ lại trên kim tệ trong tay Hàn Sâm.

Hai bí pháp của Thuật Kim Tệ của Hàn Sâm lần lượt chia thành Thuật Tồn Tiền và Thuật Thu Thuế, Thuật Tồn Tiền có thể tấn công với sức mạnh lớn hơn rất nhiều nhờ việc tích lũy sức mạnh của bản thân.

Thuật Thu Thuế bắt nguồn từ hạch gen Kim Tệ lúc trước của Hàn Sâm, là một loại bí thuật gen không dựa vào chính nó mà hoàn toàn dựa vào khả năng tác động bên ngoài.

Chỉ cần nằm trong phạm vi của Thuật Thu Thuế, mọi sinh linh đều sẽ cống hiến một phần sức mạnh của mình cho Thuật Thu Thuế. Sức mạnh của những sinh linh đó vốn đã rất mạnh, “thuế” chúng nộp cũng càng nhiều.

Bây giờ mấy cây Lô Trung Kiếm đều rất mạnh, đều là sự tồn tại có thể so sánh được với Bán Bộ Thần Hóa đỉnh cấp, gần như là sắp đến Thần Hóa rồi, hơn nữa số lượng còn không thể đếm xuể.

Mỗi một cây Lô Trung Kiếm đều cống hiến một phần sức mạnh rất nhỏ thôi, nó bị Hàn Sâm lấy đi một cách miễn cưỡng như việc thu thuế vậy. Sức mạnh đáng sợ như vậy ngưng tụ hết trên Kim Tệ, khiến sức mạnh của Kim Tệ ngày càng được nâng cao, lập tức đạt đến một mức độ khó tin, gần như đã khiến Hàn Sâm không khống chế nổi nữa.

Cùng với tiếng ong ong của Chú Kiếm Lô vang lên, có vô số những cây Lô Trung Kiếm đã được Lô Hỏa củng cố sức mạnh, nó lại bắt đầu hoạt động trở lại, kiếm lưu hóa thành những cơn sóng thần xông về phía Hàn Sâm. Uy lực bao phủ khắp cả đất trời, như là ngày tận thế vậy.

Long Nhất và Dia Robb đã lùi ra đằng sau, sức mạnh của kiếm lưu thực sự quá kinh khủng. Nếu sau một cú tấn công, Chú Kiếm Lô đó thăng lên Thần Hóa thì bọn họ muốn trốn đi cũng sợ là cũng không còn cơ hội nữa.

TinhI

Đúng lúc này, Hàn Sâm cũng ném kim tệ về phía Chú Kiếm Lô, nó hóa thành một tia sáng màu vàng kim, xông về phía Chú Kiếm Lô.

Sức mạnh của kim tệ đã vượt qua khả năng khống chế của Hàn Sâm, hắn không thể không ném nó ra, nếu không thì Hàn Sâm sẽ phát nổ mất. Trong khi kim tệ bay qua, chữ số trên đó vẫn nhảy liên tục, sức mạnh vẫn đang tăng lên.

Ánh sáng trên kim tệ so với kiếm quang ở khắp nơi thì chẳng thể nào mà so sánh được, nó còn chẳng thể lọt vào mắt của người khác.

Thế nhưng khi những cây Chú Kiếm Lô đó va chạm với kim tệ, Lô Trung Kiếm lại bị phá vỡ, chúng vỡ ra như bong bóng vậy, yếu đuối vô cùng. Ánh sáng màu vàng kim đó vượt lên cả kiếm lưu, xông thẳng về phía Chú Kiếm Lô Thanh Đồng.

Long Nhất và Dia Robb vẫn đang lùi ra sau, bọn họ nhìn thấy kim tệ mà Hàn Sâm ném ra, thế nhưng vì kiếm lưu nhiều quá, không thể nhìn thấy một tia ánh sáng màu vàng kim đang đi ngược lại như vậy.

TinhI

Trước khi kiếm lưu đáng sợ ấy chạm vào người Hàn Sâm thì kim tệ đã chạm vào Chú Kiếm Lô Thanh Đồng trước rồi, phát ra tiếng kim loại kêu vang.

Âm thanh đó không lớn lắm nhưng trong dòng kiếm lưu khắp trời đất thì lại rõ ràng một cách bất thường, khiến Long Nhất và Dia Robb vô tình bị thu hút, họ nhìn về phía Chú Kiếm Lô Thanh Đồng.

Bọn họ đã nhìn thấy kim tệ ở trên thân lô. Vào khoảnh khắc sau đó, bọn họ bất ngờ phát hiện ra đồng kim tệ đó đã ép vào bên trong thân lô, hơn nữa nó còn đang tiếp tục đi vào sâu hơn.

Hết chương 2413.

Chương 2414. Chú Kiếm Lô nổ tung

Vách lô bị cháy thành nửa trong suốt, bị Kim Tệ trực tiếp làm móp, cuối cùng vỡ ra một lỗ nhỏ, Kim Tệ chui vào lỗ nhỏ rồi biến mất.

Mọi thứ dường như dừng lại ngay lập tức, cả Long Nhất và Dia Robb. đều không nhìn thấy Kim Tệ từ đầu bên kia, tưởng rằng Kim Tệ không đủ mạnh, không thể xuyên qua toàn bộ Chú Kiếm Lô.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ vô cùng sửng sốt khi thấy toàn bộ Chú Kiếm Lô đột nhiên lõm xuống phía trong, như thể có một lực hút cực lớn trong lô, khiến cho thành lô bị co lại vào trong nhanh chóng, vặn vẹo thành một hình dạng rất kỳ lạ.

Mà sự co rút này diễn ra liên tục, như thể lon nước ngọt bị nén lại, chỉ là lực này đến từ bên trong Chú Kiếm Lô.

Chú Kiếm Lô khổng lồ không ngừng thu nhỏ lại rồi lại co rút, chẳng mấy chốc đã thu lại thành một khối rất nhỏ.

Nói thì có vẻ rắc rối nhưng thực ra nó đang diễn ra với tốc độ rất nhanh. Khi Chú Kiếm Lô co lại đến mức cực hạn, biến thành cực quang, lan rộng như một vụ nổ lớn.

Một vụ nổ kinh hoàng quét khắp đất trời, sóng khí lan ra dưới dạng sóng xung kích trong vũ trụ, cả Long Nhất và Dia Robb đều bị lực lượng đáng sợ kia hất bay ra.

Khi nhóm Long Nhất và Dia Robb ổn định cơ thể, Chú Kiếm Lô Thanh Đồng cổ đại đã biến thành bụi vũ trụ, tất cả các thanh kiếm trong lò đã nổ tung vì mẫu thể bị phá hủy, hình thành những vụ nổ dây chuyền, cảnh tượng chấn động đến mức không thể tưởng tượng được, giống như đang xem một bữa tiệc pháo hoa vũ trụ hoành tráng.

Hàn Sâm vẫn đứng nguyên đó một cách hoàn hảo, như thể hắn không hề bị ảnh hưởng.

Long Nhất và Dia Robb nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy được sự kinh hoàng trong mắt đối phương. Chỉ có sức phòng ngự là kinh người thôi thì không nói nhưng một đòn của Kim Tệ đã làm nổ tung Chú Kiếm Lô hầu như sắp thăng lên cấp Thần Hóa, đây là một lực công kích mạnh đến mức nào cơ chứ.

Ngay cả Bán Hóa Thần vào đỉnh cao, sức mạnh sợ là cũng không thể vượt qua kiếm lưu đó.

“Đáng sợ!” Trong lòng Long Nhất và Dia Robb đều nảy ra mấy chữ này.

“Săn giết dị chủng đột biến cấp Vương Chú Kiếm Lô Hạch Tâm, thu được thú hồn đột biến Chú Kiếm Lô Hạch Tâm”

Hàn Sâm hơi giật mình, không ngờ lại không thấy gen dị chủng tăng lên. Sau khi suy nghĩ một chút thì đã hiểu, rõ ràng uy lực của đòn đó của Kim Tệ quá kinh người, chỉ sợ ngay cả gen dị chủng cũng đã bị tiêu diệt chung.

Đòn đó thực ra là sức mạnh của bản thân Chú Kiếm Lô, sức mạnh của Lô Trung Kiếm quá mạnh, mỗi thanh Lô Trung Kiếm đều tách ra một chút uy lực mà gộp lại, e rằng đã đạt đến tiêu chuẩn của cấp Thần Hóa, có thể xử lý Chú Kiếm Lô trong một đòn.

Hàn Sâm đang định xem xem Chú Kiếm Lô là loại thú hồn kiểu gì, nhưng đột nhiên nhìn thấy đằng xa có thứ gì đó lóe lên, quay đầu lại nhìn, vậy mà lại thấy cái Chú Kiếm Lô Thanh Đồng nhỏ kia đang nhanh chóng bỏ chạy.

Lĩnh Vực Bàn Sơn trên người Hàn Sâm đã được giải trừ, hắn bay theo trong không trung.

Chú Kiếm Lô không phải là sinh vật nổi tiếng với tốc độ, tốc độ bay cũng không nhanh lắm, rất nhanh đã bị Hàn Sâm đuổi kịp sau lưng, Hàn Sâm lấy súng Ma Trùng Hạch Tâm ra, chuẩn bị để xử lý nó.

Chú Kiếm Lô nhỏ đột nhiên dừng lại, ống bễ không ngừng kéo, lửa trong miệng lô phun ra, tạo ra âm thanh vo ve.

Hàn Sâm còn tưởng rằng nó muốn liều mạng, siết chặt khẩu súng Hạch Tâm ma trùng trong tay, nhưng chợt thấy ngọn lửa xanh từ miệng lô không lao về phía Hàn Sâm, mà lại vặn vẹo tạo thành chữ trong không trung.

“Đại… Vương… Tha… Mạng…” Hàn Sâm hơi giật mình, súng Hạch Tâm ma trùng trong tay cũng dừng lại, không có bóp cò.

Chú Kiếm Lô nhỏ kia thấy Hàn Sâm chưa ra tay, lập tức phun ra ngọn lửa màu xanh, tạo thành mấy chữ khác: “Ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho đại vương!”

“Á đù, tên này thông minh đấy!” Hàn Sâm khẽ giật mình, những dị chủng mà hắn tìm thấy trong Lĩnh Vực hạch tâm dường như không được thông minh cho lắm, con quái trùng mạnh như cấp Hóa Thần trí tuệ cũng rất bình thường, không đạt đến tiêu chuẩn của sinh vật cấp cao.

Nhưng Chú Kiếm Lô nhỏ này, IQ hiển nhiên là đã đạt đến tiêu chuẩn của sinh vật cao cấp.

“Ngươi có thể làm gì?” Hàn Sâm nhìn về phía Chú Kiếm Lô hỏi.

Dị chủng trong Lĩnh Vực hạch tâm rất khó đem ra ngoài, cho dù Hàn Sâm có chấp nhận thì cũng chỉ có thể ở lại Lĩnh Vực hạch tâm.

Chú Kiếm Lô hiểu được lời nói của Hàn Sâm, lập tức phun ra ngọn lửa màu xanh lam, ngưng tụ thành mấy chữ: “Ta có thể dẫn đường cho đại vương, ta rất quen thuộc với mọi thứ ở đây.”

“Phốc!” Hàn Sâm không khỏi mỉm cười, Chú Kiếm Lô nhỏ bé này thật

“Ngươi không ghét ta vì đã giết người thân của ngươi sao?” Hàn Sâm nhìn Chú Kiếm Lô nhỏ hỏi, Chú Kiếm Lô lớn kia nhìn kiểu gì cũng rất giống như là cha mẹ của Chú Kiếm Lô nhỏ này, khó có thể đảm bảo rằng Chú Kiếm Lô nhỏ này sẽ không ôm mối hận.

“Ô ôI” Chú Kiếm Lô nhỏ nhanh chóng phun ra ngọn lửa: “Chúng ta chỉ là cùng một tộc, Chú Kiếm Lô không có quan hệ huyết thống.”

“Nếu đúng như vậy thì ta sẽ tha mạng cho ngươi trước, ngươi phải ngoan ngoãn dẫn đường cho ta. Nếu có hai lòng, ta nhất định sẽ giết ngươi.” Hàn Sâm thấy Chú Kiếm Lô nhỏ này thú vị nên không đành lòng giết nó, nên dứt khoát tha cho nó, trước tiên xem có thật sự ngoan ngoãn dẫn đường không.

Nếu thực sự dẫn đường thì có một dị chủng quen thuộc với môi trường của Lĩnh Vực hạch tâm cũng không tệ. Bằng không lại giống như lần này, trót dại đi vào địa bàn của một dị chủng mạnh mẽ, vậy chưa chắc đã có thể giải quyết nó.

“Đại vương yên tâm, ta nhất đinh sẽ tận tâm dẫn đường! Sống vì đại vương, chết vì đại vương, dốc hết sức mình cho đại vương…” Chú Kiếm Lô nhỏ vội vàng phun ra lửa để nói.

“Đừng nói nhảm nữa, trước tiên đưa ta đi săn dị chủng, chọn loại dễ giết cũng không có gì nguy hiểm gì.” Hàn Sâm bình tĩnh nói.

“Xin Đại vương hãy đi hướng này!” Chú Kiếm Lô nhỏ nhanh chóng đi trước dẫn đường, dẫn Hàn Sâm đi.

Sau khi một người một lô rời đi, Long Nhất và Dia Robb mới xuất hiện. Vừa rồi bọn họ không hiện thân đến gặp Hàn Sâm là bởi vì biểu hiện của Hàn Sâm quá mức khủng khiếp, bọn họ nhất định phải xem xét lại việc phân chia lợi ích khi hợp tác với Hàn Sâm.

Với sự hiện diện mạnh mẽ như vậy, nếu không có sự phân bổ lợi ích hợp lý thì sẽ khó gây ấn tượng với Kim Tệ, chưa kể bọn họ còn phải cạnh tranh với đối phương.

Mà việc phân chia lợi ích cao hơn không là bọn họ nói là được, vẫn cần quay về thảo luận với những người trong bộ tộc.

“Long Nhất huynh, ta có một đề nghị, không biết ngươi có hứng thú hay không?” Dia Robb nhìn Long Nhất và nói.

“Hợp tác?” Long Nhất nhìn Dia Robb, phun ra hai chữ. “Long Nhất huynh cũng có ý này?” Dia Robb có chút kinh ngạc.

Long Nhất mỉm cười: “Có vẻ như chúng ta đang rất hợp nhau, tại sao chúng ta không tìm một nơi tốt để nói chuyện cụ thể?”

“Chính như ý ta muốn, Long Nhất huynh, mời.” Dia Robb cũng cười.

Hàn Sâm tiếp tục phi hành dưới sự hướng dẫn của Chú Kiếm Lô, vẫn có chút cảnh giác đối với Chú Kiếm Lô nhỏ, song Chú Kiếm Lô nhỏ cũng không giở trò, chỗ mà nó dắt hắn tới đều là nơi có số lượng dị chủng cấp Vương khá ít, Hàn Sâm có thể dễ dàng tiêu diệt những dị chủng đó, hắn có được hơn hai mươi gen dị chủng Hạch Tâm trong vài ngày, hiệu quả hơn nhiều so với việc tự mình tìm kiếm dị chủng.

Hết chương 2414.

Chương 2415. Di chỉ chiến trường Thần

Kính phu nhân ngồi trước mặt trí tuệ nhân tạo, xem tài liệu bên trong, gương mặt hiện lên vẻ trầm tư.

Nội dung của tài liệu đều liên quan đến Hàn Sâm, từ tình hình trước sau trận chiến diệt đăng của Khổng Phi, cho đến đủ thứ chuyện sau khi hắn mạo danh Bạch Dịch, về cơ bản thì đều có ghi lại.

“Đúng là đáng sợ, lịch sử trưởng thành của hắn, đúng thực sự là một cuốn giáo trình về hack cuộc sống, có rất nhiều điều khó tin. Thật sự khó có thể tưởng tượng một người sống sót từ Tinh tộc không có căn cơ và bối cảnh lại có thể đến được vị trí như ngày hôm nay.” Với quá trình điều tra ngày càng sâu, Kính phu nhân cũng phải thừa nhận rằng nếu bị đặt vào cùng một môi trường với Hàn Sâm, chỉ sợ là nàng có thể sẽ không thể đến được vị trí giống như Hàn Sâm hôm nay.

“Đáng tiếc, hắn không phải là Bạch Dịch thực sự. Nếu không, với màn thể hiện của hắn ở Tộc Hoàng Cực, hắn có thể trở thành một huyền thoại khác trong Tộc Hoàng Cực của ta.” Kính phu nhân thở dài một hơi, tắt AI đi, day huyệt thái dương.

Khoảng thời gian này nàng hơi mệt, người lấy được chiếc nhân mắt kính linh của nàng, hết lần này đến lần khác lại là một cái tên giả làm hoàng tử, điều này khiến nàng rất bối rối.

Nàng không thể nói sự thật với Bạch Hoàng, nhưng cũng không thể nói dối, Bạch Hoàng cũng không dễ bị lừa như vậy, mà lừa dối Bạch Hoàng có khả năng đưa nàng vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

“Bên phía Điện Ba chắc cũng đang điều tra Hàn Sâm, nếu như bọn họ phát hiện ra trước, sẽ rất bất lợi đối với ta. Nhưng nếu giao Hàn Sâm

ra, chỉ sợ rằng mắt kính linh không chịu nổi tổn thương một lần nữa.” Kính phu nhân cảm thấy đau đầu.

Kính phu nhân nhắm mắt lại và suy nghĩ, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn không thể nghĩ ra cách nào để vẹn cả đôi đường cả.

“Kính đại nhân, vị trí của di chỉ chiến trường Thần số 7568 đã được xác định.” Thuộc hạ ở bên ngoài gõ cửa báo cáo.

“Mang tài liệu vào đây.” Kính phu nhân ngồi thẳng dậy, khôi phục dáng vẻ như cao quý như trước kia.

Thuộc hạ mở cửa vào, đặt tài liệu trước mặt Kính phu nhân một cách cung kính. Kính phu nhân cầm tài liệu, nhìn một lúc lâu, nhíu mày hỏi: “Đã có chủng tộc khác phát hiện ra số 7568 sao?”

“Đúng vậy thưa đại nhân, người của chúng ta đã tìm thấy rất nhiều dấu vết khai quật ở đó, một số kiến trúc khởi công cách đây không lâu…” Thuộc hạ nói lại chi tiết.

“Ừ, ngươi xuống trước đi.” Kính phu nhân đặt tài liệu lên bàn, nhắm mắt suy nghĩ.

Không lâu sau đó, Kính phu nhân lại mở mắt ra, lấy tài liệu ra đọc lại, một lúc lâu sau, trên mặt mới lộ ra một nụ cười: “Di chỉ số 7567, nếu như là nó, có lẽ có thể thuyết phục được Hoàng huynh để cho ta mang theo Hàn Sâm đến đó, đây là một cơ hội.”

Hàn Sâm gần đây sống rất tốt, có Kiếm Chú Lô nhỏ dẫn đường, hắn đã †hu được rất nhiều của gen dị chủng hạch tâm, bây giờ đang một tay cầm bốn cái, ăn hai cái, ném hai cái.

Cũng không phải là Hàn Sâm lãng phí mà là không thể tiêu hóa hết, cho dù có sự hỗ trợ của thuật Thôn Phệ, hắn cũng chỉ có thể tiêu hóa nhiều nhất hai cái trong một ngày, muốn gen Vương giả đạt đủ một trăm điểm, phải mất ít nhất một tháng nữa.

Xét thấy sự thể hiện của Chú Kiếm Lô nhỏ cũng không tệ, Hàn Sâm cũng đã cho nó một ít gen dị chủng hạch tâm, điều này khiến Chú Kiếm Lô nhỏ rất vui mừng.

Lô Trung Kiếm của Chú Kiếm Lô vậy mà lại cần gen dị chủng hạch tâm để chế tạo. Gen dị chủng hạch tâm không cùng loại dị chủng có thể †ạo ra các Lô Trung Kiếm khác nhau.

“Không có gì lạ khi cái Chú Kiếm Lô lớn đó lại mạnh đến vậy, hóa ra mỗi một thanh Lô Trung Kiếm của nó đều được tạo ra từ gen dị chủng hạch tâm cấp Vương! Với số lượng Lô Trung Kiếm rất nhiều của Chú Kiếm Lô lớn đó, không biết nó đã giết bao nhiêu dị chủng hạch tâm cấp Vương. Thật không may, khi nó được đúc thành Lô Trung Kiếm thì đã trở thành một với Chú Kiếm Lô, một khi Chú Kiếm Lô bị hủy thì Lô Trung Kiếm cũng tan theo, bằng không thì nhiều gen dị chủng hạch †âm cấp Vương như vậy, cũng đã đủ cho ta ăn mấy đời rồi.” Hàn Sâm cảm thấy có chút tiếc nuối.

Chú Kiếm Lô nhỏ đi theo Hàn Sâm kiếm được lợi lộc, khi Hàn Sâm khỏi Lĩnh Vực hạch tâm, nó cũng không chạy trốn mà vẫn đợi Hàn Sâm quay lại.

Chỉ trong thời gian vài ngày, bên trong Chú Kiếm Lô nhỏ đã có thêm mấy cái phôi kiếm nữa, đang được rèn đúc bên trong.

Hàn Sâm cứ ngỡ ngày tháng thư thái như vậy có thể kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa, nhưng cuối cùng Kính phu nhân đã phá vỡ cuộc sống ổn định của hắn.

“Thu dọn đồ đạc đi, có nhiệm vụ cần ngươi hoàn thành.” Kính phu nhân nhấp một ngụm trà, nói với Hàn Sâm.

“Nhiệm vụ gì?” Hàn Sâm có chút ngạc nhiên hỏi. Kính phu nhân yêu cầu hắn thu dọn đồ đạc, có nghĩa là sẽ đưa hắn ra khỏi nước Đế Hoàng sao.

“Đây là thủ dụ của phụ hoàng của ngươi, còn câu hỏi nào khác không?” Kính phu nhân đặt thủ dụ lên bàn, lạnh nhạt nói.

“Có, ta có thể mang theo thuộc hạ của mình không?” Hàn Sâm hỏi.

“Trên nguyên tắc thì có thể, nhưng ngươi có chắc là muốn đưa nàng đến một nơi nguy hiểm như vậy không?” Kính phu nhân cười nói.

Kính phu nhân biết rằng người mà Hàn Sâm muốn mang đi chính là Bảo Nhi. Câu này của nàng có thâm ý, ý là đang cảnh cáo Hàn Sâm, đừng nghĩ đến việc chạy trốn, hắn sẽ không có cơ hội nào.

“Nếu như có thể, ta muốn đưa Bảo Nhi đi cùng.” Hàn Sâm giả vờ không hiểu ý Kính phu nhân, vẫn cứ nói.

“Được thôi, nhưng ta đã nói với ngươi rằng điều đó rất nguy hiểm, nếu có chuyện gì xảy ra, đừng có trách người làm cô là ta đã không cảnh báo ngươi.”

“Ta sẽ chịu trách nhiệm về hành động của mình.” Hàn Sâm hờ hững nói.

“Được, vậy thì đi chuẩn bị đi, đêm nay sẽ xuất phát.” Kính phu nhân không nói thêm gì nữa, đứng dậy và rời khỏi thành Hải Để.

Hàn Sâm tìm thấy Bảo Nhị, trong khi Huyết Kỳ Lân ở lại Thành Hải Để, để nó canh chừng Lam Hải Tâm, miễn cho Lam Hải Tâm gây chuyện.

Hàn Sâm cũng không có ý định bỏ trốn, thế lực của tộc Hoàng Cực quá lớn, Trừ khi có hậu thuẫn ổn định, nếu không dù có trốn thoát, hắn cũng sẽ không thể quay lại tinh cầu Nhật Thực, nói không chứng đến lúc đó ngay cả Isa cũng sẽ bị hắn làm liên lụy.

Lý do Hàn Sâm muốn lấy Bảo Nhi, một là vì hắn không cảm thấy không yên lòng khi Bảo Nhi không ở bên cạnh mình; thứ hai, hắn đã quen với việc có Bảo Nhi đi theo, đi một mình thì luôn cảm thấy rằng mình đang thiếu một cái gì đó.

Căn dặn Huyết Kỳ Lân trông kỹ Lam Hải Tâm, Ly Ly đề nghị đi cùng Hàn Sâm nhưng Hàn Sâm từ chối.

Kính phu nhân nói rằng chỗ kia rất nguy hiểm, Hàn Sâm không nghĩ rằng đó chỉ hù dọa hắn, hắn đưa Bảo Nhi đi theo vì Bảo Nhi có khả

năng tự bảo vệ mình. Ly Ly chỉ là một tiểu nha đầu của Hải Yêu tộc, bây giờ cũng chỉ là một Công Tước, năng lực tự bảo vệ bằng không, mang nàng theo cũng không khác gì đưa nàng vào chỗ chết.

Sau khi đưa Bảo Nhi đến điểm hẹn, Hàn Sâm nhận ra rằng hắn không phải là người duy nhất đi chuyến này, mà còn có rất nhiều thành viên của Xuân Vũ, trong số đó có không ít cường giả cấp Vương và Bán Bộ Hóa Thần, thậm chí Hàn Sâm còn thấy sự tồn tại khủng khiếp là hai cường giả Thần Hóa.

"Rốt cuộc thì bọn họ định làm gì?" Trong lòng Hàn Sâm thầm tự hỏi, huy động một đội hình lớn như vậy đánh một Thượng tộc bình thường cũng được rồi.

Sau khi hạm đội khởi hành, Kính phu nhân không chủ động đến tìm hắn. Hàn Sâm rất vui mừng, tu luyện và thôn phệ gen cấp Vương mỗi ngày.

Hàn Sâm đã bắt đầu cố thử nghiệm thúc đẩy bánh răng vũ trụ bản

mệnh của Băng Cơ Ngọc Cốt, muốn cho Băng Cơ Ngọc Cốt thăng lên cấp Vương.

Quá trình này dễ dàng hơn nhiều so với khi thăng cấp cho Động Huyền Kinh lúc trước, thành công chỉ là vấn đề thời gian.

Hạm đội đi suốt chặng đường, đi qua rất nhiều điểm quá độ không gian. Sau khi hạm đội đến nơi, Hàn Sâm hơi ngạc nhiên khi phát hiện vậy mà hắn lại thực sự biết nơi này.

"Đây không phải là không gian dị chủng mà Ninh Nguyệt nói sao?" Trong lòng Hàn Sâm không khỏi ngạc nhiên.

Hết chương 2415.

Chương 2416. Thạch trường

Không gian dị chủng này là một lục địa đầy đá, hạm đội dừng lại bên ngoài một thạch trường, đồng thời đóng quân gần thạch trường.

Dưới sự chỉ huy của Kính phu nhân, tất cả các thành viên của Xuân Vũ đều trở thành công nhân khai thác đá, mỗi ngày đều đào đá ở trong thạch trường.

Kính phu nhân không giao nhiệm vụ cho Hàn Sâm, chỉ để hắn ở lại nơi đóng quân. Tuy hắn không phải làm việc để đào đá, nhưng hắn không thể rời khỏi nơi đóng quân.

Hàn Sâm cũng từng hỏi Kính phu nhân đây là nơi nào, bọn họ tới nơi này để làm gì nhưng Kính phu nhân không trả lời hắn, chỉ nói để hắn yên tâm ở đây, lúc cần hắn làm việc tất nhiên là sẽ gọi hắn.

"Đây chắc chắn là không gian dị chủng mà Ninh Nguyệt đã nói đến, không nghỉ ngờ gì nữa. Thanh kiếm nhỏ màu xanh của Ninh Nguyệt chính là được đào ra từ bên trong những viên đá đó, có lẽ mục đích của Kính phu nhân cũng giống như của tộc Địa Ngục, đều muốn đào thứ gì đó từ những viên đá đó…" Hàn Sâm thầm nghĩ, rất muốn đến thạch trường để tận mắt nhìn thấy những viên thạch trường đó.

Nhưng Kính phu nhân đã không cho hắn cơ hội này, không cho phép hắn rời khỏi nơi đóng quân.

Hàn Sâm không còn cách nào khác việc ở lại nơi đóng quân tu luyện thuật gen, đồng thời thôn phệ gen hạch tâm cấp Vương.

Ai biết được rằng ngay ngày hôm sau sau khi bọn họ đến đây, đã có chuyện xảy ra ở thạch trường, một số thành viên của Xuân Vũ đã được đưa về. Hàn Sâm thấy cơ thể của những người kia vậy mà lại có dấu hiệu dấu hiệu hóa đá, không lâu sau khi được mang về, cơ thể đã hoàn toàn hóa đá, biến thành mấy bức tượng đá.

Kính phu nhân và hai cường giả Hóa Thần khác đã cố gắng ngăn chặn quá trình hóa đá nhưng lại có có chút hiệu quả nào, không thể ngăn bọn họ biến thành tượng đá.

Sau sự việc này, công việc ở Thạch trường bị dừng lại, không tiếp tục tiến hành đào bới, nhưng Kính phu nhân cũng không có ý định rời đi.

Không đến mấy ngày sau, một hạm đội đã gửi một số lượng lớn sinh vật thuộc nhiều chủng tộc khác nhau nơi đóng quân, đa số là quý tộc cấp Hầu Tước hoặc là cấp Công Tước, có lẽ đều là đị đưa đến để làm công nhân ở thạch trường.

"Ninh Nguyệt!" Khi Hàn Sâm ở trong nơi đóng quân nhìn những công nhân Thạch trường đang xếp hàng để đăng ký, hắn nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp mặc áo giáp màu hồng, ngay lập tức nhận ra đó là Ninh Nguyệt.

Lý do khiến Hàn Sâm ngạc nhiên cũng không phải vì Ninh Nguyệt đã biến thành phụ nữ, Hàn Sâm đã biết điều này từ lâu.

Cũng không phải vì Ninh Nguyệt đến đây, Ninh Nguyệt nhất định muốn quay lại Thạch trường để tìm hiểu rõ ràng chuyện gì đã xảy ra với cơ thể của mình, tộc Hoàng Cực tuyển người làm công nhân khai thác đá, hắn nghĩ cách vào là bình thường.

Lý do khiến Hàn Sâm ngạc nhiên là vì cách ăn mặc của Ninh Nguyệt, bộ áo giáp chiến đấu màu hồng nhỏ, cộng với hoa tai, nhẫn, dây chuyền lấp lánh, cùng bông hoa đỏ trên tóc, đơn giản chính là một cô nàng màu hồng phấn, còn có vẻ mặt kiều mị kia. Nếu không phải mới trước đó Hàn Sâm và Ninh Nguyệt đã từng nói chuyện qua video, thì hắn căn bản là không nhận ra đó là Ninh Nguyệt.

"Ôi đệt, cái tên Ninh Nguyệt kia đang xảy ra chuyện gì vậy? Ngay cả khi cơ thể hắn thay đổi thành nữ tính thì cũng không cần phải ăn mặc như nữ tính chứ?" trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, lờ mờ cảm thấy có gì đó không đúng.

"Làm sao ta có thể nói chuyện riêng với Ninh Nguyệt được đây?" Hàn Sâm muốn biết chuyện gì đang xảy ra với Ninh Nguyệt, nhưng hắn không có cơ hội để nói chuyện với những người công nhân đó. Ngay cả khi hắn có thể nói thì cũng là trước mặt rất nhiều người, mọi lời nói và hành động đều bị giám sát, không thể nói bất cứ điều gì riêng tư.

Hàn Sâm đã suy nghĩ về điều đó cả đêm, sáng sớm hôm sau, hắn ngang ngược mà đi vào văn phòng của Kính phu nhân.

“Kính công chúa, Kính phu nhân, ngươi yêu cầu ta đến đây, không cho †a làm bất cứ điều gì, không cho ta ra ngoài, ngay cả mạng cũng không thể truy cập, rốt cuộc thì chuyện này có nghĩa gì chứ?” Hàn Sâm vẻ mặt lạnh lùng hỏi.

“Đại nhân, chúng ta không thể ngăn cản được Hoàng tử điện hạ, hắn vẫn muốn xông vào…” Hộ vệ đi theo giải thích.

“Các ngươi đi ra ngoài đi.” Kính phu nhân lạnh nhạt nói một câu, nhưng nàng thậm chí còn không nhấc đôi mắt xinh đẹp của mình lên, tiếp tục xem tài liệu trong tay.

Sau khi hộ vệ đi ra ngoài và đóng cửa lại, Hàn Sâm lại nói: “Cho dù ngươi không cho ta ra ngoài thì cũng phải cho ta ít việc để làm chứ? Ngày nào ta cũng ở trong phòng, sắp bệnh tới nơi rồi. Còn có Bảo Nhi nữa, nàng vẫn còn là một đứa trẻ, cũng không thể ngày nào cũng ngồi trong phòng được chứ?”

“Là chính ngươi đã đưa nàng đến đây, chuyện của nàng ngươi tự mình giải quyết.” Kính phu nhân đóng tài liệu lại, ngẩng đầu nhìn Hàn Sâm nói: “Đến lúc cần ngươi làm việc tự nhiên sẽ giao việc cho ngươi, hiện †ại việc của ngươi là ở lại căn cứ chờ mệnh lệnh.”

“Được rồi, ta có thể chịu đựng được cái này, nhưng ngươi có thể làm cho món ăn ngon hơn không? Ngoài ra, ta muốn có một người hầu cho Bảo Nhi, giúp chăm sóc trẻ con, cái này không quá đáng phải không?” Hàn Sâm lại nói.

“Chúng ta đến đây để làm việc, không phải để ăn uống, vui chơi.” Một lúc sau, Kính phu nhân nói: “Người hầu sẽ tìm cho ngươi sau, ngươi về trước đi”

“Cũng còn được, tìm người đẹp một chút, quá xấu ngày nào cũng nhìn sẽ cảm thấy rất phiền.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi đang tìm một người hầu hay một người phụ nữ?” Kính phu nhân lạnh nhạt nói.

“Ta đường đường là Thập Lục Hoàng tử, tìm nữ nhân hầu hạ có sai không?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Thập Lục hoàng tử?” Kính phu nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Hàn Sâm ho nhẹ một tiếng: “Ta thật sự không muốn làm gì cả, ta chỉ muốn tìm người giúp ta chăm sóc trẻ con. Nhưng ngươi cả ngày đều không cho ta ra ngoài, cả ngày cuối đầu không thấy ngẩng đầu thì thấy, dù sao thì cũng phải vừa mắt một chút chứ?”

“Còn chuyện gì nữa không?” Kính phu nhân hỏi Hàn Sâm. “Không còn nữa.” Hàn Sâm đáp.

“Không còn chuyện gì nữa thì trở về đi, ta còn phải làm việc.” Kính phu nhân lạnh nhạt nói.

“Vậy ta về trước đây, chuyện người hầu ngươi chú ý một chút nhé.” Hàn Sâm nói một lần nữa, rồi rời văn phòng của Kính phu nhân dưới cái nhìn chăm chú của nàng.

“Không biết Kính phu nhân có chọn ứng viên trong số các công nhân hay không, nếu nàng chọn một ứng viên trong số các công nhân, rất có thể Ninh Nguyệt sẽ được chọn.” Hàn Sâm vừa đi vừa nghĩ, đó là tất cả những gì hắn có thể làm.

Nếu Kính phu nhân không chọn trong số các công nhân, Hàn Sâm chỉ có thể nghĩ cách khác.

Sáng hôm sau, Hàn Sâm vừa mở cửa định đưa Bảo Nhi đến nhà ăn của nơi đóng quân để ăn gì đó thì nhìn thấy một phụ nữ tộc Hoàng Cực xinh đẹp đứng ở ngoài cửa.

“Hoàng tử điện hạ, Kính đại nhân yêu cầu ta đến phục vụ ngươi.” Người phụ nữ hành lễ với Hàn Sâm, vẻ mặt rất lạnh lùng.

“Không tệ, ngươi tên là gì?” Hàn Sâm mỉm cười nhìn người phụ nữ hỏi.

Hắn đã chuẩn bị tâm lý từ đầu, nên cũng không hề cảm thấy thất vọng. Nếu Kính phu nhân tùy tiện cử người đến, ngược lại Hàn Sâm sẽ nghi ngờ mục đích của Kính phu nhân.

“Lạc Diệp.” Người phụ nữ trả lời. “Lạc Diệp sao? Được, tốt lắm, Kính phu nhân cuối cùng cũng không làm ta thất vọng, đi thôi, chúng ta đi ăn chút gì trước.” Hàn Sâm híp mắt, Bảo Nhi ngồi ở trên vai Hàn Sâm, ánh mắt cũng mỉm cười thành hình lưỡi liềm. “Lạc Diệp, nhiệm vụ của ngươi trong sau này là chăm sóc Bảo Nhi, cố gắng hết sức đáp ứng mọi yêu cầu của nàng, không được làm nàng khóc, biết không?” Lúc ăn cơm, Hàn Sâm nói với Lạc Diệp đứng bên cạnh mình. “Vâng.” Vẻ mặt Lạc Diệp không thay đổi, trả lời.

Hết chương 2416.

Chương 2417. Băng Cơ Ngọc Cốt thăng cấp lên cấp Vương

Hàn Sâm đương nhiên có thể nhìn ra rằng Lạc Diệp hoàn toàn không phải là một phụ nữ bình thường, mặc dù thuật thu liễm khí tức của nàng rất lợi hại, người khác khó có thể nhìn ra trình độ thực sự của nàng. Tuy nhiên, dưới Lĩnh Vực Động Huyền của Hàn Sâm, một thân tu vi cấp Vương của Lạc Diệp lại không thể nào che giấu được.

Mặc dù Hàn Sâm không thể nói rõ tu vi của nàng ở cấp bao nhiêu, nhưng chắc chắn không phải là cấp Vương nhất nhị trọng.

“Kính phu nhân đúng là chịu chỉ thật, địa vị của Lạc Diệp trong Xuân Vũ

chắc chắn không thấp.” Hàn Sâm đang nghĩ, làm cách nào để cho Lạc Diệp tự muốn rời đi.

Nếu Hàn Sâm tự mình ra tay thì có hơi khiếm nhã, mà lại dễ dáng khiến cho Kính phu nhân thấy rõ mục đích thực sự của hắn. Cho nên Hàn Sâm không

định tự mình ra tay với Lạc Diệp, không những không làm khó Lạc Diệp mà hắn còn cố gắng đối xử tốt với Lạc Diệp một chút.

pp?

“Xét về việc chỉnh đốn người khác thì bảo bối làm tốt hơn ta rất nhiều. Hàn Sâm nhìn Bảo Nhi đang mỉm cười ngọt ngào ở bên cạnh.

“Lạc Diệp tỷ tỷ, có thể chơi trò chơi với ta được không?” Bảo Nhi đứng trước Lạc Diệp, tay cầm một con búp bê vải, nhìn Lạc Diệp với đôi mắt †o tròn đầy sự nài nỉ.

ẩ”

“Tất nhiên là có thể.” Một nụ cười hiện trên khuôn mặt hờ hững của Lạc Diệp.

Lạc Diệp cũng được xem là một nhân vật có uy danh hiểm hách trong Xuân Vũ. được mệnh danh là nữ sát thủ mặt lạnh, giỏi nhất là ám sát, tính cách điềm đạm, lạnh lùng và không hề hoảng sợ, có thể giải quyết mọi việc với thái độ bình tĩnh nhất bất cứ lúc nào.

Trận chiến kinh điển nhất của nàng là khi nàng ám sát con trai Bán Bộ Thần Hóa của cường giả Thần Hóa ngay trên tinh cầu mà vị Thần Hóa đó trấn giữ, cuối cùng an toàn mà rút lui.

Nhưng đối mặt với một cô bé dễ thương và ngọt ngào như vậy, cho dù là Lạc Diệp, tâm trạng cũng sẽ tốt hơn một chút.

Ít nhất thì tâm trạng cũng tốt hơn nhiều so với khi đối mặt với Hàn Sâm.

Lạc Diệp không biết rằng Hàn Sâm là hoàng tử giả nhưng ngay cả khi đó là hoàng tử thật, Lạc Diệp cũng không có chút tình cảm nào, không có bất kỳ suy nghĩ nào về việc dựa dẫm vào người có quyền thế cả.

Nếu không phải Kính phu nhân cưỡng chế thực hiện mệnh lệnh, nàng căn bản là sẽ không nhận nhiệm vụ này, càng không cúi đầu trước Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy Bảo Nhi và Lạc Diệp đang chơi game nên yên tâm quay về phòng của mình, tiếp tục tu luyện.

Sau nhiều lần cố gắng, Hàn Sâm gần như đã quen với bánh răng vũ trụ bản mệnh của Băng Cơ Ngọc Cốt, chỉ thiếu một bước đột phá cuối cùng là có thể thăng cấp lên cấp Vương.

Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt hoàn toàn khác với Động Huyền Kinh. Động Huyền Kinh có thể nhìn thấy rõ ràng bánh răng bản mệnh của chính mình, cũng có thể nhìn thấy tất cả bánh răng vũ trụ trong không gian gần đó.

Tuy nhiên, khi sử dụng Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được sự tồn tại của bánh răng bản mệnh chứ không thể nhìn thấy nó rõ ràng như Động Huyền Kinh.

Vì vậy, Hàn Sâm chỉ có thể thử đi thử lại để tìm ra cách thích hợp nhất để thúc đẩy bánh răng bản mệnh.

Sự tồn tại của bánh răng vũ trụ là không thay đổi, chỉ cần có đủ sức mạnh, đồng thời có thể khớp với nó thì bất kỳ ai cũng có thể điều khiển bánh răng vũ trụ. Điều khiển bánh răng vũ trụ được bao nhiêu cũng là một tiêu chí để đánh giá sức mạnh.

Tuy nhiên, phần lớn Vương Giả nói chung đều không thể nhìn thấy sự

†ồn tại của bánh răng vũ trụ, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được sự tồn

tại của loại quy tắc đó, cũng không biết rằng nó đang điều khiển bánh răng vũ trụ.

Số lượng bánh răng vũ trụ điều khiển được không phải là biểu hiện của sức mạnh tuyệt đối, cũng có nhiều tồn tại điều khiển ít bánh răng vũ †rụ hơn nhưng lại là sự tồn tại mạnh hơn, mà loại tồn tại này cũng có rất nhiều.

Điều này phụ thuộc vào sức mạnh của bánh răng bản mệnh. Nếu bánh răng bản mệnh đủ mạnh, có thể bộc phát ra sức mạnh đủ mạnh thì ngay cả khi số bánh răng vũ trụ điều khiển được là tương đối ít nhưng tốc độ là đủ nhanh, sức mạnh được tạo ra sẽ mạnh hơn người có nhiều bánh răng vũ trụ.

Nhiều Vương Giả Lĩnh Vực đơn hệ có sức mạnh bộc phát ra còn lớn hơn nhiều so với Vương giả Lĩnh Vực đa hệ cũng là vì lý do này.

Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt thuộc loại thuật gen với hệ thống sức mạnh tương đối đơn giản, số lượng bánh răng vũ trụ mà bánh răng bản mệnh của nó ngưng tụ ra có thể điều khiển cũng không nhiều, nhưng sức mạnh của bánh răng bản mệnh cũng hoàn toàn không phải là yếu.

Khi Hàn Sâm chuẩn bị thăng cấp lên cấp Vương, hắn đã trực tiếp khởi động Lĩnh Vực Động Huyền, với sự giúp đỡ của Lĩnh Vực Động Huyền, việc thúc bánh răng bản mệnh sẽ dễ dàng hơn, có thể giúp cho Hàn Sâm thấy rõ bánh răng bản mệnh của Băng Cơ Ngọc Cốt.

Bánh răng bản mệnh của Băng Cơ Ngọc Cốt không nhỏ hơn bánh răng bản mệnh của Động Huyền Kinh, dù sao thì cũng đều là bánh răng bản mệnh được ngưng tụ dựa trên cơ thể của Hàn Sâm, sẽ không có nhiều khác biệt.

Tuy nhiên, không giống như bánh răng bản mệnh của Động Huyền Kinh, bánh răng bản mệnh của Băng Cơ Ngọc Cốt ở trạng thái băng ngọc trong suốt, chỉ kết nối trực tiếp với bảy bánh răng vũ trụ, con số này tương tự như cấp Vương đơn hệ bình thường, nhưng so với Động Huyền Kinh thì thậm chí còn không bằng một phần nhỏ.

Tuy nhiên, số lượng ít cũng đồng nghĩa với việc sức mạnh sẽ không bị phân tán, tốc độ vận chuyển sẽ nhanh hơn.

Dưới Lĩnh Vực Động Huyền, Hàn Sâm chậm rãi vận hành thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, bắt đầu thúc đẩy bánh răng sinh mệnh chuyển động, quá trình này dễ dàng hơn nhiều so với khi thúc đẩy bánh răng sinh mệnh của Động Huyền Kinh lúc trước.

Dù sao thì hiện tại Hàn Sâm đã đạt đến cấp Vương, sức mạnh của cấp Vương lại cộng thêm sự huyền diệu của Lĩnh Vực Động Huyền, sức mạnh của Hàn Sâm lúc trước không thể so sánh với hiện tại được.

Răng rắc! Răng rắc!

Bánh răng trong suốt như băng ngọc dần dần chuyển động dưới tác động của sức mạnh, cùng với sự quay tròn của bánh răng bản mệnh, trên bánh răng trong suốt như băng ngọc dần dần hiện ra một họa tiết kỳ lạ.

Hoa văn như pha lê như ngọc dần dần lan rộng trên bánh răng bản mệnh. Cùng với chuyển động quay của bánh răng, nó ngày càng lớn hơn, cuối cùng lan rộng ra toàn bộ bánh răng, khiến bánh răng bản mệnh của Băng Cơ Ngọc Cốt biến thành một vầng băng nguyệt.

Bảy bánh răng vũ trụ được kết nối trực tiếp với bánh răng bản mệnh của Băng Cơ Ngọc Cốt đều được kéo quay tròn theo, sau đó các bánh răng vũ trụ kết nối với chúng cũng đều xoay tròn, khuếch tàn ra xung quanh.

Sức mạnh của Lĩnh Vực như băng như ngọc lan ra từ cơ thể của Hàn Sâm, biến thành một Lĩnh Vực Băng Phong kỳ lạ. Nhưng sau khi Lĩnh Vực đó mở rộng đến một mức độ nhất định, vậy mà lại thu hẹp lại, dần dần hội tụ về phía cơ thể của Hàn Sâm, cuối cùng hoàn toàn hội tụ vào trong cơ thể của hắn.

Cũng với sự quay chuyển của bánh răng bản mệnh ra như băng nguyệt, toàn bộ cơ thể của Hàn Sâm trở nên trong suốt như pha lê, †oát ra một vầng hào quang pha lê, giống như một vị thân được bao bọc trong một vầng hào quang thiêng liêng.

Ầm!

Khi các bánh răng quay, cánh cửa của Thần Điện hạch tâm vũ trụ được đẩy ra, cơ thể của Hàn Sâm bị hút vào trong, một lần nữa bước vào Thần Điện hạch tâm vũ trụ.

Hàn Sâm không chần chừ mà đáp thẳng vào bánh răng của đại điện. Cùng với sự chuyển động của bánh răng, cánh cửa của đại điện lại mở ra, sau khi Hàn Sâm bước ra khỏi đại điện, hắn phát hiện ra mình đang ở một nơi khác của Lĩnh Vực hạch tâm, cũng không phải nơi hắn đã ở trước đây.

Nói chung, vị trí khi rời khỏi Lĩnh Vực hạch tâm là chỗ nào thì vị trí khi đi vào sẽ lại là chỗ đó.

Tuy nhiên, vị trí mà Hàn Sâm sử dụng Băng Cơ Ngọc Cốt để đến rõ ràng là khác với vị trí mà Động Huyền Kinh để đến.

“Bằng cách này, không phải là ta sẽ có thể tới lui hai địa điểm khác nhau trong Lĩnh Vực hạch tâm cùng một lúc sao? Chỉ cần thay đổi

bánh răng bản mệnh thì có thể đi đến những nơi khác nhau?” Trong lòng Hàn Sâm có chút vui mừng.

Hết chương 2417.

Chương 2418. Ưu thế cha truyền con nối

Hàn Sâm chỉ đơn giản là xác định lại vị trí Lĩnh Vực hạch tâm của mình, đi lòng vòng ở gần đấy.

Bây giờ hắn không có tâm trạng săn giết dị chủng hạch tâm, có lẽ hắn sẽ quay trở lại căn cứ sau khi hiểu rõ về khu vực lân cận.

Đi ra từ trong phòng, Hàn Sâm ngẩn cả người. Chỉ thấy Lạc Diệp và Bảo Nhi nhìn nhau trên bàn trà, trên mặt Lạc Diệp dán đầy giấy, còn cầm hai lá bài trong tay, với một biểu hiện nghiêm túc.

Còn Bảo Nhi thì cầm một lá bài trong tay, nhìn hai lá bài trong tay Lạc Diệp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn sự nghiêm túc.

"Nên chọn lá nào đây?" Bảo Nhi tỏ vẻ suy nghĩ rất chăm chú, ngón tay chỉ tới chỉ lui ở mặt sau lá bài, dường như phải chọn ra một trong số chúng.

Hàn Sâm vừa nhìn là biết, có lẽ Bảo Nhi đang chơi poker cùng với Lạc Diệp.

Cách chơi bài poker rất dễ, bài poker ngoại trừ lá .Joker ra, mỗi con số đều có bốn quân bài, tất cả đều là số chẵn.

Bỏ một lá .Joker ra, còn lại một lá Joker là số lẻ. Sau đó bỏ tất cả những quân bài ở trên tay xuống để tạo thành một đôi, các lá bài còn lại được rút ra từ lá bài của người kia, tạo thành một cặp thì có thể bỏ xuống, cuối cùng trong tay ai còn cầm lá .Joker chưa bị bỏ đi, cũng không bị rút mất thì xem như thua.

Kiểu chơi này, trước đây Hàn Sâm và Bảo Nhi cũng thường hay chơi. Vì Hàn Sâm có sở trường phán đoán loại game vô cùng giỏi, thế nên vừa bắt đầu Bảo Nhi đã thua rất nhiều lần. Nhưng sau một khoảng thời gian, Hàn Sâm muốn thắng thêm lần nữa thì cảm thấy rất khó khăn, phải cố hết sức mới có thể tranh tài với Bảo Nhi, duy trì thành tích bất bại của mình với Bảo Nhi.

Sau này Hàn Sâm dứt khoát không chơi cùng Bảo Nhi nữa, khiến Bảo Nhi không có cơ hội trở mình để báo thù, chuyện này làm cho Bảo Nhi tức giận rất lâu.

Nhưng Hàn Sâm kiên định như sắt, nói không chơi là không chơi, sẽ không bao giờ cho Bảo Nhi cơ hội trở mình.

Đây là một trò chơi tích hợp các chiến thuật may rủi, óc phán đoán, óc quan sát và chiến thuật tâm lí. Nhà họ Hàn đều am hiểu loại trò chơi, bây giờ Hàn

Sâm không dám nói bản thân chắc chắn có thể thắng được Bảo Nhi.

Chỉ thấy mặt Lạc Diệp dán đầy giấy là biết Lạc Diệp thua cực kì thê thảm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi rất sạch sẽ, không bị dính tờ giấy nào lên.

Nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi gõ vào hai lá bài còn lại, mặt Lạc Diệp không có biểu cảm gì nhưng trái tim lại đung đưa theo bàn †ay nhỏ bé của Bảo Nhi.

Nàng thật sự không cam tâm, ban đầu chỉ chơi với Bảo Nhi với suy nghĩ muốn dỗ dành một đứa trẻ. Trò chơi kiểu này, đối với một sát thủ giỏi phán đoán và quan sát như nàng, quả thực rất đơn giản.

Nhưng từ lúc bắt đầu chơi đến giờ, nàng chưa thắng được ván nào, khiến trong lòng Lạc Diệp hết sức khó chịu, thế nào cũng muốn thắng một ván.

Mắt Lạc Diệp nhìn chằm chằm vào hai lá bài, mỗi khi ngón tay Bảo Nhi chỉ vào lá .Joker, tâm trạng của nàng tốt hơn một chút, khi chỉ vào lá bảy cơ thì nàng vô cùng lo lắng.

“Chọn lá này sao?” Bảo Nhi nói, ngón tay nhỏ chậm rãi đưa tới lá .Joker, chuẩn bị bắt lấy quân .Joker.

“Rút ra đi… Rút ra đi…” Trong lòng Lạc Diệp điên cuồng gào thét, nhưng trên mặt chẳng lộ ra tí biểu cảm nào.

Bất thình lình, Bảo Nhi đột nhiên ngừng lại, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng cầm lấy lá bảy cơ khác, cười nói: “Lấy lá này thì hơn.”

Khóe mắt Lạc Diệp giật giật, bàn tay dùng sức nắm lấy hai lá bài, Bảo Nhi rút một cái, vậy mà lại không rút.

Thấy Lạc Diệp nhìn chằm chằm mình không chịu buông tay, mặt Bảo Nhi lộ vẻ thật hết cách với ngươi, bàn tay nhỏ buông lá bảy cơ ra, chọn đúng lá .Joker: “Vậy ta rút lá này được rồi.”

Lạc Diệp vui vẻ ngay tức thì, vội vã buông tay, để Bảo Nhi bốc con Joker ra, gấp rút nói: “Đến lượt ta rút rồi.”

Bảo Nhi cầm trong tay hai lá bài, để sau lưng, sau đó lại lấy ra, hướng hai lá bài về phía Lạc Diệp: “Được rồi, ngươi rút đi.”

Lạc Diệp cắn môi, dán mắt nhìn vào hai lá bài, muốn nhìn ra được gì đó từ mặt sau lá bài.

Làm một sát thủ đỉnh cấp, năng lực quan sát và năng lực phán đoán của Lạc Diệp là đỉnh cao nhất, chỉ cần một điểm khác biệt nhỏ, nàng có thể thấy được sự khác biệt.

Hơn nữa vừa nấy lá .Joker kia còn trong tay nàng, cho dù có sót lại còn một chút hơi thở, nàng cũng có thể nhìn ra.

Nhưng không biết lá bài này được làm ra từ vật liệu gì, nhẹ như giấy, nhưng không có cách nào để lại kí hiệu và khí tức trên lá bài, ngay cả nàng cũng không nhìn ra được lá bài này rốt cuộc là thứ gì.

Mắt Lạc Diệp trừng tới mức sắp lòi cả ra, vẫn không phân biệt được lá nào là .Joker.

“Ngươi có rút hay không đây?” Bảo Nhi ngáp một cái nói.

“Vội cái gì chứ.” Lạc Diệp đưa tay ra, muốn lấy lá bài bên trái, mắt lại nhìn Bảo Nhi, hy vọng có thể nhìn ra điều gì đó trên mặt Bảo Nhi.

“Chính là lá này, ngươi mau rút đi.” Bảo Nhi nói, có vẻ nhàm chán.

Lạc Diệp nghe Bảo Nhi nói thế lại càng không dám chọn. Tuy rằng hai người mới ở cùng nhau được một, hai tiếng nhưng trong mắt Lạc Diệp bây giờ, Bảo Nhi không còn đơn giản là một đứa trẻ nữa.

“Muốn lừa ta, không dễ thế đâu.” Lạc Diệp đưa tay rút lá bài bên phải nhanh chóng, xoay qua nhìn, lập tức sững ra như bị sét đánh, ấy thế mà lại là lá .Joker.

“Sao ngươi lại không tin người thế nhỉ? Người lớn các ngươi phức tạp thật đấy, không hiểu nổi các người.” Bảo Nhi lắc đầu bất đắc dĩ nói.

Khóe miệng Lạc Diệp giật giật, cắn cắn môi không nói gì, đặt lá bài sau lưng đổi vị trí, sau đó đặt trước mặt Bảo Nhi, mặt lạnh lùng nói: "Đến lượt ngươi rút rồi."

"Ta chọn lá này!" Bảo Nhi nói rồi đưa tay rút, lập tức chọn trúng quân bảy cơ của Lạc Diệp.

"Ha ha, ta lại thắng rồi." Bảo Nhi ném đi đôi bảy trong tay, cầm lấy tờ giấy bên cạnh, trực tiếp dán lên trán Lạc Diệp.

"Lại lần nữa" Lạc Diệp nói rồi muốn xào bài.

"Không chơi đâu, ngươi chơi gà lắm." Bảo Nhị lộ ra vẻ mặt tẻ nhạt, vô vị.

"Chơi nốt ván cuối." Lạc Diệp nói từng chữ, ngọn lửa trong mắt nàng gần như bùng cháy.

Hàn Sâm xém chút nữa bật cười, chơi trò này với Bảo Nhi, Lạc Diệp đúng là tự tìm đường chết.

Bảo Nhi chớp mắt một cái, không bằng lòng nói: "Muốn chơi thì cũng được nhưng dán giấy thì chán quá, chúng ta chơi cái khác."

"Được, ngươi nói chơi cái gì." Trong đầu Lạc Diệp bây giờ ngập tràn ý chí chiến thắng, nàng đường đường là sát thủ đỉnh cấp Xuân Vũ, sao có thể thất bại bởi một đứa nhóc? Bất kể thế nào cũng phải thắng một ván.

"Thua một lần thì ra cửa hô to ta là đồ ngốc." Bảo Nhi nghĩ một lúc rồi nói. "Cái này…" Lạc Diệp có hơi do dự, nàng không dám chắc mình có thể

thắng Bảo Nhi, mà rất nhiều cường giả của Xuân Vũ đều ở đây, bị người khác nghe được thì thật sự quá mất mặt.

"Không chơi nữa, bỏ đi, chán chết đi được." Bảo Nhi nói xong đứng dậy định quay đi.

"Được rồi, cứ làm theo lời ngươi nói đi." Lạc Diệp vội vã đưa tay kéo Bảo Nhi lại, nàng thực sự rất muốn thắng Bảo Nhi một lần.

Hàn Sâm không xem tiếp nữa. Kết quả đã định trước, chơi trò này, cho dù là cường giả cấp Thần Hóa tới đây cũng không thắng nổi Bảo Nhi. Đây là hạng mục cha truyền con nối của nhà họ Hàn bọn họ.

Hết chương 2418.

Chương 2419. Trao đổi ý cảnh

Kính phu nhân và hai trong bốn tứ đại Vương của Xuân Vũ là Hồng Vân, Dạ Phong đang ngồi trong phòng nghị sự thì đột nhiên nghe thấy giọng nói truyền tới từ nơi Hàn Sâm ở.

“Ta là tên ngốc!”

Vẻ mặt của ba người đột nhiên trở nên kỳ quái, bởi vì bọn họ đều nghe được đó là giọng nói của Lạc Diệp. Nhưng bọn họ thực sự không dám †in, giọng nói đó lại là của Lạc Diệp thật.

Ngoại trừ Kính phu nhân và tứ đại Vương Xuân Vũ ra, Lạc Diệp chính là nhân vật hàng đầu trong Xuân Vũ, hơn nữa còn nổi danh về sự quyết đoán và tàn nhãn trong hành động. Nhân vật hung ác một lời không hợp là động thủ, làm sao có thể nói ra những lời như vậy được?

“Vừa nấy có phải ta đã nghe nhầm rồi không?” Dạ Phong ngơ ngác hỏi Hồng Vân và Kính phu nhân.

“Hôm nay đến đây thôi, các ngươi về trước đi.” Kính phu nhân khẽ cau mày, đứng dậy đi đến nơi ở của Hàn Sâm. Nàng muốn xem Hàn Sâm rốt cuộc là đang giở trò quỷ quái gì.

Người phụ nữ như Lạc Diệp, cho dù có giết nàng cũng không ép nàng nói ra được những lời như thế.

Nếu Hàn Sâm dùng thủ đoạn gì bức ép Lạc Diệp, Kính phu nhân sẽ không làm ngơ. Là nàng phái Lạc Diệp đến chăm sóc Hàn Sâm nhưng nàng tuyệt đối sẽ không để Lạc Diệp chịu thiệt.

“Sao ngươi lại có thời gian rảnh rỗi tới chỗ ta thế?” Hàn Sâm mở cửa, nhìn thấy Kính phu nhân đứng ngoài cửa, cười híp mắt hỏi.

“Ngươi làm gì Lạc Diệp thế?” Kính phu nhân cau mày hỏi.

“Ta thì có thể làm gì nàng ấy? Ta nói chuyện với nàng ấy được vài câu, nàng vẫn chơi với Bảo Nhi suốt thôi, nếu không tin ta thì tự đi vào xem đi.” Hàn Sâm né người ra.

Đương nhiên Kính phu nhân không tin Hàn Sâm, đi vào sân trong rồi bước vào phòng, thực sự nhìn thấy Lạc Diệp đang chơi với Bảo Nhi.

“Kính đại nhân.” Lạc Diệp vội đứng lên, cung kính hành lễ.

“Ngươi không sao chứ?” Kính phu nhân nhìn thấy mấy tờ giấy trên mặt Lạc Diệp, dở khóc dở cười hỏi.

“Không sao.” Mặt Lạc Diệp đỏ lên nhưng vẫn không gỡ đống giấy trên mặt xuống. Nàng là một sát thủ, điều quan trọng nhất của sát thủ là chữ tín và danh dự, nếu nàng đã thua thì không thể phá luật.

“Không sao thì tốt.” Kính phu nhân nói xong rồi nhìn về phía Hàn Sâm, lạnh nhạt nói: “Ngươi đi theo ta.”

Hàn Sâm nhún vai, đi theo Kính phu nhân ra cửa, đi vào trong sân.

“Ngươi biết Lạc Diệp là người của ta, phải đối xử có chừng mực với nàng ấy” Kính phu nhân đứng trong sân, nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm cười khổ nói: “Ta thật sự không làm gì nàng ấy hết, cũng không dám làm gì nàng ấy cả. Nàng ấy chỉ chơi trò chơi cùng với Bảo Nhi thôi, không tin ta thì ngươi có thể hỏi nàng ấy.”

“Không có là tốt nhất, ta chỉ đang nhắc ngươi, đừng có làm gì để ta không vui.” Kính phu nhân lạnh lùng nói.

“Hiểu rồi” Hàn Sâm nhún vai.

“Đưa tay ra đây.” Ánh mắt Kính phu nhân dừng lại trên ngón tay đeo nhẫn của Hàn Sâm, do dự một chút rồi nói.

Mặc dù Hàn Sâm không tệ nhưng dù sao cấp bậc cũng quá thấp, Kính phu nhân không cho rằng cảnh giới của Hàn Sâm có thể giúp gì cho nàng. Song nếu đã tới rồi, hiểu thêm một chút về Hàn Sâm cũng tốt.

Ý cảnh khắc họa nội tâm của một con người, thông qua ý cảnh có thể phán đoán tính cách của một người, tỉ lệ chính xác tương đối cao.

“Làm gì?” Hàn Sâm duỗi tay phải ra trước mặt Kính phu nhân. “Giả bộ hồ đồ với ta sao?” Kính phu nhân trừng mắt với Hàn Sâm.

“Sao có thể chứ, ngươi nói rõ ra đi.” Hàn Sâm cười cọt, thu tay phải về, lấy nhãn mắt kính linh ở tay trái ra.

Kính phu nhân nhìn thấy nhãn mắt kính linh, ánh mắt rung động. Nhìn chiếc nhẫn này khiến nàng nhớ đến một người năm đó, người đàn ông tài hoa hơn người, ôn văn nhĩ nhã.

Cho dù bây giờ, nhớ tới người đàn ông ấy vẫn khiến lòng người rung động như vậy.

Kính phu nhân chưa từng hối hận khi lấy hắn, cho rằng đó là kỷ niệm quý giá nhất cuộc đời nàng, chỉ tiếc rằng ông trời không chiều lòng người, không để nàng được ở bên người đàn ông ấy.

Nghĩ đến người đàn ông ấm áp khiến mọi cô gái trong thiên hạ rung động rồi lại nhìn chủ nhân của chiếc nhãn lúc này, Kính phu nhân không khỏi thở dài.

Tuy Hàn Sâm ưu tú nhưng so với người đàn ông đó, Kính phu nhân thấy còn kém xa.

Kính phu nhân xòe bàn tay ra, đưa chiếc nhãn mắt kính linh của mình lại gần chiếc nhãn trong tay Hàn Sâm.

Vẻ ngoài của Kính phu nhân không hẳn là xuất sắc, không thể đánh đồng với nhan sắc của tuyệt thế mỹ nữ Cố Khuynh Thành, đoan trang thục nữ sẽ

hợp với nàng hơn.

Nhưng đôi tay xinh đẹp của Kính phu nhân khiến người khác không thể soi mói. Mỗi một ngón tay đều tinh tế, thon dài, trắng nõn như ngọc ấm áp, móng tay trong suốt, dường như phát ra ánh sáng mờ mờ.

Mọi cử động của đôi bàn tay ấy đều là sự kết hợp của vẻ đẹp và sự tao nhã. Hàn Sâm từng nhìn qua vô số mỹ nữ nhưng đôi bàn tay như vậy cũng là hiếm thấy trên đời.

Bàn tay Kính phu nhân cách bàn tay của Hàn Sâm rất gần, nhãn Mắt Kính Linh ngày càng xao động. Mặt chiếc nhẫn như ngọc lục bảo đang rung lên, toát ra một tia sáng mờ nhạt.

Khi hai viên ngọc mắt chạm vào nhau, cơ thể Hàn Sâm và Kính phu nhân đều run lên, cảm thấy bên trong nhẫn Mắt Kính Linh có một luồng sức mạnh kì diệu đi vào cơ thể bọn họ, dọc theo cánh tay chảy vào não.

Người Hàn Sâm hơi run lên, hắn cảm thấy mình giống như đang trong một trận mưa dầm liên miên giữa đất trời. Mưa xuân nhỏ giọt rơi xuống, giống như nước mắt đau thương của Thượng đế.

Nhưng sau khi giọt nước mắt kia rơi xuống lại làm dịu vạn vật trên thế gian. Cây, hoa, cỏ và hạt giống, tất cả đêu được mưa phùn âm thầm tưới tắm, thứ được nuôi dưỡng dưới đau thương là sức sống và hy vọng vô tận.

Hàn Sâm đã lĩnh hội bốn mươi tám bức ý cảnh thủy trong tháp Thiên Mệnh, đương nhiên trong đó không thể thiếu ý cảnh Xuân Vũ. Mặc dù ý cảnh của Kính phu nhân là Xuân Vũ nhưng trọng điểm không phải là chữ “Vũ” này.

Hàn Sâm cảm nhận được tất cả các loại tình cảm và sự thay đổi của vạn vật trong ý cảnh, không khỏi bái phục người phụ nữ này. Ý cảnh như thế quả thực đã đạt tới cảnh giới siêu phàm, e rằng cũng phải là đỉnh cấp trong các cường giả Thần Hóa.

“Chẳng trách tổ chức của nàng gọi là Xuân Vũ, ý này chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt bằng lời. Ý cảnh như người, người như ý cảnh, bản thân Kính phu nhân cũng là một sự tồn tại mâu thuẫn rất phức tạp. Không thể

dùng ánh mắt phàm tục để đánh giá nàng.” Hàn Sâm cảm nhận được ý cảnh Xuân Vũ kì lạ, và thu được nhiều điều từ ý cảnh đó.

Cơ thể Kính phu nhân cũng chấn động, cảm giác có một luồng ý cảnh tràn vào trong biển ý thức của nàng. Ý cảnh ấy không quá mạnh, không có khí thế kinh động thiên hạ, cũng không khiến người ta kinh diễm từ cái nhìn đầu tiên.

Kính phu nhân không để ý đến ý cảnh của Hàn Sâm, chỉ muốn thông qua ý cảnh của hắn tìm hiểu rõ hơn về phẩm chất làm người của hắn. Nhưng khi ý cảnh kia dần tan ra, Kính phu nhân dần lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Trong mắt Kính phu nhân, ý cảnh của Hàn Sâm giống nụ hoa chớm nở, khiến người ta khó mà sinh ra cảm giác kinh diễm. Nhưng khi cố gắng †ìm hiểu, bóc hết cánh hoa này tới cánh hoa khác cũng không thể bóc ra được cánh hoa cuối cùng để nhìn thấy nhụy hoa bên trong, cảm giác này khiến Kính phu nhân rất khó chịu.

Hết chương 2419.

Chương 2420. Loài hoa ý thức hải

Kính phu nhân không cảm thấy ý cảnh của Hàn Sâm mạnh mẽ đến mức nào, nguyên do nàng kinh ngạc chủ yếu là bởi vì có chút nghi hoặc.

Điều này giống như nhận được một phần quà chuyển phát nhanh, không biết là ai đưa tới, cũng không biết bên trong có gì. Nhưng sau khi mở phần quà ra, bên trong lại còn có một cái hộp, cứ mở ra từng †ầng từng lớp, mãi mà chưa mở xong.

Bất kể món quà bên trong là tốt hay xấu, chỉ riêng cách tặng quà này thôi đã khiến người khác rất khó chịu rồi.

Kính phu nhân là một người cực kỳ kiên nhẫn, cũng không cảm thấy

nóng vội gì, chỉ lật mở từng tầng từng lớp ý cảnh của Hàn Sâm. Song đã qua một lúc lâu mà nàng vẫn không nhìn đến chỗ trung tâm nhất

rốt cuộc có cái gì.

Dù là Thần cũng mất kiên nhẫn khi phải đối mặt với việc tìm kiếm không có điểm dừng như vậy. Lúc Kính phu nhân lật mở từng tầng từng lớp mà vẫn không nhìn thấy rốt cuộc bên trong có thứ gì, nàng không nhịn nổi nữa.

“Ta muốn xem xem ý cảnh của ngươi rốt cuộc là cái gì?” Kính phu nhân vừa nghĩ trong lòng, ý cảnh cấp Thần Hóa đã phủ xuống ý cảnh của Hàn Sâm trong nháy mắt, mạnh mẽ phá vỡ ý cảnh kia.

Mưa xuân ngắt hoa, ý cảnh như nụ hoa bị cưỡng ép phá vỡ, hóa thành cánh hoa bay đầy trời. Thế nhưng bên trong tầng tầng cánh hoa lại trống rỗng, chẳng có gì cả.

“Hóa ra chỉ là hào nhoáng bên ngoài, một kẻ rỗng tuếch không có nội hàm” Trong lòng Kính phu nhân không khỏi có vài phần thất vọng.

Ý cảnh chính là nói lên ý chí và tính cách của một người. Ý cảnh của Hàn Sâm chỉ có bề ngoài, bên trong lại trống không, không được xem là ý cảnh của cường giả.

Kính phu nhân đang chuẩn bị thu hồi ý niệm, không nghiên cứu ý cảnh của Hàn Sâm nữa. Song nàng lại chợt ngẩn ra.

Ý cảnh của Hàn Sâm đã bị nàng cưỡng chế phá vỡ, về lý thì ý cảnh đã vỡ vụn không thể tiếp tục để lại dấu vết trong ý thức của nàng mới đúng.

Nhưng lúc này Kính phu nhân vẫn có thể dùng ý niệm thấy được ý cảnh của Hàn Sâm, rõ ràng là không bình thường.

Nàng chợt nảy ra một suy nghĩ, cụp mắt nhìn xuống, nhìn về phía cánh hoa rơi đầy đất. Mỗi cánh hóa đều trong suốt long lanh, tuy rơi xuống đất nhưng lại chẳng úa tàn.

Ý niệm xâm nhập vào bên trong một cánh hoa, Kính phu nhân lập tức biến sắc. Vừa rồi nàng còn thầm nghĩ bóc cánh hoa ra, nhìn xem bên trong rốt

cuộc có cái gì nhưng lại không chú ý tới bản thân cánh hoa.

Lúc này ý niệm tiến vào cánh hoa, lập tức cảm nhận được ý cảnh như biển rộng ùa vào mặt. Người đàn ông có tấm lòng mênh mông như trời biển, sự sâu xa của ý cảnh khiến Kính phu nhân cũng phải kinh ngạc.

Kính phu nhân lại nhặt lên một cánh hoa khác, ý cảnh bất động như núi trong đó lập tức ép xuống, giống như cây trụ chống trời vĩnh viễn không lay chuyển.

Nếu nói phụ nữ là một quyển sách thì đàn ông chính là một bộ sử thi.

Nội hàm của người đàn ông không phải là thân thể tàn tật nằm trên giường bệnh khi về già, mà là hùng tâm tráng chí, nhiệt huyết xông pha nơi chiến trường khi còn trẻ.

Người phàm tục thường chỉ thấy được thành bại cuối cùng, chứ không nhìn thấy quãng đường gian nan hiểm trở cùng với sự dũng cảm và kiên trì khi người đàn ông đối mặt với khó khăn và ngõ cụt.

Mỗi người đều từng trải qua thất bại nhưng người đàn ông chân chính vẫn có thể đứng dậy bước tiếp sau thất bại, dù cho bất kỳ hoàn cảnh nào, thân xác có thay đổi ra sao, thứ duy nhất không thay đổi chính là trái tim khao khát chiến thắng và quyết tâm trả giá tất cả vì thắng lợi.

Ý cảnh của Hàn Sâm thật sự không có trung tâm. Đó là bởi vì người đàn ông chân chính không có điểm kết thúc, dã tâm không ngừng bành trướng theo thời gian, sẽ tiếp tục tiến lên cho đến điểm cuối cùng của sinh mệnh.

Thứ Hàn Sâm theo đuổi không phải là trèo lên ngọn núi cao nhất mà là có thể đi càng cao càng xa hơn, dã tâm không có chừng mực, vô hạn tức là vĩnh viễn.

Kính phu nhân không nhìn thấy trung tâm ý cảnh của Hàn Sâm là cái gì, nhưng mỗi cánh hoa đều là ý cảnh bùng nổ trong mỗi đoạn thời gian mà Hàn Sâm từng đi qua, có phẫn nộ, có vui sướng, có đau khổ, có kiên trì, như biển, như núi, như trời, như đất.

Nếu chỉ là một ý cảnh đơn lẻ thì Hàn Sâm còn không đuổi kịp Kính phu nhân. Song nhìn vào từng cánh hoa lại làm cho Kính phu nhân ngày càng xúc động.

Đột nhiên, Kính phu nhân ngẩng đầu lên. Nàng phát hiện ra mình đã vô thức rơi vào trong ý cảnh của Hàn Sâm, bị ý cảnh của hắn chỉ phối cảm xúc.

"Loạn lòng ta không thể để lại." Sắc mặt Kính phu nhân lạnh lùng, ý cảnh mưa xuân rơi xuống, muốn phá hủy hoàn toàn ý cảnh của Hàn Sâm do Kính Thể truyền sang, tránh cho ý cảnh của bản thân bị cộng hưởng.

Hàng vạn hàng nghìn cánh hoa bị phá hủy dưới ý cảnh của nàng. Nhưng Kính phu nhân đã nhanh chóng phát hiện ra, sau khi bị phá hủy, những cánh hoa này bắt đầu mọc rễ nảy mầm như hạt giống, lại nở ra thành đóa hoa.

Bất kể ý cảnh của Kính phu nhân điên cuồng ra sao, liên tục phá hủy ý cảnh của Hàn Sâm thế nào thì cuối cùng vẫn sẽ có đóa hoa quật cường mọc ra, dù có làm gì cũng không thể phá hủy hoàn toàn được.

"Sao lại như vậy…" Trong lòng Kính phu nhân kinh hãi, không thể duy trì sự bình tĩnh nữa. Ấy vậy mà nàng lại không thể hoàn toàn phá hủy ý cảnh của Hàn Sâm, đây đúng là chuyện ngoài sức tưởng tượng.

Nàng đường đường là một cường giả Thần Hóa, sự mạnh mẽ của ý cảnh cũng ít ai trong tộc Hoàng Cực có thể địch nổi, mà lại không làm gì được một kẻ vừa thăng cấp Vương như Hàn Sâm, thật sự khiến nàng khó mà tin được.

"Ý cảnh của hắn mạnh như vậy sao?" Sắc mặt Kính phu nhân kỳ lạ nhìn đóa hoa ý cảnh nửa nở trong đầu mình, trong lòng không ngừng dậy sóng.

Choang!

Kính phu nhân lùi về sau một bước, để cho hai mặt nhẫn Kính Linh tách ra, ánh mắt dừng ở trên người Hàn Sâm.

Nàng lập tức phát hiện ra ý cảnh của mình đã phai nhạt nhanh chóng trong cơ thể Hàn Sâm, chỉ chốc lát sau đã hoàn toàn biến mất tăm. Ngay cả Kính

phu nhân cũng không cảm giác được, rõ ràng ý cảnh mà mắt Kính Linh truyền sang đã bị Hàn Sâm tiêu hóa hoặc xua tan.

“Cám ơn phu nhân.” Hàn Sâm mở mắt ra, hơi hành lễ với Kính phu nhân.

Ý cảnh mưa xuân của Kính phu nhân khiến Hàn Sâm cảm ngộ được rất nhiều, lời cảm ơn này là xuất phát từ thật tâm.

Kính phu nhân nhìn Hàn Sâm, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, song nàng không nói lời nào, trực tiếp xoay người bỏ đi.

Sau khi trở về, Kính phu nhân sử dụng rất nhiều phương pháp, muốn hủy diệt ý cảnh của Hàn Sâm nhưng làm thế nào cũng không thể xóa bỏ hoàn toàn được, làm Kính phu nhân không khỏi bực bội trong lòng.

“Chẳng lẽ ngay cả một Vương Giả nho nhỏ ta cũng không bằng hay sao?” Kính phu nhân cắn môi, không tin mà lại lấy ý niệm phá hủy hoa ý cảnh của Hàn Sâm. Song kết quả lại vẫn là vô ích, đóa hoa ý cảnh kia như cắm rễ ở trong ý thức hải của nàng, bất kể phá hủy như thế nào, chỉ cần rễ vẫn còn thì sẽ mọc lại lần nữa.

Loài hoa ý thức hải, nửa nở nửa giấu duyên. Lửa rừng đốt bất tận, gió xuân thổi lại sinh.

Ngày thứ năm khi Thạch trường khởi công lần nữa đã xảy ra một chuyện kỳ lạ. Công nhân đào được một tảng đá từ trong Thạch trường, tảng đá kia to bằng cái thớt, phía trên có khắc rất nhiều văn tự.

Hai Hầu Tước đào ra tảng đá kia đã thăng lên Công Tước trong chớp mắt khi nhìn thấy văn tự bên trên.

Kính phu nhân tự mình đến Thạch trường, đem tảng đá kia về căn cứ, còn tìm Hồng Vân ở trong căn cứ cùng đi nghiên cứu. Song đến ngày hôm sau, Hồng Vân cấp Thần Hóa đã giáng xuống cấp Vương chỉ trong vòng một đêm.

Hết chương 2420.

Chương 2421. Người đá

Lúc Hàn Sâm đi vào phòng theo dõi, Kính phu nhân, Hồng Vân và Dạ Phong đều đang nhìn chằm chằm tảng đá kia qua màn hình.

Tảng đá được niêm phong đơn độc trong một nhà kho, hiện nay cũng không có người trông coi kho hàng, bởi vì nếu có sinh vật đến gần tảng đá đó thì xảy ra một vài chuyện kỳ lạ.

Làm cho một cường giả cấp Thần Hóa rơi xuống Vương Giả trong một đêm, quả thật chưa từng nghe đến chuyện như vậy bao giờ.

Ngay cả bản thân Hồng Vân cũng không biết tại sao nàng lại rớt cấp,

hoàn toàn không bị thương, cũng không cảm giác có sức mạnh quấy

phá trong cơ thể, dường như chỉ là ngủ một giấc đã quay về như ngày trước giải phóng mất rồi.

Tuy rằng các loại cảm giác và cảnh giới sau khi thăng lên Thần Hóa vẫn còn nhưng sức mạnh lại thoái hóa tới cấp Vương, quả thật làm cho người ta không thể hiểu nổi.

Hàn Sâm đã biết đại khái chuyện này. Lúc nhìn về phía Hồng Vân, hắn đặc biệt lưu ý một chút, quả nhiên phát hiện sinh cơ của Hồng Vân giảm đi rất nhiều. Cảm giác mây mù dày đặc không thể nhìn thấu trước kia cũng đã biến mất, sinh cơ trên người nàng có thể thấy rõ ràng, quả thật chỉ có cấp Vương, sinh cơ còn yếu hơn cả Lạc Diệp.

“Ngươi thấy thế nào?” Kính phu nhân ra hiệu cho Hàn Sâm nhìn tảng đá.

Hàn Sâm cẩn thận đánh giá tảng đá trong màn hình. So với tảng đá ở nơi này không có khác biệt gì lớn, đều là đá đen, cao cỡ một người, song hình dạng của tảng đá kia trông giống như một người đá đang đứng.

Nhưng cũng chỉ là hình dạng hơi giống mà thôi, không có ngũ quan, tay chân cũng không ngăn cách rõ với thân thể, như là tác phẩm đá thô từ thời

vượn cổ.

Hàn Sâm hiểu rất rõ đó không thể là thứ do con người điêu khắc tạo thành, mặt trên cũng không có dấu vết gia công.

Ngay cả văn tự trên thân người đá cũng giống như thiên nhiên tạo thành, nhìn không ra dấu vết điêu khắc gì.

Hàn Sâm nhìn một lát cũng không nhìn ra vấn đề gì, hắn cũng không nhận ra những văn tự kia, đó không phải bất cứ dạng văn tự nào mà hắn từng gặp, cũng không giống với Đế văn, có thể trực tiếp hiểu ra ý nghĩa của nó.

“Nếu chỉ nhìn hình ảnh thì không nhìn ra được gì hết.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi muốn đi kho hàng nhìn thử không?” Kính phu nhân nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Các ngươi đều nhìn không ra vấn đề thì sao ta nhìn ra được chứ.” Hàn Sâm vội vàng nói. Hắn cũng không có hứng thú đi mạo hiểm.

Ngay cả cường giả Thần Hóa cũng bị giáng xuống cấp Vương trong một đêm. Hàn Sâm không muốn vừa thăng lên cấp Vương đã bị đánh rớt về.

Câu trả lời của Hàn Sâm cũng không ngoài dự đoán của Kính phu nhân. Kính phu nhân trầm ngâm một lát mới tiếp tục nói: “Tin tức đã truyền lại nước Đế Hoàng. Hoàng huynh bảo chúng ta tạm thời để nó ở †ại chỗ này, đồng thời làm rõ xem nó rốt cuộc là thứ gì.”

Chuyện này cũng không ngoài dự đoán của Hàn Sâm. Nếu không làm

rõ ràng là thứ gì đã vận chuyển về Tộc Hoàng Cực, lỡ như không ai thu phục được nó, đến lúc đó làm cho Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực đều

bị đánh rớt xuống cấp Vương thì đúng là trò cười của cả vũ trụ.

Dạ Phong nói: “Hiện tại chúng ta không biết phạm vi ảnh hưởng của nó rốt cuộc lớn bao nhiêu, chỉ có thể tìm một ít sinh vật khác làm thí nghiệm trước, xác định phạm vi ảnh hưởng và năng lực của nó.”

“Thập Lục, không phải ngươi vẫn luôn muốn làm việc sao? Chuyện này cho ngươi phụ trách đi.” Kính phu nhân nói.

“Ta hả?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra. Chuyện này thật ra cũng không nguy hiểm gì, cho dù muốn thử nghiệm cũng sẽ không để hắn tự mình ra trận, chỉ sẽ chọn lựa một đám công nhân đi làm thí nghiệm.

Kính phu nhân lại giao chuyện này cho hắn làm, khiến Hàn Sâm cảm thấy rất bất ngờ.

“Có vấn đề gì không?” Kính phu nhân hỏi. “Không có vấn đề gì hết, nhân công giải quyết thế nào?” Hàn Sâm hỏi.

“Ngươi tự lựa chọn trong đám công nhân đi. Hiện nay nhân lực có hạn, ngươi chỉ được chọn tối đa mười Công Tước thôi, Hầu Tước cũng có thể cho ngươi mười người.” Kính phu nhân nói.

“Được.” Hàn Sâm đồng ý.

“Quyết định vậy nhé. Đi làm việc đi, ta chờ tin tốt của ngươi.” Kính phu nhân mỉm cười nói.

“Phu nhân xin yên tâm, nhất định sẽ không làm cho ngươi thất vọng.” Hàn Sâm đáp.

Chờ Hàn Sâm rời khỏi, Dạ Phong mới nói: “Phu nhân, chuyện này giao cho Thập Lục Hoàng tử điện hạ có thích hợp không? Lỡ như hắn xảy ra chuyện gì, sau khi chúng ta trở về chỉ sợ không dễ bàn giao với Hoàng thượng.”

“Ta tự có chừng mực, hiện giờ thân thể của Hồng Vân xảy ra vấn đề,

Thạch trường bên kia chỉ có thể dựa vào ngươi, nhớ quan sát cho kỹ. Kính phu nhân nói.

Hàn Sâm đi thạch trường chọn lựa nhân công, thuận tiện lựa Ninh Nguyệt ra. Tuy nói là thí nghiệm nhưng cũng có sự khác biệt giữa có nguy hiểm và không nguy hiểm.

Bởi vì phải xác định phạm vi ảnh hưởng của tảng đá kia, đương nhiên là càng đến gần tảng đá thì nguy hiểm cũng càng lớn. Hàn Sâm dự định sắp xếp Ninh Nguyệt ở vị trí cách tảng đá xa nhất, có thể tránh cho hắn bị tảng đá ảnh hưởng.

Nếu ở ngoài cùng nhất cũng bị ảnh hưởng thì người của cả căn cứ bọn họ đều sẽ bị ảnh hưởng. Như vậy có cần người đi làm thí nghiệm hay không đều không quan trọng nữa.

Hàn Sâm hành động cực nhanh, chia hai mươi quý tộc thành mười nhóm, một Công Tước và một Hầu Tước chung một nhóm, sắp xếp bọn họ ở mười vị trí khác nhau.

Nhóm ở gần cục đá nhất là ngay trong kho hàng, một nhóm khác bên ngoài cửa kho hàng, cách một khoảng lại xếp một nhóm vào, Ninh Nguyệt được Hàn Sâm xếp ở ngoài cùng.

Sau đó công việc của Hàn Sâm chính là quan sát ghi chép sự thay đổi của mười nhóm nhân công mỗi ngày, người phụ trách ghi chép đều là thành viên bên trong Xuân Vũ.

Mới chỉ qua một đêm, một nhóm cách tảng đá gần nhất đã xảy ra vấn đề. Song tình huống hoàn toàn tương phản với Hồng Vân, bọn họ chẳng những không bị đánh rớt cấp bậc, ngược lại còn tăng thêm một cấp.

Hầu Tước thăng đến cấp Công Tước, Công Tước thăng thành cấp Vương.

Tuy so ra kém vẫn kém sự chấn động khi Hồng Vân bị đánh rớt xuống cấp Vương nhưng cũng khiến người ta cực kỳ kinh ngạc, bởi vì không ai biết được nó có tiếp tục thăng cấp cho sinh vật cấp Vương hay không, nếu có thể làm cấp Vương tăng đến Thần Hóa thì thật sự biến thái.

Cho dù không thể tiếp tục tăng lên, có thể trực tiếp thăng cấp Công Tước lên tới cấp Vương cũng đã rất biến thái rồi. Nếu loại năng lực này có thể sử dụng ổn định, hơn nữa còn không có tác dụng phụ, Hàn Sâm có thể tưởng tượng đến trường hợp đáng sợ là thành lập một nhánh đại quân cường giả cấp Vương.

Hàn Sâm không để hai sinh vật thăng cấp rời khỏi, vẫn giữ họ tiếp tục ở lại trong kho hàng, chờ xem sau đó họ có thay đổi gì không.

Tới ngày thứ ba, hai sinh vật trong kho hàng không thay đổi, nhóm thứ hai bên ngoài kho hàng lại bị ảnh hưởng. Giống với nhóm thứ nhất, bọn họ cũng tăng cấp bậc.

Từ lúc bắt đầu phát hiện tảng đá này, tất cả sinh vật từng tiếp xúc với nó đều tăng một cấp bậc, chỉ có Hồng Vân bị đánh rớt cấp bậc.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều sẽ đi hỏi thăm quan sát tình huống của mười nhóm kia, rồi mượn cơ hội âm thầm trao đổi vài câu với Ninh Nguyệt. Làm cho Hàn Sâm lạnh cả người chính là Ninh Nguyệt thật sự càng ngày càng nữ tính hóa, không chỉ là thân thể của hắn, ngay cả tính cách cũng bị thay đổi.

Hàn Sâm gần như không thể tin nổi đó là Ninh Nguyệt mà hắn biết. Ninh Nguyệt trời sập cũng không sợ ban đầu kia giờ lại cảm tính như phụ nữ.

“Ta bị thanh kiếm này ảnh hưởng rồi.” Hàn Sâm không thể quên vẻ mặt của Ninh Nguyệt khi nói những lời này, quả thật giống như là một thiếu phụ vừa kết hôn mà chồng đã mất, biểu cảm tuyệt vọng mà bất lực kia thậm chí có chút yếu đuối mềm mại.

Hết chương 2421.

Chương 2422. Không khống chế được

Hàn Sâm rùng mình, không có cảm giác muốn cười chút nào.

Sự kiên định trong niềm tin của Ninh Nguyệt tuyệt đối không dưới Hàn Sâm, nhưng bây giờ ngay cả Ninh Nguyệt cũng bị tiểu kiếm sắc xanh ảnh hưởng đến mức này, làm sao Hàn Sâm lại không kinh hãi cho được.

Đây không đơn giản chỉ là thay đổi gen và cơ thể nữa mà ngay cả linh hồn và tính cách Ninh Nguyệt cũng bị thay đổi vặn vẹo.

Hắn lại đi thích thứ màu hồng phấn cực kỳ nữ tính, hơn nữa cảm xúc cũng trở nên vô cùng cảm tính, thậm chí có thể nói là yếu đuối, không hề có chủ kiến đáng nói, không còn nhìn ra được bóng dáng của Ninh Nguyệt từ trên người hắn nữa.

Thậm chí Hàn Sâm còn nghỉ ngờ rằng có phải Ninh Nguyệt đã bị một linh hồn phụ nữ đoạt xá rồi hay không.

“Không gian dị chủng này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại có nhiều thứ kỳ dị như vậy chứ?” Hàn Sâm thầm nhíu mày, đồng thời theo bản năng mà cách tảng đá kia xa thêm một chút. Hắn cũng không muốn tạo cơ hội cho mình biến thành như Ninh Nguyệt.

Công việc khai quật của Thạch trường bên kia còn đang tiếp tục, cũng chỉ mới bảy tám ngày đã lại đào ra chuyện. Có người đào ra một tảng đá chảy máu, một bàn tay vọt ra từ trong cái khe trên tảng đá giết chết mười mấy công nhân gần đó. Dạ Phong tự mình ra tay, mới trấn áp được cái tay kia.

Thí nghiệm bên này của Hàn Sâm còn đang tiếp tục, tổng cộng có bốn nhóm bị ảnh hưởng, bọn họ đều tăng lên một cấp bậc. Song cũng chỉ là tăng một bậc mà thôi, không tiếp tục tăng nữa, cũng không có ai bị đánh rớt cấp bậc.

Hiện giờ đại khái có thể xác định phạm vi ảnh hưởng của tảng đá, khoanh vùng khu vực cấm một lần nữa, song mười nhóm nhân công cũng không rút về, vẫn để cho bọn họ ở lại tại chỗ tiếp tục thí nghiệm.

Bây giờ tất cả vẫn chưa thể xác định, không ai biết được có những dị biến khác hay không, thí nghiệm tuyệt đối không thể dừng lại giữa chừng.

Hàn Sâm không dám vào kho hàng trực tiếp quan sát tảng đá kia. Tuy trước mắt tảng đá kia có vẻ đem lại khá nhiều lợi ích nhưng có tiền lệ Hồng Vân trước đó, Hàn Sâm vẫn không dám khinh thường.

Giống như thường ngày, sau khi Hàn Sâm gọi mười nhóm nhân công tới hỏi từng việc kỹ càng, đang chuẩn bị về phòng đưa Bảo Nhi đi ăn thì Lạc Diệp lại đi tới nói cho Hàn Sâm, Kính phu nhân mời hắn đến văn phòng một chuyến.

“Kính phu nhân có chuyện gì quan trọng mà lại tìm ta vào lúc này?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

‘Theo Hàn Sâm biết, công việc khai thác tiến hành rất gấp, hơn nữa bên kia luôn xảy ra vấn đề, Kính phu nhân đều tự mình đi Thạch trường trấn giữ. Lúc này nàng trở về, hơn nữa vội vã gặp hắn như vậy, nhất định là có chuyện gì.

Đi tới văn phòng của Kính phu nhân, Hàn Sâm gõ cửa đi vào. Trong nháy mắt nhìn thấy Kính phu nhân, Hàn Sâm lập tức chấn động cả người.

“Ngươi…” Kính phu nhân hiện giờ cũng giống với Hồng Vân, trên người đã không còn khí tức khủng bố bí ẩn, sinh cơ cũng vô cùng sa sút, trông thế nào cũng như một cấp Vương chứ không phải một Thần Hóa mạnh mẽ.

“Đúng vậy, ta cũng rớt xuống cấp Vương rồi.” Vẻ mặt Kính phu nhân bình tĩnh nhưng Hàn Sâm vẫn thấy được sự dao động khó có thể che giấu trong mắt nàng.

Thoạt nhìn rớt xuống khỏi cấp Thần Hóa là sự đả kích rất lớn với Kính phu nhân. Ngay cả người kiên định như nàng, tâm trạng cũng không khỏi dao động.

“Ta có thể làm gì?” Hàn Sâm im lặng một lát, nhìn Kính phu nhân hỏi.

Hắn biết Kính phu nhân sẽ không vô duyên vô cớ tìm hắn đến, lại càng không nói chuyện quan trọng như vậy cho một tên hoàng tử giả mạo như hắn.

Vẻ mặt Kính phu nhân không thay đổi gì, thản nhiên nói: “Chi viện vẫn đang trên đường tới, đại khái còn cần thời gian nửa tháng mới có thể tới nơi này. Nhưng bây giờ tình hình ở đây đã không khống chế nổi nữa, vượt

ngoài tầm kiểm soát của ta, sau đó có thể sẽ xảy ra càng nhiều chuyện gay go hơn."

Sắc mặt Hàn Sâm hơi trầm xuống, người phụ nữ cường thế như Kính phu nhân mà lại nói "vượt ngoài tầm kiểm soát của ta", rõ ràng chuyện đã chuyển biến xấu đến mức không thể tưởng tượng nổi, tình huống thực tế có lẽ còn gay go hơn so với tưởng tượng của Hàn Sâm.

"Tại sao không lùi ra ngoài? Hoặc là tạm thời ngừng khai quật, chờ đợi viện binh tới?" Hàn Sâm trầm ngâm hỏi.

Kính phu nhân khẽ lắc đầu: "Không còn kịp rồi. Trước khi ta trở về, Thạch trường bên kia lại đào ra một pho tượng đá."

"Giống với cái bên trong kho hàng kia à?" Ánh mắt Hàn Sâm ngưng trọng, nhìn chằm chằm Kính phu nhân hỏi.

"Không giống nhau. Lần này là tượng đá thật sự, nghìn tay nghìn mắt, hai mắt bốn đồng tử." Lúc Kính phu nhân nói đến đây, ánh mắt lại dao động, rõ ràng cảm xúc có sự thay đổi rất mãnh liệt.

"Là bởi vì pho tượng đá kia, ngươi mới rớt xuống tới cấp Vương à?" Hàn Sâm lại hỏi.

Kính phu nhân gật đầu, lại khẽ lắc đầu: "Không đến nửa giờ sau khi đào ra tượng đá kia, ta đã rớt xuống khỏi cấp Thần Hóa. Song Dạ Phong đến xem tượng đá cùng ta lại không xảy ra tình trạng này, công nhân khác cũng không xuất hiện tình huống tương tự, cho nên không thể xác định nguyên nhân có phải do pho tượng đá kia hay không."

"Đã vậy rồi thì nên di tản và đình công sớm mới phải." Hàn Sâm nói.

Kính phu nhân lắc đầu: "Nãy ta đã nói rồi, không còn kịp nữa. Ngươi nhìn kỹ con mắt của ta xem."

"Mắt ngươi làm sao cơ?" Hàn Sâm hơi ngẩn ra, cẩn thận nhìn vào mắt của Kính phu nhân, vừa nhìn thấy đã lập tức hoảng sợ.

Ban đầu Kính phu nhân có một đôi mắt phượng xinh đẹp tuyệt trần, đồng tử là màu đen thuần túy. Nhưng bây giờ đồng tử của Kính phu nhân lại biến thành màu đỏ tươi, hơn nữa đồng tử còn chia đôi từ giữa, một đồng tử biến thành hai, một cặp mắt bốn đồng tử đỏ tươi trông cực kỳ yêu dị.

“Pho tượng đá kia chính là bốn đồng tử như vậy à?” Hàn Sâm hỏi.

Kính phu nhân khẽ gật đầu: “Tất cả sinh vật nhìn thấy pho tượng đá kia, bao gồm cả ta và Dạ Phong đều biến thành dáng vẻ như bây giờ. Giờ chỉ cần chúng ta cách xa tượng đá kia là thân thể sẽ không tự kiềm chế nổi giống như lên cơn nghiện vậy. Cách tượng đá càng xa thì cảm giác này cũng càng mãnh liệt, sau đó mọi người sẽ không nhịn được mà đi vào trong Thạch trường tiếp tục khai quật, không ngừng khai thác đá, dường như chỉ có vậy mới có thể giảm bớt cơn nghiện trong cơ thể, để cho mình dễ chịu hơn.”

Sắc mặt Hàn Sâm có chút khó coi. Tất cả ở nơi này đều thật đáng sợ, thậm chí cường giả Thần Hóa cũng vô tình trúng chiêu, Hàn Sâm cũng không dám chắc sẽ không bị nó hại.

“Ta có thể làm gì đây?” Hàn Sâm lại hỏi. Tình hình bây giờ đã vượt qua phạm vi mọi người có thể kiểm soát, hắn cũng không biết mình có thể làm được gì.

Nếu có thể lựa chọn, giờ hắn chỉ hy vọng có thể lập tức rời khỏi không gian dị chủng này, đi càng xa càng tốt.

Kính phu nhân đang định nói gì, lại đột nhiên nghe được tiếng đẩy cửa phòng làm việc vang lên. chỉ thấy Dạ Phong vội vã vọt vào.

Hàn Sâm chú ý nhìn con mắt của Dạ Phong, quả nhiên nhìn thấy đồng tử của hắn cũng biến thành màu đỏ tươi, hơn nữa còn là song đồng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Kính phu nhân nhìn chằm chằm Dạ Phong hỏi.

“Phía dưới Thạch trường đào được cửa đá, thoạt nhìn có vẻ là cánh cổng của một thành trì cổ đại.” Vẻ mặt Dạ Phong kỳ dị nói.

Hết chương 2422.

Chương 2423. Con mắt đỏ tươi

Sắc mặt Dạ Phong rất lạ lùng, hắn còn mang về một đoạn hình ảnh.

Lúc đoạn hình ảnh kia được chiếu ra, Hàn Sâm đã biết tại sao sắc mặt của Dạ Phong lại kỳ lạ như vậy.

Hình ảnh ban đầu là một đoạn đường đá, hẳn là đường hầm đào ra khi khai thác.

Hàn Sâm không biết rốt cuộc bọn họ lựa chọn địa điểm khai thác như thế nào, song rõ ràng không phải chỉ là tùy tiện đào, mà là khai thác có chọn lọc.

Phạm vi địa điểm khai thác của tộc Địa Ngục lúc trước rất lớn. Sau khi đám Kính phu nhân đến đây đã thu nhỏ phạm vi khai thác, hiện giờ tổng cộng còn có ba nơi cùng khai thác, đây là điểm khai thác ở trung gian.

Theo hình ảnh tiến về phía trước, xuyên qua đường đá phức tạp, đường đá phía trước đột nhiên trở nên trống trải, hình thành một không gian khá lớn, Hàn Sâm rốt cuộc thấy được tượng đá trong lời nói của Kính phu nhân.

Đó là một pho tượng đá cao hơn mười mét, trong những tượng đá Hàn Sâm từng nhìn thấy cũng không phải cao lớn lắm, cả bức tượng tối đen như mực, giống như đúc với chất liệu đá bốn phía.

Tư thế của tượng đá kia là ngồi xếp bằng, hai cánh tay giao nhau trước mặt thành hình chữ X, cặp mắt đúng như lời Kính phu nhân nói, mỗi bên có hai đồng tử màu đỏ tươi.

Ở sau lưng tượng đá, sắp xếp rất nhiều cánh tay bàn tay, hình thành một hình dạng ngọn lửa thật lớn, ở phía trên mỗi bàn tay, đều có một con mắt có hai đồng tử đều là màu đỏ tươi.

Cả pho tượng làm cho người ta có một loại cảm giác tà ác, giống như bị vô số con mắt yêu dị nhìn chằm chằm. Chỉ nhìn pho tượng đá kia thông qua đoạn thu hình đã khiến người ta dựng tóc gáy, nổi da gà toàn thân.

Hình ảnh cũng không dừng lại quá lâu ở trên tượng đá, tiếp tục đi vào bên trong. Sau đó Hàn Sâm lại nhìn thấy hình ảnh càng rùng rợn hơn.

Đường đá phía trước cũng khá bằng phẳng nhưng con đường đá từ phía sau tượng đá đã không thể gọi là đường đá nữa, mà giống như hang động bị người dùng tay hoặc móng vuốt cứng rắn đào ra.

Lúc đào đá ra có thể nhìn thấy rất nhiều dấu vết móng vuốt hoặc ngón †ay, hơn nữa rất nhiều nơi đều dính máu.

Hình ảnh tiếp tục tiến về phía trước, vết máu càng ngày càng nhiều, làm cho hơn phân nửa động đá vốn màu đen đều nhuộm thành màu máu, làm cho người ta nhìn thấy mà da đầu run lên.

“Hang động kia chắc không phải dùng tay đào ra đấy chứ?” Hàn Sâm nhịn không được hỏi một câu.

Công nhân này ít nhất cũng là cấp Hầu Tước. Tuy nói là công nhân nhưng bọn họ cũng được coi là nhân vật trong tộc nhỏ, không có dị bảo gì quá lợi hại thì ít ra cũng phải có vũ khí dị bảo bình thường. Cho dù không có, Tộc Hoàng Cực cũng cung cấp công cụ dị bảo, bọn họ hoàn toàn không cần phải dùng tay đào.

Nhưng dấu vết ở trên hang đá rõ ràng là dùng móng vuốt và tay đào ra, chứ không thể là công cụ được.

Vẻ mặt của Kính phu nhân và Dạ Phong đều kỳ lạ nhìn chằm chằm hình ảnh, không một ai trả lời câu hỏi của Hàn Sâm.

Song không cần bọn họ trả lời, Hàn Sâm cũng đã biết đáp án. Đoạn ghi hình lại đi về phía trước một quãng, hắn đã nhìn thấy có một Hầu Tước của tộc Ngưu Đầu chết ở trong hang động. Hai tay của hắn còn cào lên vách hang, song cặp xương ngón tay đã đã bị ma sát cụt hết, chỉ còn lại có bàn tay trụi lủi, trên mỗi bàn tay có năm lỗ máu.

Thấy cảnh tượng ấy, trong đầu Hàn Sâm lập tức hiện ra một hình ảnh, Ngưu Đầu Nhân liều mạng dùng hai tay đào đá, kết quả bị tảng đá mài đứt ngón tay. Song hắn lại không thể dừng nổi ý nghĩ, vẫn điên cuồng đào bới, cuối cùng cả mười ngón tay bị ma sát cụt, chảy hết máu tươi, hao hết sức lực mà chết.

Đoạn ghi hình cũng không bởi vì sự tưởng tượng của Hàn Sâm mà ngừng lại, vẫn đi về phía trước. Sau đó Hàn Sâm đã nhìn thấy càng ngày càng nhiều thi thể xuất hiện ở hai bên vách hang.

Bọn họ đều vẫn duy trì một tư thế, thân thể gục về phía trước, hai tay ma sát cụt lủn trên vách đá, có những người bị mài đứt cả bàn tay, cánh tay cũng bị mài mất một đoạn.

Mãi đến khi chết bọn họ còn vẫn duy trì tư thế đào bới, gương mặt duy trì một trạng thái cuồng nhiệt, đến chết dường như vẫn rất hưng phấn. Nhưng bên trong sự cuồng nhiệt kia dường như lại có một loại sợ hãi sâu sắc ăn vào xương tủy.

Hàn Sâm không thể hình dung nổi đó rốt cuộc là một loại biểu cảm như thế nào, chỉ cảm giác cả người lạnh toát, lưng ửa mồ hôi lạnh.

Tất cả công nhân chết đi, ánh mắt đều mở to, có thể nhìn thấy con mắt của họ đều biến thành song đồng màu đỏ tươi.

Con đường đã này đã không thể gọi là đường đá nữa, mà giống như một hầm mộ đào ra bằng máu tươi. Bao nhiêu Công Tước và Hầu Tước đều chết trong đường đá, càng đi về phía trước càng thảm trọng hơn.

Mãi đến cuối cùng trong đoạn ghi hình xuất hiện một cửa đá, đúng theo như lời Dạ Phong, cửa đá kia giống như là cửa lớn của thành trì cổ đại, chia làm hai cánh, cả vật thể màu đỏ thẫm, màu sắc kia giống như là máu tươi ngưng tụ, mặt trên còn có rất nhiều đinh của nửa hình tròn.

Cửa cao vài chục trượng, bởi vì chỉ đào ra vị trí của cửa, chỗ khác vẫn là nham thạch, không nhìn ra được trên mặt cửa có thứ gì.

Song thảm trạng trước cửa lại khiến Hàn Sâm lạnh hết cả người.

Rất nhiều công nhân như một đám ác quỷ muốn bò ra ngoài từ địa ngục, chen chúc ở trước cánh cổng, liều mạng vươn tay tóm lấy cửa đá. Móng tay và xương ngón tay đã đào đứt cả, máu trên tay nhuộm đỏ cánh cổng nhưng không thể thoát ra được.

Tất cả công nhân kiên trì đến được cánh cổng đều chết ngay tại đó, máu tươi và thi thể chất đống, cửa đá kia giống như cánh cửa địa ngục đầy ác quỷ vây quanh vậy.

Sắc mặt Dạ Phong rất khó coi: "Đầu đã chết, không một ai sống sót. Bọn họ đều như phát điên, liều mạng đào… liều mạng đào… Ban đầu tảng đá này rất cứng, dùng công cụ đào đều rất tốn sức, bọn họ dùng ngón tay để đào, ngón tay rất nhanh đã mài ra máu. Nhưng khi máu nhuộm lên vách đá, những tảng đá hình như lại trở lên mềm hơn, bị bọn họ lấy tay đào ra. Sau đó bọn họ đã vừa đổ máu vừa đào, đào đến khi chảy cạn máu mà chết…

Giọng Dạ Phong hơi run run. Tuy là cường giả Thần Hóa quen với sống chết, nhìn thấy hình ảnh như vậy, cũng cảm thấy không rét mà run.

"Nơi này quỷ quái thật!" Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy rất không ổn, có một loại xúc động muốn mang theo Bảo Nhi lập tức chạy trốn.

Tuy có Tiểu Hồng Điểu ở bên cạnh bọn họ nhưng nơi này thật sự quá †à ma. Ngay cả cường giả Thần Hóa như Kính phu nhân cũng trúng chiêu, Tiểu Hồng Điểu chưa chắc đã may mắn thoát khỏi.

"Chạy, phải chạy ngay thôi. Chỗ quỷ quái này không thể ở lại được." Hàn Sâm bất chấp, dù thế nào cũng phải rời khỏi nơi quỷ quái này, cho dù là Kính phu nhân muốn ngăn cản hắn cũng vô dụng.

"Mắt của ngươi!" Kính phu nhân nhìn Hàn Sâm, đột nhiên kêu lên, †rong ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ.

"Mắt của ta làm sao vậy?" Tim Hàn Sâm hãng một nhịp, thầm nghĩ không ổn.

Gần như không do dự, Hàn Sâm trực tiếp phất tay nhưng tụ ra một mặt gương nước, nhìn về phía chính mình trong gương nước.

Trong nháy mắt đó, Hàn Sâm chỉ cảm thấy nỗi sợ lan khắp thân thể ăn vào xương cốt. Cặp mắt màu đen kia của hắn đã biến thành màu đỏ tươi, mà còn đang dần dần tách ra, đồng tử ban đầu hình tròn đã biến thành hình dạng hồ lô, vẫn đang chậm rãi tách ra, sắp một phân thành hai.

Hết chương 2423.

Chương 2424. Lây bệnh

"Trúng chiêu rồi!" Trong đầu Hàn Sâm lập tức hiện lên suy nghĩ này trong đầu, nhất thời cả người đều lạnh lẽo.

Hắn lại không biết chính mình trúng chiêu như thế nào, hoàn toàn không phát hiện ra khi nào đã bị sức mạnh quỷ dị kia xâm chiếm thân thể, nhiễm vào hai mắt hắn.

Kính phu nhân và Dạ Phong cũng tỏ vẻ sợ hãi. Hàn Sâm không đi vào đường đá, cũng không tận mắt nhìn thấy pho tượng đá nghìn mắt nghìn tay kia, song bây giờ hai mắt hắn cũng biến thành song đồng đỏ tươi, đây có nghĩa là loại sức mạnh quỷ dị này có thể lây lan phải không.

Nếu thật sự có thể lây bệnh thì tất cả sinh vật trong căn cứ bọn họ đều tiêu rồi. Thậm chí có khả năng những binh sĩ chỉ viện chạy tới sau đó cũng cùng đi đời theo.

Hàn Sâm phản ứng lại, trực tiếp xoay người lao ra khỏi cửa lớn văn phòng, bắt được một bảo vệ bên ngoài, nhìn mắt của hắn.

Bảo vệ kia muốn chống cự, bị Kính phu nhân và Dạ Phong đi sau ngăn cản.

"Không có song đồng màu đỏ tươi!" Hàn Sâm nhìn qua một lần cảbảo vệ, con mắt của bọn họ đều bình thường, không xuất hiện trạng thái tách ra.

Giây tiếp theo, Hàn Sâm trực tiếp lấy máy liên lạc ra, ấn số của Lạc Diệp. Chuông reo hai tiếng, Lạc Diệp đã bắt máy, song chỉ có âm thanh chứ không có hình ảnh.

“Lạc Diệp, ngươi đang ở bên cạnh Bảo Nhi phải không?” Hàn Sâm trực tiếp hỏi.

“Ừ” Lạc Diệp trả lời.

“Mở kết nối video.” Hàn Sâm nói.

“Tại sao?” Lạc Diệp không mở mà hỏi lại một câu. “Làm theo lời hắn nói đi.” Kính phu nhân bình tĩnh nói.

“Vâng.” Lạc Diệp đáp lời, sau đó mở kết nối video. Rất nhanh hình ảnh của nàng đã được máy liên lạc chiếu ra.

Tóc Lạc Diệp hơi lộn xộn, nút quần áo cũng cài sai. Cũng không biết vừa rồi nàng và Bảo Nhi đang làm cái gì.

Song đây cũng không phải là trọng điểm. Hàn Sâm nhìn thẳng vào đồng tử của nàng, phát hiện không có vấn đề gì, vẫn là màu sắc ban đầu, vẫn là một đồng tử, không có vấn đề gì. Lúc này Hàn Sâm mới thở phào nhẹ nhõm

“Ba bal” Bảo Nhi ngồi trên sô pha, trong tay còn cầm hai cái xúc xắc, kêu lên ngọt ngào với Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn thấy mắt của Bảo Nhi cũng rất bình thường, trong lòng đã hoàn toàn bình tĩnh lại: “Bảo Nhi, ở lại trong phòng chơi với Lạc

Diệp nhé, không được đi đâu hết, chờ ba ba trở về. “Vâng, ba ba” Bảo Nhi gật đầu nói.

Hàn Sâm lại nói với Lạc Diệp: “Lạc Diệp, đóng cửa lại, không được đi đâu hết, trừ phi là ta trở về, nếu không không được cho người nào đi vào.”

Lạc Diệp không trả lời, nhìn về phía Kính phu nhân ở một bên. “Làm theo lời hắn.” Kính phu nhân bình tĩnh nói. “Vâng.” Lạc Diệp gật đầu tuân mệnh.

Hàn Sâm ngắt kết nối máy liên lạc, nói với Kính phu nhân: “Tìm một người đến đây, chúng ta cần thí nghiệm.”

Kính phu nhân nhìn về phía Dạ Phong. Dạ Phong không phản đối, thân hình nhoáng lên đã biến mất tăm. Không bao lâu sau, Dạ Phong đã lại xuất hiện trong văn phòng lần nữa. Song lần này trong tay hắn có thêm hai người, chính là hai trong hai mươi công nhân Hàn Sâm dùng cho thí nghiệm người đá, một trong số đó lại chính là Ninh Nguyệt, còn một người khác cùng nhóm với Ninh Nguyệt.

Bởi vì Ninh Nguyệt ở ngoài cùng, cách nơi này gần nhất, Dạ Phong chọn hai người gần nhất mang lại đây.

"Ngươi đứng ngoài đi." Hàn Sâm đẩy Ninh Nguyệt đến cửa văn phòng, trực tiếp đóng cửa phòng lại. Sau đó kéo một Công Tước đến trước AI, chiếu đoạn ghi hình vừa rồi một lần nữa, để Công Tước kia xem đoạn ghi hình từ đầu đến cuối một lần.

Hàn Sâm, Kính phu nhân và Dạ Phong đều nhìn con mắt của Công Tước kia. Chờ sau khi Công Tước kia xem qua tượng đá nghìn tay nghìn mắt, bọn họ cũng lập tức phát hiện ra, đồng tử của Công Tước bắt đầu chuyển đỏ, không bao lâu đã biến thành màu đỏ tươi, sau đó chậm rãi phân tách, rất nhanh đã biến thành song đồng màu đỏ tươi giống với bọn Hàn Sâm.

Giờ không cần nói gì nữa, bọn Hàn Sâm cũng đã hiểu được chuyện gì xảy ra. Chỉ cần xem đoạn ghi hình, không tận mắt nhìn thấy tượng đá thật sự, bọn họ vẫn bị sức mạnh của tượng đá lây nhiễm.

Hàn Sâm mở cửa ra, nhìn Ninh Nguyệt ngoài cửa, thấy con mắt hắn vẫn rất bình thường, không có dị biến gì thì có thể xác định chắc chắn rồi.

"Xem ra bất kể dùng phương pháp nào xem tượng đá kia thì đều sẽ bị sức mạnh của nó lây nhiễm." Hàn Sâm nhíu mày nói. Hắn đã sử dụng nhiều loại sức mạnh, muốn tìm ra nguyên nhân hai mắt của mình biến dị, nhưng đều không có hiệu quả gì. Cảm giác trên hai mắt giống như bình thường, cũng không bị sức mạnh khác ảnh hưởng.

Ngay cả Lĩnh Vực Động Huyền cũng không tra được con mắt rốt cuộc bị làm sao, giống như mắt hắn bình thường đã như thế.

Nhưng Hàn Sâm đã lờ mờ cảm nhận được cảm giác mà Kính phu nhân nói. Hắn có loại xúc động muốn phóng đến Thạch trường bên kia, giống như một người nghiện thuốc, một ngày không đụng đến điếu thuốc là hận không thể lập tức chạy vội đến quầy bán quà vặt.

Cũng may ý chí Hàn Sâm đủ kiên định, nếu không hiện giờ hắn cũng đã xông qua rồi.

"Grào!" Công Tước kia hét lớn, hai mắt màu đỏ tươi, thở phì phò kịch liệt, cổ họng phát ra âm thanh nhai nuốt mất tự nhiên, liều lĩnh chạy ra khỏi văn phòng.

Dạ Phong bắt được Công Tước kia, trực tiếp ấn hắn trên mặt đất, dùng xích Trậ Tự trói hắn lại.

Công Tước liều mạng giãy dụa, toàn thân đều đang run rẩy giống như lên cơn nghiện, nước mắt nước mũi đều chảy ra.

"Làm sao bây giờ?" Hàn Sâm nhìn về phía Kính phu nhân và Dạ Phong.

Chuyện đã như vậy, có oán hận cũng chẳng ích gì, chỉ có thể nghĩ cách giải quyết vấn đề hiện tại trước đã.

"Phía sau cửa đá chính là nguồn cơn của tất cả, có lẽ chúng ta có thể †ìm được cách giải quyết ở đó." Dạ Phong nói.

"Đã thử đập vỡ pho tượng đá nghìn tay nghìn mắt kia chưa?" Hàn Sâm hỏi.

"Đã từng thử rồi. Không đập vỡ nổi, tượng đá đó còn cứng hơn đá đen bình thường, ngay cả sức mạnh của chúng ta cũng không thể tổn hại đến nó." Dạ Phong nói.

"Xem ra chỉ có cách đi vào cửa đá kia thôi. Cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, dù với lực ý chí của chúng ta cũng không thể kiên trì quá lâu, chắc cũng không đợi được tới lúc quân chỉ viện đến. Thừa dịp bây giờ chúng ta còn có năng lực tự kiềm chế, đi càng nhanh càng tốt." Kính phu nhân hạ quyết tâm, không có bất kỳ tính toán dây dưa dài dòng nào đã trực tiếp đưa ra quyết định.

“Được, vậy đi cửa đá xem xem.” Hàn Sâm khẽ gật đầu. Hắn muốn tận mắt nhìn thấy pho tượng đá nghìn tay nghìn mắt kia.

Tuy loại sức mạnh này tạm thời không lây bệnh nhưng cũng không chứng minh được nó sẽ không lây bệnh. Cho dù bản thân Hàn Sâm không sợ nhưng lỡ như lây bệnh ra ngoài, ngay cả bọn Bảo Nhi và Ninh Nguyệt cũng trúng chiêu thì thật sự phiền toái.

Huống chi Ninh Nguyệt đã trúng chiêu. Giờ hắn nam không ra nam nữ không ra nữ, tính cách cũng có thay đổi lớn, nói là Ninh Nguyệt đã chết rồi cũng không quá đáng.

Đá đưa ra quyết định, Kính phu nhân bèn lập tức xuất phát, dẫn theo Hàn Sâm, Dạ Phong và cả Công Tước kia cùng nhau đi đến Thạch trường.

Vì đã rớt xuống Vương Giả nên Hồng Vân vẫn ở lại căn cứ tu dưỡng, không nhìn thấy pho tượng đá kia, cho nên cũng không bị lây mắt biến đỏ. Kính phu nhân cũng sẽ không để cho nàng cùng đi, để nàng ở lại trong căn cứ chủ trì toàn cục.

Hết chương 2424.

Chương 2425. Thành Độ Thần

Đường đá giống y như trong đoạn ghi hình. Một đoạn bắt đầu này không có vấn đề gì, bọn Hàn Sâm đi thẳng tới vị trí của pho tượng đá nghìn tay nghìn mắt.

Nhưng Hàn Sâm có thể rõ ràng cảm giác được, trên đoạn đường này, khoảng cách giữa hắn và tượng đá nghìn tay nghìn mắt càng gần thì cảm giác như lên cơn nghiện cũng ngày càng mãnh liệt.

Lúc Hàn Sâm tận mắt nhìn thấy tượng đá nghìn tay nghìn mắt, cảm giác này đã mãnh liệt tới mức gần như làm cho linh hồn Hàn Sâm run rẩy.

Nhìn thấy những con mắt trên bàn tay có loại cảm giác bị vô số lệ quỷ nhìn chằm chằm, cảm giác mãnh liệt hơn gấp trăm lần so với lúc xem ghi hình, giống như có vô số lệ quỷ sẽ chui từ trong những bàn tay này ra cắn nuốt người được chọn bất cứ lúc nào.

Hàn Sâm nhân cơ hội mở kính Tử Đồng Thần Điệp ra, muốn nhìn một cái xem tượng đá nghìn tay nghìn mắt này rốt cuộc có bí mật gì.

Đồng Kính màu tím bao trùm mắt phải của Hàn Sâm, chia đồng tử thành bốn cánh hoa, chậm rãi xoay tròn, Hàn Sâm dùng mắt phải nhìn về phía tượng đá nghìn tay nghìn mắt.

Trong nháy mắt đó, Hàn Sâm giống như thấy được một thân ảnh ác quỷ đến từ địa ngục Vô Gián. Còn chưa kịp nhìn rõ đã cảm thấy mắt phải đau nhức, không kìm được lấy tay che mắt,

Hàn Sâm chợt biến sắc. Chỉ dùng kính Tử Đồng Thần Điệp nhìn thoáng qua đã suýt làm mù mắt hắn, trong lòng rất kinh hãi, sao còn dám dùng kính Tử Đồng Thần Điệp nhìn nữa.

“Ngươi làm sao vậy?” Kính phu nhân và Dạ Phong đều nhìn về phía Hàn Sâm.

“Sử dụng một loại đồng thuật quan sát tượng đá, kết quả suýt nữa thì hỏng mất một mắt.” Hàn Sâm nói xong buông tay xuống, trong con mắt một mảng đó, còn có huyết lệ từ từ chảy ra.

Cũng máu của Hàn Sâm đã hóa tinh thể, nếu không vừa rồi chắc đã rong huyết.

“Đừng nhìn nữa, lại càng không nên dùng bí thuật về mắt nhìn. Nếu ta đoán không lầm, pho tượng đá này chính là Thần Minh có liên quan đến mắt, sức mạnh của nó chắc hẳn là sức mạnh mắt. Ngươi dùng đồng thuật nhìn nó chẳng khác nào tự tìm đường chết.” Dạ Phong nói.

Hàn Sâm gật đầu không nói gì thêm, theo Kính phu nhân tiếp tục đi về phía trước.

Lách qua tượng đá nghìn tay nghìn mắt, hang đá phía sau đã trở nên đâm máu, trên cơ bản giống với trong đoạn ghi hình. Đám Hàn Sâm đi thẳng tới trước cửa đá phía sau.

"Grào!" Công Tước bị xích Trật Tự trói buộc, phát ra tiếng rít gào, liều mạng giãy dụa muốn xông đến chỗ cửa đá. Nếu không phải bị Dạ Phong khống chế, với sự bốc đồng của hắn, chỉ sợ sẽ đâm đầu chết ở trên cửa đá.

Cửa đá đóng chặt, nhìn không ra phía sau có cái gì. Lần này Hàn Sâm không dám dùng kính Tử Đồng Thần Điệp nhìn nữa, thành thật dùng mắt thường để nhìn.

Loại cảm giác muốn vọt vào trong cửa đá càng thêm mãnh liệt, cũng may ý chí của ba người Hàn Sâm đều cực kỳ kiên định, không đến nỗi không khống chế được như Công Tước kia.

Nhưng theo thời gian trôi qua, đây chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi. Trừ phi là Thần Linh thật sự, nếu không không có sinh vật nào có thể ngăn cản sự ăn mòn ý chí liên tục không ngừng.

Trên cửa đá không có các loại cơ quan khóa, chỉ là đóng chặt cửa mà thôi. Song bao nhiêu Công Tước liều mạng va chạm đào bới như vậy cũng không thể làm cho nó hé ra một khe, rõ ràng cánh cửa này có vấn đề.

Dạ Phong và Kính phu nhân liếc nhìn nhau, sau đó bắt đầu ngưng tụ sức mạnh, muốn dựa theo kế hoạch định trước, mạnh mẽ phá vỡ cửa đá.

Hàn Sâm lùi đến bên cạnh Kính phu nhân, mắt phải của hắn sưng đỏ còn chưa tiêu, vẫn còn cảm giác đau đớn mơ hồ.

Xích Trật Tự của Dạ Phong rung lên, không gian bốn phía như hóa thành một tấm màn đen, cuốn vào trong tay hắn, rất nhanh đã cuốn thành một thanh kiếm bóng đêm.

Hàn Sâm nhìn thanh kiếm trong tay Dạ Phong giống như đang nhìn một khoảng trời đêm hư vô, sức mạnh trong đó gần như không thể đong đếm được.

Ánh mắt Dạ Phong chăm chú, thanh kiếm bóng đêm trong tay chém về phía vị trí trung tâm của cửa đá. Đêm tối như đường chân trời ngăn cách thiên địa, chém lên ngay chính giữa cửa đá, xích Trật Tự màn đêm không ngừng đánh lên cửa đá.

Chỉ thấy bóng đêm như lưỡi dao không ngừng nứt vỡ, cửa đá kia lại không hề nhúc nhích, sức mạnh to lớn đến nỗi có thể hủy diệt tinh cầu trong nháy mắt lại không thể làm cho cửa đá kia dao động chút nào.

Vách đá bốn phía bị lưỡi dao bóng đêm nứt vỡ kia cắt đứt, lộ ra càng ngày càng nhiều bộ phận. Tuy cửa không bị mở ra nhưng lại có thể thấy được một vài thứ xung quanh cánh cửa.

Đây đúng là một cổng thành, vòng ngoài cổng chính là vọng lâu, gạch xây thành cũng là màu đen, hầu như không khác mấy với vách đá xung quanh song lại cứng hơn rất nhiều, sức mạnh của xích Trật Tự cũng chỉ để lại một vết xước nông trên mặt gạch giống như mèo cào.

Theo sự nứt vỡ của đá đen, bộ phận lộ ra của vọng lâu càng ngày càng nhiều. Rất nhanh Hàn Sâm đã nhìn thấy phía trên cửa lớn có khắc ba chữ.

“Thành Độ Thần!” Hàn Sâm nhận ra ba chữ kia, ấy vậy mà lại là chữ viết thông dụng phổ biến nhất trong đại vũ trụ.

“Thành Độ Thần… Nơi này là thành Độ Thần…” Dạ Phong kêu sợ hãi ra tiếng, vẻ mặt của Kính Phu nhân cũng đầy khiếp sợ.

“Thành Độ Thần là nơi nào?” Hàn Sâm chưa từng nghe đến nơi như vậy, nhìn về phía Dạ Phong hỏi.

Tâm trạng của Dạ Phong vô cùng kích động, trông chẳng có dáng vẻ của cường giả Thần Hóa chút nào. Nhưng hắn lại giống như không cảm giác được, gắt gao nhìn chằm chằm vào ba chữ thành Độ Thần phía trên cổng thành, hưng phấn nói: “Truyền thuyết kể rằng thời đại viễn cổ Tộc Cổ Thần có một tòa Thần thành, thành đó tên là thành Độ Thần. Khi thành viên của Tộc Cổ Thần đạt tới đỉnh Thần Hóa, không thể tiến thêm bước nữa thì sẽ đi vào bên trong thành Độ Thần, tìm kiếm cơ hội đạt được vị trí Thần Linh.”

“Song cho tới nay, tất cả mọi người đều nghĩ đó chỉ là một truyền thuyết, không ngờ thành Độ Thần lại thật sự tồn tại. Nếu đây là thành Độ Thần của tộc Cổ Thần thật thì khó trách lại có nhiều vật kỳ dị như vậy. Không chừng nơi đây sẽ cho chúng ta cơ hội tiến thêm một bước cũng nên.” Dạ Phong hưng phấn nhìn chằm chằm cửa thành, dường như cũng tạm thời quên mất khốn cảnh của bản thân bây giờ.

Chuyện này cũng không trách được Dạ Phong. Bắt đầu từ năm tháng vô tận của Thánh Vực tới nay, cường giả thật sự có thể bước ra một bước cuối cùng kia chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Sự tồn tại mạnh mẽ giống như Cổ Thủy Thần cũng không thể vượt qua lôi trì nửa bước, cuối cùng rơi vào kết cục thân thể hóa thành mưa máu tẩm bổ vạn tinh cầu.

Muốn phá cửa Thần điện Gen đạt được vị trí Thần Linh là hy vọng cực kỳ xa vời với đa số cường giả Thần Hóa.

Nếu thành Độ Thần quả thật là một đường tắt để đi thông đến vị trí Thần Linh thì có thể sở hữu bí mật trong đó đều là sự hấp dẫn cực lớn đối với bất cứ cường giả Thần Hóa nào.

Cường giả Thần Hóa cũng chỉ là sinh vật phàm tục, bọn họ cũng có sinh lão bệnh tử, không thể tồn tại vĩnh viễn. Mạnh mẽ như người đứng đầu Thánh Vực cũng cực khổ truy tìm trường sinh, huống chỉ là cường giả Thần Hóa bình thường.

“Nếu thành Độ Thần thật sự có thể độ người đạt được vị trí Thần Linh thì Tộc Cổ Thần cũng sẽ không chỉ là một trong ba chủng tộc lớn hiện nay.” Hàn Sâm nhíu mày nói.

Kính phu nhân cũng nhìn ba chữ thành Độ Thần, nói: “Cuối cùng Thành Độ Thần vẫn chỉ là một truyền thuyết. Tuy trên thành này có ba chữ thành Độ Thần nhưng chưa hẳn đã là thành Độ Thần thật sự. Cho dù nó là thành Độ Thần thật thì tại sao nó sẽ rơi vào cảnh bị chôn vùi như vậy. Vấn đề này cũng đáng để chúng ta suy nghĩ sâu xa, cho nên vẫn cẩn thận là trên hết.”

Hết chương 2425.

Chương 2426. Thành tàn

“Giờ chúng ta còn chẳng vào được thành, nói nhiều như vậy cũng vô dụng.” Hàn Sâm nhìn cổng thành nói.

Sức mạnh của Dạ Phong rất mạnh mẽ, vượt xa Hàn Sâm mà ngay cả sức mạnh của hắn cũng không đánh mở được cổng thành Độ Thần, Kính phu nhân lại rớt xuống cảnh giới cấp Vương, bọn họ quả thật còn chẳng vào được cửa.

Dạ Phong vừa nghĩ trong lòng, kiếm bóng đêm trong tay lại chém ra, nhưng lúc này mục tiêu của hắn không phải là cổng thành mà là những tảng đá ở bốn phía cổng thành. Hắn muốn đào ra toàn bộ vọng lâu của thành Độ Thần.

Hàn Sâm và Kính phu nhân ở một bên nhìn. Bọn họ cũng không có biện pháp nào khác, đi vào từ cửa lớn là chuyện bất khả thi. Hành động này của Dạ Phong xem như là cách trong không có cách.

Xích Trật Tự bóng đêm không ngừng chém vào phía trên đá, làm cho đá nứt ra từng khối. Bộ phận vọng lâu lộ ra cũng càng ngày càng nhiều, rất nhanh đã thấy được lầu phía trên cổng thành.

Hàn Sâm không biết vọng lâu tổng cộng có mấy tầng, bởi vì tầng lầu họ nhìn thấy chỉ còn lại có nửa tầng, cả lầu giống như bị một người dùng một đao chém nghiêng qua chặt đứt. Một loạt cột đá đứt khuyết trước lầu, từ cao đến thấp sắp xếp vô cùng chỉnh tề.

Mỗi cột đá này đều to hơn bồn nước, một loạt hơn mười cây cột đá, ngay cả vọng lâu phía sau cũng đều bị chém đứt mà có vẻ chỉ bằng một đòn khiến ba người Hàn Sâm đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Dạ Phong không tính là đỉnh cấp trong số Thần Hóa nhưng cũng không yếu kém. Một đòn toàn lực của hắn chỉ có thể để lại một chút dấu vết giống như mèo cào trên mặt gạch, không thể chặt đứt nổi một viên gạch.

Không biết là sự tồn tại khủng bố như thế nào, mới có thể một đòn chặt đứt thành lâu, chỉ ngẫm lại cũng khiến cho kẻ khác cảm thấy khiếp sợ.

Ban đầu đám Hàn Sâm cũng không ôm hy vọng quá lớn đối với việc đi vào thành Độ Thần từ phía trên. Tòa thành to lớn khủng bố cỡ này sẽ có kết giới hoặc các loại sức mạnh cấm chế bảo vệ, không phải là nơi có không gian vượt qua để vào.

Nhưng mà hiện giờ vọng lâu cũng bị chặt đứt, chỉ sợ những cấm chế này sớm đã trở nên vô dụng, cơ hội bọn họ đi vào đã lớn hơn rất nhiều.

Vọng lâu bị chặt đứt, nửa phần trên lại không biết đã đi nơi nào. Dạ Phong chém mở đá bốn phía, cũng không nhìn thấy phần vọng lâu bị chặt đứt.

Bên trong nửa phần vọng lâu còn lại chồng chất rất nhiều đá vụn. Dạ Phong vung xích Trật Tự bóng đêm, di chuyển những khối đá này, lúc này ba người mới lên được vọng lâu.

Vì bên trong chỉ còn lại có nửa tầng nên cũng không phát hiện thứ gì. Có một pho tượng đá nhưng cũng giống với vọng lâu, nó đã bị chém mất nửa đoạn trên, chỉ có thể nhìn thấy nửa thân dưới là tư thế ngồi xếp bằng, không biết rốt cuộc là tượng đá gì.

Hai bên có một ít thạch thú hoàn chỉnh, ngã trái ngã phải rải rác trên mặt đất. Nhìn vị trí của bọn nó, có lẽ ban đầu là xếp ở xung quanh tượng đá.

“Xem ra thành Độ Thần từng trải qua một trận đại chiến. Nhưng tại sao lại không phát hiện sinh vật chết trong đại chiến nhỉ?” Hàn Sâm nghi ngờ nói.

“Cũng không phải không có. Lúc trước chúng ta từng đào ra một ít phần còn lại của chân tay cụt. Những tay chân đứt đoạn này chứa đựng sức mạnh đáng sợ, không biến mất ngay lúc đó là có thể thấy được cường giả đại chiến ở đây trước kia là loại tồn tại khủng bố như thế nào. Ngay cả một ít phần còn lại của chân tay cụt trên thân thể bọn họ hầu như đều có được sức mạnh bất tử bất diệt.” Dạ Phong nói.

Kính phu nhân khẽ nhíu mày, ánh mắt đánh giá thành Độ Thần bên trong: “Nếu nơi này thật sự là thành Độ Thần thì ắt hẳn là nơi thần thánh của Tộc

Cổ Thần. Ngay cả Tộc Hoàng Cực chúng ta đều nghĩ thành Độ Thần chính là một truyền thuyết, hoàn toàn không tồn tại, có thể thấy được Tộc Cổ Thần bảo vệ thành này nghiêm ngặt đến mức nào. Nếu thật sự có sinh vật khác tấn công thành Độ Thần, Tộc Cổ Thần chắc chắn sẽ liều chết bảo vệ. Song lại chưa nghe Tộc Cổ Thần từng có đại chiến như vậy bao giờ."

Dừng một chút, Kính phu nhân còn nói thêm: "Hơn nữa trong truyền thuyết, nơi này là di chỉ chiến trường Thần, hẳn là chiến trường của chư thiên Thần Linh thời đại rất lâu về trước, sao lại biến thành thành Độ Thần của Tộc Cổ Thần chứ? Tuy tộc Cổ Thần lấy tên là Thần nhưng họ cũng không phải là Thần Linh chân chính."

"Cũng có thể tư liệu trước kia chúng ta nhận được có sai lầm, nơi này cũng không phải di chỉ chiến trường Thần." Dạ Phong nói.

"Không phải di chỉ chiến trường Thần cũng không đúng. Nếu thành Độ Thần của Tộc Cổ Thần thật sự bị đánh phá thì chiến dịch như vậy chắc chắn sẽ kinh động vũ trụ, không thể không có ai biết được." Kính phu nhân lắc đầu nói.

Hàn Sâm ngẫm nghĩ nói: "Có khi nào thành Độ Thần thật sự tồn tại, hơn nữa còn cấm địa thần thánh của Tộc Cổ Thần nhưng tòa thành này đã bị người đánh hạ ở thời đại rất lâu về trước không? Cho nên mới không có ai từng nhìn thấy thành Độ Thần, bởi vì chính Tộc Cổ Thần cũng không biết thành Độ Thần ở nơi nào nữa."

"Chuyện này cũng rất có khả năng. Tộc Cổ Thần và Tộc Thái Thượng luôn luôn thần bí giấu đầu lộ đuôi. Hơn nữa ở thời đại Thánh Vực, hai chủng tộc này cũng đã tồn tại, còn rất mạnh mẽ nữa. Song họ đều bị Thánh Vực lúc đó áp chế, không nổi danh giống như bây giờ mà thôi." Kính phu nhân khẽ gật đầu nói.

"Nếu thành Độ Thần thật sự đã tồn tại ở thời đại Thần Linh, hơn nữa còn bị đánh hạ thì chẳng phải nơi này thật sự có khả năng tồn tại bí mật thăng lên Thần Linh sao?" Dạ Phong hưng phấn nói.

Hàn Sâm lắc đầu nói: "Vậy cũng chưa hẳn. Thành Độ Thần cũng bị đánh sập đến mức này, chắc chắn là lúc trước Tộc Cổ Thần thua trận. Nói không

chừng bí mật bên trong thành Độ Thần sớm đã bị người đoạt đi, nơi này đã chỉ còn lại có một tòa thành trống."

Tất nhiên Dạ Phong cũng hiểu được đạo lý này, song hắn vẫn ôm hy vọng có thể tìm ra thứ gì đó từ trong thành Độ Thần, nghe vậy bèn nói: "Không đúng, trong thành này chắc chắn còn có thứ gì đó. Nếu không thì sao lại có một luồng sức mạnh làm kẻ khác muốn xâm nhập vào thành chứ?"

"Cái này rất khó nói." Hàn Sâm trầm ngâm nói.

Thật ra Hàn Sâm cũng hiểu được bên trong thành Độ Thần chắc chắn còn có thứ gì đó. Song thứ này chưa hẳn đã là bí mật trở thành Thần Linh, cũng có thể là sự tồn tại khủng bố nào đó chưa chết trong cuộc chiến của Thần, cố ý dụ dỗ sinh linh tiến vào trong đó cũng không chừng.

Hàn Sâm cảm giác nơi này quả thật có chút khí tức chẳng lành, tảng đá có thể đánh rớt Thần Hóa xuống cấp Vương kia cũng thôi đi, chỉ riêng tượng đá nghìn tay nghìn mắt kia đã không phải thứ tốt lành gì rồi.

"Đi vào trước rồi nói sau." Kính phu nhân ra hiệu cho Dạ Phong, để Dạ Phong đào bới đá vụn bên trong thành.

Cả thành Độ Thần đều bị chôn vùi dưới đá. Bất kể là tòa nhà hay là đường phố, đều bị chôn dưới lớp đá, muốn đi vào cũng chỉ có thể đào hết đá ra.

May mà đá bên trong thành đều là một ít đá vụn, không giống vách tường đá cứng như thép bên ngoài, cũng không cần mở núi đá thật, chỉ cần đào những tảng đá vụn này ra là được rồi.

Lấy sức mạnh của Dạ Phong, dời núi lấp biển cũng không phải việc gì khó, di chuyển những tảng đá này lại càng dễ dàng.

Song hắn cũng không dám trực tiếp sử dụng sức mạnh di chuyển đá vụn bên trong thành ra ngoài. Một là sợ hư hao thứ gì đó bên trong thành, hai là sợ trong thành này còn có vật gì kỳ lạ.

Sau khi đã trải qua tảng đá và tượng đá nghìn tay nghìn mắt, cho dù là cường giả Thần Hóa như Dạ Phong cũng phải kiêng dè với thành Độ Thần,

không dám tùy ý làm bậy.

Dạ Phong khống chế xích Trật Tự bóng đêm, một lần cũng chỉ chuyển những tảng đá vụn hơn mười mét. Sau khi vượt qua vọng lâu, phía sau chính là một quảng trường. Dạ Phong đào thẳng về phía trước, song mới đào khoảng trăm mét, lại đột nhiên ngừng lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm chỗ mới vừa đào ra.

Hết chương 2426.

Chương 2427. Đại kiếm

Hàn Sâm và Kính phu nhân cũng cảnh giác nhìn theo ánh mắt của Dạ Phong. Chỉ thấy ở nơi vừa đào đá vụn ra xuất hiện một thanh đại kiếm.

Thân đại kiếm rộng khoảng chừng một thước, chuôi kiếm dài hai thước, thân kiếm không nhìn ra được dài bao nhiêu bởi vì thân kiếm đang cắm trên mặt quảng trường, phần lộ ra trên mặt đất đại khái dài bảy tám mươi phân.

Kiếm giống như đúc từ gang, lộ ra một màu xám nhợt nhạt, khiến người ta có cảm giác trong trầm trọng mang vẻ xơ xác tiêu điều.

Chuôi kiếm có hình dạng như một đốt tre nhưng không có phần bảo vệ tay, trực tiếp nối liền với thân kiếm. Thân kiếm có hai lưỡi, chính giữa khắc những hoa văn kỳ quái, giống như rắn lại giống như dây mây, cụ thể cũng không nhìn ra là thứ gì.

Chỉ là một thanh đại kiếm cắm ở trên mặt đất lại làm cho Dạ Phong như gặp đại địch, không dám tiếp tục đào bới nữa, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm đại kiếm.

Hàn Sâm cũng cảm giác được phía trên đại kiếm kia dường như mang theo sức mạnh nào đó, dường như có hàng vạn hàng nghìn oán linh đang vùng vẫy, vặn vẹo, rít gào ở trên lưỡi kiếm.

Song nhìn kỹ lại không thấy gì cả, dường như đó chính là một thanh đại kiếm gang bình thường mà thôi.

Dạ Phong lại ngưng tụ ra kiếm bóng đêm, đi từ từ từng bước một về hướng đại kiếm kia, dáng vẻ rất cẩn thận, làm cho người ta cảm thấy thứ hắn đối mặt không phải là một thanh đại kiếm mà là một vị cường giả Thần Hóa khủng bố.

Kính phu nhân và Hàn Sâm vẫn đứng ở chỗ như cũ. Giờ họ đều chỉ là cấp Vương, nếu Dạ Phong đối phó không được thì bọn họ đi lên cũng chỉ thêm phiền.

Mỗi một bước đi của Dạ Phong đều kinh tâm động phách. Tất cả mọi thứ ở nơi này đều rất tà dị, cắm một thanh đại kiếm như vậy ở đây không ai dám bảo đảm nó sẽ không giống như tượng đá nghìn tay nghìn mắt, có được sức mạnh thần bí mà khủng bố nào đó.

Song ngoài dự đoán của ba người, mãi đến đi Dạ Phong đi đến gần chỗ đại kiếm kia, cũng không nhìn thấy đại kiếm có phản ứng gì.

Dạ Phong không di động đại kiếm, dùng xích Trật Tự bóng đêm đào đá vụn phía sau đại kiếm. Sau khi đào ra được một con đường, đại kiếm kia vẫn chỉ im lặng cắm ở nơi đó như cũ, dường như không có dị động gì.

Kính phu nhân nhíu mày nhìn đại kiếm, dường như đang suy tư điều gì.

“Xem ra thanh đại kiếm này không có vấn đề gì, chắc chỉ là vũ khí bị đánh rơi xuống.” Dạ Phong nhìn đại kiếm, trong mắt lóe ra ánh sáng khác thường.

Nếu thật sự là vũ khí lưu lại từ thời đại Thần Linh, nói không chừng chính là thần vật còn mạnh mẽ hơn cả vũ khí Thần Hóa.

“Phu nhân, muốn thử rút nó ra không?” Dạ Phong nhìn về phía Kính phu nhân. Tuy Kính phu nhân đã rớt xuống cấp Vương nhưng Dạ Phong vẫn lễ độ cung kính với nàng, cũng không bởi vì cấp bậc của nàng mà có hành động và lời nói bất kính gì.

“Luồng sức mạnh hấp dẫn chúng ta đi vào kia cũng không ở trên người nó, vẫn không nên động tới nó thì tốt hơn, tiếp tục đào về phía trước đi” Kính phu nhân trầm ngâm nói.

Tính cách của Hàn Sâm là có bảo vật chắc chắn phải lấy. Song ở một nơi như thế này hắn cũng không dám xẵng bậy, thầm đồng tình với

cách nói của Kính phu nhân, vẫn là không nên lộn xôn thì tốt hơn. Nơi quỷ quái này rất tà ma, nói không chừng lại xảy ra chuyện bất trắc gì.

Dạ Phong lại không cam lòng, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu thật sự là vũ khí trong trận chiến của Thần lưu lại, nói không chừng sẽ có trợ giúp với chúng ta khi thăm dò tòa thành này.”

Lời Dạ Phong nói cũng không sai. Thanh kiếm này có thể xuất hiện ở đây, chứng tỏ nó chính là vũ khí lúc trước dùng cho chiến đấu.

Nếu nó có thể sử dụng như vũ khí thì chắc chắn có lực sát thương rất lớn đối với những thứ lúc đó. Có thể nắm thanh kiếm này trong tay nói không chừng có khả năng giải quyết rất nhiều vấn đề.

Ví dụ như có thể dùng thanh kiếm này chặt đứt pho tượng đá nghìn tay nghìn mắt kia. Nếu được như thế thật thì nói không chừng có thể phá vỡ sức mạnh song đồng đỏ tươi mà họ nhiễm phải.

Nếu thật sự có thể giải quyết vấn đề này, bọn họ sẽ không cần phải tiếp tục mạo hiểm thăm dò như bây giờ nữa, hoàn toàn có thể đợi đến lúc quân chỉ viện đến rồi tính sau.

Kính phu nhân thật ra cũng thấy hơi do dự. Rút hay không rút, mỗi cái đều có lợi và hại, có thể nói là một trận đánh cược, cược thắng đương nhiên là có rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng lỡ như thua cuộc sẽ làm tình trạng của bọn họ trở nên càng bết bát hơn.

“Tiếp tục đi thôi.” Cuối cùng Kính phu nhân vẫn không để cho Dạ Phong động đến chuôi đại kiếm này.

Cược còn có khả năng thua cuộc, tuy không cược sẽ không thắng nhưng chắc chắn cũng sẽ không thua.

Đổi thành Hàn Sâm cũng sẽ không đánh cược ở nơi như thế này, quá mạo hiểm.

Điều quan trọng nhất là vì Ninh Nguyệt và thanh kiếm nhỏ màu lục kia. Chỉ vì cầm vào thanh kiếm nhỏ đó mà Ninh Nguyệt biến thành bất nam bất nữ.

Nếu như Hàn Sâm cầm thanh đại kiếm này, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nói không chừng đến lúc đó trực tiếp biến thành thái giám, vậy còn thảm hơn.

Tuy rằng Ninh Nguyệt đã bị biến thành nửa nọ nửa kia nhưng ít ra người ta còn có họa mi.

Dạ Phong cũng không nài ép nữa, xem ra quyền uy của Kính phu nhân vẫn còn. Tuy hắn không đồng tình nhưng cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của Kính phu nhân.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, đá vụn không ngừng được dời đi. Sau đó bọn họ thấy được rất nhiều vết kiếm trên mặt đất của quảng trường.

Trên mặt đất bằng đá đen cứng rắn là từng đường vết kiếm sâu đến mấy trượng. Mặt đất bằng đá cứng như thế lại bị cắt mở như miếng đậu hủ, ngổn ngang khắp nơi, khó có thể tưởng tượng được người sử dụng kiếm rốt cuộc là loại tồn tại khủng bố cỡ nào.

“Những vết kiếm này chắc không phải là do thanh đại kiếm vừa nấy để lại đâu nhỉ? Người khống chế nó rốt cuộc là loại tồn tại thế nào?” Hàn Sâm nhìn thấy vết kiếm này, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa ngờ vực.

Lúc trước tộc Địa Ngục từng đào ra được một người phụ nữ. Người phụ nữ kia cũng chỉ là cường giả cấp Thần Hóa mà thôi, chắc cũng xấp xỉ Dạ Phong.

Nhưng sức mạnh của Dạ Phong đánh vào trên mặt đá của quảng trường cũng chỉ có thể để lại một chút dấu vết như mèo cào, so với một kiếm chém

ra dấu vết sâu đến mấy trượng này có thể nói là cách biệt như trời với đất, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Kính phu nhân và Dạ Phong rõ ràng cũng có suy đoán giống vậy, song nếu đã quyết định không đụng đến thanh kiếm kia thì cũng không lý nào lại quay đầu lại.

Dạ Phong mở đường, ba người cùng nhau đi tiếp, đột nhiên nghe được một tiếng đinh. Dạ Phong vọt về phía trước đánh ra xích Trật Tự bóng đêm, đụng vào mặt trên của thứ gì đó, lập tức chia năm xẻ bảy, hóa thành bóng đêm tiêu tán.

“Lại đào được cái gì rồi?” Hàn Sâm vội vàng qua xem, chỉ thấy chỗ bị xích Trật Tự bóng đêm phá vỡ xuất hiện một tấm thạch bích, xích Trật Tự va vào lại không gây ra tổn tại gì cho thạch bích.

‘Từ một bộ phận thạch bích lộ ra, mặt trên có rất nhiều phù điêu, nhưng bởi vì chỉ có một bộ phận, cũng nhìn không ra rốt cuộc là điêu khắc cái gì.

Động tác của Dạ Phong rất nhanh, đá vụn bốn phía đều đã quét sạch ra ngoài. Không bao lâu, cả tấm thạch bích đã hiện ra trước mắt đám Hàn Sâm.

Thạch bích thoạt nhìn như là một tấm bình phong chạm trổ, song lại lớn hơn bình phong bình thường rất nhiều, chiều dài hơn trăm mét, cao khoảng ba trượng.

Đám Hàn Sâm thấy rõ ràng nội dung chạm trổ trên bình phong kia, không khỏi biến sắc. Vừa rồi bọn họ ở vị trí trung tâm của bình phong, thấy được nội dung của một phần. Khi đó còn không cảm thấy được có vấn đề gì, thế nhưng bây giờ xem từ rìa ngoài cùng bên trái lập tức phát hiện nội dung chạm trổ trên bình phong này rất kỳ dị.

Hết chương 2427.

Chương 2428. Sáu bức tranh

Mặt trên bình phong là một bức tranh cuộn, nhân vật của bức tranh cuộn là mấy sinh vật thoạt nhìn giống như người.

Sở dĩ nói thoạt nhìn giống như người, đó là bởi vì sinh vật trên mấy bức tranh kia có đầu có tay có chân, gần như không có gì khác với con người nhưng bọn họ lại không có mặt.

Gương mặt vốn nên có mắt có mũi có miệng, lại chỉ có một mảng trắng nhách, mặt trên nhẵn bóng không có gì hết, một đám đều là người không mặt.

Nếu chỉ là như thế cũng sẽ không làm cho bọn Hàn Sâm cảm thấy quỷ dị. Lấy kiến thức của bọn họ, sinh vật kỳ quái gì còn chưa gặp qua chứ, sao có thể tỏ ra sợ hãi đối với mấy hình chạm trổ người không mặt.

Thứ thật sự khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi chính là nội dung của hình chạm trổ.

Bình phong trên trăm mét tổng cộng chia làm sáu bức tranh. Phù điêu trên bức tranh đầu tiên là một tòa vọng lâu đổ nát, ở phía trước vọng lâu có mấy người không mặt đang đứng, trong đó có một người không mặt đang dùng kiếm đi đánh vọng lâu.

Đám Hàn Sâm chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của người không mặt trong bức tranh này, chứ không thấy được mặt bọn họ. Nhưng ngẫm kỹ lại rồi lại nhìn bức tranh kia, Hàn Sâm đã cảm giác da đầu run lên, cả người nổi da gà.

“Ôi đệt, người không mặt trong bức phù điêu này không phải vẽ mấy người chúng ta đó chứ?” Hàn Sâm cứng đờ nhìn chằm chằm bức tranh đầu tiên.

Tuy chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng người dùng kiếm chém vọng lâu nhưng lại cực kỳ tương tự với cảnh tượng vừa rồi Dạ Phong dùng kiếm chém vọng lâu.

Mà người không mặt đứng ở một bên đang nhìn vừa đúng cũng là hai người, hơn nữa một kẻ nằm trên mặt đất rõ ràng chính là tên Công Tước kia bị bọn Hàn Sâm, Kính phu nhân kéo đến.

Hàn Sâm nhìn thế nào cũng thấy đây là cảnh tượng lúc bọn họ đến trước cổng thành, song vì người không mặt trong bức phù điêu có cơ thể được chạm trổ rất trừu tượng, cho nên nhìn không ra mấy người không mặt kia rốt cuộc có phải bọn Hàn Sâm hay không.

Hàn Sâm và Kính phu nhân liếc mắt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía bức tranh thứ hai. Mặt trên vẫn điêu khắc bốn người không mặt này, bọn họ vẫn đứng đưa lưng lại như vậy, phía trước bọn họ cách đó không xa có một thanh kiếm cắm trên mặt đất.

Hoàn toàn không cần suy nghĩ, đây là hình ảnh vừa rồi khi bọn họ gặp được thanh kiếm này.

Bức tranh thứ ba không cần nghi ngờ gì nữa, chính là hình ảnh mấy người bọn họ đứng trước tấm bình phong này. Bức tranh ba người không mặt đang nhìn bình phong, chỉ có một người không mặt nằm trên mặt đất, so với hình ảnh của bọn họ hiện giờ quả thật là giống nhau như đúc.

“Hừ, ai giở trò quỷ ở trong này, đi ra cho ta?” Dạ Phong hừ lạnh một tiếng, kiếm bóng đêm trong tay điên cuồng chém xuống khắp nơi lên †ấm bình phong.

Sự việc rất rõ ràng, trừ phi chủ nhân của bức bình phong chạm trổ này có được năng lực biết trước, nếu không hoàn toàn không có khả năng chạm trổ trước những bức tranh cuộn ở đây.

Tình huống có khả năng duy nhất chính là có người sử dụng sức mạnh nào đó, lúc bọn họ tới nơi này, ngưng tụ ra một bức bình phong và phù điêu như vậy.

Từng đường xích Trật Tự bóng đêm chém lên trên bình phong, bóng đêm chém ra vỡ tan nhưng lại không thể để lại dấu vết gì phía trên bình phong, mức độ cứng rắn của bình phong có thể so với dị bảo cấp Thần Hóa.

“Đừng lãng phí hơi sức, cứ xem hết rồi nói sau.” Kính phu nhân nói.

Công kích của Dạ Phong hoàn toàn không có tác dụng, đành phải thu tay lại lùi về một bên, tiếp tục xem bức phù điêu tiếp sau.

Hàn Sâm hiểu được ý của Kính phu nhân. Bức tranh thứ ba chính là hình ảnh bọn họ đứng ở trước tấm bình phong, kế tiếp còn có ba bức tranh. Nếu bức phù điêu thật sự đã được chạm trổ ra trước đó, như vậy ba bức tranh phía sau chắc chắn chính là lời tiên đoán chuyện bọn họ sẽ gặp phải sau đó.

Nếu không có lời tiên đoán sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, hoặc là lời tiên đoán không chính xác thì chứng minh rằng có người đang làm trò quỷ, hoàn toàn không có năng lực biết trước gì, bọn họ cũng không cần phải sợ hãi nội dung trên bức phù điêu.

Ánh mắt của Hàn Sâm cũng dừng trên bức tranh thứ tư. Chỉ thấy bức tranh thứ tư vẫn điêu khắc bốn người không mặt kia, song lúc này bọn họ đứng ở phía trước một thân cây, hơn nữa cũng không còn là mặt lưng nữa.

Một người không mặt ngã trên mặt đất, hai người không mặt khác vẫn chỉ có bóng lưng. Nhưng một người không mặt cuối cùng lại lộ ra mặt chính diện và cái đầu không có gương mặt.

Một người không mặt trong đó chỉ có phía sau lưng, trong tay cầm một thanh kiếm. Thân kiếm đâm xuyên qua ngực người không mặt kia, có thể nhìn thấy máu tươi theo mũi kiếm chảy xuống.

“Đây có phải là lời tiên đoán chúng ta phải tự giết lẫn nhau không?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Dạ Phong nhìn bức tranh thứ tư nhíu mày, Kính phu nhân lại không có phản ứng gì, tiếp tục xem bức tranh thứ năm.

Mặt trên bức tranh thứ năm thiếu đi một người không mặt, chỉ còn lại có ba, vẫn có một người nằm trên mặt đất, hai người khác cũng ngã xuống đất, hình như là đang quấn vào nhau. Xem bức tranh có vẻ hai tay người không mặt phía trên đang bóp cổ người không mặt phía dưới.

“Gia thần giả quỷ!” Dạ Phong hừ lạnh một tiếng.

Đây vẫn là một bức phù điêu tiên đoán bọn họ sẽ tự giết lẫn nhau, rõ ràng Dạ Phong không đồng ý, dường như đã cho rằng có người đang làm trò quỷ, muốn hù dọa bọn họ.

Kính phu nhân lại vẫn là không có phản ứng gì, tiếp tục nhìn bức tranh thứ sáu cuối cùng.

Bức tranh thứ sáu càng thêm quỷ dị, người không mặt trong bức tranh đã chỉ còn lại hai người, trong đó một người nằm trên mặt đất, một người còn lại quỳ gối ở đó hai tay hợp thành hình chữ thập, như là đang lạy Thần cầu nguyện.

Mà ở phía trước người không mặt đang cầu nguyện kia lại là một pho tượng đá nghìn tay nghìn mắt, giống như đúc với pho tượng đá mà đám Hàn Sâm nhìn thấy ở đường đá lúc trước.

“Bên trong thành này chắc chắn còn có vật còn sống, đang cố ý làm trò quỷ.” Dạ Phong tỏ vẻ khinh thường nói.

Hàn Sâm biết tại sao Dạ Phong sẽ khinh thường như vậy, hắn không phải muốn bày tỏ sự khinh miệt đối với nội dung bức chạm trổ, mà là muốn biểu đạt sự trung thành của mình.

Bốn người không mặt nhìn không rõ gương mặt, thân hình hơi trừu tượng, cũng không phân biệt được ai vào ai.

Thế nhưng người không mặt cầm kiếm kia lại là mục tiêu rất rõ ràng. Công Tước nằm trên mặt đất bị xích Trật Tự khóa lại, chắc chắn không thể nhúc nhích, chính là người không mặt nằm ở kia không thể nghi ngờ.

Còn lại ba người chỉ có Dạ Phong dùng kiếm, mà còn nổi danh nhờ kiếm pháp. Người không mặt cầm kiếm được chỉ ra đương nhiên chính là hắn, cho nên Dạ Phong mới phải vội vàng bày tỏ lòng trung thành với Kính phu nhân.

Nếu chuyện trên bức tranh thật sự xảy ra, bất kể là Dạ Phong sử dụng kiếm đâm ai, đối với Dạ Phong mà nói đều rất bất lợi.

Hắn không biết Hàn Sâm là Thập Lục Hoảng Tử giả, bất kể là giết Thập Lục Hoàng Tử hay là Kính phu nhân là phụ tá đắc lực kiêm em gái ruột của Hoàng Đế đương nhiệm, Dạ Phong cũng gánh không nổi hậu quả này.

Cường giả Thần Hóa rất mạnh mẽ không sai nhưng mà so sánh với con quái vật khổng lồ như Tộc Hoàng Cực này, một tên cường giả Thần Hóa thật sự không tính là cái gì.

“Bất kể là thần là quỷ, nếu không dám đi ra thì chứng tỏ hắn đang sợ hãi chúng ta. Dạ Phong, tiếp tục mở đường đi.” Kính phu nhân thản nhiên nói, vẻ mặt vẫn yên lặng thục nữ như vậy, dường như không để trong lòng chuyện bức phù điêu.

Hàn Sâm đương nhiên cũng không có ý kiến gì. Đúng như lời của Kính phu nhân, cho dù bức chạm trổ là con người làm ra, người nọ không dám trực tiếp ra tay với bọn họ, rõ ràng là có sự kiêng dè. Như vậy, bọn họ có thể an tâm hơn không ít.

Hết chương 2428.

Chương 2429. Nơi yên giấc

Dạ Phong tuân lệnh tiếp tục phát động xích Trật Tự, thanh lý sạch sẽ đá vụn phía sau bình phong, ba người dẫn theo Công Tước giống như lên cơn nghiện, vượt qua bình phong tiếp tục đi về phía trước.

Thất khiếu của Công Tước kia đều đang chảy máu. Tuy còn chưa chết nhưng trông tình trạng cực kỳ không ổn, đặc biệt là cặp mắt kia đã trở nên đỏ như máu, hoàn toàn không phân ra được đồng tử và lòng trắng.

Dạ Phong tiếp tục dọn dẹp đường phía trước, sau khi đào được một khoảng cách, Dạ Phong đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại nói với Kính phu nhân: “Kính đại nhân, chúng ta có cần đổi phương hướng rồi lại đào không?”

“Tại sao?” Kính phu nhân nhìn Dạ Phong hỏi.

Trong lòng Hàn Sâm cũng rất tò mò, không biết tại sao Dạ Phong sẽ có đề nghị như vậy.

Dạ Phong trầm ngâm một chút nói: “Nội dung trên bức tranh thứ ba là chúng ta sẽ gặp một thân cây. Nhìn tỉ lệ trong bức tranh, cây kia hẳn là cực kỳ to lớn, ít nhất sẽ cao trăm mét, muốn di chuyển cây cối như vậy chắc sẽ rất khó khăn.

Hàn Sâm lập tức hiểu được ý của Dạ Phong. Lời tiên đoán trên bức tranh thứ ba là bọn họ sẽ gặp cây, cây kia lại không thể di chuyển, như vậy chỉ cần bọn họ rời xa cây kia, lời tiên đoán trong bức tranh đương nhiên sẽ không thành lập, chắc chắn là có người đang dở trò quỷ.

“Vậy đổi phương hướng đi.” Kính phu nhân gật đầu nói. Dạ Phong tuân mệnh, thay đổi một phương hướng khác rồi đào.

Nếu thật sự là có người giở trò quỷ, muốn đoán trước phương hướng đào của bọn họ thật ra rất đơn giản. Bởi vì bọn họ là người bị luông sức mạnh kia thu hút, vẫn hướng về một phương hướng mà đào, người nọ có thể dễ dàng phán đoán ra trên đường bọn họ sẽ gặp phải cái gì, trực tiếp biểu hiện ra trên bức tranh là được rồi.

Đổi thành kẻ nhát gan một chút, tiếp tục đi theo tuyến đường ban đầu, nếu thật sự nhìn thấy cái cây kia thì trong lòng sẽ sợ hãi hơn nhiều, đến lúc đó hắn có tính toán gì cũng dễ dàng thành công hơn.

Dạ Phong đưa ra đề nghị này chính là muốn tránh cho loại chuyện này xảy ra. Nếu người nọ có năng lực di chuyển cây cối chắc chắn cũng sẽ để lại một chút sơ hở, tính toán trước đó cũng đều vô dụng.

Dạ Phong đào rất nhanh. Trôi qua hơn mười phút, đám Hàn Sâm cũng đã đi theo Dạ Phong đi vào vài trăm mét.

Thế nhưng Dạ Phong phía trước lại đột nhiên ngẩn ra đó, là ngẩn người thật sự chứ không chỉ đơn giản là dừng lại.

Hắn đứng ở nơi đó, hơi lặng người mà nhìn về phía trước, biểu cảm như thấy quỷ, ngay cả cánh tay giơ lên cũng quên buông xuống.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Hàn Sâm từ bên cạnh Dạ Phong nhìn về phía trước, thấy cách đó không xa trước mặt Dạ Phong, đá vụn bị dọn sạch một

nửa, mà ở bên trong đống đá lộn xộn kia lại có thứ gì đó đưa ra ngoài.

Lúc Hàn Sâm nhìn rõ đó là thứ gì, sắc mặt cũng biến đổi theo. Thứ trong đống đá lộn xộn vươn ra lại là một nhánh cây, phía trên còn có lá cây xanh nhạt, có chút giống với cành và lá cây liễu.

“Sao lại vậy được?” Trong lòng Hàn Sâm cực kỳ khó chịu, nhánh cây và lá cây kia dường như rất giống với cây trên bức tranh.

Dạ Phong chợt biến sắc, lập tức vung xích Trật Tự bóng đêm ra, di chuyển toàn bộ đá vụn gần đó. Càng ngày càng nhiều nhánh cây xuất hiện từ trong đống đá vụn, rất nhanh toàn bộ cây đại thụ đã lộ ra ngoài.

Quả thật giống với bức tranh như đúc, cây cao tới cả trăm mét, trông hơi giống cây liễu, nhánh cây rũ xuống, cả cây là lá non, mọc um tùm rậm rạp.

Sắc mặt ba người Hàn Sâm đều rất khó coi, bọn họ đã thay đổi phương hướng đào mà vẫn đào tới cái cây này, chuyện này thật sự là rất quỷ dị.

Hàn Sâm qua sát bộ rễ cây, chỗ đó là bồn hoa do đá đen xây thành, bên trong bồn hoa đều là bùn đất, cũng là nơi cây to cắm rễ.

“Không giống như dời qua từ chỗ khác.” Kính phu nhân cũng nhìn bồn hoa nói.

“Có lẽ nơi này ban đầu có rất nhiều nơi có cây lớn như vậy, chúng ta đụng phải cũng không có gì kỳ lạ. Giống như có một vài quảng trường, xung quanh đều sẽ trồng cây làm tường vây, bất kể chúng ta đào về hướng nào, đều sẽ gặp phải loại cây này.” Hàn Sâm nghĩ một chút nói.

“Đúng vậy.” Dạ Phong còn khẽ gật đầu, đã muốn đi qua bên cạnh đào, xem xem có cây lớn giống như vậy hay không.

“Đừng đào, không thể có cái cây thứ hai như vậy đâu.” Kính phu nhân phất tay ngăn Dạ Phong lại.

Dạ Phong không dám nghi ngờ Kính phu nhân, đành phải dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn Kính phu nhân, chờ nàng giải thích tại sao lại nói không thể có cái cây thứ hai như vậy.

Kính phu nhân nhìn chằm chằm vào đại thụ nói: “Gốc cây này hẳn là cây An Hồn.”

“Cây An Hồn!” Sau khi Dạ Phong nghe xong lập tức biến sắc, không thể †in nổi mà nhìn vào đại thụ.

Hàn Sâm lại tò mò Kính phu nhân và Dạ Phong, không biết cây An Hồn theo lời bọn họ nói rốt cuộc là thứ gì.

Kính phu nhân như là xem thấu tâm tư của Hàn Sâm, không chờ hắn mở miệng hỏi, đã trực tiếp giải thích nói: “Lúc trước ta đến Tộc Cổ Thần, từng gặp một gốc cây An Hồn giống vậy ở đó. Theo như lời tộc nhân của Tộc Cổ Thần, loại cây này là nơi yên giấc cuối cùng của người Tộc Cổ Thần. Theo truyền thuyết người Tộc Cổ Thần chỉ cần chôn ở dưới cây này, linh hồn có thể được yên nghỉ.”

“Ngươi từng gặp loại cây này ở Tộc Cổ Thần, nơi này lại có một cây, nói rõ loại cây này hẳn là không khó lấy được. Tại sao lại nói không thể có cây thứ hai như vậy chứ?” Hàn Sâm khó hiểu hỏi lại.

Kính phu nhân nói: “Cây An Hồn có dễ dàng đạt tới tay hay không ta không biết, song một gốc cây An Hồn ta thấy kia chỉ cao hai mét. Theo lời của chủ nhân cây An Hồn kia nói, cây An Hồn nhiều lắm cũng chỉ cao được đến ba mét, sau đó sẽ không tiếp tục lớn lên nữa. Nếu có tộc nhân của Tộc Cổ Thần chết đi, chôn cất dưới tàng cây An Hồn, cây An Hồn hấp thu xác chết Tộc Cổ Thần, sau đó có thể lại lớn thêm một thước, không nhiều cũng không ít. Chính ngươi tính thử xem, gốc cây An Hồn này có thể cao như vậy, cần bao nhiêu xác chết của Tộc Cổ Thần đây? Ngươi cảm thấy có khả năng xuất hiện gốc cây thứ hai sao?”

“Đây thật sự là cây An Hồn à?” Vẻ mặt Hàn Sâm ngạc nhiên mà nhìn cây lớn trước mặt.

Lúc trước một thi thể Cổ Thủy Thần đã tẩm bổ cho mấy tinh vực, làm cho những tỉnh cầu đó có thể tỏa ra sinh cơ rạng rỡ, thúc đẩy sinh vật nguyên thủy tiến hóa nhanh.

Nếu lời của Kính phu nhân là thật, một gốc cây An Hồn này ít nhất đã hấp thu vài trăm xác chết Tộc Cổ Thần, chắc chắn năng lượng của nó đã mạnh đến nỗi không tưởng tượng nổi. Song từ trên người nó Hàn Sâm cũng không nhìn thấy sức sống khủng bố nào, không khác gì một cây to bình thường.

“Muốn biết nó có phải cây An Hồn hay không rất đơn giản. Nếu nó thật sự là cây An Hồn, như vậy trên cây chắc chắn sẽ có ngưng kết những hốc cây An Hồn của sức mạnh Tộc Cổ Thần” Kính phu nhân chậm rãi đi xung quanh cây lớn. Rất nhanh, nàng dừng lại ở một chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm một vị trí trên cây.

Hàn Sâm và Dạ Phong đều đi tới bên cạnh Kính phu nhân, nhìn theo ánh mắt Kính phu nhân. Chỉ thấy ở trên thân cây có một hốc cây lớn bằng nắm tay, hốc cây kia tối đen một mảnh, lấy nhãn lực của Hàn Sâm lại không nhìn rõ được trong hốc cây rốt cuộc có cái gì.

“Không sai, đó chính là hốc cây An Hồn, không biết trứng cây An Hồn bên trong có còn đó không.” Kính phu nhân nhìn hốc cây thì thào tự nói.

Hết chương 2429.

Chương 2430. Trứng cây An Hồn

“Cây còn có thể sinh con à? Chẳng lẽ cây An Hồn là dị chủng sao?” Hàn Sâm nghỉ hoặc hỏi.

Kính phu nhân lắc đầu nói: “Cây An Hồn có phải dị chủng hay không ta không biết, mà cây An Hồn cũng sẽ không sinh con. Cái gọi là trứng cây, thật ra chính là mủ cây hoặc là nhựa cây do cây An Hồn tiết ra. Cây An Hồn hấp thu năng lượng càng nhiều, nhựa cây tiết ra cũng càng nhiều. Nhựa cây này ngưng kết ở trong hốc cây, cuối cùng ngưng †ụ thành viên, trở thành vật thể có hình dạng trứng kiến, được gọi là trứng cây.”

“Trước kia từng có người đạt được một quả trứng cây An Hồn lớn bằng móng tay cái, đồng thời mượn sức mạnh của trứng cây An Hồn, từ cấp Vương đột phá đến cấp Thần Hóa. Từ đó về sau, trứng cây An Hồn trở thành một trong các dị bảo quý giá nhất trong vũ trụ. Song người bình thường không biết, trứng cây An Hồn ngoại trừ hiệu quả giúp cho Vương Gỉa thăng lên Thần Hóa, đối với việc cường giả Thần Hóa đột phá cũng có trợ giúp rất lớn.” Kính phu nhân dừng một chút, mới lại nói tiếp: “Song nơi này đã trải qua một trận đại chiến, chỉ sợ trứng cây An Hồn trong hốc cây đã bị lấy đi từ lâu rồi.”

“Nói không chừng vẫn còn đó, ta đi xem thử.” Dạ Phong nói xong thì phóng lên hướng về phía vị trí của hốc cây, trong chớp mắt đã đến trước hốc cây, ghé sát mắt vào hốc cây, muốn nhìn xem trong hốc cây có trứng cây An Hồn theo như lời Kính phu nhân hay không.

“Hốc cây này có vấn đề, rõ ràng miệng hốc mở ra, tại sao không nhìn tới cái gì bên trong?” Dạ Phong nói với Kính phu nhân.

“Cây An Hồn có thể trở thành gốc cây yên giấc của Tộc Cổ Thần, đương nhiên không phải vật phàm. Cho dù là cường giả Thần Hóa cũng không thấy được mọi thứ trong hốc cây An Hồn. Nhưng hốc cây An Hồn cũng không nguy hiểm, trực triếp đưa tay vào là được.” Kính phu nhân nói.

Dạ Phong do dự một chút, vẫn là đưa tay với vào bên trong hốc cây. Trên bàn tay hắn ngưng tụ trời đêm hư vô, phòng ngừa nguy hiểm bên trong hốc cây.

Tuy nói bản thân hốc cây không có nguy hiểm nhưng ai biết được liệu có các loại độc trùng gì đó giấu ở bên trong hay không. Nơi này quá tà khí, có mấy thứ quỷ dị gì đó cũng rất bình thường.

Nhìn thấy Dạ Phong vói tay vào, Hàn Sâm cũng không khỏi căng thẳng thay hắn. Lỡ như bên trong hốc cây có thứ quỷ dị gì đó, lập tức kéo Dạ Phong vào thì thật là đáng sợ.

Song sau khi vói tay vào, sắc mặt Dạ Phong lại hết sức mừng rỡ, lớn tiếng nói: “Bên trong có thứ gì đó, tròn trĩnh nhẵn bóng, hình như là một tảng đá, không biết có phải là trứng cây An Hồn hay không.”

“Ngươi lấy tay sờ thử xem. Nếu là trứng cây An Hồn, trên tay sẽ còn lại mùi nhựa cây.” Kính phu nhân nói.

Dạ Phong sờ soạng trong hốc cây một lúc, sau đó rút tay từ trong hốc cây ra, đặt ở chóp mũi ngửi thử.

Thật ra không cần đặt ở chóp mũi, Hàn Sâm và Kính phu nhân đứng ở dưới tàng cây cũng đã ngửi được mùi hương cỏ cây thơm mát giống như đến từ Tiên giới kia. Chỉ hương thơm cũng đã khiến Hàn Sâm có cảm giác như được dòng suối mát gột rửa, cơ thể thoải mái khó mà diễn tả được, tế bào toàn thân giống như sống lại vậy.

“Không sai, đây là mùi của trứng cây An Hồn, không ngờ bên trong vẫn còn có trứng cây An Hồn không bị lấy đi, lấy nó từ bên trong ra đi.” Kính phu nhân nói.

Dạ Phong lập tức lại đưa tay vào, muốn lấy trứng cây bên trong ra. Thế nhưng cánh tay hắn vào vào ra ra vài lần trong hốc cây lại không thể lấy trứng cây ra được.

“Trứng cây quá lớn rồi, không thể lấy ra từ miệng hốc cây nữa.” Dạ Phong nói xong, một tay khác đã ngưng tụ ra kiếm bóng đêm, chém lên miệng hốc cây, muốn mở rộng miệng hốc cây kia.

Nhưng mà kiếm bóng đêm kia chém lên trên vỏ cây chỉ để lại một vệt trắng, ngay cả vết lõm cũng không có.

“Vô ích thôi, cây An Hồn là nơi yên nghỉ của Tộc Cổ Thần. Đừng nói là một gốc cây An Hồn lớn như vậy, cho dù là cây nhỏ cao ba mét, thứ có thể tổn hại đến nó trên đời này cũng không nhiều.” Kính phu nhân nói.

“Không thể đánh nát trứng cây rồi lấy ra từng miếng sao?” Hàn Sâm nói.

“Trứng cây An Hồn còn cứng hơn so với cây An Hồn, ngươi làm sao đánh nát nó được?” Kính phu nhân trợn mắt lườm Hàn Sâm rồi mới lại nhìn về phía Dạ Phong nói: “Trứng cây kia lớn bao nhiêu?”

“Rất lớn..” Vẻ mặt Dạ Phong kỳ dị nói. “Rất lớn là lớn bao nhiêu? Lớn như cái đầu vậy à?” Hàn Sâm cười hỏi.

Một trứng cây An Hồn lớn bằng móng tay cái là có thể làm cho một cấp Vương thăng lên Thần Hóa. Nếu thật sự là trứng cây An Hồn lớn bằng cái đầu thì e rằng truyền ra sẽ khiến cho cả vũ trụ chấn động, thậm chí có khả năng khơi dậy một trận chiến tranh thế giới.

“Nếu như đầu của ngươi là hình trứng có kích thước ít nhất một mét, vậy thì nó lớn không kém gì đầu của ngươi đâu.” Vẻ mặt Dạ Phong khác thường, chậm rãi nói.

“Cái gì? Trứng cây An Hồn đường kính một mét hả?” Hàn Sâm lập tức mở to hai mắt nhìn, tròng mắt trừng sắp lòi cả ra, quả thật không thể tưởng tượng đó rốt cuộc là một khái niệm như thế nào.

“Ngươi xác định đó là trứng cây An Hồn à? Không phải thứ gì khác đúng không?” Kính phu nhân cũng giật mình kinh ngạc, thậm chí là không thể tin được.

Chưa bao giờ nghe nói có trứng cây An Hồn lớn như vậy, lớn cỡ trứng chim cũng đã rất khủng khiếp, ở trong cường giả Thần Hóa cũng đã xem như là vật báu vô giá rồi.

Trứng cây An Hồn đường kính một mét, nghĩ tới thôi đã làm cho người †a sôi trào nhiệt huyết, trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài, trước mắt giống như có vô số tiền tài đang bay múa.

“Ta không biết, Kính đại nhân vẫn là tự mình xác nhận đi.” Dạ Phong xuống khỏi thân cây, vẻ mặt kỳ lạ nói với Kính phu nhân.

Cũng khó trách Dạ Phong sẽ có vẻ mặt như vậy. Cho dù là cường giả Thần Hóa, nhìn thấy trứng cây An Hồn nhiều như vậy, cũng khó khống chế sự kích động trong nội tâm.

Trứng cây An Hồn cũng có ích đối với cường giả Thần Hóa. Một quả trứng cây An Hồn lớn bằng trứng chim là có thể tăng lên một cấp độ nhỏ của cấp

Thần Hóa. Nếu thật sự là trứng cây An Hồn lớn như vậy, nói không chừng sau khi luyện hóa toàn bộ có thể đạt được vị trí Thần Linh.

Kính phu nhân phóng lên trước hốc cây, đưa một bàn tay vào, không ngừng sờ soạng bên trong hốc cây. Chẳng bao lâu sau, sắc mặt của nàng đã thay đổi, trở nên càng ngày càng kỳ quái.

“Thật sự là trứng cây An Hồn! Trên đời này vậy mà lại có trứng cây An Hồn lớn như vậy!” Qua chừng mười phút, cuối cùng Kính phu nhân mới thở ra một hơi, vẻ mặt khác thường nói.

“Thật sự là trứng cây An Hồn à?” Hàn Sâm và Dạ Phong trăm miệng một lời nói.

“Không sai, quả thật là trứng cây An Hồn không thể nghi ngờ, đường kính ít nhất có một mét, hơn nữa nó còn là hình trứng, nơi dài nhất hẳn là có thể đạt tới khoảng hai mét.” Kính phu nhân nói tới đây không nhịn được thở dài: “Đáng tiếc hốc cây An Hồn chỉ lớn bằng nắm tay. Nếu là một trứng cây An Hồn nhỏ thì chúng ta còn có cơ hội lấy ra. Hiện giờ tuy biết rõ bên trong có trứng cây, còn là thần vật động trời như vậy nhưng chúng ta lại không có cơ hội lấy nó ra.”

“Không, có lẽ chúng ta có cơ hội lấy nó ra.” Dạ Phong lại đột nhiên hưng phấn nói.

“Làm sao? Ngươi có cách mở rộng miệng hốc cây này à?” Hàn Sâm nhìn về phía Dạ Phong, Kính phu nhân cũng nghi hoặc nhìn hắn.

Dạ Phong không trả lời, chỉ đưa tay chỉ vào một nơi trên thân cây, hưng phấn nói: “Các ngươi nhìn chỗ đó.”

Hàn Sâm và Kính phu nhân cùng nhìn sang. Chỉ thấy ở một bên thân cây có một vết sẹo, chiều dài hơn ba thước, độ sâu khoảng ba ngón tay.

“Đây là vết kiếm!” Hai mắt Hàn Sâm lập tức sáng lên.

Tuy vết kiếm đã rất cổ xưa, thân cây cũng đã khép lại, chỉ để lại một vết sẹo nhưng nhìn từ miệng và góc độ của vết sẹo kia thì rất giống với vết kiếm

của thanh đại kiếm mà bọn họ gặp phải lúc trước để lại.

Hết chương 2430.

Chương 2431. Lấy Kiếm

“Nếu có thể lấy được thanh kiếm đó, có lẽ sẽ chém được hốc cây ra, lấy trứng cây An Hồn ở bên trong.” Con mắt của Dạ Phong loé sáng, nói.

“Đúng là có khả năng này, nhưng có lẽ có ai đó muốn chúng ta quay lại lấy thanh kiếm đó.” Hàn Sâm nói.

Tất cả chuyện này đều quá trùng hợp, trên đường cắm một thanh kiếm mà bọn họ không rút ra được. Kết quả tiên đoán là họ sẽ gặp một cái cây, sau đó chém giết lẫn nhau trước cái cây đó. Bây giờ, trong cây An Hồn có trứng cây lại còn cần thanh kiếm đó để chém hốc cây ra, rõ ràng là quá mức trùng hợp.

“Thuộc hạ sẵn lòng mạo hiểm quay trở lại đó lấy thanh kiếm.” Dạ Phong xin lệnh từ Kính phu nhân.

“Đi đi, cẩn thận một chút.” Kính phu nhân lạnh nhạt nói.

“Vâng, thuộc hạ chắc chắn sẽ không làm nhục sứ mệnh.” Sau khi hành lễ, hắn lập tức xoay người đi về hướng ban đầu.

Nhưng vừa đi được vài bước thì Dạ Phong ngừng lại, hắn nhìn tên Công Tước bên kia, suy nghĩ một chút rồi nói với Kính phu nhân: “Phu nhân, dù sao hắn cũng không sống nổi, hay là để ta xử lý hắn, tránh gặp phiền phức.”

Nghe vậy, Hàn Sâm liền hiểu ý của Dạ Phong. Dạ Phong cũng có chút e ngại với bức hoạ tiên tri trên bình phong. Trước tiên hắn muốn giải quyết tên Công Tước này, bằng cách đó mặt người được vẽ trên đó sẽ mất đi một cái, như vậy lời tiên đoán sẽ được phá vỡ, nó sẽ không trở thành sự thật.

Kính phu nhân khẽ gật đầu, Dạ Phong nhấc tên Công Tước kia lên, xoay người rời đi, rất nhanh đã biến mất khỏi con đường.

“Để hắn đi như vậy có ổn không?” Hàn Sâm nhìn Kính phu nhân hỏi.

Hàn Sâm không tin là Kính phu nhân và Dạ Phong không nhìn ra sự kỳ lạ trong đó, nhưng Kính phu nhân vẫn để cho Dạ Phong đi, điều này khiến Hàn Sâm có chút nghi hoặc.

Kính phu nhân bất động thanh sắc, bình tĩnh nói: “Ngươi cảm thấy nếu †a không cho hắn đi thì hắn sẽ không đi sao?”

“ý ngươi là, Dạ Phong sẽ vì trứng cây An Hồn mà phản bội?” Hàn Sâm đại khái hiểu được ý của Kính phu nhân. Nếu Kính phu nhân ngăn Dạ Phong lấy tiền mà hắn một mực muốn đi lấy trứng cây An Hồn, e rằng †ình huống được tiên đoán trong tranh sẽ xảy ra.

“Ta không biết Dạ Phong có phản bội hay không, nhưng ta chắc rằng với lợi ích trước mắt, rất nhiều khuôn sáo sẽ bị phá bỏ. Sức hấp dẫn của trứng cây An Hồn quá lớn mà bây giờ cái giá phải trả khi phá vỡ quy tắc lại nhỏ nên ta không thể không đề phòng.” Kính phu nhân thở dài nói.

“Dựa vào hiểu biết của ngươi về Dạ Phong, nếu hắn thật sự mang thanh kiếm đó về, sau đó lấy được trứng cây An Hồn, liệu hắn có làm gì khác không?” Hàn Sâm hỏi.

“Không biết.” Kính phu nhân khẽ lắc đầu, sau đó lại nói: “Vậy nên hiện tại chúng ta phải chuẩn bị một chút. Tốt nhất là Dạ Phong chưa có lòng phản nghịch, nếu hắn thật sự làm phản vậy chúng ta ít nhất phải có cách bảo vệ tính mạng mình. Hiện tại không thể so với trước kia, bây giờ ta chỉ ở cấp Vương, nếu thật sự là một trận tử chiến, ta nhất định không phải là đối thủ của Dạ Phong, nhưng nếu như ta và ngươi liên thủ, có lẽ sẽ chút hy vọng sống sót. ”

“Ngay cả khi ta và ngươi liên thủ thì cũng không dễ dàng gì để đối đầu với một cường giả Thần Hoá.” Hàn Sâm lắc đầu nói

Kính phu nhân đưa tay sửa lại sợi tóc trên trán, mỉm cười nói: “Nếu là cấp Vương bình thường thì nhiều gấp mười lần cũng không phải là đối thủ của Dạ Phong, nhưng là ta và ngươi thì khác, chỉ cần chúng ta liên thủ, cho dù không phải là đối thủ của Dạ Phong thì bảo vệ tính mạng cũng không phải là chuyện khó.”

“Ta đương nhiên một lòng với phu nhân.” Hàn Sâm nở nụ cười.

“Tuy rằng ta đã rớt xuống cấp Vương, nhưng cảnh giới và nhận thức của cấp Thần Hoá vẫn còn, ta lại biết rõ thực lực của Dạ Phong như lòng bàn tay, nên đến lúc đó người chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của †a, nếu Dạ Phong thật sự có ý đồ gây rối, chúng ta vẫn có thể chạy thoát được.” Kính phu nhân nói.

“Tất cả đều nghe theo mệnh lệnh của phu nhân.” Hàn Sâm miệng thì vui vẻ đồng ý nhưng trong lòng cũng có dự tính.

Nhất thời tình huống trở nên phức tạp, ba người đều có suy nghĩ riêng. Dù biết rõ mỗi người đều có suy tính riêng, khả năng bọn họ sống sót

trong cái thành đổ nát này càng thấp, nhưng với sự cám dỗ của trứng

cây An Hồn ai lại có thể ngăn cản được.

Tuy ngoài miệng Kính phu nhân không nhắc đến, nhưng chắc chắn nàng cũng có ý nghĩa với trứng cây An Hồn, chỉ là không biểu hiện rõ như Dạ Phong thôi.

“Ngươi nghĩ Dạ Phong có thể an toàn rút thanh đại kiếm kia ra sao?” Hai người im lặng một hồi, Hàn Sâm cảm thấy chờ như vậy cũng không phải là cách, liền chủ động nói về một đề tài.

“Ta không biết.” Kính phu nhân dừng một chút rồi nói tiếp: “Tình hình lúc này rất rõ ràng, có thứ gì muốn dùng trứng cây An Hồn để ép chúng ta rút thanh kiếm đó ra. Theo lẽ thường thì thanh kiếm này sẽ có nguy hiểm. Nhưng Dạ Phong vẫn chủ động yêu cầu đi, hắn không phải người ngu ngốc, đã muốn đi thì phải có lý do của hắn, có lẽ…”

Câu tiếp theo Kính phu nhân không nói ra, nhưng nhìn vẻ mặt của nàng, dường như có chút lo lắng.

Hàn Sâm nói tiếp những lời mà Kính phu nhân chưa nói hết: “Có lẽ hắn hoàn toàn không quan tâm đến lời tiên đoán kia là thật hay giả, đúng không?”

Kính phu nhân không nói gì, như thể nàng đồng ý với câu nói của Hàn Sâm.

Hàn Sâm nói tiếp: “Nếu lời tiên đoán là giả, Dạ Phong đương nhiên không quan tâm. Nếu là sự thật thì theo lời tiên đoán người cầm kiếm sẽ không bị tổn hại gì, trong lời tiên đoán người cầm kiếm sẽ chiếm thế thượng phong, cuối cùng chỉ còn có một người sống sót, theo tình hình hiện tại, người có khả năng sống sót cao nhất chính là Dạ Phong, †a và ngươi đều không phải là đối thủ của hắn.”

Kính phu nhân khẽ gật đầu, đương nhiên là nàng cũng nghĩ như vậy.

“Chỉ có một điều ta không hiểu lắm, Dạ Phong dựa vào đâu mà cho rằng trên chuôi kiếm đó không có thứ gì đòi mạng hắn?” Hàn Sâm nhìn Kính phu nhân, hỏi.

Hàn Sâm không hiểu rõ về Dạ Phong nên vấn đề này đương nhiên hắn không thể phán đoán được.

“Đừng đánh giá thấp bất kỳ cường giả Thần Hoá nào, Dạ Phong tuy không phải đỉnh cấp Thần Hoá nhưng có thể thăng đến Thần Hoá, điều này đã nói rõ rất nhiều chuyện rồi, đừng có bị vẻ ngoài của hắn lừa gạt, nếu không ngươi sẽ chết rất thê thảm.” Kính phu nhân lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm nhún vai, không nói gì nữa, hắn nhìn về phía con đường, hy vọng có thể nhìn thấy cái gì đó.

Xét về mặt thời gian, Dạ Phong lúc này lẽ ra phải quay về cạnh thanh kiếm, nếu có thiết kế chí mạng nào trong chuôi kiếm, nó gần như sẽ bị kích hoạt mới đúng.

Nhưng trong tàn thành vẫn yên tĩnh, không có động tĩnh gì, cũng không biết Dạ Phong có rút kiếm ra hay không.

Ngay lúc Hàn Sâm đang suy tư, hắn chợt nhìn thấy đằng xa có một bóng người tiến tới, hơi giống với Dạ Phong.

Quả nhiên, sau khi bóng người tiến lại gần, chính là Dạ Phong đã quay lại, trên vai còn mang theo một thanh kiếm lớn, chính là thanh lúc trước bọn họ đã nhìn thấy trên đường.

Nó chỉ khác một chút so với những gì mà đám người Hàn Sâm tưởng tượng, thân của đại kiếm trông chỉ hơn một mét, đoạn trước không được cân xứng, như bị lưỡi đao cắt đứt, đại kiếm hóa ra là một thanh kiếm gãy.

Phát hiện này khiến Hàn Sâm và Kính phu nhân có chút giận mình, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Hết chương 2431.

Chương 2432. Trứng Cây Xuất Động

“Thuộc hạ may mắn không làm nhục sứ mệnh, mang kiếm trở về.” Dạ Phong đi đến trước mặt Kính phu nhân, hơi hành lễ nói, hai tay dâng kiếm đến trước mặt Kính phu nhân. Công Tước kia đã không thấy nữa, có lẽ hắn đã bị Dạ Phong xử lý.

“Đây là một thanh kiếm gãy?” Kính phu nhân không nhận kiếm, chỉ nhìn thanh kiếm gãy trong tay Dạ Phong, hỏi.

Nghe có vẻ vô nghĩa, nhưng câu hỏi này mang thâm ý sâu sắc.

Dạ Phong hiểu ý của Kính phu nhân, lập tức trả lời: “Khi thuộc hạ rút nó ra, nó đã là một thanh kiếm gãy, xung quanh không tìm thấy phần thân của nó,

vừa rồi ta đã thử, mặc dù không biết chuôi kiếm gãy này thuộc cấp bậc nào, nhưng nó thật sự chém đá như bùn.”

Hàn Sâm nghe hiểu được, Dạ Phong trả lời Kính phu nhân ba vấn đề, thanh kiếm không phải bị hắn cưỡng ép rút ra; thanh kiếm không phải mới bị gãy; sức mạnh của chuôi kiếm gãy vẫn còn đó.

“Đi, xem thử có thể chém hốc cây ra không.” Kính phu nhân vẫn không nhận kiếm, chỉ lạnh lùng nói với Dạ Phong.

Hàn Sâm biết tại sao Kính phu nhân không chịu nhận kiếm, bởi vì không xác định được Dạ Phong có phản loạn hay không, nếu bây giờ Kính phu nhân nhận kiếm, nếu Dạ Phong đã có tâm làm phản, e rằng sẽ lập tức trở mặt, thừa cơ giết người.

Hiện tại, Kính phu nhân cũng không muốn vạch mặt của Dạ Phong, nên mới không nhận kiếm mà để Dạ Phong thử xem có thể chém cửa động ra không.

Nếu không chém ra được, vậy thì sẽ không lấy được trứng cây An Hồn, mâu thuẫn giữa họ sẽ được hóa giải trong vô hình, tiếp tục hợp tác, giải khai Tinh Hồng Huyết Nhãn trên người.

Dạ Phong có thực lực mạnh nhất, nếu có hắn trợ lực, đương nhiên sẽ tốt hơn.

“Ta sẽ thử xem có thể chém được cây An Hồn không.” Dạ Phong nói rồi nhảy tới trước cửa động của cây An Hồn, một kiếm chém về phía cửa động.

Bóng tối bao trùm lên lưỡi kiếm, dạ xích trật tự đụng vào phía trên của hốc cây khiến nó lập tức tan tành, bóng tối bắn tung toé ra xung quanh.

Nhưng thực thể của thanh kiếm gãy đã chém vào phía trên cửa động, lưỡi kiếm chém vào, tạo thành một cái khe trên hốc cây.

“Quả nhiên có tác dụng.” Dạ Phong mừng rỡ, vung kiếm gãy hết kiếm này đến kiếm khác chém về phía lối vào của hốc cây, gỗ vụn bay tán loạn, cửa động bằng nắm tay đang dần mở rộng ra.

Hàn Sâm và Kính phu nhân đều đứng dưới tán cây quan sát, mặc dù có kiếm gãy trong tay, nhưng cây An Hồn thực sự quá cứng, Dạ Phong đã sử dụng kiếm gãy mà mỗi kiếm chỉ có thể chém vào vài centimet.

Sau nửa giờ chém, cửa động đã được khoét ra lớn bằng nắp nồi, nhưng vẫn không nhìn thấy trứng cây An Hồn bên trong.

“Gần như ở cửa động, trước tiên chúng ta lấy một quả trứng cây An Hồn ra, xem nó có phải là trứng cây An Hồn không.” Kính phu nhân ở phía dưới nói.

Dạ Phong đặt thanh kiếm gãy lên lưng, luồn hai tay vào thử, quả trứng cây An Hồn bị Dạ Phong nắm lấy lôi ra khỏi cửa động nhưng chỉ lộ ra được phần nhọn, vì cửa động quá nhỏ, hoàn toàn không kéo ra được.

Quan sát phần đầu nhọn lộ ra bên ngoài có thể thấy được trứng cây An Hồn có ánh sáng óng ánh, màu vàng kim như hổ phách, nhìn rất đẹp mắt, trên trứng cây có mùi thơm, nó khiến người ta cảm thấy sảng khoái sau khi ngửi, toàn quả trứng cây như được tẩy rửa qua bằng thánh dịch.

“Thật sự là trứng cây An Hồn!” Dạ Phong cực kì vui mừng.

Kính phu nhân giật giật khóe mắt, mặc dù Hàn Sâm không hiểu trứng cây An Hồn là gì, nhưng hắn biết rằng những thứ phát ra màu vàng kim thì chắc chắn là đồ tốt.

Khẳng định là đúng, Dạ Phong thả quả trứng cây An Hồn ra, tiếp tục dùng thanh kiếm gãy mở rộng động cây, những mảnh gõ vụn từ dưới kiếm của hắn bay ra, cửa động ngày càng lớn.

Hàn Sâm và Kính phu nhân liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự tham lam xen lẫn cảnh giác trong mắt đối phương.

Trứng cây An Hồn lớn như vậy, nói nó là tuyệt thế trân bảo cũng không đủ, bọn họ tất nhiên đều muốn nó, nhưng bây giờ thực lực của Dạ Phong lại quá áp đảo, không ai dám khẳng định hắn có phản bội hay không.

Hiện tại, trong tay hắn còn có một thanh kiếm gãy rất sắc bén, nếu hắn phản bội thì Kính phu nhân và Hàn Sâm sẽ càng nguy hiểm hơn.

Hơn một giờ sau, cuối cùng hốc cây cũng được mở rộng ra đường kính hơn một mét, gần như có thể lấy trứng cây ở bên trong cây ra.

Dạ Phong thu kiếm lại, lần nữa dùng hai tay thử kéo trứng cây An Hồn từ trong hốc cây ra.

Lần này, thật dễ dàng để kéo ra một phần, quả trứng cây An Hồn to lớn lộng lẫy màu vàng kim tựa như hổ phách. Phần ngắn lộ ra giống như đầu của quả trứng gà, có hình bầu dục.

Tuy nhiên, khi ánh mắt của ba người họ rơi vào trên quả trứng cây kia, vẻ mặt của bọn họ đột nhiên cứng lại.

Trong nửa phần trứng cây An Hồn màu vàng kim lộ ra, đám người Hàn Sâm nhìn thấy một cái đầu, một cái đầu trông rất giống đầu người hoặc đầu của tộc Hoàng Cực.

Chủ nhân của cái đầu hình như là một cô gái mười bảy, mười tám tuổi, xuyên qua quả trứng cây có thể thấy được nàng đang nhắm mắt, tóc cũng có vẻ là màu vàng kim mà cũng không biết là nó vốn có màu như vậy hay vì bị màu vàng kim của quả trứng cây chiếu nên mới có màu này.

Lông mi của nàng rất dài, giống như mỹ nhân ngủ trong truyện cổ tích, thần thái rất bình thản.

“Bên trong trứng cây An Hồn sao lại có người?” Dạ Phong nhìn chằm chằm vào quả trứng cây có chút nghỉ hoặc hỏi.

Kính phu nhân cũng nhìn chằm chằm vào những quả trứng cây, lắc đầu và nói: “Ta cũng không biết, ta chưa bao giờ nghe nói về sự tồn tại của quả trứng cây An Hồn lớn như thế, càng chưa từng nghe nói là có sự sống trong trứng cây An Hồn.”

“Rốt cuộc cây An Hồn có phải dị chủng không? Chẳng lẽ cây An Hồn cũng có thể sinh sản sao?” Hàn Sâm cũng kinh ngạc.

Hàn Sâm đột nhiên biến sắc, cắn răng nói: “Chúng ta lại có thêm một người.”

Nghe vậy Dạ Phong và Kính phu nhân cũng biến sắc theo, trước sáu bức tranh tiên đoán, Trước cái cây là bốn người không có khuôn mặt, ban đầu bọn họ giải quyết hết tất cả các Công Tước kia, chỉ còn lại ba người họ, như thế bất luận thế nào thì lời tiên đoán cũng sẽ không trở thành sự thật được.

Nhưng bây giờ trong trứng cây lại có thêm một người, vậy bọn họ chẳng phải lại thành bốn người sao?

Trong lòng ba người đều cảm thấy bất an, Dạ Phong nghiến răng nghiến lợi, trước tiên muốn nhét quả trứng cây bọc cô gái vào lại hốc cây.

Nhưng phía trên quả trứng cây đột nhiên xuất hiện kim quang, dường như có một cỗ sức mạnh kinh khủng lay động khiến Dạ Phong ngã xuống, quả trứng cây bay ra khỏi hốc cây, rơi xuống xoay tròn trên mặt đất.

Đám người Hàn Sâm giờ đã có thể nhìn rõ toàn bộ quả trứng cây, đúng như những gì họ ước tính. Nó cao hai mét, chỗ rộng nhất hơn một mét, trông giống như một quả trứng cây cây hổ phách lớn.

Mà trong quả trứng cây kia có một cô gái tóc vàng mười lăm, mười sáu tuổi khỏa thân đang cuộn tròn, trên lưng cô gái tóc vàng có thể nhìn thấy một hình xăm gần như chiếm toàn bộ lưng của nàng.

“Cửu Mệnh Huyết Miêu!” sau khi nhìn rõ hình xăm, đồng tử Hàn Sâm co lại, gần như thất thanh la lên.

Hết chương 2432.

Chương 2433. Tiên Đoán Trở Thành Sự Thật

“Việc này thật sự có chút quỷ dị!” Hàn Sâm tự lẩm bẩm.

Bên trong một gốc cây An Hồn ở thành Độ Thần lại có một cô gái được bao bọc trong quả trứng cây, trên lưng cô gái đó còn có hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu. Hàn Sâm suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được những chuyện này có liên quan gì đến nhau.

Hàn Sâm đã thấy qua hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng của cô gái kia, nó giống hệt hình xăm trên lưng của Linh, không khác nhau mấy nên Hàn Sâm mới giật mình như thế.

“Cô gái trong quả trứng cây có thể nào là em gái của Linh? Hình như không liên quan lắm. Thành Độ Thần không biết đã sụp đổ mấy trăm triệu năm, Linh mới sống được bao lâu chứ? Nói thế nào cũng thấy không có liên quan. Nhưng tại sao hình xăm trên lưng nàng lại giống với hình xăm đó chứ? Là biểu tượng của cùng một tổ chức à? Biểu tượng của Huyết Mệnh giáo là Cửu Mệnh Huyết Miêu, nhưng lịch sử của Huyết Mệnh giáo dường như không lâu bằng sự sụp đổ của thành Độ Thần…Lão Miêu chết tiệt kia…Hắn chắc chắn biết rất nhiều chuyện…” Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy đau đầu, hận không thể bắt lão Miêu đó tới đây, treo lên đánh một trận, tra hỏi tất cả những gì hắn biết.

Răng rắc!

Ngay lúc Hàn Sâm đang suy tư thì chợt nghe thấy một tiếng giòn tan, trên quả trứng cây màu vàng kim xuất hiện một vết nứt.

“Lẽ nào cô gái trong này còn sống?” Hàn Sâm giật mình, không khỏi lùi về sau mấy bước.

Kính phu nhân, Dạ Phong và Hàn Sâm phản ứng không khác nhau lắm, nhưng sau khi lùi được vài bước, họ lại dừng lại, bởi vì họ không thể rút lui ngay lúc này, Tinh Hồng Huyết Nhãn trên người họ vẫn chưa được giải trừ, có chạy thì cũng là một con đường chết khác.

Hàn Sâm thì khác, mặc dù hắn cũng bị trúng Tinh Hồng Huyết Nhãn, nhưng hắn không phải không có cách giải trừ, hắn chỉ sợ sức mạnh kỳ lạ này sẽ truyền nhiễm, sợ Bảo Nhi và Ninh Nguyệt sẽ bị trúng chiêu, nên hắn

mới đi theo bọn họ xem xét một chút, nếu có thể giải trừ tận gốc thì đương nhiên là tốt nhất, nếu không giải trừ được, hắn cũng có thể dùng thể Thần Linh Siêu Cấp chống lại Tinh Hồng Huyết Nhãn của chính mình.

Không có nguy hiểm quá lớn thì thôi, hiện tại đột nhiên xảy ra tình huống không kiểm soát được, Hàn Sâm đã nảy sinh ý định chạy trốn.

Nhưng trước khi Hàn Sâm quay người định trốn đi, đã nghe thấy một rắc, quả trứng cây to lớn bao bọc cô gái tóc vàng giống như thủy tinh vỡ nứt, trong tích tắc vỡ tan.

Nhìn những mảnh trứng cây rơi xuống đất, Dạ Phong nghiến răng phất †ay, từng đường xích trật tự giống như màn đêm cuốn tất cả mảnh vỡ.

Quả trứng cây lớn vỡ tan, nhưng cô gái vẫn lơ lửng trên không, vẫn cuộn tròn như vậy, trông thật đáng yêu, trên người toát ra một mùi thơm kỳ lạ, mùi thơm có phần giống với mùi của trứng cây An Hồn, nhưng dễ ngửi hơn, thoang thoảng mùi hoa lan nhưng lại giống mùi xạ hương như có như không.

“Mặc kệ ngươi là cái gì, cứ giết trước rồi nói sau.” Từng chuỗi dạ xích trật tự lượn lờ trên người Dạ Phong, nó ngưng tụ lại trên thanh kiếm gãy trong tay hắn, sau đó mạnh mẽ chém vào cô gái.

Dạ Phong không có lựa chọn nào khác, đành phải tiếp tục đi về phía †rước, nếu không sức mạnh của Tinh Hồng Huyết Nhãn trên người sẽ khiến hắn phát điên, hoàn toàn không có khả năng trốn thoát.

Kiếm Mạc Bóng Đêm trong nháy mắt xé rách hư không, chém về phía cô gái vẫn đang ngủ say.

Nhưng thân thể của cô gái dường như được một cỗ sức mạnh vô hình bảo vệ, dạ xích trật tự cách thân thể nàng khoảng một thước thì vỡ nát, hoàn toàn không có cách nào tới gần thân thể của nàng.

“Yaaaal” Dạ Phong gầm lên nhưng sấm, thanh kiếm gấy trong tay hắn vẫn điên cuồng chém về phía trước, vì dạ xích trật tự không thể đả thương được cô gái nên hắn mang tất cả hy vọng ký thác vào thanh kiếm gãy trong tay.

Kiếm gãy có thể chém cây An Hồn ra nhưng không thể chém được làn da của cô gái.

Lưỡi kiếm chạm đến thân thể nàng cũng vỡ nát giống như dạ xích trật tự, hắn vẫn hung hăng chém về phía trước nhưng tốc độ đã chạm đi rất nhiều, tựa như có một đoàn vật vô hình bị thanh kiếm gãy mở ra từng chút một.

Lưỡi kiếm ngày càng đến gần chiếc cổ trắng noãn của cô gái, lưỡi kiếm nhanh đến sắp dán vào da mặt của nàng.

Nhưng vào lúc này, mắt của cô gái kia bỗng nhúc nhích, tựa như sắp mở ra, trong im lặng mái tóc vàng tự động bay tán loạn.

Thanh kiếm gãy bị tóc của nàng quấn lấy, không có cách nào để tiếp tục chém nữa.

Dạ Phong cảm thấy hoảng sợ, thanh kiếm gấy này có thể chém cây An Hồn ra, vậy mà lại không thể chém đứt được mái tóc vàng óng của cô gái.

Dạ Phong cầm thanh kiếm gãy, xích trật tự trên người hắn điên cuồng bạo phát, muốn rút thanh kiếm gãy trong tóc của cô gái ra nhưng hắn dùng sức rút vài lần, thanh kiếm gãy vẫn không hề động đậy.

Lúc này, đôi mắt của cô gái rốt cuộc cũng mở ra, một đôi mắt có đồng †ử màu vàng kim, nàng hờ hững nhìn Dạ Phong trước mặt rồi nghi hoặc nhìn về phía trước.

Dạ Phong cũng coi như quyết đoán, thấy không rút thanh kiếm gấy ra được, trực tiếp quăng kiếm chạy đi.

Về phần Hàn Sâm và Kính phu nhân, khi Dạ Phong phóng về phía cô gái, bọn họ đã quay đầu bỏ chạy rồi.

Nói về khả năng chạy trốn thì chắc chắn Hàn Sâm có trình độ cao nhất, hắn chạy còn nhanh hơn Kính phu nhân, người lao ra trước tiên.

Kính phu nhân tuy rằng không chậm, nhưng chung quy cũng đã rơi xuống cấp Vương nên không nhanh bằng Dạ Phong, trong nháy mắt đã bị Dạ Phong vượt qua.

Hàn Sâm mở lĩnh Lĩnh Vực Động Huyền ra, mọi thứ xung quanh đều trong tầm mắt, nhìn thấy tốc độ của Dạ Phong không hề suy giảm, tựa như trong nháy mắt đã có thể vượt qua hắn.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Sâm nhìn thấy Kính phu nhân ở phía sau, giống như bị một sức mạnh nào đó đánh tấn công phía sau, thoáng cái té nhào trên mặt đất, miêng phun ra máu tươi, mà cạnh người Hàn Sâm, cô gái tóc vàng không biết từ lúc nào đã đứng ở đó, ngay cả Lĩnh Vực Động Huyền cũng không biết nàng xuất hiện ở đó khi nào.

Phốc!

Dạ Phong muốn vượt qua người Hàn Sâm, suýt chút nữa là đâm vào người cô gái tóc vàng, trên mặt hắn lộ vẻ kinh hãi, cưỡng ép thân thể dừng lại.

Đáng tiếc, mọi chuyện đã quá muộn, cô gái tóc vàng cầm thanh kiếm gãy trong tay,đâm thẳng vào tim Dạ Phong.

Vào giờ phút này thời gian như ngừng trôi, Kính phu nhân ngã trên mặt đất, Hàn Sâm và cô gái tóc vàng đứng song song nhau, thanh kiếm gãy trên tay cô gái tóc vàng đâm thẳng vào ngực Dạ Phong, mọi thứ giống hệt như cảnh trong bức tranh thứ tư, hoàn toàn không có gì khác biệt.

“Lẽ nào bức tranh đó thật sự là bức tranh tiên tri?” Vô số ý nghĩ lóe lên trong đầu Hàn Sâm, chỉ có một điều chắc chắn là không thể thoát khỏi cô gái, ngay cả một cường giả Thần Hoá như Dạ Phong thì tốc độ vẫn

chậm hơn cô gái tóc vàng rất nhiều.

Dạ Phong trúng kiếm, nhưng vẻ mặt hắn không thay đổi, vết thương trên ngực cũng không có máu chảy ra, thân thể hoà tan vào bóng đêm, hòa thành một thể với bóng tối, muốn trốn vào hư không.

Cô gái tóc vàng vẫn giữ nguyên tư thế trước khi đâm kiếm gãy, mí mắt cũng không nhúc nhích lấy một cái, ánh mắt vẫn lãnh đạm như vậy, tựa như không có tiêu cự.

Tuy nhiên, hoa văn trên thanh kiếm gãy lại phát ra những ngọn lửa vàng kim, khiến thanh kiếm gãy bốc cháy như mặt trời, tỏa ra ánh sáng vàng kim đáng sợ.

“AI” Dạ Phong đã hoà vào bóng tối, ngay cả thanh kiếm gãy cũng không đả thương được, vậy mà ánh sáng Mặt Trời vừa chiếu, lập tức hét lên thảm thiết.

Cơ thể hắn tan trong ánh sáng tựa như bóng tối bị ánh sáng mặt trời xua tan, chẳng qua là nó hoàn toàn tan biến trong tích tắc, ngay cả sinh cơ cũng triệt để bị cắt đứt tán loạn.

Hàn Sâm nhìn mà tê cả da đầu, đây là cường giả Thần Hoá, vậy mà lại trực tiếp bị xoá bỏ như vậy.

Hết chương 2433.

Chương 2434. Giằng Co

Kính phu nhân bị thương không nhẹ, giãy dụa một hồi không đứng dậy được, không ngừng ho ra máu, nhưng sinh cơ vẫn chưa đứt, chỉ bị thương.

Hàn Sâm quay đầu lại nhìn về phía cô gái tóc vàng bên cạnh, đã thấy cô gái tóc vàng kia quay lại nhìn mình, hai người cách nhau chưa đầy một bước chân, cứ như vậy nhìn nhau.

“Ngươi đừng kích động như vậy được không?” Hàn Sâm cảm thấy tim của mình như muốn nhảy ra ngoài, xúc động muốn truyền tống thẳng về Tí Hộ Sở.

Cô gái tóc vàng dùng một kiếm đã xử lý được một cường giả Thần Hóa, đánh nhau với nàng chính là tự tìm đường chết, Hàn Sâm không muốn chết, nên mới không nhúc nhích, hắn hoàn toàn không có ý định động thủ.

Tuy nhiên, Hàn Sâm đã ngăn được xúc động muốn truyền tống về Tí Hộ Sở, vì hắn không nhìn thấy sát ý trong mắt cô gái.

Đương nhiên, chủ yếu là Hàn Sâm cảm thấy tốc độ vận Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh để truyền tống đi của mình không thể nhanh bằng tốc độ vung kiếm của cô gái tóc vàng, còn chưa kịp truyền tống về chắc đã bị nàng chặt đứt đầu.

Hai người đứng đó nhìn nhau một lúc, Hàn Sâm không dám nhúc nhích vì hắn sợ sẽ khiến cô gái tóc vàng tấn công.

Cô gái tóc vàng cũng đứng đó không nhúc nhích, chỉ thờ ơ nhìn Hàn Sâm, nhưng mắt của nàng giống như không có tiêu cự, không biết có phải là đang nhìn Hàn Sâm hay không.

Hàn Sâm đứng đó toát mồ hôi lạnh, cô gái đáng sợ trước mặt vẫn không cử động, hắn và nàng đã nhìn nhau được mười phút rồi.

Nếu đổi lại trong một hoàn cảnh khác như quán bar chẳng hạn, hắn và một cô gái tóc vàng thâm tình đối nhìn mặt nhau, đây chắc chắn là một cảm giác tuyệt vời, nó sẽ khiến cho toàn thân Hàn Sâm cảm thấy thoải mái.

Dù không có ý đồ gì nhưng cùng một thiếu nữ xinh đẹp nhìn nhau như vậy cũng là một chuyện khiến lòng người cảm thấy vui vẻ.

Nhưng hiện tại Hàn Sâm chỉ cảm thấy mỗi giây trôi qua thật khó chịu, mỗi giây đều dài dằng dặc như một thế kỷ.

Cô gái này quả thật rất xinh đẹp, giống như một nàng công chúa nhỏ tóc vàng trong thế giới cổ tích, nhưng dù xinh đẹp đến đâu, nghĩ lại vừa rồi nàng dùng một kiếm đã tiêu diệt một cường giả Thần Hóa thì thật đáng sợ, Hàn Sâm lập tức không còn cảm giác tốt đẹp gì, ai biết được trong giây tiếp theo nàng có trực tiếp đâm một kiếm, chém hắn thành hai khúc hay không.

“Ngươi cử động chút đi, tỏ ý một tí được không? Rốt cuộc là muốn đánh hay muốn hoà đây?” Trán của Hàn Sâm không ngừng đổ mồ hôi lạnh, vô số ý nghĩ lướt qua trong đầu hắn nhưng cô gái cứ nhìn hắn không động đậy, ánh mắt giống như không có tiêu cự.

Hàn Sâm cắn răng muốn dời bước đi xa cô gái một bước xem khi chậm rãi bước đi có kinh động đến cô gái hay không.

Nhưng hắn chỉ mới lùi lại nửa bước, cô gái đã tiến lên trước một bước, sắp đụng vào người Hàn Sâm, doạ hắn vội vàng ngừng di chuyển, cô gái cũng ngừng theo.

Nhưng thế này lại khiến khoảng cách giữa hai người trở nên gần hơn, Hàn Sâm gần như có thể cảm nhận được hơi thở của cô gái và mùi hương như hoa lan lại như xạ hương trên cơ thể nàng.

Hàn Sâm không di chuyển, cô gái kia cũng dừng động đậy đứng yên ở đó, cục diện giằng co, hai người cứ đứng đối mặt nhìn nhau.

"Đậu đen rau muống, tình huống gì thế này? Lẽ nào cô gái này thật sự là công chúa sao? Thấy ta trẻ tuổi tuấn tú, không nỡ giết ta, muốn tuyển phò mã hay gì? Muốn tuyển phò mã thì ngươi nói đại đi, cứ đứng ở đây không nói gì là sao?" Hàn Sâm rất muốn nói với cô gái rằng yêu thì cứ mạnh dạng nói ra, yêu không có gì là sai cả, yêu hắn lại càng không sai, so với giết hắn thì yêu hắn vẫn tốt hơn nhiều.

Hàn Sâm cũng chỉ chửi bậy một tiếng cho bớt căng thẳng, cô gái này rõ ràng vẫn chưa tỉnh hẳn, ánh mắt không tập trung, e rằng tất cả những động tác vừa rồi chỉ là hành động theo bản năng mà thôi.

Hàn Sâm không biết đến khi cô gái thực sự tỉnh táo thì phải làm thế nào, vừa rồi chỉ là hành động vô thức mà nàng đã có thể làm trọng thương Kính phu nhân, giết chết Dạ Phong, đã đủ biết cô gái này đáng sợ đến mức nào.

Nhưng Hàn Sâm thấy không lạc quan lắm với tương lai phía trước, hắn đang nghĩ đến một chuyện.

Lời tiên tri về bức tranh thứ tư trên bình phong đã được ứng nghiệm mà nội dung bức tranh thứ năm sau đó, nghĩ đến lại khiến Hàn Sâm toát mồ hôi lạnh.

Bức tranh thứ năm vẽ một người không có khuôn mặt ngã trên mặt đất, hai người không có khuôn mặt khác quấn lấy nhau, một người không có khuôn mặt bóp cổ người không có khuôn mặt khác.

Theo tình hình hiện tại, không nghi ngờ gì nữa Kính phu nhân chính là người ngã trên mặt đất, vậy hắn và cô gái nhất định có một người bị thương, với thực lực hiện tại, hắn hiển nhiên chỉ có thể là người bị bóp cổ kia.

Nghĩ đến Kính phu nhân, Hàn Sâm liếc nhìn thoáng qua Kính phu nhân đang nằm trên mặt đất, thấy tình trạng của nàng đã khá lên rất nhiều, vết thương của nàng cũng lành nhanh hơn so với tưởng tượng, nhưng nàng vẫn nằm đó không đứng dậy, cũng không có ý định bỏ trốn.

"Tại sao nàng không chạy trốn?" Hàn Sâm vừa nghĩ, lập tức hiểu tại sao Kính phu nhân lại không trốn.

Chắc hẳn là nàng cũng đã nghĩ đến nội dung của bức tranh thứ năm, trong bức tranh thứ năm nàng có thể rất an toàn. Nếu bây giờ nàng đứng dậy bỏ chạy, nói không chừng ngược lại sẽ bị cuốn vào những sóng gió chưa biết trong tương lai.

Nàng không cử động, nàng sẽ là người không có khuôn mặt nằm trên mặt đất trong bức tranh thứ năm. Nếu nàng di chuyển thì không biết mọi chuyện sẽ thay đổi như thế nào, nói không chừng nàng sẽ trở thành người bị bóp cổ kia.

"Thật xảo quyệt!" Hàn Sâm oán thầm trong lòng.

Nhìn thấy cô gái vẫn đứng đó bất động, nhưng đôi mắt dần trở nên linh động, có vẻ như nàng đang dần tỉnh lại.

Hàn Sâm tiếp tục suy nghĩ: "Nếu những bức bích họa đó thực sự ứng nghiệm, thì trong bức họa thứ sáu chỉ còn lại hai người không mặt, một người nằm trên mặt đất, người còn lại quỳ trước tượng đá nghìn †ay nghìn mắt cầu nguyện. Ta vẫn không biết hai người không mặt còn lại là ai, không biết người nằm trên mặt đất còn sống hay đã chết, nếu còn sống thì nghĩa là giữa ta và Kính phu nhân vẫn còn một người sống, nếu như là chết….Vậy cũng không sao, có lẽ Kính phu nhân là người chết còn ta hẳn là trốn thoát."

Hàn Sâm khá lạc quan, nhưng cũng không phải đơn thuần lạc quan, dù sao hắn vẫn có thể Thần Linh Siêu Cấp, tuy rằng chắc chắn không phải là đối

thủ của cô gái, nhưng lợi dụng thời gian bất khả chiến bại của thể Thần Linh Siêu Cấp để truyền tống về Tí Hộ Sở không phải là chuyện khó.

Hàn Sâm đang suy nghĩ, Kính phu nhân cũng nằm im trên mặt đất không cử động, chờ đợi một cơ hội nào đó, cô gái và Hàn Sâm vẫn nhìn nhau, Hàn Sâm không nhúc nhích nàng cũng không nhúc nhích, thời gian như dừng lại, bốn phía hoàn toàn im lặng.

Đôi mắt của cô gái dần có linh tính, đồng tử màu vàng kim ban đầu như được bao phủ bởi một tầng sóng nước, tuy chỉ là sự thay đổi trong mắt nhưng lại khiến cả người nàng dần trở nên linh động hơn.

Nếu cô gái vừa rồi trông giống như một con người máy vô cảm thì bây giờ, nàng cuối cùng cũng giống một con người.

Nhìn thấy ánh mắt cô gái chớp chớp, trái tim Hàn Sâm lập tức nâng lên, sau khi cô gái hoàn toàn tỉnh táo, không biết nàng sẽ làm gì.

Cô gái sau khi chớp chớp mắt dường như đã hoàn toàn thanh tỉnh, nhìn thấy Hàn Sâm trước mặt, đột nhiên xông tới, dùng hai tay túm lấy cổ của Hàn Sâm.

Hết chương 2434.

Chương 2435. Thiếu nữ kỳ lạ

Hàn Sâm chỉ cảm thấy một cỗ lực xung kích lớn lao đến, thân thể không tự chủ nghiêng về phía sau, bị thiếu nữ tóc vàng đẩy ngã trên mặt đất.

Kính phu nhân nằm rạp trên mặt đất, Hàn Sâm bị thiếu nữ tóc vàng †úm cổ đè xuống đất, hai người quấn lấy nhau, giống cảnh tượng trên bức họa thứ năm như đúc.

Hàn Sâm biết rõ không thể tránh khỏi một cuộc đại chiến, lúc thiếu nữ nhào đến, màu trắng lóa trong mắt cũng bắt đầu khuếch tán, sắp biến thân thành Thể Thần Linh Siêu Cấp.

“Ca ca… Cuối cùng Uyển Nhi đã đợi được ngươi trở về rồi…” Nhưng thiếu nữ tóc vàng đè lên người Hàn Sâm lại lộ ra vẻ mặt vui thích, đôi †ay ôm lấy gương mặt của Hàn Sâm, cúi đầu hôn lên trán hắn.

Hàn Sâm ngẩn ra, không biết tình huống bây giờ là như thế nào, nhưng màu trắng lóa trong mắt đã dần dần lui xuống.

Cũng không phải Hàn Sâm hủy bỏ Thể Thần Linh Siêu Cấp, mà vì Thể Thần Linh Siêu Cấp của hắn lại tự động biến mất dưới cái hôn của thiếu nữ tóc vàng.

Đồng thời, ánh sáng màu vàng trên người thiếu nữ tóc vàng cũng biến mất, mái tóc dài vàng óng xinh đẹp lóa mắt như mặt trời giống như ngọn lửa bị dập tắc, bắt đầu biến thành màu đen, cuối cùng hoàn toàn biến thành tóc đen, ngay cả con ngươi màu vàng óng cũng biến thành màu đen.

“Cuối cùng Uyển Nhi cũng có thể ở bên cạnh ca ca rồi.” Uyển Nhi ngẩng đầu, ngồi trên người Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm nằm dưới đất, nở một nụ cười xán lạn.

Nụ cười ngọt ngào hạnh phúc như vậy, ngay cả Hàn Sâm nhìn thấy cũng ngẩn ngơ, không có bất cứ tà niệm gì, chỉ đơn thuần bị một phần ngây thơ kia lây nhiễm.

Một giây sau, con ngươi của nàng tan rã, thân thể xụi lơ, ngã trên lồng ngực của Hàn Sâm, đã mất đi ý thức.

“Này này, cô nương, ngươi nhận lầm người rồi, ta không phải ca ca của ngươi!” Hàn Sâm đưa tay ôm lấy thiếu nữ tự xưng là Uyển Nhi kia, từ trên mặt đất đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Bàn tay chạm vào da thịt trơn mềm, lại vô cùng mềm yếu nhẹ nhàng, hoàn toàn không cảm giác được khí tức và lực lượng kinh khủng kia, sinh cơ của nàng giảm xuống rất nhiều, dường như không khác gì người bình thường trong Đại Vũ Trụ, thậm chí càng yếu hơn.

Nếu không phải vừa rồi tận mắt thấy nàng dùng một kiếm chém giết Dạ Phong cấp Thần Hóa, hắn căn bản không thể tưởng tượng được, thiếu nữ

tóc đen này chính là thiếu nữ tóc vàng kinh khủng có thể hủy diệt tất cả vừa rồi.

Lúc này Hàn Sâm mới chú ý tới, hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng nàng cũng đã biến mất, tấm lưng bóng loáng không có cái gì, giống như hình xăm kia chưa từng tồn tại.

"Tại sao lại như vậy?" Hàn Sâm khẽ nhíu mày, xác định thiếu nữ này đã không còn ý thức, nhưng sinh cơ của nàng vẫn còn, chỉ là hôn mê mà thôi, không phải đã chết.

Nhưng sinh cơ thấp như vậy, không khác gì bệnh nhân sắp chết, thật sự không thể tưởng tượng được, vừa rồi sao nàng có thể bộc phát ra lực lượng kinh khủng như vậy.

"Cô nương, tỉnh lại đi…" Hàn Sâm đưa tay bấm một cái vào Huyệt Nhân Trung của nàng, muốn nhìn xem có phải nàng hôn mê thật không, hay là cố ý giả bộ.

Nhưng vừa bấm xong, Hàn Sâm lập tức ngẩn người, thiếu nữ Uyển Nhi này không bị hắn bấm tỉnh, nhưng trên da thịt non nớt, lại bị móng tay Hàn Sâm bấm ra một vết máu, giống như da thịt của thiếu nữ này rất dễ hỏng.

Hàn Sâm căn bản còn chưa dùng sức, dựa vào thể phách mạnh mẽ của thiếu nữ, cho dù hắn thật sự dùng sức, cũng không thể lưu lại vết máu như vậy, nhưng bây giờ hắn chỉ nhẹ nhàng bấm một cái, đã bấm rách da thịt thiếu nữ, chuyện này thật sự không phù hợp với lực lượng mạnh mẽ mà nàng vừa biểu hiện ra.

"Tình huống gì vậy? Rốt cuộc nàng đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt Hàn Sâm phức tạp nhìn thiếu nữ trong ngực.

Kính phu nhân đã từ trên mặt đất đứng lên, nhặt thanh kiếm gãy trên đất, một kiếm đâm về phía thiếu nữ Uyển Nhi.

Theo bản năng, Hàn Sâm ôm Uyển Nhi tránh ra, Kính phu nhân lạnh lùng nói: "Ngươi làm gì vậy? Hiện tại là cơ hội tốt nhất để giết nàng, nếu chờ

nàng tỉnh lại, khôi phục tư thái của thiếu nữ tóc vàng, chúng ta sẽ không thể giết nàng, đến lúc đó người chết sẽ là chúng ta.”

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, đôi mắt nhìn thiếu nữ, nhưng trong lòng đang suy nghĩ chuyện này.

Hắn biết rõ Kính phu nhân không nói sai, hiện tại thân thể của thiếu nữ này không khác gì người bình thường, tùy tiện một kiếm đã có thể chém giết nàng, đây là cơ hội tốt nhất để giết nàng.

Nếu chờ nàng tỉnh lại, khôi phục tư thái của thiếu nữ tóc vàng, hắn và Kính phu nhân tuyệt đối không phải đối thủ của thiếu nữ tóc vàng, đến lúc đó bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Hơn nữa, trên bức họa thứ sáu, chỉ có hai người không có mặt, nói cách khác, trong ba người bọn họ sẽ có một người biến mất, nếu hiện tại không giết thiếu nữ tóc vàng, vậy tình huống phát triển tiếp theo có thể biến thành Hàn Sâm và Kính phu nhân mâu thuẫn với nhau.

Tổng hợp các nguyên nhân, hiện tại giết chết thiếu nữ này chính là lựa chọn tốt nhất, giải quyết rất nhiều phiền phức, cơ hội sống sót của bọn họ cũng là cao nhất.

Nhưng Hàn Sâm vẫn có chút do dự, trước khi thiếu nữ Uyển Nhi này hôn mê có nói hai câu khiến Hàn Sâm để ý, mặc dù hắn không cho rằng mình thật sự là ca ca của Uyển Nhi, nhưng giết chết một thiếu nữ không có địch ý với hắn, đồng thời không thể phản kháng, chuyện như vậy, Hàn Sâm thật sư không ra tay được.

Hơn nữa còn có một chuyện khiến Hàn Sâm càng để ý hơn, thể Thần Linh Siêu Cấp của hắn luôn là vạn pháp bất xâm, nhưng lực lượng của thiếu nữ này lại có thể khiến thể Thần Linh Siêu Cấp của hắn tự động thu liễm, khiến Hàn Sâm rất nghi hoặc.

Lực lượng của thể Thần Linh Siêu Cấp không phải bị tiêu trừ, chỉ tự động thu liễm trở về, Hàn Sâm có thể lần nữa kích phát thể Thần Linh Siêu Cấp, nhưng hắn chưa bao giờ gặp tình huống này, cho nên trong lòng hắn rất để ý.

Dường như Kính phu nhân đã nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, cầm kiếm chỉ vào thiếu nữ nói: “Đừng để lời nói của nàng mê hoặc, rất có thể nàng biết lực lượng của mình không kiên trì được bao lâu, cho nên mới nói ra mấy lời như vậy, để ngươi không thể xuống tay với nàng, nàng có phải là muội muội của ngươi không, chẳng lẽ ngươi không biết sao?”

”

“Nàng không phải muội muội của ta, nhưng ta vẫn không hạ thủ được. Hàn Sâm cởi áo khoác của mình ra, che khuất thân thể thiếu nữ.

Rõ ràng vừa rồi thiếu nữ có cơ hội giết hắn, nhưng thiếu nữ lại không động thủ, Hàn Sâm rất rõ ràng điểm này, không giống với lời Kính phu nhân vừa nói.

“Ngươi không hạ thủ được, vậy để ta làm.” Kính phu nhân lạnh mặt nói.

“Xin lỗi, ta muốn hỏi nàng một vài chuyện, chờ nàng tỉnh lại hãy quyết định đi” Hai tay Hàn Sâm ôm thiếu nữ nói.

“Ngươi đã biết thương hương tiếc ngọc rồi, nhưng dường như ngươi đã quên mất nội dung của bức họa thứ sáu?” Kính phu nhân cười giễu nói.

“Ta không quên, không phải ngươi thật sự cho rằng bức họa kia có thể tiên đoán tương lai của chúng ta chứ?” Hàn Sâm bình tĩnh nói.

“Ta không biết có thể tiên đoán hay không, nhưng nội dung mấy bức họa phía trước đều giống thực tế, chúng ta không thể không đề phòng.” Kính phu nhân nói.

Hàn Sâm biết rõ Kính phu nhân không nói sai, trầm ngâm một chút rồi nói: “Ngươi đi đi, chuyện còn lại giao cho ta, ta sẽ tiếp tục thăm dò, cho dù bức họa tiên đoán là thật, cũng không nói sẽ có người phải chết”

“Ngươi và ta đã từng trao đổi ý cảnh rồi, ngươi nên biết tính cách của †a thế nào.” Kính phu nhân lại không hề động, vẫn dùng kiếm chỉ vào thiếu nữ trong ngực Hàn Sâm.

Đương nhiên Hàn Sâm biết rõ, dựa vào tính cách cường thế của Kính phu nhân, khẳng định phải khống chế tất cả, tuyệt đối không thể ký thác hi vọng trên người người khác, nếu không nàng sẽ không đích thân xuống Thạch Tràng mạo hiểm, chỉ cần phái Hàn Sâm và Dạ Phong đi, thậm chí là Hồng Vân đến là được.

“Phu nhân, ngươi không cảm thấy bây giờ chúng ta đang thuận theo quỹ tích của tiên đoán kia sao?” Hàn Sâm nhìn Kính phu nhân nói, từ đầu tới cuối hắn đều không tin tiên đoán gì đó.

Hết chương 2435.

Chương 2436. Người trong đá

Dường như lúc thiếu nữ phá vỡ vỏ trứng mà ra, đồng thời, trong tảng đá hình người kia cũng chậm rãi hòa tan, nhưng không phải hòa tan ra nước, mà là máu đỏ tươi.

Trong kho hàng, hai người thí nghiệm nhìn thấy cảnh này, đều bị dọa sợ đến chết khiếp, hét to muốn xông ra nhà kho, nhưng miệng của bọn họ vừa mở ra, đột nhiên lại dừng lại, đôi mắt biến thành màu đỏ, khí tức hung lệ từ trên người phát ra.

Hòn đá hòa tan chảy ra máu đỏ tươi, bị lực lượng nào đó làm cho bốc hơi, từ trên tảng đá tràn ngập ra, trong nháy mắt đã bao phủ một khu vực lớn.

Tất cả thành viên của Xuân Vũ và đám công nhân đều bị lực lượng vô hình kia xâm nhập, từng người tấn thăng đẳng cấp, giống như ăn Tiên đan, trong nháy mắt đã tăng lên một cấp bậc, gen trong cơ thể được tăng cường trên phạm vi lớn.

Ngay cả cường giả cấp Vương, thân thể cũng theo đó mà thuế biến, tấn thăng đến Bán Bộ Thần Hóa, mà Bán Bộ Thần Hóa lại không lùi mà tiến, đến cấp Công Tước.

Chỉ có sinh vật lúc trước bị lực lượng của tảng đá ảnh hưởng mới không lột xác lần nữa, ngoài ra, còn một người không bị ảnh hưởng, chính là Ninh Nguyệt.

Trên người nàng, tiểu kiếm màu lục phát ra tiếng kiếm ngân vang, tự động bay ra, rơi vào tay Ninh Nguyệt, tản ra ánh sáng màu xanh mịt mờ, bảo vệ thân thể của Ninh Nguyệt trong vầng sáng.

Trong gian phòng của Hàn Sâm, Bảo Nhi đang đánh bài với Lạc Diệp, đột nhiên biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn thay đổi, tay nhỏ bé nắm vào trong hư không một cái, một cái hồ lô nhỏ xuất hiện trên tay nàng, trên hồ lô nhỏ tản ra vầng sáng kỳ dị, bảo hộ Bảo Nhi, Lạc Diệp và Tiểu Hồng Điểu trong vầng sáng.

"Ngươi làm gì vậy?" Lạc Diệp có chút kì quái, không biết Bảo Nhi đang làm gì, nàng chỉ thấy trên hồ lô nhỏ hiện ra vầng sáng, ngoài ra không có cảm ứng gì khác, giống như một cái hồ lô nhỏ phát sáng mà thôi.

"Không có gì, chúng ta tiếp tục đánh bài đi." Bảo Nhi lập tức nói.

Bọn họ tiếp tục đánh bài, ở trong nhà kho, tầng ngoài của tảng đá đã hoàn toàn hòa tan, lộ ra một người đàn ông tóc trắng mặc áo trắng, người đàn ông nhắm mắt ngồi ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt, trên người mang theo hương vị bụi trần cổ xưa, giống như đã ngồi đó suốt năm tháng vô tận, nhìn nhật nguyệt tinh thần vẫn lạc, thời gian dài trôi qua, tất cả mọi thứ trên trần thế đều không thể lưu lại bất cứ dấu vết gì trên người hắn, chỉ là, trên người hắn có một chút bụi bặm mà thôi.

Thở dài một tiếng, người đàn ông chậm rãi mở mắt, giống như đang thì thào tự nói: "Thiên thu vạn thế, duy nguyện say cùng ngươi, ngươi đã không ở trên thế giới này, tồn tại còn ý nghĩa sao?"

Người đàn ông tóc trắng chậm rãi đứng dậy, từ trong kho hàng đi ra ngoài.

Mà trong căn cứ, tất cả sinh vật bị lây nhiễm, lúc này đã đánh loạn thành một đoàn, những sinh vật bị lực lượng lây nhiễm tăng đẳng cấp hoặc là hạ thấp đẳng cấp, trong mắt đều bịt kín một tầng màu đỏ, giống như nổi điên, gặp người là giết.

Trong cả trụ sở, các loại lực lượng tàn sát bừa bãi, nếu không phải căn cứ này do nham thạch màu đen trên tinh cầu kiến tạo thành, chỉ sợ đã sớm trở thành một vùng phế tích.

Người đàn ông tóc trắng đi xuyên qua căn cứ bạo loạn, nhưng không có bất cứ sinh vật nổi điên nào công kích hắn, cũng không có bất kỳ lực lượng loạn lưu nào rơi trên người hắn, giống như hắn hoàn toàn cách biệt với thế giới này.

Người đàn ông đi ra bên ngoài trụ sở, cứ như vậy ngước nhìn tinh không, ánh mắt vẫn hoàn toàn u ám.

Kiến trúc phía sau không ngừng sụp đổ trong bạo loạn, các loại lực lượng tùy ý va chạm, người đàn ông lại giống như không có hứng thú với tất cả chuyện này, lẩm bẩm: “Không có ngươi trên thế giới, quả nhiên rất không thú vị.”

Đột nhiên, người đàn ông tóc trắng quay đầu nhìn về phía căn cứ, ánh mắt rơi vào gian phòng của đám người Bảo Nhi, trong đôi mắt không có sinh khí lại lộ ra một tia kinh ngạc.

Bùm!

Lạc Diệp còn đang đánh bài với Bảo Nhi, đột nhiên nghe được một tiếng vang thật lớn, cả phòng sụp đổ giống như cánh hoa nở rộ, nhưng không có một khối đá nào rơi xuống khiến bọn họ bị thương.

Nhưng cảnh tượng bên ngoài lại khiến Lạc Diệp phải mở to hai mắt nhìn, toàn bộ căn cứ đã là một vùng phế tích, cho dù là thành viên của Xuân Vũ, hay là những công nhân kia, đều như phát điên liều mạng chém giết, thi thể máu tươi vung vãi khắp nơi.

“Các ngươi đều điên rồi sao?” Lạc Diệp hét lớn một tiếng, nhưng không hề ảnh hưởng đến đám sinh vật đang điên cuồng kia, giết chóc vẫn còn tiếp tục.

Trong giết chóc, một người đàn ông tóc trắng giống như ngăn cách với người bên ngoài, đi tới trước gian phòng sụp đổ.

Lạc Diệp run lên, lật bàn tay một cái, trên tay đã có thêm một con dao găm, nhìn chằm chằm người đàn ông tóc trắng, lạnh lùng nói: "Đứng lại, không cho phép tới gần nơi này, nếu không, giết không tha."

Người đàn ông tóc trắng giống như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía gian phòng, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Bảo Nhi đang ngồi trên ghế.

Cảnh cáo ba lần liên tiếp, người đàn ông tóc trắng giống như căn bản không nghe thấy lời nàng nói, mặc dù Lạc Diệp không biết nơi này đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn tuân theo mệnh lệnh của Kính phu nhân, muốn bảo vệ an toàn của Bảo Nhi.

Dao găm vô thanh vô tức đâm về phía người đàn ông tóc trắng, cả người Lạc Diệp giống như đã hòa làm một thể với thiên địa vũ trụ, rõ ràng nhìn thấy nàng đâm dao găm ra, nhưng trong khoảnh khắc, nàng và dao găm lại cùng biến mất không thấy gì nữa, giữa thiên địa chỉ còn lại một tia sát cơ nhàn nhạt như lá vàng mùa thu của Lạc Diệp.

Sát cơ lướt qua cổ người đàn ông tóc trắng, thân hình Lạc Diệp cũng trở về chỗ cũ, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng con người của Lạc Diệp lại đột nhiên co vào, nàng rất có lòng †in với thuật ám sát của mình, một kích toàn lực của nàng, cho dù là cường giả Thần Hóa, ít nhất cũng phải ngưng thần ứng phó, nhưng người đàn ông tóc trắng này lại không làm gì, vẫn đang đi về phía Bảo Nhi, thật giống như chưa xảy ra chuyện gì.

"Chuyện này sao có thể?" Lạc Diệp không thể tin được nhìn chằm chằm người đàn ông tóc trắng, chỉ cảm thấy toàn thân ứa ra mồ hôi lạnh.

Nàng căn bản không nhìn ra người đàn ông tóc trắng này đã phá giải một kích mạnh nhất của nàng thế nào, mặc dù trên người người đàn ông tóc trắng này không phát ra bất cứ uy thế gì, nhưng lại khiến Lạc Diệp cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Người đàn ông tóc trắng căn bản không nhìn Lạc Diệp một cái, đôi mắt vẫn luôn nhìn Bảo Nhi.

Trong tay Bảo Nhi cầm một cái hồ lô nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiếm khi lộ ra vẻ ngưng trọng, như lâm đại địch nhìn chằm chằm người đàn ông tóc trắng.

Ầm!

Tiểu Hồng Điểu trên bả vai Bảo Nhi giống như cảm ứng được một loại áp lực hoặc là nguy cơ nào đó, từ trên bả vai Bảo Nhi vỗ cánh bay lên, hóa thành một con Phượng Hoàng Lửa kinh khủng bảo vệ trước người Bảo Nhị, cất tiếng hót giống như đang cảnh cáo người đàn ông tóc trắng. Nhưng nó cũng chỉ kêu to mà thôi, không dám công kích người đàn ông tóc trắng, hình như rất kiêng kị.

"Thú vị, sinh vật do gen của Phượng Hoàng và Côn Bằng kết hợp sao? Lại có thể làm đến trình độ này, có chút thú vị?" Cuối cùng ánh mắt của người đàn ông tóc trắng cũng dời khỏi Bảo Nhi, rất hứng thú nhìn Tiểu Hồng Điểu.

Lạc Diệp ở một bên đã nhìn ngây người, nàng vẫn cho rằng Tiểu Hồng Điểu trên vai Bảo Nhi là sủng vật vô dụng, nhưng bây giờ nhìn thấy khí tức khủng bố trên người nó, rõ ràng lại là dị chủng cấp Thần Hóa.

Một giây sau, chuyện khiến nàng càng kinh hãi hơn đã xảy ra, người đàn ông tóc trắn đưa tay ra chộp một cái, Hỏa Phượng Hoàng lại không có năng lực phản kháng, bị hắn lăng không bắt tới, trong nháy mắt một thân hỏa khí bị diệt, trở về dáng vẻ chim nhỏ Tiểu Hồng Điểu, ở trong lòng bàn tay hắn, cho dù giấy dụa thế nào cũng không bay lên được.

Hết chương 2436.

Chương 2437. Phụ nữ không nên đánh nhau

Người đàn ông tóc trắng nhìn thấy Tiểu Hồng Điểu trong bàn tay hoảng sợ đập hai cánh muốn chạy trốn, lẩm bẩm: "Quả nhiên là sinh vật đồng thời có được gen của Phượng Hoàng và Côn Bằng, những chỉ là ấu sinh thể, rốt cuộc là ai, lại có thể làm đến trình độ này?"

Bảo Nhi nhìn người đàn ông tóc trắng, lập tức nói: “Ngươi sẽ không bắt nạt một người bạn nhỏ và một con sủng vật nhỏ chứ?”

Người đàn ông tóc trắng nghe thấy lời Bảo Nhi nói, ánh mắt lần nữa chuyển đến người Bảo Nhi, cười một tiếng, nâng bàn tay lên, Tiểu Hồng Điểu mất đi trói buộc, lập tức vỗ cánh trốn ra sau lưng Bảo Nhị, bị dọa đến không dám lộ đầu ra nữa.

“Ngươi tên là gì?” Người đàn ông tóc trắng nhìn Bảo Nhi hỏi.

“Bảo Nhi, Hàn Bảo Nhi.” Bảo Nhi nghiêm túc trả lời, ngoại trừ trước mặt Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên, rất hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ ngoan ngoãn đàng hoàng này của nàng như vậy.

“Không tệ, thay ta vấn an phụ thân của ngươi.” Người đàn ông tóc trắng khẽ gật đầu, nhìn Bảo Nhi một cái, sau đó quay người rời đi.

“Ngươi tên là gì?” Bảo Nhi nhìn người đàn ông tóc trắng hỏi.

“Thái Nhất.” Người đàn ông tóc trắng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, sau mấy bước, thân hình của hắn giống như đi vào hư không.

“Ngươi muốn làm gì?” Bảo Nhi lại hỏi một câu.

“Đòi nợ, lấy lại một số thứ vốn không thuộc về bọn họ…” Giọng nói của người đàn ông tóc trắng từ trong hư không truyền đến, lại càng ngày càng xa, cuối cùng hoàn toàn không nghe thấy được.

Lạc Diệp nhìn mà toàn thân phát run, đến Tinh Không Đại Na Di còn có thể truyền âm thanh về, chuyện như vậy chưa từng nghe nói qua, cho dù là Bạch Hoàng, chỉ sợ cũng không làm được.

“Cứu mạng… Lúc Lạc Diệp kinh hãi đến xuất thần, lại nghe thấy có người bi thương hét to.

Quay đầu nhìn sang, chỉ thấy trong loạn chiến, có một người phụ nữ mặc váy màu hồng đang lảo đảo nghiêng ngã trốn về phía này, vừa trốn vừa hoảng sợ hét to.

Sau lưng nàng, là một công nhân dị chủng cấp Công Tước đang đuổi theo, trong tay không có binh khí, tay không truy sát nữ nhân kia.

Dựa vào tốc độ và thân pháp của người phụ nữ này, dường như còn mạnh hơn người công nhân cấp Công Tước kia một chút, nhưng nàng bị dọa đến lảo đảo, vẫn luôn chạy trốn, giống như căn bản không dám phản kháng.

Bảo Nhi tò mò nhìn Ninh Nguyệt trốn đến bên này, nàng có chút ấn tượng đối với Ninh Nguyệt, thực sự khó có thể tưởng tượng, đây là Ninh Nguyệt trước kia.

"Cứu ta. .. Bảo Nhi, mau cứu ta. . " Ninh Nguyệt giống như chó nhà có †ang trốn về phía Bảo Nhi.

"Để nàng tới đây đi." Bảo Nhi nhìn Lạc Diệp muốn ngăn cản Ninh Nguyệt, vội vàng mở miệng nói.

Ninh Nguyệt lảo đảo nghiêng ngả chạy đến sau lưng Bảo Nhi, ngồi xổm sau lưng nàng, run lẩy bẩy nói: "Thật… Thật đáng sợ… Bảo Nhi cứu ta…"

"Phì, tiểu tỷ tỷ Ninh Nguyệt, ngươi còn mạnh hơn tên Công Tước kia nhiều, làm sao lại sợ hắn?" Bảo Nhi cười mỉm nhìn về phía Ninh Nguyệt sau lưng, giống như nhìn thấy đồ chơi rất vui.

Thân thể Ninh Nguyệt còn đang run rẩy, sắc mặt trắng bệch, nhìn qua thật sự bị dọa không nhẹ: "Đánh nhau. .. Đánh nhau là không đúng… Giết người càng không đúng. .. Hơn nữa. .. Hơn nữa, người ta là một cô gái xinh đẹp như vậy… ."

"Phì!"" Bảo Nhi không nhịn được lại cười ra tiếng, đôi mắt nheo lại như nguyệt nha, tay nhỏ vuốt ve tóc của Ninh Nguyệt, nói: "Không sai, không sai, ngươi nói rất đúng, con gái xinh đẹp đáng yêu giống chúng †a như vậy, không nên đánh nhau giết người."

"Đúng vậy!" Ninh Nguyệt rất tán đồng, liên tục gật đầu, vẻ kinh sợ trên mặt còn chưa lui xuống.

Hiển nhiên Lạc Diệp không tán đồng lời nói của các nàng, dao găm trực tiếp cắt đứt đầu tên Công Tước vừa xông đến.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao lại biến thành như vậy? Có phải có liên quan đến người đàn ông vừa rồi không?” Lạc Diệp đưa mắt đánh giá bốn phía, nhìn thấy khắp nơi đều đang giết chóc, trong lòng không ngừng kinh sợ nghi ngờ.

Rất nhanh, lại có sinh vật vọt về phía này, hơn nữa hoàn toàn không nghe cảnh cáo của Lạc Diệp, Lạc Diệp chỉ có thể chiến đấu với bọn họ.

Hàn Sâm và Kính phu nhân vẫn còn đang giằng co, không ai chịu nhượng bộ.

“Ta và nàng, ngươi chỉ có thể chọn một.” Kính phu nhân nhìn Hàn Sâm nói, kiếm gãy trong tay vẫn không để xuống.

“Cùng đi đi, chỗ âm trầm kinh khủng như vậy, thêm một người bạn là chuyện tốt.” Hàn Sâm cười nói.

“Vậy phải xem là bạn gì, ta không đồng ý mang theo một quả bom lúc nào cũng có thể nổ bên người đâu.” Kính phu nhân nói.

“Như vậy đi, ta dẫn nàng trở về, ngươi tiếp tục đi lên phía trước, như vậy được không?” Hàn Sâm nghĩ một chút rồi nói.

“Không thể, ngươi muốn nàng tai họa cho Xuân Vũ của ta sao?” Kính phu nhân cau mày nói.

“Vậy ta và nàng chờ ở đây, không đi đâu cả.” Hàn Sâm nói thêm.

“Không được, ngươi không hạ thủ được, vậy ta giúp ngươi.” Kính phu nhân nói xong, vung kiếm chém về phía thiếu nữ trong ngực Hàn Sâm.

Mặc dù lực lượng của Kính phu nhân đã rơi xuống cấp Vương, nhưng ý cảnh và lý giải lực lượng của nàng đều là cấp Thần Hóa, một kiếm này chém ra, giống như một tia cầu vồng giữa thiên địa, cũng không phải lao thẳng tới, dọc theo quỹ tích dây cung không phải huyền ảo thúc đẩy, khiến người ta hoàn toàn không nhìn thấu một kiếm này chém về phía nào.

Thân pháp dưới chân Hàn Sâm biến ảo, liên tiếp biến ảo nhiều loại thân pháp, lại không thể né tránh một kiếm này của Kính phu nhân, đành phải đánh ra một chưởng, đập vào thân kiếm gãy, không đụng chạm đến lưỡi kiếm.

Kiếm gãy quá sắc bén, ngay cả cây An Hồn cũng có thể chém ra, Hàn Sâm không dám dùng binh khí của mình liều đánh, cho dù là dị bảo cấp Thần Hóa, nói không chừng cũng sẽ bị kiếm gãy chém bị thương.

Nhưng một chưởng này của hắn đập lên thân kiếm gãy, lại cảm giác ngực mình đau xót, bị một cỗ lực lượng đụng bay ra ngoài, khí huyết trong lồng ngực sôi trào, dường như sắp phun ra máu.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Ngực ta bị công kích, dường như là do lực lượng của ta?” Trong lòng Hàn Sâm nghi hoặc, nhưng kiếm gãy trong tay Kính phu nhân đã lại chém tới.

Kính phu nhân không hổ là cường giả cấp Thần Hóa, trình độ ý cảnh kiếm pháp mạnh, hoàn toàn không kém Hàn Sâm, thậm chí còn mạnh hơn một phần.

Hơn nữa kiếm pháp của nàng vô cùng quỷ dị, thân pháp của Hàn Sâm biến hóa thế nào cũng không tránh thoát, giống như không phải thiên kinh tất trúng, nhưng không có lực lượng nhân quả tham dự.

Ầm!

Hàn Sâm chỉ có thể lần nữa đưa tay đẩy kiếm gãy, giống như lần trước, bàn tay của hắn đập lên kiếm gấy, bản thân hắn lập tức gặp trọng kích, bị đánh bay ra ngoài.

Như Ảnh Tùy Hình của Kính phu nhân truy kích tới, từng kiếm chém về phía thiếu nữ Uyển Nhi nằm trong ngực Hàn Sâm.

“Đây chính là Thể Kính Linh sao?” Hàn Sâm vừa lui lại vừa hỏi.

“Không sai, cho dù cùng là Cấp Vương, ta muốn giết ngươi cũng không phải chuyện khó, cho nên đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của của ta.” Kính phu nhân lạnh giọng nói.

“Cũng không hẳn, thể Kính Linh của ngươi chỉ có thể phản xạ công kích mà thôi, cũng chẳng có gì ghê gớm.” Hàn Sâm nói.

“Vốn chẳng có gì ghê gớm, nhưng có thể giết ngươi là được.” Kính phu nhân lạnh nhạt nói.

“Ngươi nỡ giết ta sao?” Hàn Sâm không thể lui nữa, đã không tránh được một kiếm này, lại không thể công kích Kính phu nhân hoặc kiếm gãy, đột nhiên quay người xoay chuyển, lại dùng thân thể của mình ngăn cản kiếm của Kính phu nhân.

“Ngươi đừng tưởng rằng ta sẽ không giết ngươi.” Kính phu nhân cưỡng ép dừng thế kiếm lại, tức giận nói.

Hết chương 2437.

Chương 2438. Lĩnh Vực Kính

“Phu nhân là công chúa tộc Hoàng Cực cao quý, là muội muội ruột của Hoàng Đế bây giờ, thủ lĩnh của Xuân Vũ, không phải thật sự tin tưởng tiên

đoán chứ? Cho ta một lý do chân chính để giết nàng đi.” Hàn Sâm nhìn Kính phu nhân, lạnh nhạt nói.

Kính phu nhân không tiếp tục xuất kiếm, nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lúc lâu, mới nói: “Lực lượng tiên đoán cũng không phải chỉ là vọng tưởng, mặc dù có rất ít cường giả chân chính có thể tiên đoán chính xác tương lai, nhưng cũng không phải không có, tộc Thái Thượng tinh thông tiên đoán, tiên đoán cùng loại với những tấm bích hoạ này cũng không phải không có khả năng.”

“Đây không phải là lý do ngươi chấp nhất giết nàng như vậy.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

Kính phu nhân không phủ nhận, tiếp tục nói: “Lực lượng vừa rồi của nàng rất mạnh, mạnh đến mức có thể một kiếm giết chết Dạ Phong cấp Thần Hóa, nhưng bây giờ thân thể của nàng lại rất yếu, bất cứ một tên Quý tộc nào cũng có thể giết chết nàng. Loại năng lực này, rất giống với một người trong truyền thuyết.”

“Ai?” Hàn Sâm hơi nhíu mày. “Chủ nhân Thánh Vực.” Kính phu nhân nói ra từng chữ.

“Làm sao có thể? Chủ nhân Thánh Vực thống lĩnh nhiều cường giả khủng bố như vậy, nếu hắn thật sự yếu như thế, chỉ sợ đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.” Hàn Sâm không tin nói.

Nếu thân thể của chủ nhân Thánh Vực thật sự yếu ớt như thế, hắn có thể đề phòng được nhất thời, nhưng không thể đề phòng được một đời, bên cạnh hắn có nhiều cường giả kinh khủng như vậy, chỉ cần có lòng, sớm muộn cũng có thể tìm được cơ hội nhằm vào điểm yếu của hắn, sao chủ nhân Thánh Vực có thể thống lĩnh Thánh Vực lâu như vậy được.

“Đương nhiên, đây chỉ là một truyền thuyết, thân thể của chủ nhân Thánh Vực yếu ớt cũng chỉ là lời đồn, hơn nữa hắn còn mặc một bộ khôi giáp thần kỳ, ngay cả người thân cận nhất cũng không nhìn thấy diện mạo thật của Thánh Chủ, cộng thêm tinh thông lực lượng thời không, muốn nhằm vào hắn cũng không có khả năng. Nhưng thực lực của thiếu nữ này trước sau lại khác biệt lớn như thế, thật sự không tâm thường, có lẽ sẽ có quan hệ gì đó

với chủ nhân Thánh Vực, cho dù không có quan hệ, vì an toàn của chúng ta, cũng không thể để nàng sống sót, ta không có thói quen dùng mạng đánh cược."

Kính phu nhân nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: "Hiện tại, ngươi tốt nhất nên tránh ra, tiếp theo, ta sẽ không nể mặt ngươi nữa, nếu ngươi khăng khăng ngăn ta, ta sẽ trảm ngươi dưới kiếm của ta trước."

Hàn Sâm có rất nhiều nghi hoặc với thiếu nữ này, muốn có được đáp án từ trên người nàng, thật sự không muốn để nàng chết đi như vậy.

"Rất xin lỗi, ta hi vọng nàng sống sót." Hàn Sâm trầm ngâm một chút, nói.

Kính phu nhân không nói một lời, trực tiếp chém một kiếm về phía Hàn Sâm, trong kiếm đã có ý quyết tuyệt, hiển nhiên đã quyết tâm, nếu Hàn Sâm nhất định muốn ngăn nàng chém chết thiếu nữ, vậy nàng sẽ không khoan dung.

Thấy lần này Kính phu nhân làm thật, Hàn Sâm cũng thu liễm tâm trí, trong mắt, Kính Tử Đồng Thần Điệp không ngừng chuyển động, phân tích kiếm pháp của Kính phu nhân.

Nếu sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền, hắn có thể cấm lĩnh vực và lực lượng của Kính phu nhân, nhưng đó là lực lượng hắn chỉ dùng dưới thân phận của Kim Tệ, nếu bây giờ Hàn Sâm sử dụng sẽ bại lộ thân phận, không phải vạn bất đắc dĩ, Hàn Sâm cũng không nguyện ý làm như vậy.

Kiếm pháp của Kính phu nhân quỷ dị, không phải Kiếm Nhân Quả, nhưng lại khiến người ta cảm thấy không cách nào trốn tránh, mắt thấy một kiếm của Kính phu nhân đã đâm tới, thân hình Hàn Sâm lại lần nữa biến ảo, muốn né tránh một kiếm này.

Thân pháp của Hàn Sâm đủ nhanh, thậm chí còn nhanh hơn Kính phu nhân, nhưng không biết tại sao, Hàn Sâm vẫn bị lưỡi kiếm gãy chém trúng, trên cánh tay lập tức xuất hiện một vết thương.

Hàn Sâm có được Hoàng thể Bản Nguyên Thủy bất tử bất diệt, cho dù thân thể bị cắt mở, cũng lập tức khép lại, không bị thương chân chính.

Nhưng vết thương do kiếm gấy chém này, Hoàng thể Bản Nguyên Thủy lại không thể khép lại được.

“Xem ra thanh kiếm gấy này rất có lai lịch, ngay cả Hoàng thể Bản Nguyên Thủy cũng không có tác dụng dưới lưỡi kiếm này, ngươi tốt nhất nên suy nghĩ kỹ càng, có muốn ngăn ta nữa không, một kiếm tiếp theo sẽ không đơn giản chỉ khiến cánh tay ngươi bị thương đâu.” Kính phu nhân nói xong, lại đâm ra một kiếm, kiếm giống như cầu vồng, dọc theo quỹ tích huyền ảo đâm tới.

“Ta đã thấy rõ kiếm pháp của ngươi rồi.” Thân hình Hàn Sâm khẽ nhúc nhích, một kiếm này của Kính phu nhân lại đâm vào không trung.

Ánh mắt Kính phu nhân ngưng tụ, lần nữa huy kiếm chém về phía Hàn Sâm, từng đạo kiếm cầu vồng giăng khắp nơi, nhưng Hàn Sâm lại giống như hoa hồ điệp phiêu nhiên mà động trong kiếm cầu vồng kia, thật ra hai tay hắn ôm thiếu nữ không có cách nào phản kích, nhưng có thể né tránh tất cả công kích của Kính phu nhân.

“Đây là kiếm pháp tương xứng với Lĩnh Vực Kính của ngươi sao? Kiếm pháp qua lại trong thế giới kính cũng không phải không thể trốn tránh, mà là điên đảo mặt thế giới, khiến không gian đảo lộn, khiến người ta không thể nhìn ra quỹ đạo và phương vị chân chính của lưỡi kiếm, năng lực rất lợi hại, nhưng lại vô dụng với ta.” Hàn Sâm vừa trốn tránh kiếm kích của Kính phu nhân, vừa lạnh nhạt nói.

Kính phu nhân biết Hàn Sâm đã khám phá kiếm pháp Kính của nàng, có tiếp tục cũng không còn ý nghĩa gì, dứt khoát thu kiếm không tiến công nữa.

“Hiện tại chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc chưa?” Hàn Sâm cũng không nguyện ý xung đột với Kính phu nhân, vậy sẽ trúng kế của bức tranh tiên đoán.

Kính phu nhân lại cười nhẹ nói: “Ngươi cho rằng ngươi đã phá hết kiếm pháp Kính của ta sao?”

“Lẽ nào không phải?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

“Nếu ngươi khăng khăng chống lại bản phu nhân, vậy ta sẽ để ngươi nhìn xem Lĩnh Vực Kính chân chính.” Kính phu nhân nói xong, lại lần nữa giơ kiếm trong tay lên.

Hàn Sâm biết Kính phu nhân tuyệt đối là một nhân vật rất khó chơi, không dám có nửa phần chủ quan.

“Một kiếm này, ta muốn chọc mù mắt trái của ngươi.” Kiếm gãy trong †ay Kính phu nhân lần nữa đâm ra, nhưng lần này nhưng không mang theo kiếm cầu vồng kinh thiên, chỉ tùy ý đâm ra một kiếm, trên kiếm thậm chí không có lực lượng tản ra.

Nhưng một giây sau, mắt trái Hàn Sâm giống như bị kim đâm, máu tươi bắn ra, một con mắt bị nổ tung, thậm chí Hàn Sâm không nhìn thấy Kính phu nhân làm sao có thể đâm nổ mắt hắn.

“Một kiếm này, ta muốn bổ mắt phải của ngươi ra.” Kính phu nhân nói xong, kiếm gãy lần nữa chém ra.

Hàn Sâm tập trung toàn bộ lực tinh thần, Kính Tử Đồng Thần Điệp cũng vận chuyển tới cực hạn, những vẫn không nhìn thấy trên kiếm gãy lộ ra lực lượng gì.

Nhưng mắt phải của hắn giống như bị dao phá vỡ, nổ tung giống như mắt trái, máu tươi lập tức chảy xuống.

Hơn nữa bởi vì trên kiếm gãy tồn tại lực lượng quỷ dị, trong hai mắt hắn vẫn tràn ra máu tươi, làm sao cũng không ngăn cản được, ngay cả lực lượng Huyết Dạ Tinh Hóa cũng vô dụng.

“Để thiếu nữ kia xuống, hoặc là một kiếm tiếp theo sẽ lấy mạng ngươi.” Kính phu nhân lạnh lùng nói.

Hai mắt của Hàn Sâm đã mù, nhưng không hề ảnh hưởng đến năng lực cảm quan của hắn, vẻ mặt Hàn Sâm bình tĩnh như cũ, nhàn nhạt nói: “Ta sớm nên nghĩ đến, nếu là Lĩnh Vực Kính, đôi mắt của ta có thể phản chiếu ra ngươi và kiếm, ngươi có thể chọc nổ mắt ta tại ảnh trong kính, hiện tại đôi

mắt ta đã hủy, còn nơi nào có thể phản chiếu ra ngươi và kiếm chứ? Vậy làm sao ngươi có thể giết ta?”

Kính phu nhân thở dài nói: “Ngươi còn rất trẻ tuổi, cho rằng Lĩnh Vực Kính của ta chỉ có thế thôi sao?”

Nói xong, Kính phu nhân tiện tay vung lên, một mặt kính cổ cao bằng một người xuất hiện bên cạnh nàng, cổ kính đối diện với Hàn Sâm, trong kính lập tức xuất hiện hình ảnh của Hàn Sâm.

Kiếm gãy trong tay Kính phu nhân chém vào trong kính, mặt kính không bị chém vỡ, kiếm gãy trực tiếp chém vào trong gương, Hàn Sâm lập tức cảm giác trước ngực đau xót, một vết máu từ trên ngực hắn chảy ra.

“Lĩnh Vực Kính thật lợi hại, đa tạ phu nhân hạ thủ lưu tình.” Hàn Sâm biết một kiếm này, Kính phu nhân vốn có thể đâm vào trái tim hắn, hoặc trực tiếp chém đầu hắn xuống.

Hết chương 2438.

Chương 2439. Lĩnh vực Băng Cơ Ngọc Cốt

“Cho ngươi một cơ hội cuối cùng.” Vẻ mặt Kính phu nhân không thay đổi, lạnh lùng nói.

Nàng không muốn giết Hàn Sâm, bởi vì Hàn Sâm là chủ nhân của nhãn mắt Kính Linh, giết chết hắn, nhãn mắt Kính Linh sẽ hao tổn nghiêm trọng, cũng là đả kích rất lớn đối với Kính phu nhân.

Nhưng nàng càng muốn hơn giết chết thiếu nữ Uyển Nhi kia hơn, nếu Hàn Sâm thật sự chấp nhất muốn ngăn cản nàng, vậy nàng chỉ có thể đánh Hàn Sâm trọng thương trọng thương trước, để hắn không có sức lực bảo hộ thiếu nữ kia.

“Nếu bức họa cuối cùng đúng là tiên đoán, vậy trước tượng đá Thiên Thủ Thiên Nhãn có phải chính là ta và Hàn Sâm không?” Trong lòng Kính phu nhân nghĩ như vậy.

“Phu nhân, ngài đánh giá quá cao năng lực của Lĩnh Vực Kính.” Hàn Sâm ôm thiếu nữ Uyển Nhi, hai mắt còn đang rướm máu, nhưng vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh.

“Thật sao?” Kính phu nhân hơi có chút tức giận, đối với người khác, nàng không kiên nhẫn như vậy, nếu là người khác, cho dù là cường giả Thần Hóa, nàng cũng sẽ giết.

Nàng nhiều lần dung túng Hàn Sâm, Hàn Sâm lại không biết cảm ơn, khiến Kính phu nhân có chút tức giận, lần nữa chém một kiếm vào tấm kính.

Lúc Kính phu nhân chém kiếm gãy ra, Hàn Sâm cũng lập tức di động theo, kiếm gãy của Kính phu nhân chém vào trong kính, nhưng không thể làm Hàn Sâm bị thương lần nữa.

“Cho dù ở trong kính, Lĩnh Vực Kính của ngươi chỉ có thể để ngươi công kích hình bóng của ta trong kính, từ đó đả thương bản thể của ta, nhưng như thế, ngươi cũng phải đụng đến hình bóng của ta trong kính mới được, hình bóng trong kính của ta hành động theo bản thể của ta, †a cũng có thể khống chế hắn né tránh kiếm gãy của ngươi.” Hàn Sâm nói.

“Quả nhiên ngươi rất thông minh, trong thời gian ngắn đã nhìn thấy rõ Lĩnh Vực Kính của ta.” Kính phu nhân tán thưởng một câu, sau đó vẻ mặt lạnh lẽo: “Nhưng cho dù ngươi biết thì thế nào? Thế giới trong kính tương phản với hiện thực, ngươi khống chế động tác của hình bóng trong kính và động tác của bản thân ngươi có chướng ngại, các phương vị đều rối loạn, hơn nữa hai mắt ngươi đã mù, không nhìn thấy hình bóng trong kính, có thể tránh mấy kiếm của ta chứ?”

“Ngươi có thể thử xem ta tránh được mấy kiếm.” Vẻ mặt Hàn Sâm bình tĩnh, không hề thay đổi.

Hiển nhiên Kính phu nhân rất bất mãn với thái độ này của Hàn Sâm, kiếm gãy trong tay mang theo từng đạo kiếm cầu vồng, chém về phía trong kính.

Từng đạo kiếm cầu vồng chém về phía Hàn Sâm trong kính, tất nhiêu Hàn Sâm sẽ khống chế thân thể của mình chi chuyển, khiến hình bóng trong kính cũng di chuyển theo, né tránh tất cả công kích của kiếm cầu vồng.

Hàn Sâm giống như là người điều khiển khống chế một cái tượng gỗ trốn tránh công kích của kẻ địch, mà hành động của tượng gỗ này lại khác hắn, khống chế vô cùng phức tạp.

Khi người bình thường nhìn gương chải tóc hay kẻ mi, nếu chưa quen thuộc, còn thường xuyên làm ngược phương hướng, huống chỉ là khống chế hình bóng trong gương chiến đấu.

Hàn Sâm khống chế hình bóng phải né tránh tất cả công kích kinh khủng của Kính phu nhân, độ khó lớn không thể tưởng tượng được.

Kính phu nhân vận dụng kiếm pháp đến cực hạn, nhưng lại không thể làm hình bóng của Hàn Sâm trong kính bị thương, ngay cả một kiếm cũng không chém trúng.

“Lại có thể làm đến tình trạng này?” Kính phu nhân không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc.

Nàng rất rõ ràng chuyện này có bao nhiêu khó khăn, Hàn Sâm là người vừa tấn thăng đến Vương giả, có thể chính diện quyết đấu với kiếm pháp của nàng đã rất kinh người rồi, bởi vì nàng có kinh nghiệm và lĩnh ngộ cấp Thần hóa, không phải Vương giả bình thường có thể so sánh.

Hàn Sâm có thể chính diện chống lại nàng cũng thôi đi, lại còn khống chế hình bóng trong gương trong tình trạng nay, khiến tất cả kiếm pháp của nàng rơi vào khoảng không, chuyện này quá kinh người.

Càng đáng sợ hơn là, trước đó hai mắt Hàn Sâm đã bị đâm mù, khó có thể tưởng tượng được năng lực cảm quan của hắn đã mạnh đến mức nào, mới có thể làm được chuyện này.

Kính phu nhân không thương tổn được hình bóng trong kính, kiếm trong tay cũng ngừng lại.

“Phu nhân, xem ra ngươi không đả thương ta được.” Hàn Sâm nói.

Trong lòng Kính phu nhân đã không còn tức giận nữa, lúc trước đúng là nàng đã có chút coi thường Hàn Sâm chỉ có cấp Vương giả, chưa bao giờ chân chính coi Hàn Sâm là đối thủ.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm biểu hiện ra, đã khiến nàng chân chính xem Hàn Sâm trở thành đối thủ đồng cấp mà đối đãi, không phải một tên Vương giả bình thường mặc nàng xâm lược khống chế.

“Ngươi rất mạnh, một tên di dân Tinh Tộc, lại có thể làm đến tình trạng này, thật sự khó được, nếu có thể, ta không muốn trở thành kẻ địch của ngươi.” Kính phu nhân nhìn Hàn Sâm nói.

“Tại hạ cũng không nguyện ý là địch với phu nhân, chúng ta kết bạn đồng hành cùng nhau phá vỡ Tinh Hồng Huyết Nhãn trên người không phải càng tốt sao?” Hàn Sâm cười nói.

“Đương nhiên, chúng ta sẽ đi, nhưng, nàng phải chết.” Kính phu nhân nói xong, ánh mắt lạnh lẽo, trên người phát ra ánh sáng kỳ dị, Lĩnh Vực Kính kinh khủng xuất hiện.

Hàn Sâm lập tức phát hiện, mình giống như bị nhốt vào một cái mê cung kính, bốn phía đều là các mặt kính cổ, bốn phương tám hướng trên trời dưới đất, không chỗ không phải kính cổ.

Cái bóng của Hàn Sâm phản chiếu trên những mặt kính kia, giống như có vô số Hàn Sâm đồng thời tồn tại, những tấm kia lại chiếu rọi lẫn nhau, khiến hình bóng của Hàn Sâm càng ngày càng nhiều.

Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, nhiều cái bóng như vậy, cơ hội Kính phu nhân có thể chém đến hình bóng trong kính tăng lên trên diện rộng, mà Hàn Sâm cần phải chú ý nhiều hình bóng như vậy, không để Kính phu nhân chém tới, độ khó cũng cao hơn.

Muốn xuất thủ đánh nát kính cổ càng không có khả năng, không nói đến đám kính cổ kia có bị đánh nát hay không, cho dù có thể đánh nát, sau khi

kính vỡ vụn sẽ hóa thành càng nhiều kính vỡ hơn, chiếu rọi ra càng nhiều hình bóng, đến lúc đó Hàn Sâm sẽ càng thêm hung hiểm.

“Hiện tại ngươi còn có lòng tin tránh né công kích của ta không?” Kính phu nhân lơ lửng ở trung tâm Lĩnh Vực Kính, nhìn xem Hàn Sâm nói.

“Thử một chút xem sao, ngộ nhỡ có thể thì sao?” Hàn Sâm nhún vai.

“Ngươi đúng là ngoan cố!” Kính phu nhân hừ lạnh một tiếng, trong tay vung vẩy kiếm cầu vồng mà ra, điên cuồng chém về phía hình bóng của Hàn Sâm trong kính.

Trong kính có rất nhiều hình bóng, đạo kiếm cầu vồng này của Kính phu nhân đảo qua, không biết có tác động đến bao nhiên hình bóng, muốn né tránh, thật sự quá khó khăn.

Trong đầu Hàn Sâm vừa động, hắn vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt Thuật đến cực hạn, toàn bộ thân thể đều biến thành băng ngọc, trong đầu thanh linh tỉnh táo tới cực điểm, đồng thời, Lĩnh Vực Băng Cơ Ngọc Cốt cũng mở ra theo.

Vẻ mặt Hàn Sâm lạnh lùng, thân thể bay lên, mang theo tất cả hình ảnh cùng nhau né tránh đạo kiếm cầu vồng kia, đồng thời Lĩnh Vực Băng Cơ Ngọc Cốt đã bao phủ tất cả kính cổ, trong chốc lát, đã đóng băng tất cả kính cổ.

“Vô dụng thôi, trên mặt băng phản chiếu ra cái bóng, cũng sẽ trở thành điểm yếu của ngươi.” Kính phu nhân lần nữa chém về phía kính cổ đã bị đóng băng.

“Quả nhiên không được sao? Xem ra chỉ có như thế.” Hàn Sâm than nhẹ một tiếng, trong nháy mắt thu liễm Lĩnh Vực Băng Cơ Ngọc Cốt, hoàn toàn chui vào trong thân thể của hắn.

Mắt thấy kiếm cầu vồng của Kính phu nhân sắp chém lên hình bóng của Hàn Sâm, lần này Hàn Sâm lại không trốn tránh.

Đinh! Đinh! ĐinhI

Từng hình bóng trong kính đều bị kiếm cầu vồng của Kính phu nhân trảm phá thân thể, nhưng bản thể của Hàn Sâm đứng ở nơi đó, toàn thân không hề phun máu, thậm chí một vết thương nhỏ cũng không có, giống như băng ngọc tượng thần bất hủ.

“Băng Cơ Ngọc Cốt, không nhiễm một chút bụi bặm, thân ta là thân ta, chỉ cần thân ta không dính vào vật phàm tục, cho dù ngươi chém vỡ tất cả hình bóng trong kính, cũng không thể đả thương ta chút nào.” Hàn Sâm ôm thiếu nữ Uyển Nhi, lạnh nhạt nói.

Hết chương 2439.

Chương 2440. Tượng đá ngàn tay ngàn mắt

Kiếm trong tay Kính phu nhân không ngừng vung ra, chém vỡ từng hình bóng, nhưng bản thể Hàn Sâm lại không thương tổn chút nào.

“Phu nhân, nếu ngài vẫn là Thần Hóa chi thân, thân thể Băng Cơ Ngọc Cốt này của ta tự nhiên không chịu nổi uy lực một kiếm của ngươi, đáng tiếc hiện tại ngươi và ta đều là Vương giả nhất trọng lĩnh vực, trừ phi dùng kiếm gãy trực tiếp chém lên bản thể của ta, nếu không, chỉ có thể chặt đứt hình bóng trong kính của ta thôi, không thể đả thương ta được.” Hàn Sâm nói.

“Thì sao? Không chém được ngươi thì càng tốt, trực tiếp chém nữ nhân kia là được, cho dù ngươi giấu nàng ra phía sau, cũng không có

khả năng né tránh tất cả tấm kính ở đây.” Kính phu nhân lạnh giọng nói, lần nữa giương kiếm gấy trong tay lên…

“Phu nhân, có một câu hẳn ngài đã từng nghe qua?” Hàn Sâm đột nhiên nhìn Kính phu nhân nói.

“Câu gì?” Kính phu nhân hỏi.

“Cùng giai, ta là vua.” Hàn Sâm đấm ra một quyền, Băng Ngọc trên quyền hóa thành Thần Quang, trong nháy mắt oanh đến trước mặt Kính phu nhân.

Trong đầu Kính phu nhân vừa động, một chiếc kính cổ lập tức ngưng †ụ thành hình trước mặt nàng, muốn phản xạ Băng Cơ Ngọc Cốt Thần Quang trở về, nhưng lực lượng chân chính của Băng Cơ Ngọc Cốt Thần Quang không phải ánh sáng, mà là lực lượng phong ấn.

Băng quang nhanh chóng đóng băng Kính phu nhân và kính cổ, tạo thành một khối băng rất lớn.

“Kính phu nhân, tại hạ đi trước, nếu có thể phá giải lực lượng Tinh Hồng Huyết Nhãn, ta sẽ trở về cùng ngài.” Hàn Sâm nhìn thoáng qua thanh kiếm gãy trong tay Kính phu nhân, cũng không muốn lấy đi, cõng thiếu nữ trực tiếp đi vào trong phế thành.

Cho dù tiên đoán là thật, hiện tại chỉ có hắn và thiếu nữ cùng đi về phía trước, cuối cùng có chút tương tự với bức họa thứ sáu.

Nhưng phía sau phế thành chưa được đả thông, chất đầy đá vụn, không có Dạ Phong mở đường, Hàn Sâm chỉ có thể cõng thiếu nữ sau lưng tiến lên, đánh bay đống đá vụn kia.

Hắn không có xích trật tự mạnh mẽ như của Dạ Phong, không có khả năng dọn một khu vực lớn, chỉ có thể đánh xuyên qua một con đường chứa được một hai người, tận lực tăng tốc độ đi về phía trước.

Không biết có phải hai mắt bị đánh nổ hay không, Hàn Sâm cảm giác ảnh hưởng của lực lượng Tinh Hồng Huyết Nhãn đối với hắn nhỏ hơn rất nhiều, mơ hồ còn cảm giác được một chút lực hấp dẫn, không mãnh liệt như vừa rồi.

Không biết kiếm gãy là binh khí gì, hai mắt Hàn Sâm bị thương, dưới lực lượng của thuật Băng Cơ Ngọc Cốt vẫn không có dấu hiệu khép lại.

Nhưng Hàn Sâm cũng không quan tâm, có hai mắt hay không cũng không ảnh hưởng lớn đến hắn, sau khi ra ngoài chậm rãi chữa trị là được.

Hàn Sâm mới đi không bao lâu, khối băng kia đột nhiên răng rắc một tiếng, đã nứt ra rất nhiều đường nứt, sau đó tất cả băng vỡ nát, Kính phu nhân cũng thoát vây mà ra.

Kính phu nhân nhìn về phía Hàn Sâm rời đi, vẻ mặt vô cùng phức tạp, một lúc lâu sau mới than nhẹ một tiếng: "Hi vọng hắn có thể đánh vỡ căn nguyên của Tinh Hồng Huyết Nhãn."

Mặc dù Kính phu nhân không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, cùng giai, nàng cũng không phải đối thủ của Hàn Sâm, nếu Hàn Sâm cũng không đánh tan được căn nguyên Tinh Hồng Huyết Nhãn, chỉ sợ nàng đi cũng vô dụng, thậm chí có thể khiến tiên đoán trở thành sự thật, khiến một trong hai người bọn họ thương vong, thậm chí là chết.

"Cùng giai, ta là vua, hi vọng ngươi đến cấp Thần Hóa, vẫn còn dũng khí nói ra câu này." Kính phu nhân nhìn cái động kia một chút, sau đó ngồi xuống bên cạnh một khối nham thạch, vừa vận chuyển lực lượng thuật gen ngăn cản cỗ nghiện thuốc kia, vừa chờ đợi kết quả của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cõng thiếu nữ Uyển Nhi sau lưng đánh bay đá vụn tiến lên, cũng không gặt vật kỳ quái gì, qua hơn hai canh giờ, đột nhiên cảm giác tảng đá trước mặt buông lỏng.

Hàn Sâm phá vỡ một lỗ hổng lớn trên tảng đá, phía sau lại trống không.

Hàn Sâm có thể cảm ứng được, nơi trống rỗng này chính là một đại điện bên trong tòa đại điện kia, có một bức tượng đá ngàn tay ngàn mắt đứng đó, ngoại hình giống bức tượng lúc trước bọn họ đã nhìn thấy như đúc, nhưng bức tượng đá này cao tới trăm trượng, không phải bức tượng đá nhỏ lúc trước có thể so sánh.

Hàn Sâm không thể dùng mắt nhìn tượng đá, nhưng trong khoảnh khắc tiến vào đại điện, bị tượng đá nghìn tay nghìn mắt kia nhìn chăm chú, Hàn Sâm cảm giác hai mắt một trận nóng rực, đôi mắt bị thương bắt đầu tự lành với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được.

Trong chớp mắt, mắt hắn đã khôi phục như lúc ban đầu, xua đi lực lượng trên kiếm gãy lưu lại trên mắt hắn.

Cho dù không soi gương, Hàn Sâm cũng có thể cảm giác được, đôi mắt hắn đang tản ra ánh sáng đỏ rực kinh khủng, bốn cái huyết đồng trong hai mắt như là bốn vòng mặt trời nhỏ.

Cảm giác nghiện thuốc lập tức được tăng lên không biết bao nhiêu lần, khiến Hàn Sâm có xúc động nhìn về phía tượng đá ngàn tay ngàn mắt này, như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Dựa vào sức mạnh ý chí của Hàn Sâm, vậy mà cảm thấy sắp không thể chống cự hấp dẫn của cỗ lực lượng kia được, giống như bức tượng đá ngàn tay ngàn mắt này chính là kết cục chú định trong cuộc đời hắn, hận không thể lập tức dấn thân vào trong đó.

“Tới đây… Tới đây…” Hàn Sâm giống như nghe thấy từng tiếng kêu gọi của ma quỷ từ trên tượng đá ngàn tay ngàn mắt kia truyền đến, thu hút hắn đi tới.

Mặc dù Hàn Sâm đã cực lực khống chế ý chí của mình, nhưng dưới chân lại không tự chủ được xê dịch, chậm rãi đi về phía tượng đá ngàn †ay ngàn mắt kia.

Ầm!

Không do dự chút nào, Hàn Sâm trực tiếp sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp, trong nháy mắt ánh sáng trắng lóa khuếch tán ra trong mắt hắn, khiến con ngươi vốn bị huyết tinh bao phủ, lộ ra màu đỏ ngòm lập tức biến thành trắng lóa.

Lúc trước Hàn Sâm sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp, vừa bắt đầu đã bị Uyển Nhi đánh gãy, không xóa đi huyết đồng, hiện tại hoàn toàn bạo phát ra, huyết đồng đã bị xóa đi.

Ánh sáng trắng lóa trên người Hàn Sâm giống như ngọn lửa thiêu đốt, thiêu đốt toàn bộ thân thể Hàn Sâm thành trong suốt trắng lóa như Thần Linh trôi nổi giữa không trung, cách khoảng không đối diện với bức tượng đá ngàn tay ngàn mắt kia.

Trong mỗi lòng bàn tay của tượng đá ngàn tay ngàn mắt kia đều có một con ngươi đỏ như máu, khác với bức tượng đá nhỏ lúc trước bọn họ đã gặp, con ngươi trong lòng bàn tay bức tượng đá này giống như sống, chuyển động theo thân hình của Hàn Sâm, như lệ quỷ nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Đáng tiếc dưới trạng thái của Thể Thần Linh Siêu Cấp, lực lượng của con ngươi kia không có bất cứ tác dụng nào với Hàn Sâm, Hàn Sâm

ngưng tụ lực lượng trên tay, hóa thành thế công Chích Thủ Già Thiên, muốn thử xem có thể phá tan mắt quỷ trên tượng đá không.

Nhưng không đợi Hàn Sâm xuất thủ, lực lượng thể Thần Linh Siêu Cấp trong thân thể hắn chóng biến mất, trong chớp mắt đã lui xuống sạch sẽ, trở về trong gen hạch tâm của hắn.

“Đây là có chuyện gì!” Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, hắn có thể rõ ràng cảm giác được, lực lượng của thể Thần Linh Siêu Cấp biến mất, là bắt đầu từ trên lưng, mà trên lưng hắn cũng chỉ có một mình thiếu nữ Uyển Nhi.

Lực lượng thể Thần Linh Siêu Cấp biến mất, lực lượng kinh khủng của tượng đá ngàn tay ngàn mắt lần nữa giáng xuống hai mắt của Hàn Sâm, hai

mắt hắn lập tức lại biến thành huyết đồng đỏ ngòm, khiến Hàn Sâm lần nữa có xúc động thiêu thân lao đầu vào lửa, hơn nữa lại càng mãnh liệt hơn lần trước, thân thể không chịu ý chí khống chế, từng bước di chuyển về phía tượng đá.

“Đúng là gặp quỷ, hiện tại trên người Uyển Nhi không hề có dao động lực lượng, tại sao thể Thần Linh Siêu Cấp của ta còn bị nàng ảnh hưởng?” Trong lòng Hàn Sâm thất kinh.

Hết chương 2440.

Chương 2441. Ảnh hưởng

Uyển Nhi vẫn hôn mê chưa tỉnh, Hàn Sâm trực tiếp ném nàng ra ngoài, khiến thân thể của nàng rơi xuống mặt đất phía xa.

Nhưng cú ném này cũng rất khéo léo, đồng thời không để Uyển Nhi chịu chấn động quá lớn, suôn sẻ rơi xuống mặt đất.

Hàn Sâm muốn nhìn xem, lúc nàng không tới gần mình, Thể Thần Linh Siêu Cấp của hắn còn biến mất hay không.

Sau khi ném Uyển Nhi đi, Hàn Sâm lần nữa mở ra thể Thần Linh Siêu Cấp, trong chốc lát linh thể như hóa thành hư vô, tóc dài chấp chờn trong ánh sáng trắng lóa.

Huyết đồng màu đỏ lần nữa bị diệt trừ, Hàn Sâm duy trì trạng thái thể Thần Linh Siêu Cấp, không xuất hiện dấu hiệu lực lượng biến mất.

“Quả nhiên là bị Uyển Nhi ảnh hưởng, rốt cuộc chuyện này là thế nào? Vì sao nàng có thể ảnh hưởng đến Thể Thần Linh Siêu Cấp của ta?” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc nhìn về phía Uyển Nhi, phát hiện trên người Uyển Nhi bắt đầu bốc lên ánh sáng màu vàng, mắt và tóc cũng đều chuyển sang màu vàng.

“Chẳng lẽ không chỉ nàng ảnh hưởng đến Thể Thần Linh Siêu Cấp của †a, mà hai chúng ta ảnh hưởng lẫn nhau?” Hàn Sâm nhìn thấy cảnh này, trong lòng càng thêm kinh ngạc.

Không nghĩ nhiều nữa, Hàn Sâm ngưng tụ thế công Chích Thủ Già Thiên, một quyền đánh về phía một con mắt của tượng đá ngàn tay ngàn mắt, muốn thử xem có thể hủy mắt của nó không.

Trong khoảng khắc một chỉ này của Hàn Sâm tới gần, chỉ thấy trên ngàn cánh tay của tượng đá, từng con ngươi đỏ ngòm loé lên ánh sáng quỷ dị, ngưng tụ ra xích trật tự màu đỏ, chiếu xạ về phía Hàn Sâm.

Thể Thần Linh Siêu Cấp của Hàn Sâm không nhìn thẳng vào ánh sáng đỏ như máu kia, ánh sáng đỏ như máu xuyên thấu qua thân thể hắn, giống như hắn chỉ là ảo ảnh không tồn tại.

Nhưng nắm đấm của Hàn Sâm đánh vào con ngươi trên tượng đá ngàn tay ngàn mắt, lại bạo phát ra một tiếng vang thật lớn, thân thể Hàn Sâm lập tức bị chấn đến lui lại, lực lượng Chích Thủ Già Thiên không thể xé rách con ngươi kia.

“So với con quái trùng cấp Thần Hóa lúc trước còn sắc bén hơn!” Trong lòng Hàn Sâm run lên, mặc dù đã sớm dự liệu được kết quả này, nhưng vẫn có chút thất vọng.

Không đánh vỡ được tượng đá, có nghĩa không thể giải khai lực lượng Tinh Hồng Huyết Nhãn, hắn có được thể Thần Linh Siêu Cấp thì không sao, nhưng người khác lây nhiễm Tinh Hồng Huyết Nhãn lại không có cách nào cứu được.

Hàn Sâm quay người chuẩn bị rời khỏi phế thành trước rồi nói sau, nhưng tượng đá lại ầm vang động đậy, thân thể cao tới trăm trượng đứng lên, giống như Ma thần nhìn chằm chằm Hàn Sâm, toàn bộ đại điện đều run rẩy vì thân thể của nó di động.

“Quả nhiên là sống!” Hàn Sâm cũng không ngoài ý muốn, bay lên, muốn đi về phía Uyển Nhi.

Nhưng lại nhìn thấy thân thể Uyển Nhi từ dưới đất trôi lơ lửng lên, tóc và mắt nàng đã biến thành màu vàng huyễn lệ, lại khôi phục dáng vẻ lúc Hàn Sâm mới nhìn thấy nàng.

Đôi mắt lần nữa mở ra, giống như trước kia, hoàn toàn không có tiêu điểm.

Tượng đá ngàn tay ngàn mắt này vừa bước ra một bước, giống như Ma thần, ngàn cánh tay muốn chụp về phía Hàn Sâm, nhưng còn không đập xuống, chỉ thấy ánh sáng màu vàng lóe lên.

Uyển Nhi tóc vàng trong chớp mất đã xuất hiện trước mặt tượng đá ngàn tay ngàn mắt, bàn tay vung lên, đầu của tượng đá đã bị chém xuống.

Ầm!

Cái đầu to lớn của tượng đá rơi xuống mặt đất trong đại điện, lập tức tạo ra một cái hố to.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, thân thể nhỏ yếu kia của Uyển Nhi, sau khi biến thân thành tóc vàng, lại có được lực lượng khủng bố như vậy, quả thật khiến người ta không thể tin được.

Hơn nữa chuyện này hoàn toàn khác biệt so với tiên đoán của bức tranh thứ sau, bức tranh thứ sáu vẽ một người ngã xuống đất một người cầu nguyện tượng đá, hiện tại Uyển Nhi trực tiếp chém đầu tượng đá rơi xuống, như vậy còn cầu nguyện cái gì.

Đầu đã bị chém xuống, nhưng tượng đá ngàn tay ngàn mắt vẫn không ngã xuống, thân thể giống như nổi điên, ngàn cánh tay cánh tay đồng thời vung vẩy, từng con mắt đỏ như máu tỏa ra ánh sáng, tầng tầng lớp lớp vầng sáng màu đỏ bao phủ, hóa thành vô số xích trật tự màu đỏ như yêu xà, quấn quanh thân thể của Uyển Nhi.

Mặc dù lực lượng thân thể của Uyển Nhi mạnh mẽ, nhưng thân thể của nàng là tồn tại thực chất, tình trạng khác với Thể Thần Linh Siêu Cấp của Hàn Sâm, đồng thời không có đặc tính vạn pháp bất xâm.

Mắt thấy thân thể của Uyển Nhi bị vô số Xích trật tự màu đỏ quấn giao trói buộc, mà cái đầu của tượng đá rơi trên mặt đất lại lộ ra vẻ hung ác, treo trên không, mở rộng miệng lao về phía Uyển Nhi cắn nuốt.

Trong lòng Hàn Sâm hơi động, muốn xuất thủ giúp Uyển Nhi một tay, nhưng lại thấy ánh sáng màu vàng huyễn lệ trên người Uyển Nhi nở rộ, tất cả xích trật tự màu đỏ lập tức bị hòa tan, tay ngọc ấn về phía đầu tượng đá một cái, đầu tượng đá lập tức nổ tung giống như pháo hoa.

Đầu bị đánh nổ, tượng đá ngàn tay ngàn mắt lại không chết đi, nhưng dường như vô cùng kinh hãi, lại quay người muốn chạy trốn.

Thân thể Uyển Nhi tóc vàng lóe lên, bỗng xuất hiện trước mặt tượng đá ngàn tay ngàn mắt, một tay đặt trên lồng ngực của tượng đá.

Ầm!

Toàn bộ tượng đá đều nổ tung, thân thể khổng lồ hóa thành đá vụn rơi xuống, từng cánh tay đều bị nổ vỡ rơi xuống.

“Quá mạnh!” Hàn Sâm không khỏi tán thưởng ra tiếng, lực lượng như vậy, dường như có thể phá hủy tất cả, mạnh như tượng đá ngàn tay ngàn mắt cũng trực tiếp bị xử lý.

Những cánh tay rơi xuống đất kia, phần lớn con ngươi đỏ ngòm trong lòng bàn tay đã vỡ nát, cho dù không nát cũng đã chảy ra máu và nước mắt, sinh cơ sắp khô kiệt, từng cánh tay run rẩy vặn vẹo trên mặt đất, giống như từng con quái xà.

Nhưng có một con ngươi màu đỏ ngòm trong một bàn tay đã vỡ nát đột nhiên bay lên, hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ, muốn chạy ra ngoài đại điện.

Hàn Sâm đứng bên cánh cửa đại điện, mắt thấy con ngươi màu đỏ ngòm bay tới, trực tiếp tạo ra Chích Thủ Già Thiên đánh tới, chỉ nghe bịch một tiếng, con ngươi màu đỏ ngòm kia đã bị Hàn Sâm đánh chảy ra máu tươi, tinh thể nổ tung, rơi trên mặt đất.

Con ngươi này nổ tung, tàn thể của tượng đá vốn đang vặn vẹo trên mặt đất cũng đột nhiên dừng lại, giống như một đống đá vụn bình thường.

“Săn giết dị chủng đột biến huyết nhãn Yêu Thần cấp Thần Hóa, thu hoạch được thú hồn của huyết nhãn Yêu Thần, phát hiện gen dị chủng đột biến”

Hàn Sâm nghe thấy tiếng nhắc nhở, lập tức ngây ra, còn chưa tỉnh táo lại, theo bản năng hắn đánh về phía con ngươi kia, phòng ngừa nó chạy trốn, căn bản không nghĩ có thu hoạch gì, ai biết lại có thu hoạch này.

Hàn Sâm còn chưa kịp xem thú hồn của huyết nhãn Yêu Thần rốt cuộc là loại hình gì, đã thấy Uyển Nhi tóc vàng thuấn di đến trước mặt hắn, đôi mắt màu vàng không có tiêu điểm đối diện với Hàn Sâm, cũng không biết có phải đang nhìn hắn không.

Uyển Nhi đưa tay chụp lên trán Hàn Sâm, trong lòng Hàn Sâm lập tức giật mình, đột nhiên hiểu được, lần trước lúc hai tay Uyển Nhi tóm lấy cổ hắn, là thật sự muốn giết hắn, nhưng không biết vì sao, cuối cùng lại biến thành như vậy.

Nhìn Uyển Nhi vỗ một chưởng tới, trong lòng Hàn Sâm sinh ra dự cảm cực kỳ nguy hiểm, loại rung động mãnh liệt này khiến hắn sắp hít thở không thông.

Hết chương 2441.

Chương 2442. Không thấy bình phong

Một chưởng này của Uyển Nhi quá nhanh, Hàn Sâm muốn tránh cũng không có khả năng, chỉ phản ứng theo bản năng nghiêng đầu đi, không để Uyển Nhi vỗ trúng đầu.

Nhưng đầu ngón tay của Uyển Nhi vẫn vạch xuống mặt Hàn Sâm, trực tiếp vẽ ra ba vết máu trên mặt Hàn Sâm, sâu đến mức có thể nhìn thấy xương cốt.

Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, hắn đang trong trạng thái Thể Thần Linh Siêu Cấp, ngón tay của Uyển Nhi vẫn có thể khiến hắn bị thương, tình huống này là lần đầu tiên xảy ra.

Cũng may hắn đã né tránh được, nếu không, chỉ sợ toàn bộ đầu hắn cũng bị Uyển Nhi cắt ra giống như dưa hấu rồi.

Theo bản năng hắn muốn truyền tống về Tí Hộ Sở, Thể Thần Linh Siêu Cấp cũng không đỡ nổi lực lượng của Uyển Nhi, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, căn bản không có cách nào đánh một trận chính diện.

Nhưng Uyển Nhi lại không công kích hắn lần nữa, lơ lửng ở nơi đó không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn ngón tay nhiễm máu của mình, đó là máu của Hàn Sâm.

Đôi mắt nàng dần khôi phục một chút linh động, lực lượng màu vàng kia cũng chậm rãi biến mất.

"Quả nhiên ta và nàng ảnh hưởng lẫn nhau?" Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, cắn răng đưa tay bắt lấy cánh tay Uyển Nhi, nhìn tình huống của Uyển Nhi.

Thân thể Uyển Nhi tới gần Hàn Sâm, ánh sáng màu vàng trên người nhanh chóng biến mất, nhanh hơn lúc trước rất nhiều.

Hàn Sâm cũng giống vậy, lực lượng thể Thần Linh Siêu Cấp nhanh chóng biến mất, thu liễm trong gen hạch tâm.

Thấy Uyển Nhi không phản kháng, Hàn Sâm trực tiếp ôm nàng vào trong ngực, thân thể tiếp xúc với diện tích lớn, lực lượng màu vàng trên người Uyển Nhi hoàn toàn thu liễm, ánh mắt cũng khôi phục linh động và thanh tỉnh.

"Ca ca, có ngươi ở đây thật tốt." Uyển Nhi được Hàn Sâm ôm vào trong ngực, rúc vào lồng ngực hắn, chậm rãi nhắm mắt lại, giống như thì thầm nói.

Nhưng mới nói xong câu nói này, thân thể Uyển Nhi dã mềm nhũn, lần nữa mất đi ý thức.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn Uyển Nhi trong ngực, sinh cơ của nàng lại yếu hơn lần trước hôn mê rất nhiều, giống như sinh cơ của một người già sắp chết, mà không phải một thiếu nữ thanh xuân mỹ mạo.

"Chẳng lẽ, sau khi nàng sử dụng loại lực lượng kia sẽ tiêu hao sinh cơ rất lớn?" Ánh mắt Hàn Sâm phức tạp nhìn thiếu nữ trong ngực, vẻ mặt bất định.

Trong các sinh vật Hàn Sâm gặp được, thiếu nữ này là người duy nhất có thể uy hiếp đến thể Thần Linh Siêu Cấp của hắn, đương nhiên diệt trừ là tốt nhất.

Nhưng trên người thiếu nữ này có rất nhiều chuyện hắn băn khoăn, hơn nữa dường như có quan hệ gì đó với Hàn Sâm, nếu không biết rõ ràng nguyên nhân trong đó, Hàn Sâm thật sự không cam tâm.

"Dù sao chỉ cần nàng ở bên cạnh ta, sẽ không có biện pháp sử dụng loại sức mạnh đáng sợ kia, cũng không cần sợ nàng, cứ làm rõ lai lịch của nàng rồi nói sau." Hàn Sâm than nhẹ một tiếng, ôm thiếu nữ rơi xuống mặt đất, nhìn đại điện phía sau một cái.

Đại điện chỉ có một bức tượng đá như vậy, không có gì khác nữa, Hàn Sâm cũng không phát hiện ra vật có giá trị, đại điện quá kiên cố, không phải đám đá vụn bên ngoài, Hàn Sâm cũng không thể lại tiến vào trong thăm dò.

Từ trong con ngươi màu đỏ ngòm bị tàn phá kia, hắn tìm được một viên tinh thể màu đỏ lớn bằng bàn tay, sau đó cứ dựa theo đường cũ trở về.

"Tượng đá ngàn tay ngàn mắt đã bị phá hủy, không biết triệu chứng của bọn họ đã được giải trừ chưa." Hàn Sâm đành đi dọc theo con đường vừa rồi, trở về nhìn xem.

Nhưng đến chỗ vừa rồi cùng Kính phu nhân tách ra, hắn lại không nhìn thấy thân ảnh của Kính phu nhân.

"Lẽ nào nàng đã đi về trước? Chuyện này dường như không phải tính cách của Kính phu nhân." Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tăng nhanh tốc độ tiếp tục trở về.

Dựa vào tính cách của Kính phu nhân, cho dù Tinh Hồng Huyết Nhãn đã giải trừ, cũng sẽ ở lại đây chờ Hàn Sâm, hỏi rõ ràng tình huống mới đúng.

Hơn nữa những mảnh vỡ vỏ trứng kia vẫn còn ở đây, nếu Kính phu nhân muốn đi, ít nhất cũng mang theo chúng mới đúng, đó đều là bảo bối.

“Đi cũng tốt, những mảnh vỡ vỏ trứng này đều là của ta.” Hàn Sâm đi lên cầm một mảnh vỡ, đang chuẩn bị thu lại, lại phát hiện, mặc dù những mảnh vỡ này rất thơm, nhưng bên trong không có một chút sinh cơ nào, cũng không có dao động lực lượng, hiển nhiên không bình thường.

“Khó trách Kính phu nhân không mang những mảnh vỡ này đi, thì ra những mảnh vỡ này đã vô dụng, chẳng lẽ lúc Uyển Nhi bị bao bọc ở bên trong đã hút lực lượng trong này đi rồi?” Hàn Sâm âm thầm suy đoán, ngoại trừ như vậy cũng không có lời giải thích khác.

Hàn Sâm một đường trở về, đều không gặp chuyện ngoài ý muốn, Uyển Nhi vẫn luôn hôn mê, thân thể của nàng quá yếu, giống như sinh cơ lúc nào cũng có thể đoạn tuyệt.

Hàn Sâm không biết vì sao Uyển Nhi lại như vậy, nhưng tiếp tục như vậy, chỉ sợ nàng sẽ không sống quá lâu.

Nhưng quỷ dị chính là, lúc Hàn Sâm trở về không nhìn thấy tấm bình phong kia đâu, tấm bình phong kia giống như biến mất trong hư không, không để lại một vết tích.

Một đường trở lại trước tượng đá đầu tiên, Hàn Sâm đứng tại chỗ, chỉ thấy Kính phu nhân nằm trước mặt tượng đá, phía sau Kính phu nhân còn có một nữ nhân đang quỳ, cầu nguyện với tượng đá ngàn tay ngàn mắt, rõ ràng là Tứ Thiên Vương Hồng Vân trong Xuân Vũ.

Hiện tại, hình ảnh trước tượng đá giống hình ảnh trên bức họa thứ sáu như đúc, khiếnHàn Sâm nhìn mà tê cả da đầu.

“Rốt cuộc đây là chuyện gì?” Hàn Sâm nghi hoặc nhìn Hồng Vân và Kính phu nhân, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Kính phu nhân vẫn còn khí tức, hẳn là chưa chết, nhưng nhìn qua bị thương rất nặng, nằm trên mặt đất rên rỉ, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Hồng Vân giống như một tín đồ thành kính, nhắm mắt cầu nguyện với tượng đá ngàn tay ngàn mắt.

“Không đúng, Hồng Vân hẳn là chưa nhìn thấy tượng đá ngàn tay ngàn mắt, không phải Kính phu nhân để nàng trông coi căn cứ sao? Làm sao nàng lại biết mà tới đây? Chẳng lẽ lực lượng của Tinh Hồng Huyết Nhãn có thể truyền nhiễm? Vậy chẳng phải Bảo Nhi và Ninh Nguyệt cũng gặp nguy hiểm sao?”

Trong lòng Hàn Sâm run lên, bước nhanh đi qua.

Không đợi Hàn Sâm đi đến trước tượng đá, Hồng Vân bỗng nhiên mở mắt, chỉ thấy đôi mắt của nàng đỏ ngòm, phân thành bốn con ngươi, là biểu hiện của việc trúng lực lượng của Huyết Nhấn Yêu Thần.

Hồng Vân nhìn thấy Hàn Sâm, trong mắt lóe lên sát cơ, cầm thanh kiếm gãy lên, nhưng không đâm về phía Hàn Sâm, mà trực tiếp đâm về phía Kính phu nhân trên mặt đất, thẳng tắp đâm về phía lồng ngực cao ngất của nàng.

Trong lòng Hàn Sâm vừa động, trực tiếp ngưng tụ ra lĩnh vực Băng Cơ Ngọc Cốt, trong nháy mắt đã đóng băng Hồng Vân lại.

Hồng Vân rơi xuống cấp Vương, vốn không phải đối thủ của Hàn Sâm, lại trúng lực lượng của Tinh Hồng Huyết Nhãn, đầu óc không rõ ràng lắm, căn bản không có cơ hội ngăn cản lực lượng của Hàn Sâm, trực tiếp bị đóng băng tại chỗ.

“Kính phu nhân, ngài đang diễn cảnh tượng kia à?” Hàn Sâm đi đến bên cạnh Kính phu nhân, ngồi xổm xuống, nhìn Kính phu nhân nằm ở nơi đó, cười tủm tỉm hỏi.

“Còn không nhanh dùng kiếm đánh nát tượng đá đi.” Kính phu nhân cắn môi, không có sức lực, nhỏ giọng nói, trong mắt nàng, lực lượng Tinh Hồng Huyết Nhãn còn chưa biến mất.

Hàn Sâm cảm giác được, bức tượng đá này lại có lực lượng của Tinh Hồng Huyết Nhãn, chỉ là không mãnh liệt như vừa rồi, cũng không có dục vọng muốn xông vào chỗ sâu trong phế thành, mà muốn đi tới trước tượng đá này.

Hiển nhiên, sau khi huyết nhãn Yêu Thần bị giết, bức tượng đá này còn lưu lại một chút lực lượng của huyết nhãn Yêu Thần.

Hết chương 2442.

Chương 2443. Muốn ta làm tế phẩm?

Hàm Sâm cầm lấy kiếm gãy trong tay Hồng Vân, sau đó một kiếm chém lên trên tượng đá, trực tiếp chém tượng đá ra một vết kiếm, thế mà trong vết kiếm lại chảy ra máu tươi.

Nhưng tượng đá cũng không động đậy, hơn nữa cũng không cứng rắn như Hàn Sâm tưởng tượng, mấy kiếm đã có thể chém đầu tượng đá xuống.

Chỗ cổ bị chém đứt của tượng đá lại có máu tươi phun ra, rõ ràng chỉ là một bức tượng đá mà thôi, cũng không biết máu tươi từ đâu ra.

Nhắc tới cũng kỳ quái, sau khi Hàn Sâm chém đầu tượng đá đầu xuống, tượng đá lại không giống huyết nhãn Yêu Thần, có được lực sinh mệnh mạnh hơn, cũng không có dấu hiệu phản kháng, ngược lại nhanh chóng khô héo đi.

Không sai, bức tượng đá bày thật sự đã khô héo, trong chốc lát đã biến thành một gốc thực vật khô héo, nhìn qua giống một cây hoa phật thủ, chỉ là nhành hoa và bông hoa đều là màu đỏ sậm, lúc này đã khô quắt lại, đầu tượng đá bị chém xuống rõ ràng là đóa hoa phật thủ lớn nhất trong đó.

“Lại là một gốc thực vật?” Hàn Sâm có chút kinh ngạc, hắn không nghe thấy tiếng nhắc nhở săn giết, cũng không biết rốt cuộc gốc thực vật này có được tính là dị chủng không.

Sau khi đóa hoa khô héo, màu đỏ sậm trong mắt Kính phu nhân dần biến mất, xem ra lực lượng Tinh Hồng Huyết Nhãn đã được tiêu trừ.

Nhưng vết thương của Kính phu nhân quá nặng, vẫn ngã trên mặt đất giấy dụa không dậy nổi, Hàn Sâm đỡ sau lưng nàng, để nàng ngồi dậy, thuận miệng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Hồng Vân lại ở đây? Sao ngươi lại bị thương?"

Kính phu nhân há to miệng, chật vật nói: "Căn cứ xảy ra chuyện, chúng †a về trước lại nói."

Hàn Sâm nghe nói căn cứ xảy ra chuyện, sắc mặt lập tức thay đổi, không hỏi nhiều, trực tiếp kẹp Kính phu nhân lên, một tay khác ôm thiếu nữ Uyển Nhi, nhanh chóng chạy ra bên ngoài Thạch trường.

Chờ bọn hắn trở lại căn cứ, trong lòng cảm thấy nặng nề, đập vào mắt là cảnh tượng vô cùng thê thảm, căn cứ đã trở thành một vùng phế tích, khắp nơi đều là thi thể và máu tươi, không nhìn thấy một người sống.

Sắc mặt Kính phu nhân có chút khó coi, lần này số lượng thành viên Xuân Vũ nàng mang đến khoảng một phần ba thực lực của Xuân Vũ, hiện tại gần như đều bị hủy hết, trong Tứ Thiên Vương cũng có một người chết, Hồng Vân lại rơi xuống cấp Vương, tổn thất quá mức thảm trọng.

Sắc mặt Hàn Sâm cũng khó coi, hắn lo lắng mấy người Bảo Nhi và Ninh Nguyệt xảy ra chuyện.

"Ba!" Hàn Sâm muốn tiến vào trong phế tích tìm kiếm, lại thấy Bảo Nhi †ừ sau một đống phế tích cao như ngọn núi nhỏ đi ra, hai tay giang ra, nhào vào trong ngực Hàn Sâm, ôm cổ Hàn Sâm.

"Bảo Nhi!" Nhìn thấy Bảo Nhi không có chuyện gì, Ninh Nguyệt và Lạc Diệp cũng từ phía sau phế tích đi ra, Hàn Sâm lập tức vui mừng, đặt Kính phu nhân xuống, đưa tay ôm Bảo Nhi.

"Phốc!" Kính phu nhân bị thương quá nặng, lúc này bị ném xuống đất, lập tức mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, hận nghiến răng nghiến lợi.

"Kính đại nhân!" Lạc Diệp vội vàng chạy tới, đỡ Kính phu nhân lên, vận chuyển lực lượng của mình chữa thương cho Kính phu nhân.

“Không cần đâu, vết thương của ta quá nặng, trong chốc lát không tốt đẹp được, nói cho ta biết, nơi này đã xảy ra chuyện gì trước đi?” Kính phu nhân lau máu tươi ở khóe miệng, nhìn chằm chằm Lạc Diệp hỏi.

Lạc Diệp kể lại những chuyện đã xảy ra, nhưng không biết vì sao, nàng lại không nói chuyện người đàn ông tóc trắng nói chuyện với Bảo Nhi và chuyện Tiểu Hồng Điểu biến thân thành Phượng Hoàng Lửa ra, chỉ nói nhìn thấy người đàn ông tóc trắng kia, sinh vật trong căn cứ đã nổi điên, chém giết lẫn nhau, cuối cùng đều chết sạch.

Cũng không biết vì sao mấy người bọn họ không bị ảnh hưởng đến, cho nên mới trốn được một kiếp.

“Người đàn ông tóc trắng, hắn từ đâu tới?” Kính phu nhân nhíu mày hỏi.

“Không biết, lúc chúng ta nhìn thấy hắn, hắn đã ở trong căn cứ, mà khi đó căn cứ đã loạn lên rồi.” Lạc Diệp khẽ lắc đầu nói.

“Tảng đá kia, đi xem tảng đá kia còn ở đó không?” Kính phu nhân đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nói với Lạc Diệp.

Lạc Diệp nói: “Lúc trước chúng ta đã đi xem rồi, không thấy tảng đá kia đâu.”

Kính phu nhân thở dài một tiếng: “Đi dân Hồng Vân về đi, chờ tiếp viện đến rồi nói sau.”

Hàn Sâm giao kiếm gãy cho Lạc Diệp, sau đó đi đến Thạch trường dẫn Hồng Vân bị đóng băng trở lại, mặc dù Tinh Hồng Huyết Nhãn đã được trừ bỏ, nhưng bệnh điên của Hồng Vân lại không tốt hơn, đôi mắt nàng vân che kín một tầng đỏ ngòm, sau khi thả nàng ra, nàng lập tức muốn công kích người gần mình.

Hàn Sâm đành phải đóng băng nàng lại, chờ tiếp viện đến, sẽ để bọn họ giải quyết.

Từ chỗ Kính phu nhân, Hàn Sâm biết được vì sao nàng lại bị thương, bởi vì thời gian kéo dài quá lâu, lúc Kính phu nhân sắp không chống đỡ nổi, đột

nhiên cảm thấy lực lượng khiến nàng lên cơn nghiện ma túy biến mất.

Kính phu nhân tưởng rằng Hàn Sâm đã giải quyết căn nguyên của Tỉnh Hồng Huyết Nhãn rồi, trong lòng thở dài một hơi.

Nhưng vừa thư giãn một chút, cảm thấy cơn nghiện thuốc kia lại bạo phát, còn mạnh mẽ hơn lúc trước gấp trăm lần, nhưng nơi phát ra cỗ hấp lực đã thay đổi từ trong động biến thành ngoài động, khiến Kính phu nhân không khống chế nổi đi về phía tượng đá bên ngoài.

Trên đường đi, ý thức của Kính phu nhân vẫn còn thanh tỉnh, nhưng không thể khống chế thân thể của mình, chờ lúc nàng đi đến chỗ tượng đá, phát hiện Hồng Vân lại ở trước tượng đá.

Trong lòng Kính phu nhân mừng rỡ, trông cậy Hồng Vân có thể dùng kiếm gãy phá vỡ tượng đá, ai biết Hồng Vân lại giống như nổi điên, điên cuồng công kích Kính phu nhân.

Thân thể của Kính phu nhân không khống chế được, căn bản không có sức lực chiến đấu với Hồng Vân Chiến, rất nhanh đã bị Hồng Vân đánh trọng thương, ngã trên mặt đất.

Chuyện xảy ra sau đó khiến Kính phu nhân trợn mắt há hốc mồm, Hồng Vân lại quỳ xuống cầu nguyện với tượng đá nghìn mắt nghìn tay kia, thậm chí còn muốn giết chết Kính phu nhân làm tế phẩm, may mắn Hàn Sâm tới kịp, nếu không Kính phu nhân đã chết rồi.

Hàn Sâm nghe cũng vô cùng nghi hoặc, không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Hàn Sâm vẫn dẫn theo Uyển Nhi bên cạnh, chỉ cần nàng cách xa Hàn Sâm, tóc và mắt sẽ dần dần biến thành màu vàng, cách Hàn Sâm càng xa, biến hóa lại càng nhanh.

Hàn Sâm đã thử qua, nhiều nhất Uyển Nhi không thể cách hắn hơn mười mét, nếu không cho dù Uyển Nhi đang hôn mê, tóc của nàng cũng sẽ biến thành màu vàng.

Nhưng lúc Uyển Nhi cách Hàn Sâm trong vòng mười mét, Hàn Sâm khởi động lực lượng thể Thần Linh Siêu Cấp, thì thể Thần Linh Siêu Cấp của hắn cũng nhanh chóng tự động biến mất, không có cách nào duy trì thời gian dài, Uyển Nhi cách Hàn Sâm càng gần, càng biến mất nhanh.

Hiển nhiên giữa hai người có quấy nhiễu lẫn nhau, hơn nữa loại quấy nhiễu này vô cùng nghiêm trọng, chỉ giới hạn tại thể Thần Linh Siêu Cấp của Hàn Sâm, lực lượng khác cũng không bị quấy nhiều.

Hàn Sâm xin Kính phu nhân không nói chuyện của Uyển Nhi ra, Hàn Sâm vốn tưởng rằng Kính phu nhân sẽ không dễ dàng đồng ý với hắn, nhưng ngoài dự kiến của Hàn Sâm, Kính phu nhân lại trực tiếp đồng ý, nhưng đồng thời Kính phu nhân cũng đưa ra một điều kiện.

“Cái gì? Ngươi muốn ta làm tế phẩm?” Hàn Sâm trợn to mắt nhìn Kính phu nhân.

Hết chương 2443.

Chương 2444. Lựa chọn

Kính phu nhân nằm trên giường, bình tĩnh nói: “Ta dẫn ngươi đến đào di chỉ chiến trường Thần, chính là muốn ngươi tránh khỏi tầm mắt của Hoàng huynh và rất nhiều Hoàng Tử Hoàng Nữ, chỉ có như vậy, ngươi mới có thể tạm thời giữ được tính mạng và thân phận Thập Lục Hoàng Tử. Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, người của ta dường như đã chết hết, mà ngươi lại bình yên không có chuyện gì, cho dù ta muốn giúp ngươi kéo dài thời gian cũng không được, Hoàng huynh nhất định sẽ toàn lực điều tra thân phận của ngươi, ngươi không còn đường khác để đi. Hiện tại, cơ hội sống sót duy nhất của ngươi, chính là tự nguyện trở thành tế phẩm, tiến vào trong Thái Miếu trở thành người cung phụng, cầu phúc cho tộc Hoàng Cực ta, chỉ như vậy, ngươi mới có thể giữ được mạng sống.”

“Tiến vào Thái Miếu sẽ thế nào?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Thái Miếu là chỗ cung phụng Thần Linh của tộc Hoàng Cực ta, mỗi thời đại đều cần một vị Hoàng tộc làm tế phẩm, hiến tế bản thân cho Thần Linh, trở thành người cung phụng Thần Linh, cả đời ở trong miếu phụng dưỡng Thần Linh.” Dừng một chút, Kính phu nhân lại nói: “Nếu ngươi không phải là huyết mạch của tộc Hoàng Cực, sẽ không được Thần Linh tán thành, đương nhiên không thể trở thành người cung phụng, chỉ cần ngươi có thể trở thành người cung phụng, vậy đã chứng minh ngươi chính là Thập Lục Hoàng Tử thật, sẽ không ai hoài nghỉ ngươi, hơn nữa, cho dù có người hoài nghi ngươi, chỗ như Thái Miếu kia, ngay cả Hoàng Đế cũng không thể tuỳ tiện tiến vào, ai có thể tra ra thân phận của ngươi chứ?”

“Nhưng như vậy, chẳng phải ta giống như ngồi tù sao? Hơn nữa còn là

tù chung thân.” Hàn Sâm cau mày nói.

“Ngươi muốn chết hay là muốn ngồi tù? Cho dù bây giờ ngươi chạy trốn, vậy ngươi muốn chạy trốn đi đâu? Ngươi cảm thấy Isa có thể che chở cho ngươi, hay là Khổng Phi có thể che chở cho ngươi? Ta có thể nói rõ cho ngươi biết, nếu ngươi bị chứng thực đã sát hại Thập Lục Hoàng Tử, mặc dù Đại vũ trụ gen này rộng lớn vô biên, nhưng ngươi cũng tuyệt đối không có đất dung thân, trừ phi ngươi có thể nghịch thiên phạt chiến, đánh bại rất nhiều cường giả Thần Hóa của tộc Hoàng Cực, tất nhiên trong đó cũng có ta.” Kính phu nhân lạnh nhạt nói.

“Cho dù ta nguyện ý đến Thái Miếu, có thể ta không phải là huyết mạch chân chính của tộc Hoàng Cực, sao có thể được Thần Linh tán thành?” Hàn Sâm nói.

“Có ta và nhãn mắt Kính Linh trợ giúp, cộng thêm Hoàng thể Bản Nguyên Thủy ngươi lấy được ở chỗ Hoàng Dịch, muốn được Thần Linh †án thành cũng không khó.” Kính phu nhân trầm ngâm một chút lại nói: “Hơn nưa tiến vào Thái Miếu cũng không phải ngồi tù, mặc dù ngươi không thể trực tiếp rời khỏi Thái Miếu, nhưng ngươi có thể tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm lấy tài nguyên bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, ngươi hoàn toàn có thể ở đó tấn thăng đến Bán Bộ Thần Hóa.”

Nói đến đây, Kính phu nhân do dự một chút, một lúc lâu mới tiếp lấy nói: “Hơn nữa trở thành người cung phụng còn có một chỗ tốt, mặc dù ngươi

mãi mãi không thể rời khỏi Thái Miếu, nhưng có thể tắm rửa thần quang trong Thái Miếu, ưu hóa gen trong thân thể, tương lai, tỷ lệ †ấn thăng đến Thần Hóa còn cao hơn người bình thường nhiều."

Hàn Sâm trầm ngâm nói: "Chỉ có thể đi con đường này thôi sao?"

"Trừ phi ngươi muốn bị tộc Hoàng Cực truy nã trong toàn bộ vũ trụ, nếu không, hiện tại chỉ có thể đi một con đường này. Sau khi trở thành người cung phụng, cũng có thể đánh tan địch ý của Hoàng Tử Hoàng Nữ khác đối với ngươi, ngươi sẽ không gặp nhiều phiền toái như vậy nữa." Kính phu nhân nói.

"Cho dù ta nguyện ý thử một lần, vậy các nàng phải làm sao?" Hàn Sâm chỉ chỉ vào Uyển Nhi đang hôn mê và mấy người Bảo Nhi ở phía xa.

"Không phải ai cũng có thể vào Thái Miếu được, cho dù Hoàng Tử Hoàng Nữ muốn trở thành người cung phụng, cũng phải có tư cách nhất định, ta chỉ có thể giúp ngươi thu hoạch tư cách tiến vào Thái Miếu thôi, còn các nàng, chỉ có thể ở lại Thủy Vực Tinh của ngươi." Dừng một chút, Kính phu nhân lại nói: "Trên thực tế, biện pháp tốt nhất là để các nàng lập tức biến mất, nếu không các tiếp theo các nàng còn phải đối mặt với điều tra, rất dễ bị điều tra ra vấn đề. Đương nhiên, nếu ngươi khăng khăng muốn các nàng lưu lại, ta có thể nghĩ biện pháp giúp các nàng vượt qua cửa này.

Hàn Sâm nghe vậy lập tức nhíu mày, Bảo Nhi và Ninh Nguyệt còn có thể đưa đến tinh cầu Nhật Thực, có Tiểu Hồng Điểu hộ vệ cũng không cần quá lo lắng, nhưng Uyển Nhi lại không thể rời khỏi Hàn Sâm, nếu không sẽ biến thành thiếu nữ tóc vàng.

Hiện tại sinh cơ của Uyển Nhi đã rất yếu, lại biến thân một lần nữa, khả năng sống sót quá thấp, Hàn Sâm còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi nàng, cũng không hi vọng nàng cứ thế mà chết đi.

"Để ta suy nghĩ một chút." Hàn Sâm thấy Kính phu nhân còn muốn khuyên hắn, lập tức nói trước: "Ngươi cảm thấy tượng đá nghìn tay nghìn mắt, bình phong tiên đoán và tảng đá chúng ta đào được ở thành Độ Thần đã mất tích kia có quan hệ gì?"

Từ trong miệng Bảo Nhi và Ninh Nguyệt, Hàn Sâm đa biết chuyện liên quan đến người đàn ông tóc trắng, nhưng Bảo Nhi nói nàng không nhận ra người đàn ông tóc trắng kia, cũng không biết hắn là ai.

“Không biết, tất cả mọi thứ trong thành Độ Thần vẫn là bí mật, sau này Hoàng huynh sẽ phái những người khác tới nơi này, tiếp tục đào bới thành Độ Thần, tin tưởng đến lúc đó sẽ có một kết quả.” Kính phu nhân nói.

Hàn Sâm trầm mặc không nói, thực lực Lĩnh Vực Nhất Trùng cấp Vương quá yếu, nếu có thể tấn thăng đến Thần Hóa, mới có tư cách tham gia vào khu vực khủng bố như thành Độ Thần, hiện tại hắn quá yếu.

“Nhanh chóng quyết định đi, ngươi đã không còn thời gian.” Kính phu nhân nói xong câu này, cũng không nói thêm gì nữa.

Nàng thuyết phục Hàn Sâm như vậy cũng không phải thuần túy là vì nhẫn Kính Linh trên người Hàn Sâm, chủ yếu là bởi vì ở trong thạch động, Hàn Sâm có cơ hội giết nàng nhưng không động thủ, sau đó lại cứu nàng dưới kiếm của Hồng Vân, nếu không, nàng không cần thiết phải mạo hiểm lớn vì Hàn Sâm như vậy.

Phải biết nàng trợ giúp Hàn Sâm lấy được tư cách tiến vào Thái Miếu làm người cung phụng, đã phạm vào ky húy, huống hồ nàng được Bạch Hoàng phái tới điều tra Hàn Sâm.

“Cảm ơn.” Hàn Sâm đứng dậy đi đến bên cạnh Uyển Nhi ngồi xuống, nhìn Uyển Nhi, suy nghĩ nên lựa chọn thế nào.

Hiển nhiên tiến vào Thái Miếu là lựa chọn an ổn nhất, nhưng như vậy có nghĩa hắn sẽ phải từ bỏ cơ hội thu hoạch bí mật trên người Uyển Nhi, trừ phi Uyển Nhi có thể tỉnh lại trước khi đội tiếp viện đến.

Nhưng sinh cơ của Uyển Nhi quá yếu, Hàn Sâm đã sử dụng rất nhiều loại sức mạnh, muốn khôi phục sinh cơ cho nàng, hoặc để nàng tỉnh lại trước, kết quả đều không có tác dụng.

Hàn Sâm không dám sử dụng thủ đoạn quá kịch liệt, sợ trực tiếp giày vò Uyển Nhi đến chết, thân thể của nàng quá yếu ớt, căn bản không chịu nổi

thủ đoạn quá mãnh liệt.

“Đúng là đau đầu, không vào Thái Miếu, ta chỉ có thể lựa chọn đào vong, đến lúc đó không chỉ tộc Hoàng Cực, chỉ sợ tất cả người có liên quan đến tộc Hoàng Cực, hoặc là thuần túy chỉ là chủng tộc muốn lấy lòng tộc Hoàng Cực, cũng có thể ra tay với ta, muốn chạy trốn thật sự quá khó khăn…” Hàn Sâm nhíu mày suy tư.

Hơn nữa Hàn Sâm vừa chạy trốn, vậy không chỉ ảnh hưởng đến hắn, còn đám đồng bạn ở tinh cầu Nhật Thực, thậm chí có thể sẽ liên lụy đến Isa nữa.

“Nếu ta muốn đi, phu nhân sẽ giúp ta sao?” Hàn Sâm nhìn về phía Kính phu nhân hỏi.

“Ta là người của tộc Hoàng Cực.” Kính phu nhân lạnh nhạt nói. Hàn Sâm cười, lại hỏi: “Nếu ta đi, có liên lụy đến Isa không?”

“Vấn đề này ngươi nên hỏi Isa, quyết định kia do nàng quyết định.” Ánh mắt Kính phu nhân khẽ nhúc nhích, dường như nàng đã biết quyết định của Hàn Sâm.

Hết chương 2444.

Chương 2445. Lệnh truy nã vũ trụ

Hàn Sâm nhờ Kính phu nhân giúp hắn liên hệ với Isa, sở dĩ không sử dụng máy truyền tin của mình, là bởi vì nếu hắn quyết định đào vong, như vậy tất cả nhưng thông tin hôm nay của hắn, sau này nhất định biết bị điều tra rõ ràng.

Hàn Sâm nói đầu đuôi khốn cảnh của mình cho Isa, Isa vẫn luôn nghe hắn nói, trong quá trình này không hề nói một câu, đến khi Hàn Sâm nói xong tiền căn hậu quả và khốn cảnh hiện tại của hắn, Isa mới nói với hắn bốn chữ: “Đến Trấn Thiên Cung.”

Sau đó Isa trực tiếp tắt thông tin, không nhiều lời thêm một chữ.

Đến lúc này, cuối cùng Hàn Sâm mới hạ quyết tâm, trả máy truyền tin lại cho Kính phu nhân, Hàn Sâm cười nói: "Đa tạ phu nhân vẫn luôn chiếu cố ta, hi vọng tương lai vẫn còn mạng gặp lại phu nhân."

"Chỉ sợ không có cơ hội đó, nhưng sau khi ngươi chết, ta sẽ thắp một nén hương cho ngươi bày tỏ tâm ý." Kính phu nhân lạnh nhạt nói.

"Nếu ta thật sự chết rồi, nhận được một nén hương của phu nhân cũng là một chuyện đáng mừng." Hàn Sâm nghĩ một lát, nhìn Kính phu nhân nói: "Tại hạ còn có một chuyện muốn nhờ, hi vọng phu nhân có thể giúp ta chiếu cố Huyết Kỳ Lân, nếu phu nhân nguyện ý, tốt nhất biến nó thành của mình, tại hạ tất nhiên sẽ nhớ kỹ phần ân tình này của phu nhân."

"Tính tình con Huyết Kỳ Lân kia cực kì hung liệt, chỉ sợ không dễ dàng để người khác sử dụng." Kính phu nhân nói.

"Chuyện này cũng không khó, chỉ cần phu nhân cần cầm vật này đi tìm

nó, tất nhiên nó sẽ nghe lệnh của phu nhân." Hàn Sâm lấy ra một vật giao cho Kính phu nhân.

"Có một con Bán Bộ Thần Hóa để dùng, chuyện tốt như vậy, đương nhiên bản phu nhân không có đạo lý cự tuyệt." Kính phu nhân nhận đồ vật, nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi: "Ngươi thật sự quyết định muốn đi sao? Tốt nhất vẫn phải suy nghĩ kỹ, cho dù Trấn Thiên Cung chịu đắc tội tộc Hoàng Cực thu lưu ngươi, đoạn đường này cũng không khác gì địa ngục, ngươi chưa chắc có thể sống sót đến Trấn Thiên Cung."

"Sống sót là do mệnh, mặc dù đến Thái Miếu có thể sống sót, nhưng như vậy không khác gì ngồi tù, người thích tự do tản mạn như ta, sống ở nơi như vậy còn không bằng chết, không bằng liều một phen." Hàn Sâm nói.

Mặc dù những lời này không hoàn toàn là lời thật lòng của Hàn Sâm, nhưng cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến Hàn Sâm không chịu đến Thái Miếu.

"Vậy hiện tại đi đi, hi vọng ngươi có thể sống lâu mấy ngày, nếu ta không tính sai, hơn bốn mươi giờ nữa đội tiếp viện sẽ đến, mà hiện tại †a nhất định

phải báo cáo chuyện của ngươi lên trên.” Kính phu nhân cũng không vì bây giờ mình không có năng lực chiến đấu, mà tận lực nói lời dễ nghe, đây không phải tính cách của nàng.

“Tạm biệt, phu nhân, xin báo cáo chuyện ta đến Trấn Thiên Cung lên đi” Hàn Sâm hành lễ, ôm Uyển Nhi đang hôn mê đi về phía mấy người Bảo Nhi.

Nhìn Hàn Sâm mang theo mấy người Bảo Nhi rời khỏi không gian Dị chủng, vẻ mặt Lạc Diệp cổ quái nói: “Phu nhân, hắn thật sự lựa chọn phản lại tộc Hoàng Cực sao?”

“Mặc dù có chút ngoài dự đoán, nhưng hắn là người gan to bằng trời, lựa chọn như vậy cũng không kỳ quái.” Ngoài miệng Kính phu nhân nói như vậy, nhưng ánh mắt lại có chút phức tạp.

“Bọn họ trốn được sao?” Lạc Diệp do dự một lúc lâu, vẫn hỏi ra.

“Không trốn thoát.” Kính phu nhân trả lời rất khẳng định, đây cũng là suy nghĩ thật sự của nàng.

Đúng là Hàn Sâm rất ưu tú, nhưng hắn có ưu tú thế nào cũng chỉ là một tên Lĩnh Vực Nhất Trùng cấp Vương, đừng nói là cấp Vương, cho dù là cường giả Thần Hóa, nếu bị tộc Hoàng Cực toàn lực truy sát, cũng phải chết không thể nghi ngờ, khác biệt chỉ là có thể sống bao nhiêu ngày mà thôi.

Isa muốn Hàn Sâm đến Trấn Thiên Cung, Trấn Thiên Cung có tộc Thái Thượng ở sau lưng, nếu bọn họ chịu che chở Hàn Sâm, tộc Hoàng Cực cũng không thể cưỡng ép xông vào Trấn Thiên Cung giết người.

Nhưng Trấn Thiên Cung chưa chắc đa chịu che chở cho Hàn Sâm, cho dù Trấn Thiên Cung chịu, đoạn đường Hàn Sâm muốn đến Trấn Thiên Cung này cũng quá khó khăn.

Đợi một giờ sau, Kính phu nhân mới bấm vào đường dây chuyên dụng với Bạch Hoàng: “Hoàng huynh, có thể xác định hắn là Hàn Sâm, hiện tại hắn đã trốn ra không gian Dị chủng, đang chạy về phía Trấn Thiên

Cung.”

Sau khi rời khỏi không gian Dị chủng, Hàn Sâm lập tức vung tay lên, chỉ thấy một đoàn tinh thể màu trắng bay ra ngoài, hóa thành một con cá voi màu trắng to lớn trong hư không.

Khoa học kỹ thuật Cá voi trắng của Tỉnh tộc có thể so với dị bảo cấp Thần Hóa, đây cung là một trong những tiền vốn Hàn Sâm lựa chọn đào tẩu, có cái này, hắn mới có thể di chuyển trong hư không trong thời gian dài mà không cần tới bất cứ tinh cầu nào tiếp tế.

“Hàn Sâm… Chúng ta thật sự phải chạy trốn sao? Trở về nói đạo lý với bọn họ, bọn họ sẽ tha thứ cho chúng ta?” Ninh Nguyệt sắp muốn khóc rồi.

“Đại trượng phu vĩnh viễn không quay đầu.” Hàn Sâm lái Cá voi trắng, trong mắt tràn đầy hưng phấn, cũng không cảm thấy sợ hãi.

“Đại trượng phu vĩnh viên không quay đầu.” Bảo Nhi cũng hưng phấn quơ nắm tay nhỏ nói.

“Ta không phải đại trượng phu… Ta chỉ là tiểu nữ nhân… Để ta ra ngoài… Ta muốn đi xin bọn họ tha thứ… Bọn họ nhất định sẽ tha thứ cho tiểu nữ nhân đáng thương vô tội chúng ta…” Ninh Nguyệt vừa kêu khóc vừa phá cửa, cuối cùng vô lực ngồi trong cửa khóc thút thít, thanh kiếm nhỏ màu lục bên hông tuyệt không hề thu hút.

Hàn Sâm và Bảo Nhi đều không để ý đến nàng, Ninh Nguyệt bị kiếm nhỏ màu lục ảnh hưởng càng ngày càng mạnh, càng lúc càng giống một nữ nhân thích khóc.

Hiện tại Hàn Sâm cũng không dám tới gần Ninh Nguyệt, hoặc là nói, sợ đến gần thanh kiếm nhỏ màu lục kia, ngộ nhỡ hắn cũng bị thanh kiếm nhỏ màu lục kia ảnh hưởng, biến thành dáng vẻ hiện tại của Ninh Nguyệt, vậy đúng là sống không bằng chết.

“Phó thuyền trưởng Bảo Nhi, ngươi đến điều khiển đi.” Hàn Sâm đứng lên, để vị trí lái cho Bảo Nhi.

“Rõ, thuyền trưởng ba ba.” Bảo Nhi hưng phấn ngồi trên vị trí lái, tiếp nhận nhiệm vụ điều khiển Cá voi trắng.

Hàn Sâm lại nghiên cứu Tinh đồ, muốn đến Trấn Thiên Cung, có thể nói con đường này vô cùng khó khăn, nếu là đường đi bình thường, cơ hội bọn họ có thể đến Trấn Thiên Cung dường như bằng không.

“Xem ra chỉ có thể đến Thiên Hà Tinh Vực, sau đó lại xuyên qua Hỗn Loạn Tinh Vực đến Trấn Thiên Cung.” Hàn Sâm nhìn Tinh đồ trầm ngâm, đây là con đường nguy hiểm, nhưng cũng an toàn nhất.

Chỉ có con đường này, tộc Hoàng Cực mới không có cách nào hoàn †oàn chưởng khống, nhưng muốn đi ngang qua hai tinh vực này, cho dù là cường giả Thần Hóa cũng là cửu tử nhất sinh.

Hỗn Loạn Tinh Vực thì không cần phải nói, lúc trước Hàn Sâm đi theo đoàn Băng Lam Ky Sĩ đến Hỗn Loạn Tinh Vực, đã lĩnh giáo sự kinh khủng của nơi đó.

Thiên Hà Tinh Vực cũng là một nơi vô cùng đáng sợ, đó là một không gian dị chủng to lớn vô biên, khác với không gian dị chủng bình thường là, chỗ đó không có biển sao mênh mông, cũng không có đất liền, chỉ có một mảnh ráng mây vô biên vô tận, trong ráng mây, các loại dụng cụ điện tử bị từ trường ảnh hưởng, dường như không có tác dụng gì, hạm đội bình thường căn bản không thể ghé qua Thiên Hà Tinh Vực.

Cộng thêm trong ráng mây vô biên giấu giếm rất nhiều Dị chủng kinh khủng, thậm chí không thiếu tồn tại kinh khủng cấp Thần Hóa, vượt qua Thiên Hà Tinh Vực, đối với một vị cường giả Thần Hóa bình thường mà nói cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Cũng chính vì vậy, Hàn Sâm mới lựa chọn đến Thiên Hà Tinh Vực lại chuyển hướng đến Hỗn Loạn Tinh Vực, chắc chắn người của tộc Hoàng Cực sẽ không ngờ hắn dám đi con đường này.

Dường như trong một đêm, cái tên Hàn Sâm đã truyền khắp toàn bộ Đại vũ trụ gen.

Trước hôm nay, có lẽ rất nhiều sinh vật trong Đại Vũ Trụ không biết Hàn Sâm là ai, nhưng theo tộc Hoàng Cực phát ra một tờ lệnh truy nã vũ trụ, toàn bộ sinh vật trong Đại vũ trụ gen đều nhớ kỹ người đàn ông †ên là Hàn Sâm của Tinh Tộc này.

Đương nhiên, đồng thời được bọn họ nhớ tới là treo thưởng trên trời của lệnh truy nã này, rất nhiều cường giả Thần Hóa cũng vì đó mà tim đập thình thịch.

Hết chương 2445.

Chương 2446. Thiên Hà tỉnh vực

“Cầm đại nhân, tại sao chúng ta không tới Bạch Hà tinh vực mà lại tới Thiên Hà tinh vực?” Một ky sĩ của Tộc Hoàng Cực hỏi Bảo Cầm đầy nghi hoặc.

“Tuy chất lượng của Bạch Hà tinh vực tương đối phức tạp và hỗn loạn, hải tặc vũ trụ lộng hành, tưởng chừng như nó là nơi dễ để trốn thoát nhất, nhưng thực tế là nơi nào càng hỗn loạn thì càng bất lợi cho Hàn Sâm. Hơn nữa với cái tính cách gan dạ, táo bạo của Hàn Sâm thì Thiên Hà tinh vực chính là lựa chọn tốt nhất.” Bảo Cầm lạnh nhạt nói.

“Nhưng hắn chỉ vừa mới đạt cấp Vương giả, muốn đi ngang qua Thiên Hà tinh vực chẳng phải là một chuyện viển vông sao?” Tên ky sĩ suy nghĩ một chút rồi nói.

“Trước khi hắn bị bại lộ thì cũng không có ai dám giả mạo Hoàng tử của Tộc Hoàng Cực cả.” Bảo Cầm nhẹ giọng.

“Đừng lái nhanh như thết”

Bảo Nhi điều khiển Cá voi trắng hào hứng lao vun vút giữa những áng mây màu sắc, tựa như một màn trình diễn máy bay chiến đấu nghệ thuật đẹp

mắt, Ninh Nguyệt sợ hãi ngồi phịch xuống đất ôm chặt cái ghế, nước mắt nước mũi tèm lem.

Hàn Sâm nhìn khoảng mây trời mênh mông vô biên khẽ nhíu mày.

Dù đã sớm biết rằng Thiên Hà tinh vực rất nguy hiểm nhưng tình hình thực tế vẫn khiến hắn không nhịn được phải nhíu mày.

Khoảng trời ở Thiên Hà tinh vực tựa như biển lớn, đâu đâu cũng thấy những mảng mây màu sắc, với lại rất khó để cảm nhận được phương hướng như khi ở ngoài khơi, trong khoảng không bao la rộng lớn, khắp nơi đều là những áng mây màu sắc, chỉ khi ở nơi giao nhau giữa các đám mây lớn, tầm nhìn mới có thể thoáng hơn được một chút.

Hiện giờ đám người Hàn Sâm đang bay trong một đám mây lớn màu lam, nó thậm chí còn đồ sộ, mênh mông hơn cả biển khơi, đôi lúc còn có thể nhìn thấy được từng đàn vân thú bay lượn giữa các đám mây.

Đám vân thú đó trông giống như một đàn tiên hạc, số lượng cũng phải đến hàng vạn con, khi chúng bay lượn rất giống một đám mây lớn đang di chuyển nhanh.

Từ trong đám mây màu lam, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những cơn bão từ trường đang từ từ di chuyển, các loại thiết bị cũng vì thế mà bị vô hiệu hóa, may mắn là Cá voi trắng của Tinh tộc không hề bị ảnh hưởng bởi bão từ, tín hiệu cũng không bị nhiều, đây là một trong những lý do quan trọng khiến cho Hàn Sâm có thêm dũng khí đến Thiên Hà tinh vực.

Tuy rằng Cá voi trắng có thể so sánh với một sinh vật cấp Thần Hóa, nhưng suy cho cùng nó cũng không phải một thể sinh mệnh chân chính, trên người cũng không tỏa ra sức sống, dị chủng thông thường sẽ không tấn công nó, trên đường đi gặp rất nhiều dị chủng và đa số chúng đều phớt lờ sự tồn tại của Cá voi trắng, thỉnh thoảng sẽ có vài dị chủng hung dữ, thô bạo va vào Cá voi trắng, nhưng cũng khó mà phá hỏng được lớp vỏ cứng của nó.

Ngoại trừ các vân thú dị chủng thì có rất ít cường giả của các tộc khác xuất hiện ở đây, cho dù là những tộc cấp bậc cao cũng hiếm khi đi săn ở Thiên

Hà tinh vực, kỳ thực nơi đây rất nguy hiểm mà lợi ích đạt được cũng không xứng đáng với công sức bỏ ra.

Ầm!

Khi Cá voi trắng đang di chuyển, đột nhiên Hàn Sâm nghe thấy tiếng tiếng động dữ đội từ phía trước, chỉ thấy đám vân thú đằng trước ùn ùn chuyển động như một đợt sóng thần, như thể đang có một trận chiến giữa sinh vật đáng sợ.

Hàn Sâm cố gắng muốn để Bảo Nhi tránh xa khỏi khu vực phía trước, hiện giờ họ đang chạy trốn, không phải đến để săn, tốt nhất là cố gắng không kích động sự tình, nhanh chóng trở về Trấn Thiên Cung.

Nhưng trước khi Bảo Nhi điều khiển Cá voi trắng chuyển hướng, Hàn Sâm đã thấy vài bóng người bay ra khỏi đám mây màu lam, mặt ai cũng đầy vẻ hoảng loạn, xem ra là đang chạy trốn.

Đám người đó có chạy trốn hay không cũng chẳng liên quan gì đến Hàn Sâm, hắn cũng lười để tâm đến việc của bọn họ, nhưng đến khi nhìn được rõ đám người đó, trong lòng không khỏi giật mình.

Trong số những người đó vậy mà lại có hai mỹ nhân trông rất giống cặp sinh đôi Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt.

Hàn Sâm hiển nhiên không thể tiếp tục phớt lờ họ được, để cho Bảo Nhi điều khiển Cá voi trắng bay tới gần đám người Cố Khuynh Thành.

Đám người đó bị Cá voi trắng thình lình xuất hiện dọa cho sợ hãi, lập tức định xoay người bỏ chạy theo hướng khác cho đến khi thấy bóng người bay ra từ miệng Cá voi trắng đang hé mở.

“Khuynh Thành, sao ngươi lại ở đây?” Hàn Sâm nhìn Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt nói.

Cố Khuynh Thành nhìn thấy là Hàn Sâm thì lập tức kéo theo Minh Nguyệt bay tới, còn những người khác khi thấy Cố Khuynh Thành có quen biết với Hàn Sâm thì đều thở phào nhẹ nhõm, theo nàng bay qua đó.

“Phía trước có một sinh vật cấp Thần Hóa rất đáng sợ, chúng ta nên rời khỏi đây trước rồi nói sau.” Cố Khuynh Thành bay đến trước mặt Hàn Sâm

nói.

“Đi theo ta.” Hàn Sâm đi trước dẫn đường, để Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt tiến vào trong Cá voi trắng, những người còn lại cũng theo Cố Khuynh Thành tiến vào.

Thấy bọn họ có vẻ quen biết Cố Khuynh Thành nên Hàn Sâm cũng không ngăn họ lại.

“Đây hóa ra là một chiến hạm, hơn nữa còn có thể đi vào trong Thiên Hà tinh vực, quả thật là rất kỳ lạ” Một người trong số họ trông có vẻ khoảng hai mươi tuổi là người đàn ông Ma tộc, trên đầu có một sừng màu tím, tò mò nhìn khắp bên trong con Cá voi trắng nói.

“Họ là ai?” Hàn Sâm bảo Bảo Nhi điều khiển Cá voi trắng bay vòng qua vị trí của đám sinh vật cấp Thần Hóa, nhìn đám người đó hỏi Cố Khuynh Thành.

Bọn họ có tổng cộng mười mấy người, về cơ bản thì đều đến từ những tộc khác nhau, trình độ có lẽ đều là cấp Công Tước và cấp Vương.

“Ta, Minh Nguyệt và bọn họ cùng được thuê để bảo vệ người này du hành Thiên Hà tinh vực.” Cố Khuynh Thành chỉ vào một người đàn ông trẻ tuổi thuộc Vũ tộc lẫn trong đám người nói.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát tên đàn ông người Vũ tộc, thấy hắn mi thanh mục tú, tuổi còn trẻ, sức sống trên người cũng không mạnh lắm, cùng lắm là Hầu Tước hoặc Công Tước.

“Tại hạ Phương Thanh Vũ, đa tạ các hạ đã cứu giúp, không biết nên xưng hô với các hạ như thế nào?” người đàn ông Vũ tộc tiến lên phía trước nho nhã lễ độ nói.

“Hàn Sâm.” Hàn Sâm cũng không giấu tên thật của mình.

“Thì ra là đệ tử cường giả mới thăng cấp Thần Hóa của Nữ Hoàng Đao Phong, ngưỡng mộ đã lâu.” Phương Thanh Vũ hai mắt sáng lên, quan sát Hàn Sâm từ trên xuống dưới nói.

Nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm, Phương Thanh Vũ không hề căm ghét hắn như những người khác trong Vũ tộc.

Hàn Sâm thấy bọn họ không có phản ứng gì khác khi nghe đến tên hắn thì hiểu là họ vẫn chưa biết hắn bị Tộc Hoàng Cực truy nã.

Nghĩ lại cũng đúng, hầu như tất cả các loại thiết bị đều không thể sử dụng được trong Thiên Hà tinh vực, không thể nhận được tin từ phía bên ngoài, họ đương nhiên là sẽ không thể biết được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

“Chỗ này cũng khá an toàn rồi, các ngươi có thể rời đi.” Hàn Sâm nhìn ra bên ngoài, trong biển mây đã không còn động tĩnh gì, có lẽ là đã cách rất xa đám dị chủng Thần Hóa rồi bèn nói thẳng với đám người Phương Thanh Vũ.

Phương Thanh Vũ do dự một chút rồi nói: “Hàn huynh, ta muốn mời ngươi cùng ta đi du hành Thiên Hà tinh vực, ngươi có điều kiện gì cứ việc giao phó.”

“Xin thứ lỗi, ta đến đây không phải để chơi, cũng không dám nhận thành ý, mời các vị xuống tàu.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Hắn hiện đang chạy trốn, không có hứng thú tranh luận với đám người này, cứu họ một lần cũng là vì nể mặt Cố Khuynh Thành.

“Hàn huynh hãy cân nhắc kỹ một chút, chỉ cần ngươi ra giá, ta sẽ không mặc cả.” Phương Thanh Vũ lại nói.

“Xin lỗi, ta còn có việc khác phải làm, không tiện để các người đi cùng.” Hàn Sâm nói.

ư”

“Họ Hàn kia, đừng có mà không biết xấu hổ như thế” Một tên Hủy Diệt tộc đứng sau Phương Thanh Vũ tiến lên, nhìn chằm chằm Hàn Sâm hừ lạnh.

Đám người Công Tước và Vương giả cũng mơ hồ bao vây họ.

Hết chương 2446.

Chương 2447. Đừng cử động

“Các người làm gì vậy? Còn không mau lui xuống, đừng vô lễ với Hàn huynh.” Phương Thanh Vũ cau mày hét lên.

Nhưng mấy người đó không hề có ý định rút lui, tên Hủy Diệt tộc đứng đầu cười khà khà nói: “Phương công tử, bọn ta làm vậy cũng là vì lợi ích của ngươi thôi, thú cưỡi Phong Vân Điểu của chúng ta đều bị lũ dị chủng Thần Hóa ăn mất rồi, không có thú cưỡi thì chúng ta rất khó để tiếp tục du hành Thiên Hà tinh vực, hiện giờ đã có phi thuyền dâng sẵn đến tận nơi, chúng ta đâu thể từ chối lòng tốt của ông trời chứ.”

“Việc mà các ngươi đang làm thì có khác gì đám hải tặc chứ?” Phương Thanh Vũ không vui nói.

“Haha, Phương công tử, ngươi nói đúng rồi, thật ra bọn ta chính là hải tặc, nếu không thì ngươi cho rằng ngoài bọn ta ra còn có ai dám đưa ngươi vào Thiên Hà tinh vực?” Cả đám người nhìn nhau cười lớn.

Ban đầu họ dự định sẽ ra tay với Phương Thanh Vũ trong Thiên Hà tinh vực, nhân tiện còn có thể cùng nhau trêu đùa tỷ muội Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt.

Nhưng ai mà biết được vận may thực sự không tốt, vừa mới vào Thiên Hà tinh vực chưa được bao lâu, còn chưa kịp ra tay đã bất ngờ gặp phải một con dị chủng cấp Thần Hóa.

“Các người…” sắc mặt của Phương Thanh Vũ chợt biến, tức giận chỉ vào bọn họ nói không nên lời.

Vốn dĩ Hàn Sâm đã cảm thấy quái lạ, bình thường ai lại dám nhận lời đưa Phương Thanh Vũ đến nơi nguy hiểm như thế này, sau khi nghe bọn chúng tự nhận là hải tặc thì sáng tỏ ngay lập tức.

Thiên Hà tinh vực thật sự quá nguy hiểm, những người có thể đến đây hầu hết đều là hải tặc với những người chạy trốn liêu lĩnh như Hàn Sâm, những

tên lính thuê bình thường sẽ không bao giờ muốn đến đây, thực sự quá nguy hiểm.

“Các người cái gì, đã nghe thấy Đại Đạo Thiên bao giờ chưa? Bọn ta chính là hải tặc Đại Đạo Thiên, là người thức thời thì nghe lời ông đây một chút, ông đây chỉ cần tiền, không cần mạng, còn nếu …” Tên Vương giả cầm đầu của Hủy Diệt tộc nói đến đây thì cười lạnh không tiếp tục.

Hàn Sâm nghe bọn chúng nói những lời này thì nhất thời cảm thấy không nói nên lời, đám hải tặc này thật là khoác lác, Đại Đạo Thiên đúng là có bối phận tổ tông trong hải tặc, hơn nữa bên trong còn có rất nhiều hải tặc.

Tuy nhiên bọn chúng đều là những tên hải tặc có máu mặt, hải tặc trong Đại Đạo Thiên đều là những tên đại tộc hào môn, hơn nữa còn dám trực tiếp đến không gian dị chủng của những tộc cấp cao cướp bóc, làm gì có chuyện lén lút dở trò như đám bọn chúng.

Đám hải tặc ép bọn họ tiến về phía Hàn Sâm, Cố Khuynh Thành cau mày định rút thanh trường kiếm ở bên hông ra, nhưng lại bị Hàn Sâm đè xuống.

Hàn Sâm nhìn đám hải tặc cười híp mắt nói: “Các ngươi không chịu đi là chuyện tốt, ta vừa hay đang thiếu nhân lực, thiếu một vài tay sai làm việc vặt, dọn dẹp, nấu nướng, nếu các ngươi thật sự muốn ở đây, vậy sau này đảm nhận những vị trí đó đi.”

Đám hải tặc nghe xong đều cười nghiêng ngả, tên người đàn ông Ma tộc kia hung hăng nói: “ Cho dù Rebet tộc và Nữ Hoàng Đao Phong có tiếng tăm lớn thế nào thì đám hải tặc bọn ta cũng chẳng thèm để vào mắt, huống hồ ngươi chỉ là đồ đệ của Nữ Hoàng Đao Phong. Vậy mà còn muốn bọn ta làm chân sai vặt cho ngươi, ngươi đúng là có dũng khí.”

“Không cần nhiều lời với bọn chúng, cứ làm theo đúng ý nguyện của chúng, để bọn chúng làm tay sai, giặt quần áo, nấu ăn, dọn dẹp vệ sinh cho chúng ta.” Một tên hải tặc khác nói.

Bọn chúng không hề kiêng nể mà đi quanh chiến hạm xem xét mọi ngóc ngách, ngoại trừ Hàn Sâm, trong chiến hạm chỉ còn có một bé gái và một người phụ nữ với vẻ mặt kinh hoảng.

Ngoài ra cũng chỉ còn có một Tiểu Hồng Điểu không đáng để mắt tới.

“Để ta” Tên người đàn ông Ma tộc mỉm cười triển khai lĩnh vực tiến về phía Hàn Sâm áp chế, vừa đi vừa nói: “Ngươi muốn tự mình đi hay để †a ra tay? Nếu như để ta ra tay thì ngươi có thể sẽ ….

Chưa nói hết lời, đột nhiên thấy Hàn Sâm tung một cú đấm vào mặt mình.

“Đúng là muốn chết!” Tên người đàn ông Ma tộc lộ ra vẻ mặt hung ác,

vung một cú đấm về phía Hàn Sâm, vậy mà lại là sức mạnh Thiên Ma

của Ma tộc, loại sức mạnh này không nhiều người trong Ma tộc có thể sử dụng được, đều là những chiêu thức chính tông của Ma tộc.

Tên Ma tộc này có thể sử dụng sức mạnh Thiên Ma, điều này có chút nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm.

Tuy nhiên, cú đánh mang sức mạnh của Thiên Ma về cơ bản là không có tác dụng với Hàn Sâm.

Trong khoảnh khắc tên Ma tộc còn đang kinh ngạc, Hàn Sâm cũng tung nắm đấm đối chọi với nắm đấm của hắn, sức mạnh của cú đấm Thiên Ma lập tức bị Hàn Sâm đánh tan.

Vẻ sửng sốt của tên Ma tộc lập tức hiện rõ lên trên mặt hắn, không chỉ khuôn mặt mà toàn bộ cơ thể hắn đều đông cứng lại, bị phong ấn lại trong tảng băng.

Những tên hải tặc khác thấy vậy thì vô cùng kinh hãi, tuy tên Ma tộc đó không phải cấp cao nhất của Vương giả, nhưng sức mạnh Thiên Ma của Ma tộc cũng rất khủng khiếp, vậy mà Hàn Sâm có thể chống lại được sức mạnh của Thiên Ma, hơn nữa còn đóng băng hắn chỉ bằng một nắm đấm, chuyện này nằm ngoài dự liệu của bọn chúng.

Đám hải tặc đều lập tức rút vũ khí, trong lúc đó Hàn Sâm đã vung quyền xông lên tấn công bọn chúng, nắm đấm tập kích ập tới, các loại sức mạnh và lĩnh vực đều lập tức bị Hàn Sâm đập tan, đám cướp từng người một đều bị đóng băng.

Bọn hải tặc bị dọa sợ mất mật, bọn chúng vốn dĩ là một đám ô hợp lưu manh, căn bản đều không phải là người của Đại Đạo Thiên, chưa bao giờ được thấy một Vương giả đáng sợ như vậy.

"Đừng… Đừng qua đây… Nếu ngươi còn bước qua đây ta sẽ giết nó…" Tên Vương giả đứng đầu Hủy Diệt tộc phản ứng nhanh nhất, lui lại cũng nhanh nhất, mắt dáo dác nhìn đám thuộc hạ của mình đều đã bị đóng băng, hắn nhanh chóng bay đến chỗ Bảo Nhi, kề đao vào cổ Bảo Nhi.

Hàn Sâm đã làm cho toàn bộ đám hải tặc đóng băng, nhìn dáng vẻ thất kinh của tên Vương giả của Hủy Diệt tộc chỉ cười mà không hề bước tới.

Tên Vương giả của Hủy Diệt tộc kinh hãi trong lòng, thuộc hạ của hắn ngoài tên Ma tộc còn có hai vị Vương giả, trong khoảnh khắc này đều đã bị đóng băng cùng với đám Công Tước chỉ bằng một cú đấm của Hàn Sâm, thậm chí còn không trụ được nổi vài giây.

Hàn Sâm vẫn nhìn tên Vương giả của Hủy Diệt tộc mỉm cười, không có ý định bước qua bên đó.

"Ngươi đừng có qua đây, nếu không đừng trách ta hạ thủ vô tình." Tên Vương giả của Hủy Diệt tộc thấy Hàn Sâm nhìn mình chằm chằm thì trong lòng có chút chột dạ, muốn cưỡng ép Bảo Nhi để lui ra bên ngoài, hiện giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây càng xa càng tốt.

"Thúc thúc." Tên Vương giả Hủy Diệt tộc nghe thấy một giọng nói trẻ con non nớt phát ra ở trước ngực mình, cúi đầu xuống nhìn người phát ra tiếng gọi thì thấy đó chính là cô bé bị hắn bắt làm con tin.

Mặc dù cô bé đó bị kề đao vào cổ nhưng hoàn toàn không hề có bộ dáng sợ hãi như những đứa trẻ bình thường khác, thay vào đó cô bé còn nhìn hắn cười híp mắt, nhìn trông rất vui vẻ mà nở nụ cười.

"Không được cười…" Tên Vương giả Hủy Diệt tộc cảm thấy mình như thể bị sỉ nhục, có chút tức giận hét lớn vào mặt cô bé.

Nhưng hắn chưa kịp nói hết câu, tên Vương giả Hủy Diệt tộc đã há hốc mồm, mắt trợn trừng, trong mắt đều là vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy Tiểu Hồng Điểu trên vai cô bé nhảy vọt lên một cái, đập nhẹ đôi cánh, một ngọn lửa đỏ rực bốc lên dữ dội giống như núi lửa phun trào, khiến cho thanh Dị Bảo Trường đao cấp Vương trong tay hắn tan chảy thành một vũng sắt lỏng, hơn nữa ngọn lửa trong mắt hắn cháy càng lúc càng lớn.

Hết chương 2447.

Chương 2448. Phương Thanh Vũ

Đám hải tặc câm như hến xếp thành một hàng đứng trước mặt Bảo Nhi, nghe theo sự sắp xếp của Bảo Nhi.

"Bắt đầu từ bây giờ, các ngươi là thủy thủ của chiến hạm Cá voi trắng… ngươi… là nhân viên dọn vệ sinh… ngươi… là nhân viên phục vụ…" Bảo Nhi lần lượt sắp xếp công việc cho bọn họ, đám hải tặc từng người đều cúi đầu luôn mồm vâng dạ hết sức ngoan ngoãn, không mảy may chống đối.

Thỉnh thoáng ánh mắt bọn họ đồ dồn về phía Tiểu Hồng Điểu trên vai Bảo Nhị, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

Chỉ mới mười phút trước, tên cầm đầu của bọn chúng, một Vương giả Hủy Diệt tộc cấp sáu đã bị con chim nhỏ này một hơi phun lửa đốt rụi thành than, thậm chí còn không có tư cách để so sánh với thịt nướng.

"Phương huynh vẫn là nên xuống tàu thôi, đi theo ta sẽ khiến ngươi gặp nguy hiểm." Hàn Sâm ở bên cạnh nói với Phương Thanh Vũ.

Phương Thanh Vũ lắc đầu: "Hàn huynh, ở một nơi như Thiên Hà tinh vực, nếu như một tên Hầu Tước như ta thật sự một mình rời đi, có trời mới biết ta có thể sống được bao lâu."

Nói xong, Phương Thanh Vũ lấy từ trong ngực ra một đồ vật, đặt lên trên bàn trước mặt Hàn Sâm, mỉm cười: "Hàn huynh, ngươi có nhận ra đây là vật gì không?"

Sau Khi Hàn Sâm nhìn rõ thứ mà Phương Thanh Vũ đang cầm trên tay, hắn không giấu được vẻ khó hiểu bởi vì hắn không nhận ra được đó là thứ gì.

Đồ vật mà Phương Thanh Vũ lấy ra nhìn rất giống như một khối rubik, là loại khối rubik cấp ba thường gặp nhất, có tổng cộng sáu mặt, mỗi mặt đều có chín ô vuông.

Tuy nhiên không giống những khối rubik thông thường, trên những ô vuông còn có một số hình ảnh kỳ lạ, dường như mỗi ô vuông giống như một màn hình nhỏ, hiển nhiên những hình ảnh ở các ô vuông đó là một số nơi mà Hàn Sâm chưa từng đến, có ô là bầu trời sao, có ô là hình núi sông, có một số là một căn phòng nào đó hoặc là phía bên trong một cung điện.

Phương Thanh Vũ nhìn biểu cảm của Hàn Sâm liền biết hắn không nhận ra đó là gì, thế là bèn cười nói: "Đây là khối rubik Vạn Giới, là một loại dị bảo do Vạn Bảo tộc chế tạo ra, mọi sinh vật nắm giữ khối rubik Vạn Giới này đều có thể kết nối với người khác thông qua nó và cũng có thể nhìn thấy được hình ảnh vị trí của đối phương. Nói một cách đơn giản, khối rubik Vạn Giới tương tự như một thiết bị liên lạc, nhưng nó là một loại dị bảo, không cần thiết bị truyền tín hiệu, cũng có thể kết nối trực tiếp thông qua điều kiện không gian đang tiến hành liên lạc, không bị ảnh hưởng bởi bão từ."

"Đây thật sự là một món đồ tốt, đã có một bảo vật như vậy thì ngươi nên liên lạc với người thân và bạn bè đến đón ngươi chứ?" Hàn Sâm nói.

Phương Thanh Vũ cười khổ: "Hàn huynh, ta cho ngươi xem cái này không phải là muốn rời đi. Ta là một thành viên của Liên Minh Vạn Bảo, tuy rằng không phải người của Vạn Bảo tộc chân chính, nhưng ta có quyền hạn như một người của Vạn Bảo tộc, khối rubik Vạn Giới của †a có thể kết nối với các thành viên khác của Vạn Bảo tộc, có thể cho

`.

phép họ nhìn thấy toàn bộ những thứ mà ta thấy. "Ý của ngươi là gì?" Hàn Sâm hơi cau mày.

Phương Thanh Vũ vội vã xua tay nói: “Hàn huynh đừng hiểu lầm, khối rubik Vạn Giới cần phải chủ động mở ra, có như vậy thì bên kia mới có thể nhìn thấy, hiện giờ nó vẫn chưa được mở, sẽ không có ai biết gì về nơi đây.”

Dừng một chút, Phương Thanh Vũ lại tiếp tục nói: “Thứ bảo bối gì Vạn Bảo tộc cũng đều muốn có, còn ngươi thì có một chiến hạm có thể đi lại trong Thiên Hà tinh vực, bảo bối ở trong Thiên Hà tinh vực nhiều đếm không xuể, những người bình thường chưa hẳn đã có thể nhận ra đâu là món bảo bối thật. Nhưng một khi đã có khối rubik Vạn Giới, ta có thể gửi tất cả những thứ chúng ta nhìn thấy được cho các thành viên Vạn Bảo tộc, họ sẽ biết cái nào đáng giá, cái nào không đáng giá. Nếu như bọn họ muốn thứ gì đó, chỉ cần họ sẵn sàng trả giá cao, chúng ta có thể trực tiếp lấy nó đem về bán cho bọn họ.”

Hàn Sâm mỉm cười: “Phương huynh, ta nghĩ là ngươi vẫn chưa nắm rõ tình hình của ta có đúng không?”

“Ta biết chứ, ngươi là đệ tử của Nữ Hoàng Đao Phong…” Phương Thanh Vũ khó hiểu nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm xua tay ngắt lời hắn, cười nói: “Ngươi có thể dùng khối rubik Vạn Giới của mình để liên lạc với bạn bè trong Vạn Bảo tộc một chút, họ có thể sẽ nói cho ngươi biết một chút về tình huống hiện giờ của ta”

Phương Thanh Vũ bán tín bán nghi kích hoạt khối rubik Vạn Giới, ở một †rong những ô vuông, lập tức hiện lên một thành viên của tộc Vạn Bảo, Phương Thanh Vũ nói vài câu với hắn, thần sắc trên mặt càng ngày càng kỳ quái.

Đợi đến khi cuộc hội thoại kết thúc, Phương Thanh Vũ mở to mắt nhìn Hàn Sâm, thật lâu mới nặn ra được một câu: “Hàn huynh… ngươi không sợ ta tiết lộ vị trí của ngươi ra ngoài sao?”

“Có gì đáng sợ đâu, hiện giờ người của Tộc Hoàng Cực chắc chắn đã đuổi tới Thiên Hà tinh vực rồi, tiết lộ hay không cũng như nhau cả.” Hàn Sâm nhẹ giọng nói: “Cho nên, hiện giờ chắc ngươi đã hiểu rõ lý do †a không thể để ngươi đi theo ta được rồi chứ? Ta không thể dừng lại thu thập đống bảo vật đó như ngươi nói được.”

Đột nhiên hai mắt Phương Thanh Vũ sáng ngời, nhìn về phía Hàn Sâm lớn tiếng nói: “Nếu là như vậy, ngươi càng nên để ta đi cùng.”

“Tại sao?” Hàn Sâm có chút ngạc nhiên nhìn Phương Thanh Vũ.

“Hàn huynh, ta biết ngươi đuổi ta xuống tàu thực ra là vì không muốn liên lụy tới ta, có ý tốt tốt cho ta. Hơn nữa, trên người ta có khối rubik Vạn Giới, nếu đi theo ngươi sẽ rất có khả năng làm lộ vị trí của ngươi, khiến cho người của Tộc Hoàng Cực dễ dàng đuổi kịp ngươi hơn.” Phương Thanh Vũ nói.

Phương Thanh Vũ lắc đầu nói: “Nhưng Hàn huynh thật sự nghĩ sai rồi.”

“A, vậy ta nghĩ sai ở đâu?” Hàn Sâm đầy hứng thú nhìn Phương Thanh Vũ.

“Có ta ở đây, quả thực sẽ làm lộ vị trí của ngươi, nhưng chuyện tiết lộ vị trí này e rằng sẽ có lợi cho ngươi không biết chừng.” Phương Thanh Vũ mười phần nghiêm túc nói, không hề giống như đang nói đùa.

“Ta vẫn chưa hiểu ngươi nói những lời này là có ý gì.” Hàn Sâm nhìn Phương Thanh Vũ hỏi.

Phương Thanh Vũ đẩy khối rubik đến trước mặt Hàn Sâm: “Ngươi giữ khối rubik Vạn Giới này, mở lên hay không tùy ngươi hoặc là ngươi muốn đuổi ta ra khỏi phi thuyền cũng được. Nhưng mà ta phải nói rõ ràng với ngươi, nếu như ngươi giữ ta ở lại, ta sẽ không chỉ sử dụng khối rubik Vạn Giới này tiết lộ vị trí của ngươi mà còn chụp những bức ảnh vô cùng đặc biệt.”

“Phương Thanh Vũ, ngươi đang chê mạng mình quá dài phải không? Người khác sợ Vạn Bảo tộc nhưng ngươi có nghĩ là một người dám giả mạo hoàng tử Tộc Hoàng Cực sẽ quan tâm đến sự sống chết của một thành viên Liên Minh Vạn Bảo không?” Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

“Nói tiếp đi.” Hàn Sâm không hề tức giận, vẫn tiếp tục cười mỉm nhìn Phương Thanh Vũ nói.

“Minh Nguyệt, ngươi nên bình tĩnh trước đã, ta nói những lời này đều là có lý cả, không phải vì ta muốn phản bội Hàn huynh.” Phương Thanh Vũ dừng

lại một chút, nhìn về phía Hàn Sâm nói: “Hàn huynh, ngươi rất muốn trốn đến Trấn Thiên Cung đúng không?”

“Không sai.” Hàn Sâm rất thẳng thắn trả lời, hắn căn bản không có ý định giấu việc bản thân muốn đến Trấn Thiên Cung, nếu không đã không để Kính phu nhân biết chuyện hắn muốn đến Trấn Thiên Cung.

Trên thực tế, Hàn Sâm muốn để cho tất cả mọi người biết là hắn muốn đến Trấn Thiên Cung.

“Nếu như ta đoán không sai thì Hàn huynh định tới Thiên Hà tinh vực, sau đó rẽ sang Hỗn Loạn tinh vực, cuối cùng mới tới Trấn Thiên Cung.” Phương Thanh Vũ lại nói.

“Không sai.” Hàn Sâm lại gật đầu.

“Nếu đã như vậy thì ngươi nên để ta chụp, hơn nữa phải chụp thật rõ nét.” Phương Thanh Vũ nói với vẻ mặt vô cùng phấn khích.

Hết chương 2448.

Chương 2449. Xác định vị trí

“Cho ta một lý do.” Hàn Sâm cảm thấy Phương Thanh Vũ này khá thú vị.

“Con đường mà ngươi lựa chọn không tồi, đều là nơi mà Tộc Hoàng Cực cũng không thể hoàn toàn khống chế, hơn nữa ngươi có chiến hạm Cá voi trắng thần kỳ như vậy, Tộc Hoàng Cực muốn bắt được ngươi cũng không dễ dàng. Nhưng con đường mà ngươi lựa chọn thật sự quá nguy hiểm, cho dù Tộc Hoàng Cực không đuổi kịp ngươi, nhưng nguy hiểm trên đường quá lớn, bất luận là Thiên Hà Tinh Vực hay là Hỗn Loạn Tinh Vực, đều có quá nhiều nguy hiểm không thể biết trước. Hơn nữa Tộc Hoàng Cực còn cắm ba đội ky sĩ đoàn ở Hỗn Loạn Tinh Vực, sẽ trở thành trở ngại của ngươi. Nhưng nếu ta truyền hình ảnh hành trình của ngươi ra ngoài, ngươi hoàn

toàn có thể hóa những trở ngại này thành trợ lực…" Phương Thanh Vũ càng nói càng hưng phấn.

Một giáp trùng màu đen khổng lồ bay giữa Vân Hà, trên lưng giáp trùng màu đen đó lại có một tòa pháo đài bằng đá, có thể nhìn thấy bên trong pháo đài đó có không ít Tộc Hoàng Cực ra ra vào vào.

"Bảo Cầm đại nhân… Bảo Cầm đại nhân.." Một cái ông lão Tộc Hoàng Cực vội vàng chạy tới trước mặt Bảo Cầm đang uống trà trong hoa viên không trung của pháo đài.

"Lão chấp sự, chuyện gì mà gấp gáp như vậy?" Bảo Cầm nho nhã uống một ngụm trà, sau đó đặt chén trà xuống, mới ngước mắt nhìn ông lão chấp sự hỏi.

Vẻ mặt ông lão chấp sự hưng phấn, chạy đến trước mặt Bảo Cầm nói: "Tìm được rồi, chúng ta tìm được tung tích của Hàn Sâm rồi."

"Ồ, hắn ở đâu?" Bảo Cầm hơi kinh ngạc nhìn ông lão chấp sự, nhân viên điều tra cũng không truyền tin đến, hắn không biết tung tích mà ông lão chấp sự nói là thông tin có được từ đâu.

"Ở trong này.." Lão chấp sự lấy ra một khối rubik Vạn Giới, đặt ở trước mặt Bảo Cầm, sau đó điểm mở một ô vuông trong đó, lập tức thấy hình ảnh trong ô vuông được chiếu ra.

Chỉ thấy trong một vùng Vân Hải màu xanh lam đó, một chiếc thuyền nhỏ đang thong thả đi trên Vân Hải một người đàn ông ngồi trên thuyền nhỏ, đang nhàn nhã đọc sách, phía trước con thuyền đó lại có một hàng sinh vật các tộc đang kéo con thuyền đi về phía trước.

Thành phần những sinh vật này rất phức tạp, tổng cộng có mười mấy con, đến từ các chủng tộc khác nhau, trong đó còn có thành viên của Ma tộc.

Bọn chúng giống như chó kéo xe trượt tuyết, cố hết sức kéo chiếc thuyền đi về phía trước, một khi tốc độ của bọn chúng chậm lại, người đàn ông đọc sách trên thuyền sẽ trực tiếp vung bàn tay, một đạo ánh sáng dây thừng quật

lên người những sinh vật kéo thuyền đó, đánh nát cả áo giáp lẫn da thịt bọn chúng, bọn chúng đau đến kêu la không ngừng.

Một người đàn ông Vũ tộc kéo thuyền trong đó, khắp chỗ trên người đều là vết máu, có vẻ bị đánh không nhẹ, vừa cúi đầu kéo thuyền, một dùng ý niệm điều khiển khối rubik nhỏ bé, vẻ mặt đầy tức giận độc ác.

"Mau tới cứu ta… Ai có thể cứu ta… Ta chia một nửa tiền tài Liên Minh Vạn Bảo cho người đó… Không… Bảy mươi phần trăm…" Từ hình ảnh trong khối rubik, truyền đến một giọng nói, xem ra có lẽ là người đàn ông Vũ tộc đó dùng ý niệm điều khiển khối rubik phát ra giọng nói.

"Chuyện này là thế nào?" Ánh mắt Bảo Cầm nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi trên thuyền, đương nhiên hắn nhận ra, đó chính là Hàn Sâm mà bọn họ muốn truy bắt.

Lão chấp sự hưng phấn nói: "Người đàn ông Vũ tộc đó tên là Phương Thanh Vũ, là một trong thành viên của Liên Minh Vạn Bảo, những sinh vật khác là hắn đưa theo đến Thiên Hà Tinh Vực thám hiểm, kết quả gặp phải Hàn Sâm. Sau khi bị Hàn Sâm bắt, Hàn Sâm coi bọn họ như phu thuyền, kéo hắn đi ngang qua Thiên Hà Tinh Vực. Đáng tiếc Hàn Sâm không biết một Vũ tộc như Phương Thanh Vũ lại là thành viên của Liên Minh Vạn Bảo, còn mang theo bảo bối như khối rubik Vạn Giới, hiện tại Phương Thanh Vũ đang cầu cứu thông qua khối rubik Vạn Giới, hy vọng có người có thể đi cứu hắn."

Lão chấp sự càng nói càng hưng phấn: "Hiện tại có khối rubik Vạn Giới của Phương Thanh Vũ truyền tin tức, chúng ta có thể biết được vị trí của Hàn Sâm, không cần mù quáng đuổi theo."

"Phương Thanh Vũ này có lai lịch thế nào?" Bảo Cầm cũng không vì vậy mà tỏ ra vui mừng, bình tĩnh nhìn lão chấp sự hỏi.

Lão chấp sự vội vàng nói: "Ta đã điều tra rõ ràng, tuy Phương Thanh Vũ là Vũ tộc, nhưng hắn là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã được một vị trưởng lão trong Liên Minh Vạn Bảo thu nhận nuôi dưỡng, trên cơ bản không có quan hệ với Vũ tộc, cũng không có liên quan đến Hàn Sâm. Vị trưởng lão đó trong Liên

Minh Vạn Bảo đã tổ chức nhân thủ chuẩn bị đến Thiên Hà Tinh Vực cứu hắn”

“Tốt” Bảo Cầm khẽ gật đầu, nhìn hình ảnh trên khối rubik Vạn Giới hỏi: “Có thể phán đoán ra đó là chỗ nào của Thiên Hà Tinh Vực không?”

Lão chấp sự cười nói: “Vân Hải màu xanh lam, ở Thiên Hà Tỉnh Vực có trên dưới một trăm nơi. Nhưng cùng là Vân Hải màu xanh lam, vẫn có chút khác nhau, căn cứ vào so sánh tư liệu hiện tại, lại thêm trên đường bọn họ đi trước đó, có người còn nhìn thấy một vùng rìa Vân Hải màu tím, đại khái có thể phán đoán ra, nơi đó có lẽ là biển Hà Vân mà chúng ta đánh số bảy mươi lăm, Vân Hà màu tím đó là số tám mươi sáu, bọn họ ở ngay vị trí giữa, cách chúng ta không quá xa.

“Tiếp tục giám sát hướng đi của bọn họ, nhanh chóng đuổi đến khu vực đó.” Bảo Cầm phân phó nói.

“Vâng, lần này bất luận thế nào Hàn Sâm cũng không thể chạy thoát rồi” Lão chấp sự nói xong rồi truyền lệnh đi.

Rất nhanh, giáp trùng màu đen khổng lồ đó điều chỉnh phương hướng ở giữa Hà Vân, bay về phía khu vực đó.

“Kỳ lạ, rõ ràng ta nhìn thấy lúc bọn họ đi qua, đã để lại thứ gì đó như sợi tóc, sao một chút dấu vết và khí tức cũng không có? Chẳng lẽ chúng ta truy đuổi nhầm đường?” Trên Vân Hải màu xanh lam, lão chấp sự nhìn ngó xung quanh cau này nói.

Bảo Cầm lại mỉm cười nói: “Nếu dễ dàng để lại dấu vết như vậy, thì hắn không phải là Hàn Sâm nữa. Không để lại dấu vết là đúng rồi, tăng tốc tiếp tục đuổi theo đi, con đường này, không sai đâu.”

“Vâng.” Lão chấp sự đáp lời, điều khiển giáp trùng màu đen toàn lực đuổi tiếp.

Trên đường, bọn họ không tìm được chút dấu vết nào, nhưng từ hình ảnh trong khối rubik Vạn Giới của Phương Thanh Vũ, có thể nhìn thấy đám người Hàn Sâm đúng là đi về phía trước Hải Vân này.

Đương nhiên tốc độ của bọn họ không thể so sánh với giáp trùng đen, theo tính toán của lão chấp sự, bọn họ đi thêm mười bảy, mười tám tiếng nữa thì có lẽ có thể đuổi kịp đám người Hàn Sâm.

Lúc này thông qua khối rubik Vạn Giới, bọn họ nhìn thấy đám người Hàn Sâm dừng lại, phía trước bọn họ xuất hiện một đám Vân thú, không biết là vì nguyên nhân gì, Vân thú đó xông về phía bọn họ, lập tức hiện trường trở nên hỗn loạn, Phương Thanh Vũ vì muốn chiến đấu với dị chủng, cũng không thể duy trì truyền tin của khối rubik Vạn Giới, hình ảnh lập tức biến mất.

“Không xong rồi, đó là một đám Vân thú cấp cao, trong đó có mấy con Vân Vượn cấp Vương, chẳng may Phương Thanh Vũ bị giết, chúng ta muốn tìm được tung tích của Hàn Sâm cũng khó.” Lão chấp sự nói với sắc mặt khó coi.

“Dốc toàn lực đi tới, tìm được bọn họ trước khi cuộc chiến giữa bọn họ và Vân thú kết thúc.” Bảo Cầm nghiêm mặt ra lệnh.

Hết chương 2449.

Chương 2450. Ma Linh

Giáp trùng đen khổng lồ nhanh chóng đuổi đến vị trí cuối cùng trong hình ảnh, quả nhiên nhìn thấy có đàn vân thú đang chém giết, nhưng bởi vì Vân Hà quay cuồng, không nhìn rõ được rốt cuộc bên trong chiến trường có những thứ gì.

“Trước tiên đừng tới gần chiến trường, phái người đi xem sao trước.” Bảo Cầm cho giáp trùng đen khổng lồ dừng lại, dặn dò lão chấp sự ở một bên.

Lão chấp sự còn chưa trả lời, đột nhiên nhìn thấy giữa sương mây cuộn trào đó, có một con cá voi màu trắng khổng lồ lao về bên này.

Bên cạnh cá voi màu trắng, đàn vân thú đang phi chạy gào thét, hình như đã vô cùng tức giận.

“Chuẩn bị chiến đấu!” Mắt thấy Cá voi trắng lại lao về phía bọn họ, Bảo Cầm khẽ nhíu mày, hạ lệnh chiến đấu.

Ky sỹ Tộc Hoàng Cực trên giáp trùng đen khổng lồ đều tiến vào trạng thái chiến đấu, mắt thấy Cá voi trắng xông đến, nhưng không xông về phía giáp trùng đen, mà đột nhiên, lướt qua phía dưới giáp trùng đen, cọ sát vào thân giáp trùng đen khổng lồ…

Đúng lúc Bảo Cầm và ky sĩ Tộc Hoàng Cực đang thấy kỳ lạ tại sao Cá voi trắng không tấn công bọn họ, đàn vân thú phía sau Cá voi trắng đã lao đến phủ khắp trời đất.

Điều đáng sợ hơn là, phía sau đàn vân thú có nhiều con đám mây Cự Long cấp Vương đáng sợ kết thành đàn lao tới, mà đây vẫn không phải là điều đáng sợ nhất.

Phía sau đám mây Cự Long, còn có một xe đá bảy sắc, đàn đám mây Cự Long đó chỉ là vật kéo xe mà thôi.

“Đáng chết, đó là Luân Hải ma xa… Đi… Lập tức rút lui…” Vẻ mặt Bảo Cầm biến sắc, vội vàng nói.

Nhưng cũng đã không kịp rồi, đàn vân thú đã xông đến, hơn nữa xe đá đó được đám mây Cự Long đó kéo đã đến trước mặt giáp trùng đen khổng lồ.

Cá voi trắng đã đi xa, còn giáp trùng đen đã bị đàn vân thú bao vây, ky sỹ Tộc Hoàng Cực triển khai chiến đấu kịch liệt với Vân thú.

“Các vị vất vả rồi” Hàn Sâm một bên thưởng thức cuộc đại chiến giữa Tộc Hoàng Cực và vân thú, vừa nói với đám người Phương Thanh Vũ.

“Làm việc cho thuyền trưởng và thuyền trưởng nhỏ là vinh hạnh của

chúng tôi.” Một hải tặc tươi cười tâng bốc.

“Mưu trí của thuyền trưởng và thuyền trưởng nhỏ có một không hai vũ trụ, đám tiểu bối Tộc Hoàng Cực xách dép cho hai thuyền trưởng cũng không xứng.”

“Thuyền trưởng anh tuấn bất phàm, thuyền trưởng nhỏ mỹ mạo vô

song, tương lai nhất định có thể thống nhất vũ trụ, thành tựu cái thế: “Hai thuyền trưởng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuết”

Hàn Sâm thấy đám hải tặc tâng bốc hắn và Bảo Nhi, còn dáng vẻ đắc ý của Bảo Nhi, không thể không thừa nhận, rất là sảng khoái.

“Chẳng trách người người đều muốn làm bạo quân, đều thích dùng gian thần, như vậy mới có cảm giác mà.” Hàn Sâm cũng có chút lâng lâng.

Cũng may Hàn Sâm cũng tự hiểu bản thân mình, đây đều là kế hoạch và thế cục của Phương Thanh Vũ, hắn chỉ tiện dùng thôi.

Giống như Phương Thanh Vũ nói, Thiên Hà Tinh Vực quá nguy hiểm, Hàn Sâm chưa chắc có thể an toàn xuyên qua tinh vực này, kết quả đã gặp phải đàn Vân Long đáng sợ đó.

Hàn Sâm vốn không dám chọc vào đàn Vân Long đó, nên đã lái Cá voi trắng quay đầu bỏ chạy từ lâu. Sau đó cho Phương Thanh Vũ thiết kế kế hoạch dụ dỗ người của Tộc Hoàng Cực đến, mới xông vào khu vực đó lần nữa, thu hút đàn Vân Long đó.

Ban đầu Hàn Sâm không biết xe đá mà đàn Vân Long đó kéo phía sau là thứ gì, vẫn là Phương Thanh Vũ liên lạc với bố nuôi Vạn Bảo của hắn thông qua khối rubik Vạn Giới, mới xác định đó là Luân Hải ma xa trong truyền thuyết, nếu không có Vạn Bảo nhắc nhở, Hàn Sâm cũng sẽ không quay đầu bỏ chạy, chỉ sợ đến lúc đó sẽ là một trận ác chiến.

Thông qua khối rubik, Vị trưởng lão của Vạn Bảo nói với đám người Hàn Sâm, Luân Hải ma xa là dị chủng thần bí đáng sợ nhất của Thiên Hà Tinh Vực, truyền thuyết nói bên trong chiếc xe mà đám mây Cự Long kéo là chúa tể của Thiên Hà Tinh Vực.

Nhưng có rất ít người từng thấy rốt cuộc trong Luân Hải ma xa đó có cái gì, bởi vì tuyệt đại đa số những sinh vật từng thấy ma xa đều chết.

Cá voi trắng dừng lại phía xa bên ngoài chiến trường, ẩn giữa Vân Hà, Phương Thanh Vũ lại hưng phấn dùng khối rubik Vạn Giới quay lại hình ảnh cuộc đại chiến giữa Tộc Hoàng Cực và đàn Vân thú, trực tiếp gửi đồng bộ cho cha nuôi Vạn Bảo của hắn.

Đặc biệt hình ảnh của Luân Hải ma xa, Phương Thanh Vũ càng không để lọt chút nào.

Thực sự chụp quay được dị chủng bên trong Luân Hải ma xa, đặc biệt là tư liệu chiến đấu thứ nhất, đó là thứ có thể rất đáng tiền.

Đương nhiên, không chỉ có tư liệu đáng giá, bản thân đoạn hình ảnh này đã vô cùng có giá trị rồi, phía cha nuôi của Phương Thanh Vũ đã bắt đầu vận hành, sở trường của tộc Vạn Bảo chính là kiếm tiền, đối với bọn họ mà nói, những hình ảnh này tương đương với năng lượng cần thiết của cỗ máy kiếm tiền, một khi nguồn năng lượng mở ra, máy móc sẽ bắt đầu vận hành, đúng là chẳng khác nào in tiền mặt.

Nhưng hình ảnh không được phát đi ngay lập tức, còn cần biên tập thêm một chút.

Hàn Sâm phục sát đất thủ đoạn kiếm tiền của tôc Vạn Bảo, hơn nữa có sự ủng hộ của Phương Thanh Vũ và tộc Vạn Bảo, hắn xuyên qua Thiên Hà Tinh Vực, trên cơ bản gặp phải thứ gì, tộc Vạn Bảo cũng có thể cho đáp án trước một bước, khiến Hàn Sâm có thể theo lành tránh họa, không đến mức hồ đồ chiến một trận với sinh vật đáng sợ của Thiên Hà Tinh Vực, cũng sẽ không xông nhầm vào khu vực cấm chết chóc.

“Ra rồi!” Phương Thanh Vũ hưng phấn kêu lên.

Đám người Hàn Sâm nhìn về hướng chiến trường, chỉ thấy những con Vân Long đó bị một luồng sức mạnh đáng sợ đánh lui, cửa của xe đá bị người đẩy ra từ bên trong, một sinh vật đi ra từ bên trong.

Ánh mắt của đám người Hàn Sâm lập tức bị nó thu hút, đó là một thể sinh mệnh mà Hàn Sâm chưa bao giờ gặp qua, cơ thể của nó giống như đám mây màu đen, đứng ở đó giống như là một Ma Ảnh màu đen, vốn không nhìn rõ rốt cuộc nó trông như thế nào, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng hình người màu đen.

Nhưng sau lưng nó còn có một bóng mờ giống như cái đuôi, tóc dựng đứng giống như bị lửa cháy xém, chỉ có một đôi mắt phát ra ánh sáng màu tím đỏ đáng sợ, cả cơ thể của nó cũng chỉ có đôi mắt đáng sợ đó là có thể nhìn rõ ràng.

“Ma Linh… Tộc Hoàng Cực chúng ta và ngươi nước sông không phạm nước giếng… Lần này chỉ là mượn đường… Bảo Cầm đứng trên đỉnh của pháo đài, nhìn chằm chằm sinh vật đáng sợ chui ra từ xe đá đó nói.

Nhưng sinh vật đáng sợ kia lại không định nói chuyện, ánh mắt nhiễm sự tà ác, một quyền tấn công đến Bảo Cầm.

Ầm!

Đám người Hàn Sâm vốn không nhìn rõ rốt cuộc cú đấm đó được đánh ra như thế nào, giáp trùng đen khổng lồ như một lục địa và cả pháo đài trên lưng nó cùng bị tấn công chia năm xẻ bảy, mưa máu bắn tung tóe khắp trời, Vân Hà màu xanh làm xung quanh cũng bị nhuốm thành sắc đỏ rực.

Có không ít ky sĩ Tộc Hoàng Cực không kịp nhảy xuống cũng bị đòn này đánh lan đến, ngay cả cơ thể của ky sĩ cấp vương cũng trực tiếp nổ tung, trở thành một phần của Vân Hà đỏ rực màu máu.

Bảo Cầm đang trên không trung, Ma Linh đó lại di chuyển đến trước mặt hắn như quỷ mị.

"Cuối cùng cũng bắt đầu rồi!" Con mắt của Hàn Sâm sáng lên, cuộc chiến đấu của cấp Thần Hóa, hắn vẫn rất có hứng thú, ngộ nhỡ hai bên chiến đấu đều thua đến thương vong, đến lúc đó nói không chừng mình còn kiếm được món hời.

Hết chương 2450.

Chương 2451. Thú hồn huyết nhãn Yêu Thần

Hàn Sâm muốn đợi để kiếm lợi, nhưng chỉ lúc sau đã cảm thấy sự việc không đúng lắm.

Chỉ nghe tiếng đàn từ giữa Hà Vân truyền đến, mới nghe tiếng đàn đầu †iên vang lên, Hàn Sâm cảm thấy đầu óc choáng váng, giống như bị chùy nặng tấn công.

Hàn Sâm còn đỡ, đám hải tặc cấp Công tước trực tiếp phun ra máu ngã xuống đất, ôm tai kêu thảm thiết ở đó, thất khiếu không ngừng chảy máu.

“Không ổn, Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực là hệ Âm, Cá voi trắng tuy rằng rắn chắc, khó có thể bị tổn thương, nhưng lại không ngăn cản được sự xâm nhập của sức mạnh hệ Âm, chúng ta đi mau thôi.” Hàn Sâm trực tiếp lái Cá voi trắng đi về phía xa.

Dù sao Cá voi trắng cũng là sản phẩm của khoa học kỹ thuật, khó có thể làm được đến mức ứng phó với mọi tình huống.

Đẳng cấp của Phương Thanh Vũ thấp nhất, tình trạng cũng thảm nhất, cũng may Hàn Sâm phóng ra lĩnh vực giúp hắn ngăn cản phần lớn sóng âm, nếu không e rằng Phương Thanh Vũ đã bị sóng âm đánh cho nổ đầu.

Cá voi trắng toàn lực bay trong Vân Hà, sau khi chạy xa mấy vạn dặm, ảnh hưởng của sức mạnh sóng âm đó với bọn họ dần dần giảm bớt, nhưng vẫn còn có sức mạnh đáng sợ đánh tới.

Bây giờ Hàn Sâm không còn chút suy nghĩ kiếm lời nào nữa, chỉ muốn mau chóng rời khỏi khu vực đó.

“Không thể đi, bây giờ chúng ta đi rồi thì ta không thể ghi hình được quá trình của cuộc đại chiến, toàn bộ đầu tư của giai đoạn trước cũng lỗ, ta phải quay lại để ghi hình.” Phương Thanh Vũ đỡ hơn một chút, nói với Hàn Sâm.

“Ngươi còn điên cuồng hơn ta? Vì tiền, ngay cả mạng sống cũng không cần nữa à?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Phương Thanh Vũ, tên này đúng là kẻ cần tiền không cần mạng.

“Liên Minh Vạn Bảo không thể làm vụ làm ăn lỗ vốn, ta phải quay lại.” Phương Thanh Vũ giấy dụa nói.

Thấy Phương Thanh Vũ không giống như đang nói đùa, Cố Khuynh Thành nói: “Nếu ngươi chết, kiếm nhiều tiền thì có tác dụng gì?”

Phương Thanh Vũ cười khổ lắc đầu: “Các ngươi không hiểu đâu, đây không phải là vấn đề của bản thân ta, lần này đoàn đội của chúng ta đầu tư rất lớn, nếu không thể ghi hình theo kế hoạch, đến lúc đó không chỉ một mình ta thua lỗ, mà cả đoàn đội cũng xong đời, lúc đó không biết có bao

nhiêu đồng đội đặt cược cả gia sản sẽ khuynh gia bại sản, thậm chí có thể không chịu được áp lực mà tự sát."

"Ngươi đưa khối rubik Vạn Giới cho ta, ta giúp ngươi đi ghi hình lại." Hàn Sâm suy nghĩ nói.

Thực ra rời khỏi như vậy, Hàn Sâm cũng không cam lòng, nhưng trên thuyền còn có Bảo Nhi, đám người Ninh Nguyệt và Cố Khuynh Thành, Hàn Sâm không thể kéo theo tất cả mọi người cùng đi mạo hiểm được.

Nếu một mình hắn quay lại, thì sẽ không phải suy nghĩ nhiều như vậy. "Như vậy không ổn lắm nhỉ?" Phương Thanh Vũ ngây người.

"Chẳng có gì là không ổn." Hàn Sâm tóm lấy khối rubik Vạn Giới trong †ay Phương Thanh Vũ, sau đó nói với Bảo Nhi: "Bảo Nhi, ngươi đưa bọn họ đi trước, sau đó ta sẽ đuổi theo."

Nói xong, Hàn Sâm cầm khối rubik Vạn Giới xông ra khỏi Cá voi trắng, nhanh chóng đi về hướng chiến trường.

Có Bảo Nhi lái Cá voi trắng, còn có Tiểu Hồng Điểu bảo vệ bọn họ, cho dù gặp phải dị chủng Thần Hóa ở Thiên Hà Tinh Vực, bọn họ cũng có năng lực tự bảo vệ tính mạng, Hàn Sâm không lo lắng về điều này.

Về phần bản thân Hàn Sâm, hắn cũng chắc chắn bảo vệ được mạng sống, nếu không, hắn cũng sẽ không muốn quay lại xem.

Thiên Hà cuồn cuộn, tiếng đàn như ma, mảnh lớn Thiên Hà màu xanh lam nổ tung tóe, giống như biển lớn bị khuấy đảo, rất nhiều dị chủng và Vân thú sống trong Vân Hà màu xanh lam đều chạy trốn.

Nhưng một số Vân thú và dị chủng nhỏ yếu không kịp bỏ chạy đã bị tiếng đàn giết chết, rất nhiều dị chủng đều chôn thân trong Vân Hà, cơ thể lăn lộn cùng với Vân Hà cuồn cuộn.

Hàn Sâm vận hành Lĩnh Vực Động Huyền và Băng Cơ Ngọc Cốt, toàn lực ngăn cản tiếng đàn đáng sợ đó. Nhưng mặc dù như thế, sau khi hắn cách

chiến trường gần thêm thì cũng không chống đỡ được, cảm giác đầu sắp bị tiếng đàn làm nổ tung.

Vừa động tâm niệm, một con thú hồn được Hàn Sâm triệu hồi ra, đó là một con thú hồn hình nhãn cầu có con ngươi màu máu, chính là thú hồn huyết nhãn Yêu Thần cấp Thần Hóa mà Hàn Sâm có được trong thành Độ Thần trước đây.

Cơ thể thực sự của Huyết nhãn Yêu Thần chỉ nhãn cầu màu máu mà Hàn Sâm chém vụn, chứ không phải là tượng đá nghìn tay nghìn mắt.

Thú hồn đột biến Cấp Thần Hóa huyết nhãn Yêu Thần: Đồng Kính Hình.

Thú hồn trực tiếp lao về phía mắt trái của Hàn Sâm, biến thành một đồng kính mỏng như Ẩn Hình Nhãn Kính, trực tiếp dính vào trên nhãn cầu mắt trái của Hàn Sâm.

Mắt trái của Hàn Sâm lập tức được bao phủ hoàn toàn bởi sắc đỏ máu, nhìn có vẻ giống như cả con ngươi đều biến thành màu đỏ tươi, hơn nữa trong đó còn có một đạo huyết quang đang lưu chuyển.

Sức mạnh của kính Tử Đồng Thần Điệp là phân tích và hồi tưởng, sức mạnh của huyết nhãn Yêu Thần. Đồng kính lại hoàn toàn khác, là một loại đồng kính khác.

Sau khi mắt trái của Hàn Sâm được bảo phủ màu đỏ máu, chỉ thấy một luồng huyết quang trong đồng kính không ngừng chuyển động theo tâm ý của Hàn Sâm, sau đó huyết quang trực tiếp tràn ra từ trong mắt Hàn Sâm.

Rất nhanh cả cơ thể Hàn Sâm được huyết quang tràn ra từ trong đồng kính bao bọc, khiến cho cả người hắn đều biến thành một huyết ảnh, hoàn toàn không nhận ra ngũ quan tay chân, giống như ánh mặt trời chiếu xuống một bóng người, nhưng bóng người này lại là mang màu đỏ máu.

Khoảnh khắc Hàn Sâm hóa thành huyết ảnh, tất cả những gì đối mắt hắn nhìn thấy lập tức biến hóa kỳ dị.

Xa xa có một con đám mây Cự Long đang bay lượn, Hàn Sâm nhìn ánh mắt của nó, nhìn thấy bản thân phản chiếu trong con ngươi của nó, sau đó, Hàn Sâm động tâm niệm, tiến vào trong con ngươi của nó.

Không nên nói là tiến vào trong con ngươi của nó, nói là cơ thể tiến vào không gian của con ngươi chiếu ra mới chính xác.

Trong không gian này, Hàn Sâm sẽ không bị ảnh hưởng của thế giới bên ngoài, trừ phi không gian của con mắt chiếu rọi này bị hủy, nếu không, không ai có thể làm hại đến Hàn Sâm.

Hàn Sâm ở trong không gian con ngươi chiếu rọi của đám mây Cự Long, những thứ mà con mắt của đám mây Cự Long này có thể nhìn thấy, cũng chính là tầm nhìn mà Hàn Sâm có thể nhìn thấy.

Khi con mắt của đám mây Cự Long này nhìn vào con mắt của đám mây Cự Long khác, Hàn Sâm vừa động thân hình, lập tức lại xuyên đến tiến vào con mắt của con đám mây Cự Long khác.

Loại di chuyển này giống như là sự xuất hiện của ảnh phản chiếu, ở giữa không tồn tại quá trình di chuyển, trong quá trình cũng không thể bị công kích, cũng sẽ không bị nhìn thấy thân hình.

Giống như khi soi gương, bóng người xuất hiện trong gương.

Điều khác với soi gương là, cả cơ thể Hàn Sâm sẽ di chuyển đến trong con mắt của đối phương, chứ không phải đơn thuần chiếu bóng dáng.

Nhưng Hàn Sâm chuyển dời đến trong con mắt của sinh vật nào, thì con ngươi của sinh vật đó sẽ biến thành màu đỏ máu, đây là một đặc điểm vô cùng rõ ràng, rất dễ phân biệt.

Sau khi lên tục bật nhảy, con mắt của một con đám mây Cự Long nhìn thấy ánh mắt của Bảo Cầm, Hàn Sâm lập tức lọt vào trong con ngươi của Bảo Cầm.

Góc nhìn mà Hàn Sâm có thể nhìn thấy, cũng biến thành góc nhìn mà con mắt của Bảo Cầm có thể nhìn thấy.

“Lại có thể trực tiếp lọt vào con trong con mắt của cường giả cấp Thần Hóa sao?” Hàn Sâm mừng như điên trong lòng, ngay cả cường giả cấp Thần Hóa cũng không thể ngăn cản sức mạnh của huyết nhãn Yêu Thần, có chút vượt ra ngoài dự liệu của Hàn Sâm.

Hết chương 2451.

Chương 2452. Hình ảnh góc nhìn thứ nhất

Hàm Sâm lấy ra khối rubik Vạn Giới, dựa theo cách thức học được từ Phương Thanh Vũ, trực tiếp liên lạc với cha nuôi của Phương Thanh Vũ, truyền hình ảnh ghi được cho cha hắn.

“Bảo Giám trưởng lão, tín hiệu phía thiếu gia Phương Thanh Vũ bị đứt hoàn toàn rồi, chúng ta phải làm thế nào? Ban đầu, những hình ảnh đó sắp phát xong rồi, bây giờ các trạm đều đang đợi, không có nội dung tiếp theo, lần này chúng ta không có đến một đồng tiền vào tài khoản, đừng nói chỉ trước tiền đặt cọc, e rằng còn phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng…” Trên trán Kevin đầy mồ hôi lạnh, nhìn Bảo Giám trưởng lão, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

Kế hoạch lần này cần giữ bí mật, bọn họ không thể để lộ nội dung ra ngoài. Nhưng đã ký hợp đồng với các phương tiện truyền thông quyền uy của các thượng tộc và các kênh khác nhau, khiến bọn họ để lộ thời gian.

Tất cả nền tảng truyền thông các tộc, quảng cáo đều bán theo giây, nếu không thể kịp thời nối tiếp nội dung, lần này bọn họ thực sự bị lỗ lớn.

Máy liên lạc của Bảo Giám trưởng lão vẫn vang lên không ngừng, cho dù không cần xem, Bảo Giám trưởng lão cũng biết chắc chắn đều phía đối tác gọi đến.

Nếu lần này kế hoạch thất bại, khoản tiết kiệm của hắn bị mất vẫn là chuyện nhỏ, nhưng không ít người cũng phải khuynh gia bại sản cùng hắn. Tuy nhiên bây giờ việc Bảo Giám trưởng lão lo lắng nhất không phải là việc này.

"Chắc Thanh Vũ biết tính nghiêm trọng của sự việc, nhưng đường truyền vẫn bị đứt, chắc hắn không…" Thần sắc của Bảo Giám trưởng lão âm u bất định.

Đột nhiên, khối rubik Vạn Giới trên bàn sáng lên, hình ảnh lập tức được phát trực tiếp, chính là hình ảnh đến từ khối rubik Vạn Giới của Phương Thanh Vũ.

"Có rồi… Có rồi… Mau…Mau…Lập tức khôi phục thu lại hình ảnh, ghi lại tất cả nội dung, lập tức tiến hành xử lý…" Kevin lập tức vui mừng hô lên.

"Hình ảnh này là.. Thanh vũ quay theo góc độ nào…" Sau khi Bảo Giám trưởng lão nhìn rõ ràng hình ảnh, không khỏi ngẩn người sửng sốt.

Nội dung trong hình ảnh trung lại là quá trình chiến đấu với Ma Linh, hơn nữa còn là góc nhìn thứ nhất, giống như người ghi hình đang chiến đấu với Ma Linh vậy, tất cả tình tiết đều rất rõ ràng.

Nhưng người bình thường vốn không nhìn được nội dung được quay lại, loại chiến đấu cấp bậc như này, con mắt của sinh vật bình thường vốn không nhìn được, chỉ có thể nhìn thấy các loại hào quang lấp lóe.

Hình ảnh trong khối rubik Vạn Giới được máy móc chuyên nghiệp ghi hình lại, sau đó tiến hành xử lý biên tập, cơ bản nhất là chiếu tốc độ chậm, nếu không, trừ phi là cường giả như Bảo Giám trưởng lão, nếu không, sẽ không nhìn rõ đang phát sóng cái gì.

"Hàn Sâm đó thật đúng là xui xẻo, trốn vào nơi như Thiên Hà Tinh Vực, tùy tiện tìm vài người kéo thuyền, lại còn gặp phải một tên có khối rubik Vạn Giới. Bây giờ hành tung của hắn bị Tộc Hoàng Cực biết, chắc chắn không chạy thoát được…"

"Ấy, bọn họ gặp phải đàn Vân thú… Sao hình ảnh lại mất rồi…"

“Lại có rồi … Chuyện gì vậy… Tộc Hoàng Cực và đàn Vân thú đánh nhau… Vãi… Đó là Luân Hải ma xa… Luân Hải ma xa mở ra rồi…

“Mẹ kiếp… Sao lại mất rồi…”

Nền tảng truyền thông của các tộc đều đồng bộ phát sóng hình ảnh của đám người Bảo Giám trưởng lão sản xuất, thu hút rất nhiều sinh vật các tộc đón xem.

Bởi vì các loại máy móc thiết bị trong Thiên Hà Tỉnh Vực đều bị ảnh hưởng, rất khó quay hình ảnh, càng khó có thể quay được hình ảnh của Luân Hải ma xa, ngay cả cường giả các tộc cũng bị thu hút, số lượng khán giả tăng nhanh.

Chủng tộc của đại vũ trụ gen nhiều vô kể, một chủng tộc bình thường bất kỳ cũng có hơn trăm triệu người, chủng tộc lớn có trên hàng tỷ, mấy chục tỷ người cũng không phải ít, lượng khán giả đã đạt đến con số vô cùng kinh người chỉ trong thời gian ngắn.

Nhưng đến thời khắc quan trọng sau khi cánh cửa của Luân Hải ma xa được mở ra, hình ảnh phát sóng đột nhiên đen xì, khiến sinh vật các tộc vô cùng nóng nảy, hận không thể đập vỡ máy phát sóng.

Bởi vì trước đó hình ảnh đã từng bị ngắt phát sóng, cho nên bọn họ vẫn hy vọng có thể đợi hình ảnh được phát sóng trở lại.

Nhưng bọn họ không đợi được đến lúc phát tiếp, chỉ đợi được một dòng phụ đề trên hình ảnh: “Nội dung này đã chuyển sang phát sóng trả phí, mời đón xem trong hình thức trả phí, bí mật của Luân Hải ma xa, sự sống chết của Tộc Hoàng Cực, tất cả đều nằm trong cuộc chiến Thiên Hà do Thùy tộc tài trợ… dùng dị bảo Thùy tộc, đi đến đỉnh cao của đời người…”

“Mẹ kiếp, Thùy tộc…” “Vô liêm sỉ… Hạ lưu…”

Cả đại vũ trụ gen mắng chửi một hồi, nhưng vẫn có rất nhiều quý tộc đều lựa chọn trực tiếp vào hình thức trả phí để xem hình ảnh, chỉ sợ bỏ lỡ chỉ một giây hình ảnh.

Nhưng bí mật của Luân Hải ma xa, không biết có bao nhiêu người thà bỏ ra số tiền lớn cũng khó có được tình báo, bây giờ chỉ cần trả một ít phí là có thể xem rõ ràng

Đáng, thật sự rất đáng, cường giả chân chính không ai quan tâm đến một chút phí này.

Cho dù là người bình thường, trả một ít phí cũng không có ảnh hưởng gì, chỉ là giá của một bao thuốc mà thôi.

Sau khi bọn họ vào hình thức trả phí, lập tức nhìn thấy hình ảnh Ma Linh từ trong Luân Hải ma xa đi ra, sau đó tung một quyền đánh vào giáp trùng đen khổng lồ được sử dụng như chiếc phi thuyền, sau đó là hình ảnh chiến đấu với Bảo Cầm.

"Vãi, Ma Linh thật mạnh!" "Lợi hại quá, thật là đáng sợ."

"Thì ra sinh vật trong Luân Hải ma xa trông như thế này, xem ra dáng vẻ cũng không gì lợi hại, nhưng thực lực đúng là đáng sợ."

"Ấy, sao lại thế này, góc độ này, giống như người đang chiến đấu với Ma Linh quay lại vậy, chắc không phải hình ảnh do Bảo Cầm quay chứ?"

"Chắc chắn là Bảo Cầm, nếu không, ai có thể quay được ở góc nhìn

này" "Bây giờ Tộc Hoàng Cực rất nghèo sao? Đường đường cường giả cấp Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực, lại kiếm tiền nhờ vào xem trực tiếp trả phí, mẹ nó, còn thêm quảng cáo, rốt cuộc là muốn kiếm tiền thế nào?"

"Đừng nói nữa, cường giả cấp Thần Hóa cũng không dễ dàng, tuy rằng thực lực người ta mạnh, nhưng cũng cần nhiều tài nguyên mà."

Sinh vật của Chư Thiên Vạn Giới đều bàn tán xôn xao, phần lớn đều mắng chửi Bảo Cầm, hiện tại trong Tộc Hoàng Cực cũng náo động, không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tại sao Bảo Cầm lại truyền đi nội dung cuộc chiến và hình ảnh để nền tảng truyền thông các tộc cùng phát sóng.

Rất nhiều sinh vật xem cuộc chiến ở góc độ thứ nhất đều vô cùng mê mẩn, thậm chí có chút nhiệt huyết sôi trào, đây là cuộc chiến đấu của cường giả

cấp Thần Hóa, bình thường không có cơ hội xem đâu.

Nếu gặp cơ hội như vậy ở trong hiện thực, bọn họ bỏ chạy còn không kịp, làm sao có tâm trạng đi xem hai thần tiên đánh nhau, cho dù có †âm trạng xem, con mắt của sinh vật bình thường cũng không nhìn ra cái gì.

Những hình ảnh này được trải qua xử lý chuyện nghiệp, mới khiến tất cả sinh vật đều có thể xem được hiểu được, cũng khiến bọn họ càng thêm sợ hãi với sự cường mạnh và đáng sợ của cường giả cấp Thần Hóa.

Hàn Sâm trực tiếp ở trong con mắt Bảo Cầm xem cuộc chiến đấu, hiện †rường càng thêm chấn hãi.

Ma Linh giống như khói bụi giữa trời đất, thân ảnh mơ hồ như tiên, kể cả với tốc độ và nhãn lực của Bảo Cầm, cũng không theo kịp Ma Linh.

Đều là sau khi Ma Linh di chuyển đến chỗ khác, ánh mắt của Bảo Cầm dừng một chút rồi mới chạy theo.

Nếu không có tiếng đàn được phát ra từ đàn hạc trong tay Bảo Cầm như làn sóng âm, từng tầng từng lớp sóng âm làm suy yếu tốc độ và sức mạnh của Ma Linh, e rằng sớm đã bị cú đấm của Ma Linh đánh nổ tung rồi.

Hết chương 2452.

Chương 2453. Luân Hải Ma Xa

Mười ngón tay thon dài của Bảo Cầm chuyển động trên đàn hạc, tiếng đàn hoá thành xích Trật Tự như làn sóng, không ngừng lan rộng ra ở giữa đám mây, khiến biển mây màu xanh đó đều rung động theo tiếng đàn.

Không chỉ là mây trời, tất cả vật chất bao gồm áo giáp rắn chắc và sắt thép, thậm chí là những binh đao dị bảo đó, đều biến dạng theo tiếng đàn, giống như đã biến thành sợi mì, không ngừng biến dạng trong làn sóng của tiếng đàn.

Cơ thể của Vân Đoan Cự Long cũng bị biến dạng trong tiếng đàn, toàn bộ xương đầu bị gãy ra, bị biến thành một khối thịt không xương, Hàn Sâm nhìn mà cảm thấy nổi da gà.

Cũng không biết tiếng đàn của Bảo Cầm thuộc về hệ sức mạnh nào, mà lại có thể làm biến dạng tất cả vật chất, quả thực vô cùng đáng sợ.

Cho dù là như thế, Bảo Cầm vẫn bị Ma Linh áp chế, mị ảnh màu đen đó vấn lập lòe lúc có lúc không, không nhìn ra được nó sử dụng loại sức mạnh của lĩnh vực nào, nhưng mà Bảo Cầm lại không tài nào làm biến dạng cơ thể của nó, chỉ có thể làm giảm được một chút tốc độ và sức mạnh của nó mà thôi.

Đôi mắt của Ma Linh giống như ác quỷ, nhìn chằm chằm vào Bảo Cầm, †uy rằng ánh mắt của Bảo Cầm đụng phải ánh mắt Ma Linh vô số lần, nhưng mà Hàn Sâm cũng không chọn đi vào đôi mắt của Ma Linh.

Hàn Sâm không biết sức mạnh của Huyết Nhãn Yêu Thần rốt cuộc có thể đạt đến trình độ nào, cũng không biết bị nguồn sức mạnh nào khắc chế, nhìn thấy Ma Linh đó quả thực quá đáng sợ, Hàn Sâm cuối cùng từ bỏ ý nghĩ tiến vào trong đôi mắt của nó.

Nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện một chuyện vô cùng sầu não, Bảo Cầm hoàn toàn không phải đối thủ của Ma Linh, từ đầu đến cuối đều luôn bị áp chế rồi đánh.

Bảo Cầm vẫn luôn tính lùi lại, nhưng mà căn bản không thể thoát khỏi Ma Linh được, tình hình trở nên càng ngày càng nguy hiểm.

Hàn Sâm vốn còn trông chờ vào chuyện Bảo Cầm và Ma Linh lưỡng bại câu thương, như thế thì hắn sẽ dễ tìm được một cơ hội nhặt của hời hơn. Nhưng mà bây giờ Bảo Cầm hoàn toàn không phải là đối thủ của Ma Linh, chuyện lưỡng bại câu thương là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra.

Nếu như Bảo Cầm bị tiêu diệt, đôi mắt bị đánh nát, Hàn Sâm sẽ không có nơi nào để trốn nữa, bắt buộc phải hiện thân, đến lúc đó hắn sẽ trở thành mục tiêu của Ma Linh.

Bây giờ Hàn Sâm cho dù muốn rời khỏi, nhưng lúc này cũng đã không còn cơ hội rời khỏi nữa rồi. Vân Thú ở xung quanh con thì chết con thì trốn, vậy nên ánh mắt của Bảo Cầm hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc với đôi mắt của những sinh vật khác, Hàn Sâm cũng không còn đường trốn.

Kính Huyết Nhãn Yêu Thần Đồng chỉ có thể mượn đôi mắt để lánh thân, nó không hề có năng lực Kính Độn của Kính phu nhân, bắt buộc phải có cơ hội tiếp xúc ánh mắt với ánh mắt mới trốn đi được.

"Âm!" Chiến Giáp trước ngực của Bảo Cầm bị một cánh tay của Ma Linh xé vỡ ra, bắp thịt Thần thể trên ngực của Bảo Cầm cũng bị xé vỡ ra, Thần Huyết không ngừng chảy ra.

Nhưng những Thần Huyết thấm ra đó không hề rơi xuống, mà lại hoá thành khói bụi màu đen giống như hơi nước bay đi, trông vô cùng quái dị.

Nhìn thấy những Thần Huyết giống như khói bụi bay ra, Ma Linh quỷ mị giống như đang liếm môi, một giây sau lại di chuyển đến trước mặt Bảo Cầm.

Kengl

Đàn hạc trong tay của Bảo Cầm bị đứt một dây đàn, màu sắc cũng thay đổi, trên người từng làn khói bụi như hoa tươi nở ra trong bầu trời, những thứ đó đều là máu của cường giả Thần Hoá.

“Bảo Cầm không được rồi…” Hàn Sâm lập tức đứng dậy, đóng rubic Vạn Giới lại, lúc Bảo Cầm đang bị thương nặng nhìn về mắt của Ma Linh, Hàn Sâm nhân lúc này bay thẳng vào bên trong mắt của Ma Linh.

“Nhất định không được xảy ra chuyện đó!” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cầu nguyện, mắt của Ma Linh giống như mắt của ác ma trong hư vô, máu đỏ như lửa, giống như không có thật thể, cũng không biết thú hồn Huyết Nhãn Yêu Thần có thể chiếu rọi vào bên trong hay không.

Một giây sau, Hàn Sâm phát hiện góc nhìn của bản thân đã thay đổi, nhìn thấy Bảo Cầm bị thương, trong lòng lập tức vui mừng, hắn biết bản thân đã tiến vào trong mắt của Ma Linh rồi.

Từ bên trong mắt của Ma Linh có thể nhìn ra ngoài, không giống với tưởng tượng của Hàn Sâm, hắn tưởng mắt của Ma Linh màu đỏ máu, nhìn ra bên ngoài thì cũng sẽ là một vùng màu đỏ.

Hàn Sâm phát hiện nhãn lực của bản thân lại không theo kịp tốc độ của Ma Linh, đành phải mở kính Tử Đồng Thần Điệp mới có thể thấy rõ góc nhìn của Ma Linh, nếu không thì cái hắn thấy sẽ giống như ngồi trên tàu điện cao tốc nhìn ra phong cảnh gần bên ngoài cửa sổ, cảnh tượng xung quanh di chuyển nhanh như chớp, trông mơ hồ nhìn thấy rõ.

Mở kính Tử Điệp Thần Đồng lên, cuối cùng Hàn Sâm cũng nhìn thấy rõ mọi thứ, lúc này Ma Linh đã đứng trước mặt của Bảo Cầm, hắn thấy tất cả dây đàn của đàn hạc trong tay Bảo Cầm đều đã bị đứt, mà bàn †ay giống như quỷ mị của Ma Linh đó đã xuyên qua đàn hạc, cắm vào ngực của Bảo Cầm.

Thần Huyết giống như khói bụi không ngừng bay ra ở miệng vết thương, Bảo Cầm cắn mạnh răng, cơ thể bạo phát ra ánh sáng rực rỡ loá mắt, bàn

tay ở trên dây đàn đã không còn hoàn hảo kéo đàn hạc một cái.

Dường như có dây đàn vô hình xuất hiện ra dưới ngón tay của hắn, mỗi một dây đàn đều bạo phát ra một luồng sóng âm kỳ dị, khiến cho bầu trời trước mặt bị xé toạc ra, hình thành nên một vòng xoáy không gian khổng lồ, những đám mây lân cận đều bị nuốt hết vào trong, Bảo Cầm và Ma Linh cũng đều bị kéo vào trong vòng xoáy đó.

Thân hình của Ma Linh vừa động, lập tức cưỡng ép dịch chuyển ra ngoài, cơ thể của Bảo Cầm lại đã bị vòng xoáy không gian đó nuốt vào trong, trong một khoảng thời gian cực kỳ ngắn, vòng xoáy không gian đó đã thu hẹp lại rồi biến mất.

"Hứt!" Ma Linh lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người đi về phía Luân Hải Ma Xa, nhưng Vân Đoan Cự Long kéo xe đó đều đã chết rồi, Ma Xa ở đó không hề di chuyển.

Ma Linh tiện tay vung một cái, chỉ thấy mây trời cuồn cuộn, những đám mây đó hoá thành từng cơn gió lốc khiến những đám mây ở xung quanh đều bị ngưng tụ lại, không lâu sau những cơn gió lốc đó đã hoá thành những con Vân Long, gầm gừ đi đến phía trước Luân Hải Thạch Xa.

Hàn Sâm nhìn đến nỗi trừng mắt há miệng, thủ đoạn này của Ma Linh quả thực có vài phần nghịch thiên, có thể vung tay một cái là ngưng tụ ra Vân Đoan Cự Long, quả thực đáng sợ đến cực điểm.

"Nhất định không thể để hắn phát hiện, nếu không cho dù có thể làm mù đôi mắt của hắn, thì ta cũng khó thoát." Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Ma Linh trở về trên Hải Luân Ma Xa, những con Vân Đoan Cự Long đó lập tức kéo Ma Xa, đi về nơi xa của mây trời.

Tất cả dị chủng và Vân Thú ở lân cận đều bị huỷ diệt, nhưng chiếc thạch xa này lại không bị phá huỷ, trong cuộc đại chiến như thế, thậm chí còn chẳng có chút tổn hại nào, cũng không biết chiếc thạch xa này được chế tạo từ chất liệu gì.

Hàn Sâm muốn mượn mắt của Vân long trốn đi, nhưng mà những con Vân Long đó hoàn toàn không dám nhìn Ma Linh, Ma Linh cũng không thèm nhìn vào mắt của bọn chúng, vậy nên Hàn Sâm mãi vẫn không tìm được cơ hội.

“Không sao cả, nếu như Ma Linh đã không phát hiện ra ta, vậy hắn vẫn sẽ có cơ hội nhìn vào mắt của những sinh vật khác, sớm muộn gì ta cũng có thể trốn được.” Ma Linh không phát hiện ra hắn, Hàn Sâm ngược lại thấy thả lỏng hơn không ít.

Ngồi ở bên trong Ma xa, Ma Linh cũng không nhắm mắt lại mà luôn nhìn thẳng về phía trước, cũng không biết có phải là do hắn không thể nhắm mắt lại hay không.

Xuyên qua mắt của Ma Linh, Hàn Sâm có thể nhìn thấy phần bên trong ở đằng trước của Ma xa, chỉ thấy trên phiến đá nội bích đó lại có khắc một số chữ.

Bởi vì mắt của Ma Linh chỉ có hai màu đen trắng, Hàn Sâm cũng không nhìn ra những chữ đó có màu gì, trong tầm mắt của Ma Linh chữ đó chỉ có một màu đen nhạt.

Những chữ chẳng chịt đó lớn chừng con ruồi con nhặng thôi, nhưng mà nếu nhìn kỹ những chữ đó thì sẽ phát hiện chữ nào chữ nấy đều cứng cáp cổ xưa, giống như bao hàm cả vũ trụ huyền bí vô tận vậy.

Hết chương 2453.

Chương 2454. Chữ khắc trong xe

Hàn Sâm vui mừng trong lòng, tưởng rằng đó là thuật gen cao cấp gì, hơn nữa còn sử dụng chữ viết thông dụng của vũ trụ viết ra, chắc là có thể trực tiếp nhớ kỹ.

Nhưng nhìn kĩ mới phát hiện, đó căn bản không phải là thuật gen, mà là một số nội dung tán loạn.

Hàn Sâm không nhìn thấy những chữ ở phần đầu, đoán chừng ngoài mặt trước của phiến đá, có lẽ mặt bên phiến đá cũng có khắc chữ. Chỉ bởi vì Ma Linh không quay đầu lại, tầm mắt của hắn chỉ có thể nhìn thấy mặt trước của phiến đá, Hàn Sâm đương nhiên cũng chỉ có thể nhìn thấy nội dung trên mặt trước của phiến đá.

"Đạt được một tâm nguyện mà mất đi người yêu nhất, hối hận đã không kịp. Lại thốt ra tâm nguyện, nếu có thể khiến người yêu nhất sống lại, sẵn lòng chịu hết mọi gian khổ trên thế gian. Nguyện trở thành ma, cuối cùng vẫn vô duyên với người yêu nhất, chỉ mong sớm ngày kết thúc đời này, lại không ngờ muốn chết cũng khó…"

Hàn Sâm nhìn đến đây, chữ trên mặt trước phiến đá đã kết thúc. Trong phạm vi hắn có thể nhìn thấy được, tổng cộng chỉ có bấy nhiêu chữ thôi.

"Chẳng lẽ người khắc chữ cũng hứa một nguyện vọng với thần? Hơn nữa còn ước nguyện hai lần? Vậy thì người cầu nguyện là ai? Mà lại có thể hứa nguyện hai lần, người khác ước một lần đã bị giày vò đến sống không bằng chết. Hắn lại có thể ước hai lần. Nguyện trở thành ma, vậy hắn không phải chính là Ma Linh này chứ?" Hàn Sâm tràn đầy nghi vấn trong lòng.

Suy luận theo tình hình hiện tại, người khắc chữ rất có khả năng chính là Ma Linh. Nếu không Luân Hải Ma Xa nào để cho ai cũng có thể lên đó mà khắc chữ, chỉ có chủ nhân của Luân Hải Ma Xa mới có khả năng khắc chữ lên trên đó nhất.

"Đáng tiếc không nhìn thấy những nội dung khác, nếu không biết đâu có thể biết được nguyên nhân, hậu quả của chuyện này. Nếu thực sự do Ma Linh khắc, vậy trước khi hắn trở thành Ma Linh, ắt hẳn cũng là một nhân vật phi phàm." Hàn Sâm nghĩ như thế trong lòng, nhưng đột nhiên lại thấy tầm mắt của Ma Linh lại chuyển động rồi.

Tâm mắt của Ma Linh nhìn về bên trái, Hàn Sâm lập tức nhìn thấy phần bên trái trong khoang xe, quả nhiên nhìn thấy trên đó cũng có không ít chữ,

nhưng tâm mắt của Ma Linh lại không hề dừng lại. Hàn Sâm cũng không nhìn thấy những chữ đó có nghĩa là gì trong nháy mắt này.

Khi tầm mắt của Ma Linh dừng ở vị trí ngoài rìa nhất ở bên trái, Hàn Sâm đã nhìn thấy trên phiến đá lại có vẽ một bức tranh người phụ nữ.

Nét vẽ vô cùng đơn giản, chỉ cần vài nét bút đã phác họa được dung nhan của một người phụ nữ tóc dài, phong tình vạn chủng, trên mặt không có ngũ quan, nhưng mặt nghiêng đã khiến người ta nhìn thấy liền biết đây chắc chắn là một người phụ nữ xinh đẹp.

Ma Linh nhìn chân dung người phụ nữ trên phiến đá đó, chầm chậm vươn tay ra xoa nhẹ vào phiến đá đó. Thế nhưng, tay của hắn giống như khói bụi, sau khi chạm vào phiến đá liền tan ra như mây khói.

Ma Linh vẫn luôn vươn tay muốn vuốt ve chân dung người phụ nữ trên phiến đá, nhưng mà mỗi lần sau khi bàn tay chạm vào phiến đá thì sẽ tiêu tan đi. Một khi bàn tay của hắn rời khỏi phiến đá, những khói bụi đó sẽ ngưng tụ thành bàn tay lần nữa.

Không biệt vì sao, Hàn Sâm nhìn mà cảm thấy sống mũi cay cay, trong lòng không thoải mái.

Ma Linh đã thử rất nhiều lần, cuối cùng vẫn bỏ cuộc, chỉ ngồi bất động, nhìn chân dung người phụ nữ trên phiến đá đó, như đang sững sờ.

Hàn Sâm nhìn thấy có một hàng chữ bên cạnh chân dung người phụ nữ, nhìn kĩ sẽ thấy trên đó có viết “Không già không chết ba trăm triệu năm, lại không có cách nào vuốt ve dung nhan của nàng nữa.”

Hàn Sâm nhìn hàng chữ này, trong lòng càng không thoải mái hơn. Hắn là một người không thích cảnh bi thương, nhưng chỉ nhìn thấy đôi câu vài lời ở trước mặt, đã có thể khiến hắn tưởng tượng ra đó là một cảnh tượng bi thương thế nào.

Ma Linh cứ nghiêng đầu, lặng người nhìn chân dung người phụ nữ như thế, không hề cử động. Thời gian trôi qua từng phút từng giây, thậm chí đã qua

hơn một tiếng đồng hồ, Luân Hải Ma Xa vẫn chạy như bay như cũ, không hề định dừng lại.

Hiện tại, cho dù Hàn Sâm muốn chạy cũng không chạy được, chỉ có thể nhẫn nại đợi tiếp.

“May mà đã để Tiểu Hồng Điểu và Bảo Nhi lại nơi đó, nếu mang theo Tiểu Hồng Điểu cùng đi. Lúc này ta không trở về được, bọn Bảo Nhi cũng sẽ nguy hiểm.” Hàn Sâm nghĩ thầm.

Không biết lúc nào Ma Linh mới đi ra ngoài từ bên trong xe ma, Hàn Sâm phát hiện mọi hành động của bản thân trong mắt không gian sẽ không khiến cho Ma Linh chú ý, liền thả ra Uyển Nhi đã thu vào tháp Thiên Mệnh lúc trước.

Uyển Nhi vẫn hôn mê không tỉnh. Hàn Sâm cũng không thể ôm nàng cả ngày, liền thu nàng vào trong tháp Thiên Mệnh. Tháp Thiên Mệnh ở ngay trong hồn hải của Hàn Sâm, Uyển Nhi ở bên trong đó cũng không có dấu hiện biến thành tóc vàng.

“Nếu thật sự không tìm được cơ hội chạy thoát, không biết chừng đến lúc đó vẫn phải mượn sức mạnh của Uyển Nhi.” Hàn Sâm đã kiểm tra

cơ thể của Uyển Nhi, phát hiện sức sống của nàng đã hồi phục lại một chút, tuy vẫn còn rất yếu, nhưng cũng không phải không thể sống tiếp, lúc nào cũng sẽ mất mạng giống như trước đây.

“Quả nhiên là biến thành thiếu nữ tóc vàng khiến sức sống của nàng suy yếu, vẫn luôn duy trì trạng thái tóc đen thì có thể hồi phục lại một chút. Nhưng tốc độ hồi phục của nàng quả thực quá chậm, nếu tiếp tục như thế này, không biết phải đến năm nào tháng nào mới có thể hồi phục lại trình độ của người bình thường.” Hàn Sâm thử truyền sức mạnh của mình vào trong cơ thể Uyển Nhi, nhưng lại phát hiện không có lợi ích gì. Sức mạnh của hắn truyền vào trong cơ thể của Uyển Nhi cũng không gặp bị trở ngại.

Nhưng cơ thể của Uyển Nhi giống như một cái phễu, cho dù có truyền vào bao nhiêu sức mạnh đều sẽ chảy thẳng ra ngoài. Lực lượng hoàn toàn không thể ngừng lại trong cơ thể nàng.

Rơi vào đường cùng, Hàn Sâm chỉ có thể đưa Uyển Nhi trở về tháp Thiên Mệnh, sau đó dùng khối rubik Vạn Giới nối liên hệ với Bảo Giám trưởng lão.

Hình ảnh lúc trước bị ngắt, nhưng không có ảnh hưởng quá lớn đến bọn người Bảo Giám trưởng lão. Tiền nên kiếm đều đã kiếm về trên tay rồi, tuy rằng không thể có được ích lợi lớn nhất, nhưng cũng đã kiếm được đầy túi.

Sinh vật của các tộc đều mạnh mẽ yêu cầu tiếp tục phát hình, nhưng bọn người Bảo Giám trưởng lão đã không còn hình ảnh trên tay, chỉ có thể kết thúc phát sóng hình ảnh lần này.

Khi Hàn Sâm liên lạc được với Bảo Giám trưởng lão lần nữa, Bảo Giám trưởng lão đang ở trong phòng của hắn, hiện tại chỉ có một mình hắn.

Lúc Bảo Giám trưởng lão nhìn thấy người xuất hiện trong Khối rubik Vạn Giới không phải là Thanh Vũ, lập tức nhíu mày lại hỏi: “Thanh Vũ đang ở đâu?”

“Bảo Giám trưởng lão, ngươi có thể yên tâm, hiện tại Thanh Vũ không có việc gì, nhưng mà ta và bọn người Thanh Vũ đã lạc nhau rồi, có cách nào liên hệ được với bọn họ không?” Đây là mục đích chủ yếu mà Hàn Sâm liên hệ với Bảo Giám trưởng lão.

“Khối rubik Vạn Giới là bảo vật quý giá nhất ở trong tộc Vạn Bảo ta, chỉ có thành viên ở cấp trưởng lão mới được phát. Khối rubik Vạn Giới của Thanh Vũ vốn là của ta, trên người hắn chỉ có một cái này. Không còn Khối rubik Vạn Giới, thì không thể liên lạc được với bọn họ ở trong tinh cầu Thiên Hà” Bảo Giám trưởng lão ngừng một chút lại nói tiếp: “Ngươi biết bây giờ bọn họ ở nơi nào không? Ta dẫn người đến tinh cầu Thiên Hà cứu hắn.”

Hàn Sâm không nói chuyện, nếu chỉ có một mình Phương Thanh Vũ, hắn đã sớm nói vị trí của Phương Thanh Vũ cho Bảo Giám trưởng lão rồi. Nhưng bây giờ bọn người Bảo Nhi đều ở cùng với Phương Thanh Vũ, lòng người cách một lớp bụng, Hàn Sâm không thể gửi gắm sự an toàn của bọn người Bảo Nhi vào sự thiện lương của người khác.

Bảo Giám trưởng lão là người khôn khéo cỡ nào, liếc mắt đã có thể nhìn ra sự băn khoăn của Hàn Sâm, nghĩ một chút rồi nói: “Thực ra, cho dù ta đi tìm bọn họ, có lẽ cũng sẽ không có kết quả. Bây giờ rất nhiều cường giả của tộc Hoàng Cực và của các tộc khác muốn bắt ngươi đến tộc Hoàng Cực để đổi lấy tiền thưởng, chắc đều đã vào tinh cầu Thiên Hà rồi. Thời gian đã không kịp nữa. Nếu ngươi muốn bạn của ngươi và Thanh Vũ được an toàn, bây giờ chỉ có một cách.”

Hết chương 2454.

Chương 2455. Hòn đảo nhỏ trong mây

“Ý của ngươi là, muốn ta tiếp tục mở Khối rubik Vạn Giới làm bại lộ vị trí của mình?” Hàn Sâm lập tức hiểu ý của Bảo Giám trưởng lão.

Bảo Giám trưởng lão khẽ gật đầu: “Không sai, mục tiêu của tộc Hoàng Cực là ngươi. Chỉ cần ngươi tiếp tục bại lộ vị trí, bọn họ chắc chắn sẽ đuổi theo ngươi, nguy hiểm của bọn Thanh Vũ sẽ giảm xuống thấp nhất.”

a”

“Ta suy nghĩ đã.” Hàn Sâm đóng Khối rubik Vạn Giới lại.

Hắn không phải không muốn mở, mà căn bản không thể mở, bây giờ hắn đang ở trong mắt của Ma Linh, thứ có thể nhìn thấy chỉ là bên trong khoang xe, mở thì có tác dụng gì chứ?

Ít nhất phải có vị trí mà trước mắt hắn có thể lộ ra, khiến người khác có manh mối mà truy đuổi, thì mới có giá trị để mở.

“Ma Linh này sẽ không ngồi trong Luân Hải Ma Xa mấy trăm năm chứ? Nếu như thế thì ta thực sự thảm rồi.” Hàn Sâm sầu não trong lòng.

May mà Hàn Sâm không phải miệng quạ đen. Tình cảnh hỏng bét trong tưởng tượng của hắn không hề xuất hiện, sau khi Luân Hải Ma Xa đi được nửa ngày, cuối cùng vẫn dừng lại.

Hàn Sâm nhìn thấy tầm mắt của Ma Linh chuyển động, đẩy Ma môn đi xuống.

“Cuối cùng cũng đi ra được rồi.” Hàn Sâm vui mừng trong lòng, nhưng cảnh tượng đập vào mắt lại khiến hắn ngẩn ngơ.

Trước khi đi vào tinh vực Thiên Hà, Hàn Sâm đã điều tra rất nhiều tư liệu của tinh vực Thiên Hà, biết được rằng trong tinh vực này chỉ có mây, không hề có tinh cầu hoặc là những nơi như mặt đất.

Nhưng mà bây giờ lại có một hòn đảo khổng lồ trôi nổi trên biển mây. Trong mắt Hàn Sâm, biển mây ở nơi đây có màu trắng thuần tuý, rất giống với biển mây bình thường.

Ma Linh đang đi trên đồng cỏ ở hòn đảo, những ngọn cỏ xanh vốn có sức sống đồi dào, sau khi bị bước chân của hắn giãm lên liền hoá thành cát bụi, bay tán loạn khắp nơi theo bước chân của Ma Linh, như tro của tiền giấy được đốt trước phần mộ của người chết.

Tốc độ của Ma Linh có thể đi vòng quanh một tinh vực trong chớp mắt, nhưng ở nơi này, hắn lại chỉ đi từng bước từng bước một về phía ngọn núi nhỏ ở trung tâm hòn đảo như một người bình thường.

Ngọn núi nhỏ không cao, có lẽ chỉ cao khoảng ba bốn trăm mét. Ngọn núi nhỏ như thế này, Hàn Sâm có thể leo lên trong một bước, càng không cần phải nói tới Ma Linh, e sợ rằng chỉ cần một ý nghĩ thì hắn đã có thể lên đến được đỉnh núi.

Nhưng Ma Linh lại đi lên từng bước từng bước từ thềm đá ở chân núi, không hề khác với những người bình thường leo núi, kiên nhân một cách đáng kinh ngạc.

“Hắn muốn làm gì thế?” Hàn Sâm có hơi tò mò.

Tuy rằng hắn muốn nhanh chóng chạy trốn, nhưng xung quanh căn bản không có sinh vật nào khác. Đảo này có đầy cây cỏ hoa lá, có vô số các loại kì hoa dị thảo, nhưng lại không có một sinh vật nào.

Sau khi Ma Linh đi xuống từ trong Luân Hải Ma Xa, hắn trực tiếp đi về ngọn núi nhỏ, không có quay đầu lại nhìn Vân Long một lần. Hàn Sâm cũng không có cơ hội chạy trốn đến trong mắt của Vân long.

Nếu đã không chạy được, Hàn Sâm liền suy đoán xem Ma Linh rốt cuộc lên núi để làm gì, nhưng suy đoán rốt cuộc chỉ là suy đoán, trước sau cũng không phải là đáp án thật sự.

Sau khi Ma Linh đi đến đỉnh núi của ngọn núi nhỏ đó, Hàn Sâm mới phát hiện đỉnh núi bị san bằng, có một sân bóng rổ vô cùng lớn, trên đó có ngôi nhà nhỏ có hai tầng bằng gỗ được đáp lên.

Bên ngoài lầu nhỏ được hàng rào vây lại thành một cái sân, bên trong sân có trồng rất nhiều các loại hoa cỏ. Tuy rằng không đẹp đế gì, thậm chí có thể nói là thô sơ, nhưng lại được sắp xếp vô cùng thú vị.

Ngay cánh cửa của hàng rào, Hàn Sâm nhìn thấy một tấm biển gỗ cắm ở trên đất, chỉ thấy trên đó viết ba chữ “Phi Tình Cư”.

“Phi Tình Cư? Cái tên có nghĩa là gì thế?” Hàn Sâm suy nghĩ trong lòng.

Ma Linh dừng lại ở ngoài hàng rào, tuy rằng cánh cửa gỗ đó không bị khoá lại, nhưng hắn lại không bước vào trong sân, chỉ đứng ở bên ngoài hàng rào nhìn về cửa sổ trên tầng hai của ngôi nhà gỗ.

“Tử Đấu, ngươi còn đến làm gì, ta đã nói rồi, ta không muốn gặp ngươi.” Một giọng nói phụ nữ lạnh lùng truyền ra từ tầng hai của ngôi nhà gỗ.

Ma Linh đứng ở đó, không hề cử động, vẫn cứ nhìn về cửa sổ trên tầng hai của ngôi nhà gỗ.

Người phụ nữ trong ngôi nhà gỗ dường như bị chọc giận, trực tiếp dùng tay đây cửa sổ ra, nhìn Ma Linh ở bên ngoài hàng rào bằng ánh mắt giận dữ,

cắn răng căm giận nói: “Cút, đừng để ta thấy ngươi nữa, nếu không ta sẽ giết chết ngươi.”

Hàn Sâm nghe cái tên Tử Đấu này dường như hơi quen tai, suy nghĩ một chút liền kinh ngạc đến nỗi há to miệng.

Cái tên này tuyệt đối có thể dùng sét đánh ngang tai để hình dung, là một trong mười đại Thần tướng của Thánh Vực, được xưng là Thần Tướng Tử Đấu, một người vô địch.

Trước đây Hàn Sâm đã từng tra rất nhiều tư liệu liên quan đến Thánh Vực. Sau này, sau trận chiến với Tử Đồng Thần Điệp, hắn đã đặc biệt nghiên cứu tư liệu của mười đại Thần Tướng, tuy rằng không có được nhiều, nhưng vị Thần Tướng Tử Đấu này vẫn khiến hắn có ấn tượng sâu sắc như cũ.

Cái gọi là một người vô địch, thực ra chính là vô địch trong đấu tay đôi, có thể có danh xưng vô địch đấu tay đôi ở thời đại Thánh Vực đó, thì có thể biết được Thần Tướng Tử Đấu này đáng sợ đến mức nào.

Thậm chí còn có một truyền thuyết, ban đầu khi Tử Đấu vẫn chưa trở thành thần tướng, đã từng là kẻ địch của Chủ Thánh Vực. Lúc ban đầu, trong tình huống đấu tay đôi đến cả Chủ Thánh Vực cũng đều bại dưới †ay của Tử Đấu, thế nên Tử Đấu mới có danh xưng một người vô địch.

Sau này Chủ Thánh Vực đã sử dụng mưu kế mới đánh bại, thu phục được Tử Đấu, trở thành một người có sức chiến đầu nghịch thiên nhất trong mười đại thần tướng dưới trướng của hắn.

“Lẽ nào Ma Linh này chính là Thần Tướng Tử Đấu?” Hàn Sâm quả thực khó mà tin được.

Trong mười đại thần tướng, thật ra Quỷ Cốt tướng am hiểu dẫn quân tác chiến, Tử Đồng Thần Điệp là người chủ trì tổ chức tình báo của Thánh Vực. Thực sự nói đến sức chiến đấu cá nhân, thì Tử Đấu vẫn mạnh nhất.

Dù phải quyết tử chiến một với một, e rằng tộc chủ của ba đại thượng tộc hiện nay cũng chưa chắc có thể thắng được Tử Đấu.

Ma Linh thấy người phụ nữ đó nhìn qua, lại vẫn không cử động, không lên tiếng, chỉ nhìn người phụ nữ đang đứng trước cửa sổ trợn mắt trừng hắn.

Hàn Sâm hơi do dự trong lòng, không biết có nên ở lại trong mắt của Ma Linh, hay nên trốn vào trong mắt của người phụ nữ đó.

Lời nói của người phụ nữ đó vô cùng ác độc, chỉ luôn nguyền rủa Tử Đấu, nhưng Ma Linh lại không hề nhúc nhích, chỉ nhìn nàng, cũng không có chút phản ứng nào, giống như người bị mắng không phải là hắn vậy. Điều này khiến Hàn Sâm lại hoài nghi, rốt cuộc Ma Linh có phải là Tử Đấu trong miệng của người phụ nữ đó không.

Đợi người phụ nữ đó mắng mệt rồi, Ma Linh không biết lấy một vật từ đâu ra đặt ở trước cánh cửa gỗ, từ đầu đến cuối hắn đều không chạm vào cửa gỗ và hàng rào đó.

Hàn Sâm nhìn món đồ mà Ma Linh đặt xuống, đôi mắt liền sáng lên. Đó lại là một quyển sách, là một quyển sách dùng đá khắc nên, trên bìa bỗng có viết năm chữ "Hoàng Cực Kinh Thế Lục"

"Cái đệch, đây là thuật gen trấn tộc của tộc Hoàng Cực, sao lại nằm trong tay của Ma Linh? Đúng rồi, là Bảo Cầm, nhất định là Bảo Cầm mang theo trên người, bị Ma Linh giành lấy.." Hàn Sâm thầm nói trong lòng.

Người phụ nữ đó nhìn thấy "Hoàng Cực Kinh Thế Lục", sắc mặt lại càng khó coi hơn, cao giọng quát lên: "Tử Đấu, bây giờ cho dù ngươi †ìm hết thuật gen của cả vũ trụ đến cho ta thì có tác dụng gì? Bây giờ những thứ này đã không còn ý nghĩa với ta nữa rồi, hoặc là ngươi lập tức giết chết ta, hoặc là thả ta rời đi…"

Hết chương 2455.

Chương 2456. Người phụ nữ trong ngôi nhà gỗ.

Hàn Sâm hơi do dự trong lòng, không biết nên ở lại trong mắt của Ma Linh, hay là nên chiếu vào trong mắt của người phụ nữ.

Từ trong lời nói người phụ nữ đó, hắn đại khái có thể phán đoán được nàng bị Ma Linh giam cầm ở nơi này. Nếu Hàn Sâm chiếu vào bên trong mắt nàng, cho dù không bị phát hiện, cũng rất có thể không tìm được cơ hội rời khỏi.

Nếu tiếp tục ở trong mắt của Ma Linh, ai mà biết được Ma Linh này sẽ ở lại trong Luân Hải Ma Xa bao lâu. Nếu hắn ngồi ở bên trong mấy trăm năm, thì thật sự thảm rồi.

"Người phụ nữ chắc hẳn dễ đối phó hơn Ma Linh một chút, cho dù có bị phát hiện thì cũng dễ chạy trốn hơn." Hàn Sâm cảm thấy Ma Linh dường như muốn rời khỏi, lập tức không còn do dự nữa. Ngay khi Ma Linh muốn xoay người di chuyển tầm mắt, hắn trực tiếp chiếu vào trong mắt của người phụ nữ.

Trong tiếng mắng chửi của người phụ nữ, Ma Linh đi từng bước xuống núi. Nhìn theo bóng lưng của Ma Linh, không hiểu sao đáy lòng Hàn Sâm lại có vài phần thương cảm.

"Cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường rồi." Cuối cùng trong mắt của Hàn Sâm cũng có màu sắc, không giống như vừa rồi, khi ở trong mắt của Ma Linh, tất cả mọi thứ nhìn thấy được đều có hai màu đen trắng.

Người phụ nữ nhìn thấy Ma Linh biến mất, cuối cùng cũng không mắng chửi nữa, xoay người rời khỏi cửa sổ.

Ánh mắt của người phụ nữ chuyển động. Theo tầm mắt của nàng, Hàn Sâm đại khái nhìn thấy được một vài cảnh tượng bên trong phòng, phát hiện trong phòng có bày từng hàng giá sách, bên trên giá sách được đặt đủ loại sách bằng nhiều chất liệu.

Bởi vì tầm mắt của người phụ nữ di chuyển rất nhanh, Hàn Sâm không nhìn kịp những quyển sách đó tên là gì.

Người phụ nữ đi xuống nhà gỗ từ cầu thang. Vượt ngoài dự liệu của Hàn Sâm, người phụ nữ vừa rồi còn mắng chửi hung dữ như thế, nhưng nàng lại đi ra bên ngoài sân, cầm quyển "Hoàng Cực Kinh Thế Lục" bằng đá đó về.

Sau khi trở về căn lầu gỗ, người phụ nữ tiện tay vứt quyển "Hoàng Cực Kinh Thế Lục" trên đất, lại hung dữ giẫm lên hai cái, giống như đang phát tiết sự phẫn nộ trong lòng.

Nhưng không bao lâu sau, người phụ nữ lại nhặt quyển "Hoàng Cực Kinh Thế Lục" từ trên đất lên, sau khi dùng vải lau sạch sẽ thì vứt nó lên trên một cái giá sách.

Không lâu sau, người phụ nữ lại đứng ngồi không yên, mau chóng đứng dậy đi đến phía trước giá sách, đặt quyển "Hoàng Cực Kinh Thế Lục" ngay ngắn lại.

"Người phụ nữ này có bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế à?" Hàn Sâm càng nhìn càng cảm thấy người phụ nữ này thật quái dị.

Ngọn núi nhỏ không có những sinh vật khác, cũng chỉ có một sinh vật là người phụ nữ này trong căn nhà gỗ, Hàn Sâm muốn chạy trốn từ trong mắt của nàng gần như là không thể.

"Không biết thực lực của người phụ nữ này thế nào. Nếu như thực lực

của nàng bình thường, đợi sau khi tên Ma Linh đó đi xa, ta sẽ trực tiếp lao ra khỏi mắt của nàng rồi chạy trốn đi là được." Hàn Sâm quyết định quan sát chỉ tiết người phụ nữ này trước.

Người phụ nữ này quả thật rất quái dị. Sau khi đặt quyển sách xong thì nàng ngồi bên cạnh cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện những đám mây bên ngoài hòn đảo nhỏ này không phải là màu trắng, mà là một màu vàng nhạt, giống như bơ đã hơi ngả sang màu vàng.

Hàn Sâm vui mừng trong lòng, lập tức lấy ra Khối rubik Vạn Giới chụp hết mọi cảnh sắc bên ngoài lại, sau đó gửi cho Bảo Giám trưởng lão.

“Không phải muốn bắt ta để nhận thưởng sao? Vậy thì cứ tới đây thử xem đi.” Sau khi Hàn Sâm chụp phong cảnh xong, còn tự nói một câu với Khối rubik Vạn Giới.

Sau khi Bảo Giám trưởng lão nhận được cảnh tượng của Hàn Sâm, lập tức xử lí, sau đó thao tác xong liền chiếu ra.

Hàn Sâm không biết hiệu quả của những thứ truyền ra thế nào, nhưng mà điều hắn có thể làm chỉ có như vậy thôi.

May mà trong căn nhà gỗ không có những đồ vật như tấm gương. Nếu không sau khi người phụ nữ soi gương, sẽ phát hiện con ngươi bên mắt trái trong gương của nàng ta biến thành màu đỏ như máu, nhất định sẽ biết có vấn đề.

Người phụ nữ ngồi trước cửa sổ ngẩn ngơ rất lâu, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì. Khi Hàn Sâm cho rằng nàng vẫn cứ tiếp tục ngẩn ngơ như thế, cuối cùng người phụ nữ đó vẫn cử động.

“Haizz!” Người phụ nữ thở dài một tiếng, nhấc người đi đến một cái bàn ở trong phòng.

Trên bàn được bày rất nhiều sách, còn có một số giấy bút, không nhìn thấy thiết bị điện tử nào, chắc nơi này cũng chịu ảnh hưởng của lực gió bão từ Thiên hà, không thể sử dụng được thiết bị điện tử.

Giống với phong cách trong phòng của người phụ nữ, tất cả mọi thứ trên bàn đều được sắp xếp rất có thứ tự, sách vở và sổ tay đều rất ngay ngắn, bút đều được đặt bên trong ống đựng bút, hơn nữa toàn bộ đều dựa về một phía.

Người phụ nữ này rõ ràng là mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng. Đến khi nàng ngồi vào trước bàn học, lấy một quyển trên cùng chồng sổ tay ra, mở cuốn sổ tay, lật đến một trang trắng ở chính giữa.

Người phụ nữ đó vừa suy nghĩ vừa viết một số gì đó lên trên cuốn sổ †ay trống không, có chữ viết, có chữ số có cả kí hiệu, còn có một số công thức Hàn Sâm nhìn mà không hiểu.

Hàn Sâm không nhìn thấu rốt cuộc người phụ nữ đó đang làm gì, người phụ nữ viết được một lúc lại suy nghĩ một lát. Sau đó nàng đứng dậy lấy một quyển sách từ trên giá sách xuống, lật sách dò tìm nội dung.

"Sâm La Vạn Tượng? Đây không phải là thuật gen chỉ đứng sau 'Vô Tự Thiên Thư" của Trấn Thiên Cung sao?" Hàn Sâm đã hơi kinh ngạc, bởi vì Sâm La Vạn Tượng cũng là bí mật không được truyền ra ngoài của Trấn Thiên Cung.

Chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến Hàn Sâm càng kinh ngạc hơn. Người phụ nữ vừa vừa lật xem rất nhiều sách, những quyển sách đó đều là thuật gen tuyệt đỉnh của các tộc, thậm chí có rất nhiều đều là bí mật không được truyền ra ngoài.

Trong số đó, Hàn Sâm lại nhìn thấy "Tam Thể Hợp Nhất Huỷ Diệt Hỗn Độn Thời Quang" của tộc Huỷ Diệt, còn có "Phá Tà Long Tức" của Long tộc, vân vân… Những thuật gen nổi tiếng chấn động trong đại vũ trụ gen nhiều vô số kể, còn có một số thuật gen mà Hàn Sâm chưa từng nghe thấy.

"Người phụ nữ này rốt cuộc có lai lịch gì? Sao nàng lại có nhiều thuật gen bí truyền như thế? Không phải đều được Ma Linh cướp về cho nàng chứ? Chuyện này cũng không thể nào. Các chủng tộc lớn lại không phải là đồng tử đưa tặng bí tịch, ai lại thường xuyên không có chuyện gì cầm thuật gen truyền trong gia tộc chạy đến nơi như tinh vực Thiên Hà này dạo chơi chứ?" Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái.

Nhưng cuối cùng Hàn Sâm cũng làm rõ được người phụ nữ này đang làm gì rồi. Chắc hẳn nàng đang nghiên cứu một thuật gen, nhưng Hàn Sâm không xem hiểu những thứ nàng viết ra, không biết thứ mà nàng †a nghiên cứu rốt cuộc là thuật gen gì.

Việc này giống như những người bình thường đều sử dụng một phần mềm máy tính, nhưng những phần mềm đó được chế tạo thế nào, cho dù những người bình thường nhìn thấy lập trình viên làm việc, cũng không hiểu được rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Trừ khi Hàn Sâm có thể nhìn thấy thuật gen thành phẩm được nghiên cứu ra, nếu không chỉ nhìn nội dung công việc của nàng, căn bản không nhìn ra

được đó là thuật gen gì, nàng sử dụng quá nhiều kí hiệu thay thế nội dung và công thức.

“Không được… Ý tưởng này cũng không hiệu quả… Dưới tình huống duy trì tính toàn vẹn, không có sinh vật nào có thể đạt đến tố chất cơ thể cần thiết để tu luyện… Nếu hạ thấp yêu cầu về tố chất tu luyện thì không có cách nào duy trì được tính toàn vẹn, vậy thì không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa rồi… Rốt cuộc phải làm sao mới có thể hạ thấp tố chất cần thiết để tu luyện dưới tình huống duy trì được tính toàn vẹn đây?” Người phụ nữ tự lẩm bẩm, dường như đang trầm ngâm suy nghĩ, nhưng từ đầu đến cuối cũng không giải quyết được vấn đề nàng gặp phải này.

Suy nghĩ trong chốc lát, dường như không suy nghĩ ra cách giải quyết được, người phụ nữ đi đến phía trước giá sách, lấy bộ “Hoàng Cực Kinh Thế Lục” đó xuống xem.

Hết chương 2456.

Chương 2457. Phiên bản khác nhau

“Hoàng Cực Kinh Thế Lục, Hoàng Cực là bắt đầu, ghi chép Kinh Thế, tộc sinh ra, thiên địa hoan nghênh…” Người phụ nữ đọc lời dẫn đầu sách của Hoàng Cực Kinh Thế Lục ra, rồi nở một nụ cười lạnh lùng khinh thường: “Đúng là da mặt dày thật, lúc đầu chỉ là một tên nô bộc nho nhỏ bên cạnh Thánh Chủ, cũng dám lớn giọng không biết xấu hổ như thế”

“Người phụ nữ này quả nhiên có liên quan đến Thánh Chủ, xem ra tổ †iên Hoàng Cực quả nhiên có xuất thân từ Thánh Vực, hơn nữa hầu như còn có thân phận là một nô bộc rất thấp bé trong Thánh Vực.” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc.

Người phụ nữ tiếp tục lật “Hoàng Cực Kinh Thế Lục” xem tiếp về sau, lật xem được một lát, thì càng tỏ ra không nhãn nại: “Ta còn tưởng rằng có chỗ

nào đó hơn người, hoá ra cũng chỉ là dựa vào huyết mạch Linh thể bán thành phẩm mà Thánh Chủ đã nghiên cứu ra mà thôi, còn tự xưng là Hoàng thể cái gì chứ, đúng thật là vô cùng nực cười."

Hàn Sâm nghe thấy thế càng kinh ngạc hơn: "Không phải chứ, chẳng lẽ Hoàng thể của tộc Hoàng Cực lại là được Thánh chủ nghiên cứu ra?

Người phụ nữ tuy rằng rất xem thường "Hoàng Cực Kinh Thế Lục", nhưng mà vẫn xem hết nội dung bên trong đó, Hàn Sâm tự nhiên cũng theo đó xem hết cả quyển "Hoàng Cực Kinh Thế Lục".

Đây có lẽ chỉ là một bản sao, không phải là bản gốc của "Hoàng Cực Kinh Thế Lục", nhưng mà nội dung chắc là cũng không ít hơn là mấy, quả thực là một thuật gen vô cùng lợi hại, nội dung bao hàm toàn diện, cho dù là thành viên tộc Hoàng Cực có loại Hoàng thể nào, đều có thể †ìm được phương pháp tu luyện tương ứng ở trong đó.

"Tên tiểu nô đó lại còn dám học lén "Gen Thế Giới Luận" mà ta đã nghiên cứu trước đây, nhưng mà hắn cũng có chút thông minh, biết kết hợp "Gen Thế Giới Luận" và huyết mạch Linh thể lại tương đối khá. Đáng tiếc "Gen Thế Giới Luận" hay là huyết mạch Linh thể đều chỉ là bán thành phẩm chưa được hoàn thành, cho dù kết hợp hai cái này có tốt như thế nào đi nữa, cuối cùng vẫn là không đi được đến bước cuối cùng đó." Người phụ đã hoàn toàn không còn hứng thú với "Gen Thế Giới Luận", đặt nó trở lại bên trên giá sách.

Hàn Sâm nghe đến nỗi trợn mắt há miệng: "Người phụ nữ này nhìn tuổi tác cũng không lớn, nhưng mà nghe giọng điệu của nàng ta hình như là một nhân vật cùng thời với Thánh Chủ, điều này có thể sao? Nàng ta làm sao vẫn còn sống đến bây giờ chứ?"

"Cũng không trách được tên nô bộc đó, không thể khiến cho gen của bản thân đạt đến trình độ của gen Thần siêu cấp, cuối cùng mọi thứ đều không là gì cả. Ngay cả Thánh Chủ và ta cũng luôn thất bại, càng huống hồ là một tên nô bộc chỉ có chút thông minh chứ, hắn có thể làm đến được trình độ này cũng coinhư là không tệ rồi." Người phụ nữ than nhẹ một tiếng, lại quay lại ngồi trên ghế của mình.

Hàn Sâm nghe thấy thế tâm trạng lại chấn động: “Gen Thần siêu cấp mà nàng ta nói, không biết có liên quan gì đến gen Thần siêu cấp trong Tí Hộ Sở không?”

Người phụ nữ lật xem sổ tay của mình mấy cái, hình như cảm thấy có hơi tẻ nhạt vô vị, sau khi đóng quyển sổ tay lại rồi đặt trở về, dựa vào ghế than thở nói: “Không có ý tưởng mới, từ đầu đến cuối cũng không giải quyết được vấn đề không cách nào tu luyện được của “Vật ngữ gen”, nhưng mà hạ thấp tiêu chuẩn tu luyện xuống thì cuối cùng không thể ngưng kết ra gen Thần siêu cấp, rốt cuộc ta nên làm như thế nào đây?”

Hàn Sâm trừng lớn đôi mắt, khắp mặt đều là vẻ kinh ngạc, suýt nữ thì kêu lên: “Vật ngữ gen… Cái nàng ta nghiên cứu thế lại là Vật ngữ gen… Người phụ nữ này rốt cuộc là ai…”

“Có lẽ Thánh Chủ nói đúng, chỉ dựa vào thuật gen chung quy cũng không giải quyết được vấn đề khó khăn cuối cùng, vẫn buộc phải đẩy mạnh sự tiến hoá gen của bản thân sinh vật trước… Nhưng mà nếu thật sự có thể trực tiếp tiến hoá gen đến trình độ đó… Còn cần Vật ngữ gen làm gì chứ… Rõ ràng con đường đó cũng không đi được…” Người phụ nữ lắc lắc đầu, lại thở nhẹ một hơi.

Trong lòng Hàn Sâm giống như đang ở trong biển lớn đầy bão táp, toàn là sóng to gió lớn và mưa gió tung bay.

Nếu như những lời của người phụ nữ đó nói là thật, vậy nàng ta rất có thể là người sáng lập ra “Vật ngữ gen”, hơn nữa còn có liên quan cực kì lớn với Thánh Chủ.

Hàn Sâm vốn muốn chạy trốn nhanh, nhưng mà hiện giờ hắn lại càng muốn làm rõ bí mật của người phụ nữ này hơn.

Đáng tiếc Hàn Sâm nhìn không ra người phụ nữ này rốt cuộc có tu vi như thế nào, nếu như có thể sử dụng sức mạnh, Hàn Sâm chỉ muốn trói luôn người phụ nữ này lại, vung roi da đánh xuống từng cái từng cái một, khảo tra ra toàn bộ bí mật mà nàng ta biết.

Nhưng mà nghĩ đến người phụ nữ này có thể là một nhân vật cùng thời đại với Thánh Chủ, Hàn Sâm bèn bỏ đi cái ý nghĩ này.

Có thể cùng nghiên cứu với Thánh Chủ, là một người phụ nữ xem tổ tiên Hoàng Cực như nô bộc, năng lực có kém thì lại kém được đến đâu chứ?

Cho dù không bằng Tử Đấu, thì cũng là một Thần Hoá đỉnh cấp, Hàn Sâm quả thực không có tự tin có thể nắm được nàng ta, nếu thực sự nhắm mắt mà xông ra, nói không chừng người bị trói lại, bị roi da đánh chính là bản thân Hàn Sâm hắn.

Hàn Sâm chỉ đành nhẫn nại chờ đợi tiếp, hi vọng lúc người phụ nữ này nhàm chán tự nói chuyện, có thể nói ra nhiều bí mật hơn.

Nhưng mà người phụ nữ này cũng không phải cả ngày đều tự nói chuyện, bình thường nàng ta đều sẽ không mở miệng nói một chữ nào, chỉ lúc Ma Linh cách mấy ngày lại đến đây, thì nàng ta mới giống như chịu một loại kích thích nào đó, sau khi lớn tiếng mắng chửi Ma Linh, sau khi Ma Linh rời khỏi, nàng ta cũng sẽ tự nói vài câu.

Đáng tiếc Hàn Sâm không có nghe thấy được bí mật khác nữa, thường ngày người phụ nữ này đều nghiên cứu Vật ngữ gen, thuật gen của mọi tộc đều được nàng ta sử dụng như tư liệu tham khảo.

Nàng ta đang thử đủ loại ý nghĩ, nhưng mà rõ ràng là đều không được thành công cho lắm.

Trong thời gian này, người phụ nữ vẫn lật xem quyển sổ tay trước đó, Hàn Sâm nhìn thấy "Vật ngữ gen" hoàn chỉnh ở bên trong đó, hầu như giống với những gì Hàn Sâm tu luyện.

Nhưng cũng chỉ là hầu như mà thôi, bởi vì "Vật ngữ gen" ở nơi này của người phụ nữ rõ ràng là đã được sửa đổi một chút, rất nhiều chỗ đều được hoàn thiện hơn.

Nhưng mà tổng thể cũng không khác là mấy, rõ ràng là "Vật ngữ gen" đã được hoàn thành từ rất lâu về trước, nhưng mà bởi vì không có có sinh vật

nào đạt đến tiêu chuẩn tu luyện của "Vật ngữ gen", nên mới bắt buộc phải sửa đổi lại một chút.

Ngoài phiên bản đầu tiên ra, người phụ nữ này còn có phiên bản của hơn trăm chủng tộc đã tu luyện theo những cách nghĩ khác nhau, những phiên bản này đều có mọi loại đặc điểm, rõ ràng người phụ nữ hy vọng có thể tìm ra một lối suy luận khác, nhưng mà cuối cùng có lẽ đều không thành công, tất cả đều trở thành một phiên bản thất bại.

Cái Hàn Sâm tự tu luyện chính là Vật ngữ gen, với tố chất cơ thể của hắn, lúc bắt đầu cũng không có luyện thành "Vật ngữ gen", sau này bởi vì có sự giúp đỡ của Hắc Tinh Áo Giáp, hắn mới chính thức nhập môn "Vật ngữ gen".

Trước đây Hàn Sâm và giáo sư Bạch Dịch Sơn đã từng thảo luận, trong tình huống bình thường là hoàn toàn không thể có sinh vật có thể luyện thành "Vật ngữ gen", yêu cầu của nó với tố chất cơ thể đó quả thực quá biến thái, trừ phi là Thần mới có thể sở hữu thân thể hoàn chỉnh như thế, những sinh vật thông thường không thể tránh được sẽ có đủ loại khiếm khuyết thân thể, không thể đạt tới sự hoàn mỹ một trăm phần trăm được.

Hàn Sâm mỗi ngày nhìn người phụ nữ nghiên cứu, tuy rằng nàng không nghiên cứu ra được một kết quả nào, nhưng mà lại khiến Hàn Sâm hiểu sâu hơn rất nhiều về vật ngữ gen.

Vốn dĩ có rất nhiều chỗ khó hiểu, nhưng bây giờ đều đã trở nên thông suốt.

Hàn Sâm đang âm thầm vui mừng, người phụ nữ lại đi ra khỏi căn lầu gỗ, đi đến một cái ao ở phía sau căn lầu gỗ, nàng ngồi xổm người xuống hình như muốn dùng tay múc nước lên uống, nhưng mà khi nàng nhìn thấy bóng được phản chiếu ở trong nước, thì ngây người mất một lúc.

"Không ổn!" Trong lòng Hàn Sâm lập tức hoảng sợ.

Hết chương 2457.

Chương 2458. Bại lộ rồi

Người phụ nữ nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong ao, ánh mắt dừng lại ở vị trí bóng ngược của con mắt.

“Bại lộ rồi!” Hàn Sâm biết tình hình không ổn, nhưng lúc trước hắn cũng từng suy nghĩ, nếu không có ánh mắt sinh vật khác có thể bỏ chạy đến, hắn bại lộ là chuyện sớm hay muộn cho nên hắn không quá hoảng loạn.

Người phụ nữ thấy rõ tình trạng khác thường trong mắt, lại không sợ hãi, lúc này khóe miệng hơi nhếch lên: “Thú vị, dám sử dụng Đồng Độn Thuật ở trước mặt ta, thật sự rất có can đảm.”

Nói xong, đồng tử người phụ nữ lóe ra vầng sáng màu vàng kỳ dị khuếch tán ra bên ngoài dường như muốn nhuộm đồng tử màu máu thành màu vàng.

Đáy lòng Hàn Sâm căng thẳng, không biết người phụ nữ đã sử dụng năng lực gì nhưng sau khi vâng sáng màu vàng bao trùm đồng tử, sức mạnh của người phụ nữ vừa thu lại, màu vàng trên đồng tử lập tức tán loạn, lộ ra màu máu bên trong.

“Chậc, Kim Tinh Thuật lại vô dụng sao? Quả là có mấy phần bản lĩnh.” Người phụ nữ không kinh ngạc mà mừng rỡ, đồng tử trong mắt lại thay đổi. Lần này đồng tử bị màu đen xâm nhiễm, đồng tử trong con mắt kia, cả tròng mắt hóa thành màu đen không ngừng giao hòa cùng màu máu trong đồng tử.

Toàn bộ ánh mắt đều nhanh chóng biến thành màu đen kịt, nhưng lực lượng của người phụ nữ vừa thu lại, ánh mắt lại chậm rãi chuyển thành màu máu rồi hồi phục lại dáng vẻ vốn có.

“Hắc Dạ Chi Nhãn cũng vô dụng sao? Vậy thì hơi thú vị đó.” Người phụ nữ liên tiếp thử nhiều loại đồng thuật, Hàn Sâm nhìn mà hoa cả mắt nhưng vẫn không đủ sức lực có thể dao động lực lượng của thú hồn Huyết Nhãn Yêu Thần.

Hàn Sâm mừng rỡ: “Không hổ là thú hồn đột biến cấp Thần Hóa, đến cả người phụ nữ này cũng không có cách nào với Huyết Nhãn Yêu Thần.”

“Thú vị!” Khóe miệng người phụ nữ hơi cong lên, trên mặt lại lộ ra vẻ hưng phấn, hoàn toàn không có dáng vẻ thất bại uể oải.

Lần này, người phụ nữ không sử dụng đồng thuật nữa, Hàn Sâm nhìn thấy đầu ngón tay nàng ngưng tụ ra chút ánh sáng, sau đó ánh sáng đó chậm rãi dâng lên trên đầu ngón tay hóa thành một cái gương màu bạc hiện lên trước mặt người phụ nữ.

Gương chiếu lên trên mắt người phụ nữ nhưng lại không chiếu ra bóng người, chỉ thấy trong gương sáng ánh bạc có ánh sáng khác thường lưu động cuối cùng hóa thành một luồng huyết sắc uốn éo trong gương, một lúc lâu sau huyết sắc đó ngưng tụ thành dáng vẻ Huyết Nhãn Yêu Thần.

“Hóa ra là Huyết Nhãn Yêu Thần, khó trách đồng thuật của ta vô dụng.” Sau khi người phụ nữ thấy rõ dáng vẻ của Huyết Nhãn Yêu Thần thì bu môi, vươn ngón tay đột nhiên ấn lên trên mắt, một luồng sáng lập tức bắn vào trong mắt.

Ánh mắt người phụ nữ giống như thủy tinh vỡ vụn, không gian hình ảnh trong đồng tử lập tức sụp đổ, Hàn Sâm chỉ đành vọt ra đáp xuống trên mặt đất, nhảy lên muốn lao ra ngoài nhà gỗ.

“Chậc, vậy mà không phải là Huyết Nhãn Yêu Thần?” Người phụ nữ hơi kinh ngạc, ánh mắt nàng đã khôi phục. bàn tay như ngọc nhẹ nhàng vung lên, một chiếc lồng thủy tinh lập tức rơi xuống, muốn vây Hàn Sâm ở bên trong.

Hàn Sâm thay đổi thân pháp, né tránh công kích của lồng thủy tinh, nhưng bàn tay ngọc của người phụ nữ kia vung lên, mấy luồng hào quang đánh vào người Hàn Sâm. Hàn Sâm lập tức cảm thấy thân thể †rở nên nặng nề, động tác cũng chậm chạp hơn, mỏi lưng đau nhức, liệt dương sớm tiết, kinh nguyệt không đều, thị lực mơ hồ, giống như †oàn thân đều không thích hợp, không biết người phụ nữ đó đã dùng bao nhiêu loại thuật gen có ảnh hưởng tiêu cực đến thân thể hắn.

Phát động lĩnh vực Băng Cơ Ngọc Cốt, Hàn Sâm hóa thành thân thể băng ngọc, không nhiễm bụi trần, những thuật gen tiêu cực kia lập tức mất đi hiệu quả với Hàn Sâm. Hàn Sâm lại lắc mình né tránh công kích thứ hai của lồng thủy tinh, xông ra khỏi lầu gỗ từ cửa sổ.

Trên mặt người phụ nữ lộ ra biểu cảm trêu tức như mèo vờn chuột, như phát hiện ra đồ chơi thú vị nào đó, cũng lao ra khỏi lầu gỗ theo.

Hàn Sâm vốn muốn bay lên trời trốn ra khỏi đảo, nhưng thân hình vừa mới động đã nhìn thấy lồng thủy tinh lại trùm xuống đầu.

Hàn Sâm né tránh, chiếc lồng thủy tinh đó lại nổ tung ra, hóa thành một võng thủy tinh rất lớn bao phủ toàn bộ phạm vi của đảo, khiến Hàn Sâm không có chỗ để chạy trốn.

Mười ngón tay hắn điên cuồng múa, hóa ra từng tia kiếm, mạnh mẽ nâng võng thủy tinh rất lớn kia lên, không để nó hoàn toàn bao phủ xuống. Nhưng đáy lòng Hàn Sâm lại đang suy nghĩ rốt cuộc làm thế nào mới có thể nhanh chóng chạy mất đây.

Xem từ tình hình mấy lần ra tay mấy lần trước đó, thực lực của người phụ nữ này không mạnh như Hàn Sâm tưởng tượng, hình như chỉ có cấp Vương nhưng thuật gen của nàng biến hóa đa dạng, như thể tiện tay là có thể sử dụng bất cứ thuật gen gì khiến người ta khó mà phòng bị.

Thấy lưới thủy tinh không hoàn toàn bao vây được Hàn Sâm, thủ pháp của người phụ nữ biến hóa, mười ngón tay giống như kiếm đao, các loại thuật gen cùng nhau công kích, thuật gen tầng tầng lớp lớp khiến Hàn Sâm ứng phó rất vất vả.

Hàn Sâm đã từng gặp rất nhiều đối thủ mạnh mẽ, cũng có không ít người tinh thông kỹ xảo bách gia, nhưng trực tiếp chắp vá lung tung như người phụ nữ này, thậm chí một chiêu có thể biến ảo kỹ pháp vài chục lần như thế này thì hắn thật sự chưa từng thấy.

Rõ ràng là sức mạnh hệ Hỏa nhưng đến trước mặt đã biến thành hệ Kim thậm chí là hệ Thủy, rõ ràng sức mạnh rất cuồng bạo nhưng xoay người cái đã trở nên nhẹ nhàng như nước.

Chỉ, chưởng, đao, kiếm, vân vân… biến hóa càng khiến người ta không nhìn kịp, thay vì nói là đang chiến đấu chi bằng nói người phụ nữ này đang làm ảo thuật.

Hàn Sâm dốc sức chiến đấu với người phụ nữ, dĩ nhiên có thể đánh ngang tay nhưng có lưới thủy tinh che khuất nên hắn muốn chạy trốn cũng không có cơ hội.

Trên mặt người phụ nữ cũng có vẻ kinh ngạc, nàng nhìn ra rất nhiều bóng dáng quen thuộc từ trong kỹ xảo Hàn Sâm sử dụng, nhưng lại có vài thứ chỉ tốt ở bê ngoài.

“Vô Tự Thiên Thư của Trấn Thiên Cung, nhưng lại không hoàn toàn đúng, chỉ có một chút… còn có Tuyệt Liệt Chi Lực, nhưng lại không hoàn toàn đúng… thú vị…” Dường như người phụ nữ này rất hứng thú với kỹ xảo của Hàn Sâm.

Thuật gen của người phụ nữ thật sự quá rộng, cho dù chiêu thuật của Hàn Sâm biến hóa như thế nào. Rất nhiều lần Hàn Sâm đều cho rằng có thể chiếm thế hơn hoặc áp chế người phụ nữ thì nàng lập tức sử dụng thuật gen khiến người ta hoàn toàn không thể tưởng tượng được, chẳng những hóa giải nguy cơ lại còn khiến Hàn Sâm rơi vào cảnh nguy hiểm.

“Tại hạ vô tình mạo phạm, chỉ xông nhầm đến nơi này, tuyệt đối không có ác ý, xin các hạ thứ lỗi.” Hàn Sâm vừa chiến vừa nói.

“Dùng thêm vài thuật gen đi, ta đã gặp rồi mấy loại này.” Người phụ nữ thản nhiên nói, nhưng không trả lời Hàn Sâm mà hỏi.

Tuy rằng Hàn Sâm biết rất nhiều thuật gen nhưng hắn đã sớm đạt tới trình độ hạ bút thành văn, không cần cố ý sử dụng thuật gen nào đó mà chỉ cần nhìn cục diện rồi làm.

Người phụ nữ thấy Hàn Sâm dùng tới dùng lui chỉ có mấy chiêu kia, hết lần này tới lần khác chỉ có mấy chiêu lại phá vỡ hết thuật gen của nàng, khiến cho nàng không kiên nhẫn lắm.

“Rơi!” Người phụ nữ tiện tay vung lên, lưới thủy tinh lập tức đột phá tia kiếm của Hàn Sâm mà rơi xuống, từng luồng xích Trật Tự chuyển động trong lưới thủy tinh lớn kia.

“Cấp Thần Hóa!” Hàn Sâm lập tức biết được, trước đó người phụ nữ chỉ chơi với hắn thôi, chứ chưa hề sử dụng sức mạnh chân chính.

Hết chương 2458.

Chương 2459. Người sáng tạo Tỉnh tộc.

Hàn Sâm hiện lên rất nhiều suy nghĩ trong lòng, nhưng vẫn không sử dụng sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp, để lưới thủy tinh bao vây trói lại.

“Ngươi là ai? Sao lại biết sử dụng đồng thuật của Huyết Nhãn Yêu Thần?” Người phụ nữ nhìn Hàn Sâm bị lưới trói như cá nằm trên mặt đất rồi hỏi.

“Ta là Thập Lục Hoàng tử Bạch Dịch của tộc Hoàng Cực, ta chỉ có được đồng thuật của Huyết Yêu trong lúc vô tình ..” Hàn Sâm còn chưa nói xong, chỉ thấy sắc mặt người phụ nữ thay đổi, lưới thủy tinh lập tức siết chặt rồi nâng Hàn Sâm lên không trung.

“Còn dám nói dối trước mặt ta, rõ ràng ngươi là một Tinh tộc, giả mạo tộc Hoàng Cực thì thôi đi. Huyết Yêu đồng thuật là thuật gen thiên phú của Huyết Nhãn Yêu Thần, không có gen Huyết Nhãn Yêu Thần thì hoàn toàn không có khả năng luyện thành, ngươi thật sự coi bà đây là giả sao?” Người phụ nữ nói đến tức giận, vung tay về phía Hàn Sâm.

Xích Trật Tự lập tức sinh ra theo tay, quất mạnh lên người Hàn Sâm, đánh Hàn Sâm đến da tróc thịt bong ra, còn để lại một vết thương sâu đến mức có thể nhìn thấy xương trên người.

“Biết ta là Tinh tộc sao mà không nói sớm đi?” Hàn Sâm đau đến nhe răng, oán thầm trong lòng.

Nhưng Hàn Sâm đương nhiên không nói ra lời này, hắn lại vội vàng nói thêm: “Ta là Tinh tộc không sai nhưng ta là con lai, bên trong thân thể có một phần nhỏ huyết mạch Tộc Hoàng Cực, cũng có chút huyết mạch của Huyết Nhãn Yêu Thần… bốp…”

Hàn Sâm còn chưa nói hết lời lại bị người phụ nữ quất cho một roi, người phụ nữ tức giận mắng: “Con lai con khỉ mốc, không lo làm Tinh tộc lại đi làm chủng tộc nô tài, còn huyết mạch Huyết Nhãn Yêu Thần gì chứ, ngươi xem ngươi là lợn giống sao? Cái gì cũng lai được?”

Người phụ nữ nói đến chỗ tức giận, liên tục quất vài roi lên người Hàn Sâm.

Hàn Sâm thề lần sau chắc chắn mình sẽ không trêu chọc phụ nữ làm nghiên cứu nữa, gặp phải người tính tình nóng nảy này thật sự không thể trêu chọc được.

Nhưng Hàn Sâm cũng nghe ra chút gì đó. Thấy người phụ nữ kia vẫn tức giận, hắn vội vàng nói: “Cô gái, ngươi cũng là Tinh tộc đúng không? Ngươi biết Tả Phong chứ? Ta và Tả Phong là bạn tốt…”

“Ngươi quen biết Tả Phong sao?” Người phụ nữ hơi ngẩn ra, nghỉ ngờ nhìn Hàn Sâm.

“Quen biết, quan hệ rất tốt, ta còn học không ít thuật gen với hắn đó.” Hàn Sâm thấy danh tiếng Tả Phong dễ dùng nên vội vàng nói.

Người phụ nữ cười giễu khi nghe lời nói này của Hàn Sâm, xem thường nói: “Tên nhóc Tả Phong đó thích làm thầy thiên hạ. Đừng nói ngươi là Tinh tộc, cho dù ngươi là kẻ thù của hắn, chỉ cần ngươi chịu học với hắn thì hắn cũng sẽ dạy cho ngươi, học thuật gen với hắn thì được coi là quan hệ tốt gì chứ.”

Tuy rằng nói như vậy nhưng người phụ nữ đã thu lưới thủy tỉnh lại, không trói buộc Hàn Sâm nữa.

“Vẫn chưa biết xưng hô ngươi là gì? Ngươi và Tả Phong là..” Hàn Sâm đứng lên nhìn rồi phủi bụi bặm trên người, hỏi người phụ nữ.

Vậy mà người phụ nữ này lại là một Tinh tộc. Điều này có chút nằm ngoài suy đoán của Hàn Sâm. Theo ấn tượng của Hàn Sâm thì hình như Tinh tộc xuất hiện sau khi Thánh Vực bị diệt, hơn nữa dường như Tinh tộc không có cường giả cấp Thần Hóa mới đúng.

Mà người phụ nữ này lại có thể làm nghiên cứu cùng Thánh Chủ, hiển nhiên là vào thời đại Thánh Vực, nàng cũng đã rất mạnh mẽ.

Người phụ nữ hoàn toàn không định trả lời của Hàn Sâm mà nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới rồi nói: “Ngươi là huyết mạch Tinh tộc không sai, nhưng sao gen trên cơ thể của ngươi lại tiến hóa nhanh như vậy?”

“Rất nhanh sao?” Hàn Sâm ra vẻ mờ mịt hỏi ngược lại.

Người phụ nữ thăm dò Hàn Sâm rồi nhíu mày suy nghĩ, lẩm bẩm: “Không đúng, khi hoàn thành thí nghiệm ban đầu, Tinh tộc chỉ là một sản phẩm thất bại, tố chất thân thể rất kém cỏi, chỉ có năng lực tư duy của đại não là không tồi… nhưng sao có thể tiến hóa nhanh như vậy chứ?”

Hàn Sâm nghe xong mà cảm thấy xúc động, giật mình nhìn người phụ nữ rồi hỏi: “Là ngươi sáng tạo Tỉnh tộc sao?”

Người phụ nữ lắc đầu nói: “Cũng không hẳn, Tinh tộc vốn đã tồn tại, ta chẳng qua chỉ lợi dụng chút tài nguyên Thánh Vực cải tạo gen Tinh tộc để thúc đẩy quá trình tiến hóa của bọn họ. Nhưng cải tạo không thành công cho lắm, mà đôi lúc cũng có thể nói là thành công ngoài ý muốn, trình độ tiến hóa tố chất thân thể của bọn họ rất kém cỏi nhưng năng lực tư duy của não bộ lại rất tốt, vừa hay có thể làm trợ thủ cho ta sử dụng, Tả Phong chính là một trong số đó.”

Nói xong, người phụ nữ cũng đã trở về trong nhà gỗ.

Xem ra người phụ nữ dường như đã không còn uy hiếp lớn với mình nữa, nên hiện tại Hàn Sâm cũng không muốn đi. Hắn muốn hiểu thêm vài bí mật về Thánh Vực từ trong miệng người phụ nữ này.

Nghe giọng điệu của người phụ nữ này, nàng rất có thể là đại nhân vật của Thánh Vực lúc ấy, ít nhất cũng là viện trưởng của viện nghiên cứu, nên chắc chắn nàng biết rất nhiều thứ.

“Nói như vậy thì Vật ngữ gen cũng do ngươi sáng tạo ra sao?” Hàn Sâm đuổi theo đến cửa, tiếp tục hỏi.

“Một nửa, Vật ngữ gen là hạng mục mà ta hợp tác với Thánh Chủ, đáng tiếc lại thất bại.” Người phụ nữ liếc nhìn Hàn Sâm: “Ngươi đã nhìn thấy Vật ngữ gen ở chỗ Tả Phong sao?”

Hàn Sâm khẽ gật đầu nhưng lại không dám nói chuyện mình tu luyện Vật ngữ gen, hắn không dám chắc sau khi người phụ nữ này biết hắn có thể tu luyện Vật ngữ gen thì có cắt hắn thành lát để nghiên cứu hay không.

“Đứng lại!” Hàn Sâm vừa muốn bước vào trong nhà gỗ lại bị người phụ nữ quát dừng lại.

Người phụ nữ quan sát Hàn Sâm mấy lần rồi thản nhiên nói: “Ngươi cứ đứng bên ngoài, đừng vào làm bẩn phòng của ta.”

Hàn Sâm biết người phụ nữ này không có ý khác, chỉ vì nàng có sở thích sạch sẽ và chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế mãnh liệt nên cũng không để trong lòng, chỉ đứng ở ngoài cửa nói: “Ngươi và Chủ Thánh Vực hợp tác nghiên cứu “Vật ngữ gen” làm cái gì vậy? Hình như trước đó ta có nghe ngươi nói thứ này liên quan đến gen Thần siêu cấp gì đó?”

Người phụ nữ trở lại phòng rồi lấy một cái xẻng nhỏ, sau đó đi ra bắt đầu sửa lại mặt đất nơi mà Hàn Sâm đã bước qua.

“Ngươi bay lên đi, không được chạm vào bất cứ thứ gì ở nơi này.” Người phụ nữ vừa nói vừa xịt đồ vật giống như nước hoa lên người Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ có thể bay lên. Hắn không quan tâm những chuyện này. Hắn chỉ hy vọng muốn biết rốt cuộc Vật ngữ gen và gen Thần siêu cấp có liên quan gì, mọi chuyện có liên quan gì đến Tí Hộ Sở.

Người phụ nữ vừa dọn dẹp nơi Hàn Sâm đi qua vừa nói: “Nghiên cứu “Vật ngữ gen” chính là vì có thể khiến sinh vật tiến hóa ra gen Thần siêu cấp. Đạo lý đơn giản như vậy mà Tả Phong chưa từng dạy ngươi sao?”

“Chưa, hắn chỉ nói không thể đạt được điều kiện tiên quyết của “Vật ngữ gen” nên không cách nào tiếp tục nghiên cứu.” Hàn Sâm tiếp tục dụ người phụ nữ.

Người phụ nữ dường như không thèm để ý đến điều này, tiếp tục nói: “Không ngờ Tả Phong còn tiếp tục nghiên cứu “Vật ngữ gen”. Hắn nói không sai, quả thật không thể hoàn thành điều kiện tiên quyết của “Vật ngữ gen” nên cho đến bây giờ, đây vẫn là một dự án nghiên cứu thất bại.”

“Gen Thần siêu cấp là gì? Tiến hóa ra gen Thần siêu cấp có tác dụng gì?” Hàn Sâm hỏi câu mà hắn muốn biết nhất.

Người phụ nữ nghe vậy ngẩng đầu nhìn Hàn Sâm, gương mặt lộ ra biểu cảm kỳ lạ, cứ nhìn Hàn Sâm chằm chằm như vậy rồi nói: “Ngươi có tin trên thế giới này có Thần tồn tại hay không?”

“Sao lại là vấn đề rách nát này chứ?” Hàn Sâm buồn bực trong lòng, hiện tại vấn đề hắn không muốn trả lời nhất chính là vấn đề này.

Hàn Sâm im lặng một lúc mới nói tiếp: “Ta đã từng gặp mấy tên nhóc tự xưng là Thần, nhưng ta biết bọn họ không phải là Thần thật sự.” “Thần mà ngươi từng gặp, có phải là những tên nhóc đã tự xưng có

thể thỏa mãn tất cả nguyện vọng của ngươi hay không?” Người phụ nữ nheo mắt nhìn Hàn Sâm hỏi.

Trái tim Hàn Sâm lập tức đập mạnh, biết cuối cùng đã nói chuyện đến vấn đề chính, lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Hết chương 2459.

Chương 2460. Khả năng giết chết Thần.

Khóe miệng người phụ nữ hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười. Sau đó nàng đưa tay vén tóc, cười nói: “Mục đích của việc tiến hóa gen Thần siêu cấp là vì giết chết mấy kẻ tự xưng là Thần.”

“Tại sao các ngươi phải làm như vậy?” Hàn Sâm dao động trong lòng. Hắn biết rõ mấy lão tự xưng là Thần kia kinh khủng cỡ nào, mặc dù bọn họ không thể ra tay trực tiếp với những sinh vật trong vũ trụ, nhưng sức mạnh của bọn họ lại vượt xa sinh vật vũ trụ, cho dù là cường giả cấp Thần Hóa cũng không thể sánh bằng.

Đám người phụ nữ và Thánh Chủ lại muốn xử lí mấy lão kia. Hàn Sâm cũng có Loại ý nghĩ điên cuồng như thế này, nhưng năng lực của hắn chưa đạt đến trình độ đó, cũng không biết phải làm thế nào mới có thể giết chết mấy lão tự xưng là Thần kia.

Ít nhất trước mắt, Hàn Sâm vẫn không có hi vọng giết Tử Thần. Hắn chỉ thấy được một bức tượng Thần trong tháp Thiên Mệnh của tộc Hoàng Cực, nếu không phải Hắc Tinh Áo Giáp ra tay, hắn đã không thể địch lại.

Không thể tưởng tượng nổi thật sự chiến đấu với Thần là chuyện kinh khủng cỡ nào.

“Ta không biết tại sao Thánh Chủ lại làm như vậy, nhưng ta có lí do của mình”. Người phụ nữ nói như thế đương nhiên là vì nàng không định nói với Hàn Sâm lí do của mình.

“Có gen Thần siêu cấp là có thể giết chết mấy lão Thần kia thật à?” Hàn Sâm chỉ có thể đổi vấn đề khác để hỏi.

“Không sai, căn cứ theo nghiên cứu của chúng ta thì chính là như vậy,” Người phụ nữ gật đầu, trả lời rất chắc chắn.

Nhưng sau đó người phụ nữ lại lắc đầu cười, nói: “Tiếc rằng cuối cùng nghiên cứu vẫn thất bại, chúng ta nghiên cứu ra phương pháp có thể khiến thân thể tiến hóa thành gen Thần siêu cấp, thế nhưng lại phát hiện trong vũ trụ vốn không có bất cứ một loại sinh vật nào có thể sử dụng phương pháp này. Giống như trong tay cầm một cây nến, biết rõ đốt nó lên là có thể chiếu sáng bóng tối, thế nhưng chúng ta lại không có que diêm nào, nên vốn không thể đốt nến được. Nhưng nếu đã có que diêm rồi, thì có thể chiếu sáng bóng tối, có cây nến hay không đã không còn quan trọng lắm. Hiện tại, ta đang phải đối mặt với cảnh khốn cùng như thế. Vật ngữ gen giống như cây nến kia, vật bị thiếu thì càng quan trọng hơn vật hoàn thiện. Điều này làm cho thành quả của chúng ta trở thành việc vô bổ.”

“Tu luyện vật ngữ gen khó như vậy sao? Thật sự không có sinh vật nào trong vũ trụ có thể luyện thành được sao?” Hàn Sâm nghi nghờ hỏi, hắn quả thực đã tu luyện vật ngữ gen.

Người phụ nữ suy nghĩ một lát rồi nói: “Vấn đề này rất phức tạp, liên quan đến rất nhiều mặt. Lấy một ví dụ không thỏa đáng lắm, chẳng hạn một con ngựa chắc chắn phải ăn thực vật để làm nguồn năng lượng thì mới có thể sinh tồn mà chạy. Một chiếc xe hơi thì phải có nhiên liệu mới có thể khởi động được. Ngươi không thể cho ngựa nhiên liệu được, cũng tương tự ngươi không thể cho ô tô ăn cỏ được, mà điều kiện để tu luyện vật ngữ gen là vừa có thể ăn cỏ lại vừa có thể thêm nhiên liệu. Tuy ví dụ này không được thỏa đáng lắm nhưng ý nghĩa đại khái là như vậy. Không có một loài sinh vật nào có thể thỏa mãn điều kiện để tu luyện vật ngữ gen, không được thiếu sót dù chỉ một loại.”

Hàn Sâm nửa hiểu nửa không, giống như có một số chỗ không hiểu lắm, thế nhưng lại không biết nói lên điều còn thắc mắc trong lòng thế nào.

“Mấy lão tự xưng là Thần kia rốt cuộc là gì? Vì sao có được gen Thần siêu cấp là có thể giết chết bọn họ?” Hàn Sâm chỉ có thể quay về vấn đề ban đầu.

“Vấn đề này cũng rất phức tạp. Xét về mặt bản chất, Thần cũng là một loài sinh vật, chỉ là sinh vật hơi khác so với của chúng ta, giống như sự khác biệt giữa người sống và linh hồn, nhưng lại không đơn giản như vậy. Quan hệ giữa chúng còn phức tạp hơn một chút.” Người phụ nữ dừng lại một chút

rồi nói tiếp: “Còn về chuyện tại sao nói gen Thần siêu cấp có thể giết chết mấy lão tự xưng là Thần kia thì bắt nguồn từ một thí nghiệm của Thánh Chủ.”

“Thí nghiệm gì vậy?” Hàn Sâm hỏi đến cùng.

Thế nhưng người phụ nữ lại không trả lời Hàn Sâm, đứng dậy rồi nói: “Xong rồi, đều đã dọn dẹp sạch sẽ, ngươi không nên làm bẩn nơi này, nếu không sẽ biến ngươi thành một con heo.”

Hàn Sâm trôi nổi trong không trung, không dám xuống mặt đất, hắn rất sợ người phụ nữ này ra tay với hắn. Với năng lực của người phụ nữ này, nàng có khả năng cải tạo thuật gen còn ngang ngược hơn cả Nhiên Đăng Thủy Tổ.

“Ngươi còn chưa cho ta biết đó là thí nghiệm gì?” Hàn Sâm lơ lửng giữa không trung, đuổi theo người phụ nữ hỏi.

Người phụ nữ xoay người lại, trừng Hàn Sâm rồi nói: “Vì sao ta nhất định phải nói với ngươi?”

Hàn Sâm lập tức nghẹn lời. Người phụ nữ và hắn không thân cũng chẳng quen, lại không nợ tiền của hắn, quả thật không nhất định phải nói cho hắn biết lí do.

Ầm!

Lúc Hàn Sâm còn đang miên man suy nghĩ, người phụ nữ đã đi vào căn nhà gõ, trực tiếp đóng cửa gỗ lại.

“Có nên nói cho người phụ nữ này biết ta tu luyện vật ngữ gen không? Nếu nói cho nàng, ta có thể biết được nhiều bí mật hơn từ nàng, nhưngchẳng may người phụ nữ này coi ta là chuột bạch để nghiên cứu thì chẳng phải rất tồi tệ sao?”. Tâm trạng Hàn Sâm rất phức tạp.

Người phụ nữ đã từng nói không cho phép Hàn Sâm đụng vào bất cứ vật gì của nàng. Hàn Sâm cũng không muốn chà đạp chứng bệnh thích sạch sẽ và chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của nàng, nên chỉ đành bay đến hàng rào ở phía ngoài tường, lúc này mới hạ xuống mặt đất, ngồi ở chỗ đó, nhìn ngắm biển mây màu vàng nhạt, tiện tay lấy ra khối rubic Vạn Giới chụp một cảnh rồi gửi cho Bảo Giám trưởng lão.

Bảo Giám trưởng lão đã phát sóng hình ảnh lần trước Hàn Sâm gửi về ra ngoài, thu hút sự chú ý của rất nhiều chủng tộc, bao gồm tộc Hoàng Cực.

Biển mây màu vàng nhạt kia cũng trở thành mục tiêu tìm kiếm của đông đảo cường giả. Hình ảnh Hàn Sâm gửi về lần này lại được phát sóng, rất nhiều thế lực đại khái đã xác định tất cả các địa điểm biển mây kia của Hàn Sâm.

Thế nhưng bởi vì Ma Linh ẩn hiện ở gần khu vực đó, người bình thường hoàn toàn không dám đi vào.

Nhưng tộc Hoàng Cực không lo lắng nhiều như vậy. Mặc dù Bảo Cầm bị thương nặng rồi trốn trở về, thế nhưng Tộc Hoàng Cực đã nhanh chóng phái cường giả Thần Hóa mới tiến vào tinh vực Thiên Hà.

Hàn Sâm ngồi trên đảo nhỏ mấy giờ, muốn suy xét thật kỹ về việc có nên nói cho người phụ nữ hắn tu luyện vật ngữ gen hay không.

Bỗng dưng, biển mây ở phía xa đang cuồn cuồn, từng đám mây Cự Long gầm thét, kéo Luân Hải Ma Xa về hướng đảo.

“Ma Linh đến rồi!” Hàn Sâm thoáng giật mình trong lòng, vội vàng đứng lên chuẩn bị đi.

Người phụ nữ không giết hắn không có nghĩa là Ma Linh sẽ không giết hắn.

Aw”

“Ngươi vào đây.” Không biết từ lúc nào người phụ nữ đang đứng ở chỗ cửa sổ, nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm lên tiếng, đi về phía trong sân.

“Chân.” Người phụ nữ cau mày nói.

Hàn Sâm vội vàng bay lên, lơ lửng giữa không trung rồi tiến vào trong sân nhỏ, sau đó bay vào trong nhà nhỏ, không đụng vào bất cứ thứ gì mà lơ lửng ở trong phòng.

“Đợi lát nữa không được phép nói, cũng không được phép phát ra bất cứ âm thanh nào.” Người phụ nữ nhíu mày dặn dò Hàn Sâm hai câu.

Hàn Sâm gật đầu, cũng không trả lời thành tiếng.

“Như lúc này mới ngoan.” Người phụ nữ rất hài lòng với biểu hiện của Hàn Sâm.

Khi trước Hàn Sâm đã từng thấy hai lần, Ma Linh đứng ở ngoài hàng rào nhìn vị trí chỗ cửa sổ, nhìn một lần là nửa ngày. Lúc đầu người phụ nữ không để ý tới hắn, thế nhưng lại trở nên rất gắt gỏng, cuối cùng vẫn không nhịn được mà đẩy cửa sổ ra mắng Ma Linh một trận.

Chờ người phụ nữ mắng mệt rồi. Lúc này Ma Linh quay người rời đi, giống như hắn tới đây chỉ vì muốn bị mắng.

Hàn Sâm rất tò mò về mối quan hệ giữa người phụ nữ và Ma Linh, thế nhưng nhìn dáng vẻ của người phụ nữ thì hắn cảm thấy không nên hỏi vấn đề này là tốt nhất.

“Ngươi có muốn biết hắn là ai hay không?” Đột nhiên người phụ nữ lại trừng Hàn Sâm rồi hỏi.

“Không muốn.” Hàn Sâm không hề nghĩ ngợi gì mà lập tức lắc đầu. Lúc

hắn bị người phụ nữ chăm chú nhìn thì cảm thấy tim bỗng đập nhanh hơn, lập tức biết ngay có chuyện không hay.

“Vậy ngươi có muốn biết lúc trước Thánh Chủ làm thí nghiệm gì hay không?” Người phụ nữ hơi ngơ ngác, sau đó nở nụ cười, nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm rồi hỏi.

Hết chương 2460.

Chương 2461. Núi đá như nhau.

Hàn Sâm nhìn về phía người phụ nữ với ánh mắt phức tạp. Hắn đương nhiên muốn biết, thế nhưng người phụ nữ này hiển nhiên không thể nói cho hắn biết đơn giản như vậy.

Người phụ nữ nhìn biểu cảm của Hàn Sâm cười: “Muốn biết cũng không khó, ngươi chỉ cần làm một việc thay ta, ta sẽ nói hết thảy cho ngươi biết.”

“Ngươi mạnh như thế thì có chuyện gì không giải quyết được, ta thì có thể giúp đỡ được chuyện gì cơ chứ?” Hàn Sâm do dự hỏi.

Người phụ nữ mỉm cười: “Ngươi không phải lo lắng, đây không phải chuyện nguy hiểm. Chỉ bởi vì ta không ra khỏi hòn đảo này được, cho nên mới muốn để ngươi đi làm thay ta.”

Hàn Sâm nhìn người phụ nữ không nói lời nào, hắn không tin chuyện này thật sự chỉ đơn giản như vậy.

Người phụ nữ dừng một chút rồi nói ra: “Sau khi ngươi đi ra khỏi hòn đảo này, cứ đi về hướng bên kia, không bao lâu ngươi sẽ nhìn thấy một vầng sáng. Sau đó ngươi cứ đi theo chùm ánh sáng này, cuối cùng ngươi sẽ thấy

một hòn đảo giống hệt hòn đảo này. Tuy nhiên trên hòn đảo kia không có tòa nhà gõ, đến lúc đó ngươi hãy cắt ngang đỉnh ngọn núi kia đi giống như nơi này vậy thì việc mà ngươi nên hoàn thành sẽ xong rồi."

"Nơi đó có sinh vật gì không?" Hàn Sâm hỏi.

Người phụ nữ lắc đầu: "Không có, tuy nhiên ngươi cần phải nhớ lấy một điều. Sau khi ngươi thấy chùm ánh sáng này, dù thế nào đi chăng nữa ngươi cũng không được nói chuyện, chỉ cần ngươi không nói lời nào thì sẽ không có bất cứ nguy hiểm gì. Nếu như ngươi nói, dù chỉ là nói một chữ, thì ngươi chắc chắc sẽ phải chết."

"Chùm ánh sáng này rốt cuộc là gì vậy?" Hàn Sâm hỏi.

"Ta không biết nó là gì. Có đi hay không thì tùy ngươi quyết định, ta sẽ không ép buộc ngươi." Người phụ nữ nói dứt lời thì không để ý đến Hàn Sâm nữa mà tiếp tục làm nghiên cứu của nàng.

"Ta có thể nhìn xem những thuật gen này được không?" Hàn Sâm chỉ vào những quyển sách trên giá sách nói.

Đây đều là thuật gen cao nhất của các tộc. Cho dù Hàn Sâm không luyện, chỉ nhớ kỹ chúng, thì sau này biết đâu có thể dùng đến.

"Nếu ngươi chịu đi, sau khi trở về ngươi muốn xem bao nhiêu cũng được, còn hiện tại ngươi có thể đi ra ngoài." Người phụ nữ không ngẩng đầu lên mà nói.

Hàn Sâm đành phải bay ra ngoài từ cửa sổ, rời khỏi viện này, hạ xuống ở bên ngoài. Chứng bệnh thích sạch sẽ và chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của người phụ nữ này quá nghiêm trọng. Nếu không phải nàng cần Hàn Sâm làm việc cho mình, nàng chắc chắn sẽ không đồng ý để Hàn Sâm dùng đồ của nàng.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định đi nơi mà người phụ nữ này nói nhìn xem.

Người phụ nữ đã cần hắn đi làm việc, cho nên nàng đương nhiên sẽ nói cho hắn biết có nguy hiểm hay không. Nếu Hàn Sâm xảy ra chuyện gì, không hoàn thành được việc của nàng thì nàng cũng không có chỗ tốt gì.

“Cho dù có nguy hiểm, thì chắc hẳn cũng là chuyện sau khi hoàn thành nhiệm vụ đó.” Hàn Sâm biết ít nhiêu, những chuyện mà người phụ nữ nhờ hắn đi làm rất có thể là vì thoát khỏi đây.

“Ta đồng ý đi, tuy nhiên có thể nói cho ta biết Thánh Chủ làm thí nghiệm gì trước hay không?” Hàn Sâm nói về hướng tòa nhà gõ.

“Trở về thì ta sẽ nói cho ngươi.” Âm thanh lạnh lùng của người phụ nữ truyền ra từ trong nhà gõ.

“Ta sợ sau khi ta trở lại, ngươi không ở nơi này nữa.” Hàn Sâm nói.

Người phụ nữ im lặng một lúc lâu. Hàn Sâm vẫn chưa nghe được người phụ nữ nói tiếp, không biết rốt cuộc nàng có ý gì. Chính lúc đang chuẩn bị mở miệng nói gì, hắn đã thấy một vật bay ra từ cửa sổ.

Hàn Sâm đưa tay đón được vật kia, phát hiện nó là một quyển sách bằng đá, thế nhưng giống như bị lực lượng nào đó khóa cứng. Hàn Sâm có làm thế nào cũng không mở ra được.

“Việc mà ngươi muốn biết đều ở trong đó. Đến khi ngươi làm xong việc, cấm chế trên quyển sách này tự nhiên sẽ biến mất, có đi hay không do chính ngươi quyết định.” Người phụ nữ nói.

Hàn Sâm nhìn sách đá ở trong tay. Hắn không thể xác định được lời mà người phụ nữ nói là thật hay giả, nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tin tưởng người phụ nữ một lần. Nếu không hắn sẽ không thể biết được sự thật.

“Ta đi.” Hàn Sâm thu lại sách đá, cắn răng hỏi: “Trong truyền thuyết, Thánh Vực có một không gian dị chủng tên là Tí Hộ Sở, ngươi có biết nơi này hay không?”

“Đó là nơi Thánh Chủ nghiên cứu Thánh Linh bất tử, ta chưa từng đi vào, cũng không rõ lắm.” Người phụ nữ nói.

Người phụ nữ không biết về chuyện Tí Hộ Sở. Điều này làm cho Hàn Sâm có đôi chút thất vọng.

Hàn Sâm vốn muốn hỏi thêm vài vấn đề nữa, thế nhưng nghe người phụ nữ nói: “Trước khi ngươi đi, ta sẽ không trả lời bất cứ vấn đề gì của ngươi.”

“Dù sao ngươi cũng phải nói cho ta, hình dạng chùm ánh sáng này dài ngắn thế nào chứ?” Hàn Sâm nói.

“Ngươi thấy nó rồi thì có thể tự nhận ra được.” Người phụ nữ lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm bất đắc dĩ nhún vai, đành phải bay đi dựa theo phương hướng mà người phụ nữ nói.

Giữa biển mây màu vàng nhạt, đồ vật mà mắt có thể nhìn thấy rất có hạn. Hàn Sâm mở ra lĩnh vực Động Huyền, cũng chỉ có thể cảm ứng được đồ vật bên trong phạm vi của lĩnh vực Động Huyền.

Nơi này không có gì khác biệt nơi khác. Ngoài áng mây ra thì chỉ có áng mây. Điểm khác biệt là, nơi này không có Dị chủng, dù chỉ một con.

Hàn Sâm đi thẳng về phía trước theo phương hướng mà người phụ nữ đã chỉ. Sau khi bay khoảng ba bốn giờ, hắn quả thật thấy một vầng sáng xuất hiện trước mặt.

Chùm ánh sáng này giống như mặt trời đỏ rực trong mây lúc chập tối. Nó thoạt nhìn như một cái đèn lồng lớn. Giống như những gì người phụ nữ nói với hắn, chỉ cần hắn nhìn thấy nó thì có thể nhận ra được.

Lúc Hàn Sâm phát hiện chùm ánh sáng này, chùm ánh sáng cũng phát hiện ra hắn, lơ lơ lửng lửng bay tới, quay vài vòng xung quanh người Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn ghi nhớ lời người phụ nữ nói, ngậm miệng không phát ra chút âm thanh nào.

Chùm ánh sáng quay quanh hắn vài vòng, rồi dường như đã mất đi hứng thú đối với hắn, tự bay về phía xa.

Hàn Sâm thở dài một hơi rồi vội vàng đuổi theo, chậm rãi bay theo sau chùm ánh sáng kia.

Chùm ánh sáng đi rất chậm, tuy nhiên lại bay tới bay lui, không có một phương hướng cố định nào, lúc bên trái, lúc bên phải, lúc hướng về phía trước, thậm chí có lúc lại bay về phía sau.

Mặc dù Hàn Sâm có nghỉ ngờ trong lòng nhưng cũng chỉ có thể đi theo nó.

May mà, mặc dù chùm ánh sáng đổi tới đổi lui, nhưng cũng không gặp phải nguy hiểm gì, không đụng phải thứ gì, dù chỉ là một Dị chủng.

Đi theo đoàn ánh sáng không bao lâu, một cái bóng khổng lồ mờ mịt đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. Hàn Sâm nhìn kỹ, lập tức vui mừng. Cái bóng khổng lồ kia, bất ngờ lại là một hòn đảo.

Đến khi Hàn Sâm cách gần một chút, hắn mới phát hiện hòn đảo kia giống như đúc hòn đảo, nơi người phụ nữ ở, giống đến mức hoa cỏ cây cối trên đảo cũng phân bố như nhau.

Chùm ánh sáng rơi trên đảo, nằm nghỉ ngơi trên bụi cỏ, thoạt nhìn như ngủ thiếp đi.

Hàn Sâm vội vàng lên đảo, lập tức cảm thấy thân thể chìm xuống. Khi lên đảo rồi, nơi này có lĩnh vực cấm không.

Hiện tại, hắn cũng không thể lo lắng được nhiều như vậy. Hàn Sâm đi về phía ngọn núi, chẳng mấy chốc đã đến trước núi, vẫn là thềm đá quen thuộc kia. Hàn Sâm đi hết con đường, đến thềm đá cuối cùng, mới phát hiện không có bệ đá trên đỉnh núi hoặc tòa nhà gỗ và sân, chỉ có một mỏm núi nhô ra cao khoảng chừng mười mấy trượng trên đó. Ở bệ đá trên đỉnh núi, Hàn Sâm nhìn thấy một ký hiệu kỳ quái, ký hiệu kia có màu đen, chiếm hơn phân nửa vách núi, không biết nó có ý nghĩa gì.

Hàn Sâm đoán rằng đây có thể là hòn đảo phong cấm. Nếu nó bị phá hủy, người phụ nữ kia có thể trốn thoát.

Hết chương 2461.

Chương 2462. Khoét núi.

Hàn Sâm không do dự gì nhiều. Dù sao Đại Vũ Trụ Gen đã đủ loạn rồi, cùng không ngại thêm một người phụ nữ thế này, mặc kệ nàng là tốt hay xấu.

Hàn Sâm rút ra Quỷ Nha đao của mình, chém một đao vào đỉnh núi, muốn dùng một đao cắt đứt đỉnh núi này.

Thế nhưng Lực Tuyệt Nha chém trên núi đá, chỉ thấy ký hiệu trên đỉnh núi sáng lên ánh sáng đen, mà Lực Tuyệt Nha lại biến mất, không tăm tích.

Lưỡi đao của Quỷ Nha đao chém thẳng vào ngọn núi, chỉ khảm một vết đao lên núi đá.

Hàn Sâm thử lại vài lần, phát hiện ngoại trừ thực thể, bất cứ năng lượng nào cũng không có tác dụng với núi đá, sẽ bị ký hiệu trên vách đá hút đi.

“Cứ chém từng đao từng đao một như thế này thì phải chém tới lúc nào?” Hàn Sâm phiền muộn trong lòng, muốn thử chém ký hiệu trên vách đá trước, xem có thể xóa ký hiệu đi hay không.

Thế nhưng ai biết được chém đứt khối ký hiệu, lại phát hiện ký hiệu kia đã thấm vào vách đá như máu, không biết nó đã thấm sâu đến mức nào.

Hàn Sâm bất đắc dĩ, chỉ có thể chém từng đao vào đỉnh núi ở nơi đó. May mà nơi này quả thực không có nguy hiểm gì, Hàn Sâm chém núi đá vang dội, cũng không có dị chủng gì xuất hiện.

Chùm ánh sáng vẫn nằm sấp trên cỏ như cũ, không màng không hỏi †ình huống bên phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm chém đến mức toàn thân ướt đẫm mồ hôi, cảm thấy chính mình cũng sắp biến thành Ngu Công. May thay, đây chỉ là một ngọn núi nhỏ, Hàn Sâm đoán phải đào khoảng hai ba ngày thì gân như có thể chém đứt đỉnh núi.

Đào được mười mấy tiếng, đỉnh núi đã bị Hàn Sâm đào ra gần một nửa, vẫn chưa xảy ra chuyện gì làm cho Hàn Sâm cũng an tâm không ít.

Kengl

Hàn Sâm lại chém xuống một đao. Thế nhưng lần này khi nâng đao lên, Hàn Sâm lại nhìn thấy máu đỏ tươi chảy ra từ trong vết chém.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao núi lại chảy máu được?” Tim Hàn Sâm đột nhiên đập mạnh một nhịp. Theo bản năng, hắn lùi về sau hai bước, bày ra tư thế phòng ngự để chiến đấu.

Hiện tại Hàn Sâm rất không thích loại chuyện như núi đá đổ máu này, đặc biệt là sau khi ở thành Độ Thần, Hàn Sâm đã có bóng ma tâm lý với loại chuyện núi đá đổ máu này.

Nếu đây là trận chiến đấu đao thật kiếm thật, Hàn Sâm cũng không sợ, nhưng hắn lại sợ những thứ đồ chơi âm tà này.

Chính thanh kiếm nhỏ màu xanh lục của Ninh Nguyệt được đào ra từ trong tảng đá đổ máu. Đến bây giờ Hàn Sâm vẫn không dám tới gần nó.

Nhìn ngọn núi đá nhỏ này lại chảy máu, trong tiềm thức, Hàn Sâm cảm thấy da đầu hơi tê dại, tuy rằng không sợ nhưng vẫn hơi khó chịu trong lòng.

Hàn Sâm đợi một lát, phát hiện máu chảy ra từ núi đá không nhiều, mà cũng không có chuyện gì kỳ quái xảy ra. Thế là, hắn vung tay lên, lau đi hết vết máu tươi trên vách đá, cẩn thận nhìn vết đao kia.

Nhìn xong, Hàn Sâm lập tức lạnh cả tim.

Ở chỗ sâu nhất của vết đao kia, Hàn Sâm thấy được một mảnh máu thịt nhỏ bị lật ra, không biết là máu thịt của sinh vật gì, bị một đao của hắn chém ra một vết thương nhỏ, dài mấy cen-ti-mét. Máu tươi chảy ra từ trong vết thương kia.

Hàn Sâm nhìn vết thương đã không còn chảy máu, chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Hàn Sâm không biết cơ thể sinh vật trong núi này rốt cuộc là thứ gì, nhưng nếu nó đã chết rồi thì không nên chảy máu.

Nhưng nếu nó còn sống, toàn bộ thân thể bị nhốt trong lòng núi, mà lại không chết, thì hơi đáng sợ rồi.

Bộ phận mà sinh vật lộ ra ngoài chỉ là một vết thương dài vài cen-ti- mét, căn bản không thể nhìn thấy bên trong có cái gì. Sau khi do dự đôi chút, Hàn Sâm vẫn tiếp tục đào.

Tình huống đã đến mức này rồi. Nếu cứ từ bỏ như vậy thì không phải là phong cách của Hàn Sâm.

Hơn nữa, cho dù sinh vật bên trong còn sống thì đó cũng không phải là vấn đề lớn. Thậm chí nó còn không thể thoát được sự trấn áp của một đỉnh núi, có lẽ cũng không phải là đồ vật lợi hại gì.

Hàn Sâm dùng đao chém vào một bên thuận theo sinh vật kia. Hắn muốn đào ra một bộ phận trước để nhìn xem nó rốt cuộc là thứ gì.

Sau khi đào mấy lần, tảng đá bị mở rộng ra một chút, hắn nhìn thấy có vải vóc màu vàng lộ ra, mà chỗ bị Hàn Sâm tổn thương lại chính là một cái bắp chân.

Hắn có thể nhìn ra được bắp chân kia chắc hẳn thuộc về một người phụ nữ, ống quần cũng là kiểu dáng dành cho phụ nữ.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, tiếp tục đào, càng ngày càng lộ ra nhiều bộ phận của sinh vật đó. Hàn Sâm có thể nhìn ra, đó quả nhiên là một người phụ nữ.

Hắn có thể thấy được bộ phận lộ ra ngoài là một đôi chân trần, trắng nõn, và hai chân thon dài mặc chiếc quần màu vàng nhạt.

Nửa người trên còn ở bên trong ngọn núi, hắn không nhìn ra là bộ dáng gì. Nhưng từ trên thân thể, Hàn Sâm không cảm thấy được sức sống, giống như một người chết.

Thế nhưng khi Hàn Sâm nhìn lại vết thương trên bàn chân của nàng, hắn phát hiện vết thương lại đã khép lại. Liên hệ đến vết thương chảy máu lúc trước, Hàn Sâm rất khó hiểu, không biết người phụ nữ này rốt cuộc là người sống hay người chết.

Hàn Sâm như nghĩ tới điều gì nên đã dùng hết toàn bộ sức lực để đào núi đá. Càng nhiều bộ phận của người phụ nữ bị lộ ra. Khi đầu của người phụ nữ kia bị đào ra, Hàn Sâm nhìn rõ ràng mặt mũi của nàng, lập tức mở to hai mắt.

Người phụ nữ mà hắn đào từ trong núi đá giống hệt người phụ nữ trong tòa nhà gỗ, cho dù là dáng người hay khí chất đều không có bất cứ sự khác biệt nào, cho dù là song sinh thì chỉ e cũng không giống được đến thế.

"Đây là chuyện gì? Sao người phụ nữ này lại bị chôn ở đây? Nếu người phụ nữ này còn sống thì người phụ nữ trong tòa nhà gỗ kia lại là thứ gì?" Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy ớn lạnh trong lòng.

Sau khi người phụ nữ bị đào ra, nàng không có phản ứng gì hết, giống như thật sự đã chết rồi, không có hơi thở và nhịp tim.

Thế nhưng nét mặt của nàng thoạt nhìn lại hết sức bình thản, giống như chỉ đang ngủ say.

Hàn Sâm kiểm tra thân thể người phụ nữ, dường nhe không có bệnh gì cả, nhưng nàng lại không có sức sống, giống như thật sự là một người chất.

Hàn Sâm truyền lực lượng của mình vào trong thân thể người phụ nữ, nhưng không có tác dụng gì, không có cách nào kích hoạt được sức sống của nàng.

Cấm chế trên cuốn sách đá vẫn tồn tại như cũ. Hàn Sâm đành phải để người phụ nữ sang một bên, tiếp tục đào núi đá.

Núi đá bị Hàn Sâm không ngừng đào ra, bị khoét đứt chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi. Hàn Sâm đào đến mức hai tay mỏi nhừ, mềm đến mức không cầm nổi chuôi đao.

"Loại việc tốn sức như này nên để Tà Tình Đế làm. Với sức lực thô bạo của anh ta, hộc, hộc… nếu làm chắc chắn sẽ nhanh hơn ta." Hàn Sâm vừa đào vừa thầm nghĩ.

“Hàn Sâm…” Đột nhiên, Hàn Sâm nghe thấy một giọng nói gọi tên mình, muốn trả lời một tiếng. Thế nhưng mới vừa mở miệng ra, sắc mặt hắn lập tức thay đổi lớn, hắn vội vàng ngậm chặt miệng lại.

Người phụ nữ đã nói với hắn, nếu nói ra một chữ, hắn chắc chắn sẽ phải chết. Ở nơi không có lấy một bóng ma thế này thì làm sao có người gọi tên hắn được?

“Chẳng lẽ là thi thể của người phụ nữ kia?” Hàn Sâm mím môi, quay đầu nhìn sang nơi đặt thi thể người phụ nữ. Vừa nhìn thấy, hắn đã lập †ức ngẩn người.

Nơi vốn đặt thi thể của người phụ nữ lúc ban đầu đã không còn lại gì

nữa.

“Hàn Sâm…” Âm thanh lúc trước lại đang gọi tên Hàn Sâm, mà lần này gần như vang lên bên tai Hàn Sâm. Thậm chí Hàn Sâm cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi bên tai mình.

Hết chương 2462.

Chương 2463. Thật hay giả?

Hàn Sâm không dám nói lời nào, xoay người thật nhanh, đồng thời mở ra Lĩnh Vực.

Tầm mắt vừa chiếu tới, hắn chợt ngẩn cả người. Chỉ thấy người phụ nữ kia đang đứng cách không xa đằng sau Hàn Sâm, cười tít mắt nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy trên người nàng bừng bừng sức sống, giống hệt người phụ nữ mà hắn trông thấy ở lầu gỗ. Hoàn toàn không thể tưởng tượng được ít lâu trước đây nàng vẫn còn là một cái xác nằm dưới mặt đất.

“Sao vậy, mới xa nhau chưa lâu, nhanh như vậy đã không nhận ra ta rồi?” Người phụ nữ cười nhạt nói.

Hàn Sâm há miệng, muốn hỏi rốt cuộc nàng là người hay quỷ, nhưng nghĩ lại thì nàng đã từng nói dù cho xảy ra bất cứ chuyện gì thì cũng không được nói. Bây giờ hắn không tài nào đoán được chuyện gì đã xảy đến với người phụ nữ này, vì vậy hắn không dám lên tiếng, chỉ dõi mắt quan sát người phụ nữ.

Người phụ nữ bật cười: "Ngươi cẩn thận thật đấy. Ta bảo ngươi không được nói nhưng đó chỉ là không lên tiếng khi đi theo chùm sáng kia thôi, bây giờ ta đã thoát ra được rồi nên đương nhiên không cần kiêng ky gì nữa"

Hàn Sâm vẫn không cất lời, chỉ quan sát người phụ nữ từ trên xuống dưới, thoạt nhìn quả là giống nhau như đúc, ngoại trừ quần áo không giống nhau thì khí chất cũng y hệt nhau.

Hàn Sâm rất muốn hỏi nàng rằng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn không dám lên tiếng, nghĩ một chốc, hắn khắc lên đất một hàng chữ: "Tại sao ngươi lại ở đây?"

"Ngươi quả là cẩn thận." Người phụ nữ cười nhạt: "Người bị trấn áp và phong ấn ở đây là cơ thể thật của ta. Bên ngoài chỉ là một sợi Thần hồn của ta gắn vào thân thể một con rối mà thành. Nếu không ngươi nghĩ xem, tại sao ta có thể sống lâu như vậy? Số sinh vật có thể tồn tại chân chính từ thời đại Thánh Vực cho đến tận bây giờ ít đến thảm thương. Hầu hết kẻ già có thể sống đến thời kỳ này đều sử dụng những phương pháp cấm kị đặc biệt."

"Ngươi tự trấn áp bản thân ở đây?" Hàn Sâm lại viết thêm một câu hỏi trên mặt đất.

Người phụ nữ bĩu môi: "Ta đâu có khuynh hướng thích tự ngược đãi bản thân, sao lại trấn áp mình ở đây được. Ta bị người khác liên lụy nên thân xác thật bị trấn áp ở chỗ này. Nhưng đúng là bởi bị trấn áp nên thân thể ta mới không bị hao mòn theo năm tháng, vẫn được bảo quản trong điều kiện tốt nhất ở thời đại đó."

"Tại sao trước kia ngươi không tìm người đào thân thể của ngươi lên?" Hàn Sâm tiếp tục khắc chữ hỏi.

“Ngươi hỏi xong chưa? Ngươi không đi thì thôi, ta cần phải đi.” Dứt lời, người phụ nữ xoay người đi về phía chân núi, chẳng thèm để ý tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn đỉnh núi sắp bị khoét gấy, lại nhìn người phụ nữ đã xuống núi, đang rời khỏi hòn đảo, không biết nên đục tiếp hay nên đuổi theo nàng.

Cắn răng, Hàn Sâm mặc kệ người phụ nữ đang rời khỏi đảo, tiếp tục khoét núi.

Lúc đi qua chùm sáng, người phụ nữ vươn tay chộp một phát. Chùm sáng lập tức bay vào tay nàng, sau đó nàng cầm chùm sáng đi ra khỏi đảo.

Hàn Sâm giật mình trong lòng. Khi đến đây, hắn phải dựa vào sự dẫn lối của chùm sáng mới tới được chỗ này. Bây giờ người phụ nữ mang chùm sáng đi, khả năng hắn có thể rời khỏi nơi đây quả là một ẩn số.

Hàn Sâm không phải thánh nhân. Vả lại, quan hệ giữa hắn và người phụ nữ kia quá bình thường, cho nên không cần đánh cược tính mạng vì nàng.

Cắn răng một cái, Hàn Sâm vội vàng đuổi theo người phụ nữ.

“Chẳng phải ngươi không đi ư?” Người phụ nữ liếc mắt nhìn Hàn Sâm rồi cười nói.

Hàn Sâm lắc đầu không nói gì, tầm mắt dừng trên lòng bàn tay người phụ nữ. Nơi ấy chính là vầng sáng mà nàng đã lấy đi.

Lúc này nhìn gần, hắn mới thấy chùm sáng kia đã biến thành một cái đèn lồng đỏ cỡ lớn. Người phụ nữ xách đèn lồng lớn xuyên qua ráng mây, tiến về phía trước.

Nàng mặc áo màu vàng, nhưng lại đi chân trần, xách chiếc đèn lồng lớn màu đỏ trên tay. Khi nàng đi xuyên qua ráng mây, nhìn kiểu gì cũng thấy kì dị.

Hàn Sâm bay phía sau lưng nàng, vẫn không dám nói nửa lời. Người phụ nữ xách đèn lồng tiến thẳng về trước, không rẽ trái ngoặt phải ba lần bảy lượt như Hàn Sâm lúc mới tới đây.

Ngay khi Hàn Sâm nghi ngờ liệu người phụ nữ có thể ra ngoài hay không, hắn bỗng thấy phía trước bừng sáng. Bọn họ lại có thể rời khỏi ráng mây này, đi tới trước hòn đảo.

Bởi vì không nhìn thấy đỉnh núi nên Hàn Sâm chẳng biết đây là đảo nào, vậy nên hắn vẫn giữ im lặng.

Người phụ nữ cầm đèn đi lên núi, Hàn Sâm chẳng nói chẳng rằng theo sau nàng. Khi đến lưng chừng núi, Hàn Sâm đã cảm nhận được núi này không có đỉnh, nơi ấy có một khoảng sân bằng phẳng, có lầu gỗ và hàng rào nhỏ bao quanh tiểu viện.

“Thực sự trở lại rồi sao?” Hàn Sâm vẫn còn hơi nghi hoặc trong lòng. Tiến thẳng lên đỉnh núi, hắn phát hiện đỉnh núi này giống hệt thứ hắn nhìn thấy trước đó, không khác nhau tí nào.

Người phụ nữ đi vào tiểu viện, tiến thẳng về phía lầu gỗ. Hàn Sâm cũng bám theo, vào trong lầu gỗ cùng nàng.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm thấy có gì đó là lạ. Người phụ nữ kia bị cuồng sạch sẽ và mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, đừng nói là vào trong lầu gỗ, có bước mấy bước ở trong sân cũng không thể nào.

Ấy vậy mà giờ đây nàng lại tiến thẳng vào trong lầu gỗ, thậm chí không hé răng nửa lời, khiến lòng Hàn Sâm lập tức dấy lên nghi ngờ.

“Lẽ nào nàng thực sự không phải người phụ nữ kia? Vậy đây có phải hòn đảo thật không?” Hàn Sâm khẽ cau mày, quét mắt quan sát lầu gỗ.

Từ lầu một đến lầu hai, ngoại trừ người phụ nữ xách đèn lồng, hắn không phát hiện vật sống nào khác.

“Con rối thế thân mà ngươi nói kia ở đâu?” Hàn Sâm cố ý lấy giấy bút của người phụ nữ, sau đó viết một câu, rồi lại dán mắt nhìn người phụ nữ, xem nàng có phản ứng gì không.

Điều Hàn Sâm thực sự muốn biết không phải vấn đề này, mà là để xem nàng có phản ứng ưa sạch sẽ hay không.

Ai ngờ nàng chỉ liếc qua rồi thuận miệng đáp: “Cơ thể thật của ta đã thoát khỏi sự vây hãm, đương nhiên thế thân sẽ tan thành mây khói.”

“Quả nhiên là giả ư?” Hàn Sâm thấy người phụ nữ không có chút phản ứng nào, dường như không quan tâm đến chuyện Hàn Sâm dùng giấy bút của nàng, hắn càng thêm nghỉ ngờ.

Hàn Sâm lại liếc mắt nhìn sách đá, thấy cấm chế vẫn chưa được mở ra. Hắn hơi do dự, đưa sách tới trước mặt người phụ nữ, viết lên sổ ghi chép: “Ngươi xem giúp ta, làm sao để mở cấm chế trên cuốn sách này?”

“Tại sao ta phải xem giúp ngươi?” Người phụ nữ chẳng thèm duỗi tay nhận sách.

Hàn Sâm lập tức xác định người phụ nữ này chắc chắn là kẻ giả mạo. Rõ ràng sách đá là do người phụ nữ cho hắn, nếu nàng là thật thì tại sao nàng lại không nhận ra cuốn sách này, mà còn nói như vậy.

“Làm sao bây giờ?” Hàn Sâm cau mày nghĩ ngợi. Tuy hắn đã biết người phụ nữ này là giả nhưng mọi thứ ở đây giống y như thật, Hàn Sâm không biết lúc này mình phải làm thế nào.

Xem ra bây giờ, hắn chưa cần trở mặt với nàng. Dù người phụ nữ này là thật hay giả thì đều không có ân oán gì với hắn. Nhưng nếu Hàn Sâm cứ thế rời thì hắn lại không cam lòng lắm. Bí mật

đang ở ngay trước mắt nhưng hắn lại không tài nào nắm được.

Giữa lúc Hàn Sâm ở thế tiến thoái lưỡng nan, hắn đột nhiên nghe thấy tiếng gầm của Cự Long. Ngay sau đó hắn bắt gặp cảnh một con Cự Long màu tím bay ngang không trung, vọt tới vùng trời trên đảo.

Trên đỉnh đầu Cự Long còn một người đàn ông tộc Hoàng Cực đứng đó.

Hết chương 2463.

Chương 2464. Ấn Thế Giới.

Au”

“Quả nhiên chính là ở đây.” Hình thể của Cự Long cực kỳ khổng lồ, không thể đáp xuống hòn đảo, người đàn ông tộc Hoàng Cực đứng trên đầu nó, dõi mắt nhìn xuống hòn đảo từ trên cao.

Hàn Sâm nhìn thấy mà sửng sốt trong lòng: “Tộc Hoàng Cực tìm thấy nơi này nhanh như vậy sao?”

Hàn Sâm không biết mặt người đàn ông tộc Hoàng Cực ấy, nhưng Cự Long dưới chân hắn lại có uy danh hiển hách trong tộc Hoàng Cực. Tuy Hàn Sâm chưa từng tận mắt nhìn thấy nhưng cũng biết tên nó.

Tử Cực Ma Long cấp Thần Hoá, thú cưỡi của Tứ hoàng thúc Mông Liệt - anh em của đương kim hoàng đế.

Mông Liệt là anh em ruột của Bạch Hoàng, tu vi đạt tới cảnh giới Thần Hóa từ lâu, có thể đứng trong hàng ngũ mười cường giả khủng bố nhất của tộc Hoàng Cực.

Đến cả Mông Liệt cũng đích thân tiến vào tinh vực Thiên Hà hòng truy sát Hàn Sâm, thì có thể thấy quyết tâm giết chết Hàn Sâm của tộc Hoàng Cực lớn đến nhường nào.

Chuyện này cũng khó trách tộc Hoàng Cực. Con trai của đương kim hoàng đế bị người ta giết, nếu không thể bắt Hàn Sâm trả giá bằng máu thì còn gì là tôn nghiêm của tộc Hoàng Cực. Mặt mũi của Bạch Hoàng biết để vào đâu.

“Hàn Sâm, ta biết ngươi ở đây, bây giờ một mình ngươi ra ngoài, hay phải để bổn tọa đích thân bắt ngươi ra?” Mông Liệt nhìn lầu gỗ trên đỉnh núi, lãnh đạm nói.

Suy nghĩ của Hàn Sâm loé lên như điện xẹt. Sau khi phát hình chiếu, hắn cũng biết tộc Hoàng Cực chắc chắn sẽ đuổi theo, nhưng không ngờ rằng họ bắt kịp nhanh như thế.

Hơn nữa Ma Linh chắc đang ở gần đây mới đúng chứ. Người của tộc Hoàng Cực đến, hẳn phải đối đầu với Ma Linh chứ, nhưng hắn lại không xuất hiện. Điều này khiến Hàn Sâm thấy rất bất ngờ.

“Hai cường giả cấp Thần Hóa tới tìm ngươi gây sự, xem ra ngươi ra gây rắc rối không nhỏ.” Người phụ nữ nhìn Hàn Sâm với vẻ thích thú.

Hàn Sâm chưa kịp trả lời, đã thấy Tử Cực Ma Long mà Mông Liệt đang cưỡi phun ra một luồng long tức, biến thành một ngọn lửa màu tím phả xuống hòn đảo, như muốn thiêu đảo thành tro.

Người phụ nữ trước mắt đanh mặt. Chiếc đèn lồng lớn màu đỏ trong †ay nàng sáng lên rõ rệt, vầng sáng màu đỏ bao phủ toàn bộ hòn đảo, long viêm màu tím đánh vào vầng sáng của đèn lồng đỏ, mà nó lại không thể đâm thủng vầng hào quang.

Chỉ thấy bên trong ngọn lửa tím rừng rực kia có ánh sáng đỏ mông lung mơ hồ, thế nhưng nó luôn ngăn lửa tím ở bên ngoài, mặc cho lửa tím hung mãnh dữ dội đến đâu cũng không thể xuyên qua chút nào.

Có vẻ Tử Cực Ma Long đã bị chọc tức, liên tục phun ra mấy ngọn lửa tím, nhưng kết quả vẫn như cũ, không thể lay động vầng sáng màu đỏ kia.

Ánh mắt người phụ nữ cực lạnh lẽo. Nàng nâng đèn lồng trong tay, duỗi tay thò vào đèn lồng đỏ. Sau khi nàng rút tay khỏi lồng đèn, Hàn Sâm thấy trên tay nàng có thêm một chùm ngọn lửa đỏ.

Người phụ nữ bắn nhẹ về phía Tử Cực Ma Long đang gầm thét trên bầu trời, chùm lửa nhỏ kia thoáng chốc biến mất không thấy đâu nữa, hình như đang bay về Cự Long bên ngoài.

Bùm!

Một giây sau, Hàn Sâm như đang chứng kiến vụ nổ bom nguyên tử, chớp mắt đã thấy cơ thể khổng lồ của con Tử Cực Ma Long phun ra lửa tím kia rơi vào biển lửa đỏ rực, tựa như một quả cầu lửa rực cháy. Nó thét lên những tiếng kêu gào thống thiết. Long dực không ngừng võ, nó muốn dập tắt ngọn lửa trên người.

Nhưng hai cánh nó càng dùng sức thì lửa đỏ trên người nó càng thiêu đốt mãnh liệt.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm. Tử Cực Ma Long hẳn phải là dị chủng hệ Hỏa cấp Thần Hoá, lấy chư thiên vạn hoả làm thức ăn. Thế nhưng, nó lại bị ngọn lửa thiêu đốt gào rú thảm thiết không thôi. Thật sự rất khó có thể tưởng tượng chùm lửa mà người phụ nữ kia bắn ra kinh khủng đến nhường nào.

Người phụ nữ điềm nhiên như không, vẫn xách đèn lồng đỏ, đứng trước cửa sổ nhìn Tử Cực Ma Long và Mông Liệt ở giữa ráng mây.

Đột nhiên, Hàn Sâm thấy tay áo của Mông Liệt cuộn lên, như thể biến thành một lỗ đen. Ngọn lửa đỏ ngầu dính trên người Tử Cực Ma Long bị hút vào lỗ đen ngay tức khắc, biến mất không thấy tăm hơi trong chớp mắt, đến cả một chút khói cũng chẳng để sót.

“Mông Liệt đỉnh thật đấy!” Hàn Sâm nghĩ bụng.

“Các hạ là người phương nào, tại sao lại muốn bảo vệ tên ác tặc Hàn Sâm?” Mông Liệt đứng trên đỉnh đầu Tử Cực Ma Long, hắn cau mày, hỏi người phụ nữ ở trước cửa sổ.

Người phụ nữ lạnh lùng đáp: “Nơi này là chỗ ở của ta, không phải chỗ các ngươi thích đốt là đốt, thích giết là giết.”

Mông Liệt nhìn người phụ nữ chằm chằm, mặt không đổi sắc, nói: “Hàn Sâm có thù không đội trời chung với tộc Hoàng Cực bọn ta. Tộc Hoàng Cực ta chắc chắn sẽ khiến hắn nợ máu phải trả bằng máu, xin các hạ cho mượn một con đường, sau này tộc Hoàng Cực ta tất có hậu tạ.”

“Nếu ta không cho mượn thì sao?” Người phụ nữ rất bất mãn với giọng điệu ngang ngạnh của Mông Liệt.

Tuy Mông Liệt nói là mượn đường nhưng giọng điệu của hắn lại là kiểu giọng mệnh lệnh của người trên ra lệnh cho kẻ dưới, hoàn toàn không có ý định thương lượng.

“Vậy ta đành tự mở một con đường, Hoàng Cực tới đâu, chư thiên không cản nổi.” Mông Liệt lạnh giọng.

Nghe Mông Liệt nói vậy, Hàn Sâm vui mừng đến suýt nữa bật cười thành tiếng.

Quả thực, thế lực ngày nay của tộc Hoàng Cực có thể trấn áp được chư thiên vạn tộc. Đổi thành một người khác, dù là một trong mười cường giả Thần Hoá của Thượng tộc, e rằng cũng không dám đối đầu trực diện với tộc Hoàng Cực.

Đáng tiếc đối tượng mà Mông Liệt nói mấy lời này sai rồi. Người phụ nữ này là nhân vật cùng thời với Thánh Chủ. Năm ấy Thuỷ Tổ tộc Hoàng Cực chỉ được người phụ nữ coi như nô bộc thôi, bây giờ hậu duệ của tộc Hoàng Cực lại dám nói chuyện với nàng bằng giọng điệu này. Hàn Sâm dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết người phụ nữ sẽ có phản ứng ra sao.

“Uy phong của tộc Hoàng Cực to lớn thật đấy. Ta phải thử một chút, xem tộc Hoàng Cực các ngươi mở đường từ chỗ ta kiểu gì.” Người phụ nữ khinh miệt hừ lạnh.

Mông Liệt khẽ cau mày, tộc Hoàng Cực uy chấn đại vũ trụ từ lâu. Hắn là Hoàng thúc cao quý. Ngoại trừ hai tộc Thái Thượng và Cổ Thần thì rất ít người dám nói năng như vậy với họ.

“Hừ!” Mông Liệt trở bàn tay, thẳng thừng trấn áp đảo nhỏ.

Bàn tay đó hoá thành cái ấn lớn, chỉ trong chớp mắt đã chụp xuống toàn bộ vòng bảo hộ, Thần quang trên cái ấn lớn như ngục, hoá thành một chữ “Hoàng” cổ xưa, ập xuống với khí thế trấn áp thiên địa.

Toàn bộ biển Thiên Hà run rẩy dưới dấu ấn chữ Hoàng, ráng mây rúng động không ngừng, không gian cũng bị cái ấn lớn chèn ép phát ra những tiếng khí nổ và xé rách. Toàn bộ không gian tràn ngập sự hỗn loạn.

Trong mắt Hàn Sâm, dường như toàn thế giới đang bị cái ấn lớn chữ Hoàng nghiền nát với khí thế vô song, hòn đảo nhỏ tựa như một quả trứng gà không chịu nổi một đòn.

“Học trộm Ấn Thế Giới một cách sơ sài cũng dám tới đây phô ra sự vụng dại.” Người phụ nữ nói một câu khinh miệt, tiện thể nhấc tay lên. Một ấn nhỏ ngưng tụ thành hình từ đầu ngón tay nàng, quẳng về phía cái ấn lớn đang trấn áp nơi chân trời.

Ấn nhỏ nghênh đón cái ấn lớn, chú văn kỳ dị được in lên đó lập loè, nhưng không nhìn ra đó là chữ gì. Song chú văn kia khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ, như thể sự diễn biến chuyển hoá của toàn vũ trụ đều nằm hết trong ấn nhỏ này.

Đùng!

Ấn nhỏ va chạm với cái ấn lớn đang che trời. Trong phút chốc, cái ấn lớn kinh khủng bị chia năm xẻ bảy, hoàn toàn không thể đối chọi với ấn nhỏ.

“Sao lại thế được!” Sắc mặt Mông Liệt biến đổi rõ rệt. Hoàng Ấn Kinh Thế trấn áp thiên địa, vạn tộc không thể chống đỡ lại bị ấn nhỏ trực tiếp đánh tan, dù là ai cũng không thể tin nổi.

Hàn Sâm dùng kính Tử Đồng Thần Điệp quan sát hết thảy. Sức mạnh của ấn nhỏ mà người phụ nữ đánh ra khá giống với cái ấn lớn, nhưng ấn nhỏ chứa đựng sự ảo diệu của vũ trụ vượt xa cái ấn lớn.

Tuy có chung nguồn gốc nhưng nó cũng giống như sự khác biệt giữa thép tinh và quặng sắt vụn. Hoàng Ấn Kinh Thế vừa đụng đã vỡ, hoàn toàn không thể chống lại Ấn Thế Giới của người phụ nữ.

Hết chương 2464.

Chương 2465. Hoàng thể Hoàng Kim Thần Binh.

Sau khi đánh bại Kinh Thế Hoàng Ấn, ấn nhỏ vẫn không ngừng trấn áp Mông Liệt. Mặc dù ấn nhỏ không phình to ra nhưng dường như toàn thế

giới đang trở nên nhỏ hơn khi nó hạ xuống, bị ấn nhỏ bao phủ hoàn toàn.

Sắc mặt Mông Liệt thay đổi rõ rệt. Từng chuỗi xích trật tự vàng kim hoá thành bàn tay lớn đánh phá ấn nhỏ, nhưng sau khi đụng vào ấn nhỏ, bàn tay lớn lập tức vỡ tanh bành, xích trật tự đứt thành năm bảy đoạn, hoàn toàn không thể địch lại ấn nhỏ.

Thấy ấn nhỏ sắp trấn áp lên người mình, Mông Liệt đột ngột thét lên một tiếng, hào quang chói lọi bùng nổ trên người hắn. Trong chớp mắt, cơ thể hắn như biến thành Hoàng Kim, cơ bắp bành trướng khiến áo giáp trên người hắn nổ tung, để lộ thân thể Hoàng Kim hùng tráng.

Một giây sau, Mông Liệt đặt tay lên đỉnh đầu Tử Cực Ma Long, sắc hoàng kim trên cơ thể hắn lại có thể truyền sang thân thể Tử Cực Ma Long, lập tức biến nó thành trạng thái Hoàng Kim.

"Grào!" Mông Liệt gào thét, một tay giữ Tử Cực Ma Long Hoàng Kim, nhấc tay lên, giống như một con kiến đè đầu cưỡi cổ một con Cự Long, nhưng lại chỉ huy nó một cách dễ dàng.

Mông Liệt giữ Tử Cực Ma Long bằng một tay, khua về phía Ấn Thế Giới nhỏ. Đột nhiên, trong lúc hắn khua khoắng, Tử Cực Ma Long biến thành môt thanh Long thương, đâm mạnh vào Ấn Thế Giới nhỏ, hất văng Ấn Thế Giới nhỏ ra ngoài một cách ngang ngược.

Hàn Sâm quan sát, hết sức kinh ngạc: "Đó là năng lực gì? Sao lại có thể biến một dị chủng Thần Hoá thành một thanh trường thương được?"

Người phụ nữ cũng nhìn Mông Liệt bằng ánh mắt ngạc nhiên: "Chương Hoá Khí trong Luận Về Thế Giới Gen và Huyết Mạch Linh Thể hệ Kim Loại có thể kết hợp như vậy sao? Xem ra bọn tiểu nô kia cũng ra gì đấy!"

"Ngươi đứng nói xằng nói bậy gì vậy? Đây là hoàng thể Hoàng Kim Thần Binh của tộc Hoàng Cực ta, cái gì mà Luận Về Thế Giới Gen… Ăn nói bậy bạ…" Mông Liệt, cầm Hoàng Kim Long thương trong tay, điên cuồng đâm nó về phía người phụ nữ.

Long viêm màu tím bùng cháy trên Hoàng Kim Long thương, dung hoà làm một thể với sức mạnh của bản thân Long thương, tức thì xé rách hư không, dường như nó xuất hiện trước mặt người phụ nữ ngay lập tức.

Người phụ nữ nhìn Hoàng Kim Long thương với vẻ hứng thú. Ý nghĩ xẹt như điện, Ấn Thế Giới nhỏ lập tức xuất hiện trước mặt nàng, chặn mũi thương của Hoàng Kim Long thương.

Dù ấn nhỏ kia nhỏ đấy nhưng dường như là cả một thế giới. Mặc cho Long viêm trên Hoàng Kim Long thương kim khủng thế nào cũng chỉ có thể đánh lên mặt ấn nhỏ, không thể xuyên thủng nó, dù chỉ một chút.

Mông Liệt nắm chặt Hoàng Kim Long thương mà gào thét, tiếp tục lao đến tấn công phía trước. Hoàng Kim Long thương đụng vào mặt Ấn Thế Giới nhỏ, lực từ Long viêm và Long thương liên tục bổ vào chú văn trên mặt ấn nhỏ.

“Vỡ cho ta!” Cùng với tiếng thét của Mông Liệt, ấn nhỏ tựa như một thế giới lại bị Hoàng Kim Long thương cứng rắn đâm thủng, nổ tung tứ tán, khiến hư không cũng bị chia năm xẻ bảy.

Theo tiếng rống đầy phẫn nộ của Mông Liệt, Hoàng Kim Long thương tiếp tục tấn công vào mi tâm của người phụ nữ.

Ánh mắt người phụ nữ hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng người lại không nhúc nhích. Hoàng Kim Long thương dẫn theo long viêm cuồng bạo, đâm xuyên đầu nàng trong tích tắc.

Bóng hình người phụ nữ nổ tung, một hình bóng khác của người phụ nữ xuất hiện sau lưng Mông Liệt.

“Phân thân Nguyệt Phách và dịch chuyển tức thời?” Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm. Đây là lần đầu tiên hắn thấy có người chơi thế này. Mặc dù phân thân Nguyệt Phách của người phụ nữ và Hàn Sâm không cùng một kiểu nhưng bản chất vẫn khá tương đồng. Chẳng qua phân thân Nguyệt Phách cao siêu hơn. Hơn nữa dịch chuyển tức thời của nàng không làm không gian dao động. Quá trình ngưng tụ năng lượng không dài như lúc

Hàn Sâm sử dụng Long dực. Hai thứ cùng kết hợp liền một mạch, khiến người ta không nhìn ra dấu vết.

“Người phụ nữ này kinh khủng thật. Nếu ta có thể dịch chuyển tức thời như vậy thì lúc ta chiến đấu với kẻ địch mạnh sẽ có thêm rất nhiều cơ hội.” Hàn Sâm đãkhông sử dụng Phá Không Thiểm của Long dực lâu lắm rồi. Mặc dù đó cũng là dịch chuyển tức thời nhưng một là khoảng cách quá ngắn, hai là thời gian chuẩn bị quá dài, không thích hợp để chiến đấu với cấp Vương.

Suy cho cùng thì Long dực chỉ là năng lực của dị chủng đột biến gen cấp Hầu Tước, không theo kịp nhịp chiến đấu của cấp Vương là chuyện rất bình thường.

Phản ứng của Mông Liệt cũng cực nhanh. Hắn trở tay ra sau lưng, múa Hoàng Kim Long thương. Thương viêm tựa như một con Cự Long Hoàng Kim thét gào với người phụ nữ phía sau.

Bành!

Cơ thể người phụ nữ lại bị đánh nổ tung một lần nữa, nhưng nàng lại xuất hiện ở một bên khác của Mông Liệt, hờ hững nói: “Ta coi thường đám tiểu nô này quá rồi. Hoàng thể Hoàng Kim Thần Binh gì gì đó cũng thú vị đấy chứ.”

Ánh mắt Mông Liệt nóng rực, hoàn toàn không nghe người phụ nữ nói gì. Thân thể Hoàng Kim giống như Ma Thần, khua Hoàng Kim Long thương, ngọn thương quét đến đâu thì thương viêm lại xuyên thủng, thiêu đốt mọi thứ đến đó.

Toàn bộ biển ráng mây trực tiếp bốc hơi, từng chuỗi xích trật tự tựa như Hoàng Kim Long bay lượn gầm thét trong không trung.

“Quả nhiên, cường giả cấp Thần Hoá thực sự quá mạnh. Dường như Mông Liệt có thể cưỡng chế biến sinh vật Thần Hoá thành binh khí của hắn, dung hợp sức mạnh của đôi bên thành một thể. Năng lực này giống như BUG vậy, tương đương với việc người phụ nữ đang phải giao chiến cùng hai cường giả cấp Thần Hoá.” Hàn Sâm nhìn mà thấy lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Nếu hắn có được sức mạnh này, kết hợp với đám sinh vật Thần Hoá thì chẳng có ai là đối thủ của hắn.

Dưới sự tàn phá bừa bãi của Hoàng Kim Long thương, hình như người phụ nữ chỉ có thể đối phó với Mông Liệt bằng năng lực phân thân và di chuyển tức thời.

Song, Hàn Sâm vẫn nhận ra sức mạnh của người phụ nữ vẫn còn tràn trề. Thay vì nói nàng vội vã trốn tránh thì nên nói là nàng đang "tận hưởng" Hoàng thể Hoàng Kim Thần Binh của Mông Liệt.

Hiển nhiên Mông Liệt cũng ý thức được điều này. Hắn múa Hoàng Kim Long thương càng lúc càng dữ dội, từng chuỗi xích trật tự hoá thành long viêm thôn thiên thực nhật, muốn biến người phụ nữ thành tro bụi, ép nàng mau mau đánh trực diện.

Nhưng tất thảy chỉ là công cốc, dịch chuyển tức thời của nàng gần như không khác gì Tinh Không Đại Na Di, mặc cho Mông Liệt tấn công dữ dội ra sao cũng không làm tổn thương nổi một sợi tóc của nàng.

Mông Liệt vẫn không thể chạm vào người phụ nữ. Ánh mắt hắn bỗng trở nên bình tĩnh, Hoàng Kim Long thương trong tay chợt điên cuồng phóng tới hòn đảo, thương viêm đột nhiên biến thành một con Cự Long Hoàng Kim gào thét ngốn lấy hòn đảo, như thể sẽ nuốt chửng nó chỉ bằng một ngụm.

Đèn lồng vẫn ở trên đảo, tản ra hào quang đỏ mờ ảo, ôm trọn cả hòn đảo, nhưng vầng sáng đỏ không ngăn nổi sức mạnh của Hoàng Kim Long thương. Vầng sáng đỏ bị thương viêm xé rách một cách ngang ngược, thương viêm trút xuống ào ào như che trời lấp đất.

Hàn Sâm thầm kêu không ổn. Đó là sức mạnh được kết hợp bởi hai cường giả cấp Thần Hoá mà thành. Một thương này của Mông Liệt đâm xuống, cho dù hòn đảo có thể chịu đựng nhưng mình và nhà gỗ chắc chắn không chịu nổi. Trong lầu gỗ có rất nhiều thuật gen bí truyền, e rằng cũng sẽ tan thành mây khói.

Hàn Sâm đâu thể lo nhiều như vậy. Thuật gen tốt đến mấy mà không còn số hưởng cũng thành vô dụng. Hắn xoay người định nhảy khỏi nhà gỗ, nhưng

bỗng thấy long viêm đầy trời bất ngờ biến mất không thấy tăm hơi.

Ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy Hoàng kim Long thương đã ngừng đâm, dường như đang treo ngang trên không trung, mà bàn chân trần nõn nà của người phụ nữ đang đạp trên Hoàng Kim Long thương.

Ị”

“Tới hay lắm!” Vì không đụng được tới người phụ nữ nên Mông Liệt mới tấn công hòn đảo. Bây giờ người phụ nữ mò tới trước mặt, đúng như ý muốn của hắn. Xích trật tự bay múa quanh người hắn, Hoàng Kim Long thương tựa như kim viêm thiêu đốt, gầm rú như thể Cự Long, sắp được phóng lên.

“Hoàng thể Hoàng Kim Thần Binh ư? Ta đã thấy rõ rồi.” Người phụ nữ đứng trên thân thương, không nhúc nhích, khóe miệng lộ ra điệu cười khẩy.

Mắt thấy hoàng kim long viêm bùng cháy trên Hoàng Kim Long thương, song dưới chân nàng hiện lên một luồng ánh sáng trắng. Luồng ánh sáng trắng này tựa như bệnh truyền nhiễm, lan qua thân Hoàng Kim Long thương, lập tức nhuộm Hoàng Kim Long thương thành màu trắng, biến thành một thanh long thương kim loại.

Bành!

Bàn chân trần ngọc ngà của người phụ nữ giãm nhẹ lên thân thương, Bạch Kim Long thương bỗng bộc phát long mang, ngang ngược đẩy lùi Mông Liệt, khiến hai tay hắn không thể không buông long thương ra.

Bạch Kim Long thương tự động bay lên, lượn một vòng trên không trung rồi rơi xuống tay người phụ nữ.

“Không thể nào… Tại sao ngươi lại có Hoàng thể Hoàng Kim Thần Binh…” Mông Liệt kinh hãi nhìn người phụ nữ đang cầm long thương trong tay, tựa như trông thấy quỷ.

Hết chương 2465.

Chương 2466. Bí mật của Thánh Chủ.

Người phụ nữ cầm Bạch Kim Long thương, tuỳ ý vung hai cái, sau đó đâm về phía Mông Liệt một cách thô bạo. Long viêm rực cháy trên cây thương, giống hệt chiêu thuật mà Mông Liệt vừa sử dụng vừa rồi.

Mông Liệt biến sắc, không dám đối đầu với sức mạnh của long thương, nghiêng mình bay ngược về đằng sau, đồng thời đánh ra từng chuỗi xích trật tự ánh kim, đan thành một tấm khiên màu vàng kim trước mặt hắn.

Song, uy lực của long thương kia thực sự quá khủng khiếp. Chỉ trong chớp mắt, nó đã trực tiếp đâm thủng tấm khiên, tiếp tục lao về phía Mông Liệt một cách điên cuồng.

Hàn Sâm không ngạc nhiên cho lắm. Lúc trước, khi người phụ nữ xem Hoàng Cực Kinh Thế Lục, hắn đã nghe nàng nói rằng tộc Hoàng Cực chẳng qua chỉ học lén "Luận Về Thế Giới Gen" của nàng và là sản phẩm kết hợp giữa huyết mạch với linh thể sau này.

Nếu đến cả thứ cơ bản nhất của tộc Hoàng Cực là "Hoàng Cực Kinh Thế Lục" cũng là đồ ăn cắp từ người phụ nữ thì không có gì lạ khi nàng có thể sử dụng thể Hoàng Kim Thần Binh.

Song việc nàng có thể cưỡng đoạt Tử Cực Ma Long để sử dụng là điều khiến người ta phải giật mình.

Mặc dù Mông Liệt cũng được coi là nhân vật có tên tuổi trong số những cường giả cấp Thần Hoá nhưng khi đụng phải người phụ nữ mạnh như quái vật này thì hắn cũng bị áp chế hoàn toàn đến mức không có cá tính nữa. Sau khi Tử Cực Ma Long bị cướp, hắn chẳng dám hiếu chiến, tìm một cơ hội phá vỡ hư không rồi trốn đi, không có gan tiếp tục đấu với nàng, thậm chí không cần cả Tử Cực Ma Long nữa.

“Sao lại để cho hắn chạy?”Thấy người phụ nữ không ra tay chặn Mông Liệt, Hàn Sâm sốt ruột hỏi.

Lời vừa bật khỏi miệng, Hàn Sâm bỗng tự ngớ người, vừa nãy hắn mải xem đến mức xuất Thần, quên khuấy chuyện không được mở miệng nói.

Nhưng không có gì xảy ra sau khi Hàn Sâm mở miệng, người phụ nữ đáp xuống sân, bình thản nói: “Cơ thể ta mới thoát khỏi sự vây hãm, vẫn ở giai đoạn suy yếu chưa hồi phục hoàn toàn. Nếu hắn liều mạng thì không dễ cầm chân hắn đâu.”

“Đây vẫn là giai đoạn yếu ư?” Hàn Sâm ngầm tặc lưỡi.

“Lạ nhỉ, ta đã nói ra miệng vậy mà không làm sao cả, chẳng lẽ người phụ nữ này nói thật? Nhưng nàng không nhận ra cuốn sách đá kia mà? Vả lại nàng cũng chẳng có chứng ưa sạch sẽ và chứng cưỡng chế” Hàn Sâm nhìn người phụ nữ với vẻ mặt bất thường, nhất thời không đoán được nàng rốt cuộc là thật hay giả.

Hơn nữa còn có một điểm khiến Hàn Sâm nghi ngờ. Trận chiến vừa rồi cực kỳ ầm ĩ. Cho dù Ma Linh không ở trong biển mây này thì hắn vẫn có thể cảm nhận được, tại sao hắn chưa xuất hiện nhỉ?

Người phụ nữ quay trở lại nhà gỗ, thoáng nhìn tòa nhà. Tay nàng phất lên, tiếp đó biến ra một chiếc lồng thuỷ tinh, che phủ lầu gỗ bên trong.

Mỗi một lần nhìn thấy người phụ nữ, Hàn Sâm đều từng dùng loại thủ đoạn này. Nhưng lúc này gặp lại, hắn lại phát hiện cái lồng thủy tinh kia không phải chỉ có thể che đậy người đơn giản như vậy.

Sau khi bọc kín nhà gỗ, lồng thuỷ tinh lập tức thu nhỏ dần, lầu gỗ ở trong cũng bé đi. Chỉ một chốc, nó đã biến thành một viên pha lê bằng quả trứng gà, rơi vào tay người phụ nữ, mà nhà gỗ vẫn nguyên vẹn không hư hao gì.

“Đi thôi” Nữ nhân xách đèn lồng, thuận miệng nói với Hàn Sâm rồi đi theo hướng rời đảo.

“Tại sao ầm ĩ như vậy mà Ma Linh vẫn không xuất hiện?” Hàn Sâm đi theo sau người phụ nữ, ra vẻ hỏi một câu bâng quơ.

“Ta đã thoát ra rồi, sao hắn dám tới gặp ta nữa.” Người phụ nữ thản nhiên đáp.

Hàn Sâm thực sự đoán không ra rốt cuộc nàng là thật hay giả, định hỏi thẳng: “Sao ngươi thoát ra dễ dàng như vậy? Trước đây ngươi chưa từng tìm người giúp ư?”

Người phụ nữ tiện thể phất tay, thanh long thương bỗng biến thành một chiếc thuyền rồng bạch kim. Lúc này nàng mới thuận miệng đáp: “Ngươi tưởng núi Lưỡng Giới là nơi ai cũng vào được ư? Ta không biết ngươi vào núi Lưỡng Giới bằng cách nào nhưng nếu có sinh vật khác vào được thì sao ta lại phải đợi tới hôm nay mới thoát ra ngoài?”

“Ngươi không biết ta vào bằng cách nào?” Hàn Sâm nhìn người phụ nữ với vẻ mặt kì quái.

Người phụ nữ bĩu môi đáp: “Có gì lạ đâu? Núi Lưỡng Giới phân ra hai nửa đứng giữa hai giới. Tuy đó là phân thân của ta nhưng ta không thể trao đổi tin tức với nó khi ta bị vây. Đương nhiên ta cũng không có ký ức của nàng. Mà khi ta thoát thân, phân thân đã tự huỷ cùng con rối hoá thân, tất nhiên không có được ký ức của nó.”

“Vậy sao ngươi biết ta đến đây cứu ngươi?” Sau khi hỏi xong, Hàn Sâm mới thấy câu hỏi của mình hơi ngớ ngẩn.

Song người phụ nữ vẫn trả lời: “Nếu không được phân thân của ta chỉ điểm thì vì sao ngươi lại biết đi theo đèn Lưỡng Giới của ta? Ngươi cũng không biết chuyện không thể nói chuyện khi ở trên đường Lưỡng Giới, nếu không thì ngươi chết lâu rồi. Nếu không phải vì cấm chế trên núi Lưỡng Giới đã bị phá thì đừng nói đến ngươi, ngay cả tên nhãi tộc Hoàng Cực kia cũng không thể đặt chân vào núi dù chỉ nửa bước.”

Hàn Sâm nhìn người phụ nữ với vẻ mặt kỳ quái, đoán xem nàng đang nói thật hay không, nói là thật thì mọi việc đều có lý.

“Phân thân của ngươi bảo chỉ cần cứu nàng ra thì cấm chế trên sách đá sẽ tự động mở ngay, tại sao đến bây giờ vẫn chưa mở được?” Hàn Sâm trầm ngâm một lúc lâu, lại lấy cuốn sách đá ra.

Người phụ nữ liếc nhìn sách đá: “Trên sách bị đóng Ấn Thế Giới, cho dù sách bị huỷ cũng không thể mở ra. Ngoài ta ra thì không có ai giải được, tự động mở kiểu gì?”

“Ngươi có thể giải được không?” Dù Hàn Sâm không hiểu rõ lắm, nhưng nếu người phụ nữ giải được thì đương nhiên là chuyện tốt.

Người phụ nữ không nói gì, chỉ thuận tay đánh ra Ấn Thế Giới nhỏ kia. Trên bìa sách đá đóng một con dấu, mặt bìa xuất hiện một lá bùa ánh sáng huyền ảo. Tiếp đó Hàn Sâm thấy dường như trên sách có một †hứ sức mạnh vô hình bị vỡ tan. Đúng là mở được thật.

Hàn Sâm nóng lòng mở sách đá, bỗng thấy đám ký tự bên trong nhún nhảy tựa như đang sống, bắt đầu chuyển động như những tỉnh linh. Chúng bay đến trán của người phụ nữ, từng cái dung nhập vào trong ấn đường nàng.

Thấy những ký tự như tinh linh, người phụ nữ cũng hơi ngẩn người. Sau đó nàng cũng hiểu ra, ngồi ở mũi thuyền, không động đậy, mặc cho đám ký tự dung nhập vào ấn đường mình.

“Đù má, bị gài rồi.” Hàn Sâm chợt vỡ lẽ.

Sau khi ký tự bên trong nhảy hết ra ngoài, sách đá lập tức vỡ tan, như những hạt cát, chúng len khỏi tay Hàn Sâm chảy xuống đầy đất.

Người phụ nữ hấp thụ toàn bộ ký tự, cười nói với Hàn Sâm: “Cảm ơn ngươi đã trả lại trí nhớ thuộc về phân thân của ta. Ngươi muốn biết năm ấy Thánh Chủ làm thí nghiệm gì, đúng không?”

Hàn Sâm gật đầu, hiện giờ hắn đã biết trong sách đá cơ bản không có đáp án hắn muốn. Đó là tất cả ký ức từ phân thân của người phụ nữ.

Người phụ nữ ngồi ở mũi thuyền, một tay chống cằm, ngắm biển mây trên bầu trời, ung dung nói: “Tuy Thánh Chủ rất mạnh nhưng chủng tộc của hắn

có tuổi thọ khá ngắn, chỉ có mấy trăm năm, còn lâu mới sánh được với những sinh vật sống hơn vạn năm, trăm năm, thậm chí là hàng triệu năm. Mặc dù hắn đã dùng hết mọi cách để được tồn tại, thậm chí không ngại đầu thai sống lại hết lần này đến lần khác, nhưng rốt cuộc vẫn phải đi đến điểm cuối của sinh mệnh. Để sống sót, Thánh Chủ đã làm rất nhiều thí nghiệm, cho đến một ngày, có một người đàn ông tự xưng là Thần xuất hiện trước mặt Thánh Chủ."

Hết chương 2466.

Chương 2467. Đấu với Thần

"Thánh Chủ đã cầu nguyện với Thần?" Hàn Sâm kinh ngạc nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ lắc lắc đầu: "Vốn không hề cầu nguyện. Thánh Chủ là một người cực kì tự cao tự đại. Cho dù muốn trường sinh, hắn cũng phải dựa vào sức mạnh của chính mình mà sống, sao có thể cầu nguyện những sinh vật khác."

Hàn Sâm không nói gì, tiếp tục nghe người phụ nữ nói, âm thầm hưng phấn trong lòng, biết rằng mình cuối cùng đã chạm đến trung tâm của câu đố dài dằng dặc này.

Người phụ nữ khế thở dài một tiếng, lại tiếp tục nói: "Thánh Chủ chẳng những không cầu nguyện, mà còn muốn giết vị Thần đó, nhưng cho dù hắn sử dụng sức mạnh như thế nào, trước sau cũng không thể gây thương tổn đến Thần. Thậm chí đến cả một góc áo của Thần, hắn cũng không chạm đến được. Ngươi khó có thể tưởng tượng được khi đó hắn kinh ngạc đến mức nào, một người có thể xưng bá vũ trụ, mà đến một góc áo của người ta cũng không chạm vào được."

"Nhưng kẻ tự xưng là Thần kia, bởi vì bị một loại sức mạnh nào đó ràng buộc mà cũng không tổn thương được Thánh Chủ. Chẳng qua từ đó về sau, Thánh Chủ vẫn luôn tìm mọi cách để làm rõ Thần rốt cuộc là một loại sinh

vật như thế nào. Trong lúc này còn xảy ra rất nhiều chuyện, cuối cùng khiến Thánh Chủ giết chết được một vị Thần…”

“Cái gì? Thánh Chủ từng giết được Thần?” Hàn Sâm thất thanh thốt lên.

Người phụ nữ lắc đầu: “Hắn không thể coi là Thần, chỉ là một pho tượng Thần, một pho tượng đá phụ thuộc vào Thần, hoặc có thể nói là bị Thân khống chế”

Hàn Sâm lập tức nghĩ tới vị Thần trong tháp Thiên Mệnh kia. Đó rõ ràng chính là một pho tượng đá, hoàn toàn không giống với loại tồn tại như Thần Đế Thiên.

“Sau khi phá hủy pho tượng Thần ấy, Thánh Chủ đã dùng tượng Thần làm một vài thí nghiệm. Sau đó hắn kinh ngạc phát hiện, hắn đã hấp †hu một chút sức mạnh từ tượng Thần, mà những sức mạnh ấy lại tăng thêm tuổi thọ của hắn. Ngươi có thể tưởng tượng ra sự hưng phấn của Thánh Chủ khi đó. Khi đó hắn đã nghĩ, giết chết một tượng Thần đã có thể đạt được nhiều tuổi thọ như vậy, nếu giết chết Thần thật sự thì sao?” Người phụ nữ cười: “Sau này Thánh Chủ vẫn luôn nghiên cứu làm thế nào mới có thể giết được Thần, nhưng bởi vì hắn đã hủy diệt tượng Thần, cũng khiến Thần tức giận, luôn muốn dồn hắn vào chỗ chết. Thánh Chủ không giết được Thần. Thần cũng không thể trực tiếp xuống tay với Thánh Chủ, chỉ có thể chiến đấu thông qua đủ mọi phương thức gián tiếp. Những năm tháng chiến đấu với Thần ấy, hẳn là quãng thời gian hành hạ nhất, cũng khiến người ta hưng phấn nhất rồi.”

Nói tới đây, người phụ nữ lại khẽ thở dài: “Nhưng mà không phải sinh vật nào cũng có ý chí mạnh mẽ như Thánh Chủ. Trong lúc tranh đấu với Thần, người thân, bạn bè, thuộc hạ, thậm chí là người yêu của Thánh Chủ, rất nhiều người đều lần lượt phản bội dưới sự mê hoặc của

ăn”

Thần, khiến cho tình cảnh của Thánh Chủ càng lúc càng khó khăn.

“Mà nghiên cứu của Thánh Chủ, đến bước “Vật ngữ gen” đã lâm vào thế bí. Không ai có thể tu luyện được vật ngữ gen, nên cũng không thể ngưng tụ ra

gen Thần siêu cấp, có thể tạo ra sức uy hiếp đến Thần. Hơn nữa vào lúc đó, tuổi thọ của Thánh Chủ cũng sắp dùng hết."

"Sau này Thần hủy diệt Thánh Vực, giết chết Thánh Chủ?" Hàn Sâm hỏi.

Người phụ nữ lắc lắc đầu: "Ta không biết, trước lúc đó ta bị phong bế trong núi Lưỡng Giới, nhưngkhi đó Thánh Chủ gần như đã bị cô lập hoàn toàn. Thánh Vực cũng nguy cơ tứ phía, bị tiêu diệt cũng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi."

Hàn Sâm nghe xong cũng không khỏi cảm thán: "Đến cả tồn tại mạnh đến mức như Thánh Chủ, cuối cùng vẫn là không thể địch lại Thần sao?"

"Không thể nói như vậy, ít nhất Thánh Chủ khiến chúng ta biết, Thần cũng không phải là không thể đối địch." Người phụ nữ nói.

"Đúng rồi, tại sao ngươi lại bị phong cấm ở núi Lưỡng Giới?" Thực ra Hàn Sâm muốn hỏi, có phải người phụ nữ cũng bị Thần mê hoặc, đã hứa nguyện với Thần, nhưng hắn không dám hỏi như vậy.

Sắc mặt người phụ nữ hơi thay đổi. Nàng lạnh giọng nói: "Chuyện đó không liên quan gì đến ngươi. Lời hứa của ta đã hoàn thành, điều nên nói đều đã nói, ngươi có thể đi rồi."

Đáy lòng Hàn Sâm hơi chấn động: "Người phụ nữ này bị phong cấm trong núi Lưỡng Giới, e rằng có liên quan đến Ma Linh kia. Mặt nghiêng của người phụ nữ được khắc trong Luân Hải Ma Xa, không phải chính là nàng chứ?"

Hàn Sâm nghĩ trong lòng như vậy, nhưng không dám nói ra, chỉ nói với người phụ nữ: "Ở cùng nhau lâu như vậy, ta vẫn chưa biết tên ngươi."

Người phụ nữ trợn mắt nhìn Hàn Sâm: "Lắm điều cái gì, còn không mau đi."

Hàn Sâm không còn cách nào khác, chỉ có thể rời khỏi thuyền rồng. Lúc xoay người nhìn về phía người phụ nữ, hắn lại thấy chiếc thuyền rồng kia

đã xuyên vào hư không, biến mất không còn vết tích trong nháy mắt, không biết người phụ nữ kia đã đi đâu.

“Thì ra bắt đầu từ thời đại Thánh Chủ, đã có người giao chiến với Thần rồi, chẳng qua có vẻ lần nào cũng đều là Thần đạt được thắng lợi” Hàn Sâm híp mắt trầm ngâm: “Sau này Thánh Vực bị hủy, rốt cuộc Thánh Chủ đã chết hay chưa? Tí Hộ Sở là nơi Thánh Chủ nghiên cứu Thánh Linh bất tử, sau này lại bị Tinh tộc chiếm cứ. Tại sao các chủng tộc khác đều không thể chiếm cứ được Tí Hộ Sở, cuối cùng chỉ có Tinh tộc thành công? Lẽ nào Tinh tộc nắm giữ bí mật của Tí Hộ Sở? Điều này cũng có khả năng. Những Tỉnh tộc bị người phụ nữ dùng làm trợ thủ thí nghiệm chắc chắn cực kì thông minh. Bọn họ nắm giữ một vài bí mật ở Thánh Vực, cũng không phải là điều không thể.”

Hàn Sâm nghĩ tới đây, ánh mắt bất chợt sáng lên: “Nói như vậy, Tinh tộc chắc hẳn đã kế thừa nghiên cứu của Thánh Chủ. Nhưng rốt cuộc thứ Thánh Chủ nghiên cứu là gì? Dị linh, thú hồn, dị chủng, hay là cái gì đó khác? Mục đích nghiên cứu của Tinh tộc có vẻ rất rõ ràng. Tố chất thân thể của bọn họ quá kém, muốn mượn nhờ Tí Hộ Sở để cường hóa gen huyết mạch, nhưng nghiên cứu của Thánh Chủ chắc hẳn không chỉ có vậy mà thôi.”

“Lần này cũng coi như thu hoạch không ít, đại khái đã biết được nguyên nhân, hậu quả của sự việc, chỉ có một vài chỉ tiết vẫn chưa rõ ràng lắm. Hơn nữa còn thấm thía không ít lí giải về vật ngữ gen, có lợi ích rất lớn đối với tu luyện sau này.” Đáy lòng Hàn Sâm nhẹ nhõm không ít, cảm giác đáp án đã càng ngày càng gần rồi.

Hàn Sâm phân biệt phương hướng một lát, đi về phí vị trí của Cá voi trắng, muốn mau chóng tìm thấy đám người Bảo Nhi.

Thế nhưng ngay sau đó, Hàn Sâm liền nhận ra, Tinh vực Thiên Hà thật sự quá lớn, đồng thời cũng không có cảm giác về phương hướng rõ ràng. Trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng đều là biển mây mù, hắn hoàn toàn không phân biệt ra lúc trước rốt cuộc mình đến từ phương hướng nào.

Giữa lúc đang suy tư, hắn lại thấy phía trước xuất hiện vài bóng dáng. Hóa ra đó là mấy cường giả cấp Vương đang bay lượn trong biển Thiên Hà.

“Baal!” Sau khi Hàn Sâm nhìn thấy rõ ràng những bóng dáng này thì hơi ngẩn ra, một trong số đó vậy lại là Baal.

Nhưng lần này Baal không ở cùng đám người Dia Robb. Mấy tên cường giả cấp Vương đi cùng hắn có chủng tộc rất hỗn tạp.

“Hàn Sâm!” Sau khi đám người Baal nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức đều mừng rỡ, ai nấy gia tăng tốc độ, lao về phía Hàn Sâm.

Nhìn nét mặt của bọn họ, Hàn Sâm liền biết bọn họ xông về phía mình, tám chín phần mười là vì tiền thưởng của Tộc Hoàng Cực.

Hàn Sâm do dự đôi chút, trực tiếp mở khối rubic Vạn Giới ra, truyền hình ảnh trực tiếp ở đây về bên phía Bảo Giám trưởng lão.

“Hàn Sâm, ngươi để ta tìm thật vất vả.” Baal xông lên trước hết, đã đến cận kề bên Hàn Sâm, trực tiếp rút đao chém tới.

Hết chương 2467.

Chương 2468. Quyền Phong vương giả

Mặc dù Baal chỉ là con lai tộc Huỷ Diệt, nhưng thiên phú của hắn còn đáng sợ hơn cả Tộc Huỷ Diệt thuần chủng. Hơn nữa, thân thể hắn gần như bất tử, chỉ cần tế bào cơ thể không bị hủy diệt thì hoàn toàn có thể tái sinh dựa vào thông tin mã gen trong đó. Hơn nữa mỗi lần bị phá hủy cơ thể, sau khi tái sinh, hắn sẽ trở nên mạnh hơn, gần như là một con gián đánh mãi không chết.

Rất nhiều vương giả có thực lực mạnh hơn Baal, thậm chí là Bán Bộ Thần Hóa, đều bị Baal giết dựa vào loại năng lực này. Trước kia Hàn Sâm từng đại chiến với hắn một lần, cũng không làm gì được hắn.

Sau khi Bảo Giám trưởng lão nhận được hình ảnh, lập tức liên lạc với phương tiện truyền thông của các tộc, muốn nhanh chóng truyền bá hình ảnh trực tiếp.

Đương nhiên, vì vốn không phải trực tiếp từ hiện trường, hình ảnh vẫn phải qua gia công của đoàn đội Bảo Giám trưởng lão trước, rồi mới đồng bộ tới phương tiện truyền thông các tộc, hơi chậm hơn một chút so với cuộc chiến thực sự, nhưng một chút thời gian này, không khác gì trực tiếp đối với người bình thường.

Bởi vì đã có kinh nghiệm hợp tác hai lần trước, các truyền thông lớn gần như lập tức nhường thời gian cho Bảo Giám trưởng lão.

Bởi vì tỉ lệ người xem hai lần trước thật sự quá tốt, thu hoạch đã vượt xa dự tính, thế nên lần này hoàn toàn thuận lợi. Không hề tốn quá nhiều thủ tục, hình ảnh đã xuất hiện trên phương tiện truyền thông chính của các tộc.

“Dịch thể gen nhãn hiệu Tago, khiến cho bạn mạnh như Tago… Thưa quý vị khán giả, tuyến đầu từ tinh vực Thiên Hà xin báo cáo, hình ảnh mới nhất của cuộc truy bắt Hàn Sâm…”

Chương trình đang phát đột nhiên bị dừng, khiến cho rất nhiều người phẫn nộ, thế nhưng sau khi họ nhìn thấy nội dung được phát, lập tức đều kêu lên.

“Đó chẳng phải là Baal của tộc Huỷ Diệt sao? Còn có cả Gia Ảnh của tộc Phong Bạo… Na Lôi của tộc Lôi Xà… Bọn họ bao vây Hàn Sâm rồi…”

“Đáng đời, ai bảo hắn vừa chạy lại vừa dùng rubic Vạn Giới truyền bá hình ảnh vị trí của mình, có chết cũng là đáng đời.”

“Baal xông lên rồi… quá mạnh rồi, không hổ là Baal, sức mạnh ẩn chứa trong một đao kia, e rằng có thể trực tiếp chém nổ tung một tinh cầu nhỏ…”

“Ngươi thì hiểu gì, đó gọi là Hủy Diệt Thần Quang. Một khi bị Thần Quang ấy chiếu đến, sinh vật mạnh đến đâu cũng sẽ chết ngay.”

“Các ngươi biết cái đếch gì. Điểm mạnh nhất của Baal không phải là Hủy Diệt Thần Quang gì đó, mà là cơ thể của hắn. Đó gần như là cơ thể bất tử

bất diệt. Muốn giết chết hắn căn bản là điều không thể. Cho dù Hàn Sâm có thể đánh bại hắn, cũng sẽ bị Baal bám riết không tha đến cùng, cộng thêm những cường giả khủng khiếp của các tộc kia nữa. Lần này Hàn Sâm chết chắc rồi, không còn nghỉ ngờ gì nữa."

Quần chúng xem hình ảnh mà bàn luận sôi nổi. Trong mấy vương giả ấy, mặc dù Baal nổi danh nhất, nhưng mấy người khác đều không phải kẻ yếu.

Đặc biệt là Gia Ảnh và Na Lôi, đều xuất thân từ thượng tộc, chỉ là thứ

hạng của chủng tộc bọn họ tương đối thấp mà thôi. Thực lực của bản thân bọn họ lại không hề kém, đủ để so bì với thiên tài xếp hạng hàng đầu cùng lứa.

Hơn nữa Gia Ảnh và Na Lôi đều đã là Bán Bộ Thần Hóa. Chỉ điểm này đã chiếm lợi thế hơn so với Baal, cấp độ sức mạnh của bọn họ vẫn ở trên Baal.

Dưới ánh nhìn chăm chú của đám đông, cốt đao của Baal đã chém về phía đầu Hàn Sâm. Ánh đao hủy diệt khủng bố đã sắp chém vào đỉnh đầu Hàn Sâm.

Nhưng lại thấy thân hình của Hàn Sâm hơi động, né được nhát chém của cốt đao, không lùi mà đấm lại một cú về phía lồng ngực của Baal.

"Tới hay lắm!" Baal rống lên một tiếng dữ dội, nắm đấm tay trái nghênh đón nắm đấm của Hàn Sâm.

Bụp!

Hai nắm đấm chạm nhau, lập tức gợi lên làn sóng xung kích khổng lồ, khiến cho biển mây bốn phía đều cuộn trào như sóng thần, cuồn cuộn không dứt.

Hàn Sâm không nhúc nhích chút nào, mà Baal lại bị đánh đến văng ra xa mười mấy mét trên không trung. Baal vừa dừng được thân hình, sắc mặt lại thay đổi. Chỉ thấy chút ánh băng khuếch tán ra trên nắm đấm của hắn, mau chóng lan đến toàn thân.

Baal há mồm ra, muốn gào thét, nhưng cơ thể đã bị đông cứng thành tượng băng. Baal cứ há to miệng như thế, duy trì tư thế rống lên giận dữ, nhưng hắn lại không phát ra nổi chút âm thanh nào nữa.

Hàn Sâm trực tiếp xẹt qua bên cạnh Baal, cũng không thèm nhìn Baal đã bị đóng băng một lần, đã xông về phía đám vương giả Na Lôi.

Gia Ảnh của tộc Phong Bạo xông lên trước hết. Chỉ thấy thân hình của nàng giống như cơn gió lốc cuốn về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm căn bản không nhìn thấy rõ hình dáng của nàng.

Cơn lốc kinh khủng đã thổi quét cơ thể của Hàn Sâm trong nháy mắt. Từng đợt gió lốc như Thần binh lợi khí có thể cắt xé không gian, lập †ức cắt cơ thể Hàn Sâm thành mảnh nhỏ.

“Hàn Sâm chẳng qua chỉ có thế” Gia Ảnh hiện ra hình dáng từ trong cơn lốc, nhìn cơ thể Hàn Sâm bị cắt thành mảnh nhỏ, cười mỉa nói.

Thế nhưng giây tiếp theo, Gia Ảnh lại đứng sững đó. Chỉ thấy mảnh nhỏ cơ thể của Hàn Sâm tiêu tan tựa như ảo ảnh. Gia Ảnh thầm nghĩ không ổn, nhưng đã không còn kịp nữa, chỉ thấy khuôn mặt của Hàn Sâm xuất hiện trước mặt nàng, một cú đấm bay về phía bụng nàng.

Bụp!

Gia Ảnh bị đấm bay ra ngoài. Mặc dù cơ thể có lớp màng gió hộ thể, nhưng nàng vẫn bị ánh băng của Hàn Sâm đông cứng, bay được một nửa đã biến thành tượng băng.

Na Lôi thay đổi sắc mặt, nhưng thân hình không dừng lại. Sau khi cách Hàn Sâm đủ gần, hắn trực tiếp khởi động lĩnh vực.

Chỉ thấy từng đường sấm sét rải rác toàn bộ khu vực trong nháy mắt, lan khắp từng ngóc ngách nhỏ, tạo thành biển sấm sét, trực tiếp nhấn chìm thân hình của Hàn Sâm trong sấm sét.

Lĩnh vực công kích thuần túy, là loại lĩnh vực dễ đối phó nhất, cũng là loại lĩnh vực khó đối phó nhất.

Lực công kích thuần túy, nếu ngươi có thể chặn được thì sẽ ứng phó rất dễ dàng. Nếu không chặn được thì dù có nhiều kỹ xảo đến đâu cũng vô dụng, tiến lên thẳng thắn, chẳng có kỹ xảo hoa mỹ nào.

Trong phạm vi lĩnh vực bao phủ, không có bất cứ chỗ nào sót lại để né tránh, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của bản thân để đối chiến.

"Mặc dù lĩnh vực Thanh Lôi của Na Lôi không phải loại lĩnh vực hệ Lôi mạnh nhất, nhưng hắn đã là Bán Bộ Thần Hóa. Hàn Sâm chỉ vừa thăng lên cấp Vương chưa lâu, chỉ có lĩnh vực nhất, nhị trọng mà thôi. Ở trong lĩnh vực Thanh Lôi, lực lượng của Hàn Sâm không chống đỡ được bao lâu." Một vị vương giả quan sát hình ảnh nói.

Hắn vừa thốt nên lời, thì bất ngờ nhìn thấy lĩnh vực sấm sét đầy trời bị xé ra một vết rách, Hàn Sâm xông ra từ trong biển sấm chớp ấy. Tất cả sấm sét đều bay lượn vờn quanh hắn, nhưng căn bản không dám lại gần cơ thể hắn.

Trong tay Hàn Sâm nắm một thanh kích màu bạc, hắn đã xông tới trước mặt Na Lôi trong nháy mắt, đâm thẳng vào Na Lôi.

Hai tay Na Lôi mỗi bên nắm một vòng lôi, dẫn theo sấm sét kinh hoàng nghênh đón thanh kích bạc trong tay Hàn Sâm. Chỉ chạm một lần, Na Lôi đã như bị điện giật, cơ thể run lên, vòng sấm trong tay suýt nữa bị tuột.

Bụp!

Theo sát, tay trái Hàn Sâm đấm một cú lên lồng ngực Na Lôi, đấm Na Lôi bay ra ngoài, cơ thể cũng mau chóng đông cứng thành tượng băng.

Trong chốc lát, Baal, Gia Ảnh và Na Lôi, ba vương giả mạnh nhất, đều bị Hàn Sâm đóng băng. Tất cả mọi người nhìn mà đều trợn mắt há hốc mồm.

Hai vương giả còn lại đều sợ đến ngơ ngác. Mặc dù bọn họ cũng là vương giả có lĩnh vực bát, cửu trọng, nhưng thứ nhất, thiên phú của họ không bằng Baal, thứ hai, cấp bậc không bằng Gia Ảnh và Na Lôi đã là Bán Bộ Thần Hóa. Đến cả ba người bọn họ cũng bị Hàn Sâm đóng băng chỉ trong chốc lát, bọn họ nào còn dám ra tay với Hàn Sâm nữa.

Bọn họ định xoay người bỏ trốn, nhưng đã không kịp nữa rồi. Bóng dáng của Hàn Sâm lóe lên, hắn lướt qua, hai vương giả gần như bị đánh vỡ lĩnh vực đồng thời, rồi cũng bị đông cứng thành tượng băng giống như đám người Baal.

Hết chương 2468.

Chương 2469. Quỷ Ảnh Tướng.

Nói ra thì vô cùng phức tạp, nhưng trên thực tế cũng chỉ trong chốc lát, chỉ đối mặt vài lần, Hàn Sâm đã đóng băng toàn bộ hai Bán Bộ Thần Hóa và ba Vương Giả.

“Ta không nhìn lầm chứ… Hai Bán Bộ Thần Hóa Na Lôi và Gia Ảnh vừa đối mặt đã bị đóng băng. Đến bây giờ Baal cũng không thể giấy giụa ra †ừ trong tảng băng. Tinh tộc mạnh như vậy sao?”

“Quá xuất sắc rồi, một quyền đánh một người, đánh ngã hai Bán Bộ Thần Hóa và ba cấp Vương, khó trách hắn có thể giết chết hoàng tử Tộc Hoàng Cực.”

“Từ lúc nào mà thân thể của Linh tộc tiến hóa đến trình độ cao như vậy? Tinh tộc không phải là chủng tộc đi theo con đường khoa học kỹ thuật sao?”

“Hình như đó cũng không phải là sức mạnh hệ hàn thuần tuý, nếu không Baal và Na Lôi không thể không phá được tảng băng.”

Cả Đại Vũ Trụ xôn xao, Hàn Sâm đóng băng năm người trong chốc lát, quả thực khiến người khác không thể tưởng tượng được.

“Tên kia càng ngày càng mạnh rồi, ta còn cần phải cố gắng thêm.” Lâm Phong thấy trận chiến của Hàn Sâm trong máy truyền tin, ánh mắt càng thêm sáng rực, sải bước về phía dãy núi Dị Chủng.

Vương Vũ Hàng một tay ôm một em gái tộc Kana, đang uống ngụm rượu lớn, ăn miếng thịt to. Trong trận chiến phổ gen chúng sinh lần trước, hắn dùng toàn bộ tài sản đặt Kim Tệ thắng lợi, quả là buôn bán lời một khoản lớn, để hắn ăn chơi đàng điếm rất lâu.

“Thật là tức chết ta, tại sao có thể để một mình tên nhóc kia chơi trội như thế. Không được, ta cũng phải chuẩn bị phát trực tiếp, để đám nhà quê Đại Vũ Trụ gen này mở mang kiến thức về phong thái của tiểu gia †a.” Vương Vũ Hàng thấy Hàng Sâm đóng băng năm người bọn Baal, khiến cho các em gái của các tộc giật mình kêu lên, tức giận đến suýt nữa nhảy lên.

“Khá hay đó, cũng chỉ kém hơn ta một chút thôi, cố gắng thêm đi, có lẽ có thể đạt được ba mươi phần trăm trình độ của ta.” Tà Tình Đế đeo một cặp kính lớn, tay còn giơ lên một lon bia, lái một chiếc phi hành khí xa hoa ra, vừa bay vừa xem phát sóng trực tiếp, bên cạnh còn bày bút vẽ và giấy.

Lúc này, màn hình trên phi thuyền đột nhiên nhảy ra một bóng người,

đó là một nhân viên công tác của Liên Minh Vạn Bảo. Sau khi thấy Tả Tình Đế, khuôn mặt hắn lập tức tươi cười: “Tà Tinh đại thần, tập ba đã phê duyệt xong chưa thế? Toàn bộ nhân dân trên vũ trụ đều đang đợi xem tập ba của “Tổng giám đốc bá đạo yêu yêu yêu’ của ngươi đó.”

“A… Alô… Á… Cái gì… Ngươi nói gì… Ồ… Tín hiệu ở đây không tốt… À… Cơn lốc Từ lực… Xong… Xong rồi… “ Tà Tình Đế nói xong, tắt thiết bị liên lạc một cái rụp.

“Nộp bản thảo đúng hạn thì còn gì là nhà nghệ thuật?” Tà Tinh Đế tùy tiện dựa vào trên ghế điều khiển, vừa uống rượu vừa nhìn Hàn Sâm chiến đấu.

Bên trong Tộc Hoàng Cực, một bóng dáng như u linh đi xuống từ trên ngọn núi Hư Vô, trong chốc lát đã đi vào giữa U Minh, xuyên qua nước Đế Hoàng, đi về hướng tinh vực Thiên Hà.

“Ta không quan tâm ngươi là Bạch Dịch hay Hàn Sâm, lần này ta nhất định phải thắng ngươi.” Bạch Vô Thường vừa xuyên qua hư không vừa lẩm nhẩm tự nói với ánh mắt điên cuồng.

Sau khi Hàn Sâm đóng băng toàn bộ năm người Baal, đang chuẩn bị vơ vét hết đồ tốt trên người bọn họ, nhưng đột nhiên trong lòng lại sinh ra rung động bất thường. Sắc mặt hắn biến đổi, trực tiếp ném khối rubic Vạn Giới trong tay ra ngoài.

Trong khoảnh khắc Hàn Sâm ném khối rubic Vạn Giới ra, một lưỡi dao sắc bén đâm ra từ trong hình ảnh của khối rubic Vạn Giới. Kiếm quang như châm gần như bay sượt qua gương mặt Hàn Sâm.

Một bóng đen theo lưỡi dao này chui ra từ khối rubic Vạn Giới, nắm khối rubic Vạn Giới trong tay, nhìn Hàn Sâm, lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Ngươi là ai?" Hàn Sâm đánh giá sinh vật quái dị chui ra từ trong khối rubic Vạn Giới kia, cau mày hỏi.

Sinh vật kia có cái đầu dê, thân thể lại giống như loài người, sau lưng mọc ra đôi cánh dơi màu đen, khắp người đầy vảy lóe lên ánh sáng đen nhánh lộng lẫy.

"Ta là Quỷ Ảnh Tướng, ngươi cũng có thể gọi ta là Ảnh Quỷ" Sinh vật quỷ dị đùa nghịch khối rubic Vạn Giới nói.

Khối rubic Vạn Giới vẫn còn mở, nghe thấy hai chữ Ảnh Quỷ này, rất nhiều sinh vật đều run lên.

Mặc dù Ảnh Quỷ của Đại Đạo Thiên chỉ là Bán Bộ Thần Hóa, nhưng ngay cả rất nhiều cường giả Thần Hóa cũng không thể đuổi kịp danh tiếng đáng sợ của hắn. Bởi vì Ảnh Quỷ có một loại chủng tộc hết sức hiếm thấy, mặc dù hắn không phải là Thượng tộc, nhưng năng lực thiên phú của Ảnh Quỷ lại làm cho rất nhiều Thượng tộc vô cùng e ngại.

Ảnh Quỷ có năng lực tự do ra vào hình ảnh, chỉ cần những hình ảnh kia được quay chụp chân thật, Ảnh Quỷ có thể thông qua hình ảnh trực tiếp tới địa điểm quay phim, giống như bây giờ, hắn trực tiếp chui ra từ trong khối rubic Vạn Giới.

Đây còn không phải là điều đáng sợ nhất. Ảnh Quỷ còn có thể dùng thân thể tiến vào bất kỳ hình ảnh giả lập nào, ví dụ như phim điện ảnh, phim

truyền hình, anime, phát sóng trực tiếp, thậm chí là video truyền tin, hắn cũng có thể tiến vào trong đó, hơn nữa đi ra ngoài bất cứ lúc nào.

Tưởng tượng một chút, ngươi đang tám chuyện mặt đối mặt với đám bạn thân, hoặc đang tán dóc thân mật với người yêu, thì đột nhiên có một thanh kiếm đâm ra từ trong video. Dưới tình huống không chút đề phòng, rất ít người có thể phản ứng kịp.

Không biết bao nhiêu cường giả cấp Vương, thậm chí là Bán Bộ Thần Hóa đều chết trong tay Ảnh Quỷ, thậm chí còn có rất nhiều người đến chết cũng không biết mình chết như thế nào, căn bản là khó lòng phòng bị.

“Bị Ảnh Quỷ theo dõi, lần này Hàn Sâm nguy hiểm rồi.”

“Không đúng, vừa rồi sao Hàn Sâm lại phản ứng kịp. Vừa nãy khối rubic Vạn Giới còn ở trong tay hắn, Ảnh Quỷ đột nhiên đánh lén từ bên trong, mà lại không đâm trúng hắn?”

“Đúng vậy, Hàn Sâm vừa đóng băng năm kẻ địch mạnh. Theo lý, đó hẳn là lúc đắc ý và buông lỏng nhất, Ảnh Quỷ đánh lén ngay lúc ấy, mà vẫn để hắn né được. Đó là trực giác hay phản ứng của cơ thể đây?”

“Bất kể là gì, Hàn Sâm kia cũng thật đáng sợ.”

Một tay Ảnh Quỷ cầm khối rubic Vạn Giới, ánh mắt hắn lại nhìn chằm chằm Hàn Sâm, cười lạnh khà khà nói: “Ngươi và ta vốn không thù không oán, lại không có ai bỏ tiền ra mời ta giết ngươi, chẳng qua ai bảo tiền thưởng của Tộc Hoàng Cực quá mê người làm chỉ? Hôm nay cũng chỉ có thể phiền toái một lần, giết chết ngươi.”

Mặc dù Hàn Sâm không nhận ra Ảnh Quỷ, cũng chưa từng nghe nói về sự tích của hắn, chẳng qua chỉ nhìn hắn đi ra từ trong hình ảnh của khối rubic Vạn Giới, cũng hiểu sơ về năng lực của hắn rồi.

“Vừa rồi ngươi đánh lén cũng không giết được ta, bây giờ ngươi còn giết ta thế nào?” Hàn Sâm nhìn Ảnh Quỷ nói.

“Ngươi cho răngf năng lực của ta chỉ có thể thôi hả? Ta sẽ cho ngươi xem một chút, lĩnh vực Ảnh Tướng chân chính!” vVa nói xong, Ảnh Quỷ duỗi tay tóm một cái, trong tay nhiều thêm một máy chụp hình, chụp †anh tách về phía Hàn Sâm. Đèn flash lóe lên một cái, Hàn Sâm muốn tránh đi, nhưng căn bản không thấy lực lượng từ đâu mà đến, cũng không biết tránh né thế nào.

Sau khi đèn flash chợt lóe, cơ thể Hàn Sâm lại lập tức không thấy đâu, mà máy ảnh của Ảnh Quỷ phun ra một tấm ảnh. Người trong tấm ảnh chụp dĩ nhiên chính là Hàn Sâm.

Nhưng Hàn Sâm trong tấm ảnh lại di chuyển được, hơn nữa, còn có thể nói, quả thực giống như đang nhìn vào máy tính bảng.

Vừa rồi khi máy chụp hình chợt lóe, Hàn Sâm cảm thấy hoàn cảnh trước mắt dao động, mình đã đến một mảnh hư không, bốn phía tràn đầy tối tăm mịt mù, chỉ thấy một ảo ảnh trước mắt. Đó chính là Ảnh Quỷ.

Hết chương 2469.

Chương 2470. Nghịch Long Lan Độ

“Hàn Sâm, nhìn xem giờ ngươi đang ở đâu nào.” Ảnh Quỷ giơ khối rubic Vạn Giới trong tay lên. Khối rubic Vạn Giới vẫn còn phát sóng trực tiếp. Hàn Sâm lập tức nhìn thấy được hình ảnh trực tiếp bên trong khối rubic Vạn Giới, hắn lại đang ở trong tấm ảnh trong tay Ảnh Quỷ.

Hàn Sâm lập tức phản ứng, thân thể nhanh chóng bay ra ngoài, vừa bay vừa nhìn hình ảnh trực tiếp trong khối rubic Vạn Giới. Hắn nhanh chóng phát hiện, dù hắn bay thế nào cũng không thể rời khỏi mảnh hư không này, mà vị trí của hắn trong tấm ảnh vĩnh viễn đều ở vị trí lúc chụp kia, dù bay thế nào thì vẫn cứ ở đó.

“Không có tác dụng đâu. Trong lĩnh vực Ảnh Tướng của ta, ngươi chỉ là một tấm ảnh mà thôi. Nếu ta xé rách tấm ảnh này thì thân thể của ngươi

cũng bị xé rách y hệt.” Ảnh Quỷ vừa nói xong, tiện tay xé một góc †ấm ảnh, một góc ảnh kia có chứa tóc của Hàn Sâm.

Một nhúm tóc trong tấm ảnh lập tức bị xé, tóc của Hàn Sâm cũng bị đứt một đoạn y hệt. Hơn nữa, hắn căn bản không biết làm sao tóc lại đứt rời, đến cả cơ hội để tránh cũng không có.

Các tộc sinh vật quan sát trực tiếp cũng cảm thấy lạnh trong lòng. Bọn họ chỉ biết Ảnh Quỷ có thể ra vào hình ảnh hư cấu, nhưng không biết Ảnh Quỷ còn có năng lực như thế.

Cả đám đều cảm thấy sợ hãi. Nếu Ảnh Quỷ cũng chụp bọn họ vào trong tấm ảnh, trực tiếp xé đầu trong tấm ảnh ra khỏi thân thể, như vậy chẳng phải bọn họ sẽ chết sao.

Ngay cả một vài cường giả cấp Thần Hóa quan sát hình ảnh này đều khẽ gật đầu, giống như đang khen ngợi năng lực mạnh mẽ của Ảnh Quỷ.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi.” Ảnh Quỷ cười một tiếng kỳ dị: “Bởi vì ngươi còn sống đáng tiền hơn chết. Bây giờ ta sẽ đưa ngươi đến tộc Hoàng Cực, có thể thăng cấp Thần Hóa hay không thì toàn bộ đều nhờ vào ngươi rồi.”

Hàn Sâm từ trong tấm ảnh nhìn Ảnh Quỷ ở bên ngoài ảnh, vẻ mặt không thay đổi nói: “Ngươi thật sự cho rằng như vậy thì có thể giam ta được sao?”

Ảnh Quỷ tự tin nói: “Không gian lĩnh vực của ta là vô hạn. Đừng nói ngươi chỉ là một Vương giả, cho dù ngươi là cấp Thần Hóa thì cũng không có cách nào trốn ra khỏi không gian vô hạn được.”

“Vậy sao?” Hàn Sâm nói xong, mắt trái chợt lóe lên huyết quang, cả cơ thể lập tức hóa thành một chùm huyết ảnh.

“Người đâu?” Sắc mặt Ảnh Quỷ thay đổi, đã không thấy Hàn Sâm trong tấm ảnh nữa.

“Người đâu rồi?” Chư thiên vạn tộc quan sát trực tiếp cũng lộ vẻ kinh ngạc. Bọn họ không thấy Hàn Sâm chui ra khỏi tấm ảnh thế nào.

“AI” Tiếng kêu thảm thiết của Ảnh Quỷ làm ánh mắt của mọi người đều †ập trung lên người hắn.

Mọi người kinh hãi phát hiện, một con mắt của Ảnh Quỷ bắn ra máu tươi tung tóe, như có một nguồn năng lượng khủng bố trực tiếp đâm xuyên mắt của hắn, xuyên đến sau gáy của hắn.

Mà Hàn Sâm đã đứng cách sau lưng Ảnh Quỷ không xa. Lôi Phách Định Thần Đâm trong tay vẫn còn đang nhỏ máu.

“Lần sau lúc có thể ra tay thì tuyệt đối đừng nói nhảm.” Hàn Sâm tiện tay vẩy máu tươi trên Lôi Phách Định Thần Đâm, bay lên khoảng không, bắt khối rubic Vạn Giới về, tiến về phía trước mà không quay đầu lại. Cơ thể của Ảnh Quỷ đã ngã xuống từ trong hư không, xem ra là đã mất mạng rồi.

Vương công quý tộc của chư thiên vạn tộc đều khiếp sợ trong lòng. Đến cả tồn tại kinh khủng như Ảnh Quỷ, mà cũng bị toi mạng chỉ trong một đòn, thật sự làm cho bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Phần lớn vương công quý tộc vốn không nhìn thấy Hàn Sâm giết chết Ảnh Quỷ thế nào. Điều này càng làm cho bọn họ sợ hãi.

Một cấp Vương vừa thăng cấp không lâu lại chém giết Bán Thần Bộ Hóa đơn giản như giết gà mổ trâu vậy, thực sự khiến người khác thấy khó tin.

Hình ảnh đột nhiên tối sầm. Hình ảnh phát sóng đã kết thúc, sinh vật của chư thiên vạn tộc lại đều đang trong nỗi khiếp sợ, tạm thời chưa phản ứng kịp.

Hàn Sâm đóng khối rubic Vạn Giới, dùng hết sức bay về phía trước. Không phải hắn không muốn đi nhặt đồ đạc của Ảnh Quỷ và bọn Baal, mà là không thể đi nhặt.

Một luồng khí tức kinh khủng đang nhanh chóng lao về phía bên này. Hàn Sâm đã có thể đoán được đại khái, cho dù không phải là một cường giả Thần Hóa, cũng có thể là một Bán Bộ Thần Hóa vô cùng kinh khủng, chỉ e đây không phải tồn tại mà hắn đủ sức để địch lại.

Quả nhiên, Hàn Sâm vừa xông ra không bao lâu, một bóng dáng đã xuất hiện ở vị trí mới vừa rồi của Hàn Sâm, liếc qua Ảnh Quỷ vừa chết và bọn Baal bị đóng băng, thuận tay vung lên, từng đường ánh kiếm phân tán ra, cứng rắn đập nát lực lượng đóng băng của Hàn Sâm, thả hết đám Baal ra.

Sau khi mấy người Baal và Lôi Na thoát ra, nhìn thấy bóng người trước mặt, cơ thể lập tức chấn động, đến cả sắc mặt của Baal cũng hơi thay đổi.

"Lan Đội" Gia Ảnh của Tộc Phong Bạo trực tiếp hô lên, gương mặt lộ vẻ sợ hãi.

"Người mới chiến đấu với các ngươi có phải là Hàn Sâm không?" Bóng người được gọi là Lan Độ lạnh lùng hỏi.

"Đúng" Gia Ảnh gần như vô ý thức gật đầu trả lời, giống như vô cùng e ngại Lan Độ.

Nghe đáp án của Gia Ảnh, Lan Độ trực tiếp phá vỡ không gian mà đi, đuổi theo hướng Hàn Sâm vừa rời đi.

"Không ngờ Lan Độ cũng tới, cho dù Hàn Sâm kia có bản lãnh thông thiên, chỉ e lần này cũng chạy trời không khỏi nắng rồi." Na Lôi cũng thở dài một hơi nói.

"Kẻ phản bội bị toàn Long tộc căm thù nhất, có danh hiệu Nghịch Long Lan Độ. Mặc dù còn chưa thăng cấp Thần Hóa, nhưng hắn đã từng chém giết Thần Hóa, còn là Thần Hóa của Long tộc. Một tên như vậy, căn bản không phải là tồn tại mà cấp Vương có thể địch nổi." Vẻ mặt của Gia Ảnh cũng dịu đi nhiều.

"Bây giờ mặc dù cường giả trong vũ trụ nhiều như mây, cũng không thiếu Bán Bộ Thần Hóa. Nhưng nói đến người kinh khủng nhất giữa các cường giả không thăng cấp Thần Hóa, Lan Độ tất nhiên là một trong số đó." Na Lôi suy nghĩ một lúc, lại nói: "Mặc dù Bán Bộ Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực cũng rất mạnh, thậm chí có thể trấn áp đương thời, nhưng nếu nói phải chọn một người làm kẻ địch, ta tình nguyện chống lại Bán Bộ Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực, chứ không muốn chống lại Lan Độ. Hắn thật sự quá quỷ quái rồi."

Vẻ mặt của Baal cũng hơi kỳ lạ. Hắn luôn không sợ trời không sợ đất, ỷ vào cơ thể gần như bất tử bất diệt, ngang ngược khắp nơi, nhưng ngoài những cường giả Thần Hóa, hắn còn kiêng kị hai người nhất, một người trong đó chính là Nghịch Long Lan Độ, còn một người nữa là Ngọc Thiện Tâm của Trấn Thiên Cung.

Nếu như đổi thành người ngoài, hắn đã cùng đuổi theo từ lâu rồi, hoặc trực tiếp giết chết đối phương, nhưng người kia là Lan Độ, Baal chỉ có thể không nói tiếng nào từ đầu tới cuối, tận mắt thấy Lan Độ đuổi theo Hàn Sâm cũng không có ý định theo sau.

"Hàn Sâm chết chắc rồi." Baal thì thào tự nói một câu, rồi xoay người bay về phía ngoài tinh vực Thiên Hà, không định đuổi giết Hàn Sâm nữa.

Mà Hàn Sâm đang dùng hết tốc lực phi hành trong Vân Hà, hắn luôn không ngừng thay đổi phương hướng, còn xóa toàn bộ hơi thở và dấu vết của mình đi, tuy nhiên vẫn không thoát khỏi người lần theo dấu vết phía sau.

Hàn Sâm có thể cảm nhận được, người truy lùng hắn càng lúc càng gần.

Cuối cùng, khi Hàn Sâm bay đến biên giới một mảnh Vân Hà màu tím, nhìn thấy một bóng người xuất hiện từ trong ráng mây cách không xa phía sau hắn, hơn nữa còn đang nhanh chóng đến gần.

"Long tộc sao?" Hàn Sâm đã thấy rõ ràng mặt mũi của người đuổi theo, sừng rồng ở đỉnh đầu rất bắt mắt, nhưng sau lưng hắn không có cánh rồng, thoạt nhìn như là một Long tộc hỗn huyết.

Hết chương 2470.

Chương 2471. Ước hẹn ba đòn.

Không thoát được khỏi sự truy kích của tên Long tộc kia, Hàn Sâm định dừng lại, không tiếp tục chạy nữa.

Lan Độ đi tới trước mặt Hàn Sâm, không trực tiếp ra tay, mà nhìn Hàn Sâm hỏi: “Ngươi chính là Hàn Sâm mà Tộc Hoàng Cực treo giải thưởng?”

“Ta nói không phải thì ngươi tin à?” Hàn Sâm cười nói. Lan Độ khẽ gật đầu: “ Vậy thì đi theo ta đi.”

“Muốn ta đi với ngươi cũng không khó, nhưng ít nhất cũng phải cho ta một lý do thuyết phục bản thân chứ?” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Lan Độ nở nụ cười: “Từ trước đến nay Lan Độ ta làm việc cần gì lý do.”
“Ngươi là Lan Độ?” Hàn Sâm nghe thấy tên này cũng chấn động.

Ở thời đại vạn tộc Đại Vũ Trụ Gen giao chiến, mỗi chủng tộc cũng không ít phản đồ bị kẻ địch dụ dỗ sa đọa, có vài người là phản đồ thật sự, có vài kẻ là gián điệp chịu nhục để lọt vào nội bộ của kẻ địch.

Lan Độ chính là một người nổi tiếng nhất trong những năm gần đây. Người khác làm phản đồ, nhiều lắm chỉ bán đứng một vài tài liệu cơ mật, mà Lan Độ lại bổ đầu sư phụ của hắn, một cường giả Thần Hóa của Long tộc, trực tiếp tặng cho Vua Hủy Diệt làm ghế.

Khi đó cái tên Nghịch Long Lan Độ đã được lan truyền khắp Đại Vũ Trụ. Khi nhắc tới Long tộc, đều không thể bỏ qua người đàn ông này, hắn cũng bị coi là nỗi nhục lớn của Long tộc.

Long tộc vẫn luôn muốn giết chết Lan Độ. Đáng tiếc, bản thân Lan Độ chính là Bán Bộ Thần Hóa cao nhất, lại làm việc cực kỳ cẩn thận, hơn nữa lại được Vua Hủy Diệt hết sức giữ gìn. Cho đến hôm nay, Long tộc vân là không có cách gì với hắn.

Hàn Sâm cũng nghe nói về sự tích của hắn, không khỏi nhìn thử phía sau lưng hắn, quả thật không tìm thấy cánh rồng.

Lan Độ là Long tộc thuần chủng. Chẳng qua khi hắn giết sư phụ, đôi cánh rồng bị sư phụ của hắn tự tay xé toang, không có cách nào mọc lại nữa.

“Bây giờ, ngươi có thể đi theo ta chưa?” Lan Độ thản nhiên nói.

“Con người ta từ trước tới nay chưa bao giờ tin tưởng truyền thuyết. Ngươi là người thế nào, thực lực ra sao, ta cần tự thử qua mới biết được.” Hàn Lâm nói.

“Nói cũng phải, nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ không tin tưởng truyền thuyết gì đó. Đáng tiếc, tộc Hoàng Cực nhất định đòi người sống, nếu không ta đã không cần phải phiền phức đến thế.” Lan Độ nói xong, thân thể vừa chuyển động, một bàn tay cũng đã túm về phía đầu Hàn Sâm.

Hàn Sâm không lùi lại, thuật Băng Cơ Ngọc Cốt đã vận hành tới giới hạn, hóa thân thành màu Băng Ngọc, một tay đỡ lấy bàn tay của Lan Độ.

Ngón tay giao nhau dẫn đến không gian nổ tung xé rách, bàn tay của Hàn Sâm và Lan Độ đều bị chấn động ngược về.

Lực lượng Băng Phong của Băng Cơ Ngọc Cốt không thể đóng băng Lan Độ. Long tộc trời sinh có tính đề kháng rất cao đối với lực lượng các loại thuộc tính, Lan Độ hiển nhiên là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Một giây sau, hai người xông về phía đối phương, toàn thân đều biến thành hung khí chí mạng. Ngón tay, bàn tay, nắm đấm, cánh tay, khủy †ay, chân, đầu gối không ngừng va chạm trên không trung, không ai chịu lui về phía sau nửa bước.

Không phóng ra lực lượng, lực lượng cơ thể thuần thúy va chạm, lại kéo hư không ra thành từng vết rách.

Rắc rắc!

Xương ngón tay của Hàn Sâm lại không chịu nổi va chạm với sức mạnh khủng bố kia, trực tiếp bị đâm vỡ vụn.

Sắc mặt Hàn Sâm lập tức thay đổi. Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của hắn làm cho thân thể trở nên cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù mới là lĩnh vực nhất trọng, nhưng độ mạnh của thân thể đã có thể sánh ngang với một Bán Bộ Thần Hóa. Lan Độ lại có thể dựa vào lực lượng cơ thể đánh vỡ xương ngón tay của hắn, quả là hơi đáng sợ.

Thế đánh quyền của Lan Độ vẫn không ngừng lại, ánh mắt hắn bình †ĩnh không gợn sóng. Thế đánh quyền lại dữ dội như lửa, hết quyền này tới quyền khác làm cho người ta không thể không liều mạng liên tục với quyền của hắn.

Môt thân Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm phát ra tiếng rên rỉ. Trong lúc va chạm, xương cánh tay đã xuất hiện vết nứt, mà thế quyền điên cuồng của Lan Độ vẫn còn tiếp tục.

Chân của hắn cũng không công kích chỗ hiểm của Hàn Sâm, chỉ nhắm vào phía trên cánh tay và chân mà đánh.

"Tên này sẽ không phải muốn cứng rắn đánh nát tay chân của ta, sau đó bắt sống ta về chứ?" Hàn Sâm nhìn dáng vẻ của Lan Độ, cũng biết hắn nhất định có suy nghĩ như thế.

"Cmn, thật là đủ ác độc." Hàn Sâm biết thuật Băng Cơ Ngọc Cốt trong của mình có cấp bậc quá thấp. Nếu lại cao thêm vài tầng, có Băng Cơ Ngọc Cốt bát, cửu trọng, chưa chắc không thể chiến đấu chính diện với Lan Độ, bây giờ thì có lòng mà không có sức. Nếu tiếp tục, cánh tay và chân hắn sẽ thật sự bị Lan Độ đánh gãy.

"Sức lực của Long tộc thật sự rất kinh người, nhưng có lẽ bọn họ vẫn am hiểu vẫn lực Phá Tà nhất? Thân thể Lan Độ đã mạnh như thế, truyền thuyết quả là không giả." Hàn Sâm vừa nghĩ xong, triển khai thân pháp đọ sức với Lan Độ.

Thông thường, với kẻ am hiểu bạo lực, bởi vì đã quen chiến đấu chính diện, khó tránh khỏi không quá tỉ mỉ về mặt thân pháp.

Thân thể và lực lượng của Lan Độ mạnh mẽ như thế, hắn hoàn toàn có thể đánh bại toàn bộ các kẻ địch chính diện, không cần nghiên cứu thân pháp quá tỉ mỉ.

Nhưng đến sau khi Hàn Sâm triển khai thân pháp, mới phát hiện lý luận này cũng không thể áp dụng với Lan Độ. Độ tỉ mỉ trong thân pháp của Lan Độ cũng không hề kém hắn. Khi thay đổi thất thường với tốc độ cao trong khi quần nhau, Hàn Sâm vẫn không thể chiến đấu được thêm chút lợi thế nào,

mà vẫn bị ép đến mức chỉ có thể đối chiến chính diện với Lan Độ. Sau vài lần va chạm, xương cánh tay của hắn đã sắp gãy rồi.

Thình thịch!

Nắm đấm của Lan Độ giống như một cây búa sắt đánh vào xương cánh tay của Hàn Sâm. Bởi vì chịu sự va đập quá mạnh, ngay từ đầu, xương cánh tay giống như Băng Ngọc kia đã có vết rách, lúc này trực tiếp bị đập bể. Nắm đấm của Lan Độ vẫn tiến tới, đánh thẳng vào lồng ngực Hàn Sâm.

Lồng ngực Hàn Sâm nổ tung như nước, sau đó nước đã bay ra ngoài lại ngưng tụ về lần nữa, vết thương khôi phục hoàn toàn trong phút chốc.

Mặc dù Hoàng thể Bản Nguyên Thủy không mạnh mẽ bằng Băng Cơ Ngọc Cốt, nhưng năng lực khôi phục mạnh hơn Băng Cơ Ngọc Cốt rất nhiều. Điểm này vẫn rất thực dụng.

Lan Độ không tiếp tục công kích, nhìn Hàn Sâm lạnh nhạt nói: “Ngươi tự đi theo ta, hay để ta đánh ngươi đến tàn phế mới thôi?”

“Quả là không uổng cái tên Lan Độ. Chẳng qua muốn ta đi theo ngươi như vậy, ta vẫn không phục lắm.” Hàn Sâm nháy mắt nói: “Như vậy đi. Thân thể của ngươi mạnh đến vậy, nếu ngươi có thể chịu được ba đòn của ta mà không ngã, ta lập tức bó tay chịu trói theo ngươi về. Cho dù có người tới cứu ta, ta cũng tuyệt đối không chạy.”

“Được.” Lan Độ cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đồng ý. “Rất khí phách!” Hàn Sâm giơ ngón tay cái, khen một câu. “Ngươi ra tay đi.” Lan Độ lạnh nhạt nói.

“Ba đòn của ta cần thời gian để ngưng tụ khí. Lúc đó ta không rảnh để ứng phó với đòn công kích của ngươi. Chúng ta đã thỏa thuận rồi, trước khi ba đòn của ta chưa xong, nếu ngươi lợi dụng cơ hội ra tay với ta, vậy thì coi như ngươi thua?”

“Ra tay đi.” Lan Độ không thay đổi sắc mặt, thản nhiên nói.

“Vậy ta xem như ngươi đã đồng ý, đón lấy đòn đầu tiên của ta đi.” Hàn Sâm vừa nói, lực lượng đã ngưng tụ trên nắm tay. Hắn ngưng tụ lực lượng của Băng Cơ Ngọc Cốt đến cực hạn, mượn thủ pháp Đại Âm Dương Từ Lực Pháo, đánh một đòn về hướng lồng ngực Lan Độ.

Lan Độ đứng ở đó, không tránh, không né, tùy ý để nắm đấm của Hàn Sâm đánh vào lồng ngực hắn.

Quyền hạ xuống trong im lặng, lực lượng đóng băng kinh khủng trực tiếp nhập vào lồng ngực Lan Độ với hình thức âm kình xuyên thấu thân thể, đóng băng lục phủ ngũ tạng của hắn.

Hết chương 2471.

Chương 2472. Hung danh

“Còn hai đòn nữa.” Lan Độ há miệng phun ra một ngụm vụn băng, sau đó, cả người giống như không có việc gì, nói với Hàn Sâm.

“Kẻ này quả là hơi đáng sợ! Đáng tiếc, Băng Cơ Ngọc Cốt của ta chỉ có nhất trọng, nếu cùng là Bán Bộ Thần Hóa, ta sẽ không để hắn phách lối như vậy.” Hàn Sâm lui về phía sau hai bước, âm thầm nhíu mày.

Suy nghĩ một chút, Hàn Sâm đã có ý định, ngưng tụ lực lượng trên nắm đấm lần nữa.

Nhưng lần này hắn không trực tiếp đánh về phía Lan Độ, mà đánh ra từng quyền, đánh liên hoàn, nhưng kình lực đẩy tới rất chậm, giống như ốc sên bò.

Trong một tích tắc, Hàn Sâm đã vung ra không biết bao nhiêu quyền, lực lượng trên mỗi quyền giống như sóng biển, sóng sau đẩy sóng trước, khiến lực lượng của sóng trước càng thêm hung mãnh.

Theo công kích không ngừng của Hàn Sâm, từng tầng sóng biển chồng chất lên nhau, tạo thành lực lượng nhiều tầng kinh khủng, giống như sóng thần

đánh về phía Lan Độ.

Biển mây bốn phía đều bị sóng xung kích tầng tầng của Hàn Sâm chấn ra, tạo thành một khu vực chân không to lớn. Lực lượng cuồng bạo kinh khủng đổ ập về phía Lan Độ giống như gió vũ trụ.

Bắp thịt toàn thân Lan Độ ngưng thực, giống như tiếng rồng ngâm rung động trong gân cốt, hắn lại không trốn tránh, cứng rắn nhận một đòn chồng chất nhiều tầng lực lượng này của Hàn Sâm.

Bành!

Lực lượng của Hàn Sâm đánh lên người Lan Độ, mạnh mẽ đập nát áo giáp của hắn. Lực lượng nhiều tầng đánh xuống quá đáng sợ, áo giáp cấp Vương cũng bị đánh nổ thành bột phấn, bay tán loạn trên không trung, giống như những đốm sáng.

Thế nhưng, lực lượng kinh khủng kia đánh vào cơ bắp kiên cố của Lan Độ, đã thấy huyết quản của hắn như nổi bật lên từng vết long văn. Lực lượng tầng tầng của một đòn này đánh lên cơ bắp, lại vỡ nát từng tầng, không thể lay động thân thể Lan Độ được.

“Thân thể thật lợi hại!” Hàn Sâm hơi kinh ngạc nhìn Lan Độ. Mặc dù Hàn Sâm không trông cậy một đòn này có thể đánh ngã Lan Độ, nhưng thấy thế nào cũng có thể đánh hắn lui lại mấy bước, nhưng bây giờ, thậm chí hắn còn không lay động một cái, khiến Hàn Sâm cảm thấy hơi đáng sợ.

“Còn một đòn cuối cùng.” Lan Độ ở trần, long văn như ẩn như hiện trên cơ ngực to lớn mạnh mẽ, nói với gương mặt không có biểu cảm gì.

“Nếu như vậy, đừng trách ta dùng đại sát khí.” Hàn Sâm trầm ngâm một lát, rút Định Phách Lôi Thần Kích ra.

Mặc dù lực phá hoại của Định Phách Lôi Thần Kích không mạnh, nhưng năng lực tê liệt của lôi điện lại rất khó chống đỡ. Đến cả cường giả Thần Hóa cũng trúng chiêu, dù Lan Độ có mạnh hơn, cũng không thể lợi hại hơn cường giả Thần Hóa được.

Hàn Sâm suy nghĩ, rót lực lượng vào trong Định Phách Lôi Thần Kích, chỉ thấy lôi quang màu bạc trên Định Phách Lôi Thần Kích nhảy lên, giống như tia cực quang.

"Ngươi thật sự không tránh?" Hàn Sâm cầm Định Phách Lôi Thần Kích nhìn về phía Lan Độ hỏi.

Lan Độ nhìn Hàn Sâm không nói gì, nhưng ý tứ rất rõ ràng, bảo hắn đừng nói lời vô ích, mau ra tay đi.

Hàn Sâm cũng không khách khí, trực tiếp đánh Định Phách Lôi Thần Kích lên đầu Lan Độ, muốn đập đầu Lan Độ ra, căn bản không phải đùa. Dưới lực lượng tê liệt của lôi điện, đập đầu hắn ra cũng không khó lắm.

Bành!

Lôi điện quấn quanh Định Phách Lôi Thần Kích nện một bên đầu của Lan Độ, lôi điện màu bạc trực tiếp bắn vào trong đầu hắn.

Lan Độ bị nện đến nghiêng đầu đi. Hàn Sâm vui mừng trong lòng, cho rằng lần này chắc chắn sẽ được, ai biết Lan Độ chỉ nghiêng đầu một cái mà thôi, thân thể vẫn không động đậy.

Lôi quang màu bạc nhảy lên trên đầu hắn, bốc lên khí trắng giữa sợi tóc, nhưng dường như Lan Độ hoàn toàn không có phản ứng. Cái cổ nghiêng đi lại thẳng tắp, lôi quang lóe lên trên Định Phách Lôi Thần Kích, nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Hàn Sâm nhìn mà hơi ngây người, không nói nên lời hồi lâu. Mặc dù thể phách của hắn cũng rất mạnh, nhưng bị điện giật cũng không chịu được, Lan Độ này lại giống như không có phản ứng gì, hơi đáng sợ.

Lan Độ duỗi ngón tay đặt lên Định Phách Lôi Thần Kích, đẩy Định Phách Lôi Thần Kích sang một bên, lạnh nhạt nói: "Thân thể của ta đã sớm bị phế, không nhận biết bất cứ năng lực gì. Những cảm giác như đau đớn, tê dại, choáng váng hoàn toàn không tồn tại. Lực lượng tê liệt và choáng váng của hệ lôi đều không có tác dụng gì đối với ta, có tác dụng cũng chỉ là chút lực phá hoại của lôi điện mà thôi."

“Thì ra là thế, khó trách Định Phách Lôi Thần Kích không có tác dụng gì với ngươi.” Hàn Sâm không khỏi nở nụ cười khổ.

“Đi thôi.” Lan Độ xoay người rời đi.

Hàn Sâm do dự một chút, vẫn cứ đi theo, không định chạy trốn.

“Coi như ngươi giữ chữ tín.” Lan Độ nhìn Hàn Sâm nói.

“Cũng không coi là như vậy, ta chỉ biết không chạy thoát được mà thôi.” Hàn Sâm nhún vai nói.

“Ngươi rất thành thật.” Lan Độ hơi ngoài ý muốn, nói.

Hàn Sâm không nói gì nữa, âm thầm tính toán trong lòng: “H iện tại đến cả phương hướng ta cũng không phân biệt được, không biết mấy người Bảo Nhi đang ở vị trí nào. Chạy khắp nơi trong Tinh Vực Thiên Hà này cũng không phải là cách, chắc chắn còn rất nhiều người giống như Lan Độ đến bắt ta. Cứ đi theo Lan Độ trước cũng tốt, nếu trên đường gặp phiền phức, còn có Lan Độ ngăn cản giúp ta, tạm thời cũng không phải chuyện xấu.”

Hàn Sâm đi theo Lan Độ. Lan Độ thấy Hàn Sâm vẫn theo sát, không định chạy trốn, nên cũng không trói hắn lại.

“Lan Độ!” Mới bay hơn vạn dặm, một đám người đã xuất hiện trong ráng mây trước mặt. Những người kia nhìn thấy Lan Độ, có người lập tức kêu lên sợ hãi.

Sau đó lại nhìn thấy Hàn Sâm, bọn họ cũng giật mình.

“Lan Độ, sao ngươi lại đi cùng Hàn Sâm?” Vương giả cầm đầu hỏi Lan Độ.

Nhưng Lan Độ căn bản không để ý tới hắn, bay về phía trước.

Khuôn mặt vị Vương giả kia đỏ lên, nhưng cuối cùng cũng không dám nổi giận với Lan Độ.

Sinh vật các tộc ngăn cản phía trước đều lui ra, tự động nhường ra một con đường cho Lan Độ. Không ai dám ngăn cản đường đi của hắn.

Nhưng Hàn Sâm lại không may mắn như thế. Hắn vừa định đuổi theo Lan Độ, những tên kia đã vây quanh hắn, hiển nhiên là muốn bắt Hàn Sâm.

“Lan Độ, ngươi đi nhanh như vậy làm gì? Còn không nhanh đuổi bọn họ đi đi, nhìn bọn họ đã thấy phiền rồi.” Hàn Sâm bĩu môi nói.

Những tên kia đang chuẩn bị ra tay, nghe thấy giọng điệu này của Hàn Sâm, tất cả lập tức giật mình, nghi ngờ không thôi nhìn Hàn Sâm và Lan Độ.

Giọng điệu lúc Hàn Sâm nói lời này, giống như Lan Độ là thuộc hạ của hắn.

“Đừng ngăn cản đường của hắn.” Lan Độ không quay đầu lại nói.

Hàn Sâm coi như đã biết hung danh của Lan Độ đáng sợ thế nào. Hắn chỉ nói một câu như vậy, những tên kia thật sự không dám ngăn cản Hàn Sâm nữa.

Hàn Sâm đi xuyên qua hơn một trăm vị Vương giả. Bọn họ chỉ có thể nhìn hắn đi như vậy, không ai dám ra tay ngăn cản.

“Làm sao bây giờ? Tại sao Hàn Sâm và Lan Độ lại đi cùng nhau?” Một vị Vương giả nghi ngờ nhìn về phía người cầm đầu.

“Hừ, dù Lan Độ có hung ác, còn có thể hung ác hơn cường giả Thần Hóa sao? Hơn nữa trong đám cao thủ tại Tinh Vực Thiên Hà, cũng có †ồn tại có danh thanh không kém gì Lan Độ. Chúng ta thả tin tức ra trước, biết đâu vẫn có cơ hội đục nước béo cò.” Vị Vương giả cầm đầu lạnh lùng cười nói.

Hết chương 2472.

Chương 2473. Lĩnh vực hắc ám.

Hàn Sâm đi theo Lan Độ bay đi trong biển ráng mây, trên đường gặp không ít cường giả của các tộc đang tìm kiếm vận may trong biển ráng mây. Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Lan Độ, trên cơ bản đều nhường đường, không ai dám xung đột chính diện với Lan Độ.

Nhưng Hàn Sâm vẫn có thể cảm giác được, như có như không, người nhìn chằm chằm bọn họ càng ngày càng nhiều.

Trong Tinh Vực Thiên Hà khó mà dùng dụng cụ điện tử được, nhưng không có nghĩa là không có phương pháp lần theo dấu vết bọn họ. Không ít Vương giả có được năng lực nhãn hệ hoặc năng lực hình ảnh, giám sát từng hành động của bọn họ ở ngoài vạn dặm cũng không phải việc khó gì.

Lan Độ đang bay ở phía trước, đột nhiên lại ngừng lại.

Hàn Sâm cũng cảm ứng được phía trước có khí tức khác thường, đưa mắt nhìn qua, không bao lâu đã nhìn thấy mấy bóng người bay tới từ trong ráng mây màu lục.

Những bóng người kia trông không khác nhau mấy, phía sau lưng họ có một đôi cánh bướm hoa văn xinh đẹp, đỉnh đầu trụi lủi mọc ra hai cái tua thịt, người mặc áo giáp xác trùng màu đen.

Tổng cộng có sáu người như vậy. Bọn họ vỗ cánh, nhanh chóng bay đến trước mặt Lan Độ.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát sáu người bọn họ, phát hiện mình không phân biệt được ai với ai, giống như bào thai sinh sáu mặc quần áo giống nhau như đúc.

Nhưng khí tức trên người người bọn họ lại khiến Hàn Sâm không dám khinh thường, ít nhất là Vương giả bát trọng cửu trọng, thậm chí có thể là Bán Bộ Thần Hóa.

Chỉ dựa vào chuyện bọn họ dám đứng trước mặt Lan Độ, không cần đoán cũng biết, không thể là nhân vật đơn giản được. Vương giả bình thường căn bản không dám ngăn cản đường đi của Lan Độ.

“Lan Độ, cho sáu huynh đệ chúng ta chút mặt mũi, sau này chúng ta tất sẽ hậu tạ.” Một quái nhân cầm đầu nói.

“Các ngươi là ai?” Lan Độ không nhấc mí mắt, miễn cưỡng hỏi.

“Ngươi…” Quái nhân cầm đầu lập tức giận dữ: “Được, được, được lắm. Lan Độ, chúng ta vốn còn muốn nể mặt Vua Hủy Diệt, nhưng ngươi đã muốn chết, cũng đừng chớ sáu vị Vương Điệp Tiên chúng ta không nể tình”

Nói xong, sáu quái nhân đã đập cánh, vây quanh Lan Độ.

“Ngươi tự tìm một chỗ an toàn chờ ta một lát.” Lan Độ từ tốn nói một câu, hiển nhiên là nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghe vậy bay thẳng đi, hướng về biển mây phía xa.

Sáu vị Vương Điệp Tiên thấy Hàn Sâm rời khỏi, nhưng Lan Độ đang nhìn bọn họ chằm chằm, bọn họ cũng không dám đuổi theo, chỉ vây quanh Lan Độ.

Hàn Sâm vừa bay vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy sáu vị Vương Điệp Tiên mở ra lĩnh vực, cánh bướm phía sau bọn họ biến thành sáu màu sắc khác nhau. Sáu loại lĩnh vực đan vào một chỗ, hình thành một lĩnh vực màu lục, bao phủ Lan Độ và khu vực gần đó.

Ầm!

Lan Độ đánh một quyền vào lĩnh vực màu lục, mà lại không thể rung chuyển lĩnh vực màu lục này.

Hàn Sâm nhìn mà hơi kinh ngạc. Sáu người kia rõ ràng đều là Bán Bộ

Thần Hóa, mà lĩnh vực của sáu người bọn họ lại có thể hợp thành một thể, cường độ h tăng trưởng theo cấp số nhân. Dựa vào lực lượng cơ

thể của Lan Độ, hắn lại không thể rung chuyển được lĩnh vực của bọn

họ, khó trách bọn họ dám đến trước mặt Lan Độ đòi người.

Hàn Sâm ở phía xa nghe thấy một vị Điệp Tiên trong đó nói: "Lan Độ , cho dù ngươi có bản lĩnh đầy mình, nhưng trong Lục Hợp Tiên Vực của sáu vị Vương Điệp Tiên chúng ta, chúng ta cũng khiến ngươi trời cao không có đường chạy, địa ngục không cửa vào."

Lan Độ lại không để ý tới bọn họ, mà đánh ra một quyền, khiến lĩnh vực màu lục kia run rẩy một chút, nhưng vẫn không có dấu hiệu vỡ vụn.

Hàn Sâm nhìn thấy tình huống này, không nói hai lời quay người tăng tốc chạy trốn, nghĩ thâm trong lòng: "Xem ra trong chốc lát, Lan Độ không thể giải quyết mấy tên kia được. Đây chính là cơ hội chạy trốn tốt của ta, chờ ngươi sao? Đầu ta chứa bã đậu mới có thể không chạy, đứng đây chờ ngươi."

Hàn Sâm không tiếp tục để ý tình huống phía sau nữa, mà dùng tốc độ nhanh nhất phi nước đại rời đi, chỉ muốn cách nơi này càng xa càng tốt.

Đi theo Lan Độ một đoạn đường này, hắn cũng biết phương hướng đại khái rồi. Mặc dù vẫn không có cách nào phán đoán chính xác vị trí của mấy người Bảo Nhi, nhưng hắn có thể đoán được phương hướng đại khái.

Hàn Sâm không trực tiếp đi về phương hướng có mấy người Bảo Nhị, mà lượn quanh một phương hướng, chuẩn bị vứt bỏ mấy tên theo dõi mình trước rồi lại nói.

Nhưng Hàn Sâm nhanh chóng bay trốn đi, lại không có ai chặn đường đi của hắn, thay đổi mấy phương hướng bỏ chạy, vẫn không có sinh vật nào xuất hiện trước mặt hắn.

“Kỳ quái, tại sao những tên kia lại không nhảy ra bắt ta?” Hàn Sâm suy nghĩ một chút, đại khái cũng hiểu nguyên nhân là gì.

Những tên kia quá e ngại Lan Độ, dứt khoát không ngăn cản Hàn Sâm, chờ Hàn Sâm thoát khỏi phạm vi khống chế của Lan Độ, bọn họ mới có thể động thủ.

Vừa nghĩ đến đây, Hàn Sâm cũng không thay đổi phương hướng nữa, tăng nhanh tốc độ rời xa Lan Độ.

Quả nhiên, khi Hàn Sâm cách xa Lan Độ, có người bắt đầu không nhịn được nhảy ra ngoài.

Lần này có đến tận mấy chục vị Vương giả, cường giả cấp Vương của các tộc đều có, trông vô cùng lộn xôn. Hiển nhiên bọn họ cảm thấy không phải đối thủ của Hàn Sâm, cho nên lâm thời mới hợp thành liên minh.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, phát hiện bọn họ không phải là Vương giả cùng một nhóm với Vương giả hắn gặp lúc trước. Mặc dù một đám Vương giả trước đó cũng là quân không chính quy, nhưng số lượng bọn họ nhiều hơn một chút, khoảng hơn trăm vị Vương giả.

Một đám người này cũng chỉ có hai, ba mươi vị, trong đó có ba vị Bán Bộ Thần Hóa, chắc hẳn là thủ lĩnh lâm thời của liên quân này.

“Hàn Sâm, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi, tránh chúng †a ra tay, đánh cho ngươi bị thương.” Một vị Bán Bộ Thần Hóa cầm đầu nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp đánh ra một quyền, nghĩ thầm: “Em gái nhà ngươi, ngươi cho rằng ngươi là Lan Độ à? Còn sợ đánh ta bị thương, ngươi cũng phải có bản lĩnh đánh thương ta mới được.”

Thấy Hàn Sâm ra tay, vị Bán Bộ Thần Hóa kia lập tức hét lớn một tiếng: "Đại Thiên Vương, phải xem ngươi rồi."

Hàn Sâm hơi kì quái, không biết người này có ý gì. Chính hắn bất động, mà lại nhìn về phía một vị Bán Bộ Thần Hóa bên cạnh.

Ngoại hình của vị Bán Bộ Thần Hóa kia giống như một con hổ đen. Nghe vậy, hắn gào thét một tiếng, trên người bộc phát ra lĩnh vực màu đen, chắc hẳn là hệ thủy.

Đương nhiên Hàn Sâm không sợ lĩnh vực hệ thủy. Hắn đã có Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy, hoàn toàn có thể mượn nhờ thế nước. Đến lúc đó, chẳng những lĩnh vực kia không gây thương tổn cho hắn được, còn trở thành trợ lực của hắn.

Nhưng không đợi nắm đấm của Hàn Sâm đánh đến trước mặt vị Bán Bộ Thần Hóa kia, lĩnh vực màu đen đã bao phủ xuống. Hai, ba mươi vị Vương giả khác đều mở ra lĩnh vực của riêng mình. Lĩnh vực dạng gì cũng có, nhưng sau khi đan vào lĩnh vực của Hắc Lão Hổ, lại bị lĩnh vực màu đen của Hắc Lão Hổ cắn nuốt hết, khiến lĩnh vực màu đen kia càng ngày càng đen. Trong chốc lát, Hàn Sâm cảm thấy bản thân giống như rơi vào trong bóng tối vô biên, xoè tay không nhìn thấy năm ngón.

"Không phải lĩnh vực hệ thủy?" Hàn Sâm hơi kinh ngạc.

Sau khi lĩnh vực màu đen cắn nuốt lĩnh vực của các vị Vương giả khác, †ạo thành một vật hình trứng màu đen to lớn. Theo lực lượng của Hắc Lão Hổ ngưng tụ lại, vật màu đen kia càng thu càng nhỏ, màu đen cũng càng ngày càng dày đặc.

Hàn Sâm bắt đầu cảm thấy màu đen kia như nước. Lúc đầu thân thể của hắn còn có thể xuyên qua đó. Nhưng khi bóng tối trở nên nồng đậm hơn, lực cản thân thể càng lúc càng lớn, giống như lâm vào trong bê tông đông kết, toàn bộ thân thể nhanh chóng bị đè ép đến mức không thể động đậy được.

Hết chương 2473.

Chương 2474. Cần dùng một mạng để đổi kiếm.

Dưới lực lượng của Hắc Hổ, lĩnh vực ngưng kết thành một vật hình †rứng màu đen cao ba mét, bao chặt Hàn Sâm ở bên trong.

Hàn Sâm muốn dùng Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt cưỡng ép phá vỡ lĩnh vực hắc ám, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện lĩnh vực hắc ám này kiên cố đến đáng sợ, hắn lại không giấy giụa nổi.

“Đây là lĩnh vực gì?” Hàn Sâm cảm thấy hơi lạ, nhưng cũng không khẩn trương. Dường như lĩnh vực này có năng lực cắn nuốt lĩnh vực khác tăng thêm năng lực cho chính nó. Nhưng lĩnh vực này không thương tổn thân thể trực tiếp được, chỉ có thể nhốt hắn ở bên trong.

Nếu Hàn Sâm thật sự muốn rời đi, trực tiếp mở thể Thần Linh siêu cấp ra, thì có thể đi ra ngoài từ trong bóng tối. Dù bóng tối này có kiên cố thế nào, cũng không thể vây khốn hắn được.

“Hàn Sâm, sao ngươi không còn lớn lối nữa rồi?” Tiếng cười to của đám Vương giả kia truyền đến từ bên ngoài.

Mặc dù lĩnh vực hắc ám kiên cố, nhưng cũng không thể ngăn cản giọng nói, Hàn Sâm có thể nghe rõ tiếng nói chuyện của bọn họ ở bên ngoài.

“Lĩnh vực này quả là không tệ, không biết tên là gì?” Hàn Sâm thử hỏi một câu.

Quả nhiên, đám Vương giả bên ngoài nghe thấy lời hắn nói, tên Bán Bộ Thần Hóa lúc trước đứng ra thương lượng với hắn: “Đây là lĩnh vực hắc ám của Đại Thiên Vương, cắn nuốt lực lượng lĩnh vực của hơn hai mươi vị Vương giả chúng ta. Nhốt ngươi ở trong đó, đừng nói là ngươi, cho dù Lan Độ tới, cũng phải thành thật ở trong đó.”

“Vậy tại sao lúc Lan Độ ở đây, các ngươi lại không ra tay?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Đó là vì chúng ta không muốn đắc tội Vua Hủy Diệt.” Vị Vương giả kia đáp.

“Đừng nói nhảm với hắn nữa, chúng ta nhanh bắt hắn đến tộc Hoàng Cực lĩnh thưởng đi.” Một vị Bán Bộ Thần Hóa khác không kịp chờ đợi nói.

Hàn Sâm cảm thấy lĩnh vực hắc ám bắt đầu di chuyển, biết có lẽ đám Vương giả kia đang kéo lĩnh vực hắc ám tiến lên.

Hàn Sâm thử vận chuyển Lĩnh Vực Động Huyền nhìn thoáng qua lĩnh vực hắc ám, phát hiện kết cấu của hạt trong lĩnh vực hắc ám này vô cùng chặt chẽ, mơ hồ có dấu hiệu muốn hình thành chuỗi trật tự.

“Lĩnh vực này quả là lợi hại, lại có dấu hiệu ngưng tụ thành chuỗi trật tự, không chừng sau này Hắc Lão Hổ sẽ có cơ hội thăng lên Thần Hóa.” Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Lĩnh vực hắc ám hấp thu lĩnh vực khác, trở nên vô cùng kiên cố. Hàn Sâm dùng Chích Thủ Già Thiên cũng không đánh tan được, dứt khoát nghỉ ngơi trước, sau khi bổ sung đủ tinh thần sẽ tìm một cơ hội lao ra.

Đám Vương giả kia vô cùng hưng phấn, kéo lĩnh vực hắc ám giống như quả trứng lớn đi về phía ngoài Tinh Vực Thiên Hà, nhưng mới đi không bao lâu, Hàn Sâm lại đột nhiên nghe thấy một tiếng hét thảm truyền đến từ bên ngoài.

Vừa nghe thấy tiếng gào thảm, Hàn Sâm đã biết đó chính là tiếng vị Bán Bộ Thần Hóa nói chuyện với hắn lúc trước phát ra.

Sau một tiếng kêu thảm này, Hàn Sâm lập tức nghe thấy tiếng thân hình xuyên qua không trung. Bốn phía nhanh chóng trở nên yên tĩnh, Hàn Sâm vẫn dựng thẳng lỗ tai nghe, nhưng lại không nghe thấy âm thanh gì.

Ngoài một tiếng hét thảm ra, thì không có bất cứ âm thanh nào nữa, giống như đám cường giả cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa kia đã chạy hết rồi.

“Kỳ lạ? Cho dù bọn họ gặp kẻ địch, cũng phải kêu lên hai tiếng chứ, sao mà chỉ hét lên một tiếng đã thôi. Hay là những tên kia đều bị xử lý rồi, căn bản không kịp kêu ra tiếng?” Đáy lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Rắc!

Lúc Hàn Sâm đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy tiếng thứ gì bị nứt ra, sau đó một tia sáng đã truyền đến trong bóng tối mà hắn đang đứng.

Quả trứng màu đen cực lớn vỡ ra từ giữa, sau đó kéo dài ra bốn phía, trực tiếp vỡ vụn, Hàn Sâm lập tức thoát khỏi vòng vây.

Cảnh tượng đập vào mắt khiến Hàn Sâm sửng sốt. Hăn chỉ thấy Lan Độ đứng phía trước cách đó không xa, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn.

“Khụ khụ, ta sợ ngươi không phải đối thủ của sáu vị Vương Điệp Tiên gì đó, cho nên chạy xa một chút. Ai biết lại bị những tên kia bắt được, bị đưa tới nơi này.” Hàn Sâm ho nhẹ nói.

Trên thực tế, sở dĩ hắn thành thật để những tên kia mang đi, là hy vọng có thể mượn nhờ bọn họ vứt bỏ Lan Độ. Đáng tiếc, xem ra cũng không thành công.

Ai”

“Đi thôi” Lan Độ không nói gì thêm, quay người bay về một phương hướng.

Hàn Sâm đành bay theo sau hắn, nhưng trong lòng thầm nghĩ: “Sao kẻ này lại đến tìm ta nhanh thế, cho dù hắn có thể dễ dàng đánh bại sáu vị Vương Điệp Tiên kia, nhưng ta đã vòng quanh nhiều phương hướng trong Tinh Vực Thiên Hà không khác gì mê cung này. Tại sao hắn vẫn có thể tìm ra phương hướng của ta trong thời gian ngắn, còn có thể †ìm đến nhanh như vậy?”

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, lập tức vận chuyển Động Huyền Khí Tràng kiểm tra thân thể của mình. Không lâu sau, Hàn Sâm đã phát hiện trên xương ngón tay của hắn có chỗ không đúng.

Bề mặt da trên ngón tay của hắn không làm sao. Thế nhưng một dấu ấn màu xám giống như nòng nọc được in trên xương ngón tay út của bàn tay trái. Dấu ấn kia cực nhỏ, hơn nữa cũng không phát ra bất cứ khí tức gì. Trước đó, đến cả Hàn Sâm cũng không phát hiện sự tồn tại của nó.

Nếu không phải nghi ngờ trong lòng, dùng Lĩnh Vực Động Huyền cẩn thận kiểm tra toàn thân một lần, hắn căn bản không phát hiện được dấu ấn màu xám quái dị trên xương cốt kia.

Hàn Sâm lập tức nghĩ tới. Trước đó xương ngón tay của hắn bị Lan Độ đánh nứt, chắc chắn đã bị in lên vào lúc đó.

“Ta nói mà, sao hắn có thể yên tâm như vậy. Không trói ta, còn để ta đi khắp nơi, thì ra đã sớm động tay động chân trên người ta rồi.” Hàn Sâm hận đến nghiến răng.

Nhưng dấu ấn màu xám kia cũng không làm khó Hàn Sâm được. Muốn trừ bỏ cũng không khó, thể Thần Linh siêu cấp có thể xóa dấu ấn đó đi.

Tuy nhiên, Hàn Sâm vẫn rất bình tĩnh, giống như không phát hiện ra dấu ấn kia, tiếp tục đi theo Lan Độ.

“Lan Độ, ngươi đã giết sáu vị Vương Điệp Tiên kia rồi à?” Hàn Sâm bay đến bên cạnh Lan Độ hỏi.

Lan Độ lạnh nhạt nói: “Ta không phải đồ tể, sẽ không sát sinh vào lúc không cần thiết.”

“Vậy sư phụ của ngươi thì sao? Ngươi giết hắn nhất định có lý do của ngươi đúng không?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

Sắc mặt Lan Độ thay đổi, nhưng thoáng cái đã khôi phục bình thường. Hắn vẫn dùng giọng điệu lạnh nhạt kia nói: “Chuyện này không liên quan đến ngươi.”

“Vậy nói chút chuyện có liên quan đến ta đi, ngươi bắt ta đến tộc Hoàng Cực vì muốn có được gì? Nhân vật như ngươi, đồ bình thường không thể lọt vào mắt được, đúng không?” Hàn Sâm nói.

“Một thanh kiếm.” Dường như Lan Độ rất dễ nói chuyện, không giống vị hung đồ giết sư phụ trong truyền thuyết chút nào. Ít nhất, trong ấn tượng của Hàn Sâm, Nghịch Long Lan Độ không nên dễ nói chuyện như vậy.

“Thanh kiếm gì mà đáng tiền như vậy? Nếu ngươi chỉ muốn một thanh vũ khí, trên tay ta có rất nhiều vũ khí cấp Thần Hóa. Ngươi giao dịch với tộc Hoàng Cực, không bằng giao dịch với ta.” Hàn Sâm hỏi dò.

“Ta chỉ cần thanh kiếm này.” Lan Độ vừa đi vừa trả lời, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía trước, căn bản không nhìn Hàn Sâm.

“Thanh kiếm có thể đổi cái mạng này của ta, nhất định không tâm thường. Hay là ngươi nói nghe một chút, rốt cuộc thanh kiếm kia có chỗ nào đặc biệt?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Nhưng Lan Độ lại không nói tiếp, hiển nhiên không muốn nói cho Hàn

Sâm biết đó là thanh kiếm như thế nào.

Hàn Sâm còn muốn nói tiếp điều gì, lại đột nhiên nghe thấy tiếng vạn ma lao nhanh truyền đến từ trong ráng mây phía xa. Hắn ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy trong ráng mây kia, một đàn Độc Giác Thú lao nhanh đến, giống như một mảnh mây trắng vô biên vô tận.

Sắc mặt Lan Độ thay đổi, nói với Hàn Sâm: “Chính ngươi cẩn thận.”

Hết chương 2474.

Chương 2475. Đàn Độc Giác Thú

Cuối cùng Hàn Sâm đã biết vì sao Lan Độ không trói hắn, bởi vì Lan Độ biết đoạn đường đến trụ sở tộc Hoàng Cực này chắc chắn sẽ không thái bình. Nếu hắn vừa phải túm lấy Hàn Sâm vừa phải đối địch, thì quá phiền phức rồi.

Không bằng để Hàn Sâm tự chạy, còn có thể giúp hắn chia sẻ một chút áp lực.

“Ngươi tính toán thật tốt, nhưng ngươi cũng quá coi thường Hàn Sâm ta rồi. Thật sự cho rằng một dấu ấn đã có thể ăn chắc ta sao?” Hàn Sâm âm thầm cười giễu trong lòng, nhưng dưới chân không hề nhàn rỗi, chạy về hướng ngược lại.

Nhưng không chạy được bao xa, hắn nhìn thấy ở một phương hướng khác trong ráng mây, một đám Độc Giác Thú màu vàng đạp mây mà đến, che trời lấp đất, không hề ít hơn đàn Độc Giác Thú màu trắng vừa rồi.

Hàn Sâm thay đổi sắc mặt, còn muốn đổi sang một phương hướng khác, nhưng lại nhìn thấy những phương hướng khác cũng có đàn Độc Giác Thú. Những đàn Độc Giác Thú đủ mọi màu sắc giữa ráng mây, không biết rốt cuộc có bao nhiêu con.

“Móa nó, tại sao đột nhiên lại có nhiều dị chủng như vậy?” Hàn Sâm rút đao xông về đàn Độc Giác Thú. Nơi đao quang đi qua, máu tươi bay tán loạn, hắn lập tức chém giết mấy con Độc Giác Thú.

“Săn giết Độc Sát Thú màu vàng cấp Công Tước, phát hiện gen dị chủng”

“Đều là dị chủng!” Hàn Sâm chém giết trong đàn Độc Giác Thú. Quỷ Nha Đao lướt qua mảng lớn Độc Giác Thú, thu gặt sinh mệnh bọn chúng giống như rơm rạ.

Nhưng đàn Độc Giác Thú vẫn không sợ chết xông lên. Mỗi đao của Hàn Sâm đều thấy máu, trong chốc lát đã giết không biết bao nhiêu con Độc Giác Thú rồi.

Đột nhiên, hắn nghe thấy một tiếng hí dài. Một con Độc Giác Thú màu vàng lớn gấp hai lần con Độc Giác Thú màu vàng bình thường xung phong tới. Cái sừng duy nhất xoắn ốc màu vàng trên đỉnh đầu nó vọt về phía Hàn Sâm theo âm thanh xuyên thấu khoảng không.

Hàn Sâm bổ một đao lên sừng của Độc Giác Thú. Lưỡi đao và cái sừng màu vàng ma sát với nhau, phát ra tiếng sắc nhọn của kim loại va chạm vào

nhau, chấn cho Hàn Sâm bay lên không rồi lộn ra ngoài, bay ra mấy trăm mét trên không trung mới dừng được.

Không đợi Hàn Sâm lấy lại tinh thần, một con Độc Giác Thú to lớn màu đen khác đã đánh đến nơi. Lực lượng kinh khủng, hoàn toàn không kém gì con Độc Giác Thú màu vàng vừa rồi.

Hàn Sâm đánh một quyền tấn công con Độc Giác Thú màu đen, ánh sáng lạnh băng rơi trên người con Độc Giác Thú màu đen này, nhưng một lồng ánh sáng màu đen lại loé lên bên ngoài thân thể nó. Lồng ánh sáng kia lấy sừng của nó làm mũi nhọn, giống như một hình thoi.

Băng quang rơi lên trên, lập tức bị chiết xạ ra ngoài, không thể xuyên qua lĩnh vực hình thoi của nó.

Ầm!

Độc Giác Thú màu đen đụng lên người Hàn Sâm, lập tức đụng nát thân thể của Hàn Sâm, hóa thành ảo ảnh rồi tiêu tan, mà thân hình Hàn Sâm đã xuất hiện tại một bên chiến trường khác.

“Móa nó, tại sao đến cả Độc Giác Thú Vương màu trắng cũng chạy về phía ta? Không phải Lan Độ ở bên kia sao?” Hàn Sâm nhìn thấy một con Độc Giác Thú to lớn màu trắng cũng đang lao về phía hắn, mà giật mình trong lòng. Hắn còn tưởng rằng Lan Độ đang hố hắn.

Nhưng đảo mắt nhìn qua, hắn phát hiện Lan Độ đang đại chiến với một con Độc Giác Thú bảy màu. Mắt của con Độc Giác Thú bảy màu kia lấp lóe thần quang bảy màu, chỉ liếc mắt đã đánh vỡ nhật nguyệt tinh thần, lại là một con Độc Giác Thú đã đạt đến cấp Thần Hóa rồi.

“Không biết xui xẻo thế nào, mà lại gặp phải dị chủng cấp Thần Hóa?” Hàn Sâm phiền muộn. Cho dù là Lan Độ, đối mặt với dị chủng Thần Hóa Cấp cũng bị áp chế, xem ra tình huống không tốt lắm.

Mà phần lớn đàn Độc Giác Thú không tham dự vào trận chiến đấu kinh khủng như vậy được, nên đều lao về phía Hàn Sâm. Chỉ riêng Độc Giác Thú cấp Bán Bộ Thần Hóa, Hàn Sâm đã nhìn thấy có bốn con, lại thêm đàn Độc Giác Thú mênh mông như biển kia. Nếu Hàn Sâm thật sự khổ chiến trong đó, e rằng có giết tới hai tay đầy máu, cũng không thể giết

sạch đám Độc Giác Thú này.

Mắt thấy một con Độc Giác Thú Vương màu đỏ lại lao đến, đáy lòng Hàn Sâm loé lên suy nghĩ. Huyết quang nở rộ trong mắt trái của hắn. Hắn hóa thành thân thể Huyết Ảnh, trong chốc lát đã rọi vào trong mắt con Độc Giác Thú màu đỏ kia.

Đột nhiên mất đi mục tiêu, tất cả Độc Giác Thú đều ngẩn người, đưa mắt dò xét xung, đều đang tìm kiếm bóng dáng của Hàn Sâm, nhưng không con nào nhìn thấy hắn đang ở đâu.

Hàn Sâm cũng không dừng lại trong mắt Độc Giác Thú Vương màu đỏ, lập tức rọi vào đôi mắt một con Độc Giác Thú khác, di động nhanh chóng như thế, không ngừng xuyên qua đám Độc Giác Thú.

Mặc dù mấy con Độc Giác Thú Vương kia chỉ có thực lực Bán Bộ Thần Hóa, Hàn Sâm cũng chưa chắc đã sợ bọn chúng. Nhưng đàn Độc Giác Thú này đến quá kỳ lạ, Hàn Sâm luôn cảm thấy không thích hợp lắm.

Hắn không ngừng di động trong đàn Độc Giác Thú, chiếu rọi vào mắt các con Độc Giác Thú khác nhau, đi về phía biên giới chiến trường. Vòng vo một hồi lâu, hắn cũng không phát hiện chỗ dị thường.

“Chẳng lẽ là ta nghĩ nhiều? Như vậy cũng tốt, nhân cơ hội này thoát khỏi Lan Độ, hắn bị con Độc Giác Thú cấp Thần Hóa kia cuốn lấy, chỉ e lành ít dữ nhiều. Cho dù có thể chạy trốn, hắn cũng không rảnh bận tâm đến ta.” Hàn Sâm xoay chuyển suy nghĩ trong lòng, đã đến ngoài rìa của bầy Độc Giác Thú, vọt khỏi tâm mắt một con Độc Giác Thú ngoài rìa. Trong chốc lát, hắn hóa thành một luồng ánh sáng bay về nơi xa.

Ầm!

Hàn Sâm cảm thấy mình như đâm vào một tấm thép, khuôn mặt bị đâm đến sắp bẹp, máu mũi trực tiếp chảy ra.

“Thứ gì vậy?” Hàn Sâm nhìn về phía trước, nhưng không thấy gì. Hắn đưa tay ra sờ, lại phát hiện một tấm vách ngăn vô hình ngăn cản ở đó.

“Quả nhiên có vấn đề!” Hàn Sâm đặt một tay lên vách ngăn vô hình, thân hình xông lên trên mấy trăm dặm trong chốc lát, nhưng bàn tay vân chạm đến vách ngăn vô hình kia, giống như không có cuối cùng.

Hàn Sâm lại xông ra hơn nghìn dặm, vách ngăn vô hình kia vẫn còn tồn †ại, căn bản không biết phạm vi của vách ngăn này lớn đến thế nào.

“Là ai? Rốt cuộc là ai đang giở trò quỷ?” Đáy lòng Hàn Sâm hoảng sợ. Nếu vách ngăn này bao phủ toàn bộ chiến trường, tuyệt đối là nhân vật cấp Thần Hóa đang chèo chống. Nếu không, nó căn bản không thể đạt đến cường độ và quy mô này.

Hàn Sâm mở ra Lĩnh Vực Động Huyền, đồng thời kính Tử Đồng Thần Điệp cũng mở ra trong mắt phải, nhìn về phía vách ngăn vô hình.

Hắn lập tức nhìn thấy một bức tường chuỗi trật tự trong suốt đang chặn đường đi của mình. Ánh mắt hắn nhìn ra bốn phía, nơi ánh mắt nhìn tới, bức tường chuỗi trật tự trong suốt kia đã bao trùm toàn bộ bầu trời, căn bản không nhìn thấy cuối cùng.

“Quả nhiên là cường giả cấp Thần Hóa giở trò quỷ!” Hàn Sâm hít sâu một hơi. Hắn không biết vì sao vị cường giả cấp Thần Hóa kia không đích thân ra tay, chỉ phong tỏa toàn bộ chiến trường. Nhưng Hàn Sâm rất rõ ràng một chuyện, hiện tại hắn không ra được.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm thấy đầu ngón út của bàn tay trái nóng lên, một đoàn ảo ảnh màu xám vọt ra từ trong ngón tay út bên trái của hắn. Đó chính là dấu ấn trên xương ngón tay kia của hắn.

Dấu ấn tự động thoát ly xương ngón tay út mà đi ra, lập tức biến thành ảo ảnh Lan Độ trước mặt Hàn Sâm.

“Đừng chạy nữa, nơi này đã bị cường giả cấp Thần Hóa phong tỏa rồi. Trừ khi chúng ta giết sạch dị chủng nơi này, nếu không chỉ có thể chết ở chỗ này” Lan Độ biến thành từ ảo ảnh của dấu ấn lạnh nhạt nói.

“Vì sao?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Không có lý do, nguyên nhân duy nhất là vì chúng ta không đủ mạnh. Mặc dù rất không cam lòng, nhưng chỉ có thể làm quân cờ bị người ta đùa bốn trên lòng bàn tay thôi.” Ảo ảnh Lan Độ dần tiêu tán biến mất, hiển nhiên lực lượng đã tiêu hao hết rồi.

Hết chương 2475.

Chương 2476. Quân cờ.

Chút dấu ấn kia là thủ đoạn hạn chế Hàn Sâm của Lan Độ. Nhưng hiện tại hắn lại chủ động tách dấu ấn ra, có thể thấy được tình thế vô cùng nghiêm trọng, không phải chỉ là đe dọa mà thôi.

Hàn Sâm đứng một lát. Đàn Độc Giác Thú đã phát hiện ra hắn, kết thành đoàn đội xông đến.

Hàn Sâm không tiếp tục dùng năng lực của Huyết Nhãn Yêu Thần nữa, trực tiếp rút Quỷ Nha Đao và Định Phách Lôi Thần Kích xông vào trong chiến trường, lập tức chém giết mười mấy con Độc Giác Thú.

“Săn giết Độc Giác Thú màu trắng cấp Công Tước, thu hoạch được thú hồn của Độc Giác Thú màu trắng, phát hiện gen dị chủng.”

Hàn Sâm chưa giết được mấy con đã nghe thấy tiếng nhắc nhở thu hoạch được thú hồn. Hắn tùy ý quét một cái, phát hiện thú hồn của Độc Giác Thú là loại tọa ky, có thể thay đi bộ, nhưng không có năng lực chủ động chiến đấu.

Hiện tại trong tình huống này, Hàn Sâm không có cách nào sử dụng tọa ky. Thật sự có rất nhiều Độc Giác Thú, hắn nhất định phải không ngừng liều chết xông vào và liên tục thay đổi vị trí, sử dụng tọa ky sẽ ảnh hưởng đến thân pháp của hắn.

Đàn Độc Giác Thú có khoảng bảy màu là đen, trắng, tím, đỏ, vàng, lam, lục. Độc Giác Thú bảy màu này không phải cùng một hệ. Không nói đến Độc Giác Thú, lực lượng lĩnh vực của Độc Giác Thú Cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa đã có khác biệt rõ ràng.

Hơn nữa, Độc Giác Thú không cùng loại lại có thể chồng lực lượng lĩnh vực lên nhau, tương tự với kết giới của Ma Trùng Vương mà trước kia Hàn Sâm đã lấy được. Nhưng kết giới của Ma Trùng Vương là thuần †úy, mà lĩnh vực của bọn chúng lại là lĩnh vực có tính phòng ngự thuần túy.

Hàn Sâm muốn chiến đấu với đàn Độc Giác Thú, lại muốn đánh với bảy con Độc Giác Thú Vương, lập tức lâm vào khổ chiến.

Số lượng đàn Độc Giác Thú này thực sự rất nhiều. Mặc dù Hàn Sâm đã tránh được truy kích của Độc Giác Thú Vương, nhưng từng đao chém xuống, lượng lớn Độc Giác Thú bị hắn chém giết, giết đến máu chảy thành sông, Hàn Sâm đã giết đến mức tay mềm nhũn.

“Móa, rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Thỉnh thoảng Hàn Sâm lại nhìn về phía Lan Độ đang đại chiến với con Độc Giác Thú cấp Thần Hóa phía xa.

Mặc dù khoảng cách quá xa, không nhìn rõ ràng lắm, nhưng chỉ nhìn ánh sáng bảy màu phun trào ra, hắn đã biết con Độc Giác Thú cấp Thần Hóa chiếm ưu thế hơn, Lan Độ nhất định chèo chống rất gian nan.

“Hi vọng lời đồn là thật, Lan Độ thật sự có thể chém giết dị chủng cấp Thần Hóa. Nếu không, hôm nay thật sự lành ít dữ nhiều rồi.” Hàn Sâm âm thầm cắn răng trong lòng.

Khi Hàn Sâm và Lan Độ đều lâm vào khổ chiến, trên Thiên Hà lại có một con rùa lớn yên lặng lơ lửng, có một cái đình nghỉ mát trên lưng con rùa lớn kia. Trong đình, một người đàn ông Long tộc đang uống trà với một vị cường giả cấp Thần Hóa của tộc Hủy Diệt.

Sau người đàn ông Long tộc kia, nữ Long tộc có dáng vẻ giống thị nữ cầm một khối rubic Vạn Giới, chiếu ra hình ảnh chiến đấu của hai người Hàn Sâm.

Hiện tại, sinh vật các tộc trong toàn bộ Đại Vũ Trụ Gen đều đang xem trận giết chóc thảm thiết này.

“Klose, xem ra hi vọng ngươi thắng rất xa vời.” Người đàn ông Long tộc uống một ngụm trà, cười tửm tỉm nhìn vị cường giả của tộc Hủy Diệt đang ngồi đối diện nói.

“Với ta, thắng thua không quan trọng. Nếu ta thua, Lan Độ và Hàn Sâm đều thuộc về ngươi, ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay. Nếu ngươi thua, Long Nhất, ngươi sẽ không ăn quyt chứ?” Sáu con mắt của Klose đều nhìn chằm chằm người đàn ông Long tộc kia, nói.

“Từ trước đến nay, lời hứa của Long tộc chúng ta đều đáng giá ngàn vàng. Chỉ cần Lan Độ và Hàn Sâm có thể giết sạch đám Độc Giác Thú kia mà còn sống, Long tộc ta sẽ lập tức rút khỏi Tinh Vực Thiên Hà, tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện này nữa.” Long Nhất lạnh nhạt nói.

Mặc dù người đàn ông Long tộc này cũng tên là Long Nhất, nhưng không phải cùng một người với Long Nhất mà Hàn Sâm đã từng nhìn thấy. Long Nhất mà Hàn Sâm nhìn thấy là Long Nhất đời trước.

“Nếu như vậy, thì chờ kết quả đi.” Klose nâng chén trà lên uống một ngụm, dường như nhàn nhã nói.

Long Nhất thấy Klose không hề lo lắng, cười hỏi: “Ngươi không sợ Lan Độ bị Độc Giác Thú cấp Thần Hóa chém giết, sau khi ngươi trở về không cách nào giao phó với Vua Hủy Diệt sao?”

“Một người hầu mà thôi, đã vào tộc Hủy Diệt ta, thì phải có giác ngộ hi sinh cho tương lai của tộc Hủy Diệt ta.” Klose không thay đổi sắc mặt, chậm rãi nói.

Sau khi nói xong, gương mặt Klose lộ ra vẻ hứng thú, nhìn Long Nhất nói: “Chỉ e Long tộc các ngươi có cơ hội bắt được Lan Độ nhất. Nếu thất bại,

ngươi sẽ giao phó với Long Vương thế nào?”

“Lan Độ chắc chắn phải chết, ngươi thật sự cho rằng một mình hắn có thể nghịch thiên giết Thần Hóa sao?” Long Nhất khinh miệt nói.

“Không phải còn có một Hàn Sâm sao?” Klose cười nói.

“Chỉ là một tên Vương giả lĩnh vực nhất trọng. Dù có mạnh thế nào, cũng chỉ là một con sâu kiến cường tráng hơn một chút mà thôi.” Long Nhất lạnh nhạt nói.

Klose không nói gì nữa, nhìn khối rubic Vạn Giới trong tay người hầu, nói: “Không ngờ chẳng những Long Nhất ngươi có chiến lực vô song, ngay cả đầu óc buôn bán cũng là hạng nhất. Vật phát sóng trực tiếp vốn được Liên Minh Vạn Bảo làm ra, bây giờ lại được lợi cho ngươi.”

“Cho dù là tài nguyên gì, chỉ người có tài mới chiếm được.” Long Nhất lạnh nhạt nói.

Trong số sinh vật các tộc trong Đại Vũ Trụ Gen, chỉ cần là vương công quý tộc nhàn rỗi, chủ yếu đều đang xem trận đại chiến được phát sóng trực tiếp này.

Nhưng Long Nhất làm khá thô ráp, không có đoàn đội chuyên nghiệp tiến hành giai đoạn xử lý hình ảnh trước, đã trực tiếp truyền đến truyền thông, phát hình ra ngoài, trên cơ bản chính là phát sóng trực tiếp đồng bộ.

Cho nên rất nhiều sinh vật căn bản không nhìn thấy Lan Độ chiến đấu với Độc Giác Thú cấp Thần Hóa, chỉ có thể nhìn thấy từng mảng ánh sáng nhỏ lấp lóe, giống như cực quang vũ trụ vào ngày tận thế.

Về trận chiến đấu bên phía Hàn Sâm, các vương công quý tộc cao cấp đều có thể nhìn ra một chút mánh khóe, cho nên phần lớn vương công quý tộc đều đang quan sát Hàn Sâm chiến đấu với đàn Độc Giác Thú.

Chỉ có một vài cường giả đỉnh cấp càng chú ý đến trận chiến giữa Lan Độ và dị chủng Thần Hóa hơn. Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, trận chiến của Lan Độ mới thật sự là mấu chốt quyết định sống còn.

Hơn nữa bọn họ càng muốn biết, rốt cuộc thực lực của Lan Độ đã đến trình độ nào. Mặc dù Lan Độ đã từng giết cường giả Thần Hóa, nhưng đa số cường giả đều cho rằng trong đó có nội tình. Dù sao năm đó sư phụ của Lan Độ cũng không phải cường giả cấp Thần Hóa bình thường. Lan Độ có thể giết sư phụ, tuyệt đối không đơn giản giống như bề ngoài.

"Thật đáng sợ, Hàn Sâm bị nhiều Độc Giác Thú cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa vây công như vậy, mà lại không chịu thiệt thòi lớn, trái lại còn chém giết rất nhiều Độc Giác Thú, thậm chí còn chém giết hai con Độc Giác Thú cấp Vương. Năng lực như vậy, quả là cực kỳ đáng sợ."

"Đáng tiếc, nếu hắn không gan to bằng trời chém giết hoàng tử của tộc Hoàng Cực, dựa vào thực lực của hắn, tương lai nhất định có thể chiếm một chỗ trong Đại Vũ Trụ này."

"Ta xem, người chân chính nên khóc hẳn là Isa chứ? Gen của Hàn Sâm rất không ổn định, nàng lại có thể bồi dưỡng Hàn Sâm đến cấp Vương, không biết đã hao tốn bao nhiêu tâm huyết và tài nguyên, bây giờ thua thiệt đến mức cả vốn ban đầu cũng không có, hơn nữa còn không biết có bị liên lụy vì chuyện của Hàn Sâm hay không."

"Cho dù Isa cũng có đôi mắt tinh đời, lúc trước Hàn Sâm lấy được lông vũ Thần Hóa của Khổng Phi, mà cường giả các tộc đều không muốn †hu hắn về trong tộc. Kết quả, hắn lại được Isa bồi dưỡng đến cấp Vương. Chẳng ai ngờ Hàn Sâm tấn thăng đến cấp Vương lại mạnh mẽ đến vậy, chỉ e bây giờ đám cường giả lúc trước đã hơi hối hận rồi chứ?"

"Hối hận cái gì, mạnh hơn nữa thì vẫn là một tên Vương giả. Hắn chọc chuyện lớn như vậy, đừng nói là Vương giả, đến cả Thần Hóa cũng không giải quyết được."

Hết chương 2476.

Chương 2477. Băng Cơ Ngọc Cốt Nhị Trọng

Giết chóc! Giết chóc điên cuồng!

Hàn Sâm không biết mình đã giết bao nhiêu Độc Giác Thú, hắn đã giết đến đỏ ngầu cả mắt.

Rắc!

Một con Độc Giác Thú màu đen cấp Vương bị một đao của Hàn Sâm chém rơi đầu. Trong lúc máu tươi phun trào, Hàn Sâm lấy ra một viên kết tinh màu đen từ trong đầu của nó, trực tiếp ném vào trong miệng.

Đó là gen dị chủng của Độc Giác Thú cấp Vương, Hàn Sâm trực tiếp dùng Thuật Thôn Phệ luyện hóa. Thứ nhất là bổ sung cho gen cấp Vương của mình, thứ hai là bổ sung năng lượng.

Trong cuộc giết chóc trắng trợn này, lực lượng tiêu hao quá nghiêm trọng, hơn nữa lại không thể sử dụng áo giáp Động Huyền, không có cách nào khôi phục lực lượng nhanh chóng. Chỉ dựa vào việc rút ra lực lượng từ trong không gian, căn bản không chống đỡ nổi độ tiêu hao cao như vậy.

Dùng Thuật Thôn Phệ nhanh chóng luyện hóa gen Cấp Vương để có được năng lượng, mới khiến Hàn Sâm có thể kiên trì đến bây giờ. Nếu không, chiến đến bây giờ, chỉ e hắn đã sắp không còn sức lực rồi.

Toàn bộ biển mây Thiên Hà đều bị giết đến máu tươi bảy màu chảy đầm đìa. Đám Độc Giác Thú còn lại vân hung hãn không sợ chết như cũ, đặc biệt là bảy con Độc Giác Thú Vương, mỗi con đều phóng ra †hần quang. Lĩnh vực bảy màu tạo thành phiền toái rất lớn cho Hàn Sâm.

Nếu không phải Hàn Sâm có được thú hồn Huyết Nhãn Yêu Thần, có thể trốn vào trong đôi mắt vào thời khắc nguy hiểm, thì hắn đã sớm bị bảy con Độc Giác Thú Vương đánh cho bị thương rồi.

Hàn Sâm từng thử đi vào đôi mắt của bảy con Độc Giác Thú Vương, trực tiếp đột phá ra từ mắt chúng, xem có thể xử lý bọn chúng không.

Nhưng lĩnh vực của bọn chúng khá đặc thù. Đôi mắt của bảy con Độc Giác Thú Vương đều biến thành các loại màu sắc khác nhau, không phân biệt

được con ngươi và tròng mắt trắng, trong băng xạ bảy màu, lại không thể chiếu rọi ra cái bóng của Hàn Sâm. Hắn cũng khó có thể sử dụng lực lượng của Huyết Nhãn Yêu Thần để tiến vào bên trong.

Bị bảy con Bán Bộ Thần Hóa vây công, đổi lại là Vương giả bình thường thì đã sớm bị ánh sáng bảy màu trong mắt bọn chúng xoá bỏ rồi. Hàn Sâm dựa vào sự huyền diệu của thú hồn Huyết Nhãn Yêu Thần mới có thể kiên trì đến bây giờ.

“Gen Cấp Vương đã đạt tới một trăm điểm, có thể tiến hóa thành lĩnh vực chiến thể.”

Hàn Sâm lại cắn nuốt một gen cấp Vương, trong đầu đột nhiên vang lên một âm thanh nhắc nhở.

Hàn Sâm vui mừng trong lòng. Trước đó hắn đã hấp thu rất nhiều gen Cấp Vương, cộng thêm số hấp thu được vừa rồi, vừa hay đạt tới một trăm điểm. Không ngoài dự đoán của hắn, một trăm điểm gen cấp Vương có thể tăng lên một trọng lĩnh vực.

Không chút do dự, Hàn Sâm trực tiếp lựa chọn tăng lên lĩnh vực Băng Cơ Ngọc Cốt. Thân phận hiện tại của Hàn Sâm không tiện sử dụng lực lượng của Lĩnh Vực Động Huyền, hiện tại Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt là sức chiến đấu chính của hắn.

Lựa chọn tăng lên lĩnh vực Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, hắn lập tức cảm thấy máu thịt xương cốt khắp toàn thân đều lộ ra một luồng khí tức mát mẻ, giống như dòng sông khô cạn, đột nhiên lại tuôn ra nước suối trong mát.

Sau khi gen ưu hóa cải tạo, tế bào cũng lột xác theo đó, khiến thân thể của Hàn Sâm càng trở nên trong suốt long lanh, giống như một vị Thần hoàn mỹ.

Hàn Sâm vốn đang cảm thấy không chống đỡ nổi, lúc này thể lực lập tức khôi phục trạng thái đỉnh cao. Không, phải nói là trạng thái còn mạnh hơn trạng thái đỉnh cao.

Ầm!

Quỷ Nha Đao dẫn theo băng quang chém lên đỉnh đầu một con Độc Giác Thú cấp Vương. Lực lượng mạnh mẽ trực tiếp khiến ba tầng lĩnh vực của Độc Giác Thú, bao gồm cả lĩnh vực của bản thân nó đều bị chém thành hai nửa.

Trong chốc lát, Hàn Sâm giết chóc điên cuồng, giống như hổ vào bầy cừu, ánh đao lưỡi kiếm lấp lóe, một mảng lớn Độc Giác Thú bị hắn chém giết.

“Kẻ này lại có thể tăng đẳng cấp lĩnh vực trong chiến đấu?” Cường giả các tộc đều nhìn đến trợn mắt há miệng.

Thăng cấp lĩnh vực không chỉ đơn giản là tăng lên lực lượng, mà là một loại tiến hoá làm gen ưu hóa và tế bào lột xác. Khi thăng cấp, thân thể sẽ vô cùng yếu ớt, mặc dù không đến mức có nguy hiểm tính mạng, nhưng tốt nhất nên chọn một nơi an toàn, tránh xảy ra bất trắc.

Người trực tiếp thăng cấp trong chiến đấu giống như Hàn Sâm, hơn nữa còn không ngừng chiến đấu, đã hơi quá khoa trương.

Hơn nữa tốc độ tiến hóa lĩnh vực của Hàn Sâm quá nhanh, dường như trong nháy mắt đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Mặc dù tốc độ tiến hóa này cũng không hiếm thấy trong Đại Vũ Trụ, nhưng sinh vật có thể nhanh chóng tiến hóa như vậy, bình thường đều là sinh vật nguyên thủy chưa khai hóa. Gen của sinh vật nguyên thủy vẫn tồn †ại tính không xác định và tính dẻo rất lớn. Nếu bị lực lượng bên ngoài quấy nhiễu, nó có khả năng sẽ xảy ra tiến hóa nhanh chóng và kịch liệt.

Sinh vật càng cao cấp, thì gen càng vững chắc, cũng càng khó tiến hóa. Mỗi một lần tiến hóa, tốc độ càng chậm hơn.

Nói thế nào Hàn Sâm cũng là cấp Vương, lại có thể hoàn thành tiến hóa lĩnh vực trong chốc lát, khiến rất nhiều cường giả cảm thấy không thể tưởng tượng được.

“Chẳng lẽ bởi vì gen của hắn không ổn định, có được quá nhiều tính dẻo, cho nên mới có thể tiến hóa nhanh chóng như vậy?” Rất nhiều

cường giả đang âm thầm suy tư, ánh mắt không ngừng dò xét trên

người Hàn Sâm.

Lĩnh vực Băng Cơ Ngọc Cốt tấn thăng đến nhị trọng, các phương diện như sức sống, lực lượng và tốc độ của cơ thể đều tăng lên trên diện rộng, nhưng hắn vẫn không phải đối thủ của bảy con Độc Giác Thú Vương.

Ầm!

Hàn Sâm đang điên cuồng chiến đấu, lại đột nhiên nhìn thấy không †rung xuất hiện một vết nứt không gian giống như máng nước, đang nhanh chóng lan tràn tới bên này.

Ầm!

Mảng lớn Độc Giác Thú bị vết nứt không gian giống như máng nước kia xé rách thân thể. Hàn Sâm vọt sang một bên, sau đó nhìn thấy phía trước vết nứt không gian kia, có một bóng người ngã xuống.

“Lan Độ!” Hàn Sâm giật nảy cả mình. Vết nứt không gian như máng nước kia là do Lan Độ va chạm vào tạo thành.

Hàn Sâm nhìn thấy long văn lấp lóe trên cơ thể Lan Độ bị xuyên ra một lỗ máu, xuyên thẳng qua lồng ngực hắn. Ánh mắt Hàn Sâm có thể nhìn thấy đối diện xuyên qua cái lỗ đó.

Nhìn thấy tình huống này của Lan Độ, Hàn Sâm đã biết chuyện không ổn lắm. Lan Độ quả nhiên không phải đối thủ của con Độc Giác Thú cấp Thần Hóa kia, thân thể đã bị đánh xuyên.

Nếu Lan Độ bị xử lý, vậy mục tiêu của con Độc Giác Thú cấp Thần Hóa kia sẽ là Hàn Sâm. Sao Hàn Sâm có thể không sợ hãi được?

“Lan Độ, ngươi không sao chứ?” Hàn Sâm hét lên một tiếng với Lan Độ, nhưng lại không dám đi qua.

Thần quang trong mắt con Độc Giác Thú cấp Thần Hóa bảy màu kia giống như xuyên qua vũ trụ tinh hà trong nháy mắt, rơi xuống người Lan Độ lần nữa.

Long văn trên thân thể Lan Độ điên cuồng lóe lên, tóc dài bay tán loạn, trong chốc lát xé rách hư không, né tránh một kích do ánh mắt bảy màu kia bắn tới.

Nhưng cái lỗ trước ngực hắn vẫn đang chảy máu, không có dấu hiệu khép lại.

Ánh mắt Lan Độ vẫn bình tĩnh, nhưng Hàn Sâm có thể nhìn ra, lực lượng của hắn đã bắt đầu suy yếu. Một vị Bán Bộ Thần Hóa, quyết chiến với dị chủng cấp Thần Hóa, lại có thể kiên trì đến bây giờ, đã vô cùng kinh khủng

rồi. Nếu hắn chết, một mình Hàn Sâm đối mặt với Độc Giác Thú cấp Thần Hóa kia càng thêm nguy hiểm.

“Sống sót, phải dùng tất cả lực lượng sống sót.” Thân thể Lan Độ lơ lửng giữa không trung, ánh mắt kiên định như sắt, không nhìn lỗ máu trên lồng ngực, giống như lỗ máu kia không hề tồn tại.

Lúc này Hàn Sâm mới nhớ tới, Lan Độ nói thân thể của hắn đã sớm bị phế bỏ, căn bản không cảm thấy đau đớn.

Hết chương 2477.

Chương 2478. Đấu chó.

Tiếng rồng ngâm động trời, máu chảy như mưa.

Lan Độ chiến đấu với Độc Giác Thú cấp Thần Hóa lần nữa, nhưng Hàn Sâm nhìn thấy máu tươi từ trên bầu trời vẩy xuống, rơi vào trên ráng mây, mảng lớn ráng mây bị hòa tan, đó rõ ràng là long huyết của Lan Độ.

“Tình huống không ổn, phải nghĩ cách nhanh chóng chạy đi mới được!” Hàn Sâm đã thử rất nhiều lần, nhưng lực lượng của hắn không đủ để đột phá chuỗi trật tự hình thành vách ngăn vô hình kia. Trừ khi sử dụng thể Thần Linh siêu cấp, nếu không hắn căn bản không thể thoát khỏi nơi này.

“Tại sao lại không có cường giả dị chủng hoặc chủng tộc khác đến đây vây xem? Chỉ cần bọn họ ở bên ngoài vách ngăn vô hình kia, ta có thể mượn nhờ ánh mắt của bọn họ thoát ra bên ngoài vách ngăn này.” Hàn Sâm phiền muộn trong lòng, hắn đang nhìn quanh bốn phía, nhưng lại không nhìn thấy một sinh vật nào khác.

Hàn Sâm cũng có thể đoán được, nhất định đã có người ra tay phong †ỏa nơi này. Nếu không, chắc chắn sẽ có sinh vật đến quan chiến.

“Rốt cuộc là ai muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết?” Hàn Sâm vừa chiến vừa hô to lên không trung, hy vọng có thể lấy được chút tin tức hữu dụng từ chỗ

Lan Độ.

“Không phải có người muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết. Chúng ta chỉ đang đấu bò trong sân đấu mà thôi.” Giọng nói của Lan Độ truyền đến từ trong hư không, bình tĩnh đến đáng sợ. Dường như hắn chẳng

những không có cảm giác đau đớn, đến cả cảm xúc cũng không có.

Trong nháy mắt, Hàn Sâm đã hiểu ý của Lan Độ. Bọn họ bị người ta xem là thẻ đánh bạc hoặc tiền đánh cược, nói là đấu bò, không bằng nói là trận đấu chó trong sân, phải liều mạng cắn xé.

Đám cường giả Thần Hóa kinh khủng kia không tự ra tay lấy tính mạng của bọn họ, không phải bởi vì hai người Hàn Sâm rất khó giết, chỉ vì những cường giả khác không muốn bọn họ chết mà thôi.

Hiện tại bọn họ có một cơ hội, một cơ hội cắn chết đối thủ để sống sót. Nhưng sau khi hiểu rõ điểm này, Hàn Sâm lại không hề mừng rỡ chút nào vì cơ hội sống sót này, trái lại còn vô cùng khó chịu.

Không ai muốn làm chó, càng không ai muốn tham gia trận đấu chó cắn xé lẫn nhau này. Nhưng bây giờ, hắn lại không thể lựa chọn, chỉ có thể mặc cho người ta sắp xếp. Cảm giác vô lực này khiến Hàn Sâm thấy khó chịu trong lồng ngực.

“Âm!”

Giữa ráng mây trên bầu trời, một vết nứt không gian lại xuất hiện như máng nước. Hàn Sâm liếc mắt qua, nhìn thấy Lan Độ bị đánh bay ra ngoài.

Trên dưới toàn thân hắn tràn đầy máu tươi, khắp cơ thể đều là vết thương, nhưng hắn vẫn đang chiến đấu, không định từ bỏ.

Ánh mắt Lan Độ lạnh lẽo, trong suốt, nhưng Hàn Sâm lại có thể cảm giác được khát vọng mãnh liệt trong đó, giống như đang nói: “Không cam lòng sao? Vậy chỉ có thể dùng lực lượng của mình đánh nát tất cải”

Uỳnh!

Toàn thân Lan Độ đều đang chảy máu, nhưng vẫn xé rách không gian phóng về phía Độc Giác Thú cấp Thần Hóa. Xem ra không chiến đến giọt máu cuối cùng, Lan Độ sẽ không từ bỏ.

Tâm trạng này của Lan Độ khiến Hàn Sâm cảm động lây.

Cảm giác bất lực kia khiến hắn nhớ tới những chuyện mình đã gặp phải từ trước đến nay. Hắn tràn đầy nghi vấn, có rất nhiều vấn đề trong đầu, nhưng lại không có ai trả lời vấn đề của hắn, chỉ có thể tự đau khổ †ìm kiếm đáp án.

Trên thực tế, Hàn Sâm rất rõ ràng, sở dĩ không ai cho hắn đáp án, là vì hắn quá yếu ớt.

Giống như cha của hắn, Hàn Ngọc, hắn tình nguyện tiếp nhận tất cả, giả chết bảo vệ vợ con, cũng sẽ không nói những chuyện này cho Hàn Sâm trước kia nghe.

Bởi vì lúc trước Hàn Sâm chỉ là một đứa trẻ không có lực lượng, cho nên nói cho Hàn Sâm cũng không có tác dụng gì, chỉ khiến Hàn Sâm có áp lực càng lớn thôi.

Không có người cha nào muốn để con mình phải chịu khổ, bị liên lụy, càng không mong muốn bọn chúng phải chịu áp lực vốn không nên có ở tuổi của chúng.

Có lẽ những người khác sẽ không suy tính nhiều như Hàn Ngọc, không để ý Hàn Sâm có thể chịu đựng được áp lực lớn như vậy hay không. Nhưng bởi vì Hàn Sâm nhỏ yếu, cho nên bọn họ nghĩ, không cần cho Hàn Sâm biết những chuyện kia, bởi vì có nói ra cũng không giúp đỡ được bọn họ cái gìnói không chừng còn dẫn đến phiền phức.

Cho nên Hàn Sâm chỉ có thể một mình đi thăm dò nghi vấn của mình. Lúc đêm khuya vắng lặng, hắn cũng nghĩ tới những vấn đề này, cảm giác vô lực kia khiến người ta rất khó chịu, lại không thể làm gì.

Nhỏ yếu, không được tán đồng, không có quyền lựa chọn, tất cả chuyện này là vì hắn chưa đủ mạnh.

Loại cảm giác này của Lan Độ vẫn luôn tồn tại ở chỗ sâu trong nội tâm của Hàn Sâm, cho nên hắn mới khát vọng mạnh lên, khát vọng đạt được đáp án như vậy.

“Món nợ này, sớm muộn ta cũng khiến đám chó hoang kia phải trả lại tất cả.” Hàn Sâm nghiến răng nghiến lợi, máu tươi trong thân thể sôi trào như nước sôi.

Giết chóc kinh khủng vẫn còn tiếp tục. Bảy con Độc Giác Thú Vương vẫn không thể hoàn toàn áp chế Hàn Sâm, trái lại không biết bao nhiêu Độc Giác Thú đã bị hắn giết rồi. Một con tức giận hí dài, dường như hận Hàn Sâm tới cực hạn.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy một chùm ánh sáng bảy màu lớn rơi xuống trong hư không, khiến một khu vực lớn bị bao phủ trong chùm ánh sáng bảy màu này. Những con Độc Giác Thú được ánh sáng bảy màu bao phủ, tắm rửa ánh hào quang, sau đó trên thân mỗi con như bốc lên hỏa diễm.

Đặc biệt là bảy con Độc Giác Thú Vương, trên thân mỗi con bốc lên ánh sáng thiêu đốt, giống như thân thể sắp hư hóa.

“Hỏng bét!” Hàn Sâm thầm kêu không ổn, chỉ thấy con Độc Giác Thú Vương màu đen ngửa mặt lên trời hí dài một tiếng. Lĩnh vực hình thoi màu đen ngưng tụ bên ngoài cơ thể nó đánh thẳng về phía Hàn Sâm.

Tốc độ nó còn nhanh hơn trước đó không biết bao nhiêu lần. Hàn Sâm muốn mượn lực lượng của thú hồn Huyết Nhãn Yêu Thần bỏ chạy thì đã chậm một bước, chỉ có thể đặt chéo Quỷ Nha Đao và Định Phách Lôi Thần ở trước ngực, mạnh mẽ ngăn chặn một đòn này của Độc Giác Thú Vương màu đen.

Ầm!

Thân thể Hàn Sâm bay ra ngoài như viên đạn, miệng hắn không khống chế được mà điên cuồng phun ra máu tươi, lồng ngực dường như sắp nổ tung.

Được lực lượng của Độc Giác Thú cấp Thần Hóa thêm vào, tốc độ và lực lượng của con Độc Giác Thú màu đen này đều tăng lên trên diện rộng. Lĩnh vực Băng Cơ Ngọc Cốt nhị trọng của Hàn Sâm hoàn toàn

không địch nổi.

Không đợi thân thể của Hàn Sâm ngừng lại, hai chùm sáng màu trắng đã bắn ra từ hai mắt của Độc Giác Thú Vương màu trắng, bắn nổ thân thể của Hàn Sâm trong nháy mắt

Thân thể của Hàn Sâm tan ra như dòng nước, sau đó mau chóng ngưng tụ làm một thể, tạo ra thân thể của Hàn Sâm lần nữa, nhưng sắc mặt Hàn Sâm đã trở nên trắng bệch.

Có Hoàng thể bản Nguyên Thủy bảo mệnh, Hàn Sâm vẫn bị thương. Lực lượng của hắn vốn yếu hơn Độc Giác Thú Vương một chút. Hiện tại Độc Giác Thú Vương được lực lượng của Độc Giác Thú cấp Thần Hóa thêm vào, Hàn Sâm càng không phải là đối thủ của chúng, khó mà địch nổi.

“Lực lượng thêm vào của Độc Giác Thú cấp Thần Hóa đã đáng sợ như thế, nếu chính nó ra tay với ta, sẽ kinh khủng dường nào?” Sắc mặt Hàn Sâm liên tục thay đổi.

Mà ở bên kia, lúc này đã đổi thành Độc Giác Thú Vương màu tím và Độc Giác Thú Vương màu vàng đồng thời đánh về phía Hàn Sâm, lực lượng lĩnh vực kinh khủng tạo thành lồng ánh sáng hình thoi. Lông ánh sáng màu sắc khác nhau có được lực lượng khác nhau.

Trong cái chớp mắt tiếp theo, Độc Giác Thú Vương màu tím và Độc Giác Thú Vương màu vàng đã một trước một sau đụng vào thân thể Hàn Sâm, trực tiếp đè nát thân thể của Hàn Sâm.

Hết chương 2478.

Chương 2479. Ma Ngục Long Văn

Phân thân Nguyệt Phách nổ tung, chân thân của Hàn Sâm xuất hiện ở một bên khác. Không chút do dự, Hàn Sâm trực tiếp hóa thân thành huyết ảnh, chiếu vào trong mắt một con Độc Giác Thú cấp Công Tước vân nhìn chằm chằm hắn.

Ầm!

Hàn Sâm vừa tiến vào đôi mắt của con Độc Giác Thú cấp Công Tước này, một chùm sáng màu đỏ đã giáng lâm trên đỉnh đầu con Độc Giác Thú cấp Công Tước này, đánh nát toàn bộ phần đầu của nó.

Hàn Sâm hoàn toàn không dừng lại, lại chiếu vào trong mắt một con Độc Giác Thú cấp Công Tước khác.

Ầm!

Vẫn là kết quả như vậy, đầu con Độc Giác Thú cấp Công Tước này cũng bị đánh nát, nhưng lần này là một chùm sáng màu đen.

Hàn Sâm không ngừng mượn nhờ lực lượng đôi mắt để di chuyển, nhưng mỗi một lần đều bị bắt được tung tích, sau đó mấy con Độc Giác Thú Vương kia không chút do dự đánh nát đầu con Độc Giác Thú mà Hàn Sâm đặt chân đến.

Bảy con Độc Giác Thú Vương cùng ngửa đầu lên trời hí dài. Lượng lớn Độc Giác Thú nhanh chóng quay đầu lui lại, hiển nhiên bọn chúng đã nhìn thấy Thuật Đồng Độn của Hàn Sâm, không cho hắn cơ hội bỏ chạy nữa.

“Hàn Sâm và Lan Độ đều xong đời rồi.” Nhìn đến đây, rất nhiều vương công quý tộc đều không nhịn được thở dài một tiếng.

Sinh vật đều có khuynh hướng đồng tình với kẻ yếu. Hàn Sâm và Lan Độ vốn là người nổi bật trong cùng cấp bậc, nhưng bây giờ bọn họ lại trở thành kẻ yếu bị người ta đồng tình.

Người Lan Độ đã chẳng chịt vết thương, thoạt nhìn không kiên trì được bao lâu.

Mà hiện tại Hàn Sâm chỉ có thể mượn nhờ Thuật Đồng Độn để bảo vệ tính mạng. Nếu hắn không tìm thấy cơ hội sử dụng Thuật Đồng Độn, kết quả cuối cùng sẽ không tốt hơn Lan Độ bao nhiêu.

“Klose, xem ra đại cục đã định, ngươi kỳ vọng vào tên phản đồ này quá cao” Hai tay Long Nhất cầm chén trà, hắn khẽ nhấp một ngụm, cười nhạt nói.

“Còn chưa đến thời khắc cuối cùng, ai thắng ai thua vẫn rất khó nói.” Klose vẫn duy trì nụ cười mỉm trên gương mặt.

“Làm sao? Chẳng lẽ tên phản đồ kia còn thủ đoạn khác à?” Long Nhất nhíu mày nhìn về phía Lan Độ đang chiến đấu.

“Ai biết được, thế sự khó liệu.” Klose nói như thật như giả.

Ầm!

Lại một tiếng vang giống như hư không nổ tung truyền đến, Lan Độ lại bị đánh bay ra ngoài. Thân thể của hắn bị thương vô cùng nghiêm trọng, trên lồng ngực đã có ba cái lỗ máu vì bị đánh xuyên thấu. Vết thương trên người hắn nhiều không kể xiết, toàn thân đều đang chảy máu, chỉ e máu sắp chảy khô rồi.

Bị thương nặng như vậy, đổi thành Bán Bộ Thần Hóa khác, cho dù không bị thương nặng mà chết, chỉ sợ cũng phải bị đau chết. Nhưng thân thể Lan Độ lại không có cảm giác đau đớn, nhưng sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Độc Giác Thú bảy màu lại xuyên qua không trung mà đến lần nữa, đôi mắt giống như lưu ly như tỏa ra Vũ Trụ Tinh Không. Ánh sáng bảy màu trong mắt nó lại chiếu xạ về phía Lan Độ lần nữa.

Trong cái liếc mắt kia, phảng phất có được ảo diệu vũ trụ sinh ra và Suy vong.

Thân thể Lan Độ vẫn còn bay múa trong không trung, căn bản không có sức lực né tránh một đòn này. Mắt thấy ánh sáng bảy màu kinh khủng kia sắp chiếu lên đầu hắn.

Tất cả mọi người đều cho rằng lần này Lan Độ chết chắc rồi. Dù thân thể Long tộc mạnh mẽ đến thế nào, bị đánh nổ đầu cũng rất khó sống sót, trừ khi là mấy vị Long tộc có được thể chất tái sinh đặc biệt.

Rống!

Lan Độ đột nhiên phát ra một tiếng rồng ngâm, nhưng nhìn kỹ, phát hiện tiếng rồng ngâm kia không phát ra từ trong miệng Lan Độ, mà từ trên lưng của hắn.

Chỉ thấy trên lưng Lan Độ xuất hiện một long văn màu tím. Long văn màu tím này dường như chiếm cứ toàn bộ phần lưng hắn, tản ra một loại ánh sáng màu tím tối tăm. Một luồng tử khí bay lên từ trên long

văn, giống như long văn sắp sống lại.

Lan Độ ở trên không trung, đánh một quyền về phía ánh sáng bảy màu. Chỉ thấy hình xăm long văn màu tím trên lưng hắn tỏa ra ánh sánh, từng luồng tử khí dọc theo cánh tay hắn, như gân rồng ngưng tụ trên nắm tay của hắn

Một con thần long màu tím phá quyền mà ra, đụng phải ánh mắt của Độc Giác Thú bảy màu. Hai luồng lực lượng đụng vào nhau giữa ráng mây, trong chốc lát đã xé rách không gian, tạo thành một cái lỗ đen thật lớn, hút tất cả lực lượng và đồ vật gần đó vào, nhưng lại không sinh ra nổ tung.

“A, đây không phải là Ma Ngục Long Văn của Long Nhị đời trước sao? Sao nó lại xuất hiện trên người tên phản đồ kia?” Long Nhất nhìn chằm chằm vào long văn màu tím trên lưng Lan Độ.

“Ma Ngục Long Văn, lực lượng rất đặc biệt, trong truyền thuyết, Long Nhị đời trước của Long tộc các ngươi, cũng là sư phụ của Lan Độ đã †ạo ra dị bảo này, chuyên dùng để xung kích vị trí Long Nhất. Đáng tiếc, hắn còn chưa sử dụng, đã bị học trò cưng của hắn chém rơi đầu.” Klose cười khẽ, nói.

“Thì ra Ma Ngục Long Văn còn chưa bị hủy, mà bị tên phản đồ kia mang đi, rất tốt, thật sự quá tốt.” Long Nhất không kinh sợ mà rất vui mứng, nhìn chằm chằm Ma Ngục Long Văn trên lưng Lan Độ với ánh mắt cuồng nhiệt.

Long Nhị đời trước muốn cướp đoạt vị trí Long Nhất, đã dùng thân thể Thần Hóa của mình làm căn cơ, luyện hóa tinh huyết thành văn, sáng †ạo ra dị bảo Ma Ngục Long Văn này.

Trong Long tộc, không có nhiều người biết đến dị bảo này, cũng không có vị Long tộc thứ hai nào dám can đảm thử, bởi vì nó thật sự rất đau đớn.

Dùng thân thể của mình và Long Huyết làm cơ sở luyện chế Ma Ngục Long Văn, chẳng khác nào đưa đầu mình vào trong lò luyện kiếm, rèn đúc nhiều lần. Loại đau khổ này không phải người bình thường có thể tiếp nhận, giống như đưa thân vào Ma Ngục, chịu cực hình của địa ngục, cho nên mới có tên là Ma Ngục Long Văn.

Long Nhị đời trước chịu khổ hơn một vạn năm, mới luyện chế thành dị bảo Ma Ngục Long Văn này, hợp làm một thể với bản thân hắn.

Sau khi Long Nhị đời trước chết, đến cả Long tộc cũng cho rằng Ma Ngục Long Văn đã bị hủy theo. Dù sao Ma Ngục Long Văn được Long Nhị dùng bản thân đúc thành, là một thể với hắn.

Nhưng không ngờ Ma Ngục Long Văn lại không bị hủy theo Long Nhị, mà lại ở trên người Lan Độ, còn bị Lan Độ khống chế.

Dựa vào lực lượng Ma Ngục Long Văn vừa bộc phát ra, rõ ràng nó đã đạt đến cấp Thần Hóa, ngưng tụ ra chuỗi trật tự.

Lan Độ còn chưa thăng đến Thần Hóa, đã có thể khiến Ma Ngục Long Văn bộc phát ra uy lực như thế. Nếu là cường giả Thần Hóa như hắn sử dụng Ma Ngục Long Văn, uy lực bùng nổ ra nhất định sẽ càng kinh người hơn.

"Ngươi sớm biết trên người Lan Độ có Ma Ngục Long Văn rồi?" Long Nhất nhìn chằm chằm Klose hỏi.

"Nếu không có Ma Ngục Long Văn, dựa vào cái gì mà Lan Độ có thể giết sư phụ mình được, ngươi không ngây thơ cho rằng, một vị Bán Bộ Thần Hóa có thể chém giết Thần Hóa một mình chứ?" Klose lạnh nhạt nói.

Long Nhất nghe vậy, chẳng những không tức, trái lại còn nở nụ cười: "Cũng tốt, hôm nay ta sẽ thu cả Ma Ngục Long Văn này, coi như hoàn toàn kết thúc đoạn ân oán này."

"Sao nào, ngươi không có lòng tin với Ma Ngục Long Văn mà người Long tộc ngươi sáng tạo ra à?" Klose liếm môi một cái, nói.

"Mặc dù Ma Ngục Long Văn mạnh, nhưng đáng tiếc lúc trước Long Nhị thúc chỉ vừa đúc thành hình thức ban đầu mà thôi, còn chưa chân chính hoàn thành. Hơn nữa, ngươi quá coi thường lực lượng của Độc Giác Thú Thiên Hà rồi, nó cũng không phải Thần Hóa bình thường." Long Nhất bình tĩnh nói.

Cuối cùng vẻ mặt Klose cũng thay đổi. Hắn đưa mắt nhìn về phía Lan Độ và Độc Giác Thú cấp Thần Hóa đang giằng co kia.

Hết chương 2479.

Chương 2480. Sự đáng sợ Của Thiên Hà

Hàn Sâm bị Độc Giác Thú Vương không ngừng truy sát. Theo đàn Độc Giác Thú rời xa, hắn đã không còn mục tiêu sử dụng Thuật Đồng Độn nữa, /không khỏi nhíu mày.

Con Độc Giác Thú màu vàng lại xông đến va chạm lần nữa, mắt thấy sắp đụng lên người Hàn Sâm.

“Hổ không phát uy, ngươi thật sự coi ta là mèo bệnh sao?” Hàn Sâm giận dữ trong lòng, ngưng tụ lực lượng toàn thân, hai tay nắm chặt Định Phách Lôi Thần Kích, đâm mạnh về phía lĩnh vực hình thoi của con Độc Giác Thú màu vàng.

ĐinhI

Mũi nhọn của lĩnh vực hình thoi và mũi nhọn của Định Phách Lôi Thần Kích đụng vào nhau, bùng nổ tia lửa kinh khủng, vạch ra từng vết rạn trên hư không. Hàn Sâm chỉ cảm thấy hai tay như sắp bị đánh gãy, toàn bộ thân thể bị lực lượng kinh khủng kia đẩy lui.

Hàn Sâm nắm chặt Định Phách Lôi Thần Kích không buông, vận chuyển lực lượng Băng Cơ Ngọc Cốt đến cực hạn mà vẫn không ngăn cản được lực lượng trùng kích của Độc Giác Thú màu vàng.

Lực lượng Hàn Sâm có thể sử dụng đều đã dùng đến rồi, chỉ còn thiếu đánh ra toàn bộ sức mạnh trong cơ thể mà thôi. Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đang gào thét lao nhanh trong thân thể của Hàn Sâm, máu tươigiống như cái xe đang phi nước đại trong mạch máu của hắn.

“Uỳnh!”

Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy thân thể chấn động, trước mặt hắn giống như có bánh răng vô hình chuyển động, mà bản thân hắn chính là bánh răng màu máu lớn nhất ở trung tâm.

“Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh sắp thăng đến cấp Vương!” Trong lòng Hàn Sâm chấn động, không ngờ dưới áp lực, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng thăng cấp trong thế giới này.

Bánh răng bản mệnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đã chuyển động, kéo theo từng bánh răng tương liên với vũ trụ cùng chuyển động, nhưng bởi vì thân thể của Hàn Sâm đang di chuyển, cho nên không thể mở ra cánh cửa thần điện vũ trụ trung tâm.

Nhưng sau khi bánh răng bản mệnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chuyển động, Hàn Sâm phát hiện một hiện tượng kỳ lạ.

Bánh răng bản mệnh của Động Huyền Kinh có thể thúc đẩy tất cả bánh răng vũ trụ gần đó, Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt có thể thúc đẩy bảy bánh răng vũ trụ.

Mà Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thậm chí không thể khởi động một bánh răng vũ trụ nào, nhưng Hàn Sâm lại có cảm giác, dường như có rất nhiều bánh răng vũ trụ có liên hệ kỳ lạ với bánh răng màu máu kia.

Trong phút chốc, Hàn Sâm không rõ ràng lắm, lực lượng lĩnh vực của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh rốt cuộc là gì, bởi vì sau khi hắn bắt đầu mở ra lĩnh vực Dị Huyết, cũng không phát hiện có lực lượng lĩnh vực nào xuất hiện.

Nhưng tố chất thân thể của hắn lại tăng lên trên diện rộng, lại không chật vật như vậy khi chiến đấu với mấy con Độc Giác Thú Vương kia. Tốc độ của hắn đã miễn cưỡng có thể né tránh công kích của bọn chúng.

Ầm!

Hàn Sâm dùng Định Phách Lôi Thần Kích trong tay đón đỡ, đẩy lui lĩnh vực hình thoi của con Độc Giác Thú màu vàng kia đôi chút. Hàn Sâm bay lên, tránh né ánh mắt của một con Độc Giác Thú khác chiếu đến.

Ma Ngục Long Văn sau lưng Lan Độ càng ngày càng sáng, long khí màu tím kinh khủng ngưng tụ ra chuỗi trật tự thật thể, hóa thành một con cự long màu tím, vòng quanh thân thể của Lan Độ.

Gương mặt Độc Giác Thú Thiên Hà cũng lộ vẻ ngưng trọng, ánh sáng bảy màu trong đôi mắt nó không ngừng phun trào, giống như vũ trụ bị chôn vùi rồi lại sinh ra.

Rống!

Theo một tiếng rít gào của Lan Độ, cự long màu tím kinh khủng xé rách thiên địa, như muốn nuốt trọn thế giới vào trong miệng.

Lúc này hai mắt Độc Giác Thú Thiên Hà cũng ngưng tụ, ảnh sáng bảy màu trong mắt hòa làm một thể, hóa thành chùm sáng màu xám, nghênh đón cự long màu tím như muốn hủy thiên diệt địa kia.

Trong nháy mắt chùm sáng màu xám và cự long màu tím va chạm vào nhau, toàn bộ thế giới như đột nhiên trở nên yên tĩnh. Một vòng xoáy nho nhỏ được hình thành giữa hai luồng lực lượng. Theo lực lượng va chạm, vòng xoáy kia không ngừng phóng to, cuối cùng, tản ra lực hút kinh khủng giống như một vực sâu cắn nuốt thế giới, hút tất cả mọi thứ vào trong vòng xoáy.

Hàn Sâm đang chiến đấu với mấy con Độc Giác Thú, đột nhiên cảm thấy một lực hút vô cùng kinh khủng đang kéo hắn hướng về khu vực của Lan Độ và Độc Giác Thú Thiên Hà.

Không chỉ hắn, đàn Độc Giác Thú gần đó cũng bị hút vào. Đến cả mấy con Độc Giác Thú Vương cũng không ngoại lệ, một đám lớn Độc Giác Thú và

ráng mây bị hút vào vòng xoáy như vực sâu quỷ dị kia, không thấy bóng dáng trong nháy mắt.

Hàn Sâm vận chuyển lực lượng, nhưng lại không thoát khỏi lực hút kia. Đến cả mấy con Độc Giác Thú Cấp Vương Bán Bộ Thần Hóa cũng không thoát khỏi lực hút đó, đương nhiên lực lượng của Hàn Sâm cũng không thoát được.

Mắt thấy sắp bị hút vào trong vực sâu hắc ám, Hàn Sâm đã chuẩn bị †ruyền tống về Tí Hộ Sở, lại đột nhiên cảm thấy cánh tay bị người ta †óm lấy, không bị hút vào vực sâu nữa.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người giữ chặt hắn lại là Lan Độ.

Ầm!

Hàn Sâm nghe thấy âm thanh gì đó tan vỡ, phía dưới lực hút kinh khủng kia, bức tường chuỗi trật tự vô hình xung quanh đã vỡ vụn, hóa thành từng mảnh vỡ thủy tinh, bị hút vào trong vực sâu hắc ám.

"Đi" Lan Độ gầm nhẹ một tiếng, bàn tay nắm lấy cánh tay Hàn Sâm đột nhiên hất lên, lập tức quăng Hàn Sâm bay ra ngoài, trong chốc lát đã xé rách hư không, bay ra mấy vạn dặm, hơn nữa cảnh vật xung quanh còn không ngừng lùi lại.

Khi Hàn Sâm còn đang rút lui, đã nghe thấy một tiếng hí dài, ánh sáng màu xám trong đôi mắt con Độc Giác Thú Thiên Hà kia giống như một đường thẳng hủy diệt vũ trụ, trong chốc lát lại bắn lên người Lan Độ.

Cự long gào thét, cả người Lan Độ giống như đã biến thành cự long màu tím, đụng vào chùm sáng màu xám kia.

Một giây sau, Hàn Sâm nhìn thấy, trong vùng trời đất này, thân thể của cự long màu tím đã bị tia sáng màu xám kia mạnh mẽ xuyên qua, trong chốc lát đã vỡ nát, hóa thành tử khí bay đầy trời.

Theo thân thể cự long màu tím vỡ nát, thân thể của của Lan Độ cũng bị ném lên, toàn thân đều vặn vẹo, thoạt nhìn đã sắp không chịu được.

Hàn Sâm ngây ra, hắn vốn cho rằng Lan Độ ném hắn ra ngoài, là vì Lan Độ có tự tin đánh bại Độc Giác Thú Thiên Hà, nhưng bây giờ xem ra, cũng không phải như vậy.

"Tại sao hắn lại làm thế? Người giống hắn, hẳn sẽ không quan tâm đến người khác sống hay chết mới đúng chứ? Vì sao trước khi bại trận, còn ra tay cứu ta?" Hàn Sâm hiện lên vô số suy nghĩ trong lòng, nhưng lại không nghĩ ra lập tức.

"Cần gì phải quan tâm đến hắn nhiều thế, dù sao hắn và ta cũng không có quan hệ gì." Hàn Sâm thúc đẩy lực lượng của mình, mượn nhờ lực lượng hất mình ra xa của Lan Độ, tiếp tục bỏ chạy về phía xa.

Thân thể của Lan Độ bồng bềnh trong ráng mây, Ma Ngục Long Văn trên lưng đang dần trở nên mờ nhạt. Đó là dị bảo phải dùng sinh mệnh cung cấp nuôi dưỡng.

Sinh cơ của Lan Độ sắp đoạn tuyệt, đương nhiên không thể cung cấp nuôi dưỡng Ma Ngục Long Văn nữa. Ma Ngục Long Văn đang bóc ra khỏi thân thể hắn.

“Cuối cùng vẫn không đi đến một bước kia sao?” Lan Độ nhìn Độc Giác Thú Thiên Hà đạp lên không trung mà đến, nhìn ánh sáng màu xám trong mắt Độc Giác Thú càng ngày càng đậm. Chùm sáng màu xám kinh khủng phá mắt mà ra, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như vậy, giống như không có cảm giác đặc biệt với sự sống hay cái chết, giống như hắn không cảm thấy đau đớn.

Lan Độ yên tĩnh nhắm mắt lại, an tường chờ đợi thời khắc này đến, dường như đối với hắn, cái chết giống như thoát khỏi khốn cảnh vậy.

Ầm!

Chùm sáng màu xám xuyên thấu hư không, nhưng lại không đánh nát thân thể của Lan Độ. Lan Độ chỉ cảm thấy cánh tay bị xiết chặt, bị ai đó kéo một cái. Chùm sáng màu xám dường như đánh sát qua thân thể hắn, phóng vào trong ráng mây vô biên, giống như có thể xuyên qua chân trời.

Hết chương 2480.

Chương 2481. Giao dịch.

“Ngươi quay lại làm gì?” Ánh mắt Lan Độ ngưng lại, nhìn thấy người kéo hắn lại là Hàn Sâm vừa bị hắn hất ra.

“Trở về hỏi ngươi, vì sao vừa rồi lại cứu ta?” Hàn Sâm thuận miệng nói.

Hàn Sâm là người sợ thiện không sợ ác. Nếu bị lỗ vốn, hắn sẽ đòi lại bằng trăm phương ngàn kế. Nếu thiếu nhân tình, hắn lại không biết trả thế nào mới đủ.

Hơn nữa, vừa rồi Hàn Sâm chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghĩ đến, mặc dù vách ngăn vô hình đã bị phá vỡ, nhưng cường giả khủng bố thiết lập vách ngăn vô hình vẫn còn. Nếu không thể giải quyết chuyện này, hắn chưa chắc có thể rời đi được, đám cường giả kinh khủng kia tuyệt đối sẽ không mặc kệ hắn rời đi.

“Cứu ngươi? Ta không rảnh rỗi như vậy, chỉ là ta không muốn đồ của

mình bị người khác cướp đi thôi.” Lan Độ bĩu môi nói.

Thân thể của Lan Độ bị thương rất nặng, nhưng hắn không có cảm giác đau đớn, nên không có cảm giác gì đặc biệt, sắc mặt chỉ vô cùng tái nhợt.

“Thì ra là thế.” Hàn Sâm gật đầu, hắn cũng cảm thấy Lan Độ không cần phải cứu hắn. Lời này cũng rất hợp lý.

Mới nói hai câu, Độc Giác Thú Thiên Hà bên kia đã đạp lên không †rung mà đến. Đương nhiên nó cũng phải đi ra, Lan Độ đã sắp không chịu được, nó chỉ đi tới như vậy, cũng không phát động công kích lần nữa, dường như đang hưởng thụ tư vị của người thắng.

“Giao dịch đi?” Hàn Sâm nhìn Lan Độ nói. “Sắp phải chết rồi, còn giao dịch cái gì?” Lan Độ tự giễu nói.

“Có phải giết được con Độc Giác Thú này, thì chúng ta có thể sống sót không?” Hàn Sâm chỉ vào Độc Giác Thú Thiên Hà nói.

“Ít nhất, tạm thời có thể sống sót.” Lan Độ lạnh nhạt nói.

“Như vậy, ngươi và ta liên thủ xử lý nó, sau này ngươi thả ta đi, thế nào?” Hàn Sâm nhìn Lan Độ nói.

Hàn Sâm vừa nói dứt lời, Long Nhất đã khinh miệt nói: “Thằng nhóc này điên rồi sao? Đến lúc này rồi, hắn vẫn còn nói ra lời hoang đường như thế?”

Thật ra, không chỉ Long Nhất, tất cả mọi người đầu cảm thấy lời này của Hàn Sâm quá hoang đường. Lan Độ thương nặng đến sắp chết. Mặc dù Hàn Sâm không bị thương, nhưng dù sao hắn chỉ là một vị Vương giả lĩnh vực nhị trọng, cách cấp Thần Hóa quá xa.

Hai người như vậy liên thủ, muốn chém giết Độc Giác Thú Thiên Hà, nghe thế nào cũng giống người sỉ nói mộng.

“Tên kia sợ đến choáng váng rồi à? Liên thủ giết Độc Giác Thú Thiên Hà?”

“Thật đáng thương. Sự thật chứng minh, lúc tuyệt vọng, bất cứ sinh vật nào cũng sinh ra ảo giác, giống như lúc sắp chết khát trong sa mạc nhìn thấy ảo ảnh vậy.”

Rất nhiều cường giả đều lắc đầu thở dài. Nhìn hai vị tuyệt đại thiên kiêu bị ép đến tình trạng này, rất nhiều sinh vật không đành lòng, thậm chí sinh ra chút đồng cảm.

Không vào Thần Hóa, vận mệnh luôn nằm trong tay người khác, cường giả cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa của các tộc nhìn thấy kết cục của Hàn Sâm

và Lan Độ, không khỏi sinh ra cảm xúc trong lòng.

Kết quả của Lan Độ và Hàn Sâm hôm nay có lẽ là kết quả ngày sau của bọn họ. Không ai dám cam đoan sau này mình có đối đầu với cường giả cấp Thần Hóa vì nguyên nhân ngoài ý muốn nào đó hay không.

“Được.” Lan Độ không nói gì thêm, chỉ nhìn Hàn Sâm, khẽ gật đầu.

“Thật sự đáng buồn. Lan Độ gần như vô địch trong cùng cấp bậc năm đó, kẻ vô tình giết cả sư phụ kia, lại suy đồi tới mức hy vọng vào chuyện buồn cười như vậy sao?” Long Nhất lạnh lùng nhìn tất cả, vẻ chán ghét và khinh thường tràn đầy trong mắt.

Klose cũng khẽ nhíu mày. Hắn không hiểu rõ về Lan Độ. Mặc dù Lan Độ gia nhập tộc Hủy Diệt, nhưng tính cách của Lan Độ khá quái gở, hơn nữa cũng không phải người của tộc Hủy Diệt chân chính, nên không nhiều người của tộc Hủy Diệt muốn qua lại với Lan Độ.

Nhưng cho dù không hiểu rõ Lan Độ, hắn là một người có thể giết Thần Hóa, năng lực chịu đựng tâm lý cũng không yếu như vậy, tâm lý không thể sụp đổ trong áp lực như vậy mới đúng.

Nhưng Lan Độ lại tin tưởng lời nói hoang đường này của Hàn Sâm. Hiển nhiên dưới áp lực lớn, tâm lý của hắn đã sụp đổ, mới có thể gửi gắm hi vọng vào chuyện xa vời như vậy.

“Cái chết quả là một thứ kỳ diệu. Cho dù là sinh vật mạnh hơn nữa, trước mặt cái chết cũng sẽ hèn mọn như vậy.” Klose nhẹ nhàng thở dài.

Không phải hắn cũng như thế sao. Cho dù là cấp Thần Hóa thì thế nào, không phải vẫn sống như vậy vì sống sót sao?

“Ước định như vậy đi.” Hàn Sâm không có vẻ đùa giỡn nào, nhìn Lan Độ và nói với vẻ mặt nghiêm nghị.

“Ngươi muốn làm gì?” Lan Độ nhìn Hàn Sâm, tò mò hỏi.

Trên thực tế, Lan Độ không cho rằng Hàn Sâm thật sự có thể làm được lời hắn nói. Lan Độ chỉ hơi tò mò, không biết Hàn Sâm muốn làm gì.

Lan Độ vẫn luôn tò mò về Hàn Sâm, có thể nói Hàn Sâm với hắn là hai thái cực.

Đối với Lan Độ, không có ký ức tươi đẹp khi còn sống, hắn không cấp bách truy cầu sống sót.

Nhưng Hàn Sâm lại khác. Hàn Sâm là sinh vật có lòng muốn sống rất mạnh. Từ các loại thủ đoạn hắn sử dụng, thậm chí trước đó không tiếc làm trái lời hứa để chạy trốn là có thể nhìn ra, Hàn Sâm là một người vì sống sót mà có thể không từ thủ đoạn.

Nhưng một người như vậy, lại quay lại vào lúc này, khiến Lan Độ sinh ra chút hứng thú với con người Hàn Sâm.

Hàn Sâm không trả lời Lan Độ, cũng không nhìn Độc Giác Thú Thiên Hà đã chạy đến gần bọn họ, dùng tư thái người thắng nhìn xuống bọn họ.

Hàn Sâm đỡ Lan Độ lên, để hắn đứng đối diện trước mặt mình, sau đó duỗi một tay ra, đặt lên trán Lan Độ, giống như cha xứ đang cầu phúc cho tín đồ của mình.

Hàn Sâm nhìn Lan Độ với ánh mắt bình tĩnh, giọng nói rất bình tĩnh, hắn chậm rãi nói ra từng chữ: “Ta… Hàn Sâm… Dùng danh nghĩa chủ chúng thần… Ban cho ngươi… Lan Độ… Lực lượng thần thánh vĩnh hằng… Mở ra cánh cửa số mệnh…”

Nghe thấy Hàn Sâm lời nói này, Long Nhất và Klose đều suýt nữa phun ngụm trà trong miệng ra ngoài.

Các vương công quý tộc của các tộc đang theo dõi phát sóng trực tiếp cũng lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn Hàn Sâm giống như đang nhìn một kẻ ngốc vậy.

Hành động lúc này của Hàn Sâm quả là rất giống một kẻ ngốc, một kẻ ngốc bị cái chết ép đến điên rồi.

Nếu vừa rồi bọn họ còn có đôi chút đồng tình với Hàn Sâm, thì bây giờ chỉ cảm thấy tất cả rất buồn cười.

“Đúng là điên rồi, danh nghĩa của chủ chúng thần? Hàn Sâm sợ đến choáng váng rồi à?”

“Quả là quá buồn cười, trước đó ta còn xem trọng hắn vài lần, cho rằng hắn cũng là một nhân vật, không ngờ ý chí lại yếu kém như vậy, lại bị dọa điên rồi.”

“Ha ha… Dùng danh nghĩa chủ chúng thần… Quá buồn cười… Đây là chuyện buồn cười nhất mà ta từng nghe thấy…” Long Nhất nở nụ cười, cười đến mức sắp chảy nước mắt.

Đến cả Độc Giác Thú Thiên Hà nghe thấy lời Hàn Sâm nói, cũng lộ ra vẻ chế nhạo cực kỳ nhân tính hóa trên mặt.

Vô số cường giả trong Đại Vũ Trụ Gen, đến cả cường giả cấp Thần Hóa, không có ai dám nói mình là thần chân chính. Lời nói chủ chúng thần này, cho dù là Thánh Chủ như mặt trời ban trưa năm đó, chỉ e cũng không dám nói như vậy.

Nhưng Hàn Sâm chỉ là một vị Vương giả lĩnh vực nhị trọng nho nhỏ, cũng dám dùng danh nghĩa chủ chúng thần, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy buồn cười.

Hết chương 2481.

Chương 2482. Cha chúng thần.

“Hắn là chủ chúng thần, vậy thì ta sẽ là cha chúng thần.” Một vị cường giả cấp Vương cười ha ha nói.

Không ít cường giả các tộc trêu chọc như vậy. Những người cười nhạo nhiều không đếm hết. Tình huống hiện tại quả là rất buồn cười, giống như hai tên điên đang biểu diễn vậy.

Nhưng một giây sau, nụ cười của bọn họ cứng lại trên mặt. Chỉ thấy bàn tay của Hàn Sâm tỏa ra ánh sáng màu đỏ kỳ dị, đốm sáng này giống như mồi

lửa, thiêu đốt thân thể Lan Độ trong nháy mắt. Cả người Lan Độ bị ánh sáng màu đỏ này vây quanh.

Đồng thời, một luồng khí tức kinh khủng, dâng lên từ trên người Lan Độ giống như núi lửa phun trào.

Thân thể bị thương của Lan Độ được khôi phục nhanh chóng. Ma Ngục Long Văn trên lưng hắn vốn đã trở nên ảm đạm, lúc này ánh sáng màu tím lại xông lên, hóa thành hư ảnh cự long màu tím, xuất hiện trên người Lan Độ lần nữa, càng thêm loá mắt và kinh khủng hơn so với khi Lan Độ dốc sức bùng nổ lúc trước.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn một cảnh này, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Long Nhất càng mở to hai mắt nhìn, gần như không dám tin tưởng những gì mắt mình vừa chứng kiến.

Trên lưng Lan Độ vốn có hai vết sẹo, đó là vết thương để lại lúc cánh rồng của hắn bị xé đi. Theo lời đồn, nó bị xé xuống lúc hắn giết sư phụ, đồng thời phải chịu nguyền rủa, vĩnh viễn cũng không thể mọc lại.

Nhưng lúc này, xương cốt trên lưng hắn mở rộng, một đôi cánh rồng màu tím mọc ra từ trong máu thị. Theo cánh rồng mọc ra trên lưng hắn, phía trên Ma Ngục Long Văn cũng như mọc ra một đôi cánh.

Ma Ngục Long Văn vốn chỉ là bán thành phẩm, hiện tại lại đem đến cảm giác không còn thiếu hụt nữa cho Long Nhất. Khí tức kinh khủng kia khiến người ta sợ hãi run rẩy. Trong các dị bảo Thần Hóa, khó mà nhìn thấy khí tức kinh khủng như vậy.

“Chuyện này. .. Chuyện này sao có thể. .. Ma Ngục Long Văn đã hoàn thành. . ” Long Nhất hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn về phía Lan Độ.

Nhưng ánh mắt hắn không phải đang nhìn Lan Độ, cũng không phải Ma Ngục Long Văn, mà nhìn Hàn Sâm đứng trước mặt Lan Độ như cha xứ, đặt một bàn tay lên trán Lan Độ.

Không chỉ Long Nhất, tất cả sinh vật các tộc đang xem phát sóng trực tiếp đều ngơ ngác nhìn Hàn Sâm. Cho dù bọn họ không biết sự thay đổi của Ma

Ngục Long Văn, cũng có thể cảm nhận được cả người Lan Độ xảy ra biến hóa kinh khủng. Trong chốc lát, toàn bộ Đại Vũ Trụ Gen đều yên tĩnh, tất cả sinh vật đều ngơ ngác nhìn một cảnh này.

Giờ khắc này, hai bóng người kia trở thành tiêu điểm của toàn bộ vũ trụ. Một người tản ra khí tức vô cùng kinh khủng, một người lại giống như cha chúng thần, là Thần Tử ban phúc phận cho tín đồ của mình

Hàn Sâm cũng rất vui mừng. Dĩ nhiên hắn không phải chủ chúng thần gì đó, cũng không có gì lực lượng thần thánh nào ban cho Lan Độ.

Lực lượng hắn sử dụng, chính là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh vừa mở ra lĩnh vực.

Trước đó Hàn Sâm cảm thấy hơi kỳ quái, không biết vì sao lĩnh vực Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không có cách nào dẫn phát bánh răng vũ trụ liên động, mãi đến khi hắn động đến Độc Giác Thú mới phát hiện tác dụng chân chính của lĩnh vực Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Bánh răng bản mệnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không thể thúc đẩy bánh răng vũ trụ, bất cứ bánh răng vũ trụ nào cũng không được, vừa nhỏ vừa nhẹ cũng không được, nhưng nó lại có thể thúc đẩy bánh răng bản mệnh.

Không sai, chính là bánh răng bản mệnh của sinh vật. Thứ tương liên chân chính với bánh răng bản mệnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chính là bánh răng bản mệnh của các sinh vật khác..

Hàn Sâm dùng bánh răng bản mệnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh tương liên với bánh răng bản mệnh của Lan Độ, thúc đẩy bánh răng bản mệnh của Lan Độ chuyển động, khiến bánh răng bản mệnh của hắn bị lĩnh vực Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của Hàn Sâm ảnh hưởng.

Loại ảnh hưởng này không chỉ đơn giản là bánh răng bản mệnh chuyển động, mà là cấp độ sâu hơn, kích hoạt bù đắp huyết mạch của Lan Độ.

Bánh răng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không thể khiến sinh vật trực tiếp mạnh lên, nhưng lại có thể ưu hóa bù đắp gen không trọn vẹn của bản

thân sinh vật, kích phát hoàn toàn tiềm năng trong gen của sinh vật.

Còn về nó rốt cuộc có thể làm đến tình trạng nào, là do tiềm lực gen của sinh vật kia quyết định.

Giống như một khối quặng sắt, bản mệnh lĩnh vực Huyết Thần Kinh có thể loại bỏ tạp chất của nó, luyện hóa nó thành thép tinh, mặc dù không thể biến nó thành một khối vàng.

Đó là sắt, là bạc hay là vàng, thì phải xem bản thân sinh vật. Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của Hàn Sâm chỉ có tác dụng tinh luyện và bù đắp.

Cái gọi là bù đắp, thật ra nói là tăng tốc tiến hóa thì chính xác hơn.

Ví dụ như động vật sống trên lục địa, bị ép tiến vào hải dương sinh tồn, nếu như gen của bọn chúng có gen thích hợp với nước, qua khoảng ngàn tỷ năm tiến hóa, bọn chúng sẽ tiến hóa ra tai giống như cá, từ đó càng thích hợp sinh hoạt trong nước hơn.

Mà lĩnh vực Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có thể thôi diễn, tăng tốc quá trình này, khiến tiến hóa vốn cần thời gian dài đằng đẳng và vô số đời sinh sôi kia hoàn thành trong thời gian ngắn.

Đương nhiên, tất cả đều được xây dựng trên cơ sở tiềm lực gen của đối phương. Bản thân Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không có năng lực sửa đá thành vàng.

Nhưng lĩnh vực Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh này dùng trên người Lan Độ, lại có hiệu quả lại tốt ngoài dự kiến, tốt hơn trong tưởng tượng của Hàn Sâm không biết bao nhiêu lần.

Hàn Sâm vốn chỉ muốn thúc đẩy bánh răng bản mệnh của Lan Độ đến cực hạn, để hắn khôi phục thân thể ở trạng thái tốt nhất, sau đó có thể mạnh mẽ hơn một chút.

Bánh răng bản mệnh của Lan Độ vô cùng nặng nề. Hàn Sâm dùng hết sức, mới miễn cưỡng thúc đẩy được bánh răng bản mệnh của hắn, khiến bánh răng bản mệnh của hắn nhanh chóng vận chuyển, lột xác.

Nhưng ai biết theo bánh răng bản mệnh của Lan Độ tăng tốc vận chuyển, lột xác, đến cả Ma Ngục Long Văn cũng vận chuyển lột xác.

Chuyện này khiến Hàn Sâm rất kinh ngạc, bởi vì lực lượng lĩnh vực Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng có giới hạn. Hiện tại Hàn Sâm chỉ mới mở ra lĩnh vực, có thể thúc đẩy bánh răng bản mệnh của cấp Vương đã là cao nhất.

Ma Ngục Long Văn lại là dị bảo cấp Thần Hóa. Dựa theo đạo lý, Hàn Sâm không thể thúc đẩy nó mới đúng.

Nhưng theo bánh răng bản mệnh của Lan Độ lột xác, Ma Ngục Long Văn cũng vận chuyển lột xác một cách thần kỳ theo. Ma Ngục Long Văn vốn luôn thiếu hụt, lại cũng được bù đắp.

Điều càng đáng sợ hơn là, sau khi gen của Lan Độ được tăng tốc lột xác, bù đắp, lúc này đã đến gần cấp Thần Hóa, Ma Ngục Long Văn ảnh hưởng ngược lại thân thể của Lan Độ.

Việc khiến Hàn Sâm trợn mắt há miệng là, Lan Độ bị lực lượng của Ma Ngục Long Văn ảnh hưởng, vọt thẳng lên, phá tan vách ngăn cuối cùng, ngưng tụ ra chuỗi trật tự, thăng đến cấp Thần Hóa trong chốc lát.

Vô số sinh vật trong Đại Vũ Trụ Gen nhìn Hàn Sâm đặt một tay lên trán Lan Độ, chúc phúc như cha xứ.

Trong chốc lát, khí tức trên người Lan Độ và Ma Ngục Long Văn đan vào nhau, lập tức đột phá tới chân trời, hóa thành chuỗi trật tự kinh khủng vòng quanh người Lan Độ.

Nhìn Lan Độ trước mặt Hàn Sâm, tóc đen bay phấp phới, chuỗi trật tự trên người xen lẫn xoay quanh xé rách hư không, giống như kỳ tích của thần, tất cả mọi người đều cảm thấy đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại một suy nghĩ không thể tưởng tượng được.

“Sao Lan Độ lại thăng đến cấp Thần Hóa rồi? Chẳng lẽ Hàn Sâm thật sự là cha chúng thần à?”

Hết chương 2482.

Chương 2483. Người đàn ông tạo ra Thần Hóa.

“Đây là giả đi?” Vương Vũ Hàng đang xem phát sóng trực tiếp mở to mắt, con ngươi sắp lồi ra ngoài.

Không chỉ Vương Vũ Hàng, vô số cường giả trong chư thiên vạn tộc đều mở to mắt, con ngươi đúng là sắp lồi ra ngoài.

Trong Đại Vũ Trụ Gen không có nhiều cường giả Thần Hóa, người bình thường cũng không có nhiều cơ hội nhìn thấy cường giả Thần Hóa. Trong hiện thực, tỷ lệ các sinh vật bình thường nhìn thấy cường giả Thần Hóa gần như bằng không, chỉ có thể hình thấy hình ảnh của cường giả Thần Hóa trên mạng ảo mà thôi.

Nhưng cho dù như thế, bọn họ cũng hiếm khi nhìn thấy cảnh tượng cường giả thăng lên đến Thần Hóa. những hình ảnh đó đều là tư liệu được các tộc cất giữ trong nội bộ, không đủ quyền hạn, căn bản không thể hình thấy hình ảnh cường giả thăng cấp.

Hiện tại, cảnh bọn họ nhìn thấy không đơn giản là cường giả thăng đến cấp Thần Hóa, thậm chí còn là cảnh tượng đến nghĩ bọn họ cũng không dám nghĩ.

Hàn Sâm lại có thể cứng rắn khiến một vị Bán Bộ Thần Hóa tăng lên tới Thần Hóa. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, căn bản sẽ không ai tin loại chuyện này.

Cho dù hiện tại tận mắt thấy, bọn họ cũng không dám tin vào hai mắt mình, cho rằng đây chỉ là một ảo giác, hoặc là có sai lầm nào đó.

Đến cả cường giả cấp Thần Hóa của các tộc nhìn thấy cảnh này cũng trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu không khép lại được.

Bọn họ chịu khổ không biết bao nhiêu năm, trải qua không biết bao nhiêu lần cửu tử nhất sinh, mới có thể thăng lên đến cấp Thần Hóa.

Hàn Sâm chỉ tiện tay ấn một cái, đã tạo ra một vị Thần Hóa, mà bản thân Hàn Sâm chỉ là một vị Cấp Vương, chuyện này bảo bọn họ sao có thể tin được?

“Giả, nhất định là giả!” Long Nhất âm thầm cắn răng, cho dù thế nào cũng không thể tin tưởng Lan Độ cứ tăng đến cấp Thần Hóa như vậy.

Không chỉ Long Nhất không tin, Klose cũng không tin. Sinh vật có chút đầu óc đều không tin.

Bản thân Hàn Sâm chỉ là một tên cấp Vương, làm sao có thể khiến người khác tăng tới cấp Thần Hóa được? Cho dù hắn là một vị đại lão cấp Thần Hóa, nói hắn có thể làm sinh vật khác tăng tới cấp Thần Hóa, chỉ e cũng không có ai tin tưởng, không nói đến đây là một tên Cấp Vương.

Ầm!

Độc Giác Thú Thiên Hà cũng không tin, hơn nữa còn trực tiếp phát động công kích. Chuỗi trật tự kinh khủng quấn quít vào nhau, hóa thành ánh mắt màu xám, giống như xuyên thủng như vũ trụ, chiếu xạ về phía Lan Độ lần nữa.

Ma Ngục Long Văn xoay quanh người Lan Độ. Hắn bước ra một bước, đứng trước Hàn Sâm, đánh một quyền về phía chùm sáng màu xám kia.

Chuỗi trật tự ngưng tụ ra Ma Long màu tím kinh khủng, gầm thét cắn nuốt chùm sáng màu xám kia.

Lần này chùm sáng màu xám không thể đánh nát Ma Long màu tím. Hai luồng lực lượng kinh khủng một xám một tím quấn quít nhau trong hư không, tạo thành một lỗ đen trong hư không. Trong lỗ đen kia, hai luồng lực lượng một tím một xám không ngừng xen lẫn xoay tròn, giống như một cái thái cực xoay tròn.

Rống!

Một tiếng rồng ngâm kinh động thiên địa vang lên. Hai màu tím và xám trong lỗ đen đột nhiên biến đổi, toàn bộ biến thành màu tím, sau đó cự long kinh khủng võ cánh bay ra từ trong lỗ đen, muốn cắn nuốt Độc Giác Thú Thiên Hà.

Độc Giác Thú Thiên Hà giật nảy mình. Chuỗi trật tự trên người điên cuồng vung vẩy, hóa thành lĩnh vực bảo vệ thân thể mình, nhưng bị cự long màu tím va chạm. Lĩnh vực và cự long màu tím lập tức vỡ nát, mà Độc Giác Thú Thiên Hà đã bị một quyền này đánh bay ra ngoài mấy ngàn dặm, cuối cùng thân thể mới ngừng lại.

“Lan Độ thật sự thăng lên đến Thần Hóa!” Đại não của tất cả sinh vật đều trống rỗng, đầu óc không cách nào vận chuyển được.

Lúc này không còn ai hoài nghi Lan Độ không phải cấp Thần Hóa nữa. Kẻ có thể dùng một quyền áp chế dị chủng cấp Thần Hóa trong chiến đấu, chỉ

có cường giả cấp Thần Hóa mới làm được.

Sau khi xác định Lan Độ đã thăng lên đến cấp Thần Hóa, ánh mắt tất cả sinh vật trong Đại Vũ Trụ Gen nhìn về phía Hàn Sâm đều trở nên nóng bỏng.

Đây chính là tồn tại có thể khiến một vị Bán Bộ Thần Hóa thăng lên Thần Hóa. Cho dù đẳng cấp của hắn là gì, vào thời khắc này, trong mắt bọn họ, Hàn Sâm chính là tồn tại vĩ đại giống như thần.

Không, phải nói là cha của thần mới đúng.

"Hắn có thể tạo ra Thần Hóa?" Ánh mắt vô số cường giả Bán Bộ Thần Hóa nhìn về phía Hàn Sâm trở nên nóng rực.

Vương giả phải hợp nhất cửu trọng lĩnh vực mới thành tựu Bán Bộ Thần Hóa, rất không dễ dàng, nhưng thời gian lâu dài luôn có hi vọng. Chỉ cần sống đủ dài, cho dù ai đó có tư chất kém chút, thì vẫn có cơ hội.

Nhưng Bán Bộ Thần Hóa chân chính muốn bước ra một bước cuối cùng, thành tựu Thần Hóa, lại có muôn vàn khó khăn, cho dù sống thêm mấy đời cũng chưa chắc đã thành công.

Các tộc có không biết bao nhiêu Bán Bộ Thần Hóa, đến chết cũng không thể tấn thăng đến Thần Hóa. Thiên tư, tài nguyên, cơ duyên, vận may và cố gắng, thiếu một thứ cũng không được.

Rất nhiều Bán Bộ Thần Hóa đã sắp tuyệt vọng, nhưng bây giờ bọn họ lại nhìn thấy hi vọng lần nữa.

Không cần cửu tử nhất sinh, không cần mạo hiểm đi đoạt kỳ trân dị bảo trong vũ trụ, chỉ cần đưa tay ban cho một cái là có thể nhẹ nhõm thăng lên Thần Hóa. Bọn họ vừa nghĩ đã cảm thấy thân thể hưng phấn đến run rẩy, hận không thể lập tức đi tìm Hàn Sâm, cho dù thế nào cũng muốn mời hắn chúc phúc cho, trợ giúp bọn họ thăng lên Thần Hóa.

Mà đám vương công quý tộc cũng đang nghĩ, Hàn Sâm có thể khiến Bán Bộ Thần Hóa tăng lên cấp Thần Hóa, mặc dù bọn họ không phải Bán Bộ

Thần Hóa, nhưng tùy tiện tăng lên một đẳng cấp, cũng là việc tiện tay làm được đối với Hàn Sâm.

Nghĩ tới đây, ánh mắt sinh vật các tộc nhìn về phía Hàn Sâm trở nên nóng rực, giống như một đám hán tử lưu manh độc thân ba mươi năm, gặp được một cô vợ nhỏ không mặc quần áo vậy.

Ầm!

Lực lượng kinh khủng chấn động hư không va chạm, khiến bọn họ tỉnh †áo lại từ trong ảo tưởng.

Chỉ thấy Lan Độ và Độc Giác Thú Thiên Hà điên cuồng chiến đấu lần nữa, nhưng lần này Lan Độ không bị Độc Giác Thú Thiên Hà áp chế, mà trái lại đã áp chế được Độc Giác Thú Thiên Hà.

Từng chuỗi trật tự cự long màu tím không ngừng lấp lóe trong hư không, hoàn toàn ngăn chặn chuỗi trật tự màu xám của Độc Giác Thú Thiên Hà.

Độc Giác Thú Thiên Hà cũng là thượng phẩm trong dị chủng cấp Thần Hóa, trí thông minh không cao lắm, nhưng trình độ tiến hóa và lực lượng có thể áp đảo trên dị chủng Thần Hóa.

Lan Độ mới thăng lên đến Thần Hóa, lại có thể áp chế Độc Giác Thú Thiên Hà, khiến ánh mắt sinh vật các tộc nhìn về phía Hàn Sâm càng thêm nóng rực, hận không thể một ngụm nuốt Hàn Sâm vào bụng.

Trên thực tế, sở dĩ Lan Độ tấn thăng đến Thần Hóa lại mạnh như vậy cũng không phải công lao của Hàn Sâm, mà bởi vì trên người hắn có Ma Ngục Long Văn. Đó mới là nguyên nhân khiến Lan Độ có thể mạnh mẽ như thế.

Lan Độ có được Ma Ngục Long Văn, chẳng khác nào hai sinh vật Thần Hóa kết hợp với nhau. Hơn nữa bản thân Ma Ngục Long Văn không phải dị bảo Thần Hóa bình thường có thể so được, cho nên mới khiến Lan Độ mạnh mẽ như vậy

Sinh vật không phải cao tầng Long tộc, căn bản không biết Ma Ngục Long Văn, còn tưởng rằng là công lao của Hàn Sâm. Cả đám đều hận không thể lập tức tìm đến Hàn Sâm, mời hắn ban phúc cho mình.

Một tiếng hét thảm phá vỡ hư không, cái sừng duy nhất trên đầu Độc Giác Thú Thiên Hà bị chém đứt một đoạn, khiến thần huyết dâng trào trong miệng nó, thoạt nhìn đã bị trọng thương.

Lan Độ như Ma Long hỗn thế lao thẳng về phía Độc Giác Thú Thiên Hà, chỉ thấy mộc con Ma Long màu tím cuốn lên trong hư không, không ngừng dây dưa với Độc Giác Thú Thiên Hà. Trong hư không, khắp nơi đều là vết nứt không gian do chuỗi trật tự phá vỡ.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy thần huyết đổ xuống, giống như trận mưa máu trải khắp biển mây Thiên Hà.

Cuối cùng trong hư không đã trở nên yên tĩnh. Rất nhiều sinh vật nhìn thấy Lan Độ cưỡi lên Độc Giác Thú Thiên Hà máu me khắp người, bay †ừ trên không xuống. Độc Giác Thú Thiên Hà ủ rũ cúi đầu, giống như cha nó đã chết.

Hết chương 2483.

Chương 2484. Danh tiếng truyền khắp vũ trụ.

Trận chiến này nhất định sẽ trở thành truyền kỳ của Đại Vũ Trụ Gen. Lan Độ đánh bại Độc Giác Thú Thiên Hà, còn thu phục nó, tất nhiên là một đoạn giai thoại.

Nhưng nguyên nhân chân chính khiến trận chiến này được đời sau truyền tụng, lại là chuyện Hàn Sâm khiến Lan Độ thăng đến cấp Thần Hóa.

Nếu như trước trận chiến này, Hàn Sâm chỉ là một vị Vương giả có chút danh tiếng, không coi là quá thu hút. Nếu không phải hắn giết Bạch Dịch bị tộc Hoàng Cực truy nã, có khả năng rất nhiều sinh vật không biết Hàn Sâm là ai.

Cho dù nổi tiếng vì bị truy nã, hắn cũng chỉ là một người trong đông đảo các cường giả cấp Vương mà thôi, không đặc biệt đến mức nào.

Nhưng sau trận chiến này, không ai không biết đến từ chủ chúng thần, mà bây giờ danh từ này, lại khiến bọn họ liên tưởng đến một vị cấp Vương, mà không ai cảm thấy kỳ quái.

Thậm chí có một vài sinh vật có sức tưởng tượng phong phú, trực tiếp đặt biệt hiệu cho Hàn Sâm là "Cha của Thần".

Nhưng bọn họ chỉ dám trong âm thầm gọi biệt hiệu này mà thôi. Nếu bị cường giả Thần Hóa nghe thấy, vậy thì hơi khó coi, biết đâu còn có nguy hiểm tính mạng.

Cho dù thế nào, hiện tại Hàn Sâm đã hoàn toàn nổi tiếng. Toàn bộ Đại Vũ Trụ Gen, không ai không biết hắn, hơn nữa cũng không ai coi hắn là một vị cấp Vương nữa.

Không phải Thần Hóa, nhưng trong cảm nhận của các sinh vật, hắn là †ồn tại càng thần bí hơn Thần Hóa.

Hết cách rồi, ai bảo người ta có thể tạo ra Thần Hóa? Biệt hiệu "Cha của Thần" cũng không phải gọi không.

Không giống các sinh vật bình thường, rất nhiều cường giả Thần Hóa và cao tầng đại tộc đều đoán, Hàn Sâm không có khả năng chế tạo ra Thần Hóa. Lan Độ thăng lên đến Thần Hóa chắc chắn có nguyên nhân đặc biệt nào đó.

Nhưng bọn họ vẫn sinh ra hứng thú lớn với Hàn Sâm. Cho dù Hàn Sâm không thể tạo ra Thần Hóa, nhưng Lan Độ có thể thăng lên đến Thần Hóa, quả thực có lực lượng của Hàn Sâm tác dụng đến. Bọn họ rất muốn biết, rốt cuộc đó là lực lượng gì.

Cho dù lực lượng kia không thể chế tạo ra Thần Hóa, nhưng có thể xúc tiến sinh vật tiến hóa. Điểm này cũng rất cường đại. Lỡ hắn thật sự có thể tạo ra Thần Hóa, vậy thì càng tốt hơn.

"Long Nhất huynh, xem ra trận cá cược này là ta thắng rồi?" Klose nhìn Long Nhất nói.

“Long tộc chúng ta nhất ngôn cửu đỉnh. Từ giờ trở đi, tất cả Long tộc sẽ rút khỏi Tinh Vực Thiên Hà.” Long Nhất hừ lạnh một tiếng, mệnh lệnh con rùa lớn quay người rời đi.

Klose không có hứng thú nhìn theo bóng lưng mấy người Long Nhất, trực tiếp phá không mà đi, đuổi theo hướng Lan Độ và Hàn Sâm rời đi.

Hiện tại giá trị của Hàn Sâm không đơn giản chỉ là đổi tiền thưởng của tộc Hoàng Cực. Mặc dù biết không có khả năng, nhưng nếu Hàn Sâm thật sự có thể chế tạo ra cường giả Thần Hóa, thì giá trị của hắn khó mà tưởng tượng được.

Trong một ráng mây màu lam nhạt, Hàn Sâm và Lan Độ cùng cưỡi Độc Giác Thú Thiên Hà mà đi. Vết thương trên người Độc Giác Thú Thiên Hà đã khép lại gần hết, chỉ có độc giác bị chém đứt là tạm thời chưa mọc lại.

Cảm xúc của Độc Giác Thú Thiên Hà rất tệ. Nó khó chịu vì Hàn Sâm cũng dám ngồi trên lưng nó, nhưng nó lại không dám chống lại mệnh lệnh của Lan Độ, có vẻ hơi táo bạo.

“Dựa theo ước định của chúng ta, hiện tại ta có thể đi chưa?” Hàn Sâm đi xuống từ trên lưng Độc Giác Thú, nhìn Lan Độ nói.

“Ngươi không thể đi.” Lan Độ nói với vẻ mặt bình tĩnh.

“Ngươi muốn nuốt lời sao?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, lúc trước hắn đã nghĩ tới khả năng này, cũng không thèm để ý Lan Độ nuốt lời.

Nhưng Lan Độ làm như thế, vẫn khiến Hàn Sâm hơi khó chịu trong lòng.

“Ước định cái gì, ngươi không biết đến cả sư phụ mình hắn cũng giết sao?” Klose cười giễu bay tới, đi đến trước mặt Hàn Sâm, nói.

Dáng vẻ ba đầu sáu tay của tộc Hủy Diệt rất dễ phân biệt. Hàn Sâm cũng nhìn ra Klose là một vị cường giả cấp Thần Hóa, nhưng hắn không để ý tới Klose, mà vẫn nhìn Lan Độ, chờ đáp án của hắn.

Mặc dù Hàn Sâm không sợ Lan Độ nuốt lời, nhưng hắn luôn cảm thấy Lan Độ không phải người sẽ nuốt lời. Tính tình của hai người hoàn toàn không

giống nhau, nhưng Hàn Sâm vẫn cảm thấy hai người bọn họ có vài chỗ tương tự nhau.

“Lan Độ, làm rất tốt, lần này ngươi chẳng những bắt được Hàn Sâm, còn thăng lên đến Thần Hóa, thuần phục được Độc Giác Thú Thiên Hà. Sau khi trở về, ngươi tất nhiên sẽ được Vua của ta càng trọng dụng.” Klose nói xong lập tức đánh ra một chuỗi trật tự, muốn khóa Hàn Sâm lại.

Nhưng chuỗi trật tự kia còn chưa rơi xuống người Hàn Sâm, một chuỗi trật tự như rồng tím đã bay tới, trực tiếp cắn nuốt chuỗi trật tự của Klose.

“Lan Độ, ngươi làm gì vậy?” Klose thay đổi sắc mặt, nhìn chằm chằm Lan Độ hỏi.

“Ta đã có ước định với hắn, ta sẽ để hắn rời khỏi nơi này.” Lan Độ lạnh nhạt nói.

“Được, ngươi đi đi, ta sẽ bắt hắn trở về.” Klose nhíu mày nói.

“Ước định của chúng ta là để hắn rời khỏi nơi này.” Vẻ mặt Lan Độ vẫn không thay đổi, gương mặt không có biểu cảm như ngày thường.

“Không sai không sai, ước định của chúng ta là để ta rời khỏi nơi này, không phải chết ở chỗ này, cũng không phải bị người khác bắt đi.” Hàn Sâm nở nụ cười, võ tay nói.

“Lan Độ, ngươi muốn phản bội Vua của chúng ta?” Chuỗi trật tự ba màu đen, trắng và xám trên người Klose bay múa ra. Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Lan Độ nói.

“Ta chỉ tuân thủ ước định của ta” Lan Độ nói.

“Vậy ngươi phải biết. Nếu bây giờ ngươi thả Hàn Sâm đi, thì chính là phản đồ của tộc Hủy Diệt, ngươi rất rõ ràng tộc ta xử lý phản đồ thế nào.” Klose vừa nói vừa lạnh lùng cười một tiếng: “Hơn nữa ngươi đã bị Long tộc coi là cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt. Nếu lại phản bội tộc Hủy Diệt chúng ta, ngươi cảm thấy trong đại vũ trụ này, còn ai dám †hu nhận, che chở ngươi sao?”

“Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt. Ngươi cũng không phải thiếu niên ngây thơ gì đó, hủy hoại tương lai của mình vì một ước định không phải chuyện ngươi nên làm. Ta cũng không khó xử ngươi, ngươi đi đi, công lao ngươi nên có tuyệt đối sẽ không ít. Người do ta bắt, ta sẽ tự dẫn về, không liên quan gì đến ngươi, coi như ngươi cũng không nuốt lời.” Klose nói xong lập tức đưa tay muốn bắt Hàn Sâm.

“Ta đã nói rồi, hắn sẽ rời khỏi nơi này. Nếu ai cản hắn, chính là gây chuyện với Lan Độ ta.” Lan Độ nhìn Klose nói.

Sắc mặt Klose lập tức âm trầm. Hắn nhìn chằm chằm Lan Độ, gằn giọng nói: “Lan Độ, ngươi thật sự cho rằng ngươi thăng đến Thần Hóa là có thể muốn làm gì thì làm sao? Ngươi phải biết, ngươi chỉ là một vị Thần Hóa, không hề đáng kể trong tộc Hủy Diệt ta, muốn giết ngươi rất dễ dàng.”

“Ít nhất ngươi không có bản lĩnh đó, cho nên ngươi có thể đi rồi” Lan Độ lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Klose cứng đờ. Lời Lan Độ nói khiến hắn phân nộ, nhưng hắn biết rõ, mặc dù hắn không yếu, nhưng Ma Ngục Long Văn của Lan Độ rất mạnh mẽ. Hiện tại Lan Độ lại thu phục được Độc Giác Thú Thiên Hà, hắn ra tay với Lan Độ, chính là lấy một địch ba, căn bản không có phần thắng.

“Hi vọng ngươi sẽ không hối hận vì quyết định bây giờ.” Klose hừ lạnh một tiếng, trực tiếp quay người rời đi. Trong chớp mắt, hắn đã biến mất không thấy đâu nữa.

“Lần này hắn đi, ngươi sẽ thật sự trở thành phản đồ của tộc Hủy Diệt.” Hàn Sâm lập tức nói.

“Đây cũng không phải lần đầu tiên ta làm phản đồ.” Khuôn mặt Lan Độ không có biểu cảm gì. Hắn cưỡi Độc Giác Thú Thiên Hà tiếp tục đi về phía trước.

Hết chương 2484.

Chương 2485. Ta không thích câu chuyện xưa này.

“Ngươi không giống người sẽ làm phản đồ, có thể kể lại chuyện trước kia không?” Hàn Sâm ngồi phía sau Lan Độ, rất tò mò hỏi thăm.

Hắn luôn cảm thấy chuyện Lan Độ giết sư phụ có nội tình. Dựa vào thực lực lúc trước của Lan Độ, cho dù đánh lén, muốn giết chết một vị cường giả Thần Hóa cũng rất khó.

Hơn nữa hắn hoàn toàn không cần làm như thế, làm như thế cũng không có chỗ tốt gì với hắn.

“Ngươi nghĩ sai rồi, ta chính là một tên phản đồ đã giết sư phụ mình.” Lan Độ nói mà không có biểu cảm gì.

“Có thể nói nguyên nhân không?” Hàn Sâm lại hỏi.

Lan Độ rõ ràng do dự một chút. Hàn Sâm thấy thế vội vàng nói thêm: “Ta tin tưởng ngươi sẽ không giết sư phụ mà không có lý do gì. Nếu không tiện nói thì không cần nói đâu.”

Chiêu lấy lui làm tiến này của Hàn Sâm quả nhiên hữu dụng. Lan Độ do dự một chút, vẫn nói: “Cũng không có gì không thể nói, nhưng không

Ai”

có ai tin tưởng lời ta nói ra thôi. “Ta tin” Hàn Sâm nói rất chắc chắn.

“Ta nói ta chính là sư phụ của ta, ngươi tin không?” Lan Độ xoay đầu lại, nhìn chằm chằm vào mắt Hàn Sâm, hỏi.

“Lời này của ngươi hơi luẩn quẩn, ta không hiểu có ý gì.” Hàn Sâm quả là không hiểu Lan Độ có ý gì. Lời này rất khó lý giải.

Lan Độ quay đầu lại, im lặng nhìn về phía trước.

Lòng hiếu kì của Hàn Sâm bị hắn gợi lên, sợ hắn không nói tiếp. May mà, Lan Độ im lặng một lát lại mở miệng nói: “Ngươi đã nhìn thấy Ma Ngục Long Văn trên lưng ta rồi, biết đó là cái gì không?”

“Không biết, không phải một dị bảo à?” Hàn Sâm khẽ lắc đầu.

Lan Độ giải thích đơn giản cho Hàn sâm biết Ma Ngục Long Văn là cái gì, sau đó lại nói tiếp: “Người bên ngoài đều cho rằng sư phụ ta chịu khổ hơn vạn năm, cuối cùng đã luyện thành Ma Ngục Long Văn, trên thực tế, không phải như vậy.”

Hàn Sâm nghe đến đó, thân thể khẽ run lên. Hắn đã đoán được một chút.

Lan Độ tiếp tục nói: “Hắn cũng từng thử. Nhưng đến cả cường giả Thần Hóa cũng khó mà chịu đựng được loại đau khổ kia. Không lâu lắm, hắn đã từ bỏ. Nhưng hắn quá muốn tranh đoạt vị trí Long Nhất, cho nên hắn đã nghĩ đến một phương pháp, thế là có ta.”

“Ma Ngục Long Văn phải dùng thân thể và tinh huyết của mình làm căn cơ, mới có thể tu luyện thành công và vận dụng tự nhiên, nhưng lại có một phương pháp khiến mình không cần chịu loại đau đớn này. Đó chính là sử dụng gen của bản thân, bồi dưỡng phỏng chế ra một mình khác, sau đó để thân thể phục chế tu luyện Ma Ngục Long Văn, đợi đến khi tu luyện Ma Ngục Long Văn thành công, lại chiếm nó thành của mình. Bởi vì huyết mạch Gen đều như nhau, cho nên sẽ không xuất hiện hiện tượng bài xích, không khác gì bản thân tu luyện ra Ma Ngục Long Văn.”

Hàn Sâm tức giận nói: “Nói như vậy, người chịu giày vò vạn năm này thật ra là ngươi?”

Lan Độ khẽ gật đầu: “Mặc dù ta là thân thể phục chế từ gen của cường giả Thần Hóa, nhưng ta được phỏng chế ra, cũng không có lực lượng Thần Hóa. Mà tu luyện Ma Ngục Long Văn, ít nhất phải có được lực lượng cấp Vương, cho nên hắn chỉ có thể để ta bắt đầu tu luyện. Vì tránh xuất hiện hiện tượng bài xích, công pháp ta tu luyện cũng giống hắn.”

“Ta chỉ là một thân thể phục chế từ gen. Ban đầu, ta không có ký ức và năng lực tư duy của mình, giống như một đứa bé. Tất cả mọi thứ tri thức, tư

tưởng và năng lực của ta, đều do hắn truyền thụ cho ta. Đối với bên ngoài, ta chính là đệ tử của hắn, hơn nữa còn là đệ tử hắn thương yêu nhất. Người khác cho rằng hắn coi ta như con ruột, vật gì tốt cũng cho ta dùng, bí kỹ nào cũng dốc lòng truyền thụ cho ta, nhưng lại không biết hắn làm như thế, chỉ vì muốn giữ tính nhất trí giữa gen của ta và hắn, để lúc hắn thu hoạch Ma Ngục Long Văn, sẽ không xuất hiện trở ngại ngoài ý muốn."

Hàn Sâm nghe mà tê cả da đầu. Hắn có thể tưởng tượng được một đứa bé bị tẩy não từ nhỏ, sau đó thay thế một vị cường giả Thần Hóa đi tiếp nhận thống khổ do Ma Ngục Long Văn mang lại là một chuyện bi ai dường nào.

Có lẽ thời điểm đó, Lan Độ căn bản không biết hắn đang chịu khổ thay Long Nhị đời trước.

"Nếu ngươi là thân thể phục chế của hắn, vậy các ngươi phải giống nhau chứ? Không có ai nhận ra sao?" Hàn Sâm hơi tò mò về vấn đề này.

Lan Độ cười, nụ cười kia lại khiến người ta run rẩy: "Thay đổi bề ngoài cũng không phải việc khó gì, chỉ cần sửa chữa một vài tin tức gen là được. Đối với cường giả cấp Thần Hóa, chuyện này không khó."

"Năm đó hắn đã nghĩ như vậy, cho nên đã sửa đổi một vài tin tức gen của ta, khiến bề ngoài của ta có khác biệt đôi chút với hắn. Nhưng dù thế nào hắn cũng không ngờ được, bởi vì một chút khác biệt này, khiến cuối cùng hắn sắp thành lại bại."

"Mặc dù ta là vật phẩm phục chế từ gen của hắn, nhưng chính vì có một chút tin tức gen khác biệt, cộng thêm hoàn cảnh và gặp gỡ sau này khác biệt, cuối cùng vẫn có đôi chút khác biệt với hắn."

"Chỉ tiếc khi đó ta không biết gì, chỉ cho rằng hắn coi người đệ tử như †a là con ruột, cho nên ta một lòng muốn báo đáp ân dưỡng dục của hắn, một lòng muốn luyện thành Ma Ngục Long Văn. Cho dù đau đớn dày vò, cuối cùng ta đều vượt qua được, thậm chí vì vậy mà mất đi phần lớn cảm giác thân thể." Nói đến đây, Lan Độ cười, nhưng Hàn Sâm rõ ràng nhìn ra được. Nụ cười này là hắn cười cho Hàn Sâm nhìn, mà không phải biểu đạt cảm xúc tự nhiên từ thần kinh hắn truyền đến bắp thịt.

Lan Độ nói đến đây, cho dù không nói tiếp, Hàn Sâm cũng có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì. Nhất định là cuối cùng Lan Độ luyện thành Ma Ngục Long Văn, Long Nhị đời trước đã lộ ra diện mạo chân thật, sau đó Lan Độ và hắn phát sinh xung đột, cuối cùng Long Nhị đời trước đã tử vong.

Nhưng Hàn Sâm không rõ, rốt cuộc Lan Độ giết chết Long Nhị đời trước thế nào. Cho dù hắn là thân thể phục chế từ gen của Long Nhị, nhưng hắn cũng không có thực lực cấp Thần Hóa như Long Nhị.

Dường như Lan Độ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, lắc đầu nói: "Không phải giống như ngươi nghĩ, ta không phát sinh xung đột với hắn. Sau khi hắn cấy ghép Ma Ngục Long Văn, không kịp chờ đợi muốn luyện hóa Ma Ngục Long Văn đến giai đoạn cuối cùng. Lúc đầu còn thuận lợi, tất cả giống như hắn dự đoán, hắn tiếp thu Ma Ngục Long Văn một cách hoàn mỹ. Hắn luyện hóa tinh huyết của mình vào Ma Ngục Long Văn, dung hợp khá thuận lợi, không gặp vấn đề gì. Đến khi Ma Ngục Long Văn lột xác đến cấp Thần Hóa, hắn mới đột nhiên phát hiện, Ma Ngục Long Văn lại phát sinh phản ứng bài xích mãnh liệt với thân thể hắn."

"Ngươi có thể tưởng tượng một người đang ghép tim, xuất hiện phản ứng bài xích sẽ có vẻ mặt gì không? Khi đó vẻ mặt của hắn còn đặc sắc hơn chuyện này một vạn lần. Hắn đã dùng hơn một nửa tinh huyết để trợ giúp Ma Ngục Long Văn thăng lên đến cấp Thần Hóa. Ma Ngục

Long Văn thăng cấp thành công còn mạnh hơn bản thân hắn.

"Thế là hắn chết, ngươi lấy lại Ma Ngục Long Văn. Vậy vì sao ngươi lại trở thành phản đồ?" Hàn Sâm không hiểu hỏi.

Lan Độ lạnh nhạt nói: "Cuối cùng hắn không có cách nào ứng phó cục diện khi đó, muốn đoạt thân thể của ta, mượn thân thể ta tiếp tục sống sót, đồng thời còn có thể có được Ma Ngục Long Văn"

"Ta không thích câu chuyện xưa này." Hàn Sâm giận dữ nói.

"Ta cũng không thích." Lan Độ nói.

Hàn Sâm còn muốn nói cái gì, đột nhiên nhìn thấy một bóng người phá vỡ không trung mà đến, trong chốc lát đã đi đến trước mặt, cách Hàn

Sâm không xa, căn bản không cho Hàn Sâm cơ hội phản ứng.

“Thần Hóa của Ma tộc?” Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ bóng người kia, lập tức giật mình trong lòng.

Hết chương 2485.

Chương 2486. Hàn sư

Lan Độ nhìn chằm chằm Thần Hóa Ma tộc kia, ánh mắt hơi cứng lại.

“Xin đừng hiểu lầm, tại hạ không có ý xấu, chỉ muốn trò chuyện vài câu với Hàn sư.” Thần Hóa Ma tộc kia lại đột nhiên nói ra.

“Trò chuyện về việc gì?” Hàn Sâm nghỉ ngờ nhìn Thần Hóa Ma tộc kia.

Ma tộc Thần Hóa cung kính nói: “Tại hạ tên là Modoro, là một trong những người hộ pháp cho Ma Tổ, lần này tới tìm Hàn sư là muốn mời Hàn sư đến Ma tộc ta làm khách.”

Hàn Sâm hơi ngoài ý muốn, một cường giả Thần Hóa như Modoro, lại nói chuyện cung kính với hắn như thế, dường như đối xử với hắn như người cùng thế hệ, thậm chí còn tôn kính hơn, hoàn toàn nhìn không ra đó là cường giả Thần Hóa giao tiếp với cấp Vương.

“Hàn sư không cần lo lắng. Ma tộc chúng ta tuyệt đối không có ý xấu, nếu ngươi bằng lòng đến làm khách ở Ma tộc ta, Ma tộc ta có thể chịu trách nhiệm về sự an toàn của ngươi, tuyệt đối sẽ không cho những người khác quấy nhiễu ngươi.” Modoro lại tiếp tục nói, giọng điệu vẫn cung kính.

“Ta có thể làm gì cho quý tộc?” Dường như Hàn Sâm đã đoán được một chút, nhìn Modoro hỏi.

Giọng điệu Modoro vẫn cung kính như cũ, hắn nói: “Công tử của tộc ta muốn mời Hàn sư chúc phúc cho hắn, nếu Hàn sư chịu giúp đỡ, tộc ta chắc chắn sẽ có hậu tạ.”

“Chúc phúc?” Hàn Sâm nao nao, sau đó phản ứng kịp thời mới biết chúc phúc mà Modoro nói là gì. Hắn lập tức nheo mắt lại, nhìn Modoro nói: “Các ngươi không sợ Tộc Hoàng Cực tìm tới cửa sao?”

Nét mặt Modoro nghiêm lại rồi nói: “Thật không dám giấu giếm, tộc ta quả thực không có năng lực tranh đấu với Tộc Hoàng Cực, chẳng qua tộc ta có cách có thể khiến cho Tộc Hoàng Cực không tra được tung tích của các hạ. Cho dù Tộc Hoàng Cực thật sự tìm tới cửa, cũng tuyệt đối tìm không thấy chỗ của Hàn sư, sẽ không đe dọa đến sự an toàn của ngươi.”

“Thì ra là thế. Chẳng qua thật đáng tiếc, một lần ta chúc phúc tiêu hao rất nhiều, không có cách nào tiến hành chúc phúc trong thời gian ngắn được, chỉ e tạm thời không có cách nào lại chúc phúc cho công tử của tộc ngươi.” Hàn Sâm nói.

Sử dụng Bánh Răng Bản Mệnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, quả thực tiêu hao không nhỏ, nhưng cũng không khoa trương đến mức như vậy. Hàn Sâm chỉ không muốn trực tiếp cự tuyệt Modoro mà thôi.

Modoro nói: “Không sao, việc chúc phúc không cần vội. Nếu Hàn sư không chê, tộc ta sẵn lòng cung cấp sự bảo vệ cho Hàn sư, tuyệt đối sẽ không để Hàn sư rơi vào trong tay Tộc Hoàng Cực.”

“Ta xin nhận ý tốt này, ta còn có việc khác cần phải làm, cũng phiền đến quý tộc nữa.” Hàn Sâm nói.

Đi đến Ma tộc thì chẳng phải là tuỳ ý bọn họ muốn sắp đặt hắn thế nào cũng được sao, đến lúc đó chưa chắc có thể sẽ cung kính như hiện tại.

“Đã như vậy. Tại hạ cũng không ép buộc. Nếu Hàn sư có cần gì, lúc nào cũng có thể liên hệ với chúng ta. Cửa lớn của Ma tộc vĩnh viễn luôn mở cho Hàn sư ngươi.” Modoro hơi chắp tay về hướng Hàn Sâm, sau đó cứ đi như vậy thật.

Hàn Sâm cũng không ngờ Modoro thật sự dứt khoát như vậy, chẳng qua quá nửa là bởi vì Lan Độ ở đây, nếu không Modoro chưa hẳn sẽ không dùng sức mạnh bắt hắn đến Ma tộc.

Hàn Sâm và Lan Độ tiếp tục tiến lên, trên đường đi gặp phải một cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa của tộc khác. Bọn họ càng cung kính với Hàn Sâm, cũng có người mời Hàn Sâm giống như Modoro, nhưng không ai dám ra tay với Hàn Sâm, hơn nửa đều là công lao của Lan Độ.

“Mọi người đều đã biết cái tên Hàn sư này của ngươi, xem ra đoạn đường này chắc hẳn sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.” Lan Độ lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm cười nói: “Đại tài kinh thế giống như ta vậy, bọn họ gọi một tiếng Hàn sư cũng không mất mát gì.”

Lan Độ không để ý tới hắn, hiển nhiên không có hứng thú với những lời tự biên tự diễn của hắn.

“Ngươi thực sự rất không thú vị. Lúc này ngươi hẳn nên thổi phồng vài câu với ta mới đúng.” Hàn Sâm nói với Lan Độ.

“Thổi phồng lẫn nhau thế nào?” Lan Độ nói ra với vẻ mặt không hề thay đổi.

“Có lẽ ngươi nên khen ta vài câu, ví dụ, chưa từng gặp được loại người kỳ tài ngàn năm mới có như ngươi.” Hàn Sâm nói.

“Ừ” Lan Độ ừ một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa, thoạt nhìn như không có hứng thú gì.

Có dân bản xứ của tinh vực Thiên Hà là Độc Giác Thú Thiên Hà đích thân dẫn đường, Hàn Sâm rất dễ dàng quay trở về mảnh biển mây màu lam, tuy nhiên lại không phát hiện ra cái bóng của Đại Bạch Kình, chỉ có thể tìm kiếm tung tích của bọn chúng ở vùng xung quanh đó.

“Bọn Bảo Nhi đi nơi nào rồi?” Hàn Sâm hơi lo lắng, sợ bọn họ gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Chẳng qua nghĩ lại có Đại Bạch Kình bảo vệ, Tiểu Hồng Điểu lại ở đó, cứ cho là bọn hắn gặp phải một người có cấp bậc Thần Hóa khủng bố, chắc hẳn cũng có cơ hội trốn thoát mới đúng.

Lúc này Đại Bạch Kình dừng lại ở một tảng mây màu xanh biếc, mà cũng ở trong mây, cách chỗ Đại Bạch Kình không xa, một con Hỏa Phượng Hoàng toàn thân đỏ thẫm đang điên cuồng chiến đấu với cường giả cấp Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực, Bảo Cầm, giết đến ráng mây cuồn cuộn, lửa đỏ ngập trời, từng trận tiếng đàn xé rách hư không.

Bảo Cầm không tiếp tục đuổi bắt Hàn Sâm, lại nghe lệnh dẫn người đến điều tra Phương Thanh Vũ, kết quả lại phát hiện Đại Bạch Kình. Mặc dù Đại Bạch Kình có lực phòng thủ kinh người nhưng lại không phòng thủ được sóng âm.

Tiếng đàn công kích của Bảo Cầm trực tiếp rót vào bên trong Đại Bạch Kình, vừa muốn đánh chết những hải tặc và Phương Thanh Vũ ở bên trong.

Tiểu Hồng Điểu đành phải hiện chân thân Hỏa Phượng Hoàng ra chiến đấu với Bảo Cầm, giết đến hư không sụp đổ, ráng mây tản ra bốn phía. Vương giả và Bán Bộ Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực mà Bảo Cầm dẫn đến đang bao vây tấn công Đại Bạch Kình. Lực phòng ngự của Đại Bạch Kình vô cùng kinh người, hệ thống vũ khí cũng không yếu.

Ngay từ đầu, những cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa không có cách gì với Đại Bạch Kình, tấn công cũng không phá được phòng thủ của Đại Bạch Kình. Thế nhưng trong đó có một Bán Bộ Thần Hóa lại có năng lực xuyên qua vật chất. Hắn trực tiếp xuyên qua giáp xác của Đại Bạch Kình, tiến vào bên trong Đại Bạch Kình, phát hiện Đại Bạch Kình này là một chiếc phi thuyền.

Bảo Nhi đang hưng phấn điều khiển Đại Bạch Kình chiến đấu với những cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa kia. Ninh Nguyệt chui xuống dưới cái bàn, hai tay ôm đầu, vểnh mông lên run lẩy bẩy, miệng còn lầm bầm thở than: “Đừng giết ta… Đừng giết ta mà…”

Phương Thanh Vũ và những hải tặc kia không giúp đỡ được gì, vây thành một vòng tròn phía sau Bảo Nhi, căng cổ họng rống to.

“Thuyền trưởng Bảo Nhi uy vũ khí phách!”

“Tiểu thuyền trưởng vô địch siêu cấp vũ trụ, giết chết đám chó hoang đó đi.”

“Dám đối địch với tiểu thuyền trưởng Bảo Nhi mỹ mạo tuyệt thế nghiêng nước nghiêng thành của chúng ta, các ngươi chết chắc rồi.”

“Ủng hộ tiểu thuyền trưởng… ủng hộ tiểu thuyền trưởng ..” “Tiên sư chal”

Cả đám bọn họ đều kêu đến đỏ mặt tía tai. Đang kêu hăng say, bọn họ lại đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông Tộc Hoàng Cực lại xuyên vào phía trong Đại Bạch Kình, trong giây lát đã xuyên qua tầng tầng lớp lớp vách tường trong suốt, đi tới phòng điều khiển.

“Phương Thanh Vũ, hóa ra ngươi ở đây.” Sau khi nhìn thấy Phương Thanh Vũ, ánh mắt Kik cũng không dừng lại mà nhanh chóng bị hấp dẫn bởi Bảo Nhi đang điều khiển Đại Bạch Kình.

“Đây không phải là con gái của Hàn Sâm sao? Thì ra các ngươi là cùng một bọn, lừa chúng ta thật khổ sở.” Kik lập tức hiểu rõ được xảy ra chuyện gì. Gương mặt hắn hiện lên vẻ giận dữ, lĩnh vực cấp Vương ngay lập tức bùng nổ ra khỏi cơ thể, bao phủ toàn bộ phòng điều khiển trong lĩnh vực.

Oành oành! Oành oành!

Thời điểm lĩnh vực buông xuống, những hải tặc kia và Phương Thanh Vũ lập tức bị đè trên mặt đất, giống như mặt đất là nam châm cường lực.

“ÔI” Kik hơi ngạc nhiên vì phát hiện Bảo Nhi vẫn còn đang điều khiển Đại Bạch Kình chiến đấu với đám ky sĩ của Tộc Hoàng Cực, không bị ảnh hưởng chút nào bởi lĩnh vực của hắn.

Hết chương 2486.

Chương 2487. Đã đồng ý với hắn.

Mặc dù lĩnh vực Vạn Từ của Kik không được coi là lĩnh vực mạnh nhất trong Tộc Hoàng Cực, nhưng với tư cách là một Tộc Hoàng Cực, hắn đã thức tỉnh Hoàng thể Vạn Từ. Hơn nữa, thân là Bán Bộ Thần Hóa, ở dưới lĩnh vực Vạn Từ của hắn, dị chủng cấp Vương bình thường rất khó di chuyển, dù là nửa bước.

Một đứa trẻ như Bảo Nhi lại có thể không để ý đến lực từ của lĩnh vực Vạn Từ, khiến cho đáy lòng Kik hết sức kinh ngạc.

Do dự một chút, Kik giơ tay lên, một chùm Từ quang màu đen ngưng tụ lại trên bàn tay, sắp bắn vào Bảo Nhi còn đang điều khiển Đại Bạch Kình ở đó.

“Đại nhân… Xin ngươi… Xin ngươi đừng… Đừng làm tổn thương nàng…”

Khi Kik đang chuẩn bị bắn Từ quang về phía Bảo Nhị, lại nhìn thấy một người phụ nữ run rẩy đứng lên, mạnh mẽ chống lại sức mạnh của lĩnh vực Vạn Từ, chắn ở phía trước Bảo Nhị, run lẩy bẩy nói.

“Lại có thể hành động bên trong lĩnh vực Vạn Từ của ta, ngươi cũng coi như không tệ.” Ánh mắt Kik ngưng lại. Hắn chuẩn bị giải quyết

người phụ nữ này trước.

“Đại nhân tha mạng!” Nhưng ai biết được người phụ nữ kia sẽ quỳ xuống đất bịch một phát, liên tục dập đầu với Kik, vừa dập đầu vừa cầu xin tha thứ: “Đại nhân, ngươi tha cho chúng ta đi, chúng ta chỉ là phụ nữ nhỏ yếu, vô dụng mà thôi, không ảnh hưởng đến chuyện quan trọng của đại nhân ngươi được. Ngươi cứ coi chúng ta như là cái rắm rồi thả đi…”

Ninh Nguyệt đau khổ cầu xin, đập đầu đến kêu bang bang.

“Không muốn chết thì cút đi” Ở Tộc Hoàng Cực, Kik cũng được coi là người có thân phận, khinh thường giết một người phụ nữ như vậy, Hắn hừ lạnh, nói.

“Đúng, đúng, đúng, chúng ta cút luôn đây.” Ninh Nguyệt đứng lên, muốn kéo Bảo Nhi đi.

“Bùm!” Từ quang trong tay Kik đánh thẳng vào mặt Ninh Nguyệt, trực tiếp đánh Ninh Nguyệt bay ra ngoài.

Sau khi chịu một đòn, mặt Ninh Nguyệt như biến thành nam châm cường lực, khiến cho khuôn mặt của Ninh Nguyệt không tự chủ được mà dính vào thành phi thuyền. Khuôn mặt nàng bị ép đến mức thay đổi hình dạng, dù thế nào cũng không thể kéo ra được.

“Ngươi cút đi, nàng không thể đi.” Kik vừa nói vừa đánh ra một chùm †ừ quang, về phía người Bảo Nhi.

Oành!

Thế nhưng không biết vì sao, Ninh Nguyệt lại lao đến. Hai tay nàng chặn lại Từ quang, hai tay lập tức trầm xuống, bị dính chặt trên sàn nhà. Mặt của nàng cũng dí sát mặt đất, miệng bị ép đến biến dạng.

“Đại nhân, xin ngươi bỏ qua cho nàng, nàng vẫn chỉ là một đứa bé. Ta đã đồng ý với Hàn Sâm sẽ quan tâm chăm sóc con của hắn…” Ninh Nguyệt nằm rạp trên mặt đất với tư thế kỳ quái, nước mắt nước mũi giàn rụa mà tiếp tục cầu xin.

“Thì ra ngươi muốn đâm đầu vào chỗ chết.” Sắc mặt Kik lạnh lẽo, phóng ra Từ quang trên nắm tay.

Ninh Nguyệt lập tức bị dọa đến đũng quần nóng lên, sau đó chỉ thấy trên mặt đất đã ướt một khoảng. Nàng bị dọa sợ đến tè cả ra quần.

Kik ngửi mùi nước tiểu, lập tức nhịn không được mà khẽ nhíu mày, dường như cảm thấy giết một người phụ nữ như vậy sẽ làm bẩn tay mình. Hắn lười để ý tới Ninh Nguyệt, mắt nhìn chằm chằm Bảo Nhi. Từ quang trên tay càng ngày càng sáng, gần như là một vầng mặt trời màu đen.

Bảo Nhi vẫn đang điều khiển Đại Bạch Kình chiến đấu với ky sĩ Tộc Hoàng Cực, hoàn toàn giống như không nhìn thấy Kik.

Kik hừ lạnh một tiếng, quăng Từ quang trên tay về phía Bảo Nhi. Tuy nhiên, hắn lại thấy hai tay Ninh Nguyệt chống mặt đất, tay chân đều phát

run, nhưng lại run rẩy bò tới như cũ, bò tới bên chân Kik, đau khổ cầu xin: "Đại nhân, cầu ngươi tha cho chúng ta đi, chúng ta thật sự sẽ không ảnh hưởng tới đại nhân ngươi, để cho ta làm trâu làm ngựa cho ngươi cũng được…"

"Cút! Đồ chó cái bẩn thỉu nhà ngươi." Kik đá một phát vào mặt Ninh Nguyệt, trực tiếp đá bay nàng ra ngoài.

Bịch!

Ninh Nguyệt đập vào tường phi thuyền, mặt mũi đầy máu tươi, nhưng thân thể lại bị tường hút vào, không thể rơi xuống.

"Bây giờ ngươi đang cản đường, nếu không muốn chết thì đừng nói nhảm nữa. Nếu không ta sẽ giết ngươi ngay lập tức." Kik không nhịn được mà hừ lạnh một tiếng, sau đó lại nhìn chăm chú về phía Bảo nhi. Từ quang trong tay như muốn đánh ra ngoài.

"Ta bảo ngươi dừng tay…" Ở bên kia, tiếng nói của Ninh Nguyệt run lẩy bẩy, như sắp bị dọa khóc.

Kik nhìn nàng một cái, nhìn nàng giãy dụa đau khổ ở đó, thân thể lại không thể tách ra khỏi thành phi thuyền, bị lực từ hút chặt, giống như một cái bánh thịt.

Không tiếp tục chú ý Ninh Nguyệt nữa, Từ quang trong tay Kik lóe lên, đánh về phía Bảo nhi.

"Dừng tay… Ta bảo ngươi dừng tay…" Ninh Nguyệt sợ hãi thét lên, thân thể lại mạnh mẽ tránh thoát khỏi lực hút từ tính, nhảy tới phía trước Bảo nhị, lại chặn lại từ quang như vầng mặt trời đen kia.

Bùm!

Lực từ đáng sợ rơi xuống người Ninh Nguyệt. Thân thể Ninh Nguyệt lập tức bị ném xuống đất giống như một ngọn núi. tTay chân và cả người nàng như bị đập ở trên mặt đất, cả người đều biến dạng.

Kik không thèm quan tâm đến nàng, lại ngưng tụ lực từ trên tay một lần nữa.

“Dừng tay… Van xin ngươi… Đừng thương tổn nàng… Ta đã đồng ý với Hàn Sâm sẽ quan tâm chăm sóc con gái của hắn… Ta đã đồng ý với hắn…” Ninh Nguyệt nằm sát trên mặt đất, nước mắt nước mũi đều chảy ra, khóc lóc mà nói.

Mắt thấy Kik lại muốn dùng Từ quang đánh về phía Bảo Nhi, Ninh Nguyệt cố gắng đứng lên. Nhưng nàng bị Từ quang đánh vào ba lần, lực từ trên người quá mạnh, giãy dụa thể nào cũng không dậy nổi.

“Đừng mà… Đừng nên thương tổn nàng… Ta đã đồng ý… Đồng ý rồi…” Giọng nói của Ninh Nguyệt run rẩy, thân thể cũng đang run rẩy, nhưng làm sao cũng không đứng dậy được.

Nàng trơ mắt nhìn Kik ngưng tụ ra Từ quang như một vầng mặt trời đen, tàn nhãn đánh về phía Bảo Nhi.

“Ta bảo ngươi dừng tay…” Ninh Nguyệt nhìn Từ quang đánh về phía Bảo Nhi, đột nhiên lớn tiếng hét lên. Thân thể nàng run rẩy bốc lên ánh hào quang màu xanh, bao bọc toàn bộ thân thể nàng vào trong.

Bên trong ánh hào quang màu xanh, ánh mắt Ninh Nguyệt dần dần trở nên bình tĩnh, đường nét trên cơ thể và khuôn mặt dần trở nên nam tính, dần dần chuyển từ dáng vẻ của một người phụ nữ sang dáng người của một người đàn ông.

Những hải tặc và Phương Thanh Vũ đang bị hút trên mặt đất đều trợn †o mắt nhìn Ninh Nguyệt. Bọn họ vẫn luôn cho rằng Ninh Nguyệt là một người phụ nữ vô dụng nhát gan, sợ phiền phức, nhưng đột nhiên thế nào lại lập tức biến thành đàn ông. Hơn nữa, khí tức ánh hào quang màu xanh lục trên người hắn cũng vô cùng kỳ dị.

“Ta bảo ngươi dừng tay, ngươi không nghe thấy sao?” Ánh mắt Ninh Nguyệt bình tĩnh và trong veo. Gương mặt hắn vẫn còn đọng nước mắt, bởi vì khung xương biến lớn mà quần áo phụ nữ ở trên người cũng bị xé rách, nhưng lại không hao tổn khí chất ôn tồn lễ độ của hắn chút nào.

“Dám giả thần giả quỷ ở trước mặt ta, vậy giết ngươi trước.” Vậy mà Từ quang màu đen trong tay Kik ngưng tụ lại biến thành một thanh Từ Đao màu đen, chém về phía Ninh Nguyệt.

Vẻ mặt Ninh Nguyệt rất bình tĩnh. Hắn nắm một thanh kiếm nhỏ màu xanh lục trong lòng bàn tay. Trong nháy mắt khi Từ Đao màu đen của Kik chém tới, thân thể của hắn bị lực từ hút đi, hắn đích thân hướng về lưỡi đao của từ đao.

Răng rắc!

Khoảnh khắc Ninh Nguyệt bị hút đến trước Từ Đao màu đen, thanh tiểu kiếm màu xanh lục trong tay hắn vung lên. Một đường kiếm màu xanh lục hiện lên, lập tức chỉ nhìn thấy một nửa thanh Từ đao bay lên giữa không trung cùng với đầu của Kik.

Bịch!

Thân thể không đầu của Kik bị quẳng xuống đất. Bọn người Phương Thanh Vũ nhìn đến ngơ ngẩn.

“AI” Mà ở một bên khác, Ninh Nguyệt thu lại ánh hào quan màu xanh lục trên người, thanh tiểu kiếm màu xanh lục trên tay cũng rơi xuống đất. Thân thể lại khôi phục thành hình dáng người phụ nữ. Người phụ nữ nhìn thi thể không đầu kia, lấy hai tay che mặt lại phát ra tiếng thét chói tai cao vút, lùi lại đằng sau với vẻ mặt kinh hãi.

Hết chương 2487.

Chương 2488. Một mảnh ráng mây.

Hàn Sâm và Lan Độ lượn quanh một vòng lớn, vẫn không tìm thấy bóng dáng Đại Bạch Kình đâu, khiến Hàn Sâm cảm thấy không ổn lắm.

Hiện tại Hàn Sâm thật sự hận không thể học chút Thôi Diễn Thuật với Bạch tiên sinh, tính xem bọn Bảo Nhi rốt cuộc đi đâu, cho dù có thể tính ra một

hướng đi cũng được, dù sao cũng tốt hơn bay tán loạn giống như con ruồi không đầu hiện tại.

“Hàn Sâm, chúng ta lại gặp mặt.” Độc Giác Thú Thiên Hà đang lao nhanh giữa những dải mây màu, đã thấy có một bóng người bước ra từ giữa biển mây phía trước, rõ ràng là Tứ hoàng thúc Mông Liệt của Tộc Hoàng Cực.

Từ sau khi hắn bị người phụ nữ ở Lưỡng Giới Sơn cướp mất Tử Cực Ma Long, rồi bỏ chạy, không ngờ hắn vẫn ở tinh vực Thiên Hà mà không rời đi.

“Ngươi đi trước đi.” Ánh mắt Lan Độ hơi trầm xuống, nhìn chằm chằm Mông Liệt rồi nói.

Hàn Sâm không nói hai lời trực tiếp xoay người chạy mất. Lan Độ để hắn đi, rõ ràng là vì không nắm chắc sẽ ngăn được Mông Liệt. Hắn ở lại sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho Lan Độ. Chỉ một mình Lan Độ, cho dù hắn không đánh thắng được Mông Liệt thì cũng không khó chạy trốn.

“Lan Độ, ngươi quả thật muốn làm kẻ địch với Tộc Hoàng Cực ta sao?” Mông Liệt muốn đuổi theo Hàn Sâm nhưng lại bị Lan Độ cưỡi Độc Giác Thú Thiên Hà chặn lại.

Lan Độ nói mà không có biểu cảm gì: “Ta từng nói muốn đưa hắn còn sống ra ngoài thì nhất định phải làm được.”

“Hừ, vậy phải xem ngươi có năng lực này hay không.” Vẻ mặt Mông Liệt lạnh lẽo. Một tay của thân thể Hoàng Kim Cự Nhân đánh về phía Lan Độ. Bàn tay kia giống như vòm trời, bao phủ toàn bộ không gian.

Từ dao động không gian kinh khủng sau lưng, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy dường như có một đợt sóng xung kích ào ào đánh tới, trực tiếp ném thân thể của hắn bay ra ngoài.

May mà lực lượng của sóng xung kích này không tập trung lắm, Hàn Sâm nhanh chóng mượn lực lượng của sóng xung kích trốn đi thật xa, chui vào trong dải mây màu trong nháy mắt rồi mất hút.

“Rốt cục đến lúc nào loại cuộc sống này mới kết thúc, sau khi tìm được bọn Bảo Nhi phải đi Trấn Thiên Cung nhanh chút mới được, hi vọng Trấn Thiên Cung có thể bảo vệ ta một khoảng thời gian. Chờ ta thăng cấp Thần Hóa, thì sợ gì Tộc Hoàng Cực.” Hàn Sâm nghĩ lại, cảm thấy hơi buồn bực: “Lĩnh vực thuật gen của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh này quá kỳ quái, chỉ có thể thúc đẩy Bánh Răng Bản Mệnh của người khác, lại không có giúp ích gì đối với bản thân mình. Nếu không thì làm cho huyết mạch của bản thân tốt hơn cũng được.”

Tuy nhiên nghĩ lại về phong cách trước sau như một của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thì Hàn Sâm cũng bình thường trở lại.

Không biết nên đi về hướng nào để tìm kiếm bọn Bảo Nhi, Hàn Sâm chỉ có thể cố gắng hết sức rời xa chiến trường của Lan Độ và Mông Liệt rồi tính tiếp.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm đi tới chỗ giao nhau của biển mây màu. Đối diện là một biển mây màu trắng như sữa, thoạt nhìn giống như từng đoá sữa bò bồng bềnh trên không trung.

Hàn Sâm không chút do dự, trực tiếp bay vào. Thế nhưng vừa bay vào không bao xa, thân mình hắn đã đụng lên một cụm mây màu trắng như sữa, giống như là đụng lên đệm khí, ngay lập tức Hàn Sâm bị bật trở về.

Hàn Sâm hơi choáng. mây màu trong tinh vực Thiên Hà đều là thể hư ảo, không có khả năng ngăn cản hắn đi tới, trừ khi đó là một con Vân Thú.

Thế nhưng tốc độ của Hàn Sâm nhanh như vậy, lại thêm thân thể mạnh mẽ của hắn, nếu Vân Thú đụng vào hắn chắn chắn sẽ bị chia năm xẻ bảy. Thế nhưng cụm mây màu trắng sữa kia lại không sứt mẻ gì, trái lại làm cho hắn bị bật về.

“Chẳng lẽ gặp được Vân Thú cao cấp?” Đáy lòng Hàn Sâm hơi kinh hãi, cảnh giác nhìn cụm mây màu kia.

Thế nhưng cụm mây màu kia lại không có phản ứng gì hết mà vẫn lơ lửng ở đó, dường như không có khác biệt gì với cụm mây màu ở bốn phía.

Hàn Sâm cũng không nhìn ra được cụm mây màu kia có chỗ nào đặc biệt. Do dự một lúc, hắn thật cẩn thận bay đến bên cạnh cụm mây màu kia, đưa tay ấn lên một cái.

Cụm mây màu vô cùng mềm mại, tay Hàn Sâm nhấn một cái, nó liền lún xuống dưới. Thế nhưng khi Hàn Sâm tăng tốc độ, đánh một quyền vào cụm mây màu thì lại cảm thấy cụm mây màu này rất kiên cố, giống như gân trâu.

Cho dù Hàn Sâm giày vò nó thế nào thì cụm mây màu vẫn không có phản ứng gì, giống như vật chết vậy.

"Cụm mây màu này có cảm giác hơi giống chất lưu Newton*." Hàn Sâm đẩy mây màu bình thường ở bốn phía ra, phát hiện ra một cụm mây màu có đường kính mười mấy mét vô cùng đặc biệt. Đó chính là một đóa mây màu to lớn, trên nó không có sinh khí, ngoài các tính chất tương tự như chất lưu Newton thì cũng không có tính năng đặc biệt nào khác.

(*Chất lưu Newton: là chất lỏng nhớt, tuân theo định luận ma sát trong của Newton)

"Tại sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện nhiều cụm mây màu như vậy?" Hàn Sâm có đôi chút nghỉ ngờ trong lòng, nhìn chằm chằm cụm mây màu rồi đánh giá một lát, đưa tay xuyên vào bên trong cụm mây màu, sau đó toàn thân chậm rãi chìm vào trong đó.

Vừa rồi, ở bên ngoài Hàn Sâm dùng Kính Tử Đồng Thần Điệp cũng không nhìn ra có vấn đề gì, đành phải xuyên vào bên trong nhìn thử một chút.

Hàn Sâm chậm rãi di chuyển thân thể. Chỉ cần tốc độ của hắn đủ chậm, cụm mây màu giống như nước sẽ không có lực cản quá lớn.

Đi được khoảng cách bảy tám mét thì đột nhiên Hàn Sâm cảm thấy phía trước trống rỗng, bàn tay xuyên qua được.

"Quả nhiên có vấn đề!" Hàn Sâm vui mừng trong lòng. Cụm mây màu này có đường kính gần hai mươi mét, hắn chỉ đi được bảy tám mét, chắc hẳn không thể đi xuyên qua mới đúng. Khả năng duy nhất là bên trong cụm mây màu có một vùng không gian.

Hàn Sâm đi xuyên qua rất cẩn thận. Toàn bộ thân thể hắn mau chóng đi ra khỏi cụm mây màu, dùng ánh mắt dò xét ở bên trong. Hắn phát hiện đây là một không gian chỉ có đường kính hơn ba mét. Cụm mây màu như sữa bò bên ngoài bao vây xung quanh nơi này, mà không gian bên trong lại có một gốc cây thực vật sinh trưởng.

Thực vật kia có điểm giống hoa lan ống điếu, từng phiến lá xanh xòe ra, màu xanh biếc lóng lánh khiến cho người ta vô cùng yêu thích.

"Kỳ quái, tại sao nơi này lại có thể có thực vật được? Không phải nói là bên trong tinh vực Thiên Hà chỉ có Vân Thú không có thực vật sao?" Đáy lòng Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ quái, nhìn cây phong lan từ trên xuống dưới kia.

Cây phong lan óng ánh, sáng long lanh, trong suốt như Phỉ Thúy. Mỗi một phiến lá đều dài hơn một thước, hình dạng hơi giống một thanh kiếm, tựa như một tác phẩm nghệ thuật được tạc từ loại Lục Phỉ Thúy cao cấp nhất. Nhưng sức sống dạt dào trên nó sẽ không khiến người khác hiểu lầm nó là vật chết.

Thế nhưng theo Hàn Sâm được biết. Bởi vì tinh vực Thiên Hà không có điều kiện sinh tồn thiết yếu cho thực vật và sinh vật, thực vật hoàn †oàn không có khả năng sinh trưởng mới đúng. Nơi này lại có một gốc cây phong lan, thật sự khiến người ta ngoài ý muốn.

"Chẳng lẽ đó là vật mà những sinh vật mang vào tinh vực Thiên Hà rồi đánh mất ở đây?" Khi Hàn Sâm còn đang suy nghĩ, hắn thấy cây phong lan lại sinh ra từng cụm mây màu trắng sữa, giống như từng đám bọt sữa đang bay lên, hòa vào cụm mây màu bên ngoài.

"Hóa ra cụm mây màu phía ngoài là do gốc cây phong lan này tiết ra. Nói như vậy thì nó chính là thực vật bản thổ của tinh vực Thiên Hà rồi?" Hàn Sâm vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ mà nhìn.

Lợi dụng lúc cây phong lan tiết ra cụm mây màu, Hàn Sâm duỗi tay nắm chặt lấy một mảnh. Quả thật, cầm nó vào tay thì thấy mềm mại giống như cụm mây màu phía ngoài, không cần dùng sức, tay vừa bấm vào thì nó đã lõm vào trong.

Thế nhưng nếu bất ngờ dùng sức thì nó lại cứng cỏi như gân trâu.

“Rốt cuộc đây là thực vật gì?” Lúc Hàn Sâm đang hiếu kỳ đánh giá gốc cây phong lan kia, lại nhìn thấy ở vị trí chính giữa phong lan, một ngọn lửa màu trắng sáng lên.

Hết chương 2488.

Chương 2489. Săn bắn Vân Thú.

Hàn Sâm thầm giật mình, lùi về sau hai bước, nhìn kỹ vị trí chính giữa của cụm phong lan kia, thì chỉ thấy một ngọn lửa màu trắng dâng lên trong bụi phong lan, giống như là một chiếc đèn lồng nhỏ.

Hàn Sâm nhìn kỹ, mới phát hiện ra đó không phải ngọn lửa mà là một vầng sáng.

lù giữa vầng sáng kia là một con côn trùng màu đen, trông hơi giống con dế mèn, kích thước cũng rất giống, toàn thân nó có màu đen như mực, hai sợi râu đung đưa qua lại, từ từ cắn một phiến lá phong lan để leo lên.

Nó bò ngọn phong lan, ép cho lá phong lan bị rủ xuống dưới, sau đó Hàn Sâm thấy nó há to miệng ra, lộ ra hàm răng sắc nhọn cắn một phát vào lá phong lan.

Két két! Két két!

Chỉ trong thời gian ngắn, phiến lá phong lan đã bị con dế mèn đen cắn tới gần nửa đoạn, nó ăn đến mức bụng căng tròn.

Sau khi ăn no, con dế mèn đen lại nằm úp sấp trên lá cây để bò về, có lẽ nguyên nhân là bởi vì ăn no rồi, vậy mà trên người nó tỏa ra từng tia từng sợi bạch khí, sau đó bạch khí ngưng tụ thành cụm mây màu trắng sữa. Khi đám mây dày đặc tới một mức độ nhất định thì bay lên từ trên lưng của nó, biến thành bọt mây màu trắng ngà, giống hệt với cái mà Hàn Sâm nhìn thấy lúc trước.

Hàn Sâm thế mới biết, thì ra bọt mây bên trong hoa phong lan không phải là do phong lan tiết ra mà là do con dế mèn đen này tiết ra.

Con dế mèn đen nhanh chóng chui vào bộ rễ của phong lan, thoáng chốc đã tiến vào trong bụi phong lan, không thấy tăm hơi.

Hàn Sâm vươn tay ra nắm một cái, lập tức bắt được con dế vào lòng bàn tay. Con dế mèn đen liều mạng giấy dụa trong lòng bàn tay hắn. Sức lực của nó cũng không phải là nhỏ, thế nhưng còn kém cấp Vương nhiều lắm, không thể giấy dụa ra khỏi tay Hàn Sâm.

Dường như dế mèn đen biết mình không trốn thoát được, toàn thân đều tỏa ra hương sữa trắng ngà, mau chóng bao bọc thân thể của nó †rong mây màu trắng sữa.

Hàn Sâm nắm lấy mây màu kia như nắm lấy một cái bánh bao trắng lớn vậy.

May mà, nếu bóp chậm rãi loại mây màu trắng sữa này thì có thể trực tiếp bóp vào trong. Con dế mèn kia cũng không thể trốn ra khỏi lòng bàn tay Hàn Sâm.

“Đại khái lực lượng chỉ ở cấp Hầu Tước mà thôi, nhưng mây màu mà nó tiết ra rất thần kỳ, thậm chí đến cả sức mạnh của ta cũng không phá nổi.” Hàn Sâm do dự một chút, trực tiếp đưa con dế mèn vào trong tháp Thiên Mệnh.

Sau đó, hắn mới đi tới bên cạnh cây phong lan, ấn tay lên phong lan, cảm nhận được sức sống bên trong phong lan.

Bên trong cây phong lan có sức sống mãnh liệt. Tuy nhiên Hàn Sâm không phải con dế mèn đen kia, không dám ăn bậy. Hắn kiểm tra bụi phong lan, cũng không phát hiện vật gì khác thường, sau khi do dự một chút cũng thu cây phong lan vào tháp Thiên Mệnh.

Đi ra từ trong mây màu, Hàn Sâm suy nghĩ một chút, thu đám mây màu mười mấy thước vào tháp Thiên Mệnh, lúc này mới tiếp tục bay khỏi khu vực này, tìm kiếm bọn Bảo Nhi.

Thế nhưng Hàn Sâm mới đi ra không bao xa thì thấy một đám Vân Thú bay tới.

Đó là một đám Vân Thú tiên hạc, số lượng ít nhất cũng có đến hàng ngàn con. Số nhiều trong đó đều là cấp Hầu Tước, có một vài con cấp Công Tước. Con dẫn đầu trong đó là một Thú Vương, lại có được lĩnh vực cấp Vương.

Hàn Sâm không những không sợ hãi mà còn lấy làm mừng. Hắn rút đao ra rồi vọt tới, Vân Thú cũng là dị chủng, có thể giết dị chủng cấp Vương, vừa hay bổ sung một cái gen cấp Vương cho hắn.

Bốn loại lĩnh vực, mỗi một lần thắng cấp đều cần có một trăm điểm gen cấp Vương, tính ra cũng không phải là một con số nhỏ, có thể tích lũy được một điểm cũng là rất tốt.

Những Vân Thú kia không phải là đối thủ của Hàn Sâm, Hàn Sâm lách mình qua, dùng một đao trực tiếp chém đầu của Vân Thú cấp Vương xuống.

“Giết chết dị chủng cấp Vương Vân Trung Hạc Vương, phát hiện ra gen dị chủng.”

Hàn Sâm tiện tay đào gen dị chủng từ trong thân thể của Vân Trung Hạc, vốn cho là Vân Trung Hạc Vương đã chết. Những con Vân Trung Hạc kia chắc hẳn sẽ bay đi tán loạn. Thế nhưng ai biết được bọn chúng lại vẫn không sợ chết vọt lên như cũ, dường như muốn liều chết báo thù cho Vân Trung Hạc Vương.

Hàn Sâm thực sự không muốn giết những Vân Thú cấp thấp vô dụng này, cứng rắn phá vỡ không gian bay đi. Những con Vân Trung Hạc cấp thấp kia không theo kịp tốc độ của hắn, đã nhanh chóng bị Hàn Sâm bỏ xa.

Nhưng mới bay ra ngoài không bao xa, hắn lại thấy được một đám Vân Thú tựa như hổ, trong đó lại có mấy con cấp Vương.

“Ha ha, cuối cùng vận may của ta đã đến rồi.” Hàn Sâm hứng khởi trong lòng, cầm Quỷ Nha Đao xông tới.

Hàn Sâm giết vào trong bầy hổ như bươm bướm bay xuyên qua bụi hoa, múa thanh Quỷ Nha Đao như răng nanh ác quỷ, chém đầu từng con Vân Hổ kia ở dưới đao.

Trước mặt Hàn Sâm, dị chủng cấp Vương lĩnh vực nhị, tam trọng chẳng qua chỉ chuyện một đao.

“Giết chết dị chủng cấp Vương Phong Vân Hổ, thu hoạch được Thú Hồn Phong Vân Hổ, phát hiện gen dị chủng.”

Giết chết được năm con Phong Vân Hổ cấp Vương, còn có một Thú Hồn Phong Vân Hổ, Hàn Sâm chỉ cảm thấy rất vui.

Mặc dù Vân Thú của tinh vực Thiên Hà không ít, nhưng không phải cứ thích là có thể gặp được Thú Hồn cấp Vương. Chỉ mất một lúc đã giết mấy con Vân Thú cấp Vương như thế này thật sự là may mắn.

Đám Phong Vân Hổ kia vẫn không sợ chết lao vào Hàn Sâm như cũ. Hàn Sâm cũng không để ý đến chúng nó, phá tan không gian tiếp tục bay về phía trước.

Hàn Sâm bay một lúc, thế mà lại gặp được một đám Vân Thú, nhưng lần này không có cấp Vương. Thú Vương cũng chỉ là một con cấp Công Tước mà thôi.

Hàn Sâm vốn nghĩ rằng chỉ một chiêu là có thể dọa lùi bọn chúng, thế nhưng ai biết những con Vân Thú kia căn bản không bị dọa sợ. Thấy Hàn Sâm đã xử lý mười mấy con Vân Thú chỉ bằng một chiêu, bọn chúng lại còn kẻ trước ngã xuống, kẻ sau xông lại.

Sau khi thoát khỏi bọn chúng, Hàn Sâm tiếp tục bay về phía trước. Thế nhưng thời gian dần qua, hắn phát hiện không đúng lắm. Vân Thú xung quanh hình như hơi nhiều, hắn chạy đến đâu thì đều có thể bắt gặp được Vân Thú ở đó.

Hơn nữa, những con Vân Thú kia đều khá hung ác, từng bầy căn bản không sợ sống chết mà giống như gặp kẻ thù không đội trời chung, điên cuồng tấn công, giết thế nào cũng không đẩy lùi được.

“Mảnh biển mây này có gì đó thật kỳ quái!” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, do dự một chút rồi thay đổi hướng bay của mình, muốn thử một chút xem có gặp Vân Thú tiếp hay không.

Kết quả là hắn lại nhanh chóng gặp được đám Vân Thú lớn.

Mấy lần Hàn Sâm liên tục thay đổi phương hướng mà còn có thể gặp được đám Vân Thú lớn. Từng con Vân Thú đều như giết đến đỏ cả mắt, nhìn thấy hắn liền nhào tới, không thèm quan tâm chúng nó xem có phải là đối thủ của Hàn Sâm hay không.

“Nơi này thật sự rất kỳ quái.” Mặc dù Hàn Sâm săn giết không ít Vân Thú cấp Vương, thế nhưng đáy lòng lại không yên tâm lắm.

Gặp được Thú Hồn cấp Vương thì hắn còn có năng lực chém giết. Thế nhưng tinh vực Thiên Hà có dị chủng Thần Hóa, nơi này có nhiều Vân Thú như vậy, nếu chẳng may gặp phải Vân Thú cấp Thần Hóa thì đến lúc đó sẽ là một trận ác chiến.

Hàn Sâm do dự một chút, quay người bay về theo đường cũ, dự định rời khỏi mảnh mây màu trắng sữa này rồi tính tiếp. Nơi này quá kỳ quái khiến đáy lòng hắn không an tâm lắm.

Trên đường trở về, hắn lại gặp phải Phong Vân Hổ và vài đám Vân Thú. Bọn chúng giống như cũng đỏ mắt vì muốn báo thù cho vua của bọn chúng, cùng đuổi theo Hàn Sâm.

Hàn Sâm thật vất vả mới bỏ rơi bọn chúng được, cuối cùng cũng xông ra khỏi biển mây màu trắng sữa, trở về phía biển mây màu xanh lam. “Cuối ùng rời khỏi được biển mây màu kỳ quái kia.” Hàn Sâm khế thở dài một hơi, thế nhưng hắn còn chưa kịp hoàn toàn bình tĩnh lại được thì thấy một bóng hình bay đến. Đó rõ ràng là Tứ hoàng thúc Mông Liệt của Tộc Hoàng Cực.

Hết chương 2489.

Chương 2490. Bầy Vân Thú kỳ quái.

Hàn Sâm âm thầm than khổ trong lòng. Lúc trước, khi hắn trốn đi ra đã thay đổi phương hướng mấy lần, không ngờ Mông Liệt lại có thể tìm được vị trí chính xác của hắn.

“Sớm biết vậy ta sẽ không trở về, biển mây màu kia kỳ quái như thế, cũng đỡ hơn nhiều so với đối mặt Mông Liệt.” Hàn Sâm quay người muốn trốn vào trong biển mây màu trắng sữa.

Thế nhưng thân thể hắn chỉ vừa di chuyển thì Mông Liệt đã thuấn di chặn đường của hắn lại.

“Hàn Sâm, nếu ngươi cứ ngoan ngoãn đi theo ta thì bản hoàng thúc cũng không làm khó ngươi. Đến lúc đó, biết đâu ngươi còn có chút hy vọng sống.” Mông Liệt không trực tiếp ra tay, nhìn Hàn Sâm nói.

“Nếu ta về Tộc Hoàng Cực với ngươi thì làm sao có thể còn cơ hội sống sót?” Hàn Sâm bĩu môi một cái, nói.

Mông Liệt cười: “Bản hoàng thúc cũng không lừa ngươi. Đáng ra từ đầu ngươi quả thực là chết chắc, chẳng qua bản lĩnh ngươi khiến Lan Độ thăng cấp lên Thần Hóa đã khiến ngươi có vốn liếng để sống sót. Nếu ngươi chịu toàn tâm toàn ý dốc sức cho Tộc Hoàng Cực ta thì tội giết chết Hoàng Tử cũng chưa chắc không thể xóa bỏ.”

Hàn Sâm nao nao, không nghĩ ra tại sao Mông Liệt lại nói ra những lời này.

“Thế nhưng ta đã giết con trai của Bạch Hoàng, hắn còn có thể để lại mạng sống cho ta được sao?” Hàn Sâm không dám tin tưởng hỏi.

Mông Liệt cười nói: “Ngươi cũng biết đấy. Hoàng đế có hơn một trăm con cái, đời cháu càng không biết có bao nhiêu. Chỉ một Hoàng Tử ngay từ đầu đã không được yêu thương, nếu người khác giết hắn thì cho dù chạy trốn tới

chân trời góc biển cũng chết chắc rồi. Nhưng ngươi là Hàn Sâm thì quả thật hơi khác biệt, chỉ cần ngươi chịu dốc sức vì Tộc Hoàng Cực ta thì bản hoàng thúc có thể bảo đảm chút hy vọng sống cho ngươi."

Hàn Sâm chớp mắt. Nếu hắn liều chết đánh một trận với Mông Liệt thì chắc chắn sẽ không đánh thắng được, muốn trốn cũng chưa thể trốn đi được. Vậy không bằng giả bộ nghe theo trước rồi sau đó lại tìm cơ hội cũng không muộn.

Thấy Hàn Sâm trầm ngâm không nói, Mông Liệt còn nói thêm: "Không nói đến việc ngươi không có khả năng chạy trốn tới trấn Thiên Cung, cho dù để ngươi chạy trốn tới trấn Thiên Cung thì ngươi cũng sẽ không cho rằng chuyện này cứ thế mà bị quên đi đấy chứ? Hoàng Tử tộc Hoàng Cực ta tuyệt đối không có khả năng chết một cách vô ích."

"Tứ hoàng thúc, giống như ngươi nói, Hoàng Tử Tộc Hoàng Cực các ngươi không có khả năng chết vô ích, vậy nếu ta trở về với ngươi thì thật sự sẽ còn mạng sống sao?" Hàn Sâm nhíu mày nói ra.

Mông Liệt mỉm cười: "Hàn Sâm không thể không chết, chẳng qua ngươi cũng không nhất định là Hàn Sâm"

Hàn Sâm lập tức hiểu rõ ý của Mông Liệt, loé lên một suy nghĩ trong lòng.

Thấy Hàn Sâm h dao động, Mông Liệt tiếp tục nói: "Loại tội lớn giết Hoàng Tử của Tộc Hoàng Cực ta như vậy, tộc ta chắc chắn không thể tha tội. Nếu không phải là ngươi thì tộc ta chắc chắn không thể nhượng bộ như thế này. Nếu ngươi cứ khăng khăng trốn về trấn Thiên Cung, cho dù bởi vì tội của ngươi hay là vì chính ngươi, Tộc Hoàng Cực †a khó có khả năng sẽ để ngươi còn sống ở trên đời."

Lời này của Mông Liệt đã nói rất rõ ràng. Nếu Hàn Sâm có thể làm việc vì bọn họ, thì có thể sống sót. Nếu không thể làm việc cho bọn họ, cho dù chạy trốn tới trấn Thiên Cung thì bọn họ cũng sẽ nghĩ hết tất cả biện pháp để giết chết Hàn Sâm.

Hàn Sâm định nói gì đó, lại đột nhiên nhìn thấy một đám Vân Thú màu xanh lam đang lao đến phía bên này.

Mông Liệt khế nhíu mày. Thân thể hắn phát ra hơi thở của cường giả Thần Hóa, đám Vân Thú kia chỉ là cấp Hầu Tước mà thôi, mà lại dám xông về hướng bên này của hắn, khiến cho hắn cảm thấy hơi kỳ quái.

Hắn tùy tiện vung tay lên, đám Vân Thú kia lập tức tan thành mây khói. Dưới sức mạnh của cấp Thần Hóa, đến cả xương vụn, chúng nó cũng không còn sót lại.

"Hàn Sâm, ngươi muốn quyết định thế nào đây?" Mông Liệt nhìn Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm trầm ngâm không nói gì. Mông Liệt cũng không giục hắn, chỉ kiên nhãn đứng đợi ở đó.

Nhưng Hàn Sâm lại không suy nghĩ đến chuyện này, mà là chuyện một đám Vân Thú xông tới vừa rồi.

Có cường giả cấp Thần Hóa ở đây. Dựa theo đạo lý thì đám Vân Thú kia cũng sẽ không dám tới gần, ngửi thấy vị thì đã chạy thật xa. Thế nhưng bọn chúng lại không sợ chết lao đến.

Dáng vẻ hung ác của những con Vân Thú kia rất giống Vân Thú bên trong biển mây màu trắng sữa mà Hàn Sâm từng nhìn thấy trước đó. Thế nhưng hiện tại, chỗ này không phải là biển mây màu trắng sữa, tại sao thoạt nhìn Vân Thú ở nơi này lại có cảm giác kỳ quái như vậy, khiến cho Hàn Sâm như chợt nghĩ đến một điều gì đó trong đầu, nhưng lại không cách nào nói cho rõ ràng.

Không đợi Hàn Sâm trả lời, một đám Vân Thú lại lao đến. Hơn nữa, một đám Vân Thú này rõ ràng có chủng loại không giống nhau, không chỉ là một bầy Vân Thú cùng loại.

Trong đó có mấy con Vân Thú cấp Vương, tất cả đều là vua của bầy Vân Thú.

Nếu nói trí thông minh của Vân Thú chỉ là cấp thấp, không cao, cũng có khả năng chúng không cảm nhận được hơi thở Thần Hóa trên người Mông Liệt.

Thế nhưng Vân Thú cấp Vương cũng không thể ngốc như vậy được. Bọn chúng lại còn dẫn theo bầy Vân Thú vọt lên. Chuyện này quá không bình thường.

Gương mặt Mông Liệt lộ ra chút giận dữ. Hắn vung tay lên, trong chốc lát xích Trật Tự Hoàng Kim hóa thành lĩnh vực rơi xuống, trực tiếp chém giết bầy Vân Thú kia.

Mấy con Vân Thú cấp Vương kia cũng bị chém giết trong nháy mắt, hoàn toàn không có khả năng chống trả.

"Có năng lực thì đi ra đấu một trận với Mông Liệt ta, giả thần giả quỷ ở sau lưng, cố gắng tìm ít Vân Thú đi tìm chết thì là gì đâu. Quả thật là một tên cướp hèn nhát." Mông Liệt không nhìn thi thể những con Vân Thú kia, nói với hư không.

Hiển nhiên, Mông Liệt cũng nhìn ra những bầy Vân Thú này không bình thường, nghi ngờ có người giở trò quỷ trong bóng tối, cố ý điều khiển bầy Vân Thú nhằm vào hắn.

Nhưng Hàn Sâm lại biết rằng trước khi Mông Liệt còn chưa đến thì hắn đã gặp phải tình huống như vậy. Người kia không thể nhằm vào Mông Liệt được.

"Kỳ quái, nếu đối phương có bản lĩnh điều khiển bầy Vân Thú lớn như vậy, chắc chắn là nhân vật cực kỳ lợi hại, vì sao không trực tiếp ra tay với ta?" Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ: "Hơn nữa, những bầy Vân Thú này thoạt nhìn không giống như có người chỉ huy, càng giống như nhìn chằm chằm thứ gì…"

Đột nhiên, một suy nghĩ loé lên trong lòng Hàn Sâm. Hắn dường như nghĩ tới điều gì, lập tức nhìn thoáng qua tháp Thiên Mệnh.

Mặc dù trước đó Hàn Sâm cũng đã từng thấy bầy Vân Thú nhưng số lượng còn lâu mới nhiều như vậy. Những bầy Vân Thú kia cũng sẽ không sợ chết mà công kích hắn.

Tất cả tình huống kỳ lạ này dường như mới xảy ra sau khi hắn bắt được con dế mèn đen và lấy đi cây phong lan.

Ban đầu Hàn Sâm nghĩ rằng biển mây màu trắng sữa kia có vấn đề. Thế nhưng, sau khi ra khỏi biển mây màu trắng sữa thì lại xảy ra loại chuyện này, vậy thì không phải là vấn đề của biển mây màu.

“Chẳng lẽ những con Vân Thú kia đều hướng về nó?” Ánh mắt Hàn Sâm hướng về tầng thứ nhất của tháp Thiên Mệnh, nơi hắn đặt cụm mây màu, con dế mèn đen và cây phong lan.

Lúc này cụm mây màu đang bao lấy cây phong lan, cũng không thấy bóng dáng con dế mèn màu đen. Rõ ràng nó đã tiến vào bên trong cụm mây màu rồi.

“Nếu bầy Vân Thú thật sự bị bọn chúng hấp dẫn tới thì lai lịch của bọn chúng có vấn đề rất lớn.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Thế nhưng hiện tại, hắn còn không biết bầy Vân Thú rốt cuộc bị cây phong lan hấp dẫn, hay bị con dế mèn màu đen thu hút. Mông Liệt đang ở bên cạnh nên hắn cũng không dễ dàng lấy ra để phán đoán.

“Hàn Sâm, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?” Mông Liệt không nhìn thấy những cường giả khác xuất hiện, lại chuyển hướng sang Hàn Sâm mà hỏi.

“Được, ta đồng ý về Tộc Hoàng Cực với ngươi. Tuy nhiên ngươi phải bảo đảm an toàn cho ta.” Dường như Hàn Sâm do dự một chút rồi mới nói với Mông Liệt.

“Ngươi yên tâm. Bản hoàng thúc không nỡ bỏ mặc cho ngươi chết, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn trở về cùng ta, toàn tâm toàn ý dốc sức cho. Tộc Hoàng Cực ta thì bản hoàng thúc cam đoan sẽ không để ngươi bị tổn hại, dù là nửa cọng tóc.” Mông Liệt lạnh lùng nói.

Hết chương 2490.

Chương 2491. Dị chủng đột kích

Hàn Sâm thật sự rất khôn khéo, vẫn luôn đi theo Mông Liệt, làm như hoàn toàn không có dự định chạy trốn, giống như quyết tâm phải cùng Mông Liệt quay về tộc Hoàng Cực.

Mông Liệt hiện giờ không lo lắng Hàn Sâm không chịu cùng hắn trở về lắm, nhưng mà hắn mới dẫn theo Hàn Sâm đi ra không được bao xa, đã gặp rất nhiều đàn Vân Thú.

Tuy rằng Mông Liệt giải quyết những đàn Vân Thú này dễ như trở bàn tay, cho dù là dị chủng Vân Thú cấp Vương, cũng có thể chém giết dễ dàng, nhưng mà vẻ mặt Mông Liệt lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Đến bây giờ hắn vẫn chưa tìm ra người phía sau màn giở trò quỷ, loại cảm giác bị người luôn luôn nhìn trộm trù tính này cực kỳ không tốt.

Hàn Sâm cũng âm thầm kinh hãi: "Quả nhiên giống nhau như đúc với lúc ta ở Vân Hà Hải nhũ bạch, những Vân Thú này bất kể là thực lực mạnh hay yếu, đều sẽ không sợ sống chết mà hướng lại đây. Theo tình huống hiện giờ, lực ảnh hưởng này là có phạm vi, nếu Bát Diệp và Dế Đen bước vào một khu vực nào đó, Vân Thú trong khu vực đó đều sẽ bị hấp dẫn lại đây."

"Tứ Hoàng thúc, ngươi không có giết Bát Độ đâu nhỉ?" Sau khi Mông Liệt giải quyết một đám Vân Thú, Hàn Sâm nhân cơ hội hỏi một câu.

'Tâm tình Mông Liệt không tốt lắm, thuận miệng nói một câu: "Tên nhóc kia rất hung ác, Bổn Hoàng thúc cũng không có hứng thú liều mạng với hắn, chỉ quăng hắn ra thôi. Nhưng mà ngươi không cần trông cậy vào hắn tới cứu ngươi, hắn đã bị dẫn đi nơi khác, trong chốc lát tìm không thấy chúng ta."

Hàn Sâm vốn sẽ không cho rằng Bát Độ sẽ chết, chỉ là xác nhận một chút, để yên tâm vài phần mà thôi.

“Hoàng thúc nói đùa, nếu ta đã đồng ý với ngươi quay về Tộc Hoàng Cực, cho dù Bát Độ đến đây, ta cũng sẽ không đi cùng hắn. Đúng theo như lời Hoàng thúc nói, chuyện này nếu không thể giải quyết, cho dù ta chạy trốn tới Trấn Thiên Cung rồi, mỗi ngày cũng phải lo lắng hãi hùng, cho nên ta thành tâm thành ý muốn đi theo Hoàng thúc ngươi trở về, Hoàng thúc ngươi cần phải nói chuyện giữ lời, giữ cho ta một con

đường sống đấy.” Vẻ mặt Hàn Sâm chân thành nói.

‘Tứ Hoàng thúc nghe Hàn Sâm nói như vậy, tâm tình hơi tốt lên một chút, gật đầu nói: “Ngươi xem như là người tài có ích, chỉ cần toàn tâm toàn ý dốc sức vì Tộc Hoàng Cực ta, Bổn Hoàng thúc nhất định sẽ bảo đảm tính mạng cho ngươi, nhưng mà sau này Hàn Sâm phải chết, cho nên tên này sau này ngươi không thể lại dùng nữa, cũng không thể để cho người khác biết ngươi còn sống trên đời.”

“Ta hiểu rồi, chỉ cần có mạng còn sống, một cái tên thì xem như là cái gì chứ, chỉ là…” Vẻ mặt Hàn Sâm lo lắng.

“Chỉ là cái gì?” Tứ Hoàng thúc hỏi.

“Ta chỉ sợ có người không chịu để cho ta ra sức vì Tộc Hoàng Cực, thà rằng để cho ta chết, cũng không để cho đi theo Hoàng thúc ngươi trở vê.” Hàn Sâm làm như rất sợ hãi nói.

“Ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi đi theo Bổn Hoàng thúc, bất kể là kẻ nào đều không làm ngươi bị thương được một chút nào.” Mông Liệt lạnh lùng nói.

Nhưng mà lời nói của Hàn Sâm làm cho trong lòng Mông Liệt trở nên cảnh giác, cái tên trong bóng tối vẫn luôn không xuất hiện, càng không ngừng sử dụng đàn Vân Thú đến chịu chết, nếu không thể nhân cơ hội mang Hàn Sâm đi, cũng không phải là không có khả năng trực tiếp giết Hàn Sâm.

Sau đó lại gặp phải mấy đợt Vân Thú, càng thêm chứng thực sự lo lắng của Hàn Sâm, những dị chủng cấp Vương này rất rõ ràng là muốn xông về phía Hàn Sâm.

Mông Liệt trở nên càng thêm cảnh giác, luôn luôn dẫn theo Hàn Sâm ở hai bên, tránh cho hắn xuất hiện ngoài ý muốn.

Đang trong lúc đi đường, đột nhiên Mông Liệt thay đổi sắc mặt, đưa †ay kéo Hàn Sâm đến phía sau, ánh mắt nghiêm trọng nhìn chỗ sâu trong Vân Hà.

Hàn Sâm đứng ở sau lưng Mông Liệt đi qua nhìn, chỉ thấy Vân Hà giữa trời đất bắt đầu tuôn ra, giống như tầng tầng gợn sóng cuồn cuộn, một con Kỳ Lân toàn thân màu tím đạp sóng mây bay đến, từng vòng xích Trật Tự trên người giống như một loại mây lành vờn quanh.

“Dị chủng Thần Hóa! Bát Thảo và Dế Đen rốt cuộc là nguồn gốc gì, làm sao mà ngay cả dị chủng Thần Hóa cũng dẫn tới được?” Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi.

Theo con Kỳ Lân Thần Hóa kia đến, còn có rất nhiều đàn thú, trong đó không thiếu dị chủng cấp Vương.

Mông Liệt nhíu mày nói với Hàn Sâm: “Ngươi không cần cách chiến trường quá gần, cũng không cần quá xa, nếu không nếu ngươi xảy ra chuyện gì, Bổn Hoàng thúc cũng không kịp cứu ngươi.”

“Hoàng thúc yên tâm, ta toàn tâm toàn ý theo ngươi quay về Tộc

Hoàng Cực, tuyệt đối sẽ không thừa dịp hỗn loạn chạy trốn.” Hàn Sâm biết ý trong lời này của Mông Liệt, vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Mông Liệt khẽ gật đầu, lúc còn muốn nói cái gì đó, chỉ thấy con Kỳ Lân Thần Hóa kia đã rít gào một tiếng, mang theo mây lành đầy trời phủ xuống, ánh mắt của nó rất rõ ràng, chính là Hàn Sâm.

“Hừ, ta muốn nhìn xem, rốt cuộc là tên nào không muốn để cho ta dẫn Hàn Sâm còn sống về Tộc Hoàng Cực.” Mông Liệt hừ lạnh một tiếng, trong phút chốc hóa thành Cự Nhân Hoàng Kim đi lên nghênh đón con Kỳ Lân kia.

Hàn Sâm thật sự không chạy, chỉ là lại rơi vào bên trong đàn thú, vẫn luôn chiến đấu với đàn thú.

Hiện giờ thật sự là Hàn Sâm không muốn chạy, trên người hắn mang theo thứ nguy hiểm, vậy mà ngay cả dị chủng Thần Hóa cũng có thể hấp dẫn lại đây, bây giờ còn có Mông Liệt chặn thay cho hắn, nếu như hắn chạy, vậy phải tự mình đối phó rồi.

"Cũng không biết Bát Thảo và Dế Đen rốt cuộc là thứ gì, vậy mà có thể dẫn dị chủng Thần Hóa tới, nếu như thật sự không được, cũng chỉ có thể vứt bỏ bọn nó, vật cho dù tốt cũng không quan trọng bằng mạng nhỏ. nhưng hiện giờ có thể tạm thời lợi dụng một phần, thật sự có thể đưa tới dị chủng Thần Hóa, Mông Liệt muốn dẫn ta rời khỏi tỉnh vực Thiên Hà cũng không dễ dàng như vậy.." Hàn Sâm vừa chém chết Vân Thú vừa suy nghĩ.

Mông Liệt bên kia chiến đấu với Kỳ Lân đến đất trời mù mịt, nhưng Mông Liệt vẫn phân thần chú ý đến Hàn Sâm bên này, nhìn thấy Hàn Sâm quả nhiên không nhân cơ hội chạy trốn, vậy mà ở bên kia khổ chiến với đàn thú, hơi hơi có chút ngoài ý muốn, lại có chút vui mừng.

"Xem ra hắn quả nhiên là rất có thành ý theo ta quay về Tộc Hoàng Cực, nhưng mà cũng đúng, có người muốn giết hắn, hắn không đi cùng thì chỉ có một con đường chết, theo ta trở về ít nhất còn có một con đường sống." Mông Liệt âm thầm gật đầu, nhìn thấy những Vân Thú này liều mạng tấn công Hàn Sâm, lại phẫn nộ trong lòng, cho rằng có người muốn giết chết Hàn Sâm, không cho hắn dốc sức vì Tộc Hoàng Cực.

Mông Liệt nằm mơ cũng không nghĩ đến, những Vân Thú này vốn chính là Hàn Sâm tự mình trêu chọc dẫn đến.

Chủ yếu là Mông Liệt không thể tưởng tượng được một tên cấp Vương như Hàn Sâm có thể dẫn tới dị chủng Thần Hóa, cho dù Hàn Sâm có thể dẫn tới, cũng là để đối phó với Mông Liệt hắn mới đúng, nhưng mà những dị chủng này đều giống như nổi điên muốn giết Hàn Sâm, không ai sẽ ngốc đến làm ra loại chuyện này, cho nên Mông Liệt mới có thể kiên định cho rằng, là có người đang âm thầm giở trò quỷ, không muốn để cho hắn đưa Hàn Sâm còn sống về Tộc Hoàng Cực để dốc sức.

Mông Liệt không hổ là Tứ Hoàng thúc của Tộc Hoàng Cực, Thần Hóa khủng bố của thế hệ trước, cho dù mất đi Tử Cực Ma Long, cũng không phải là Thần Hóa bình thường có thể địch nổi.

Con Kỳ Lân mây lành đầy người kia bị Mông Liệt mạnh mẽ áp chế, nhưng muốn chém giết nó trong thời gian ngắn cũng không dễ dàng.

Hàn Sâm phát động thân pháp, chạy đến bên trong Thú Hồn, nhân cơ hội sắn giết dị chủng cấp Vương, có thể săn nhiều một ít gen dị chủng cấp Vương thì không thể tốt hơn.

Hàn Sâm vừa chạy vào trong đàn dị chủng, vừa dùng kính Tử Đồng Thần Điệp quan sát tình huống của Mông Liệt bên kia, nếu như có cơ hội, nói không chừng còn có cơ hội bổ thêm một đao, nói không chừng có thể lấy được Thú Hồn Thần Hóa gì đó, vậy thì càng tốt rồi.

Muốn chém giết Thần Hóa sao có thể đơn giản như vậy, nếu như Mông Liệt còn có Tử Cực Ma Long, chém giết Thần Hóa cấp thấp cũng không tính là quá khó khăn, nhưng mà hiện giờ hắn đã không có Tử Cực Ma Long, chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình, muốn chém giết Kỳ Lân Thần Hóa thật đúng là không dễ dàng.

Hết chương 2491.

Chương 2492. Bảy Thân Chủng Thiên Hà

Điều càng làm cho Mông Liệt kinh hãi chính là, dị chủng Thần Hóa bình thường, cho dù chỉ số thông minh không cao, nhưng biết tiến biết lùi, không có khả năng chiến đấu đến chết với hắn.

Nhưng mà hiện giờ con Kỳ Lân này lại tử chiến đến cùng, hoàn toàn không sợ sinh tử, tạo thành phiền toái rất lớn cho hắn.

Mà đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu làm cho Mông Liệt kinh hãi, Mông Liệt lo lắng chính là, tên phía sau màn kia vậy mà có thể sử dụng dị chủng Thần Hóa, vậy bản thân hắn không biết là cảnh giới Thần Hóa thế nào.

"Phải mau chóng đưa Hàn Sâm về Tộc Hoàng Cực." Mông Liệt quyết tâm, xích Trật Tự màu vàng trên người bùng nổ điên cuồng, giống như một Thần Hoàng Kim, đánh cho hư không vỡ vụn, không ngừng có vân khí và Thần Huyết văng tung tóe xuống.

Bởi vì chấn động quá khủng bố, Hàn Sâm hoàn toàn không có cơ hội tới gần, qua mười mấy giờ, mới nghe được trong hư không truyền đến một tiếng rên rỉ, Hàn Sâm nhìn thấy một thi thể Kỳ Lân không đầu rơi xuống dưới từ trong hư không.

Sau đó thì nhìn thấy Mông Liệt xách theo đầu Kỳ Lân phá không mà đến, nhưng trên người hắn cũng xuất hiện rất nhiều vết thương, Thần Huyết màu hoàng kim còn đang tràn ra ngoài, một miệng vết thương sâu nhất có thể nhìn thấy xương cốt bên trong, hiển nhiên cũng bị thương không nhẹ.

Hàn Sâm mặc dù có chút tiếc hận không có cơ hội cướp được một đòn cuối cùng, nhưng cũng nhân có hội giết không ít dị chủng Vương Giả, chậm rãi bổ sung gen cấp Vương của bản thân.

Hàn Sâm đi theo Mông Liệt một đường, thật sự là giết một đường, nơi nơi đều là Vân Thú dũng mãnh không sợ chết, đến ngay cả loại cường giả sát sinh vô số như Mông Liệt này cũng cảm giác giết đến có chút

mềm tay.

"Đừng để cho ông đây điều tra ra là ai đang làm trò quỷ, nếu không ông không lột da hắn thì không chịu được." Mông Liệt giết đến thật sự quá buồn bực, cũng nhịn không được mắng chửi thô tục.

Trước kia nơi Mông Liệt đi tới dị chủng bình thường sớm đã bỏ chạy xa, hoàn toàn không dám xuất hiện ở trước mặt hắn, hiện giờ dù là dị chủng cấp bậc gì, đến cả dị chủng cấp Nam Tước và Tử Tước cũng dám chạy đến

trước mặt hắn đánh nhau, giết cũng giết rồi, nhưng là lại vẫn cảm giác trong lòng hết sức khó chịu.

Giết chóc cả một hành trình, biển Vân Hà cũng bị máu nhiễm đỏ, Mông Liệt xách Hàn Sâm lên cưỡng ép tăng tốc bỏ lại những dị chủng này, hắn cũng giết đến sắp ói ra, không muốn lại tiếp tục giết chóc.

Nhưng mà mới lao ra được hơn một trăm ngàn dặm, thì lại có một con dị chủng Thần Hóa đạp không bay đến, chặn đường đi của Mông Liệt.

Hàn Sâm chỉ nhìn thấy một con chim to bảy màu sặc sỡ giống như Khổng Tước bay tới từ giữa Vân Hà, chỉ hơi thở trên người nó, cũng đã làm cho người ta cảm giác vô cùng khủng bố.

“Khổng Tước Vương Thiên Hài Rốt cuộc là ai, lại có thể sai sử dụng Khổng Tước Vương Thiên Hà?” Sắc mặt Mông Liệt thay đổi kịch liệt.

“Nó rất mạnh sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Xếp hạng thứ tư trong bảy Thần Chủng Thiên Hà, Độc Giác Thú Thiên Hà chỉ có thể xếp hạng cuối cùng, ngươi nói có mạnh hay không?” Sắc mặt Mông Liệt có chút khó coi, hiển nhiên hắn cũng không nắm chắc việc đối phó với Khổng Tước Vương Thiên Hà .

Hàn Sâm có chút giật mình nhìn về phía Khổng Tước Vương Thiên Hà, chỉ thấy nó đã bay lên trên không, lông Khổng Tước xinh đẹp mở ra, hình thành lớp chắn Khổng Tước hình nửa vòng tròn.

Ở phía trên lớp chắn Khổng Tước, có một hoa văn giống như con mắt, bên trong tỏa ra ánh sáng màu rực rỡ, hóa thành thần quang bảy màu rơi xuống, trong nháy mắt bao phủ cả biển Vân Hà trong thần quang bảy màu.

Trong nháy mắt thần quang bảy màu tới người, Hàn Sâm nhìn thấy bộ phận thân thể tiếp xúc với thần quang bảy màu, dù là áo giáp, làn da, †óc vân vân, t đều bắt đầu hóa thành bụi bặm, lập tức thấy cực kỳ hoảng sợ.

Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm cũng chẳng ngăn cản được sức mạnh tan rã của thần quang bảy màu tác động tới thân thể, Mông Liệt bên cạnh giống

với Hàn Sâm, thân thể đang hóa thành bụi bặm.

“Rống!” Mông Liệt hóa thành Cự Nhân Hoàng Kim, cùng lúc đó nắm lấy Hàn Sâm, một màu hoàng kim truyền đến trên người Hàn Sâm, trong nháy mắt nhuộm thân thể Hàn Sâm tính cả áo giáp đều thành màu vàng kim.

Nếu như cẩn thận nhìn, có thể nhìn ra một tầng hoàng kim là từ xích Trật Tự quỷ dị ngưng tụ mà thành, nhưng mà tầng màu hoàng kim kia đang dần dần trở thành nhạt dưới sự ăn mòn của thần quang bảy màu, hiển nhiên cũng không ngăn cản được thần quang bảy màu của Khổng Tước Vương Thiên Hà .

“Ngươi đi trước đi.” Mông Liệt trực tiếp quăng Hàn Sâm ra ngoài, chính mình lại xông về phía Khổng Tước Vương Thiên Hà .

Hàn Sâm dựa vào sức mạnh quăng ra của Mông Liệt, trong nháy mắt chạy ra khỏi lĩnh vực Thất Thải Hà Quang bao trùm một mảng lớn biển Vân Hà, mà con Khổng Tước Vương Thiên Hà kia bị Mông Liệt cuốn lấy, cũng không có dư lực lại đến đuổi theo hắn.

“Đậu mòe, mới mấy ngày đã trêu chọc đến tên Khổng Tước Vương Thiên Hà khủng bố như vậy, thứ đồ này không thể để lại” Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp gọi ra đám Vân Hà kia từ trong Tháp Thiên Mệnh, thả xuống bên cạnh, còn bản thân thì xoay người bỏ chạy.

Thứ đồ kia đã gọi Khổng Tước Vương Thiên Hà đến đây, nếu như lại đem theo nó, nói không chừng gọi toàn bộ cái gì mà bảy Thần Chủng Thiên Hà đều sẽ tới đây hết.

Độc Giác Thú Thiên Hà xếp hạng cuối cùng đã mạnh như vậy, Khổng Tước Vương Thiên Hà hạng tư lại khủng bố đến cùng cực, ngay cả Mông Liệt cũng không dám khinh thường, nếu như mấy con đứng đầu đến đây, vậy thật sự là chết chắc rồi.

Sau khi vứt bỏ đám Vân Hà, Hàn Sâm cấp tốc đi về phía xa, vừa lúc nhân cơ hội này thoát khỏi Mông Liệt.

Bay một khoảng cách, Hàn Sâm cảm giác dường như có có gì đó không đúng, quay đầu về phía sau nhìn một cái, chỉ thấy đám Vân Hà màu trắng sữa bị hắn vứt bỏ kia thế nhưng lại đuổi theo.

“Má nó! Ngươi đi theo ta làm gì?” Hàn Sâm mở to hai mắt kêu lên, thứ đồ này vậy mà lại đi theo.

đám Vân Hà kia đương nhiên sẽ không trả lời Hàn Sâm, chỉ bay tới bên cạnh Hàn Sâm, trôi nổi ở nơi đó như vậy, cũng không có hành động gì làm tổn thương đến Hàn Sâm.

“Ta sợ ngươi rồi.” Hàn Sâm hiện giờ thầm nghĩ cách đám Vân Hà quỷ dị này càng xa càng tốt, dùng tốc độ nhanh hơn, lấy bí kỹ Phượng Hoàng Phi Thiên phóng đi.

Nhưng mà đám Vân Hà màu trắng sữa kia thoạt nhìn trôi nổi chậm rì rì, nhưng lại có thể đuổi kịp tốc độ của Hàn Sâm, dù Hàn Sâm có đổi phương hướng như thế nào, đều không thể ném nó ra được.

Hàn Sâm cũng nghĩ tới dùng một quyền đánh bay nó, thế nhưng hoàn toàn không có tác dụng, sức mạnh của hắn càng mạnh, tốc độ càng nhanh, lúc đánh vào trên đám Vân Hà kia thì cảm giác Vân Hà kia trở nên càng cứng cỏi, hoàn toàn đánh không di chuyển.

Chạy không bao lâu đã lại gặp một đám Vân Thú, hiển nhiên lại là bị đám Vân Hà đưa tới.

Còn may cấp bậc của nhóm Vân Thú này không cao, phần lớn đều chỉ là cấp thấp Tử Tước và Bá Tước, Hàn Sâm rất dễ dàng đã giải quyết xong.

“Này nếu như lại gọi tới một Thần Hóa cho ta, vậy không phải là chết ta rồi sao?” Hàn Sâm ngay cả ý khóc cũng có rồi, nhưng lại không có biện pháp gì với đám Vân Hà kia.

Nhưng Hàn Sâm nghĩ lại một chút, tác dụng của đám Vân Hà là có phạm vi, nếu như hắn không chạy, một vùng đất này không có Vân Thú mạnh mẽ, đương nhiên cũng sẽ không có chuyện xảy ra.

Nghĩ đến đây, Hàn Sâm cũng không chạy, ngừng lại ngay tại chỗ, nhìn chằm chằm đám Vân Hà nói: “Ta cảnh cáo ngươi, không được đi theo †a nữa, nếu không ta đi vào giết chết ngươi.”

Hàn Sâm muốn đe dọa con Dế Đen hoặc là Bát Thảo kia, dù sao khẳng định chính là hai chúng nó đang làm trò quỷ.

“Thật sự nghĩ ta không dám giết chết ngươi sao?” Hàn Sâm thấy đám Vân Hà hoàn toàn không có hành động gì, vẫn bồng bềnh ở bên cạnh hắn như cũ, sự tàn nhẫn nổi lên trong lòng Hàn Sâm, hắn đi thẳng về

phía đám Vân Hà”

Hết chương 2492.

Chương 2493. Khổng Tước Vương Thiên Hà

Hàn Sâm xông về phía đám Vân Hà, nhưng mà đám Vân Hà lại lùi lại một khoảng cách, vừa lúc để cho Hàn Sâm không thể trực tiếp đụng tới nó.

Trong lòng Hàn Sâm bực bội, tăng nhanh tốc độ đuổi theo đám Vân Hà, nhưng mà Hàn Sâm đuổi theo đó thì nó lùi lại, Hàn Sâm xoay người muốn đi thì nó trôi nổi lại đây, làm cho Hàn Sâm xẹp.

“Ta sai rồi, ta sai thật rồi, cầu ngươi đừng đi theo ta nữa được không?” Vẻ mặt Hàn Sâm cầu xin nói với đám Vân Hà kia.

Nhưng mà cũng không biết Dế Đen bên trong nghe hiểu ngôn ngữ thông dụng của vũ trụ hay không, hay là triệt để không có tính toán buông tha cho Hàn Sâm, chỉ cần Hàn Sâm vừa đi, nó lập tức lại cùng đi theo.

Tình cảnh hiện giờ của Hàn Sâm có hơi xấu hổ, đi cũng không được, không đi cũng không xong, quả nhiên là thỉnh thần dễ tiễn thần khó.

“Ngươi thật sự cho rằng ta dễ bị bắt nạt lắm à?” Hàn Sâm thấy đám Vân Hà kia đuổi thế nào cũng không đi, còn đánh du kích với hắn, lập tức nổi giận.

Triệu hồi ra súng đôi Chú Ngữ, điên cuồng bắn một trận đùng đùng đùng vào đám Vân Hà kia, từng viên đạn bắn cực nhanh vào phía trên đám Vân Hà kia.

đám Vân Hà cũng không trốn tránh, sau khi viên đạn va chạm lên mặt trên, đám Vân Hà lõm xuống, sau đó lại lập tức bắn ngược ra, viên đạn không thể xuyên thấu qua nó.

Kết quả này nằm trong dự đoán của Hàn Sâm, mục đích chủ yếu của hắn cũng không phải là dùng đạn bắn xuyên qua đám Vân Hà.

“Đấu với anh Hàn của ngươi, ngươi còn non lắm.” Trong lòng Hàn Sâm cười lạnh, súng đôi lại mạnh mẽ bắn thêm một trận vào đám Vân Hà.

Từng viên lại từng viên bắn vào trên đám Vân Hà, nhưng dường như lúc này đám Vân Hà kia mất đi sự co dãn, sau khi bị viên đạn va chạm, phát ra tiếng vang bành bành, giống như là bắn vào trên mặt bàn đá.

Một vòng bắn trước đó, Hàn Sâm sử dụng chú ngữ Vĩnh Hằng gia cố năng lực, gia cố đám Vân Hà, làm nó mất đi đặc tính ban đầu.

Tuy rằng đám Vân Hà vân là rất cứng rắn, viên đạn không có khả năng tổn thương đến nó, nhưng nơi bị viên đạn bắn qua lại xuất hiện từng cái Ô Quy Quang Thuật, đúng là Thuật Ô Quy của Hàn Sâm.

Sau khi Hàn Sâm bắn loạn xạ một trận, ấn đầy quang phù Ô Quy lên trên đám Vân Hà đã gia cố, cuối cùng lại bắn ra một đường băng quang, trực tiếp đông lạnh đám Vân Hà thành khối băng.

“Ta không tin ngươi còn có thể theo kịp nữa.” Hàn Sâm xoay người lại dùng tốc độ cao nhất bay đi mất, vừa bay vừa quay đầu nhìn đám Vân Hà bị đóng băng kia, thấy nó sau khi bị đóng băng vậy mà còn có khả năng trôi nổi, nhưng tốc độ đã chậm như là ốc sên, muốn đuổi theo kịp Hàn Sâm hẳn là không quá có khả năng rồi.

Hàn Sâm hết sức vui mừng, cũng không quay đầu lại mà rời đi cực nhanh, quả nhiên không nhìn thấy nó đuổi theo nữa.

“Rốt cuộc ném được nó rồi.” Hàn Sâm thay đổi phương hướng vài lần, sau khi hoàn toàn ném xa nó, mới thở dài một hơi nhẹ nhõm thật sâu.

Đang chuẩn bị tiếp tục bay, lại đột nhiên cảm giác phía trước truyền đến dao động không gian, giống như có sinh vật gì đó đang đại chiến ở phía trước.

Bởi vì cách chiến trường quá xa, dao động kia vô cùng nhỏ bé, Hàn Sâm do dự một chút, lại hướng về phía chiến trường một ít, loại dao động này lại càng đến càng rõ ràng.

“Sức mạnh hệ Âm này thật quen mắt… Là Bảo Cầm… Một luồng sức mạnh khác là hệ Hỏa… Đây không phải là sức mạnh của Tiểu Hồng Điểu đó sao?” Trong lòng Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, vội vàng đi nhanh về hướng không gian dao động.

Khoảng cách với chiến trường càng gần, loại dao động này cũng lại càng mãnh liệt, còn không đợi Hàn Sâm nhìn thấy Tiểu Hồng Điểu và Bảo Cầm, đã nhìn thấy một con cá voi trắng đang đuổi theo hai ky sĩ cấp Vương của Tộc Hoàng Cực giữa Vân Hồng.

Hàn Sâm mừng rỡ, vọt về phía cá voi trắng và hai ky sĩ Tộc Hoàng Cực kia.

Hai tên ky sĩ Tộc Hoàng Cực kia đang sợ hãi chạy trối chết, đột nhiên nhìn thấy Hàn Sâm xuất hiện ở phía trước, vì quá sợ hãi, thân hình hơi ngừng lại thế là bị cá voi trắng hút vào bên trong cái động đen do miệng cá hình thành.

“Cha!” Sau khi Hàn Sâm bước vào cá voi trắng, Bảo Nhi nhảy vào trong ngực Hàn Sâm, vẻ mặt hưng phấn nói: “Cha, ta lại bắt được rất nhiều thuyền viên rồi.”

Hàn Sâm nhìn theo phương hướng của Bảo Nhi chỉ thì thấy bên trong nhà tù của cá voi trắng giam giữ mười mấy ky sĩ cấp Vương của Tộc Hoàng Cực và Bán Bộ Thần Hóa.

“Làm tốt lắm.” Ánh mắt Hàn Sâm đánh giá những người trong thuyền một chút, nhìn thấy những hải tặc kia và Phương Thanh Vũ đều không có chuyện gì, chỉ có Ninh Nguyệt quần áo không ngăn nắp ngồi ở trong góc phòng, bộ dạng giống như rất sợ hãi.

Bảo Nhi kể lại mọi chuyện đã xảy ra một lèo nhanh như gió, Hàn Sâm nghe thấy trợn mắt há hốc mồm.

“Thanh kiếm nhỏ xanh biếc kia lại có thể trực tiếp chém chết Bán Bộ Thần Hóa à? Thoạt nhìn thật sự rất không đơn giản, cũng không biết rốt cuộc có lai lịch gì, thứ đào ra được ở ngoài thành Độ Thần có thể nào là vũ khí rơi xuống trong trận chiến của Thần không? Nếu thật sự là vũ khí của Thần, vậy thì Ninh Nguyệt lời to rồi.” Hàn Sâm nhìn bộ dạng hiện giờ của Ninh Nguyệt, lại cảm thấy món lợi này không chiếm cũng tốt.

Nhưng dựa vào chuyện lúc trước để tính thì tính cách chân chính của Ninh Nguyệt là bị thanh kiếm nhỏ xanh biếc áp chế, nhưng cũng không thật sự biến mất, dưới một ít tình huống đặc biệt, hẳn là có thể bộc lộ ra tính cách thật sự.

Nhưng vì thanh kiếm nhỏ xanh biếc quá mạnh mẽ, với lực ý chí của Ninh Nguyệt, cũng chỉ vào lúc chịu kích thích mới khôi phục một lát, thật muốn hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của thanh kiếm nhỏ xanh biếc cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

“Tiểu Hồng Điểu nó không thành vấn đề gì nhỉ?” Hàn Sâm nhìn thấy hư không xa xa bị đốt đỏ, có chút lo lắng thì thào tự nói.

Theo như lời của Bảo Nhi, Tiểu Hồng Điểu và Bảo Cầm đã đại chiến vài ngày, vẫn không phân ra thắng bại như cũ.

Bảo Nhi bĩu môi nói: “Ba ba không cần lo lắng, Tiểu Hồng không có việc gì đâu, nếu không phải Tiểu Hồng còn nhỏ, thì đã sớm xử lý tên kia rồi.”

Hàn Sâm gật gật đầu, muốn nói cái gì nữa, lại đột nhiên thay đổi sắc mặt kịch liệt.

Ánh mắt hắn lơ đãng đảo qua phía trước, nhìn thấy một đám Vân Hà màu trắng sữa màu sắc hoàn toàn khác với Vân Hà ở bốn phía đang chậm ïì rì trôi nổi đến đây, đã tới bên cạnh cá voi trắng rồi, thứ kia đúng là đám Vân Hà âm hồn không tan.

“Thật sự là gặp quỷ mà, nó làm sao đuổi theo được vậy?” Hàn Sâm thấy đóng băng và quang phù Ô Quy trên người nó đều đã không còn, cũng không biết là giải trừ như thế nào.

“Bảo Nhị, gọi Tiểu Hồng Điểu trở về, chúng ta mau rời khỏi.” Sắc mặt Hàn Sâm khó coi nói.

Thứ này xuất hiện ở đây, nói không chừng đã đưa tới hàng loạt dị chủng Vân Thú, lỡ như thật sự có dị chủng Thần Hóa bị hấp dẫn lại đây, thì sẽ là một phiền toái lớn với bọn họ.

Bảo Nhi không rõ nguyên do, nhưng vẫn dựa theo lời Hàn Sâm nói mà làm, điều khiển trang bị trên cá voi trắng phóng ra một đường tinh quang về hướng chiến đấu.

Không bao lâu đã nhìn thấy Tiểu Hồng Điểu giống như Hỏa Phượng Hoàng bay lại đây, lúc dừng ở cá voi trắng đã biến trở về bộ dạng Tiểu Hồng Điểu.

“Chạy nơi nào!” Bảo Cầm phá không mà đến, trên người một tảng đỏ một tảng đen, đàn hạc trong tay cũng bị đốt đến cháy đen, còn đứt mấy sợi dây đàn, thoạt nhìn không chiếm được lợi gì trên người Tiểu Hồng Điểu.

Hàn Sâm bảo Bảo Nhi cố hết mình thúc đẩy cá voi trắng bỏ chạy, Bảo Cầm chiến đấu lâu như vậy, tiêu hao tất nhiên vô cùng lớn, muốn đuổi theo cá voi trắng cũng không dễ dàng như vậy.

Cá voi trắng bay ở phía trước với tốc độ cao, phía sau một đám mây màu trắng sữa đi theo, đuổi theo phía sau nữa là Bảo Cầm, bọn họ xuyên qua nhanh chóng bên trong Vân Hà.

Mới vừa chạy đi không xa, lại nhìn thấy Thất Thải Hà Quang đầy trời rơi xuống, biển Vân Hà gần đó đều bị bao phủ vào.

“Khổng Tước Vương Thiên Hà…” Hàn Sâm nhìn thấy phía chân trời kia xuất hiện một con Khổng Tước màu sắc rực rỡ, lập tức thay đổi sắc mặt.

Hết chương 2493.

Chương 2494. Tiên Vực Thảo

Tình hình của Khổng Tước Vương Thiên Hà cũng không tốt, có rất nhiều lông chim trên người đã bị gãy, lông đuôi Khổng Tước còn lại trên người đã chỉ còn thưa thớt mấy cái, như là con gà bị nhổ lông, hoặc như là quạt giấy bị xé mất giấy.

Trên người nó còn có rất nhiều miệng vết thương, thoạt nhìn thật sự là bị thương không nhẹ.

Nhưng mà thảm như thế nào đi nữa, vẫn là thành phần khủng bố cấp Thần Hóa, ánh mắt Khổng Tước lóe lên, hóa thành xích Trật Tự thần quang bảy màu, tạo thành lĩnh vực bao phủ xuống dưới, sự vật bên trong lĩnh vực lập tức đều bị thần quang bảy màu ăn mòn, rất nhanh đã hóa thành bụi bặm bong ra từng mảng.

Đám người Hàn Sâm ở bên trong cá voi trắng còn tốt hơn một chút, xác ngoài của cá voi trắng vô cùng chắc chắn, thần quang bảy màu chiếu lên phía trên, tuy rằng xác ngoài của cá voi trắng cũng đang từng chút hóa thành bụi bặm, nhưng tốc độ cũng không nhanh.

Đám Vân Hà kia và Bảo Cầm thì có chút thảm, bị thần quang bảy màu chiếu qua, Vân Hà rất nhanh đã hóa thành bụi bặm, áo giáp của Bảo Cầm là chiến giáp bản mạng, cũng không ngăn cản được thần quang bảy màu, tốc độ hóa thành bụi bặm tuy không tính là nhanh, nhưng đó là chiến giáp bản mạng, nếu như bị hao tổn, đối với thân thể hắn cũng có tổn thương.

Mục tiêu của Khổng Tước Vương Thiên Hà rõ ràng là đám Vân Hà kia, †hần quang trong mắt nó nở rộ, trực tiếp bắn về phía đám Vân Hà, đám Vân

Hà bị dọa đến bay cực nhanh, nhưng mà nó đi đâu thì không đi lại cố tình trốn xuống phía dưới cá voi trắng.

Hai đường thần quang của Khổng Tước Vương Thiên Hà lập tức bắn lên người của cá voi trắng, thiếu chút nữa đã bắn thủng vỏ ngoài của cá voi trắng.

"Mẹ nó, đám mây xui xẻo này, quyết tâm dày vò ta đây mà đúng không? Lái nhanh chút, ném văng nó." Hàn Sâm lớn tiếng nói với Bảo Nhi.

Bảo Nhi tăng động năng của cá voi trắng đến mức cực hạn, cá voi trắng phát ra một tiếng cá voi kêu, phá vỡ hư không chạy vụt đi như là đạp gió rẽ sóng.

đám Vân Hà bị kéo rớt một khoảng cách, lập tức lộ ra dưới cá voi trắng, thân quang bảy màu dừng ở trên đám Vân Hà, đám Vân Hà kia tan rã nhanh hơn.

Rất nhanh đã lộ ra Bát Thảo bên trong, Bát Thảo kia vẫn xanh biếc trong suốt, như là một loại ngọc bích hoàn mỹ, thần quang bảy màu chiếu lên Bát Thảo, nhưng không thể biến Bát Thảo thành bụi bặm.

Bảo Cầm đang chạy trốn ở hướng ngược lại, nhìn thấy Bát Thảo lộ ra †ừ bên trong Vân Hà kia, lập tức thất thanh kêu lên: "Tiên Vực Thảo… Nơi này thế nhưng lại có Tiên Vực Thảo .."

Không cần nghĩ ngợi thêm, xích Trật Tự trên người Bảo Cầm điên cuồng đan vào, quay ngược lại hướng về Bát Thảo kia vọt qua.

Mục tiêu của Khổng Tước Vương Thiên Hà hiển nhiên cũng là Bát Thảo, nhìn thấy Bảo Cầm cũng dám tranh đồ với nó, thần quang bảy màu trong mắt nở rộ, trực tiếp bắn về phía Bảo Cầm.

Bảo Cầm giơ đàn hạc lên, chặn thần quang bảy màu, thế nhưng dị bảo cấp Thần Hóa kia lại bị thần quang bảy màu bắn đứt.

Phụt! Hạt bụi trên người Bảo Cầm rơi lả tả, trên mặt lộ ra vẻ không cam lòng, nhưng là cuối cùng vẫn không dám nhắm về phía Bát Thảo nữa, trực

tiếp xé rách không gian, rời khỏi nhanh như thuấn di, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Dù sao hắn cũng không phải là Mông Liệt, cho dù Khổng Tước Vương Thiên Hà này bị thương, hắn cũng không phải là đối thủ, không dám tranh giành với nó.

Sau khi Bảo Cầm chạy trốn, Khổng Tước Vương Thiên Hà dời tầm mắt trở về trên Bát Thảo, đang muốn tiến lên nuốt chửng Bát Thảo, nhưng mà còn không đợi nó bay qua, đột nhiên nhìn thấy Bát Thảo bị thứ gì đó hút đi, vèo một cái bay về chỗ khác.

Khổng Tước Vương Thiên Hà dời tầm mắt qua, chỉ thấy một cô bé đứng ở trên cá voi trắng, trong tay phải nắm một cái hồ lô nhỏ màu vàng, Bát Thảo chính là bị hồ lô nhỏ trong tay nàng thu vào.

‘Thấy một màn như vậy, trái tim Hàn Sâm cũng sắp ngừng luôn rồi. Chẳng biết lúc nào Bảo Nhi đã xông ra ngoài, thu Bát Thảo vào hồ lô nhỏ.

Khổng Tước Vương Thiên Hà phát ra một tiếng kêu to cực kỳ phẫn nộ, xích Trật Tự bảy màu trên người giống như núi lửa bùng nổ, bao phủ cả hư không.

Thoạt nhìn nó thật sự đã giận dữ rồi, chỉ sợ lúc bị Mông Liệt đánh bị thương cũng không có phẫn nộ như hiện giờ.

Thần quang bảy màu ùn ùn kéo đến rơi xuống, dường như là bầu trời bảy màu sụp đổ.

Sau khi Bảo Nhi chui vào trong cá voi trắng, Hàn Sâm lập tức khởi động hết tốc lực, nhưng mà tốc độ của cá voi trắng có nhanh nữa cũng nhanh không bằng thần quang bảy màu của Khổng Tước Vương Thiên Hà.

Thần quang bảy màu khủng bố dừng ở trên người cá voi trắng, xác ngoài của của voi trắng lớn nhanh chóng hóa thành bụi bặm.

Lúc bay ở trên không trung thân thể trắng nõn ban đầu giống như tản ra bụi mù cuồn cuộn, mảng lớn bụi bặm rơi xuống từ trên người, giống như là một

con cá voi nát mục rữa.

Xác ngoài của cá voi trắng rất nhanh đã bị thần quang bảy màu ăn mòn xuyên qua, lộ ra khung xương bên trong.

“Chết chắc rồi… Chúng ta chết chắc rồi… Van cầu các ngươi… Mau trả đồ vật cho người ta đi…” Ninh Nguyệt ôm đùi Hàn Sâm, vừa khóc vừa nói.

Vẻ mặt Hàn Sâm cũng thay đổi không ngừng, nhìn thấy cá voi trắng mục nát rất nhanh, đã sắp không xong.

Nhưng mà nhìn thấy bộ dạng vừa rồi của Bảo Nhi liều mạng muốn cướp đoạt, Bát Thảo kia dường như là thứ vô cùng tốt, tên Tiên Vực Thảo này Hàn Sâm chưa từng nghe qua, nhưng cũng không nỡ buông tha như vậy.

Nhưng mà Khổng Tước Vương Thiên Hà kia thật sự rất đáng sợ, thần quang bảy màu hóa tất cả thành bụi bặm, mấy người bọn họ hoàn toàn không ngăn được.

Những hải tặc và ky sĩ Tộc Hoàng Cực bị nhốt thấy một màn như vậy cũng đều bị dọa đến hồn phi phách tán, cả đám hoảng sợ nhìn cá voi trắng không ngừng bị ăn mòn.

Cá voi trắng nếu như bị hủy diệt hoàn toàn, mấy người bọn họ một người cũng trốn không thoát, đều sẽ bị thân quang bảy màu hóa thành bụi bặm.

“Bảo Nhi… Lấy thứ kia ra đi…” Hàn Sâm không thể nghĩ ra được biện pháp đối phó với Khổng Tước Vương Thiên Hà, đành phải nói với Bảo Nhi.

Bảo Nhi tuy rằng rất là không muốn, nhưng cũng không cãi lời của Hàn Sâm, thả Bát Thảo kia ra ngoài, đưa đến trong tay Hàn Sâm.

“Khổng Tước Vương Thiên Hà… Thứ này ngươi lấy đi… Cho chúng ta một con đường sống…” Hàn Sâm trực tiếp quăng Bát Thảo kia ra ngoài, ném về một hướng khác.

Khổng Tước Vương Thiên Hà nhìn thấy Bát Thảo, lập tức hưng phấn mà bổ nhào qua, cũng không còn tâm tư tấn công cá voi trắng nữa.

Tuy rằng Hàn Sâm đã cố sức ném Bát Thảo ra xa một chút, nhưng mà tốc độ của Khổng Tước Vương Thiên Hà quá nhanh, trong chớp mắt đã đuổi tới Bát Thảo, một ngụm cắn về phía Bát Thảo, giống như muốn trực tiếp nuốt vào cả Bát Thảo.

Hiện giờ đã không có ai có khả năng ngăn cản Khổng Tước Vương Thiên Hà, Bát Thảo trực tiếp bị nó một ngụm nuốt xuống.

Khổng Tước Vương Thiên Hà nuốt Bát Thảo vào, hướng về bầu trời phát ra một tiếng chim hót, gần như chấn động cả tinh vực Thiên Hà, cho dù Hàn Sâm không hiểu tiếng chim, cũng có thể cảm giác được sự hưng phấn trong tiếng chim hót kia của nó.

Tiếng chim hót kia kéo dài hết sức, nhưng lại đột nhiên ngừng lại, Khổng Tước Vương Thiên Hà đang hót đột nhiên ợ một tiếng, giống như là ăn đến no rồi.

Hàn Sâm lái cá voi trắng ra muốn thoát khỏi nơi này, nhưng còn không đi được bao xa thì nghe được âm thanh kỳ quái kia, không nhịn được nhìn về phía Khổng Tước Vương Thiên Hà.

Chỉ thấy Khổng Tước Vương Thiên Hà ợ liên tiếp từng cái, càng không ngừng ợ ở nơi đó, bộ dạng thoạt nhìn giống như rất khó chịu, giống như là ăn quá no rồi.

Càng thêm kỳ quái chính là, bụng của nó thế nhưng dần dần trở nên lớn, tựa như một cô gái thon thả lập tức biến thành phụ nữ có thai mang thai tám chín tháng.

Hàn Sâm hơi hơi ngẩn ra, nháy mắt đã nghĩ tới cái gì, giật mình nói: “Chẳng nhẽ con Dế Đen kia giở trò quỷ ở bên trong bụng nó à?”

Hết chương 2494.

Chương 2495. Buông con Khổng Tước kia ra

Khổng Tước Vương Thiên Hà phẩy cánh như phát điên, thần quang bảy màu trên người nở rộ, hư không bốn phía đều bị xé rách ra từng đường từng đường như máng nước.

Nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng, bụng của nó vẫn liên tục to ra, làm cho Khổng Tước Vương Thiên Hà càng rên rỉ thảm thiết không ngừng.

Đám người Hàn Sâm xem đến trợn mắt há hốc mồm, không qua bao lâu, bụng của Khổng Tước Vương Thiên Hà đã căng đến giống như là khinh khí cầu, mà còn đang không ngừng to thêm, da thịt đều bị căng như là sắp trở nên trong suốt, làm cho người ta rất là lo lắng, bụng của nó có thể trực tiếp nổ tung hay không.

Quả nhiên Khổng Tước Vương Thiên Hà không phụ sự mong đợi của mọi người, giữa một tiếng nổ mạnh như là tiếng sấm, bụng của nó trực tiếp nổ tung thành một cái động lớn.

Chỉ thấy bên trong có một đám mây màu trắng sữa thật lớn bốc lên, rõ ràng chính là loại vật chất do con Dế Đen phân bố ra.

“Mạnh như vậy à?” Hàn Sâm chấn động, ban đầu hắn nghĩ khối mây màu trắng sữa này không có lực phá hoại gì, nhưng hắn không ngờ được thứ này lại có thể làm no bụng Khổng Tước Vương Thiên Hà đến nổ.

“Ăn thứ gì quả nhiên vẫn là phải nhìn rõ ràng mới tốt, Khổng Tước Vương Thiên Hà chính là tấm gương xấu kinh điển, nhìn thấy thứ tốt đã ăn hết luôn, cũng không nhìn rõ ràng bên trong có thứ gì không sạch sẽ không, hiện giờ bị no đến nổ bụng, cũng không biết còn có thể sống không?” Trong lòng Hàn Sâm vừa nghĩ, dừng cá voi trắng lại ở chỗ Khổng Tước Vương Thiên Hà qua xem.

Chỉ thấy sau khi bụng của Khổng Tước Vương Thiên Hà vỡ tan, Thần Huyết bảy màu đã sắp chảy khô, giấy dụa rên rỉ không ngừng ở không trung, phẩy cánh muốn xông về phía đám Vân Hà kia, thế nhưng thần quang bảy màu trên người nó lúc sáng lúc tối, đã sắp không nhìn thấy nữa rồi, căn bản không còn sức phát động công kích nữa.

Đám Vân Hà không để ý đến Khổng Tước Vương Thiên Hà, vậy mà lại trôi nổi về hướng Hàn Sâm bên này.

"Cơ hội tốt! Bảo Nhi, ngươi lái cá voi trắng." Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, nắm Tiểu Hồng Điểu lên, chạy ra khỏi cá voi trắng, bay về hướng Khổng Tước Vương Thiên Hà bị thương nặng kia.

"Tiểu Hồng, phải xem ngươi rồi." Hàn Sâm trực tiếp ném Tiểu Hồng Điểu về phía Khổng Tước Vương Thiên Hà.

Tiểu Hồng Điểu đau thương phần nộ kêu lên một tiếng, thân thể ở trên không trung biến hóa thành Hỏa Phượng Hoàng, nhưng nó cũng không dám ra tay với Hàn Sâm, đành phải phát tiết hết lửa giận ở trên người con Khổng Tước Vương Thiên Hà đáng thương kia.

Lửa đỏ hừng hực ùn ùn kéo về hướng Khổng Tước Vương Thiên Hà, nháy mắt đã làm cả thế giới biến thành luyện ngục, Khổng Tước Vương Thiên Hà kia vốn đã bị trọng thương, đã cách cái chết không xa, làm sao còn ngăn cản được lửa Phượng Hoàng của Tiểu Hồng Điểu, bị đốt đến kêu thảm thiết không ngừng, đập cánh muốn bay đi, đáng tiếc vết thương của nó thật sự quá nặng.

Lúc trước nó và Mông Liệt chiến một trận, trọng thương còn chưa khỏi hẳn, hiện giờ lại bị no đến nổ nội tạng trong cơ thể cũng chảy ra, một chân đã bước vào quỷ môn quan.

Nếu như để cho Khổng Tước Vương Thiên Hà tự mình tĩnh dưỡng cho tốt, có mấy trăm năm hơn một nghìn năm có lẽ có thể khôi phục lại, nếu như có kỳ trân dị bảo trong vũ trụ tương trợ, có lẽ còn sẽ nhanh một ít.

Nhưng mà để cho nó lại chiến đấu với cường giả Thần Hóa nữa, vậy cũng đã không còn sức rồi.

Nhìn thấy Khổng Tước Vương Thiên Hà bị đốt đến kêu thảm thiết không ngừng, lông chim cả người và máu thịt đều bị đốt đến đỏ bừng, giống như một miếng thiết đốt đỏ, thế nhưng lại còn đang giãy giụa chưa chết, muốn chạy ra khỏi lửa Phượng Hoàng của Tiểu Hồng Điểu.

Đáng tiếc nó đã không có khả năng thoát ra được, bị Tiểu Hồng Điểu đuổi theo đốt cả đường, sức sống trên người càng ngày càng yếu, thần quang bảy màu cũng đã nhìn không tới rồi.

Nhìn thấy sức sống của Khổng Tước Vương Thiên Hà cũng sắp sửa cắt đứt, cánh đã không vỗ nữa, thân thể ở trong lửa đỏ rơi xuống, Hàn Sâm vẫn đi theo sau Tiểu Hồng Điểu vừa kêu to vừa vọt lên: "Buông con Khổng Tước kia ra để cho ta tới."

Hàn Sâm nắm Định Phách Lôi Thần Kích, bay đến bên cạnh Khổng Tước Vương Thiên Hà đã mất đi ý thức, đập xuống đầu Khổng Tước Vương Thiên Hà.

Lôi Thần Kích nện ở trên đầu Khổng Tước Vương Thiên Hà, không thể làm tổn thương đầu của nó, nhưng là sấm sét màu bạc nhảy lên lại thấm vào, thân thể Khổng Tước Vương Thiên Hà đã mất đi ý thức bị điện giật lại run rẩy một chút.

Hàn Sâm đánh lên phía trên liên tục không ngừng, đánh lên thân thể Khổng Tước Vương run rẩy liên tục vài cái, thế nhưng vẫn không nghe được âm thanh nhắc nhở săn giết.

"Đánh chết thứ này tuyệt đối phải tính cho ta đó, Ngọc Hoàng Đại Đế, Như Lai Phật Tổ, Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ, nhất định phải ra Thú Hồn!" Hàn Sâm vừa điên cuồng đập đầu của Khổng Tước Vương vừa âm thầm cầu nguyện trong lòng.

Khổng Tước Vương kia cũng đã hoàn toàn bất động, Hàn Sâm vẫn không nghe thấy âm thanh săn giết, chỉ có thể cắn răng tiếp tục đập.

"Săn giết dị chủng Thần Hóa Khổng Tước Vương Thiên Hà, thu được Thú Hồn Khổng Tước Vương Thiên Hà, phát hiện gen dị chủng."

Lúc Hàn Sâm cũng đã hoài nghi có phải săn giết tính cho Tiểu Hồng Điểu hay không, một âm thanh đột nhiên vang lên ở trong đầu, nháy mắt làm cho Hàn Sâm giống như ăn được một loại trái sinh mệnh, †oàn thân từ trên xuống dưới mười vạn tám nghìn lỗ chân lông đều thoải mái đến sắp rên rỉ ra ngoài.

"Thú hồn Thần Hóa… Rốt cuộc lại đạt được thú hồn Thần Hóa…" Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, cũng không chú ý đến việc thu thập thi thể của Khổng Tước Vương Thiên Hà, trực tiếp muốn đi nhìn xem Thú Hồn của Khổng Tước Vương Thiên Hà rốt cuộc là cái dạng gì.

"Vũ khí… Cho ta vũ khí… Một thanh vũ khí là được…" Trong lòng Hàn Sâm kêu to.

Thú hồn Thần Hóa Khổng Tước Vương Thiên Hà: Hồn Giáp Hình (không hoàn chỉnh).

"Hồn Giáp Hình! Má ơi, mạnh hơn cả vũ khí nữa, phát tài rồi, thật sự phát tài rồi!" Hàn Sâm hưng phấn đến thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Hồn Giáp cấp Thần Hóa, có được lực phòng ngự cấp Thần Hóa hơn nữa còn có thể đạt được thêm vào sức mạnh Thú Hồn Thần Hóa, tuy rằng không giống với Thú Hồn dung hợp biến thân, có thể trực tiếp có được thân thể và sức mạnh Thần Hóa, nhưng có được sự thêm vào sức mạnh cấp Thần Hóa, cũng có khả năng tăng chiến lực tới cấp Thần Hóa.

Có được Hồn Giáp Khổng Tước Vương này, chẳng khác nào Hàn Sâm có được khả năng đánh một trận với cường giả Thần Hóa.

"Từ từ… Chữ không hoàn chỉnh này là có ý gì? Đây là Thú Hồn bị hư hao à? Không đúng, chưa từng nghe nói qua Thú Hồn còn có thể hư hao… Hàn Sâm nhìn thấy chú giải không hoàn chỉnh phía sau, tâm tình kinh ngạc vui mừng vừa rồi lập tức trở nên lạnh lẽo.

Trực tiếp gọi ra Hồn Giáp Khổng Tước Vương, chỉ thấy một bộ vũ y màu xám trắng do lông Khổng Tước đan thành xuất hiện ở ngoài thân Hàn Sâm.

Nói là Hồn Giáp, không bằng nói là Hồn Y càng thích hợp hơn, vũ y màu xám trắng choàng trên người Hàn Sâm, như là một cái áo choàng lông chim, ở mặt sau vũ y màu xám trắng có một hoa văn Khổng Tước màu sắc rực rỡ, nhưng bộ dáng ngày đó của Khổng Tước Vương Thiên Hà, hiện giờ nó khép lại cánh chim, cũng không có mở cánh Khổng Tước của nó ra.

Hàn Sâm vừa nghĩ trong lòng, chỉ thấy sau lưng vũ y bốc lên thần quang bảy màu, hóa thành một ảo ảnh Khổng Tước Vương xòe đuôi, bảo vệ ở phía sau Hàn Sâm, một luồng sức mạnh kinh khủng tới cực điểm tuôn vào trong cơ thể Hàn Sâm, hóa thành xích Trật Tự bảy màu thêm vào mỗi một tấc trên cơ thể Hàn Sâm.

Cảm nhận được luồng sức mạnh kinh khủng kia trong cơ thể, Hàn Sâm cảm giác như chính mình có thể dùng một quyền hủy diệt thế giới.

“Kỳ quái, Hồn Y Khổng Tước Vương này cũng không có hư hao, là một cái Hồn Giáp đầy đủ, tại sao phía sau lại có chú giải không hoàn chỉnh chứ?” Trong lòng Hàn Sâm có hơi khó hiểu, hắn rõ ràng cảm giác sức mạnh của Hồn Y chính là cấp Thần Hóa.

Hết chương 2495.

Chương 2496. Tiên Vực Thảo

Hàn Sâm chuyển thi thể của Khổng Tước Vương Thiên Hà về cá voi trắng, động tác của Bảo Nhi cũng không chậm, cầm hồ lô nhỏ lập tức hút đám Vân Hà vào.

Cá voi trắng bị tổn hại vô cùng nghiêm trọng, tuy rằng bản thân có hệ thống tự chữa trị, nhưng bị tổn hại nghiêm trọng như vậy, một lát rất

khó khôi phục hoàn toàn, chỉ có thể miễn cưỡng chạy, khắp nơi xung quanh đều lọt gió, giống một con thuyền rách sắp nát vụn.

“Hàn Sâm, vừa rồi kia thật sự là Tiên Vực Thảo sao? Có thể cho ta xem một chút không?” Phương Thanh Vũ nhìn Hàn Sâm hỏi với ánh mắt chờ đợi.

“Ngươi biết Tiên Vực Thảo là thứ gì à?” Hàn Sâm nói.

Phương Thanh Vũ gật đầu: “Ta cũng chỉ là nghe nói qua, chưa từng gặp qua. Cho dù là ở bên trong Liên Minh Vạn Bảo, cũng chỉ có chút ít truyền thuyết về Tiên Vực Thảo, không có tư liệu kỹ càng tỉ mỉ, thậm chí ngay cả một tấm ảnh cũng không có.”

“Nói như vậy, Tiên Vực Thảo nhất định là rất quý giá nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ.

“Đâu chỉ là quý giá, cho dù là tộc lớn như tộc Vạn Bảo, cũng khát khao một gốc cây Tiên Vực Thảo mà không được. Nếu đó thật sự là một gốc cây Tiên Vực Thảo, thứ này giá trị đủ để mua mấy cái tỉnh vực.”

“Tiên Vực Thảo rốt cuộc có ích lợi gì?” Hàn Sâm có chút nghi hoặc hỏi.

Ngoại trừ có thể hấp dẫn những dị chủng này, Hàn Sâm cũng không phát hiện Tiên Vực Thảo có tác dụng gì khác.

Cho dù ăn thứ này có thể thăng lên đến Thần Hóa, cũng không đến mức có thể mua được mấy tinh vực lớn.

“Ta cũng chỉ biết một ít truyền thuyết, không biết có phải là sự thật hay không, theo tư liệu của Liên Minh Vạn Bảo ghi lại, sau khi ăn Tiên Vực Thảo, là có thể bước vào một không gian dị chủng thần bí tên là Tiên Vực, bên trong Tiên Vực không có sinh lão bệnh tử, chỉ cần bước vào Tiên Vực, là có thể trường sinh bất tử.” Phương Thanh Vũ suy nghĩ một chút nói.

Hàn Sâm nghe xong có chút thất vọng, ăn một gốc cây cỏ là có thể trường sinh bất tử, loại chuyện này hắn đương nhiên sẽ không tin tưởng.

Nếu như trường sinh đơn giản như vậy, vậy Thánh Chủ cũng đã không cần làm nhiều chuyện như vậy rồi, cũng không rảnh rỗi đến đau trứng mà đi giết Thần.

Nói cái gì mà có thể bước vào Tiên Vực, Hàn Sâm thấy cũng không đáng tin, nếu thật sự có thể bước vào Tiên Vực gì đó, vậy con Dế Đen kia không biết đã ăn bao nhiêu là lá cây của Tiên Vực Thảo, hắn đã sớm đi vào Tiên Vực, làm sao còn có thể ở chỗ này.

"Không xong, Bảo Nhị, trước hết lấy thứ kia ra." Hàn Sâm nghĩ đến con Dế Đen, vội vàng nói với Bảo Nhi.

Mặc kệ đó có phải là Tiên Vực Thảo hay không, dù sao khẳng định là thứ tốt không sai, hiện giờ con Dế Đen còn ở bên trong, không biết nó có thể ăn sạch Tiên Vực Thảo hay không.

Bảo Nhi phóng đám Vân Hà ra, Hàn Sâm chậm rãi đi vào bên trong, quả nhiên nhìn thấy Tiên Vực Thảo còn ở bên trong, đẩy Tiên Vực Thảo ra, phát hiện sợi rễ phía dưới Tiên Vực Thảo vòng vèo cùng một chỗ, hình thành một khối cầu, ở phía trên khối cầu có cái lỗ nhỏ, nhất định chính là con Dế Đen kia làm ổ ở bên trong.

Cái lỗ quá nhỏ, con Dế Đen lại trốn ở bên trong không ra, Hàn Sâm cũng không biết làm sao để dưới tình huống không làm tổn thương Tiên Vực Thảo mà bắt nó ra được.

"Phương huynh, ngươi xem đây là Tiên Vực Thảo đúng không?" Hàn Sâm đưa Tiên Vực thảo cho Phương Thanh Vũ.

Phương Thanh Vũ cầm trong tay cẩn thận quan sát, một hồi lâu mới nói: "Tư liệu trong Liên Minh Vạn Bảo rất ít, thoạt nhìn có điểm giống với trong ghi chép, nhưng có phải hay không ta cũng không dám khẳng định. Nếu thật sự là Tiên Vực Thảo, vậy phải nghĩ biện pháp thu nó lại cho tốt mới được, Tiên Vực Thảo có sức hấp dẫn chí mạng đối với nhiều dị chủng, sẽ hấp dẫn những dị chủng này đến đây cướp đoạt."

Trên mặt Hàn Sâm lộ vẻ khó xử, hắn không biết đây có phải là Tiên Vực Thảo hay không, nhưng là nó quả thật dẫn tới rất nhiều dị chủng, mới mấy ngày đã dẫn tới dị chủng Thần Hóa Khổng Tước Vương Thiên Hà như vậy, thu vào trong tháp Thiên Mệnh cũng không có biện pháp ngăn cách lực hấp dẫn của nó.

“Cha, Bảo Nhi giúp ngươi thu.” Bảo Nhi chớp mắt nói.

“Được, ngươi cứ thu lại đi.” Hàn Sâm biết Bảo Nhi chắc chắn là vừa ý gốc cây Tiên Vực Thảo này.

Hàn Sâm đương nhiên sẽ không keo kiệt với Bảo Nhi, huống hồ hắn bây giờ cũng không có biện pháp xử lý Tiên Vực Thảo, cũng chỉ có thể trước hết để cho Bảo Nhi thu lại.

Bảo Nhi lập tức không khách sáo một chút nào, trực tiếp thu cả Tiên Vực Thảo tính cả đám Vân Hà kia cùng nhau vào trong hồ lô nhỏ.

“Bảo Nhi, bên trong Tiên Vực Thảo có một con Dế Đen, vừa rồi Khổng Tước Vương Thiên Hà chính là bị nó làm nứt vỡ bụng, ngươi phải cẩn thận đó.” Hàn Sâm nhắc nhở nói.

“Bảo Nhi thích Khúc Khúc nhất, trở về lại bắt một con nữa, là có thể chơi đấu Khúc Khúc rồi.” Bảo Nhi vui vẻ nói.

“Ta là nói, con Dế Đen kia chính là lấy Tiên Vực Thảo làm thức ăn, đừng để cho nó ăn sạch Tiên Vực Thảo.” Hàn Sâm cười khổ nói.

“Nhưng ta muốn để cho nó ăn luôn nha, chúng ta lại không thể ăn cỏ, sau khi nó ăn mới có thể dùng.” Bảo Nhi nói.

“Ngươi biết lai lịch của nó à?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Bảo Nhi.

Bảo Nhi suy nghĩ một chút nói: “Bảo Nhi cũng không rõ ràng là tại sao, nhưng lại biết chỉ cần nó ăn xong những cây cỏ này, là có thể dẫn chúng ta đến một nơi chơi rất vui gọi là Tiên Vực.”

“Bảo Nhi chắc là có truyền thừa chủng tộc bẩm sinh nhỉ?” Hàn Sâm biết Bảo Nhi sẽ không nói dối hắn, nhưng là chuyện Bảo Nhi biết thật sự là nhiều lắm, cũng không biết rốt cuộc nàng là giống loài gì.

Tuy rằng cá voi trắng tổn hại nghiêm trọng, nhưng lần này thu hoạch tương đối dồi dào, trước không nói Tiên Vực Thảo và Dế Đen, chỉ thi thể của Khổng Tước Vương Thiên Hà và Thú Hồn Hồn Y Khổng Tước Vương thôi đã có giá trị không thể đo lường rồi.

Cũng không biết trong hồ lô của Bảo Nhi có sức mạnh gì, từ sau khi Tiên Vực Thảo bị hút vào, đã không còn Vân Thú bị hấp dẫn lại đây, hiển nhiên hơi thở của Tiên Vực Thảo bị ngăn cách hoàn toàn.

Hàn Sâm tìm một cơ hội, lặng lẽ chuyển thi thể của Khổng Tước Vương Thiên Hà về Tí Hộ Sở, hiện giờ gen và máu thịt dị chủng cấp Thần Hóa Hàn Sâm còn không thể tiêu hóa, chỉ đành cất đi đã.

Điều khiển cá voi trắng tiếp tục xuyên qua tinh vực Thiên Hà, vài ngày cũng không có chuyện nguy hiểm gì xảy ra, trên đường đi gặp phải mấy con Vân Thú dị chủng cấp Vương, đều bị Hàn Sâm giết chết.

Thời gian nhàn rỗi, Hàn Sâm liên tục thử thúc đẩy bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen.

Bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen giống với Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, đều là sự tồn tại độc lập, không kết nối bánh răng vũ trụ khác, nhưng mà cũng không giống Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có thể kết nối với bánh răng bản mạng của sinh mệnh khác, dường như bản thân bánh răng này chính là một sự tồn tại đơn độc, không có liên hệ gì với bất cứ thứ gì trong vũ trụ.

Cái này và Động Huyền Kinh xem như hai thứ hoàn toàn khác nhau đến tột cùng, Động Huyền Kinh có thể kết nối với tất cả bánh răng trong vũ trụ, Vật ngữ gen là thứ chẳng có liên hệ gì với bất kỳ bánh răng vũ trụ nào.

Dựa theo đạo lý thì liên hệ với bánh răng vũ trụ càng ít, thúc đẩy cũng lại càng dễ dàng, dù sao không cần kéo nhiều bánh răng vũ trụ như vậy, lại có thể giảm bớt rất nhiều sức lực.

Nhưng mà lấy sức mạnh hiện giờ của Hàn Sâm, thế nhưng vẫn không thể thúc đẩy bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen hoạt động, dường như bánh răng kia là bị hàn chết, giống như hoàn toàn không thể hoạt động.

Hàn Sâm sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền có thể nhìn thấy bánh răng kia cũng không tính là lớn, phía trên bánh răng màu trắng lại có một ký hiệu kỳ quái, ký hiệu kia Hàn Sâm nhận ra được, chính là ký hiệu của Chú Ngữ trên trán, rất có khả năng là đại biểu cho vĩnh hằng.

Hết chương 2496.

Chương 2497. Vật ngữ gen thăng lên cấp Vương

Trước kia Hàn Sâm vẫn không thể thúc đẩy bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen, hiện giờ cũng không giống, Hàn Sâm có được Hồn Y Khổng Tước Vương, có thú hồn Khổng Tước Vương thêm vào, trực tiếp tăng sức mạnh của hắn lên cấp Thần Hóa, lấy sức mạnh cấp Thần Hóa thúc đẩy bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen, Hàn Sâm không tin còn thúc đẩy không được.

Tìm một thời gian thích hợp, Hàn Sâm nhốt bản thân một mình vào trong phòng, bắt đầu kế hoạch Vật ngữ gen thăng lên cấp Vương của hắn.

Trước hết gọi ra Hồn Y Khổng Tước Vương, áo dài lông vũ màu xám trắng xuất hiện trên người Hàn Sâm, hoa văn Khổng Tước bảy màu trên lưng tỏa ra ánh sáng rực rỡ mông lung.

Hàn Sâm vừa nghĩ trong lòng, hoa văn Khổng Tước bảy màu kia lập tức hóa thành một hư ảnh Khổng Tước Vương, trôi nổi ở phía sau Hàn Sâm, một luồng thần quang bảy màu thêm vào trên người Hàn Sâm, làm cho hơi thở của hắn cũng hóa thành bảy màu, ngưng tụ ra xích Trật Tự.

Dựa vào hồn lực mạnh mẽ vô cùng này, Hàn Sâm mở Vật ngữ gen ra, khống chế thần quang bảy màu đánh sâu vào bánh răng bản mạng.

“Răng rắc!” Thần quang bảy màu có thể hủy diệt tinh cầu thúc đẩy bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen, thế nhưng cũng chỉ làm cho bánh răng bản mạng kia chậm rãi di chuyển một chút, giống như là cánh cửa phủ đầy bụi bị mở ra một khe nhỏ.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, toàn lực sử dụng sức mạnh của thần quang bảy màu thúc đẩy bánh răng bản mạng, sức mạnh mạnh mẽ như vậy, thế nhưng

cũng chỉ có thể làm cho bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen chậm rãi hoạt động giống như mài đá nặng trĩu.

“Sức mạnh mạnh mẽ đến cỡ này, vậy mà cũng chỉ miễn cưỡng thúc đẩy bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen, nếu như chỉ trông vào sức mạnh của bản thân ta, không biết năm nào tháng nào mới có thể đủ để thúc đẩy, nói không chừng phải đợi thuật gen khác thăng lên Thần Hóa mới có thể thúc đẩy Vật ngữ gen tăng đến cấp Vương.” Hàn Sâm âm thầm sợ hãi than.

Theo bánh răng bản mạng chậm rãi chuyển động, sau khi qua một vòng, bánh răng bản mạng đã bị thúc đẩy càng xoay càng nhanh, Chú Ngữ Văn ở phía trên cũng càng ngày càng sáng.

Cuối cùng không cần Hàn Sâm thúc đẩy, bánh răng bản mạng đã tự động hoạt động, cửa lớn của thần điện Lĩnh Vực Hạch Tâm cũng theo đó mở ra, sau khi Hàn Sâm tiến vào trong đó, phát hiện chính mình lại xuất hiện ở một nơi khác, cũng không giống với vị trí đi vào của hai lần trước.

“Dùng bánh răng bản mạng khác nhau tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, quả nhiên là sẽ xuất hiện ở vị trí khác nhau, nói như vậy, ta có thể cùng lúc xuất hiện ở bốn vị trí, việc này có chút thú vị.” Hàn Sâm cũng không ở lại lâu, trực tiếp rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Tinh vực Thiên Hà thật sự quá mức nguy hiểm, bây giờ còn không phải lúc thảnh thơi săn giết dị chủng.

Một đoạn đường kế tiếp thuận lợi đến thần kỳ, bọn họ đi hơn nửa tháng ở tinh vực Thiên Hà, cũng không lại gặp phải cường giả cấp Thần Hóa, dị chủng bình thường và cấp Vương, bọn Hàn Sâm có thể dễ dàng xua đuổi.

“Thuyền trưởng nhỏ cố lên cố lên cố lên… Thuyền trưởng cố lên cố lên cố lên càng cố lên…” Hàn Sâm và Bảo Nhi rảnh rỗi nhàm chán đang chơi đánh bài, những hải tặc này vây quanh bên cạnh, vừa hô khẩu hiệu vừa võ tay theo tiết tấu, người không biết còn tưởng rằng đây là một hiện trường của tổ chức bán hàng đa cấp nào đó.

Dưới không khí nhiệt liệt như thế, làm giống như trận chung kết của giải thi đấu vũ trụ, làm cho Hàn Sâm vốn định thả lỏng một chút cũng có chút

không tự chủ được trở nên nghiêm túc.

“Bảo Nhị, rốt cuộc là lá nào đây?” Hàn Sâm thấy trong bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi cầm hai là bài, cười tửm tỉm hỏi.

“Ngươi đoán xem.” Bảo Nhi cười ngọt ngào, chớp mắt với Hàn Sâm.

“Nhóc con này, càng ngày càng thông minh rồi, ngay cả ta cũng đã nhìn không thấu ý nghĩ của nàng rồi.” Hàn Sâm nhìn hai lá bài,hơi có chút do dự, hắn cũng đoán không ra hai lá bài trong tay Bảo Nhị, lá nào là lá quỷ, lá nào là lá ba hắn cần.

Nếu như rút sai lá này rồi, nếu như rút phải lá quỷ, Hàn Sâm sợ chính mình sẽ không còn cơ hội rồi.

Hàn Sâm nhìn nhìn hải tặc hai bên, muốn nhìn ra một chút gì đó từ trên mặt bọn họ, đáng tiếc lại không có được đáp án.

“Cha, ngươi không cần nhìn nữa, bọn họ không nhìn thấy bài trong tay †a, sẽ không để cho ngươi nhìn ra dấu vết để lại từ trên mặt bọn họ.” Bảo Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Lần này ta nhất định phải thắng ngươi.”

Hàn Sâm cười cười, đưa tay lấy một lá bài trong đó, trong miệng nói: “Chính là lá này.”

Lúc Hàn Sâm nắm lá bài kia, sắc mặt Bảo Nhi hơi đổi, nhưng cũng chỉ chợt lóe qua rồi biến mất.

Hàn Sâm lại đột nhiên buông lỏng lá bài kia, trực tiếp nắm lá khác rút ra, lật qua nhìn lại, đúng là lá ba cơ, cùng với lá ba bích kia trong tay Hàn Sâm vừa lúc tạo thành một nhóm.

“Tại sao… Tại sao lại thua rồi…” Bảo Nhi không cam lòng bụm mặt, oán hận mà quăng lá quỷ bài kia lên trên bàn.

“Ha ha… Cha của ngươi vĩnh viễn là cha của ngươi…” Hàn Sâm cười lớn sờ đầu Bảo Nhi.

“Chơi lại, không tin không thắng được ngươi.” Bảo Nhi cầm bài lên nói.

“Khụ khụ, ta còn có việc, để cho bọn họ chơi với ngươi đi..” Hàn Sâm vội vàng đứng dậy, trực tiếp kéo một hải tặc lại đây, để cho hắn chơi với Bảo Nhi.

“Con nhóc kia càng ngày càng lanh lợi, thiếu chút nữa bị nàng lừa mất, sau này thật sự không thể lại chơi với nàng nữa, thua rất mất mặt.” Hàn Sâm sờ mũi, thầm nghĩ.

Bảo Nhi thật vất vả tìm được cơ hội xoay người báo thù, kết quả vẫn không thắng, trong lòng hết sức buồn bực, lập tức phát tiết tất cả buồn bực trong trái tim lên người hải tặc này, không bao lâu trên mặt cả đám hải tặc này đều dán đầy tờ giấy.

Hàn Sâm trở lại phòng mình, triệu hồi Chú Ngữ ra.

Từ sau khi Vật ngữ gen thăng đến cấp Vương, Hàn Sâm vẫn luôn nghiên cứu lĩnh vực của Vật ngữ gen rốt cuộc có ích lợi gì.

Bánh răng bản mạng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không kết nối với bánh răng vũ trụ, thế nhưng nó còn có thể thúc đẩy bánh răng bản mạng của sinh vật khác, nhưng mà bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen lại hoàn toàn độc lập, chuyển động đơn độc như vậy, tất cả đều không có kết nối với nó.

Ngoài lúc thăng cấp thì sẽ cường hóa thân thể và gen của Hàn Sâm, Hàn Sâm vẫn không phát hiện sức mạnh lĩnh vực của Vật ngữ gen rốt cuộc là cái gì.

Chú Ngữ đã thăng đến cấp Vương theo sự chuyển động của bánh răng bản mạng, vài loại hình dạng cũng càng thêm tinh xảo, ngoài cái đó cũng không lại xuất hiện hình dạng khác nữa, cũng không có Chú Văn khác xuất hiện.

Nếu không xét đến sự tiến hóa thân thể đầy thuần túy của nó thì Chú Ngữ gần như không có khác biệt với khi ở cấp Công Tước trước kia.

Nhưng điều làm cho Hàn Sâm thấy hơi ngoài ý muốn chính là, hắn lại nhìn thấy được một cái bánh răng bản mạng ở trong Chú Ngữ ở trên người hắn.

Chú Ngữ chính là gen Võ Trang của hắn, giống với áo giáp Động Huyền, đều là vật bổ sung thêm của thuật gen, bản thân không nên có được bánh răng bản mạng mới đúng.

Thế nhưng Chú Ngữ lại giống với sinh vật chân chính, có được bánh răng bản mạng của chính mình, phát hiện này làm cho Hàn Sâm vô cùng giật mình.

Nếu không phải vì nghiên cứu tác dụng của Vật ngữ gen, hắn cũng sẽ không dùng Lĩnh Vực Động Huyền đi nhìn kỹ hình dạng thân thể Chú Ngữ, cũng sẽ không phát hiện vậy mà nàng cũng có bánh răng bản mạng.

Bánh răng bản mạng của Chú Ngữ và bánh răng bản mạng của Hàn Sâm giống nhau như đúc, gần như là sản phẩm phục chế.

Hàn Sâm có thể khẳng định, đó cũng không phải là ảnh phản chiếu bánh răng bản mạng của chính hắn, bởi vì hắn không thể khống chế bánh răng bản mạng của Chú Ngữ hoạt động.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ trong lòng: “Chẳng nhẽ, bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen chỉ dùng để đẩy bánh răng bản mạng của Chú Ngữ hoạt động sao?”

Hết chương 2497.

Chương 2498. Tác dụng của Vật ngữ gen

Nhìn thấy bánh răng bản mạng của Chú Ngữ, Hàn Sâm vươn bàn tay ra, đặt trên cái trán của nàng, chuyển động bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen.

Răng rắc!

Hai cái bánh răng bản mạng giống nhau như đúc nối cùng một chỗ, kín kẽ vừa vặn khớp với nhau.

Theo bánh răng bản mạng của Hàn Sâm chuyển động, bánh răng bản mạng của Chú Ngữ cũng theo đó cùng nhau tăng tốc độ chuyển động, Chú Văn trên hai bánh răng bản mạng cũng càng ngày càng sáng.

Nhưng bởi vì quan hệ giao khớp của bánh răng, hai cái bánh răng bản mạng giống nhau như đúc, phương hướng hoạt động lại vừa lúc tương phản, một cái xoay thuận chiều kim đồng hồ, một cái còn lại xoay ngược chiều kim đồng hồ.

Theo tốc độ chuyển động của hai cái bánh răng càng lúc càng nhanh, Chú Văn càng ngày càng sáng, sức mạnh Vật ngữ gen của Hàn Sâm và của Chú Ngữ trên người hắn cũng bắt đầu trở nên dao động kịch liệt.

Cũng là sức mạnh của Vật ngữ gen, Hàn Sâm phát hiện dao động sức mạnh của chính mình đã có chút khác với dao động sức mạnh của Chú Ngữ, nhưng là cụ thể khác nhau như thế nào, Hàn Sâm cũng không nói được.

Hàn Sâm chỉ đoán, nguyên do có sự khác nhau như vậy, hẳn là do phương hướng xoay tròn của bánh răng bản mạng của họ không giống nhau.

Đang lúc Hàn Sâm suy tư kết hợp như thế là có tác dụng gì, đột nhiên thân thể Chú Ngữ ở dưới tay hắn vậy mà đã xảy ra thay đổi.

Loại thay đổi này hoàn toàn không giống với các loại hình dạng áo giáp, súng ngắn ổ xoay, súng bắn tỉa, súng chống tăng vân vân, thân thể Chú Ngữ mặt đối mặt đi về phía Hàn Sâm, giao hòa với thân thể Hàn Sâm ở cùng nhau.

“Đây là…” Hàn Sâm hơi hơi ngẩn ra, loại cảm giác này rất quen thuộc, trước kia lúc hợp thể với Tiểu Thiên Sứ, cảm giác giống nhau như đúc với hiện tại.

Quả nhiên sau khi Chú Ngữ hòa thành một thể với Hàn Sâm, thân thể Hàn Sâm đã xảy ra thay đổi, màu tóc ánh mắt đều biến thành màu sắc giống với

Chú Ngữ, đường cong thân thể cũng thay đổi hơi chút dịu dàng một ít, trên trán đã xuất hiện Chú Văn thần bí.

Loại hợp thể này, hoàn toàn khác với lúc Chú Ngữ hóa thành áo giáp mặc ở trên người Hàn Sâm, lại rất tương tự với lúc hợp thể với Tiểu Thiên Sứ, hơn nữa trên người Hàn Sâm cũng không xuất hiện áo giáp.

Kinh ngạc nhất chính là, sau khi hợp thể với Chú Ngữ, bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen trong cơ thể Hàn Sâm biến thành hai cái, chúng nó vẫn còn đang một thuận một ngược khít lại hoạt động với tốc độ cao như cũ. Nhưng mà chúng nó hoạt động như vậy, ngoài việc ảnh hưởng lẫn nhau, cũng không thể sinh ra chuyển động liên hợp với bánh răng vũ trụ bên ngoài, dường như không có khác biệt quá lớn với lúc chưa hợp thể lúc trước, vẫn là không có sức mạnh lĩnh vực xuất hiện.

Nhưng bởi vì nguyên do hợp thể, tố chất thân thể Hàn Sâm tăng lên rất nhiều.

Đang lúc Hàn Sâm nghi hoặc sức mạnh lĩnh vực của Vật ngữ gen rốt cuộc là cái gì, đột nhiên cảm giác bên trong hồn hải truyền đến một luồng dao động thần bí.

Dao động này trước kia Hàn Sâm từng cảm giác được, lúc này lại xuất hiện, Hàn Sâm vội vàng dời ánh mắt về hướng hồn hải, chỉ thấy Hắc Tinh Áo Giáp trên trán trong hồn hải xuất hiện một cái ký hiệu giống như đúc với trên trán Hàn Sâm hiện tại, đang tản ra hào quang nhàn nhạt.

Hàn Sâm cảm giác liên hệ của chính mình và Hắc Tinh Áo Giáp dường như trở nên chặt chẽ trước nay chưa từng có, dường như có thể sử dụng ý niệm khống chế Hắc Tinh Áo Giáp.

Nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện, đây chỉ là một loại ảo giác mà thôi, tuy rằng liên hệ giữa hắn và Hắc Tinh Áo Giáp trở nên đặc biệt rõ ràng, nhưng vẫn là khó mà khống chế Hắc Tinh Áo Giáp.

Nhưng loại thay đổi này làm cho trong lòng Hàn Sâm mừng như điên: “Chẳng lẽ tác dụng thật sự của Vật ngữ gen là muốn khống chế Hắc Tinh Áo Giáp sao? Hiện giờ liên hệ giữa ta và Hắc Tinh Áo Giáp đã trở nên

mạnh như vậy, nếu như Vật ngữ gen tiếp tục tăng lên, sau khi tới trình độ nhất định, nói không chừng có thể chân chính khống chế Hắc Tỉnh Áo Giáp."

Hàn Sâm nghĩ đến Hắc Tinh Áo Giáp có sức mạnh khủng bố có thể một quyền tiêu diệt tượng Thần, hận không thể lập tức tăng Vật ngữ gen đến cấp cao nhất, sau đó mặc Hắc Tinh Áo Giáp kia vào.

Nhưng việc này cũng làm cho trong lòng Hàn Sâm có hơi nghi ngờ: "Vật ngữ gen là Thánh Chủ và người phụ nữ kia cùng nhau nghiên cứu ra, tạo ra vì muốn giết Thần, tại sao Vật ngữ gen lại có quan hệ với Hắc Tinh Áo Giáp chứ? Chẳng nhẽ Hắc Tinh Áo Giáp cũng có quan hệ với Thánh Chủ? Tinh thể màu đen là phát hiện từ trong Tí Hộ Sở, bên trong cất giấu một áo giáp như vậy, nếu thật sự có quan hệ với Thánh Chủ, vậy tại sao Thánh Chủ lại để tinh thể màu đen lại Tí Hộ Sở chứ? Chẳng lẽ Hắc Tinh Áo Giáp cũng là thứ giết Thần mà Thánh Chủ nghiên cứu ra, sau khi thất bại đã tiện tay ném vào Tí Hộ Sở à?"

Tuy biết rằng Thánh Chủ không có khả năng tùy tay ném loạn loại đồ vật này, nhưng Hàn Sâm chỉ có thể đoán như vậy, tình huống chân thật lại không thể biết được.

Sau khi biết được công dụng thật sự của Chú Ngữ, Hàn Sâm thấy có chút buồn bực, bởi vì trước khi mở ra Hắc Tinh Áo Giáp, tác dụng của lĩnh vực Chú Ngữ cũng không phải rất lớn, hợp thể tạm thời chỉ có thể tăng cường tố chất thân thể của hắn, không có năng lực đặc biệt gì khác.

"Không đúng, Vật ngữ gen hẳn là sự tồn tại đơn độc, người phụ nữ kia chưa từng nhắc tới tu luyện Vật ngữ gen còn cần áo giáp gì, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Hắc Tinh Áo Giáp là do Thánh Chủ đặc biệt tạo ra vì Vật ngữ gen? Cho nên mới sẽ xứng đôi như vậy?" Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Ban đầu lúc hắn tu luyện Vật ngữ gen, cũng không có biện pháp nhập môn, sau đó vẫn là nhận được sự trợ giúp của Hắc Tinh Áo Giáp mới có thể chính thức tu luyện Vật ngữ gen.

Nếu nói sau khi Thánh chủ và người phụ nữ kia nghiên cứu ra Vật ngữ gen, phát hiện Vật ngữ gen không thể tu luyện, mà sau đó Thánh Chủ lại thông suốt nghĩ đến một lối tắt khác, chế tạo ra một Hắc Tinh Áo Giáp như vậy để trợ giúp tu luyện Vật ngữ gen, như vậy tất cả đều giải thích thông suốt rồi.

Nhưng còn có một điểm giải thích không được, nếu Hắc Tinh Áo Giáp thật sự là vật dùng để trợ giúp tu luyện Vật ngữ gen, như vậy Thánh Chủ nên xem nó như một vật quý giá mang theo trên người mới đúng, †ại sao lại bị vứt vào trong Tí Hộ Sở, còn là Tí Hộ Sở tầng thứ nhất cấp thấp nhất.

Trong lúc nhất thời cũng nghĩ không rõ, Hàn Sâm đơn giản không suy nghĩ nữa, sau khi giải trừ hợp thể với Chú Ngữ, cũng thu nàng trở về.

“Kỳ quái, cảm giác lúc ta hợp thể với Chú Ngữ, tại sao lại giống với lúc cùng Tiểu Thiên Sứ như vậy?” Hàn Sâm rất muốn hiện giờ tìm Tiểu Thiên Sứ đến thử một lần, đáng tiếc nàng hiện giờ không ở nơi này, chỉ có thể chờ sau này rồi nói.

Lúc Hàn Sâm về tới phòng kiểm soát, nhìn thấy một đám những hải †ặc này vẻ mặt cầu xin đứng ở trước mặt Bảo Nhị, tốt xấu gì bọn họ cũng đều là cấp Công Tước, thậm chí còn có cường giả cấp Vương, hiện giờ trên mặt cả đám đều dán đầy giấy, thoạt nhìn buồn cười lại hài hước.

Nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của những hải tặc này, Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi đặt lên bả vai: “Được rồi, ngươi bỏ qua cho bọn họ đi, chúng ta đi nhìn xem những ky sĩ Tộc Hoàng Cực kia.”

Hàn Sâm vừa mới đi vào bước, đột nhiên nghe được có hải tặc hô lên: “Thuyền trưởng đại nhân mau nhìn, có thứ gì đó đang đến gần chúng ta”

Hàn Sâm vội vàng đi qua xem, chỉ thấy phía trên Vân Hà Hải kia lại xuất hiện một chiến hạm thật lớn, độ lớn của chiến hạm kia cũng gần vượt qua một ít tinh cầu nhỏ rồi.

Chiến hạm lớn như vậy không tính là hiếm lạ, nhưng mà nơi này là tỉnh vực Thiên Hà đó, phần lớn máy móc đều không thể hoạt động bình thường, chiến hạm này rốt cuộc là tới được đây như thế nào vậy?

Lúc Hàn Sâm còn đang suy tư, chiến hạm kia đã chạy tới phía trước cách không xa cá voi trắng, vốn cá voi trắng có thể nói là to lớn, ở trước mặt chiến hạm này lập tức biến thành như một con cá nhỏ.

Hết chương 2498.

Chương 2499. Tộc Saiya

"Tộc Saiya!" Hàn Sâm thay đổi sắc mặt.

Nếu nói trong vũ trụ còn có chủng tộc nào có thể điều khiển chiến hạm tiến vào tinh vực Thiên Hà, vậy cũng chỉ có Tộc Saiya.

Xếp trong top mười Thượng Tộc, một chủng tộc có trình độ khoa học kỹ thuật cao nhất, trình độ tiến hóa của Tộc Saiya chỉ có thể miễn cưỡng tiến vào top hai mươi, nhưng mà trình độ khoa học kỹ thuật lại đủ để cho bọn họ đẩy mạnh vào top sáu.

Ngay cả trình độ khoa học kỹ thuật của Tộc Hoàng Cực, ở rất nhiều chỗ cũng không bằng Tộc Saiya.

Nhìn thấy ký hiệu huy chương sắt thép đại biểu cho Tộc Saiya ở phía trước chiến hạm, thì chắc chắn là Tộc Saiya không sai, cho dù không nhìn huy chương, có thể để chiến hạm lớn như vậy tiến vào tinh vực Thiên Hà, cũng chỉ có Tộc Saiya.

Hàn Sâm đang do dự muốn thay đổi tuyến đường an toàn của cá voi trắng hay không, chỉ thấy trên chiến hạm Tộc Saiya đối diện bắn đến đây một chùm tia sáng, chùm tia sáng kia không trực tiếp bắn tới trên người cá voi trắng, mà là ngừng lại phía trước cá voi trắng, trong chùm †ia sáng xuất hiện một hình ảnh sinh vật quần áo bọc thép, là kỹ thuật hình chiếu toàn bộ tin tức cự ly xa.

"Hàn Sâm các hạ tôn kính, ta là Thân Vương Albert của Tộc Saiya, nhận mệnh lệnh của Hoàng Đế đại nhân tộc ta, đến đây mời các hạ đến Tộc Saiya

làm khách.” Sinh vật bọc thép hành một lễ quý tộc với Hàn Sâm, sau đó vô cùng ưu nhã nói.

“Cám ơn ý tốt của Hoàng Đế quý tộc, tại hạ còn có việc trong người,

chỉ sợ tạm thời không thể đến quý tộc.” Hàn Sâm trực tiếp truyền âm thanh của chính mình đi qua cá voi trắng ra ngoài.

Thân Vương Albert tiếp tục nói: “Các hạ xin chớ nghĩ nhiều, tộc của ta tuyệt đối không có ác ý, chỉ là muốn mời các hạ đến tộc của ta chúc phúc cho Hoàng tử, các hạ nếu có điều kiện và yêu cầu gì cứ việc nói ra, về mặt giá cả đều có thể thương lượng.”

“E là Quý tộc hiểu lầm rồi, tại hạ mặc dù có năng lực chúc phúc, nhưng nà muốn cho một sinh vật bình thường biến thành cường giả Thần Hóa, loại chuyện này tuyệt đối không có khả năng…” Hàn Sâm nói.

Thân Vương Albert tiếp cười nói: “Điểm này chúng ta rất rõ ràng, các hạ xin yên tâm, chúng ta sẽ không bắt buộc các hạ đi làm chuyện không có khả năng làm được, Hoàng Đế đại nhân của tộc ta chỉ muốn mời các hạ chúc phúc cho vài vị Hoàng tử, nâng cao một ít thiên phú của bọn họ mà thôi, cũng không có yêu cầu khác.”

“Thì ra là thế, nhưng mà tại hạ thật sự có chuyện trong người, tạm thời không có cách nào đi đến quý tộc.” Hàn Sâm đương nhiên không tin tất cả lời nói của Thân Vương Albert.

“Một khi đã như vậy, chúng ta cũng sẽ không yêu cầu quá đáng, tương lai các hạ nếu có rảnh, mong rằng đến Tộc Saiya ta một chuyến, chỉ cần các hạ bằng lòng chúc phúc cho mấy vị Hoàng tử, tộc của ta nhất định có hậu tạ.” Thân Vương Albert dừng một chút lại tiếp tục nói: “Các hạ đang bị Tộc Hoàng Cực truy nã, một đường này chỉ sợ đi không quá yên ổn, Bổn Vương sẽ mở đường cho các hạ, đưa ngươi an toàn rời khỏi tinh vực Thiên Hà”

Nói xong, chiến hạm to lớn như tinh cầu thay đổi phương hướng mở đường ở phía trước, Hàn Sâm do dự một chút, vẫn điều khiển cá voi trắng đi theo.

Nếu như Thân Vương Albert dự định mạnh mẽ bắt hắn tới Tộc Saiya, cho dù bây giờ hắn không theo sau, chiến hạm của đối phương cũng sẽ lại quay lại ra tay, đơn giản trực tiếp cùng đi tới, xem bọn hắn muốn làm gì.

Vượt ngoài dự đoán của Hàn Sâm, Tộc Saiya vậy mà thật sự hộ tống bọn họ rời khỏi tinh vực Thiên Hà.

Bởi vì chiến hạm của chủng tộc bình thường không thể sử dụng ở trong tinh vực Thiên Hà, mà tộc Saiya bằng vào ưu thế của bọn họ, chiến hạm có thể qua lại tự nhiên ở tinh vực Thiên Hà, sự hiểu biết đối với tinh vực Thiên Hà vượt xa so với người bình thường, hơn nữa dựa vào máy móc tiên tiến trong chiến hạm, cũng có thể đủ tránh đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Thời gian không đến một tháng, đám người Hàn Sâm đã đi theo chiến hạm của Tộc Saiya thần không biết quỷ không hay chạy khỏi tỉnh vực Thiên Hà.

“Hàn Sâm các hạ tôn kính, hy vọng có một ngày ngươi có thể đến Tộc Saiya làm khách.” Sau khi Thân Vương Albert tạm biệt Hàn Sâm, vậy mà thật sự điều khiển chiến hạm rời khỏi như vậy, cũng không có ý ra tay với Hàn Sâm.

“Tộc Saiya có chút thú vị.” Hàn Sâm nhìn chiến hạm của Tộc Saiya bay vào á không gian, trong chớp mắt đã biến mất không thấy, vượt ngoài dự đoán rất nhiều.

“Thuyền trưởng đại nhân quá lợi hại, đến cả Thân Vương Albert cũng cung kính với ngươi như thế, đó chính là một trong hai vị cường giả Thần Hóa duy nhất trong Tộc Saiya, là người mạnh mẽ giống như Thần ở trong Tộc Saiya đó.”

“Thuyền trưởng đại nhân uy danh hiển hách, bọn ta có thể đi theo thuyền trưởng đại nhân và tiểu thuyền trưởng đại nhân, thật sự là may mắn đã tu luyện mấy đời.”

Cả đám hải tặc ở bên cạnh ra sức nịnh nọt, nhưng trong lòng bọn họ quả thật có chút khiếp sợ.

Hàn Sâm giết Hoàng tử của Tộc Hoàng Cực, bị Tộc Hoàng Cực truy nã toàn vũ trụ, vậy mà còn có thể hưởng thụ đối đãi như vậy, nếu như đổi thành bọn hắn, căn bản ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Hàn Sâm đương nhiên hiểu được, Thân Vương Albert và Tộc Saiya tiếp đãi long trọng với hắn như vậy, là nhìn trúng năng lực chúc phúc của hắn, có điều phương pháp làm việc của Tộc Saiya, Hàn Sâm vẫn tương đối đồng ý.

"Sau này nếu như thật sự có cơ hội, cũng có thể đi một chuyến đến Tộc Saiya, chỉ là chỉ phí khẳng định không thể ít." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Không dám trì hoãn thời gian quá lâu, Hàn Sâm để cho Bảo Nhi lái cá voi trắng với tốc độ cao nhất chạy tới Tinh Vực Hỗn Loạn.

Vốn rời đi tinh vực Thiên Hà đi vào Tinh Vực Hỗn Loạn trong đó còn có một đoạn tinh không, thời gian một này là nguy hiểm nhất.

Nhưng là bởi vì có Tộc Saiya dẫn đường, thời gian Hàn Sâm rời khỏi tinh vực Thiên Hà trước sớm hơn rất nhiều so với thời gian bọn họ đoán, các tộc còn tưởng rằng hắn ở trong tinh vực Thiên Hà, hoàn toàn không có ai tới nơi này chặn Hàn Sâm, đám người Hàn Sâm thừa dịp trong khoảng thời gian này, bình an đi vào Tinh Vực Hỗn Loạn.

Ban đầu khoảng cách đi từ không gian dị chủng nơi thành Độ Thần đến Trấn Thiên Cung thật ra không xa, bởi vì bản thân không gian dị chủng kia đã thuộc về phạm vi thế lực của Trấn Thiên Cung, chỉ là vị trí tương đối xa xôi mà thôi.

Nhưng trực tiếp đi Trấn Thiên Cung từ không gian dị chủng, một đường này thật sự rất nguy hiểm, rất dễ dàng bị chặn lại, cho nên Hàn Sâm mới không thể không lựa chọn con đường này.

Hiển nhiên một đường này cũng không có tốt như trong tưởng tượng vậy, tinh vực Thiên Hà còn hơi tốt một chút, trong Tinh Vực Hỗn Loạn càng thêm nguy hiểm, hơn nữa nơi đó còn có đoàn ky sĩ của Tộc Hoàng Cực đóng giữ, muốn băng qua Tinh Vực Hỗn Loạn trực tiếp tiến vào khu vực trung tâm của Trấn Thiên Cung, cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Vừa mới tiến vào Tỉnh Vực Hỗn Loạn không bao lâu, vốn Hàn Sâm còn dự định thừa dịp Tộc Hoàng Cực còn chưa phải ứng lại, cố hết sức xâm nhập Tinh Vực Hỗn Loạn, thế nhưng ai ngờ đi không được bao xa, đã nhìn thấy trong tinh không phía đằng trước vậy mà lại có một người đứng ở đó, thẳng tắp chặn đường đi của bọn họ như vậy.

“Bạch Vô Thường? Hắn làm sao lại ở chỗ này? Nếu như hắn ở nơi này, chẳng phải là nói truy binh của Tộc Hoàng Cực cũng tới rồi!” Trong lòng Hàn Sâm lập tức kinh hãi.

“Hàn Sâm, xuất hiện đi, ngươi có thể yên tâm, nơi này chỉ có một mình †a, lúc này đến chỉ vì đánh một trận chiến với ngươi.” Bạch Vô Thường đứng ở trong tinh không, thản nhiên nói với cá voi trắng.

“Ngươi làm sao biết ta ở chỗ này?” Hàn Sâm bay ra khỏi cá voi trắng, nhìn Bạch Vô Thường đối diện hỏi.

Hắn không sợ Bạch Vô Thường, nhưng mà lại cảm thấy có chút kỳ quái, không biết tại sao Bạch Vô Thường lại có thể chặn được hắn ở loại nơi thế này, đây cũng quá khéo rồi.

“Ta mời đại quốc sư Cổ Uyên giúp ta tính, là hắn nói cho ta biết ở chỗ này là có thể đợi được ngươi, hắn nói không sai, ngươi quả nhiên đến đây.” Bạch Vô Thương nói.

Hàn Sâm nghe xong trong lòng lập tức kinh hãi, lại có người có thể tính được hắn sẽ đến nơi này, đặc biệt chờ hắn ở chỗ này, cái này có chút dọa người rồi.

Hết chương 2499.

Chương 2500. U Minh đao pháp

Hàn Sâm suy nghĩ lại tưởng tượng, chỉ cần đại quốc sư Cổ Uyên tính ra tuyến đường chạy trốn của hắn, để cho Bạch Vô Thường chờ ở nơi này

cũng không tính là quá khó khăn. Nhưng đại quốc sư Cổ Uyên kia lại cho rằng hắn có thể chạy trốn tới nơi này, mà không giống người bình thường như vậy trực tiếp đi tinh vực Thiên Hà bắt hắn, quả thật có chút lợi hại, làm cho trong lòng Hàn Sâm càng thêm cảnh giác.

"Đừng nói nhiều lời, đánh với ta một trận đi, lần này ta nhất định sẽ thắng ngươi." Sức mạnh trên người Bạch Vô Thường bắt đầu khởi động, cả thân thể đều biến thành trạng thái u linh, đúng là Hoàng thể U Minh Qủy của hắn."

"Thật là dao động sức mạnh lợi hại, ngươi vậy mà đã thăng lên đến Bán Bộ Thần Hóa?" Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc mà nhìn Bạch Vô Thường, tốc độ thăng cấp của Bạch Vô Thường này thật sự có chút quá nhanh rồi.

Bạch Vô Thường thản nhiên nói: "Rèn luyện sống chết trên Cực Sơn, ta đã không phải là ta của trước kia, lần này ta tuyệt đối sẽ không thua."

"Xin thứ cho ta nói thẳng, cho dù ngươi thăng đến Bán Bộ Thần Hóa, nếu như chỉ đơn thuần muốn dựa vào sức mạnh của Hoàng thể U

Minh Qủy để thắng, chỉ sợ vẫn sẽ thất vọng như cũ." Hàn Sâm nhìn Bạch Vô Thường nói.

Bạch Vô Thường nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói từng chữ: "Xuất chiêu đi, ta đã nói rồi, lần này ta tuyệt đối sẽ không thua."

Hàn Sâm cũng không nói thêm cái gì nữa, trực tiếp rút Qủy Nha đao ra, một chiêu Khuyển Nha Giao Thác chém về phía Bạch Vô Thường, trên đao ngoại trừ lực Tuyệt Nha, còn thêm vào năng lực gia cố Vĩnh Hằng của Chú Ngữ.

Hoàng thể U Minh Qủy của Bạch Vô Thường có thể bất chấp tất cả tấn công vật chất và năng lượng, nhưng lại không ngăn cản được sức mạnh gia cố Vĩnh Hằng.

Phương Thanh Vũ lại là hưng phấn mà lấy ra khối rubic Vạn Giới mà Hàn Sâm trả lại cho hắn, quay lại Hàn Sâm và Bạch Vô Thường, nhưng lần này chỉ là quay chụp, cũng không truyền đi.

Phương Thanh Vũ rất rõ ràng, hiện giờ không thể bại lộ hành tung của bọn họ, nếu không bị Tộc Hoàng Cực đuổi theo, đó mới thật sự là cửu tử nhất sinh.

Bạch Vô Thường thấy Hàn Sâm chém một đao đến, hơi nhướng mày, đưa tay nắm một cái vào trong hư không, giống như từ bên trong U Minh cầm ra một thanh trường đao màu lam, vung đao đón lấy Qủy Nha đao trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy một đao kia chém tới, đã sắp va chạm cùng một chỗ với Qủy Nha đao, nhưng mà lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, thu Qủy Nha đao trở về, không đi chắn một đao Bạch Vô Thường chém tới kia, ngược lại là chắn ở bên trái chính mình.

Một màn này dừng ở trong mắt Phương Thanh Vũ và những hải tặc kia, làm cho bọn họ đều mở to hai mắt mà nhìn, đều cảm thấy có phải Hàn Sâm đột nhiên choáng váng hay không, tại sao Bạch Vô Thường chém tới một đao ngay mặt, hắn cũng không dùng đao để chắn, ngược lại còn để lộ sơ hở cho người ta chém, chỉ dùng đao bảo vệ cổ bên trái.

Thấy thế nào thì hành động hiện giờ của Hàn Sâm đều giống như là mắc phải việc ngốc, chắn đao như vậy, chẳng phải là muốn bị một đao giết chết.

Kengl

Nhưng là không đến một giây tiếp theo, bọn họ đều nghe được âm thanh chói tai khi lưỡi đao kim loại giao nhau.

Bạch Vô Thường kia thoạt nhìn rõ ràng là từ ngay mặt chém một đao về phía Hàn Sâm, không biết tại sao lại xuất hiện ở chỗ bên cạnh cổ Hàn Sâm, nếu như Qủy Nha đao của Hàn Sâm lại chậm nửa phần, chỉ sợ một đao kia đã chém lên trên cổ của hắn.

Bọn người Phương Thanh Vũ giật mình há to miệng, bọn họ hoàn toàn không xem hiểu được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Sau một đao này, đao pháp của Bạch Vô Thường phát động, một thanh trường đao quỷ dị không rõ, nhìn quỹ tích ra đao của hắn hoàn toàn là vô ích, bởi vì sau khi đao của hắn chém ra, lại sẽ đột nhiên xuất hiện ở một chỗ khác, giống như đao kia xuyên qua trong không gian.

Ánh mắt bọn Phương Thanh Vũ đã theo không kịp tiết tấu chiến đấu, đành phải kéo chậm lại rất nhiều lần hình ảnh quay được rồi xem, nhưng là vẫn như cũ xem không rõ đao pháp của Bạch Vô Thường rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Đao của hắn giống như có thể xuất hiện ở bất kỳ một vị trí nào trong không gian, hoàn toàn không có dấu hiệu gì, so với ma quỷ còn đáng sợ hơn, giống như là lưỡi hái trong tay Tử Thần, tùy lúc tùy nơi đều có thể sẽ xuất hiện ở vị trí không tưởng tượng được thu hoạch mạng người.

Đám người Phương Thanh Vũ kéo chậm kéo chạm rồi lại kéo chậm hình ảnh, nhưng đầu đến cuối không phát hiện lúc trường đao của Bạch Vô Thường xuất hiện có bất cứ dấu hiệu gì để phán đoán.

Càng làm cho bọn họ kinh ngạc chính là, Hàn Sâm lại chặn được tất cả tấn công từ chuôi đao này của Bạch Vô Thường, bất kể đao của Bạch Vô Thường xuất hiện ở chỗ nào, Qủy Nha đao của Hàn Sâm đều có thể đúng lúc xuất hiện, đỡ tất cả tấn công.

Nếu nói đao pháp của Bạch Vô Thường là ma quỷ thay đổi vô thường, như vậy đao pháp của Hàn Sâm chính là Thần, là Thần không gì không biết.

Chỉ thấy thân hình của Bạch Vô Thường lúc ẩn lúc hiện, xoay xung quanh Hàn Sâm phát động thế tấn công cuồng phong bão táp, một thanh đao xuất quỷ nhập thần trên trời dưới đất đâu đâu cũng có.

Hàn Sâm lại vẫn luôn đứng giữa không trung không hề di chuyển vị trí, Qủy Nha đao trong tay chặn trái chắn phải, tùy tay dùng một đao cản lại trường đao trống rỗng xuất hiện ở bốn phương tám hướng, giống như Thần Linh có thể biết trước, đao pháp quỷ dị như vậy cũng không có cách nào làm hắn di chuyển nửa bước.

“Thuyền trưởng đại nhân quá mạnh mẽ, này nếu như đổi là ta, chỉ sợ đầu đã sớm lìa khỏi cổ, ngay cả chết cũng không biết chính mình chết như thế nào.”

“Thuyền trưởng đại nhân quả nhiên là Thần toàn trí toàn năng, rốt cuộc hắn làm sao phán đoán ra chuôi đao này sẽ xuất hiện ở đâu chứ? Thoạt nhìn thật giống như có thể biết trước vậy, thật sự là quá lợi hại.”

“Bạch Vô Thường Hoàng tử được xưng là người có thiên phú cực mạnh của Tộc Hoàng Cực cũng chỉ như thế thôi, hoàn toàn không phải

đối thủ của thuyền trưởng đại nhân.

“Thuyền trưởng đại nhân vạn tuế vạn tuế… Ách… Và tiểu thuyền trưởng

đại nhân vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế..” Hải tặc kia thấy Bảo Nhi đang trừng hắn, lập tức sửa miệng nói.

Kinh ngạc nhất vẫn là bản thân Bạch Vô Thường, lúc hắn cửu tử nhất sinh ở Cực Sơn, đẩy Hoàng thể U Minh Qủy tới mức cực hạn, đột phá bản thân, có được lĩnh vực U Minh đao pháp chân chính.

Đao pháp này có thể xuyên qua hai giới U Minh, làm cho người ta hoàn toàn không thể nào phán đoán điểm rơi thật sự của đao pháp, nhưng Hàn

Sâm lại dường như có thể nhìn thấu không gian, bất kể lưỡi đao xuất hiện ở vị trí nào, đều bị hắn ngăn trở trước một bước.

Bạch Vô Thường đã vận chuyện U Minh đao pháp tới mức cực hạn, lại vẫn như cũ không làm tổn thương được tới Hàn Sâm chút nào.

“Ngươi quả nhiên rất lợi hại, so với trong tưởng tượng của ta còn lợi hại hơn.” Bạch Vô Thường đột nhiên thu đao lùi về phía sau, ánh mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

“Ngươi cũng không tệ, tiến bộ rất nhiều.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Người bình thường nhìn không ra U Minh đao xuyên qua không gian, nhưng là Lĩnh Vực Động Huyền của Hàn Sâm lại có thể nhìn được tất cả sự thay đổi của bánh răng vũ trụ, chỉ cần U Minh đao xuyên ra từ trong U Minh, đương nhiên sẽ đụng đến một bộ phận bánh răng vũ trụ liên quan với không gian chuyển động, tương đương với việc báo động trước cho Hàn Sâm, cho nên U Minh đao pháp của Bạch Vô Thường hoàn toàn vô dụng đối với Hàn Sâm.

Nếu như Hàn Sâm sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền giam cầm bánh răng vũ trụ bốn phía, thì đao của Bạch Vô Thường thậm chí còn không thể xuyên qua rồi nhảy ra từ không gian.

Hàn Sâm cũng chỉ có chút tò mò với U Minh đao pháp của Bạch Vô Thường cho nên mới không đánh lại, mặc cho Bạch Vô Thường thi triển U Minh đao pháp, sau đó nhìn nhiều thêm vài lần.

“Hiện giờ ta có thể không hề cố ky sử dụng một đao kia.” Bạch Vô Thương dường như không nghe được lời nói của Hàn Sâm, ánh mắt nhìn vào đao trong tay mình.

“Một đao nào?” Hàn Sâm hỏi.

“Ta học được một đao ở trên đỉnh Cực Sơn, là một đao có thể phân ra sống chết.” Bạch Vô Thương chậm rãi nói, vẻ cuồng nhiệt trong mắt càng ngày càng đậm, một luồng dao động sức mạnh khác thường bốc thẳng lên phía trên đao và hắn.

Hết chương 2500.

Chương 2501. Tử Cực Thần Quang Đại Vũ Trụ

Hàn Sâm nghĩ thầm: "Ngươi tới Cực Sơn để học đao pháp thì liên quan cái rắm gì tới ta, muốn liều mạng thì bên ngoài có rất nhiều dị chủng, đến tìm ta làm gì? Trước đây giết một tên Bạch Dịch không được Bạch Hoàng yêu thương, tộc Hoàng Cực đã muốn giết ta rồi, giờ lại giết thêm một tên Bạch Vô Thường được sủng ái nhất, chả nhẽ Bạch Hoàng sẽ không tự mình đến liều mạng với ta sao? Ta đang chọc phải ai đây?"

Nhưng Bạch Vô Thường cũng không hề cho Hàn Sâm cơ hội để ngừng đánh, khí tức trên người tỏa ra ngày càng đáng sợ. Vốn dĩ ban đầu dường như chỉ là cơ thể U Linh bình thường vậy mà sau đó lại biến thành thực chất, nhưng cho người ta cảm giác quỷ dị không chân thực.

Hàn Sâm khẽ cau mày, thanh đao màu lam của Bạch Vô Thường đều biến thành một màu đen, bên trên ngưng tụ một loại xích Trật Tự màu đen lúc ẩn lúc hiện.

"Đây là đao pháp gì? Vậy mà đã có thể sắp ngưng tụ được xích Trật Tự, rất giống với con Hắc Hổ mà ta từng gặp trước đây, mặc dù xích Trật Tự chưa thực sự thành hình, nhưng nếu có thể vượt qua bước này thì trong tương lai Bạch Vô Thường ít nhất cũng có đến chín phần hi vọng thăng cấp lên Thần Hóa." Hàn Sâm chăm chú quan sát Bạch Vô Thường, nghĩ thầm trong lòng.

Ánh mắt Bạch Vô Thường như tóe lửa, hung hăng nhìn chằm chằm Hàn Sâm: "Đường tới Cực Sơn cửu tử nhất sinh, nhưng lợi ích thu được lại không gì sánh bằng, nhờ nó mà ta có thể luyện được Tử Cực Thần Quang Đại Vũ Trụ, chỉ một đao có thể hủy diệt mọi thứ, có lẽ ngươi phải nhìn kỹ chút.

"Ta có thể không nhìn không?" Hàn Sâm bất lực hỏi.

“Không thể” Bạch Vô Thường vừa trả lời vừa lập tức vung đao xông tới.

Đao quang màu đen lao đến trước mặt Hàn Sâm, ngay lập tức kéo gần khoảng cách trong nháy mắt, dường như không thể nhìn thấy quá trình thanh đao đó bổ tới, khoảnh khắc thanh đao đó chém tới thì đã chém trúng ngay người Hàn Sâm, trực tiếp xuyên thẳng vào cơ thể hắn.

“Thế nhưng lại rất giống với bánh răng bản mạng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, có thể ảnh hưởng trực tiếp đến sức mạnh của bánh răng bản mạng của những sinh vật khác!” Hàn Sâm khẽ giật mình, một nhát đao đó hắn căn bản là không né được, bởi vì nó tác dụng trực tiếp lên bánh răng bản mạng, chẳng khác gì đánh là trúng.

Nhưng điểm khác nhau là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có thể thúc đẩy bánh răng bản mạng của đối phương chuyển động, còn đao quang của Bạch Vô Thường lại hủy diệt bánh răng bản mạng của đối phương.

Nếu như bánh răng bản mệnh bị chém vỡ, người đó cũng coi như là tận mạng rồi, khí tức cũng trực tiếp bị cắt đứt.

Để tránh được nhát đao này cũng không khó, chỉ cần tránh xa Bạch Vô Thường hơn một chút, sức ảnh hưởng của hắn đối với bánh răng bản mạng sẽ bị suy yếu, đến lúc này, nhát đao đó của hắn lập tức chưa đánh đã tan.

Nhưng Hàn Sâm trước đó không lường được Bạch Vô Thường sẽ xuất đao nên vân đứng cách hắn quá gần, hiện giờ muốn tránh cũng không kịp nữa, chỉ có thể cưỡng chế cản đao.

Sức mạnh lưu động bên trong cơ thể Hàn Sâm, một bánh răng bản mạng luân chuyển, trên bánh răng còn nhấp nháy một loại chú vân kỳ lạ, đó chính là bánh răng bản mạng của Vật ngữ gen.

Đao quang màu đen xuyên vào bên trong cơ thể chém vào bánh răng bản mạng, nhưng cũng không thể lay chuyển được bánh răng bản mạng của Hàn Sâm, đao quang màu đen khi đâm vào bánh xe bản mạng của hắn thì lập tức vỡ vụn, biến thành khí tức màu đen rồi tan biến.

“Có vẻ như ngươi luyện đao không tốt lắm.” Hàn Sâm liếc mắt nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Bạch Vô Thường nói.

“Không… Không thể nào…” Bạch Vô Thường nói với vẻ mặt không thể tin được, với khoảng cách này của Hàn Sâm thì vừa vặn để hắn có thể dùng toàn lực thi triển Tử Cực Thần Quang Đại Vũ Trụ chém tới.

Ở khoảng cách này, Bạch Vô Thường chắc chắn rằng có thể chém chết tất cả các sinh vật từ cấp Thần Hóa trở xuống, dù là Bán Bộ Thần Hóa nhưng khi đối mặt với một đao này của hắn cũng phải chào thua, bị chém chất.

Nhưng Hàn Sâm đã trúng Tử Cực Thần Quang Đại Vũ Trụ mạnh nhất của hắn, thế mà lại có vẻ như không hề bị tổn hại gì, điều này khiến hắn cảm thấy rất khó tin.

Tuy rằng Bạch Vô Thường không thể nhìn thấy bánh răng bản mạng, nhưng hắn rất rõ Tử Cực Thần Quang Đại Vũ Trụ là một loại sức mạnh vô cùng thần bí và đáng sợ, có thể lướt qua được sự phòng ngự, trực tiếp hủy diệt sinh khí của đối phương.

Nhưng Hàn Sâm lại không hề bị ảnh hưởng bởi Tử Cực Thần Quang Đại Vũ Trụ, điều này quả thực là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Bạch Vô Thường ngẩn người nhìn Hàn Sâm, một lúc sau đao nắm trong tay cũng không chém tới nữa, tựa hồ như không biết nên làm gì tiếp theo.

“Còn muốn đánh nữa không?” Hàn Sâm nhìn Bạch Vô Thường nói.

“Ta thua rồi, nhưng lần sau…” Không chờ Bạch Vô Thường nói hết câu, Hàn Sâm đã thô bạo ngắt lời.

“Lần sau cái đậu mòe nhà ngươi!” Hàn Sâm lao đến, nháy mắt đã tới †rước mặt Bạch Vô Thường, đấm một phát vào mặt hắn với sức mạnh kinh người khiến cho mặt hắn lõm vào trong, máu tươi từ nơi nắm đấm tiếp xúc với mặt chảy ra, cả người hắn cũng bị sức mạnh của cú đấm đánh bay lùi về phía sau.

Hàn Sâm vẫn tiếp tục lao tới, tay chân đấm đá tiếp tục đấm đá vào người Bạch Vô Thường như vũ bão.

Tay đấm, chân đá, cùi chỏ, lên gối, một đòn rồi lại một đòn liên tiếp nhau mà không hề ngừng nghỉ giữa chừng, mỗi một đòn đánh tới đều đánh cho Bạch Vô Thường máu thịt lẫn lộn, xương cốt gãy nát, cơ bản là không có cơ hội để đánh trả, cả người trên không trung không ngừng lắc lư dữ dội.

"Ngươi lên cơn điên thì tưởng mình trâu bò lắm hả… Là võ sỉ thì ngươi giỏi lăm hay sao… Dựa mình là con trai của Bạch Hoàng nên muốn làm gì thì làm có phải không…" Hàn Sâm nói một câu đấm một cú, nắm đấm tàn bạo nện vào mặt Bạch Vô Thường, khiến cho xương trên mặt của hắn đều bị đập nát, hai mắt cũng nổ tung, mũi thì sớm đã lõm vào bên trong rồi.

Hàn Sâm vẫn còn chưa hả giận, tay chân vẫn điên cuồng nện vào người Bạch Vô Thường, đánh cho toàn bộ xương trên người hắn đều gãy vụn, đánh cho Bạch Vô Thường không ngừng kêu lên thê thảm, cuối cùng đến cả một âm thanh cũng không thể phát ra tiếng nữa.

Phương Thanh Vũ và đám hải tặc xem một màn này đều ngẩn người, đó là đứa con trai mà Bạch Hoàng yêu thương nhất, Hàn Sâm giết một tên Bạch Dịch, Bạch Hoàng đã phát lệnh truy nã hắn trên toàn vũ trụ, nếu như lần này lại giết thêm tên Bạch Vô Thường, Bạch Hoàng nhất định sẽ liều mạng với Hàn Sâm.

Hoàng Thể U Minh Quỷ của Bạch Vô Thường, U Minh đao pháp và Tử Cực Thần Quang Đại Vũ Trụ đều rất mạnh, nhưng tiếc là hắn quá chú

trọng vào sức mạnh, cảnh giới của bản thân, sử dụng sức mạnh và kỹ năng, còn lĩnh vực thời cơ chiến đấu đều không mạnh.

Khi gặp phải những sinh vật không cản phá được năng lực của hắn thì hắn có thể trực tiếp nghiền nát nó, nhưng một khi gặp phải đối thủ ngang tài ngang sức thì Bạch Vô Thường sẽ chính là người bị nghiền nát.

Hàn Sâm nhấc thân thể như bùn nhão của Bạch Vô Thường bay trở về trong cá voi trắng, trực tiếp ném hắn xuống đất, máu tươi lập tức nhuộm đỏ sàn nhà.

Phương Thanh Vũ và đám hải tặc liếc nhìn Bạch Vô Thường trên nền đất, trông vô cùng thê thảm, hắn bị đánh đến mức không còn hình dạng người nữa rồi, xem ra chỉ còn thoi thóp thở, nếu như Hoàng Thể U Minh Quỷ của hắn không thực sự lợi hại, e là đã sớm bị Hàn Sâm đánh chết rồi.

Trong lòng đám hải tặc đều bồn chồn không yên: "Chọc vào ai chứ không thể chọc vị tổ tông này, đến đứa con trai được cưng chiều nhất của Bạch Hoàng còn bị đánh thành cái hình dạng này thì còn có ai hắn không dám đánh?"

"Nhốt hắn lại, bắt hắn làm con tin, nếu người của tộc Hoàng Cực dám quay lại thì chặt đầu của hắn xuống tế cờ." Hàn Sâm lạnh mặt nói.

Hắn thật sự tức giận rồi, không phải hắn chưa từng thấy võ si, người của Cô Trúc đều là võ si, nhưng người ta ra tay đều có chừng mực, còn tên Bạch Vô Thường thì vừa ra tay đã muốn giết chết, không chừa đường sống.

Cũng may là bánh răng bản mạng của Hàn Sâm vô cùng vững chắc, còn có lực lượng gia cố Vĩnh Hằng, nếu thay bằng bánh răng bản mạng của sinh vật bình thường khác thì chắc chắn là đã bị chém vỡ, không còn hi vọng để phục hồi, bánh răng bản mạng một khi đã vỡ thì không khác gì người chết, thảm hơn cả phế vật.

Hết chương 2501.

Chương 2502. Phiên muộn của Ky Sĩ Vương Băng Lam

Ky Sĩ Vương Băng Lam hiện giờ rất xoắn xuýt, hắn không ngờ rằng tên Hàn Sâm mà hắn mang về tộc Hoàng Cực lại gây ra chuyện lớn như thế. Nếu như cho hắn cơ hội được quay lại, hắn sẽ tuyệt đối không bao giờ đưa Hàn Sâm ra khỏi Nguyệt Chi Hiệp.

Chưa nói đến việc cưỡng ép đưa Hàn Sâm đến tộc Hoàng Cực, cho dù Hàn Sâm có khóc lóc gọi ông nội thì hắn cũng nhất định sẽ không đưa Hàn Sâm ra ngoài. Hơn nữa còn cho hắn một bạt tai ngã bò ra đất, nói với hắn nên thành thật ở lại, đừng có ra ngoài gây tai vạ cho người khác, hắn đã gây tai vạ cho tộc Rebet cũng đủ rồi.

Tiếc là trên đời này không có nếu như, vậy nên hiện giờ Ky Sĩ Vương Băng Lam đang hết sức đau đầu.

"Rốt cuộc ban đầu ta đã nghĩ cái gì mà lại mang hắn ra ngoài?" Bây giờ Ky Sĩ Vương Băng Lam chỉ muốn tát thật mạnh vào miệng mình hai cái.

Giết Hoàng Tử, còn giả mạo Hoàng Tử của tộc Hoàng Cực lấy đi rất nhiều thứ tốt, mỗi việc mà tên Hàn Sâm đó làm đều khiến Ky Sĩ Vương Băng Lam cảm thấy tim mình như chìm xuống vực sâu không đáy.

Hắn biết là bản thân sắp không xong rồi, Ky Sĩ Vương Băng Lam biết việc bản thân dẫn đường đưa Hàn Sâm đến tộc Hoàng Cực chắc chắn sẽ bị liên lụy, cho dù không đến nỗi bị kết tội thì sau này cũng không có cơ hội tiến xa hơn nữa.

Điều tồi tệ nhất chưa phải là những thứ này, hắn vừa mới nhận được tin tức từ tộc Hoàng Cực, Hàn Sâm vậy mà có thể vượt qua được tầng tầng lớp lớp bao vây, xuyên qua tinh vực Thiên Hà đến được tinh vực Hỗn Loạn.

Ky Sĩ Vương Băng Lam không biết Hàn Sâm đã làm như thế nào, hắn hiện giờ cũng chẳng khác nào bị cả vũ trụ truy sát, thế mà vẫn có thể chạy trốn một mạch đến tinh vực Hỗn Loạn, điều này quả thực khiến

Ky Sĩ Vương Băng Lam nghĩ mãi không ra.

Mà bây giờ Ky Sĩ Vương Băng Lam đã nhận được lệnh, cho dù thế nào cũng phải cản được Hàn Sâm lại, nếu như để hắn tiếp tục đi qua đó, vậy thì sau này hắn không phải lăn lộn ở đây nữa, e rằng ngay cả vị trí trưởng Đoàn Ky Sĩ Băng Lam cũng không thể giữ được.

Nghĩ đến việc mình phải đưa huynh đệ Đoàn Ky Sĩ Băng Lam đi chặn đường Hàn Sâm, Ky Sĩ Vương Băng Lam lại cảm thấy nhức óc, khó chịu

như bị kim châm.

Tuy rằng thông tin của tỉnh vực Hỗn Loạn đã bị tắc nghẽn, nhưng suy cho cùng cũng không phải tinh vực Thiên Hà, ở đây có thể dùng được thiết bị điện tử, hắn đương nhiên là đã nhìn thấy hình ảnh của Hàn Sâm ở tinh vực Thiên Hà, mặc dù không phải là trực tiếp nhưng nội dung vẫn giống nhau.

Cảnh tượng Hàn Sâm nâng Bát Độ cấp Thần Hóa chỉ bằng một tay quả thực khiến khiến hắn rất kinh ngạc, đó trông như là một thần tích, thật là khiến người khác không dám tin.

Điều đáng sợ hơn nữa là sau khi nhìn thấy hình ảnh chiến đấu của Hàn Sâm, hắn không thể nắm chắc bản thân có thể đánh bại Hàn Sâm, mang Đoàn Ky Sĩ Băng Lam có thể cản được Hàn Sâm hay không, hắn cũng không có bất kỳ hi vọng gì.

Nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh, Ky Sĩ Vương Băng Lam vẫn nhất định phải chấp hành, nếu không lần này không ai có thể cứu nổi hắn.

Dựa vào tin tức từ tộc Hoàng Cực truyền tới cùng với sự hiểu biết về tinh vực Hỗn Loạn, Ky Sĩ Vương Băng Lam dẫn theo binh đoàn chiến đấu chủ lực của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam chặn đường Hàn Sâm.

Con tàu cá voi trắng rách nát đó rất dễ thấy.

Hàn Sâm khá ngạc nhiên khi thấy Ky Sĩ Vương Băng Lam, hắn đã cố hết sức vượt qua phạm vi căn cứ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, nhưng không ngờ rằng vẫn bị chặn lại.

“Xem ra tộc Hoàng Cực đã biết ta tới tinh vực Hỗn Loạn, sợ rằng Mông Liệt và những người khác cũng sắp đuổi tới đây.” Hàn Sâm thầm nói.

“Hàn Sâm, bây giờ ngươi bó tay chịu trói theo ta về tộc Hoàng Cực vẫn còn kịp.” Ky Sĩ Vương Băng Lam nhìn con tàu cá voi trắng rách nát nói.

Rất nhanh sau đó, hắn nhìn thấy một bóng người bay ra từ miệng con cá voi trắng, đó chính là Hàn Sâm.

Xem ra tình hình của Hàn Sâm khá tốt, nét mặt hồng hào, hình như †âm tình cũng không tệ, miệng còn nở một nụ cười khiến người khác chán ghét.

“Ky Sĩ Vương Băng Lam, ngươi vẫn khỏe chứ?” Hàn Sâm mỉm cười nhìn Ky Sĩ Vương Băng Lam chào hỏi.

Vẻ mặt Ky Sĩ Vương Băng Lam tỏ ra kỳ quái nghĩ lại dáng vẻ của Hàn Sâm năm đó khi được hắn đưa ra khỏi Nguyệt Chỉ Hiệp, rồi lại nhìn Hàn Sâm bây giờ, mọi thứ khác lạ tựa như đã trải qua một đời.

Nếu như có thể quay trở lại một lần, Ky Sĩ Vương Băng Lam thà rằng bản thân chưa từng gặp khuôn mặt này.

“Theo ta về tộc Hoàng Cực, nếu không đừng trách ta không khách sáo.” Ky Sĩ Vương Băng Lam sắc mặt lạnh lùng nói, tất cả vũ khí của chiến hạm đều nhắm vào Hàn Sâm và cá voi trắng.

Các ky sĩ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam đều chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu, chỉ cần Ky Sĩ Vương Băng Lam ra lệnh thì ngay cả một tinh cầu cũng có thể bị phá hủy trong thời gian ngắn.

Nhưng đối mặt với Hàn Sâm, Ky Sĩ Vương Băng Lam trong lòng vẫn cảm thấy không có hi vọng, Hàn Sâm có thể an toàn trốn thoát tới tận đây dưới sự truy bắt của rất nhiều cường giả cấp Thần Hóa, tuyệt đối không bao giờ dễ dàng để hắn bắt đi như vậy.

“Ky Sĩ Vương Băng Lam, ta cần vân tinh thạch dung tích mười mét khối và ba ngàn gallon* dịch gen V758…” Hàn Sâm đột nhiên đọc một danh sách lớn các vật tư.

*Là một đơn vị đo thể tích, 1 gallon = 3,785411784 lít

Cả Đoàn Ky Sĩ Băng Lam đều sững sờ, không hiểu Hàn Sâm có ý gì, sắp xảy ra đại chiến, hắn hắn báo danh sách vật tư làm cái gì?

“Lẽ nào hắn muốn chúng ta đáp ứng những vật tư trong danh sách?” Trong lòng Ky Sĩ Vương Băng Lam và những người khác đều hiện lên suy nghĩ hết sức vô lý này.

“Ý ngươi là gì?” Ky Sĩ Vương Băng Lam lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

“Có nghĩa là các ngươi phải nhanh chóng chuẩn bị những thứ đồ mà ta muốn, cho các ngươi ba giờ để chuẩn bị.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Ky Sĩ Vương Băng Lam và đám Ky Sĩ Băng Lam đều cảm thấy rất hoang đường, cái tên Hàn Sâm bị tộc Hoàng Cực truy nã này lại dám mở miệng yêu cầu bọn họ lấy đồ, lại còn có giới hạn thời gian, chuyện này thật nực cười.

“Hàn Sâm, là ngươi điên hay là ta điên? Đoàn Ky Sĩ Băng Lam bọn ta là một trong mười đoàn ky sĩ hàng đầu của tộc Hoàng Cực, là quang vinh của Ky Sĩ Băng Lam…”

“Được rồi, tiết kiệm sức chuẩn bị đồ đạc đi, ngươi còn hai giờ năm mươi tám phút.” Hàn Sâm cắt ngang lời nói giống như diễn thuyết của Ky Sĩ Vương Băng Lam, sau đó võ tay.

Ngay sau đó, Ky Sĩ Vương Băng Lam nhìn thấy hai bóng người bay ra từ cá voi trắng, đó là hai cường giả cấp Vương dị tộc, hơn nữa ở giữa hai vị cường giả cấp Vương còn áp tải một người.

Người đó trông khá thê thảm, bị đánh thành hình dạng như đầu heo, quần áo cả người ướt đẫm máu, xương cốt tựa hồ như bị đánh cho gãy nát, thậm chí còn không thể đứng vững được, chỉ có thể để hai vị cường giả cấp Vương đỡ hai bên.

Tuy nhiên, Ky Sĩ Vương Băng Lam vẫn nhận ra đó là ai, sau khi nhận ra hắn lập tức há hốc mồm, mắt trợn trừng, nhìn Hàn Sâm và hai người kia với vẻ mặt không thể tin được.

“Bạch Vô Thường, đứa con trai mà Bạch Hoàng bệ hạ cưng chiều nhất… Trời ơi… Rốt cuộc Hàn Sâm đã làm cái gì…” Ky Sĩ Vương Băng Lam cảm thấy đầu óc trống rỗng.

Giết Thập Lục Hoàng Tử Bạch Dịch còn chưa đủ, thậm chí còn bắt đứa con trai mà Bạch Hoàng yêu thương nhất là Bạch Vô Thường, còn đánh hắn

thành cái dạng này, trên thiên hạ làm gì có ai dám làm loại chuyện này. Ky Sĩ Vương Băng Lam quả thực nghĩ không ra ngoài Hàn Sâm thì còn có ai dám.

“Ngươi vẫn còn hai giờ năm mươi năm phút, nếu như hết thời gian mà ngươi vẫn chưa lấy được những thứ ta muốn, đến lúc đó ta sẽ chặt đầu của hắn.” Hàn Sâm vươn tay túm lấy tóc Bạch Vô Thường, nhìn Ky Sĩ Vương Băng Lam đang ngẩn người nói.

Hết chương 2502.

Chương 2503. Có bảo bối

Các ky sĩ của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam phẫn nộ nhìn cá voi trắng đủng đỉnh rời đi, tuy rằng có vô số thùng thuốc súng với vũ khí ngắm vào cá voi trắng, nhưng không một ai dám nổ súng vào con cá voi rách nát đó, chỉ có thể trơ mắt nhìn cho đến khi nó biến mất khỏi tầm mắt của họ.

Vẻ mặt của Ky Sĩ Vương Băng Lam khá phức tạp, có chút bất lực xen lẫn tia vui mừng. Tuy là không dám nói ra, nhưng Bạch Vô Thường bị

Hàn Sâm bắt làm con tin, cấp trên hạ lệnh cho hắn đi qua, tránh được kết cục Đoàn Ky Sĩ Băng Lam phải giao chiến với Hàn Sâm, khiến hắn thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù chưa bao giờ thực sự chiến đấu với Hàn Sâm, nhưng không biết tại sao, lần này nhìn thấy Hàn Sâm, Ky Sĩ Vương Băng Lam lờ mờ cảm thấy kinh động trong lòng, loại kinh động này là nỗi lo sợ, bất an không rõ.

Nếu thật sự phải chiến đấu với Hàn Sâm, Ky Sĩ Vương Băng Lam có dự cảm rằng kết cục của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam rất bi thảm.

“Đao Phong, ngươi đã thu nhận được một đệ tử vô cùng đáng sợ.” Ky Sĩ Vương Băng Lam than nhẹ trong lòng, sau đó hạ lệnh theo dõi hành tung của đám Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn khoang tàu đầy ắp tài nguyên vật tư, tâm trạng lúc này mới tốt lên, chỗ vật liệu này có vài thứ cần thiết cho việc sửa chữa cá voi trắng, còn một số thứ chỉ đơn thuần là thứ bản thân Hàn Sâm muốn để cải thiện mức sống của họ một chút trong lúc chạy trốn.

Phương Thanh Vũ và đám hải tặc tựa hồ như vừa nằm mơ, bọn họ bị Đoàn Ky Sĩ Băng Lam - Một trong mười đoàn ky sĩ hàng đầu của tộc Hoàng Cực chắn đường, kết quả là không những không rụng một cọng lông mà còn lấy được cả một khoang tàu vật tư.

“Đây mới thật sự là hải tặc, hắn còn cướp cả của tộc Hoàng Cực, còn trâu bò hơn cả Đại Đạo Thiên!” Đám hải tặc nghĩ thầm, đột nhiên cảm thấy rằng đi theo Hàn Sâm là một lựa chọn không tồi.

Nhưng bọn rõ cũng rất rõ ràng, sau khi Hàn Sâm gây ra chuyện này, nhất định sẽ triệt để chọc tức tộc Hoàng Cực, Bạch Hoàng càng sẽ không bỏ qua cho Hàn Sâm, hành trình sau này e rằng sẽ càng nguy hiểm hơn.

Hàn Sâm phân phát vật tư vừa kiếm được, chia một ít thức ăn và đồ uống cao cấp cho bọn họ tha hồ thưởng thức, dù sao thì Hàn Sâm cũng không hề tiếc rẻ những thứ mà họ cướp được, để bọn học ăn uống no say thì mới làm việc được chứ.

Còn những vật dụng cần thiết để sửa chữa cá voi trắng được Hàn Sâm ra lệnh cho đám hải tặc đưa vào trong lò phản ứng tinh thể, hệ thống tự sửa chữa của cá voi trắng sẽ tự tinh chỉnh vật liệu để tự phục hồi.

Trước đây cá voi trắng chưa được tu sửa bởi vì không có đủ nguyên liệu trong lò phản ứng tinh thể.

Bây giờ đã có đủ vật liệu nên việc sửa chữa cho cá voi trắng có thể tiếp tục, những vị trí bị hư hỏng đó đang từng bước được sửa chữa, tuy nhiên để có thể sửa chữa xong sẽ mất khá nhiều thời gian.

“Thuyền trưởng, đằng sau có người đang theo dõi chúng ta.” Một tên hải tặc chạy đến báo cáo.

“Không cần quan tâm đến bọn họ, tiếp tục đi.” Hàn Sâm không hề cảm thấy ngạc nhiên, nếu như tộc Hoàng Cực không phái Đoàn Ky Sĩ Băng Lam theo dõi bọn hắn thì đó mới là chuyện kỳ lạ.

Loại theo dõi này Hàn Sâm chẳng thèm để tâm, đợi đến lúc cá voi trắng sửa chữa xong, với động năng tương đương với cấp Thần Hóa, muốn thoát khỏi sự bám đuôi của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam là chuyện dễ dàng.

“Có vẻ như nơi này cách không xa nơi Dạ Hà Vương đóng quân trước đây.” Hàn Sâm nhìn bốn bề xung quanh, phát hiện nơi này cách nơi đóng quân ban đầu của Dạ Hà Vương rất gần.

Hàn Sâm vẫn luôn rất tò mò về những gì viết trong nhật ký của Dạ Hà Vương, nhưng lần trước đến không có cơ hội xem kỹ, bây giờ trông có vẻ là một cơ hội tốt.

Dù sao thì cá voi trắng cũng mất một khoảng thời gian để khôi phục, trong khoảng thời gian này cũng không thể thoát khỏi sự theo dõi của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, vậy không bằng trước tiên vòng qua đó một chuyến, xem kỹ rốt cuộc trong nhật ký của Dạ Hà Vương viết cái gì.

Ky Sĩ Vương Băng Lam tưởng rằng sau khi Hàn Sâm lấy được tài nguyên thì sẽ ngay lập tức chạy trốn, chạy được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Nhưng ai mà biết được Hàn Sâm lại quay đầu lại, không những không chạy đi xa mà còn đến gần nơi đóng quân của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam.

“Tên khốn này rốt cuộc muốn làm cái gì?” Ky Sĩ Vương Băng Lam cảm thấy bản thân sắp phát điên, hắn cảm thấy điều tồi tệ nhất mà bản thân làm trong cuộc đời này đó chính là đưa Hàn Sâm ra khỏi Nguyệt Chỉ Hiệp.

Hàn Sâm tất nhiên không thèm quan tâm Ky Sĩ Vương Băng Lam nghĩ gì, quang minh chính đại điều khiển cá voi trắng tiến vào sát biên giới Tinh hệ Băng Lam, khi vừa tới gần tinh cầu lân cận, nơi Dạ Hà Vương từng đóng quân trước đây, Ky Sĩ Vương Băng Lam đã dẫn người đuổi tới.

“Hàn Sâm, ngươi còn không chịu đi rốt cuộc là muốn làm cái gì?” Ky Sĩ Vương Băng Lam nhìn Hàn Sâm, căm hận nghiến răng, nếu có thể, hắn chỉ hận không thể giết chết Hàn Sâm trong tức khắc.

“Không có gì, chỉ là đi có hơi mệt, định dừng chân nghỉ ngơi ở đây một chút, các ngươi bận việc gì thì cứ đi làm đi, không cần tiếp đón ta, ta nghỉ ngơi ở tinh cầu này một lát rồi đi” Hàn Sâm cười nói.

“Tiếp đón cái con mẹ ngươi.” Với tâm tình hiện giờ của Ky Sĩ Vương Băng Lam, trong lòng hắn không nhịn được phải chửi thề.

Nhưng hắn vẫn phải đè nén xuống, Bạch Vô Thường vẫn đang nằm trong tay Hàn Sâm, hắn không thể làm gì Hàn Sâm, chỉ có thể hạ lệnh cho các ky sĩ đóng quân ở đó không được công kích Hàn Sâm, để tránh làm tổn hại đến Bạch Vô Thường.

Hàn Sâm để cá voi trắng hạ xuống trên bầu trời của tinh cầu lân cận, nơi Dạ Hà Vương từng đóng quân mà hắn đã từng nhìn thấy một lần, không tìm thấy “nó” được viết trong nhật ký của Dạ Hà Vương, cũng

không tìm thấy thứ gì trong những thứ được đánh số.

Trong ghi chép của Dạ Hà Vương, “nó” có màu tím, những thứ được đánh số cũng phải nhiều hơn ba mươi hoặc bốn mươi, hơn nữa còn đều được thăng lên cấp Vương, theo lý thuyết thì không hề khó tìm mới đúng.

Hàng chục cấp Vương đáng lẽ ra phải rất dễ thấy, nhưng Hàn Sâm lại không nhìn thấy một sinh vật cấp Vương nào trên tinh cầu này, trong số những ky sĩ Băng Lam đóng giữ ở đây có hai người là cấp Vương, nhưng họ cũng không thể nào là thứ được đánh số đó được.

Nơi đây cũng không có dị chủng cấp Vương, bởi vì dị chủng đều bị Đoàn Ky Sĩ Băng Lam xử lý hết rồi, kể cả có một vài con cá lọt lưới thì cũng đều là dị chủng cấp thấp, không thể mạnh bằng cấp Vương.

Hàn Sâm đi xem xét hết những nơi lân cận ở nơi đóng quân mà Dạ Hà Vương có thể đã thường đến, hắn cũng không phát hiện ra dị chủng nào khác khiến Hàn Sâm có chút thất vọng.

Hắn không thể ở đây quá lâu, nếu không một khi đám người Mông Liệt đuổi tới, lúc đó sẽ rất phiền phức.

“Nhưng nếu như không ở phụ cận nơi đóng quân, ở một tinh cầu lớn như thế này thật sự muốn tìm một chút thì nhanh nhất cũng phải mất đến một hai ngày mới rà soát xong… Khi Hàn Sâm đang cân nhắc có nên bỏ cuộc hay không, Bảo Nhi đột nhiên chạy tới bên cạnh, dùng bàn †ay nhỏ nhắn nhẹ kéo áo hắn.

“Sao vậy, Bảo Nhi?” Hàn Sâm cúi đầu nghi hoặc nhìn Bảo Nhi.

Bảo Nhi ngoắc ngón tay với Hàn Sâm, hắn hiểu ý ngồi xổm xuống nhìn Bảo Nhi.

Bảo nhi kề miệng nhỏ vào tai Hàn Sâm nói: “Cha, ở đây có bảo bối.”

Trong lòng Hàn Sâm có một tia vui mừng, nhưng không để lộ ra trên khuôn mặt, nhỏ giọng hỏi Bảo Nhi: “Ngươi biết bảo bối đang ở đâu không?”

Bảo Nhi khẽ gật đầu, trong lòng Hàn Sâm càng vui vẻ, bế Bảo Nhi bước ra khỏi cá voi trắng, cùng lúc đó nói với đám hải tặc: “Các ngươi trông chừng kỹ Bạch Vô Thường, ta đưa Bảo Nhi ra ngoài đi vòng quanh một chút.”

Hết chương 2503.

Chương 2504. Âm mưu?

Người của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam nhìn Hàn Sâm từ màn hình theo dõi, từng người đều hận đến nỗi nghiến răng nghiến lợi.

Hắn giống như một tên cường đạo, chạy đến nhà người khác không những tàn bạo đánh con trai nhà người ta mà còn cướp rất nhiều tài sản. Kết quả là cũng không thèm chạy đi, còn muốn tới vườn hoa nhà người ta tản bộ thưởng trà, trông có chọc tức người khác không cơ chứ.

Điều khó chịu hơn là bọn họ còn phải kiêng dè mạng sống của Bạch Vô Thường, không thể làm gì Hàn Sâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm bế Bảo Nhi đi dạo trên tinh cầu kia.

“Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?” Ky Sĩ Vương Băng Lam khó hiểu nhìn Hàn Sâm, kỳ thực hắn không thể đoán ra được mục đích của những việc Hàn Sâm làm là gì.

Với tình hình hiện giờ của Hàn Sâm thì tất nhiên là càng sớm rời đi càng tốt, dù cho hắn có lợi hại cỡ nào thì chung quy vẫn chưa phải là cường giả cấp Thần Hóa, một khi cường giả cấp Thần Hóa của tộc Hoàng Cực đuổi tới thì mức độ rủi ro của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng Hàn Sâm lại cứ loanh quanh ở đây, nhất quyết không chịu đi khiến cho Ky Sĩ Vương Băng Lam và những vị hạch tâm cấp cao khác đều cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Bọn họ đã gửi hình ảnh của Hàn Sâm cho tộc Hoàng Cực, đối với chuyện này các vị cường giả cấp Thần Hóa trong tộc Hoàng Cực cũng cảm thấy rất khó hiểu, không biết lý do tại sao Hàn Sâm lại muốn ở lại đó, cứ như thể hắn đang chờ bọn họ đến bắt mình.

“Có âm mưu… Nhất định là có âm mưu…” Lục Hoàng thúc nghiến răng nghiến lợi nói.

Bọn họ đều cảm thấy là có âm mưu sau chuyện này, nhưng lại không biết rốt cuộc âm mưu đó là gì, mọi người đều rơi vào trầm tư, muốn suy đoán ra âm mưu của Hàn Sâm, nhưng nghĩ đến rất nhiều loại khả năng rồi lại cảm thấy đều không thực tế.

“Để Tứ Hoàng thúc nhanh chóng đưa người tới tinh vực Hỗn Loạn, mặc kệ hắn có âm mưu gì, nhưng khi đối mặt với một lực lượng hùng hậu thì cũng sẽ đều trở thành vô ích.” Bạch Hoàng lạnh giọng nói.

Đứa con trai hắn yêu thương nhất bị Hàn Sâm bắt đi, nhưng vẻ mặt của hắn lại không thay đổi mấy, trông giống như là chưa từng xảy ra chuyện gì, vẻ mặt vẫn hờ hững, dửng dưng như bình thường.

“Cha, nhi thần xin dẫn quân đến tinh vực Hỗn Loạn bắt tên Hàn Sâm đó cứu Vô Thường về.” Thái Tử tiến lên hành lễ.

Hắn với Bạch Vô Thường là cùng một mẹ sinh ra, quan hệ của họ đương nhiên là tốt hơn so với những Hoàng Tử khác, nhưng lý do hắn xin chỉ thị để đi cứu Bạch Vô Thường hoàn toàn không phải vì cốt nhục tình thân.

Với tư cách là cùng một mẹ sinh ra, Bạch Vô Thường tư chất tuyệt thế rất được Bạch Hoàng sủng ái, ngoài ra hắn không có dã tâm tranh đấu hoàng vị, đối với Thái Tử mà nói sẽ là một trợ thủ đắc lực.

Hơn nữa, chiêu này còn có thể để lại một ấn tượng tốt trong lòng Bạch Hoàng về tình nghĩa anh em ruột thịt thì không có lý do gì để Thái tử không đi. Đi hay không là một chuyện, có thể cứu được người không lại là một chuyện khác.

Bạch Hoàng vẫn hờ hững nói: “Chuyện của bên tộc Mika đã đến thời điểm quan trọng, vẫn còn cần ngươi phải tiếp tục theo dõi. Yên tâm đi, Tứ hoàng thúc đủ khả năng để giải quyết chuyện này, hơn nữa Kính công chúa cũng đang trên đường tới.”

Hàn Sâm bế Bảo Nhi đi loanh quanh trên tinh cầu, đây không phải là tinh cầu thích hợp để sinh sống, ngoại trừ nơi đóng quân ra thì môi trường phía bên ngoài khá là khắc nghiệt, chỉ có một số loài dị chủng hư không mới có thể tồn tại ở đây.

Nơi này khá giống với mặt trăng, đâu đâu cũng thấy thiên thạch va đập vào nhau tạo thành những hố thiên thạch, có những hố to như một thung lũng, những hố nhỏ thì cũng phải to bằng diện tích của một sân bóng đá.

Các thiên thạch nằm trong dải thiên thạch phụ cận bị ảnh hưởng bởi lực hấp dẫn của tinh cầu, thế nên mới thường hay có thiên thạch va vào tinh cầu này.

Nhưng kể từ khi Đoàn Ky Sĩ Băng Lam đến đóng quân ở đây thì các thiên thạch có vẻ lớn một chút lao vào tinh cầu sẽ được xử lý ngay lập tức, những hố thiên thạch kia đều là những hố xuất hiện từ trước đó.

Bảo Nhi bí mật chỉ hướng cho Hàn Sâm, không bao lâu sau hắn đã đi đến một hố thiên thạch không lớn lắm, nhìn thấy giữa lòng hố có một đống đá vụn.

Màu sắc của chúng tương tự như màu đen của kim loại, không phải là màu tím như Hàn Sâm mong đợi khiến cho hắn hơi thất vọng.

Nhưng vì Bảo Nhi nói rằng ở đó có bảo bối nên chắc chắn sẽ có đồ tốt. Nghĩ đến đây, tâm tình của của Hàn Sâm lại tốt hơn một chút.

Đoàn Ky Sĩ Băng Lam và người giám sát của tộc Hoàng Cực sau khi thấy Hàn Sâm đi tới bên cạnh đống đá vụn kia cũng đều cảm thấy khó hiểu, không biết rốt cuộc hắn muốn làm cái gì.

Bọn họ vẫn luôn nghi ngờ là Hàn Sâm có âm mưu nên nhìn cái gì cũng cảm thấy rất có thể sẽ liên quan đến âm mưu của hắn, nhưng lại không thể nghĩ ra được âm mưu của Hàn Sâm rốt cuộc là gì.

Dưới ánh mắt chăm chú của họ, Hàn Sâm chuyển bớt đá sỏi vụn ra. Từ trong màn hình giám sát, bọn họ có thể thấy bên dưới lớp đá sỏi đó mọc lên một vài cây nấm màu tím.

Tất cả mọi người đều hơi giật mình, tinh cầu đó không phải là nơi thích hợp để cho các sinh vật sinh sống chứ đừng nói là thực vật. Ngay cả các loại dị chủng bình thường cũng cũng khó có thể tồn tại ở đó, chỉ có dị chủng hư không mới có thể tồn tại lâu dài trên tinh cầu này.

Ở một nơi như vậy lại có thể mọc lên một đám nấm màu tím, mỗi cây nấm đều to bằng một nắm tay, quả thực là một chuyện kỳ lạ.

Hàn Sâm nhìn thấy những cây nấm này thì ngay lập tức vui mừng khôn xiết.

Đám người giám sát và Đoàn Ky Sĩ Băng Lam chỉ nhìn qua màn hình nên không thể cảm nhận được khí tức tỏa ra từ những cây nấm màu tím, còn Hàn Sâm thì lại có thể cảm nhận được rất rõ ràng. Khí tức trên những cây nấm này có thể sánh ngang với dị chủng cấp Vương.

“Dị chủng thực vật?” Hàn Sâm nhìn những cây nấm màu tím, đếm một chút, số lượng khoảng hơn bảy mươi cây, có cả cây lớn lẫn cây nhỏ, nhưng về cơ bản chúng đều tỏa ra sức sống của cấp Vương.

“Chỗ nấm này chắc là những thứ được đánh số trong bản ghi chép của Dạ Hà Vương nhỉ? Nó chính là nấm màu tím sao? Không đúng, nhìn vào số lượng thì phải là sinh vật được đánh số mới đúng, nó và những sinh vật được đánh số đó chắc không phải là một. Có thể những cây nấm này là thứ bị nhiễm bệnh, vậy thì nó lại là cái gì nữa?” Hàn Sâm đảo mắt nhìn xem xét xung quanh, ngoại trừ nấm màu tím thì không phát hiện ra thứ nào khác.

“Nó vẫn luôn ở đó… Rốt cuộc là ở đâu đây?” Hàn Sâm nhớ lại nội dung trong cuốn nhật ký của Dạ Hà Vương, nhưng cuốn nhật ký đó lại không chỉ rõ là ở đâu mà chỉ nói nó vẫn luôn ở nơi đó.

Bảo Nhi nhìn những cây nấm, chảy nước miếng nói: “Cha ơi, con có thể ăn chúng không?”

“Những thứ này có thể ăn được không?” Hàn Sâm với tay muốn hái một cây nấm, nhưng tay hắn còn chưa kịp chạm vào đã thấy những cây nấm run lên, mũ nấm nhỏ tựa như những chiếc ô đột nhiên phồng †o, sau đó lại co lại, từ dưới mũ nấm ngay tức khắc phụt ra một lượng lớn khí màu tím.

Hàn Sâm sử dụng thần quang của Băng Cơ Ngọc Cốt tạo thành một bức tường băng cản lại luồng khí màu tím phun ra từ cây nấm.

Luồng khi màu tím bám trên tường băng khiến cho tường băng bị ăn mòn xuất hiện các vết rõ, mặt ngoài của bức tường băng nhanh chóng bị ăn mòn biến thành màu tím.

Sắc mặt Hàn Sâm chợt biến: “Loại độc này thật lợi hại!”

Ky Sĩ Vương Băng Lam và Lục Hoàng thúc cùng những người khác của tộc Hoàng Cực phụ trách theo dõi giám sát cũng hơi giật mình. Bọn họ chỉ xem qua màn hình, ban đầu cũng không nhìn ra được đó là loại nấm gì, bây giờ ai nấy cũng đều kinh ngạc. Đó có lẽ là thực vật dị chủng cấp Vương, hơn nữa độc tính của nó còn cực kỳ lợi hại, nếu không thì đã không thể ăn mòn được bức tường băng của Hàn Sâm.

“Bảo Nhi, ngươi thật sự muốn ăn thứ này sao? Không phải ngươi đùa †a đấy chứ?” Hàn Sâm nhìn đám nấm độc màu tím nói nhỏ với Bảo Nhi.

“Bảo Nhi không nói mấy cây nấm đó mà là thứ kia cơ.” Bảo Nhi chỉ về phía bên cạnh những cây nấm độc màu tím.

Hết chương 2504.

Chương 2505. Đào kho báu

Hàn Sâm nhìn theo hướng mà Bảo Nhi chỉ, chỉ thấy ở giữa đám nấm mọc một cây cỏ nhỏ không hề bắt mắt.

Cây cỏ đó chỉ cao ba bốn phân, cả cây có ba bốn phiến lá vô cùng mỏng. Trông nó vừa khô vừa vàng, hình như đã chết khô rồi. Nếu không phải Bảo Nhi chỉ ra, Hàn Sâm cơ bản là sẽ không hề chú ý tới nó.

“Ngươi muốn ăn cây cỏ đó sao?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Bảo Nhị, nghĩ: “Bảo Nhi đổi khẩu vị từ lúc nào vậy, chẳng phải là trước đây nàng thích ăn đồ ngọt sao?”

“Không phải cỏ, là những thứ bên dưới cơ.” Bảo Nhi nhỏ giọng nói.

“Bên dưới?” Hàn Sâm nhìn về phía cây cỏ khô, có lẽ là đã hiểu được ý của Bảo Nhi. Cây cỏ kia rất có thể là một loại thực vật giống với củ cải chẳng hạn, trên mặt đất thì chỉ có lá nhưng bên dưới lại có đồ tốt.

Hàn Sâm không do dự nữa, trực tiếp rút Quỷ Nha đao ra vung tới chém hết chỗ nấm độc màu tím kia.

Thực vật dị chủng cấp Vương không là gì đối với Hàn Sâm. Từng đao chém xuống đều diệt trừ tận rễ của cây nấm độc.

Khí độc mà nấm độc phun ra đều bị Hàn Sâm dùng băng quang chặn lại. Làn sương độc cấp Vương có lợi hại mấy cũng không thể làm Hàn Sâm bị thương.

“Săn giết dị chủng Nấm Mũ Độc cấp Vương, phát hiện ra gen dị chủng”

Hàn Sâm có chút ngạc nhiên, không ngờ là những cây nấm này lại thực sự là dị chủng, hơn nữa còn đúng là cấp Vương nữa.

“Nếu như lũ sinh vật được đánh số trong nhật ký của Dạ Hà Vương đúng là chỗ nấm mũ độc này, vậy thì chắc là có thứ đã ảnh hưởng đến chúng nên chúng mới có thể thăng được lên cấp Vương. Cũng có nghĩa là trước đây chúng không phải là cấp Vương, rốt cuộc thì cái gì đã ảnh hưởng đến chúng đây? Chả lẽ là cây cỏ khô héo kia sao?” Hàn Sâm thầm nghĩ.

“Chém giết dị chủng Nấm Mũ Độc cấp Vương thu được Thú Hồn lại †ìm thấy được gen dị chủng.”

Chém được hơn ba mươi cây nấm mũ độc lại thu được một Thú Hồn cấp Vương, đây quả là một niềm vui bất ngờ.

Tuy rằng chỗ Nấm Mũ Độc này là cấp Vương nhưng chúng lại không thể di chuyển được. Thủ đoạn tấn công duy nhất cũng chỉ là phun sương độc, chẳng có tác dụng gì đối với Hàn Sâm. Vậy nên rất nhanh chóng đã bị Hàn Sâm dẹp sạch, cuối cùng thu lại được hai hồn thú nấm mũ độc.

Trái với dự đoán của Hàn Sâm, Nấm Mũ Độc lại là Thú Hồn loại vũ khí. Nhưng hiện giờ Hàn Sâm không có tâm trạng để bỏ ra xem là loại vũ khí gì.

Ngay sau đó Hàn Sâm đã bắt đầu dùng đao đào cây cỏ khô kia lên muốn tìm xem bên dưới rốt cuộc là có thứ gì.

“Các ngươi có ai biết đó là cây gì không?” Bạch Hoàng nhìn đám cường giả của tộc Hoàng Cực hỏi.

Hiện giờ ai cũng có thể nhìn ra được mục đích của Hàn Sâm là đào cây cỏ khô héo kia lên. Nhưng họ đưa mắt nhìn nhau, không ai biết cây cỏ kia rốt cuộc là thứ gì.

Ngay cả đám dị chủng Nấm Mũ Độc mà Hàn Sâm chém đứt trước đó họ cũng không nhận ra là thứ gì.

Thực vật trong đại vũ trụ có trăm ngàn loại kỳ quái, không nhận ra cũng là chuyện bình thường. Cho dù có là cường giả cấp Thần Hóa cũng không

phải loại thực vật nào cũng có thể nhận ra.

Nhưng bọn họ cảm thấy có chút nghi hoặc, làm sao mà Hàn Sâm lại biết ở đó có thực vật dị chủng.

Thuận theo từng nhát đao mà Hàn Sâm đào xuống, rất nhanh đã phát hiện bên dưới cây cỏ khô xuất hiện một thứ màu tím. Lúc đầu thì không thể nhận ra nó là gì, nhưng sau khi đào được một lúc cũng đại khái nhận ra nó là gì.

Hóa ra nó thật sự giống một củ cải lớn, lớp vỏ bên ngoài có màu tím, có những cánh tay thô to dài hai thước, trên đó còn có rất nhiều rễ màu tím.

Hàn Sâm đào củ cải lớn kia từ dưới đất lên, sau đó đưa cho Bảo Nhị, còn kỳ quái hỏi: “Bảo Nhi, ngươi thích ăn củ cải từ khi nào vậy?”

“Cha, cho dù là ở quê nhà của chúng ta thì cái này hình như được gọi là nhân sâm chứ?” Bảo Nhi ôm củ cải lớn nháy mắt nói.

“Nhân sâm?” Hàn Sâm rất ngạc nhiên, bởi vì cái thứ đó nhìn quá giống củ cải. Kích thước của nhân sâm làm sao có thể to đến như thế. Hơn nữa, Hàn Sâm nhớ là nhân sâm phải là màu vàng đất mới đúng. Cái †hứ màu tím to như thế nhìn thế nào cũng giống củ cải.

“Thế thì cứ gọi nó là củ cải cũng được.” Bảo Nhi hai tay ôm củ nhân sâm lớn, xem ra là rất thích nó, rồi lại quay ra nói với Hàn Sâm: “Cha, ngươi lại đào sâu hơn chút nữa, bên dưới còn có gì đó.”

“Còn có gì đó?” Hàn Sâm vội vàng tiếp tục đào xuống bên dưới.

Thứ duy nhất phát ra từ màn hình giám sát là hình ảnh, Ky Sĩ Vương Băng Lam và những người khác của tộc Hoàng Cực đều không nghe được Hàn Sâm và Bảo Nhi nói cái gì. Họ chỉ có thể thấy được Hàn Sâm đào lên một củ cải lớn và sau đó được Bảo Nhi ôm trước ngực.

Bạch Hoàng khẽ nhíu mày bởi vì vẫn chưa có ai biết cây củ cải lớn kia rốt cuộc là cái gì.

Trong đại vũ trụ có quá nhiều thứ, nếu như không đặc biệt nổi tiếng thì không ai có thể nhớ hết được. Cây củ cải lớn màu tím kia cùng với đám

nấm kia đều không phải thứ nổi tiếng trong vũ trụ, trước đây chưa từng có ai nhìn thấy chúng.

Hiện tại bọn họ rất tò mò việc Hàn Sâm còn có thể đào được thêm thứ gì ở bên dưới.

Bản thân Hàn Sâm cũng không biết còn có thể đào thêm được thứ gì chỉ đành dùng Quỷ Nha đao tiếp tục đào xuống. Nhưng dường như là không còn cái gì bên dưới nữa, bọn họ đã đào sâu hơn một mét rồi vẫn chưa tìm được thứ gì khác.

“Bảo Nhi, ngươi có chắc chắn là bên dưới thật sự còn có thứ gì đó không?” Hàn Sâm có chút nghi ngờ hỏi Bảo Nhi.

“Chắc là có.” Bảo Nhi ôm củ nhân sâm lớn ngồi trên miệng hố nói.

Hàn Sâm chỉ đành tiếp tục đào xuống, rất nhanh đã đào được thêm hai ba mét nữa, cuối cùng cũng cảm thấy mũi đao như thể đã đụng trúng thứ gì đó.

Bởi vì hố quá sâu, vị trí của thiết bị giám sát không không đúng nên không thể chiếu tới được. Ky Sĩ Vương Băng Lam và người của tộc Hoàng Cực chỉ có thể nhìn thấy Bảo Nhi ôm củ cải ngồi trên miệng hố, sau đó là sỏi đá và đất văng ra ngoài miệng hố, còn những gì diễn ra bên trong hố thì không ai nhìn thấy được.

Nếu như trực tiếp ở hiện trường thì bọn họ có rất nhiều cách để có thể xem được tình hình bên dưới hố. Nhưng bây giờ họ đang nhìn qua màn hình, dù cho họ có khả năng phi thường đến mấy cũng không thể trực tiếp thấy được tình hình trong hố chỉ bằng hình ảnh.

Hàn Sâm cảm giác được bên dưới có thứ gì đó thì lập tức vui sướng trong lòng, tăng nhanh tốc độ đào hố, đồ vật bên dưới cũng nhanh chóng lộ ra.

Hàn Sâm phát hiện ra đó là một tấm khiên, chắc là có dạng tháp thuẫn, là một loại kim loại màu tím đúc thành, hơi giống với đồng đỏ nhưng lại hơi khác một chút, cũng không thể nói rõ được nó có phải kim loại hay không.

Mặt trong của lá chắn hướng lên trên, có thể nhìn thấy một tay cầm. Hình dáng tương đối cổ xưa và không có hoa văn. Hàn Sâm nắm lấy phần tay cầm ở mặt trong kia trực tiếp nhấc tấm khiên lên.

"Sao lại nặng như vậy? Chỉ xét đến trọng lượng thôi thì xem ra là đồ tốt." Tấm khiên tương đối nặng, chỉ với sức mạnh của Hàn Sâm thì việc nhấc nó lên cũng khá tốn sức, thế nhưng hắn vẫn nhấc tấm khiên lên.

Hàn Sâm vừa mới nhấc tấm khiên lên còn chưa kịp xem phía trước †ấm khiên có cái gì thì đột nhiên nhìn thấy mặt trước của tấm khiên phát ra ánh sáng màu tím. Trông giống như một vụ phun trào núi lửa, trong nháy mắt hóa thành một chùm tia sáng chiếu thẳng lên đến tận chân trời.

Hàn Sâm ngẩng đầu ngẩn người nhìn lên bầu trời, trong chùm sáng màu tím đột nhiên xuất hiện một mỹ nữ đuôi rắn.

Hết chương 2505.

Chương 2506. Ánh mắt Medusa

Chùm tia sáng màu tím lao vào trong hư không, trong chùm sáng xuất hiện hình bóng của một mỹ nữ. Chỉ có điều thân dưới của nàng giống như con rắn, mái tóc đen dài cũng tựa như những con rắn đang múa lượn, đôi mắt nàng hơi nhắm lại, mỹ lệ, cao quý, lạnh lùng, kiêu ngạo mà tà mị.

Ky Sĩ Vương Băng Lam và đám đông cường giả của tộc Hoàng Cực đương nhiên cũng nhìn thấy chùm sáng với bóng nữ nhân đuôi rắn. Sau khi nhìn rõ nữ nhân xuất hiện trong chùm sáng, vẻ mặt ai nấy cũng đều vô cùng sửng sốt.

"Vầng sáng của Kana tộc… Nhìn có vẻ khá quen mắt…" Rất nhiều cường giả Thần Hóa của tộc Hoàng Cực trong lòng đều dấy lên cảm giác này.

Nhưng chưa đợi bọn họ suy nghĩ kĩ càng, bóng dáng người kia và chùm tia sáng đã biến mất trong nháy mắt.

Khiên trong tay Hàn Sâm cũng mất đi tia sáng. Hắn nghi ngờ lật tấm khiến lên, nhìn mặt trước của tấm khiên thì phát hiện hình vẽ được khắc trên đó chính là nữ nhân trong chùm tia sáng khi nãy.

Thân người đuôi rắn, hai mắt nhắm lại, mái tóc đen đang điên cuồng bay múa, tổng thể rất mỹ lệ mà tà mị.

"Xem ra là đồ tốt, hẳn là dị bảo Thần Hóa nhỉ?" Hàn Sâm vui sướng trong lòng, trước tiên kéo tấm khiên ra khỏi hố.

Sau khi Hàn Sâm kéo tấm khiên ra, đám đông cường giả của tộc Hoàng Cực ngay lập tức nhìn thấy mặt kim loại màu tím của tấm khiên, ai nấy cũng đều mở to mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

Lục Hoàng thúc thậm chí còn thất thanh hô lên: "Ánh mắt Medusa - Bảo vật trấn tộc của tộc Kana … Làm sao có thể… Chẳng phải Ánh mắt Medusa đã bị phá hủy trong trận chiến Thần rồi sao? Làm thế nào nó có thể ở đó?"

"Bóng người ban nãy… Chính là Medusa… Ánh mắt Medusa trên tấm khiên vậy mà vẫn còn sao?"

"Chết tiệt, làm sao tấm khiên Ánh mắt Medusa có thể ở đó được, còn nằm trong phạm vi đóng quân của đoàn ky sĩ tộc Hoàng Cực chúng ta nữa chứ."

"Nhanh, mau cướp lại khiên Ánh mắt Medusa đem về đây. Bất luận thế nào cũng phải mang được nó về tộc Hoàng Cực." Nội bộ tộc Hoàng Cực xôn xao, nhốn nháo.

"Cướp thế nào? Hiện giờ ở đó chỉ có người của Đoàn Ky Sĩ Băng Lam, ngay cả một người cấp Thần Hóa cũng không có, ngươi cảm thấy bọn họ có đủ khả năng để áp chế Hàn Sâm không?"

Có người nói lên một câu, đám cường giả tộc Hoàng Cực đều ngay lập tức im lặng, trợn mắt nhìn tấm khiên trên tay Hàn Sâm, trên mặt đều lộ vẻ xoắn xuýt.

Thế nhưng bọn họ không còn cách nào khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm xách theo tấm khiên Ánh mắt Medusa đi về phía con cá voi trắng.

“Nhanh… Nhanh thông báo cho Tứ Hoàng thúc và Kính phu nhân. Bất luận thế nào cũng phải giành được tấm khiên Ánh mắt Medusa mang về đây.”

“Đúng đúng đúng, mau thông báo cho bọn họ, nhất định phải mang

Au”

được nó về đây.

“Đúng là gặp quỷ rồi, làm sao cái thứ đó có thể ở tinh hệ Băng Lam chứ, lại còn ở ngay dưới mí mắt chúng ta nhiều năm như thế mà không một ai phát hiện ra. Có phải cái đám Ky Sĩ Băng Lam đều ăn phân hết rồi không? Canh giữ một thứ quan trọng trong từng đấy năm mà lại bị người khác đào đi mất.”

“Hoàng Thượng, thần xin được đến tinh vực Hỗn Loạn hỗ trợ Tứ Hoàng thúc giết Hàn Sâm giành tấm khiên về.”

“Thần cũng nguyện ý đến tinh vực Hỗn Loạn.”

Ngày thường thì chẳng ai muốn lao vào chốn khổ cực, nhưng bây giờ ai nấy cũng tranh giành nhau để đi.

Mặc dù Hàn Sâm không biết tấm khiên này, nhưng cũng biết được nó chắc chắn là đồ tốt. Hắn gom toàn bộ đám nấm độc lại rồi vác Bảo Nhi kéo theo tấm khiên chạy về phía có cá voi trắng.

Đào được đồ rồi, bây giờ còn chần chừ không chạy thì đợi đến bao giờ.

Hàn Sâm chạy nước rút một trăm mét quay trở về con cá voi trắng. Đám hải tặc đều ngoan ngoãn canh giữ cá voi trắng. Tiểu Hồng Điểu thấy đấm người Hàn Sâm quay về thì lập tức bay tới đậu lên vai Bảo Nhi, ngóc đầu mổ củ nhân sâm lớn mà Bảo Nhi ôm trong lòng.

“Cái này là của Bảo Nhi.” Bảo Nhi ôm chặt củ nhân sâm trước ngực, quay người tránh né những cú mổ của Tiểu Hồng Điểu.

Hàn Sâm cũng không có tâm trạng quản việc của hai người, trực tiếp khởi động cá voi trắng nghênh ngang rời đi. Rời khỏi tinh hệ Băng Lam tiến về

phía tinh hệ Hỗn Loạn.

‘Tấm khiên được Hàn Sâm đặt ngay bên cạnh, chiếc khiên quá nặng, Hàn Sâm rất tốn sức mới có thể vác nó về, chỉ chạy một quãng đường ngắn ngủi thôi mà cũng phải thở dốc một trận.

Phương Thanh Vũ nhìn thấy tấm khiên đặt bên cạnh Hàn Sâm bắt đầu cảm thấy tò mò. Hàn Sâm chỉ ra ngoài một chuyến, không biết từ đâu xách về một tấm khiên kim loại.

Nhưng khi nhìn kỹ tấm khiên, nhìn thấy tượng nữ nhân thân người đuôi rắn trên đó thì lập tức cực kỳ hoảng sợ, trực tiếp la lớn: “Ánh mắt Medusal”

“Phương huynh, ngươi biết tấm khiên này sao?” Hàn Sâm nhìn Phương Thanh Vũ hỏi

“Đây… Đây là thật sao? Thật sự là Ánh mắt Medusa sao?” Giọng Phương Thanh Vũ run lên, nhìn chằm chằm vào tâm khiên.

“Thật giả cái gì? Ta vừa mới đào được, cũng không biết là thật hay giả. Ngươi biết lai lịch của tấm khiên này không?” Hàn Sâm nhìn bộ dạng của Phương Thanh Vũ, hắn tựa hồ như biết lai lịch của tấm khiên.

Phương Thanh Vũ dùng đôi tay run rẩy vuốt ve tấm khiên, nói năng lộn xôn: “Ta không biết… Không không… Không chắc chắn đây có phải Ánh mắt Medusa hay không, truyền thuyết kể rằng nó đã bị phá hủy rồi…”

“Rốt cuộc thì Ánh mắt Medusa là cái gì?” Hàn Sâm nghỉ hoặc hỏi.

Phương Thanh Vũ có chút kích động nhìn tấm khiên nói: “Thời đại đang không ngừng đổi thay, cường giả cũng có sinh lão bệnh tử, dị bảo cũng vậy, một số đã bị phá hủy, có một số lại được tạo ra. Mặc dù có thể huy hoàng một thời nhưng cuối cùng cũng sẽ bị chôn vùi trong dòng chảy lịch sử vô tận. Tuy nhiên trong dòng chảy lịch sử cũng đã từng có những cường giả và dị bảo xuất hiện vô cùng rực rỡ và vẻ vang trở thành truyền thuyết, vĩnh viễn được người đời ghi nhớ. Năm đó, tổ tiên của tộc Kana đã dùng tấm khiên Ánh mắt Medusa và hai dị bảo Thần Hóa là Luyện Ngục, Thiên Quốc

tung hoành vũ trụ, không ai địch nổi. Thắp sáng Thần đăng gen của Thần điện gen khiến cho tộc Kana trở thành đệ nhất Thượng Tộc."

"Ở thời đại đó, tấm khiên Ánh mắt Medusa và hai dị bảo Thần Hóa Luyện Ngục Thiên Quốc đều là những thứ uy danh hiển hách, chói lọi, đặc biệt là Ánh mắt Medusa - Một trong mười dị bảo Thần Hóa được công nhận trong thời điểm đó. Sau này tổ tiên tộc Kana nắm giữ Ánh mắt Medusa và Luyện Ngục Thiên Quốc đánh vào Thần điện gen. Sau nhiều ngày chiến đấu gian khổ cuối cùng vẫn bị đánh lui ra khỏi Thần điện, sau đó ngã xuống. Ánh mắt Medusa và Luyện Ngục Thiên Quốc cũng biến mất theo từ lúc ấy không còn thấy nữa."

Phương Thanh Vũ nói, không ngừng vuốt ve tấm khiên: "Nếu như đây thật sự là Ánh mắt Medusa thì giá trị của nó không thể ước lượng được. Chỉ với chiếc khiên này, e rằng có thể mua được một thượng tộc. Suy cho cùng nó vẫn là thứ vũ khí Thần Hóa đã từng đánh vào Thần điện gen. Nhưng truyền thuyết lại nói rằng Ánh mắt Medusa và Luyện Ngục Thiên Quốc trong lúc chiến đấu đã bị phá hủy rồi, cũng không biết được đây có phải thật không…"

"Đã từng giết cường giả của Thần điện gen?" Hàn Sâm cảm thấy chấn động khi nghe chuyện này.

Ngay cả người mạnh mẽ như Cổ Thủy Thần còn không thể tiến vào cổng của Thần điện gen. Vậy mà tộc Kana có thể đánh vào tận bên trong Thần điện gen, còn đại chiến được mấy ngày, đúng là một thành phần vô cùng mạnh mẽ và đáng sợ.

"Ngươi mau nhìn xem đây có thật là Ánh mắt Medusa không." Hàn Sâm cũng có chút hưng phấn trong lòng. Nếu thật sự là vũ khí Thần Hóa vẫn còn được bảo tồn sau trận chiến với thần thì tốt quá.

Hàn Sâm đã có Luyện Ngục Thiên Quốc trong tay, nếu đây thật sự là Ánh mắt Medusa, không biết chừng sau này hắn có thể học theo tổ tiên Kana tộc, nhờ vào hai vũ khí Thần Hóa tiến đánh Thần điện gen.

Hết chương 2506.

Chương 2507. Lại gặp phải nhện lỗ đen.

“Ta không biết… Ta cũng chỉ nghe nói qua mà thôi… Nếu đây thực sự là con mắt của Medusa, vậy có lẽ đôi mắt của nàng có thể mở ra… Tương truyền rằng khi nàng mở mắt thì ngay cả Thần cũng phải khóc vì nàng… Thời đại đã quá lâu rồi… Rất nhiều sinh vật đã nghe qua †ruyền thuyết về nàng nhưng sinh vật thực sự gặp qua con mắt của Medusa đều sắp chết gần hết rồi, chỉ có một số tồn tại bất tử mới có thể phân biệt được thật giả… Trong Liên Minh Vạn Bảo của ta, e rằng chỉ có vài vị trưởng lão kia mới có thể nhận ra…” Phương Thanh Vũ nói.

Hàn Sâm nghe xong thì khẽ nhíu mày, nếu đây thật sự là con mắt của Medusa, vậy chắc chắn Tộc Hoàng Cực đã nhìn thấy.

“Bảo Nhi, ngươi đi lái thuyền, tăng tốc nhanh lên chút.” Hàn Sâm để Bảo Nhi điều khiển thuyền, còn bản thân hắn thì kéo tấm chắn trở về phòng, dự định nghiên cứu kỹ lưỡng một chút xem rốt cuộc tấm chắn này có hữu dụng hay không.

Cho dù nó có phải con mắt của Medusa hay không, nếu như không thể sử dụng được thì cũng chỉ là một đống sắt vụn.

Cầm tấm chắn trong tay, Hàn Sâm truyền lực lượng của Băng Cơ Ngọc Cốt vào tấm chắn, thế nhưng lại bị hất văng ra, không thể truyền vào trong tấm chắn.

Hàn Sâm khế nhíu mày, lại đổi thành lực lượng của Động Huyền Kinh và rót vào bên trong tấm chắn. Lần này thì không bị văng ra, lực lượng của Động Huyền Kinh rót vào bên trong tấm chắn khiến cho pho tượng cô gái xinh đẹp trên tấm chắn dần lóe ra ánh sáng màu tím, đặc biệt ở vị trí đôi mắt đang nhắm lóe ra một vệt sáng rực, giống như sắp mở ra.

Nhưng sắc mặt của Hàn Sâm nhanh chóng thay đổi, tấm chắn kia cứ như thể một cái động không đáy, lực lượng của hắn bị nuốt chửng một cách điên

cuồng. Chỉ trong chốc lát, sắc mặt của Hàn Sâm đã trở nên tái mét, khí tức toàn thân sắp bị hút cạn, thế mà người đẹp trên tấm chắn kia vẫn nhắm chặt mắt như cũ, chỉ hiện ra một tia sáng tím yếu ớt, không có ý định mở ra.

Hàn Sâm vội vàng giãy ra khỏi tấm chắn, cứ tiếp tục như này thì e rằng sẽ bị tấm chắn này hút khô.

Sau khi Hàn Sâm thoát khỏi tấm chắn, nhất thời ánh sáng phía trên tấm chắn tiêu tán, lại trở về hình dáng cổ xưa ban đầu, không có động tĩnh gì nữa.

“Cho dù không phải là con mắt Medusa thì cũng là một món bảo bối ghê gớm, nếu không với lực lượng của ta thì không có khả năng không kích hoạt được nó.” Trong lòng Hàn Sâm mừng thầm, hắn cảm thấy tám, chín mươi phần trăm tấm chắn này là con mắt của Medusa.

Chỉ là việc không thể sử dụng được lại khiến Hàn Sâm có chút buồn rầu, lực lượng của bản thân quá yếu, cũng chỉ có thể thử lại khi mặc bộ đồ Hồn Y Khổng Tước Vương.

Hàn Sâm cũng không có ý định thử ngay lập tức, con mắt Medusa trong truyền thuyết rất khủng bố, Hàn Sâm không thể khống chế lực lượng của nó, sợ rằng sau khi kích hoạt thì lực lượng mà tấm chắn này bộc phát ra sẽ trực tiếp phá hủy mọi thứ.

Thử thu tấm chắn vào tháp Thiên Mệnh, may thay tuy tấm chắn này nặng nhưng vẫn có thể thu vào tháp Thiên Mệnh, giảm bớt được kha khá phiền phức.

Phương Thanh Vũ vẫn còn rối rắm xem rốt cuộc đó có phải con mắt của Medusa hay không, Hàn Sâm lại cảm thấy không quan trọng, có phải hay không cũng chẳng sao, có thể sử dụng là được.

Bởi vì cơ quan của cá voi trắng còn đang chữa trị nên tốc độ cũng không nhanh, Băng Lam Ky Sĩ Đoàn vẫn luôn đi theo phía sau, tạm thời không thể thoát khỏi bọn họ.

Ky Sĩ Vương Băng Lam ở trong chiến hạm phía sau gần như giám thị cá voi trắng mà không chợp mắt cả ngày lẫn đêm.

Bây giờ trong lòng Ky Sĩ Vương Băng Lam rất phức tạp, đã không có từ ngữ nào có thể hình dung được.

Giết Hoàng Tử cũng đành, bắt một Hoàng Tử mà Bạch Hoàng yêu thương nhất cũng thôi, ít nhất mấy thứ này không có quan hệ trực tiếp tới hắn.

'Thế nhưng Hàn Sâm lại đào ra được con mắt của Medusa ở ngay tại trụ sở của Đoàn Băng Lam Ky Sĩ bọn họ, Ky Sĩ Vương Băng Lam đã không còn biết phải có phản ứng gì, hắn chỉ hy vọng kiếp này của hắn chưa bao giờ gặp mặt tên nhãi này.

Quả thực Hàn Sâm chính là ngôi sao xui xẻo trong cuộc đời hắn, nếu như ông trời cho hắn một cơ hội nữa để sống lại, Ky Sĩ Vương Băng Lam nhất định sẽ trực tiếp giết chết hắn ngay khi hắn còn đang trong bụng mẹ, tránh cho hắn ra ngoài gây hại cho mình.

"Con mắt của Medusa… Đây chính là con mắt của Medusa đó… Thế mà lại không biết đã chôn vùi bao nhiêu năm ngay tại dưới mí mắt ta… Vậy mà ta.." Mỗi khi Ky Sĩ Vương Băng Lam nghĩ đến đây thì đều cảm thấy lòng mình đang rỉ máu.

"Đội trưởng, hình như chiếc thuyền cá voi trắng kia xảy ra vấn đề…" Một ky sĩ lớn tiếng bẩm báo.

Ky Sĩ Vương Băng Lam chăm chú nhìn về phía cá voi trắng trong hình ảnh giám sát và thấy rằng chiếc phi thuyền hình cá voi trắng kia đã hoàn toàn khác với vẻ ngoài rách nát trước đó, bây giờ toàn thân nó trông trắng trong như tuyết, giống như một vật còn sống.

Lúc này trên thân cá voi trắng lóe lên những làn sóng sáng trắng kỳ lạ, mắt thường có thể nhìn thấy từng đợt gợn sóng lăn tăn trên thân cá voi trắng.

Không đợi Ky Sĩ Vương Băng Lam kịp phản ứng, chỉ thấy cái đuôi của cá voi trắng lắc lư như cá lặn biển khơi, lao ra ngoài cùng với con sóng chỉ

trong tích tắc và lập tức biến mất ngay tại khoảng không trước mặt, chỉ còn lại những gợn sóng lay động.

Nhân viên theo dõi của Băng Lam Ky Sĩ Đoàn đều ngơ ngác, đến lúc phản ứng lại thì sắc mặt đều biến đổi.

“Đội trưởng, chúng ta phải làm gì đây? Còn đuổi theo không?” Nhân viên truyền lệnh đờ mặt nhìn Ky Sĩ Vương Băng Lam và hỏi.

h)

“Đuổi.” Ky Sĩ Vương Băng Lam nghiến răng nói. “Đuổi hướng nào?” Nhân viên truyền lệnh tiếp tục trơ mặt hỏi. “Đi phía trước.” Ky Sĩ Vương Băng Lam bất lực nói.

Việc chữa trị của cá voi trắng cơ bản đã hoàn thành và cuối cùng nó lại có thể đi với tốc độ tối đa. Mặc dù vẫn còn một số chỗ phải chờ sửa chữa nhưng Hàn Sâm đã không thể chờ đợi nữa.

Tên Mông Liệt này không biết bao giờ sẽ đuổi đến, có thể thoát khỏi theo dõi càng sớm thì càng an toàn hơn một chút.

Một khi tiến vào sâu trong tinh vực Hỗn Loạn, ngay cả Tộc Hoàng Cực cũng không thể hoàn toàn kiểm soát được tình hình, cho dù Mông Liệt có đến đây cũng không dễ dàng tìm được bọn họ.

Ở bên trong tinh vực Hỗn Loạn, thỉnh thoảng có thể bắt gặp một số lượng lớn các loài dị chủng hư không, chủng loại vô cùng rắc rối, cũng may có cá voi trắng làm chỗ dựa, những đàn dị chủng hư không thông thường đều không thể phá hoại lớp vỏ ngoài của cá voi trắng và cũng có thể thoát khỏi chúng nhờ vào tốc độ.

Khi bắt gặp đàn dị chủng cỡ nhỏ, Hàn Sâm để cho cá voi trắng dừng lại trong một thời gian ngắn, săn bắt một số dị chủng hư không và thu hoạch được một ít gen dị chủng.

Đám cướp biển này cũng săn lùng rất nhiều dị chủng hư không, tất cả bọn họ đều rất phấn khích, có cá voi trắng làm hậu thuẫn, bọn họ không cần lo

lắng sẽ bị đàn dị chủng vây đánh, chém giết tới mức sảng khoái.

Bây giờ Hàn Sâm đã coi thường những gen dị chủng cấp Hầu Tước và Công Tước này, bọn họ giết thì để bọn họ giữ lại cho riêng mình, còn hắn chỉ săn bắt dị chủng cấp Vương.

Khi chạm mặt với đàn dị chủng hư không cỡ lớn, nhóm người Hàn Sâm không thể không tạm thời nhượng bộ, bầy tôm Tinh Hà tính ra cũng hàng tỉ con, trường hợp này thật sự quá mức dọa người.

"Nhện lỗ đen!" Khi cá voi trắng đang tiến về phía trước, đột nhiên nhìn thấy một con nhện to lớn đang chiếm giữ phía trên một tinh hệ ở trong tinh không phía trước, như thể cả cái tinh hệ đó đều bị mạng nhện của nó bao phủ.

Hàn Sâm nhanh chóng giảm tốc độ của cá voi trắng để tránh làm phiền đến con nhện lỗ đen kia, với những sinh vật cấp Thần Hóa khủng bố kia thì ngay cả cường giả cấp Thần Hóa bình thường cũng không dám khiêu khích chúng. Hàn Sâm cũng không muốn đi làm phiền nó, vì vậy cố gắng tránh xa nó một chút.

Mắt thấy cá voi trắng chuẩn bị chạy đến khu vực của nhện lỗ đen, lại đột nhiên nhìn thấy móng vuốt của con nhện lỗ đen di chuyển, đầu quay về hướng của cá voi trắng và một đôi mắt đen ngòm nhìn chòng chọc vào bọn họ.

Chương 2508: Dị chủng Thần Hóa hệ không gian khủng bố.

Nhất thời Hàn Sâm thầm kêu không ổn, đẩy động năng của cá voi trắng lên cực đại, muốn nhanh chóng tiến ra khỏi phạm vi của nhện lỗ đen, nhưng chân vịt của cá voi trắng điên cuồng quay tròn, sắp cọ tới mức không khí bốc khói mà cá voi trắng không những không tiến lên mà còn lùi về phía sau.

Hàn Sâm quay đầu lại nhìn thì thấy con nhện lỗ đen há to cái miệng đen ngòm giống như một cái lỗ đen cực lớn, hình thành một vòng xoáy không gian, kéo cá voi trắng về phía miệng của nó.

“Chúng ta sắp đi đời rồi… Ai đó tới cứu ta đi… Ta còn chưa muốn chết… Ta vẫn còn là trinh nữ … Ta còn chưa lấy chồng nữa…” Ninh Nguyệt ngồi sụp xuống đất, ôm lấy người Bảo Nhi và khóc lóc kêu gào.

Cả đám cướp biển cũng đều sợ tới mức mặt mày tái mét, bọn họ đều đã từng nghe đến tiếng tăm của nhện lỗ đen, ở nơi khủng khiếp như tinh vực Hỗn Loạn, quả thực nhện lỗ đen là sự tồn tại đứng đầu chuỗi thức ăn.

Hàn Sâm đã tăng động năng của cá voi trắng đến mức cao nhất, thế nhưng cá voi trắng lùi càng lúc càng nhanh, lớp vỏ ngoài và không gian ma sát vào nhau tạo ra những đốm sáng lớn.

Bangl

Một tiểu hành tinh không biết bay đến từ nơi nào va vào phía trên cá voi trắng, ngay lập tức khiến cá voi trắng mất thăng bằng.

Không để Hàn Sâm có nhiều thời gian để suy nghĩ, cá voi trắng đã bị hút vào bên trong lỗ đen, không ngừng xoay tròn nhào lộn trong lỗ đen và có thứ gì đó liên tục đập vào phía trên cá voi trắng, tạo ra những tiếng động khủng khiếp. Cả đám cướp biển ngã trái ngã phải giống như quả hồ lô lăn tới lăn lui.

“Ta không muốn chết!” Xen lẫn trong đó còn có tiếng hét thảm thiết của Ninh Nguyệt.

Cơ thể Hàn Sâm di chuyển nhanh chóng, di chuyển thuận theo cơn quay cuồng của con cá voi trắng, luôn giữ thăng bằng cho bản thân, bộ đồ Khổng Tước Vương Hồn đã mặc ở trên người, sẵn sàng lao ra khỏi vòng xoáy không gian bất cứ lúc nào.

Bảo Nhi chạy loanh quanh trong phòng điều khiển, trong lòng còn ôm củ sâm to màu tím, rõ ràng mức độ quay cuồng này không thể ảnh hưởng đến thăng bằng của nàng.

Tiểu Hồng Điểu đứng trên vai nàng, đôi mắt không ngừng quan sát xung quanh.

Bịch! Không bao lâu sau, đột nhiên cá voi trắng rơi khỏi vòng xoáy. không gian và rơi xuống một vùng biển đen rộng lớn, từng gợn sóng biển vỗ mạnh.

“Đây là nơi nào? Sao lại có biển?” Hàn Sâm khó hiểu nhìn chung quanh, chỉ thấy một vùng biển đen vô tận, nơi nào cũng có sương mù bao phủ, chỗ tầm mắt có thể nhìn được cũng không cách nào nhìn ra quá xa.

Bùm! Bùm!

Xung quanh liên tục có thứ gì đó rơi xuống biển, có thiên thạch, có thực vật, có xác tàu chiến và còn có một ít dị chủng.

Trong khi đám người Hàn Sâm đang sững sờ thì có một tiểu hành tinh rơi xuống và lao vào lòng biển đen. Những con sóng bùng lên đẩy cá voi trắng bay thẳng lên, những con sóng khổng lồ không ngừng cuộn trào, phải mất một lúc mới miễn cưỡng dừng quay cuồng.

Sau đó đám người Hàn Sâm nhìn thấy một cảnh tượng còn kinh khủng hơn, thiên thạch rơi xuống biển đen, xác tàu chiến, rác vũ trụ, hay thậm chí là những thứ vụn vặt, tất cả đều ở trong biển đen giống như mẩu bánh mì ngâm trong nước, đều nhanh chóng bị tan rã.

“Chúng ta… Không phải là đang ở trong dạ dày của nhện lỗ đen đấy chứ…” Hàn Sâm chết lặng khi nhìn thiên thạch như ngọn núi nhanh chóng bị tan chảy, trong lòng thầm nghĩ.

“Tiêu rồi… Chúng ta tiêu đời thật rồi… Sẽ bị tiêu hóa và biến thành phân… Ta không muốn biến thành phân…” Ninh Nguyệt ngồi trên sàn nhà, lau nước mắt và nói.

“Đừng lo lắng, phi thuyền của chúng ta không bị ăn mòn.” Hàn Sâm nhìn vỏ ngoài của cá voi trắng, dù sao nó cũng là phi thuyền có thể so sánh với sinh vật cấp Thần Hóa, dĩ nhiên nó không bị biển đen ăn mòn.

Chẳng qua Hàn Sâm không biết cá voi trắng có thể kiên trì được bao lâu, cho nên hắn vẫn phải mau chóng tìm cách rời khỏi nơi này.

May mắn thay, con nhện lỗ đen quá mức khổng lồ, chỉ thuận miệng hút một cái là đã hút thẳng cá voi trắng vào trong. So với kích thước của nhện lỗ đen thì cá voi trắng còn không bằng một mẩu thịt.

Đoán chừng nhện lỗ đen có thể không phải nhằm vào bọn họ, mà là bọn họ quá xui xẻo, đúng lúc đụng phải lúc nhện lỗ đen cần ăn uống, bị nó hút vào cả thảy.

Từ việc thiên thạch rơi xuống liên tục từ trong sương mù là có thể thấy, e rằng một ngụm của nó đã hút đến đây một vành đai thiên thạch và không ít tiểu hành tinh.

Một lần nữa kiểm soát lại cá voi trắng, điều khiển cá voi trắng bay lên và làm cho cá voi trắng rời khỏi biển đen, đây có thể thật sự là dịch dạ dày của nhện lỗ đen.

Dưới sự điều khiển của Hàn Sâm, cá voi trắng tránh được những mảnh thiên thạch rơi xuống và bay lên trên không, nếu đây là dạ dày của nhện lỗ đen thì chắc hẳn có thể chui ra ngoài từ thực quản.

Sau khi xuyên qua lớp sương mù dày đặc, không biết bay bao nhiêu lâu, cũng không còn thấy thiên thạch rơi xuống nhưng vẫn không nhìn thấy thành dạ dày và thực quản như trong tưởng tượng.

"Chỗ này thật sự là dạ dày của con nhện lỗ đen sao? Vậy cũng quá lớn rồi, không lẽ chúng ta tiến vào không gian khác?" Hàn Sâm lẩm bẩm một mình với vẻ mặt kỳ quái.

"Chết chắc rồi!" Ninh Nguyệt gào khóc.

Phương Thanh Vũ cười khổ nói: "Nếu ta đoán không sai thì nơi này đúng là bên trong cơ thể của con nhện lỗ đen, hơn nữa rất có thể chúng ta đang ở ngay trong dạ dày của nó, hoặc một bộ phận tương tự như dạ dày. Tuy nhiên, nhện lỗ đen là sinh vật Thần Hóa có lực lượng không gian và trong cơ thể nó cũng có lực lượng không gian. Nếu chúng ta muốn lao ra ngoài, trước tiên chúng ta phải giải quyết được lực lượng không gian này. Nếu không thì có làm gì cũng không thể thoát ra được."

"Làm thế nào để phá vỡ lực lượng không gian ở đây?" Hàn Sâm nhìn Phương Thanh Vũ và hỏi.

Phương Thanh Vũ lại cười khổ: "Ta cũng chỉ trông thấy thông tin về nhện lỗ đen trong cơ sở dữ liệu của Liên Minh Vạn Bảo, cơ bản có thể suy đoán được một chút, nhưng để nói rõ ra thì ta không có bản lĩnh này. Hy vọng cá voi trắng có thể kiên trì thêm một khoảng thời gian, nếu không chúng ta sẽ sớm bị nó tiêu hóa."

Hàn Sâm không nói gì nữa, mở kính Tử Đồng Thần Điệp ra và đưa mắt nhìn vào những lớp sương mù. Quả nhiên hắn thấy những đám sương mù này đều là xích Trật Tự do các hạt không gian tạo thành, làm bóp méo toàn

bộ không gian, trật tự của không gian ở trong này đã hoàn toàn bị xáo trộn, căn bản không thể bay ra ngoài trong hoàn cảnh bình thường.

Nhưng dù không bay ra được thì cũng phải thử một lần, không ai biết cá voi trắng có chịu được sự ăn mòn của nước biển và sương mù ở đây hay không, nếu không thoát ra được thì cuối cùng bọn họ chỉ có đường chết.

Hàn Sâm không dám kích hoạt hệ thống vũ khí của cá voi trắng, bởi vì hệ thống vũ khí của cá voi trắng cũng tiêu hao năng lượng của lò phản ứng tinh thể, nếu tiêu hao hết năng lượng thì đến lúc có cơ hội cũng chẳng bay ra ngoài được.

“Tiểu Hồng.” Hàn Sâm gọi Tiểu Hồng Điểu.

Tiểu Hồng Điểu hiểu được ý của Hàn Sâm, hét lên một tiếng và bay khỏi vai của Bảo Nhi, cơ thể hóa thành Hỏa Phượng Hoàng lao vụt ra khỏi miệng của cá voi trắng, phun ra một luồng hỏa diễm vào màn sương mù.

Vậy mà chỉ trông thấy ngọn lửa đỏ thẫm đã đốt cháy xích Trật Tự do các hạt không gian tạo thành, nhưng khi xích Trật Tự không gian bị rạn nứt thì lại càng nhiều không gian đứt đoạn được hình thành, khiến không gian càng trở nên bất ổn hơn. Tiểu Hồng Điểu suýt chút nữa bị rơi vào đó, dọa nó phải vội bay nhanh trở lại.

“Không hổ là dị chủng Thần Hóa của hệ không gian.” Vẻ mặt của Hàn Sâm trở nên rất khó coi, dị chủng Thần Hóa của hệ không gian còn đáng sợ hơn những gì hắn tưởng tượng.

Hết chương 2507.

Chương 2508. Dị chủng Thần Hóa hệ không gian khủng bố.

Nhất thời Hàn Sâm thầm kêu không ổn, đẩy động năng của cá voi trắng lên cực đại, muốn nhanh chóng tiến ra khỏi phạm vi của nhện lỗ đen, nhưng chân vịt của cá voi trắng điên cuồng quay tròn, sắp cọ tới mức không khí bốc khói mà cá voi trắng không những không tiến lên mà còn lùi về phía sau.

Hàn Sâm quay đầu lại nhìn thì thấy con nhện lỗ đen há to cái miệng đen ngòm giống như một cái lỗ đen cực lớn, hình thành một vòng xoáy không gian, kéo cá voi trắng về phía miệng của nó.

“Chúng ta sắp đi đời rồi… Ai đó tới cứu ta đi… Ta còn chưa muốn chết… Ta vẫn còn là trinh nữ … Ta còn chưa lấy chồng nữa…” Ninh Nguyệt ngồi sụp xuống đất, ôm lấy người Bảo Nhi và khóc lóc kêu gào.

Cả đám cướp biển cũng đều sợ tới mức mặt mày tái mét, bọn họ đều đã từng nghe đến tiếng tăm của nhện lỗ đen, ở nơi khủng khiếp như tinh vực Hỗn Loạn, quả thực nhện lỗ đen là sự tồn tại đứng đầu chuỗi thức ăn.

Hàn Sâm đã tăng động năng của cá voi trắng đến mức cao nhất, thế nhưng cá voi trắng lùi càng lúc càng nhanh, lớp vỏ ngoài và không gian ma sát vào nhau tạo ra những đốm sáng lớn.

Bangl

Một tiểu hành tinh không biết bay đến từ nơi nào va vào phía trên cá voi trắng, ngay lập tức khiến cá voi trắng mất thăng bằng.

Không để Hàn Sâm có nhiều thời gian để suy nghĩ, cá voi trắng đã bị hút vào bên trong lỗ đen, không ngừng xoay tròn nhào lộn trong lỗ đen và có thứ gì đó liên tục đập vào phía trên cá voi trắng, tạo ra những tiếng động khủng khiếp. Cả đám cướp biển ngã trái ngã phải giống như quả hồ lô lăn tới lăn lui.

“Ta không muốn chết!” Xen lẫn trong đó còn có tiếng hét thảm thiết của Ninh Nguyệt.

Cơ thể Hàn Sâm di chuyển nhanh chóng, di chuyển thuận theo cơn quay cuồng của con cá voi trắng, luôn giữ thăng bằng cho bản thân, bộ đồ Khổng Tước Vương Hồn đã mặc ở trên người, sẵn sàng lao ra khỏi vòng xoáy không gian bất cứ lúc nào.

Bảo Nhi chạy loanh quanh trong phòng điều khiển, trong lòng còn ôm củ sâm to màu tím, rõ ràng mức độ quay cuồng này không thể ảnh hưởng đến thăng bằng của nàng.

Tiểu Hồng Điểu đứng trên vai nàng, đôi mắt không ngừng quan sát xung quanh.

Bịch! Không bao lâu sau, đột nhiên cá voi trắng rơi khỏi vòng xoáy. không gian và rơi xuống một vùng biển đen rộng lớn, từng gợn sóng biển vỗ mạnh.

“Đây là nơi nào? Sao lại có biển?” Hàn Sâm khó hiểu nhìn chung quanh, chỉ thấy một vùng biển đen vô tận, nơi nào cũng có sương mù bao phủ, chỗ tầm mắt có thể nhìn được cũng không cách nào nhìn ra quá xa.

Bùm! Bùm!

Xung quanh liên tục có thứ gì đó rơi xuống biển, có thiên thạch, có thực vật, có xác tàu chiến và còn có một ít dị chủng.

Trong khi đám người Hàn Sâm đang sững sờ thì có một tiểu hành tinh rơi xuống và lao vào lòng biển đen. Những con sóng bùng lên đẩy cá voi trắng bay thẳng lên, những con sóng khổng lồ không ngừng cuộn trào, phải mất một lúc mới miễn cưỡng dừng quay cuồng.

Sau đó đám người Hàn Sâm nhìn thấy một cảnh tượng còn kinh khủng hơn, thiên thạch rơi xuống biển đen, xác tàu chiến, rác vũ trụ, hay thậm chí là những thứ vụn vặt, tất cả đều ở trong biển đen giống như mẩu bánh mì ngâm trong nước, đều nhanh chóng bị tan rã.

“Chúng ta… Không phải là đang ở trong dạ dày của nhện lỗ đen đấy chứ…” Hàn Sâm chết lặng khi nhìn thiên thạch như ngọn núi nhanh chóng bị tan chảy, trong lòng thầm nghĩ.

“Tiêu rồi… Chúng ta tiêu đời thật rồi… Sẽ bị tiêu hóa và biến thành phân… Ta không muốn biến thành phân…” Ninh Nguyệt ngồi trên sàn nhà, lau nước mắt và nói.

“Đừng lo lắng, phi thuyền của chúng ta không bị ăn mòn.” Hàn Sâm nhìn vỏ ngoài của cá voi trắng, dù sao nó cũng là phi thuyền có thể so sánh với sinh vật cấp Thần Hóa, dĩ nhiên nó không bị biển đen ăn mòn.

Chẳng qua Hàn Sâm không biết cá voi trắng có thể kiên trì được bao lâu, cho nên hắn vẫn phải mau chóng tìm cách rời khỏi nơi này.

May mắn thay, con nhện lỗ đen quá mức khổng lồ, chỉ thuận miệng hút một cái là đã hút thẳng cá voi trắng vào trong. So với kích thước của nhện lỗ đen thì cá voi trắng còn không bằng một mẩu thịt.

Đoán chừng nhện lỗ đen có thể không phải nhằm vào bọn họ, mà là bọn họ quá xui xẻo, đúng lúc đụng phải lúc nhện lỗ đen cần ăn uống, bị nó hút vào cả thảy.

Từ việc thiên thạch rơi xuống liên tục từ trong sương mù là có thể thấy, e rằng một ngụm của nó đã hút đến đây một vành đai thiên thạch và không ít tiểu hành tinh.

Một lần nữa kiểm soát lại cá voi trắng, điều khiển cá voi trắng bay lên và làm cho cá voi trắng rời khỏi biển đen, đây có thể thật sự là dịch dạ dày của nhện lỗ đen.

Dưới sự điều khiển của Hàn Sâm, cá voi trắng tránh được những mảnh thiên thạch rơi xuống và bay lên trên không, nếu đây là dạ dày của nhện lỗ đen thì chắc hẳn có thể chui ra ngoài từ thực quản.

Sau khi xuyên qua lớp sương mù dày đặc, không biết bay bao nhiêu lâu, cũng không còn thấy thiên thạch rơi xuống nhưng vẫn không nhìn thấy thành dạ dày và thực quản như trong tưởng tượng.

"Chỗ này thật sự là dạ dày của con nhện lỗ đen sao? Vậy cũng quá lớn rồi, không lẽ chúng ta tiến vào không gian khác?" Hàn Sâm lẩm bẩm một mình với vẻ mặt kỳ quái.

"Chết chắc rồi!" Ninh Nguyệt gào khóc.

Phương Thanh Vũ cười khổ nói: "Nếu ta đoán không sai thì nơi này đúng là bên trong cơ thể của con nhện lỗ đen, hơn nữa rất có thể chúng ta đang ở ngay trong dạ dày của nó, hoặc một bộ phận tương tự như dạ dày. Tuy nhiên, nhện lỗ đen là sinh vật Thần Hóa có lực lượng không gian và trong cơ thể nó cũng có lực lượng không gian. Nếu chúng ta muốn lao ra ngoài, trước tiên chúng ta phải giải quyết được lực lượng không gian này. Nếu không thì có làm gì cũng không thể thoát ra được."

"Làm thế nào để phá vỡ lực lượng không gian ở đây?" Hàn Sâm nhìn Phương Thanh Vũ và hỏi.

Phương Thanh Vũ lại cười khổ: "Ta cũng chỉ trông thấy thông tin về nhện lỗ đen trong cơ sở dữ liệu của Liên Minh Vạn Bảo, cơ bản có thể suy đoán được một chút, nhưng để nói rõ ra thì ta không có bản lĩnh này. Hy vọng cá voi trắng có thể kiên trì thêm một khoảng thời gian, nếu không chúng ta sẽ sớm bị nó tiêu hóa."

Hàn Sâm không nói gì nữa, mở kính Tử Đồng Thần Điệp ra và đưa mắt nhìn vào những lớp sương mù. Quả nhiên hắn thấy những đám sương mù này đều là xích Trật Tự do các hạt không gian tạo thành, làm bóp méo toàn

bộ không gian, trật tự của không gian ở trong này đã hoàn toàn bị xáo trộn, căn bản không thể bay ra ngoài trong hoàn cảnh bình thường.

Nhưng dù không bay ra được thì cũng phải thử một lần, không ai biết cá voi trắng có chịu được sự ăn mòn của nước biển và sương mù ở đây hay không, nếu không thoát ra được thì cuối cùng bọn họ chỉ có đường chết.

Hàn Sâm không dám kích hoạt hệ thống vũ khí của cá voi trắng, bởi vì hệ thống vũ khí của cá voi trắng cũng tiêu hao năng lượng của lò phản ứng tinh thể, nếu tiêu hao hết năng lượng thì đến lúc có cơ hội cũng chẳng bay ra ngoài được.

“Tiểu Hồng.” Hàn Sâm gọi Tiểu Hồng Điểu.

Tiểu Hồng Điểu hiểu được ý của Hàn Sâm, hét lên một tiếng và bay khỏi vai của Bảo Nhi, cơ thể hóa thành Hỏa Phượng Hoàng lao vụt ra khỏi miệng của cá voi trắng, phun ra một luồng hỏa diễm vào màn sương mù.

Vậy mà chỉ trông thấy ngọn lửa đỏ thẫm đã đốt cháy xích Trật Tự do các hạt không gian tạo thành, nhưng khi xích Trật Tự không gian bị rạn nứt thì lại càng nhiều không gian đứt đoạn được hình thành, khiến không gian càng trở nên bất ổn hơn. Tiểu Hồng Điểu suýt chút nữa bị rơi vào đó, dọa nó phải vội bay nhanh trở lại.

“Không hổ là dị chủng Thần Hóa của hệ không gian.” Vẻ mặt của Hàn Sâm trở nên rất khó coi, dị chủng Thần Hóa của hệ không gian còn đáng sợ hơn những gì hắn tưởng tượng.

Hết chương 2508.

Chương 2509. Đáng yêu quá

Trong biển cả và sương mù vô tận, Hàn Sâm đã lái cá voi trắng bay hơn một trăm tiếng đồng hồ tuy nhiên vẫn không tìm thấy lối ra ngoài.

Lực lượng không gian ở nơi này dày tầng tầng lớp lớp tựa như một mê cung không gian khổng lồ, đủ loại nếp gấp không gian và vết nứt khiến bọn hắn hoàn toàn không tìm thấy đường đi ra ngoài.

Càng đáng sợ chính là những vết nứt không gian đó, bởi vì cho dù với độ chắc chắn của cá voi trắng mà va vào bên trên cũng sẽ bị chém ra từng vết cắt.

Cũng may Hàn Sâm có Lĩnh Vực Động Huyền và kính Tử Đồng Thần Điệp nên có thể kịp thời tránh đi những vết nứt không gian đó, nếu không thì bọn hắn cũng đã sớm tan xác rồi.

Mặc dù như vậy, bọn người Hàn Sâm vẫn có thể gặp phải nguy hiểm cực lớn, vỏ ngoài của cá voi trắng đang bị ăn mòn, mặc dù tốc độ ăn mòn không nhanh, dựa vào thiết bị chữa trị của cá voi trắng cũng có thể kịp thời khôi phục.

Thế nhưng để chữa trị phải tiêu hao vật liệu và nhiên liệu, nếu nhiêu liệu bị tiêu hao sạch, bọn hắn cũng chỉ có thể chờ chết.

Bầu không khí trong thuyền rất ngột ngạt, tâm trạng của mọi người đều rất nặng nề, ngoài Bảo Nhi còn đang cười hì hì đùa với Ninh Nguyệt ở bên ngoài, những người khác đều không cười nổi.

Hàn Sâm áp lực cũng rất lớn, nhưng hắn không hề sợ hãi, cùng lắm thì truyền tống về Tí Hộ Sở, thế nhưng Ninh Nguyệt và Phương Thanh Vũ nhất định phải chết.

“Phương huynh, có thể liên lạc với trưởng lão Bảo Giám một chút hay không, xem hắn có biện pháp nào trợ giúp chúng ta không.” Hàn Sâm nhìn Phương Thanh Vũ nói.

Phương Thanh Vũ lấy khối rubic Vạn Giới ra, nhưng chỉ có một mảnh màu xám bên trong khối rubic, đã không nhìn thấy bất kỳ hình ảnh gì nữa.

“Trước đó đã thử qua, khối rubic Vạn Giới ở chỗ này cũng đã mất đi tác dụng, khối rubic Vạn Giới vốn là dị bảo hệ không gian, nhện lỗ đen cũng là

hệ không gian nên bị lực lượng của nó ảnh hưởng tới.” Phương Thanh Vũ cười khổ nói.

Hàn Sâm không nói gì, tiếp tục điều khiển cá voi trắng đi về phía trước, bây giờ không có biện pháp khác, cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Một đám hải tặc đều hơi khủng hoảng, nếu như không phải là bởi vì ấn tượng mạnh mẽ của Hàn Sâm đã xâm nhập vào trong lòng của bọn hắn, chỉ sợ bọn họ đã sụp đổ dưới áp lực tinh thần quá lớn, không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Ninh Nguyệt vốn dĩ chả cần chịu áp lực lớn đã sợ chết khiếp, lại bị Bảo Nhi hù dọa vài câu, đang gào khóc loạn cả lên.

Nhưng trong mắt những hải tặc cũng có thể dùng câu lê hoa đái vũ để hình dung.

Nhưng mà bọn hắn đã nhìn thấy Ninh Nguyệt trong dáng vẻ đàn ông, cũng đã thấy Ninh Nguyệt giết người, mặc dù bây giờ Ninh Nguyệt rất dễ bắt nạt, nhưng cũng không ai thật sự dám bắt nạt nàng.

Một đường không nói chuyện, đột nhiên Hàn Sâm nhìn thấy một bóng đen thoắt ẩn thoắt hiện trong sương mù, nhìn không ra là cái gì, nhưng dường như là một con quái vật khổng lồ lơ lửng trên biển lớn màu đen.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, lái cá voi trắng bay về hướng đó, đã không còn gì có thể tệ hơn hiện tại, không biết chừng sẽ là một cơ hội.

“Đó là cái gì?” Cá voi trắng cách bóng đen càng ngày càng gần, rốt cuộc có người cũng nhìn thấy bóng đen trên mặt biển.

“Lục địa… Nơi này thế mà lại có lục địa…” Chờ đến khi bọn hắn rốt cục thấy rõ ràng đó là cái gì, tất cả đều ngạc nhiên hét to lên.

Cảnh tượng khó tin xuất hiện tại biển lớn màu đen, nơi đó vậy mà có một khối đại lục, đó là một mảnh đất màu đỏ nâu, bọn người Hàn Sâm có thể nhìn thấy đá ngầm màu đỏ sậm.

Hướng mắt nhìn ra xa còn có thể nhìn thấy rất nhiều thực vật kỳ quái sinh trưởng trên mảnh đất này.

Sở dĩ nói kỳ quái là bởi vì những thực vật kia không phải kiểu cây cỏ dây leo thường thấy mà là từng cây từng cây nấm ma cô hình dạng to nhỏ khác nhau.

Cây nấm ma cô lớn tựa như Ma Thiên Luân, cũng có cây nấm to như một căn nhà, mà cơ nhỏ như hạt đậu cũng có, đủ mọi màu sắc nhìn rất là xinh đẹp.

Với lại phần lớn cây nấm đều phát sáng, khiến sương mù và biển cả vốn dĩ đen kịt sáng bừng lên.

Đám người Hàn Sâm nhìn mảnh đất đầy nấm như thế giới trong truyện cổ tích thì đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng.

“Nơi này thế mà lại có đại lục, chẳng nhẽ thật ra chúng ta không phải đang ở trong dạ dày của nhện lỗ đen?” Trên mặt Ninh Nguyệt còn dính nước mắt, nhìn nhìn đại lục nấm ngạc nhiên nói.

Nhưng Hàn Sâm không có lạc quan như vậy, hắn trước kia còn gặp qua cả vùng đất và thậm chí là cả cung điện ở bên trong cơ thể dị sinh vật, nhện lỗ đen lớn như vậy, bên trong thân thể nó có một khối đại lục cũng không có gì lạ.

Nhưng cho dù như thế nào, trên đại lục này đã xuất hiện thực vật vậy chỉ ra rằng nơi này hẳn là tương đối thích hợp để sinh tồn, với lại những sương mù kia cũng không tới gần đại lục nấm, như vậy cá voi trắng sẽ không bị ăn mòn nữa, đây chắc chắn là một chuyện tốt.

Lái cá voi trắng bay lên đại lục nấm, nhưng Hàn Sâm cũng không tùy tiện hạ xuống, mà phi hành quanh đại lục nấm, bay một đường, Hàn Sâm lông mày lại nhíu lại.

Đại lục nấm này quả thực vô cùng tuyệt đẹp, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy những cây nấm màu sắc rực rỡ huyền ảo, thế nhưng ngoài những cây nấm này ra thì lại không nhìn thấy bất cứ sinh vật nào khác.

Đừng nói là dị chủng, thậm chí ngay cả những thực vật khác cũng không thấy, dường như nơi này chỉ có nấm.

Với kinh nghiệm trước kia của Hàn Sâm, cây nấm càng xinh đẹp càng có độc, những cây nấm này xinh đẹp như vậy, tám chín phần mười có lẽ đều có kịch độc.

“Đó là cái gì?” Phương Thanh Vũ chỉ về một phía rừng cây nấm nói.

Đám người Hàn Sâm theo hướng tay hắn nhìn sang thì thấy một ngọn núi đá nhô ra một trên mảnh rừng nấm, núi đá kia tròn trịa giống như là một cái bánh bao.

Ngay bên cạnh núi đá vậy mà có một chiếc Chiến Hạm cỡ nhỏ cũ nát, nhìn kiểu dáng rất cổ xưa, cũng nhìn không ra là Chiến Hạm của tộc nào.

“Nơi này quả nhiên có sinh vật tồn tại.” Tất cả mọi người đều vui mừng.

Hàn Sâm điều khiển cá voi trắng bay về phía Chiến Hạm, bọn họ còn chưa tới gần Chiến Hạm thì nhìn thấy một chiếc cửa của Chiến Hạm bị mở ra, một sinh vật đi ra từ bên trong.

Khi Hàn Sâm nhìn thấy sinh vật kia thì hai mắt mở to nhìn.

Sinh vật kỳ quái bọn hắn đã thấy nhiều, nhưng mà sinh vật đi ra từ trong Chiến Hạm kia trông vô cùng kỳ lạ.

Toàn thân của sinh vật nọ trắng như tuyết, cao hơn hai mét, thoạt nhìn giống như một Bạch Hổ hung mãnh, thế nhưng trên đỉnh đầu nó mọc ra một cây nấm nhỏ màu hồng phát sáng, nhất thời khiến dáng vẻ hung mãnh của nó trở nên hơi đáng yêu.

“Bé hổ đáng yêu quá.” Ninh Nguyệt nhìn con Bạch Hổ kia, hai tay ôm †rước ngực, trong mắt tràn đầy những ngôi sao lấp lánh.

Bạch Hổ trên đầu mọc cây nấm màu hồng nhìn cá voi trắng trên bầu trời, lăn vài vòng trên mặt đất, há miệng về phía cá voi trắng, phát ra một tiếng rống to kinh khủng: “Meo!”

Đám người Hàn Sâm hai mắt nhìn nhau, Ninh Nguyệt lập tức bị nó làm cho tan chảy, ánh mắt rung động ghé vào cửa kính cá voi trắng nhìn Bạch Hổ, kích động nói: “Thật đáng yêu.

Ầm!

Những người khác còn chưa kịp nói câu nào thì đã nhìn thấy con Bạch Hổ kia nhảy lên một cái, trong chốc lát đã nhảy lên trên lưng cá voi trắng, toàn bộ cá voi trắng đều trầm xuống, trên lưng nó bị giãm ra một vết lõm lớn, toàn bộ cá voi trắng bị ép rơi xuống, đâm vào bên trong bụi nấm.

Hết chương 2509.

Chương 2510. Cây nấm

Cá voi trắng rơi xuống rừng nấm, những cây nấm bị đụng bay tán loạn khắp nơi, cuối cùng đâm vào thân một cây nấm cao mấy chục mét mới ngừng.

Bên trong cây nấm bị đâm tản ra làn sương mù màu sắc sặc sỡ, nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra làn sương mù được hình thành từ những bào tử sặc SỠ.

Tiểu Hồng Điểu cực kỳ tức giận lập tức nhảy từ trong cá voi trắng ra ngoài, hóa thân thành Hỏa Phượng Hoàng, Phượng Hoàng Viêm đáng sợ trong nháy mắt biến bốn phía thành biển lửa đáng sợ, hàng loạt cây nấm và bào tử bị đốt thành tro bụi, con Bạch Hổ kia cũng bị bao vây bên trong ngọn lửa.

Bạch Hổ nhảy lên một cái, xông ra ngoài khu vực đang cháy, lơ lửng giữa không trung, mở to miệng về phía Hỏa Phượng Hoàng rồi bắn ra một quả pháo.

Hỏa Phượng Hoàng cũng há miệng phun một cái, một đoàn Phượng Hoàng Viêm đụng phải thứ Bạch Hổ bắn ra, nhìn kỹ thì thứ Bạch Hổ bắn ra là một cây nấm, cây nấm kia bị Phượng Hoàng Viêm thiêu đốt lập tức vỡ ra, bên trong toàn bộ đều là bào tử, tán ra giống như pháo hoa.

Khi bị Phượng Hoàng thiêu cháy, nó giống như thuốc nổ đã bị châm lửa, trở nên cực kỳ lộng lẫy, nhưng mà trong tích tắc toàn bộ đã bị đốt thành tro bụi.

Bạch Hổ bắn ra hết cây nấm này đến cây nấm khác, nhưng tất cả đều bị Tiểu Hồng Điểu đốt thành tro bụi, Bạch Hổ giống như gặp phải khắc tinh, vô cùng sợ hãi ngọn lửa của Tiểu Hồng Điểu, bị Tiểu Hồng Điểu đuổi đến mức chạy loạn khắp nơi.

"Điểu ca cố lên… Điểu ca vô địch…" Một đám hải tặc thấy Tiểu Hồng Điểu chiếm thế thượng phong, cả đám đều hưng phấn cổ vũ cho Tiểu Hồng Điểu.

Con Bạch Hổ kia bị Phượng Hoàng Viêm đốt cháy mấy lần, bị bỏng đến độ meo meo gào loạn, toàn thân trắng muốt bị đốt thành từng mảng cháy đen, bỗng nhiên nó đâm đầu xuống đất, giống như là sắp đào một cái hố, nhưng trong nháy mắt biến mất không thấy nữa.

Tiểu Hồng Điểu bay một vòng xung quanh nhưng không nhìn thấy con Bạch Hổ xuất hiện nữa, lúc này mới vô cùng đắc ý bay trở về.

Đám hải tặc vội vàng mở cửa nghênh đón Tiểu Hồng Điểu trở về.

"Điểu ca quá lợi hại… Điểu ca quả thực chính là bá chủ của các loài chim… Gì mà hổ dữ chứ, Điểu ca vừa động thủ nó lập tức bị dọa đến tè ra quần…" Đám hải tặc tranh nhau chen đến nịnh hót Tiểu Hồng Điểu.

Tiểu Hồng Điểu ưỡn ngực, bộ dáng đại ca đây vô cùng đắc ý, hiển nhiên rất hưởng thụ những lời nịnh nọt của đám hải tặc.

Hàn Sâm âm thầm lắc đầu nhìn, nghĩ thầm: "Quả nhiên là ngay cả điểu nhân cũng không thể cưỡng lại được mật ngọt chết ruồi, trước kia Tiểu Hồng Điểu là một con chim nhỏ ngây thơ thẹn thùng biết bao, giờ thì đã trở nên sa đọa rồi."

Nhưng mà Tiểu Hồng Điểu là khắc tinh của con Bạch Hổ kia, tất cả mọi người muốn dựa vào nó, tất nhiên là cũng không ai dám đắc tội nó, có điều sau khi Tiểu Hồng Điểu bay đến bên cạnh Bảo Nhi thì lập †ức trở nên ngoan ngoãn, không dám ra oai trước mặt Bảo Nhi.

Hàn Sâm dò xét bốn phía, ngoài con Bạch Hổ kia thì không nhìn thấy dị chủng khác, mà Bạch Hổ đã bị Tiểu Hồng Điểu khắc chế, bọn hắn tạm thời

ở chỗ này chắc là không có nguy hiểm gì quá lớn.

Con Bạch Hổ kia có thể sinh tồn ở nơi này, bọn hắn hẳn là cũng có thể sinh tồn ở đây, sau đó thì từ từ suy nghĩ biện pháp chạy tiếp.

Phương Thanh Vũ và Ninh Nguyệt cùng thở phào, nơi này mặc dù có hơi quái lạ, nhưng cũng còn tốt hơn trên biển, tạm thời vẫn an toàn.

“Không biết những cây nấm kia có thể ăn được hay không? Trông có vẻ rất ngon”

“Thường thì nấm càng đẹp, độc tính càng mạnh.” “Chúng ta đều là hải tặc cao cấp, một chút xíu độc thì sợ cái gì?”

Đám hải tặc đang nói chuyện phiếm, đột nhiên một tên trong số tên hải tặc hét to, âm thanh hoảng sợ nói: “Cây… Cây nấm…”

“Cây nấm thì có gì phải kinh ngạc, nơi này khắp nơi đều là nấm.” Một tên hải tặc khác bĩu môi nói, nhưng ánh mắt của mọi người vẫn nhìn về phía tên hải tặc vừa rồi.

Tên hải tặc kia vẻ mặt hoảng sợ, dùng ngón tay run rẩy chỉ vào một hải tặc khác, kinh hãi kêu lên: “Cây nấm… Trên đầu của ngươi có cây nấm…”

“Đùa gì thế, trên đầu của ta tại sao lại có nấm?” Tên hải tặc kia tất nhiên không tin, đưa tay sờ lên đỉnh đầu, nhưng vừa sờ lập tức biến sắc.

Ánh mắt của bọn Hàn Sâm cũng đổ dồn về phía tên hải tặc kia, thấy trên đỉnh đầu hắn quả thực có một cây nấm, đó là một cây nấm trắng †o bằng quả trứng gà.

“Trên… Trên đầu ta… Tại sao lại có nấm…” Tên hải tặc sờ cây nấm trên đỉnh đầu của mình, kinh hãi kêu lên.

“Hoảng hốt cái gì, có thể là vừa rồi nó dính trên người Điểu ca, Điểu ca bay về không cẩn thận làm rơi xuống đầu ngươi thôi.” Thủ lĩnh hải tặc trước kia mắng tên hải tặc một tiếng, đưa tay về phía cây nấm trắng trên đỉnh đầu hắn, sau đó nắm rồi dùng sức nhổ ra.

“AI Đau! Đau! Đau!” Hải tặc hét thảm một tiếng, cả người bị thủ lĩnh hải tặc nhấc lên, tuy nhiên cây nấm vẫn không bị nhổ ra.

Đám người lúc này mới nhìn rõ ràng, cây nấm trắng kia đang sinh trưởng trên đầu tên hải tắc đó, sợi rễ đã đâm vào bên trong da đầu.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, ánh mắt lướt qua đỉnh đầu của mọi người, lập tức biến sắc.

“Ngươi… Trên đầu ngươi cũng có nấm… Ngươi cũng có ngươi… A…”

Chỉ thấy trên đỉnh đầu mỗi người đều lần lượt mọc lên một cây nấm, có lớn có nhỏ, màu sắc cũng không giống nhau.

Trong nháy mắt, ngoài Bảo Nhi và Tiểu Hồng Điểu thì trên đỉnh đầu tất cả mọi người đều mọc lên một cây nấm.

Hàn Sâm thấy được cây nấm trên đỉnh đầu mình thông qua Lĩnh Vực Động Huyền, cây nấm đó to bằng nắm đấm, toàn thân đen như mực, giống như một cái ô nhỏ, chiếc nấm rất lớn nhưng thân lại rất nhỏ.

Đáng sợ nhất là Hàn Sâm phát hiện rễ của cây nấm này đã đâm vào trong đầu hắn, giống như những dây thần kinh cắm vào trong não.

Đảo mắt nhìn về phía Ninh Nguyệt và Phương Thanh Vũ, quả nhiên cũng thế.

Đỉnh đầu Ninh Nguyệt mọc ra một cây nấm mập mập màu hồng thân trắng, đỉnh đầu Phương Thanh Vũ mọc ra một cây nấm lấm tấm màu sắc sặc sỡ, cây nấm của những hải tặc kia cũng không giống nhau.

Có điều Hàn Sâm sau khi dùng Lĩnh Vực Động Huyền xem, phát hiện tất cả nấm trên đỉnh đầu bọn hắn đều như thế, sợi rễ đã đâm vào trong não.

“A… Cây nấm quỷ quái này là gì vậy… Một hải tặc cầm đao muốn cắt đi cây nấm trên đỉnh đầu, thế nhưng chỉ mới cắt vào chút da của cây nấm, hắn ngay lập tức đau đến mức ngã xuống đất, lăn lộn gào thét không ngừng.

“Ta không muốn biến thành người nấm!” Ninh Nguyệt nhìn cây nấm trên đỉnh đầu mình trong gương, lập tức rơi nước mắt.

Bảo Nhi ở bên cạnh còn an ủi nàng: “Chị Ninh Nguyệt à, nấm trên đầu ngươi trông rất đẹp, sau này có thể tham gia cuộc thi hoa khôi người nấm”

“Ta không muốn biến thành người nấm… Không muốn tham gia cuộc thi hoa khôi người nấm…” Ninh Nguyệt khóc to hơn.

Hàn Sâm thử rút cây nấm trên đỉnh đầu của mình, lập tức biến sắc, cây nấm kia chỉ lung lay một chút nhưng đầu óc hắn cứ như đang bị nhổ lên, một người có ý chí kiên định như hắn cũng bị đau đến mức run một cái, suýt chút nữa đã kêu lên thành tiếng, mặt mũi trắng bệch.

“Phương huynh, ngươi biết đây là chuyện gì không?” Hàn Sâm nhìn về phía Phương Thanh Vũ hỏi.

Mặt Phương Thanh Vũ cũng trắng bệch, hiển nhiên hắn cũng đã nếm thử cảm giác đau đớn đó, Phương Thanh Vũ nghe vậy vẻ mặt đau khổ lắc đầu nói:”Ta cũng không biết đây là đâu, trước kia chưa từng nghe nói qua. Bên trong đại vũ trụ có không ít loài nấm ký sinh kỳ quái , thế nhưng nấm ký sinh bình thường đều sẽ bị hút vào đường hô hấp, sau đó ký sinh bên trong cơ thể, chưa từng nghe nói qua có loại nấm ký sinh nào ký sinh trên đầu.”

Hết chương 2510.

Chương 2511. Ba mươi bảy hình ảnh

Trên đỉnh đầu đám người Hàn Sâm mỗi người đều mọc ra một cây nấm kỳ lạ, nó giống như trở thành một bộ phận trên thân thể bọn họ, nếu cây nấm bị tổn thương, đầu óc của bọn họ cũng sẽ bị thương tổn theo.

Tất cả mọi người đều bó tay toàn tập, ai cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết cây nấm trên đầu, trong lúc nhất thời hai mắt nhìn nhau, ai cũng không biết nên làm cái gì.

Cũng may cây nấm sinh trưởng trên đầu bọn hắn lúc này tạm thời không xuất hiện tình huống lạ thường gì.

"Tại sao trên đầu tiểu thuyền trưởng và Điểu ca đều không bị mọc nấm, có phải có bí quyết gì không?" Đám hải tặc mong chờ nhìn về phía Bảo Nhi cùng Tiểu Hồng Điểu.

Hàn Sâm lạnh nhạt nói: "Thể chất của bọn họ đặc biệt, không thể bị ký sinh, không giống với chúng ta."

Hàn Sâm nói thế khiến đám hải tặc lập tức mất đi hi vọng, cả đám đều lộ ra vẻ mặt cầu xin, nhìn cây nấm trên đầu than thở.

"Meol!" Vào lúc cả đám đang phiền muộn, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng kêu quen thuộc.

Chỉ thấy ở phía xa trong rừng nấm, con Bạch Hổ kia đang đắc ý nhìn bọn hắn, trên mặt nó vậy mà xuất hiện nụ cười bỉ ổi cực kỳ giống con người, một cái móng vuốt còn che miệng, con mắt cười cong thành vầng trăng.

Hàn Sâm chưa bao giờ gặp qua một con hổ có thể cười đê tiện như vậy, chắc chắn cây nấm trên đầu bọn họ là do con Bạch Hổ dở trò quỷ.

Tiểu Hồng Điểu tức giận đuổi theo, thế nhưng Tiểu Hồng Điểu vừa đi đến, Bạch Hổ liền trực tiếp chui vào mặt đất biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa, ngọn lửa của Phượng Hoàng Viêm vậy mà không thể làm tổn hại mặt đất ở nơi này, cũng không biết mặt đá này là làm từ vật liệu gì.

Hàn Sâm gọi Tiểu Hồng Điểu quay trở về, quan sát tỉ mỉ nham thạch trên mặt đất, nham thạch ở nơi này rất là kỳ lạ, có ánh sáng giống như kim loại, nhưng lại có cảm giác giống như ngọc, thực sự không nhìn ra là làm bằng vật liệu gì.

“Các ngươi đi hái chút nấm về đi, ở đây nhìn nhau cũng không có ăn.” Hàn Sâm nói với những hải tặc kia.

“Thuyền trưởng, trên đầu chúng ta đều mọc nấm hết rồi, nếu ăn nữa liệu toàn thân có mọc nấm không?” Hải tặc vẻ mặt cầu xin nói.

“Nói nhảm nhiều vậy, còn không mau đi.” Hàn Sâm lườm bọn họ một cái.

Đám hải tặc bất đắc dĩ lê lết thân thể ra bên ngoài, bọn hắn sợ sau khi ra ngoài sẽ bị nấm ký sinh càng nhiều, lại sợ sau khi ra ngoài bị Bạch Hổ giết, đi nửa bước vẫn chưa ra khỏi cá voi trắng.

Tiểu Hồng Điểu ở đằng sau lưng bọn họ phun ra một ngọn lửa, bọn hắn bị dọa lập tức chạy nhanh ra ngoài.

Đám hải tặc nơm nớp lo sợ đi bên trong rừng nấm, bọn hắn cũng không dám đi quá xa, chỉ nhặt một chút nấm ở gần đó mang về, Hàn Sâm sai một tên hải tặc phụ trách nấu cơm xào một nồi nấm.

Sau khi xào kỹ nấm, những hải tặc kia cũng không dám ăn, nhìn nấm xào trắng nõn trong bát, ta nhìn ngươi ngươi nhìn ta, ai cũng không dám hạ đũa.

“Ngây ra đấy làm gì, còn không mau ăn?” Hàn Sâm híp mắt cười nhìn đám hải tặc nói.

“Thuyền trưởng. .. Chúng ta không đói bụng. .. Thật sự không đói bụng. . ” Đám hải tặc thâm nghĩ trong lòng: “Vậy sao ngươi không ăn đi?”

“Chúng ta không biết sẽ bị kẹt ở đây đến khi nào, dựa vào lương thực dự trữ thì không thể kiên trì được quá lâu, cho nên sau này các ngươi đều phải ăn những cây nấm này chống đói, nếu như các ngươi bây giờ không ăn, về sau cũng phải ăn. Nhưng các ngươi có thể yên tâm, những cây nấm này chỉ là nấm bình thường, ăn vào không chết người.” Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

Bọn hắn trong chốc lát không nghĩ ra Hàn Sâm là có tính toán lâu dài.

“Thuyền trưởng, chúng ta bây giờ vẫn chưa đói. .. Chờ đói bụng thì ăn được không? “Một hải tặc nhỏ giọng hỏi.

“Ngươi nói xem?” Hàn Sâm híp mắt cười nhìn tên hải tặc vừa nói kia.

Đám hải tặc biết không ăn chắc chắn không được, ăn nấm xong khả năng sẽ xảy ra vấn đề gì đó, nhưng cũng chỉ là có lẽ, thế nhưng nếu không ăn nấm, Hàn Sâm sẽ ngay lập tức dạy dỗ bọn họ.

Đám hải tặc đành phải cắn răng gắp miếng nấm xào lên, khuôn mặt †oát lên vẻ bi tráng như ra chiến trường, nhắm mắt nhét miếng nấm vào trong miệng.

Ban đầu mặt bọn hắn còn có vẻ khó chịu, thế nhưng sau khi nhai mấy cái thì hai mắt mở to ra.

“Thuyền trưởng. .. Thứ này ăn ngon… Cực kỳ ngon. . ” Không lâu sau có một hải tặc kêu lên, với lại sau khi bọn hắn ăn nấm cũng không xảy ra chuyện gì, những chỗ khác trên người cũng không có nấm ký sinh xuất hiện, vẫn chỉ có duy nhất một cây nấm trên đỉnh đầu.

“Ăn từ từ thôi, không cần vội vã như vậy, e rằng sau này các ngươi sẽ phải ăn nấm trong thời gian dài.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Hắn cũng sớm nhìn ra những cây nấm này không có độc, nếu không cũng sẽ không để những hải tặc kia ăn.

Thủ phạm làm nấm ký sinh trên đỉnh đầu bọn họ cũng không phải do cây nấm sinh trưởng trên đại lục này gây ra mà là do cây nấm Bạch Hổ bắn ra tấn công bọn họ, bào tử nổ ra từ trong đó mới là thủ phạm làm đỉnh đầu bọn hắn mọc ra nấm, đây chính là năng lực của con Bạch Hổ kia, chỉ là không biết cây nấm này có nguy hiểm gì không.

Bạch Hổ thi thoảng sẽ xuất hiện ở phía xa, giống như khiêu khích mà gào to với bọn Hàn Sâm, nhưng bởi vì e dè Tiểu Hồng Điểu nên vẫn luôn không dám tới gần cá voi trắng.

Hàn Sâm ra khỏi cá voi trắng, đến gần chiếc chiến hạm cũ nát mà Bạch Hổ từ trong đó đi ra, nhìn bên trong chiến hạm một chút, niên đại của chiến hạm quả thật hơi cổ xưa, ngay cả các thiết bị đã sắp mục nát, một vài vật liệu làm từ gỗ còn có nấm mọc lên.

Bên trong toàn bộ chiến hạm không thấy một sinh vật sống nào, nhưng lại nhìn thấy những thứ như áo giáp, với lại chiến hạm bị hư tổn vô cùng nghiêm trọng, nhìn dấu vết phía trên hẳn là kiệt tác của con Bạch Hổ kia.

Hàn Sâm đi thẳng tới phòng điều khiến của chiến hạm, vẫn may thiết bị chứa đựng không hoàn toàn bị hư hao, Hàn Sâm đem tất cả bình chứa bên trong về cá voi trắng, muốn thử khởi động chúng.

Nhưng rất nhanh Hàn Sâm phải thất vọng, những bình chứa kia mặc dù nhìn vẫn hoàn hảo, nhưng có lẽ đã qua thời gian quá lâu, hoặc là bị điện xung kích nên nội dung bên trong bị hỏng hết, cá voi trắng cũng không có biện pháp chữa trị nội dung bên trong.

Thử từng bình một lần, nhiều như vậy nhưng ngay cả một chút hữu dụng cũng không có.

Đến khi Hàn Sâm lấy ra một tấm thẻ óng ánh từ trong máy bộ đàm kiểu cũ sắp vỡ nát thì cá voi trắng thành công đọc được.

Hàn Sâm hơi vui mừng, vội vàng đến nhìn màn hình cá voi trắng, thấy bên trong chiếc thẻ này có hơn ba mươi tệp hình ảnh, trừ cái đó ra thì không còn cái gì khác.

Những tệp hình ảnh này đều được đánh số, từ số một đến số ba mươi bảy, hình ảnh nối liền nhau không thiếu cái nào.

Hàn Sâm mở tệp hình ảnh số một ra, một mình quan sát trong phòng, cho dù phát hiện nội dung là tốt hay xấu cũng không nên để quá nhiều người biết, cho nên hắn có ý định tự mình xem.

“Mimi, đến đây với mẹ nào.” Sau khi mở hình ảnh ra, lập tức có giọng nói của một người phụ nữ truyền vào tai Hàn Sâm, mà trong hình có một con mèo màu trắng đang rụt rè đi tới, nhìn dáng vẻ xiêu xiêu vẹo vẹo của nó hẳn là mới sinh cách đó không lâu.

Mà địa điểm hẳn là trong phòng lái của chiếc chiến hạm cũ kia.

Hiển nhiên là người phụ nữ nói chuyện đang dùng máy truyền tin quay chụp con mèo trắng kia, nhưng Hàn Sâm cảm thấy giọng nói của người phụ nữ này có hơi quen tai, giống như đã nghe qua ở đâu đó.

Hết chương 2511.

Chương 2512. Tiểu bạch miêu

Con tiểu miêu kia chỉ to bằng lòng bàn tay, trông cực kì đáng yêu, ngay cả móng chân cũng là màu trắng nõn, khuôn mặt với dáng vẻ ngây thơ.

Người phụ nữ nhặt tiểu miêu từ dưới đất lên cầm trên tay, Hàn Sâm có thể nhìn thấy rõ đôi tay của người phụ nữ đó trong đoạn phim, vô cùng sạch sẽ, thon dài, mượt mà, xinh đẹp, không có để móng tay dài, và cũng không đeo các loại trang sức như nhẫn.

Tiểu bạch miêu bị người phụ nữ nhốt trong một cái lồng trong suốt, sau đó nàng mang vào bao tay chuyên dùng để làm thí nghiệm, tiếp đó Hàn Sâm nhìn thấy nàng lấy ra ống tiêm, tiêm vào cơ thể tiểu bạch miêu loại chất lỏng không biết tên.

Sau khi bị tiêm vào chất lỏng, tiểu miêu nhanh chóng thiếp đi, mà góc độ quay hình của máy liên lạc như ngừng lại ở đó, giống như người phụ nữ vẫn không cử động đứng tại đó quay hình tiểu miêu vậy.

Nhưng Hàn Sâm rất nhanh đã nhận ra, thời gian quả thực quá lâu, người phụ nữ không thể nào vẫn đứng ở đó, chắc là đã đặt máy liên lạc ở đâu đó để liên tục quay hình.

Bởi vì tiểu bạch miêu vẫn luôn ngủ say, Hàn Sâm tăng tốc độ chiếu hình ảnh, sau đó đã phát sinh một màn làm cho Hàn Sâm ngạc nhiên, tiểu bạch miêu đang ngủ say, thế mà chỉ trong thời gian một đêm, thân hình đã to gấp đôi, mà hình ảnh cũng tại lúc này kết thúc.

Hàn Sâm lại mở đoạn phim thứ hai, hình ảnh dường như vẫn y vậy, vẫn chiếu tiểu bạch miêu trong cái lồng trong suốt, qua một lát sau, tiểu bạch miêu rốt cuộc tỉnh dậy, sau đó người phụ nữ mang bao tay lại xuất hiện, lại tiêm chất lỏng cho tiểu bạch miêu một lần nữa.

Tiểu bạch miêu vừa tỉnh lại chìm vào ngủ say, người phụ nữ vuốt ve đầu của nó, vẫn dùng giọng điệu cũ nói: "Con ngoan của ta, nhất định phải cố gắng vượt qua, mẹ tin con."

Tiêm chất lỏng … Ngủ say … Lại tiêm chất lỏng … Lại ngủ say…

Quá trình này giống như vòng tuần hoàn không giới hạn, mà trong cái vòng tuần hoàn đó, chỉ qua bảy ngày, thân hình của tiểu bạch miêu đã biến to cỡ con hổ trưởng thành.

Không, nên nói tiểu bạch miêu hiện giờ trông giống một con Bạch Hổ, mà con Bạch Hổ này còn trông rất quen.

"Quả nhiên là con hổ bên ngoài sao?" Hàn Sâm đã sớm đoán được một ít, nên cũng không thấy ngạc nhiên lắm.

Tiếp theo vẫn như cũ là vòng tuần hoàn đó, tiểu bạch miêu chỉ có thể duy trì sự thanh tỉnh trong chốc lát, thời gian khác toàn bị tiêm chất lỏng chìm vào giấc ngủ.

Hơn nữa thân hình của nó vẫn tiếp tục to ra, còn to hơn con Bạch Hổ mà Hàn Sâm nhìn thấy bây giờ.

Đến ngày thứ hai mươi ba, người phụ nữ phát hiện trên đỉnh đầu của tiểu bạch miêu mọc một cây nấm trắng nhỏ, tuy chỉ to bằng hạt đậu, nhưng lại khiến người phụ nữ lần đầu tiên dùng giọng điệu vui mừng nói: "Con ngoan, con rốt cuộc đã thành công!"

Từ sau ngày hôm ấy, tiểu bạch miêu và cây nấm trên đầu nó chậm rãi lớn dần, thí nghiệm của người phụ nữ vẫn tiếp tục.

Đến ngày thứ ba mươi bảy, tiểu bạch miêu đã to hơn voi ma mút, cái lồng kia đã không còn chứa nổi nó nữa, người phụ nữ nhân lúc nó ngủ say, mở ra

lồng, sau đó đứng bên cạnh cái đầu to lớn của tiểu bạch miêu, giống như tự chụp vậy, dùng máy liên lạc quay hình nàng và tiểu bạch miêu.

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm thực sự nhìn thấy người phụ nữ, trước kia hắn chỉ có thể nghe thấy giọng nói của nàng, nhiều nhất cũng chỉ thấy được bàn tay và cánh tay, những bộ phận khác không nhìn thấy được.

Khi thực sự nhìn thấy diện mạo của nàng, Hàn Sâm nhịn không được nói ra: "Thật sự là nàng?"

Chỉ thấy trong hình ảnh người phụ nữ mặc áo khoác dài màu trắng, tóc buộc kiểu đuôi ngựa, mặt đeo mắt kính gọng đen, rõ ràng chính là người phụ nữ bị nhốt ở núi Lưỡng Giới, nhưng khí chất so với lúc ở núi Lưỡng Giới thì trông có vẻ không giống lắm, dường như dịu dàng hơn, nhưng khí chất ấy vẫn lạnh lùng hơn người bình thường.

"Đây là chiến hạm của nàng? Nàng cũng từng tới nơi này? Thế nàng làm sao ra khỏi đây?" Trong lòng Hàn Sâm hơi vui vẻ.

Nếu người phụ nữ kia tới nơi này lại đi ra được, vậy hắn hẳn là cũng có thể đi ra mới đúng, nhưng Hàn Sâm không biết nàng rốt cuộc đi ra như thế nào.

Với lại Hàn Sâm còn một chút nghi hoặc, tại sao người phụ nữ đi ra rồi, tiểu bạch miêu - Vật thí nghiệm của nàng lại vẫn còn ở đây?

Nhất thời nghĩ không ra, Hàn Sâm muốn tìm đáp án trong đoạn phim, nhưng hình ảnh tới đây đã kết thúc, lại cũng không có đoạn phim khác, hình ảnh cuối cùng dừng tại cảnh người phụ nữ và tiểu bạch miêu to lớn chụp ảnh chung.

"Thật đáng chết mà, ngươi không thể quay hình nhiều một chút sao?" Trong lòng Hàn Sâm hơi buồn bực, nhưng phát hiện này với hắn có thể nói là một tin tốt, chứng minh nơi này đích thực có thể đi ra.

Hàn Sâm xem đi xem lại đoạn phim mấy lần, không phát hiện thêm gì nữa, đoạn phim vẫn chỉ quay tiểu bạch miêu, góc quay rất cố định, ngoại trừ đoạn lúc đầu và đoạn cuối quay hình chung ra, còn lại đều cùng một góc nhìn.

“Thuyền trưởng … Không hay rồi thuyền trưởng … Có thứ gì đó đang bò lại đây…” Bên ngoài có một tên cướp biển gõ cửa, vừa gõ vừa kêu †o.

Hàn Sâm tắt video, ra khỏi phòng của mình, sau khi đến phòng điều khiển, nhìn thấy trong biển đen phía xa, lại bò ra nhiều sinh vật giống như rắn, cả đám đều to như cái thùng nước, đầu hơi giống rắn, nhưng khi mở to miệng lại là hình vuông, bốn góc đều mọc một cây răng nanh, trông cực kì dữ tợn.

“Trong biển đen còn có sinh vật khác?” Hàn Sâm hơi giật mình, ngay cả cá voi trắng cấp Thần Hóa đều không cách nào chống lại nổi năng lực ăn mòn của biển đen, xác thực rất khó tưởng tượng, rốt cuộc là sinh vật như thế nào lại có thể sinh tồn trong loại biển như thế.

Sau khi quái xà trong biển bò ra, thì bắt đầu ăn ngấu nghiến nấm trên đại lục.

Tuy số lượng nấm rất nhiều, nhưng số lượng những con quái xà đen cũng không ít, chỉ trong chốc lát, đã ăn sạch vài mẫu đất trồng nấm.

“Meo!” Một tiếng bén nhọn vang lên, chỉ thấy con Bạch Hổ từ trên trời giáng xuống, móng vuốt cào qua, tức khắc thân thể của một con quái xà bị xé thành mấy đoạn.

Thân thể quái xà bị xé thành mấy đoạn lại chảy ra chất lỏng màu đen, đồng thời mấy đoạn thân thể đó vẫn còn giấy dụa muốn cắn Bạch Hổ.

Bạch Hổ trực tiếp lấy móng vuốt đánh lại, đập đầu của quái xà tới nát bét.

Bạch Hổ hình như không có năng lực công kích trong phạm vi lớn, nhưng lực lượng và tốc độ của nó đều vô cùng khủng khiếp, chắc chắn là cấp Thần Hóa.

Chỉ thấy thân hình Bạch Hổ khẽ động, trong phút chốc đã biến thành một đám Bạch Hổ, cùng lúc đánh về phía đám quái xà đen.

Hàn Sâm biết đây không phải là thuật phân thân gì cả, nhưng là tốc độ của Bạch Hổ quả thực quá nhanh, cho nên mới để lại nhiều ảo ảnh như thế, là năng lực thị giác của bọn họ không theo kịp tốc độ của Bạch Hổ tạo nên.

Từng con quái xà đen bị Bạch Hổ đánh nát đầu, không tới một lát, trên mặt đất đầy thi thể của hàng trăm con quái xà đen, mà những con khác đều dồn dập bò về trong biển đen.

Những con quái xà đen chết đi đó, thân thể thối rữa rất nhanh, hóa thành chất lỏng màu đen, phần lớn chảy về trong biển đen, số ít ở trên đại lục khô héo.

Mãi cho đến khi tất cả quái xà đen đều bò về trong biển đen, Bạch Hổ mới đối với mặt biển gầm lên hai tiếng, xoay người quay về rừng nấm.

Hết chương 2512.

Chương 2513. Lại tiến vào lĩnh vực hạch tâm

Cả đại lục nấm ngoài một chiến hạm cũ, cũng không tìm thấy thứ gì khác liên quan đến nền văn minh hiện đại.

Đám người Hàn Sâm cũng không cách nào rời khỏi nơi này, cách một khoảng thời gian, thì sẽ có đám xà đen từ trong biển đen bò ra ăn những cái nấm kia, sau cùng đều bị Bạch Hổ đánh lui.

Đám người Hàn Sâm đã thử đủ cách, muốn triệt tiêu cây nấm trên đỉnh đầu, nhưng đều không có tác dụng, cho dù có cố nén đau cắt đứt nó, nhưng chỉ cần gốc rễ vẫn ở trong đầu, thì nó sẽ mọc lại rất nhanh.

Hơn nữa cây nấm mới mọc sẽ càng to và càng tươi đẹp, thật là làm cho người ta khóc không ra nước mắt mà.

Hàn Sâm từng thử lấy lực lượng của Hoàng thể Bản Nguyên Thủy, làm cho cơ thể mình giống như nước tản ra, cây nấm vướng víu ở trên đầu tự nhiên sẽ rơi xuống.

Lúc bắt đầu quả thực có tác dụng, cây nấm rơi xuống đất khô héo rất nhanh, nhưng chẳng được mấy chốc, đỉnh đầu của Hàn Sâm lại mọc ra loại nấm đó.

Có điều Hàn Sâm phát hiện cây nấm mới mọc trông có vẻ giống cái cũ, nhưng có thể không phải cùng một cây.

Bởi vì sau khi Hàn Sâm làm cây nấm rơi xuống, trực tiếp tiến vào lĩnh vực hạch tâm, trong lĩnh vực hạch tâm thì không có cây nấm mọc ra, nhưng khi hắn quay về nơi này, đỉnh đầu mọc ra nấm rất nhanh.

Cũng may những cây nấm kia chỉ mọc trên đỉnh đầu của bọn họ, tạm thời không có xuất hiện dấu hiệu tổn thương cơ thể bọn họ.

Trong lúc này, Hàn Sâm cưỡi cá voi trắng lớn muốn tìm đường đi ra, nhưng vòng tới vòng lui vài lần, cuối cùng vẫn là quay lại phía trên đại lục nấm.

Không gian của nơi này đứt đoạn và xếp gấp lên nhau thật sự quá phức tạp, hơn nữa lại không ngừng biến hóa, trừ phi con nhện lỗ đen chết đi, lực lượng không gian trong cơ thể nó mất đi tác dụng, nếu không muốn xông ra ngoài quả thực chính là người ngốc nói mê.

Những tên cướp biển đã quen ăn nấm trên đại lục nấm, những cây nấm đó có mùi vị không tệ, tuy rằng ăn nhiều sẽ hơi ngán, nhưng những cây nấm khác nhau sẽ có mùi vị khác nhau, trên thực tế cũng không khó ăn, ngon hơn uống dịch dinh dưỡng nhiều.

Hàn Sâm và Bảo Nhi lại chưa bao giờ ăn những cây nấm kia, Bảo Nhi cả ngày đều ôm cây nhân sâm lớn gặm chơi, gặm thời gian dài như thế, cũng chỉ gặm được một góc nho nhỏ.

Hàn Sâm bình thường cũng không ăn gì, chủ yếu đều đang nuốt và luyện hóa gen cấp Vương.

Đám cường giả Mông Liệt của tộc Hoàng Cực, tìm kiếm tung tích của Hàn Sâm ở tinh vực Hỗn Loạn, gần như tìm sắp điên rồi, nhưng vẫn †ìm không thấy Hàn Sâm ở nơi nào, làm cho bọn họ cảm giác vô cùng phiền muộn.

Ngưng Thị của Medusa và Bạch Vô Thường đều ở trong tay của Hàn Sâm, tộc Hoàng Cực dùng mọi cách muốn tìm được Hàn Sâm, nhưng kết quả chẳng đến đâu, đám người Hàn Sâm giống như đột nhiên bốc hơi trong nhân gian vậy, sống không thấy người chết không thấy xác.

Hàn Sâm mặc áo giáp chiến Động Huyền tiến vào lĩnh vực hạch tâm, nếu tạm thời không tìm được cách rời khỏi đại lục nấm, cũng chỉ có thể săn giết những dị chủng hạch tâm cấp Vương nhiều một chút, để bổ sung toàn bộ gen cấp Vương của bản thân.

Hàn Sâm vừa tới lĩnh vực hạch tâm không bao lâu, còn chưa tìm được mục tiêu thích hợp để săn giết, thì nhìn thấy Long Nhất và Dia Robb cùng nhau đi đến, thật sự khiến Hàn Sâm hơi bất ngờ.

“Kim Tệ, chúng ta có thể nói chuyện với nhau một lát hay không?” Dia Robb tiến lên nói.

“Mời ngươi nói.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Bọn ta muốn giết một con dị chủng hạch tâm cấp Thần Hóa, không biết ngươi có hứng thú tham gia hay không?” Long Nhất cũng bước lên nói.

“Đương nhiên là có hứng thú, nhưng ta giúp các ngươi giết dị chủng Thần Hóa, thì có lợi gì cho ta chứ? Đừng nói các ngươi sẽ đưa xác của dị chủng Thần Hóa cho ta nha?” Hàn Sâm nói.

Long Nhất và Dia Robb liếc mắt nhìn nhau, Dia Robb nói: “Xác của dị chủng Thần Hóa, đó là nguyên liệu chủ yếu để chế tạo dị bảo Thần Hóa, và cũng là thứ bọn ta cần, bọn ta mời ngươi giúp đỡ, đương nhiên là vì xác của nó. Nhưng nếu ngươi chịu ra tay tương trợ, về mặt lợi ích có thể bàn bạc, ngươi có yêu cầu gì cứ nói ra, chỉ cần không đòi chia xác dị chủng Thần Hóa, những chuyện khác đều thương lượng được.”

“Muốn ta giúp đỡ giết dị chủng Thần Hóa mà không chia xác cũng được, ta muốn có một ngàn khối gen dị chủng hạch tâm cấp Vương.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Để Hàn Sâm tự mình đi săn giết dị chủng cấp Vương, cho dù tốc độ của hắn có nhanh, thì muốn tìm được dị chủng cấp Vương cũng phải tốn rất nhiều thời gian. Dị chủng cấp Vương lại không phải là cỏ dại mọc trên đất, nói tìm là có thể tìm được, muốn có được một ngàn khối gen hạch tâm cấp Vương, không biết phải đến khi nào.

Gen cấp Vương mà Hàn Sâm cần không phải chỉ là một ngàn quả đơn giản như vậy, nếu là muốn tăng cả bốn loại thuật gen đều lên tới tầng chín, thì phải cần ít nhất hơn ba ngàn quả.

Cũng không biết khi cửu trọng hợp nhất có cần gen dị chủng cấp Vương hay không, nếu như cần thì chỉ sẽ tốn càng nhiều.

So với chính mình không biết phải tốn thời gian mấy năm từ từ săn giết, chi bằng trực tiếp kiếm một khoản lớn, là có thể mau chóng tăng cấp bậc lĩnh vực, trước tiên thăng cấp đến Bán Bộ Thần Hóa lại nói sau.

“Một ngàn khối gen hạch tâm cấp Vương, cũng hơi nhiều quá rồi đấy?” Mặt của Long Nhất và Dia Robb lộ vẻ khó xử.

Việc này tương đương phải đi giết một ngàn con dị chủng cấp Vương, bọn họ có thể giết được nhiều dị chủng cấp Vương như vậy hay không, tạm không nói tới, nhưng muốn tìm được nhiều dị chủng cấp Vương như vậy cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cho dù nơi đây là lĩnh vực hạch tâm, dị chủng hạch tâm cấp Vương rất nhiều, thì một ngàn con cũng thật sự quá nhiều, chỉ dựa vào lực lượng của bọn họ, chỉ sợ phải mất thời gian mấy năm mới tìm được một ngàn con dị chủng cấp Vương.

“Nếu như các ngươi muốn ta đi cùng chỉ để lướt qua, đứng bên cạnh cổ vũ uy thế, thì cứ tùy tiện đưa vài cái là được, ta sẽ đi.” Sắc mặt Hàn Sâm không thay đổi nói.

“Bọn ta nhờ ngươi giúp đỡ, đương nhiên là muốn dựa vào lực lượng của ngươi, nhưng một ngàn gen hạch tâm cấp Vương thật sự quá nhiều, bọn ta cũng không có ngay để giao ra được.” Long Nhất nói.

“Các ngươi tự mình suy xét đi, ta đã ra giá rõ ràng, nếu thấy đắt thì có thể tìm người khác.” Hàn Sâm không lưu đường sống nào cho bọn họ.

Long Nhất và Dia Robb đều hơi do dự, tuy rằng trong mắt bọn họ Kim Tệ đích thực rất lợi hại, nhưng dù sao vẫn chỉ là một cấp Vương, nhờ hắn giúp chưa chắc có thể săn giết Thần Hóa thành công. Hơn nữa bản thân bọn họ còn phải kết hợp với những người khác, nếu tính ra, hao phí thật sự quá lớn, còn không thể đảm bảo chắc chắn thành công, đổi lại là ai đều sẽ do dự.

“Hai người tốn một ngàn gen hạch tâm cấp Vương mời hắn, còn không bằng mời đoàn ky sĩ Hoàng Gia bọn ta, đồng giá là một ngàn gen hạch †âm cấp Vương, bọn ta bao giết, giết không được sẽ trả lại toàn bộ, hai người hắn là tin tưởng danh dự của đoàn ky sĩ Hoàng Gia bọn ta chứ?” Khi nói chuyện, một người đàn ông cưỡi một con sư tử hoàng kim từ không trung đi đến.

Hàn Sâm quay đầu qua xem, phát hiện người đến lại là Bạch Vạn Giới - Thái Tử của tộc Hoàng Cực.

“Kim Tệ huynh, không biết giá cả còn có thể thương lượng hay không?” Long Nhất không tiếp lời Bạch Vạn Giới, nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

“Ta ra giá rõ ràng, không lừa gạt ai cả. Đưa trước năm trăm, xong việc lại thu năm trăm, nếu không giết được, tiền đặt cọc coi như phí vất vả, sẽ không trả lại.” Hàn Sâm nói.

Long Nhất và Dia Robb nói nhỏ vài câu, sau đó Dia Robb nói: “Được, bọn ta nhờ Kim Tệ huynh ra tay tương trợ, mời Kim Tệ huynh đến nơi dừng chân của bọn ta nói chuyện chỉ tiết hơn.”

Hàn Sâm và Bạch Vạn Giới đều hơi giật mình, không ngờ là cùng một giá cả, Bạch Vạn Giới còn bao giết, bọn họ vậy mà vẫn chọn Hàn Sâm.

Hết chương 2513.

Chương 2514. Thân Tướng Kim Giáp

Bạch Vạn Giới hơi suy nghĩ một chút, hình như đã hiểu nguyên nhân Long Nhất và Dia Robb không mời đoàn ky sĩ Hoàng Gia bọn họ ra tay.

Bạch Vạn Giới nhìn thoáng qua Hàn Sâm, cười nói: "Trước hết tốt nhất là ngươi nên hiểu rõ ràng rồi mới làm ăn, nếu không rất có thể đến lúc đó ngay cả chết như thế nào cũng không biết."

Trong lòng Hàn Sâm thật ra cũng có chút nghi ngờ, nghĩ dù thế nào Long Nhất và Dia Robb cũng không có lý do gì để chọn hắn, trừ khi bọn họ có ý định đặc biệt gì.

Nhìn ra nghi ngờ của Hàn Sâm, Dia Robb nói: "Kim Tệ huynh xin đừng hiểu lầm, chúng ta tuyệt đối không có ác ý đối với ngươi, sở dĩ không mời Thái Tử điện hạ, bởi vì cho dù chúng ta mời, chỉ sợ Thái Tử điện hạ cũng sẽ không nhận cọc làm ăn này."

Hàn Sâm nhìn về phía Bạch Vạn Giới, Bạch Vạn Giới cười nói: "Nếu như các ngươi muốn đi giết Thần Tướng Kim Giáp, cọc làm ăn này quả thật †a không dám nhận, đây không phải là làm ăn, mà là đi chịu chết, mặc dù cường giả vương cấp Tộc Hoàng Cực của ta nhiều, nhưng cũng không thể đi chịu chết vô ích."

"Đúng vậy, chính xác là chúng ta muốn giết Thần Tướng Kim Giáp." Long Nhất nói xong nhìn về phía Hàn Sâm nói: "Thần Tướng Kim Giáp vô cùng kinh khủng, là một trong những dị chủng hạch tâm Thần Hóa đỉnh cấp bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, mặc dù chúng ta đã chuẩn bị †oàn vẹn, nhưng cơ hội thành công vẫn là rất thấp, Kim Tệ huynh nguyện ý nhận cuộc làm ăn này sao?"

"Nếu như tỷ lệ thành công rất cao, các ngươi cần gì phải mời ta?" Hàn Sâm thản nhiên nói.

Long Nhất và Dia Robb nghe lời nói của Hàn Sâm, đều lập tức vui mừng, hiển nhiên Hàn Sâm chuẩn bị nhận lấy giao dịch này.

Bạch Vạn Giới vẻ mặt không thay đổi nói: "Vị bằng hữu kia, ta nghĩ ngươi còn không biết Thần Tướng Kim Giáp là vật gì. Mặc dù nói số đông dị chủng Thần Hóa trong Lĩnh Vực Hạch Tâm đều yếu đuối, còn có xích Trật Tự, so với dị chủng Thần Hóa phía ngoài, chỉ có thể coi là dị chủng Thần Hóa không trọn vẹn, nhưng mà dù vậy, cũng không phải là cấp Vương hoặc là Bán Bộ Thần Hóa có thể địch nổi, đặc biệt là trong đó có một vài dị chủng hạch tâm Thần Hóa đặc biệt mạnh mẽ, thực lực gần như có thể sánh ngang với dị chủng Thần Hóa phía ngoài, Thần Tướng Kim Giáp là một trong số đó. Từng có người tổ chức hơn hai mươi vị Bán Bộ Thần Hóa đi săn giết Thần Tướng Kim Giáp, kết quả bị giết gần hết, số Bán Bộ Thần Hóa chết lên đến gần hai chữ số, ngươi thật sự muốn nhận cuộc giao dịch này sao?"

Nói xong, Bạch Vạn Giới nhìn về phía Long Nhất và Dia Robb nói: "Nếu như các ngươi thật sự muốn giết Thần Tướng Kim Giáp, Tộc Hoàng Cực chúng ta không phải là không thể nhận cuộc giao dịch này, nhưng phương diện giá tiền phải tính theo cách khác, nếu hai vị có hứng thú, †a không ngại tìm một chỗ nói chuyện."

"Thái Tử điện hạ có nắm chắc giết Thần Tướng Kim Giáp?" Thân thể Long Nhất và Dia Robb đều khẽ run, có chút không dám tin tưởng nhìn hướng Bạch Vạn Giới.

Bạch Vạn Giới tự tin cười nhạt nói: "Nếu như đoàn ky sĩ Hoàng gia bọn †a không giết được Thần Tướng Kim Giáp, ta bảo đảm với các ngươi, bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm không có ai có thể giết được nó, hai vị nếu không ngại suy nghĩ cẩn thận một chút."

Vẻ mặt Long Nhất và Dia Robb đều có chút phức tạp, mặc dù bọn họ chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng đối với việc chém giết Thần Tướng Kim Giáp không có một điểm nắm chắc, nếu không cũng sẽ không mời Hàn Sâm.

Nhưng khi nhìn dáng vẻ Bạch Vạn Giới tự tin như thế, nhất định là nắm chắc chém giết được Thần Tướng Kim Giáp, nếu như bọn họ không mời

Bạch Vạn Giới, rất có thể Bạch Vạn Giới sẽ dẫn người của chính mình đi chém giết Thần Tướng Kim Giáp.

Nhưng mà nếu như mời Bạch Vạn Giới ra tay, theo phong cách Tộc Hoàng Cực làm chuyện, cũng không phải chỉ đơn giản lấy đi một ngàn gen hạch tâm cấp Vương như vậy, gần như có thể khẳng định, bọn họ sẽ muốn phân chia gen dị chủng từ Thần Tướng Kim Giáp.

"Kim Tệ huynh, bây giờ ngươi cũng rõ ràng mọi chuyện, còn bằng lòng tiếp nhận ủy thác của chúng ta hay không?" Ánh mắt của Long Nhất và Dia Robb trao đổi vài cái, sau đó nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

"Chỉ cần các ngươi chuẩn bị đủ một ngàn khối gen hạch tâm cấp

Vương, hiển nhiên là ta không thành vấn đề." Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Hắn không bảo đảm nhất định có thể giết chết, đến lúc đó làm hết sức là được, cho dù không giết được, cũng có thể lấy năm trăm gen dị chủng cấp Vương.

Với thực lực của Hàn Sâm, Thần Tướng Kim Giáp kia dù lợi hại thế nào, cũng không thể gây tổn thương cho tính mạng của hắn, huống chỉ theo Hàn Sâm biết, quả thật dị chủng Thần Hóa trong Lĩnh Vực Hạch Tâm kém hơn một chút so với dị chủng Thần Hóa phía ngoài.

"Đã như vậy, vậy trước tiên đến chỗ ở của chúng ta nói chuyện." Long Nhất và Dia Robb nói xong liền chào tạm biệt Bạch Vạn Giới, lúc này rời đi cùng nhau Hàn Sâm.

"Rốt cuộc Long Nhất và Dia Robb tính toán làm cái gì? Bọn họ sẽ thật sự cho là mời một tên Kim Tệ là có thể chém giết Thần Tướng Kim Giáp sao?" Nhìn bóng lưng ba người rời đi, Bạch Vạn Giới khẽ cau mày.

Hàn Sâm theo Long Nhất và Dia Robb trở lại chỗ ở của bọn họ, thế nhưng chỗ ở Long tộc và Huỷ Diệt tộc cùng tồn tại trên một cái tinh cầu, có thể nhìn ra, bọn họ đúng là có ý định muốn hợp tác sâu hơn.

Sau khi Long Nhất và Dia Robb ký kết hiệp nghị cùng Hàn Sâm, mới nói cặn kẽ về chuyện đã trải qua cho Hàn Sâm nghe.

Một vùng tinh hệ là chỗ ở Thần Tướng Kim Giáp, thật ra thì vốn không chỉ có một con dị chủng Thần Hóa Thần Tướng Kim Giáp, trước kia còn có ba con dị chủng Thần Hóa là: Thần Tướng Thiết Giáp, Thần Tướng Đồng Giáp và Thần Tướng Ngân Giáp.

Nhưng mà ba dị chủng Thần Hóa kia, ở trong năm tháng dài lâu và bị cường giả các tộc vây công giết chết, trong đó Long tộc giết hai dị chủng Thần Hóa Thần Tướng Thiết Giáp và Thần Tướng Ngân Giáp.

Vì thế bọn họ cũng bỏ ra một cái giá thật lớn, đặc biệt là chuyện giết Thần Tướng Ngân Giáp, ngoài cấp Vương của chính Long tộc bọn họ, còn hao tốn một cái giá khổng lồ, mời không ít Bán Bộ Thần Hóa từ chủng tộc khác, cuối cùng mặc dù thành công, nhưng mà cũng bỏ ra một cái giá lớn vô cùng thảm trọng, ngay cả cường giả cấp Vương của Long tộc cũng bị chết không ít.

Nhưng mà với Long tộc, tất cả đều là đáng giá.

Bởi vì sau khi bọn hắn chiếm được gen dị chủng từ Thần Tướng Thiết Giáp và Thần Tướng Ngân Giáp, phát hiện một cái hiện tượng làm người vui mừng, hai gen dị chủng từ dị chủng Thần Hóa này lại có thể hỗ trợ lẫn nhau, hơn nữa sinh ra biến hóa vô cùng kỳ diệu.

Vì thế Long tộc còn hao tốn rất nhiều thời gian và tinh lực, cuối cùng cũng thu thập được gen dị chủng của một Thần Tướng Đồng Giáp khác. Trong bảo tàng của Long tộc bây giờ cũng chỉ thiếu một con Thần Tướng Kim Giáp thôi.

Lúc trước Long tộc cũng từng thử qua, không chỉ là Long tộc, thật ra thì rất nhiều chủng tộc cũng thử qua săn giết Thần Tướng Kim Giáp, nhưng không ngoại lệ kết quả đều thất bại.

Thiết, Đồng, Ngân ba Thần Tướng, một con càng mạnh mẽ hơn một con, lực lượng Thần Tướng Kim Giáp đã xấp xỉ ngang với dị chủng Thần Hóa

phía ngoài, hơn nữa có lực phòng ngự vô cùng kinh khủng, nghĩ muốn giết hắn thật sự quá khó khăn.

Gần như tất cả chủng tộc khác đã muốn từ bỏ rồi, chỉ có Long tộc vẫn không cam lòng, không có gen dị chủng của Thần Tướng Kim Giáp, ba Thần Tướng trên tay bọn họ, giá trị thấp hơn rất nhiều.

Thế nên Long tộc một mực chú ý Thần Tướng Kim Giáp, vốn đã làm chuẩn bị nhiều lần, có kế hoạch giết Thần Tướng Kim Giáp, nhưng mà tỷ lệ thành công thật sự quá thấp, sau khi Long tộc phát hiện ra Hàn Sâm, mới cảm thấy cái kế hoạch này có lẽ có thể làm được , cho nên mới phải kể lại chuyện cũ.

Dia Robb sẽ giúp Long tộc là bởi vì hắn cũng có dị chủng muốn giết nhưng không giết được, sau này cũng cần mượn sức Long tộc, hơn nữa đúng lúc mượn cơ hội này nhìn thực lực chân chính của Hàn Sâm.

Nếu như Hàn Sâm thật sự có thể trợ giúp Long tộc giết Thần Tướng Kim Giáp, như vậy Dia Robb cũng sẽ muốn mời Hàn Sâm trợ giúp hắn chém giết dị chủng giống như Long Nhất.

Hết chương 2514.

Chương 2515. dao găm Long Nha

Vốn dĩ Bạch Vạn Giới cho là chưa chắc mấy người Long Nhất thật sự dám đi săn giết Thần Tướng Kim Giáp, nhưng mà xem tin tức do hắn thám thính được, thế nhưng hai đám người Long Nhất và Dia Robb hình như thật sự có tính toán muốn săn giết Thần Tướng Kim Giáp.

“Thái Tử điện hạ, xem ra Long Nhất và Dia Robb quyết tâm muốn săn giết Thần Tướng Kim Giáp, chúng ta có muốn làm chuẩn bị một chút hay không? Cướp trước khi bọn hắn bắt đầu?” Ky sĩ Mộng Yểm xin chỉ thị từ Bạch Vạn Giới.

“Có chuẩn bị, nhưng không cần phải vộ ra tay làm gì, bọn họ muốn đi thì để cho bọn họ đi. Nhưng nếu bọn họ tưởng chỉ cần sự trợ giúp của một tên Kim Tệ không biết từ nơi nào đến là săn giết được Thần Tướng Kim Giáp thật thì quả thật là quá ngây thơ rồi.” Bạch Vạn Giới cười nói: “Cho dù là ta muốn bắt lại Thần Tướng Kim Giáp, thì e là cũng phải bỏ ra cái giá lớn đi mời Ngọc Thiện Tâm hỗ trợ, cộng thêm tinh anh Bán Bộ Thần Hóa của tộc ta ra hết, mới có thể bắt lại được Thần Tướng Kim Giáp, bọn họ yếu hơn chúng ta quá nhiều.”

Dừng một chút, Bạch Vạn Giới vừa khẽ cười nói: “Để cho bọn họ đi đánh trận đầu trước cũng tốt, chờ bọn hắn bại trận, chúng ta tiếp nhận dễ dàng, lại có thể tốn ít sức hơn, tại sao lại không làm? Đi hỏi thăm một chút, xem lúc nào bọn hắn bắt tay vào làm, chúng ta cũng chuẩn bị một chút đi xem một trò hay.”

“Vâng, thuộc hạ đi chuẩn bị.” Ky sĩ Mộng Yểm lên tiếng lui ra.

Ở bên trong chỗ ở của Long tộc và Huỷ Diệt tộc, Long Nhất và Dia Robb đang giải thích cho Hàn Sâm kế hoạch bọn họ săn giết Thần Tướng Kim Giáp.

“Chúng ta hợp lực thì tạm thời có thể kiềm chế được Thần Tướng Kim Giáp, làm hắn dừng lại trong phạm vi nhất định một thời gian dài khoảng ba giây đồng hồ, trong thời gian này, chúng ta cần ngươi chọc mù hai mắt Thần Tướng Kim Giáp bằng thanh dao găm này. Thời gian có thể dành cho ngươi rất ngắn, hơn nữa chỉ có một con dao găm, ngươi phải đến gần hắn ở trong thời gian có hạn, hơn nữa chọc mù cả hai mắt của hắn, nếu không sẽ bị thất bại trong gang tấc, ngươi có lòng tin làm được không?” Long Nhất đưa một thanh dao găm trắng như tuyết đưa cho Hàn Sâm, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi.

“Tại sao muốn chọc mù hai mắt của hắn?” Hàn Sâm nhận lấy dao găm, chơi ở trong tay, tiếp tục hỏi.

Long Nhất giải thích: “Bởi vì toàn thân Thần Tướng Kim Giáp mặc áo giáp màu vàng, lực phòng ngự quá mạnh mẽ, cho dù là Bán Bộ Thần Hóa đỉnh cấp, cũng không đánh bại được lực phòng ngự từ khôi giáp của hắn, ngay cả tổn thương cũng rất khó khăn. Nhược điểm duy nhất của Thần Tướng

Kim Giáp chính là vị trí ánh mắt của hắn, nơi đó không có áo giáp màu vàng bảo vệ, chỉ có một tầng tinh thể. Nhưng mà cho dù như thế, đôi mắt của hắn không phải Bán Bộ Thần Hóa bình thường muốn đâm thủng là đâm thủng được, phải là Bán Bộ Thần Hóa đỉnh cấp kết hợp cùng chuôi dị bảo Thần Hóa dao găm Long Nha này của Long tộc chúng ta, mới có thể đâm thủng tầng tinh thể che lại vị trí mắt kia."

Dừng một chút, Long Nhất tiếp tục nói: "Căn cứ theo kinh nghiệm có được từ các tiền bối săn giết Thần Tướng Đồng Giáp và Thần Tướng Ngân Giáp, bọn chúng mặc dù là dị chủng Thần Hóa, nhưng mà khả năng cảm giác không mạnh lắm, phần lớn là phán đoán bằng hai mắt. Nếu mất đi thị lực, độ nguy hiểm của Thần Tướng Kim Giáp với chúng †a sẽ giảm xuống một khoảng lớn, hơn nữa có miệng vết thương ở hai con mắt làm điểm đột phá, chúng ta cũng sẽ dễ dàng săn giết nó hơn."

"Nói như vậy, các ngươi còn chuẩn bị vũ khí khác để giết hắn?" Hàn Sâm nhìn dao găm Long Nha trong tay hỏi.

Toàn thân dao găm Long Nha trong suốt trắng như tuyết, giống như Băng Ngọc, ở hai bên dao găm, cũng hiện lên một hoa văn Băng Long, nhìn thoáng qua vô cùng tinh xảo đẹp đẽ.

Hàn Sâm nắm chuôi dao găm, cảm thấy tay mát lạnh, song hắn cũng cảm giác được trên dao găm hình như có Long Hồn đang mãi gầm thét rống giận.

Mặc dù không phải là dị bảo Thần Hóa cao cấp nhất, nhưng Hàn Sâm cũng rất vừa ý dao găm Long Nha, thử vung khẽ hai cái, hoàn toàn không cần dùng sức, dao găm sắc nhọn có thể trực tiếp phá vỡ hư không.

"Đúng vậy, nếu chỉ dựa vào dao găm Long Nha thì cùng lắm là chỉ đâm bị thương được đôi mắt của Thần Tướng Kim Giáp, không thể nào giết chết hắn, chúng ta còn chuẩn bị những thứ khác. Nhưng nhiệm vụ của ngươi là chọc mù hai mắt của hắn, chỉ cần ngươi hoàn thành một nhiệm vụ này, dù cuối cùng có giết chết được Thần Tướng Kim Giáp hay không, ngươi cũng có thể nhận được đầy đủ một nghìn gen dị chủng cấp Vương." Long Nhất nói.

“Được, vậy cứ làm như thế đi.” Hàn Sâm thu hồi dao găm nói.

“Khụ khụ, Kim Tệ huynh, ngươi có thể cầm lấy dao găm trước cho quen thuộc, nhưng dù sao vật này cũng là Chí Bảo trong Long tộc của †a, không thể để ngươi mang đi xa được…” Long Nhất ho nhẹ nói.

“Từ giờ cho đến trước khi săn giết Thần Tướng Kim Giáp, ta không đi nơi nào cả.” Hàn Sâm nói.

“Cảm ơn Kim Tệ huynh đã hiểu cho, còn một điều nữa Kim Tệ huynh, ngươi nhất định phải nhớ lấy, nhất định phải dùng thật thể của dao găm trực tiếp đâm trúng đôi mắt của nó mới có tác dụng, sử dụng kỹ xảo kiếm quang linh tinh không thể phá được tinh thể trên đôi mắt hắn.” Long Nhất vừa dặn dò.

“Được, ta nhớ kỹ.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, sờ dao găm Long Nha trong †ay, quơ quơ một chút.

Nếu là đối phó với đối thủ bình thường, hắn cũng không cần luyện tập, binh khí nào cũng có thể sử dụng thuần thục như hạ bút thành văn, nhưng mà lần này là cần săn giết sinh vật Thần Hoá, mặc dù nói là chủng loại tương đối kém…, nhưng mà Hàn Sâm cũng không dám khinh thường, muốn điều chỉnh trạng thái của mình đến tốt nhất.

Dĩ nhiên, hắn không chỉ là vì muốn kiếm một ngàn khối gen dị chủng cấp Vương, còn muốn nhìn thử một chút có thể giết sinh vật Thần Hoá để đạt được Thú Hồn hay không.

Dị bảo mặc dù tốt, nhưng mà với sinh vật ra từ Tí Hộ Sở, Thú Hồn càng tốt hơn nhiều.

Thấy Hàn Sâm quả nhiên hết lòng tuân thủ hứa hẹn, một mực ở nguyên tại chỗ không đi ra ngoài, mỗi ngày chỉ luyện tập vung dao găm Long Nha, Long Nhất nhìn thấy rất là vui mừng, cho dù là như thế nào, nhìn thoáng qua Kim Tệ vẫn là rất chuyên nghiệp.

“Đại ca, tên Kim Tệ kia có làm được thật không? Hắn phải áp sát người Thần Tướng Kim Giáp ở trong thời gian ngắn như vậy, đồng thời còn muốn

chọc mù cặp mắt của nó, cho dù là Bán Bộ Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực cũng chưa chắc làm được, suy cho cùng Kim Tệ vẫn chỉ là cấp Vương… Nếu như đại ca thực sự cần, ta có thể suy nghĩ biện pháp thuyết phục Ngọc Thiện Tâm tới trợ giúp, nếu có hắn ra tay, tỷ lệ thành công sẽ lớn hơn rất nhiều…" Long Tam đi tới bên cạnh Long Nhất, cùng nhau đứng xa xa giống Long Nhất nhìn Hàn Sâm đang luyện tập dao găm nói.

Long Nhất lắc đầu: "Làm sao có thể mời Ngọc Thiện Tâm nhẹ nhàng như vậy được, ngay cả Tộc Hoàng Cực muốn mời hắn ra tay cũng phải giao ra một cái giá thật lớn, chứ nói gì chúng ta."

Vừa nói, ánh mắt Long Nhất nhìn Hàn Sâm đang luyện tập vung dao găm ở nơi xa, vẻ mặt cổ quái nói: "Hơn nữa hắn là người có khả năng trở thành Ngọc Thiện Tâm tiếp theo… Thậm chí có khả năng mạnh hơn…

Vẻ mặt Long Tam giật mình vừa nhìn Long Nhất, đưa mắt nhìn Hàn Sâm nơi xa một lát, trong lòng hết sức khiếp sợ, Long Nhất không phải là một người thích nói chuyện tùy tiện.

Hắn so sKim Tệ huynh với Ngọc Thiện Tâm, thậm chí còn nói hắn có khả năng mạnh hơn Ngọc Thiện Tâm, đây quả thực là lời khích lệ không gì sánh kịp.

Ngọc Thiện Tâm là ai? Đó là một trong những Bán Bộ Thần Hóa trước mắt được công nhận là đáng sợ nhất, Bán Bộ Thần Hóa trong Tộc Hoàng Cực, cũng không tìm được mấy người có thể so sánh cùng Ngọc Thiện Tâm.

Đến Long Nhất cũng không phải là đối thủ của Ngọc Thiện Tâm, hắn có thể nói ra lời nói như thế, hiển nhiên là nói chính hắn cũng kém Kim Tệ, rất khó tưởng tượng được lời nói như thế lại từ trong miệng một người kiêu ngạo như Long Nhất nói ra.

Nhìn thấy Long Tam khiếp sợ, Long Nhất cười rồi nói: "Ta nói là sau này hắn thăng cấp thành Bán Bộ Thần Hóa có thể sẽ mạnh hơn Ngọc Thiện Tâm, bây giờ thì hiển nhiên còn không bằng, nhưng mà bây giờ chúng ta không mời được Ngọc Thiện Tâm, cũng chỉ có thể mời hắn ra

"

tay. Hết chương 2515.

Chương 2516. Hai chọn một

“Thầy tướng số, để ta xem ngươi còn trốn đi đâu được?” Một người phụ nữ kiêu ngạo lạnh lùng, trong tay nắm một cây đao, lưỡi đao đặt ở trên cổ một ông lão trong tay cầm lá cờ vải.

“Khụ khụ… Ngươi làm cái gì vậy… Mau buông đao xuống… Chúng ta là bạn cũ… Có cái gì thì từ từ nói…” Vẻ mặt ông lão đau khổ nói.

“Không đặt đao lên cổ ngươi, ta sợ ngươi lại chạy.” Isa lạnh lùng nhìn ông lão nói.

“Làm sao sẽ như vậy, nhìn thấy ngươi lão già ta đây vui mừng còn không kịp, làm sao sẽ chạy chứ?” Ông lão miễn cưỡng cười nói, ngón tay đẩy đẩy đao đặt trên cổ, muốn đẩy thanh đao ra.

“Ít nói nhảm đi, ta tìm ngươi lâu như vậy, ngươi nên thực hiện trận đánh cuộc của mình.” Mặt Isa không chút thay đổi, đao trong tay lại kiên quyết đặt trên cổ ông lão, làm cho ông lão đành phải xấu hổ rút bàn tay lại.

“Ngươi nói chuyện kia à, ngươi nói đi, ta sớm đã tính tốt rồi, nhưng mà ngươi vẫn không có tới tìm ta, ta còn nghĩ ngươi đã không cần rồi.” Vẻ mặt ông lão bừng tỉnh hiểu ra.

“Hắn ở nói nào?” Isa không muốn giải thích rõ, nàng đã tìm ông lão này rất lâu rồi, thật vất vả mới bắt được hắn lại.

Ông lão dường như rất là buồn bực nói: “Thời gian suy tính lúc trước đã lâu lắm rồi, người ta khẳng định sớm đã chạy.”

Thấy sắc mặt Isa không đúng, ông lão vội vàng nói tiếp: “Nhưng mà ngươi yên tâm, bây giờ ta lập tức tính cho ngươi một lần nữa, ba phút, cho ông già ta ba phút, cam đoan lập tức tính cho ngươi Kim Tệ ở nơi nào.”

Nghe ông lão nói lời này, sắc mặt Isa mới tốt hơn một chút.

“Ta bây giờ tính cho ngươi, ngươi đừng có cả ngày lấy đao chém tới chém lui, một cô nương xinh đẹp như vậy, còn thế nữa là sẽ không gả được đâu.” Ông lão thật cẩn thận mà đẩy thanh đao đặt trên cổ ra.

Lần này Isa không kiên trì nữa, tiện tay thu đao về vỏ, lạnh lùng nhìn chằm chằm ông lão nói: “Ngươi chỉ có ba phút, ba phút sau ta còn không biết Kim Tệ ở nơi nào, ta có gả được hay không thì ta không biết, ngươi nhất định có thể gả ra ngoài.”

“Ta gả ra ngoài à?” Ông lão hơi hơi ngẩn ra, không biết lời này của Isa là có ý gì.

“Ta sẽ tự tay tiễn ngươi đi làm con dâu của Minh Vương” Isa hừ lạnh nói.

Ông lão lắc đầu cười khổ, đưa bàn tay ra bấm đốt ngón tay một lát, ngẩng đầu nhìn về phía Isa nghiêm mặt nói: “Ta đánh cược thua, này †a phải thừa nhận, vị trí đã tính được rồi, nhưng ta tính được hai vị trí, một cái là vị trí của Kim Tệ, một cái là vị trí đệ tử ngươi, quy tắc của ta ngươi biết đó, ta chỉ thua bởi ngươi một lần, cho nên chỉ có thể nói cho ngươi một vị trí, ngươi muốn nghe người nào?”

“Hàn Sâm còn sống à?” Isa nhíu mày hỏi.

“Còn sống, nhưng mà tình hình không tốt lắm, nếu như không ai đi cứu, chỉ sợ…” Ông lão không nói tiếp, chỉ là không ngừng lắc đầu thở dài.

“Còn có thể cứu hay không?” Isa nhíu mày sau một lát lại hỏi.

“Có, ngươi đi còn có thể cứu.” Ông lão gật đầu nói.

“Hắn ở nơi nào?” Isa hỏi tiếp.

“Tiểu thư, Long Nhất và Dia Robb thật sự muốn đi giết Thần Tướng Kim Giáp à?” Bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, một cô gái tộc Kate bộ dạng như nữ nô, tò mò nhìn cô gái áo vàng ngồi ở đầu thuyền hỏi.

“Bọn họ hao tổn nhiều nhân lực vật lực như vậy, hiển nhiên sẽ không chỉ là làm dáng.” Khuôn mặt cô gái áo vàng xinh đẹp, thoạt nhìn tuổi không lớn, bộ dạng hình như chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhưng mà cặp mắt kia lại tràn ngập trí tuệ và thông suốt, giống như sớm đã xem thấu trăm vẻ nhân gian.

“Thực lực của Thần Tướng Kim Giáp, đã sắp so được với dị chủng Thần Hóa bên ngoài, bọn họ có giết được thật không? Nghe nói lần này bọn họ mời một Nhân tộc tên là Kim Tệ ra tay, trông có vẻ kỳ vọng hắn lắm. Thật sự là không hiểu, một chủng tộc nhỏ nghe cũng chưa từng nghe qua, may mắn đạt một lần vị trí thứ nhất gen Hầu Tước của bảng chúng sinh, trình độ tiến hóa gen không cao lắm, Long Nhất và Dia Robb là thiên tài như vậy, tại sao lại gửi gắm hy vọng lên trên người một tên như thế?” Người hầu nữ khó hiểu nói.

Cô gái áo vàng cười cười: “Mọi vật đều có tác dụng, cũng không nhất định phải là đồ đắt tiền thì mới có ích, đồ vật cần dùng đúng mới được, cũng không biết Long Nhất và Dia Robb dùng đúng hay không.”

“Tiểu thư, những đạo lý này Tiểu Điệp không hiểu, nhưng mà tiểu thư à, với địa bàn của ngươi ở trong tộc, hoàn toàn có thể lựa chọn những thiên tài này của Tộc Hoàng Cực, trong bọn họ đã có người thăng lên thành Thần Hóa, có thể giảm bớt không ít phiền toái, tại sao ngươi lại từ bỏ lựa chọn như vậy, phải chọn lựa tầm của ngươi ở trong chủng tộc khác chứ?” Long Nhất và Dia Robb tuy rằng rất mạnh mẽ, nhưng dù sao vẫn chỉ là Bán Bộ Thần Hóa, so với mấy vị kia của Tộc Hoàng Cực, vẫn có phần kém cạnh mà đúng không?” Người hầu nữ trợn to mắt lại hỏi.

Cô gái áo vàng nháy mắt nói: “Ta cũng chưa nói không chọn Tộc Hoàng Cực, tuy huyết mạch của Tộc Hoàng Cực mạnh, nhưng tiến hóa tới hôm nay cũng đã xấp xỉ đạt tới bình cảnh, cho dù có ta giúp đỡ, muốn càng tiến thêm một bước cũng rất khó khăn, ta càng thích những tên sẽ không ngừng tiến bộ này.”

“Có gì khác nhau sao? Bọn họ cuối cùng vân là sẽ đi đến vị trí giống với Tộc Hoàng Cực.” Tiểu Điệp vẫn là rất không hiểu.

Cô gái áo vàng cười nói: “Nghĩ theo cách khác đi, có người thích mua một con chó đã trưởng thành trông coi bảo vệ sân, mà ta càng thích mua một

con chó nhỏ, tự mình chậm rãi nuôi nấng, mỗi ngày đều có thể nhìn nó lớn lên, đây cũng là một loại hứng thú.”

Tiểu Điệp dường như hiểu được một ít, nghĩ một chút nói: “Ý của tiểu thư ngươi là nói Long Nhất và Dia Robb là chó con, mà những người Tộc Hoàng Cực kia là chó trưởng thành sao?”

ư”

“Nghĩa cũng sàn sàn thế.” Cô gái áo vàng bật cười nói: “Khong chỉ có Long Nhất và Dia Robb, chủng tộc khác cũng có thể như vậy, cho dù là nuôi chó, cũng phải chọn giống một tý, dù sao vẫn phải chọn cái có tiềm lực mới tốt”

“Vậy ngươi cảm thấy, Long Nhất và Dia Robb ai có tiềm lực hơn?” Vẻ mặt Tiểu Điệp tò mò.

“Thoạt nhìn cũng không kém, so tiềm lực hẳn là không kém hơn so với những Hoàng tử Hoàng nữ của Tộc Hoàng Cực, nhưng mà không tính là tốt nhất.” Cô gái áo vàng khẽ thở dài: “Thấy nhiều như vậy, tốt nhất vẫn là Ngọc Thiện Tâm kia của Trấn Thiên Cung, Cô Trúc cũng không tệ, đáng tiếc bọn họ đều đã bị người khác dự định rồi.”

“Vậy chẳng phải là rất không xong sao?” Tiểu Điệp kinh ngạc nói.

“Cũng không tính là không xong, trong đại vũ trụ chưa bao giờ thiếu thiên tài, ta còn có thời gian, từ từ tìm nữa là được, đi nhìn xem Long Nhất và Dia Robb đi, có lẽ sẽ có kinh ngạc vui mừng cũng nói không chừng.” Mắt người phụ nữ kia như ngôi sao động lòng người, nhìn thấy sao trời xa xa, dường như là nghĩ tới chuyện gì thú vị, khéo miệng hơi nhếch lên, lộ ra một độ cung cười yếu ớt, thì thào lẩm bẩm: “Thái Thượng Vong Tình, tuy có tình lớn, lại không tránh được nhàm chán.”

Rất nhiều Thượng Tộc đều đã biết chuyện Long Nhất và Dia Robb muốn liên thủ chém giết Thần Tướng Kim Giáp, đều đang chú ý hành động của bọn họ.

Tới thời gian giao hẹn rồi, Hàn Sâm đi theo Long Nhất và Dia Robb cùng nhau đi hướng về tinh hệ của nơi Thần Tướng Kim Giáp.

Một nhóm này của bọn họ tổng cộng có mười một vị Bán Bộ Thần Hóa và sáu cấp Vương, trong đó phần đông đều là Long tộc và Hủy Diệt tộc, chỉ có số ít hai, ba chủng tộc khác.

Tuy rằng Long Nhất và Dia Robb có khả năng tìm được càng nhiều Bán Bộ Thần Hóa tới trợ giúp hơn, nhưng bọn họ cũng không làm như vậy, hành động lần này không phải dựa vào nhiều người là có thể làm được, phối hợp và tin tưởng quan trọng hơn.

Hết chương 2516.

Chương 2517. Thân Tướng Kim Giáp

Long Nhất và Dia Robb biết có rất nhiều người đang quan sát bọn họ, nhưng cũng không để trong lòng.

Chuyện giết Thần Tướng Kim Giáp lớn như vậy, lại là hai tộc hợp tác, rất khó giấu diếm được tai mắt người khác, bọn họ cũng không muốn gạt.

“Kim Tệ huynh, đợi lát nữa cứ dựa theo giao hẹn, trước hết chút ta đọ sức với Thần Tướng Kim Giáp kia, ngươi xem chuẩn cơ hội ra tay, nhất định phải chắc chuẩn ác, cơ hội mất đi rồi là không có lần thứ hai đâu.” Long Nhất lại dặn dò Hàn Sâm.

Cũng không phải là Long Nhất lải nhải, mà là chuyện quan trọng, Long tộc vì hành động lần này trả giá rất lớn, nhưng đưa cho Hàn Sâm một nghìn gen dị chủng cấp Vương kia đã là không phải là số lượng nhỏ, không chấp nhận được có sơ suất.

“Được.” Hàn Sâm khẽ gật đầu lên tiếng.

Tuy rằng hắn không phải là người khách hàng cao nhất, nhưng người khác thanh toán nhiều gen dị chủng cấp Vương như vậy, nói một chữ được cũng

không phí cái gì, vẫn là phải thỏa mãn một chút.

“Thái Tử điện hạ, đám người Long Nhất và Dia Robb đều đã xuất phát.” Ky sĩ Mộng Yểm hơi hành lễ về phía Bạch Vạn Giới.

“Chúng ta cũng đi thôi, trước xem bọn hắn có thể làm được tới tình trạng gì.” Bạch Vạn Giới dẫn đầu thành viên của đoàn ky sĩ Hoàng Gia cũng đi về hướng khu vực của Thần Tướng Kim Giáp.

“Tiểu thư, nơi này thật đúng là náo nhiệt, đến rất nhiều gương mặt quen thuộc đói!”

Một con thuyền có mui màu đen nho nhỏ ngừng ở phía trên một khối thiên thạch như ngọn núi nhỏ, người hầu nữ Tiểu Điệp nhìn vũ trụ đầy sao bên ngoài nói.

“Chuyện giết Thần Tướng Kim Giáp lớn như vậy, hấp dẫn Vương Giả và Bán Bộ Thần Hóa của các tộc tiến đến quan sát cuộc chiến cũng rất bình thường, ai không muốn nhặt được lợi chứ?” Cô gái áo vàng thản nhiên nói.

“Ngươi là nói, bọn họ cũng muốn cướp Thần Tướng Kim Giáp với Long Nhất à?” Tiểu Điệp kinh ngạc nói.

“Cũng không phải tất cả đều thế, nhưng phần lớn sinh vật cố ý hay vô tình đều sẽ có một chút tâm tư.” Cô gái áo vàng nói xong, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, chỉ thấy đội ngũ của Long Nhất và Dia Robb đã bước vào tinh hệ.

Ánh mắt của cô gái áo vàng đầu tiên là dừng ở trên người Long Nhất, sau đó lại nhìn nhìn Dia Robb, cuối cùng ánh mắt tìm tòi bên cạnh bọn họ, rất nhanh đã ngừng lại trên người một sinh vật mặc áo giáp toàn thân màu đen không nhìn thấy khuôn mặt.

“Hắn chính là Kim Tệ à?” Cô gái áo vàng nhìn thấy bóng dáng kia thì thào tự nói.

Đột nhiên, cô gái áo vàng nhìn thấy mục tiêu mình chú ý quay đầu nhìn thoáng qua nơi này của nàng, làm cho cô gái áo vàng không khỏi hơi ngẩn

ra.

Bóng dáng nhìn thoáng qua nàng nơi này, sau đó lại quay đầu đi, cũng không tiếp tục ngừng lại.

“Là cảm ứng được ta đang nhìn hắn, hay là một sự trùng hợp?” Cô gái áo vàng nhíu mày suy tư.

Tuy rằng nàng chỉ dùng ánh mắt nhìn Hàn Sâm, nhưng lại không phải chỉ nhìn đơn giản như vậy, cho dù là sinh vật Thần Hóa, chỉ sợ cũng không cảm nhận được cái nhìn chăm chú của nàng.

Nhưng mà vừa rồi Hàn Sâm vậy mà nhìn thoáng qua bên này của nàng, cũng không biết là cố ý hay vô tình.

“E là ta đa nghi rồi.” Cô gái áo vàng khẽ lắc đầu, thuật gen nàng tu luyện không giống bình thường, thể chất lại càng không bình thường, muốn cảm ứng được ánh nhìn chăm chú của nàng, gần như là chuyện không có khả năng.

Vừa rồi Hàn Sâm đang đi tới, đột nhiên cảm nhận được có một loại cảm giác bị nhìn chằm chằm, tuy rằng dọc đường này có không hề ít sinh vật đang âm thầm nhìn chăm chú vào bọn họ, nhưng lần này lại làm cho Hàn Sâm cảm giác có chút không giống, cho nên Hàn Sâm mới có thể xoay qua liếc mắt nhìn một cái.

Kết quả chỉ thấy được một mảng vỏ thiên thạch, biết người chú ý hắn giấu ở bên trong, hơn nữa không cảm giác được địch ý, cho nên Hàn Sâm cũng sẽ không lại đi tìm kiếm ngọn nguồn.

Cô gái áo vàng nhìn trong chốc lát, nhịn không được âm thần nhíu mày, với nhãn lực của nàng, lại không nhìn ra được nguồn gốc gen của Hàn Sâm mạnh hay yếu, làm cho nàng hơi hơi có chút kinh ngạc.

“Kim Tệ này có chút thú vị, đợi lát nữa là có thể xem thực lực chân chính của hắn rốt cuộc là như thế nào.” Cô gái áo vàng lộ ra biểu cảm có hứng thú.

Sau khi đám người Long Nhất bước vào tinh hệ, đi về hướng một vùng vỏ thiên thạch, Thần Tướng Kim Giáp kia bình thường đều sẽ ở trong vùng vỏ thiên thạch, hắn dường như không có hứng thú với việc sinh sống bên trong tinh cầu, hắn xem như là một loại dị chủng hư không.

Hàn Sâm được sắp xếp chờ ở bên ngoài vỏ thiên thạch, Long Nhất và Dia Robb dẫn người đi vào vỏ thiên thạch. Bởi vì rất nhiều thiên thạch ngăn cản, Hàn Sâm cũng không nhìn thấy tình huống cụ thể của bọn họ, nhưng thời gian không qua bao lâu, lại đột nhiên nhìn thấy một đường kiếm quang màu vàng chém ra, vỏ thiên thạch bị kiếm quang kia trực tiếp chém ra một vết cắt thật lớn.

Sau đó Hàn Sâm nhìn thấy đám người Long Nhất vọt ra từ trong vỏ thiên thạch, đi ra theo sát phía sau bọn họ còn có một bóng dáng hoàng kim cao ba bốn mét.

Bóng dáng hoàng kim kia không lớn lắm, nhưng lại có vẻ cực kỳ to lớn mạnh mẽ, áo giáp hoàng kim trên thân có chút như là chiến giáp máy móc, thoạt nhìn nặng nề mà đầy cảm giác sức mạnh, còn có rất nhiều bánh răng hoàng kim và ống dẫn không biết là có tác dụng gì, giống như một chiến sĩ máy móc hoàng kim.

Sau lưng hắn là một cái áo choàng màu đỏ, giống như là được máu tươi nhuộm thành, trong tay nắm một thanh đại kiếm hoàng kim, chiều dài mũi kiếm còn dài hơn một ít so với chiều cao thân thể hắn.

Đại kiếm này cũng có chút khác với đại kiếm bình thường, chính giữa là chạm rỗng, có rất nhiều bánh răng hoàng kim nhỏ ghép lại, trên mũi kiếm có rất nhiều răng cưa thật nhỏ.

Theo sự chuyển động của bánh răng hoàng kim bên trong, mũi kiếm răng cưa của đại kiếm kia cũng theo đó chuyển động, thật giống như là một cái cưa điện hoàng kim khổng lồ.

Ở vị trí trung gian chuôi kiếm, được khảm một viên bảo thạch pha lê màu vàng, bên trong dường như có sấm sét đang chớp động, giống như là một vệt sấm sét hư không của sinh mệnh thuở khai sơ.

Thần Tướng Kim Giáp làm cho người ta cảm thấy cô cùng kỳ quái, có sức sống sinh mệnh, nhưng lại có máy móc lạnh như băng và nặng nề, làm cho người ta khó có thể nói rõ hắn rốt cuộc là sinh mệnh hay là máy móc.

Dị chủng đặc biệt như vậy, Hàn Sâm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, dị chủng kim loại Hàn Sâm gặp qua rất nhiều, nhưng mà giống loại dị chủng nửa sinh mệnh nủa máy móc này, Hàn Sâm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhìn áo choàng máu tươi và đại kiếm răng cưa kia của hắn, chỉ biết người này tuyệt đối không hề tầm thường.

Hai mắt Thần Tướng Kim Giáp lóe ra ánh chớp màu vàng, bởi vì được hộ giáp ngăn lại, cũng không biết nó có miệng hay không, dù sao Hàn Sâm cũng không nghe được hắn phát ra âm thanh gì, chỉ dùng một kiếm chém ngang qua đám người Long Nhất.

Hàn Sâm nhìn rất rõ ràng, đại kiếm răng cưa trong tay hắn chuyển động như cưa điện, kiếm quang kia cũng đang xoay tròn kịch liệt, phảng phất như có năng lực cắt không gian, kiếm quang tới chỗ nào thì không gian trực tiếp bị cắt đứt, hình thành vết rách không gian.

Chỉ một đường kiếm đi xuống, vết rách không gian tách rời ra giống như ngân hà vắt ngang trong bầu trời sao.

Đám người Long Nhất đều bị kiếm quang lan đến, lấy tốc độ của bọn họ, hoàn toàn không tránh được một lực chém kiếm quang như vậy.

Đang lúc Hàn Sâm nghi hoặc đám người Long Nhất rốt cuộc phải ngăn cản kiếm quang khủng bố này như thế nào, đột nhiên nhìn thấy một gã Bán Bộ Thần Hóa trong đó mở ra lĩnh vực, nháy mắt bao trùm toàn bộ đám người Long Nhất vào, trong phút chốc biến mất không thấy, nháy mắt kế tiếp, đám người Long Nhất đã xuất hiện ở bên cạnh Thần Tướng Kim Giáp.

“Quần Thể Tinh Không Na Di?” Hàn Sâm hơi có chút kinh ngạc, không thể tưởng tượng được trong Hủy Diệt tộc vậy mà còn có nhân tài như vậy.

Hết chương 2517.

Chương 2518. Vây giết dị chủng

“Rốt cuộc bắt đầu rồi.” Bạch Vạn Giới nhìn chiến đấu trong hư không, đáy mắt hiện lên một tia tinh quang.

Trong nháy mắt đám người Long Nhất xuất hiện bên cạnh Thần Tướng Kim Giáp, kiếm răng cưa trong tay Thần Tướng Kim Giáp vù vù chém tới, kiếm quang đã chém ở trên người bọn họ.

Kiếm quang trực tiếp đảo qua, cũng chém thân thể bọn họ thành hai đoạn, nhóm Vương Gỉa kinh hãi chú ý một trận chiến này trong lòng phát lạnh.

Giây tiếp theo, bọn họ mới phát hiện thứ bị cắt đứt lại là ảo ảnh, thân thể thật sự của đám người Long Nhất đã tản ra khắp nơi, phân bố ở bốn phía Thần Tướng Kim Giáp.

Gần như là cùng lúc, đám người Long Nhất và Dia Robb cùng mở lĩnh vực ra, hơn mười loại lĩnh vực tầng tầng lớp lớp đan vào nhau rơi xuống, bao phủ phía trên thân hình to lớn mạnh mẽ của Thần Tướng Kim Giáp, giống như bị tầng tầng tinh thể bao vây.

Trong mắt Thần Tướng Kim Giáp kim quang chớp động, nắm đại kiếm hoàng kim lại vung chém, thân thể hắn vừa động, hơn mười tầng lĩnh vực kia vậy mà vỡ vụn như thủy tinh, hoàn toàn không thể ngăn cản động tác của Thần Tướng Kim Giáp.

Nhưng bởi vì đám người Long Nhất đều phân tán ra, một kiếm này của Thần Tướng Kim Giáp không thể tấn công mọi người, chỉ có thể quét về phía mấy vị Vương Giả phía trước.

Những Vương Giả và Bán Bộ Thần Hóa phía sau đều đã ngưng tụ ra sức mạnh, từng chùm tia sáng đánh vào trên người Thần Tướng Kim Giáp, Thần Tướng Kim Giáp hoàn toàn không có ý trốn tránh, tùy ý những chùm tia sáng này đánh vào trên áo giáp của hắn, vậy mà ngay cả một chút vết thương cũng không để lại.

Mà mấy vị Vương Giả phía trước hoàn toàn không có cơ hội trốn tránh, bị kiếm quang quét trúng phải, nhưng thân thể của bọn họ lại hóa thành hư ảnh, chân thân được đưa đến trước mặt một vị Bán Bộ Thần Hóa không phải người Long tộc hay của Hủy Diệt tộc.

Tất cả những việc này nói ra thì rất chậm, những cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi. Một vị Bán Bộ Thần Hóa am hiểu Tinh Không Na Di và một vị Bán Bộ Thần Hóa am hiểu chế tạo phân thân ảo ảnh, miễn cưỡng để cho bọn họ chống qua ba kiếm trước mặt Thần Tướng Kim Giáp mà không có thương vong.

Đám người Long Nhất vây quanh Thần Tướng Kim Giáp, không ngừng †ấn công Thần Tướng Kim Giáp, nhưng lực phòng ngự áo giáp của Thần Tướng Kim Giáp thật sự quá mạnh mẽ, bọn họ hoàn toàn đều phá không được phòng ngự, tất cả tấn công đều không có hiệu quả.

Nhưng Hàn Sâm lại nhìn thấy ở trên lưng Thần Tướng Kim Giáp, có thêm một quang phù ấn ký kỳ quái, tấn công của đám người Long Nhất tuy rằng vô dụng đối với Thần Tướng Kim Giáp, nhưng mà sau khi đánh vào trên người Thần Tướng Kim Giáp, quang phù ấn ký kia lại càng ngày càng sáng.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua, cũng đã hiểu được tác dụng của quang phù ấn ký, đó lại là một loại Kim Tệ Tồn Tiền thuật khác, lúc phù ấn kia khắc lên phía trên một vật nào đó, vì sức mạnh tấn công thứ kia đều sẽ bị quang phù ấn ký hấp thu, hóa thành sức mạnh của nó.

Mười mấy cường giả đỉnh cấp liên tục tấn công Thần Tướng Kim Giáp, làm cho ánh sáng của quang phù ấn ký kia càng ngày càng mạnh, thế nhưng Hàn Sâm lại không nhìn ra nó có ảnh hưởng gì đối với Thần Tướng Kim Giáp.

‘Thần Tướng Kim Giáp lại vung mấy kiếm, nhưng đều bị sức mạnh của Tỉnh Không Na Di và ảo ảnh phá giải, đám người Long Nhất đến bây giờ vẫn không có thương vong.

Sau mấy kiếm, Thần Tướng Kim Giáp hiển nhiên có chút không kiên nhãn, đại kiếm trong tay không chém ra, hai tay nắm chuôi kiếm đâm về phía trên, cao qua đỉnh đầu.

Chỉ thấy bánh răng hoàng kim bên trong đại kiếm răng cưa hoàng kim chuyển động, răng cưa thật nhỏ trên thân kiếm lần này không cùng chuyển động, lại ở trong nháy mắt, nứt toác bắn ra vô số kiếm quang.

Kiếm quang giống như lưới laser bao phủ mảng lớn trời sao, trong nháy mắt mọi thứ trong lưới kiếm đều bị cắt thành mảnh nhỏ.

Mảng lớn vỏ thiên thạch cũng bị cắt thành miếng vuông cực nhỏ, đến cả một viên tiểu hành tinh cũng gặp xui xẻo bị lưới kiếm chém nát, tất cả đám người Long Nhất cũng ở trong phạm vi của lưới kiếm.

Đám người Long Nhất cũng không bối rối, dường như sớm đã biết Thần Tướng Kim Giáp có thủ đoạn như vậy.

Chỉ thấy một Long tộc Bán Bộ Thần Hóa trong đó gần như là hoạt động cùng lúc với Thần Tướng Kim Giáp, lĩnh vực của hắn trong phút chốc bao phủ xuống, che phủ tất cả đám người Long Nhất vào bên trong.

Xích Trật Tự khủng bố biến thành lưới kiếm dừng ở trên người đám người Long Nhất, nhưng thân thể đám người Long Nhất lại giống như biến thành hư ảnh, lưới kiếm kia xuyên thẳng qua người bọn họ, cũng không làm tổn thương được bọn họ.

Lưới kiếm quét qua, cơ thể đám người Long Nhất lại hóa thành thực chất, sắc mặt của Long tộc Bán Bộ Thần Hóa sử dụng lĩnh vực kia lại tái nhợt, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, xem ra sử dụng lĩnh vực như vậy một lần có hại rất lớn đối với hắn.

Đám người Long Nhất đều nắm chặt thời gian không ngừng tấn công Thần Tướng Kim Giáp, quang phù trên lưng Thần Tướng Kim Giáp càng ngày càng sáng, gần giống như là mặt trời nhỏ.

Cô gái áo vàng nhìn trong chốc lát, khẽ gật đầu: “Khó được bọn họ có thể tìm được người có sức mạnh Quần Thể Tinh Không Na Di, Kính Ảnh Phân Thân và U Linh Ảo Ảnh, y nguyên ba loại sức mạnh này, có thể cam đoan bọn họ không bị Thần Tướng Kim Giáp giết trong khoảng thời gian ngắn, quả thật chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng mà lúc sử dụng ba loại sức mạnh này tiêu hao rất lớn, bọn họ kiên trì không được lâu lắm, hôm nay thoạt nhìn

Thần Tướng Kim Giáp không nóng nảy như vậy, bọn họ hẳn là có thể kiên trì đến xấp xỉ mười lăm phút, nhưng đó cũng đã là cực hạn."

Tiểu Điệp lại khó hiểu hỏi: "Cho dù bọn họ sẽ không bị giết chết trong khoảng thời gian này, thế nhưng bọn họ cũng không giết chết được Thần Tướng Kim Giáp, không phải cũng vô dụng như nhau sao?"

Cô gái áo vàng chỉ phần lưng của Thần Tướng Kim Giáp, quang phù kia đã tựa như mặt trời nhỏ nói: "Đó là Long Huyết Phá Tà chú bí truyền của Long tộc, nếu sức mạnh tới trình độ nhất định, cho dù là cường giả Thần Hóa cũng sẽ bị Phá Tà chú kia ảnh hưởng, sẽ dừng lại trong thời gian ngắn. Về phần có thể làm Thần Tướng Kim Giáp tạm dừng thời gian bao lâu, vậy phải xem bọn họ có thể tích tụ được bao nhiêu sức mạnh trong thời gian này, phỏng chừng nhiều nhất cũng chỉ là thời gian một hai giây."

"Thần Tướng Kim Giáp tạm dừng một hai giây lại có tác dụng gì đâu chứ? Tấn công của bọn họ hoàn toàn không phá được áo giáp của Thần Tướng Kim Giáp, đừng nói là một hai giây, cho dù là một hai giờ thậm chí là một hai ngày, thì cũng là vô dụng với bọn họ thôi." Mặt Tiểu Điệp vẫn là vẻ khó hiểu.

Ánh mắt cô gái áo vàng nhìn về phía Hàn Sâm cách chiến trường không xa nói: "Đám người Long Nhất hẳn là đặt tất cả hy vọng lên người Kim Tệ, nếu Thần Tướng Kim Giáp ngừng lại, hắn sẽ tung một đòn chí mạng, nếu chúng ta không nhìn lầm, bên hông hắn hẳn là dị bảo Thần Hóa dao găm Long Nha của Long tộc, nếu cường giả Thần Hóa sử dụng, có thể dễ dàng đâm thủng áo giáp của Thần Tướng Kim Giáp."

Dừng một chút, cô gái áo vàng trầm tư nói: "Nhưng một Vương Giả sử dụng, đâm thủng áo giáp là chuyện không thực tế, nhiều lắm là có thể đâm thủng con mắt của Thần Tướng Kim Giáp, mục tiêu của bọn họ hẳn chính là vị trí mắt, không nói đến Kim Tệ có thể làm được hay không, cho dù có thể làm được, nếu như chỉ đâm thủng con mắt, cũng không giết chết được Thần Tướng Kim Giáp, xem ra hẳn là Long Nhất còn có chuẩn bị khác ở phía sau."

Thời gian nói chuyện ngắn ngủi, đám người Long Nhất bên kia cũng đã duy trì không được, sắc mặt của cả hai gã Bán Bộ Thần Hóa sử dụng Tinh

Không Na Di và Kính Ảnh Phân Thân đều trắng bệch, thân thể đều đang run rẩy, tuy rằng chỉ sử dụng sức mạnh không đến mười lần, nhưng sử dụng với phạm vi như vậy, đã làm cho sức mạnh bọn họ cạn kiệt, rốt cuộc không thể kiên trì tiếp.

Tên Bán Bộ Thần Hóa sử dụng U Linh Ảo Ảnh là thảm nhất, sau khi hắn hóa đám người Long Nhất thành u linh, cũng không thể hoàn toàn loại trừ ảnh hưởng của xích Trật Tự, mà những ảnh hưởng này đều sẽ tác dụng lên người hắn, chỉ sử dụng ba lần U Linh Ảo Ảnh, thất khiếu của hắn đều đã tràn đầu máu, thoạt nhìn giống như sắp chết.

Hết chương 2518.

Chương 2519. Kế hoạch thất bại

Bạch Vạn Giới ở xa xa nhìn thấy tất cả những việc này, đứng phía sau hắn là hơn một trăm ky sĩ của đoàn ky sĩ Hoàng Gia, chỉnh tề xếp thành phương trận, cấp thấp nhất trong đó cũng là cường giả cấp Vương.

Có thể tập hợp được một đoàn ky sĩ như vậy, trong cả vũ trụ cũng không có mấy chủng tộc có thể làm được, mà đây chỉ là một bộ phận của đoàn ky sĩ Hoàng Gia mà thôi.

“Long Nhất và Dia Robb hao phí không ít tâm tư, nhưng bọn họ lại thật sự gửi gắm tất cả hy vọng lên người Kim Tệ kia, để cho hắn đến hoàn thành một đòn quan trọng nhất, không khỏi có phần qua loa quá, một đòn này nếu là Ngọc Thiện Tâm đến hoàn thành, thì phải là nắm chắc, đáng tiếc đổi thành một Kim Tệ còn chưa trở thành Bán Bộ Thần Hóa,

vậy thì còn kém hơn nhiều.” Bạch Vạn Giới thản nhiên nói.

Lúc này ánh mắt của cô gái áo vàng ở xa xa hơi động, nhẹ giọng nói: “Đến lúc rồi, đám người Long Nhất đã đến cực hạn rồi.”

Gần như là cùng lúc với cô gái áo vàng nói chuyện, Long Nhất bên kia cũng đã rống to ra tiếng: “Kim Tệ, chuẩn bị ra tay.”

Hàn Sâm nghe vậy lập tức rút dao găm Long Nha ra, nhanh chóng vọt về phía chiến trường, cùng lúc mở ra Lĩnh Vực Động Huyền, tất cả thay đổi dù là cực nhỏ cũng đều chiếu vào bên trong óc của hắn.

Phụt!

Người sử dụng U Linh Ảo Ảnh lại sử dụng lĩnh vực của bản thân một lần nữa, kết quả tuy rằng trợ giúp đám người Long Nhất tránh được lưới kiếm, nhưng là chính mình lại điên cuồng phun máu tươi, thất khiếu đổ máu không ngừng, trực tiếp hôn mê.

Tên Bán Bộ Thần Hóa sử dụng Kính Ảnh Phân Thân chiếu hắn một cái về phía hắn, đưa thân thể thật sự tới bên người mình, chỉ để lại một ảo ảnh ở nơi ban đầu, chính hắn khóe miệng cũng tràn đầy máu, sắc mặt đã xám trắng một mảng.

“Luil” Long Nhất hét to một tiếng, cũng phun ra một ngụm long huyết, long huyết kia hóa thành một long ảnh xông về phía Thần Tướng Kim Giáp, lúc dừng ở trên lưng Thần Tướng Kim Giáp, lập tức dung nhập vào bên trong quang phù kia, trong nháy mắt làm quang phù kia biến thành màu máu.

Trong nháy mắt Long Huyết Phá Tà chú có hiệu lực, Thần Tướng Kim Giáp giống như là bị chọc giận, đại kiếm răng cưa hoàng kim mạnh mẽ vung lên, vung lên đỉnh đầu một vòng tròn lớn, vòng tròn kiếm quang lập tức giống như sóng xung kích đánh sâu ra ngoài.

Mà đám người Long Nhất đã được vị Tinh Không Na Di kia mang ra khỏi khu vực kia, tránh né vòng tròn kiếm quang khủng bố kia, gần như là cùng lúc, thân thể của Thần Tướng Kim Giáp kia cứng ở tại nơi đó, vẫn duy trì tư thế giơ đại kiếm hoàng kim lên cao.

“Chính là lúc này.” Long Nhất lớn tiếng cuồng la.

Long Huyết Phá Tà chú nổi lên tác dụng, bọn họ cũng không có người chết, tất cả đều rất hoàn mỹ, bọn họ hoàn thành tất cả trong kế hoạch, hiện giờ

cũng chỉ có thể nhìn Kim Tệ, chỉ cần Kim Tệ có thể chọc mù hai mắt của Thần Tướng Kim Giáp, lần này có thể nắm chắc giết chết Thần Tướng Kim Giáp.

Nhưng Kim Tệ có thể chọc mù hai mắt của Thần Tướng Kim Giáp hay không, lại không ai nắm chắc được.

Dù sao để lại cho Hàn Sâm thời gian quá ngắn, Hàn Sâm phải lướt qua vòng tròn kiếm quang còn đang đánh sâu vào, hơn nữa đến trước người Thần Tướng Kim Giáp, chọc mù toàn bộ hai mắt của hắn, phải hoàn thành tất cả những việc này, thật sự quá khó khăn, Long Nhất và Dia Robb đều không có tự tin có thể làm được.

Đương nhiên, nếu bọn họ tự tin có thể làm được, cũng sẽ không đi mời Hàn Sâm.

Thân hình Hàn Sâm như một vệt sáng nhắm về phía Thần Tướng Kim Giáp, lúc tới trước vòng tròn kiếm quang, thân hình Hàn Sâm hơi động, sử dụng ra sức mạnh di chuyển tức thời, tuy rằng thời gian chuẩn bị di chuyển tức thời có dài, nhưng Hàn Sâm sử dụng từ sớm, vừa lúc tới trước vòng trong kiếm quang, thân thể hắn đúng lúc đi vào trạng thái di chuyển tức thời, trực tiếp di chuyển tức thời đến phía sau vòng tròn kiếm quang, sau đó tiếp tục bay về phía Thần Tướng Kim Giáp.

Toàn bộ quá trình như nước chảy mây trôi liền mạch lưu loát, chỉ dùng không tới một giây thời gian đã vọt tới trước mặt Thần Tướng Kim Giáp.

Long Nhất nhìn thấy trong lòng mừng như điên, Long Huyết Phá Tà chú của hắn, trong lòng hắn cũng biết, tích tụ nhiều sức mạnh như vậy, hẳn là có thể đạt tới hai giây thời gian dừng lại.

Hiện giờ Kim Tệ chỉ dùng không đến một giây đồng hồ đã đi tới trước mặt Thần Tướng Kim Giáp, ít nhất hắn có thời gian một giây đồng hồ có thể dùng để chọc mù hai mắt Thần Tướng Kim Giáp.

Nếu là dị chủng tầm thường, với thực lực cấp Vương, thời gian một giây đồng hồ cũng đủ đâm chúng nó không biết bao nhiêu đao rồi, nhưng con mắt của Thần Tướng Kim Giáp tuy rằng là chỗ hiểm, nhưng cũng không

phải dễ dàng có thể đâm thủng như vậy, Long Nhất chỉ có thể kỳ vọng Kim Tệ có thể trong một giây đồng hồ này chọc mù toàn bộ hai mắt của Thần Tướng Kim Giáp, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhóm Bạch Vạn Giới và cô gái áo vàng thờ ơ, cũng đều dán mắt vào nhìn Hàn Sâm, bọn họ cũng hiểu được một đòn này sẽ quyết định cả chiến cuộc, đám người Long Nhất có thể săn giết Thần Tướng Kim Giáp hay không toàn bộ gắn liền với một đòn này của Kim Tệ.

Đột nhiên, khóe mắt cô gái áo vàng giật một chút, trên mặt lộ ra một vẻ tiếc hận.

Hàn Sâm vừa mới vọt tới trước mặt Thần Tướng Kim Giáp, thân hình Thần Tướng Kim Giáp giống như máy hơi nước chuyện động, từ trong những đường ống kia phun ra từng đường hào quang hoàng kim.

Thân thể vốn tạm dừng vậy mà lại di chuyển, đôi mắt phiếm kim quang kia liều chết nhìn chằm chằm Hàn Sâm trước mặt, đại kiếm hoàng kim giơ trên không trung thuận thế mạnh mẽ chém xuống.

Bánh răng chuyển động, mũi kiếm vù vù, kiếm quang màu vàng xoay tròn như cưa điện, cả không gian đều đang run rẩy dưới kiếm quang khủng bố, rên rỉ, vỡ vụn.

“Xong rồi… Tính toán sơ suất… Vẫn là xem thường Thần Tướng Kim Giáp… Loại sức mạnh này của Long Huyết Phá Tà chú vậy mà chỉ dừng hắn lại không đến một giây…” Trong nháy mắt Long Nhất cảm giác cả người lạnh lẽo, trong lòng tràn đầy bất an và tuyệt vọng.

Vẻ mặt đám người Dia Robb cũng đều kinh hãi, chỉ thấy trong mấy ống dẫn sắp xếp sau lưng Thần Tướng Kim Giáp kia phun ra hào quang hoàng kim chấn động, trực tiếp tách Long Huyết Phá Tà chú ra, làm áo chàng máu tươi sau lưng hắn bay múa không ngừng, đều bị nhuộm thành màu hoàng kim.

“Xong rồi!” Tất cả mọi người đều thấy tuyệt vọng.

Thần Tướng Kim Giáp nếu đã khôi phục năng lực hành động, Kim Tệ hiện giờ đến bên cạnh hắn, vậy không khác gì với chịu chết, đừng nói chọc mù

hai mắt của Thần Tướng Kim Giáp hoàn thành kế hoạch, cho dù là có mạng chạy ra hay không cũng là một ẩn số chưa biết.

Khoảng cách của hắn với Thần Tướng Kim Giáp thật sự là quá gần, đã đứng ở vị trí trước mặt Thần Tướng Kim Giáp không tới một cánh tay, cho dù lúc này lại dùng Tinh Không Na Di cũng không đủ thời gian kéo hắn trở về.

"Không biết lượng sức chính là kết cục như vậy." Trong lòng Bạch Vạn Giới khe khẽ thở dài.

Kim Tệ cũng xem như là một nhân vật, nếu như có thể cho hắn sử dụng, hắn cũng không để ý dưới tay nhiều thêm một miệng ăn, đáng tiếc Kim Tệ lại cố tình muốn cướp mối làm ăn với hắn, chết rồi cũng không đáng tiếc.

Mộng Yểm đứng bên cạnh Bạch Vạn Giới thì lại tự hỏi, có phải nên là thời gian bọn họ ra tay rồi hay không, kế hoạch săn giết của đám người Long Nhất hiển nhiên là đã thất bại.

Cô gái áo vàng lại là có chút tiếc hận, ban đầu nàng vần là rất có hứng thú với Kim Tệ, muốn nhìn xem thực lực của Kim Tệ rốt cuộc như thế nào.

Đáng tiếc bởi vì đám người Long Nhất tính toán sai lầm, hoặc là nói Thần Tướng Kim Giáp còn mạnh hơn một ít so với trong dự tính của bọn họ, làm cho kế hoạch thất bại, làm cho Kim Tệ rơi vào bên trong hiểm cực trực tiếp đối mặt với Thần Tướng Kim Giáp, gần như đã không có chỗ trống giảm xóc.

Hết chương 2519.

Chương 2520. Hành hạ đến chết Thần Hóa

Hàn Sâm híp mắt lại, cũng không có vì vậy mà trở lui ra, nhìn thẳng Thần Tướng Kim Giáp trước mặt, kính Tử Đồng Thần Điệp trong mắt điên cuồng hoạt động.

Hắn vừa rồi cũng đã nhìn ra có điểm không thích hợp, tuy rằng Thần Tướng Kim Giáp bị Long Huyết Phá Tà chú định thân, nhưng là ở dưới Lĩnh Vực Động Huyền lại có thể nhìn thấy, bánh răng bản mạng của hắn vẫn như cũ còn đang thong thả hoạt động, cũng không bị giam cầm hoàn toàn.

Nhưng Hàn Sâm cũng không có ý lùi bước, vẫn đi tới trước mặt Thần Tướng Kim Giáp như cũ.

Mọi người trơ mắt nhìn đại kiếm hoàng kim khủng bố kia chém xuống, kiếm quang răng cưa vù vù cắt tất cả, nháy mắt đã rơi xuống trên đỉnh đầu Kim Tệ.

Tránh cũng không thể tránh, theo bọn họ thấy, cho dù Kim Tệ sử dụng di chuyển tức thời cũng không có cơ hội, tốc độ phát động di chuyển tức thời của Kim Tệ thật sự quá chậm.

Nhưng là Hàn Sâm hoàn toàn không có dự định né tránh, một điểm ánh sáng trắng rực cháy ở trong mắt khuếch tán ra, ở trước mắt bao người thân thể trong nháy mắt hóa thành quang ảnh hư vô, giống như Thần Linh trong hư vô.

Đại kiếm hoàng kim mang theo sức mạnh đủ để chém mở tỉnh cầu, nhắm thẳng vào trên người hắn, lại trực tiếp từ trong thân thể hắn chém qua, giống như thân thể hắn hoàn toàn không tồn tại, chỉ là một loại ảo ảnh.

“Ảo ảnh hay là thuật phân thân?” Mọi người nhìn thấy đều có chút kinh ngạc.

Nhưng là giây tiếp theo, sự kinh ngạc của hắn lại biến thành kinh hãi, đại kiếm hoàng kim từ trong thân thể hư vô như Thần Linh kia của Kim ‘Tệ chém qua, giống như đó là một loại ảo ảnh, nhưng mà ảo Kim Tệ huynh kia, trong tay nắm dao găm Long Nha, lại trực tiếp đâm một cái vào trong mắt trái Thần Tướng Kim Giáp.

Phía trên dao găm Long Nha lóe lên một chút hào quang, mạnh mẽ đâm xuyên qua một tầng vách tinh thể nơi vị trí mắt, đâm vào bên trong mắt của hắn, máu hoàng kim lập tức theo lưỡi dao phun ra.

Tất cả mọi người xem đến trợn mắt há hốc mồm, gần như không thể tin vào hai mắt của mình.

"Không có khả năng… Nếu như là ảo ảnh hoặc là phân thân… Không có khả năng tiếp tục tấn công… Cũng không có khả năng có sức mạnh như vậy…" Vẻ mặt Bạch Vạn Giới cũng là ngạc nhiên.

Cô gái áo vàng cũng hơi hơi nheo mắt lại, có chút kinh ngạc nhìn Hàn Sâm thì thào tự nói: "Thoạt nhìn có chút giống với Hoàng thể U Minh Quỷ của Tộc Hoàng Cực, nhưng lại không giống, đó rốt cuộc là loại sức mạnh gì?"

Hai tên Bán Bộ Thần Hóa am hiểu Kính Ảnh Phân Thân và U Linh Ảo Ảnh cũng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, bọn họ biết đó tuyệt đối không phải là sức mạnh cùng loại với bọn họ, nếu không ở dưới loại †ình huống này không có khả năng lại tấn công đánh trả.

Trừ phi đó chính là bản thể của Kim Tệ, nếu không hắn không có khả năng sử dụng dao găm Long Nha đâm thủng mắt của Thần Tướng Kim Giáp.

Nhưng nếu đó chính là thân thể chân chính của Kim Tệ, sức mạnh của Thần Tướng Kim Giáp lại chém không trúng thân thể hắn, cũng không khỏi có chút rất không thể tưởng tượng nổi.

Vẻ mặt Long Nhất vô cùng phức tạp, bên trong kinh hãi trộn lẫn kinh ngạc vui mừng, vốn nghĩ kế hoạch đã thất bại, bọn họ lần này sẽ ra về mất vốn, nhưng trước đó mời Kim Tệ ra tay đã hao mất năm trăm gen dị chủng cấp Vương và giá khi mời mấy vị khác ngoài tộc, đã là một con số thiên văn.

Nhưng mà ai biết lại quanh co khúc khuỷu, một mình Kim Tệ đối mặt với Thần Tướng Kim Giáp khủng bố, lại gắng gượng chọc mù được một con mắt của hắn, mà bản thân hắn vậy mà còn lông tóc không tổn hao gì.

"Cái tên kia thật là đáng sợ!" Vẻ mặt Dia Robb nghiêm trọng, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào Kim Tệ.

Thần Tướng Kim Giáp bị thương ngửa đầu rít gào, cùng lúc phát ta tiếng rống giận, trong những ống dẫn trên người phun trào ra hào quang màu vàng điên cuồng, đại kiếm răng cưa trong tay cũng liều mạng múa may, muốn chém giết Hàn Sâm trước mặt.

Mà Hàn Sâm cũng đứng ở trước mặt hắn không trốn tránh chút nào, dao găm Long Nha lại đâm ra từng đao, lúc đại kiếm hoàng kim từ trên người hắn cắt qua, ngay cả hư không gian cũng bị cắt ra vết rách, mà thân thể Hàn Sâm lại không bị ảnh hưởng gì, dao găm Long Nha trong tay hắn lại đâm xuyên qua một con mắt khác của Thần Tướng Kim Giáp.

Tất cả mọi người gần như hóa đá, nhìn thấy Thần Tướng Kim Giáp liều mạng quơ đại kiếm trong tay ở nơi đó, chém nổ tất cả tinh cầu gần đó, nhưng mà lại không hề có tác dụng với Kim Tệ gần trong gang tấc.

Kim Tệ thì giống như Thần Linh chân chính đứng ở trước mặt Thần Tướng Kim Giáp, xem thường đại kiếm hoàng kim và kiếm quang khủng bố kia, từng đao lại từng đao đâm vào trong mắt của Thần Tướng Kim Giáp, làm cho máu tươi trong mắt Thần Tướng Kim Giáp chảy ra không ngừng, đến sau đó ngay cả óc cũng chảy ra.

Gần như không ai dám tin tưởng vào hai mắt của mình, một tên cấp Vương vậy mà ở trước mặt bọn họ hành hạ Thần Tướng Kim Giáp đến chết, Thần Tướng Kim Giáp lại chỉ có thể phẫn nộ, bất lực, tuyệt vọng rít gào, sức mạnh khủng bố lần lượt bùng nổ trên người, nhưng mà ở †rước mặt cái tên giống như Thần Linh kia, lại hoàn toàn không có tác dụng gì, vẫn bị từng đao từng đao đâm vào bên trong hốc mắt như cũ.

Bộ dạng hờ hững của Kim Tệ, giống như thứ hắn đâm không phải một dị chủng Thần Hóa khủng bố, mà là một miếng thịt heo không có sự sống mà thôi.

Long Nhất thậm chí quên nên có phản ứng gì, hoàn toàn không phản ứng lại được, quên mất sau khi chọc mù hai mắt của Thần Tướng Kim Giáp, hắn còn phải phát ra một đòn chí mạng cuối cùng.

Cũng không thể nói là quên, mà là bị Kim Tệ chấn động, nếu không phải cường giả Thần Hóa không có khả năng đi vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, thì

hắn thậm chí hoài nghi Kim Tệ là một vị cường giả Thần Hóa ngụy trang.

Bị chấn động không chỉ có Long Nhất, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Thái tử Bạch Vạn Giới của Tộc Hoàng Cực kiến thức rộng rãi cũng giật mình há to miệng.

Vẻ mặt cô gái áo vàng cũng đầy vẻ kinh ngạc, môi hồng khẽ nhếch, không thể tin mà nhìn thân hình đang từng đao từng đao hành hạ đến chết Thần Tướng Kim Giáp ở nơi đó.

Hàn Sâm trước kia chỉ thiếu mất sức mạnh có thể phá hư hoặc là giết chết dị chủng Thần Hóa, hiện giờ có chuôi dao găm Long Nha này, tuy rằng muốn giết chết dị chủng Thần Hóa vẫn là rất khó khăn, nhưng loại dị chủng Thần Hóa thuần túy dựa vào sức mạnh thân thể như Thần Tướng Kim Giáp, lại có thêm con mắt là sơ hở, cho Hàn Sâm một cơ hội vô cùng tốt.

Nhưng mà hắn đâm hơn mười đao, Thần Tướng Kim Giáp lại vẫn không bị giết chết như cũ, hơi thở trên người thay đổi trở nên càng thêm điên cuồng.

“Như vậy đủ rồi chưa?” Hàn Sâm xoay người lại, nhìn Long Nhất ở phía xa Xa nói.

Long Nhất lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng, a một tiếng, sau đó nhanh chóng lấy ra một đồ vật, nhắm ngay Thần Tướng Kim Giáp, sau đó hô lớn với Hàn Sâm: “Ngươi mau tránh ra.”

“Không cần, ngươi ra tay đi.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Long Nhất cũng không do dự, ngay cả tấn công của Thần Tướng Kim Giáp mà Kim Tệ cũng không để trong lòng, nghĩ đến cũng sẽ không sợ chút thủ đoạn này của hắn.

Trong lúc suy tư, thứ Long Nhất cầm trong tay cũng đã khởi động, chỉ nghe một tiếng rồng ngâm truyền ra từ trong tay hắn, hóa thành một long ảnh trực tiếp xông về phía Thần Tướng Kim Giáp, nháy mắt nhảy vào giữa hốc mắt còn đang đổ máu của Thần Tướng Kim Giáp.

Sau khi long ảnh lao đến hốc mắt của Thần Tướng Kim Giáp, lập tức đã xảy ra nổ mạnh khủng bố, hào quang màu máu phun ra từ trong hai hốc mắt của hắn, giống như núi lửa bùng nổ.

Ngọn lửa màu máu khủng bố như hai con rồng lớn đánh vào trên thân thể của Kim Tệ, lại trực tiếp từ trong thân thể hắn đâm xuyên qua, hoàn toàn lan không đến thân thể hắn.

Thần Tướng Kim Giáp chịu một đòn này, trong đầu cũng sắp bị trộn thành hồ dán rồi, nhưng mà nó lại vẫn run rẩy rên rỉ, không chết.

Hàn Sâm lại đâm vào một đao, cắt đứt một chút sức sống cuối cùng của hắn, làm ngọn lửa sinh mệnh của hắn tắt hoàn toàn.

Hết chương 2520.

Chương 2521. Uyển Nhi thức tỉnh

“Săn giết dị chủng Thần Hóa Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim, thu hoạch được Thú Hồn Thần Hóa Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim, phát hiện được nguồn gen dị chủng Thần Hóa.”

Trong lòng Hàn Sâm liền vui mừng: “Thế mà có Thú Hồn thật, lẽ nào dạo này ta đổi vận rồi sao, Thú Hồn lại cứ liên tục xuất hiện như vậy ?”

Nhìn thấy Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim rơi xuống, đại kiếm hoàng kim trong tay rơi xuống, đám người Long Nhất đều mừng như điên, sau khi phản ứng trở lại thì đều xông đến.

Bạch Vạn Giới đứng nhìn Hàn Sâm từ xa, nét mặt biến hóa khôn lường, đoàn ky sĩ Hoàng Gia dưới trướng của hắn đều trợn mắt há mồm hồi lâu cũng không nói nên lời.

Kết quả trận chiến vừa nãy quả thật nằm ngoài dự đoán của mọi người, vốn dĩ một Thần Tướng Kim Giáp dường như không có khả năng bị săn giết lại

bị một Kim Tệ vãn hồi bại cục, khoảnh khắc như thần như quỷ đó để lại ấn tượng rất sâu đậm trong đầu bọn họ.

“Vừa nấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì 2”

“Kim Tệ đó đơn thân độc mã đấu với Thần Tướng Kim Giáp ? Ta không nhìn lầm chứ ?”

“Mẹ nó quá khủng khiếp rồi, Kim Tệ quá đỉnh, Vương Giả độc chiến Thần Hóa? tộc Hoàng Cực có ai làm được thế không?

“Cho dù là có thì e rằng cũng không thể ung dung tra tấn giống Kim Tệ được, hắn là Vương Giả giả sao ? Chẳng nhẽ là Thần Hóa giả mạo?

Vương Giả của các tộc sau khi theo dõi trận chiến thì đều tỏ ra kinh ngạc.

Cô gái áo vàng nhìn Hàn Sâm, đôi mắt xinh đẹp lóe sáng, lẩm bẩm nói: “Tên Kim Tệ này rốt cuộc làm thế nào? Sức mạnh vừa nãy rốt cuộc là gì? Thú vị, thật sự thú vị, lẽ nào hắn còn mạnh hơn Ngọc Thiện Tâm sao?”

“Kim Tệ huynh… Lần này vất vả cho ngươi rồi…” Trong lòng Long Nhất vừa kinh ngạc vừa vui sướng, nhất thời không biết nên nói gì, nếu như lần này không có Kim Tệ, Long Tộc sẽ mất cả chì lẫn chài, dường như Kim Tệ chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân để cứu vãn thế cục thất bại này.

Điều duy nhất Long Nhất nghĩ đến ngay lúc này chính là tốn một ngàn gen dị chủng thật sự rất xứng đáng.

“Khi nào thì thanh toán năm trăm gen dị chủng còn lại?” Hàn Sâm hỏi Long Nhất, làm việc xong rồi thì thù lao của hắn cũng không thể thiếu.

“Ngày mai…Không…Đợi bọn ta nửa tiếng… Lập tức sẽ đưa đến ngay…” Long Nhất đến giết dị chủng Thần Hóa đương nhiên không mang theo nhiều gen dị chủng như thế, bèn dặn dò thuộc hạ Long Tộc đi lấy gen dị chủng.

“Kim Tệ huynh… Có hứng thú làm thêm một vụ giao dịch không?” Dia Robb đi đến, hạ giọng nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu: “Gần đây có vài việc phải làm, tạm thời không có thời gian.”

Trong lòng Dia Robb vô cùng thất vọng, sở dĩ hắn để Long Nhất mời Kim Tệ trước, bởi vì trước đây hắn không tin tưởng Kim Tệ lắm, muốn nhân cơ hội này xem trình độ của Kim Tệ như thế nào, khi hắn mời lại thì trong lòng mới yên tâm được.

Nhưng không ngờ Kim Tệ lại mạnh thái quá như vậy, hầu như chỉ dựa vào sức mạnh của chính mình để đánh bại Thần Tướng Kim Giáp, bây giờ Dia Robb muốn mời cũng không biết còn có cơ hội hay không, trong lòng thầm hối hận.

“Nếu như Kim Tệ huynh có thời gian thì giá cả chúng ta có thể thương lượng thêm” Dia Robb chỉ đành hy vọng sau này có cơ hội đó thôi.

“Được, khi nào rảnh sẽ liên lạc sau.” Hàn Sâm nói.

Trả dao găm Long Nha lại cho Long Nhất, Long Nhất cũng nhanh chóng chuẩn bị xong năm trăm gen dị chủng đưa qua, Hàn Sâm trực tiếp mang gen dị chủng trở lại thần điện Lĩnh Vực Hạch Tâm, sau đó thu vào tháp Thiên Mệnh.

“Có một ngàn gen dị chủng trong tay ít nhất có thể thăng lên cấp cao nhất của Lĩnh Vực Vương Giả rồi.” Nhìn đống gen dị chủng cấp Vương đang chồng chất như núi trong tháp Thiên Mệnh, càng nhìn càng thoải mái không khỏi cảm thán: “Trong nhà có của dư thì mới an tâm, con người quả nhiên phải có một khoản tiết kiệm mới được.”

Hàn Sâm đang nhìn đống gen dị chủng thèm nhỏ dãi thì đột nhiên nhìn thấy Uyển Nhi nằm bên trong tầng phía ngoài của tháp Thiên Mệnh phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, mi mắt giật giật, xem ra chắc là sắp tỉnh dậy rồi.

Trong lòng Hàn Sâm bỗng kinh ngạc, vội vã quay lại bên trong cá voi trắng, mang Uyển Nhi từ trong tháp Thiên Mệnh ra ngoài.

Vừa nãy Hàn Sâm cưỡng ép dùng thể Thần Linh siêu cấp giết Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim, thì cảm thấy ảnh hưởng của Uyển Nhi với hắn đã yếu

hơn rất nhiều, không hề khiến cho thể Thần Linh siêu cấp của hắn bị thu lại, Hàn Sâm cảm thấy hơi kỳ quái.

Vốn hắn chỉ muốn nương nhờ thể Thần Linh siêu cấp một lúc đâm mù đôi mắt của Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim là xong, nhưng ai ngờ lại chống đỡ lâu như vậy.

Bây giờ xem ra có liên quan đến việc Uyển Nhi thức tỉnh.

Uyển Nhi nằm trên giường, đôi mắt từ từ mở ra, sau khi nhìn thấy Hàn Sâm thì liền bổ nhào đến ôm lấy cổ Hàn Sâm giống như chú mèo con nằm cuộn tròn trong lòng ngực hắn, nhắm mắt nhỏ tiếng gọi: "Anh"

Hàn Sâm khó xử ôm lấy Uyển Nhi, đến bây giờ hắn cũng không hiểu tại sao Uyển Nhi lại gọi hắn bằng anh, hắn thật sự không nhớ mình có cô em gái này từ khi nào nữa.

"Khụ khụ, Uyển Nhi, ngươi có nhận ra ta không?" Hàn Sâm cũng tự cảm thấy câu nói này rất kỳ quái.

"Uyển Nhi đương nhiên nhận ra ngươi rồi." Uyển Nhi nằm sấp trên ngực của Hàn Sâm, nhắm nghiền đôi mắt mê man nói: "Uyển Nhi không muốn rời xa ngươi nữa, muốn được ở bên ngươi mãi mãi."

"Uyển Nhi ngoan, ta cũng muốn ở bên cạnh Uyển Nhi mãi mãi." Hàn Sâm vỗ lên lưng Uyển Nhi như dỗ dành trẻ con, sau đó lại hỏi: "Uyển Nhi còn nhớ tên của ta không 2"

"Đương nhiên nhớ rồi, Uyển Nhi làm sao có thể quên tên của ngươi được chứ, Uyển Nhi vĩnh viễn cũng không quên tên của ngươi." Uyển Nhi như chú mèo con vụi mặt vào lòng ngực của Hàn Sâm.

"Vậy ta tên gì ?" Trong lòng Hàn Sâm hơi nôn nóng lại hỏi thêm một câu.

Uyển Nhi ngẩng đầu, nét mặt nghi ngờ nhìn Hàn Sâm nói: "Ngay cả tên của ngươi mà ngươi cũng quên sao?"

"Đương nhiên ta nhớ tên của mình, ta chỉ thử ngươi thôi." Hàn Sâm cảm thấy chính mình sắp biến thành thầy giáo lớn tuổi ở nhà trẻ rồi.

Uyển Nhi nghe Hàn Sâm nói vậy, đôi mắt liền đỏ, con ngươi xinh đẹp lấp lánh dường như muốn khóc: “Ngươi không tin Uyển Nhi sao ?”

“Sao có thể chứ, ta đương nhiên tin Uyển Nhi rồi, đùa với Uyển Nhi chút

thôi” Hàn Sâm mềm lòng, vội vàng dỗ dành.

Lúc này Uyển Nhi mới nín khóc mỉm cười, lại tựa mặt vào lòng ngực của Hàn Sâm, nhắm mắt lại nói: “Thật muốn nói chuyện chơi đùa với ngươi như trước đây, đi khắp nơi trên thế gian này, nhưng mà Uyển Nhi cảm thấy rất mệt rất mệt… Tthật muốn ngủ…”

Hàn Sâm rất muốn hỏi Uyển Nhi anh của nàng ấy rốt cuộc tên là gì, nhưng nhất thời không biết nên mở miệng thế nào, trong lòng vô cùng nôn nóng.

Hiện giờ Hàn Sâm cảm thấy đối phó với Uyển Nhi còn khó hơn đối phó với mấy cái dị chủng Thần Hóa kia, đối phó với dị chủng Thần Hóa ít nhất có thể đọ sức hết mình, nhưng khi đối mặt với Uyển Nhi hắn lại cảm thấy buồn bực, bất lực không biết phải làm sao, cảm giác như đồn cả sức để đánh vào đệm bông vậy.

“Anh ơi…Chúng ta đừng về Thánh Vực nữa có được không, chúng ta mãi mãi ở bên nhau…Mãi mãi ở bên nhau…” Uyển Nhi dường như nói mê, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Hàn Sâm nghe xong liền giật bắn người: “Nàng ấy quả nhiên đến từ Thánh Vực? Là vị kia trong Thánh Vực sao?”

Hết chương 2521.

Chương 2522. Thú Hồn Trang Giáp

Hàn Sâm vẫn còn muốn nghe xem Uyển Nhi nói gì nữa, nhưng nàng đã ngủ rồi thật rồi, dáng vẻ thật sự rất mệt mỏi nhưng trên gương mặt lại

mang theo tâm trạng thỏa mãn hạnh phúc, cứ thế nằm trong lòng của Hàn Sâm, cuộn người lại giống như một chú mèo nhỏ đáng thương.

Hàn Sâm gọi nàng vài tiếng nhưng Uyển Nhi ngủ rất sâu, không hề có chút phản ứng nào.

Hàn Sâm ôm Uyển Nhi không dám đặt nàng xuống giường, nếu như đặt nàng xuống giường, lỡ như Hàn Sâm không chú ý cách nàng quá xa, nàng sẽ trực tiếp hóa thành trạng thái tóc vàng, như vậy sẽ tổn hại rất lớn đến cơ thể của nàng ấy.

Do dự hồi lâu, cuối cùng Hàn Sâm vẫn đặt Uyển Nhi vào tháp Thiên Mệnh để nàng tiếp tục ngủ trong đấy.

“Chỉ có thể đợi nàng tỉnh dậy rồi mới từ từ dò hỏi.” Lúc này Hàn Sâm mới rảnh đi xem Thú Hồn của Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim.

Thú Hồn Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim cấp Thần Hóa: Trang Giáp Hình.

Hàn Sâm xem xong hơi nghỉ ngờ, không biết Trang Giáp Hình này có gì khác so với Áo Giáp Hình.

Hắn bèn triệu Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim ra ngoài, muốn xem thử rốt cuộc là dạng Thú Hồn gì.

Trong lòng Hàn Sâm khẽ động, Thú Hồn của Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim bay ra từ trong từ đám Thú Hồn, bay lơ lửng trước mặt Hàn Sâm giống như lúc hắn còn sống, thân thể hoàng kim cường tráng, trong tay còn nắm đại kiếm hoàng kim, áo choàng màu máu phía sau cũng rất bắt mắt.

Nhưng Thú Hồn là hư ảnh chứ không phải thực thể, nên nhìn vào không chân thực lắm.

Nhưng trong chớp mắt Thú Hồn của Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim lại trở nên chân thật giống như Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim hồi sinh, lơ

lửng trước mặt Hàn Sâm không nhúc nhích.

Trong lúc Hàn Sâm vẫn đang kinh ngạc, thân thể Thú Hồn của Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim đột nhiên tản ra biến thành từng khối máy móc kim loại bay về phía Hàn Sâm, những linh kiện đó vây quanh Hàn Sâm sau đó giống như lắp ráp máy móc, lại một lần nữa hợp thành Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim.

Cơ thể Hàn Sâm ở bên trong Hoàng Kim Cơ Giới, suy nghĩ của hắn và Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim đã được kết nối lại với nhau, loại cảm giác đó giống như điều khiển một cơ thể khác vậy.

Hàn Sâm nhanh chóng hiểu ra Thần Tướng Thiết Giáp rốt cuộc sử dụng như thế nào rồi, không khỏi vui mừng: "Cái này có phần giống với Chiến Giáp của Liên Minh, nhưng mà cao cấp hơn một chút, hoàn toàn có thể điều khiển bằng suy nghĩ, nếu như vậy đồng nghĩa với việc ta đang điều khiển Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim có đầy đủ sức chiến đấu của Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim. Nhưng mà không giống với dung hòa biến thân Thú Hồn, điều khiển Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim chỉ có thể dùng sức mạnh của hắn chứ không thể giải phóng sức mạnh của ta thông qua cơ thể của hắn được.

Nhưng mà có được sức chiến đấu của Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim thì cũng không khác gì so với cấp Thần Hóa, Hàn Sâm cũng không cần phải sử dụng sức mạnh của mình.

"Không biết Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim có thể sử dụng ở Lĩnh Vực Hạch Tâm hay không, nếu có thể vậy thì thật sự phát tài rồi, chẳng phải †a sẽ có thể càn quét toàn bộ Lĩnh Vực Hạch Tâm sao?" Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, muốn nhanh chóng đến Lĩnh Vực Hạch Tâm thử một phen.

Lần này Hàn Sâm không dùng bánh răng bản mạng của Động Huyền Kinh tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm nữa, nơi hắn đi ra nhất định có rất nhiều sinh vật tộc nhìn chằm chằm vào hắn như vậy thì không tiện lắm.

Cho nên lần này Hàn Sâm sử dụng bánh răng bản mạng của Băng Cơ Ngọc Cốt tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm lần nữa, xuất hiện tại một vị trí khác của Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Tìm một nơi vắng vẻ không có người, Hàn Sâm triệu hồi Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim liền phát hiện quả nhiên có thể dùng được, rõ ràng Thú Hồn không hề chịu bất cứ trói buộc nào, không chỉ Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim mà ngay cả Hồn Y Khổng Tước Vương cũng dùng được.

"Haha ngay cả ông trời cũng giúp ta, thời của Hàn Sâm ta cuối cùng cũng đã đến rồi, chiến đấu với cường giả cấp Thần Hóa lâu năm thì có hơi khó khăn nhưng càn quét Lĩnh Vực Hạch Tâm này thì không phải vấn đề gì lớn đúng không?" Hàn Sâm chỉ muốn ngửa lên hét lớn để thể hiện sự kích động trong lòng.

Hàn Sâm cũng không đi giết dị chủng ngay, thứ nhất là vì Lĩnh Vực Hạch Tâm không có giới hạn, hắn cũng không quen thuộc với Lĩnh Vực Hạch Tâm, căn bản không biết được ở đâu có Thần Hóa dị chủng.

Thứ hai hắn đã lấy được một ngàn gen dị chủng, bây giờ không phải không ăn được mà là ăn quá nhiều đồ, hiện tại một ngày hắn có thể nuốt vài mảnh gen dị chủng cấp Vương, trong tình huống sử dụng thuật Thôn Phệ, một ngàn gen dị chủng không biết phải ăn đến bao giờ mới xong.

"Không biết có thuật gen nào có thể nhanh chóng thu nhận gen dị chủng luyện hóa cấp Vương không." Hàn Sâm thầm nghĩ, nhưng không tìm được đáp án.

"Về phương diện này tộc Vạn Bảo chắc sẽ biết nhiều hơn, phải đi hỏi Phương Thanh Vũ thôi." Hàn Sâm thu Thú Hồn lại, quay lại bên trong cá voi trắng đi tìm Phương Thanh Vũ nói ra suy nghĩ của mình.

Đương nhiên, hắn không nói bản thân mình muốn ăn gen dị chủng, hắn chỉ hỏi có thuật gen nào như thuật Thôn Phệ mà hiệu quả mạnh hơn hay không thôi.

Phương Thanh Vũ ngẫm nghĩ rồi nói: "Thuật Thôn Phệ của tộc Thôn Phệ Nghị đã được xem là một đỉnh cao trong thuật gen rồi, nếu nói còn có thuật gen mạnh hơn thuật Thôn Phệ nữa thì thật sự rất khó….Đúng rồi, có một thuật gen đỉnh đỉnh đại danh, nhưng mà sinh vật bình thường không thể tu luyện thuật gen này được."

“Thuật gen gì ?” Hàn Sâm vội hỏi.

“Đại Phá Diệt Thuật của Hủy Diệt tộc” Phương Thanh Vũ nói.

“Đại Phá Diệt Thuật? Đó không phải là một loại thuật gen có sức mạnh hủy diệt rất lớn sao?” Hàn Sâm cũng từng nghe đến loại thuật gen này, nghe nói sức hủy diệt rất đáng sợ, nhưng mà cho dù ở trong Hủy Diệt tộc cường giả có thể tu luyện Đại Phá Diệt Thuật cũng rất ít.

Cường giả như Baal cũng không có điều kiện tu luyện Đại Phá Diệt Thuật, Dia Robb cũng từng tu luyện nhưng Hàn Sâm cũng chưa từng thấy bọn họ sử dụng.

Phương Thanh Vũ nói: “Đại Phát Diệt Thuật của Hủy Diệt tộc là một thuật gen có tính hủy diệt vô cùng bá đạo, Liên Minh Vạn Bảo đã từng nghiên cứu nguyên lý của Đại Phá Diệt Thuật thì phát hiện đó là một loại thuật gen khiến cho những vật chất phân giải quay về dạng hạt cơ bản ban đầu, bất cứ vật chất nào chịu ảnh hưởng bởi Đại Phát Diệt Thuật đều sẽ phân thành những hạt cơ bản ban đầu, nếu có thể ăn được những hạt cơ bản này thì đương nhiên sẽ dễ dàng hấp Thú Hồn.”

Nói đến đây Phương Thanh Vũ lại mỉm cười: “Ta cũng chỉ nghĩ vậy thôi, ngoài ra cũng không nghĩ ra có thuật gen nào mạnh hơn thuật Thôn Phệ, thuật Thôn Phệ đã được xem là một dạng thuật gen cấp cao rồi, mặc dù có vài loại gần giống với nó nhưng mà chênh lệch cũng không

lớn.

Hàn Sâm nghe xong cảm thấy Đại Phát Diệt Thuật có lẽ thật sự có ích liền hỏi Phương Thanh Vũ: “Có thể tìm được Đại Phát Diệt Thuật ở đâu, trong nội bộ Liên Minh Vạn Bảo có thể mua được không?”

“Đó là thuật gen bí truyền của Hủy Diệt tộc, hơn nữa cần phải có thể chất của Hủy Diệt tộc mới tu luyện được, Liên Minh Vạn Bảo vẫn chưa có được thuật gen này.” Phương Thanh Vũ lắc đầu nói.

“Xem ra chỉ có thể nghĩ cách từ chỗ Hủy Diệt tộc thôi, Dia Robb đang muốn mời ta giết dị chủng Thần Hóa, nhưng không biết hắn có chịu đưa Đại Phát Diệt Thuật ra hay không thôi, chỉ đành thử một phen.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Hàn Sâm đương nhiên không chủ động tìm Dia Robb thương lượng, việc hắn chủ động đến và chuyện Dia Robb đến tìm hắn là hai khái niệm khác nhau, cho nên Hàn Sâm định đợi vài ngày, sau đó tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm khiến cho Dia Robb đích thân đến tìm hắn.

Hết chương 2522.

Chương 2523. Hoàng Y

Giấc ngủ này của Uyển Nhi kéo dài đến mấy ngày, vẫn không có đấu hiệu tỉnh lại, khiến trong lòng Hàn Sâm có đôi chút lo lắng.

Tình hình phía bên này của Cá voi trắng vẫn vậy, vẫn không tìm được đường rời đi. Mặc dù con Bạch Hổ kia không dám tới gần bọn hắn, có điều mỗi khi bầy rắn tiến đến đều có thể nhìn thấy nó xuất hiện đến để đuổi những con quái xà kia đi.

Cây nấm vẫn còn đang ở trên đỉnh đầu của mọi người, không đau đớn cũng chẳng bị thương, Hàn Sâm cũng giống như vậy, mỗi lần sau khi hắn trở về, trên đỉnh đầu sẽ lại mọc ra cây nấm. Trước khi tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, hắn lại lấy sức mạnh của Hoàng thể Bản Nguyên Thủy làm cho cây nấm tách ra.

Những ky sĩ của tộc Hoàng Cực đó đều bị Bảo Nhi thả ra, coi như người chèo thuyền mà sai bảo. Bọn hắn cũng không dám phản kháng, cho dù có phản kháng cũng không có tác dụng. Sau khi bọn hắn hiểu rõ tình huống này, cho dù có thả bọn hắn đi thì bọn hắn cũng không dám rời khỏi khu vực xung quanh Cá voi trắng.

Bảo Nhi có đồ chơi mới nên cũng không cảm thấy buồn chán, mỗi ngày ôm một cây cây củ cải lớn như nhân sâm, sai bảo một đám ky sĩ của tộc Hoàng Cực xung quanh. Cường giả cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa đều bị sai bảo giống như những tân binh biết điều.

Danh hiệu thuyền trưởng nhỏ của Bảo Nhi ở chỗ này còn đáng sợ hơn so với Hàn Sâm và Tiểu Hồng Điểu, khiến sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Gen cấp Vương của Hàn Sâm rốt cuộc đã đầy một trăm điểm, hắn không do dự gì mà trực tiếp tăng Lĩnh Vực Động Huyền lên một bậc. Hiện tại đã đủ gen dị chủng cấp Vương, Hàn Sâm dự định tăng Lĩnh Vực Động Huyền lên tới đỉnh cấp trước.

Bởi vì sức chiến đấu của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không được tốt lắm, Chú Ngữ cũng không phải là thuật gen thiên về mặt chiến đấu, còn lại chỉ có hai lựa chọn là Băng Cơ Ngọc Cốt và Động Huyền Kinh. Mà Động Huyền Kinh khó tu luyện hơn so với Băng Cơ Ngọc Cốt, vả lại yêu cầu của Động Huyền Kinh về sức mạnh của bản thân tương đối cao, thăng tới đỉnh cấp trước một bước sẽ có tác dụng lớn hơn.

Mỗi khi lĩnh vực tăng lên một bậc đều có sự nhắc nhở không nhỏ với tố chất của cơ thể và sức mạnh lĩnh vực của bản thân. Có điều Hàn Sâm cũng không cảm nhận được biến đổi về chất.

Điều này tương tự như những gì hắn nghe nói, chỉ có Cửu Trùng Hợp Nhất để thăng lên Bán Bộ Thần Hóa thì mới có một chút biến đổi về chất. Mức độ tăng cường có thể tương đương với sức mạnh tổng hợp của Lĩnh Vực Cửu Trọng, thậm chí có thể còn mạnh hơn một chút.

Thời gian tính toán cũng không xê xích gì nhiều, chắc là Dia Robb cũng chờ sốt ruột rồi, Hàn Sâm dùng bánh răng bản mạng của Động Huyền Kinh để mở ra cửa lớn của Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Vốn dĩ Hàn Sâm nghĩ là sau khi đánh với Thần Tướng Kim Giáp một trận sẽ có rất nhiều vương giả của các tộc tới tìm hắn, chắc hẳn Dia Robb cũng chỉ là một trong số đó.

Thế nhưng ai biết được sau khi Hàn Sâm tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, hắn không thấy được dù chỉ một tên vương giả của các tộc. Hắn bay trong Lĩnh Vực Hạch Tâm mấy vạn dặm cũng không thấy tung tích của Dia Robb.

“Kỳ quái, tại sao lại không có người nào tới tìm ta nhỉ? Như thế này không hợp lí chút nào! Chẳng lẽ là do ta chào giá quá đắt nên bọn hắn mới bị dọa rồi?” Hàn Sâm cảm thấy có chút kỳ quái, biểu hiện của hắn xuất sắc như vậy, làm sao lại không có ai để ý nhỉ?

Mặc dù Hàn Sâm có chút buồn bực, nhưng cũng chỉ đành đi săn giết dị chủng trước. Chính hắn lại không quen thuộc với sự phân bố dị chủng bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, sau khi suy nghĩ một lát liền quyết định đi tìm con Thanh Đồng Chú Kiếm Lô kia trước, chắc là nó hiểu khá rõ sự phân bố

của dị chủng hạch tâm nơi này, để nó dẫn đường dù sao cũng tốt hơn là tự mình đi tìm vận may lung tung.

Sau khi Hàn Sâm về tới chỗ con Thanh Đồng Chú Kiếm Lô ở Tỉnh Không, từ xa đã nhìn thấy con Thanh Đồng Chú Kiếm Lô kia, chỉ là bộ dáng hiện tại của nó có chút nhếch nhác, bị một nữ nhân Thiên tộc mặc áo vàng đánh cho lửa văng tung tóe khắp nơi, đang tán loạn chạy trối chết.

"Vận may của tên này thật đúng là kém, trước đó đã bị ta chỉnh đốn một lần, hiện tại lại bị một nữ nhân nữa chỉnh đốn tiếp." Trong lòng Hàn Sâm thầm vui vẻ.

Khi con Thanh Đồng Chú Kiếm Lô nhìn thấy Hàn Sâm thì ngay lập tức vù vù bay tới, trốn ra sau lưng hắn.

Nữ tử áo vàng bay đến trước mặt Hàn Sâm, nhìn thoáng qua Hàn Sâm rồi nói: "Ngươi muốn cướp con mồi của ta sao?"

"Cô nương hiểu lầm rồi, tại hạ tuyệt đối không có ý này." Hàn Sâm đánh giá nữ tử áo vàng kia rồi nói: "Con Chú Kiếm Lô này là sủng vật mà ta nuôi, mong rằng cô nương nể mặt tại hạ một chút, thả cho nó một con đường sống. Cái này là gen dị chủng hạch tâm, coi như là tại hạ tạ lễ với cô nương."

Nói xong, hai tay Hàn Sâm dâng lên một khối tinh thể hạch tâm đến trước mặt nữ tử áo vàng kia.

Trấn Thiên Cung có ơn dạy bảo đối với Hàn Sâm, trước đó Hàn Sâm còn muốn đi đến trấn Thiên Cung để xin bọn họ che chở cho. Xem ra nữ tử áo vàng này là Thiên tộc, đương nhiên Hàn Sâm không muốn kết thù kết oán cùng nàng.

Nhưng nữ tử áo vàng lại không nhận gen dị chủng hạch tâm trong tay Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm nói: "Ta cần hạch tâm con Chú Kiếm Lô này làm vật liệu phụ trợ để chế tạo một món bảo vật đặc biệt, gen dị chủng bình thường không thể thay thế được."

“Nhất định cô nương phải giết nó sao? Không có cách nào khác sao?” Hàn Sâm kiên nhẫn hỏi.

“Đương nhiên là có cách, chẳng qua có hơi phiền toái một chút.” Nữ tử áo vàng trầm ngâm nói.

“Chỉ cần có cách khác là được, cô nương chỉ cần nói ra, nếu tại hạ đủ khả năng thì tất nhiên sẽ trợ giúp cô nương đạt thành nguyện vọng.” Hàn Sâm cười nói.

Nữ tử áo vàng lại chỉ vào Thanh Đồng Chú Kiếm Lô nói: “Ngươi không phải là giúp ta, mà là đổi mạng của nó.”

“Đúng, là tại hạ nói sai, như vậy cô nương muốn như thế nào mới có thể tha cho nó một mạng?” Hàn Sâm cũng không so đo, khẽ cười nói.

“Xem ra ngươi cũng không tệ lắm, nếu có thể cùng với ta săn lùng một con Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh, mạng của nó sẽ thuộc về ngươi.” Nữ †ử áo vàng nói.

“Không thành vấn đề, cô nương có biết nơi nào có Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh không?” Hàn Sâm hỏi.

Nữ tử áo vàng nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới nói: “Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh không khó tìm, chẳng qua đó là dị chủng Bán Bộ Thần Hóa, ngươi có năng lực giết nó sao? Đừng để đến lúc đó lại chịu chết.”

“Mặc dù ta không được coi là mạnh, nhưng có lẽ vẫn có thể giết được một con Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh. Huống chỉ không phải còn có cô nương ngài cùng hỗ trợ sao?” Hàn Sâm nói.

“Đã như vậy, vậy bây giờ chúng ta đi mau thôi.” Nữ tử áo vàng nói xong thì bay về hướng Tinh Không.

“Cô nương, ta còn chưa biết tên của ngươi là gì?” Hàn Sâm mang Thanh Đồng Chú Kiếm Lô đuổi theo, Thanh Đồng Chú Kiếm Lô rất sợ nữ tử áo vàng kia, không dám đến quá gần nàng, trốn ở một bên khác cạnh Hàn Sâm.

“Ta cũng không biết tên ngươi là gì?” Nữ tử áo vàng hỏi ngược lại. “Tên ta là Kim Tệ. “ Hàn Sâm nói biệt danh của mình.

“Cái này không giống như tên mà giống như biệt danh hơn.” Nữ tử áo vàng nói.

“Bản thân cái tên chính là biệt danh.” Hàn Sâm nói.

“Đã như vậy thì ngươi hãy gọi ta Hoàng Y cũng được, dù sao chỉ là một cái biệt danh.” Nữ tử áo vàng nói.

“Y Y cô nương, ngươi là đệ tử của Trấn Thiên Cung sao?” Chính Hàn Sâm cũng không báo tên thật, đương nhiên sẽ không cảm thấy kỳ lạ về việc nữ tử áo vàng không báo tên thật, cố gắng chọn một cái xưng hô tương đối thuận miệng.

Nữ tử áo vàng lại bĩu môi một cái nói: “Làm sao? Ta là chủ nợ của ngươi còn không có nghe ngóng lai lịch của ngươi, nhưng ngươi lại hỏi đến xuất thân của ta sao?”

Hàn Sâm nghĩ thầm tại sao tính tình của nữ nhân này lại kỳ quái như vậy, không dễ giao tiếp một chút nào.

Hoàng Y lại nói tiếp: “Không thể coi thường con Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh kia, Bán Bộ Thần Hóa bình thường đều không phải là đối thủ của nó, không cẩn thận là có thể mất mạng. Trước tiên ngươi nói cho ta biết ngươi đã học qua thuật gen gì, am hiểu lĩnh vực gì, học từ tộc nào, miễn cho đến lúc đó mất mạng thì lại chính là lỗi của ta.”

Hết chương 2523.

Chương 2524. Nghe kiếm

Hàn Sâm thấy nàng có chút kiêu căng ngạo mạn, cũng không chiều theo ý muốn của nàng, nhưng hắn cũng không bị chọc tức, thuận miệng cười nói:

“Đã học một chút về thuật gen các hệ, mặc dù không được coi là là tinh thông, nhưng cũng đủ dùng.”

“Hai chữ đủ dùng thật không đơn giản, ngươi thực sự chắc chắn các thuật gen đã học đủ dùng sao?” Hoàng Y nghiêm nghị nói, giống như rất nghiêm túc.

“Hẳn là đủ chứ.” Hàn Sâm không biết rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra với Hoàng Y này, nói chuyện giống như là đang giận dỗi người khác, giống như bắt buộc phải phân ra cao thấp thắng bại.

“Vậy thì tốt, vậy ta sẽ kiểm tra một chút kiếm pháp cơ bản nhất của ngươi, ngươi sẽ phải nghe kiếm.” Hoàng Y lạnh nhạt nói.

“Thế nào là nghe kiếm?” Hàn Sâm thật sự không biết nghe kiếm mà Hoàng Y nói tới là cái gì.

Lần này Hoàng Y không có giêu cợt Hàn Sâm không biết gì mà nhàn nhạt giải thích: “Kiếm cũng như người, người cũng như âm thanh, chưa thấy người, nghe thấy âm thanh trước. Cái gọi là hiểu âm, chính là không thấy người, chỉ dựa vào âm thanh để giao lưu, như thế mới có thể không trông mặt mà bắt hình dong, thực sự hiểu rõ bản chất nội tâm đối phương. Kiếm cũng như thế, nếu chỉ xem hình dạng của nó, cuối cùng không được coi là hiểu rõ kiếm. Nhất định phải nghe kiếm, hiểu rõ bản chất kiếm, mới có thể xem là thực sự hiểu kiếm.”

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm nghe được cách nói như thế này, cảm thấy vô cùng mới lạ, lại hỏi tiếp: “Người biết nói chuyện, còn kiếm thì không, thì phải làm thế nào mới có thể nghe âm thanh để phán đoán bản chất của nó?”

“Tiếng đàn cũng không phải là ngôn ngữ, vậy sao có câu nói nghe tiếng đàn mà biết nhã ý? Mặc dù kiếm không biết nói chuyện, nhưng lúc dùng kiếm phát ra âm thanh cũng chính là kiếm âm, nếu ngươi thật sự là người hiểu kiếm, cho dù không nhìn thấy thanh kiếm này, chỉ cần nghe âm thanh nó múa, hẳn phải biết nó là một thanh kiếm như thế nào.” Hoàng Y nói ra.

Hàn Sâm có chút không tin, nhìn Hoàng Y nói: “Nói như vậy ta chỉ cần tùy ý cầm một thanh kiếm đi ra vung vẩy hai lần thì Y Y cô nương sẽ có thể

biết nó là một thanh kiếm như thế nào ư?”

“Đương nhiên.” Hoàng Y trả lời như lẽ dĩ nhiên.

“Vậy thì tốt, tại hạ có một thanh kiếm, muốn mời Y Y cô nương đánh giá một chút.” Hàn Sâm nói.

“Có thể” Hoàng Y xoay người sang chỗ khác nhắm mắt lại nói với Hàn Sâm: “Hiện tại ngươi có thể múa kiếm.”

Trong lòng Hàn Sâm khẽ động, dùng thân thể của mình che chắn, sau đó triệu hồi ra một thú hồn Độc Tán Ma Cô.

Thú hồn Độc Tán Ma Cô là vũ khí thú hồn, nhưng không phải là kiếm, mà là một cây dù, khi xếp chồng lên nhau dài khoảng ba thước, cũng có thể dùng làm kiếm.

Hàn Sâm cầm Độc Tán múa hai chiêu kiếm pháp. Hắn sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền quan sát Hoàng Y, kẻo nàng lại dùng thuật gen gì đó nhìn lén Độc Tán.

Kết quả Hàn Sâm phát hiện mình đã nghĩ nhiều rồi, Hoàng Y cũng không sử dụng thuật gen để nhìn lén, chỉ đứng ở đó nghe âm thanh Hàn Sâm múa kiếm.

“Có thể rồi.” Hàn Sâm mới múa hai chiêu, Hoàng Y đã mở miệng nói ra. Tay Hàn Sâm vừa thu lại thì Độc Tán đã biến mất không dấu vết, sau đó nhìn Hoàng Y nói: “Mời Y Y cô nương chỉ điểm một chút, kiếm âm của thanh kiếm này của ta như thế nào?”

“Thanh kiếm này không tốt.” Hoàng Y lạnh nhạt nói. “Tại sao lại không tốt?” Hàn Sâm hỏi.

“Lấy dù làm kiếm thì nên chú trọng vào đâm và quét, kiếm pháp mà ngươi sử dụng thì nghiêng về chém nhiều hơn.” Hoàng Y thuận miệng nói ra.

Hàn Sâm cũng không cảm thấy kinh ngạc, nghe âm thanh phân biệt đồ vật cũng không phải việc khó gì, Hàn Sâm có thể làm được, rất nhiều vương giả cũng đều có thể làm được, việc này không có gì kỳ lạ.

Dường như Hoàng Y nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, lại nói tiếp: "Âm thanh thanh kiếm này của ngươi chát mà đắng. Nếu ta nghe không sai, đó hẳn là một thanh Độc Tán, âm sắc của nó tinh khiết mà không tán loạn, là một thanh dị bảo cấp Vương."

"Ngươi còn biết nghe dù?" Hàn Sâm có chút kinh ngạc, hắn cũng không sử dụng sức mạnh của Độc Tán, cho dù người ngoài nhìn tận mắt cũng không có khả năng phát hiện cái dù này có độc. Vả lại thú hồn Độc Tán cũng chưa từng xuất hiện trong đại vũ trụ này, Hoàng Y không thể nào biết được. Rốt cuộc làm thế nào mà nàng có thể nghe ra cái dù kia có độc, điều này khiến Hàn Sâm có nghi nghờ đôi chút.

"Vạn vật đều có lí do của nó. Ta có thể nghe kiếm, đương nhiên cũng có thể nghe dù. Cái gọi là nhất pháp thông vạn pháp, trên đời này không có vật gì mà ta không nghe ra được." Hoàng Y nói rất thản nhiên, coi như đó là chuyện bình thường vốn nên như vậy.

Giọng điệu của Hoàng Y thực sự quá lớn, ngay cả những Thủy Tổ ở thượng tộc hào môn chỉ sợ cũng không dám nói mình thông vạn pháp, nhưng Hoàng Y lại thản nhiên mà nói, giống như chuyện vốn dĩ nên là như vậy.

Hàn Sâm nghĩ thầm: "Nữ nhân này giọng điệu lớn như vậy, lại là một cường giả cấp Vương, hẳn cũng là nhân vật có chút thân phận ở bên trong Thiên tộc, tại sao lần trước lúc ta đi trấn Thiên Cung lại chưa từng nàng?"

Hoàng Y nhìn ra suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, nàng sửa sang lại tóc mái rồi lạnh lùng nói với Hàn Sâm: "Nếu ngươi không tin, cứ việc tùy tiện sử dụng bất cứ loại thuật gen nào. Ta không cần nhìn bằng mắt mà chỉ dùng lỗ tai để nghe, sẽ có thể nói ra nguồn gốc lai lịch của nó."

"Thật thú vị, tại hạ thật đúng là muốn học hỏi thuật nghe âm thần kỳ như vậy." Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

"Mời." Đáy mắt Hoàng Y hiện lên ý cười.

Nàng đã hao âm tốn sức để tiếp cận Hàn Sâm, nói chuyện với Hàn Sâm nhiều như vậy, đơn giản chỉ là muốn hiểu rõ Hàn Sâm hơn một chút. Mà

cách tốt nhất để hiểu rõ phương pháp của hắn đương nhiên chính là trực tiếp nhìn xem rốt cuộc hắn luyện thuật gen như thế nào.

Cái gọi là nghe âm thanh để phân biệt bản chất chẳng qua là lời mà Hoàng Y thuận miệng nói ra để lừa bịp Hàn Sâm mà thôi. Hoàng y tu luyện có bí thuật Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của tộc Thái Thượng, có khả năng cảm ứng bản chất của vạn vật.

Đừng nói là có thể nghe, cho dù bảy giác quan có bị phong bế thì tất cả mọi thứ xung quanh vẫn phản chiếu trong tâm trí nàng như một tấm gương, khiến nàng có thể cảm nhận rõ ràng.

Đương nhiên Hàn Sâm không tin lời mà Hoàng Y nói. Hắn suy nghĩ một lát rồi biến bàn tay của mình thành tảng đá. Đó chính là Thạch Hóa thuật hắn học được từ chỗ của Tả Phong.

Hàn Sâm nghĩ thầm: “Thạch Hóa thuật này của ta căn bản không có âm thanh, ta không tin ngươi còn có thể nghe được.”

Bởi vì chỉ hóa đá bàn tay nên cánh tay của Hàn Sâm vẫn còn có thể động đậy, thế nên hắn dùng sức cánh tay vung vẩy hai lần, không hề dùng chiêu thuật gì. Sau đó hắn đưa lưng về phía Hoàng Y hỏi: “Ngươi nghe xem đây là thuật gen gì của ta?”

Hoàng Y sử dụng Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, cảm ứng được tất cả mọi động tác của Hàn Sâm. Nàng nghe vậy cũng không quay đầu mà cứ thế đưa lưng về phía hắn nói: “Hai quyền này của ngươi quyền âm thật thà mà vụng về, có chút hồn nhiên chất phác. Nếu ta nghe không nhầm thì hẳn là ngươi đã dùng Thạch Hóa thuật. Còn về phần quyền pháp, nếu như nói một cái tên thì có thể gọi đó là Thạch Hóa quyền.”

Hàn Sâm rất kinh ngạc, cảm thán nói: “Y Y cô nương thật sự rất lợi hại!”

“Thạch Hóa thuật không quá thông dụng, ngươi có thể tùy ý sử dụng thuật gen bí truyền. Nếu ta nói bậy bạ thì ngươi cũng không cần phải đi theo giúp ta săn giết Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh.” Hoàng Y lạnh lùng nói, nàng có động cơ muốn kích thích tính khí của Hàn Sâm, để Hàn Sâm sử dụng một

chút thuật gen mà hắn thực sự am hiểu. Nàng cũng muốn dùng việc này để suy đoán lai lịch của Hàn Sâm.

Hai cái tên Kim Tệ và Nhân tộc này thật sự rất xa lạ với đại vũ trụ gen, căn bản không tra ra lai lịch của hắn.

Hết chương 2524.

Chương 2525. Ngươi thua rồi!

"Đã như thế thì tại hạ sẽ thử một chút xem như thế nào." Hàn Sâm đã qua cái tuổi háo thắng rồi, thế nhưng hắn không thể nào ưa nổi tính cách của Hoàng Y. Nếu như không cần phải đi theo nàng săn giết Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh thì vừa hay rất hợp với ý muốn của hắn.

"Tùy ý dùng thuật gen gì cũng được có phải không?" Hàn Sâm xác nhận lại một lần.

"Đúng vậy, bất kỳ thuật gen gì cũng đều có thể." Mắt Hoàng Y khép hờ, đưa lưng về phía Hàn Sâm, trả lời rất chắc chắn.

"Thế thì tốt, như vậy ta sẽ bắt đầu." Khóe miệng Hàn Sâm hơi lộ ra một nụ cười.

"Mời." Hoàng Y nói.

Tuy nhiên sau khi nói xong lại không nghe được phản ứng gì của Hàn Sâm cả, đợi một lúc lâu cũng không cảm nhận được động tác gì của Hàn Sâm. Hoàng Y đang thấy kỳ quái thì đột nhiên nghe được tiếng Hàn Sâm nói: "Xong rồi, mời cô nương Y Y đoán một chút xem lần này tại hạ dùng thuật gen gì vậy."

Hoàng Y cười nhẹ một tiếng, xoay người lại nhìn Hàn Sâm nói: "Bất động như núi, cái này cũng coi là một loại thuật gen sao."

Nàng chắc chắn là Hàn Sâm không hề cử động, cũng không sử dụng bất kỳ loại thuật gen nào.

Hàn Sâm mỉm cười nói: “Xem ra lần này Y Y cô nương đoán sai rồi Dựa theo giao ước vừa rồi, hiện tại ta hẳn là có thể đi rồi đúng không?”

“Ta sẽ không sai.” Hoàng Y lại nói rất chắc chắn. Thái Thượng Cảm Ứng Thiên có thể cảm nhận được vạn vật, cho dù là cường giả Thần Hóa thì nàng cũng có thể cảm nhận được một chút manh mối, huống chi Hàn Sâm chỉ là cấp Vương, cho nên Hoàng Y khá là tự tin.

“Ngươi nói ngươi sẽ không sai, thế nhưng ngươi còn chưa nói được ta dùng thuật gen gì. Ngươi như thế này khiến ta rất khó xử.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

“Ngươi không dùng thuật gen mà chỉ đứng ở nơi đó không hề động đậy.” Hoàng Y nhìn Hàn Sâm chậm rãi nói, giọng điệu vẫn tự tin như vậy.

“Ta có cử động, hơn nữa cũng dùng thuật gen, ngươi không đoán ra được ta cũng không có cách nào.” Hàn Sâm mở tay nói.

Đôi mắt đẹp của Hoàng Y nhìn chăm chú Hàn Sâm, vẫn không nói gì, một lúc lâu sau nàng mới thất vọng nói: “Ngươi đi đi, coi như là ta thua”

“Như vậy thì xin cảm ơn Y Y cô nương đã nhượng bộ.” Hàn Sâm cũng không nói thêm gì mà trực tiếp quay người mang Thanh Đồng Chú Kiếm Lô rời đi.

Nhìn bóng dáng của Hàn Sâm rời đi, trong mắt Hoàng Y thoáng hiện lên vẻ thất vọng, tự mình lẩm bẩm: “Giở trò khôn vặt trong những chuyện tầm thường như thế này, còn không biết chịu trách nhiệm thì cho dù thiên phú có tốt đến mấy cũng vô dụng. Hắn sẽ không biết vì chút khôn vặt đó mà mình đã mất đi cái gì.”

Hoàng Y tin rằng mình cảm ứng không hề sai, Hàn Sâm không hề cử động, càng không hề sử dụng thuật gen. Hắn ngụy biện mạnh mẽ như vậy khiến cho ấn tượng của Hoàng Y đối với hắn giảm xuống rất nhiều, không muốn tranh luận với hắn nữa.

Mỗi thành viên của Thái Thượng tộc đều chỉ có thể lựa chọn một con "Tằm" của riêng mình để bồi dưỡng, tất nhiên sẽ cần phải chọn trong hàng ngàn hàng vạn lựa chọn, không phải là tinh anh trong tinh anh thì không được.

Mặc dù Kim Tệ đã biểu hiện ra sức mạnh thiên phú mạnh mẽ, thế nhưng biểu hiện lần này lại làm cho Hoàng Y có chút thất vọng. Nàng dự định từ bỏ sự lựa chọn là Kim Tệ này.

"Đáng tiếc, tuy có năng lực thiên phú nhưng mà tính cách và nhân phẩm hơi kém một chút." Hoàng Y không còn lưu luyến gì nữa mà quay người rời đi.

"Tiểu thư, sao nhanh như vậy mà người đã để Kim Tệ rời đi rồi?" Thấy Hoàng Y trở về, Tiểu Điệp ở trên thuyền chạy ra đón, có chút kinh ngạc nhìn Hoàng Y hỏi.

Trước đó Hoàng Y tốn rất nhiều công sức mới đuổi được người của các tộc ở lại nơi đó chờ Kim Tệ đi, để nàng có cơ hội được ở một mình cùng với hắn.

Thế nhưng lúc này mới vừa mới gặp mặt Kim Tệ không bao lâu, vậy mà Hoàng Y đã trở về, điều này khiến cho Tiểu Điệp rất kinh ngạc. Vốn dĩ Tiểu Điệp tưởng là thời gian phải ít nhất khoảng ba đến năm ngày thì Hoàng Y mới có thể trở về.

Hoàng Y lạnh lùng nói: "Hắn không phải là tằm mà ta cần."

"Sao người không xem xét thêm một chút, năng lực của Kim Tệ thật sự rất mạnh, thời điểm ở cấp Vương đã có thể đối đầu chính diện với Thần Tướng Kim Giáp, e rằng ngay cả Ngọc Thiện Tâm cũng không làm được? Bỏ qua thực sự rất đáng tiếc." Tiểu Điệp khuyên nhủ.

Hoàng Y rót một chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nói: "Thiên phú và năng lực của hắn quả thực rất mạnh, chẳng qua từ trước đến nay trong gen đại vũ trụ không hề thiếu loại thiên tài kiểu này, nhưng cuối cùng bọn hắn vẫn không thoát ra được một bước cuối cùng kia, huống chi trên người Kim Tệ còn có một thiếu sót lớn rất quan trọng."

“Thiếu sót gì vậy?” Tiểu Điệp tò mò hỏi. “Tính cách và nhân phẩm không tốt.” Hoàng Y đặt chén trà xuống nói.

“Không thể nào? Thời gian mới trôi qua bao lâu chứ, tiểu thư ngài đã nhìn ra tính cách và nhân phẩm của hắn không tốt rồi sao?” Tiểu Điệp có chút không tin nhìn nhìn Hoàng Y hỏi.

Hoàng Y giải thích tiền căn hậu quả của nàng và Hàn Sâm một lần nữa, sau khi Tiểu Điệp nghe được liên tục gật đầu nói: “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của tiểu thư chắc chắn sẽ không sai, nói như vậy thì tính cách và nhân phẩm của Kim Tệ quả thật không được tốt lắm, vậy mà dám trợn tròn mắt nói dối ở trước mặt tiểu thư. Tính cách và nhân phẩm kiểu này xác thực không có tư cách làm tằm của tiểu thư, chỉ là đáng tiếc cho thiên phú và năng lực kia, thật quá mạnh.”

“Cho dù có mạnh hơn cũng vô dụng, tính cách không tốt thì sẽ không bước ra khỏi một bước cuối cùng kia, tằm của Lý Khả Nhi ta đây, tương lai nhất định phải phá kén thành bướm vượt qua bước cuối cùng, không thể có chút tì vết nào.” Lý Khả Nhi lạnh lùng nói.

“Kim Tệ kia thật là, giở trò khôn vặt như vậy làm gì? Nếu hắn biết vì trò khôn vặt của mình mà bỏ qua cái gì chắc phải khóc đến chết mất.” Tiểu Điệp thở dài nói.

“Chúng sinh đều mù quáng, trên đời có mấy người có thể siêu thoát? Cũng không trách hắn được, nếu ai cũng có thể siêu thoát, một bước kia cũng sẽ không khó khăn như vậy.” Lý Khả Nhi không thèm để ý nói.

“Nói cũng đúng, chẳng qua mắt nhìn của tiểu thư cũng quá cao. Chủ tử của mấy vị khác đều đã chọn xong tằm của bọn hắn, hiện tại cũng chỉ còn lại có tiểu thư ngài, nhìn nhiều thiên tài của các tộc như vậy ngài vẫn chưa thỏa mãn, rốt cuộc ngài muốn như thế nào mới được đây?” Tiểu Điệp có chút sốt ruột hộ Lý Khả Nhi.

Chính bản thân Lý Khả Nhi lại không gấp gáp chút nào cả: “Thà ít mà tốt còn hơn, nếu thật sự chọn tằm không thích hợp thì ta tình nguyện không chọn.”

“Như vậy sao được! Nếu không chọn tằm thì không phải tiểu thư ngài đã mất đi cơ hội cạnh tranh làm tộc trưởng trong tương lai sao?” Nghe lời này của Lý Khả Nhi, Tiểu Điệp càng sốt ruột hơn.

“Đó chính là những gì ta vừa nói, đương nhiên vẫn phải chọn, nếu không thì không phải là để mấy người bọn hắn được lợi sao? Ta chỉ nói là phải chọn một người khiến ta hài lòng mới được.” Lý Khả Nhi cười nói.

Tiểu Điệp nhẹ nhõm thở phào một hơi, vỗ ngực nói: “Tiểu thư, ngài làm †a sợ muốn chết.”

“Được rồi, tới xoa bóp bả vai cho ta, vừa rồi hoạt động mấy lần, bả vai có chút không quen lắm.” Lý Khả Nhi vừa nói vừa nâng chén trà lên uống một ngụm.

Tiểu Điệp vội vàng đi đến phía sau người Lý Khả Nhi, đưa tay muốn xoa bóp bả vai cho Lý Khả Nhi, nhưng nàng duỗi bàn tay ra rồi lại dừng lại giữa không trung, không có hạ xuống, kinh ngạc mở cái miệng anh đào nhỏ nhắn kêu lên: “Tiểu thư… người… Sau lưng người có chữ viết…”

“Có chữ viết? Chữ gì?” Lý Khả Nhi hơi ngẩn người.

“Ngươi… thua… rồi…” Tiểu Điệp chậm rãi đọc mấy chữ trên lưng Lý Khả Nhi.

Khuôn mặt trắng nõn của Lý Khả Nhi lập tức đỏ bừng lên, nàng cắn răng trực tiếp duỗi tay, sau lưng nàng lập tức xuất hiện một tấm gương sáng, ánh mắt của nàng nhìn về phía gương phía sau lưng của mình, chỉ thấy đằng sau áo vàng của mình lại có ba chữ nhỏ cỡ nắm tay được viết từ trên xuống dưới, phía dưới cùng còn có một dấu chấm than.

“Ngươi thua rồi!”

Hết chương 2525.

Chương 2526. Bổ dưa cắt đồ ăn

“Tiểu thư, tại sao trên lưng người lại có thể có ba chữ này?” Tiểu Điệp nghỉ ngờ hỏi.

Lý Khả Nhi cắn môi, khuôn mặt trắng noãn đỏ bừng, một lúc lâu sau mới đột nhiên nở nụ cười, trong mắt hiện lên thần sắc nghiêm túc một cách khác thường: “Hay cho một Kim Tệ có thể che giấu được Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của ta.”

Tiểu Điệp lập tức mở to hai mắt mà nhìn, không thể tin hỏi: “Sao có thể như thế này được? Những chữ này là do Kim Tệ để lại? Vậy mà tiểu thư lại không biết sao?”

Theo Tiểu Điệp thì chuyện này về cơ bản là không thể nào xảy ra được. Lý Khả Nhi có Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, gần như có thể cảm nhận

được tất cả mọi thứ, làm sao có người có thể viết mấy chữ ở trên lưng của nàng mà thậm chí nàng vẫn không biết gì hết.

“Ta chỉ mới vừa thăng lên cấp Vương không lâu, còn chưa tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên tới cực hạn, có chỗ có sơ hở cũng là điều rất bình thường, nhưng cũng không phải ai cũng có thể làm được, Kim Tệ lại có thể khiến cho ta không hề có cảm giác gì thì năng lực này của hắn quả thật lợi hại, quả nhiên là ta đã đánh giá thấp hắn.” Trong đôi mắt đẹp của Lý Khả Nhi hiện lên ánh sáng khác thường.

“Tiểu thư, nếu Kim Tệ thật sự lợi hại như vậy thì ngài có muốn chọn hắn làm tằm của ngài hay không?” Tiểu Điệp nháy mắt hỏi.

“Ta còn chưa hiểu rõ hắn, không thể chỉ dựa vào vào năng lực của hắn mà chọn hắn được. Hơn nữa ta vẫn còn chưa tìm lại mặt mũi này thì làm sao ta có thể mở miệng kêu hắn làm tằm của ta?” Lý Khả Nhi nheo mắt nói.

Hàn Sâm không biết Lý Khả Nhi đang suy nghĩ cái gì, hắn không có hứng thú gì với Lý Khả Nhi.

Vốn dĩ Hàn Sâm có thể thần không biết quỷ không hay để lại chữ ở phía sau lưng Lý Khả Nhi là bởi vì hắn lấy Động Huyền Kinh giam cầm tất cả chuyển động của bánh răng vũ trụ, cho nên trong cảm nhận của Lý Khả Nhi

thì không có bất kì dao động nào, giống như không xảy ra chuyện gì cả, căn bản nàng vốn không biết Hàn Sâm viết chữ ở trên lưng nàng.

Xét về năng lực nhận biết, Động Huyền Kinh cũng không kém hơn so với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Nếu đổi thành một người không am hiểu Động Huyền Kinh thì Lý Khả Nhi cũng sẽ không thua thảm như vậy, hoặc có thể nói là căn bản sẽ không thua.

Thanh Đồng Chú Kiếm Lô ở phía trước dẫn đường, thỉnh thoảng phát ra âm thanh vù vù, ngọn lửa trong miệng lò lúc cao lúc thấp, vậy mà đã có hơn một trăm thanh bảo kiếm cắm ở trong lò, hình dạng to nhỏ không giống nhau. Xem ra thời gian gần đây nó giết chết không ít dị chủng hạch tâm, cướp đoạt Chú Kiếm gen dị chủng của bọn chúng.

“Rốt cuộc ngươi muốn dẫn ta đi đâu?” Hàn Sâm nhìn Thanh Đồng Chú Kiếm Lô ở trước mặt hỏi.

Hắn để cho Thanh Đồng Chú Kiếm Lô dẫn hắn đi tìm dị chủng Thần Hóa, nó ở phía trước dẫn hắn theo một lúc lâu, bốn phía ở bên trong Tinh Không cũng không nhìn thấy được dù chỉ một bóng dáng con quỷ nào. Vả lại càng đi càng hoang vắng, xung quanh đó cũng rất ít thấy được tinh cầu và thiên thạch.

“Vù vù!” Bên trong Chú Kiếm Lô phun ra ánh sáng, biến thành mấy chữ: “pháo đài sắt thép”.

“Đó là nơi nào?” Hàn Sâm hỏi. “Dị chủng Thần Hóa.” Thanh Đồng Chú Kiếm Lô lại phun ra mấy chữ.

Trí thông minh của dị chủng dù sao cũng có hạn, năng lực biểu đạt không được mạnh lắm. Sau khi Hàn Sâm hỏi xong vẫn chẳng biết gì, chẳng qua nếu đã có dị chủng Thần Hóa là tốt rồi, với năng lực của hắn bây giờ sẽ không cần e ngại gì hết.

Bay trong Tinh Không theo Thanh Đồng Chú Kiếm Lô, bay khoảng vài ngày rốt cục mới lờ mờ nhìn thấy trong tinh không trước mặt xuất hiện thứ trông giống như một pháo đài.

Sở dĩ nói nó giống như pháo đài là bởi vì toàn thân của vật kia đều được đúc thành từ kim loại, gồm rất nhiều bánh răng và các bộ phận cơ khí tạo thành, phía trên còn có hai hàng ống thoát khí thô to, bánh răng chuyển động, thỉnh thoảng phun ra lửa, thậm chí Hàn Sâm còn có thể nghe được tiếng âm thanh chuyển động rất nhịp nhàng của tiếng động cơ đang chạy vang lên tùng tùng.

Con quái vật khổng lồ kia tựa như một con quái vật sắt thép to lớn, cứ như vậy mà trôi nổi ở trong hư không, đoạn đường này bay tới, hầu như Hàn Sâm bọn hắn không gặp được dị chủng hạch tâm, Hàn Sâm cảm thấy điều này rất không hợp lí.

Khoảng cách gần hơn một chút, càng nhìn càng cảm thấy pháo đài bằng sắt thép kia kì lạ, bánh răng sắt thép to lớn chuyển động, bên trong truyền đến tiếng vang như tiếng rèn sắt, thỉnh thoảng phun lửa tung toé, cảm giác giống hết như một nhà máy sắt thép.

“Lĩnh vực dị chủng hạch tâm rất là kỳ lạ, pháo đài sắt thép kỳ quái này không phải là một dị chủng sao?” Trong lòng Hàn Sâm có chút kinh ngạc.

Hàn Sâm đang suy nghĩ, đột nhiên lại nhìn thấy cỗ máy giống quái vật sắt thép kia điên cuồng vận hành, bốn phía đều có ánh lửa sáng lên, bên trong hai hàng ống thoát khí là lửa ngập trời, âm thanh giống như tiếng động cơ lập tức trở nên rất nhanh, âm thanh tùng tùng gần như nối tiếp nhau.

Bánh răng to nhỏ điên cuồng chuyển động, kéo theo cánh tay máy chuyển động.

Một giây sau, chỉ thấy cửa lớn của pháo đài sắt thép mở ra, bên trong lóe lên ánh lửa, giống như là một cái lò nung lớn. Từ bên trong pháo đài sắt thép kia, một người máy dị chủng cao mười mấy mét, thân mình to lớn giống như sắt thép vọt ra.

Hình dạng của người máy dị chủng kia khá là thô ráp, trông chẳng có vẻ gì là liên quan đến người máy thông minh hiện tại, càng giống bộ giáp một mảnh thời Châu Âu cổ đại hơn.

Với tiếng gầm rú của máy móc và ánh lửa, từng người máy sắt thép đứng xếp hàng dài và được đưa ra từ cửa thành, giống như là sản phẩm trên dây chuyền sản xuất.

Nhưng Hàn Sâm lại thấy kinh ngạc lạ thường, không khỏi mở to hai mắt nhìn: "Dị chủng hạch tâm cấp Vương? Pháo đài giống như quái vật bằng thép đó lại có thể sản xuất ra dị chủng hạch tâm cấp Vương?"

Cho dù là nhìn thấy một đoàn dị chủng cấp Vương thì Hàn Sâm cũng không cảm thấy kinh ngạc, thế nhưng việc chế tạo ra dị chủng cấp Vương kiểu này thì ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Chỉ trong chớp mắt, người máy sắt thép từ trong pháo đài lao ra đã hợp thành một tiểu đội, đánh giết về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm đang muốn thử sức mạnh của Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim một chút nên trực tiếp triệu hồi nó ra. Ngay lập tức thân thể hắn đã tiến vào bên trong, Thần Tướng Hoàng Kim đã xuất hiện lần nữa.

Dùng suy nghĩ để khống chế Thần Tướng Hoàng Kim so với việc khống chế thân thể của mình không có sự khác biệt quá lớn, đại kiếm Cự Xỉ Hoàng Kim trong tay vung lên, chỉ thấy bánh răng trong kiếm chuyển động, khiến cho lưỡi kiếm răng cưa cũng xoay tròn theo, giống như là một cái cưa điện khổng lồ.

Răng rắc!

Hàn Sâm vung kiếm tới, ánh kiếm giống như cưa điện trực tiếp cắt người máy sắt thép trước mặt hắn thành hai nửa, căn bản không ai có thể ngăn lại được sức mạnh một kiếm của hắn.

"Sảng khoái… Thật sự rất sảng khoái… Phải chiến đấu như thế này mới sảng khoái…" Trong lòng Hàn Sâm hưng phấn, sau vài nhát kiếm giống như bổ dưa cắt rau đã tiêu diệt sạch toàn bộ tiểu đội người máy sắt thép kia.

"Săn giết khôi giáp sắt thép dị chủng cấp Vương, phát hiện gen dị chủng"

Trong đầu Hàn Sâm không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở, đáng tiếc vẫn không xuất hiện thú hồn.

“Những thứ này thật sự là dị chủng cấp Vương ư? Không biết nó vốn đã ở bên trong pháo đài sắt thép kia hay là mới tạm thời được chế tạo ra?” Hàn Sâm nhìn về phía pháo đài sắt thép kỳ quái kia, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Trong nháy mắt một tiểu đội khôi giáp sắt thép đã bị diệt, giống như là chọc giận quái vật sắt thép kia, ngay lập tức chỉ thấy nó mở hết hỏa lực, mấy cửa lớn của pháo đài đồng thời mở ra, từng khôi giáp sắt thép bay từ bên trong ra, trong nháy mắt đã hơn một trăm con, hơn nữa còn đang không ngừng tuôn ra.

Hết chương 2526.

Chương 2527. Gặp lại Lý Khả Nhi

Có Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim chiến đấu nên Hàn Sâm đơn giản như là dê vào bầy sói, những nơi mà kiếm quang đi qua, tất cả đều bị một đao chém đứt, những khôi giáp sắt thép cấp Vương đó căn bản không ngăn được việc bị kiếm quang chém đứt.

“Săn giết khôi giáp sắt thép dị chủng cấp Vương, thu hoạch được thú hồn khôi giáp sắt thép, phát hiện gen dị chủng.”

Chém giết được gần một trăm con khôi giáp sắt thép thì rốt cuộc Hàn Sâm mới thu được một thú hồn.

Con quái vật sắt thép chắc đã hơi hơi mệt nên tốc độ chuyển động giảm xuống rất nhiều, khôi giáp sắt thép lao ra từ phía bên trong cửa lớn cũng trở nên ít đi, trông giống như một con quái vật đang thở hổn hển sau khi chạy hết tốc lực.

Tổng cộng có chưa đến hai trăm con khôi giáp sắt thép. Nếu là trước đây thì Hàn Sâm còn có chút khó giết, nhưng điều khiển Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim, giết chúng chẳng khác gì việc bổ dưa cắt rau, chẳng bao lâu đã diệt sạch sẽ.

Lúc Hàn Sâm muốn lao tới chỗ pháo đài sắt thép kia, lại nghe thấy bốn phía không gian chấn động, giống như là xảy ra động đất. Bên trong hư không xuất hiện vết rách, tòa pháo đài sắt thép kỳ quái kia tiến vào bên trong vết nứt không gian, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Hàn Sâm hơi choáng, Thanh Đồng Chú Kiếm Lô lại ở đó hưng phấn mà cắn nuốt thi thể của khôi giáp sắt thép, nuốt cả đám bọn chúng vào trong Chú Kiếm Lô.

Tuy nhiên bởi vì Chú Kiếm Lô của nó còn bé, sau khi nuốt bảy tám thi thể con khôi giáp sắt thép thì rốt cuộc không nuốt vào được nữa.

“Ngươi nói dị chủng Thần Hóa ở đâu?” Hàn Sâm chất vấn Thanh Đồng Chú Kiếm Lô.

Thanh Đồng Chú Kiếm Lô phun lửa ra vù vù, biến thành mấy chữ: “Không phải vừa mới chạy sao?”

“Cái pháo đài sắt thép kia thật sự chính là dị chủng Thần Hóa sao?” Trong lòng Hàn Sâm có đôi chút kinh ngạc, sau đó lại hỏi: “Còn có thể tìm nó không?”

Vừa rồi hắn muốn nhìn một chút xem có thứ gì còn có thể đi ra từ bên trong pháo đài sắt thép hay không, cho nên mới không trực tiếp tấn công pháo đài, ai biết vậy mà nó chạy thẳng luôn, hiện tại bắt đầu hối hận rồi.

“Không tìm được.” Thanh Đồng Chú Kiếm Lô lại phun ra mấy chữ.

Hàn Sâm nhún vai, quay người đào gen dị chủng của những khôi giáp sắt thép lên, ở vị trí trái tim của bọn nó đều có một bánh răng sắt thép, đó chính là gen dị chủng hạch tâm của bọn chúng.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không giống Chú Kiếm Lô nuốt hết tất cả thi thể vào như thế, chỉ đào gen dị chủng hạch tâm ra rồi thu vào trong tháp Thiên Mệnh.

Thú hồn của Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim bị Hàn Sâm thu vào, lúc này không cần dùng đến nó nữa.

Khi Hàn Sâm đang thu thập bánh răng hạch tâm thì thấy một bóng người từ nơi xa đến, ngẩng đầu nhìn một chút thì phát hiện đó lại là nữ tử tự gọi là Hoàng Y kia.

Lý Khả Nhi một đường đuổi theo hơi thở của Thanh Đồng Chú Kiếm Lô mà đến, trong lòng càng kinh ngạc vì Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của nàng lại không phát hiện được hơi thở của Hàn Sâm, chỉ có thể bám theo hơi thở của Thanh Đồng Chú Kiếm Lô để lại trong tinh không.

Cùng lúc thấy Hàn Sâm thì Lý Khả Nhi cũng nhìn thấy khôi giáp sắt thép không hoàn chỉnh rơi xuống khắp nơi trong tinh không, ánh mắt khẽ động.

Đương nhiên nàng nhận ra những khôi giáp sắt thép kia, còn biết những khôi giáp sắt thép đó tới từ một hạch tâm dị chủng Thần Hóa - "Pháo đài sắt thép". Hiện tại chỉ thấy tàn tích của khôi giáp sắt thép nhưng không nhìn thấy pháo đài sắt thép, rất có thể pháo đài sắt thép kia đã bị Kim Tệ đánh chạy rồi.

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Lý Khả Nhi càng thêm kinh ngạc.

Trong trận chiến với Thần Tướng Kim Giáp, lực sát thương chủ yếu nhất vẫn là dị bảo cấp Thần Hóa Long Nhất kia - Long Văn Châm, điều này Lý Khả Nhi thấy rất rõ ràng.

Nếu như nói khi đó Lý Khả Nhi còn có chút nghi ngờ đối với sức chiến

đấu của Hàn Sâm thì hiện tại, việc Hàn Sâm một mình đánh cho pháo đài sắt thép chạy mất khiến trong lòng Lý Khả Nhi không còn nghi ngờ gì nữa.

"Cấp Vương mà đã có thể chiến đấu cùng với cường giả cấp Thần Hóa, mặc dù Thần Hóa bên trong Lĩnh Vực Hạch còn hơi yếu, chỉ có thể coi là

Ngụy Thần Hóa, nhưng sức chiến đấu như vậy cũng đã rất kinh ngạc, cộng thêm việc hắn có thể che giấu được Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của ta, Kim Tệ của Nhân tộc này rốt cuộc là xuất thân từ đâu? Kể cả là ở tộc Hoàng Cực thì ngàn năm vạn năm cũng chưa chắc có thể sinh ra một nhân vật như vậy." Trong lòng Lý Khả Nhi suy nghĩ nhưng thân thể lại chưa từng dừng lại, rất nhanh đã đi tới gần chỗ Hàn Sâm.

"Y Y cô nương, sao trùng hợp như vậy?" Hàn Sâm thấy Lý Khả Nhi tới, bất đắc dĩ lên tiếng chào hỏi.

"Không trùng hợp, ta đặc biệt đến đây là để tìm ngươi." Lý Khả Nhi nói.

"Tìm ta? Không phải là còn muốn ta giúp ngươi giết Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh sao?" Hàn Sâm cau mày nói, hắn cũng không có hứng thú chơi nhà chòi, nếu Lý Khả Nhi lật lọng thì hắn căn bản sẽ không để ý nữa.

Lý Khả Nhi lắc đầu nói: "Ta đã thấy chữ ngươi để lại sau lưng ta, lần này ta tới là muốn thành tâm nhận thua, quả thật là ta thua rồi."

Hàn Sâm hơi choáng, không ngờ Lý Khả Nhi lại giống như biến thành người khác, đột nhiên dễ nói chuyện như thế.

"Y Y cô nương nói quá rồi." Hàn Sâm nói.

"Làm quen lại lần nữa đi, ta tên là Lý Khả Nhi." Lý Khả Nhi mỉm cười đưa bàn tay ra.

"Kim Tệ." Hàn Sâm bắt tay Lý Khả Nhi.

"Ta cũng đã được nghe một số điều về ngươi, nếu như có thể thì ta muốn thuê ngươi giúp ta giết Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh." Lý Khả Nhi †hu tay về, khẽ cười nói.

"Chỉ sợ sẽ khiến Lý cô nương thất vọng, gần đây ta còn có chút chuyện quan trọng phải làm." Không cần biết tính cách Lý Khả Nhi tốt hay xấu, Hàn Sâm cũng không có tâm trạng chạy loạn khắp nơi với nàng, kế hoạch tự mình giết dị chủng Thần Hóa vẫn quan trọng hơn.

Nhưng Lý Khả Nhi cũng không có vẻ thất vọng, vẫn vừa cười vừa nói: "Ngươi không cần từ chối ta gấp như vậy, không bằng nghe trước một chút xem ta có thể đưa ra thù lao như nào rồi hãng từ chối được không?"

Hàn Sâm cảm thấy chẳng qua là một chút gen dị chủng hay gì đó, cũng không có gì hay ho. Nhưng người ta đã nói đến mức như thế này, cũng chẳng phải là kẻ thù nên Hàn Sâm đành phải để nàng nói tiếp.

Đôi mắt đẹp của Lý Khả Nhi chuyển về phía thi thể của những khôi giáp sắt thép kia, sau đó mới lên tiếng: "Nếu như ta đoán không sai, ngươi có thể giết những khôi giáp sắt thép này, hẳn là đã đánh bại pháo đài sắt thép đúng không?"

Hàn Sâm nhìn Lý Khả Nhi, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, như ngầm đồng ý.

Mắt Lý Khả Nhi có chút sáng lên, lúc trước nàng cũng chỉ là suy đoán, bây giờ được chứng thực thì trong lòng vẫn có chút kinh ngạc.

"Pháo đài sắt thép ở trong Thần Hóa của Lĩnh Vực Hạch Tâm không được xem là quá mạnh, nhưng có thể một mình đánh lui nó khi ở cấp Vương, trong đại vũ trụ cũng chẳng có mấy người có thể làm được, Kim Tệ quả nhiên là danh bất hư truyền." Lý Khả Nhi khen ngợi.

"Rốt cuộc Lý cô nương muốn nói gì?" Hàn Sâm nhíu mày hỏi, có chút không kiên nhẫn.

Hắn cũng không phải là loại nhãi ranh chưa lên thành phố bao giờ, sẽ không vì người đẹp khen cho hai câu đã sướng lâng người. Trong mắt Hàn Sâm, lời nói của Lý Khả Nhi hoàn toàn là đang lãng phí thời gian.

"Ngươi có được khả năng giết hạch tâm dị chủng Thần Hóa, nhưng muốn tìm thấy những hạch tâm của dị chủng Thần Hóa đó lại không hề dễ dàng chút nào. Phần lớn dị chủng hạch tâm Thần Hóa cũng sẽ không ở một khu vực cố định nào đó, giống như pháo đài sắt thép, muốn tìm được bọn chúng cũng không dễ dàng, nhưng ta lại có khả năng tìm được bọn chúng. Nếu như ngươi chịu giúp ta giết một con Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh thì ta có

thể giúp ngươi tìm những dị chủng Thần Hóa đó.” Lý Khả Nhi nheo mắt nói.

Hết chương 2527.

Chương 2528. Lang Thân

Hàn Sâm và Lý Khả Nhi bay trong tinh không, phía xa xa Thanh Đồng Chú Kiếm Lô đang đi theo sau, không muốn tới lại gần Lý Khả Nhi.

Lý Khả Nhi đã muốn dẫn đường thì Hàn Sâm cũng chẳng từ chối. Nếu nàng thật sự có thể tìm thấy dị chủng Thần Hóa thì Hàn Sâm cũng không ngại việc giết Thanh Đồng Đỉnh hộ nàng.

Ban đầu Hàn Sâm cho là tính cách của Lý Khả Nhi không được tốt cho lắm cho nên cố gắng ít nói chuyện với nàng. Nhưng ai biết lần này sau khi trở lại Lý Khả Nhi lời nói thì dí dỏm, cộng thêm kiến thức uyên bác, nói chuyện vừa hài hước vừa vui tính nên Hàn Sâm thấy nàng bây giờ với lúc đầu chẳng có tí liên quan nào.

Đương nhiên Hàn Sâm không biết đây là sự thay đổi tâm tính của Lý Khả Nhi.

Lúc bọn họ gặp nhau lần đầu tiên, Lý Khả Nhi nhìn hắn với con mắt từ trên cao nhìn xuống, giống như là một con người đang nhìn một con trâu, cho rằng trí thông minh của trâu rất thấp nên không có cách nào giao tiếp với nó được. Vì thế cho nên nàng đương nhiên sẽ không muốn giao tiếp với nó, chỉ biết dạy cho con trâu nên làm như thế nào.

Nhưng ở lần đánh cuộc kia, đột nhiên Lý Khả Nhi phát hiện rằng Hàn Sâm cũng không phải là trâu. Chẳng những không phải là trâu mà còn mạnh hơn nàng về một số mặt, đương nhiên Lý Khả Nhi không có cách nào coi Hàn Sâm là trâu nữa.

Việc này cũng không trách Lý Khả Nhi được, tất cả các sinh vật có tri giác trong đại vũ trụ đều có kiểu suy nghĩ giống nhau, dù là con người cũng không ngoại lệ.

“Ta cũng vừa mới nhìn thấy con dị chủng Thần Hóa kia cách đây không lâu, nó là một Lang Thần. Thực sự ta cũng không biết nhiều về nó, chỉ nghe nói sức mạnh bên trong hạch tâm dị chủng Thần Hóa cũng không mạnh lắm…” Lý Khả Nhi vừa đi vừa giới thiệu tình huống của dị chủng Thần Hóa cho Hàn Sâm nghe.

Tuy ngoài miệng Lý Khả Nhi nói như vậy nhưng trong lòng lại thâm nghĩ: “Ta cũng không nói dối, sức mạnh trong hạch tâm dị chủng Thần Hóa của Lang Thần quả thật không quá mạnh, cao nhất cũng chỉ có thể coi là trung bình trở xuống. Tuy nhiên nó lại có một loại Lĩnh Vực Lang Thần. Lĩnh vực đó không chỉ đơn giản là triệu hồi bầy sói mà nó là triệu hồi phân thân của Lang Thần. Sức mạnh của phân thân cũng không kém bao nhiêu so với bản thần của Lang Thần, đến lúc đó xem ngươi xử lí như thế nào.”

Lý Khả Nhi làm như thế không phải muốn hại Hàn Sâm, đợi đến lúc Hàn Sâm gặp nguy hiểm thì đương nhiên nàng sẽ ra tay trợ giúp hắn, cứu hắn khỏi nguy hiểm, đồng thời bày ra thủ đoạn của mình khiến cho Hàn Sâm kinh sợ, từ từ thuyết phục Hàn Sâm để thu hắn làm con tằm của mình.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Khả Nhi, bọn Hàn Sâm tiến vào một tinh cầu, Lý Khả Nhi chỉ vào một dãy núi nói: “Ta nhìn thấy Lang Thần kia ở dãy núi đó, thực lực của ta quá kém nên không phải đối thủ của nó, sẽ không qua được.”

“Vậy được, ngươi cứ ở chỗ này chờ ta. Nếu thật sự là dị chủng Thần Hóa thì cho dù có thể giết được hay không ta vẫn sẽ hỗ trợ ngươi giết Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh.”

“Ta chờ tin vui của ngươi.” Lý Khả Nhi mỉm cười nói.

Hàn Sâm gật nhẹ đầu sau đó bay về hướng dãy núi, Thanh Đồng Chú Kiếm Lô cũng bị Hàn Sâm bỏ lại ở đây, không mang vào trong dãy núi.

Ánh mắt của Lý Khả Nhi lóe lên, tuy rằng khoảng cách đến dãy núi kia rất xa nhưng từng cành cây ngọn cỏ trên dãy nũi đều ở trong tầm mắt của nàng.

Rất nhanh, Lý Khả Nhi đã thấy một con Lang Thần đang ở bên trong một hang động. Không giống như những con sói sống bầy đàn thông thường, Lang Thần là sinh vật sống đơn độc, thân thể không cao lớn dũng mãnh, đầu cũng không khác lắm so với sói thông thường, chỉ lớn hơn một chút.

Giữa lớp lông trắng xám có một vạch đen, nhưng trên thân nó không phải lông thường mà là một loại kim loại kỳ lạ. Tuy là kim loại nhưng lông rất mượt, không ảnh hưởng đến độ linh hoạt của nó.

Dưới cái nhìn chăm chú của Lý Khả Nhi, không lâu sau Hàn Sâm cũng đã tìm được Lang Thần. Lang Thần có ý thức rất mạnh về lãnh địa, Hàn Sẩm mới vừa bước vào trong hang động thì Lang Thần đã lập tức đứng lên, toàn bộ lông dựng thẳng đứng, đôi mắt sói nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

VùI

Bốn vó của Lang Thần phát lực, một bước xông ra, bóng dáng cứ như vậy đã trực tiếp biến mất.

Hàn Sâm còn chư kịp nhìn rõ hình dạng của Lang Thần thì đã thấy Lang Thần biến mất không tăm hơi, thị lực của hắn không theo kịp tốc độ của Lang Thần.

Không chút do dự, Hàn Sâm trực tiếp sử dụng thể Thần Linh siêu cấp, gần như cùng lúc Hàn Sâm hư hóa, hình bóng trắng xám của Lang Thần lao ra nhào lên người hắn.

Lang Thần chụp được một khoảng trống hiển nhiên có chút không tin được, xoay người lại nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới mà không lập tức bắt đầu đợt công kích thứ hai.

Hàn Sâm vừa mới mở ra thể Thần Linh siêu cấp thì phát hiện sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp đang biến mất một cách nhanh chóng. Uyển Nhi đang ngủ nhưng sức ảnh hưởng đối với thể Thần Linh siêu cấp vẫn mãnh liệt như vậy.

Lý Khả Nhi vốn dĩ muốn thưởng thức một trận đại chiến giữa người và sói, đợi đến thời khắc quan trọng của trận chiến mới ra tay cứu Hàn Sâm. Nhưng ai biết được trận chiến vừa mới bắt đầu, Hàn Sâm lại đột nhiên quay đầu bỏ chạy.

Thấy Hàn Sâm trong phút chốc đã bay lên trời về phía vũ trụ tỉnh không, chạy đi một cách vô cùng quyết đoán, không có chút dây dưa. Lý Khả Nhi nhìn đến choáng váng, cũng không biết chính mình có nên ra tay cứu Hàn Sâm hay không.

Mặc dù đây là kết quả mà nàng mong chờ nhưng quá trình diễn ra lại có chút khác biệt. Ban đầu nàng định dùng trận chiến giữa Lang Thần và Kim Tệ để xem thực lực thực sự của Hàn Sâm, hiện tại thì chưa thấy gì mà Hàn Sâm đã bỏ chạy rồi.

Lý Khả Nhi mờ mịt nhìn Lang Thần đã sắp đuổi tới, mà Hàn Sâm hình như không còn thủ đoạn nào khác, bị Lang Thần xé toạc thân thể.

Bùm!

Thân thể của Hàn Sâm nát vụn, chỉ là một hư ảnh Nguyệt Phách, còn thân thể thật sự của Hàn Sâm lại xuất hiện ở một nơi khác trong tinh không, vẫn đang tiếp tục chạy trốn.

Hắn chỉ muốn xác định xem ở đó có dị chủng Thần Hóa hay không, cũng không có ý định triệu hồi Thần Tướng Hoàng Kim để giết Lang Thần ở trước mặt Lý Khả Nhi.

Tuy nhiên tính tình của Lang Thần cũng rất tàn nhẫn, vẫn đuổi theo Hàn Sâm không tha. Tuy thực lực của nó còn kém xa Thần Tướng Hoàng Kim nhưng Hàn Sâm cũng khó mà đối đầu trực diện với nó được, chỉ đành lợi dụng phân thân Nguyệt Phách để né tránh đòn tấn công của Lang Thần.

Hàn Sâm phát hiện ra dị chủng Thần Hóa bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm đều có những khuyết điểm riêng, nó có thể đạt tới cấp Thần Hóa ở một khía cạnh nào đó, nhưng ở những khía cạnh khác sẽ kém hơn nhiều so với các dị chủng Thần Hóa thật sự.

Ví như lực phòng ngự và kiếm quang của Thần Tướng Hoàng Kim đều đạt tới tiêu chuẩn của cấp Thần Hóa, nhưng tốc độ của nó vẫn là cấp Vương. Áo giáp ở bên trong cũng không có sức mạnh của cấp Thần Hóa, sử dụng sức mạnh cũng không được tốt lắm, kỹ thuật chiến đấu vẫn là kỹ thuật cấp Vương.

Lại ví như con Lang Thần này, tốc độ của nó chắc chắn là cấp Thần Hóa, nhưng về mặt khả năng phán đoán và sự thành thạo lại không mạnh được như vậy, khả năng tấn công còn đang dừng lại ở cấp Vương. Hơn nữa Hàn Sâm thấy sức mạnh của nó cũng kém hơn rất nhiều so với Thần Hóa thật sự.

"Chẳng trách được Thần Hóa của Lĩnh Vực Hạch Tâm lại được gọi là Ngụy Thần Hóa, hóa ra chúng nó đều có khuyết điểm, tổng thể cũng chưa đạt tới trình độ Thân Hóa." Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ.

Vốn dĩ Lý Khả Nhi muốn thấy một trấn chiến giữa người và sói, kết quả lại biến thành một trận rượt đuổi giữa sói và người. Hàn Sâm không ngừng sử dụng thân pháp và phân thân để chạy trốn. Tuy rằng thân pháp quả thật tuyệt diệu, ngay cả Lang Thần cũng không thể làm hắn bị thương, nhưng đây lại không phải là kết quả mà Lý Khả Nhi muốn thấy.

Hết chương 2528.

Chương 2529. Thái Thượng Cảm Ứng Thiên?

Lý Khả Nhi thấy tạm thời Hàn Sâm cũng không có nguy hiểm đến tính mạng nên cũng không vội ra tay, chỉ là vẻ mặt kỳ quái nhìn Hàn Sâm, thầm nghĩ trong lòng: "Rốt cuộc người này xảy ra chuyện gì, làm sao mà lúc thì dũng mãnh như thần, lúc thì lại sợ hãi rụt rè như vậy…"

Lý Khả Nhi còn chưa hiểu rõ được gì thì đột nhiên nhìn thấy Lang Thần đã hơi mất kiên nhãn, nhìn trời phát ra một tiếng thét dài, nhảy dựng lên, thân

thể bắt đầu mơ hồ rồi biến thành một đám sương mù xám lớn, từng con Lang Thần từ bên trong đám sương mù xám phi nước đại mà ra, trong chớp mắt đã có mười mấy con Lang Thần vọt ra, vây quanh Hàn Sâm từ bốn phương tám hướng, chặn kín hết tất cả đường lui của hắn.

“Phân thân… Không đúng… Những phân thân này ít nhất phải có bảy

†ám phần sức mạnh của bản thể…” Hàn Sâm nhìn lướt qua những phân thân của Lang Thần đó, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Giống phân thân Nguyệt Phách của Hàn Sâm, mặc dù sức mạnh rắn chắc nhưng dù sao thì nó vẫn chỉ là phân thân, không thể chiến đấu được như bản thể.

Nhưng phân thân của con Lang Thần này lại giống như là từng sinh vật độc lập, vừa có được sức mạnh gần ngang với Lang Thần, đồng thời vừa có năng lực hành động của riêng mình.

Lần đầu tiên Hàn Sâm gặp được loại năng lực phân thân này.

Không đợi Hàn Sâm suy nghĩ quá nhiều, nhóm phân thân đã tấn công tới, tốc độ từng con đều nhanh đến kinh người, chỉ là so với Lang Thần nguyên bản đều chậm hơn một chút.

Hàn Sâm vận dụng Động Huyền thân pháp đến cực hạn, hắn đã sử dụng kỹ năng bố cục, dự đoán và di chuyển đến đỉnh cao. Dưới sự vây công của đông đảo phân thân Lang Thần, nhanh nhẹn nhảy múa giống như những con bướm, nhưng trong phút chốc chúng không làm gì được Hàn Sâm, không thể mảy may làm hắn bị thương.

Sau khi Lang Thần sử dùng phân thân, Lý Khả Nhi vẫn còn đang lưỡng lự không biết có nên ra tay giúp đỡ Hàn Sâm hay không, dù sao nàng cũng không nhìn thấy thứ mà nàng muốn thấy, bây giờ ra tay cũng chỉ có thể được một ân tình mà thôi.

Nhưng khi Lý Khả Nhi nhìn thấy Hàn Sâm sử dụng thân pháp để đối phó với phân thân của Lang Thần thì lại có chút giật mình.

“Điều này… Sao có thể như thế này… Đây không phải là Thiên Nhân Hợp Nhất trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên sao? Không có khả năng, một người ngoại tộc làm sao có thể biết được Thái Thượng Cảm Ứng Thiên? Lại còn luyện Thiên Nhân Hợp Nhất đến cảnh giới như thết” Ánh mắt của Lý Khả Nhi lộ ra vẻ chấn động, không thể tin mà nhìn Hàn Sâm đang đối phó với bầy Lang Thần.

“Không đúng… Đó tuy không phải là Thiên Nhân Hợp Nhất của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, nhưng lại rất giống, gần như có thể nói chúng có cùng nguồn gốc, tuy nhiên lại có chút khác biệt. Có điều, thứ có cùng nguồn gốc với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên chỉ có Vô Tự Thiên Thư mà thôi. Thứ mà Kim Tệ sử dụng lại có chút khác biệt với Vô Tự Thiên Thư… Thật sự là kì quái… Vậy rốt cuộc là thuật gen gì… Chẳng lẽ lại có một lão bất tử kinh khủng xuất thế, phát minh ra thuật gen tương tự với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên…” Sắc mặt của Lý Khả Nhi không ngừng biến đổi, tràn đầy sự ngạc nhiên và nghi ngờ.

Nhưng nàng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không nghĩ ra ai có thể phát minh ra thuật gen tương tự với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Ngoại trừ Vô Tự Thiên Thư của Thiên tộc ra, mặc dù chủng tộc khác cũng từng có thuật gen tương tự, tuy nhiên cũng chỉ được cái vỏ ngoài của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên mà thôi.

‘Thứ mà Hàn Sâm sử dụng lại không phải đơn giản chỉ là vỏ ngoài, Lý Khả Nhi phát hiện nếu bàn về vận dụng thân pháp, nàng vậy mà không bằng được Kim Tệ.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ Kim Tệ là tộc nhân của tộc Thái Thượng ta, hay là hắn là người của Thiên tộc? Nhưng theo ta được biết thì trong thế hệ này của Thiên tộc chỉ có một mình Cô Trúc luyện thành Vô Tự Thiên Thư mà thôi. Mặc dù Ngọc Thiện Tâm cũng đã từng luyện Vô Tự Thiên Thư nhưng hắn cũng không chăm chỉ tu luyện nó mà lại đi theo con đường riêng của chính hắn, Kim Tệ không thể nào là hai người bọn họ mới đúng… Huống chỉ Kim Tệ đã từng chiến đấu bên trong phổ gen chúng sinh, còn từng chiến đầu với Cô Trúc, càng không có khả năng là cùng một người…” Lý Khả Nhi bụng đầy nghỉ ngờ, tuy nhiên dù nghĩ như thế nào cũng không nghĩ thông được.

E rằng cho dù Lý Khả Nhi có nghĩ đến nát óc cũng không nghĩ ra được thuật gen của Hàn Sâm không phải là người trong đại vũ trụ phát minh ra, mà là một môn Huyền Học Chi Thuật được nghiên cứu sâu xa từ thế hệ này qua thế hệ khác của Huyền Môn của nhân loại.

Mặc dù Động Huyền Kinh cũng chẳng phải là Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, nhưng đạo lý của chúng lại có chỗ tương đồng, cả hai cũng rất giống nhau, chỉ là phương hướng phát triển vẫn còn có chút khác biệt, cũng không phải hoàn toàn giống nhau.

Thêm vào đó người tu hành cũng có sự lý giải của riêng mình nên đã khiến cho Động Huyền Kinh và Thái Thượng Cảm Ứng Thiên càng thêm khác nhau, cái nào mạnh cái nào yếu rất khó nói.

Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đã trải qua nghiên cứu của vô số cường giả tộc Thái Thượng, sớm đã trở thành thuật gen cao cấp nhất của đại vũ trụ gen.

Mà Động Huyền Kinh xem như là đứng đầu ở Tí Hộ Sở, nhưng phần tiếp theo sau khi ra khỏi Tí Hộ Sở lại không được hoàn chỉnh, người tu luyện cần phải tự mình lĩnh ngộ và hoàn thiện nó. So với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thì Động Huyền Kinh cũng được xem như một loại thuật gen vừa mới khởi bước, vẫn chưa hoàn thiện.

Trước khi Động Huyền Kinh được luyện đến đỉnh cấp thì không ai biết được nó và Thái Thượng Cảm Ứng Thiên rốt cuộc là cái nào mạnh hơn. Nhưng có thể xác định được một điều là hiện tại Lý Khả Nhi không mạnh bằng Hàn Sâm.

Sau khi Lý Khả Nhi thấy thân pháp của Hàn Sâm, sắc mặt luôn không ngừng biến đổi, một lúc lâu sau vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Kế hoạch ban đầu của nàng là muốn lúc Hàn Sâm gặp nạn thì sẽ cứu hắn, hiện tại xem ra không còn cần thiết nữa. Hàn Sâm tinh thông thân pháp tương tự như Thiên Nhân Hợp Nhất, những phân thân của Lang Thần còn chưa đủ gây nguy hiểm đến tính mạng của hắn, bây giờ Lý Khả Nhi ra tay đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Thế nhưng việc này cũng khiến cho Lý Khả Nhi càng thêm tò mò, đôi mắt đẹp càng ngày càng sáng: “Rốt cuộc Kim Tệ là ai2 Hắn đến cùng sử dụng là thuật gen gì?”

Hàn Sâm đang chiến đấu với phân thân của Lang Thần thì phát hiện một hiện tượng khá thú vị, sau khi Lang Thần sử dụng thuật phân thân, mặc dù có rất nhiều phân thân, và tất cả đều gần đạt tới sức mạnh của nó, tuy nhiên lại không có trăm phần trăm sức mạnh của bản thể Lang Thần lúc trước.

“Chẳng lẽ thuật phân thân của Lang Thần thật ra là do bản thể của nó trực tiếp phân tách mà ra, cũng không đơn giản là phân thân?” Trong lòng Hàn Sâm hơi vui mừng.

Mặc dù đàn phân thân Lang Thần rất lợi hại, thế nhưng uy hiếp đối với Hàn Sâm còn không lớn bằng việc Lang Thần có thể sử dụng toàn bộ sức mạnh của bản thể.

Hàn Sâm không sợ nhất chính là đánh hội đồng, với lại áo giáp Động Huyền cuồn cuộn không ngừng cung cấp sức mạnh cho Hàn Sâm, để hắn gần như không phải lo lắng về sau sẽ tiêu hao hết sức mạnh. Cho dù những phân thân kia vây đánh như thế nào thì cũng không có cách nào thật sự khiến cho Hàn Sâm bị thương.

“Đáng tiếc ta không có dao găm Long Nha trên tay, nếu không nói không chừng không cần sử dụng Thần Tướng Hoàng Kim cũng có thể giết chết con Lang Thần này.” Hàn Sâm không hề dùng Định Phách Lôi Thần Kích, cho dù dùng thì đánh lên trên người của phân thân Lang Thần cũng chỉ có thể đánh cho nó tê liệt toàn thân, chẳng thể nào đâm rách được thân thể của nó.

Định Phách Lôi Thần Kích với dao găm Long Nha đều là dị bảo Thần Hóa, một cái là sức mạnh hệ lôi, một cái thì chuyên vào sức phá hoại, cho nên Định Phách Lôi Thần Kích có thể khiến cho Lang Thần bị tê liệt, nhưng lại không đâm thủng được thân thể của nó. Dao găm Long Nha thì có cơ hội có thể đánh bại thân thể của dị chủng Thần Hóa, nhưng lại không có khả năng làm tê liệt.

Không thể nói cái nào mạnh hơn, tác dụng của mỗi thứ đều không giống nhau. Chẳng qua hiện tại Hàn Sâm thiên về sức phá hoại của dao găm Long Nha hơn.

Hết chương 2529.

Chương 2530. Thần Du Thiên

Hàn Sâm đang đối phó với phân thân Lang Thần thì đột nhiên cảm thấy không gian xung quanh dao động, trong lòng hơi kinh hãi, đang định ra tay thì lại nhìn thấy Lý Khả Nhi xuất hiện ở bên cạnh hắn.

“Đi theo ta.” Lý Khả Nhi nói xong rồi kéo cánh tay Hàn Sâm, một lần nữa bóng dáng lại lóe lên, mang Hàn Sâm dịch chuyển tức thời, cùng nhau biến mất không thấy gì nữa.

“Tinh Không Đại Na Di! Không ngờ Lý cô nương còn biết đến môn thuật gen này?” Hàn Sâm dò xét bốn phía, phát hiện đã sớm cách xa chỗ Lang Thần ở vùng Tinh Không kia, ngay cả Thanh Đồng Chú Kiếm Lô cũng đã cùng bị dịch chuyển qua, trong lòng có đôi chút kinh ngạc.

Hàn Sâm vẫn luôn cảm thấy rất hứng thú đối với Tinh Không Đại Na Di, tuy nhiên lại chưa học được nó.

Đừng nói là Tinh Không Đại Na Di, cho dù là thuật dịch chuyển tức thời thì hắn cũng chỉ học được có mấy phần, thời gian cần chuẩn bị quá dài, không học được thuật dịch chuyển tức thời thật sự chứ đừng nói chi là Tinh Không Đại Na Di.

Cho nên thấy Lý Khả Nhi lại có thể tùy ý sử dụng Tinh Không Đại Na Di, Hàn Sâm vẫn có chút hâm mộ.

“Một chút mánh khóe nhỏ không có tác dụng thôi, nếu ngươi muốn học thì ta có thể dạy cho ngươi.” Lý Khả Nhi cười híp mắt nhìn Hàn Sâm nói.

“Cần ta làm cái gì?” Hàn Sâm hơi ngẩn người, sau đó nhìn Lý Khả Nhi hỏi.

Loại bí thuật như Tinh Không Đại Na Di này, Hàn Sâm không cho rằng Lý Khả Nhi sẽ dạy cho hắn không công.

Vả lại Hàn Sâm cũng không xác định được chính mình sẽ có thể học được hay không, bởi vì bình thường phần lớn sinh vật có thể sử dụng Tinh Không Đại Na Di đều có thiên phú của bản thân.

“Chút mánh khóe nhỏ mà thôi, nếu ngươi muốn học thì ta trực tiếp dạy ngươi là được, không cần ngươi phải làm gì cả. Chẳng qua là Tinh Không Đại Na Di có yêu cầu nhất định về thể chất cùng thiên phú, ta cũng không biết liệu ngươi sẽ có thể học được hay không” Lý Khả Nhi mỉm cười nói.

“Có thể, nhất định có thể” Hàn Sâm vội vàng nói.

Tặng không Tinh Không Đại Na Di, bây giờ làm gì có chuyện không cần, có thể luyện thành hay không thì cứ học trước đi rồi lại bàn tiếp.

“Vậy chúng ta vừa đi vừa nói, muốn luyện Tinh Không Đại Na Di, trước tiên phải học được dịch chuyển tức thời, nếu ngay cả dịch chuyển tức thời cũng không làm được thì không cần suy nghĩ đến Tinh Không Đại Na Di. . ” Lý Khả Nhi híp mắt nói.

Thật sự Lý Khả Nhi không lừa gạt Hàn Sâm, vừa chạy tới chỗ Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh, vừa dạy cho Hàn Sâm pháp quyết của thuật dịch chuyển tức thời.

Hàn Sâm đã lĩnh ngộ được một chút thuật dịch chuyển tức thời từ Phá Không Thiểm, cũng coi như là có nền tảng, chỉ là phương pháp dịch chuyển tức thời mà Lý Khả Nhi cho hắn hình như có chút hơi khác nhau, Hàn Sâm phải làm quen lại một lần nữa.

Tuy nhiên rất nhanh Hàn Sâm đã nhập môn, quả nhiên dịch chuyển tức thời chân chính với Phá Không Thiểm cũng không hề giống nhau, hoàn toàn không có một chút trì hoãn nào, vừa có ý niệm đã có thể di chuyển xuyên không gian.

“Đây mới thật sự là di chuyển xuyên không gian!” Trong lòng Hàn Sâm cảm thán.

Chẳng qua Hàn Sâm chỉ vừa mới nhập môn, khoảng cách dịch chuyển tức thời hết sức có hạn, độ chính xác cũng có sai lệch không nhỏ, hiện tại tối đa cũng chỉ có thể dịch chuyển tức thời chuẩn xác trong khoảng cách tầm năm trăm mét.

Lý Khả Nhi thấy Hàn Sâm vậy mà nhập môn thuật dịch chuyển tức thời quá nhanh, mặc dù biểu cảm trên mặt không hề thay đổi, thế nhưng trong lòng đang khiếp sợ không tưởng tượng được.

Thứ mà Lý Khả Nhi dạy cho Hàn Sâm không phải là thuật dịch chuyển tức thời bình thường mà là Thần Du Thiên trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên chỉ Thái Thượng tộc mới có, nếu chưa từng luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Cho dù bản thân có được sức mạnh không gian, sinh vật đã thông hiểu thuật dịch chuyển tức thời thì cũng không có khả năng sử dụng được dịch chuyển tức thời trong Thần Du Thiên.

Dịch chuyển tức thời bình thường đều sẽ có thời gian trì hoãn nhất định, chỉ là vấn đề trì hoãn bao lâu. Một số ngắn thì gần như sẽ không trì hoãn, không khác lắm so với hiệu quả của dịch chuyển tức thời trong Thần Du Thiên.

Nhưng dịch chuyển tức thời của Thần Du Thiên chỉ là một nền tảng mà thôi, phía sau chính là Tinh Không Đại Na Di, còn có sau cùng là Thần Du Thuật. Sau khi đạt tới cảnh giới cao nhất thì cho dù cách xa nhau vô số Tinh Không cũng có thể đến được chỉ bằng một ý nghĩ.

Bình thường Tinh Không Đại Na Di không thể làm đến trình độ này, khoảng cách di chuyển càng xa thì thời gian cần chuẩn bị cũng càng dài.

Lý Khả Nhi truyền dạy Thần Du Thiên cho Hàn Sâm chính là muốn xác nhận lại một lần nữa xem thuật gen mà Hàn Sâm luyện rốt cuộc có độ giống nhau với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên lớn tới đâu.

Hiện tại Hàn Sâm đã có thể nhìn thấu được một điểm, học xong dịch chuyển tức thời của Thần Du Thiên, tốc độ nhập môn còn nhanh hơn so với lúc trước Lý Khả Nhi học, khiến trong lòng Lý Khả Nhi càng thêm kinh ngạc.

“Rốt cuộc là nhân vật nào mà có thể sáng tạo ra loại thuật gen giống với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên như thế? Chẳng lẽ có người đã từng nhìn trộm Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của tộc ta nhưng lại không thành? Nhưng như vậy cũng không đúng, Thái Thượng Cảm Ứng Thiên không có thể chất của Thái Thượng tộc ta về cơ bản sẽ không có khả năng luyện thành, cho dù là Thiên tộc ngày xưa cũng chỉ là bắt chước một phần, sau đó tự bản thân kết hợp sáng tạo ra Vô Tự Thiên Thư…” Trong lòng Lý Khả Nhi tràn đầy nghi ngờ.

Chẳng qua nàng không nghi ngờ thứ mà Hàn Sâm tu luyện là Thái Thượng Cảm Ứng Thiên và Vô Tự Thiên Thư. Nếu là hai thứ này thì Hàn Sâm sẽ không có khả năng không dịch chuyển tức thời được.

“Hắn không thể nào thuộc tộc Thái Thượng chúng ta được, hình như cũng không có khả năng là Thiên tộc, Nhân tộc được? Rốt cuộc là một chủng tộc như thế nào đây?” Trong lòng Lý Khả Nhi càng thêm tò mò hơn, đồng thời cũng hết sức hưng phấn.

“Nếu như có thể khiến cho Kim Tệ làm tằm của ta, thì một con tằm có thể tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, đó sẽ là cục diện cỡ nào? Trong những năm tháng lâu dài của tộc chúng ta e là cũng chưa bao giờ có một con tằm như thế này, phá kén thành bướm đối với hắn mà nói cơ bản chính là việc dễ như trở bàn tay…” Lý Khả Nhi càng nghĩ càng thấy hưng phấn: “Mấy vị ở trong tộc kia nếu thấy được ta có một con tằm như thế này thì không biết bọn hắn sẽ có vẻ mặt như thế nào?”

Sau khi Hàn Sâm nhập môn dịch chuyển tức thời, Lý Khả Nhi lại truyền dạy Tinh Không Đại Na Di cho Hàn Sâm, sau cùng chỉ giữ lại một phần của Thần Du thuật kia.

Hàn Sâm càng luyện càng cảm thấy dịch chuyển tức thời và Tỉnh Không Đại Na Di mà Lý Khả Nhi truyền dạy cho hắn rất là phù hợp với Động Huyền Kinh. Động Huyền Kinh sử dụng dịch chuyển tức thời và Tinh Không Đại Na Di chính là đơn giản như cá gặp nước.

Chẳng qua Tinh Không Đại Na Di không nhập môn nhanh được như vậy, không đợi Hàn Sâm nhập môn xong thì bọn hắn đã đi tới vị trí của Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh.

Hàn Sâm lấy được chỗ tốt lớn như vậy từ chỗ Lý Khả Nhi đương nhiên sẽ không thể thờ ơ được, hắn trực tiếp mang theo Thanh Đồng Chú Kiếm Lô đi giết. Mặc dù con Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh cấp Bán Bộ Thần Hóa kia lợi hại, nhưng cũng không chịu được sự tấn công điên cuồng của Hàn Sâm và Thanh Đồng Chú Kiếm Lô. Không bao lâu sau nó đã bị Hàn Sâm giết chết, thân mình trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Sau khi đưa gen Hạch Tâm Thanh Đồng Đỉnh cho Lý Khả Nhi, Hàn Sâm hỏi: "Một con có đủ không? Có muốn đi giết thêm mấy con nữa không?"

"Một con là đủ rồi, chẳng qua đây chỉ là vật liệu phụ trợ, vật liệu quan trong nhất là một gen hạch tâm của dị chủng hạch tâm Thần Hóa, cái đấy thì ta lại không đủ sức." Lý Khả Nhi thở dài nói.

Hàn Sâm trầm ngâm không nói gì, mặc dù hắn cầm hai loại thuật gen là dịch chuyển tức thời và Tinh Không Đại Na Di, thế nhưng chỉ như này đã muốn để hắn đi săn giết dị chủng Thần Hóa, chỉ phí bỏ ra không khỏi vẫn hơi ít.

Lý Khả Nhi tiếp tục nói: "Trên dịch chuyển tức thời và Tinh Không Đại Na Di còn có một phần cuối cùng, đáng tiếc là ta muốn đi tìm tung tích của con dị chủng Thần Hóa, chỉ sợ sẽ không có thời gian để dạy ngươi."

Hàn Sâm nghe vậy ánh mắt sáng lên: "Sau Tinh Không Đại Na Di còn có một phần cuối cùng ư?"

Lý Khả Nhi chỉ nhìn Hàn Sâm cười mà không nói gì, đương nhiên Sâm hiểu được ý mà nàng muốn nói, đành phải nói: "Ta giúp ngươi giết con dị chủng Thần Hóa kia, ngươi dạy ta phần cuối cùng kia, thế nào?"

Hết chương 2530.

Chương 2531. Mắt Hải Thiên

Hàn Sâm đồng ý giúp Lý Khả Nhi giết dị chủng Thần Hóa, thế nhưng Lý Khả Nhi cũng không biết dị chủng Thần Hóa kia rốt cuộc đang ở vị trí nào, chỉ biết đại khái là ở một tinh vực nào đó, Hàn Sâm đành phải đi cùng Lý Khả Nhi đến tinh vực kia.

Có điều lần này Lý Khả Nhi không truyền Thần Du Thiên cho Hàn Sâm †rước, mà muốn chờ sau khi Hàn Sâm giúp nàng giết xong dị chủng Thần Hóa mới cho hắn phần còn lại.

“Hoá ra dịch chuyển tức thời và Tinh Không Đại Na Di cho ta lúc trước căn bản chính là tiền đặt cọc.” Hàn Sâm cũng không cảm thấy có gì không ổn, không thân không quen, như thế này mới là bình thường. Nếu như Lý Khả Nhi cho hắn vô điều kiện, hắn ngược lại không biết nên báo đáp như thế nào.

Trên đường đi tán gẫu với Lý Khả Nhi, hắn phát hiện Lý Khả Nhi có kiến thức cực kỳ thâm sâu về các loại thuật gen, có rất nhiều thứ Hàn Sâm chưa nghe qua bao giờ. Ngoại trừ người phụ nữ núi Lưỡng Giới kia, những người Hàn Sâm quen biết không ai có thể so sánh được với Lý Khả Nhi.

Bản thân Hàn Sâm cũng am hiểu rất nhiều loại thuật gen, cũng từng nghiên cứu thuật gen, nhưng hắn không quá chú ý phương diện này, mà đặt phần lớn tâm tư vào tu luyện, việc nghiên cứu chỉ có thể coi là nông cạn mà thôi.

“Với kiến thức của Lý Khả Nhi, lại có sức mạnh cấp Vương, trong Trấn Thiên Cung hẳn là sẽ có danh tiếng không nhỏ. Tại sao trước kia ta chưa từng nghe thấy tên của nàng ở Trấn Thiên Cung?” Hàn Sâm hơi nghi ngờ.

Sau khi tới tinh vực mà Lý Khả Nhi nói, hai người tìm kiếm trong một hai ngày vẫn không phát hiện con dị chủng Thần Hóa kia, mà còn giết được mười mấy con dị chủng hạch tâm cấp Vương.

Tinh vực này rất lớn, nếu như tìm cẩn thận từng tinh cầu một cũng không biết phải tìm đến lúc nào.

Cũng may Hàn Sâm vẫn luôn luyện dịch chuyển tức thời và Tinh Không Đại Na Di, vừa hay có thể vừa học vừa thực hành. Hàn Sâm đi đường bằng

dịch chuyển tức thời, sử dụng càng lúc càng thuần thục, tiến bộ tương đối nhanh.

Hai người cùng một Chú Kiếm Lô đang đi đường, đột nhiên nhìn thấy phía xa có một đoàn người cưỡi ngựa tới. Hàn Sâm nhìn kỹ thì phát hiện là Dia Robb và bọn người Long Nhất.

Bọn hắn cũng coi là quen biết đã lâu, Hàn Sâm biết Dia Robb sẽ tìm đến mình, nhưng không ngờ hắn đến muộn như vậy.

“Kim Tệ huynh, gần đây có thời gian rảnh không, có thể giúp ta giết một dị chủng hạch tâm Thần Hóa không? Giá cả thương lượng.” Dia Robb biết tính cách của Kim Tệ, cũng không vòng vo, nói thẳng ra ý đồ của mình.

“Vốn là rảnh, thế nhưng ta đã có giao dịch với Lý tiểu thư đây, phải giúp nàng giết một con dị chủng trước.” Hàn Sâm chỉ chỉ Lý Khả Nhi bên cạnh nói.

Dia Robb và bọn người Long Nhất nhìn thoáng qua Lý Khả Nhi, không nhận ra là ai. Hẳn là một Thiên tộc, bọn hắn cũng không quá để ý.

Dia Robb thì hơi vui mừng nói: “Không sao, không biết có thể đặt trước mối làm ăn tiếp theo của Kim Tệ huynh hay không?”

“Có thể, nhưng bây giờ ta tạm thời không thiếu gen dị chủng, muốn ta xuất thủ, phải dùng thuật gen làm thù lao. Lý cô nương trả ta thuật gen, †a mới đồng ý giúp nàng.” Hàn Sâm thừa cơ nói.

“Thuật gen? Ngươi muốn thuật gen gì?” Dia Robb ngẩn ra.

“Nghe nói quý tộc có một thuật gen tên là Đại Phá Diệt khá thú vị, ta có chút hứng thú với nó.” Hàn Sâm nói thẳng.

“Cái này… không biết có thể đổi một thuật gen khác hay không. Đại Phá Diệt thuật bí truyền của tộc ta, không thể truyền ra ngoài, vả lại không có tư chất thân thể như tộc Hủy Diệt bọn ta thì cũng không thể luyện thành Đại Phá Diệt thuật, cho ngươi cũng vô dụng. Nếu Kim Tệ huynh hứng thú với

thuật gen, ta sẽ cho ngươi một thuật gen có đẳng cấp tương đương với Đại Phá Diệt, ngài thấy thế nào?" Dia Robb nói.

"Trước mắt ta chỉ hứng thú với Đại Phá Diệt thuật, Robb huynh suy nghĩ kỹ chút đi." Hàn Sâm lắc đầu nói, thái độ rất kiên quyết.

Thuật gen của chính hắn còn luyện không hết, nào có hứng thú đi luyện thuật gen khác. Sở dĩ hắn muốn Đại Phá Diệt thuật chỉ là vì phối hợp với Thôn Phệ thuật nhằm tăng tốc độ hấp thu mà thôi.

"Cái này chúng ta từ từ bàn lại, Kim Tệ huynh muốn đi giết dị chủng Thần Hóa gì? Nếu không chê, chúng ta có thể giúp ngươi một tay." Dia Robb cười nói.

"Nhưng không có thù lao để cho các ngươi." Hàn Sâm nói.

"Có thể đi theo Kim Tệ huynh tiếp thu thêm kiến thức chính là thù lao tốt nhất rồi." Dia Robb cười nói.

Có công nhân miễn phí đưa tới cửa, Hàn Sâm đương nhiên không từ chối, cũng đồng ý để bọn hắn đi theo, Hàn Sâm đã từng thấy thực lực của bọn hắn, khi giết dị chủng Thần Hóa quả thật có thể giúp một tay.

Hàn Sâm nói chuyện Lý Khả Nhi muốn giết dị chủng cho bọn người Dia Robb, muốn hỏi một chút xem bọn hắn có từng nhìn thấy con dị chủng kia hay không.

"Lý tiểu thư muốn săn Mắt Hải Thiên?" Khi Long Nhất cùng Dia Robb nghe thấy tên của dị chủng Thần Hóa kia thì đều lộ ra vẻ chấn động.

Lý Khả Nhi mỉm cười nói: "Ta không có bản lĩnh như vậy cho nên mới nhờ Kim Tệ hỗ trợ."

Dia Robb trầm ngâm một chút nói: "Trong số những dị chủng Thần Hóa đã biết tại Lĩnh Vực Hạch Tâm, Mắt Hải Thiên có thể xem như một loài khá mạnh mẽ, so với Thần Tướng Kim Giáp thì cả hai đều có đặc điểm riêng, thực lực tuyệt không kém Thần Tướng Kim Giáp, vả lại từng có không ít

chủng tộc có ý đồ với nó, thế nhưng đến nay không ai có thể làm nó bị thương.”

Thực ra lời này Dia Robb đã nói rất khéo léo, nếu như không phải Lý Khả Nhi đang ở ngay trước mặt, hắn sẽ khuyên Hàn Sâm tốt nhất đừng nhận mối làm ăn này.

Lực sát thương của Mắt Hải Thiên với cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa, so với Thần Tướng Kim Giáp còn kinh khủng hơn.

Có điều Dia Robb cũng không thể trực tiếp đắc tội một Thiên tộc, cho nên chỉ uyển chuyển nhắc nhở Hàn Sâm rằng Mắt Hải Thiên vô cùng đáng sợ.

Hàn Sâm khẽ gật đầu: “Nghe nói Mắt Hải Thiên sẽ xuất hiện ở tinh vực gần đây, các ngươi biết vị trí của nó không?”

Mắt Hải Thiên kinh khủng đến mức nào, Lý Khả Nhi cũng đã nhiều lần nhấn mạnh với hắn, nhưng Hàn Sâm vì phần còn lại của Tinh Không Đại Na Di nên cũng không có ý định lùi bước.

Cho dù hắn không giải quyết được, còn có Hồn Y Khổng Tước Vương và thần tướng Hoàng Kim có thể dùng.

“Cái này thật khó mà nói, Mắt Hải Thiên quả thực thường xuất hiện ở †inh vực gần đây, nhưng nó cũng không có địa bàn cố định, sẽ rời tinh vực này đi nơi khác, có thể gặp phải nó hay không thì phải dựa vào vận may” Long Nhất ngắt lời nói.

Long Nhất và Dia Robb cũng không biết tung tích của Mắt Hải Thiên, Hàn Sâm cũng không có cách nào khác, chỉ có thể ở gần đó chờ đợi, hy vọng gặp được Mắt Hải Thiên.

“Mắt Hải Thiên quả thực khó tìm, nếu các ngươi muốn mời Kim Tệ thì trước tiên có thể để hắn giúp các ngươi, ta cũng không quá gấp.” Lý Khả Nhi nói với vẻ chẳng sao cả.

“Cảm ơn Khả Nhi cô nương đã giúp đỡ” Dia Robb đầu tiên là vui mừng, sau đó vẻ mặt lại đau khổ nói: “Kim Tệ huynh, ngoại trừ Đại Phá Diệt

thuật, thuật gen khác không được sao?”

“Hiện tại ta chỉ hứng thú với thuật gen này, cái khác tạm thời không nghĩ đến.” Hàn Sâm trả lời rất kiên quyết.

“Như vậy đi, Kim Tệ ngươi cho ta chút thời gian, ta về tộc hội nghị một chút.” Sau khi Dia Robb chào tạm biệt thì trực tiếp rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm.

“Hi vọng lần này có thể lấy được Đại Phá Diệt thuật.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng. Hắn có số lượng lớn gen dị chủng đang chất đống, thế nhưng mỗi ngày chỉ có thể hấp thu nhiều nhất hai ba mảnh, thực sự quá chậm.

Hết chương 2531.

Chương 2532. Kiếm tiền không sợ phiền phức

Sau khi Dia Robb rời đi, bọn người Hàn Sâm tiếp tục ở gần đó tìm kiếm tung tích của Mắt Hải Thiên, nhưng không tìm được Mắt Hải Thiên mà lại thấy đoàn ky sĩ hoàng gia của tộc Hoàng Cực đến.

Dẫn đầu là thái tử Bạch Vạn Giới đương nhiên cũng nhìn thấy bọn Hàn Sâm, dẫn theo đoàn ky sĩ Hoàng Gia bay tới, nhìn Kim Tệ nói: “Kim Tệ, thật sự là đúng dịp, không ngờ lại gặp ngươi ở chỗ này.”

“Thái tử đến tìm ta sao?” Hàn Sâm nhìn Bạch Vạn Giới hỏi, nhưng trong lòng âm thầm nhíu mày: “Sao Bạch Vạn Giới lại tới đây, hơn nữa còn mang theo nhiều ky sĩ Hoàng Gia như vây, không phải là vì tìm ta chứ?”

“Coi là như vậy đi, ta cũng muốn mời Kim Tệ giúp ta săn dị chủng, Kim Tệ ngươi nói giá cả đi.” Bạch Vạn Giới nói.

“Thái tử muốn săn dị chủng gì?” Trong lòng Hàn Sâm có dự cảm xấu.

“Mắt Hải Thiên.” Bạch Vạn Giới không hề giấu diếm, nói thẳng ra mục tiêu của hắn.

Bọn người Hàn Sâm nghe xong, đều ngây người, không ngờ lại trùng hợp như vậy, Bạch Vạn Giới vậy mà cũng muốn săn Mắt Hải Thiên trong lúc này.

Trên mặt Lý Khả Nhi cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng trong lòng thì đã sớm biết chuyện này, chính nàng cũng không cần phải giết Mắt Hải Thiên, sở dĩ mời Hàn Sâm hỗ trợ chẳng qua là mượn cớ tiếp cận Hàn Sâm mà thôi.

Cũng bởi vì nàng biết tộc Hoàng Cực muốn săn Mắt Hải Thiên, cho nên mới nói bản thân cũng muốn săn Mắt Hải Thiên.

Muốn nhìn một chút nếu Kim Tệ đối đầu với tộc Hoàng Cực sẽ là cảnh tượng như thế nào. Nếu như Hàn Sâm thật sự đắc tội tộc Hoàng Cực, nàng cũng có thể ra mặt trợ giúp Hàn Sâm, khiến hắn mang ơn mình.

“Thái tử điện hạ, thật xin lỗi, trước đó ta đã nhận một mối làm ăn, cũng là săn giết Mắt Hải Thiên.” Hàn Sâm do dự một chút nhưng vẫn trực tiếp nói sự thật với Bạch Vạn Giới.

Bạch Vạn Giới ngẩn người, nhìn Long Nhất bên cạnh, nheo mắt hỏi: “Long Nhất huynh, Long tộc vừa mới săn được thần tướng Kim Giáp, hiện tại lại tới săn Mắt Hải Thiên, thật sự là hào phóng đấy!”

Long Nhất lắc đầu nói: “Lần này không phải là Long tộc ta muốn săn Mắt Hải Thiên.”

“Vậy là ai? Tộc Hủy Diệt sao?” Bạch Vạn Giới hơi ngạc nhiên nhìn về phía Hàn Sâm.

“Là ta.” Lý Khả Nhi không đợi Hàn Sâm trả lời đã đứng dậy.

“Ngươi là người Trấn Thiên Cung?” Bạch Vạn Giới nhìn thấy Lý Khả Nhị, không khỏi âm thầm nhíu mày.

Mặc dù thực lực của Trấn Thiên Cung không bằng tộc Hoàng Cực, nhưng sau lưng bọn họ có tộc Thái Thượng, tộc Hoàng Cực cũng không thể động

đến đệ tử của Trấn Thiên Cung.

Hắn có thể lấy danh tiếng của tộc Hoàng Cực ra đè ép Long tộc và tộc Hủy Diệt, nhưng muốn đè ép Trấn Thiên Cung thì không có tác dụng quá lớn.

“Đúng thì sao?” Lý Khả Nhi lạnh nhạt nói.

“Có người cạnh tranh là chuyện tốt, mọi người đều dựa vào bản lĩnh của riêng mình mà” Bạch Vạn Giới mỉm cười, sau đó lại quay ra nói với Hàn Sâm: “Nếu Kim Tệ chịu giúp ta, giá cả chắc chắn không thành vấn đề. Vả lại ta tin rằng ngươi đã rõ thực lực của tộc Hoàng Cực chúng ta, đến lúc đó có thể trợ giúp cho ngươi một chút, ngươi giết Mắt Hải Thiên sẽ càng thêm dễ dàng.”

“Ý tốt của Thái tử điện hạ ta ghi nhớ trong lòng, nhưng làm ăn coi trọng nhất là chữ tín, ta đã nhận lời của Lý tiểu thư, chắc chắn sẽ hết lòng tuân thủ.” Hàn Sâm nói.

“Đã như vậy ta cũng không miễn cưỡng, nếu lúc nào ngươi nghĩ thông suốt thì có thể tùy ý tới tìm ta” Bạch Vạn Giới nói xong cũng mang theo một đám ky sĩ Hoàng Gia rời đi.

“Kim Tệ huynh, tộc Hoàng Cực không thể so sánh với tộc bình thường, người bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm không sợ bọn hắn, nhưng sau khi ra khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm, nếu tộc Hoàng Cực muốn tìm ngươi gây chuyện, chỉ sợ sẽ hơi phiền phức.” Long Nhất nhíu mày nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm đương nhiên không sợ tộc Hoàng Cực, vì chưa chắc tộc Hoàng Cực đã có khả năng tìm được hắn. Cho dù có thể tìm được, thì hắn cũng đã làm mất lòng tộc Hoàng Cực, lại đắc tội một lần nữa cũng không có gì lớn.

Lý Khả Nhi cũng nói: “Nếu Kim Tệ huynh cảm thấy không ổn, giao kèo lúc trước của chúng ta coi như bỏ đi.”

Hàn Sâm cười nói: “Nếu ngươi không muốn săn Mắt Hải Thiên nữa, có thể bỏ giao kèo kia, nhưng chỉ cần ngươi muốn, ta nhất định sẽ cố hết sức giúp ngươi giết Mắt Hải Thiên.”

“Ta đương nhiên là muốn giết, chỉ là sợ khiến ngươi chọc phải phiền phức.” Lý Khả Nhi nói.

“Từ trước đến nay ta kiếm tiền không hề sợ phiền phức.” Hàn Sâm cười nói.

Sau khi Bạch Vạn Giới dẫn người rời đi, ky sĩ Mộng Yểm ở bên cạnh hắn nói: “Thái tử điện hạ, Kim Tệ vậy mà cũng muốn săn giết Mắt Hải Thiên, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Tìm được Mắt Hải Thiên trước, giết được nó trước, lần này tuyệt đối không thể sơ xuất.” Bạch Vạn Giới lạnh nhạt nói.

Vốn dĩ hắn còn muốn nhờ Kim Tệ ra tay giúp đỡ, để nắm chắc hơn một ít, đồng thời tránh lãng phí những vật quý giá mà tộc Hoàng Cực đã chuẩn bị. Nhưng bây giờ không những không mời được Kim Tệ, ngược lại còn trở thành đối thủ cạnh tranh, Bạch Vạn Giới cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể giết Mắt Hải Thiên trước một bước, không thể để cho Kim Tệ cơ hội như vụ thần tướng Kim Giáp lần trước.

Thần tướng Kim Giáp, Bạch Vạn Giới còn có thể từ bỏ, nhưng Mắt Hải Thiên hắn nhất định phải có được.

Người tộc Hoàng Cực dùng toàn lực tìm kiếm Mắt Hải Thiên, Hàn Sâm biết mình không có khả năng tìm nhanh hơn người tộc Hoàng Cực, cũng lười tiếp tục đi tìm, dứt khoát chậm rãi đi theo sau tộc Hoàng Cực.

Nếu như bọn hắn thật sự tìm được Mắt Hải Thiên, nếu bắt đầu đánh chắc chắn sẽ tác động đến vùng lớn tinh không, đến lúc đó không cần †ìm cũng biết Mắt Hải Thiên ở nơi nào.

“Khả Nhị, có tiện tiết lộ một chút rốt cuộc Mắt Hải Thiên có lợi ích gì hay không?” Hàn Sâm thấy tộc Hoàng Cực dường như rất quyết tâm muốn giết Mắt Hải Thiên, không khỏi có hơi tò mò.

Lý Khả Nhi do dự một chút nói: “Cũng không phải không thể nói, Mắt Hải Thiên là gen dị chủng hạch tâm, là nguyên liệu chủ yếu để chế tạo Thiên Chi Nhãn.”

“Mô phỏng Thiên Chi Nhãn? Thiên Chi Nhãn Trấn Thiên Cung?” Long Nhất ở một bên sợ hãi kêu lên, biểu cảm không thể tưởng tượng nổi nhìn Lý Khả Nhi.

Lý Khả Nhi gật gật đầu, nhưng không nói thêm gì nữa.

Long Nhất thì vô cùng kinh ngạc: “Thì ra là thế, khó trách Bạch Vạn Giới quyết tâm muốn giết Mắt Hải Thiên. Nếu muốn giết Mắt Hải Thiên, với thực lực của bọn hắn chỉ sợ sẽ phải trả ra cái giá vượt quá giá trị của một con dị chủng Thần Hóa. Nhưng nếu như Mắt Hải Thiên thật sự có thể chế tạo ra Thiên Chi Nhãn, như vậy trả giá đắt hơn cũng đáng.”

“Thiên Chi Nhãn rốt cuộc là cái gì?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi, hắn đã chờ ở Trấn Thiên Cung một thời gian không ngắn, nhưng chưa từng nghe qua về Thiên Chỉ Nhãn.

Long Nhất nhìn Lý Khả Nhi một chút, cũng không có trực tiếp trả lời Hàn Sâm.

Lý Khả Nhi cười nhạt một tiếng nói: “Thiên Chi Nhãn tương đương với đầu mối phòng ngự then chốt của Trấn Thiên Cung. Toàn bộ hệ thống phòng ngự của Trấn Thiên Cung đều do Thiên Chi Nhãn làm trụ cột. Bàn về hệ thống phòng ngự mạnh mẽ, hệ thống phòng ngự của Trấn Thiên Cung có thể nói là còn hơn cả tộc Hoàng Cực, chủ yếu cũng bởi vì sự tồn tại của Thiên Chi Nhãn. Tộc Hoàng Cực muốn săn Mắt Hải Thiên, chắc cũng là vì muốn chế tạo một hệ thống Thiên Chi Nhãn, mặc dù so sánh thì kém với Thiên Chi Nhãn chân chính, nhưng cũng có thể tăng cao hệ thống phòng ngự của Tộc Hoàng Cực.”

Hết chương 2532.

Chương 2533. Đánh cờ

“Nói như vậy, Bạch Vạn Giới nhất định phải có được Mắt Hải Thiên?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

Lý Khả Nhi mỉm cười nói: “Cho nên trước đó ta mới nói, nếu như ngươi cảm thấy phiền phức thì cũng không cần giúp ta giết Mắt Hải Thiên. Mặc dù ta muốn Mắt Hải Thiên, nhưng không hề coi trọng nó như tộc Hoàng Cực.”

“Thử một lần cũng không sao, tộc Hoàng Cực chưa chắc có thể thành công.” Hàn Sâm thuận miệng nói, nhưng trong lòng đang nghĩ làm thế nào mới có thể giành được Mắt Hải Thiên.

Đoàn ky sĩ Hoàng Gia còn chưa tìm được Mắt Hải Thiên thì Dia Robb. đã trở về.

Hiển nhiên hắn cũng gặp phải những ky sĩ Hoàng Gia đang tìm kiếm Mắt Hải Thiên, sau khi trở về ngạc nhiên hỏi: “Tại sao người của tộc Hoàng Cực cũng tới nơi này?”

Long Nhất nói chuyện đã xảy ra cho hắn biết, Dia Robb nói: “Nếu tộc Hoàng Cực nhất định muốn có, chúng ta e rằng khó có kết quả tốt. Vừa hay ta đã họp với trưởng bối trong tộc, tộc ta đồng ý lấy Đại Phá Diệt thuật làm thù lao, đổi lại Kim Tệ huynh phải giúp chúng ta giết một con dị chủng Thần Hóa. Có điều Đại Phá Diệt thuật không thể giao trước một nửa, cho nên chúng ta hi vọng Kim Tệ huynh có thể giúp chúng ta chém giết dị chủng Thần Hóa trước. Nếu như Kim Tệ huynh không tin chúng ta, chúng ta trước tiên có thể giao Đại Phá Diệt thuật cho phe thứ ba làm đảm bảo, sau khi giết được dị chủng Thần Hóa, phe thứ ba sẽ trả luôn cho ngươi, ý Kim Tệ huynh như thế nào?”

“Được, vậy thì để Long tộc làm phe thứ ba đi.” Hàn Sâm nói.

“Ta cũng đang có ý này, nhờ Long Nhất huynh giúp một chút.” Dia Robb nhìn Long Nhất nói.

“Được thôi.” Long Nhất không từ chối, đồng ý ngay.

“Ta đã mang Đại Phá Diệt thuật đến, bây giờ chúng ta ký hiệp nghị luôn chứ?” Dia Robb lấy ra một cái hộp nhỏ nói.

“Không vội, chờ ta giải quyết xong chuyện Mắt Hải Thiên trước đã, sau đó ký kết cũng không muộn.” Hàn Sâm lại khoát tay nói.

Tất cả mọi người khẽ giật mình, không ngờ sau khi Tộc Hoàng Cực đã nhúng tay vào mà Hàn Sâm vẫn còn muốn săn Mắt Hải Thiên.

“Kim Tệ huynh, thực lực của tộc Hoàng Cực không thể so sánh với các tộc bình thường khác, với lại lần này là tình thế bắt buộc, chắc chắn bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn đặc biệt, chúng ta không nên đi tranh với họ thì hơn.” Long Nhất khuyên nhủ.

“Ta cũng chỉ muốn thử vận may mà thôi, sẽ không gây xung đột với bọn người Bạch Vạn Giới.” Hàn Sâm dừng một chút nói: “Chuyện ký kết đợi sau khi kết thúc chuyện này rồi nói, hai vị ở lại nơi này có lẽ cũng không tiện, không bằng rời đi trước, sau này chúng ta sẽ liên lạc lại.”

Long Nhất và Dia Robb bất đắc dĩ nhìn nhau, đành phải mang theo đồng bọn rời đi.

Thế lực của Long tộc vốn dĩ ngang hàng với tộc Hoàng Cực, mặc dù tộc Hủy Diệt không sánh bằng tộc Hoàng Cực, nhưng cũng sẽ không vì chuyện này mà trở mặt với tộc Hủy Diệ, bọn hắn đành phải rời đi trước.

Sau khi Long Nhất và Dia Robb dẫn người rời đi, Hàn Sâm lại nói với Lý Khả Nhi: “Ngươi cũng rời khỏi nơi này trước đi, nếu ta có thể lấy được Mắt Hải Thiên, đến lúc đó chắc chắn sẽ đưa cho ngươi.”

Lý Khả Nhi mỉm cười nói: “Thực lực của ta mặc dù rất bình thường, chỉ là có được Tinh Không Đại Na Di thuật, bản lĩnh chạy trốn là số một, ngươi cứ yên tâm làm chuyện của mình, không cần để ý tới ta.”

Hàn Sâm không nói gì nữa, chỉ đi dạo ở khu vực tinh không gần đó, gặp được dị chủng thì giết mấy con, không gặp được thì tiếp tục du đãng, nhưng vẫn luôn không rời đi.

Nếu là người khác thì Bạch Vạn Giới đã sớm sai người đến ngăn cản rồi, hắn tuyệt đối sẽ không cho phép kẻ nào tùy ý hành động ở bên cạnh. Nhưng

lúc Hàn Sâm giết thần tướng Kim Giáp đã bộc lộ ra thực lực khiến cho người ta vô cùng kiêng kị.

Bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, mặc dù tộc Hoàng Cực có đoàn ky sĩ Hoàng Gia lớn mạnh, tuy nhiên cũng không chắc có thể giữ chân Hàn Sâm, chỉ có thể phái người nhìn chằm chằm hắn, không cho hắn cơ hội phá rối.

Cướp đồ của tộc Hoàng Cực, Hàn Sâm không hề nương tay chút nào.

Hàn Sâm vốn tưởng rằng còn phải chờ thêm một khoảng thời gian, ai mà ngờ mới qua hai ngày đã cảm giác được ở phương xa của tỉnh vực truyền đến một cơn chấn động khủng khiếp, chắc hẳn là Bạch Vạn Giới đã tìm được Mắt Hải Thiên, đang tiến hành tiêu diệt.

Hàn Sâm muốn chạy tới, nhưng lại gặp phải hai ky sĩ Hoàng Gia muốn cản đường.

“Ngươi muốn đi đâu?” Một ky sĩ Hoàng Gia trong đó nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Ta đi đâu cần phải báo cáo với các ngươi sao?” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Ky sĩ Hoàng Gia kia cũng không bị chọc tức, vẫn lạnh nhạt nói: “Ngươi đi đâu, tất nhiên không cần báo cáo với chúng ta. Thế nhưng nếu bây giờ ngươi đi đến chiến trường bên kia, thì chính là đối địch với tộc Hoàng Cực chúng ta, hi vọng ngươi nghĩ kỹ một chút.”

Hàn Sâm chưa kịp trả lời, ky sĩ Hoàng Gia bên cạnh còn nói thêm: “Thái tử điện hạ nhà ta nhắn gửi rằng nếu ngươi chịu ở lại đây không tới chiến trường, vậy nghĩa là thái tử điện hạ sẽ nợ ngươi một ân tình lớn, tộc ta chắc chắn sẽ hậu tạ lớn.”

“Đã như vậy thì ta không đi nữa, làm phiền hai vị chuyển lời đến thái tử điện hạ, kêu hắn không cần nói lời hứa của mình.” Hàn Sâm nói xong lại quay người đi luôn.

Hai người kia đều ngẩn ra. Khi bọn hắn tới, Bạch Vạn Giới đã hạ mệnh lệnh dù thế nào cũng phải chặn được Kim Tệ lâu một chút, bọn hắn đều đã

chuẩn bị liều chết mà chiến đấu, thế nhưng ai ngờ Kim Tệ lại dễ nói chuyện như vậy, sau vài ba cầu liền đi thật.

Nhưng bọn hắn vẫn không thể yên tâm, lại lặng lẽ theo sau, không để Hàn Sâm rời khỏi tầm mắt của bọn hắn.

“Từ bỏ cũng tốt, dù sao đối thủ cũng là tộc Hoàng Cực.” Lý Khả Nhi thở một hơi nói.

Hàn Sâm cười một cái nói: “Khả Nhi ngươi thích đánh cờ không?” “Đánh cờ?” Lý Khả Nhi ngơ ngác. “Đúng, đánh cờ, cờ gì cũng được.” Hàn Sâm gật đầu nói.

“Ta biết đánh cờ, nhưng muốn đánh cờ ở chỗ này sao?” Lý Khả Nhi không biết Hàn Sâm rốt cuộc muốn làm gì.

“Ở đằng kia đi, mời Khả Nhi chơi một ván cờ với ta.” Hàn Sâm chỉ vào môt tinh cầu cách đó không xa nói.

Lý Khả Nhi biết Hàn Sâm đã có tính toán, nhưng cũng không có hỏi nhiều mà gật đầu đồng ý.

Hai người đến tinh cầu kia, tìm một chỗ yên tĩnh bày bàn cờ, hai ky sĩ Hoàng Gia theo dõi bọn họ nhìn thấy Kim Tệ lại đang chơi cờ cùng cô gái Thiên tộc kia, cả hai đều ngẩn người.

“Hắn rốt cuộc muốn làm gì?” Một tên ky sĩ Hoàng Gia nghỉ ngờ lẩm bẩm.

Một ky sĩ hoàng gia khác bĩu môi một cái nói: “Kim Tệ thì sao? Hắn có lợi hại hơn nữa cũng chỉ là cấp Vương, hơn nữa còn là cấp Vương tiểu tộc không biết tên, sao có thể dám đối địch với tộc Hoàng Cực, lựa chọn như vậy cũng rất bình thường.”

“Chỉ hy vọng như thế, chúng ta đỡ phải liều mạng.” Ky sĩ Hoàng Gia trong lòng cũng dễ chịu hơn rất nhiều. Bọn họ đã chứng kiến trận chiến giữa Hàn Sâm và thần tướng Kim Giáp, thực sự không muốn liều mạng với hắn.

Lý Khả Nhi đang đánh cờ với Hàn Sâm thì không cho là vậy, bởi vì người đang đánh cờ với nàng không phải là Hàn Sâm thật mà chỉ là một Huyễn

tộc hóa thân mà thôi, Hàn Sâm thật đã sớm dịch chuyển tức thời rời đi, ngay cả Lý Khả Nhi cũng không cảm giác được giao động không gian khi Hàn Sâm dịch chuyển tức thời.

“Tên này quả nhiên là gan to bằng trời, thậm chí ngay cả đồ vật mà tộc Hoàng Cực nhất định phải có cũng dám cướp.” Mặc dù Lý Khả Nhi đang đánh cờ, thế nhưng suy nghĩ của nàng không đặt trên bàn cờ, ánh sáng trong mắt nàng lấp lóe, chiếu ra cảnh tượng trong tinh không, chính là hình ảnh bọn người Bạch Vạn Giới đang bao vây Mắt Hải Thiên.

Hết chương 2533.

Chương 2534. Trượng Hoàng Quyền

Chỉ thấy một loạt ky sĩ Hoàng Gia xếp thành hàng, bao vây một viên đá quý màu lam to tròn như mặt trăng ở giữa. Tuy rằng đội ky sĩ này đầu ở cấp Vương, đã tự có lĩnh vực của riêng mình nhưng lại không có ai phóng ra lĩnh vực của mình cả.

Bọn họ chia thành nhiều tiểu đội, mỗi tiểu đội đều có một đội trưởng thống lĩnh. Dưới sự chỉ huy của tổng đội trưởng, các loại lĩnh vực được mở ra theo từng đợt, cả quá trình mây trôi nước chảy không phút nào gián đoạn, họ chiến đấu đều đặn trật tự cứ như một cỗ máy tinh vi, không để lộ chút sai sót nào.

Hàn Sâm để Phao Phao biến thành hình dạng của mình ở lại chơi cờ cùng Lý Khả Nhi, bản thân thì cẩn thận lặn xuống nơi gần chiến trường, ẩn mình sau một vành đai thiên thạch, quan sát trận đại chiến này.

Hàn Sâm không thể không tán thưởng một câu, cường giả của Tộc Hoàng Cực quả thật rất nhiều. Trong hơn một trăm vị Vương giả đã có hai ba mươi người là Bán Bộ Thần Hóa, năng lực gì cũng có, muốn phối hợp thế nào cũng được.

Giống như Long Nhất và Dia Robb phải hao tâm tổn sức mới tìm ra Bán Bộ Thần Hóa của năng lực Quần Thể Tinh Không Na Di, thế mà trong đội ky sĩ Hoàng Gia đã có hai vị rồi.

Thông qua sự phối hợp và thiết kế tinh tế của các loại lĩnh vực và năng lực, bọn họ có thể cứng rắn bao vây con mắt bảo thạch màu lam khổng lồ bên trong. Bất kể nó phóng ra từng chùm sáng màu lam thế nào thì cũng không thể phá tan vòng vây, cũng chẳng thể làm bất kỳ một thành viên nào của đoàn ky sĩ Hoàng Gia bị thương cả.

Cả quá trình chỉ huy đều không phát ra bất kỳ âm thanh gì, hơn nữa Bạch Vạn Giới cũng chỉ đứng ngoài quan sát chứ không tự mình ra tay. Có điều Hàn Sâm để ý tới vị tổng đội trưởng của đoàn ky sĩ kia hình như là cường giả có lĩnh vực Tâm Linh, hẳn là dùng nó để trực tiếp ra lệnh cho các ky sĩ khác, thế nên bọn họ mới có thể phối hợp hoàn mỹ như vậy.

“Quá mạnh rồi, nhân tài dự trữ của Tộc Hoàng Cực căn bản không có một Thượng tộc nào có thể sánh bằng. Bất kỳ một Vương giả nào của Tộc Hoàng Cực, một khi thức tỉnh hoàng thể thì đều là Vương giả đỉnh cấp dưới Thần Hóa, so với nhưng Vương giả của các Thượng tộc khác phải trăm đắng nghìn cay tu hành thì hoàng thể chính là tồn tại y như bug vậy.” Hàn Sâm cảm thán trong lòng, đồng thời cũng càng thêm mong chờ tương lai của nhân loại.

Nhân loại bước ra từ nơi ẩn náu đều có các loại Thể siêu thần khác nhau, một khi lớn lên, phát triển thành một quân đoàn nhân loại, chắc chắn sẽ còn đáng sợ hơn cả quân đoàn của Tộc Hoàng Cực.

Cho dù là đoàn ky sĩ của Tộc Hoàng Cực vô cùng mạnh mẽ thì cũng chỉ có thể cầm chân Mắt Hải Thiên chứ vẫn không thể thực sự làm tổn thương nó.

Mắt Hải Thiên không ngừng bay múa, phóng ra từng chùm ánh sáng đồng tử màu xanh lam. Tuy rằng vẫn chưa thể thoát khỏi vòng vây nhưng nó cũng không bị đoàn ky sĩ kia làm bị thương.

Hàn Sâm đứng nhìn hồi lâu, phát hiện sở dĩ ky sĩ của Tộc Hoàng Cực không thể làm Mắt Hải Thiên bị thương là vì nó có một loại đồng thuật đặc biệt.

Bất luận ky sĩ của Tộc Hoàng Cực có thay đổi cách thức công kích phức tạp thế nào, phối hợp hoàn mỹ ra sao thì Mắt Hải Thiên vẫn có thể ngăn chặn được, không để bất cứ luồng sức mạnh nào chạm vào người nó.

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, ky sĩ Hoàng Gia chắc chắn sẽ thất bại." Hàn Sâm nghĩ thầm.

Dù sao thì Mắt Hải Thiên có thể dễ dàng ngăn trở tất cả công kích của ky sĩ Hoàng Gia, nhưng bọn họ muốn ngăn trở sự công kích của nó thì lại phỉa trả một cái giá đắt. Tỷ như Quần Thể Tinh Không Na Di thuật thì cũng phải tiêu hao lượng lớn thuật gen, nếu dùng nhiều sẽ cạn kiệt sức mạnh.

"Chắc là Bạch Vạn Giới còn chuẩn bị những hậu chiêu khác nhỉ?" Hàn Sâm núp sâu xuống, tạm thời không có ý định ra tay, tiếp tục quan sát †ình hình chiến đấu khủng bố kia.

Các loại lực lượng nở rộ giữa hư không, khiến hư không méo mó vặn vẹo. Người bình thường chỉ nhìn thấy cực quang nhiều màu sắc lấp lóe giữa hư không và không gian dao động như từng luồng từng luồng sóng xung kích, chứ căn bản không thể nhìn rõ chuyện gì xảy ra.

Hàn Sâm cách xa như thế nhưng nhờ vào kính Tử Đồng Thần Điệp và chú ngữ của tư thái súng bắn tỉa mà xem không sót thứ gì, mở mang thêm rất nhiều kiến thức.

"Thì ra thuật đóng băng của hệ băng còn có thể dùng như vậy… Đó là lĩnh vực Kim Loại à…" Hàn Sâm xem đến say sưa, lúc nhìn qua Mắt Thiên Hải thì đột nhiên mắt sáng ngời, Mắt Hải Thiên to như mặt trăng bỗng nhiên phát sáng như mặt trời, phóng ra vô số tia sáng màu lam.

Những tia sáng màu lam được ngưng tụ từ xích trật tự trực tiếp công phá tất cả lĩnh vực của ky sĩ cấp Vương, khiến bọn họ không thể chống trả. Hơn thế, ánh sáng màu lam xuất hiện ở khắp nơi, lắp đầy các kẽ hở khiến họ không còn bất kỳ đường sống nào, toàn bộ một trăm ky sĩ Hoàng Gia sẽ lập tức bị giết chết.

Bạch Vạn Giới vẫn đang đứng xem cuộc chiến đột nhiên hành động, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một cây quyền trượng, toàn thân giống như

bạch kim, phần đầu có gắn một quả cầu thủy tinh. Giây phút Bạch Vạn Giới giơ quyền trượng lên, quả cầu thủy tinh phóng ra ánh sáng mạnh mẽ, trong đó là từng sợi xích trật tự trong suốt bao quanh cơ thể các ky sĩ như một lớp màng bảo vệ sáng như thủy tinh.

Ánh sáng xanh của Mắt Hải Thiên phản xạ lại trên màng thủy tinh rồi bị tiêu diệt chứ khong thể phá vỡ tấm màn trong suốt ấy.

"Quyền trượng đó rốt cuộc là loại báu vật gì thế, sao có thể có sức mạnh to lớn đến vậy?" Hàn Sâm thấy thế thì vô cùng kinh ngạc, Bạch Vạn Giới đã là Bán Bộ Thần Hóa, thế nhưng theo lý thuyết thì cho dù hắn dùng vũ khí Thần Hóa thì cũng không thể kích phát ra xích trật tự được.

Thế nhưng hiện tại Bạch Vạn Giới lại dùng một thanh quyền trượng bảo vệ tất cả ky sĩ dưới sự tấn công của Mắt Hải Thiên, điều này cũng quá đáng sợ rồi.

"Toàn lực tấn công!" Bạch Vạn Giới giơ cao quyền trượng, ra lệnh cho xích trật tự không ngừng bảo vệ ky sĩ Hoàng Gia, khiến bọn họ như có được thân thể bất tử. Cả đám người thế mà không sợ sức mạnh của Mắt Hải Thiên, chẳng thèm phòng thủ mà cứ thế tấn công từng đợt khủng bố theo mệnh lệnh.

Mắt Hải Thiên rất tức giận, ánh sáng xanh càng thêm mãnh liệt tựa như mặt trời, khiến mọi người gần như không thể mở mắt, thế nhưng vẫn không thể đánh vỡ màn phòng ngự của xích trật tự.

Ngược lại sức mạnh của ky sĩ bên này đã có thể đánh vào người nó, có điều hình như cũng chẳng mấy hiệu quả, vẫn không thể làm Mắt Hải Thiên bị thương được.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Bạch Vạn Giới bằng kính ngắm của súng bắn tỉa, thấy cơ thể hắn tỏa ra ánh sáng trắng khủng bố. Ánh sáng không ngừng tràn vào trong quyền trượng nên mới có thể khiến quả cầu thủy tinh phóng xích trật tự ra.

"Lạ thật, hẳn là Bạch Vạn Giới chỉ dùng sức mạnh của mình để khiến quyền trượng phóng ra xích trật tự, nhưng mà sức mạnh hắn rót vào quyền

trượng đã vượt xa trình độ của Bán Bộ Thần Hóa rồi. Với tốc độ này thì cho dù có là Long Nhất thì tối đa cũng chỉ có thể duy trì được hai ba phút, nhưng Bạch Vạn Giới lại có có thể chống cự đến giờ mà vẫn chưa xuất hiện tình trạng cạn kiệt, không bình thường chút nào!" Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Sắc mặt Bạch Vạn Giới hơi tái, nhưng vẫn không có dấu hiệu không thể tiếp tục chống cự nữa.

Vù vùi

Lúc Hàn Sâm đang quan sát Bạch Vạn Giới, Mắt Hải Thiên bên kia lại có dị biến.

Hết chương 2534.

Chương 2535. Thần Tướng Hoàng Kim ra sân

Sau khi Mắt Hải Thiên phát hiện mình không thể giết chết đám ky sĩ này thì ánh sáng xanh vẫn cứ ngày một mạnh mẽ hơn, xích trật tự cũng theo đó càng ngày càng nhiều. Sau khi đạt đến cực hạn, Mắt Thiên Hải đột nhiên từ sáng chuyển tối rồi biến thành lốc xoáy màu lam thật lớn, cuốn hết mọi thứ xung quanh vào trong.

Cường giả cấp Vương bị cuốn vào trong không thể phát ra chút sức mạnh nào, Bán Bộ Thần Hóa cũng khó mà ổn định cơ thể. Dưới lực hút khủng bố kia, mọi thứ nhanh chóng bay vào tâm lốc xoáy.

"Mộng Yểm, chính là lúc này." Mắt thấy có vài ky sĩ sắp bị cuốn vào †âm lốc xoáy, Bạch Vạn Giới hét lớn.

Vị đại đội trưởng kia đã bị cuốn vào rìa lốc xoáy, nghe thấy tiếng hét của Bạch Vạn Giới thì lấy một thứ từ trong lòng ra.

Hàn Sâm nhìn qua ống ngắm thì thấy được rất rõ, thứ Bạch Vạn Giới kêu lấy ra là một pho tượng đá cổ xưa, giống như tượng thần, hình hư trước đây Hàn Sâm đã từng thấy.

“Tượng thần của Tộc Cổ Thần?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc.

Quả nhiên, giây phút tượng thần được lấy ra, hào quang từ tượng thần phóng ra ngoài, hóa thành một luồng sáng thần bí phủ lên người các ky sĩ. Chỉ phút chốc Mộng Yểm đã khiến sức mạnh họ tăng mạnh lên đến cấp Thần Hóa, trên người ngưng tụ ra từng đoạn xích trật tự giống như kim thiết.

Khác với tượng thần Hàn Sâm từng thấy, pho tượng thần này là sức mạnh hệ Kim Loại.

Ky sĩ Mộng Yểm không hề do dự, sau khi có được sức mạnh kim loại †ừ pho tượng thần thì đồng thời rút một thanh trường thương bằng kim loại ra. Hàn Sâm thấy trên trường thương được khắc rất nhiều hoa văn thần bí, sau khi được ky sĩ Mộng Yểm rót sức mạnh kim loại vào thì hoa văn trên trường thương bắt đầu sáng rực lên, từng đoạn xích trật tự phóng ra. Trong khoảnh khắc, trường thương biến thành một trụ kim loại thần bí mà to lớn.

Ky sĩ Mộng Yểm tức giận gầm một tiếng, đâm mạnh trụ kim loại thần bí vào trong lốc xoáy màu xanh lam.

“Tượng thần cổ giống như kết hợp với dị bảo Thần hóa? Tộc Hoàng Cực đúng là dốc hết vốn liếng.” Hàn Sâm nhìn lom lom vào Mắt Hải Thiên và trụ kim loại thần bí, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Trụ kim loại thần bí đâm vào lốc xoáy như định hải thần châm, trụ kim loại tiến một bước thì lốc xoáy màu lam lại chậm một chút.

Dưới sự trấn áp của trụ kim loại, ánh sáng xanh lam trong lốc xoáy lập lòe, trên đầu nó là từng đợt sấm sét đánh xuống, thế nhưng lại không thể nổ nát trụ kim loại mà lại tạo ra vết rách không gian. Trụ kim loại áp chế mỗi bước, từng mảng lớn bên trong lốc xoáy màu sụp đổ.

Hình như Mắt Hải Thiên cảm giác được có gì đó bất thường, muốn rút đi, tuy nhiên không còn kịp nữa. Dưới sự trấn áp của trụ kim loại thần bí, lốc xoáy màu lam không cách nào di chuyển được, bị ép vỡ tan từng chút một.

Hàn Sâm thấy Mắt Hải Thiên sắp không xong thì không hề do dự nữa, lập tức triệu hồi thú hồn của Thần Tướng Hoàng Kim ra, điều khiến nó bay về phía Mắt Hải Thiên.

Hàn Sâm bay chưa được bao xa thì đột nhiên Mắt Hải Thiên lại có dị biến, lốc xoáy nhanh chóng cứng lại như bị đóng băng, giữ chặt trụ kim loại đã đâm vào một nửa.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy một cây trụ kim loại to lớn bị đóng băng đâm xuyên qua một con mắt màu lam, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

“Toàn bộ ra sức dồn vào Thần trụ Kình Thiên, giúp nó trấn áp Mắt Hải Thiên.” Mặt Bạch Vạn Giới đổi sắc, hạ lệnh cho ky sĩ Hoàng Gia.

Ky sĩ Hoàng Gia cũng phản ứng không chậm, từng đợt sức mạnh đánh vào trụ kim loại, như dùng một cây búa khổng lồ đóng đỉnh trụ kim loại vào trong con mắt màu xanh.

Trụ kim loại tiến một tấc thì con mắt màu xanh lại xuất hiện thêm một vết rạn, theo đà trụ kim loại không ngừng tiến vào thì vết rạn cũng ngày càng nhiều, sắp bị phá hủy đến nơi.

Hai mắt Bạch Vạn Giới tỏa sáng, hưng phấn nhìn chằm chằm Mắt Hải Thiên, hắn biết mình đã cách thành công không xa.

Tuy rằng phải hy sinh to lớn, một pho tượng thần cổ, thần trụ Kình Thiên và trượng Hoàng Quyền. Thần trụ Kình Thiên và trượng Hoàng Quyền sau này còn có thể dùng nhưng pho tượng thần cổ lại là vật phẩm tiêu hao.

Còn thêm bản thân hắn vì sử dụng trượng Hoàng Quyền mà dùng hoàng thể Đế Mạch khiến nó cạn kiệt. Thời gian sử dụng trượng Hoàng Quyền càng lâu càng khiến khô kiệt nghiêm trọng, chỉ sợ một hai năm tới cũng không thể khôi phục hoàn toàn.

Nhưng chỉ cần bắt được Mắt Hải Thiên gen dị chủng này thì mọi thứ đều đáng giá.

Đương lúc Bạch Vạn Giới hưng phấn thì đột nhiên xuất hiện một vầng sáng chói lóa, lúc thấy rõ vầng sáng thì thân ảnh hùng vĩ của thần tướng Hoàng Kim đã đến gần thần trụ Kình Thiên.

“Thần tướng Kim Giáp? Sao ở đây lại có thần tướng Kim Giáp?” Nhất thời đầu óc Bạch Vạn Giới loạn cào cào.

Không chỉ Bạch Vạn Giới mà cả đoàn ky sĩ Hoàng Gia đều ngơ ngác, bọn họ thật sự không thể tưởng tượng nổi tại sao nơi đây lại xuất hiện †hần tướng Hoàng Kim nên không kịp phản ứng.

Một Mắt Hải Thiên đã khiến họ dốc toàn lực, giờ lại xuất hiện một thần tướng Kim Giáp, bọn họ không biết phải đối phó thế nào.

Ầm!

Bọn họ căn bản không có thời gian phản ứng, Hàn Sâm điều khiển †hần tướng Hoàng Kim đánh vào thần trụ Kình Thiên, xích Trật Tự màu vàng kim như bùng nổ, thúc đẩy thần trụ Kình Thiên đâm xuyên qua Mắt Hải Thiên, chọc ra một lỗ thủng trên Mắt Hải Thiên to như mặt trăng.

"Rà soát trong hạch tâm Thần hóa của tâm dị chủng Mắt Hải Thiên, phát hiện gen Thần hóa dị chủng."

Gần như cùng lúc đó trong đầu Hàn Sâm vang lên một âm thanh, thế nhưng có hơi tiếc là vân không đạt được thú hồn.

Hàn Sâm không ngơi nghỉ mà điều khiến thần tướng Hoàng Kim vọt lên phá hủy bên trong thần trụ Kình Thiên. Lúc bay lên thì phát hiện một đồng tử màu lam to bằng nắm tay nên bắt lấy, sau đó xuyên qua cơ thể Mắt Hải Thiên.

Sau khi thần tướng Hoàng Kim lao ra khỏi cơ thể Mắt Hải Thiên, đôi mắt to lớn ấy cứ thế mà hỏng mất, hóa thành vụn băng lam bay đầy trời, như một trận mưa tuyết màu lam.

Hàn Sâm đuổi theo thần trụ Kình Thiên đã tiêu tán sức mạnh biến về thành bộ dáng trường thương, thần tướng Hoàng Kim bắt lấy nó rồi tăng tốc hết mức như hóa thành một luồng ánh sáng bay xa.

Bạch Vạn Giới và đoàn ky sĩ Hoàng Gia chỉ có thể thấy được áo choàng màu máu bay múa và đường ống màu vàng kim phun ra ánh sáng, nhất thời hiện trường yên tĩnh đến chết chóc.

"Thần Tướng Kim Giáp đã đoạt mất thần trụ Kình Thiên và gen hạch †âm của Mắt Hải Thiên?" Bạch Vạn Giới là người đầu tiên phản ứng lại, tức giận đến run rẩy, như sắp hộc máu đến nơi. Hắn muốn đuổi theo Thần Tướng Hoàng Kim thì cũng đã muộn rồi, trong mắt họ Thần Tướng Hoàng Kim đã chỉ còn là một điểm sáng.

Hết chương 2535.

Chương 2536. Tử Lạc

“Cái quái gì đang diễn ra vậy?” Bạch Vạn Giới phẫn nộ, hắn hoàn toàn không hiểu.

Rõ ràng Thần Tướng Kim Giáp đã bị Kim Tệ và Long Nhất giết, tại sao lại còn xuất hiện ở đây, hơn nữa còn cướp đi hạch tâm gen và thần trụ Kình Thiên của Mắt Hải Thiên.

Mặc dù đồng chủng và dị chủng trong Lĩnh Vực Hạch Tâm rất nhiều, nhưng cấp Thần Hóa lại gần như không thể nào xuất hiện hai sinh vật có cùng chủng loại được.

“Kim Tệ… Kim Tệ đang ở đâu?” Bạch Vạn Giới nghĩ đến một khả năng, mặc dù điều này khiến người ta không thể nào tin nổi, nhưng ngoại trừ khả năng này, Bạch Vạn Giới không thể nghĩ ra những khả năng nào khác nữa.

Bạch Vạn Giới chỉ là nghĩ ra một khả năng,còn Lý Khả Nhi thì cái miệng nhỏ nhắn há hốc, một lúc lâu sau cũng không khép lại được.

Trước đây nàng không biết Hàn Sâm đang ở đâu, nhưng nàng chắc chắn Hàn Sâm nhất định sẽ đi chiến trường, vì thế nên nàng luôn để †âm đến tất cả mọi thứ xảy ra trên chiến trường. Khi nàng nhìn thấy Thần Tướng Kim Giáp xuất hiện và đánh bại Mắt Hải Thiên, cướp lấy thần trụ Kình Thiên, Lý Khả Nhi vẻ mặt đờ đẫn.

Nàng biết chuyện Thần Tướng Kim Giáp bị Kim Tệ chém chết, nàng cũng rất kinh ngạc khi thấy sự xuất hiện của Thần Tướng Kim Giáp, trong lòng vô cùng ngờ vực.

Nhưng nàng khác với Bạch Vạn Giới, ánh mắt của Lý Khả Nhi luôn chú ý đến Thần Tướng Kim Giáp đã chạy trốn đi xa. Nhưng Thần Tướng Kim Giáp đang bay thì đột nhiên lại biến mất khỏi cảm ứng của nàng, nàng hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của Thần Tướng Kim Giáp nữa.

“Là Kim Tệ sao?” Lý Khả Nhi chắc chắn Thần Tướng Kim Giáp nhất định có liên quan đến Kim Tệ, còn chắc chắn hơn cả Bạch Vạn Giới, bởi vì Kim Tệ có năng lực thoát khỏi Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Trừ Kim Tệ ra, Lý Khả Nhi không nghĩ ra hiện tại ở đây còn ai có thể khiến cho Thần Tướng Kim Giáp thoát khỏi sự cảm ứng của nàng.

Không lâu sau, Lý Khả Nhi đột nhiên nhìn thấy Kim Tệ trước mặt xuất hiện sự mơ hồ trong nháy mắt. Nếu không phải do nàng ngồi đối diện với Kim Tệ, sợ rằng nàng còn không cảm nhận được trên người Kim Tệ đã xảy ra biến hóa.

Lý Khả Nhi quan sát xem Hàn Sâm trước mặt muốn nói cái gì, nàng còn chưa kịp mở miệng thì nhìn thấy Bạch Vạn Giới dẫn thành viên của đoàn ky sĩ Hoàng Gia phá không bay tới, bao vây bọn họ.

“Kim Tệ, giao gen hạch tâm và thần trụ Kình Thiên của Mắt Hải Thiên ra đây.” Bạch Vạn Giới nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

“Thái tử điện hạ, ngài tìm sai người đúng không?” Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn Bạch Vạn Giới một cái, thản nhiên nói.

“Giao gen hạch tâm và thần trụ Kình Thiên ra đây, Tộc Hoàng Cực bọn †a sẽ coi chuyện ngày hôm nay như chưa từng xảy ra, hơn nữa bổn thái †ử ta còn nợ ngươi một ân tình.” Bạch Vạn Giới nhíu mày nói.

Hàn Sâm bất lực mở hai tay: “Thái tử điện hạ, tại hạ quả thật muốn nhận ân tình này của ngươi, chỉ tiếc là ta thật sự không có gen hạch †âm và thần trụ Kình Thiên gì cả. Ta căn bản chưa từng thấy hai món đồ mà ngươi nói.”

Ánh mắt Bạch Vạn Giới lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm. Mặc dù hắn không thể xác định được Thần Tướng Kim Giáp có liên quan đến Kim Tệ hay không, nhưng Tộc Hoàng Cực đã bỏ ra cái giá lớn đến như vậy, đến tượng đá cổ thần cũng đã lãng phí rồi, tuyệt đối không thể nào bỏ qua như thế được.

“Nếu đã như vậy, vậy thì mời các hạ đi cùng bọn ta một chuyến, quay về giải thích rõ ràng cho bọn ta.” Bạch Vạn Giới nhìn chằm chằm Hàn Sâm, từ tốn nói.

“Là Tộc Hoàng Cực thì có thể ngang ngược như thế sao? Chỉ một câu nói không cho bọn ta đến gần chiến trường của Bạch thái tử Bạch Vạn Giới ngươi, ta trực tiếp rời đi không nói một lời, không đến gần chiến trường nửa bước. Hiện giờ Thái tử điện hạ ngươi không nói một tiếng †ạ ơn thì thôi đi, còn muốn hưng sư vấn tội đến tìm ta đòi đồ, ngươi coi Kim Tệ ta thành hạng người gì?” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Trước khi đến, Bạch Vạn Giới đã hỏi hai tên Bán Bộ Thần Hóa, biết được những gì Kim Tệ nói đúng là sự thật. Nhưng Thần Tướng Kim Giáp đã bị Kim Tệ giết chết mà lại xuất hiện ở chiến trường, còn cướp đi gen hạch tâm và thần trụ Kình Thiên của Mắt Hải Thiên. Chuyện này quá kỳ lạ, nếu như nói không có liên quan đến Kim Tệ, Bạch Vạn Giới †ất nhiên sẽ không chịu tin.

“Các hạ suy nghĩ nhiều rồi, ta chỉ muốn mời các hạ trợ giúp điều tra, còn xin các hạ nể mặt Tộc Hoàng Cực ta mà đi cùng bọn ta một chuyến.” Ý chí của Bạch Vạn Giới kiên định, chỉ cần hắn hơi nghi ngờ, nhất định hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Hơn nữa Kim Tệ thật sự quá đáng nghi, hôm nay bất luận thế nào hắn cũng phải đưa Kim Tệ về.

Lý Khả Nhi biết đã đến lúc bản thân phải ra mặt. Hiện giờ Kim Tệ bị ép đến mức này thật đúng lúc, chỉ cần nàng để lộ thân phận một chút, khiến đám người Bạch Vạn Giới phải rút lui là có thể khiến cho Kim Tệ kinh ngạc bởi lai lịch và năng lực của nàng, vừa có thể cho Kim Tệ một ân tình, coi như là một công đôi việc.

Lý Khả Nhi nheo mắt, vừa định mở miệng nói gì đó thì lại nghe Hàn Sâm cười phá lên: “Bạch Vạn Giới, ngươi thật sự coi các tộc trong vũ trụ là đầy tớ của Tộc Hoàng Cực các ngươi sao? Vẫy tay thì đến, phất tay thì đi à? Ngươi đề cao Tộc Hoàng Cực quá rồi đó.”

“Vũ trụ không phải là người một nhà của Tộc Hoàng Cực bọn ta, nhưng hôm nay các hạ bắt buộc phải trở về cùng bọn ta.” Bạch Vạn Giới không hề dao động, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

Rất nhiều ky sĩ Tộc Hoàng Cực cũng đã xông tới bao vây hắn, bày trận vây chặt bốn phương tám hướng đến mức nước chảy không lọt. Chỉ cần Bạch Vạn Giới ra lệnh một tiếng thì sẽ vây công Kim Tệ giống như lúc vây bắt Mắt Hải Thiên.

Dù cho Kim Tệ thật sự có năng lực chống chọi với cường giả cấp Thần Hóa thì lực lượng của bọn họ cũng đủ để đánh một trận với Kim Tệ.

Hàn Sâm vẫn ngồi trước bàn cờ, trong tay cầm một con cờ, nhìn như không thấy bọn ky sĩ Hoàng Gia đó, giống như đang suy tính xem con cờ này nên đi như thế nào.

“Xem ra các hạ muốn bọn ta mời các hạ về rồi.” Bạch Vạn Giới lạnh lùng nói.

Không cần hắn ra lệnh, ky sĩ Mộng Yểm đã dùng Lĩnh Vực Tâm Linh truyền lệnh, các ky sĩ cấp Vương lập tức bày trận xông lên, từng trùng lĩnh vực và lực lượng bao phủ Hàn Sâm và Lý Khả Nhi, sức mạnh kinh khủng quyện vào nhau như ma quỷ, hệt như ngày tận thế.

“Như thế cũng tốt, đợi đến khi Kim Tệ bị Tộc Hoàng Cực ép đến đường cùng, ta sẽ ra tay bảo vệ hắn, hiệu quả sẽ càng tốt hơn.” Lý Khả Nhi nghĩ thầm trong lòng.

Mắt thấy lĩnh vực đầy trời và lực lượng khủng bố giáng xuống, gần như muốn phá hủy cả tinh cầu này, nhưng Hàn Sâm lại ngồi ở đó tay cầm quân cờ, không hề để ý đến.

Đỏ, cam, vàng, lục, lam, xanh, tím, các lĩnh vực có màu sắc khác nhau phủ xuống. Phong, hỏa, lôi, điện, các lực lượng khủng bố gầm thét, hàng loạt đao, kiếm, thương, búa giống như lưỡi đao phá trời giáng xuống, vô số lực lượng từ trên trời dưới đất, từ thập phương tám hướng lao về phía Hàn Sâm.

Nhưng Hàn Sâm lại ngồi bất động ở đó, giống như sự sát phạt ở ngày tận thé đó không tồn tại, dường như bàn cờ ở trước mắt còn quan trọng hơn tất cả.

Lý Khả Nhi hơi nhíu mày, Hàn Sâm ở trước mắt không hề có ý muốn động thủ, không biết rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì.

Nhìn sức mạnh khủng bố đầy trời sắp giáng xuống, quân cờ trong tay Hàn Sâm cũng thuận theo mà được đặt xuống bàn cờ, phát ra một âm thanh lanh lảnh.

Mà âm thanh lanh lảnh này giống như đã chạm đến cơ quan nào đó. Trong khoảnh khắc con cờ giáng xuống, những linh vực khủng khiếp kia, phong, vũ, điện, lôi gầm thét, còn có ánh đao ánh kiếm, tất cả đều biến mất trong tích tắc, hệt như tất cả mọi thứ khi nãy chỉ là ảo ảnh †rong mơ, căn bản không tồn tại.

Hết chương 2536.

Chương 2537. Ngươi là Tộc Thái Thượng?

Bạch Vạn Giới và tất cả ky sĩ hoàng gia đều biến sắc. Bọn họ đương nhiên hiểu rất tõ, tất cả mọi thứ khi nấy tuyệt đối không phải giấc mộng hão huyền gì cả, mà là sức mạnh khủng bố đã thật sự đạt đến cấp Bb Vương và Bán Bộ Thần Hóa.

Nhưng Hàn Sâm lại không hề nhúc nhích đã trực tiếp quét sạch tất cả sức mạnh. Đây là năng lực đáng sợ đến mức nào chứ, quả thật khiến người khác không cách nào tin được.

Vẻ mặt của Lý Khả Nhi cũng thay đổi, nhìn Kim Tệ đang ngồi ngay như chết ở trước mặt với ánh mắt khó tin. Nàng tự thấy bản thân mình cũng không thể làm được đến trình độ đó.

“Thuật Bách Vô Cấm Kị… Ngươi là Tộc Thái Thượng…” Bạch Vạn Giới đột nhiên nhìn chằm chằm Hàn Sâm rồi nói.

“Ta không phải Tộc Thái Thượng gì cả, ta là Nhân Tộc.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Mặc dù Hàn Sâm phủ nhận nhưng Bạch Vạn Giới lại gần như khẳng định Hàn Sâm chính là Tộc Thái Thượng, hắn chắp tay nói: “Nếu các hạ đã là người của Tộc Thái Thượng, bổn thái tử không thể giải quyết được chuyện này rồi. Nhưng Tộc Hoàng Cực bọn ta nhất định sẽ đòi trưởng lão Thái Thượng một lời giải thích.”

Nói xong, Bạch Vạn Giới phất tay, cứ thế dẫn theo tất cả ky sĩ Hoàng Gia rời đi, trong nháy mắt đi hết không còn một ai.

Hàn Sâm hơi ngớ ra, không biết đây rốt cuộc là tình huống gì. Hắn vốn dĩ đã chuẩn bị sử dụng Thần Tướng Hoàng Kim đại khai sát giới, ai ngờ chỉ vừa mới lộ ra Lĩnh Vực Động Huyền, không biết dây thần kinh não nào của Bạch Vạn Giới bị chập, lại đi khẳng định hắn là Tộc Thái Thượng gì đó. Cứ rời đi như thế thì không nói làm gì, còn nói cái gì mà

Lý Khả Nhi sững sờ nhìn mọi chuyện xảy ra, cảm thấy đóc óc hơi choáng váng. Dường như mọi chuyện phát triển theo hướng không thể lường trước. Đám người Bạch Vạn Giới lại cho rằng Kim Tệ thuộc Tộc Thái Thượng.

Nơi này đúng là có một người Tộc Thái Thượng, nhưng cái người thuộc Tộc Thái Thượng đó chính là Lý Khả Nhi nàng được chưa, có liên quan gì đến Kim Tệ chứ?

“Cũng không trách được việc Bạch Vạn Giới sẽ nhận nhầm, sức mạnh khi nãy Kim Tệ sử dụng đúng là rất giống với Bách Vô Cấm Kị của Tộc Thái Thượng, nhưng chỉ là hơi giống mà thôi, chiêu mà hắn dùng không phải Bách Vô Cấm Kị!” Trong lòng Lý Khả Nhi buồn bực, vốn dĩ nàng muốn dùng thân phận Tộc Thái Thượng để ra mặt vẻ vang, trấn áp Bạch Vạn Giới, cứu Kim Tệ từ trong dầu sôi lửa bỏng.

Hiện giờ thân phận Tộc Thái Thượng quả thật đã chấn áp được Bạch Vạn Giới, nhưng Kim Tệ ngược lại lại biến thành người Tộc Thái Thượng, khiến cho cái người thật sự là Tộc Thái Thượng nàng đây không nói nên lời.

Bây giờ nếu nàng lại để lộ ra thân phận Tộc Thái Thượng, chẳng những không đạt được hiệu quả như dự tính, không thể khiến cho Hàn Sâm mang ân tình, ngược lại còn có chút gượng gạo.

“Ngươi thật sự là người Tộc Thái Thượng sao?” Lý Khả Nhi cố ý bày ra dáng vẻ vô cùng kinh ngạc, nhìn Hàn Sâm nói.

“Ta đâu phải Tộc Thái Thượng gì đó. Không phải ta đã nói ta là Nhân Tộc rồi sao?” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Lý Khả Nhi cười nói: “Ngươi là Tộc Thái Thượng thì có làm sao đâu. Tộc Thái Thượng là tộc đứng đầu Vũ Trụ, chỉ cái tên thôi cũng đủ để làm vạn tộc khiếp sợ. Nếu như ta là Tộc Thái Thượng, ta sẽ chỉ cảm thấy vinh dự vì điều này.”

Hàn Sâm hờ hững nói: “Ta không biết Tộc Thái Thượng gì cả, ta là Nhân Tộc, hơn nữa ta cũng cảm thấy vinh dự vì điều này.”

“Nói cũng đúng.” Lý Khả Nhi tự oán thầm trong lòng: “Nhân Tộc, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe thấy bao giờ, làm sao có thể đánh đồng với Tộc Thái Thượng bọn †a?”

“Chúng ta đi thôi.” Hàn Sâm đứng dậy nói. “Lấy gen hạch tâm ra trước đi.” Lý Khả Nhi chìa tay ra nói. “Gen hạch tâm gì?” Hàn Sâm giả vờ kinh ngạc nhìn Lý Khả Nhi.

Mặc dù hắn đã lấy được Gen hạch tâm của Mắt Hải Thiên, nhưng lại có chút do dự không biết có nên lấy ra để đổi lấy phần tiếp theo của Tinh Không Đại Na Di của Lý Khả Nhi hay không.

Thứ nhất, đây là nguyên liệu chủ yếu để chế tạo Thiên Chỉ Nhãn, sau này có thể không còn cơ hội để lấy được cái thứ hai nữa. Dù sao thì Mắt Hải Thiên cũng chỉ có một.

Thứ hai, Hàn Sâm dùng Thần Tướng Hoàng Kim để cướp lấy Mắt Hải Thiên, nếu như đưa cho Lý Khả Nhi, vậy không phải là nói cho Lý Khả Nhi biết hắn và Thần Tướng Hoàng Kim có quan hệ với nhau sao? Nếu truyền tới tai của Tộc Hoàng Cực, Tộc Hoàng Cực sẽ càng không chịu để yên.

Mặc dù Hàn Sâm không sợ chọc giận Tộc Hoàng Cực, nhưng cũng không nhất thiết phải làm mấy chuyện làm ơn mắc oán.

Lý Khả Nhi cười nhẹ: "Mặc dù thực lực của ta không ra gì, nhưng lại có một số bản lĩnh kỳ quái. Cũng giống như Tinh Không Đại Na Di, còn có một số bản lĩnh quan sát. Chính ta đã tận mắt chứng kiến ngươi khống chế Thần Tướng Kim Giáp đoạt lấy Mắt Hải Thiên và thần trụ Kình Thiên, tận mắt chứng kiến ngươi đi ra từ trong Thần Tướng Kim Giáp, không lẽ ngươi muốn nuốt lời sao?"

Lý Khả Nhi chỉ lừa gạt Hàn Sâm một chút, nàng tất nhiên không nhìn thấy Hàn Sâm bước ra từ trong Thần Tướng Kim Giáp.

Hàn Sâm lại hơi ngẩn ra, Lý Khả Nhi phải luôn ở đây đánh cờ mới đúng. Nếu như nàng có thể nói ra những việc đã xảy ra ở chiến trường, có thể thấy nàng không hề thuận miệng nói bừa.

Nhưng Hàn Sâm không hề tin khi nàng nói đã nhìn thấy mình bước ra †ừ trong Thần Tướng Kim Giáp. Lúc đó hắn sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền để cấm tất cả các bánh răng vũ trụ chuyển động, nếu như có người nhìn trộm, hắn nhất định có thể cảm nhận được.

Nhưng Lý Khả Nhi thông minh đến cỡ nào, vừa nhìn thấy Hàn Sâm ngẩn người liền biết được điều bản thân đoán quả nhiên không sai, nàng kinh ngạc nhìn Hàn Sâm rồi nói: "Ta chỉ tùy tiện đoán bừa một chút, thì ra đúng thật là ngươi?"

Hàn Sâm hơi nhún vai, không thừa nhận cũng không phủ nhận, lấy ra gen hạch tâm của Mắt Hải Thiên rồi nắm trong tay.

Lý Khả Nhi đã đoán trúng rồi, hắn có phủ nhận đi nữa thì cũng không còn tác dụng gì. Mặc dù Mắt Hải Thiên tốt, nhưng bản thân Hàn Sâm cũng không biết làm thế nào để chế tạo ra Thiên Chỉ Nhãn, giữ nó thì cũng không có tác dụng gì lớn.

Hơn nữa Hàn Sâm quả thật rất hứng thú với phần sau của Tinh Không Đại Na Di, dứt khoát lấy ra trao đổi với Lý Khả Nhi.

Cho dù Lý Khả Nhi có nói ra chuyện hắn đoạt lấy Mắt Hải Thiên đi chăng nữa thì cũng không ảnh hưởng lớn đến Hàn Sâm. Dù sao thì cũng không ai biết Kim Tệ là ai.

“Sao ngươi làm được? Lại có thể khống chế được Thần Tướng Kim Giáp?” Lý Khả Nhi nhìn Hàn Sâm, đưa tay nhận lấy Mắt Hải Thiên.

“Phần tiếp theo của Tinh Không Đại Na Di đâu? Tiền trao cháo múc.” Hàn Sâm lại rút tay lại, không hề để cho Lý Khả Nhi lấy được Mắt Hải Thiên.

Lý Khả Nhi do dự một chút, thật ra nàng không có hứng thú quá lớn với Mắt Hải Thiên. Mắt Hải Thiên có thể mô phỏng Thiên Chi Nhãn, nhưng đó chỉ là mô phỏng mà thôi, hiệu quả thật sự có thể đạt được năm, sáu phần của Thiên Chi Nhãn đã là không tồi rồi. Chỉ có Tộc Hoàng Cực khá yếu trong phương diện này mới vừa ý nó, Tộc Thái Thượng không hề có hứng thú gì.

Nhưng nếu như Lý Khả Nhi từ chối giao dịch, sợ rằng sẽ tan đám với Hàn Sâm, đây tất nhiên cũng không phải là điều nàng muốn.

“Phần phía sau khá phức tạp, ngươi còn chưa luyện thành Tinh Không Đại Na Di, ta có nói cho ngươi phần sau thì ngươi cũng không hiểu. Nhưng mà không cần nóng lòng, dù sao thì ta có thời gian, từ từ dạy ngươi vậy.” Lý Khả Nhi cười nói.

Lý Khả Nhi không yêu cầu Hàn Sâm đưa cho nàng Mắt Hải Thiên †rước, Hàn Sâm cũng khá yên tâm, hắn dẫn Lý Khả Nhi theo tiếp tục đi săn giết dị chủng.

“Kim Tệ huynh, thì ra ngươi là Tộc Thái Thượng, ta nói sao trong vũ trụ lại có thể có một cao thủ như vậy.” Mấy người Hàn Sâm vừa đi chưa được bao xa đã nhìn thấy Long Nhất và Dia Robb bay đến, Dia Robb vẫn mang vẻ mặt vui mừng, nói.

“Trước đó là ta suy nghĩ nhiều rồi, nếu Kim Tệ huynh đã là người của Tộc Thái Thượng thì có cho Bạch Vạn Giới mười lá gan, hắn cũng không dám động đến một cọng tóc của ngươi.” Long Nhất cũng nói.

Hàn Sâm và Lý Khả Nhi nghe xong vẻ mặt đều rất cổ quái, nhưng tâm trạng thì hoàn toàn khác nhau.

Hết chương 2537.

Chương 2538. Ác thú khổng lồ

“Ai nói cho các ngươi biết ta là Tộc Thái Thượng?”Hàn Sâm nghi hoặc hỏi.

Lý Khả Nhi cũng muốn hỏi, nhưng nàng căn bản không có cơ hội lên tiếng.

“Kim Tệ huynh, ngươi đừng giấu bọn ta nữa, bọn ta đều nghe nói rồi. Bạch Vạn Giới bị ngươi cướp mất Mắt Hải Thiên, ngươi còn cướp đi dị bảo Thần Hóa thần trụ Kình Thiên của bọn họ nữa, ngay cả một câu Bạch Vạn Giới cũng không dám ý kiến.” Dia Robb nói.

Long Nhất được coi là một tộc nhánh của Tộc Hoàng Cực, nhưng ba tộc lớn đều không khai chiến, Long tộc cũng sẽ không có ý chống đối với người của Tộc Thái Thượng. Ngược lại, là thủ lĩnh của ba tộc lớn, uy danh của Tộc Thái Thượng trong Đại Vũ Trụ vẫn ở trên Tộc Hoàng Cực, nếu không thực sự đến bước đường sinh tử, không ai muốn trở mặt với Tộc Thái Thượng.

“Ta thật sự không phải Tộc Thái Thượng gì cả, ta là Nhân Tộc, rất lâu trước đây ta đã nói rồi.” Hàn Sâm nói.

“Bọn ta hiểu, Kim Tệ huynh là Nhân Tộc.” Long Nhất và Dia Robb nhìn

nhau một cái, cùng lúc đồng thanh nói với vẻ mặt bọn ta đã hiểu.

Hàn Sâm nhìn biểu cảm của bọn họ liền biết mình đã giải thích không rõ ràng, hơn nữa Hàn Sâm cũng không có tâm trạng để giải thích chuyện này, nên hắn không nhiều lời nữa.

Nhưng Lý Khả Nhi thì lại khá buồn bực, nàng rất muốn nói Kim Tệ không phải là Tộc Thái Thượng, nàng mới thật sự là Tộc Thái Thượng, nhưng hiện

tại nàng không thể nào nói ra được.

“Tại sao chuyện lại biến thành như vậy?” Lý Khả Nhi thật sự không hiểu, sao chuyện lại đi đến bước này.

‘Tên Kim Tệ luôn miệng nói mình là Nhân Tộc này lại bị nhận thành Tộc Thái Thượng, còn cái người thật sự là Tộc Thái Thượng là nàng lại không có cách nào mở miệng nói rõ ràng.

“Kim Tệ huynh, bây giờ huynh có thời gian giúp ta đi săn giết dị chủng Thần Hóa không? Ta đã chuẩn bị sẵn Đại Phá Diệt Thuật rồi.” Dia Robb nhìn về phía Hàn Sâm, hưng phấn nói.

Lúc trước, Tộc Hủy Diệt vẫn còn có chút không cam tâm tình nguyện với việc lấy Đại Phá Diệt Thuật ra trao đổi, nhưng hiện giờ sau khi biết Hàn Sâm là Tộc Thái Thượng, ý nghĩ này đã không còn sót lại chút gì, thậm chí còn có chút đắc ý.

Cái cảm giác đó như thể đang nói: “Mấy người các ngươi đã thấy chưa? Đến Tộc Thái Thượng còn hứng thú với thuật gen của Tộc Hủy Diệt bọn ta, muốn nghiên cứu Đại Phá Diệt Thuật của bọn ta, các ngươi biết thuật gen của Tộc Hủy Diệt bọn ta mạnh đến cỡ nào chưa? Đó là thuật gen mà đến Tộc Thái Thượng còn có hứng thú đó…”

Tất nhiên, Tộc Hủy Diệt không thể hiện lộ liễu đến như thế, chẳng qua là thành ý muốn dâng tặng Đại Phá Diệt Thuật đã tăng lên không ít. Ngoại trừ pháp quyết của Đại Phá Diệt Thuật, hắn còn thêm vào chú giải của Tộc Hủy Diệt đối với Đại Phá Diệt Thuật, quyển Đại Phá Diệt Thuật lần trước mà Dia Robb đem tới không hề có những thứ này.

“Được, bây giờ có thể đi, ký kết hiệp ước trước, ngươi đưa Đại Phá Diệt Thuật cho Long Nhất huynh đi.” Hàn Sâm gật đầu nói.

Dia Robb lại trực tiếp đẩy chiếc hộp chứa Đại Phá Diệt Thuật cho Hàn Sâm, nói: “Ta còn không tin được Kim Tệ huynh sao? Huynh cứ lấy xem Đại Phá Diệt Thuật trước, không có gì đáng ngại hết.”

A”

“Có cái danh Tộc Thái Thượng hình như cũng không tệ.” Hàn Sâm đương nhiên hiểu, vì Dia Robb hiểu lầm hắn là Tộc Thái Thượng nên

hắn cũng không tính bùng nợ.

Nhưng Lý Khả Nhi ngược lại có chút dở khóc dở cười, nghĩ thầm: “Chuyện gì thế này?”

Hàn Sâm nhận lấy Đại Phá Diệt Thuật, trực tiếp mở ra xem, phát hiện thấy có rất nhiều chú giải ở trên đó, điều này khiến cho việc học tập của hắn dễ dàng hơn rất nhiều.

Hàn Sâm đọc hết một lượt quyển Đại Phá Diệt Thuật rất nhanh, hắn ghi nhớ hết trong lòng, sau này có thời gian sẽ từ từ luyện tập.

Bởi vì đây là thuật gen cần phải có thiên phú của Tộc Hủy Diệt, Hàn Sâm cũng không biết hắn có thể luyện thành hay không.

Dị chủng Thần Hoá mà Dia Robb muốn giết là một ác thú khổng lồ. Nó sở hữu thể phách mạnh mẽ và tốc độ khủng khiếp, đồng thời còn có cả Ác Chỉ Lĩnh Vực. Ở bên trong Lĩnh Vực của nó, bất kể sức phòng ngự có lớn mạnh đến mức nào thì cũng sẽ trở nên yếu ớt. Vì thế mà cấp Vương và Bán Bộ Thần Hoá vốn đã vô cùng yếu ớt khi ở trước mặt sinh vật Thần Hoá càng không có cách nào đối đầu với ác thú khổng lồ.

“Kim Tệ huynh, ngươi xem lần này chúng ta nên làm thế nào để bắt giết ác thú khổng lồ?” Mặc dù Dia Robb đã có kế hoạch từ trước, chỉ cần Hàn Sâm góp thêm một phần sức lực nữa mà thôi. Nhưng bây giờ khi đã biết Hàn Sâm là Tộc Thái Thượng nên muốn nghe xem hắn có cách gì đặc biệt cao tay không.

Hàn Sâm hỏi: “Trước đó các ngươi có dự tính gì?”

“Trước đó bọn ta tính hợp lực hai tộc của ta để hãm chân ác thú khổng lồ, mời Kim Tệ huynh ra đòn chí mạng với nó….” Dia Robb nói chỉ tiết kế hoạch trước đó của bọn họ.

“Kim Tệ huynh cảm thấy kế hoạch này thế nào?” Dia Robb nói xong liền hỏi.

“Vậy thì cứ làm theo kế hoạch của các ngươi đi.” Hàn Sâm cũng không có ý kiến gì. Kế hoạch này đúng thật có thể thực hiện, ác thú khổng lồ cũng có điểm yếu, với sự phối hợp của bọn họ thì việc giết ác thú khổng lồ có vẻ không khó.

Thấy Kim Tệ không có ý kiến gì, Dia Robb và Long Nhất chỉ cho rằng Hàn Sâm khiêm tốn giữ chữ tín, chứ căn bản không hề nghĩ tới, Hàn Sâm cũng không nghĩ ra phương án nào khác.

Lý Khả Nhi nhìn dáng vẻ hâm mộ Kim Tệ của đám người Long Nhất và Dia Robb thì cảm thấy vừa giận vừa buồn cười. Có Tộc Thái Thượng chân chính là nàng ở đây thì không ai quan tâm, ngược lại ai ai cũng đều đổ xô vào tên Kim Tệ Tộc Thái Thượng giả này.

“Đợi sau này các ngươi biết được chân tướng, không biết các ngươi sẽ có cảm nghĩ gì đây?” Lý Khả Nhi khẽ mỉm cười, không định nói thẳng ra. Nàng vân hợp tác cùng với Hàn Sâm như trước.

Khi mọi người đến khu vực có ác thú khổng lồ, vẫn là Long Nhất và Dia Robb đưa người dẫn dụ ác thú khổng lồ đến, sau đó Hàn Sâm sẽ ra đòn chí mạng quan trọng nhất.

Dia Robb còn mượn dao găm Long Nha của Long Tộc cho Hàn Sâm sử dụng. Mặc dù bọn họ nghĩ rằng cái tên Tộc Thái Thượng là Hàn Sâm này có lẽ không thiếu vũ khí dị bảo Thần Hoá, nhưng việc cần làm thì vẫn phải làm, để không để lại ấn tượng xấu.

“Ta biết một chút thuật Tinh Không Đại Na Di, nếu cần thì ta có thể giúp đỡ” Lý Khả Nhi xung phong nhận việc, nói với Dia Robb, chỉ là nàng muốn tác chiến với Hàn Sâm, để tăng thêm chút tình hữu nghị.

Ai ngờ Dia Robb lại lắc đầu nói: “Lý Khả Nhi cô nương ở bên cạnh quan sát trận chiến là được, chỉ cần Kim Tệ huynh giúp đỡ là đủ rồi.”

Trong lòng Lý Khả bực bội, thầm nói: “Tộc Thái Thượng chân chính thì ngươi lại không dùng, cứ nhất quyết trả một cái giá lớn để đi mời một kẻ Tộc Thái Thượng giả, vẻ mặt còn như kiếm được hời, có bệnh rồi hả?”

Lý Khả Nhi cũng biết chuyện này không thể trách đám Dia Robb được, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút khó chịu.

Hàn Sâm đợi ở trên tinh không, không lâu sau thì nhìn thấy mấy người Long Nhất và Dia Robb xông ra từ trong một tinh cầu, theo phía sau bọn họ là một con thú màu đen khổng lồ vô cùng khủng bố.

Con thú khổng lồ đó có thân hình như một con hổ, cả người đen thui, nhưng trên người lại phủ đầy vảy, lại có một đôi cánh vừa lớn vừa rộng, có cái đuôi giống như đuôi của sư tử.

Khi nó giang cánh bay lên thì mang theo một luồng khói màu đen, giống như ác thú đến từ địa ngục.

Dia Robb và Long Nhất thống lĩnh mười mấy Bán Bộ Thần Hoá kìm hãm ác thú khổng lồ, nhưng bọn họ còn thảm hơn cả lúc chiến đấu với Thần Tướng Kim Giáp. Chỉ mới qua một thời gian ngắn mà bọn họ đã cầm cự không nổi nữa rồi.

“Kim Tệ huynh, phải nhờ vào ngươi rồi.” Long Nhất kíp nổ Long Huyết Phá Tà chú, đồng thời hét lớn với Hàn Sâm.

Hết chương 2538.

Chương 2539. Chém giết ác thú

Lần này mặc dù sức mạnh ngưng tụ của Long Huyết Phá Tà chú không nhiều nhưng rất có hiệu quả, không hề xảy ra chuyện giống như lúc đối phó với Thần Tướng Hoàng Kim lần trước.

Hàn Sâm cầm dao găm Long Nha trong tay, trong nháy mắt đã đánh tơi phía sau lưng ác thú khổng lồ. Trong khoảng thời gian này, việc học thuật

dịch chuyển tức thời quả thật không hề vô ích, thời gian để Hàn Sâm tiến lại gần ác thú khổng lồ càng ngắn hơn.

Dao găm Long Nha mang theo sức mạnh của Hàn Sâm đâm thẳng vào đôi cánh của nó. Nơi đó chính là vị trí yếu nhất trên người nó, những nơi khác vảy dày đặc, cho dù là dao găm Long Nha thì cũng khó có thể đâm xuyên qua.

Từ gốc cánh đâm vào, ở nơi đó có một vùng nhỏ không có vảy bảo vệ, hơn nữa vị trí rất gần tim của ác thú khổng lồ. Nhát dao này của Hàn Sâm đâm vào, sức mạnh xuyên qua máu thịt, mặc dù máu thịt của nó không cứng như vảy nhưng nó cũng mạnh hơn dị chủng Bán Bộ Thần Hóa thông thường, một nhát đâm này của Hàn Sâm không thể đâm được vào tim nó.

Ác thú khổng lồ chịu một nhát, đau đớn rống lên một tiếng, ác khí trên người tản ra khắp nơi như bao trùm cả tinh không. Nó vỗ mạnh đôi cánh, bộ lông màu đen hóa thành vô số mũi tên bay ra.

Hàn Sâm đứng mũi chịu sào, đối mặt với mưa tên dày đặc, hắn căn bản không có cơ hội né tránh. Hàn Sâm cũng không nghĩ rằng với trình độ hiện tại của mình có thể ngăn được nhiều mưa tên như thế. Hơn nữa với phạm vi của mưa tên, cho dù sử dụng thuật dịch chuyển tức thời thì cũng không thể thoát ra được.

Không thể do dự nữa, hắn lập tức mở ra thể Thần Linh siêu cấp, mặc kệ những mũi tên xuyên qua người. Thân thể Hàn Sâm cũng xông vào cơ thể ác thú khổng lồ, đến thẳng vị trí tim của nó đâm một nhát.

Thể Thần Linh siêu cấp chỉ chống đỡ được trong nháy mắt liền tự động thu về. Cũng may Hàn Sâm đã tiến vào bên trong tim của ác thú khổng lồ, dao găm Long Nha điên cuồng đâm vào quả tim như căn nhà nhỏ ấy, bên trên máu tươi chảy đầy, ác thú khổng lồ đau đớn gào thét bay loạn trong không trung nhưng lại không có cách nào lấy Hàn Sâm từ bên trong trái tim ra.

Long Nhất và Dia Robb nhìn thấy ác thú khổng lồ kêu gào cuồn loạn, thỉnh thoảng miệng phun ra máu tươi từ đằng xa, đôi lúc lại khen ngợi vài câu: “Kim Tệ huynh không hổ là cường giả của Tộc Thái Thượng, chỉ mới cấp

Vương mà đã lợi hại như thế. Nếu hắn thăng lên Bán Bộ Thần Hóa thì chẳng phải có thể chống lại gường giả cấp Thần Hóa rồi sao?”

“Cái gì mà đợi thăng lên Bán Bộ Thần Hóa chứ, hiện tại không phải đang đối đầu với dị chủng Thần Hóa sao 2” Có người không đồng ý nói.

“Sau khi gặp Kim Tệ huynh thì mới biết được thế nào là Vương Giả thật sự”

“Sức chiến đấu mạnh mẽ như thế này, nếu không phải là Tộc Thái Thượng thì e rằng không có tộc nào có thể làm được thế này. Cho dù trong Tộc Hoàng Cực cũng khó có thể tìm được một Vương Giả mạnh như Kim Tệ huynh. ”

“Cái gì gọi là rất khó ? Căn bản là không có luôn ấy chứ”

Trong lúc mọi người đang nói chuyện sôi nổi thì đột nhiên nghe thấy ác thú khổng lồ ngửa lên trời gào thét, vừa mới kêu được một nửa thì bị máu tươi trong miệng phun ra cắt đứt. Bọn người Long Nhất nhìn thấy trong vũng máu tươi có một ít thịt vụn.

Dia Robb và những cường giả của Tộc Hủy Diệt đều vui mừng khôn xiết: “Kim Tệ huynh mạnh quá, con ác thú khổng lồ đó chắc chắn phải chết”

Quả nhiên không lâu sau, ác thú khổng lồ nhanh chóng phun hết máu, thân hình cũng chậm dần lại, sức sống trên người càng ngày càng yếu, ngay cả ác khí do xích trật tự hình thành cũng dần tan ra.

Long Nhất và Dia Robb cũng hiểu câu nói nhân lúc nó yếu để lấy mạng nó, lập tức đồng loạt xông lên vây đánh ác thú khổng lồ.

Đáng tiếc bọn họ không có dao găm Long Nha, sức uy hiếp lên ác thú khổng lồ không lớn, sau khi tấn công điên cuồng cũng không thể xé rách vảy của ác thú khổng lồ, chỉ có thể đánh gẫy đôi cánh của nó.

Phụt!

Ác thú khổng lồ lại há miệng phun ra một ngụm máu, chỉ nhìn thấy một bóng người chạy ra từ trong vũng máu, rõ ràng chính là Hàn Sâm đang nắm

dao găm Long Nha trong tay.

Sau khi Hàn Sâm xông ra chỉ nhìn thấy ác thú khổng lồ mất đi lực khống chế bản thân, cơ thể như cá lật bụng bay lơ lửng trên không trung, thất khiếu phun máu, bay loạn trên không trung.

“Giết ác thú khổng lồ hạch tâm dị chủng Thần Hóa, phát hiện gen dị chủng Thần Hóa”

Hàn Sâm hơi buồn bực, thế mà không có thú hồn: “Xem ra may mắn của ta lại hết rồi, hai Thần Hóa liên tiếp đều không có thú hồn.”

Hàn Sâm mơ hồ cảm thấy dị chủng cấp cao xuất thú hồn bất chợt hơn dị chủng cấp thấp, nhưng cũng không thể khẳng định, đó chỉ là cảm giác mà thôi.

“Đa tạ Kim Tệ huynh tương trợ.” Dia Robb vui mừng khôn xiết, đi lên ngỏ lời cảm ơn.

“Dia Robb huynh khách sáo quá rồi, là việc nên làm, không cần nói cảm ơn” Hàn Sâm tiện tay trả dao găm Long Nha.

“Kim Tệ huynh còn có hứng thú cùng săn giết dị chủng không?” Long Nhất nhận lấy dao găm Long Nha hỏi.

“Gần đây ta muốn nghiên cứu vài loại thuật gen, tạm thời không có dự định săn giết dị chủng, cho nên khi nào có cơ hội rồi nói sau.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

Mặc dù Long Nhất và Dia Robb cảm thấy hơi tiếc nhưng Hàn Sâm không muốn đi thì bọn họ cũng không tiện nói nhiều, mọi người đều rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Hàn Sâm cùng Lý Khả Nhi đi dạo quanh tinh vực, gặp phải dị chủng cấp Vương thì giết, không gặp thì cứ đi dạo khắp nơi. Hàn Sâm dùng phần lớn tinh lực luyện tập Thần Du Thuật mà Lý Khả Nhi dạy hắn và Đại Phá Diệt Thuật của Tộc Hủy Diệt.

Thời gian luyện tập Đại Phá Diệt Thuật là dài nhất, Hàn Sâm chỉ mong Đại Phá Diệt Thuật có thể giúp hắn nhanh chóng tiêu hóa mấy gen cấp Vương Giả kia.

Lý Khả Nhi thấy Hàn Sâm đang luyện Đại Phá Diệt Thuật thì thuận miệng nói: "Đại Phá Diệt Thuật được tạo ra bởi tổ tiên Hủy Diệt dựa vào thuộc tính của Tộc Hủy Diệt, cơ thể phải đồng thời có ba thuộc tính rõ ràng chính là Quang Minh, Hắc Ám và Hỗn Độn mới có luyện thành Đại Phá Diệt Thuật. Cho dù trong Tộc Hủy Diệt cũng chỉ có Tộc Hủy Diệt có huyết thống thuần túy thì mới luyện thành, có rất ít ngoại tộc có thể luyện thành Đại Phá Diệt Thuật.

"Ta chỉ tùy tiện thử một phen thôi." Hàn Sâm nói một cách thản nhiên rồi lại dựa trên nền tảng của Động Huyền Kinh luyện Đại Phá Diệt Thuật.

Lúc đầu khi Hàn Sâm ở trong Tí Hộ Sở toàn bộ thuộc tính đều tiến vào trong cơ thể, trong đó bao gồm cả ba loại thuộc tính gen Quang Minh, Hắc Ám và Hỗn Độn, cộng thêm Động Huyền Kinh có thể phỏng theo các loại thuật gen, cho nên Hàn Sâm cảm thấy bản thân nắm chắc phần lớn có thể luyện thành Đại Phá Diệt Thuật, nếu không thì hắn cũng sẽ không đi giết dị chủng Thần Hóa để đổi lấy Đại Pháp Diệt Thuật.

Lý Khả Nhi thấy Hàn Sâm khăng khăng muốn luyện Đại Phá Diệt Thuật cũng không nói gì thêm nữa, chỉ là không vừa mắt với cái tính bướng bỉnh của Hàn Sâm.

Cho dù là người của Tộc Thái Thượng, muốn luyện được Đại Phá Diệt Thuật cũng là một khó khăn rất lớn, Thái Thượng Cảm Ứng Thiên

không hề có quá nhiều sự trợ giúp trong việc này, cho dù Hàn Sâm có thuật gen tương tự thì cũng sẽ không trở thành nguồn trợ lực của hắn.

Đáng tiếc Lý Khả Nhi không biết, Động Huyền Kinh của Hàn Sâm không phải là Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, có rất nhiều điểm không hề giống với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, Tộc Thái Thượng không làm được thì chưa chắc hắn không làm được.

Hết chương 2539.

Chương 2540. Bọn ta sắp chết rồi

Vì lắng nghe phần sau của Thần Du Thiên, Hàn Sâm chỉ có thể ở cùng với Lý Khả Nhi, nhưng mà hắn thường xuyên tu luyện nên rất ít khi nói chuyện với nàng. Lúc nói chuyện hơn phân nửa là Lý Khả Nhi giảng Thần Du Thiên cho hắn hoặc là hắn sẽ hỏi một vài thắc mắc của bản thân.

"Người này quả thực là một tên si mê võ nghệ có phần giống như Cô Trúc." Lý Khả Nhi hơi buồn bực, trong kế nàng vốn định thu phục Hàn Sâm làm tằm của nàng, nhưng ở chung lâu như vậy, nàng phát hiện Hàn Sâm vốn không có việc gì phải cầu cứu nàng, đến hiện tại ngay cả cơ hội nói ra mình là Tộc Thái Thượng nàng cũng không có.

Lý Khả Nhi đã bắt đầu hơi hối hận rồi, sớm biết như vậy ngay từ lúc đầu nàng đã nói ra thân phận Tộc Thái Thượng của mình thì còn có thể nói chuyện đàng hoàng với Hàn Sâm. Nếu bây giờ mà nói rõ thân phận thì Lý Khả Nhi vẫn cảm thấy không thích hợp cho lắm, giống như bản thân vô duyên vô cớ cúi đầu trước Hàn Sâm vậy.

Mãi đến khi Lý Khả Nhi giảng xong Thần Du Thiên cũng chẳng tìm được cơ hội nói rõ thân phận, càng khỏi phải nói đến việc thu phục Hàn Sâm.

"Ta còn có việc phải quay về xử lý, sau này có duyên sẽ gặp lại." Sau khi Hàn Sâm chào tạm biệt Lý Khả Nhi, rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm quay về bên trong Cá Voi Trắng.

Lý Khả Nhi buồn bực đến mức muốn thổ huyết, sau khi quay trở lại thuyền thì vẫn luôn buồn bã không vui.

"Tiểu thư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Ngươi đã nói với Kim Tệ chưa? Hắn đồng ý làm tằm của ngươi hay không?" Vẻ mặt của Tiểu Điệp đầy nghi ngờ hỏi Lý Khả Nhi.

Lý Khả Nhi khẽ thở dài không nói gì cả, nàng thật sự không tiện nói ra bản thân căn bản không có cơ hội nói rõ nàng là Tộc Thái Thượng.

“Tiểu thư, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Tại sao bên ngoài đều truyền tai nhau Kim Tệ là Tộc Thái Thượng? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trong lòng Tiểu Điệp nôn nóng.

án”

“Không có gì, ta sẽ thu phục được hắn.” Lý Khả Nhi hơi bực mình xua tay, ra hiệu Tiểu Điệp đừng hỏi nữa.

“Kim Tệ, ta nhất định phải khiến ngươi trở thành tằm của ta.” Lý Khả Nhi cắn môi, trong lòng thầm quyết tâm.

Hàn Sâm quay lại bên trong Cá Voi Trắng liền bị cảnh tượng bên trong dọa cho chết khiếp.

Chỉ nhìn thấy Phương Thanh Vũ và đám hải tặc sợ hãi trốn ở một bên, Ninh Nguyệt càng sợ hãi hơn trốn phía sau Bảo Nhi, Bảo Nhi lại ôm nhân sâm tím giống như củ cải trắng lớn vừa gặm vừa quơ cánh tay hô cố lên.

Bên trong phòng điều khiển, Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đánh nhau dữ dội, nhưng điều khiến Hàn Sâm kinh ngạc chính là bọn họ đều sử dụng sức mạnh của Lĩnh Vực.

“Sao bọn họ lại thăng cấp nhanh vậy chứ? Thế mà đã thăng lên cấp Vương?” Trong lòng Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù hắn đã cho Cố Khuynh Thành không ít gen dị chủng, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn như vậy nàng và Minh Nguyệt lại cùng lúc thăng lên cấp Vương, mở ra sức mạnh Lĩnh Vực, điều này thật sự quá khoa trương rồi.

Đặc biệt là Minh Nguyệt, thời gian nàng tiến vào vũ trụ khá ngắn, không thể thăng cấp lên nhanh như vậy mới đúng chứ.

Phòng điều khiển của Cá Voi Trắng trở thành chiến trường của hai người bọn họ. Chỉ thấy Cố Khuynh Thành đứng đó, thanh kiếm bên người nàng không ngừng hiện ra, từng thanh kiếm xông thẳng về phía Minh Nguyệt như một dãy ngân hà.

Mà chiếc dù bằng giấy dầu màu trắng trong tay Minh Nguyệt vừa bung ra, những thanh phi kiếm đều bị thu vào bức tranh trên mặt dù, biến thành phi kiếm trên bức tranh.

Sau đó thì thấy Minh Nguyệt xoay chiếc dù giấy dầu trong tay, những thanh phi kiếm bên trong bức tranh lại từ trong đó phóng ra, thế nhưng lần này đã biến thành phi kiếm của Minh Nguyệt, do Minh Nguyệt điều khiển bay về phía Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành khẽ nhíu mày, sức mạnh của Lĩnh Vực lại phát huy tác dụng, những phi kiếm bay về phía nàng lại bị nàng điều khiển bay ngược trở lại phía Minh Nguyệt.

Chỉ nhìn thấy hai vị tuyệt thế mỹ nhân gần như giống nhau như đúc đang đối đầu với nhau, một người cầm kiếm, một người cầm dù, vô số thanh phi kiếm đều bay tới bay lui trong không gian, giống như vĩnh viễn cũng sẽ không có kết quả vậy.

“Bọn họ làm gì thế? Sao lại đánh nhau vậy?” Hàn Sâm đi đến bên cạnh Bảo Nhi hỏi.

Mọi người đều mờ mịt lắc đầu, đương nhiên bọn họ cũng không rõ tại sao Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt lại đánh nhau, hơn nữa tốc độ thăng cấp của Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt cũng dọa bọn họ một phen.

Bảo Nhi ôm nhân sâm tím nói: “Bọn họ đang tranh nhau ai làm lớn ai làm nhỏ?”

“Làm lớn làm nhỏ là sao?” Hàn Sâm hơi giật mình, thắc mắc hỏi.

“Bảo Nhi cũng không biết nữa, chỉ nghe nói trước đó bọn họ cãi nhau, Cố Khuynh Thành nói nàng muốn làm lớn, Minh Nguyệt lại không đồng ý, nói là Cố Khuynh Thành chỉ có thể làm nhỏ, nàng phải làm lớn…” Bảo Nhi kể lại lời lúc hai người bọn họ cãi nhau.

Mọi người càng nghe sắc mặt càng trở nên kỳ lạ, một tên hải tặc không nhịn được tiếp lời: “Ta biết rồi, bọn họ nhất định cùng lúc yêu cùng một người

đàn ông, cho nên quyết định hai nàng cùng hầu hạ một chồng, nhưng mà vẫn đang tranh giành xem ai làm vợ lớn ai làm vợ nhỏ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nhất định là vậy, không biết người đàn ông nào lại có phước đến như thế, lại có thể cùng lúc nhận được sự yêu mến của hai vị tuyệt thế mỹ nhân như vậy.”

“Có thể khiến cho bọn họ cùng hầu hạ một chồng chính là may mắn tu mấy kiếp của hắn, kiếp này thật sự tích được đại đức, nhất định đã giải cứu toàn bộ vũ trụ.”

“Cứu một vũ trụ sao đủ được chứ, ít nhất cũng phải hai.

“Không không, ít nhất phải là xử nam mười kiếp mới có tư cách có được hai vị tuyệt thế mỹ nữ này”

“Nếu ta có thể cưới hai nàng ấy làm vợ thì chỉ sống được một đêm ta cũng bằng lòng.”

“Ta thấy ngươi muốn chết trên bụng của bọn họ phải không?”

Đám hải tặc bắt đầu thảo luận sôi nổi, từng người từng người không ngớt, chỉ ước bản thân mình chính là người đàn ông mà Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt yêu thích.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt khá giống nhau, đều đẹp đến mức khó tin, sự tồn tại đã đạt đến mức độ họa thủy. Đám hải tặc tranh giành đối tượng YY, nếu như các nàng không phải là bạn của Hàn Sâm, bọn hải tặc và ky sĩ Tộc Hoàng Cực không dám để ý các nàng, nếu không thì e rằng đã đánh nhau vì bọn họ từ lâu.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt nghe thấy lời nói điên rồ của đám hải tặc liền nổi trận lôi đình. Cố Khuynh Thành liếc bọn họ, ngay lập tức những thanh phi kiếm bên người hải tặc tự động rời vỏ bay lên, không chịu sự điều khiển của chủ nhân mà trở thành vũ khí của Cố Khuynh Thành, quay ngược lại giết chủ nhân.

“Khuynh Thành, Minh Nguyệt, các ngươi mau dừng tay.” Hàn Sâm vươn †ay ra chộp một cái, lập tức thu những thanh kiếm đó vào lòng bàn tay, thanh kiếm như con rắn giãy dụa trong lòng bàn tay hắn muốn bay đi, nhưng làm sao có thể thoát khỏi sự điều khiển của Hàn Sâm được chứ.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt nghe lời Hàn Sâm cuối cùng cũng dừng tay lại, nhưng vẫn lạnh lùng trừng mắt nhìn đám hải tặc kia, khiến cho bọn họ đều cảm thấy ớn lạnh trong lòng, không khỏi lùi xuống vài bước.

“Hai ngươi đi theo ta.” Hàn Sâm gọi Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đi vào phòng làm việc của mình.

“Nói đi, hai ngươi rốt cuộc có chuyện gì? Tại sao lại đánh người của mình ngay lúc này?” Hàn Sâm ngồi phía sau bàn làm việc, hỏi Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt.

“Bọn ta sắp chết rồi.” Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt liếc nhìn nhau, sau đó nhìn Hàn Sâm nói một câu y chang nhau khiến cho Hàn Sâm hết cả hồn.

Hết chương 2540.

Chương 2541. Chỉ một người có thể sống

“Xảy ra chuyện gì? Bởi vì chúng nó sao?” Hàn Sâm chỉ vào cây nấm trên đầu của Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt hỏi.

Cố Khuynh Thành lắc đầu: “Ta nói cho ngươi biết, ta không phải là người hiện đại mà là luyện khí sĩ thời cổ đại.”

“Lẽ nào là vấn đến tuổi thọ?” Trong lòng Hàn Sâm giật mình, Cố Khuynh Thành giống như hắn, khi tiến vào phòng điều khiển của Tinh tộc, ở đó đã

nghịch chuyển thời gian, thoáng chốc đã trải qua gần mười ngàn năm, lúc bước ra đã là xã hội hiện đại.

Nếu tính khoảng thời gian bị bỏ qua thì Cố Khuynh Thành đã nên chết từ lâu rồi.

Cố Khuynh Thành gật đầu rồi lại lắc đầu: “Là vấn đề tuổi thọ, nhưng mà không giống như ngươi nghĩ, không phải vì nguyên nhân ta tiến vào phòng điều khiển của Tinh tộc.”

“Vậy thì tại sao ?” Hàn Sâm thắc mắc hỏi.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt lại liếc nhìn nhau, sau đó Minh Nguyệt mới mở miệng nói: “Là tại vì ta.”

Hàn Sâm nhìn thấy Minh Nguyệt không nói gì, đợi đến khi nàng nói tiếp thì sự việc đã vượt khỏi sự hiểu biết của hắn.

Minh Nguyệt lại chần chừ không biết nên nói thế nào, mấp máy môi không nói câu gì, Cố Khuynh Thành tiếp lời: “Vẫn nên để ta nói thì hơn”

Hàn Sâm lại nhìn Cố Khuynh Thành, không biết hai người họ rốt cuộc có chuyện gì.

Thật ra rất lâu trước đây hắn rất có hứng thú với mối quan hệ giữa Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt, Cố Khuynh Thành là luyện khí sĩ nhân loại thời cổ đại, mà Minh Nguyệt lại là dị linh ở bên trong Tí Hộ Sở. Hai tộc của bọn họ hoàn toàn khác nhau nhưng lại lớn lên giống hệt nhau. Hàn Sâm rất tò mò về mối quan hệ giữa hai nàng.

Cố Khuynh Thành nói: “Loại thuật luyện khí mà ta tu luyện tên là Kiếm Tiên Đồ. Theo lý thuyết của thuật luyện khí cổ đại chính là hình dung bản thân ngưng tụ nguyên thần, hóa thành Kiếm Tiên Đồ, từ đó đi lên con đường kiếm tiên tối cao.”

“Minh Nguyệt là Kiếm Tiên Đồ do ngươi hình dung ra?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Cố Khuynh Thành.

Ai ngờ Cố Khuynh Thành lắc đầu: “Minh Nguyệt là một dị linh Minh tộc, hơn nữa vô cùng đặc biệt, bởi vì ngoài ý muốn mà nàng và kiếm tiên trong Kiếm Tiên Đồ ta hình dung ra hòa làm thành một, từ đó cũng khiến vận mệnh của bọn ta gắn lại với nhau.”

Hàn Sâm nhìn Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt không biết đó là chuyện ngoài ý muốn gì lại khiến cho vận mệnh của một người luyện khí sĩ gắn liền với vận mệnh của một dị linh.

“Trước đây ta chưa từng nói với ngươi, ta không giống với dị linh bình thường. Đá linh hồn của ta không hề nằm trong dị linh thân tượng mà là nằm trên người ta. Trên thực tế lúc đó ta đã lừa ngươi, thật ra đá linh hồn của ta đã hòa thành một thể với nàng.” Minh Nguyệt chỉ vào Cổ Khuynh Thành nói.

“Có liên quan đến sự sống chết của hai ngươi không ?” Hàn Sâm nói.

Cố Khuynh Thành gật đầu: “Tình hình hiện tại của bọn ta rất phức tạp. Ta là người dung hợp với đá linh hồn khiến cho linh hồn của ta trở nên mạnh hơn, đồng thời có được thể chất dị linh. Mà đá linh hồn của Minh Nguyệt đã bị ta đoạt lấy, nàng lại nương nhờ vào Kiếm Tiên Đồ của ta nên thể chất xảy ra một vài thay đổi, có thể nói chúng ta là một phần của đối phương, nhưng cũng không phải hoàn toàn.”

“Thông qua việc tái tạo lại cơ thể ở Tí Hộ Sở, cơ thể của bọn ta đều được cấu tạo lại. Lúc đó mối liên kết của bọn ta dường như đã bị cắt đứt, bọn ta cho rằng ảnh hưởng lẫn nhau giữa bọn ta gần như đã kết thúc rồi, có thể tiếp tục tồn tại một mình. Nhưng mà sau khoảng thời gian tiếp xúc này, bọn ta mới phát hiện ra mối liên kết ấy càng ngày càng mạnh, thậm chí còn mạnh hơn trước đây.”

Nét mặt của Minh Nguyệt hơi khó coi nói tiếp: “Sự ảnh hưởng này khiến cho cơ thể bọn ta xảy ra sự thay đổi lớn, tốc độ biến chất vô cùng nhanh, chỉ cần có năng lượng chống đỡ thì thực lực của bọn ta sẽ tăng lên nhanh chóng. Vốn dĩ bọn ta hơi vui mừng nhưng dần dần bọn ta phát hiện, thay vì nói sự biến chất này tăng sức mạnh lên nhanh chóng thì nói quá trình trưởng thành của bọn ta đang bị đẩy nhanh thêm”

Hàn Sâm nghe xong, sắc mặt liền thay đổi: “Ý của người là các ngươi đang nhanh chóng già đi?”

“Gần giống vậy nhưng không chính xác lắm, theo tốc độ hiện tại nếu như cứ tiếp tục như vậy thì nhiều lắm cũng chỉ là một năm, thậm chí chỉ cần vài tháng bọn ta sẽ già yếu và chết đi.”

“Các người tìm ra cách giải quyết rồi “ Hàn Sâm nhớ lại mấy lời Bảo Nhỉ nói trước đây, trong lòng thầm suy đoán.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt cùng gật đầu, Minh Nguyệt nói tiếp: “Khoảng thời gian này bọn ta luôn nghiên cứu vấn đề này, làm các loại thí nghiệm, sau đó phát hiện bọn ta như một chỉnh thể, bọn ta tách riêng ta là một bản không hoàn chỉnh, cho nên gen cơ thể bị thiếu hụt. Mà sự thiếu hụt này chính là nguyên nhân khiến bọn ta nhanh chóng già đi, nhưng mà cũng không thể nói là nhanh già đi, nên nói là trưởng thành thì đúng hơn.”

Cố Khuynh Thành ở bên cạnh nói thêm một câu: “Cứ nói thế này đi, nếu bản gốc của bọn ta là con người, một đời người có thể có một trăm năm tuổi thọ. Như vậy bọn ta của hiện tại giống như con muỗi vậy, từ khi sinh ra cho đến khi chết đi chỉ vỏn vẹn hai tuân mà thôi. Bây giờ cách duy nhất có thể giải quyết chỗ thiếu hụt này chính là ta và Minh Nguyệt dung hòa làm một, như vậy có thể bù lại chỗ gen bị thiếu trên người ta, một trạng thái hoàn chỉnh có thể khiến bọn ta có được tuổi thọ dài hơn cả con người.”

“Các ngươi có thể dung hòa thành một sao?” Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt.

Trước đây khi Minh Nguyệt là trạng thái dị linh, nếu nàng ở trên người của Cố Khuynh Thành thì Hàn Sâm vẫn có thể tưởng tượng được.

Hiện tại hai người đều là người sống sờ sờ ra đó Hàn Sâm không thể nào tin được hai người làm sao có thể dung hòa làm một.

“Ta thà rằng không làm được, nhưng mà bọn ta lại phát hiện rằng bọn †a có năng lực đó. Nhưng mà nếu như vậy thì bọn ta sẽ biến thành một người rồi, nhân cách cũng sẽ hòa hợp theo.” Vẻ mặt của Minh Nguyệt vô cùng khó coi.

Hàn Sâm đột nhiên hiểu ra mâu thuẫn giữa hai người bọn họ. Là một sinh vật có tình cảm không ai muốn mình biến thành một bộ phận của sinh vật khác, tất cả đều hy vọng có thể giữ được tính độc lập của mình.

Nhưng mà bây giờ bọn họ buộc phải trở thành một bộ phận của đối phương nếu không thì chỉ có thể chờ chết, việc này quả thật khiến cho người ta phiền não.

Nhớ lại màn đánh nhau của hai người bọn họ trước đây chính là vì tranh nhau xem ai mới là ý thức chỉ phối cơ thể sau này.

Nhưng mà hiện thực còn tàn khốc hơn những gì Hàn Sâm nghĩ, Cố Khuynh Thành lạnh lùng nói: "Bọn ta nghĩ ra một cách có thể không cần phải dung hòa làm một đó chính là giết chết đối phương trước, sau đó lại dung hòa cơ thể của đối phương, như vậy thì chỉ còn lại một nhân cách thôi sẽ không xảy ra vấn đề dung hòa nhân cách."

Hàn Sâm ngơ ngác nhìn Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt, không ngờ lại có kết quả như thế này.

"Các người thật sự muốn làm như vậy sao?" Hàn Sâm khẽ thở dài, trong tình huống này hắn cũng không biết phải khuyên Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành như thế nào nữa.

"Bọn ta không muốn làm như vậy đâu, nhưng mà dường như không còn cách nào khác. Thay vì hai người cùng chết thì để lại một người sống còn hơn." Minh Nguyệt thản nhiên nói.

"Cho dù dung hòa làm một thì nhân cách chưa chắc sẽ bị dung hòa mà" Hàn Sâm nói.

"Không, nhất định sẽ dung hòa, bọn ta đã thử qua rồi." Minh Nguyệt lắc đầu khẳng định.

"Thử như thế nào?" Hàn Sâm thắc mắc nhìn hai người bọn họ.

Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành đều không nói gì, chỉ quay đầu nhìn nhau, sau đó Hàn Sâm liền há hốc mồm nhìn Minh Nguyệt và Cố Khuynh

Thành mặt đối mặt tiến gần lại, sau đó hai gương mặt xinh đẹp tuyệt trần dần dần sát lại, hai đôi môi đỏ mọng lại dán vào nhau.

Hết chương 2541.

Chương 2542. Ngươi chọn giúp bọn ta

Hàn Sâm ngơ ngác nhìn Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành dung hòa làm một, quá trình đó không khác gì so với khi Hàn Sâm kết hợp với Tiểu Thiên Sứ.

Nhưng mà lúc Hàn Sâm kết hợp với Tiểu Thiên Sứ thì do cơ thể Hàn Sâm làm chủ, Tiểu Thiên Sứ chỉ là sự tồn tại phụ mà thôi.

Nhưng mà sự dung hòa của Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành lại không hề phân chủ thứ, hai người bổ sung thiếu hụt cơ thể cho nhau.

Trước đây Hàn Sâm gặp Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đã cảm thấy đẹp đến mức khó tin, khiến cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải chết mê chết mệt. Cho dù là Hàn Sâm thì cũng có lúc không nhịn được phải nhìn bọn họ nhiều thêm một chút, dù sao thì con người luôn thích cái đẹp mà, Hàn Sâm cũng không phải ngoại lệ.

Nhưng hiện tại Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt hòa làm một khiến cho Hàn Sâm cảm thấy không còn giống con người nữa mà chính là một vị tiên nữ thật sự, một kiếm tiên từ trong tranh bước ra, đẹp đến mức không có một chút hơi thơ phàm trần mà sinh vật nên có nào cả.

Mái tóc đen dài như thác nước buông xõa, đôi mắt đen lấp lánh dường như có thể nhìn thấy đáy nhưng lại thâm thúy khiến lòng người hoảng hốt.

Ngũ quan xinh xắn nơi nào cũng đẹp, bất kể nhìn ở đâu cũng khiến người khác phải khen ngợi. Nếu như nhìn tổng thể thì sẽ khiến người ta mặc cảm

tự ti, không dám nhìn thẳng vào nàng ấy.

Mặc dù Cố Khuynh Thành trước đây xinh đẹp nhưng cũng không khiến người khác cảm thấy áp bách, nhưng cô gái hiện tại lại đẹp đến mức khiến người khác ngạt thở.

Đương nhiên điều khiến người khác cảm thấy ngạt thở nhất không phải là vẻ đẹp của nàng mà là kiếm ý đáng sợ trên người nàng.

Hàn Sâm tự cho rằng mình cũng là cao thủ trong kiếm đạo, một thân kiếm ý dường như có thể sánh với cường giả cấp Thần Hóa. Thế nhưng hiện tại kiếm ý trên người cô gái này lại khiến kiếm ý của Hàn Sâm bị lu mờ, giống như sự chênh lệch giữa đom đóm và ánh trăng vậy.

“Một thanh kiếm tiên hoàn mỹ không có một chút tỳ vết!” Nhìn thấy người con gái cầm trong tay cây dù giấy màu trắng, mặc dù trong tay nàng không có kiếm nhưng trong đầu Hàn Sâm lại nảy ra một suy nghĩ như vậy.

“Ngươi có biết hiện tại ta đang nghĩ gì hay không?” Cố Khuynh Thành hoặc nói là Minh Nguyệt nhìn Hàn Sâm rồi đột nhiên mở miệng nói.

“Nghĩ cái gì?” Hàn Sâm tò mò hỏi. “Giết chết ngươi.” Cô gái vẫn nhìn Hàn Sâm nói.

“Đừng đùa nữa.” Hàn Sâm cho rằng nàng đang nói đùa, từ trong ánh mắt của nàng Hàn Sâm không hề thấy một chút sát khí nào nhưng lại nhìn thấy một sự cao ngạo, một loại cao ngạo không thể nào hình dung được, giống như một vị thần tiên cao cao tại thượng, căn bản chính là kiểu khinh thường phàm phu tục tử, người bình thường còn không có tư cách khiến cho nàng khinh thường.

Cô gái lắc đầu, vô cùng nghiêm túc nói: “Ta không hề nói đùa, ta thật sự muốn giết chết ngươi, không chỉ có ngươi mà tất cả các sinh vật, trong mắt của ta chúng đều vô cùng xấu xí khó coi. Sự không hoàn hảo như vậy, ta gần như không thể chịu nổi sự tồn tại của những thứ này trên đời, ta phải nhẫn nhịn rất khổ sở mới không giết chết ngươi.”

Hàn Sâm ngơ ngác nhìn nàng, hắn biết nàng không hề đùa giỡn cũng biết rằng phiền phức lớn rồi.

Thình thịch!

Cơ thể của cô gái đột nhiên phân ra làm hai, Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đều bị văng ra, trạng thái của bọn họ rất tệ, sắc mặt trắng bệch.

"Hiện tại thì ngươi đã biết lý do tại sao bọn ta phải giết chết đối phương chỉ giữ lại một nhân cách rồi chứ ? Nếu nhân cách của bọn ta dung hòa làm một thì kết quả sẽ như ban nãy, hình thành nên một nhân cách độc lập. Nhân cách đó có một chấp niệm về sự hoàn mỹ rất đặc biệt, nàng muốn giết hết tất cả những sinh mệnh không hoàn hảo, cùng với độ dung hòa nhân cách của bọn ta càng cao, loại chấp niệm đó hay nói cách khác chính là thông tin gen đã khắc sâu vào trong xương cốt, sẽ ngày càng rõ ràng hơn. Hiện tại bọn ta vẫn còn có thể miễn cưỡng điều khiển nó không được sát sinh nhưng sau này thì không chắc chắn được nữa." Cố Khuynh Thành nói.

"Cho nên nếu chỉ giữ lại một nhân cách thì sẽ không xảy ra vấn đề đó đúng không?" Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt gật đầu, bọn họ đều không muốn trở thành người theo chủ nghĩa hoàn mỹ một cách cực đoan, như vậy cho dù có thể sống được cũng không thể có được cuộc sống của chính mình, e rằng sẽ biến thành một đại ma đầu hủy diệt toàn bộ vũ †rụ, sa vào con đường giết chóc vĩnh viễn không có điểm dừng.

"Đó mà là Kiếm Tiên gì chứ, căn bản chính là một nữ ma đầu." Hàn Sâm thầm cười khổ.

Nhìn thấy Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt ở trước mặt, Hàn Sâm biết được phiền phức lần này thật sự rất lớn, Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt hợp thể không chỉ có ý muốn hủy diệt tất cả những thứ xấu xí, mà càng có sức mạnh thiên phú vô cùng đáng sợ.

Sau khi bọn họ hợp thể mặc dù vẫn là Vương Giả nhưng nhìn vào ý cảnh của bọn họ liền biết rằng, sau này e rằng bọn họ phần lớn đều có thể thăng lên Thần Hóa, đến lúc đó càng thêm đáng sợ hơn.

Cho dù là Cố Khuynh Thành hay Minh Nguyệt thì bản thân cũng là người rất có thiên phú, đáng sợ hơn là bọn họ có thể siêu thần, bọn họ dung hòa làm một thì thiên phú càng thêm hoàn hảo hơn, điều đáng sợ hơn chính là bọn họ có đến hai thể siêu thần.

Hàn Sâm không biết thể siêu thần tồn tại ở hình dạng gì, dung hòa hay là tồn tại cùng lúc thì đều có khả năng.

Cho dù là loại nào thì cũng đều đại diện cho thiên phú của nàng rất có thể là loại đáng sợ nhất trong loài người và dị linh trước nay.

"Sau khi dung hòa thì thể siêu thần của các ngươi còn tồn tại không?" Hàn Sâm nhìn bọn họ hỏi.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đều gật đầu, mặc dù không nói ra nhưng Hàn Sâm cũng biết được nó đáng sợ đến mức nào rồi.

Minh Nguyệt nhìn Hàn Sâm nói: "Ngươi đã rõ tình hình hiện tại rồi, nếu bọn ta không dung hòa thì sẽ chết trong một khoảng thời gian ngắn. Theo ta đoán, sống lâu nhất không quá một năm. Nhưng mà cho dù bọn ta bằng lòng dung hòa sống chung với nhau thì kết quả cũng rất tệ hại. Có lẽ bản thân bọn ta sẽ không chết nhưng lại giết chết rất nhiều sinh vật. Sát sinh không quan trọng, điều quan trọng chính là bọn ta sống như vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Bọn ta không muốn sống để giết chóc."

"Cũng không chắc. Có lẽ sau khi các ngươi dung hòa hoàn toàn thì ham muốn theo đuổi sự hoàn mỹ đó sẽ bị biến mất thì sao." Hàn Sâm an ủi.

"Không thể nào." Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành đồng thanh nói.

Cả hai liếc nhìn nhau sau đó Minh Nguyệt mở miệng nói: "Đương nhiên bọn ta đều muốn sống, cũng không muốn biến thành cái thứ đó, cho nên nhân cách của hai bọn ta chỉ một cái có thể sống tiếp. Bọn ta bất phân thắng bại, vậy thì giao quyền lựa chọn lại cho ngươi. Có ngươi tham gia, nếu ngươi giúp bên nào thì bên còn lại chắc chắn phải chết, do ngươi quyết định nhân cách nào có thể sống tiếp."

Hàn Sâm nhất thời ngơ ngác, hắn không ngờ Minh Nguyệt lại nói ra lời như vậy. Đương nhiên quan hệ giữa hắn và Cố Khuynh Thành khá tốt, trong lòng cũng khá hy vọng Cố Khuynh Thành có thể sống tiếp.

Nhưng mà bây giờ Minh Nguyệt cũng không phải kẻ địch của hắn, hắn cũng không muốn để Minh Nguyệt chết.

Hàn Sâm nhìn Cố Khuynh Thành, Cố Khuynh Thành cũng gật đầu với hắn, Hàn Sâm liền trở nên bực bội: "Sao các ngươi lại muốn ta quyết định?

"Bởi vì ở đây chỉ có ngươi mới có thể giết chết bọn ta, cho dù bọn ta có hối hận muốn phản kháng thì cũng vô dụng, cho nên quyết định này chỉ có thể do ngươi đích thân hoàn thành." Minh Nguyệt lạnh lùng nói, dường như chuyện nàng nói không hề liên quan đến mình.

Hàn Sâm nhất thời cảm thấy khó xử, mặc dù thực lực của hắn đã không có đối thủ ở Tí Hộ Sở từ lâu, hắn sống như một vị thần ở Tí Hộ Sở, nhưng có vài vấn đề ngay cả thần cũng không giải quyết được. "Con mẹ nó cái này còn khó chọn hơn là cứu mẹ hay vợ khi hai người

cùng rơi xuống sông nữa." Hàn Sâm nhịn không được mà chửi thê một câu.

Việc lựa chọn cứu ai chính là cứu người, còn lựa chọn của hắn chính là đang giết người.

Hết chương 2542.

Chương 2543. Minh Nguyệt lột xác

Nhìn hai người đẹp xinh tươi như hoa này xem, bây giờ Hàn Sâm là bạn bè với họ rồi, thật sự không thể xuống tay giết được người nào cả.

Thế nhưng nghĩ đến vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng sau khi hai người họ hợp lại thành một kia, không lẽ sau này nàng sẽ trở thành người cầu †oàn cực đoan như thế sao? E rằng không chỉ có chủng tộc của Đại Vũ Trụ gặp tai họa mà cả nhân loại cũng sẽ gặp chuyện không hay.

“Làm sao bây giờ?” Hàn Sâm nhìn Cố Khuynh Thành rồi lại nhìn sang Minh Nguyệt, hai người này trông cực kỳ giống nhau nhưng khí chất vẫn có chút khác biệt.

Tuy rằng Cố Khuynh Thành thần bí nhưng cũng sẽ không khiến cho người ta cảm thấy quá khó gần, còn Minh Nguyệt thì lạnh lùng hơn

một chút, có khí chất như xa cách cả nghìn dặm. Thế nên Hàn Sâm liếc mắt một cái là có thể phân biệt được hai người ai là ai, hầu như chưa từng nhận lầm.

Mà vừa rồi hai người họ hợp lại làm một nhưng khí chất lại khác nhau. Khi họ hợp lại với nhau thì khí chất đúng là như thần tiên, tựa như không hề để mọi thứ trên thế gian này vào mắt, kiểu lạnh lùng ấy khiến lòng người buốt lạnh.

“Ngươi quyết định sẽ giết ai?” Minh Nguyệt thấy Hàn Sâm không nói gì bèn hỏi thêm một câu.

“Không giết ai cả. Nói thật, nếu bảo ta giết các ngươi, ta thật sự không nỡ xuống tay.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

“Thế ngươi muốn cho bọn ta tự phân thắng bại, hay là muốn nhìn bọn †a cùng chết già?” Minh Nguyệt nói với vẻ mặt không chút cảm xúc.

“Đều không cần. Ta có một cách có thể thử xem sao. Có lẽ các ngươi có thể đi theo một con đường khác.” Hàn Sâm hơi do dự nói.

“Con đường nào?” Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt cùng nhìn Hàn Sâm với vẻ nghỉ hoặc.

Hàn Sâm nghĩ ngợi rồi nói: “Sở dĩ các ngươi sẽ xuất hiện tình huống này là vì gen của các ngươi có thiếu sót. Nếu có thể bổ sung vào lỗ hổng này thì có thể không cần phải quyết định ai sống ai chết.”

Cố Khuynh Thành lắc đầu, nói: “Nếu đơn giản như vậy thì bọn ta cũng sẽ không cần phải quyết định sinh tử rồi. Trong gen của ta bao gồm đá linh hồn của Minh Nguyệt, còn gen của Minh Nguyệt lại chứa đựng Kiếm Tiên

mà ta tưởng tượng ra. Bọn ta đều sở hữu một phần của đối phương nhưng lại đều thiếu mất một phần của mình, ngoại trừ gen của đối phương có thể bổ sung cho nhau, không hề có khả năng dung hợp tu bổ gen của sinh vật khác."

"Ta biết." Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn trầm ngâm một lúc rồi nói: "Cách này của ta cũng không phải là để các ngươi dung hợp gen của sinh vật khác, mà là để cho các ngươi tự tu bổ gen của mình."

"Ngươi có ý gì? Nếu bọn ta có thể tự bổ sung cho mình thì cũng không cần phải rối rắm như vậy rồi." Minh Nguyệt nhìn Hàn Sâm, nói.

"Bản thân các ngươi thiếu mất một phần mà lại có được một phần từ đối phương, nói cách khác, mặc dù các ngươi không hoàn chỉnh nhưng các ngươi đều sở hữu một phần, chỉ cần bổ khuyết phần còn lại là được rồi. Mà ta có thể thử kích thích tiềm năng gen của các ngươi, xem thử có thể khiến cho gen khiếm khuyết tự động thúc đẩy bổ sung phần còn thiếu hay không. Nhưng ta cũng không thể dám chắc có được hay không, đành phải thử trước một lần." Cách Hàn Sâm nói chính là sử dụng sức mạnh Lĩnh Vực Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, thúc đẩy bánh răng bản mạng của hai người họ, để cho gen của họ có thể tự động thôi thúc tiến hóa.

Sức mạnh Lĩnh Vực Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chỉ là một lực đẩy, về phần có thể thành công hay không còn phải xem gen của họ có khả năng đó không. Thế nên Hàn Sâm cũng không dám đảm bảo nhất định có thể thành công nhưng dù sao cũng là một cơ hội, thử một lần cũng không có hại gì.

Nếu thật sự có tác dụng thì tránh được cục diện phải có một người chết.

"Ngươi có thể tu bổ lỗ hổng gen của bọn ta ư?" Hai cặp mắt xinh đẹp của Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đều chăm chú vào Hàn Sâm.

"Ta không dám cam đoan chắc chắn làm được nhưng cũng không hại gì" Hàn Sâm trả lời.

"Được, vậy ngươi thử đi." Minh Nguyệt nói với vẻ sao cũng được.

“Vậy ngươi trước đi, bước đến trước mặt ta.” Hàn Sâm nhìn Minh Nguyệt, nói.

“Có rủi ro không?” Thế mà Cố Khuynh Thành lại hỏi.

“Không có rủi ro, cùng lắm chỉ là không thành công thôi, sẽ không làm hại đến cơ thể của các ngươi.” Hàn Sâm nói.

Thế nhưng Minh Nguyệt lại bước đến trước mặt Hàn Sâm, nói một cách vô cảm: “Chẳng phải ngươi đã sớm thấy ta chướng mắt rồi à? Có nguy hiểm cũng tốt, nếu ta chết rồi, chẳng phải ngươi có thể giải thoát sao?”

Lời này của nàng rõ ràng đang nói cho Cố Khuynh Thành nghe chứ không phải đang nói với Hàn Sâm.

Cố Khuynh Thành giật giật môi nhưng cuối cùng vẫn không nói thêm gì cả.

“Yên tâm đi, chỉ có lợi chứ không có hại. Nếu không, ta cũng chẳng dám xuống tay một cách dễ dàng.” Hàn Sâm hiểu được suy nghĩ của Cố Khuynh Thành, vừa cười cười với nàng vừa nói.

“Đừng nói nhảm nữa, bắt đầu đi. Cho dù là trước đây khi làm dị linh, ta cũng chưa từng e sợ cái chết.” Minh Nguyệt trừng mắt với Hàn Sâm, nói.

Hàn Sâm khẽ mỉm cười, đưa tay phải của mình ra ấn lên trán Minh Nguyệt, đồng thời bắt đầu vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, làm cho bánh răng bản mạng kết nối với bánh răng bản mạnh của Minh Nguyệt, sau đó bắt đầu chuyển động.

“Đừng kháng cự sức mạnh của ta, hãy thử tiếp nhận nó, chuyển động theo nó.” Mu bàn tay của Hàn Sâm nổi lên thần quang màu máu, từng tia dung nhập vào cơ thể Minh Nguyệt.

Những huyết quang kia tràn vào trong, sức mạnh gen của Minh Nguyệt cũng theo đó mà được kích hoạt, bánh răng bản mạng bị phủ bụi cũng bắt đầu chuyển động theo từng chút một.

Bánh răng bản mạng của Minh Nguyệt là một loại màu xanh lam, trên đó có một quang phù cổ xưa hình cái ô, tuy Hàn Sâm không hiểu đó có nghĩa gì

nhưng cũng biết thứ đó hẳn chính là bản nguyên sức mạnh của Minh Nguyệt.

Bánh răng bản mạng của Minh Nguyệt có tốc độ càng nhanh, quang phù cổ xưa hình ô ấy cũng càng lúc càng sáng hơn, gần như hòa làm một với bánh răng bản mệnh xoay tròn thần tốc giống như một vầng thái dương.

Ánh sáng rực rỡ từ những tia sáng xanh lam bừng lên từ bên trong, khiến cho tế bào máu thịt của Minh Nguyệt cũng biến thành màu xanh kỳ dị, cả người cứ như hóa thành một pho tượng thủy tinh màu xanh dương.

Cảm giác kỳ quái của màu xanh dương ấy khiến cả người Minh Nguyệt trông không giống người, mà trái lại giống như một bức tượng ma nữ bằng thủy tinh, hơn nữa tượng thủy tinh ấy thế mà lại từ từ tan chảy.

Không, nói chính xác hơn thì hẳn là tạp chất có trong tượng thủy tinh đó đang bong tróc từng lớp từ trên bề mặt, giống như đóa hoa rụng ra từng cánh hoa héo úa.

Cố Khuynh Thành nhìn Minh Nguyệt và Hàn Sâm, một người hiếm khi xúc động như nàng thế mà lại để lộ vẻ căng thẳng ra mặt.

Chợt thấy từng mảng ánh xanh trên cơ thể như thủy tinh của Minh Nguyệt rơi xuống, sau khi ánh xanh chạm vào vật khác đã lập tức hóa thành tro bụi, mà cơ thể của Minh Nguyệt đang không ngừng lột xác trong tình trạng héo rũ này, dường như có chút khang khác so với lúc trước.

Hàn Sâm vui mừng, gen của Minh Nguyệt đã bắt đầu thúc đẩy lột xác, chứng tỏ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của hắn có hiệu quả, cho dù không thể sửa chữa toàn bộ nhưng nhất định cũng sẽ có lợi cho cơ thể của Minh Nguyệt.

Chẳng qua là Minh Nguyệt không có đạt đến đỉnh cao của Bán Bộ Thần Hóa như Bát Độ, không sản sinh hiệu quả thăng cấp, chỉ là gen của cơ thể đang không ngừng tu bổ theo chiều hướng tốt, giúp cho thiên phú và sức mạnh của nàng cũng tăng lên theo.

VùI

Thế nhưng một tiếng kiếm kêu kỳ lạ vang lên từ trên người Minh Nguyệt, một luồng kiếm ý đáng sợ ở trên người nàng cũng xông thẳng lên trời, loại minh khí âm trầm kinh khủng ấy thoắt cái đã sinh ra biến hóa cực kỳ quái dị, khiến cho ánh xanh âm u đó trông sáng loáng hơn một chút, bớt đi một ít quỷ khí.

Nếu nói vừa rồi Minh Nguyệt trông hơi u ám, giống như nữ quỷ của Minh Giới, thế thì bây giờ Minh Nguyệt trông giống tiên tử lạnh lùng đứng giữa trăng sáng hơn, lạnh thì lạnh nhưng lại tuyệt đối sẽ không làm người ta sợ hãi.

Hết chương 2543.

Chương 2544. Thất bại?

Cùng với việc bánh răng bản mệnh của Minh Nguyệt lột xác, gen trong thân thể của nàng cũng lột xác càng ngày càng mạnh, kiếm ý cũng càng ngày càng mãnh liệt, đang từ từ gần đạt tới trạng thái sau khi nàng cùng Cố Khuynh Thành hợp thể.

VùI

Một chiếc dù màu lam phá thể lao ra, tự động mở ra treo lơ lửng ở trên đỉnh đầu Minh Nguyệt, trên dù, kiếm ý càng thêm dày đặc, rủ xuống từng luồng, chảy xuôi nhập vào thân thể của Minh Nguyệt, làm thân thể của nàng lột xác càng thêm mạnh.

Cố Khuynh Thành nhìn vừa mừng vừa sợ, cho dù nàng không có năng lực thăm dò như Lĩnh Vực Động Huyền, nhưng nàng cũng có thể nhìn ra, lực lượng của Minh Nguyệt càng ngày càng mạnh, thân thể cũng lột xác càng hoàn mỹ.

Đặc biệt là kiếm ý kia, rõ ràng chính là Kiếm Tiên Đồ mà nàng đã luyện †ập qua, nhưng mà lại có chút ít khác biệt. Bây giờ, Minh Nguyệt gần như

giống với Kiếm Tiên bên trong suy nghĩ trước kia của nàng, chẳng qua Minh Nguyệt không phải là kiếm, mà là một chiếc dù.

Nan dù như kiếm, mỗi một cái nan dù trên đó chính là một thanh xương kiếm, hợp thành một chiếc dù kiếm thần kỳ huyền diệu, cùng với dù kiếm lột xác, thân thể Minh Nguyệt cũng càng ngày càng lớn mạnh, kiếm ý gần như ngưng tụ thành thực chất, dù kiếm ngưng tụ thành một vòng kiếm dương, bao bọc cả người Minh Nguyệt ở trong đó.

Sau khi kiếm dương màu lam kia dần mờ xuống, Hàn Sâm và Cố Khuynh Thành liền thấy một tiên tử lạnh lùng cầm trong tay một chiếc dù màu lam đứng yên lặng ở nơi đó, dường như không dính khói lửa nhân gian, như một nữ thần đến từ cung trăng.

Trong lòng Hàn Sâm có chút kinh ngạc, lúc này kiếm ý trên người Minh Nguyệt lại không thể cảm giác được. Nhưng mà loại không có cảm giác này, ngược lại cho Hàn Sâm cảm thấy càng thêm đáng sợ.

Nhìn Minh Nguyệt bây giờ, Hàn Sâm cảm giác nàng có lẽ không kém hơn lúc hợp thể cùng Cố Khuynh Thành.

Ngoại trừ việc không có hai thể siêu thần, sợ rằng thực lực của nàng đã không kém hơn lúc hợp thể, chẳng qua lại có chút không giống với lúc các nàng hợp thể.

“Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thật là một thuật gen mạnh mẽ, tại sao †a không thể cho mình một cái như vậy? “ Hàn Sâm cảm giác hết sức buồn rầu, tại sao thuật gen chính mình vất vả cực nhọc luyện thành, nếu không phải là sinh em bé chính là dùng để trợ giúp người khác tiến hóa, chính mình lại chỉ được một chút chỗ tốt nho nhỏ, không có biện pháp tăng lên trên phạm vi lớn.

Nhưng thật ra là Hàn Sâm hiểu lầm chính mình, trong khi hắn tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, đã là một cái quá trình tiến hoá đối với bản thân, chẳng qua là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chỉ có thể trợ giúp gen tiến hoá trưởng thành, nhưng mà không giống như đối với người khác, trực tiếp ra kết quả.

Nhìn thoáng qua vẻ bề ngoài giống như khá yếu, không có trợ giúp gì đối với mình, nhưng chính bởi vì như thế này, mới có thể thể hiện sự đáng sợ của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Bởi vì kết quả Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đưa ra, là dựa theo hình thức của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh để tiến hành, như vậy kết quả cho ra, cũng là cực hạn ở bên trong Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Mà ý nghĩa của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chính là là đột phá hạn chế trong huyết mạch, không phải là chỉ giới hạn ở đó. Thế nên Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không phải không có hiệu quả đối với chính người tu luyện, mà là nó không hạn chế khả năng của người tu luyện.

Đối với người bình thường, cho dù không có bất kỳ hạn chế nào, những chuyện mà cả đời người bình thường có thể làm cũng vô cùng có hạn,

khả năng chỉ có những nhu cầu căn bản trong cuộc sống như ăn mặc

ngủ nghỉ, có hạn chế hay không cũng không có khác biệt quá lớn.

Nhưng là đối với một số người đặc biệt, nếu như không có hạn chế, bọn họ có thể là người tầm thường không có chí tiến thủ, cũng có thể sẽ làm ra chuyện khiến cho tất cả mọi người cảm thấy không thể tin nổi, đây là một sự việc bí ẩn, tương lai không thể nào xác định.

Mà mục đích của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đúng là cái loại không biết và đột phá này, cho nên mới sẽ không sinh ra quy định dư thừa đối với người tu luyện, cũng sẽ không giống như đối với người khác, chỉ ra một con đường chính xác cho người tu luyện, chẳng qua chỉ đem đến tác dụng hỗ trợ.

So sánh với hiện đại một chút, Hàn Sâm tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, chính là đi đầu ở trong khoa học kỹ thuật, là người thăm dò và phát hiện khoa học kỹ thuật. Mà người được hắn sử dụng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, cũng chỉ là người được lợi từ khoa học kỹ thuật, người được lợi chỉ có thể bị khống chế ở trong cực hạn khoa học kỹ thuật mà Hàn Sâm đã phát hiện ra, nhưng lại không thể sáng tạo hay phát hiện khoa học kỹ thuật mới dựa vào chính mình.

“Có thành công không?” Hàn Sâm nhìn về phía Minh Nguyệt đã kết thúc lột xác hỏi.

Minh Nguyệt lắc đầu: “Ta cảm giác được thân thể của mình càng ngày càng mạnh mẽ hơn, hoàn mỹ hơn, nhưng mà vẫn là có thể cảm giác được mối liên lạc với nàng, cái loại cảm giác muốn cùng nàng dung hợp làm một này cũng không có biến mất.”

Hàn Sâm nhìn về phía Cố Khuynh Thành, Cố Khuynh Thành cũng lắc đầu nói: “Cái loại cảm giác này quả thật vẫn còn ở đây.”

Hàn Sâm an ủi: “Có lẽ là bởi vì gen của ngươi còn chưa được sửa chữa hoàn thiện, cho nên mới còn có cái loại cảm giác này, khả năng chờ sau khi gen của ngươi hoàn thiện, sẽ không còn cái loại cảm giác này nữa”

Cố Khuynh Thành không bày tỏ ý kiến, chẳng qua cũng không có kháng cự lực lượng của Hàn Sâm, cùng Minh Nguyệt đi tới trước mặt Hàn Sâm như bình thường, đón nhận lễ rửa tội từ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của Hàn Sâm.

Khác với bánh răng bản mệnh của Minh Nguyệt, bánh răng bản mệnh của Cố Khuynh Thành là màu xanh, nàng cũng có cái một quang phù căn nguyên giống nhau, cho dù Hàn Sâm không nhận ra quang phù kia, nhưng cũng cảm giác được, kia là một quang phù chữ kiếm.

Quá trình Cố Khuynh Thành lột xác gần như tương tự với Minh Nguyệt, thân thể của nàng không ngừng lột xác, trở nên càng ngày càng lớn mạnh, kiếm ý trên người cũng càng ngày càng mạnh. Lúc một thanh kiếm cổ Thanh Đồng bay ra ngoài, kiếm ý mãnh liệt cũng bao vây cả người nàng lại, không ngừng thúc đẩy sự lột xác.

Nhưng mà khác với Minh Nguyệt, bản thân Cố Khuynh Thành chính là một cô gái tiên khí linh động, dưới sự lột xác của thân thể, khí chất của nàng cũng xảy ra thay đổi một chút.

Mặc dù vẫn còn một thân khí chất tiên linh ở đây, tuy nhiên nó trở nên có phần khó nắm bắt, càng thêm thần bí khó lường.

Nếu như nói trước kia Cố Khuynh Thành là một tiên tử, như vậy Cố Khuynh Thành bây giờ, giống như là một nữ thần trong sương mù mơ hồ, như ẩn như hiện làm cho người ta muốn ngừng mà không được, có loại xúc động muốn vạch ra khăn che mặt của nàng, cẩn thận xem cho rõ ràng.

Xinh đẹp mịt mờ, tươi đẹp thần bí, ngay cả Hàn Sâm cũng không nhịn được nhìn thêm nhiều lần, trong lòng thầm nghĩ: "Thật là một hồng nhan họa thủy, nếu như đây là ở cổ đại, sợ rằng còn hại nước hại dân hơn so với Đát Kỷ, Bao Tự"

"Không đúng, nhưng mà bây giờ là thời đại Đại Vũ Trụ, với vẻ đẹp của nàng, nếu bị những cường giả kinh khủng kia coi trọng, vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành sao có thể đơn giản như vậy, nói không chừng có lẽ sẽ gây ra đại chiến vũ trụ, đến lúc đó sinh mệnh bị hủy diệt khả năng

sẽ phải tính bằng tinh hệ." Hàn Sâm âm thầm giật mình, sau khi nhìn

hai lần thì không dám nhìn nhiều hơn nữa. "Như thế nào?" Hàn Sâm cúi đầu, lông mày rũ xuống hỏi.

Cố Khuynh Thành thở dài nói: "Chỉ sợ ngươi biến khéo thành vụng rồi, bây giờ thân thể của ta lột xác tiến hóa mạnh như thế, Minh Nguyệt cũng giống như vậy, nếu chúng ta hợp thể một lần nữa, nguy hại mà chúng ta tạo thành, sợ rằng sẽ lớn hơn không chỉ trăm nghìn lần so với trước kia."

Mặt Hàn Sâm nghe vậy không khỏi biến sắc, hiển nhiên mối liên hệ kia giữa các nàng vẫn còn ở đây.

Chẳng qua Hàn Sâm không có ý tứ muốn bỏ cuộc: "Cho dù là liên hệ giữa các ngươi vẫn còn, chỉ cần các ngươi không tiếp tục già yếu đi, vậy thì không cần hợp thể, cũng không có vấn đề gì.

"Cái này không biết được, phải cần một khoảng thời gian khảo nghiệm mới biết được có thể tiếp tục già yếu hay không. " Minh Nguyệt nói.

"Trước tiên thử nhìn một chút xem sao, nếu như phương pháp này không được, chúng ta sẽ tìm biện pháp khác." Ngoài miệng Hàn Sâm nói như thế,

nhưng trong lòng cũng là cầu nguyện các nàng tuyệt đối đừng già yếu đi nữa, nếu không hắn cũng không có biện pháp khác rồi.

Hết chương 2544.

Chương 2545. Tam sư tỷ

Thời gian hai ngày trôi qua, Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt mừng rỡ nói cho Hàn Sâm, các nàng không tiếp tục già yếu nữa, mặc dù cái loại liên hệ này vẫn chưa bị cắt đứt, chẳng qua các nàng không cần phải hợp thể cầu sinh nữa rồi.

Hàn Sâm lập tức thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên như vậy là tốt nhất, nếu như có vấn đề nữa, hắn cũng không có phương pháp giải quyết nữa rồi.

Hàn Sâm rốt cuộc có thể an tâm tu luyện Đại Phá Diệt Thuật và Thần Du Thuật, tinh lực của hắn chủ yếu dùng để tu luyện Đại Phá Diệt Thuật. Khi vừa bắt đầu, một lúc khó có thể ngưng tụ lực lượng đánh ra Đại Phá Diệt Thuật, nhưng mà thời gian trôi qua, số lần Hàn Sâm luyện †ập gia tăng từ từ, hắn thật sự có thể ngưng tụ ra Đại Phá Diệt Thần Quang.

Chẳng qua là sức mạnh của Đại Phá Diệt Thần Quang kia dù là một Nam Tước cũng không đánh chết được, chứ đừng nói là làm tan rã gen cấp Vương.

Chẳng qua lần thành công này, lại làm cho trong lòng Hàn Sâm rất vui mừng, nếu hắn có thể sử dụng được Đại Phá Diệt Thần Quang, như vậy tăng uy lực của nó lên chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Hàn Sâm không ngừng tu chỉnh luyện tập Đại Phá Diệt Thuật, cách vận dụng đối với Đại Phá Diệt Thần Quang cũng càng ngày càng thuần thục, uy lực cũng càng lúc càng lớn.

Hàn Sâm trực tiếp dùng gen dị chủng cấp Vương luyện tập, hơn một tháng sau, Đại Phá Diệt Thần Quang của hắn rốt cuộc có thể làm tan rã gen dị

chủng cấp Vương, hóa thành một đống bụi còn nhỏ hơn so với bụi phấn.

Sau khi lấy Thôn Phệ thuật nuốt chửng những thứ gen dị chủng cấp Vương bị Đại Phá Diệt Thuật phân rã, Hàn Sâm phát hiện quả nhiên hiệu quả tiêu hóa tăng lên, trong vòng một ngày, hắn đã có thể hấp thu phấn vụn từ mười mấy gen dị chủng cấp Vương, tăng thêm mười mấy điểm gen cấp Vương.

"Ha ha, Đại Phá Diệt Thuật quả nhiên không phải bình thường, bây giờ lực lượng phân giải của ta còn chưa đủ mạnh, nếu như luyện tập Đại Phá Diệt Thuật đến cực hạn, nói không chừng gen dị chủng cấp Vương phân giải ra có thể hấp thu trực tiếp được, một ngày nuốt khoảng chừng một trăm gen dị chủng cấp Vương cũng không phải chuyện đùa." Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ, cũng chỉ trong thời gian vài ngày, Lĩnh Vực Động Huyền Kinh đã đột phá một tầng.

Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành muốn đi vào Lĩnh Vực Hạch Tâm săn giết dị chủng, sau khi Hàn Sâm hỏi rõ ràng vị trí của các nàng, phát hiện cách vị trí mình sử dụng thuật Băng Cơ Ngọc Cốt tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm không xa, liền kêu các nàng chờ đợi mình. Hàn Sâm lấy thân phận của mình tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, tìm được Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành, kết bạn cùng đi săn giết dị chủng hạch tâm.

Người không lo xa cũng phải lo gần, mặc dù gen dị chủng cấp Vương trên tay Hàn Sâm rất nhiều, nhưng mà cũng không gánh được Đại Phá Diệt Thuật và Thôn Phệ Thuật của hắn càng ngày càng mạnh. Nếu như sau này có thể nuốt được một trăm gen trong một ngày thật, hơn ngàn một gen dị chủng cũng chỉ có thể dùng được trong nửa tháng.

Mặc dù Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt cũng chỉ là Vương Giả Lĩnh Vực Nhất Trùng, chẳng qua thực lực của các nàng rõ ràng mạnh hơn so với Vương Giả bình thường nhiều lắm, cho dù so với thời điểm Hàn Sâm là Lĩnh Vực Nhất Trùng cũng không kém hơn là bao, hơn nữa năng lực gen và lĩnh vực đều không bình thường, cho nên chém giết dị chủng cấp Vương bình thường cũng hết sức dễ dàng.

Đáng tiếc tốc độ tiêu hóa của các nàng so ra kém hơn Hàn Sâm có Thôn Phệ Thuật nhiều, cho dù Hàn Sâm dùng Đại Phá Diệt Thuật đánh nát giúp các nàng, các nàng có thể tiêu hóa một ngày một gen cũng đã rất tốt.

Bên này Hàn Sâm không gấp gáp, mà bên kia Lý Khả đã lo lắng. Nàng ở nơi đây đợi Kim Tệ hơn một tháng, nhưng mà thậm chí ngay cả bóng dáng Kim Tệ cũng không có xuất hiện, cứ như thể không có ý định tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm nữa, khiến cho Lý Khả hận đến nghiến răng.

"Tên khốn kia…" Lý Khả Nhi ngồi ở mũi thuyền, cắn răng nhìn mảnh tinh không kia, nếu như bóng dáng mà nàng đợi xuất hiện, nói không chừng nàng sẽ đi tới trực tiếp cắn hai cái.

"Tiểu sư muội, như ngươi vậy cũng không hay, Thái Thượng vô tình, ngươi lại có rất nhiều tâm tình, sau này bất lợi đối với việc tu hành của ngươi." Một cô gái cực kỳ xinh đẹp bỗng nhiên xuất hiện ở trên thuyền, đứng ở phía sau Lý Khả Nhi, nhìn Lý Khả Nhi nói.

"Tam sư tỷ? Sao ngươi lại tới đây?" Lý Khả Nhi xoay người nhìn lại, chỉ thấy một cô gái mặc áo xanh đứng ở nơi đó, tuy nàng đẹp thì đẹp thật, đáng tiếc trên mặt không có một chút biểu cảm nào, gương mặt giống như một bức tượng đá.

"Nghe nói ngươi đã chọn mục tiêu, ta tới xem lựa chọn của ngươi một chút xem như thế nào." Cô gái hờ hững nói.

"Tốt hay xấu thì có quan hệ gì với ngươi sao?" Lý Khả Nhi bĩu môi nói.

Cô gái thấy vẻ mặt của Lý Khả Nhị, lắc đầu nói: "Tâm tình của ngươi dao động quá lớn, trình độ tu hành Thái Thượng Cảm Ứng Thiên cũng không đủ, ta lo lắng ngươi nhìn sai, chọn tầm quá kém, sợ rằng tiền vốn để đặt chân tại Tộc Thái Thượng trong tương lai cũng bị mất."

"Ta chọn tốt hay xấu cũng không có liên quan đến ngươi. " Lý Khả Nhi hừ lạnh nói.

Tam sư tỷ cũng không tức giận, giống như không có nghe được lời nói của Lý Khả Nhi, mặt vẫn không thay đổi nói: "Cho dù ngươi muốn quen biết hay là không quen biết, cuối cùng ta vẫn là Tam sư tỷ của ngươi, không thể trơ mắt mà nhìn ngươi đi lên một con đường không có lối về."

“Được rồi, bây giờ nói cho ta biết, người mà ngươi lựa chọn ở đâu, cho †a nhìn xem, hắn có đủ tư cách làm tằm của Tộc Thái Thượng chúng †a hay không.” Tam sư tỷ nói, cắt đứt ý muốn phản bác của Lý Khả Nhi.

“Hắn không có ở chỗ này.” Lý Khả Nhi nói. “Liên lạc với hắn, gọi hắn đi đến là được rồi?” Tam sư tỷ nói.

“Ta còn chưa cho hắn biết thân phận, chưa thu phục hắn, không liên lạc được, Tam sư tỷ, ngươi có bản lĩnh thì chính mình tìm ra hắn đi.” Lý Khả Nhi bĩu môi nói.

“Ngươi trì hoãn lâu như vậy, còn chưa thu phục hắn? Thời gian lâu như vậy ngươi đã làm cái gì thế? “ Tam sư tỷ khẽ cau mày, hiển nhiên là có chút không vừa ý với Lý Khả Nhi.

Mặt nhỏ của Lý Khả Nhi hơi đỏ lên, thời điểm nàng thu phục Kim Tệ quả thật dùng rất nhiều tâm cơ, tuy nhiên lại biến khéo thành vụng, đến bây giờ cũng không có cho Kim Tệ biết thân phận, chứ đừng nói là có thể thu phục được.

Tam sư tỷ nhìn vẻ mặt Lý Khả Nhi, cũng không nói thêm gì nữa, tinh †hần trong mắt xoay tròn, phảng phất như có một Tinh Hệ rất lớn chuyển động ở bên trong con ngươi của nàng.

“Nói cho ta biết, mục tiêu của ngươi tên là gì? “ Tinh Thần trong hai mắt Tam sư tỷ biến ảo, nàng đồng thời hỏi.

“Tam sư tỷ, ngươi có bản lĩnh như vậy, thì chính mình đoán đi.” Lý Khả Nhi nổi giận nói.

Tam sư tỷ cũng không có tức giận, trực tiếp duỗi tay chộp một cái, một sợi tóc từ Lý Khả Nhi lập tức bay vào trong tay của nàng, sau đó cặp mắt Tinh Thần kia của Tam sư tỷ liền nhìn về phía cọng tóc này.

Tinh Thần trong con mắt nàng chuyển động, thế mà xuất hiện hình ảnh Lý Khả Nhi, sau đó giống như xem lại hỉnh ảnh chiếu lại, tất cả những chuyện Lý Khả Nhi làm những ngày qua, đều không ngừng chiếu đi chiếu lại ở trong mắt của nàng, rất nhanh đã trở về thời điểm nàng và Hàn Sâm tách ra.

“Hắn chính là mục tiêu ngươi lựa chọn sao? Kim Tệ, hình như ta đã nghe qua cái tên này, đúng rồi, là phổ gen chúng sinh Hầu Tước cấp †hứ nhất, hắn đã từng đánh bại Cô Trúc.” Tam sư tỷ nhàn nhạt nói, không tiếp tục xem tiếp, ánh mắt khôi phục bình thường, mà cọng tóc kia trong tay nàng cũng hóa thành tro bụi rơi lả tả.

“Tam sư tỷ, tại sao ngươi có thể không có sự cho phép của ta đã nhìn trộm quá khứ của ta?” Lý Khả Nhi thở hồng hộc nói.

“Tính tình này của ngươi, thật sự không nên sinh ở Tộc Thái Thượng chúng ta.” Tam sư tỷ khẽ lắc đầu, cũng không có để ý tới Lý Khả Nhi nữa, Tinh Thần trong mắt chuyển động lần nữa, đồng thời thì thào lẩm bẩm: “Sư tỷ giúp ngươi xem một chút, tên Kim Tệ kia bây giờ đang làm cái gì, nhìn xem hắn có tư cách làm tằm của ngươi hay không.”

Trong mắt, Tinh Thần xoay tròn, hình ảnh không ngừng lóe lên, có một bóng dáng giống như Hàn Sâm dần dần hiện lên ở trong mắt nàng.

Hết chương 2545.

Chương 2546. Cực Ương Sinh

Hàn Sâm đang cùng Cố Khuynh Thành, Minh Nguyệt săn giết dị chủng, lại đột nhiên có cảm giác trong hồn hải truyền đến một luồng dao động khác thường, Hàn Sâm hơi ngẩn ra, nhìn lại trong hồn hải, chỉ thấy bên trên thân Hắc Tinh Áo Giáp truyền ra từng luồng dao động kỳ dị, giống như gợn sóng dập dờn ở trên người hắn.

Chẳng qua kia dao động chỉ là thoáng qua một cái rồi biến mất, sau đó Hắc Tinh Áo Giáp đã khôi phục trạng thái bình thường, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Đây là tình huống gì?” Hàn Sâm có phần kinh ngạc mà đánh giá khắp mọi nơi, không có phát hiện có tình huống nguy hiểm gì.

Mà ở trong một tinh vực khác phía xa tại Lĩnh Vực Hạch Tâm, hai mắt Tam sư tỷ của Lý Khả Nhi biến ảo, trong mắt đã chiếu rọi ra được bóng dáng một người đàn ông, mắt thấy cũng sắp hiện ra hoàn toàn.

“AI” Trong lúc bất chợt, Tam sư tỷ kêu thảm một tiếng, lấy tay bưng kín hai mắt của mình.

“Tam sư tỷ, ngươi làm sao vậy?” Lý Khả Nhi kinh hãi, chỉ thấy trong kẽ †ay Tam sư tỷ, thậm chí có máu tươi rỉ ra.

“Có người phá thuật Khuy Ảnh của ta, rốt cuộc tên Kim Tệ kia có lai lịch gì? “ Tam sư tỷ thả tay xuống, chỉ thấy trong cặp mắt của nàng một mảnh máu đỏ, nước mắt máu vẫn còn thẩm thấu ra bên ngoài.

Lý Khả Nhi nhìn cũng bị sợ hãi, cảnh giới Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của Tam sư tỷ cao hơn so với nàng rất nhiều, chẳng qua chỉ dùng thuật Khuy Ảnh, thế nhưng lại bị phản đòn lại hai mắt, quả thực làm cho người ta không thể tin nổi.

“Kim Tệ chính là Kim Tệ, hắn nói mình là Nhân tộc…” Lý Khả Nhi phát hiện, mình hoàn toàn không biết gì về Kim Tệ.

“Nhân tộc cái gì? Tên Kim Tệ này tuyệt đối không đơn giản, lại có thể phản đòn thuật Khuy Ảnh của ta, sau lưng của hắn nhất định có thể †ồn tại cường giả đáng sợ cấp Thần Hóa, tại sao có thể là Nhân tộc gì đóngay cả cái tên cũng không có?” Tam sư tỷ cắn răng nói.

“Ta thật sự không biết…” Sắc mặt Lý Khả Nhi thay đổi, nàng cũng không ngờ, Kim Tệ vẫn còn có một mặt khác như vậy.

Hai người suy đoán đủ loại về người đứng sau Kim Tệ, nhưng Tam sư tỷ cũng không dám nhìn trộm Kim Tệ nữa, chẳng qua là suy đoán nhưng cũng không ra kết quả gì.

“Ta muốn xem, hắn rốt cuộc có lai lịch gì.” Mặt Tam sư tỷ không chút thay đổi buông tay xuống, ánh mắt của nàng khôi phục một chút, đã không chảy máu nữa, tuy nhiên nó vẫn đỏ đến dọa người.

Nàng có ý định muốn cùng Lý Khả Nhi ở chỗ này cùng nhau chờ Kim ‘Tệ xuất hiện, tìm ra lai lịch chân chính của hắn.

Hiển nhiên Hàn Sâm không biết tình huống của Lý Khả Nhi và Tam sư tỷ, hắn và hai người Cố Khuynh Thành cùng nhau săn giết dị chủng, không ngừng luyện tập kỹ xảo vận dụng thuật dịch chuyển tức thời và Đại Phá Diệt Thuật trong thực chiến, tu luyện võ kỹ mạnh nhất ở trong chiến đấu chính thức.

“Hàn Sâm, ngươi còn chưa chết?” Ba người đang cùng một đám Sói kim loại chiến đấu, đột nhiên thấy nơi xa có một bóng người xuất hiện, người nọ thấy Hàn Sâm, liếc mắt một cái đã nhận ra hắn.

€ó người ngoài ở đây, Hàn Sâm không sử dụng di chuyển tức thời và Đại Phá Diệt Thuật nữa, quay đầu nhìn về phía người đi đến, phát hiện hoá ra là công chúa Bạch Vi của Tộc Hoàng Cực.

Bạch Vi nhìn Hàn Sâm, ánh mắt có chút phức tạp.

Vốn dĩ nàng cho là Hàn Sâm bị Bạch Dịch giết chết, còn một lòng muốn đòi lại một cái công bằng cho Hàn Sâm và mình, thậm chí còn muốn cứu Bảo Nhi bằng mọi cách. Nhưng mà ai biết, thì ra là không phải là Bạch Dịch giết Hàn Sâm, ngược lại là Hàn Sâm giết Bạch Dịch.

Sau đó Bạch Vi nghĩ lại những gì Hàn Sâm đã làm, thật sự có phần không thể tưởng tượng được, tên hoàng tử giả như hắn lại tìm hiểu được tượng thần Thủy Tổ trong Tộc Hoàng Cực, lại còn làm nhiều chuyện kinh thế hãi tục như vậy ở trong Tộc Hoàng Cực.

Càng thêm đáng sợ chính là, hắn không thương tổn lông tóc gì mà trốn khỏi Tộc Hoàng Cực, hơn nữa còn là trong khi bị Tộc Hoàng Cực đuổi bắt, xuyên qua Thiên Hà tinh vực, làm nhiều chuyện khiến cho cả vũ trụ cũng khiếp sợ như vậy, thậm chí còn bắt Bạch Vô Thường. Thế nhưng đến bây giờ Tộc Hoàng Cực còn không thể làm gì được hắn, ngay cả hắn ở nơi đâu cũng không tìm được.

Nghĩ lại hành động của Hàn Sâm mấy ngày nay, trong lúc bất chợt Bạch Vi cảm giác khốn cảnh của mình thật ra không thấm vào đâu.

Cho dù tình huống của nàng hỏng bét đi nữa, ít nhất nàng vẫn là công chúa Tộc Hoàng Cực, có thể có được được tài nguyên nhất định, cũng không có ai thật sự muốn mạng của nàng.

Một tên người ngoài như Hàn Sâm mà có thể đột phá khỏi một mảnh đất lớn như Tộc Hoàng Cực, nàng là công chúa chính quy, so với tình cảnh của Hàn Sâm, quả thực là như trên trời dưới đất, không có lý nào Hàn Sâm có thể làm được chuyện mà nàng không làm được.

Qua mấy ngày nay, tâm tính và suy nghĩ Bạch Vi biến chuyển rất nhiều, cũng là bởi nghĩ thông suốt những vấn đề này, mà những điều này là do Hàn Sâm, thế nên tình cảm của Bạch Vi đối với Hàn Sâm vô cùng phức tạp.

Lúc này chạm mặt Hàn Sâm lần nữa, Bạch Vi cũng không có ý định muốn đánh giết.

“Chúc mừng công chúa thăng cấp lên cấp Vương.” Hàn Sâm nhìn về phía Bạch Vi khẽ hành lễ nói.

Bạch Vi nhìn Hàn Sâm, một lúc lâu mới lên tiếng: “Ngươi đi đi, đừng để †a nhìn thấy ngươi nữa.”

Nhưng Hàn Sâm lạnh nhạt nói: “Công chúa chăm sóc cho cha con ta, Hàn Sâm không dám quên, nếu lúc sau công chúa có việc cần ta, chỉ cần sai người đến nhắn là được. Chỉ cần kẻ hèn này có thể làm được, nhất định sẽ không để cho công chúa thất vọng.”

Hàn Sâm vẫn là rất có thiện cảm đối với Bạch Vi, chủ yếu là bởi vì ban đầu Bạch Vi có hành động muốn cứu Bảo Nhi, khiến Hàn Sâm cảm thấy thiếu một nợ Bạch Vi.

“Thời điểm gặp lại là địch không phải bạn.” Bạch Vi nói một câu, xoay người đi tới một phương hướng khác.

“Vậy thì hi vọng chúng ta không cần gặp lại.” Hàn Sâm và Cố Khuynh Thành, Minh Nguyệt bay về hướng ngược lại.

“Phía trước có gì đó bất thường.” Ba người đang bay trong không trung, thân hình Minh Nguyệt đột nhiên dừng lại, di động trong tỉnh không, ánh mắt nhìn chằm chằm một tinh cầu phía trước, nói.

“Có gì bất thường?” Hàn Sâm không cảm giác được có gì khác thường, Lĩnh Vực Động Huyền của hắn không thể đến khoảng cách xa như vậy.

Minh Nguyệt cau mày nói: “Ta cũng không thể nói rõ ràng, chẳng qua là cảm giác phía trên tinh cầu kia truyền đến hơi thở cực kỳ nguy hiểm.”

“Dị chủng? Hay là sinh vật chủng tộc khác?” Hàn Sâm lại hỏi. “Hẳn là dị chủng.” Minh Nguyệt cân nhắc một chút rồi nói.

Ánh mắt Hàn Sâm lập tức sáng lên: “Dị chủng càng tốt, các ngươi ở phía sau, ta đi xem trước một chút.”

Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn bắt tay vào làm, đột nhiên lại thấy có một đám thân ảnh đến từ trong tinh không, không lâu đã đến bên cạnh.

“Ma tộc?” Hàn Sâm nhìn đám người kia cả nam cả nữ đều mọc sừng tím, không khỏi khẽ cau mày.

“Tại hạ là Cực Ương Sinh, ngưỡng mộ Hàn sư đã lâu, rốt cuộc hôm nay nhìn thấy Hàn sư, thật là may mắn của Cực Ương Sinh ta.” Bán Bộ Thần Hóa cầm đầu Ma tộc, khẽ hành lễ với Hàn Sâm.

Nam tử Ma tộc này lớn lên trắng nõn, vẻ ngoài cực kỳ đẹp đẽ, hơn nữa hành động cử chỉ nho nhã lễ độ, rất khó làm cho lòng người sinh ghét.

“Các hạ khách sáo rồi.” Hàn Sâm nhìn dáng vẻ của Cực Ương Sinh, cũng biết địa vị của hắn ở Ma tộc chắc chắn cũng không phải là bình thường, nếu không các Ma tộc cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa bên cạnh hắn kia, cũng sẽ không tuân theo hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Trong Lòng Hàn Sâm thầm nghĩ: “Lúc trước hộ pháp Thiên vương của Ma tộc, Modoro nói muốn mời ta tứ phúc cho công tử Ma tộc, chẳng lẽ là vị này sao?”

Sau khi Cực Ương Sinh hành lễ với Hàn Sâm, ánh mắt rơi vào trên người Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt, trong mắt hiện lên một tia kinh dị, chẳng qua chỉ là một thoáng qua rồi biến mất, gần như không thể bị người phát giác.

Hết chương 2546.

Chương 2547. Ma ngẫu

Nhưng Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành khẽ cau mày, hiển nhiên các nàng đã nhạy cảm cảm thấy ý tứ trong loại ánh mắt này.

Mặc dù Hàn Sâm cũng nhìn thấy, nhưng chẳng qua không nói thêm gì. Với sự xinh đẹp của Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành, nếu đàn ông nhìn thấy các nàng mà không có chút phản ứng nào, đó mới là chuyện kỳ quái.

Ma tộc và Nhân tộc có bề ngoài gần giống nhau, quan niệm thẩm mỹ cũng không khác nhau quá nhiều, có xiêu lòng với vẻ đẹp của các nàng có vẻ cũng là bình thường.

Băn khoăn là một chuyện, có thể động thủ hay không lại là một chuyện khác, chỉ cần Cực Ương Sinh không làm chuyện khác người, Hàn Sâm cũng sẽ không vì vậy mà có cái nhìn khác với hắn.

Cực Ương Sinh thu hồi ánh mắt, không nhìn Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt nữa, nói với Hàn Sâm: “Hàn sư, lúc trước hộ pháp Modoro đã đề cập với ngài, hy vọng ngài có thể tứ phúc cho ta, không biết bây giờ Hàn sư có thời gian hay không?”

“Quả nhiên kẻ Modoro nói đúng là hắn.” Hàn Sâm trầm ngâm chốc lát mới nói với Cực Ương Sinh: “Lúc trước ta đã nói với hộ pháp Modoro, Lực Thần Tứ của ta quả thật có chút hiệu quả, nhưng cũng không thể trực tiếp tăng lên tới cảnh giới Thần Hóa cho bất cứ sinh vật nào, có thể thăng cấp Thần Hóa hay không, thì phải nhìn tiềm lực gen của bản thân.”

“Tại hạ hiểu, chỉ cần Hàn sư chịu ra tay giúp đỡ, bất kể thành công hay không, Cực Ương Sinh cũng sẽ vĩnh viên cảm ơn đại đức của Hàn sư” Cực Ương Sinh nói cực kỳ lễ phép.

Hàn Sâm cười nói: “Lời này của công tử quá nghiêm trọng, chẳng qua †a và ngươi chỉ giao dịch, nên thu tiền thì ta nhất định phải thu.”

“Đó là hiển nhiên, nếu Hàn sư có cần xin mời cứ nói, chỉ cần tại hạ có thể trả được, nhất định sẽ không làm Hàn sư thất vọng.” Cực Ương Sinh đáp lại rất sảng khoái.

Nhưng Hàn Sâm lắc đầu: “Phương diện thù lao sau này chúng ta bàn lại, lần trước ta tứ phúc cho Bát Độ, đến nay còn không có khôi phục hoàn toàn, muốn tứ phúc lần nữa, ít nhất phải sau bốn tháng, đến lúc đó rồi nói chuyện.”

Hàn Sâm lúc nào cũng có thể sử dụng lực lượng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, chẳng qua lực lượng này hắn sẽ không dùng tùy tiện, nếu không chẳng phải biến nó thành giá rẻ sao.

Đến tận bây giờ, Hàn Sâm cũng chỉ dùng với Bát Độ và Cố Khuynh Thành, Minh Nguyệt, sau này Hàn Sâm còn muốn sử dụng với bọn Tiểu Ngân Ngân. Về phần mấy người Bảo Nhị, Linh Nhi, Hàn Sâm sẽ không dùng với các nàng, bởi vì thiên phú của các nàng quá tốt, sau này có khả năng vô hạn, dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đối với các nàng, ngược lại sẽ giới hạn các nàng phát triển.

Thiên phú của Tiểu Ngân Ngân có hơi kém một chút, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đối với nó chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

“Cũng tốt, nếu như Hàn sư không chê, chúng ta nguyện bảo vệ cho Hàn sư, để tránh người bên cạnh quấy rầy Hàn sư.” vẻ mặt Cực Ương Sinh thành khẩn nói.

“Ý tốt của công tử tại hạ đón nhận, nhưng chúng ta đến để săn giết dị

chủng, cùng đi tóm lại là có chút không tiện.” Hiển nhiên Hàn Sâm

không hy vọng bên cạnh có một đám người ngoài đi theo.

“Đã như vậy, ta đợi sau này sẽ liên lạc với Hàn sư. Đây là số máy truyền tin của ta, nếu như Hàn sư có việc gì cần, cũng có thể dặn dò.” Cực Ương Sinh rất biết điều dẫn người rời đi, cũng không có nói lời nói ngu xuẩn gì như con mồi thuộc về ngươi, ta không muốn gì đó.

Sau khi Cực Ương Sinh rời đi, Minh Nguyệt hừ lạnh nói: “Người này thoạt nhìn đáng ghét vô cùng.”

“Sau này người đáng ghét như vậy, các ngươi sẽ còn gặp phải rất nhiều.” Hàn Sâm nhún vai nói, sự xinh đẹp của hai người các nàng có thể sẽ thành kẻ địch lớn nhất.

Hiện nay trong Đại Vũ Trụ, rất nhiều chủng tộc tương tự với nhân loại, giống như tộc Rebet, Ma tộc linh tinh không nói, Thiên Tộc và Tộc Hoàng Cực lớn như vậy, tất cả cũng tương tự với bề ngoài của nhân loại, quan niệm thẩm mỹ hết sức tương tự, hai người các nàng rất dễ dàng làm người khác chú ý.

“Xem ra sau này chúng ta đi ra ngoài, phải học Kim Tệ mặc chiến giáp mới đúng.” Cố Khuynh Thành vừa nói, vô tình cố ý liếc mắt nhìn Hàn Sâm một cái.

“Chỉ sợ mặc chiến giáp cũng vô dụng, khí chất của các ngươi đặc biệt, cho dù không nhìn thấy mặt thì vẫn có lực sát thương khổng lồ đối với sinh vật phái nam, dùng hồng nhan họa thủy cũng không đủ để hình dung. “ Hàn Sâm cười nói.

“Chúng ta hại nước hại dân như vậy, từ trước đến nay ngươi ở chung một chỗ với chúng ta, cũng chưa gặp chuyện gì?” Minh Nguyệt bĩu môi nói.

“Vậy làm sao có thể so sánh được, đạo tâm kiên định giống như ta không vì thế gian mà thay đổi, cũng chính là người đàn ông tốt chỉ tình cờ nhìn lén mấy lần, trong vũ trụ này chỉ sợ là cũng không tìm được người thứ hai nữa rồi. “ Hàn Sâm nói đùa.

Cố Khuynh Thành khẽ mỉm cười không nói gì, Minh Nguyệt cũng là khinh thường nói: "Đồ bậy bạ nhát gan không bằng cầm thú mà thôi, còn nói mỹ danh người đàn ông tốt."

Dứt lời, nàng không để ý tới Hàn Sâm nữa, bay thẳng về phía trước.

"Khụ khụ, người này có ý gì hả, ta biến thành đồ bậy bạ nhát gan từ lúc nào? " Hàn Sâm bất lực nhìn về phía Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành chỉ như cười như không nhìn hắn một cái, sau đó không nói gì, đuổi theo phương hướng Minh Nguyệt vừa đi.

"Này, các ngươi rốt cuộc có ý gì? " Trong lòng Hàn Sâm vô cùng buồn bực, mặc dù Cố Khuynh Thành không nói gì, nhưng dù sao hắn cũng cảm giác mình bị khinh bỉ.

Đám Ma tộc Cực Ương Sinh cũng không đi xa, đợi sau khi mấy người Hàn Sâm đi xa rồi, Cực Ương Sinh nói với một Vương Giả Ma tộc bên cạnh: "Ngươi trở về một chuyến, mang Ma Ngẫu của ta tới, nếu như cha ta hỏi, ngươi hãy nói là ta có chuyện quan trọng cần Ma Ngẫu trợ giúp."

Vương Giả Ma tộc kia hơi kinh hãi: "Công tử chẳng lẽ muốn xuống tay với Hàn Sâm?"

"Không ngờ lại đụng phải hắn ở chỗ này, đây là cơ hội tốt một ngàn năm có một chúng ta ở trong Hỗn Loạn Tinh Vực không tìm được hắn, ở chỗ này cũng là cơ hội tốt nhất để bắt hắn." Cực Ương Sinh thản nhiên nói.

"Công tử nghĩ lại, ngay cả mấy vị cường giả cấp Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực cũng ra tay, vẫn không thể bắt được hắn, trong Lĩnh Vực Hạch Tâm tối đa cũng chỉ có Bán Bộ Thần Hóa có thể tiến vào, sợ rằng muốn bắt được Hàn Sâm không quá thực tế, lỡ đâu bị hắn biết là chúng ta ra tay, còn muốn mời hắn tứ phúc chỉ sợ cũng không dễ dàng" Vương Giả Ma tộc kia nói.

"Thế nên ta mới mời Ma Ngẫu ra tay, Ma Ngẫu kia đã tiếp cận cấp Thần Hóa, có hắn ra tay đối phó Hàn Sâm, cơ hội thành công hẳn là rất cao, hơn nữa cho dù thất bại, Hàn Sâm cũng sẽ không nghĩ ra được chúng ta." Cực Ương Sinh nhàn nhạt nói.

“Nhưng mà Ma Ngẫu dù sao cũng là của Ma tộc chúng ta…” Vương Giả Ma tộc còn muốn khuyên nữa, lại bị Cực Ương Sinh phất tay cắt đứt.

“Ngươi đi mang Ma Ngẫu tới là được, cái khác không cần để ý tới.” Cực Ương Sinh lạnh nhạt nói.

“Vâng.” Vương Giả Ma tộc không dám cãi lệnh Cực Ương Sinh, chỉ đành phải mở thần điện Lĩnh Vực Hạch Tâm, trở lại Ma tộc.

Hơn một giờ sau, liền thấy cánh cửa thần điện Lĩnh Vực Hạch Tâm hiện lên từ trong không gian, Vương Giả Ma tộc kia từ trong cửa đi ra, nhưng bên cạnh hắn lại mang theo một người.

Nếu như người ngoài thấy một màn như vậy, nhất định sẽ cực kỳ ngạc nhiên, bởi vì mỗi Vương Giả đều chỉ sử dụng lực lượng của mình đẩy ra cánh cửa Lĩnh Vực Hạch Tâm tiến vào trong đó, không có sinh vật khác có thể đi vào cùng một cánh cửa. Thế nhưng hiện tại Vương Giả Ma tộc ở đây lại mang theo một sinh vật từ trong cánh cửa mà hắn tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, cho dù là người Tộc Hoàng Cực thấy, chỉ sợ cũng phải giật mình há hốc mồm, không dám tin vào hai mắt của mình.

Hết chương 2547.

Chương 2548. Không phải dịch chuyển tức thời

Sinh vật kia nhìn tương tự với loài người, toàn thân đều bọc trong áo giáp màu đen, không nhìn ra mặt mũi như thế nào, cứ thế đờ đẫn đi theo phía sau Vương Giả Ma tộc.

“Công tử, Ma Ngẫu mang đến rồi.” Vương Giả Ma tộc đưa Ma Ngẫu đến trước mặt Cực Ương Sinh, cũng dùng hai tay nâng một cái sừng màu tím đến trước mặt hắn.

Cái sừng màu tím kia dài hơn một mét, phía trên có từng vòng hoa văn xoắn ốc, tạo thành hình dạng trăng rằm, mặt trên còn điêu khắc rất nhiều ký hiệu thần bí quỷ dị, thoạt nhìn bên trong hoa mỹ lộ ra một loại hơi thở bí hiểm.

Cái sừng này rất giống với một sừng trên đỉnh đầu của đám Ma tộc Cực Ương Sinh, cũng không biết rốt cuộc có lai lịch gì.

Sau khi Cực Ương Sinh nhận lấy chiếc sừng màu tím kia, cầm trong tay thưởng thức một chút, sau đó nói với Ma Ngẫu: "Nghe theo hiệu lệnh của ta mà làm việc, đi thôi."

Ánh sáng tím trong mắt Cực Ương Sinh nở rộ, trên tay cũng hóa ra từng tia ma khí, chui vào bên trong chiếc sừng màu tím kia, khiến cho chiếc sừng cong màu tím xinh đẹp quỷ dị nổi lên ánh sáng rực rỡ kỳ lạ, ký hiệu kỳ bí điêu khắc ở phía trên cũng đang tỏa ra ma khí nhè nhẹ.

Chỉ thấy ánh sáng tím trong mắt Ma Ngẫu kia sáng ngời, lập tức đi về phía phương hướng bọn Hàn Sâm rời khỏi, tốc độ mau đến kinh người.

"Công tử nhớ kỹ nhất định phải làm việc cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho Ma Ngẫu rơi vào trong tay chủng tộc khác." Vương Giả Ma tộc có chút lo lắng nói.

"Ngươi cứ yên tâm, với sức mạnh của Ma Ngẫu, cho dù không bắt được Hàn Sâm, ở bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm này, ngươi cho rằng còn có sinh vật khác có thể tổn thương đến nó sao?" Cực Ương Sinh có chút mất kiên nhãn nói.

Vương Giả Ma tộc đành phải khúm núm lui ra, không dám nói gì nữa.

Một con Ma Ngư Cơ Giới to bằng con cá mập bay trong tinh không, một đám Ma Ngư Cơ Giới theo đó xông về phía mấy người Hàn Sâm, trong miệng cả đám phun ra sấm sét khủng bố, trong nháy mắt biến một mảnh tinh không thành biển sấm sét.

Nhìn thấy biển sấm sét đánh lên trên mấy người Hàn Sâm, Minh Nguyệt duỗi tay chụp một cái, một cái dù giấy dầu màu lam xuất hiện ở trong tay nàng, sau khi tán dù mở ra, từng đợt kiếm quang hạ xuống, mạnh mẽ chắn

tất cả sấm sét bên ngoài dù giấy dầu, bảo vệ ba người bọn họ ở trong đó, để bọn họ không bị sấm sét xâm nhập.

Cố Khuynh Thành ở một bên khác ý nghĩ vừa xuất hiện, vô số kiếm quang bay lên từ trên người nàng, hóa thành từng thanh kiếm khí hình dạng khác nhau, trong phút chốc giống như thác nước xông về phía đàn Ma Ngư Cơ Giới.

Trong nháy mắt, trên trăm con Ma Ngư đã bị vô số kiếm khí xoắn giết bầm thây.

"Lĩnh Vực Vạn Kiếm thật lợi hại." Hàn Sâm không nhịn được khen ngợi nói, bên trong đám Ma Ngư Cơ Giới kia ít nhất có ba con dị chủng Vương Giả, nhưng đến cả một kích của Cố Khuynh Thành cũng không ngăn cản, lĩnh vực của Cố Khuynh Thành thật sự là có chút bá đạo.

"Chẳng lẽ lĩnh vực của ta thì không mạnh à?" Minh Nguyệt lạnh giọng hỏi.

Hàn Sâm hé miệng vừa muốn nói gì đó, Minh Nguyệt lại đột nhiên nhìn về một phương hướng không người, Hàn Sâm và Cố Khuynh Thành cũng đều nhìn qua, chỉ thấy một bóng dáng màu đen đang đến gần về phía bọn họ, tốc độ không phải rất nhanh, chỉ châm chậm bay tới, một lúc lâu sau mới bay đến chỗ cách bọn Hàn Sâm không xa.

Chẳng qua người giáp đen cũng không có ý ngừng lại, vẫn tiếp tục hướng về phía bọn Hàn Sâm như cũ.

"Các hạ vì sao đến đây?" Hàn Sâm nhìn người giáp đen kia hỏi.

Nhưng người giáp đen lại hoàn toàn không có phản ứng, giống như không nghe thấy lời nói của hắn, vẫn bay thẳng về phía bên này.

Hàn Sâm chú ý tới ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào mình, hiển nhiên chính là hướng về hắn.

Nhìn thấy người giáp đen sắp tiến vào trong phạm vi cảnh giới của bọn họ, Hàn Sâm lại nói: "Các hạ nên dừng lại rồi."

Người giáp đen vẫn như không nghe thấy, chẳng những không có ý dừng lại, còn đột nhiên đấm một quyền về phía Hàn Sâm. Cùng lúc hắn đấm ra một quyền kia, thân hình của hắn đều tan biến trong tâm mắt của ba người Hàn Sâm.

Chờ đến lúc hắn lại xuất hiện thì đã tới trước mặt Hàn Sâm, nắm đấm sắp rơi trên đầu Hàn Sâm.

"Dịch chuyển tức thời thật lợi hại!" Sắc mặt Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đều thay đổi, các nàng hoàn toàn không nhìn ra người giáp đen đi đến trước mặt Hàn Sâm như thế nào.

Theo đạo lý mà nói, di chuyển tức thời thật ra có hai loại, một loại là dịch chuyển tức thời kiểu tốc độ, còn một loại là dịch chuyển tức thời kiểu không gian, bất kể là loại nào, lúc sử dụng đều sẽ có chút dấu hiệu.

Loại dịch chuyển tức thời kiểu tốc độ, chỉ cần có đầy đủ nhãn lực thì có thể bắt kịp tốc độ di chuyển của hắn, vẫn có thể nhìn thấy được.

Mà dịch chuyển tức thời kiểu không gian, lúc phá vỡ và xé rách không gian, đều sẽ sinh ra dao động không gian, cũng cần thời gian nhất định, cho dù mạnh mẽ như Thần Du Thuật, cũng có những sơ hở như thế, chỉ là dao động không gian của Thần Du Thuật cực nhỏ, thời gian cần thiết cũng rất ngắn, gần như không có cảm giác.

Nhưng mà người giáp đen này từ lúc ra quyền đến lúc xuất hiện ở †rước mặt Hàn Sâm, trong lúc này hoàn toàn không có khoảng cách thời gia gì, cũng không có dao động sức mạnh và quá trình, giống như hắn vốn đã ở nơi này, làm cho người ta ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Kengl

Hàn Sâm giơ nắm đấm lên, chặn một quyền này của người giáp đen, lập tức cả người như bị sét đánh, giống như sao chổi trong tinh không bay ngược ra ngoài.

Vẻ kinh ngạc trên mặt Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt càng đậm, các nàng biết rất rõ Hàn Sâm mạnh bao nhiêu, tuy rằng hắn mới chỉ là Vương Giả Lĩnh Vực Tam Trùng, nhưng cho dù Bán Bộ Thần Hóa đến đây, cũng không thể áp đảo Hàn Sâm trên mặt sức mạnh, trừ phi đó là Bán Bộ Thần Hóa cực mạnh.

Nhưng mà người giáp đen này lại dùng một quyền đấm Hàn Sâm bay ngược ra ngoài, sức mạnh này ở trong Bán Bộ Thần Hóa xem như là cao nhất.

Không có gì do dự, Cố Khuynh Thành trực tiếp rút kiếm cầm trong tay, cổ kiếm đồng đen vẽ ra một quỹ đạo hoàn hảo, chém về phía người giáp đen kia, cổ kiếm thanh đồng của nàng chém ra, vô số bóng kiếm hiện ra ở bốn phương tám hướng, giống như tinh hà cùng chém về phía người giáp đen.

Minh Nguyệt ở một bên khác gần như ra tay cùng lúc, cây dù màu lam trong tay thu lại, dùng dù thay kiếm đâm về phía trái tim của người giáp đen, kiếm quang hóa thành một cực quang thật lớn, giống như có thể đâm thủng tinh cầu đại địa.

Hai người một trái một phải, gần như lấp kín tất cả con đường tiến lùi của người giáp đen, nhưng người giáp đen kia lại làm như không thấy đòn tấn công của các nàng, vẫn nhìn chằm chằm Hàn Sâm bay ngược ra ngoài như cũ, lại một quyền lay động đấm Hàn Sâm ra ngoài.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đều giận dữ, người giáp đen này cũng quá điên cuồng ngang ngược, vậy mà làm như không thấy đòn †ấn công của các nàng, giống như thứ trong tay các nàng đều là món đồ chơi, dường như hoàn toàn không cần để ý tới.

Trên kiếm và dù của hai người lại tăng thêm vài phần lực, Minh Nguyệt lại quát: “Không được xem thường phụ… nữ…”

Lời nói của Minh Nguyệt còn chưa nói xong, hai mắt nàng đột nhiên trừng lớn.

Cùng lúc với một quyền của người giáp đen kia đấm ra, lại rõ ràng biến mất dưới sự bao vây của hai người các nàng, kiếm quang như thiên la địa võng vậy mà không có chút tác dụng nào.

“Đây không phải là dịch chuyển tức thời kiểu không gian.” Sắc mặt Cố Khuynh Thành thay đổi kịch liệt, trong lòng vô cùng nghi hoặc, bởi vì nàng hoàn toàn không nhìn thấy không gian dao động, cũng không nhìn ra rốt cuộc là người giáp đen phá không rời đi như thế nào.

Hết chương 2548.

Chương 2549. Hơi thở quen thuộc

Người giáp đen đã biến mất ngay dưới mí mắt của Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành như vậy, cùng lúc xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm đang bay ngược, nắm đấm gần như đã trúng bụng Hàn Sâm.

Ngay khi nắm đấm của người giáp đen chuẩn bị đánh trúng Hàn Sâm, thân hình Hàn Sâm lại đột nhiên biến mất, xuất hiện ở một nơi khác, đúng là dịch chuyển tức thời mà trong khoảng thời gian này hắn vẫn luôn khổ tu.

Người giáp đen không có bất cứ do dự gì, lại vung quyền ra, bóng dáng biến mất không thấy giống như hai lần trước, lúc xuất hiện đã tới trước mặt Hàn Sâm rồi.

Thân hình Hàn Sâm lại dịch chuyển tức thời rời khỏi, né tránh nắm đấm của người giáp đen.

Chỉ thấy thân hình của hai người không ngừng chớp tắt bên trong tinh không, mắt thường hoàn toàn không bắt được quỹ đạo di chuyển của bọn

họ, giống như trên trời dưới đất bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ xuất hiện ở bất cứ nơi nào.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt chuẩn bị tiến lên giúp Hàn Sâm, nhưng lại nghe được âm thanh của Hàn Sâm truyền đến: "Đừng tới đây… Các ngươi không tránh được đòn tấn công của hắn… Dùng sức mạnh của các ngươi bảo vệ chính mình… Không được để lại bất cứ sơ hở gì.."

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt nghe vậy dừng lại, chỉ có thể ở xa xa nhìn Hàn Sâm và người giáp đen chiến đấu, cây dù trong tay Minh Nguyệt mở ra, buông xuống từng luồng kiếm quang, hoàn toàn bao phủ hai người các nàng ở bên trong, giống như lời Hàn Sâm, không để lại một chút sơ hở nào.

"Thứ người giáp đen kia dùng không phải dịch chuyển tức thời." Cố Khuynh Thành nhìn chiến trường, khẳng định nói.

Minh Nguyệt cũng khẽ gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Quả thật không phải dịch chuyển tức thời… Kia càng giống như… Càng giống như là…"

"Đại La Sát Thần…" Cố Khuynh Thành tiếp lời Minh Nguyệt, nói ra.

Bọn họ đều đã từng gặp lão nhân trong Tí Hộ Sở kia, đó gần như là lấy sức mạnh của bản thân, lão nhân đã tranh giành một vị trí trong Tí Hộ Sở vì nhân loại.

Lúc sức mạnh của hắn tới cực hạn là có thể như người giáp đen, bất chấp trở ngại không gian, mạnh mẽ đánh chết kẻ địch của mình.

"Người giáp đen làm sao có thể dùng lực Phi Thiên? Không đúng, kia hẳn là lực Thiên Ma, người giáp đen kia là Ma tộc sao?" Cố Khuynh Thành kinh hãi nói.

Hàn Sâm cũng đã sớm nhìn ra sức mạnh người giáp đen sử dụng là lực Thiên Ma, mà không phải dịch chuyển tức thời kiểu không gian, sức mạnh có thể ngăn chặn lực Thiên Ma trong vũ trụ không tính là quá nhiều, nhưng cũng không phải là không có, lực Động Huyền của Hàn Sâm chính là một trong số đó.

Kích tất trúng của người giáp đen đối với Hàn Sâm mà nói không khó phá giải, nhưng mà sức mạnh của người giáp đen lại vượt xa Hàn Sâm hiện giờ, làm cho Hàn Sâm khó có thể chống lại trực diện.

Hơn nữa cảm giác mà người giáp đen này đem lại cho Hàn Sâm có chút khác biệt, ít nhất có chút khác với những Ma tộc mà Hàn Sâm từng gặp, nhưng mà Hàn Sâm lại nói không được là khác chỗ nào.

Cực Ương Sinh và vài vị cường giả Ma tộc đang thông qua một mặt gương quan sát trận chiến này, vẻ mặt của bọn họ có chút ngạc nhiên, ngay cả Cực Ương Sinh cũng có chút lộ vẻ xúc động.

“Tên này thật lợi hại, vậy mà có thể tránh được đòn tấn công của Ma Ngẫu.” Cực Ương Sinh hơi hơi cắn môi, đây là động tác theo thói quen khi trong lòng hắn đăm chiêu.

“Khó trách Hàn Sâm có thể lông tóc không thương dưới sự đuổi bắt của Tộc Hoàng Cực, quả nhiên có chỗ khủng bố của nó, vậy mà có thể né tránh đòn tấn công của lực Thiên Ma, cũng không biết sức mạnh hắn dùng là cái gì.” Vẻ mặt vài vị cường giả Ma tộc phức tạp nói.

Bọn họ đều rất rõ ràng, lực Thiên Ma của Ma Ngẫu là kích tất trúng, trừ phi có được sức mạnh hệ nhân quả giống vậy, nếu không cho dù sử dụng di chuyển tức thời, cũng không thể né tránh tấn công của hắn.

Lực Thiên Ma là sức mạnh hệ nhân quả, nếu tấn công tập trung vào Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm sử dụng dịch chuyển tức thời rời khỏi chỗ ban đầu, cũng nhất định vẫn sẽ bị đánh trúng.

Dịch chuyển tức thời của Hàn Sâm có thể né tránh tấn công của Ma Ngẫu, tuyệt đối không chỉ đơn giản là bởi vì sử dụng dịch chuyển tức thời như vậy, về phần rốt cuộc Hàn Sâm sử dụng dạng sức mạnh gì, bọn Cực Ương Sinh cũng nhìn không rõ, lại không thể nào đoán được.

“Hừ, có thể né tránh tấn công nhất định trúng của lực Thiên Ma cũng vô dụng, sức mạnh và tốc độ của hắn vẫn không bằng Ma Ngẫu, hôm nay nhất định phải bắt được hắn. Thứ Ma tộc ta cần cũng không chỉ là một tứ phúc đơn giản như vậy, mà là truyền thừa ngàn đời.” Cực Ương Sinh hừ lạnh một

tiếng, tăng tốc rót sức mạnh của chính mình vào chiếc sừng màu tím kia, làm hoa văn thần bí khắc trên sừng màu nổi lên ánh sáng tím.

Hàn Sâm bày ra lực Thần Tứ, tuy rằng khiến hắn được các tộc xem trọng, nhưng cũng đồng thời làm cho ý đồ của các tộc đối với hắn càng trực tiếp hơn.

Nếu thật sự có thể bắt được Hàn Sâm, chỉ sợ đại đa số chủng tộc cũng sẽ không giao hắn cho Tộc Hoàng Cực, mà là phải giam cầm hắn, để hắn tứ phúc cho toàn bộ đời đời con cháu của chính mình.

Gần như là cùng lúc với hoa văn điêu khắc thần bí sáng lên, người giáp đen vẫn truy đuổi Hàn Sâm nhưng không thuận lợi, đột nhiên giữa lúc đó ngừng lại, thân thể thon dài ban đầu trong nháy mắt đã phồng lên.

Cơ bắp toàn thân trong nháy mắt lồi lên, căng khôi giáp màu đen đến lồi lõm, chặt chẽ dán ở trên cơ thể hắn, phác họa tất cả đường cong cơ thể.

Từ bên trong áo giáp kia còn lộ ra một hơi thở tối tăm màu tím, làm cho người giáp đen kia thoạt nhìn giống như một loại ác quỷ đến từ địa ngục, đôi con ngươi màu tím như điện.

“Đây… đây hình như là Tu La Biến của Tu La tộc…” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn người giáp đen, thiếu chút nữa thất thanh kêu lên.

Rốt cuộc hắn biết tại sao lúc trước mình lại cảm thấy hơi thở của người giáp đen này có chút không giống với Ma tộc. Tuy rằng hai bên rất giống, nhưng Hàn Sâm vẫn cảm giác được, tên này dường như càng giống với Tu La tộc trong vũ trụ Liên Minh, chỉ là sức mạnh hắn sử dụng là lực Thiên Ma, cho nên làm cho hắn thoạt nhìn hết sức giống với Ma tộc, gần như không nhìn ra chút khác biệt gì giữa hai bên, cho nên lúc trước Hàn Sâm cũng không có nhìn ra.

Mãi đến lúc hắn sử dụng Tu La Biến, loại mùi của Tu La tộc này trở nên nặng thêm một ít, rốt cuộc Hàn Sâm mới phát hiện.

“Nơi này làm sao có thể có Tu La tộc? Ta chưa từng đưa Tu La tộc đi vào đại vũ trụ gen, trừ phi là Tu La tộc rời khỏi quan tài của nó trong hoàng mộ

Tu La tộc… Hắn… có khả năng là một vị Tu La Hoàng nào đó không?” Vẻ mặt Hàn Sâm phức tạp nhìn người giáp đen giống như ác quỷ trước mặt, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ.

Người áo đẹn lại không nghĩa nhiều như Hàn Sâm, sau khi biến thân xong, ánh mắt chết chóc chớp điện màu tím nhìn chằm chằm Hàn Sâm, lại một quyền đấm về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm di chuyển tức thời né tránh đòn tấn công của người giáp đen, nhưng mà lúc hắn di chuyển tức thời rời đi, lại phát hiện người giáp đen đã tới trước mặt hắn, nắm tay bốc lên khí lửa màu tím sẫm, đấm thật mạnh lên bụng hắn.

Ầm!

Thân thể của Hàn Sâm ma sát với vật chất vũ trụ, cả người đều giống như là một quả cầu lửa phun ra tia lửa, bị một quyền đấm vào trong vành đai thiên thạch, không biết đụng nát bao nhiêu là thiên thạch, vẽ ra một đường rãnh in trên vành đai đó.

Còn không chờ Hàn Sâm dừng lại, người giáp đen lại xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, một quyền nện ở trên người hắn, lập tức lại đập hắn xuống.

Phụt!

Hàn Sâm há mồm phun ra một ngụm máu tươi, thân thể ngã xuống không ngừng, ngay cả cơ hội dịch chuyển tức thời cũng không có.

Hết chương 2549.

Chương 2550. Người đàn ông ba đường lui

Hàn Sâm còn đang trong gục xuống, một bàn tay của người giáp đen lại đột nhiên xuất hiện ở trên đầu hắn, túm lấy đầu hắn, tử khí nhè nhẹ giống như độc xà trên tay chui vào bên trong thân thể Hàn Sâm, quấn lấy thân thể Hàn Sâm, khiến hắn hoàn toàn không thể động đậy.

Thấy Hàn Sâm bị người giáp đen bắt, Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đều cực kỳ sợ hãi, Cố Khuynh Thành vừa nghĩ trong lòng, lập tức hàng ngàn hàng vạn kiếm quang hóa thành vô số cổ kiếm, tấn công về phía người giáp đen kia.

Cổ kiếm dày đặc như thác nước đánh tới, cho dù là một tinh cầu, e rằng cũng sẽ bị dòng kiếm lưu trực tiếp xuyên qua.

Nhưng người giáp đen kia một tay xách Hàn Sâm, tay kia thì nắm thành nắm tay đấm ra, trực tiếp xuyên qua kiếm lưu dày đặc, trong phút chốc đã tới trước mặt Cố Khuynh Thành, nắm tay lại đụng phải lồng kiếm trên dù mà Minh Nguyệt vẫn mở ra.

Ầm!

Sức mạnh của một quyền kia, cứng rắn đánh nát kiếm quang mà dù buông xuống, người giáp đen lại nắm chặt nắm tay, lại muốn đấm về phía Cố Khuynh Thành.

“Dừng tay, làm sao có thể vô lễ như vậy với hai cô gái, còn không lui ra” Cực Ương Sinh cưỡi một Ma Lang Cơ Giới đến, nói một câu với người giáp đen kia, người giáp đen đã thu lại nắm tay lùi đến một bên.

“Tại hạ tới muộn, làm cho hai vị cô nương sợ hãi rồi.” Cực Ương Sinh mỉm cười nói với Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt.

“Thì ra là ngươi đang làm trò quỷ.” Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm Cực Ương Sinh nói.

“Cô nương nói quá lời, bản công tử chỉ làm chuyện bản thân phải làm.” Cực Ương Sinh nhìn về phía Hàn Sâm bị người giáp đen xách trong tay, cười nói: “Thầy Hàn, chúng ta lại gặp mặt, chắc là ngươi bây giờ hẳn là có thời gian tâm sự với bản công tử nhỉ?”

“Cực công tử, xem ra ngươi còn chưa nghe nói qua tính tình của Hàn Sâm ta.” Hàn Sâm bị người giáp đen xách, trên người bị tử khí quấn lấy, ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích được, nhưng là vẻ mặt lại không có bất luận thay đổi gì.

“Còn xin Hàn sư chỉ giáo?” Cực Ương Sinh rất hứng thú nhìn Hàn Sâm, ánh mắt kia giống như là mèo trêu chọc con chuột.

“Công tử, để tránh đêm dài lắm mộng, trước hết đưa Hàn Sâm về căn cứ của chúng ta ở Lĩnh Vực Hạch Tâm đi.” Vương Giả Ma tộc bên cạnh nói.

Hàn Sâm cười nói: “Hắn nói rất đúng, con người ta tính tình không tốt, ngươi vẫn nên ra tay nhanh chút thì tốt hơn, nếu không muộn rồi thì không có cơ hội nữa.”

Cực Ương Sinh không để ý đến Vương Giả Ma tộc kia, như cười như không nhìn Hàn Sâm nói: “Hàn Sâm à Hàn Sâm, phẩm chất này của ngươi

không tệ, chuyện tới nước này, vậy mà còn có thể bình tĩnh như thế, đáng tiếc Thiên Ma Tỏa trong thân thể ngươi, đừng nói ngươi là Vương giả, cho dù là cường giả Thần Hóa, cũng không thoát được Thiên Ma Tỏa này."

Dứt lời, Cực Ương Sinh không hề để ý tới Hàn Sâm, xoay người nói với Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt: "Hai vị cô nương mời cùng ta cùng nhau quay về Ma tộc làm khách. Xin hai vị yên tâm, các ngươi là khách quý của ta, Ma tộc tuyệt đối sẽ không vô lễ với hai vị cô nương, nhất định hầu hạ như khách quý."

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt còn chưa trả lời, Hàn Sâm lại nở nụ cười: "Ta nói ngươi tại sao lại muốn làm khó ta, thì ra là vì hai người các nàng, nếu ngươi nói sớm, ta tặng các nàng cho ngươi là được, làm sao còn làm to chuyện như thế?"

"Câm mồm, vốn còn tưởng rằng ngươi là một nhân vật, không nghĩ tới vô sỉ như vậy, vì mạng sống mà ngay cả loại lời này cũng nói ra được." Cực Ương Sinh lớn tiếng giận dữ mắng Hàn Sâm.

"Ai, ta nói đều là lời thật, ngươi đừng thấy các nàng xinh đẹp như vậy, thật ra các nàng đều là ác ma ăn tươi nuốt sống, ta đi theo các nàng không biết đã chịu bao nhiêu là khổ bao nhiêu là tội, ngươi bằng lòng đưa các nàng đi, ta cầu còn không được, quả thật muốn cúng bái bài vị ngươi trong nhà, ngày ngày sớm tối thắp một nén hương, tế bái giống như đại ân nhân." Hàn Sâm nói.

"Hừ, cho dù ngươi khua môi múa mép, hôm nay cũng khó tránh được một kiếp này." Cực Ương Sinh dường như xem thấu tâm tư của Hàn Sâm, cười lạnh nói.

Hàn Sâm lắc đầu thở dài nói: "Cực công tử, ngươi cũng chỉ ỷ vào uy phong của người khác mà thôi, nếu không có vị cường giả khủng bố này, ngươi hoàn toàn không phải đối thủ của ta, ngươi có cái gì mà đắc ý hả? Nên đắc ý hẳn là vị cường giả này."

Cực Ương Sinh bĩu môi nói: "Hắn là Ma Ngẫu của ta, hắn ra tay chẳng khác nào là ta ra tay, ngay cả Ma Ngẫu của ta ngươi cũng đánh không lại, còn có tư cách gì đánh nhau với bản công tử?"

“Ma Ngẫu? Hắn không phải người của Ma tộc các ngươi sao?” Hàn Sâm ra vẻ kinh ngạc hỏi.

“Công tử… chúng ta mau quay về căn cứ mau chút đi.” Vương Giả Ma tộc lúc trước vội vàng cắt đứt cuộc đối thoại của Hàn Sâm và Cực Ương Sinh, hiển nhiên là không muốn Cực Ương Sinh tiết lộ thêm chuyện Ma Ngẫu nữa.

Cực Ương Sinh cũng không phải ngu ngốc, cười cười nói: “Hàn Sâm, ngươi không cần lại lãng phí tâm tư nữa, bản công tử sẽ không giết ngươi, chỉ cần ngươi thức thời hiểu rõ tình hình, cho dù trở về Ma tộc, tộc của ta cũng sẽ đối xử như ngươi khách quý.”

“Như thế nào mới tính là thức thời hiểu rõ tình hình? Muốn ta như là một con bò sữa, ăn cỏ, vắt sữa, nuôi không công những ma tử ma tôn của Ma tộc các ngươi đến mập mạp, cuối cùng cúc cung tận tụy tới chết đúng không?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Cũng không thể nói như vậy, người có khả năng thì vất vả, nếu Hàn sư ngươi có năng lực như vậy, làm thêm chút chuyện vì chúng sinh vũ trụ cũng là nên làm.”

Dứt lời, Cực Ương Sinh lại chuyển hướng sang Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt nói: “Mời hai vị cô nương đi, các ngươi vĩnh viên đều là khách quý của Cực Ương Sinh ta, bất kể ở nơi nào, không có ai có thể tổn thương đến một sợi tóc của các ngươi. Chẳng qua nếu các ngươi không phải bạn của bản công tử, vậy bản công tử không thể cam đoan cái gì rồi.”

Minh Nguyệt vẫn luôn lạnh mặt không nói, lúc này lại đột nhiên nở nụ cười, nàng vốn là đẹp như tiên nữ trên cung trăng, chỉ là hơi quá lạnh lùng, hiện giờ cười một cái, lập tức giống như hoa mai nở rộ trong tuyết lạnh, đẹp đến mức làm cho người ta khó có thể kiềm chế, giống như chỉ có ở bên cạnh nàng, thế giới này mới là sống động.

Cực Ương Sinh và vài vị cường giả Ma tộc đều nhịn không được ngẩn ngơ, thầm nghĩ trong lòng: “Người phụ nữ này thật sự là đẹp đến không thể tin được.”

Sau khi Minh Nguyệt cười, xinh đẹp nói: “Chúng ta muốn theo ngươi quay về, nhưng là chỉ sợ có người không đồng ý.”

“Ai không đồng ý?” Cực Ương Sinh tiếp lời hỏi. “Hắn.” Minh Nguyệt chỉ vào Hàn Sâm nói.

Cực Ương Sinh cười nói: “Hàn sư hiện giờ đã tự thân khó bảo toàn, cho dù hắn có không muốn, bây giờ cũng chỉ có thể nhìn các ngươi theo ta quay về Ma tộc, chẳng những phải nhìn, ngay cả chính hắn cũng phải cùng ta quay về Ma tộc, hắn không đồng ý thì có thể làm thế nào?”

Minh Nguyệt lắc đầu: “Như vậy xem ra, ngươi thật sự là không hiểu biết hắn.”

“Ta cần hiểu biết hắn à?” Cực Ương Sinh tự phụ nói.

“Nếu như ngươi hiểu biết hắn, nên biết, hắn là tên cực kỳ đa nghi, xảo quyệt, âm hiểm, đê tiện, ngoại trừ chính hắn, hắn sẽ không tin tưởng bất kỳ kẻ nào, làm việc nhất định sẽ để lại đường lui phía sau, cho dù là lúc tới bước đường cùng, vẫn còn có thể để lại ba đường sống. Cho nên nếu ta là ngươi, hiện giờ nhất định sẽ không ở đây nói chuyện phiếm, mà là trước tiên chặt đầu hắn, biến hắn thành thịt vụn, cuối cùng đốt hết toàn bộ thành bụi mới có thể an tâm.” Minh Nguyệt hết sức nghiêm túc nói.

Cực Ương Sinh hơi hơi ngẩn người, vội vàng nhìn về phía Hàn Sâm, sau khi nhìn thấy tử khí quấn quanh người hắn như những con rắn độc lại cười nói: “Cô nương lo lắng nhiều rồi, hắn bị Thiên Ma Tỏa của tộc ta khóa lại, cho dù là cường giả Thần Hóa cũng khó chạy thoát, bất kể hắn có bao nhiêu âm hiểm xảo quyệt cũng vô dụng.”

“Phải không?” Âm thanh của Hàn Sâm truyền tới. “Đương…” Lời Cực Ương Sinh còn chưa nói xong, sắc mặt lại thay đổi.

Chỉ thấy Hàn Sâm bị tử hí quấn quanh, trên người bốc lên ánh sáng bảy màu, tử khí của Thiên Ma Tỏa, vậy mà tan rã rất nhanh trong ánh sáng bảy màu.

Hết chương 2550.

Chương 2551. Sừng Tu La.

Vũ y màu trắng xám xuất hiện trên người Hàn Sâm, một con Khổng Tước bảy màu đang toả ra ánh hào quang bảy màu kinh khủng trên lưng áo. Dưới ánh hào quang bảy màu, khói tím của Thiên Ma Toả nhanh chóng tan ra, hoàn toàn biến mất trong nháy mắt.

Đám Ma Tộc Cực Ương Sinh nhìn đến trợn cả mắt. Đây chính Thiên Ma Tỏa có thể khóa chặt cường giả Thần Hóa, mà giờ đã bị tiêu tan sạch, thật không thể tưởng tượng được, thật sự khiến người ta không thể tin nổi.

Bọn họ nhìn chòng chọc vào bộ vũ y trên người Hàn Sâm, không biết nó rốt cuộc là món dị bảo gì mà lại có thể phá vỡ được Thiên Ma Tỏa.

Nhưng bọn họ chỉ mới đúng một nửa, quả thật là nhờ vào sức mạnh của Hồn Y Khổng Tước Vương nên Hàn Sâm mới có thể phá vỡ được Thiên Ma Tỏa. Nhưng sức mạnh của Hồn Y Khổng Tước Vương không đủ để phá được Thiên Ma Tỏa. Cho dù Thiên Hà Khổng Tước Vương tái sinh, nó cũng không thể phá nổi Thiên Ma Tỏa.

Tuy nhiên, nhờ vào sức mạnh của Hồn Khổng Tước Vương thêm vào trên cơ thể của Hàn Sâm, cùng với sự thần diệu của Động Huyền Kinh mới có thể trực tiếp hóa giải được Thiên Ma Tỏa. Cả hai thứ này, thiếu một thứ cũng không được.

Nguyên nhân ban đầu khiến Hàn Sâm không dùng Hồn Y Khổng Tước

Vương là vì hắn thấy người mặc giáp đen có gì đó không ổn, nên muốn xem rốt cuộc người đứng sau người mặc giáp đen là ai nên mới giả vờ bị người mặc giáp đen kia bắt.

Bây giờ mọi thứ đã rõ ràng, không cần tiếp tục giả bộ nữa.

Cực Ương Sinh thay đổi sắc mặt. Mặc dù không nói gì nhưng hắn lại rót vào cái sừng cong màu tím trong tay một luồng lực Thiên Ma.

Đôi mắt của người giáp đen phóng ra ánh sáng tím, một tay hắn nắm lấy Hàn Sâm, muốn bóp nát đầu Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiện tay vung lên. Một luồng hào quang bảy màu đánh vào thân thể của người giáp đen trước một bước khiến thân thể hắn lập †ức mất khống chế mà bay lên. Toàn bộ cơ thể hắn bị thiêu rụi bởi ánh hào quang bảy màu. Bộ giáp đen cũng bị hoà tan, làm lộ ra thân thể thật của người đàn ông này.

Đó là một chàng trai có thân hình cường tráng, hắn cao hơn Hàn Sâm một cái đầu nhưng trong vũ trụ rộng lớn thì không hẳn là cao. Vì có thân hình cường tráng nên hắn trông như một tòa tháp sắt, trên người còn có nhiều loại hoa văn kỳ dị.

Hàn Sâm có thể thấy rõ, những hoa văn đó rõ ràng mang đặc điểm của Tộc Tu La. Trước kia, Hàn Sâm đã nhiều lần nhìn thấy loại hoa văn này trên thân thể của người Tộc Tu La, nó không giống ma văn.

Hàn Sâm giương mắt nhìn lên đỉnh đầu của hắn, hơi bất người vì trên đỉnh đầu hắn không có sừng của Tộc Tu La, chỉ là mái tóc ngắn màu tím.

Nhưng ở giữa mái tóc ngắn kia có thể nhìn thấy được một dấu ấn hình bầu dục. Nếu Hàn Sâm không đoán sai thì đây có thể là vết tích của chiếc sừng bị gãy để lại.

“Quả nhiên là tộc Tu La.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Người đàn ông này không có chút cảm xúc nào trên mặt, cơ bắp toàn thân như sắp vỡ tung, toàn thân tỏa ra tử khí, lại đấm một quyền về phía Hàn Sâm, lại là lực Thiên Ma của tộc Thiên Ma.

“Thiên Ma và Phi Thiên Kinh có cùng nguồn gốc, không có sự khác biệt quá lớn. Theo lý, người tộc Tu La thuần huyết không thể tu luyện mới đúng. Nếu hắn thật sự là Tu La Hoàng đi ra từ Tí Hộ Sở thì sao có thể luyện được lực Thiên Ma chứ?” Hàn Sâm hơi nghi hoặc.

Nắm đấm của người đàn ông đã ở trước mặt Hàn Sâm, nhưng lại bị Hàn Sâm duỗi tay nắm chặt. Thần quang bảy màu tràn ra từ bàn tay Hàn Sâm, từ

xích trật tự biến thành thần quang bảy màu, bao bọc giam cầm thân thể của hắn lại.

Người đàn ông điên cuồng giãy dụa ở trong đó. Đáng tiếc, dù lực Thiên Ma có lợi hại thì cũng chỉ dựa vào lực lượng nhân quả mà thôi, không phải tuyệt đối bất khả chiến bại. Hắn còn chưa đến cấp Thần Hoá nên sức mạnh còn kém xa Hồn Y Khổng Tước Vương.

Nếu đổi lại là sức mạnh của người khác, có lẽ hắn còn trốn thoát dựa vào sức mạnh nhân quả được. Nhưng Hàn Sâm có Lĩnh Vực Động Huyền, lại được lực lượng Hồn Y Khổng Tước Vương tăng mạnh, Lĩnh vực Động Huyền đã cưỡng ép tất cả bánh răng vũ trụ ngừng chuyển động. Ngay cả sức mạnh nhân quả cũng không có cách nào vận chuyển trước mặt Hàn Sâm. Trừ khi thực lực của người đàn ông này mạnh hơn hắn, nếu không dưới Lĩnh vực Đông Huyền, thực lực của hắn không thể phát huy được.

Đám Ma tộc Cực Ương Sinh đều rất khiếp sợ. Sức mạnh của Ma Ngẫu đã gần cấp Thần Hóa, hơn nữa bản thân Ma Ngẫu không phải một Ma tộc bình thường. Bản thân bọn họ đã có một loại thiên phú rất kinh khủng. Sau khi trở thành Ma Ngẫu có thể sinh ra một phản ứng kỳ lạ với lực Thiên Ma, nhờ đó Ma Ngẫu đã có được đặc tính của luật nhân quả, có thể sử dụng sức mạnh nhân quả không chút kiêng kị. Điều này, ngay cả một Ma tộc thuần chủng cũng khó có thể làm được.

Cho dù đó là một cường giả Thần Hoá cũng rất khó vây khốn được Ma Ngẫu. Vậy mà hiện tại Ma Ngẫu lại bị Hàn Sâm bắt được, lại còn không thể chạy thoát được, bị giam trong tay Hàn Sâm. Chuyện này thật sự đáng sợ.

Gần như không chút do dự, Cực Ương Sinh quay người muốn xé rách không gian chạy trốn. Một đám cường giả Ma tộc khác cũng vậy. Nhưng bọn họ đột nhiên phát hiện, sức mạnh của mình hình như đã biến mất, hoàn toàn không có tác dụng, đừng nói là xé rách không gian, sức mạnh của họ thậm chí không thể bộc lộ ra bên ngoài cơ thể.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Cực Ương Sinh và đám cường giả Ma tộc kinh hãi tột độ.

“Giao bọn họ cho ta.” Minh Nguyệt lạnh lùng nói một câu, cây dù giấy trong tay vung lên. Từng ánh kiếm phá dù mà ra, đâm về hướng đám người Cực Ương Sinh.

Vì không thể sử dụng sức mạnh nên đám người Cực Ương Sinh chật vật ngăn lại, né tránh, nhưng họ không thể ngăn chặn tất cả ánh kiếm, thân thể bị ánh kiếm xuyên qua, ma huyết chảy xuống, không ngừng gào thét.

Trong chớp mắt, có mấy vương giả đã chết dưới ánh kiếm của Minh Nguyệt. Cực Ương Sinh và hai vị Ma tộc Bán Bộ Thần Hoá còn lại cũng đầy vết thương trên người.

Bây giờ bọn họ đã tin vào lời nói của Hàn Sâm. Cô gái này quả thật rất xinh đẹp nhưng lại là một nhân vật hung ác giết người không chớp mắt, hơn nữa lực lượng cũng mạnh nằm ngoài dự liệu của họ.

Bọn họ bị Lĩnh Vực Động Huyền của Hàn Sâm ảnh hưởng, không thể sử dụng sức mạnh, dù Bánh Răng Bản Mệnh của bản thân vẫn tự vận chuyển, sức mạnh của bản thân vẫn còn đó nhưng không có cách nào giải phóng ra ngoài, tạo ra hiệu quả được thôi.

Cô gái này rõ ràng là vương giả có cấp độ lĩnh vực không cao nhưng ánh kiếm lại có thể xuyên qua Bán Bộ Thần Hoá. Chỉ riêng loại năng lực này, cấp Vương bình thường đã tuyệt đối không thể sánh bằng.

Lúc này, Cực Ương Sinh vừa sợ vừa giận, hắn hối hận vì lúc trước đã không nghe lời khuyên của các vương giả Ma tộc kia.

“Hàn Sâm, sau này ta sẽ là Ma Tổ. Nếu ngươi giết ta, Ma tộc chắc chắn sẽ không tha cho ngươi nhưng nếu ngươi chịu thả ta ra thì các dị bảo Thần Hóa cùng với gen dị chủng, ngươi cứ tùy ý lấy.” Cực Ương Sinh hét lớn.

Hàn Sâm nhìn Cực Ương Sinh một chút: “Ma Tộc thì sao? So với tộc Hoàng Cực thì thế nào?”

Cực Ương Sinh nghe thấy lời này, sắc mặt đột nhiên tái nhợt. Sau đó hắn mới nhớ ra ngay cả Hoàng Tử của tộc Hoàng Cực, Hàn Sâm cũng dám giết.

Hắn còn không để cả tộc Hoàng Cực vào mắt thì có gì phải kiêng ky Ma tộc.

Hàn Sâm vung tay lên, ánh hào quang bảy màu rơi xuống. Cực Ương Sinh hoàn toàn không có cơ hội né tránh, cái sừng cong màu tím trong †ay hắn bị Hàn Sâm bắt được.

Hàn Sâm không để ý đến tiếng gào thét thảm thiết của bọn người Cực Ương Sinh khi bị ánh kiếm của Minh Nguyệt đuổi giết. Hắn cầm chiếc sừng cong kỳ lạ màu tím kia rồi vạch tìm trên đầu người đàn ông Tộc Tu La.

“Quả nhiên là sừng của hắn.” Hàn Sâm trầm ngâm, suy tư rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Hết chương 2551.

Chương 2552. Kéo xe.

“Để lại cho họ một mạng, ta có chuyện muốn hỏi bọn họ.” Hàn Sâm nói với Minh Nguyệt đang sắp giết Cực Ương Sinh.

Minh Nguyệt thu dù giấy, lạnh lùng nhìn đám người Cực Ương Sinh. Người bọn tràn đầy vết kiếm thương, thoạt nhìn vô cùng thê thảm.

Vì bọn họ bị Lĩnh Vực Động Huyền cấm chế, nên đến cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

“Cực công tử, Ma Ngẫu này có lai lịch gì?” Hàn Sâm nhìn Cực Ương Sinh đang chảy máu toàn thân hỏi.

“Ta đã rơi vào tay ngươi, muốn đánh muốn giết thì tùy ngươi, nhưng ngươi đừng nghĩ sẽ moi được một chữ từ miệng ta.”

Hàn Sâm mỉm cười, nếu tên này thật sự chết cũng không nói thì sẽ không nói mấy lời này trước mặt hắn.

Hàn Sâm tiện tay vung lên, hai tên Ma tộc Bán Bộ Thần Hoá lập tức bị ánh hào quang bảy màu đánh cho tan biến, hóa thành hư vô trong nháy mắt, ngay cả mảnh xương vụn cũng không sót lại.

“Cực công tử, nếu ngươi nói cho ta biết lai lịch của Ma Ngẫu, ta có thể tha cho ngươi một con đường sống.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Cực Ương Sinh liên tục thay đổi sắc mặt, lần này hắn không dõng dạc nói những lời kia nữa, sau hồi lâu mới mở miệng: “Nếu ta nói, ngươi thật sự sẽ tha cho ta một con đường sống sao?”

Hàn Sâm cười: “Cực công tử, dù ngươi có tự cao đến mấy thì trong mắt ta, ngươi chỉ là một con sâu con kiến có cũng được mà không có cũng chả sao. Giết ngươi hay không với ta chỉ là tiện tay mà thôi, không quan trọng.”

Cực Ương Sinh cắn răng trừng Hàn Sâm, lúc lâu sau như thể đã hạ quyết tâm rất lớn, nói: “Được, ta có thể nói cho ngươi biết lai lịch của Ma Ngẫu, nhưng ngươi phải thề chắc chắn sẽ thả ta ra.”

Sắc mặt Hàn Sâm lạnh lẽo, không nói hai lời, phất tay, một ánh hào quang bảy màu đánh vào người của Cực Ương Sinh

“Ta nói…ta nói..” Cực Ương Sinh lập tức bị hù đến hồn bay phách lạc.

Trước đó, hắn cảm thấy Hàn Sâm giết hai thuộc hạ của hắn thật là một sai lầm lớn. Chỉ giữ lại mình hắn, nếu Hàn Sâm muốn biết lai lịch của Ma Ngẫu thì không thể ra tay giết hắn, thế nên hắn liền cò kè mặc cả.

Nhưng bây giờ Cực Ương Sinh mới phát hiện, Hàn Sâm chẳng những có thể tiện tay giết hai Bán Bộ Thần Hoá mà còn có thể tiện tay giết luôn cả hắn. Bí mật mà hắn ỷ vào dường như chẳng là gì cả.

“Đừng để ta nghe ra ngươi đang nói láo, nếu không dù ta không muốn giết ngươi, nhưng tự ngươi muốn tìm đường chết thì cũng không trách ai được.” Hàn Sâm nhìn Cực Ương Sinh lạnh nhạt nói.

Lúc trước Hàn Sâm đã nhìn ra tên Cực Ương Sinh này là tên một sĩ diện, tham sống sợ chết. Có thuộc hạ ở đây, hắn có thể biểu hiện ra chút cốt khí

nên Hàn Sâm không hỏi gì, trực tiếp loại trừ hai tên thuộc hạ của hắn.

Thấy chỉ còn lại một mình Cực Ương Sinh, điều này dường như cho hắn chỗ để mặc cả. Trên thực tế, khi Cực Ương Sinh đang cân nhắc mặc cả, phòng tuyến của hắn đã sụp đổ.

Không lâu sau, Hàn Sâm biết được đại khái về lai lịch của Ma Ngẫu từ miệng của Cực Ương Sinh.

Thật ra, hiểu biết về Ma Ngẫu của Cực Ương Sinh cũng rất hạn chế, hắn chỉ biết rằng Ma Ngẫu được Ma Tổ luyện ra, có thể chất và lực Thiên Ma vô cùng mạnh mẽ, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Ma tộc thuần chủng.

Nhưng rốt cuộc Ma Tổ đã làm thế nào để luyện ra Ma Ngẫu và sử dụng cái gì để luyện ra Ma Ngẫu thì không ai biết.

Trước kia có người hoài nghi những Ma Ngẫu này là dùng các cao thủ của Ma tộc để luyện chế, nhưng ở Ma tộc, cao thủ giống như vậy chẳng có bao nhiêu, lại không có cao thủ Ma tộc nào vô cớ mất tích, cho nên sau đó khả năng này bị loại trừ.

Mà trong Ma tộc cũng không có nhiều người biết đến sự tồn tại của Ma Ngẫu. Về cơ bản, những người cốt lõi cấp cao mới có thể biết sự †ồn tại của Ma Ngẫu cũng chỉ có một số Ma tộc được Ma Tổ ban cho Ma Ngẫu.

Hàn Sâm liên tục ép hỏi, thậm chí lấy cái chết ra đe dọa, Cực Ương Sinh cũng không nói rốt cuộc Ma Ngẫu được tạo ra như thế nào, chỉ nói chuyện này e rằng chỉ có một mình Ma Tổ biết.

“Ma tộc có tất cả bao nhiêu Ma Ngẫu?” Hàn Sâm thấy hắn không giống như đang nói dối, trầm ngâm một chút rồi hỏi lại.

“Chuyện này, ta cũng không rõ lắm. Theo ta biết thì có mười mấy bộ. Chắc có vài người đã được Ma Tổ đại nhân ban tặng Ma Ngẫu nhưng không được lộ ra. Trong số Ma Ngẫu ta biết, có ba con Thần Hóa, những con khác đều là Bán Bộ Thần Hoá…” Vì mạng sống, Cực Ương Sinh biết cái gì thì nói hết cái nấy.

“Thực sự có ba con Ma Ngẫu cấp Thần Hóa?” Hàn Sâm nghe mà trợn tròn cả mắt. Hiện tại, trong vũ trụ này, Ma Tộc không được là một chủng tộc quá lớn và thứ hạng của họ cũng không cao trong số các thượng tộc. Trong cả tộc bọn họ, không biết có ba Thần Hoá hay không, vậy mà lại có ba Ma Ngẫu Thần Hoá. Hơn nữa, có khả năng còn nhiều hơn, điều này thật đáng sợ.

“Xem ra thực lực của Ma tộc mạnh hơn nhiều so với những gì họ thể hiện.” Cố Khuynh Thành suy nghĩ rồi nói.

Hàn Sâm cũng đang thầm nghĩ: “Quả nhiên, Ma Tổ có vấn đề, tám chín phần mư những con Ma Ngẫu này rất có thể là các đời Hoàng Đế Tu La từ mộ của Tu La Hoàng tiến vào đại vũ trụ. Nói như vậy, Ma tộc quả thực có liên quan đến Tộc Tu La. Vậy tại sao Ma Tổ lại biến họ thành Ma Ngẫu? “

Trong chốc lát, Hàn Sâm cũng không hiểu, liền hỏi Cực Ương Sinh cách khống chế Ma Ngẫu. Cực Ương Sinh cũng nói chỉ tiết.

“Mà cho dù biết cách khống chế thì cũng phải biết lực Thiên Ma mới có thể khống chế Ma Ngẫu được ..” Cực Ương Sinh nói xong đã thấy Hàn Sâm đã điều khiển chiếc sừng màu tím, Ma Ngẫu nghe theo ý niệm của hắn, bắt đầu chuyển động, Cực Ương Sinh lập tức há to miệng, không nói được gì nữa.

“Ma Ngẫu này sử dụng thật thuận tiện.” Hàn Sâm cầm cái sừng tím đang toả ra tử khí, từ tốn nói.

Cầm cái sừng tím này trong tay, có thể dùng ý niệm ra lệnh cho Ma Ngẫu hành động. Hơn nữa, Ma Ngẫu có suy nghĩ đơn giản, có thể hoàn thành được rất nhiều mệnh lệnh mà không cần sử dụng ý niệm điều khiển hoàn toàn.

“Hàn Sâm, những gì ngươi muốn biết ta đã nói cho ngươi, không nói dối một lời. Bây giờ ta có thể đi được chưa?” Cực Ương Sinh kinh sợ nhìn Hàn Sâm, hỏi.

“Ai nói ngươi có thể đi được rồi?” Hàn Sâm bĩu môi, nói.

“Ngươi đã nói sẽ tha cho ta một con đường sống, ngươi muốn trở mặt sao?” Cực Ương Sinh quá sợ hãi, trong trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Ta có nói sẽ thả cho ngươi một con đường sống nhưng chưa hề nói sẽ thả đi.” Hàn Sâm phất phất tay, nói: “Sau này người phụ trách kéo

xe.

“Kéo xe…” Cực Ương Sinh hơi giật mình, không biết rốt cuộc Hàn Sâm có ý gì.

Trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, có mấy vị vương giả đang bao vây, giết một con dị chủng, khi sắp thành công thì đột nhiên nhìn thấy có thứ gì đang đi tới từ đằng xa.

Bọn họ nhìn kỹ thì không khỏi sửng sốt.

Chỉ thấy một Ma tộc đi ở phía trước, Ma tộc kia trông giống như người kéo thuyền, một sợi dây thừng vắt lên vai, giống như đang dùng lực kéo thứ gì đó.

“Ồ, đó không phải là Cực Ương Sinh của Ma tộc hay sao? Hắn đang làm gì vậy?” Mấy người cường giả cấp Vương nhìn kỹ, lập tức trợn mắt há hốc mồm, không nói nên lời.

Chỉ thấy Cực Ương Sinh đang kéo một chiếc xe đồng ở phía sau. Xe đồng không có mái che, gắn một cây dù. Trên xe đồng, có một nam, hai nữ đang ngồi đó. Người đàn ông kia ngồi giữa hai cô gái cực kì xinh đẹp, trông như một vị Hoàng đế dẫn hai phi tử đi tuần.

Hết chương 2552.

Chương 2553. Tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân.

Hàn Sâm không cố ý làm nhục Cực Ương Sinh, cũng không thật sự muốn đi xe ngựa. Hắn làm như vậy là vì muốn thử xem có thể dẫn dụ mấy đại nhân vật của Ma tộc ra hay không.

Bọn họ muốn cứu Cực Ương Sinh hoặc muốn giết Hàn Sâm trong Lĩnh Vực Hạch Tâm không phải chuyện dễ, chắc chắn sẽ sử dụng Ma Ngẫu.

Mà mục tiêu của Hàn Sâm chính là mấy Ma Ngẫu đó. Hắn muốn lấy thêm mấy Ma Ngẫu, nếu có thể lấy được Ma Ngẫu cấp Thần Hoá thì càng tốt.

Bản thân Ma Ngẫu là tồn tại rất kỳ lạ. Hàn Sâm cầm một bộ Ma Ngẫu xem xét, nó vẫn duy trì được sức sống và sức mạnh, còn có một phần năng lực tư duy, nhưng nếu nói là sinh vật sống thì hơi khác biệt.

Chỉ khi nào nó nhận được mệnh lệnh từ chiếc sừng tím thì mới có năng lực tư duy, còn bình thường đều đứng ngơ ngác ở một chỗ không cử động, giống như người máy.

Hơn nữa, những sinh vật sống không thể bị những sinh vật khác mang ra mang vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, nhưng Ma Ngẫu này lại có thể. Điều này chứng tỏ nó không thể là vật sống.

Hàn Sâm không biết Ma Ngẫu cấp Thần Hoá có tới hay không. Nhưng nếu nó đến đây thì sức mạnh của Ma tộc ở Lĩnh Vực Hạch Tâm chắc chắn còn mạnh hơn cả tộc Hoàng Cực.

Tất nhiên, đây chỉ là suy đoán của Hàn Sâm. Ma Ngẫu Thần Hoá chưa chắc đã được mang vào Lĩnh Vực Hạch Tâm. Cho dù có thể mang vào thì Ma tộc cũng chỉ dám lén lút sử dụng, sợ bị người khác phát hiện.

“Mau đến xem này, mỗi ngày đều có một chuyện mới mẻ, hôm nay là mới nhất. Cực Ương Sinh của Ma tộc lại đi làm người kéo xe cho người khác”

“Tên Cực Ương Sinh đó ỷ vào sự yêu thương của Ma Tổ, ngày thường ngang ngược tàn nhẫn, vậy mà giờ lại là người kéo xe? Người ngồi trên xe kia là ai vậy? Không phải là Hoàng đế tộc Hoàng Cực đấy chứ?”

“Gì mà Hoàng đế tộc Hoàng Cực, có khi còn lớn hơn Hoàng đế tộc Hoàng Cực đấy.”

“Khoác lác cái gì? Trong vũ trụ này còn có ai lớn hơn cả Hoàng đế tộc Hoàng Cực nữa?”

“Đương nhiên là có, cha chúng thần đó!” “À, ngươi nói Hàn Sâm hả? Tên đó còn chưa chết sao?”

“Chết á? Người ta chẳng những sống rất tốt mà còn có Cực Ương Sinh kéo xe cho, trái ôm phải ấp hai mỹ nhân tuyệt thế. Ngươi không nhìn thấy được hai mỹ nhân kia, phải nói là rất đẹp, tìm khắp chư thiên vạn tộc, cũng không tìm ra mỹ nữ nào xinh đẹp như vậy. Để ta ngủ một đêm thì có chết ta cũng cam lòng.”

“Thật hay giả đó, có nói quá không vậy?”

“Nói quá? Không phải lão đầu ta khoác lác. Năm đó, ta còn gặp được cả Hoàng Hậu tộc Hoàng Cực, thật sự còn kém xa hai vị này lắm. Có khi Hoàng hậu tộc Hoàng Cực đi làm thị nữ cho hai người này cũng không xứng.”

“Vậy ta phải nhìn thật kỹ mới được…”

Cực Ương Sinh chỉ cúi đầu kéo xe, không nói lời nào, nhưng lại thầm hạ quyết tâm trong lòng: “Tên khốn Hàn Sâm, đừng để ta tìm được cơ hội, nếu không ta sẽ giết chết ngươi.”

Không biết ai đã quay những hình ảnh này lại rồi truyền ra ngoài khiến cả vũ trụ đều biết chuyện Cực Ương Sinh kéo xe cho Hàn Sâm, khiến cao tầng Ma tộc tức muốn ói máu.

Thế nhưng, những cao thủ Ma tộc gần đó đều bị tiêu diệt một lần, những cao thủ khác cách nơi này hơi xa, trong chốc lát cũng không đuổi kịp.

Hàn Sâm vốn muốn dụ Ma tộc đến nhưng ai ngờ không dụ được Ma tộc đến, Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt lại nổi tiếng, dẫn tới một đám háo sắc.

May mà đến bây giờ, các nàng mới lộ mặt. Số người từng gặp qua các nàng không nhiều, sau này lại mặc chiến giáp toàn thân, sinh vật bình thường cũng không nhìn thấy hình dáng của các nàng.

Nhưng dù vậy, vẫn có rất nhiều vương giả thuộc nhiều chủng tộc khác nhau đến vây xem.

Tất nhiên, đến ngắm mỹ nữ chỉ là một phần nguyên nhân. Phần lớn vương giả đến vẫn là vì có ý đồ với Hàn Sâm, không phải muốn mời hắn chúc phúc thì muốn bắt hắn về.

Nhưng khi nhìn thấy một Bán Bộ Thần Hoá có danh tiếng không nhỏ trong Ma Tộc như Cực Ương Sinh lại kéo xe cho Hàn Sâm, thì tạm thời không có ai dám tùy tiện ra tay, mà đều đang chờ một cao thủ lợi hại hơn tới.

Hàn Sâm chưa đi được nửa ngày, cuối cùng cũng có người đứng ra chặn đường bọn họ.

“Mau nhìn kìa, có người đứng ra, nhanh chụp lại, nhìn xem là tên nào đến tìm Hàn Sâm gây chuyện.”

“Đó chẳng phải là Phong Thu Xuyên của tộc Ngải Tri sao?”

“Haha, tộc Ngải Tri nổi tiếng phong lưu trong vũ trụ, nên Phong Thu Xuyên chắc hẳn cũng đến vì hai mỹ nữ đó. “

“Tộc Ngải Tri cũng được xem là một tộc có thứ hạng khá cao trong các thượng tộc. Trong tộc có rất nhiều cao thủ, tài năng bắn cung của họ rất kinh người, sản sinh ra nhiều cung thủ tuyệt thế. Nhưng tộc nhân trong Tộc Ngải Tri phân tán khắp nơi, hầu hết các cao thủ trong tộc đều được các tộc khác thuê. Hầu như trong các tộc đều có thể nhìn thấy cung thủ của tộc Ngải Tri. Phong Xuyên Thu này là cung thủ giỏi nhất của tộc Ngải Tri trong vài trăm năm qua. Hắn đã đạt đến cảnh giới Bán Bộ Thần Hoá và có cơ hội thăng lên Thần Hoá. Nếu hắn ra tay, không chừng thực sự có khả năng hạ gục Hàn Sâm.”

“Ta e rằng mục tiêu của hắn không phải là Hàn Sâm, mà hắn muốn cướp hai vị mỹ nhân kia.”

“Ta thấy Phong Thu Xuyên không có bản lĩnh này. Danh hiệu Cha Chúng Thần này không phải để cho vui. Tộc Hoàng Cực đã phái nhiều cường giả Thần Hoá đến, cũng không làm gì được hắn, huống chỉ Phong Thu Xuyên chỉ là một Bán Thần Hoá.”

“Cũng chưa chắc, Tinh Vực Thiên Hà và Tỉnh Vực Hỗn Loạn quá phức †ạp. Hàn Sâm chạy trốn, các cường giả Thần Hoá đó cũng không làm gì được hắn nhưng trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, hắn muốn chạy trốn thì không còn dễ dàng như vậy nữa.”

Trong lúc đám người tranh luận không ngớt thì xe đồng của Hàn Sâm đã đến gần Phong Thu Xuyên.

Hàn Sâm đánh giá Phong Thu Xuyên, chỉ thấy tướng mạo của hắn không giống on người lắm. Hắn thấp hơn Hàn Sâm một chút, dáng người tương đối thon gầy nhưng như thế lại làm cho ngũ quan càng thêm tinh xảo. Lỗ tai hắn hơi nhọn, mái tóc dài màu bạc, phía sau còn có một một đôi cánh trong suốt, giống như một Tinh Linh trong truyện thần thoại.

“Sao các hạ lại cản đường của ta?” Hàn Sâm nhìn Phong Thu Xuyên, lạnh lùng nói.

Ánh mắt Phong Thu Xuyên tùy ý đánh giá trên người Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt, miệng thì nói: “Nghe nói ở đây xuất hiện hai vị mỹ nhân tuyệt sắc khiến cho các mỹ nhân vạn tộc trong vũ trụ cũng bị lu mờ, nên tại hạ cố ý chạy đến đây để xem thử. Lúc đầu, tại hạ còn tưởng là nói ngoa, thế nhưng bây giờ chưa nhìn thấy mặt, chỉ nhìn khí chất thôi cũng khiến tại hạ không cách nào kiềm chế được. Chuyến này đi quả thật không tệ. Không biết hai vị mỹ nữ có thể thương xót, để tại hạ nhìn chân dung của hai người hay không, Phong Thu Xuyên ta có chết cũng bằng lòng”

“Các hạ vẫn nên trở về đi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Tại hạ thành tâm thật lòng. Chỉ cần hai vị cô nương bằng lòng cho tại hạ nhìn thấy chân dung. Cho dù bắt tại hạ làm trâu làm ngựa hoặc tự sát ngay lập tức, nếu tại hạ có cau mày một cái thì ta không phải là Phong Thu Xuyên.” Phong Thu Xuyên không để ý đến Hàn Sâm, vẫn thỉnh cầu Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt.

Nhưng hắn cũng chỉ thỉnh cầu chứ không định ra tay.

Hàn Sâm đang chuẩn bị để Cực Ương Sinh đi lướt qua Phong Thu Xuyên, lại nghe thấy Minh Nguyệt ngồi bên cạnh lên tiếng: "Ngươi muốn thấy chân dung của chúng ta cũng không phải là không được. Chỉ cần ngươi đánh bại hắn, chúng ta sẽ để ngươi chân dung của mình."

Ngay khi Minh Nguyệt nói câu này, đám vương giả đang xem náo động hẳn lên. Họ vốn nghĩ hai mỹ nhân tuyệt thế này là nhân tình của Hàn Sâm, nhưng không ngờ Minh Nguyệt lại nói ra những lời này.

Trong chốc lát, trích đoạn cẩu huyết mỹ nhân bị yêu quái chiếm đoạt hiện lên trong đầu họ, khiến nhiều người cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, chỉ hận không thể lao đến anh hùng cứu mỹ nhân.

Hết chương 2553.

Chương 2554. Phong Chỉ Huyền.

Bởi vì có Vương giả đã truyền hình ảnh nơi này ra ngoài, rất nhiều cường giả của các chủng tộc trong vũ trụ có thể nhìn thấy tình hình nơi đây. Một câu nói của Minh Nguyệt gần như đã khiến cho hình ảnh của Hàn Sâm gần sát đầu gấu vũ trụ, rất nhiều thanh niên trẻ tuổi hận không thể đánh bại Hàn Sâm để giải cứu hai người đẹp.

Tất nhiên, về cơ bản, những người phấn khích như vậy đều là những người trẻ tuổi không có tư cách để tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm. Những Vương giả chân chính vây xem trong lĩnh vực thì lại không một ai ra tay.

"Lời này của cô nương là thật sao?" Ánh mắt của Phong Thu Xuyên sáng lên, hào hứng hỏi.

"Nếu ngươi không tin thì tại sao lại hỏi ta?" Minh Nguyệt bĩu môi nói.

"Tại hạ đương nhiên tin tưởng cô nương." Phong Thu Xuyên gật đầu lia lịa, sau đó quay sang nói với Hàn Sâm: "Xin các hạ đấu với ta một trận, nhưng

các hạ cứ yên tâm, ta chỉ là tuân theo mệnh lệnh của nàng mà đánh bại ngươi thôi, ta sẽ không làm tổn thương đến tính mạng của ngươi…”

“Tên này thực sự rất tự tin.” Hàn Sâm dở khóc dở cười, hắn đưa mắt sang Phong Thu Xuyên, nói: “Muốn ta đánh với ngươi một trận cũng không phải là không thể, nhưng nếu ngươi thắng thì có thể nhìn thấy mỹ nhân, ta đánh với ngươi thì có ích lợi gì chứ?”

“Điều này cũng đúng, ngươi muốn lợi ích gì?” Thế mà Phong Thu Xuyên lại gật đầu đồng ý.

Hàn Sâm hơi giật mình, hắn thật sự không ngờ Phong Thu Xuyên lại nói như vậy, nhìn vào hai mắt Phong Thu Xuyên, cảm thấy người này thật thú vị.

Sau khi cân nhắc một lát, Hàn Sâm lại nói: “Nếu ngươi thua, thì phải kéo xe hộ tống ta như hắn, có được không?”

“Được thôi.” Phong Thu Xuyên đồng ý không chút do dự, như thể hắn căn bản không hề nghĩ đến việc mình sẽ thua.

Cơ thể Hàn Sâm khẽ di chuyển, liền bay xuống từ chiếc xe đồng cổ. Hắn đứng trên không trung, cách chỗ của Phong Thu Xuyên mười mét.

Phong Thu Xuyên nhìn Hàn Sâm và nói: “Ngươi có bản lĩnh gì thì cứ dùng đi, nếu ngươi có thể làm ta bị thương, thì coi như ngươi thắng.”

“Giọng điệu này… Còn ngông cuồng hơn cả ta…” Hàn Sâm nhìn Phong Thu Xuyên từ trên cao, thấy cung tên mà Phong Thu Xuyên mang theo phía sau lưng, hắn nói: “Vậy thì hãy cho ta mượn cung tên của ngươi để sử dụng, ta bắn ngươi vài mũi tên. Nếu ngươi tránh được, vậy thì xem như là ta thua.”

“Bà nó, tên này thật không biết xấu hổ, chắc chắn hắn đã biết cung tên của Phong Thu Xuyên là bảo vật Thần Hóa Phong Chi Huyền của tộc Ngải Tri, nên muốn lừa lấy bảo vật.”

“Còn có thể chơi như vậy sao? Phong Thu Xuyên có phải là kẻ ngốc không vậy?”

“Không cần nói đến việc không thể cho người khác mượn bảo vật Thần Hóa. Cho dù có thể mượn, cũng không thể cho đối thủ mượn được.”

Trong khi mọi người đang phỉ nhổ, thì nhìn thấy Phong Thu Xuyên đã tháo cây cung đang đeo trên lưng xuống, ném thẳng về phía Hàn Sâm.

“Thực sự cho mượn kìa…” “Mẹ nó chứ, Hàn Sâm kiếm lời to rồi, chạy mau.”

“Còn đánh cái gì nữa chứ? Đồ kiếm cơm của hắn đã bị đối thủ lừa lấy mất rồi.

“Bắt đầu đi, muốn bắn gì thì bắn, cứ bắn cho đến khi ngươi hài lòng.” Phong Thu Xuyên bày ra vẻ không quan tâm, nhìn Hàn Sâm rồi nói.

Hàn Sâm bắt được cung tên và bao đựng mũi tên, thấy có tổng cộng mười mũi tên trong bao đựng, liền nói với Phong Thu Xuyên: “Ở đây chỉ có mười mũi tên, ta sẽ bắn ngươi mười mũi. Nếu ta không bắn trúng tất cả, thì xem như là ta thua.”

Phong Thu Xuyên gật đầu nói: “Nếu có một mũi tên của ngươi chạm vào người của ta, thì ta thua.”

Hàn Sâm không nói thêm gì nữa, cầm cây cung của Phong Thu Xuyên.

Kiểu dáng của cây cung rất bình thường, thân cung hình như được làm bằng dây mây già, kiểu cung tên cổ xưa. Dây cung là một sợi gân nửa trong suốt, mỏng như sợi tóc, nhưng cực kỳ co giãn. Hàn Sâm cũng không nhận ra đó là loại gân của sinh vật nào.

Trong khoảnh khắc Hàn Sâm cầm cung, vẻ mặt của Phong Thu Xuyên đã cứng lại, bởi vì ngay khi Hàn Sâm cầm cung, hắn đã có thể thấy rằng Hàn Sâm không chỉ thực sự hiểu về cung tên, mà còn là một bậc †hầy về phương diện bắn cung.

Lý do khiến Phong Thu Xuyên đưa cung tên của mình cho Hàn Sâm một cách dễ dàng như vậy không phải là vì hắn ngu ngốc.

Mà trái lại, Phong Thu Xuyên không những không ngu ngốc mà còn rất thông minh, cây cung Phong Chi Huyền kia không phải ai cũng có thể sử dụng. Đó là dị bảo bí truyền đứng đầu của tộc Ngải Tri, chỉ có huyết mạch của tộc Ngải Tri mới có thể kích hoạt Phong Chi Huyền.

Hơn nữa, Phong Chi Huyền có linh tính rất mạnh. Hắn đã được Phong Chi Huyền tán thành từ lâu, cho dù Phong Chi Huyền có bị người khác lấy đi thì cũng không thể sử dụng được. Dù Hàn Sâm có thực sự cướp được Phong Chỉ Huyền thì cũng vô ích. Nếu hắn sử dụng Phong Chi Huyền, không những không được giúp đỡ mà còn có thể bị thương bởi nó.

®ó là lý do tại sao Phong Thu Xuyên lại thể hiện ra phong thái thoải mái hào phóng như vậy trước mặt hai người Minh Nguyệt. Điều này có thể để lại ấn tượng tốt cho hai người Minh Nguyệt. Nếu Hàn Sâm thực sự dùng Phong Chi Huyền để bắn hắn thì đến lúc đó hắn còn chẳng cần phải động tay động chân, Hàn Sâm không những không thể bắn trúng hắn, mà trái lại còn bị thương bởi Phong Chi Huyền.

Nhưng nhìn thấy Hàn Sâm cầm cung, Phong Thu Xuyên nhận ra rằng Hàn Sâm thực sự là một cao thủ về bắn cung. Một cao thủ như vậy, không thể không nhìn ra được huyền cơ của Phong Chi Huyền, vì sao lại đi mượn Phong Chi Huyền chứ?

Hàn Sâm vuốt ve dây cung của Phong Chi Huyền, sau đó kéo dây cung, kéo không một chút.

Dưới sự chú ý của mọi người, dây cung nửa trong suốt như lụa kia lại không hề động đậy, cũng không bị kéo ra.

“Phốc!” Vương công quý tộc Chư Thiên nhìn thấy cảnh tượng này suýt nữa phun hết những thứ trong miệng ra.

Làm cả buổi, cuối cùng Hàn Sâm còn không kéo được cả dây cung của Phong Chỉ Huyền, vậy thì còn thi đấu gì nữa, căn bản là không cần thi đấu nữa rồi. Ngay cả một mũi tên mà Hàn Sâm còn không bắn nổi.

“Hàn Sâm thực sự quá ngây thơ rồi. Hắn thật sự cho rằng Phong Thu Xuyên tốt bụng cho hắn mượn cung à. Đó chính là Phong Chỉ Huyền của Tộc Ngải Tri, nếu không có huyết mạch của Tộc Ngải Tri thì căn bản không thể kéo nó được.”

“Đúng vậy, làm sao ta có thể quên được việc này. Đây chính là Phong Chi Huyền. Trước đây rất lâu, khi Tộc Ngải Tri đang ở thời điểm tồi tệ nhất, vị cường giả Thần Hóa duy nhất vẫn lạc, thế hệ sau lại không xuất hiện cường giả Thần Hóa. Tộc Bonas nhân cơ hội tấn công Tộc Ngải Tri, cướp lấy Phong Chi Huyền. Kết quả là, trong tiệc chúc mừng, Vua của tộc Bonas đã lấy Phong Chi Huyền, ban tặng cho một vị tướng quân lập công lớn trong tộc. Vị tướng quân kia cũng thành thạo trong việc dùng cung, lấy được thần khí này, lại nhận được lệnh vua, biểu diễn bắn cung tên ngay tại chỗ, nhưng ai mà ngờ được cho dù tướng quân có dùng hết sức bình sinh của mình cũng không thể kéo nổi dây cung.”

“Vua của tộc Bonas thấy vậy, bèn ra lệnh cho một tướng quân khác phối hợp với tướng quân trước. Một người cầm cung và một người kéo dây, cố kéo dây cung của Phong Chi Huyền. Kết quả là cứng rắn kéo ra dây cung của Phong Chi Huyền, nhưng chỉ mới kéo ra thì đã nghe thấy sấm rền trên dây cung. ây cung bị tuột rồi bắn ra, không biết làm thế nào mà dây cung lại có thể chặt đứt đầu tướng quân. Từ đó về sau, cho dù ai sở hữu Phong Chi Huyền, không những sẽ không có được giúp đỡ của nó, mà còn bị thương bởi nó, thậm chí mang lại xui xẻo. Cho đến khi Phong Chi Huyền về tay của một cường giả của Tộc Ngải Tri. Vị cường giả của Tộc Ngải Tri kia nhờ có Phong Chi Huyền mà trở nên bất khả chiến bại, cuối cùng trèo lên vị trí Thần Hóa, dẫn dắt Tộc Ngải Tri đi lên con đường phục hưng một lần nữa. Vì vậy, tên tuổi của Phong Chi Huyền cũng mà được lưu truyền khắp vũ trụ, thế nhưng không ai dám sử dụng cây cung này, ngoại trừ Tộc Ngải Tri”

“Chẳng trách Phong Thu Xuyên có thể cho mượn một cách sảng khoái như vậy, thì ra đó là Phong Chi Huyền!”

Hết chương 2554.

Chương 2555. Mở cung.

Hàn Sâm cầm Phong Chỉ Huyền, ngón tay vuốt nhẹ dọc theo dây cung, cảm nhận sự rung động như tiếng rung long hổ trên dây cung.

Kiếm có kiếm hồn, cung có cung linh, càng cao cấp thì người bình thường càng không thể tùy tiện sử dụng. Hàn Sâm điều khiển dị bảo bằng sức mạnh của Động Huyền Kinh, có thể sử dụng hầu hết các dị bảo, nhưng đó phải là dị bảo không có chủ thì mới được.

Phong Chi Huyền này rõ ràng đã có chủ, dù Hàn Sâm có dùng sức mạnh của Động Huyền Kinh thì vẫn bị nó chống lại, không thể kéo ra.

Ngón tay của Hàn Sâm quấn dây cung giống như gân thú bình thường kia, từ từ vận động sức mạnh của Cơ Băng Ngọc Cốt, ngón tay kéo dây cung biến thành màu ngọc băng, lực lượng cũng càng lúc càng mạnh.

Nhưng dây cung vẫn không bị xê dịch, dù Hàn Sâm có dùng lực thế nào thì dây cung vẫn bất động, căn bản không có dấu hiệu bị kéo ra.

Phong Thu Xuyên nhìn mà thật vui vẻ: “Phong Chi Huyền này của ta hơi nóng tính, không phải ai cũng có thể kéo được, hay là ngươi đổi cây cung khác đi, ta không ngại đâu.”

“Vừa hay ta lại thích có cá tính.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói nói.

Phong Thu Xuyên bất lực nói: “Ta không ngại việc ngươi chậm chạp thử, nhưng cũng không thể để hai người đẹp đợi lâu được, có đúng không?”

“Không cần phải đợi, chúng ta bắt đầu ngay bây giờ, đây là mũi tên đầu tiên.” Hàn Sâm nói, rút ra một mũi tên lông vũ từ bao đựng tên.

Cầm mũi tên lông vũ trên tay, Hàn Sâm có một cảm giác thoải mái khó †ả trong lòng. Khi hắn ở Tí Hộ Sở, vũ khí thường xuyên sử dụng nhất chính là cung, mà hắn cũng rất giỏi sử dụng cung tên.

Khi còn là học sinh tại Trường quân đội Hác Ưng, hắn cũng đã giành giải nhất trong cuộc thi bắn cung. Hàn Sâm thực sự có cảm giác đặc biệt với cung tên.

Nhưng sau đó, hắn vẫn luôn không tìm thấy cung tên đủ mạnh, lại có thêm chú ngữ tầm xa, cho nên hiếm khi sử dụng cung tên.

Ngay cả khi hắn có được một thú hồn cung tên tương đối tốt, thì cũng đã tặng cho đứa con gái Hàn Mộng Nhi của hắn.

Hàn Sâm nghĩ rằng trong tương lai mình sẽ không có cơ hội sử dụng cung tên trong một thời gian dài, nhưng hắn không ngờ nhưng trong trường hợp này, hắn lại có cơ hội sử dụng cung tên và mũi tên một lần nữa.

“Cầm cung tên vẫn thoải mái nhất.” Hàn Sâm cảm thán trong lòng, đồng thời cầm mũi vũ tên lông vũ, đặt lên trên Phong Chi Huyền.

“Tên Hàn Sâm này muốn làm gì? Hắn không kéo được Phong Chi Huyền, thì đặt mũi tên vào có ích lợi gì? Chẳng lẽ mũi tên vũ lông vũ này có thể tự bay?” Mọi người đều cảm thấy hành động của Hàn Sâm hơi kỳ quái.

Ai cũng có thể thấy, sức lực của Hàn Sâm không đủ, kéo Phong Chi Huyền hai lần mà nó vẫn không hề nhúc nhích, nhìn thế nào cũng không có vẻ gì là có thể kéo nó ra được.

Phong Thu Xuyên dang hai tay, bất đắc dĩ nói: “Thật ra, ta thực sự không ngại khi ngươi đổi cung đâu.”

Hàn Sâm phớt lờ hắn, giương cung tên lên, sử dụng thuật Băng Cơ Ngọc Cốt một lần nữa, kéo Phong Chỉ Huyền với tất cả sức mạnh của hắn.

Sức mạnh đáng sợ chuyển động trên ngón tay của Hàn Sâm, kéo dây cung ra ngoài, nhưng dây cung không di chuyển, sức lực của quá mạnh, đã siết chặt dây cung vào trong máu thịt của ngón tay hắn, khiến hắn cho Băng Cơ Ngọc Cốt của hắn xuất hiện một vết thương, ghìm vào trong xương ngón tay.

“Đừng miễn cưỡng, ngay cả cường giả Thần Hóa cũng không thể kéo Phong Chi Huyền được.” Phong Thu Xuyên nói.

Hàn Sâm không hề bị lay động, vẫn đang kéo dây cung, sức lực trên ngón tay càng ngày càng mạnh.

“Thiếu gia, chạy đi!” Khi mọi người đều đang tập trung vào Hàn Sâm, một Ma Tộc nháy mắt với Cực Ương Sinh đang kéo xe.

Cực Ương Sinh chỉ giả vờ như không nhìn thấy, ma tộc kia càng gấp gáp trong lòng hơn, nhưng hắn không dám xông lên cứu Cực Ương Sinh, bởi vì hắn là ma tộc duy nhất ở đây. Cao thủ thực sự của ma tộc vân chưa đến.

“Thiếu gia bị làm sao vậy? Bị ngốc rồi? Tại sao không nhân lúc này mà chạy trốn?” Ma tộc kia cảm thấy kỳ lạ.

Bây giờ Hàn Sâm căn bản không quan tâm đến Cực Ương Sinh chút nào, thế nhưng Cực Ương Sinh vẫn không bỏ chạy. Điều này khiến hắn cảm thấy rất khó hiểu.

Ma tộc liên tục ra hiệu với Cực Ương Sinh. Cực Ương Sinh càng ngày càng tức giận, dứt khoát quay đầu đi, không để ý hắn nữa, chửi thầm trong lòng: “Ngươi bị ngu à, nếu có thể chạy thì ta còn ở đây làm chỉ? Còn cần ngươi nhắc ta sao? Đầu tiên không cần nói tới việc Hàn Sâm đang ở ngay bên cạnh, thì hai cô gái trên xe cũng không phải là kiểu người dễ trêu vào, ta có thể chạy trốn sao?”

Vương giả ma tộc kia thấy Cực Ương Sinh không nhìn mình nữa nên vội chạy sang hướng khác, để Cực Ương Sinh có thể nhìn thấy mình lần nữa, không ngừng đưa ra ám hiệu.

Lông mày Cực Ương Sinh nhíu chặt lại, hận không thể tiến lên, tát tên ma tộc đầu óc có vấn đề kia một cái, nhưng tiếc là bây giờ hắn không thể đi lung tung được. Lỡ đâu trong lúc hắn đi lung tung, bị hai cô gái kia và Hàn Sâm hiểu nhầm tưởng rằng hắn đang bỏ trốn, bắt hắn lại trước mặt nhiều người như vậy, vậy thì hắn càng mất mặt hơn.

Cực Ương Sinh không còn cách nào khác ngoài việc bỏ qua Vương giả ma tộc đầu óc có vấn đề kia, dứt khoát nhắm mắt lại.

Mọi người thấy Hàn Sâm dường như đã hao hết sức lực, dây cung đã bị ghìm vào máu thịt rồi, nhưng hắn vẫn không kéo dây cung được chút nào, bọn họ âm thầm vui mừng.

“Ngươi không nghĩ rằng mình thực sự là cha của thần chứ? Cho dù ngươi là cha của thần, nhưng nó cũng chỉ là một cây cung, ngươi không thể là cha của cây cung, so đo gì với với một cây cung?”

“Tự kiêu, hoàn toàn là tự kiêu. Trải nghiệm được một vài trận đánh lớn, thì đã nghĩ rằng mình là người toàn năng.”

“Ha ha, cuối cùng ta cũng có thể nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của của Hàn Sâm rồi.”

“Phong Chi Huyền sao có thể kéo dễ dàng như vậy được. Nếu nó dễ kéo như vậy, thì Phong Chi Huyền đã không có ở Tộc Ngải Tri từ lâu

Trong khi mọi người đang sôi nổi nói chuyện, thì đã thấy ánh mắt của Hàn Sâm ngưng tụ, một chiếc áo khoác lông vũ màu trắng xám xuất hiện trên người, ánh hào quang bảy màu ẩn hiện trên nó.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy những tia sáng bảy màu ẩn hiện, nhưng bọn họ không thể thấy rằng linh hồn của Khổng Tước Vương trên lưng chiếc áo lông vũ đã xòe những chiếc lông đuôi ra, biến thành một Khổng Tước Vương xòe đuôi vươn lên, thêm lực lượng lên người Hàn Sâm.

Có thêm sức mạnh hồn lực của Khổng Tước Vương, những ngón tay như băng ngọc của Hàn Sâm ngưng tụ ra ánh sáng rực rỡ, khiến sức mạnh những ngón tay của Hàn Sâm lập tức xuyên thủng bầu trời, đạt đến một cảnh giới đáng sợ.

Dưới sự lôi kéo của lực lượng kinh khủng kia, Phong Chi Huyền vốn chưa từng động đậy lại bị Hàn Sâm kéo ra từng chút một. Dây cung giống như gân hổ kia không ngừng rung động, phát ra thanh âm giống như rồng kêu

hổ gầm, lại giống như sấm chớp dâng trào, rung động đến mức khiến cho màng nhĩ mọi người sắp nổ tung.

Phong Thu Xuyên cũng như những người khác, kinh hoàng mà nhìn Hàn Sâm mạnh mẽ kéo Phong Chỉ Huyền ra từng chút một, choáng váng đến không nói nên lời.

Phong Chi Huyền không phải không thể mạnh mẽ kéo dây cung ra. Giống như hai vị tướng của Bonas, mặc dù bọn họ là Bán Bộ Thần Hóa, nhưng hai người đều là Bán Bộ Thần Hóa nổi tiếng về sức mạnh, lúc hai người hợp lực, sức mạnh đạt đến tiêu chuẩn của Thần Hóa, vì vậy có thể kéo mạnh Phong Chi Huyền ra một khoảng, nhưng đó cũng chỉ là một khoảng.

Những người cưỡng ép Phong Chi Huyền hầu như không bao giờ có kết cục tốt đẹp. Cho dù là một cường giả Thần Hóa đã từng sở hữu Phong Chi Huyền, cưỡng ép kéo Phong Chi Huyền ra, sau này sẽ gặp xui xẻo.

Tất cả mọi người đều trơ mắt nhìn Hàn Sâm kéo Phong Chỉ Huyền, trong lúc kinh ngạc lại có cả hương vị cười trên nổi đau của người khác.

Ngạc nhiên vì thấy Hàn Sâm có thể kéo được Phong Chi Huyền, đồng thời họ cũng mong chờ liệu Hàn Sâm có gặp xui xẻo như những người ngoại tộc đã sử dụng Phong Chi Huyền hay không.

Hết chương 2555.

Chương 2556. Một mũi tên làm chấn động vạn tộc.

Phong Chi Huyền bị Hàn Sâm kéo ra từng tấc một. Tiếng rồng kêu hổ gầm trên dây cung càng lúc càng kinh người, khiến huyết mạch của bao nhiêu vương giả gần đó đều sôi lên, như sắp vỡ tung.

Dưới sự kinh hãi, bọn họ phải tránh xa khu vực này, nhìn Hàn Sâm kéo cung từ xa.

Vẻ mặt của Phong Thu Xuyên cũng trở nên nghiêm trọng, trán cũng bắt đầu túa ra mồ hôi lạnh. Hàn Sâm sắp kéo căng dây cung rồi, nếu mũi tên thực sự được bắn ra, Phong Thu Xuyên không thể đảm bảo mình có thể trốn được.

Một khi dây cung của Phong Chỉ Huyền được căng ra thì lực lượng của nó mạnh đến mức có thể bắn bị thương cường giả Thần Hóa. Dù sao Phong Thu Xuyên cũng chỉ là Bán Bộ Thần Hóa, cho dù là cây cung của chính mình, hắn cũng không chắc mình có thể tránh nó.

Két

Trong khoảnh khắc Hàn Sâm kéo Phong Chi Huyền được một nửa, dường như nó bị thứ gì đó kẹp lại, dây cung không thể kéo ra hay co lại được nữa. Gần như cùng lúc đó, thân cung tuôn ra xích trật tự giống như một cơn xoáy, biến thành vòi rồng vũ trụ đáng sợ, nhấn chìm toàn bộ thân Hàn Sâm.

“Xong rồi, xong rồi, phản phệ của Phong Chi Huyền bắt đầu rồi.”

“Hàn Sâm sắp xui xẻo rồi, mượn cái gì không mượn, lại đi mượn Phong Chi Huyền xui xẻo kia.”

“Hàn Sâm sẽ không bị Phong Chi Huyền cắt đứt đầu chứ?” “Khó mà nói được, không ít người bị Phong Chi Huyền ắt đứt đầu rồi.”

Phong Thu Xuyên cũng lén lau mồ hôi lạnh. Nếu Hàn Sâm thực sự bắn ra mũi tên đó, hắn thực sự sợ rằng mình không thể chạy thoát.

Vào thời điểm mà nhiều Vương giả đang bàn tán xôn xao, thì chợt nhìn thấy cơn lốc xoáy hình thành trên Phong Chi Huyền biến mất không dấu vết trong tích tắc, còn Hàn Sâm vẫn đứng trong tâm bão, hai tay kéo cung tên, duy trì trạng thái kéo căng dây cung, không bị Phong Chi Huyền làm tổn thương.

Phong Chi Huyền trong tay hắn đang không ngừng run rẩy, như thể đang cố gắng vùng vãy trong lòng bàn tay của Hàn Sâm một cách tuyệt vọng, nhưng không thể cử động, chỉ có thể phát ra âm thanh rên rỉ.

“Ta, Hàn Sâm, muốn bắn một mũi, ngươi muốn bắn cũng phải bắn, không muốn bắn cũng phải bắn.” Hàn Sâm lạnh lùng nói một câu, ngón tay đột ngột dùng sức, dây cung căng cứng bất động kia bị ngón †ay của hắn kéo mạnh đến căng ra, giống như một vầng trăng tròn.

Cả thân Phong Chi Huyền run rẩy, phát ra từng hồi tiếng hét giận dữ, nhưng vô ích, nó không thể ngăn Hàn Sâm kéo căng dây cung.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm. Phong Chi Huyền lại bị Hàn Sâm cứng rắn kéo ra, phản ứng dữ dội cũng vô ích, trông bộ dạng của Phong Chi Huyền giống như một cô con dâu nhỏ bị ép phải cúi đầu trước Bá vương.

Hàn Sâm cầm Phong Chỉ Huyền trong tay, chĩa đầu mũi tên về phía Phong Thu Xuyên. Sắc mặt Phong Thu Xuyên đột nhiên trở nên căng thẳng, mặt hắn trắng bệch, mồ hôi lạnh trên người chợt ứa ra, quần áo ướt đẫm.

“Đừng… đừng bắn… Ta nhận thua…” Nhìn thấy Hàn Sâm sắp bắn tên, Phong Thu Xuyên vội vàng hét lên.

Hàn Sâm lại không quan tâm đến hắn, vất vả lắm mới kéo được cung †ên, sao hắn lại không bắn được.

Bụp!

Vào lúc đầu ngón tay của Hàn Sâm buông lỏng, dây cung của Phong Chi Huyền xuyên thủng không gian, bắn ra mũi tên lông vũ. Mũi tên lông vũ biến mất khỏi tầm mắt của mọi người trong tích tắc.

Phong Thu Xuyên biến thành một cơn cuồng phong, liên tục thay đổi vị trí, quả nhiên vô hình như gió khiến người ta không thể đoán trước được.

Tuy nhiên, mũi tên lông vũ vẫn xuất hiện trước mặt hắn một cách kỳ lạ, nhìn thấy mũi tên sắp đâm vào trán, khiến khuôn mặt của Phong Thu Xuyên trở nên xám như tro tàn ngay lập tức.

Nhìn thấy mũi tên lông vũ sắp xuyên qua trán Phong Thu Xuyên, mũi tên lại đột nhiên chệch hướng, giống như một tia sáng bắn vào một tiểu hành tinh gần đó,

Ầm!

Tiểu hành tinh bị mũi tên kia bắn xuyên thẳng qua trung tâm. Sau một chớp mắt, tiểu hành tinh phát nổ, tạo ra sóng xung kích như muốn lật tung cả bầu trời đầy sao gần đó. Đám cường giả cấp Vương gần đó. từng người một không ngừng quay cuồng trên bầu trời đầy sao.

May là bọn họ vẫn còn cách tiểu hành tinh một khoảng. Nếu không, không biết sẽ có bao nhiêu vị vương giả bị ảnh hưởng nặng nề vì một vụ nổ như vậy.

Sắc mặt Phong Thu Xuyên tái nhợt. Nếu mũi tên kia thực sự bắn trúng hắn, cơ thể hắn sẽ bị bắn nổ tung, tuyệt đối không có khả năng may mắn.

Ngay cả khi hắn tự sử dụng Phong Chỉ Huyền, thì cũng khó có thể tạo ra sức mạnh như vậy. Dù sao hắn vẫn chưa thăng lên Thần Hóa, không thể phát huy hết sức mạnh của Phong Chi Huyền.

“Cảm ơn Hàn sư nương tay.” Phong Thu Xuyên hành lễ với Hàn Sâm. “Có muốn bắn nữa không?” Hàn Sâm nhìn Phong Thu Xuyên hỏi.

“Không cần. Tại hạ thua rồi, tại hạ sẽ giữ lời hứa, kéo xe cho Hàn sư. Đây là vinh hạnh của tại hạ.” Phong Thu Xuyên nói.

Hàn Sâm ném Phong Chi Huyền và bao đựng tên lại cho Phong Thu Xuyên. Cây cung này đã nhận Phong Thu Xuyên làm chủ. Mặc dù Hàn Sâm có thể kéo nó, nhưng hắn cần phải sử dụng sức mạnh của Hồn Y Khổng Tước Vương, Băng Cơ Ngọc Cốt và Động Huyền Kinh để cưỡng ép điều khiển. Bắn một mũi tên còn mệt hơn đánh một trận, cho dù Phong Chỉ Huyền có tốt thì hắn cũng không tiện dùng.

Huống chỉ Hàn Sâm nói là mượn, cũng không có lý do gì để không trả lại.

Phong Thu Xuyên nhận lại cung tên, khoác lên sau lưng, sau đó bước đến chiếc xe đồng, đứng song song với Cực Ương Sinh, kéo một sợi dây thừng nói: “Cực công tử, sau này chúng ta sẽ là đồng nghiệp, xin giúp đỡ ta nhiều hơn.”

“Đồng nghiệp cái đầu nhà ngươi, ta giúp đỡ cái đầu nhà ngươi.” Cực Ương Sinh cảm thấy tức giận trong lòng, nghĩ sao mình có thể gặp một người ngu như vậy, đã phải kéo xe cho người ta, lại vẫn cười híp mắt, như thể hắn vẫn rất hạnh phúc.

Mọi người thấy Phong Thu Xuyên đi lên đúng cùng Cực Ương Sinh cùng nhau kéo chiếc xe đồng mới kịp phản ứng.

“Cha của Thần vẫn là Cha của Thần, quá mẹ nó thần rồi. Đến cả

chuyện này mà cũng có thể làm được, cưỡng ép kéo Phong Chỉ Huyền, mà không có cả phản phệ. Tên kia thực sự chỉ là một cấp Vương sao? Ngươi có chắc đó không phải là cường giả Thần Hóa ngụy trang chứ?”

“Vớ vẩn, cường giả Thần Hóa có thể tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm sao?”

“Nói cũng đúng, nhưng hãy nhìn vào sức mạnh của mũi tên hắn bắn vừa rồi đi, có vẻ như đã ngưng tụ thành xích trật tự rồi đúng không?

“Vũ y kia chắc chắn là dị bảo Thần Hóa rất đáng gờm, nên mới có thể ban tặng cho hắn sức mạnh đáng sợ như vậy.”

“Không có gì ngạc nhiên khi ngay cả tộc Hoàng Cực cũng không thể làm gì được hắn, thực sự là quá mạnh.”

Mặc dù hoàng tử và công chúa của Tộc Hoàng Cực đã có mặt ở đây, nhưng không ai dám ra tay chống lại Hàn Sâm. Bọn họ cũng không xuất hiện để ngăn cản hắn, sức mạnh mà Hàn Sâm đã hiển hiện ra trong mũi tên đó kinh khủng đến mức khiến mọi người kinh sợ.

Trong Lĩnh Vực Tâm Hạch này, đến cả Tộc Hoàng Cực cũng không dám đứng cản trước mặt hắn.

Tất cả các tộc đều đang nghiên cứu những hình ảnh về màn bắn cung của Hàn Sâm, cuối cùng cho ra kết luận là vũ y trên người của Hàn Sâm là bảo vật bí ẩn chưa từng xuất hiện, có thể nâng sức mạnh của Hàn Sâm lên cấp Thần Hóa.

“Tên khốn đó, sao lại có vận may tốt như vậy chứ, đầu tiên là Ngưng Thị của Medusa, và bây giờ là một chiếc vũ y bí ẩn. Rốt cuộc thì hắn có được bao nhiêu bảo bối rồi?” Sau khi lục hoàng thúc của Tộc Hoàng Cực xem hết đoạn hình ảnh cũng không khỏi lẩm bẩm vài lời.

“Có vẻ như chúng ta không có cơ hội bắt được hắn trong Lĩnh Vực Hạch Tâm rồi. Nhất định phải nhanh chống tìm thấy hắn trong Lĩnh Vực Hỗn Loạn càng sớm càng tốt.” Tứ hoàng thúc Mộng Liệt lạnh nhạt nói.

“Xuân Vũ vẫn đang tích cực tìm kiếm ở bên kia, hy vọng sẽ có kết quả.”

Lục hoàng thúc hiển nhiên không đặt nhiều hy vọng vào Xuân Vũ.

Bây giờ tất cả các chủng tộc đã đạt được một nhận thức chung: không thể chọc đến Hàn Sâm trong Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Hết chương 2556.

Chương 2557. Ngươi là Chúa Cứu Thế.

Hàn Sâm đi cả đường suôn sẻ trong Lĩnh Vực Hạch Tâm. Mặc dù có rất nhiều sinh vật đi theo hắn từ xa nhưng không có ai gây phiền phức cho hắn.

Nhưng Hàn Sâm lại vì vậy mà buồn bực, thế mà đến cả Ma tộc cũng không gây phiền phức cho hắn. Hàn Sâm vốn còn muốn tìm được Ma Ngẫu nhiều hơn nhưng cứ thế này thì không có cơ hội rồi.

“Phong huynh, ngươi đã hoàn thành lời hứa của mình rồi, có thể đi được rồi.” Ngày hôm sau Hàn Sâm chuẩn bị để Phong Thu Xuyên rời đi. Hắn không muốn để ai kéo xe thật cả, Ma tộc không đến mà hắn cứ

đi tiếp thế này thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Con người Phong Thu Xuyên cũng khá tốt. Hàn Sâm cũng không muốn làm khó hắn.

Nhưng sau khi nghe xong thì Phong Thu Xuyên lại liên tục lắc đầu như trống bỏi nói: “Không được, không được, nếu ta đã thua thì phải thực hiện lời hứa.”

“Ngươi đã kéo cả một ngày rồi, vậy là đủ rồi.” Hàn Sâm thoáng ngây người rồi lại nói.

Phong Thu Xuyên nói: “Một ngày thì sao mà đủ chứ, ít nhất phải kéo xe cho Hàn sư và hai cô nương đây một năm trước đã… không… mười năm mới được… có thể kéo xe cho ba người chính là vinh hạnh của Phong Thu Xuyên ta đây.”

Cực Ương Sinh lại thâm mắng trong lòng: “Cái thứ như ngươi có phải là kẻ tiện hay không, lại muốn kéo xe cho người ta bằng được ?”

Hàn Sâm liếc nhìn Phong Thu Xuyên rồi lạnh lùng nói: “Hiện tại chúng †a không cần người kéo xe nữa. Ngươi đi được rồi, sau này có cơ hội sẽ gặp lại.”

Phong Thu Xuyên lại không muốn đi, tiếp tục nói: “Cho dù các ngươi không cần người đánh xe thì chắc hẳn cũng có một vài yêu cầu khác chứ ? Tại hạ săn giết dị chủng, xào rau hay nấu cơm đều là số một, rất vui được phục vụ cho ba vị đây…”

“Bảo ngươi đi thì cứ đi đi, lấy đâu ra nhiều lời thừa thãi như thế chứ.” Minh Nguyệt lạnh lùng nói.

Phong Thu Xuyên nghe xong khẽ thở dài: “Nếu ngươi đã muốn ta đi thì †a sẽ đi, hy vọng ngày sau có duyên sẽ gặp lại hai cô nương đây.”

Nói xong, Phong Thu Xuyên đặt dây thừng xuống rồi rời đi, cứ cách một bước lại ngoảnh đầu lại ba lần, dáng vẻ lưu luyến không rời. Người không biết chuyện còn tưởng rằng hắn không phải là người đánh xe mà là đến hưởng phước ở chỗ Hàn Sâm đấy chứ.

“Cái tên Phong Thu Xuyên này quả thật vì mỹ nhân mà chuyện gì cũng làm được, cũng xem như là một người sỉ tình mà.” Hàn Sâm cười nói, đương nhiên hắn biết rõ Phong Thu Xuyên muốn ở lại như vậy đều là vì hai người Minh Nguyệt cả.

Sau khi Phong Thu Xuyên đi, Cực Ương Sinh thấy Hàn Sâm đang nhìn hắn, liền vui mừng nói trong lòng: “ Thả ta… thả ta… mau thả ta ra…”

“Ngây ra đó làm gì? Còn không mau kéo xe đi ?” Hàn Sâm trừng hắn nói.

“Mẹ nó…” Cực Ương Sinh vừa bực bội vừa chán ghét trong lòng, hận không thể xông lên tát mạnh vào mặt Hàn Sâm, nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể cúi đầu kéo xe mà thôi.

Ở một góc trong thế giới hắc ám, ánh đèn lờ mờ chiếu rọi lên một mảnh di tích cung điện cổ xưa.

“Lão Miêu, ngươi chắc chắn thân thể hiện tại của tiểu thánh chủ tiến vào Tí Hộ Sở sẽ không sao đúng không ?” Dì Mị nhìn Cửu Mệnh Huyết Miêu ở trước mặt rồi hỏi.

“Lão Miêu, ngươi phải biết rằng, nếu tiểu thánh chủ xảy ra bất trắc gì thì ta nhất định sẽ lột da ngươi ra.” Lão Điêu dùng cặp mắt diều hâu nhìn chằm chằm vào Lão Miêu, lạnh lùng nói.

Lão Miêu cười nói: “Các ngươi yên tâm đi, làm sao ta có thể tính sai chuyện này được chứ. Tiểu thánh chủ đã sắp thăng lên Vương Giả, hiện tại là cơ hội tốt nhất để hắn tiến vào Tí Hộ Sở bổ sung gen. Nếu đợi hắn thăng lên Vương Giả rồi thì bánh răng bản mệnh đã được hình thành, đến lúc đó mà lại bổ sung gen thì hơi trễ. Nhất định phải tranh thủ tái tạo lại gen cơ thể trước khi thăng lên Vương Giả, rõ ràng có thể đẩy thẳng bánh răng bản mệnh thăng lên cấp Vương.”

“Nhưng tiểu thánh chủ đã là cấp Công Tước, hắn tiến vào Tí Hộ Sở thật sự sẽ không bị bài xích sao?” Dì Mị hỏi.

“Người khác sẽ bị bài xích nhưng tiểu thánh chủ chắc chắc sẽ không như thế” Lão Miêu dừng một chút rồi lại nói: “Các ngươi yên tâm đi, ta sẽ luôn

đi theo tiểu thánh chủ, không để hắn xảy ra chuyện gì.”

“Tốt nhất là như vậy, nếu không…” Dì Mị hừ lạnh một tiếng.

Một vài tồn tại này đáng sợ lần lượt tạm biệt Tiểu Hoa. Không lâu sau, một người và một con mèo nhấc đèn lồng đi ra khỏi di tích, đi vào trong bóng tối đen kịt.

“Lão Miêu, ta muốn quay về thăm mẹ của ta.” Tiểu Hoa vừa nhấc đèn lồng đi lên phía trước, vừa nói với Lão Miêu bên cạnh.

“Đương nhiên là được rồi, ngươi muốn đi đâu cũng được, nhưng ngươi nên biết mẹ của ngươi thương ngươi như vậy, nếu ngươi quay về, nàng nhất định sẽ giữ ngươi bên cạnh không cho ngươi đi đâu hết. Nhưng vũ trụ này sắp bị hủy diệt rồi, đến lúc đó mẹ ngươi, người thân và bạn bè của ngươi đều sẽ chết. Nếu ngươi không cố gắng nâng cao sức mạnh để cứu mọi người thì đến lúc đó, cha mẹ ngươi sẽ rời bỏ ngươi mãi mãi, còn có cô em gái đáng yêu kia của ngươi cũng sẽ chết. Ngươi đã xem hình của nàng rồi biết được nàng đáng yêu biết bao, ngươi nhẫn tâm nhìn bọn họ chết đi sao?” Lão Miêu nói.

“Thật sự chỉ có ta mới có thể cứu thế giới này thôi sao ? Không còn cách nào khác sao?” Tiểu Hoa nhìn Lão Miêu hỏi.

“Không có nữa rồi, ngươi chính là Chúa Cứu Thế của thế gian này, chỉ có ngươi mới có thể cứu được mọi người.” Lão Miêu nghiêm túc trả lời.

“Vậy được thôi. Chúng ta đến Tí Hộ Sở trước, ta sẽ không để cha mẹ và em gái phải chịu tổn thương, ta nhất định sẽ dốc toàn lực cứu thế giới này.” Gương mặt nhỏ của Tiểu Hoa tràn đầy sự kiên định.

“Đúng vậy, chính là như thế, chỉ cần cứu lấy thế giới này thì cả nhà ngươi có thể vui vẻ sống bên nhau rồi.” Lão Miêu liên tục gật đầu, chớp mắt nói.

Ở tầng thứ nhất của Tí Hộ Sở, Đường Minh Nhi phấn khích cầm kiếm xông vào Tí Hộ Sở, đi thẳng đến thảo nguyên lớn mênh mông, muốn nhanh chóng giết được sinh vật dị chủng.

Nàng vừa tròn mười sáu tuổi, lần đầu tiên đi vào Tí Hộ Sở nhưng điều kỳ lạ là Tí Hộ Sở mà nàng vào lại không có một bóng người. Cả Tí Hộ Sở chỉ có một mình nàng ấy.

Nhưng đối với Đường Minh Nhi, đây cũng chẳng phải là vấn đề gì, được thừa hưởng tính cách lạc quan và không quản trở ngại của nhà họ Đường, lại thêm sự tự tin về thực lực của mình, Đường Minh Nhi mặc kệ ở đây có người hay không, nàng chỉ muốn nhanh chóng đi giết mấy sinh vật dị chủng kia.

Vừa chạy được không xa liền nhìn thấy hai sinh vật dị chủng đang đi lại trên thảo nguyên phía trước, Đường Minh Nhi thầm vui mừng, nắm thanh trường đao bằng đồng trong tay nhanh chóng chạy đến đó.

Nhưng khi Đường Minh Nhi đến gần thì không khỏi ngẩn ra, hai sinh vật đó lại là một cậu bé tầm mười một, mười hai tuổi cùng với một con thú nhỏ nhìn như mèo như cáo vậy.

Cậu bé đó môi đỏ răng trắng, xinh đẹp đến kinh người, nhìn thế nào cũng giống như một con người vậy.

Nhưng nơi như Tí Hộ Sở này, người dưới mười sáu tuổi không vào được mới phải, nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cơ thể. Từ đó có thể thấy, đứa bé này không thể là con người được.

“Ngươi là người hay là thứ gì ?” Đường Minh Nhi chạy đến gần nâng đao chỉ vào cậu thiếu niên hỏi.

“Ta là người, chị gái ngươi cũng là người sao ?” Tiểu Hoa tò mò đánh giá Đường Minh Nhi, gần như đã mấy năm hắn không nhìn thấy con người rồi.

Nghe hắn nói hắn là người, Đường Minh Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy không đúng lắm. Thế là nàng lại nâng thanh đao vừa định bỏ xuống lên, chỉ vào Tiểu Hoa nói: “Đừng nghĩ lừa được ta, con người mười sáu tuổi mới vào được Tí Hộ Sở, ngươi chỉ mới lớn tầm này sao có thể vào Tí Hộ Sở được?”

Hàn Tiểu Hoa vừa định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn, mặt đất ở gần đó bị xốc lên. Một con rết dài mười mấy thước từ dưới đó chui lên, nhào thẳng đến bọn người Đường Minh Nhi và Tiểu Hoa.

“Chạy maul” Đường Minh Nhi biến sắc, theo bản năng kéo Tiểu Hoa chạy vào Tí Hộ Sở.

Ở nhà, nàng đã xem qua khá nhiều tài liệu về dị sinh vật. Nàng biết đó chính là sinh vật Thần Huyết rết Cự Ma, dựa vào thực lực vừa tiến vào Tí Hộ Sở của nàng, nàng vốn không thể đánh bại được nó.

Hết chương 2557.

Chương 2558. Con trai nhà họ Hàn.

Đường Minh Nhi vừa mới tiến vào Tí Hộ Sở. Mặc dù nàng luyện thuật gen của nhà họ Đường cũng không tệ, nhưng chưa từng được cường hóa gen, cơ thể quá yếu, căn bản không chạy nổi rết Cự Ma, mà đã bị rết Cự Ma đuổi kịp trong nháy mắt.

Đường Minh Nhi đang kéo Tiểu Hoa chạy, đột nhiên lại cảm thấy trời dường như tối lại, bóng đen trên mặt đất càng ngày càng lớn dần. Cho dù không quay đầu lại thì Đường Minh Nhi cũng biết cái miệng lớn của rết Cự Ma đã sắp đụng đến đầu của bọn họ.

“Sao ta lại xui xẻo đến thế này chứ? Đây gọi là ông trời đố kị người tài sao? Bởi vì Đường Minh Nhi ta quá xuất sắc phải không?” Đường Minh Nhi không cam lòng lắm mà thầm nghĩ.

“Chạy mau!” Đường Minh Nhi nắm lấy tay của Tiểu Hoa vung về phía trước, quăng Tiểu Hoa lên phía trước còn nói với Tiểu Hoa một câu, sau đó quay đầu lại bổ nhào về cái miệng đang há to của rết Cự Ma.

Nhìn thấy miệng quái vật dữ tợn đã gần ngay bên cạnh, Đường Minh Nhi không khỏi cảm thấy sợ hãi. Dù sao nàng cũng là một thiếu nữ mới lớn, mặc dù có vài phần khí phách của Đường Chân Lưu nhưng suy cho cùng, nàng vẫn chưa từng trải qua rèn luyện sinh tử thì sao lại không sợ được cơ chứ.

Nhìn thấy cái miệng khổng lồ của rết Cự Ma sắp nuốt chửng đầu của Đường Minh Nhi, Đường Minh Nhi lại đột nhiên cảm thấy hoa mắt, sau đó liền nhìn thấy đầu của rết Cự Ma nện mạnh lên bãi cỏ trước mặt nàng khiến cho thảm cỏ và đất bụi bay lên tán loạn. Đầu của rết Cự Ma cắm sâu vào dưới đất, hơn nữa trên cái đầu ấy lại có một cậu thiếu niên môi đỏ, răng trắng đang đứng.

Đường Minh Nhi mở to mắt nhìn, cậu thiếu niên đang đứng trên đỉnh đầu rết Cự Ma lại chính là cậu thiếu niên vẫn luôn bị nàng kéo chạy.

“Chị gái, ngươi không sao chứ ?” Hàn Tiểu Hoa đi đến trước mặt Đường Minh Nhị, hơi lo lắng hỏi.

Đường Minh Nhi không kịp phản ứng ngay lập tức, ngơ ngác nhìn Hàn Tiểu Hoa, quên luôn phải trả lời.

Nàng thật sự khó có thể tin được một cậu bé thoạt nhìn còn nhỏ hơn nàng vài tuổi lại có thể giãm lên một sinh vật Thần Huyết mạnh như rết Cự Ma, hơn nữa trông có vẻ khá dễ dàng.

“Này chị kia, ngươi sao thế?” Hàn Tiểu Hoa thấy Đường Minh Nhi ngơ ra đó thì tưởng nàng bị thương rồi, vươn tay ra sờ lên trán của nàng. Hắn muốn truyền sức mạnh vào người nàng để xem nàng bị thương ở đâu.

Ngay lúc này, rết Cự Ma vùng vãy rút cái đầu ra khỏi mặt đất, dọa Đường Minh Nhi một phen. Nàng lùi ra sau hai bước theo bản năng.

“Ngươi dọa chị ấy sợ rồi, còn không mau xin lỗi.” Hàn Tiểu Hoa quay người lại liếc rết Cự Ma.

Cơ thể to lớn của rết Cự Ma liền run lên. Trước ánh mắt khó tin của

Đường Minh Nhi, con rết Cự Ma ấy lại chậm rãi nằm sấp xuống, gật đầu với Đường Minh Nhi dường như đang xin nàng tha cho một con đường sống.

“Đây… đây rốt cuộc là sao vậy… Không phải ta đang nằm mơ đấy chứ ? Đây thật sự là sinh vật Thần Hóa rết Cự Ma sao?” Đường Minh Nhi ngẩn cả người.

“Chị gái không bị thương chứ?” Hàn Tiểu Hoa lại đi đến trước mặt Đường Minh Nhị, giơ tay ra sờ trán nàng.

Gương mặt nhỏ của Đường Minh Nhi thoáng đỏ lên, lui về phía sau đánh giá Hàn Tiểu Hoa: “Rốt cuộc ngươi là người gì vậy? Không đúng, rốt cuộc ngươi có phải là người hay không? Tại sao rết Cự Ma lại nghe lời của ngươi?”

“Ta tên Hàn Tiểu Hoa, đương nhiên là con người. Không phải trước đây †a từng nói với ngươi sao?” Tiểu Hoa nói xong lại chỉ vào rết Cự Ma nói: “Nó không đánh lại ta thì đương nhiên phải nghe lời ta rồi.”

“Hàn Tiểu Hoa… Ngươi họ Hàn à? Ngươi có quan hệ gì với chú Hàn Sâm?” Đường Minh Nhi vội vàng hỏi.

“Ta là con trai của cha, ngươi từng gặp cha ta rồi sao ?” Tiểu Hoa nghe thấy tên của cha mình thì cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Hóa ra là con trai của chú Hàn Sâm. Vậy thì chẳng trách. Ông nội ta từng nói, chuyện gì xảy đến với người nhà họ Hàn các ngươi đều không có gì kỳ lạ cả, bởi vì người nhà họ Hàn các người vốn rất kỳ quái.” Đường Minh Nhi chớp mắt nhìn Tiểu Hoa rồi lại nói: “Trước đây, †a còn không tin lời ông nói, ta cho rằng bản thân mình đã là một thiên tài rồi, không ngờ tuổi ngươi còn nhỏ đến như vậy mà đã lợi hại như thế. Quả nhiên không hổ là vậy.”

“Chị gái, ngươi đi đâu, ta tiễn ngươi?” Hàn Tiểu Hoa nói. “Tiễn ta? Tiên như thế nào?” Đường Minh Nhi hơi thắc mắc hỏi.

Hàn Tiểu Hoa nắm tay của Đường Minh Nhi, cơ thể vừa cử động liền lên đến đỉnh đầu của rết Cự Ma. Sau đó, hắn lấy một tấm thảm từ trong ba lô

trải ra, bảo Đường Minh Nhi ngồi xuống, rồi lại lấy một ít trái cây từ trong ba lô đưa cho Đường Minh Nhi.

Dưới những tia nắng còn sót lại của ánh hoàng hôn, một con rết Cự Ma chạy băng băng trên thảo nguyên. Một nam một nữ đang ngồi trên đỉnh đầu của nó. Mặc dù rết Cự Ma chạy rất nhanh nhưng vẫn khống chế cơ thể của mình, cố gắng không để cho cơ thể chao đảo, thoạt nhìn chạy rất vất vả.

Nếu rết Cự Ma biết nói thì nhất định sẽ khóc lớn thật thảm thiết: "Sao †a lại xui xẻo đến thế này!"

Hàn Sâm lại nuốt thêm một gen dị chủng cấp Vương, lại đạt được một trăm gen dị chủng cấp Vương.

"Không biết có thể trực tiếp đạt được cửu trọng hợp thành một, thăng lên Bán Bộ Thần Hóa hay không." Hàn Sâm thầm nghĩ, đồng thời cũng muốn tiến hóa Lĩnh Vực Động Huyền lần nữa.

Thời gian gần đây, căn bản không có ai dám gây phiền phức với hắn ở Lĩnh Vực Hạch Tâm. Nhờ vào thuật Thôn Phệ và thuật Đại Phá Diệt, hắn đã nuốt được lượng lớn gen dị chủng cấp Vương, đã thăng Lĩnh Vực Động Huyền lên cửu trọng, chỉ thiếu một bước nữa là có thể đạt đến Bán Bộ Thần Hóa, điểm cuối của cấp Vương.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn khiến Hàn Sâm thất vọng, mặc dù có được một trăm gen Vương Giả nhưng lại không có cách nào thăng Lĩnh Vực Động Huyền lên một tầng nữa.

"Xem ra cảnh giới hợp nhất cửu trọng Lĩnh Vực, thăng lên Bán Bộ Thần Hóa vẫn phải do mình đột phá." Khi Hàn Sâm cũng đã đoán trước được như vậy, nên không quá thất vọng. Hắn dùng một trăm gen Vương Giả thăng cấp thuật Băng Cơ Ngọc Cốt.

Hiện tại Hàn Sâm có hơi lo lắng, bởi vì tốc độ giết dị chủng cấp Vương của hắn đã không theo kịp tốc độ cắn nuốt của hắn rồi.

Mặc dù dị chủng cấp Vương ở Lĩnh Vực Hạch Tâm nhiều nhưng khu vực cũng khá lớn, đi đường tốn rất nhiều thời gian. Có khi đi mấy ngày trời, hắn

mới tìm được một con dị chủng cấp Vương.

Đối với những Vương Giả bình thường thì thu hoạch được như vậy đã tốt lắm rồi, nhưng mà đối với Hàn Sâm thì thật sự quá ít.

“Không được, phải tìm cách ăn một ít gen dị chủng cấp Vương mới được.” Hàn Sâm thầm nghĩ, phải làm sao mới có thể ăn lượng lớn gen dị chủng cấp Vương trong một lần đây.

Cách nhanh nhất chính là giúp những cường giả như Long Nhất giết sinh vật Thần Hóa rồi. Nhưng nếu thật sự có sinh vật Thần Hóa thì Hàn Sâm vẫn muốn tự giết, giúp người khác giết thì không có lời.

Hàn Sâm đang nghĩ đến vấn đề này thì bỗng nhiên nhìn thấy phía trước có một bóng người đang bay đến, chặn đường đi của bọn họ.

“Baal?” Hàn Sâm gặp Baal thì hơi đau đầu, không phải vì sợ hắn mà vì cái tên này thật sự rất quấn người.

“Hàn Sâm, ta muốn mời ngươi ban phước, có điều kiện gì thì cứ nói thẳng.” Baal dứt khoát nói thẳng.

“Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương, ngươi có không ?” Hàn Sâm nheo mắt nhìn Baal nói.

Baal thoáng ngây người ra, hai ngàn gen dị chủng cấp Vương không phải là một con số nhỏ.

Hết chương 2558.

Chương 2559. Sự chúc phước đắt đỏ.

“Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương? Sao ngươi không đi cướp luôn đi?” Cực Ương Sinh thầm oán, Vương Giả thông thường e rằng không tích lũy

được nhiều đến như vậy.

Đừng nói đến Vương Giả, cho dù là Bán Bộ Thần Hóa thì cũng không có mấy ai dự trữ nhiều gen dị chủng cấp Vương như vậy.

Baal rõ ràng không phải là người có thể dự trữ nhiều gen dị chủng như vậy, cho nên sắc mặt của Baal liền trở nên rất khó coi.

Theo tích cách của hắn, hắn căn bản sẽ không có nhiều của cải như vậy. Cho dù giết được thì hắn cũng không đi liều mạng giết, càng không có tiền để dành.

Cho dù hắn muốn mượn nhưng bởi vì không có bạn bè gì cả cho nên rất khó mượn được. Những người có mối quan hệ hơi tốt một chút thì cũng chỉ có Dia Robb, nhưng mà trước đây Dia Robb đã dùng một khoản gen dị chủng cấp Vương mời Kim Tệ giết ác thú lớn, e rằng lúc này sẽ không thể đưa ra quá nhiều được.

“Được rồi, đợi khi ta gom được gen dị chủng thì sẽ lại đến mời ngươi.” Baal nói xong liền mở ra thần điện Lĩnh Vực Hạch Tâm rồi rời đi.

Hàn Sâm cũng không để ý đến chuyện này. Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương quả thật không phải là con số nhỏ, phần lớn cường giả cấp Vương đều không trả được, Baal càng không thể trả nổi.

Nhưng Hàn Sâm ra giá cũng muốn để cường giả các tộc giám sát hắn nghe được. Nếu thật sự có ai có thể đưa ra hai ngàn gen dị chủng cấp Vương mời hắn chúc phúc thì hắn cũng không ngại vớt lấy món hời này.

Có được hai ngàn gen dị chủng cấp Vương lại cộng thêm việc sau này hắn sẽ tự đi săn giết, đến lúc đó gần như đủ để thăng cấp ba loại Lĩnh Vực lên Lĩnh Vực cửu trọng rồi.

“Thật sự là điên rồi. Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương, ngươi chúc phúc kiểu gì thế, thật sự có thể ban ra Thần Hóa sao?” Người của Ma tộc nghe tin này xong liền không nhịn được mà giễu cợt.

Giống như Ma tộc, chẳng có ai tin Hàn Sâm thật sự có thể tuỳ tiện chúc phúc ra Thần Hóa. Bọn họ đều cho rằng sự việc của Lan Độ nhất định có nguyên nhân đặc biệt, có lẽ là dị bảo đặc biệt nào đó, hoặc có lẽ là kỳ trân vũ trụ nào đó đang phát huy tác dụng, dù sao thì không thể dựa vào sức mạnh của một mình Hàn Sâm mà thăng lên được.

Đương nhiên bọn họ đều cho rằng sức mạnh của Hàn Sâm đã đạt đến một hiệu quả nào đó, nhưng tuyệt đối không phải là nguyên nhân chính để thăng lên Thần Hóa.

“Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương. Món tiền này thật sự dễ kiếm, ai đưa cho ta một ngàn thì ta sẽ chúc phúc cho kẻ đó.” Một vị Bán Bộ Thần Hóa của Vũ tộc khinh thường hừ lạnh.

Sau khi Tứ Hoàng thúc Mông Liệt của tộc Hoàng Cực nghe tin này liền nhíu mày không lên tiếng, trái lại Lục Hoàng thúc lại cứ thì thâm ở đó: “Tên Hàn Sâm này hơi tham lam quá rồi. Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương, cho dù những cường giả cấp Thần Hóa như chúng ta muốn đưa ra cũng không dễ.”

“Nếu thật sự có thể ban ra Thần Hóa thì hai ngàn gen dị chủng cấp Vương cũng không đáng là gì.” Mông Liệt nói.

“Sao lại thế được chứ? Nếu làm được thì chúng ta phải khổ sở tu hành tiến hóa làm gì chứ, cứ xếp hàng đợi hắn chúc phúc không phải là được rồi sao ?” Lục Hoàng thúc khinh thường nói.

Không ai tin rằng Baal có thể đưa ra hai ngàn gen dị chủng cấp Vương mời Hàn Sâm chúc phúc được. Đến cả bản thân Hàn Sâm cũng không †in sẽ có chuyện tốt như vậy.

“Hàn Sâm, hai ngàn gen dị chủng cấp Vương quá đắt rồi, có thể rẻ hơn một xíu không. Tộc chúng ta bằng lòng trả một ngàn gen dị chủng cấp

Vương mời ngươi chúc phúc cho Cực công tử một lần.” Vài Vương Giả của Ma tộc đến trước mặt Hàn Sâm lớn tiếng nói.

“Ta chỉ cần năm trăm gen dị chủng cấp Vương, các ngươi có thể đưa hắn đi.” Hàn Sâm chỉ vào Cực Ương Sinh đang kéo xe nói.

Cực Ương Sinh nghe xong thầm vui mừng, hận không thể bảo các Vương Giả Ma tộc lập tức giao gen dị chủng ra để hắn nhanh chóng kết thúc kiếp kéo xe đáng chết này.

“Vậy còn việc chúc phúc thì sao?” Tên Vương Giả Ma tộc cầm đầu thoáng do dự hỏi.

“Thả hắn năm trăm, chúc phúc hai ngàn, một đồng cũng không thể thiếu.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

“Vậy thì thật sự quá đắt rồi. Trong thời gian ngắn, bọn ta không thể trả nhiều gen dị chủng như vậy được…” Vị Vương Giả Ma tộc kia hơi do dự.

“Hiện tại hai ngàn, đây là giá ưu đãi, giảm một nửa rồi, sau này sẽ không có giá này nữa.” Hàn Sâm vẫn lạnh lùng nói như cũ.

Vương Giả Ma tộc nghe xong liền biết không thể khiến cho Hàn Sâm giảm giá nữa rồi.

“Ta không cần chúc phúc, để ta đi là được rồi.” Cực Ương Sinh vội vã

nói. Hắn không tin Hàn Sâm chúc phúc gì đó thật sự khiến hắn thăng lên Thần Hóa. Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương quả thật không khác gì ăn cướp.

Các Vương Giả Ma tộc trao đổi một chút, cuối cùng trả năm trăm gen dị chủng chuộc Cực Ương Sinh về.

“Thật sự không muốn để ta chúc phúc cho ngươi sao? Hai ngàn thật sự không đắt, bỏ lỡ lần này thì sau này không còn cơ hội nào rẻ như vậy nữa đâu.” Hàn Sâm cười híp mắt, nói với Cực Ương Sinh.

“Có quỷ mới trả hai ngàn gen dị chủng cấp Vương để ngươi chúc phúc.” Cực Ương Sinh buông ra một câu đầy oán hận, xoay lưng dẫn người đi. Cả đời này, hắn thật sự không muốn gặp lại Hàn Sâm nữa.

Hàn Sâm nhìn đống năm trăm gen dị chủng cấp Vương đó, thầm nghĩ vụ làm ăn này thật sự không tệ. Nếu thật sự không có được gen dị chủng, thì trong tay vẫn còn một hoàng tử Bạch Vô Thường, nếu bán cho tộc Hoàng Cực thì không chừng sẽ bán được với giá tốt.

Nhưng e rằng tộc Hoàng Cực không dễ chịu như Ma tộc, dù sao thì tộc Hoàng Cực cũng là một trong ba tộc lớn, cần phải có thể diện, chưa chắc sẽ lấy tiền chuộc người.

Không có người kéo xe rồi, Hàn Sâm cũng thu chiếc xe đồng mang đến từ liên minh vào trong tháp Thiên Mệnh, bay trên không cùng với bọn người Cố Khuynh Thành.

Cố Khuynh Thành có thể ngự kiếm, Minh Nguyệt có thể điều khiển dù bay trên không, trông dáng vẻ rất xinh đẹp. Hàn Sâm chỉ đành bay một mình, hắn cũng có vũ khí nhưng nghĩ lại, giãm lên súng chống tăng hay súng bắn tỉa thì cảnh tượng cũng rất đẹp, cho nên đành từ bỏ thành thật bay một mình.

Bay cả nửa ngày mà đến cả một con dị chủng Hạch Tâm cũng không †ìm thấy. Bỗng nhiên hắn lại nhìn thấy một bóng dáng từ phía sau bay nhanh đến, nhìn kỹ lại chính là Baal.

“Hàn Sâm, ta đã chuẩn bị xong hai ngàn gen dị chủng cấp Vương rồi, khi nào thì ngươi bắt đầu chúc phúc được vậy?” Baal cũng không nói mấy lời dư thừa, vừa đến đã nói mục đích của mình.

“Ngươi thật sự muốn ta chúc phúc sao?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Baal.

“Không ban phúc thì ta tìm ngươi làm gì? Rốt cuộc thì khi nào ngươi có thể bắt đầu?” Baal sốt ruột nói.

“Trả trước rồi chúc phúc sau, chỉ cần trả đủ hai ngàn gen dị chủng cấp Vương thì có thể lập tức chúc phúc.” Hàn Sâm dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng chúc phúc cũng chỉ là chúc phúc, không thể đảm bảo ngươi có thể thăng lên Thần Hóa. Mọi thứ phải xem tiềm lực gen của chính ngươi.”

“Có cơ hội là được. Ngươi cứ đợi ở đây, ta mang gen dị chủng đến.” Baal nói xong liền rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm, đến khi hắn quay lại thì quả nhiên mang theo một đống gen dị chủng như môt ngọn núi nhỏ.

Vương Giả các tộc giám sát Hàn Sâm thật sự quá nhiều. Nhìn thấy đống gen dị chủng cấp Vương như một ngọn núi nhỏ kia thì họ ngây ngẩn cả người. Việc Baal trả hai ngàn gen dị chủng cấp Vương để mời Hàn Sâm chúc phúc nhanh chóng được truyền đi toàn vũ trụ.

“Baal điên rồi phải không? Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương mời Hàn Sâm chúc phúc, chẳng phải là lãng phí sao 2”

“Baal không thể có được nhiều gen dị chủng cấp Vương như thế được.

án”

Khoản tiền này nhất định là do đại lão trong Tộc Huỷ Diệt trả cho hắn.

“Tộc Huỷ Diệt muốn Thần Hóa đến phát điên rồi. Loại chuyện vô lý này mà cũng chịu bỏ ra nhiều gen dị chủng cấp Vương như vậy?”

Không ít Vương Giả chạy đến muốn xem kết quả chúc phúc của Baal rốt cuộc thế nào. Không ít người đều mang thiết bị hình ảnh đến, trực tiếp gửi những hình ảnh chỉ tiết này về tộc của mình.

Hết chương 2559.

Chương 2560. Chúc phúc cho Baal.

“Bây giờ có thể chúc phúc được chưa?” Baal đứng bên cạnh đống gen dị chủng cấp Vương chất cao như núi hỏi.

“Được, đợi một chút sẽ bắt đầu ngay thôi, đợi ta chuyển đống gen dị chủng cấp Vương này về đã.” Hàn Sâm mang đống gen dị chủng về †hần điện Lĩnh Vực Hạch Tâm, sau đó cất vào tháp Thiên Mệnh rồi mới quay trở lại bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm.

“Chúng ta bắt đầu thôi.” Hàn Sâm vừa nói vừa đi đến trước mặt của Baal, nhìn Baal nói tiếp: “Tại sao ngươi lại muốn ta chúc phúc cho ngươi?”

Hàn Sâm không hiểu việc này lắm, bởi vì Baal là một tên có ý chí vô cùng mạnh mẽ, sao lại đột nhiên muốn hắn chúc phúc chứ. Với tính cách của Baal thì đây là chuyện rất khó tin.

“Bởi vì ta cần lực lượng mạnh hơn nữa để đánh bại một tên.” Ánh mắt Baal toát ra vẻ kiên định nói.

“Ai mà… may mắn thế” Hàn Sâm định vốn nói là xui xẻo nhưng cuối cùng lại sửa thành may mắn. Dù sao thì Baal cũng là khách hàng của hắn mà. Nhưng trong lòng Hàn Sâm lại cho rằng cái tên bị Baal quấn lấy tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì. Đáy lòng Hàn Sâm có đôi chút cười trên nỗi đau của kẻ khác, nhưng chỉ cần Baal không gây rắc rối cho hắn thì hắn cũng lười quan tâm cái tên xui xẻo đó là ai. “Kim Tệ.” Baal đáp.

Hàn Sâm suýt phun ra một ngụm máu. Âm ĩ cả nửa buổi hóa ra cái tên xui xẻo đó chính là mình.

“Ừm, có ý tưởng đấy.” Hàn Sâm thoáng ngây ra rồi mới giơ ngón tay cái lên lớn tiếng nói với Baal.

Sự việc đã thành ra nông nỗi này, Hàn Sâm cũng không thể nói không làm được, món hời mình đã nhận rồi, bây giờ mà không làm thì không được.

Nhìn Baal như tháp sắt ở trước mặt. Hàn Sâm miễn cưỡng giơ bàn tay ra đặt lên trán của Baal như một thần phụ, nói: “Ta… Hàn Sâm… lấy danh nghĩa là chủ của chúng thần… ban cho ngươi… Baal… lực lượng †hần thánh vĩnh hằng… mở ra Cửa Vận Mệnh.”

Theo giọng nói như thần linh của Hàn Sâm, ánh sáng ấm áp như máu dâng lên trong lòng bàn tay của hắn hóa thành dãy ánh sáng đỏ li ti dung hòa vào người của Baal.

Mặc dù ngoài miệng Hàn Sâm nói như vậy nhưng trong lòng lại thâm mong Baal đừng thăng lên Thần Hóa, nếu không lại có thêm một tên phiền phức nữa rồi.

Cho dù là Vương Giả ở trong Lĩnh Vực Hạch Tâm hay cường giả của các tộc ở bên ngoài xem một màn này đều nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm và bàn tay đang đặt lên trán của Baal.

Mặc dù vóc dáng của Baal cao hơn Hàn Sâm rất nhiều nhưng lúc này đứng trước mặt Hàn Sâm lại giống như một tín đồ chịu giới luật vậy. Hắn nhắm chặt đôi mắt, để mặc cho lực lượng màu máu xâm nhập vào cơ thể của hắn.

Bánh răng bản mệnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và bánh răng bản mệnh của Baal nối liền với nhau. Theo sự chuyển động bánh răng bản mệnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, bánh răng bản mệnh của Baal cũng dần dần bắt đầu xoay tròn.

Hàn Sâm có thể nhìn thấy bánh răng bản mệnh của Baal tối đen như mực, trạng thái kim loại như vàng đen, trên bánh răng còn có một ký hiệu màu đen. Đó là một ký hiệu hình tam giác, mỗi một đỉnh đều có một hình vẽ mặt người không có cơ quan.

Tuy không có cơ quan nhưng vẫn nhìn ra được một cái là khuôn mặt nữ, một cái là gương mặt nam, còn cái còn lại thì không rõ cho lắm, không nhìn ra là nam hay nữ.

“Dia Robb, ngươi cảm thấy Hàn Sâm thật sự có thể làm Baal thăng lên Thần Hóa sao?” Cường giả cấp Thần Hóa của Tộc Huỷ Diệt hỏi Dia Robb.

“Khả năng thăng lên Thần Hóa không lớn, nhưng ta cảm thấy chắc hẳn sẽ giúp ích cho Baal rất nhiều.” Dia Robb đáp.

Arthur khẽ nhíu mày: “Dia Robb, ngươi quá cưng chiều Baal rồi. Nếu đã biết Hàn Sâm không thể thăng Baal lên Thần Hóa vậy mà còn cho hắn mượn nhiều gen dị chủng cấp Vương như vậy? Nếu không phải vì ngươi thì bọn ta tuyệt đối sẽ không thúc đẩy cuộc giao dịch này.”

Dia Robb khẽ hành lễ với Arthur: “Arthur đại nhân, mấy gen dị chủng cấp Vương kia là ta mượn thì đương nhiên phải do ta trả, đại nhân xin cứ yên tâm.”

Arthur lắc đầu nói: “Ta chỉ nói ngươi không nên dung túng hắn như vậy, dù sao thì hắn không phải là Tộc Huỷ Diệt thuần huyết.”

Dia Robb lại cười nói: “Tuy Baal không phải thuần huyết nhưng thiên phú của hắn rất tốt. Điều này đáng được công nhận mà.”

“Thiên phú của hắn không tệ, nhưng đáng tiếc vì huyết mạch mà tỷ lệ thăng lên Thần Hóa rất thấp.” Arthur nói.

“Đúng vậy, cho nên ta mới giúp hắn. Có lẽ Hàn Sâm không làm hắn thăng lên Thần Hóa được nhưng mà ít nhiều gì thì cũng giúp hắn ưu hóa những gen tạp nham. Có lẽ đây sẽ là bước ngoặt của Baal…” Dia Robb bình tĩnh nói.

“Lão Tứ, ngươi cảm thấy lần chúc phúc này sẽ có kết quả như thế nào ?“ Lục Hoàng thúc vừa uống trà vừa nhìn cảnh tượng Hàn Sâm chúc phúc nói.

“Chuyện này cũng khó mà nói được.” Mông Liệt trầm ngâm nói.

“Cái gì mà khó nói chứ. Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương mà muốn thăng lên Thần Hóa, Tộc Huỷ Diệt nghĩ hay quá rồi.” Lục Hoàng thúc bĩu môi nói.

Mông Liệt không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Baal đang được ban phúc mà thôi.

Rất nhiều người trong vũ trụ đều đang nhìn Baal. Sau khi bánh răng bản mệnh của Baal chuyển động thì bắt đầu dần dần xoay tròn, Quang Phù Bản Mệnh cũng dần phát sáng lên.

Cơ thể của Baal xảy ra một vài thay đổi kỳ lạ. Baal không phải là Tộc Huỷ Diệt chính gốc. Hắn có ba gương mặt nhưng không có ba cái đầu, hơn nữa ba gương mặt này đều là gương mặt của đàn ông. Hắn cũng không có sáu cánh tay, đột nhiên nhìn thấy hắn thì sẽ không cho rằng hắn là Tộc Huỷ Diệt.

Nhưng theo sự chuyển động của bánh răng bản mệnh, ba gương mặt của hắn đều xảy ra thay đổi kỳ lạ, ngũ quan trên gương mặt chính diện dần dần

biến mất, mà những đường nét trên gương mặt ở bên trái lại càng thêm nam tính, gương mặt ở bên phải lại trở nên nữ tính dần.

Sát khí bên gương mặt bên trái thoạt nhìn càng ngày càng đậm, giống như ác quỷ trong địa ngục, mà gương mặt bên phải càng ngày càng nhân từ, giống như Bồ Tát từ bi vậy.

Chỉ có gương mặt ở giữa là không buồn không vui, cũng không có ngũ quan.

Ầm!

Ngay lúc này cơ thể của Baal như bị nổ tung, bắp thịt trên người đều phồng lên như quả bóng hơi khiến cho cơ thể của hắn trở nên vô cùng †o lớn mạnh mẽ.

Nguồn sức mạnh hủy diệt khủng bố phun ra từ trong cơ thể của hắn như dung nham màu đen phun trào. Trong nguồn sức mạnh hủy diệt như lửa cháy, từng mảnh máu thịt của Baal thối rữa rơi xuống, máu thịt †oàn thân nhanh chóng bong ra, chỉ chừa lại một bộ xương.

Bộ xương đó không giống với những bộ xương khác, mà có màu đen kịt như gang thép, thoạt nhìn thì chẳng khác gì so với bộ xương bình thường. Điểm khác duy nhất chính là phần đầu, trên xương sọ đó có thể nhìn thấy rõ đến ba bộ xương mặt.

Mặt trái giống ác quỷ, mặt phải giống Bồ Tát, xương mặt chính diện ở giữa lại không có ngũ quan, đến cả hốc mắt và mũi đều không có, giống như một tấm ván phẳng vậy.

Trên bộ xương, nguồn sức mạnh hủy diệt màu đen đáng sợ đang điên cuồng bốc cháy. Trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, ba gương mặt của Baal lại đột nhiên ngửa lên trời gào thét.

Gương mặt ác quỷ bên trái thét chói tai, gương mặt như Phật Thích Ca bên phải lại niệm kinh, gương mặt không có miệng ở giữa thì thét dài trong im lặng.

Theo ba tiếng thét gào này, sức mạnh hủy diệt trên người Baal điên cuồng bùng nổ. Màu đen khủng bố bao trùm toàn bộ khung xương, chỉ có thể nhìn thấy nguồn sức mạnh hủy diệt như mặt trời đen đang thiêu đốt, hoàn toàn không thể nhìn thấy được Baal ở bên trong.

Mà nguồn sức mạnh hủy diệt đen kịt càng ngày càng dày đặc kia lại phát ra một vầng sáng trắng từ trong màu đen. Vầng sáng trắng ấy

dần dần lan rộng ra trong nguồn sức mạnh hủy diệt đen kịt như ánh mặt trời, nhuộm lực lượng hủy diệt màu đen trở thành màu trắng.

“Không phải chứ…” Lục Hoàng thúc mở to mắt, ly trà đưa đến bên miệng cũng quên uống, đôi mắt nhìn chằm chằm vào vầng sáng trắng †rong nguồn sức mạnh hủy diệt đen kịt kia.

Mặc dù vầng sáng trắng kia hơi nhỏ, nhưng những cường giả cấp Thần Hóa như Lục hoàng thúc đều có thể nhìn ra được đó chính là xích trật tự mà chỉ có cường giả cấp Thần Hóa mới có được.

Hết chương 2560.

Chương 2561. Thân phụ Hàn Sâm

Vệt sáng màu trắng càng lúc càng rõ ràng trong màu đen. Rất nhiều cường giả cấp Thần Hóa đều đã phát hiện ra sự tồn tại của nó, gương mặt ai nấy đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cực Ương Sinh cũng nhìn thấy vệt sáng màu trắng, nhưng vệt sáng màu trắng quá nhỏ. Hắn cũng chưa thăng cấp Thần Hóa, vì vậy hắn không hề biết điều đó có ý nghĩa gì.

“Xích Trật Tự… Đó là xích Trật Tự… Baal sắp thăng cấp Thần Hóa rồi sao…” Modoro ở bên cạnh nhìn thấy vệt sáng màu trắng thì sắc mặt liền thay đổi lớn, gần như không dám tin vào mắt của mình.

“Cái gì? Đại nhân Modoro, ngươi nói gì cơ?” Cực Ương Sinh nghĩ mình nghe lầm, nhìn về phía Modoro hỏi.

Không cần Modoro trả lời, Cực Ương Sinh đã có đáp án.

Hắn chỉ nhìn thấy vệt sáng màu trắng đó nhanh chóng mở rộng. Trong nháy mắt, sức mạnh hủy diệt màu đen ban đầu đã hoàn toàn bị nhuộm thành màu trắng, giống như ngọn lửa chập chờn trên cơ thể Baal.

Baal vốn chỉ còn lại một bộ xương đen, lúc này xương cốt của hắn cũng biến thành màu trắng. Trong lực lượng huỷ diệt màu trắng kia, máu thịt sống lại, tái tạo từng chút một.

Bùm!

Chưa đợi được đến khi Baal bước ra từ trong lực lượng huỷ diệt màu trắng thì đột nhiên nhìn thấy không gian giữa bầu trời sai bị méo mó, giống như toàn bộ vũ trụ này sắp sụp đổ vậy. Thân thể của Baal bị nuốt vào trong không gian, trong chớp mắt đã biến mất không một bóng dáng.

Sau khi Baal biến mất, sự sụp đổ không gian khủng khiếp ấy mới hoàn toàn ngừng lại.

"Đã xảy ra chuyện gì? Hình như Baal vẫn chưa lột xác xong mà? Sao lại biến mất rồi?" Nhiều người đều hơi ngờ vực, không biết tại sao lại xuất hiện sự sụp đổ không gian bất ngờ.

"Baal thăng cấp Thần Hóa rồi, Lĩnh Vực Hạch Tâm có lực đẩy đối với Thần Hóa giống loài ngoại lai. Một khi thăng cấp Thần Hóa thì sẽ bị bài xích khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm." Có người hiểu ra liền nói.

"Baal… Thần Hóa rồi…." Cực Ương Sinh kinh ngạc trước hết, sau đó sự bực bội và đố ky vô hạn dâng lên trong lòng. Nếu trước đây hắn trả hai ngàn gen dị chủng, vậy người thăng cấp Thần Hóa bây giờ là hắn mới đúng.

"Thật hay giả vậy, Baal thật sự Thần Hóa rồi sao?" Còn có người không thể tin nổi.

"Vậy mà đã Thần Hóa rồi, không phải quá giả rồi sao? Hàn Sâm lại chúc phúc ra một Thần Hóa?"

"Sao lại có chuyện như thế được?"

"Cha của chúng thần, quả nhiên không phải là gọi bừa, như vậy mà cũng được!"

"Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương. Chỉ cần hai ngàn gen dị chủng cấp Vương là có thể thăng cấp Thần Hóa. Thế giới này điên rồi hay ta điên rồi?

Từ khi nào mà cường giả Thần Hóa trở nên không đáng tiền đến như vậy?”

Cả Đại Vũ Trụ sắp điên cuồng rồ. Ánh mắt mà tất cả mọi người hướng đến Hàn Sâm đã không giống như nhìn một sinh vật nữa, mà giống như đang nhìn một bức đá thần linh có thể ước nguyện. Tất cả đều hận không thể xông đến quỳ bái, để hắn cũng ấn một cái lên trán mình, để mình cũng thăng cấp Thần Hóa.

“Baal thật sự đã thăng cấp Thần Hóa rồi sao?” Lục hoàng thúc há to cái miệng hồi lâu mà không khép lại được. Cho đến khi Hàn Sâm cũng rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm rồi thì hắn mới tỉnh ngộ, nói với vẻ mặt kỳ quái.

“Ngươi muốn biết Baal có thăng cấp Thần Hóa hay không rất đơn giản, cử người đi đến Tộc Huỷ Diệt xem thử là biết ngay thôi.” Tứ hoàng thúc hừng hực nói.

Đại lão các tộc đang ngồi đều làm giống như Tộc Hoàng Cực, quan sát tình huống của Baal từ tất cả các con đường khác nhau. Nhưng Baal căn bản không hề trốn tránh, quang minh chính đại xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, không chút e dè mà thể hiện lực lượng mạnh mẽ của hắn sau khi thăng cấp Thần Hóa.

“Quả thật hắn đã thăng lên cấp Thần Hóa rồi!” Lần này không còn bất kỳ nghi vấn nào nữa. Các thượng tộc lớn đều đi tìm Hàn Sâm như phát điên. Ai nấy đều múa may gen dị chủng cấp Vương lượng lớn, hy vọng Hàn Sâm có thể chúc phúc cho bọn họ một lần.

Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương là một con số thiên văn, nhưng so với cường giả Thần Hóa thì có đáng bao nhiêu? Còn không bằng cả hạt cát trong sa. Dùng hai ngàn gen dị chủng cấp Vương để đổi lấy cường giả Thần Hóa thật sự quá đáng giá.

Nếu có thể trao đổi thêm vài lần thì các thượng tộc lớn cũng bằng lòng đổi đến khi khuynh gia bại sản mới thôi.

Arthur nhìn Baal đã Thần Hóa trước mặt mình, vui mừng đến mức sắp không khép chân lại được. Hai ngàn gen dị chủng cấp Vương lại đổi lại

được một Baal cấp Thần Hóa về. Vụ mua bán này mẹ nó quá xứng đáng rồi.

Đến Dia Robb cũng hơi kinh ngạc. Mặc dù hắn cảm thấy sự chúc phúc của Hàn Sâm có tác dụng ưu hóa nhất định với gen huyết mạch của Baal, nhưng lại không ngờ Baal sẽ trực tiếp thăng lên cấp Thần Hóa.

"Người đàn ông đó, thật quá đáng sợ!"Dia Robb không quá ngạc nhiên, vui mừng về việc Baal thăng cấp Thần Hóa, trái lại đáy lòng sinh ra chút sợ hãi âm ỉ.

Thật ra không chỉ mình Dia Robb, rất nhiều cường giả của thượng tộc đều sinh ra sự sợ hãi không thể nói thành lời đối với Hàn Sâm.

Một cấp Vương có thể chế tạo ra cường giả Thần Hóa đã không thể hình dung bằng kinh thế hãi tục được nữa, mà sợ rằng hắn đã đủ sức ảnh hưởng đến bố cục của Đại Vũ Trụ trong tương lai.

Vương công quý tộc bình thường không nghĩ nhiều đến như thế. Trong mắt bọn họ, tất cả mọi thứ mà Hàn Sâm làm chính là thần tích.

"Thần phụ đại nhân thật sự quá lợi hại rồi. Chỉ tiếc rằng ta không có hai ngàn gen dị chủng cấp Vương, nếu không thì ta nhất định sẽ mời thần phụ đại nhân chúc phúc cho ta thành một Thần Hóa để chơi đùa"

"Ta không có hai ngàn gen dị chủng, không biết thần phụ đại nhân có nhận tiểu thiếp hay không, ta dùng thân xác để trả có được không?"

"Đừng nằm mơ nữa, soi lại mình trong gương đi. Ngươi mà có thể so được với hai vị phi tử ở bên cạnh thần phụ đại nhân sao?"

"Mẹ ơi, sao chuyện tốt gì cũng để cho hắn hưởng, sở hữu năng lực biến thái như thế, còn có phụ nữ đẹp đến như thế, hơn nữa còn có những hai…"

Chẳng hiểu thế nào mà Hàn Sâm tự nhiên có được cái biệt hiệu "thần phụ" này, lúc trước đã có rất nhiều người thâm gọi Hàn Sâm là "Cha của Thần", nhưng biệt hiệu này thật sự không thể được nói trắng ra, chỉ được gọi riêng mà thôi.

Nhưng sau vụ lần này, biệt hiệu "thần phụ" thật sự đã được nói trắng ra rồi, nghe có vẻ chỉ là danh xưng của một nhân viên thần chức, nhưng ý nghĩa thực tế lại hoàn toàn khác biệt.

Cực Ương Sinh có lẽ là người cảm thấy buồn bực nhất. Hắn kéo xe không công cho Hàn Sâm một thời gian dài như thế, còn đưa cho Hàn Sâm năm trăm gen dị chủng, kết quả hắn không có được cái gì cả. Trái lại, Baal thì được ban phúc thăng lên cấp Thần Hóa.

Nếu như trời cao cho Cực Ương Sinh một cơ hội làm lại lần nữa, hắn chỉ muốn nói với Hàn Sâm ba chữ: "Ta đồng ý!"

Nếu sớm biết Hàn Sâm có thể làm cho người khác thăng lên cấp Thần Hóa, thì đừng nói là hai ngàn gen dị chủng cấp Vương, cho dù có thêm một ngàn hai ngàn nữa, Cực Ương Sinh cũng đồng ý một ngàn lần, một vạn lần.

Trách thì chỉ trách trước đó căn bản không có ai tin Hàn Sâm có thể chúc phúc ra cường giả Thần Hóa, dù gì thì việc này cũng vượt quá lẽ thường rồi.

Khi Hàn Sâm bước vào Lĩnh Vực Hạch Tâm lần nữa, các cường giả cấp

Vương của các tộc lập tức xông đến, dọa Hàn Sâm giật hết cả mình.

"Hàn sư, ta đã đem đến hai ngàn gen dị chủng cấp Vương rồi, chỉ cần ngài chịu chúc phúc cho ta, ta lập tức sẽ hai tay dâng lên."

"Cút qua một bên, hai ngàn gen dị chủng cấp Vương thì là gì, coi thường thần phụ đại nhân à? Ta bỏ ra hai ngàn rưỡi, thần phụ đại nhân hãy ban phúc cho ta trước."

"Ta bỏ ra ba ngàn…….

Cực Ương Sinh cũng chuẩn bị hai ngàn gen dị chủng cấp Vương đến, nhưng nhìn thấy tình thế như thế này, đến cơ hội mở miệng căn bản còn không có. Hắn không nén nổi lại càng buồn bực trong lòng.

Hết chương 2561.

Chương 2562. Thế nào là chia đều?

Lúc đầu, Hàn Sâm bị dọa đến giật cả mình, còn nghĩ những tên này đến đánh hội đồng mình nữa. Âm ĩ một hồi thì ra bọn họ đều đến để cầu được chúc phúc, hắn lập tức yên tâm.

“Thật không dám giấu giếm. Đối với tại hạ, việc chúc phúc không chỉ sẽ tổn thương đến thân thể mà còn sẽ hao tổn tuổi thọ rất lớn. Chúc phúc một lần nếu không đợi nửa năm trở lên thì cơ thể rất khó để hồi phục, hơn nữa ít nhất sẽ mất một trăm năm tuổi thọ. Nếu lúc trước không phải ta đang cần một nhóm gen dị chủng gấp, đừng nói là hai ngàn, cho dù bốn ngàn, năm ngàn ta cũng sẽ không làm chuyện thương thân tổn mệnh đó, sau này e rằng phải khiến chư vị thất vọng rồi.” Hàn Sâm ra vẻ bất đắc dĩ, mà nói.

Mặc dù sử dụng Huyết Mạch Mệnh Thần quả thật hao tổn khá lớn, nhưng cũng không khoa trương đến mức như những gì Hàn Sâm nói, chỉ cần nghỉ ngơi một hai ngày là cũng khôi phục được kha khá rồi. Còn về tổn hại tuổi thọ gì đó đều là Hàn Sâm đang nói sằng, nói bậy.

Hàn Sâm nói như thế. Thứ nhất là vì hắn không mong muốn dễ dàng chúc phúc cho một người nào đó, thứ hai là để tự bảo vệ thân phận. Nếu không thì ai đến, hắn cũng chúc phúc cho thì sau này sẽ không

còn đáng tiền nữa.

Mọi người cũng không quá nghỉ ngờ những lời mà Hàn Sâm nói. Để có thể tạo ra cường giả Thần Hóa, nếu nói không phải đánh đổi chút nào, bọn họ đương nhiên sẽ cảm thấy không thể tin tưởng.

Nhưng điều khiến bọn họ buồn bực là, Hàn Sâm hiển nhiên không định nhận thêm gen dị chủng cấp Vương để chúc phúc cho người khác nữa.

Hiện giờ cường giả của các tộc đều vô cùng hối hận. Nếu sớm biết sẽ thành ra thế này thì lúc đầu khi Hàn Sâm báo giá hai ngàn sẽ chúc phúc, bọn họ sẽ không hề do dự mà mua cơ hội lần đó để được chúc phúc này.

Bây giờ thì tốt rồi, cho dù có tăng gấp bội gen dị chủng cấp Vương thì cũng không đổi được cơ hội để được chúc phúc.

“Tự nhiên để cho Tộc Huỷ Diệt nhặt được một món hời lớn!” Rất nhiều hào môn thượng tộc đều vô cùng buồn bực trong lòng, sinh ra vô vàn ngưỡng mộ, đố ky, căm hận đối với Baal của Tộc Huỷ Diệt.

“Thần phụ đại nhân, nô gia sẵn lòng lấy thân báo đáp, sau này làm nô †ì, hầu gái, làm trâu làm ngựa, chỉ cầu xin ngài đại phát từ bi, chúc

phúc cho nô gia một lần.” Một mỹ nữ của tộc Mị Hồ liếc mắt đưa tình với Hàn Sâm rồi nói.

“Hàn sư, đây là Thiên Bảo Thần Liên của tộc Ngũ Bảo chúng ta, ăn một hạt sen là có thể tăng thêm mười năm tuổi thọ. Chỗ này có hai mươi

lần”

ba hạt sen, chỉ cầu Hàn sư ban phúc cho công tử tộc ta một lần. “Hàn sư…”

Hàn Sâm nói không nhận gen dị chủng nữa, lập tức cso người đầu óc lanh lợi, bắt đầu hứa hẹn vô vàn lợi ích, chỉ mong có thể được Hàn Sâm chúc phúc một lần.

“Hiện tại thân thể của ta chưa khỏi hẳn, thật sự không có sức lực để chúc phúc, cho dù bây giờ có hứa hẹn thì cũng không có tác dụng gì. Các vị vẫn đợi sau khi cơ thể ta hồi phục rồi hãy đến” Nhưng dù Hàn Sâm có nói thế nào cũng vô dụng, thật sự không thể thoát khỏi bọn họ, chỉ đành truyền tống rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Khi về đến Cá Voi Trắng, Hàn Sâm đổi sang thân phận Kim Tệ, bước vào Lĩnh Vực Hạch Tâm lần nữa.

Có được hai ngàn gen dị chủng của Baal, nhưng hắn vẫn còn thiếu một chút để đạt đến toàn bộ bốn loại Lĩnh Vực tăng lên cửu trọng, Hàn Sâm định tự đi săn giết một ít là cũng đủ rồi. Hắn cũng có thể thuận tiện luyện tập thuấn di và Thuật Đại Phá Diệt.

Sau khi dùng thân phận Kim Tệ bước vào thì không có nhiều người trông coi hắn nữa, nhưng không phải hoàn toàn không có người.

Hàn Sâm tìm được một lò đúc kiếm bằng đồng cổ, vừa bay đi chưa được bao xa đã nhìn thấy hai cô gái của Thiên Tộc bay đến. Một người là Lý Khả Nhi mà hắn đã rất quen thuộc, còn một cô gái váy trắng che mặt nữa. Hàn Sâm không nhìn thấy tướng mạo, cũng không quen biết, nhưng trông có vẻ cũng là người của Thiên Tộc.

"Kim Tệ huynh, đã lâu không gặp." Lý Khả Nhi cố ý giả vờ ung dung bước lên trước chào hỏi.

Từ sau lần trước thì họ luôn ở đây đợi Hàn Sâm, kết quả Hàn Lâm cứ không sử dụng thân phận Kim Tệ bước vào, quả thực khiến bọn họ đợi rất lâu.

May mà bọn họ lại không thiếu sự kiên nhãn, lại liên tục đợi được cho đến bây giờ.

"Chào Khả Nhi cô nương, vị này là?" Hàn Sâm nhìn tam sư tỷ ở bên cạnh hỏi. Hắn cảm thấy ánh mắt của người phụ nữ này rất kỳ lạ, khi nhìn người lại không giống như đang nhìn người, mà giống như đang nhìn một món hàng hơn, khiến Hàn Sâm cảm thấy không được thoải mái lắm.

"Đây là tam sư tỷ của ta, Linh Lung." Lý Khả Nhi giới thiệu cho hai người làm quen, sau đó lại nói: "Kim Tệ huynh, nếu ngươi không có việc gì thì cùng nhau kết bạn đi săn giết gen dị chủng, ngươi thấy thế nào?"

Hàn Sâm hơi do dự. Hắn không muốn đồng hành cùng người khác, chỉ muốn yên tĩnh mà săn giết dị sinh vật, luyện tập thuật gen một mình.

Nhưng Lý Khả Nhi cũng được coi là có chút tình bạn với hắn, hắn cũng không thể từ chối thẳng được.

"Thuật thuấn di là do Lý Khả Nhi dạy. Nàng cũng biết ta có Đại Phá Diệt Thuật, luyện ở trước mặt nàng cũng không sao." Hàn Sâm nghĩ đến đây liền gật đầu nói: "Được, ta không quá quen thuộc với khu vực gần đây. Các ngươi biết chỗ nào có dị chủng cấp Vương không?"

“Ta biết một chỗ có rất nhiều dị chủng cấp Vương, để ta đưa ngươi đi.” Lý Khả Nhi cười nói.

Hàn Sâm cân nhắc một lát rồi nói: “Nếu đã muốn hợp tác thì tốt hơn hết là nên nói rõ một số việc, hai vị cảm thấy nên phân chia chiến lợi phẩm thế nào mới được coi là công bằng?”

“Tất nhiên là chia đều.” Lý Khả Nhi nói.

“Ta cũng cảm thấy nên chia đều. Ta lấy năm phần, hai vị cô nương lấy năm phần, hai vị đều không có vấn đề chứ?” Hàn Sâm nói.

Lý Khả Nhi hơi ngơ ngẩn. Công bằng mà nàng nói là ba người chia đều, mỗi người lấy một phần. Công bằng của nàng không cùng ý nghĩa với công bằng mà Hàn Sâm đã nói.

Linh Lung ung dung nói: “Chia đều không hề công bằng. Làm bao nhiêu được bấy nhiêu mới là chân lý. Mặc dù chúng ta hợp tác, nhưng cũng không cần thiết phải cố ý chia ra. Dị chủng ở đó rất nhiều, ai giết được thì của người đó, không hề xung đột.”

“Lời này của Linh Lung cô nương vừa hợp ý ta.” Hàn Sâm hơi gật đầu, nếu có thể phân chia như thế thì không còn gì tốt hơn nữa.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Khả Nhi, ba người cùng bay về phía sâu trong bầu trời sao.

Hàn Sâm và Lý Khả Nhi thỉnh thoảng nói chuyện vài câu, nhưng Linh Lung lại có vẻ hơi lầm lì, không thích nói chuyện cho lắm, suốt dọc đường gần như không giao tiếp với Hàn Sâm.

Nhưng ánh mắt mà nàng nhìn người khác khiến cho Hàn Sâm cảm thấy rất không thoải mái, giống như robot vậy, không có chút màu sắc †ình cảm nào trong mắt.

Linh Lung vốn muốn mượn cơ hội cùng đi săn giết dị chủng này để xem thử thực lực thật sự của Hàn Sâm thế nào, còn muốn nhìn thấu thân phận lai lịch của hắn.

Không ngờ Hàn Sâm lại nói ra cách chia đều như thế. Ngoài miệng, Linh Lung không nói gì cả nhưng cũng có ý nghĩ muốn dạy cho Hàn Sâm một bài học.

Nàng không chỉ muốn thử thực lực thật sự của Hàn Sâm mà còn mu khiến Hàn Sâm không giành được dị chủng.

"Ta phải xem xem, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì." Linh Lung bất giác chạm vào mắt của mình. Mặc dù nàng đã hồi phục hoàn toàn nhưng chuyện trước kia vẫn khiến nàng có đôi chút sợ hãi trong lòng.

"Bụp bụp!" Lò Đúc Kiếm Thanh Đồng đi theo bên cạnh Hàn Sâm. Sau khi đến nơi, nó lại không bay về phía trước nữa, còn kêu réo Hàn Sâm.

"Sao thế?" Hàn Sâm nhíu mày nhìn về phía của Lò Đúc Kiếm Thanh Đồng.

"Nguy hiểm!" Ngọn lửa trong Lò Đúc Kiếm Thanh Đồng cháy lên, biến ra hai chữ lớn.

Hết chương 2562.

Chương 2563. Giảo Liên Ma Ngạc

Lò Đúc Kiếm Thanh Đồng thế nào cũng không chịu bước lên phía trước, Hàn Sâm chỉ đành bỏ nó lại, mình thì đi cùng hai người Lý Khả Nhi lên phía trước.

"Bụp bụp!" Lò Đúc Kiếm Thanh Đồng không ngừng phun ra ngọn lửa sau lưng Hàn Sâm, biến ra mấy chữ: "Đừng đi! Nguy hiểm!"

Hàn Sâm hỏi Lò Đúc Kiếm Thanh Đồng có nguy hiểm gì, nhưng nó lại

không nói rõ được, chỉ liên tục phun ra hai từ "nguy hiểm", bảo Hàn Sâm đừng tiếp tục đến đó nữa.

“Ngươi đợi ta ở đây trước.” Hàn Sâm tất nhiên không sợ nguy hiểm, dị chủng có thể uy hiếp đến hắn trong Lĩnh Vực Hạch Tâm đã không còn nhiều.

Ba người tiếp tục bay về phía trước. Lò Đúc Kiếm Thanh Đồng sợ hãi rụt rè lại cũng đuổi theo sau, nhưng nó chỉ dám núp sau lưng Hàn Sâm.

Bay chưa được bao xa thì ba người liền nhìn thấy một con dị chủng đang bay trong bầu trời sao trước mặt. Khi bọn họ phát hiện thấy con dị chủng đó, dị chủng cũng phát hiện ra bọn họ, gầm lên một tiếng rồi vỗ cánh lao tới.

Con dị chủng đó trông hơi giống cá sấu, nhưng toàn thân là kim loại màu đỏ thẫm, sau lưng còn mọc ra cánh kim loại khổng lồ giống như con dơi. Tốc độ bay của nó khá nhanh.

Chỉ nhìn thấy người nó tỏa ra ánh sáng kim loại mãnh lệt, hóa thành lồng Lĩnh Vực bao phủ xuống. hỉ nhìn thấy một xiềng xích kim loại lập †ức ngưng tụ thành hình trong Lĩnh Vực, phong tỏa hết bốn phía trên bầu trời.

Mấy người Hàn Sâm cũng bị xiềng xích kim loại trói chặt cả người. Hàn Sâm vùng vẫy một lúc, phát hiện xiềng xích kim loại này lại vô cùng rắn chắc, hắn lại không thể lập tức mở xiềng xích ra được.

Hàn Sâm đang chuẩn bị dùng sức tiếp, nhưng hắn lại nhìn thầy một luồng ánh sáng thần kỳ lóe lên, con dị chủng đó lập tức bị chém thành hai mảnh. Xiềng xích trói chặt bọn họ cũng theo đó mà vỡ tan.

“Ta không khách khí nữa.” Linh Lung lạnh nhạt nói một câu, liền tự bay đến bên cạnh dị chủng cấp Vương đó, đào gen dị chủng ra.

“Linh Lung cô nương thật có thủ đoạn.” Hàn Sâm tán thưởng.

Đồn vừa nãy gọn gàng, xinh đẹp, nhanh đến mức Hàn Sâm cũng không nhìn rõ nàng dùng chiêu thức gì để giết dị chủng cấp Vương. Thủ đoạn này quả thật không tâm thường.

Nhưng Hàn Sâm cũng hơi nghi ngờ trong lòng. Thời gian hắn ở Trấn

Thiên Cung không phải quá ngắn, sao hắn chưa từng nghe nói về hai người Lý Khả Nhi và Linh Lung. Với thực lực và năng lực của bọn họ,

không thể không có tiếng tăm gì chứ g.

Gương mặt Linh Lung không có chút biểu cảm, nàng nói: “Chỉ là thuật cắt không gian bình thường thôi.”

Hàn Sâm cười mà không nói gì. Thuật gen hệ không gian vốn đã rất khó luyện, Linh Lung thêm vào hai chữ bình thường ở sau. Lời này chỉ là lời khiêm tốn thôi, Hàn Sâm tất nhiên không tin.

“Vừa mới đến mà đã gặp phải một con dị chủng cấp Vương. Vận may của chúng ta cũng không tệ, xem ra lần này sẽ có thu hoạch lớn.” Lý Khả Nhi nói.

“Dị chủng ở đây đều là loài lúc nãy sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Ừ, loài dị chủng đó gọi là Giảo Liên Ma Ngạc, được coi là bá chủ của Tinh Vực này, đa số là cấp Hầu Tước và cấp Công Tước, cũng có không ít cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa. Ta nghe nói có tồn tại Ngạc Thần cấp Thần Hóa, nhưng chúng ta cũng chưa từng nhìn thấy.” Lý Khả Nhi trả lời.

Hàn Sâm gật đầu, ba người tiếp tục đi về phía trước, phát hiện thấy đàn Giảo Liên Ma Ngạc lớn trong một vành đai thiên thạch, nhìn thấy đàn Giảo Liên Ma Ngạc lớn xông ra từ trong thiên thạch. Khi Hàn Sâm vẫn còn đang quan sát đàn Giảo Liên Ma Ngạc thì lại thấy rằng Linh Lung bắt đầu di chuyển.

Linh Lung mặc áo trắng bay đến đàn Giảo Liên Ma Ngạc. Ma Ngạc ở nơi đó phải tính bằng vạn. Trong đó, phần lớn đều là Ma Ngạc cấp thấp, Hàn Sâm vẫn chưa nhìn thấy Ma Ngạc cấp Vương xuất hiện.

Thấy Linh Lung sắp chạm trán với đàn Ma Ngạc nhưng lại đột nhiên nhìn thấy bóng hình của nàng biến mất. Hàn Sâm không còn xa lạ gì với thuật gen mà Linh Lung sử dụng, đó chính là thuật di chuyển tức thời mà hắn luôn luyện.

Nhưng thuật di chuyển tức thời của Linh Lung hiển nhiên đã đạt đến trình độ Tinh Không Đại Na Di. Trong chốc lát, nàng đã thuấn di không biết ra bao xa. Hàn Sâm lại không nhìn thấy bóng dáng của nàng trong đàn Ma Ngạc.

Nhưng chỉ trong khoảng thời gian một chớp mắt, Hàn Sâm đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, sau đó bóng hình của Linh Lung lại xuất hiện lần nữa, trong tay lại có thêm một gen dị chủng giống bánh răng kim loại, giống hệt gen dị chủng của con dị chủng cấp Vương trước đó.

“Đi thôi, nơi này chỉ có một con Ma Ngạc cấp Vương, giết nhiều Ma Ngạc cấp thấp này cũng không có ích lợi gì.” Linh Lung nói rồi phi thân rời đi.

Hàn Sâm nhìn bóng lưng của Linh Lung rời đi rồi suy ngẫm một điều gì đó, cười một tiếng rồi cũng đuổi theo sau.

Hàn Sâm không biết Linh Lung có cố ý cướp đoạt dị chủng cấp Vương hay không. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, những dị chủng cấp Vương gặp được đều bị nàng giết chết hết, thì hắn chạy một chuyến này chẳng phải uổng phí rồi sao.

“Thiên Tộc quả nhiên đáng sợ, một Linh Lung chưa từng nghe nói tới lại có thực lực như vậy.” Hàn Sâm nghĩ thầm, đợi lát nữa phải làm thế nào để giành giết Ma Ngạc trước mặt Linh Lung đây.

Với tốc độ của đám người Hàn Sâm, những loài không phải Ma Ngạc cấp Vương tất nhiên sẽ không đuổi kịp bọn họ, đã mau chóng bị bọn họ vứt bỏ.

“Trên tinh cầu khổng lồ trước mặt có lượng lớn Ma Ngạc, chúng ta đi đến đó đi?” Lý Khả Nhi chỉ vào tinh cầu phía trước rồi nói.

“Được.” Hàn Sâm hơi gật đầu. Nếu như lượng lớn Ma Ngạc cấp Vương thì hắn cũng không cần phải giành với Linh Lung nữa.

“Tinh cầu đó giống như tinh cầu Bạch Oải vậy, nhiệt độ và trọng lực đều vô cùng kinh khủng, mọi người cẩn thận một chút.” Lý Khả Nhi nhắc trước.

Hàn Sâm liếc nhìn tinh cầu đỏ thẫm đó, hơi kinh ngạc. So với hằng tinh, Tinh cầu Bạch Oải có thể tích khá nhỏ.

Nhưng tỉnh cầu Bạch Oải trước mặt này lại vô cùng to lớn, hắn dùng sức mạnh của Tinh Không Na Di mới có thể nhanh chóng đến gần nó, nhưng nếu như chỉ dựa vào bay lượn thì không biết phải bay bao lâu.

Nhưng tinh không của Lĩnh Vực Hạch Tâm không phải là tinh không thật sự, khoảng cách giữa các tinh không với nhau không hề xa như khoảng cách giữa các tinh không thật sự.

Vừa bước vào phạm vi của tinh cầu, Hàn Sâm liền cảm ứng được nhiệt độ cao nóng rực đang thiêu đốt thân thể. Một luồng sức mạnh kéo người của hắn rơi lên bề mặt tinh cầu.

“Trọng lực thật lợi hại!” Hàn Sâm hơi kinh hãi trong lòng.

Với sức mạnh hiện giờ của hắn, mà hắn vẫn có thể cảm nhận được sự ảnh hưởng của trọng lực, tinh lực của tinh cầu này thật mạnh quá sức tưởng tượng.

Nhưng cũng chỉ có chút ảnh hưởng đến hắn mà thôi, Hàn Sâm vẫn có thể tiếp tục bay dưới trọng lực đó, bước vào bên trong tinh cầu một cách vững vàng.

Nhưng bị trọng lực giới hạn, Hàn Sâm cảm thấy rõ ràng tốc độ bay của mình chậm đi rất nhiều. Đến thuấn di xuyên không gian cũng chậm hơn trước đây không biết bao nhiêu lần.

Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện ra hai con Giảo Liên Ma Ngạc đang bò trên bề mặt tinh cầu, hắn lập tức vui mừng, bởi vì hai con Giảo Liên Ma Ngạc hiển nhiên là tồn tại cấp Vương. Toàn thân nó là vảy giáp kinh loại màu đỏ rựa, trông rất đáng sợ và khủng khiếp.

“Lễ nào Ma Ngạc trên tinh cầu này đều là cấp Vương sao?” Hàn Sâm nghĩ một hồi đã cảm thấy rất có khả năng. Nhiệt độ và trọng lực của †inh cầu này vô cùng kinh khủng, sợ rằng Ma Ngạc bình thường căn bản không có khả năng tồn tại ở nơi này.

E rằng ở đây, Ma Ngạc cấp Công Tước không có cả năng lực di chuyển, sẽ bị trọng lực khủng khiếp đó nghiền nát cơ thể. Tiền đề là trước đó chúng nó không bị nhiệt độ cao nung chảy.

Hết chương 2563.

Chương 2564. Dốc hết sức mình

Hai con Ma Ngạc đồng thời xuất hiện, Hàn Sâm trực tiếp sử dụng thuật thuấn di để tiếp cận con Ma Ngạc ở phía xa hơn, giao con ở gần cho Linh Lung, hắn cũng chả thèm tranh với Linh Lung.

Bởi vì trọng lực quá mạnh, cho nên dùng thuật thuấn di cũng chậm hơn rất nhiều, nhưng khi Hàn Sâm đến bên cạnh Ma Ngạc thì đã nhìn thấy Linh Lung chém đứt đầu con Ma Ngạc đó.

Linh Lung liếc nhìn Hàn Sâm, sau đó lại thuấn di, đến khi nàng xuất hiện lại thì một con Ma Ngạc khác đã bị nàng chém thành hai đoạn.

Mặc dù chỉ là Ma Ngạc ở Lĩnh Vực nhị, tam trọng nhưng bởi vì sống trong môi trường trọng lực mạnh mẽ nên cơ thể bị nén lại với mật độ rất cao, vô cùng cứng rắn, Linh Lung có thể chém đứt tụi nó chỉ trong một nhát thật là đáng sợ mà.

Nhưng đây không phải là trọng điểm mà Hàn Sâm quan tâm, nếu trước đây có thể nói là tranh nhau bình thường thì lần này Linh Lung rõ ràng đang giành với hắn.

“Này cô Linh Lung, không cần phải vội như vậy chứ ?” Hàn Sâm nhìn Linh Lung nói.

“Nếu như làm nhiều được hưởng nhiều thì phải dốc hết sức mình chứ” Linh Lung nói một cách lạnh lùng không hề mang theo bất cứ cảm xúc gì, dường như đây chỉ là một chuyện vô cùng bình thường mà thôi.

“Nói cũng phải, nên dốc hết sức mình mới đúng.” Hàn Sâm nhìn Linh Lung rồi lại gật đầu nói.

Lý Khả Nhi vội vàng giảng hòa: “Kim Tệ huynh đừng để bụng, tính tình của tam sư tỷ là như vậy đó, nàng cũng không cố ý nhắm vào ngươi đâu.”

Hàn Sâm cười nói: “Linh Lung nói đúng lắm, dốc sức làm việc hết mình là không hề sai, ta phải nên học tập theo nàng ấy.”

Bầu không khí có phần khó xử. Lý Khả Nhi cũng không tiện nói thêm điều gì, ba người tiếp tục đi về phía trước, tinh cầu này thật sự quá lớn chịu ảnh hưởng của trọng lực nên tốc độ bay của ba người rất chậm, bay hơn một tiếng đồng hồ cuối cùng cũng thấy một con Ma Ngạc nữa.

Bóng hình của Hàn Sâm và Linh Lung dường như biến mất cùng lúc, Linh Lung đã hạ quyết tâm không để cho Hàn Sâm giết được một con Ma Ngạc nào cả, toàn bộ phải đều giành về tay.

Lý Khả Nhi hơi khó xử, nàng không hề muốn thăm dò Hàn Sâm như thế này, nhưng Linh Lung cứ cố chấp như vậy nàng cũng không còn cách nào khác, dù sao thì xếp hạng của nàng trong Tộc Thái Thượng cũng áp chót nên không thể ra lệnh cho tam sư tỷ được.

“Cứ thế này, Kim Tệ nhất định bị ép vào đường cùng.” Lý Khả Nhi thâm nghĩ, sau lần này sao có thể làm dịu mối quan hệ giữa mình với Kim Tệ đây.

Đang suy nghĩ thì Lý Khả Nhi nhìn thấy đầu của Ma Ngạc bị chém một nhát nổ tung, cái đầu kim loại ấy thế mà lại nổ thành một đống cát nhỏ lí tỉ.

Lý Khả Nhi không khỏi ngẩn người, đây không phải là thuật cắt không gian mà Linh Lung thường hay sử dụng mà là Thuật Đại Phá Diệtcủa Tộc Hủy Diệt.

Những thuật gen mà Linh Lung biết có rất nhiều nhưng không bao gồm Thuật Đại Phá Diệt, bởi vì phải cần có thể chất đặc biệt của Tộc Hủy Diệt mới tu hành được, mặc dù trong Tộc Thái Thượng cũng có người luyện

thành Thuật Đại Phá Diệ tnhưng số lượng rất ít, quá trình cũng rất phiền phức, Linh Lung chắc chắn không nằm trong nhóm này.

Lý Khả Nhi nhìn kỹ lại thì phát hiện người chém đầu cá sấu lớn nổ tung không phải là Linh Lung mà là Hàn Sâm, nét mặt liền kinh ngạc: “Hắn thật sự luyện thành Thuật Đại Phá Diệt rồi sao 2”

Lần trước Hàn Sâm lấy được Thuật Đại Phá Diệt từ chỗ của Dia Robb, Lý Khả Nhi còn cảm thấy Hàn Sâm chỉ là suy nghĩ viễn vông, căn bản không thể luyện thành Đại Phá Diệt Thuật, nhưng không ngờ mới qua không lâu mà Hàn Sâm lại thật sự luyện thành Thuật Đại Phá Diệt rồi, lại còn có thể sử dụng nó trong chiến đấu thực tế.

“Thiên phú của tên này thật sự mạnh như vậy sao ?” Lý Khả Nhi ngơ ngác nhìn Hàn Sâm.

Trước đây Hàn Sâm dễ dàng nhập môn Thần Du Thiên đã khiến Lý Khả Nhi vô cùng kinh ngạc, lần này lại luyện thành Thuật Đại Phá Diệt quả thật khiến người ta khó mà tin được.

Điều khó tin hơn nữa là Hàn Sâm lại đánh nát Ma Ngạc trước Linh Lung một bước, điều này thật sự khiến Lý Khả Nhi càng không thể tin.

Lý Khả Nhi biết rõ, dựa vào sức mạnh thuấn di của Thần Du Thiên mà Kim Tệ vừa mới luyện được không lâu thì nhất định sẽ không nhanh bằng Linh Lung.

“Sao hắn lại có thể nhanh hơn tam sư tỷ được chứ?” Lý Khả Nhin nhìn Linh Lung lại nhìn thấy Linh Lung đang nhìn Hàn Sâm.

Nét mặt Linh Lung không hề có biểu cảm gì, nhưng trong lòng thì thoáng kinh ngạc, hơi thắc mắc tại sao Hàn Sâm lại có thể nhanh hơn nàng, điều này gần như không có khả năng xảy ra.

“Cô Linh Lung, cảm ơn đã nhường nhé.” Hàn Sâm mỉm cười rồi móc gen dị chủng của Ma Ngạc ra.

“Do ngươi dựa vào bản lĩnh mà có được, không cần khách sáo.” Linh Lung lạnh lùng nói, tiếp tục bay về phía trước.

Linh Lung thầm nghĩ có lẽ bản thân đã quá xem thường Kim Tệ rồi, cho nên đã không cố gắng hết sức: “Như vậy cũng tốt, có thể ép hắn đến mức phát huy bản lĩnh thực sự thì không còn gì bằng rồi.”

Nhưng Linh Lung hạ quyết tâm lần sau sẽ không nhường cho Hàn Sâm bất kỳ cơ hội nào nữa.

“Kim Tệ, ngươi thật sự đã luyện thành Thuật Đại Phá Diệt rồi sao 2” Lý Khả Nhi bay đến bên cạnh Hàn Sâm vừa bay vừa nói chuyện với Hàn Sâm.

“Gặp may mà thôi, vừa mới nhập môn.” Hàn Sâm nói.

“Nhân tộc các ngươi có phải ai cũng có thiên phú tốt như vậy Tại sao trước đây chưa từng nghe tộc loài người này nhỉ?” Lý Khả Nhi bắt đầu nói chuyện với Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa nói chuyện với Lý Khả Nhi vừa quan sát xung quanh nên khó tránh khỏi có hơi phân tâm, còn Linh Lung chẳng nói câu nào vẫn luôn quan sát động tĩnh xung quanh, đảm bảo rằng mình có thể giết Ma Ngạc sớm nhất.

Bỗng nhiên một Ma Ngạc xuất hiện trong tâm mắt của Linh Lung, Linh Lung liền sử dụng thuấn di của thuật Thần Du bay qua đó, nhưng đến khi nàng xuất hiện bên cạnh Ma Ngạc thì lại phát hiện đầu của con Ma Ngạc đó đã bị đánh nổ tung, còn Hàn Sâm thì đang đứng cười khẽ ngay bên cạnh.

Lý Khả Nhi và Linh Lung đều ngây ra. Nếu nói lần trước là do Linh Lung sơ suất, thì lần này chính là thất bại thảm hại không có tí nghi ngờ nào cả.

Lần này Linh Lung đã dốc hết toàn lực muốn giết Ma Ngạc trước, nhưng lại thua Kim Tệ vẫn đang nói chuyện cùng Lý Khả Nhi.

Ánh mắt của Linh Lung rơi trên người Hàn Sâm, nhìn chằm chằm đánh giá hắn một chút rồi mới bay đến bên cạnh Lý Khả Nhi hỏi: “Thuật hắn đang sử dụng là Thần Du Thiên sao 2”

Thật ra Linh Lung có thể nhìn ra thuật mà Hàn Sâm sử dụng chính là Thần Du Thiên, nhưng mà không có lý nào Thần Du Thiên của Hàn Sâm lại nhanh hơn nàng, cho dù là trình độ của thuật Thần Du hay độ thuần thục thì nàng vẫn mạnh hơn Hàn Sâm nhiều, không thể nào thua Hàn Sâm được.

“Chắc hẳn là thuật Thần Du đúng chứ ?” Lý Khả Nhi không dám khẳng định, bởi vì nàng biết rõ nếu Kim Tệ dùng thuật Thần Du thì không thể nhanh hơn Linh Lung được, thế nhưng Kim Tệ lại cứ nhanh hơn Linh Lung vậy đấy.

“Lần sao ngươi phải nhìn thật kỹ, xem thuật hắn sử dụng có phải là thuật Thần Du hay không 2?” Linh Lung căn dặn.

Ba người lại tiếp tục đi về phía trước, khi phát hiện Ma Ngạc lần nữa thì Linh Lung đã vực dậy tinh thần hoàn toàn, nhưng vẫn cứ chậm hơn Hàn Sâm một bước.

Lần này Lý Khả Nhi và Linh Lung đều chắc chắn thuật Hàn Sâm sử dụng chính là thuật Thần Du, dựa vào đủ loại dấu hiệu của thuật Thần Du mà hắn sử dụng thì chắc hẳn thuộc trình độ mới nhập môn không lâu, còn kém xa Linh Lung rất nhiều.

Nhưng thuật Thần Du vừa mới nhập môn này thế mà lại nhanh hơn Linh Lung.

Linh Lung có phần không tin vào kết quả này, thế nhưng sau lần đó nàng không còn giành được một con Ma Ngạc nào nữa, về sau bảy con Ma Ngạc phát hiện được đều bị Hàn Sâm giành mất.

Hết chương 2564.

Chương 2565. Ngạc Thần.

Hiện tại tâm trạng của Lý Khả Nhi và Linh Lung không thể dùng hai từ kinh ngạc để miêu tả được nữa rồi, bọn họ thật sự không hiểu sao Hàn Sâm

lại làm được như vậy.

Sử dụng thuật thuấn di của Tộc Thái Thượng để đánh bại người Tộc Thái Thượng, ngay cả nét mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi của Linh Lung cũng lộ ra một tia ngạc nhiên.

Thực tế qua hai lần vừa nấy, Linh Lung cũng từ bỏ việc tranh giành Ma Ngạc với Hàn Sâm rồi, chỉ tập trung quan sát xem tại sao Hàn Sâm lại nhanh hơn nàng.

Kết quả Linh Lung kinh ngạc phát hiện ra rằng thuật Thuần Du của Hàn Sâm quả thật vừa mới nhập môn vốn nên chậm hơn nàng mới phải, xem ra rất bình thường chả có vấn đề gì hết.

Nhưng cái sự bình thường này lại khiến Linh Lung cảm thấy vô cùng khác thường.

“Trọng lực của tinh cầu này chẳng có tác dụng gì với hắn sao ?” Linh Lung phát hiện nguyên nhân chính là ở đây, thuấn di của Hàn Sâm không nhanh bằng nàng nhưng bởi vì thuấn di của nàng chịu ảnh hưởng của trọng lực nên làm cho chậm hơn, còn Kim Tệ thì vẫn giữ nguyên tốc độ cho nên kết quả cuối cùng là Hàn Sâm nhanh hơn nàng.

Linh Lung quan sát không hề sai, Hàn Sâm sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền ngăn chặn bánh răng trọng lực vũ trụ đương nhiên trọng lực của tinh cầu sẽ không có tác dụng với hắn, còn Linh Lung thì vẫn chịu ảnh hưởng của trọng lực vì thể trở nên chậm hơn hắn.

Động Huyền Kinh khá giống với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên nhưng mà dù sao thì hướng phát triển khác nhau nên Thái Thượng Cảm Ứng Thiên không có năng lực như thế này.

“Nguồn sức mạnh có thể vô hiệu hóa trọng lực thì cũng thú vị đấy chứ” Linh Lung khẽ gật đầu, trong Tộc Thái Thượng cũng có thuật gen như thế này chỉ là nàng không luyện mà thôi chả có gì phải kinh ngạc.

“Xem ra trình độ này cũng không thể ép hắn để lộ ra thực lực thật sự, chỉ có thể đợi đến khi Ngạc Thần xuất hiện thôi.” Linh Lung căn bản không cho

rằng chỉ như vậy thì có thể thăm dò được tình hình của Hàn Sâm, mục đích thật sự để nàng dẫn Hàn Sâm đến đây không phải vì những con Ma Ngạc bình thường mà là Ngạc Thần cấp Thần Hóa.

Dị chủng cấp Vương không dễ gì tìm được, đám người Hàn Sâm có thể †ìm thấy mười con Ma Ngạc ở tinh cầu này thì đã hiếm lắm rồi.

Nếu không phải trọng lực và độ nóng của tinh cầu này quá mức đáng sợ thì những Vương Giả không biết thuấn di giết Ma Ngạc Giảo Liên ở đây rất nguy hiểm, nếu không cũng chẳng có nhiều Ma Ngạc cấp Vương bị bọn Hàn Sâm giết như vậy.

Sau khi Hàn Sâm giết con Ma Ngạc thứ bảy thì đi thêm cả nửa ngày mà cũng không tìm được con Ma Ngạc nào nữa.

“Xem ra hầu hết Ma Ngạc ở đây đã bị chúng ta giết rồi, nơi khác còn có dị chủng cấp Vương không ?” Hàn Sâm vẫn chưa thỏa thích mà hỏi tiếp.

“Nếu đã đến đây rồi thì trước tiên đi hết tinh cầu này đi tránh bỏ sót gì đó.” Linh Lung nói.

Hàn Sâm nghĩ lại cũng thấy có lý, dị chủng cấp Vương cũng không dễ †ìm, tìm được con nào thì hay con đấy.

Ba người lại tiếp tục tìm tòi trên tinh cầu này, không lâu sau lại phát hiện thêm một con Ma Ngạc, lần này Hàn Sâm không chủ động ra tay nữa.

Dù sao thì nơi này cũng là do Lý Khả Nhi và Linh Lung dẫn hắn tới nên hắn cũng không tiện giành lấy hết toàn bộ thế nên hắn định giữ con này lại cho hai bọn họ.

Lý Khả Nhi nhìn thấy Hàn Sâm không ra tay cũng đoán được suy nghĩ của Hàn Sâm, còn Linh Lung lại chê sự bố thí của Hàn Sâm cho nên nàng dùng thuấn di đi đến đó chém đứt đầu của Ma Ngạc Giảo Liên.

Thực lực của Lý Khả Nhi kém hơn Linh Lung một chút nhưng giết được Ma Ngạc Giảo Liên tứ trùng cũng chả phải chuyện gì khó.

Sau khi chém đầu còn Ma Ngạc kia xong thì bỗng nhiên phát hiện tinh cầu cách đó không xa xảy ra chấn động giống như dung nham đang sủi bọt và có thứ gì đó đang từ mặt đất chui lên.

“Lại có Ma Ngạc tìm tới cửa sao ?” Hàn Sâm nhìn nơi đó, quả nhiên không lâu sau nhìn thấy một con Ma Ngạc bò ra từ bên trong.

Nhưng con Ma Ngạc này không giống với mấy con Ma Ngạc bọn họ gặp trước đây, ngoại hình khá giống nhau nhưng con Ma Ngạc này lại bé hơn rất nhiều, chỉ lớn bằng cá sấu bình thường, hơn nữa trên lưng còn không có cặp cánh dài.

Cơ thể của Ma Ngạc bình thường đều là kim loại màu đỏ sậm, nhưng †oàn thân con này lại đen như mực, nếu không phải trên người nó tỏa ra ánh kim loại sáng bóng thì mới nhìn vào còn tưởng nó chỉ là cá sấu bình thường mà thôi.

Hàn Sâm nhìn con Ma Ngạc nhỏ đang híp đôi mắt, trong lòng thầm sinh ra cảm giác rung động lạ thường, đây là cảm giác chỉ sinh ra khi gặp phải nguy hiểm.

Hàn Sâm thầm cả kinh, cẩn thận đánh giá Ma Ngạc nhỏ ấy lại liên tưởng đến cử động của Lò Đúc Kiếm Thanh Đồng, lúc này Hàn Sâm cũng đã đại khái đoán được thân phận của cái tên này rồi.

“Ta còn tưởng bởi vì trọng lực và nhiệt độ cao ở đây, Lò Đúc Kiếm Thanh Đồng mới đáng sợ, hóa ra ở đây thật sự có dị chủng Thần Hóa sao ?” Hàn Sâm không sợ mà ngược lại vui mừng, có thể giết được dị chủng Thần Hóa thì tốt biết bao nhiêu, Hàn Sâm cách Thần Hóa cũng không còn bao xa, gen dị chủng Thần Hóa còn thiếu hụt rất nhiều.

Nếu đến khi thăng lên Thần Hóa thì không còn cơ hội quay lại Lĩnh Vực Hạch Tâm nữa rồi, đương nhiên bây giờ phải tranh thủ giết được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

“Cẩn thận, đó dường như là Ma Ngạc cấp Thần Hóa.” Lý Khả Nhi lên tiếng nhắc nhở.

Linh Lung không nói gì chỉ nhìn chằm chằm vào Ma Ngạc nhỏ đó, nàng đã sớm cảm nhận được Ngạc Thần đang ở đây, về điểm này Thái Thượng Cảm Ứng Thiên mạnh hơn Động Huyền Kinh nhiều.

Động Huyền Kinh chỉ có thể cảm nhận được những thứ bên trong Lĩnh Vực, còn thứ mà Thái Thượng Cảm Ứng nghiên cứu là Thiên Nhân Hợp Nhất, khi Linh Lung đứng trên tinh cầu này thì đã hiểu rõ mọi thứ trên tinh cầu như lòng bàn tay không cần dùng Lĩnh Vực của nàng để bao trùm nó.

Trên thực tế đó là chỉ giai đoạn sơ cấp của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, nếu thật sự đạt đến cảnh giới Thái Thượng Cực thì chỉ cần vừa niệm liền có thể hình dung được vạn vật trên vũ trụ này.

Đương nhiên đó chỉ là cảnh giới trên lý thuyết mà thôi, trong Tộc Thái Thượng vẫn chưa có ai có thể thật sự đạt đến cảnh giới Thái Thượng Cực đó.

Nhưng chỉ nhìn vào hai chữ cảm ứng của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thì năng lực cảm nhận mạnh hơn Động Huyện Kinh nhưng lực điều khiển lại yếu hơn nhiều so với Động Huyền Kinh, mỗi cái đều có ưu điểm và khuyết điểm của riêng nó.

Hàn Sâm đang đánh giá Ngạc Thần, Ngạc Thần cũng híp đôi mắt đánh giá bọn họ.

Cũng không biết là do ngoại hình của Ngạc Thần hay là nó thật sự xem thường bọn Hàn Sâm, nhìn dáng vẻ của nó như chả thèm ngó ngàng gì tới, nhất là đôi mắt như mũi khâu ấy dường như khinh thường đến đỉnh điểm.

Hàn Sâm đang định ra tay thì đột nhiên phát hiện tia sáng màu đen tản ra từ người Ngạc Thần, tia sáng đó giống như hố đen trong nháy mắt đã bao trùm cả tinh cầu.

Hàn Sâm cảm thấy cả người bị ép xuống, những âm thanh rơi xuống bùm bùm nện vào bề mặt tinh cầu, tứ chi dang ra dán lên mặt đất.

Không chỉ có Hàn Sâm mà Lý Khả Nhi và Linh Lung cũng đều rơi xuống, dính trên mặt đất vô cùng khó coi, dáng vẻ thướt tha như gió trước đây đã

mất sạch không còn lại chút gì.

Hàn Sâm dùng sức mạnh toàn thân cố gắng đứng dậy, nhưng lại cảm thấy cả người như bị nam châm hút, làm thế nào cũng không thể thoát được, đừng nói đến đứng dậy ngay cả muốn nhấc mặt lên khỏi mặt đất cũng không được.

Lý Khả Nhi và Linh Lung cũng rơi vào cảnh khốn khổ như vậy không thể cự động được.

Tay chân của cả ba người đều bám vào mặt đất mở to mắt nhìn Ma Ngạc nhỏ chậm rãi bò qua.

Hết chương 2565.

Chương 2566. Năm cảnh giới Thân Hóa.

Hàn Sâm cắn chặt răng muốn đứng dậy, nhưng khi dốc toàn lực mở ra toàn bộ Lĩnh Vực Động Huyền cửu trọng, cơ thể vẫn bị hút chặt vào, không hề có dấu hiệu bị tách ra.

Không chỉ Hàn Sâm mà Lý Khả Nhi và Linh Lung đều ra sức thử, sắc mặt đều trở nên rất khó coi, lần này bọn họ không phải đang diễn nữa mà thật sự không thể giấy thoát được.

Đời người có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, Lý Khả Nhi và Linh Lung gặp phải một lần hơn nữa còn vô cùng tệ hại.

Bọn họ gặp phải Ngạc Thần, hơn nữa còn gặp cách đây không lâu cũng biết được thực lực của Ngạc Thần vô cùng mạnh, nhưng mà bọn họ có đủ tự tin và năng lực đi lại tự do trước Ngạc Thần.

Nhưng mà người tính thì không bằng trời tính, dù sao thì Tộc Thái Thượng không phải là thần, không có khả năng dự đoán được mọi thứ, bọn họ không ngờ Ma Thần cấp Thần Hóa trong khoảng thời gian này lại thăng cấp rồi.

Thần Hóa tổng cộng có năm giai đoạn: Nguyên Cơ, Lột Xác, Phá Kén, Hóa Điệp, Chân Thần.

Dị chủng Thần Hóa bình thường trên cơ bản sẽ dừng lại ở tâng Nguyên Cơ, còn dị chủng Thần Hóa ở trong Lĩnh Vực Hạch Tâm đều là mặt hàng cấp thấp trong Thần Hóa Nguyên Cơ, hơn nữa tính trưởng thành rất thấp, gần như không có khả năng tiếp tục thăng cấp lên.

Mạnh như Thần Tướng Hoàng Kim cũng khó khăn lắm mới tiếp cận được trình độ Nguyên Cơ mà thôi, còn kém rất nhiều so với Thần Hóa thật sự.

Khi bọn họ gặp Ngạc Thần trước đây, Ngạc Thần cũng không khác gì so với Thần Tướng Hoàng Kim, cơ thể của nó vô cùng dũng mãnh, đạt đến trình độ Nguyên Cơ còn có Lĩnh Vực Giảo Liên, có thể trói kẻ thù của mình lại.

Nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi Lý Khả Nhi và Linh Lung chẳng hề sợ nó, chỉ cần niệm thuật Thần Du liền có thể phá vỡ không gian chạy trốn, Giảo Liên của Ngạc Thần cũng không thể trói bọn họ được, lần trước bọn họ trốn thoát như vậy đấy.

Nhưng lần này không biết trên người Ngạc Thần đã xảy ra chuyện gì mà lại thăng cấp rồi, điều này đối với Thần Hóa trong Lĩnh Vực Hạch ‘Tâm gần như là chuyện không có khả năng.

Bọn họ cũng không biết hiện tại Ngạc Thần đang ở cấp Lột Xác hay Phá Kén, bởi vì đó đã vượt xa phạm vi năng lực nhận biết của bọn họ, sức mạnh của Ngạc Thần đã vượt qua phạm vi bọn họ có thể cảm nhận được.

Điều đáng sợ hơn là Ngạc Thần sau khi thăng cấp, xích trật tự cũng lột xác nghiêng trời lỡ đất, loại trật tự trọng lực đáng sợ này mạnh đến mức ảnh hưởng đến không gian khiến bọn họ cơ hội phá vỡ không gian chạy trốn cũng không có.

Lý Khả Nhi và Linh Lung đã liên tục sử dụng rất nhiều loại thuật gen, số lần bọn họ thử còn nhiều hơn Hàn Sâm, nhưng dưới loại trật tự trọng lực đáng sợ này mọi sức mạnh đều trở nên vô dụng.

Một kẻ mạnh đánh bại mười tên biết võ, trật tự trọng lực của Ngạc Thần mạnh đến mức có thể trấn áp mọi trình độ, thậm chí trình độ của Lý Khả Nhi và Linh Lung cũng khó làm lay động trật tự trọng lực của Ngạc Thần.

"Tam sư tỷ, chúng ta phải làm sao bây giờ ?" Lý Khả Nhi hơi bối rối †ruyền âm cho Linh Lung.

Linh Lung vẫn giữ được bình tĩnh, nhìn Ngạc Thần chậm rãi bò qua, suy nghĩ một lát rồi truyên âm lại: "Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì mà lại khiến cho Ngạc Thần trong Lĩnh Vực Hạch Tâm thăng cấp, nhưng nghĩ lại có lẽ nó chỉ đạt đến cấp Lột Xác, xích trật tự hình thành nên quy tắc trật tự của mình, quy tắc này chắc hẳn chưa hoàn chỉnh, trên người chúng ta có Thái Thượng Thần Chú, đột phá toàn lực chắc sẽ không khó mở ra một đường thoát."

Lý Khả Nhi nghe Linh Lung nói vậy thì an tâm hơn nhiều nhưng liền hỏi lại: "Vậy còn Kim Tệ thì sao ?"

Vị trí của Hàn Sâm cách bọn họ một khoảng, dưới tác động của trọng lực khủng bố như vậy bọn họ vốn đã khó khăn từng bước, đến khi đột phá sức mạnh mở ra một tia quy tắc trật tự e rằng chỉ đủ để bọn họ có thời gian sử dụng thuật Thần Du chạy đi, không thể xông lên cứu Hàn Sâm được.

"Cứu được thì cứu, không cứu được thì ngươi đành chọn con tằm khác

thôi." Linh Lung lạnh lùng nói, dường như sinh mạng của Hàn Sâm chỉ là một tờ giấy trong mắt của nàng thôi chả có gì đáng tiếc cả.

Thái Thượng quên tình, tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên càng cao thâm thì tình cảm đối với vạn vật đều trở nên mờ nhạt, cũng không phải do trời sinh tính cách nàng lạnh nhạt như thế.

Cái gọi là đại ái vô tình, tình yêu lớn lao của Tộc Thái Thượng sẽ không trói buộc bởi một việc hay một vật, huống hồ chi đây chỉ là một con tằm.

Đối với bọn họ, tằm mà bọn họ lựa chọn cũng chỉ là vật thử nghiệm hay có thể nói chỉ là chuột bạch mà thôi, bọn thông qua việc bồi dưỡng vật thử nghiệm được gọi là tằm, quan sát cảm nhận lột xác của tằm, khiến bọn chúng thăng lên Thần Hóa, Nguyên Cơ, Lột Xác, Phá Kén, Hóa Điệp, quá trình đó sẽ khiến bọn họ đồng cảm sâu sắc, giống như chính bản thân mình tiến hóa thành thần vậy, xây dựng một nền tảng tốt đẹp để bọn họ đạt đến cảnh giới Chân Thần.

Như vậy khi bọn họ tiến hóa thành thần, với kinh nghiệm có được họ có thể tránh được rất nhiều đường vòng, khiến cho quá trình tiến hóa thành thân càng thêm hoàn mỹ hơn, chữa lại rất nhiều sai lầm không cần thiết.

Sinh vật các tộc trong vũ trụ đều kiêu ngạo khi được Tộc Thái Thượng chọn trúng, cảm thấy rằng chiếm được lợi ích lớn từ Tộc Thái Thượng, có thể đạt được nhiều thuật gen huyền diệu từ Tộc Thái Thượng, còn có thể nhận được một nguồn tài nguyên vô cùng lớn, nhận được sự giúp đỡ tận tình của bọn họ.

Tận tụy cho đi nhưng không đòi hỏi gì, không biết có bao nhiêu hào môn thượng tộc đều được Tộc Thái Thượng bồi dưỡng ra.

Cho nên mặc dù Tộc Thái Thượng rất ít khi tranh giành cái gì với các tộc khác, nhưng uy danh của Tộc Thái Thượng lại vượt xa Tộc Hoàng Cực, là gia tộc đứng đầu thật sự trên vũ trụ này.

Ngay cả hoàng tử, hoàng nữ của Tộc Hoàng Cực đều cảm thấy vinh hạnh khi được Tộc Thái Thượng chọn trúng, càng không cần phải nói đến những tộc bình thường khác, thậm chí những chủng tộc không trở thành thượng tộc, một khi được Tộc Thái Thượng chọn trúng thì có nghĩa là ít nhất cũng cho ra được một Thần Hóa Nguyên Cơ, có hy vọng được lên thượng tộc.

Mặc dù không thiếu những thiên tài đều đoán được Tộc Thái Thượng làm như vậy ắt hẳn có yêu cầu, nhưng như vậy thì sao chứ ? Để được thăng lên cảnh giới Thần Hóa rất nhiều sinh vật đều bằng lòng trả bất cứ giá nào.

Cứ xem bọn họ chạy theo Hàn Sâm xin ban phúc thì biết bọn họ muốn được trở thành Thần Hóa đến mức nào rồi.

Huống hồ sự ban phúc của Hàn Sâm chỉ thăng bọn họ lên Nguyên Cơ, mà Tộc Thái Thượng lại có thể bồi dưỡng bọn họ mạnh hơn, trong lịch sử không thiếu những Cường giả cấp hóa điệp được Tộc Thái Thượng bồi dưỡng.

Cho dù bỏ ra một ít thì tính là gì, huống hồ Tộc Thái Thượng không hề lấy bất cứ món đồ gì trên người bọn họ.

Trên thực tế làm chuột bạch cho Tộc Thái Thượng cũng chả có hại gì, thực sự có một đống chỗ tốt luôn, nếu Lý Khả Nhi nói rõ với Hàn Sâm †ừ trước thì chưa chắc Hàn Sâm không đáp ứng.

Đáng tiếc Lý Khả Nhi muốn thu phục trái tim của Hàn Sâm trước rồi mới đoạt lấy con người hắn, kết quả lại khiến cho mọi thứ hỏng bét thế này.

Nhìn thấy Ngạc Thần chậm rãi bò qua, Linh Lung truyền âm nói: “Chuẩn bị rời khỏi chỗ này, không đi thì sẽ không kịp nữa.”

Lúc nói chuyện, trên người Linh Lung lại bỗng nhiên phát ra huyền quang, những chú văn kỳ lạ xuất hiện trên người nàng, giống như từng luật thơ đại đạo bám lên người nàng vậy.

Đây chính là Thái Thượng Thần Chú của Tộc Thái Thượng được Cường Giả của Tộc Thái Thượng đánh vào cơ thể nàng, một khi đột phá liền có thể hình thành uy năng cấp Thần Hóa khiến bọn họ có thể thu được trong thời gian ngắn ngủi, chỉ trong thời gian nháy mắt bọn họ có thể dựa vào thuật Thần Du chạy thoát, thuấn di đến vô số nơi trong không gian.

Hết chương 2566.

Chương 2567. Ngạc Thần đáng sợ.

Ầm!

Thái Thượng Thần Chú thần bí đó mạnh mẽ mở ra quy tắc trọng lực, cơ thể của Linh Lung vừa lóe lên rồi biến mất, lẫn vào trong hư không biến mất không để lại dấu tích.

Trong lòng Hàn Sâm thầm kinh ngạc, sức mạnh vừa đột phá trên người Linh Lung ban nãy rõ ràng đã đạt đến cấp Thần Hóa, cũng không biết làm sao nàng làm được như vậy nữa.

“Ta phải chạy thế nào đây ?” Hàn Sâm chả có tâm trạng suy nghĩ xem tại sao Linh Lung có thể đột phá được sức mạnh kinh khủng đó, bản thân chạy trốn được vẫn quan trọng hơn.

Sự đáng sợ của Ngạc Thần đã vượt khỏi sức tưởng tượng của Hàn Sâm, hắn cũng không nghĩ rằng sức mạnh của bản thân có thể chống lại sự khủng bố thế này.

Bùm!

Hàn Sâm vẫn chưa quyết định được nên chạy trốn thế nào thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn, chỉ nhìn thấy Linh Lung sử dụng Tỉnh Không Đại Na Di bỏ chạy ban nấy lại không biết tại sao mà rơi trở lại ngã mạnh lên tinh cầu, nằm ngửa ra đó, trong miệng còn phun ra một ngụm máu, chẳng còn dáng vẻ lạnh lùng như băng giống ngày trước, thoạt nhìn vô cùng nhếch nhách.

Hàn Sâm nhất thời kinh ngạc: “Linh Lung đã sử dụng Tinh Không Đại Na Di bỏ trốn sao lại bị kéo trở về 2 Điều này quả thật có hơi dọa người rồi”

“Tam sư tỷ!” Lý Khả Nhi vẫn đang do dự nhìn thấy bộ dạng của Linh Lung cũng vô cùng kinh ngạc, vội vàng nói: “Tam sư tỷ, ngươi sao vậy 2n

Linh Lung khó khăn trả lời, vừa mới mở miệng thì máu rơm rớm trào ra, nàng nhờ vào Thái Thượng Thần Chú miễn cưỡng mở ra quy tắc trọng

lực để chạy trốn đã lẫn vào trong hư không, nhưng sức mạnh của Thái Thượng Thần Chú vừa biến mất thì nàng lại bị sức mạnh khủng bố này

mạnh mẽ kéo ngược trở lại từ hư không.

Hơn nữa còn giống như dây thun vậy, nàng chạy được càng xa thì sau khi bị kéo về ngã càng nặng, hiện tại cơ thể của nàng bị ngã đến mức lục phủ ngũ tạng nát bét, tuy không lấy mạng nhưng mà dưới sự đè nén của trọng lực cũng khiến nàng vô cùng khó chịu.

Nếu như gặp phải dị chủng Thần Hóa bình thường, chỉ là cấp Nguyên Cơ bình thường thì dựa vào thuật gen của Tộc Thái Thượng, một cấp Vương cửu trọng như Linh Lung vẫn có thể đọ sức với nó, nhưng đối mặt với Ngạc Thần, sau khi không còn Thái Thượng Thần Chú thì cho dù là Tộc Thái Thượng cũng không có sức mạnh chống đỡ, cấp bậc cách nhau quá xa.

Nhìn tình hình của Linh Lung thế này vốn dĩ Lý Khả Nhi vẫn đang do dự hiện tại cũng không dám sử dụng Thái Thượng Thần Chú nữa rồi, chỉ đành lo lắng nhìn Linh Lung hy vọng nàng có thể nhanh chóng hồi phục.

Ngay lúc này, Ngạc Thần đã bò đến cách bọn họ không đến mười mét, đôi mắt híp dài nhìn chằm chằm đánh giá bọn họ, bên trong còn mang theo tia giễu cợt.

Ngạc Thần đánh giá bọn họ một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Linh Lung, hơn nữa còn chậm rãi bò qua đó.

Hàn Sâm khẽ chau mày, bản thân hắn cũng không biết có chạy thoát được hay không nên càng không suy nghĩ đến việc cứu Linh Lung người vốn chả hòa thuận gì với mình.

Nhưng dù sao thì Lý Khả Nhi cũng đã dạy hắn Tinh Không Đại Na Di, cứ trơ mắt nàng chết thì không thích hợp lắm, hơn nữa sự chú ý của Ngạc Thần đều dồn lên người Linh Lung, cũng chả phải không có cơ hội cứu Lý Khả Nhi.

Trong lúc Hàn Sâm đang do dự thì đột nhiên nhìn thấy đuôi Ngạc Thần vỗ mạnh lên mặt đất, mặt đất lập tức rung chuyển, cơ thể của ba người liền bị văng lên, Linh Lung gần Ngạc Thần nhất bị bắn lên cao nhất.

Ngạc Thần vẫy đuôi thần long một cái quất vào người Linh Lung, trực tiếp đánh bay Linh Lung.

Lúc Hàn Sâm ngã mạnh lên mặt đất cũng nhìn thấy Linh Lung bị đánh bay đi, không ngờ máu thịt bay tung tóe rơi xuống ở đằng xa, sau đó Hàn Sâm lại nhìn thấy Linh Lung từ trên mặt đất đứng dậy.

Lúc Hàn Sâm vẫn đang do dự thì cái đuôi của Ngạc Thần lại quất hai cái liên tiếp khiến cho Hàn Sâm và Lý Khả Nhi đều chấn động, sau đó giống như đánh bóng chày vậy, quất một đuôi đều khiến bọn họ bay lên.

Mặc dù sức mạnh của đuôi Ngạc Thần lớn nhưng vô cùng khéo léo, Hàn Sâm cảm thấy mình không chịu quá nhiều đả kích, càng giống

như bị đẩy đi rồi rơi xuống bên cạnh Linh Lung, Lý Khả Nhi cũng rơi

xuống ngay tại đó.

Điều kỳ lạ là thoạt nhìn ở đây chả có gì khác với những nơi khác của †inh cầu nhưng trọng lực trên người bọn họ đã hoàn toàn biết mất.

Không những không cảm nhận được quy tắc trọng lực của Ngạc Thần mà ngay cả trọng lực của tinh cầu này cũng không hề tồn tại.

Hàn Sâm và Lý Khả Nhi đứng dậy, nghi ngờ đánh giá xung quanh lại phát hiện bên cạnh mặt đất cách đó không xa từ màu đỏ sậm đã biến thành màu đen, hơn nữa ở đó còn có một hang ổ.

“Ở đó không phải là hang của Ngạc Thần đó chứ ? Nó mang chúng ta đến đây không phải muốn biến chúng ta thành lương thực dự trữ chứ ?“ Hàn Sâm thầm nghĩ.

“Tam sư tỷ, ngươi không sao chứ ?” Lý Khả Nhi dìu Linh Lung đang bị thương hỏi.

Linh Lung lắc đầu: “Nội tạng chỉ chịu một ít tổn thương thôi, không phải vấn đề gì lớn, tạm thời đừng dùng Tinh Cầu Đại Na Di, Lĩnh Vực trọng lực của Ngạc Thần quá mạnh cho dù mượn lực đi ra ngoài thì cũng bị kéo trở lại từ hư không.”

Hàn Sâm cũng đại khái đoán được tình huống này, cho nên hắn vẫn không có ý định sử dụng thuật di chuyển tức thời chạy thoát, huống chi thuấn di của hắn vừa mới nhập môn không thể đạt đến trình độ Tỉnh Không Đại Na Di.

Linh Lung chạy không thoát, hắn càng không thoát được.

Ngạc Thần lắc lư bò đến, nhưng Hàn Sâm cũng không quá sợ hãi, nếu Ngạc Thần muốn giết bọn họ thì đã không cần mang bọn họ đến đây.

Cho dù Ngạc Thần muốn chơi trò mèo bắt chuột hay là có mục đích gì khác thì tạm thời không hẳn sẽ giết bọn họ mới đúng.

Hàn Sâm đang suy đoán xem Ngạc Thần muốn làm gì thì nghe thấy âm thanh chuyển động từ trong hang truyền ra, trong lòng thoáng kinh ngạc: "Lẽ nào nơi đây không chỉ có một Ngạc Thần."

Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng nghe được âm thanh đó, tâm mắt dời đến cửa hang, rất nhanh liền nhìn thấy một cá sấu từ trong hang bò ra.

Thân hình của cá sấu khá nhỏ bé chỉ tâm một thước, cả người đen như mực, vảy dày dặc, ánh kim loại lóe sáng, bởi vì thân hình nhỏ nên thoạt nhìn ít đi vài phần dữ tợn, ngược lại cảm thấy khá dễ thương, giống như một con cá kim loại vừa mới chào đời.

Nhưng trong đôi mắt híp dài ấy lại tràn ngập sự khinh thường, lại đầy sự di truyền từ Ngạc Thần, có chút không hài hòa với cơ thể lắm.

"Con của Ngạc Thần sao ?" Hàn Sâm hơi kinh ngạc nhìn Tiểu Ngạc Thần, tên nhóc này không những thân hình nhỏ, mà dáng vẻ cũnnon nớt, vừa nhìn liền biết vừa mới sinh.

Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng rất ngạc nhiên, theo như bọn họ biết thì dị chủng của Lĩnh Vực Hạch Tâm đều đến từ thần điện Hạch Tâm, rất ít khi xảy ra việc dị chủng Hạch Tâm tự mình sinh con, con Ngạc Thần này lại sinh ra đời sau của mình, chuyện này vô cùng hiếm thấy ở Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Trong lúc bọn họ đang nghỉ ngờ thì Tiểu Ngạc Thần lại phát hiện ra bọn họ để lộ ra tia vui vẻ như con người.

Ầm!

Tiểu Ngạc Thần vui như vậy trên người lập tức phát ra tia màu đen, bọn người Hàn Sâm đều bị bao phủ vào bên trong, sau đó ba người lại ngã xuống đất ầm ầm, như một cái bánh thịt bị dán lên mặt đất.

“Sao có thể vậy chứ… Thần Hóa trời sinh.” Lý Khả Nhi và Linh Lung gần như thất thanh kêu lên, sắc mặt đầy sự khó tin.

Hết chương 2567.

Chương 2568. Lại thêm một Ngạc Thần.

Sinh vật trong đại vũ trụ này cho dù là đời sau của cường giả cấp Thần Hóa thì gen cũng đã khá ưu tú rồi, tiềm lực tương đối lớn, nhưng cấp bậc vừa mới chào đời lại không phải là Thần Hóa giống như những sinh vật bình thường khác cũng cần phải từng bước thăng cấp.

Giống như Bích Tinh Thiềm Thừ Thần Hóa của Nguyệt Chỉ Hiệp, nó sinh ra nhiều Tiểu Thiềm Thừ như vậy, bọn chúng đều là dị chủng thế hệ mới nhất phải từ từ tu hành Lột Xác, đa số đều không thể đạt được cấp Thần Hóa, điều này còn phải xem trong quá trình trưởng thành chúng nó có thể có được bao nhiêu tài nguyên.

Đương nhiên cũng có vài trường hợp trời sinh Thần Hóa nhưng vô cùng ít, nổi danh nhất chính là Cổ Thần tộc xếp thứ hai trong vũ trụ, bọn họ chính là Thần Hóa trời sinh, vừa sinh ra đã là Thần Hóa Nguyên Cơ, sau đó từng bước thăng tiến lên, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì ít nhất có thể thăng lên cấp hóa điệp, thậm chí một số ít còn thăng lên Chân Thần.

Cổ Thủy Thần mà Hàn Sâm từng gặp chính là một cường giả cấp Chân Thần. Cổ Thuỷ Thần Chỉ Nguyên mà nó để lại vẫn ở chỗ Hàn Sâm, sau này

sinh ra một Cổ Thuỷ Thần mới, nó sẽ lại là một vị cường giả Thần Hoá Nguyên Cơ.

Nhưng trường hợp này rất ít, rất khó gặp trong đại vũ trụ, huống chỉ ở trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, tự sinh con đã rất khó rồi huống chỉ là Thần Hóa trời sinh.

Bình thường thì dị chủng Thần Hóa trời sinh tính trưởng thành rất cao, chỉ cần đủ tài nguyên thì nhất định sẽ thăng lên cấp hóa điệp, tỷ lệ trở thành Chân Thần cũng rất cao.

Ánh mắt của Linh Lung và Lý Khả Nhi nhìn Tiểu Ngạc Thần có hơi kỳ lạ, Thần Hóa trời sinh chính là tằm tốt nhất, có thể nói chính là cực phẩm của cực phẩm.

Trực tiếp đi lên Thần Hóa, tránh được sự bồi dưỡng trăm ngàn đắng cay của bọn họ, hơn nữa có thiên phú bảo đảm ít nhất có thể bồi dưỡng thành cấp hóa điệp, chỉ cần may mắn không quá kém thì cũng có hy vọng thành Chân Thần.

Nên biết rằng mục tiêu lớn nhất của Lý Khả Nhi trước đây chính là Phá Kén thành bướm, bồi dưỡng được một con tằm cấp hóa điệp mà thôi.

Nếu không phải vì Cổ Thần tộc không bằng lòng trở thành tằm của Tộc Thái Thượng thì e rằng Tộc Thái Thượng đã chọn Cổ Thần tộc làm tằm của mình, chỉ đáng tiếc trong lịch sử Tộc Thái Thượng thật sự có thể có được Cổ Thần tộc làm tằm của mình quá ít, chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Bây giờ Tiểu Ngạc Thần ở trước mặt cũng là một lựa chọn không kém Cổ Thần tộc đương nhiên khiến Linh Lung và Lý Khả Nhi động lòng.

Nhưng bọn họ đều biết rõ hiện tại không phải là lúc để bọn họ chọn †ằm, cái mạng nhỏ của bọn họ còn nằm trong tay của người ta kìa.

Tiểu Ngạc Thần phấn khích bò đến bên cạnh bọn người Hàn Sâm, trừng mắt nhìn bọn họ dường như rất tò mò.

Nhưng mà đôi mắt của nó lại nhỏ như mũi khâu sao lại có thể trừng mắt như vậy chứ.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng đã biết trước đây đã trách nhầm Ngạc Thần rồi, người ta chả có ý khinh thường bọn họ chỉ là trời sinh đôi mắt như vậy thôi.

Đại Ngạc Thần quay lại gọi Tiểu Ngạc Thần một tiếng, ánh sáng đen trên người Ngạc Thần thu lại, lúc này ba người Hàn Sâm mới cảm thấy trọng lực trên người biến mất, cả ba đều chậm rãi đứng dậy.

Tuy không biết rốt cuộc Ngạc Thần muốn làm gì nhưng bọn họ có thể khẳng định một điều rằng con Ngạc Thần này không hề có ý định giết bọn họ.

Linh Lung và Lý Khả Nhi đều tinh thông thuật Cảm Ứng, rất dễ dàng cảm nhận được Ngạc Thần không hề có sát ý với bọn họ.

Đại Ngạc Thần tiếp tục bò về phía hang ổ, Tiểu Ngạc Thần bò lên lưng của nó còn ngoảnh đầu gọi bọn Hàn Sâm hai tiếng.

Linh Lung và Lý Khả Nhi am hiểu thuật Cảm Ứng liền hiểu ý của nó, năng lực cảm ứng của Hàm Sâm tuy kém hơn một chút những không cần cảm nhận cũng biết nhất định là gọi bọn họ đi theo vào.

Vốn dĩ Hàn Sâm nhìn cái hang đó không lớn lắm còn tưởng rằng sẽ không sâu nhưng sau khi bước vào mới biết bản thân đã sai rồi, đây quả thật là một cái hang không đáy, thông thẳng đến trung tâm của tinh cầu.

Ba người theo hai Ngạc Thần một lớn một nhỏ đi xuống dưới, không biết đi xuống bao lâu cuối cùng cũng đến được bên trong khu vực trung tâm của tinh cầu nóng như biển nham thạch.

Nói là biển nham thạch thì cũng không đúng lắm, bởi vì chất lỏng màu đỏ sậm ấy càng thêm dày đặc hơn, giống như hydro bị mặt trời thiêu đốt.

“Nơi đây chắc là trung tâm của tinh cầu này, nơi ở thật sự của Ngạc Thần chính là ở đây.” Linh Lung bất giác cau mày, trước đây nhờ vào. sức mạnh của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên mà nàng biết được chỗ này, chỉ phát hiện

vùng biển giống như phản ứng nhiệt hạch nhưng không phát hiện được con Ngạc Thần này.

Ùm, Đại Ngạc Thần cõng Tiểu Ngạc Thần nhảy xuống biển, nguồn nhiệt độ cao khủng bố ấy dường như không hề tồn tại đối với bọn chúng, giống như đó chỉ là suối nước nóng bình thường mà thôi.

Tiểu Ngạc Thần lại gọi bọn Hàn Sâm vài tiếng, rõ ràng chính là đang gọi bọn họ đi theo.

“Hai vị Ngạc Thần cơ thể của hai ngươi có thể chịu được nhiệt độ cao

này chứ bọn ta thì không chịu nổi đâu.” Hàn Sâm bất đắc dĩ mà nói. Chỉ cần đứng bên cạnh vùng biển này thôi mà bọn họ cảm thấy áo giáp Động Huyền sắp tan chảy rồi, nếu như đi vào bên trong đó thì nhất định không chống đỡ nổi.

Hắc quang trên người Đại Thần Hóa lóe lên, trên cơ thể của ba người Hàn Sâm xuất hiện một vầng sáng màu đen, cảm giác nóng trên người lập tức biến mất.

Tiểu Ngạc Thần lại nôn nóng gọi bọn họ, rõ ràng đang thúc giục bọn họ nhanh lên một chút.

Tính tình Đại Ngạc Thần thì không tốt như vậy, bọn Hàn Sâm đang do dự có đi theo hay không thì đột nhiên cảm thấy cơ thể kéo xuống, rơi thẳng xuống biển, mỗi người đều giống như miếng sủi cảo rơi xuống

vậy.

Cũng may có được vầng sáng màu đen bảo vệ cơ thể nên bọn họ không hề cảm thấy nóng, bị nguồn sức mạnh ấy kéo thẳng xuống dưới, đến khi bọn họ hồi phục lại thị giác thì phát hiện bản thân đã xông ra khỏi đại dương cháy rực đó.

Nơi đây chắc là trung tâm của tinh cầu, có một thành phố lớn như vậy mà chỉ có một vùng không có chất lỏng thiêu đốt khủng bố đó, nhưng mà hình ảnh lọt vào tầm mắt lại khiến ba người Hàn Sâm kinh ngạc.

Ngay cả Linh Lung cũng mở to mắt, vẻ mặt đầy sự khó tin.

Tại vùng trung tâm của tinh cầu này lại có một tòa kiến trúc như phi thuyền mẹ, vừa nhìn là biết do con người xây nên chứ không thể nào được tạo hóa ban cho.

Cả phi thuyền mẹ đều tràn ngập tính khoa học kỹ thuật, mọi thứ đều dùng pha lê tạo nên, nhưng bởi vì chiếc phi thuyền mẹ kỳ lạ này đã bị phá hoại nghiêm trọng cho nên những máy móc pha lê thoạt nhìn vô cùng tỉ mỉ đã dừng hoạt động, chỉ còn một vài máy móc còn chớp sáng, lóe lên như đèn nhấp nháy báo động.

Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ hình dạng của phi thuyền mẹ và một số máy móc đó thì trong lòng càng thêm kinh sợ, suýt chút nữa la lên: "Không phải chứ ? Nơi này sao lại giống phòng điều khiển của Tinh tộc vậy ?"

Hết chương 2568.

Chương 2569. Pháo đài Tỉnh tộc.

Hàn Sâm càng nhìn càng thấy chỗ đó giống như phòng điều khiển của Tinh Tộc, Lý Khả Nhi cũng nói: "Loại phong cách kiến trúc này, chắc là của Tinh tộc trước kia?"

Linh Lung gật đầu nói: "Chắc là Tinh tộc. Mặc dù trình độ tiến hóa gen của Tinh tộc không cao, nhưng khoa học kỹ thuật của bọn họ quả là hạng nhất trong Đại Vũ Trụ. Nếu ban đầu bọn họ không trực tiếp khiêu chiến tộc Chân Ngộ Ma Nhân xếp hạng thứ mười ba lúc đó, mà chọn một Thượng tộc xếp hạng tương đối thấp, cho dù là Thượng tộc trong †op một trăm, bọn họ đã có thể dễ dàng tiến vào hàng ngũ Thượng tộc dựa vào sức mạnh của khoa học kỹ thuật."

Lý Khả Nhi cũng nói rất hào hứng: "Ta nghe nói năm đó Tinh tộc suýt đánh bại tộc Chân Ngộ Ma Nhân, vẫn bởi vì sự can thiệp của Tộc Hoàng Cực mới làm cho bọn họ sắp thành lại bại, rốt cuộc có phải là thật không?"

Linh Lung lắc đầu nói: “Không ai có thể nói rõ được chuyện này, chẳng qua căn cứ tài liệu nội bộ tộc ta ghi chép, giai đoạn sau của trận chiến Diệt Đăng quả thật đã có tộc khác tham chiến, nhưng đó không phải là tộc Hoàng Cực.”

“Đó là chủng tộc gì?” Hàn Sâm vừa suy nghĩ trong lòng, đã không nhịn được hỏi.

Linh Lung cũng không thèm để ý, thuận miệng nói: “Không biết, chỉ biết là một nhánh liên quân đa chủng tộc, cụ thể đến từ bộ tộc nào thì không ai rõ.”

“Tinh tộc quả là đáng tiếc. Chủng tộc thuần khoa học kỹ thuật có thể đi đến bước này quả là không dễ dàng gì.” Lý Khả Nhi thở dài nói.

Lúc đang nói chuyện, bọn họ đã đi theo hai con Ngạc Thần một lớn một nhỏ tiến vào trong pháo đài Tinh tộc. Nơi này bị phá hỏng rất nghiêm trọng, những kiến trúc sụp đổ và những thiết bị bị tàn phá khắp nơi, tuy nhiên lại không nhìn thấy bất cứ vật nào giống như thi thể nào.

Bên trong cả pháo đài, ngoài kiến trúc và thiết bị thì cái gì cũng không có. Ngạc Thần dẫn bọn họ đi tới bên trong phế tích pháo đài, không biết rốt cuộc nó muốn dẫn bọn họ đi đâu.

“Nơi này chắc là pháo đài của Tinh tộc rồi, nhưng chỉ có cấp Vương mới có thể đi vào bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm. Sao bọn họ băng qua vùng biển để vào đây được?” Lý Khả Nhi đánh giá xung quanh, nói.

“Chủng tộc khác không thể. Tinh tộc thì rất khó nói. Sinh vật cao cấp không vào được, sản phẩm khoa học kỹ thuật lại không thành vấn đề. Với trình độ khoa học kỹ thuật của bọn họ, có thể đi vào nơi này cũng là chuyện bình thường. Nhưng bọn họ tạo ra một pháo đài như vậy, rốt cuộc muốn làm gì?” Linh Lung vừa đánh giá xung quanh vừa suy tư.

Hàn Lâm cũng đang đánh giá xung quanh. Không khác với phòng điều khiển của Tinh tộc trước đó hắn từng vào, khắp nơi đều là thiết bị tinh thể, căn bản không hiểu chúng nó để làm gì.

“Đáng tiếc Ngao Dạ không ở đây, không chừng hắn có thể nhìn ra chút manh mối.” Hàm Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Đột nhiên, Hàm Sâm hơi ngẩn ra, chỉ thấy một khu vực khổng lồ giống như nhà kho xuất hiện trong pháo đài phía trước. Ở trong khu vực này, bình tinh thể cao đến gần trăm mét được xếp thành từng dãy.

Nhìn từ đằng xa, có thể thấy có rất nhiều cái bình đằng trước đã vỡ. Trong số ít hai ba cái bình chưa vỡ, lại có một con Giảo Liên Ma Ngạc bị ngâm trong đó.

Không phải loại Ngạc Thần, mà chính là Giảo Liên Ma Ngạc Vương có dáng vẻ khổng lồ, thân thể có màu đỏ sậm, mọc ra một đôi cánh dơi bên ngoài. Bọn chúng bị ngâm bên trong một chiếc bình tinh thể khổng lồ đầy chất lỏng, trông có vẻ giống như ngâm tiêu bản thi thể trong Formalin ở bệnh viện.

Linh Lung và Lý Khả Nhi đương nhiên cũng chú ý tới mấy cái bình kia. Ánh mắt cũng nhìn theo hướng đó. Theo bọn hắn dần dần tiến lại gần, có thể thấy có rất nhiều bình tinh thể trong khu vực này. Ít nhất mỗi loạt cũng phải có mấy chục hàng, mỗi hàng đều có mười lăm bình.

Chẳng qua đa số bình đều đã hư hao rồi, chỉ còn không tới mười bình còn nguyên vẹn, nhưng trong mỗi cái bình đó đều có Giảo Liên Ma Ngạc.

“Lạ ghê, Tinh tộc chạy tới chỗ này, bắt nhiều Giảo Liên Ma Ngạc vậy để làm cái gì?” Lý Khả Nhi nghỉ ngờ, nói.

“Chỗ này không bình thường.” Linh Lung đột nhiên nói. “Cái gì không bình thường?” Lý Khả Nhi nhìn về phía Linh Lung hỏi.

“Theo thứ tự sắp xếp của những bình tinh thể kia và sự phân bố của Giảo Liên Ma Ngạc, những cái bình khác bên trong cũng phải có Giảo Liên Ma Ngạc mới đúng, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của chúng

ả”

ở chỗ này, cũng không nhìn thấy thi thể." Linh Lung nói. "Chắc là chạy ra ngoài rồi." Lý Khả Nhi thuận miệng nói.

Linh Lung lại lắc đầu: "Trọng điểm cũng không phải điều đó. Mỗi một con Giảo Liên Ma Ngạc trong bình đều là cấp Vương. Nếu như nói trong tất cả các bình khác đều giống nhau, ngươi nghĩ thử đi, chỗ này có tổng cộng bao nhiêu Giảo Liên Ma Ngạc, e là toàn bộ vương giả của tộc Giảo Liên Ma Ngạc cộng lại cũng không nhiều bằng số lẻ ở chỗ này."

Lý Khả Nhi lập tức hiểu được, nghĩ như thế nào cũng không thể có nhiều Ma Ngạc cấp Vương như thế.

"Bên trong mấy cái bình khác, chắc là vốn không có Ma Ngạc? Nếu có, cho dù bình có vỡ thì cũng phải có thi thể ở bên ngoài mới đúng." Lý Khả Nhi nghĩ một lúc nói.

Lần này Linh Lung không phản bác nàng. Mặc dù thoạt nhìn những cái bình nguyên vẹn kia đều được sắp xếp tùy ý vào trong đó, không có quy luật nhất định. Ma Ngạc cấp Vương trong bình cũng không phải là ngẫu nhiên, rất có thể trước đó cũng có Ma Ngạc giống vậy bên trong những cái bình bị vỡ khác.

Nhưng thật sự toàn bộ đều là Ma Ngạc cấp Vương lại hơi quá khó tin rồi, cũng rất khó khiến người ta tin.

Sau khi ba người theo Ngạc Thần đi qua khu vực này, nhìn thấy phía trước là một tòa kiến trúc tinh thể hình bán cầu. Đó rõ ràng là tinh thể trong suốt, nhưng mắt của bọn họ lại không thể nhìn thấy bên trong có gì.

Ngạc Thần trực tiếp bò từ cổng vào trong kiến trúc hình bán cầu to như một sân động kia, bọn Hàn Sâm cũng chỉ có thể vào theo.

Sau khi vào bên trong, ba người đều ngần người, chỉ thấy bên trong kiến trúc này lại là một chỗ giống như bể bơi, bể bơi theo phong cách có biển và bãi cát nhân tạo.

Bên cạnh còn có đồ vật như ghế dựa mặt trời linh tinh bày ra đó. Đại Ngạc Thần trực tiếp bò lên trên một cái ghế dựa mặt trời, nằm lên ghế với cái

bụng thoải mái hướng lên trên, giống như một lão đại xã hội đen đang đi nghỉ trên bờ biển, còn thiếu áo sơ mi hoa với quần cộc lớn nữa thôi.

Tiểu Ngạc Thần lại chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã chạy về. Miệng nó còn cắn một sợi dây thừng, phía sau sợi dây buộc một cái rương lớn.

Hàn Sâm mở to mắt nhìn Tiểu Ngạc Thần kéo cái rương tới trước mặt bọn họ, sau đó Tiểu Ngạc Thần lại kêu hai tiếng với bọn họ.

Lý Khả Nhi đã hiểu ý của Tiểu Ngạc Thần, đi tới mở rương ra, thấy bên trong có rất nhiều công cụ linh tinh. Nàng bỗng hơi giật mình, một dự cảm không may dâng lên trong lòng.

Những công cụ này đều là đồ của Tinh tộc. Vừa nhìn thứ này đã biết, chẳng qua là trước kia bọn Hàn Sâm chưa từng nhìn thấy món đồ tương tự, cũng không biết những công cụ này có ích gì, nhưng thoạt nhìn hình dáng rất dễ khiến người ta liên tưởng tới công nhân xây dựng.

Trong tiếng kêu của Tiểu Ngạc Thần và lời giải thích của Lý Khả Nhị, Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện dự cảm không may kia của mình đã trở thành sự thật rồi. Ba người bọn hắn lại bị một đôi cá sấu bắt đi lao động.

Ngạc Thần lại muốn bọn họ dọn dẹp quét tước pháo đài vũ trụ này, muốn biến bọn hắn thành người hầu để sai khiến.

Sau khi đã hiểu ý của Ngạc Thần, sắc mặt của Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng khá khó coi. Ở Tộc Thái Thượng, hai người cũng không tự làm mấy chuyện này, bây giờ lại bị hai con cá sấu sai như người hầu, làm cho hai người khó có thể chấp nhận.

Hết chương 2569.

Chương 2570. Hình vẽ thằng hề.

Hàn Sâm trực tiếp cầm lấy công cụ rồi đi ra khỏi bể bơi. Hắn làm việc cũng không sao, vừa lúc có thể đi một vòng quanh pháp đài này, có lẽ sẽ có thêm

những phát hiện khác. Hiện tại hắn vô cùng tò mò với chỗ này.

Dường như Linh Lung và Lý Khả Nhi đã nhìn thấu suy nghĩ của Hàn Sâm, liếc mắt nhìn nhau, đều cầm công cụ lên đi ra ngoài.

Nhưng hai người vẫn chưa ra khỏi, đã bị Tiểu Ngạc Thần gọi lại. Tiểu Ngạc Thần dùng móng vuốt chỉ về phía rác trên bờ cát, rõ ràng là muốn hai người dọn sạch chỗ này.

Hàm Sâm mang theo công cụ rời khỏi bể bơi. Dù sao Ngạc Thần không đi theo tới đây, hắn cũng chưa vội quét dọn, mà đi dạo một vòng quanh pháo đài trước.

Pháo đài bị phá hỏng quá nghiêm trọng. Phần lớn thiết bị cũng đã hỏng rồi, cho dù không hỏng, Hàn Sâm cũng không biết những thiết bị kia có lợi ích gì.

Kỳ lạ là ngoài những những con Ngạc Ma, không nhìn thấy nổi thi thể và xương cốt của một con sinh vật khác ở nơi này.

Hàn Sâm vừa đi vừa thầm suy nghĩ. Ngay sau đó, Hàn Sâm đã nhớ tới những bình tinh thể bên ngoài chứa Ma Ngạc kia, đi vào khu vực đó quan sát tỉ mỉ.

Hắn không cảm thấy Ma Ngạc bên trong có sức sống, cũng không phát hiện thi thể của Ma Ngạc dưới những bình tinh thể vỡ kia, thậm chí không có dấu vết để lại sau khi chất lỏng khô lại.

“Quả là kỳ lạ. Chẳng lẽ những bình tinh thể khác thật ra đều trống không?” Hàn Sâm khẽ cau mày, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Sâm nhìn sang một đám bình thủy tinh. Về cơ bản, tình huống của chúng đều như nhau, không phát hiện tình huống khác thường.

Đột nhiên, Hàn Sâm dừng lại ở phía trước một bình thủy tinh vỡ vụn, dường như có vật gì đó ở phía dưới bình tinh thể vỡ vụn này.

Thứ lộ ra dưới những mảnh tinh thể vỡ là một bàn tay giống như tay của người đàn ông loài người. Xương thô, to khoẻ mạnh, da bàn tay ngăm đen

thô ráp.

Mấu chốt là bàn tay kia vẫn được giữ nguyên vô cũng hoàn mỹ, không xuất hiện triệu chứng hư thối. Nếu không phải nó hoàn toàn không có sức sống, Hàn Sâm còn tưởng đó là bàn tay của một người sống.

Hàn Sâm hơi kích động, đi qua dời những mảnh tỉnh thể vỡ ra. Bàn tay kia dần dần bị Hàn Sâm bới ra ngoài, nhưng Hàn Sâm đã nhanh chóng phát hiện, đây lại là một cánh tay đứt ngang vai, nó không gắn với thi thể.

Cánh tay rất khỏe mạnh. Hắn đoán dựa trên chiều dài của nó, người chủ của nó cao khoảng hai mét, là một người đàn ông ngăm đen giống như cột điện.

Mặt bên cánh tay, ở vị trí hai đầu cơ bắp còn có một hình xăm. Hình xăm này giống như một thằng hề. Tất cả manh mối đều có một loại màu đỏ sậm.

Hình vẽ thằng hề là một tư thế nhảy lên, hai chân tách ra nhảy lên giống như lúc nghiêng người chạy trốn. Thân thể nghiêng qua, nhưng gương mặt của thằng hề lại ở chính diện, đỉnh đầu đội mũ hai sừng, híp mắt lại, miệng cười thành đường cong.

Hàn Sâm không thấy cảm giác buồn cười trên nó, trái lại cảm thấy hình xăm thằng hề này vô cùng quái dị. Nhìn vào nụ cười kia, hắn cảm thấy rất không thoải mái.

Để cánh tay kia qua một bên, Hàn Sâm tiếp tục dọn dẹp những mảnh vỡ tinh thể kia, hy vọng có thể đào được người chủ của cánh tay, xem hắn rốt cuộc là ai.

Những tinh thể này còn nặng hơn sắt thép, nhưng đương nhiên không thấm vào đâu với Hàn Sâm. Hắn đã mau chóng dọn tất cả tinh thể, chồng sang một bên.

Điều kỳ lạ là, dưới mảnh vỡ bình tinh thể này, hắn không có phát hiện được người chủ của cánh ta. Nơi này chỉ có một cái cánh tay, đến cả vết máu khô cũng không thấy.

Hàn Sâm dùng kính Tử Đồng Thần Điệp quan sát cẩn thận. Không biết không có gì thật hay không, hay bởi vì thời gian đã trôi qua quá lâu, ngoài cánh tay, nơi này hoàn toàn không để lại bất kì vật dạng hạt nào.

"Chẳng lẽ sau khi cánh tay bị chặt dứt ở chỗ khác, sau đó không biết vì lý do gì mới rơi xuống chỗ này?" Ánh mắt Hàn Sâm nhìn qua chỗ khác. Pháo đài này không khác gì một thành phố, muốn dọn sạch chỗ này trong một lần không phải là chuyện dễ dàng.

Hàn Sâm định tới chỗ khác xem lại đôi chút, nhưng ki xoay người đi lấy cánh tay cụt kia, hắn lại hoảng sợ.

Cánh tay cụt vừa rồi còn nguyên vẹn. Thế nhưng trong vài phút ngắn ngủi Hàm Sâm dọn dẹp những mảnh vỡ tinh thể, nó hư thối đến nỗi chỉ còn lại xương.

Da tay vốn ngăm đen và cơ bắp cường tráng, cũng biến thành một bãi chất lỏng tỏa ra mùi hôi thối.

Hàn Sâm đã quen với thi thể, không cảm giác có gì khác thường, nhưng lại thấy hơi kỳ quái trong lòng: "Nhiều năm như vậy, cánh tay cụt này vẫn không sao, sao lại bất chợt mục nát nhanh như vậy rồi?"

Cẩn thận đánh giá cánh tay hư thối kia, ánh mắt Hàn Sâm lập tức ngưng lại. Trên cánh tay chỉ còn lại xương cốt, Hàn Sâm phát hiện ra điểm không tầm thường.

Hình vẽ thằng hề vốn được xăm trên da lúc đầu, vẫn không biến mất, mà khắc ở trên xương cánh tay như cũ. Nó vẫn có dáng vẻ đang chạy trốn mà mang nụ cười quái dị như vậy.

Khác với lúc trước, lúc trước trên cánh tay chỉ có mỗi hình vẽ thằng hề, nhưng bây giờ còn có những hoa văn khác trên xương, hoặc nên nói là một vài chữ.

"Chữ của Tinh tộc!" Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, cẩn thận quan sát những chữ bé được khắc chỉ chít kia. Nếu không có kính Tử Đồng Thần Điệp, chỉ

e dù hắn cần sử dụng kính lúp bội số lớn gấp mấy lần, mới có thể thấy được rõ ràng những chữ kia viết là gì.

Hắn và Ngao Dạ đã từng học chữ của Tinh tộc. Hắn cũng biết những chữ này, nhưng lại có người khắc chữ lên xương cánh tay. Chuyện này quá kỳ dị rồi.

Hơn nữa, lúc trước xương cánh tay còn nguyên vẹn, cơ bắp mọc trên xương, sao mà có thể khắc lên xương được?

Hàn Sâm nhặt xương trong nước xác ra, dọn dẹp xử lý vết bẩn trên đó, lộ ra hình dáng xương ban đầu. Xương này hơi trắng bệch, đã không còn sức sống từ lâu, nhưng có thể nhìn ra hình vẽ thẳng hề và chữ viết. Hình như chúng được điêu khắc lên bằng máy móc nào đó, vẫn còn vết khắc trên đó, không phải là dấu ấn của sức mạnh nào đó.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Một người lại dùng máy móc khắc chữ lên xương cánh tay của mình, hay là sau khi hắn chết bị người khác khắc lên?” Hàn Sâm vừa suy nghĩ vừa xem chữ ở trên xương.

“Vật thí nghiệm số M67 phát sinh biến dị bất thường, không rõ kết quả thí nghiệm. trung tâm kế hoạch tạo thần đánh số 7586 thất bại…” Hàn Sâm đọc lên, phát hiện đây là một bài báo cáo tổng kết thí nghiệm.

Hàn Sâm không biết M67 chỉ cái gì. Xem từ nội dung, Tinh tộc muốn làm kế hoạch tạo thần gì đó, kết quả, nửa đường vật thí nghiệm phát sinh biến dị không rõ nào đó, làm cho thí nghiệm đã sớm bị bỏ dở.

Phía sau là những số liệu mà Hàm Sâm không hiểu. Những số liệu kia chính là số liệu biến dị của M67, không biết tại sao lại bị khắc vào trên xương cánh tay này.

“Bọn người kia bị điên hả? Những tài liệu và số liệu này, trực tiếp dùng thẻ pha lê cất chứa không được sao, tại sao lại muốn khắc trên xương? Trừ khi bọn họ có lý do không thể không làm như vậy.” Hàn Sâm ngẩn người nhìn chữ trên xương cánh tay.

Khi Hàn Sâm đang suy tư, nghe thấy tiếng kêu của Tiểu Ngạc Thần, chỉ thấy nó ngoắt ngoắt cái đuôi bò tới, kêu hai tiếng với Hàn Sâm, giống như đang thúc giục Hàn Sâm làm việc. Nó rất không hài lòng với việc Hàn Sâm đứng ngẩn người ở đó.

Hết chương 2570.

Chương 2571. Thuật Tinh Lô.

Hàn Sâm vừa nghĩ xong, lấy ra mấy trái cây từ trong tháp Thiên Mệnh để trước mặt Tiểu Ngạc Thần.

"Con Tiểu Ngạc Thần này vẫn còn là một bé con, nên không khó để dỗ. Dỗ được nó ngoan rồi, chẳng phải sẽ muốn làm gì thì làm ở chỗ này sao? Không biết nó có ăn chay không, ta không mang theo thịt để ăn trên người." Kể từ sau khi Hàn Sâm bắt đầu cắn nuốt gen dị chủng cấp Vương, hắn đã không ăn thức ăn khác rất lâu rồi. Mấy trái cũng được chuẩn bị cho Bảo Nhi.

Nhưng sau khi Bảo Nhi có cây nhân sâm tím, nàng chưa từng ăn trái cây nào khác nữa, thế nên vẫn còn trong tháp Thiên Mệnh.

Thân thể tiến hóa không phải là tu tiên. Cường giả càng cao cấp, thân thể có nhu cầu năng lượng ngày càng cao. Nhu cầu đối với chất lượng thức ăn cũng càng cao. Đây là còn đường hấp thu năng lượng trực tiếp nhất. Sinh vật Đại Vũ Trụ đều cần ăn uống, chẳng qua là phương pháp ăn và chủng loại thức ăn không giống nhau.

Cường giả cao cấp có thể không ăn gì trong một thời gian dài, nhưng đó là trả giá bằng cách tiêu hao năng lượng dự trữ của bản thân, thời gian dài sẽ sinh ra tổn thương nghiêm trọng đối với cơ thể.

Cái gọi là tu hành không cần ăn gì, chỉ là thần tiên trong truyền thuyết mà thôi. Trên thực tế, không ăn cái gì quả là sẽ chết người, chỉ là năng lượng của bản thân mình mạnh, có thể đủ sống thêm một chút thời gian mà thôi.

Đừng nói là sinh vật bình thường, cho dù là những người được xưng là †hần kia, cũng cần ăn uống. Nhưng thứ bọn họ ăn không phải là máu thịt, mà là thọ nguyên của những sinh vật khác.

Tiểu Ngạc Thần đương nhiên cũng cần ăn, chẳng qua nó rõ ràng không có hứng thú với trái cây Hàm Sâm ném qua, trực tiếp dùng đuôi quét đi, đã quét toàn bộ ra ngoài.

“Xem ra nó không ăn chay, vậy tóm lại thức ăn của nó là gì nhỉ?” Hàn Sâm suy đoán trong lòng. Hắn không có thịt để ăn, chẳng qua thoạt nhìn dáng vẻ của Tiểu Ngạc Thần cũng không giống sẽ ăn thịt. Nếu không đám người Hàn Sâm và Lý Khả Nhi đã sớm bị ăn rồi.

Tiểu Ngạc Thần lại kêu hai tiếng, như thúc giục Hàn Sâm làm việc. Hàn Sâm không thể làm gì khác hơn là bắt đầu sắp xếp những mảnh tinh thể vỡ ở bên cạnh lại.

Tiểu Ngạc Thần cũng trông coi ở bên cạnh, ra lệnh Hàn Sâm làm cái này làm cái kia, bắt dọn sạch những mảnh tinh thể vỡ đều ném vào trong biển lửa thiêu đốt.

Hàn Sâm cũng không gấp gáp, cứ quét tước dọn dẹp ở chỗ này, hy vọng có thể tìm món đồ khác có ích.

Tiểu Ngạc Thần coi như hài lòng với thái độ làm việc của Hàn Sâm. Hơn nữa Tiểu Ngạc Thần có vẻ rất có thiên phú, cũng rất hưng phấn với việc chỉ huy người khác làm việc,.

Hàn Sâm vẫn không có phát hiện gì khác, cho đến khi khi Tiểu Ngạc Thần cảm thấy có hơi nhàm chán, mới kêu Hàn Sâm cùng về bể bơi với nó.

Lúc Hàn Sâm trở lại bể bơi, thấy Lý Khả Nhi và Linh Lung một người đang mát xa đầu cho Đại Ngạc Thần, một người đang cầm bàn chải cọ rửa thân thể cho nó.

nàng nằm mơ cũng không ngờ tới, có một ngày mình sẽ làm chuyện như vậy.

Trong tương lai các nàng tưởng tượng, có đủ kiểu tưởng tượng, nhưng không có chuyện vô lý như làm nữ hầu cho một con cá sấu, hơn nữa còn bị Kim Tệ thấy hết.

Mãi đến khi Đại Ngạc Thần hài lòng, Lý Khả Nhi và Linh Lung mới có chút thời gian nghỉ ngơi.

“Ngươi có phát hiện gì ở bên ngoài không?” Hai người đi tới bên cạnh Hàn Sâm, Linh Lung nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Không có phát hiện gì, khắp nơi đầy mảnh tinh thể vỡ, ngoài ra, cũng không thu hoạch được gì.” Xương cánh tay đã bị Hàn Sâm thu vào tháp Thiên Mệnh, hắn cũng không định nói cho hai người họ.

“Các ngươi thì sao?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

“Chúng ta có thể phát hiện gì chứ, quét dọn phân cả ngày, không biết hai tên này ham ăn như vậy, còn phóng uế bừa bãi, khiến cho khắp nơi đều có.” Lý Khả Nhi buồn bực nói.

Hàn Sâm nghe thì đột nhiên có suy nghĩ, liền vội vàng hỏi: “Có đoán được chúng nó ăn cái gì không?”

“Quỷ mới biết tụi nó ăn gì. Phân của chúng nó đều là vật chất cao độ, không khác với vật tạo thành hành tinh này lắm” Lý Khả Nhi nói.

“Vậy bọn chúng lấy vật chất của viên Tinh Cầu này làm thức ăn.” Hàn Sâm suy nghĩ một lúc nói.

“Biết chúng nó ăn gì có tác dụng gì?” Lý Khả Nhi nói.

“Ít nhất có thể xác định, chúng nó không có hứng thú ăn sạch chúng †a. Nói như vậy, chúng ta vẫn rất may mắn.” Hàn Sâm nhún vai nói.

“Nếu cả đời bị giam ở đây, vậy quả thật không bằng chết đi cho xong.” Lý Khả Nhi đương nhiên không đồng ý phương pháp của Hàn Sâm.

“Chúng ta không mang nhiều thức ăn trên người lắm, nhất định phải nghĩ cách rời khỏi chỗ này. Linh Lung nói.

“Các ngươi có cách chạy trốn không?” Hàn Sâm hỏi. “Tạm thời không có.” Linh Lung lắc đầu nói. “Vậy không phải là nói vô ích sao?” Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

Ba người nghỉ ngơi một lúc, Tiểu Ngạc Thần đã lại đi tới thúc giục bọn họ làm việc. Hàn Sâm coi như là người tương đối có cơ hội ra ngoài làm việc trong ba người. Hai cô gái thì hơi thảm hơn, đều ở lại bên trong bể bơi hầu hạ Đại, Tiểu Ngạc Thần, không phải đi quét dọn phân, thì cũng là mát xa chà vảy, quả là trở thành người hầu.

Chỉ e Ngạc Thần này cũng được coi là số ít sinh vật có hai Tộc Thái Thượng làm người giúp việc rồi. Không biết sau này chúng nó còn có mạng để hưởng thụ hay không.

Hàn Sâm dọn dẹp dụng cụ hư hỏng do sụp đổ ở nhiều chỗ khác nhau bên ngoài. Lúc bắt đầu Tiểu Ngạc Thần còn thích thú chạy tới sai khiến một chút, đến sau này nó căn bản lười tới nữa.

Hàn Sâm nhân cơ hội đi dạo khắp pháo đài một lần, cuối cùng lại có một phát hiện mới trong một quảng trường.

Tinh thể đều là sản phẩm của khoa học kỹ thuật, có rất ít đồ vật loại bia đá. Nhưng ở trên quảng trường này, Hàn Sâm lại thấy một vài vách tường bằng tinh thể khắc chữ.

Bởi vì có một vài vách tường tinh thể bị đập nát, Hàn Sâm tốn hơn bảy mươi tiếng, mới tìm ra hết tất cả mảnh vỡ của vách tường gãy, chắp vá lại với nhau, thấy được đầy đủ chữ ở trên.

“Thuật Tinh Lô… Đây chỉ là một môn thuật gen… nhưng tên hơi lạ… Không biết có ích gì… “Hàn Sâm cẩn thận xem hết tất cả nội dung.

Dù sao đây cũng là thuật gen của Tinh tộc, hẳn là khá phù hợp cho con người tu luyện. Chẳng qua Hàn Sâm cũng không ôm hy vọng quá lớn đối với thuật gen của Tỉnh tộc, bởi vì trước kia Tinh tộc cũng không phải là chủng tộc nổi tiếng về gen. Thuật gen của bọn họ sẽ không có hiệu quả quá mạnh.

Nhưng khi Hàn Sâm xem xong « Thuật Tinh Lô » này, hắn không khỏi hơi hoảng hốt.

Trong này là thuật gen gì, quả thật đây chính là một môn Thần Thuật thiết yếu cho kẻ tham ăn.

Thuật Tinh Lô là một loại thuật gen có năng lực cường hóa dạ dày. Khác với thuật Thôn Phệ, thuật Thôn Phệ chú trọng tiêu hóa, mà Thuật Tinh Lô giống như biến dạ dày thành lò phản ứng hạt nhân, nhanh chóng kích thích, phóng ra năng lượng trong đồ ăn. Năng lượng thuần túy bị kích thích phóng ra thuật tiện cho việc hấp thu, chất thải công nghiệp cũng có thể nhanh chóng bài tiết ra.

"Không hổ là Tinh tộc. Đến quả thuật gen cũng có hơi thở khoa học như vậy." Hàn Sâm hết sức vui mừng, hắn luôn không từ chối thuật gen đẩy mạnh tiêu hóa.

Chẳng qua khi Hàn Sâm thấy mặt sau cùng, phát hiện ngoài "Thuật Tinh Lô", còn có một vài lời nhắc nhở. "Thuật Tinh Lô bản Free chỉ thích hợp cho trẻ em dưới mười sáu tuổi

luyện tập, trên mười sáu tuổi mời tu luyện bản 'Lò phản ứng Tinh Hạch" hoàn chỉnh."

"Đây lại là bản cho trẻ em hả?" Hàn Sâm hơi buồn bực trong lòng, nhưng không tìm được bản Thuật Tinh Lô của người lớn, hắn cũng đành phải luyện bản nhi đồng trước.

Hết chương 2571.

Chương 2572. Kho số liệu Tinh Lô.

Ghi nhớ Thuật Tinh Lô trong lòng, sau đó ném vách tường tinh thể đã bị phá hủy vào trong biển lửa thiêu đốt.

Mặc dù Ngạc Thần không có hạn chế tự do của hắn, nhưng với thực lực của Ngạc Thần, chắc chắn toàn bộ pháo đài đều ở dưới sự giám sát của chúng nó. Nếu Hàn Sâm có hành động bất thường nào, giống như mở khu vực Thần Điện của Lĩnh Vực Hạch Tâm, chắc chắn sẽ bị chúng nó ngăn cản đầu tiên. Cho nên Hàn Sâm cũng không thử, thành thật làm việc, đào móc tỉ mỉ, làm một người thợ dọn dẹp tốt thời đại mới.

Đáng tiếc Tinh tộc là chủng tộc khoa học kỹ thuật.Manh mối có thể để lại cho Hàn Sâm vô cùng có hạn. Rất nhiều thiết bị có ở đó, nhưng Hàn Sâm không biết làm thế nào để điều khiển những thiết bị này. Mấu chốt là phần lớn thiết bị lại còn bị hỏng, căn bản không có cách nào sử dụng.

Hàn Sâm vẫn không tìm được đồ vật có giá trị, nhiệt tình quét dọn của hắn đã giảm đi rất nhiều.

Hàn Sâm lấy không ít đồ ra dụ dỗ Tiểu Ngạc Thần, nhưng Tiểu Ngạc Thần vô cùng khinh thường những thứ đó, hiển nhiên Hàn Sâm vẫn còn chưa làm rõ khẩu vị của nó.

Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng luôn nghĩ cách chạy trốn, đáng tiếc luôn thất bại. Nguyện vọng rời khỏi chỗ này của các nàng cấp bách hơn Hàn Sâm nhiều, cho nên có gan muốn thử, nhưng mỗi lần đều bị quy tắc trọng lực của Ngạc Thần kéo lại, thuấn di cũng không trốn thoát được.

“Đây là vật gì?” Hàn Sâm đang dọn dẹp một gian phòng sụp đổ, phát hiện một cái bàn ở bên trong.

Cái bàn cũng bị đập hỏng giống như các thiết bị khác trong phòng, ở giữa bị cắt thành hai nửa, bốn cái chân bàn cũng bị cắt đứt, nhưng bên cạnh có một ngăn kéo không bị hỏng hoàn toàn. Hơn nữa bởi vì cái bàn bị đập hỏng, ngăn kéo kia cũng tự bắn ra ngoài, Hàn Sâm phát hiện một cái hộp nhỏ ở bên trong.

Cái hộp nhỏ lại được làm bằng gõ, vô cùng hiếm thấy ở địa bàn Tinh tộc. Hàn Sâm mở nắp hộp ra, phát hiện bên trong lại có một cặp kính mắt.

Hình dáng của cặp kính này nhìn hơi giống mắt kính mặt trời, tạo hình tương đối ngầu. Thế nhưng hai thấu kính lại là graphit màu đen bình

thường, trước sau thoạt nhìn như đục mờ.

“Đây lại là đồ chơi quái dị, kỳ lạ gì thế? Mắt kính cho người mù đeo hả?” Hàn Sâm tò mò vuốt mắt kinh, thấy không có gì khác thường, nên đeo kính lên mặt.

Khoảnh khắc Hàn Sâm đeo mắt kính lên, mắt kinh vốn đen như mực, lập tức biến thành trạng thái trong suốt như thủy tinh.

Không, phải nói là còn trong suốt hơn thủy tinh, Hàn Sâm nhìn đồ đạc ở bên ngoài xuyên qua mắt kính, gần như không cảm thấy bị tinh thể ngăn trở, đồng thời trên tấm kính của cặp kính, xuất hiện rất nhiều ký hiệu số liệu, không ngừng xoay quanh. Đồng thời Hàn Sâm còn nghe được một âm thanh, giống như được truyền từ trong gọng kính vào trong tai.

“Hệ thống đang quét hình… Đang xác nhận gen… xác nhận thân phận Tinh tộc… Mở ra số liệu Tinh Lô…”

Hàn Sâm thấy đồ chơi này hình như rất cao cấp, lại còn có thể quét hình gen. Nhưng đến sau khi âm thanh biến mất, Hàn Sâm vẫn không cảm thấy chỗ đặc biệt của nó. Đến cả ký hiệu và số liệu hiện trên mắt kính vừa rồi cũng không có.

Ngoài việc nhìn thấy rõ bên ngoài, hình như nó cũng không có chỗ nào đặc biệt cả.

“Này, ngươi còn ở đây không?” Hàn Sâm nhỏ giọng nói với cặp kính.

“Xin ngươi hãy dừng hành vi ngu xuẩn lại. Tinh Lô tự kèm theo hệ thống cảm ứng tư duy. Xin dùng tư duy truyền đạt mệnh lệnh, tránh cho Tinh Lô phải đọc tin tức âm thanh, lãng phí nguồn năng lượng không cần thiết…”

Âm thanh kia lại vang lên trong tai Hàn Sâm lần nữa, làm Hàn Sâm cảm thấy hơi buồn bực. Hắn lại bị một cặp kính khinh bỉ.

“Vậy…” Hàn Sâm vừa mới lên tiếng nói một chữ, thì lại ngậm miệng, đổi sang dùng suy nghĩ nói: “Ngươi tên là Tinh Lô hả? Ngươi có chức năng gì?”

“Tên đầy đủ của ta là kho số liệu Tinh Lô ZXT27, chức năng chủ yếu là giúp chăm sóc trẻ em.” Âm thanh của mắt kính lại vang lên trong tai Hàn Sâm.

“ZX… Cái đó… Ta vẫn cứ gọi ngươi là cặp kính đi… giúp chăm sóc trẻ em là làm gì?

“Giúp trẻ sơ sinh lớn lên khỏe mạnh và ưu tú.” Mắt kính trả lời.

“Cụ thể là gì? Nói ví dụ ngươi có thể làm những việc gì cho trẻ sơ sinh?” Hàn Sâm suy nghĩ một lúc lại hỏi.

“Nội dung phục vụ chủ yếu nhất là lấy mẫu của đối phương và phân tích vì kho số liệu Tỉnh Lô.” Nội dung trả lời của cặp kính làm Hàn Sâm rất đau đầu. Trí năng của cái cặp kính này rõ ràng không quá cao.

Giống như cảm ứng được suy nghĩ của Hàn Sâm, cặp kính nói: “Kho số liệu Tinh Lô ZXT27 là khoa học kỹ thuật đỉnh cao của Tinh tộc, có hệ thống trí năng trưởng thành, chỉ số thông minh ban đầu là trẻ em Tinh tộc năm tuổi.”

“Điều này khá lợi hại đấy!” Hàn Sâm tán thưởng, nhưng hắn vẫn chưa làm rõ đồ chơi này rốt cuộc có tác dụng gì.

Hàn Sâm đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể hỏi rõ ràng mắt kính này có tác dụng gì, lại thấy Linh Lung đang đi ra từ chỗ bể bơi.

Hàn Sâm đột nhiên có ý tưởng, dùng suy nghĩ nói với mắt kính: “Cụ thể chút, ngươi có chức năng nhìn xuyên thấu không, có thể nhìn thấu vách tường á… Hay quần áo gì đấy…”

Hàn Sâm nhớ trong phim khoa học viễn tưởng, hình như kính đều có chức năng này. Mặc dù hắn có Lĩnh Vực Động Huyền, không cần chức năng nhìn xuyên thấu lắm, chẳng qua nếu có, thì cũng tốt.

“Nhìn trộm riêng tư vi phạm điều mười sáu nghìn hai trăm hai mươi mốt của luật pháp hình sự Tinh tộc… sẽ bị xử phạt thời hạn từ năm đến mười năm… ZXT27 là thiết bị trí năng giáo dục trẻ em, không có chức năng đó…

nhân viên công tác cần nắm giữ giấy phép chuyên nghiệp, mới có thể có được chức năng kia của kho số liệu Tinh Lô… “

“Tinh tộc có tư chất như thế sao?” Hàn Sâm thầm sợ hãi thán phục trong lòng.

“Vậy rốt cuộc ngươi có tác dụng gì? Biểu diễn cho ta xem chút…” Hàn Sâm chỉ có thể nói như vậy.

Ân”

“Xin lựa chọn một mục tiêu.” Âm thanh của mắt kính vang lên. “Chọn nàng đi.” Hàn Sâm nhìn về hướng Linh Lung.

Hàn Sâm lập tức thấy trên hai tấm kính trong suốt là các loại ký hiệu sáng và số liệu xoay xung quanh, còn có một khung điều chỉnh tiêu điểm đã tập trung vào Linh Lung, như đang phân tích Linh Lung.

Mắt kính không bắn ra tia sáng gì đó, Hàn Sâm không biết mắt kính rốt cuộc căn cứ vào cái gì để phân tích. “Đang lấy mẫu số liệu… Đang so sánh phân tích số liệu… số liệu… “

Linh Lung đã chạy tới đằng trước mặt hắn, mà số liệu trên mắt kính còn đang không ngừng chuyển động, không có dấu hiệu kết thúc.

“Sao đồ chơi này lại phản ứng chậm thế, không khác gì trí não kiểu cũ bị kẹt.“Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

“Ngươi đeo cặp kính đen đục ngầu này để làm gì? Giả mù hả?” Linh Lung đánh giá cặp kính trên mặt Hàn Sâm nói.

“Đeo chơi thôi.” Hàn Sâm thuận miệng nói, nhưng đang suy nghĩ trong lòng: “Thì ra chỉ có lúc tự đeo mới thoạt nhìn trong suốt. Trong mắt người ngoài, nó vẫn là cặp kính màu đen như đá đen kia. Điểm này khá trí năng hóa.”

Ngay lúc này, âm thanh của mắt kính lại vang lên trong đầu Hàn Sâm: “Phân tích số liệu thành công, đã hoàn thành phân tích số liệu.”

Hàn Sâm lập tức thấy hình nổi giống Linh Lung và số liệu hiện ra trên mắt kính, còn có báo cáo phân tích.

“Mục tiêu: tộc Thái Thượng, giống cái… “Hàn Sâm mới vừa nhìn thấy mấy chữ đầu tiên, đã lập tức bị kinh ngạc.

Hết chương 2572.

Chương 2573. Tiềm năng Gen.

“Ngươi không nhầm chứ? Nàng không phải là Thiên tộc sao? Sao lại là tộc Thái Thượng?” Hàn Sâm cố nén kinh ngạc trong lòng, dùng suy nghĩ hỏi cặp kính, đồng thời tiếp tục xem báo cáo phân tích.

Mục tiêu: tộc Thái Thượng, giống cái, tuổi tính theo phương pháp tính toán gen của Tinh tộc: hai mươi ba tuổi.

Cấp bậc gen: cấp Vương Lĩnh Vực Cửu Trọng. Tiềm năng gen: Năm sao.

“Bên trong kho số liệu Tinh Lô bao gồm nhiều nhóm số liệu gen tộc Thái Thượng. Gen của mục tiêu và số liệu đó có độ tương đồng là 87.675%. Độ tương đồng với gen Thiên tộc chỉ là 0.13%, nên khả năng mục tiêu là tộc Thái Thượng là 99.99%.” Cặp kính trả lời.

Hàn Sâm đã tin vài phần, bởi vì Linh Lung là cấp Vương Lĩnh Vực Cửu Trọng. Điểm này Hàn Sâm cũng biết, chứng minh cặp kính cũng không phải khoác lác.

“Đúng vậy, ta đã nói sao ta lại chưa nghe nói về Linh Lung và Lý Khả Nhi ở Trấn Thiên Cung, thì ra các nàng không phải Thiên tộc.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

“Tiềm năng gen gì kia là cái gì? Cao nhất có mấy sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Tiềm năng gen đại diện cho khả năng có thể phát triển liên tục của một sinh vật, căn cứ phân tích của kho số liệu Tinh Lô, tổng cộng chia làm mười

sao.” Mắt kính trả lời.

“Không thể nào, tổng cộng mười sao, Tộc Thái Thượng chỉ có năm sao?” Hàn Sâm rất nghi ngờ kết quả này, bởi vì Tộc Thái Thượng đã là tộc mạnh nhất Đại Vũ Trụ. Cho dù gen không phải cao cấp nhất, cũng không thể chỉ thấp cỡ năm sao chứ?

“Ngươi đứng ngẩn người ở đó làm gì thế?” Linh Lung thấy Hàn Sâm cứ đứng bất động nhìn chằm chằm nàng, không khỏi hơi nhíu mày, rồi nói.

“Không có gì, ta đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể chạy trốn.” Hàn Sâm nói.

“Có kết quả không?” Linh Lung hỏi. “Không.” Hàn Sâm lắc đầu.

“Vậy thì cứ chờ đi, chúng ta mất tích lâu rồi. Sau khi trưởng bối trong tộc phát hiện, họ sẽ nghĩ cách đến cứu chúng ta.” Linh Lung nói xong rồi xoay người đi mất.

Hàn Sâm há miệng, muốn hỏi nàng có phải Tộc Thái Thượng hay không. Nhưng người ta đã không nói, nhất định có nguyên nhân của bọn họ, giống như bình thường chính hắn cũng không lộ ra mình là nhân tộc vậy. Thế nên cuối cùng Hàn Sâm vẫn nhịn mà không hỏi.

“Năm sao đã là cao nhất trong cấp Vương rồi. Sinh vật cấp Thần Hóa mới có thể bắt đầu đánh giá lại lần nữa từ sáu sao.” Cặp kính trả lời.

“Thì ra là vậy, vậy ngươi xem ta có mấy sao?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Đang lấy mẫu số liệu… Đang so sánh phân tích số liệu… Số liệu… “ Số liệu trên mắt kính lại bắt đầu xoay chuyển, lần này còn mất thời gian lâu hơn.

“Gen không ổn định… Không thể xác định… Không thể xác định…” Dòng số liệu vẫn không ngừng chuyển động, hoàn toàn không định dừng lại.

“Được rồi, không cần kiểm tra nữa.” Hàn Sâm nghe âm thanh không thể xác định vẫn truyền tới bên tai, không nhịn được mà nói.

Như thế, cặp kính mới chịu yên tĩnh lại, dòng số liệu trên cặp kính cũng biến mất không thấy nữa.

“Đúng rồi, đi xem Đại Ngạc với Tiểu Ngạc Thần có mấy sao.” Hàn Sâm có ý tưởng, rồi đi về phía bể bơi.

Thấy Đại Ngạc Thần đang nằm ngủ trên ghế mặt trời, Lý Khả Nhi vẫn còn xoa bóp đầu cho nó ở đó. Hàn Sâm nảy ra một ý, khiểm tra Lý Khả Nhi trước đã.

Không khác gì lúc phân tích Linh Lung, nó biểu hiện Lý Khả Nhi cũng là Tộc Thái Thượng, cuối cùng kết quả cho ra cũng là năm sao. Nhưng tuổi Lý Khả Nhi khá nhỏ, trong phép tính gen của Tỉnh tộc, Lý Khả Nhi chỉ mới có mười sáu tuổi.

“Lần này là thật rồi” Hàn Sâm mang mắt kính nhìn về phía Đại Ngạc Thần, sau đó lập tức thấy dòng số liệu trên tấm kính không ngừng chuyển động, một lúc sau cũng không hiện kết quả.

“Không phải cũng không phân tích ra chứ?” Hàn Sâm đang tự hoài nghỉ rốt cuộc có được hay không, đã thấy trên tấm kính hiện ra hình ảnh lập thể và số liệu của Đại Ngạc Thần.

Mục tiêu: Trọng Lực Thần Ngạc, giống cái, số tuổi gen khoảng 1365 tỷ năm.

Cấp bậc gen: Thần Hóa Cấp Lột Xác. Tiềm năng gen: Bảy sao.

“Phân tích này của ngươi cũng quá không chính xác rồi? Thần Hóa cấp Lột Xác chỉ có tiềm năng bảy sao thôi ư?” Hàn Sâm tỏ vẻ chất chấn với kết quả phân tích của cặp kính lần nữa.

“Bản thân gen của Trọng Lực Thần Ngạc chỉ có bốn sao. Cao nhất chỉ có thể thăng đến cấp Bán Bộ Thần Hóa, không có tiềm lực Thần Hóa. Bởi vì nó trải qua cải tạo gen, tiềm năng gen đạt tới bảy sao, nhiều nhất chỉ có thể thăng cấp tới cấp Lột Xác. Nếu gen không có đột biến gì lớn, khả năng tiếp tục thăng cấp Phá Kén là một phần một tỷ…”

“Thật hay giả, ngươi có nhiều số liệu cấp Thần Hóa để có thể so sánh sao?” Hàn Sâm không tin tưởng lắm.

“Đây chính là kết quả đã so sánh số liệu gốc của sinh vật Thần Hóa. Căn cứ theo kho số liệu đã chỉ ra, sinh vật Thần Hóa không có tiềm lực chín sao, đều không có khả năng thăng lên cấp Chân Thần.” Cặp kính đáp.

Hàn Sâm đưa ánh mắt nửa tin nửa ngờ đều ném về hướng Tiểu Ngạc Thần. Cặp kính bắt đầu công việc lần nữa, dòng số liệu cũng không ngừng chuyển động.

Qua một lúc sau, Hàn Sâm rốt cuộc thấy được kết quả.

Mục tiêu: Trọng Lực Thần Ngạc, giống đực, tuổi gen khoảng một tháng lẻ bảy ngày.

Cấp bậc gen: Thần Hóa cấp Nguyên Cơ Tiềm năng gen: Chín sao.

“Đm, con này cũng là Trọng Lực Thần Ngạc, sao nó lại có chín sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Trọng Lực Thần Ngạc này có năng khiếu Thần Hóa bẩm sinh, gen thân thể sinh ra đột biến. Gen của nó ưu tú hơn Trọng Lực Thần Ngạc trước nhiều. Căn cứ theo gen để phán đoán, chắc chúng có có quan hệ mẹ con ruột thịt.”

“Thật hay giả thế, vật nhỏ kia có tiềm lực như vậy sao? Lại có thể thăng cấp Chân Thần?” Ánh mắt Hàn Sâm sáng quắc nhìn chằm chằm Tiểu Ngạc Thần.

Tiểu Ngạc Thần phát hiện ánh mắt của Hàn Sâm, trừng hắn một cái, có vẻ rất không thoải mái, nhưng Linh Lung đang cọ rửa vảy cho nó, nên nó không rảnh để qua đó.

“Dị Chủng Thần Hóa có tiềm lực chín sao, có một chút tỷ lệ thăng cấp Chân Thần, nhưng không phải là trăm phần trăm.” Cặp kính trả lời.

Hàn Sâm lại không để ý tới mắt kính, đang nghĩ trong lòng làm sao có thể bắt cóc được Tiểu Ngạc Thần. Con này có tiềm lực có thể thăng cấp Chân Thần đó.

Nhưng Hàn Sâm nghĩ lại, dị chủng trong Lĩnh Vực Hạch Tâm lại không mang ra được, cho dù bắt cóc được cũng vô dụng.

Đối với kết quả phân tích của cặp kính, Hàn Sâm vẫn hơi tin tưởng. Nếu chỉ là bản thân Tinh tộc thuần túy, chắc chắn sẽ không có năng lực lớn lấy ra nhiều số liệu sinh vật Thần Hóa như thế.

Nhưng tổ tiên Tinh tộc từng trợ giúp Thánh Chủ nghiên cứu "Vật ngữ gen", hơn nữa sau này lại tiếp nhận Tí Hộ Sở. Nếu nói bọn họ không nhận được chút tài liệu nghiên cứu nào từ Thánh Vực, Hàn Sâm chắc chắn không tin.

Nếu như đó là Thánh Chủ, có thể lấy số liệu của nhiều sinh vật Thần Hóa như vậy là không khó khăn lắm. Lúc ban đầu, Tộc Thái Thượng và tộc Cổ Thần đều chỉ có thể khuất phục dưới Thánh Vực, tổ tiên của Tộc Hoàng Cực lại là người hầu của Thánh Vực. Thánh Chủ muốn lấy được số liệu gen của các tộc quả là quá đơn giản.

Suy cho cùng, chỉ cần số liệu gen, lại không cần sát sinh, loại như một sợi tóc là được. Chỉ cần Thánh Chủ chịu lên tiếng, ai sẽ từ chối hắn vì một sợi tóc đây?

Bây giờ Hàn Sâm chỉ muốn về nhà thử cho đứa con gái bảo bối của mình, Linh Nhi, xem tiềm năng gen của nàng đạt đến mấy sao.

Nhưng có Đại, Tiểu Ngạc Thần trông coi ở đây, hắn căn bản không có cơ hội truyền tống về.

Hàn Sâm chỉ có thể nhẫn nại tiếp tục dọn dẹp pháo đài, xem có thể có những phát hiện nào khác hay không. Cặp kính chỉ có năng lực quét hình, phân tích, so sánh, cũng không có trợ giúp mang tính thực chất.

Hết chương 2573.

Chương 2574. Kết quả phân tích

Lại đào thêm vài ngày nữa, thật sự không thu hoạch được gì, còn thuật Tinh Lô bắt đầu nhập môn rồi. Dù sao đây cũng là thuật gen để cho trẻ em của Tỉnh tộc tu luyện, cũng không khó lắm, chỉ cần có được huyết mạch Tỉnh tộc là luyện thành rất dễ.

Nhân loại là một nhánh của Tỉnh tộc, tu luyện cũng rất đơn giản, chí ít Hàn Sâm chẳng mất mấy ngày thì đã nhập môn rồi, hiệu quả cũng rất tốt. Hiện giờ, một ngày Hàn Sâm có thể nuốt được hai mươi, ba mươi khối gen dị chủng cấp Vương. Đây cũng chỉ là hiệu quả khi vừa mới nhập môn của thuật Tinh Lô. Nếu như thuật Thôn Phệ, Đại Phá Diệt Thuật và thuật Tinh Lô đều luyện đến cực hạn, thì một ngày nuốt một trăm gen dị chủng cấp Vương cũng giống như chơi vậy.

“Thuật Tinh Lô rất tốt thật, sau này phải kêu đám Bảo Nhi và Linh Nhi cùng luyện mới được.” Hàn Sâm nhớ đến đám con gái bảo bối của hắn thì lại càng nóng lòng trở về hơn.

Nhưng muốn trốn ra được thì thực sự rất khó, nếu như là trước đây, hắn có thể biến thân thành thể Thần Linh siêu cấp thử một lần. Nhưng hiện giờ Uyển Nhi ở trong tháp Thiên Mệnh, thời gian Hàn Sâm biến được thân thành thể Thần Linh siêu cấp quá ngắn, một chút thời gian như vậy e rằng rất khó trốn thoát được.

Hàn Sâm ngồi ở một bên nghỉ ngơi, cầm lấy một chai rượu của vũ trụ Liên Minh, vừa mới uống được hai ngụm thì nhìn thấy Tiểu Ngạc Thần chạy tới, nhìn chằm chằm vào chai rượu trong tay của hắn, vẻ mặt tò mò.

Hàn Sâm nhanh nhẹn cầm lấy một chén rượu ra, rót một chén rượu để ở trước mặt Tiểu Ngạc Thần. Lần này, Tiểu Ngạc Thần lại không vẫy đuôi nữa, mà thè lưỡi ra, cuốn chén rượu qua.

Hàn Sâm thầm vui vẻ trong lòng, hắn tưởng chắc là Tiểu Ngạc Thần thích uống rượu, nhưng đâu ngờ nó lại đổ chén rượu kia lên người.

Vảy cá của nó có nhiệt độ cao rất cao, tuy rằng nó đã cố gắng hết sức khống chế nhưng sau khi rượu đổ vào trên mặt nó thì biến luôn thành hơi nước.

Tiểu Ngạc Thần bày ra vẻ mặt không hài lòng, trực tiếp thè đầu lưỡi ra, quấn lấy chai rượu, đổ hết luôn lên người của nó.

Nhìn thấy một ly rượu ngon biến thành hơi nước, Hàn Sâm thật sự thấy có hơi đau lòng. Đây là rượu mà Kỷ Yên Nhiên đặc biệt chuẩn bị cho hắn, nghe nói là rượu lâu năm gì đó. Bây giờ đã không mua được, uống một chai thì ít đi một chai.

Tiểu Ngạc Thần lại tỏ ra hưởng thụ, trên người tỏa ra hương rượu nồng nặc.

Hàn Sâm còn đang thấy tiếc rượu thì Tiểu Ngạc Thần lại trèo đến trước mặt của hắn gọi hắn vài tiếng, rõ ràng là muốn Hàn Sâm lấy rượu ra nữa.

“Bây giờ ta không có, nếu ngươi muốn ta có thể về lấy giúp ngươi.” Hàn Sâm chợt nghĩ tới điều gì, nói với Tiểu Ngạc Thần.

Tiểu Ngạc Thần gật đầu liên tục, còn kêu vài tiếng với Hàn Sâm, dường như đang thúc giục hắn nhanh chóng đi lấy rượu.

“Là ngươi bảo ta về, ta đi thật đây nhé?” Hàn Sâm không dám tin bản thân lại có thể rời đi dễ dàng được như vậy.

Nếu như là người khác rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm, rồi khi lại trở về thì chắc chắn sẽ xuất hiện ở đây, trừ phi không tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, nếu không thì vẫn là bị nhốt như vậy.

Nhưng Hàn Sâm lại khác, hắn có tới tận bốn bánh răng bản mạng, có thể đi bốn nơi khác nhau, chưa chắc đã trở về nơi này. Chỉ cần hắn rời khỏi được nơi đây thì cũng đồng nghĩa với việc thoát khỏi vây hãm.

Tiểu Ngạc Thần lại thúc giục hắn mau đi lấy rượu, Hàn Sâm vừa ngưng †ụ sức mạnh lực đẩy cánh cổng Thần điện của Lĩnh Vực Hạch Tâm ra vừa nói với Tiểu Ngạc Thần: “Ta đi thật đấy nhé?”

Hàn Sâm nghe thấy cửa của Thần điện đã mở ra, Tiểu Ngạc Thần cũng không có ý ngăn cản hắn, cũng không nhìn thấy Đại Ngạc Thần ra tay, rõ ràng là ngầm đồng ý cho hắn rời đi.

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng như điên, không ngờ rằng hắn lại có thể rời đi một cách dễ dàng như vậy, hắn vội vàng đi về phía cổng của Thần điện.

Tiểu Ngạc Thần cũng không ngăn cản hắn, Hàn Sâm thuận lợi rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm, trở về trong cá voi trắng của bản thân, quá trình thuận lợi đến nỗi ngay đến cả bản thân hắn cũng không dám tin.

"Cha, sao ngươi làm đi lâu thế, lần sau còn đi lâu như vậy thì dẫn Bảo Nhi theo có được không?" Bảo Nhi nhào vào trong lồng ngực của Hàn Sâm.

"Nơi đó ngươi không đi được." Hàn Sâm cười nói.

Đừng nói không thể mang theo sinh vật khác đi vào, cho dù có thể mang vào, Hàn Sâm cũng không dám mang.

Một đứa trẻ đi vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, nơi chỉ có cường giả cấp Vương mới vào được, nếu bị người khác nhìn thấy thì gay to.

Nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Nhi chu lên, Hàn Sâm chợt, bảo kính mắt phân tích gen của Bảo Nhi.

Không phải Hàn Sâm muốn biết Bảo Nhi có bao nhiêu tiềm năng, mà là muốn biết rốt cuộc Bảo Nhi là chủng tộc gì. Từ trước đến nay chủng tộc của Bảo Nhi là một điều bí ẩn, có lẽ kính mắt có thể giúp Hàn Sâm gỡ bỏ bí mật này.

Số liệu ở trên tấm kính mắt liên tục chuyển động, qua một lúc rất lâu nó vẫn chuyển động không ngừng, làm cho Hàn Sâm có một dự cảm không hay.

"Dữ liệu không đủ… Không thể phân tích…. Không thể phân tích…" Chẳng bao lâu sau, Hàn Sâm chợt nghe thấy âm thanh khiến hắn thất vọng.

Nhưng Bảo Nhi là chủng tộc gì, cũng không quá quan trọng với Hàn Sâm, Hàn Sâm sớm đã coi Bảo Nhi là con gái ruột của mình rồi.

Hàn Sâm đang chuẩn bị làm kính mắt ngừng phân tích, lại nghe thấy một âm thanh: "Phân tích xong, gen không ổn định, cấp bậc gen không thể xác định, gen tiềm năng không thể xác định, có quan hệ huyết mạch cha con với ngươi."

“Ôi vãi, quả nhiên là đồ chơi của trẻ con, không đáng tin chút nào.” Trong lòng Hàn Sâm có hơi buồn bực, phân tích lâu thế lại đưa ra một kết luận như vậy.

Hàn Sâm lại sử dụng kính mắt nhìn lại một lượt từng sinh vật ở trong cá voi trắng, ngoài Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành đi ra từ Tí Hộ Sở thì sinh vật của đại vũ trụ đều được phân tích rất chính xác.

Minh Nguyệt và Cố Khuynh Thành đều giống với Hàn Sâm, gen không ổn định, không phân tích ra được.

Hàn Sâm thử sử dụng kính mắt phân tích Tiểu Hồng Điểu vốn hắn cũng không ôm quá nhiều hy vọng, nhưng ai biết lại phân tích ra được.

Mục tiêu: Gen huyết mạch Phượng Hoàng khoảng chừng 50%, gen huyết mạch Côn Bằng ước chừng khoảng 49%, giống cái.

Cấp bậc gen: Thần Hóa Nguyên Cơ. Gen tiềm năng: Mười sao.

Bên cạnh còn có rất nhiều số liệu được phân tích chỉ tiết, sau khi xem xong Hàn Sâm tỏ ra kinh ngạc, hắn không ngờ huyết mạch của Tiểu Hồng Điểu lại trâu bò như vậy, gen tiềm năng mười sao, chắc chắn 100% thăng cấp Chân Thần.

“Gen huyết mạch của nó mạnh tới vậy cơ à?” Hàn Sâm tò mò hỏi kính mắt.

Kính mắt trả lời: “Phượng Hoàng và Côn Bằng vốn đã là cấp Chân Thần, nó có hỗn huyết của cả hai. Tuy rằng tốc độ phát triển có hơi chậm nhưng xác suất thăng cấp lên Chân Thần rất cao, khả năng thất bại gần như bằng không. Nhưng tài nguyên mà nó cần để thăng cấp lên Chân Thần vô cùng lớn, có thể sẽ tiêu hao nhiều hơn cả Phượng Hoàng và Côn Bằng thuần huyết.

Sau khi Hàn Sâm nghe xong, xụ mặt, hiện giờ Tiểu Hồng Điểu là hắn đang nuôi, sau này những tiêu hao kia hắn chắc chắn phải gánh.

Hàn Sâm nhìn lại một lượt sinh vật trong cá voi trắng, về cơ bản vẫn chuẩn xác, cuối cùng Hàn Sâm lại đi nhìn Uyển Nhi đang ngủ say trong tháp Sinh

Mệnh.

Dòng dữ liệu trong kính mắt chạy mất nhiều thời gian hơn so với khi quan sát Tiểu Hồng Điểu, kết quả phân tích cuối cùng lại chỉ có hai chữ.

“Thánh tộc!”

Sau đó chẳng còn kết quả phân tích nào nữa. Tuy rằng phân tích ra chủng tộc nhưng cũng chỉ là cái tên, không có bất kỳ dữ liệu và nội dung phân tích gì.

Hết chương 2574.

Chương 2575. Tửu quỷ

Hàn Sâm trở về trong nhà Liên Minh, muốn thử một chút cho con gái nhỏ Hàn Linh Nhi của mình, xem thử nàng có bao nhiêu tiềm năng. Và rồi hắn phát hiện ra chỉ cần là nhân loại, thì sẽ không có kết quả phân tích. Toàn bộ đều là gen không ổn định, không thể đưa ra thí nghiệm.

Nhưng mà những dị sinh vật này đều có thể trắc ra được cấp sao, huyết mạch v.v… Tiềm lực cũng khá tốt, có rất nhiều kẻ có gen tiềm năng năm sao.

Bởi vì không đạt tới cấp Thần Hóa, cùng lắm cũng chỉ dò ra được năm sao, sau khi thăng cấp Thần Hóa, mới lại đo lường tính toán được gen tiềm năng một lần nữa, khi đó kết quả thí nghiệm mới có phần chính xác, đây có thể nói là làn ranh giữa Thần Hóa và trước khi lên tới Thần Hóa.

“Vậy nên trước kia cường giả của các tộc không cần ta cũng có lý đấy, gen của con người không ổn định tới vậy thật sao?” Hàn Sâm nghĩ †hầm trong lòng.

“Cha… Ôm một cái…” Linh Nhi nói chuyện đã lưu loát hơn, nàng giơ cánh tay nhỏ lên, chạy tới trước mặt Hàn Sâm.

“Tiểu bảo bối của ta, cho cha thơm cái nào.” Hàn Sâm ôm lấy Linh Nhị, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Chỉ cần không phải bị vây hãm, thì hầu như ngày nào lúc nghỉ ngơi Hàn Sâm cũng sẽ trở về, dạo này bị vây ở Lĩnh Vực Hạch Tâm nhiều ngày như vậy nên mới luôn không gặp được người nhà.

Linh Nhi rất ngoan, rất ít khóc, lại thêm được người nhà bảo vệ tốt nữa, sau khi ra đời thì không bộc phát thể Thần Linh siêu cấp lần nào nữa, làm cho Hàn Sâm thấy được an ủi.

Trẻ con nhỏ tuổi lại có lực lượng mạnh mẽ chưa chắc đã là chuyện tốt, chính bản thân Linh Nhi nàng vẫn chưa ý thức được lực lượng mà bản thân sở hữu đáng sợ nhường nào, cũng không biết khống chế, nếu cảm xúc mất khống chế thì rất đáng sợ.

May tính tình Linh Nhi ngoan ngoãn vô cùng, lại thêm người nhà chăm sóc tốt, cho nên đến bây giờ vẫn chưa tạo ra hỗn loạn gì.

Hàn Sâm hi vọng Linh Nhi có thể lớn lên giống như con cái của người bình thường, hi vọng nàng có tuổi thơ bình thường, cũng không hy vọng nàng bước vào thế giới của người lớn đầy phức tạp này quá sớm.

Ởnhà nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm lại mang theo vài hũ rượu lớn đi vào Lĩnh Vực Hạch Tâm. Nếu Tiểu Ngạc Thần cho phép hắn đi ra ngoài, vậy thì sau này vẫn sẽ còn cơ hội trở ra, Hàn Sâm không vội, hắn còn muốn khai quật thêm chút ở trong thành trì đó, xem thử có tìm được thứ khác không.

Hàn Sâm vừa tới Lĩnh Vực Hạch Tâm thì đã thấy Tiểu Ngạc Thần thở hồng hộc bò tới, liên tục trách móc Hàn Sâm, hiển nhiên là không thích hắn trở về quá muộn.

“Ta đi tìm rượu cho ngươi mà, ngươi cũng phải cho ta chút thời gian để chuẩn bị chứ? Đây cũng là bảo vật vô cùng trân quý đó nha.” Hàn Sâm mở ra một vò rượu ra, ngay lập tức mùi rượu tản ra bên ngoài.

Ngay tức khắc, ánh mắt của Tiểu Ngạc Thần sáng lên, cũng chẳng thèm đi oán trách Hàn Sâm nữa, nhảy dựng lên chui thẳng vào trong vòng rượu.

Ngay lập tức Hàn Sâm thấy hơi nước trong vòng phun trào, chỉ trong nháy mắt một vò rượu đã cạn sạch, Tiểu Ngạc Thần nhảy ra ngoài, chẳng đợi Hàn Sâm bóc nắp, nó xông thẳng qua một vò rượu khác luôn.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng biết, Tiểu Ngạc Thần chẳng muốn uống rượu gì đâu, tên này chỉ muốn lấy rượu ra tắm thôi.

"Chỉ nghe nói nữ nhân thích tắm bằng sữa bò, nhưng đâu có nghe nói cá sấu thích tắm rượu bao giờ đâu!" Hàn Sâm trông thấy thú vị, nhiệt độ trên người tên kia quá cao, dù là đã áp xuống vô cùng thấp, nhưng nó vừa vào vò rượu, thì rượu bên trong đều bốc hơi một cách nhanh chóng, nó hoàn toàn không có cơ hội bơi lội cho thỏa thích.

Vài hũ rượu lớn chẳng mấy chốc đều đã bị nó lãng phí xong, Tiểu Ngạc Thần bò từ trong vò rượu ra, còn vẫn chưa thấy thỏa mãn nhìn Hàn Sâm kêu to, rõ ràng là còn muốn Hàn Sâm lấy thêm rượu cho nó.

"Đây là bảo vật rất trân quý đó, ta phải vắt óc tìm rất nhiều cách mới lấy được vài vò đó thôi. Nếu ngươi còn muốn thì e là phải đợi mất một khoảng thời gian nữa rồi." Hàn Sâm nói.

Mặc dù rượu trong nhà Hàn Sâm có rất nhiều, mua thêm mấy xưởng rượu cũng là chuyện rất dễ dàng, nhưng không thể nuông chiều Tiểu Ngạc Thần như vậy được, phải thả cần câu câu cá lớn.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều mang hai, ba vò rượu về Lĩnh Vực Hạch Tâm, để cho Tiểu Ngạc Thần tắm cho đỡ nghiện, nhưng cũng không phải đã nghiền hoàn toàn.

Bây giờ Hàn Sâm không cần làm việc nữa, Tiểu Ngạc Thần để hắn chuyên môn phụ trách đi tìm rượu rồi mang về, nhưng Hàn Sâm vẫn dọn dẹp tiếp, và cứ như vậy, hắn thích đào chỗ nào thì đào, không bị Tiểu Ngạc Thần chỉ huy nữa.

Đáng tiếc kể từ sau khi có được mắt kính, thì Hàn Sâm không đào ra được thứ gì có tác dụng với hắn nữa. Điều này là cho hắn thấy rất buồn bực, uổng công hì hục đào ở nơi này suốt một tháng, nhưng chẳng thu hoạch được gì, đến thuật Băng Cơ Ngọc Cốt cũng đã đạt tới Lĩnh Vực Cửu Trọng, dù có sử dụng gen dị chủng cấp Vương thì cũng không tăng lên tí gì.

Hàn Sâm lại tiếp tục thăng cấp lĩnh vực của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, xếp gen Vật Ngữ ở sau cùng.

Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng rất buồn bực, các nàng thấy Hàn Sâm cứ ra ra vào vào như thể nơi này là sân sau nhà hắn vậy. Các nàng cũng muốn trở về, nhưng dù các nàng có trao đổi với Đại Ngạc Thần, Tiểu Ngạc Thần thế nào thì Ngạc Thần cũng không cho các nàng đi.

Các nàng cũng muốn mượn cớ về lấy rượu nhưng Ngạc Thần vẫn kiên quyết không cho, làm các nàng thấy buồn bực, cạn lời.

Hàn Sâm cũng không rõ vì sao Ngạc Thần lại đối xử khác nhau như thế, nhưng làm vậy thì lại rất hợp ý Hàn Sâm, các nàng bị nhốt ở chỗ này là tốt nhất, để tránh bọn họ lại gây ra chuyện gì nữa.

“Tộc Thái Thượng cũng chẳng có gì giỏi giang, đến cả một con Thần Hóa cấp cũng không làm gì được, còn chẳng bằng Tộc Cổ Thần nữa” Hàn Sâm trong lòng thầm nghĩ.

Thật ra thì đây là thành kiến trong nhận thức của Hàn Sâm, Tộc Thái Thượng mạnh, không phải chỉ ở mỗi năng lực chiến đấu, mà giới hạn của Tộc Thái Thượng cũng rất cao nữa, bình thường Tộc Thái Thượng chỉ cần không ngã xuống thì ít nhất cũng sẽ đạt tới cấp Hóa Điệp, đây là thứ mà các chủng tộc khác không thể bằng được.

Chẳng đào ra được thứ gì, mà Tiểu Ngạc Thần lại bị Hàn Sâm bồi dưỡng thành tửu quỷ không có rượu là không vui. Nhưng cái tên tiểu quỷ này không uống rượu, chỉ lấy rượu ra để tắm dội, Hàn Sâm nhìn mà thấy đau lòng, dù có tiền tới đâu thì cũng không thể lãng phí như vậy được.

Cả thành trì gần như bị Hàn Sâm đào hết một lượt nhưng hắn cũng không phát hiện được vật gì có giá trị, thi thể của cánh tay kia cũng không tìm thấy

luôn, như thể nơi này chỉ có mỗi một cái cánh tay này vậy.

“Xem ra phải nghĩ cách ra khỏi nơi này thôi.” Hàn Sâm chẳng có hứng thú ở lại đây cả đời làm công nhân đưa rượu cho hai con Ngạc Thần đâu.

“Linh Lung cô nương, ngươi không phải nói trưởng bối của tộc ngươi tới cứu các ngươi sao? Phỏng chừng khi nào bọn họ mới tới thế?” Hàn Sâm tìm cơ hội tới bên Linh Lung và Lý Khả Nhi hỏi.

“Cái này chưa biết thế nào, ngắn thì hai, ba tháng, lâu là một năm, hai năm cũng nói không chừng.” Linh Lung nói.

“Sao lại lâu thế?” Hàn Sâm ngạc nhiên hỏi.

Linh Lung không trả lời câu hỏi của Hàn Sâm, trên thực tế các nàng đều có một phù chú bổn mệnh ở trong Tộc Thái Thượng. Nếu như các nàng gặp phải nguy hiểm hay thân thể bị thương, thì đương nhiên phù chú bổn mệnh sẽ có cảm ứng, nếu như các nàng chết thì phù chú bổn mệnh cũng sẽ tự bạo tiêu tán, như thế tộc nhân mới sẽ biết các nàng đã xảy ra chuyện.

Nhưng bây giờ các nàng không bị nguy hiểm tới tính mạng, người cũng không bị thương, nên phù chú bổn mệnh sẽ không cảnh báo, nếu người của Tộc Thái Thượng không đặc biệt chú ý các nàng thì đương nhiên sẽ không biết các nàng đã xảy ra chuyện.

Đợi qua một thời gian dài, nếu vẫn luôn không thấy đám người Linh Lung đâu thì trưởng bối trong tộc mới sẽ chú ý tới tung tích của các nàng. Nhưng rốt cuộc phải đợi tới khi nào thì khó mà nói.

Khi hai người đang buồn bực thì thấy Hàn Sâm lấy một con vịt quay không biết từ đâu ra, vừa gặm vừa uống rượu, bên cạnh còn bày không ít nước trái cây, làn các nàng thèm tới nuốt nước miếng.

Hết chương 2575.

Chương 2576. Lấy hoa quả đổi thuật gen.

Tộc Thái Thượng chịu sự kính ngưỡng của vạn tộc, dù Linh Lung và Lý Khả Nhi đi đến đâu thì cũng đều được vây quanh nịnh hót, trở thành tiêu điểm.

Cho dù là Hoàng Tử, Công Chúa của Tộc Hoàng Cực khi nhìn thấy các nàng thì cũng phải nhún nhường ba phần, đối đãi như khách, sợ các nàng phật lòng.

Hiện giờ gặp nạn thế này, bị Ngạc Thần ép phải làm người hầu thì cũng thôi, mà cái tên Kim Tệ kia lại ăn uống say sưa cả ngày, chẳng hề có ý

san sẻ hoạn nạn với các nàng, chẳng chia sẻ thức ăn hay bất kỳ thứ gì

với các nàng bao giờ luôn.

Vốn thức ăn mà Linh Lung và Lý Khả Nhi mang theo bên người không đủ ăn, dù sao các nàng có thuật Thần Du, muốn ăn cái gì thì mượn Tỉnh Không Na Di đi lấy lúc nào cũng được, không nhất thiết phải mang quá nhiều đồ ăn ở bên người, cho nên đồ ăn đã ăn hết từ thuở nào rồi, mà ở đây thì lại không tìm được đồ ăn. Tuy với năng lượng trong cơ thể của các nàng, dù hai, ba tháng không ăn gì thì cũng chẳng tổn thương gì lớn với cơ thể. Nhưng sự thèm khát đồ ăn thì vẫn còn đó, đó là phản ứng bản năng của cơ thể, không khống chế được.

Linh Lung thì đỡ hơn một chút, cảnh giới của Thái Thượng Vong Tình mà nàng luyện khá cao, tạp niệm cũng ít hơn rất nhiều. Nhưng Lý Khả Nhi còn kém xa nàng, bị đồ ăn kia hấp dẫn tới khó khống chế bản thân.

“Kim Tệ, đồ ăn của ngươi có thể bán cho bọn ta một ít được không?” Lý Khả Nhi cắn môi nói với Hàn Sâm.

“Được chứ, ngươi muốn mua gì? Gà nướng, vịt quay, dê nướng, lợn nướng, con vật bay trên trời, bơi dưới nước, muốn ăn cái gì ta đều có hết.” Hàn Sâm nói rất sảng khoái.

“Không cần phiền phức vậy đâu, cho bọn ta một ít hoa quả là xong.” Lý Khả Nhi chỉ vào quả đào vừa to vừa đỏ trên đĩa ở trước mặt Hàn Sâm nói.

Cái mà Tộc Thái Thượng rất chú ý đến là Thiên Nhân Hợp Nhất, không phải các nàng không sát sinh, nhưng sẽ không lạm sát, sẽ không giết chết sinh mệnh một cách vô tình vô nghĩa.

Những món gà quay gì đó mà Hàn Sâm ăn, ngửi thì rất thơm, nhưng năng lượng sinh mệnh rất thấp, ăn cũng không có tác dụng gì mấy, thôi thà ăn những hoa quả dị chủng kia còn hơn.

“Được chứ, một bữa hoa quả đầy ắp đổi một thuật gen.” Hàn Sâm cầm lấy một quả đào to hơn nắm tay, cười híp mắt nói với Lý Khả Nhi.

“Sao ngươi không đi cướp luôn đi?” Lý Khả Nhi trợn tròn mắt nhìn Hàn Sâm, như thể không tin nổi vào lỗ tai của mình.

Quả đào kia tuy rằng là trái cây của thực vật dị chủng, nhưng vừa nhìn thôi đã biết là cấp thấp rồi. E rằng nó chỉ là trái cây của thực vật dị chủng cấp Nam Tước mà thôi. Mang loại trái cây như vậy ra đổi một thuật gen, quả thực không khác gì ăn cướp.

“Có đổi hay không thì tùy ngươi thôi, ta đâu có gạ ngươi.” Hàn Sâm nhún vai, cầm quả đào lên cắn một cái, nước trong quả đào tràn ra khắp bốn phía ngay lập tức, vị ngọt của nó chỉ trong thoáng chốc đã tản ra.

“Được, vậy thì đổi đống trái cây kia lấy một thuật gen, ta đổi” Lý Khả Nhi cắn môi, trong lòng thầm nghĩ: “Tộc Thái Thượng ta tinh thông thuật gen của vạn tộc, thuật gen nhiều tới mức có thể đè chết ngươi luôn, lấy bừa một ít ra cũng đủ mua sạch hoa quả trong tay ngươi rồi.”

“Đợt chút, ta còn có một điều kiện, thuật gen mà ngươi cho ta bắt buộc phải là thuật gen ta có thể học được và chưa học bao giờ mới được.” Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Hắn chẳng hề có tí sự mềm lòng nào với Lý Khả Nhi xảo trá và Linh Lung.

Trước đây Hàn Sâm còn tưởng các nàng là người của Thiên tộc, nên cũng chẳng nghi ngờ gì, nhưng sau khi biết hai người này là người của tộc Thái Thượng thì mọi chuyện đã khác.

Tộc Thái Thượng đã giết một Thanh Đồng Đỉnh và dị chủng Thần Hóa ở trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, thực lực như thế còn cần bỏ tiền ra mời người như hắn tới giúp đỡ sao? Nghĩ kiểu gì thì cũng thấy là điều không thể, rồi lại nghĩ tới một số hành động với Lý Khả Nhi và Linh Lung, chắc chắn hai người họ có kế hoạch sẵn.

Nếu các nàng đã ấp ủ mưu đồ sẵn rồi thì đương nhiên Hàn Sâm sẽ chẳng khách sáo gì với các nàng, không bắt chẹt các nàng thì còn bắt chẹt ai vào đây nữa?

Nếu như không biết những điều này, trong khi Hàn Sâm lại chẳng phải người thích tiền như mạng thật, thì còn lâu hắn mới chia thức ăn cho các nàng.

“Sao ta biết ngươi đã học gì rồi chứ? Đã thế còn cái học được, cái không học được nữa?” Lý Khả Nhi bĩu môi nói.

“Ngươi kể tên thuật gen và cách dùng của chúng ra trước đi, tự ta phân biệt được.” Hàn Sâm bày ra vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Được, Long Huyết Phá Tà chú đại danh đỉnh đỉnh đã nghe chưa? Ta sẽ lấy thuật gen này đổi một quả đào của ngươi.” Lý Khả Nhi cố ý nói.

Long Huyết Phá Tà chú kia là thuật gen bí truyền của Long Tộc, hầu như người ngoài không thể nhìn ra được bí thuật trong Long Huyết Phá Tà chú. Nhưng Tộc Thái Thượng là trường hợp ngoại lệ.

Tộc Thái Thượng có rất nhiều người chọn người của Long Tộc làm †ằm, cũng có rất nhiều người trong Long tộc tu luyện Long Huyết Phá Tà chú. Tộc Thái Thượng có thể hiểu được quá trình tu hành của bọn họ, thì đương nhiên cũng sẽ thăm dò ra được bí mật trong Long Huyết Phá Tà chú.

Trong khắp cả bộ vũ trụ, chỉ cần là chủng tộc bị Tộc Thái Thượng lựa chọn, thì thuật gen của bọn họ sẽ chẳng có bí mật gì giấu được Tộc Thái Thượng.

Nhưng Tộc Thái Thượng luôn tuân thủ phép tắc, rất ít khi để lộ thuật gen của các tộc ra ngoài. Nhưng ở trong Tộc Thái Thượng, thuật gen của các đại chủng tộc đều có hết, nói là bảo tàng lớn chứa thuật gen khắp vũ trụ cũng không quá.

Giống như lời của Lý Khả Nhi đã nói, thuật gen của nàng ta nhiều đến mức có thể đè chết được Hàn Sâm, àng hoàn toàn không có tí do dự nào, lấy mấy trăm loại ra trao đổi rất sảng khoái.

Đương nhiên, dù thuật ghen có nhiều hơn nữa thì Lý Khá Nhi cũng sẽ không truyền lung tung ra ngoài. Bởi vì lần này nàng quyết tâm muốn biến Hàn Sâm thành tằm của nàng, nên nàng mới không băn khoăn gì như thế.

Cho dù là thế thì Lý Khả Nhi cũng chỉ lấy ra một số thuật gen ngoại tộc, không có chuyện nàng sẽ để lộ bí mật của Tộc Thái Thượng.

Hơn nữa Long Huyết Phá Tà chú cần phải có huyết mạch của Long tộc thì mới tu luyện được, nàng lấy cái này ra là muốn Hàn Sâm thấy nhưng lại không luyện được, làm cho hắn trông mà thèm.

“Được, vậy thì đổi Long Huyết Phá Tà chú.” Hàn Sâm trả lời rất sảng khoái, hắn cầm một quả đào to vứt cho Lý Khả Nhi.

Trước đây Hàn Sâm từng thấy Long Nhất sử dụng Long Huyết Phá Tà chú rồi, thực sự là một thuật gen cực kỳ hữu ích, nó có hiệu quả giống như Tồn Tiền thuật. Hàn Sâm có tự mình luyện được hay không thì chưa biết, nhưng cầm nghiên cứu một chút thì cũng được.

“Ngươi muốn Long Huyết Phá Tà chú thật đấy à?” Lý Khả Nhi hơi ngẩn ra, nhưng chỉ trong giây lát thì đã nghĩ, đến Đại Phá Diệt Thuật của Hủy Diệt tộc hắn còn luyện được thì chưa chắc đã không luyện được Long

Huyết Phá Tà chú, bèn hơi do dự.

Tộc Thái Thượng có quy tắc riêng, tuy có được thuật gen của vạn tộc nhưng không được tùy tiện truyền ra ngoài, gen thuật thông thường còn đỡ, Long Huyết Phá Tá chú này lại là bí truyền của Long tộc. Nếu như truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến Long tộc. Đây không phải là cục diện mà Tộc Thái Thượng muốn nhìn thấy.

"Đừng nói là ngươi chỉ nói bừa một câu, thực ra thì không có Long Huyết Phá Tà chú đấy nhé?" Thấy Lý Khả Nhi do dự, Hàn Sâm cười như không cười nhìn nàng nói.

"Đương nhiên là ta biết Long Huyết Phá Tà chú, nhưng…" Lý khả Nhi nghe ra được Hàn Sâm đang cố ý khiêu khích nàng, nhưng trong lòng vẫn có vài phần do dự.

"Đổi với hắn đi." Linh Lung ở bên cạnh bỗng nói.

"Tam sư tỷ, làm vậy thì không tốt lắm đâu?" Lý Khả Nhi nhìn Linh Lung nói.

"Không sao, ta muốn nhìn thử hắn có thể luyện được Long Huyết Phà Tà chú hay không." Linh Lung thản nhiên nói, trong mắt chợt lóe lên một tia dị sắc.

Lý Khả Nhi khẽ gật đầu, nhìn về phía Hàn Sâm nói: "Được, vậy ta sẽ lấy Long Huyết Phá Tà chú đổi với ngươi. Ngươi nghe cho kỹ đây, ta chỉ nói một lần thôi."

Hàn Sâm vểnh tai lên nghe, ghi nhớ tất cả pháp quyết mà Lý Khả Nhi nói vào trong lòng đầy cẩn thận, có thể luyện được hay không thì chưa biết, nhưng Long Huyết Phá Tà chú này tuyệt đối là thứ tốt.

Hết chương 2576.

Chương 2577. Chạy ra thành trì

Hàn Sâm còn muốn đổi thêm mấy thuật gen, nhưng mà sau khi ăn một bữa tiệc hoa quả lớn, thì Lý Khả Nhi không chịu đổi nữa.

Hàn Sâm không có thời gian đi luyện tập Long Huyết Phá Tàn chú, hắn vân luôn nghĩ phải chạy đi như thế nào. Người còn chưa chạy nhưng đã thân với Tiểu Ngạc Thần rồi. Bây giờ Tiểu Ngạc Thần không rượu là không vui, vô cùng ở lại rượu của Hàn Sâm.

Lý Khả Nhi căm tức lườm Hàn Sâm một cái, chỉ thấy Hàn Sâm và Tiểu Ngạc Thần nằm sóng đôi trên ghế ở bờ cát, mà Lý Khả Nhi phải bưng rượu đưa trà cho bọn hắn.

Cùng bị bắt tới như nhau, mà nàng lại phải phục vụ cho Hàn Sâm, điều này khiến Lý Khả Nhi rất ấm ức trong lòng.

Ị”

“Chó săn!” Lý Khả Nhi phỉ nhổ Hàn Sâm một phen điên cuồng ở trong

lòng.

“Tiểu Ngạc Thần, ngươi không muốn ra ngoài ngắm nhìn sao? Thế giới bên ngoài tuyệt vời hơn ở đây nhiều. Rượu ngon như mây, đùi đẹp như rừng, không biết chừng còn tìm được rất nhiều Tiểu Ngạc Thần cái xinh đẹp… Da thịt trơn bóng… Với uy danh Tiểu Ngạc Thần vô địch vũ †rụ của ngươi… Chúng nó chắc chắn sẽ khóc la đòi đi theo ngươi… Khi đó đời mới sướng chứ…” Hàn Sâm lại xúi giục Tiểu Ngạc Thần ra ngoài.

Thời gian dài ở chung, tuy Động Huyền Kinh của Hàn Sâm có hơi kém so với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên về phương diện cảm giác, nhưng cũng hiểu được sơ sơ ý của Tiểu Ngạc Thần, nói chuyện phiếm bình thường thì không có vẫn đề gì.

Trong khoảng thời gian này, chịu sự xúi giục của Hàn Sâm, Tiểu Ngạc Thần đã bắt đầu có ý muốn đi ra thế giới bên ngoài, nếu như chỉ có mình nó thì đã bị Hàn Sâm lừa ra ngoài từ lâu rồi.

Nhưng mà bởi vì nó quá nhỏ, Đại Ngạc Thần không chịu cho nó rời khỏi sào huyệt, Tiểu Ngạc Thần cũng hết cách.

Lần này lại là một cơ hội vô cùng tốt, bởi vì cứ cách vài ngày là Đại Ngạc Thần lại phải đi ra ngoài một lần, có lẽ là đi kiếm đồ ăn. Lúc này Tiểu Ngạc Thần sẽ coi chừng ba người bọn hắn, nếu bọn hắn có hành động khác thường nào, thì Tiểu Ngạc Thần chỉ cần báo động một cái là Đại Ngạc Thần sẽ vội vàng trở về ngay.

Trước kia, Linh Lung và Lý Khả Nhi đã thử nhân lúc này chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn bị kéo về.

Hàn Sâm không chạy trốn, nhưng vẫn luôn xúi giục Tiểu Ngạc Thần đi ra ngoài, đến lúc đó thì đương nhiên là hắn có thể theo ra ngoài rồi.

Bởi vì Tiểu Ngạc Thần vẫn luôn nghe Hàn Sâm thổi phồng sự việc ở bên ngoài, nên đã vô cùng hướng về bên ngoài từ lâu. Đáng tiếc nó không biết, cái bên ngoài mà Hàn Sâm nói, không phải chỉ thế giới bên ngoài sào huyệt, mà là chỉ đại vũ trụ bên ngoài Lĩnh Vực Hạch Tâm, nhưng sinh vật của Lĩnh Vực Hạch Tâm thì không ra ngoài đó được.

Đương nhiên, Tiểu Ngạc Thần không hiểu những chuyện này. Hôm nay sau khi lại nghe thêm một hồi dụ dỗ, mê hoặc của Hàn Sâm, thì cuối cùng không nhịn được muốn chuồn ra ngoài chơi.

Trước kia nó đã chạy ra ngoài rồi nhưng không dám chạy xa, lần này lại bị Hàn Sâm xúi giục thêm lần nữa, thế là hơi hưng phấn kêu vài tiếng với Hàn Sâm, rõ ràng là kêu Hàn Sâm đi ra ngoài với nó.

Linh Lung và Lý Khả Nhi ở bên cạnh nhìn trợn mắt há mồm, quả thực không nghĩ ra lại còn có thể làm như vậy.

“Đi lừa một đứa trẻ, thật là bỉ ổi!” Lý Khả Nhi tức tối bất bình trong lòng.

“Tiểu Ngạc Thần, mang theo hai người họ theo đi, nếu trên đường không có ai hầu hạ thì sao thể hiện ra được sự oai phong của ngươi chứ đúng không?” Hàn Sâm chỉ Lý Khả Nhi và Linh Lung rồi nói.

Dù sao cũng chỉ là một chuyện nhỏ không tốn sức gì, Hàn Sâm coi như là kết thiện duyên.

Tiểu Ngạc Thần thuận miệng kêu hai tiếng rồi bay đến Nhiên Thiêu Đại Hải.

Lý Khả Nhi và Linh Lung mừng rỡ, Lý Khả Nhi mới ban nãy còn khinh thường Hàn Sâm lừa gạt trẻ con cũng không nhịn được nhìn Hàn Sâm đầy sự cảm kích.

Lực lượng của Tiểu Ngạc Thần không mạnh bằng Đại Ngạc Thần. Ba người Hàn Sâm chỉ đành theo sát bên người Tiểu Ngạc Thần, mượn xích Trật Tự trọng lực trên người nó bảo vệ bản thân, thế mới không bị Nhiên Thiêu Đại Hải khủng bố kia hòa tan.

Chẳng bao lâu Tiểu Ngạc Thần chui ra khỏi địa huyệt với đám Hàn Sâm. Hàn Sâm và Tiểu Ngạc Thần căng thẳng quan sát xung quanh, sau khi không phát hiện bóng dáng Đại Ngạc Thần mới cùng nhau thở phào.

“Đi thôi, cánh cổng của thế giới mới xinh đẹp đang rộng mở với ngươi, rượu ngon Ngạc Thần đẹp, được ngàn vạn chủng tộc sùng bái…” Hàn Sâm thấy Tiểu Ngạc Thần có hơi lo lắng quay đầu lại nhìn hang động, trông vẻ có hơi do dự, bèn vội vàng dụ dỗ.

Tiểu Ngạc Thần gào lên hai tiếng, nhảy lên đỉnh đầu Hàn Sâm, vung vẩy móng vuốt nhỏ, hưng phấn đầy mặt.

“Suy cho cùng thì vẫn là đứa bé, thật sự quá dễ lừa.” Hàn Sâm mừng thầm trong lòng, hắn bay thẳng ra khỏi viên tinh cầu này.

Linh Lung và Lý Khả Nhi vội vã chạy theo, ba người và một Tiểu Ngạc Thần rất nhanh đã rời khỏi viên tinh cầu trọng lực khủng bố kia.

Vừa rời khỏi tinh cầu không bao xa thì thấy Thanh Đồng Chú Kiếm Lô kêu kêu vù vù bay tới. Cái thứ này lại không chạy trốn, vẫn còn đợi bên ngoài, cái nòa đã nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm.

Thanh Đồng Chú Kiếm Lô vừa kêu vừa lao tới. Tiểu Ngạc Thần còn

tưởng nó có địch ý, bèn sử dụng luôn xích Trật Tự trên người trói gô Thanh Đồng Chú Kiếm Lô lại chỉ trong tích tắc, dọa Thanh Đồng Chú Kiếm Lô sợ tới kêu vù vù mãi, cơ thể suýt thì bị trọng lực đè dẹp lép.

"Người một nhà… Đều là người một nhà…" Hàn Sâm vội vàng giải thích với Tiểu Ngạc Thần.

Lúc này Tiểu Ngạc Thần mới thả Thanh Đồng Chú Kiếm Lô ra. Bởi vì Tiểu Ngạc Thần nằm bò trên đỉnh đầu của Hàn Sâm, Thanh Đồng Chú Kiếm Lô đi cũng không được, không đi cũng không được, đứng đó sợ hãi rụt rè rất mâu thuẫn.

"Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã rồi lại nói." Hàn Sâm không biết Đại Ngạc Thần đi nơi nào, cũng không biết cách nơi này bao xa, nên cứ chạy xa một chút thì an toàn hơn, để tránh bị nó lúc trở về đụng phải.

Tất cả suôn sẻ đến lạ thường, Đại Ngạc Thần vẫn luôn không xuất hiện. Bọn hắn mang Tiểu Ngạc Thần bay liên tục ra khỏi mấy cái tinh hệ, mà Linh Lung và Lý Khả Nhi còn sử dụng Tinh Không Đại Na Di, trực tiếp đưa bọn họ ra khỏi không biết bao nhiêu là tinh vực, nhưng vân không phát hiện bóng dáng Đại Ngạc Thần.

"Chúng ta ra ngoài thật rồi!" Lý Khả Nhi có hơi không dám tin, bọn họ lại có thể chạy ra ngoài đơn giản tới thế.

Mặc dù tiềm lực của Tiểu Ngạc Thần rất mạnh, nhưng rốt cuộc thì nó vẫn chỉ là cấp Nguyên Cơ, không thể vây khốn bọn họ dễ dàng giống như Đại Ngạc Thần được, bây giờ Lý Khả Nhi và Linh Lung có thể phá vỡ hư không để chạy trốn bất cứ lúc nào.

Tiểu Ngạc Thần kêu vài tiếng với Hàn Sâm, đôi mắt đồng thời nhìn xung quanh, ý muốn nói là: "Hồ rượu ngon ở đâu? Tiểu đệ các tộc ở chỗ nào?"

"Ngươi đừng sốt ruột, bây giờ chúng ta mới đi ra ngoài, vân còn một đoạn đường phải đi nữa mà." Hàn Sâm dỗ Tiểu Ngạc Thần trước, đang lúc hắn nghĩ phải làm sao mới thoát khỏi được con Tiểu Ngạc Thần này thì đột nhiên cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Không chỉ Hàn Sâm, Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng đồng thời cảm giác được loại hoảng sợ này, sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi.

“Chẳng nhẽ Đại Ngạc Thần tìm tới rồi?” Đúng lúc Hàn Sâm thấy ngạc nhiên và nghỉ ngờ thì nhìn thấy một luồng sức mạnh kinh khủng bao phủ xuống, có một con dị chủng khủng bố hiện ra trong hư không.

“Đó là dị chủng gì thế?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm con dị chủng kia, phát hiện không phải là Đại Ngạc Thần, mà là một con giống như cự xà trông giống Giao Long.

Con rắn kia dài đến trăm trượng, phần đầu giống rắn hổ mang vương, nhưng trên cái cổ bẹt giống cánh bằng thịt kia của nó lại mọc hai hàng mắt, mỗi hàng có ba con, tổng cộng có sáu con mắt màu xanh lục.

“Dị chủng Thần Hóa Lục Hạch Xà Thần!” Lý Khả Nhi và Linh Lung đồng thanh kêu lên. Từ mức độ kinh ngạc của các nàng là đủ biết, r rằng con Lục Hạch Xà Thần này không tầm thường.

Hết chương 2577.

Chương 2578. Lục Hạch Xà Thần

Hàn Sâm nhìn kỹ mới phát hiện cái mọc trên mặt cổ Xà Vương kia không phải là mắt mà là sáu cái bánh răng đang xoay tròn, cũng không biết sáu cái bánh răng đó để làm gì.

“Đi mau.” Lý Khả Nhi hét một tiếng với Hàn Sâm rồi chuẩn bị sử dụng thuật Thần Du để rời khỏi nơi này.

Nhưng mà còn chưa đợi nàng bắt đầu thuấn di thì đã thấy không gian bốn phía bỗng nhiên điên đảo, toàn bộ trời đất vũ trụ đều chuyển động giống như xoáy nước.

Hàn Sâm cũng muốn sử dụng thuấn di nhưng đột nhiên phát hiện bản thân không thể xé rách không gian ra để rời đi, nơi này giống như đã mất liên hệ

với không gian ở bên ngoài vậy.

“Hỏng bét, chúng ta bị nhốt vào bên trong không gian lục hợp rồi. Bên trong không gian lục hợp, tất cả trật tự không gian đều do Lục Hạch Xà Thần khống chế, sức mạnh của hệ không gian không sử dụng được ở trong đây.” Lý Khả Nhi hoảng sợ nói.

Hàn Sâm không hề hoảng loạn. Hắn chú ý thấy đôi mắt của Lục Hạch Xà Thần nhìn đỉnh đầu hắn chằm chằm, từ đầu tới đuôi đều không di chuyển dù nửa phân, rõ ràng là nó nhằm vào Tiểu Ngạc Thần.

Tiểu Ngạc Thần vừa mới sinh ra không được lâu, đâu có biết sợ hãi là cái gì. Thấy Lục Hạch Xà Thần kia nhìn chằm chằm nó, thì ngay tức khắc nó trừng lại, đã thế còn nghênh ngang kiêu ngạo kêu to với Lục Hạch Xà Thần một hồi.

Hàn Sâm biết ý của nó là nói về sau Lục Hạch Xà Thần đi lăn lộn với nó, làm tiểu đệ của nó.

Cũng không biết Lục Hạch Xà Thần có nghe hiểu không, lập tức kêu một tiếng rống giận kỳ quái. Nó vừa há miệng phun thì từng xích Trật Tự không gian giống như cực quang vũ trụ lao về phía Tiểu Ngạc Thần.

Hàn Sâm vội vàng bay đi trốn. Tiểu Ngạc Thần thì lại kiêu ngạo đi đỡ, muốn khai chiến với Lục Hạch Xà Thần, hoặc là nói muốn giáo huấn Lục Hạch Xà Thần một trận.

Cái này cũng phải quy công cho những lời thổi phồng lúc trước Hàn Sâm nói với nó. Trước đó vì xúi giục Tiểu Ngạc Thần nên Hàn Sâm đã thổi phồng cái gì mà Tiểu Ngạc Thần là sinh vật vô địch vũ trụ, vạn tộc đều sùng bái nó như thần, lòng ngưỡng mộ liên miên không dứt như nước sông cuồn cuộn, dường như toàn bộ sinh vật trong vũ trụ đều hận không thể trở thành tiểu đệ của nó.

Đáng thương Tiểu Ngạc Thần đơn thuần cứ tưởng mẹ nó là lớn nhất trong vũ trụ, và nó là thứ hai, những sinh vật khác đều là tiểu đệ. Thế nên làm gì có chuyện nó sẽ dễ dàng tha thứ cho việc Lục Hạch Xà Thần xỉ nhục nó chứ.

Hàn Sâm chạy đi không bao xa thì dừng lại, tính xem trận đánh nhau hay ho của Xà và Ngạc.

“Đi mau. Tiểu Ngạc Thần không phải là đối thủ của Lục Hạch Xà Thần đâu, bây giờ tranh thủ chạy mau đi, nếu không sẽ không kịp nữa đâu.” Linh Lung vừa bay đi trốn vừa nói với Hàn Sâm.

“Thực lực của Tiểu Ngạc Thần chắc là bằng với Thần Hóa Nguyên Cơ chân chính ở thế giới bên ngoài chứ nhỉ? Bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm vẫn còn có dị chủng mạnh hơn nó ư?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Lý Khả Nhi ở bên giải thích: “Lục Hạch Xà Thần là một trong những dị chủng mạnh nhất bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm. Tuy không biến thái như Đại Ngạc Thần nhưng cũng đã đạt tới đỉnh Nguyên Cơ, lại thêm lực lượng cực kỳ mạnh mẽ của hệ không gian nữa, kinh nghiệm chiến đấu cũng hơn hẳn Tiểu Ngạc Thần. Tiểu Ngạc Thần vừa mới sinh ra không bao lâu tuyệt đối không phải là đối thủ của nó.”

Ầm!

Dường như là đang chứng thực lời của Lý Khả Nhi vậy, chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, Tiểu Ngạc Thần đã bị Lục Hạch Xà Thần đánh bay ra ngoài lăn liên tục trong tinh không. Sau khi đụng vào một viên hành tinh nhỏ thì đã đâm nát luôn hành tinh nhỏ đó.

“Mạnh vậy cơ à!” Hàn Sâm giật nảy mình, vội vàng mang theo Thanh Đồng Chú Kiếm Lô phi độn hết toàn lực. Không gian bị giam cầm nên không thể thuấn di được, Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng chỉ đành bay.

Hư không phía sau liên tục truyền đến những âm thanh khủng bố. Hàn Sâm không nhịn được quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiểu Ngạc Thần bị đánh bầm dập mặt mũi, đang khóc to oa oa. Nước mắt đang không ngừng chảy ra từ khóe mắt của đôi mắt hẹp dài kia..

“Xin lỗi Tiểu Ngạc Thần, ngươi còn không đánh lại nó, thì ta cũng chẳng phải là đối thủ của nó. Ít nhất thì ngươi vẫn là dị chủng Thần Hóa, kiên trì một chút rồi tự mình chạy đi là được. Đừng trách ta vô tình vô nghĩa, dẫu sao thì ta cũng chỉ là tù binh bị các ngươi bắt đi thôi, nói ra thì chúng ta cũng là địch, không phải là bạn.” Hàn Sâm vừa thâm nghĩ vừa bay.

Cùng đám Linh Lung càng bay càng xa nhưng trong lòng Hàn Sâm luôn cảm thấy có hơi kỳ quái, luôn cảm giác đôi mắt tràn ngập nước mắt ban nãy của Tiểu Ngạc Thần giống như đang nhìn hắn vậy.

“Ờm thì… Vì sao Lục Hạch Xà Thần phải đối phó Tiểu Ngạc Thần?” Hàn Sâm vừa bay vừa hỏi Lý Khả Nhi.

“Lục Hạch Xà Thần là số ít những dị chủng hạch tâm có thể tiến hóa. Nguyên bản nó cũng không gọi là Lục Hạch Xà Thần mà gọi là Song Hạch Xà Thần. Trên cổ chỉ có hai cái bánh răng, sau này mỗi khi cắn nuốt một con dị chủng hạch tâm Thần Hóa thì nó có thể tạo ra thêm một cái bánh răng, thực lực cũng sẽ tăng lên một mảng lớn. hiện giờ nó có tổng cộng là sáu hạch, thực lực mạnh mẽ, trong đại vũ trụ cũng có thể coi là Thần Hóa Nguyên Cơ đỉnh cấp, lại có thêm sức mạnh hệ không gian đáng sợ nữa, hơn

xa những dị chủng Thần Hóa hạch tâm như Thần Tướng Hoàng Kim kia." Lý Khả Nhi giải thích.

"Lục Hạch Xà Thần có nhược điểm không?" Hàn Sâm cau mày hỏi.

"Nếu nói về nhược điểm thì không phải là không có. Dù sao thì tuy thực lực của nó mạnh nhưng dị chủng hạch tâm đều có vài chỗ bị thiết hụt. Lục Hạch Xà Thần cũng không phải ngoại lệ, nhược điểm của nó thật ra chính là những cái bánh răng hạch tâm kia. Trong đó có bốn cái là nó cắn nuốt dị chủng Thần Hóa hạch tâm khác rồi đoạt được, những bánh răng đó kết hợp với bản thân nó không hoàn mỹ cho lắm, đây cói như là nhược điểm duy nhất của nó." Lý Khả Nhi nói.

"Các ngươi đi trước đi." Hàn Sâm sau khi nghe xong đột nhiên quay người bay về.

"Người muốn làm gì?" Lý Khả Nhi và Linh Lung đều kinh ngạc, không biết Hàn Sâm bị khùng hay gì.

"Các ngươi đi trước đi, ta quay về nhìn xem sao." Hàn Sâm nói, hắn luôn cảm thấy hơi là lạ trong lòng, cuối cùng vẫn quyết định trở về nhìn.

"Đừng nói hắn muốn đi cứu con Tiểu Ngạc Thần đó đấy nhé?" Lý Khả Nhi ngơ ngẩn nhìn bóng dáng của Hàn Sâm đi xa dần, có chút không dám tin vào phán đoán của mình.

"Hắn làm việc theo cảm tính quá rồi, chỉ sợ tương lai sẽ chịu thiệt thòi lớn vì tính đó. Tuy thiên phú và năng lực đều cực tốt nhưng dùng để làm tầm thì lại quá nguy hiểm." Linh Lung nói, mặt không có cảm xúc gì.

"Nhưng nếu lúc ta bị cường địch làm cho khốn đốn, không thể phản kháng thì ta cũng hy vọng sẽ có một người làm việc theo cảm tính quay lại cứu ta." Lý Khả Nhi lại nói với vẻ mặt phức tạp.

"Vạn vật sống hay chết đều là trạng thái bình thường, tâm thái của ngươi như vậy sẽ rất bất lợi với việc tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng

Thiên." Linh Lung cau mày nói.

Cơ thể Tiểu Ngạc Thần bị từng sợi xích Trật Tự không gian lôi kéo người ra, treo ở trên không trung không nhúc nhích được. Nhưng thể xác của nó thật sự quá mạnh mẽ, xích Trật Tự không gian cũng không thể cắt mở được cơ thể nó ra. Những cái quất đánh của xích Trật Tự không gian quất cũng chỉ làm trên người nó nhiều ra vài vết máu.

Lục Hạch Xà Thần như một pho tượng Ma Thần khổng lồ nhìn chằm chằm Tiểu Ngạc Thần, xích Trật Tự trên người dâng trào liên tục, quất liên hồi vào người Tiểu Ngạc Thần.

Tiểu Ngạc Thần bị đánh khóc oa oa, vết máu trên người xuất hiện hết vết này tới vệt khác.

Sức mạnh của Tiểu Ngạc Thần không đủ để tránh thoát những sợi xích Trật Tự không gian đó, đến cả cơ hội né tránh cũng chẳng có luôn, bị treo ở nơi đó quất roi không thương tiếc gì. Vết máu trên người liên tiếp xuất hiện, tuy không phải trọng thương nhưng lại làm nó đau đến mức nước mắt rơi xuống như trân châu bị đứt dây.

Hết chương 2578.

Chương 2579. Chiến Thần Xà.

Nếu không phải mật độ cơ thể của Tiểu Ngạc Thần có độ dày cực cao, cứng rắn hơn nhiều so với cơ thể của dị chủng cấp Thần Hóa thông thường, thì e rằng đã bị Lục Hạch Xà Thần xé nát lâu rồi.

Đáng tiếc, dù sao Tiểu Ngạc Thần cũng mới sinh ra không bao lâu, cơ thể còn chưa đủ mạnh mẽ đến mức có thể vô hiệu hóa lực lượng không gian của Lục Hạch Xà Thần. Vết thương trên người càng ngày càng nhiều, vẻ hoảng sợ trên mặt Tiểu Ngạc Thần càng thêm rõ, sắp bị dọa sợ tới đi tiểu rồi.

Lục Hạch Xà Thần không thể xé xác Tiểu Ngạc Thần bằng cách sử dụng xích Trật Tự không gian thì bắt đầu trở nên kiên nhẫn, nó mở cái miệng

rộng như chậu máu, lộ ra những chiếc răng độc đáng sợ và cắn về phía Tiểu Ngạc Thần.

Đôi mắt nhỏ tí của Tiểu Ngạc Thần trợn tròn, nước mắt giàn dụa và cố gắng vùng vẫy để chạy trốn, nhưng dưới sự trói buộc của xích Trật Tự không gian, nó không thể trốn thoát được, mà răng độc của Lục Hạch Xà Thần đã sắp cắn vào người nó.

Bùm!

Đột nhiên nhìn thấy trên trời có một luồng ánh sáng lạnh phát ra từ kim loại bay xuống và đập mạnh vào một bánh răng xanh biếc của Lục Hạch Xà Thần, khiến Lục Hạch Xà Thần ngẩng đầu và gầm lên một cách đau đớn.

Tiểu Ngạc Thần ngạc nhiên khi phát hiện có một cây cột kim loại to lớn đập vào chiếc bánh răng giống như con mắt đó, mà Hàn Sâm đứng ngay sau cây cột kim loại đó, đấm hết quyền này tới quyền khác vào đầu sau của cây cột kim loại, mỗi cú đánh đều khiến cây cột kim loại đâm sâu thêm một ít.

Tiểu Ngạc Thần vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, Lục Hạch Xà Thần chịu phải một đòn này, trong nỗi đau đớn ấy xích Trật Tự không gian trói Tiểu Ngạc Thần trở nên yếu đi rất nhiều. Trên người Tiểu Ngạc Thần lập lòe ánh sáng đen, cuối cùng cũng giãy ra được khỏi sự trói buộc của xích Trật Tự không gian và thoát ra ngoài.

Hàn Sâm vẫn ở đó nện vào Thần Trụ Kình Thiên, món dị bảo Thần Hóa này là thứ đoạt được từ chỗ Tộc Hoàng Cực, mặc dù Hàn Sâm không thể phát huy hết sức mạnh của nó nhưng xem ra hiệu quả cũng không †ồi lắm, đâm vào giữa một bánh răng thì phía trên cái bánh răng đó đã bị đập ra vết nứt và dưới sự trấn áp của Thần Trụ Kình Thiên thì cái bánh răng kia đã không thể chuyển động được nữa.

Đáng tiếc là Hàn Sâm vẫn chưa phải Thần Hóa, nếu không sử dụng Thần Trụ Kình Thiên với sức mạnh của cấp Thần Hóa, có lẽ một đòn này đã có thể nghiền nát một cái bánh răng của Lục Hạch Xà Thần.

Lục Hạch Xà Thần cúi đầu nhìn xuống Hàn Sâm và gầm thét lên một tiếng, từng sợi xích Trật Tự không gian giống như rắn từ trong cơ thể tuôn ra và

xoắn về phía Hàn Sâm.

Mỗi một sợi xích Trật Tự không gian là một vết nứt không gian, tương đương với thuật cắt không gian, nếu cơ thể không chống lại được vết cắt không gian thì sẽ bị xích Trật Tự không gian xé nát ngay lập tức.

Hàn Sâm cũng không có ý né tránh, vầng sáng màu vàng kim trên người hắn sáng chói, từng mảnh áo giáp cơ giới hoàng kim ngưng tụ lên trên người hắn, trong nháy mắt hóa thành Thần Tướng Cơ Giới Hoàng Kim.

Những xích Trật Tự không gian đánh vào Trang Giáp Cơ Giới Hoàng Kim, khiến cho mặt trên Trang Giáp Cơ Giới Hoàng Kim xuất hiện những vết cắt như thể có rất nhiều lưỡi đao vô hình đang từ từ cắt vào Trang Giáp Hoàng Kim, khiến cho Thần Tướng Hoàng Kim bắn ra tia lửa văng khắp nơi.

Nhưng vì Trang Giáp Hoàng Kim cực kỳ cứng, trong chốc lát những xích Trật Tự không gian này không thể hoàn toàn cắt bung bộ Trang Giáp Hoàng Kim này ra được.

Hàn Sâm điều khiển Thần Tướng Hoàng Kim, đẩy mã lực của Thần Tướng Hoàng Kim lên cực hạn, năng lượng hoàng kim từ bên trong những đường ống hoàng kim phun trào ra như thể đang giương ra một đôi cánh hoàng kim ở sau lưng.

Cánh tay của Thần Tướng Hoàng Kim thu về phía sau, vung mạnh tay đến cực hạn, nắm đấm của hắn đập ra như núi lửa bùng nổ, đánh vào đầu còn lại của Thần Trụ Kình Thiên.

Chịu một đòn mạnh như vậy của Thần Tướng Hoàng Kim, trong chớp mắt Thần Trụ Kình Thiên đã đập vào sâu cả mảng lớn, chỉ nghe thấy một tiếng rạn nứt cực to vang lên từ bánh răng của Lục Hạch Xà Thần, một cái bánh răng đã bị Thần Trụ Kình Thiên mạnh mẽ ép vỡ tan tành và từ chỗ đó Thần Trụ Kình Thiên xuyên thẳng qua, đâm vào cổ của Lục Hạch Xà Thần.

“Gràooooo!” Lục Hạch Xà Thần gầm lên đầy đau đớn, cái đuôi quất về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm trông thấy cái đuôi quất đến nhưng không né tránh được, cái đuôi kia giống như sinh ra nếp gấp ở trong không gian, không nhìn được quá trình ở giữa, trực tiếp quất lên người Thần Tướng Hoàng Kim.

Trong nháy mắt Thần Tướng Hoàng Kim bị quất bay vụt đi như sao băng và đâm vào bên trên một tinh cầu cực lớn, khiến cho tinh cầu này sinh ra một làn sóng xung kích tỏa ra một nửa tinh cầu.

Những đỉnh núi rộng lớn bị sụp đổ, mặt đất bị lật lên, nham thạch cuồn cuộn như sóng biển, trong bỗng chốc một nửa tinh cầu như thể đã trải qua trận động đất ngày tận thế.

Lục Hạch Xà Thần vẫn không chịu bỏ qua, xông thẳng về phía tinh cầu kia, vô số xích Trật Tự không gian vặn vẹo giống như rắn độc quấn lấy Thần Tướng Hoàng Kim trong hố sâu tinh cầu.

“Tiểu Ngạc Thần… Còn chờ gì nữa… Lĩnh vực trọng lực…” Hàn Sâm hét lớn.

Tiểu Ngạc Thần còn đang sững sờ, nghe thấy giọng nói của Hàn Sâm mới chợt giật mình, vô ý thức sử dụng xích Trật Tự trọng lực của bản thân, trong chớp mắt vô sô hắc quang bao phủ lên người của Lục Hạch Xà Thần, ngay lập tức khiến tốc độ của Lục Hạch Xà Thần chậm lại như thể biến thành một thiên thạch bình thường và rơi xuống tinh cầu kia.

Hàn Sâm điều khiển Thần Tướng Hoàng Kim đứng lên, hai chân dậm mạnh trên mặt đất, năng lượng hoàng kim của toàn cơ thể bùng nổ, năng lượng hoàng kim trong đường ống phun trào ra, giống như tên lửa vũ trụ, đẩy mạnh Thần Tướng Hoàng Kim bay vút lên trời, nghênh đón Lục Hạch Xà Thần đang rơi xuống vùn vụt.

Hàn Sâm điều khiển Thần Tướng Hoàng Kim, toàn bộ lực lượng ngưng tụ trên nắm đấm, mang theo Thần Quang hoàng kim cực kỳ cuồng bạo, nện mạnh vào Thần Trụ Kình Thiên đang đâm xuyên qua cổ Lục Hạch Xà Thần.

Chỉ trong chớp mắt Thần Trụ Kình Thiên đã xuyên qua cơ thể của Lục Hạch Xà Thần, thậm chí cả cơ thể của Thần Tướng Hoàng Kim cũng xuyên

qua theo.

Thần Tướng Hoàng Kim đuổi theo, hai tay ôm lấy Thần Trụ Kình Thiên khổng lồ, quay đầu nhìn về phía Lục Hạch Xà Thần thì chỉ thấy nó vẫn đang rơi về phía tinh cầu do giới hạn của trọng lực.

Rầm!

Lục Hạch Xà Thần va chạm vào tinh cầu còn kinh khủng hơn cả Hàn Sâm ban nãy, viên tinh cầu này cũng xui xẻo, sau hai lần va chạm kinh hoàng liên tiếp thì nó đã bị chấn động đến hoàn toàn thay đổi.

“Tiểu Ngạc Thần làm tốt lắm, cứ tiếp tục tăng cường trọng lực cho nó như vậy.” Hàn Sâm hét lên câu, đồng thời điều khiển Thần Tướng Hoàng Kim cầm Thần Trụ Kình Thiên lao về phía Lục Hạch Xà Thần.

Lục Hạch Xà Thần bị trọng lực hạn chế, tốc độ trở nên cực kỳ chậm chạp, động tác cũng rất trì trệ, căn bản không thể tránh khỏi cú đánh của Thần Tướng Hoàng Kim.

Lục Hạch Xà Thần gào thét lên một cách quái dị, vô số xích Trật Tự không gian giống như hoa cúc nở rộ, lao đến và quấn lấy Hàn Sâm, không cho hắn có cơ hội xông tới trước mặt Lục Hạch Xà Thần.

Hàn Sâm vẫn bình tĩnh, cũng không né tránh, hắn tăng mã lực của Thần Tướng Hoàng Kim lên cực hạn, tiếp tục lao về phía con quái vật Lục Hạch.

Trông thấy vô số sợi xích Trật Tự không gian sắp quấn lấy người Thần Tướng Hoàng Kim, Hàn Sâm hét to lên một tiếng, ném Thần Trụ Kình

Thiên mà Thần Tướng Hoàng Kim đang ôm chặt bằng hai tay lên, sau đó năng lượng hoàng kim của toàn cơ thể tuôn trào, một cú đánh rực cháy như mặt trời đánh vào phần đuôi của Thần Trụ Kình Thiên.

Bỗng Thần Trụ Kình Thiên biến thành một luồng ánh sáng, ma xát với bầu khí quyển của tinh cầu và phát sáng rực rỡ, trong phút chốc lại đâm sầm vào cái bánh răng khác của Lục Hạch Xà Thần đang không thể né tránh.

Lục Hạch Xà Thần bị hạn chế bởi xích Trật Tự trọng lực của Tiểu Ngạc Thần, nó không kịp né tránh và lại bị đâm thủng một cái bánh răng hạch tâm, bị đóng đinh ngay trên tinh cầu, phát ra tiếng rống đau đớn.

Xích Trật Tự không gian mà nó phóng ra cũng tan vỡ và trở nên tán loạn, Hàn Sâm điều khiển Thần Tướng Hoàng Kim, nhảy qua xích Trật Tự không gian từ nhiều góc độ kỳ lạ khác nhau rồi lao về phía Lục Hạch Xà Thần đang bị đóng đinh trên tinh cầu.

“Ngao!” Tiểu Ngạc Thần càng kêu lên kích động.

Hết chương 2579.

Chương 2580. Lại lấy được Thú Hồn Thần Hóa.

€ó Hàn Sâm kiềm chế Lục Hạch Xà Thần, Tiểu Ngạc Thần bắt đầu trở nên kiêu ngạo, Tiểu Ngạc Thần đã nghiến răng căm hận Lục Hạch Xà Thần từng đánh nó từ lâu, hắc quang toàn thân phóng ra, từng sợi xích Trật Tự trọng lực giống như dừng trên người Lục Hạch Xà Thần, khiến tốc độ của Lục Hạch Xà Thần càng lúc càng chậm, ngay cả muốn thoát khỏi trọng lực để lao ra khỏi tinh cầu cũng không làm nổi.

Nó đã bị phá hủy mất hai bánh răng hạch tâm và còn bị thương nặng, vốn sức mạnh của nó đã suy giảm nhanh chóng, bị xích Trật Tự trọng lực của Tiểu Ngạc Thần áp chế, nên nó không thể thoát khỏi đòn tấn công của Hàn Sâm.

Rầm rầm! Rầm rầm!

Thần Tướng Hoàng Kim lao tới trước mặt Lục Hạch Xà Thần đang bị đóng đỉnh trên tinh cầu, Hàn Sâm cũng không đi rút Thần Trụ Kình Thiên đang trấn áp nó ra, mà là trực tiếp nện mạnh liên hồi vào người nó bằng hai nắm

đấm tràn đầy năng lượng hoàng kim, giống như một trận cuồng phong bão táp.

Lục Hạch Xà Thần bị đóng định ở đó, bị xích Trật Tự trọng lực của Tiểu Ngạc Thần vây lại, hoàn toàn không kịp né tránh. Dưới những đòn tấn công liên tiếp của Thần Tướng Hoàng Kim, từng chiếc bánh răng tan †ành, lại bị Hàn Sâm làm nổ hai cái.

Chịu đựng cơn đau, trên người Lục Hạch Xà Thần tuôn ra vô số xích thần Trật Tự không gian, quấn lấy Thần Tướng Hoàng Kim như vô số con rắn độc.

Hàn Sâm tăng sức mạnh của Thần Tướng Hoàng Kim lên cực hạn, nhưng vẫn không thể vung nắm đấm lần nữa, cả người bị trói không thể nhúc nhích.

Ầm!

Cái đuôi của Lục Hạch Xà Thần điện cuồng quất tới, chỉ trong bỗng chốc đã đánh Thần Tướng Hoàng Kim bay vụt ra ngoài, cú đánh khủng bố trong cơn tức giận đã đánh nát tấm áo giáp của Thần Tướng Hoàng Kim.

"Lục Hạch Xà Thần thật lợi hại, bị thương đến thế mà còn có sức chiến đấu như vậy. Không hổ là sức chiến đấu đỉnh cao của Lĩnh Vực Hạch Tâm." Thần Tướng Hoàng Kim không biết đã phá vỡ bao nhiêu thiên thạch, Hàn Sâm mới miễn cưỡng dừng lại lùi về sau.

Cái đuôi của Lục Hạch Xà Thần quấn quanh Thần Trụ Kình Thiên, mạnh mẽ rút Thần Trụ Kình Thiên ra khỏi cơ thể, vừa định ra tay thì đã thấy Tiểu Ngạc Thần xuất hiện trước mặt nó và đâm đầu vào một trong hai cái hạch tâm còn sót lại của nó.

Với một tiếng răng rắc, cái hạch tâm kia trực tiếp bị Tiểu Ngạc Thần đập nát, Lục Hạch Xà Thần run lên vì đau đớn, cái đuôi của nó điên cuồng quật về phía Tiểu Ngạc Thần.

Bụp!

Ngay tức khắc, Tiểu Ngạc Thần bay ra như một quả bóng da và Thần Trụ Kình Thiên cũng bay ra theo Tiểu Ngạc Thần.

Hàn Sâm điều khiển Thần Tướng Hoàng Kim đón lấy Thần Trụ Kình Thiên và đâm về phía Lục Hạch Xà Thần một cách quyết liệt, thừa dịp con rắn vẫn còn đang uốn éo đau đớn, hắn đâm vào bánh răng hạch †âm cuối cùng của nó.

Lục Hạch Xà Thần đau đớn giãy giụa, định lấy đuôi đánh Thần Tướng Hoàng Kim, nhưng Tiểu Ngạc Thần lại hùng hổ lao tới, xích Trật Tự trọng lực đè mạnh lên người nó, khiến tốc độ di chuyển của nó lại yếu đi rất nhiều.

Thần Tướng Hoàng Kim nhân cơ hội xông lên, nắm đấm điên cuồng nện vào vết thương của Lục Hạch Xà Thần, từng nắm đấm hoàng kim nện

xuống như cuồng phong, đập mạnh cơ thể của Lục Hạch Xà Thần lọt vào trong tinh cầu, nham thạch phía dưới liên tục văng tung tóe.

Rầm!

Dưới sự tấn công liên tục bằng sức mạnh nắm đấm đáng sợ của Thần Tướng Hoàng Kim, Lục Hạch Xà Thần và toàn bộ tinh cầu đều bị nổ tung, sức nổ kinh khủng đã thổi quét cả mảng lớn sao trời, đủ loại ánh sáng rực rỡ giống như pháo hoa.

"Săn giết dị chủng Thần Hóa hạch tâm Lục Hạch Xà Thần, đạt được Thú Hồn Lục Hạch Xà Thần phát hiện gen dị chủng Thần Hóa."

"Có Thú Hồn kìa!" Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên.

Mà ở phía xa của tinh không, Linh Lung và Lý Khả Nhi đều có chút đờ đẫn, bọn họ theo dõi toàn bộ quá trình bằng Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, khi Hàn Sâm biến thành Thần Tướng Hoàng Kim đã làm bọn họ cảm thấy rất khó tin, sau lại còn phối hợp với Tiểu Ngạc Thần và giết Lục Hạch Xà Thần một cách đơn giản như vậy nữa.

"Quả nhiên chính Kim Tệ đã cướp đi Mắt Hải Thiên và Thần Trụ Kình Thiên." Lý Khả Nhi bày ra vẻ mặt phức tạp. Tuy rằng nàng đoán được sự xuất hiện của Thần Tướng Hoàng Kim khẳng định có liên quan đến Kim Tệ, nhưng nàng không ngờ tới Kim Tệ lại chính là Thần Tướng Hoàng Kim.

"Cái quái gì vậy?" Khuôn mặt luôn bình tĩnh trông như mặt giếng không gợn sóng của Linh Lung lúc này cũng tràn đầy kinh ngạc, đương nhiên nàng nhận ra được Thần Tướng Hoàng Kim, nhưng tại sao Kim Tệ lại có thể hóa thân thành Thần Tướng Hoàng Kim, điều này khiến nàng hoàn toàn không thể hiểu nổi.

"Không biết." Lý Khả Nhi lắc đầu cười khổ, nàng biết đó là Thần Tướng Hoàng Kim nhưng nàng cũng khó có thể tưởng tượng được tại sao Kim Tệ lại có thể biến thành Thần Tướng Hoàng Kim.

Tiểu Ngạc Thần vọt tới chỗ tàn thi của Lục Hạch Xà Thần, nó vừa giãm vừa cắn cái xác, tiếc là nó không ăn thịt, hơn nữa cơ thể của Lục Hạch Xà Thần giống như kim loại, cũng không có máu thịt.

Hàn Sâm thu hồi lại Thần Tướng Hoàng Kim đã bị tổn hại nặng nề, Lục Hạch Xà Thần thật sự lợi hại, ngay cả Trang Giáp phòng ngự lợi hại như Thần Tướng Hoàng Kim cũng bị chém đâu đâu cũng toàn vết, có vài chỗ sắp vỡ nát, nếu không có xích Trật Tự trọng lực của Tiểu Ngạc Thần hạn chế nó, thì e là Thần Tướng Hoàng Kim đã bị nó cắt thành từng mảnh từ lâu rồi.

Đào gen dị chủng hạch tâm của Lục Hạch Xà Thần ra, đó là một bánh răng màu xanh lục như phỉ thúy, chỉ to bằng nắm tay và nó đang không ngừng quay tròn trong đầu của Lục Hạch Xà Thần.

“Đúng là đồ tốt.” Hàn Sâm cảm nhận được dao động năng lượng đáng sợ truyền đến, trong lòng thầm khen ngợi, tiếc là hiện giờ hắn không thể hấp thụ được gen Thần Hóa, chỉ đành cất đi trước đã.

Tiểu Ngạc Thần tỏ vẻ đã cắn phá đủ, lúc này nó mới bay đến trước mặt Hàn Sâm và kêu oa oa một trận với Hàn Sâm, như thể muốn lên án Hàn Sâm lừa gạt nó.

“Tiểu Ngạc Thần… Ngươi thật sự quá lợi hại… Dị chủng mạnh mẽ như vậy… Cũng bị ngươi xử lý mất tiêu rồi… Ngươi đúng là Tiểu Ngạc Thần lợi hại vô song, siêu cấp vũ trụ… Hàn Sâm nhìn về phía Tiểu Ngạc Thần với vẻ mặt sùng bái, lại thổi phồng một trận.

Vốn dĩ Tiểu Ngạc Thần còn muốn nói gì đó, nhưng nghe xong lại trở nên đắc ý dào dạt, nó thích chí híp mắt lại, vẻ mặt như thể ta lợi hại thế đó, thế là quên hết những chuyện muốn lên án Hàn Sâm vừa rồi.

“Trẻ nhỏ dễ lừa.” Hàn Sâm thầm bật cười khi thấy dáng vẻ đắc chí dào dạt của Tiểu Ngạc Thần.

Tiểu Ngạc Thần nhún người nhảy lên đỉnh đầu Hàn Sâm, nó ngẩng cao đầu, ngạo nghễ kêu vài tiếng như muốn nói cho Hàn Sâm lại tìm thêm mấy dị chủng lại đây, nó muốn đánh mười con nữa.

Hàn Sâm vừa bay vừa quan sát thú ồn hạch tâm Thần Hóa "Lục Hạch Xà Thần" mà hắn vừa đạt được.

Thú hồn hạch tâm Thần Hóa "Lục Hạch Xà Thần": Loại vũ khí.

"Vũ khí thú hồn! Là vũ khí thú hồn, cuối cùng cũng ra rồi sao? Sẽ là cái gì đây? Với loài như rắn, thường thì là trường mâu, cũng có thể là kiếm, chủy thủ cũng được…" Nhất thời Hàn Sâm thầm vui vẻ trong lòng, hắn đã mong chờ vũ khí thú hồn cấp Thần Hóa từ lâu, hơn nữa đây là vũ khí thú hồn lực lượng hệ không gian, nhất định không phải thứ tâm thường.

Không chút do dự, lập tức Hàn Sâm triệu hồi thú hồn Lục Hạch Xà Thần ra.

Tức khắc một cây cung liên hợp màu xanh đậm xuất hiện trong tay Hàn Sâm, phần thân cung cực ngầu, bộ phận chính của cung liên hợp được hợp thành từ cánh cung cơ giới và sáu trục bánh xe, tràn ngập lạnh lẽo chỉ có ở vũ khí lạnh cơ khí, dữ tợn, khoa trương và thậm chí còn có cơ quan ngắm chính xác trên đó.

Đây là một vũ khí đáng sợ chứa đầy tính chết chóc của vũ khí lạnh và cảm giác tỉ mỉ tinh vi của máy móc thời hiện giờ, bản thân Hàn Sâm có thể nhìn thấy mung lung bóng dáng của Lục Hạch Xà Thần trên thân

cung.

"Hóa ra là một cây cung?" Hàn Sâm cầm cây cung Lục Hạch Xà Thần, trong lòng không khỏi có chút cảm thán.

Hết chương 2580.

Chương 2581. Bầy rắn tấn công

Hàn Sâm thích không nỡ buông tay, mặc dù lần trước đã sử dụng Phong Chi Huyền của Phong Thu Xuyên một lần nhưng dù sao Phong Chi Huyền cũng là cung đã nhận chủ, cảm giác khi cưỡng chế sự dụng cung cũng không ổn cho lắm.

Hiện giờ Lục Hạch Xà Cung này lại không giống vậy, Hàn Sâm nắm thân cung tiện tay kéo dây cung ra chuyển động theo trục bánh xe, dây cung bị hắn kéo ra một cách dễ dàng, có thể nói là không tốn chút sức lực nào nhưng cái cảm giác sức mạnh này lại không hề giảm, dây cung cho Hàn Sâm cảm giác sức mạnh thậm chí còn mãnh liệt hơn so với Phong Chi Huyền.

Hàn Sâm có thể cảm giác được trên thân cung tản mát ra không gian sức mạnh, nhưng Hàn Sâm lại không biết không gian sức mạnh này rốt cuộc sẽ ban cho Lục Hạch Xà Cung năng lực gì.

Hàn Sâm cũng là lần đầu sử dụng vũ khí thú hồn cấp Thần Hóa nên khó có thể đoán được uy lực của nó rốt cuộc như thế nào.

Nhưng Hàn Sâm vốn không có ý sử dụng ngay, hắn muốn để cây cung này lại, khi hắn sống với thân phận là Hàn Sâm thì sử dụng. Là Kim Tệ, Thần Tướng Hoàng Kim đã giao cho hắn đủ sức mạnh để đánh một trận với cấp Thần Hóa, hơn nữa lúc khống chế Thần Tướng Hoàng Kim, Hàn Sâm cũng không cách nào sử dụng cung cho nên có chút chật vật.

Dùng thân phận Hàn Sâm để sử dụng cũng vừa đúng lúc, trước nay Hồn Y Khổng Tước Vương và cung tiễn không hề ảnh hưởng lẫn nhau, hơn nữa còn có thể chồng sức mạnh lên nhau nên bảo đảm an toàn rất lớn cho Hàn Sâm.

Cho dù là cường giả cấp Thần Hóa đến, thì dưới sức mạnh của Hồn Y Khổng Tước Vương và Lục Hạch Xà Cung chưa chắc không thể bắn chất.

“Nếu những tên của Tộc Hoàng Cực kia còn dám đến trước mặt ta thì †a sẽ thưởng cho bọn họ một mũi tên, để bọn họ biết Hàn mỗ ta cũng biết giận.” Hàn Sâm cất Lục Hạch Xà Cung đi, định thử sau.

Bây giờ hắn sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền che đậy bản thân và Tiểu Ngạc Thần, cho dù Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng không nhìn ra hắn đang làm gì nên không cần lo lắng Lục Hạch Xà Cung sẽ bị người khác phát hiện.

“Bây giờ còn thiếu một mũi tên cấp Thần Hóa, có cung nhưng không có tên thì vẫn không hoàn mỹ cho lắm.” Hàn Sâm có chút tham lam nghĩ.

Linh Lung và Lý Khả Nhi quay đầu muốn đuổi kịp Hàn Sâm nhưng lại đột nhiên phát hiện Hàn Sâm biến mất trong cảm nhận của bọn họ, làm thế nào cũng không cảm ứng được, bọn họ đuổi tới nơi Hàn Sâm biến mất cũng không phát hiện ra tung tích của Hàn Sâm, ngay cả Thái Thượng Cảm Ứng Thiên cũng không phát hiện được chút dấu vết nào.

“Kim Tệ này quả thật có hơi thần bí.” Linh Lung nhíu mày nói.

“Đâu chỉ thần bí, mọi thứ của hắn đều không thể tưởng tượng nổi, nhưng nhân vật như vậy sợ rất khó thuyết phục được hắn làm tằm của †a.” Lý Khả Nhi thở dài nói.

“Dù hắn có mạnh hơn nữa cũng không thoát khỏi bàn tay Tộc Thái Thượng chúng ta được, nếu ngươi thật sự muốn chọn hắn thì chúng ta có thể về tộc, mời tộc trưởng tính ra lai lịch của hắn, đến lúc đó lại nghĩ cách thuần phục hắn sau.” Linh Lung nói.

Lý Khả Nhi lại lắc đầu: “Tằm của ta thôi để ta tự thuần phục thì tốt hơn.”

Linh Lung không nói gì nhưng trong lòng lại không coi trọng Lý Khả Nhi.

Nếu là trước kia Linh Lung sẽ cảm thấy không ai có thể từ chối Tộc Thái Thượng bọn họ, nhưng Kim Tệ này thật sự không thể tưởng tượng nổi, khiến lòng tin của nàng có chút dao động.

Muốn thuần phục người như vậy làm tằm không phải là chuyện dễ dàng, huống hồ Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của Lý Khả Nhi vẫn chưa tu luyện đến nơi đến chốn.

Nhưng Lý Khả Nhi cố chấp như thế, Linh Lung cũng không nói gì.

Hàn Sâm dẫn Tiểu Ngạc Thần đi xung quanh đại khai sát giới, giết không ít dị chủng cấp Vương Hạch Tâm, lúc đầu Tiểu Ngạc Thần còn có chút vui mừng nhưng sau này dần có hơi chán ghét.

Mặc dù Hàn Sâm lấy không ít rượu ngon ra dỗ nó nhưng Tiểu Ngạc Thần càng ngày càng khó dỗ, nó càng khao khát thế giới phồn hoa bên ngoài mà Hàn Sâm nói hơn.

“Quả thật có những thứ kia nhưng chắc chắn trong Lĩnh Vực Hạch ‘Tâm không nhìn thấy được, ngươi là sinh vật trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, không chịu ra ngoài thì sao ta cho ngươi nhìn thấy được chứ?” Hàn Sâm cũng có chút buồn rầu.

Cũng may có Thanh Đồng Chú Kiếm Lô ở đây, nó đã giúp Hàn Sâm không ít việc, dỗ Tiểu Ngạc Thần rất vui vẻ, Tiểu Ngạc Thần còn giúp nó giết không ít dị chủng làm kiếm khí trong Chú Kiếm Lô càng ngày càng nhiều.

Hàn Sâm sử dụng kính nhìn Chú Kiếm Lô phát hiện tiềm lực của nó cũng có năm sao, đây xem như đỉnh cấp trong cấp Vương, cơ hội thăng cấp Thần Hóa rất lớn.

“Đáng tiếc, không mang dị chủng Lĩnh Vực Hạch Tâm ra được, nếu không có thể mang theo chúng ở bên người.” Trong lòng Hàn Sâm thầm than.

Để Thanh Đồng Chú Kiếm Lô dẫn Tiểu Ngạc Thần đi dạo xung quanh, còn bản thân Hàn Sâm thì rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm trở về bên trong cá voi trắng.

Trước kia khi Hàn Sâm trở về, những hải tặc kia đều nhiệt liệt hoan nghênh hắn, nhưng lúc này lại không một ai để ý tới hắn, mọi người đều nhìn bên ngoài cá voi trắng ngẩn người, ngay cả Bảo Nhi cũng vậy.

Hàn Sâm không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn ngờ ngợ nhìn theo ánh mắt mọi người, phát hiện lại có bầy rắn từ trong biển đen bò lên đại lục, con Bạch Hổ kia đang chiến đấu cùng bầy rắn.

Cảnh tượng đó trong khoảng thời gian này đã không còn khiếp sợ nữa nhưng lần này dường như có chút khác biệt, bởi vì số lượng rắn bò ra từ trong biển đen thật sự quá nhiều, không biết nhiều hơn bao nhiêu lần so với lúc trước.

Chỉ thấy đàn rắn ùn ùn tràn lên đại lục, nấm ở nơi chúng đi qua đều bị gặm sạch sẽ, còn đáng sợ hơn cả châu chấu.

Bạch Hổ không ngừng giết chóc nhưng bầy rắn quá nhiều, nó giết thế nào cũng giết không hết, càng nhiều bầy rắn dũng mãnh không sợ chết bò lên.

“Toi rồi?” Nhìn đàn rắn kia, Phương Thanh Vũ đột nhiên kêu lên. “Toi cái gì?” Đám hải tặc đều nhìn về phía Phương Thanh Vũ.

Sắc mặt Phương Thanh Vũ khó coi nói: “Nếu Bạch Hổ không ngăn cản được bầy rắn thì nấm ở đây sẽ bị bầy rắn ăn hết, thế thì chẳng phải chúng ta không có thức ăn à?”

“Ta còn tưởng là chuyện gì to tát chứ, không có thì không có, có cái gì †o tát đâu, chúng ta có thể giao dịch, đổi thức ăn với người khác ở trong Lĩnh Vực Hạch Tâm mà” Một tên hải tặc cấp Vương nói.

“Không đơn giản như vậy đâu, các ngươi suy nghĩ một chút đi, nếu như nấm đều bị ăn hết, không nói đến Bạch Hổ kia không có thức ăn có đến ăn chúng ta hay không, các ngươi nói xem những con rắn kia có đi tìm thức ăn khác không? lù đây ngoài nấm…” Phương Thanh Vũ còn chưa nói hết, mọi người đều rõ ý của hắn.

Mọi người nhìn nấm mọc trên đỉnh đầu nhau không khỏi rùng mình, nếu những con rắn kia xem bọn họ là thức ăn thì bọn họ phải đối mặt với bầy rắn vây công không ngừng, kết quả e sẽ không tốt cho lắm.

Sự đáng sợ của đám rắn kia bọn họ đã được chứng kiến rất nhiều rồi, thân thể tuyệt đối có thể đạt tới cấp Vương tiêu chuẩn, quan trọng là số lượng quá nhiều, giết mãi cũng không hết.

Nếu như ngay cả Bạch Hổ cũng không chặn được đàn rắn đó thì e là bọn họ cũng không chặn được.

“Tiểu Hồng Điểu, đi giúp nó đi” Hàn Sâm nói với Tiểu Hồng Điểu, nếu như bị bầy rắn chiếm cứ đại lục, thì với bọn họ đây đúng là một chuyện phiền phức, cho nên Hàn Sâm mới bảo Tiểu Hồng Điểu đi ra giúp Bạch Hổ đánh chặn những bầy rắn đó.

Nhưng chưa đợi Tiểu Hồng Điều hành động, bỗng nhiên nghe thấy sóng gió trên biển đen bắt đầu cuộn trào, sóng gió động trời, một con quái vật khổng lồ tròn xoe ngoi lên từ trong biển đen.

Hết chương 2581.

Chương 2582. Quái vật xúc tu

Con quái vật đó rất xấu xí giống như con giun đất khổng lồ, trên người lại mọc đầy xúc tu dài như sợi tóc, ngoi lên từ trong biển đen, trên người còn mang theo nước đen tràn ngập tính ăn mòn trong biển đen.

Bạch Hổ nhìn thấy con quái vật đó thì sắc mặt lập tức thay đổi, nó ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống giận, đồng thời miệng há ra, một mảng lớn mưa nấm bao phủ về phía quái vật kia.

Những cây nấm nổ tung trên người quái vật và gần nó hóa thành sương mù bào tử đầy trời, sau khi người quái xà dính sương mù bào tử thì lập tức mọc ra các loại nấm nhỏ đầy màu sắc.

Nấm nhỏ mọc lên, thân thể quái xà lại giống như bị hút đến càng ngày càng khô quắp, cuối cùng ngã trên mặt đất bất động giống như bụi bặm.

Phương Thanh Vũ và đám hải tặc nhìn thấy cảnh này vừa kinh ngạc vừa sợ, một hải tặc trong số đó kinh hãi kêu lên: “Đừng nói nếu nấm mọc trên đầu chúng ta lớn thì sẽ hút khô chúng ta đấy nhé?”

Mọi người đều có thấy kiêng ky, nhưng Hàn Sâm lại nói: “Đừng lo, nấm trên đầu chúng ta và trên thân thể quái xà kia không giống nhau.”

Nghe Hàn Sâm nói như vậy trong lòng mọi người mới đỡ sợ hơn chút, nhưng vẫn lo sợ bất an.

Còn con quái vật xấu xí đó dù đang nằm ở chính giữa đám sương mù bào tử, nơi có sương mù nồng đậm nhất nhưng trên người nó lại không mọc ra nấm.

Quái vật nhúc nhích thân thể bò lên đại lục, nó há miệng nuốt một ngụm lớn nấm, những con quái xà kia xông lên theo nó, khiến Bạch Hổ cũng không làm gì được chúng.

Bạch Hổ liên tục phun ra mưa nấm nhưng mưa nấm dùng để đối phó quái xà bình thường thì được, còn dùng để đối phó với quái vật kia thì lại không có tác dụng. Con quái vật kia cũng không để ý tới Bạch Hổ, thân thể như ngọn núi nhỏ vọt vào rừng nấm, há miệng lớn điên cuồng nuốt chửng, thoáng cái đã có thể nuốt chửng mấy mẫu đất nấm.

Dù nấm nơi này có nhiều đến đâu thì cũng không đủ cho con quái vật kia nuốt như thế, sau khi Bạch Hổ nhìn thấy thì rất giận dữ, đột nhiên đâm đầu xuống đất, và rồi biến mất không thấy đâu.

“Không phải đó chứ? Bỏ chạy như vậy à?” Đám người Phương Thanh Vũ đều ngây ra.

Nhưng một giây sau lại nhìn thấy Bạch Hổ chui ra từ trong nham thạch dưới thân quái vật, móng vuốt hướng về phía bụng của con quái vật.

Mọi người đều tán thưởng Bạch Hổ cơ trí, rồi thấy xúc tu trên người quái vật kia vung mạnh, chỉ trong phút chốc đã trói chặt toàn thân Bạch Hổ từ trên xuống dưới giống như gói bánh chưng, Bạch Hổ giấy dụa gầm thét, không thoát khỏi xúc tu được.

Mà những xúc tu rậm rạp như tơ lại giống như vật sống chui vào tai mắt mũi của Bạch Hổ theo khe hở miệng, làm Bạch Hổ kêu lên thảm thiết.

Mọi người nhìn thấy vậy đều sởn tóc gáy, toàn thân nổi da gà, giết người chém đầu bọn họ đã thấy nhiều, cho dù là phân thây cũng sẽ không khiến bọn họ dao động.

Nhưng nhìn thấy xúc tu rậm rạp giống như sợi tóc chui vào trong tai mũi, cảnh tượng đó thật sự khiến người ta có hơi sợ hãi.

Bạch Hổ liều mạng giãy dụa, thậm chí cắn đứt xúc tu như tơ tằm kia, nhưng xúc tu bị cắn đứt lại không mất đi sức sống mà lại giống như sâu tiếp tục chui vào trong thân thể nó, nhìn mà thấy sởn tóc gáy.

“Tiểu Hồng, đi giúp nó một phen.” Hàn Sâm nói với Tiểu Hồng Điểu.

Tiểu Hồng Điểu nghe vậy vỗ cánh bay lên, đồng thời ngọn lửa trên thân cũng bốc cháy biến thành dáng vẻ Phượng Hoàng Lửa lao ra khỏi Cá voi trắng, nơi đi qua lửa trải rộng như biển, thiêu chết mảng lớn quái xà.

Trong miệng Tiểu Hồng Điểu phun ra hỏa diễm màu vàng đỏ, hỏa diễm rơi trên xúc tu giống như sợi tơ nhỏ kia, lập tức đốt sợi tơ nhỏ thành tro bụi, Bạch Hổ cũng nhờ vậy mà được cứu thoát khỏi sự trói buộc của xúc †u.

Quái vật rõ ràng có hơi sợ hãi Phượng Hoàng Viêm của Tiểu Hồng Điểu, nó không tiếp tục cắn nuốt nấm nữa mà chuyển động thân thể nhìn chằm Tiểu Hồng Điểu bằng độc nhãn trên trán

Tiểu Hồng Điểu kiêu ngạo kêu lên một tiếng, hai cánh vung vung, Phượng Hoàng Viêm lập tức hóa thành gió lốc khủng bố cuốn về phía quái vật đó.

Vô số xúc tu tơ nhỏ trên người quái vật trong nháy mắt dệt thành một cái vỏ ngoài hình cầu bao bọc thân thể nó ở bên trong.

Phượng Hoàng Viêm chạm vào lớp vỏ ngoài xúc tu dệt thành, lập tức bốc cháy, nhưng sau khi thiêu đốt vỏ ngoài hình cầu lại phát hiện bên trong còn có một tầng giáp xác do xúc tu dệt thành.

Sau khi đốt cháy nhiều lần như vậy, những xúc tu đó dường như vô tận, đốt thế nào cũng không đốt hết.

Bịch!

Tiểu Hồng Điểu đang thiêu vui vẻ, thì đột nhiên có một cự mâu lớn như đỉnh núi từ trong nham thạch dưới nó vươn ra, đâm vào trên người Tiểu Hồng Điểu không có phòng bị, lập tức đụng bay Tiểu Hồng Điểu ra ngoài, hỏa diễm cả người tán loạn.

Đám người Hàn Sâm nhìn kỹ mới phát hiện cự mâu đó là xúc tu như tơ mỏng trên người quái vật quấn lại với nhau.

Tiểu Hồng Điểu chịu một đòn này, hỏa diễm trên người nó yếu đi vài phần, nó tức giận thét chói tai. Cùng với tiếng thét chói tai của nó là hỏa diễm trên

thân đột nhiên trở nên nóng rực, Tiểu Hồng Điểu lại xông về phía quái vật lần nữa.

Từng sợi tơ nhỏ trên người quái vật vung vẩy, nhanh chóng quấn lại cùng nhau hóa thành một đôi cánh ở hai bên thân thể của nó, rất nhiều cánh cùng nhau chuyển động, thân thể khổng lồ của nó bay lên với tốc độ cực nhanh, không chậm hơn Tiểu Hồng Điểu tí nào.

Quái vật và Tiểu Hồng Điểu không ngừng truy đuổi, chiến đấu ở trên không trung, xúc tu tơ nhỏ trên thân quái vật đốt mãi cũng không hết, lúc thì hóa thành lá chắn, lúc thì ngưng tụ thành trường mâu, dường như nó có thể dệt thành tất cả hình dáng, mà hỏa diễm của Tiểu Hồng Điểu có thể kiềm chế xúc tu của nó nhưng trong một khoảng thời gian ngắn thì lại không làm gì được nó.

Một mảng lớn quái xà vẫn còn hướng về đại lục, Bạch Hổ còn đang chiến đấu với quái xà đó, nhưng số lượng quái xà quá nhiều, nó giết thế nào cũng giết không hết, quái xà xông lên đại lục cũng càng ngày càng nhiều.

“Cấp Vương trở lên đi ra ngoài trợ giúp đi” Hàn Sâm nói xong triệu hoán Hồn Y Khổng Tước ở trong người sau đó lao ra khỏi Cá voi trắng.

Bảo Nhi nhảy lên, ngồi trên bờ vai Hàn Sâm, theo Hàn Sâm xông ra ngoài.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt cũng cùng nhau xông ra, còn có những ky sĩ Tộc Hoàng Cực và hải tặc cấp Vương cũng vọt ra theo, mọi người đều biết chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong sau này của bọn họ nên không ai dám chậm trễ.

Hàn Sâm không xông về phía bầy rắn mà vọt thẳng tới chỗ Tiểu Hồng Điểu và quái vật đang chiến đấu trong sương mù, đồng thời thất thải hà quang trên người bắt đầu khởi động bắn lên trên người quái vật.

Quái vật phản ứng cực kỳ nhanh, chiến đấu với Tiểu Hồng Điểu, đồng thời trên thân còn có rất nhiều xúc tu tuôn ra dệt thành một tấm chắn trước mặt, chặn thất thải hà quang lại.

‘Tấm chắn tan ra, bị xuyên thủng rất nhanh khi chạm vào thất thải hà quang,,, nhưng sau đó lại có tấm chắn mới được xúc tu như tơ dệt thành đánh vào thất thải hà quang của Hàn Sâm đến khi triệt tiêu hết mới thôi.

Hàn Sâm cách quái vật đó rất gần, nên ngay lập tức nó ngưng tụ xúc tu lại thành một cái chùy lớn đập về phía Hàn Sâm, người Hàn Sâm như Phượng Hoàng chao liệng trên bầy trời né tránh chùy lớn, đồng thời có một luồng thất thải hà quang bay về phía người nó.

Nhưng cuối cùng thất thải hà quang vẫn bị lá chắn mà xúc tu dệt thành chặn lại, con quái vật một địch hai, lại hoàn toàn chặn hết được tất cả công kích của Tiểu Hồng Điểu và Hàn Sâm.

Hết chương 2582.

Chương 2583. Rút lui

Con quái vật này quả thực là một cỗ máy chiến đấu, toàn thân nó trên dưới ba trăm sáu mươi độ đều không có góc chết, mọi nơi trên cơ thể đều có một số lượng lớn xúc tu chui ra, các xúc tu đó có thể đan thành nhiều loại đồ vật khác nhau để thuận tiện cho nó chiến đấu.

Đáng sợ nhất chính là, các xúc tu đó không chỉ có được sức chống đỡ của cấp Thần Hóa, mà còn có sức mạnh sinh sôi không ngừng, cho dù bị chặt đứt bao nhiêu lần thì cũng sẽ mọc ra bấy nhiêu, khiến Hàn Sâm với Tiểu Hồng Điểu cũng thấy bó tay toàn tập.

Một người một chim cùng nhau vây đánh quái vật, nhưng lại rơi xuống thế hạ phong.

“Dị chủng Thần Hóa đáng sợ thật, không phải mấy dị chủng Thần Hóa giả bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm có thể sánh được.” Trong lòng Hàn Sâm thầm kinh ngạc, trong nhất thời vẫn chưa nghĩ ra cách để giết chết con quái vật này.

Chỉ trong chớp mắt, Lục Hạch Xà Cung đã bị Hàn Sâm gọi ra, hắn không có mũi tên cấp Thần Hóa, nên chỉ đành triệu hồi ra một hình tên Thú Hồn cấp Vương, đặt mũi tên lên trên Lục Hạch Xà Cung, kéo căng dây cung đến cực hạn.

Vèo!

Vào khoảnh khắc Hàn Sâm buông mũi tên ra, sáu trục bánh trên Lục Hạch Xà Cung đồng thời xoay tròn, sức mạnh kỳ dị phía trên mũi tên tăng lên, khiến mũi tên chỉ trong chốc lát đã biến mất không thấy đâu nữa.

Đợi đến khi lại nhìn thấy mũi tên thì nó đã bay đến trước người quái vật, đâm thẳng vào bên trong con mắt trên trán của nó.

"Lục Hạch Xà Cung có thể cung cấp cho mũi tên lực lượng xuyên qua không gian ư!" Hàn Sâm vui mừng khôn xiết.

Điều này có nghĩa là mỗi mũi tên do Lục Hạch Xà Cung bắn ra đều sẽ có khả năng dịch chuyển, phương pháp này càng khó né hơn tiễn pháp xoắn ốc của Hàn Sâm, căn bản không thể nhìn thấy quỹ tích của mũi tên thì đã bị mũi tên bắn trúng rồi.

Hơn nữa Hàn Sâm cũng nhìn ra, phía trên mũi tên còn mang theo sức mạnh dịch chuyển không gian, hiển nhiên cũng là do Lục Hách Xà Cung gia tăng thêm hiệu quả.

Nhưng một Thú Hồn tiễn cấp Vương, dưới sự hỗ trợ của Lục Hạch Xà Cung lại có thể đâm xuyên qua mắt con quái vật hơn nửa, khiến cho máu chảy ra từ trong mắt quái vật.

"Cung tốt!" Trong lòng Hàn Sâm có hơi vui vẻ, Lục Hạch Xà Cung có năng lực như vậy, thì hắn chẳng khác nào như hổ thêm cánh.

Nhưng mà Hàn Sâm còn chưa vui vẻ được bao lâu, thì đã thấy vết thương trong mắt quái vật mọc ra rất nhiều xúc tu, quấn chặt lấy Thú Hồn tiễn, sau khi đánh tan sức mạnh trên mũi trên, thì xé Thú Hồn tiễn ra thành những mảnh vụn.

Mà con mắt bị thương đó khôi phục lại thành như cũ rất nhanh trong sự đan cài dây dưa của các xúc tu.

“Đừng nói cả người của con quái vật này được tạo thành thì tơ mỏng đấy nhé?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Rất nhanh suy đoán của Hàn Sâm đã được xác nhận, hắn lại sử dụng Lục Hạch Xà Cung bắn trúng cơ thể của quái vật một lần nữa, kết quả vẫn vậy, cho dù Hàn Sâm bắn vào chỗ nào, thì chỗ đó cũng sẽ mọc ra súc tu nhanh chóng bện thành hình khôi phục cơ thể quái vật lại như lúc ban đầu.

“Ta không tin không giết được ngươi!” Hàn Sâm thêm thuật Ô Quy vào mũi tên, muốn làm giảm tốc độ của con quái vật.

Thuật Ô Quy khắc trên cơ thể của con quái vật, quả nhiên khiến thân hình nó chậm lại một chút, nhưng sau đó Hàn Sâm kinh ngạc phát hiện ra rằng, vùng có thuật Ô Quy đó trên người quái vật lại bóc tách ra rơi xuống dưới, ngay tức khắc thuật Ô Quy mất tác dụng.

Hàn Sâm sử dụng rất nhiều cách, nhưng không có tác dụng gì mấy với con quái vật kia cả. Nó giống như một con thạch sùng có thể tái sinh cái đuôi vô số lần, mỗi bộ phận trên cơ thể cũng đều có thể bị gãy đứt bất cứ lúc nào, mà không có ảnh hưởng gì đến cơ thể nó.

“Con quái vật này còn làm người ta thấy ghê tởm hơn cả Baall” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Tiểu Hồng Điểu và Hàn Sâm đều không có cách nào hay để đối phó với con quái vật này. Mà con quái vật thì lại thỉnh thoảng đan xúc tu thành các loại vũ khí công kích bọn hắn, các loại thủ đoạn quỷ dị ùn ùn không dứt.

Đao thương kiếm gậy gì đó, tấm chắn hay nắm đấm gì đó, con quái vật này cứ giống như một cỗ máy giết người không gì không làm được, khiến Hàn Sâm và Tiểu Hồng Điểu đều rất đau đầu.

Dám người Cố Khuynh Thành đang giúp Bạch Hổ chém giết quái xà, nhưng hiệu quả cũng không được tốt lắm, càng ngày càng nhiều quái xà

xông tới, số lượng bọn họ giết được chẳng nhiều bằng số quái xà bò lên, gần một nửa đại lục sắp bị bây rắn bao phủ lại.

“Meo!” Bạch Hổ đột nhiên nhìn lên không trung kêu to một tiếng gọi Hàn Sâm.

Hàn Sâm không hiểu Bạch Hổ có ý gì, lại nhìn thấy Bạch Hổ đã tung người nhảy lên, rồi chui xuống dưới mặt đất, đến khi xuất hiện lại đã ở xa trăm dặm, nó đứng ở đó nhìn đám người Hàn Sâm kêu to một tiếng.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, rõ ràng là nó đang muốn đám người Hàn Sâm đi theo nó.

Mặc dù Hàn Sâm không hiểu Bạch Hổ rốt cuộc là đang muốn làm gì, nhưng cứ giằng co như vậy thì bọn họ cũng không tốt được hơn là bao. Cho dù hắn và Tiểu Hồng Điểu có thể chống đỡ tiếp, nhưng đám người Phương Thanh Vũ cũng chỉ còn con đường chết.

“Bảo Nhi ngươi lái thuyền đi theo nó, chúng ta đi.” Hàn Sâm ném Bảo Nhi về phía cá voi trắng

Bảo Nhi ở không trung, xoay người một cái đáp đã xuống vững vàng trên cá voi trắng, nàng nhanh chóng đi vào Cá voi trắng, khởi động nó rời đi theo hướng của Bạch Hổ.

Đám người Cố Khuynh Thành đều đã rút về Cá voi trắng, còn Hàn Sâm và Tiểu Hồng Điểu thì vừa đánh vừa rút, không để cho quái vật có cơ hội đuổi theo.

Đàn rắn giống như biển màu đen cuồn cuộn ở phía dưới cá voi trắng, những nơi chúng đi qua không còn một ngọn cỏ nào, chẳng bao lâu đảo nấm giống như trong cổ tích kia đã biến thành một bãi đá hoang vu căn cỗi.

Hàn Sâm và Tiểu Hồng Điểu càng lùi càng xa, có vẻ con quái vật đó cũng không có ý muốn đuổi theo bọn họ, nó quay đầu lại gia nhập hàng ngũ ăn nấm. Hàn Sâm và Tiểu Hồng Điểu cũng không định chọc đến nó, một trái một phải bảo vệ cá voi trắng bay ở phía trên bầy rắn , đuổi theo Bạch Hổ.

Tình hình của bọn hắn bây giờ khá tệ, đồ ăn chỉ là một khía cạnh trong đó thôi, điều đáng sợ nhất là lũ rắn và con quái vật kia, cả hai đều là những thứ mà bây giờ đám người Hàn Sâm không cách nào giải quyết.

Cá voi trắng bay một mình trên mặt đất, sau khi vượt qua bầy rắn, bọn họ có thể nhìn thấy rừng nấm lớn phía sau đang nhanh chóng biến mất trong những cái nuốt của bầy rắn.

Sắc mặt của Hàn Sâm đột nhiên biến đổi, có một con rắn ở trong bầy rắn sau khi ăn không ít nấm thì cơ thể nó đột nhiên phồng lên, lớn hơn trước gấp mười mấy lần, trên người bắt đầu mọc ra những sợi tơ mỏng như xúc tu, trông giống một con quái vật nhỏ.

"Những thứ này không phải rắn…… Chúng đều là ấu thể của quái vật đó…" Hàn Sâm cuối cùng cũng hiểu ra, sắc mặt có chút khó coi.

Một con quái vật thôi đã khó đối phó như vậy rồi, nếu như những thứ này đều là quái vật, thì đây là một đợt tai nạn mang tính chất hủy diệt với bọn họ.

Trong lúc đám người đang thấy sợ hãi, thì trong bầy rắn kia lại có thêm vài con phồng người lên, biến thành một con quái vật toàn thân đầy xúc tu. Nhưng khí tức trên người bọn nó rõ ràng vẫn chưa đạt đến trình độ của con quái vật lớn kia. Tuy còn ở trong cấp Vương, nhưng gần như nó đã ngang cơ với Bán Bộ Thần Hóa.

"Rốt cuộc những thứ này là cái quái gì vậy?" Một hải tặc hoảng sợ nói. Không có ai trả lời hắn, bởi vì trong đây không có một ai biết đây là thứ gì.

Bạch Hổ vẫn đang chạy băng băng trong rừng nấm ở trước mặt, nhưng nếu như cá voi trắng không đi theo, thì nó sẽ dừng lại kêu lên

hai tiếng với cá voi trắng, đợi sau khi cá voi trắng theo kịp thì nó sẽ lại chạy tiếp, rõ ràng là muốn dẫn đám người Hàn Sâm đến nơi nào đó.

Hết chương 2583.

Chương 2584. Phúc họa khó lường

Mảnh đại lục này đã bị đám người Hàn Sâm tìm tòi không biết bao nhiêu lần, ngoài mấy cây nấm bên ngoài kia thì nó cũng không có gì đặc biệt.

Cái chiến hạm cũ nát kia, đã bị tìm tòi rất nhiều lần nhưng cũng không phát hiện quan trọng nào khác.

"Bạch Hổ muốn đưa chúng ta đi đâu? Lẽ nào là muốn đưa chúng ta ra khỏi đây sao?" Hàn Sâm nghĩ đến đây, trái tim không khỏi nhảy lên một cái.

Đáng tiếc rất mau Hàn Sâm đã thất vọng, Bạch Hổ không hề có dự định rời khỏi khối đại lục này, mà là dẫn bọn hắn tới trước một cây nấm khổng lồ, một tát đánh gãy cây nấm khổng lồ cao ba tầng đó tới tận gốc. Ngay lập tức, đám người Hàn Sâm nhìn thấy phía dưới cây nấm đó có một hang động.

"Ở đây có một cái hang?" Hàn Sâm thấy kinh ngạc trong lòng, khối đại lục này không biết là do chất liệu gì tạo thành, cứng rắn đến không thể tưởng tượng nổi, đến cả lực lượng cấp Thần Hóa cũng rất khó đánh vỡ được đá trên đại lục này.

Nếu như muốn khoét một cái hang ở đây, thì đó không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bạch Hổ đã chui vào trong động, một lát sau, lại chui đầu ra ngoài, kêu với Hàn Sâm một tiếng, dường như đang giục Hàn Sâm đi theo vào.

Hàn Sâm nhìn bầy rắn ở phía sau đã cách đây không xa, nếu bây giờ bọn họ đi theo vào, lúc ra thì chỗ này chắc chắn đã bị che mất, đến lúc đó khó tránh khỏi sẽ có một trận chiến.

Nhưng nghĩ lại, mảnh đại lục này sợ là không giữ được nữa, nếu như bọn họ còn muốn ở lại đây, cho dù thế nào cũng chỉ có thể là địch với bầy rắn, cũng không thể quan tâm nhiều như vậy nữa.

Gọi tất cả mọi người từ trong Cá voi trắng đi xuống, thu Cá voi trắng vào, Hàn Sâm chui thẳng vào trong hang động luôn, những người còn lại cũng chỉ đành vào theo.

Bọn họ mới đi vào còn chưa đến ba mươi giây, khu vực này đã bị bầy rắn che mất, cũng có không ít con rơi xuống đây.

Nhưng bởi vì ở đây không có nấm, bầy rắn cũng không hào hứng thăm dò, sau khi rơi xuống cũng rất nhanh lại bò ra.

Đám người Hàn Sâm đi theo sau Bạch Hổ, Hàn Sâm phát hiện đây là một hang động nứt tự nhiên, không phải là do sức lực của con người mở ra nên thở phào một hơi.

Nếu như là do sức lực của con người tạo ra, thì biết đâu chừng phía trước sẽ có nguy hiểm gì đó. Nhưng nếu nó hoàn toàn là tự nhiên, thì có lẽ là một hang động bình thường để tránh nạn.

“Sao Bạch Hổ này lại có lòng tốt như vậy, lại dân chúng ta cùng vào trong hang động này để tránh nạn chứ? Có phải là có âm mưu gì không?” Một hải tặc nói.

“Có âm mưu hay không thì chúng ta cũng đã đi rồi, trừ phi ngươi muốn ra ngoài tử chiến với mấy con quái vật kia.” Một hải tặc khác nói.

“Nói nhiều như vậy làm gì, cứ đi trước xem đã rồi nói, nói không chừng đây chính là nơi cất giữ bảo vật của Bạch Hổ, chúng ta cũng có thể thu được một chút lợi ích.”

Một đám hải tặc mồn năm miệng mười thảo luận, đột nhiên cảm thấy từ sâu trong hang động hình như có thứ gì đó đang vọt ra.

Nhưng bọn hắn thật sự không nhìn thấy thứ gì cả, chỉ là cảm thấy có thứ gì đó lao ra thôi.

Một giây sau, cả đám người ai nấy đều cảm thấy trên người mát lạnh, quần áo trên người bay tán loạn, có một cơn gió thổi lên từ dưới hang động.

Cơn gió mát này không quá mạnh, cũng chỉ đủ sức để lay động nhánh cây thôi, nên đương nhiên là không có nguy hiểm với đám người Hàn Sâm.

Nhưng trận gió này lại làm đám người cảm thấy có hơi kỳ quái, một hải tặc hỏi: "Kỳ quái, sao dưới hang động này lại có gió thổi? Lẽ nào bên dưới có đường ra sao?"

Phương Thanh Vũ nghe vậy hai mắt sáng lên: "Không phải lúc trước chúng ta phán đoán nơi này là dạ dày của Hắc Động Tri Chu sao? Nếu là dạ dày, thì rất có thể đây là ruột nối liền với khí quản, nói không chừng bên dưới là đường ra……"

"Vãi, nói như vậy, trận gió vừa rồi có khả năng là rắm à? " Một tên hải tặc nôn mửa nói.

Tuy rằng cách nói của Phương Thanh Vũ làm cho người khác thấy không thoải mái lắm, nhưng cảm xúc ngạc nhiên xen lẫn vui mừng vẫn nhiều hơn, nếu thật sự là như thế, vậy thì bọn hắn có đường sống rồi.

Mặc dù đi ra từ cái chỗ đó nói ra thì không dễ nghe, nhưng chết tử tế không bằng sống sót, còn nói dễ nghe thì đâu lôi ra ăn thay cơm được, mạng sống vẫn quan trọng hơn.

Trong lòng mọi người tràn ngập hy vọng, và hình như sức lực cũng nhiều thêm được chút ít, mọi người bước nhanh theo Bạch Hổ.

Vết nứt này rất quanh co, nhưng nói chung là đều hướng xuống dưới, có chỗ tương đối rộng, có thể cho cả máy bay đi qua, có chỗ lại khá hẹp, chỉ đủ chỗ cho một người nghiêng người đi qua.

Đám người luôn đi về phía trước, thỉnh thoảng lại có một trận gió mát từ bên dưới thổi lên, ban đầu vẫn chỉ là gió nhẹ, nhưng càng đi xuống, thì gió thổi lại càng mạnh hơn, hai bên vách đá đều bị gió thổi bóng loáng vô cùng, giống như đã trải qua dòng chảy nước cả vạn năm.

Sau đó, cùng với tiếng gió thôi, bọn họ còn nghe thấy cả tiếng sấm cuồn cuộn, giống như sấm chớp trong ngày mưa dông liên miên không dứt, cộng

thêm cả tiếng vọng của cái khe nữa, đám hải tặc bị chấn động tới mức cảm thấy màng nhĩ sắp thủng luôn rồi.

Cũng may mặc dù tiếng vang có hơi dọa người, nhưng gió mát đó vẫn chưa đạt đến cấp độ có thể đả thương người.

“Hình như có gì đó sai sai ấy? Cho dù chỗ này là đường thông tới tràng đạo, thì cũng không thể nào đánh rắm suốt như vậy được chú đúng không?”

“Biết đâu chừng dạ dày của Hắc Động Tri Chu này không tốt thì sao?”

“Ngươi làm ơn sử dụng cái não đi có được không, cho dù dạ dày không tốoa nhưng cũng phải có thứ cần tiêu hóa, thì dạ dày mới không thoải mái chứ. Đoạn đường chúng ta đi đều là vách đá khô ráo, làm gì có thứ gì?”

“Vậy ngươi nói xem đây là nơi nào?”

“Ta mà biết chỗ này là chỗ nào thì cũng không ở chỗ này nhiều lời với ngươi rồi.”

Đám hải tặc lại rùm beng lên, cho dù bọn họ không thích cãi nhau, thì đây cũng là một cách để bọn họ giải quyết nỗi sợ hãi trong lòng.

Hàn Sâm sớm đã nhìn ra, trong đây không thể nào là ruột gì đó, còn vì sao bên dưới có gió thổi lên, hắn cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Nếu như bên dưới không có đường ra, vậy thì nguồn gốc của những cơn gió này cũng có chút kỳ lạ.

Hắn có ý muốn hỏi con Bạch Hổ kia, nhưng Bạch Hổ lại chỉ dẫn đường trước mặt, không thèm để ý tới bọn hắn, e có hỏi cũng không ra được gì.

Rầm ầm ầm!

Gió bên dưới lại thổi lên, tốc độ gió bây giờ vô cùng đáng sợ, mặt mũi của đám hải tặc đều bị thổi đến biến dạng, máu thịt trên xương bị gió đè thành từng gợn sóng theo từng đợt gió.

Phương Thanh Vũ chỉ có tu vi cấp Hầu Tước suýt chút nữa thì bị thổi bay ra ngoài, người bị gió thôi bay lên, may bị Hàn Sâm túm lại.

“Gió bên dưới càng ngày càng mạnh rồi, chúng ta có nên tiếp tục đi xuống không?” Đám người buộc phải dừng lại, ánh mắt đều đổ dồn về phía Hàn Sâm, không còn nghi ngờ gì nữa, bây giờ Hàn Sâm là người đáng tin cậy nhất.

Hàn Sâm cũng hơi do dự, Bạch Hổ kia không có giao tình gì với bọn họ cả, nó dẫn bọn họ vào trong này chưa chắc đã có ý tốt, nếu như không phải bất đắc dĩ, Hàn Sâm cũng sẽ không dẫn mọi người xuống đây theo nó.

Lúc Hàn Sâm còn đang trầm ngâm, Bạch Hổ kia thấy bọn hắn không đi, thì lại quay người trở về kêu với Hàn Sâm hai tiếng, dường như đang thúc giục bọn họ đi theo.

“Thế này đi, bây giờ bầy rắn kia cũng không đuổi theo nữa, chỗ này tạm thời vẫn an toàn, các ngươi ở lại chỗ này dựng trại nghỉ ngơi, ta đi xuống xuống xem sao.” Hàn Sâm nói với Phương Thanh Vũ.

Tính mạng của Ky Sĩ Hoàng Cực với hải tặc hắn có thể không để ý tới, nhưng còn Phương Thanh Vũ, Ninh Nguyệt và Cố Khuynh Thành hắn lại không thể không quan tâm.

“Bọn ta đi với ngươi.” Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt lại muốn theo sau, không có dự định ở lại nơi này.

“Đừng bỏ lại ta!” Ninh Nguyệt bay nhào tới, ôm chặt đùi của Hàn Sâm, đương nhiên nàng hiểu rất rõ, đi theo Hàn Sâm còn an toàn hơn so với ở lại đây.

Hết chương 2584.

Chương 2585. Kết thạch

Quả thực không thể thoát khỏi được Ninh Nguyệt, cuối cùng Hàn Sâm chỉ đành dẫn theo Ninh Nguyệt, Cố Khuynh Thành, Minh Nguyệt, Bảo Nhi và Tiểu Hồng Điểu cùng nhau đi xuống, bọn người Phương Thanh Vũ thì tạm thời đợi ở nơi này.

Càng đi xuống dưới gió càng khủng khiếp hơn, mỗi lần gió thổi lên thì ngay cả Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đều chỉ miễn cưỡng đứng vững thôi, cũng không biết bên dưới rốt cuộc là gió đến từ đâu mà lại mạnh như thế.

Theo lý mà nói gió như thế, bên dưới chắc là có nơi như đầu gió gì gì đó, nhưng mà nhìn xuống lại thấy giống như một khe nứt của địa ngục, hoàn toàn không nhìn thấy nơi đầu gió.

Tuy Ninh Nguyệt sợ hãi, nhưng mà hắn không bị ảnh hưởng quá lớn, thanh kiếm nhỏ màu xanh trên người hắn, gió bão đáng sợ tới thế lại không tới gần hắn được.

“Cũng không biết thanh kiếm nhỏ màu xanh đó rốt cuộc có lai lịch gì, sức ảnh hưởng đáng sợ quá.” Hàn Sâm không nhịn được thầm sợ hãi thán phục trong lòng.

Ngay lúc Hàn Sâm đang suy tư, thì bỗng con Bạch Hổ ở phía trước không thấy đâu, giống như là đã biến mất trong phút chốc.

“Sao không thấy con Bạch Hổ đó nữa rồi?” Ninh Nguyệt sợ hãi kêu lên.

Còn chưa đợi Hàn Sâm trả lời, thì lại thấy Bạch Hổ xuất hiện ở đó, nó kêu lên hai tiếng với đám người Hàn Sâm, sau đó nó lại biến mất trong ánh mắt kinh ngạc của đám người Hàn Sâm.

Đám người Hàn Sâm đến gần thì mới phát hiện, nơi đó có một cái hang động nằm nghiêng, mà Bạch Hổ thì nhảy vào bên trong hang động đó, nhìn giống như là biến mắt trong phút chốc vậy.

Lúc nãy bởi vì có liên quan đến góc độ, đám người Hàn Sâm đều không nhìn thấy cái hang động trên sườn dốc đó.

Theo Bạch Hổ nhảy xuống dưới, cảnh tượng đập vào mắt đã làm bọn họ ai nấy đều sững sờ.

Chỉ thấy đây là một cái hang động có hình dạng như cái vò, nơi mà bọn đi vào là phía bên trên của hang động, những nơi khác không hề có lối ra, đến đây đã là đường cụt.

Điều khiến bọn họ kinh ngạc không phải là vì không còn đường, mà là bởi vì ở bên trên mặt đất của hang động này được khảm thứ gì đó.

Hàn Sâm cũng không nhìn ra thứ đồ đó rốt cuộc là cái gì, hơn phân nửa của nó bị nham thạch bao bọc lấy, phần lộ ra bên ngoài là một khúc dài khoảng một thước, cả vật thể được đúc bằng đồng đỏ, bên trên khắc rất nhiều hoa văn cổ quái, nhìn giống như là chuôi của loại khí cụ nào đó, nhưng lại không giống đao kiếm, bởi vì cái thanh đó chỉ rộng hai ngón tay, phần lộ ra bên ngoài chỉ dài một thước, hình như hơi dài.

Ầm ầm!

Đám người Hàn Sâm còn đang quan sát món đồ làm bằng đồng đỏ được khảm ở bên trong đá, thì đột nhiên nhìn thấy hoa văn cổ quái ở bên trên thứ đó ánh lên tử quang, sau đó có cơn lốc đáng sợ cuốn ra ngoài đầy cuồng bạo với trung tâm là đồ vật đồng đỏ đó.

Ngay lập tức cả đám người bị cơn lốc cuốn lên, giống như mấy quả bóng da lăn tới lăn lui ở trong hang động, cho đến khi cơn lốc đó từ cửa hang bay ra ngoài, đám người Hàn Sâm mới đứng vững được.

Ngay cả Hàn Sâm và Tiểu Hồng Điểu cũng bị cơn lốc thổi cho liêu xiêu, cơn lốc này mạnh hơn lúc ở bên ngoài không biết bao nhiêu lần.

Sau khi cơn lốc thoát ra từ cửa hang, cường độ đã giảm xuống rất nhiều, chỉ có ở bên trong cái hang động này thì có mới thể cảm nhận được uy lực chân chính của cơn lốc đó.

“Đó là thứ gì thế? Mà lại có uy năng như thế?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn chằm chằm vào món đồ bằng đồng đỏ ở bên trong đá, ánh mắt sáng rực lên.

“Meo!” Bạch Hổ không biết đã đứng ở bên cạnh món đồ đồng đỏ đó từ lúc nào, nó giơ móng vuốt lên chỉ vào thứ đó, ánh mắt lại nhìn Hàn Sâm rồi kêu lên.

“Ý của ngươi là bảo bọn ta nhổ nó ra?” Hàn Sâm thăm dò nói. “Meo!” Bạch Hổ gật đầu rồi lại kêu lên một tiếng.

Cố Khuynh Thành đánh giá thứ làm bằng đồng đỏ đó, đoán: “Chẳng nhế thứ này có thể kiềm chế được quái vật ngoài kia sao?”

“Meo!” Bạch Hổ nghe thấy lời Cố Khuynh Thành nói bền gật đầu, còn kêu thêm một tiếng.

“Còn có chuyện như vậy cơ à?” Hàn Sâm mừng thầm, vốn hắn đang thấy sầu não không biết phải làm sao để đối phó con quái vật ở bên ngoài đó, nếu có thứ gì có thể khắc chế nó được thật, vừa loại trừ được nguy cơ, lại vừa lấy được một món bảo bối, thế thì thực sự là một chuyện tốt.

Không nhiều lời, Hàn Sâm đi đến bên cạnh món đồ vật bằng đồng đỏ đó, mở kính Tử Đồng Thần Điệp ra, muốn xem thử món đồ này được tạo thành như thế nào.

Kính Tử Đồng Thần Điệp xoay tròn ở trong mắt của Hàn Sâm, giống như bốn cánh hoa anh đào đang chuyển động, quá trình hình thành món đồ vật bằng đồng đỏ này ngay lập tức phát lại bên trong mắt của Hàn Sâm.

Hàn Sâm càng xem càng kinh ngạc, trong hồi tưởng của kính Tử Đồng Thần Điệp, cuối cùng Hàn Sâm cũng nhìn thấy đó là cái gì, đó là một thanh Tử Đồng Giản.

Loại bình khí giản này được xem là binh khí lạnh, có chút giống với hình dạng của kiếm, nhưng mà lưỡi đao của giản có vuông bốn góc, không giống như kiếm lấy sắc bén nhẹ nhàng để thắng, ngược lại là lấy lực để thắng.

Thông thường giản đều là binh khí đôi, giản chỉ có một món khá là hiếm thấy.

Ở đây lại chỉ có một cái giản, không biết vốn chỉ có một cái, hay là chỉ có một cái này rơi lại ở đây.

Không biết vì sao thanh Tử Đồng Giản này lại rơi vào vùng biển đen này, vật chất bên trong biển đen không ngừng tích tụ lại trên thân của nó, cuối cùng càng ngày càng nhiều, hình thành nên nham thạch khổng lồ, thậm chí cuối cùng tạo thành nên một mảnh đại lục.

Hàn Sâm thật sự không tưởng tượng được nguyên nhân mà đại lục Ma Cô này hình thành là nhờ thanh giản này.

Nhưng bởi vì những hoa văn thần bí của thanh giản cứ cách một khoảng thời gian sẽ giải phóng ra cơn lốc, vì vậy vị trí của nó mới không có nham thạch tích tụ, hơn nữa cơn lốc còn lao ra khỏi hang động này, nếu không nếu như không có thuật xuyên tường, thì không thể nào thấy được nó.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt trở nên cổ quái, trong lòng thầm nói: “Xem ra chắc mảnh đại lục này là một khối sỏi trong dạ dày của Hắc Động Tri Chu, những vật chất nhỏ bé vốn không tài nào phân giải hết được ấy nên bị bài trừ ra ngoài, nhưng mà vì thanh Tử Đồng Giản này nên những thứ bám trên người của nó càng tích tụ càng nhiều, trải qua không biết bao nhiêu trăm triệu năm, cuối cùng hình thành nên một kết thạch vô cùng khổng lồ.

“Ta xem thử cái nào.” Lúc Hàn Sâm đang quan sát Tử Đồng Giản, Minh Nguyệt cũng đi đến bên cạnh Tử Đồng Giản, lực lượng trên người chuyển động, hắn vươn tay ra nắm lấy cán giản.

Ầm ầm!

Còn chưa đợi Minh Nguyệt phát lực, thì bên trên cán giản đã tạo ra cơn lốc khủng khiếp, cuốn bay luôn cơ thể của nàng, đám người Hàn Sâm cũng xui xẻo theo, bị thổi giống như quả bóng da lăn lung tung trong hang động.

Không biết Tử Đồng Giản có lai lịch gì, mà trong tình huống không có sinh vật sử dụng vẫn có thể giải phóng ra uy năng như thế, đến Tiểu Hồng Điểu trong trạng thái không biến hình cũng không thể cản được cơn lốc khủng khiếp đó, rõ ràng không phải là vật bình thường.

“Xem ra là binh khí Thần Hoá hệ gió, trong chúng ta có ai hệ gió không?” Cố Khuynh Thành hỏi.

Mọi người ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, rõ ràng không có người tu luyện hệ gió đứng đắn ra hồn.

“Thử xem sao, cũng không nhất thiết phải là hệ gió, không rút được nó ra, làm bể nham thạch ở bên dưới chắc là được.” Hàn Sâm nói.

Minh Nguyệt nghe thấy thế bèn triệu hồi chiếc dù giấy của nàng ra, sử dụng nó giống như trường kiếm, đâm một kiếm vào nham thạch ở bên dưới Tử Đồng Giản, mũi dù phát ra ánh kiếm kinh thiên, điên cuồng đâm vào nham thạch.

Uy lực của một đòn này, e đến cả tinh cầu cũng bị chém thủng một lỗ, nhưng mà nham thạch đó lại không bị tổn hại một chút nào, đến vệt trắng cũng còn không để lại được, cái này làm cho sắc mặt của đám người Hàn Sâm thay đổi.

Hết chương 2585.

Chương 2586. Tử Đồng Giản

Minh Nguyệt cũng xem như là có trình độ cao nhất trong cấp Vương, nhưng một đòn dùng toàn lực của nàng lại chẳng tạo ra được vệt trắng nào trên nham thạch, độ cứng của nham thạch đã vượt xa sức tưởng tượng.

“Tiểu Hồng Điểu!” Hàn Sâm gọi Tiểu Hồng Điểu một tiếng.

Tiểu Hồng Điểu hiểu ý của Hàn Sâm, mở miệng nhổ ra một ngọn Phượng Hoàng Viêm, thiêu đốt những nham thạch bên cạnh Tử Đồng Giản.

Vượt ra ngoài dự liệu của mọi người, Phượng Hoàng Viêm của Tiểu Hồng Điểu đã đốt nửa giờ đồng hồ, những nham thạch đó mới bắt đầu hơi ửng hồng, muốn nung chảy nó thành chất lỏng không biết còn cần bao nhiêu thời gian.

Cố Khuynh Thành nhìn nham thạch hơi đỏ đó nói: “Hắc Động Tri Chu đã nuốt không biết bao nhiêu tinh cầu và thiên thạch, trong đó không thiếu kim loại cao cấp và chất liệu đặc biệt. Nhưng mà với năng lực tiêu hoá của Hắc Động Tri Chu, sau khi hòa tan và phân giải số kim loại và chất liệu đó, thì chỉ còn sót lại cực kì ít chất liệu khó hấp thụ, cuối cùng dần tích tụ lại, hình thành nên số nham thạch này, nhan thạch có thể ngăn chặn được khả năng tiêu hoá của Hắc Động Tri Chu cấp Thần Hoá, thì đã đủ biết loại chất liệu này đáng sợ nhường nào, lực lượng cấp Thần Hoá bình thường e là rất khó phá được số nham thạch này.”

Hàn Sâm khẽ gật đầu, đồng ý với cách nói của Cố Khuynh Thành, nghe nói Hắc Động Tri Chu là dị chủng Thần Hoá khủng bố cấp Thần Điệp, nhưng mà đến cả nó cũng không tiêu hoá được thứ này, thì muốn nung chảy nó không phải chuyện dễ đâu.

May mà Tiểu Hồng Điểu có thể thiêu đốt từ từ, có công mài sắt, có ngày thành kim, qua một thời gian dài thì kiểu gì cũng sẽ nung chảy được.

Nhưng mà lúc Tiểu Hồng Điểu vẫn đang phun lửa, thì đột nhiên nhìn thấy bên trên Tử Đồng Giản lại bộc phát ra cơn lốc, cơn lốc đó cuốn Phượng Hoàng Viêm ra ngoài, rơi trên người của bọn người Hàn Sâm, thiêu cho bọn họ kêu như chết cha chết mẹ.

Tiểu Hồng Điểu nhanh chóng thu Phượng Hoàng Viêm lại, nhưng mà Phượng Hoàng Viêm đã đốt cháy đem tóc của vài người bọn họ, tuy rằng không có bị thương quá nặng, nhưng mà nhìn vẫn rất thê thảm.

“Tử Đồng Giản này thỉnh thoảng sẽ nhả ra cơn lốc, đốt từ từ chắc chắn là không được rồi, còn cách nào khác không?” Hàn Sâm nhìn đám người Cố Khuynh Thành.

Mọi người ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, ai cũng không nghĩ ra cách gì tốt.

“Vậy thì thử, thử từng cái một.” Hàn Sâm nói rồi triệu hồi Hồn Y Khổng Tước Vương ra, đi về phía Tử Đồng Giản, thất thải hà quang chuyển động trên hai tay, nắm lấy Tử Đồng Giản.

Hoa văn thần bí bên trên Tử Đồng Giản phát ra tử quang chói mắt, cơn lốc khủng khiếp từ trên Tử Đồng Giản lao ra ngoài, thôi cả đám lăn lông lốc không ngừng.

Hàn Sâm liều mạng bắt lấy cán giản, hai chân giãm lên nham thạch, hai tay đồn sức muốn nhổ Tử Đồng Giản ra khỏi nham thạch. Hắn đã dùng hết toàn lực nhưng Tử Đồng Giản vẫn không hề động đậy, mà cơn lốc bên trên thanh giản lại càng ngày càng mạnh, thổi Vỹ Y trên người Hàn Sâm bay phần phật, tóc bay tứ tán.

Ầm!

Hàn Sâm cuối cùng vẫn là không thể chịu nổi cơn gió bão khủng khiếp đó, bị thổi bay ra ngoài, sau khi đụng vào vách đá lại lăn một vòng rồi lại một vòng theo gió bão, cuối cùng bị văng thẳng từ cửa hang ra bên ngoài.

Một lúc sau Hàn Sâm mới lại bay trở lại, mà gió bên trong hàng động cũng đã ngừng lại.

"Ninh Nguyệt, ngươi đi thử xem, nói không chừng có thể được." Hàn Sâm nói với Ninh Nguyệt.

Ninh Nguyệt lắc đầu liên tục, vừa nói vừa lùi về phía sau: "Các ngươi còn không làm được, thì ta càng không được."

"Bảo ngươi thử thì ngươi cứ thử, nếu không sẽ quăng ngươi vào trong đám rắn." Hàn Sâm hù doạ hắn.

Dù sao thì cơn gió bão này cũng không làm bị thương người, nhiều lắm là bị ngã vài cái, sẽ không mất mạng.

Trên người Ninh Nguyệt có thanh kiếm nhỏ màu xanh bảo vệ, gió hầu như không có tác dụng với hắn, nói không chừng có thể rút được Tử Đồng Giản ra thật.

Ninh Nguyệt bày ra vẻ mặt uất ức, vừa kinh vừa sợ, nhưng sau khi bị Hàn Sâm hù doạ vài câu thì đành đi tới thử, cẩn thận từng chút một nhổ Tử Đồng Giản ra.

Bịch!

Ninh Nguyệt vừa chạm vào Tử Đồng Giản, thì bên trên sinh ra gió lốc, ngay lập tức thổi hắn ra ngoài, sức mạnh của thanh kiếm nhỏ màu xanh cũng không thể bảo vệ hắn hoàn toàn, Ninh Nguyệt bị thổi đến lăn mấy vòng trên mặt đất rồi mới ngừng lại.

"Ta nói ta không thử… Ngươi cứ bảo ta thử." Ninh Nguyệt tóc tai rối bù ngồi ở chỗ đó, nước mắt lã chã.

Hàn Sâm thấy hơi đau đầu, bọn họ không ai nhổ ra được, bảo bối ở trước mặt lại không lấy đi được, nghĩ thôi cũng đã thấy buồn bực.

“Cha muốn thanh Tử Đồng Giản này sao?” Bảo Nhi kéo góc áo của Hàn Sâm hỏi.

“Đúng đúng,ta muốn thanh Tử Đồng Giản này, Bảo Nhi có cách gì không?” Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, kéo lấy Bảo Nhi hỏi.

“Nhổ ra là được rồi.” Bảo Nhi nói.

“Nếu như có thể nhổ ra được, bọn ta cũng sẽ không đứng đờ ra ở đây.” Minh Nguyệt nói.

Ninh Nguyệt cũng nức nở nói: “Đúng thế, món đồ này quá kỳ quái, vừa đụng là thổi gió ra, hoàn toàn không ngăn được.”

Bảo Nhi chớp mắt, nhảy nhót đi đến bên cạnh Tử Đồng Giản, vươn bàn tay nhỏ về phía Tử Đồng Giản, mọi người gấp gáp chuẩn bị phòng ngự gió bão, để tránh lại bị thổi đến lăn lóc khắp nơi.

Nhưng mà sau khi bàn tay trắng nõn của Bảo Nhi bắt lấy chuôi giản, lại không có gió xuất hiện, chỉ thấy hai tay của Bảo Nhi nắm lấy Tử Đồng Giản, giống như là nhổ củ cải lên một cái, hoa văn của Tử Đồng Giản vẫn không hề động đậy, nó cứ thế bị nàng nhổ ra.

Đám người Ninh Nguyệt đều trừng lớn mắt, không thể tin được, trừng mắt nhìn Bảo Nhi.

Sau khi Bảo Nhi nhổ toàn bộ Tử Đồng Giản dài hơn một mét đó ra, thì ôm lấy thanh Tử Đồng Giản còn cao hơn nàng chạy đến trước mặt Hàn Sâm, cười hi hi nói: “Cho cha nè.”

“Bảo Nhi thật ngoan, trở về ta sẽ mua kem cho ngươi.” Hàn Sâm vô cùng vui mừng, vươn tay nhận lấy Tử Đồng Giản.

Nói tới cũng thật kì lạ, lúc nãy khi Tử Đồng Giản vẫn còn cắm bên trong tảng đá, vừa động vào thì bạo phát ra gió bão khủng khiếp, nhưng mà bây giờ bị Hàn Sâm nắm ở trong tay, lại không hề có gió bão xuất hiện.

Hàn Sâm ngắm nghía Tử Đồng Giản, giống với lúc hắn dùng kính Thần Đồng Tử Điệp hồi tưởng, có độ dài khoảng một mét hai, thân giản hình tứ lăng, toàn thân được đúc bằng đồng đỏ, cầm khá nặng tay, ở bốn mặt của thân giản đều được điêu khắc rất nhiều hoa văn thần bí.

Nhưng mà những hoa văn thần bí đó và hoa văn thần bí ở trên chuôi không giống nhau lắm, Hàn Sâm thử đưa sức mạnh của mình vào trong Tử Đồng Giản, muốn thử xem có thể kích hoạt sức mạnh của nó không.

Ai biết được lại thuận lợi ngoài dự tính, sau khi sức mạnh của Động Huyền Kinh truyền vào bên trong Tử Đồng Giản, hoa văn ở trên thân giản sẽ sáng lên, phát ra vầng sáng màu tím quái dị.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, nếu như sau khi lấy được Tử Đồng Giản mà lại không sử dụng được, vậy thì có khác gì với không lấy được đâu, bây giờ xem ra sự lo lắng ban nấy là dư thừa rồi.

Cùng với sự sáng lên của hoa văn bên trên Tử Đồng Giản, thì đám người Hàn Sâm cũng cảm nhận được rõ ràng lực lượng trên thân giản không phải là hệ gió, khác hẳn với lực lượng của chuôi giản.

Vù vùi

Quang văn màu tím trên thân giản càng ngày càng sáng, cuối cùng hóa thành tử sắc quang diễm bao trọn lấy Tử Đồng Giản, hơn nữa tử sắc quang diễm quỷ dị này còn men theo tay cầm thanh giản của Hàn Sâm, từ từ lan tới trên người của hắn.

Hết chương 2586.

Chương 2587. Sức mạnh của Tử Đồng Giản

Hàn Sâm cầm Tử Đồng Giản, toàn thân đều bị ánh sáng tím bao phủ, giống như có vô số ngôi sao màu tím đang xoay tròn nhảy nhót đạo theo quỹ đạo huyền ảo bên ngoài cơ thể của hắn, khiến cho cả người Hàn Sâm đều trở nên mờ ảo không rõ, giống như đang ở bên trong một chùm tinh vân màu tím.

Từng luồng sức mạnh kì dị chuyển động theo quy luật, mà Hàn Sâm lại không nhìn ra được là loại sức mạnh gì, chỉ cảm thấy cực kỳ huyền diệu khó hiểu.

"Cái roi này không biết có tác dụng gì nhỉ?" Hàn Sâm chợt nghĩ rồi vung qua phía vách tường đá, ngay lập tức nhìn thấy quầng sáng màu tím chói lọi bị đánh lên trên vách tường.

Nhưng mà vách tường đá đó lại không hề động đậy, ngay cả một chút tổn hại cũng chẳng có, quầng sáng màu tím ấy thì lại biến mất không thấy.

Tất cả mọi người đều trợn to mắt nhìn vách tường đá, vẫn tưởng rằng sẽ có biến hoá đặc biệt gì đó, nhưng mà ai mà biết được đợi một lúc lâu mà vẫn chẳng có tí động tĩnh gì.

"Vậy là xong rồi?" Ning Nguyệt không dám tin hỏi.

"Hình như là xong rồi." Hàn Sâm sắc mặt cổ quái nhìn Tử Đồng Tiên, không biết thứ đồ chơi này bị sao, ban nãy chỉ lúc lộ chuôi giản ra thôi đã mạnh mẽ như thế rồi, thổi bọn họ tới hồn lìa khỏi xác luôn, nhưng bây giờ đánh một chiêu thì lại chẳng có tí phản ứng nào.

"Lực lượng của nó không phải chỉ có mỗi phá hư, chắc là còn có tác dụng đặc biệt khác nữa, nhưng không nhìn ra được nó là lực lượng của hệ nào." Cố Khuynh Thành nhíu mày nói.

Hàn Sâm cũng cho là thế, nhưng hắn không nhìn ra được Tử Đồng Giản là hệ lực lượng nào, hăn sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền và kính Tử Đồng Thần Điệp để quan sát, hắn có thể nhìn thấy được sự chuyển động của bánh răng vũ trụ, nhưng mà bánh răng vũ trụ đó rất đặc biệt, Hàn Sâm cũng chưa từng thấy loại chuyển động bánh răng vũ trụ giống vậy, cũng không đoán ra được là hệ gì.

Lại thử thêm vài lần, lực lượng của Tử Đồng Giản quả nhiên không có tính phá hoại, nên đừng nói là vách tường đá, dù Hàn Sâm lấy một quyển sách ra để thử thì quầng sáng màu tím đánh vào quyển sách đó cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

“Thế này thì kỳ quá, sức mạnh của thanh giản này không hề có tí tính phá hoại nào, quả thực là hiếm thấy.” Minh Nguyệt nói.

“Bạch Hổ, ngươi xác định sức mạnh của thanh giản này có thể giết chết con quái vật đó?” Hàn Sâm nhìn Bạch Hổ ở bên cạnh.

Bạch Hổ gật đầu liên tục, sau đó kêu lên với Hàn Sâm hai tiếng rồi chạy ra bên ngoài, rõ ràng là đang thúc giục Hàn Sâm nhanh đi ra ngoài giết chết con quái vật đó.

Hàn Sâm nửa tin nửa ngờ, nhưng mà cũng không có cách nào khác, chỉ đành cầm lấy Tử Đồng Giản rồi đi theo ra ngoài, hắn định thử xem có thể chém chết quái vật không, nếu như không thể thì với thực lực của hắn chạy trốn trở về cũng không khó.

Lúc Bạch Hổ xông tới đã doạ đám người Phương Thanh Vũ ở lại nơi đó một phen hú hồn, cả đám vội tản ra.

Sau khi nhìn thấy đám người Hàn Sâm thì mới thở phào nhẹ nhõm, Hàn Sâm lại không có thời gian nói nhiều với bọn họ, bảo bọn học tiếp tục đợi ở đây, hắn sẽ theo Bạch Hổ lao ra khỏi hang động.

Bên ngoài hang rộng vẫn là bầy rắn như cũ, nhiều đến thực sự không cách nào đếm được, cúi đầu nhìn qua đó, đâu đâu cũng chỉ chít quái xà, cả một đại lục sắp bị những quái xà này nhấn chìm tới nơi rồi.

Còn rất ít chỗ có nấm sinh trưởng, nhưng mà xem ra chẳng bao lâu nữa cũng sẽ bị đám quái xà ăn sạch.

Đã có không ít quái xà tiến hoá thành tiểu quái vật, mà con đại quái vật kia vẫn đang hì hục ăn nấm, Hàn Sâm nhìn thấy cơ thể của nó cũng xảy ra một số biến hoá.

Cơ thể màu đen ban đầu lúc này đã giống như thuỷ tinh bảy màu, từng cái xúc tu nhỏ như tơ đang phát ra ánh sáng bảy màu long lanh, khi nhìn vô cùng loá mắt quái dị.

Hàn Sâm vung thẳng Tử Đồng Giản quét qua đám rắn ở đầy đất, nhưng mà không hề có tác dụng gì, quầng sáng màu tím đánh lên người đám rắn cũng không khác gì với đánh lên vách tường đá, không †ạo ra được tí thương tổn nào..

“Thứ này thực sự có thể đối phó được con đại quái vật đó sao?” Hàn Sâm vô cùng nghi ngờ hỏi.

“Meo!” Bạch Hổ kêu lên thật lớn với Hàn Sâm, giống như là thúc giục hắn mau ra tay với quái vật đầu lớn đó.

Không có sự lựa chọn khác, Hàn Sâm cắn rằng rồi triệu hồi Hồn Y Khổng Tước Vương ra mặc lên người, bay về phía đại quái vật.

Còn chưa đợi Hàn Sâm bay đến gần quái vật, thì hình như con quái vật đó đã cảm giác được gì rồi, nó ngay lập tức quay người lại nhìn Hàn Sâm. Bây giờ cơ thể của nó giống như một con tằm thuỷ tinh trong suốt, trên người mọc đầy xúc tu óng ánh như tơ.

Những xúc tu kia ngưng kết thành cánh và lớp vỏ cứng bảo vệ con quái vật ở bên trong, con quái vật đó co ở bên trong, độc nhãn nhìn chằm chằm Hàn Sâm, hoặc là nói là đang nhìn chằm chằm Tử Đồng Giản trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy vậy chợt nghĩ: “Xem ra quái thú này có hơi sợ Tử Đồng Giản này, nói không chừng có tác dụng với nó thật.”

Hàn Sâm không do dự nữa, coi giản là đao, chém một chiêu Khuyển Nha Giao Thác của Nha Đao về phía con quái vật đó.

Quái vật thế mà lại không có dùng lông tơ làm thành lá chắn ngăn chặn quầng sáng màu tím này, quái vật đó đều không có trốn tránh, lúc này thế mà lại trực tiếp né ra, tựa như là vô cùng sợ hãi quầng sáng màu tím này.

“Ngươi sợ rồi, vậy thì dễ làm rồi” Hàn Sâm vung vẩy Tử Đồng Kiếm lao qua, khai triển đao pháp Thiên Chi Hạ, từng luồng quầng sáng màu tím hoá thành tơ đao như lưới bao phủ lấy quái vật.

Mà con quái vật đó lại không bện xúc tu thành tấm chắn để cản vầng sáng màu tím, nó võ cánh né qua một bên.

Hàn Sâm mừng thầm, trước kia khi đụng độ với Phượng Hoàng Viêm của Tiểu Hồng Điểu, hay là thất thải hà quang của hắn, con quái vật này đều chẳng thèm né tránh. Nhưng giờ phút này nó lại né thẳng thừng luôn, trông giống như nó rất sợ hãi vâng sáng màu tím đó vậy.

“Ngươi sợ thì tốt rồi” Hàn Sâm quơ Tử Đồng Giản vọt tới, thi triển đao pháp Thiên Chi Hạ, từng đường đao ti do vầng sáng tím hóa thành đan lên nhau giống như tấm lưới phủ xuống con quái vật.

Con quái vật đó không né được hết quầng sáng tím, nên chỉ đành bện xúc tu lại thành lá chắn để chặn lại, sau khi xúc tu tiếp xúc với quầng sáng màu tím thì ngay lập tức giống như tuyết gặp phải lửa, xúc tu của nó bị hòa tan luôn, quầng sáng màu tím đánh thẳng vào người của quái vật, khoét ra một vết thương ở trên người nó.

Quái vật phát ra tiếng kêu gào thảm thiết đầy quái dị, Hàn Sâm vui mừng khôn siết khi phát hiện nơi bị quầng sáng màu tím làm bị thương, thì không có xúc tu mọc là làm khép lại vết thương.

“Có tác dụng thật kìa!” Hàn Sâm cực kỳ vui mừng, thất thải hà quang trên người lưu chuyển, hắn xông về phía con quái vật đó.

Quầng sáng màu tím không có lực sát thương với những vật khác, nhưng lại gây ra tổn thương chí mạng cho con quái vật này. Con quái vật mà lúc trước bọn họ không dám xem thường này lại không có tí khả năng phản kháng nào, bị Hàn Sâm chém giết kêu thảm thiết liên tục, trên người nó không ngừng xuất hiện những vết thương do quầng sáng màu tím tạo ra.

Lúc này quái vật còn quan tâm gì tới chuyện đi ăn nấm nữa, nó quay người muốn chạy về trong biển đen, Hàn Sâm trực tiếp dịch chuyển tới bên cạnh nó, chém hết chiêu này tới chiêu khác lên người của nó, lỗ thủng trên cơ thể

của quái vật càng ngày càng nhiều, chẳng qua bao lâu cơ thể đã tả tơi rách mướp, chỗ nào cũng có xúc tu bị hoại tử.

Khi nhìn xuyên qua những cái lỗ lớn bị khoét ra đó, Hàn Sâm nhìn thấy bộ phận bên trong cơ thể của nó, thậm chí còn có một viên hạch tinh thể trong suốt, to chừng đầu người, trông rất mềm mại và có tính đàn hồi.

Hàn Sâm vung một giản ra, quầng sáng màu tím đánh vào viên hạch tinh thể đó, trong nháy mắt đánh vỡ luôn viên hạch tinh thể ấy, chất lỏng trong suốt chảy ra từ bên trong.

Ầm ầm!

Cùng với hạch tinh thể bị đánh vỡ, cả cơ thể của quái vật cũng vỡ ra theo, cơ thể và xúc tu đều tan chảy thành chất lỏng.

Hàn Sâm có hơi sững sờ, bởi vì hắn không nghe thấy âm thanh nhắc nhở đã giết chết dị chủng, đừng nói đến thú hồn, đến cả gen dị chủng cũng còn chẳng có.

Lúc trước đám rắn này không có cho ra thứ gì, Hàn Sâm còn tưởng rằng bọn nó là một bộ phận của quái vật lớn, giết chết đại quái vật mới có gen dị chủng và thú hồn, ai mà biết được rằng đã giết chết con quái vật này rồi nhưng vẫn không có thứ gì cả.

Hết chương 2587.

Chương 2588. Biến hóa kỳ dị

Đại quái vật vừa chết, thì ngay lập tức bầy rắn rút lui khỏi đại lục ào ạt như thủy triều, lao nhao chui vào trong biển đen, con nào con nấy cũng cắm mặt vào chạy, còn nhanh hơn cả lúc đến nữa, chỉ trong nháy mắt đã rút lui sạch.

“Rốt cuộc những thứ kia là cái quái gì vậy?” Trong lòng Hàn Sâm cực

kỳ nghi ngờ, rồi hắn nhìn thanh Tử Đồng Giản trong tay, cái thanh giản này cũng rất kỳ quái, không có tác dụng gì với thứ khác, nhưng lại có

tác dụng trên người quái vật, trong này chắc chắn có vấn đề gì đó.

Theo lý mà nói, những tiểu quái vật kia là cùng một loài với đại quái vật, nếu Tử Đồng Giản có thể gây ra tổn thương cho đại quái vật thì chắc cũng phải có tác dụng với tiểu quái vật mới đúng.

Nhưng ban nấy Hàn Sâm đã thử rất nhiều lần, tiểu quái vật hoàn toàn không bị tử sắc quang diệu gây tổn thương, rõ ràng cái này không bình thường.

Hàn Sâm nhìn về phía Bạch Hổ, e là ở nơi này chỉ có nó biết được bí mật của Tử Đồng Giản, đáng tiếc Bạch Hổ không có muốn nói chuyện với Hàn Sâm và nó cũng không biết nói chuyện.

Lúc này Bạch Hổ đang đuổi giết bầy rắn, phun ra một lượng lớn mưa nấm, sau khi những nấm kia ký sinh lên thân của quái xà thì chẳng mấy chốc đã hút khô thân thể của chúng nó, mọc thêm ra rất nhiều nấm nữa.

Nhưng dù có thế nào, giết chết được đại quái vật cũng là chuyện tốt, hơn nữa còn thu được một món bảo bối kỳ quái như Tử Đồng Giản.

Sau khi tới nơi này, Hàn Sâm đã thử câu thông với Bạch Hổ rất nhiều lần, muốn biết có đường ra ngoài hay không, và rốt cuộc Tử Đồng Giản là vật gì. Nhưng mà Bạch Hổ chỉ kêu hai tiếng meo meo, thỉnh thoảng lại lắc đầu, cho dù Hàn Sâm không hiểu thú ngữ, cũng biết là có ý gì rồi.

“Rốt cuộc là nó không biết hay là không muốn nói?” Hàn Sâm cau mày nhìn Bạch Hổ.

Sau lần này, Bạch Hổ không còn địch ý với bọn họ nữa, cũng không làm ra hành động gây tổn thương cho bọn họ nữa. Đôi lúc tình cờ còn tới gần bọn họ, nằm ở chỗ không xa nghe bọn họ nói chuyện.

Nhưng dù sao Hàn Sâm luôn cảm thấy Bạch Hổ đang ngó chừng hắn, nhưng lại không giống như là địch ý, loại ánh mắt đó rất kỳ quái, Hàn Sâm cũng không biết rốt cuộc đây là loại ánh mắt gì.

Không có địch ý, nhưng không thân mật, ánh mắt mà Bạch Hổ nhìn Hàn Sâm, làm cho Hàn Sâm cảm thấy có vài phần quen thuộc, nhưng mà hắn không nhớ nổi là loại quen thuộc gì.

"Kệ nó đi, dù sao không trêu chọc ta là được." Hàn Sâm không để ý tới nữa, bận bịu lâu như vậy, thể lực của hắn đã sắp cạn kiệt rồi. Hàn Sâm không nói hai lời truyền tống về đến nhà, ôm Kỷ Yên Nhiên ngủ thẳng tới hừng đông.

"AI" Hàn Sâm còn chưa ngủ tỉnh, thì đã nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng thét chói tai, dọa hắn giật nảy mình, hắn hồi hộp nhìn Kỷ Yên Nhiên trên giường hỏi: "Vợ à, có chuyện gì thế? Có kẻ địch sao?"

"Ngươi… Ngươi… Ngươi…" Kỷ Yên Nhiên đứng ở trên giường, mở to hai mắt chỉ Hàn Sâm, nói liên tục ba chữ ngươi rồi không nói gì nữa.

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?" Hàn Sâm hoảng sợ trong lòng, vội vàng cúi đầu xem người của mình.

Hàn Sâm chỉ mặc quần đùi, nửa người trên hoàn toàn lõa lồ, lộ ra cơ bắp tinh tráng như sắt, rồi còn nhẵn nhụi như ngọc, hình thể khá hoàn mỹ.

"Ta đâu có bị sao đâu nhỉ? Vóc người vẫn hoàn mỹ, hay dạo này ta trở nên đẹp trai xuất sắc hơn, nên đã làm ngươi kinh ngạc hả?" Hàn Sâm bày một cái POSE, rất là bảnh chọe nói.

"Trên… Trên đầu ngươi…" Kỷ Yên Nhiên chỉ vào đỉnh đầu của Hàn Sâm, trừng lớn mắt nói.

"Lúc trước nói với ngươi rồi sao, lúc bọn ta ở trong bụng của Hắc Động Tri Chu, trên đỉnh đầu của ai cũng mọc nấm. Lúc ta trở về hình như đã ngắt xuống rồi, nó lại móc nữa à?" Hàn Sâm vừa nói vừa sờ đỉnh đầu của mình, hắn vừa sờ một cái thì Hàn Sâm sững người luôn, sau đó lại vội vàng sờ lại.

"Đây… Đây là thứ gì.." Hàn Sâm sờ thấy trên đỉnh đầu của hắn hình như có thứ gì đó, sờ mềm mềm có tính đàn hồi.

Hình như Hàn Sâm nghĩ tới điều gì đó không đồ tốt, trực tiếp thuấn di tới trước bàn trang điểm của Kỷ Yên Nhiên, nhìn bản thân ở trong gương.

Ngay lập tức Hàn Sâm như bị sét đánh, trên đỉnh đầu của hắn không có ma cô, nhưng nó có thêm hai thứ màu tím giống như tai hồ ly.

“Đây là thứ quái quỷ gì đây?” Hàn Sâm hoảng sợ, vội vươn tay nhéo đôi lỗ tai trên đỉnh đầu kia, nhưng mà mới kéo một cái thì Hàn Sâm đã đau nhe răng khóe miệng. Đôi tai tím này giống như khí quan trên người hắn vậy.

“A… Ngươi… Ngươi… Sau lưng ngươi…” Kỷ Yên Nhiên kêu lên, lần này nàng chỉ vào sau lưng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm hoảng sợ, theo bản năng nhìn về phía sau, quả nhiên thấy nơi đó nhiều thêm một cái đuôi lông xù màu tím, trông xù xù mềm mại lắm.

“Ôi đệch mợ tình huống gì thế này?” Hàn Sâm sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền kiểm tra thân thể của mình, cũng không có phát hiện vấn đề gì, như thể lỗ tai và cái đuôi vốn là hắn một phần của cơ thể hắn.

Kỷ Yên Nhiên mở to hai mắt nhìn, từng bước đi tới trước mặt Hàn Sâm, nhìn chằm chằm Hàn Sâm giống như bị dọa hú hồn.

“Vợ à, ngươi đừng sợ, đây chỉ là chuyện nhỏ, ngươi yên tâm đi… Ta giải quyết xong ngay thôi…” Hàn Sâm vội vàng an ủi Kỷ Yên Nhiên.

“Đáng yêu quá!” Kỷ Yên Nhiên hưng phấn hét lên một tiếng, ôm lấy Hàn Sâm, còn nắm lấy tai hồ ly của hắn nữa.

Linh Nhi cũng bị giọng nói của bọn họ đánh thức, dụi mắt ngồi trên giường nhỏ, sau khi nhìn thấy dáng vẻ của Hàn Sâm thì bèn lộ ra vẻ vui mừng, nhoáng cái cả người nàng đã nhảy tới trên lưng của Hàn Sâm, †hò một tay ra bắt một cái tai của hắn, nói: “Cha đáng yêu quá…”

“Đáng yêu cái đầu ngươi ấy!” Hàn Sâm cảm thấy thẹn cực kỳ, kéo Linh Nhi từ trên lưng xuống bỏ vào trong ngực Kỷ Yên Nhiên, sau đó lại bắt đầu nghiên cứu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao hắn mới ngủ một giấc thì đã biến thành thế này.

Nhưng mà Hàn Sâm sử dụng đủ loại cách, dù có tra kiểu gì thì đôi tai

hồ và cái đuôi cứ như là một phần của cơ thể hắn vậy, không thể tùy tiện loại bỏ được,

Với tố chất thân thể và năng lực khôi phục của hắn thì dù có cắt nó đi thì chẳng bao lâu cũng sẽ mọc lại.

“Chồng à, nếu không xử lý được thì giữ lại cũng được đó.” Kỷ Yên Nhiên đứng ở một bên cười híp mắt nói.

“Ừ, cũng được.” Linh Nhi ôm bình sữa, đôi mắt to tròn vẫn luôn nhìn Hàn Sâm, vừa uống sữa vừa gật đầu lia lịa, như thể rất tán thành lời của Kỷ Yên Nhiên.

“Chồng, làm tổn thương thân thể của mình là không tốt đâu, thôi giữ lại bọn chúng đi.” Kỷ Yên Nhiên khuyên nhủ.

“Đúng, giữ bọn nó lại.” Linh Nhi lại gật đầu. “Thân thể tóc da là nhờ cha mẹ, đừng làm bậy nha!” “Đúng đúng, đừng làm bậy!”

“Dù ngươi biến thành bộ dáng gì, thì mẹ con ta cũng vẫn yêu ngươi mà, thôi đừng đụng tới chúng nó nữa.”

“Đúng, yêu cha.”

Hai mẹ con đứng ở một bên cười híp mắt khuyên bảo Hàn Sâm, Hàn Sâm cảm thấy cả đời hắn xem như xong rồi.

“Tử Đồng Giản… Chắc chắn có liên quan tới Tử Đồng Giản… Lúc trước †a đâu có bị sao… Nhưng sau khi có nó thì mới xảy ra chuyện quái lạ này…” Hàn Sâm vội vàng lấy Tử Đồng Giản từ trong tháp Thiên Mệnh ra, cầm trong tay quan sát cẩn thận.

Nhưng mà hắn cũng không có phát hiện được chỗ nào bất thường, Tử Đồng Giản nằm im lặng trong tay Hàn Sâm, hoa văn có hơi thần bí trên giản cũng không có phản ứng, trông vẻ rất bình thường.

Hàn Sâm lại nhạy cảm phát hiện ra được một điểm hơi bất thường, cặp hồ tai và sau lưng cái đuôi kia có màu tím giống y như đúc với màu tím của Tử Đồng Giản,

Hết chương 2588.

Chương 2589. Tử Đồng Giản không vứt đi được

“Chắc chắn là vấn đề của nó!” Hàn Sâm cực kỳ phẫn nộ, nhưng dù hắn có nghiên cứu thế nào thì cũng không tìm ra được chỗ có vấn đề, điều này làm cho trong lòng Hàn Sâm càng thêm bất an.

Bởi vì đang có một vết xe đổ ở ngay bên cạnh Hàn Sâm, Ninh Nguyệt bị một thanh tiểu kiếm xanh biếc gieo họa, biến thành bộ dáng đáng sợ như vậy, hắn cũng rất sợ bản thân sẽ bị Tử Đồng Giản gieo vạ.

Tính cách và cơ thể của Ninh Nguyệt cũng thay đổi một trăm tám mươi độ, sắp biến thành một nữ nhân tới nơi rồi, Hàn Sâm cũng sợ bản thân sẽ biến thành một con màu tím hồ ly gì đó. Chuyện như vậy Hàn Sâm tuyệt đối không cho phép nó xảy ra.

Hàn Sâm đột nhiên biết vì sao ánh mắt mà lúc trước Bạch Hổ nhìn hắn lại quen thuộc như vậy rồi, bởi vì đó là ánh mắt trước kia hắn nhìn Ninh Nguyệt mà.

“Con Bạch Hổ đó, chắc chắn nó đã sớm biết sẽ xảy ra chuyện như vậy.” Hàn Sâm tức tối trong lòng.

Không nghiên cứu ra được gì, Hàn Sâm bèn biến thể Thần Linh siêu cấp, muốn lợi dụng đặc tính vạn pháp bất xâm của thể Thần Linh siêu cấp để diệt trừ tình trạng dị thường trên người.

Sau khi Hàn Sâm biến thành thể Thần Linh siêu cấp, thì ngay lập tức hồ tai và cái đuôi biến mất giống như bị đốt rụi, làm Hàn Sâm khẽ thở phào nhẹ nhõm.

“May ta có thể Thần Linh siêu cấp, nên chắc sẽ không thảm như Ninh Nguyệt.” Hàn Sâm võ ngực nói.

Nhưng mà Kỷ Yên Nhiên và Linh Nhi đứng ở một bên thấy hồ tai và cái đuôi của Hàn Sâm không còn nữa thì lộ vẻ tiếc hận, giống như bị mất một món đồ chơi vô cùng tốt vậy.

Hàn Sâm chẳng thèm để ý các nàng nghĩ sao, hắn chẳng có tí cảm tình gì với cái bộ dáng kỳ quái đó.

Giải trừ thể Thần Linh siêu cấp, sờ đỉnh đầu và phía sau, thấy thân thể hết thảy đều bình thường, lúc này Hàn Sâm này mới hoàn toàn yên lòng.

Đáng tiếc Hàn Sâm vui mừng quá sớm rồi, buổi trưa khi hắn dẫn theo Linh Nhi đi dạo phố thì đột nhiên người đi đường chỉ trỏ hắn, còn có bé gái che miệng cười nữa, ngay lập tức Hàn Sâm cảm thấy vô cùng không ổn.

Hắn sờ lên đỉnh đầu thì sờ thấy đôi tai hồ ly không biết đã mọc ra từ lúc nào, còn cái đuôi thì làm quần áo của hắn căng phồng hết cả lên.

Ngay tức khắc, sắc mặt của Hàn Sâm thay đổi, Linh Nhi cũng thấy rất vui, nàng ngồi trên vai Hàn Sâm, đôi tay nhỏ bé nắm lấy một lỗ tai, sờ mó khắp nơi, trông vẻ rất là vui.

Hàn Sâm vội vàng vọt tới một chỗ không có người, thuấn di về nhà, rồi lại sử dụng thể Thần Linh siêu cấp để diệt bỏ dị thường trên người.

Không hề do dự, lần này Hàn Sâm truyền tống đến đại vũ trụ gen, sau đó ném Tử Đồng Giản vào trong biển đen xa xa, mặc cho Tử Đồng Giản biến mất như sao băng, Hàn Sâm lại truyền tống về Tí Hộ Sở.

Mà chuyện làm cho Hàn Sâm cảm thấy khó tin và cực kỳ buồn rầu đã xảy ra. Chẳng bao lâu, Hàn Sâm phát hiện không biết thanh Tử Đồng Giản kia xuất hiện ở hông của hắn từ bao giờ, lẳng lặng giắt ở trên dây lưng.

“Điều này sao có thể…” Trong lòng Hàn Sâm chấn động vô cùng. Đây cũng là cách một cái Tí Hộ Sở a, Tử Đồng Giản lại vẫn có thể trở lại bên cạnh hắn, này thật sự có chút khó tin.

Tử Đồng Giản trở lại chưa được bao lâu, thì Hàn Sâm lại mọc ra cái đuôi và tai.

Hàn Sâm liên tục thí nghiệm rất nhiều lần, cho dù ném Tử Đồng Giản vào một tinh cầu nào đó trong Lĩnh Vực Hạch Tâm cũng vô dụng, vì chẳng bao lâu nó sẽ lại xuất hiện bên người Hàn Sâm một cách quỷ dị.

Bây giờ Hàn Sâm có thể xác định được bản thân hắn giống Ninh Nguyệt rồi, bị một binh khí kỳ quái quấn lên, hơn nữa còn không vứt đi được.

Bây giờ Hàn Sâm vô cùng hối hận, thật sự không nên tự mình đi lấy Tử Đồng Giản, nếu hắn sớm biết sẽ thành ra như vậy thì sẽ để Cố Khuynh Thành hoặc là Minh Nguyệt đi lấy Tử Đồng Giản, nữ nhân mọc cái hồ tai, cái đuôi gì đó thì còn tiếp thu được tốt hơn chút.

Nhưng bây giờ có nói gì thì cũng đã chậm rồi, Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt thấy hình dạng của hắn, rõ ràng cũng đang cố nén cười, bề ngoài thì luôn tỏ ra bình tĩnh, nhưng Hàn Sâm biết, có khi các nàng đã cười tới đau ruột rồi.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thế này?” Hàn Sâm oán hận quăng Tử Đồng Giản tới trước mặt Bạch Hổ, bắt nó lại rồi chất vấn.

“Meo meol!” Bạch Hổ kêu một tiếng, ánh mắt kia híp lại thành hình trăng khuyết, cho dù Hàn Sâm không hiểu thú ngữ, cũng biết nó chắc chắn đang cười gian.

“Đậu mòe nhà ngươi, nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc đây là cái quái gì, phải loại bỏ nó làm sao, nếu không ta lột da của ngươi.” Hàn Sâm oán giận bắt lấy Bạch Hổ kêu lên.

Bạch Hổ kêu mấy tiếng, nhưng mà Hàn Sâm không hiểu rốt cuộc nó có ý gì, đợi Hàn Sâm buông lỏng tay, thì Bạch Hổ đâm đầu vào nham thạch, mất tăm luôn.

Hàn Sâm hết cách rồi, hắn nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng vẫn không giải quyết được Tử Đồng Giản.

Nhưng may tình huống này của hắn không chuyển biến xấu, ngoài thêm một đôi tai trên đỉnh đầu và thêm một cái đuổi ở sau lưng thì không có tình hình mới gì nữa.

Mà tin tức tốt duy nhất với Hàn Sâm sau khi trên người hắn mọc ra mấy thứ này, thì e là là chuyện trên đỉnh đầu hắn không còn mọc nấm nữa.

“Mất nấm thêm tai, các ngươi coi đầu của ta là cái gì? Quán trọ sao?” Hàn Sâm trong lòng phẫn hận, nhưng hết cách.

“Cha, trông ngươi như vậy được lắm.” Bảo Nhi nghiêng nhìn Hàn Sâm nói.

“Đẹp cái quỷ.” Hàn Sâm trong lòng buồn bực, nhưng mà hết cách rồi, hắn không thể biến thân thành thể Thần Linh siêu cấp mãi được.

“Từ từ rồi sẽ quen, ta cũng vậy đó thôi.” Ninh Nguyệt ở một bên sâu kín nói.

Hàn Sâm nhìn cái dáng vẻ nữ nhân đầy u oán của Ninh Nguyệt, bỗng rùng mình, trong lòng phát cáu: “Không được, ta nhất định phải diệt bỏ hết mấy cái thứ quỷ quái này, không thể để bản thân biến thành dáng vẻ như Ninh Nguyệt được.”

Lý tưởng thì hay, nhưng hiện thực thì tàn khốc, Hàn Sâm sử dụng rất nhiều biện pháp, nhưng cũng không bỏ dứt được hồ tai và cái đuôi.

Hôm nay Hàn Sâm vẫn đang suy nghĩ phải loại bỏ lỗ tai của mình bằng cách nào, thì đột nhiên thấy trong sương mù kia truyền đến không gian dao động kịch liệt, một đường tử sắc đao khí kinh khủng chém tan sương mù, bay xuyên qua trời, kéo dài vào trong hư không vô hạn.

“Lực Tuyệt Nha… Chẳng lẽ là…” Nhìn thấy đao khí kia, trong chớp mắt Hàn Sâm hơi ngẩn ra, có thể sử dụng ra lực Tuyệt Nha khủng bố như vậy, hình như trong đại vũ trụ hiện nay chỉ có một thôi.

Sau giây lát, Hàn Sâm bèn thấy trong đao khí đó có một bóng người rơi xuống, rõ ràng là Isa mặc chiến giáp màu tím, tư thế hiên ngang.

“Sư phụ!” Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, không ngờ hắn lại gặp được Isa ở chỗ này.

“Thời gian không nhiều, đi theo ta.” Isa lạnh nhạt nói, biểu cảm trên mặt không có mấy.

Nhưng mà Hàn Sâm lại rất rõ ràng, Isa đến được đây, chắc chắn là đã bỏ ra cái giá lớn, Hàn Sâm thậm chí còn nhìn thấy chiến giáp trên người Isa có rất nhiều vết thương chưa khép lại, trong lòng vô cùng cảm động.

Tuy nói Isa là sư phụ của hắn, nhưng mà trong khắp thiên hạ có mấy sư phụ sẽ vào trong bụng Hắc Động Tri Chu cứu người trong tình cảnh như vậy?

Hàn Sâm vội vàng kêu mọi người cùng nhau lên cá voi trắng, rồi xông vào trong sương mù cùng Isa.

Mặt mày Isa lạnh lùng, trường đao trong tay chém ra lực Tuyệt Nha, trong nháy mắt đao khí kinh khủng kéo dài vô hạn trong sương mù, Isa dẫn theo đám người Hàn Sâm đi dọc theo khe rãnh hư không mà Lực Tuyệt Nha bổ ra.

Hết chương 2589.

Chương 2590. Tộc Khí

Khi mọi người nhìn thấy tinh không của Hỗn Loạn Tinh Vực lâu ngày không gặp thì đều nhịn không được reo hò thành tiếng.

Hàn Sâm nhìn về nơi mà bọn họ bước ra, nhưng lại không nhìn thấy Hắc Động Tri Chu đâu, chỉ nhìn thấy một vết nứt không gian giống như máng nước ở trong tinh không.

Sau khi bọn họ xông ra khỏi vết nứt không gian thì nhìn thấy một thanh đoản đao bay ra từ trong vết nứt không gian đó, thanh đoản đao đó giống như dao găm vậy, chỉ dài có một thước, uốn cong như trăng lưỡi liềm, tuyết

trắng như ngà, không gian bốn hướng đều méo mó biến dạng theo đường bay của thanh đoản đao đó.

Isa cầm một vỏ loan đao trên tay, thu thanh Nha Đao đó vào, thanh Nha Đao giống như trăng lưỡi liềm đó ngay lập tức trở về bên trong vỏ đao, bị Isa giắt ở giữa eo.

Còn vết nứt không gian đó do mất đi sự chống đỡ của Nha Đao nên sụp đổ tan vỡ, trong chớp mắt đã không nhìn thấy bóng dáng nữa.

“Sư phụ, đó là đao gì? Sao khí tức ở trên đó lại quen thuộc đến như thế?” Hàn Sâm không kiềm lòng được đến bên Isa hỏi, trên thanh Nha Đao giống trăng lưỡi liềm đó rõ ràng có vết tích của lực Tuyệt Nha, hơn nữa còn không phải là lực Tuyệt Nha bình thường.

“Đó là một trong những thanh phối đao của Thủy Tổ tộc ta, Liệt Không Chi Nha, nếu như không có nó mở thông đạo không gian tới thẳng vị trí của ngươi thì ta cũng không thể bước vào trong bụng của Hắc Động Tri Chu cứu ngươi.” Isa bình tĩnh nói.

“Sư phụ, sao ngươi biết bọn ta đang ở trong bụng của Hắc Động Tri Chu?” Hàn Sâm rất thắc mắc điểm này.

Cho dù có Liệt Không Chi Nha mở ra thông đạo không gian, nhưng nếu như không biết vị trí cụ thể thì căn bản sẽ không biết thông đến nơi nào, làm sao có thể đi đến dạ dày của Hắc Động Tri Chu một cách chuẩn xác đến thế cơ chứ?

Nếu như không cẩn thận, đả thông thông đạo không gian đến bên trong máu thịt của Hắc Động Tri Chu, làm kinh động đến Hắc Động Tri Chu, e đừng nói đến cứu người, đến bản thân Isa không biết có thể sống chạy thoát thân hay không cũng là một vấn đề.

“Thừa dịp bây giờ vẫn chưa bị sinh vật của chủng tộc khác phát hiện, nhanh chóng đi đến Trấn Thiên Cung đi.” Isa lạnh nhạt nói, không hề trả lời câu hỏi của Hàn Sâm.

Isa không nói, Hàn Sâm cũng ngại hỏi nhiều, đi theo Isa tạt qua Hỗn Loạn Tinh Vực.

Có Isa mở đường, cả đoạn đường này bọn họ an toàn hơn rất nhiều, khi ở trong bụng của Hắc Động Tri Chu, Hàn Sâm đã nâng cấp huyết mạch mệnh thần kinh lên đến lĩnh vực cửu trọng, gen vật ngữ cũng đã bắt đầu nâng cấp.

Cũng khá giống với những gì Hàn Sâm tưởng tượng, lĩnh vực của gen vật ngữ nâng cấp, ngoài cường hóa thân thể, năng lực chủ yếu là làm quan hệ giữa Hắc Tinh Áo Giáp trở nên càng ngày càng rõ ràng.

"Không biết lúc này Bán Bộ Thần Hóa có thể kích hoạt được Hắc Tinh Áo Giáp thật không?" Hàn Sâm suy ngẫm trong lòng.

Con Bạch Hổ đó cũng xông ra theo bọn họ, luôn bay theo bọn họ, không hề có ý muốn rời đi.

Nói ra cũng kỳ lạ, sau khi bọn họ rời khỏi bụng của Hắc Động Tri Chu thì cây nấm trên đỉnh đầu đã tự động khô héo rơi xuống, không hề sinh trưởng lại nữa.

Chỉ có đỉnh đầu của con Bạch Hổ đó vẫn mọc ra một cây nấm, từ đầu đến cuối đều không có hiện tượng khô héo.

Khi cây nấm trên đỉnh đầu của mọi người tàn héo, ai nấy đều vui mừng khôn xiết, cảm thấy đã trừ đi được một đại hoạn, nhưng Isa liếc nhìn con Bạch Hổ đó rồi nói: "Trong bụng của Hắc Động Tri Chu, ngoài sinh vật Thần Hóa thì gần như không thể nào có sinh vật tồn tại, các ngươi có thể sống đến bây giờ thì nên cảm tạ cây nấm đó mới đúng."

Đám người Hàn Sâm đều hơi ngơ ngác, bọn họ luôn xem cây nấm trên đỉnh đầu là mối họa trong lòng, nhưng chưa hề nghĩ rằng cây nấm lại có lợi cho bọn họ, ai nấy đều không dám tin nhìn Isa.

Isa thản nhiên nói: "Các ngươi thật sự nghĩ sinh tồn ở trong bụng của Hắc Động Tri Chu dễ dàng đến thế sao? Ở đó tồn tại sức mạnh đáng sợ mà các người căn bản không nhìn thấy được, loại sức mạnh đó giống như mầm độc vậy, thâm nhập vào cơ thể của sinh vật, khiến sinh vật phân giải tiêu hóa,

trở thành chất dinh dưỡng của Hắc Động Tri Chu, không có cơ thể cấp Thần Hóa thì căn bản không thể nào chống cự nổi loại sức mạnh gần như không thể phát giác ra được đó, cho dù là cơ thể Thần Hóa thì cũng chưa chắc có thể chống cự nổi. Các ngươi có thể sống ở nơi đó lâu như thế thì công lao phải quy về cây nấm trên đỉnh đầu và con Bạch Hổ đó."

Hàn Sâm nghe Isa nói như vậy thì đột nhiên nhớ đến tư liệu mà hắn đã từng nhìn thấy trên chiến hạm cũ nát, trong lòng lập tức nảy ra một ý nghĩ: "Lẽ nào lúc đầu người phụ nữ đó lấy Bạch Miêu làm thí nghiệm là để Bạch Hổ sống tiếp được sao? Nếu như những gì Isa nói là thật, vậy thì khả năng này rất cao, cây nấm trên đỉnh đầu của Bạch Miêu rất có thể là thứ mà người phụ nữ đó nghiên cứu ra, là vắc xin dùng để đối kháng với lực lượng của mầm độc trong cơ thể của Hắc Động Tri Chu, bọn ta cũng là người được hưởng lợi."

Hàn Sâm cảm thấy nếu nói là vắc xin thì không chuẩn xác lắm, nhưng đại khái là ý như vậy: "Nếu nói như thế thì ngay từ lúc đầu, con Bạch Hổ này đã cứu bọn ta, nếu như không có nó, cho dù ta không sợ lực lượng của mầm độc gì đó, thì những người khác chắc cũng chết hết rồi."

"Nhưng cái người phụ nữ đó làm sao lại chạy vào bụng của Hắc Động Tri Chu được? Tại sao nàng lại tự mình rời đi mà không mang theo Bạch Hổ đi cùng?" Hiện giờ Hàn Sâm hận không thể đi tìm người phụ nữ đó ngay để hỏi cho rõ ràng tất cả mọi thứ, tiếc rằng hắn không biết người phụ nữ đó đang ở nơi nào.

Từ sau lần từ biệt ở núi Lưỡng Giới, hắn chưa bao giờ nghe thấy tin tức của người phụ nữ đó nữa.

"Ngươi, có chuyện gì vậy?" Isa nhìn đỉnh đầu của Hàn Sâm, hỏi.

Bảo Nhi ngồi ở trên vai Hàn Sâm, hai tay mỗi tay nắm lấy một tai hồ ly của Hàn Sâm, véo qua véo lại rất không biết mệt.

Hàn Sâm nói một mạch chuyện của Tử Đồng Giản với Isa, Isa nghe xong lộ ra một vẻ kinh ngạc: "Lấy thanh Tử Đồng Giản ra cho ta xem thử"

Hàn Sâm lấy Tử Đồng Giản ra đưa cho Isa, nhưng Isa lại không giơ tay ra lấy, chỉ quan sát một chút, mới gật đầu nói: "Không sai, đây chính là tộc khí của tộc Bách Biến Mị Hồ"

"Tộc khí?" Hàn Sâm không hiểu nhìn Isa, hắn chưa từng nghe qua cái từ này.

Isa thở dài nói: "Bây giờ, sinh vật biết đến tộc khí đã không còn nhiều nữa, ở thời đại Thái Cổ, tất cả tộc đốt thần đăng gen đều có được một món thần khí gen được lai tạo trong thần đăng, những tộc khí đó đã dung hợp vào gen của tộc, đồng thời tự bản thân nó cũng sở hữu sức mạnh vô cùng khổng lồ, hình thành nên thần khí chủng tộc riêng biệt, những tộc khí khá mạnh trong đó gần như có thể đối kháng với vũ khí Thần Hóa của cấp Chân Thần, thậm chí còn mạnh hơn. Nhưng mỗi †hần đăng gen chỉ lai tạo được một món tộc khí, chủng tộc đầu tiên đốt được thần đăng có thể lấy đi tộc khí, còn những chủng tộc khác sau này đốt được thần đăng, trừ phi cướp được tộc khí từ trong tay của kẻ đến trước, nếu không thì sẽ không có tộc khí nữa, vì thế mà sinh vật biết đến tộc khí cái tên này càng ngày càng ít, chỉ nghĩ rằng đó là vũ khí Thần Hóa mạnh mẽ."

Ngừng một chút, Isa lại tiếp tục nói: "Tộc khí của tộc Bách Biến Mị Hồ được gọi là Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, nhưng theo như ta biết thì đó là tộc khí mà tộc Bách Biến Mị Hồ trộm được, vốn dĩ không phải là tộc khí mà bọn họ sở hữu, còn về thần khí ban đầu của tộc Bách Biến Mị Hồ, ta cũng chỉ nghe nói là một thanh Tử Đồng Giản, nhưng chưa gặp bao giờ, có lẽ là thanh này."

Hàn Sâm nghe xong vui mừng, bởi vì Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính cũng ở trong tay hắn, nhưng hắn luôn không biết Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính có tác dụng gì, nghe Hồ Phi nói, mảnh Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính đó hình như chỉ có tác dụng với việc Hồ Tộc thăng cấp Thần Hóa, Hàn Sâm cũng không biết là thật hay giả.

"Sư phụ, có cách gì loại bỏ được dị trạng trên người ta không?" Hàn Sâm vô cùng mong đợi nhìn Isa hỏi, nếu như người đã biết được lai lịch của Tử Đồng Giản thì chắc phải có cách mới đúng.

Hết chương 2590.

Chương 2591. Đánh với Mông Liệt

Nào ngờ Isa lắc đầu nói: "Tộc khí là vũ khí Thần Hóa được dung hợp từ gen của một chủng tộc, nó có linh tính hơn vũ khí Thần Hóa bình thường, cũng mạnh mẽ hơn. Nếu là sinh vật của chính tộc đó sử dụng chúng nó thì thực lực tăng vọt, sẽ không có bất kỳ tác dụng phụ nào. Nhưng nếu như chủng tộc khác cưỡng ép kích hoạt tộc khí thì sẽ bị truyền nhiễm lực lượng của tộc khí, từ đó cơ thể bị gen của tộc đó xâm nhập, sẽ sản sinh ra sự biến dị đặc thù, trừ phi sức mạnh của bản thân ngươi có thể vượt qua được tộc khí, nếu không thì sẽ luôn bị tộc khí ảnh hưởng"

"Thật sự không có cách nào khác nữa sao?" Hàn Sâm buồn bực hỏi.

"Cũng không phải hoàn toàn không có, nếu như có cường giả có thể trấn áp tộc khí bằng sức mạnh, xóa đi gen chủng tộc ở bên trong tộc khí, cưỡng ép dẫn gen của ngươi vào trong, vậy thì có thể giải quyết tác dụng phụ của tộc khí, giống như Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính của Mị Hồ tộc, nó đã bị một cường giả cực kỳ khủng bố cưỡng ép xóa gen chủng tộc của tộc nguyên bản, dẫn gen Hồ tộc vào lại từ đầu nên mới biến thành tộc khí của Hồ tộc."

Isa ngừng một lát lại nói: "Nhưng mà, gen của Mị Hồ tộc khá ưu tú, nghe nói lúc đầu khi bọn họ đốt lên thần đăng gen thì thứ hạng khá cao, sức mạnh của thanh Tử Đồng Giản này rất có thể là cấp Chân Thần, trừ phi ngươi có thể tìm thấy cường giả cấp Chân Thần bằng lòng hao tổn sức mạnh bản thân để giúp ngươi, nếu không thì không còn cách nào khác nữa."

"Vậy thì chẳng phải là hết cách rồi à?" Hàn Sâm mặt mày khóc than nói, hắn đi đâu tìm cường giả cấp Chân Thần để giúp hắn đây, căn bản đến một người hắn còn không quen biết.

Cho dù có quen biết thì người ta cũng không có lý do gì bỏ ra cái giá cực lớn để giúp hắn xóa đi gen Hồ tộc bên trong Tử Đồng Giản.

"Ngươi thế này cũng khá tốt." Nào ngờ Isa lại nói ra một câu như thế này, sau đó liền tiếp tục bay về phía trước.

Một lúc sau Hàn Sâm mới hoàn hồn lại, trong lòng càng buồn bực hơn.

Hàn Sâm đeo mắt kính lên, che mặt trước rồi tính, đồng thời dùng mắt kính tra xét xem tình hình gen của Isa.

Số liệu trên mắt kính không ngừng biến đổi, qua một lúc mới cho ra số liệu chỉ tiết, tộc Rebet không được tính là hào môn đại tộc, nhưng tiềm năng gen của Isa cũng đã đạt đến bát tinh.

"Nếu là tiềm năng bát tinh thì cao nhất cũng chỉ thăng cấp Hóa Điệp, nếu như không có cơ duyên lớn làm cho gen biến dị thì gần như không có khả năng đạt đến cấp Chân Thần. Tiếc rằng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của ta chỉ mới cấp Vương, năng lực thôi diễn gen của ta không có tác dụng lớn với sinh vật Thần Hóa, nếu không thì biết đâu chừng ta có thể giúp Isa một phần sức lực, làm gen của nàng hoàn mỹ hơn, có thêm một chút hy vọng để thăng cấp Chân Thần." Hàn Sâm tự lẩm bẩm trong lòng.

Lúc trước, Hàn Sâm đã thử dùng sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh ở trên người Tiểu Hồng Điểu, kết quả chẳng có tác dụng gì, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cấp Vương căn bản đẩy không nổi bánh răng bản mạng cấp Thần Hóa.

Nhân tiện, hắn xem thử xem con Bạch Hổ đó, phát hiện thấy tiềm năng của nó giống hệt với Tiểu Ngạc Thần, đều là cửu tinh khiến người khác kinh hãi.

Hàn Sâm lại mời Isa giúp xem thử cây tiểu kiếm xanh biếc của Ninh Nguyệt, Isa cũng nhìn không ra đó có phải là tộc khí hay không, nhưng nếu như chỉ nhìn vẻ ngoài thì chắc tám mươi, chín mươi phần trăm là tộc khí, nhưng không biết đó là tộc khí của tộc nào.

Cá voi trắng khôi phục cũng được kha khá, Hàn Sâm mời Isa cùng ngồi trên Cá voi trắng, Isa cũng không từ chối, ngồi trên Cá voi trắng tiếp tục tiến về hướng Trấn Thiên Cung.

Hiện giờ đã đi sâu vào Hỗn Loạn Tinh Vực, gần như đã không thấy được cường giả các tộc nữa rồi, ngược lại thường nhìn thấy các loại dị chủng hư không, cũng may có Isa trợ giúp, cộng thêm Hàn Sâm và Tiểu Hồng Điểu

cũng sở hữu sức mạnh cấp Thần Hóa nên không gặp phải nguy hiểm quá lớn.

Còn về con Bạch Hổ đó, cả ngày nằm trong chiến hạm ngủ, không có ý định giúp đỡ, căn bản không được tính là chiến lực.

Ngày hôm nay cá voi trắng vẫn di chuyển trong tinh không như những ngày thường, thì lại đột nhiên nhìn thấy trước mặt có hạm đội xuất hiện, khiến lòng Hàn Sâm bọn họ rùng mình.

"Xuân Vũ!" Hàn Sâm nhận ra con dấu ở trên hạm đội đó, chính là Xuân Vũ mà Kính phu nhân điều khiển.

Quả nhiên, sau khi những chiến hạm đó bao vây hết cá voi trắng thì thấy một nam một nữ bay ra từ hạm chính, người phụ nữ đó là Kính phu nhân, còn người nam là Tứ Hoàng Thúc Mông Liệt.

"Chúng ta vừa mới đi ra từ trong bụng của Hắc Động Tri Chu không lâu, sao bọn họ có thể tìm đến nhanh như thế?" Hàn Sâm thầm kinh ngạc trong lòng.

"Hàn Sâm, ngươi muốn tự mình đi với bọn ta hay là muốn bọn ta bắt ngươi trở về?" Mông Liệt cười mím nói.

Hàn Sâm ngầm suy tính, mặc dù bên phía bọn họ có thể được tính là có ba cấp Thần Hóa, tiếc rằng đều chỉ có thể được tính là cấp thấp nhất trong Thần Hóa, Thần Hóa Nguyên Cơ.

Kính phu nhân cũng là Thần Hóa Nguyên Cơ, nhưng dù sao thì thời gian người ta thăng cấp Thần Hóa cũng lâu, năng lực cũng rất li kì quái dị, vô cùng khó đối phó.

Mông Liệt rất có khả năng là Thần Hóa cấp Lột Xác, lúc đầu đến Lando đã thăng cấp Thần Hóa cũng không phải đối thủ của hắn, khó đối phó hơn cả Kính phu nhân.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm cũng không còn sự lựa chọn nào khác, trực tiếp mặc lên Hồn Y Khổng Tước Vương, tay cầm Lục Hạch Xà Cung, dẫn theo

Tiểu Hồng Điểu cùng bay ra khỏi Cá voi trắng.

Isa cũng cùng bay ra, yên lặng đứng bên cạnh Hàn Sâm.

Kính phu nhân nhìn thoáng qua Isa rồi nói: “Nữ Hoàng Đao Phong, tộc Rebet trước giờ luôn cùng chung vinh nhục với Tộc Hoàng Cực ta, không lẽ ngươi muốn tộc Rebet đoạn tuyệt với Tộc Hoàng Cực chỉ vì một Hàn Sâm sao?”

Isa lạnh nhạt nói: “Tộc Rebet đã chính thức kết minh với Trấn Thiên Cung, ta cũng muốn duy trì quan hệ hữu hảo với Tộc Hoàng Cực, nhưng nếu như quý tộc cố chấp muốn làm ta khó xử, bổn tọa cũng không thể không tự bảo vệ mình.”

Isa đến trễ như thế là vì đang xử lý chuyện của tộc Rebet, nàng không thể vì cứu một Hàn Sâm mà làm liên lụy đến cả một tộc Rebet.

Hiện giờ tộc Rebet đã kết minh với Trấn Thiên Cung, có được sự bảo vệ của Trấn Thiên Cung, Tộc Hoàng Cực muốn động đến bọn họ cũng không dễ.

“Nữ Hoàng Đao Phong, ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, vì một đệ tử mà phản bội Tộc Hoàng Cực bọn ta có đáng không? Ngươi nên biết phản đồ của Tộc Hoàng Cực sẽ có kết cục như thế nào.” Mông Liệt cau mày nói.

“Nếu như ta đến đệ tử của mình còn không bảo vệ được thì tộc Rebet †ồn tại để làm gì nữa?” Isa nói hời hợt.

“Ta phải xem xem, Trấn Thiên Cung đã cho ngươi lợi ích gì mà khiến ngươi có cái gan lớn như thế, dám phản bội Tộc Hoàng Cực ta.” Kính phu nhân thần sắc lạnh lùng, phất tay giết về phía Isa.

lsa thần sắc không đổi, nhưng đã rút ra hai thanh Nha Đao một trường một đoản, xông đến Kính phu nhân.

Mông Liệt khế thở dài, cơ thể hóa thành thân Hoàng Kim, đồng thời giang tay đè một cái, lòng bàn tay đè lên đỉnh đầu của con sư tử bên dưới chỗ

ngồi, sắc hoàng kim cũng nhanh chóng nhuộm con sư tử đó biến thành màu hoàng kim.

Một giây sau, lòng bàn tay của Mông Liệt vừa nhấc lên, con sư tử hoàng kim đó cũng bị nó nhấc lên, biến thành một thanh Sư Tử Hoàng Kim Đao.

“Ta vốn không muốn lấy mạng của ngươi, nhưng biết sao được giờ,

ngươi lại chấp mê bất ngộ.” Mông Liệt nắm chặt lấy Sư Tử Hoàng Kim Đao, uy áp tăng dần theo từng bước hắn đi về phía Hàn Sâm, mỗi bước mà hắn đi, trời đất giống như bị áp bức dưới chân hắn trăm ngàn trượng, khiến người khác cảm thấy như thể cả tinh cầu này đều thu nhỏ lại dưới thân hắn vậy.

Nhìn Mông Liệt tựa như thần linh hoàng kim đang chèn ép đi tới, Tiểu Hồng Điểu bèn phát ra tiếng Phượng kêu, Phượng Hoàng Viêm toàn thân bùng cháy, hóa thành hỏa diễm rực rỡ lơ lửng bên cạnh Hàn Sâm, trong miệng phun ra biển lửa kinh thiên động địa.

Hết chương 2591.

Chương 2592. Khổ chiến

Biển lửa đầy trời trút xuống Mông Liệt, Mông Liệt chỉ chém ra một đao, biển lửa giống như bị kéo cắt ra rơi xuống hai bên.

Đao quang hoàng kim lạnh thấu xương trong phút chốc vọt đến bên cạnh Tiểu Hồng Điểu, nếu như không phải Tiểu Hồng Điểu né tránh kịp thời chỉ sợ sẽ bị một đao đó chém thành hai nửa.

“Mông Liệt thật lợi hại, thể Thần Binh Hoàng Kim thật mạnh!” Hàn Sâm cũng không khỏi tán thưởng trong lòng.

Bản thân Mông Liệt cũng đã là Thần Hóa cấp Lột Xác, lại biến một dị chủng Thần Hóa thành Thần Binh, thực lực lại tăng thêm, Thần Hóa Nguyên Cơ bên này chắc chắn không phải là đối thủ của hắn.

thất thải hà quang trên người Hàn Sâm bắt đầu dâng trào, ngưng tụ ở giữa ngón tay hóa thành một thất thải hà quang Tiễn, kéo ra Lục Hạch Xà Cung bắn về phía Mông Liệt.

thất thải hà quang Tiễn trong nháy mắt rời khỏi ngón tay Hàn Sâm lập tức biến mất không thấy đâu, lúc xuất hiện lại thì thấy Hoàng Kim Sư Đầu Đao trong tay Mông Liệt đã bổ trên thất thải hà quang Tiễn, trực tiếp bổ Hà Quang Tiễn ra khiến Hàn Sâm rùng mình.

Trong nháy mắt mũi tên thuấn di lại bị hắn phát hiện, hơn nữa còn bổ nát một cách dễ dàng, thực lực như vậy quả thật đáng sợ.

“Thực lực cấp Lột Xác thật sự khủng bố như vậy sao? Vậy cấp Chân Thần sẽ mạnh đến trình độ nào?” Lúc trong lòng Hàn Sâm cảm thán, Mông Liệt đã giống như thần linh hoàng kim trấn áp chư thiên, một đao chém xuống Hàn Sâm.

Một đao này như chiếm cứ toàn bộ không gian khiến Hàn Sâm sinh ra cảm giác không cách nào ngăn cản cũng không cách nào trốn tránh.

Nếu Hàn Sâm luyện thành thuật Thần Du thì chỉ trong nháy mắt là có thể di chuyển đến bất kỳ vị trí nào, thậm chí còn có thể di chuyển ra phạm vi tấn công của đao quang hoàng kim, nhưng bây giờ hắn không có năng lực như vậy.

Ánh mắt như điện, Hàn Sâm rút Tử Đồng Giản ra, nện xuống với thế Oanh Liệt Lục Phá.

Rầm!

Đao tỉ bị thần quang hoàng kim khủng bố kia đánh nát, Hàn Sâm cầm Tử Đồng Giản cũng bị đánh bay ra ngoài, Tử Đồng Giản run rẩy không ngừng, cánh tay Hàn Sâm chấn động dường như sắp đứt, cơ bắp trên bàn tay bị xé rách thành từng mảng, sâu có thể thấy được xương cốt.

“Chậc, lại chặn được một đao của ta mà không bị nghiền nát, xem ra vũ khí Thần Hóa này được đấy, rốt cuộc trên người ngươi có bao nhiêu vũ khí

Thần Hóa vậy?" Mông Liệt có chút kinh ngạc nhìn Tử Đồng Giản trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không cảm ơn, nhíu mày nhìn Tử Đồng Giản trong tay: "Lễ nào sức mạnh của cái này thật sự chỉ có tác dụng với quái vật trong lỗ đen nhện sao?"

Tử Đồng Giản là tộc khí, đủ để sánh ngang với vũ khí Thần Hóa cấp Chân Thần, nhưng năng lực bây giờ của Tử Đồng Giản biểu hiện ra lại trông hơi yếu ớt.

Hàn Sâm biết đó là vì bản thân còn chưa hiểu rõ sức mạnh thật sự của Tử Đồng Giản là gì, cho nên không thể phát huy ra uy lực chân chính của nó.

Nếu không cho dù thực lực của Hàn Sâm quá yếu, phát huy không ra toàn bộ uy năng của nó cũng không đến mức ngay cả một đao của Mông Liệt cũng không cản được, hơn nữa trông Mông Liệt cũng không dùng toàn lực.

"Hàn Sâm, có lẽ ngươi hiểu rõ một đao vừa rồi là Bổn Hoàng Thúc đã là nương tay, nếu ngươi còn u mê không tỉnh ngộ thì đao tiếp theo sẽ

không đơn giản như vậy đâu." Mông Liệt sải bước đi về phía Hàn Sâm, gắn từng chữ nói.

Chư Thiên Vạn Giới hình như đều đang run rẩy dưới âm thanh của hắn, khiến cho thân thể Hàn Sâm cũng khẽ run rẩy theo.

Thân thể Hàn Sâm run rẩy không phải vì hắn sợ hãi mà là phản ứng tự nhiên khi gặp phải kẻ địch mạnh, tế bào toàn thân đều hoạt động bộc phát ra sức mạnh tiềm tàng khiến tinh thần và thân thể của Hàn Sâm đều ở trạng thái hoạt động cực độ.

Đây có thể là trận chiến khó khăn nhất của hắn những năm gần đây, nhưng trận chiến này chỉ được thắng không thể bại, nếu không tất cả sinh vật đi theo hắn đều sẽ xong đời.

Hàn Sâm nhìn chằm Mông Liệt từng bước đi tới như Thần Minh, kính Tử Đồng Thần Điệp và kính mắt đều đang nhanh chóng chuyển động, trước khi

Mông Liệt chém ra đao tiếp theo, cuối cùng kính mắt cũng có kết quả kiểm tra.

Mục tiêu: Tộc Hoàng Cực, nam giới, khoảng mười hai nghìn ba trăm năm.

Cấp gen: Thần Hóa cấp Lột Xác. Tiềm năng gen: Bát tinh.

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, thoạt nhìn cấp bậc của tiềm năng gen phân chia rất nghiêm khắc, thậm chí ngay cả Thần Hóa cấp Lột Xác của tộc Hoàng Cực cũng chỉ có bát tinh, nghĩ đến cấp sao Thần Hóa của những tộc nhỏ có lẽ sẽ càng thấp hơn, Isa có thể có tiềm lực tám sao đã là không tồi.

Hiện giờ Hàn Sâm cũng không có tâm trạng quan tâm hắn là tiềm lực mấy sao, tiềm lực mấy sao cũng chẳng có ảnh hưởng gì tới hiện giờ, Bây giờ Mông Liệt là cấp Lột Xác, hắn nhất định phải giải quyết tồn tại này.

Mục tiêu: Tộc Sư Tâm, nam giới, một trăm sáu mươi ba nghìn năm. Cấp gen: Thần Hóa cấp Nguyên Cơ. Gen tiềm năng: Lục tinh.

Đây là số liệu dị chủng của Thần Hóa hóa thành Hoàng Kim Sư Đầu Đao, nhưng số liệu của nó cũng không có ý nghĩa lắm, dưới thể Thần Binh Hoàng Kim của Mông Liệt, hóa thành dị chủng Hoàng Kim Sư Đầu Đao thì sức mạnh càng mạnh hơn.

Vụt!

Lại một đao chém tới, đao quang hoàng kim xuyên qua tinh vũ chặt đứt khí phách vũ trụ.

Huyết quang trong mắt Hàn Sâm chợt lóe, cả người đều hóa thành huyết ảnh, trước khi đao quang hoàng kim giáng xuống người hắn lập tức biến mất.

Mông Liệt khẽ nhíu mày, ánh mắt không nhìn xung quanh, hắn đã đoán được Hàn Sâm ở nơi nào, hai ngón tay trái đâm vào mắt mình.

Ầm!

Đôi mắt Mông Liệt lại bị chính hắn đâm mù, bên trong Thần Huyết hoàng kim chảy xiết, đồng thời thân hình Hàn Sâm cũng bay ra ngoài.

Hàn Sâm sử dụng sức mạnh của kính Huyết Nhãn Yêu Thần Đồng chiếu rọi tiến vào trong mắt Mông Liệt, ai ngờ Mông Liệt lại tàn nhẫn như vậy, tự chọc mắt mình khiến Hàn Sâm không thể không bay ra từ trong mắt hắn.

“Hàn Sâm, thu hồi những mánh khóe kia lại đi, không có tác dụng đối với Bổn Hoàng Thúc đâu.” Thần Huyết hoàng kim trong hai mắt Mông Liệt sôi sục, nhưng không chảy ra thật, miệng vết thương cũng không khép lại khiến Hàn Sâm không còn khả năng sử dụng kính Huyết Nhãn Yêu Thần Đồng tiến vào mắt hắn.

Tuy rằng mắt đã mù nhưng Mông Liệt vẫn nhìn chằm Hàn Sâm, như thể thấy rõ mọi hành động của Hàn Sâm vậy.

Hoàng Kim Sư Đầu Đao lại động, đao quang hoàng kim chém giết muôn đời lần nữa đánh về phía Hàn Sâm, đè nén toàn bộ tinh không như muốn đứt gãy.

Khổng Tước Vương võ cánh, từng sợi xích Trật Tự bảy màu quấn trên người Hàn Sâm ngưng tụ ở trên Tử Đồng Giản, sau đó hắn đặt Tử Đồng Giản như mũi tên trên Lục Hạch Xà Cung.

Đối mặt với đao quang hoàng kim khủng bố, Hàn Sâm kéo Lục Hạch Xà Cung đến cực hạn rồi bắn thẳng Tử Đồng Giản ra ngoài.

Chỉ thấy Tử Đồng Giản mang theo thất thải hà quang biến mất không thấy đâu, lúc xuất hiện lại đã va chạm vào đao quang hoàng kim khủng bố.

Lúc này Hàn Sâm không quan tâm Tử Đồng Giản có bị hủy hay không, tộc khí đâu dễ dàng bị hủy như vậy, mà nếu như thật sự bị hủy thì cũng chẳng phải chuyện xấu với Hàn Sâm, vì hắn không muốn cứ mang theo tai và đuôi thú.

Ầm!

Nơi mà Tử Đồng Giản và đao quang hoàng kim va chạm như hằng tinh bùng nổ, sản sinh ra sóng xung kích kinh khủng, khiến mọi thứ xung quanh đều tối tắm mờ mịt.

Hàn Sâm đang xem vụ nổ lớn thì nhìn thấy chuôi Tử Đồng Giản như Phong Hỏa Luân bị bắn trở lại, Hàn Sâm đưa tay ra nắm chặt Tử Đồng Giản, phát hiện trên thân nó không có chút vết thương nào cả.

Ánh mắt Mông Liệt cũng khác thường nhìn Tử Đồng Giản, trong lòng vô cùng khiếp sợ, đao này hắn đã sử dụng sức mạnh cực hạn, thanh Tử Đồng Giản nhìn chẳng ra làm sao đó lại chặn được đao quang này của hắn, hơn nữa còn không bị thương, điều này khó có thể tin được.

“Lẽ nào đó lại là vũ khí Hóa Thần mạnh như Ngưng Thị của Medusa sao?” Mông Liệt nhìn Tử Đồng Giản trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn Tử Đồng Giản hoàn mỹ trong tay, trong lòng thầm mừng: “Mặc dù không biết sức mạnh thật sự của Tử Đồng Giản là gì, nhưng mang ra dùng như vậy cũng được đấy, ít nhất có thể miễn cưỡng chặn lại đao quang của Mông Liệt.”

Trong lòng thầm nghĩ, Hàn Sâm lại đặt Tử Đồng Giản lên trên Lục Hạch Xà Cung, nhắm chuẩn về phía Mông Liệt.

Hết chương 2592.

Chương 2593. Mị Thần Giản

Tử Đồng Giản lại bị Hàn Sâm coi làm mũi tên bắn ra ngoài, lần này sức mạnh bắn ra càng thêm mãnh liệt, trong nháy mắt Tử Đồng Giản rời khỏi Lục Hạch Xà Cung thì đã thuấn di biến mất.

“Dịch chuyển tức thời không có tác dụng với bổn tọa, trừ phi ngươi có thể dịch chuyển tức thời mà không sinh ra bất kỳ độ chấn động không gian nào.” Mông Liệt thờ ơ nói, đồng thời vươn tay ra trong không trung.

Chỉ thấy Tử Đồng Giản vừa hay từ nơi đó phá không mà ra, đúng lúc bị bàn tay Mông Liệt bắt được.

Lần này Mông Liệt không sử dụng Hoàng Kim Sư Đầu Đao mà trực tiếp dùng tay bắt lấy Tử Đồng Giản, chính vì muốn nắm chặt Tử Đồng Giản trong tay nhìn kỹ xem rốt cuộc là vũ khí Thần Hóa gì.

Nhưng trong nháy mắt bàn tay Mông Liệt sắp bắt được Tử Đồng Giản, Tử Đồng Giản lại lệch khỏi quỹ tích vốn có một cách quỷ dị rồi biến mất trong tầm mắt Mông Liệt.

Chờ Mông Liệt lại nhìn thấy Tử Đồng Giản, Tử Đồng Giản đã đụng vào ngực hắn.

“Tài bắn cung được đấy..” Mông Liệt lơ đễnh, lực lượng của một mũi †ên của Hàn Sâm ngay cả đao quang hoàng kim của hắn cũng không phá vỡ được thì còn lâu mới đả thương được thân thể Thần Binh Hoàng Kim của hắn, nhưng lời còn chưa nói hết sắc mặt Mông Liệt đã thay đổi, hắn cúi đầu nhìn, thấy thanh Tử Đồng Giản kia đâm xuyên qua trái tim hắn, Thần Huyết hoàng kim đang chậm rãi chảy ra thuận theo nơi Tử Đồng Giản đâm vào.

“Sao có thể…” Mông Liệt dường như không tin vào mắt mình, thân thể Thần Binh Hoàng Kim của hắn có thể trực tiếp va chạm với vũ khí Thần Hóa mà không bị thương. Nhưng Hàn Sâm chỉ là một cấp Vương, cho dù sử dụng vũ khí Thần Hóa cũng không thể nào phá vỡ thân thể Thần Binh Hoàng Kim của hắn được.

Nhưng ngực lại truyên đến cảm giác đau đớn kịch liệt nói cho hắn biết đây là sự thật.

“Trừ phi…” Mông Liệt nghĩ đến một khả năng, mí mắt nhảy thẳng, hoàn toàn không có tâm tư đánh trả Hàn Sâm mà một tay bắt lấy chuôi của Tử Đồng Giản.

“Trừ phi là thanh vũ khí Thần Hóa trên cấp Hóa Điệp… Mới có thể xuyên thủng thân thể Thần Binh Hoàng Kim của ta…” Trong ánh mắt Mông Liệt lóe ra ánh sáng nóng rực, mạnh mẽ rút Tử Đồng Giản ở ngực ra.

Tử Đồng Giản được rút ra, vết thương xuyên qua trái tim tự động khép lại, trong chớp mắt đã hoàn toàn phục hồi không để lại vết thương nào cả.

Trước đó Hàn Sâm nhìn thấy Tử Đồng Giản bất ngờ đâm thủng trái tim Mông Liệt trong lòng còn có chút vui mừng, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh này cũng thầm nhíu mày, không thể không bội phục sự khủng bố của cường giả Thần Hóa.

“Cảm ơn ngươi đã tặng một vũ khí Thần Hóa mạnh như vậy cho ta, nếu ngươi đã hào phóng như vậy thì thôi cũng đưa Ngưng Thị của Medusa cho ta luôn đi.” Mông Liệt nắm Tử Đồng Giản, Thần Quang hoàng kim trên người phóng lớn, từng luồng năng lượng hoàng kim tràn lên Tử Đồng Giản làm Tử Đồng Giản kia dần biến thành màu vàng kim.

Hoàng thể Thần Binh Hoàng Kim có thể biến dị chủng thành Thần Binh Hoàng Kim, cũng có tác dụng đồng hóa cực mạnh với vũ khí Thần Hóa, mặc dù không thể thay đổi bản chất vũ khí Thần Hóa nhưng sau khi đồng hóa, thì món vũ khí đó Mông Liệt sẽ sử dụng được.

Nhìn thấy toàn bộ Tử Đồng Giản sắp bị đồng hóa thành màu vàng kim, sắc mặt Mông Liệt lại đột nhiên thay đổi, chỉ thấy ánh sáng tím trên Tử Đồng Giản tỏa sáng rực rỡ, chú văn thần bí trên thân lóng lánh kỳ dị, trong nháy mắt đánh bay bàn tay Mông Liệt.

“Sao có thể… Chẳng nhẽ… Chẳng nhẽ đó là vũ khí Chân Thần…” Mông Liệt kinh ngạc nhìn bàn tay của mình, phần tay ban nãy nắm Tử Đồng Giản, màu Hoàng Kim bên trên giờ đã bị đẩy lùi lộ ra thân thể huyết nhục.

Một thanh vũ khí Thần Hóa không ai khống chế lại có thể loại bỏ sức mạnh Thần Binh Hoàng Kim của hắn, điều này thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Mông Liệt ngẩng đầu, ánh mắt nóng rực nhìn chằm vào Tử Đồng Giản đã trở lại trong tay Hàn Sâm, trên mặt lộ ra nụ cười: “vũ khí Chân Thần… Lại

là vũ khí Chân Thần… Hàn Sâm… Ngươi đúng là có vận khí lớn… Cùng lúc có được hai vũ khí Chân Thần, không biết bao nhiêu cường giả Thần Hóa muốn có một cái cũng không được, mà trên người một cấp Vương như ngươi lại có cả hai.”

“Nếu biết ta là người có vận khí lớn, vậy ngươi cần gì phải làm khó ta, làm như vậy chẳng phải là nghịch thiên sao?” Hàn Sâm cầm Tử Đồng Giản, thản nhiên nói.

Mông Liệt cười ha ha một tiếng, Thần Quang hoàng kim trên bàn tay phóng đại, Trong nháy mắt đã biến bàn tay bằng máu bằng thịt đang lộ ra về trạng thái hoàng kim, rồi cười to nói: “Con đường tiến hóa vốn là con đường nghịch thiên, vạn vật, sự tiến hóa của vạn sinh linh được thành lập trên sự hủy diệt của các sinh vật khác, những gì ngươi ăn, ngươi dùng đều là những sinh vật khác trong vũ trụ, nếu không nghịch thiên cũng chỉ có thể trở thành một đống phân trên con đường tiến hóa của sinh vật khác. Nếu đã như vậy thì sao ta còn sợ trời chứ?”

“Ngươi thân mang vận khí lớn vậy thì ta sẽ đoạt vận khí lớn của ngươi để ta sử dụng, có hai vũ khí Chân Thần này thì con đường sau này của Tộc Hoàng Cực ta càng thêm thuận lợi ba phần. Đây chính là số mệnh của ta, cũng là số mệnh của Tộc Hoàng Cực ta.” Thần Quang hoàng kim trên người Mông Liệt tùy ý phóng thích, giống như nhuộm toàn bộ tinh không thành màu vàng kim, âm thanh giống như Thần m hư ảo làm chấn động trời đất run rẩy không ngừng, giống như vũ trụ vạn vật sinh ra cộng hưởng vì lời nói của hắn.

Mặc dù đứng ở góc độ đối địch, nhưng Hàn Sâm không thể không thừa nhận Mông Liệt nói rất có đạo lý.

Trong vũ trụ một ngọn cỏ, một khúc gỗ, một hòn đá, một dòng nước đều có sinh mệnh, cho dù là Tộc Hoàng Cực hay là nhân loại, muốn sinh tồn tiến hóa thì bản thân phải đứng vững trên vô số sinh mệnh thi cốt, nếu như sợ số mệnh gì đó vậy thì không cần sống nữa, dứt khoát tự đào một cái hố chôn sống mình còn hơn.

“Nói có lý!” Ánh mắt Hàn Sâm trong suốt, Tử Đồng Giản lại bị Hàn Sâm đặt trên Lục Hạch Xà Cung, sức mạnh của thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, Huyết

Mạch Mệnh Thần Kinh và Hồn Y Khổng Tước Vương đều bị hắn vận hành đến cực hạn.

Xương thịt toàn thân Hàn Sâm đều phát ra rung động giống như sấm chớp, huyết mạch ở trong mạch máu gầm thét, trái tim như động cơ điên cuồng vận hành khiến cả người hắn như lớn lên một vòng, toàn thân tràn ngập sức mạnh mênh mông.

Thất thải hà quang di chuyển trên vũ y, cuối cùng ngưng tụ trên Tử Đồng Giản khiến hoa văn trên Tử Đồng Giản càng ngày càng sáng, như hóa thành từng quang phù thần bí vây quanh bốn phía.

Ngay cả tai thú trên đầu và đuôi sau lưng Hàn Sâm cũng tản mát ra sắc tím tà dị.

Nhìn thấy dáng vẻ của Hàn Sâm và Tử Đồng Giản, Mông Liệt đột nhiên mừng rỡ kêu to: "Ta biết rồi… Cuối cùng ta cũng biết… Đó là tộc khí Ái Thần Chi Giản của Hồ Tộc… Chẳng trách có thể đả thương thân thể Thần Binh Hoàng Kim của ta…"

"Ái Thần Chi Giản gì chứ… Đây rõ ràng chính là một thanh…" Hàn Sâm nghe thế nào cũng cảm thấy cái tên này có chút kỳ quặc.

Nhưng Mông Liệt lại cười lớn: "Ái Thần Chi Giản còn có tên là Mị Thần Giản, vốn tưởng lúc Thủy Tổ của Bách Biến Hồ Tộc xông vào Thần điện gen thì nó nó đã bị hủy, không ngờ nó vẫn còn tồn tại trên thế giới này, đã thế còn nằm trong tay của ngươi, thật sự là trời giúp Tộc Hoàng Cực ta, chắc chắn danh tiếng của Tộc Hoàng Cực ta ở trong vạn tộc sẽ càng nổi hơn…"

Mông Liệt càng nói càng phấn khởi, đôi mắt mù nhìn chằm vào Tử Đồng Giản trong tay Hàn Sâm như muốn phóng ra ánh sáng.

Hết chương 2593.

Chương 2594. Tấm khiên của Medusa

“Nói như là ngươi có thể sử dụng Mị Thần Giản vậy, ngươi nên biết nó có sức mạnh như thế nào mà?” Hàn Sâm nhanh chóng mở miệng nói, muốn nghe ngóng xem Tử Đồng Giản ấy rốt cuộc có sức mạnh như thế nào từ chỗ Mông Liệt.

Mông Liệt nhìn Hàn Sâm một cái, như thể hắn nhìn thấu được suy nghĩ của Hàn Sâm, nhưng mà vẫn mở miệng nói: “E rằng khiến ngươi thất vọng rồi, Mị Thần Giản có thể nói là tộc khí mạnh nhất thiên hạ, nhưng cũng có thể nói là tộc khí yếu nhất. Nói nó mạnh bởi vì nó có năng lực đắp nặn lên nhân cách, mị lực, trước đây Hồ tộc sử dụng nó để lật đổ chúng sinh, nếu sử dụng tốt thì khiến vạn tộc thần phục cũng không phải là việc gì khó. Nói nó yếu là bởi vì sức hủy diệt của nó là ở hàng cuối cùng trong vạn tộc khí, bây giờ nó chẳng giúp được ngươi mấy.”

“Ngươi tưởng ngươi nói không vô dụng thì nó sẽ là vô dụng thật à?” Hàn Sâm ngược lại không tin bắn một mũi tên về phía Mông Liệt, trong không gian sinh ra một sự chấn động, trong chớp mắt Tử Đồng Giản đã biến mất tăm.

Trước đây khi Tử Đồng Giản chém đầu quái vật, thể hiện uy lực vô cùng to lớn, Hàn Sâm không tin nó sẽ không có sức hủy diệt.

Bùm!

Khoảnh khắc Tử Đồng Giản xuất hiện lại bị một đao điên cuồng của Mông Liệt chém lên thân giản, mạnh mẽ đánh văng Tử Đồng Giản quay trở lại.

Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, hai tay bắt lấy Tử Đồng Giản bay trở về, nhưng mà sức mạnh bên trên Tử Đồng Giản lại không biến mất hoàn †oàn, đôi tay Hàn Sâm dùng toàn lực nắm chặt chuôi giản, Tử Đồng Giản lại cố gắng đâm vào ngực của hắn, khiến hắn bay thẳng đi giống như ngôi sao băng rơi vào tinh cầu dính chặt vào đỉnh núi.

Hàn Sâm cúi đầu nhìn Tử Đồng Giản ở trước ngực, không ngờ báo ứng lại đến nhanh như vậy, cái giản vừa nãy không thể xuyên qua ngực của Mông Liệt hiện giờ lại xuyên qua ngực của hắn.

Hàn Sâm nắm chuôi giản muốn rút nó ra nhưng chưa kịp dùng lực thì Mông Liệt đã xông qua giống như Thần Minh hoàng kim, Hoàng Kim Sư Đầu Đao trong tay điên cuồng chém xuống, trông những đao quang hoàng kim kinh khủng ấy có thể chém tinh cầu này ra làm hai.

Tiểu Hồng Điểu kêu lên một tiếng Phượng Minh, ngọn lửa trong miệng hóa thành biển lửa phun về phía Mông Liệt, ngăn cản thanh đao của Mông Liệt đang chém về phía Hàn Sâm.

Chỉ đáng tiếc Tiểu Hồng Điều cũng chỉ là cấp Nguyên Cơ, còn thế đao trong tay phải Mông Liệt vẫn không thay đổi, tay phải như tấm màn che trời thổi bay đám lửa Tiểu Hồng Điểu phun ra.

Nhìn thấy một màn như vậy trong lòng Kính phu nhân không khỏi thâm than: “Hàn Sâm quả thật khó tránh khỏi cái chết. Nếu chỉ giết Bạch Dịch thì vẫn còn một đường sống, nhưng mà lại có Ngưng Thị của Medusa cấp Chân Thần lại thêm tộc khí của tộc Mị Hồ thì chắc chắn là chết rồi.”

Ầm!

Đao quang hoàng kim đáng sợ chém xuống khiến cả tinh cầu đều bị nổ tung, hóa thành nguồn cực quang bắn mạnh ra khắp nơi dưới đao quang hoàng kim, ngay lập tức chiếu sáng cho tinh cầu gần đó, sáng đến mức chói mắt, sóng xung kích quét sạch toàn bộ tinh cầu.

"Hàn Sâm!" Isa bị Kính phu nhân giữ chặt, khó chạy tới trợ giúp được, nhìn thấy sức mạnh khủng bố chấn động đó cũng không khỏi biến sắc.

"Thuyền trưởng… Xong rồi…." Bên trong cá voi trắng ở tinh cầu đằng xa, đám hải tặc đều thấy hoảng sợ tột độ, mặt mũi trắng bệch.

Bị sức mạnh khủng bố ấy chém trúng cho dù là cường giả cấp Thần Hóa thì cũng khó thoát chết! Huống hồ Hàn Sâm vẫn chưa chính thức đột pha cảnh giới Thần Hóa, chỉ dựa vào dị bảo mà thôi.

Có một vài tên hải tặc đang tính xem có nên quỳ xuống xin tha mạng hay không, có lẽ như vậy sẽ đổi được một mạng.

"Hàn Sâm đã chết, thì kẻ tiếp theo là các ngươi." Đám ky sĩ tộc Hoàng Cực bị giam trong cá voi trắng lại hớn hở vui mừng, trong đó có một ky sĩ tộc Hoàng Cực nhìn bọn hải tặc nói.

"Chát!" Tên ky sĩ tộc Hoàng Cực nói chuyện ban nãy bị ăn một bạt tay nằm lăn ra đất, Bảo Nhi phủi tay như thể bàn tay nàng vừa bị bẩn vậy.

Tên ky sĩ tộc Hoàng Cực đó bụm mặt đau đớn lăn trên mặt đất, cả hàm răng đều bị đánh gãy, xương mặt đều nứt ra.

Những ky kĩ tộc Hoàng Cực khác đều ngậm miệng lại không dám nói gì cả, bọn họ suýt nữa đã quên rằng ở đây vẫn còn có một Tiểu Ma Vương.

Ánh mắt của Bảo Nhi quét qua đám ky sĩ tộc Hoàng Cực, cả đám liền cúi đầu không dám đối diện với ánh mắt của nàng.

"Cha sẽ không chết đâu." Bảo Nhi khinh thường nói, tầm mắt lại nhìn về phía hư không.

Ngoài miệng kỹ sĩ tộc Hoàng Cực không dám nói, nhưng thầm cười lạnh lùng trong lòng: "Hàn Sâm là nhờ vào vũ khí Thần Hóa thôi, sao có thể sánh với Mông Liệt đại nhân được chứ, hắn chắc chắn chết, đợi lát nữa sẽ đến Tiểu Ma Đầu đáng ghét nhà ngươi thôi."

Nhìn thấy ánh sáng nổ tung của tinh cầu dần tắt, Phương Thanh Vũ đột nhiên la lên: "Hàn ca chưa chết!"

Đám hải tặc và ky sĩ tộc Hoàng Cực nhìn qua với vẻ khó tin, chỉ nhìn thấy Hàn Sâm đứng giữa hư không, trong tay cầm một tấm khiên bảo vệ người, vỹ y và áo giáp trên người bởi vì tinh cầu nổ nên đã cháy xém vài chỗ, nhưng thoạt nhìn chẳng có vết thương nào nghiêm trọng cả.

Tổn thương nghiêm trọng nhất là vết thương bị Tử Đồng Giản đâm xuyên qua ngực.

"Ta quên mất ngươi còn có Ngưng Thị của Medusa, nhưng mà Ngưng Thị của Medusa lại không phải là tộc khí, linh tính của bản thân không đủ, nó không có khả năng phụ thuộc vào ngươi, ngươi cũng không thể sử dụng nó như sử dụng Mị Thần Giản, nếu không ngươi thật sự sẽ gặp phiền phức." Ánh mắt của Mông Liệt sáng rực nhìn Ngưng Thị của Medusa.

Hàn Sâm phun ra ngụm máu trong miệng, nhìn chằm chằm vào Mông Liệt, lạnh lùng nói: "Ngươi chắc chắn ta không thể sử dụng nó sao ?"

Mông Liệt bĩu môi nói: "Ngưng Thị của Medusa là vũ khí Chân Thần do Thủy Tổ của tộc Kana tạo ra. Bây giờ nó đủ khả năng lọt vào top mười vũ khí Thần Hóa, mức độ khủng bố còn mạnh hơn tộc khí Luyện Ngục Thiên Quốc của tộc Kana. Nhưng vũ khí Chân Thần chênh lệch rất lớn với tộc khí, tộc khí có thể được xem là một thể sinh mệnh đặc biệt, nó có năng lực tư duy có thể tự cho ra phán đoán, chỉ cần có được sự cho phép của nó thì cho dù cấp bậc của sinh vật khá thấp cũng có thể phát huy được uy lực của nó. Nhưng vũ khí Chân Thần thì không giống vậy, không có sức mạnh cấp Chân Thần thì không thể phát huy được uy lực của vũ khí cấp Chân Thần. Tuy nói nếu có sức mạnh đồng hệ thì cường giả cấp Thần Hóa cấp thấp cũng có thể phát huy vài phần uy lực. Nhưng một là, ngươi chưa phải là Thần Hóa, hai là sức mạnh của ngươi hoàn toàn khác với Ngưng Thị của Medusa; cho nên ngươi hoàn toàn không kích hoạt được sức mạnh của nó,

dù chỉ là một phần vạn sức mạnh thì cũng không thể kích hoạt được, cùng lắm thì sử dụng như tấm khiên bình thường mà thôi.”

“Đáng tiếc, tuy Ngưng Thị của Medusa là tấm khiên, nhưng sức mạnh thật sự của nó không phải là phòng ngự” Nói xong, Mông Liệt lại ngưng kết sức mạnh hoàng kim khủng bố lần nữa, Hoàng Kim Sư Đầu Đao trong tay lại phát ra nguồn thần quang kinh thế hãi tục, trông như thể cả vũ trụ đều bị thần quang này phân ra làm hai.

Thấy Mông Liệt lại nuốn chém xuống, nhưng nét mặt của Hàn Sâm không hề thay đổi, vẫn nhấc Ngưng Thị của Medusa lên, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào thanh đao như thần quang diệt thế kia, đồng thời sức mạnh của cơ thể cũng điên cuồng tuôn vào tấm khiên của Medusa.

Trong đôi mắt đang nhắm chặt của người con gái xinh đẹp mê hoặc lòng người được khắc trên mặt khiên lại phát ra một tia sáng chói rực.

Hết chương 2594.

Chương 2595. Nhất Nhấn Ngưng Không

“Không thể nào…” Vẻ mặt của Mông Liệt đại biến, nhìn tượng mỹ nữ mê hoặc lòng người với đôi mắt phát quang trên tấm khiên Medusa, ánh mắt vô cùng kinh hãi.

Đây là vũ khí Thần Hóa năm đó vào Thần điện gen với Thủy Tổ tộc Kana, mặc dù tộc Kana vô cùng cổ xưa, khi bọn họ đốt thần đăng gen thì không cần đi cướp giật, khi có có rất nhiều thần đăng gen dư thừa.

Nhưng điều đó không có nghĩa là tộc Kana không mạnh, ít nhất sau này trong vũ trụ Thủy Tổ Kana đã nhờ vào hai loại vũ khí Thần Hóa là Luyện Ngục Thiên Quốc và Ngưng Thị của Medusa để tung hoành trong vũ trụ này, rất ít sinh vật có thể địch lại nổi.

Hơn nữa người như Cổ Thủy Thần cũng không thể tiến vào được cửa lớn của Thần điện gen, nhưng Thủy Tổ tộc Kana lại có thể xông vào Thần điện đại chiến mấy ngày mới chết đã có thể chứng minh được sức mạnh của bọn họ.

Những tộc bình thường thì vũ khí Thần Hóa mạnh nhất là tộc khí của bọn họ nhưng mặc dù Thủy Tổ tộc Kana nắm giữ tộc khí Luyện Ngục Thiên Quốc của tộc Kana trong tay, nhưng vũ khí Thần Hóa mạnh nhất của bọn họ là Ngưng Thị của Medusa, chính vì như vậy bọn họ mới có thể tung hoành trong vũ trụ, rất ít sinh vật có thể chống lại được.

Mông Liệt từng nghe đến sức mạnh của Ngưng Thị Medusa, nhưng chưa từng tận mắt nhìn thấy, nếu có thể lựa chọn thì hắn không muốn nhìn thấy sức mạnh của Medusa, đặc biệt không hề mong muốn bản †hân mình lại trở thành mục tiêu trong tình huống này.

"Chết đi!" Mông Liệt nghiến răng gào lên, sức mạnh Hoàng thể Thần Binh hoàng kim bị hắn đẩy lên cực hạn, thanh đao đáng sợ như dải ngân hà hoàng kim giáng xuống, hắn muốn chém chết Hàn Sâm trước khi Hàn Sâm khởi động Ngưng Thị Medusa, khiến cho Ngưng Thị Medusa không có cơ hội phát huy uy lực của nàng.

Đao quang hoàng kim như ánh cực quang hủy diệt trời đất giáng xuống căn bản không phải là thứ mà một tấm khiên có thể chống đỡ được, sức mạnh khủng bố ấy hiện diện khắp nơi, cho dù trốn sau tấm khiên thì cũng sẽ bị chém chết như thường.

Hàn Sâm đã không còn lựa chọn nào khác, nghiến răng nghiến lợi †ruyền toàn bộ sức mạnh của mình vào Ngưng Thị của Medusa, chỉ có thể dựa vào sức mạnh của nàng đọ sức một lần.

Đám người trong cá voi trắng đều vô cũng sợ hãi, sức mạnh mà Mông Liệt bộc phá ra quả thật đáng sợ, nguồn sức mạnh đó có thể sánh với Hủy Diệt tộc, quả thật giống như thần phạt, không thể chống cự.

"Mông Liệt đại nhân mạnh quá, không hổ là cường giả cấp Thần Hóa của tộc Hoàng Cực chúng ta, khác xa với những cường giả cấp Thần hóa của các tộc nhỏ."

“Hoàng Thúc của tộc ta chả phải là nhân vật tầm thường.”

Ky sĩ tộc Hoàng Cực đều vui mừng khôn xiết, chỉ mong ngóng thanh đao hủy diệt trời đất của Mông Liệt chém chết Hàn Sâm, cứu bọn họ ra khỏi biển lửa.

Đám hải tặc và Phương Thanh Vũ thì lại vô cùng kinh sợ, một thanh đao như thế cho dù bọn họ có nhiều lên mười vạn, trăm vạn thì e rằng cũng bị một đao này chém thành từng mảnh vụn, đó là sức mạnh bọn họ không thể nào tưởng tượng được.

Đám hải tặc đã lang thang giữa các hành tinh rất nhiều năm cũng chưa từng nhìn thấy sức mạnh đáng sợ thế này, ai cũng sợ hãi đến mức đôi chân phát run, trong lòng thầm nói: “Xong rồi… Xong rồi, hôm nay thuyền trưởng chắc chắn mất cái mạng ấy… Nói ra thì tính tình của thuyền trưởng cũng rất tốt, chưa từng làm khó bọn ta thật, nếu như rơi vào tay tộc Hoàng Cực thì rất khó nói, cũng không biết có giữ được cái mạng nhỏ này không…”

Sắc mặt của Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đều rất khó coi, lực lượng đó đã sớm vượt qua khả năng nhận thức của bọn họ.

Ninh Nguyệt thì ôm Bảo Nhi khóc lớn: “Hắn sẽ không xử lý chúng ta luôn chứ ? Ta không muốn chết đâu…”

Phượng Hoàng Viêm được phun ra từ trong miệng của Tiểu Hồng Điểu, hóa thành biển lửa đầy trời ngăn cản đao quang hoàng kim đang giáng xuống, nhưng mà ngọn lửa mãnh liệt như đại dương kia lại không thể chống đỡ được đao quang hoàng kim, chỉ trong chớp mắt đã bị chém tung như pháo hoa, Thần Quang hoàng kim giáng xuống với sức ép vô biên.

Sắc mặt của Isa thay đổi, Nha Đao Liệt Không Chi Nha trong tay trái chém vào hư không, ngay lập tức một vết nứt lan về phía Hàn Sâm, mở ra một khe nứt trong hư không ngay chỗ của Hàn Sâm.

Chỉ cần Hàn Sâm xuyên qua khe hở đó là có thể đi thẳng đến đây tránh được một đao của Mông Liệt.

Nhưng Hàn Sâm lại làm như không thấy khe hở hư không ở bên cạnh, đôi mắt đầy tơ máu có hơi đáng sợ gắt gao nhìn chằm chằm Mông Liệt.

Không phải Hàn Sâm không muốn xuyên qua mà hắn căn bản không có cơ hội qua đó, không phải vì đao quang hoàng kim đó nhanh đến nỗi khiến hắn không có chỗ trốn, mà là cơ thể của hắn bị tấm khiên Medusa hút chặt lại rồi.

Khoảnh khắc đôi mắt của Medusa phát ra ánh hào quang thì Hàn Sâm đã cảm thấy sức mạnh trong người mình như ngựa hoang thoát cương, điên cuồng truyền vào bên trong tấm khiên Medusa.

Chỉ trong khoảnh khắc đó cơ thể của hắn giống như đã bị rút cạn, khí tức mà bốn loại thuật gen ngưng tụ ra cũng bị rút sạch trong nháy mắt.

Trong nháy mắt ấy Hàn Sâm gầy trơ xương, giống như bị một đám yêu nữ hút sạch hết khí huyết, cơ thể nhanh chóng khô héo, trông giống như da bọc xương, càng ngày càng ốm, sắp biến thành người khô luôn rồi.

Ngay cả Hồn Y Khổng Tước Vương trong thoáng chốc cũng đã mờ đi, thất thải hà quang gần như bị dập tắt, thú hồn Khổng Tước Vương cũng suýt tan thành mây khói.

Đôi mắt mỹ nữ trên tấm khiên Medusa đến lúc này cuối cùng cũng hé mở, giống như một khe hở lưu lại trên đôi mắt nửa tỉnh nửa mơ.

Khi đôi mắt ấy vừa hé mở thì hai luồng tử quang yêu dị cũng phóng ra, chiếu thẳng lên đao quang hoàng kim đang giáng xuống như nguồn cực quang diệt thế kia.

Một cảnh tượng không thể nào tưởng tượng nổi đã xuất hiện giữa tỉnh không, đao quang hoàng kim khủng bố khi bị ánh mắt yêu dị chiếu sáng thì giống như bị đông cứng lại giữa không trung.

Không chỉ đao quang hoàng kim, mà những nơi bị ánh mắt của yêu dị chiếu qua đều bị đông cứng lại, ngay cả Mông Liệt như thần thánh không ai bì nổi cũng như vậy, Hoàng Kim Sư Đầu Đao trong tay hắn cũng bị đứng lại, giữ nguyên tư thế chém xuống.

Mọi thứ nằm trong phạm vi tầm mắt nhìn được đều hóa thành màu tím, không chỉ Mông Liệt, trong ánh mắt yêu dị ấy, tử quang lan ra với tốc độ khó tin, cả một vùng lớn thiên thạch và tinh cầu đều đều hóa thành màu tím, đứng im không nhúc nhích, hơn nữa tử quang đỏ còn đang không ngừng lan rộng ra, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không chừng cả tinh hệ này đều bị ngưng đọng lại.

Phụt!

Hàn Sâm phun ra một ngụm máu, miễn cưỡng tách khỏi tấm khiên Medusa, ngay khoảnh khắc Hàn Sâm tách ra khỏi tấm khiên Medusa, đôi mắt của cô gái dị yêu trên tấm khiên vừa mở ra một khe bèn nhắm chặt lại, luông tử quang yêu dị cũng biến mất tăm.

Nhưng một vùng màu tím ngưng đọng trong tinh không kia vẫn vậy, Mông Liệt, Hoàng Kim Sư Đầu Đao, thanh đao khủng bố ấy hóa thành những tượng đá khổng lồ.

Có một vài hành tinh vốn dĩ đang quay cũng bị tử quang ngưng đọng lại, hình ảnh trông vô cùng quỷ dị.

Cả vũ trụ đều lặng ngắt như tờ, tất cả những người thấy cảnh tượng này đều há hốc mồm, nhưng lại không hề phát ra âm thanh nào, loại lực lượng khủng bố tới là thứ căn bản không có ai tưởng tượng ra được.

Kính phu nhân phất nhẹ tay một cái, biến ra một tấm gương, vừa bước vào trong đó thì chỉ trong nháy mắt đã biến mất tăm.

Hết chương 2595.

Chương 2596. Cản Tinh Tiên

“Chúng ta đi!” Hàn Sâm quay lại bên trong cá voi trắng kêu Bảo Nhi khởi động cá voi trắng rời khỏi đây.

Tình trạng của hắn bây giờ rất tệ, khí tức cả người đều bị rút sạch, cơ thể sắp suy sụp, ngay cả Hồn Y Khổng Tước Vương cũng suýt bị bung ra, nếu không phải vào thời khắc cuối cùng hắn sử dụng thể Thần Linh siêu cấp thoát khỏi tấm khiên Medusa thì e rằng bây giờ hắn và Hồn Y Khổng Tước Vương đều bị hút thành những mảnh vụn.

"Quá đáng sợ!" Hàn Sâm thầm kinh hãi, cái giá phải trả cho việc sử dụng tấm khiên Medusa quá lớn, tới hắn cũng không chịu nổi.

Mà đôi mắt Medusa chỉ mới mở ra một khe nhỏ thôi, nếu như muốn mở mắt hoàn toàn thì không biết phải cần sức mạnh chống đỡ như thế nào nữa.

Trước khi bản thân thăng lên Thần Hóa, Hàn Sâm không dám sử dụng món đồ này nữa, quả thật là muốn cái mạng già này mà.

Cũng may mà sau lần này không có ai đến gây phiền phức cho hắn nữa, ngoài những dị chủng hư không thì không còn gặp phải những chủng tộc khác.

Không phải tộc Hoàng Cực và các tộc khác không tìm thấy Hàn Sâm, mà là không dám đến tìm bọn họ nữa.

Tượng đá của Mông Liệt vẫn bị ngưng đọng trong hư không, sau khi nhìn thấy cảnh này, những cường giả các tộc cũng từ bỏ ý nghĩ truy lùng đám người Hàn Sâm.

Tộc Hoàng Cực phải tốn một khoản tiền lớn mới chuyển được Mông Liệt đang bị ngưng đọng trong không trung kia đi.

Hàn Sâm sử dụng được Ngưng Thị Medusa đã khiến cường giả các tộc đều vô cùng khó tin, đó là vũ khí Chân Thần, những cường giả cấp Thần Hóa bình thường đều không thể điều khiển được, mà một Vương Giả như Hàn Sâm lại kích phát ra lực lượng khủng bố như thế, thật khiến cho các tộc đều phải kiêng dè.

Trước khi làm rõ rốt cuộc Hàn Sâm có thể sử dụng Ngưng Thị Medusa đến trình độ nào, thì không một ai dám gây phiền phức cho Hàn Sâm.

Nếu như Hàn Sâm có thể kích phát toàn bộ uy năng của tấm khiên Medusa, mà những cường giả không phải cấp Chân Thần tự mình đến †ìm thì e rằng sẽ có đi không có về.

Không có cường giả các tộc gây phiền phức, đám người Hàn Sâm cả một đường hữu kinh vô hiểm xuyên qua Hỗn Loạn Tinh Vực, bình an đến Trấn Thiên Cung.

Nhưng mà tình trạng của Hàn Sâm lại không tốt như vậy, một đòn của tấm khiên Medusa suýt nữa hút cạn cơ thể hắn, qua hơn một tháng mà tình trạng hồi phục của hắn vẫn rất tệ.

Các chức năng cơ thể bị suy yếu vô cùng nghiêm trọng, ngay cả đi đường mà hai chân cũng nhữn ra, phỏng chừng trong vòng hai ba năm nữa cũng không thể hồi phục lại trạng thái đỉnh cao như trước đây.

Cũng may người ngoài không biết được tình hình này nên bọn họ cũng đã đến Trấn Thiên Cung an toàn, cũng không quá mức lo lắng về vấn đề an toàn nữa.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung dẫn đầu các vị trưởng lão của Trấn Thiên Cung tự mình ra nghênh đón Isa và Hàn Sâm, không chỉ vì sự nương nhờ của Isa và tộc Rebet mà Hàn Sâm cũng là một nhân tố quan trọng.

Có năng lực chúc phúc cho cường giả cấp Thần Hóa, sự tồn tại của Mị Thần Giản và Medusa khiến cho giá trị của Hàn Sâm vượt qua toàn bộ tộc Rebet, ngay cả Trấn Thiên Cung cũng phải tiếp đãi chu đáo.

Nếu như bọn họ biết trên người của Hàn Sâm còn có Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, một tộc khí khác của Mị Hồ tộc và Luyện Ngục Thiên Quốc tộc khí của tộc Kana, thì không biết trong lòng bọn họ sẽ có cảm tưởng như thế nào.

Hàn Sâm nghỉ ngơi và điều dưỡng cơ thể ở trong Trấn Thiên Cung, Trấn Thiên Cung cũng tìm những cường giả cấp Thần Hóa có năng lực điều trị cao để chữa trị cho Hàn Sâm, thế nhưng kết quả cũng chả tốt mấy.

Vết thương của Hàn Sâm không hề đơn giản, hơn nữa còn cạn kiệt nguồn gen nên không dễ hồi phục.

Đến Trấn Thiên Cung chưa được mấy ngày thì Isa đến bảo với Hàn Sâm rằng bọn người Hàn Mộng Nhi đến rồi, khiến cho Hàn Sâm cảm thấy rất vui.

Vốn Hàn Sâm lo rằng vì chuyện của mình mà liên lụy Nguyệt Chỉ Hiệp, bọn Hàn Mộng Nhi đến Trấn Thiên Cung thì không còn gì bằng rồi.

Nhưng Hàn Sâm lại không thấy đám người Hàn Mộng Như đâu. Isa khẽ mỉm cười cũng không nói rõ, chỉ bảo Hàn Sâm đi xem cùng nàng.

Rời khỏi không gian dị chủng của Trấn Thiên Cung, tinh hệ bên ngoài cũng là địa bàn của Trấn Thiên Cung, mặc dù vùng tinh không này không nằm trong không gian dị chủng nhưng cũng được xem là vùng nội địa trong phạm vi thế lực Trấn Thiên Cung.

Hàn Sâm lại cảm thấy hơi kỳ lạ,

Bởi vì hắn nhớ trước đây ở đây có rất nhiều ngôi sao, mà bây giờ vùng tinh không này lại trống không, ngay cả một mảnh thiên thiên thạch cũng không có.

“Lẽ nào nơi đây từng xảy ra một trận đại chiến gây chấn động ? Người của tộc Hoàng Cực từng đến sao ?” Hàn Sâm thắc mắc hỏi Isa.

lsa mỉm cười không trả lời, chỉ nhìn về một điểm khác trên tinh không.

Hàn Sâm nhìn theo ánh mắt của Isa thì chỉ nhìn thấy một bầu trời đầy sao, chả có chỗ nào đặc biệt cả.

Nhưng không lâu sau, Hàn Sâm lại nghe một âm thanh như tiếng sét đánh từ tinh không truyền đến, âm thanh đó cứ vang vọng trong vũ trụ, ngay cả trạng thái chân không cũng không thể ngăn cản sự lan truyền của âm thanh đó.

Hàn Sâm nhìn về hướng của âm thanh đó truyền tới thì kinh ngạc đến mức há hốc mồm, hắn gần như không dám tin vào mắt mình, hắn lại có thể nhìn

thấy Nguyệt Chi Hiệp ở đây.

Không sai đó chính là Nguyệt Chi Hiệp của tộc Rebet, Hàn Sâm nhìn thấy vô số sao trời đang chầm chầm di chuyển tới vùng tinh không này, cảnh này chấn động đến mức tột đỉnh.

Một vị cường giả khủng bố của Trấn Thiên Cung ở phía sau những sao trời đó, trong tay hắn cầm một sợi roi, mỗi lần hắn vung sợi roi trong †ay thì sẽ vang lên sét tiếng đánh sét đánh.

Chư Thiên Tinh Thần như từng con dê mập mạp bị hắn đuổi chạy lên phía trước, Nguyệt Chi Hiệp to lớn ấy lại bị hắn quất từng roi đuổi về vùng tinh cầu này.

"Lại… Lại có loại chuyện này…" Hàn Sâm ngây ngẩn cả người, hắn nằm mơ cùng không nghĩ đến có người làm được chuyện thế này.

lsa cười nói: "Nếu không chuẩn bị chu đáo thì sao ta dám mạo hiểm vận mệnh của tộc Rebet chứ, đây là Cản Tinh Tiên - vũ khí Thần Hóa của Trấn Thiên Cung, có thể khiến cho Chư Thiên Tinh Thần nghe theo hiệu lệnh hành động, ta đã xin Cung Chủ của Trấn Thiên Cung di chuyển Nguyệt Chi Hiệp qua tinh không này, đây cũng là một trong những điều kiện tộc Rebet bọn ta gia nhập vào Trấn Thiên Cung.

Hàn Sâm trơ mắt nhìn toàn bộ Nguyệt Chi Hiệp bị đánh đuổi vào trong †inh cầu mênh mông này, những tinh hệ muốn đến đây trước đó đều bị đuổi đi nơi khác, đặc biệt giữ lại vùng đất này cho Nguyệt Chi Hiệp.

Sau khi Nguyệt Chi Hiệp đứng vững trên tinh không, Isa dẫn Hàn Sâm đi lên cảm ơn trưởng lão của Trấn Thiên Cung, vị trưởng lão đó khẽ mỉm cười: "Điều ta nên làm thôi, các ngươi không cần đa lễ."

Sau khi trưởng lão mang Cản Tinh Tiên rời đi, Hàn Sâm vội vàng đi vào Nguyệt Chi Hiệp, quay lại tinh cầu Nhật Thực, nhìn thấy đám người Hàn Mộng Nhị, trong lòng vô cùng vui mừng.

Điều kiện tộc Rebet gia nhập vào Trấn Thiên Cung đã bàn xong cả rồi, nhưng mà bên trong đó có những bộ phận liên quan đến Hàn Sâm thì phải

thương lượng thêm.

Bởi vì giá trị bản thân của Hàn Sâm đã vượt qua toàn bộ tộc Rebet, trước đây những điều Isa thương lượng chỉ là tộc Rebet không bao gồm Hàn Sâm trong đó.

Trấn Thiên Cung đưa ra đủ loại phương án, cuối cùng Hàn Sâm vẫn lựa chọn trở thành một thành viên của tộc Rebet gia nhập vào Trấn Thiên Cung, chứ không trực tiếp trở thành dòng chính của Trấn Thiên Cung.

Mặc dù như vậy sẽ khiến Hàn Sâm mất đi rất nhiều quyền lợi mà đáng lẽ hắn nên được nhận, nhưng Isa đã mạo hiểm đến Hỗn Loạn Tinh Cầu cứu hắn, còn vì thế mà di chuyển cả tộc Rebet, rước lấy một kẻ địch lớn mạnh như tộc Hoàng Cực, phần ân tình này không thể không xem trọng, Hàn Sâm đương nhiên cũng không thể vứt bỏ tộc Rebet gia nhập thẳng vào Trấn Thiên Cung được.

Hết chương 2596.

Chương 2597. Phim điện ảnh nổi tiếng

Mặc dù Hàn Sâm là một thành viên lệ thuộc vào tộc Rebet nhưng lại là một trong những chủng tộc thiểu số phụ thuộc vào Trấn Thiên Cung, là người có thể tự do ra vào Trấn Thiên Cung chẳng khác gì với đệ tử đích truyền của Trấn Thiên Cung.

‘Thậm chí Hàn Sâm còn có một hòn đảo thuộc về riêng mình ở Trấn Thiên Cung, chính là hòn đảo Tiểu Ngọc mà hắn sống trước đây.

Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh cũng được Hàn Sâm xin dẫn đến đảo Tiểu Ngọc, vốn dĩ muốn sử dụng sức mạnh Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh gia tăng huyết mạch cho bọn chúng nhưng đáng tiếc cơ thể hắn vẫn chưa hồi phục nên lúc này đành phải từ bỏ.

Tiểu Ngân Ngân sử dụng năng lực chữa trị của nó để gây sốc cơ thể của Hàn Sâm, mặc dù có hiệu quả nhất định nhưng hiệu quả cũng rất có hạn.

Hàn Sâm đưa Định Phách Lôi Thần Kích cho Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Ngân Ngân và sức mạnh của Định Phách Lôi Thần Kích tẩm bổ lẫn nhau, điều này rất có lợi với sự tiến hóa của nó.

Một vài dị sinh vật ở bên cạnh, Hàn Sâm đều xem qua rồi bằng kính mắt rồi, trên cơ bản đều có tiềm năng ngũ tinh, còn tiềm lực chân chính thế nào thì phải đợi tới lúc chúng thăng cấp lên Thần Hóa thì mới nhìn rõ được.

Hàn Sâm nằm trên đảo phơi nắng, Bảo Nhi ngồi bên cạnh gặm đi gặm lại Tử Tham của nàng, nhưng mà gặm thế nào cũng không thấy ít đi.

Tiểu Thiên Sứ và Linh cùng chuẩn bị cơm trưa, còn Hàn Mộng Nhi thì cầm Lục Hạch Xà Cung luyện tập bắn tên ở đó.

Tiểu Ngân Ngân và Tiểu Tinh Tinh nằm ở một bên, trông vô cùng yên tĩnh, chỉ có một con tiểu thú màu trắng như quả cầu tuyết chạy khắp nơi vui đùa ở đó.

Quả cầu tuyết cũng là dị sinh vật ở Tí Hộ Sở, năng lực vô cùng đặc biệt, có thể ngưng tụ nhiều loại cầu màu trắng gần như không thể phá hủy.

Trước đây khi ở tinh cầu Nhật Thực, Hàn Sâm mang nó đến đại vũ trụ, quan hệ giữa nó và Tà Tình Đế vô cùng tốt, sau khi đến đại vũ trụ thì đi theo Tà Tình Đế luôn.

Lần này nó đột nhiên chạy đến tộc Rebet là do Tà Tình Đế đưa đến.

Trước đây Hàn Sâm vẫn hơi thắc mắc tại sao Tà Tình Đế không sử dụng máy liên lạc để liên lạc với bọn họ mà bảo quả cầu tuyết đặc biệt chạy đến đây một chuyến, khi nhận được vật mà quả cầu tuyết đưa đến Hàn Sâm mới sửng sốt phát hiện hệ liệt Tổng Tài Bá Đạo Yêu Yêu Yêu của Tà Tình Đế đã công chiếu và thành phim điện ảnh nổi tiếng rồi.

Quả cầu tuyết đến đưa vé xem phim, rõ ràng là đang khoe khoang mà.

Hàn Sâm lên mạng vũ trụ tìm kiếm mới phát hiện rằng Tổng Tài Bá Đạo Yêu Yêu Yêu của Tà Tình Đế đã hot khắp đại vũ trụ, người đời còn tặng cho biệt hiệu thầy Tà.

Hàn Sâm tìm kiếm lượng tiêu thụ của Tổng Tài Bá Đạo Yêu Yêu Yêu thì mới phát hiện đã có rất nhiều số không rồi, hơn nữa còn lên đến đơn vị hàng trăm triệu.

"Cừ thật, rốt cuộc Tà Tình Đế đã kiếm được bao nhiêu tiền rồi ?" Hàn Sâm xem đến ngẩn người, bỗng nhiên cảm thấy bản thân liều sống liều chết lâu như vậy, vũ khí Thần Hóa lấy được thì không nói, có khi còn kiếm được còn không nhiều bằng mấy bức tranh của Tà Tình Đế.

"Có phải ta nên vẽ vài thứ gì đó không nhỉ?" Hàn Sâm có hơi động lòng, nhưng mà nghĩ đến mình không có thiên phú về vẽ tranh cuối cùng cũng bỏ đi suy nghĩ này.

Trấn Thiên Cung cũng đang chiếu bộ phim này, Hàn Sâm dẫn theo đám người Hàn Mộng Nhi đi xem, chỉ bọn họ cũng có thể bao trọn cái rạp chiếu phim nhỏ này.

Khi đến rạp chiếu phim, Hàn Sâm không ngờ lại gặp được mấy người Vân Tố Y, Vân Tố Thường và Thiên Vũ Hạc, bây giờ bọn họ cũng đã thăng lên cấp Vương, tốc độ thăng cấp cũng không hề chậm hơn Hàn Sâm.

Trên thực tế tốc độ thăng cấp của Hàn Sâm không tính là nhanh, và nguyên nhân chủ yếu liên quan đến bốn loại thuật gen. Nhưng nếu chỉ tu luyện một loại thì chỉ cần không phải là Vật ngữ gen thì đều có thể thăng lên Thần Hóa.

"Hàn ca, ngươi vẫn khỏe chứ ?" Đôi mắt xinh đẹp của Vân Tố Y nhìn Hàn Sâm hỏi.

Vốn bọn họ đã đến đảo Tiểu Ngọc thăm Hàn Sâm từ lâu nhưng mà trong Trấn Thiên Cung đã hạ lệnh cấm, không cho phép đệ tử đến gần đảo Tiểu Ngọc, cho nên đây là lần đầu tiên bọn họ gặp Hàn Sâm.

Dáng vẻ của Hàn Sâm cũng không tốt gì cho lắm, cơ thể khô khan như một cái xác khô, vừa gặp Thiên Vũ Hạc còn không nhận ra hắn.

“Khỏe nhiều rồi, cũng không có trở ngại gì lớn, vốn mấy hôm nay muốn đi gặp các ngươi nhưng Vân trưởng lão không cho phép ta rời khỏi đảo Tiểu Ngọc, cho nên cứ kéo dài mãi đến bây giờ.” Hàn Sâm giải thích. “Bọn ta biết mà, nếu không phải vì như thế thì bọn ta đã đến đảo Tiểu Ngọc thăm ngươi từ lâu rồi.” Tiểu Thiên Hạc cười nói.

“Phim sắp bắt đầu rồi, chúng ta vào trong trước đi.” Vân Tố Thường cũng cười nói.

Hàn Sâm đã bao cả rạp, vừa hay có vài chỗ trống nên đã mời bọn người Vân Tố Thường cùng xem.

Bởi vì trước đây Hàn Sâm đã xem qua nội dung bộ phim nên cảm thấy cũng chả có gì, nhưng không nghĩ rằng Vân Tố Y và Vân Tố Thường lại vô cùng thích thú, xem rất kích động, lúc thì ánh mắt lóng lánh đầy cảm động, lúc thì cười thành tiếng.

Cuối cùng khi nam chính cứu được nữ chính, hai người hôn nhau, nét mặt của Vân Tố Y và Vân Tố Thường đầy xúc động, đôi mắt sắp biến thành hình trái tim luôn rồi.

“Người phụ nữ có mạnh cỡ nào thì cũng có một trái tim của thiếu nữ mài!” Trong lòng Hàn Sâm không khỏi cảm thán.

Sau khi phim kết thúc, Hàn Sâm mời ba người bọn họ cùng ăn cơm, mấy người vừa đi vừa trò chuyện.

“Sao dạo gần đây không nghe thấy tin của Cô Trúc?” Hàn Sâm hỏi Thiên Vũ Hạc, dạo trước hắn cũng đã hỏi những người khác trong Trấn Thiên Cung về chuyện của Cô Trúc nhưng bọn họ cứ né tránh vấn đề, không hề trả lời cho Hàn Sâm.

Thiên Vũ Hạc thoáng do dự, Vân Tố Y lại hơi tức giận nói: “Còn không phải nên trách Linh Lung đó sao.”

“Linh Lung?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra, người mang tên này hắn có quen một người, nhưng hắn nghĩ không ra Linh Lung sao lại liên quan đến Cô Trúc.

“Tố Y, đừng nói nữa.” Thiên Vũ Hạc khẽ chau mày nói. “Có chuyện gì ta không thể biết hay sao ?” Hàn Sâm hỏi Thiên Vũ Hạc.

Thiên Vũ Hạc thở dài nói: “Không phải vậy, nhưng chuyện này có hơi khó xử, Hàn ca mà biết thì càng thêm đau đầu thôi.”

“Nếu không có kiêng dè gì thì đừng ngại nói ra nghe xem.” Hàn Sâm nói.

Thiên Vũ Hạc vẫn còn do dự thì Vân Tố Y tức giận đã nói ra chuyện này.

Trấn Thiên Cung có mối quan hệ chặt chẽ với tộc Thái Thượng, thậm chí còn được cho rằng là người đại diện của tộc Thái Thượng trên đại vũ trụ, mặc dù Trấn Thiên Cung không phải là một trong ba tộc lớn, nhưng ngay cả tộc Hoàng Cực cũng phải kiêng dè Trấn Thiên Cung.

Trên thực tế Trấn Thiên Cung cũng được xem là thế lực phụ thuộc vào tộc Thái Thượng, cho nên khi Linh Lung và một vị khác của tộc Thái Thượng đến Trấn Thiên Cung yêu cầu Cô Trúc và Ngọc Thiện Tâm gia nhập vào tộc Thái Thượng, thì Trấn Thiên Cung cũng không từ chối được.

Ngọc Thiện Tâm thì đồng ý nhưng Cô Trúc lại từ chối Linh Lung.

Điều này đã tạo ra khoảng cách trong mối quan hệ giữa tộc Thái Thượng và Trấn Thiên Cung, đương nhiên tộc Thái Thượng không chịu bỏ qua, mà Cô Trúc cứ kiên quyết từ chối, Cung Chủ của Trấn Thiên Cung cũng đành bất đắc dĩ giam giữ Cô Trúc lại.

“Lễ nào ngay cả quyền không gia nhập tộc Thái Thượng mà Cô Trúc cũng không có sao ?” Hàn Sâm chau mày hỏi.

Thiên Vũ Hạc cười khổ lắc đầu nói: “Mối quan hệ giữa Trấn Thiên Cung chúng ta và tộc Thái Thượng rất phức tạp, hơn nữa còn có một thỏa thuận nào đó, Cung Chủ đại nhân rất khó xử, hắn cũng không có cách †ừ chối yêu cầu của tộc Thái Thượng.”

“Chuyện Cô Trúc bị giam lại này không phải nên kết thúc rồi sao?” Hàn Sâm chau mày nói.

Thiên Vũ Hạc cười khổ nói: “Nếu dễ như vậy thì được rồi, tộc Thái Thượng không thèm nói gì cả cũng không nói nhất định phải đưa Cô Trúc đi, nhưng cũng không nói nàng có thể không đi, người ta không mở miệng thì dù thế nào bọn ta cũng phải đưa ra một câu trả lời, chứ không thể cứ như vậy rồi thôi.”

Hết chương 2597.

Chương 2598. Sự kiên trì của Cô Trúc

Về chuyện này, Hàn Sâm cũng không có cách nào tốt cả, nếu như là hai đội quân đối đầu nhau, Cô Trúc gặp phải nguy hiểm, thì hắn nhất định sẽ liều mạng chiến đấu, còn có thể cống hiến một phần sức lực.

Nhưng bây giờ Cô Trúc lại đang bị chính Trấn Thiên Cung nhốt, hơn nữa lại không phải đánh trận với tộc Thái Thượng, cho dù Hàn Sâm muốn giúp đỡ cũng không có cơ hội.

“Chuyện này rất khó giải quyết, thực ra tộc Thái Thượng cũng không hẳn là muốn Cô Trúc gia nhập với bọn họ, chỉ tạm thời làm việc cho tộc Thái Thượng mà thôi, hơn nữa cũng sẽ cung cấp cho Cô Trúc một số lượng lớn tài nguyên, chuyện tốt như vậy nếu đổi thành người khác thì cầu còn không được, không biết tại sao Cô Trúc lại nhất quyết không chịu đi.” Thiên Vũ Hạc tức giận nói.

Hàn Sâm đại khái có thể lý giải được suy nghĩ của Cô Trúc, chỉ là chưa được gặp trực tiếp hắn nên cũng không chắc có phải như vậy không.

Ngày hôm sau Hàn Sâm đến thỉnh cầu Thập Tịch trưởng lão Vân Trường Không, hy vọng có thể gặp mặt Cô Trúc một lần.

Vân Trường Không là cha của hai cô con gái Vân Tố Y, còn là thầy của Thiên Vũ Hạc, quan hệ với Hàn Sâm cũng không tồi, hơn nữa cũng không có cự tuyệt thỉnh cầu của Hàn Sâm.

“Ngươi khuyên Cô Trúc một chút, đi tộc Thái Thượng cũng không có gì có hại cho hắn mà” Vân Trường Không nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm liên tục đồng ý, Vân Trường Không mới cho người đưa hắn đi đến cấm lao.

Vốn dĩ Hàn Sâm còn cho rằng Trấn Thiên Cung chỉ muốn làm dáng một chút, nhưng ai biết được sau khi đi vào cấm lao mới phát hiện chuyện này không hề đơn giản giống như hắn nghĩ.

Mười hai khóa Trấn Ma xuyên qua cơ thể của Cô Trúc, khóa hắn ở phía trên đá Trấn Ma, nhìn cả người hắn toàn là máu, xương tỳ bà của hắn bị đâm xuyên qua khiến Hàn Sâm cũng không khỏi kinh hãi.

“Ngươi đến rồi.” Cô Trúc bị khóa chặt tứ chỉ mở rộng ở trên đá Trấn Ma, còn có thể cười ra tiếng, nhưng vẻ mặt rất khó coi.

Có thể dễ nhìn mới lạ ấy, mười hai khóa Trấn Ma đó bên trên phân biệt thành mười hai loại sức mạnh khác nhau, nước, lửa, lôi, điện, mười hai loại sức mạnh, chia làm mười hai giờ không ngừng xâm nhập vào cơ thể Cô Trúc bất kể ngày đêm, cho dù là cường giả Thần Hóa cũng chưa chắc đã có thể kiên trì ở lại đây quá lâu.

Dù không phải nói muốn lấy mạng người, nhưng cái kiểu tra tấn ngày đêm không ngừng này, thật sự còn đáng sợ hơn cái chết.

“Có cần phải ác như vậy không?” Hàn Sâm nhìn Cô Trúc, trong lòng nhịn không được có chút oán niệm.

Cô Trúc là học trò của Trấn Thiên Cung Chủ, là dòng chính của Trấn Thiên Cung, nhưng lại bị đối xử như vậy, chẳng cho hắn chút thể diện nào, không khỏi khiến có người khác có chút đau lòng.

“Không thể trách người khác, là vấn đề của bản thân ta.” Cô Trúc cười nhạt rồi nói.

Hàn Sâm mở ra một bình rượu mà hắn trộm mang vào, đưa đến trước mặt Cô Trúc rót cho hắn uống vài ngụm, chờ sau khi hắn nuốt vào rồi mới nói: “Tại sao không đi tộc Thái Thượng?”

Cô Trúc mím mím giọt rượu nhỏ bên trên khóe miệng rồi nói: “Đi tộc Thái Thượng quả thực có lợi với ta, nếu như không đi, có thể mười năm hai mươi năm ta cũng chưa chắc Thần Hóa được, nhưng đi tộc Thái Thượng rồi, có lẽ khoảng ba năm là có hy vọng Thần Hóa.”

“Nếu như ngươi biết như thế, thì tại sao lại không đi?” Hàn Sâm nhìn Cô Trúc hỏi, hắn biết chắc chắn Cô Trúc có lý do của riêng hắn.

Cô Trúc nhìn Hàn Sâm, không trả lời vấn đề Hàn Sâm hỏi, mà hỏi ngược lại: “Ngươi có thích chạy trần truồng không?”

“Cái này……Chắc là không thích đâu……” Hàn Sâm không biết Cô Trúc có ý gì, đành phải tùy ý trả lời.

Cô Trúc cười: “Ta cũng không thích, cho nên dù tộc Thái Thượng có cho ta bao nhiêu lợi ích, hoặc có phải chịu trừng phạt như thế nào, ta cũng sẽ không đi tộc Thái Thượng.”

“Nói như vậy là sao? Lẽ nào nói tộc Thái Thượng là một chủng tộc thích chạy trần chuồng, đến nơi của bọn họ nhất định phải lột sạch quần áo?” Hàn Sâm tưởng tượng đến cảnh Linh Lung và Lý Khả Nhi cởi sạch quần áo mà không khỏi bật cười.

Đương nhiên, Hàn Sâm cũng chỉ ác ý tưởng tượng như vậy, hắn biết tộc Thái Thượng không thể nào có đam mê đặc biệt như vậy.

“Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của tộc Thái Thượng, có thể thông qua Thiên Nhân Hợp Nhất cảm giác vạn vật, nếu như bị bọn họ chọn làm môi giới để họ nhận thức vũ trụ, thì bọn họ có thể cảm giác được tất cả thất cảm của ngươi, cho dù thứ ngươi ăn là mặn, ngọt, chua, cay, thì bọn họ cũng sẽ cảm nhận được. Lúc ngươi tắm rửa là nóng hay lạnh bọn họ cũng sẽ biết rõ

ràng, hỉ nộ ái ố của ngươi, những suy nghĩ tốt hay ác của ngươi, thậm chí là lúc ngươi cùng với phụ nữ ở trên giường có cảm giác gì, bọn họ đều có thể cảm nhận được rõ ràng……Là ngươi…..Ngươi đồng ý đi không?" Cô Trúc nhìn Hàn Sâm nói.

"Khụ khụ….. Tộc Thái Thượng biến thái như vậy sao?" Hàn Sâm mở to hai mắt.

"Ta chỉ là trần thuật theo phương diện khách quan, đương nhiên, cũng có thể bọn họ sẽ không có hứng thú với chuyện ngươi ân ái với phụ nữ, nhưng cái loại năng lực nhận biết kia nếu kết nối, thì trừ phi bọn họ chủ động giải trừ, nếu không cảm giác vẫn sẽ luôn tồn tại, cho dù bọn họ không muốn tiếp nhận cũng không được." Cô Trúc nói.

"Ngươi chắc chắn thật sự là như vậy sao?" Hàn Sâm thận trọng hỏi lại.

Cô Trúc cười: "Nếu như nói trong vũ trụ rộng lớn này có người của chủng tộc nào hiểu rõ nhất về tộc Thái Thượng, thì không nghi ngờ gì nữa chính là Thiên tộc chúng ta, mặc dù không có chứng cứ trực tiếp, nhưng Trấn Thiên Cung đã cống hiến cho tộc Thái Thượng qua nhiều thế hệ như vậy rồi, cho nên chuyện này có độ chính xác phải lên đến tám mươi, chín mươi phần trăm."

"Nếu thật sự là như vậy, quả thật là dù có cho nhiều lợi ích cũng không thể đi" Hàn Sâm gật đầu nói.

Hàn Sâm cầm lấy bình rượu, lại rót cho Cô Trúc vài ngụm, sau đó lại hỏi: "Nhưng nếu không đi, tộc Thái Thượng sẽ bỏ qua cho ngươi sao?"

"Không biết." Cô Trúc lắc đầu.

Hàn Sâm không hỏi thêm gì nữa, trò chuyện vài câu với Cô Trúc, sau khi uống xong bình rượu, thì rời khỏi cấm lao.

Hàn Sâm vừa đi vừa nghĩ: "Tộc Thái Thượng chọn ai mà chẳng được, †ại sao hết lần này tới lần khác lại muốn chọn Cô Trúc, rốt cuộc có cách gì để giúp đỡ Cô Trúc không đây?"

Vừa đi ra khỏi cấm đảo, thì thấy một nam nhân đang ngồi trên lưng Bạch Hạc, cười híp mắt nhìn hắn.

Ị”

“Ngọc sư thúc!” Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, thấy người đó vậy mà là Ngọc Thiện Tâm.

Trước kia Ngọc Thiện Tâm đã từng đến Long Tộc cứu Hàn Sâm, cho nên lúc nào Hàn Sâm nhìn thấy Ngọc Thiện Tâm cũng luôn hành lễ theo kiểu đệ tử.

Ngọc Thiện Tâm híp mắt cười nói: “Không có chuyện gì, cùng nhau đi dạo chứ?”

“Ngọc sư thúc đến đây vì Cô Trúc sao?” Hàn Sâm đi theo, bay ở bên cạnh Ngọc Thiện Tâm hỏi.

“Không, ta đến là vì ngươi.” Câu trả lời của Ngọc Thiện Tâm nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm.

Không đợi Hàn Sâm nói, Ngọc Thiện Tâm lại nói tiếp : “Trước đây Trấn Thiên Cung chúng ta có hiệp nghị với tộc Thái Thượng, cho nên tộc Thái Thượng tới chọn người, thì nhất định phải có người đi, nếu Cô Trúc đã không chịu đi, vậy thì chỉ có thể tìm một người khác thay thế hắn đi. ”

“Ngọc sư thúc người mà ngươi nói không phải là ta đấy chứ ?” Hàn Sâm cười khổ nói.

“Ngoài Cô Trúc ra, trong thế hệ này người có thể đả động được tộc Thái Thượng, e là cũng chỉ có ngươi thôi. ” Ngọc Thiện Tâm híp mắt

cười nói.

“Ta cũng không được !” Hàn Sâm vội lắc đầu nói, Cô Trúc không thích chạy trần truồng, hắn cũng không thích đâu.

Ngọc Thiện Tâm lại giống như sớm đã biết được Hàn Sâm sẽ có phản ứng như vậy, lạnh nhạt tiếp tục nói : “Chuyện liên quan tới tộc Thái Thượng,

ngươi chắc hẳn đã hiểu rõ nơi đó từ Cô Trúc rồi, cho nên ta mới chọn lúc này tới tìm ngươi, đỡ phải tốn thời gian giải thích. ”

“Ngọc sư thúc, ngài không cần khuyên ta, ta cũng giống Cô Trúc, thà vào trong cấm lao chịu khổ, cũng tuyệt đối sẽ không đi tộc Thái Thượng đâu.”

Hết chương 2598.

Chương 2599. Cực Ác Đạo

Ngọc Thiện Tâm nghe Hàn Sâm nói, cũng không để lộ ra vẻ mặt khác thường nào, tiếp tục nói: “Ngươi đã từng nghe chuyện xưa về Thủy Tổ Thiên Tộc trấn ma chưa?”

“Chưa.” Mặc dù Hàn Sâm không muốn nghe chuyện xưa gì đó, nhưng ở trước mặt Ngọc Thiện Tâm cũng không thể trực tiếp rời đi được.

Giọng nói của Ngọc Thiện Tâm không lớn, nhưng vừa đủ cho Hàn Sâm nghe rõ: “Ngày xưa khi Thiên Tộc vẫn chưa bước vào thời đại vũ trụ, trên tinh cầu đó có một con ác ma ăn thịt người, mỗi ngày ác ma đều muốn ăn một Thiên nhân, nhưng con ác ma đó lại không có cơ thể của riêng mình, nếu như nó muốn ăn thịt người, thì nhất định phải nhập vào cơ thể của một Thiên nhân, sau đó khống chế thân thể này đi ăn các Thiên nhân khác.”

“Bởi vì không có cách nào ngăn cản ác ma nhập vào cơ thể, cho nên lúc đó trong Thiên Tộc, xảy ra rất nhiều loại thảm kịch cha ăn thịt con, vợ ăn thịt chồng, cháu ăn thịt ông. Cho đến khi Thủy Tổ của tộc ta xuất hiện, tự nguyện lấy thân nuôi ma, để ác ma kia chiếm cứ cơ thể của mình”

“Sau đó thì sao? Có phải Thủy tổ Thiên Tộc đã giam cầm được ác ma kia đúng không?” Hàn Sâm thấy tò mò.

“Không phải, lực lượng của Thủy tổ tộc ta cũng không mạnh hơn Thiên nhân bình thường là bao, hắn cũng bị ác ma khống chế cơ thể, ăn thịt rất

nhiều Thiên nhân.” Ngọc Thiện Tâm lạnh nhạt trả lời, nhưng đáp án này lại nằm ngoài dự kiến của Hàn Sâm.

Ngọc Thiện Tâm liếc Hàn Sâm rồi nói tiếp: “Mặc dù Thủy tổ của tộc ta bị khống chế cơ thể, nhưng hắn làm tốt hơn những Thiên nhân khác một chút. Những Thiên nhân khác sau khi bị ác ma khống chế, mặc dù ý thức của bọn họ vẫn còn tồn tại nhưng bọn họ không hận ác ma đến thấu xương thì cũng là sợ ác ma như sợ cọp, cho dù lá mặt lá trái, cũng không lừa được ác ma. Bởi vì sau khi ác ma kia chiếm cứ thân thể Thiên nhân thì có thể thăm dò được suy nghĩ của họ, cho dù Thiên nhân đang nghĩ cái gì thì cũng không lừa được nó, cho nên dù bọn họ có làm gì cũng vô dụng, vì cuối cùng vẫn là bị ác ma nhìn thấu thù hận trong lòng, bị ác ma khống chế cơ thể bọn họ tự sát mà chết, chỉ có Thủy tổ đại nhân là người ngoại lệ.”

“Hắn đã làm gì?” Lúc này Hàn Sâm đã hiếu kỳ đến cực điểm.

“Hắn không làm gì cả, chỉ trở thành bạn với ác ma thôi.” Ngọc Thiện Tâm nói.

“Không phải ngươi nói ác ma có thể nhìn thấu được suy nghĩ của Thiên nhân sao, sao hắn lừa được ác ma chứ?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi, hắn không tin Thủy tổ Thiên tộc không hận ác ma.

Ngọc Thiện Tâm cười rồi nói: “Đó chính là chỗ không bình thường của Thủy tổ đại nhân, lúc đối mặt với một kẻ địch khiến ngươi hận thấu xương mà còn có thể bỏ oán hận trong lòng xuống, toàn tâm toàn ý nghĩ về đối phương, đối đãi với hắn giống như con của mình, cho dù đối phương có làm ra chuyện tội ác tày trời nào cũng có thể tha thứ cho hắn, sự quan tâm, lòng bảo vệ hắn xuất phát từ trong tim, trong vũ trụ này người có thể làm đến mức độ như thế, ngoại trừ Thủy tổ của tộc ta thì ta vẫn chưa gặp được người thứ hai.”

“Có phải bởi vì phần lương thiện này của Thủy tổ đại nhân đã làm ác ma đó cảm động không?” Hàn Sâm đã không cách nào đoán được cái kết của chuyện xưa này nữa, thử hỏi dò.

“Đúng vậy, Thủy tổ đại nhân đã khiến ác ma đó cảm động, vốn dĩ ác ma mỗi lần sẽ chỉ phụ thuộc vào cơ thể của một Thiên nhân trong một ngày,

sau đó sẽ giết chết Thiên nhân đó, nhưng lần này ác ma lại luôn ở trong cơ thể của Thủy tổ đại nhân không hề rời đi. Cho đến khi Thủy tổ đại nhân tìm được nhược điểm của nó, cuối cùng tiêu diệt nó triệt để, kết thúc cơn ác mộng của Thiên nhân." Ngọc Thiện Tâm hời hợt nói.

Hàn Sâm nghe xong, không thể tưởng tượng nổi, cảm hóa một con ác ma có thể nhìn thấu lòng người bằng tình yêu, cuối cùng lại có thể ra †ay giết chết ác ma mà mình toàn tâm toàn ý yêu thương, Hàn Sâm không biết người này rốt cuộc là người như thế nào mà làm được đến bước đó, đổi lại là hắn, chắc chắn sẽ không làm được.

"Ngọc sư thúc, Thủy tổ đó của quý tộc đúng thật là thánh nhân, mà ta chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, nếu ngươi để cho ta lấy thân nuôi ma thì chắc chắn ta sẽ không làm được, trong lòng ta chắc chắn sẽ có oán hận với người của tộc Thái Thượng, đến lúc đó chết là cái chắc." Hàn Sâm nghe hiểu ý của Ngọc Thiện Tâm, nhưng loại chuyện này, hắn căn bản không làm được, nghe hiểu rồi cũng vô dụng.

"Làm không được cũng không sao, ta có thể giúp ngươi." Ngọc Thiện Tâm cười nói.

"Loại chuyện này còn giúp được à?" Hàn Sâm cảm thấy chắc chắn Ngọc Thiện Tâm đang lừa hắn.

Ngọc Thiện Tâm cười nói: "Ngươi có biết là tại sao ta phải đổi tên thành Ngọc Thiện Tâm không?"

"Sao mà ta biết được?" Hàn Sâm oán thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng lại không dám nói như vậy: "Nghe nói sau khi Ngọc sư thúc đổi cái tên này, thì tính tình tốt hơn rất nhiều, vì muốn tạo một phần thiện niệm cho mình sao?"

Ngọc Thiện Tâm cười: "Cảm ơn ngươi đã nghĩ tốt cho ta như vậy, nhưng thật sự thì ta không nghĩ đến lập thiện niệm cái gì cả, ta đổi tên thành Ngọc Thiện Tâm là muốn nói với chính mình, cho dù đang ở trong tình huống nào cũng không được từ bỏ bản thân, cho dù bản thân đáng hận cỡ nào, cho dù phạm phải tội ác tày trời làm người khác không chấp nhận được cỡ nào,

cho dù bị bao nhiêu người chán ghét, thì ít nhất bản thân ta cũng không được từ bỏ chính mình, phải có một trái tim thiện lương với bản thân."

Hàn Sâm nghe xong thì trợn mắt há mồm, đây là lần đầu tiên có người giải thích hai chữ thiện tâm như thế này với hắn.

"Thuật gen mà ta tu luyện lấy sức mạnh của tà ác làm căn cơ, nếu như trong lòng ta sinh ra ác niệm, thì lực lượng sẽ càng ngày càng mạnh. Ban đầu ta có thể trở về Trấn Thiên Cung giết chết tất cả trưởng lão cũng là dựa vào năng lực này. Nhưng thuật gen này càng mạnh, thì sức ảnh hưởng của nó với ta cũng ngày càng lớn, ác niệm trong lòng †a cũng càng sâu, ta tu thân dưỡng tính không phải bởi vì không sát sinh gì đó, ta chỉ không muốn bản thân bị ác niệm khống chế, trên thế giới này kẻ có thể khống chế thân thể này chỉ có mình ta, không có bất cứ ai khống chế được nó, cho dù là thần cũng không được." Giọng nói của Ngọc Thiện Tâm rất nhẹ, nhưng lại làm Hàn Sâm cảm thấy vô cùng bá đạo và tùy tiện.

Nhưng Hàn Sâm vẫn không hiểu, Ngọc Thiện Tâm nói những lời này thì có liên quan gì với tộc Thái Thượng.

Ngọc Thiện Tâm liếc mắt nhìn Hàn Sâm, khẽ cười rồi nói: "Mặc dù Cực Ác Đạo mà ta tu luyện không có năng lực nhận biết như tộc Thái Thượng, nhưng cũng có một chút ít năng lực, ta có thể để ác niệm của †a bám vào người ngươi. Khi người của tộc Thái Thượng phóng xuất ra lực lượng của nàng, muốn dung hợp vào trong ý niệm của ngươi, thì sẽ dung hợp với ác niệm của ta, lúc đó thứ nàng có thể nhận biết được cũng chỉ có cảm giác của ta, không liên quan tí gì tới ngươi cả, ngươi cũng không cần lo lắng vì chuyện này nữa. Chỉ cần hưởng thụ lợi ích do tộc Thái Thượng đưa cho, không sợ bị bọn họ thăm dò, thứ tốt như vậy chắc ngươi sẽ không từ chối nữa đâu nhi?"

"Làm được tới trình độ này thật đấy à?" Hàn Sâm có hơi không tin, nhưng cũng không tiện trực tiếp chất vấn Ngọc Thiện Tâm.

"Nếu như ngươi không tin, chúng ta có thể làm thí nghiệm trước, ngươi đi gặp vị Linh Lung tiểu thư đến từ tộc Thái Thượng kia, thì sẽ biết lời †a nói là thật hay giả." Ngọc Thiện Tâm khẽ cười rồi nói.

Hết chương 2599.

Chương 2600. Đạo Hội

Đương nhiên Hàn Sâm không tin, hơn nữa hắn cũng không đi thử nghiệm như Ngọc Thiện Tâm nói. Hắn thật sự muốn giúp Cô Trúc, nhưng không phải cách lấy bản thân đi giúp.

Nhìn bóng lưng rời đi của Hàn Sâm, Ngọc Thiện Tâm chỉ khẽ cười, cũng không tức giận vì Hàn Sâm từ chối.

Sau khi về tới đảo Tiểu Ngọc, Hàn Sâm tiếp tục hấp thu gen cấp Vương, tranh thủ sớm ngày đưa gen vật ngữ cũng tăng lên lĩnh vực cửu trọng của cấp Vương.

Hàn Sâm gọi Cố Khuynh Thành đến cùng thảo luận về chuyện của Cô Trúc, sau khi Cố Khuynh Thành bình tĩnh nghe xong thì nói: "Ngọc Thiện Tâm nói không sai, cho dù là ai đi, thì Trấn Thiên Cũng cũng cần có một người đến tộc Thái Thượng, điểm này là không thể thay đổi." "Trấn Thiên Cung nhiều người như vậy, đâu nhất thiết phải là ta đi?" Hàn Sâm trầm ngâm nói.

Cố Khuynh Thành khẽ lắc đầu: "Không đơn giản như vậy, nếu không Cung Chủ của Trấn Thiên Cung cũng sẽ không nhốt học trò cưng của mình vào cấm lao, việc chọn người này không phải mình Trấn Thiên Cung quyết định là được, mà người này phải tự đi thuyết phục người của tộc Thái Thượng, nếu không thì sẽ không hành công, cho nên Ngọc Thiện Tâm mới kiên nhãn tới khuyên ngươi."

"Ta đâu có điên, mời ta đi ta cũng không đi, còn bắt ta đi cầu xin tộc Thái Thượng làm nô tài cho bọn họ?" Hàn Sâm bĩu môi nói.

"Không thể nói như vậy, với sinh vật bình thường, có thể tiến vào tộc Thái Thượng quả thực là chuyện tốt cầu còn không được, nhưng ngươi và Cô Trúc có hơi đặc biệt mà thôi. Nếu không phải là người đặc biệt như vậy, thì tộc Thái Thượng cũng sẽ không chọn." Cố Khuynh Thành mỉm cười nói.

“Lẽ nào không có cách nào khác nữa sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Vậy thì phải chờ xem thái độ của Trấn Thiên Cung đã, nếu như bọn họ không muốn trở mặt với tộc Thái Thượng, thì cho dù thế nào cũng nhất định phải có một người đi.”

Hai người bàn bạc một hồi lâu, cũng không bàn ra được cái gì, đối mặt với loại quái vật khổng lồ như tộc Thái Thượng này, thì thực lực của bọn họ bây giờ vẫn không là gì cả, hoàn toàn không có tí chút sức ảnh hưởng nào.

“Nếu Cô Trúc còn chưa bị bắt đi, vậy thì chứng minh còn có khả năng thương lượng, nghĩ biện pháp từ từ vậy.” Hàn Sâm vừa tu dưỡng thân thể vừa tìm cách có thể trợ giúp Cô Trúc.

“Hàn sư huynh, đạo hội của tộc Thái Thượng, huynh muốn tham gia không?” Vân Tố Y đến đảo Tiểu Ngọc, trên khuôn mặt có vẻ hơi tức giận hỏi.

“Đạo hội gì cơ?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi, hắn vẫn luôn tĩnh dưỡng ở đảo Tiểu Ngọc, cũng chưa nghe nói đến đạo hội gì đó bao giờ.

Vân Tố Y giải thích nói: “Chính là hội giao lưu thuật gen giữa tộc Thái Thượng với thế hệ trẻ ở Trấn Thiên Cung chúng ta, được gọi với một cái tên hoa mỹ là luận đạo, thực ra là người tộc Thái Thượng ở trên đài giảng, mà chúng ta ở dưới đài nghe.”

“Bọn họ giảng cái gì?” Hàn Sâm thấy hơi tò mò hỏi.

“Thuật gen của tộc Thái Thượng rất uyên bác, trên cơ bản thuật gen của các tộc bọn họ đều hiểu, cái gì cũng giảng một tí”

“Có chuyện tốt như vậy sao? Vậy đi nghe cũng không sao.” Thật ra Hàn Sâm không phải muốn nghe thuật gen gì đó, hắn chỉ muốn xác định thử, Linh Lung của tộc Thái Thượng liệu có phải là Linh Lung mà hắn đã từng thấy bên trong Lĩnh vực Hạch Tâm hay không.

Ước định thời gian với Vân Tố Y xong, vào lúc chạng vạng hôm sau, Hàn Sâm dẫn theo cả Bảo Nhi và Cố Khuynh Thành cùng đi. Sau khi cùng hội

họp Vân Tố Y và đệ tử Trấn Thiên Cung thì cùng nhau đi tham gia Đạo hội.

Đạo hội được tổ chức ở trên đảo Thiên Hồ, đảo này khá kỳ lạ, nơi cao nhất ở chỗ trung tâm của đảo là một hồ nước, mà nước trong hồ lại luôn tràn ra ngoài, biến cả hòn đảo nhỏ thành một khu hồ nước giống như ruộng bậc thang.

Tộc Thái Thượng giảng đạo ở ngay tại trung tâm phía trên hồ nước, ở đó có một đài hoa sen ngọc to chừng một sân bóng, nổi ở trung tâm hồ nước, xung quanh nó xây rất nhiều thạch đình ở trên mặt hồ.

Lúc Hàn Sâm đến, trên thạch đình ở bốn phía đều đã chật ních đệ tử của Trấn Thiên Cung, đệ tử bình thường chỉ có thể ở trong thạch đình nghe đạo, chỉ có một số ít đệ tử có thân phận địa vị mới có thể đi lên đài hoa sen, ngồi cùng với người tới từ tộc Thái Thượng bàn luận đạo.

Nói là ngồi cùng, nhưng thực ra vẫn là tộc Thái Thượng ngồi ở vị trí chủ vị, đệ tử của Trấn Thiên Cung ngồi ở hai bên mà thôi, hơn nữa lúc bình thường toàn là đệ tử Trấn Thiên Cung đưa ra vấn đề, còn người tộc Thái Thượng giải đáp, giống như sư trưởng giải thích nghi hoặc cho đệ tử vậy.

Thiên Vũ Hạc và chị em Vân gia dẫn Hàn Sâm và Cố Khuynh Thành leo lên đài hoa sen, đệ tử Trấn Thiên Cung đều không xa lạ gì với Hàn Sâm, nhao nhao tiến lên chào Hàn Sâm còn mời Hàn Sâm ngồi ở vị trí đầu.

Vốn Hàn Sâm chỉ muốn tìm bừa một chỗ ngồi nghe một chút mà thôi, nhưng tình hình này thì khó từ chối được rồi, một đám đệ tử của Trấn Thiên Cung nhiều lần khuyên bảo, Hàn Sâm từ chối không được đành phải ngồi xuống vị trí đầu.

Cũng không phải đệ tử Trấn Thiên Cung cố ý nâng hắn, sự tích Hàn Sâm đại chiến với Mông Liệt ở tinh vực Hỗn Loạn sớm đã truyền khắp vũ trụ, không ai không biết không người không hay, một cấp Vương có thể đánh bại được Mông Liệt, thì trong số các cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa ở Trấn Thiên Cung, quả thực có tư cách ngồi ở vị trí đầu.

Huống hồ Hàn Sâm vốn đã có danh tiếng không nhỏ ở trong Trấn Thiên Cung, được gọi là Đao Kiếm Song Tuyệt với Cô Trúc, còn từng làm giảng

sư, nếu như Cô Trúc không tới thì hắn ngồi ở vị trí đầu cũng là bình thường.

Không lâu sau, vị trí ở hai bên đài hoa sen cũng đã toàn đệ tử của Trấn Thiên Cung ngồi, nhưng vị trí chủ vị ở chính giữa vẫn không một bóng người.

“Tộc Thái Thượng thật sự quá kiêu ngạo.” Có một đệ tử Trấn Thiên Cung hừ lạnh nói.

Bởi vì chuyện của Cô Trúc, trong lòng đệ tử Trấn Thiên Cung đã nảy sinh sự bất mãn với tộc Thái Thượng, đạo hội lần này đã không còn hài hòa giống như trước.

Lúc đám người đang nghị luận ầm ĩ, thì thấy một cỗ xe bạch ngọc bay tới từ trên trời, những con ngọc thú kéo xe đó trông giống sư tử cũng giống thú, lại giống như Thụy Thú trong truyền thuyết, vừa nhìn đã biết lai lịch phi phàm.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn cũng thấy hơi kinh ngạc, hắn không biết những con ngọc thú kéo xe kia là loài gì, chỉ xem khí tức trên người bọn nó thì đoán được là dị chủng cấp Thần Hóa thôi.

Sáu con ngọc thú kéo xe giống nhau như đúc, khi phái như vậy, đến cả là Cung Trấn của Thiên Cung chủ cũng chưa chắc đã có tư cách hưởng thụ, hai người trẻ tuổi của tộc Thái Thượng này lại có đãi ngộ như vậy, khiến Hàn Sâm thấy hơi kinh ngạc với sự thịnh vượng của tộc Thái Thượng.

Thực ra Hàn Sâm nghĩ có chút sai, xe thú bạch ngọc đó không phải là thuộc về Linh Lung, mà là công cụ tộc Thái Thượng sử dụng lúc đi sứ của tộc khác, xem như là vật công cộng, không thuộc về một người nào trong tộc Thái Thượng.

Xe thú từ từ chạy đến bên trên đài hoa sen, cửa xe chạm ngọc tinh xảo mở ra, một nam một nữ trừ trong đó đi ra.

Đúng như Hàn Sâm đoán, người phụ nữ kia đúng là tam sư tỷ Linh Lung của Lý Khả Nhi, nhưng lần này người bên cạnh Linh Lung không phải là Lý Khả Nhi mà là một người đàn ông.

Một nam, một nữ đi đến trước chủ vị, hơi khom người hành lễ với mọi người, người đàn ông kia lạnh nhạt nói: "Đã để các vị đợi lâu rồi, nếu như không có chuyện gì khác, bây giờ đạo hội sẽ chính thức bắt đầu, chư vị có vấn đề gì cứ việc nói ra, hai sư huynh muội ta nhất định sẽ trợ giúp các vị giải đáp nghi hoặc trong lòng."

"Giọng điệu này lớn lối quá ha? Nói là hội giao lưu, nhưng tại sao nghe giọng điệu của lời này lại giống như sư trưởng nói với đệ tử vậy." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Trong khi nói chuyện, Linh Lung cùng với một người đàn ông khác của tộc Thái Thượng đã ngồi xuống chủ vị, ánh mắt của người đàn ông này quét qua khuôn mặt của các đệ tử Trấn Thiên Tộc ở hai bên.

Người đầu tiên hắn nhìn là Hàn Sâm ngồi ở vị trí đầu tiên, sau đó là Cố Khuynh Thành ở bên cạnh.

Lúc ánh mắt người đàn ông này dừng lại ở trên mặt Cố Khuynh Thành, rõ ràng có hơi ngơ ngác, hắn nhìn chằm chằm hai mắt Cố Khuynh Thành, sau đó mới chậm rãi rời đi.

Hết chương 2600.

Chương 2601. Thần Linh Chi Xúc

Vẻ đẹp của Cố Khuynh Thành đương nhiên không cần phải nói nhiều, ngay cả người rất quen thuộc với Cố Khuynh Thành như Hàn Sâm đôi khi cũng sẽ không nhịn được liếc nhìn vài lần, nam nhân của tộc Thái Thượng chỉ nhìn qua hai lần đã có thể dời mắt, phần định lực này quả thật không hề tâm thường.

Ánh mắt của Linh Lung cũng nhìn về phía bên này, nhưng ánh mắt của nàng nhìn Hàn Sâm khá lâu, dù sao thì người này cũng ngồi ở vị trí đầu, mặc dù đại hội lần này sẽ không có cường giả Thần Hóa đích thân tới, nhưng những người ngồi đây đều là cường giả trong thế hệ trẻ tuổi, nếu có

thể ngồi vào vị trí đầu đã đủ để chứng minh độ quan trọng của người này ở Trấn Thiên Cung.

Nhưng diện mạo của Hàn Sâm bây giờ thực sự không được ưa nhìn cho lắm, trông gầy gò giống như là dân chạy nạn từ nhỏ chưa từng được ăn một bữa cơm no vậy, người cũng chỉ còn lại da bọc xương.

“Tên của vị sư huynh này là gì vậy?” Linh Lung nhìn Hàn Sâm hỏi, nàng đã từng nhìn thấy hình của Hàn Sâm, nhưng đó là bộ dáng ngày trước chưa chịu tổn thương của Hàn Sâm, khác xa với bây giờ, vì thế Linh Lung cũng không nhận ra được.

“Tại hạ là Hàn Sâm.” Hàn Sâm thành thật trả lời.

Nghe được cái tên Hàn Sâm này, người đàn ông của tộc Thái Thượng kia cũng không nhịn được mà nhìn chăm chú vào hắn, rõ ràng người bên kia cũng đã từng nghe tên và việc làm của Hàn Sâm.

“Thì ra ngươi là Hàn Sâm có được Mị Thần Giản và Ngưng Thị của Medusa, quả thực là có chút khác với người thường.” Linh Lung thờ ơ nói.

Khác với người thường mà nàng nói tới là chỉ vẻ bề ngoài của Hàn Sâm, chứ không phải khen ngợi Hàn Sâm thật.

Theo suy nghĩ của bọn hắn, Hàn Sâm chỉ may mắn đạt được hai món dị bảo cấp Chân Thần cực mạnh, vận may rất tốt mà thôi, nhưng thực lực của bản thân lại không ra gì cả.

Biểu cảm của Hàn Sâm lạnh lùng, cũng không nói thêm gì nữa, hắn cũng nghe hiểu được, Linh Lung cũng không muốn khen ngợi hắn thật.

“Nếu các vị sư huynh sư tỷ không còn nghi ngờ, vậy thì để ta thả con

săn sắt, bắt con cá ra, giảng một chút về “Sâm La Vạn Tượng” nhé.” Người đàn ông bình tĩnh nói.

Khi vừa nói ra lời này thì trên mặt rất nhiều đệ tử của Trấn Thiên Cung đều lộ ra vẻ không được tự nhiên, Sâm La Vạn Tượng là thuật gen bí truyền trong Trấn Thiên Cung gần giống với Vô Tự Chân Kinh.

Người đàn ông lại muốn giảng Sâm La Vạn Tượng, quả thực giống như là đang nói: "Các ngươi không luyện được thuật gen gì đó, ta sẽ dạy các ngươi luyện như thế nào."

Cách nói của người đàn ông rõ ràng đã khiến cho trong lòng đệ tử của Trấn Thiên Cung rất không vui, nhưng vì thể diện của tộc Thái Thượng nên mới không nổi đóa ngay thôi.

Một đám đệ tử Trấn Thiên Cung đều đồng loạt nhìn chằm chằm người đàn ông, muốn nhìn một chút xem hắn có thể giở trò gì.

Hàn Sâm nhìn ra được là người đàn ông kia cố ý như thế, rõ ràng là muốn nhân cơ hội này để tạo dựng nên hình tượng mạnh mẽ cho mình trong thế hệ trẻ tuổi ở Trấn Thiên Cung, nên mới có hành động và lời nói như thế.

Nhưng Hàn Sâm cũng muốn nghe một chút thử xem tộc người đàn ông của Thái Thượng được gọi là Bích Tỉ này rốt cuộc có thể giảng Sâm La Vạn Tượng thành dạng gì.

"Sâm La Vạn Tượng ý chỉ hiện tượng của vạn vật trong vũ trụ, hiện tượng tồn tại tức là Đạo, cái gọi là vạn vật đều có Đạo là đạo lý này, nhưng chúng sinh mù quáng, khó nhìn xuyên qua được hiện tượng để nhìn thấu bản chất của Đạo…"

Đệ tử Trấn Thiên Cung nghe xong đều thấy không hài lòng lắm, những lập luận này đều là lời lẽ tầm thường, cũng không có chỗ gì mới lạ, nếu để cho bọn hắn giảng thì cũng giảng được như thế.

Có vẻ người đàn ông nhìn thấu được suy nghĩ của bọn họ, thản nhiên nói tiếp: "Chúng ta cũng là một phần của chúng sinh, đương nhiên cũng không có cách nào thoát khỏi ngu muội, tương tự vậy, cũng khó xuyên qua được hiện tượng để nhìn thấu bản chất của nó, cho nên mới có nhập thế, chỉ có tự bản thân mình đi vào bên trong hiện tượng, cảm nhận các hiện tượng khác nhau, lĩnh hội đạo lý trong đó thì mới có thể hiểu rõ được bản chất của nó, đó chính là giác ngộ mà chúng ta hay nói."

"Lúc chúng ta tu luyện Sâm La Vạn Tượng, thì những thứ mà ngày đầu tiên sư tôn giảng là những điều này, công tử Bích Tỉ cũng không cần nói lời

thừa nữa, nhanh chóng bắt đầu vào chủ đề chính đi.” Một đệ tử Trấn Thiên Cung chế nhạo nói.

Biểu cảm của Bích Tỉ không hề thay đổi, không nhìn ra bất kỳ biểu cảm đặc biệt nào từ trên mặt của hắn.

Trước kia Hàn Sâm còn tưởng rằng Linh Lung cả ngày xụ mặt là cố ý †ỏ ra lạnh lùng, bây giờ nhìn thấy Bích Tỉ này, mới biết biểu cảm của bọn họ gần như là cùng một khuôn đúc ra, chắc hẳn không phải đơn giản là giả vờ.

“Người đời đều biết ngộ đạo, nhưng ngộ đạo như thế nào thì lại có các cách nói khác nhau, không có một cái nào là chuẩn xác.” Bích TỈ nói.

“Đạo pháp là tự nhiên, mỗi người đều có duyên phận riêng, tại sao phải cần tiêu chuẩn?” Một đệ tử Trấn Thiên Cung nói ra.

Bích Tỉ lạnh lùng nói: “Trước đó ta đã từng nói, Sâm La Vạn Tượng chỉ hiện tượng của vạn vật trong vũ trụ, nếu đã có hiện tượng thì đương nhiên sẽ có quy luật, nếu như không có quy luật thì lấy đâu ra đạo lý, vậy thì cần gì phải đi ngộ đạo?”

Đệ tử Trấn Thiên Cung đó bị nói cho nghẹn họng không trả lời được, chỉ đành nghe Bích Tỉ nói tiếp.

Bích Tỉ lấy một vật từ trong ngực ra để lên trên bàn, ánh mắt của mọi

người đều bị hắn thu hút, không khỏi nhìn về phía đồ vật đó, phát hiện đó là một cái hộp trong suốt vuông vức, giống như đúc thành từ thủy

†inh, cạnh bên dài khoảng hơn mười centimet.

Nhìn xuyên qua hộp có thể thấy được bên trong có một con bọ cánh cứng cũng kiểu trong suốt như thủy tinh, trông hơi giống Độc Giác Tiên, trông khá đáng yêu.

Bích Tỉ mở hộp thủy tinh ra, đợi con bọ giáp xác từ từ leo ra rồi sau đó nói thêm: “Vạn vật đều có đạo, nhưng muốn chân chính lĩnh hội được những đạo lý đó thì lại không phải là một chuyện dễ dàng, con dị chủng bọ giáp xác này được gọi là Thần Linh Chi Xúc, là một loại dị chủng vô cùng hiếm

thấy. Thông qua nó chúng ta có thể cảm nhận được khá chính xác về sự tồn tại của quy tắc và đạo lý.”

Nói xong thì Bích Tỉ duỗi ra một ngón tay, ép một giọt máu tươi từ đầu ngón tay rồi đưa đến trước mặt con bọ giáp xác.

Bọ giáp xác hé miệng hút giọt máu tươi kia vào trong bụng, sau đó nằm ở chỗ đó không động đậy.

Tất cả mọi người đều thấy hơi ngạc nhiên, không biết Bích Tỉ làm như thế rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Không đợi mọi người nghĩ rõ ràng, sau khi con bọ giáp xác kia hút máu tươi của Bích TỈ vào thì thân thể đã xảy ra thay đổi kỳ lạ.

Con bọ giáp xác kia lột xác, bộ dạng nó lột xác trông rất kỳ lạ, cả người từ từ bò ra từ chỗ miệng, và dần dần để lại một lớp vỏ hoàn chỉnh ở bên ngoài.

Mà điều này vẫn chưa phải kết thúc, sau khi lột một lớp vỏ thì ngay sau đó thân thể của con bọ giáp xác lại vặn vẹo, rất nhanh lại tiến hành lần lột xác thứ hai.

Con bọ giáp xác ban đầu có kích thước bằng nắm tay lột da hết lần này đến lần khác. Mỗi một lần lột xác thì cơ thể nó sẽ nhỏ đi một vòng, mà lớp vỏ nó lột ra trông giống như là một tác phẩm nghệ thuật bọ thủy tinh bản hoàn chỉnh, nhưng cái sau sẽ nhỏ hơn cái trước.

Con bọ giáp xác này lột da chín lần liên tiếp trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, khi bản thể chỉ còn lớn bằng một đồng tiền xu thì mới không động đậy nữa, nó nằm gục ở đấy khẽ nhúc nhích giống như đã mệt mỏi lắm rồi.

Tất cả mọi người nhìn Bích Tỉ, chờ hắn giải thích xem đây rốt cuộc là có ý gì, bọn hắn đều từng thấy côn trùng lột xác, chỉ không biết điều này có quan hệ như thế nào với những gì mà Bích Tỉ nói.

“Trời sinh Thần Linh Chi Xúc có cảm giác cực kỳ nhạy bén với huyết mạch của gen bẩm sinh, huyết mạch càng mạnh thì sức ảnh hưởng với nó cũng sẽ

càng mạnh. Sử dụng nó thì sẽ đánh giá được ưu khuyết điểm của gen bẩm sinh. Gen sinh vật cấp thấp bình thường có thể làm nó lột xác một hai lần, nếu là gen cấp cao thì cũng có khả năng làm nó lột xác tám lần, mười lần. Bằng vào kinh nghiệm nhiều năm của tộc Thái Thượng ta, nếu như có thể khiến cho Thần Linh Chỉ Xúc lột xác mười lần, vậy huyết mạch bẩm sinh của sinh vật này đủ mạnh để thăng lên Chân Thần." Bích Tỉ lạnh lùng nói.

Hết chương 2601.

Chương 2602. Hàn Sâm kiểm tra

"Sao thấy cái thứ này nghe quen tai thế nhỉ? Sao mình cứ cảm thấy tuy nó có cách làm khác nhưng lại có hiệu quả giống với kính mắt của Tinh Tộc vậy?" Hàn Sâm nhìn Thần Linh Chi Xúc trên bàn, trong lòng thầm ngHĩ.

Một đám đệ tử của Trấn Thiên Cung cũng đều nhìn Thần Linh Chi Xúc, có hơi không tin được Thần Linh Chi Xúc lại có tác dụng thần kỳ như vậy.

Nếu như tương lai có thể quyết định bởi một con côn trùng, vậy bọn hắn còn liều mạng tu luyện để làm gì?

"Một con côn trùng mà thôi, cũng đòi quyết định vận mệnh của bọn ta á?" Thiên Vũ Hạc lạnh lùng nói, câu nói này đã nói ra tiếng lòng của các đệ tử Trấn Thiên Cung.

Bích Tỉ vẫn hờ hững như cũ, nhìn Thiên Vũ Hạc một lát rồi nói: "Mặc dù không chắc chắn sẽ chính xác trăm phần trăm, nhưng cũng sẽ không sai lệch quá nhiều. Nếu như các ngươi không tin, có thể tới kiểm tra một lần xem sao."

"Kiểm tra như thế nào?" Thiên Vũ Hạc nhìn bọ giáp xác Thần Linh Chi Xúc chỉ còn lớn bằng đồng tiền xu hỏi.

Bích Tỉ không nói gì, chỉ đưa tay nhấn một cái ở trên người Thần Linh Chi Xúc, chỉ thấy người con Thần Linh Chi Xúc run lên, rồi quay đầu bò về

phía xác do chính nó lột xuống, sau đó nó chui vào hết lớp xác này tới lớp xác khác tới khi khoác lên mình đủ chín giáp xác thì mới thôi, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết gì.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì cũng không ai nghĩ ra được trên người nó có chín tầng giáp xác.

Lúc này Bích Tỉ mới lên tiếng: "Ngươi đút cho nó một giọt máu, nó ăn máu ngươi xong đương nhiên sẽ căn cứ gen huyết mạch của ngươi rồi lột xác."

Thiên Vũ Hạc không do dự chút nào, trực tiếp duỗi ra một ngón tay, ép ra một giọt máu, để cho con bọ giáp xác Thần Linh Chi Xúc kia hút máu của hắn.

Cũng giống như lúc trước, sau khi bọ giáp xác hút máu của Thiên Vũ Hạc bắt đầu lột xác một lần nữa, lột từng lớp vỏ một xuống giống hệt như lúc trước.

Nhưng lần này, bọ giáp xác chỉ lột bảy lớp giáp xác, sau đó không động đậy gì nữa, trông nó giống như không còn chút sức lực nào.

"Thiên phú bảy giáp, được đấy, chỉ cần vận may không quá kém, thì tương lai có hi vọng lên tới Thần Hóa. Nếu như vận may của ngươi tốt, thì biết đâu chừng có thể tới cấp Lột Xác." Bích Tỉ nhìn thoáng qua Thần Linh Chi Xúc nói.

"Ta thấy rõ ràng là con côn trùng kia đã mệt rồi, cho nên mới lột có bảy lớp giáp xác thì bất động luôn." Vân Tố Y bĩu môi nói.

Đệ tử Trấn Thiên Cung cũng phụ hoạ theo, rõ ràng bọn họ đều rất nghi ngờ sự thật giả trong năng lực của Thần Linh Chi Xúc.

"Tam sư muội, ngươi đến trình diễn một lần đi." Bích Tỉ nói với Linh Lung bên cạnh mình.

Linh Lung gật nhẹ đầu, ngón tay nhấn một cái trên đầu của Thần Linh Chi Xúc, con Thần Linh Chi Xúc kia lại mặc từng lớp giáp xác của nó vào.

Linh Lung cho nó hút một giọt máu của mình. Con côn trùng kia lột từng lớp giáp xác trên người trong những cái nhìn chăm chú của mọi người, cuối cùng lại lột được chín lớp giáp xác.

“Các ngươi nếu còn không tin thì đều có thể thử một lần, gen Thiên tộc ở trong các tộc cũng coi là bậc nhất, bình thường đều sẽ có được thiên phú gen Ngũ giáp trở lên, cường giả đạt tới thất giáp, bát giáp cũng không phải là chuyện khó, nhưng thiên phú cửu giáp thì hiếm khi thấy. Bây giờ trong thế hệ trẻ tuổi của Thiên tộc, người đã được xác định là có được thiên phú cửu giáp cũng chỉ có Cô Trúc và Ngọc Thiện Tâm mà thôi.” Bích Tỉ nói.

Đám người vẫn hơi không tin, Vân Tố Y đột nhiên nói: “Muốn biết con côn trùng kia có thật sự chính xác hay không cũng rất dễ dàng.”

“Mời nói.” Bích Tỉ nhìn về phía Vân Tố Y.

Rất nhiều đệ tử của Trấn Thiên Cung cũng đều nhìn Vân Tố Y, Vân Tố Y thì nhìn Bích Tỉ, trong lòng đã có dự tính, hỏi: “Ngươi nói Cô Trúc sư huynh là thiên phú cửu giáp, việc này không sai chứ?”

“Đương nhiên sẽ không sai.” Bích Tỉ rất trả lời rất chắc chắn.

“Vậy thì đơn giản.” Vân Tố Y nở nụ cười, rồi nàng chỉ vào Hàn Sâm đang đứng một bên nói: “Nếu Cô Trúc sư huynh là thiên phú cửu giáp, như vậy nơi này còn có một vị Hàn sư huynh cũng nổi danh như Cô Trúc sư huynh. Nếu ta nói thiên phú của hắn không kém Cô Trúc sư huynh là bao, thì tất cả mọi người sẽ không phản đối đúng không?”

“Đúng vậy, thiên phú của Hàn sư huynh đương nhiên là ngang hàng với Cô Trúc sư huynh, mời Hàn sư huynh thử một lần rồi sẽ biết thật giả

ngay thôi.” Đệ tử Trấn Thiên Cung đều lớn tiếng đáp lại.

Thanh danh của Hàn Sâm ở Trấn Thiên Cung không kém Cô Trúc, với lại ở bên ngoài làm nhiều việc lớn kinh thiên động địa như vậy, đến cả ‘Tứ Hoàng Thúc của tộc Hoàng Cực cũng suýt chút thì bị hắn xử lý. Nếu nói thiên phú của Hàn Sâm không tốt, đương nhiên là bọn hắn sẽ không tin.

“Vậy thì chưa chắc.” Bích Tỉ liếc Hàn Sâm rồi lạnh lùng nói: “Thiên phú gen của Tỉnh tộc có thiếu sót rất lớn, chỉ có phương diện mặt trí tuệ là khá xuất sắc, còn những phương diện khác thì cũng không ưu tú mấy. Xu hướng chung của chủng tộc là như vậy, cho dù trong số đó có một vài người gen biến dị, thì cũng không có chênh lệch lớn lắm, cùng lắm thì thiên phú thêm được một, hai giáp, có thể thêm được ba giáp đã là chuyện hiếm thấy trên đời.”

“Thêm được ba giáp cũng rất nhiều, nếu Tinh Tộc bình thường có thiên phú lục giáp thì Hàn sư huynh có thiên phú chín giáp cũng rất bình thường mà” Vân Tố Y nói.

“Thiên tộc là Thượng tộc bậc nhất, Thiên tộc bình thường cũng chỉ có thiên phú năm giáp, Tinh Tộc cũng không phải là thượng tộc, Tinh Tộc bình thường cũng chỉ có thiên phú tam giáp, tứ giáp mà thôi, người của tộc ta từng gặp không ít Tinh Tộc xuất sắc, cũng đã sử dụng Thần Linh Chi Xúc để kiểm tra. Người có thiên phú tứ giáp đã hiếm gặp rồi, còn người có thiên phú ngũ giáp thì chưa thấy có ai.” Bích Tỉ nói nhẹ nhàng bâng quơ.

“Nếu Hàn sư huynh không kiểm tra ra được thiên phú cửu giáp, thì có nghĩa là Thần Linh Chi Xúc kia không hề chính xác.” Vân Tố Y cũng nói rất chắc chắn.

“Với thiên tư của Hàn sư huynh, nếu không kiểm tra ra được thiên phú cửu giáp, thì có nghĩa là con côn trùng đó đo không chuẩn.”

“Đúng vậy, nếu ngay cả Hàn sư huynh cũng không kiểm tra ra được thiên phú cửu giáp, vậy thì chúng ta cũng không cần phải kiểm tra. Dù chúng ta kiểm tra ra thiên phú cửu giáp cũng vô dụng thôi, vì chúng ta có phấn đấu thế nào thì cũng không có khả năng đạt được thành quả như Hàn sư huynh, từ đó thấy được món đồ kia không hề chuẩn tí nào.”

Một đám đệ tử Trấn Thiên Cung nhao nhao ồn ào nói, cũng chưa chắc tất cả bọn họ đều nghỉ ngờ năng lực của Thần Linh Chi Xúc là thật hay giả. Nhưng vì sự việc lần này của Cô Trúc, đám người Bích Tỉ đã khiến cho nhiều người phẫn nộ, đệ tử Trấn Thiên Cung không có ấn tượng tốt với Bích Tỉ và Linh Lung, cho nên mới ồn ào như thế.

“Thật hay giả ta nói không tính, kiểm tra một lần là biết ngay.” Trên mặt Bích Tỉ vẫn không có biểu cảm gì, hắn giống như đeo một chiếc mặt nạ dính chết lên mặt vậy.

Lúc đầu Hàn Sâm không muốn kiểm tra, vốn việc này không có liên quan gì tới hắn, nhưng rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung lại lên tiếng thỉnh cầu, đến cả tỷ muội Vân gia và Thiên Vũ Hạc cũng đều mong hắn đi lên kiểm tra một chút, Hàn Sâm cự tuyệt không được nên đành phải đứng lên, đi tới trước mặt Bích Tỉ.

Bích Tỉ cũng không nói nhiều lời, trực tiếp ấn xuống đầu Thần Linh Chi Xúc một cái, ý bảo nó mặc vào tất cả các lớp giáp xác, sau đó mới nói với Hàn Sâm: “Được rồi.”

“Gen của nhân loại vô cùng không ổn định, ta cũng giống vậy, kính mắt của Tinh Tộc cũng không kiểm tra ra được gì, không biết con Thần Linh Chi Xúc này có thể kiểm tra ra kết quả hay không?” Hàn Sâm nghĩ †hầm, rồi ép một giọt máu từ đầu ngón tay của chính mình ra, đưa ngón tay tới trước mặt Thần Linh Chi Xúc.

Thần Linh Chi Xúc hút ngón tay của Hàn Sâm vào miệng, trong nháy mắt đã hút một giọt máu tươi của Hàn Sâm vào trong bụng.

Tất cả mọi người của Trấn Thiên Cung đều thấy hơi hồi hộp nhìn chằm chằm Thần Linh Chi Xúc, Bích Tỉ và Linh Lung cũng nhìn Thần Linh Chi Xúc, bọn họ cũng rất tò mò muốn xem Hàn Sâm có được thiên phú mấy giáp.

Con Thần Linh Chỉ Xúc kia run người, vặn vẹo thân thể, từ từ lột ra một lớp giáp xác trước cái nhìn chăm chú của mọi người.

Hết chương 2602.

Chương 2603. Thiên phú gen của Hàn Sâm

Rất nhanh, Thần Linh Chi Xúc đã vặn vẹo người bò ra từ trong giáp xác, để lại một cái xác không ở nguyên tại chỗ.

“Không biết thầy Hàn có thể làm Thần Linh Chi Xúc lột mấy lớp giáp xác nhỉ?” Khi Hàn Sâm làm đạo sư, thì có vài đệ tử Trấn Thiên Cung tới nghe hắn giảng bài, nên vẫn còn thói quen gọi là thầy Hàn.

“Đâu biết được, nếu như cái Thần Linh Chi Xúc gì gì đó kia chuẩn xác thật, vậy thì trình độ thiên phú của thầy Hàn có khả năng không cao lắm, còn chuyện gen của Tinh tộc không mạnh thì đúng là có thật.”

Mọi người âm thầm nghị luận, Thần Linh Chi Xúc kia lại chậm rì rì lột ba lớp giáp xác, tổng cộng đã lột được bốn lớp.

Hàn Sâm cũng có hơi mong đợi, kính mắt không đoán được ra thiên phú của nhân loại, con Thần Linh Chi Xúc trông vẻ có chút tác dụng đấy. Hơn nữa dù là cấp bậc thì cũng có thể thí nghiệm cho ra được một kết quả trọn vẹn khảo nghiệm ra đầy đủ kết quả. Nếu như là kính mắt, thí nghiệm sinh vật dưới Thần Hóa, cao nhất cũng là ngũ tinh thôi.

Mà nghĩ thì cũng thấy bình thường, kính mắt mới quét một chút thì đã thu được nhiều tư liệu như vậy, đã là khá giỏi rồi, nên không chuẩn xác được như Thần Linh Chi Xúc.

“Mắt kiếng thật giống như chẳng qua là giáo dục trẻ em phụ trợ công cụ, Tinh tộc hẳn là sẽ có chuẩn xác hơn thiết bị sao? ” Hàn Sâm trong lòng nghĩ tới thời điểm, Thần Linh Chi Xúc đã lột xác đi tầng năm giáp xác.

“Vẫn còn đang lột xác… Xem ra thiên phú của Hàn sư huynh quả nhiên không tệ…” Thiên Vũ Hạc thấy Thần Linh Chi Xúc lột tới lớp xác thứ bảy thì không nhịn được cất lời tán thưởng.

Bích Tỉ và Linh Lung thì thấy hơi ngoài ý muốn, trình độ tiến hóa gen của Tinh tộc không cao, có thể đạt tới thiên phú tứ giáp là đã rất giỏi rồi, thiên phú thất giáp thì có hơi quá. Hắn đã trải qua đột biến mãnh liệt nhường nào thì mới làm tiềm lực gen tiến hóa tới trình độ này.

Nhưng mà cái làm bọn họ giật mình đó là, sau khi Thần Linh Chi Xúc lột xong lớp giáp xác thứ bảy thì vẫn đang tiếp tục lột xác.

“Có thiên phú bát giáp thật sao?” Linh Lung và Bích Tỉ cũng hơi ngẩn ra chuyện này gần như là không có khả năng, Tinh tộc không thể tiến hóa tới trình độ này mới đúng.

Dù là cường giả cấp Thần Hóa chịu dung hợp gen của mình vào trong người của Tỉnh tộc thì cũng rất khó để nâng thiên phú gen vốn đã yếu lên tới thiên phú bát tinh được.

Nhưng mà vẫn chưa kết thúc, sau khi Thần Linh Chi Xúc lột xong lớp giáp thú tám thì vẫn vặn vẹo người, giống như thể người nó rất khó chịu, không cởi lớp da trên người xuống thì sẽ không thoải mái vậy.

Khi Thần Linh Chi Xúc lại lột xuống thêm một lớp giáp xác nữa, thì đệ tử Trấn Thiên Cung cũng thấy vui vẻ.

“Xem ra con côn trùng này chuẩn thật đấy, giỏi hơn mấy lời phán đoán lung tung của mấy ai đó nhiều.”

“Hàn sư huynh không hổ là cường giả có thể sánh vai với Cô Trúc sư huynh, thiên phú gen thật nổi bật.”

“Thầy Hàn uy vũ, phấn đấu thêm chút nữa thì vượt qua Tộc Thái Thượng cũng không phải là việc gì khó.

“Thì ra thiên phú cửu giáp thì có vậy mà thôi, Hàn sư huynh nhỏ bừa một cái là đạt tới luôn, ban nấy có ai đó nói gì đấy nhỉ? Hình như nói thiên phú gen của Tinh tộc không có ai đạt tới thiên phú cửu giáp đúng không?”

Vốn đệ tử của đệ tử của Trấn Thiên Cung đã không ưa Bích Tỉ và Linh Lung vì chuyện của Cô Trúc rồi. Lúc này đây có cơ hội chế giễu tốt như vậy thì đương nhiên sẽ không bỏ qua, các cường giả cấp Vương và Bán Bộ Thần Hóa muốn giữ thân phận thì không nói lời gì khó nghe, nhưng mà những đệ tử ở trong các ngôi đình xung quanh đó thì không để yên bốn, chế giêu một tràng.

Bích Tỉ và Linh Lung không để ý đến sự chế giễu của đệ tử Trấn Thiên Cung, đều cau mày nhìn Hàn Sâm suy tư.

“Thiên phú gen của Tinh tộc không thể nào tới được cửu giáp, trừ phi Hàn Sâm cũng không phải là Tinh tộc, hoặc là đã xảy ra một cuộc đại tiến hóa cực kỳ đặc thù, thì mới có thể đạt tới thiên phú cửu giáp. Dù là loại tình huống nào thì Hàn Sâm cũng đáng để được coi trọng.” Bích Tỉ nghiêm túc nói.

Linh Lung khẽ gật đầu: “Thiên phú cửu giáp vốn hiếm thấy, không ngờ nó lại xuất hiện ở trên người của một Tinh tộc. Nếu như rơi vào trường hợp sau thì chắc chắn hán đã lấy được đại cơ duyên lớn tới mức không tưởng tượng nổi, thì mới có thể tiến hóa gen của bản thân tới mức này.”

Linh Lung cũng không hoài nghi Hàn Sâm không phải là Tinh tộc, hình dáng đặc thù của Tinh tộc vẫn rất rõ ràng, hơn nữa lúc Khổng Phi nghịch thiên đốt đèn sáng lập Bất tộc thì cũng có rất nhiều cường giả của các tộc gặp qua Hàn Sâm, quan sát gen của Hàn Sâm và đã xác nhận hắn chắc chắn là Tinh tộc.

Khi đó cấp bậc của Hàn Sâm quá thấp, những cường giả cấp Thần Hóa kia liếc mắt một cái là nhìn thấu gen của hắn rồi, Hàn Sâm hoàn toàn không thể giấu diếm tình trạng gen của bản thân và cũng càng không thể giấu diếm nổi chủng tộc.

Thế nên Bích Tỉ và Linh Lung cũng có khuynh hướng Hàn Sâm lấy được đại cơ duyên nào đó, nên thiên phú gen mới đạt tới trình độ khủng bố như vậy, không kém cạnh gì tộc Tộc Thái Thượng.

Nhưng dù có thiên phú cửu giáp đi chăng nữa thì Bích Tỉ và Linh Lung cũng không nghĩ nhiều.

Thiên phú cửu giáp mặc dù hiếm thấy, nhưng không phải là tìm không được, trong chủng tộc như Tộc Hoàng Cực và Thiên Tộc thì thỉnh thoảng cũng sẽ có cường giả thiên phú cửu giáp xuất hiện.

Đặc biệt là Tộc Hoàng Cực, có được Hoàng thể mạnh mẽ nên rất có khả năng đạt tới thiên phú cửu giáp, thế nên nếu chỉ có thiên phú cửu giáp, thì

cũng khó đả động được Bích Tỉ và Linh Lung, còn phải xem cả †ài hoa và năng lực của sinh vật nữa.

Bích Tỉ chọn tằm là Ngọc Thiện Tâm, Linh Lung chọn là Cô Trúc, bọn họ rất hài lòng với tằm của mình, cho dù Hàn Sâm có thiên phú cửu giáp, thì bọn họ cũng không nghĩ rằng hắn sẽ tốt hơn cả tằm của bản thân.

Nhưng mà cảnh tượng xảy ra sau đó lại làm cho Bích Tỉ và Linh Lung giật mình, mặc dù công pháp bọn họ tu luyện là Thái Thượng Vong Tình, ít cảm xúc hơn sinh vật bình thường nhiều. Nhưng lúc này cũng nhịn không được biến sắc, nhìn Thần Linh Chi Xúc với vẻ mặt kinh hãi.

Chỉ thấy con Thần Linh Chi Xúc kia lột xong tầng giáp thứ chín thì lại vặn người tiếp, giống như muốn lột da tiếp.

am”

“Điều này sao có thể…” Bích Tỉ và Linh Lung đều thấy khiếp sợ trong lòng, cho dù là trong Tộc Thái Thượng thì kẻ có thiên phú thập giáp cũng là số ít.

Các đệ tử của Trấn Thiên Cung cũng vui vẻ lên, Vân Tố Y cười càng thêm rạng rỡ: “Quả nhiên Hàn sư huynh không giống bình thường, là thiên phú thập giáp đó.”

“Chẳng trách thành tựu của Hàn Sâm lại cao như thế, hóa ra là nhờ vào thiên phú.” Vân Tố Thường cũng cười nói.

Những đệ tử của Trấn Thiên Cung nhưng không uyển chuyển khách sáo như tỷ muội Vân gia, cả đám đều cười nhạo.

“Ta còn tưởng thiên phú cửu giáp giỏi lắm chứ, hóa ra cũng chỉ có vậy thôi, thây Hàn thí nghiệm bừa một cái cũng đã là thiên phú thập giáp rồi”

“Đúng đấy, thiên phú cửu giáp mà thôi, thế mà còn không biết xấu hổ nói thiên phú gen của Tinh tộc không ra gì.”

“Các ngươi chẳng hiểu gì cả, ra đời trước thì lớn hơn, nếu xếp theo cách này tihf chín lớn hơn mười rồi.”

“Nói có lý, thì ra là vậy, chẳng trách người ta lại tự tin như thết”

Quả nhiên con Thần Linh Chi Xúc đó lại chui ra từ chỗ miệng của mình trong sự cười nhạo của các đệ tử Trấn Thiên Cung, để lại lớp giáp xác †o bằng một đồng tiền xu.

“Thiên phú thập giáp… Là thiên phú thập giáp thật kìa…” Linh Lung và Bích Tỉ cũng không thể tin được nhìn chằm chằm Hàn Sâm, muốn tìm một tằm có thiên phú Cửu Giáp không khó, nhưng mà tằm có thiên phú thập giáp thì cầu mà không được.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, nếu có đủ tài nguyên thì người có thiên phú thập sẽ có tỷ lệ thăng cấp lên Chân Thần rất lớn.

Nhưng mà cảnh tượng làm cho bọn họ càng thêm hoảng sợ đã xảy ra. Con Thần Linh Chi Xúc đã lột mười lớp giáp xác kia vẫn đang vặn vẹo người.

Hết chương 2603.

Chương 2604. Thiên phú thập nhất giáp

Linh Lung và Bích Tỉ cũng khiếp sợ tột đỉnh, thiên phú thập giáp đã có thể nói đã là cực hạn của sinh vật đại vũ trụ, mặc dù trong truyền thuyết quả thật có thiên phú thập nhất giáp tồn tại, nhưng đó đều là những nhân vật trong truyền thuyết mạnh mẽ giống như Thần Linh.

Thái Thượng Thủy Tổ thông thái của Tộc Thái Thượng, Cổ Thần Vương của Tộc Cổ Thần, Thánh chủ tối cao của Thánh Vực, Vạn Thú Chi Ma Hống nghịch thiên phạt chiến, đánh vào Thần điện Gen trở thành thần linh trong truyền thuyết, còn rất nhiều nhân vật trong truyền thuyết nữa, mỗi một vị đều là kẻ làm kinh động đại vũ trụ, để lại truyền thuyết muôn đời.

Nhưng mà truyền thuyết cuối cùng vẫn chỉ là truyền thuyết, bây giờ đã không có ai biết bọn họ có sử dụng Thần Linh Chi Xúc thí nghiệm hay không, thiên phú thập nhất giáp dù là Linh Lung và Bích Tỉ sinh ra trong Tộc Thái Thượng thì cũng chưa có cơ hội được gặp.

Nhưng bây giờ con kia Thần Linh Chi Xúc này lại vẫn đang ngọ nguậy, hình như sắp lột xuống lớp giáp xác thứ mười một của mình.

"Chẳng lẽ nam nhân Tinh tộc ở trước mặt này lại là sinh vật vĩ đại như Thái thượng Thủy Tổ, Cổ Thần Vương, Thánh Chủ sao?" Linh Lung thấy ngạc nhiên bất ngờ, định tính của nàng lại không kiềm chế được sự dao động của đôi mắt, nàng không thể tin nổi nhìn Hàn Sâm và cái con Thần Linh Chi Xúc đang chậm rãi ngọ nguậy kia.

Lúc này tất cả đệ tử của Trấn Thiên Cung cũng yên tĩnh lại, bọn họ cũng cảm giác có gì đó sai sai rồi, lúc trước còn có ý giễu cợt hai người Linh Lung, nhưng bây giờ bọn họ cũng cũng cảm thấy hơi quá rồi.

Tộc Thái Thượng được công nhận là đệ nhất tộc của vũ trụ, thiên phú của bọn họ đương nhiên là đỉnh cấp, nhưng cả Bích Tỉ và Linh Lung cũng đều chỉ có thiên phú cửu giáp, mà Hàn Sâm cũng đã thập giáp rồi, đã thế vẫn còn chưa lột hết, thế này thì khoa trương quá.

"Thiên phú của thầy Hàn cao thật đó!" Một đệ tử của Trấn Thiên Cung ngạc nhiên nói.

Nếu nói là thiên phú của Hàn Sâm tốt, đệ tử của Trấn Thiên Cung cũng còn tiếp nhận được, nhưng nếu nói thiên phú của Hàn Sâm con cao hơn Tộc Thái Thượng rất nhiều, thế thì cũng dọa người quá, làm bọn họ có hơi không dám tin.

Suy cho cùng Tinh tộc ở đại trong vũ trụ là chủng tộc nổi danh với khoa học kỹ thuật làm chủ, tiến hóa gen thân thể căn bản không phải thế mạnh của bọn họ. Mà bây giờ một thứ mà bọn họ luôn yếu kém này lại dẫm nát Tộc Thái Thượng dưới chân, khó tránh khỏi sẽ cho người cảm thấy hơi thái quá.

Trong cái nhìn chăm chú với ánh mắt đầy phức tạp của mọi người, con Thần Linh Chi Xúc chỉ còn lớn bằng cái móng tay đang không ngừng ngọ nguậy, rồi có một con côn trùng nhỏ hơn nữa từ từ bò ra từ chỗ cái miệng.

Con côn trùng này chỉ lớn bằng hạt đậu phộng, thân thể cũng có hình bầu dục, khác hoàn toàn với hình dáng ban đầu của Thần Linh Chi Xúc.

Mười lớp trước, dù nó có lột xác kiểu gì thì cũng vẫn duy trì dáng vẻ côn trùng giáp xác trông giống Độc Giác Tiên, mà bây giờ con côn trùng chỉ to bằng hạt đậu phộng này lại có hình bầu dục giống như kén †ằm, trông mập mạp ục jch đáng yêu.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn con côn trùng tròn vo kia, cả Bích Tỉ và Linh Lung cũng không ngoại lệ, mặc dù bọn họ có được Thần Linh Chi Xúc, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Thần Linh Chi Xúc như vậy, trước kia chưa thấy hình dáng này của nó bao giờ.

“Thật sự là thiên phú thập thất giáp sao?” Linh Lung lộ ra vẻ mặt cổ quái nhìn Hàn Sâm và Thần Linh Chi Xúc, ánh mắt không chừng biến ảo, trong lòng hình như có chút suy nghĩ.

Hàn Sâm cũng nhìn Thần Linh Chi Xúc trên bàn, nhưng trong đầu thì đang nghĩ đủ thứ: “Kỳ quái, lúc kính mắt đo lường, nói là gen không ổn định, không đo lường được kết quả. Mà sao con côn trùng này lại vẫn đang không ngừng lột xác? Nếu như lời đám người Linh Lung nói là thật sự, thì chẳng phải thiên phú của ta đây nghịch thiên luôn sap?”

Nhưng mà Hàn Sâm cũng không cảm thấy thiên phú của mình mạnh, ít nhất thì khi tu luyện gen vật ngữ, hắn cảm thấy thiên phú của bản thân hình như chẳng có tác dụng gì, vẫn phải dựa vào tài nguyên chồng chất.

Lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ thì lại thấy con Thần Linh Chi Xúc kia lại cử động, người nhún nhún, bò về hướng Hàn Sâm.

Bích Tỉ và Linh Lung đều ngẩn ra, con Thần Linh Chi Xúc này là dị chủng bị Bích Tỉ thu phục, mặc dù chỉ là Bán Bộ Thần Hóa, vẫn chưa đạt tới cấp Thần Hóa, và cũng không có sức chiến đấu gì, nhưng bởi vì nó nhạy cảm với huyết mạch gen, thế nên được coi là dị chủng hết sức trân quý.

Bình thường người của Tộc Thái Thượng có được Thần Linh Chi Xúc, thì cũng sẽ thuần phục bằng bí pháp, Thần Linh Chi Xúc cũng sẽ trung thành như một cả đời, cho đến khi chủ nhân chết già mới thôi, mới sẽ đi tìm chủ nhân mới.

Đáng lý ra không có mệnh lệnh của Bích Tỉ thì Thần Linh Chi Xúc không thể nào tự mình hành động được mới đúng, nhưng bây giờ Thần Linh Chi Xúc lại bò về phía Hàn Sâm trong tình huống không có mệnh lệnh của Bích Tỉ, làm Bích Tỉ thấy hơi kinh hãi trong lòng.

Bích Tỉ vội vàng muốn gọi Thần Linh Chi Xúc trở về, nhưng mà con Thần Linh Chi Xúc kia lại hoàn toàn không để ý tới lời triệu hồi của hắn, nó vẫn bò về phía Hàn Sâm làm Bích Tỉ hoảng sợ.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?” Sắc mặt Bích Tỉ thay đổi không chừng, nhìn Hàn Sâm và Thần Linh Chi Xúc đầy khó hiểu.

Mặc dù Thần Linh Chi Xúc là dị chủng cấp Bán Bộ Thần Hóa, nhưng năng lực của nó khác với dị chủng bình thường, cũng không có lực lượng cơ thể mạnh mẽ, ngoài thân thể bền bỉ của cấp Bán Bộ Thần Hóa thì nó có lực phá hoại của cấp này, thậm chí còn không biết bay nữa.

Ở trong không gian vẫn có thể trôi nổi để sinh tồn, ở trên đất bằng cũng thì bò.

Hàn Sâm thấy nó bò tới bên cạnh bàn, sau đó từ trên mặt bàn té xuống, Hàn Sâm duỗi tay tiếp được nó, nâng ở trong lòng bàn tay.

Ngay lúc Hàn Sâm tiếp được Thần Linh Chi Xúc, thì ngay lập tức Hàn Sâm cảm thấy một ý niệm truyền vào trong đầu của hắn, ý niệm kia toàn là ý van xin đầy vội vàng.

Mặc dù đó không phải là tiếng nói, chỉ là một ý niệm mà thôi, nhưng mà Hàn Sâm lại hiểu được rõ ràng ý nó cầu xin.

“Van cầu ngươi… Xin ngươi giúp ta tiến hóa…” Ý của ý niệm đó cũng đại khái là vậy, trong đó tràn đầy sự vội vàng và khẩn cầu.

“Phải giúp ngươi tiến hóa kiểu gì? Ngươi còn muốn máu của ta sao?” Hàn Sâm nghỉ ngờ trong lòng, hắn không biết phải trợ giúp con Thần Linh Chi Xúc này thế nào.

“Van cầu ngươi… Xin ngươi giúp ta tiến hóa…” Thần Linh Chi Xúc lại chỉ nhắn ý niệm này cho hắn.

“Xem ra đứa này không thông minh lắm!” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng chẳng bao lâu Hàn Sâm đã hiểu, nó chưa chắc đã muốn máu, bởi vì trên đầu ngón tay của Hàn Sâm còn lưu lại một chút máu, nhưng mà Thần Linh Chi Xúc lại không hứng thú với máu của Hàn Sâm, chỉ luôn nhắn cho hắn ý niệm đó.

“Nếu như không muốn máu của ta, thì năng lực có thể giúp nó của ta thì chỉ có Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thôi. Nhưng mà hôm nay thân thể của ta còn chưa khôi phục, tinh lực rất có hạn, lực lượng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng không bằng lúc bình thường, không biết có hiệu quả với nó không?” Hàn Sâm thầm nghĩ, rồi vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh để bánh răng bản mạng của bản thân kết nối với bánh răng bản mạng của Thần Linh Chi Xúc, sau đó từ từ xoay tròn.

Hàn Sâm cũng muốn nhìn một chút, xem thử rốt cuộc con Thần Linh Chi Xúc này muốn làm gì.

Mấy lần trước khi sử dụng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, Hàn Sâm cũng cảm thấy rất đuối, dù là Lando hay Baal, coi như là Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt, thì Hàn Sâm cũng phải dồn hết toàn lực mới có thể đẩy được bánh răng bản mạng của bọn họ.

Nhưng mà lần này, Hàn Sâm mới dùng có tí sức thôi thì bánh răng bản mạng của Thần Linh Chi Xúc đã bị hắn đẩy được rồi, xoay tròn cực kỳ nhanh.

Hết chương 2604.

Chương 2605. Chỉ tay hóa điệp

Mọi người của Trấn Thiên Cung thấy Thần Linh Chi Xúc gục ở trong lòng bàn tay của Hàn Sâm, bị ánh sáng màu đỏ trên tay Hàn Sâm bao phủ, sau khi hơi ngẩn ra thì hiểu ngay là có chuyện gì xảy ra.

"Tới tới, lại tới nữa , nhất định là cái kia rồi…"

"Đừng nói là năng lực giúp Hàn sư huynh đạt được danh hiệu Thần Phụ đấy nhé?"

"Chắc chắn luôn, ta từng thấy hình ảnh hắn chúc phúc cho Baal thăng lên cấp Thần Hóa hình ảnh, đúng là loại ánh sáng đỏ này rồi."

"Tình huống gì đây? Không phải là khảo nghiệm thiên phú của Hàn sư huynh sao? Sao lại biến thành Hàn sư huynh trợ giúp Thần Linh Chi Xúc tiến hóa rồi?"

"Kiểm tra gì chứ? Thầy Hàn của ta có thiên phú thập nhất giáp vô địch kìa , ngươi không thấy dáng vẻ vừa thỉnh cầu vừa lạy ban nãy của con Thần Linh Chi Xúc ở trên tay thầy Hàn sao? Nos đang xin thầy Hàn của chúng ta giúp nó đó."

"Thế này… Trông thú vị quá."

Lúc này vẻ mặt của Linh Lung và Bích Tỉ cổ quái tới cực điểm, bọn họ cũng có nghe nói chuyện Hàn Sâm chúc phúc cho Lando và Baal, nhưng bọn họ luôn nghĩ trong này có kỳ quặc, Lando và Baal không thể nào chỉ dựa vào lực lượng của Hàn Sâm mà thăng lên Thần Hóa được.

Nhưng mà Thần Linh Chi Xúc cũng là thuộc về Bích Tỉ, đương nhiên hắn rất hiểu Thần Linh Chi Xúc, biết chưa bao giờ có Thần Linh Chi Xúc thăng được lên cấp Thần Hóa, thấy Hàn Sâm làm như thế, tâm tình của bọn họ hết sức phức tạp.

Trước cái nhìn chăm chú của mọi người, Thần Linh Chi Xúc ở trong vầng áng đỏ nhàn nhạt trong lòng bàn tay của Hàn Sâm, trên thân thể thủy tinh hình bầu dục của nó xuất hiện rất nhiều tia sáng.

Từng tia sáng bay lên từ trên người Thần Linh Chi Xúc, khiến cho thân thể hình bầu dục kia từ từ thu nhỏ lại.

Thần Linh Chi Xúc cũng là dị chủng đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, bởi vì Tộc Thái Thượng lấy nó ra không ngừng khảo nghiệm, nên nó hấp thu được không biết bao nhiêu là gen sinh vật, trong đó không thiếu huyết mạch gen thiên phú cửu giáp, hơn nữa còn là người khác chủ động đưa cho nó.

Mặc dù Thần Linh Chi Xúc không có cách nào hấp thụ hết được những huyết mạch gen kia, nhưng cũng nhận được không ít chỗ tốt từ đó, nếu bàn về lực lượng thì Thần Linh Chi Xúc đã có thể thăng cấp Thần Hóa †ừ sớm rồi.

Nhưng bởi vì thiên phú của nó có hạn, thế nên vẫn luôn không đột phá được lớp cửa sổ đó, nên mới luôn dừng lại ở cảnh giới Bán Bộ Thần Hóa. Nhưng hôm nay lớp cửa sổ kia lại bị Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của Hàn Sâm đâm thủng, trong bỗng chốc Thần Linh Chi Xúc đã bắt đầu thăng cấp Thần Hóa, siêu thoát cực hạn của bản thân nó.

Thế nên Hàn Sâm mới chỉ vận chuyển chút Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thì đã đẩy được bánh răng bản mạng của nó.

Mọi người thấy Hàn Sâm một tay nâng Thần Linh Chi Xúc, từng tia sáng bay lên từ trên người Thần Linh Chi Xúc, một con côn trùng nhỏ như vậy, nhưng tia sáng tản ra từ trên người nó lại kéo dài tới không trung, làm sáng trưng cả Trấn Thiên Cung, khiến cường giả cấp Thần Hóa của Trấn Thiên Cung cũng phải nhìn về hướng này.

Răng rắc!

Lúc tia sáng bay lên, sau khi người co côn trùng này thu nhỏ tới một mức nhất định, rồi nứt ra, chỉ thấy có móng vuốt dài nhỏ vươn ra từ bên trong.

Hết móng vuốt này lại đến móng vuốt khác, sau đó là thân thể, trong những tia sáng đang bay lên này, một đôi Thủy Tinh Hồ Điệp phá kén bay ra, vỗ cánh bay múa vui vẻ trong tay Hàn Sâm.

Theo nhịp võ trên người Thủy Tinh Hồ Điệp, những tia sáng tản ra từ trên người nó càng rõ ràng hơn, hóa thành xích Trật Tự mà mát thường có thể nhìn thấy, ngưng tụ thành một đôi ánh sáng khổng lồ, làm cả Trấn Thiên Cung cũng nhìn rõ ràng.

Cả đám đã nhìn trợn mắt há hốc mồm từ sớm rồi, trước kia chỉ nhìn hình ảnh, mặc dù cảm giác rất lợi hại, nhưng cũng không mãnh liệt lắm.

Hôm nay lại được tận mắt thấy một con sinh vật thăng cấp Thần Hóa ở Hàn Sâm trong tay, cái tay kia giống như tay của Thượng Đế, có lực lượng và ma lực vô cùng, có thể biến cái vô dụng thành cái thần kỳ, hầu như khiến mọi người khó có thể tin.

Nhìn Hàn Sâm tay nâng Thủy Tinh Hồ Điệp cấp Thần Hóa, quả thực giống như Thần Linh đang ngắm nhìn vạn vật mà hắn sáng tạo ra vậy.

“Thăng cấp Thần Hóa thật à?” Bích Tỉ và Linh Lung là người kinh ngạc nhất, lúc trước bọn họ rất hoài nghi năng lực chúc phúc của Hàn Sâm, nhưng bây giờ Hàn Sâm lại tiện tay giúp Thần Linh Chi Xúc mà Bích Tỉ nuôi thăng lên cấp Thần Hóa, loại lực lượng này ngay cả Bích Tỉ và Linh Lung cũng phải trợn mắt há hốc mồm, dù là trong các trưởng bối của Tộc Thái Thượng thì gần như không có ai làm được chuyện này.

Thần Linh Chi Xúc phá kén thành bướm bay lên từ trong lòng bàn tay của Hàn Sâm, bay quanh Hàn Sâm ba vòng, rồi đột nhiên vỗ hai cánh một cái, biến mất trong hư không, trong phút chốc đã không thấy bóng dáng.

Đầu tiên mọi người ngẩn ngơ, sau đó quay ra nhìn Bích Tỉ, tưởng Bích Tỉ thu Thần Linh Chi Xúc trở về.

Nhưng lại thấy vẻ mặt của Bích Tỉ cũng mờ mịt, loại vẻ mặt lạnh nhạt và bình tĩnh lúc trước đã mất tiêu, kinh ngạc nhìn Hàn Sâm ngẩn người, hình như đang đang nghĩ Thần Linh Chi Xúc đi đâu.

Răng rắc!

Đột nhiên mặt Bích Tỉ biến sắc, cảm giác trên người giống như có thứ gì đó bể nát, thầm kêu không tốt, vội vàng vươn tay sờ ngực, chỉ thấy một ngọc phù có khắc hoa văn Thần Linh Chi Xúc đã vỡ thành mảnh nhỏ.

Tộc Thái Thượng sử dụng bí thuật để thuần phục Thần Linh Chi Xúc, ngọc phù chẳng đó khác nào là chìa khóa khống chế Thần Linh Chi Xúc, cũng có thể nói là cấm chế của Thần Linh Chi Xúc.

Chỉ cần có ngọc phù ở, thì có thể tùy ý chỉ huy Thần Linh Chi Xúc, Thần Linh Chi Xúc không dám phản kháng, chỉ cần chủ nhân của ngọc phù nghĩ thì có thể làm Thần Linh Chi Xúc thống khổ vạn phần, muốn sống không được.

Ban nãy lúc Thần Linh Chi Xúc thăng cấp Thần Hóa, Bích Tỉ còn chưa ý thức được vấn đề này, bây giờ nhìn ngọc phù bể tan tành, thì đột nhiên tỉnh ngộ, sắc mặt trở nên hết sức khó coi.

Trước kia không có tiền lệ Thần Linh Chi Xúc thăng cấp Thần Hóa, nên bí thuật của Tộc Thái Thượng bí thuật cũng chỉ nhằm vào sinh vật từ Bán Bộ Thần Hóa trở xuống, Thần Linh Chi Xúc được xem như là loài sinh vật khá dễ khống chế, ai biết sau khi nó thăng cấp Thần Hóa thì có năng lực phá vỡ bí thuật, tránh thoát trói buộc bỏ chạy mất tích chứ.

Thần Linh Chi Xúc ở Tộc Thái Thượng không phải dị chủng đỉnh cấp nhưng lại rất khó có được. Phần lớn đều là bậc cha chú truyền lại, chạy một con thì ít một con, hoàn toàn không có cách nào để bổ sung.

“Bích Tỉ công tử, ngươi thu Thần Linh Chi Xúc về rồi à?” Hàn Sâm nhìn vẻ mặt của Bích Tỉ, thì biết chăc Thần Linh Chi Xúc đã chạy rồi.

Nhưng lúc này hắn không thể nói nó chạy được, lỡ đâu Bích Tỉ chất vấn ngược lại hắn tại sao lại thả Thần Linh Chi Xúc đi, thì hắn khó lòng giải thích rồi.

Bích Tỉ khẽ cau mày, nhưng không đổ thừa chuyện Thần Linh Chi Xúc bỏ chạy lên người Hàn Sâm, lạnh nhạt nói: “Thần Linh Chi Xúc phá kén thành

bướm thăng cấp Thần Hóa, thoát khỏi cấm chế đào tẩu rồi”

Đệ tử của Trấn Thiên Cung nghe Bích Tỉ chính miệng chứng thực Thần Linh Chi Xúc thăng cấp Thần Hóa, thì không còn thấy nghỉ ngờ gì nữa.

“Thì ra là chút ít truyền thuyết ngoài kia cũng là thật, Hàn sư huynh có năng lực chúc phúc thật kìa !”

“Không thì ngươi nghĩ danh hiệu Thần Phụ của Hàn sư huynh từ đâu ra?”

“Trâu bò quá… Một cấp Vương chỉ tiện tay lại giúp dị chủng thăng cấp lên Thần Hóa… Đây quả thực là còn lợi hại hơn cả Thần Hóa…”

Đệ tử Trấn Thiên Cung hưng phấn nghị luận, trong lòng có vài phần mong đợi, nếu Hàn Sâm đang ở Trấn Thiên Cung, nói không chừng sau này bọn họ cũng có cơ hội nhận được chúc phúc của Hàn Sâm.

Mà rất nhiều cường giả của Trấn Thiên Cung vừa thấy một màn kia, thì có người lộ ra vẻ mặt cổ quái, có người thấy mừng rỡ, nhưng đa phần là thấy lo lắng.

Năng lực như vậy chắc chắn sẽ bị các tộc mạnh dòm ngó, sau này Trấn Thiên Cung e là không được yên bình rồi.

Nếu là Tộc Hoàng Cực, thì bọn họ vốn đã có quan hệ không tốt với Trấn Thiên Cung, Trấn Thiên Cung cũng chưa chắc đã sợ bọn họ.

Nhưng mà bây giờ Tộc Thái Thượng cũng đã tận mắt nhìn thấy năng lực của Hàn Sâm rồi, bọn họ có ý gì với Hàn Sâm không thì rất khó nói.

Hết chương 2605.

Chương 2606. Thay

Đạo hội kết thúc qua loa, chuyện Hàn Sâm chỉ tay hóa điệp đã được lan truyền rộng rãi trong Trấn Thiên Cung, bị đệ tử của Trấn Thiên Cung bàn

tán say sưa.

Lúc này Bích Tỉ và Linh Lung cũng đang bàn về chuyện này ở chỗ ở của bọn họ, Bích Tỉ cau mày nhìn Linh Lung hỏi: “Ngươi muốn chọn Hàn Sâm làm tằm của ngươi?”

Linh Lung khẽ gật đầu: “Nếu Cô Trúc kiên trì không muốn đi Tộc Thái Thượng, thì có ép hắn cũng không hay, thôi thì nhân cơ hội này chọn Hàn Sâm”

Bích Tỉ nhíu mày chặt hơn: “Ngươi nghĩ kỹ chưa? Trông thiên phú của Hàn Sâm rất cường đại, nhưng mà ta cảm thấy không đơn giản như vậy, có lẽ hắn luyện loại thuật gen đặc thù nào đó, kích phát được tiềm năng gen của Thần Linh Chi Xúc, khiến cho Thần Linh Chi Xúc dần thăng cấp Thần Hóa, cho nên mới tạo ra giả tượng thiên phú thập nhất giáp, có lẽ kia cũng không phải trình độ thiên phú gen thật của hắn. Chắc ngươi hiểu rất rõ, Tinh tộc không thể nào có thiên phú gen cao như vậy được.”

Linh Lung trầm ngâm chốc lát nói: “Quả thật là không thể nào, thiên phú thập nhất giáp, là thiên phú chỉ những nhân vật trong truyền thuyết mới có. Mặc dù Hàn Sâm rất tốt, nhưng cũng không thể đạt tới thiên phú thập nhất giáp, trong lúc này chắc chắn là có nguyên nhân. Nhưng với những gì đã chứng kiến thì Hàn Sâm quả thật có chút thiên phú, hơn nữa loại thuật gen kia… Của hắn lại có thể xúc tiến những sinh vật khác tiến hóa, hơn nữa còn là loại đại tiến hóa có tính chất nhảy vọt, năng lực như thế đúng là hiếm thấy. Cho dù thiên phú của hắn chỉ có một loại, nhưng vì muốn thấy được khuôn mặt thật của loại thuật gen chân này, ta bằng lòng chọn hắn làm tằm của ta, huống hồ thiên phú của hắn cũng có khả năng vô cùng tốt.

Bích Tỉ nghe vậy không phản bác nữa: “Nói cũng đúng, loại năng lực này thần kỳ thật, đến cả Tộc Thái Thượng chúng ta cũng không thể làm được tới trình độ nếu chỉ dựa vào mỗi thuật gen, vì thuật gen thần kỳ đó, chọn hắn làm tằm cũng được.”

“Nếu sư huynh ngươi cũng đồng ý, vậy thì ngày mai lúc bàn bạc với Trấn Thiên Cung thì xin làm phiền sư huynh nêu ra chuyện này được không?” Linh Lung nói.

Bích Tỉ gật đầu đáp ứng, nhưng lại nói: “Nhưng trước đó, ta vẫn muốn tự mình đi thử Hàn Sâm một lần, xem thử năng lực chân chính của hắn ra sao.”

Linh Lung không phản đối, truyền thuyết về Hàn Sâm có rất nhiều, nhưng chưa được tận mắt thấy, cuối cùng vẫn không thể tin tưởng hoàn toàn được, Linh Lung cũng muốn tận mắt nhìn thử thực lực chân chính của Hàn Sâm.

“Thương thế của Hàn Sâm chưa lành, e là không ra tay được, sư huynh định thử hắn thế nào?” Linh Lung hỏi.

“Ta tự có cách.” Bích Tỉ không nói rõ.

Hàn Sâm trở lại đảo Tiểu Ngọc nghỉ ngơi, may Cung Chủ của Trấn Thiên Cung đã sớm cấm chỉ đệ tử của Trấn Thiên Cung tới đảo Tiểu Ngọc. Nếu không bây giờ chắc chắn sẽ có rất nhiều đệ tử của Trấn Thiên Cung tới cửa bái phỏng, e Hàn Sâm cũng không có thời gian nghỉ ngơi.

Chuyện chỉ tay hóa điệp này đã khiến danh vọng của Hàn Sâm ở Trấn Thiên Cung tăng lên một tầm cao mới. Mặc dù Hàn Sâm không phải là dòng chính của Trấn Thiên Cung, nhưng mà danh vọng của hắn ở Trấn Thiên Cung cũng có ít người trong lớp thế hệ trẻ sánh bằng được, chỉ có Cô Trúc và Ngọc Thiện Tâm là đánh đồng được với hắn thôi.

Khi chuyện Hàn Sâm chỉ tay hóa điệp truyền tới Nguyệt Chi Hiệp đã khiến cho rất nhiều thành viên của Rebet tộc thấy thấy kinh ngạc quá dỗi.

Người vốn bất mãn với Isa về chuyện dời tộc, trong lòng đều có rất nhiều ý nghĩ, và cũng không oán giận chuyện dời tộc như trước nữa rồi.

“Hàn Sâm là đệ tử duy nhất của Đao Phong đại nhân, Đao Phong đại nhân không tiếc đắc tội Tộc Hoàng Cực vì hắn, còn điều động binh lực chuyển Nguyệt Chỉ Hiệp tới Trấn Thiên Cung. Có thể nói là cơ ơn tái †ạo với Hàn Sâm. Tương lai Hàn Sâm chắc chắn sẽ cống hiến một phần sức lực cho tộc Rebet ta, chắc chắn sẽ chúc phúc cho tộc Rebet chúng ta. Biết đâu chừng tới lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội thì sao!” Rất nhiều tôc nhân của tộc Rebet tộc đều nghĩ như vậy.

Sau khi chuyện này xảy ra thì áp lực Isa gặp phải ở tộc Rebet nhỏ đi rất nhiều, những vương giả vốn phản đối dời đô, lúc này cũng đều sửa cách nói, nhưng lại nói bóng nói gió hy vọng Hàn Sâm có thể chúc phúc cho tộc Rebet.

Isa giả vờ như không thấy mấy chuyện này, nàng từng thấy Hàn Sâm chúc phúc, trông rất thần kỳ, nhưng Isa không tin năng lực như vậy có thể biến một sinh vật thành Thần Hóa.

Isa cho rằng những cường giả được Hàn Sâm chúc phúc kia đều vốn là người rất có hi vọng thăng cấp được lên Thần Hóa, nếu như là một sinh vật hoàn toàn không có tí hi vọng thăng được lên Thần Hóa gì, thì Hàn Sâm chúc phúc thế nào cũng vô dụng thôi.

‘Thế nên mặc dù Isa biết nếu nàng lên tiếng, thì Hàn Sâm chắc chắn sẽ không từ chối, nhưng mà nàng vẫn không nói.

Không phải vì nàng để ý mặt mũi thể diện, nên không muốn nói với người đệ tử Hàn Sâm này, mà là vì hiện giờ trong tộc Rebet không có ai thích hợp để nhận chúc phúc.

Tuy nói tộc Rebet là Thượng tộc, nhưng mà thứ hạng lại rất thấp, trước kia phải hoàn toàn dựa vào Bích Tinh Thiêm Thử mà tộc nuôi dưỡng và sự nâng đỡ của Tộc Hoàng Cực, mới có thể giữ được địa vị Thượng tộc, bây giờ nàng đã thăng lên Thần Hóa, đã xem như là trụ cột lớn nhất của tộc Rebet rồi.

Nhưng ngoài nàng thì thực sự là tộc Rebet tộc không có nhân tài nào mạnh mẽ, hiện giờ người cách cảnh giới Thần Hóa gần nhất cũng là Nguyệt Luân Vương. Nhưng mà Nguyệt Luân Vương tuổi tác đã cao, cũng chẳng cách lúc thọ nguyên của người tộc Rebet hết bao lâu nữa. Sau khi tiếp nhận chúc phúc có thể thăng lên Thần Hóa hay không thì chưa biết, cho dù thăng cấp lên Thần Hóa rồi, thì thời gian còn làm việc được cho tộc Rebet cũng còn rất ít.

Isa nghĩ tới nghĩ lui, trong tộc Rebet hoàn toàn không có cường giả nào giống Lando và Baal, đây mới là điều là Isa buồn rầu nhất.

“Nữ hoàng tỷ tỷ!” Isa đang xử lý công vụ, thì thấy Bảo Nhi chạy vào đại điện, thoáng cái đã nhào vào trong ngực của nàng.

“Bảo Nhi, sao ngươi lại tới đây?” Isa sờ đầu Bảo Nhị, trên mặt lộ ra nụ cười.

Trước kia Bảo Nhi ở trong hoàng cung của Isa một thời gian ngắn, Isa rất yêu thích Bảo Nhi, rất cưng chiều nàng.

“Cha dẫn tới.” Bảo Nhi cười nói.

lsa ngẩng đầu nhìn qua, thì thấy Hàn Sâm đang đi tới cửa đại điện theo sự hướng dẫn của thị vệ tộc Rebet, cũng không để thị vệ thông truyền nữa, nói thẳng: “Cho hắn vào đi.”

“Nữ hoàng đại nhân.” Hàn Sâm tiến lên hành lễ nói.

lsa đánh giá Hàn Sâm, thấy thân thể của hắn vẫn rất suy yếu, thì nói: “Ngươi không ở đảo Tiểu Ngọc nghỉ ngơi cho khỏe đi, chạy tán loạn khắp nơi làm gì?”

Hàn Sâm biết Isa đang nói chuyện hắn chúc phúc cho Thần Linh Chi Xúc ở đạo hội, bèn cười nói: “Ta vốn chỉ định đi nghe thử xem Tộc Thái Thượng giảng giải thuật gen thế nào, sau lại bị buộc bất đắc dĩ mới lên đài, ta không cố ý làm ra những chuyện kia đâu.

Nói xong, Hàn Sâm lại vội nói tiếp: “Thân thể của ta bây giờ vẫn chưa khôi phục, đoán chừng phải mất hơn một năm mới khôi phục hoàn toàn được, đến lúc đó nữ hoàng đại nhân có thể chọn tầm hai, ba người trong tộc Rebet, ta sẽ tìm thời gian chúc phúc cho bọn họ theo thứ tự, chắc là sẽ có chút trợ giúp với bọn họ. Nếu thiên phú của bọn họ không đủ, không có hy vọng thăng lên Thần Hóa nhưng tăng lên chút tiềm lực thì vẫn được.”

Isa rất vui mừng, Hàn Sâm chủ động nhắc tới chuyện này, làm nàng cảm giác một vài quyết định mà bản thân đã đưa ra cũng không sai.

“Đáng tiếc, không có thấy tướng số hỗ trợ suy tính, muốn tìm được tung tích của Kim Tệ khó rồi đây.” Isa thâm than trong lòng, nàng nhớ mãi

chuyện của Kim Tệ.

Không phải chỉ vì ân oán giữa nàng và Kim Tệ, đây chỉ là một trong những nguyên nhân mà thôi, mục đích chủ yếu của Isa là muốn lấy lại vỏ đao của Thủy Tổ tộc Rebet.

Hết chương 2606.

Chương 2607. Thái - Thiên người một nhà

Hàn Sâm mới vừa trở lại đảo Tiểu Ngọc không bao lâu, thì Thiên Vũ Hạc và tỷ muội Vân gia tới đảo Tiểu Ngọc.

Hàn Sâm khẽ cau mày, vì an toàn của hắn suy nghĩ, Cung Chủ của Trấn Thiên Cung từng hạ lệnh đệ tử của Trấn Thiên Cung không được đến gần đảo Tiểu Ngọc. Đúng lúc này đám người Thiên Vũ Hạc lại tới đảo Tiểu Ngọc, thì có nghĩa là bọn họ được cao tầng của Trấn Thiên Cung phái đến.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, bọn họ mang đến một tin tốt và một tin xấu.

Tin tức tốt là Cô Trúc đã không có chuyện gì rồi, chắc chẳng bao lâu nữa sẽ được thả ra; tin tức xấu là Linh Lung của Tộc Thái Thượng nhìn trúng Hàn Sâm, thế nên Cô Trúc không cần đi Tộc Thái Thượng nữa, mà Hàn Sâm thì phải đi theo Linh Lung tới Tộc Thái Thượng.

Vân Tố Thường nói: “Cung Chủ đại nhân kêu chúng ta nói với ngươi, nếu như ngươi cũng không muốn đi Tộc Thái Thượng thì tộc ta chắc chắn sẽ nghĩ cách giữ ngươi lại, ngươi cũng không cần miễn cưỡng, đi hay không đi do một mình ngươi quyết định.”

Hàn Sâm nghe được một câu như vậy, tâm tình cuối cùng cũng khá hơn một chút, đương nhiên hắn không muốn tới Tộc Thái Thượng, cho hắn nhiều thứ tốt hơn cũng vô dụng, trên người hắn có quá nhiều bí mật, không thể để

Linh Lung nhìn trộm tư tưởng của hắn được, hắn càng sợ bí mật riêng tư bị lộ hơn Cô Trúc.

“Cung Chủ đại nhân kêu ngươi tới chỗ của hắn một chuyến, chắc là có một số việc muốn giáp mặt nói rõ ràng.” Thiên Vũ Hạc lại nói.

Hàn Sâm gật đầu, rồi theo đám Thiên Vũ Hạc tới chỗ Cung Chủ của Trấn Thiên Cung ở, lần này Cung Chủ của Trấn Thiên Cung không gặp hắn trong đại điện, mà là ở hậu hoa viên nhà hắn.

Thiên Vũ Hạc và tỷ muội Vân gia đều chỉ đi đến cửa, không có mệnh lệnh của Cung Chủ của Trấn Thiên Cung, bọn họ cũng không tùy tiện đi vào được, Hàn Sâm một mình đi vào hậu hoa viên, thấy Cung Chủ của Trấn Thiên Cung ngồi ở trong thạch đình, trong tay cầm một bình trà, một vừa uống trà vừa nhìn ao sen ngoài thạch đình.

“Ngồi, nơi này không phải là phòng nghị sự, hôm nay ta cũng vậy không phải là lấy thân phận Cung Chủ của Trấn Thiên Cung Tìm ngươi tới đây bàn chuyện, ngươi là đệ tử của Isa, ta là nửa sư phụ của nàng, coi như là trưởng bối của ngươi, nói linh tinh vài câu thôi.” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung chỉ vào bên cạnh nói.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, ngồi xuống ở bên cạnh, sau đó hỏi: “Ngươi tìm ta tới đây, là muốn nói chuyện của Tộc Thái Thượng/”

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung không phủ nhận, khẽ gật đầu. “Vậy ngươi hy vọng ta đi, hay không đi?” Hàn Sâm hỏi tiếp.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung không trả lời ngay, hắn uống một ngụm trà rồi nói: “Chúng ta và Tộc Thái Thượng từng có hiệp nghị, bọn họ muốn người, chúng ta không thể cự tuyệt, phải qua đó phục vụ cho bọn họ bốn năm. Những năm tháng dài đằng đẵng ấy, không biết có bao nhiêu đệ tử ưu tú của Trấn Thiên Cung bị mang đến rồi Tộc Thái Thượng, mặc dù phần lớn trở lại an toàn, hơn nữa còn lấy được rất nhiều thứ tốt, bọn họ cũng thăng tới cấp Thần Hóa, nhưng mà nếu như có thể lựa chọn, thì Trấn Thiên Cung ta sẽ không để cho bất cứ một người đệ tử nào tới Tộc Thái Thượng.”

Dừng một chút, Cung Chủ của Trấn Thiên Cung lại nói: “Còn chuyện của Tộc Thái Thượng, ta tin ngươi cũng đã nghe Cô Trúc nói rồi, ta cũng không dối gạt ngươi, bởi vì có nhiều đệ tử vào Tộc Thái Thượng †u hành như vậy nên, Trấn Thiên Cung của ta bây giờ đã chẳng còn gì là bí mật với Tộc Thái Thượng nữa rồi, đến cả Vô Tự thiên thư bí truyền cũng bị Tộc Thái Thượng rõ như lòng bàn tay.”

“Nếu đã vậy, tại sao không nghĩ cách từ chối đâu?” Hàn Sâm biết Trấn Thiên Cung chắc chắn có nỗi khổ tâm, nhưng hắn hỏi, hắn muốn biết nỗi khổ tâm đó là cái gì.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung khẽ thở dài: “Chẳng nhế ngươi không phát hiện ra, diện nạo của Thiên Tộc và Tộc Thái Thượng rất giống nhau sao?”

“Ý của ngươi là…” Hàn Sâm chợt hiểu ra gì đó, nhưng lại có chút vẫn mù mờ.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nói: “Thiên Tộc và Tộc Thái Thượng ở thời đại Thái Cổ vốn là cùng một chủng tộc, sau lại bởi vì ý nghĩ của hai anh em khác nhau, mới tách ra thành Thiên Tộc và Tộc Thái Thượng, Vô Tự Thiên Thư và Thái Thượng Cảm Ứng Thiên cũng có cùng nguồn gốc.”

Hàn Sâm giật mình há to miệng, lúc trước hắn hiểu lầm Lý Khả Nhi và Linh Lung là Thiên Tộc, sau đó tưởng Tộc Thái Thượng có phương pháp đặc biệt giống như tộc Mị Hồ có thể thay đổi bề ngoài của chủng tộc.

Bây giờ hắn mới biết, Lý Khả Nhi và Linh Lung có thể coi như là Thiên Tộc thật.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung tiếp tục nói: “Bởi vì trời sinh có tam nhãn dị năng, thân thể lại cực kỳ cường hãn, Tộc Thái Thượng ở thời đại Thái Cổ cũng đã có thể tung hoành Tinh Tế, mặc dù khi đó không giống với bây giờ, có thể xuyên qua trong nhiều tinh vực, nhưng mà ở thời đại kia, đã là rất giỏi rồi.”

“Nhưng khả năng sinh dục của Tộc Thái Thượng rất kém cỏi, năng lực sinh sản rất yế, tộc đàn vẫn luôn không mở rộng được. Ở thời kỳ đỉnh cao nhất, Tộc Thái Thượng cũng chỉ có mấy trăm người mà thôi, cho đến khi tam bào

thai huynh đệ xuất thế, Tộc Thái Thượng mới xảy ra biến hóa cực lớn. Tam bào thai huynh đệ kia ai cũng có thiên phú dị bẩm, chẳng bao lâu đã trở thành trụ cột vững vàng của Tộc Thái Thượng. Sau đó đại ca trở thành tộc trưởng Tộc Thái Thượng, mà lão Nhị và lão Tam trở thành trưởng lão, ba huynh đệ hợp tác với nhau, đánh chiếm cho Tộc Thái Thượng một vùng tinh không lớn, trong bỗng chốc khiến cho Tộc Thái Thượng phong quang vô hạn, trở thành chủng tộc bá chủ ở vùng vũ trụ đó vào lúc ấy, thống trị một vùng tinh vực lớn."

"Nhưng mà vẫn đề khả năng sinh nở của Tộc Thái Thượng thấp xuống vẫn còn tồn tại. Mặc dù đánh chiếm được một vùng tinh vực rộng lớn, nhưng khi đó tộc nhân chỉ có hai trăm, ba trăm người, đừng nói thống trị cả vũ trụ, chỉ thống trị mấy tinh vực thôi cũng đã rất khó khăn rồi. Kể †ừ đó, giữa ba huynh đệ xảy ra mâu thuẫn."

"Lão Nhị trong ba huynh đệ chủ trương hỗn huyết với các chủng tộc tương tự, để đề cao khả năng sinh sản của Tộc Thái Thượng; đại ca lại cho rằng phải giữ vững sự thuần khiết trong huyết thống của Tộc Thái Thượng; lão Tam thì khá trung lập, cho rằng cả hai đều được. Ba người đều là ngút trời kỳ tài, ai cũng thuyết phục không được ai, lão Tam thì không sao, nhưng mà suy nghĩ của đại ca và lão Nhị xung đột nhau ngày càng nghiêm trọng."

"Lão Nhị bởi vì không phải tộc trưởng, không có cách nào thực hiện lý tưởng của mình, cuối cùng lựa chọn mang theo một phần tộc nhân rời đi, tự nghĩ ra cái tên Thiên Tộc và vẫn kéo dài đến nay, nên mới có Trấn Thiên Cung của hôm nay. Hỗn huyết đề cao năng lực sinh sản của Thiên Tộc, nhưng hỗn huyết cũng đã làm cho gen của Thiên Tộc trở nên không ổn định, thiên phú gen dao động cũng khá lớn. Trải qua nhiều năm hỗn huyết như vậy, phần lớn thiên phú gen của Thiên Tộc không bằng Tộc Thái Thượng thuần huyết, nhưng mà thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một vài Thiên Tộc có gen cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí thiên phú gen còn cao hơn cả Tộc Thái Thượng thuần huyết."

Nói tới đây, Cung Chủ của Trấn Thiên Cung thở dài một hơi: "Nhưng bọn ta vẫn có cội nguồn là Tộc Thái Thượng, tình cảm trong huyết mạch vẫn còn đó. Trước kia khi Thiên Tộc gặp phải nguy cơ, Tộc Thái 'Thượng cũng từng dốc toàn lực giúp đỡ, thế nên tộc trưởng Thiên Tộc khi đó đã ký kết hiệp nghị với Tộc Thái Thượng, chúng ta cũng không nên lật đổ. Thiên Tộc

có thể có được như ngày hôm nay, quả thật cũng là nhờ vào sự giúp đỡ của Tộc Thái Thượng, cũng nên báo đáp một vài, huống hồ đó cũng không phải là chuyện xấu."

"Ý ngươi là, muốn cho ta tới Tộc Thái Thượng?" Hàn Sâm trầm ngâm hỏi.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung lắc đầu: "Có đi hay không do mình ngươi quyết định, ta chỉ phân tích lợi và hại trong đó cho ngươi nghe thôi. Nếu ngươi đi, ta sẽ bảo đảm an toàn của ngươi, chỉ cần ta còn ở, thì chỉ cần ngươi không phạm vào đại tội giết người ở Tộc Thái Thượng, thì lão già ta có thể giúp ngươi đỡ, điểm này ngươi có thể yên †âm. Hơn nữa Tộc Thái Thượng có một bảo vật, rất tốt với thương thế của ngươi, nếu như ngươi tới đó thì có thể bớt được hai, ba năm dưỡng thương, có thể khôi phục trong khoảng thời gian ngắn. Đương nhiên, nếu ngươi không muốn đi, thì cũng là một chuyện tốt với Trấn Thiên Cung ta, ngươi chỉ cần yên tâm ở lại, Tộc Thái Thượng bên kia để ta ứng phó."

Hàn Sâm nghe có phần cảm động, nhưng cũng biết Cung Chủ của Trấn Thiên Cung là muốn hắn đi, nhưng Hàn Sâm cũng có nỗi khổ tâm riêng, những bí mật kia của hắn thật sự không thể để cho bất kỳ ngoại tộc nào biết, nếu knafog sẽ là tai họa ngập đầu của Tí Hộ Sở và nhân loại.

Hết chương 2607.

Chương 2608. Quyết định

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung để Hàn Sâm trở về suy nghĩ, sau khi nghĩ kỹ thì nói cho hắn quyết định.

"Đi, không những giảm bớt được thời gian dưỡng thương hai, ba năm, còn có được sự trợ giúp về tài nguyên từ tộc Thái Thượng, đúng là rất tốt, nhưng phải mạo hiểm việc thân phận bị bại lộ. Không đi, mặc dù không có gì xấu, nhưng ít nhất phải mất thời gian hơn một năm để dưỡng thương, trong khoảng thời gian này ta không thể làm nhiều việc, †u vi cũng sẽ trì trệ

không tăng, về sau muốn tài nguyên gì đều phải dựa vào chính mình…” Trên đường trở về, Hàn Sâm vẫn luôn cân nhắc thiệt hơn.

Suy nghĩ thật lâu, Hàn Sâm vẫn quyết định ở lại Trấn Thiên Cung, dưỡng thương cũng chỉ lãng phí một chút thời gian, tài nguyên hắn cũng có thể tự mình giành lấy, chỉ là thời gian chậm hơn một chút mà thôi.

Nhưng nếu như bí mật thân phận của hắn bị bại lộ thì sẽ gây nguy hiểm rất lớn, có thể sẽ ảnh hưởng đến cả an nguy của nhân loại.

Khi Hàn Sâm trở lại đảo Tiểu Ngọc, Cô Trúc cũng đang ở đảo, trạng thái của hắn rất tốt, không nhìn ra dáng vẻ của người trở về từ nhà lao.

“Ta đã quyết định đi tộc Thái Thượng.” Cô Trúc vừa nói câu đầu tiên, Hàn Sâm đã giật mình.

“Sao lại đột ngột như vậy?” Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Cô Trúc hỏi, trước đó rõ ràng Cô Trúc nói hắn sẽ không đi, thà rằng ở trong nhà lao cũng không đi, tại sao sau khi đi ra rồi lại thay đổi chú ý vậy.

“Ta có thể không đi, nhưng không thể để ngươi thay ta đi, nếu như thế, còn không bằng chính ta tự đi.” Cô Trúc lạnh nhạt nói.

“Cung chủ đại nhân nói hắn sẽ nghĩ biện pháp, có lẽ hai chúng ta đều không cần đi.” Hàn Sâm nói.

Cô Trúc lắc đầu: “Có cách gì được đâu chứ, cuối cùng vẫn phải có người đi, nếu như không phải ngươi hay ta, cũng sẽ là đệ tử Trấn Thiên Cung khác, cho nên ta quyết định sẽ đi tộc Thái Thượng.”

“Chẳng lẽ ngươi muốn mượn Cực Ác Đạo của Thiện Tâm sư thúc?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi, Cô Trúc cũng không phải là một người dễ dàng thỏa hiệp như vậy, nếu như hắn vì điều này mà quyết định đi, thì lúc trước hắn hoàn toàn không cần kiên trì như vậy.

Cô Trúc lắc đầu lần nữa nói: “Mượn Cực Ác Đạo quả thực có thể tránh bị tộc Thái Thượng thăm dò, nhưng sẽ bị ác niệm nhập thân, cũng giống như

bị ác niệm thăm dò, cũng vẫn là bị thăm dò mà thôi, chẳng khác mây là bao."

Hàn Sâm hiểu ra ngay, Ngọc Thiện Tâm chưa nói cho hắn biết điều quan trọng như vậy, rõ ràng cố ý không nói.

"Vậy ngươi có tính toán gì?" Hàn Sâm trầm ngâm hỏi.

Cô Trúc nhìn biển mây với ánh mắt bình tĩnh: "Tộc Thái Thượng có thể cảm nhận được tất cả cảm giác của ta, như vậy ta sẽ ép bản thân không nghĩ gì hết, chỉ nghĩ đến việc ta muốn cho nàng biết, như vậy nàng sẽ chỉ thăm dò ra thứ mà ta muốn cho nàng biết thôi."

"Điều này rất khó." Hàn Sâm biết điều này có bao khó khăn.

Một người có rất nhiều phương pháp để khống chế người khác, nhưng muốn khống chế chính mình thì lại rất khó, có đôi khi kẻ địch khó đánh bại nhất lại là chính mình.

Cho nên Hàn Sâm rất bội phục Ninh Nguyệt, lúc trước hắn sử dụng thú hồn cộng sinh giám sát Ninh Nguyệt, Ninh Nguyệt lại bỏ ra vài năm lĩnh hội Phật pháp Đạo kinh, khiến hắn không thu được bất kỳ thông tin nào từ trên người Ninh Nguyệt, nghị lực lớn đến như vậy, bản thân Hàn Sâm chưa chắc đã có thể làm được.

Bây giờ Cô Trúc cũng có dự định giống như thế, muốn cưỡng ép khống chế chính mình bằng định lực mạnh mẽ, khiến Linh Lung khó mà thăm dò được hắn.

Mặc dù biết Cô Trúc có lựa chọn như vậy chủ yếu là vì không muốn liên lụy Hàn Sâm trở thành vật thay thế của hắn, nhưng Hàn Sâm lại không thể nói gì.

Nếu như chỉ có mình hắn, hắn cũng sẽ làm ra quyết định giống Cô Trúc, coi như đấu với tâm ma của mình một trận thì có sao chứ?

Nhưng bây giờ Hàn Sâm đang gánh trên người vận mệnh của hàng tỷ sinh linh của Tí Hộ Sở, nếu hắn thất bại, bị Linh Lung biết được bí mật, khi đó

bị thương không phải chỉ có mỗi hắn, cho nên Hàn Sâm không có cách nào mở miệng.

“Sau khi ta đi, có một việc muốn phó thác cho ngươi.” Cô Trúc trầm ngâm nói, rõ ràng đây mới là mục đích hôm nay hắn tới.

“Chuyện gì?” Hàn Sâm hỏi. “Giúp ta chăm sóc một đứa bé, tên của nàng là Hoa Nhi.” Cô Trúc nói.

“Đệ tử Trấn Thiên Cung? Có quan hệ gì với ngươi?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Cô Trúc lắc đầu, nghĩ một lát mới lên tiếng: “Nàng và Tử Đồng Thần Điệp xem như là có quan hệ cộng sinh, sau khi ta dung hợp gen Tử Đồng Thần Điệp thì nàng đi theo ta, lúc nào cũng muốn giết ta để báo thù cho Tử Đồng Thần Điệp, có thể sẽ hơi phiền toái, cho nên sau khi ta đi tộc Thái Thượng, hi vọng ngươi có thể giúp ta chăm sóc nàng.”

“Nghe vẻ quan hệ rất phức tạp nhỉ, nhưng ngươi yên tâm, nếu ngươi muốn nàng sống tốt, ta sẽ giúp ngươi chăm sóc nàng thật tốt.” Hàn Sâm đồng ý.

“Vậy là tốt rồi.” Cô Trúc thở phào nhẹ nhõm một hơi, giống như có một tảng đá lớn trong lòng rơi xuống.

Đổi thành người bình thường, rất khó để tưởng tượng ra tại sao Cô Trúc lại coi trọng một người luôn luôn muốn giết hắn như vậy, nhưng Hàn Sâm lại có thể lý giải chút ít, cho nên hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ tìm hiểu tình huống bây giờ của Hoa Nhi thôi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Cô Trúc, trong lòng Hàn Sâm bỗng nhiên có một loại xúc động, hi vọng bản thân có thể giống Cô Trúc, dù đi tộc Thái Thượng thì có sao đâu chứ? Chỉ đấu với tâm ma của bản thân một trận mà thôi, Ninh Nguyệt có thể làm được, Cô Trúc dám làm, Hàn Sâm hắn không thể làm sao?

Nhưng nghĩ lại một đống phiền phức của bản thân, Hàn Sâm đành cười khổ bỏ đi ý nghĩ này.

Vốn tưởng chuyện này cứ như vậy kết thúc, nhưng ai ngờ chuyện này lại phát triển theo hướng mà Hàn Sâm và Cô Trúc không ngờ đến.

Linh Lung của tộc Thái Thượng từ chối mang Cô Trúc tới tộc Thái Thượng, khăng khăng muốn Hàn Sâm cùng nàng về tộc Thái Thượng, đồng thời thể hiện rõ là chỉ cần một mình Hàn Sâm, những người khác hoàn toàn không cân nhắc đến.

Kết quả này khiến Hàn Sâm trợn mắt há hốc mồm, qua nửa ngày cũng chưa hồi phục lại, sau khi tỉnh ra thì hận không thể quất vào miệng bản thân hai cái.

“Không có việc gì thì đi hội đạo làm gì, đi hội đạo thì cũng thôi đi, lại còn kiểm tra thiên phú gì gì đó nữa, kiểm tra thiên phú thì cũng thôi, tại sao lại giúp Thần Linh Chi Xúc tiến hóa cơ chứ… Thế này có khác gì rước thêm việc vào người à?” Hàn Sâm thầm mắng mình là đồ đần.

Nhưng khi đó Hàn Sâm không nghĩ rằng còn có thể thay người, coi chuyện kia hoàn toàn không liên quan tới hắn, ai ngờ lại biến thành thế này.

Sớm biết như vậy, Hàn Sâm thà chơi game trong nhà, cũng sẽ không đi tham gia cái gì hội đạo.

“Tự gây nghiệt thì không thể sống mài!” Hàn Sâm thở dài một hơi.

“Hàn Sâm, ngươi tính thế nào?” Trên đường Hàn Sâm đi gặp Cung Chủ của Trấn Thiên Cung, gặp Ngọc Thiện Tâm đang cười híp mắt.

“Ta đi tộc Thái Thượng.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Có cần ta sử dụng Cực Ác Đạo giúp ngươi không?” Ngọc Thiện Tâm vừa cười hỏi.

“Ngọc sư thúc, trước kia sao ngươi không nói cho ta biết, ác niệm nhập thân cũng sẽ thăm dò ta?” Hàn Sâm bĩu môi một cái nói.

“Để ta xem dù sao cũng tốt hơn để người ngoài xem mà, chúng ta là người một nhà, không sao… Không sao… Ngọc Thiện Tâm mặt không đổi sắc cười nói. Hàn Sâm tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, cũng lười nói lại,

cùng Ngọc Thiện Tâm đi về phía phòng nghị sự, hắn đã quyết định đi tộc Thái Thượng, nếu không thì chuyện này cũng không giải quyết được. Với lại, trong khoảng thời gian này Hàn Sâm cũng nghĩ đến một cách có thể đối phó tộc Thái Thượng.

Hết chương 2608.

Chương 2609. Đấu trong ao

“Cung Chủ, ta đã nghĩ kỹ, ta đồng ý đi tộc Thái Thượng, nhưng trước đó, ta muốn nói chuyện riêng với tiểu thư Linh Lung một chút.” Sau khi Hàn Sâm gặp Cung Chủ của Trấn Thiên Cung, ngay lập tức nói thẳng ra ý định của mình.

“Ngươi muốn nói với nàng cái gì?” Cung Chủ Trấn Thiên Cung nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm, hắn biết rõ, Hàn Sâm và Cô Trúc đều là một loại người, sẽ không dễ dàng bị người sắp xếp như vậy.

“Bàn chút điều kiện, dù sao ta cũng là kỳ tài thiên phú thập nhất giáp, muốn một cái giá tốt cũng không quá đáng nhỉ?” Hàn Sâm cười nói.

“Ngươi có điều kiện gì cứ nói cho ta biết, trong cung sẽ có tổ chuyên môn đàm phán giúp ngươi giành được lợi ích cao nhất.” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung cũng không tin rằng Hàn Sâm chỉ muốn bán được giá tốt.

“Có vài điều kiện không thể nhờ người ngoài nói, Cung Chủ ngươi yên †âm, ta có chừng mực, sẽ không làm ra chuyện khiến ngươi khó xử” Hàn Sâm nghiêm túc nói.

“Được rồi, ngươi về trước đi, ta sẽ sắp xếp cho các ngươi gặp riêng.” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nói xong, đánh giá Hàn Sâm một hồi, lại nói tiếp: “Nếu ngươi không muốn đi thì không cần miễn cưỡng, bên tộc Thái Thượng ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.”

“Không cần phiền ngươi, ta đã quyết định đi. Ngẫm lại thì đi cũng không tệ, nếu ta tự mình dưỡng thương thì ít nhất cũng phải một năm, nửa năm mới có thể hồi phục, đi đến chỗ của bọn họ có thể tiết kiệm thời gian hơn một năm, lại có thể có được tài nguyên to lớn, cớ sao lại không đi chứ?” Hàn Sâm cười nói.

Sau khi Hàn Sâm rời đi, Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nhìn về phía Ngọc Thiện Tâm hỏi: “Ngươi thấy hắn có dự định đi Trấn Thiên Cung thật hay không?”

Ngọc Thiện Tâm hơi khom người nói: “Cung chủ đại nhân, ta chưa từng suy đoán tâm tư của Hàn Sâm, nhưng hắn cũng không phải một người nói không giữ lời, đặc biệt là Trấn Thiên Cung có ơn che chở hắn, chắc hẳn hắn sẽ không làm loạn.”

“Ta cũng cho là như vậy, nhưng thằng nhóc này đã gây ra rất nhiều phiền phức, thật là khiến người ta không bớt lo.” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung xoa huyệt thái dương nói.

“Lúc chúng ta còn trẻ có ai khiến người ta bớt lo đâu?” Ngọc Thiện Tâm mỉm cười nói.

“Cũng đúng, mà ngươi cũng đi chuẩn bị một chút đi, sau khi đến tộc Thái Thượng, an toàn phải đặt lên hàng đầu, những chuyện có thể làm thì làm, không thể thì từ từ một chút.” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nghiêm mặt nói.

“Đệ tử đã rõ.” Ngọc Thiện Tâm hơi khom lưng.

Hàn Sâm trở lại đảo Tiểu Ngọc không bao lâu thì chấp sự Trấn Thiên Cung tới, nói cho hắn biết đã hẹn tiểu thư Linh Lung gặp mặt ở Thiên Thủy Các vào buổi tối.

Khi Hàn Sâm đi theo chấp sự đến Thiên Thủy Các, nhìn thấy Linh Lung đã ở nơi đó, ngồi an vị trên bậc thềm ngọc cạnh ao, hai chân trần trụi ngâm dưới nước ao xanh, lộ ra một đoạn bắp chân phấn hồng trắng nõn.

“Ngươi có điều kiện gì thì nói luôn đi, muốn gen dị chủng hay là dị bảo? Hay là thuật gen?” Sắc mặt Linh Lung lạnh nhạt, gần như không nhìn ra những cảm xúc hỉ nộ ái ố của nhân loại trên mặt nàng.

“Những thứ đó ta đều không cần.” Hàn Sâm nói xong rồi ngồi xuống bên bờ đối diện Linh Lung, cởi giày, xắn ống quần lên, cũng ngâm chân vào làn nước xanh giống như Linh Lung.

Ngay lập tức có một cảm giác mát mẻ truyền vào trong chân, thân thể Hàn Sâm bất giác run lên một cái, giống như được ăn một ly kem giữa mùa hè, khiến tâm hồn khoan khoái dễ chịu.

Ngày này nước ao trong Thiên Thủy Các không phải là nước bình thường, mà là dịch Bích Quỳnh, bên trong ẩn chứa năng lượng cực mạnh, có tác dụng gột rửa thân thể, xúc tiến sự thay đổi của tế bào, có hỗ trợ nhất định cho sự tiến hóa thân thể.

“Vậy ngươi muốn cái gì?” Linh Lung ở bên kia bờ ao nhìn Hàn Sâm, hơi †ò mò.

Linh Lung chọn Hàn Sâm, bỏ qua cả Cô Trúc cũng, ngoài vì thiên phú và năng lực của Hàn Sâm, thực ra quan trọng nhất là vì Lý Khả Nhi chọn Kim Tệ.

Kim Tệ từng đánh bại Cô Trúc ở phổ gen chúng sinh, với lại trước đó Linh Lung và Lý Khả Nhi đều được chứng kiến năng lực của Kim Tệ,

nếu nàng chọn Cô Trúc, cùng lắm là không kém Kim Tệ, nhưng tuyệt đối không thể ưu tú hơn Kim Tệ.

Lý Khả Nhi có thiên phú thập giáp, Linh Lung chỉ có thiên phú chín giáp, bản thân đã kém hơn một chút, cho nên Linh Lung không muốn tằm của mình cũng kém hơn Lý Khả Nhi, nên mới mạo hiểm lựa chọn Hàn Sâm.

Nếu như Hàn Sâm thật sự có thiên phú mười một giáp, tằm của nàng tất nhiên sẽ ưu tú hơn Lý Khả Nhi, nếu thiên phú của Hàn Sâm không như mong đợi, thì cùng lắm là lại thua một lần.

Dù sao có cơ hội còn tốt hơn chắc chắn không thể thắng.

Hàn Sâm nhìn Linh Lung từ trên xuống dưới, một hồi lâu sau mới cười nói: "Ta có thể cho ngươi sử dụng ta, nhưng mà ít nhất ngươi phải ưu †ú hơn ta, tại sao ta phải cam tâm tình nguyện đi theo một sinh vật kém hơn ta chứ? Linh Lung tiểu thư ngươi thấy có đúng hay không?"

"Đây là chuyện đương nhiên." Linh Lung cũng không tức giận, lạnh nhạt nói.

"Nếu ngươi cũng cho là đúng, vậy thì quyết định như vậy đi, nếu ngươi có thể khiến ta tâm phục khẩu phục, ta sẽ lập tức về tộc Thái Thượng với ngươi, nhưng nếu như không thể, mong rằng ngươi buông tha cho †a và Trấn Thiên Cung, ngươi thấy như thế nào?" Hàn Sâm nói.

"Có thể" Linh Lung trả lời rất thẳng thắn, rõ ràng nàng rất tự tin về bản thân mình.

Hàn Sâm hứng thú bừng bừng nhìn Linh Lung: "Vậy ngươi muốn làm sao để ta bội phục đây?"

Linh Lung sắc mặt bình tĩnh nhìn Hàn Sâm hỏi: "Thuật gen ngươi am hiểu nhất là gì?"

"Chắc là đao pháp." Khi Hàn Sâm sử dụng thân phận Hàn Sâm này, sử dụng nhiều nhất là đao pháp.

"Vậy chúng ta so một trận đao Pháp đi." Linh Lung đưa tay chộp một cái, nước xanh dưới ao như một con rồng lao vào trong tay nàng, nháy mắt ngưng tụ thành một thanh thủy đao: "Ta ngồi yên ở chỗ này, ngươi có thể tùy tiện tấn công, nếu có thể khiến ta đứng dậy trong vòng trăm chiêu, vậy thì ngươi thắng."

Lời này của Linh Lung rất kiêu căng, nàng ngồi trên bậc thềm ngọc, cầm một thanh thủy đao để chiến đấu, sự tự tin này cũng không phải là bình thường.

Hàn Sâm mỉm cười, cũng đưa tay bắt lấy không trung ở trước ao, nước ao bị cuốn lên, trong tay hắn cũng dần ngưng tụ ra một thanh thủy đao.

“Nếu đã như vậy, chúng ta sẽ lấy trăm chiêu làm hạn định, ai đứng dậy trước thì người đó coi như thua.” Hàn Sâm nhìn Linh Lung khẽ cười nói.

“Tùy ngươi, ra chiêu đi.” Linh Lung cũng không cãi lại.

“Ở quê ta đều ưu tiên phụ nữ, ngươi xuất chiêu trước đi.” Hàn Sâm cũng muốn nhìn xem thực lực chân chính của Linh Lung như thế nào.

Mặc dù trước đó Hàn Sâm ở cùng với Linh Lung, Lý Khả Nhi trong thời gian không ngắn, nhưng lại chưa từng thấy cảnh tượng các chiến đấu hết mình.

“Được.” Linh Lung lên tiếng, không hề lòng vòng, thủy đao trong tay trực tiếp chém về phía Hàn Sâm.

Một đao kia của nàng không dùng nhiều sức, cũng không có khí thế dọa người, nhưng Hàn Sâm nhìn mà thấy rùng mình, một đao kia rõ ràng là chém về phía đầu, cũng không nhiều biến hóa dư thừa, nhưng Hàn Sâm lại có cảm giác không thể nào phán đoán quỹ tích của đao, một đao kia giống như đã bao hàm pháp tắc không gian.

“Đao pháp hay!” Hàn Sâm tán thưởng một câu, nhưng tay lại không hề nhàn rỗi, thủy đao trong tay cũng đồng thời phóng ra, tung ra nhất thức Khuyển Nha Giao Thác trong Nha Đao.

Hết chương 2609.

Chương 2610. Con mắt thứ 3 của Linh Lung

Ầm!

Hai thanh thủy đao va vào nhau, ngay sau đó nổ tan, hóa thành hạt mưa rơi xuống ao xanh.

Linh Lung khẽ nhíu mày, đao pháp nàng sử dụng là bí thuật của một chủng tộc đã sớm bị tiêu diệt, một đao chém ra có thể gấp cong không gian, khiến người ta không thể đoán ra quỹ tích của đao.

Theo Linh Lung biết, khi luyện Nha Đao đến cực hạn sẽ có năng lực xé rách không gian, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là Nha Đao có thể ngăn cản được, trừ phi Hàn Sâm có thể nhìn thấu quỹ tích đao của nàng.

Linh Lung ngưng tụ thủy đao, thi triển ra đao pháp ngoằn ngoèo uốn lượn, từng ảo ảnh của thủy đao uốn lượn thành các hình dạng kỳ lạ trong không gian, nếu không tinh thông thuật không gian thì hoàn toàn không thể nhìn ra đao thật đang ở đâu, nếu chỉ chú ý ngăn cản những thứ mà mắt thường nhìn thấy, vậy thì chả khác nào hoa trong nước trăng trong sương*, không thể nào đụng đến thủy đao.

*Hoa trong nước trăng trong sương: Mọi thứ chỉ là hư không, là ảo ảnh, không có thực.

Sắc mặt Hàn Sâm vẫn bình tĩnh, thủy đao trong tay giống như tiện tay vung vẩy, lại có thể ngăn cản toàn bộ tấn công của Linh Lung, Linh Lung tấn công liên tiếp hơn mười đao, vậy mà không có một đao nào có thể xuyên qua lớp phòng ngự của Hàn Sâm.

“Không hổ là tằm ta chọn trúng.” Linh Lung khẽ gật đầu, biểu hiện của Hàn Sâm khiến nàng rất hài lòng, nếu không có năng lực chân chính, thì Hàn Sâm có đồng ý làm tằm của nàng cũng vô dụng.

‘Tằm thiên phú càng tốt, ngộ tính càng cao, sẽ đi càng xa, trợ giúp cho tộc Thái Thượng càng lớn.

Sau khi biết Hàn Sâm có kỹ năng đao pháp vô cùng điêu luyện, Linh Lung cũng không nhẹ tay nữa, thể hiện ra tất cả những gì bản thân đã học được,

đao pháp biến đổi khôn lường.

Đao pháp của tộc Thái Thượng là tập hợp từ đao pháp của các tộc khác, do các trưởng tộc đó sáng tạo ra, chiêu nào chiêu đó đều bao gồm các đặc điểm từ đao pháo của các tộc trong vũ trụ, mặc dù không mạnh hơn những đao pháp nổi danh trong vũ trụ, nhưng nó biến hóa huyền ảo, trong vũ trụ gần như có một không hai.

Sau khi trải qua hai mươi, ba mươi đao, Hàn Sâm có cảm giác như là đã ứng phó với hai mươi, ba mươi của danh gia chuyên về đao thuật, mỗi một chiêu đều có chỗ khác biệt ảo diệu, các loại phong cách khác biệt nhưng lại thống nhất hoàn mỹ trên một người, ngay cả Hàn Sâm cũng hơi giật mình trước đao pháp mạnh mẽ của Linh Lung.

Người bình thường luyện nhiều loại đao pháp, cuối cùng đều sẽ bởi vì điều kiện tính cách và thân thể có hạn mà sẽ chỉ tập trung phát triển theo một hướng.

Ví dụ như người có thân thể linh hoạt, phần lớn đao pháp sẽ linh hoạt đa dạng, người có sức mạnh lớn, đao pháp sẽ đơn giản bạo lực, những người tính tình nóng vội, đao pháp luyện ra sẽ khá nhanh.

Nhưng Đao Pháp của Linh Lung lại không theo bất kỳ khuynh hướng nào, giống như tính cách của nàng có thể biến hóa theo đao pháp, ngay cả Hàn Sâm cũng chưa đạt tới được trình độ này, hắn luyện đao pháp cũng sẽ thiên về phong cách của hắn.

Cùng là Nha Đao, Nha Đao mà Hàn Sâm luyện được có khác biệt rõ ràng với Nha Đao của Isa, người hiểu Nha Đao sẽ không cần nhìn người của bọn họ, chỉ nhìn phương thức bọn họ sử dụng Nha Đao thì đã có thể phân biệt ra được là ai.

Hàn Sâm kinh ngạc, nhưng không biết Linh Lung còn kinh ngạc hơn hắn, đao pháp của nàng biến ảo khôn lường, nhưng dù có biến ảo đến mức nào, Hàn Sâm đều có thể đỡ được bằng Nha Đao, điều này rõ ràng không phải vì Nha Đao mạnh, mà là bởi vì tên Hàn Sâm này quá mạnh.

“Chẳng nhẽ thí nghiệm của Thần Linh Chi Xúc không sai, hắn thật sự là thiên phú thập nhất giáp sao?” Nhìn thấy đao pháp của Hàn Sâm như thế, lòng Linh Lung có hơi chấn động, hận không thể lấy ra một thêm một con Thần Linh Chi Xúc giúp Hàn Sâm kiểm tra lại một lần nữa.

Đáng tiếc nàng không mang Thần Linh Chi Xúc trên người, muốn kiểm tra cũng chỉ có thể chờ sau khi về tộc Thái Thượng.

“Muốn đánh bại hắn đúng là không dễ dàng, chỉ có thể sử dụng cái kia.” Linh Lung chợt nghĩ, rồi đột nhiên nhắm đôi mắt lại.

Hàn Sâm ngẩn người, không biết Linh Lung muốn làm gì, với một Vương giả trong lĩnh vực cửu trọng thì nhắm mắt chiến đấu cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn, chỉ không biết mục đích của Linh Lung là gì.

Khi Hàn Sâm đang nghi ngờ, thì thấy vệt đỏ dựng thẳng giữa ấn đường của Linh Lung mở ra, từ từ biến thành một con mắt nằm dọc trắng đen rõ ràng.

Tộc Thái Thượng và Thiên tộc có cùng nguồn gốc, Linh Lung có thiên nhãn thứ ba, Hàn Sâm cũng không thấy có gì lạ.

Nhưng con mắt thứ ba của Linh Lung lại có khác biệt rất rõ ràng với con mắt thứ ba của Thiên tộc, con mắt thứ ba của Thiên tộc đều có sự riêng biệt, theo thuộc tính thân thể mà hình thành, sức mạnh của thiên nhãn cũng có sự khác biệt.

Con mắt thứ ba của Linh Lung khác với Thiên tộc ở chỗ, con mắt nằm dọc kia hiện ra hình dạng của thái cực âm dương.

Mắt trắng và mắt đen kết hợp lại giống như một con mắt âm dương, trong lòng mắt trắng có một điểm đen, trong lòng mắt đen lại có một điểm trắng, con mắt thái cực âm dương kia chậm rãi xoay trên ấn đường của Linh Lung, dường như ẩn chứa quy luật của vũ trụ tỉnh không.

Khi m Dương Thái Cực Nhãn vừa mở ra, trong nháy mắt khí tức của Linh Lung cũng thay đổi theo.

Nếu như trước kia Hàn Sâm thấy Linh Lung chỉ là một cô gái thanh cao khinh thường phàm tục, nhìn như vô tình, nhưng trong nội tâm vẫn có một phần nhân tính tồn tại.

Nhưng Linh Lung của bây giờ hoàn toàn không giống một nhân loại, theo Hàn Sâm, Linh Lung giống như trong tích tắc biến thành một cỗ máy không có tình cảm.

Không, còn đáng sợ hơn máy móc nhiều, trong thời khắc này, Linh Lung giống như hòa thành một thể với vũ trụ, trở thành một bộ phận của vũ trụ - Cỗ máy khổng lồ này, mọi cử động của Linh Lung giống như là kết quả của việc vận hành cỗ máy vũ trụ này mà ra.

Nếu như nói Hoàng thể có thể đẩy lực lượng của bản thân lên đỉnh cấp, thì tộc Cổ Thần là lực lượng ngưng tụ của linh hồn vạn vật, vậy thì m Dương Thái Cực Nhãn mà Linh Lung mở ra là trật tự và quy tắc trên đời này.

Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Kinh nhìn thoáng qua, phát hiện cả người Linh Lung giống như biến thành một bánh răng vũ trụ, trở thành một linh kiện tinh vi của cỗ máy móc vũ trụ khổng lồ này, cơ thể của nàng đã không còn là một cá thể đơn thuần.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, Động Huyền Kinh của hắn cũng chỉ có thể sinh ra liên kết với bánh răng vũ trụ mà thôi, không thể trực tiếp biến thành một bộ phận của bánh răng vũ trụ giống Linh Lung, ý nghĩa của cả hai hoàn toàn bất đồng.

Nếu như coi vũ trụ là một chiếc xe, Động Huyền Kinh giống như người điều khiển chiếc xe, mà trạng thái bây giờ của Linh Lung giống như biến thành một bộ phận của chiếc xe này.

Trong nhất thời Hàn Sâm không đoán ra được liệu với trạng thái bây giờ của Linh Lung có gây ra ảnh hưởng lớn gì đến thân thể của nàng không.

“Ra tay đi, ta chờ ngươi đến đao thứ một trăm” -> Linh Lung nhìn Hàn Sâm với ánh mắt bình tĩnh, nói.

Nếu là người khác nói ra những lời như thế này sẽ chỉ khiến người ta cảm thấy ngông cuồng, tự phụ, ngạo mạn, nhưng khi nói ra từ miệng Linh Lung lại giống như âm thanh máy móc điện tử, không khiến người †a liên tưởng đến những điều đó, chỉ khiến người ta cảm thấy nàng đang trần thuật một sự thật.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, thủy đao trong tay chém đến, nhưng Linh Lung hoàn toàn không có ý định ngăn cản, chỉ ngồi bên cạnh ao, bình tĩnh nhìn Hàn Sâm.

Khi thủy đao chém tới trước mặt Linh Lung, dòng nước trước mặt nàng tự động ngưng tụ thành đao, chặn thủy đao của Hàn Sâm lại.

Hàn Sâm nhíu mày, chém tiếp một đao ra, phát huy đao pháp của Nha Đao lên đến cực hạn, nhưng dù Hàn Sâm có tấn công mạnh mẽ đến mức nào, cũng đều bị thủy đao trước mặt Linh Lung nhẹ nhàng cản lại.

Bây giờ Linh Lung cho Hàn Sâm cảm giác giống như tất cả những điều này là lẽ đương nhiên, thanh thủy đao này vốn phải xuất hiện ở nơi đó, quy tắc chính là như thế, cho dù đao pháp của Hàn Sâm có biến ảo đến thế nào cũng vô dụng.

Hết chương 2610.

Chương 2611. Gian lận

Hàn Sâm biến ảo đao thuật, liên trảm hơn bảy mươi đao rồi vậy mà không có một đao có thể đụng vào Linh Lung, tất cả đều bị thanh thủy đao treo lơ lửng trên không kia chặn lại.

Nếu bây giờ một người bình thường nhìn Linh Lung thì sẽ giống như đang nhìn một vị Thần Minh không gì không biết. Cho dù đao của Hàn Sâm biến ảo như thế nào thì thủy đao mà Linh Lung khống chế đều có thể biết trước mà chặn lại.

Nhưng trong mắt Hàn Sâm, Linh Lung hoàn toàn không phải là thần minh không gì không biết, đây chỉ là kết quả tất nhiên.

Bởi vì Linh Lung đã hòa làm một khối với vũ trụ, từng hành động cử chỉ của Hàn Sâm đều sẽ khiến cho bánh răng vũ trụ chuyển động, mà bánh răng vũ trụ sẽ tác động làm Linh Lung phản ứng trực tiếp.

Vì thế, Hàn Sâm chỉ cần vừa ra tay thì bên Linh Lung sẽ phản ứng ngay, giống như Hàn Sâm chỉ cần vừa xuất đao nhắm vào tấm gương, cho dù đao thuật của hắn biến ảo như thế nào thì cuối cùng khi thủy đao đụng vào gương, thủy đao trong gương cũng sẽ đụng lại, không có bất cứ kết quả ngoài ý muốn nào.

"Hợp!" Vẻ mặt Hàn Sâm bình tĩnh, vẫn ngồi thẳng tắp như cũ, thủy đao trong tay đột nhiên ép về phía trước một cái, chỉ thấy ở bốn phía của Linh Lung bên kia, từng tơ nước hiện ra, gần trăm tơ nước như đao mang đan xen chém lên người Linh Lung.

Bắt nguồn từ đao pháp Thiên Chi Hạ của Trấn Thiên Cung, mỗi một đao Hàn Sâm chém ra phía trước đều ngưng tụ thành một tơ nước, lúc này toàn bộ đều bộc phát ra, Hàn Sâm muốn lấy lực phá địch.

Một thanh thủy đao không thể đồng thời ngăn cản nhiều tơ đao như vậy, trừ phi Linh Lung phải sử dụng cơ thể của mình kháng đòn, nếu không thì chỉ có một con đường là di chuyển cơ thể để né tránh.

Quả nhiên, thủy đao trước mặt Linh Lung di chuyển, nhưng trong chớp mắt đã nổ tung trong đợt trảm kích liên tục của mấy tơ nước, những tơ nước còn lại như một tấm đao võng phủ lên người Linh Lung.

Linh Lung vẫn không có động tĩnh gì như cũ, giống như một pho tượng nữ thần chạm ngọc ngồi ở trên bậc thềm. Một đôi chân ngọc trần trụi vẫn ngâm mình trong nước như trước, thiêng liêng, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác lạnh nhạt, vô tình.

Lúc khoảng cách võng đao cách cơ thể của Linh Lung chỉ còn vài tấc thì lại đột nhiên dừng lại, cứ dừng như vậy ở trước mặt Linh Lung, không tiến lên được dù chỉ một tấc.

Linh Lung duỗi ngón tay ra móc vào võng đao rồi kéo nhẹ một cái, võng đao hóa thành từng dòng nước ngưng tụ vào trong tay của Linh Lung, hình thành một thanh thủy đao lớn.

Bên trong thanh thủy đao kia vẫn còn giữ nguyên sức mạnh của Hàn Sâm, nhưng lại hoàn toàn không chịu sự khống chế của Hàn Sâm, bị †ay ngọc của Linh Lung nắm nhẹ, giống như một món đồ chơi.

Đôi mắt Hàn Sâm lập lòe, nhìn chằm chằm thủy đao Linh Lung đang nắm trong tay, thủ pháp ban nãy của Linh Lung bị hắn thăm dò rõ ràng rành mạch bằng Lĩnh Vực Động Huyền.

“Hóa ra còn chơi được như vậy à? Hàn Sâm hơi thích thú trong lòng.

Hắn nhìn thấy thủ pháp Linh Lung làm ảnh hưởng bánh răng vũ trụ, và với Lĩnh Vực Động Huyền của hắn thì hắn sẽ làm dễ hơn Linh Lung, hắn cảm thấy bản thân lại học được một chiêu.

“Tiếp tục nữa đã không còn ý nghĩa, kết thúc ở một đao này thôi.” Linh Lung hờ hững nói một câu. Một tay làm hình Niêm Hoa, nhẹ nhàng búng một cái ở trên chuôi đao của thủy đao, thủy đao kia bay thẳng †ắp tới Hàn Sâm.

Hàn Sâm muốn ngưng tụ lại thủy đao để ứng chiến, nhưng phát hiện tất cả nước trong hồ đều tập trung lại chuôi của thủy đao treo lơ lửng trên không đang chậm rãi đâm tới kia. Thủy đao đó bay rất chậm,

nhưng càng đi về phía trước lực nước ngưng tụ bên trên càng mạnh.

Hàn Sâm cưỡng chế ngưng tụ một thanh thủy đao, nhưng chém vào thủy đao lớn kia không những không chém vỡ được mà ngược lại thủy đao của Hàn Sâm còn bị dung nhập vào trong thanh thủy đao lớn, trở thành trợ lực của thủy đao đó.

“Tộc Thái Thượng quả nhiên không hổ là tộc đứng đầu của vũ trụ, đúng là có chút bản lĩnh. Phương pháp này vận dụng quy tắc của vũ trụ, trong Thần Hóa có thể làm được cũng không nhiều, mà Linh Lung vẫn chỉ là một Vương giả cửu trọng mà thôi.” Hàn Sâm khen ngợi trong lòng.

Nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là khen ngợi mà thôi, Hàn Sâm hoàn toàn không có dự định từ bỏ. thấy thanh thủy đao được ngưng tụ từ cả hồ nước kia giống như một thanh cự đao rạch trời đâm tới trước mặt Hàn Sâm, tinh mang trong mắt Hàn Sâm lóe lên, biến chưởng thành đao, bổ thẳng về phía thanh thủy đao kia bằng chính thân thể máu thịt của bản thân.

Cho dù là đang mở trạng thái m Dương Thái Cực Nhãn thì Linh Lung cũng không khỏi hơi ngớ ra. Sức mạnh của thủy đao lần này không những dung hợp lực của hơn bảy mươi đao pháp Thiên Chi Hạ của Hàn Sâm, mà còn có sức mạnh của bản thân Linh Lung, và cả sự gia trì nàng thu được trong pháp tắc của vũ trụ.

Lực của một cú đánh này đã lờ mờ hình thành hình thức ban đầu của xích Trật Tự, tuy còn chưa mạnh bằng một cú đánh của Thần Hóa chân chính, nhưng cũng đã vượt qua đa số Bán Bộ Thần Hóa .

Hàn Sâm lại muốn cưỡng ép nhận một đao này bằng máu thịt cơ thể, Linh Lung cảm thấy hắn thật quá mạo hiểm.

Nhưng Hàn Sâm lại không có chút do dự nào, lấy tay làm đao chém mạnh vào trên thanh thủy đao kia. Chỉ trong nháy mắt thanh thủy đao khủng bố kia lại chuyển thành để Hàn Sâm sử dụng, theo thế bổ xuống của đao tay kia của Hàn Sâm, cuốn ngược về phía Linh Lung.

Rầm!

Lực nước khủng bố cuốn tới trước mặt Linh Lung, giống như bị một mặt tường vô hình chắn lại, toàn bộ vỡ tung tóe ra rơi vào trong ao, nhưng cơ thể của Linh Lung cũng bị rung hơi ngửa ra sau.

“Ngươi gian lận!” Linh Lung thẳng người, ánh mắt nhìn về phía bàn tay của Hàn Sâm, chỉ nhìn thấy giữa ngón tay của hắn kẹp một viên trân châu giống như pha lê vô xuyết, đúng là nguồn gốc Cổ Thần của Cổ Thủy Thần.

Nguồn gốc Cổ Thủy Thần là khởi nguyên của Vạn Mộc Chi Thể. Hàn Sâm cầm thứ ấy trong tay, Thần Hóa hệ thủy bình thường đến cũng chưa chắc có thể làm thương hắn một chút, huống hồ Linh Lung chỉ là lĩnh vực cửu trọng.

“Đây sao là gian lận được, chỉ là sử dụng tài nguyên hợp lý mà thôi. Nếu như thế này cũng coi là gian lận vậy ngươi mở con mắt thứ ba ra, có được thêm sức mạnh vũ trụ thì không phải cũng giống như gian lận sao?” Hàn Sâm nói.

“Đây là sức mạnh của chính ta, sao đánh đồng với sức mạnh ngươi sử dụng từ bên ngoài?” Linh Lung nói.

“Nói về sức mạnh bản thân cũng chưa chắc ta đây sẽ thua. Nhưng bây giờ ta bị thương nặng chưa lành, không phát huy ra sức chiến đấu thật sự, cho dù ngươi thắng ta, ta cũng sẽ không tâm phục.” Hàn Sâm nói.

Linh Lung nghe những lời này của Hàn Sâm, sau khi im lặng một lát thì chậm rãi khép kín mắt Thái Cực kia lại, người cũng dần dần khôi phục một chút sức sống.

Tuy lúc này Linh Lung có vẻ vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng so với vừa rồi thì bây giờ nàng rốt cuộc hơi giống người sống, vừa nãy thật sự giống như máy móc không có sinh mệnh.

“Được, vậy ta đây chờ sau khi vết thương của ngươi lành lại rồi tái chiến.” Linh Lung nhìn Hàn Sâm rồi nói.

“Vậy ngươi cần phải đợi rất lâu rồi, vết thương này của ta, ít thì hơn một năm, nhiều thì hai, ba năm mới có thể khỏi hẳn.” Hàn Sâm cười nói.

Linh Lung hơi cau mày, trước đó nàng đã nghe về chuyện Hàn Sâm bị thương, cũng thấy bản nguyên của Hàn Sâm bị hao tổn, biết lời hắn nói không giả nên nhất thời hơi khó xử.

“Linh Lung tiểu thư, ta có nghe trong tộc Thái Thượng có một cái Tạo Hóa Chi Tuyền có thể xoay chuyển trời đất, tái tạo tự nhiên, không biết là thật hay giả?” Hàn Sâm nheo mắt lại nhìn Linh Lung rồi hỏi.

“Đúng là có thứ đó, ngươi muốn sử dụng Tạo Hóa Chỉ Tuyền để chữa trị bản nguyên bị hao tổn?” Linh Lung nhìn thấy tâm tư của Hàn Sâm.

“Nếu Linh Lung tiểu thư muốn sớm có một trận chiến với ta thì trước mắt đây là biện pháp duy nhất.” Hàn Sâm mỉm cười rồi nói.

“Ngươi không muốn đi tộc Thái Thượng với ta, thì sao có thể dùng Tạo Hóa Chi Tuyền để chữa trị bản nguyên bị hao tổn của ngươi.” Linh Lung cau mày nói.

“Ta chưa nói không đi tộc Thái Thương với ngươi. Nhưng trước đó ngươi không đánh bại ta, để ta tiếp tục giữ nguyên cơ thể tự do thế nào?” Hàn Sâm cuối cùng cũng nói mục đích thật sự của mình ra.

Hết chương 2611.

Chương 2612. Hàn Nghiên nhập môn

“Không trả giá chỉ lấy chỗ tốt, sợ là chỗ tốt trong thiên hạ này đều bị ngươi chiếm hết.” Linh Lung hờ hững nói.

Hàn Sâm nhún vai, cười nói: “Nếu ta đã đi tộc Thái Thượng rồi, ngươi còn sợ ta cầm thứ tốt rồi chạy đi hay sao?”

“Ta không sợ, nhưng thiên hạ không có đạo lý như vậy. Ngươi muốn dùng Tạo Hóa Chi Tuyền thì được, nhưng cần phải thần phục ta trước đã.” Linh Lung nói.

“Vậy thì thôi, từ từ dưỡng thương cũng được, một, hai năm chắc là ngươi chờ được đúng không?” Hàn Sâm nói.

“Ta có rất nhiều thời gian, vậy cho ngươi thời gian một năm rưỡi. Đến lúc đó tái chiến, nếu ngươi thua, không thể lại lấy bất cứ cớ gì, nếu không thì cho dù là Thiên tộc cũng không bảo vệ được ngươi.”

“Hàn Sâm ta đâu phải người nói không giữ lời chứ.” Hàn Sâm bày vẻ mặt chính trực nghiêm nghị ra, trong lòng lại thầm thấy tiếc, muốn chiếm lợi của tộc Thái Thượng quả nhiên không dễ dàng như vậy.

Nhưng mà như thế thì hắn có thể kéo thời gian ra hơn một năm, kết quả vậy cũng coi như là vượt ngoài dự kiến.

Vốn Hàn Sâm cho rằng Linh Lung chắc chắn không có kiên nhẫn để chờ hắn hơn một năm, nhưng không nghĩ Linh Lung vậy lại thực sự đồng ý.

“Đợi cơ thể của ta khôi phục rồi lại đi tộc Thái Thượng cũng có thêm một chút sức mạnh.” Sau khi Hàn Sâm và Linh Lung đạt được giao kèo rồi, lúc này mới rời khỏi Thiên Thủy Các.

Không quá hai ngày, Bích Tỉ đã mang Ngọc Thiện Tâm rời khỏi trấn Thiên Cung trước. Mà Linh Lung lại ở lại, nàng ta muốn ở chỗ này một năm rưỡi thật, vẫn luôn đợi đến khi Hàn Sâm khỏi hẳn mới thôi.

Hàn Sâm không để ý Linh Lung, mỗi ngày đều tu dưỡng chữa thương để cơ thể mình nhanh khôi phục chút.

Trấn Thiên Cung vẫn đàm phán suốt với tộc Hoàng Cực. Cuối cùng mang Bạch Vô Thường và ky sĩ tộc hoàng Cực ra đổi lại một ít tài nguyên, trong đó một phần là dị bảo bổ dưỡng hoàng thể, đều cho Hàn Sâm.

Tộc Hoàng Cực tuy không chịu bỏ qua như vậy, nhưng Hàn Sâm đang ở trong trấn Thiên Cung, tạm thời bọn họ cũng không có cách gì.

Hàn Sâm ăn đồ bổ của tộc Hoàng Cực, mỗi ngày đều đi vào trong Bạch Ngọc Lâu để tu hành.

Bạch Ngọc Kinh ở trên trời, mười hai lầu năm thành. Tiên nhân xoa đầu †a, kết tóc nhận trường sinh.

Chỗ ở Bạch Ngọc Lâu mà Hàn Sâm đi là lầu thứ bảy trong mười hai lầu.

Mười hai lầu cũng không khác nhau, bên trong đều có càn khôn. Lầu thứ bảy tên là Đạo Tạng Lâu, trên vách tường ngọc bích Đạo thư nhiều vô kể, ở trong có vô tận huyền diệu.

Mỗi ngày lúc ngọc khí bùng nổ, đạo thư trên vách đá tự hiện ra, mà nội dụng mỗi ngày đều không giống nhau, vòng đi vòng lại, sau một năm mới có thể lặp lại một lần.

Mà đạo thư trên ngọc bích cũng vô cùng kỳ lạ. Nếu quan sát ở bên trong ngọc lâu thì sẽ cảm thấy được chân lý trong đại đạo được giấu trong vũ trụ huyền ảo, nhưng nếu sao chép lại rồi quan sát ở bên ngoài thì lại cảm thấy bình thường không có gì kỳ diệu, không hề có chút tài Tình nào.

Theo truyền thuyết năm đó lúc Thủy Tổ Thiên tộc sáng lập ra Vô Tự Thiên Thư, đã lấy kết hợp Thái Thượng Cảm Ứng Thiên với đạo thư bên trong lầu này để sáng tạo, tuy không biết thật hay giả nhưng những lời này cũng đủ để thấy đạo thư bên trong lầu thứ bảy phi phàm.

Cơ thể Hàn Sâm còn chưa khôi phục không chịu nổi ngoại lực mạnh mẽ nên không đi lầu khác để hấp thu ngọc khí hoặc luyện hóa ngọc linh, chỉ ở trong lầu này xem đạo thư.

“Hàn sư huynh, nghe đồn ngươi đề cử em gái của mình vào Trấn Thiên Cung để tu hành, đó là em gái ruột của ngươi sao?” Ngọc khí biến mất, sau khi đạo thư ở trên ngọc bích ẩn đi thì Vân Tố Y đang tìm hiểu đạo thư ở bên cạnh Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Là em gái ruột của ta.” Hàn Sâm gật đầu nói, chuyện này hắn nhờ Thiên Vũ Hạc giúp đỡ làm thủ tục, coi như là dùng con đường của Vân gia.

“Vậy thì thiên phú cũng chắc chắn là rất tốt. Nếu có cơ hội, hy vọng nàng có thể bái vào làm học trò của cha ta.” Vân Tố Y nói.

Hàn Sâm hơi ngớ ra, nhìn Vân Tố Y hỏi: “Đây là ý kiến của ngươi hay là ý của Vân trưởng lão?”

“Đều là, ý của ngươi thì sao?” Vân Tố Y vừa cười vừa nói.

“Nếu Vân trưởng lão đồng ý dạy bảo Nghiên Nhi thì đương nhiên là phúc của Nghiên Nhi, Hàn Sâm vô cùng biết ơn.” Hàn Sâm nói.

Bởi vì Hàn Nghiên giống hắn, lúc trước đều được giới thiệu tới tu hành trong Trấn Thiên Cung, nhưng là đệ tử ký danh, không có tư cách bái sư chính thức, bình thường sẽ không có trưởng lão muốn nhận đệ tử ký danh làm đồ đệ. Vân Trường Không đồng ý nhận Hàn Nghiên, đương nhiên là chuyện tốt với Hàn Nghiên, để nàng có chỗ dựa vào trong trấn Thiên Cung, các mặt đều có lợi hơn nhiều so với đệ tử ký danh bình thường.

“Nhưng quy tắc của Trấn Thiên Cung không thể phá, Hàn sư muội vẫn phải tự đi xong thiên lộ vào Trấn Thiên Cung mới được.” Vân Tố Y nói.

“Đó là đương nhiên.” Hàn Sâm hơi gật đầu, Hàn Nghiên đi thiên lộ và bậc thêm của Trấn Thiên Cung, chắc là sẽ không có vấn đề gì.

“Nếu đã vậy thì chuyện đó không nên chậm trễ, ta đi đón Hàn sư muội với ngươi đi, thủ tục bên kia cha ta đã xử lý ổn thỏa, chỉ cần nàng có thể đi vào trấn Thiên Cung thì có thể trực tiếp bái làm học trò của cha ta.” Vân Tố Y nói.

“Tố Y, cảm ơn ngươi.” Hàn Sâm trịnh trọng hành lễ với Vân Tố Y. Đệ tử ký danh muốn bái làm học trò của Thập Tịch trưởng lão cũng không phải là một việc dễ dàng, chỗ này chắc chắn có công lao của Vân Tố Y.

“Hàn sư huynh ngươi làm gì vậy? Ta cũng không thể giúp được gì.” Vân Tố Y vội vàng xua tay đáp lễ.

Hai người ra khỏi Bạch Ngọc Lâu, Hàn Sâm vẫn cưỡi con hạc già không chân kia, cùng đi ra không gian dị chủng của Trấn Thiên Cung với Vân Tố Y, đi Nguyệt Chi Hiệp, đón Hàn Nghiên ra từ Nguyệt Chi Hiệp.

Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt đã đi ra ngoài tu hành. Các nàng đều không phải là người nhàn rỗi, mà với thực lực hiện giờ của các nàng, cho dù gặp cường giả Thần Hóa cấp thấp cũng nên có năng lực chạy trốn giữ mạng, cũng không cần quá lo lắng.

Em gái Hàn Sâm muốn vào trấn Thiên Cung tu hành, việc này đương nhiên cũng đã lan truyền trong Trấn Thiên Cung từ lâu. Sau khi đi vào Trấn Thiên Cung, Hàn Sâm cũng đã đi xin, thủ tục phải làm nhiều đếm không xuể, và

rồi vì có sự giúp đỡ của Thập Tịch trưởng lão Vân Trường Không mới phê nhanh như vậy.

Một ngoại tộc muốn vào trấn Thiên Cung làm đệ tử ký danh cũng không phải là một chuyện dễ dàng, không có thực lực ổn định thì rất khó làm. Huống hồ Hàn Nghiên còn lấy thân phận đệ tử ký danh để bái làm học trò của Thập Tịch trưởng lão, thì đã khó lại càng thêm khó, cho dù là Vân Trường Không thì cũng phải tốn rất nhiều sức mới làm xong chuyện này.

Đương nhiên tầm quan trọng của Hàn Sâm đối với trấn Thiên Cung cũng tạo tác dụng khá then chốt. Nếu không thì loại chuyện đệ tử ký danh bái làm học trò của Thập Tịch trưởng lão này về cơ bản là không thể thành.

Hàn Nghiên khá hưng phấn, nàng ở tinh cầu Nhật Thực đã nhàm chán từ lâu. Lần này rốt cuộc có cơ hội đi vào Trấn Thiên Cung, đương nhiên là cầu còn không được.

Trên đường, Vân Tố Y dặn dò Hàn Nghiên những việc cần chú ý sau khi đi vào Trấn Thiên Cung, săn sóc giống như Hàn Nghiên là em gái ruột của nàng vậy, làm Hàn Sâm rất cảm động.

Bảo Nhi ngồi trên một khối đám mây màu đỏ, bay tới bay lui bên cạnh Hàn Sâm. Hàn Sâm cố ý mang nàng đến, chuẩn bị đợi tới lúc Hàn Nghiên đi thiên lộ thì để Bảo Nhi đi theo cùng, nhìn xem còn có thể lại giúp Hàn Nghiên một chút không.

Những tiên khí của Tiên Hồ Lô đó đều là thứ tốt. Hàn Nghiên có cơ hội như vậy, đương nhiên không thể bỏ lỡ. Sau khi Hàn Sâm mang Hàn Nghiên đi vào Trấn Thiên Cung, rất nhiều

cường giả của Trấn Thiên Cung đều chú ý bọn họ bằng nhiều cách khác nhau.

Rất nhiều người đều muốn biết, Hàn Sâm chỉ là một trường hợp đặc biệt của Tinh tộc hay là Tinh tộc của bây giờ có thiên phú gen đều xuất sắc như vậy.

Hết chương 2612.

Chương 2613. Hàn Nghiên bước thiên lộ

“Bảo Nhi, ngươi đi cùng dì út đi” Đến trước Thiên Môn, Hàn Sâm nói với Bảo Nhi bên cạnh.

“Được.” Bảo Nhi gật đầu rồi bay đến bên cạnh Hàn Nghiên, kéo tay Hàn Nghiên ngọt ngào nói: “Dì út, Bảo Nhi sẽ đi cùng ngươi.”

Nhưng chưa đợi bọn họ leo lên đảo Thiên Môn thì đã thấy một thủ vệ Thiên tộc chặn bọn họ lại, ánh mắt nhìn Hàn Sâm rồi nói: “Hàn sư huynh, Cung Chủ đại nhân có lệnh chỉ cho phép Hàn sư muội một mình bước lên thiên lộ, Bảo Nhi không thể lên thiên lộ.”

Mặc dù Hàn Sâm có chút buồn bực nhưng cũng không thể cãi lại mệnh lệnh của Cung Chủ của Trấn Thiên Cung, chỉ đành gọi Bảo Nhi quay lại.

Lúc này Cung Chủ của Trấn Thiên Cung vừa uống trà vừa lẩm bẩm: “Hai lần vạn Hồ cùng động khiến tiên khí của Tiên Hồ Đằng giảm mạnh, nếu thêm vài lần chẳng phải ngay cả Tiên Đằng cũng khô héo

”

sao.

Điều này cũng không trách Cung Chủ của Trấn Thiên Cung keo kiệt được, Tiên Hồ Đằng là một trong những căn cơ của Trấn Thiên Cung, là Trấn Thiên Cung dùng để bồi dưỡng đệ tử ưu tú, kêu Bảo Nhi làm như vậy, mỗi lần Hàn Sâm dẫn một người đến chẳng phải là muốn Tiên Hồ đằng thiệt thòi lớn sao, nếu cứ tiếp tục như vậy không mấy lần Tiên Hồ đằng cũng sẽ bị phế.

Lần trước Bảo Nhi lên thiên lộ, hiệu quả ngang ngửa với hiệu quả mà mấy vạn đệ tử được Tiên Hồ ban cho, tổn thất thật sự quá lớn, Trấn Thiên Cung cũng không chịu nổi.

Hơn nữa quy củ Trấn Thiên Cung quả thật chỉ có thể một mình đi trên thiên lộ, lần Bảo Nhi tiến vào Trấn Thiên Cung đó là bởi vì nàng còn quá nhỏ nên được Hàn Sâm dẫn đi cùng, kết quả khiến cho Trấn Thiên Cung chịu thiệt thòi lớn, nên lần này Cung Chủ của Trấn Thiên Cung sẽ không chịu thiệt thòi như vậy nữa.

Linh Lung cũng nhìn thiên lộ từ xa xa, nàng cũng muốn biết thiên phú của em gái ruột Hàn Sâm như thế nào, từ đó có lẽ có thể đoán ra được trình độ thiên phú gen thật của Hàn Sâm.

Thiên phú thập nhất giáp thật sự quá dọa người, làm người ta khó có thể tin là kết quả thật sự.

“Anh, ngươi yên tâm, ta sẽ không khiến ngươi mất mặt.” Hàn Nghiên vẫn lấy Hàn Sâm làm mục tiêu tu hành để theo đuổi, ánh mắt kiên định khác thường.

“Đừng dùng sức quá nhiều, có thể đi qua là được rồi” Hàn Sâm cũng không hy vọng Hàn Nghiên biểu hiện quá nổi bật, đến lúc đó khiến người ta chú ý cũng không phải là chuyện tốt.

Không nói đến thiên lộ, nếu biểu hiện quá chói mắt, sau này bước lên thiên giai vào Trấn Thiên Cung thì cuộc sống của Hàn Nghiên khó mà yên tĩnh được.

Hàn Nghiên vẫn chưa lĩnh hội được ý của Hàn Sâm, cứ tưởng rằng Hàn Sâm chỉ vì để nàng không cảm thấy áp lực cho nên mới nói những lời này.

“Hàn sư muội, thả lỏng là được, cái này chẳng khác gì con đường bình thường cả.” Vân Tố Y cũng an ủi Hàn Nghiên để nàng không còn khẩn trương.

Au”

“Cảm ơn Vân sư tỷ, ta đi đây.” Hàn Nghiên nói xong lập tức đi lên đảo Thiên Môn, bước lên thiên lộ dưới sự chú ý của rất nhiều tầm mắt trong Trấn Thiên Cung.

Hàn Nghiên biết đi lên thiên lộ có thể có được tiên khí Tiên Hồ ban tặng, cho nên sau khi nàng đi lên hồ lô đằng, ánh mắt luôn nhìn lấy những Tiên Hồ kia.

Chỉ thấy một đám Tiên Hồ lớn nhỏ rất đáng yêu nhưng hình như không có động tĩnh gì.

"Nghe Vân sư tỷ nói, mặc dù lúc trước anh trai đi thiên lộ không được tặng tiên khí, nhưng lại khiến vạn Hồ chấn động, sao ta đi trên này lại không có chút phản ứng gì vậy?" Hàn Nghiên thầm nhíu mày.

Nàng lại tiếp tục đi về phía trước, vẫn không thấy những Tiên Hồ kia có động tĩnh gì.

"Quả nhiên, không có tên quấy rối Bảo Nhi kia thì Tinh tộc bình thường không thể khiến vạn Hồ kích động." Nhìn thấy Hàn Nghiên sắp đi được một nửa vẫn không có một Tiên Hồ nào có động tĩnh, Cung Chủ của Trấn Thiên Cung vui vẻ uống một ngụm trà, trong lòng thầm đắc ý.

"Em gái của Hàn sư huynh trông vẻ không có thiên phú đặc thù, đến bây giờ vân không có một Tiên Hồ nào tặng tiên khí."

"Dù sao trên đời này chỉ có một Hàn Thần Phụ, không phải Tinh tộc

nào mang họ Hàn đều được gọi là Thần Phụ đâu. "Họ Hàn cũng vô dụng, phải là cha của Thần được."

"Đáng tiếc Bảo Nhi bị chặn lại, nếu không có thể sẽ khiến vạn Hồ kích động."

Vân Trường Không cũng có chút thất vọng, hắn chưa từng gặp qua Hàn Nghiên đã đồng ý nhận nàng làm đệ tử, chủ yếu vì Hàn Sâm là anh trai ruột của Hàn Nghiên, còn có Vân Tố Y khẩn cầu.

Mặc dù Vân Trường Không vốn không trông cậy vào thiên phú của Hàn Nghiên có thể nghịch thiên bao nhiêu, nhưng dù sao nàng cũng là em gái ruột của Hàn Sâm nên Vân Trường Không vẫn có chút kỳ vọng về nàng,

cho dù không khiến Vạn Hồ kích động thì ít nhất cũng phải đạt được một tiên khí bản hệ.

Nhưng nhìn tình hình hiện giờ chỉ e sẽ không có Tiên Hồ nào chủ động tặng tiên khí cho Hàn Nghiên.

“Mặc dù đều là họ Hàn, nhưng đáng tiếc người này lại không phải là Hàn Sâm, Vân trưởng lão, bây giờ ngươi rất thất vọng đúng không?” Lục Tịch trưởng lão ngồi bên cạnh cười tủm tỉm nói với Vân Trường Không.

Chuyện Vân Trường Không cho đệ tử ký danh vào môn hạ xem như là đã mở ra một tiền lệ không lớn không nhỏ trong Trấn Thiên Cung, vì thế Vân Trường Không đã trả giá không nhỏ.

Không ít người trong Trấn Thiên Cung nghị luận ở phía sau nói là Vân Trường Không đường đường là một Thập Tịch trưởng lão, lại lấy lòng Hàn Sâm như vậy, thật sự đã làm tổn hại hình tượng trưởng lão Trấn

Thiên Cung, nên ít nhiều có chút xem thường với hành động này của

Vân Trường Không.

Lúc này Lục Tịch trưởng lão nói như vậy ít nhiều cũng có ý châm chọc.

Đương nhiên cũng có ghen tuông không ăn được nho nên nói nho chua, vì không ít trưởng lão trong Trấn Thiên Cung muốn có quan hệ tốt với Hàn Sâm, nhưng bọn họ không thân thiết với Hàn Sâm như Vân gia, thời gian nhận được tin tức khá muộn nên cũng không có cơ hội nhận Hàn Nghiên làm đệ tử.

Không nói trên người Hàn Sâm có hai thần vật là Mị Thần Giản và Ngưng Thị của Medusa, chỉ với năng lực chúc phúc của hắn cũng đã khiến rất nhiều trưởng lão đỏ mắt, ai không muốn dưới trướng mình có thêm mấy đệ tử ưu tú, nếu có thêm mấy người lên được Thần Hóa vậy thì thân phận địa vị sẽ khác đi.

Khắp cả Trấn Thiên Cung tổng cộng có bao nhiêu Thần Hóa đâu, cho dù có thể bồi dưỡng thêm mấy đệ tử lên tới Thần Hóa Nguyên Cơ cũng đủ để

hưởng thụ danh tiếng trong Trấn Thiên Cung rồi.

Linh Lung thấy Hàn Nghiên đã đi cả buổi nhưng vẫn không có Tiên Hồ nào ném cành ô liu về phía nàng, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Với sự hiểu biết của Linh Lung về Tiên Hồ, chỉ cần có được thiên phú †ừ bát giáp trở lên thì chắc chắn sẽ có Tiên Hồ cùng hệ đồng ý tặng tiên khí, nhưng đến bây giờ Linh Lung vẫn chưa đạt được tiên khí, thì có nghĩa là thiên phú của nàng dưới bát giáp.

Tư chất thiên phú của em gái ruột cũng không có gì thần kỳ, anh trai ruột có biến dị gen thế nào cũng không thể có thiên phú thập nhất giáp khoa trương như vậy.

Nhìn thấy Hàn Nghiên sắp đi hết thiên lộ, trong lòng Hàn Sâm cũng có chút buồn bực, chỉ tiếc Bảo Nhi không thể đi cùng khiến Hàn Nghiên mất đi cơ hội có được tiên khí Vạn Hồ.

Mà kết quả này cũng không nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm, dù sao lúc hắn đi cũng không được Tiên Hồ tặng tiên khí, là sau này đi cùng Bảo Nhi mới được Bảo Nhi đòi cho hắn một tiên khí Vạn Hồ.

Không có tiên khí Tiên Hồ ban cho, Hàn Nghiên cũng được xem là biểu hiện bình thường.

Sắc mặt Hàn Nghiên cũng không có thay đổi quá lớn, nàng đi thẳng một mạch tới cuối thiên lộ, sắp sửa bước xuống tiên đằng.

Lúc này bỗng nhiên Hàn Nghiên dừng lại, nàng đứng ở điểm cuối của tiên đằng quay đầu nhìn mấy Tiên Hồ.

Hết chương 2613.

Chương 2614. Thử

Hàn Nghiên nhìn rất nhiều Tiên Hồ, nàng không nghĩ đến có thể đạt được tiên khí vạn Hồ giống như Bảo Nhi, nhưng ngay cả một Tiên Hồ cũng không dâng tiên khí lên cho nàng khiến trong lòng nàng có chút không cam lòng, cảm thấy có chút có lỗi với Hàn Sâm.

"Lúc trước ta còn nói sẽ không làm anh cả mất mặt, bây giờ ngay cả một Tiên Hồ chi khí cũng không lấy được, thế thì chẳng phải là khiến anh cả mất mặt không còn gì, rồi bị đệ tử Trấn Thiên Cung cười nhạo sao?" Ánh mắt Hàn Nghiên nhìn những Tiên Hồ kia, trong lòng lại đang suy nghĩ bản thân có nên cố gắng làm gì đó để ít nhất cũng kiếm được Tiên Hồ chỉ khí hay không.

Hàn Nghiên nghĩ như vậy không phải vì nàng không hiểu Hàn Sâm, mà là vì hoàn cảnh cuộc sống không giống nhau.

Hàn Sâm là người có xuất thân rất khổ, lớn lên trong hoàn cảnh nguy cơ bốn phía nên, đương nhiên sẽ không để ý thể diện gì cả, an toàn và lợi ích của bản thân mới là điều quan trọng nhất.

Nhưng Hàn Nghiên thì khác, từ nhỏ Hàn Nghiên không chịu khổ nhiều, cho dù là khoảng thời gian khó khăn nhất của Hàn gia thì Hàn Nghiên

cũng được La Lam chăm sóc rất tốt, La Lam là người ủng hộ kiên định nuôi con trai tiết kiệm, nuôi con gái phải đầy đủ, cho nên tư tưởng của Hàn Nghiên và Hàn Sâm vẫn có chút lệch lạc.

Sau đó Hàn Sâm quật khởi, hoàn cảnh của Hàn Nghiên cũng càng ngày càng tốt, từ lúc bắt đầu đi học đã học trường quý tộc, hơn nữa luôn là người ưu tú nhất trong trường học, là học bá cấp bậc Nữ Thần toàn năng.

Đương nhiên tất cả những điều này là do nỗ lực của Hàn Nghiên, sự hỗ trợ của gia đình chỉ là một phần nhỏ.

Hàn Sâm và La Lam đặt nhiều tâm huyết lên người Hàn Nghiên như vậy, quả thật cũng là áp lực khiến Hàn Nghiên cảm thấy nếu nàng không đủ cố gắng, không đủ ưu tú thì có lỗi với sự hy sinh của anh cả và mẹ. Cho nên Hàn Nghiên vẫn luôn cố gắng dốc toàn lực để bản thân ưu tú hơn, lấy Hàn Sâm làm mục tiêu của mình để cố gắng tu hành.

Thành tựu của Hàn Sâm càng cao thì áp lực của Hàn Nghiên càng lớn, khiến nàng chỉ có thể nỗ lực gấp bội.

Hôm nay đến Trấn Thiên Cung, ngay cả một Tiên Hồ chỉ khí cũng không có được, khiến Hàn Nghiên cảm thấy nếu như mình không cố gắng kiếm một chút mà lập tức bỏ cuộc, thì sẽ có lỗi với sự hy sinh và kỳ vọng của Hàn Sâm và La Lam.

Ông trời làm chứng, Hàn Sâm hoàn toàn không có suy nghĩ này, hắn chỉ hy vọng Hàn Nghiên sống vui vẻ là được, còn về ưu tú hay không thì Hàn Sâm cảm thấy không quan trọng.

Cho dù là Hàn Nghiên hay là Tiểu Hoa và Linh Nhi, Hàn Sâm đều chỉ hy vọng cả đời này bọn họ đều bình an vui vẻ, không gặp họa, sống vui vẻ lương thiện, đó là nguyện vọng lớn nhất của hắn.

Hàn Nghiên suy nghĩ một lúc rồi xoay người đi về phía một quả hồ lô bên cạnh Tiên Hồ đằng.

Rất nhiều quý tộc của Trấn Thiên Cung đều nghi ngờ nhìn Hàn Nghiên, không biết rốt cuộc nàng muốn làm gì, nhưng rất nhanh bọn họ đã hiểu ra Hàn Nghiên muốn làm gì.

Chỉ thấy Hàn Nghiên đi tới trước hồ lô cao hơn hai mươi centimet kia, vươn hai tay cầm hồ lô, sau đó dùng sức muốn hái hồ lô xuống.

“Phụt!” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung phun ra ngụm trà vừa uống vào trong miệng, sau đó ho khan: “Khụ khụ… Cả nhà này đều là người gì vậy? Bảo Nhi dọa tiên đằng thì thôi đi, Hàn Nghiên lại còn ra tay muốn cướp trắng trợn.”

Trấn Thiên Cung không có quy định cấm tiếp xúc với Tiên Hồ, nhưng người có chút đầu óc đều biết Tiên Hồ đằng đó là thực vật dị chủng cấp Thần Hóa, không phải dùng vũ lực là có thể cướp được tiên khí.

Trừ phi bản thân Tiên Hồ đích thân đồng ý, nếu không đừng nói Hàn Nghiên vừa mới thăng cấp Công Tước không lâu, cho dù là cường giả cấp Thần Hóa cũng chưa chắc có thể ép buộc Tiên Hồ phun ra tiên khí.

Ý nghĩ của Hàn Nghiên lại rất đơn giản, nếu không có quy định không thể hái Tiên Hồ vậy không thử một lần thì làm sao biết không được? Thử là có thể có cơ hội, không thử thì tuyệt đối không có cơ hội, vì không muốn đại ca thất vọng, dù là khả năng nhỏ hơn nữa nàng cũng đồng ý thử.

Một đám đệ tử Trấn Thiên Cung đều có sắc mặt cổ quái nhìn hai tay Hàn Nghiên đang ôm hồ lô, muốn hái hồ lô ở trên đó xuống.

"Cái này… Không hổ là người nhà Hàn sư huynh… Thật dám nghĩ…"

"Đây đúng là ý tưởng sáng tạo, ta thích ý tưởng này của Hàn sư muội, nhưng vẫn nên bỏ cuộc đi, lỡ như chọc giận tiên đằng, một Công Tước vừa mới thăng cấp như nàng cũng sẽ không chịu nổi cơn giận của tiên đằng đâu."

"Người phụ nữ này điên rồi đúng không? Lại muốn hái Tiên Hồ?" "To gan giống như anh trai của nàng vậy, nhưng lại không có đầu óc."

"Đáng tiếc cho dáng vẻ xinh đẹp của nàng, vốn với diện mạo của nàng, lại thêm quan hệ với Hàn Sâm thì cũng sẽ có cơ hội trở thành Nữ Thần ở trong Trấn Thiên Cung, nhưng bây giờ mọi người đều biết đầu óc nàng không tốt cho lắm, không còn cơ hội là Nữ Thần nữa rồi, chắc chắn sẽ không thoát khỏi cái danh người phụ nữ điên."

Ngay cả Linh Lung cũng có sắc mặt kỳ lạ nhìn Hàn Nghiên, người có thể làm ra chuyện này đến bây giờ nàng cũng chưa từng thấy qua.

Lúc này Lục trưởng lão vui vẻ, miệng cười đến nỗi sắp không khép lại được, hắn nhìn về phía Vân Trường Không bên cạnh trêu ghẹo nói: "Vân trưởng lão, lão Thập, Vân sư đệ, thật sự chúc mừng ngươi nhận được một đệ tử tốt, nghe nói nàng là đệ tử cuối cùng của ngươi? Đệ tử ngươi nhận thật sự không có gì để nói, sau này đi đâu cũng sẽ không chịu thiệt…"

Vân Trường Không khế cười khổ, hành động Hàn Nghiên đưa tay hái Tiên Hồ khiến hắn đều ngây người.

"Hàn gia… Đều là người gì vậy…" Lúc này trong lòng Vân Trường Không cũng chỉ còn lại một suy nghĩ như vậy.

Mộng Yểm nằm bên hồ nhìn thấy cảnh này, ánh mắt đều híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, thoạt nhìn giống như đang cười.

Những đệ tử ở Trấn Thiên Cung có quan hệ tốt với Hàn Sâm như Vân Tố Y và Vân Tố Thường cũng nhìn đến vẻ mặt ngốc trệ, Trấn Thiên Cung thành lập lâu như vậy cũng không có mấy người dám làm chuyện này.

Nhưng Hàn Nghiên không để ý đến người khác nghĩ như thế nào, hai †ay nàng vững vàng ôm lấy Tiên Hồ, dùng sức muốn kéo xuống.

Nhưng Tiên Hồ là thực vật dị chủng cấp Thần Hóa, là bảo vật của Trấn Thiên Cung, vũ khí Thần Hóa bình thường cũng không đả thương được nó huống hồ là với chút sức lực của Hàn Nghiên, mặc cho Hàn Nghiên dùng sức như thế nào thì hồ lô nhỏ đều không nhúc nhích.

Hàn Nghiên thấy không kéo xuống được cũng không chịu buông bỏ,

nàng lập tức sử dụng thể Siêu Thần của mình muốn cố gắng hết sức, cho dù cuối cùng không được nàng cũng cố gắng tranh thủ, như vậy

sau này sẽ không để lại tiếc nuối.

“Khụ khụ, Hàn sư huynh, thời gian không còn nhiều nữa, bảo Hàn sư muội đến Trấn Thiên Cung sớm chút đi?” Thiên Vũ Hạc ho nhẹ nói với Hàn Sâm.

Hắn hy vọng Hàn Sâm khuyên Hàn Nghiên đừng làm chuyện vô dụng, nhưng lại không nói rõ.

Hàn Sâm cũng không ngờ Hàn Nghiên lại làm ra chuyện này, hắn cũng nhìn đến trợn mắt há mồm nhưng vẫn làm bộ bình tĩnh nói: “Không sao, người trẻ tuổi có cách nghĩ là chuyện tốt, cứ để nàng làm đi.”

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không đả kích tính tích cực của Hàn Nghiên, nếu Trấn Thiên Cung không có quy tắc không được đi hái Tiên Hồ vậy cứ để Hàn Nghiên thử một lần cũng không sao.

Chính ngay lúc này, bỗng nhiên nhìn thấy khí tức trên người Hàn Nghiên thay đổi, mái tóc vốn đen dài bỗng như thác nước hắc tinh rũ xuống dưới

chân, đôi mắt đen như bảo thạch, khắp cả người tản mát ra khí tức thanh khiết thần bí.

Hết chương 2614.

Chương 2615. Hái Tiên Hồ

Rất nhiều cường giả Trấn Thiên Cung đều thầm nhíu mày, mặc dù thiên lộ không cấm sử dụng sức mạnh, nhưng khiêu khích tiên đằng như vậy lỡ như chọc giận tiên đằng cũng là một chuyện phiền phức.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung càng cảm thấy đau đầu: "Tại sao người Hàn gia lại gây chuyện như vậy, nhà bọn họ không có ai an phận hết sao? Sau này sẽ khiến lão Thập đau đầu rồi.

Lúc này vẻ mặt Vân Trường Không cũng phức tạp, trước ngày hôm nay hắn không thể tưởng tượng được đệ tử cuối cùng mình thu nhận lại là người như vậy, bây giờ cũng không biết nên khóc hay là nên cười.

Mà Lục Tịch trưởng lão lại cười sắp không chịu nổi: "Ha ha… Hàn Nghiên này… Thật thú vị… Lão Thập… Sau này ngươi phải bận…"

Bỗng nhiên tiếng cười của Lục trưởng lão lập tức khựng lại, nụ cười còn ở trên mặt nhưng ánh mắt lại mở to lộ ra vẻ kinh hãi.

Bởi vì tâm trạng chuyển biến quá nhanh nên hai biểu cảm tươi cười và kinh hãi đều xuất hiện trên cùng một khuôn mặt, khiến sắc mặt Lục trưởng lão có vẻ cực kỳ quái dị.

Vân Trường Không vốn muốn nói chuyện với Lục trưởng lão, cho nên nhìn về phía lục trưởng lão, nhưng sau khi nhìn thấy biểu cảm của Lục trưởng lão hắn không khỏi hơi ngẩn ra, sau đó phản ứng lại nhanh chóng quay đầu nhìn về phía tiên đằng.

Chỉ nhìn thoáng qua Vân Trường Không cũng ngẩn người, ánh mắt trợn †o lộ ra biểu cảm khó có thể tin.

Không chỉ có bọn họ mà lúc này cả Trấn Thiên Cung đều yên tĩnh.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung cầm ấm trà nhỏ trong tay đang chuẩn rót vào miệng, nhưng giờ lại ngây người, trên mặt lộ ra biểu cảm giống như thấy quỷ.

Chỉ thấy ở trên tiên đằng, Hàn Nghiên hai tay ôm một Tiền Hồ, mà chỗ nối liền hồ lô kia và tiên đang đã đứt ra, hồ lô kia bị Hàn Nghiên hái xuống thật.

Rất nhiều quý tộc Trấn Thiên Cung sợ đến ngây người, hoàn toàn không tin vào những gì mắt mình nhìn thấy, có thể hái Tiên Hồ sao, chuyện này khiến bọn họ không dám nghĩ đến.

Trong lịch sử Trấn Thiên Cung cũng có người từng nghĩ muốn hái Tiên Hồ, nhưng đó không phải là đệ tử bình thường mà là cường giả cấp Thần Hóa.

Những cường giả cấp Thần Hóa muốn hái Tiên Hồ không phải vì chút tiên khí giống như Hàn Nghiên, những Thần Hóa đại năng đó muốn hái Tiên Hồ để chế tạo dị bảo Thần Hóa.

Hái bằng bạo lực là chuyện không thể nào, cho dù là Cung Chủ của Trấn Thiên Cung muốn Tiên Hồ thì cũng phải tổ chức nghi thức đặc thù, dâng lên một ít bảo vật mà tiên đằng cần để trưởng thành, nếu †âm trạng của tiên đằng tốt thì có lẽ sẽ đồng ý đưa một Tiên Hồ.

Cho đến bây giờ Trấn Thiên Cung tổng cộng có mười bảy dị bảo được chế tạo từ Tiên Hồ, đều là vũ khí Thần Hóa, trong đó Tiên Hồ dị bảo cao cấp nhất đã đạt đến cấp Hóa Điệp.

Đương nhiên cũng có không ít Tiên Hồ chế tạo thất bại, số lượng Tiên Hồ kia cũng không thể kiểm chứng được.

Nhưng bởi vậy mới biết được, bản thân tiên đằng đáng sợ cỡ nào, cho dù rất nhiều cường giả Thần Hóa trong Trấn Thiên Cung cũng không dám làm loạn, chuyện hái Tiên Hồ bằng bạo lực như vậy trong lịch sử Trấn Thiên Cung cũng chỉ có hai người đã làm như vậy.

Nhưng bây giờ một Công Tước như Hàn Nghiên, không có tế phẩm gì, nhưng lại tay không hái Tiên Hồ xuống, điều này quả thực khiến người †a không cách nào tin được, cả đám đều như ngốc nhìn lấy Hàn Nghiên.

Nhưng lúc này Hàn Nghiên lại vui vẻ, nghĩ thầm: "Thì ra Tiên Hồ nơi này hái xuống được thật, nếu trong Tiên Hồ có tiên khí, vậy thì ta hái về từ từ nghiên cứu, cho dù tạm thời không có cách nhưng thời gian dài thì kiểu gì cũng sẽ có cách phá vỡ hồ lô lấy được tiên khí bên trong."

"Đúng rồi, nghe nói một người chỉ có một cơ hội đi thiên lộ, vậy ta phải giúp anh cả và Bảo Nhi bọn họ hái một quả." Hàn Nghiên suy nghĩ sau đó nhét hồ lô trong tay vào trong ba lô, ánh mắt chuyển động nhìn về phía hồ lô nhỏ bên cạnh.

Hàn Nghiên sợ mình không mang theo được hồ lô lớn nên đã dự định hái mấy hồ lô nhỏ.

"Nàng ta muốn làm gì vậy?" Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nhìn thấy ánh mắt Hàn Nghiên, trong lòng rung động, cảm giác không ổn, suýt chút nữa nhảy dựng lên từ trên ghế.

Quả nhiên một giây sau đã nhìn thấy Hàn Nghiên giơ tay lên hái Tiên Hồ bên cạnh, vừa hái còn vừa lẩm bẩm: "Đại ca một quả… Bảo Nhi một quả… Mộng Nhi một quả… Thêm tiểu công chúa Linh Nhi nhà ta một quả nữa… Đúng rồi còn có Tiểu Hoa…"

Vốn những Tiên Hồ đao kiếm kia khó đả thương, cường giả Thần Hóa cũng khó đánh rơi được, nhưng giờ lại Hàn Nghiên kéo vài cái đã rơi từ trên thân đằng xuống. Chỉ chốc lát sau nàng đã hái được ba bốn quả, khiến Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nhìn đến mắt sắp xanh lè.

Lúc này những trưởng lão, chấp sự, viện trưởng cùng với đệ tử bình thường của Trấn Thiên Cung đều ngây dại, hoàn toàn nói không nên lời, chỉ ngây ngô nhìn Hàn Nghiên mở ra thể Siêu Thần đứng hái Tiên Hồ.

"Điều này… Điều này… Sao có thể… Sao tiên đằng lại không có phản ứng… Mặc cho một Công Tước hái Tiên Hồ xuống…" Lục trưởng lão dụi mắt mình, như thể cho rằng mình đã già mắt mờ nên xuất hiện ảo giác.

Vân Trường Không lấy lại tinh thần, trong lòng vui mừng khó có thể kiêm chế, mặc dù cố gắng giả bộ thản nhiên nhưng khóe miệng vẫn nhịn không được hơi hơi nhếch lên, mặc cho ai cũng nhìn ra hắn cố nén ý cười.

“Lục sư huynh, ngươi xem đồ đệ ta thật ngu ngốc, đi thiên lộ mà đến cả một Tiên Hồ chi khí cũng không có, còn phải ra tay đi hái Tiên Hồ, thật sự là đần độn, thật sự là không có triển vọng… Ha ha…” Vân Trường Không nói xong, bản thân nhịn không được mà cười ha ha.

Một Tiên Hồ là một vũ khí Thần Hóa, mặc dù không chắc chắn có thể luyện thành vũ khí Thần Hóa trăm phần trăm, hơn nữa còn cần rất nhiều nguyên liệu phụ trợ quý giá khác. Nhưng giá trị của một Tiên Hồ sáng ngang với gen dị chủng Thần Hóa có cùng thể tích với nó.

Nhìn thấy Hàn Nghiên đã hái hồ lô thứ tư nhét vào trong ba lô, lúc này làm sao mà Cung Chủ của Trấn Thiên Cung còn ngồi được chứ, hắn lập tức ngồi thẳng người, âm thanh trang nghiêm lập tức truyền ra ngoài.

“Hàn Nghiên… Còn không mau đến Trấn Thiên Cung tiến hành nghi thức nhập môn… Đừng trì hoãn thời gian nữa…” m thanh mơ hồ quanh quẩn trong Trấn Thiên Cung, lập tức truyền đến bên vành tai Hàn Nghiên, nhưng những người khác lại chẳng nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Hàn Nghiên là người rất thông minh, nghe vậy lập tức biết mình không nên tiếp tục hái Tiên Hồ, trong lòng thầm nghĩ đáng tiếc: “Còn chưa hái được phần của Tiểu Hoa”

Nhưng Hàn Nghiên cũng không lưu luyến, mang theo bốn Tiên Hồ trong ba lô bước nhanh ra khỏi thiên lộ, đi về phía chính cung của Trấn Thiên Cung.

“Vừa nấy… Không phải ta hoa mắt đúng không… Hình như Hàn Nghiên đã hái bốn Tiên Hồ…” Có đệ tử như mới tỉnh trong mộng, vẻ mặt mờ mịt hỏi.

“Hình như ta cũng thấy được!”

“Đây chắc chắn là em gái ruột của Hàn sư huynh… Ta muốn biết… Hàn sư huynh có thiếu em rể hay không…”

“Phụ nữ của Hàn gia hình như còn đáng sợ hơn cả Hàn sư huynh! Lần trước con gái của hắn làm vạn Hồ rung, lần này em gái hắn lại dứt khoát hái cả Tiên Hồ xuống.”

“Cả nhà này… Chẳng có ai bớt gây chuyện cả…”

“Kỳ lạ quá, tại sao Tiên Hồ lại tốt với người Hàn gia như vậy, lại để người Hàn gia bình yên vô sự hái Tiên Hồ, còn tiên đằng lại không chút phản ứng nào?”

“Ngươi ngốc à, nếu như tiên đằng không đồng ý thì một Công Tước như nàng ta có thể hái Tiên Hồ xuống sao?”

“Cái khác ta không biết, ta chỉ biết lần này Hàn sư muội hời to rồi, bốn quả Tiên Hồ đó nói không chừng là bốn vũ khí Thần Hóa đói!” “Anh vợ Hàn Sâm… Ngươi hãy nhận ta đi…”

Hết chương 2615.

Chương 2616. Ý cảnh bùng nổ

“Tại sao lúc trước ta không nghĩ đến hái mấy hồ lô chứ?” Trong lòng Hàn Sâm có chút hối hận, lúc ấy lại không nghĩ đến điều này.

Tiên khí trong một hồ lô chắc chắn không chỉ có một, tùy ý hái mấy quả đã có thể phát đạt ngay.

Hàn Sâm còn đang hối hận thì Hàn Nghiên đã đi tới trước bậc đá Thiên Đạo của Trấn Thiên Cung, ba chữ Trấn Thiên Cung lóe lên rực rỡ tản ra áp lực khủng bố.

Đừng nói là một Công Tước, cho dù là cường giả cấp Vương đi trên bậc đá Thiên Đạo cũng sẽ bị ý cảnh ba chữ Trấn Thiên Cung đè ép không cách nào ngẩng đầu nhìn thẳng.

Lúc này rất nhiều quý tộc của Trấn Thiên Cung đều đang chờ xem Hàn Nghiên đi trên bậc đá Thiên Đạo như thế nào, biểu hiện hái Tiên Hồ vừa rồi của Hàn Nghiên đã khiếp sợ cả Trấn Thiên Cung, khiến bọn họ càng mong chờ biểu hiện đi trên bậc đá Thiên Đạo của Hàn Nghiên.

"Dù sao cũng là em gái ruột của Hàn sư huynh, thật sự ghê gớm."

"Các ngươi cũng đừng quên, lúc trước Hàn sư huynh đi bậc đá Thiên Đạo là được người ta cõng vào, không biết em gái của hắn có giống như vậy hay không."

"Hàn sư huynh được cõng vào đó là vì lĩnh ngộ được ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung, chứ không phải thật sự vô năng."

"Các ngươi nói xem Hàn sư muội có lĩnh ngộ được ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung trên bậc đá Thiên Đạo hay không?"

"Hái Tiên Hồ giống như chơi, hái liên tục bốn quả, ta thấy lĩnh ngộ ý cảnh không khó như hái Tiên Hồ."

"Nói cũng đúng, Tinh tộc có anh em Hàn gia sau này thật sự quật khởi rồi"

Lúc mọi người nghị luận thì Hàn Nghiên đã đi lên bậc đá Thiên Đạo, Hàn Sâm và Vân Tố Y, đám người Thiên Vũ Hạc đều đi đến bên ngoài thềm đá, nếu như Hàn Nghiên xảy ra chuyện gì thì có thể lập tức đi lên cứu người.

Không phải Hàn Sâm sợ Hàn Nghiên bị ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung đè bẹp, mà là sợ nàng giống như mình, đến lúc lĩnh ngộ được ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung thì không đi nổi nữa, nên đương nhiên người làm anh trai như hắn phải cõng nàng vào Trấn Thiên Cung, vì để người khác cõng không thích hợp cho lắm.

Hàn Sâm rất có lòng tin về thiên phú của Hàn Nghiên, Hàn Sâm cảm thấy trong nhà mình nhiều người nhưng thiên phú của hắn tương đối kém, nhưng bởi vì nghị lực và chấp niệm nặng nên mới có thể làm được chuyện người khác không làm được, chứ không phải do thiên phú thuần túy.

Đương nhiên, may mắn là một trong những nguyên nhân đó.

Sau khi Hàn Nghiên đi lên bậc đá Thiên Đạo đã cảm nhận được áp lực đến từ ba chữ Trấn Thiên Cung, khiến tốc độ tiến lên của nàng chậm lại, bị đè đến không thể không cúi đầu.

“Bây giờ ta không chỉ đại diện cho bản thân mà còn đại diện cho anh trai, sao có thể cúi đầu đi vào Trấn Thiên Cung chứ?” Hàn Nghiên tâm niệm đến đây, ý niệm điên cuồng bộc phát, ý đồ đối kháng với ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung.

Nhưng ý cảnh của ba chữ kia là cảnh giới Thần Hóa, nàng bây giờ đâu thể đối kháng, nàng càng mạnh mẽ đối kháng thì áp lực càng lớn, xương cổ dường như sắp bị đè gãy.

Nàng lần nữa mở ra thể Siêu Thần, sức mạnh kỳ dị tràn ngập toàn thân Hàn Nghiên, lần nữa khiến nàng tiến vào trạng thái Đế Thích Thiên.

Hàn Sâm cũng chỉ biết đại khái thể Siêu Thần Đế Thích Thiên của Hàn Nghiên, chỉ biết đó là thể Siêu Thần hệ nhân quả, còn sức mạnh của Đế Thích Thiên có bao nhiêu tác dụng, trừ phi Hàn Sâm và Hàn Nghiên đánh nhau thật, nếu không chỉ dựa vào nhìn thì không thể nhìn ra.

Hàn Sâm có thể nhìn ra vừa rồi Hàn Nghiên có thể hái Tiên Hồ chính vì tác dụng của Đế Thích Thiên, nhưng nhìn không ra được ảnh hưởng cụ thể.

Hiện giờ Hàn Nghiên lại sử dụng thể Siêu Thần Đế Thích Thiên, Hàn Sâm cũng rất muốn nghiên cứu cẩn thận một chút về chỗ ảo diệu của Đế Thích Thiên.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nhìn thấy Hàn Nghiên mạnh mẽ chống lại ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung, không khỏi mỉm cười nói với người phụ nữ bên cạnh: “Chung quy vẫn còn trẻ tuổi!”

Người phụ nữ đó thản nhiên nói: “Ai không đến từ tuổi trẻ chứ, niên thiếu kiêu ngạo cũng không phải là chuyện xấu, ngược lại có lúc cũng cần sự nhiệt tình của người trẻ tuổi.”

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nghe vậy chỉ cười không nói gì, hắn nhìn ra mặc dù sắc mặt người phụ nữ vẫn không thay đổi gì, nhưng người thật sự

có thể hiểu rõ phụ nữ này, thì có thể nhìn ra từ khóe mắt nàng, chắc chắn nàng rất tán thành Hàn Nghiên.

Đúng lúc này, bỗng nhiên nhìn thấy Hàn Nghiên đang bị ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung áp chế kia, trong lúc bất chợt cổ thẳng tắp, dáng người cũng thẳng tắp, cứ như vậy nhìn thẳng về phía trước, từng bước đi về phía cửa lớn Trấn Thiên Cung.

Rất nhiều cường giả Trấn Thiên Cung đều lộ ra vẻ nghi ngờ, sao ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung lại đột nhiên mất đi tác dụng vậy.

“Không đúng, ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung đều có hiệu quả đối với sinh vật lần đầu tiên đi trên bậc đá Thiên Đạo, sau này mới không có hiệu quả nữa, rõ ràng Hàn Nghiên mới đi lần đầu, sao đột nhiên không có hiệu quả vậy?” Vẻ mặt Lục Tịch trưởng đầy lão nghi ngờ, nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy không đúng: “Không đúng, lúc đầu có hiệu quả sau đó lại đột nhiên không có hiệu quả, Hàn Nghiên này rốt cuộc đã luyện thuật gen gì? Sao có thể có hiệu ứng kỳ lạ như vậy?”

“Lục sư huynh, ngươi đừng đoán nữa, Hàn Sâm đã như vậy rồi, nếu em gái ruột của hắn bình thường thì mới là lạ đó.” Vân Trường Không cũng không phô trương đả kích lục trưởng lão nữa, nhưng trong lòng hắn lại rất vui vẻ.

Hắn vốn nể mặt Hàn Sâm và Vân Tố Y nên mới nhận Hàn Nghiên, nhưng không ngờ Hàn Nghiên lại có biểu hiện khiếp người khiến Vân Trường Không cảm thấy lần này kiếm hời rồi.

Hàn Nghiên bình tĩnh từng bước đi lên bậc thang đá, người của Trấn Thiên Cung lại phát hiện có chút không đúng, bọn họ phát hiện ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung không mất đi hiệu lực, chẳng những không mất đi hiệu lực mà càng ngày càng mạnh.

Bởi vì lúc này ba chữ Trấn Thiên Cung đang lóe lên rực rỡ. Nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, đó không phải là ánh sáng thật, mà là gợn sóng sau khi ý cảnh trở nên cực mạnh thì sản sinh ra, mắt thường đã có thể nhìn thấy, giống như vầng sáng vậy.

Hàn Nghiên càng đi lên thì ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung càng thêm mạnh, ý cảnh mạnh như thế thì chỉ có lúc cường giả Thần Hóa đi trên bậc đá Thiên Đạo mới xuất hiện. Nhưng bây giờ người đi trên đó là Hàn Nghiên cấp Công Tước, lại có thể khiến ý cảnh của ba chữ Trấn Thiên Cung kích phát đến mức độ này thì thật sự có chút ngoài dự đoán của người khác.

Càng thêm khiếp sợ hơn là ý cảnh mạnh như vậy lại không có tác dụng với Hàn Nghiên.

Trong ý cảnh giống như ánh trăng chiếu xuống trong suối, Hàn Nghiên một thân bạch y từng bước đi lên bậc thêm đá giống như tiên tử hiện ra dưới ánh trăng, mái tóc màu đen hơi trôi nổi trong ánh trăng khiến rất nhiều đệ tử trẻ tuổi của Trấn Thiên Cung đều nhìn thẳng.

“Ta yêu rồi…” Hai tay một nam đệ tử che ngực, vẻ mặt si mê nhìn Hàn Nghiên, hai mắt như sắp xuất hiện sao.

“Đây là tiên tử thật sự!” Rất nhiều nam đệ tử trẻ tuổi đều nhìn đến hai mắt tỏa sáng giống như một đám sói đói.

Mà lúc này Hàn Nghiên đã chậm rãi đi tới bên dưới ba chữ Trấn Thiên Cung, đi xong bậc đá Thiên Đạo này, dựa theo kinh nghiệm trước đó, †ừ nay về sau ý cảnh trên ba chữ Trấn Thiên Cung sẽ tự động biến mất. Nhưng lần này ý cảnh ba chữ Trấn Thiên Cung không những không biến mất mà lại bộc phát ra như núi lửa phun trào.

Hết chương 2616.

Chương 2617. Bạch Tượng

Khi tất cả mọi người đang nghỉ ngờ thì thấy bên trong ý cảnh của ba chữ đang bộc phát kia có một thứ bay ra.

“Đây là cái gì?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra, không khỏi nhìn về phía Vân Tố Y đứng một bên, hắn nhưng chưa nghe nói qua Trấn Thiên Cung tấm biển

trong vẫn còn có đồ.

“Ta… Cũng không biết…” Vân Tố Y cũng mờ mịt, nàng chưa nghe nói qua Trấn Thiên Cung tấm biển bên trong còn có thể còn sẽ có đồ bay ra ngoài.

Không chỉ là hai người bọn họ, tất cả mọi người là vẻ mặt mờ mịt, ai cũng không ngờ bên trong tấm biển lại có gì đó, đều nhìn chằm chằm nơi đó.

Chỉ thấy thứ bay ra từ trong tấm biển kia giống nhau một đầu voi, toàn thân trắng nốn như ngọc, hình thể cũng chỉ dài một xích, một đôi răng ngà trong suốt long lanh.

Mọi người thấy Tiểu Bạch Tượng bay ra từ trong tấm biển của Trấn Thiên Cung này, cũng cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao nó sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Trấn Thiên Cung phòng vệ nghiêm ngặt cực kỳ, làm sao lại có một con dị chủng mà bọn họ không biết là gì giấu ở trong tấm biển ở đại điện chứ.

Sau khi con Tiểu Bạch Tượng kia xuất hiện, rơi vào Hàn Nghiên trước mặt, thân hình ngay lập tức biến lớn, trong chớp mắt đã to bằng Voi ma mút.

Nói cũng kỳ quái, sau khi con Bạch Tượng này xuất hiện, ý cảnh trên ba chữ Trấn Thiên Cung bỗng biến mất, khôi phục về độ dáng hoàn toàn yên tĩnh.

Bạch Tượng vươn mũi voi ra, quấn lấy người Hàn Nghiên.

Hàn Sâm hoảng sợ, tưởng con Bạch Tượng kia sẽ làm hại Hàn Nghiên, lắc mình xông ra ngoài, nhưng lại thấy sau khi Bạch Tượng lấy mũi quấn lấy Hàn Nghiên thì đặt nàng ở trên lưng.

Hàn Nghiên ngồi ở trên lưng Bạch Tượng, ngay sau đó Bạch Tượng xoay người đi vào trong Trấn Thiên Cung.

Thấy Bạch Tượng không có ác ý, Hàn Sâm mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn vội vàng đi theo, trên thực tế không chỉ Hàn Sâm, rất nhiều trưởng lão cũng đã chạy đến nơi này, đều là vẻ mặt cổ quái nhìn Bạch Tượng đi trong Trấn Thiên Cung.

Chuyện này quá mức ly kỳ, nhưng không có một ai biết trong tấm biển của Trấn Thiên Cung lại cất giấu một con Bạch Tượng, chuyện này thật sự có hơi khó tin, làm cho người ta không cách nào tin nổi.

Ngay cả Cung Chủ Trấn Thiên Cung cũng tự mình đến, vừa rồi hắn suy †ư một lúc lâu, cũng không nghĩ ra được, rốt cuộc Bạch Tượng đó có lai lịch ra sao.

Chỉ nhìn khí tức của Bạch Tượng chắc chắn là sinh vật Thần Hóa, nhưng mà một sinh vật Thần Hóa giấu ở trong tấm biển, mà bọn họ lại không hề có cảm giác, đây quả thực là vả lên mặt rất nhiều cường giả cấp Thần Hóa của Trấn Thiên Cung.

Nhưng bọn họ cũng biết Bạch Tượng chắc chắn có lai lịch, không ai tùy tiện động thủ, chỉ đi theo Bạch Tượng, xem nó rốt cuộc muốn làm gì.

“Cung Chủ đại nhân, rốt cuộc con Bạch Tượng đó có lai lịch gì?” Hàn Sâm lo lắng cho an nguy của Hàn Nghiên, thấy Cung Chủ của Trấn Thiên Cung đến, bèn hỏi thăm.

“Bình tĩnh chớ nóng, ta sẽ bảo đảm sự an toàn của Hàn Nghiên, sẽ không để cho nàng chịu thương tổn gì.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung vừa đi vừa nói chuyện.

Hàn Sâm nghe hắn nói như vậy, không thấy an tâm, còn lo lắng hơn, bởi vì nghe giống như đến cả Cung Chủ Trấn Thiên Cung cũng không biết lai lịch của Bạch Tượng.

Mặc dù nghe có hơi khó tin, một sinh vật Thần Hóa ở trong Trấn Thiên Cung, Trấn Thiên Cung lại không có ai biết lai lịch của nó, nhưng mà đây cũng là chân thật chuyện đã xảy ra.

Hàn Sâm chỉ đành cắn răng theo sát con Bạch Tượng, may con Bạch Tượng trông cũng không ác ý, nó đi cũng không nhanh, Hàn Nghiên ngồi ở trên lưng của nó nhìn xung quanh, nhưng trên mặt có chút ít ngạc nhiên, cũng không bị tổn thương.

“Tiểu Nghiên, ngươi không sao chứ?” Hàn Sâm đi theo bên Bạch Tượng, hỏi.

“Ta không sao, đây là một trong những nghi thức nhập môn của Trấn Thiên Cung sao?” Hàn Nghiên thấy hơi ngạc nhiên bèn hỏi.

“Ngươi có thể tụt từ trên lưng nó xuống không?” Hàn Sâm lại hỏi. “Được chứ, bây giờ xuống luôn sao?” Hàn Nghiên hỏi. “Ngươi xuống đi.” Hàn Sâm nói.

Hàn Nghiên đứng dậy trên lưng Bạch Tượng rồi bay lên, nhưng mà nàng rời khỏi lưng của con voi thì con Bạch Tượng đó vương mũi ra lôi nàng về.

Nhưng Bạch Tượng cũng không làm nàng bị thương, chỉ đặt nàng trên lưng đầy nhẹ nhàng, sau đó đi về phía trước.

“Để cho nàng ngồi tạm trên đó đi, Bổn Cung Chủ bảo đảm nàng sẽ không bị thương dù chỉ một sợi tóc.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung híp mắt nói.

trong tấm biển Trấn Thiên Cung có một con Bạch Tượng bay ra, đây quả thực là thiên cổ kỳ văn, tất cả đệ tử của Trấn Thiên Cung cũng cảm thấy không khó hiểu, nhưng lại tò mò không biết rốt cuộc Bạch Tượng là cái gì.

Nhưng lúc này đệ tử bình thường đã bị ngăn lại, cũng không thể đi theo Bạch Tượng, bây giờ người đi theo Bạch Tượng đều là đại lão của Trấn Thiên Cung, ít nhất cũng là trưởng lão gì đó.

Con Bạch Tượng cõng Hàn Nghiên xuyên qua đại điện của Trấn Thiên Cung, chậm rãi đi tới hậu hoa viên của Trấn Thiên Cung.

Đây là nơi nghỉ ngơi của Cung Chủ của các triều đại Trấn Thiên Cung, bây giờ đương nhiên thuộc về vị Cung Chủ đang ở bên cạnh Hàn Sâm, người bình thường không được phép đi vào nơi này.

Lúc này cả đám cũng đi theo Bạch Tượng qua đó, chỉ thấy nơi này giống như một vườn hoa lớn thiên nhiên, núi non trùng điệp, linh thảo †ỏa ra mùi thơm, giống như động phủ của Thần Tiên.

Trong đó không thiếu thiếu thực vật dị chủng quý báu, làn Hàn Sâm muốn cắt phăng đi.

Đại Bạch Tượng cõng Hàn Nghiên đi thẳng tới bên cạnh một đầm nước dưới vách núi đá ở hậu hoa viên, chỉ thấy kia trên vách núi đá có khắc bốn chữ rồng bay phượng múa to "Thiên Ngoại Chi Thiên".

Bốn chữ khắc kia trông thần thái phi dương, cho dù người không hiểu nghệ thuật viết chữ như Hàn Sâm, cũng cảm thấy là tác phẩm của một người trẻ tuổi.

Nhưng một người trẻ tuổi tại sao khắc chữ được ở nơi này, nơi này là nơi nghỉ ngơi của Cung Chủ các đời của Trấn Thiên Cung, ngoại nhân không được đi vào, chứ đừng nói là để lại dấu vết.

Bạch Tượng đi tới trước vách đá, cúi đầu bỏ vòi vào trong đầm nước, chỉ trong chớp mắt, mực nước trong đầm nước giảm xuống cực kỳ nhanh, còn nhanh hơn máy bơm.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm con Bạch Tượng đó, không biết rốt cuộc nó đang làm gì. Đợi một hồi thì thấy cái vòi của Bạch Tượng nhấc lên từ trong đầm nước, hơn nữa trên mũi của nó còn quấn một thứ.

Đó là một cái hộp bằng ngọc, chỉ dài chừng một xích, mọi người nhìn mà chẳng hiểu ra sao, trong đầm lại có một hộp ngọc, đúng là chuyện ly kỳ.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung nhìn hộp ngọc kia cau mày suy tư, hình như nghĩ tới điều gì, nhưng không dám khẳng định.

Vòi của Bạch Tượng giương lên, cuốn hộp đó đặt vào trong tay Hàn Nghiên, sau đó nằm ở bên đầm nước bên, nhắm mắt lại, giống như ngủ thiếp đi vậy.

"Hàn Nghiên, ngươi tới đây." Cung Chủ Trấn Thiên Cung nói với Hàn Nghiên đang cầm hộp ngọc nói.

Hàn Nghiên thấy Hàn Sâm khẽ gật đầu, rồi mới bò xuống từ trên lưng của Bạch Tượng. Lần này Bạch Tượng không có phản ứng gì, mặc kệ cho Hàn

Nghiên cầm hộp ngọc rời đi.

“Mở hộp ngọc ra.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung nói với Hàn Nghiên.

“Cung Chủ, trong hộp ngọc sẽ không có cái gì hung hiểm đúng không?” Hàn Sâm thấy hơi lo lắng bèn hỏi.

“Sẽ không.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung lộ ra vẻ mặt cổ quái lắc đầu.

“Chẳng nhẽ là cái kia…” Đột nhiên mặt Vân Trường Không biến sắc, giống như nghĩ tới điều gì đó, khiếp sợ nhìn hộp ngọc.

Hết chương 2617.

Chương 2618. Kiếm truyền cho người có duyên

Cung Chủ Trấn Thiên Cung khẽ gật đầu: “Nếu như không đoán sai, thì là thứ đó, không ngờ nó luôn ở trong Trấn Thiên Cung, hơn nữa còn ở ngay dưới mí mắt của chúng ta.”

“Đây.. Có khả năng thật sao?” Giọng của Vân Trường Không hơi run rẩy, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hộp ngọc trong tay Hàn Nghiên.

Hộp ngọc đó trơn bóng như ngọc, phía trên cũng không điêu khắc và hoa văn gì hết, là một hộp ngọc vương vức dài một xích, không có ký hiệu rõ ràng, cả một đám cường giả của Trấn Thiên Cung, hơn phân nửa người cũng không nhìn ra kia rốt cuộc là cái gì.

“Lão Thập, ngươi nói cho rõ ràng, trong hộp ngọc đó cất thứ gì thế?” Tính tình Lục trưởng lão nóng nảy, không nhịn được hỏi.

Vân Trường Không nhìn về phía Cung Chủ Trấn Thiên Cung, Cung Chủ Trấn Thiên Cung khẽ gật đầu, Vân Trường Không mới lên tiếng với ánh

mắt phức tạp: “Chuyện của Cung Chủ đời thứ mười một chắc các ngươi cũng biết nhỉ?”

“Đó là đương nhiên, Cung Chủ đời thứ mười một là kỳ tài một thời của Trấn Thiên Cung ta, cả vũ trụ ai không biết, hắn là cường giả tuyệt thế đã đánh vào trong Thần điện Gen của Trấn Thiên Cung chúng ta.” Lục trưởng lão chớp mắt một cái, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên: “Chẳng nhẽ cái này hộp ngọc này có liên quan tới Cung Chủ đời thứ mười một?”

Vân Trường Không khẽ gật đầu: “Chắc các ngươi cũng nhớ được, trong tư liệu của tộc ta từng có ghi lại, trước khi Cung Chủ đời thứ mười một đánh vào Thần điện Gen từng để lại một câu.”

“Kiếm truyền cho người có duyên!” Gần như là đồng thời, rất nhiều trưởng lão cùng trăm miệng một lời kêu lên, cũng mở to hai mắt nhìn, gắt gao nhìn chằm chằm hộp ngọc trong tay Hàn Nghiên.

Vân Trường Không khẽ gật đầu: “Thiên phú kiếm đạo của Cung Chủ đời thứ mười một tuyệt vời, gần như giống như thiên bẩm, khác với Kiếm đạo Tông Sư bình thường phải học hỏi sở trường của người khác, xong sau đó mới tạo nên một con đường riêng cho mình. Kiếm pháp của Cung Chủ đời thứ mười một đã có một phong cách riêng ngay từ đầu, ba tuổi luyện kiếm, chưa tới hai mươi tuổi kiếm ý đã đạt tới cảnh giới Thần Hóa, chưa thăng cấp Thần Hóa thì đã vị trí Cung Chủ của Trấn Thiên Cung. Ở trong tình huống tộc ta gặp phải nguy cơ cực kỳ nghiêm trọng, hắn diệt trừ phản đồ bên trong, chống lại cường địch ở ngoài, có rất nhiều trưởng lão cấp Thần Hóa đều trung thành tận tâm, đưa Trấn Thiên Cung ta lại lên đỉnh cao một lần nữa, ổn định lại cơ nghiệp trăm năm. Bốn chữ Thiên Kiêu một đời cũng kể hết được chiến công của Cung Chủ đời thứ mười một, mà bốn chữ Thiên Ngoại Chỉ Thiên này là do Cung Chủ đời thứ mười một khắc ra.”

“Người phi thường ắt có hành động phi thường, tuyền thừa kiếm đạo của Cung Chủ đời thứ mười một lại không để ở trong Trấn Thiên Cung, cũng không truyền thụ cho bất kỳ đệ tử nào, nhưng trước khi hắn phá thiên phạt chiến, xông vào Thần điện Gen thì để lại một câu “Kiếm truyền cho người có duyên”, để cho người có duyên tìm trong vũ trụ, đến nay cũng không có ai biết câu “Kiếm truyền cho người có duyên” kia rốt cuộc đang chỉ người nào. Mãi tới hôm nay mới thôi, cũng không có ai gặp được kiếm pháp mà

Cung Chủ đời thứ mười một lưu lại. Nhưng chuyện Cung Chủ đời thứ mười một lưu lại kiếm pháp đã dẫn phát một lần tâm bảo trong vũ trụ, nhưng cuối cùng không ai có thu hoạch gì." Vân Trường Không vừa nói, vừa nhìn hộp ngọc trong tay Hàn Nghiên.

"Sao ngươi biết trong hộp ngọc là truyền thừa kiếm pháp của Cung Chủ đời thứ mười một?" Lục trưởng lão vẫn thấy hơi nghi ngờ hỏi.

Vân Trường Không cười khổ nói: "Hộp ngọc kia được làm từ ngọc Thiên Ngoại, loại ngọc này là đặc sản của Trấn Thiên Cung ta, vả lại số lượng còn cực ít, kẻ ở bên ngoài rất khó có được, cho dù có thể lấy được thì cũng không mang nó tới chỗ này, để chìm trong Thiên hạ đàm, ngươi cảm thấy ngoài Cung Chủ của tộc ta thì có ai sẽ làm vậy nữa?"

"Cung Chủ của các đời nhiều, sao người xác định được là Cung Chủ đời thứ mười một?" Lục thúc vẫn còn hơi nghi ngờ, chưa hiểu.

Vân Trường Không chỉ con Bạch Tượng đang nằm ngủ bên đầm nói: "Các ngươi có nhớ, tọa ky lúc đầu của Cung Chủ đời thứ mười một là gì không?"

"Nghe nói là một con Kình Thiên Cự Tượng… Nhưng mà không phải con Kình Thiên Cự Tượng đã biến mất cùng với Cung Chủ đời thứ mười một xong vào Thần điện Gen sao?" Nói đến chỗ này, Lục trưởng lão cũng biến sắc, trợn to mắt nhìn hộp ngọc trong tay Hàn Nghiên kêu lên: "Chẳng nhẽ đây là truyền thừa kiếm pháp của Cung Chủ đời thứ mười một thật à?"

"Mở ra xem một chút thì sẽ biết thôi." Cung Chủ Trấn Thiên Cung nói. "Ta mở." Lục trưởng lão lắc mình tới trước mặt Hàn Nghiên, duỗi tay muốn nắm hộp ngọc kia.

Nhưng bàn tay của hắn vẫn chưa đụng vào được hộp ngọc, lại đột nhiên cảm giác phía sau người truyền đến một luồng lực lượng rất lớn, trực tiếp hút hán bay ra luôn.

Ầm!

Lục trưởng lão ngã chỏng vó đụng vào vách đá có bốn chữ Thiên Ngoại Chi Thiên, mặt suýt nữa thì bẹp.

Cái vòi của Bạch Tượng bên bờ Thiên Hạ đàm vừa thu lại, mắt cũng chẳng mở, vẫn tiếp tục nằm đó ngủ say.

Vân Trường Không thấy dáng vẻ thê thảm của Lục trưởng lão, cười khổ nói: "Lục sư huynh, ngươi cũng nóng lòng quá, sao ngươi không nghĩ xem, tính của Cung Chủ đời thứ mười một như thế thì sẽ để cho người †a tùy tiện mở hộp ngọc của hắn ra à."

Lục trưởng lão chật vật bò dậy, trừng mắt Bạch Tượng, nhưng cũng không dám đi tìm nó tính sổ.

Nếu là tọa ky của Cung Chủ đời thứ mười một thật, thế thì không phải sinh vật Thần Hóa bình thường sánh được.

"Hàn Nghiên, mở hộp ngọc ra đi." Cung Chủ Trấn Thiên Cung nói với Hàn Nghiên.

Hàn Nghiên nhìn Hàn Sâm, thấy Hàn Sâm khẽ gật đầu, thì mới nghe theo ý của bọn họ. Hình như Hàn Nghiên nhặt được của hời rồi, thứ tốt như vậy sao lại không lấy cơ chứ, nói không chừng Cung Chủ đời thứ mười một để lại một lượng lớn tài nguyên thì sao, vậy con đường thăng cấp sau này của Hàn Nghiên không phải lo nữa rồi.

Hàn Nghiên duỗi tay ấn hộp ngọc, hộp ngọc đó cũng không khóa, tay nàng nhấc lên, mở nắp hộp ngọc kia ra, thì ngay lập tức thấy một bóng người bay ra từ đó, là ảo ảnh của một nam tử phong độ một vị phong độ ngời ngời.

Không nhìn ra được tuổi, trông có vẻ rất trẻ, nhưng mà lại cho người ta một loại cảm giác lắng đọng khi đã trải qua tang thương.

"Biết chắc các ngươi có nghĩ nát óc cũng sẽ không đoán được ta sẽ để nó trong Thiên Hạ đàm. Nhưng đừng giận nha, nói sao thì các người cũng là đồ tử đồ tôn của ta, đoán không được ý lão tổ tông là chuyện rất bình

thường. Mặc kệ bây giờ là ai chấp chưởng Trấn Thiên Cung thì vân phải nghe lệnh của ta, kiếm truyền cho người có duyên, người Bạch Tượng lựa chọn là người thừa kế truyền thừa kiếm pháp của ta, vật trong hộp cũng chỉ có hắn được t6hừa kế, không được làm trái… Nếu không ắt có đại họa… Nghĩ cũng thấy thú vị đấy… Nghĩ đến có rất nhiều sinh vật của các tộc lật tung cả vũ trụ lên để tìm nó… Không biết là tiểu bối nào trong Thiên tộc ta có vận may này đây…” Nói đến chỗ này, ảo ảnh kia cũng tiêu tán, không để lại chút dấu vết nào.

Vẻ mặt của đám người Cung Chủ Trấn Thiên Cung đều cực kỳ cổ quái, trong truyền thuyết Cung Chủ đời thứ mười một anh minh thần võ, nhưng không nghĩ tới lại là người không đáng tin như vậy, hóm ruột tới vậy.

“Ta nói này lão tổ tông, ngươi không đáng tin quá rồi đấy, con Bạch Tượng này của ngươi lựa chọn người có duyên, nàng có phải là Thiên Tộc đâu, có biết không hả? Hơn nữa còn là một cái đệ tử ký danh.” Trong lòng Cung Chủ Trấn Thiên Cung buồn bực thôi rồi, trong một thời gian ngắn cũng không biết nên nói gì cho phải.

Nếu làm theo lời của Cung Chủ đời thứ mười một, đưa truyền thừa

kiếm pháp cho Hàn Nghiên, vậy thì một môn được coi là thần bí nhất của Trấn Thiên Cung sẽ thành truyền cho người ngoài.

Nhưng nếu như không cho, thì thành ra bọn họ cãi lại di mệnh của Cung Chủ Trấn Thiên Cung, truyền ra ngoài thì không hay.

Quan trọng nhất là, tọa ky của Cung Chủ Trấn Thiên Cung còn ở đây, nếu bọn họ không cho, thì e con Bạch Tượng kia sẽ không đáp ứng đầu tiên.

Trong bỗng chốc, tất cả trưởng lão của Trấn Thiên Cung cùng bày ra vẻ mặt thay đổi không chừng, không ai mở miệng nói chuyện.

Hết chương 2618.

Chương 2619. Thay mặt thây nhận đồ đệ

Trong phòng nghị sự của Trấn Thiên Cung, một đám người trong cao †ầng như trưởng lão, viện trưởng đang tranh luận kịch liệt.

“Đó là kiếm thuật bí truyền của Cung Chủ đời thứ mười một một, là bí thuật bất truyền củaTrấn Thiên Cung ta, sau khi chôn vùi trong bao nhiêu ngày tháng cuối cùng cũng gặp lại, tất nhiên là phải thuộc về hệ bí truyền của Trấn Thiên Cung, sao phải cho ngoại tộc? Hơn nữa nàng còn là một đệ tử ký danh.”

“Ngươi nói như vậy là không đúng rồi, đây là di mệnh do Cung Chủ đời thứ mười một một đích thân lưu lại, sao chúng ta có thể làm trái lại ý của lão nhân gia chứ?”

“Đó là vì hắn không biết được rằng đối tượng được truyền thừa mà Bạch Tượng chọn lại là một kẻ ngoại tộc… Còn là một đệ tử ký danh…”

Cao tầng của Trấn Thiên Cung chia thành ba phe phái rõ rệt, phái thứ nhất chủ trương thu hồi bí truyền của Cung Chủ đời thứ mười một một vào hệ bí truyền. Chỉ có thành viên chính của Thiên tộc mới có tư cách xem rồi tu hành.

Còn một phe chủ trương nghe theo di mệnh của Cung Chủ đời thứ mười một một, truyền thừa kiếm pháp sẽ do Hàn Nghiêu kế thừa.

Phe cuối cùng lại cho rằng muốn nghiên cứu truyền thừa kiếm pháp của Cung Chủ đời thứ mười một, sau khi cải tiến ưu hóa, sẽ để cho đệ tử Trấn Thiên Cung tu hành.

“Cung chủ đại nhân, ngươi có ý kiến gì thì nói đi chứ?” Lục trưởng lão thuộc phe ủng hộ thu hồi bí thuật truyền thừa vào hệ bí truyền, hắn vừa nói như vậy, mọi người mới phát hiện bọn họ tranh luận kịch liệt như vậy, nhưng Cung Chủ của Trấn Thiên Cung lại chưa từng nói câu nào.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung thản nhiên nói: “Chuyện này không cần phải tranh luận.”

“Cung chủ đại nhân nói như vậy là có ý gì?” Viện trưởng của Thiên Cơ Viện khó hiểu nhìn về hướng Cung Chủ của Trấn Thiên Cung.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nhìn hắn một cái, sau đó ánh mắt hắn lướt qua mặt của mọi người: “Các ngươi có tính toán thế nào đi nữa mà không lấy được truyền thừa kiếm pháp của Cung Chủ đời thứ mười một một thì có tác dụng gì?”

“Sao lại không lấy được? Chúng ta để cho Hàn Nghiêu đi lấy, nàng dám không giao cho chúng ta sao? Đây vốn là đồ của Trấn Thiên

Cung, chúng ta lấy về cung vốn là chuyện đương nhiên.” Viện trưởng Thiên Cơ Viện hừ hừ lạnh lùng nói.

“Chuyện đương nhiên, mấy từ này dùng hay lắm, nhưng mà ta không biết “chuyện đương nhiên” này của ngươi đã đặt Cung Chủ đời thứ mười một đặt ở nơi nào rồi?” Vân Trường Không cười đểu nói.

“Ta không dám có ý khinh thường Cung Chủ đời thứ mười một một… Nhưng Cung Chủ đời thứ mười một khi đó chắc cũng không ngờ rằng người kế thừa lại không phải đệ tử của Thiên tộc chúng ta, bây giờ chúng ta chỉ đang tính kế tạm thời, ta tin rằng nếu lão nhân gia ở trên trời có thiêng cũng sẽ đồng ý với cách làm này của chúng ta.” Viện trưởng Thiên Cơ viện ra vẻ đạo mạo nói.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung híp mắt rồi cười nói: “Viện trưởng Thiên Cơ Viện nói không sai, quả thực chỉ là kế tạm thời, nhưng chắc Cung Chủ đời thứ mười một cũng từng nghĩ đến sẽ có kế tạm thời này, cho nên hắn mới để lại Kình Thiên Cự Tượng mà hắn cưỡi để bảo hộ và nhắn nhủ, đề phòng kế tạm thời của đám đồ tôn đồ tử chúng ta. Viện trưởng Thiên Cơ Viện ngươi còn có kế tạm thời khác không, giải quyết luôn chuyện này?”

“Cái này thì… Nếu như Hàn Nghiêu tự nguyện giao ra… Kình Thiên Cự ‘Tượng chắc cũng không đến nỗi…” Viện trượng Thiên Cơ Viện nói, âm

điệu cũng nhỏ đi nhiều, đương nhiên hắn cũng cảm thấy ý kiến của bản thân không đáng tin lắm.

Bí truyền đó không phải ghi chép bằng văn tự, chỉ có một thanh kiếm ngọc, Bạch Tượng vẫn luôn không rời khỏi kiếm ngọc. Nếu như Hàn Nghiêu đi lấy kiếm thì không sao, nhưng nếu là người khác đi lấy chắc chắn sẽ bị Kình Thiên Cự Tượng tấn công, Lục trưởng lão là một ví dụ cụ thể.

"Kình Thiên Cự Tượng dù sao cũng chỉ là một dị chủng có trí tuệ thấp mà thôi, nó cũng không hiểu được bao nhiêu, chúng ta hợp lực vào vây nó, lấy đi kiếm ngọc, chẳng lẽ lại sợ nó lật được cả trời sao?" Một vị trưởng lão khàn giọng nói.

"Thất trưởng lão, chúng ta là Trấn Thiên Cung hay là hang ổ thổ phỉ đấy?" Vân Trường Không nói một cách trào phúng.

"Vân Trương Không ngươi đừng vì tư lợi mà gây hại đến công, dù sao thì Hàn Nghiêu cũng là đệ tử của ngươi, nhưng kiếm pháp truyền thừa thì lại di sản quý báu của Trấn Thừa Cung ta, không phải là tài sản riêng của Vân gia ngươi." Thất trưởng lão cười lạnh nói.

Vân Trường Không tức giận nói: "Ý của ngươi là gì?" "Ý của ta rất rõ ràng, sao còn cần phải hỏi lại lần nữa…"

"Trường Không, lời nói của Thất trưởng lão cũng không phải là vô lý, vậy thì chuyện này cứ như vậy đi." Cung Chủ của Trấn Thiên Cung đánh gãy cuộc cãi nhau giữa hai người.

"Cung Chủ…" Vân Trường Không không bằng lòng.

"Cung Chủ anh minh!" Thất trưởng lão mặt mày hớn hở. Cung Chủ của Trấn Thiên Cung không để ý đến ánh mắt khẩn thiết của Vân Trường Không, nhìn về phía Thất trưởng lão cười nói: "Nếu như đây đã là chủ ý của Thất trưởng lão ngươi đưa ra, vậy chỉ có thể làm phiền ngươi một chuyến, dựa theo kế hoạch vây giữ Kình Thiên Cự Tượng, lấy kiếm ngọc ra đi."

“Cung Chủ, một mình ta làm sao làm nổi, còn cần phải nhờ Cung Chủ phái chư vị cường giả Thần Hóa ra tay trấn áp Kình Thiên Cự Tượng.” Sắc mặt của Thất trưởng lão khẽ thay đổi, nghe ra được ngữ khí của

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung không đúng.

“Cái này thì ta giúp không nổi.” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung thản nhiên nói: “Ta còn đang chờ mong Hàn Sâm có thể hỗ trợ tộc ta ra đời thêm mấy Thần Hóa. Việc chèn ép Hàn Nghiêu cướp truyền thừa đương nhiên ta không thể làm, Thất trưởng lão ngươi hãy tự nghĩ cách đi. Nếu như đã là chủ ý của ngươi, ngươi chắc chắn sẽ có cách để thực hiện được thành công đúng không? Việc này thành công chắc chắn sẽ ghi công lao lớn của ngươi.”

“Cái này thì…” sắc mặt của Thất trưởng lão đột nhiên trở nên khó coi, không nói nên lời.

Vân Trường Không nhướng mày vui mừng, lúc này hắn mới biết ý của Cung Chủ của Trấn Thiên Cung là muốn bảo vệ Hàn Nghiêu.

Mấy trưởng lão và viện trượng vốn ủng hộ lấy lại kiếm ngọc lúc này đều ngậm miệng không nói. Nếu như Cung Chủ của Trấn Thiên Cung muốn bảo vệ Hàn Nghiêu, còn cả danh vọng hiện nay của Hàn Sâm nữa, bảo bọn họ đi cướp kiếm, thì chắc chắnsẽ chẳng có ai dám đi.

Chống lại ý nguyện của Cung Chủ đã không nói, còn dám đắc tội với Hàn Sâm, sau này khi Hàn Sâm chúc phúc e là sẽ không có phần của ngươi rồi. Huống hồ trong tay Hàn Sâm còn có hai món vũ khí Chân Thần, hơn nữa còn được tộc Thái Thượng tuyển chọn, thành tựu trong tương lai chắc chắn là vô hạn. Bây giờ đi cướp đồ từ trong tay của Hàn Nghiêu, thì bằng với việc đắc tội chết với Hàn Sâm rồi.

“Ai muốn đi lấy lại kiếm pháp truyền thừa ta đều sẽ ủng hộ, chỉ cần lấy về đều sẽ ghi danh.” Ánh mắt Cung Chủ của Trấn Thiên Cung quét qua mặt mọi người, nhưng lại không có ai dám nói gì.

Hàn Sâm vốn không nghĩ rằng chuyện này lại kết thúc dễ dàng như vậy, người của Trấn Thiên Cung e là sẽ không để cho kiếm pháp truyền thừa

quan trọng như vậy rơi vào tay của Hàn Nghiêu.

Nhưng ai ngờ rằng những tình huống mà hắn dự liệu lại không xảy ra, Trấn Thiên Cung lại không dám kiếm cớ đòi lại kiếm pháp truyền thừa của Cung Chủ đời thứ mười một, Vân Trường Không cũng không có †hu nhận Hàn Nghiêu làm đệ tử, mà chỉ thay thầy nhận đồ đệ, để cho Hàn Nghiêu nhận sư phụ đã quá cố làm thầy, trở thành tiểu sư muội của Vân Trường Không, cùng bậc với Cung Chủ của Trấn Thiên Cung.

Sau buổi bái sư đại điển long trọng, mặc dù Hàn Nghiêu tuổi còn rất trẻ, nhưng bối phận ở Trấn Thiên Cung lại rất cao, đến cả Cô Trúc khi gặp phải Hàn Nghiêu còn phải gọi là tiểu sư cô theo quy tắc.

Chuyện Hàn Nghiêu hái Tiên Hồ, nhận được kiếm pháp truyền thừa, được Vân Trường Không thay sư nhận đồ đệ đã trở thành một chuyện truyền kì ở trong Trấn Thiên Cung, danh tiếng gần ngang ngửa với Cô Trúc, mọi người đều biết Hàn Sâm còn có một đứa em gái rất đỉnh. Đương nhiên chủ đề mà các đệ tử bình thường bàn tán sôi nổi nhất là vẻ ngoài của Hàn Nghiêu.

Cũng có rất nhiều đệ tử tự bàn tán nhỏ cảm thấy Hàn Nghiêu chắc chắn đã được Hàn Sâm chúc phúc, cho nên trẻ tuổi mà đã có được thành tựu như vậy. Trong lòng càng hy vọng hơn lời chúc phúc sẽ rơi xuống mình trong tương lai.

Hết chương 2619.

Chương 2620. Thành Hắc Đế

Trên đảo Tiểu Ngọc, Hàn Sâm, Hàn Nghiên và Bảo Nhi ngồi quây quần trước cái bàn, trên bàn có bốn quả hồ lô lớn nhỏ khác nhau, đúng jà bốn quả hồ lô mà Hàn Nghiên hái xuống từ Tiên Đằng.

Nhưng mà bọn họ nghiên cứu được một lúc cũng chưa tìm ra cách khiến cho Tiên Hồ nhả tiên khí từ bên trong ra.

“Bảo Nhi, không phải ngươi có thể khiến chúng nó nhả tiên khí sao 2” Hàn Sâm nhìn Bảo Nhi nói.

Ai ngờ Bảo Nhi lại lắc đầu nói: “Lúc trên Tiên Đằng thì được nhưng hiện giờ thì không thể”

“Vậy chẳng phải là uổng công hái xuống rồi sao?” Trong lòng Hàn Sâm hơi buồn bực.

“Đừng nhìn nữa, Tiên Hồ khi hái xuống đã cố định tiên khí, không thể

nào nhả ra được đâu.” Vân Trường Không mỉm cười đi đến, còn có hai chị em Vân Tố Y và Vân Tố Thường đi theo phía sau.

“Hàn Nghiên bái kiến sư huynh.” Hàn Nghiên vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Tố Y… Tố Thường bái kiến sư cô.” Vân Tố Y và Vân Tố Thường cũng đứng dậy hành lễ.

“Sao lại loạn đến vậy chứ?” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, hắn cũng hành lễ với Vân Trường Không, nhưng mà hắn chỉ gọi là Vân trưởng lão.

Chị em nhà họ Vân thì cứ thản nhiên chào nhau, bọn họ đã quá quen thuộc rồi không cần phải khách sáo nữa.

Sau khi Hàn Sâm mời bọn họ ngồi xuống thì bảo Linh rót trà cho bọn họ, Vân Trường Không uống xong một ngụm trà rồi mới nói tiếp: “Mặc dù Tiên Hồ bị hái xuống không thể nhả ra tiên khí được nữa, nhưng mà đây lại là vật liệu chính tạo ra dị bảo Thần Hóa, để cầm nó về đi làm thí nghiệm xem xem đó là Tiên Hồ hệ gì, sau đó ta sẽ mời Thiên Cơ viện giúp các ngươi luyện thành dị bảo, nhưng mà luyện chế dị bảo phải cần rất nhiều vật liệu phụ trợ, giá trị không hề thấp, tỷ lệ thành công cũng khó đảm bảo được, bình thường có thể đạt đến năm mươi phần trăm đã là tốt lắm rồi.

“Không biết phải cần vật liệu gì 2” Hàn Nghiên hỏi.

“Cái này phải đợi đến khi kiểm định hệ của Tiên Hồ, sau khi quyết định phải luyện chế nó thành dị bảo gì thì mới biết được cần vật liệu gì.” Vân Trường Không cười nói: “Tiểu sư muội không cần lo chuyện này, ta sẽ lo

phần vật liệu, cứ coi như là quà gặp mặt tặng ngươi thôi, cũng đừng từ chối ta, chuyện này cứ quyết định như vậy đi."

Hàn Nghiên từ chối không được, thấy Vân Trường Không kiên quyết như vậy nàng cũng không từ chối nữa.

Trò chuyện được một lúc, Vân Trường Không lại chuyển sang nói với Hàn Sâm: "Hàn Sâm ngươi vẫn chưa đi đến Ngũ Thành đúng không 2?"

"Vẫn chưa đi." Hàn Sâm lắc đầu nói: "Vốn trước đây ta muốn đến Ngũ Thành tham quan một chuyến, nhưng mà người gác cổng lại nói muốn vào Ngũ Thành phải có một loại lệnh phù đặc biệt thì bọn họ mới cho vào."

Vân Trường Không lấy ra một miếng ngọc phù màu đen đặt trước mặt của Hàn Sâm: "Ngũ Thành không giống với Thập Nhị Lầu, bên trong nguy hiểm lạ thường, hơn nữa khắp nơi trong Ngũ Thành đều kỳ lạ, trước khi cơ thể của ngươi chưa khỏe hẳn thì bốn thành khác ngươi cũng không nên đi, cái này là lệnh phù của thành Hắc Đế trong Ngũ Thành, có thời gian thì ngươi cầm theo miếng lệnh phù này đến thành Hắc Đế, nói không chừng sẽ có vài sự giúp đỡ cho ngươi. Nhưng mà phải nhớ kỹ sau khi vào thành không được để lệnh phù rời khỏi người, tuyệt đối cũng không được nảy ra suy nghĩ sát sinh nếu không sẽ gặp phải đại họa."

"Trong thành Hắc Đế rốt cuộc có thứ gì ?" Hàn Sâm tò mò hỏi.

"Không nói được, ngươi tự đi xem rồi tự nhiên sẽ biết thôi." Vân Trường Không lại nói một cách thần bí.

"Một miếng lệnh phù chỉ cho một người vào thành thôi sao ?" Hàn Sâm lại càng thêm tò mò.

Vân Trường Không khẽ gật đầu: "Lệnh phù của tiểu sư muội sau này sẽ được Cung Chủ đích thân ban cho, nhưng cấp bậc của nàng hơi thấp, đi đến Ngũ Thành cũng vô dụng thôi, ít nhất phải đến khi nàng thăng lên cấp Vương thì mới đưa lệnh phù Ngũ Thành cho nàng."

Mặc dù trên danh nghĩa Hàn Nghiên là sư muội của Vân Trường Không, nhưng thực tế Vân Trường Không là thay thầy thu nhận đồ đệ, ngày thường

Hàn Nghiên cũng là do Vân Trường Không dạy dỗ, hắn chả khác gì với sư phụ của Hàn Nghiên cả.

Cho nên có một vị trưởng bối như Vân Trường Không ở đây khiến bầu không khí trở nên gượng gạo, chị em nhà họ Vân cũng cảm thấy mất tự nhiên.

Vân Trường Không cũng rất biết ý nên nói chuyện xong thì đi ngay, để Vân Tố Y và Vân Tố Thường ở lại.

Chỉ còn lại mấy thanh niên trẻ tuổi, bầu không khí liền sôi nổi hẳn lên, Hàn Sâm nhân đó nghe ngóng chuyện của thành Hắc Đế từ chỗ của chị em nhà họ Vân.

"Cha ta nói tâm cảnh tu vi của bọn ta quá kém, vẫn chưa thích hợp tiến vào Ngũ Thành, cho nên đến bây giờ bọn ta còn chưa đến đó, chỉ nghe nói thành Hắc Đế là thành an toàn nhất trong Ngũ Thành, chỉ cần lệnh phù ở trên người và không có ý niệm sát sinh thì sẽ không gặp quá nhiều nguy hiểm ở thành Hắc Đế" Vân Tố Y suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: "Nghe nói trong thành Hắc Đế có rất nhiều kỳ trân dị bảo, có không ít các tiền bối đi vào thành Hắc Đế đều thu được dị bảo, nhưng mà rốt cuộc làm sao mà đạt được thì bọn họ không chịu nói."

Chị em nhà họ Vân cũng không nói rõ tình hình của thành Hắc Đế nên khiến cho Hàn Sâm càng thêm tò mò, sáng sớm ngày hôm sau hắn

cưỡi lão hạc không chân đến Bạch Ngọc Kinh, dự định đến thành Hắc Đế tham quan một chuyến xem thử nơi đó rốt cuộc có chỗ thần kỳ gì."

Quả nhiên khi đến cổng thành Hàn Sâm lại bị các đệ tử gác cổng của Trấn Thiên Cung chặn lại.

"Thầy Hàn, thật sự xin lỗi, không có lệnh phù của Cung Chủ đích thân ban thì đệ tử trong cung không được phép vào thành Hắc Đế" Trong đó có một đệ tử gác cổng đã từng nghe Hàn Sâm giảng dạy nên vô cùng tôn trọng Hàn Sâm.

“Nên vậy mà.” Hàn Sâm lấy lệnh phù mình mang theo ra giao cho các đệ tử canh gác.

Sau khi các đệ tử gác cổng cẩn thận kiểm tra mới mở cửa cho vào, trước khi Hàn Sâm vào, đệ tử gác cổng đó nhiều lần căn dặn Hàn Sâm rằng nhất định phải mang lệnh phù bên người tuyệt đối không được làm mất lệnh phù.

Sau khi Hàn Sâm cảm ơn người đệ tử gác cổng đó xong mới đi vào thành Hắc Đế.

Từ ngoài nhìn vào thành Hắc Đế là một thành cổ kính được xây dựng bởi đá ngọc đen, nhìn vào vô cùng cổ xưa, đầy sự bí ẩn và thê lương.

Sau khi vào thành Hắc Đế, cảnh tượng mà hắn nhìn thấy khiến hắn ngẩn ra.

Vốn dĩ hắn tưởng thành Hắc Đế là một nơi thần bí khó lường, bên trong có thể chứa rất nhiều sinh vật đáng sợ hống hách lộng hành, ít nhất thì cũng có rất nhiều vật kỳ lạ giống như Bạch Ngọc Lầu.

Nhưng mà đứng trên đường lớn, Hàn Sâm lại nhìn thấy một cổ thành náo nhiệt và phồn hoa, già trẻ gái trai trong thành, những lái buôn, người nông dân đi lại không ngớt, thậm chí còn có thể nhìn lấy một quán rượu oanh ca yến hót.

Nếu không phải vừa mới từ bên ngoài vào thì Hàn Sâm sẽ nghi ngờ có phải bản thân đã đi nhầm chỗ rồi không, nơi đây không phải là thành Hắc Đế mà là một thành phố lạc hậu nào đó ở trên tiểu tinh cầu này.

“Đậu phộng, hạch đào, lê, táo,.. Đây.” m thanh rao bán của người bán hàng rong vang vọng trên cả con đường.

Hàn Sâm nhìn thấy người nông dân nắm con bò qua đường, tiếng gà kêu chó sủa không ngừng vang lên bên tai, hình ảnh này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ với Hàn Sâm, nơi hắn sống lúc bé không hề lạc hậu như thế này, nhưng vẫn thường hay nhìn thấy những cảnh tượng như thế này từ trong ảnh.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát những người dân trong cổ thành đi tới đi lui, dáng vẻ của bọn họ chẳng khác gì với con người, dường như giống nhau như đúc.

“Sao có thể chứ ? Ở nơi này sao lại có con người được ?” Hàn Sâm †hầm kinh ngạc.

Bởi vì bọn họ quả thật quá giống con người, hoàn toàn khác với tộc Thái Thượng, Thiên tộc, tộc Hoàng Cực, bọn họ không hề có những đặc trưng của các chủng tộc này, ngược lại giống hệt với con người.

“Lế nào những thứ ta nhìn thấy đều là ảo giác sao ? Nơi này không thể nào có con người được.” Hàn Sâm thầm nói.

Nhưng Hàn Sâm lại nhanh chóng phát hiện những thứ hắn thấy không phải là ảo giác, những người này đều là sinh vật đang sống sờ sờ ra đó, đều có suy nghĩ của riêng mình.

Hàn Sâm muốn khởi động Lĩnh Vực Động Huyền để nhìn xem rốt cuộc những thứ này là gì, thế nhưng hắn phát hiện sức mạnh trên người đều biến mất tăm, chả còn chừa lại một tẹo nào cả.

Hết chương 2620.

Chương 2621. Thiết Châm

“Một thành phố vô cùng kỳ lạ, lại có thể áp chế sức mạnh của ta, ngoài việc cơ thể vẫn giữ được sức chống đỡ ban đầu ra thì những chỗ khác giống như những sinh vật bình thường chưa từng tu luyện thuật gen vậy.” Hàn Sâm thầm kinh ngạc, thử qua các loại thuật gen kết quả lại phát hiện ra mình không thể sử dụng được loại thuật gen nào cả.

“Hàn sư huynh, ta tên Bá Cầm, phụ trách việc dẫn đường ở thành Hắc Đế” Trong khi Hàn Sâm đang thử thì nhìn thấy một người đàn ông của Thiên tộc đi đến, khẽ hành lễ với Hàn Sâm.

“Bá Cầm huynh, nơi đây có chuyện gì thế?” Hàn Sâm nhìn người dân của cổ thành đi đi lại lại hỏi.

Bá Cầm cười nói: “Hiếm khi gặp lại Hàn sư huynh, gần đây có một quán trà rất ngon, chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện đi, tình hình trong thành Hắc Đế khá phức tạp, phải cần một khoảng thời gian mới có thể nói rõ ràng tỉ mỉ được.

“Vậy làm phiền Bá Cầm huynh rồi.” Hàn Sâm đi theo Bá Cầm đến một quán trà ở ngã rẽ, hai người ngồi trong phòng vip trên lầu hai uống trà, từ nơi đây có thể nhìn thấy được bốn hướng của ngã tư, phân nửa thành cổ đều lọt vào tầm mắt của bọn họ.

Bá Cầm gọi trà, Hàn Sâm vốn nghỉ ngờ nơi đây là ảo giác, nhưng sau khi uống trà xong thì càng chắc chắn ở đây không phải là ảo cảnh, hương trà pha vào mũi và hương thơm êm dịu trong miệng chắc chắn không hề đơn giản chỉ là một ảo giác.

“Hàn sư huynh đừng quá lo lắng, thành Hắc Đế là một thế giới thật sự, có điều không giống với bên ngoài, thế giới ở đây chỉ có một thành phố, sinh vật ở đây chỉ có thể sống trong thành phố này cả đời, sinh lão bệnh tử, không có năng lực tu hành, tuổi thọ thường chỉ có mấy chục năm mà thôi.” Bá Cầm khẽ mỉm cười rồi nói.

“Nếu những sinh vật bình thường này chưa từng tu luyện thì tại sao vẫn tồn tại mối nguy hiểm chứ ?” Hàn Sâm khó hiểu hỏi.

Nếu thật sự giống như lời của Bá Cầm nói, sinh vật ở đây căn bản không có năng lực làm tổn thương bọn họ, vậy thì tại sao Vân Trường Không lại nghiêm túc cảnh cáo hắn như thế ?

“Mặc dù những sinh vật trong thành Hắc Đế là bình thường, nhưng thành phố này lại không bình thường, có lẽ Hàn sư huynh đã cảm nhận được rồi, ở nơi này sức mạnh của chúng ta bị hạn chế vô cùng lớn, ngoài sức lực của cơ thể vẫn còn thì những sức mạnh khác đều bị giam giữ.”

“Cho dù chỉ có sức lực cơ thể, thì những sinh vật ở đây cũng không thể gây nguy hiểm cho chúng ta chứ ?”

Bá Cầm khẽ gật đầu: “Sinh vật ở đây không thể gây nguy hiểm cho chúng ta, nhưng quy tắc của thành Hắc Đế lại sẽ tổn hại đến chúng ta, thậm chí còn có thể giết chết chúng ta. Có hai việc tuyệt đối không thể làm ở thành Hắc Đế, một là không được để Hắc Đế phù rời khỏi bản thân, thứ hai không được làm hại đến những sinh linh ở đây, cho dù sinh linh ở đây yếu cỡ nào thì chỉ cần làm hại chúng thì sẽ lập tức bị quy tắc của thành Hắc Đế chế tài, cho dù là cường giả cấp Thần Hóa cũng không ngoại lệ.”

“Vậy chúng ta đến đây có ý nghĩa gì chứ ?” Hàn Sâm chau mày nói.

“Có chứ, mặc dù sinh vật ở đây là bình thường nhưng những thứ trong nhà bọn họ không hề bình thường, trong cổ thành này có tổng cộng một ngàn chín trăm tám mươi bảy hộ dân, mỗi một hộ đều không biết sinh sôi nảy nở bao nhiêu thế hệ, trong nhà bọn họ đều có những món đồ được lưu truyền từ đời xưa, những món đồ đó nằm trong tay những sinh vật không thể tu luyện thì chẳng khác gì với đồ vật bình thường, nhưng nếu nằm trong tay chúng ta thì có khả năng sẽ tạo ra thành tích lớn, thậm chí có thể trở thành dị bảo Thần Hóa.”

Bá Cầm dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng mà trong thành Hắc Đế, ngươi không thể trộm cũng không thể cướp, càng không thể làm hại đến bọn họ, chỉ có thể khiến bọn họ tự nguyện giao vật đó cho ngươi, nếu phạm phải những quy tắc này thì nhất định sẽ nhận lấy quy tắc trừng phạt của thành Hắc Đế, ngay cả cường giả cấp Thần Hóa cũng không thể thoát được.”

“Có chuyện kỳ lạ như vậy sao? Nếu bọn họ không thể tu luyện, vậy những đồ vật mà tổ tiên bọn họ truyền lại đến từ đâu chứ?” Hàn Sâm hỏi.

“Không biết nữa, cũng giống như không ai biết tại sao Bạch Ngọc Kinh lại tồn tại vậy, cũng không ai biết tại sao thành Hắc Đế lại có quy tắc thế này, không biết những sinh vật dị chủng này đến từ đâu, tại sao có thể ở trong thành nhỏ này sinh sôi nảy nở hết đời này sang đời khác, chúng ta làm được chỉ là phải nghĩ cách lấy được thứ bản thân muốn.” Bá Cầm nói.

“Chúng ta có thể giao dịch với bọn họ không ?” Hàn Sâm hỏi. “Có thể nhưng không được cưỡng ép.” Bá Cầm đáp.

Hàn Sâm lại hỏi thêm một vài tình hình ở thành Hắc Đế, Bá Cầm biết gì nói nấy kể lại sự việc rõ ràng rành mạch, kể cả những cấm ky bên trong cũng giải thích vô cùng rõ ràng.

Lúc Hàn Sâm chuẩn bị rời đi, Bá Cầm lại nói: "Hàn sư huynh phải nhớ kỹ, bởi vì sức mạnh của chúng ta không thể sử dụng ở nơi này, cho dù dị bảo Thần Hóa bày ra trước mắt chúng ta thì chúng ta cũng không thể nhìn rõ thật giả được, nhiều lắm thì chỉ nhìn ra một ít manh mối mà thôi, có khi một món dị bảo tốn rất nhiều sức lực, tinh thần và tâm huyết mới đạt được nhưng đó chỉ là một dị bảo cấp Nam Tước thôi, những chuyện này thường xuyên xảy ra ở thành Hắc Đế, lúc Hàn sư huynh lựa chọn cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, nếu thật sự là có duyên với dị bảo thì tự nhiên không thể bỏ lỡ, chúc Hàn sư huynh có thể thu hoạch được dị bảo Thần Hóa."

"Cảm ơn Bá Cầm huynh đã chỉ điểm." Hàn Sâm hành lễ từ biệt, sau đó đi xuống quán trà, bước thong thả dọc theo con đường.

Chưa đi được mấy bước thì nhìn thấy tia lửa bắn tung tóe từ trong tiệm rèn bên đường, hai người thợ rèn cởi trần đang quơ hai cái búa sắt một lớn một nhỏ, nện xuống theo nhịp, hét lên tiếng hô hô.

Ánh mắt Hàn Sâm dừng lại trên tấm thiết châm, không khỏi lóe sáng lên.

Cả cái thiết châm đen nhánh như đầu của con trâu đực, phía trên bằng phẳng, phía dưới hẹp, thoạt nhìn giống như bởi vì lâu ngày mà bên ngoài đầy vết rỉ sét, nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy đó không phải rỉ sét mà là một vết màu đỏ mơ hồ lộ ra từ trong thiết châm.

Hơn nữa thiết châm dùng để kê đồ sắt, một miếng sắt được đốt đỏ rực đặt lên trên bị búa sắt liên tiếp nện lên.

Vừa nhìn đã biết thiết châm này chính là đồ cổ, ở trong tiệm rèn này không biết đã bị đập bao nhiêu năm rồi mà không hề thay đổi chút nào, cũng chẳng lưu lại dấu vết bị búa đập, chỉ điểm này thôi cũng đủ chứng minh được đây là một vật không hề tâm thường, nếu không mỗi ngày đều phải chịu sắt nóng thiêu đốt lại bị cây búa lớn đánh ầm ầm như thế thì không thể nào không lưu lại một dấu vết nào cả.

“Tấm thiết châm này có phải là dị bảo hay không? Nó đạt đến cấp bậc nào rồi?” Hàn Sâm dừng lại trước tiệm rèn nhìn thiết châm suy nghĩ, nhưng vì không thể khởi động sức mạnh nên hắn không thể nhìn thấu bí ẩn thật sự của tấm thiết châm đó.

“Thiết châm quả thật là một dị bảo, mặc dù không biết cấp bậc thế nào nhưng nghĩ lại cũng không quá tệ đâu, không ít những tiền bối của Trấn Thiên Cung vào thành Hắc Đế đều chú ý đến nó, nhưng thợ rèn dùng nó để kiếm cơm, nếu không có nó thì tiệm rèn phải dẹp tiệm luôn rồi, cho nên đến ngày hôm nay tiệm rèn này đã không biết truyền qua bao nhiêu thế hệ nhưng không có một người thợ rèn nào bằng lòng bán thiết châm đi.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên phía sau Hàn Sâm, Hàn Sâm quay đầu lại thì nhìn thấy Linh Lung cả người mặc bạch y trắng hơn tuyết đi đến sau lưng hắn.

Hết chương 2621.

Chương 2622. Người đột biến gen AT6

“Linh Lung tiểu thử có thể phân biệt được dị chủng ở đây sao ?” Hàn Sâm nhìn Linh Lung hỏi.

“Không phân biệt được, chỉ nhìn ra được một vài manh mối thôi.” Linh Lung lắc đầu nói.

Hàn Sâm nhìn tấm thiết châm kia một lúc rồi bỗng nhiên bước tiếp về phía trước.

“Không thử mà từ bỏ rồi sao ?” Linh Lung đi bên cạnh Hàn Sâm lạnh lùng nói.

“Nghĩ lại từ rất lâu trước đây đã có vô số các tiền bối của Trấn Thiên Cung để ý đến thiết châm của người ta, ta chỉ đứng ở đó xem một lúc thôi mà đã bị mấy tên thợ rèn đó liếc mấy lần, thay vì tự chuốc lấy phiền phức thì đi xem thêm mấy cái khác còn hơn.” Ánh mắt của Hàn Sâm luôn nhìn đánh giá xung quanh.

Trong lúc Hàn Sâm đang đánh giá cổ thành này thì người dân trong thành cũng đang đánh giá bọn họ, thành không lớn lắm, chỉ có nhiều đó người, các thế hệ đều chung sống với nhau ở đây, từng nhà có người nào bọn họ đều biết rõ ràng, người lạ trông vô cùng chướng mắt.

Hơn nữa ánh mắt người dân trong cổ thành nhìn bọn người Hàn Sâm không hề tốt lành gì, nét mặt đầy vẻ chán ghét, điểm này Hàn Sâm có thể hiểu, ngẫm lại thì những tiền bối Trấn Thiên Cung trước đây vì để đạt được dị bảo chắc chắn làm không ít mấy chuyện lừa gạt, hãm hại, người dân cổ thành có thiện cảm với người ngoài đến mới là chuyện lạ đó.

Trước đây Vân Trường Không không chịu nói với hắn chuyện trong thành Hắc Đế, chỉ e rằng cũng cảm thấy mấy chuyện đệ tử Trấn Thiên Cung làm ra ở thành Hắc Đế không mấy vẻ vang.

Mặc dù người dân cổ thành vô cùng bài xích người ngoài nhưng cũng chả có ai ra tay, chỉ là ánh mắt lạnh nhạt, tỏ ra trước đây đã chịu thiệt.

Tuy sức mạnh của đệ tử Trấn Thiên Cung bị giam giữ nhưng sức lực cơ thể vẫn còn đó cũng không phải là thứ mà những sinh vật bình thường này có thể chống lại được.

Nếu không bị giới hạn bởi quy tắc của thành Hắc Đế thì bất kỳ đệ tử nào của Trấn Thiên Cung chỉ cần dựa vào sức lực cơ thể cũng có thể đánh hạ thành Hắc Đế này.

“Chả trách Bá Cầm nói bây giờ muốn đổi dị bảo từ thành Hắc Đế càng ngày càng khó.” Hàn Sâm không khỏi lắc đầu cười khổ, hắn cũng không phải là người giỏi ăn nói, tài ăn nói không lên nổi tầm trung, e rằng lần này khó có được thu hoạch gì rồi.

Sau khi mất đi các loại sức mạnh, Hàn Sâm cũng không phân biệt được đâu là dị bảo đâu là vật phẩm bình thường, chỉ có thể dựa vào quan sát mà phán được một ít.

Vốn dĩ Hàn Sâm nghĩ rằng thú hồn ở đây có lẽ sẽ có tác dụng, nhưng ai ngờ ngay cả thú hồn cũng bị áp chế, không thể triệu hồi thú hồn từ hồn hải ra khiến suy nghĩ muốn làm bừa của hắn bị cắt đứt.

“Linh Lung tiểu thư, ngươi có biết người dân trong thành Hắc Đế thuộc chủng tộc nào không ? Sao ta thấy rất giống Tinh tộc của bọn ta vậy ?” Hàn Sâm vừa đi vừa nói.

Linh Lung nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: “Chỉ là vẻ ngoài giống mà thôi, thực tế họ không phải là Tinh tộc, cũng không phải là chủng tộc giống như trong đại vũ trụ, bọn họ chỉ là sinh vật của thành Hắc Đế, không thể ra vào giống như chúng ta, bọn họ đời này đến đời khác chỉ có thể sống trong thành Hắc Đế thôi.”

“Trong bốn thành khác có sinh vật giống thế này không ?” Sau khi Hàn Sâm hỏi ra câu này thì ngay cả bản thân cũng cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng hắn là người của Trấn Thiên Cung thế mà lại hỏi người ngoài.

Linh Lung chả nghĩ nhiều như Hàn Sâm, nghe vậy thì lắc đầu nói: “Các thành trong Ngũ Thành đều có chỗ thần bí, những điểm kỳ lạ ở bốn thành khác đều khác nhau, không hề an toàn như thành Hắc Đế, cho dù cường giả cấp Thần Hóa đi vào, nếu vận may không tốt thì cũng sẽ ngã xuống trong đó.”

Hàn Sâm và Linh Lung vừa nói vừa đi về phía trước, tâm mắt của bọn họ không ngừng đánh giá xung quanh, từng sợi cỏ, từng cái cây, từng miếng gach, mái ngói trong thành Hắc Đế thoạt nhìn đều lộ ra dấu tích của năm tháng và hiện ra cảm giác cũ kỹ.

Bây giờ Hàn Sâm cảm thấy mình đang đi trên con đường cổ xưa, nhìn cái gì cũng giống dị bảo, nhưng dường như lại không giống.

“Không có năng lực cảm nhận thật là bất tiện.” Hàn Sâm thầm than, nhưng bỗng nhớ đến trên người mình còn mang theo kính mắt của Tinh tộc, cũng không biết sức mạnh khoa học kỹ thuật của Tinh tộc có tác dụng ở cổ thành này hay không.

Lấy kính mắt mang vào mắt, Hàn Sâm lại nhìn những người dân trong cổ thành này lần nữa, kính mắt lập tức hoạt động.

“Xác định mục tiêu, trong quá trình phân tích so sánh số liệu…” m thanh của kính mắt truyền vào tai Hàn Sâm, những số liệu trên kính mắt không

ngừng di chuyển.

“Sao lại mang kính mắt?” Linh Lung nhạy bén phát hiện ra hành động này Hàn Sâm có hơi kỳ lạ, quan sát kính mắt rồi hỏi.

Đáng tiếc kính mắt không phải dị bảo, Linh Lung không hề phát hiện ra điểm khác thường của nó.

“Người dân nơi đây không thích chúng ta lắm, mang kính mắt giấu lại, nếu như thật sự lừa được đồ từ trong tay của bọn họ thì sau này tránh cho bọn họ vừa nhìn liền nhận ra ta.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Nghe Hàn Sâm nói vậy, Linh Lung nhìn những người dân trong cổ thành rồi nói: “Ngươi lo nghĩ nhiều rồi, đa số những đệ tử có thể mang dị bảo từ nơi này đi khi quay trở lại đều bị người dân cổ thành căm ghét, rất khó có được cơ hội thứ hai.”

Hàn Sâm chỉ cười mà không nói, chỉ chậm rãi bước về phía trước. Không lâu sau, phân tích của kính mắt đã có kết quả.

Mục tiêu: Người đột biến gen AT6, giống đực, tuổi gen 34.

Cấp gen: Không có

Tiềm lực gen: Không có

“Người đột biến gen AT6 là gì ?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc, hỏi kính mắt bằng suy nghĩ .

“AT đại diện cho một loại sinh vật, 6 đại diện cho nhánh thứ sáu của sinh vật này.” Kính mắt đáp.

“AT đại diện cho sinh vật gì chứ ?” Hàn Sâm chỉ đành đổi cách hỏi.

“AT chính là AT.” Trình độ chức năng nhân tạo của kính mắt chỉ có năm sáu tuổi, rõ ràng không thể nào trả lời câu hỏi này của Hàn Sâm được. “Có quan hệ huyết thống với Tinh tộc không ?” Hàn Sâm chỉ có thể đổi cách hỏi khác.

“Không có.” Kính mắt trả lời rất dứt khoát.

Hàn Sâm lại hỏi thêm vài loại chủng tộc tương tự nữa, kết quả kính mắt đều trả lời không có.

“Ở đâu có thể nhìn thấy những nhánh sinh vật khác của AT ?” Hàn Sâm không cam tâm mà hỏi tiếp.

“Không đủ tư liệu, không thể trả lời.” Kính mắt đáp.

Không thể lấy thêm đáp án từ chỗ kính mắt, Hàn Sâm chỉ đành đặt suy nghĩ lên những thứ trong cổ thành.

Mặc dù kính mắt có thể hoạt động nhưng cũng chỉ trợ giúp quét hình sinh vật thôi, bảo nó quét dị bảo thì là làm khó nó rồi, Hàn Sâm chỉ có thể dựa vào mình tìm vận may thôi.

“Nếu ngươi chịu theo ta về tộc Thái Thượng, ta có thể nói cho ngươi nơi ở của một dị bảo Thần Hóa, hơn nữa có thể dạy ngươi cách lấy nó.” Hai người dọc theo đường lớn đi một vòng trong thành, Hàn Sâm vẫn không thu hoạch được gì, Linh Lung ở bên cạnh thấy vậy liền nói.

“Dị bảo Thần Hóa ở đâu ?” Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn Linh Lung hỏi. Linh Lung rõ ràng chịu thiệt từ Hàn Sâm, chỉ nhìn Hàn Sâm không nói gì cũng không trả lời Hàn Sâm.

Hàn Sâm không lừa được tin tức, chỉ đành nhún vai nói: “Dù sao ngươi cũng phải nói với ta, đó là dị bảo gì ?”

“Cổ thành chỉ lớn như vậy, nói với ngươi đó là dị bảo gì rồi, thì ngươi †ìm được chắc rồi còn gì? ” Linh Lung lại nhìn Hàn Sâm.

Điều này khiến Hàn Sâm hơi kinh ngạc, hiếm khi nhìn thấy được biểu cảm trên gương mặt của Linh Lung.

“Vậy thôi đi.” Hàn Sâm ngẫm nghĩ, lại đi đến tiệm rèn.

Thành Hắc Đế bị Trấn Thiên Cung chiếm lâu như vậy, e rằng phần lớn những món đồ tốt đều bị mang đi hết rồi, thứ còn lưu lại cho đến hiện giờ

thì chắc không thể lấy dễ như thế được, thậm chí chỉ là nhìn thấy cũng không dễ,baay giờ Hàn Sâm chỉ biết thiết châm là đồ tốt nên đành đi tìm vận may thôi.

Hết chương 2622.

Chương 2623. Dưỡng thương

“Đệch mợ…. Còn không mau cút xéo thì ông đây đập chết ngươi.” Người thợ rèn dùng ngôn ngữ vũ trụ nặng giọng địa phương quơ cây búa sắt lên đánh đuổi Hàn Sâm ra ngoài.

Linh Lung nhìn thấy Hàn Sâm bị đuổi ra ngoài đầy thảm hại, cả người còn bị tạt cho một chậu nước, ngay cả đôi tay hồ ly trên đầu cũng ướt sủng mà rũ xuống thì không khỏi bật cười.

Hàn Sâm nhìn thấy Linh Lung cười lên đẹp hơn nhiều so với ngày thường nên buộc miệng nói: “Ngươi nên cười nhiều hơn mới phải, cười lên trong đẹp hơn bình thường nhiều lắm.”

Nét mặt của Linh Lung khế thay đổi, nụ cười trên gương mặt cũng biến mất quay trở lại với dáng vẻ lạnh lùng như thường ngày.

“Cho đến thời điểm hiện giờ, muốn lấy được dị bảo từ trong thành Hắc Đế chắc chắn không phải là chuyện dễ dàng gì, ngươi cứ cân nhắc thêm đi. Chỉ cần người chịu quay về tộc Thái Thượng với ta thì ta đảm bảo ngươi có thể đạt được một món dị bảo Thần Hóa.” Linh Lung nói với nét mặt không cảm xúc.

“Ta nghĩ bản thân nên thử xem sao.” Hàn Sâm lau gương mặt ướt nhẹp của mình.

Ban nãy hắn vừa vào tiệm đã hỏi một câu rằng tấm thiết châm này ngươi có bán hay không thì bị người thợ rèn dũng mãnh, cả người đầy cơ bắp kia tạt

cho một chậu nước lên mặt, suýt nữa thì lấy luôn cây búa sắt lớn đập hắn rồi.

Hàn Sâm cũng không hề tức giận gì cả, nếu đổi lại có người muốn tính kế với bảo vật gia truyền nhà hắn thì hắn cũng sẽ làm như vậy thôi, thậm chí còn kích động hơn người thợ rèn kia nữa.

Lại đi thêm mấy vòng trong thành Hắc Đế quả thật chả có thu hoạch được gì. Trước khi màn đêm trong thành Hắc Đế buông xuống, Hàn Sâm chỉ đành phải rời khỏi đây.

Thành Hắc Đế không có nguy hiểm nhưng chỉ giới hạn vào ban ngày, nếu như qua đêm trong thành Hắc Đế thì đến lúc đó rất có thể sẽ sống không thấy người, chết không thấy xác.

Rất lâu trước đây, khi vừa phát hiện Bạch Ngọc Kinh đã có đệ tử Trấn Thiên Cung qua đêm ở thành Hắc Đế, kết quả đều không ngoại lệ đều biến mất không thấy tung tích, ngay cả cường giả cấp Thần Hóa phụ trách đi vào điều tra cũng không thấy xuất hiện nữa. Cho nên sau này đã cấm qua đêm ở thành Hắc Đế, trước khi mặt trời lặn nhất định phải rời khỏi thành Hắc Đế.

Hàn Sâm không thu hoạch được gì, còn Linh Lung vốn dĩ chả muốn đi †ìm kiếm dị bảo cho nên nàng chỉ đứng một bên quan sát Hàn Sâm mà thôi.

Sau lần này tâm tư của Hàn Sâm đối với thành Hắc Đế đã phai nhạt đi rất nhiều, ngày thường đều ở Thất Lầu lĩnh hội Đạo thư, mấy ngày liền đều không đến thành Hắc Đế nữa.

Hàn Sâm tìm hiểu Đạo thư cũng được một khoảng thời gian rồi, nhưng nội dung của Đạo thư vô cùng uyên thâm, mỗi ngày đều biến đổi đọc thế nào cũng không bị trùng lặp khiến cho người đọc không cảm thấy khô khan.

Những chữ trên Đạo thư gần giống với Đế văn trên Đế thụ của tộc Hoàng Cực đều là những chữ Hàn Sâm không biết, nhưng mà vừa xem liền hiểu được những chữ viết kỳ lạ này có ý nghĩ gì.

Nhưng mà nếu sao chép những chữ này lại rồi đọc thì không cảm nhận được bất kỳ ý nghĩ gì nữa, quả thật vô cùng thần kỳ.

Một năm vội vã trôi qua, năm nay được coi như là một năm an nhàn nhất mà Hàn Sâm trải qua trong những năm gần đây. Dưỡng thương, đọc sách, từ từ tu hành hồi phục cơ thể, thỉnh thoảng đến thành Hắc Đế một chuyến, không có cảnh tàn sát khốc liệt, không có máu đổ thành sông khiến cho Hàn Sâm cảm thấy cơ thể mình cũng dần trở nên lười biếng rồi.

Trải qua một năm bồi dưỡng cơ thể, căn nguyên chịu tổn thương của Hàn Sâm đã hồi phục hơn phân nửa, còn sách trong Thất Lầu hắn cũng đã xem xong hoàn chỉnh.

Điều khiến Hàn Sâm đau đầu nhất là hiệu quả của Mị Thần Giản càng ngày càng mạnh, hiện giờ đang dần thay đổi một vài thứ trên người Hàn Sâm.

Vẻ bề ngoài của hắn không có thay đổi gì lớn vẫn mọc một đôi tai thú và một cái đuôi thú còn những nơi khác thì không mọc lên những đặc trưng của loài thú.

Nhưng Hàn Sâm cảm nhận được rất rõ ràng đôi mắt của hắn có hơi khác.

Hàn Sâm cũng không biết phải diễn tả như thế nào, nếu dùng hai chữ lẳng lơ thì không thích hợp cho lắm, nhưng mà khi nhìn người khác đặc biệt là lúc nhìn phụ nữ, đôi mắt của hắn rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm hắn đang tán tỉnh hoặc có thể nói là phóng điện.

Nhiều lúc khi hắn nói chuyện với chị em nhà họ Vân, hắn và Vân Tố Y chỉ nhìn nhau thôi mà cũng khiến nàng đỏ mặt cúi đầu, rất lâu cũng không ngẩng đầu lên.

Mặc dù Vân Tố Thường không thể hiện quá rõ ràng nhưng về sau, số lần Vân Tố Thường đến chỗ của Hàn Sâm cũng ít đi.

“Cứ thế này thì ta sẽ biến thành yêu râu xanh trêu hoa ghẹo nguyệt mất thôi.” Hàn Sâm cảm thấy rất khó xử, dạo gần đây những người phụ nữ xuất hiện ở bên cạnh hắn càng ngày càng ít, ngay cả Linh Lung

cũng ít xuất hiện trong khoảng thời gian này rồi.

“Rốt cuộc ngươi là Mị Thần Giản hay Độc Thân Giản vậy? Ngươi cứ thế này thì ngoài vợ của ta thì chả có người phụ nữ nào bằng lòng nói chuyện với ta nữa rồi.” Hàn Sâm cầm lấy Mị Thần Giản thuận tay quơ quơ vài cái.

Cũng may Hàn Sâm vốn không có quá nhiều tâm tư với phụ nữ nên cảm thấy vậy cũng tốt.

Ở trong nhà buồn chán phát sầu, Hàn Sâm quyết định vào thành Hắc Đế đi dạo quanh.

“Ngưu huynh, hôm nay buôn bán thế nào?” Hàn Sâm đến bên cạnh tiệm rèn, cười híp mắt chào hỏi người thợ rèn.

“Liên quan cái rắm gì đến ngươi.” Người thợ rèn Ngưu lão đại hừ lạnh.

“Khi nào bán thiết châm thì nói một tiếng, về phần giá cả thì dễ thương lượng lắm.” Hàn Sâm không giận mà còn cười tít mắt nói.

“Ngươi cứ đợi cả đời đi.” Lão đại Ngưu đáp trả một câu.

Cả năm nay cứ cách mấy hôm Hàn Sâm lại đến một lần, hắn cũng không muốn đoạt cái thiết châm đó chỉ là từ từ tạo mối quan hệ tốt với người dân cổ thành thôi, có cơ hội lấy được dị bảo thì được, còn nếu lấy không được thì cũng không sao, hắn chỉ muốn đến đây du ngoạn nghỉ ngơi thôi.

Mới đầu người dân cổ thành vô cùng bài xích Hàn Sâm là người ngoài đến, thậm chí có thể nói là chán ghét. Nhưng thời gian lâu dần, dần dần người dân cổ thành cũng đã quen với sự tồn tại của hắn. Mặc dù sự cảnh giác dành cho hắn còn rất nặng, nhưng cũng không còn chán ghét hắn nữa, giống như ông thợ rèn lão đại Ngưu vậy cũng sẽ nói với hắn mấy câu.

Mặc dù giọng điệu khá hung hăng nhưng dù sao cũng giao tiếp với hắn.

Hàn Sâm vẫn như mọi khi thong thả đi dạo trong cổ thành.

Từng ngọn cây sợi cỏ ở đây Hàn Sâm đã nắm rõ như lòng bàn tay nhưng thật sự chẳng phát hiện ra thứ gì tốt.

Nghe nói khi vừa mới phát hiện ra thành Hắc Đế, ở nơi đây thật sự có rất nhiều đồ tốt, ở bên đường nhặt bừa một miếng gạch vụn cũng có thể là dị bảo.

Nhưng mà người của Trấn Thiên Cung quá nhiều, trải qua nhiều năm như vậy những thứ có thể mang đi đều bị mang đi gần hết rồi, những thứ có thể giữ lại đến ngày nay đều như tấm thiết châm kia là thứ rất có lấy được.

"Hàn huynh ngươi qua đây một lát." Hàn Sâm đang đi trong con ngõ nhỏ thì bỗng nhiên nghe thấy tấm cửa gỗ trong ngõ mở ra, một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi, mặc một chiếc váy hoa nhí, trên đầu búi tóc đang vẫy gọi hắn.

Hàn Sâm nhận ra người phụ nữ này, nàng chính là vợ nhà lão Lưu. Nghe nói mới gả qua không bao lâu thì lão Lưu đã chết, nàng ở góa một mình đến bây giờ, người dân cổ thành đều gọi nàng là góa phụ Lưu.

"Chị dâu có chuyện gì cần giúp sao ?" Hàn Sâm vội vàng đi qua đó, một năm nay hắn không hề đến đây uổng phí mà, theo như tin tức hắn nghe ngóng được thì trong nhà góa phụ Lưu cũng có một món bảo vật gia truyền.

Trước đây rất nhiều tiền bối của Trấn Thiên Cung dòm ngó đến bảo vật gia truyền của nhà lão Lưu, đáng tiếc vẫn không đoạt về tay được.

Hàn Sâm nghĩ nhà lão Lưu chỉ còn lại góa phụ Lưu, nói không chừng mình có cơ hội mua được món bảo vật gia truyền đó.

Vừa vào nhà thì góa phụ Lưu liền đóng cửa lại, bổ nhào lên người Hàn Sâm như con sói, quấn chặt lấy người Hàn Sâm như bạch tuộc.

Hết chương 2623.

Chương 2624. Sức quyến rũ

"Chị dâu ngươi làm gì thế ?" Hàn Sâm thấy góa phụ Lưu ôm lấy hắn, muốn hôn lên mặt hắn thì vội lấy tay chặn môi của nàng lại.

“Ta muốn ngươi… Không phải ngươi muốn có được bảo vật gia truyền của nhà lão Lưu sao? Chỉ cần ngươi yêu ta, ta sẽ cho ngươi mọi thứ…” Đôi mắt của góa phụ Lưu phát sáng như con sói cái đang phát tình.

Không, nên nói là một con hồ ly cái đang phát tình thì đúng hơn.

Hàn Sâm giơ tay ra vặn eo của góa phụ Lưu và ôm nàng lại, bước hai bước đến trước cái bàn đá dài trong sân đặt nàng lên đó.

Góa phụ Lưu nằm trên bàn đá nhắm mắt lại, hai gò má ửng đỏ, thở dốc nói: “Đừng vì ta là một bông hoa mong manh mà thương tiếc ta…”

Nhưng mà góa phụ Lưu đợi được một lúc lại không thấy động tĩnh gì, mở mắt ra nhìn thì trong sân đã không còn bóng dáng của Hàn Sâm từ lâu.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi nhà của góa phụ Lưu, lúc đi trên đường lớn trong thành Hắc Đế thì cảm thấy không đúng lắm, ánh mắt của những người phụ nữ trong thành Hắc Đế có gì đó sai sai, ánh mắt lõa lồ đó dường như muốn nuốt chửng hắn vậy.

Ngay cả những thiếu nữ ngày thường đều ngại ngùng, hướng nội, ánh mắt khi nhìn Hàn Sâm lúc này cũng đầy sự nóng bỏng.

“Không đúng, thật sự không đúng… Lẽ nào sức mạnh của Mị Thần Giản thật ra là…” Hàn Sâm nhanh chóng rời khỏi thành Hắc Đế, trên đường đúng lúc gặp được Vân Tố Thường đang cưỡi Tiên Hạc.

Vân Tố Thường nhìn thấy Hàn Sâm thì vẻ mặt có hơi kỳ lạ dường như muốn tránh mặt, nhưng mà không tiện quay người bỏ đi.

“Tố Thường, có thể hỏi ngươi một chuyện không ?” Hàn Sâm đi thẳng đến, khẽ hành lễ nói.

“Chuyện gì thế ?” Ánh mắt Vân Tố Thường hơi né tránh hỏi.

“Có phải Mị Thần Giản đã phát huy tác dụng lên người ta hay không? Chuyện này rất quan trọng với ta, có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã đến mức độ nào rồi không?” Nét mặt Hàn Sâm nghiêm túc hỏi.

Vân Tố Thường hơi ngẩn ra, sau đó hai má đỏ ửng, do dự một lúc rồi khẽ gật đầu, cắn môi nói: “Nghiêm trọng lắm, ngươi hãy đi hỏi người khác đi.”

Nói xong, Vân Tố Thường cứ thế mà bỏ chạy mất, Hàn Sâm gọi vài tiếng nhưng nàng lại chả để ý đến.

Hàn Sâm biết chuyện này thật sự nghiêm trọng lắm rồi, sau khi quay lại đảo Tiểu Ngọc thì biến Phao Phao thành mình ở lại trong phòng còn chân thân quay lại trong nhà Liên Minh.

“Yên Nhiên, ngươi cảm thấy trên người ta có chỗ nào bất thường không?” Hàn Sâm hỏi Kỷ Yên Nhiên đang nằm trong chăn như chú mèo con co tròn trong vòng tay của hắn.

Cả người Kỷ Yên Nhiên mềm yếu, ôm lấy gương mặt của Hàn Sâm hài lòng nói: “Không có vấn đề gì cả, rất tốt, quyến rũ hơn trước đây nữa.”

“Quyến rũ như thế nào?” Hàn Sâm thầm ngạc nhiên, vội hỏi tới.

Kỷ Yên Nhiên mở to đôi mắt, lấy tay vuốt vuốt cằm, cẩn thận đánh giá khuôn mặt của Hàn Sâm, một lúc sau mới khều khều chiếc cằm của Hàn Sâm rồi nói: “Khiến cho người khác muốn ngủ với ngươi…”

“Đệt… Quả nhiên là vậy mà…” Hàn Sâm thoáng chốc buồn bực, chả trách Vân Tố Thường muốn trốn tránh hắn, ngay cả Linh Lung cũng ít lui đến.

Vốn dĩ không phải vì cảm thấy hắn lắng lơ mà là không kìm được muốn làm ra mấy chuyện không thể miêu tả kia với hắn, cho nên mới trốn tránh như vậy.

“Con mẹ nó rốt cuộc là vũ khí hay là mị dược vậy…” Hàn Sâm dở khóc dở cười.

Mặc dù Hàn Sâm không hề thảm như Ninh Nguyệt nhưng cũng cảm thấy rất khó chịu, đương nhiên nhận được sự yêu thích của phụ nữ khiến cho người ta cảm thấy rất sướng, nhưng Hàn Sâm lại không muốn biến thành người “trí tuệ” trong mắt phụ nữ.

“Ông xã, hay là nhân lúc trời chưa sáng chúng ta làm một nháy đi…” Ánh mắt Kỷ Yên Nhiên mơ màng, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn lên ngực của Hàn Sâm.

“Không được, nhất định phải giải quyết vấn đề của Mị Thần Giản.” Hàn Sâm quay lại đảo Tiểu Ngọc, cảm thấy đôi chân đã mềm nhũn ra.

Bản thân Hàn Sâm không nghĩ ra cách giải quyết chỉ đành nhờ Cung Chủ của Trấn Thiên Cung giúp đỡ.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung đã sớm biết vấn đề trên người Hàn Sâm, sau khi nghe Hàn Sâm nói sơ lược, Cung Chủ của Trấn Thiên Cung liền cười tít mắt nói: “Như vậy không phải rất tốt sao? Rất có ích cho sự phát triển thế hệ sau của ngươi, gen của ngươi thiên phú ưu tú nên sinh thêm vài đứa chứ.”

Vẻ mặt Hàn Sâm đau khổ nói: “Chuyện tốt kiểu này ta không cần đâu, hơn nữa lỡ như sau này đàn ông…”

Hàn Sâm không nói tiếp, Trấn Thiên Cung lại cười thành tiếng: “Ngươi yên tâm đi, sức mạnh của Mị Thần Giản chỉ có tác dụng với giới tính khác nhau thôi, nếu ngươi là nữ nắm giữ Mị Thần Giản thì mới có tác

dụng với nam nhân.

“Cung chủ đại nhân không có cách nào diệt trừ tận gốc tác dụng phụ của nó sao?” Hàn Sâm lại không hề có tâm trạng đùa giốn.

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung vẫn cứ cười nói: “Nếu thật sự có cường giả có sức mạnh khống chế được Mị Thần Giản thì đương nhiên sẽ không nguy hiểm như vậy. Vấn đề là sức mạnh của ngươi không đủ để khống chế Mị Thần Giản, còn bị Mị Thần Giản khống chế ngược lại, cho nên mới có tác dụng phụ như vậy.”

Do dự chốc lát, Cung Chủ của Trấn Thiên Cung mới nói tiếp: “Cách không phải không có, chỉ cần tìm được một cường giả cấp Chân Thần cưỡng chế phong ấn Mị Thần Giản, tự nhiên nó sẽ không gây ảnh hưởng đến ngươi

nữa. Nhưng ngược lại, ngươi cũng không thể mượn sức mạnh của Mị Thần Giản.”

“Có thể tìm cường giả cấp Chân Thần giúp ta không ?” Hàn Sâm vội hỏi, hắn không cần sức mạnh của Mị Thần Giản cũng được.

“Rất khó, ta có thể nghĩ cách giúp ngươi, nhưng mà muốn mời một cường giả đáng sợ như vậy ra tay một lần thì giá cả cũng không hề thấp.” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nét mặt đầy khó xử nói.

“Chỉ cần ta trả nổi” Hàn Sâm cắn chặt răng, vì không để mình biến

thành một thằng “trí tuệ” biết đi, Hàn Sâm phải cắt thịt của mình rồi.

“Thế này đi, sau này mỗi tháng ngươi đến đạo trường dạy học ba buổi thì ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi tìm cường giả cấp Chân Thần.” Gương mặt của Cung Chủ của Trấn Thiên Cung đầy vẻ khó xử, một lúc sau

mới nói.

“Không thành vấn đề.” Hàn Sâm đáp ứng ngay, ngay cả tâm trạng cò kè mặc cả cũng chả có. Bản thân hắn không thể tìm được cường giả cấp Chân Thần giúp đỡ nên chỉ đành nhờ vào Cung Chủ của Trấn Thiên Cung thôi.

“Ngươi phải suy nghĩ thật rõ ràng, một khi Mị Thần Giản bị phong ấn, trừ phi sức mạnh của ngươi đạt đến trình độ có thể phá phong ấn nếu không sau này ngươi không thể mượn sức mạnh của Mị Thần Giản được nữa.” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung cười híp mắt nói với Hàn Sâm.

“Không cần thì không cần, ta cũng không cần dựa vào nó để đi tìm phụ nữ.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Không phải đơn giản như vậy đâu, ví dụ như có sức mạnh của Mị Thần Giản ngươi có thể dễ dàng có được sự cho phép của phụ nữ, cho dù ngươi muốn tính mạng bọn họ hay cả gia đình bọn họ. Sau khi đạt đến trình độ nào đó, nếu ở trong thành Hắc Đế ngươi lợi dụng nó thì có được rất nhiều lợi ích. Sau khi phong ấn thì chả còn chuyện tốt như vậy nữa rồi.”

“Cung Chủ đại nhân, xin ngươi thương xót giúp ta tìm cường giả cấp Chân Thần phong ấn nó lại.” Hàn Sâm khổ sở cười nói.

Hắn đương nhiên muốn dị bảo nhưng mấy chuyện bán thân đổi dị bảo này hắn thật sự không làm được.

“Được thôi, đưa Mị Thần Giản cho ta.” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nói.

“Món đồ này sẽ tự động quay lại bên cạnh ta, đợi đến khi tìm được cường giả cấp Chân Thần thì ta sẽ giao cho hắn.” Hàn Sâm buồn bực nói.

“Đã ở ngay trước mặt ngươi rồi, ngươi còn đợi đến bao giờ nữa?” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung thản nhiên nói.

“Ngươi là… Cấp Chân Thần…“Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc. Hàn Sâm còn nhớ trước đây khi Cung Chủ của Trấn Thiên Cung phổ gen chúng sinh thì vẫn là đệ nhất cấp Vương, mới qua một năm thôi mà hắn đã thăng lên cấp Chân Thần rồi sao ?

“Biết cái gì gọi là kỳ tài hơn người, thiên phú dị bẩm hay không? Chính

là nói đến thiên nhân như ta đấy.” Cung Chủ cười tít mắt nói.

Hết chương 2624.

Chương 2625. Tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm lần nữa

Cung Chủ của Trấn Thiên Cung nói chỉ cần chuẩn bị vài ngày là có thể phong ấn Mị Thần Giản triệt để, bảo Hàn Sâm trước tiên cứ để Mị Thần Giản lại.

Đường đường là Cung Chủ của Trấn Thiên Cung cũng không đến nỗi thèm muốn Mị Thần Giản của hắn chứ nhỉ, cho dù là tham thật thì Hàn Sâm cũng

cảm thấy thoải mái. Chỉ cần món đồ đó không quay lại bên cạnh hắn nữa thì hắn cũng mong được như vậy.

“Nếu có thể phong ấn thật, không biết có thể mời Cung Chủ của Trấn Thiên Cung giúp đỡ hay không, phong ấn cả tiểu kiếm xanh biếc của Ninh Nguyệt lại.” Hàn Sâm thầm nói.

Nhưng mà tình huống của Ninh Nguyệt không giống với hắn lắm, sau khi Mị Thần Giản bị phong ấn, sức mạnh tác dụng lên cơ thể trước đó sẽ không bị biến mất.

Hàn Sâm có thể Thần Linh siêu cấp có thể loại bỏ những thay đổi kỳ lạ trên người, loại bỏ đi tai thú và đuôi thú. Nhưng thể Thần Linh siêu cấp của Ninh Nguyệt lại không có sức mạnh như vậy, hắn vẫn sẽ là một cô gái yếu đuối nhát gan thôi.

Hơn nữa tiểu kiếm xanh biếc ảnh hưởng rất lớn đến việc thăng cấp của hắn. Nếu như không có sự ảnh hưởng của tiểu kiếm xanh biếc mà bản thân Ninh Nguyệt lại có dáng vẻ như thế, thì e rằng sau này có thể thăng cấp lên hay không vẫn là một vấn đề.

Sau khi quay lại đảo Tiểu Ngọc, Hàn Sâm đợi vài ngày rồi mà vẫn chưa thấy Mị Thần Giản quay trở lại thì không khỏi thở dài nhẹ nhõm.

Mấy hôm nay Hàn Sâm không dám đi đâu hết, chỉ ở trên đảo Tiểu Ngọc chờ đợi thôi.

Đợi đến ngày thứ tư, hộ vệ của Cung Chủ của Trấn Thiên Cung mới báo cho hắn đến hậu hoa viên gặp Cung Chủ của Trấn Thiên Cung, cuối cùng Hàn Sâm cũng cầm Mị Thần Giản về.

Nhưng mà Mị Thần Giản lúc này dường như có thêm một lớp rỉ sét, ngay cả hoa văn trên đó cũng không thấy rõ được nữa, bất cứ ai cũng không nghĩ rằng đây là một món vũ khí.

“Phong ấn đã xong, trừ phi có người cưỡng ép phá vỡ lớp phong ấn phía trên nếu không sau này nó sẽ không thể gây ảnh hưởng đến ngươi nữa,

ngươi cũng khó mà mượn được sức mạnh của nó.” Cung Chủ của Trấn Thiên Cung thản nhiên nói.

“Đa tạ cung chủ đại nhân.” Hàn Sâm vui mừng khôn xiết.

“Nhớ đến đạo trường dạy học ba buổi mỗi tháng đấy nhé.” Cung chủ cười nói.

Mãi cho đến khi Hàn Sâm rời khỏi hậu hoa viên hắn cũng không nhắc đến chuyện tiểu kiếm xanh biếc. Nếu để người khác biết được trên người Ninh Nguyệt cũng có vũ khí thì khó tránh khỏi có ý nghĩ thèm muốn. Ninh Nguyệt vẫn chưa đủ mạnh để giữ gìn tiểu kiếm xanh biếc, cho nên cuối cùng Hàn Sâm vẫn lựa chọn từ bỏ.

Quay về đảo Tiểu Ngọc, Hàn Sâm trực tiếp sử dụng Động Huyền Kinh

khởi động bánh răng bản mạng tiến vào Thần điện của Lĩnh Vực Hạch Tâm, đứng trong Thần điện sử dụng thể Thần Linh siêu cấp loại bỏ đi

tai thú và đuôi thú trên người.

“Quả nhiên thế này nhẹ nhõm hẳn!” Sờ sờ trên đỉnh đầu trống không của mình Hàn Sâm cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Dùng thân phận Kim Tệ tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, đây là lần đầu tiên hắn dùng thân phận Kim Tệ tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm trong hơn một năm nay.

Tầm mắt đánh giá xung quanh lại không hề nhìn thấy Tiểu Ngạc Thần và Thanh Đồng Chú Kiếm Lô.

“Trải qua hơn một năm không biết bọn chúng còn ở trong tinh không này không?” Bởi vì Hàn Sâm chịu ảnh hưởng của Mị Thần Giản, sợ bị người khác nhận ra hắn là Hàn Sâm, cho nên hắn vẫn không dám dùng †hân phận của Kim Tệ đi vào.

Suy nghĩ một lúc rồi bay đến một hướng của tinh không, mới bay được không bao lâu thì nhìn thấy Lý Khả Nhi từ phía xa bay đến, bên cạnh nàng còn Linh Lung tiểu thư.

“Kim Tệ, cuối cùng ngươi cũng xuất hiện rồi.” Nét mặt Lý Khả Nhi đầy ngạc nhiên vui mừng, nhanh chóng bay đến trước mặt Hàn Sâm.

Nàng đợi hơn một năm vẫn luôn không thấy Kim Tệ đâu, trong lòng hối hận không thôi. Nếu sớm biết như vậy nàng tuyệt đối sẽ không làm ra nhiều chuyện như thế.

“Thật là có duyên, không ngờ chúng ta sẽ gặp nhau ở đây.” Hàn Sâm nói.

“Có duyên gì chứ ? Ta đặc biệt ở đây chờ ngươi đã chờ hơn một năm rồi đấy.” Lý Khả Nhi trừng mắt với hắn một cái nói.

“Có chuyện gì sao ?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc.

Lý Khả Nhi do dự một lúc liền hạ quyết tâm, nàng không muốn bỏ lỡ cơ hội này nữa, nếu không cũng không biết đợi bao lâu nữa.

“Thật không dám giấu, ta là đệ tử của tộc Thái Thượng, tộc của ta đang chiêu mộ nhân tài, ta mong ngươi có thể theo ta về tộc Thái Thượng. Tộc của ta có thể cung cấp cho ngươi tài nguyên và thuật gen cần thiết để thăng lên Thần Hóa, còn ngươi chỉ cần dốc sức vì bọn ta bốn năm là được rồi.” Lý Khả Nhi nói thẳng một cách rõ ràng, không muốn bỏ lỡ cơ hội này nữa.

Hàn Sâm nghe xong thì hơi ngạc nhiên, không ngờ Lý Khả Nhi lại muốn hắn gia nhập vào tộc Thái Thượng.

“Xin lỗi, e rằng phải khiến ngươi thất vọng rồi, con người ta sợ nhất là bị ràng buộc, bị ràng buộc lâu ngày khiến ta sẽ sống không bằng chết mất.” Hàn Sâm vốn không muốn đến tộc Thái Thượng dĩ nhiên sẽ không thay đổi ý định vì Lý Khả Nhi.

Lý Khả Nhi hơi ngạc nhiên, không ngờ ngay cả suy nghĩ Hàn Sâm cũng không thèm suy nghĩ mà đã từ chối nàng.

“Ngươi suy nghĩ lại đi, chuyện này không hề có hại cho ngươi, hơn nữa tộc của ta chịu trách nhiệm cung cấp tài nguyên cho ngươi thăng lên Thần Hóa…” Lý Khả Nhi vẫn không hết hy vọng.

Linh Lung cũng hơi ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm, nàng nghĩ bản thân mình đã xui lắm rồi liên tiếp gặp hai tên từ chối nàng, không ngờ Lý Khả Nhi cũng gặp phải cảnh ngộ như vậy.

“Thật xin lỗi, ta vẫn thích làm bạn với ngươi hơn.” Hàn Sâm khéo léo từ chối.

Lý Khả Nhi hiểu được ý của Hàn Sâm, chỉ đành lắc đầu không nói thêm gì nữa, nét mặt đầy vẻ thất vọng. Đợi nhiều năm như vậy nhưng nhận lại kết quả thế này, bất cứ ai cũng đều cảm thấy khó chịu.

“Hai người có nhìn thấy Tiểu Ngạc Thần và Thanh Đồng Chú Kiếm Lô không?” Hàn Sâm trực tiếp bỏ qua vấn đề ban nãy.

“Chắc bọn chúng ở trong tinh cầu bên kia rồi.” Lý Khả Nhi vô cùng thất vọng, sau khi chỉ đường cho Hàn Sâm xong liền cùng Linh Lung rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm.

“Tam sư tỷ, có phải tộc Thái Thượng của chúng ta đã yên tĩnh quá lâu rồi hay không, những sinh vật khác đều quên mất sự lớn mạnh của tộc Thái Thượng chúng ta rồi?” Lý Khả Nhi tâm trạng vô cùng buồn bực mà nói với Linh Lung.

Linh Lung khẽ lắc đầu nói: “Sinh vật càng không bình thường thì càng không muốn giao bản thân mình cho kẻ khác. Nếu ngươi thật sự muốn Kim Tệ làm tằm của ngươi thì vẫn cần nhẫn nại hơn.”

Nói xong, trong đầu Linh Lung không khỏi hiện ra bóng hình của Hàn Sâm.

Gần đây Linh Lung vô cùng đau đầu, nàng muốn tiếp cận Hàn Sâm để có cơ hội kéo gần khoảng cách với Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm dễ dàng chấp nhận nàng, trở thành tằm của nàng.

Nhưng mà ngay cả nàng cũng không tránh nổi sức mạnh của Mị Thần Giản. Dạo gần đây mỗi khi nhìn thấy Hàn Sâm nàng đều nảy ra vài suy nghĩ không lành mạnh lắm, khiến cho nàng sợ gặp phải Hàn Sâm, quả thật khó cả đôi đường.

“Tam sư tỷ, dường như ngươi có hơi khác thường? Lẽ nào Hàn Sâm đó thật sự ưu tú đến như vậy, ngay cả ngươi cũng thay đổi rồi?” Lý Khả Nhi hơi kinh ngạc nhìn Linh Lung, thật sự khó tưởng tượng được Linh Lung trước đây sẽ dùng giọng điệu và dáng vẻ này nói chuyện với nàng, điều này ngược lại khiến Lý Khả Nhi hơi hứng thú với Hàn Sâm này rồi.

“Người xuất sắc chắc chắn có chỗ đáng giận.” Linh Lung buộc miệng nói câu này, ngay cả nàng cũng không rõ lúc đó tâm trạng của nàng như thế nào nữa.

Lý Khả Nhi sửng sốt nhìn Linh Lung, nàng phát hiện tam sư tỷ hình như hơi kỳ lạ.

“Tên Hàn Sâm đó rốt cuộc là người như thế nào mà lại có thể làm lay động cảnh giới Thái Thượng Vong Tình của tam sư tỷ chứ ?” Trong lòng Lý Khả Nhi thầm thắc mắc.

Đương nhiên Hàn Sâm không biết cuộc đối thoại của Linh Lung và Lý Khả Nhi, hắn bay thẳng một đường, khi nhìn thấy Thanh Đồng Chú Kiếm Lô thì không khỏi hơi ngẩn ra.

Chỉ nhìn thấy Thanh Đồng Chú Kiếm Lô đã có một toà thành khổng lồ, trong lò có đến cả ngàn thanh kiếm khí, cũng không biết tên nào đi theo Tiểu Ngạc Thần hơn cả năm nay đã nhận được bao nhiêu lợi ích

lại có thể tạo ra nhiều kiếm khí như vậy.

Hết chương 2625.

Chương 2626. Thành Bạch Đế

“Làm sao có thể đưa hai cái tên này từ Lĩnh Vực Hạch Tâm ra ngoài đây?” Hàn Sâm đi theo sau Tiểu Ngạc Thần và Thanh Đồng Chú Kiếm Lô, chỉ thấy một dáng vẻ gặp thần giết thần, gặp phật giết phật của bọn chúng, tất

cả những dị chủng ngửi thấy mùi của bọn chúng đều chạy xa mất tăm khiến cho Hàn Sâm thật động lòng.

Nếu có thể mang bọn nó ra ngoài, không nói đến Thanh Đồng Chú Kiếm Lô vẫn chưa lên Thần Hóa, xích Trật Tự trọng lực của Tiểu Ngạc Thần có sức mạnh vô cùng có ích.

Hơn một năm nay, Hàn Sâm cũng đã xem không ít tư liệu liên quan đến Lĩnh Vực Hạch Tâm, đó đều là những tư liệu cơ mật của Trấn Thiên Cung. Nhưng dù vậy Hàn Sâm cũng không phát hiện ra cách mang dị chủng Hạch Tâm ra khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Ngoài việc giết chết bọn chúng, móc gen dị chủng Hạch Tâm ra, thì gần như không thể mang sống nó ra ngoài được.

Tiểu Ngạc Thần vô cùng bất mãn với việc Hàn Sâm không xuất hiện trong một khoảng thời gian dài, sau khi nhìn thấy hắn nó liền rống lớn với Hàn Sâm như đang trách móc hắn.

“Ngươi nhìn xem đây là gì?” Hàn Sâm vội vàng lấy đồ tốt mà mình chuẩn bị ra, đó là một cái kính râm đặc chế.

Ngay lập tức Tiểu Ngạc Thần bị thu hút bởi cái kính râm trong tay Hàn Sâm, tò mò quan sát cái kính râm ấy cũng quên mất luôn việc trách móc Hàn Sâm.

Hàn Sâm mang kính râm cho Tiểu Ngạc Thần, cũng may dạo gần đây nó đã lớn hơn một chút, nhưng mà cũng không lớn lắm, cái kính râm đặt trên mặt dài dài của con cá sấu ấy cũng rất vừa vặn.

“Ngầu!” Hàn Sâm liếc nhìn Tiểu Ngạc Thần mang kính râm rồi giơ ngón tay cái lên.

Dáng vẻ của Tiểu Ngạc Thần hiện giờ giống với đại ca trong xã hội đen, rất cừ.

Nhưng mà che đi đôi mắt khinh thường trời sinh của nó trong thoáng chốc khiến người khác cảm thấy thân thiết hơn nhiều.

Tiểu Ngạc Thần có vẻ rất hài lòng với cái kính râm này, đeo rồi lại đeo, cả gương mặt dương dương tự đắc, lỗ mũi vểnh cao, mang một dáng vẻ ông đây rất ngầu.

Vốn dĩ muốn mượn sức mạnh của Tiểu Ngạc Thần giết dị chủng Thần Hóa nhưng Hàn Sâm cũng không biết dị chủng Thần Hóa ở đâu. Mang theo Thanh Đồng Chú Kiếm Lô đi cả nửa đường mà cũng chỉ tìm được một dị chủng Hạch Tâm cấp Vương, ngay cả bóng dáng của dị chủng Thần Hóa cũng chả thấy.

Không tìm thấy dị chủng Thần Hóa, Hàn Sâm cũng chẳng còn hăng hái nữa, tìm cơ hội nhân lúc Tiểu Thần Ngạc không chú ý thì dự định rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Hàn Sâm vừa bước vào cổng lớn của Thần điện Lĩnh Vực Hạch Tâm, nhưng ai ngờ trong khoảnh khắc đến trước cổng, Tiểu Ngạc Thần không biết từ nơi nào chui lên, trong thoáng chốc nhảy lên vai của Hàn Sâm.

Hàn Sâm không kịp dừng lại, người đã tiến vào Thần điện Lĩnh Vực Hạch Tâm rồi.

Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng Tiểu Ngạc Thần sẽ bị chặn ngoài cửa nhưng ngoảnh đầu lại liền hết cả hồn, Tiểu Thần Ngạc đã nhảy lên vai của hắn theo hắn vào Thần điện Hạch Tâm rồi.

Tiểu Ngạc Thần vô cùng không hài lòng kêu lên với Hàn Sâm hai tiếng như đang nói Hàn Sâm quá gian xảo, trước đây toàn không giữ lời hứa, bây giờ lại muốn chạy trốn.

Hàn Sâm lại không để ý đến kháng nghị của nó, lấy nó xuống nhìn trái nhìn phải, lẩm bẩm nói: “Không có lý nào như vậy, dị chủng Hạch Tâm không thể tiến vào Thần điện Hạch Tâm được, nhiều năm như vậy cũng không có ngoại lệ, sao Tiểu Ngạc Thần lại có thể vào Thần điện Hạch Tâm được chứ, lẽ nào liên quan đến thí nghiệm cải tạo của Tinh tộc sao ?”

Hàn Sâm không dám khẳng định nhưng Tiểu Ngạc Thần có thể vào Thần điện Hạch Tâm dĩ nhiên là chuyện tốt rồi.

Hàn Sâm dẫn theo Tiểu Ngạc Thần thử xem có thể quay về đại vũ trụ hay không, quả nhiên là có thể mang nó ra đại vũ trụ, điều này khiến Hàn Sâm vui mừng khôn xiết.

Tiểu Ngạc Thần ở trong phòng của Hàn Sâm, tò mò đánh giá xung quanh, tỏ ra vô cùng kiếu kỳ với mọi thứ.

"Phát tài rồi, thế mà lại mang nó ra được. Đây chính là dị chủng Thần Hóa của tiềm lực cửu tinh, sau này có cơ hội thăng lên Chân Thần rồi." Trong lòng Hàn Sâm phấn khởi nhưng mà ngẫm lại thì cảm thấy hơi Sai sai.

Hắn dựa vào thân phận Kim Tệ ở cạnh Tiểu Ngạc Thần, hiện giờ mang Tiểu Ngạc Thần đến Trấn Thiên Cung, Linh Lung nhìn thấy Tiểu Ngạc Thần chẳng phải sẽ biết hắn chính là Kim Tệ sao 2

"Không được, không thể giữ Tiểu Ngạc Thần ở đây được." Hàn Sâm không để ý đến phản đối của Tiểu Ngạc Thần, trực tiếp mang nó quay trở lại Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Tiểu Ngạc Thần ở trong Lĩnh Vực Hạch Tâm tức giận kêu oa oa, nó vô cùng không hài lòng với việc Hàn Sâm mang nó về đây.

Hàn Sâm an ủi nó một lúc còn hứa sẽ sớm mang Tiểu Ngạc Thần ra ngoài và rất nhiều chỗ tốt nữa mới có thể miễn cưỡng ổn định nó lại.

Hàn Sâm lại thử mang Thanh Đồng Chú Kiếm Lô vào Thần điện Hạch Tâm, kết quả nó bị văng ra ngoài, căn bản không thể vào được.

"Xem ra có liên quan đến thí nghiệm cải tạo của Tinh tộc Tiểu Ngạc Thần mới có thể rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm." Hàn Sâm thầm nghĩ, sau khi mang Tiểu Ngạc Thần ra ngoài thì nên sắp xếp ở chỗ nào mới yên tâm hơn.

Trấn Thiên Cung chắc chắn không được, những nơi liên quan đến Hàn Sâm cũng không được, cứ nghĩ như thế thì dường như chả có chỗ nào có thể sắp xếp cho nó cả.

Nhưng mà để cho Tiểu Ngạc Thần lang thang ngoài đại vũ trụ, một là lãng phí một tên tay chân siêu cấp như vậy, hai là Hàn Sâm có hơi không yên

tâm.

Đại vũ trụ không thể sánh bằng Lĩnh Vực Hạch Tâm. Ở Lĩnh Vực Hạch Tâm, Tiểu Ngạc Thần đã xưng vương xưng bá, nhưng trong đại vũ trụ những cường giả và dị chủng có thể giết được nó có quá nhiều.

Nhất thời không nghĩ ra nơi có thể bố trí cho Tiểu Ngạc Thần, Hàn Sâm chỉ đành một mình quay lại Trấn Thiên Cung trước.

Vốn dĩ Hàn Sâm muốn đến tinh cầu Nhật Thực một chuyến liên lạc với tiểu thúc và Tà Tình Đế để xem chỗ bọn họ có tiện bố trí cho Tiểu Ngạc Thần hay không. Nhưng ai ngờ chưa rời khỏi đảo Tiểu Ngọc thì đã nhìn thấy Cô Trúc đi đến đảo Tiểu Ngọc.

“Hàn Sâm, vết thương của ngươi gần như đã khỏi rồi đúng không?” Cô Trúc đánh giá Hàn Sâm hỏi.

“Khỏi tám chín phần rồi.” Hàn Sâm đáp.

“Vậy được rồi, ta đến thành Bạch Đế giết dị chủng, đi cùng nhau không?” Cô Trúc nói.

“Thành Bạch Đế? Ta vẫn chưa có lệnh phù của thành Bạch Đế.” Ngũ Đế Thành cần phải có ngọc phù đặc biệt mới có thể vào được, không thể dùng thay cho nhau. hiện giờ Hàn Sâm chỉ có lệnh phù của thành Hắc Đế nên không thể vào những thành khác được.

Cô Trúc vứt một miếng lệnh phù cho Hàn Sâm, thản nhiên nói: “Bây giờ ngươi có rồi đó.”

“Được rồi ít nhất ngươi cũng phải nói với ta tình hình trong thành Bạch Đế như thế nào chứ?” Hàn Sâm nhận lấy lệnh phù của thành Bạch Đế, nhún nhún vai nói.

“Vừa đi vừa nói đi.” Cô Trúc xoay người đi về phía Bạch Ngọc Kinh.

Hàn Sâm đuổi theo sau nhân tiện hỏi về tình hình của thành Bạch Đế.

Khác với thành Hắc Đế, trong thành Bạch Đế đều là những dị chủng cấp Vương trở lên, còn có dị chủng cấp Thần Hóa. Nhưng mà những dị chủng này rất kỳ lạ có hơi khác với những dị chủng hoang dã.

Sau khi Cô Trúc nói sơ lược tình hình của thành Bạch Đế xong, ánh mắt của Hàn Sâm liền sáng lên.

“Ý của ngươi là thành Bạch Đế là một trường đấu thú khổng lồ, chỉ cần giết được dị chủng ở trường đấu thú thì có thể thu hoạch được trứng dị chủng của dị chủng đó rồi?” Hàn Sâm không dám tin mà hỏi.

“Gần như vậy, nếu có đủ sức mạnh có thể giết chết dị chủng Thần Hóa, thì thu hoạch được trứng dị chủng cấp Thần Hóa cũng không khó.” Cô Trúc gật đầu nói.

“Nếu có một nơi tốt như vậy sao ngươi lại không nói sớm chứ.” Hàn Sâm vui mừng không thôi.

Hết chương 2626.

Chương 2627. Ngân Sắc Hủy Diệt Giả

Ngũ Thành Thập Nhị Lầu mờ mịt như cõi thần tiên, đặc biệt là Ngũ Thành ẩn mình trong đám mây mù, chỉ có những sinh vật nhìn thấy được nó mới có thể đi vào trong.

Hàn Sâm đi theo Cô Trúc vào thành Bạch Đế. Khác với thành Hắc Đế, thành Bạch Đế là một kiến trúc hình vành khăn khổng lồ, có hơi giống với đấu trường La Mã cổ đại.

Sau khi hai người đi vào, Hàn Sâm phát hiện quả nhiên là một đấu trường khổng lồ, xung quanh là chỗ ngồi dạng bậc thang, nơi thấp nhất ngay trung tâm chính là một đấu trường hình tròn.

Trong đấu trường rộng lớn này lại chả có một bóng người, hay nói cách khác ngay cả một sinh vật cũng không có.

“Không phải nói ở đây có dị chủng sao? Sao ngay cả một con cũng chả thấy?” Hàn Sâm thắc mắc đánh giá xung quanh, hoàn toàn không phát hiện ra khí tức của sinh vật.

“Lần trước dị chủng trong thành Bạch Đế đã bị giết chết, bây giờ thời gian vẫn chưa đến, những dị chủng mới vẫn chưa xuất hiện, cứ đợi thêm một lát, thời gian sắp đến rồi.” Cô Trúc nói xong rồi ngồi xuống thêm đá bên cạnh.

Hàn Sâm chỉ đành ngồi xuống với Cô Trúc đợi thời gian sắp đến mà Cô Trúc nói.

Không lâu sau, Hàn Sâm bỗng nhiên nghe thấy âm thanh như bản lề chuyển động, ánh mắt nhìn về phía đấu trường thì nhìn thấy cánh cổng bên hông đấu trường dần dần văng lên tiếng kêu lách cách.

Cánh cửa vừa mở ra thì cổng lớn của thành Hắc Đế cũng đóng lại. “Sao lại phải đóng cửa vậy?” Hàn Sâm hơi ngạc nhiên.

“Săn giết ở thành Bạch Đế là một cuộc chiến sinh tử, chỉ khi có một bên chết đi thì mới kết thúc. Muốn rời khỏi nơi này chỉ có thể giết chết các dị chủng trong đó.” Cô Trúc nói.

“Nhưng mà chúng ta không biết được sẽ xuất hiện những dị chủng gì, lỡ như là dị chủng cấp Thần Hóa thì sao?” Hàn Sâm giật mình nói. “Thế nên ta mới tìm ngươi đến đây cùng ta.” Cô Trúc cười nói.

“Đệt, ngươi chơi ta à!” Hàn Sâm nhìn cánh cổng của đấu trường, thầm cầu nguyện lát nữa dị chủng xuất hiện tuyệt đối đừng là dị chủng cấp Thần Hóa.

Sau khi cánh cửa đấu trường nâng lên xong, Hàn Sâm nhìn thấy bên trong là lối đi tối đen, nhìn không rõ là thứ gì, chỉ nghe thấy tiếng bước chân truyền ra.

Không lâu sau liền nhìn thấy một bóng dáng từ bên trong đi ra.

Đó là một sinh vật mặc áo giáp Ngân Sắc, trong tay cầm một thanh kiếm bạc nhỏ dài, mặt nạ che mắt ánh lên tia hồng quang.

“Vận may của chúng ta cũng không tệ.” Cô Trúc cười nói.

“Thế này mà còn vận may không tệ à?” Hàn Sâm nhìn rất rõ, sinh vật mặc áo giáp Ngân Sắc trên người mơ hồ tản ra sức mạnh xích Trật Tự màu bạc kia chính là dị chủng Thần Hóa.

“Ngân Sắc Hủy Diệt Giả, dị chủng Thần Hóa cấp Nguyên Cơ, dựa vào cách tính tiềm lực Thần Linh Chi Xúc, đây là dị chủng thiên phú bát giáp. Nếu lấy được trứng dị chủng của nó thì sao này nói không chừng có thể bồi dưỡng lên cấp Phá Kiển.” Cô Trúc nói.

Hàn Sâm khổ sở cười nói: “Ngươi không phải đang đánh cược đó chứ? Lỡ như bước ra là dị chủng cấp Lột Xác hay cấp Phá Kiển vậy chẳng phải chúng ta chết chắc rồi sao?”

Cô Trúc thản nhiên nói: “Thiên tộc chiếm Bạch Ngọc Kinh lâu như vậy cũng có một vài nghiên cứu Bạch Ngọc Kinh. Thiên Cơ viện đã sớm tính ra lần này tỷ lệ xuất hiện dị chủng cấp Vương hơn tám mươi phần trăm, mười phần trăm là cấp Vương đột biến, còn không đến mười phần trăm còn lại sẽ xuất hiện Thần Hóa, hơn nữa tỷ lệ xuất hiện Thần Hóa cao cấp rất thấp. Cho nên ta mới nói chúng ta may mắn, tỷ lệ thấp như vậy đều để chúng ta gặp phải, nhưng mà cái này cũng vừa hay hợp ý của ta.”

Trong khi Cô Trúc nói thì Ngân Sắc Hủy Diệt Giả đã nâng thanh liễu kiếm trong tay lên đâm một nhát vào khoảng không về phía Hàn Sâm, xích Trật Tự màu bạc ngưng tụ lại thành kiếm quang như mũi kim, †rong nháy mắt đã đâm đến trước mặt Hàn Sâm.

“Rõ ràng có hai người sao lại đâm ta trước chứ? Ta xui xẻo đến vậy sao?” Trong đầu Hàn Sâm lóe lên suy nghĩ này, đồng thời cơ thể cũng có phản ứng.

Bùm!

Kiếm quang ngân hắc đâm thẳng vào cơ thể của Hàn Sâm, còn một Hàn Sâm khác đã xuất hiện trong đấu trường, Lục Hạch Xà Cung đã được hắn nắm trong tay, kéo dây cung ngưng tụ ra một đường ngọc quang bắn về phía Ngân Sắc Hủy Diệt Giả.

Cùng lúc đó Cô Trúc cũng đến đấu trường, một thanh ngọc kiếm mang †heo kiếm quang lạnh thấu xương chém về phía Ngân Sắc Hủy Diệt Giả.

Kiếm bạc trong tay Ngân Sắc Hủy Diệt Giả chớp lên hai cái, trong nháy mắt cung tên của Hàn Sâm và kiếm quang của Cô Trúc bị chém tan †ành, căn bản không thể đến gần người được.

Xích Trật Tự của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả gần như không có hiệu quả khống chế phạm vi, Hàn Sâm và Cô Trúc không ngừng biến đổi thân pháp, bay nhảy trong thành Bạch Đế để tránh sự tấn công của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả, đồng thời phản kích.

“Chuyện gì vậy… Tốc độ kiếm của hắn ngày càng nhanh…” Hàn Sâm né không kịp, một kiếm quang màu bạc lướt qua gò má hắn, lập tức xuất hiện một vết máu trên gương mặt hắn, ngay cả xương gò má cũng vạch ra một vết nông. Nếu như sâu thêm chút nữa thì gương mặt của hắn bị cắt rách mất rồi.

“Xem ra sức mạnh xích Trật Tự của hắn chắc hẳn thuộc hệ tốc độ.” Cô Trúc chém ra vô số kiếm quang, nhưng đều bị Ngân Sắc Hủy Diệt Giả vung kiếm đánh tan.

“Hợp!” Quỷ Nha Đao bên tay kia của Hàn Sâm chém lên phía trước, đao quang bị chém ra trước kia hợp lại tạo thành một màn đao che khắp bầu trời bay về phía Ngân Sắc Hủy Diệt Giả.

Nhưng mà kiếm mảnh trong tay Ngân Sắc Hủy Diệt Giả vừa sáng lên đã đánh tan toàn bộ lưới đao của Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm không khỏi kinh ngạc.

“Nhanh quá!” Dựa vào thị lực của hắn ngay cả Ngân Sắc Hủy Diệt Giả xuất kiếm như thế nào hắn cũng không nhìn rõ được.

Cô Trúc lạnh lùng quát một tiếng, con mắt thẳng đứng giữa hai chân mày của hắn mở ra, con ngươi biến thành màu đỏ tím, hơn nữa từ một phân thành bốn, ở bên trong chuyển động như cánh hoa anh đào.

Hàn Sâm nhớ thiên nhãn của Cô Trúc là màu đỏ máu, khí huyết sát bên trong vô cùng dày đặc hoàn toàn khác với hiện giờ.

Hàn Sâm nghĩ một lát liền hiểu ra có lẽ là do hắn đã dung hòa cơ thể của Tử Đồng Thần Điệp.

Quả nhiên, Hàn Sâm nhìn lấy sau lưng Cô Trúc mọc ra bốn cánh bướm, †ia sáng màu đỏ tím từ trong thiên nhãn phóng ra ngoài, mơ hồ hiện ra vết tích xích Trật Tự.

Hàn Sâm nhìn thấy tia sáng đó hơi quen, chắc hẳn là Tử Đồng Thần Quang có hiệu quả phong ấn cấm chế, nhưng mà bên trong đó lại mang theo một sức lực hung thần khủng bố, có hơi khác biệt với thứ mà Hàn Sâm thấy trên người Tà Đồng.

Tia sáng màu đỏ máu rơi trên người Ngân Sắc Hủy Diệt Giả. Mặc dù Ngân Sắc Hủy Diệt Giả giơ kiếm muốn chém đứt thần quang nhưng thần quang lại không có thực thể, kiếm quang ngânênsắc chém xuyên qua nó, không hề có tác dụng nào cả.

Trong khoảnh khắc bị thần quang chiếu vào, cơ thể của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả như bị dừng lại, đứng yên bất động tại đó và giữ nguyên tư thế vung kiếm kia.

Hàn Sâm vui sướng không thôi, kéo Lục Hạch Xà Cung bắn một tên về phía Ngân Sắc Hủy Diệt Giả, nhưng cung tên chưa bay đến trước Ngân Sắc Hủy Diệt Giả thì Ngân Sắc Hủy Diệt Giả đang đứng yên bỗng nhiên cử động, chỉ trong nháy mắt kiếm mảnh màu bạc đã chém cung tên thành vô số mảnh nhỏ.

“Thời gian thần quang giam giữ có hạn, xem ra chúng ta phải phối hợp ăn ý hơn.” Cô Trúc chau mày nói.

Hết chương 2627.

Chương 2628. Săn giết dị chủng Thần Hóa

“Trúc Tử, nếu ngươi đã biết nó là dị chủng Thần Hóa thiên phú bát giáp thì sao lại không biết tí gì vê năng lực của nó vậy?” Lưng Hàn Sâm lại bị kiếm quang màu bạc rạch ra một vết thương hầu như nhìn thấy cả xương sống, hắn không nhịn được oán hận nói.

“Ngươi không nhìn thấy số tám được viết trên Hạp Môn sao? Nghĩa là nó có thiên phú bát giáp đó.” Cô Trúc vừa lao điên cuồng vừa nói.

“Ủa thế cũng được hả? Vậy mà còn có chữ số đánh dấu nữa chứ, dị chủng ở nơi này chắc không phải được người nuôi thành bầy đó chứ?” Hàn Sâm nhìn thử, quả nhiên nhìn thấy trên Hạp Môn bên kia không biết từ lúc nào đã hiện ra đồ án điêu khắc số tám, còn là văn tự thông dụng trong vũ trụ thời cổ.

“Không biết nữa, dù những tiền bối Thiên Tộc mà phát hiện ra Bạch Ngọc Kinh cũng không rõ lai lịch của nơi này, lại càng không có ai biết được dị chủng là từ đâu ra.” Cô Trúc vừa chiến vừa lùi.

Sự phối hợp của hai người đã khá hoàn hảo nhưng tốc độ của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả thật sự quá nhanh. Hàn Sâm đã từng thử dự đoán hành động của hắn nhưng vẫn khó mà né tránh toàn bộ đòn công kích.

Chỉ nhìn thấy từng luồng kiếm quang ngân mang như thiểm điện lập lòe bất định bên trong thành Bạch Đế. Đợi đến khi Hàn Sâm nhìn thấy kiếm quang lóe lên, muốn né tránh thì đã muộn rồi.

Lần nào hắn cũng di chuyển trước nhưng vẫn khó có thể hoàn toàn né tránh. Tình hình của Cô Trúc không khá hơn Hàn Sâm là bao, trên người hắn cũng đã có thêm vài vết thương.

Phiền não nhất là trừ lần đầu tiên, những lần sau Tử Đồng Thần Quang của Cô Trúc căn bản đánh không trúng Ngân Sắc Hủy Diệt Giả, tốc độ di

chuyển của hắn còn nhanh hơn cả ánh sáng, đồng quang của Cô Trúc vừa mới bắn ra thì Ngân Sắc Hủy Diệt Giả đã di chuyển khỏi vị trí đó rồi.

Những thuật gen khác càng đừng nghĩ tới chuyện đụng đến Ngân Sắc Hủy Diệt Giả, gần như tất cả sức mạnh đều bị kiếm mang của hắn bổ đôi.

"ÁI" Hàn Sâm kêu thảm thiết một tiếng, trên bắp đùi lại bị rạch qua một nhát, dọa Hàn Sâm sợ toát cả mồ hôi lạnh, chỉ cách vài phân nữa thôi là hắn suýt nữa phải vào cung làm thái giám rồi.

Cô Trúc kịp thời đánh về phía của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả từ một hướng khác, khống chế hắn để Hàn Sâm hồi sức lại.

Hai người dưới nhảy trên lui trong thành Bạch Đế, bị Ngân Sắc Hủy Diệt Giả đó giết đến lên trời không lối, xuống đất không đường.

Cũng không biết lớp gạch ở thành Bạch Đế được làm bằng chất liệu gì, với sức mạnh của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả mà lớp gạch lại không bị tổn hại chút nào.

Hàn Sâm triệu hồi thú hồn Lĩnh Vực Bàn Sơn ra, mặc dù tác dụng lúc đầu đối với Ngân Sắc Hủy Diệt Giả không lớn nhưng sau khi chịu thêm vài nhát kiếm, sức mạnh ngưng tụ của Lĩnh Vực Bàn Sơn đã trở nên mạnh rồi, hiệu quả phòng thủ với kiếm mang cũng bắt đầu hiện ra rõ ràng hơn.

Ngược lại, tốc độ di chuyển của Hàn Sâm cũng bắt đầu trở nên chậm chạp, sự áp chế của Lĩnh Vực Bàn Sơn với tốc độ của hắn cũng rất rõ ràng.

Hàn Sâm đã bắt đầu nhớ nhung chú nhỏ rồi, sau khi bị kiếm mang của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả đâm vào cánh tay, Hàn Sâm vừa kêu đau vừa nghĩ: "Chịu đòn vẫn là chuyên môn của chú nhỏ, cũng không biết bây giờ chú đang ở đâu, có hắn ở đây thì đỡ hơn nhiều rồi."

Nhìn mình lại sắp bị kiếm chém, Hàn Sâm thật sự chống đỡ không nổi nữa, bèn triệu hồi hồn y Khổng Tước Vương ra. Một sợi xích Trật Tự bảy màu ngưng tụ xung quanh vũ y màu trắng xám, cung Lục Hạch Xà trong tay Hàn Sâm ngưng tụ thành mũi tên thất thải hà quang, bắn về phía kiếm quang ngân mang đó.

Bùm!

Thất Thải Hà Quang Tiễn bị kiếm quang ngân mang bổ thành hai mảnh, còn kiếm quang ngân mang đó chỉ bị tan đi hơn phân nửa, vẫn còn nửa non tiếp tục bay về phía Hàn Sâm.

Có sự hỗ trợ sức mạnh của hồn y Khổng Tước Vương, Hàn Sâm giống như một con quái điểu bay lượn trên không trung, cuối cùng cũng tránh được tất cả kiếm mang của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả.

"Tốc độ đáng sợ thật!" Hàn Sâm nhờ vào sự hỗ trợ của hồn y Khổng Tước Vương, tốc độ đã đạt đến trình độ của cấp Thần Hóa mà vẫn không đuổi kịp tốc độ kiếm của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả, cần phải dựa vào bố cục và dự đoán mới có thể hoàn toàn tránh được kiếm mang của hắn.

"Đúng rồi đấy, ngươi cố cầm cự thêm một chút, ta sắp tìm thấy cơ hội rồi" Cô Trúc vẫn cố gắng dùng Tử Đồng Thần Quang bắn vào Ngân Sắc Hủy Diệt Giả.

"Cầm cự? Đỡ thế quái nào được? Ngươi lại đây cầm cự thử coi?" Hàn Sâm nói ngoài miệng như thế nhưng vẫn liều mạng quấn lấy Ngân Sắc Hủy Diệt Giả.

Ngân Sắc Hủy Diệt Giả thật sự mạnh hơn dị chủng của Lĩnh Vực Hạch Tâm rất nhiều. Hàn Sâm sử dụng hồn y Khổng Tước Vương và cung Lục Hạch Xà cũng chỉ miễn cưỡng có thể đọ sức được với hắn mà thôi, muốn làm hắn bị thương là chuyện không thể nào, chủ yếu do tốc độ của hắn quá nhanh, Hàn Sâm đến gần bắn ra một mũi tên cũng sẽ bị kiếm của hắn trực tiếp chém gãy.

Đến mũi tên có năng lực xuyên qua không gian cộng thêm tiễn pháp La Toàn cũng bắn không trúng hắn, Ngân Sắc Hủy Diệt Giả lấy một địch hai vẫn chiếm thế thượng phong, Hàn Sâm còn đỡ hơn một chút, sau khi sử dụng hồn y Khổng Tước Vương thì miễn cưỡng có thể tránh được kiếm mang của hắn nhưng vết thương trên người Cô Trúc cứ không ngừng tăng thêm.

Hàn Sâm chỉ có thể cố hết sức quấn lấy Ngân Sắc Hủy Diệt Giả, giảm thiểu khả năng hắn tấn công Cô Trúc.

Khi hai người phối hợp thì khó tránh sẽ xuất hiện rất nhiều sai sót, dù sao bọn họ cũng có suy nghĩ và năng lực khác nhau, luôn sẽ có những sự khác biệt về suy nghĩ, vì thế khi phối hợp thường sẽ có xung đột, cũng khiến bọn họ bỏ lỡ không ít cơ hội.

"Ninh Nguyệt giỏi nhất về việc phối hợp trong các trận chiến nhóm, nếu như để hắn làm chỉ huy thì sẽ giảm đi rất nhiều phiền phức, đáng tiếc…" Nghĩ đến bộ dạng hiện giờ của Ninh Nguyệt, Hàn Sâm chỉ có thể âm thầm lắc đầu.

Thời gian chiến đấu kéo dài, sự ăn ý giữa Hàn Sâm và Cô Trúc dần dần tăng lên rất nhiều, mặc dù tính cách và năng lực không giống nhau nhưng hai người đều có thiên phú cực mạnh trên con đường võ đạo, rất nhanh có thể thích ứng với tiết tấu của đấu phương.

Sau này, họ thường đoán được đủ loại ý tưởng sau mỗi hành động của đối phương, phối hợp cũng càng ngày càng ăn ý.

Cuối cùng, trong nháy mắt Hàn Sâm khống chế Ngân Sắc Hủy Diệt Giả, Cô Trúc thành công tránh được cơ thể của Hàn Sâm, bắn Tử Đồng Thần Quang lên người Ngân Sắc Hủy Diệt Giả trong kẽ hở chiến đấu nhanh như thiểm điện.

Trong nháy mắt mà Ngân Sắc Hủy Diệt Giả bị đứng hình, Hàn Sâm gần như cùng lúc kéo cung Lục Hạch Xà đến hết cỡ, Thất Thải Hà Quang Tiễn bay ra, trực tiếp đâm vào trong khoang mắt rỗng ruột của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả.

Đoàng!

Chỉ nghe một tiếng vang giống như kim loại va chạm truyền ra, Thất Thải Hà Quang Tiễn phát nổ bên trong hốc mắt của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả, khoang mắt của hắn bị nổ vỡ ra ngay lập tức, gần như nối liền với khoang mắt bên còn lại.

Ngân Sắc Hủy Diệt Giả giống như không cảm nhận được cơn đau, tiếp tục giơ kiếm giết về phía Hàn Sâm.

Sau khi sự phối hợp của Hàn Sâm và Cô Trúc dần trở nên ăn ý, cơ hội đánh trúng Ngân Sắc Hủy Diệt Giả càng ngày càng nhiều hơn, chiến đấu gian khổ hơn bảy tiếng, tổng cộng Hàn Sâm bắn trúng được hai mươi ba tiễn, cuối cùng cũng bắn xuyên được mũ sắt của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả.

"Săn giết dị chủng Thần Hóa Ngân Sắc Hủy Diệt Giả, phát hiện gen Thần Hóa."

Sau khi nhìn Ngân Sắc Hủy Diệt Giả ầm ầm ngã xuống, trong đầu Hàn Sâm cũng vang lên một tiếng nhắc nhở.

"Không có thú hồn sao?" Hàn Sâm hơi thất vọng, vốn định đi nhặt thi thể của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả nhưng một chùm tia sáng đột nhiên chiếu vào thi thể của Ngân Sắc Hủy Diệt Giả, sau đó thi thể bỗng biến mất.

Đồng thời, trong chùm tia sáng cũng rớt ra một quả trứng kim loại màu bạc, bên trên có rất nhiều hoa văn phức tạp.

Hết chương 2628.

Chương 2629. Một trận chiến đã được định sẵn

Sau khi trở về từ thành Bạch Đế, Hàn Sâm luôn cảm thấy hơi rờn rợn trong lòng, bất kể là thành Hắc Đế hay thành Bạch Đế đều khiến Hàn Sâm có cảm giác bị người khác điều khiển.

Nhưng Thiên Tộc không có năng lực điều khiển Bạch Ngọc Kinh, nếu thật sự có người có thể điều khiến tất cả mọi thứ này thì quá đáng sợ rồi.

Chuyện Hàn Sâm và Cô Trúc liên thủ chém giết dị chủng Thần Hóa ở thành Bạch Đế rất nhanh đã truyền khắp bên trong Trấn Thiên Cung. Sáng hôm sau khi Hàn Sâm định đi thành Hắc Đế, hắn đã nhìn thấy Linh Lung đang đứng đợi ở trên đảo Tiểu Ngọc.

“Tiểu thư Linh Lung, sao ngươi lại đến đây?” Hàn Sâm thầm kêu không ổn. Thời gian trôi qua quá lâu rồi khiến hắn quên mất ước định với Linh Lung, nhất thời không nghĩ nhiều đến như thế, nên đã đi thành Bạch Đế cùng với Cô Trúc.

Hiện giờ, chuyện hắn liên thủ với Cô Trúc chém giết dị chủng Thần Hóa đã được truyền khắp nơi, Linh Lung không đến tìm hắn mới là chuyện lạ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hàn Sâm, Linh Lung quan sát Hàn Sâm từ trên xuống dưới vài lần, sau đó nói: “ Chém giết dị chủng Thần

Hóa mà trên người cũng không có vết thương gì, xem ra vết thương cũ của ngươi hồi phục rất tốt.”

Bây giờ cho dù Hàn Sâm nói mình chưa hoàn toàn hồi phục thì e rằng Linh Lung cũng không thể nào tin hắn được.

Hàn Sâm do dự một chút, gật đầu nói: “Cũng được kha khá rồi, nếu như tiểu thư Linh Lung đã sốt ruột đến như thế, vậy thì chọn một thời gian đi.”

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, bây giờ đi.” Linh Lung không muốn kéo dài thêm nữa, nàng sợ càng kéo dài thì quyết tâm của mình sẽ càng bị lung lay.

“Được, ở đâu?” Hàn Sâm cũng không nói thêm gì nữa, sớm muộn gì chuyện này cũng cần một hồi kết.

“Diễn võ tràng.” Rõ ràng Linh Lung muốn tất cả người của Trấn Thiên Cung đều biết đến chuyện này, khiến Hàn Sâm không có chỗ để thoái thác nữa.

“Được.” Hàn Sâm đồng ý, đi đến diễn võ tràng cùng Linh Lung.

Hàn Sâm và Linh Lung đi đến diễn võ tràng, tất nhiên không thể qua được tai mắt bên trong Trấn Thiên Cung. Tin tức rất nhanh đã truyền khắp Trấn Thiên Cung, mới một lát mà diễn võ tràng ở Huyền Không Đảo đã bị bao vây đến một giọt nước cũng không thể lọt vào.

Người của Trấn Thiên Cung đều biết rõ nguyên nhân Linh Lung ở lại Trấn Thiên Cung, lúc này Hàn Sâm đi diễn võ tràng cùng với Linh Lung định làm gì không cần nói cũng rõ.

"Các ngươi nói Hàn sư huynh có thể thắng Linh Lung không?"

"Tất nhiên có thể thắng, Hàn sư huynh không phải thiên phú thập nhất giáp sao, Linh Lung chỉ có thiên phú cửu giáp mà thôi."

"Kiểm tra không chuẩn đâu, lúc đó Thần Linh Chi Xúc đã bị Hàn sư huynh làm cho tiến hóa luôn rồi, xác xuất kiểm tra bị sai lớn."

"Nói đúng lắm. Thiên phú gì đó thì không nói, chứ trình độ và năng lực của thuật gen Tộc Thái Thượng thì ai mà chẳng biết. Tuy năng lực của Hàn sư huynh không yếu nhưng hắn chủ yếu dựa vào một số dị bảo mới có thể có được thành tựu như vậy, trận quyết đấu lần này lại không được sử dụng dị bảo, rất bất lợi với Hàn sư huynh."

"Chém vừa thôi ba, Hàn sư huynh không cần dùng đến dị bảo vẫn vô địch cùng cấp nhá."

"Cô Trúc sư huynh cũng đến rồi…"

Ngay khi biết tin, Hàn Nghiên và chị em Vân Gia đã lập tức đến diễn võ tràng, Vân Tố Y có chút lo lắng nói: "Nếu Hàn sư huynh thua thì sẽ phải đi đến Tộc Thái Thượng ngay à?"

Vẻ mặt Hàn Nghiên nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, anh cả sẽ không thua đâu."

"Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, người của Tộc Thái Thượng không đơn giản đâu." Vân Tố Y vẫn thấy rất lo lắng.

Hàn Nghiên nhìn biểu cảm của Vân Tố Y, trong lòng không nhịn được mà thở dài.

Nàng cũng nhìn ra được Vân Tố Y thích Hàn Sâm, hơn nữa theo như những gì nàng thấy trong khoảng thời gian tu hành cùng với Vân Tố Y, Vân Tố Y đúng là một cô gái tốt.

“Đáng tiếc, anh cả đã có chị Yên Nhiên, hơn nữa tình cảm của họ cũng rất tốt.” Hàn Nghiên hơi lắc đầu, trong lòng cũng buồn thay cho Vân Tố Y.

“Nếu Hàn Sâm thua, ngươi thật sự bắt hắn đi Tộc Thái Thượng sao?” Trong đại điện, người phụ nữ nhìn Cung chủ Trấn Thiên Cung hỏi.

“Đã thua rồi thì tất nhiên phải đi.” Cung chủ Trấn Thiên Cung lạnh nhạt nói.

“Cung Chủ đại nhân, ngài nên biết rõ, Hàn Sâm quan trọng như thế nào đối với Trấn Thiên Cung chúng ta.” Người phụ nữ cau mày nói.

“Vì thế Tộc Thái Thượng mới càng muốn hắn, nếu không thì ngươi tưởng lão già Tộc Thái Thượng sẽ cho phép Linh Lung từ bỏ Cô Trúc sao?” Cung chủ Trấn Thiên Cung bĩu môi nói.

“Lỡ như Tộc Thái Thượng nhìn trộm bí mật ban phước của Hàn Sâm, vậy không phải như hổ mọc thêm cánh sao? Kế hoạch đó của chúng †a sẽ càng khó khăn hơn.” Người phụ nữ nói.

Cung chủ Trấn Thiên Cung nghe người phụ nữ nói như thế cũng bất giác hơi chau mày, do dự một hồi lâu mới nói: “Thủ tọa đã đi tỉnh vực Đại Tịch Diệt lâu vậy rồi, cũng không biết hắn gặp phải chuyện gì mà đến bây giờ vẫn chưa trở về. Không có hắn, chuyện này thật sự không thể tiếp tục tiến hành được.”

“Ta đã nhiều lần phái người đi tinh vực Đại Tịch Diệt. Song muốn tìm một người ở nơi như tinh vực Đại Tịch Diệt là chuyện viển vông. Trong mười người, một trăm người đến đó, có một người sống sót trở về đã là may mắn lắm rồi.” Người phụ nữ than thở nói.

“Cứ chờ một thời gian nữa, nếu thật sự không được, chúng ta chỉ có thể đặt tất cả bảo vật lên người Ngọc Thiện Tâm.” Cung chủ Trấn Thiên Cung nói.

Người phụ nữ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Ánh nhìn của Cung chủ Trấn Thiên Cung hướng về diễn võ tràng. Tuy

ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng hắn lại âm thầm suy nghĩ: “Có lẽ Hàn Sâm cũng là một lựa chọn không tồi. Tuy cơ hội không lớn nhưng vẫn tốt hơn là đặt tất cả trứng gà vào trong một cái giỏ.”

Bên trong diễn võ tràng, Hàn Sâm và Linh Lung bốn mắt nhìn nhau, Linh Lung lạnh lùng nói: “Cứ theo như ước định lúc trước của chúng ta, không được sử dụng bất kỳ dị bảo nào, chỉ dựa vào cơ thể và thuật gen để chiến đấu. Nếu như ngươi thắng thì ta sẽ rời đi ngay lập tức, từ nay về sau sẽ không còn bất cứ ai của Tộc Thái Thượng đến làm phiền ngươi nữa.”

“Nếu ta thua thì ta sẽ lập tức theo ngươi về Tộc Thái Thượng, mọi thứ đều nghe theo mệnh lệnh của ngươi.” Hàn Sâm đáp thẳng thừng.

“Được.” Linh Lung khẽ gật đầu, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt nhưng con mắt thứ ba trên trán lại hé mở, lộ ra Thái Cực Âm Dương Nhãn ở bên trong.

“Vừa lên đã kích hoạt Thái Thượng Nhãn, xem ra Linh Lung cũng rất coi trọng Hàn sư huynh.”

“Hiếm khi có thể nhìn thấy trận đấu giữa Tộc Thái Thượng với người cùng cấp, vừa lên đã kích hoạt Thái Thượng Nhãn.”

“Vậy xem ra tiểu thư Linh Lung đã hạ quyết tâm đưa Hàn Sâm đến Tộc Thái Thượng rồi.”

“Thật ra nếu như là ta, ta đã đi theo nàng từ lâu rồi. Có nhiều lợi ích như thế, còn có mỹ nữ bầu bạn, sao lại không đi chứ? Cũng không biết Cô Trúc sư huynh và Hàn Sâm sư huynh nghĩ như thế nào nữa?”

“Bởi thế nên ngươi chỉ là một đệ tử bình thường thôi, còn Cô Trúc sư huynh và Hàn Sâm sư huynh mới là thiên kiêu của thế hệ này.”

Sắc mặt Hàn Sâm nghiêm túc. Cả hai người đều là Lĩnh Vực Cửu Trọng cấp Vương, Hàn Sâm không sợ bất kì sinh vật nào, nhưng dù sao Linh Lung cũng là người của Tộc Thái Thượng, thuật gen và mật truyền vô số, Hàn Sâm cũng không dám lơ là.

Theo sự kích hoạt của Thái Thượng Nhãn, Linh Lung lại biến thành người không nhiễm khói lửa nhân gian, dáng vẻ hệt như một người máy.

Không có bất kỳ lời nói nào, thậm chí không có cả một ánh mắt, Linh Lung chỉ đứng ở đó, trong diễn võ tràng đột nhiên biến động bất ngờ, cả không gian đều bị sức mạnh kỳ dị làm cho méo mó.

“Đây mới là thực lực thật sự của nàng sao?” Hàn Sâm hơi híp mắt, nhìn không gian bốn phía xung quanh không ngừng bị bóp méo, đến Linh Lung đứng đối diện hắn cũng sắp nhìn không rõ nữa.

Hết chương 2629.

Chương 2630. Thế giới dịch chuyển vì nàng

Linh Lung đứng ở đó giống như một người máy không có cảm tình, ánh nhìn vừa bình tĩnh vừa lạnh lùng, ngay cả người xuất gia đã nhìn thấu hồng trần cũng không như nàng, không có một chút tình cảm nào đối với vạn vật.

“Dù có xem bao nhiêu lần thì vẫn cảm thấy Thái Thượng Nhãn cực kỳ mạnh mẽ nhưng cũng vô cùng tàn khốc. Dĩ Thân Vi Đạo, Thiên Nhân Hợp Nhất, bọn họ mới chính là thiên nhân thật sự. Song thân thể hợp với trời, trở thành một phần của trật tự đại vũ trụ thì cái tôi còn được xem là tồn tại sao?” Cung Chủ Trấn Thiên Cung nhìn Linh Lung, khẽ thở dài nói.

“Thủy Tổ tộc ta cũng suy ngẫm đến điều này mới kiên quyết lai với các tộc khác, tách riêng lập tộc mới, khiến Thái Thượng Nhãn có sự thay đổi mới. Tuy một vài sự thay đổi có thể đã khiến Thái Thượng Nhãn trở nên yếu đi,

không hợp với trật tự vũ trụ một cách hoàn hảo nữa nhưng cũng nảy sinh thêm những khả năng khác. Khả năng này đem đến cho tương lai Thiên Tộc vô số cơ hội, chứ không chỉ là một loại khả năng của Tộc Thái Thượng." Người phụ nữ ngừng một vhuts, lại nói tiếp: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bản thân chúng ta vốn đã là một phần của vũ trụ, bất kể thế nào cũng không thể thật sự tách rời với vũ trụ. Nhìn từ góc độ này thì con đường của Tộc Thái Thượng là đúng đắn, bọn họ thật sự là một trong những tộc đến gần với bản chất vũ trụ nhất."

"Đúng hay sai không phải là tuyệt đối, chúng ta chỉ đi con đường mà bản thân cho rằng là đúng. Kết quả ra sao, cứ để cho thời gian chứng minh đi." Cung Chủ Trấn Thiên Cung bình tĩnh nói.

Hàn Sâm cũng trầm trồ tán thán mỗi nhất cử nhất động của Linh Lung. Tuy hắn đã từng xem qua một lần rồi nhưng xem lại lần nữa vẫn khiến người ta phải đến như vậy.

Mọi sinh vật đều không hoàn hảo, đều có nhiều thành kiến khác nhau, nhưng Linh Lung - người mở ra Thái Thượng Nhãn lại hoàn hảo đến khiến người ta bới không ra một vấn đề gì, dường như nàng không phải là một sinh vật nữa, mà là một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo được Thượng Đế dụng tâm chế tạo.

"Ngươi hãy dùng hết sức đi, nếu không sẽ chẳng có cơ hội nào đâu. Linh Lung lạnh nhạt nói với Hàn Sâm. Tuy lời nàng nói rất ngông cuồng nhưng không khiến cho người ta cảm thấy hung hăng, giống như chỉ đang tuyên bố một sự thật.

Hàn Sâm hơi cười nhẹ, lòng bàn tay hóa thành đao, chiêu Răng Nanh chém về phía của Linh Lung.

Trận đấu lần trước của họ chỉ là mượn nước đẩy thuyền, chỉ được tính là một lần giao chiến mang tính thử nghiệm, Linh Lung không hoàn toàn phát huy ra uy lực của Thái Thượng Nhãn.

Nhưng lần này thì khác, khi không có hạn chế, lực chiến đấu của Linh Lung tất nhiên sẽ được đẩy đến cực hạn.

Đao khí màu tím bộc phát ra khỏi lòng bàn tay, cắn về phía Linh Lung giống như răng của rắn độc vậy, nhanh, tàn nhẫn, chuẩn xác, đồng thời quỹ đạo hình vòng cung khiến người ta hoàn toàn không thể đoán trước được.

Khi Isa nhìn chiêu Răng Nanh này của Hàn Sâm cũng nhịn không được âm thầm gật đầu. Tuy Nha Đao của Hàn Sâm luyện được hơi khác với với phong cách của nàng nhưng chắc chắn đã đạt đến đỉnh cao, một trong hai cao thủ Nha Đao đương thời.

Khi nhìn thấy đao này của Hàn Sâm, rất nhiều cao thủ dùng đao trong Trấn Thiên Cung cũng phải thầm tán thưởng, cho dù là những đệ tử không hiểu đao thì cũng nhìn ra được sự mạnh mẽ của đao ý trong nhát đao, nó đã đạt đến trình độ không thể tưởng tượng nổi, một cường giả không thua kém gì cấp Thần Hóa.

“Tuy không muốn thừa nhận nhưng thứ như thiên phú thật sự tồn tại. Đẳng cấp như của Hàn sư huynh lại có thể luyện đao pháp đến mức này, trong Trấn Thiên Cung ta e rằng cũng chỉ có mấy người kiểu Cô

Trúc và Ngọc Thiện Tâm mới có thể so sánh được thôi.” Một đệ tử của Trấn Thiên Cung cảm thán nói.

Nhưng một giây sau, đệ tử Trấn Thiên Cung lại mở to đôi mắt, thật sự không thể tin nổi những gì mắt mình nhìn thấy.

Nhát đao kinh diễm đó của Hàn Sâm lại chém hụt.

Có vẻ thật sự đã chém hụt rồi, bởi vì Linh Lung đứng đó căn bản không hề động đậy nhưng nhát đao của Hàn Sâm lại chém xéo qua nàng, đến sợi tơ góc áo của nàng cũng không chạm tới được.

Linh Lung áo trắng thắng tuyết, mặt không đổi sắc, chỉ bình tĩnh nhìn Hàn Sâm nói: “Tiếp tục, sử dụng tất cả sức mạnh của ngươi.”

Hàn Sâm rất bình tĩnh, tiếp tục sử dụng chiêu thức sau của Nha Đao.

Nói thật, tuy Hàn Sâm không chuyên về đao đạo nhưng cũng khổ công luyện tập rất nhiều, mỗi chiêu mỗi thức đều đã đạt đến đỉnh cao, hiếm

người cùng cấp có thể so sánh được.

Nhưng từ đầu tới cuối, Hàn Sâm thi triển Nha Đao, Linh Lung đứng im đó chẳng hề động đậy mà toàn bộ đao khí của Hàn Sâm đều chém hụt.

Tuy đệ tử Trấn Thiên Cung đã biết sự lợi hại của Tộc Thái Thượng từ lâu nhưng vẫn ngạc nhiên há hốc miệng, không thể tưởng tượng được đó là sức mạnh như thế nào, ngay cả một ngón tay cũng không động đậy mà lại khiến toàn bộ đao pháp của Hàn Sâm bị chém hụt, nàng thì chẳng tổn hao đến một cọng tóc.

Tất nhiên sẽ chẳng ai cho rằng Hàn Sâm lại phạm phải sai lầm cấp thấp như thế. Hơn nữa, cho dù có lỗi thật thì cũng không thể lỗi nguyên cả bộ đao pháp, đến người còn đập không trúng được.

“Cô Trúc sư huynh, Linh Lung đó rốt cuộc có sức mạnh gì vậy, sao nàng đứng đó không động đậy mà Hàn Sâm cũng không chém trúng được chứ?” Vân Tố Y hỏi Cô Trúc bên cạnh.

Cô Trúc do dự hồi lâu, mới nói: “Nàng thật sự không động đậy nhưng không có nghĩa nàng không né.”

“Có gì khác nhau sao?” Vân Tố Thường cũng không nhịn nổi thốt lên.

Cô Trúc ngẫm nghĩ rồi đáp: “Các ngươi đều biết, chuyển động có tính tương đối. Giống như khi ngồi phi thuyền xem phong cảnh ở bên ngoài cửa sổ, ngươi sẽ cảm thấy những vật thể bên ngoài đang thụt lùi lại, chứ không phải phi thuyền đang tiến lên.”

Vân Tố Thường nghe được, cực kỳ kinh ngạc: “Sư huynh, ý của huynh là, thứ chuyển động không phải là Linh Lung, mà là thế giới này?”

“Cũng gần giống như vậy. Tuy nàng chỉ là cấp Vương Cửu Trọng, phạm vi mà nàng có thể ảnh hưởng có hạn, nhưng thế giới ở phạm vi diễn võ tràng đúng thật đang chuyển động vì nàng.” Cô Trúc gật đầu.

“Cả thế giới đều bị Linh Lung sử dụng, vậy không phải Hàn sư huynh thua chắc rồi sao?” Vân Tố Y lo lắng nói.

“Thế cũng chưa chắc. Lúc nãy ta chỉ ví dụ mà thôi, dù sao Linh Lung cũng chỉ là cấp Vương Cửu Trọng, còn lâu mới có thể thật sự đạt đến cảnh giới Thần Hóa vũ trụ, sự ảnh hưởng đối với thế giới vẫn ở mức độ có hạn. Chỉ cần sức mạnh của Hàn Sâm có thể vượt qua mức độ giới hạn này, tất nhiên có thể đuổi kịp chuyến xe lửa đứng yên trong một thế giới đang chuyển động” Cô Trúc nói.

“Cùng là Vương Giả cửu trọng, sức mạnh của Hàn sư huynh có thể vượt qua mức độ giới hạn đó không?” Vân Tố Y nhìn về phía Cô Trúc, mong đợi một đáp án chắc chắn.

“Có thể” Cô Trúc trả lời rất chắc chắn.

Chữ “có thể” này của Cô Trúc vừa mới phát ra, hắn đã nhìn thấy một chiêu Răng Nanh nữa của Hàn Sâm chém ra.

“Không cần phải dùng thuật gen lặp lại lần thứ hai đâu.” Linh Lung vẫn vô cảm đứng đó, nhưng nàng với thốt lên lời đã ngưng bặt, hướng mắt nhìn xuống dưới.

“Chậc!” Vừa dứt lời, nàng đã nghe thấy tiếng y phục bị rách toạc, chỉ thấy phía trên tay áo bên trái của Linh Lung bị rách ra một lỗ, lực Tuyệt Nha màu tím đang lan tràn ra phía trên.

“Chiêu thức giống nhau chưa chắc đã vô dụng, không phải sao?” Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Linh Lung nói.

Hết chương 2630.

Chương 2631. Làm nóng người

Cho đến lúc này, đệ tử Trấn Thiên Cung mới cảm thấy tảng đá khổng lồ đè nén trong lòng rơi xuống, dường như nhẹ nhõm đi không ít.

Hàn Sâm đã là sự tồn tại đỉnh cấp của Trấn Thiên Cung, Linh Lung chỉ đứng đó mà Hàn Sâm lại không làm tổn thương nổi một cọng tóc của nàng.

Hình tượng khủng bố này hệt như một ngọn núi lớn, đè đến đệ tử Trấn Thiên Cung hầu như không thể thở được, khiến bọn họ nảy ra suy nghĩ Linh Lung giống như thần linh, khó thể đối địch.

Nhát đao này của Hàn Sâm đã cắt rách tay áo Linh Lung, mới khiến cho cảm xúc của mọi người hơi dịu xuống.

"Tiếp tục." Linh Lung phất áo, lực Tuyệt Nha đang lan tràn ở phía trên lập tức lụi tàn giống như ngọn lửa không gốc vậy.

Hàn Sâm vung tay, một chiêu Khuyển Nha Giao Thác lại chém về phía Linh Lung nhưng sức mạnh và tốc độ mạnh hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Lúc này Linh Lung mới chuyển động nhưng cũng tránh sang nửa bước đã né được chiêu Khuyển Nha Giao Thác của Hàn Sâm, vẫn không có ý định đánh trả.

Hàn Sâm gia tăng sức mạnh và tốc độ của bản thân lên rất nhiều, mạnh hơn lúc trước vô số lần, vẫn dùng Nha Đao lặp lại từng chiêu. Đôi chân ngọc của Linh Lung nhẹ nhàng di chuyển nhưng cũng chỉ bước đi từ từ mà tránh được hết toàn bộ Nha Đao của Hàn Sâm. Chiêu thức Nha Đao không thể động đến góc áo của Linh Lung một lần nữa.

"Mặc dù tốc độ của Hàn Sâm miễn cưỡng có thể vượt qua tốc độ chuyển động của thế giới, có thể đuổi kịp Linh Lung nhưng hiện giờ †ình cảnh của Hàn Sâm vẫn không lạc quan. Giống như hai chiếc phi thuyền đang bay theo phương hướng trái ngược nhau vậy, Hàn Sâm ở trên một chiếc phi thuyền trong đó, muốn đuổi kịp chiếc phi thuyền còn lại thì tốc độ của bản thân bắt buộc phải vượt qua tốc độ của hai chiếc phi thuyền cộng lại mới được." Thiên Vũ Hạc cũng nhìn ra tình cảnh khó khăn hiện giờ của Hàn Sâm.

"Loại năng lực này của Tộc Thái Thượng thật là đáng sợ, cứ như bật hack vậy, không ngờ đến cả thế giới cũng đang giúp nàng!" Vân Tố Y mặt ủ mày chau nói.

“Nếu không phải như thế thì sao Tộc Thái Thượng lại trở thành tộc đứng đầu vũ trụ được. Đến Tộc Cổ Thần Thần Hóa bẩm sinh cũng vô cùng ngưỡng mộ loại năng lực này của Tộc Thái Thượng.” Cô Trúc nói.

Lúc này Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng vô cùng hứng thú nhìn Hàn Sâm, mỉm cười nói: “Loại năng lực này của Tộc Thái Thượng đúng là rất mạnh mẽ, chiến đấu với Tộc Thái Thượng cũng đồng nghĩa với chống lại cả thế giới này. Tuy đẳng cấp của Linh Lung vẫn còn thấp, sức ảnh hưởng đối với thế giới có hạn nhưng sinh vật cùng cấp chiến đấu với nàng vẫn sẽ chịu thua thiệt. Nếu không có sức mạnh vượt quá một hoặc hai cảnh giới của Tộc Thái Thượng thì quả thật rất khó để chiến đấu với bọn họ. Cho nên về lý thuyết, nói Tộc Thái Thượng là bất bại trong cùng cấp cũng không ngoa. Hàn Sâm định đối phó như thế nào đây?”

“Ngài nghĩ Hàn Sâm có năng lực chiến đấu với Linh Lung?” Người phụ nữ có chút kinh ngạc nhìn Cung chủ Trấn Thiên Cung hỏi.

“Không phải ngươi luôn rất coi trọng hắn sao?” Cung chủ Trấn Thiên Cung nói.

“Ta coi trọng hắn là vì năng lực ban phúc và vũ khí Thần Hóa của hắn. Mặc dù thiên phú của bản thân hắn cũng không tồi, cũng được tính là sự tồn tại đỉnh cao trong cùng cấp nhưng loại sức mạnh đó của Tộc Thái Thượng, đến đỉnh cao cũng không thể sánh được với nó. Không phải Hàn Sâm không đủ mạnh, chỉ có thể nói Tộc Thái Thượng quá mạnh.” Người phụ nữ nói.

“Cũng chưa chắc không thể đối kháng với nó.” Cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn Hàn Sâm rồi bình tĩnh nói một câu.

Bộ Nha Đao này của Hàn Sâm lại dùng hết một lượt, hắn bèn dừng lại không tiếp tục tấn công nữa.

“Còn thuật gen nào nữa thì dùng hết ra đây đi”. Linh Lung lạnh nhạt nói. Nàng muốn xem thử rốt cuộc Hàn Sâm có năng lực gì nên vẫn không có ý định chủ động xuất chiêu.

Lúc này, ánh mắt của đệ tử Trấn Thiên Cung nhìn về phía Linh Lung đã giống như nhìn một nữ chiến thần không thể đánh bại.

Hàn Sâm lại không có cảm giác gì, hắn từng nhìn thấy cảnh tượng Linh Lung làm hầu gái cho Ngạc Thần lớn nhỏ, rất khó để liên tưởng nàng với nữ thần bất khả chiến bại gì đó.

Hơn nữa, theo Hàn Sâm nghĩ thì sức mạnh của Linh Lung không phải không có cách phá giải.

Rất nhiều đệ tử của Trấn Thiên Cung đều ngẩn người nhìn Hàn Sâm. Bản thân họ vấp phải tình cảnh như của Hàn Sâm cũng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, đến góc áo của Linh Lung cũng không thể động đến. Hiện giờ bọn họ chỉ muốn biết, rốt cuộc Hàn Sâm có năng lực phá giải loại sức mạnh này của Linh Lung hay không. Nếu không phá giải được, một khi Linh Lung xuất chiêu thì e rằng chỉ cần một chiêu thôi Hàn Sâm chắc chắn sẽ thua, dù sao đó cũng là chiêu thức nhận được sự hỗ trợ của thế giới, uy lực tất nhiên khó mà tưởng tượng.

Hàn Sâm vung tay, cười nói với Linh Lung: “Làm nóng người xong rồi nhé, bây giờ chúng ta chính thức bắt đầu đi.”

“Ôi đệt, khởi động? Cái lúc nấy mà gọi là làm nóng người sao?” “Hàn sư huynh… Chém gió hơi bị quá tay thì phải”

“Haha, Hàn sư huynh không hổ là Hàn sư huynh, đến chém gió cũng thanh tân thoát tục như vậy.”

Lực chiến vừa nãy mà Hàn Sâm thể hiện cũng được tính là đỉnh cao trong cấp Vương cửu trọng rồi, tất nhiên không ai tin vào câu làm nóng ngươi của hắn.

Song như vậy lại khiến cho tâm trạng của đệ tử Trấn Thiên Cung nhẹ nhõm hơn rất nhiều, khi nhìn về phía Linh Lung, cảm giác không thể đối đầu cũng giảm bớt đi.

Còn sau khi khởi động Thái Thượng Nhãn, trạng thái cảm xúc của Linh Lung đã cực kỳ mờ nhạt, gần như không có chút hỉ nộ ái ố gì mà nàng cũng nhịn không được hơi chau mày.

“Tiểu tử này… Giả bộ giỏi thật đấy…” Cung chủ Trấn Thiên Cung dở khóc dở cười.

“Thì cũng giống ngươi lúc còn trẻ chứ đâu.” Người phụ nữ nói. “Lúc ta còn trẻ, đó là mạnh thật, không phải giả vờ.” Cung chủ Trấn Thiên Cung lập tức phản bác, nói.

Người phụ nữ liếc Cung chủ Trấn Thiên Cung, tuy không nói gì cả nhưng ai cũng nhìn ra sự khinh thường của nàng.

Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng rất biết điều, không nói thêm gì nữa, dù gì thì mấy chuyện mất mặt khi hắn còn trẻ đó, người phụ nữ đều biết rất rõ.

“Nếu đã làm nóng người xong rồi, vậy thì bắt đầu đi” Linh Lung vẫn dùng ngữ khí dửng dưng nói, cảm xúc lúc nãy chỉ là một phút lóe qua, những lời đó của Hàn Sâm không thể tạo ra quá nhiều ảnh hưởng đối với nàng.

Thái Thượng vong tình, đó không phải là một lời nói suông. Cảnh giới của Linh Lung vẫn còn thấp, giống như cường giả cấp Thần Hóa của Tộc Thái Thượng, cho dù vợ con có bị sỉ nhục chết đi ở trước mặt họ thì cũng không thể khuấy động một chút sóng gió nào trong lòng họ.

“Vậy ngươi phải xem cho kỹ đây.” Hàn Sâm nhẹ nhàng nhấc tay phải lên, sau đó nắm chặt năm ngón tay, tạo thành nắm đấm.

Mọi người nhìn Hàn Sâm sắp tung nắm đấm, nhưng lại thấy sau khi Hàn Sâm vung mạnh cánh tay liền dừng lại, đồng thời nói với Linh Lung: “Ngươi có từng nghe qua một tục ngữ?”

“Tục ngữ gì?” Linh Lung hỏi. “Ta làm vua cùng cấp.” Hàn Sâm nói từng chữ một.

“Không có.” Linh Lung hiểu ý của Hàn Sâm nhưng sắc mặt hình như không chút thay đổi. Thực lực thì nên dùng sức mạnh để biểu hiện ra, chứ không phải dùng miệng nói.

Đệ tử Trấn Thiên Cung nghe xong cảm thấy câu nói này đúng thật bá đạo. Nhưng với tình hình hiện giờ của Hàn Sâm, nói lời bá đạo như vậy dường

như không thích hợp.

“Vậy thì bây giờ ngươi nên biết rồi đấy.” Hàn Sâm nói xong trực tiếp đấm một chưởng qua.

Ầm!

Thân thể của Hàn Sâm xé rách không gian, lập tức biến mất khỏi tầm mắt mọi người, khi xuất hiện lại đã đấm một chưởng lên mặt Linh Lung, Linh Lung lập tức máu mũi tung tóe, cả người bay ngược về sau, đâm sầm vào kết giới phòng thủ của diễn võ tràng khiến cho kết giới cũng hơi lung lay.

Lúc này, toàn bộ Trấn Thiên Cung đều lặng im như tờ, yên tĩnh đến nỗi như thể cả vũ trụ đều có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống đất.

Hết chương 2631.

Chương 2632. Một quyền tùy tiện

"Cùng cấp ta là nhất!" Trong đầu mọi người vang lên lời Hàn Sâm vừa nói, cảm giác lại hoàn toàn khác biệt.

Những cơ thể Linh Lung bật dậy thẳng đơ như cương thi, máu tươi trên gương mặt và sống mũi bị đập gãy đã khôi phục lại như ban đầu chỉ trong chớp mắt, tinh xảo mỹ lệ y như lúc trước, không còn nhìn ra dáng vẻ bị thương nữa.

"Đó là thuật gen gì?' Linh Lung nhìn Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm lại có thể tăng tốc độ lên vượt qua cả sức ảnh hưởng của thế giới chỉ trong nháy mắt, đến mức khiến nàng cũng không kịp phản ứng. Đây chắc chắn không phải chuyện một cấp Vương cửu trọng có thể làm được. Cho dù là Bán Thần Hóa cũng rất ít người có thể đạt đến tốc độ này. Linh Lung cũng biết đến vài người nhưng trong đó không bao gồm Hàn Sâm, hơn nữa đó đều là Bán Bộ Thần Hóa.

Ví dụ như Ngọc Thiện Tâm của Trấn Thiên Cung. Tốc độ của hắn có thể đạt đến mức độ này, nhưng phải dưới tình huống Ngọc Thiện Tâm đang sử dụng Thiên Nhãn và Cực Ác Đạo. Hàn Sâm chỉ là một Tinh tộc, hắn cũng không có Thiên Nhãn.

“Không phải thuật gen gì hết, chỉ là một quyền tùy tiện thôi.” Hàn Sâm mỉm cười đáp.

“Đỉnh vãi, Hàn sư huynh nổ quả này ta phục lăn.”

“Ha ha, một quyền tùy tiện. Hàn sư huynh nói hay lắm.”

“Tộc Thái Thượng cũng chỉ thế thôi, ngay cả một quyền tùy tiện của Hàn sư huynh cũng không đỡ nổi.”

Một đám đệ tử Trấn Thiên Cung đều nhao nhao cả lên. Họ vốn không thích cô nàng Linh Lung của tộc Thái Thượng này, mỗi người đều đổ thêm can dầu cháy cho to.

Vân Tố Y cũng không nhịn được mà mỉm cười: “Hàn sư huynh cũng thật là, bình tĩnh nói chuyện xem nào.”

“Nên có khí phách như vậy, ta đã không vừa mắt cô nàng tộc Thái Thượng kia lâu rồi.” Vân Tố Thường nói.

Cô Trúc chỉ mỉm cười chứ không nói gì. Người ngoài cho rằng Hàn Sâm đang cố ý khích Linh Lung nhưng hắn biết Hàn Sâm nói thật, đó thật sự chỉ là một quyền tùy tiện của Hàn Sâm.

Trước đó hắn mới sóng vai chiến đấu cùng Hàn Sâm, tốc độ bình thường của Hàn Sâm thật sự nhanh như vậy. Nếu nói độ mạnh của tố chất thân thể, sợ rằng ngay cả cấp Bán Bộ Thần Hóa cũng hiếm người có thể sánh bằng Hàn Sâm.

Nhờ dung hợp thân thể Tử Đồng Thần Điệp, tố chất thân thể của Cô Trúc mới có thể đạt đến trình độ ngang ngửa, nhưng cũng không chiếm được ưu thế trước mặt Hàn Sâm.

Bốn loại thuật gen của Hàn Sâm đều đã đạt đến cấp Vương cửu trọng, tố chất thân thể trải qua bốn lần cường hóa thì làm sao cấp Vương cửu trọng bình thường có thể sánh bằng.

Dù Hàn Sâm không mở ra thể Thần Linh Siêu Cấp thì tố chất thân thể hắn cũng vượt xa người cùng cấp. Câu cùng cấp ta là nhất cũng không phải Hàn

Sâm nói khoác, dù sao hầu như chẳng có sinh vật nào trải qua bốn lần cường hóa thuật gen như Hàn Sâm, lại còn là thuật gen đỉnh cấp.

Tố chất thân thể như vậy vẫn có vẻ yếu ớt khi đối đầu với sinh vật cấp Thần Hóa, song đứng trong cấp Vương, bao gồm cả Bán Thần Hóa, Hàn Sâm cũng hoàn toàn đủ tư cách.

“Hay cho một quyền tùy tiện. Vậy để ta xem thử xem ngươi có thể tùy tiện được mấy quyền.” Dưới trạng thái mắt Thái Thượng mở ra, Linh Lung cũng không nén nổi giận dữ.

Linh Lung nhấc tay phải, dựng chưởng thành đao, một đao chém về phía Hàn Sâm, lại là chiêu Khuyển Nha Giao Thác mà Hàn Sâm hay dùng nhất.

Đệ tử Trấn Thiên Cung đều kinh ngạc. Tuy Nha Đao không được coi là tuyệt học có một không hai nhưng cũng là thuật gen bí truyền của tộc Rebet, hơn nữa cần có thể chất của tộc Rebet mới có thể tu luyện.

Hàn Sâm có thể dùng được Nha Đao thì cũng thôi đi, dù sao hắn cũng là đệ tử thân truyền duy nhất của Isa. Song ngay cả Linh Lung cũng biết Nha Đao, hơn nữa sau khi sử dụng, nha khí sắc tím xé rách hư không trong nháy mắt, uy thế còn vượt trên một chiêu Hàn Sâm vừa sử dụng, thậm chí có thể nói là mạnh hơn nhiều.

Hơn một năm nay, Linh Lung không hề nhàn rỗi. Nha Đao chẳng phải bí mật gì với tộc Thái Thượng. Sau khi tìm tòi học tập một thời gian, nàng đã luyện đến cảnh giới đại thành.

Dưới tình huống mở ra mắt Thái Thượng, cả thế giới đều biến thành trợ lực của nàng. Tuy đao ý trong một đao này của nàng còn thua kém Hàn Sâm nhưng uy lực lại vượt xa Nha Đao mà Hàn Sâm vừa sử dụng.

Hàn Sâm nhìn đao khí sắc tím như chân long chi nha xé rách hư không bay tới, vẻ mặt không có bất cứ biến hóa nào, chỉ vận chuyển Vật Ngữ Gen tới cực hạn, dựa vào khí lực của mình, đánh một quyền về phía đao khí tím kia.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, một quyền của Hàn Sâm trực tiếp đập nát đao khí kinh thiên, không dừng lại mà xông đến trước mặt Linh

Lung, nắm tay va chạm với đao tay của Linh Lung.

Rắc!

Chỉ nghe tiếng xương vỡ lanh lảnh vọng vào tai, xương bàn tay của Linh Lung bị nắm đấm của Hàn Sâm đánh nứt, nắm tay lấy thế không thể ngăn cản đánh vào ngực Linh Lung.

Gương mặt Linh Lung tràn đấy vẻ kinh ngạc, song đã phản ứng lại trong nháy mắt. Thuật Thần Du phát động chỉ trong một ý niệm, nháy mắt đã dịch chuyển tức thời, biến mất trước mặt Hàn Sâm.

Nhưng đợi đến khi nàng xuất hiện lại, nắm đấm của Hàn Sâm đã bay đến trước mặt nàng.

Tất cả mọi người há hốc miệng, không thể tin nổi vào hai mắt mình.

Ngay cả Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng phải kinh ngạc, mất một lát mới lên tiếng: “Khá lắm, rất có phong thái của ta lúc còn trẻ.”

“Hắn mạnh hơn ngươi lúc còn trẻ nhiều.” Người phụ nữ đốp lại không chút khách khí.

“Hồi trẻ ta cũng mạnh như hổ ác như lang mà…” Cung chủ Trấn Thiên Cung giải thích.

Nhưng còn chưa nói hết lời đã bị người phụ nữ cắt ngang: “Thế lúc còn trẻ ngươi cũng có thể bón hành cho đệ tử tộc Thái Thượng như vậy hả?”

“Khụ khụ… Thì cũng từng đánh bại…” Cung chủ Trấn Thiên Cung ho khan đáp.

“Đánh bại và bón hành là hai khái niệm khác nhau nhé.” Người phụ nữ trợn mắt lườm hắn.

Quả thật là vậy, bây giờ Linh Lung đang bị Hàn Sâm bón hành ngập mồm.

Trước mặt sức mạnh và tốc độ tuyệt đối, Linh Lung vốn có vẻ mạnh mẽ như thần minh bị Hàn Sâm đánh trúng người hết quyền này đến quyền

khác, xương cốt khắp người đứt gãy, đã không còn dáng vẻ lúc trước nữa.

Linh Lung sử dụng đủ các loại thuật gen, muốn đối kháng với Hàn Sâm nhưng hoàn toàn vô ích, sức mạnh và tốc độ của Hàn Sâm đều áp chế nàng một cách hoàn hảo.

Né không né được, đánh không đánh nổi. Ngoại trừ ngậm hành ra, Linh Lung chẳng làm được gì nữa.

Hàn Sâm như một con bạo long ngang ngược, thậm chí không thèm để ý tới đòn tấn công của Linh Lung. Sức mạnh của Linh Lung đánh vào người hắn chỉ có thể để lại một vết xước nông trên áo giáp Chú

Ngữ, hơn nữa đã biến mất ngay lập tức.

Mà mỗi quyền của Hàn Sâm rơi lên người Linh Lung lại làm cho xương cốt nàng gấy lìa, máu tươi cũng không khống chế nổi mà trào ra từ khóe miệng.

Nếu gặp phải người bình thường, Linh Lung còn có thể sử dụng Thuật Thần Du bảo vệ bản thân, dù thế nào cũng không thảm hại đến vậy.

Đáng tiếc một thân phận khác của Hàn Sâm cũng từng học Thuật Thần Du, chỉ cần phán đoán một chút là có thể đoán được đại khái vị trí dịch chuyển tức thời của Linh Lung.

Hơn nữa diễn võ tràng cũng chỉ có mấy mét đất, vị trí mà Linh Lung có thể dịch chuyển được rất có hạn, Hàn Sâm dễ dàng đoán được điểm rơi khi nàng dịch chuyển.

Bịch!

Cơ thể Linh Lung đánh lên kết giới phòng ngự, khiến kết giới phòng ngự dao động chập chờn. Song Linh Lung lại ngã ngồi tại chỗ, không đứng lên nữa, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Hàn Sâm.

Nàng không tin được rằng dưới tình huống mình mở ra mắt Thái Thượng lại vẫn bị một người cùng cấp áp chế thảm như vậy, hầu như không còn sức đánh trả nữa.

Hết chương 2632.

Chương 2633. Sức mạnh chỉnh phục vương giả

“Cùng cấp ta là nhất.” Linh Lung nhìn Hàn Sâm đứng đó không tiếp tục tái chiến nữa, nghĩ đến những lời Hàn Sâm nói lúc trước, gương mặt tràn đầy cảm xúc phức tạp.

“Hàn đạo sư… Thật sự… Mạnh quá…” “Tộc Thái Thượng gì chứ, trước mặt cha xứ Hàn đều là đống cặn bã.” “Thật đáng sợ, hai anh em nhà họ Hàn đều là cấp quái vật rồi.”

“Tàn bạo vờ lờ, ngay cả đệ tử tộc Thái Thượng cũng bị bón hành ngập mồm”

“Mấy quyền này đánh sướng cả tay, ta ngứa mắt cô nàng tộc Thái Thượng kia lâu rồi. Còn muốn để Cô Trúc sư huynh với Hàn sư huynh làm nô bộc chứ, nàng ta dựa vào cái gì?”

Cả Trấn Thiên Cung đều sục sôi. Trấn Thiên Cung và Thiên tộc vẫn luôn thấp hơn một nửa so với tộc Thái Thượng. Hôm nay Hàn Sâm còn bón hành cho Linh Lung khiến bọn họ rất khoái chí, hận không thể tự mình đánh một trận, đánh bại đệ tử tộc Thái Thượng giống như Hàn Sâm.

“Giờ có thể kết thúc trận chiến này rồi nhỉ?” Hàn Sâm hỏi Linh Lung ngồi trước kết giới đang ngẩn ngơ nhìn hắn.

Linh Lung như người mới tỉnh mộng, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm Hàn Sâm nhưng ánh mắt đã dần trở nên kiên định.

“Không, còn chưa kết thúc, thế giới vẫn đứng về phía ta. Ta sẽ không thua, lại càng không thua bởi ngươi.” Linh Lung từ từ đứng dậy. Mái tóc dài không gió tự bay. Song đồng Thái Cực trong mắt chuyển động cực nhanh,

khiến hai vầng sáng đen trắng càng lúc càng mạnh. Trên người nàng cũng theo đó mà tản ra khí tức nguy hiểm vô cùng, lờ mờ tạo thành hai khí trắng đen mà mắt thường có thể thấy được không ngừng xoay tròn quấn lấy nhau, thấp thoáng lộ ra kết cấu của xích Trật Tự.

"Nàng sắp Lĩnh Vực cửu trọng hợp nhất, thăng lên Bán Thần Hóa rồi." Mọi người thấy tình hình của Linh Lung, đều kinh hãi trong lòng.

Bùm!

Trong lúc tất cả còn đang hoảng hốt, hai khí trắng đen trên người Linh Lung bạo phát hoàn toàn, cả người đều được chiến giáp gen đen sì bao lấy, gương mặt cũng bị mặt nạ che lại, chỉ có vị trí mắt Thái Thượng lộ ra. Mà lúc này mắt Thái Thượng đã biến thành màu trắng lóa, như một lò phản ứng hạt nhân cỡ nhỏ, bên trong không ngừng có sóng dao động sức mạnh kinh khủng truyền ra.

Trong nháy mắt, khí tức của Linh Lung được đẩy lên một độ cao không thể nào tưởng tượng nổi, cả người giống như một nữ hoàng quái vật khủng bố, dùng con mắt thứ ba lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Linh Lung nhìn Hàn Sâm đăm đăm, chậm rãi giơ một tay lên, lăng không túm lấy Hàn Sâm. Không có sức mạnh phá thể mà ra song cả không gian đều rung động, hình như không gian giữa hai người đều nhường bước, khiến cơ thể Hàn Sâm bay thẳng vào bàn tay Linh Lung. Cứ như vậy, Linh Lung tóm lấy cổ Hàn Sâm.

"Không ai có thể đánh bại được ta trong thế giới của ta." Tay Linh Lung bóp cổ Hàn Sâm, dùng con mắt thứ ba tản ra vầng sáng trắng lóa nhìn Hàn Sâm từ tốn nói.

Dứt lời, sức mạnh hai màu trắng đen khủng bố điên cuồng ngưng tụ trong lòng bàn tay đang bóp cổ Hàn Sâm, dường như cả thế giới đều rót sức mạnh của mình vào bàn tay nàng. Nàng chỉ cần hơi dùng sức là có thể bóp nát cổ Hàn Sâm.

"Giờ ngươi còn cơ hội nhận thua đấy." Linh Lung nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói, trong mắt không chứa chút tình cảm nào, giọng nói như máy móc

lạnh lùng vô tình đến cùng cực, dường như chỉ cần Hàn Sâm nói một chữ không, ngay giây sau nàng sẽ trực tiếp biến thân thể Hàn Sâm thành hư vô.

“Ta vẫn thích dáng vẻ tươi cười trước kia của ngươi hơn. Như bây giờ

không hợp với ngươi đâu.” Hàn Sâm nhìn Linh Lung nói.

“Ta đang hỏi ngươi đã chịu thua chưa?” Linh Lung quát lên lạnh lùng, hai khí trắng đen trên người bay lên cuồng bạo, giống như hai con ác ma chọn người mà cắn, dường như có thể cắn nuốt cả cơ thể Hàn Sâm bất cứ lúc nào, ngay cả vụn xương cũng không để lại.

“Không ai có thể ép ta làm việc ta không thích.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Linh Lung nhìn chằm chằm Hàn Sâm, không nói gì. Song ánh mắt ngày càng lạnh lẽo, hai khí trắng đen trên bàn tay cũng ngày càng bạo ngược, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Đệ tử Trấn Thiên Cung đều lo sợ nhìn Hàn Sâm. Vân Tố Y sốt ruột siết chặt lấy áo mình, móng tay chọc rách cả váy áo, lòng bàn tay mướt mồ hôi.

“Có cần phải… Người phụ nữ nhìn về phía Cung chủ Trấn Thiên Cung. Cung chủ Trấn Thiên Cung khẽ lắc đầu: “Chờ một lát đã.”

Nhìn Linh Lung đã sắp bùng nổ, Hàn Sâm lại không hề cảm thấy tức giận, trái lại còn có chút thương tiếc.

Để tu hành mà phải vứt bỏ tình cảm của bản thân dung nhập vào vũ trụ, nói dễ nghe là thiên nhân hợp nhất, khó nghe thì là trở thành quân cờ của vũ trụ, vứt bỏ tiêu chí duy nhất để xác định mình là một sinh vật bậc cao.

Hàn Sâm cũng từng thấy cảnh giới thiên nhân hợp nhất ở Trấn Thiên Cung. Song khác với tộc Thái Thượng, thiên nhân hợp nhất của Thiên tộc càng chú ý tới tình cảm hơn, chứ không phải chỉ đồng hóa mình với vũ trụ giống như tộc Thái Thượng.

“Nếu có một ngày, tộc Thái Thượng thật sự đi đến bước đường đồng

hóa trăm phần trăm với vũ trụ, vậy họ có còn được coi là sinh vật độc lập không?" Hàn Sâm thầm lắc đầu. Hắn không biết người khác nghĩ

thế nào, song đó không phải cảnh giới mà hắn theo đuổi, cũng là con đường mà hắn không thể chấp nhận.

Nhìn Linh Lung trước mặt, hai khí trắng đen trên người ngày càng bạo ngược, Hàn Sâm duõi tay đặt lên bàn tay nàng.

Giữa nơi hai khí trắng đen cuồng bạo, tay Hàn Sâm lại trực tiếp đẩy ngón tay của Linh Lung ra, khiến nàng mất đi sự khống chế với phần cổ của Hàn Sâm.

Vầng sáng trắng lóa trong mắt Linh Lung chợt sáng rực lên, hai khí trắng đen bay vụt ra như núi lửa phun trào, một bàn tay khác hóa thành nắm đấm, đánh về phía Hàn Sâm.

Hai khí trắng đen trên nắm tay đã mơ hồ ngưng tụ ra cấu trúc căn bản của xích Trật Tự. Sức mạnh của một quyền này khiến rất nhiều cường giả Trấn Thiên Cung đều biến sắc, Vân Tố Y lại càng lo lắng đến mức trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ở một khoảng cách gần, sức mạnh lại kinh khủng như vậy. Nếu Hàn Sâm trúng một quyền này thì e rằng cơ thể cũng bị đánh nát bấy.

Nhưng ngay giây sau, mọi người đã thấy tay kia của Hàn Sâm bắt lấy nắm đấm của Linh Lung, hai bàn tay của nàng đều bị Hàn Sâm khống chế.

Hai khí trắng đen kinh khủng không ngừng va chạm cắt xé trên bàn tay Hàn Sâm, cắt ra từng vết thương trên áo giáp Chú Ngữ, có thể thấy máu chảy ra từ miệng vết thương.

Hai khí trắng đen như một cơn lốc cuốn qua cả diễn võ tràng. Hàn Sâm ở trung tâm cơn lốc, áo giáp trên người đều bị sức mạnh khổng lồ xung kích, không ngừng xuất hiện vết thương.

"Chẳng phải ta đã nói với ngươi rồi sao. Cùng cấp ta là nhất, muốn chinh phục được vương giả chỉ có nụ cười và sự xinh đẹp, chứ không phải sức

mạnh.” Hàn Sâm nói, hai tay đồng thời vận sức, trực tiếp đánh văng hai khí trắng đen đang quấn quýt lấy cơ thể Linh Lung.

Mà cơ thể của Hàn Sâm cũng xông lên theo sát, song quyền điên cuồng chém ra như bão tố.

Dưới nắm đấm của Hàn Sâm, hai khí trắng đen bị đánh văng tung tóe. Nắm đấm của hắn liên tục không dứt đánh lên áo giáp đen của Linh Lung.

Bùm! Bùm!

Tiếng áo giáp va chạm với nắm tay vang lên không ngừng, nối thành một dải liên thanh, hoàn toàn không nhận ra khoảng cách ở giữa.

Hết chương 2633.

Chương 2634. Nụ cười của ngươi mới là vĩnh hằng

“Sao… Sao có thể như vậy được…” Gương mặt Linh Lung đầy vẻ kinh hoàng.

Nàng cảm nhận được liên hệ của mình với vũ trụ đang tan vỡ. Ý chí và sức mạnh của nàng vốn đã hợp làm một với vũ trụ lại bị nắm đấm của Hàn Sâm đánh cho chia năm xẻ bảy, khiến sự nhận thức của nàng với thế giới ngày càng mơ hồ, dường như lại trở về với khoảng thời gian ngu muội trước kia lúc chưa bắt đầu tu hành.

Cảm giác chờ đợi và sợ hãi đối với tương lai, còn có đủ các loại tâm lý †iêu cực đều dần quay về với nàng, khiến nàng lại cảm nhận được đủ thứ rung động sợ hãi, bất an, tuyệt vọng, khổ sở, v.v mà lâu rồi nàng chưa được trải qua.

“Sao… Sao lại… Rõ ràng ta đã thăng đến Bán Bộ Thần Hóa… Vì sao vẫn thua… Vì sao…” Nỗi đau thể xác kém xa so với sự đả kích về tâm hồn của nàng bây giờ.

Tâm trạng đã lâu không trải qua ùa về trên người, khiến Linh Lung bị vô số ý nghĩ hỗn loạn trong đầu bao phủ. Nhìn người đàn ông trong quyền ảnh cuồng bạo, sự yếu đuối, bất an và bất lực chưa từng thấy trào lên, dường như cả thế giới đều rời bỏ nàng, khiến nàng còn thấy sợ hãi hơn cả cơ thể đầy thương tích.

“Dù cả thế giới đều đứng bên cạnh ngươi thì sao chứ? Mất đi nụ cười, cả thế giới chẳng còn nghĩa lý gì nữa, chỉ có nụ cười của ngươi mới là Vĩnh hằng.” Giọng nói của Hàn Sâm vang lên bên tai, đồng thời một quyền cuối cùng của hắn cũng nặng nề đánh vào bụng Linh Lung, khiến cả người nàng bay lên.

Bùm!

Cơ thể Linh Lung bay lên cao, một thân chiến giáp gen đen kịt vỡ tan thành từng mảnh như thủy tinh, hóa thành mảnh vỡ bay khắp trời, hai khí trắng đen đã tan biến như làn khói từ lâu. Cơ thể Linh Lung bị hất tung lăn lộn giữa những mảnh giáp vỡ, máu tươi trào ra như mưa từ trong miệng, ánh sáng trong mắt Thái Thượng cũng đóng lại biến mất, đôi mắt đen nhánh vốn đã nhắm kín lại mở ra lần nữa.

Cặp mắt ấy không có ý chí mạnh mẽ tột độ, không có vô tình lạnh lùng, chỉ có đủ các loại cảm xúc bàng hoàng, bất lực, bất an, mê mang…

Rầm! Áo giáp vỡ nát rơi đầy đất, cơ thể Linh Lung được Hàn Sâm đỡ lấy.

“Mong rằng sau này gặp lại ngươi, vẫn có thể nhìn thấy ngươi mỉm cười.”

Linh Lung nhìn gương mặt dần trở nên mơ hồ, nghe được một câu nói như vậy rồi chìm vào hôn mê.

Cả Trấn Thiên Cung lặng ngắt như tờ. Một Bán Bộ Thần Hóa tộc Thái Thượng, hầu như là sự tồn tại vô địch chỉ dưới Thần Hóa, lại bị Hàn Sâm

trực tiếp dùng nắm đấm đánh nát chiến giáp gen bản mệnh. Chuyện này thật khiến người ta không thể tin nổi.

Đến tận khi Hàn Sâm ôm Linh Lung trọng thương hôn mê ra khỏi diễn võ tràng, những đệ tử Trấn Thiên Cung quan chiến cuối cùng mới phục hồi lại tinh thần.

“Cùng cấp ta là nhất, nói không chừng Hàn sư huynh thật sự có thể làm được!”

“Cái gì mà có thể làm được chứ? Không phải đã làm xong rồi à? Tộc Thái Thượng được tôn là vô địch cùng cấp, một Bán Bộ Thần Hóa cũng bị Hàn sư huynh cấp Vương cửu trọng bón hành.”

“Thật đáng sợ, tố chất thân thể như vậy còn khủng bố hơn cả Long tộc chư thiên đệ nhất dũng. Trong cùng cấp chắc chẳng tìm được sinh vật nào có tố chất thân thể mạnh hơn Hàn sư huynh nữa.”

“Đừng có quên, đây chính là cha xứ Hàn đấy. Hắn có thể chúc phúc cho người khác thăng cấp Thần Hóa thì sao lại không thể chúc phúc cho mình được.”

Tiếng tranh cãi nổ ra khắp nơi trong Trấn Thiên Cung, trong đó thường được nhắc tới nhất chính là bốn chữ “Cùng cấp vi vương”. Một khoảng thời gian rất dài sau đó, đệ tử Trấn Thiên Cung đều bàn luận say sưa về trận chiến này.

Tuy sau chuyện đó Trấn Thiên Cung đã hạ lệnh cấm ngôn, không cho đệ tử truyền bá việc này ra ngoài cung nhưng Trấn Thiên Cung không phải tường đồng vách sắt, có rất nhiều đệ tử theo dõi trận chiến này, vẫn có tin tức được lan truyền ra bên ngoài.

Song đại đa số cường giả các tộc nghe được đều không cho là đúng. Không ai cho rằng một Vương Giả Tinh tộc có thể vượt cấp đánh bại Bán Bộ Thần Hóa tộc Thái Thượng. Phần lớn vương công quý tộc cũng chỉ coi đó như một nguồn tin không chính thống.

Chỉ có những đệ tử Trấn Thiên Cung tận mắt quan sát trận chiến đó mới biết được tố chất thân thể Hàn Sâm rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Một vị Thần Hóa của Phật tộc nghe được chuyện này, đã thốt lên một câu nói trứ danh trong lịch sử đại vũ trụ: "Làm người không thể quá Hàn Sâm."

Sở dĩ Thần Hóa Phật tộc nói vậy, rõ ràng là để mỉa mai Hàn Sâm muốn nổi tiếng mà ngay cả chuyện như vậy cũng bịa ra được, thật là phi thường.

Một khoảng thời gian rất dài về sau, "Làm người không thể quá Hàn Sâm" bị các tộc trong vũ trụ dùng để hình dung loại người muốn hot mà không từ thủ đoạn, không có giới hạn không có nguyên tắc, vứt hết mặt mũi, mãi đến tận khi Hàn Sâm đi du ngoạn Phật tộc.

"Tố chất thân thể thật đáng sợ? Rốt cuộc hắn đã làm thế nào? Một tinh tộc lại có được tố chất thân thể như vậy?" Người phụ nữ cực kỳ kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi trận chiến này lại có kết quả như vậy.

"Chắc có liên quan đến thuật gen mà hắn tu luyện. Isa từng nhờ ta sửa chữa thuật gen giúp hắn, đó hầu như là thuật gen không thể luyện thành được, không có bất cứ sinh vật nào đạt đủ điều kiện tu luyện. Cho dù là cường giả cấp Thần Hóa cũng không thể có được một cơ thể như vậy. Ban đầu ta còn tưởng là một trò đùa dai, sau mới biết được, Hàn Sâm đã thật sự nhập môn, hơn nữa còn có hiệu quả to lớn như vậy, thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người."

Dừng một lát, Cung chủ Trấn Thiên Cung lại lắc đầu nói: "Đáng tiếc ngay cả bản thân Hàn Sâm cũng không rõ rốt cuộc hắn nhập môn thế nào. Nếu không thì có thể mở rộng môn thuật gen này ra, tạo ra một chủng tộc chư thiên đệ nhất dũng khác cũng không phải chuyện khó."

"Không có cách nào nghiên cứu thay đổi sao?" Người phụ nữ động lòng hỏi.

"Ta đã nghiên cứu tỉ mỉ rồi, hầu như không thể thay đổi được. Hơn nữa thuật gen là của Hàn Sâm, không có sự cho phép của hắn thì không thể truyền bá được, đây là lời hứa của ta với Isa." Cung chủ Trấn Thiên Cung đáp.

“Đáng tiếc thật.” Người phụ nữ tiếc nuối nói.

“Đi thôi, còn phải chùi đít cho tiểu tử kia nữa. Bên phía Linh Lung cần

đi động viên, tránh để xảy ra xung đột giữa hai tộc.” Cung chủ Trấn Thiên Cung nói.

Chờ người phụ nữ đi khỏi, Cung chủ Trấn Thiên Cung lấy giấy bút, viết hai chữ Hàn Sâm. Nhìn một lúc, hắn lại vẽ một vòng tròn bên ngoài hai chữ đó, đằng sau đánh một dấu hỏi.

Nhìn cái tên mình viết ra hồi lâu, Cung chủ Trấn Thiên Cung mới tự thì thào: “Có lẽ, hắn thật sự là một lựa chọn thích hợp cũng không chừng.”

Bất kể bên ngoài nói thế nào, từ sau trận chiến đó, địa vị của Hàn Sâm trong Trấn Thiên Cung lại tiến thêm một bước. Tuy hắn không phải Thiên tộc chính thống nhưng mức độ sùng bái trong Trấn Thiên Cung chắc chắn không thua gì Thiên tộc chính thống.

Mỗi lần Hàn Sâm đến đàn tràng giảng giải thuật gen, toàn bộ đàn tràng đều chật ních người. Rất nhiều đệ tử Thiên tộc chính thống đều tới nghe hắn giảng thuật gen. Không ít cấp Vương, thậm chí là Bán Bộ Thần Hóa thi thoảng cũng sẽ tới đàn tràng lắng nghe thuật gen Hàn Sâm giảng giải.

Linh Lung bị đánh nát chiến giáp gen bản mệnh, phải mất một thời gian dưỡng thương mới có thể khôi phục hoàn toàn. Ban đầu, Hàn Sâm cứ ngỡ mình sẽ gặp chút phiền phức, song nghe tin tức Thiên Vũ Hạc đưa tới, Linh Lung cũng không định truy cứu chuyện này, không truyền tin về tộc Thái Thượng.

“Mất đi nụ cười, có cả thế giới cũng không có nghĩa lý gì. Chỉ có nụ cười của ngươi mới là vĩnh hằng… Mong lần sau gặp lại ngươi vẫn có thể nhìn thấy ngươi mỉm cười…”

Linh Lung ngồi trước bệ cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn biển mây bên ngoài, trong đầu thi thoảng lại vang lên những lời Hàn Sâm nói lúc ấy.

Hết chương 2634.

Chương 2635. Phiên não của Hàn Sâm

Gần đây Hàn Sâm hơi đau đầu. Tuy cơ thể của hắn khôi phục rất tốt, đã sắp phục hồi đến trạng thái trước khi bị lá chắn Medusa hút khô.

Nhưng phiền phức theo đó kéo tới cũng nhiều hơn. Trước đây khi cơ thể hắn bị thương, đương nhiên sẽ không có ai tìm đến hắn. Giờ cơ thể hắn khỏe mạnh rồi, bắt đầu có đủ loại đại lão dựa vào các mối quan hệ hoặc quan hệ lợi ích, muốn Hàn Sâm giúp họ hoặc hậu bối con cháu tiến hành chúc phúc.

Có một số người Hàn Sâm từ chối khá dễ dàng. Nhưng cũng những người hắn rất khó để từ chối.

Ví dụ như phe thập tịch trưởng lão Vân Trường Không, hay phe lục tịch trưởng lão chủ quản tất cả sự vụ của tộc Rebet, còn có những người không có quan hệ gì với Hàn Sâm nhưng lại là lãnh đạo Trấn Thiên Cung hoặc cường giả Thần Hóa.

Nếu Hàn Sâm từ chối hết thì e rằng sẽ đắc tội cả Trấn Thiên Cung. Nhưng nếu không từ chối, cửa này vừa mở thì hắn đừng hòng được yên.

“Hàn huynh vẫn khỏe chứ.” Hàn Sâm trở về từ lầu thứ bảy của Bạch Ngọc Lâu, còn đang đau não vì vụ này thì đột nhiên nghe được có người gọi tên hắn.

Ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Ngọc Kinh. Tên này vẫn cưỡi vật cưỡi dị chủng cấp Vương, xem ra cuộc sống cũng rất khá giả.

“Cũng ổn. Ngọc Kinh ngươi chắc không phải đến vì việc chúc phúc đấy chứ?” Hàn Sâm biết tên Ngọc Kinh này không có lợi không mò tới cửa, là một gian thương điển hình. Có thể gặp được hắn ở đây không phải đơn giản là trùng hợp.

Ngọc Kinh nghe Hàn Sâm nói vậy chợt bật cười: “Hàn huynh chắc đang buồn phiền vì chuyện này đúng không nào? Thật ra cũng không cần phải thế, ta có một cách giúp ngươi không bị bọn họ dây dưa nữa.”

“Cách gì thế?” Hàn Sâm nửa tin nửa ngờ nhìn Ngọc Kinh. Hắn không †in tên gian thương Ngọc Kinh này lại có lòng tốt như vậy, chuyên môn tới giúp hắn bài ưu giải nạn.

Ngọc Kinh nghiêm mặt nói: “Rất nhiều cường giả trong Trấn Thiên Cung tìm riêng ngươi chỉ là vì không có con đường chính quy có thể nhận được chúc phúc từ ngươi. Nếu ngươi công khai chuyện này, làm một vụ đấu giá định kỳ gì đó, người trả giá cao được hưởng thì khi đó bọn họ sẽ đi đấu giá chứ không lén lút quấy rây ngươi nữa. Như vậy ngươi vừa được lợi lại có thể thoát khỏi phiền phức.”

Hàn Sâm vừa nghe là biết tên Ngọc Kinh này đang có ý đồ với hắn. Cách này vốn là một chủ ý tệ hại, không chỉ không giải quyết được vấn đề mà còn có thể khiến Hàn Sâm mắc phải phiền toái lớn hơn nữa.

Tuy yết giá công khai có lợi nhưng không thể cấm những đại lão này †ìm riêng Hàn Sâm được. Nếu Hàn Sâm còn từ chối thì sẽ bị cho là tham lợi ích. Có thể lấy ra đấu giá lại không chịu nể mặt các đại lão, đến lúc đó Hàn Sâm sẽ càng bị ghi thù.

Song chuyện này cũng nhắc nhở Hàn Sâm, đấu giá gì đó chắc chắn không được. Nhưng theo lối suy nghĩ này, Hàn Sâm có thể giao nộp năng lực chúc phúc của mình cho Cung chủ Trấn Thiên Cung, để hắn phân phối slot chúc phúc.

Đến lúc đó những đại lão này muốn slot thì cũng chỉ đến quấy rầy Cung chủ Trấn Thiên Cung thôi chứ không phiền đến hắn nữa.

Tất nhiên, Hàn Sâm không thể thật sự dùng tất cả sức mạnh để chúc phúc, chỉ cần lấy lý do chúc phúc có ảnh hưởng lớn tới cơ thể và tuổi thọ, nói chúc phúc một lần phải hai, ba năm mới có thể khôi phục, thi thoảng chúc phúc một lần cũng không có vấn đề gì.

Đến lúc đó Hàn Sâm có thể đổ hết trách nhiệm lên người Cung chủ Trấn Thiên Cung. Nếu có người tới tìm riêng hắn thì hắn có thể từ chối nói Cung chủ Trấn Thiên Cung không cho phép hắn chúc phúc riêng.

Hơn nữa Cung chủ Trấn Thiên Cung nhận được lợi ích như vậy, đường đường là người đứng đầu một cung cũng không thể lấy không được.

Hàn Sâm nghĩ đến đây, trong lòng đã có kế hoạch, phiền muộn lúc trước thoáng cái bay sạch.

"Đấu giá thì thôi đi, năng lực chúc phúc gây tiêu hao lớn đối với cơ thể †a. Nếu không phải tất yếu thì có nhiều lợi ích hơn ta cũng sẽ không ban phúc cho người khác." Hàn Sâm nghiêm mặt nói với Ngọc Kinh.

"Thế thì tiếc quá." Ngọc Kinh tiếc nuối nói.

"Ngọc Kinh huynh đến đây vì chuyện này à?" Hàn Sâm nhìn Ngọc Kinh hỏi.

"Không phải đâu. Hôm nay ta tới là có người nhờ ta bàn chuyện giao dịch với Hàn huynh đây." Ngọc Kinh vội nói.

"Chắc không phải liên quan đến chúc phúc đấy chứ?" Hàn Sâm cảnh giác hỏi.

Ngọc Kinh cười nói: "Tất nhiên là không rồi. Có một vị sư thúc Bán Thần Hóa muốn mời ngươi giúp hắn săn giết một con dị chủng, khổ nỗi không có cơ hội gặp riêng ngươi để thương lượng, cho nên mới phải nhờ ta làm trung gian bắc cầu."

"Săn giết dị chủng hả? Chuyện này sao lại tìm ta được? Cung chủ biết bao nhiêu cao thủ, muốn mời người trợ giúp cũng đâu cần tới phiên †a?" Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, không ngờ lại có Bán Thần Hóa của Trấn Thiên Cung mời hắn giúp săn giết dị chủng.

"Tình huống của vị sư thúc này có hơi đặc biệt, không tiện mời cường giả cấp Thần Hóa trong cung ra tay. Mà dị chủng hắn muốn săn giết lại là một con dị chủng Thần Hóa, lúc nghe được chuyện ngươi và Cô Trúc liên thủ

chém giết dị chủng Thần Hóa mới muốn nhờ ngươi hỗ trợ. Về mặt thù lao cũng dễ thương lượng, vị sư thúc kia gia tài phong phú lắm…" Ngọc Kinh kể chỉ tiết tình hình một lượt.

Vị Bán Bộ Thần Hóa kia tên Ngọc Khôn, trong Trấn Thiên Cung hiện nay cũng coi như Bán Thần Hóa lâu năm, là nhân vật đồng lứa với Cung chủ Trấn Thiên Cung Trương Huyền Đạo, thiên phú cũng là một trong số những người đứng đầu cùng thế hệ.

Hắn vốn có cơ hội rất lớn để thăng cấp Thần Hóa nhưng bởi vì trong nhà xảy ra một số chuyện khiến hắn vẫn kéo dài cho đến hôm nay cũng chưa thăng cấp Thần Hóa được.

"Có chuyện gì quan trọng đến nỗi ảnh hưởng hắn thăng cấp Thần Hóa vậy?" Hàn Sâm truy hỏi.

Hắn không phải tò mò đơn thuần mà sợ chuyện này dính dáng đến tranh đấu nội bộ trong Trấn Thiên Cung. Nếu hắn tùy tiện đồng ý giúp đỡ Ngọc Khôn, đến lúc đó khó tránh khỏi bị liên lụy, đây là điều mà Hàn Sâm vẫn luôn cố gắng né tránh từ khi bước vào Trấn Thiên Cung đến nay.

yên tâm, trong Trấn Thiên Cung không ai làm khó dễ sư thúc Ngọc Khôn cả. Lý do hắn mãi chưa thăng cấp Thần Hóa là vì con trai hắn bị người ta đầu độc lừa gạt, vô tình đã làm gian tế cho ngoại tộc, còn tiết lộ cơ mật, phá hủy một đại sự của Trấn Thiên Cung ta. Tuy chuyện này không liên quan gì đến sư thúc Ngọc Khôn nhưng hắn vẫn tự chịu phạt vào thiên lao ba mươi năm, lúc này mới ra khỏi đó không được mấy năm"

"Vốn dĩ chỉ cần sư thúc Ngọc Khôn mở lời, không khó mời được cường giả Thần Hóa trong tộc trợ giúp. Kể cả theo quy tắc của Trấn Thiên Cung, hắn cũng có tư cách xin đồng môn trợ giúp. Song vì chuyện của con trai hắn, sư thúc Ngọc Khôn vẫn tự thấy hổ thẹn với chư vị cường giả trong tộc cho nên nói thế nào cũng không chịu dùng tài nguyên trong tộc, lúc này mới mời ngươi ra tay giúp đỡ. Về mặt thù lao thì hoàn toàn không cần lo lắng, ông cụ lắm tiền nhiều của lắm."

"Chuyện này để ta suy nghĩ thêm đã." Hàn Sâm không đồng ý ngay. Thân phận của Ngọc Khôn có hơi đặc thù, hắn vẫn phải làm rõ ràng trước mới

được.

“Được, vậy ngươi nhớ mau mau cho ta câu trả lời nhé. Bên sư thúc Ngọc Khôn vẫn đang chờ đó, có được hay không ta cũng phải chuyển lời đến hắn.”

Hàn Sâm đồng ý, sau khi tạm biệt Ngọc Kinh cũng không về đảo Tiểu Ngọc ngay mà đi thẳng đến đảo chính của Trấn Thiên Cung tìm cung chủ.

Hết chương 2635.

Chương 2636. Lựa chọn khó khăn

“Bản thân ngươi không muốn đắc tội với người ta thì giao hết vụ đắc

tội này lại cho ta, tính toán khá đấy.” Cung chủ Trấn Thiên Cung cười híp mắt nhìn Hàn Sâm, nói.

Sau khi Hàn Sâm uyển chuyển nói rõ ý đồ chuyến đi này của mình, Cung chủ Trấn Thiên Cung liếc cái đã nhìn thấu tâm tư của hắn.

“Cung chủ minh giám, đệ tử một lòng vì Trán Thiên Cung, chỉ hận thân thể mình không chịu cố gắng, không thể mỗi ngày chúc phúc cho đồng

môn sư huynh đệ…” Hàn Sâm tỏ vẻ trung thành tận tâm, rất có tư thái cúc cung tận tụy vì Trấn Thiên Cung.

“Được rồi, ngươi muốn ta đội nồi giúp ngươi cũng được. Nhưng trao đổi nhé, ngươi cũng phải làm giúp ta một chuyện.” Cung chủ Trấn Thiên Cung cười híp mắt nhìn Hàn Sâm đáp.

“Lão hồ ly!” Hàn Sâm oán thầm trong lòng. Cứ nghĩ là giao nộp năng lực chúc phúc thì có thể lấy được chút lợi ích. Giờ xem ra đừng đến lợi ích, có khi còn phải làm việc giúp hắn.

“Cung chủ đại nhân có chuyện gì xin cứ việc dặn dò, dù đệ tử phải tan xương nát thịt, máu chảy đầu rơi cũng chắc chắn hoàn thành nhiệm vụ của Cung chủ đại nhân giao cho, nào dám yêu cầu lợi ích gì.’ Hàn Sâm cúi đầu hành lễ nói.

“Ngươi đúng là không chịu thiệt tí nào.” Nếu không có câu cuối thì Cung chủ Trấn Thiên Cung suýt nữa đã tin rồi nhưng câu nói cuối cùng kia lại tỏ rõ là đang đòi chỗ tốt.

“Nếu ngươi chịu làm thì cái nồi chúc phúc ta sẽ đội giúp ngươi, muốn ban chúc phúc hay không ngươi cũng có thể tự quyết định. Chuyện này mà làm tốt, bản cung chủ còn có phần thưởng khác nữa đấy.” Cung chủ Trấn Thiên Cung lạnh nhạt nói.

“Không biết Cung chủ muốn ta làm gì?” Hàn Sâm nghe Cung chủ Trấn Thiên Cung nói vậy, trong lòng chợt có chút thấp thỏm bất an.

Cung chủ Trấn Thiên Cung lại ra điều kiện thẳng thắn như vậy, việc muốn hắn làm chắc chắn không đơn giản.

“Đến tộc Thái Thượng.” Cung chủ bình tĩnh nói.

“Tại sao?” Hàn Sâm ngây người, nghi hoặc nhìn Cung chủ Trấn Thiên Cung. Hắn nhớ trước đó Cung chủ Trấn Thiên Cung từng tỏ rõ rằng không muốn hắn đi tộc Thái Thượng.

Cung chủ Trấn Thiên Cung cười đáp: “Vì chúng ta cần một gián điệp ở tộc Thái Thượng, ta nghĩ ngươi là một lựa chọn rất hợp lý.”

Hàn Sâm suýt tưởng tai mình có tật. Để hắn đến tộc Thái Thượng làm gián điệp? Hàn Sâm thật sự không nghĩ ra trên thế giới này còn có chuyện nào đâm đầu vào chỗ chết hơn thế này nữa.

Tộc Thái Thượng người ta có thể nhìn thấu riêng tư đó. Làm gián điệp chính là kết cục một giây sẽ bị phát hiện ngay, chẳng khác gì tìm đường chết.

Nếu người nói chuyện này không phải Cung chủ Trấn Thiên Cung thì hắn chắc phải nghi ngờ chỉ sô IQ của đối phương rồi, hoặc là đối phương vốn muốn để hắn đi chịu chết.

Cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, nói: "Ngươi yên tâm, nếu ta để ngươi đi thì đương nhiên có cách khiến tộc Thái Thượng không thể đọc được ý nghĩ của ngươi, để ngươi chết thì cũng chẳng có lợi ích gì với ta cả."

"Không biết Cung chủ đại nhân để ta đến tộc Thái Thượng là có chuyện gì quan trọng vậy?" Hàn Sâm dè dặt hỏi.

Tuy Cung chủ Trấn Thiên Cung nói vậy nhưng đến tộc Thái Thượng làm gian tế, lại còn là minh gian thật sự quá nguy hiểm, Hàn Sâm phải hỏi cho cẩn thận.

"Rất quan trọng với ta. Ta cần ngươi tìm giúp ta một người trong tộc Thái Thượng, chỉ cần nghe ngóng tung tích của hắn truyền tin về là được, không cần ngươi làm chuyện gì nguy hiểm hết."

"Loại chuyện như tìm người ta thật sự không am hiểu đâu, hơn nữa người ta quen biết cũng ít, sợ đến lúc đó lại phụ sự ủy thác của Cung chủ đại nhân…" Tất nhiên Hàn Sâm không muốn đi rồi, bèn uyển chuyển từ chối.

Cung chủ Trấn Thiên Cung liếc nhìn Hàn Sâm, lạnh nhạt nói: "Ban đầu †a còn định chờ ngươi hoàn thành nhiệm vụ sẽ tặng Tinh Tú Hải cho ngươi, khiến ngươi có thể tự khai tộc lập tông. Giờ xem ra ngươi có vẻ chẳng có hứng thú gì đâu nhỉ, thôi quên đi."

"Cung chủ, Tinh Tú Hải người vừa nói tới chính là không gian dị chủng thuộc Tinh La Vực bên ngoài Trấn Thiên Cung sao?" Hàn Sâm mở to mắt nhìn Cung chủ Trấn Thiên Cung hỏi.

Tinh Tú Hải là không gian dị chủng mới được phát hiện mấy năm gần đây, nằm trong phạm vi thế lực của Trấn Thiên Cung. Vị trí kia chẳng khác nào hậu hoa viên của Trấn Thiên Cung, trừ phi vượt qua được Trấn Thiên Cung, bằng không thì không có ngoại tộc nào có thể đánh tới được đó.

Hơn nữa Tinh La Vực - nơi có Tinh Tú Hải nối liền với tinh vực Hoang Vu chưa được khai phá, triển vọng khai phá sau này cũng rất tốt, có thể nói là thiên nhiên ưu đãi.

Mà tài nguyên của Tinh Tú Hải cực kỳ phong phú, trong Trấn Thiên Cung có không ít thế lực đầu muốn tranh thủ quyền sử dụng của Tinh Tú Hải, còn vì đó mà không ít lần minh tranh ám đấu. Cuối cùng vì quá ồn ào nên Cung chủ Trấn Thiên Cung tạm thời giữ lại Tinh Tú Hải, không đưa cho bất kỳ ai hết.

Giờ Cung chủ Trấn Thiên Cung lại nói muốn đưa Tinh Tú Hải cho hắn, còn đồng ý cho hắn khai tộc lập tông, đó không chỉ đơn giản là quyền sử dụng mà là thật sự đưa Tinh Tú Hải quy về dưới danh nghĩa của hắn, về sau nó sẽ trở thành địa bàn của Hàn Sâm. Chỉ cần hắn muốn, có thể thành lậ một đế quốc nhân loại ở Tinh Tú Hải cũng không phải việc gì khó khăn, người ngoài vốn không thể nào can thiệp được.

Chỉ cần Hàn Sâm không mở cửa Tinh Tú Hải thì người ngoài sẽ không vào được, huống chỉ Tinh Tú Hải còn có Trấn Thiên Cung làm lá chắn, ít có khả năng bị công phá, trừ phi Trấn Thiên Cung ngã xuống trước.

“Đúng vậy, chính là Tinh Tú Hải thuộc Tinh La Vực.” Cung chủ Trấn Thiên Cung trả lời chắc nịch.

Vẻ mặt Hàn Sâm bỗng trở nên cổ quái. Cung chủ Trấn Thiên Cung chịu đưa cho hắn lợi ích lớn như vậy, việc muốn hắn làm chắc chắn không đơn giản. Nghe chỉ là dò la tin tức về một người, không phải việc khó gì, cũng có vẻ không nguy hiểm gì nhưng nếu thật sự dễ dàng như vậy thì sao Cung chủ Trấn Thiên Cung lại cho hắn món lợi lớn thế chứ?

“Không biết người mà Cung chủ đại nhân muốn ta tìm là người như thế nào nhỉ?” Hàn Sâm do dự hỏi. Tinh Tú Hải thật sự là một nơi tốt, hắn muốn lấy lắm chứ, chỉ sợ không có mạng mà lấy thôi.

“Là một người phụ nữ tộc Thái Thượng, ta cũng không biết tên nàng.

Còn dáng vẻ hả, e là không còn giống trước kia nữa rồi.” Cung chủ Trấn Thiên Cung trầm ngâm nói.

“Không có tên cũng không có ngoại hình, người như vậy phải tìm thế nào?” Hàn Sâm nghe xong mà há hốc miệng.

“Ngươi yên tâm, đương nhiên là có cách nhận ra chứ, nếu không sao lại cho ngươi đi tìm người được.” Cung chủ Trấn Thiên Cung dừng một chút, mới tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Ở ngực của người đó có một vết bớt hình trái tim màu đỏ, ngươi vừa nhìn là sẽ nhận ra ngay, cực kỳ rõ ràng.”

“Ở ngực có một vết bớt hình trái tim màu đỏ, ừ cũng rõ ràng đấy… Ê từ từ… Ngực hả…” Hàn Sâm cúi đầu nhìn vị trí ngực của mình, sau đó vẻ mặt quái dị nhìn về phía Cung chủ Trấn Thiên Cung hỏi: “Ngươi vừa bảo, người ngươi muốn tìm, hình như là một người phụ nữ tộc Thái Thượng đúng không?”

“Đúng vậy.” Cung chủ Trấn Thiên Cung mỉm cười gật đầu.

“Vậy ngươi đoán xem ta có cơ hội thấy vết bớt ở ngực nàng hả?” Hàn Sâm cảm giác Cung chủ Trấn Thiên Cung đang muốn hố hắn đây mà. Sau khi đến tộc Thái Thượng, hắn lúc nào cũng đi soi bớt trên ngực con gái người ta, đê ma nó chẳng phải là tìm đường chết hả?

“Nếu dễ dàng thì Tinh Tú Hải ngon lành của ta còn phải cho ngươi chắc?” Trấn Thiên Cung lườm Hàn Sâm nói: “Thật ra ngươi cũng đâu cần phải nhìn tận mắt đâu, có thể hỏi thăm mà. Ví như Linh Lung ấy, nàng là phụ nữ, cơ hội nàng nhìn thấy chắc chắn lớn hơn ngươi, ngươi nghe ngóng từ chỗ nàng thì chẳng phải là nhàn rồi à? Bốn năm sau quay về, yên tâm đến Tinh Tú Hải khai tộc lập tông, bản cung chủ đảm bảo dành sự ủng hộ lớn nhất cho ngươi, muốn người gửi người, muốn thuyền cho thuyền, còn có thể miễn thuế ba trăm năm”

Hết chương 2636.

Chương 2637. Mộc Linh Tê

Hàn Sâm cực kỳ xoắn xuýt. Hắn thật sự rất muốn Tinh Tú Hải, nếu có được một nơi yên ổn có thể phát triển, có đầy đủ tài nguyên cho nhân loại đến đại vũ trụ tiến hóa thì sẽ không cần phải bôn ba mạo hiểm trong vũ trụ nữa, cũng có thể thật sự ngưng tụ nhân loại trong đại vũ trụ thành một nguồn sức mạnh.

Nhưng tiền đề của tất cả những điều này chính là Hàn Sâm muốn có một nơi thuộc về chính mình. Hiện giờ những nơi khá an toàn trong đại vũ trụ đều đã bị phân chia hết rồi. Dù Hàn Sâm muốn cướp cũng không có chỗ nào cho hắn cướp cả. Ngay cả một số chủng tộc nhỏ yếu cũng có liên hệ dây mơ rễ má với các đại tộc như Trấn Thiên Cung, không phải cứ đoạt lấy là xong chuyện, sau đó sẽ có phiền toái tìm đến ngay. Tỉnh vực Hoang Vu còn chưa khai phá lại quá nguy hiểm, vốn không thích hợp cho sinh vật đẳng cấp thấp tiến hóa sinh tồn.

Hiếm khi Trấn Thiên Cung lại chịu tặng hắn một không gian dị chủng như thế, đối với Hàn Sâm bây giờ không có nơi nào thích hợp cho nhân loại phát triển hơn nơi này.

“Ngươi có thể từ từ suy nghĩ, không cần trả lời vội, nghĩ xong rồi cho ta cầu trả lời sau.” Cung chủ Trấn Thiên Cung nói.

Hàn Sâm gật đầu. Chuyện này hắn cần phải suy nghĩ nghiêm túc, không thể quyết định qua loa được.

Hàn Sâm đang chuẩn bị cáo từ rời đi, đột nhiên nhớ ra mình tới đây còn có một chuyện khác, lại nói thêm: “Cung chủ đại nhận, sư thúc Ngọc Khôn tìm ta giúp đỡ săn giết dị chủng Thần Hóa, ngươi nghĩ ta có nên đi hay không?”

“Sư đệ Ngọc Khôn à?” Cung chủ Trấn Thiên Cung trầm ngâm rồi đáp: “Chân tướng chuyện này ta đã biết rõ, nếu ngươi có năng lực thì hãy đi giúp đỡ hắn đi, sư đệ Ngọc Khôn cũng không dễ dàng gì.”

Nhận được sự khẳng định từ Cung chủ Trấn Thiên Cung, lúc này Hàn Sâm mới định gặp Ngọc Khôn bàn bạc, xem hắn muốn săn giết loại dị chủng Thần Hóa nào, mình có giúp được gì không.

Về phần cuối cùng có ra tay hay không, Hàn Sâm chỉ có thể làm theo sức mình, xem tình hình rồi tính tiếp.

Sau khi rời khỏi đảo chính của Trấn Thiên Cung, Hàn Sâm bèn liên lạc với Ngọc Kinh, nói với Ngọc Kinh về dự định của mình. Ngọc Kinh vui vẻ đồng ý, nói sẽ mau chóng sắp xếp cho hắn và sư thúc gặp nhau, để họ cùng bàn bạc thảo luận.

"Rốt cuộc có nên đi hay không đây?" Hàn Sâm nhất thời vẫn chưa quyết định được chuyện đến tộc Thái Thượng, song hắn cũng không tiện để người khác quyết định giúp mình chuyện này.

Không ngừng suy tính lợi hại, được mất rất nhiều lần, cuối cùng Hàn Sâm vẫn quyết định đi tộc Thái Thượng. Hắn thật sự rất muốn có Tinh Tú Hải, nếu mất đi cơ hội này thì sau đó muốn tìm được một không gian dị chủng có đẳng cấp như Tinh Tú Hải không biết phải chờ thêm bao nhiêu năm nữa.

Hơn nữa không gian dị chủng chiếm được chắc chắn sẽ không có vị trí tốt và an toàn như Tinh Tú Hải, thậm chí có một số không gian dị chủng bị khai thác quá độ, tài nguyên còn lại dành cho Hàn Sâm đã cực ít.

"Xem ra đành phải đến tộc Thái Thượng một chuyến rồi. May mà trước đó ta đã nghĩ ra cách ứng phó với năng lực nhìn thấu của tộc Thái Thượng. Nếu cách của Cung chủ Trấn Thiên Cung không thực hiện được thì ta vẫn còn một đường lui. Mà đến cả đường lui này cũng mất thì đành phải dựa vào ý chí để chống đỡ như Ninh Nguyệt thôi." Hàn Sâm cắn răng, thầm nghĩ cho dù vô ích, hắn không tin Ninh Nguyệt làm được mà Hàn Sâm hắn lại không được.

Song Hàn Sâm cũng không trả lời Cung chủ Trấn Thiên Cung ngay, chuẩn bị giải quyết chuyện của sư thúc Ngọc Khôn trước đã, cũng cho mình một khoảng thời gian để bình tĩnh suy nghĩ lại, không ra quyết định vào lúc đang kích động nhất.

Rất nhanh Ngọc Kinh đã hẹn xong thời gian để Hàn Sâm và Ngọc Khôn gặp mặt. Khi nhìn thấy Ngọc Khôn, Hàn Sâm thật sự khó mà tin nổi người tên Ngọc Khôn này lại là sư đệ của Cung chủ Trấn Thiên Cung.

Bởi vì trông Ngọc Khôn già hơn Cung chủ Trấn Thiên Cung rất nhiều. Hàn Sâm không biết rốt cuộc Cung chủ Trấn Thiên Cung bao nhiêu tuổi, song cảm giác mà Cung chủ Trấn Thiên Cung mang lại cho hắn là ông chú trung niên chừng bốn mươi tuổi, vẻ ngoài đạo mạo nhưng thật ra nội tâm lại cực kỳ vô sỉ.

Song Ngọc Khôn lại trông như một ông cụ bảy mươi, tóc đã xám trắng cả, trên mặt cũng đầy nếp nhăn. Quan trọng nhất là trạng thái tinh thần của hắn cũng giống như một cụ già, không còn chút phấn chấn nào.

Ngọc Khôn bình thản nói tỉ mỉ về tình huống của dị chủng Thần Hóa mà hắn muốn săn giết cho Hàn Sâm, cũng không có vẻ bức thiết mong muốn Hàn Sâm giúp đỡ hắn.

Sau khi nghe xong, Hàn Sâm trầm ngâm một lát rồi thẳng thắn nói với Ngọc Khôn: “Sư thúc Ngọc Khôn, giao dịch luôn chú ý đến sự công bằng. Ta có thể giúp ngươi săn giết con dị chủng Thần Hóa này, nếu không thành công thì thôi, ta sẽ chẳng lấy gì hết. Còn nếu thành công săn giết được dị chủng Thần Hóa, ngươi có thể cho ta cái gì?”

Dường như Ngọc Khôn đã nghĩ trước về vấn đề này, nghe Hàn Sâm nói dứt lời bèn lấy một món đồ từ trong ngực ra, đặt trên bàn trước mặt Hàn Sâm, bình tĩnh nói: “Ngươi cố hết sức là được rồi. Dù có thành công hay không thì thứ này đều là của ngươi.”

Hàn Sâm thấy thứ Ngọc Khôn để trên mặt bàn là một con thú nhỏ được điêu khắc từ gỗ, trông giống với tê giác, chỉ lớn bằng bàn tay, ánh lên màu vàng bóng đầu, trông có vẻ cực kỳ cũ kỹ.

Song Hàn Sâm không biết đây rốt cuộc là thứ gì. Một món trang sức nhỏ hình tê giác khắc gỗ để trưng, trên người nó cũng không có khí tức mạnh mẽ tỏa ra, trông không giống dị bảo khủng bố chút nào.

Ngọc Kinh ngồi cạnh thấy con tê giác gỗ kia lại kinh ngạc kêu lên: “Đây chẳng phải Mộc Linh Tê sao? Khôn sư thúc lại chịu bỏ thứ yêu thích à”

Hàn Sâm nhìn về phía Ngọc Kinh, Ngọc Kinh bèn nói tiếp: “Ở thời đại xa xưa, tộc ta từng phát hiện một loại thực vật cấp Hóa Điệp trong tinh vực

Hỗn Loạn. Lúc đó đã điều động rất nhiều nhân thủ, cuối cùng chỉ đoạt được một mẩu gỗ dài một thước. Sau đó mẩu gỗ này được một vị cường giả Thần Hóa trong tộc khi ấy điêu khắc thành ba con mộc linh voi, tê giác, ngựa. Con Mộc Linh Tê này chính là một trong số đó."

Dừng một lát, Ngọc Kinh mới nói tiếp: "Tuy Mộc Linh Tê không được luyện hóa thành dị bảo nhưng đeo trên người thời gian dài có tác dụng tẩm bổ thân thể, sẽ khiến sinh cơ trở nên tràn trề. Đặc biệt là người có nền tảng thể chất tổn hao, đeo Mộc Linh Tê sẽ có lợi ích cực lớn đối với sự khôi phục thể chất. Đương nhiên đó cũng không phải chỗ quý nhất của Mộc Linh Tê. Chỗ đáng quý nhất của nó chính là năm xưa vị cường giả Thần Hóa của Trấn Thiên Cung đã chia ba môn thuật gen mà hắn tự nghĩ ra để vào trong ba con mộc linh, nếu có thể tìm hiểu được bí mật trong đó là có thể nhận được thuật gen bên trong."

"Thuật gen trong Mộc Linh Tượng và Mộc Linh Mã đều đã bị cao nhân tiền bối khám phá hết bí mật, chia nhau chiếm lấy hai loại thuật gen rồi, trong Trấn Thiên Cung ta đều là bí thuật gen đỉnh đỉnh đại danh."

Hàn Sâm nghe được tên của hai loại thuật gen xong cũng phải lấy làm kinh hãi. Hai môn thuật gen này hắn cũng từng nghe nói, đều là thuật gen bí truyền hiện nay trong Trấn Thiên Cung. Dù là đệ tử Thiên tộc chính thống muốn tu luyện hai môn thuật gen này cũng phải cực kỳ vất vả mới nhận được tư cách tu luyện, hơn nữa đệ tử dưới cấp Vương vốn không có tư cách tu luyện.

Song một môn thuật gen chưa chắc lĩnh hội được rõ ràng không có sức hấp dẫn lắm với Hàn Sâm.

Câu nói sau đó của Ngọc Kinh lại hoàn toàn thay đổi suy nghĩ của Hàn Sâm.

"Hai vị tiền bối lĩnh hội được Mộc Linh Tượng và Mộc Linh Mã đều nhận được một cỗ sức mạnh trong mộc linh, khiến tu vi của họ đột ngột tăng mạnh. Một người tăng từ cấp Vương lên Bán Thần Hóa, một người khác thì trực tiếp thăng từ Bán Thần Hóa lên đến cấp Thần Hóa luôn."

Hết chương 2637.

Chương 2638. Cuốn sổ nhỏ của Bảo Nhi

Cuối cùng Hàn Sâm vẫn đồng ý dùng Mộc Linh Tê làm điều kiện trao đổi, giúp Ngọc Khôn chém giết con dị chủng Thần Hóa kia.

Mộc Linh Tê đã ở trên người Ngọc Khôn hơn trăm năm mà hắn vẫn không thể lĩnh hội được sự huyền diệu trong đó. Giờ hắn đã không còn ôm hy vọng với việc lĩnh hội được Mộc Linh Tê nữa, cho nên mới phải dùng Mộc Linh Tê làm phí thù lao để Hàn Sâm giúp hắn chém giết dị chủng Thần Hóa.

Nếu thành công thì hắn có thể mượn gen dị chủng của con dị chủng cấp Thần Hóa kia thăng lên Thần Hóa, giữ lại Mộc Linh Tê cũng không có tác dụng lớn gì.

Còn để lại cho đời sau thì tiếc là con trai duy nhất của hắn đã mất trong sự kiện năm ấy, cũng không còn ai có thể tiếp nhận di sản của hắn nữa.

“Đúng là một kẻ đáng thương.” Hàn Sâm nắm con Mộc Linh Tê trong †ay ngắm nghía. Ngọc Khôn rất hào phóng mà đưa Mộc Linh Tê cho Hàn Sâm trước, nói rằng bất kể có được hay không thì Mộc Linh Tê đều là của hắn.

Tính cách của Hàn Sâm có hơi oái oăm. Nếu người khác trăm phương ngàn kế tính toán hắn thì cho dù hoàn cảnh hiểm ác thế nào, hắn cũng sẽ không để cho đối phương được toại nguyện.

Nhưng kiểu như Ngọc Khôn, trực tiếp trao cho hắn lợi ích trước thì Hàn Sâm cũng sẽ dùng hết sức mình để hỗ trợ.

Mộc Linh Tê được điêu khắc rất tinh xảo, cầm trong tay trơn mượt như ngọc. Tuy là chế phẩm từ gỗ nhưng trọng lượng lại nặng hơn cả vàng thật.

Kỳ lạ là, Hàn Sâm lại không cảm nhận được khí tức mạnh mẽ nào từ Mộc Linh Tê, cứ như là một món đồ gỗ bình thường, chẳng giống vật liệu gỗ

Thần Hóa cấp Hóa Điệp gì hết.

Hàn Sâm không cho rằng Ngọc Khôn đưa hắn hàng giả, vì hắn dùng hết toàn lực cũng không thể làm thứ này tổn hao mảy may, rõ ràng là tính chất bất phàm. Song không biết vì sao lại không có khí tức mạnh mẽ vốn nên có.

“Chẳng lẽ lý do mà Mộc Linh Tê không có khí tức mạnh mẽ là vì vị tiền bối Trấn Thiên Cung kia đã để lại bí mật trong đó? Nếu có thể phá giải bí mật thì sẽ giải phóng được sức mạnh bên trong ra sử dụng cho mình?” Hàn Sâm suy nghĩ rất lung, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Mộc Linh Tê, quan sát tỉ mỉ.

Mộc Linh Tê được chạm khắc rất sống động nhưng trên bề mặt lại không có chữ viết hay hoa văn gì, cũng không có ý cảnh lưu lại. Hàn Sâm đưa tay vuốt ve mấy bận, lại dùng Lĩnh Vực Động Huyền và kính Tử Đồng Thần Điệp nhìn ngược nhìn xuôi cũng không phát hiện bộ phận then chốt nào cả.

Nhìn thế nào cũng chỉ là một con tê giác dùng phương pháp thông thường điêu khắc ra. Trừ vật liệu ra thì không nhìn ra được có điều gì kỳ lạ hết.

“Cha ơi, cha đang cầm gì thế?” Hàn Sâm đang nghiên cứu Mộc Linh Tê, Bảo Nhi không biết đã bỏ lên lưng hắn từ bao giờ, cái đầu nho nhỏ thò ra từ bả vai Hàn Sâm, đôi mắt to nhìn chằm chằm Mộc Linh Tê trong tay Hàn Sâm, hỏi.

“Trong bức tượng khắc gỗ này có một bí mật nhưng cha không nhìn ra được bí mật ở đâu cả.” Hàn Sâm đáp.

“Để Bảo Nhi xem cho.” Bảo Nhi nhảy vào lòng Hàn Sâm, nhận lấy Mộc Linh Tê trong tay hắn, đôi tay nhỏ bé trắng trẻo nắm lấy Mộc Linh Tê nghịch chơi.

Đột nhiên, Hàn Sâm thấy đôi mắt của Mộc Linh Tê bắn ra tia sáng màu vàng nhạt như ánh trăng. Chùm sáng chiếu lên vách tường, những chữ viết bất chợt hiện ra.

“Bảo Nhi, con làm thế nào vậy?” Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ. Tuy hắn ngồi bên cạnh quan sát nhưng cũng không nhìn ra được vì sao mắt của Mộc Linh

Tê lại bắn ra chùm sáng.

Bảo Nhi cũng chỉ xoay xoay Mộc Linh Tê mấy cái mà thôi. Chỗ nàng đụng vào Hàn Sâm cũng đã mày mò rất nhiều lần mà chẳng có phản ứng gì hết.

“Đơn giản lắm, vỗ đầu nó là được rồi.” Bảo Nhi vừa nói vừa vỗ đầu Mộc Linh Tê, ánh sáng trong mắt Mộc Linh Tê lập tức thu lại rồi biến mất.

“Để ta thử xem.” Hàn Sâm thò tay vỗ hai cái vào đầu Mộc Linh Tê, kết quả nó chẳng có chút phản ứng nào hết.

Bảo Nhi đưa tay vỗ hai cái, mắt Mộc Linh Tê lại bắn ra hào quang, khiến Hàn Sâm cảm thấy rất khó hiểu.

Hắn lười nghiên cứu Bảo Nhi đã làm cách nào, bèn ghi lại văn tự trong ánh sáng mà Mộc Linh Tê bắn ra trước, hóa ra lại là môn thuật gen tên “Tâm Hữu Linh Tê”.

Hàn Sâm đã ghi lại thuật gen nhưng cũng không phát hiện luồng năng lượng to lớn mà Ngọc Kinh nói.

“Chẳng lẽ phải luyện thành môn thuật gen này mới có thể thu được năng lượng từ Mộc Linh Tê à?” Hàn Sâm thầm suy đoán, sau đó bèn nghiên cứu thuật gen Tâm Hữu Linh Tê này.

Ban đầu Hàn Sâm còn suy đoán, một cái tên văn thơ thế này hẳn là một môn thuật gen khá linh động, có thể có liên quan đến các loại năng lực cảm ứng tâm linh.

Nhưng ngay sau đó hắn phát hiện mình đoán sai rồi. Thuật gen này không hề linh động chút nào, phải nói là cục súc mới đúng, vậy mà lại là một loại thuật gen ngưng tụ sức mạnh vào một điểm, bộc phát ra sức mạnh toàn thân trong một lần.

Giống như tê giác xung kích, tất cả sức mạnh đều tập trung ở đầu nhọn của sừng tê, có thể nói là đòn tấn công vô địch không thể khắc chế nổi.

Nhưng di chứng cũng rất đáng sợ, sau một kích cả người lập tức hư thoát, sức mạnh đều bị vắt kiệt, không thể tiếp tục chiến đấu được nữa.

“Đúng là một thuật gen cực kỳ nguy hiểm.” Hàn Sâm thầm cảm thán.

Tuy thuật gen này không có sức hủy diệt mạnh mẽ như Oanh Thiên Lục Phá nhưng lại tựa như cương châm, một kích đánh ra có thể xuyên thủng tất cả, đều là thuật gen có sức phá hoại khủng bố rồi lại khác nhau như hai thái cực.

Ưu điểm của Tâm Hữu Linh Tê là có thể sử dụng tùy ý, không cần lo tổn thương đến bản thân mình, không như Oanh Thiên Lục Phá, cần dùng ở tầm xa, nếu không sẽ có khả năng nổ chết cả chính chủ.

“Thuật gen này cũng có thể sử dụng như lá bài tẩy, đến lúc bất đắc dĩ cần liều mình, ta sẽ cần đến thuật gen như vậy để đánh một kích chí mạng.” Sau khi nghiên cứu xong, Hàn Sâm thử tu luyện, cũng không khó nhập môn, song nếu muốn luyện thành thì còn cần một khoảng thời gian.

Hắn thưởng cho Bảo Nhi thật nhiều đồ ăn vặt. So lúc này nàng không vui mừng như trước, không thèm để ý đến đống đồ ăn vặt, chớp đôi mắt to nói: “Cha ơi, Bảo Nhi cũng muốn đến tộc Thái Thượng.”

“Nơi đó nguy hiểm lắm, không phải chỗ trẻ con đến được đâu. Con hãy ở lại đây chơi với cô đi, chẳng phải con rất thích Mộng Cảnh Thú sao? Con cũng có thể đến tìm nó cùng chơi.” Tất nhiên Hàn Sâm không thể mang Bảo Nhi cùng đi tộc Thái Thượng, ngộ nhỡ chuyện hắn làm gian tế bị bại lộ, bản thân có thể trốn thoát không còn rất khó nói, nếu bị bắt lại thì chẳng phải sẽ liên lụy đến Bảo Nhi hay sao.

“Cha không chịu mang Bảo Nhi đi thì con quay về với mẹ.” Bảo Nhi chớp mắt nói.

“Ừ, về tìm mẹ cũng tốt, cũng tiện đi lớp mẫu giáo mấy ngày. Con cũng thích cô giáo ở nhà trẻ mà? Cô ấy tên gì nhỉ? À, phải rồi, tên là Lữ Tiểu Mỹ đúng không?” Hàn Sâm gật đầu nói.

Bảo Nhi bĩu môi đáp: “Con về không phải để đi lớp đâu nha, về mật báo với mẹ đó.”

“Mật báo gì cơ?” Hàn Sâm hứng thú nhìn Bảo Nhi, hắn không nhớ mình có nhược điểm gì rơi vào tay Bảo Nhi.

Bảo Nhi vươn bàn tay nho nhỏ, đếm từng ngón tay nói: “Chị Tố Y này… Chị Isa này… Còn cả chị Linh Lung nữa…”

Bảo Nhi nhanh chóng phải hiện bàn tay bé xíu của mình đã đếm không hết nữa, đang tính đưa tay khác lên đếm, Hàn Sâm cười ngắt lời nàng: “Ta có gì với mấy nàng ấy đâu, con làm gì có cửa uy hiếp ta.”

“Mất đi nụ cười thì có cả thế giới cũng chẳng ý nghĩa gì, chỉ có nụ cười của ngươi mới là vĩnh hằng… Mong rằng sau này gặp lại ngươi, vẫn có thể nhìn thấy ngươi mỉm cười…” Bảo Nhi bắt chước giọng điệu của Hàn Sâm lặp lại một lần, sau đó chớp mắt, gương mặt ngây thơ nói: “Mấy câu kiểu này Bảo Nhi nhớ nhiều lắm nhé. Quay về con sẽ đọc một lượt cho mẹ nghe, mẹ chắc chắn sẽ rất vui mừng, rất cảm động nhỉ?”

Nói rồi Bảo Nhi bèn lấy một cuốn sổ nhỏ, mở sổ ra. Bên trong là mấy chữ viết non nớt nguệch ngoạc, rõ ràng chính là tác phẩm của Bảo Nhị, mà nội dung đều là những lời Hàn Sâm từng nói.

Hàn Sâm nhìn mà túa mồ hôi lạnh. Tuy lúc đó hắn nói như vậy không

có vấn đề gì nhưng giờ cắt câu lấy nghĩa nhất thời lại thấy hình như có gì đó lạ lắm.

“Khụ khụ, Bảo Nhi à, cha con chụm lại lên hòn núi cao, cha nghĩ chúng †a nên chung sống hòa thuận không thể mâu thuẫn nội bộ đúng không nào?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm quyển sổ trong tay Bảo Nhi.

Bảo Nhi cất sổ đi, cười tửm tỉm nói: “Đúng vậy, cho nên có phải Bảo Nhi sẽ được đi cũng cha đến tộc Thái Thượng không?”

Hết chương 2638.

Chương 2639. Thú Vương Ma Uyên

“Tả Ngự đại nhân, Ngọc Khôn mời Hàn Sâm giúp hắn chém giết vua †hú vực sâu, giờ họ đang trên đường tiến đến Ma Uyên.” Trong cung

điện, một đệ tử Trấn Thiên Cung đang báo cáo với một Thiên tộc tóc xám mặc chiến giáp màu đen.

“Ngọc Khôn tu luyện “Thâm Uyên Ma Chú”, nếu có được gen Thần Hóa của Thú Vương Ma Uyên thì sẽ có cơ hội rất lớn để thăng cấp lên Thần

Hóa. Song hắn lại mời được Hàn Sâm đúng là bất ngờ đấy.” Tả Ngự lạnh nhạt nói.

“Nghe nói hắn lấy Mộc Linh Tê ra để trao đổi, Hàn Sâm mới đồng ý giúp hắn.” Đệ tử Trấn Thiên Cung đáp.

“Ra là vậy, chẳng trách.” Tả Ngự khẽ gật đầu.

“Tả Ngự đại nhân, trên người Ngọc Khôn còn có hiềm nghi chưa được giải trừ, chúng ta có cần ngăn cản Hàn Sâm giúp hắn săn giết Thú Vương Ma Uyên không?” Đệ tử kia lại hỏi.

Tả Ngự khẽ lắc đầu: “Không cần đâu. Hàn Sâm là người của Cung chủ, hắn chịu ra tay giúp đỡ Ngọc Khôn thì chắc chắn đã được sự đồng ý của Cung chủ rồi, chúng ta chỉ cần tiếp tục quan sát thôi.”

Dừng một chút, Tả Ngự lại nói thêm: “Gọi Thi Nhã đến đây, bảo nàng chuẩn bị rồi theo ta đến Ma Uyên một chuyến.”

“Đại nhân muốn đích thân đến Ma Uyên sao?” Đệ tử kia tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Hàn Sâm và Ngọc Khôn đều là hai mục tiêu chúng ta vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ. Đây cũng là một cơ hội tốt để đào sâu quan sát, hiểu biết về họ.” Tả

Ngự bình tĩnh nói.

Hàn Sâm và Ngọc Khôn cùng đi về phía Ma Uyên. Ngọc Khôn rất kiên quyết, ngoài Hàn Sâm ra thì chẳng mời ai giúp đỡ nữa.

Hàn Sâm đã nhận món lợi từ người ta, tự nhiên cũng không tiện nói gì cả, chỉ có thể làm hết sức.

Hắn đã lấy một phần tài liệu chỉ tiết về con Thú Vương Ma Uyên kia từ chỗ Cung chủ Trấn Thiên Cung, hầu như giống hệt lời Ngọc Khôn nói, không có chênh lệch quá lớn, Hàn Sâm nắm chắc bảy phần mười có thể chém giết nó.

Đương nhiên cũng không loại trừ trường hợp thực lực chân chính của con Thú Vương Ma Uyên kia mạnh hơn trong tài liệu miêu tả, hoặc là các loại tình huống như đột nhiên bạo phát xảy ra, cho nên suy tính của Hàn Sâm vẫn rất cẩn trọng.

Ma Uyên chính là một cái hố cực lớn trên tinh cầu. Có một ngôi sao khổng lồ không biết vì lý do gì lại sụp xuống một cái hố chiếm cứ một phần ba diện tích tinh thể nhưng ngôi sao vẫn không bị nổ tung, trông rất quái dị.

Dị chủng bên trong hố rất nhiều, nơi đây là một trong những địa điểm mà đệ tử Trấn Thiên Cung thích săn bắn nhất. Song đệ tử bình thường sẽ không tiến vào sâu trong Ma Uyên, chỉ ở bên ngoài đã có không ít dị chủng cấp thấp, sẽ không gặp phải nguy hiểm quá lớn.

Đệ tử Trấn Thiên Cung thấy Hàn Sâm và Ngọc Khôn đều nhao nhao hành lễ, chủ yếu bày tỏ sự tôn kính với Hàn Sâm, còn với Ngọc Khôn cũng chỉ lễ phép chào một câu sư thúc.

Nhìn vẻ mặt của họ, Hàn Sâm biết ngay đa số đệ tử đều từng nghe nói về chuyện của Ngọc Khôn.

Ngọc Khôn cũng không thèm để ý, mang theo Hàn Sâm cùng đi vào sâu trong Ma Uyên, cố gắng tránh khỏi đàn dị chủng, rõ ràng Ngọc Không cũng không muốn lãng phí thời gian vào những dị chủng bình thường.

Sau hai ngày bước vào Ma Uyên cùng Ngọc Khôn, cuối cùng Hàn Sâm cũng tới đích đến, thấy được Thú Vương Ma Uyên trong truyền thuyết.

Tuy từng xem qua bức ảnh về nó trong tài liệu nhưng hình ảnh và thực †ế vẫn có sự chênh lệch. Khi nhìn trong ảnh sẽ không thấy chấn động giống như bây giờ.

Đó là con dị chủng vảy lam đầu rồng mình bọ cạp, phía sau còn có một đôi cánh rồng, trên đỉnh đầu có tám đôi mắt rồng, tổng cộng mười sáu con mắt, thân mình dài hơn trăm trượng, dáng vẻ cực kỳ dữ tợn khủng bố. Lúc này nó đang nằm sấp trên vách Ma Uyên ngủ say, giống như ác ma ngủ say trong vực sâu.

“Hành động theo kế hoạch trước đó của chúng ta.” Hàn Sâm trực tiếp triệu hồi hồn y Khổng Tước Vương và cung Lục Hạch Xà rồi nói với Ngọc Khôn.

“Được.” Ngọc Khôn khẽ gật đầu, cũng lấy vũ khí của mình ra. Vũ khí của hắn là một chiếc ngọc hoàn màu đen, đường kính chừng ba mươi phân, không lưỡi không mũi không sống, là loại binh khí quái dị hiếm thấy.

Hàn Sâm từ xa kéo ma cung, còn chưa chờ nó bắn về phía Thú Vương Ma Uyên, con Thú Vương kia đã giật mình tỉnh giấc, mười sáu con mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không chậm trễ, trực tiếp bắn một mũi tên về phía Thú Vương Ma Uyên, Thất Thải Hà Quang Tiễn xuyên qua không gian trong nháy mắt, bắn thẳng vào một con mắt của Thú Vương Ma Uyên.

Nhưng khi mũi tên bắn vào trong mắt Thú Vương Ma Uyên đã thấy con mắt của nó mở ra như lỗ đen, mũi tên thoáng cái đã biến mất trong lỗ

đen. Sau đó lỗ đen biến mất, Thú Vương Ma Uyên chẳng chịu chút tổn thương nào.

‘Thú Vương Ma Uyên phát ra tiếng kêu quái dị bén nhọn, đôi cánh rung lên, cả người chợt lóe ra ánh sáng màu lam kỳ lạ. Nó bay lên chỉ trong chớp

mắt, vỗ cánh bay lượn vừa có vẻ quỷ dị lại tráng lệ trong Ma Uyên, mang theo những sợi xích Trật Tự bay vọt về phía Hàn Sâm bên này.

Ngón tay Hàn Sâm kéo cung liên tục, từng mũi Thất Thải Hà Quang Tiễn bắn về phía Thú Vương Ma Uyên. Thú Vương Ma Uyên lại không thèm tránh né gì, mũi tên bắn lên những vị trí khác nhau trên người nó, †ạo thành từng cái lỗ đen. Mũi tên chui vào trong lỗ đen lập tức biến mất, hoàn toàn không thể gây thương tích gì cho Thú Vương Ma Uyên.

Bùm!

Thú Vương Ma Uyên há mồm phun ra một ngụm, nhất thời chỉ thấy dòng nước màu lam như núi lửa phun trào cuốn về phía Hàn Sâm.

Thân hình Hàn Sâm di động rất nhanh, vòng qua dòng nước lũ được †ạo thành từ xích Trật Tự màu lam, không lùi mà tiến, vừa bắn tên vừa lại gần Thú Vương Ma Uyên.

Hàn Sâm giống như một người rẽ sóng đi ngược chiều trong dòng hồng thủy tận thế. Nước lũ màu xanh dâng khắp trời lại không đả thương được hắn mảy may, con Thú Vương Ma Uyên cấp Nguyên Cơ nhất thời cũng không là gì được hắn.

“Thân pháp thật lợi hại.” Ở nơi xa xa trong Ma Uyên, hai Thiên tộc một nam một nữ nhìn thấy cảnh tượng này, người phụ nữ bèn thở dài nói.

“Chỗ lợi hại thật sự của hắn cũng không phải ở thân pháp.” Người đàn ông chính là Tả Ngự, hắn lắc đầu nói: “Hắn lợi hại là ở phán đoán và chỉ tiết cơ. Cả người tên Hàn Sâm này đều là chỉ tiết.”

“Chi tiết?” Thi Nhã khế nhíu mày.

“Ngươi xem bây giờ hắn lùi về bên trái nhưng trước khi lùi trái, hắn có một động tác hướng người sang phải, đồng thời bắn ba mũi tên vè góc bảy mươi độ bên trái. Những động tác này được hoàn thành cùng lúc, lừa gạt Thú Vương Ma Uyên phun ma lưu về bên phải, đồng thời khiến cho Thú Vương Ma Uyên di chuyển sang phải, để cho hắn không gian dịch chuyển về bên trái, cũng khiến hắn có thể nắm chặt thời gian có hạn tiếp tục lại gần Thú

Vương Ma Uyên. Chỉ tiết giống như vậy hầu như đều có trong mỗi động tác của hắn, nếu tên này không phải người có tâm tư kín đáo đến mức khiến người ta căm phãn thì chính là một chiến sĩ trời sinh.” Tả Ngự nói.

Thi Nhã quan sát tỉ mỉ theo lời Tả Ngự, càng nhìn càng cảm thấy kinh hãi. Chỉ nhìn qua Hàn Sâm chiến đấu thì không thấy có gì đặc biệt nhưng thưởng thức kỹ càng lại phát hiện giống hệt như lời Tả Ngự nói, cả người gã đàn ông này đều là chỉ tiết.

Ấn tượng của Thi Nhã với Hàn Sâm vẫn dừng lại ở trận chiến của hắn và Linh Lung. Loại cường công bạo lực hung tàn bá đạo này khiến Thi Nhã có một ấn tượng ban đầu khá bảo thủ với Hàn Sâm, cho rằng hắn là người chơi hệ bạo lực, cho nên ban đầu không chú ý đến những chỉ tiết kia.

Bây giờ thật sự xem thấu rồi, nàng cũng phải kinh ngạc trong lòng. Màn trình diễn của Hàn Sâm hôm nay hoàn toàn là hai thái cực với lúc hắn bón hành cho Linh Lung, hầu như khiến người ta không thể tin nổi đây lại là phong cách chiến đấu của cùng một người.

Hết chương 2639.

Chương 2640. Lại giết Thần Hóa

Hàn Sâm lấy sức một mình kiêm chế Thú Vương Ma Uyên, song mũi †ên của Hàn Sâm cũng không có tác dụng gì với Thú Vương Ma Uyên. Hình như chỗ nào trên người Thú Vương Ma Uyên cũng có thể hóa thành lỗ đen, tên bắn lên trên lập tức sẽ bị hút vào trong, hoàn toàn không thể gây tổn thương cho Thú Vương Ma Uyên.

Tất cả đều nằm trong dự đoán của Hàn Sâm. Loại năng lực này của Thú Vương Ma Uyên đã viết rất rõ trên tài liệu rồi, Hàn Sâm cũng không trông cậy vào việc mũi tên của mình có thể đả thương Thú Vương Ma Uyên, hết thảy đều chỉ để rút ngắn với Thú Vương Ma Uyên mà thôi.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng vọt tới gần Thú Vương Ma Uyên, cung Lục Hạch Xà bị Hàn Sâm biến thành đao sử dụng. Dây cung như lưỡi đao cắt qua lân phiến của Thú Vương Ma Uyên, lập tức cứa ra một vết thương trên lân phiến.

"Quả nhiên giống như trong tài liệu nói, sức mạnh của Thú Vương Ma Uyên chỉ có thể thôn phệ năng lượng chứ không thể miễn dịch hoàn toàn thương tổn thực thể." Trong lòng Hàn Sâm cũng yên tâm hẳn. Thú Vương Ma Uyên chịu một chiêu này thì cực kỳ giận dữ, ánh sáng lam trên người càng bùng lên dữ dội.

Song Hàn Sâm cầm cung Lục Hạch Xà trong tay vây quanh Thú Vương Ma Uyên không ngừng thay đổi vị trí, trống như một con ruồi bay lượn xung quanh cự thú. Mặc cho Thú Vương Ma Uyên rít gào phân nộ thế nào cũng không thể trực diện đánh trúng Hàn Sâm.

Nó sử dụng sức mạnh công kích trên phạm vi rộng, sức mạnh mà hồn y Khổng Tước Vương của Hàn Sâm bạo phát ra cũng có thể đỡ được, khiến nó cũng không biết nên làm gì với hắn.

Ngọc Khôn chỉ đứng bên ngoài đánh phụ, kiềm chế Thú Vương Ma Uyên, Hàn Sâm lại là người đánh cận chiến, để lại rất nhiều vết thương trên người Thú Vương Ma Uyên.

"Đúng là một kẻ đáng sợ, thân pháp và đao pháp trông như đao pháp Thiên Chi Hạ của Trấn Thiên Cung nhưng trong tộc ta nào có ai luyện được đao pháp Thiên Chi Hạ đến trình độ này chứ?" Thi Nhã thở dài nói.

Tả Ngự quay lại quá trình chiến đấu của Hàn Sâm với Thú Vương Ma Uyên, vừa quay vừa nói: "Dù sao đao pháp Thiên Chi Hạ mới chính thức hoàn thiện chưa được bao lâu, đệ tử tu luyện cũng không nhiều, sau này sẽ nhiều lên thôi. Video này đúng lúc có thể dùng làm ví dụ mẫu để giảng dạy."

Thi Nhã lại lắc đầu nói: "Đây không phải là thứ nhìn là có thể học được, cần ứng biến và vận dụng tại hiện trường. Nói trắng ra, đây là một loại biểu hiện tổng hợp thiên phú, dù người ngoài có học được chiêu thuật thì cũng

không vận dụng được đến trình độ như hắn, có lẽ kiểm tra thiên phú ở tộc Thái Thượng ra thập nhất giáp là sự thật cũng không chừng."

Tả Ngự cười đáp: "Có còn hơn không, mong Thiên tộc ta sẽ có được nhiều hơn mấy cao thủ giống như Hàn Sâm vậy."

"Xem ra không còn gì hồi hộp nữa, Thú Vương Ma Uyên chết chắc rồi. Cấp Vương cửu trọng hầu như lấy sức của một người chém giết Thần Hóa Nguyên Cơ, tuy có dựa vào hai món dị bảo mạnh mẽ giúp đỡ nhưng sự khủng bố của Hàn Sâm là không thể nghi ngờ. Nếu hắn là gian tế thì sau này có thể sẽ tạo thành đả kích mang tính hủy diệt với Trấn Thiên Cung ta. Đáng tiếc cho tới bây giờ chúng ta vẫn không tra ra được lai lịch xuất thân của hắn." Thi Nhã nói.

"Nếu không phải thì chính là phúc của Trấn Thiên Cung ta. Tóm lại đây là trách nhiệm của Tả Ngự Phủ chúng ta, cần phải xác định thân phận và thuộc tính chính trị của hắn." Tả Ngự đáp.

"Tuy nói vậy không sai nhưng Tinh tộc đã diệt tộc từ lâu rồi, chỉ còn sót lại một số du dân khắp các tinh hệ. Chúng ta đã cố hết sức điều tra nhưng khi tra đến tinh cầu Kate lại không còn bất cứ đầu mối gì nữa. Hơn nữa tinh cầu Kate đã trải qua sự hủy hoại của chiến tranh, rất nhiều sinh vật trôi dạt khắp nơi, khó mà tra ra kết quả." Thi Nhã nói.

"Khó cũng phải tra, giám sát chính là chức trách của Tả Ngự Phủ ta, huống chỉ Cung chủ trọng dụng hắn như vậy, chúng ta lại càng cần phải tra cho rõ. Nếu không hắn thành công thượng vị, ảnh hưởng đối với Trấn Thiên Cung chúng ta thật sự quá lớn." Tả Ngự nhìn Hàn Sâm đang chiến đấu với Thú Vương Ma Uyên, sắc mặt nặng nề nói.

Một tiếng kêu thảm thiết rúng động Ma Uyên, đầu của con Thú Vương Ma Uyên bị cung Lục Hạch Xà chém đứt, ma huyết văng khắp nơi như mưa máu.

"Săn giết dị chủng Thần Hóa Thú Vương Ma Uyên, phát hiện gen Thần Hóa."

Hầu như đồng thời, âm thanh săn giết vang lên trong đầu Hàn Sâm. Khiến hắn có chút thất vọng là không rơi ra thú hồn.

Khi Ngọc Khôn kéo thi thể của Thú Vương Ma Uyên ra khỏi Ma Uyên, tự nhiên không gạt được đệ tử Trấn Thiên Cung ở bên ngoài, đại khái cũng đoán ra được là Hàn Sâm và Ngọc Khôn cùng săn giết Thú Vương Ma Uyên.

Khi mọi người đang bàn luận việc Hàn Sâm chém giết dị chủng Thần Hóa, có đệ tử phát hiện video Hàn Sâm chém giết Thú Vương Ma Uyên trong kho dữ liệu, rất nhanh video tư liệu đã lưu truyền trong Trấn Thiên Cung.

“Hàn sư huynh dùng đao pháp Thiên Chi Hạ của Trấn Thiên Cung ta phải không nhỉ?”

“Đao pháp Thiên Chi Hạ mạnh vậy luôn hả?”

“Đương nhiên là mạnh rồi, nghe nói là Hàn sư huynh đã tự tay tham gia

vào việc sửa đổi đao pháp đấy.

“Xem ra ta cũng phải học đao pháp Thiên Chỉ Hạ thôi.

“Phải học chứ, trở về chờ khi Hàn sư huynh đến đạo tràng giảng bài, có

thể thuận tiện thỉnh giáo hắn.

Rất nhiều đệ tử Trấn Thiên Cung đều đang bàn luận sôi nổi về việc Hàn Sâm sử dụng đao pháp Thiên Chi Hạ. Song khi Hàn Sâm tự xem đoạn video kia, hắn lại không khỏi nhíu mày.

“Xem ra trong Trấn Thiên Cung có người đang cố ý giám thị ta, nếu không thì không thể quay được đoạn video như vậy ở đó.” Hàn Sâm thầm ngHĩ.

Suy đi nghĩ lại, Hàn Sâm vẫn quyết định đồng ý với điều kiện mà Cung chủ Trấn Thiên Cung nói, đến tộc Thái Thượng bốn năm đổi lấy quyền sở hữu Tỉnh Tú Hải.

Cung chủ Trấn Thiên Cung nghe được quyết định của Hàn Sâm cũng không tỏ vẻ mừng rỡ gì, chỉ bình thản nói: "Nếu bây giờ ngươi muốn đi thì còn cần phải giải quyết một chuyện phiền toái nữa, không thì có muốn cũng chẳng đi được."

"Chuyện phiền toái gì cơ?" Hàn Sâm khẽ nhíu mày, sao giờ hắn muốn đi lại có phiền toái rồi.

Cung chủ Trấn Thiên Cung híp mắt nói: "Trước đây là Linh Lung muốn ngươi đi nhưng ngươi lại đánh người ta từ bỏ luôn rồi. Giờ muốn đi, đương nhiên là cần Linh Lung lựa chọn ngươi lần nữa mới được. Cái này ngươi tự đi giải quyết đi."

Hàn Sâm há hốc miệng, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: "Cái quái gì vậy hả trời, biết trước thế ta còn cần phí sức vậy làm gì?"

"Ngươi cũng không cần phải buồn phiền, đánh bại nàng không phải không có chỗ tốt. Chí ít cũng khiến nàng kính trọng ngươi hơn, đến lúc đó địa vị của ngươi trong lòng nàng sẽ cao hơn một chút, hành sự cũng thuận tiện hơn nhiều." Cung chủ Trấn Thiên Cung cười nói.

"Ngài không thể phái người đi nói giúp ta sao?" Hàn Sâm thật sự thấy hơi khó mở miệng. Trước làm ra nhiều chuyện như vậy, còn đánh người ta sấp mặt cũng không chịu đi. Giờ lại tự mình xin đi, ngay cả Hàn Sâm cũng thấy quá là vô sỉ.

"Cởi chuông phải có người buộc chuông. Người là do ngươi đánh, đương nhiên cũng phải do ngươi đi dỗ mới được, nếu không sau này ngươi đến tộc Thái Thượng vẫn sẽ có phiền phức, chỉ bằng giải quyết cái phiền toái này ngay bây giờ đi." Cung chủ Trấn Thiên Cung nói rồi vỗ vai Hàn Sâm; "Làm cho tốt, ta rất xem trọng ngươi đấy."

Hàn Sâm cạn cmn lời, nhưng hắn muốn Tỉnh Tú Hải thì chỉ có thể làm theo lời Cung chủ Trấn Thiên Cung thôi.

Hết chương 2640.

Chương 2641. Thiên Ngoại Thiên

“Phải mở lời thế nào bây giờ? Nói thẳng ta muốn theo ngươi đến tộc Thái Thượng à? Nghĩ thế nào cũng thấy mình vô sỉ vê lù.’ Trên đường đến Thiên Thủy Các, Hàn Sâm suy nghĩ rất nhiều câu từ nhưng chẳng nghĩ được câu nào ra hồn

Chờ Hàn Sâm tới Thiên Thủy Các, thấy được sắc mặt Linh Lung còn có vẻ ốm yếu tái nhợt, hắn cứ mấp máy môi mà không nói lên lời.

“Da mặt của mình đúng là vẫn chưa dày được như vậy.” Hàn Sâm thầm cười khổ trong lòng.

“Tìm ta có chuyện gì?” Linh Lung mặt không đổi sắc nhìn Hàn Sâm hỏi, thoạt nhìn chiến bại cũng không có ảnh hưởng quá lớn với nàng, ngoại trừ sắc mặt không được tốt lắm thì hình như nàng cũng không có gì khác biệt với trước kia.

“À thì… Ta tới xem ngươi đã đỡ nhiều chưa ấy mà…” Hàn Sâm vừa mới cất lời đã hận không thể vả cho mình hai phát. Đây không phải cố ý vạch ra vết sẹo của người ta à? Cứ như hắn đang cố tình khoe khoang ấy.

“Sắp khỏi rồi.” Vẻ mặt Linh Lung vẫn bình thản, chỉ từ tốn nói.

“Vậy là tốt rồi… Tốt rồi…” Tuy Hàn Sâm không phải người biết ăn nói nhưng bình thường cũng không gượng gạo như vậy, chỉ là lúc này đây thật sự quá xấu hổ khiến hắn không biết nên mở miệng nói chuyện này thế nào.

Linh Lung nhìn Hàn Sâm, sau đó không khí chìm trong sự lúng túng im lặng. Hàn Sâm mấp máy môi, vẫn không thể thốt ra lời, cuối cùng đành phải nói: “À… Ta không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi nữa…”

Nói rồi Hàn Sâm bèn đứng dậy chuẩn bị rời đi. Hắn thật sự đứng ngồi không yên nữa, làm thế nào cũng không nói nên lời.

Phì!

Linh Lung chợt bật cười, khiến Hàn Sâm ngẩn ra, không biết Linh Lung cười cái gì. Song Linh Lung cười rộ lên đẹp hơn lúc để mặt lạnh nhiều lắm.

Linh Lung thấy Hàn Sâm nhìn nàng, dường như nghĩ tới điều gì, gương mặt hơi đỏ lên, sau đó lập tức trở về vẻ lạnh lùng trước đó, nhìn Hàn Sâm nói: "Cung chủ Trấn Thiên Cung nói cho ta biết, ngươi đã nghĩ thông rồi, muốn đi cùng ta đến tộc Thái Thượng, chuyện này có thật không?"

"Ông chú trung niên bỉ ổi kia lại bán ta rồi!!!" Trong đầu Hàn Sâm lướt qua ngàn vạn câu chửi thề, hai từ xấu hổ hiện rõ trên mặt. Vốn cho là Linh Lung không biết ý đồ của hắn khi đến đây, ai dè người ta đã biết lâu rồi, bản thân hắn đứng đây ngại ngùng một lúc lâu. Thảo nào Linh Lung lại bật cười, dáng vẻ của hắn rơi vào trong mắt nàng, ngay cả bản thân hắn suy nghĩ cũng cảm thấy buồn cười.

Song việc đã đến nước này, Hàn Sâm cũng bất chấp luôn. Hắn dứt khoát bình tĩnh lại, gật đầu đáp: "Đúng vậy, ta muốn theo ngươi đến tộc Thái Thượng. Xin Linh Lung cô nương hãy bỏ qua hiềm khích lúc trước mà thu lưu tại hạ."

"Sao lại đột nhiên thay đổi chủ ý vậy?" Linh Lung mặt không đổi sắc tiếp tục hỏi.

"Việc này có rất nhiều nguyên nhân, không thể kể rõ hết trong chốc lát được, chủ yếu vẫn là ta cần tài nguyên." Hàn Sâm ấm ờ nói.

"Ngày kia ta sẽ trở lại tộc Thái Thượng, ngươi quay về chuẩn bị đi." Linh Lung nói.

Hàn Sâm lặng người, không ngờ Linh Lung lại dễ nói chuyện như vậy, chỉ đơn giản thế thôi đã đồng ý rồi.

Hắn mấp máy môi nhưng lại không biết nói gì cho phải, hình như nói gì cũng không đúng, Hàn Sâm chỉ đành cáo từ rời đi.

Nhìn bóng lưng Hàn Sâm đi khỏi, vẻ hờ hững trên mặt Linh Lung biến mất, thay vào đó là sự phức tạp.

Chỉ có hai ngày chuẩn bị, may mà thứ hắn cần chuẩn bị cũng không nhiều lắm, bèn báo chuyện mình muốn đi tộc Thái Thượng cho những người thân thiết.

“Vẫn quyết định đi à?” Khi Hàn Sâm báo cho Cô Trúc, Cô Trúc trầm ngâm một lát rồi hỏi.

“Không đi sẽ không có Tinh Tú Hải, ta nhất định phải đi chuyến này.” Hàn Sâm nhún vai bất đắc dĩ nói.

“Mong vẫn có thể thấy ngươi sống sót trở về.” Mất một lát Cô Trúc mới thốt lên.

“Đừng nói như ta chết chắc thế chứ, ta chỉ đi có bốn năm thôi mà.” Hàn Sâm cười nói.

“Nếu là tâm vô tạp niệm thì bốn năm cũng chỉ như một chớp mắt. Nhưng trong lòng có tính toán thì lần này ngươi đến tộc Thái Thượng nguy cơ trùng trùng, cơ hội sống sót là rất thấp.” Rõ ràng Cô Trúc không hiểu được hai chữ uyển chuyển viết thế nào, song hắn cũng chỉ nói tình hình thực tế thôi.

Tuy nói tìm người không phải tội lớn nhưng sự thật vẫn là gian tế. Ngộ nhỡ bị phát hiện, e rằng không chết cũng bị lột da.

Nếu không phải Hàn Sâm có tự tin phòng ngừa được tộc Thái Thượng xem trộm suy nghĩ của hắn thì dù thế nào hắn cũng sẽ không đi tộc Thái Thượng.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng mọi chuyện, Hàn Sâm lại đi một chuyến đến thành Hắc Đế, chào tạm biệt những cư dân ở thành Hắc Đế sau đó mới đến chỗ Cung chủ Trấn Thiên Cung.

Cung chủ Trấn Thiên Cung nói hắn có cách khiến Hàn Sâm không bị xem trộm suy nghĩ. Tuy Hàn Sâm không ôm hy vọng gì quá lớn với chuyện này nhưng nghe thử cũng không mất cái gì.

Hai ngày trôi qua trong chớp mắt, Hàn Sâm mang theo Bảo Nhi và Linh Lung cùng ngồi phi thuyền rời khỏi Trấn Thiên Cung. Về phần muốn đi đâu lại cần Linh Lung định đoạt.

Trong đại vũ trụ có không ít chủng tộc được tuyển chọn đến tộc Thái Thượng nhưng cho tới bây giờ vẫn không ai biết được trụ sở của tộc Thái Thượng rốt cuộc ở chỗ nào.

Theo như lời Cung chủ Trấn Thiên Cung, không gian dị chủng của tộc Thái Cực có thể di động, không ở một chỗ cố định, cho nên trừ phi là người từng đến đó trong thời gian gần đây, nếu không thì chẳng ai biết được nó ở đâu hết.

“Không gian dị chủng có thể di động à?” Hàn Sâm cũng không thấy ngạc nhiên lắm. Trước kia hắn từng thấy Trấn Thiên Cung dùng Cản Tinh Tiên kéo Nguyệt Chi Hiệp vào phạm vi thế lực của Trấn Thiên Cung.

Nêu Trấn Thiên Cung có thể làm được thì tộc Thái Thượng thực lực đứng trên Trấn Thiên Cung, có thể di chuyển không gian dị chủng đương nhiên cũng không phải việc gì khó khăn.

Sau khi phi thuyền rời khỏi Trấn Thiên Cung, Linh Lung để phi thuyền tự điều khiển quay đầu về Trấn Thiên Cung, còn mình thì lấy ra một chiếc thuyền lớn bằng lá cây, ném thuyền nhỏ vào hư không. Thuyền nhỏ nhất thời đón gió biến lớn lên, trở thành kích cỡ của một chiếc thuyền bình thường.

“Chúng ta phải ngồi cái thuyền này đến tộc Thái Thượng sao?” Hàn Sâm và Bảo Nhi đều tò mò đánh giá thuyền nhỏ.

“Chỉ có nó mới có thể dẫn chúng ta trở lại.” Linh Lung nói rồi bước lên thuyền nhỏ, ngồi xuống đầu thuyền.

Hàn Sâm mang theo Bảo Nhi vội vàng leo lên thuyền. Chờ họ ngồi vững rồi, Linh Lung bèn vỗ vào thuyền nhỏ, chiếc thuyền như thuyền độc mộc lập tức tự động bay đi.

Chỉ trong giây lát, thuyền nhỏ đã xuyên qua hư không, trực tiếp xuyên vào không gian đa chiều.

Khi Hàn Sâm nhìn thấy không gian dị chủng của tộc Thái Thượng, sự khiếp sợ trong lòng hắn khó có thể miêu tả được.

Hóa ra không gian dị chủng của tộc Thái Thượng lại ở trong không gian đa chiều, ngươi không thể tưởng tượng nổi nhìn thấy một đại lục cực kỳ to lớn bên trong không gian đa chiều là cảm giác thế nào. Dù sao trừ sự chấn động trong lòng ra, Hàn Sâm chẳng còn ý nghĩ gì khác nữa.

“Lẽ nào thật sự tồn tại thế giới phản vật chất sao?” Hàn Sâm nhìn khối đại lục kia, tự lẩm bẩm.

“Nói đúng ra thì đây là vùng đệm nằm giữa thế giới thực và thế giới phản vật chất, không phải là thế giới phản vật chất chân chính. Ngươi có thể gọi nơi đây là không gian đa chiều, song chúng ta quen gọi nó là Thiên Ngoại Thiên.” Linh Lung bình thản giải thích.

“Khối đại lục này vốn tồn tại ở đây hay là sau này mới được chuyển tới đây?” Hàn Sâm nhìn đại lục như tiên cảnh trong hư không, hỏi.

Hết chương 2641.

Chương 2642. Kiểm tra thiên phú lần hai

Đến tận khi Hàn Sâm bước vào đại lục như tiên cảnh kia, hắn cũng chưa nhận được đáp án.

Suối tiên chảy xuôi, mây mù lượn lờ, có cự long qua lại hoành hành, phượng hoàng sát cánh cùng bay, các loại kỳ hoa dị thảo, chim thú quý hiếm có thể thấy được ở khắp nơi trên đại lục.

Hàn Sâm quét mắt một lượt đã thấy ít nhất ba con dị chủng Thần Hóa, trong đó còn bao gồm dị chủng Thần Hóa hệ thực vật.

“Khủng bố thật… Thảo nào tộc Thái Thượng có thể trở thành chủng tộc đệ nhất của đại vũ trụ. Tài nguyên ở nơi này nhiều đến mức dù là tộc Hoàng Cực cũng không thể bằng được… Không… Phải nói là vốn không thể so sánh nổi… So ra tộc Hoàng Cực căn bản là thứ nghèo rớt mồng tơi…” Sự sợ hãi của Hàn Sâm không thể hình dung nổi bằng lời. Trên đường đi, đủ các loại dị chủng mạnh mẽ nhiều không đếm nổi, dị chủng Thần Hóa trên khắp dãy núi, nhìn là thấy ngay.

Song ngồi thuyền nhỏ bay mấy vạn dặm trên đại lục, nhìn hàng đàn dị chủng nhiều vô kể lại không thấy được một người tộc Thái Thượng nào.

“Từ thời thượng cổ khi tộc ta phát hiện ra nơi đây, thường sẽ có tiền bối mang những dị chủng mà họ phát hiện được về nuôi thả. Trải qua không biết mấy trăm triệu năm mới tạo nên cảnh tượng ngày hôm nay. Song năng lực sinh nở của tộc Thái Thượng ta quá kém, đến tận bây giờ cũng chỉ còn lại không tới hai trăm tộc nhân mà thôi, đương nhiên cũng không dùng đến nhiều tài nguyên như vậy, khiến cho chúng sinh sôi nảy nở ngày càng nhiều, tạo thành hiện trạng như bây giờ.” Linh Lung nói.

Giờ Hàn Sâm cuối cùng cũng biết được vì sao tộc Thái Thượng có vốn liếng để bồi dưỡng cường giả Thần Hóa rồi. Nơi đây quả thật là một kho tàng thiên nhiên, lấy tài nguyên nơi này để bồi dưỡng mấy cường giả Thần Hóa cũng là chuyện nhỏ như con thỏ.

Bảo Nhi ghé vào mạn thuyền, đôi mắt to thường đảo qua những kỳ hoa dị thảo, thoạt nhìn không có gì lạ nhưng Hàn Sâm hiểu rõ nàng như lòng bàn tay lại biết, trong lòng nàng chắc chắn đang nảy ra ý nghĩ mưu ma chước quỷ nào rồi.

Thuyền nhỏ bay mãi, không biết phi hành bao lâu, Hàn Sâm cứ cảm thấy tốc độ dòng chảy thời gian ở đây hình như hơi có vấn đề, khiến hắn không thể phán đoán chuẩn thời gian được.

Cuối cùng, Hàn Sâm cũng thấy trong vân sơn vụ nhiễu xuất hiện quần thể cung điện dựa vào núi, dãy núi hòa thành một thể hoàn mỹ với cung điện,

giữa mây mù lượn lờ hệt như tiên cảnh.

“Linh Lung, ngươi đã trở về rồi sao?” Thuyền nhỏ vừa đáp xuống chân núi, đã thấy trên thềm đá đi thông lên cung điện ở đỉnh núi xuất hiện một người đàn ông tộc Thái Thượng rảo bước đi xuống.

Có lẽ do mảnh đất địa linh nhân kiệt như vậy nên người được sinh ra ở nơi giống như tiên cảnh này dường như cũng đẹp đẽ hơn người bình thường một chút.

“Nhị sư huynh.” Linh Lung bước ra khỏi thuyền nhỏ, hơi hành lễ với người đàn ông.

Hắn khẽ xua tay, ý bảo Linh Lung không cần đa lễ, sau đó ánh mắt rơi vào người Hàn Sâm, thấy Bảo Nhi ngồi trên vai Hàn Sâm, người đàn ông hơi nhíu mày nói: “Tam sư muội, sao ngươi lại dẫn theo hai người về? Ai mới là tằm của ngươi?”

“Hắn tên Hàn Sâm, là tằm ta lựa chọn. Đây là con gái của hắn, vì không có ai chăm sóc nên chỉ có thể mang theo cùng.” Linh Lung giải thích.

Người đàn ông khẽ gật đầu rồi không nhìn Hàn Sâm và Bảo Nhi nữa, nói với Linh Lung: “Đi thôi, tế đàn đã chuẩn bị xong, giờ có thể tiến hành khế ước.”

Linh Lung đáp lời, sau đó nói với Hàn Sâm: “Các ngươi đi theo ta, không được cách ta quá xa.”

Hàn Sâm gật đầu, bước xuống khỏi thuyền nhỏ. Song vừa ra khỏi thuyền, hắn chợt cảm thấy thân thể dường như bị một ngọn núi lớn ép xuống, khiến hành động của hắn cũng trở lên chậm chạp.

“Hoàn cảnh của Thiên Ngoại Thiên hơi khác biệt với bên ngoài, quen

dần là được thôi.” Linh Lung nói với Hàn Sâm. Hàn Sâm gật đầu, im lặng đi theo sau Linh Lung bước lên thềm đá, quét mắt đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

“Sư muội, ngươi có Thiên tộc Cô Trúc không chọn, sao lại cứ phải chọn một Tinh tộc vậy? Tố chất thân thể của Tinh tộc rất bình thường, thành tựu tương lai cũng có hạn…” Người đàn ông không hề kiêng dè gì, vừa đi vừa nói chuyện với Linh Lung.

“Sao tên này chẳng giống tộc Thái Thượng tẹo nào nhỉ?” Hàn Sâm cũng không tức giận, chỉ quan sát người đàn ông kia mấy lần.

Khác với Lý Khả Nhi, Bích Tỉ và Linh Lung hắn từng gặp, trên người tên này có mấy phần khí tức phàm tục, không đạm mạc giống như người của tộc Thái Thượng.

Linh Lung rõ ràng chỉ thuận miệng đối phó hắn, trả lời rất đơn giản, dường như không có ý muốn trao đổi lắm.

Bốn người đi thẳng tới giữa sườn núi, chỉ thấy ở lưng chừng núi có một đình đá xây trên bệ đá, bức hoành trên đình đá viết ba chữ “Bán Sinh Duyên”.

Hàn Sâm cũng không biết nó có nghĩa gì, chỉ thấy người đàn ông kia xoay người lại, vẫy tay nói với Hàn Sâm: “Ngươi qua đây. Theo quy củ của tộc Thái Thượng ta, ít nhất phải có thiên phú cửu giáp mới có thể tiếp tục khế ước. Kiểm tra đẳng cấp thiên phú của ngươi ở đây xem

sao.

Người đàn ông hình như không biết chuyện Hàn Sâm đã từng kiểm tra rồi, đi vào trong đình đá, mở hộp đá trên bàn đá ra, chợt thấy Thần Linh Chi Xúc đang lẳng lặng nằm trong hộp đá.

“Ngươi đút một giọt máu cho Thần Linh Chi Xúc, sau đó đứng bên cạnh chờ.” Người đàn ông chỉ vào Thần Linh Chi Xúc, nói với Hàn Sâm.

“Nhị sư huynh, kiểm tra thì không cần nữa đâu. Trước đó Bích Tỉ sư huynh đã dùng Thần Linh Chi Xúc kiểm tra cho hắn rồi, hắn có thiên phú thập nhất giáp, phù hợp tiêu chuẩn làm tằm.” Linh Lung nói.

“Thiên phú thập nhất giáp? Hắn chỉ là một Tinh tộc, sao lại có thiên phú thập nhất giáp được chứ, đùa ta đó à? Chắc chắn là tiểu tử Bích TỶ tính sai rồi, đừng nói là Tinh tộc, cho dù là tộc Thái Thượng ta cũng rất hiếm thấy được người thiên phú thập nhất giáp… Chuyện này càng cần phải kiểm tra, tránh cho ngươi bị kết quả kiểm tra sai lầm làm chậm

trễ…” Người đàn ông bắn liên thanh như súng máy không ngừng.

Hàn Sâm lười nghe hắn tiếp tục lảm nhảm, trực tiếp đi tới trước hộp đá, đưa ngón giữa tay phải ép ra một giọt máu, đút cho Thần Linh Chi Xúc.

Linh Lung nhìn chằm chằm vào Thần Linh Chi Xúc. Nàng cũng muốn biết lần kiểm tra trước có phải xảy ra vấn đề không, hay Hàn Sâm thật sự có thiên phú thập nhất giáp.

Người đàn ông cũng nhìn chằm chằm Thần Linh Chi Xúc. Hắn không †in một Tinh tộc lại có thiên phú thập nhất giáp, chỉ nghĩ rằng khi Bích Tỉ kiểm tra chắc chắn đã xảy ra vấn đề gì, khiến kết quả kiểm tra bị sai lệch.

Mấy người đều đổ dồn ánh mắt vào Thần Linh Chi Xúc. Nhưng sau khi hút máu của Hàn Sâm, Thần Linh Chi Xúc chỉ hơi ngọ nguậy, họ đợi một lúc lâu cũng không thấy nó động đậy gì, thậm chí còn chẳng lột bỏ tầng giáp xác nào hết.

Linh Lung kinh ngạc, người đàn ông cũng biết có điều kỳ quái. Dù thiên phú của Tinh tộc có kém đến mức nào cũng không thể không lột ra nổi một tầng giáp xác.

“Lạ thật đấy, Thần Linh Chi Xúc có vấn đề gì à?” Người đàn ông thò tay

võ lên đầu Thần Linh Chi Xúc, nghi ngờ nói: “Đâu có sao đâu, vẫn như thế mà nhỉ, sao lại vậy chứ?”

“Ngươi lại đút cho nó một giọt máu đi.” Người đàn ông kiểm tra kỹ Thần Linh Chi Xúc, thật sự không có vấn đề gì, lại xoay người nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng cảm thấy kỳ quái, làm theo lời hắn, lại nặn ra một giọt máu đút cho con Thần Linh Chi Xúc kia.

Hết chương 2642.

Chương 2643. Kết thành khế ước

Thần Linh Chi Xúc lại nuốt vào giọt máu của Hàn Sâm như ban nãy, bốn người đợi một lúc, Thần Linh Chi Xúc vẫn không có phản ứng, nằm dưới đáy hộp không nhúc nhích. Nếu không phải vừa rồi nhìn thấy nó nuốt máu tươi vào thì còn tưởng nó đã chết rồi.

Người đàn ông khẽ nhíu mày, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc, cầm Thần Linh Chi Xúc quan sát thật cẩn thận, vẫn không nhìn ra được vấn đề gì.

"Lạ thật, dù tư chất có kém cỏi đến đâu thì thiên phú cũng đâu thể không nổi nhất giáp chứ?" Người đàn ông không ngừng nghiên cứu nhưng vẫn không nhìn ra được nguyên nhân.

"Chẳng lẽ do con Thần Linh Chi Xúc này đã già đến mức không lột xác nổi nữa?" Linh Lung dừng một chút lại nói tiếp: "Con Thần Linh Chỉ Xúc này là con đầu tiên mà Thủy Tổ ta lấy được. Trước khi Thủy Tổ qua đời, ngài đã đặt nó ở đây dùng cho kiểm tra nhập môn, cho tới bây giờ không biết đã qua bao nhiêu năm tháng, có lẽ là thật sự quá già rồi."

Người đàn ông lại lắc đầu nói: "Không thể nào, lúc trước Bích Tỉ mang Ngọc Thiện Tâm quay về còn làm kiểm tra ở đây mà. Khi đó còn tốt lắm, giờ mới không qua bao lâu, sao lại không được nữa chứ?"

"Trừ cái này ra còn có khả năng nào khác không? Chắc chắn không thể là thiên phú của Hàn Sâm không được nổi nhất giáp chứ?" Linh Lung nói.

Người đàn ông cũng biết chuyện đó là không thể, nếu không có thiên phú tứ giáp trở lên thì cũng không thể thăng đến cấp Vương được. Nếu Hàn Sâm đã cấp Vương thì thiên phú của hắn có tệ đến mức nào cũng không thể thấp hơn tứ giáp được.

“Lạ thật đấy.” Người đàn ông do dự một chút, sau đó đưa ngón tay ép một giọt máu của mình ra, đưa vào miệng Thần Linh Chi Xúc, muốn thử xem rốt cuộc có phải Thần Linh Chi Xúc xảy ra vấn đề hay kgoong.

Nhưng Thần Linh Chi Xúc mới rồi còn ăn máu của Hàn Sâm, lúc này lại nằm im không nhúc nhích, chẳng thèm phản ứng với máu trên tay người đàn ông, trông cứ như già quá ngớ ngẩn rồi.

“Chẳng lẽ đã già đến thế rồi sao?” Người đàn ông nhìn bộ dạng Thần Linh Chi Xúc, không khỏi giật mình.

“Nó cũng đã sống lâu lắm rồi, tuổi thọ dài hơn gấp trăm lần Thần Linh Chi Xúc bình thường, già rồi cũng là chuyện bình thường.” Linh Lung nói.

Người đàn ông trầm ngâm rồi đáp: “Giờ không có cách nào để kiểm tra, ta cũng không mang theo Thần Linh Chi Xúc bên người, xem ra chỉ có thể chờ quay về tộc lại xin một con rồi kiểm tra sau.”

“Không cần kiểm tra nữa, ta đã quyết định để hắn làm tằm của ta. Dù thiên phú của hắn bao nhiêu giáp cũng không vấn đề gì.” Linh Lung lạnh nhạt nói.

“Nhưng mà…”

Người đàn ông còn muốn nói gì đó nhưng đã bị Linh Lung ngắt lời: “Không có nhưng nhị gì hết, ta muốn ai làm tằm của ta thì tự ta có thể quyết định.”

Người đàn ông mấp máy môi, không nói gì nữa, đổi sang vẻ mặt tươi cười nói: “Nếu Linh Lung đã quyết định chọn hắn làm tằm thì chắc

chắn không có vấn đề gì rồi, chúng ta đến tế đàn thôi. Dứt lời, người đàn ông đi trước dẫn đường, tiếp tục đi lên trên núi.

Mãi cho đến trước cửa cung điện trên đỉnh núi, người đàn ông mới lên tiếng: “Linh Lung, vi huynh đứng ngoài chờ ngươi. Nếu cần gì thì cứ việc nói nhé.”

“Vậy làm phiền nhị sư huynh chăm sóc đứa bé này giúp ta. Ta rất thích nó, đừng để nó bị bắt nạt.” Linh Lung chỉ vào Bảo Nhi nói.

“Linh Lung yên tâm, chắc chắn sẽ không để cô bé chịu uất ức.” Người đàn ông vội vàng nói.

“Bảo Nhi ở đây đợi cha nhé, đừng nghịch ngợm, biết chưa?” Hàn Sâm đặt Bảo Nhi xuống. Lấy năng lực và tính cách của Bảo Nhi, người đàn ông kia mà có ý đồ gì, còn chưa chắc là ai hại ai đâu.

“Bảo Nhi ngoan lắm nha.” Bảo Nhi ngoan ngoãn gật đầu. Hàn Sâm xoa đầu nàng, sau đó theo Linh Lung đi vào đại điện.

Vào trong đại điện, cửa đại điện tự động đóng lại, Hàn Sâm thấy bên trong không một bóng người, chỉ có một tế đàn, lúc này mới lên tiếng hỏi: “Vị nhị sư huynh kia của ngươi hình như không giống các ngươi cho lắm nhỉ?”

Linh Lung vừa đi về phía tế đàn vừa nói: “Trẻ con trong tộc Thái Thượng được chia thành hai phe từ khi ra đời, một phe tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của tộc Thái Thượng ta, mà một phe khác lại căn cứ vào sở thích và thiên phú của bản thân tu luyện những thuật gen khác nhau. Ta và Bích Tỉ sư huynh đều tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, nhị sư huynh Lý Ngọc Chân ở phe còn lại.”

“Sao phải phân chia như vậy?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Thân hình Linh Lung hơi khựng lại, sau đó mới làm như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đều coi nhẹ thất tình lục dục của thế gian, bất lợi cho việc duy trì tộc ta.”

Hàn Sâm hiểu ngay vì sao lại phải phân chia như vậy, hóa ra là để duy trì chủng tộc. Nếu không người tộc Thái Thượng đều không dính khỏi lửa nhân gian, giống như người máy, sao còn có thể sinh nở ra hậu thế kéo dài đến nay.

Ngẩng đầu nhìn sang, phát hiện hình dạng tế đàn hơi quái dị. Giữa tế đài to lớn bày một cái ngọc lô to, trừ nó ra thì không còn món đồ gì khác.

“Nhỏ một giọt máu của ngươi vào Tạo Hóa Lô đi.” Linh Lung nói rồi bèn đưa ngón tay ra trước, nhỏ một giọt máu vào trong.

Hàn Sâm đã nghe được quá trình này từ chỗ Cung chủ Trấn Thiên Cung rồi, cũng không chậm trễ nữa, trực tiếp nhỏ một giọt máu của mình vào cùng.

Sau khi hai giọt máu nhỏ vào ngọc lô, ngọc lô chợt sáng lên, bên trong có hào quang lưu chuyển, giống như cực quang vũ trụ đang cuồn cuộn trào dâng bên trong.

Hàn Sâm tò mò đánh giá ngọc lô. Tuy không nhìn thấy tình hình bên trong nhưng chỉ là khí tức và cực quang phát ra từ ngọc lô cũng đã tràn đầy chí lý vũ trụ huyền ảo.

Theo hào quang lưu động bên trong ngọc lô, dần dần có vầng sáng ngưng tụ trên đồ án phù điêu của ngọc lô, đồ án là một hình tam giác đều.

Ánh sáng rực rỡ trên đồ án tam giác ngày càng rõ ràng lên theo hào quang biến ảo trong lò. Ngược lại, hào quang bên trong lò cũng tắt dần đi, giống như đều đã ngưng tụ vào đồ án tam giác.

Chờ đồ án tam giác đã chói sáng như vầng thái dương, Linh Lung mới mở miệng nói: “Đặt bàn tay ngươi lên mặt đồ án tam giác.”

“Tay nào bây giờ?” Hàn Sâm chớp mắt hỏi. “Tùy ngươi.” Linh Lung nói.

“Nam trái nữ phải, vậy tay trái đi.” Nói rồi, Hàn Sâm bèn đặt tay mình lên mặt đồ án tam giác.

Nhất thời chỉ thấy lòng bàn tay trái bỏng rát như bị bàn ủi chạm vào. Hàn Sâm rụt tay lại theo bản năng, đã thấy vầng sáng trên đồ án tam giác của ngọc lô biến mất, mà lòng bàn tay trái của hắn lại sinh ra một đồ án tam giác, đang sáng lập lòe.

Theo cảm giác nóng bỏng trên tay tản đi, đồ án tam giác cũng dần biến mất, cuối cùng hoàn toàn tan biến.

“Vậy là được rồi à?” Hàn Sâm tò mò nhìn Linh Lung hỏi. “Được rồi.” Linh Lung khẽ gật đầu.

Hàn Sâm biết lúc này Linh Lung chắc cũng đã cảm nhận được tất cả cảm xúc và suy nghĩ của hắn, bảy giác quan đều trong sự cảm ứng của nàng, nhất thời chớp mắt.

Nhưng còn không chờ Hàn Sâm làm ra chuyện gì, Linh Lung đã đỏ mặt quát lên: “Dừng lại.”

“Hóa ra ngươi có thể cảm nhận được suy nghĩ của ta thật.” Hàn Sâm nhìn Linh Lung nói.

Hết chương 2643.

Chương 2644. Tiểu ngọc dũng

Ngươi biết là tốt rồi, sau này ít nghĩ mấy chuyện xấu xa đi.” Linh Lung giả vờ trấn định nói.

‘Tằm chủng tộc khác có lẽ không biết mình bị tộc Thái Thượng nhìn trộm, người của Trấn Thiên Cung biết chuyện này lại không có gì ngạc nhiên. Dù sao Thiên tộc và tộc Thái Thượng cũng từng là người một nhà, tộc Thái Thượng cũng không hi vọng có thể giấu diếm được Trấn Thiên Cung, cho nên Linh Lung cũng không lấy làm lạ khi Hàn Sâm biết chuyện này.

“Chúng ta đi thôi, sau này ta sẽ giúp ngươi tu hành ở Thiên Ngoại Thiên. Về phần bốn năm này ngươi có thể nhận được bao nhiêu tài nguyên thì phải xem bản lĩnh của ngươi ra sao.” Linh Lung xoay người đi ra khỏi cung điện.

“Thế là xong rồi à?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi. “Ngươi còn muốn thế nào nữa?” Linh Lung hỏi vặn.

“Không cần đi bái kiến những người đứng đầu trong tộc hay đăng ký gì à?” Hàn Sâm hơi hoài nghi, từ đầu tới cuối hắn cũng chỉ nhìn thấy có một tộc nhân tộc Thái Thượng là nhị sư huynh mà thôi.

Mà nhị sư huynh rõ ràng không phải người đứng đầu tộc Thái Thượng, e rằng địa vị còn chẳng cao bằng Linh Lung.

Linh Lung lạnh nhạt nói: “Không cần, từ lúc bước vào Thiên Ngoại Thiên, nhất cử nhất động của ngươi tộc trưởng đều đã biết. Nếu không ai tới ngăn cản thì nói rõ ràng ngươi đã được thông qua, có thể làm tằm của ta, ở lại Thiên Ngoại Thiên tu hành.”

“Cách làm việc của tộc Thái Thượng… quả là không giống với người thường…” Hàn Sâm thật sự rất khó tưởng tượng, chủng tộc đứng đầu vũ trụ lại làm việc qua loa như vậy.

Song ngẫm lại cũng thấy bình thường. Tuy tộc Thái Thượng là bộ tộc đứng đầu vũ trụ nhưng tộc nhân của họ thật sự quá ít, lại không muốn lai với ngoại tộc. Hơn nữa khi tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thì chú ý đến chuyện phàm tục cũng ngày càng ít, xuất hiện tình trạng thế này cũng chẳng có gì lạ.

Ra khỏi đại điện, thấy Bảo Nhi đang nói chuyện cười đùa với nhị sư huynh Lý Ngọc Chân, thoạt nhìn có vẻ chung sống rất hòa hợp, Hàn Sâm cũng hơi bất ngờ.

Lý Ngọc Chân muốn tiễn Linh Lung đi nhưng bị từ chối, hắn cũng không kiên trì nữa, bèn rời đi luôn.

Lúc này Linh Lung mới lại dùng thuyền nhỏ mang theo Hàn Sâm và Bảo Nhi cùng đi về phía đông, dần cách xa khỏi quần thể cung điện như nơi ở của thần tiên.

“Bảo Nhi, vừa rồi con đứng bên ngoài nói chuyện gì với Lý Ngọc Chân thế?” Hàn Sâm không tin Bảo Nhi lại hảo tâm nói chuyện phiếm với Lý Ngọc Chân như vậy.

“Không có gì hết, hắn tốt lắm, cho con rất nhiều đồ chơi thú vị.” Bảo Nhi chớp mắt nói.

“Sao hắn lại cho con đồ chơi?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

“Hắn bảo con nói hết chuyện về chị Linh Lung cho hắn biết, hắn sẽ cho còn càng nhiều đồ chơi hơn.” Bảo Nhi ngây thơ nói.

Hàn Sâm chỉ hơi động não một chút đã có suy đoán đại khái: “Nếu Lý Ngọc Chân là phe nối dõi tông đường thì chẳng lẽ hắn muốn…”

Hàn Sâm vừa nghĩ tới đây, sắc mặt Linh Lung lập tức thay đổi, hung

hăng trừng mắt nhìn hắn: “Đừng có nghĩ bậy, hắn không có cơ hội đâu. Hàn Sâm nhún vai, hắn biết mình đã đoán đúng.

Thuyền nhỏ bay hơn mười vạn dặm mới dừng lại trước một ngọn núi nhỏ. Trên đỉnh núi xây một tòa mộc lâu và một khoảnh sân nhỏ, trông có vẻ thanh lịch sạch sẽ, chắc là chỗ ở của Linh Lung.

Hàn Sâm được Linh Lung bố trí ở trong mộc lâu còn bản thân nàng thì rời đi.

Nhìn Linh Lung đi xa, mãi đến khi biến mất trong tầm mắt Hàn Sâm, Hàn Sâm mới lấy ra một món đồ từ trong ngực, đó là tiểu ngọc dũng lớn chừng bàn tay mà Cung chủ Trấn Thiên Cung cho hắn.

“Cung chủ Trấn Thiên Cung nói chỉ cần rời đi một khoảng cách nhất định, cảm ứng của Linh Lung với ta sẽ yếu đi, thậm chí biến mất. Bây giờ cự ly chắc đã sắp đạt đến cực hạn mà Cung chủ Trấn Thiên Cung nói, hẳn là nàng sẽ không cảm ứng được thất giác của ta nữa nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm không dám suy nghĩ nhiều, vẫn duy trì đầu óc trống rỗng, sau đó nắm tiểu ngọc dũng trong tay trái.

Rất nhanh Hàn Sâm đã thấy tiểu ngọc dũng sáng lên trong lòng bàn †ay mình, mà ánh sáng này cũng không phải đến từ ngọc dũng mà là từ lòng bàn tay Hàn Sâm.

Đồ án tam giác trước đó in trong lòng bàn tay hắn lại hiện ra lần nữa, đang từ từ dịch chuyển lên trên người tiểu ngọc dũng.

“Không ngờ lần này Cung chủ Trấn Thiên Cung lại đáng tin như vậy, thật sự hữu dụng.” Hàn Sâm nhìn lạc ấn tam giác hoàn toàn di chuyển lên người

tiểu ngọc dũng, trong lòng mừng thầm.

Hàn Sâm cũng không biết tiểu ngọc dũng mà Cung chủ Trấn Thiên Cung trao cho hắn là thứ gì, Cung chủ Trấn Thiên Cung chỉ nói cho hắn phương pháp sử dụng chứ không cho hắn biết lai lịch của nó.

Song tiểu ngọc dũng thật sự thần kỳ, thứ này giống như một máy ghi âm nhưng thứ nó ghi lại không phải là thanh âm mà là thất giác của Hàn Sâm.

Chuyển lạc ấn tam giác lên trên tiểu ngọc dũng, khi Linh Lung cảm ứng sẽ là thất giác mà Hàn Sâm đã ghi lại từ trước.

Nói cách khác, sau này tất cả những gì mà Linh Lung đọc trộm được đều là những điều Hàn Sâm muốn cho nàng biết.

Trước đó Hàn Sâm đã ghi lại rất nhiều nội dung ở bên trong, đại đa số đều là cảm ứng thất giác khi hắn đang tu luyện, chỉ cần Linh Lung không nhìn thấy hắn thì sẽ cho rằng hắn đang tu luyện.

“Thử xem hiệu quả ra sao nào.” Hàn Sâm cầm ngọc dũng, bắt đầu ghi lại thất giác của mình.

Tuy khống chế suy nghĩ của mình rất khó khắn nhưng chỉ cần kiểm soát một chút cũng không phải việc gì khó với Hàn Sâm. Suy nghĩ một chút, Hàn Sâm bèn vừa ghi vừa thầm nghĩ trong lòng: “Linh Lung cô nương xinh đẹp đáng yêu lại lương thiện như vậy, thật sự là người con gái tốt hiếm thấy trong đời ta. Tuy không thể trở thành bạn với nàng nhưng có thể bảo vệ nàng như vậy cũng đã đủ rồi…”

Hắn ghi xong lại kiểm tra một lần, xác định đều là thông tin có lợi cho mình, lúc này mới hài lòng cất ngọc dũng đi.

Sau đó chỉ cần Linh Lung xem trộm thất giác của hắn thì thứ có thể thấy được chính là nội dung hắn đã ghi lại sẵn. Hàn Sâm có thể lựa chọn muốn cho Linh Lung nhìn thấy đoạn nào.

Đương nhiên lúc đối mặt trực tiếp, Hàn Sâm cũng có thể đồng bộ với tiểu ngọc dũng, sẽ không khiến cho Linh Lung hoài nghi.

Bây giờ nhìn lại, phương pháp của Cung chủ Trấn Thiên Cung có vẻ đã thành công, song Hàn Sâm cũng không dám khẳng định, ngộ nhỡ bị Linh Lung nhìn thấu thì hắn cũng chỉ đành sử dụng kế hoạch B.

Đang chờ Linh Lung quay về để nghiệm thu thành quả thì đột nhiên thấy có thứ gì bay vào từ cửa sổ.

Hàn Sâm giật bắn mình, còn tưởng là dị chủng nào xông vào, có cửa chính tử tế thì không đi, sao lại cứ phi cửa sổ vào làm gì không biết.

Song nhìn kĩ lại, thứ bay từ cửa sổ vào là một con côn trùng trông như bọ hung, hóa ra lại là con Thần Linh Chi Xúc mà Hàn Sâm gặp được trong đình Bán Sinh Duyên lúc trước.

"Sao nó lại chạy đến đây rồi?" Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm. Hắn biết Thần Linh Chi Xúc không có lực phá hoại, tự nhiên không cần phải sợ nó.

Con Thần Linh Chi Xúc nọ bay đến trước mặt Hàn Sâm. Hàn Sâm xòe tay bắt lấy nó, nó cũng không thèm né tránh, bị Hàn Sâm chộp thẳng vào trong lòng bàn tay.

"Vè vè!" Thần Linh Chi Xúc nằm trong tay Hàn Sâm, vỗ đôi cánh phát ra tiếng kêu kỳ dị, giống như đang nói gì đó với hắn.

Hết chương 2644.

Chương 2645. Thần Linh Chi Xúc thành tỉnh

Khi Hàn Sâm còn đang hoài nghi Thần Linh Chi Xúc rốt cuộc có ý gì, trong đầu đột nhiên truyền tới một ý niệm: "Cho ta thêm mấy giọt máu nữa."

Hàn Sâm sững người. Lúc trước hắn đã từng gặp một con Thần Linh Chi Xúc khác, không ngạc nhiên lắm với năng lực ý niệm của chúng. Nhưng sự

mạnh mẽ trong ý niệm của con Thần Linh Chi Xúc này lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với con trước đó hắn thấy.

Khi ở Trấn Thiên Cung, con Thần Linh Chi Xúc kia chỉ có thể đưa ra một ý niệm mơ hồ, ngay cả ý tứ cũng phải ngầm hiểu. Song ý niệm của con Thần Linh Chi Xúc này lại rõ ràng đến mức cứ như đang nói trong đầu hắn vậy.

“Sao ta lại phải cho ngươi máu chứ?” Hàn Sâm hứng thú nhìn con Thần Linh Chi Xúc trong tay, muốn xem nó có năng lực giao lưu với mình thật hay không.

+:u

“Trao đổi.” Âm thanh của Thần Linh Chi Xúc lại vang lên trong đầu Hàn Sâm.

“Uây con này có năng lực giao lưu thật kìa! Quả nhiên là sống lâu quá sẽ thành tinh, nó là di vật từ thời Thủy Tổ tộc Thái Thượng, theo chân Thủy Tổ Thái Thượng đi khắp đại vũ trụ, có lẽ thật sự không phải phàm vật.” Hàn Sâm sợ hãi thầm than.

“Trao đổi thế nào?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Đi theo ta.” Thần Linh Chi Xúc nói rồi bèn bay đi, vỗ cánh vọt ra khỏi mộc lâu.

Hàn Sâm mang theo Bảo Nhi vội vã chạy theo, muốn xem con Thần Linh Chi Xúc này có thể cho hắn thứ gì.

Linh Lung chỉ nói hắn không nên rời xa khỏi ngọn núi nhỏ này, nếu không sẽ gặp nguy hiểm chứ không cấm hắn đi ra ngoài. Hơn nữa có Thần Linh Chi Xúc dẫn đường, nếu không quá xa thì Hàn Sâm cũng không sợ.

Tốc độ bay của Thần Linh Chi Xúc rất nhanh, không hề dưới Hàn Sâm. Hàn Sâm cũng phải dùng hết toàn lực mới miễn cưỡng đuổi kịp nó.

Bay mất một lúc lâu, Thần Linh Chi Xúc không bay thẳng mà cứ vòng tới vòng lui, rõ ràng là có điều kiêng dè cho nên mới phải đi vòng.

Hàn Sâm vốn còn lo lắng sẽ gặp phải dị chủng khủng bố, dù sao dị chủng Thần Hóa ở Thiên Ngoại Thiên cũng có rất nhiều. Nếu có dị chủng Thần Hóa từ cấp Lột Xác trở lên xuất hiện thì Hàn Sâm cũng không phải đối thủ.

Hiện giờ cũng không cần lo lắng nhiều như vậy, dọc theo đường đi căn bản không hề đụng phải dị chủng mạnh mẽ nào, thi thoảng cũng thấy mấy con dị chủng nhưng đẳng cấp khá là thấp.

Cuối cùng Thần Linh Chi Xúc đáp xuống một khe núi.

Hàn Sâm thấy trong khe núi xanh um tươi tốt, mọc lên một khoảng rừng trúc lớn, từng cây trúc tựa như phỉ thúy trông rất thích mắt.

Thần Linh Chi Xúc bay vào trong rừng trúc, Hàn Sâm cũng đi vào theo. Không bao lâu thì thấy trong rừng trúc có một khoảnh đất trống nhỏ, trên đất trống mọc ra một khóm hoa màu trắng nhạt.

Hàn Sâm nhìn kỹ mới phát hiện, những đóa hoa nhỏ màu trắng nhạt đó trông hơi kỳ lại, hình dáng như một đám tiên hoa mặc áo lụa trắng, ngay cả ngũ quan cũng cực kỳ chân thật, thậm chí còn có thể thấy lông mi thật dài.

Song những nàng tiên hoa này đều nhắm mắt lại, cũng không biết rốt cuộc có phải vật sống hay không.

Thần Linh Chi Xúc đã bay đến trên khóm hoa, đôi cánh rung động đưa tới khí lưu quét qua khóm hoa, nhất thời thức tỉnh những nàng tiên hoa này. Chỉ thấy các nàng mở mắt, thân thể lay động trong gió, run rẩy chụm lại một chỗ, trông có vẻ rất sợ hãi.

“Cái này để trao đổi với ngươi.” Thần Linh Chi Xúc hạ xuống bên cạnh khóm hoa, đồng thời ý niệm của nó cũng vang lên trong đầu Hàn Sâm.

“Đây là cái gì?” Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn những đóa hoa sắc trắng như nàng tiên hoa. Từ trên người các nàng, Hàn Sâm thấy được sinh cơ dày đặc.

“Tiên Tử Hoa.” Thần Linh Chi Xúc đáp. “Có tác dụng gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Ong Thần Hoàng thích nhất là các nàng.” Ý niệm của Thần Linh Chi Xúc lại truyền đến.

“Có ý gì?” Hàn Sâm không hiểu được hàm ý thật sự trong câu nói này của Thần Linh Chi Xúc.

“Dùng các nàng có thể dụ Ong Thần Hoàng tới… Ngươi sẽ cần các nàng…” Ý niệm của Thần Linh Chi Xúc không ngừng truyền tới. Nhưng dù sao nó cũng không có năng lực ngôn ngữ thật sự, câu nói đơn giản còn được chứ để nó giải thích phức tạp hơn thì lại là chuyện rất khó khăn.

Hàn Sâm nghe một lúc lâu cũng chỉ biết là những đóa Tiên Tử Hoa này có thể dụ Ong Thần Hoàng tới. Mà Ong Thần Hoàng có vẻ hữu dụng với Hàn Sâm.

Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ của Thần Linh Chi Xúc, còn về phần Ong Thần Hoàng là thứ gì, Hàn Sâm vốn chưa từng nghe nói đến, cũng không biết có phải hữu dụng thật hay không.

“Ngươi muốn dùng các nàng đổi bao nhiêu máu?” Hàn Sâm nhìn Thần Linh Chi Xúc hỏi.

“Một trăm giọt.” Âm thanh của Thần Linh Chi Xúc vang lên trong đầu Hàn Sâm.

“Nhiều thế. Một đóa hoa một giọt nhé. Để ta xem xem, ở đây tổng cộng có mười bảy đóa Tiên Tử Hoa, cho ngươi mười bảy giọt, ngươi có đổi không nào?” Hàn Sâm dò hỏi.

Hắn cũng không phải đặc biệt muốn những Tiên Tử Hoa này, dù sao hắn cũng không biết rốt cuộc thứ này có tác dụng gì với hắn. Song hắn lại cảm thấy rất hứng thú với con Thần Linh Chi Xúc này, nó quen thuộc Thiên Ngoại Thiên như vậy, cứ kết một mối thiện duyên trước đã, sau này không chừng còn có chỗ cần dùng tới nó.

“Đổi.” Thần Linh Chi Xúc trả lời rất chắc chắn. “Vậy ta phải mang thứ này đi thế nào?” Hàn Sâm nhìn khóm hoa hỏi. “Đào cả rễ mang về.” Thần Linh Chi Xúc đáp.

“Các nàng sẽ không chết chứ?” Hàn Sâm nhìn những đóa hoa sắc trắng như nàng tiên, cũng không đành lòng tổn thương đến sinh linh đẹp đẽ như vậy.

“Không đâu, mang về trồng trong sân.” Thần Linh Chi Xúc đáp. “Được.” Hàn Sâm giơ tay chuẩn bị đào Tiên Tử Hoa lên. “Máu.” Thần Linh Chi Xúc lại bay lên bàn tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không do dự, trực tiếp ép ra mười bảy giọt máu, để nó lơ lửng trong lòng bàn tay.

Thần Linh Chi Xúc lập tức nhào tới như sói đói, mỗi ngụm một giọt, nhoáng cái đã chén sạch mười bảy giọt máu.

Hàn Sâm thấy cơ thể như thủy tinh của nó bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ, thoạt nhìn như một món hàng thủ công được điêu khắc từ pha lê màu hồng nhạt.

Đào Tiên Tử Hoa từ dưới đất lên, nhìn Tiên Tử Hoa như một bụi cây thực chất chỉ có một gốc cây thôi, bộ rễ bên dưới liên kết với nhau tạo thành một hình cầu có đường kính hơn ba mươi phân, giống như một cái bình.

Những Tiên Tử Hoa này chụm lại một chỗ run rẩy, trông có vẻ cực kỳ sợ hãi.

“Yên tâm, ta sẽ không tổn thương các ngươi đâu.” Hàn Sâm cười nói với các nàng. Sinh linh đáng yêu như vậy thì dù có ăn được Hàn Sâm cũng không nỡ xuống tay.

Thần Linh Chi Xúc đột nhiên bay tới, rơi xuống bụi hoa, móng vuốt bới mấy cái bèn chui vào lớp đất bùn trong bộ rễ.

“Ngươi chui vào đó làm gì vậy?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi. “Ngủ” Ý niệm của Thần Linh Chi Xúc truyền đến, song vì có lớp đất bùn che giấu nên không còn thấy được nó nữa.

Hàn Sâm lại hỏi vài câu nhưng không thấy Thần Linh Chi Xúc đáp lại, đành phải ôm theo Tiên Tử Hoa trở về đường cũ.

“Chắc Linh Lung sẽ biết tác dụng của Tiên Tử Hoa này nhỉ? Quay về hỏi nàng xem sao.” Hàn Sâm tăng nhanh tốc độ bay về ngọn núi có mộc lâu.

Không đợi Hàn Sâm về đến mộc lâu đã phát hiện tiểu ngọc dũng có phản ứng, đồ án tam giác trên người nó sáng lên, rõ ràng đã tiến vào phạm vi Linh Lung có thể cảm nhận được.

Hết chương 2645.

Chương 2646. Tiên Tử Hoa

Lúc Linh Lung trở lại mộc lâu, phát hiện Hàn Sâm đã biến mất, không khỏi nhíu mày. Nàng cách Hàn Sâm càng xa thì năng lực cảm ứng cũng càng kém, hiện giờ nàng chỉ có thể cảm ứng được vị trí đại khái và tâm trạng rất mờ nhạt của Hàn Sâm.

Lúc này Linh Lung cảm thấy Hàn Sâm có vẻ mừng rỡ, ngoài ra thì không cảm nhận được gì nữa.

Song đã vui mừng thì nói rõ Hàn Sâm không có chuyện gì bất trắc, nàng cũng không cần phải lo lắng.

“Tên này to gan thật đấy, vừa mới đến Thiên Ngoại Thiên đã dám một mình chạy xa như vậy. Hắn không biết dị chủng Thần Hóa ở đây đông đảo, dù hắn có nhờ vào dị bảo Thần Hóa miễn cưỡng đạt tới sức mạnh của cấp Thần Hóa thì cũng rất khó sống sót ở đây sao?” Linh Lung thầm ngHĩ.

Theo Hàn Sâm từ từ đến gần mộc lâu, cảm giác của Linh Lung đối với Hàn Sam cũng ngày càng rõ ràng. Qua hơn một tiếng, Linh Lung đã cảm nhận được trong tay Hàn Sâm đang cầm một gốc hoa.

Đáng tiếc Linh Lung chỉ có thể cảm ứng được chứ không thể thấy đó là thứ gì. Đối với cảm giác của bản thân Hàn Sâm, nàng dường như người đích thân trải qua nhưng lại không thấy được mọi thứ bên ngoài, chỉ có thể suy đoán từ phản ứng và cảm xúc của Hàn Sâm.

Giờ nàng chỉ thấy Hàn Sâm đang rất vui vẻ, hình như đã nhận được bảo bối gì.

“Tiên Tử Hoa?” Linh Lung cảm ứng được thứ mà Hàn Sâm đang nghĩ tới. Hàn Sâm chiếm được một gốc Tiên Tử Hoa nhưng hắn không biết nó có tác dụng gì, cho nên muốn mang hoa về hỏi nàng lợi ích của Tiên Tử Hoa.

“Sao lại thế được?” Linh Lung thật sự không tin nổi, Hàn Sâm lại tìm được Tiên Tử Hoa. Hoa này không phải vật phàm, rất nhiều người tộc Thái Thượng muốn thu được một gốc Tiên Tử Hoa và cũng không ít người không được như mong muốn.

Hàn Sâm vừa đến Thiên Ngoại Thiên chưa được hai ngày, vậy mà đã lấy được một gốc Tiên Tử Hoa, đúng là chuyện ly kỳ.

Linh Lung không nhìn thấy tận mắt, vẫn không tin được Hàn Sâm lại thật sự tìm thấy Tiên Tử Hoa. Nhưng khi Hàn Sâm xuất hiện trong tầm mắt nàng, Linh Lung không khỏi mở to hai mắt ngạc nhiên.

Trong tay Hàn Sâm thật sự là một gốc Tiên Tử Hoa, hơn nữa trên đó còn có mười bảy đóa hoa. Tiên Tử Hoa nở ra một đóa hoa phải mất một trăm triệu năm, bên trên có mười bảy đóa hoa chứng tỏ ít nhất nó đã sống sót qua một tỷ bảy trăm triệu năm rồi.

Đối với lịch sử Thiên Ngoại Thiên mà nói, một tỷ bảy trăm triệu năm không phải quá dài. Song Tiên Tử Hoa có thể sống lâu như vậy đã là cực kỳ hiếm thấy.

Tiên Tử Hoa mà đệ tử bình thường trong tộc có thể lấy được cũng chỉ có tối đa hai ba đóa hoa. Trong Thái Thượng Cung có một gốc Tiên Tử Hoa từ rất xa xưa, có bảy mươi hai đóa hoa. Đó đã là cực hạn của Tiên Tử Hoa, sẽ không tiếp tục sinh trưởng nữa. Gốc cây đó được gọi là Tiên Vương Hoa, là một trong những kỳ bảo trấn cung của tộc Thái Thượng.

Một gốc Tiên Tử Hoa có mười bảy đóa hoa này của Hàn Sâm đã là cực kỳ chất lượng rồi. Nếu có thể trồng nó sống được, tiếp tục sinh trưởng, tương lai chắc chắn có lợi ích cực lớn.

“Sao ngươi lại đi ra ngoài một mình thế?” Khi Hàn Sâm trở lại trong sân, Linh Lung mới gặng hỏi.

“Đi loanh quanh bên ngoài thôi, tự nhiên lại phát hiện được một bụi cây lạ. Ngươi có biết ích lợi của gốc hoa này không?” Hàn Sâm nói đại khái về lai lịch của Tiên Tử Hoa, chỉ không nói chuyện giao dịch của hắn và

Thần Linh Chi Xúc.

Tuy Linh Lung đã đọc trước được suy nghĩ của Hàn Sâm nhưng vẫn kiên nhẫn nghe Hàn Sâm kể hết, sau đó mới đáp lời: “Đó là Tiên Tử Hoa, nếu sinh trưởng đến mức cao nhất thì có thể đạt tới dị chủng thực vật cấp Chân Thần. Song nó sinh trưởng quá chậm rãi, một trăm triệu năm mới mọc ra một đóa hoa. Chờ nó mọc ra bảy mươi hai đóa hoa cũng là lúc thăng đến cấp Hóa Điệp, còn về phần sau khi Hóa Điệp có thể thăng đến cấp Chân Thần Hay không thì phải xem vận số và năng lực của bản thân nó.”

Dừng một lát, Linh Lung nhìn Tiên Tử Hoa trong tay Hàn Sâm nói: “Gốc Tiên Tử Hoa mà ngươi phát hiện được đã có mười bảy đóa hoa, bản thân nó cũng là Bán Bộ Thần Hóa rồi. Nếu có thể mọc ra thêm một đóa hoa nữa, đạt đến tám đóa hoa là có thể thăng đến cấp Thần Hóa.

“Một trăm triệu năm một đó, giờ ngay cả một nụ hoa cũng không có, ta sợ mình không đợi được đến ngày nó nở ra mười tám đóa hoa.” Hàn Sâm cười khổ nói, một trăm triệu năm quá dài, nhân loại vốn không có tuổi thọ dài như vậy.

“Vậy cũng chưa chắc, Tiên Tử Hoa ra hoa không có dấu hiệu gì hết, đến thời gian nó sẽ nở rộ trong một đêm. Có thể gốc Tiên Tử Hoa này cách thời gian nở hoa cũng không còn xa nữa.”

“Vậy rốt cuộc hoa này có lợi ích gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

Linh Lung ngẫm nghĩ rồi đáp: “Bản thân hoa này có thể luyện chế dược vật nhưng bình thường không cần thiết mà cũng chẳng ai làm vậy hết. Chỉ cần trồng nó ở chỗ ở, nơi có Tiên Tử Hoa, sinh cơ sẽ đặc biệt dồi dào, có ích đối với việc tẩm bổ sinh cơ của bản thân, kéo dài tuổi thọ. Hơn nữa cách một

đoạn thời gian, Tiên Tử Hoa sẽ thu hút Ong Thần Hoàng bay đến, đây mới thật sự là lợi ích của nó."

"Lợi ích gì cơ?" Hàn Sâm vội hỏi.

Linh Lung đáp: "Sau khi Ong Thần Hoàng uống mật hoa của Tiên Tử Hoa, nó sẽ ngủ say dưới hoa như uống say vậy. Đến lúc đó muốn giết Ong Thần Hoàng sẽ dễ hơn bình thường gấp vạn lần. Song nếu là Tiên Tử Hoa cấp Bán Thần Hóa thì cùng lắm cũng chỉ hấp dẫn được Ong Thần Hoàng Bán Bộ Thần Hóa thôi, nếu nó có thể thăng cấp lên Thần Hóa, thu hút Ong Thần Hoàng Thần Hóa mới là lợi hại thật sự."

"Chỉ thiếu mỗi một bông, cũng không biết đến bao giờ nó mới mọc ra đóa hoa thứ mười tám." Hàn Sâm phiền muộn, cảm thấy mình đúng là xui xẻo chết đi được, còn kém một đóa hoa thôi. Nếu có thể dẫn Ong Thần Hoàng cấp Thần Hóa tới, lại còn là kiểu mặc cho mình làm thịt thì quá là hạnh phúc luôn.

Cảm nhận được tâm trạng thất vọng của Hàn Sâm, Linh Lung bình tĩnh nói: "Có thể dẫn Ong Thần Hoàng cấp Bán Thần Hóa tới cũng tốt lắm rồi, đó cũng là tài nguyên rất tốt đối với ngươi."

"Chỗ ta có mấy môn thuật gen, ngươi xem thử xem có cần không. Hoặc nếu ngươi cần thuật gen khác thì cũng có thể nói cho ta biết." Linh Lung đặt mấy quyển sách trên bàn trước mặt Hàn Sâm.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không khách khí. Hắn cầm lên nhìn thử, thấy trong đó có một quyển Thần Du Thiên mà trước kia hắn từng tu luyện, song trước đây Hàn Sâm không biết nó tên là Thần Du Thiên, chỉ nghĩ đó là thuật dịch chuyển tức thời và tinh không đại na di cao minh mà thôi.

Trừ Thần Du Thiên ra, còn có đao pháp, quyền pháp và một môn thuật gen tên là Cực Chân Thể. Cực Chân Thể là một môn thuật gen cường hóa thân thể, luyện đến cấp cao nhất có thể dựa vào cơ thể chống đỡ tất cả công kích, ngay cả cường giả cấp Thần Hóa cũng khó mà thương tổn mảy may.

Mấy loại thuật gen này rõ ràng đã lựa chọn tỷ mỉ cho Hàn Sâm, đều là loại mà Hàn Sâm thể hiện tương đối am hiểu, có vẻ Linh Lung đã tốn không ít

tâm tư.

“Cảm ơn nhé.” Hàn Sâm nói.

“Đây là chuyện ta nên làm cho tằm của ta, ngươi chỉ cần tu hành cho tốt là được. Nếu còn thiếu cái gì thì sau này cứ nói với ta.” Linh Lung lạnh nhạt đáp.

Dừng một chút, Linh Lung bèn chỉ vào cuốn Cực Chân Thể kia nói: “Cực Chân Thể này chỉ có thiên cơ sở, thích hợp cho sinh vật dưới Thần Hóa tu hành. Nếu sau này ngươi có thể thăng đến cấp Thần Hóa thì ta lại lấy phần Thần Hóa tiếp sau cho ngươi. Cực Chân Thể có thể luyện đến tận cấp Hóa Diệp, là thuật gen cường hóa thân thể đỉnh cấp. Ta thấy thân thể ngươi rất mạnh mẽ, chỉ bằng luyện thử xem.”

Hàn Sâm đồng ý, bèn thu mấy quyển thuật gen lại rồi trồng Tiên Tử Hoa trong sân, chờ nó dụ Ong Thần Hoàng đế là có thể ngồi mát ăn bát vàng.

Hết chương 2646.

Chương 2647. Hồ Ám Giới

“Tài nguyên dị chủng của Thiên Ngoại Thiên rất phong phú nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm đối với đệ tử bình thường. Chỗ ta ở nằm trong khoảng gần ngàn dặm, không có dị chủng Thần Hóa thường lui tới nhưng ra khỏi phạm vi này sẽ rất khó nói. Nếu mình ngươi gặp nạn bên ngoài, e rằng ta cũng không kịp tới cứu, cho nên nếu không cần thiết thì sau này ngươi muốn ra ngoài săn bắn, chúng ta có thể cùng hành động.” Linh Lung nói.

“Gần đây có chỗ nào để săn giết dị chủng Thần Hóa Nguyên Cơ không?” Hàn Sâm hỏi. Nếu đã tới đây thì đương nhiên hắn cũng muốn mang nhiều tài nguyên Thần Hóa trở về.

“Khắp nơi đều có. Tộc ta cũng không cố ý nuôi dưỡng chúng. Trừ nơi ở của tộc ta là chúng không dám tới quấy rầy ra thì những nơi khác chúng đều có

thể tự do qua lại. Cho nên rời khỏi phạm vi này, bất kể ngươi làm gì đều phải luôn thật cẩn thận, nói không chừng sẽ có dị chủng cấp Phá Kén thậm chí là Hóa Điệp đi qua, chỉ tùy tiện thở một cái thôi cũng đánh ngươi chết." Linh Lung nói.

Hàn Sâm thầm kinh hãi: "Còn tưởng là tài nguyên dị chủng lấy tùy ý, hóa ra lại nguy hiểm như vậy."

"Nếu ngươi cần tài nguyên cũng có thể không cần ra ngoài săn bắn, trong tộc ta tự có sắp xếp." Linh Lung đột nhiên chuyển chủ đề, nhìn Hàn Sâm nói.

"Sắp xếp gì?" Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

"Ngươi đi theo ta." Linh Lung không giải thích thêm, chỉ mang theo Hàn Sâm cùng rời khỏi khoảnh sân nhỏ. Song lần này Linh Lung không dùng đến thuyền nhỏ, chỉ đưa tay đặt lên vai Hàn Sâm, ngay dây sau đã dừng sức mạnh tinh không đại na di dịch chuyển ra khoảng cách không biết xa bao nhiêu.

Sau khi na di, Linh Lung cũng không buông tay ra, lại sử dụng tinh không đại na di lần nữa, cứ như vậy na di đến mười mấy lần mới dừng lại.

Hàn Sâm thấy trên trán nàng đã có mồ hôi, gương mặt cũng đỏ ửng lên, rõ ràng thể lực tiêu hoa cực kỳ nghiêm trọng.

"Đến rồi." Ánh mắt Linh Lung nhìn về phía trước nói.

Hàn Sâm nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy phía trước là một cái hồ lớn. Nhưng thoạt nhìn cái hồ này hơi quái dị, mây mù bốc lên từ trong hồ nhưng không nhìn thấy mặt nước.

Hàn Sâm cứ tưởng đó là sương mù trên hồ. Song khi cố gắng nhìn kỹ, đường nhìn lại rất khó xuyên thấu lớp sương mù. Lấy thị lực của Hàn Sâm cũng chỉ có thể xuyên qua được chừng mười mét, hơn nữa mười mét đó vẫn cứ là mây mù cuồn cuộn, không nhìn thấy chút dấu vết nào của nước. Đã vậy trong mây mù còn thấp thoáng thấy được sóng chấn động không gian kỳ dị.

“Hồ này được mệnh danh là hồ Ám Giới. Vì Thiên Ngoại Thiên vốn nằm ở giữa thế giới thực và thế giới phản vật chất, ở đây cũng có sự liên hệ nhất định với thế giới thực và thế giới phản vật chất. Hồ này có dính dáng đến thế giới phản vật chất, thậm chí truyền thuyết còn cho rằng từ hồ này có thể tiến vào thế giới phản vật chất nhưng không biết là thật hay giả.” Linh Lung chỉ vào hồ lớn nói.

“Chưa có ai xuống dưới đó thăm dò sao?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Hắn cũng từng nghe về lý luận thế giới phản vật chất nhưng cũng chỉ là nghe nói thôi, chưa ai bước vào thế giới phản vật chất thật sự cả.

“Có rồi, nhưng dù người đi xuống có mạnh mẽ đến mức nào cũng đều một đi không trở lại, từ đó về sau không còn tin tức gì nữa.” Linh Lung bình thản nói.

“Chúng ta tới đây làm gì vậy? Chắc ngươi không bảo ta xuống đó chứ?” Hàn Sâm cảnh giác nhìn Linh Lung.

Linh Lung mỉm cười đáp: “Tất nhiên không phải rồi. Tuy hồ Ám Giới nguy hiểm nhưng chỉ cần ngươi không đi xuống thì sẽ không sao hết. Chỗ này có thể thả câu được đấy, nếu may mắn còn có thu hoạch không nhỏ nữa.”

“Thả câu? Câu cái gì cơ? Ngươi vừa nói nơi đây kết nối với thế giới phản vật chất, chẳng lẽ trong thế giới phản vật chất còn có sinh vật như tôm cá nữa à?” Hàn Sâm nghỉ ngờ nhìn Linh Lung.

Linh Lung không trả lời, lấy ra một cuộn dây nhỏ như tơ tằm nhét vào †ay Hàn Sâm: “Mấy ngày này ngươi cứ thả câu ở đây đi. Chờ có thu hoạch là sẽ biết ngay chuyện gì xảy ra thôi.

Hàn Sâm nhìn cuộn tơ tằm trong tay, chỉ thấy dây kia mảnh như cọng †óc, màu trắng xám, không bóng bẩy như tơ tằm, có vẻ khá xỉn màu.

Song Hàn Sâm nhìn trái nhìn phải, càng nhìn càng thấy lạ. Không có cần câu thì thôi đi, ngay cả đầu dây cũng không có mồi câu, Khương Thái Công cũng chẳng có bản lĩnh vậy đâu. Tuy người ta không có mồi câu nhưng chí ít vẫn có cần câu, đây thì chẳng có cái gì hết, chỉ có mỗi dây câu.

“Không có cần câu cũng chẳng có mồi câu, ta phải thả câu thế nào bây giờ?” Hàn Sâm nhìn Linh Lung hỏi. Nàng đã nói vậy thì chắc chắn có đạo lý của nàng.

“Ngươi nhỏ máu của mình lên trên thử xem.” Linh Lung bình thản nói.

Hàn Sâm nửa tin nửa ngờ nhỏ một giọt máu lên dây, thầm nghĩ: “Đây rốt cuộc là tộc Thái Thượng hay là bộ lạc ma cà rồng vậy? Sao cái gì cũng phải lấy máu thế?”

Cảm ứng được suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, Linh Lung chớp mắt nói: “Thật ra không cần phải lấy máu, chỉ cần gen của ngươi thôi là được rồi. Nhưng lấy máu là tiện nhất, cho nên…”

Hàn Sâm cạn lời. Song hắn cũng không có tâm trạng tính toán với Linh Lung, bởi vì sau khi hấp thu máu của hắn xong, sợi tơ giống như sống lại, tự động bay lên, ấy vậy mà lại đâm vào trong tóc của Hàn Sâm, biến mất trong nháy mắt.

Hàn Sâm sững người, phát hiện trên đầu mình mọc ra một sợi tóc màu xám tro, chính là sợi tơ vừa rồi.

Song khác với trước đó, lúc này sợi tơ dường như tâm ý tương thông với Hàn Sâm, nghe theo tâm niệm của Hàn Sâm mà động đậy, có thể tự động biến đài biến ngắn, giống như vật sống vậy.

“Đây rốt cuộc là thứ gì vậy?” Hàn Sâm hoài nghi nhìn Linh Lung.

Linh Lung đáp: “Đây là dị bảo Ám Vực Ti, dùng tinh túy vân ti trong hồ Ám Giới để luyện chế thành, không có phẩm cấp, bản thân cũng không có tính công kích gì, độ bền không cao, người bình thường có thể tiện tay kéo đứt được. Nhưng nó lại là thứ duy nhất có thể tiến vào trong hồ Ám Giới mà trở về được, ngươi hãy điều khiển nó thả câu trong hồ Ám Giới đi.”

“Ta dùng cái gì làm mồi câu đây?” Hàn Sâm cảm thấy hơi bất mãn, Linh Lung không chịu nói hết một lần gì cả.

“Không cần mồi câu, gen của ngươi đã dung nhập vào trong Ám Vực Ti, trên mình nó sẽ có khí tức của ngươi, loại khí tức này chính là mồi câu.”

Dừng một lát, Linh Lung lại nói thêm: “Ta có vài việc cần xử lý, phải ra ngoài một chuyến. Trước khi ta trở về, ngươi hãy thả câu ở nơi này, không thể rời khỏi đây quá xa. Ở đây nhiều dị chủng mạnh lắm, chúng không dám tới gần hồ Ám Giới, cho nên chỉ có bên hồ là an toàn.”

“Bảo Nhi cũng muốn thả câu.” Bảo Nhi mở to mắt nhìn Linh Lung nói.

“Giờ chỉ có một cuộn Ám Vực Ti này thôi. Lần sau ta sẽ tìm cho ngươi cuộn khác.” Linh Lung trả lời Bảo Nhi xong, không đợi Hàn Sâm nói gì đã sử dụng tinh không đại na di rời đi.

Hàn Sâm động tâm niệm, sợi tóc mà Ám Vực Ti biến thành tự động rơi vào tay hắn, không cần Hàn Sâm động thủ ném ra, sợi Ám Vực Ti đã tự động biến dài, kéo về phía hồ Ám Giới.

“Liệu có câu được thứ gì thật không nhỉ?” Nhìn sợi Ám Vực Tỉ rơi vào hồ Ám Giới mãi không nhúc nhích, Hàn Sâm cảm thấy nghi ngờ sâu sắc.

Hết chương 2647.

Chương 2648. Thả câu

Ban đầu Hàn Sâm còn hơi tò mò, chuyên tâm ngồi đó nhìn Ám Vực Tị, muốn xem thử rốt cuộc có thể câu được gì đó thật không.

Nhưng ai ngờ hắn đợi hơn một tiếng, Ám Vực Ti vẫn không hề động đậy, cũng không biết liệu có tác dụng gì hay không.

“Có phải Linh Lung đang cố tình thử thách tính kiên nhẫn của ta không vậy?” Hàn Sâm thầm nghĩ, nhìn về phía Bảo Nhi bên cạnh: “Bảo Nhị, con có muốn câu cá không?”

“Muốn ạ.” Bảo Nhi gật đầu lia lịa. “Vậy giao cho con đó.” Hàn Sâm giao Ám Vực Ti vào tay Bảo Nhi.

“Cha yên tâm, Bảo Nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn câu cá, câu thật nhiều cá lớn lại ngon miệng nữa.” Bảo Nhi đã muốn tự tay động thủ lâu rồi, liên tục bảo đảm nói.

“Được.” Hàn Sâm cũng không đả kích sự tích cực của nàng, thầm nghĩ: “Không có cần câu cũng chẳng có mồi câu, nàng câu được gì mới là lạ, tưởng là Khương Thái Công câu cá thật đấy à?”

Bảo Nhi nghiêm túc ở đó câu cá, Hàn Sâm lại lấy quyển Cực Chân Thể ra xem.

Tuy đao pháp và quyền pháp cũng tốt, đều là thuật gen đỉnh cấp nhưng đao pháp và quyền pháp của Hàn Sâm đã rất khá rồi, để sau xem qua là được, không cần thiết tu luyện nghiêm túc.

Còn Thần Du Thiên thì Hàn Sâm đã luyện từ trước rồi, vê sau chỉ cần từ từ thể hiện ra, tránh cho Linh Lung hoài nghỉ là được.

Riêng môn Cực Chân Thể này hắn lại cảm thấy khá thú vị, là một môn thuật gen cường hóa thân thể đơn thuần, sử dụng thên thể như binh khí.

Cực Chân Thể có yêu cầu rất cao với cường độ thân thể, Bán Bộ Thần Hóa bình thường cũng chưa chắc đã đạt được yêu cầu nhập môn của Cực Chân Thể. Song tố chất thân thể Hàn Sâm còn mạnh hơn Bán Thần Hoa, thân thể trải qua sự cường hóa của bốn loại thuật gen không phải sinh vật bình thường có thể so sánh được, cũng không khó để đạt được yêu cầu.

Cũng vì vậy nên Linh Lung mới để hắn luyện môn Cực Chân Thể này.

“Thân Cực Đạo, nhục thể vi nhận, nếu luyện thành thuật gen này thì có thể đối kháng với dị bảo binh khí cùng cấp, cũng rất có phong cách.” Hàn Sâm đọc qua một lượt bèn bắt tay vào tu luyện Cực Chân Thể.

Song môn thuật gen này cần tu hành trong thời gian dài, không phải một sớm một chiều mà thành công được. Cho nên Hàn Sâm cũng không gấp

gáp, chậm rãi nghiên cứu, từ từ tu luyện, thuật tiện luyện thêm cả Tâm Hữu Linh Tê.

Hàn Sâm đặt tiểu ngọc dũng thành trạng thái khi hắn câu cá, cho dù Linh Lung có cảm ứng thì cũng chỉ có thể cảm ứng được hắn đang câu cá, không biết thực tế Bảo Nhi mới là người thả câu.

Bảo Nhi trông có vẻ rất chăm chú, Hàn Sâm thầm ngạc nhiên, không ngờ tiểu quỷ bình thường không thể yên tĩnh được như Bảo Nhi lại có sự kiên trì như vậy.

"Đáng tiếc, thứ này chắc không thể câu được cá đâu nhỉ?" Hàn Sâm nghĩ Linh Lung chỉ dang khảo nghiệm sự kiên trì của hắn mà thôi, làm sao mà câu được cá chứ.

"Cha ơi! Cha! Có phản ứng kìa…" Bảo Nhi bỗng ngạc nhiên kêu lên, đôi tay trắng nõn nhỏ nhắn nắm chặt Ám Vực Ti.

"Không thể nào? Câu được cá thật đó hả?" Hàn Sâm vội vàng nhìn về phía hồ Ám Giới, chỉ thấy màn sương trong hồ lay động theo Ám Vực Ti sinh ra từng đợt sóng gợn, dường như thật sự có vật gì bên dưới.

"Mau kéo dây lên… Mau lên…" Hàn Sâm vội vàng chạy đến phía sau Bảo Nhi, cùng lôi Ám Vực Ti lên với Bảo Nhi.

Cảm giác kéo lên hơi nặng khiến Hàn Sâm cực kỳ lo lắng không biết liệu Ám Vực Ti có đứt mất không. Cũng may tình huống Hàn Sâm lo sợ đã không xảy ra, Ám Vực Ti bị hai cha con đồng tâm hiệp lực từ từ kéo lên.

Nhìn màn sương lên mặt hồ ngày càng dao động mạnh hơn, hai cha con đều phấn khởi.

"Kéo lên nào… Mau kéo lên… Cảm giác này… Không chừng sẽ là một con cá lớn đấy…" Hàn Sâm mừng rỡ reo lên.

"Tối nay con muốn ăn cá nướng cắt lát…" Bảo Nhi liếm môi, mắt to phát sáng nói.

Ám Vực Ti càng kéo càng dài, ngay cả Hàn Sâm cũng không biết rốt cuộc nó đã dài ra bao nhiêu rồi, mà dù sao vẫn phải cố kéo lên thôi.

Bỗng nhiên, hai cha con Hàn Sâm chỉ thấy tay đang kéo hãng một cái giống như xe đạp đứt phanh, hai cha con vốn đang liều mạng kéo bất ngờ trở tay không kịp ngã ngồi xuống đất, Bảo Nhi ngã nhào vào lòng Hàn Sâm.

Sau đó cả hai thấy được có một thứ cùng bay lên khỏi mặt hồ theo Ám Vực Ti, vẽ ra một đường parabol đẹp đẽ, rơi cạch một tiếng xuống bên cạnh họ.

Hai người cùng quay sang nhìn, thấy trên mặt đất bỗng cắm một thanh đại bảo kiếm vàng lấp lánh.

"Ôi đệt! Không phải câu cá hả? Sao lại câu ra một thanh đại bảo kiếm thế này?" Hàn Sâm kinh ngạc nhìn thanh đại bảo kiếm.

Ấn tượng đầu tiên mà đại bảo kiếm mang đến cho Hàn Sâm là "Nhà giàu mới nổi", cả thanh kiếm giống như được đúc từ vàng nguyên khối, hơn nữa còn là trọng kiếm, độ dài chừng một mét năm, độ rộng mũi

kiếm cũng gần một thước, thoạt nhìn cứ như một cánh cửa lớn.

Mặt trên điêu khắc long phượng gì đó, lại còn khảm rất nhiều bảo thạch, toàn thân châu quang bảo khí, đặc biệt là viên bảo châu pha lê ánh kim lớn bằng nắm đấm khảm ở chuôi kiếm, phải gọi là chói lòa.

Hàn Sâm từng gặp không ít vũ khí nhưng chưa từng thấy thứ vũ khí nào giống nhà giàu mới nổi như thế này.

"Sao câu cá lại câu ra được thứ này nhỉ?" Hàn Sâm đứng dậy, đi tới trước đại kiếm hoàng kim, thò tay cầm lấy chuôi kiếm, định rút thanh kiếm lên xem rốt cuộc là vũ khí gì.

Uỳnh!

Tay Hàn Sâm vừa mới cầm vào chuôi kiếm đã thấy quang mang trên đại bảo kiếm hoàng kim phóng ra. Hàn Sâm chợt cảm giác như bị điện giật, cả người bắn ra ngoài như viên đạn, lăn trên mặt đất hơn một trăm mét mới dừng lại được.

“Á đù… Dị bảo Thần Hóa.” Hàn Sâm bò dậy từ dưới đất, toàn thân đầy bụi bặm, khóe miệng còn chảy ra máu tươi nhưng trên gương mặt lại đầy vẻ mừng rỡ.

Lấy tố chất thân thể của hắn, thứ có thể cưỡng ép đánh văng hắn lại còn làm hắn bị thương thì chắc chắn là dị bảo cấp Thần Hóa, nếu không thì không thể có sức mạnh như vậy được.

“Câu cá lại có thể câu ra được dị bảo Thần Hóa… Thật hay giả vậy…” Hàn Sâm xông đến trước đại bảo kiếm, vẫn không thể tin nổi mà nhìn chằm chằm thanh đại bảo kiếm hoàng kim.

Hàn Sâm gắt gao nhìn chăm chú vào thanh kiếm. Lúc này hắn mới ý thức được, hóa ra không phải Linh Lung đang kiểm tra sự kiên nhẫn của hắn mà là thật sự có thể câu ra đồ vật.

Không chỉ câu được thôi mà thậm chí còn là dị bảo cấp Thần Hóa.

“Thảo nào tộc Thái Thượng lại trâu bò như vậy. Hóa ra có thể câu được dị bảo Thần Hóa trong hồ luôn, đùa nhau à?” Hàn Sâm cảm thấy trái †im của mình sắp nhảy ra ngoài đến nơi. Một lúc đã câu ra được một món dị bảo Thần Hóa, vậy hắn ngồi đây câu mấy tháng thì chẳng phải sẽ có dị bảo Thần Hóa mặc từ đầu đến chân, trang bị tận răng luôn à.

Song khi Hàn Sâm nắm lấy chuôi đại bảo kiếm hoàng kim này lần nữa, đại bảo kiếm lại tiếp tục đánh văng hắn. Hàn Sâm dùng hết toàn lực cũng không thể nắm nó trong tay.

Mà Bảo Nhi chỉ cần duối tay chạm nhẹ, thanh đại bảo kiếm đã ngoan ngoãn chui vào tay Bảo Nhi, nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành một thanh tiểu bảo kiếm hoàng kim, bị Bảo Nhi nắm trong tay.

“Chẳng lẽ thứ này chỉ có người câu lên mới dùng được sao?” Hàn Sâm nghĩ đến đây, vội vã quăng Ám Vực Ti xuống dưới, mở mắt trừng trừng nhìn hồ Ám Giới, thầm nghĩ: “Đến đây đi bảo bối, cũng cho ta một đại bảo kiếm hoàng kim, ta sẽ không chê nó thô tục đâu…”

Hết chương 2648.

Chương 2649. Trang giấy vàng

Khi có lợi ích thì Hàn Sâm sẽ chịu khó hẳn lên, ngồi xổm bên hồ không nhúc nhích một hồi lâu, mắt cũng không thèm chớp, trong lòng còn đang nghĩ lát nữa có thể câu được cái gì.

Bảo Nhi cầm thanh kiếm hoàng kim chơi đùa, song chơi một lúc lại thấy không thú vị nữa, cất đại kiếm hoàng kim vào trong tiểu hồ lô, ngồi bên cạnh Hàn Sâm, bàn tay nho nhỏ nâng cằm, nhìn Hàn Sâm câu cá.

Hàn Sâm trông mà thèm nhưng hắn không thể khống chế được đại kiếm hoàng kim thì cũng vô ích. Cũng giống như lần trước hắn sử dụng Phong Chi Huyền, dù có thể miễn cưỡng sử dụng nhưng còn không bằng tiếp tục dùng cung Lục Hạch Xà.

"Không biết trong hồ này có phải đều là đại bảo kiếm hoàng kim không nhỉ?" Hàn Sâm nghĩ câu chuyện chắc không đơn giản như vậy. Nếu có thể dễ dàng nhận được dị bảo Thần Hóa thế thì sao tộc Thái Thượng trước kia lại bị Thánh Vực áp chế được?

Trong lúc Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên cảm thấy Ám Vực Ti rung lên, tác động tới ngón tay hắn.

"Căn câu rồi!" Hàn Sâm bật người dậy, hai tay vội vàng nắm chặt Ám Vực Ti, nhanh chóng kéo Ám Vực Tỉ lên.

Song lần này hắn lại cảm thấy không nặng như trước, trọng lượng nhẹ đi rất nhiều. Hàn Sâm nghĩ thâm: "Xem ra không phải đại bảo kiếm hoàng kim rồi, câu được dao găm cũng ổn đấy chứ? Hoặc là mũi tên gì đó, cũng có thể phối hợp sử dụng cùng cung Lục Hạch Xà của ta."

Bảo Nhi cũng mừng rỡ giúp Hàn Sâm thu dây lại, chỉ lát sau đã kéo dây lên rồi. Cũng giống như lần trước, khi vật kia bị lôi ra khỏi mặt hồ, có cảm giác như dây thun đứt đoạn, Ám Vực Ti lập tức bắn lên.

Lần này Hàn Sâm đã có chuẩn bị, đứng thẳng người, không hề bị ngã sấp xuống, mắt nhìn chằm chằm vào thứ được buộc trên Ám Vực Ti.

“Đó là cái gì vậy?” Hàn Sâm thấy thứ kia màu vàng vàng như một trang giấy cũ, bèn đưa tay chộp lấy nó vào tay.

Nhìn kỹ lại, đúng là một trang giấy, vàng vọt nhăn nhúm trông có vẻ rất cũ kỹ.

“Hồ Ám Giới này đúng là kỳ lạ, sao còn có thể câu được giấy chứ?” Hàn Sâm mở tờ giấy đầy nếp nhăn ra, pháp hiện bên trên còn có một bức tranh.

Chỉ nhìn thoáng qua thôi Hàn Sâm suýt nữa đã phụt máu mũi, vội vàng gấp tờ giấy lại, sau đó đưa tay đẩy đầu Bảo Nhi ra xa, không cho nàng xem bức tranh trong trang giấy.

“Ôi đệt, cái gì vậy trời? Câu cá còn câu được hẳn đông cung đồ luôn?” Hàn Sâm cực kỳ phiền muộn.

Sao Bảo Nhi câu một cái là được dị bảo Thần Hóa mà tự hắn câu lại ra đông cung đồ chứ. Lại nói, bức tranh kia phải gọi là sống động như thật, chỉ nhìn thoáng qua thôi mà khiến Hàn Sâm suýt phụt máu mũi.

“Xem ra thứ câu được cũng không phải cố định. Ta đã nói rồi mà, nếu có thể tùy tiện câu được dị bảo Thần Hóa thì chẳng phải tộc Thái Thượng đã phát triển từ lâu rồi sao?” Hàn Sâm cảm thấy như vậy mới là bình thường.

Song đã có khả năng câu được dị bảo Thần Hóa thì vẫn còn cơ hội, Hàn Sâm lại thả Ám Vực T¡ xuống, kiên nhẫn chờ đợi.

Lần này thời gian dị bảo mắc câu nhanh hơn rất nhiều, mới một giờ mà Ám Vực Ti đã có động tĩnh rồi.

Hàn Sâm cực kỳ mừng rỡ, vội vàng kéo dây, Bảo Nhi cũng giúp một tay, hai cha con đồng tâm hiệp lực, Hàn Sâm còn cầu nguyện trong lòng: “Đến một món dị bảo thần hóa… Đến một món dị bảo Thần

Hóa… Bịch!

Một vật bay vọt ra từ trong hồ. Khi nhìn rõ vật kia, Hàn Sâm lập tức sụp đổ.

Thoạt nhìn có vẻ lại là một trang giấy, rất giống với trang giấy vừa nãy.

Quả nhiên, khi Hàn Sâm đưa tay bắt lấy vật kia, hắn phát hiện đúng là một trang giấy vàng cũ kỹ.

Một tay giữ đầu Bảo Nhi, quay đầu nàng qua một bên, tay kia mở trang giấy ra xem thử, lại là một tờ đông cung đồ.

Song bức tranh này hơi khác với lúc nấy, chí ít là tư thế không giống nhưng hình như nhân vật vẫn vậy.

“Á đù, thứ này là tranh liên hoàn hả?” Hàn Sâm cực kỳ phiền muộn.

“Cha ơi, Bảo Nhi cũng muốn câu cá.” Bảo Nhi mắt long lanh nhìn Hàn Sâm nói.

“Được rồi, lần này đến lượt con câu đi.” Hàn Sâm thả Ám Vực Ti xuống, giao cho Bảo Nhi.

Bảo Nhi lập tức vui vẻ kéo sợi tơ ngồi xổm bên hồ, đôi mắt to nhìn chằm chằm mặt hồ, giống như sợ bỏ lỡ cơ hội câu được cá.

Hàn Sâm ở bên cạnh tiếp tục nghiên cứu thuật gen. Ban đầu hắn còn có chút hứng thú với câu cá nhưng câu được hai tờ đông cung đồ liên tiếp, chẳng còn tâm trạng gì nữa.

Cực Chân Thể đúng là một môn thuật gen rất cao cấp. Hàn Sâm luyện theo pháp môn của nó, chỉ thấy tế bào toàn thân đều tê dại như có dòng điện chạy qua, có tác dụng cường hóa thân thể, hầu như không có góc chết nào.

Nhưng hiệu quả lại rất yếu, cần thời gian dài luyện tập thì cuối cùng cơ thể mới trở nên sắc bén như thần binh lợi nhận.

“Cha ơi… Mắc câu rồi…” Hàn Sâm luyện một lúc, lại đột nhiên nghe được tiếng Bảo Nhi reo lên.

Hắn bèn vội vàng đứng dậy giúp Bảo Nhi thu dây câu lại, cảm giác cầm vào tay rất nặng, Hàn Sâm nghĩ thầm: “Chẳng lẽ lại là một thanh đại bảo kiếm hoàng kim?”

“Cha ơi, không biết lần này câu được gì nhỉ?” Bảo Nhi tỏ vẻ hưng phấn. Không phải nàng muốn có thứ gì, chủ yếu là cảm giác không biết có thể câu được gì khiến nàng rất chờ mong.

Giống như một dân cờ bạc theo đuổi sự kích thích giữa ranh giới sinh tử.

“Kéo lên xem là biết.’ Hàn Sâm cố sức kéo. Một hồi lâu sau, cuối cùng cũng kéo được thứ đồ kia lên.

Chỉ thấy vật đó nhảy ra từ trong sương mù, toàn thân mang theo luồng sáng rực rỡ, rơi xuống như một vầng thái dương.

Hàn Sâm không thấy rõ nó là thứ gì, chỉ thấy bên trên tản ra uy áp khủng bố, không dám trực tiếp kéo lên, lôi Bảo Nhi vọt sang một bên.

Bịch!

Thứ lóa mắt như mặt trời kia rơi xuống bờ hồ, hào quang dần thu lại. Sau khi Hàn Sâm thích ứng được đã lập tức phát hiện ra vật kia không lớn như trong tưởng tượng, là một thứ rất nhỏ, hình dáng trông hơi giống một chiếc cầu vồng cong cong, bên trên còn khảm ba viên đá quý hình mặt trăng, mặt trời và vì sao, trông cực kỳ đẹp đế tinh xảo.

“Đây là thứ gì thế?” Hàn Sâm khó hiểu.

“Kẹp tóc đẹp quá!” Bảo Nhi mừng rỡ nhặt thứ kia lên, kẹp nó lên tóc, sau đó chắp tay sau lưng nhìn Hàn Sâm hỏi: “Cha ơi đẹp không?” “Đẹp, đẹp lắm.” Hàn Sâm nhìn kẹp tóc nói.

“Hóa ra là kẹp tóc, thật đúng là cái gì cũng có. Nhưng nhìn uy áp vừa rồi nó phát ra chắc cũng không phải phàm vật, thoạt nhìn tỉ lệ câu được dị bảo từ trong hồ này cao thật đấy.” Nhất thời Hàn Sâm cũng hơi động lòng, nói với Bảo Nh¡: “Bảo Nhi à, mình thay phiên câu được không?”

Bảo Nhi câu được một cái kẹp tóc đẹp đẽ, tâm trạng rất tốt, bèn gật đầu, giao Ám Vực Ti lại cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại thả câu lần nữa, sau đó thay phiên câu với Bảo Nhị, thi thoảng có thể nghe được tiếng kêu từ bên hồ truyền ra.

“Ra đi… Cho ta một món dị bảo nào…” Một lúc sau nghe tiếng Hàn Sâm hô lên.

Một tờ giấy vàng bay ra từ mặt hồ.

“A, đây là thứ gì vậy, đẹp quá đi!” Lần này giọng Bảo Nhi vang lên.

Một tờ giấy vàng… Tiếng kêu ngạc nhiên của Bảo Nhi… Một tờ giấy vàng… Tiếng kêu ngạc nhiên của Bảo Nhi… Tuần hoàn vô tận bên hồ Ám Giới.

Hết chương 2649.

Chương 2650. Cuộc gặp gỡ tình cờ bên hồ

Hàn Sâm nhìn một xấp giấy vàng dày cộp trong tay, vẻ mặt dở khóc dở cười. Đông cung đồ hắn câu được mấy ngày nay sắp đóng được thành một quyển sách rồi, trừ những tờ giấy vàng này thì hắn không câu ra được gì nữa.

Còn chưa nói đến những tờ đông cung đồ này thật sự có thể là một quyển sách, có vẻ đúng là tranh liên hoàn.

Nếu không phải nhóc Bảo Nhi còn đang ở đây, Hàn Sâm cũng muốn nghiên cứu thử xem.

Lại nhìn Bảo Nhi bên cạnh, đúng là khác nhau một trời một vực. Thứ nàng câu được đủ mọi chủng loại, tuy không phải đều là dị bảo Thần Hóa nhưng

còn hơn một đống giấy vàng của Hàn Sâm.

“Xem ra gần đây vận may không được tốt lắm, trở về có cần nhờ Bạch tiên sinh bói giúp ta một quẻ, nghĩ cách cải vận không nhỉ?” Hàn Sâm suy nghĩ mình có nên tìm Bạch tiên sinh giúp đỡ không.

Bảo Nhi đang ngồi câu cá, tiểu ngọc dũng lại có phản ứng, Hàn Sâm vội đổi chỗ với Bảo Nhi, tự mình ngồi đó câu cá.

Quả nhiên không lâu sau đã thấy Linh Lung dịch chuyển tức thời chạy tới.

Linh Lung đến gần Hàn Sâm, thấy không có thứ gì bên cạnh hắn bèn nói: “Đừng nóng vội, hồ Ám Giới là vậy đấy, có khi một hai ngày là có thể câu được gì đó nhưng cũng có khi mười ngày nửa tháng chưa chắc đã câu được. Để ngươi tới đây, thử vận may là thứ yếu thôi, chủ yếu vẫn là tĩnh tâm tu luyện thuật gen.”

Hàn Sâm nghe xong bèn sững người. Nghe giọng Linh Lung thì có vẻ mấy ngày mới có thể câu được một món, song hai cha con hắn chỉ mất nửa ngày là nhiều nhất, ít nhất thì nửa tiếng là câu được một món rồi, bình thường cũng mất khoảng hai ba tiếng mà thôi.

Hàn Sâm vốn còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để cho Linh Lung xem mấy tờ giấy vàng này, giờ thì không cần nữa.

“Hình như ở đây cũng không có tài nguyên có thể dùng để tu hành nhỉ?” Hàn Sâm nhìn Linh Lung hỏi.

Tuy hồ Ám Giới rất thần kì nhưng hắn cứ câu được giấy vàng mãi thì cũng không phải là cách, còn chẳng bằng đi săn giết dị chủng.

“Ngươi đừng vội. Gần đây tiểu sư muội có một số việc cần ta giúp đỡ, tạm thời ta sẽ không có thời gian dẫn ngươi đi săn giết dị chủng nên để ngươi ở đây tu hành. Nếu vận may đủ tốt thì hồ Ám Giới sẽ cho ngươi món quà bất ngờ đấy.” Linh Lung mỉm cười nói.

Không biết có phải ảo giác không, gần đây khi Linh Lung nói chuyện với Hàn Sâm, tuy đa phần vẫn là vẻ đạm mạc như vậy nhưng thi thoảng cũng sẽ

nở nụ cười, dường như hơi khác với trước kia.

“Bât ngờ cũng có đó. Nhưng mà bất ngờ này lớn quá, ta nhận không nổi.” Hàn Sâm thầm ngHĩ.

Linh Lung đi rất vọi, chỉ nói mấy câu với Hàn Sâm đã rời đi. Lần này nàng tới là để đưa cho Hàn Sâm một số vật dụng sinh hoạt và ít dịch gen.

Thật ra bản thân Hàn Sâm cũng mang theo, song trước đó đã quên mất chuyện này.

Lấy ô che nắng từ tháp Thiên Mệnh ra, còn lấy thêm hai chiếc ghế đi biển, Hàn Sâm và Bảo Nhi bèn thoải mái nằm câu cá bên hồ, Hàn Sâm còn có thể đồng thời nghiên cứu tu luyện thuật gen nữa.

Dịch gen Linh Lung mang tới khá tốt, rất có ích cho cơ thể. Song Hàn Sâm vẫn không tìm được cách đột phá Bán Bộ Thần Hóa.

Lại hai ngày qua đi, Hàn Sâm đã buông tha cho việc câu cá, để Bảo Nhi tự chơi còn hắn chuyên môn tu luyện thuật gen.

Sự thật là vi hắn vẫn cứ câu ra giấy vàng, chẳng có tác dụng gì hết. Thứ Bảo Nhi câu lên chí ít đều là châu bảo vân vân, dù không phải dị bảo thì cũng là tài liệu quý giá, hoặc món đồ đẹp đẽ.

Song trừ đại bảo kiếm hoàng kim ban đầu và kẹp tóc ra, Bảo Nhi cũng không câu được dị bảo Thần Hóa nữa, rõ ràng dị bảo Thần Hóa cũng không dễ xuất hiện như vậy.

Bảo Nhi có thể câu được hai món đã là rất nghịch thiên rồi.

Hơn nữa tuy thứ nàng câu được không phải đều là dị bảo cao cấp, cũng có không ít dị bảo bình thường nhưng dù là cao cấp hay bình thường thì chủ yếu chính là bốn chữ “Châu quang bảo khí”.

Đột nhiên ánh mắt Hàn Sâm lóe lên, bế Bảo Nhi lên, thuận tay lấy lại Ám Vực Ti từ chỗ nàng.

Chỉ chốc lát sau đã thấy một bóng dáng dịch chuyển tức thời đến đây, chính là nhị sư huynh Lý Ngọc Chân mà Hàn Sâm từng gặp khi vừa tới Thiên Ngoại Thiên.

Lý Ngọc Chân thấy Hàn Sâm và Bảo Nhi trông như đi nghỉ mát, nằm trên ghế bãi biển, bên trên còn dựng ô che nắng, chiếc bàn bên cạnh đặt rất nhiều đồ ăn vặt và đồ uống, thậm chí còn có một cái tủ lạnh nhỏ chạy bằng hạt nhân, không khỏi nhíu mày.

“Linh Lung đưa ngươi tới đây là để ngươi tĩnh tâm tu hành chứ không phải để ngươi ở đây nghỉ mát.” Lý Ngọc Chân hừ lạnh nói.

“Chuyện đó thì liên quan gì đến các hạ?” Hàn Sâm nằm trên ghế bãi biển, không có ý định đứng dậy, cũng không thèm nhìn Lý Ngọc Chân, thuận miệng nói.

Lý Ngọc Chân sầm mặt xuống, nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lúc nhưng không nói gì mà đi tới bên hồ, rút Ám Vực Ti từ trong tóc ra, xem ra hắn cũng tới đây thả câu.

Nếu là chủng tộc bình thường nói chuyện với Lý Ngọc Chân như vậy thì hắn đã động thủ lâu rồi. Nhưng Hàn Sâm lại là tằm của Linh Lung, hắn cũng không tiện ra tay với Hàn Sâm. Đây là quy tắc của tộc Thái Thượng, dù tằm có phạm sai lầm cũng là do chủ nhân của tằm tự xử lý.

Nếu Lý Ngọc Chân dám ra tay với Hàn Sâm thì không phải đang đánh Hàn Sâm mà là đang đánh vào mặt Linh Lung, cho nên Lý Ngọc Chân mới nhịn cơn tức xuống.

Có Lý Ngọc Chân ở đây, tất nhiên Hàn Sâm cũng không thể để Bảo Nhi câu giúp hắn được, chỉ có thể thành thật tự thả câu.

Song tư thế của Hàn Sâm vẫn không đổi, vẫn nằm trên ghế bãi biển, Ám Vực Ti quấn trên ngón tay út, có động tĩnh gì hắn tự nhiên sẽ biết.

Không để ý tới Ám Vực Ti nữa, Hàn Sâm chú tâm vào xem thuật gen. Dù sao không nhìn hắn cũng biết, chắn chắn lại câu lên được giấy vàng thôi.

Quả nhiên qua hơn một tiếng lại có thứ gì đó mắc câu, Hàn Sâm kéo lên nhìn thử, đúng là một tờ giấy vàng.

Lý Ngọc Chân thấy Hàn Sâm câu được đồ vật cũng đưa mắt nhìn thử, thấy chỉ là một tờ giấy cũ bèn không quan tâm nữa, tiếp tục tự thả câu.

Có Lý Ngọc Chân ở chỗ này, Hàn Sâm không còn thoải mái nữa. Lúc không có người, chỉ cần Linh Lung không cảm ứng được thì hắn muốn làm gì cũng được.

Có người ở đây, nếu chuyện hắn làm trái với điều mà Linh Lung nhận biết được thì sẽ có nguy hiểm bị bại lộ.

Hơn nữa Lý Ngọc Chân thấy được thứ hắn câu lên, hắn không thể giấu diếm được nữa. Nếu sau đấy Linh Lung muốn xem thì hắn cũng không tiện từ chối.

“Tên này đang yên đang lành lại chạy đến đây làm gì không biết?” Hàn Sâm không nghĩ ra cách nào để đuổi Lý Ngọc Chân đi, mà bản thân hắn lại không thể đi được, đành phải tiếp tục thả câu.

Qua một lúc lâu, Lý Ngọc Chân đã cảm thấy có gì đó sai sai. Bởi vì trong chừng ấy thời gian, Hàn Sâm lại câu lên được những ba món đò, †uy có vẻ cũng chỉ là trang giấy cũ nhưng hiệu quất như vậy thật sự hơi cao, thậm chí có thể nói là quá cao ấy chứ.

“Để ta xem thừ tờ giấy kia.” Khi Hàn Sâm câu được tờ giấy vàng thứ ba, Lý Ngọc Chân đã thu lại Ám Vực Tỉ đi tới trước mặt Hàn Sâm, nhìn chằm chằm giấy trong tay Hàn Sâm nói.

Hết chương 2650.

Chương 2651. Sự khác biệt về số mệnh

“Sao ta phải cho ngươi xem?” Hàn Sâm ung dung thu sợi dây câu lại, nhìn Lý Ngọc Chân bình thản hỏi.

Lý Ngọc Chân nhìn Hàn Sâm khinh miệt, cười lạnh nói: “Đây là tộc Thái Thượng.”

“Thì sao?” Hàn Sâm mặt không đổi sắc, vẫn bình tĩnh nhìn Lý Ngọc Chân.

Lý Ngọc Chân cũng không để tâm, chỉ cười lạnh nói: “Ta chỉ muốn để ngươi biết, trước mắt tộc Thái Thượng không phải ngươi nói không là được.”

“Ta cứ nói đấy, ngươi định làm gì nào?” Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm vốn cho rằng Lý Ngọc Chân sẽ động thủ với hắn. Nhưng ai ngờ Lý Ngọc Chân không có ý định ra tay, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, sau đó con mắt thứ ba trên mi tâm mở ra, đồng tử và lòng trắng bên trong hiện ra trạng thái thái cực âm dương, giữa lúc mắt thái cực âm dương chuyển động dường như có tầm mắt vô hình lộ ra.

Ánh mắt kia như có thể xuyên thấu tất cả, khiến Hàn Sâm không nhịn được nhíu mày.

Lý Ngọc Chân nhìn thoáng qua trang giấy vàng trong tay Hàn Sâm, sau đó khinh miệt nói: “Ta còn tưởng ngươi câu lên được bảo vật gì chứ, hóa ra là mấy tờ đông cung đồ, đùng là ta đã đánh giá cao ngươi rồi.”

Dứt lời, Lý Ngọc Chân không thèm để ý tới Hàn Sâm nữa, đi thẳng về chỗ trước đó hắn thả câu, tiếp tục câu cá.

Nhắc tới cũng khéo, Lý Ngọc Chân ngồi đó thả câu một lát đã thấy Ám Vực T¡ của hắn rung lên, hơn nữa chấn động rất mạnh, rõ ràng là có thứ gì mắc câu.

Lý Ngọc Chân vội vàng thu dây lại, có thể thấy hắn kéo dây cực kỳ vất vả, hình như vật kia nặng lắm.

Bịch!

Qua hơn mười phút, cuối cùng Lý Ngọc Chân cũng lôi được vật trong hồ Ám Giới lên. Thứ kia lập tức bắn ra từ trong hồ, rơi bên cạnh bờ hồ.

Hàn Sâm cũng không nhịn được nhìn qua, ấy vậy mà lại là một thanh đại kiếm hoàng kim, tạo hình trông có vẻ tương tự với thanh bảo kiếm của Bảo Nhi nhưng lại thô sơ hơn nhiều, hơn nữa bên trên cũng không khảm bảo thạch gì, chỉ là một thanh đại kiếm hoàng kim thông thường.

Lý Ngọc Chân thấy được thanh đại kiếm lập tức hưng phấn đến mức hai mắt phát sáng, tự lẩm bẩm: "Hoàng Kim Trảm… Vậy mà lại là Hoàng Kim Trảm cấp Thần Hóa… Thất sư thúc tính không sai mà… Quả nhiên vận đạo của ta đã tới rồi…"

Nhổ thanh đại kiếm hoàng kim lên, Lý Ngọc Chân tỏ vẻ yêu thích không rời tay, thưởng thức một lúc cũng không thả câu nữa, thu Ám Vực Ti lại, mang theo đại kiếm hoàng kim rời khỏi hồ Ám Giới.

Khi đi qua bên cạnh Hàn Sâm, Lý Ngọc Chân lại liếc nhìn Hàn Sâm, như là tự lẩm bẩm lại như nói với Hàn Sâm: "Đây là sự khác biệt giữa số mệnh của ta và ngươi, ngươi chỉ có thể câu được đông cung đồ ô uế vô dụng, mà ta thì có thể câu được dị bảo Thần Hóa."

"Thật hay đùa vậy, thanh kiếm rách của ngươi mà là dị bảo Thần Hóa á?" Hàn Sâm bĩu môi nói.

"Đúng là tiểu bối thiếu hiểu biết. Hoàng Kim Trảm là dị bảo khó gặp trong hồ Ám Vực, chí ít cũng là cấp Thần Hóa. Tuy thanh kiếm này chỉ là dị bảo cấp Nguyên Cơ nhưng cũng không phải là thứ mà bức tranh nát ô uế của ngươi có thể so sánh." Lý Ngọc Chân cười lạnh nói.

"Nói vậy còn có thanh Hoàng Kim Trảm cao cấp hơn à?" Hàn Sâm thờ ơhỏi.

"Đương nhiên là có rồi. Một vị tộc trưởng trong tộc ta đã từng câu được Hoàng Kim Trảm cấp Hóa Điệp, song những thứ này cũng chẳng liên quan gì đến ngươi hết, tiếp tục câu đông cung đồ ô uế vô dụng của ngươi đi nhá… Ha ha…' Lý Ngọc Chân xách đại kiếm hoàng kim cười ha hả rời đi, tiếng cười tràn đầy vẻ giễu cợt.

Hàn Sâm lười để ý đến hắn, thầm nghĩ: “Có vẻ thanh kiếm của Bảo Nhi cũng giống hắn, đều là Hoàng Kim Trảm gì đó. Song vừa nhìn là biết, thanh của Bảo Nhi cao cấp hơn hẳn, chỉ là không biết rốt cuộc có đẳng cấp gì”

Sau khi Lý Ngọc Chân rời đi, Hàn Sâm cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Không bị người khác theo dõi, cảm giác rất là tốt, hắn dự định câu hết lần này sẽ để Bảo Nhi tự câu tự chơi, còn mình thì tiếp tục tu luyện thuật gen.

Không lâu sau, Hàn Sâm đã cảm nhận được Ám Vực Ti rung động, quả nhiên lại có gì đó mắc câu.

Hàn Sâm cứ tưởng lại là một tờ giấy vàng nhưng ai ngờ thứ câu được trông lại đen thùi lùi, chắc không phải những tờ giấy vàng lúc trước.

“Lẽ nào ta đổi vận rồi?” Hàn Sâm nảy ra suy nghĩ này, vội vàng bắt lấy thứ đen sì kia.

Khi cầm vào tay, Hàn Sâm bỗng tụt hứng hắn, vẫn là một tờ giấy song lần này đổi thành màu đen, hơn nữa dày hơn sấp giấy vàng trước đó rất nhiều.

“Chẳng lẽ ta phải tập hợp đủ đống giấy bảy màu luôn à? Đừng nói thứ này còn có thể triệu hồi thần long đấy nhé?” Hàn Sâm chửi thầm, sau đó lật qua lật lại trang giấy ngắm nghía.

Vừa nhìn, Hàn Sâm lập tức ngẩn người. Trang giấy này rất lạ, không phải do chất giấy đen có gì đặc biệt mà là vì mặt giấy đen này rõ ràng là bìa của một cuốn sách, hơn nữa trên mặt còn viết ba chữ.

“Huyền Hoàng Kinh à? Tờ bìa này không phải bìa của đống giấy vàng đó chứ?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc, lại lật qua nhìn thử, thấy mặt trong tờ bìa còn viết mấy hàng chữ nhỏ.

“Phu Huyền Hoàng Giả, Thiên Địa Chi Tạp Dã, Thiên Địa Nhi Huyền Hoàng.”

Hàn Sâm ngẩn người, hàng chữ nhỏ này chắc là lời tựa của cuốn Huyền Hoàng Kinh, ý nghĩa có vẻ rất ngay thẳng, ẩn chứa lý lẽ của thiên địa vũ trụ, dường như không có liên quan gì đến những trang giấy vàng này hết.

“Lẽ nào đây không phải bìa của những trang giấy vàng kia mà là của cuốn sách khác?” Hàn Sâm thầm lấy làm kỳ.

Do dự một lát, nhân lúc Bảo Nhi câu cá ở bên kia, Hàn Sâm bèn lấy tệp giấy vàng ra chỉnh lý lại, phát hiện mỗi trang giấy đều có đánh số. Hàn Sâm dự theo số thứ tự sắp xếp chúng, song ở giữa còn khuyết mất rất nhiều trang, số lớn nhất là 254, chứng minh quyển sách này có ít nhất

hơn hai trăm trang, mà bây giờ trong tay Hàn Sâm cũng chỉ có vỏn vẹn hơn hai mươi trang mà thôi.

Lại cầm bìa Huyền Hoàng Kinh đối chiếu thử, phát hiện khổ giấy vừa vặn nhưng cũng không thể khẳng định đây là bìa của xấp giấy.

Hàn Sâm cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, bèn cẩn thận xem xét nội dung trên giấy vàng. Hắn vừa nhìn thử, thật sự phát hiện ra một số chỗ kỳ quái.

Ban đầu hắn cho rằng đây là một bức đông cung đồ cổ đại cho nên không nhìn kỹ, giờ xem lại mới phát hiện ra vài vấn đề.

Trên người nhân vật trong bức tranh có thể mơ hồ thấy được những đường nhỏ màu đỏ và xanh như kinh mạch. Những đường này rất nhạt nhòa, nếu không phải Hàn Sâm cố ngưng mắt nhìn thì hầu như không thấy được sự tồn tại của chúng, nhìn thấy kỹ còn thấy nhân vật được vẽ rất thật, có thể thấy được cả mạch máu dưới da.

Nhưng khi nghiên cứu tỉ mỉ, Hàn Sâm biết những thứ này không phải mạch máu, đường màu xanh nhạt chắc chắn là kinh mạch, mà đường màu đỏ lại là hướng đi của khí tức.

Hàn Sâm càng xem càng thấy giật mình, thâm nghĩ: “Lẽ nào đây không

phải là đông cung đồ mà là một môn thuật gen? Nhưng sao lại vẽ thuật gen thành dạng này chứ, cũng dễ hiểu lầm quá đi.”

Vì chỉ có tranh, không có từ ngữ và chú giải, số trang lại thiếu quá nhiều, Hàn Sâm cũng không nhìn ra được rốt cuộc có phải một môn thuật gen không, ngược lại cũng khiến hắn có hứng thú hẳn lên.

Lấy Ám Vực Ti lại từ chỗ Bảo Nhi, Hàn Sâm tiếp tục thả câu. Quả nhiên không lâu sau, hắn lại câu lên được một tờ giấy vàng.

Hết chương 2651.

Chương 2652. Tỉnh Thân Thụ

“Xin hỏi ngươi là Tinh tộc sao?” Trên một phi thuyền đi về hướng tinh hệ Tiên Nữ, một cô gái Tinh tộc nhìn người đàn ông ngồi đối diện, dè dặt hỏi.

“Đúng vậy.” Người đàn ông khẽ gật đầu, lạnh nhạt đáp.

Cô gái chợt lộ vẻ vui mừng: “Hiếm có lắm mới gặp được người đồng tộc, ta là Lydia, ngươi cũng nhận nhiệm vụ từ Thần Điện đến tinh hệ Tiên Nữ săn giết dị chủng sao?”

“Đúng vậy.” Người đàn ông đáp, tâm tình không một gợn sóng.

“Thật tốt quá, chúng ta có thể đi cùng nhau không?” Cô gái lại nói. “Không thể.” Người đàn ông đáp.

Cô gái rất thất vọng: “Nếu ngươi không tiện thì thôi vậy. Đúng rồi, ngươi tên gì thế? Có thể trao đổi số liên lạc không? Tộc nhân của Tinh tộc chúng ta thật sự quá ít, sau này có thể liên hệ thường xuyên.”

“Không thể.” Người đàn ông vẫn tỏ vẻ lạnh lùng.

Dọc đường đi cô gái đều thân thiện giao lưu với người đàn ông, nhưng hắn lại không hiểu phong tình gì hết, câu trả lời chẳng bao giờ quá ba chữ.

Khi đến tinh hệ Tiên Nữ, cường giả các tộc đều tiến vào bên trong tinh cầu, người đàn ông cũng xuống khỏi phi thuyền, cô gái thì vẫn bám theo sau hắn.

“Sao lại theo ta?” Người đàn ông quay đầu lại, ánh mắt khó hiểu nhìn Lydia hỏi.

“Vì trong đại vũ trụ này, xác suất một cô gái Tinh tộc có thể gặp được một người con trai Tinh tộc chưa tới một phần tỉ, ta không muốn bỏ lỡ một phần tỉ đó, chí ít hãy cho ta biết tên của ngươi.” Lydia xấu hổ cúi đầu, thì thào tự nói. Giọng nàng nhỏ đến mức hầu như không nghe rõ.

“Itoki.” Cuối cùng người đàn ông cũng chịu nói tên mình ra.

Lydia tỏ vẻ mừng rỡ, ngẩng đầu nhìn Itoki định nói gì đó. Nhưng vừa hé môi, còn chưa thốt lên lời, đã phát hiện một thanh dao gắm trong tay Itoki đâm xuyên qua trái tim nàng.

“Tại… tại sao…” Lydia mở to hai mắt, khó tin nhìn chằm chằm Itoki. Nàng không ngờ rằng Itoki lại đột nhiên ra tay với mình.

“Vì ta ngửi được mùi nguy hiểm trên người ngươi.” ltoki không do dự mà rút dao găm ra, khiến cơ thể Lydia xụi lơ ngã xuống.

Liếc nhìn thi thể Lydia, Itoki trực tiếp xoay người đi, nhanh chóng biến mất giữa thâm sơn đại trạch.

Sau khi Itoki rời đi không lâu, Lydia đã không còn chút sinh cơ nào lại đột nhiên mở mắt, trong mắt lóe ra ánh sáng kì dị, sau đó bật dậy như một con rối.

Lydia lúc này trông hệt như một con robot không có sinh khí, tuy hai mắt vẫn mở nhưng lại không có tiêu cự, dường như có vô số thông tin đang chuyển động trong mắt nàng.

“Vậy mà lại thất bại, đúng là một sát thủ nhãn tâm. Chỉ đơn giản là một chút khứu giác cảm nhận được nguy hiểm đã hạ sát thủ với mỹ nữ cùng tộc. Tên kia đúng là khó dây.” Một lát sau, Lydia lại lẩm bẩm: “Thật phiên phức. Đây đã là lần thứ tám tiếp cận mục tiêu thất bại rồi, những tiểu đội khác cũng không thu được tình báo hữu ích, những Tinh tộc từng xuất hiện bên cạnh Hàn Sâm đều khó chơi như vậy, từ bao giờ Tinh tộc lại lợi hại thế nhỉ? Xem ra cuộc điều tra lần này chắc chắn phải tiếp tục tiến hành thôi.”

Nói dứt lời, cơ thể Lydia đột nhiên ngã xuống đất, ánh sáng trong mắt tản đi, khôi phục lại dáng dấp thi thể, trên người không còn chút sinh cơ nào.

“Anh Tình này, gần đây bên ngươi có chuyện gì đặc biệt xảy ra không?” Vương Vũ Hàng nhìn Tà Tình Đế trong máy truyền tin, hỏi.

“Có thêm rất nhiều bạn.” Tà Tình Đế miệng phì phèo điếu thuốc, ngồi trên ghế giám đốc vừa to vừa thoải mái, ung dung nói.

“Ta cũng vậy, xem ra là bên Hàn Sâm xảy ra vấn đề, có phải gặp rắc rối gì rồi không?” Vương Vũ Hàng nói.

“Cũng không đến nỗi, chắc chỉ đang điều tra hắn thôi. Nếu không những kẻ đó đã không dịu dàng tử tế với ta như vậy.” Tà Tình Đế híp mắt nói.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Vương Vũ Hàng hỏi.

“Có người đưa tiền tặng gái đẹp cho ngươi, ngươi lại không chịu, vậy chẳng phải không hợp tình hợp lí sao? Khổ mình lại còn khiến người ta khó chịu, chuyện dã tràng xe cát như vậy đương nhiên không thể làm.” Tà Tình Đế cười nói.

“Hì hì ta cũng nghĩ vậy. Anh Tình giúp ta báo với đám Lâm Phong và Đường Chân Lưu nhé, bên ta không được tiện lắm.” Vương Vũ Hàng cũng cười theo.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều câu Huyền Hoàng Kinh bên hồ Ám Giới. Cũng không biết vì nguyên nhân gì, Bảo Nhi luôn có thể câu được những thứ kỳ quái nhưng lần nào hắn cũng chỉ câu được một trang giấy Huyền Hoàng Kinh.

“Tiên sư nó lạ vãi, sao ta chỉ câu được thứ này nhỉ, lại còn là từng trang một nữa chứ?” Hàn Sâm thầm thấy khó hiểu nhưng cũng không nghĩ ra nổi lý do gì.

Dù sao bản thân thế giới phản vật chất cũng là một nơi khó có thể dùng lý lẽ thông thường để giải thích, Hàn Sâm cũng không xoắn xuýt nguyên nhân gì nữa. Hắn thầm nghĩ phải nhanh chóng câu được tất cả Hoàng Huyền Kinh rồi xem đây rốt cuộc là thuật gen thế nào.

“Dù thuật gen đến từ thế giới phản vật chất có tệ đến mức nào thì chắc cũng phải có chỗ đặc biệt chứ nhỉ?” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Đột nhiên, ký hiệu tam giác trên tiểu ngọc dũng có phản ứng, Hàn Sâm biết Linh Lung đã trở về, vội vã thu tâm tư lại, khiến tư tưởng của mình đồng bộ với tiểu ngọc dũng.

“Có thu hoạch gì không?”

Quả nhiên không lâu sau, Linh Lung đã dịch chuyển tức thời đến bên cạnh Hàn Sâm.

Cũng có đấy nhưng không câu được cá mà là mấy thứ kỳ lạ lắm.” Vẻ mặt Hàn Sâm cổ quái nói.

“Hồ Ám Giới liên kết với thế giới phản vật chất, trong đó có những thứ kỳ lạ cũng là chuyện bình thường. Ngươi câu được cái gì vậy?” Linh Lung hỏi.

“Câu được mấy trang giấy…” Hàn Sâm ấp úng nói. Lý Ngọc Chân đã thấy mấy tờ giấy vàng này, cho nên hắn chắc chắn phải cho Linh Lung biết thôi.

“Giấy? Giấy gì cơ?” Linh Lung nghi ngờ hỏi. Tuy hồ Ám Giới cái gì cũng có nhưng câu được giấy vẫn khá là hiếm thấy.

“Cái kia…” Hàn Sâm ấp úng nói không lên lời nhưng trong đầu hắn lại đang nghĩ đến nội dung của những tờ giấy vàng kia.

Linh Lung lập tức cảm ứng được suy nghĩ trong đầu Hàn Sâm, gương mặt đỏ bừng lên, lập tức nói: “Quên đi, ngươi không cần nói đâu, câu được thứ gì trong hồ Ám Giới đều thuộc về ngươi, cho dù ngươi có câu được dị bảo Thần Hóa thì cũng là vật của ngươi. Sau này rời khỏi Thiên Ngoại Thiên thì mọi thứ của ngươi đều có thể mang đi.”

“Cảm ơn.” Hàn Sâm vờ thở dài nhẹ nhõm.

“Không phải ngươi vẫn muốn tài nguyên dị chủng sao? Ta đã chuẩn bị xong giúp ngươi rồi, có thể lấy được bao nhiêu còn phải xem bản lĩnh của ngươi.” Linh Lung khôi phục lại vẻ mặt bình thường, nói với Hàn Sâm.

“Là sao cơ?” Hàn Sâm không hiểu, hỏi.

“Trong Thiên Ngoại Thiên có một gốc Tinh Thần Thụ, trong quả Tinh Thần thai nghén dị chủng tinh không mạnh mẽ, chí ít đều là sự tồn tại cấp Vương. Đương nhiên cũng có một số ít có thể đạt đến cấp Thần Hóa. Bây giờ có cơ hội cho ngươi đi hái những quả Tinh Thần này nhưng có thể hái được nhiều hay ít thì cần tự ngươi tranh thủ.”

Hết chương 2652.

Chương 2653. Sư thúc tổ tùy hứng

Hàn Sâm biết được tình huống cụ thể từ chỗ Linh Lung. Tinh Thần Thụ là do tiền bối tộc Thái Thượng bảo vệ, mỗi tằm của tộc Thái Thượng đều có cơ hội hái quả Tinh Thần.

Nhưng có thể hái được bao nhiêu quả Tinh Thần thì phải thông qua sự kiểm tra của tiền bối tộc Thái Thượng.

Thành tích kiểm tra là tốt hay xấu trực tiếp ảnh hưởng đến cuối cùng có thể hái được bao nhiêu quả, ít nhất có khả năng chỉ hái được một quả, tối đa có thể hái được hơn mười quả.

Song kiểm tra cũng không có hình thức cố định, tiên hành kiểm tra như thế nào và sau khi kiểm tra có thể hái được bao nhiêu quả Tinh Thần đều là do vị tiền bối tộc Thái Thượng nào trông coi Tinh Thần Thụ quyết định.

“Tính cách sư thúc tổ hơi đặc biệt, nếu hắn nhìn ngươi thuận mắt thì tùy tiện hỏi ngươi hai câu là có thể cho ngươi hái bảy tám quả Tinh Thần rồi. Nếu hắn nhìn ngươi không vừa mắt thì không chỉ cho ngươi đề bài kiểm tra cực kỳ khó khăn, mà dù có qua được cũng sẽ chỉ để ngươi hái được ít quả Tinh Thần thôi… Mong là ngươi sẽ hợp mắt sư thúc tổ…” Vẻ mặt Linh Lung quái dị nói.

“Tùy tính vậy luôn hả? Thế thì kiểm tra còn có nghĩa lý gì nữa? Chẳng bằng đổi thành đi thi hoa hậu cho xong.” Hàn Sâm oán thầm.

Linh Lung đương nhiên cũng cảm nhận được suy nghĩ trong lòng hắn, cười đáp: “Thật ra Tinh Thần Thụ vốn thuộc về sở hữu của cá nhân sư thúc tổ. Hắn đồng ý cho ai quả Tinh Thần cũng là tự do của hắn. Chịu lấy ra chia cho những hậu bối chúng ta đã là ân huệ rất lớn lao rồi. Cho nên sư thúc tổ chỉ cho ngươi hái một quả thì ngươi cũng phải cảm ơn.”

“Ra là vậy, chẳng trách. Nếu đồ là của người ta thì họ chia sao cũng là

quyền của họ thôi.” Hàn Sâm gật đầu nói.

“Đây cũng chỉ được coi là phần thưởng nho nhỏ thôi. Chờ sau khi sư huynh muội thế hệ này của bọn ta đều xác định tằm của mình rồi còn có thể có kiểm tra chính thức, nếu như đến lúc đó ngươi biểu hiện đủ tốt thì tài nguyên có thể nhận được sẽ khả quan hơn quả Tinh Thần rất

nhiều.” Linh Lung nói. “Vậy phải đợi tới khi nào?” Hàn Sâm hỏi.

“Sư huynh muội thế hệ này của bọn ta có tổng cộng mười ba người, hiện tại cũng chỉ còn lại một mình tiểu sư muội chưa xác định người làm tằm. Chờ nàng tuyển chọn xong thì kiểm tra chính thức sẽ bắt đầu.” Khi Linh Lung nói đến tiểu sư muội, trong mắt nàng lóe ra một tia dị sắc.

Sau khi nghe Linh Lung nói xong, trong lòng Hàn Sâm cũng hiện lên một cảm giác khác thường, song đã bị hắn lập tức cưỡng ép ngăn mình suy nghĩ theo hướng ấy.

Tiểu sư muội mà Linh Lung nói đương nhiên chính là Lý Khả Nhi. Trước đó Lý Khả Nhi muốn chọn chính là Kim Tệ, Hàn Sâm cũng không lạ gì.

“Đi thôi, chúng ta đến Tinh Thần Thụ trước đã.” Linh Lung đưa tay đặt lên vai Hàn Sâm, mang theo Hàn Sâm và Bảo Nhi cũng dịch chuyển tức thời rời khỏi hồ Ám Giới.

Huyền Hoàng Kinh còn thiếu rất nhiều trang. Tuy Hàn Sâm rất muốn câu hết trong một lần nhưng chuyện này không gấp được, chỉ có thể chờ sau

này quay lại câu sau.

Khi Hàn Sâm nhìn thấy Tinh Thần Thụ, hắn không khỏi rung động. Cây đại thụ kia hầu như che cả trời xanh, tán cây khổng lồ như chống đỡ cả thiên địa đứng sừng sững trên đại lục.

Trên tán cây, những quả mọng như mặt trời treo lủng lẳng phía trên, chiếu sáng lá cây như ngọc bích thành màu sắc lóng lánh rực rỡ, hoa mỹ khiến người ta hầu như không mở nổi mắt.

Theo lời Linh Lung, tính cách vị sư thúc tổ của nàng rất quái dị, hơn nữa xuất thân cũng rất truyền kỳ.

Trẻ em của tộc Thái Thượng từ khi ra đời sẽ được chia làm hai phe, một phe là tộc nhân Thái Thượng bình thường nối dõi tông đường cho. tộc Thái Thượng, những tộc nhân này không tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, tính cách khá chính thường, cũng có thất tình lục dục giống như sinh vật bình thường, như là Lý Ngọc Chân vậy.

Còn có một phe khác là như Linh Lung, tu luyện Thái Cực Cảm Ứng Thiên, càng về sau thất tình lục dục lại càng đạm bạc nhưng thực lực của họ lại hơn xa tộc nhân Thái Thượng bình thường.

Một đứa trẻ tộc Thái Thượng bình thường phải đi con đường nào đã được quyết định từ lúc sinh ra.

Vị sư thúc tổ này cũng như Linh Lung, là phe tu luyện Thái Cực Cảm Ứng Thiên từ nhỏ, đã tu luyện đến cấp Thần Hóa, suýt nữa là thăng đến cấp Chân Thần.

Nhưng cuối cùng hắn lại tự tay phế đi Thái Thượng Cảm Ứng Thiên tu luyện lại một lần nữa. Rốt cuộc là vì lý do gì, Linh Lung cũng không biết nội tình trong đó.

Song từ lúc trùng tu, vị sư thúc tổ kia vẫn canh giữ dưới tàng cây Tinh Thần Thụ không rời nửa bước, rốt cuộc hiện nay đã đến đẳng cấp gì rồi ngay cả tộc nhân Thái Thượng như Linh Lung cũng không biết.

an

“Sư thúc tổ.” Linh Lung mang theo Hàn Sâm đi tới dưới tàng cây Tinh Thần Thụ, hành lễ về phía gốc cây.

Hàn Sâm và Bảo Nhi đều nhìn sang, chỉ thấy trên rễ cây thô to lóe ra huỳnh quang ngọc thạch có một ông cụ tộc Thái Thượng râu tóc bạc trắng đang ngồi.

Nếp nhăn trên mặt hắn còn thô hơn cả vỏ cây, bộ râu trắng phau như tuyết rũ xuống mặt đất, nhắm mắt ngòi đó, khiến người ta cứ ngỡ hắn đã già đến mức tọa hóa rồi.

Hàn Sâm cảm thấy hơi kỳ lạ. Lấy năng lực của tộc Thái Thượng, muốn giữ vẻ thanh xuân đến tận khi chết cũng chẳng phải việc gì khó khăn, sao vẻ ngoài của vị sư thúc tổ này lại già cỗi đến mức như vậy.

Nghe được giọng Linh Lung, ông cụ mở mắt ra. Song mí mắt của hắn xệ xuống quá mức, đôi mắt chỉ có thể miễn cưỡng mở ra một khe, nếu không chú ý thì không thể nhận ra được.

Ông cụ liếc nhìn Linh Lung, lại nhìn Hàn Sâm và Bảo Nhi, dùng giọng điệu khàn khàn nói: “Là Linh Lung đó à, đây là tằm ngươi chọn sao? Là người lớn hay trẻ con?”

“Hắn tên Hàn Sâm, là một Tinh tộc…” Linh Lung giới thiệu lần lượt Hàn Sâm và Bảo Nhi.

“Hiếm thấy ngươi lại đi chọn một Tinh tộc, đúng là cần dũng khí rất lớn.” Ông cụ vừa nói, ánh mắt vừa quan sát Hàn Sâm. Đang định nói gì đó, hắn lại chợt thấy một bóng người dịch chuyển tức thời bay đến trước mặt mình.

an

“Sư thúc tổ.” Người kia hành lễ với ông cụ. “Lý Ngọc Chân? Ngươi tới đây làm gì?” Hàn Sâm và Linh Lung đồng thời nảy ra câu hỏi này trong đầu.

“Ngọc Chân, ngươi đứng đó chờ một chút, ta kiểm tra cho tằm của Linh Lung trước, sau đó sẽ đến lượt ngươi.” Ông cụ tỏ ý bảo Lý Ngọc Chân đứng qua một bên trước.

Lý Ngọc Chân nghe vậy bèn hành lễ với ông cụ lần nữa: “Sư thúc tổ, đã vậy chỉ bằng để chúng ta cùng làm kiểm tra được không?”

Hàn Sâm và Linh Lung nghe xong đều sững người, không biết rốt cuộc Lý Ngọc Chân muốn làm gì.

Ông cụ nghe vậy hơi trầm ngâm, sau đó chậm rãi gật đầu nói: “Cũng được, có thể tiết kiệm chút thời gian. Vậy các ngươi cùng kiểm tra đi.”

Linh Lung thầm lấy làm kỳ, bình thường chỉ có tằm của tộc Thái Thượng mới làm kiểm tra, tộc nhân Thái Thượng là người một nhà, không cần bước này. Sao Lý Ngọc Chân lại tới tham gia kiểm tra chứ, điều này khiến nàng cảm thấy rất nghi ngờ.

Dường như nhìn thấu nỗi hoài nghỉ trong lòng Linh Lung, ông cụ nói: “Gần đây ta sắp đi xa, trong tộc đề cử Ngọc Chân thay ta trông coi Tinh Thần Thụ. Nếu hắn có thể qua bài kiểm tra thì sau này Tinh Thần Thụ sẽ để hắn tạm thời trông coi.”

Hàn Sâm nghe xong thầm thấy may mắn. May mà họ tới sớm, nếu chờ đến khi Lý Ngọc Chân trông coi Tinh Thần Thụ mới tới thì ai mà biết liệu Lý Ngọc Chân có cố ý làm khó hắn hay không.

Hết chương 2653.

Chương 2654. Tỉnh Giáp Trùng

Lý Ngọc Chân cũng là tình cờ gặp phải Hàn Sâm. Hắn chỉ nhận được mệnh lệnh tới tham gia kiểm tra thôi, mục đích chủ yếu là để tiếp quản Tinh Thần Thụ.

Người ngoài có lẽ không biết nhưng Lý Ngọc Chân đã nhận được tin tức, lần này ông cụ trông coi Tinh Thần Thụ rời đi có khả năng sẽ không còn cơ hội trở về nữa. Nếu bây giờ hắn tiếp quản Tinh Thần Thụ thì sau này Tinh Thần Thụ rất có thể sẽ trở thành vật trong túi họ. Cho nên Lý Ngọc Chân mới tích cực đến đây như vậy, nếu chỉ trông coi Tinh Thần Thụ thì chẳng có sức hấp dẫn gì với một tộc nhân Thái Thượng cả.

Song khi gặp được Hàn Sâm ở đây, nhớ tới ngôn từ vô lễ của Hàn Sâm bên hồ hôm ấy, chỉ là tằm mà lại dám chống đối nhị sư huynh tộc Thái Thượng như hắn. Đã có một cơ hội như vậy, thuận tiện dạy dỗ Hàn Sâm cũng chính hợp tâm ý Lý Ngọc Chân.

“Ở ngoài kia ngươi có thể là thiên tài của một tộc, tuyệt đại thiên kiêu các kiểu, có kiểu ngạo một chút cũng có thể lý giải được. Nhưng trong tộc Thái Thượng ta, ngươi chẳng là cái thá gì hết. Nếu không tự biết mình thì sao có thể sinh tồn ở tộc Thái Thượng ta. Ta đây cũng là có lòng tốt dạy dỗ ngươi, tránh cho sau này ngươi làm liên lụy đến Linh Lung sư muội.” Lý Ngọc Chân thầm cười nhạt.

Ánh mắt ông cụ nhìn về phía bên cạnh nói: “Đã vậy, các ngươi bắt sâu cho Tinh Thần Thụ đi.”

“Bắt sâu?” Hàn Sâm tấm tắc lấy làm kỳ, thần thụ như vậy mà vẫn cần trừ sâu, thật là đáng ngạc nhiên.

Hàn Sâm đương nhiên không biết, lý do cần người đến trông nom Tinh Thần Thụ chủ yếu là để định kỳ trừ sâu cho thần thụ, tránh cho sâu gặm nhấm Tinh Thần Thụ và quả mọng. Đây là những công việc mà sau này Lý Ngọc Chân cần phải làm, cho nên bản thân bài kiểm tra cũng chính là bắt sâu.

Hàn Sâm chỉ là vấp phải đề thi của Lý Ngọc Chân, nếu không ông cụ sẽ không cho hắn đề bài kiểm tra như vậy.

“Khi kiểm tra không được sử dụng các thủ đoạn ngoại lực như dị bảo, chỉ có thể lấy sức mạnh của bản thân để trừ sâu. Hơn nữa trong quá trình này không được làm tổn thương Tinh Thần Thụ mảy may, bằng không chẳng những không có phần thưởng mà còn bị xử phạt.” Ông cụ điềm nhiên nói.

“Sư thúc tổ, không biết chúng ta cần bắt loại sâu nào vậy?” Hàn Sâm hành lễ với ông cụ, hỏi.

Ông cụ đáp: “Cũng chỉ có một loại sâu dám tới gần Tinh Thần Thụ tên là Tinh Giáp Trùng, ngươi thấy chúng tự nhiên sẽ biết thôi. Một ngày diệt được một nghìn con sâu thì coi như qua kiểm tra, mỗi lần diệt được một trăm con sâu sẽ cho phép ngươi hái một quả Tinh Thần.” Hàn Sâm nghe vậy thì mừng rơn. Hắn sợ nhất chính là làm cật lực mà ông cụ còn không cho hắn hái quả Tinh Thần. Ra giá rõ ràng như bây giờ tất nhiên là không còn gì tốt hơn.

“Bây giờ bắt đầu luôn đi. Khoảng giờ này ngày mai các ngươi nhất định phải quay lại nơi đây, xác Tinh Giáp Trùng có thể tạm thời để lại trên cây, sau khi chấm dứt hãy dọn dẹp sau.” Ông cụ nói.

Sau khi hành lễ với ông cụ xong, Hàn Sâm và Lý Ngọc Chân đều đứng dậy bay về phía tán cây Tinh Thần Thụ. Lý Ngọc Chân liếc nhìn Hàn Sâm, trực tiếp dùng tinh không đại na di bay vào trong tán cây, Hàn Sâm vẫn phải bay từ từ về phía trước.

Cây Tinh Thần Thụ này to lớn không thể tưởng tượng nổi, kích cỡ một quả Tinh Thần gần to bằng một cái vệ tinh cỡ nhỏ. Hàn Sâm bay hết tốc lực cũng mất hơn một giờ mới tiến vào trong tán cây.

Lý Ngọc Chân đã bắt đầu săn giết sâu từ lâu. Song vì phạm vi quá lớn, Hàn Sâm không thấy Lý Ngọc Chân ở chỗ nào hết, chỉ đành tự đi kiếm sâu.

Quan sát Tinh Thần Thụ ở khoảng cách gần mới phát hiện cành lá của Tinh Thần Thụ giống như phỉ thúy, quả mọng to lớn lại càng thêm trong suốt long lanh.

Vì ông cụ yêu cầu rất nhiên khắc, không cho chạm vào Tinh Thần Thụ nên Hàn Sâm không đáp xuống cây, chỉ có thể phi hành xung quanh †ìm kiếm.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã thấy được một con sâu đang nằm trên cành cây Tinh Thần to như chân long. Con sâu kích cỡ xấp xỉ trâu đực trưởng thành, cả lớp giáp xác như tinh không màu lam, những đốm huỳnh quanh lóe lên trên mặt giáp xác tựa như sao trời, mà ngoại hình của nó lại như bọ cánh cứng, mọc ra tám chân, phía trước còn có một đôi sừng quái dị như gọng kìm.

Song dáng vẻ của nó trông đẹp đẽ hơn bọ cánh cứng không biết bao nhiêu lần, cả thân mình màu lam trong suốt, ánh sao rực rỡ lóe sáng trên cơ thể, rất khó để liên hệ với mấy chứ côn trùng có hại.

Ông cụ yêu cầu dưới tình huống hoàn toàn không tổn thương đến Tinh Thần Thụ diệt trừ những con côn trùng này. Hàn Sâm đứng từ xa nhìn con sâu kia, không lập tức ra tay chém giết mà mở kính Tử Đồng Thần Điệp ra, quan sát nó trước.

Không nghỉ ngờ gì nữa, con côn trùng này chắc chắn là cấp Vương. Quan sát sinh cơ và khí tức của nó, Hàn Sâm đoán nó có ít nhất là Lĩnh Vực tam, tứ trọng, cũng không phải vấn đề lớn với hắn.

Nhưng Hàn Sâm không vội vàng động thủ mà nhìn nó chằm chằm, thầm suy tư: “Nếu không tổn thương đến Tinh Thần Thụ thì chiến đấu ắt sẽ không thể làm được, cần giải quyết con sâu trong một nhát, tránh cho nó phản kháng tổn thương đến thân cây.”

“Dị chủng hư không, thân thể không có khuynh hướng thuộc tính rõ ràng, chắc là dị chủng loại tiến hóa cơ thể. Nếu nói vậy thì giáp xác của nó chắc chắn sẽ cực kỳ cứng rắn, còn kiên cố hơn cả dị chủng cùng đẳng cấp. Muốn một kích chí mạng e rằng hơi khó khăn.” Hàn Sâm ngẫm nghĩ.

Nhìn một lát cũng không phát hiện ra nhược điểm trên người con sâu. Cả người nó được phủ một lớp giáp xác tinh thần. Muốn đánh chết nó chắc chắn phải phá vỡ giáp xác.

“Nếu không có nhược điểm đáng kể nào thì cũng chỉ đành cậy mạnh phá vỡ lớp giáp xác của nó. Nhưng dù cậy mạnh cũng có khác biệt rất lớn, nếu không thể dùng một kích chí mạng, khiến nó cơ cơ hội giãy dụa thì khó

tránh khỏi việc nó giãy dụa làm tổn thương đến cành lá của Tinh Thần Thụ…" Hàn Sâm nhìn chằm chằm con côn trùng, quan sát tỉ mỉ.

Lý Ngọc Chân bước vào tán cây sớm hơn một tiếng so với Hàn Sâm. Hơn nữa trước khi tới, hắn cũng đã điều tra trước tư liệu về đám bọ cánh cứng này, thuộc nằm lòng chỗ yếu hại và phương pháp đánh giết

Khi phát hiện một con bọ cánh cứng, hắn lập tức bắt đầu săn giết. Tuy Lý Ngọc Chân không tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên nhưng tộc Thái Thượng có vô số thuật gen, thuật gen đỉnh cấp không phải số ít. Thực lực của Lý Ngọc Chân cũng được coi là đỉnh cấp trong cấp Vương của tộc Thái Thượng, thêm vào rất nhiều bí thuật gen, muốn giết một con bọ cánh cứng cấp Vương không phải chuyện khó khăn gì.

Tuy lớp giáp xác của bọ cánh cứng cực kỳ cứng rắn, Vương Giả cùng cấp bình thường đều rất khó phá vỡ giáp xác của nó. Nhưng Lý Ngọc Chân chỉ mất mấy quyền đã đánh tan bọ cánh cứng, tốc độ nhanh kinh người.

Khi Lý Ngọc Chân đã tìm kiếm săn giết được mấy chục con bọ cánh cứng, Hàn Sâm cũng chỉ vừa mới bay lên tán cây.

Hơn nữa Hàn Sâm phát hiện bọ cánh cứng lại không lập tức chém giết ngay mà đứng đó quan sát một lúc lâu. Lý Ngọc Chân đã săn giết được một trăm con bọ cánh cứng rồi Hàn Sâm vẫn còn chưa bắt đầu động thủ.

"Sao cha còn chưa ra tay vậy?" Bảo Nhi kéo tay Linh Lung, nhìn chiếc gương trước mặt nói.

Hình ảnh phản chiếu trong gương lần lượt là Hàn Sâm và Lý Ngọc Chân. Lý Ngọc Chân đã săn giết được một trăm con bọ cánh cứng, Hàn Sâm vẫn còn chưa động thủ, Bảo Nhi không nhịn được mà hỏi.

Linh Lung nói: "Hắn đang nghĩ làm sao săn giết những con Tinh Giáp Trùng này."

"Còn phải suy nghĩ nữa sao? Cha chỉ cần một ngón tay là dí chết được đám côn trùng này rồi mà?" Bảo Nhi nghi ngờ hỏi.

Linh Lung còn chưa đáp lời, ông cụ đã mở miệng nói: “Hắn đang nghĩ dưới tình huống không tổn thương đến Tinh Thần Thụ thì phải làm sao mới có thể diệt trừ đám côn trùng này.”

Hết chương 2654.

Chương 2655. Săn giết chuẩn xác như dao phẫu thuật

Hàn Sâm quan sát một lúc lâu cuối cùng đã phi thân về phía con sâu kia. Lúc sắp đến gần nó, thân hình biến mất trong nháy mắt, khi xuất hiện lại đã bay đến phía trên lớp giáp xác của con côn trùng.

“Thần Du Thuật ư?” Linh Lung nhìn mà kinh ngạc. Cách thức dịch chuyển này rõ ràng là Thần Du Thuật. Tuy cự ly dịch chuyển rất ngắn, chỉ có thể xem là mới nhập môn nhưng nàng mới đưa Thần Du Thuật cho Hàn Sâm chưa được bao lâu mà hắn đã nhập môn rất nhanh rồi, thiên phú như vậy thật sự khiến người ta phải giật mình.

“Lẽ nào hắn thật sự có thiên phú thập nhất giáp?” Trên người Hàn Sâm có quá nhiều điều kỳ lạ, khiến Linh Lung cũng bắt đầu hoài nghỉ lần kiểm tra của con Thần Linh Chi Xúc kia có phải sự thật hay không.

Hàn Sâm dịch chuyển tức thời đến phía sau con bọ. Tinh Giáp Trùng còn chưa kịp phản ứng đã bị một chỉ của hắn điểm vào phần đầu.

TinhI

Một âm thanh rất nhỏ tựa như cương châm cắm vào xương, không lắng tai nghe hầu như không thấy được. Ngay sau đó Hàn Sâm đã thu †ay về, mà từ đầu tới cuối con bọ cánh cứng kia không hề giãy dụa, cơ thể chỉ khẽ run lên một cái, sau đó thì dường như chẳng có chuyện gì xảy ra. Nhưng sinh cơ trên người nó lại đang dần trôi đi, rất nhanh đã không còn sự sống.

Tỉnh Giáp Trùng hầu như không có sự khác biệt nào với trước đó, vẫn nằm trên cành cây không động đậy. Nhưng nếu quan sát tỉ mỉ, sẽ phát hiện ở vị trí đầu của nó xuất hiện một cái lỗ cực nhỏ.

“Săn giết dị chủng cấp Vương Tinh Giáp Trùng, phát hiện gen dị chủng.” Âm thanh săn giết vang lên trong đầu Hàn Sâm.

“Sức quan sát nhạy bén, năng lực hành động mạnh mẽ, hơn nữa trình độ tiến hóa của sức mạnh cơ thể rất khá. Linh Lung, ngươi đã tìm được tăm rất tốt đấy.” Ông cụ tỏ vẻ ngợi khen.

Biểu hiện của Hàn Sâm thật sự rất ưu tú. Một điều khiến ông cụ thưởng thức là Hàn Sâm thuộc dạng nghĩ trước rồi mới làm chứ không phải mãng phu thân thể nhanh hơn đầu óc.

Tuy mãng phu cũng có chỗ tốt của mãng phu, giữa ranh giới sinh tử trong một cuộc chiến cùng đẳng cấp thực sự thì vốn không có thời gian ngẫm nghĩ nhiều như vậy, phản ứng bản năng nhất của cơ thể thường mới là hữu dụng nhất.

Nhưng trừ sâu lại không cần đến phản ứng như vậy. Trước đó Hàn Sâm hoàn toàn không biết về đặc điểm của Tinh Giáp Trùng, qua sự quan sát ngắn ngủi lại có thể một kích tất sát, trực tiếp cắt đứt thần kinh của Tinh Giáp Trùng, khiến nó không có cơ hội phản ứng nào hết đã chết đi, có thể hạ thấp xác suất tổn thương đến Tinh Thần Thụ xuống mức nhỏ nhất. Những điều này mới chính là nguyên nhân khiến ông cụ thưởng thức Hàn Sâm.

So với Lý Ngọc Chân, tuy dã biết trước tư liệu về Tinh Giáp Trùng nhưng phương pháp lại quá cẩu thả, tuy cũng giảm thiểu mức độ tổn thương đến Tinh Thần Thụ nhưng vẫn còn kém xa Hàn Sâm.

Hàn Sâm chính thức bắt đầu săn giết Tinh Giáp Trùng, dịch chuyển tức thời phối hợp với đao pháp Thiên Chị Hạ của hắn, mảnh đao ngưng tụ ra chuẩn xác như dao phẫu thuật, trực tiếp đâm thủng lớp giáp xác, cắt đứt chỗ thần kinh yếu hại của Tinh Giáp Trùng, khiến Tinh Giáp Trùng chết đi mà hoàn toàn không thể phản kháng.

Một đao một con Tinh Giáp Trùng bị Hàn Sâm trực tiếp ám sát. Hàn Sâm giống hệt như một bác sĩ mổ chính ưu tú của khoa ngoại, liên tục tiến hành cắt gọt chuẩn chỉ như dao mổ, không ngừng săn giết hơn một trăm con Tinh Giáp Trùng, thậm chí không có một sai lầm nào, không có bất cứ con Tỉnh Giáp Trùng nào có cơ hội giãy dụa phản kháng trước mặt hắn.

Trong mắt ông cụ lóe lên vẻ kinh ngạc, Linh Lung không nhúc nhích nhìn chằm chằm mặt gương. Lúc này tư tưởng của nàng đã hoàn toàn dung nhập vào trong tư duy của Hàn Sâm, giống như nàng chính là Hàn Sâm, lúc này cũng đang săn giết Tinh Giáp Trùng vậy.

Đây là lợi ích khi có được tằm, có thể giống như tự thân cảm nhận, chiếm được kinh nghiệm vốn không nên thuộc về mình.

Từ cấp Vương thăng đến cấp Thần Hóa, thậm chí là xa hơn về sau, tuy Linh Lung sẽ không cùng tiến hóa với Hàn Sâm nhưng nàng lại như được tự trải nghiệm một lần tiến hóa. Sau này khi nàng thăng đến cấp Thần Hóa cũng nhiều hơn một lần kinh nghiệm, giống như chuyển thế trùng tu, có thể bớt đi rất nhiều đường vòng.

Tinh Giáp Trùng cấp Vương đương nhiên chẳng là gì với Linh Lung, nàng cũng dễ dàng giết chết được nó nhưng muốn chính xác cắt đứt †hần kinh của Tinh Giáp Trùng giống như Hàn Sâm, khiến nó không còn cơ hội giãy dụa, hơn nữa giết nhiều Tinh Giáp Trùng như vậy cũng không xuất hiện bất cứ sai lầm nào thì nàng tự hỏi cũng thấy không thể làm được.

Mà Linh Lung còn có thể cảm nhận được rõ ràng tất cả phản ứng của Hàn Sâm, đây mới là điều khiến nàng thật sự kinh ngạc.

Thoạt nhìn Hàn Sâm chỉ dùng một chỉ rất đơn giản, nhưng trước khi động thủ lại trải qua không biết bao nhiêu lần thôi diễn, tính toán hết tất cả khả năng có thể phát sinh.

Trông như một chỉ tùy tiện, bên trong lại bao hàm rất nhiều thông tin. Nếu không phải Linh Lung có thể cảm nhận được tư duy của Hàn Sâm thì người ngoài sẽ không ngờ được rằng trong đó lại có nhiều suy nghĩ phức tạp đến vậy.

"Năng lực chiến đấu của tên này là thứ mà bình sinh ta rất hiếm thấy được. Tuy tộc Thái Thượng ta am hiểu Thái Thượng Cảm Ứng Thiên

cũng không thể điên cuồng được như hắn." Sắc mặt Linh Lung ngày càng phức tạp.

Nàng càng hiểu sâu hơn về Hàn Sâm thì càng nhận ra sự kinh khủng của hắn.

Cách chiến đấu của Hàn Sâm thay vì nói là chiến đấu, chi bằng nói là hoàn thành công việc đã định trước kết quả, hoàn toàn không cần phải lo lắng gì cả, vì hết thảy đầu đã nằm trong lòng bàn tay Hàn Sâm.

Loại cảm ngộ giống như được tự trải nghiệm này khiến Linh Lung thu được lợi ích không nhỏ nhưng đồng thời cũng khiến cho tình cảm của nàng với Hàn Sâm trở nên càng phức tạp hơn.

Nếu nói trước kia, thái độ của tộc Thái Thượng đối với tằm đều là từ trên cao nhìn xuống, là loại thái độ thưởng thức thì bây giờ, cảm giác của Linh Lung lại hơi tương phản.

Nàng càng cảm nhận được mọi thứ của Hàn Sâm thì lại càng cảm thấy hình tượng của Hàn Sâm to lớn, khủng bố hơn.

"Săn giết dị chủng cấp Vương Tinh Giáp Trùng, thu được thú hồn Tinh Giáp Trùng, phát hiện gen dị chủng.

Hàn Sâm săn giết hơn một trăn con Tinh Giáp Trùng, cuối cùng cũng thu được thú hồn Tinh Giáp Trùng. Nhìn thoáng qua hồn hải, phát hiện thú hồn

Tinh Giáp Trùng là dạng áo giáp.

Đây cũng không ngoài dự đoán của Hàn Sâm. Thấy dáng vẻ của Tinh Giáp Trùng là biết xác suất cho ra thú hồn đạng áo giáp cao nhất rồi.

“Thú hồn dạng áo giáp cũng được đấy. Sau này nhận được quyền sở hữu Tinh Tú Hải có thể thành lập một nhánh đại quân nhân loại, đến lúc đó những thú hồn áo giáp này đều là đồ tốt.” Hàn Sâm nghĩ đến sau này quân đoàn nhân loại của mình đều trang bị thú hồn cấp Vương, cánh tượng đó chắc chắn sẽ rất rúng động.

“Nếu có một thú hồn Tinh Giáp Trùng cấp Thần Hóa thì ngon rồi.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Hắn cũng chỉ tưởng tượng vậy thôi, không cho rằng mình sẽ thật sự gặp được một con Tinh Giáp Trùng Thần Hóa. Bởi vì ông cụ yêu cầu không được sử dụng dị bảo, chỉ dựa vào sức mạnh bản thân, Hàn Sâm còn chưa đủ sức chống chọi với dị chủng cấp Thần Hóa.

Hàn Sâm đang qua lại tìm kiếm Tinh Giáp Trùng giữa tán cây, lại đột nhiên nghe được tiếng vù vù chấn động truyền vào tai.

Cảm nhận được âm thanh kia vang lên từ phía trên, Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lên. Xuyên thấu qua khe hở giữa đám lá cây, chợt thấy một quân đoàn Tinh Giáp Trùng xuất hiện trong tinh không, đều bay về phía Tinh Thần Thụ.

Trong đó dẫn đầu là một con Tinh Giáp Trùng toàn thân như băng như ngọc, tản ra tinh quang màu lam sẫm, xinh đẹp rực rỡ không nói lên lời. Đồng thời khí tức kinh khủng trên người nó cũng chứng minh thân phận của nó, Tinh Giáp Trùng cấp Thần Hóa.

Hết chương 2655.

Chương 2656. Tỉnh Giáp Trùng Thần Hóa

“Đúng là cầu được ước thấy. Nhưng tới chẳng đúng lúc gì hết, giờ không thể sử dụng thú hồn chiến đấu, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân ta thì e là không giết nổi con Tinh Giáp Trùng Thần Hóa này.” Hàn Sâm cực kỳ phiền muộn.

Tinh Giáp Trùng cường hóa thân thể đơn thuần thì ở cấp Nguyên Cơ, độ cứng rắn của lớp giáp xác cũng vượt xa dị chủng cùng cấp. Dù Hàn Sâm có thể sử dụng hồn y Khổng Tước Vương và cung Lục Hạch Xà, muốn xẻ lớp giáp xác của nó ra cũng không phải chuyện dễ dàng, huống chỉ bây giờ còn không được dùng.

“Tinh Giáp Trùng Thần Hóa thì thôi bỏ đi vậy, cứ giết Tinh Giáp Trùng cấp Vương của ta đổi lấy quả Tinh Thần là quá tốt rồi.” Hàn Sâm tiếp tục tìm kiếm Tinh Giáp Trùng để săn giết.

Không biết những con Tinh Giáp Trùng này bay tới từ nơi nào, số lượng khá đông đảo. Hàn Sâm vốn còn lo lắng trên cây có đủ một ngàn con Tỉnh Giáp Trùng không nhưng giờ xem ra phải có hơn mười ngàn con.

Sau khi đàn Tinh Giáp Trùng bay vào phạm vi Tinh Thần Thụ, chúng bèn bay tứ tán đến các cành lá và quả mọng, dùng hàm răng sắc bén gặm nhấm Tinh Thần Thụ. Tuy Tinh Thần Thụ rất cứng rắn nhưng cũng bị cắn ra những vết thương nông. Tuy bây giờ sẽ thấy những vết nông này không ảnh hưởng gì đến Tinh Thần Thụ nhưng theo ngày tháng trôi qua, cứ gặm nhấm như vậy thì dù là Tinh Thần Thụ cũng không trụ nổi.

Cuộc săn giết của Hàn Sâm vẫn còn tiếp tục. Một con Tinh Giáp Trùng bị hắn hạ gục, cũng chỉ qua ba bốn tiếng, hắn đã chém giết được năm trăm con Tinh Giáp Trùng, nhận được ba thú hồn.

“Xem ra trước khi tới hạn ta có thể săn giết được khoảng hai ngàn con Tinh Giáp Trùng, đến lúc đó có thể nhận được hai mươi quả Tinh Thần. Nhưng

quả Tinh Thần lớn như vậy ta mang đi kiểu gì bây giờ?" Hàn Sâm còn đang suy tư, lại đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, lập †ức sử dụng dịch chuyển tức thời chạy ra.

Ở vị trí Hàn Sâm vừa dịch chuyển, chỉ thấy con Tinh Giáp Trùng Thần Hóa bay đến nhanh như một tia chớp, đáp xuống một nhánh cây, đôi mắt tinh lam nho nhỏ nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

"Ôi đệt, sao con này lại chạy tới đây vậy trời?" Ban nãy Hàn Sâm đã cố ý cách xa vị trí con Tinh Giáp Trùng Thần Hóa hạ xuống, không ngờ con này đã chạy đến đây từ lúc nào, còn đánh lén sau lưng hắn.

Hàn Sâm không kịp nghĩ nhiều thì con Tinh Giáp Trùng Thần Hóa đã phát động công kích với hắn. Cơ thể màu lam hóa thành tia chớp, ngang trời bổ xuống Hàn Sâm.

Tốc độ của Hàn Sâm lại không kịp né tránh đòn tấn công của nó, chỉ đành sử dụng dịch chuyển tức thời lần nữa. Sau khi kéo giãn khoảng cách với Tinh Giáp Trùng Thần Hóa, hắn vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục sử dụng dịch chuyển tức thời ý đồ lùi xa hơn.

Nhưng Tỉnh Giáp Trùng Thần Hóa không có ý định buông tha Hàn Sâm, hóa thành một luồng sáng lam không ngừng truy kích. Cự ly dịch chuyển của Hàn Sâm không đủ xa, làm thế nào cũng không bỏ rơi được con Tinh Giáp Trùng. Mỗi lần Hàn Sâm dịch chuyển tức thời xuất hiện, Tinh Giáp Trùng lại hóa thành luồng sáng lam xung kích, khiến Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục dịch chuyển, căn bản không có thời gian săn giết những con Tinh Giáp Trùng khác.

Hàn Sâm không nhịn được mà nhíu mày. Hắn bị con Tỉnh Giáp Trùng Thần Hóa quấn lấy, không có cơ hội săn giết những con Tinh Giáp Trùng khác, cuối cùng không đủ một ngàn con Tinh Giáp Trùng, không biết ông cụ có cho phép hắn hái quả Tinh Thần không.

"Lạ thật đấy, sao con Tinh Giáp Trùng Thần Hóa này cứ đuổi theo ta không tha thế nhỉ?" Hàn Sâm thầm thấy khó hiểu, dường như chuyện này hơi kỳ lạ.

“Lạ thật. Sao Tinh Giáp Trùng Thần Hóa cứ đuổi theo Hàn Sâm mãi thế?” Linh Lung cũng tỏ vẻ hoài nghi. Chỉ số IQ của Tinh Giáp Trùng không cao lắm, chúng đều dựa vào bản năng bay tới gặm nhấm Tinh Thần Thụ. Chỉ số IQ của chúng chỉ cần cao hơn một chút, thấy được ông cụ dưới tàng cây thì nên trốn đi mới phải.

Lý Ngọc Chân lại thầm cười lạnh. Ban đầu khi đám Tinh Giáp Trùng kia bay tới, hắn và Hàn Sâm đều cùng nhìn thấy. Thấy được Tinh Giáp Trùng cấp Thần Hóa, trong lòng hắn chợt nảy ra suy nghĩ.

Hắn không có năng lực điều khiển Tinh Giáp Trùng. Song khi Hàn Sâm săn giết Tinh Giáp Trùng, trên người đã nhiễm khí tức tử vong của Tỉnh Giáp Trùng. Lý Ngọc Chân chỉ cần âm thầm dùng chút thủ đoạn, khiến Tinh Giáp Trùng Thần Hóa ngửi được khí tức tử vong này là có thể dẫn Tinh Giáp Trùng Thần Hóa tới chỗ Hàn Sâm.

“Con Tinh Giáp Trùng Thần Hóa này xuất hiện bất ngờ lại bớt được không ít phiền toái cho ta. Dạy dỗ hắn một chút như vậy là đủ, không cần ta phải tự ra tay.” Lý Ngọc Chân không quan tâm đến Hàn Sâm nữa, tự săn giết Tinh Giáp Trùng cấp Vương.

Tuy Hàn Sâm có thể trốn khỏi sự truy kích của Tinh Giáp Trùng Thần Hóa nhưng cũng không còn thời gian và cơ hội tiếp tục săn giết Tinh Giáp Trùng cấp Vương nữa. Không gom đủ một ngàn con Tỉnh Giáp Trùng thì tự nhiên cũng không đổi được quả Tinh Thần.

Ông cụ híp mắt lại, vẻ mặt cũng không thay đổi gì. Tuy thủ đoạn của Lý Ngọc Chân rất bí mật nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của hắn. Song ông cụ lại chưa nói gì hét.

Ân oán của thế hệ trẻ ra sao chẳng có liên quan gì đến hắn cả, hắn chỉ cần một người có thể bảo vệ Tinh Thần Thụ là được.

Hiện giờ, biểu hiện của Lý Ngọc Chân khá ổn, các hạng năng lực cũng được coi là đỉnh cấp trong những người đồng cấp, cũng miễn cưỡng có thể trở thành người thủ vệ Tinh Thần Thụ.

Về phần thủ pháp mà Lý Ngọc Chân sử dụng, tuy không được công bằng với Hàn Sâm nhưng cũng phần nào thể hiện một loại năng lực.

Hàn Sâm biết mình cứ tiếp tục như vậy thì không ổn, căn bản không có thời gian đi săn giết những con Tinh Giáp Trùng khác, không thể đạt đủ tiêu chuẩn săn giết một ngàn con Tinh Giáp Trùng.

“Không bỏ rớt được thì mình bơ nó đi thôi vậy.” Hàn Sâm động não cực nhanh.

Linh Lung vốn còn lo lắng thay Hàn Sâm nhưng biểu hiện sau đó của Hàn Sâm lại khiến Linh Lung càng giật mình hơn.

Dưới sự truy đuổi của Tinh Giáp Trùng, Hàn Sâm vừa né tránh nó xung kích vừa thuận tay săn giết dị chủng Tinh Giáp Trùng cấp Vương trong quá trình chạy trốn.

Trong con mắt người ngoài thì đây chỉ là tiện tay mà thôi, dường như khi Hàn Sâm chạy trốn cũng đúng lúc đụng phải Tinh Giáp Trùng cấp Vương, sau đó thuận lợi một kích giết chết, lại dịch chuyển tức thời né tránh truy kích của Tinh Giáp Trùng Thần Hóa. Tất cả có vẻ xuôi chèo mát mái như vậy, lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi, thoạt nhìn chỉ là vừa khớp.

Nhưng Linh Lung có thể cảm nhận được rõ ràng tư duy của Hàn Sâm, tất thảy không phải vừa khớp mà mọi cử động của Hàn Sâm đều đã lên kế hoạch tỉ mỉ.

Giữa sự truy đuổi tốc độ cao như vậy còn có dư sức bày ra tất cả mọi chuyện, tuy Linh Lung biết được phương pháp Hàn Sâm sử dụng nhưng để nàng tự làm thì bản thân nàng cũng không thể làm được.

Ông cụ quan sát nhất cử nhất động của Hàn Sâm, ánh mắt cũng toát lên vẻ kinh ngạc.

Dưới tình huống bị Tinh Giáp Trùng Thần Hóa truy đuổi mà tốc độ săn giết Tinh Giáp Trùng của Hàn Sâm tuyệt không chậm hơn Lý Ngọc Chân. Hơn nữa hắn vẫn làm lưu loát gọn gàng giống như trước đó, cũng không vì bị Tinh Giáp Trùng Thần Hóa truy sát mà hạ thấp tiêu chuẩn, vẫn săn giết

chuẩn xác như dao phẫu thuật, khiến Tinh Giáp Trùng cấp Vương không có một cơ hội phản kháng giấy dụa nào, tự nhiên cũng không tổn thương đến Tinh Thần Thụ.

“Tuổi còn trẻ mà có thể tỉnh táo như vậy, gặp biến không hoảng, làm tốt nhất tất cả những chuyện mình có thể làm được. Tinh tộc này đúng là một nhân tài, Linh Lung chọn tằm tốt lắm.” Ông cụ chợt mở miệng, nói với Linh Lung.

Hết chương 2656.

Chương 2657. Ai là người tiếp quản?

Khi săn giết dị chủng Tinh Giáp Trùng, Lý Ngọc Chân thi thoảng lại nghe được tiếng rít gào của Tinh Giáp Trùng Thần Hóa vang lên ở nơi xa.

“Cũng không tệ, vậy mà có thể kiên trì thời gian dài như vậy mà chưa rời khỏi Tinh Thần Thụ cơ đấy.” Lý Ngọc Chân nói với vẻ chế nhạo, nhìn thoáng qua hướng Hàn Sâm, cũng không có ý định đi qua.

Tinh Giáp Trùng Thần Hóa bị hắn mở ra khứu giác tử vong mới có thể đuổi riết không tha. Bản thân Lý Ngọc Chân cũng giết rất nhiều Tinh Giáp Trùng, Tinh Giáp Trùng Thần Hóa đương nhiên cũng ngửi thấy được.

Ở khoảng cách xa, hắn còn có thể dùng bí pháp áp chế chứ nếu ở gần, để Tinh Giáp Trùng Thần Hóa ngửi thấy khí tức tử vong trên người hắn, không chừng lại quay đầu đuổi theo hắn.

Cho nên Lý Ngọc Chân vân không chạy qua chỗ Hàn Sâm, không biết sự thật lại khác xa trong tưởng tượng của hắn.

Hàn Sâm vừa né tránh công kích của Tinh Giáp Trùng Thần Hóa vừa săn giết Tinh Giáp Trùng cấp Vương, tốc độ săn giết lại vẫn vượt trên Lý Ngọc

Chân.

Ngay cả ông lão dưới tàng cây cũng phải giật mình, Hàn Sâm đã đuổi bắt với Tinh Giáp Trùng Thần Hóa lâu như vậy mà công kích của nó vẫn không làm thương tổn mảy may đến Tinh Thần Thụ.

Rõ ràng tất thảy đều nhờ vào sự dẫn dắt của Hàn Sâm, nếu không thế công mãnh liệt của Tinh Giáp Trùng Thần Hóa chắc đã đánh vào Tinh Thần Thụ từ lâu rồi, chí ít cũng phải tổn hại đến cành lá.

“Thật là hiếm có.” Vẻ tán thưởng trong mắt ông cụ ngày càng sâu sắc hơn.

Tuy Lý Ngọc Chân đã xuất sắc lắm rồi nhưng so sánh với Hàn Sâm vẫn có vẻ thô sơ, không đến mức thực lực khác xa song có thể thấy không nằm trên cùng một đẳng cấp.

Cũng không phải nói thực lực Hàn Sâm mạnh hơn Lý Ngọc Chân bao nhiêu, mà là mức độ tỉ mỉ khi xử lý chuyện này của hắn hơn xa Lý Ngọc Chân.

“Linh Lung này, có thể cho ta mượn tầm của ngươi được không?” Thời gian một ngày sắp trôi qua, ông cụ đột nhiên nhìn về phía Linh Lung, nghiêm túc hỏi.

“Ý của sư thúc tổ là?” Linh Lung nghĩ tới một khả năng nhưng lại không dám tin vào suy nghĩ của mình.

“Mượn hắn giữ Tinh Thần Thụ giúp ta một năm. Nếu một năm sau ta không thể quay về thì cây này sẽ do ngươi và hắn thay phiên coi sóc, đến tận khi ta trở về mới thôi.” Ông cụ nghiêm mặt nói.

Linh Lung ngẩn ra, không ngờ ông cụ lại đưa ra quyết định như vậy, để một tầm trông coi Tinh Thần Thụ, thậm chí còn có thể nhận được một nửa quyền sử dụng Tỉnh Thần Thụ, đây là chuyện có một không hai trong lịch sử tộc Thái Thượng.

“Sư thúc tổ chắc chắn muốn giao Tinh Thần Thụ cho hắn trông coi ư?” Linh Lung thật không dám tin, bèn hỏi lại.

“Đúng vậy, ta đã suy nghĩ rất kỹ rồi. Hắn là người thích hợp nhất, ngươi có bằng lòng để hắn canh giữ ở đây một năm không?” Ông cụ trả lời chắc nịch.

“Nếu người đã quyết định rồi thì đệ tử cầu còn không được.” Linh Lung thầm lấy làm kỳ.

Hàn Sâm là tằm, vốn dĩ nên là nàng giúp đỡ Hàn Sâm nhận được nhiều †ài nguyên hơn. Nhưng bây giờ Hàn Sâm đã đạt được quyền trông coi Tinh Thần Thụ, nếu một năm sau sư thúc tổ không quay về thì nàng và Hàn Sâm mỗi người có thể thu được quyền sử dụng một nửa Tinh Thần Thụ, đây cũng là một món tài nguyên cực kỳ to lớn với Linh Lung.

Tuy tài nguyên của Thiên Ngoại Thiên phong phú nhưng lại quá nguy hiểm. Hơn nữa theo quy tắc của tộc Thái Thượng, sau khi nhận được †ằm, nàng phải tự đi giành giật tài nguyên. Tài nguyên nhiều hơn nữa cũng phải tự mình đánh lấy, không dễ dàng đoạt được đến tay.

Tinh Thần Thụ lại khác, trực tiếp hái quả mọng xuống, lấy được dị chủng bên trong, mức độ nguy hiểm thấp hơn rất nhiều so với đi săn giết dị chủng Thần Hóa.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh. Vì cự ly dịch chuyển tức thời quá ngắn nên Hàn Sâm không thể trực tiếp na di xuống dưới tàng cây, hắn đành phải rời khỏi tán cây trước một tiếng, quay về chỗ của ông cụ dưới tàng cây.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi tán cây, con Tinh Giáp Trùng Thần Hóa không đuổi theo hắn nữa, rõ ràng không muốn rời khỏi Tinh Thần Thụ.

Lý Ngọc Chân không nghe được âm thanh của Tinh Giáp Trùng, biết Hàn Sâm đã rời đi rồi.

“Kiên trì tới bây giờ thì có tác dụng gì chứ? Cũng chỉ là bị Tỉnh Giáp Trùng Thần Hóa đuổi đánh cả một ngày thôi, đã định sẵn không thể hoàn thành bài kiểm tra của sư thúc tổ.” Lý Ngọc Chân tiếp tục săn giết Tinh Giáp Trùng. Qua chừng một tiếng đồng hồ, đến thời gian giao hẹn, hắn mới trực tiếp sử dụng tinh không đại na di quay về trước mặt ông cụ.

Vì Hàn Sâm bay trở về cho nên thời gian hắn về đến nơi không chênh lệch bao nhiêu so với Lý Ngọc Chân.

“Sư thúc tổ, ta tổng cộng săn giết được hai ngàn bốn trăm mười sáu con Tinh Giáp Trùng cấp Vương, như vậy đã vượt qua kiểm tra chưa ạ?” Lý Ngọc Chân hành lễ với ông cụ, nói.

Ông cụ khẽ gật đầu: “Tiểu Khúc dạy được một đồ đệ giỏi đấy. Tuy người không tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên nhưng năng lực cũng không kém cạnh so với những đệ tử tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.”

Lý Ngọc Chân nghe được mà mừng rơn, có thể nhận được lời động viên như vậy từ sư thúc tổ chắc chắn là chuyện rất đáng vui mừng với Lý Ngọc Chân.

Hơn nữa nghe sư thúc tổ có vẻ rất hài lòng với biểu hiện của hắn, vậy chuyện tiếp quản Tinh Thần Thụ chắc chắn không còn nghỉ ngờ gì nữa.

“Đây vốn là chuyện mười phần chắc chín rồi, ta chính là người thích

hợp nhất, nếu không sư phụ đã chẳng đề cử ta với sư thúc tổ.” Lý Ngọc Chân thầm đắc ý, gương mặt cũng vẽ ra nụ cười tươi.

Ông cụ dừng một chút, lại nói tiếp: “Song ta đã chọn được người để chăm sóc Tinh Thần Thụ rồi. Ngươi trở về nói với Tiểu Khúc một tiếng, cảm ơn hắn đã suy nghĩ cho ta.”

Lý Ngọc Chân còn đang đắc ý lại đột nhiên nghe được một câu như vậy, hầu như cho là tai mình có vấn đề, nghe lầm lời của ông cụ nói.

“Sư thúc tổ, người nói người đã chọn được người tiếp quản Tinh Thần Thụ rồi sao?” Lý Ngọc Chân do dự một lát, vẫn không nhịn được cất lời hỏi.

Tuy biết nghỉ ngờ trưởng bối như vậy là không tốt nhưng Lý Ngọc Chân thật sự không thể hiểu nổi, nếu sư thúc tổ đã chọn được người thì cần gì phải để hắn kiểm tra nữa, đây chẳng phải là làm chuyện thừa thãi hay sao?

Ông cụ khẽ gật đầu, dùng giọng điệu già nua khàn khàn nói: “Đúng vậy, †a đã tìm được người thích hợp nhất để trông nom Tinh Thần Thụ rồi. Cũng

may nhờ có ngươi, ngươi hái mười quả mang về đi, coi như là chút tâm ý của sư thúc tổ ta đây, không để ngươi đi tay không chuyến này."

"Nhờ có ta?" Nhất thời Lý Ngọc Chân không phản ứng lại được là có ý gì, người ông cụ chọn thì có liên quan gì đến hắn?

Ông cụ chỉ Hàn Sâm vừa quay về, nói: "Ta đã quyết định sau này sẽ do hắn phụ trách chăm sóc Tinh Thần Thụ."

"Cái gì… Hắn…" Lý Ngọc Chân tỏ vẻ khó tin nhìn Hàn Sâm, dù thế nào cũng không thể ngờ được có chuyện như vậy, sư thúc tổ lại chọn một †ằm tiếp quản Tinh Thần Thụ.

Hàn Sâm nghe được lời ông cụ cũng sửng sốt. Hắn thật sự không ngờ mình lại biến thành người tiếp quản Tinh Thần Thụ, chuyện này hình như đâu có quan hệ gì với hắn? Hắn chỉ đến lấy quả Tinh Thần thôi mà.

"Sư thúc tổ, đây là người vừa mới quyết định sao?" Lý Ngọc Chân nhịn một lúc lâu, vẫn không nén nổi nỗi uất ức trong lòng, thốt ra câu hỏi. Hắn thật sự không rõ mình kém Hàn Sâm ở đâu mà sư thúc tổ thà chọn một tằm tiếp quản Tinh Thần Thụ cũng không cần hắn, hơn nữa †ên này còn chưa hoàn thành nhiệm vụ sư thúc tổ giao phó nữa cơ.

Trong mắt Lý Ngọc Chân, Hàn Sâm chắc chắn không săn giết được một nghìn con Tinh Giáp Trùng cấp Vương, sao có thể hoàn thành nhiệm vụ được chứ.

Hết chương 2657.

Chương 2658. Lý Ngọc Chân không tin

"Đúng vậy." Ông cụ hiểu điều mà Lý Ngọc Chân đang suy nghĩ, dừng một chút còn nói thêm: "Hàn Sâm làm tốt hơn ngươi nhiều, cho nên hắn thích

hợp chăm sóc Tinh Thần Thụ hơn.”

“Không thể nào? Hắn còn chưa hoàn thành nhiệm vụ một ngàn con Tinh Giáp Trùng cơ mà? Sao lại làm tốt hơn ta được?” Lý Ngọc Chân hỏi với vẻ khó tin.

Hắn biết rõ Hàn Sâm hầu như bị con Tỉnh Giáp Trùng Thần Hóa truy sát cả ngày, sao có thể làm tốt hơn hắn được chứ.

“Tự ngươi xem là biết thôi.” Ông cụ cũng không giải thích gì nhiều, chỉ để Lý Ngọc Chân tự nhìn.

Dù sao Lý Ngọc Chân cũng được giới thiệu tới, không cần quan tâm đến suy nghĩ của Lý Ngọc Chân thì cũng phải cho hắn một câu trả lời thỏa đáng, nếu không sẽ không nói nổi với người trong tộc, Hàn Sâm tiếp quản cũng là danh bất chính ngôn bất thuận, khó tránh khỏi người khác đàm tiếu.

“Ngươi săn giết được bao nhiêu Tinh Giáp Trùng cấp Vương?” Lý Ngọc Chân không xem ngay, mà quay qua hỏi Hàn Sâm.

“Ba ngàn sáu trăm mười bốn con.” Hàn Sâm thuận miệng đáp.

“Không thể nào, chưa nói đến việc ngươi bị Tinh Giáp Trùng Thần Hóa truy sát, cho dù không có thì ngươi cũng không thể săn giết được nhiều Tinh Giáp Trùng như vậy trong một thời gian ngắn.” Lý Ngọc Chân rõ ràng không tin.

Vì điều kiện tiên quyết là không được tổn thương đến Tinh Thần Thụ, cho nên khi săn giết không thể sử dụng thuật gen gây sát thương phạm vi rộng, phải cẩn thận săn giết từng con. Một ngày có thể săn được hơn hai ngàn con đã là cực kỳ khủng bố rồi, Hàn Sâm còn báo số liệu hơn ba ngàn sáu trăm con, vốn là chuyện không thể xảy ra. Trừ phi là cường giả cấp Thần Hóa đích thân tới mới có thể làm được.

Huống chi Hàn Sâm vừa đi vừa về đã mất hai tiếng đồng hồ, thời gian thực tế để săn giết còn chưa tới một ngày.

Hàn Sâm cười nhạt, không giải thích gì cả.

Lý Ngọc Chân biến sắc, trực tiếp sử dụng tinh không đại na di bay vào khu vực Hàn Sâm đứng trước đó.

Rất nhanh, Lý Ngọc Chân đã thấy được những con Tinh Giáp Trùng bị Hàn Sâm giết chết. Khi nhìn thoáng qua, hắn còn tưởng rằng chúng là vật sống, trên người hầu như không có một vết thương nào.

Nhưng sức sống của Tinh Giáp Trùng đều đã mất hết, rõ ràng đã chết rồi.

Lý Ngọc Chân khẽ nhíu mày, tỉ mỉ quan sát xác Tinh Giáp Trùng, rồi nhanh chóng phát hiện ra vết thương trên đầu đám Tinh Giáp Trùng.

"Một kích mất mạng, còn cắt đứt thần kinh, khiến Tinh Giáp Trùng không hoàn toàn không có cơ hội giãy dụa, thuật gen và lực khống chế thật là lợi hại…" Lý Ngọc Chân không khỏi tán thán.

Nhưng hắn vẫn không tin Hàn Sâm có thể chém giết hơn ba ngàn con Tinh Giáp Trùng, thuật gen tinh tế như vậy sẽ có yêu cầu sử dụng cực cao, lại càng không thể hoàn thành được trong khi đang bị Tinh Giáp Trùng Thần Hóa truy đuổi.

Nhưng Lý Ngọc Chân bay đi thật nhanh, ngay sau đó đã thấy được ngày càng nhiều xác Tinh Giáp Trùng nằm trên cành cây hoặc trên lá cây, cả đám đều có cùng kiểu tử vong, bị một chỉ xuyên qua đầu mất mạng.

Lý Ngọc Chân tự hỏi có thể miễn cưỡng thực hiện được thủ pháp tinh diệu như vậy dưới tình huống có chuẩn bị nhưng khi bị đuổi giết thì chắc chắn không thể làm chuẩn xác thế được.

Loanh quanh một lát, sau khi tìm được hơn ba ngàn con Tinh Giáp Trùng, Lý Ngọc Chân không xem tiếp nữa. Vì hắn biết, con số này không hề sai, dù sao Hàn Sâm cũng không thể báo số liệu giả trước mặt sư thúc tổ.

Song lúc này Lý Ngọc Chân lại hoài nghi Hàn Sâm gian lận, chắc hắn đã sử dụng dị bảo mạnh mẽ. Nếu không thì sao hắn có thể săn giết được nhiều Tinh Giáp Trùng như vậy khi đang bị đuổi giết chứ.

Dịch chuyển trở lại trước mặt ông cụ bên dưới tàng cây, Lý Ngọc Chân hành lễ với hắn nói: “Sư thúc tổ, cho phép ta xem đoạn ghi hình bài thi được không?”

“Được.” Ông cụ điềm tĩnh nói, cũng không để tâm chuyện này.

Lý Ngọc Chân mở đoạn ghi hình phần thi ra, một bên của Lý Ngọc Chân, một bên của Hàn Sâm. Hắn không xem của mình, trực tiếp mở đoạn của Hàn Sâm, sau đó đặt tốc độ x8, xem toàn bộ quá trình Hàn Sâm săn giết Tinh Giáp Trùng.

Ban đầu Lý Ngọc Chân còn ôm tâm trạng tìm chứng cớ Hàn Sâm gian lận mà xem ghi hình nhưng sau khi xem một hồi, trong lòng Lý Ngọc Chân cũng chỉ còn lại kinh hãi.

Dưới sự truy sát của Tinh Giáp Trùng Thần Hóa, Hàn Sâm liên tục săn giết Tinh Giáp Trùng cấp Vương lại nhanh chóng di chuyển vị trí. Cả quá trình lưu loát sinh động như mây trôi nước chảy, thoạt nhìn cực kỳ vui mắt vui tai.

Xem một lúc, Lý Ngọc Chân đã biết Hàn Sâm không hề gian lận. Nhưng cách săn giết này thật sự quá quái dị, giống như biến Tinh Giáp Trùng Thần Hóa thành một con rối, đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Hàn Sâm dụ nó qua trái là nó qua trái, gạt nó qua phải là nó qua phải, thoạt nhìn cực kỳ ngốc nghếch.

Nhưng Lý Ngọc Chân lại biết rõ con Tinh Giáp Trùng Thần Hóa không hề ngu ngốc, ngược lại bản năng chiến đấu của nó rất mạnh. Dù có dùng dị bảo Thần Hóa thì Lý Ngọc Chân cũng không chắc trăm phần trăm có thể giết chết nó đơn giản.

Mà Hàn Sâm không sử dụng bất cứ dị bảo nào lại có thể đùa giốn Tinh Giáp Trùng Thần Hóa trong lòng bàn tay, Lý Ngọc Chân thật sự lấy làm kỳ lạ. Cảm giác nắm giữ hết thảy này giống như tiền bối cấp Thần Hóa của tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên nhưng lại có chút gì đó khác biệt.

“Ngươi từng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên à?” Lý Ngọc Chân nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm lắc đầu đáp: “Ta không tu luyện Thái Cực Cảm Ứng Thiên gì hết, thứ ta sử dụng là đao pháp Thiên Chi Hạ bí truyền của Trấn Thiên Cung.”

Linh Lung gật đầu nói: “Đúng vậy, thuật gen hắn sử dụng là đao pháp Thiên Chi Hạ của Trấn Thiên Cung.”

Linh Lung cũng đã xác nhận, Lý Ngọc Chân đương nhiên không còn gì để nghỉ ngờ nữa. Hàn Sâm là tằm của Linh Lung, tư tưởng của hắn không thể gạt được Linh Lung.

Nhưng giờ Lý Ngọc Chân lại rất phiền muộn. Hắn vốn muốn dạy cho Hàn Sâm một bài học, để sau này hắn biết phải cư xử thế nào nhưng không ngờ không giáo huấn được Hàn Sâm, ngược lại còn để Hàn Sâm đoạt mấy cơ hội tiếp quản Tinh Thần Thụ.

Thậm chí Lý Ngọc Chân còn thấy hơi hối hận, hối hận không nên để Hàn Sâm kiểm tra cùng mình. Nếu không hắn đã chẳng mất đi quyền †iêp quản Tinh Thần Thụ.

Xem xong đoạn ghi hình săn giết của Hàn Sâm, Lý Ngọc Chân không còn gì để nói, hành lễ cáo từ với ông cụ, hắn cũng không còn mặt mũi nào ở lại nữa.

Cùng là cấp Vương cửu trọng, người ta vừa chống đỡ sự truy sát của Tinh Giáp Trùng Thần Hóa, Tinh Giáp Trùng săn giết được vẫn nhiều hơn hắn cả ngàn con, điều này khiến Lý Ngọc Chân cảm thấy rất đả kích.

Nhưng khi rời đi, Lý Ngọc Chân lại mang đi một phần tư liệu ghi hình Hàn Sâm săn giết dị chủng, cũng không biết hắn định làm gì.

“Dựa theo giao ước, ngươi có thể nhận được ba mươi sáu quả Tỉnh Thần, cho ngươi thành bốn mươi quả cho tròn nhé.” Ông cụ mỉm cười nói: “Sau này ngươi phụ trách chăm nom Tinh Thần Thụ, mỗi tháng có thể hái mười quả làm thù lao. Tháng này trả trước cho ngươi đấy, lần này ngươi có thể hái tổng cộng năm mươi quả Tinh Thần.”

Hàn Sâm mừng thầm, đã lâu không gặp được chuyện tốt như vậy, đương nhiên Hàn Sâm phải vội đồng ý ngay.

Chỉ cần chăm sóc Tinh Thần Thụ, diệt ít sâu là mỗi tháng đã nhận được mười quả Tinh Thần rồi. Đây thật sự là chuyện trên trời rơi xuống miếng bánh ngọt béo bở, huống chỉ săn giết Tinh Giáp Trùng cũng có lợi ích với hắn.

Linh Lung giải thích kỹ càng cách thu hái quả Tinh Thần xong, Hàn Sâm đã không chờ nổi nữa mà bay lên, xông về phía những quả Tinh Thần lủng lẳng trên cây như mặt trời.

Hết chương 2658.

Chương 2659. Quả Tỉnh Thân

Quả Tinh Thần to bằng một vệ tinh cỡ nhỏ, song đây chỉ là lớp vỏ của nó, kích thước bên trong lại không liên quan gì đến lớp vỏ hết. Dị chủng được thai nghén trong đó có đủ mọi chủng loại, hầu như mỗi quả đều chứa những dị chủng khác nhau.

Theo truyền thuyết, Tinh Thần Thụ là ảnh thu nhỏ của đại vũ trụ, một quả tinh thàn đại diện cho một tinh cầu sự sống trong đại vũ trụ. Cho nên mỗi quả Tinh Thần đều thai nghén ra dị chủng đặc trưng trên một tinh cầu. Tuy sinh ra từ cùng một cây nhưng dị chủng trong mỗi quả Tinh Thần đều không giống nhau.

Đương nhiên đây cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, không thể coi là thật. Song dị chủng được thai nghén trong quả Tinh Thần đều khác nhau, hơn nữa ít nhất cũng là dị chủng cấp Vương.

“Do đây là Thiên Ngoại Thiên chứ nếu đặt ở bên ngoài thì riêng gốc Tinh Thần Thụ này thôi chắc đã dẫn đến chiến tranh vũ trụ rồi. Thảo nào tộc Thái Thượng vô dục vô cầu, không tranh đoạt tài nguyên vũ trụ với tộc Hoàng Cực. Có Thiên Ngoại Thiên, đừng nói tộc Thái Thượng chỉ có mấy

trăm người, cho dù nhiều gấp mấy chục ngàn làn thì cũng có tài nguyên dùng mãi không hết."

Hàn Sâm nghĩ đến đây, đột nhiên lại nảy ra một ý tưởng: "Nếu Thiên Ngoại Thiên nằm ở vùng đệm giữa thế giới thực và thế giới phản vật chất, vậy đây có được coi là một thế giới độc lập không nhỉ? Nếu là thế giới độc lập thì chẳng phải tộc Thái Thượng mấy trăm người được hưởng tài nguyên của cả một thế giới sao? Quá đã pepsi ơi! Hơn nữa Thiên Ngoại Thiên còn có nơi liên kết với thế giới phản vật chất như hồ Ám Giới, có thể thu được tài nguyên từ thế giới phản vật chất, mối quan hệ với thế giới thực đương nhiên khỏi cần nói. Như vậy, tộc Thái Thượng ăn thông cả ba thế giới, còn gì đã hơn nữa chứ?"

Song việc này cũng chẳng liên quan gì đến Hàn Sâm. Hàn Sâm mới bay ra ngoài không được xa lắm, chỉ thấy Linh Lung mang theo Bảo Nhi dịch chuyển đến.

"Ngươi định bay tới khi nào hả? Ta dẫn ngươi đi." Linh Lung nói rồi đặt tay lên vai Hàn Sâm, trực tiếp mang hắn dịch chuyển vào trong tán cây.

Hàn Sâm nhìn những quả Tinh Thần to lớn xung quanh, trong lòng còn phân vân nên chọn quả nào.

Theo lời Linh Lung, tuy quả Tinh Thần chưa chín nhưng bên trong cũng đã thai nghén ra dị chủng hư không. Chỉ khi vỏ ngoài của quả Tinh Thần biến thành màu đỏ sẫm mới trưởng thành hoàn toàn, nếu hái quả Tinh Thần xuống sớm quá, dị chủng bên trong còn chưa tiến hóa xong thì đẳng cấp sẽ rất thấp.

"Hái mấy quả thử vận may trước đã." Nhìn từ bên ngoài không thể nhận ra quả Tinh Thần thai nghén dị chủng gì. Cho nên Hàn Sâm cũng không có ý định chọn lựa, trực tiếp bay về phía quả Tinh Thần gần nhất.

Vỏ ngoài của quả Tinh Thần kia đã hiện ra màu đỏ sẫm, tuy còn tản ra ánh sáng và nhiệt độ nhưng đã gần giống với tà dương sắp xuống núi, đỏ au như một quả cầu lửa.

Hàn Sâm bay đến cành cây có quả Tinh Thần, dựa theo cách mà Linh Lung nói, đưa tay ấn một cái. Quả Tinh Thần to lớn lập tức tách rời khỏi cành cây.

Quả Tinh Thần lìa cành từ từ rơi xuống, cảm giác nó không giống như một ngôi sao khổng lồ, thoạt nhìn có vẻ rất nhẹ.

Theo quả Tinh Thần rơi xuống, vỏ ngoài đỏ sẫm bắt đầu tách ra, từ xa nhìn lại tựa như một quả cầu lửa khổng lồ đang cháy hừng hực, tỏa ra nhiệt lượng .

Song quá trình phân rã này cũng không sinh ra nhiệt lượng, chỉ trong chốc lát, vỏ ngoài của quả Tinh Thần khổng lồ đã hoàn toàn phân giải biến mất, chỉ thấy bên trong xuất hiện một dị chủng đang cuộn mình lại.

Dị chủng trông như một con phi long, co người đầu chạm đuôi, hai cánh thu lại, trên người là lớp vảy xanh biếc. Trông hình thể của nó, cộng thêm cả đuôi thì cao chừng hơn bốn mươi mét.

“Có vẻ mạnh đấy chứ, không biết có phải dị chủng Thần Hóa không nhỉ?” Hàn Sâm tim đập thình thịch.

Linh Lung nói dị chủng được sinh ra trong quả Tinh Thần đa phần đều là dị chủng cấp Vương, một số ít là dị chủng Thần Hóa. Bất kể là dị chủng gì thì khi vừa sinh ra đều là cấp bậc thấp nhất. Ví dụ như dị chủng cấp Vương vừa sinh ra sẽ là cấp Vương Lĩnh Vực nhất trọng, mà dị chủng Thần Hóa chính là cấp Nguyên Cơ.

Song chúng nó cũng như dị chủng bình thường, còn có cơ hội tiếp tục trưởng thành, cuối cùng có thể đạt tới trình độ nào thì cần phải xem thiên phú tư chất của chúng ra sao.

Dị chủng vừa hái xuống đều bị đặt trong trạng thái ngủ say, có thể nhân lúc chúng ngủ say mà giết chết, cũng có thể ép chúng tỉnh lại. Tộc Thái Thượng có phương pháp khế ước đặc biệt, sau khi dị chủng kí khế ước tỉnh lại là có thể thu nó về cho mình sử dụng.

Đương nhiên phương pháp khế ước này cần phải tiến hành dưới tình huống dị chủng không chống cự, sẽ không có tác dụng gì với dị chủng bình thường. Cũng chỉ có những dị chủng ngủ say không có năng lực phản kháng trong quả Tinh Thần mới có thể sử dụng phương pháp khế ước này.

"Đây chắc là rồng Ram, dị chủng cấp Vương. Nếu có đủ tài nguyên thì sau này sẽ có cơ hội thăng cấp Bán Thần Hóa, là dị chủng rất khá đấy." Linh Lung nhìn con cự long xanh biếc kia, nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cực kỳ thất vọng, chỉ là dị chủng cấp Vương, hầu như chẳng có tác dụng gì với hắn bây giờ hết.

Linh Lung cũng cảm nhận được ý nghĩ của Hàn Sâm, nói với hắn: "Cũng không phải hoàn toàn vô dụng đâu. Cứ cách một thời gian, trong hư không lại bay tới một đám Tinh Giáp Trùng. Ngươi trông coi Tinh Thần Thụ ở đây, cần thường xuyên săn giết đám Tinh Giáp Trùng. Nếu tự đi săn giết thì phiền phức lắm, lấy mấy con trợ thủ, trước khi Tinh Giáp Trùng bay vào phạm vi Tinh Thần Thụ thì để chúng nó xung phong đi đầu, cũng là sự trợ giúp rất tốt. Hơn nữa sau này hành tẩu ở Thiên Ngoại Thiên không tránh khỏi những lúc cần giúp đỡ, ta nghĩ ngươi nên khế ước với tất cả dị chủng trong quả Tỉnh Thần đi."

Hàn Sâm thấy lời Linh Lung cũng rất có lý. Lân này đàn Tinh Giáp Trùng có thể bay hết vào trong tán cây là vì ông cụ cố ý để chúng tiến vào kiểm tra Hàn Sâm và Lý Ngọc Chân.

Đàn Tinh Giáp Trùng bình thường vốn không có cơ hội bay vào Tỉnh Thần Thụ, đều đã bị ông cụ tiêu diệt gần hết rồi. Thi thoảng có mấy con cá lọt lưới mới cần Hàn Sâm tự đi diệt trừ.

Đương nhiên khi ông cụ ở đây sẽ không phiền phức như vậy. Song thực lực của Hàn Sâm và Lý Ngọc Chân không đủ, nếu có lượng lớn Tinh Giáp Trùng xông vào Tinh Thần Thụ thì cần phải xử lý như vậy.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua con rồng Ram còn đang ngủ say, biết không lâu sau nó sẽ thức tỉnh. Cần phải quyết định trước khi nó tỉnh dậy, nếu không chờ khi nó tỉnh thì giết nó không phải chuyện khó nhưng khế ước sẽ không làm được nữa.

Không còn gì do dự, Hàn Sâm sử dụng phương pháp mà Linh Lung dạy cho, kí kết khế ước với rồng Ram.

Sau khi hoàn thành khế ước, trên trán rồng Ram sinh ra một chú văn kỳ dị, chú văn lập lòe sáng lên khiến rồng Ram tỉnh lại từ giấc ngủ say.

"Grào!" Rồng Ram dang cánh, phát ra một tiếng rồng gầm kinh thiên, sau đó nhìn về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa động tâm niệm, rồng Ram dường như cảm ứng được suy nghĩ của hắn, vỗ cánh bay tới, hạ xuống dưới chân Hàn Sâm.

Hàn Sâm đứng trên lưng rồng Ram, cảm giác rất hài lòng: "Có một con vật cưỡi cũng được đấy, để làm thuyền hàng khá ổn. Sau này lấy được nhiều tài nguyên ở Thiên Ngoại Thiên có thể dùng nó chuyên chở."

"Bốn mươi chín quả Tinh Thần còn lại có thể hái, hy vọng sẽ được thêm mấy con dị chủng Thần Hóa." Hàn Sâm nghĩ vậy, bèn bay về phía những quả Tinh Thần khác.

Hết chương 2659.

Chương 2660. Vận may mất linh

Hàn Sâm hái liên tục mười quả Tinh Thần, kết quả nở ra đều là dị chủng cấp Vương, đẳng cấp cũng đều là Lĩnh Vực nhất trọng, chỉ khác giống loài và tiềm lực mà thôi.

Song dị chủng sinh ra từ quả Tinh Thần đều trưởng thành từ cấp thấp nhất, giờ đã được coi là thể thành niên rồi, sau này cho dù có cơ hội thăng cấp nữa thì cũng không có nhiều không gian để nâng cao. Muốn thăng cấp Vương tới Thần Hóa hầu như là chuyện không thể, tối đa cũng chỉ tới Bán Thần Hóa mà thôi.

Vẫn không xuất hiện dị chủng Thần Hóa, khiến Hàn Sâm hơi thất vọng.

Linh Lung an ủi: “Dù sao dị chủng Thần Hóa chỉ là thiểu số, không xuất hiện cũng rất bình thường. Ngươi còn có bốn mươi cơ hội nữa cơ mà, không cần vội đâu. Chỉ cần vận may không quá kém thì năm mươi quả chắc cũng phải có được một, hai dị chủng Thần Hóa.”

Lời Linh Lung đương nhiên là không sai, song Hàn Sâm vẫn hơi phiền muộn.

“Cha ơi, Bảo Nhi cũng muốn hái.” Bảo Nhi kéo vạt áo Hàn Sâm, mắt long lanh nhìn hắn nói.

Vì Linh Lung có thể cảm nhận được tư tưởng của Hàn Sâm cho nên hắn không dám nghĩ nhiều, chỉ nói với Bảo Nhi: “Được, Bảo Nhi giúp cha hái quả Tinh Thần đi.”

Bảo Nhi phấn khích, đôi mắt to quan sát khắp xung quanh, chỉ chốc lát sau đã chỉ vào một quả Tinh Thần, nói: “Ta thích quả kia.”

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi bay đến trên quả Tinh Thần kia, bàn tay nhỏ bé của Bảo Nhi vỗ xuống cành cây nối với quả Tinh Thần, quả Tinh Thần lập tức rơi xuống.

Ánh mắt Hàn Sâm trông mong nhìn quả Tinh Thần phân rã ra. Hắn biết Bảo Nhi rất may mắn, mong rằng lần này có thể nhờ vận may của nàng lấy được thêm nhiều dị chủng Thần Hóa làm trợ thủ.

Theo lớp vỏ phân giải hoàn toàn, cuối cùng dị chủng bên trong cũng lộ ra, song thoạt nhìn con dị chủng này hơi kỳ lạ.

Hình thể của nó rất nhỏ, chỉ lớn bằng nắm đấm của Hàn Sâm, có đôi †ai to bự, cái đuôi xoắn hình chữ Q, thân mình tròn vo. Ngoại hình thế này… sao trông giống heo con mini màu hồng mập mạp vậy nhỉ?

“Đây là dị chủng gì thế?” Hàn Sâm nhìn Linh Lung. Hắn cảm thấy khí †ức trên người heo con không mạnh lắm, hình như cũng giống với những dị chủng trước đó, không phải sinh vật Thần Hóa có khí tức mạnh mẽ. Hơn nữa trông dáng vẻ của nó cũng không giống dị chủng Thần Hóa.

“Không biết nữa, ta cũng không biết hết được tất cả dị chủng.” Linh Lung lắc đầu.

“Xem ra vận may của Bảo Nhi cũng không phải vạn năng. Cứ tưởng có thể cho ra dị chủng Thần Hóa cơ.” Hàn Sâm nhịn không được mà than thở.

Linh Lung lườm hắn một cái. Tên này lại còn định dùng vận may của con gái để kiếm lời, nàng chưa từng thấy ai vô liêm sỉ như vậy, ngay cả con gái mình mà cũng tính toán.

Bảo Nhi mừng rỡ ôm lấy con heo con mini kia, thò tay nhéo thân thể mập mạp của nó, trông có vẻ rất sướng tay.

“Cha ơi, heo con cho con làm sủng vật được không?” Bảo Nhi nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Đương nhiên là được rồi.” Hàn Sâm thấy heo con không phải dị chủng Thần Hóa bèn để lại cho Bảo Nhi làm sủng vật. Dù sao dị chủng cấp Vương của hắn cũng nhiều lắm rồi.

Bảo Nhi phấn khởi cực kỳ, song nàng chưa ký khế ước với heo con đã đánh thức nó rồi.

Hành động của Bảo Nhi dọa Linh Lung đứng tim. Chưa khế ước đã tỉnh lại, dị chủng không chịu ước thúc cũng nguy hiểm như dị chủng hoang dã vậy.

Song sau khi heo con tỉnh dậy cũng không thể hiện ra tính công kích gì, lắc lư thân thể mập mạp, chạy tới chạy lui bên cạnh Bảo Nhi, trông cực kỳ vui vẻ.

Bảo Nhi ôm lấy nó, heo con cũng không phản kháng, còn thân thiết dụi người vào tay Bảo Nhi.

“Cũng may, không phải dị chủng có tính công kích.” Lúc này Linh Lung mới thở phào nhẹ nhõm.

“Bảo Nhị, tiếp tục đi.” Hàn Sâm nói với Bảo Nhi.

Bảo Nhi vâng lời, buông heo con ra, bay về phía một quả Tinh Thần khác. Heo con duỗi móng chạy đi theo Bảo Nhi.

Rất nhanh, Bảo Nhi đã hái một quả xuống. Mắt thấy quả mọng phân giải cực nhanh, khi dị chủng bên trong xuất hiện, Hàn Sâm và Linh Lung đều sững người.

Bởi vì bên trong lại là một con heo con, giống y đúc với con vừa nấy, đều chỉ lớn chừng nắm đấm, tròn trịa hồng hào, như là song sinh.

"Lạ thật đấy, thường thì dị chủng cùng một chủng tộc sẽ không xuất hiện hai lần trong quả Tinh Thần, sao lại có hai con heo con giống nhau như đúc được?" Linh Lung ngờ vực nhìn con heo.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát hai con, rất nhanh đã phát hiện thực tế chúng nó vẫn có một diểm khác biệt.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện trên trán hai con heo có một chú văn màu trắng. Bởi vì hơi giống màu da cho nên nếu không nhìn kỹ sẽ không chú ý tới sự tồn tại của chú văn.

Chú văn trên trán hai con heo rõ ràng có sự khác nhau, song rốt cuộc chú văn có ý nghĩa gì, Hàn Sâm cũng không làm rõ được.

Hàn Sâm nhìn về phía Linh Lung, nàng khẽ lắc đầu nói: "Ta cũng không biết có ý nghĩa gì. Chủng loại dị chủng phong phú lắm, có thể đây là một giống loài khác hiếm. Song khí tức của chúng chắc chỉ là cấp Vương, lại còn không có tính công kích."

"Sao hôm nay vận may của Bảo Nhi không linh nữa rồi?" Hàn Sâm hơi thất vọng. Một con heo mini bé tí lại không có năng lực công kích, coi như hoàn toàn vô dụng, làm culi cũng không đủ tư cách.

Bảo Nhi mang theo hai con heo con tiếp tục đi mở quả Tinh Thần. Chuyện sau đó xảy ra khiến Hàn Sâm và Linh Lung đều trố mắt kinh ngạc, Bảo Nhi lại mở ra một heo nữa.

Còn không đợi Hàn Sâm nói gì, Bảo Nhi đã đã nhảy tới nhảy lui trên Tinh Thần Thụ, đạp xuống hết quả này đến quả khác, vừa nhảy vừa đạp xuống hơn mười quả.

Linh Lung vội vã dịch chuyển tức thời qua, xách Bảo Nhi lên.

Chỉ thấy hơn mười quả Tinh Thần như mặt trời tản ra dư quang cuối cùng, nhanh chóng phân giải, lộ ra dị chủng bên trong.

Hàn Sâm và Linh Lung trừng muốn rớt mắt ra ngoài, chỉ thấy tất cả quả Tinh Thần đều là heo con.

Đám heo con thức tỉnh rất nhanh, hầu như là ngay khi phân giải ra ngoài đã tỉnh lại rồi. Cả đám hân hoan chạy tới bên cạnh heo con lúc đầu, tụ lại một chỗ đi bên cạnh Bảo Nhị, trông cực kỳ náo nhiệt vui tươi.

“Ủa chuyện gì vậy?” Vẻ mặt Linh Lung toát ra dấu hỏi.

Một loài dị chủng lại xuất hiện nhiều lần như vậy, thật sự quá kỳ lạ, trước đây Tinh Thần Thụ chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

Nhìn kỹ những con heo này, trừ những chú văn trên trán khác nhau thì đều giống nhau như đúc.

“Bảo Nhi có nhiều sủng vật như vậy rồi, còn lại để cha mở nhé.” Hàn Sâm cười khổ nó. Ban đầu hắn còn định trông cậy Bảo Nhi có thể mở được mấy con dị chủng Thần Hóa. Giờ xem ra là không còn hy vọng gì nữa, bên phía Bảo Nhi gắp này trại nuôi heo luôn rồi.

Tổng cộng mười sáu con heo hồng phấn, chạy quanh Bảo Nhi trông cực kỳ náo nhiệt.

Bảo Nhi không có ý kiến gì, chơi với mấy con heo con của nàng vô cùng vui vẻ, không có suy nghĩ đi hái quả Tinh Thần nữa.

Hết chương 2660.

Chương 2661. Xem tướng

“Xem ra phải dựa vào bản thân thôi.” Hàn Sâm quan sát xung quanh, chọn một quả Tinh Thần trông thuận mắt rồi bay tới.

“Trông quả này vầng trán đầy đặn, khuôn cằm vuông vức, nhìn là biết tướng có phúc rồi, chắc chắn sẽ sinh ra dị chủng Thần Hóa.” Hàn Sâm đứng trước quả mọng, xem tướng cho nó.

“Phì, ngươi còn biết xem tướng cho quả nữa hả?” Linh Lung nhịn không được bật cười. Tộc Thái Thượng cũng có thuật xem tướng nhưng chưa từng nghe có xem tướng cho quả bao giờ.

“Nhân có nhân tướng, quả có quả tướng. Người có thể xem tướng thì sao quả lại không chứ?” Hàn Sâm nghiêm túc nói.

Thật ra hắn có biết thuật xem tướng gì đâu. Trong Huyền Môn cũng có môn học như vậy, đáng tiếc Hàn Sâm chỉ xem lướt qua chứ không tính là nhập môn. Đừng nói tới xem tướng cho quả, xem tướng cho người còn chẳng được.

Giờ nói vậy chỉ là để an ủi tâm lý, mong có thể mở ra dị chủng Thần Hóa.

Đáng tiếc trời không chiều lòng người, vẫn chỉ mở ra được dị chủng cấp Vương. Những quả Tinh Thần hái xuống sau đó đáng tiếc đều là dị chủng cấp Vương, chỉ có thể sử dụng làm tay chân, không có tác dụng gì mấy.

Mắt thấy năm mươi quả Tinh Thần sắp hái hết, cuối cùng chỉ còn lại hai quả chưa hái, Hàn Sâm trực tiếp ra tay chọn hai quả liên nhau, cùng đánh rơi xuống.

Bảo Nhi không dùng được nữa, giờ chỉ đành xem vận may của mình thôi.

Hai quả phân giải cực nhanh, chớp mắt đã thấy được dị chủng bên trong.

Trong đó có một con là sói, nhìn khí tức là biết cấp Vương không còn nghỉ ngờ gì nữa, mà một con khác lại khiến Hàn Sâm vui vẻ hẳn lên.

Đó là một Nham Thạch Cự Nhân, ôm gối cuộn mình cao hơn mười mét, cả người là nham thạch màu đen, thoạt nhìn cực kỳ hùng vĩ, như một ngọn núi nhỏ.

“Dị chủng Thần Hóa… Cuối cùng cũng có dị chủng Thần Hóa xuất hiện rồi…” Cảm nhận được khí tức trên người Nham Thạch Cự Nhân, Hàn Sâm mừng như điên.

Linh Lung cũng thở phào nhẹ nhõm. Năm mươi quả Tinh Thần có thể chọn trúng một dị chủng Thần Hóa cũng là vận may thường thường bậc trung.

Nhân lúc Nham Thạch Cự Nhân còn đang ngủ say, Hàn Sâm vội vàng kí khế ước với nó. Một nơi toàn dị chủng Thần Hóa như Thiên Ngoại Thiên, nhiều thêm một con dị chủng Thần Hóa sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Đặc biệt sau này còn phải thường xuyên săn giết dị chủng Tinh Giáp Trùng, có một dị chủng Thần Hóa hỗ trợ, Hàn Sâm cũng bớt được không ít phiền phức.

Mang theo một đám dị chủng quay về bên cạnh ông cụ, ông cụ không nói gì thêm, song khi liếc thấy những con heo con bên cạnh Bảo Nhị, ánh mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên.

“Sư thúc tổ, không biết những con heo con này là dị chủng gì ạ? Sao trên Tinh Thần Thụ lại gặp được nhiều dị chủng cùng loại như vậy?” Linh Lung nhân cơ hội hỏi.

Ông cụ chỉ điềm nhiên nói: “Tinh Thần Thụ là thực vật cấp Chân Thần, bản thân ngẫu nhiên đạt được tạo hóa của thiên địa vũ trụ, không phải điều mà chúng ta có thể hiểu được, tồn tại đương nhiên là có đạo lý của nó.”

Dứt lời, ông cụ lấy ra một thứ giao cho Hàn Sâm: “Đây là tín vật của ta, cũng là đồ bảo đảm cho ngươi điệt trừ đàn dị chủng. Mười ngày sau ngươi hãy trở lại đây tiếp quản Tinh Thần Thụ. Mỗi lần đàn côn trùng đến, ngươi đều phải kịp thời diệt trừ tất cả côn trùng, không được để

sót.

Hàn Sâm hành lễ nhận lấy vật kia, chỉ thấy đó là một cây Ngọc Như Ý, cả cây thanh lam trong suốt, như được khắc ra từ một khối ngọc bích.

Khí tức phía trên cực kỳ mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết là dị bảo Thần Hóa.

Hàn Sâm không ngờ vẫn còn món hời như vậy, vội vã nhận lấy Ngọc Bích Như Ý, lại hành lễ lần nữa với ông cụ: "Xin sư thúc tổ cứ yên tâm, †a nhất định sẽ dùng hết toàn lực chăm sóc Tinh Thần Thụ, đến khi

người trở về. "Đi đi, mười ngày sau quay lại" Ông cụ chỉ từ tốn nói.

Hàn Sâm mang Bảo Nhi đi theo Linh Lung cùng rời khỏi đó. Song Linh Lung không thể mang nhiều dị chủng như vậy cùng dịch chuyển tức thời, dù sử dụng thuyền nhỏ cũng không có ích gì, vốn không chứa nổi nhiều dị chủng như vậy.

Hàn Sâm đành phải tạm thời để dị chủng ở lại đây, dù sao mười ngày nữa hắn cũng phải quay lại.

Những con heo con của Bảo Nhi chỉ to chừng nắm đấm, cũng không gây trở ngại gì. Hàn Sâm dùng cái túm gom hết chúng lại, vác lên thuyền nhỏ.

"Thả chúng ra đi, cũng không chiếm bao nhiêu diện tích." Linh Lung thấy heo con nhấp nha nhấp nhô trong túi, hình như có vẻ rất không thoải mái rên rỉ bèn nói.

Hàn Sâm nghĩ cũng phải, bèn thả hết heo con ra. Chúng lập tức hưng phấn chạy về phía Bảo Nhi ở đầu thuyền, xúm lại một chỗ nhìn đại lục vô biên.

"Ngươi muốn đến hồ Ám Giới hay đi săn giết dị chủng?" Linh Lung ngồi ở đuôi thuyền, hỏi Hàn Sâm.

"Ta đến hồ Ám Giới trước đi, luyện thạo Thần Du Thuật thì săn giết dị chủng cũng an toàn hơn." Hàn Sâm nói.

"Cũng được." Linh Lung khẽ gật dầu, đưa Hàn Sâm đến hồ Ám Giới.

Đi lại trong Thiên Ngoại Thiên, trừ phi có năng lực tinh không đại na di, nếu không cũng chỉ có thể ngồi thuyền nhỏ thế này. Trên thuyền nhỏ có

buff sức mạnh đặc biệt, dị chủng Thiên Ngoại Thiên sẽ không công kích thuyền nhỏ. Nhưng nếu tự đi thì dù là cường giả Thần Hóa cũng không thể đi lại tự do ở Thiên Ngoại Thiên, huống chỉ Hàn Sâm còn chưa đến cấp Thần Hóa.

Cho nên Hàn Sâm muốn nhanh chóng luyện thành tinh không đại na di, tiện đi lại ở Thiên Ngoại Thiên, tạm thời không muốn ra ngoài săn giết dị chủng.

Đương nhiên còn một nguyên nhân khác chính là Hàn Sâm mong mình có thể câu hết tất cả giấy vàng lên nghiên cứu, cho nên mới muốn đến hồ Ám Giới.

Linh Lung cảm nhận được tâm tư của Hàn Sâm, không khỏi đỏ mặt. Nàng hiểu sai ý, cho rằng Hàn Sâm muốn xem những bức tranh trên giấy vàng, chứ không biết bức tranh còn có huyền cơ khác.

Trở lại hồ Ám Giới, lúc này Linh Lung không đi nữa, ở bên cạnh cùng thả câu với Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm hơi phiền muộn.

Có Linh Lung ở đây, hắn phải khống chế suy nghĩ của mình mọi lúc. Đây không phải một chuyện dễ dàng, dù là Hàn Sâm cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Các loại cảm ngộ khi Hàn Sâm tu luyện thuật gen cũng đều truyền sang cho Linh Lung. Tuy Linh Lung đã luyện thành Thần Du Thuật nhưng nhìn Hàn Sâm luyện tập cũng khiến nàng có cảm ngộ khác biết với khi mình tự tu luyện.

Song Linh Lung vẫn lấy làm lạ, xác suất Hàn Sâm câu được đồ vật cao hơn nàng rất nhiều, thường thì nàng chưa câu được món nào mà Hàn Sâm đã câu được vài món rồi.

Đáng tiếc thứ Hàn Sâm câu được đều là giấy vàng. Khi Hàn Sâm cầm xem, nàng cũng có thể cảm nhận được, gương mặt chợt đỏ ửng lên.

Bảo Nhi có một đàn heo con bầu bạn, chơi đùa bên hồ Ám Giới, không còn cảm thấy nhàm chán nữa.

Những con heo con này trông không hề có tính công kích gì hết, thật sự là sủng vật vô dụng giống như heo, khiến Hàn Sâm rất phiền muộn.

Nhịn mấy ngày, Hàn Sâm thật sự không chịu nổi cảm giác ngày nào cũng bị Linh Lung dòm xem, bèn nói với Linh Lung hắn muốn đi Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Ai ngờ Linh Lung lại nói cho hắn biết, Thiên Ngoại Thiên là vùng đệm ở giữa thế giới thực và thế giới phản vật chất. Vì có sự tồn tại của lá chắn không gian nên từ đây không thể bước vào Lĩnh Vực Hạch Tâm được.

Hàn Sâm làm thử, quả nhiên không thể mở được cánh cửa thần điện Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Hết chương 2661.

Chương 2662. Tiếp quản Tỉnh Thân Thụ

Trong một đình viện trên đỉnh núi Thiên Ngoại Thiên, Lý Ngọc Chân và một người đàn ông khác từ tộc Thái Thượng đang xem hình ảnh Hàn Sâm săn giết Tinh Giáp Trùng.

“Tuyết Thành, sau khi xem xong cảm thấy thế nào?” Lý Ngọc Chân nhìn người đàn ông mặt trang phục màu xanh, hỏi.

“Rất mạnh, thậm chí có thể mạnh hơn cả Tộc Thái Thượng cùng cấp, hắn là ai vậy?” Lý Tuyết Thành nhìn chằm chằm Hàn Sâm trong video, hỏi.

“Tằm mà Linh Lung chọn, tên là Hàn Sâm, là một Tinh Tộc.” Lý Ngọc Chân trả lời.

“Linh Lung thật may mắn khi chọn được tằm như vậy” Lý Tuyết Thành khẽ gật đầu.

Lý Ngọc Chân bĩu môi nói: “Vận may của nàng thì có liên quan gì đến chúng ta? Nói trắng ra, nàng là con cưng của Tộc Thái Thượng, mà chúng ta chỉ là những cỗ máy sinh sản.”

Thấy Lý Tuyết Thành cau mày, Lý Ngọc Chân nhanh chóng nói thêm: “Sau khi xem xong đoạn video này, chẳng lẽ ngươi không có ý kiến gì sao?”

“Ý ngươi là gì?” Lý Tuyết Thành cau mày nói.

“Sau khi Lý Khả Nhi lấy được tằm của nàng, tằm chiến sẽ bắt đầu. Ngươi nghĩ ai sẽ chiến thắng trong mười ba con tằm lần này?” Lý Ngọc Chân hỏi.

“Theo những gì thấy được hiện nay thì Hàn Sâm rất tốt nhưng hắn chỉ là Cấp Vương cửu trọng, đa số tằm khác đều là Bán Bộ Thần Hóa, thậm chí còn có một Thần Hóa trời sinh. Nếu dựa vào thực lực mà nói thì đương nhiên là Thần Hóa trời sinh kia có cơ hội chiến thắng cao nhất.” Lý Tuyết Thành trầm ngâm nói.

“Về mặt lý thuyết thì chuyện này không có gì sai, nhưng trên thực tế ta đã tìm hiểu rất cặn kẽ. Danh tiếng của Hàn Sâm này trong Đại Vũ Trụ cũng không hề nhỏ, hơn nữa hắn còn có một số dị bảo rất đáng kinh ngạc, thậm chí là thần khí chân chính như Khiên Medusa cũng nằm trong tay hắn, tỉ lệ thắng của hắn rất cao.” Lý Ngọc Chân đã điều tra kỹ càng thông tin của Hàn Sâm sau lần đó, có thể nói hiện tại hắn hiểu rõ về Hàn Sâm nhất trong số ít người của Tộc Thái Thượng.

Thiên Ngoại Thiên có tài nguyên phong phú, còn tộc Thái Thượng thì không thiếu thứ gì, cũng không có ý định gì với Đại Vũ Trụ. Nếu không phải chỉ những sinh vật có chỉ số IQ cao trở thành tằm mới có ý nghĩa thì tộc Thái Thượng cũng không cần đến Đại Vũ Trụ để chọn tằm.

Vì vậy, Tộc Thái Thượng không quan tâm quá nhiều đến các chủng tộc trong vũ trụ bên ngoài, chưa kể đến việc Hàn Sâm chỉ là một Vương Giả, cho dù là một Thần Hóa bình thường cũng sẽ không thu hút được sự chú ý của tộc Thái Thượng.

Lý Ngọc Chân đưa cho Lý Tuyết Thành xem những thông tin mà mình thu thập được, bao gồm cả những hình ảnh của trận chiến mà Hàn Sâm đã sử

dụng Khiên Medusa để biến Mông Liệt thành tượng đá.

“Còn có chuyện như vậy sao?” Lý Tuyết Thành hơi kinh ngạc, sau một hồi trầm ngâm thì nói: “Nếu là như vậy, hắn thật sự có cơ hội thắng ‘Tằm Chi Chiến. Nhưng cũng chỉ là cơ hội mà thôi, dù sao thì sử dụng sức mạnh của dị bảo, cảnh giới vẫn kém hơn so một cường giả thực sự đạt đến cấp Thần Hóa. Nếu hắn có thể sử dụng một sát khí lớn như Thuần Medusa, tỷ lệ chiến thắng sẽ khá cao.”

“Nếu như Tằm Chi Chiến lần này không cho phép sử dụng dị bảo thì sao?” Lý Ngọc Chân đột nhiên mỉm cười, nói.

“Nếu chỉ xét về sức mạnh tự thân thì hắn chắc chắn không phải là đối thủ của Thần Hóa. Giống như trong video, dù hắn có mạnh đến đâu cũng không thể giết được Tinh Giáp Trùng Thần Hóa. Về mặt sức mạnh không thể bằng cường giả Thần Hóa, sức mạnh áp chế hoàn toàn thì dù kỹ năng mạnh đến đâu cũng không thể bù đắp nổi” Lý Tuyết Thành dừng lại một chút rồi nói theo: “Nhưng dù sao thì Tằm Chi Chiến cũng không cấm sử dụng dị bảo mà đúng không?”

“Trước đây thì không có, nhưng mà lần này hơi khác một chút. Ta có thông tin đáng tin cậy rằng Tằm Chi Chiến lần này sẽ cấm sử dụng các dị bảo.” Lý Ngọc Chân cực kỳ tự tin nói.

“Chẳng lẽ là vị kia nhà ngươi…” Lý Tuyết Thành dường như đã nhận ra gì đó mà nhìn Lý Ngọc Chân, nhưng hắn không nói hết lời, như thể có một số điều cấm ky.

Lý Ngọc Chân khẽ mỉm cười: “Người chỉ cần biết rằng Tằm Chi Chiến lần này sẽ cấm sử dụng các dị bảo là được rồi. Bây giờ chỉ có bốn người biết chuyện này, ngươi và ta không nói, hai người kia cũng sẽ không nói.”

“Nhưng chuyện này liên quan gì đến chúng ta?” Lý Tuyết Thành vẫn không hiểu ý nghĩ thực sự của Lý Ngọc Chân là gì.

Lý Ngọc Chân lạnh lùng nói: “Không lẽ ngươi quên rồi sao? Mỗi lần ‘Tằm Chi Chiến, những kẻ cực kỳ nhàm chán kia đều sẽ đánh cược rất nhiều tiền. Nếu như ngươi lan truyền những thông tin về Hàn Sâm này thì liệu những

người đó có nghĩ như chúng ta, rằng Hàn Sâm có cơ hội chiến thắng rất lớn trong Tằm Chỉ Chiến lần này không?"

"Điều đó rất có thể… Dù sao thì tằm Thần Hóa trời sinh kia cũng là cấp Nguyên Cơ, kém hơn Mông Liệt rất nhiều, cơ hội thắng của Hàn Sâm rất lớn." Lý Tuyết Thành trầm giọng nói, ánh mắt chợt sáng lên, hắn rốt cục hiểu được Lý Ngọc Chân muốn nói gì.

"Ngươi muốn những kẻ đó đánh cược là Hàn Sâm sẽ chiến thắng, sau đó kiếm lời từ chỗ bọn họ?" Ánh mắt Lý Tuyết Thành sáng lên.

"Đúng vậy. Vả lại sau khi họ thua vì Hàn Sâm, ngươi nghĩ họ còn chịu nể nang gì Hàn Sâm nữa không?" Lý Ngọc Chân cười.

"Chiêu này độc thật đấy. Mấy người đó phụ trách rất nhiều tài nguyên, về sau Hàn Sâm sẽ phải đi tìm bọn họ, nếu họ không thích Hàn Sâm thì Hàn Sâm sẽ không dễ dàng lấy được tài nguyên." Lý Tuyết Thành đột nhiên nhận ra.

"Đồ của Lý Ngọc Chân ta sao có thể để người khác lấy được dễ dàng chứ?" Lý Ngọc Chân cười lạnh lùng, sau đó nói với Lý Tuyết Thành: "Tin 'Tằm Chi Chiến không cho phép sử dụng dị bảo không bao lâu nữa sẽ được thông báo. Cho nên ngươi phải hành động nhanh hơn một chút, nhận đủ lợi ích trước khi tin tức được công bố."

"Có chuyện tốt như vậy, tại sao ngươi không tự mình làm mà lại để cho †a được lợi chứ?" Lý Tuyết Thành nghi ngờ hỏi.

"Với thân phận của ta, nếu ta đặt cược Hàn Sâm thua, bọn họ chắc chắn sẽ nghỉ ngờ, ngươi thì khác… Vụ làm ăn này chúng ta mỗi người một nửa…" Lý Ngọc Chân nói một cách thản nhiên.

"Nói cũng đúng, với quan hệ giữa ngươi và người đó, nếu ngươi đặt cược Hàn Sâm thua chắc chắn sẽ khiến bọn họ nghi ngờ bên trong có vấn đề" Lý Tuyết Thành cười cười: "Được rồi, vậy thì cứ quyết định như thế đi."

Thông tin của Hàn Sâm nhanh chóng lan truyền trong tộc Thái Thượng. Người trong tộc Thái Thượng đều cảm thấy hứng thú với chuyện này, ngoại

trừ những người thuộc Tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên không tỏ ý kiến gì thì nhiều người thuộc tộc Thái Thượng khác đều cảm thấy Hàn Sâm có cơ hội chiến thắng trong Tằm Chỉ Chiến.

Ngay lúc này Lý Tuyết Thành đã thừa nước đục thả câu, không ít người thuộc tộc Thái Thượng đã đặt cược.

Kết quả không nằm ngoại dự đoán của Lý Ngọc Chân. Không bao lâu sau, tộc trưởng của tộc Thái Thượng đã thông báo quy định không được phép sử dụng dị bảo trong Tầm Chi Chiến lần này, khiến cho rất nhiều người đều mắng Lý Tuyết Thành là tên lừa đảo, ngay sau đó thì ấn tượng về Hàn Sâm cũng xấu đi.

Nếu Hàn Sâm có thể thắng trong Tầm Chi Chiến lần này thì còn may, nếu hắn không thể thắng thì rất nhiều người thuộc tộc Thái Thượng sẽ mất cả chì lẫn chài vì Hàn Sâm. Ngay cả khi vấn đề này không có gì liên quan đến Hàn Sâm, thì e rằng hắn vẫn không thể tránh được việc bị liên lụy.

Hàn Sâm không biết bên ngoài có nhiều xáo trộn như vậy. Hắn cứ tự ngồi câu cá bên Hồ Ám Giới, đợi đến mười ngày sau có thể quay lại chỗ Tinh Thần Thụ.

Thế nhưng ông lão ở dưới gốc cây lại biến mất rồi, Hàn Sâm trực tiếp tiếp quản công việc trông coi Tinh Thần Thụ. Sau khi đi dạo một vòng, hắn chợt phát hiện trên cây đã không còn Tinh Giáp Trùng nữa, rõ ràng trước khi đi ông lão đã dọn sạch Tinh Giáp Trùng trên cây.

“Bầy Tinh Giáp Trùng thường bùng phát hai hoặc ba tháng một lần. Bình thường ngươi không cần phải ở đây mọi lúc, chỉ cần đợi cho đến khi đàn côn trùng bùng phát mới phải đến tiêu diệt.” Linh Lung nói với Hàn Sâm.

Hết chương 2662.

Chương 2663. Thuật gen đảo ngược

Bởi vì Lý Khả Nhi vẫn mãi không chọn được tằm, cho nên Tằm Chi Chiến cứ kéo dài chưa bắt đầu được. Bên phía Tinh Thần Thụ vừa trải qua một đợt trùng triều, trong thời gian ngắn sẽ không có bầy Tinh Giáp Trùng lớn xuất hiện. Hàn Sâm để Nham Thạch Cự Nhân và những dị chủng cấp Vương canh gác Tinh Thần Thụ, còn bản thân thì mỗi ngày đều thả câu tu luyện bên cạnh hồ Ám Giới.

"ƠI Sao lại không phải là tờ giấy màu vàng?" Lại một tháng nữa trôi qua, lúc Hàn Sâm kéo Ám Vực Ti lên, phát hiện thứ mình câu được là một chiếc khiên bị vỡ.

Chiếc khiên đã cũ nát, rỉ sét, Hàn Sâm chỉ dùng sức bóp nhẹ đã vỡ mất một góc.

"Lừa đảo à, sao lại câu được con hàng tạp nham như vậy chứ!" Hàn Sâm thở dài, nhưng rồi lại nghĩ: "Vậy mà ta lại không câu được tờ giấy vàng nữa, chẳng lẽ tất cả các tờ giấy màu vàng đều bị ta câu lên hết rồi?"

Nhân lúc Linh Lung đi vắng, Hàn Sâm lấy tất cả những tờ giấy vàng ra, sắp xếp chúng theo các con số, bìa trước và bìa sau được kẹp lại với nhau, hóa ra thực sự là một cuốn sách còn nguyên vẹn.

"Ba trăm sáu mươi lăm trang, con số này hơi kỳ lạ." Hàn Sâm bắt đầu †ừ trang đầu tiên, đọc kỹ nội dung lần nữa.

Lúc thường có Linh Lung, Hàn Sâm cũng không dám suy nghĩ hay tập luyện quá nhiều, về cơ bản chỉ luyện những thứ Linh Lung đưa cho hắn, đã sớm cảm thấy hơi nhàm chán, bây giờ xem Huyền Hoàng Kinh lại cảm thấy cực kỳ thú vị.

Tuy Huyền Hoàng Kinh không có nội dung, chỉ có những bức tranh nhưng sau khi Hàn Sâm cẩn thận nghiên cứu lại cảm thấy rùng mình.

Ban đầu Hàn Sâm cũng lấy làm lạ, tại sao tờ giấy được lấy ra từ Hồ Ám Giới lại vẽ hình dáng của con người.

Trước đó Hàn Sâm cũng nghỉ ngờ bức tranh không phải con người mà là một chủng tộc tương tự như con người. Nhưng sau khi nghiên cứu kỹ các

đường màu xanh đỏ trong bức tranh, Hàn Sâm cảm thấy cả người nổi da gà.

Những đường trên đó rất tương tự, không, không nên nói là tương tự, phải nói là tương phản mới đúng, chính là tương phản.

Hàn Sâm không biết khi luyện ngược lại thì hậu quả sẽ như thế nào, nhưng đây thật sự là một thuật gen đảo ngược.

“Không phải có người cố tình trêu chọc ta đấy chứ?” Hàn Sâm thầm nhíu mày, nghĩ thế nào cũng thấy kỳ lạ.

Hắn lại có thể câu được một loại thuật gen của con người từ dưới hồ Ám Giới lên, mà còn là một thuật gen đảo ngược hoàn toàn, điều này đúng là quá kỳ lạ.

Nhưng nếu nói có người cố ý trêu chọc hắn thì hình như lại hơi sai sai. Hồ Ám Giới và thế giới phản vật chất có liên quan tới nhau, căn bản là không ai đi xuống được. Cho dù có người đi xuống đó thì cũng không thể biết được Hàn Sâm đã tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, đồng thời chuyên môn mà làm ra một môn thuật gen đảo ngược cho hắn.

Nhìn thứ trong tay với ánh mắt phức tạp, Hàn Sâm không có tâm tư tu luyện, hoặc cũng có thể nói là không dám nghĩ tới.

Hắn vốn không cần tu luyện thứ này, chỉ cần vận hành nghịch chuyển dựa theo phương pháp, vậy là được rồi.

Nhưng làm như vậy sẽ dẫn đến hậu quả gì, Hàn Sâm hoàn toàn không đoán trước được. Trên đó không có văn bản giải thích, cản bản không có thứ gì làm căn cứ để dự đoán.

“Chuyện gì vậy trời?” Lúc này, Hàn Sâm rất muốn tìm người của Huyết Mệnh Giáo để hỏi, nhưng tiếc là hắn đang ở Thiên Ngoại Thiên, đã cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, cho nên không thể liên lạc được với Huyết Mệnh Giáo.

Hàn Sâm cất nó đi, không dám nhìn lại lần nữa. Lỡ đâu hắn lại nổi máu muốn thử nghiệm, đến lúc đó Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đảo ngược, có

trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Nếu Bạch tiên sinh có ở đây thì tốt rồi, với những hiểu biết của hắn về vũ trụ, hắn sẽ có thể giúp ta phân tích chuyện gì đang diễn ra với bộ Huyền Hoàng Kinh này.”

Học hành đến khi cần vận dụng mới hận là đọc ít, Hàn Sâm hối hận vì đã không nghiên cứu kỹ Huyền môn, không thì có lẽ hắn đã có thể tự nhìn ra chút mang mối rồi.

Trong khi đang suy nghĩ lung tung, họa tiết hình tam giác trên tiểu ngọc dũng lại sáng lên, Hàn Sâm vội vàng kiềm chế suy nghĩ của mình, buộc bản thân phải dồn hết tư duy vào việc tự hỏi.

Chỉ một chút sau, Linh Lung đã dịch chuyển đến nhưng nàng không đi một mình, mà còn có cả Lý Khả Nhi ở bên cạnh nàng.

Kể từ lần trước, Hàn Sâm không gặp Lý Khả Nhi lần nào nữa. Bây giờ gặp lại nàng, sắc mặt Lý Khả Nhi có vẻ rầu rĩ, không còn tươi sáng như hồi năm đầu nữa.

Linh Lung giới thiệu Lý Khả Nhi với Hàn Sâm. Lý Khả Nhi cũng nhận ra Hàn Sâm, chỉ là không biết hắn là Kim Tệ mà thôi.

“Hàn Sâm, có một chuyện mong ngươi có thể giúp đỡ.” Sau khi Linh Lung giới thiệu hai người với nhau, nàng đột nhiên nhìn Hàn Sâm, nói.

“Ta có thể giúp gì đây?” Hàn Sâm hơi giật mình. Hắn chỉ là một người ngoại đạo ở Thiên Ngoại Thiên, những gì hắn có thể làm là rất hạn chế, Linh Lung sẽ cần hắn giúp đỡ điều gì chứ?

“Có chút vấn đề với con tằm mà Linh Lung chọn, bây giờ không có ứng cử viên nào phù hợp, cho nên cần chọn một con tằm khác.” Linh Lung nói.

Lý Khả Nhi lại lắc đầu, trên mặt mang theo vẻ u oán nói: “Tam sư tỷ không cần phải nói chuyện uyển chuyển như vậy. Tằm ta chọn đã từ chối ta, thậm chí còn từ chối gặp lại ta, cho nên ta chỉ có thể tìm một tằm khác.”

Hàn Sâm không dám nghĩ nhiều, vì sợ Linh Lung sẽ nhìn ra suy nghĩ của mình.

Hắn biết rằng Lý Khả Nhi đang nói về Kim Tệ nhưng Lý Khả Nhi đã nghĩ sai cho hắn. Hắn không đến Lĩnh Vực Hạch Tâm không phải là vì hắn không muốn gặp Lý Khả Nhi, lại càng không phải hắn muốn trốn Lý Khả Nhi mà là vì bị mắc kẹt ở Thiên Ngoại Thiên, không thể đi vào Lĩnh Vực Hạch Tâm được.

"Ta có thể giúp cái gì?" Hàn Sâm nhìn Linh Lung hỏi. Hắn không biết Linh Lung có ý gì, cũng không thể để hắn một người làm hai việc, đồng thời làm tằm của Lý Khả Nhi được.

"Wì thời gian quá eo hẹp, tiểu sư muội rất khó tìm được một tằm xuất sắc khác. Cho nên muốn nhờ ngươi giúp đỡ, nếu ngươi thuyết phục được Cô Trúc, để hắn trở thành tằm của tiểu sư muội, ta và tiểu sư muội của ta sẽ rất biết ơn." Linh Lung nói.

"Việc này ta không làm nổi đâu. Nếu Cô Trúc muốn đến thì đã chẳng †ình nguyện vào cấm lao, ai có nói gì cũng vô ích thôi." Hàn Sâm nhún vai nói.

"Với mối quan hệ của ngươi với Cô Trúc mà cũng không được sao? Lần trước hắn còn sẵn lòng đến Tộc Thái Thượng vì ngươi kia mà" Linh Lung nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, hỏi.

"Chuyện này ta thực sự không thể giúp được đâu." Hàn Sâm lắc đầu, hắn biết chuyện này khó khăn như thế nào.

Hắn có một tiểu ngọc dũng để sử dụng mà vẫn phải phòng bị ngày đêm, còn cẩn thận hơn cả một tên trộm trong đồn cảnh sát, vì sợ rằng Linh Lung sẽ nhìn ra suy nghĩ của hắn nếu hắn không cẩn thận.

Hắn đã như thế này thì đương nhiên cũng không muốn Cô Trúc tiếp bước hắn.

"Nếu như ngươi không thể thuyết phục Cô Trúc. Vậy thì chỉ còn một cách, ngươi chắc chắn có thể giúp việc này." Linh Lung cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm và nói.

“Ngươi muốn làm gì?” Hàn Sâm cảm thấy có gì đó không ổn.

“Đúng như ngươi nghĩ, nhất nhân nhị dụng, xin ngươi hãy làm tằm của tiểu sư muội đi.” Linh Lung đã nói ra điều mà Hàn Sâm lo sợ nhất.

Hết chương 2663.

Chương 2664. Được lợi gấp đôi

“Vậy cũng được hả?” Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn Linh Lung.

“Tại sao lại không được chứ? Dù sao bị một người nhìn là bị nhìn, bị hai người nhìn cũng là bị nhìn thôi, cũng chẳng có tổn thất gì thêm cho ngươi, ngược lại còn có thể nhận được lợi ích gấp đôi, tài nguyên thuộc về ta và tiểu sư muội, ngươi có thể nhận được cả hai, đây không phải là rất tốt sao?” Linh Lung nhìn Hàn Sâm cười tủm tỉm.

“Hình như như vậy cũng không tồi, nhưng sao ta cứ thấy sai sai thế nào ấy” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

“Có cái gì sai chứ? Để cho ngươi lấy hai phần tài nguyên mà còn không hài lòng à?” Linh Lung suy nghĩ một lúc rồi nói thêm: “Thử nghĩ xem, nếu ngươi trở thành tằm của tiểu sư muội thì loại tài nguyên như Tinh Thần Thụ kia ngươi còn có thể lấy thêm một phần.”

“Nhưng bây giờ sư thúc tổ không có ở đây, không phải Tinh Thần Thụ đã tạm thời dừng cung cấp rồi sao?” Hàn Sâm nói.

“Ta chỉ đưa ra một ví dụ thôi, vẫn còn nhiều tài nguyên tương tự như Tinh Thần Thụ, đến lúc đó ngươi có thể nhận được thêm một phần.” Linh Lung nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, biết Hàn Sâm đã bị dụ dỗ rồi, bèn kéo tay Hàn Sâm nói: “Không còn nhiều thời gian đâu, bây giờ đi đến tế đàn đi, sau đó còn có chuyện rất tốt đang chờ ngươi.”

“Chuyện tốt gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Đến lúc đó ngươi sẽ biết thôi, có thể nhận được rất nhiều tài nguyên, lại còn là gấp đôi đấy.” Linh Lung nói rồi bèn trực tiếp kéo Hàn Sâm dịch chuyển tức thời đi đến tế đàn mà Linh Lung và Hàn Sâm ký khế ước lúc trước.

Cứ như vậy, Hàn Sâm lại ký kế ước một lần nữa, trở thành tằm của Lý Khả Nhi.

Bởi vì có Linh Lung ở đó cho nên Hàn Sâm cũng không dám nghĩ nhiều. Đợi đến khi hắn tìm được cơ hội ở một mình, không bị Linh Lung và Lý Khả Nhi cảm giác được, hắn mới suy nghĩ kỹ về việc này thì lại cảm thấy thật sự không ổn.

“Không biết tiểu ngọc dũng có thể tiếp thu được hai lạc ấn cùng một lúc không nhỉ? Nếu không được thì chẳng phải là sẽ bị lộ sao?” Hàn Sâm vội vã lấy tiểu ngọc dũng ra, cố gắng đưa lạc ấn của Lý Khả Nhi chuyển sang tiểu ngọc dũng.

Cũng may là tình huống mà Hàn Sâm lo lắng nhất đã không xảy ra, lạc ấn đã được chuyển sang tiểu ngọc dũng thành công.

“Kết quả như vậy cũng không tệ, dù sao thì bị một ngừi nhìn lén và bị hai người nhìn lén cũng không khác nhau nhiều lắm, lại có thể nhận được hai phần tài nguyên, nghe có vẻ lời đấy chứ?” Hàn Sâm không chắc mình có kiếm lời hay không, bởi vì hắn luôn cảm thấy có gì đó không ổn nhưng hắn lại không nghĩ ra nổi là không ổn ở đâu.

“Không biết chuyện tốt mà Linh Lung nói là cái gì nhỉ? Tốt nhất là nhận được gen dị chủng Thần Hóa.” Hàn Sâm tự nghĩ.

Lúc này Linh Lung và Lý Khả Nhi đang ở trong một cung điện báo danh cho Hàn Sâm, rõ ràng là báo danh cho Hàn Sâm tham gia vào Tằm Chị Chiến. Chuyện tốt mà Linh Lung nói cũng chính là cái này.

‘Tằm Chi Chiến có phần thưởng là rất nhiều tài nguyên, nhưng các tằm cần phải tự mình chiến đấu để giành lấy chúng. Có được xếp hạng càng cao thì có thể nhận được càng nhiều tài nguyên hơn.

Có tổng cộng mười ba đệ tử tộc Thái Thượng nhưng chỉ có mười hai tằm. Nếu xếp từ vị trí thứ mười trở về sau, phần thưởng cũng không khác gì không có.

Vị trí thứ năm đến thứ mười chỉ có thể được coi như hoàn vốn, những vị trí trên hạng năm đều là phần thưởng lớn. Mỗi lần tăng hặng thì tài nguyên có thể nhận được cũng sẽ tăng gấp mấy lần.

Sở dĩ có phần thưởng như vậy là để tằm nỗ lực hết sức mình để giành lấy phần thưởng, sử dụng sức mạnh lớn nhất của mình.

Mà đệ tử của tộc Thái Thượng lại có thể cảm nhận được trải nghiệm giữa sự sống và cái chết thông qua trận đấu của tằm, không khiến bản thân bị thương mà lại có thể tự mình trải nghiệm cảm giác của những trận chiến sinh tử, cũng chỉ có tộc Thái Thượng mới có cơ hội và khả năng như vậy.

Tộc Thái Thượng đều hơi bất ngờ khi biết Lý Khả Nhi và Linh Lung dùng chung một tằm. Tuy nói có thể dùng chung tằm nhưng trong lịch sử tộc Thái Thượng, tình huống này là không phải trường hợp phổ biến.

Tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên cũng không có phản ứng gì lớn với việc này, nhưng Lý Ngọc Chân của tộc Thái Thượng lại không bình tĩnh như vậy.

“Vậy mà Lý Khả Nhi lại dùng chung một tằm với Linh Lung, tên Hàn Sâm này may mắn thật đấy, lại để cho hắn có được một món hời rồi. Lý Ngọc Chân hừ lạnh nói.

Lý Tuyết Thành lại vừa cười vừa nói: “Trở thành tằm của hai người thuộc Tộc Thái Thượng không hẳn đã là chuyện tốt. Tuy hắn có thể nhận được hai phần tài nguyên nhưng một số có trách nhiệm, hắn cũng phải chịu gấp đôi.”

Sau khi dừng một chút, Lý Tuyết Thành nói thêm: “Ngoài ra, sau Tằm Chi Chiến, hắn đã hại rất nhiều ông lớn mất cả chì lẫn chài, có thể lấy được tài nguyên hay không vẫn là việc rất khó nói.

“Mọi thứ đều đã lấy được rồi sao?” Lý Ngọc Chân cười.

“Trước khi tin tức về lệnh cấm sử dụng dị bảo trong Tằm Chi Chiến được lan truyền thì đã thu thập đủ rồi, ta cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội quyt nợ.” Mắt Lý Tuyết Thành sáng lên: “Lần này, chỉ cần Hàn Sâm không giành được hạng nhất trong Tằm Chi Chiến, chúng ta sẽ kiếm được một món lời rất lớn. Những tài nguyên đó đủ để chúng ta thăng cấp Thần Hóa, chí ít nó có thể đẩy chúng ta đến cấp Phá Kén. Ngoài ra còn có một số dị bảo, đó là thứ có tài nguyên cũng không thể đổi được. Nhưng lỡ như chúng ta thua, thì đúng là có phá sản cũng không trả nổi.”

Lý Ngọc Chân bĩu môi nói: “Sao chúng ta có thể thua được? Không cần nói đến việc mỗi tằm về cơ bản đều là Bán Bộ Thần Hóa, cao hơn Hàn Sâm nửa bước, chỉ riêng tằm Thần Hóa trời sinh kia thì Hàn Sâm đã định chắc sẽ thua rồi. Cho dù hắn có bộc phát như thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ đứng thứ hai được thôi.”

“Nói cũng đúng, dù cấp Vương cửu trọng có mạnh đến đâu thì cũng không thể thắng được Thần Hóa, chưa kể là thiên phú của Thần Hóa trời sinh kia rất xuất sắc, không yếu hơn so với đệ tử của tộc Thái Thượng chúng ta chút nào, cũng coi như vượt trội hơn hẳn với người cùng cấp, không khó để đánh bại một cấp Vương cửu trọng.” Lý Tuyết Thành cũng cảm thấy lần này mình nắm chắc phần thắng.

Hàn Sâm không thể không cười khổ sau khi nghe chuyện tốt đẹp mà Linh Lung và Lý Khả Nhi nói: “Đây là chuyện cực kỳ tốt mà ngươi nói sao? Đây chẳng phải muốn ta tự mình liều mạng sao? Vả lại một mình †a chỉ có thể nhận được một thứ hạng, đâu ra lợi ích gấp đôi chứ?”

“Có hai người bọn ta cũng nhau cổ vũ cho ngươi chẳng phải là đã có lợi ích gấp đôi sao?”

Hàn Sâm và Lý Khả Nhi đều ngạc nhiên nhìn Linh Lung. Hàn Sâm tự hỏi liệu Linh Lung có đang nói đùa hay không nhưng Lý Khả Nhi lại rất ngạc nhiên trước sự thay đổi của Linh Lung. Thật khó tưởng tượng rằng Linh Lung trước kia sẽ nói ra những điều như vậy.

“Còn nhìn ta làm gì hả? Nếu có thời gian thì hãy xem thông tin của đối thủ đi, có được thứ hạng càng cao thì càng nhận được nhiều tài nguyên. Nếu đạt

được vị trí thứ hai thì có thể nhận được một dị bảo Thần Hóa và nhiều tài nguyên khác.” Linh Lung dùng vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Còn vị trí đầu tiên thì sao?” Hàn Sâm hỏi trong khi lật lại thông tin.

“Trong Tầm Chi Chiến lần này có một Thần Hóa trời sinh, vị trí đầu tiên chắc chắn nằm trong tay hắn rồi, ngươi phải cố gắng để đạt được vị trí thứ hai.” Linh Lung lạnh nhạt nói.

“Có Thần Hóa trời sinh tham gia vào cuộc chiến, lại không được phép sử dụng dị bảo, đúng là chỉ có thể cạnh tranh vị trí thứ hai.” Hàn Sâm khẽ gật đầu. Hắn không thể dụng hồn y Khổng Tước Vương và cung Lục Hạch Xà, thực sự không nắm chắc việc có thể đánh bại cường giả Thần Hóa, cho dù là Thần Hóa Nguyên Cơ kém nhất cũng không được.

Hết chương 2664.

Chương 2665. Bộ giáp Thân Hóa

“Không nói với hắn về vụ cá cược sao?” Sau khi Lý Khả Nhi và Linh Lung rời khỏi Hồ Ám Giới, Lý Khả Nhi nhìn Linh Lung bằng vẻ nghi ngờ, nói.

“Nói với hắn thì có ích gì? Để cho hắn liều mạng với Thần Hóa trời sinh sao? Ta không muốn phải đi tìm tằm khác nữa đâu.” Linh Lung nói. “Nói cũng đúng, cấp Vương cửu trọng gần như không có khả năng đánh bại Thần Hóa trời sinh. Huống chi Thần Hóa kia còn có tư chất cực kỳ tốt, không thua gì đệ tử tộc Thái Thượng cùng cấp. Người cùng cấp đánh thắng được hắn cũng không dễ dàng, huống chỉ là cấp Vương cửu trọng.” Lý Khả Nhi thở dài: “Nếu cứ thế này, mấy tên đại gia đặt cược lớn vào Hàn Sâm, đánh cược rằng hắn sẽ giành được vị trí †hứ nhất thua chắc rồi, Bọn họ cũng không làm gì được Lý Tuyết Thành, cho dù không trút giận lên Hàn Sâm thì e rằng bọn họ sẽ làm khó hắn, có lẽ sau này Hàn Sâm đến chỗ họ sẽ phải chịu thiệt thòi.”

“Chúng ta cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể từ từ tìm cách làm dịu chuyện này lại, hy vọng sẽ giảm ảnh hưởng đến mức thấp nhất.” Linh Lung bất đắc dĩ nói.

Hàn Sâm thì đang nghiên cứu tài liệu, trong đó có một số thông tin về mười hai tằm, được làm khá tinh xảo, hơi giống thực đơn của khách sạn.

Ảnh và tài liệu chỉ tiết của từng tăm đều được in trên đó. Hàn Sâm thấy Thần Hóa trời sinh kia được giới thiệu ở trang đầu tiên.

Chalais: Biến chủng tộc Sư Tâm. Đẳng cấp: Thần Hóa Nguyên Cơ. Giới tính: Nam.

Thuật gen sở trường: Thuật Sư Sát. Sở thích: Đồ ngọt…

Nội dung cực kỳ chỉ tiết nhưng hầu như đều là thông tin vụn vặt, chẳng có gì quan trọng, cái gì mà sở thích, còn có cả thích áo giáp kiểu gì, rồi thì bình thường thích làm cái gì v.v đều rất rõ ràng nhưng lại không đề cập chút nào đến khả năng của hắn, chỉ biết rằng hắn có sở trường về một thuật gen tên là gọi là Thuật Sư Sát.

“Tái liều này viết cũng có khác gì không viết đâu chứ?” Hàn Sâm chỉ lắc đầu.

Sau đó, hắn tiếp tục lật sang trang tiếp theo, phát hiện ra rằng tất cả các phần giới thiệu thông tin đều như thế này. Khi lật đến trang thứ tư, nhìn thấy thông tin của Ngọc Thiện Tâm cũng vẫn là kiểu giới thiệu đó, chỉ có thể nhìn thấy ngoại hình của hắn, cùng thuật gen sở trường “Cực Ám Đạo”, còn lại thì không có gì khác.

Hàn Sâm xem từng trang một, chỉ ghi nhớ ngoại hình, tên tuổi và chủng tộc của mười một tằm, những thông tin khác đều vô dụng.

Lật đến trang cuối cùng của tài liệu nhân vật, Hàn Sâm cuối cùng cũng nhìn thấy tài liệu về mình.

Hàn Sâm: Tinh Tộc (hiện đang thuộc phe Trấn Thiên Cung). Đẳng cấp: Cấp Vương Lĩnh Vực cửu trọng. Giới tính: Nam.

Thuật gen sở trường: ”Gen vật ngữ”, “Nha Đao”, “Đao pháp Thiên Chị Hạ…

Dị bảo sở hữu: Mị Thần Giản, Ngưng Thị của Medusa, vũ y không rõ tên, cung tên không rõ tên…

“Chờ đã… Cái gì vậy trời???” Hàn Sâm nhìn mà không nói nên lời. Thông tin về mười một tầm kia đều là tùy tiện được nhắc tới nhưng thông tin của hắn thì lại chi tiết không gì sánh được, không chỉ liệt kê rõ ràng thuật gen sở trường và dị bảo mà hắn có, còn có những danh mục bên dưới, giải thích kỹ càng về thuật gen sở trường và dị bảo của hắn.

“Cái tài liệu chết tiệt này, tại sao gài mỗi mình ta chứ?” Trong lòng Hàn Sâm có cảm giác muốn đánh người. Hắn gần như không biết gì về đối thủ của mình nhưng đối phương thì lại hiểu rất rõ về hắn, chuyện này đúng là quá khó tin.

Dưới cùng của tư liệu còn có một lời bình luận tổng kết: “Thiên tài vô Ngoại trừ Chalais có thể miễn cưỡng đánh với hắn thì những người còn lại đều không đáng ngại, là tầm có khả năng giành chiến thắng cao nhất trong Tầm Chỉ Chiến lần này.”

“Đù má nhà ngươi!” Hàn Sâm đọc lời bình luận tổng kết, đã có thể chắc chắn rằng ai đó thực sự đang gài hắn.

Lật qua lật lại cuốn tài liệu vài lần, cuối cùng nhìn thấy một dòng chữ nhỏ “Biên tập: Lý Tuyết Thành” được viết trên mặt sau của cuốn thông tin.

“Tên Lý Tuyết Thành này rốt cuốc là ai? Tại sao lại gài ta như vậy?” Hàn Sâm nghĩ mãi nhưng trong đầu hắn không có ấn tượng về người nào như vậy cả. Sau khi hắn đến tộc Thái Thượng cũng chỉ gặp được một vài người của tộc Thái Thượng, chắc chắn không biết Lý Tuyết Thành, huống chỉ là đắc tội hắn.

“Chẳng lẽ Lý Tuyết Thành và Lý Ngọc Chân thực sự là cùng một phe?” Hàn Sâm nghĩ đi nghĩ lại, ngoại trừ Lý Ngọc Chân, có vẻ như không ai trong tộc Thái Thượng cần phải gài hắn như thế này.

Vừa nghĩ tới đây, Hàn Sâm chợt bừng tĩnh, cảm thấy Tằm Chi Chiến lần này có lẽ không đơn giản như hắn tưởng tượng.

Cầm tập thông tin, nghiên cứu chỉ tiết thông tin của mười một đối thủ khác thêm vài lần. Mỗi người đều không phải đèn cạn dầu, trong đó nhiều nhất là Tộc Hoàng Cực, trong Thiên Tộc chỉ có một người duy nhất là Ngọc Thiện Tâm.

Đối với Chalais xuất thân từ tộc Sư Tâm, thực ra chỉ là một tộc nhỏ vô danh, cả một tộc chỉ có một Bán Thần Hóa, Chalais chính là con trai của Bán Bộ Thần Hóa kia, cũng không biết là tại sao mà lúc sinh ra hắn đã bị đột biến gen, vừa sinh ra đã là Thần Hoa, tư chất cũng cao ngoài sức tưởng tượng.

Qua kiểm tra của Thần Linh Chi Xúc, thiên phú của đạt đến thập giáp. Dưới sự lãnh đạo của hắn, tộc Sư Tâm nhanh chóng quật khởi, nêu hắn không bị một đệ tử của Tộc Thái thượng nhìn trúng trở thành tằm thì e là đã lên kế hoạch phát động cuộc chiến thắp đèn diệt tộc rồi.

Hơn nữa, Chalais đã được chọn để trở thành tằm từ bốn năm trước, sau tu luyện ở trong Thiên Ngoại Thiên lâu như vậy, thiên phú khủng khiếp kia được dày công bồi dưỡng, mức độ đáng sợ có thể tưởng tượng được.

“Nếu có thể sử dụng dị bảo, ta vẫn có cơ hội cạnh tranh ngôi đầu với Chalais. Không được sử dụng dị bảo, đừng nói là Chalais, muốn thắng được những tằm khác cũng không dễ. Chưa cần nói đến gì khác, chỉ cần Ngọc Thiện Tâm kia cũng chắc chắn là một nhân vật cự kỳ khó chơi rồi.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Phía sau tài liều cũng có phần thưởng cho Tằm Chỉ Chiến lần này, sau Hàn Sâm nhìn thấy phần thưởng của hạng nhất thì không khỏi hơi giật mình.

“Bộ giáp dị bảo Thần Hóa là cái gì?” Hàn Sâm tiếp tục lật sang với một chút nghi vấn. Sau khi đọc xong, trong đầu hắn chỉ còn lại mấy chữ: “có tiền muốn làm gì thì làm”.

Cái gọi là bộ giáp dị bảo Thần Hóa chình là một bộ áo giáp tách riêng để luyện chế, nửa thân áo giáp là dị bảo Thần Hóa, váy chiến đấu là dị bảo

Thần Hóa, một đôi găng tay và một đôi giày là thêm bốn món dị bảo Thần Hóa, cộng với mũ giáp, tổng cộng có bảy dị bảo Thần Hóa †ạo thành một bộ dị bảo Thần Hóa "Bộ giáp Thần Thái Dương".

Xem xét kỹ lại, Hàn Sâm nhận ra rằng bộ giáp Thần Thái Dương không chỉ đơn giản là một dị bảo Thần Hóa phân thành bảy phần, mà là bảy dị bảo Thần Hóa thực sự độc lập, mỗi một món đều có sức mạnh cấp Nguyên Cơ, hơn nếu bảy phần được sử dụng cùng nhau, một hệ thống xích trật tự đặc biệt sẽ được hình thành, để sức mạnh trực tiếp đột phá đến cấp Lột Xác.

Mặc dù vị trí thứ hai cũng có phần thưởng là một dị bảo Thần Hóa cấp Nguyên Cơ, có rất nhiều tài nguyên, nhưng so với bộ giáp Thần Thái Dương này thì kém hơn rất nhiều.

Phía sau còn có hình của bộ giáp Thần Thái Dương, cả bộ áo giáp phát sáng như gương bạc, bên trong sự ngầu bá cháy kia ẩn chứa một chút bí ẩn, trông khá quý phái.

Đọc lại phần giới thiệu về sức mạnh của bộ giáp Thần Thái Dương càng khiến Hàn Sâm chảy nước miếng, ngay cả khi trình độ của người dùng không thể đạt đến cấp Thần Hóa, không thể nào phát động hoàn toàn sức mạnh của bộ giáp Thần Thái Dương, nhưng chỉ cần đồng thời sử dụng bảy món của bộ giáp, bảy món có thể tự động hình thành xích trật tự Thần Thái Dương chỉ dực, cũng có uy lực của cấp Nguyên Cơ, hơn nữa cấp Vương cũng có thể điều khiển được.

Hết chương 2665.

Chương 2666. Khó khăn chồng chất

"Đúng là một thứ đồ tốt, mà cũng chỉ có tộc Thái Thượng lắm tiền nhiều của mới chơi được, các tộc khác không có nhiều tài nguyên để đu theo nổi." Hàn Sâm không thể không cảm thán tộc Thái Thượng đúng là giàu vờ lờ.

Hàn Sâm lấy được một món dị bảo Thần Hóa đã cất giấu như một bảo bối, người ta thì trực tiếp lấy một bộ giáp gồm bảy món ra để làm phần thưởng, hiện nay thực sự không thể nghĩ ra tộc nào xa hoa hơn tộc Thái Thượng được nữa.

Tộc Hoàng Cực tự xưng là đại tộc đệ nhất vũ trụ nhưng so với tộc Thái Thượng thì đúng chỉ là cái đinh, căn bản là không đáng nhắc đến.

"Nếu như có thể đủ sức đánh sập Thiên Ngoại Thiên…" Hàn Sâm vừa nảy ra một suy nghĩ thì đã bị cưỡng ép vứt ra khỏi đầu ngay lập tức. Suy nghĩ này không được xuất hiện, lỡ sơ ý bị Linh Lung và Lý Khả Nhi biết được là xong đời luôn.

Hàn Sâm nghiên cứu thêm mấy lần, thầm nghĩ trong lòng: "Muốn có bộ giáp Thái Dương Thần quá đi. Nhưng không kể đến những tầm khác, kiểu gì cũng sẽ có cách đối phó, chỉ có tên Chalais đó là thật sự không đối phó nổi. Không thể sử dụng Thú Hồn, cũng không thể sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp với thân phận Hàn Sâm, vậy thì làm sao có thể đánh bại một Thần Hóa trời sinh đây?"

Hàn Sâm suy nghĩ mãi, hồi lâu vẫn không có cách giải quyết tốt. Dù sao hắn cũng biết quá ít về Chalais, dựa vào những lời giới thiệu trong tài liệu căn bản là không nghiên cứu được gì cả.

Sau khi Linh Lung và Lý Khả Nhi trở lại, Hàn Sâm lập tức hỏi bọn họ có thông tin chỉ tiết về mười một tầm kia không. Linh Lung cũng đã chuẩn bị xong từ lâu, lấy thông tin mà nàng và Lý Khả Nhi điều tra được giao cho Hàn Sâm.

"Đúng rồi, Lý Tuyết Thành này là ai, ta có vô ý đắc tội gì với hắn không?" Hàn Sâm hỏi, chỉ vào cái tên ở mặt sau của tài liệu.

"Hắn có chút quan hệ với Lý Ngọc Chân." Linh Lung ngập ngừng một lát rồi mới trả lời.

Tuy Hàn Sâm không thể đọc được suy nghĩ của Linh Lung nhưng hắn đã chú ý đến biểu cảm khác thường trên gương mặt của Linh Lung, lập tức cảm thấy có gì đó không ổn.

“Có phải Lý Ngọc Chân đã làm gì không?” Hàn Sâm hỏi.

Linh Lung trầm ngâm không trả lời nhưng Lý Khả Nhi lại cất tiếng: “Ta nghĩ tốt hơn hết vẫn là để cho Hàn Sâm biết, dù sao thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ biết, chuẩn bị tinh thần trước cũng tốt.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Sâm cau mày hỏi lại.

Linh Lung kết một lượt về vụ đánh cược của Lý Tuyết Thành, sau đó nói thêm: “Thực ra chuyện này không liên quan gì lắm đến ngươi, song một số người đã bị Lý Tuyết Thành lừa lấy rất nhiều tài nguyên và dị bảo, e rằng sẽ không dễ dàng nuốt trôi cục tức này.”

Hàn Sâm cười khổ: “Cả tộc Thái Thượng đều đánh cược luôn ấy hả?”

“Người tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thì không ai đánh cược hết nhưng mà phe còn lại… Chỉ có thể nói là ở Thiên Ngoại Thiên quá thoải mái… Tộc Thái Thượng cũng chưa từng trải qua đấu tranh sinh tồn như các tộc khác, một số thứ có được quá dễ dàng cho nên lại không biết chân trọng.” Lý Khả Nhi lắc đầu thở dài.

“Nếu ta khiến bọn họ mất nhiều tài nguyên và dị bảo như vậy, liệu bọn họ có giận lây sang ta hay không?” Hàn Sâm hỏi.

“Giận chó đánh mèo thì chắc là không nhưng chắc sẽ gây khó dễ cho ngươi. Mục đích chính của Lý Tuyết Thành vẫn là những tài nguyên và dị bảo đó, chỉ là thuận tay gài ngươi mà thôi.” Linh Lung nói.

“Vậy thì cũng không hẳn là gài ta. Nếu như ta giúp những ông lớn của tộc Thái Thượng kiếm được nhiều tài nguyên và dị bảo thì có ích lợi gì trong tương lai không?” Hàn Sâm cười lạnh hỏi.

“Tất nhiên là có, bọn họ kiểm soát rất nhiều điểm tài nguyên trong Thiên Ngoại Thiên, sau này khó có thể tránh khỏi việc liên hệ với bọn họ. Nếu như bọn họ cảm thấy ngươi vừa mắt thì sẽ có nhiều thứ dễ dàng hơn nhiều.” Nói xong, Lý Khả Nhi hơi ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm, hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

“Ta thì nghĩ gì được chứ? Chỉ cần giành được vị trí đứng đầu trong Tằm Chi Chiến là có thể giải quyết mọi vấn đề.” Hàn Sâm bình tĩnh nói. “Nói vậy cũng đúng, nhưng Chalais là một bài toán nan giải đấy. Thiên phú của hắn cực kỳ đáng sợ, chỉ trong thời gian bốn năm ngắn ngủi, hắn đã luyện được rất nhiều thuật gen, bao gồm cả Thần Du Thuật, đã có thể thực hiện Tinh Không Đại Na Di. Nếu ngươi muốn đánh du kích thì không có tác dụng gì với Chalais đâu.” Lý Khả Nhi nói.

“Không thử một lần thì làm sao biết được là có thể hay không?” Vẻ mặt Hàn Sâm bình tĩnh, cũng không nói gì nhiều, chỉ lấy thông tin rồi quay về nghiên cứu.

Lý Khả Nhi và Linh Lung nhìn nhau. Bọn họ có thể cảm nhận được sự tự tin mạnh mẽ trong suy nghĩ của Hàn Sâm, dường như rất có lòng tin có thể đánh bại Chalais nhưng các nàng lại không biết được sự tự tin này bắt nguồn từ đâu.

“Tam sư tỷ, ngươi có thấy hơi kỳ lạ không? Tại sao chúng ta có thể cảm nhận được sự tự tin của hắn mà lại không thể nào biết được ý nghĩ phía sau sự tự tin này? Theo lý mà nói, trừ khi hắn là một tên vô dụng tự tin và kiêu ngạo một cách mù quáng, nếu không thì chúng ta sẽ có thể cảm nhận được suy nghĩ đằng sau sự tự tin này mới đúng.” Sau khi Hàn Sâm rời đi, Lý Khả Nhi nghỉ ngờ nhìn về phía Linh Lung hỏi, nàng không nghĩ rằng Hàn Sâm sẽ là một tên vô dụng.

“Khả năng kiểm soát tâm trí của hắn rất mạnh mẽ, hắn có thể cưỡng ép kiểm soát suy nghĩ của mình, ngoại trừ cảm giác trực quan nhất, rất khó để chúng ta do thám những suy nghĩ khác.” Linh Lung nói.

“Suy nghĩ của chính mình là thứ khó kiểm soát nhất, thậm chí ngay cả chúng ta cũng cần phải dựa vào Thái Thượng Cảm Ứng Thiên mới có thể làm được điều đó. Vậy mà hắn đã có thể đạt được bước này, Tam sư tỷ, sự lựa chọn của ngươi quả thực là rất đúng.” Lý Khả Nhi khen ngợi.

“Tuy không biết nguồn gốc của sự tự tin của hắn là gì nhưng có vẻ như hắn muốn cạnh tranh cho vị trí đứng đầu này. Nếu hắn thực sự có thể thành công, đó sẽ là một việc tốt cho ngươi và ta.” Linh Lung nói.

“Chỉ sợ hắn đánh giá quá cao bản thân, không cẩn thận một chút là sẽ chết oan uổng, vậy thì chúng ta lại phải chọn một tằm mới.” Lý Khả Nhi lại không hi vọng nhiều vào điều này, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu đó là Kim Tệ thì chắc hắn sẽ làm được nhỉ?”

Có lẽ vì thứ không thể có được mới là thứ tốt nhất, nên Lý Khả Nhi mới nhớ mãi không quên Kim Tệ.

Sau khi Hàn Sâm nghiên cứu chỉ tiết về mười một tằm, hắn vẫn cảm thấy hơi đau đầu. Nghiêm túc mà nói, không có tằm nào dễ chơi cả, ngoại trừ Chalais thì vẫn còn có rất nhiều nhân vật đáng sợ.

Thậm chí còn có một tằm thuộc tộc Thái Thượng. Tộc Thái Thượng làm tằm cho tộc Thái Thượng là chuyện rất hiếm có. Người tộc Thái Thượng bình thường cũng sẽ không lựa chọn như vậy, tuy tộc Thái Thượng mạnh mẽ nhưng sức mạnh của bọn họ quá giống nhau, môi trường sinh trưởng về cơ bản cũng giống nhau, sẽ thiếu đi rất nhiều những trải nghiệm khác nhau cho nên rất ít đệ tử tộc Thái Thượng làm điều này.

Ngoài ra, người bình thường của tộc Thái Thượng đều nghĩ rằng việc làm tằm chỉ dành cho những sinh vật cấp thấp, bọn họ cũng không sẵn lòng hạ thấp mình để làm tằm, vì vậy những trường hợp này trong tộc Thái Thượng cũng không nhiều lắm.

“Bán Bộ Thần Hóa của tộc Thái Thượng chắc là còn mạnh hơn Linh Lung một chút ấy nhỉ? Chỉ sợ đó không phải một người có thể dễ dàng loại bỏ. Hơn nữa, còn có một rắc rối lớn như Chalais, muốn giành hạng nhất trong Tằm Chi Chiến thật sự không phải là chuyện dễ dàng.” Hàn Sâm bỏ tài liệu xuống, tiếp tục tu luyện thuật gen, có hai loại thuật gen hắn nhất định phải tu luyện được trước khi chiến đấu với Chalais, nếu không căn bản sẽ không có cơ hội chiến thắng.

Hết chương 2666.

Chương 2667. Sa mạc thần bí

“Ta muốn đi đến Lĩnh Vực Hạch Tâm, không biết có cách gì hay không?” Khi gặp lại Linh Lung, Hàn Sâm bèn đặt câu hỏi.

Hắn nhớ rất rõ hồi trước Lý Khả Nhi có thể đi đến Linh Vực Hạch Tâm ở tộc Thái Thượng nhưng Linh Lung lại bảo là không thể được. Hơn nữa hắn cũng đã thử rồi, quả thực không được.

“Bên trong Thiên Ngoại Thiên chỉ có một chỗ để ngươi có thể mở được cổng của thần điện hạch tâm. Nhưng chỗ đó ngay cả đệ tử tộc Thái Thượng bình thường còn không thể vào được. Nếu ngươi có chuyện gấp, nhất định phải vào Lĩnh Vực Hạch Tâm thì ta có thể nghĩ cho ngươi một vài cách.” Lý Khả Nhi nhìn Hàn Sâm một cách hiếu kỳ. Nàng muốn biết tại sao Hàn Sâm lại muốn tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm.

“Ta muốn vào trong Lĩnh Vực Hạch Tâm để tìm một người bạn, có lẽ người đó có cách giúp ta thắng được Tằm Chi Chiến.” Hàn Sâm nói. Lý Khả Nhi có thể cảm nhận được Hàn Sâm không có nói dối. Thế nhưng người bạn mà Hàn Sâm muốn tìm kia là ai thì nàng lại không cảm nhận rõ ràng được, chỉ biết là quả thực có sinh vật đó tồn tại.

Hàn Sâm đã cố gắng khống chế không để bản thân suy nghĩ. Nhưng cứ mỗi lần nhắc đến hai chữ “người bạn” thì tiềm thức vẫn hiện lên một ý niệm. Đây là thứ không thể nào tránh khỏi được. Song Hàn Sâm đã cố gắng khống chế không để mình nghĩ nhiều nữa nên Lý Khả Nhi cũng không hình dung rõ được rốt cuộc đó là ai.

“Được thôi, để ta nghĩ xem có cách nào không. Lát nữa sẽ cho ngươi câu trả lời chắc chắn. Nhưng mà chuyện này rất phiền phức, không chắc có thể hoàn thành được nên ngươi đừng ôm hy vọng gì quá lớn.” Lý Khả Nhi có chút thán phục năng lực khống chế suy nghĩ của Hàn Sâm. Nhưng vì Hàn Sâm không nói dối nên không thể tiếp tục điều tra nữa.

Hàn Sâm đã đợi rất lâu mà không thấy Lý Khả Nhi quay lại, nhưng Linh Lung lại tới gần hồ Ám Giới.

Không cần Hàn Sâm lên tiếng, Linh Lung đã cảm ứng được suy nghĩ trong lòng hắn, không khỏi kinh ngạc mà nói: “Tiểu sư muội đã đồng ý giúp ngươi tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm rồi sao?”

“Nàng nói chuyện này rất khó xử lý, không chắc có thể hoàn thành được.” Hàn Sâm có hơi lo lắng cuối cùng Lý Khả Nhi sẽ mang về tin xấu.

Linh Lung cười nói: “Chuyện này đúng là rất khó xử lý. Theo lý thuyết thì ở Thiên Ngoại Thiên không thể vào được Lĩnh Vực Hạch Tâm, chỉ có một nơi là ngoại lệ duy nhất thôi. Nhưng đó lại là cấm địa của tộc †a, đừng nói là ngoại tộc, cho dù là đệ tử thân truyền của tộc Thái Thượng cũng bị cấm không được bước chân vào đó. Người có thể làm được chuyện này không nhiều mà vừa hay tiểu sư muội cũng ở trong số đó. Nếu mà nàng đã nhận lời với ngươi thì chỉ cần vận may của ngươi không quá kém sẽ không có vấn đề gì cả đâu.”

“Đó là nơi như thế nào?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Trước đây ta từng nói cho ngươi biết rồi. Thiên Ngoại Thiên là vùng đệm nằm giữa thế giới thực và thế giới phản vật chất, nơi đó chính là con đường liên thông giữa hai thế giới này. Cũng bởi vì nó nối liền hai thế giới nên những gì xảy ra ở đó đều vô cùng kỳ lạ. Chỉ có ở nơi đó mới có thể kết nối được với thế giới hiện tại, để cho ngươi có thể mở được cửa vào Lĩnh Vực Hạch Tâm” Linh Lung không giải thích cặn kẽ mà chỉ nói đơn giản như vậy, sau đó còn bổ sung thêm: “Vì ở đó có quá nhiều nhân tố không thể xác định được cho nên đệ tử tộc Thái Thượng bị cấm không được đến đó. Song cha của tiểu sư muội là người bảo vệ ở đó, dựa vào mức độ được cưng chiều của tiêu sư muội thì chuyện thuyết phục cha nàng cho ngươi một cơ hội là không khó.”

“Thì ra là thế.” Hàn Sâm bừng tỉnh đại ngộ.

Lại đợi thêm một tiếng thì cuối cùng Lý Khả Thi cũng dịch chuyển tức thời về đây, tin tức nàng mang về cũng là tin tốt khiến cho Hàn Sâm có thể thở phào.

Lý Khả Nhi dùng tinh không đại na di mấy lần liền, cuối cùng đi tới một sa mạc cực lớn. Sa mạc này quả là vô biên vô hạn, chỉ sợ không kém một tinh hệ nhỏ là bao.

Với thị lực của Hàn Sâm thì không nhìn thấy được sa mạc lớn này trải dài tới đâu, khó mà có thể tưởng tượng được là nó lớn đến nhường nào.

“Cha ơi, con dẫn người ta tới rồi đó, bọn con có thể đi vào được chưa ạ?” Lý Khả Nhi đứng ở bên rìa sa mạc, gọi với vào trong.

Sa mạc vốn yên lặng như tờ, bỗng nhiên từ đâu nổi lên trận cuồng phong. Trận cuồng phong cuốn những hạt cát vàng bay lên không trung, tụ hợp lại thành một người đàn ông tộc Thái Thượng.

“Nhớ là không được đi quá Tam Giới đâu đấy.” Người đàn ông tộc Thái Thượng trông như thần cát phát ra thanh âm ầm ầm như sấm.

“Dạ biết rồi, cha đã nói đi nói lại nhiều lần lắm rồi. Bọn con chắc chắn sẽ không đi qua nơi đó đâu, bọn con chỉ định tiến vào Lĩnh Vực Hạch ‘Tâm mà thôi.” Lý Khả Nhi nũng nịu đáp lại.

Người đàn ông giống như thần cát kia tỏ vẻ không biết nên làm sao, rõ ràng là không có cách nào đối phó với Lý Khả Nhi. Bão cát lại cuốn tới, hạt cát tản mát đầy trời. Trong nháy mắt, người đàn ông kia đã biến mất không thấy đâu nữa. Sa mạc khôi phục vẻ yên tĩnh ban đầu.

“Đi thôi.” Lý Khả Nhi dứt lời liền bước vào sa mạc.

Hàn Sâm đi sát theo sau. Lý Khả Nhi, vừa đi vừa nói chuyện: “Không gian nơi này không hề ổn định một chút nào hết, nên ngươi tuyệt đối không nên sử dụng lực lượng tinh không đại na di ở đây, cũng không được sử dụng lục lượng nào quá mạnh. Nếu không thì ngươi sẽ rất dễ bị cuốn vào thế giới phản vật chất, đến lúc đó thì cho dù tộc trưởng có đích thân tới đây cũng không thể kéo người về từ thế giới phản vật chất được đâu.”

Hàn Sâm gật đầu, giờ thì hắn đã biết tại sao Lý Khả Nhi lại chọn đi bộ mà không phải là dùng dịch chuyển tức thời để đi qua.

Hai người họ sóng vai đi trong sa mạc. Thỉnh thoảng, Hàn Sâm có thể thấy trong sa mạc xuất hiện dấu tích của các công trình kiến trúc lạ lùng, có những kiến trúc cổ bằng đá, cũng không thiếu những kiến trúc kim loại của nền văn minh khoa học kỹ thuật, thậm chí còn có cả chiến hạm và phi thuyền. Tất cả những thứ đó đều bị chôn một phần dưới cát, nhìn qua thì không biết đã trải qua bao nhiêu tháng năm. Đến cả thứ nền chắc như là hợp

kim cũng đã mục nát. Chỉ cần có gió thổi qua thôi là đã có tấm kim loại rơi xuống, rơi xuống nền cát là lập tức vỡ nát vụn.

Tượng đá cao hơn trăm mét, hài cốt của một con quái thú khổng lồ, một thân cây khô vùi nửa mình vào trong cát trông như là một con rồng thực thụ. Cả sa mạc chìm trong bầu không khí quỷ dị.

Phong cách của những thứ này cho thấy chúng đến từ những thời không khác nhau. Vậy mà cứ như là rác thải bị vứt bỏ lại ở đây khiến người ta lại càng cảm thấy quái dị.

Hiểu được tâm tư của Hàn Sâm, Lý Khả Nhi giải thích: "Nơi này chính là con đường liên thông giữa thế giới hiện thực và thế giới phản vật chất, cho nên thường xuyên có những đồ vật của thế giới thực hoặc là thế giới phản vật chất được "chuyển" tới đây từ những không gian gấp khúc. Đôi khi sẽ có vài món đồ khá là tốt. Có lần cha ta còn nhặt được cả thi thể dị chủng cấp Hoá Điệp. Cơ mà chuyện tốt như thế hiếm lắm mới gặp được một lần. Phần lớn những thứ xuất hiện ở đây đều là rác rưởi vô dụng."

Lúc Lý Khả Nhi đang nói chuyện, Hàn Sâm nghe được tiếng ầm vang. Trên trời như thể nứt ra một cái máng nước, sau đó lập tức nhìn thấy một con cự thú vọt ra từ khe nứt trên trời.

Hàn Sâm kinh ngạc trợn mắt nhìn lên. Thấy trên bầu trời biến ảo, vặn vẹo, đầu của con cự thú nhô ra từ vết nứt không gian trông như rãnh nước kia.

Đầu con cự thú kia màu trắng bạc như là hàng mỹ nghệ được làm từ bạc vậy, trên đầu mọc ra ba cái sừng thú. Trông nó không khác gì một con tam giác long nhưng lại lớn hơn tam giác long rất nhiều. Chỉ riêng mỗi cái đầu thôi đã dài tới mười mấy mét. Hơn nữa miệng của nó còn đang phun máu tươi tung toé.

Ầm ầm!

Con cự thú đó rơi xuống sa mạc, làm cát bụi bay đầy trời như thể mới có một trận động đất xảy ra.

Hết chương 2667.

Chương 2668. Tìm thấy tháp Thiên Mệnh

Hàn Sâm hơi giật mình nhìn con cự thú rơi xuống hố cát ở đằng xa. Con cự thú này nhìn cực giống một con tam giác long, toàn thân màu trắng bạc, trên lưng có hai cánh cũng màu trắng bạc như thế, không biết rõ nó thuộc chủng tộc gì.

Hình như nó đã bị thương nặng, trên người chẳng chịt vết thương. Nó giấy dụa mãi mà vẫn không thể đứng lên được. Máu từ trong miệng và trên vết thương không ngừng rỉ ra, nhuộm hố cát dưới thân nó thành màu đỏ máu, tạo thành vũng máu ở đấy.

“Lại có sinh vật lạ kỳ rơi xuống!” Lý Khả Nhi trông rất vui mừng, nhanh chân bước về hố cát to đùng cách đó không xa.

Hàn Sâm vội vã đi theo. Hắn có thể cảm giác được tuy con cự thú kia bị thương nặng nhưng khí tức trên thân nó vẫn mạnh mẽ đến đáng sợ. Con cự thú này chắc chắn là cấp Thần Hoá.

“Mọi người lui ra” Không đợi bọn họ kịp đến gần con cự thú kì lạ kia, cát bụi bốn phía đã cuốn lên, tụ lại thành hình người. Chính là cha của Lý Khả Nhi.

Không chờ Lý Khả Nhi kịp trả lời. Bão cát đã cuốn lên, “đẩy” bọn họ ra xa. Chỉ trong nháy mắt, bọn họ cũng không biết mình bị cuốn đi bao xa.

Ầm ầm!

Nhìn về phía xa xa, chỉ thấy từng con sa long chui lên từ bãi cát, giống như những sinh vật khủng bố tồn tại từ xa xưa, theo sự chỉ huy của thần cát mà tiến tới định nuốt chửng con quái thú đang bị thương nặng kia.”

“Grừ!” Cự thú gầm lên giận dữ. Nó đột nhiên đứng dậy, ánh sáng bạc vô tận phóng thẳng lên trời như thể núi lửa phun trào, tấn công về phía những

con sa long kia.

Sa long như chân long viễn cổ cứ thế bị ánh sáng bạc tiêu diệt. Bùm!

Ánh sáng bạc kinh khủng kia còn không ngừng tấn công lên thân thần cát, biến thần cát thành hư vô trong nháy mắt.

Hàn Sâm thầm hoảng hốt trong lòng. May mà vừa rồi bọn họ bị cát cuốn ra ngoài, nếu không chỉ cần dư âm của sức mạnh kia thôi cũng có thể phá hủy triệt để thân thể của bọn họ.

Lý Khả Nhi nghĩ mà sợ hãi, nếu không phải cha nàng kịp thời đến ngăn cản không cho bọn họ đến gần cự thú, để họ bị cự thú kia công kích thì có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ dùng.

“Chắc cha của Lý Khả Nhi sẽ không bị tiêu diệt tại chỗ đó chứ?” Hàn Sâm còn đang suy tư thì bỗng thấy sa mạc rung động như trời long đất lở, cát bụi bốc lên đầy trời, hóa thành cột cát dâng cao, cuối cùng biến thành rất nhiều thần cát.

Thần cát bạo động, chân long cuồng quyển. Trong giây lát toàn bộ sa mạc như thể biến thành chiến trường của thần. Lực lượng kinh khủng đến mức Hàn Sâm và Lý Khả Nhi đã bị đẩy ra ngoài khu vực đó rồi vẫn không thể ở nguyên, chỉ có thể tiếp tục lùi về sau.

Vì khoảng cách quá xa, Hàn Sâm chỉ có thể cảm ứng được trận chiến kia khủng bố đến mức độ nào chứ không nhìn thấy được tình hình chiến đấu thực tế ra sao. Hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng từng con sa long vỡ nát, những thần cát bị tiêu diệt, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng gào thét long trời của cự thú.

“Chân thân của cha ta ở nơi sâu nhất của sa mạc này. Những Thần Cát kia chỉ là những “người” được ngưng tụ từ sức mạnh của hắn mà thôi.” Lý Khả Nhi biết được Hàn Sâm đang lo lắng, cười tửm tỉm giải thích. Nàng tỏ vẻ chẳng hề lo lắng chút nào cả.

Tình hình chiến đấu tiếp theo thế nào Hàn Sâm hoàn toàn không biết nữa. Sa mạc trước mặt đã là cát bụi mịt mù. Sau khi nghe thấy tiếng kêu thê

lương thảm thiết, bão cát trên sa mạc mới từ từ dừng lại, cuối cùng hoàn toàn tan thành mây khói. Ở biên giới sa mạc kia lại ngưng †ụ thành một thần cát, bảo là bọn họ có thể đi vào rồi.

“Cha ơi, cha đã giết con vật kỳ quái kia rồi sao? Nó đạt đến cấp bao nhiêu rồi, đã bị thương nặng mà sao vẫn kinh khủng vậy chứ?” Lý Khả Nhi tò mò hỏi thần cát.

“Không biết nữa, nó bị cuốn vào thế giới phản vật chất rồi.” Thần Cát chỉ trả lời một câu như thế rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Lý Khả Nhi còn định hỏi thêm nữa nhưng chẳng thấy người đâu cả, đành dẫn Hàn Sâm đi vào sa mạc lần nữa.

Sa mạc mới trải qua một trận đại chiến, hình thái đã thay đổi hoàn toàn, có rất nhiều kiến trúc, đồ vật cổ quái được cuốn lên. Một số kiến trúc và di tích chiến hạm lại không thấy đâu nữa. Không biết là chúng nó đã bị huỷ diệt hay là bị chôn sâu hơn vào trong sa mạc nữa.

Ánh mắt Hàn Sâm dò xét xung quanh. Lúc bọn họ đi đến chỗ con cự thú kia rơi xuống thì chỉ thấy nơi dó còn lại vùng sa mạc màu đỏ máu nhưng lại không thấy thân thể đã bị huỷ hoại của con cự thú kia đâu.

“Đáng tiếc, nó lại bị cuốn vào thế giới phản vật chất rồi. Nó đã bị thương nặng đến vậy mà vẫn có thể chiến đấu với cha ta lâu như thế thì chí ít cũng là dị chủng cấp Thần Hóa Phá Kén.” Lý Khả Nhi nhìn khu vực sa mạc nhuốm màu máu kia, nói với vẻ tiếc hận.

Hàn Sâm cũng cảm thấy có hơi đáng tiếc. Nếu như hắn cũng có thể bổ thêm một nhát thì nói không chừng có cơ hội thu hoạch được thú hồn. Con cự thú dị chủng kia mạnh mẽ như vậy thì thú hồn của nó cũng sẽ mạnh mẽ không kém.

Hàn Sâm đi dò xét xung quanh, ánh mắt nheo lại nhìn về một chỗ. Ở trong sa mạc, Hàn Sâm nhìn thấy một tòa tháp cổ bằng đá.

Tòa tháp cổ kia vùi nghiêng vào trong cát, như thể lúc nào cũng có thể đổ xuống. Ánh mắt Hàn Sâm nhìn lên tấm biển trên tháp đá kia, nhận ra trên

tấm biển đó đề ba chữ tháp Thiên Mệnh.

Mà kiểu dáng của tòa tháp này trông không hề khác gì với tòa tháp Thiên Mệnh kia của tộc Hoàng Cực cả.

Hàn Sâm thầm giật mình, cố gắng khống chế suy nghĩ của bản thân, không để cho nó phát tán, không nghĩ thứ gì liên quan đến tháp Thiên Mệnh hết.

Lý Khả Nhi cảm nhận được tư tưởng của Hàn Sâm đang giao động, nên cũng quay sang nhìn tòa tháp bằng đá kia. Nàng nhìn một lúc rồi nói: "Trước kia ta chưa từng nhìn thấy tòa tháp bằng đá này bao giờ. Chắc là nó mới "ngoi" lên sau cuộc đại chiến vừa rồi. Ngươi biết tòa tháp bằng đá này à?"

"Ta từng nhìn thấy một tòa tháp bằng đá giống hệt như thế này ở trong tộc Hoàng Cực." Hàn Sâm biết suy nghĩ của mình không giấu được Lý Khả Nhi, đành nói thẳng.

Lý Khả Nhi suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói: "Ngươi nói như thế thì ta cũng mới nhớ ra là hồi trước khi ta đến tộc Hoàng Cực đúng là cũng từng nhìn thấy một tòa tháp bằng đá như thế này.

"Đi nào, chúng ta đi qua đó xem sao." Lý Khả Nhi nói dứt lời liền đi thẳng đến chỗ tháp Thiên Mệnh.

Vốn dĩ nàng cũng chẳng có hứng thú gì với tháp Thiên Mệnh cả nhưng nàng lại cảm nhận được trong lòng Hàn Sâm đang giao động, xoắn xuýt cả vào nhau. Tuy Hàn Sâm đã cố gắng không chế suy nghĩ của mình, không nghĩ đến bất cứ chuyện gì liên quan đến tháp Thiên Mạnh nhưng sự xoắn xuýt kia lại khiến cho Lý Khả Nhi nhận ra Hàn Sâm và tháp Thiên Mệnh kia chắc chắn có quan hệ gì đó với nhau. Nếu không thì Hàn Sâm sẽ không cố gắng khống chế suy nghĩ của mình đến như thế.

"Quả nhiên, cảm giác bị người ta dòm ngó kiểu gì cũng rất khó chịu." Hàn Sâm thầm than trong lòng, đành đi theo Lý Khả Nhi đến chỗ tháp Thiên Mệnh.

Tòa tháp Thiên Mệnh này trông rất cũ kỹ, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, tuy cũ như thế nhưng lại không hề bị hao mòn. Lý Khả Nhi đi đến trước tháp Thiên Mệnh, vươn tay đẩy cửa đi vào. Cửa đá kia thế mà lại bị nàng đẩy ra.

Hai người họ đi vào cùng với nhau, chỉ thấy khắp nơi trong tháp đều là tro bụi và hạt cát, ngoài ra thì không còn đồ vật gì khác, giống như chỉ là một tòa tháp bằng đá bình thường mà thôi.

“Lên bên trên xem xem.” Lý Khả Nhi nói rồi bước đến cầu thang.

Hàn Sâm đi theo Lý Khả Nhi lên tầng, khống chế suy nghĩ của mình, không để bản thân nghĩ nhiều.

Kết quả, tầng hai cũng trống rỗng không có thứ gì cả. Lý Khả Nhi không hề từ bỏ ý định của mình, tiếp tục đi lên. Nhưng chỗ tiếp theo cũng chỉ rỗng tuếch không có gì cả, mãi cho đến khi bọn họ đi đến tầng thứ bảy.

“Ơ, có sinh vật?” Lý Khả Nhi nhạc nhiên nhìn bên trong bệ đá ở trên †ầng cao nhất

Hết chương 2668.

Chương 2669. Thần Hư Vô

Bên trên bệ đá đó là một người đàn ông đang khoanh chân ngồi xếp bằng. Người đàn ông đó như thể đã nhập định nhưng lại không cảm nhận dược chút sinh cơ nào từ trên người hắn cả, giống như đã tọa hóa vậy.

Sắc mặt Hàn Sâm có chút kỳ dị, không nhịn được mà thầm nghĩ: “Người này rất giống với người mà ta nhìn thấy ở trong tháp Thiên Mệnh của tộc Hoàng Cực nhưng trông dáng vẻ có hơi khác biệt.”

Lý Khả Nhi cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, cũng kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông ngồi trên bệ đá: “Kỳ lạ thật, rõ ràng là một sinh vật, tại sao trên người hắn lại không có sự sống nhỉ?”

Lúc Lý Khả Nhi còn đang nghỉ ngờ thì người đàn ông ngồi trên bệ đá kia lại mở mắt ra, nhìn hai người rồi nói: “Ta chính là thân Hư Vô. Hôm nay, các ngươi có thể gặp được bổn thần cũng coi như là có duyên với nhau. Bổn thần có thể thỏa mãn một nguyện vọng của các ngươi, bất kỳ nguyện vọng nào cũng được.”

“Lại nữa rồi!” Hàn Sâm thầm rên rỉ trong lòng.

Lý Khả Nhi lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mắt, nói: “Dám xưng là thần ở tộc Thái Thượng ta, đến cả tộc Cổ Thần cũng không có can đảm này đâu.”

Dứt lời, Lý Khả Nhi vung ra một đường kiếm mang, đâm thẳng về phía người đàn ông.

Nàng ra tay quá nhanh, Hàn Sâm muốn ngăn cũng không kịp. Trong nháy mắt, kiếm mang đâm thẳng vào ấn đường của người đàn ông kia. Nhưng người đàn ông lại chẳng phản ứng gì cả, để kệ kiếm mang đâm vào ấn đường.

Bùm!

Ấn đường của người đàn ông kia không bị đâm thủng nhưng Lý Khả Nhi lại bị lực lượng mạnh mẽ phản chấn bay ra ngoài. Sức mạnh kia cực kỳ khủng bố, lực chấn động khiến cho Lý Khả Nhi hoàn toàn không thể chống cực lại được, đập vào vách đá, miệng phun máu tươi, hôn mê tại chỗ. Hơn nữa, sự sống trên người đang trôi đi không ngừng.

“Xúc phạm đến uy nghiêm của thần, tội này đáng phạt. Nể tình ngươi

vi phạm lần đầu, chỉ phạt nhẹ vậy thôi.” Người đàn ông nói với giọng lạnh nhạt.

Hàn Sâm vội vàng đến bên cạnh Lý Khả Nhi, kiểm tra thân thể nàng thế nào thì nhận ra nàng chỉ đang hôn mê mà thôi. Mặc dù sự sống đang trôi đi thật nhưng tốc độ rất chậm, tạm thời sẽ không xảy ra nguy hiểm gì đến tính mạng hết, thế là suy nghĩ thay đổi cực nhanh: “Người này hơi khác với thần hồi trước ta gặp ở tộc Hoàng Cực. Ta nhớ người ở trong tháp Thiên Mệnh

tại tộc Hoàng Cực cũng đã từng nói ra ba chữ "Thần Hư Vô" này. Chẳng lẽ Thần Hư Vô mà hắn nhắc tới chính là người đàn ông này hay sao?"

"Hiện tại ta có thể thực hiện một nguyện vọng của ngươi." Thần Hư Vô nhìn Hàn Sâm, đợi hắn nói ra.

"Ta đã có sinh hoạt mỹ mãn, vợ chồng hòa thuận, gia đình hạnh phúc, mẹ hiền con hiếu, tâm tưởng sự thành, tài vận hanh thông, cần có đã có, hoàn toàn không cần cầu xin gì cả, không cầu nguyện có được hay không?" Hàn Sâm nhìn Thần Hư Vô rồi hỏi.

Hắn không biết là Thần Hư Vô này có giống với Thần Hư Vô hắn gặp hồi trước hay không. Nếu giống thì đó chỉ là một thần tượng chứ không phải là bản thể của thần nên không cần lo lắng quá mức. Áo Giáp Hắc Tinh có khả năng giết được hắn.

Nhưng nếu đây là chân thân của thần thì khó mà nói được. Hàn Sâm cũng không dám khẳng định Áo Giáp Hắc Tinh có năng lực chiến đấu với thần linh chân chính hay không.

"Không được." Thần Hư Vô nói với giọng lạnh nhạt.

Hàn Sâm đã quyết, không để ý tới Thần Hư Vô nữa, ôm lấy Lý Khả Nhi quay người đi xuống dưới.

Thần Hư Vô bình tĩnh nhìn Hàn Sâm, không có ý định ngăn cản hắn.

Hàn Sâm vẫn luôn đề phòng xem Thần Hư Vô có ra tay hay không, đồng thời quan sát xem Áo Giáp Hắc Tinh có động tĩnh gì không. Thế nhưng khí tức của nó vẫn thu liễm, hoàn toàn không cảm ứng được có động tĩnh gì cả.

Thần Hư Vô không ngăn Hàn Sâm lại. Hàn Sâm ôm lấy Lý Khả Nhi đang hôn mê, không lâu sau đã đi hết tầng thứ bảy, tiếp tục đi xuống, cũng không thấy bị sức mạnh nào cản lại, không lâu sau đã đi xuống †ầng thứ nhất của tháp Thiên Mệnh.

Thế nhưng, vừa đặt chân đến tầng thứ nhất, Hàn Sâm đã ngẩn người. Vốn dĩ tầng thứ nhất của tháp Thiên Mệnh sẽ có cửa đá, thế nhưng ở đây lại

không hề có cửa đá nào cả, hơn nữa Hàn Sâm còn nhìn thấy thềm đá dẫn xuống tầng tiếp theo.

“Nơi này đã là tầng cuối cùng rồi, làm sao lại có thêm đá dẫn xuống nữa? Chẳng lẽ do ta nhớ nhầm, nơi này mới là tầng thứ hai thôi sao?” Hàn Sâm phủ nhận suy nghĩ này rất nhanh. Tháp Thiên Mệnh chỉ có vẻn vẹn bảy tầng tháp, dựa vào trí nhớ của hắn thì không thể nào nhớ nhầm được.

Hàn Sâm đưa tay sờ lên chỗ vốn dĩ là cửa đá, lục lọi một hồi thì nhận ra đây là thật sự là tường đá, không phải là ảo giác, quả thực không hề có cửa nào cả.

Rầm!

Hàn Sâm đánh lên tường đá. Với thân thể có tố chất mạnh mẽ của hắn thì một ngọn núi cũng có thể bị một quyền đánh này của hắn đánh cho nát vụn.

Nhưng tường đá này lại không hề nhúc nhích, đến cả vết nắm đấm cũng không lưu lại.

Hàn Sâm hơi nhíu mày. Hắn biết, dựa vào sức mạnh để xông ra gần như là không có khả năng. Ánh mắt di chuyển nhìn về phía thêm đá kia. Hàn Sâm ôm Lý Khả Nhi đi đến chỗ thềm đá đó.

Bên dưới thêm đá, Hàn Sâm lại nhìn thấy một bệ đá, ngồi trên bệ đá đó chính là người đàn ông tự xưng là Thần Hư Vô, giống y như đúc ở tầng thứ bảy.

“Hoàn thành nguyện vọng của ngươi.” Thần Hư Vô nhìn Hàn Sâm, nói với giọng lạnh nhạt.

Hàn Sâm cắn răng, ôm Lý Khả Nhi tiếp tục đi xuống dưới. Bên dưới vẫn còn thềm đá. Nhưng không lâu sau hắn đã đi hết bảy tầng mà vẫn không thấy cửa đá đâu, chỉ thấy vẫn còn thêm đá ở đó.

Lại bước xuống thềm đá, Hàn Sâm nhận ra mình đã quay về tầng tháp thứ bảy, lại gặp Thần Hư Vô.

“Đây là sức mạnh không gian sao? Nối liền không gian của tầng thứ bảy và tầng thứ nhất lại với nhau, hình thành một dải Mobius. Nếu thật là như thế thì cho dù ta có đi như thế nào cũng không thể nào ra khỏi †òa tháp, còn con đường này thì sẽ lặp đi lặp lại.” Hàn Sâm thử sử dụng di chuyển tức thời, muốn dịch chuyển ra bên ngoài tháp nhưng hắn chợt phát hiện ra mình dịch chuyển chuyển thức thời xong vẫn ở lại trong tháp, chỉ là vị trí đã thay đổi mà thôi.

“Hoàn thành một nguyện vọng của ngươi.” Lúc Hàn Sâm gặp lại Thần Hư Vô, hắn vẫn chỉ nói mỗi câu đó, không nói gì thêm.

Nhưng ánh mắt của hắn thì như thể đang nói với Hàn Sâm rằng hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chấp nhận cầu nguyện trước mặt hắn mà thôi.

Hàn Sâm biết, nếu mình cầu nguyện gì đó thì tuổi thọ của hắn sẽ bị những vị thần tự xưng này cướp đoạt. Hơn nữa, điều ước của hắn cũng sẽ bị vị thần này cố gắng bóp méo đi. Mà cho dù có thực hiện thật đi chăng nữa thì cũng phải trả một cái giá đắt không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng nếu mà không ước nguyện thì chỉ sợ hắn và Lý Khả Nhi đừng hòng rời khỏi tháp Thiên Mệnh này được. Chí ít trước mắt Hàn Sâm cũng chưa nghĩ ra được cách gì để có thể ra ngoài được.

Tấn công Thần Hư Vô chắc là không được rồi. Lý Khả Nhi chính là ví dụ tốt nhất. Trừ khi có được sức mạnh như Áo Giáp Hắc Tinh nếu không thì tấn công thần không khác tự sát là bao.

“Chuyện ta và Lý Khả Nhi đi vào tháp Thiên Mệnh chắc cha của Lý Khả Nhi cũng biết thôi. Nếu thấy chúng ta ở trong đây quá lâu mà không ra thì chắc hẳn sẽ đi tìm Lý Khả Nhi.” Hàn Sâm chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào cha của Lý Khả Nhi.

Thần Hư Vô giống như là đọc thấu được suy nghĩ của Hàn Sâm, nói với giọng lạnh nhạt: “Ngươi đã từng nghe nói đến sức mạnh chớp mắt đã ngàn năm của thần chưa? Ngươi ở lại trong tháp này ngàn năm đi chăng nữa thì đối với bên ngoài cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi. Nếu như trông cậy

vào “sinh vật” ngoài kia sẽ đi tìm các ngươi thì cho dù chết già cũng không đợi được đến lúc đó đâu.”

“Nhất định phải cầu nguyện sao?” Hàn Sâm thở dài nhìn thần Hư Vô, hỏi.

“Nếu như ngươi đã có duyên với thần rồi thì đó chính là thứ đã được định sẵn trong sinh mệnh của ngươi, là điều mà ngươi nên làm, muốn

trốn cũng trốn không thoát được đâu.” Thần Hư Vô vẫn nói với giọng điệu lạnh nhạt như thế, không nhanh không chậm.

Hết chương 2669.

Chương 2670. Đáp án của khởi điểm

“Xem ra không ước chắc là không ổn rồi.” Trong lòng Hàn Sâm đang suy nghĩ, mình nên cầu nguyện cái gì.

Nguyện vọng hắn ước lần trước khiến cho tượng thần trong tháp Thiên Mệnh tự phát nổ cả hai mắt, hình như bây giờ có thể thử lại một lần, nói không chừng còn có hiệu quả giống nhau.

Nhưng cho dù đã khiến cho Thần Hư Vô tự phát nổ hai mắt thì cũng không có tác dụng gì, sức mạnh của hắn vẫn còn, vẫn có thể tạo thành uy hiếp với Hàn Sâm, hút đi tuổi thọ của Hàn Sâm.

“Bất kể ta cầu nguyện thứ gì, trừ phi Áo Giáp Hắc Tinh ra tay, nếu không cuối cùng cũng sẽ bị hút đi tuổi thọ. Vậy chỉ bằng hỏi một vấn đề muốn hỏi, có lẽ sẽ có được một chút thông tin có ích cũng nên.” Hàn Sâm nghĩ một chút, nhìn vào Thần Hư Vô và nói: “Ta ước có được câu trả lời cho một vấn đề có thể không?”

“Đương nhiên, bản thần không gì không biết, không gì không thể, có thể trả lời bất cứ vấn đề gì của ngươi.” Thần Hư Vô thản nhiên nói.

“Ta muốn biết, có phải ngươi cũng giống như ta, cũng là một sinh vật trong đại vũ trụ, hay là ngươi đến từ một nơi khác ở bên ngoài đại vũ trụ. Bất kể có phải hay không, ta đều muốn biết nơi thần được sinh ra †ên là gì?” Hàn Sâm nhìn Thần Hư Vô hỏi.

Trong mắt Thần Hư Vô thoáng qua một tia sáng, hắn nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nhấn từng chữ hỏi: “Ngươi xác định muốn hỏi vấn đề này sao? Biết được những thứ này không có bất kỳ tác dụng gì với ngươi hết.”

“Ta đã nói rồi, ta chẳng thiếu gì hết nhưng mà lại rất tò mò về ngươi. Nếu ngươi nhất định muốn ta ước thì ta chỉ muốn biết đáp án của vấn đề này thôi.” Hàn Sâm nói.

Thần Hư Vô nhìn chằm chằm Hàn Sâm, khẽ nhíu mày nói: “Đây là ba vấn đề, ngươi chỉ có thể từ đó chọn ra một vấn để để biết đáp án.”

“Vậy thì hãy nói cho ta biết, Thần Hư Vô, ngươi có phải là sinh vật của đại vũ trụ gen không?” Hàn Sâm trầm ngâm một lúc, nhìn chằm chằm Thần Hư Vô hỏi.

Kỳ thật Hàn Sâm vẫn luôn hoài nghi, thần có rất khả năng là ở bên trong Thần Điện Gen. Ngay cả sự tồn tại khủng bố như Cổ Thủy Thần cũng bị một chưởng giết chết, loại sức mạnh đó thực sự quá kinh người. Ngoại trừ những tên tự xưng là thần này, Hàn Sâm thực sự không nghĩ ra được, ai có thể có được sức mạnh to lớn như vậy.

Song nếu Hàn Sâm đi hỏi nơi mà thần được sinh ra là ở đâu, Thần Hư Vô hoàn toàn có thể trả lời một cái tên mà Hàn Sâm không biết, Hàn Sâm cũng không biết nơi đó rốt cuộc ở đâu, phải chăng ở bên trong đại vũ trụ. Cho nên Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, vẫn hỏi một vấn đề trực tiếp đơn giản nhất, trước tiên xác định thần có phải là sinh vật của đại vũ trụ gen hay không rồi tính sau. Đây là khởi nguồn của mọi nỗi băn khoăn, đã có khởi nguồn chính xác này, những vấn đề đằng sau mới có thể suy ra được những kết luận chính xác, cho nên điều này rất quan trọng.

Lần này Thần Hư Vô không có do dự, trực tiếp trả lời: “Không phải, ta là †hần, đương nhiên là đến từ Thần Giới.”

Sau khi Hàn Sâm nghe được đáp án khẽ gật đầu. Tuy cách nói của Thần Hư Vô rất mơ hồ, thậm chí có ý đồ cố tình xuyên tạc nhưng Hàn Sâm vẫn đã đạt được đáp án mà hắn muốn.

Thần không phải là sinh vật của đại vũ trụ gen, chỉ một câu trả lời này thôi là đủ rồi. Chí ít để Hàn Sâm biết, thần mà hắn đối mặt cũng không phải đơn giản như cường giả cấp Thần Hóa, mà là sự tồn tại của cấp bậc cao hơn.

Nếu nói những tên này là thần thì theo như Hàn Sâm thấy, bọn họ càng giống như những ác ma xâm lược thế giới con người.

Sự tồn tại của Hàn Kính Chi và đám Huyết Mệnh Giáo luôn luôn đọ sức với những sinh vật đáng sợ này, sự cố gắng mà họ đã bỏ ra là điều mà những sinh vật bình thường không thể tưởng tượng được.

Khi Hàn Sâm có được đáp án, hắn cảm giác trên người có một cỗ sức mạnh đang trôi đi,rời khỏi cơ thể của hắn bay về phía Thần Hư Vô.

Lần trước Hàn Sâm đã có kinh nghiệm, biết thứ rời khỏi hắn là tuổi thọ của hắn. Song tốc độ trôi đi của lần này nhanh hơn so với lần trước rất nhiều, có thể nhìn thấy hơn một nghìn tuổi thọ của hắn đang tuôn chảy ra ngoài tựa như tuyết lở.

Mà Thần Hư Vô chỉ lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, thân thể hiện ra ánh sáng hư vô kỳ dị khiến hắn trông giống như một vị thần bên trong hư vô vậy.

Trong nháy mắt, hơn một trăm năm tuổi thọ đã rời khỏi thân thể của Hàn Sâm khiến cho Hàn Sâm cảm nhận được cảm giác mệt mỏi không ngừng truyền đến từ trên người, hơn nữa tuổi thọ trôi đi vẫn không có dấu hiệu dừng lại, mà ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Hàn Sâm đã có sự chuẩn bị tâm lý phải bỏ ra tuổi thọ với số lượng lớn trước nên cũng không có gì bối rối. Tìm hiểu bí mật của thần chắc chắn sẽ không dễ dàng xong chuyện như vậy.

Lúc trước hắn lấy được lượng lớn tuổi thọ từ chỗ thần ngẫu, tổn thất như vậy vẫn có thể chống đỡ được.

Thế nhưng một giây sau, Áo Giáp Hắc Tinh bên trong hồn hải lại có phản ứng. Khi lượng lớn tuổi thọ của Hàn Sâm trôi đi, khí tức thần bí của Áo Giáp Hắc Tinh đột nhiên bùng phát ra bên ngoài, trong nháy mắt đã tràn ngập thân thể Hàn Sâm.

Nhưng cảm giác lần này Áo Giáp Hắc Tinh mang đến cho Hàn Sâm có chút khác biệt so với trước kia. Loại khí tức này là thứ mà trước kia Hàn Sâm chưa từng cảm nhận được ở trên người Áo Giáp Hắc Tinh.

Nhưng loại khí tức này lại khiến Hàn Sâm thấy hơi quen thuộc. Cẩn thận ngẫm lại, Hàn Sâm chợt nhớ ra đã từng gặp loại khí tức này ở đâu. Thần ngẫu mà trước đó bị Áo Giáp Hắc Tinh đánh nổ, trên người hắn chính là loại khí tức này.

Không có thời gian để Hàn Sâm suy nghĩ nhiều, trên người Áo Giáp Hắc Tinh đã bùng lên thần quang kỳ dị, lập tức bay ra từ trong hồn hải, giáng một quyền vào Thần Hư Vô trên đài đá.

Thần Hư Vô đang đón nhận tuổi thọ của Hàn Sâm, căn bản không có nghĩ đến sẽ có biến cố như vậy, hơn nữa hắn vốn không cho rằng ở đây sẽ có sức mạnh gì có thể làm tổn thương hắn, cho nên hoàn toàn không có phòng bị.

Bùm!

Cảnh tượng mà Hàn Sâm nhìn thấy lần nữa tái diễn. Cơ thể của Thần Hư Vô bị một quyền của Áo Giáp Hắc Tinh oanh tạc chia năm xẻ bảy, lập tức từng luồng sinh cơ từ bên trong tượng đá vỡ vụn đó trào ra ngoài.

“Tuổi thọ +1… Tuổi thọ +1…“

Âm thanh nhắc nhở tuổi thọ gia tăng điên cuồng vang lên, sinh cơ với số lượng lớn rót vào trong người Hàn Sâm, làm cho tuổi thọ của hắn tăng vọt.

Giữa khoảnh khắc thần ngẫu bị phá hủy đó, ở một tòa thần điện trong hư vô, sắc mặt Thần Hư Vô biến đổi rất khó coi: “Lực Thiên Giáp… Thần

Thiên Giáp… Lần trước ta chỉ phế hai mắt thần ngẫu của ngươi mà thôi… Ngươi lại dám trực tiếp hủy hoại thần ngẫu của ta… Món nợ này của chúng ta vẫn chưa xong đâu…”

Hàn Sâm hoàn toàn không biết, chỉ vì một sự trùng hợp, hắn đã gián tiếp nhảy vào chiến tranh giữa hai vị thần.

Áo Giáp Hắc Tinh đã trở về hồn hải, mà hơn một nghìn bảy trăm năm tuổi thọ ban đầu của Hàn Sâm cũng tăng vọt đến hơn hai nghìn sáu trăm năm, dường như đã tăng lên gần ngàn năm tuổi thọ.

“Quả nhiên muốn làm giàu sau một đêm, vẫn phải giết thần.” Trong lòng Hàn Sâm hả hê, bởi vì sinh cơ và tuổi thọ tăng lên với số lượng lớn trong chớp mắt làm cho thân thể của hắn đều tản ra sinh cơ khủng khiếp.

Hàn Sâm không dám tiếp tục ở lại trong tháp Thiên Mệnh, ôm lấy Lý Khả Nhi đi xuống phía dưới. Quả nhiên, lần này khi hắn xuống đến tầng đầu tiên, đã thấy được cổng chính của tháp, cũng không còn xuất hiện bậc thang đá hướng xuống phía dưới nữa.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?” Lý Khả Nhi tỉnh lại từ trong hôn mê.

“Không biết, người đàn ông vừa rồi có chút quái dị, sau khi ngươi đánh hắn một quyền thì bản thân bị choáng váng mà thiếp đi, người đàn ông đó cũng bị ngươi đánh nát, hóa thành một đống đá vụn.” Hàn Sâm nói

ra câu trả lời mà mình nghĩ kỹ cho Lý Khả Nhi.

“Sao lại vậy được?” Lý Khả Nhi nửa tin nửa ngờ nhìn Hàn Sâm, hơi không tin tưởng lắm nhưng nàng lại không nhìn ra sơ hở trong tư duy của Hàn Sâm. Khi đi lên đỉnh tháp một lần nữa, kết quả lại chỉ nhìn thấy một đống đá vụn, dường như thật sự giống như Hàn Sâm đã nói.

Hết chương 2670.

Chương 2671. Tin tức của Thần Điện Gen

Tuy Lý Khả Nhi vẫn còn có chút nghỉ ngờ nhưng không tìm thấy chỗ nào khả nghỉ, ở bên trong tháp lại không có phát hiện nào khác, đành phải cùng Hàn Sâm rời khỏi tháp Thiên Mệnh.

Tiếp tục bước đi trong sa mạc, trên đường đi Hàn Sâm đã thấy được rất nhiều đồ vật kỳ quái. Với kiến thức của hắn, có rất nhiều đồ vật đều chưa thấy bao giờ, cũng không biết là từ thế giới nào bay tới.

Sau khi đến một ốc đảo, Linh Lung mới nói với Hàn Sâm: "Không gian nơi này tương đối ổn định, ngươi có thể mở ra cánh cửa của Lĩnh Vực Hạch Tâm ở đây, sẽ không bị cuốn vào thế giới phản vật chất."

Hàn Sâm cám ơn Lý Khả Nhi, sau đó bèn thử mở cánh cửa hạch tâm, quả nhiên lần này mở ra như bình thường, Hàn Sâm tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm lần nữa.

Hàn Sâm muốn đi vào Lĩnh Vực Hạch Tâm chủ yếu là bởi vì ở bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, khoảng cách của hắn với Lý Khả Nhi và Linh Lung đã rất xa, các nàng không cảm ứng được suy nghĩ của hắn, Hàn Sâm có thể yên tâm tu luyện thuật gen của mình, sẽ không bị các nàng dòm ngó.

Khi ở Thiên Ngoại Thiên, Hàn Sâm không dám tu luyện thuật gen, nếu bí mật của bốn loại thuật gen bản mệnh trên người hắn bị đám Linh Lung nhìn thấy sẽ là một phiền phức lớn.

Ở Thiên Ngoại Thiên, trừ luyện tập thuật gen Linh Lung cho hắn ra, Hàn sâm cũng chỉ dám luyện một chút "Gen Vật Ngữ", chuyện này Tộc Rebet và Trấn Thiên Cung đều biết, Tộc Thái Thượng đương nhiên cũng biết, cho nên không cần giấu diếm.

Mà cho dù đám Linh Lung thăm dò được "Gen Vật Ngữ" thì cũng vô dụng, ngoại trừ Hàn Sâm ra, căn bản không có sinh vật có thể nhập môn.

Sau khi đã đến Lĩnh Vực Hạch Tâm, Hàn Sâm đã có thể yên tâm luyện †ập thuật gen của mình, nhưng cái hắn muốn luyện cũng không phải thuật gen bản mệnh mà là "Tâm Hữu Linh Tê". Trong tình huống không sử dụng thú hồn, có lẽ chỉ có một kích mang tính bùng nổ này mới có thể tạo thành sát thương trí mạng cho Chaley cấp Thần Hóa.

Hàn Sâm tiến vào Lĩnh Vực Hạch Tâm còn có một mục đích chính là muốn gặp lại Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt, hắn muốn nhờ các nàng giúp một việc.

Cũng may Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt luôn ở bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm săn giết dị chủng tu hành, hơn nữa vị trí cách Hàn Sâm đang ở không xa lắm, Hàn Sâm rất nhanh đã liên lạc được với các nàng.

"Cảm giác làm sủng vật cho mỹ nữ ở Tộc Thái Thượng như thế nào?" Minh Nguyệt vẻ như cười như không nhìn Hàn Sâm chế nhạo nói.

"Cảm giác rất tồi tệ, mọi lúc mọi nơi đều giống như không mặc quần áo, chẳng còn chút riêng tư nào hết." Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

"Ngươi vội vàng tìm chúng ta như vậy chắc là có chuyện gì rồi à?" Cố Khuynh Thành lại nhìn ra được ưu tư trong lòng Hàn Sâm.

"Chỗ ta có một môn thuật gen nhưng mà ta không xác định được nó có tác dụng gì. Bây giờ ta đang ở trong Tộc Thái Thượng không thể rời đi được, cho nên muốn nhờ các ngươi mang theo môn thuật gen này đi gặp một người, để hắn giúp ta xem thử thuật gen này có tác dụng gì" Hàn Sâm nói, giao Huyền Hoàng Kinh mà mình chuẩn bị trước cho Cố Khuynh Thành.

"Ngươi muốn đưa nó cho ai?" Sau khi Cố Khuynh Thành nhận lấy Huyền Hoàng Kinh thì hỏi.

"Một người tên Bạch tiên sinh trong Tộc Hoàng Cực, ta có phương thức liên lạc của hắn nhưng dựa vào quan hệ của ta và Tộc Hoàng Cực, gặp hắn sẽ rất nguy hiểm, cho nên các ngươi hãy cẩn trọng. Sau khi liên hệ được, điều kiện tiên quyết là bảo đảm sự an toàn của bản thân, nghe theo sự sắp xếp của Bạch tiên sinh." Hàn Sâm cũng đã nói cho Cố Khuynh Thành cách liên lạc mà mình và Bạch tiên sinh đã ước định sẵn.

Hiện giờ Hàn Sâm chỉ muốn biết sau khi luyện "Huyền Hoàng Kinh" rốt cuộc sẽ như thế nào. Nếu không có khuyết điểm, hắn hoàn toàn có thể trực tiếp sử dụng, không cần tu luyện gì hết, chỉ cần nghịch chuyển "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" dựa theo phương pháp của "Huyền Hoàng Kinh" là được rồi.

Sau khi Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt rời đi, Hàn Sâm bèn tìm một nơi yên tĩnh trong Lĩnh Vực Hạch Tâm để luyện tập Tâm Hữu Linh Tê. Có thể đánh Chaley trọng thương hay không, tám chín mươi phần trăm phải trông cậy vào môn thuật gen này rồi.

Còn có "Oanh Thiên Lục Phá", Hàn Sâm cũng đã đi sâu nghiên cứu. Sức mạnh bộc phát của "Oanh Thiên Lục Phá" cũng rất mạnh nhưng chỉ dùng được trên phạm vi rộng, không có lực xuyên thấu mạnh như của Tâm Hữu Linh Tê, song cũng coi như là một trong những thuật gen mạnh nhất trong tay của Hàn Sâm rồi.

Sự việc dường như không thuận lợi như vậy. Hàn Sâm đã đợi bốn ngày, Cố Khuynh Thành và Minh Nguyệt mới trở về Lĩnh vực Hạch Tâm.

"Đồ vật đã giao cho Bạch tiên sinh, hắn nói cần phải mất một thời gian để nghiên cứu, sau nửa tháng nữa mới có thể trả lời cho ngươi." Cố Khuynh Thành nói.

"Nửa tháng sao?" Hàn Sâm không khỏi lắc đầu. Cách Tằm Chi Chiến chỉ còn lại không đến ba ngày, nửa tháng mới có thể có được kết quả của Bạch tiên sinh, Tằm Chi Chiến lần này chắc chắn là dùng không được rồi.

Nhưng Hàn Sâm vốn cũng không có ý định dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, cho nên cũng không thất vọng lắm.

Lại tìm hiểu tình hình của tinh cầu Nhật Thực và Trấn Thiên Cung từ chỗ Cố Khuynh Thành, Hàn Sâm tiếp tục luyện tập thuật gen thêm hai ngày, lúc này mới rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm.

"Sao ngươi bây giờ mới trở về?" Lý Khả Nhi nhìn thấy Hàn Sâm, thở phào nhẹ nhõm. Thời gian diễn ra Tằm Chi Chiến còn lại không tới một ngày, nếu Hàn Sâm còn không chịu về thì phiền phức to rồi.

“Người bạn đó mãi không bước vào Lĩnh Vực Hạch Tâm, ta phải chờ

án”

mấy ngày mới nhìn thấy hắn.” Hàn Sâm nói. “Kết quả như thế nào?” Lý Khả Nhi hỏi.

“Phí công đi một chuyến, thời gian quá ngắn, hắn cũng không nghĩ ra cách.” Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

Lý Khả Nhi nói: “Nghĩ cách để cấp Vương cửu trọng chiến thắng cường giả cấp Thần Hóa thì có thời gian dài cũng vô dụng thôi, căn bản không thể nào làm được. Trừ phi có thể sử dụng dị bảo mới có khả năng nhưng Tằm Chi Chiến lần này lại cấm sử dụng dị bảo, rõ ràng muốn đưa vị trí hạng nhất cho Chaley.”

Hàn Sâm ngẫm lại cũng đúng, quyết định này của tộc Thái Thượng đúng là có hiềm nghi đưa hạng nhất cho Chaley.

“Tên Chaley này có vấn đề gì không? Tại sao muốn đưa hạng nhất cho hắn?” Hàn Sâm nhìn Lý Khả Nhi hỏi.

“Thời gian không còn nhiều nữa, chúng ta phải mau chóng đi Đàn Cốc tham gia Tằm Chi Chiến, vừa đi vừa nói vậy.” Lý Khả Nhi nói rồi đã bước nhanh rời khỏi ốc đảo.

Trên đường, Lý Khả Nhi lại nói cho Hàn Sâm một vài chuyện liên quan tới Chaley.

Bởi vì Chaley là cấp Thần Hóa trời sinh, lại có thiên phú thập giáp, chỉ cần không quá đen dủi, tài nguyên lại đầy đủ, tương lai rất có thể sẽ thăng lên cấp Chân Thần.

Quan trọng nhất, người ký kết khế ước với Chaley chính là đại sư huynh thế hệ này của Tộc Thái Thượng. Nghe đồn thiên phú của hắn vô cùng kinh người, Tộc Thái Thượng dường như có ý coi trọng bồi dưỡng hắn, làm vốn liếng đánh vào Thần Điện Gen trong tương lai, cho nên ngay cả tằm đi theo hắn cũng sẽ nhận được chú ý hơn.

“Tộc Thái Thượng cũng muốn đánh vào Thần Điện Gen sao? Bên trong Thần Điện Gen rốt cuộc có cái gì?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Không biết, Tộc Thái Thượng chúng ta từng có cường giả đánh vào Thần Điện Gen, cũng còn lại một vài thông tin có liên quan tới Thần Điện Gen nhưng những thông tin đó đều rất mơ hồ, dường như là hi vọng chúng ta có thể đánh vào Thần Điện Gen, hơn nữa còn mơ hồ có ý cầu cứu trong đó.” Lý Khả Nhi nói. “Không phải nói đánh vào Thần Điện Gen thì đã trở thành Thần Linh sao? Sao lại còn có kiểu nói cầu cứu này?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi. “Đây cũng là điều chúng ta muốn biết, đáng tiếc vẫn luôn không có được đáp án.” Lý Khả Nhi nói.

Hết chương 2671.

Chương 2672. Bắt đâu Tằm Chi Chiến

Đàn Cốc là một thung lũng khổng lồ của Thiên Ngoại Thiên, toàn bộ thung lũng giống như một cái bình rộng lớn, bốn phía là những ngọn núi hình lưỡi đao, địa hình bên trong phức tạp, mỗi lần Tằm Chi Chiến đều là được tổ chức ở bên trong Đàn Cốc.

Khi Lý Khả Nhi và Hàn Sâm chạy đến Đàn Cốc, Tằm Chi Chiến đã sắp bắt đầu. Linh Lung nhìn thấy hai người bọn họ tới, lúc này mới hơi thả lỏng thở nhẹ một hơi.

Hàn Sâm tham gia trận chiến mà thua thì còn được, chứ nếu ngay cả tham gia cũng không dám, chỉ sợ những ông lớn Tộc Thái Thượng kia nhìn hắn sẽ càng thêm chướng mắt.

Thời gian đã đến, mười một tằm khác đều đã tiến vào bên trong Đàn Cốc. Linh Lung cũng không có thời gian hỏi nhiều, đã để Hàn Sâm đi vào bên trong Đàn Cốc.

Ngay khi Hàn Sâm tiến vào Đàn Cốc, Đàn Cốc to lớn như một ngôi sao lập tức bị kết giới bao phủ, trận chiến ở bên trong sẽ không ảnh hưởng đến bên ngoài. Nhưng kết giới sẽ không ngăn cản di chuyển tức thời qua không gian và thân thể sinh vật, nếu như di chuyển tức thời ra khỏi phạm vi kết giới, sẽ coi như là tự động nhận thua.

‘Tằm Chi Chiến bắt đầu nhưng không có nhiều người trong Tộc Thái Thượng đến đây quan sát trận chiến , ngoại trừ chủ nhân của mười hai †ằm ra, bên ngoài Đàn Cốc hầu như không nhìn thấy những người nào khác trong Tộc Thái Thượng .

Tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên không hứng thú gì với hình thức chiến đấu này, mà những người bình thường trong Tộc Thái Thượng có rất nhiều cách có thể theo dõi trận chiến này từ những nơi khác, cơ bản không cần tự mình đến Đàn Cốc.

Chỉ những chủ nhân của tằm như đám Linh Lung mới cần quan sát trận chiến ở khoảng cách gần để trải nghiệm kinh nghiệm chiến đấu của tằm.

“Cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi. Giờ nếu mười một tằm khác gặp phải Hàn Sâm chắc sẽ chiến đấu hết sức nhỉ?” Lý Tuyết Thành nhìn hình ảnh trên màn hình, cười ha hả nói.

“Tất nhiên rồi, chúng ta tâng Hàn Sâm - một cấp Vương cửu trọng lên thành kẻ mạnh nhất dưới Chaley, những tằm cấp Bán Bộ Thần Hóa kia làm sao phục cho được. Dù biết rõ chúng ta cố ý cũng không tránh được những người có lòng cạnh tranh hiếu thắng đâu nhỉ?” Lý Ngọc Chân híp mắt nói.

“Nói không chừng Hàn Sâm còn chưa gặp được Chaley đã bị hất cẳng khỏi cuộc chiến rồi.” Lý Tuyết Thành đồng tình gật đầu nói.

Sau khi tiến vào Đàn Cốc, Hàn Sâm cũng không vội vã đi tìm những tằm khác mà chậm rãi bay dọc theo những dãy núi cao thấp chập trùng. Tuy Đàn Cốc to lớn như một tinh cầu, thế nhưng đối với Bán Bộ Thần Hóa và cường giả cấp Thần Hóa mà nói, phạm vi lớn như vậy cũng không phải quá lớn, muốn tìm được đối phương không phải là chuyện khó.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm nhận được chấn động lực lượng kinh khủng truyền đến từ phía trước, rõ ràng đã có người bắt đầu chiến đấu.

“Sức mạnh này này… Chẳng lẽ là Ngọc Thiện Tâm…” Sau khi Hàn Sâm cảm nhận được sức mạnh đó, lập tức cảm thấy có chút quen thuộc, nhanh chóng di chuyển về phía trận chiến.

Chỗ đó cách hắn không xa, Hàn Sâm rất nhanh đã đi tới biên giới chiến trường, quả nhiên thấy Ngọc Thiện Tâm và một tên Bán Bộ Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực đứng trên một ngọn núi quan sát lẫn nhau. Tuy hai người chỉ đứng đó không có động tác nào khác nhưng dao động năng lượng toát ra trên người cả hai đã khiến những ngọn núi xung quanh không ngừng đổ sụp.

Hàn Sâm nhận ra đối thủ của Ngọc Thiện Tâm. Theo tư liệu thì người này tên là Gru, tộc Hoàng Cực. Tuy không phải là huyết mạch của Bạch Hoàng hiện nay, thế nhưng sức mạnh của Hoàng Thể lại không dưới một vị hoàng tử, công chúa nào, còn có được thiên phú cứu giáp, năng lực chiến đấu cá nhân cực kỳ xuất sắc, binh khí am nhiều nhất chính là kiếm.

Lúc này Gru ánh mắt trầm tĩnh, trong tay nắm một thanh cương thiết đại kiếm, kiếm ý trên người trùng tiêu, kiếm bất động nhưng kiếm ý đã xông phá vân tiêu bổ về phía Ngọc Thiện Tâm.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, sức mạnh kiếm ý của Gru không kém hơn hắn là bao, cũng đã sắp đạt đến tiêu chuẩn cấp Thần Hóa, chỉ mới là Bán Bộ Thần Hóa đã có thể có được kiếm ý mạnh mẽ như vậy, có thể thấy được Gru đúng là một Bán Bộ Thần Hóa vô cũng mạnh mẽ, khó trách sẽ có người trong Tộc Thái Thượng lựa chọn hắn làm tằm.

Khí tức trên người Ngọc Thiện Tâm lại khiến cho người ta không thể phỏng đoán được, lúc thì cuồng bạo như lửa, khi thì mỏng manh như nước, khiến người khác hoàn toàn không nhìn ra được sức mạnh của hắn là thế nào.

“Đúng lúc nhờ trận chiến này, quan sát xem Ngọc Thiện Tâm rốt cuộc mạnh đến mức nào, Cực Ác Đạo của hắn trông ra sao.” Hàn Sâm đứng ở một bên quan sát trận chiến, không tiếp tục tiến vào chiến trường.

“Ngọc Thiện Tâm, đã sớm được nghe nói ngươi được gọi là kẻ mạnh nhất dưới cấp Thần Hóa. Hôm nay Gru ta đây muốn thỉnh giáo thỉnh giáo Cực Ác Đạo của ngươi, xem xem có chỗ nào hơn người.” Gru lạnh lùng nhìn chằm chằm Ngọc Thiện Tâm nói.

Lý do Gri không vừa mắt Ngọc Thiện Tâm chính là vì Tộc Hoàng Cực bọn hắn rõ ràng là thượng tộc thứ ba vũ trụ nhưng Bán Bộ Thần Hóa

của Tộc Hoàng Cực lại luôn bị cho rằng không bằng Ngọc Thiện Tâm của Trấn Thiên Cung. Giờ có cơ hội Tằm Chi Chiến này, hắn đúng lúc

có thể mượn thời cơ này đánh với Ngọc Thiện Tâm một trận, cho nên ngay từ đầu đã đi tìm Ngọc Thiện Tâm.

“Những ngộn luận kia cũng chỉ là do người bên ngoài thổi phồng lên mà thôi, không thể coi là thật. So sánh với những người hiện đang ở

trong cốc, năng lực của tại hạ còn kém hơn rất nhiều.” Ngọc Thiện Tâm bình thản cười nói.

“Hừ, đấu xong rồi nói.” Gru không có dự định buông tha Ngọc Thiện Tâm như thế, kiếm ý trên người bộc phát, cương thiết đại kiếm trong †ay mang theo kiếm mang kinh động trời đất bổ xéo về phía Ngọc Thiện Tâm.

Tằm Chi Chiến không cho phép sử dụng dị bảo, cương thiết đại kiếm này hẳn là võ trang gen của Gru. Khí thế mạnh mẽ trong nhát kiếm bổ xéo kia khiến Hàn Sâm cũng phải giật mình, kiếm pháp và ý cảnh ấy mạnh không kém gì hăn.

Nhưng Hàn Sâm cũng không cho rằng một kiếm này đủ để đánh bại Ngọc Thiện Tâm. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Ngọc Thiện Tâm, xem Ngọc Thiện Tâm ứng phó một kiếm này như thế nào.

Ngọc Thiện Tâm đứng ở đó không nhúc nhích. Trong nháy mắt khi kiếm quang hạ xuống, Ngọc Thiện Tâm nhấc hai tay, dường như muốn kẹp lấy luồng kiếm quang kia.

Kiếm quang kia bị hai tay hắn kẹp lấy nhưng sức mạnh trong nhát kiếm đó thực sự quá khủng khiếp. Ngọc Thiện Tâm hai tay kẹp lấy kiếm quang, thân thể lại bị kiếm quang đẩy không ngừng lui lại.

Uỳnh!

Ngọc Thiện Tâm cứ thế bị xô ra khỏi kết giới của Đàn Cốc, thua luôn Tằm Chỉ Chiến.

Tằm Chi Chiến không có quy tắc cố định, chỉ có một chuẩn mực, ai rời Đàn Cốc trước thì xếp hạng của người đó sẽ đứng cuối. Hiện tại Ngọc Thiện Tâm là người đầu tiên bị đánh ra khỏi Đàn Cốc, chắc chắn chỉ có thể xếp thứ mười hai.

Hàn Sâm sững sờ: "Rốt cuộc Ngọc Thiện Tâm đang làm gì vậy? Tuy Gru rất mạnh nhưng Ngọc Thiện Tâm chắc chắn không yếu hơn hắn, sao có thể một kiếm đã bị đánh bay ra ngoài được, chắc chắn là cố ý. Thế mà hắn lại bỏ qua, dù không giành được hạng nhất nhưng đứng †rong năm thứ hạng đầu cũng có một đống tài nguyên rồi, vậy mà trực tiếp bỏ quyền luôn."

Rõ ràng Gru cũng không tin Ngọc Thiện Tâm yếu như vậy, chỉ một kiếm đã bị hắn đánh ra khỏi kết giới.

Thế nhưng Ngọc Thiện Tâm đã ra khỏi Đàn Cốc, hắn cũng không thể đuổi theo ra ngoài đó, cho lên ánh mắt chuyển động, rơi trên người Hàn Sâm.

"Nếu Ngọc Thiện Tâm đã nhát gan như vậy, không dám đánh với ta một trận, ngươi và hắn đều đến từ Trấn Thiên Cung, vậy thì ngươi đến đánh với ta một trận đi." Ánh mắt Gru khóa chặt trên người Hàn Sâm.

Hàn Sâm thực sự không ngờ biến hóa lại đến nhanh như vậy, chẳng những hắn không quan sát được điều gì còn biến thành đối thủ của Gru.

Song Hàn Sâm cũng không có dự định lùi bước, tuy chỉ cần không rời khỏi Đàn Cốc, hắn có thể rút lui chiến lược nhưng Hàn Sâm không lựa chọn rút lui, mà là triệu hoán súng đôi Chú Ngữ ra.

Hết chương 2672.

Chương 2673. Lĩnh Vực Kiếm Tâm

Nhìn thấy Hàn Sâm cuối cùng cũng chịu động thủ, những người Tộc Thái Thượng quan chến lập tức mừng rỡ. Tuy rất nhiều ông lớn không hề ôm hi vọng với việc Hàn Sâm có thể đoạt được hạng nhất trong 'Tằm Chi Chiến nhưng nói không chừng khi Hàn Sâm không sử dụng dị bảo, sức chiến đấu vẫn nghịch thiên thì sao, rốt cuộc vẫn ôm một tia hi vọng như thế.

"Thực lực của Gru cũng được coi là dạng trung trong số mười hai tằm, vừa vặn có thể coi như đá thử vàng cho Hàn Sâm, để những tằn khác có thể hiểu rõ thực lực của Hàn Sâm." Lý Ngọc Chân nhìn hình ảnh, sắc mặc nghiêm túc nói.

Lý Tuyết Thành lại hơi căng thẳng: "Chỉ cần Hàn Sâm không phải hạng nhất, còn lại ai đạt được hạng nhất đều không thành vấn đề. Lần này chúng ta chơi đùa hơi quá tay rồi. Mấy ngày trước Thiên Khải trưởng lão đột nhiên lấy Thiên Khải Bảo Châu ra làm tiền cược, cược Hàn Sâm sẽ lấy được hạng nhất trong Tằm Chi Chiến, điều này cũng quá là kỳ lạ. Thiên Khải trưởng lão biết rõ Tằm Chi Chiến lần này không được sử dụng dị bảo, tại sao hắn vẫn cược Hàn Sâm sẽ thắng chứ? Vạn nhất chúng ta mà thắng, có mà táng gia bại sản cũng không trả được tiền."

"Ngươi yên tâm, ai cược hắn thắng cũng vô dụng thôi, dù sao Hàn Sâm cũng không thể là đối thủ của Chaley." Lý Ngọc Chân giống như là tự nhủ, lại như đang nói với Lý Tuyết Thành.

Thiên Khải trưởng lão đặt món tiền cược lớn như vậy vào Hàn Sâm, thật sự khiến bọn họ cảm thấy rất bất an.

Mà lúc này đây, Thiên Khải trưởng lão đang cười híp mắt quan sát trận chiến của Hàn Sâm và Gru, bên cạnh là Lý Kỳ Ngọc, một vị trưởng lão khác của Tộc Thái Thượng, hiện đang cực kỳ khó hiểu nhìn Thiên Khải trưởng lão nói: "Cái gì? Ngươi lấy Thiên Khải Bảo Châu ra làm tiền đặt cược đưa cho Lý Tuyết Thành, cược Hàn Sâm sẽ đạt được hạng nhất trong Tằm Chi Chiến? Ngươi không biết trận chiến này đã định là Chaley sẽ giành hạng nhất sao?"

“Biết.” Thiên Khải trưởng lão cười híp mắt gật gật đầu, mặt không đổi sắc nói.

“Biết rồi mà ngươi còn làm như thế? Đây không phải là đang dâng bảo bối đến cho Lý Tuyết Thành và Lý Ngọc Chân sao?” Kỳ Ngọc trưởng lão càng thêm khó hiểu nhìn Thiên Khải trưởng lão.

Thiên Khải trưởng lão cười nói: “Ngươi biết là ta vẫn muốn lấy được viên Yêu Long Châu của cha Lý Ngọc Chân nhưng hắn lại coi như trân bảo, cứ luôn không chịu cho ta, cho nên ta chỉ có thể tìm một cách khác. Nếu như lần này bọn người Lý Chân Ngọc cược thua, cái giá của Thiên Khải Bảo Châu sao có thể trả nổi? Hắn không trả nổi, vậy chỉ có thể tìm ông già nhà hắn ra mặt, ta sẽ có hi vọng lấy được Yêu Long Châu rồi.”

“Nhưng Chaley ở đây, bọn họ làm sao thua được chứ?” Kỳ Ngọc trưởng lão hoàn toàn không thể lý giải nổi tư duy của Thiên Khải trưởng lão.

“Nếu Chaley không được thì sao?” Thiên Khải trưởng lão cười híp mắt nói.

“Không được? Có ý gì chứ?” Kỳ Ngọc trưởng lão càng nghe càng hồ đồ.

Thiên Khải trưởng lão cười khà khà nói: “Trước đó không phải Chaley đã từng đi một chuyến đến Hồ Ma Tử, săn giết dị chủng ở đó hay sao? Lúc đó ta đúng lúc có việc đi qua Hồ Ma Tử, hơn nữa còn trùng hợp nhìn thấy được Chaley đạt được một món đồ tốt ở Hồ Ma Tử đó.”

“Hồ Ma Tử có thể có được thứ gì tốt chứ?” Kỳ Ngọc trưởng lão suy tư, đột nhiên ánh mắt sáng bừng, thất thanh kêu lên: “Chẳng lẽ là Quả Ma Tử?”

Thiên Khải trưởng lão gật đầu cười nói: “Ta tận mắt nhìn thấy Chaley lấy được Quả Ma Tử, hơn nữa còn tận mắt hắn nhìn nuốt Quả Ma Tử”

Kỳ Ngọc trưởng lão giật mình nhìn về phía trong Đàn Cốc, từ trong đó †ìm kiếm bóng dáng của Chaley, vừa nhìn vừa nói: “Vậy chả phải ý là Chaley hiện tại cũng đã rớt xuống khỏi cấp Thần Hóa sao?”

“Đương nhiên, Quả Ma Tử là kỳ trân của thế giới phản vật chất, dù là Thần Hóa bẩm sinh cũng không thể ngăn cản được. Chaley từ Thần Hóa trực tiếp

rơi xuống Cấp Vương. Song Ma Thai Hóa Thần của Ma Tử Quả có tác dụng thần kỳ, nên tuy Chaley rơi xuống cấp Vương nhưng tư chất của hắn lại tăng lên một bậc. Vốn dĩ hắn đã là thiên phú thập giáp, sau khi lấy được Quả Ma Tử, hi sinh tấm thân Thần Hóa, lại đạt được thêm một giáp nữa. Tuy thiên phú thập nhất giáp này chỉ được coi là ngụy thập nhất giáp thôi nhưng cũng đã rất hiếm thấy, e rằng trong đại vũ trụ cũng khó có được mấy người."

Dừng một chút, Thiên Khải trưởng lão còn nói thêm: "Sau khi Ma Thai Hóa Thần, trong thời gian ngắn Chaley cũng không thể trở lại cấp Thần Hóa. Tằm Chi Chiến lần này, cơ hội Hàn Sâm giành được thắng lợi vẫn rất lớn."

"Lại còn có chuyện này cơ à, sao ngươi không nói sớm? Nếu sớm biết thế, ta đã đặt thêm chút tiền cược, để cho hai tên nhóc đáng ghét Lý Ngọc Chân và Lý Tuyết Thành kia khóc nhiều một chút."

Thiên Khải trưởng lão lại lắc đầu nói: "Ta cũng chỉ là đang cược. Tuy Chaley đã không còn là Thần Hóa nhưng dù sao hắn vẫn có được ý thức Thần Hóa. Hàn Sâm có thắng được hắn hay không còn chưa chắc chắn, huống chỉ mấy tằm còn lại cũng không yếu. Cũng may Ngọc Thiện Tâm đã tự mình rời khỏi Tằm Chi Chiến, nếu không tỷ lệ Hàn Sâm giành được hạng nhất sẽ càng thấp."

Kỳ Ngọc ngẫm nghĩ, cảm thấy Thiên Khải trưởng lão nói cũng có lý. Tuy Chaley đã rời khỏi cấp Thần Hóa nhưng Hàn Sâm cũng chưa chắc có thể giữ vững được vị trí đầu bảng. Thiên Khải muốn đánh cược một lần, hắn thì không bắt buộc phải đánh cược.

Gru kiếm ý kinh động trời, cương thiết đại kiếm trong tay bổ một kiếm về phía Hàn Sâm như lúc chém Ngọc Thiện Tâm.

Khi Hàn Sâm tự mình đối mặt với một nhát kiếm này, hắn mới biết được nhát kiếm này có bao nhiêu kinh khủng.

Ý cảnh của nhát kiếm này như đao bổ tinh hà, ngay cả tinh hà dường như cũng bị nhát kiếm này chém thành đôi, huống chỉ là thân thể máu thịt.

“Ngọc Thiện Tâm lại có thể dùng tay không bắt lấy một nhát kiếm quang này, e rằng tố chất thân thể cũng không yếu hơn mình chút nào.” Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy tên Ngọc Thiện Tâm này thạt kinh khủng.

Tuy trong lòng đang nghĩ chuyện khác nhưng thân thể Hàn Sâm không hề dừng lại. Thân hình lóe lên một cái rồi biến mất, nhát kiếm quang chém vào khoảng không, thứ hắn sử dụng chính là thuật di chuyển tức thời của Thần Du Thuật.

Nhưng khi Hàn Sâm mới vừa di chuyển sang chỗ khác, kiếm quang của Gru đã lập tức bổ tới

Hàn Sâm bèn sử dụng di chuyển tức thời lần nữa nhưng vẫn bị kiếm quang của Gru đuổi theo, liên tục mấy lần di chuyển tức thời đều không thể thoát khỏi sự truy kích của kiếm quang.

“Lạ thật, sao hắn có thể dự đoán được nơi mình di chuyển tức thời đến nhỉ?” Hàn Sâm cảm thấy rất hoài nghi. Tuy Thần Du Thuật của hắn còn chưa luyện đến mức tinh không đại na di nhưng dịch chuyển tức thời trong cự ly ngắn cũng đã rất thuần thục, hầu như chỉ cần trong lòng nghĩ đến là dịch chuyển rồi.

Gru lại có thể đuổi đến ngay lúc hắn vừa dịch chuyển tức thời, chỉ dựa vào điểm này đã có thể nói lên năng lực của người này.

Song bởi vì tư liệu về Gru tương đối ít, Hàn Sâm cũng không biết được rốt cuộc năng lực của hắn là như thế nào, trong lòng có chút khó hiểu.

“Sao lại vậy được? Gru có thể phán đoán được điểm dừng của di chuyển tức thời à?” Lý Khả Nhi cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Linh Lung nhíu mày nhìn một hồi rồi nói: “Nếu như phán đoán của ta

không sai, Gru cũng không thể biết được điểm dịch chuyển của Hàn

Sâm, sở dĩ có thể lập tức đuổi kịp Hàn Sâm là nhờ năng lực Lĩnh Vực của hắn.”

“Năng lực Lĩnh Vực? Lĩnh Vực của Gru không phải là Lĩnh Vực Kiếm sao?” Lý Khả Nhi hồi tưởng lại, trong tư liệu của Gru có viết, lĩnh vực hắn sở hữu là Lĩnh Vực hệ kiếm, Hoàng Thể cũng là Hoàng Thể hệ kiếm, dường như đều có liên quan đến việc tăng cường kiếm đạo.

“Đúng là hệ kiếm, song hẳn là Lĩnh Vực kiếm rất đặc biệt.” Linh Lung nói.

Hàn Sâm liên tục sử dụng di chuyển tức thời nhưng từ đầu đến cuối vân không cắt đứt được kiếm quang của Gru, dứt khoát trực tiếp di chuyển đến nơi xa hơn, kéo ra một khoảng cách rất dài với Gru.

Lần này Gru không thể kịp thời đuổi đến nơi, Hàn Sâm lập tức hiểu rõ, Gru quả thật có thể phán đoán điểm rơi khi hắn sử dụng di chuyển tức thời, mà không phải do sự truy tung tự động của kiếm quang. Nếu không dù hắn di chuyển tức thời ra xa đến đâu, kiếm quang cũng sẽ đuổi theo mới đúng.

“Thật là một lĩnh vực lợi hại, không biết tên gọi là gì?” Hàn Sâm nhìn Gru hỏi, hắn cũng đã nhìn ra, hẳn đó là tác dụng lĩnh vực của Gru.

“Lĩnh Vực Kiếm Tâm, nơi tâm chỉ tới đều hóa thành kiếm. Dưới Kiếm Tâm của ta, cho dù ngươi có biến ảo di động như thế nào cũng đều ở trong lòng ta. Trong Lĩnh Vực của ta không có mục tiêu nào có thể thoát khỏi sự khóa chặt của Kiếm Tâm của ta, cho dù là ẩn thân hay hóa vật đều không thể qua được mắt ta.” Gru lạnh nhạt nói.

Hết chương 2673.

Chương 2674. Uy lực một súng

“Người có thể trở thành tằm đúng là không có ai là đèn cạn dầu.” Hàn Sâm vốn còn muốn xem kiếm pháp của Gru thêm vài lần nhưng bây giờ lại không thể không trực tiếp ra tay.

Ngón tay Hàn Sâm khẽ nhúc nhích, nòng súng của súng đôi Chú Ngữ đã phẫn nộ gầm thét, từng viên đạn liên tục được bắn ra.

Cương Thiết đại kiếm trong tay Gru không ngừng lóe lên, như gió táp qua kẽ hở, cứng rắn cắt từng viên đạn thành hai nửa, thế mà không có viên đạn nào có thể tránh được nhát cắt của kiếm quang.

Một thanh Cương Thiết đại kiếm nhìn có vẻ nặng nề lại bị Gru khua nhanh như chớp.

"Đúng là hảo kiếm pháp!" Hàn Sâm không nhịn được mà khen tặng.

Tuy kiếm pháp của Gru không có linh tính như kiếm pháp Cô Trúc nhưng hắn lại thắng ở một chữ ổn. Mỗi chiêu thức đều được luyện tập thuần thục, dù không có gì gây bất ngờ cho người ta nhưng lại có thể phát huy ưu điểm của một bộ kiếm pháp đến cực hạn.

Đây chính là vương đạo trong kiếm pháp. Lấy yếu thắng mạnh, lấy hạ khắc thượng đều là những sách lược mà bên yếu thế mới chọn lựa, đường đường chính chính, lấy thực lực tuyệt đối để nghiền áp đối thủ, không cho đối thủ bất kỳ cơ hội nào để dùng mánh khóe, đây mới thực sự là vương đạo chân chính.

Gru nói: "Không tính là hảo kiếm pháp gì. Năm ta năm tuổi bắt đầu luyện kiếm, đến ba mươi tuổi kiếm pháp vẫn không tìm được phương pháp phù hợp. Người trong tộc đều nói ta ngu dốt, không thích hợp luyện kiếm nhưng thân thể của ta có Hoàng Thể Kiếm Đạo, không luyện kiếm thì chính là lãng phí, cho nên mới đành phải luyện tiếp. Đến nay đã bốn mươi sáu năm nhưng kiếm pháp vẫn không bắt được trọng điểm, chỉ là miễn cưỡng mô phỏng theo kiếm pháp của người đi trước, không nhận nổi chữ tốt này."

"Có thể làm được bốn chữ "học và vận dụng" đã là rất giỏi rồi, đương thời chưa chắc đã có mấy người được như thế đâu." Hàn Sâm biết muốn vận dụng một bộ kiếm pháp chân chính đến cực hạn không hề dễ hơn so với sáng tạo ra kiếm pháp mới.

Sáng tạo kiếm pháp mới chỉ là vận may chợt đến nhưng có thể thật sự vận dụng hợp lý một bộ kiếm pháp trong bất kỳ hoàn cảnh nào lại cần tôi luyện vô số lần và kinh nghiệm, người không có nghị lực lớn thì không thể làm được.

Tuy hai người là đang nói chuyện nhưng mà trong tay lại không dừng lại chút nào, kiếm quang súng đạn cứ thi thoảng lại va chạm kịch liệt, đạn của Hàn Sâm đều bị chém rớt nhưng kiếm quang trong tay Gru cũng không thể chạm vào Hàn Sâm.

"Không ngờ tên Gru này vẫn có một chút bản lĩnh, kiếm pháp này đúng là không tệ, dù đặt trong tộc Thái Thượng ta thì kiếm pháp như thế này cũng là hạng nhất rồi." Lý Tuyết Thành cười nói.

Lý Ngọc Chân khẽ gật đầu: "Gru có tài nhưng thành đạt muộn, mặc dù không có trí tuệ thiên mã hành không nhưng có sự trầm ổn trải qua thế sự tôi luyện. Nếu như không có thực lực hơn xa hắn thì hầu như không thể đánh bại kiếm của hắn, nếu tộc Hoàng Cực có một người như vậy để giữ gìn sự nghiệp thì chắc chắn căn cơ sẽ vững như bàn thạch."

"Trận đầu tiên Hàn Sâm đã đấu với Gru rồi, âu cũng là số phận của chúng ta. Với sự vững vàng của Gru, chắc chắn có thể ép Hàn Sâm phô bày tất cả thực lực, cho dù Gru thua thì những tầm khác cũng có thể nắm rõ thực lực của Hàn Sâm như lòng bàn tay." Tâm trạng của Lý Tuyết Thành tốt hơn nhiều.

Ở trong Đàn Cốc, một người đầu sư tử mình người và một người đàn ông tóc vàng đang đứng ở đằng xa quan sát trận chiến của Hàn Sâm và Gru.

"Trông Hàn Sâm này có vẻ cũng không mạnh như trong truyền thuyết nha, không dùng dị bảo thì hắn cũng chẳng có gì ghê gớm cả." Một cô gái tộc Mị Hồ cười tủm tỉm đi tới bên cạnh Chalais nói.

Chalais lại nghiêm nghị nói: "Kiếm pháp của Gru là kiếm vương đạo, Hàn Sâm có thể đấu với hắn mà không lộ ra chút sơ hở nào, chỉ riêng điều đó thôi cũng có thể thấy hắn thật sự lợi hại, cho dù ta là cấp Vương cửu trọng cũng không dám chắc có thể đánh ngang tay Gru Bán Bộ Thần Hóa mà không lộ sơ hở."

Cô gái tộc Mị Hồ cười nói: "Ngươi chỉ là từ cấp Thần Hóa rớt xuống cấp Vương thôi mà sao lá gan cũng nhỏ lại rồi? Chalais không sợ trời không sợ đất trước kia đi đâu rồi, thậm chí ngay cả một Hàn Sâm cấp Vương cửu trọng cũng khiến ngươi đối xử thận trọng như thế?"

“Chalais mang trên mình vận mệnh của tộc Sư Tâm nên đương nhiên cần cẩn thận, ta có thể thua nhưng lại không thể thua do sự bồng bột

và ngu ngốc của bản thân.” Chalais thản nhiên nói.

Cô gái tộc Mị Hồ đảo mắt, nhìn Chalais nói: “Nói cũng đúng, vậy ngươi cảm thấy thực lực của Hàn Sâm rốt cuộc ra sao? Hắn có thể thắng Gru hay không?”

“Gru rất mạnh nhưng mà Hàn Sâm sẽ thắng.” Chalais nói.

“Nếu Gru rất mạnh thì tại sao người thắng là Hàn Sâm?” Cô gái tộc Mị Hồ hào hứng hỏi.

“Thành cũng do ổn mà bại cũng do ổn.” Chalais chỉ nói vậy rồi không nói thêm nữa.

“Vậy ngươi thì sao? Ngươi hiện giờ và Hàn Sâm, ai mạnh hơn ai?” Ánh mắt cô gái tộc Mị Hồ nhìn chằm chằm Chalais, giống như muốn nhìn thấu tâm tư của hắn.

Vẻ mặt Chalais bất động: “Chưa đánh với nhau nên ai thắng còn chưa biết kết quả.”

Trên chiến trường, Hàn Sâm và Gru đã đấu gần nghìn chiêu nhưng vẫn không thể tìm ra sơ hở để đánh bại Gru.

Hàn Sâm không thể không thừa nhận, tên Gru này thực sự quá vững. Hàn Sâm rất hoài nghi nếu mình cứ tiếp tục chiến đấu với hắn như vậy thì cho đến khi mình chết già cũng không thể phát hiện ra sơ hở của hắn, muốn đánh bại Gru về mặt chiêu thức gần như là chuyện không thể.

“Nếu so chiêu không được thì chỉ có thể dùng cách mạnh bạo thôi. Hàn Sâm dịch chuyển tức thời ra ngoài, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Gru.

“Gru, ta rất bội phục kiếm pháp của ngươi. Nhưng cuối cùng vẫn phải phân thắng thua nên đành phải xin lỗi ngươi rồi.” Hàn Sâm giơ súng Chú Ngữ lên, hướng về phía Gru nói.

“Có bản lĩnh gì cứ việc lấy ra đây.” Tay Gru cầm Cương Thiết đại kiếm, khuôn mặt trầm tĩnh như nước, dường như trời long đất lở cũng không đủ để làm hắn xúc động.

Tuy đứng ở góc độ kẻ địch của tộc Hoàng Cực nhưng Hàn Sâm cũng không khỏi tán thưởng, tên Gru này đúng là một nhân vật lợi hại, tương lai nếu hắn có thể nắm giữ quyền hành trong tộc Hoàng Cực thì nhất định có thể phòng thủ kiên cố tộc Hoàng Cực.

“Đáng tiếc, bây giờ tộc Hoàng Cực là do gia tộc Bạch Hoàng nắm quyền, chỉ sợ Gru không có cơ hội gì rồi.” Hàn Sâm nghĩ, đã nhắm súng Chú Ngữ ngay Gru, trực tiếp bóp cò.

Bùm!

Một phát đạn kèm theo tiếng xé gió khủng bố bắn về phía Gru. Nét mặt Gru cứng lại, vốn là một tay cầm kiếm nhưng lúc này lại đột nhiên cầm chặt Cương Thiết đại kiếm bằng cả hai tay, hét lớn một tiếng, Cương Thiết đại kiếm giơ qua đỉnh đầu rồi hung tợn bổ xuống về phía viên đạn.

Kiếm quang kinh thiên bổ xuống viên đạn nho nhỏ kia, lập tức chẻ viên đạn ra nhưng lần này không phải chém thành hai nửa mà viên đạn kia lại đột nhiên nổ tung.

Đùng!

Giống như bom Hydro nổ tung, ánh sáng chói lọi như vầng dương lập tức phát nổ, bao phủ Gru và cả một khu vực lớn vào bên trong.

Đợi sau khi cú nổ kinh khủng kia qua đi, chỉ thấy giữa vùng núi bị oanh †ạc ra một cái hố to, mà toàn thân Gru bê bết máu ngã vào trong hố, tứ chi cũng bị nổ đứt, trên người khắp nơi đều là vết thương.

“Sức mạnh khủng bố thật!” Người đang xem cuộc chiến đều kinh ngạc, Hàn Sâm cấp Vương cửu trọng lại dùng sức mạnh thuần túy đánh bại đối thủ Gru cấp Bán Bộ Thần Hóa một cách áp đảo, đúng là khiến người ta phải giật mình.

Hết chương 2674.

Chương 2675. Lấy một địch bốn

Cô gái tộc Mị Hồ thở dài nói: “Ngươi nói không sai, Gru đủ vững nhưng lại thiếu đi khả năng lấy yếu thắng mạnh, lấy hạ khắc thượng. Lúc sức mạnh của hắn đang lớn thì không ai có thể đánh bại hắn, nhưng khi gặp phải đối thủ mạnh hơn hắn thì lại không tìm được phương pháp lấy yếu thắng mạnh.”

“Có vẻ sức mạnh của Hàn Sâm vẫn nằm trong dự đoán của ta, cho dù bây giờ ta là Bán Bộ Thần Hóa chỉ sợ cũng khó áp chế hắn bằng sức mạnh.” Chalais suy tư nói.

Hàn Sâm nhìn Gru nằm trong vũng máu vẫn chưa chết, súng Chú Ngữ đã chuẩn bị bắn thêm một phát. Hắn và tộc Hoàng Cực đã ở thế như nước với lửa, nếu tương lai tên Gru này được tộc Hoàng Cực trọng dụng thì chắc chắn sẽ là một phiền toái lớn với hắn, chi bằng nhân cơ hội này diệt trừ sạch sẽ.

Nhưng một súng của Hàn Sâm này còn chưa bắn ra đã thấy một bóng người xuất hiện bên cạnh Gru đang trọng thương, liếc mắt nhìn Hàn Sâm, nắm lấy Gru lóe lên rồi biến mất, trực tiếp dịch chuyển rời khỏi chiến trường Đàn Cốc.

Hàn Sâm không cần đoán cũng biết tộc Thái Thượng mang Gru rời đi kia ắt hắn chính là tộc Thái Thượng đã ký khế ước với Gru.

“Tiếc thật!” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

“Hàn Sâm đúng là danh bất hư truyền, có thể dùng sức mạnh một súng làm Gru bị thương đến mức này, làm chúng ta tự thấy mặc cảm.” Chỉ thấy một bóng dáng võ tay đi tới.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn qua, thấy người đi tới không chỉ có một mà ở phía hắn còn có ba người khác.

“Mấy người muốn làm gì?” Hàn Sâm nhìn bốn người kia rồi hỏi. Hắn đã thấy bốn người này trên tư liệu, người cầm đầu kia cũng là tộc Hoàng Cực, trong ba người còn lại có một người là tộc Hoàng Cực, còn hai người là tới từ chủng tộc khác. Người được chọn lựa trở thành tầm rõ ràng không phải một nhân vật đơn giản.

“Ngươi rất mạnh nhưng chúng ta lại muốn lấy được thứ hạng tốt. Cho nên chúng ta đành phải mời ngươi rời khỏi Đàn Cốc trước.” Tộc Hoàng Cực cầm đầu nói.

Vừa nói, bốn tầm đã bao vây lấy Hàn Sâm.

Đàn Cốc chiến cũng không cấm vây đánh, cũng không có quy định quyết đấu một chọi một. Nếu chỉ là quyết đấu thì đánh lôi đài là được, cũng không cần để cho mười hai tầm tập trung ở Đàn Cốc.

Tộc Thái Thượng muốn cảm ngộ được không chỉ là kinh nghiệm võ đạo của bọn hắn mà còn là sự thay đổi về tư tưởng, từ đó có thể phân biệt lợi và hại, biết những điều đó mới thật sự là có lợi đối với bản thân.

“Ngươi muốn tự đi hay để bọn ta tiễn ngươi đi?” Một Đường Lang Nhân nhìn Hàn Sâm lạnh giọng nói.

Hàn Sâm mỉm cười: “Các ngươi muốn lấy nhiều bắt nạt ít sao?”

“Hàn Sâm, ngươi sẽ không ngây thơ cho là chúng ta sẽ đơn đả độc đấu với ngươi chứ?” Đường Lang Nhân tỏ vẻ khinh thường nói.

Hắn và Hàn Sâm đều là tộc nhỏ, còn chẳng phải là thượng tộc nhưng Hàn Sâm đã nổi danh trong vũ trụ từ lâu, dù đặt trong tộc Thái Thượng cũng rất được coi trọng.

Xuất thân của Đường Lang Nhân và Hàn Sâm không nhau là mấy nhưng vẫn không có tiếng tăm gì nên cảm thấy Hàn Sâm cực kỳ chướng mắt.

“Cũng không phải thế, ta chỉ có lòng tốt nhắc nhở các ngươi, nếu như các ngươi muốn lấy nhiều đánh ít thì chỉ sợ bốn người các ngươi còn chưa đủ, cần phải tìm thêm vài người nữa tới.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Ngôn cuồng ghê nhỉ, vậy thì hãy để cho chúng ta xem thử ngươi có tư cách ngông cuồng hay không.” Đường Lang Nhân hừ lạnh, đôi càng bọ ngựa đỏ tía lập tức xé rách hư không, chém về phía Hàn Sâm.

Hóa ra Đường Lang Nhân lại có sức mạnh hệ không gian, nơi càng bọ ngựa đi qua để lại trong hư không một vết rạch dài.

Người Hàn Sâm lui về phía sau, lại đột nhiên cảm giác không gian ở hai bên giống như bị kéo dài ra. Hắn cứ ngỡ cơ thể mình đã di động khoảng cách cả nghìn mét nhưng lại hoàn toàn không có kéo dài khoảng cách với đôi càng bọ ngựa.

Hàn Sâm khẽ cau mày, mắt nhìn chếch sang, chỉ thấy trên người một †ên tộc Thái Thượng đang phóng ra sức mạnh lĩnh vực quỷ dị, có lẽ chính là sức mạnh lĩnh vực của hắn đang quấy phá.

Cạch!

Đôi càng bọ ngựa đã chém xuống, Hàn Sâm chỉ có thể dùng súng đôi Chú Ngữ của mình để ngăn đôi càng bọ ngựa kia lại.

Với sức mạnh của Hàn Sâm vốn không khó để đánh văng càng bọ ngựa, nhưng mà khi súng và đôi càng giao nhau, Hàn Sâm cảm nhận được một lực đánh mạnh vào, làm hắn chấn động lui về sau mấy bước, hai cánh tay tê rần, suýt nữa là không cầm nổi súng đôi Chú Ngữ.

Ánh mắt Hàn Sâm đảo qua thấy trên đôi càng bọ ngựa hiện ra ánh hoàng kim kỳ lạ, ánh hoàng kim này tồn tại trên người cả bốn cường giả Bán Bộ Thần Hóa, trong đó ánh sáng hoàng kim trên người tộc Hoàng Cực cực kỳ mãnh liệt, rõ ràng đây chính là sức mạnh của hắn.

Không đợi Hàn Sâm kịp phản ứng, một mũi tên đã bắn về phía hắn. Đó là Bán Bộ Thần Hóa của tộc Aichi. Tộc Aichi đều là cung tiễn thủ trời sinh, tài bắn cung xuất thần nhập hóa.

Hàn Sâm lấy một địch bốn, lập tức rơi vào cục diện vô cùng bất lợi, sức mạnh của bốn Bán Bộ Thần Hóa này có đủ mọi đặc điểm

Đường Lang Nhân là sức mạnh hệ không gian hiếm thấy, một đôi càng bọ cạp có thể xé rách hư không gần như vô địch. Hai tộc Hoàng Cực một người có lĩnh vực có thể khống chế không gian, một người có lĩnh vực buff cường hóa thân thể, đã hạn chế khoảng cách di chuyển của Hàn Sâm, đồng thời còn tăng cường sức mạnh và cường độ thân thể bọn hắn.

Mà cung tiễn thủ của tộc Aichi không chỉ có tài bắn cung kinh người, vân luôn không ngừng áp chế Hàn Sâm ở tầm xa, lĩnh vực của hắn còn có thể tăng cường tốc độ cho bốn người.

Bởi vì không gian khi thì kéo dài, khi lại rút ngắn, cảm giác về khoảng cách Hàn Sâm vốn thành thạo lập tức bị phá vỡ. Công kích mà hắn vẫn né tránh được giờ lại không thể tránh nổi, vốn là khoảng cách có thể công kích được đối thủ, sau khi bị kéo dài lại không thể chạm được đến đối thủ.

“Tuy Hàn Sâm rất mạnh nhưng những tằm khác cũng đều là thiên tài vạn người chọn một, lấy một chọi bốn thì cho dù là tộc Thái Thượng e rằng cũng khó mà làm được, huống chỉ là một Hàn Sâm.” Lý Ngọc Chân lạnh lùng nói.

Lý Khả Nhi và Linh Lung cũng không quá lo lắng, bởi vì các nàng có thể cảm giác được nội tâm của Hàn Sâm. Thoạt nhìn Hàn Sâm có vẻ tiến thoái lưỡng nan, bị áp chế triệt để nhưng các nàng lại cảm nhận được trong lòng Hàn Sâm cực kỳ bình tĩnh, tràn đầy tự tin.

Tuy các nàng chưa rõ sự tự tin của Hàn Sâm bắt nguồn từ đâu, nhưng lại biết tình trạng của Hàn Sâm không hề có vẻ nguy hiểm giống như biểu hiện bên ngoài.

Một mũi tên xẹt qua gò má Hàn Sâm, kiếm quang quét qua bên hông Hàn Sâm, đôi càng bọ ngựa và súng đôi Chú Ngữ va chạm khiến thân thể Hàn Sâm bị đụng lui về sau mấy trăm mét.

Hàn Sâm như đang lướt qua nguy hiểm từng giây từng phút, giống như chỉ cần bọn Đường Lang Nhân cố gắng thêm chút nữa thì có thể chém Hàn

Sâm dưới đao.

Nhưng hết lần này tới lần khác vẫn còn thiếu một chút như vậy, Hàn Sâm trái đỡ phải ngăn trong lĩnh vực và đạo quang kiếm ảnh chồng chất, gắng gượng ngăn cản công kích của bốn người.

Lúc bắt đầu bốn người còn chiếm ưu thế, dường như áp chế được Hàn Sâm. Nhưng theo thời gian trôi qua họ kinh hãi phát hiện rằng sự áp chế của họ với Hàn Sâm càng ngày càng yếu.

Về sau Hàn Sâm lấy một địch bốn nhưng lại có thể vừa công vừa thủ.

“Thiên phú chiến đấu của tên này thật là đáng sợ!” Cô gái tộc Mị Hồ ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm đang chiến đấu. Bất kỳ ai trong bốn tằm kia đều không yếu hơn nàng nhưng Hàn Sâm lấy một địch bốn lại dần dần ổn định cục diện, mà hắn vẫn chỉ là một cấp Vương cửu trọng.

Hết chương 2675.

Chương 2676. Cách sơn đánh Đường Lang

“Trước đây chỉ nghe nói năng lực tư duy của Tinh tộc rất mạnh mẽ, không ngờ bây giò sức mạnh thể chất cũng kinh hoàng đến vậy.” Cô gái tộc Mị Hồ kinh ngạc cảm thán.

“Cũng không hoàn toàn là sức mạnh thể chất. Thể chất chỉ là một phần thôi, hắn không phải loại sinh vật chiến đấu dùng thân chứ không dùng não.” Chalais nói.

“Giờ ngươi còn tự tin đánh thắng hắn không?” Cô gái tộc Mị Hồ hỏi Chalais với vẻ hứng thú.

“Ta sẽ không thua, cũng không thể thua được.” Vẻ mặt Chalais không đổi, thản nhiên nói.

Lúc này trong trận chiến, bốn Bán Bộ Thần Hóa đều kinh hồn bạt vía. Cả bốn người vây đánh Hàn Sâm nhưng chẳng những không thể đánh bại hắn, ngược lại còn bị Hàn Sâm đẩy dần về thế yếu.

Bọn hắn đều là cường giả đứng đầu trong cấp Bán Bộ Thần Hóa, mỗi người đều có năng lực đặc biệt. Bình thường, bọn hắn một đấu một cũng chưa chắc đã thua bất kì một Bán Bộ Thần Hóa nào nhưng bây giờ là bốn đấu một, lại không áp chế nổi một cấp Vương Cửu Trọng, có thể tưởng tượng được sự kinh hãi trong lòng họ.

Vẻ mặt của Linh Lung và Lý Khả Nhi hơi kì quái. Các nàng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Hàn Sâm, cũng có thể có tự mình trải nghiệm cảm giác chiến đấu kia.

Nhưng vấn đề là Hàn Sâm không phải kiểu người dùng loại thuật gen hay thân thể để chiến đấu, mà cách chiến đấu của hắn lại giống như đang đánh cờ. Quy tắc mỗi người đều biết, song dù nhìn hắn chơi cờ, hiểu được tư duy đánh cờ của hắn thì cũng chỉ là một loại học tập mà thôi. Muốn thật sự vận dụng được những thứ mình đã học vào ván cờ lại là chuyện rất khó, phải tự thân luyện tập mới được.

“Phương pháp chiến đầu này có phần giống với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của chúng ta nhưng có lẽ Hàn Sân chỉ học qua đao pháp Thiên Chi Hạ thôi, ngay cả “Vô Tự Thiên Thư” hoàn chỉnh hắn cũng chưa từng học mà lại có thể làm đến mức này, thiên phú của hắn thật đáng sợ” Lý Khả Nhi nói.

Linh Lung khẽ gật đầu, vui vẻ nói: “ Đây cũng là chuyện tốt, rất có lợi cho việc vận dụng thực tế “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên” của chúng ta, những tầm khác không thể làm được”.

Bụp!

Một phát đạn bắn vào đôi càng bọ ngựa, sức mạnh kinh hoàng mà Oanh Thiên Lục Phá phát ra trực tiếp nổ bay Đường Lang Nhân ra ngoài, ngay cả

lớp giáp xác trên người hắn cũng đầy vết nứt, máu tươi từ bên trong phun ra tung tóe.

Sự phối hợp của bốn người lập tức xuất hiện sơ hở, cuối cùng Hàn Sâm cũng tìm được cơ hội kéo dài khoảng cách, súng đôi Chú Ngữ trong tay bắn ra không chút kiêng ky.

Vừa nãy khoảng cách giữa Hàn Sâm và bọn họ quá gần, sợ sức mạnh của Oanh Thiên Lục Phá nổ luôn chính mình cho nên vẫn không cái Oanh Thiên Lục Phá vào viên đạn. Bây giờ hắn đã kéo dài khoảng cách, sẽ không cần cố ky nhiều như vậy nữa.

Súng đạn hoành hành, sức mạnh khủng bố nổ tung khiến cho bốn Bán Bộ Thần Hóa chạy trối chết, làm gì còn cơ hội tiếp cận Hàn Sâm nữa.

Hơn nữa, bọn hắn căn bản không dám đón đỡ viên đạn được gắn thêm sức mạnh Oanh Thiên Lục Phá, cũng không dám hiếu chiến, tên nào tên nấy chạy trối chết, muốn lao ra khỏi phạm vi công kích của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không đuổi theo, đợi sau khi bọn hắn chạy xa, trực tiếp hợp hai tay lại, súng đôi Chú Ngữ chập lại thành một, biến thành kiểu súng bắn tỉa.

Hàn Sâm nhấc khẩu súng lên, nhắm vào Đường Lang Nhân, trực tiếp bóp cò.

Bùm!

Một viên đạn xẹt qua không trung trong nháy mắt, Đường Lang Nhân cảm nhận được sức mạnh đáng sợ ẩn chứa trong viên đạn, cũng không dám dùng đôi càng bọ ngựa ngăn chặn.

Lúc trước hắn có thể dùng càng bọ ngựa chống lại sức mạnh của Hàn Sâm là vì có thêm lĩnh vực của tộc Hoàng Cực. Bây giờ bọn họ chạy trốn tứ phía, đương nhiên đã không còn buff sức mạnh lĩnh vực nữa, sao dám liều mạng với Hàn Sâm.

Cánh bọ ngựa phía sau rung lên, Đường Lang Nhân lập tức bay ra ngoài hàng nghìn mét. Vốn cho là đã né được viên đạn nhưng ai ngờ viên đạn kia lại quay ngoắt tiếp tục đuổi theo, hơn nữa tốc độ càng trở nên nhanh hơn.

Đường Lang Nhân biến sắc, thân pháp nhanh chóng biến ảo. Nhưng bất kể hắn có biến hóa thế nào, viên đạn kia vẫn tiếp tục đuổi theo hắn không tha giống như gắn thiết bị theo dõi, hơn nữa tốc độ càng ngày càng nhanh, sắp bắt kịp Đường Lang Nhân.

Đường Lang Nhân cắn răng, phi thân xuống phía sau một ngọn núi, mắt nhìn chằm chằm vào vách núi đằng trước.

Bụp!

Viên đạn bay xuyên qua vách núi nhưng không phát nổ, chớp mắt đã tới trước mặt Đường Lang Nhân. Đường Lang Nhân vốn cho là mình phải đối đầu với sức mạnh nổ tung, ai ngờ viên đạn lại xuyên qua, lập tức kinh ngạc.

Không kịp nghĩ nhiều, Đường Lang Nhân đan đôi càng bọ ngựa cứng rắn nhất của mình ở phía trước mặt, bộc phá ra sức mạnh không gian khủng bố rồi cùng chém về phía viên đạn.

Bụp!

Cánh tay bọ ngựa cứng rắn vô song bị viên đạn trực tiếp xuyên qua. Sức mạnh kinh hoàng vẫn không ngừng lại, vân bắn về phía trước xuyên vào trán của Đường Lang Nhân, trực tiếp nổ tung đầu hắn.

Nhìn thấy Đường Lang Nhân đổ rầm xuống đất, những tầm khác và khán giả đều kinh hãi trong lòng.

Đường Lang Nhân cũng là một Bán Bộ Thần Hóa mạnh mẽ vạn người có một, thế mà dưới tình huống toàn lực chạy trốn vẫn bị Hàn Sâm một phát bắn chết. Sức mạnh khủng bố và kỳ dị của phát đạn đó quả thật là nghe mà rợn cả người.

“Rốt cuộc gen võ trang của hắn là gì thế, sao lại quái dị và ngang tàng như vậy, cách cả ngọn núi và đôi càng bọ ngựa mà vẫn bắn chết Đường Lang

Nhân”” Lý Tuyết Thành cau mày nói.

Mạnh đến đâu cũng vô dụng, còn kém Thần Hóa nhiều lắm.” Lý Ngọc Chân nói với sắc mặt khó coi.

Thiên Khải trưởng lão cười nói: “Sức mạnh như vậy đã rất gần với cấp độ Thần Hóa rồi. Muốn đánh thắng Chalais trước đây thì khả năng không cao nhưng để đối đầu với Chalais đã xuống cấp Vương thì sức mạnh này của Hàn Sâm vẫn có phần thắng rất lớn.

Tất cả mọi người đều bị một cú bắn kia của Hàn Sâm làm cho khiếp sợ, ba Bán Bộ Thần Hóa lại càng chạy nhanh hơn, sợ Hàn Sâm cũng cho mình một phát như vậy.

Thực tế, Hàn Sâm không có dư sức để bắn phát thứ hai nữa, chỉ là muốn dùng thử sức mạnh Tâm Hữu Linh Tê mà đã lập tức rút cạn toàn bộ sức mạnh trong cơ thể hắn, bây giờ hắn không còn dư sức để bắn tiếp phát thứ hai nữa.

“Săn giết dị chủng cấp Vương đột biến Liệt Không Đường Lang, thu được thú hồn đột biến Liệt Không Đường Lang, phát hiện gen dị chủng đột biến”

“Ta chỉ vừa mới nhập môn mà Tâm Linh Hữu Tê đã có uy lực như thế, đáng tiếc mức độ tiêu hao của thuật gen này quá nghiêm trọng, sử dụng một lần thì cần nghỉ ngơi một thời gian mới có thể sử dụng Tâm Linh Hữu Tê lần nữa.” Mặc dù Hàn Sâm nghe được tiếng thu được thú hồn nhưng lại không dám suy nghĩ để tránh bị Linh Lung và Lý Khả Nhi nghe trộm.

Thi thể của Liệt Không Đường Lang bị một cô gái tộc Thái Thượng mang đi, Hàn Sâm cũng không có cơ hội đi đào gen dị chủng.

“ Có phát súng này làm kinh động, tin rằng những tầm khác sẽ không tới làm phiền ta trong một thời gian ngắn đâu nhỉ?” Hàn Sâm đang nghĩ trong lòng thì đột nhiên thấy một bóng dáng đi về hướng này.

“Chalais?” Lý Khả Nhi và Linh Lung nhìn thấy bóng người đó đều giật mình.

Bọn họ biết rõ cơ thể Hàn Sâm bây giờ đã quá sức, cần thời gian hồi phục, căn bản không có cách nào tiếp tục chiến đấu nhưng Chalais lại

cố tình tới ngay lúc này.

Hàn Sâm cũng nhìn thấy Chalais nhưng hắn chỉ cười nói: “ Nhanh vậy đã không nhịn được muốn đấu một trận với ta sao?”

“Ngươi cần nghỉ ngơi bao lâu mới có thể hoàn toàn hồi phục?” Chalais nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Mười tiếng.” Hàn Sâm đáp.

“Được, mười tiếng này ngươi có thể an tâm nghỉ ngơi, nếu có ai đến

xâm phạm, ta sẽ tự giải quyết.” Chalais ngồi xuống tảng đá bên cạnh, mặt chữ điền tóc vàng, dáng người hùng tráng, trông thật khí thế.

Hết chương 2676.

Chương 2677. Chalais

“ Thật là một anh hùng hảo hán.” Trong lòng Hàn Sâm thầm khen ngợi, cũng không nghi ngờ gì hắn, ngồi xuống bên cạnh, vận hành Vật Ngữ Gen, hồi phục lại sức lực hao tổn.

Tâm Hữu Linh Tê là ngưng tụ toàn bộ sức mạnh bên trong cơ thể vào một điểm bộc phát, trong một kích kiệt quệ sức lực toàn thân, rất lâu mới có thể hồi phục được.

Lý do Hàn Sâm thử nghiệm Tâm Hữu Linh Tê là bởi vì hắn có phương pháp hồi phục sức lực trong một thời gian ngắn, không cần đợi quá lâu đã có thể tiếp tục chiến đấu.

Song Chalais đã sẵn lòng đợi hắn nên đương nhiên không cần phải sử dụng phương pháp quyết liệt như vậy.

Ba Bán Bộ Thần Hóa bỏ chạy kia giờ mới biết sức lực của Hàn Sâm đã cạn kiệt, có người còn hối hận vừa nãy sao không quay lại đánh với Hàn Sâm một trận.

Tộc Thái Thượng đã kí khế ước với ba tên Bán Bộ Thần Hóa kia cũng nhịn không được mà khẽ lắc đầu.

Tộc Thái Thượng chọn tằm, thứ nhất là xem thiên phú, thứ hai là xem sức mạnh, thứ ba là xem tâm tính. Song tâm tính này bình thường rất khó nhìn ra, thường chỉ khi ở giữa ranh giới giữa sự sống và cái chết mới hiện rõ. Nếu tâm tính biểu hiện ra ngoài tương đối kém trong Tằm Chi Chiến thì thậm chí có khả năng bị tộc Thái Thượng vứt bỏ. Đây cũng là một trong những công dụng của Tằm Chi Chiến.

Tuy Gru đã bại trận nhưng tộc Thái Thượng kí khế ước với hắn rất hài lòng với tâm tính của hắn, cũng sẽ không vứt bỏ hắn. Nhưng Đường Lang Nhân và ba người này rõ ràng đã đứng trên bờ vực bị vứt bỏ.

Đương nhiên đây chỉ là biểu hiện nhất thời. Nếu sau này họ lại có biểu hiện khác xuất chúng, có lẽ vẫn còn có thể cứu vấn được tình thế, chỉ có Đường Lang Nhân đã chết đã không còn cơ hội.

Có Chalais ở đây, những tằm khác không dám lại gần, Hàn Sâm liên tục vận chuyển Vật Ngữ Gen hồi phục sức mạnh của bản thân, dường như không để ý bất cứ thứ gì bên ngoài.

“Chalais, sao ngươi không ra tay?” Cô gái tộc Mị Hồ lại gần Chalais, nhìn Hàn Sâm đang vận chuyển Vật Ngữ Gen hỏi.

“Ta đến Thiên Ngoại Thiên để tu hành, không phải để sát sinh.” Chalais thản nhiên nói.

“Người đừng quên bây giờ ngươi đã rớt xuống Bán Bộ Thần Hóa. Với sức mạnh mà hắn vừa thể hiện, nếu như đợi hắn hoàn toàn hồi phục, ngươi chưa chắc có thể thắng được. Lẽ nào ngươi bằng lòng từ bỏ bộ giáp Thái Dương Thần kia sao?” Cô gái nháy mắt nói.

Chalais lặng im, cô gái lại nói tiếp: “Nếu ngươi không ra tay thì để ta ra

tay.” Dứt lời, cô gái đi về phía Hàn Sâm, trên năm ngón tay lóe lên ánh sáng kì lạ.

“Ta đã nói sẽ bảo vệ hắn chu toàn trong mười tiếng, nếu ngươi còn tiến thêm bước nữa thì sẽ là kẻ thù sinh tử của ta.” Chalais mở miệng nói.

“Ngươi sẽ hối hận đấy, sinh tồn trong vũ trụ rộng lớn này vốn là mạnh được yếu thua, tâm tính và hành động của ngươi thế này không đủ để chống đỡ bộ tộc hưng thịnh.” Cô gái nói.

“ Có lẽ vậy.” Chalais cũng không tranh luận.

Thấy Chalais thờ ơ, cô gái chớp mắt, cười duyên nói: “ Chalais ơi là Chalais, ngươi tự ăn quả Ma Tử, rơi xuống Bán Bộ Thần Hóa chưa chắc đã là đối thủ của Hàn Sâm, lại còn kiêu ngạo như vậy, e rằng trong cả đại vũ trụ này cũng không tìm được mấy người kiêu ngạo như ngươi.”

Lời của nàng vừa như khen vừa như châm biếm nhưng âm thanh lại vừa vặn truyền ra ngoài.

Những tầm và tộc Thái Thượng vốn không biết chuyện Chalais đã ăn quả Ma Tử, lúc này nghe xong đều choáng váng.

“Chalais đã ăn quả Ma Tử sao?” Sắc mặt của Lý Ngọc Chân và Lý Tuyết Thành lập tức trở nên rất khó coi.

Chalais cấp Thần Hóa đương nhiên là bất khả chiến bại trong Tầm Chi Chiến nhưng nếu như hắn ăn quả Ma Tử bị giáng cấp xuống Bán Bộ Thần Hóa thì chưa chắc đã thắng.

“Chẳng trách Thiên Khải trưởng lão lại đặt cược Thiên Khải Bảo Châu, hắn đã biết trước chuyện Chalais ăn quả Ma Tử bị giáng xuống Bán Bộ Thần Hóa rồi.” Lý Tuyết Thành nghiến răng nghiến lợi, chỉ vào Chalais trong hình chiếu la lên: “Tên ngốc này, đã bị giáng cấp xuống Bán Bộ Thần Hóa còn ở đó mà kiêu ngạo cái gì nữa, còn không mau nhân lúc Hàn Sâm còn yếu mà thủ tiêu hắn đi?”.

Bây giờ Lý Tuyết Thành rất hận không thể tự mình cầm tay Chalais, giúp hắn xử lý Hàn Sâm.

Sắc mặt của Lý Ngọc Chân cũng lúc xanh lúc trắng, rõ ràng dao động trong lòng cũng rất mãnh liệt.

Hai người bọn họ bị Chalais chọc sắp tức hộc máu đến nơi nhưng Linh Lung và Lý Khả Nhi lại rất vui vẻ. Chalais đã không còn là Thần Hóa, tỷ lệ Hàn Sâm chiến thắng rất lớn, không còn tuyệt vọng như trước kia

nưa.

Chalais không còn là Thần Hóa không chỉ ảnh hưởng đến tâm tình của người ngoài cuộc, mà đối với tằm trong Đàn Cốc, đây còn là tin tức quan trọng liên quan đến thứ hạng của bọn họ.

Dưới chân núi bên trong Đàn Cốc, một người đàn ông tộc Thái Thượng khẽ híp mắt nói: "Vậy mà Chalais lại ăn quả Ma Tử, rơi xuống Bán Bộ Thần Hóa. Ta vốn còn tường không có hy vọng tranh vị trí thứ nhất nữa, bây giờ xem ra đã có một cơ hội rồi."

Một suy nghĩ lóe lên, người đàn ông tộc Thái Thượng chớp mắt đã dịch chuyển ra ngoài, xuất hiện ở một bên khác của Đàn Cốc. Ở đó có ba tằm cấp Bán Bộ Thần Hóa, đúng là ba người trước đó đã giao chiến với Hàn Sâm.

"Mạc Phương…" Ba người nhìn thấy người đàn ông tộc Thái Thượng đều hoảng sợ trong lòng, cảnh giác ngưng tụ sức mạnh của mình.

Trong mười hai tằm, ngoại trừ Hàn Sâm và Chalais thì nổi tiếng nhất chính là Mạc Phương, có vài tằm còn sợ Mạc Phương hơn cả Hàn Sâm và Chalais.

Mặc dù Mạc Phương chỉ là Bán Bộ Thần Hóa nhưng dù sao hắn cũng là tộc Thái Thượng, không thể đánh đồng với các tằm khác.

"Ba người không cần lo lắng, ta đến đây chỉ muốn hợp tác với ba người chứ không có ý khiêu chiến." Mạc Phương cười nói.

“Hợp tác? Ý của ngươi là chỉ Chalais?” Một người tộc Hoàng Cực nghe Mạc Phương nói thì lập tức phản ứng lại.

Mạc Phương sớm không tới trễ không tới, lại cố tình tới khi cô gái tộc Mị Hồ nói Chalais đã giáng xuống cấp Bán Bộ Thần Hóa, có thể đoán được rõ ràng hắn muốn làm gì.

“Đúng vậy, nếu như Chalais là Thần Hóa thì chúng ta chẳng có chút cơ hội nào hết. Nhưng giờ hắn chỉ là Bán Bộ Thần Hóa, chúng ta liên thủ là có thể hất cẳng hắn khỏi cuộc chiến, còn tiện tay giải quyết tên Hàn Sâm yếu ớt kia.” Mạc Phương nói.

“Đánh bại Chalais rồi thực lực của bọn ta cũng không đủ để lấy vị trí thứ nhất, chỗ tốt đều bị ngươi lấy hết rồi, còn bọn ta có lợi gì đâu? Sao bọn ta phải mạo hiểm giúp ngươi?” Xạ thủ tộc Aichi nhìn Mạc Phương hỏi.

“Xin lỗi cho ta nói thẳng. Thực lực của các ngươi thuộc dạng áp chót trong Đàn Cốc. Dưới tình huống bình thường, trừ mấy người đã rút khỏi thi đấu kia thì e rằng các ngươi phải xếp sau cùng. Nếu như các ngươi giúp đỡ ta, sau khi thành công, chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác đá những tầm khác ra khỏi Đàn Cốc. Ta xếp thứ nhất, vị trí hai ba bốn phía sau đương nhiên thuộc về các ngươi.” Mạc Phương nói.

“Ngươi nói thật sao?” Ba người đều vui mừng khôn xiết. Sở dĩ họ liên thủ với nhau ngay từ đầu cũng là bởi vì biết sức chiến đấu của bản thân khá yếu.

“Người của tộc Thái Thượng ta đã từng nói lời mà không giữ lời chưa?” Mạc Phương ngạo nghễ nói.

“Được, bọn ta làm.” Hai người Bán Bộ Thần Hóa của Hoàng Cực Tộc liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó nói với Mạc Phương.

Nếu các tầm khác đến tìm để hợp tác thì bọn họ còn có thể sẽ do dự,

song thân phận của Mạc Phương lại khác. Tuy hắn là tầm nhưng cũng là một phần của tộc Thái Thượng, trong tộc Thái Thượng này hợp tác

với hắn là đáng tin nhất.

Hết chương 2677.

Chương 2678. Bát Khiếu Thiên Tử

Hàn Sâm vừa tu dưỡng được nửa tiếng thì đám Mạc Phương đã dịch chuyển tức thời đến.

Chalais hướng mắt nhìn về phía Mạc Phương, khóe miệng Mạc Phương hơi nhếch lên, cũng nhìn Chalais. Hai người họ đều không nói gì nhưng trong lòng đã biết rõ suy nghĩ của nhau.

“Hồ Điệp, ngươi tính đi chung với bọn ta hay đi theo Chalais?” Mạc Phương nhìn cô gái tộc Mị Hồ bên cạnh hỏi.

“Ta chỉ là một cô gái yếu ớt, nào có giúp được ai.” Hồ Điệp nói rồi bèn lui qua một bên, rõ ràng là muốn đứng ngoài quan sát, không giúp ai hết.

Mạc Phương biết cô gái Hồ Điệp này không đơn giản, nàng vừa mới loan tin Chalais rơi xuống Bán Bộ Thần Hóa ra ngoài, rõ ràng là có suy nghĩ ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Song Mạc Phương cũng không để ý, dù Hồ Điệp gian xảo thế nào thì cuối cùng thực lực cũng không đủ, không thể uy hiếp được vị trí đầu tiên của hắn. Bây giờ chướng ngại lớn nhất của hắn vẫn là Chalais.

“Chalais, ngươi nhất định phải bảo vệ Hàn Sâm sao?” Mạc Phương nói rồi khẽ ra hiệu, ba người kia cũng đã từ từ tụ lại, vây Chalais vào trung tâm.

“Bảo vệ hay không bảo vệ thì ngươi cũng muốn đánh một trận với ta thôi, không phải sao?” Chalais đứng dậy. Cơ thể hắn cao hơn ba mét, thoạt nhìn cực kỳ hùng tráng, không giận tự uy, giống như một con kim mao hùng sư.

Mạc Phương khẽ cười: “Chỉ cần ngươi tự động rút lui, chúng ta cũng có thể không chiến.”

“Ra tay đi.” Ánh mắt Chalais trầm tĩnh, như một ngọn núi cao đứng sừng sững trên mặt đất.

“Vậy thì ngươi phải cẩn thận đấy.” Mạc Phương nói xong, một ngón tay trực tiếp điểm ra, vậy mà một quyền kia lại mang theo lực Phá Tà của Long Tộc.

Long tộc được mệnh danh là chư thiên đệ nhất dũng, lực Phá Tà là một loại thuật gen cô đọng và ngưng tụ sức mạnh vào một điểm, khắc chế diện tích, hơi giống với Tâm Hữu Linh Tê của Hàn Sâm.

Song Tâm Hữu Linh Tê là bộc phát tất cả sức mạnh trong một lần, còn lực Phá Tà chỉ là cô đọng và ngưng tự sức mạnh hiện hữu.

Trước kia Hà Sâm cũng từng nghiên cứu lực Phá Tà của Long tộc, đúng là thuật gen rất đáng sợ.

Lúc này được sử dụng trong tay Mặc Phương, sức mạnh còn khủng khiếp hơn Bán Bộ Thần Hóa của Long tộc, hư không như bị một chỉ kia đâm xuyên ra một cái lỗ đen.

Chalais không tránh không né, thân thể hùng tráng bước lên trước một bước, đồng thời cũng vung nắm tay ra. Dưới sự chuyển động tốc độ cao, mái tóc xoăn vàng bay múa điên cuồng trong gió, giống như một con sư tử mạnh mẽ lao băng băng ngược chiều gió.

Ầm!

Sức mạnh củ chỉ và quyền va chạm, sóng chấn động kinh khủng lập tức nổ tung khiến bốn phía sụt xuống một mảng lớn. Chalais vẫn không nhúc nhích, mà Mạc Phương lại lui về sau mười mấy mét mới đứng vững được thân thể.

Mạc Phương mỉm cười nói: “Không hổ là Thần Hóa bẩm sinh, cho dù đã rơi xuống Bán Bộ Thần Hóa vẫn có tố chất cơ thể mà sinh vật bình thường không cách nào so sánh được.”

“Một thân man lực mà thôi, chẳng là gì cả, so với thuật gen bí truyền của tộc Thái Thượng thì không đáng nhắc tới.” Chalais không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Bàn về năng lực chiến đấu thì ta không phải là đối thủ của ngươi nhưng mà vị trí hạng nhất ta lại muốn, thế nên chỉ có thể xin lỗi thôi.” Mạc Phương nói xong, hai người tộc Hoàng Cực và một xạ thủ tộc Ngải Chi đã hành động cùng lúc.

Chalais lập tức rơi vào trong khốn cảnh mà Hàn Sâm từng trải qua, hơn nữa tình cảnh của hắn bây giờ còn khó khăn hơn Hàn Sâm mới vừa rồi.

Thiếu đi một Đường Lang Nhân, nhiều thêm một Mạc Phương tạo nên chênh lệch cực lớn, sức mạnh của Mạc Phương là thứ Đường Lang Nhân ko thể nào so sánh được.

Hơn nữa không biết có phải ảo giác hay không, sau khi có Mạc Phương gia nhập, sự phối hợp của bọn họ càng trở nên trôi chảy hơn so với lần trước, gần như có thể nói là thiên y vô phùng.

“Mạc Phương am hiểu thuật tâm linh. Có hắn chỉ huy, thoải mái khống chế ba tầm kia giống như ngón tay của hắn, phát huy trận thế bốn người lên đến hiệu quả lớn nhất. Chalais không có sự áp chế tuyệt đối về sức mạnh nữa, lần này chỉ sợ là nguy hiểm rồi.” Linh Lung nhìn Chalais trên chiến trường nói.

Trong lúc Linh Lung nói, Chalais cũng đã bị đánh trúng mấy đòn.

Chalais sinh ra trong một tộc nhỏ, trong tộc không có thuật gen đỉnh cấp, trừ thiên phú và cấp bậc ra thì các phương diện kỹ thuật đều không bằng Hàn Sâm, có mấy thuật gen đỉnh cấp cũng là sau khi tới Thiên Ngoại Thiên mới được học.

Nếu nói để Chalais cố gắng dùng kỹ xảo đoạt lại ưu thế trong sự vây công của bốn người thì điều đó tuyệt đối không thể nào làm được.

Không phải nói kỹ thuật của Chalais không bằng Hàn Sâm, mà là hắn không có nhiều kỹ xảo để dùng như Hàn Sâm.

Chịu sự quản chế của hai tộc Hoàng Cực và lĩnh vực vây khốn của tộc Aichi, sức mạnh của Chalais rất khó chạm đến bọn Mạc Phương, giống như một con dã thú bị vây hãm trong lồng, bất kể hắn giấy dụa thế nào cũng khó có thể lao ra khỏi lồng giam, ngược lại còn bị người bên ngoài lồng giam dùng binh khí đâm bị thương cơ thể.

Mười ngón tay Mạc Phương cùng chuyển động, giống như mười lưỡi dao sắc bén, mang theo thần quang khủng bố không ngừng đan vào nhau, để lại từng vết máu trên cơ thể hùng tráng của Chalais.

Trong tộc Thái Thượng, Mạc Phương có biệt danh là “Bát Khiếu Thiên Tử”.

Nếu một người có tâm tư tinh tế thì bình thường đều sẽ nói người này bát diện linh lung hoặc là có thất khiếu linh lung tâm, nhưng Mạc Phương vừa một công đôi ba việc lại vừa có tâm tư cực kỳ tinh tế, cho nên mới phải ghép hai từ lại với nhau, tạo ra biệt danh Bát Khiếu Thiên Tử này.

Đừng nói là chỉ huy ba Bán Bộ Thần Hóa, cho dù là chỉ huy thiên quân vạn mã thì Mạc Phương cũng có thể dễ dàng sai khiến.

“Đúng là khí lực cường tráng, có vẻ còn mạnh hơn cả tộc Thái Thượng cùng cấp nữa. Thần Hóa bẩm sinh thiên phú thập giáp hiếm thấy, quả nhiên danh bất hư tryền.” Mạc Phương thấy Chỉ Mang của mình rơi xuống người

Chalais chỉ có thể cắt rách máu thịt của hắn, để lại trên người hắn một vết thương nhợt nhạt, không khỏi tán thưởng trong lòng.

Trái tim của Lý Ngọc Chân và Lý Tuyết Thành đang quan sát đều suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. Bây giờ đã không còn là vấn đề Hàn Sâm có

thể thắng Chalais hay không nữa, thoạt nhìn Chalais cũng sắp chống đỡ hết nổi rồi.

"Chết tiệt…" Lý Tuyết Thành xanh cả mặt, vừa nghĩ tới hậu quả nếu Chalais thua trong trận Tầm Chi Chiến, thân thể hắn cũng không nhịn được mà run rẩy.

Mà lúc này, những tên tộc Thái Thượng lúc trước cược Hàn Sâm giành hạng nhất trong Tầm Chi Chiến lại vô cùng hào hứng.

"Tên nhóc Mạc Phương kia được đấy, tuy lực chiến của bản thân hắn hơi kém nhưng mà nói đến chỉ huy thì trong cả thế hệ trẻ của tộc Thái Thượng cũng không tìm ra mấy người mạnh hơn hắn."

"Làm tốt lắm, nhanh chóng tiễn Chalais ra ngoài đi."

"Ha ha, Mạc Phương tiêu giệt hắn, sau đó lại bị Hàn Sâm tiêu diệt, kịch bản này ta thích."

Vết thương trên người Chalais không ngừng tăng lên, nếu như đổi thành một Bán Bộ Thần Hóa có khí lực kém hơn một chút thì e rằng đã không chống đỡ nổi từ lâu rồi. Nhưng trong mắt Chalais lại hoàn toàn không nhìn thấy

một tia lùi bước và sợ hãi.

Trong đôi mắt như sư tử chỉ có hưng phấn, giống như sự hưng phấn cuồng nhiệt của dã thú, dường như thứ chảy ra từ những vết thương kia ko phải là máu mà là thuốc kích thích.

Mạc Phương âm thầm cau mày, bởi vì hắn phát hiện ra mình càng ngày càng khó làm Chalais bị thương, chỉ cần là phương pháp đã dùng qua một lần, sử dụng lại lần thứ hai sẽ không thể tổn thương đến hắn nữa, khiến cho

Mạc Phương chỉ có thể không ngừng thay đổi thế trận, bản thân cũng phải dùng đủ loại kỹ xảo khác nhau mới có thể áp chế được Chalais.

Người bên ngoài nhìn vào thì có vẻ Chalais vẫn bị áp chế nhưng lại không biết Mạc Phương đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm tư và sức lực.

Nhưng cho dù trong tộc Thái Thượng có thuật gen của chư thiên vạn tộc, Mạc Phương cũng không thể luyện hết toàn bộ, thời gian chiến đấu càng dài khó tránh khỏi sự lặp lại không ngừng.

“Chỉ có như thế thôi sao?” Trong mắt Chalais hiện lên vẻ thất vọng.

Hết chương 2678.

Chương 2679. Thiên phú chiến đấu đáng sợ

Rất nhanh người đang xem cuộc chiến cũng chú ý tới điểm này, chỗ bị thương của Chalais ngày càng ít, hơn nữa vết thương trên người Chalais khôi phục lại cực nhanh, gần như sắp không nhìn thấy vết thương trên người hắn nữa.

“Hiện giờ chủng tộc trong đại vũ trụ đều mạnh như vậy sao?” Lý Khả Nhi không khỏi thở dài nói.

Bất kể là Kim Tệ, Hàn Sâm hay là Chalais đều không xuất thân từ đại tộc, thậm chí còn chẳng phải thượng tộc nhưng mỗi người lại có được thiên phú và năng lực mà ngay cả tộc Thái Thượng bình thường cũng không thể so sánh được.

Rất nhiều tộc Thái Thượng đang xem cuộc chiến cũng đều có cùng suy nghĩ với Lý Khả Nhi, tộc Thái Thượng bình thường cũng chỉ đến thế mà thôi, không thể mạnh hơn Hàn Sâm và Chalais được.

Song tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên cũng không yếu hơn bọn họ. Không phải nói tu luyện Thái Thái Thượng Cảm Ứng Thiên sẽ rất mạnh, song một khi tằm của họ thăng cấp tới Thần Hóa cao cấp, kinh nghiệm mà họ nhận được từ đó có thể khiến cho năng lực và ý cảnh của họ có một bước nhảy vọt về chất.

Giống như Linh Lung và Lý Khả Nhi. Các nàng chắc chắn không mạnh bằng Hàn Sâm, dưới tình huống cùng cấp cũng không phải đối thủ của Hàn Sâm. Nhưng sau khi các nàng có được kinh nghiệm thăng cấp Thần Hóa của Hàn Sâm mà các nàng vẫn chỉ là cấp Vương thì ngay cả Hàn Sâm bây giờ cũng không thể sánh được với sức mạnh và ý cảnh cấp Vương của các nàng.

Mắt thấy đã sắp không áp chế nổi Chalais, trong mắt Mạc Phương chợt lóe lên quang mang kỳ lạ, con mắt thứ ba vẫn luôn đóng chặt trên trán bỗng mở ra, làm lộ mắt Thái Cực Âm Dương trắng đen rõ ràng.

Trong nháy mắt con mắt kia mở ra, khí chất cả người Mạc Phương cũng biến hóa theo. Tuy không trực tiếp hóa thành cỗ máy vô tình giống như Linh Lung nhưng cũng tỏa ra uy nghi khiến người khác không thể xâm phạm.

Trong nháy mắt con mắt kia mở ra, ba Bán Bộ Thần Hóa vốn chỉ nghe theo tâm linh của hắn ra lệnh làm việc, ánh mắt đã mất đi tiêu điểm trong tích tắc, giống như con rối bị Mạc Phương hoàn toàn khống chế, biến thành một phần thân thể Mạc Phương, bị Mạc Phương khống chế chiến đấu như tay chân của hắn.

Lúc này, sắc mặt của tộc Thái Thượng ký khế ước với ba Bán Bộ Thần Hóa kia cũng hơi khó coi, không ngờ tằm bọn họ lựa chọn lại tệ như vậy, e rằng phải ra ngoài chọn lại tằm mới thôi.

Đồng thời khi Mạc Phương mở ra Thái Thượng Chi Nhãn, tình thế trên chiến trường lập tức biến đổi, Chalais vốn đã không còn áp lực, áp lực lại lập tức tăng lên gấp bội.

Bốn tằm lúc này đã không còn là một Mạc Phương và ba Bán Bộ Thần Hóa nữa, mà biến thành bốn Mạc Phương. Song sức mạnh ba Mạc Phương khác

sử dụng vẫn là sức mạnh của bản thân họ, còn thân thể đều đã biến thành ý chí do Mạc Phương điều khiển.

Cảm nhận được áp lực cực lớn, ánh mắt Chalais lại vụt sáng lên.

Chiến đấu, chiến đấu điên cuồng, sức mạnh khác nhau của bốn Mạc Phương được Mạc Phương hóa giải thành vô số tổ hợp, phối hợp lẫn nhau giống như một người, khiến Chalais không tìm ra được cơ hội nào.

Ở trong cuộc chiến biến hóa khôn lường này, tuy Chalais có thể duy trì không bại trận nhưng nhất thời cũng khó tìm được chỗ đột phá. Cuộc chiến giữa hai bên tiếp tục giằng co, vết thương trên người Chalais cũng càng nhiều thêm.

Vào lúc này cô gái tộc Mị Hồ lại lén lút đi tới bên cạnh Hàn Sâm đang trong trạng thái tu luyện.

“Hàn Sâm ơi là Hàn Sâm, cuối cùng cũng có ngày ngươi rơi vào tay ta.” Cô gái tộc Mị Hồ vung bàn tay ngọc ngà lên, vỗ một chưởng về phía sau lưng Hàn Sâm.

Tuy Hàn Sâm đang trong trạng thái tu hành nhưng vẫn có thể phân †âm chú ý những chuyện khác, nắm nhất cử nhất động của cô gái tộc Mị Hồ kia trong lòng bàn tay, đang muốn đứng dậy ứng chiến, lại đột nhiên nghe được một tiếng quát.

Tiếng quát kia giống như tiếng sét đánh qua hư không, rõ ràng là tới từ Chalais.

Tuy Chalais đang khổ chiến với Mạc Phương nhưng vẫn chú ý tới tình hình của Hàn Sâm bên này, thấy một chưởng của cô gái tộc Mị Hồ đánh úp về phía sau lưng Hàn Sâm, quang mang trong mắt lập tức sáng rực, há miệng phát ra một tiếng sư tử rống.

Trong chớp mắt, hình thể của Chalais lập tức bành trướng gấp đôi, cơ bắp toàn thân nổi lên cuồn cuộn, ánh sáng đỏ ngầu như ngọn lửa tuôn ra ngoài cơ thể, mái tóc vàng dựng đứng trong lửa đỏ, thoạt nhìn giống như một pho tượng Sư Thủ Ma Thần.

Mạc Phương vốn đang khó phân thắng bại với Chalais, bị quyền thế khủng bố của Chalais quét qua không khỏi lui về sau né tránh, trong chớp mắt đã bị Chalais xé rách thế trận, thình lình vọt tới trước người Hàn Sâm, một quyền đánh về phía cô gái tộc Mị Hồ.

Cô gái tộc Mị Hồ hơi kinh hãi, thân pháp biến ảo lui ra mấy ngàn mét như mây trôi, mới miễn cưỡng tránh được một quyền của Chalais

"Chalais, ngươi tội gì phải vì một kẻ địch mà làm khó ta?" Cô gái tộc Mị Hồ cau mày nhìn chằm chằm Chalais nói.

"Ta đã nói cần bảo vệ hắn mười tiếng, nếu người nào dám động đến hắn đó chính là đối địch với Chalais ta." Chalais đứng bên cạnh Hàn Sâm, giống như một pho tượng Ma Thần lạnh lùng nói.

Mạc Phương nhìn Chalais sửng sốt không thôi. Bây giờ sức mạnh và khí thế trên người Chalais đã thay đổi một trời một vực so với vừa rồi, lúc trước chiến đấu kịch liệt như vậy mà hắn vẫn không chịu dùng hết sức lực.

"Mạc Phương, ta và ngươi liên thủ cùng đánh hắn một trận thì sao?" Thấy không thể đả động được Chalais, cô gái tộc Mị Hồ chuyển hướng nói với Mạc Phương.

"Được." Mạc Phương rõ ràng không cam lòng bại lui như vậy, dù thế nào cũng muốn thử xem.

Cô gái tộc Mị Hồ cũng không nói nhiều nữa, trên người lóe lên ánh sáng đỏ, biến ra một áo giáp toàn thân màu đỏ thẫm, bao lấy cả thân thể nàng vào trong, chỉ còn một cái đuôi lộ ra bên ngoài.

Mà cái đuôi kia lại chia ra làm chín, hóa thành chín cái đuôi hồ ly đong đưa trên không trung, lĩnh vực màu hồng phấn trong phút chốc bao phủ hư không.

Trên người Chalais lập tức xuất hiện từng cái khóa tơ hồng như có như không, trói chặt cơ thể hắn không cách nào động đậy.

Không cần bất kỳ trao đổi nào, gần như là cùng một lúc, Mạc Phương cũng đã khống chế bốn cỗ thân thể toàn lực tấn công về phía Chalais, lĩnh vực chồng chất cũng đồng thời phủ xuống trên người Chalais.

Mắt thấy năm Bán Bộ Thần Hóa đồng thời vây công Chalais, Chalais vẫn vững như Thái Sơn, trong mắt tản qua vầng hào quang nóng rực, sức mạnh trên người giống như núi lửa phun trào.

"Grào!" Theo tiếng gầm hung tàn của Chalais, sức mạnh kinh khủng nổ tung khóa tơ hồng trên người trong nháy mắt, nắm đấm giống như xích diễm chiến chùy phá vỡ hư không, đánh thẳng lên người một tộc Hoàng Cực.

Mạc Phương khống chế tộc Hoàng Cực kia ra sức giơ hai cánh tay lên ngăn cản. Nhưng dưới một quyền kia, xương cánh tay được buff sức mạnh lĩnh vực vẫn bị một quyền của Chalais đánh gãy, nắm đấm đập vào lồng ngực hắn, lập tức nổ bay hắn ra ngoài như sao băng.

Rầm! Rầm! Rầm! Rầm!

Chalais giống như Ma Thần không thể ngăn cản, mỗi quyền một người, nổ bay Mạc Phương và ba tầm mà hắn khống chế ra ngoài, căn bản không cho bọn họ bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Một quyền một người trông có vẻ đơn giản nhưng thật ra lại không dễ dàng như vẻ bề ngoài, chỉ có Mạc Phương tự hiểu rõ trong lòng, một quyền tưởng chừng đơn giản của Chalais đã phong kín tất cả các khả năng ứng biến của hắn, quả thực chính là một quyền tạo ra để khống chế hắn.

Bốn quyền đều có sự khác nhau vi diệu, cũng là nhằm vào sức mạnh bất đồng của bốn cỗ thân thể.

Có thể làm được đến trình độ này chỉ có một khả năng, đó là Chalais đã nắm năng lực và tư duy chiến đấu của bốn người bọn hắn như lòng bàn tay.

"Chẳng lẽ trong cuộc chiến ngắn ngủi ban nấy hắn đã hiểu thấu toàn bộ thói quen chiến đấu và năng lực của tất cả chúng ta đến mức độ này rồi sao?"

Mạc Phương va đụng vào ngọn núi, máu tươi trong miệng phun ra, vùng vẫy mấy cái mà không đứng lên nổi, trong lòng kinh hãi, khó mà tin nổi.

Hết chương 2679.

Chương 2680. Sức mạnh ngang nhau

Mọi người đều khiếp sợ, không ngờ sau khi Chalais rơi xuống Bán Bộ Thần Hóa lại vẫn có sức mạnh khủng bố như vậy, ngay cả cường giả như Mạc Phương cũng có thể một quyền trọng thương, thực lực như vậy dưới Thần Hóa gần như không địch thủ.

“Ha ha, ta biết ngay Chalais chắc chắn sẽ không thua đâu, Mạc Phương, Hàn Sâm gì chứ, cũng không bằng một quyền của Chalais.” Lý Thành Tuyết hưng phấn cười ha hả.

Lý Ngọc Chân cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu như Chalais thực sự thua như vậy thì cuộc sống sau này của bọn họ sẽ thật sự rất khó khăn.

Lúc này Linh Lung và Lý Khả Nhi lại hơi lo lắng. Chalais mạnh mẽ như thế, cho dù không phải là Thần Hóa, Hàn Sâm có thể thắng hay không cũng là một vấn đề.

“Chalais, ngươi sẽ phải hối hận.” Cô gái tộc Mị Hồ là người duy nhất không bị nổ bay ra ngoài oán hận nói một câu, lại liếc nhìn Hàn Sâm, lúc này mới xoay người rời đi.

Chalais thờ ơ, trở lại chỗ lúc trước ngồi xuống, thân thể cũng dần dần khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Tất cả mọi người đều bị Chalais đánh lui, Hàn Sâm cũng tiếp tục an †âm khôi phục thể lực. Từ sau trận chiến đó, không có ai tới nơi này quấy rầy bọn nọ nữa.

Mười tiếng trôi qua rất nhanh, thân thể Hàn Sâm đã khôi phục đến trạng thái tốt nhất, đứng dậy nhìn về phía Chalais, chỉ thấy hắn vẫn yên ổn ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt yên bình nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Hàn Sâm, Chalais cũng mở mắt, nhìn Hàn Sâm nói: "Nghỉ ngơi xong chưa?"

"Đã hoàn toàn khôi phục." Hàn Sâm trả lời.

"Vậy thì bắt đầu thôi." Chalais nhìn Hàn Sâm, ánh sáng đỏ ngầu trên người lẫn nữa bừng lên, nhanh chóng bành trướng thân thể của hắn, biến thành một pho tượng Sư Thủ Ma Thần.

"Dị chủng Thần Hóa bẩm sinh cấp đột biến sao? Khó trách có thiên phú thập giáp." Hàn Sâm nhìn nội tình của Chalais, thầm nghĩ trong lòng: "Nhưng cho dù rơi xuống Bán Bộ Thần Hóa thì trông có vẻ vẫn cực kỳ khó nhằn."

Hàn Sâm cũng thấy được toàn bộ quá trình cuộc chiến vừa rồi, biết khí lực Chalais cũng không kém gì hắn. Hơn nữa thiên phú chiến đấu của người này cực cao, chỉ trong cuộc chiến ngắn ngủi kia cũng đã nắm rõ bốn người Mạc Phương như lòng bàn tay, thiên phú chiến đấu như vậy không hề kém cạnh Hàn Sâm.

Không nói thêm gì, hai tay Hàn Sâm làm đao, phát huy đao pháp Thiên Chi Hạ và tổ hợp Nha Đao hắn am hiểu nhất ra.

Chalais cũng không lùi bước, vung nắm đấm lên đón lấy. Quyền chưởng của hai người va chạm không ngừng trong không khí, sinh ra sóng xung kích như pháo hoa nhanh chóng nổ tung ra.

Trận chiến của hai người khiến người ta cảm thấy vĩnh viên không có

hồi kết, thoạt nhìn tố chất thân thể và các phương diện sức mạnh của bọn hắn đều ngang tài ngang sức, dường như khó có thể phân thắng

thua.

“Tố chất thân thể của hai người bọn hắn đều rất khủng bố. Hàn Sâm kinh khủng hơn một chút, suy cho cùng hắn mới chỉ là Cửu Trọng cấp Vương, nếu chờ hắn thăng cấp Bán Bộ Thần Hóa chỉ sợ tố chất thân thể còn mạnh hơn Chalais. Cũng không biết sao một Tỉnh tộc lại có được tố chất thân thể kinh khủng như vậy, chẳng lẽ môn thuật gen mà hắn tu luyện thật sự mạnh mẽ như vậy sao?” Thiên Khải trưởng lão tự lẩm bẩm.

“Chắc là vậy đấy, ngay cả tố chất thân thể tộc Thái Thượng cũng không đạt được yêu cầu của môn thuật gen kia, chứ đừng nói đến những sinh vật đại vũ trụ khác. Hàn Sâm có thể nhập môn cũng là chuyện ngoài ý muốn.” Kỳ Ngọc trưởng lão cười khổ nói.

“Chỉ có thể nói vận khí của tiểu tử này tốt thật.” Thiên Khải trưởng lão cũng cười nói.

Rầm!

Chưởng quyền chạm nhau tạo nên sóng xung kích cực mạnh, Hàn Sâm và Chalais không khống chế nổi mà giật lùi về sau.

Sau khi Hàn Sâm lui về phía sau, lập tức giơ một tay làm đao bổ về phía trước, lập tức vô số mảnh đao hiện lên trong hư không, giăăng mắc chằng chịt không biết bao nhiêu mà kể.

Theo tay Hàn Sâm bổ về phía trước, những mảnh đao kia cũng đan xem chém về phía Chalais từ bốn phương tám hướng, không để lại cho Chalais bất kỳ không gian tránh né nào.

Ánh sáng rực rỡ trong mắt Chalais lóe lên, chợt đánh một quyền xuống đất. Mặt đất trực tiếp bị hắn đánh sập, ngọn núi bốn phía cũng sụp đổ theo, vô số đá vụn bay lên, đụng vào những mảnh đao kia.

Chỉ thấy mảnh đao và vô số đá vụn va chạm không ngừng. Cuối cùng khi mảnh đao chồng chất đên trước mặt Chalais chỉ còn lại lác đác vài mảnh, Chalais tiện tay vung lên đã nổ nát toàn bộ những mảnh đao kia.

“Đã lâu rồi chưa gặp đối thủ làm ta thúc thủ vô sách thế này.” Hàn Sâm thở dài nói.

“Đây cũng là những gì ta muốn nói, ngươi đúng là không làm ta thất vọng.” Trong ánh mắt Chalais tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

“Ngươi lại làm ta thất vọng đấy, ban đầu ta cứ nghĩ dễ dàng giành được vị trí thứ nhất, xem ra bây giờ không có khả năng rồi.” Hàn Sâm liếm môi, cảm giác miệng mình dường như hơi khát. Đây là một thói quen của hắn, mỗi lần gặp phải chuyện gì không nắm chắc, thân thể sẽ có phản ứng như thế.

“Đời người khó tránh khỏi có lúc thất vọng mà.” Chalais nói xong đã vung một quyền qua.

Quyền pháp của hắn thật sự rất đơn giản, không phải kiểu phức tạp hóa đơn giản mà là quyền pháp có tính nền tảng chân chính. Loại quyền pháp có thể tìm ra vài loại tương tự trong bất cứ tiểu tộc nào.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác Chalais dùng một loại quyền pháp cơ sở này đến trình độ ngay cả Hàn Sâm cũng không làm gì được hắn.

Hàn Sâm liên tục biến đổi nhiều loại đao pháp và quyền pháp, mỗi loại đều là thuật gen cao cấp, có cái đến từ tộc Rebet, có cái đến từ Trấn Thiên Cung, phong cách hoàn toàn bất đồng.

Nhưng bất kể thuật gen nào, lúc đầu còn có thể chiếm chút ưu thế, về sau cũng sẽ bị Chalais từ từ san bằng khoảng cách.

Hơn nữa từ đầu đến cuối Chalais vẫn chỉ dùng một loại quyền pháp. Nhưng sau khi Chalais quen thuộc với thuật gen của Hàn Sâm sẽ cải biến sơ qua quyền pháp của bản thân, vậy mà lại có thể kiềm chế đao pháp và quyền pháp của Hàn Sâm.

“Ôi đệt, tên này không chỉ là Thần Hóa trời sinh mà còn là tông sư cách đấu trời sinh, trực giác chiến đấu thật sự quá nhạy bén, chiêu thuật giống nhau dùng ở trước mặt hắn hai lần cũng sẽ bị hắn tìm ra sơ hở, đây vẫn còn là người sao u là trời?” Hàn Sâm cũng là lần đầu tiên gặp thiên phú chiến đấu đáng sợ như vậy.

Chalais và Cô Trúc không giống nhau, Cô Trúc vì quá nhiều kinh nghiệm nên phong cách gì cũng có thể khống chế hoàn mỹ, dễ dàng học được thuật gen của người khác, sử dụng đều là trình độ cao cấp. Chalais không học được thuật gen của người khác, hắn chỉ là không ngừng mạnh lên, để mình có thể ứng đối bất kỳ cục diện gì.

Đây cũng là nhất pháp phá vạn pháp, song không phải là nhất pháp phá vạn pháp dùng sức mạnh giành thắng lợi. Sức mạnh chỉ là một công cụ, quan trọng hơn là đầu óc của hắn, dùng phương pháp đơn giản phá giải thuật gen cao cấp, đây không phải là điều một sinh vật đầu óc ngu sỉ tứ chỉ phát triển có thể làm được.

“Khí lực mạnh mẽ cộng thêm nghị lực to lớn và đầu óc giỏi về giải quyết vấn đề, lại là một kẻ làm người ta đau đầu.” Hàn Sâm đã thử rất nhiều loại thuật gen nhưng vẫn không thể đánh bại Chalais.

Song Hàn Sâm không giống Mạc Phương, khi Mạc Phương dùng một loại thuật gen đến lần thứ hai cũng sẽ bị Chalais bắt được sơ hở nhưng dù Hàn Sâm dùng một loại thuật gen liên tục mấy lần thì Chalais vẫn không bắt được sơ hở như cũ.

Điều này khiến Chalais rất kinh ngạc, hắn rõ ràng đã thấy được sơ hở †rong một chiêu này của Hàn Sâm, nhưng khi Hàn Sâm dùng lại lần nữa Chalais vẫn không bắt được.

Chalais đã thử nhiều lần, kết quả cũng giống nhau, hắn chưa bao giờ gặp tình huống như thế.

Hết chương 2680.

Chương 2681. Thăng cấp trong chiến đấu

Hai người chiến đấu không ngừng nhưng lại không có cách nào làm trọng thương đối phương.

Đao pháp của Hàn Sâm biến hóa đa đoan, quyền pháp của Chalais lại là lấy bất biến ứng vạn biến. Hai người cũng đã dùng hết tâm cơ nhưng vẫn khó có thể dồn đối phương vào chỗ chết.

Hàn Sâm đã lâu không trải qua chiến đấu như vậy, chiến đấu trong thời gian gần đây không phải là hắn đánh bại đối thủ thì chính là bị đối phương nghiền áp, căn bản không có chỗ trống đánh trả. Dường như kể từ sau trận đấu với Cô Trúc, hắn chưa từng chiến đấu hao tổn tâm cơ vắt hết trí óc giống như bây giờ.

Chiến đấu như vậy không chỉ tiêu hao thể lực nghiêm trọng, đồng thời cũng tiêu hao lượng lớn nơ ron, một bất cẩn cũng sẽ bị đối phương lợi dụng thời cơ, tuyệt đối không thể phạm phải bất kỳ sai sót nào.

Tộc Thái Thượng quan chiến xem trận đấu giữa hai người, vẻ mặt đều hơi phức tạp. Tuy sức mạnh của hai người đều là cấp Vương nhưng mà ý cảnh lại là cấp Thần Hóa, rất nhiều chỉ tiết trong chiến đấu khiến người sợ hãi thán phục không ngớt.

Không giống với sức mạnh bình thường, cuộc chiến đấu trí tuệ, đấu †âm cơ này thường xem qua mấy chiêu đều không có cảm giác gì nhưng khi đột nhiên quay đầu lại suy nghĩ mới nhận ra tại sao một chiêu kia phải dùng như thế, đằng sau mỗi chiêu thức đều có rất nhiều lý do mà người ta không nhìn thấu ngay được.

Nhìn như một trận tỷ thí quyền đao đơn giản nhưng lại khiến người ta càng xem càng thấy dư vị bất tận.

Cơ thể của Lý Ngọc Chân và Lý Tuyết Thành đều căng thẳng đến run lên, bây giờ không ai nói trước được hai người rốt cuộc ai thắng ai thua, dường như thắng thua đều chỉ trong một ranh giới mỏng manh.

“Đại sư huynh có được Chalais làm tằm đúng là một chuyện may mắn”” Bích Tỉ có vẻ hâm mộ nhìn đại sư huynh Lý Xuân Thu nói.

“Ngọc Thiện Tâm cũng không kém.” Lý Xuân Thu lạnh nhạt nói, thể xác và tinh thần lại không ở chỗ này. Chalais là tằm của hắn, lúc này hắn giống như đang được tự mình chiến đấu với Hàn Sâm nhưng lại có rất nhiều ý cảnh và chỉ tiết chiến đấu mà hắn không có sẵn, loại cảm giác này vô cùng kỳ lạ.

Hắn đạt được kinh nghiệm chiến đấu của Chalais hoàn toàn không khác với hắn tự chiến đấu, đồng thời hắn lại có thể đứng ở góc độ khách quan phân tích thiệt hơn, xem kỹ lựa chọn nào của Chalais ưu tú hơn hắn, mà lựa chọn nào lại không bằng hắn, chỉ tiếp nhận kinh nghiệm chiến đấu tốt và bỏ bớt những phần không tốt.

Bây giờ Chalais vẫn chỉ là Bán Bộ Thần Hóa, sau này Chalais thăng cấp Thần Hóa, Nguyên Cơ, Lột Xác, Phá Kén, Hóa Điệp, thậm chí là cấp Chân Thần, Lý Xuân Thu có thể từng bước đạt được tất cả kinh nghiệm của Chalais.

Đến lúc đó Lý Xuân Thu vẫn chỉ là một Bán Bộ Thần Hóa nhưng hắn lại có kinh nghiệm cấp Chân Thần, ở trong cấp Vương sợ rằng rất khó tìm ra đối thủ, suy cho cùng cấp bậc cảnh giới cũng đã khác nhau rồi.

Bích Tỉ lại sầu mi khổ kiểm nói: “Cái tên Ngọc Thiện Tâm kia chẳng chịu lộ ra gì hết, ý niệm lại cực kỳ mạnh mẽ và vững chắc. Đến tận bây giờ ta cũng chưa nhận được lợi ích gì từ trong ý nghĩ của hắn hết.”

“Tằm như vậy mới có tính khiêu chiến, nếu chinh phục được cũng trợ giúp với ngươi lớn nhất.” Lý Xuân Thu nói.

“Nói vậy cũng không sai… Nhưng mà… Thôi bỏ đi… Nói vậy Linh Lung và Khả Nhi chắc cũng phiền não lắm nhỉ…” Bích Tỉ nói.

Linh Lung và Lý Khả Nhi quả thật có chút phiền não, các nàng giống Lý Xuân Thu, cũng chiếm được một lượng lớn kinh nghiệm chiến đấu từ chỗ Hàn Sâm, những kinh nghiệm chiến đấu này có lợi rất nhiều cho các nàng.

Hàn Sâm một cấp Vương Cửu Trọng nhưng lại có năng lực và ý cảnh đáng sợ như vậy khiến các nàng hết sức mừng rỡ. Dù trận chiến này Hàn Sâm có

thua, chỉ là cảm ngộ những kinh nghiệm chiến đấu và ý cảnh này với các nàng mà nói cũng đã là siêu đáng giá.

Nhưng khiến các nàng hơi giật mình là dưới tình huống chiến đấu như vậy, các nàng lại vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được Hàn Sâm cố ý áp chế một ít sức mạnh.

“Chẳng lẽ Hàn Sâm còn chưa dùng toàn lực sao?” Suy nghĩ này làm các nàng rất khiếp sợ. Đx chiến đấu đến tình trạng này rồi mà Hàn Sâm vẫn chưa dùng hết toàn lực, vậy cũng quá đáng sợ rồi.

Ngay cả Lý Khả Nhi vẫn luôn cảm thấy Kim Tệ mạnh hơn Hàn Sâm, lúc này ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm cũng hơi phức tạp.

Đối chiến với cường giả như Chalais mà Hàn Sâm lại vẫn có thể cố ý che giấu một phần sức mạnh. Người như vậy đã không thể dùng đáng sợ để hình dung, quả thực chính là khủng bố.

Tuy Hàn Sâm cố gắng áp chế suy nghĩ của mình, làm mình không nghĩ tới các loại sức mạnh như thể Thần Linh Siêu Cấp, Động Huyền Kinh nhưng sự áp chế này của hắn vẫn sẽ truyền đạt một chút thông tin cho Lý Khả Nhi và Linh Lung, cho các nàng biết hắn vẫn còn che giấu sức mạnh, đây là chuyện không thể nào tránh khỏi.

Cũng chính là cảnh giới suy nghĩ của Hàn Sâm đã đạt đến trình độ cực kỳ khủng bố, đổi thành một sinh vật khác thì trong lúc chiến đấu như vậy sao có thể không nghĩ đến các loại năng lực và thuật gen mình am hiểu.

“Tên này thật khủng khiếp.” Lý Khả Nhi nhìn Hàn Sâm nói.

“Đúng vậy. rất đáng sợ, ngươi vĩnh viễn không biết điểm mấu chốt của hắn nằm ở đâu. Mỗi lần ngươi cho là mình đã chạm tới tầng chót nhất của hắn, lại phát hiện phía dưới còn có vực sâu không đáy.” Linh Lung cười khổ nói.

Nàng cho là một trận chiến của mình và Hàn Sâm đã bức ra rất nhiều thứ của Hàn Sâm. Bây giờ nhìn lại lúc Hàn Sâm đánh một trận với nàng vốn chỉ là tùy tiện ứng phó, bây giờ mới lấy ra chút đồ thật nhưng mà thứ giấu diếm lại càng nhiều hơn.

“Nhất định phải đào ra toàn bộ bí mật của hắn.” Mắt Lý Khả Nhi lộ ra †ia sáng hưng phấn.

Tuy tư chất của Lý Khả Nhi tốt hơn Linh Lung nhưng tâm tư của nàng lại không đặt trên Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, Thái Thượng Vong Tình cũng không luyện sâu như Linh Lung, tình cảm vẫn tương đối phong phú.

Linh Lung chỉ lạnh lùng gật đầu: “Không vội, thời gian còn dài mà. Trong bốn năm hắn sẽ bày ra bí mật của mình từng chút một trước mặt chúng ta, bây giờ hắn có cố che giấu cũng vô dụng.”

Vẻ mặt Thiên Khải trưởng lão cực kỳ nghiêm túc: “Thắng thua của trận chiến này chỉ trong một ý niệm, ai cũng có khả năng thắng. Hàn Sâm đúng là rất mạnh, đáng tiếc cuối cùng chẳng qua chỉ là cấp Vương Cửu Trọng, kém Chalais nửa bước, nếu là cùng cấp thì chắc hắn phải có bảy mươi phần trăm thắng lợi.”

Kỳ Ngọc trưởng lão lại lắc đầu nói: “Không đúng, không phải tính như vậy. Tuy Chalais chỉ là Bán Bộ Thần Hóa nhưng ý cảnh của hắn cũng là cấp Thần Hóa. Hàn Sâm chỉ là một cấp Vương Cửu Trọng lại có thể chiến đấu với Chalais đến loại tình trạng này, chỉ có thể nói tiềm lực và thiên phú của hắn còn đáng sợ hơn cả Chalais.”

“Chẳng lẽ nói kiểm tra thiên phú thập nhất giáp là thật?” Thiên Khải trưởng lão cau mày suy tư.

“Khó nói, nếu không phải thiên phú như thế thì thật khó tưởng tượng, sao Hàn Sâm lại có thể đấu với Chalais đến loại trình độ này.” Ánh mắt Kỳ Ngọc trưởng lão phức tạp nhìn Hàn Sâm.

“Thiên phú thập giáp đã là rất hiếm thấy, thiên phú thập nhất giáp chân chính lại là thiên phú mà đại hiền giả mở ra cả một thời đại mới có. Ngươi cảm thấy Hàn Sâm có thể so sánh với những đại hiền giả kia sao?” Vẻ mặt Thiên Khải trưởng lão khá phức tạp.

“Có thể so hay không ta không biết nhưng thiên phú này của hắn quả thật kinh người, để cho hai nha đầu Linh Lung và Lý Khả Nhi kia được hời lớn rồi.” Kỳ Ngọc trưởng lão nói.

“Xảy ra chuyện gì vậy… Hình như Chalais hơi là lạ…” Thiên Khải trưởng lão còn muốn nói gì đó nhưng lại đột nhiên ngẩn ra, sau đó sắc mặt đại biến, nhìn chằm chằm màn hình kêu lên: “Hắn… Hình như hắn sắp thăng cấp rồi…”

Hết chương 2681.

Chương 2682. Trở về Thần Hóa

Tất cả mọi người đều chú ý tới sự khác thường của Chalais. Ánh sáng trên người hắn tràn ra vốn là màu đỏ nhưng mà thời gian trôi qua, màu đỏ dần tối đi, từ đỏ chuyển thành đỏ sậm, lúc này đỏ sậm đã sắp gần

với màu đen.

“Quả Ma Tử… Quả Ma Tử lại có tác dụng vào lúc này… Chẳng lẽ Chalais sắp thăng cấp Thần Hóa lần nữa sao?” Lý Tuyết Thành vui mừng quá đỗi.

Lý Ngọc Chân cũng mừng như điên: “Ta hiểu rồi. Lý do Chalais biết rõ Tằm Chi Chiến đã sắp bắt đầu mà vẫn chọn ăn quả Ma Tử là muốn muốn mượn áp lực chiến đấu của Tằm Chi Chiến, dẫn phát sức mạnh quả Ma Tử chứa đựng trong cơ thể. Trong chiến đấu với Hàn Sâm, quả Ma Tử bên trong thân thể hắn dần dần bị luyện hóa hấp thu. Bây giờ sắp hấp thu xong, hắn chuẩn bị quay về Thần Hóa trong lúc chiến đấu.” “Chalais đã thăng cấp Thần Hóa thì không còn gì hồi hộp nữa, Hàn Sâm không thể nào chống lại Chalais cấp Thần Hóa.” Lý Tuyết Thành mới vừa rồi còn run rẩy vì căng thẳng, bây giờ lại run rẩy vì vui mừng.

Lý Tuyết Thành cảm giác Tằm Chi Chiến lần này với họ mà nói hệt như ngồi tàu lượn siêu tốc, cảm xúc lúc lên lúc xuống, sắp có bệnh tim đến nơi rồi.

Hào quang trên người Chalais đã biến thành màu đen, mơ hồ có thể thấy trên làn da trần trụi của hắn hiện lên một ít ma văn màu đen, khí tức quỷ dị

và khủng bố trong ma văn phát ra, sức mạnh của Chalais dần dần ngưng tụ thành xích Trật Tự.

“Sắp trở về Thần Hóa sao?” Hàn Sâm khẽ cau mày, chỉ cần không phải người mù đều nhìn ra tình huống không thích hợp của Chalais lúc này.

“Grào!” Theo tiếng Chalais ngẩng mặt rống lên, sức mạnh của xích Trật Tự trên người hắn hoàn toàn bùng nổ, ngay cả mái tóc vàng ban đầu cũng bị màu đen kia nhuộm đen trong nháy mắt.

Chalais vốn như kim mao hùng sư cơ thể co rút lại không ít nhưng cơ bắp lại trở nên kiên cố hữu lực, dường như trong mỗi tế bào đều tràn đầy sức bộc phát khó có thể tưởng tượng.

Chalais tóc đen ít đi vài phần khí thế hào phóng, lại nhiều thêm vài phần thần bí và quỷ dị. Trên gương mặt hắn có thể thấy rõ ma văn màu đen, hào quang màu đen trên người chập chờn giống như một con Ma Sư đến từ địa ngục.

“Thật sự thăng cấp về Thần Hóa!” Sắc mặt Lý Khả Nhi trở nên hơi khó Coï.

Dù Hàn Sâm mạnh thế nào cũng không thể chiến thắng Chalais cấp Thần Hóa, suy cho cùng Bán Bộ Thần Hóa và Thần Hóa là hai cấp độ hoàn toàn bất đồng, có khác biệt một trời một vực.

“Chắc là ban đầu Chalais định mượn trận chiến này quay về Thần Hóa,

Hàn Sâm chỉ là đúng lúc trở thành đá mài đao của hắn.” Linh Lung đã hiểu được tiền căn hậu quả, thở dài nói.

Lý Khả Nhi cũng lạnh lùng hừ một tiếng: “Chalais tính toán hay đấy. Hắn ăn quả Ma Tử trước Tằm Chi Chiến. Nếu không ai có thể tạo áp lực cho hắn thì hắn có thể dễ dàng lấy hạng nhất. Nếu có người cho hắn đủ áp lực thì có thể giúp hắn luyện hóa quả Ma Tử quay về Thần Hóa, cũng có thể thắng được hạng nhất, đúng là giỏi tính toán.”

Linh Lung lại lắc đầu nói: “Không đơn giản vậy. Dù người bình thường đã luyện hóa được quả Ma Tử thì cũng không phải muốn thăng cấp quay về Thần Hóa là có thể thăng cấp về Thần Hóa. Chalais có thể thăng cấp Thần Hóa đó là bởi vì thiên phú của hắn quá mạnh, chưa

chắc đã là tính toán của hắn.

“Dù sao đi nữa thì kết quả chính là như thế” Lý Khả Nhi thở hồng hộc nói.

Sắc mặt khó coi còn có Kỳ Ngọc trưởng lão, Thiên Khải trưởng lão và những đại lão tộc Thái Thượng đánh cược trên người Hàn Sâm.

Vốn cho là đã thấy được một tia hy vọng, ai ngờ lại bị Chalais thăng cấp Thần Hóa dập tắt trong nháy mắt, trái tim chìm nghỉm dưới đáy biển sâu, không nhìn thấy nửa tia hy vọng.

“Ngại quá, ta đã cố gắng khống chế nhưng vẫn là không thể ngăn lại được, đã thăng cấp Thần Hóa mất rồi.” Chalais không ra tay nữa, chỉ là có chút tiếc nuối nói.

Lần này không ít người nghe được lời này muốn hộc máu. Không biết bao nhiêu sinh vật muốn thăng cấp Thần Hóa mà không được, Chalais lại cố gắng áp chế không thăng cấp Thần Hóa, nghe cũng làm người ta khó chịu trong lòng.

Nếu đổi thành người khác nói thì là có ý khoe khoang. Nhưng lời này của Chalais lại là thật lòng, không hề giả vờ, hắn đúng là luôn áp chế sức mạnh của mình, không hy vọng thăng cấp Thần Hóa, muốn dùng cơ thể Bán Thần Hóa kết thúc trận chiến này với Hàn Sâm.

Tiếc là áp lực Hàn Sâm cho hắn quá lớn, làm hắn không có lựa chọn nào khác đành phải toàn lực chiến đấu, áp thế không nổi sức mạnh của quả Ma Tử sau khi bị luyện hóa, cuối cùng vẫn là thăng cấp Thần Hóa.

“Không có gì phải ngại, cấp bậc cũng là một phần thực lực.” Hàn Sâm không phải là loại người các ngươi cấp bậc cao đánh ta cấp bậc thấp là không biết xấu hổ, người ta cấp bậc cao đó là bản lĩnh của người ta”

“Thắng thua hôm nay không tính, ta chờ ngươi thăng cấp Thần Hóa lại

chiến đấu một trận.” Chalais nhìn Hàn Sâm nói.

“Cuộc chiến này còn chưa kết thúc.” Vẻ mặt Hàn Sâm không thay đổi, tiếp tục nói.

Chalais lắc đầu nói: “Tuy ta không muốn thắng ngươi lúc này nhưng mà ta cần hạng nhất này, cho nên chỉ có thể xin lỗi, chúng ta cùng đi đến cuối cùng rồi rời đi.”

“Không cần xin lỗi, không phải ta đã nói rồi sao? Cuộc chiến của chúng †a vẫn còn chưa phân thắng thua, nếu ngươi có thể thắng ta đó là bản lĩnh của ngươi. Nhưng tất cả đều cần sau khi phân thắng thua mới nói.” Hàn Sâm bình tĩnh nhìn Chalais, cũng không có cảm xúc dư thừa nào.

Lý Ngọc Chân nghe Hàn Sâm nói vậy không khỏi cười lạnh nói: “Tên Hàn Sâm này thật là không biết tốt xấu. Chalais đã cho hắn đủ thể diện, muốn đi đến cuối cùng với hắn, chẳng khác gì tặng không hạng hai, hắn lại muốn tiếp tục chiến đấu. Cứ như vậy, giờ hắn bị loại khỏi cuộc chiến, ngay cả hạng hai cũng không đoạt được.”

Lý Khả Nhi, Linh Lung và người tộc Thái Thượng đều cảm thấy quyết định này của Hàn Sâm có vẻ tự cao tự đại, thay vì thua bây giờ còn không bằng lấy hạng hai.

Nhưng Lý Khả Nhi và Linh Lung không cảm nhận được ý định lùi bước nào trên người Hàn Sâm, chỉ có sự tự tin bình tĩnh.

Không cần tức giận, không cần oán hận, không cần oán trời trách đất, loại bình tĩnh này ẩn chứa sự tự tin mạnh mẽ chỉ có thượng vị giả mới có.

“Nhưng bây giờ Hàn Sâm rõ ràng là đã ở vào tình thế xấu tuyệt đối, sao hắn còn có thể tự tin như vậy?” Linh Lung và Lý Khả Nhi đều cảm nhận được sự tự tin vô cớ của Hàn Sâm nhưng mà loại tự tin này lại lây nhiễm các nàng, khiến các nàng nghĩ mình nên tin tưởng Hàn Sâm.

“Đến đây, tiếp tục cho xong trận chiến của chúng ta. Bất kể thắng thua, †a đều có thể tự mình đi ra.” Hàn Sâm bình tĩnh nhìn chằm chằm Chalais nói.

“Được, hay lắm.” Tia sáng hưng phấn trong mắt Chalais bùng lên mãnh liệt, ánh mắt nhìn Hàn Sâm giống như nhìn một tác phẩm nghệ thuật cực kỳ yêu thích.

Có lẽ sức mạnh Hàn Sâm bây giờ không bằng Chalais nhưng Chalais không mảy may xem thường, xích Trật Tự trên người điên cuồng bộc phát ra, giống như một Địa Ngục Ma Sư giáng xuống nhân gian.

“Coi như tôn trọng ngươi, ta sẽ dùng hết toàn lực để chiến đấu.” Giọng Chalais giống như sét đánh vang ầm ầm vang lên, đồng thời một quyền vung về phía Hàn Sâm.

Hết chương 2682.

Chương 2683. Lực Ma Hóa

Quyền ảnh như sư, căn bản không cho Hàn Sâm cơ hội tránh né, sư ảnh khủng khiếp đã bao phủ thân thể Hàn Sâm.

Ánh mắt Hàn Sâm ngưng lại, Chú Ngữ hóa thành chiến giáp bảo vệ cơ thể, dùng Thần Du Thuật nhanh chóng di động, ý đồ né tránh quyền ảnh cuồng sư của Chalais.

Đùng!

Đột nhiên Hàn Sâm cảm giác không gian xung quanh giống như bị phong ấn nhưng hắn lại không thể xé rách không gian dịch chuyển rời đi, chỉ có thể trơ mắt nhìn quyền ảnh cuồng sư giáng xuống.

Hàn Sâm khẽ cau mày, chỉ có thể ngưng quyền đánh về phía quyền ảnh cuồng sư.

Nhưng nắm đấm của Hàn Sâm lại xuyên qua giữa quyền ảnh cuồng sư, giống như quyền ảnh cuồng sư chỉ là một ảo ảnh vậy.

Song quyền ảnh cuồng sư rõ ràng đã phủ xuống người Hàn Sâm, chẳng qua không có xảy ra va chạm kịch liệt như tưởng tượng. Nắm đấm giống như Ma Sư lập tức xông vào trong thân thể Hàn Sâm, cứ như vậy biến mất không thấy.

Bùm!

Hơi thở trên người Hàn Sâm biến thành màu đen giống như Chalais trong nháy mắt, cả người Hàn Sâm cũng bị bao vây trong hào quang màu đen mãnh liệt, nhìn có vẻ tương tự Chalais.

Hàn Sâm khẽ cau mày, hắn không phát hiện mình chịu thương tổn nhưng sức mạnh của mình lại trở thành thuộc tính giống Chalais, trừ điều đó ra không có bất kỳ ảnh hưởng nào khác, trên người còn không có lấy một vết thương.

Trong lúc Hàn Sâm đang nghỉ ngờ, Chalais lên tiếng nói: “Sức mạnh ma sư của ta không có lực phá hoại nhưng sẽ biến đổi thuộc tính thân thể ngươi trở nên giống ta, xem như là một loại sức mạnh ma hóa.”

“Nếu không thể làm đối thủ bị thương thì loại ma hóa có ý nghĩa gì chứ?” Hàn Sâm hỏi.

“Trên thế giới có hàng tỉ chủng loại sức mạnh, toàn bộ đều có thể phá giải. Nhưng bất kể đối thủ của ta là dạng thuộc tính sức mạnh gì, ta cũng có thể biến thuộc tính sức mạnh của đối phương thành giống của ta. Trong hệ thống sức mạnh ta quen thuộc thì không có ai có thể đánh bại ta.” Chalais nói.

Hàn Sâm hơi suy tư một chút, đã hiểu được sự đáng sợ của loại sức mạnh này. Sức mạnh của Hàn Sâm vốn cũng không bằng Chalais, dựa vào thuộc tính sức mạnh đặc biệt của bản thân phối hợp với kỹ xảo đặc biệt, vẫn còn cơ hội quần nhau với Chalais.

Nhưng bây giờ thuộc tính của hắn biến thành giống Chalais, Chalais đã vận dụng loại sức mạnh này vô cùng thuần thục, chưa nói Hàn Sâm không biết dùng loại sức mạnh này, cho dù có dùng thì chắc chắn cũng không thể tốt như Chalais, càng không thể chiến thắng Chalais.

“Kéo kẻ địch vào trong tiết tấu của bản thân, lại dùng kinh nghiệm phong phú đánh bại hắn, Lực Ma Hóa của Chalais sao lại có cảm giác quen tai thế nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm hiện lên một ý niệm

Nhưng Chalais cũng không cho Hàn Sâm dư thời gian suy nghĩ, một quyền trực tiếp đánh tới.

Rất nhanh Hàn Sâm đã thật sự cảm nhận được sự kinh khủng của Lực Ma Hóa. Sức mạnh của hắn không bị hao tổn chút nào nhưng sức mạnh lại biến thành hệ thống hắn hoàn toàn không quen thuộc, cần một lần nữa thích ứng loại sức mạnh này, đang trong chiến đấu với cao thủ như Chalais căn bản không cho hắn thời gian để thích ứng.

Dịch chuyển! Dịch chuyển không ngừng!

Hàn Sâm chỉ có thể dựa vào Thần Du Thuật liên tục dịch chuyển né tránh đợt tấn công của Chalais, căn bản không thể sắp xếp cách ứng đối hiệu quả chứ đừng nói là phản kích.

Hàn Sâm hoàn toàn xa lạ với sức mạnh của mình, ngay cả loại sức mạnh này có thể làm gì cũng không biết, cũng không biết nó có đặc tính gì, bất kể Hàn Sâm dùng thuật gen gì thì sức mạnh trên người cũng chỉ có một loại này.

“Hàn Sâm thua chắc rồi.” Lý Tuyết Thành tỏ vẻ vui mừng. Cho dù là ai cũng nhìn ra Hàn Sâm đã không còn cơ hội nữa.

Cấp bậc của hắn không bằng Chalais, sức mạnh và tốc độ cũng không bằng Chalais, bây giờ sức mạnh thuộc tính lại trở nên giống Chalais, dưới tình huống như thế làm sao có thể đánh thắng được Chalais?

Đừng nói là Hàn Sâm, cho dù đổi thành một sinh vật ngang cấp Thần Hóa với Chalais, sức mạnh thuộc tính đột nhiên trở nên giống Chalais cũng tuyệt

đối không phải là đối thủ của Chalais?

“Lực Ma Hóa của Chalais đúng là khá kì diệu, nếu là bắt chước được năng lực của đối thủ thì cũng không có gì hiếm lạ nhưng mà hắn lại có thể cưỡng ép đối thủ bắt chước sức mạnh của hắn, cái này cũng hơi quá vô lại rồi.” Thiên Khải trưởng lão cười khổ nói.

Kỳ Ngọc trưởng lão lắc đầu nói: “Không phải là vô lại, đây mới là thực sự là vô địch cùng cấp chân chính về mặt ý nghĩa. Các loại sức mạnh trên thế gian đều có sinh có khắc, dù mỗi cường giả có sức mạnh độc đáo, mạnh mẽ thế nào vẫn có thể tìm thấy một loại sức mạnh khác trên thế gian khắc chế hắn, còn lực Ma Sư của Chalais lại là sức mạnh không theo lẽ sinh khắc, loại sức mạnh này còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng.”

Hàn Sâm đã dùng hết toàn lực để quen thuộc loại sức mạnh giống với Chalais. Nhưng suy cho cùng thời gian quá ngắn, nếu chỉ là tiến hành chiến đấu bình thường thì không sao, đối chiến với cường giả như Chalais là tuyệt đối không đủ.

Rầm!

Một lần dịch chuyển không kịp, cánh tay Hàn Sâm đã bị Chalais đấm trúng, áo giáp Chú Ngữ lập tức bị sức mạnh kinh khủng kia của Chalais đánh nứt, xương cánh tay cũng suýt nữa bị đánh vỡ.

Hàn Sâm biết Thần Du Thuật, Chalais cũng biết, hơn nữa không kém hơn Hàn Sâm. Hàn Sâm liên tục sử dụng dịch chuyển cũng không thể bỏ rơi hắn, ngược lại vết thương trên người càng lúc càng nhiều.

Rầm!

Ngực Hàn Sâm trúng một quyền, thân thể giống như viên đạn va vào kết giới khiến két giới chấn động chập chờn.

Thân thể rơi xuống đất, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, lồng ngực đau rát, Hàn Sâm biết đây là do máu tràn vào phổi.

Thực tế không chỉ phổi, trên người Hàn Sâm khắp nơi đều là vết thương, chiến giáp Chú Ngữ đã có rất nhiều chỗ vỡ nát, nghiêm trọng nhất là phần ngực, cả mảng giáp ngực bên phải cũng vỡ vụn, lõm xuống.

Chiến giáp Chú Ngữ đã rách tả tơi, thân thể Hàn Sâm đương nhiên cũng không khá hơn chút nào. Một cánh tay rũ xuống bên người, xương cốt giống như đã vỡ nát hoàn toàn, không thể động đậy được nữa.

Còn một chân cũng gãy xương làm Hàn Sâm chỉ có thể nửa quỳ ở đó.

Hàn Sâm không nhớ rõ đã bao lâu mình không thảm hại như thê này, cho dù là lúc bị khiên Medusa hút khô cũng không thảm như bây giờ.

Nhưng chảng những Hàn Sâm không cảm thấy nhụt chí mà còn có loại cảm giác hưng phấn mơ hồ.

Cảm giác hưng phấn này đến từ áo giáp Chú Ngữ, nhìn áo giáp Chú Ngữ rách nát lại mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

Vật Ngữ Gen là thuật gen khó luyện nhất trong số bốn loại thuật gen. Dưới sức ép mà sức mạnh khủng bố gây ra, dường như mơ hồ đạt đến Lĩnh Vực cửu trọng hợp nhất, có dấu hiệu thăng cấp Bán Bộ Thần Hóa.

“Còn thiếu chút nữa… Chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi…” Trong lòng Hàn Sâm hiện lên vô số ý niệm, loại cảm giác đột phát này cũng ngày càng rõ ràng, nhưng mà từ đầu đến cuối hình như vẫn thiếu chút gì đó, giống như gãi không đúng chỗ ngứa, khó có thể thật sự chạm đến điểm này.

“Cứ kết thúc như vậy sao?” Chalais đã không còn hứng thú. Tuy hắn thừa nhận đối thủ Hàn Sâm này nhưng cuối cùng Hàn Sâm vẫn chỉ là một cấp Vương Cửu Trọng, không có tư cách đánh một trận với hắn, hắn càng mong đợi sau khi Hàn Sâm thăng cấp Thần Hóa hai người lại giao thủ lần nữa.

Một giây sau, Chalais lại đánh ra một quyền. Nắm đấm khủng khiếp giống như ma sư hắc ám đánh về phía Hàn Sâm, trong chốc lát đã đánh lên người Hàn Sâm đang nửa quỳ.

Hết chương 2683.

Chương 2684. Thăng cấp Bán Bộ Thần Hóa

Sức mạnh một quyền này của Chalais vô cùng kinh khủng nhưng Hàn Sâm hoàn toàn không có ý muốn tránh né, tay trái vẫn còn có thể cử động kia hóa thành nắm đấm ngưng tụ sức mạnh nghênh đón.

“Cần gì chứ! Dù sao thua còn tốt hơn chết mà.” Cô gái tộc Mị Hồ đằng xa khẽ than.

Cách đó không xa sau lưng Hàn Sâm chính là kết giới, hắn hoàn toàn có thể dịch chuyển ra ngoài trước khi nắm đấm làm hắn bị thương, dường như đó cũng là lựa chọn duy nhất. Song hắn lại không làm vậy, nâng thân thể tàn phế vẫn muốn tiếp tục chiến đấu.

Nhưng mà trạng thái của hắn bây giờ căn bản không thể nào ngăn một quyền này của Chalais nữa.

“Không biết sống chết, giết hắn…’ Lý Ngọc Chân hưng phấn nắm chặt nắm đấm, hai mắt đỏ ngầu, suýt chút nữa đã rống to lên.

Dáng vẻ của Lý Tuyết Thành cũng không khác lắm. Bọn họ biết lần này sẽ không có ngoài ý muốn nữa, chắc chắn sẽ thắng được tiền cược rồi.

Với trạng thái bây giờ của Hàn Sâm còn cứng rắn chịu một quyền này, kết quả chỉ có hai khả năng, không chết cũng tàn phế. Bất kể là loại kết quả nào, Hàn Sâm cũng không thể tiếp tục chiến đấu, không ai có thể ngăn cản Chalais đạt được hạng nhất Tằm Chi Chiến nữa.

Rầm!

Nắm đấm của Hàn Sâm va chạm nắm đấm khủng bố kia, trong chốc lát áo giáp che chở nắm đấm và cánh tay vỡ nát toàn bộ, cả người Hàn Sâm cũng bị đánh bay lên. Trong lúc bay lên, áo giáp Chú Ngữ trên người giống như từng con bướm rơi lả tả.

“Xong rồi.” Trong lòng Thiên Khải trưởng lão than thở vì Thiên Khải Bảo Châu của mình.

Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng đều biến sắc. Tuy nội tâm Hàn Sâm không hề từ bỏ, vẫn luôn nhắn nhủ ý niệm hắn có thể tiếp tục nhưng mà ngay cả chiến giáp gen bản mệnh cũng bị đánh tan, cơ thể Hàn Sâm lại bị thương nặng, có thể giữ được mạng nhỏ đã không tệ rồi, làm sao còn có thể tiếp tục chiến đấu.

Bây giờ các nàng chỉ hy vọng Hàn Sâm không bị một quyền này trực tiếp giết chết. Linh Lung gần như sắp dịch chuyển vào trong kết giới cứu người,

Rất nhiều đại lão tộc Thái Thượng cược Hàn Sâm được hạng nhất đều yên lặng không lên tiếng. Hàn Sâm đã cố hết sức rồi nhưng sự chênh lệch giữa cấp Vương và Thần Hóa thật sự quá lớn, Chalais lại quá mạnh, thua cũng chẳng trách Hàn Sâm được. Song nghĩ tới thứ cược thua, họ vẫn không nhịn được rỉ máu trong lòng.

Chỉ có Lý Ngọc Chân và Lý Tuyết Thành hưng phấn suýt nữa nhảy dựng lên mà ôm lấy nhau

Sau trận chiến này bọn họ thắng được tất cả, tài nguyên nhận được hầu như đủ để chống đỡ bọn hắn thăng cấp Hóa Điệp sau này, huống chỉ còn có vài món dị bảo vô giá.

Rầm!

Thân thể Hàn Sâm đụng vào kết giới, Lý Ngọc Chân và Lý Tuyết Thành cũng đã chuẩn bị vỗ tay ăn mừng rồi nhưng lại đột nhiên ngây ra đó

Không chỉ bọn họ, tất cả mọi người đều ngơ ngác. Sau khi thân thể Hàn Sâm đụng vào kết giới lại không té xuống, trôi lơ lửng ở đó.

Cơ thể đầy thương tích kia đang phát ra dao động kỳ dị mà mắt thường không nhìn thấy được, cả người giống như bị bạch quang mông lung bao phủ.

Nhưng mà nhìn kỹ lại phát hiện kia cũng không phải bạch quang gì, mà là phấn vụn màu trắng giống như bụi. Những bột phấn màu trắng đó đang nhanh chóng hội tụ lại trên thân thể Hàn Sâm.

Chỉ trong nháy mắt, thân thể Hàn Sâm lại được áo giáp màu trắng bao lấy. Áo giáp Chú Ngữ vốn đã bị đánh nát lại xuất hiện trên người hắn, hơn nữa biến thành mới tinh như lúc ban đầu.

Không, còn mạnh hơn cả trước khi bị hao tổn. Chú văn trên áo giáp Chú Ngữ lóe lên, tản ra sóng khí tức vô cùng khủng bố khiến cả người Hàn Sâm cũng được phủ trong bạch quang mông lung, tựa như thần linh đến từ thánh sơn.

"Hắn thăng cấp Bán Bộ Thần Hóa rồi!" Linh Lung và Lý Khả Nhi phản ứng lại sớm nhất. Các nàng có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh của Hàn Sâm đang tăng vọt.

"Thế mà lại thăng cấp Bán Bộ Thần Hóa vào lúc này… Tên này thật là kỳ quái…" Rất nhiều tộc Thái Thượng đang quan chiến đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Thăng cấp lúc chiến đấu không phải không được nhưng mà bản thân việc thăng cấp cần sức mạnh để chống đỡ. Giống như Chalais, trong thân thể hắn chứa sức mạnh của quả Ma Tử, bản thân cũng đủ mạnh cho nên mới có thể đột phá thăng cấp Thần Hóa trong chiến đấu.

Nhưng thân thể Hàn Sâm đã bị đánh đến tàn phế, chiến giáp gen bản mệnh cũng tan nát. Thăng cấp trong tình trạng căn nguyên tổn thương nặng nề như vậy thật sự không thể hiểu nổi.

Nhưng mà Hàn Sâm lại cứ thăng cấp Bán Bộ Thần Hóa trong tình trạng như vậy, khiến người xem cực kỳ khó hiểu.

"Thăng cấp Bán Bộ Thần Hóa thì sao chứ? Bán Bộ Thần Hóa vẫn chỉ là cấp Vương mà thôi, không phải đối thủ của Chalais." Lý Tuyết Thành cắn răng nói.

Hắn rất không muốn thấy cục diện hiện nay, chỉ hy vọng Chalais giải quyết xong Hàn Sâm nhanh lên một chút.

Chalais nhìn Hàn Sâm nhưng không ra tay giống như Lý Tuyết Thành nghĩ.

“Ngươi thật khiến người khác phải ngạc nhiên đấy, lại có thể thăng cấp Bán Bộ Thần Hóa trong tình huống này.” Chalais nhìn Hàn Sâm nói.

“May mắn mà thôi.” Hàn Sâm khẽ cười nói.

Chalais cũng nghiêm túc lắc đầu nói: “Trên thế giới này không có gì là may mắn cả. Giống như những người trúng xổ số vậy, mọi người đều cảm thấy bọn họ thật may mắn. Nhưng dù có may mắn đến đâu, nếu họ không đi mua thì cũng không thể nào trúng được.”

Hàn Sâm không nói gì, quả thật hắn không phải dựa vào may mắn.

Trước một quyền của Chalais, cuối cùng Hàn Sâm cũng lĩnh ngộ được mấu chốt của Vật Ngữ Gen Lĩnh Vực cửu trọng hợp nhất thăng cấp Bán Bộ Thần Hóa, cho nên hắn mới đón đỡ một quyền kia, mượn lực của một quyền cải tạo áo giáp Chú Ngữ bị phá hủy.

“Nhưng thật đáng tiếc, nếu ngươi thăng cấp Thần Hóa thì hôm nay có thể thật sự phân thắng bại rồi…” Chalais tỏ vẻ tiếc hận nói.

“Bây giờ cũng có thể. Lúc trước ta đã nói trận chiến của chúng ta còn chưa kết thúc.” Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Chalais lại lắc đầu không nói gì nữa. Hắn thừa nhận Hàn Sâm rất mạnh, song Bán Bộ Thần Hóa vẫn còn là cấp Vương, kém hơn hắn một cấp bậc lớn. Hắn không cho là bây giờ Hàn Sâm có năng lực đối kháng với hắn.

“Hàn huynh, hôm nay tới đây thôi. Bộ giáp Thần Thái Dương tạm thời đặt ở chỗ ta, chờ sau khi ngươi thăng cấp Thần Hóa có thể tới đánh một trận với ta bất kỳ lúc nào. Đến lúc đó nếu ngươi thắng thì có thể lấy đi bộ giáp Thần Thái Dương.” Chalais suy nghĩ một lúc rồi nói.

Đối thủ tốt như rượu mạnh, nếu ủ không đủ năm thì sẽ còn kém một chút dư vị. Chalais càng muốn đợi sau khi Hàn Sâm thăng cấp Thần Hóa sẽ đánh một trận với hắn.

Nhưng Hàn Sâm không có kiên nhãn đợi đến lúc ấy. Thấy Chalais không chịu ra tay, hắn cũng không cần phải nhiều lời nữa, dựng chưởng thành đao, một chiêu Ranh Nanh chém thẳng về phía Chalais.

Chalais khẽ cau mày, đã quyết định phải nhanh chóng kết thúc cuộc chiến này, ngưng tụ Lực Ma Hóa lần nữa, một quyền hóa thành ma sư phóng về phía Hàn Sâm.

Giống như lần trước, nắm đấm của Chalais biến thành ma sư trực tiếp xông vào bên trong thân thể Hàn Sâm, ma hóa sức mạnh của Hàn Sâm thành giống như Chalais.

"Có đánh bao nhiêu lần cũng thế thôi. Chẳng lẽ Hàn Sâm không hiểu, chỉ cần sức mạnh của hắn biến thành giống Chalais thì vĩnh viễn không thể nào là đối thủ của Chalais…" Lý Tuyết Thành còn chưa nói hết lời đã ngưng bặt.

Lực Ma Hóa xông vào trong thân thể Hàn Sâm, sức mạnh của Hàn Sâm lại không bị ma hóa như lần trước, Nha Đao chém ra từ bàn tay vẫn là đao khí màu tím, không chịu ảnh hưởng của Lực Ma Hóa chút nào.

Hết chương 2684.

Chương 2685. Ta chính là Đạo

Năng lực của chiến giáp Chú Ngữ là gia cố Vĩnh Hằng, trước kia không thể ngăn cản được lực Ma Hóa là bởi vì sức mạnh chênh lệch quá xa.

Bây giờ chiến giáp Chú Ngữ đã là Lĩnh Vực cửu trọng hợp nhất, năng lực gia cố Vĩnh Hằng tiến thêm một bước, trực tiếp bỏ qua sự chênh lệch sức mạnh, lực Ma Hóa cũng không thể khiến nó sinh ra thay đổi nữa.

Chalais hơi ngạc nhiên, liên tục sử dụng lực Ma Hóa vài lần nhưng đều không thể thay đổi thuộc tính của Hàn Sâm nên mới biết Hàn Sâm quả nhiên đã có biện pháp ngăn lại lực Ma Hóa rồi.

“Vậy mà lực Ma Hóa lại bị Hàn Sâm khắc chế, đúng là bất ngờ đấy. Thiên Khải trưởng lão lộ vẻ kinh ngạc.

“Tuy lực Ma Hóa đã bị khắc chế nhưng chênh lệch sức mạnh của Bán Bộ Thần Hóa và Thần Hóa vẫn còn tồn tại, Hàn Sâm vẫn khó mà thắng được.” Kỳ Ngọc trưởng lão nói.

“Nói gì đi nữa thì cũng coi như có một chút cơ hội.” Bây giờ Thiên Khải trưởng lão cũng chỉ có thể gửi gắm hết hy vọng lên trên người Hàn Sâm.

Tuy lực Ma Hóa đã mất đi tác dụng nhưng Hàn Sâm vẫn bị Chalais áp chế triệt để, chênh lệch sức mạnh vẫn tồn tại như trước, chỉ một loại cường hóa nhờ vào thuật gen thăng cấp lên Bán Bộ Thần Hóa vẫn là không đủ để Hàn Sâm chống chọi lại với cường giả Thần Hóa về sức mạnh.

Dưới sự áp chế của Chalais, Hàn Sâm không ngừng biến đổi thân pháp của mình, dịch chuyển tức thời và di động thân pháp, trong khoảng thời gian ngắn Chalais cũng khó mà đánh bại được hắn.

Tuy sức mạnh của Hàn Sâm bây giờ vẫn chưa đủ để đối chọi chính diện với Chalais, đi từng bước kinh tâm động phách nhưng từ đầu đến cuối lại không cho Chalais có cơ hội làm hắn bị thương.

Tuy Linh Lung và Lý Khả Nhi cảm nhận được sự bình tĩnh trong lòng Hàn Sâm nhưng trong khoảnh khắc mỗi lần nhìn thấy Hàn Sâm cận kề cái chết, các nàng vẫn không nhịn được mà hãi hùng ghê rợn.

Các nàng còn như vậy thì càng không cần phải nói đến những người đứng xem khác.

Bây giờ Hàn Sâm giống như đang chạy trên một sợi dây thép, chỉ cần sơ ý một chút là liền có thể rơi xuống vực sâu không đáy.

Tuy nhìn rất mạo hiểm nhưng Hàn Sâm quả thực giữ vững được cục diện, dưới lực áp chế mạnh mẽ của Chalais mà từ đầu đến cuối không hề bị thương.

“Khuyết điểm xuất thân tiểu tộc của Chalais vẫn bị lộ ra rồi.” Lý Xuân Thu bất đắc dĩ thở dài than vãn trong lòng.

Tuy Chalais có thiên phú dị bẩm, có thể hóa một môn quyền pháp bình thường mục nát thành trở nên vô cùng thần kỳ, đối kháng với các loại thuật gen lớn khác đều không rơi vào thế yếu, phối hợp với lực Ma Hóa thì có thể chiến đấu với bất kì cường giả cùng cấp nào mà không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng bây giờ lực Ma Hóa mất đi hiệu lực, chỉ là một môn quyền pháp có vẻ hơi đơn điệu quá mức. Dù kỹ năng lái xe có tốt nhưng cũng chỉ có thể lái xe mà thôi, người lái xe có tốt cũng không thể dùng kỹ năng ấy để lái máy bay được.

Quyền pháp của Chalais đúng là quá bình thường, chỉ có thể thông qua thủ đoạn bình thường từng bước từng bước giành được thắng lợi, không có loại năng lực giải quyết dứt khoát thì có chiếm giữ ưu thế tuyệt đối cũng không thể bắt được Hàn Sâm.

“Nếu như Chalais có thể tu luyện thêm vài năm ở Thiên Ngoại Thiên, học thêm được một chút thuật gen đỉnh cấp, đến lúc đó lấy thiên phú và năng lực của hắn sao có thể sầu não bó tay với Hàn Sâm được chứ?” Lý Xuân Thu lại nghĩ lại: “Tên Hàn Sâm này lợi hại thật đấy. Nếu đổi thành một Bán Bộ Thần Hóa bình thường, dưới tình huống sức mạnh và tốc độ đều bị Chalais áp chế, hẳn là không thể đọ sức với Chalais được. Chalais chỉ cần nhìn qua chiêu thuật một lần là có thể nghĩ được cách phá giải nhưng chiêu thuật của Hàn Sâm đã sử dụng lại không biết bao nhiêu lần mà Chalais lại vẫn không thể nào phá giải được.”

Cảm giác của Chalais phản ánh chân thực vào trong đầu Lý Xuân Thu, tuy nhiên tâm thái của Chalais cũng không thay đổi, vẫn vững như bàn thạch, gắt gao áp chế Hàn Sâm lại.

Nhưng Lý Xuân Thu lại cảm giác được, có rất nhiều lần Chalais đã tưởng rằng hắn sắp đắc thủ rồi nhưng cuối cùng lại vẫn không thể động được đến Hàn Sâm.

Lý Xuân Thu thận trọng cảm ứng tâm lý của Chalais, cuối cùng phát hiện được vì sao mà Chalais không thể nào phá giải được chiêu thuật của Hàn Sâm.

Chỉ cần là thuật gen mà Chalais đã từng nhìn qua một lần thì hắn đều có thể bắt lấy được sơ hở của đối phương, mà thuật gen của Hàn Sâm không phải không có sơ hở mà là có quá nhiều sơ hở.

Lúc Chalais muốn lợi dụng những chỗ sơ hở ấy thì lại phát hiện những sơ hở này đều là cạm bãy mà Hàn Sâm cố ý để lại, chẳng những không thể làm Hàn Sâm bị thương nặng, ngược lại có thể vì thế mà rơi vào cạm bẫy, rồi lại cho Hàn Sâm có cơ hội tạm nghỉ.

Bên trong thuật gen của Hàn Sâm chắc chắn sẽ có sơ hở thật sự. Thiên hạ không có thuật gen không thể phá giải nhưng Hàn Sâm lại giấu sơ hở thật sự trong những chỗ sơ hở mà hắn cố ý bày ra, chín giả một thật để Chalais chỉ có thể đi đoán đâu mới là sơ hở thật sự, nhưng mãi cho đến tận bây giờ Chalais vẫn không đoán đúng được dù chỉ một lần.

“Đại Đạo năm mươi, Thiên Diễn bốn chín, độn khứ kỳ nhất, vừa là hằng số, cũng là biến số. không hoàn hảo mới là sự hoàn mỹ chân chính của thế giới này. Hàn Sâm đã có được tinh hoa độn khứ kỳ nhất, tiểu tử này thật sự đáng sợ, đợi hắn trưởng thành rồi có lẽ sẽ không kém dòng chính của tộc Thái Thượng ta đâu.” Thiên Khải trưởng lão sợ hãi than thở.

“Nghe nói thuật gen bản mệnh của hắn tu luyện cần nguồn tài nguyên lớn, bốn năm ở Tộc Thái Thượng ta có thể thăng cấp lên Thần Hóa hay không còn khó nói, cho dù có thăng lên đến cấp Nguyên Cơ thì sau này ở trong vũ trụ rộng lớn còn ai có thể cung cấp cho hắn tài nguyên khổng lồ như vậy để hắn đi tiếp đây?” Kỳ Ngọc trưởng lão khẽ lắc đầu, rõ ràng cũng không quá xem trọng tương lai của Hàn Sâm.

“Đáng tiếc, nếu như hắn xuất thân là Tộc Thái Thượng ta nói không chừng lại là một Lý Xuân Thu nữa, tộc ta toàn lực bồi dưỡng chắc chắn có thể khiến hắn xông vào Thần Điện Gen.” Thiên Khải trưởng lão nói.

“Chuyện này đừng nghĩ đến làm gì, đâu phải ngươi không biết, những lão bảo thủ tộc ta sao có thể để một người ngoại tộc trở thành dòng chính

được.” Kỳ Ngọc trưởng lão cười khổ nói.

Thiên Khải trưởng lão nghe vậy cũng khẽ thở dài: “Có lúc ta thật sự hâm mộ Trương Huyền Đạo của Thiên Tộc, chí ít hắn muốn gì cũng đều có thể làm được, còn chúng ta thì cái gì cũng không làm được.”

Kỳ Ngọc trưởng lão biến sắc: “Có những lời ngươi nói ở đây thì được nhưng tuyệt đối không được để những lão bảo thủ kia biết đâu đấy,

ngươi cũng biết bọn họ vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện Thiên tộc phản bội tộc ta mà.”

Thiên Khải trưởng lão lắc đầu không nói gì nữa, ánh mắt lại tiếp tục quan sát trận đấu của Hàn Sâm và Chalais.

Quyền của Chalais như Ma Sư, từng luồng sức mạnh thôn thiên thực nhật khiến cho Hàn Sâm giống như chiếc thuyền nhỏ lúc ẩn lúc hiện trong cảnh sóng gió dữ. Nhưng bất kể là thế quyền của Chalais có khủng bố thế nào thì trước sau cũng không thể đánh bại Hàn Sâm được.

Một phiến lá giữa biển cả thiên địa, tuy Hàn Sâm chỉ là phiến lá kia nhưng lại có thể nước chảy bèo trôi, mặc cho cái uy của thiên địa điên cuồng thế nào cũng không thể nuốt hắn vào vực sâu.

Lúc này trong lòng Hàn Sâm hoàn toàn trấn định, đao pháp Thiên Chi Hạ phối hợp với Thần Du Thuật được sử ra từng chiêu trong tay hắn, mỗi đao đều như xẻ cả trời đất.

Luyện đao lâu như vậy, cuối cùng Hàn Sâm cũng có lĩnh hội và đao ý của mình dưới áp lực trầm trọng mà không giống như trước đây chỉ có thể cảm ngộ ý cảnh của người xưa.

“Thiên địa như bàn cờ, mà ta chỉ là một quân cờ cỏn con. Nhưng trong ván cờ thiên địa này, thật sự có ý nghĩa lại chính là những quân cờ này, chư thiên vạn đạo đều vì có cờ mới có đạo, nếu không có cờ thì chính là vô đạo…” Cảm ngộ trong lòng Hàn Sâm càng ngày càng sâu, hắn bỗng nhiên sáng tỏ thông suốt, không kìm được mà buột miệng nói ra: “Thiên Chi Hạ, ta chính là đạo, ta sống thì đạo sống, ta chết thì đạo chết.”

Hết chương 2685.

Chương 2686. Ngộ Đao Ý

Mặc dù âm thanh của Hàn Sâm không lớ, nhưng Tộc Thái Thượng và một bộ phận tầm đều đang chú ý đến trận chiến này, đương nhiên nghe rõ ràng những lời Hàn Sâm nói.

“Cuồng vọng! Ngươi cũng xứng hay sao!” Lý Ngọc Chân hừ lạnh.

Quả thật là cuồng vọng, không chỉ có Lý Ngọc Chân, cho dù là Thiên Khải trưởng lão và các đại lão cược Hàn Sâm lấy được hạng nhất cũng đều cảm thấy những lời này của Hàn Sâm quả thực quá cuồng vọng.

Đạo chính là vũ trụ, vũ trụ chính là đạo, hàm ý những lời này của Hàn Sâm rơi vào tai họ giống như Hàn Sâm hắn sinh ra cho nên vũ trụ mới †ồn tại, Hàn Sâm hắn vừa chết đi thì vũ trụ này cũng sẽ biến mất vậy.

Bao nhiêu cường giả cấp Chân Thần từ xưa đến nay cũng không có một ai dám nói như vậy. Tuy cường giả Chân Thần không nhiều lắm nhưng mỗi thời đại đều có một số người, không biết đã sinh ra chết đi bao nhiêu, cũng không thấy vũ trụ bị hủy diệt khi họ chết đi, huống chỉ Hàn Sâm chỉ là một Bán Bộ Thần Hóa vừa mới thăng cấp mà thôi.

Câu nói này đã không thể hình dung được bằng sự cuồng vọng, mà phải nói là ngu dốt mới đúng.

Mọi người đã hiểu sai ý của Hàn Sâm, thật ra lời hắn nói không phải chỉ bản thân hắn mà là nói về chúng sinh.

Chúng sinh đều là quân cờ, nhìn như chịu vận mệnh điều khiển, nhưng nếu không có những quân cờ đó mà chỉ có bàn cờ thì còn có ý nghĩa gì nữa? Vả lại bàn cờ có tốt cuối cùng cũng chỉ là vật chết, những quân cờ tạo thành ván cờ biến hóa đa đoan mới là mấu chốt của đạo, có người mới có đạo, không có người thì không có đạo.

Hàn Sâm hiểu được chỗ mấu chốt ở trong đó, có loại cảm giác sáng tỏ thông suốt, nên mới không kìm được sự sung sướng mà thốt ra được những lời như vậy.

Người khác đều tưởng rằng Hàn Sâm ngu dốt cuồng vọng, chỉ có Linh Lung và Lý Khả Nhi có thể cảm nhận rõ ràng được tâm tình và cảm ngộ của Hàn Sâm, tia sáng kỳ dị trong mắt lóe lên.

Cảm ngộ của Hàn Sâm chẳng khác nào cảm ngộ của bọn họ, lúc này bọn họ cũng hoàn toàn đắm chìm trong ý cảnh của Thiên Chi Hạ. Các nàng chỉ từng thấy được ý cảnh khủng bố như vậy trên người vài cường giả chí cao của tộc Thái Thượng.

Nhưng hôm nay các nàng lại tự có được loại ý cảnh và cảm ngộ đó, sao có thể không khiến các nàng kinh ngạc muôn phần.

“Loại ý cảnh này… Đã không phải là thứ cường giả Thần Hóa có thể sánh được nữa…” Vẻ mặt Lý Khả Nhi rất phức tạp, vừa vui sướng trong lòng nhưng lại cảm thấy thật khó tin, một Bán Bộ Thần Hóa như Hàn Sâm lại có thể hiểu được ý cảnh bậc này.

Hàn Sâm vừa ngộ ra, đao pháp Thiên Chi Hạ lập tức tiến bộ vượt bậc. Trước kia hắn chỉ dùng đao nhưng bây giờ trong đao đã có lĩnh hội và lý giải của chính mình, giống như tự có sinh mệnh vậy.

Tuy vừa rồi Hàn Sâm vẫn không bị Chalais gây thương tích nhưng lại cho người khác cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết chết, Hàn Sâm chỉ đang khổ sở chèo chống mà thôi.

Song bây giờ lại đột nhiên thay đổi kỳ diệu, Hàn Sâm giống như vẫn bị Chalais áp chế nhưng lại làm cho người ta cảm giác nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Dưới tình huống nguy hiểm như vậy mà cứ như đang đi dạo trong sân vắng, hoàn toàn không có cảm giác căng thẳng và áp bách như vừa rồi.

Hàn Sâm lấy tay làm đao, đao pháp lúc trước có loại cảm giác ngay ngắn chỉnh tề, làm cho người khác cảm thấy như đang dồn hết tâm trí bày bố sắp đặt. Song bây giờ Hàn Sâm hạ bút thành văn, từng đao giống như tùy tiện

chém ra nhưng lại đạt tới hiệu quả giống như vừa nãy, thậm chí còn tốt hơn rất nhiều.

“Trời đất là cờ ta là người, nhất hô nhất tức đều là đạo.” Hàn Sâm hoàn †oàn đắm chìm trong ý cảnh của Thiên Chi Hạ. Cùng với cảm ngộ không ngừng sâu sắc hơn, đao pháp trong tay hắn cũng càng ngày càng tùy ý nhưng loại tùy ý này lại không bàn mà hợp ý với chí lý vũ trụ nào đó, trong lúc một đao chém xuống đều khiến cho Chalais cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đúng, chính là khó chịu. Tuy Hàn Sâm không mang cho hắn áp lực trên bản chất nhưng Chalais vẫn cảm thấy dường như tất cả đều trở nên sai lệch.

Không nói rõ ra được có chỗ nào không bình thường nhưng lại cảm thấy dường như tất cả đều không bình thường.

Núi không bình thường, đá không bình thường, tất cả mọi thứ đều không bình thường, giống như trở thành chướng ngại của hắn. Mà Hàn Sâm ở trong thiên địa giống như cá gặp nước, dường như tất cả mọi thứ đều giúp đỡ Hàn Sâm vậy, tóm lại là khiến cho Chalais cảm thấy rất khó chịu.

“Đây… Đây không phải là Thiên Nhân Hợp Nhất trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của tộc Thái Thượng †a sao?” Những tộc nhân tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên như Lý Xuân Thu đều trợn trừng mắt nhìn Hàn Sâm, giống như nhìn thấy quỷ.

Tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên có thể đạt đến cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, hợp nhất làm một với vũ trụ trời đất, có thể mượn sức của vũ trụ vạn vật.

Nhưng đó là năng lực của người tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên có thành tựu mới có, Linh Lung mới miễn cưỡng đặt chân vào cửa, còn xa mới chạm đến Thiên Nhân Hợp Nhất thật sự.

Hàn Sâm chắc chắn chưa từng luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, hắn chỉ dựa vào một bộ đao pháp sinh ra từ trong Vô Tự Thiên Thư mà lại có thể đạt được đến hiệu quả giống hệt như Thiên Nhân Hợp Nhất trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, sao có thể không khiến đám người Lý Xuân Thu kinh sợ cho được.

Tuy tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên khiến cho cảm xúc dao động thấp hơn sinh vật bình thường khá nhiều nhưng đám người Lý Xuân Thu lúc này cũng bày ra vẻ mặt ngạc nhiên.

"Tiểu tử này… Đúng là không tầm thường…" Thiên Khải trưởng lão ngây người sững sờ một lát rồi mới nói ra một câu như vậy.

Tuy hắn và Kỳ Ngọc trưởng lão không tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên nhưng chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, bọn họ đã thấy nhiều rồi nên đương nhiên biết được một chút đặc thù của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.

Lúc này thấy đao ý mà Hàn Sâm sử dụng lại mờ mờ ảo ảo giống hệt với Thiên Nhân Hợp Nhất của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Trong lòng Hàn Sâm lại chưa nghĩ nhiều như vậy, hắn hoàn toàn đắm chìm vào trong đao ý.

Từng cành cây ngọn cỏ, từng ngọn núi con sông, thậm chí từng hạt bụi vi khuẩn trong vũ trụ dường như đều có ý nghĩa trong mắt hắn, có loại liên hệ nào đó với đao pháp của hắn.

"Vạn vật thiên địa đều là người, mỗi người đều có tác dụng của riêng mình mà tất cả mọi người cùng liên kêt lại với nhau mới tạo nên ván cờ. Quân cờ nhìn như không có mối liên hệ nào thực ra đều có liên hệ với nhau, mỗi một quân cờ đều có thể ảnh hưởng đến nước đi của cả bàn cờ, và việc mà ta cần phải làm chính là trở thành một quân cờ có thể xoay chuyển được ván cờ này."

Trong lòng Hàn Sâm không ngừng ngộ ra: "Không cần sức mạnh đặc biệt, chỉ cần ở vị trí cần thiết nhất của mình phát huy được tác dụng của mình, xuống nước thì ta là cá, lên trời thì là chim, thuận theo chí lý của trời đất vũ trụ, sẽ có được sự trợ giúp của trời đất vũ trụ…"

Đao pháp của Hàn Sâm càng sử dụng càng tùy ý, thế nhưng đao pháp nhìn như tiện tay kia lại tạo ra phiền toái ngày càng lớn cho Chalais.

Tộc Thái Thượng mới vừa rồi vẫn còn đang cười nhạo Hàn Sâm ngông cuồng ngu ngốc, lúc này lại trợn mắt nhìn chăm chú. Hàn Sâm vốn đang ở tình thế vô cùng xấu trong thời gian ngắn lại đột nhiên lật ngược thế cờ, trông có vẻ không xấu đến vậy nữa.

Ngược lại thế tấn công của Chalais lại mang đến cho người khác có cảm giác dường như có chút cứng nhắc, không trôi chảy giống như lúc trước.

"Thú vị… Thực sự rất thú vị… Lấy đạo pháp Thiên Chi Hạ khai triển thành cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất… Mấy lão già tộc Thái Thượng chắc đang đố ky ghen ghét đến phát điên rồi ấy chứ." Ngọc Thiện Tâm nhìn đao pháp của Hàn Sâm, khóe miệng vẽ lên nụ cười cổ quái khiến người ta không hiểu thấu.

Hết chương 2686.

Chương 2687. Thiên Hạ Đao

Đúng là đang có người nổi điên. Sắc mặt Lý Tuyết Thành và Lý Ngọc Chân tái mét, tơ máu hiện đầy trong mắt, nắm chặt nắm đấm, móng †ay cắm vào trong máu thịt mà không biết, dáng vẻ như hai kẻ điên gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Sâm trong trận đấu.

"Không thể nào… Không thể nào…" Bọn họ đều cảm giác như mình sắp nghẹt thở đến nơi rồi.

Một Bán Bộ Thần Hóa chiến đấu với Thần Hóa, vậy mà lại ổn định được cục diện, làm cho nỗi bất an trong lòng bọn họ càng ngày càng mãnh liệt, sợ rằng cảnh tượng trong tưởng tượng sẽ xuất hiện.

"Không… Tuyệt đối không… Dù thế nào đi chăng nữa thì Bán Bộ Thần Hóa cũng không thể nào chiến thắng Thần Hóa được… Huống chỉ Thần Hóa kia lại là Chalais… Nhất định sẽ không… Chalais nhất định sẽ thắng….' Hai mắt Lý Ngọc Chân đỏ như máu, cắn răng nói ra từng chữ một

giống như đang nói cho Lý Tuyết Thành nghe lại giống như đang nói cho chính mình nghe vậy.

Lúc này Chalais cũng nhíu chặt mày lại, tuy thế cục vẫn nằm trong sự khống chế của hắn nhưng hắn lại cảm giác càng ngày càng không đúng lắm. Cả người Hàn Sâm bây giờ giống như có thần trợ giúp, một đao tùy ý chém đến cũng làm cho Chalais có cảm giác khó mà đoán được. Rõ ràng nhìn như một đao bình thường nhưng lại làm hắn khó mà giải được, thậm chí ngay cả nhìn cũng không hiểu được.

Chalais cũng không phải một kẻ ngồi chờ chết, cho nên lúc hắn cảm giác được co gì sai sai đã đưa ra quyết định chính xác nhất, cả người giống như một con Cuồng Sư trong địa ngục, không thèm đếm xỉa đến tấn công của Hàn Sâm mà trực tiếp xông thẳng đến phía Hàn Sâm.

“Cho dù ngươi có kỹ pháp thông thiên thì cuối cùng sức mạnh cũng không bằng ta, dốc hết toàn bộ sức lực, lấy vụng phá khéo.” Cả người Chalais giống như Ma Thần, mang theo sức mạnh khủng bố của xích Trật Tự áp xuống.

Đao khí của Hàn Sâm chém lên trên người hắn trực tiếp bị xích Trật Tự phá nát, căn bản ngay cả xích Trật Tự cũng cũng không thể nào phá vỡ, chứ đừng nói đến gây thương tích lên trên người hắn.

Nhưng Hàn Sâm cũng không nóng vội, thân hình chuyển động như nước chảy mây trôi. Sức mạnh của Chalais điên cuồng như vậy chẳng những không thể nào thương tổn được đến Hàn Sâm ngược lại lại giống như đẩy thuyền nhỏ lên trước sóng lớn.

Tuy sóng lớn hung tàn tàn ngược nhưng lại không thể nào tiêu diệt được thuyền nhỏ trên đầu sóng.

Hàn Sâm giống như tiên nhân thuận gió cưỡi sóng mà đi, đao ý trên người tung hoành, mặc cho Chalais điên cuồng chém tới thế nào cũng không thể động đến một mảnh góc áo của hắn.

Bích Tỉ trợn mắt há mồm nhìn trận chiến của Hàn Sâm và Chalais nói: “Chalais hẳn sẽ không…”

Hắn vốn định nói Chalais hẳn sẽ không thua đâu nhỉ? Nhưng không thể nói ra trước mặt Lý Xuân Thu được nên hắn đành gắng gượng nuốt nửa câu nói phía sau vào trong.

“Chỉ sợ là sẽ thua. Tuy Chalais mạnh nhưng dù sao hắn xuất thân không tốt lắm, thời gian tu hành quá ngắn, nếu lại cho ta thời gian ba năm nữa thì hắn cũng sẽ không gặp phải cảnh khốn cùng như thế này.” Lý Xuân Thu thản nhiên nói.

Bích Tỉ khẽ gật đầu: “Tiểu tử Hàn Sâm được hời rồi. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đao ý kia của hắn thật đúng là lợi hại, vậy mà lại có thể mơ hồ có được ý cảnh của Thiên Nhân Hợp Nhất.”

“Chưa thể coi là Thiên Nhân Hợp Nhất được, nhiều nhất cũng cũng chỉ

là thuận theo ý trời mà thôi.” Lý Xuân Thu nói.

“So sánh với cảnh giới của đại sư huynh thì tất nhiên hắn không là gì cả, nhưng so sánh với sinh vật bình thường thì cảnh giới của hắn quả thực đã rất lợi hại rồi.” Bích Tỉ nghĩ ngợi rồi nói.

Lý Xuân Thu khẽ gật đầu: “Hai người Linh Lung và Lý Khả Nhi cùng dùng chung Hàn Sâm làm tằm cũng không phải thiệt thòi, người tài như vậy bên ngoài tộc Thái Thượng ta quả thực khó có được.”

Tâm tình Thiên Khải trưởng lão lúc này vô cùng thoải mái, cười tít mắt nói: “Thần Hóa… Thần Hóa thì sao nào… Còn không phải sắp thua à, ánh mắt của ông đây quả thực không tồi.”

Kỳ Ngọc trưởng lão khinh thường liếc hắn một cái. Trước đó lúc Chalais thăng cấp lên Thần Hóa cũng không biết là ai mặt như khóc †ang cha, song câu này Kỳ Ngọc trưởng lão cũng không nói ra.

Trận đấu vẫn tiếp tục, ngày càng có nhiều tộc Thái Thượng phát hiện ra khốn cảnh của Hàn Sâm đã xoay chuyển, Chalais giống như một con mãnh thú có được sức mạnh kinh khủng nhưng từ đầu đến cuối hắn lại không thể nào đả thương Hàn Sâm được.

“Đao pháp này của Hàn Sâm thật lợi hại ghê!”

“Đâu chỉ có thế, nó tuyệt đối là trình độ cao nhất, không hổ là đao pháp xuất phẩm của Thiên Tộc.”

“Đúng vậy, tốt xấu gì thì Thiên Tộc cũng được tách ra từ tộc Thái Thượng ta, đao pháp của bọn họ sao có thể kém được chứ?”

“Ha ha, các ngươi nói xem, nếu Hàn Sâm thật sự đoạt được vị trí thứ nhất, tên khốn Lý Tuyết Thành kia sẽ có biểu cảm như thế nào?”

“Không đến mức đấy chứ? Tuy đao pháp của Hàn Sâm rất lợi hại nhưng sức mạnh cuối cùng cũng không bằng được Chalais. Chalais không đả thương hắn được, hắn cũng như thế không thể đả thương Chalais, cùng lắm cũng chỉ là duy trì thế không thắng không bại. Nếu thời gian càng lâu thì sức chịu đựng của Bán Bộ Thần Hóa còn xa mới sánh được với Thần Hóa, cuối cùng cũng vẫn chỉ có thể thua thôi?”

“Ai biết được chứ… Biết đâu lại có cái lỡ như…”

“Ha ha, lỡ như Hàn Sâm thật sự chiến thắng, biểu cảm của Lý Tuyết Thành nhất định sẽ rất đặc sắc.”

“Không chỉ có Lý Tuyết Thành, còn có Lý Ngọc Chân. Không có Lý Ngọc Chân, Lý Tuyết Thành sao biết được tin tức Tằm Chi Chiến không thể sử dụng dị bảo từ trước chứ.”

“Thật hy vọng Hàn Sâm có thể thắng, sau đó đi xem biểu cảm của hai tên khốn kia một chút, bọn hắn dám hãm hại ta.”

Sắc mặt của Lý Tuyết Thành và Lý Ngọc Chân bây giờ đã vô cùng đặc sắc, hai mắt như sắp trừng rớt ra đến nơi, gắt gao nhìn chằm chằm vào hình ảnh trận đấu.

“Nhất định sẽ thắng… Chalais không thể thua được…” “Nhất định sẽ thắng… Nhất định sẽ thắng…”

Hai người giống như hai kẻ ngốc, miệng không ngừng lẩm bẩm lặp đi lặp lại hai câu như vậy nhưng nỗi bất an trong lòng lại càng ngày càng mãnh

liệt.

“Trời đất như ván cờ biến ảo vô thường, vạn vật như đao đều có đạo. Chalais, thử Thiên Hạ Đao này của ta xem như thế nào.” Đao ý trong lòng Hàn Sâm giống như là núi lửa phun trào không thể khống chế nổi, hắn hét về phía Chalais một tiếng, đồng thời lấy tay làm đao xông đến chém về phía Chalais.

“Được lắm.” Sức mạnh của Chalais vẫn luôn không có chỗ có thể dùng, lúc này Hàn Sâm chủ động ứng chiến, chính hợp với ý hắn, sức mạnh khủng bố của xích Trật Tự ngưng tụ lại trên một quyền, giữ lấy đao của Hàn Sâm đánh ra.

VùI

Không gian bị một quyền của Chalais trực tiếp đánh nổ tung, xích Trật Tự biến thành Ma Sư xé nát hư không, miệng sư tử hình thành một cái hố đen không gian cực lớn, cắn nuốt về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm mặt không đổi sắc, cánh tay tiếp tục chém về phía trước nhưng trên tay hắn lại không xuất hiện đao khí, giống như chỉ là tùy tiện khoa tay múa chân một chút mà thôi.

Trong lúc tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái thì đột nhiên nhìn thấy giữa sông núi hoa cỏ trong Đàn Cốc đều có ánh đao lóe lên. Trong nháy mắt đủ loại đao quang lóe lên chỉ chít, giống như núi đao biển đao, toàn bộ đều thổi về phía Chalais.

Vô số đao quang giăng khắp nơi, chỉ chít giống như dòng nước lũ cuốn về phía Chalais và Ma Sư hắn chém ra.

Chalais vốn ỷ vào sức mạnh của xích Trật Tự, không sợ những đao quang chỉ có cấp Vương này. Thế nhưng đao quang quá nhiều, lực quyền khủng bố của Ma Sư và xích Trật Tự hộ thân Chalais cũng dần dần bị hao mòn vỡ nát bên trong đao quang chỉ chít.

Hết chương 2687.

Chương 2688. Bộ giáp Thần Thái Dương

Trước mắt mọi người chính là cảnh tượng Hàn Sâm chém về phía †rước một đao, ngay sau đó đao quang xuất hiện ở khắp vạn vật trời đất. Một đao của hắn hóa thành một dòng thác đao quang, ùn ùn kéo về phía Chalais và ma sư.

Mạnh như Chalais cũng không ngăn cản nổi dòng thác đao quang do vạn vật trời đất hóa thành, ma sư bất chấp dòng đao quang lao về phía Hàn Sâm nhưng lại dần dần tan vỡ trong dòng thác đó.

"Không thể nào… Chalais không thể thua… Không… Không… Thể… A.." Lý Tuyết Thành và Lý Ngọc Chân mở to hai mắt, há hốc miệng

nhưng vì quá cảng thẳng mà ngay cả âm thanh cũng không phát ra được, chỉ có thể tuyệt vọng gào thét trong lòng.

Nhưng bọn họ có kêu gào cũng không thể cứu được Chalais, dòng thác đao quang mãnh liệt trút xuống, ma sư dần vỡ nát, thân thể Chalais cuối cùng cũng không chịu nổi, gần như trong khoảnh khắc ma sư sụp đổ hoàn toàn thì xích Trật Tự trên người Chalais cũng bị dòng thác phá vỡ, đao quang bao quanh khắp người hắn, ngay cả thân thể Thần Hóa cũng bị chém ra rất nhiều vết thương.

Đao quang này chỉ có sức mạnh của Bán Bộ Thần Hóa, dù là một đao, mười đao hay trăm đao cũng không đủ để làm Chalais bị thương. Nhưng số lượng đao quang thực sự quá nhiều, vô cùng vô tận không biết bao nhiêu mà kể, liên tục không ngừng chém xuống khiến cho thân thể của Thần Hóa cũng không chịu nổi.

Đương nhiên, đây cũng là bởi vì thân thể Thần Hóa của Chalais chưa đủ mạnh, nếu như hắn có thể luyện đến khi cơ thể đao thương bất nhập, cho dù có nhiều đao quang hơn cũng vô dụng, đáng tiếc thân thể của hắn còn chưa mạnh đến mức đấy.

Mắt thấy thân thể của Chalais máu bay tung tóe trong dòng thác đao quang, Lý Tuyết Thành và Lý Ngọc Chân suýt nữa co quắp trên mặt đất, mà đám Thiên Khải trưởng lão lại vô cùng mừng rỡ.

Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng vui mừng không thôi. Các nàng chẳng những cảm giác được Thiên Hạ Đao của Hàn Sâm còn học được chiêu Thiên Hạ Đao này.

Dòng thác đao quang đáng sợ kia cũng không phải là món quà trời ban cho Hàn Sâm, hoặc là nói hoàn toàn như vậy, mà là đao quang trước đó Hàn Sâm chém ra vỡ vụn rồi hòa hợp với vạn vật trời đất, mượn nhờ đặc tính của vạn vật trời đất rồi ngưng tụ thành đao một lần nữa.

Cái này khá giống với mảnh đao trước đây, chỉ là tăng thêm một bước mượn vạn vật trời đất làm vật dẫn cho đao quang. Sau khi ngưng tụ đao quang một lần nữa, đao quang tất nhiên sẽ mang theo đặc tính của vạn vật, đáng sợ hơn mảnh đao đơn thuần rất nhiều.

Sau khi đao vỡ dung nhập vào nước ngưng tụ lại sẽ có được đặc tính của nước, đao dung nhập vào trong núi đá sẽ có đặc tính núi đá.

Nhưng dù sao Thiên Hạ Đao cũng vẫn là sức mạnh của bản thân Hàn Sâm, hắn tập trung bạo phát ra đao quang đã chiến đấu trong một thời gian dài. Hàn Sâm chém ra càng nhiều đao quang, vào thời điểm bộc phát dòng thác đao quang sẽ càng lớn mạnh.

Nói cách khác, chiêu này cần một thời gian dài để làm chuẩn bị, nếu không sẽ khó mà phát huy ra uy lực lớn mạnh.

“Chiêu Thiên Hạ Đao này rất hay, có một đao kia thì khi Hàn Sâm chiến đấu với đối thủ cùng cấp hay thậm chí cao hơn một cấp cũng sẽ gần như bất bại, chỉ cần hắn có thể kiên trì chờ đợi đến khi Thiên Hạ Đao bộc phát, trong số những kẻ cùng cấp ai có thể ngăn cản dòng thác đao quang ở khắp nơi kia chứ? Chalais gặp phải Hàn Sâm cũng coi như xui xẻo.” Lý Khả Nhi nhìn thân thể Chalais không chịu khống chế mà bị quăng lên trong dòng thác đao quang chảy xiết, nhẹ giọng thở dài nói.

“Cho nên muốn đánh bại Hàn Sâm chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, trong khoảng thời gian ngắn trấn áp hắn luôn, nếu không chỉ có thể bị đánh bại.” Linh Lung nói tiếp.

“Thiên Hạ Đao này hay nhưng cũng chỉ bắt nạt được một Chalais không có năng lực giải quyết dứt khoát mà thôi, xem ra sau này cần bồi dưỡng Chalais nhiều hơn về phương diện này, khi tái chiến Hàn Sâm sẽ không còn cơ hội sử dụng Thiên Hạ Đao nữa đâu.” Lý Xuân Thu lạnh nhạt nói, không hề chấn động vì Chalais bị đánh bại mà chỉ đang phân tích nguyên nhân Chalais thất bại và sau này nên làm thế nào để giúp Chalais trở nên xuất sắc hơn.

Hàn Sâm đánh ra một đòn rồi thu lại, không để đao xé rách thân thể Chalais hoàn toàn, nhấc tay một cái, đao quang đầy trời lập tức tan vỡ tiêu tán, bên trong Đàn Cốc cũng khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

“Ngươi thắng.” Chalais đứng lên, tuy còn sức tiếp tục chiến đấu nhưng lại mở miệng nhận thua, sau đó quay người dịch chuyển rời khỏi kết giới.

Hắn biết một đao kia Hàn Sâm đã nương tay, nếu không thân thể của hắn sẽ bị xé rách triệt để, cho nên tiếp tục giằng co cũng không còn ý nghĩa gì.

Lý Tuyết Thành và Lý Ngọc Chân đã hoàn toàn ngồi bệt xuống mặt đất, hai mắt vô hồn như kẻ ngốc, bọn họ thực sự không thể nào chấp nhận kết quả này.

“Làm sao bây giờ… Phải bồi thường tiền cược lớn như vậy… Còn có Thiên Khải Bảo Châu…” Lúc này đầu hai người hoàn toàn trống rỗng.

“Chỉ bằng một loại đao pháp đã chạm đến ngưỡng cửa Thiên Nhân Hợp Nhất, Hàn Sâm này đúng là thiên tài. Đáng tiếc hắn chỉ là tằm mà không phải truyền nhân dòng chính của tộc Thái Thượng chúng ta.” Thiên Khải trưởng lão thắng cược, tất nhiên rất vui vẻ nhưng cũng hơi tiếc nuối.

Sau khi đánh với Chalais một trận, không tằm nào dám đến trước mặt Hàn Sâm nữa. Bọn hắn giết chóc lẫn nhau, sau đó từng kẻ rời khỏi Đàn Cốc, cuối cùng chỉ có một mình Hàn Sâm ở lại trong Đàn Cốc, kết giới kia lại tự động biến mất.

Đồng thời, dưới luồng sáng rực rỡ, một chiếc rương thanh đồng cổ hình vuông chậm rãi rơi xuống trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiếp được rương thanh đồng, mở ra xem. Bên trong quả nhiên là bảy món đồ Thần Thái Dương.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, lập tức mặc bộ giáp Thần Thái Dương vào người. Mũ giáp, giáp thân trên, váy chiến đấu, một đôi bao †ay và một đôi giày chiến, mặc lên bảy món dị bảo Thần Hóa, cả người Hàn Sâm như bị bao bên trong một bộ khải giáp màu bạc.

Sau khi mặc xong bảy món dị bảo Thần Hóa, dường như trong nháy mắt một đôi cánh màu bạc to lớn mọc ra sau lưng Hàn Sâm khiến hắn giống như Thần Thái Dương hào quang vạn trượng trên bầu trời.

Trong mắt rất nhiều tầm đều lộ vẻ hâm mộ nhưng trong lòng Hàn Sâm lại đang tự phỉ nhổ: "Bộ giáp Thần Thái Dương gì chứ, đúng là bóng đèn soi đường. Mặc thứ này xong bản thân như biến thành mặt trời chói lóa, kẻ thù cách mấy vạn dặm cũng nhìn thấy được, dù trốn trong vạn quân cũng sẽ bị thấy đầu tiên, đơn giản chính là một cái bia đỡ đạn cỡ lớn sặc sỡ lóa mắt."

Tuy mỉa mai trong lòng như thế nhưng bộ giáp Thần Thái Dương tỏa ra sức mạnh cực lớn, điều này khiến Hàn Sấm rất vui mừng.

Với năng lực Bán Bộ Thần Hóa còn chưa đủ để kích phát toàn bộ uy lực của bộ giáp Thần Thái Dương, tuy chỉ có một phần uy lực nhưng cũng đã ngưng tụ ra xích Trật Tự, đặc biệt là bộ cánh Thần Thái Dương phía sau mang lại cho Hàn Sâm tốc độ hoàn toàn không thua kém Thần Hóa Nguyên Cơ, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn Chalais một chút.

Hàn Sâm chỉ khẽ rung đôi cánh Thần Thái Dương, thân hình lập tức dịch chuyển đến bên cạnh Linh Lung và Lý Khả Nhi, tốc độ nhanh hơn hắn trước đó rất nhiều.

"Khi ta sử dụng hồn y Khổng Tước Vương, sức mạnh cũng chỉ được có thế, tốc độ cũng không nhanh hơn đôi cánh Thần Thái Dương, vả lại uy lực của bộ giáp Thần Thái Dương còn chưa bộc lộ hoàn toàn. Nếu có thể kích phát toàn bộ thì chắc hẳn có thể đánh một trận với cấp Thần Hóa như Mông Liệt

nhỉ?” Hàn Sâm càng nhìn càng cảm thấy bộ giáp Thần Thái Dương rất là thuận mắt.

Hết chương 2688.

Chương 2689. Ám Vực Ti bị đứt

Khói trắng bay lượn mịt mù, bên trong một mái đình ở bờ hồ, Linh Lung và Lý Khả Nhi ngồi trước bàn đá, sắc mặt đều hơi khác thường.

“Ngươi có tìm ra sơ hở của Thiên Hạ Đao không?” Linh Lung nhìn Lý Khả Nhi hỏi.

Lý Khả Nhi khẽ lắc đầu, nhìn Linh Lung hỏi ngược lại: “Ngươi thì sao?”

Linh Lung cũng lắc đầu, nhíu mày nói: “Đối với chúng ta, tầm chỉ là một công cụ để cảm giác mà không phải mục tiêu học tập đơn thuần, tình huống hiện tại đối với chúng ta có lợi cũng có hại. Có lợi chỗ ở chỗ Hàn Sâm có thể cho chúng ta ý cảnh và cảm ngộ mạnh mẽ, giúp chúng ta có thể nhanh chóng tiến bộ. Nhưng nếu chúng ta chỉ học tập †ừ mỗi hắn, vậy chả khác nào chúng ta đang mô phỏng lại hắn. Cho dù chúng ta mô phỏng hoàn mỹ đến mức nào thì vẫn sẽ luôn thua kém bản chính. Con đường chính xác chúng ta cần đi hiện giờ là lấy tầm làm cơ sở để tiến thêm một bước, sau đó tìm ra con đường của chính mình, phương pháp này thì vô cùng bất lợi.”

Lý Khả Nhi tiếp lời nói: “Tuy nói vậy nhưng ý cảnh của Hàn Sâm thực sự quá mạnh, với cảnh giới hiện tại của chúng ta hoàn toàn không có

khả năng tìm ra sơ hở của hắn.

“Ngươi nói như vậy rất không ổn, thứ chúng ta cần đó là thoát ly mà không phải là học tập đơn thuần. Hàn Sâm có thể lưu lại trong lòng chúng ta ấn tượng không ai có thể vượt qua, chứng tỏ chúng ta phải chịu sự hạn chế của hắn.” Linh Lung nói với vẻ nghiêm túc.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Lý Khả Nhi thực sự không nghĩ ra phải làm thế nào mới có thể giải quyết tình hình hiện tại.

Nếu tư thế vô địch của Hàn Sâm thực sự lưu dấu sâu đậm đến mức không thể xóa nhòa trong lòng các nàng thì những thành tựu sau này của các nàng đều sẽ bị hạn chế dưới bóng Hàn Sâm. Đây chắc chắn không phải là dự tính ban đầu của các nàng khi tìm kiếm tằm.

“Hàn Sâm cần một lần thất bại. Chỉ khi hắn thất bại thì chúng ta mới có thể xóa bỏ ấn tượng mạnh mẽ của hắn trong lòng chúng ta.” Linh Lung nói.

“Ngay cả Chalais cũng thua hắn, trong thời gian ngắn sắp tới e là không có tằm nào có thể đánh với hắn một trận?” Lý Khả Nhi nghi ngờ nhìn Linh Lung, không biết nàng rốt cuộc có ý gì.

“Cần gì phải là tằm chứ? Hiện tại Hàn Sâm đạt hạng nhất, chắc hẳn sẽ có tư cách tiến vào Tù Ma Điện. Thứ nhất là sẽ có trợ giúp rất lớn cho việc tu hành của hắn, thứ hai là để có thứ cản trở được hắn, cũng có thể tránh việc hắn sinh ra lòng tự mãn, thứ ba là có thể phá vỡ ấn tượng mạnh mẽ mà hắn lưu lại, cũng coi như là một công ba việc.” Linh Lung lạnh nhạt nói.

“Cách này hay đấy, vậy bây giờ chúng ta đi xin tư cách tiến vào Tù Ma Điện cho hắn đi. Thiên Khải trưởng lão kiếm được món tiền lớn nhờ Hàn Sâm, chắc là sẽ không làm khó hắn chuyện này đâu.” Lý Khả Nhi vui vẻ nói.

Hàn Sâm và Bảo Nhi đang câu cá bên hồ Ám Giới, Lý Khả Nhi tìm một chiếc Ám Vực Ti cho Bảo Nhi để hai người không cần phải dùng chung một chiếc Ám Vực Ti nữa.

Nhưng Hàn Sâm vẫn khá phiền muộn, sau khi câu được Huyền Hoàng Kinh thì những thứ hắn câu được toàn là đồ bỏ đi, ví dụ như binh khí khải giáp cũ nát, tượng đá bị hư…

Có một lần Hàn Sâm cảm giác câu được một thứ vô cùng nặng, liều mạng kéo nửa ngày. Kết quả lại kéo lên một tượng đá cao hơn ba mét, còn thiếu tay cụt chân, suýt nữa khiến Hàn Sâm tức nổ phổi.

Thỉnh thoảng Bảo Nhi có thể câu được một số châu báu nhưng Hàn Sâm cũng không biết chúng có tác dụng gì.

Mười sáu con heo con luôn đi theo Bảo Nhi, ăn không ít đồ ăn vặt của Bảo Nhi nhưng lại không lớn thêm chút nào. Mỗi con chỉ to bằng nắm đấm, trông rất đáng yêu nhưng chả có tác dụng gì, cả ngày chỉ biết ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, không thì chỉ biết lắc lắc cái mông chạy loạn theo sau Bảo Nhi.

"Cha tới đây đi, có gì đó mắc câu rồi nè, nặng lắm…" Bảo Nhi đột nhiên kêu lên.

Hàn Sâm vội vàng chạy tới, đưa tay kéo một phát, quả nhiên cảm giác vô cùng nặng nề, tựa như phía dưới là cả một ngọn núi.

Hàn Sâm và Bảo Nhi đã dùng hết sức bú mẹ để kéo Ám Vực Ti, kéo một hồi lâu, mới nhìn thấy thứ đó ngoi lên, lộ ra một góc trong sương mù.

"Đó là thứ gì vậy?" Hàn Sâm nhìn thấy vật kia, không khỏi ngẩn người.

Nhìn bộ phận nổi lên thì thấy vật kia giống như Thanh Đồng Khí, bốn lỗ ở bốn mặt, chiều dài hơn một mét. Nhưng vật kia lại không phải hình chữ nhật, bởi vì phần phía dưới cái lỗ phía đột nhiên co vào, nhỏ hơn vị trí lỗ rất nhiều.

Sau một hồi thì Thanh Đồng Khí được kéo lên, bộ phận lộ ra khỏi sương mù càng lúc càng nhiều, Hàn Sâm nhanh chóng nhìn thấy vị trí cách cái lỗ của Thanh Đồng Khí chừng một mét xuất hiện một pho tượng đầu dê.

Không, không chỉ là một cái mà bốn góc của Thanh Đồng Khí đều có một pho tượng đầu dê thanh đồng.

"Cái thứ này… Sao trông giống Tứ Dương Phương Tôn thế nhỉ…" Hàn Sâm thầm nghĩ, Thanh Đồng Khí đã hoàn toàn bị kéo ra ngoài.

Bịch!

Một âm thanh giống như có đồ vật gì bị đứt vang lên, Thanh Đồng Khí ngỡ như đã bị kéo lên nhưng lại không bay ra khỏi mặt hồ mà ngược lại làm đứt Ám Vực Ti.

Sau đó Hàn Sâm thấy Tứ Dương Phương Tôn nhanh chóng chìm xuống hồ. Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, Hàn Sâm nhìn thấy trên mặt đầu dê của Thanh Đồng Khí kia dường như nở một nụ cười kỳ quái với bọn họ.

Hàn Sâm hơi nghi ngờ nhìn mặt hồ. Tuy Ám Vực T¡ dễ đứt, nhưng thời gian vừa qua Hàn Sâm và Bảo Nhi đã thả câu lâu như vậy cũng chưa từng đứt bao giờ, lần này Ám Vực Ti bị đứt không rõ là do nguyên nhân gì.

Muốn tìm Linh Lung và Lý Khả Nhi hỏi thử nhưng các nàng đều không ở đây, Hàn Sâm cũng hết cách nên đành phải tiếp tục thả câu tu luyện.

“Mấy ngày nữa bên Bạch tiên sinh hẳn là sẽ có tin tức, đến lúc đó phải bảo Lý Khả Nhi mang ta đi đến sa mạc một chuyến mới được.” Hàn Sâm vừa thả câu, vừa âm thầm suy tư, hắn ôm chút mong đợi về Huyền Hoàng Kinh.

Huyền Hoàng Kinh không cần Hàn Sâm luyện, chỉ cần nghịch chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là có thể sử dụng, chuyện tốt như vậy đào ở đâu ra chứ.

“Hi vọng Huyền Hoàng Kinh sẽ hữu dụng.” Hàn Sâm đang nghĩ ngợi, đột nhiên lại nghe thấy Bảo Nhi bên cạnh hô lên: “Cha ơi, lại có đồ vật mắc câu rồi, mau tới giúp ta…”

Hàn Sâm nhìn đôi tay bé nhỏ đang lôi kéo Ám Vực Ti của Bảo Nhi, bộ dáng trông rất cật lực, Ám Vực Ti kéo căng thẳng tắp, không khác tình huống vừa rồi cho lắm.

Hắn vội vàng đi tới, hai tay cầm lấy Ám Vực Ti của Bảo Nhi, dùng sức kéo lên, cảm giác còn nặng hơn khi kéo Tứ Dương Phương Tôn.

Hai người Hàn Sâm và Bảo Nhi càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi, còn bị một luồng sức mạnh kéo lún xuống. Nếu bọn họ cầm không chắc Ám Vực Ti thì sẽ có thể bị kéo xuống.

Mười sáu con heo con cũng chạy tới, xếp thành một hàng, dùng miệng cắn Ám Vực Ti, ở phía sau dùng sức kéo giống như đang kéo co.

“Các đồng chí cố lên xíu nữa nào… Một hai một hai…” Hai người và mười sáu con heo con, vừa đếm số vừa kéo, hơn nửa ngày sau mới nhìn thấy thứ đó ngoi lên mặt hồ.

Khi nhìn thấy vật kia, Hàn Sâm nhịn không được ngây người, vẫn là Tứ Dương Phương Tôn kia.

Hết chương 2689.

Chương 2690. Tù Ma Điện

“Lại câu được nó lần nữa à?” Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, nghĩ đến vừa rồi khi Tứ Dương Phương Tôn chìm xuống, hắn nhìn thấy nụ cười kỳ quái kia, không khỏi nhìn về phía đầu dê lần nữa.

Sau khi nhìn kỹ, Hàn Sâm lập tức giật mình, đầu dê Thanh Đồng kia có bộ dáng quy phục cúi mắt xuống, giống như hòa thượng đang nhập định, còn mang theo nụ cười nhẹ.

“Chẳng lẽ bốn cái đầu dê Thanh Đồng này có biểu cảm khác nhau?” Hàn Sâm đang nghĩ ngợi, đột nhiên lại nghe thấy bịch một tiếng, Ám Vực Tỉ lại đứt rồi.

Hàn Sâm nhìn Tứ Dương Phương Tôn lại chìm xuống nhanh chóng. Lần này hắn đã thấy rõ cái đầu dê Thanh Đồng kia, bộ dáng giống như hòa thượng nhập định vừa rồi không còn nữa, mà thay vào đó là một nụ cười kỳ quái, dường như đang híp mắt nhìn bọn họ.

“Thứ này chẳng lẽ đang sống?” Hàn Sâm kinh ngạc nhưng hắn chưa kịp nhìn kỹ thì Tứ Dương Phương Tôn đã chìm vào trong hồ.

“Lạ thật đấy, tại sao cả hai lần đầu câu được một thứ, hơn nữa vật kia còn giống như đang sống? Thế giới phản vật chất có sinh vật sống sao?” Hàn Sâm âm thầm suy tư nhưng hắn không có nhiều hiểu biết về hồ Ám Giới, chỉ có thể chờ đám Linh Lung trở về rồi hỏi thử các nàng.

Từ đó về sau, Bảo Nhi lại câu được Tứ Dương Phương Tôn kia thêm mấy lần nữa nhưng không lần nào kéo lên được, chỉ có thể trơ mắt nhìn nó chìm vào hồ Ám Giới hết lần này đến lần khác.

Hàn Sâm chỉ có thể câu được một ít phế phẩm, trên cơ bản không có tác dụng gì.

Hoa văn tam giác trên tiểu ngọc dũng sáng lên, Hàn Sâm biết Linh Lung và Lý Khả Nhi đã trở về, quả nhiên không bao lâu các nàng đã dịch chuyển đến bên hồ.

"Hàn Sâm, ngươi vẫn luôn muốn đi săn dị chủng phải không? Chúng ta đã tìm cho ngươi một chỗ, nơi đó có dị chủng Thần Hóa Nguyên Cơ, lại cực kỳ an toàn, ngươi sẽ có cơ hội một mình đối mặt với một dị chủng Thần Hóa Nguyên Cơ." Lý Khả Nhi vừa cười vừa nói.

"Có chỗ tốt như vậy à? Sao không nói sớm?" Hàn Sâm hơi nghỉ ngờ nhìn Lý Khả Nhi hỏi.

"Trước kia là trước kia, có nhiều chỗ ngươi còn không có tư cách tiến vào. Hiện giờ ngươi đã giành được hạng nhất của Tằm Chỉ Chiến, đương nhiên là không giống như trước." Lý Khả Nhi giải thích nói.

"Thì ra là thế." Hàn Sâm nhớ tới chuyện Tứ Dương Phương Tôn, sau đó kể cho các nàng việc câu được Tứ Dương Phương Tôn mấy lần kia.

Sau khi Lý Khả Nhi và Linh Lung nghe xong thì hoàn toàn biến sắc, Linh Lung nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi: "Tứ Dương Phương Tôn các ngươi câu được có phải cao tầm ba bốn mét không…"

Bộ dáng của Tứ Dương Phương Tôn mà Linh Lung miêu tả giống y hệt cái mà Hàn Sâm đã thấy.

"Không sai, chính là bộ dáng mà ngươi nói, nó có vấn đề gì sao?" Hàn Sâm nhìn vẻ mặt của Lý Khả Nhi và Linh Lung thì biết ngay chắc chắn có chuyện gì đó.

Lý Khả Nhi cùng Linh Lung liếc mắt nhìn nhau, Linh Lung lên tiếng: "Trước kia tộc Thái Thượng cũng từng câu được Tứ Dương Phương Tôn kia."

"Sau đó thì sao?" Thấy Linh Lung chỉ nói một câu thì ngừng lại, Hàn Sâm nhịn không được hỏi.

"Để ta nói đi" Lý Khả Nhi nhìn Hàn Sâm với vẻ kỳ lạ, nói: "Trước kia cũng có người tộc Thái Thượng câu được Tứ Dương Phương Tôn nhưng vật kia lại đem đến vận xui. Sau khi người tộc Thái Thượng câu được Tứ Dương Phương Tôn thì xảy ra không ít chuyện."

Trái tim Hàn Sâm lập tức nảy lên một nhịp, nhíu mày hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Chết hay bị thương?"

Lý Khả Nhi lắc đầu: "Không chết cũng không bị thương. Theo ghi chép của tộc Thái Thượng, trước đó có tổng cộng ba người tộc Thái Thượng Tộc câu được Tứ Dương Phương Tôn, một trong số đó là người khai sáng Thiên tộc và Trấn Thiên Cung."

"Đây không phải chuyện tốt sao? Tại sao lại nói là điềm xấu?" Hàn Sâm không hiểu điều này cho lắm, khai sáng ra một tộc lớn mạnh, đây là vinh dự đến nhường nào, có chỗ nào xấu chứ?

"Ngươi hãy nghe ta nói hết." Lý Khả Nhi cười khổ một tiếng, tiếp tục nói: "Người thứ hai câu được Tứ Dương Phương Tôn là một người tộc Thái Thượng, sau đó vì một việc mà giết cha giết mẹ, rồi phản bội tộc Thái Thượng."

Dừng một chút, Lý Khả Nhi còn nói thêm: "Người tộc Thái Thượng thứ ba câu được Tứ Dương Phương Tôn đã trộm một bảo vật trấn tộc của tộc Thái Thượng, từ đó biến mất không thấy tăm tích, cũng không thấy bóng dáng nữa."

"Nói như vậy… Người tộc Thái Thượng câu được Tứ Dương Phương Tôn… Về sau đều sẽ mưu phản tộc Thái Thượng…" Hàn Sâm lập tức hiểu được tại sao Lý Khả Nhi lại nói Tứ Dương Phương Tôn mang điềm xấu.

“Tuy không có chứng cớ rõ ràng nhưng theo ghi chép chính là như vậy.” Linh Lung cười khổ nói.

“Khụ khụ, ta vốn cũng không phải là người tộc Thái Thượng, tương lai chắc chắn sẽ đi, đây không tính là phản bội đâu nhỉ?” Hàn Sâm ho nhẹ nói.

Linh Lung trầm ngâm nói: “Những người tộc Thái Thượng mà ta nói tới đều chỉ câu được Tứ Dương Phương Tôn một lần, về sau chưa từng câu lại được, các ngươi lại liên tục câu được sáu lần. Tuy chuyện phản bội chỉ là một suy đoán, nhưng trong tộc có hơi kiêng kị chuyện này, ngươi và Bảo Nhi không nên nói ra chuyện câu được Tứ Dương Phương Tôn để tránh gây ra phiền phức không cần thiết.”

Hàn Sâm liên tục gật đầu, vốn dĩ còn tưởng rằng là đồ gì tốt, không ngờ lại là vật xui xẻo, hắn đương nhiên sẽ không nói lung tung khắp nơi.

Vả lại hắn cũng không quen biết mấy người ở Thiên Ngoại Thiên, dù có muốn nói lung tung cũng không tìm thấy người có thể nói.

“Đi thôi, khoảng thời gian này các ngươi tạm thời đừng tới hồ Ám Giới.” Linh Lung nói xong thì ngay lập tức mang theo Hàn Sâm và Bảo Nhi dịch chuyển tức thời rời khỏi hồ Ám Giới.

Từ trong miệng Lý Khả Nhi Hàn Sâm biết đại khái nơi hắn sẽ đi săn dị chủng gọi là Tù Ma Điện. Nơi đó vốn là một cái động trên núi, về sau bị tộc Thái Thượng cải tạo thành một tòa cung điện.

Tuy là cung điện nhưng gọi là nhà tù thì chính xác hơn. Phía dưới Tù Ma Điện là vị trí của hang động nguyên bản, nơi đó trấn áp một con dị chủng. Con dị chủng kia không thể trốn ra nhưng thường cách một thời gian sẽ sinh ra một dị chủng phân thân chui vào đại điện, con dị chủng kia là Thần Hóa Nguyên Cơ. Cho nên cách một thời gian, tộc Thái Thượng sẽ đi vào chém giết dị chủng phân thân để đảm bảo Tù Ma Điện có thể trấn áp con dị chủng kia.

Linh Lung và Lý Khả Nhi xin nhiệm vụ ở Tù Ma Điện lần này là để Hàn Sâm có cơ hội săn dị chủng.

“Dị chủng Thần Hóa cấp Nguyên Cơ sao? Vừa hay có thể thử uy lực của bộ giáp Thần Thái Dương, lại có thể có được gen dị chủng Thần Hóa, đúng là một công đôi việc.” Hàn Sâm mừng thầm.

Khi có mặt Linh Lung và Lý Khả Nhi, Hàn Sâm không dám dùng hồn y Khổng Tước Vương và cung Lục Hạch Xà linh tinh để tránh bị các nàng phát hiện sự khác biệt của thú hồn và dị bảo.

Hiện tại đã xuất hiện bộ giáp Thần Thái Dương có hỗ trợ rất lớn cho Hàn Sâm.

Một nhóm bốn người tới Tù Ma Điện, Lý Khả Nhi ôm lấy Bảo Nhi, để một mình Hàn Sâm tiến vào Tù Ma Điện, các nàng và Bảo Nhi chờ ở bên ngoài.

Hàn Sâm cũng không có nghi ngờ gì, chỉ cho là các nàng vẫn muốn ý cảnh chiến đấu và cảm giác của mình, cho nên mới để hắn đi giết dị chủng phân thân kia, từ từ đẩy cửa đi vào Tù Ma Điện.

Hết chương 2690.

Chương 2691. Dị chủng Thần Hóa Nguyên Cơ khủng khiếp

Tù Ma Điện là nhằm vào dị chủng đó nên Hàn Sâm tiến vào trong cũng không bị cấm chế trói buộc.

Cả tòa đại điện được xây dựng rất kỳ lạ. Bình thường mặt đất đại điện đều bằng phẳng hoặc là có mấy bậc đá hướng lên trên nhưng thềm đá bốn phía bên trong tòa đại điện này lại hướng xuống dưới giống như một cái phễu hình vuông, ở phía dưới thêm đá là một đài đá dài chừng mười mét.

Hàn Sâm nhìn thấy trên đài đá có rất nhiều ký hiệu kỳ lạ, tuy không nhìn rõ là có ý gì nhưng lại có thể cảm nhận được sức mạnh cổ quái chấn động phía trên.

Mà trên đài đá còn có một cột đá đen kịt như mực, cột đá nối liền đài đá và đỉnh đại điện, mặt trên cũng có khắc văn thần bí. Nhưng hấp dẫn ánh mắt Hàn Sâm không phải là những khắc văn kia mà là một sinh vật bị xích trói ở trên cột đá.

Sinh vật đó thoạt nhìn trông như người nhưng thân thể lại giống như bọ cánh cứng, toàn bộ là do giáp xác màu đỏ như máu cấu thành, đỉnh đầu còn có một cái sừng quái màu đỏ giống như độc giác tiên, vị trí ánh mắt có huyết quang lóe lên, bên trong tràn ngập dục vọng thô bạo và giết chóc.

Khi Hàn Sâm đang tò mò nhìn sinh vật kia thì đồng thời nó cũng đang nhìn chằm Hàn Sâm, đột nhiên mở miệng lộ ra hàm răng nanh giống như răng cưa, phát ra tiếng gào thét tần số cao về phía Hàn Sâm.

Thân thể của nó cũng giãy dụa theo. Nhưng nó vừa động đậy, khắc văn trên cột đá lập tức sáng lên, từng chuỗi ánh sáng hiện ra trói buộc sinh vật đó, khiến nó khó có thể lao ra khỏi đài đá.

“Quả nhiên là Thần Hóa Nguyên Cơ.” Nhìn thấy xích Trật Tự huyết sắc lưu chuyển trên người nó, trong lòng Hàn Sâm vui vẻ.

Tuy dị chủng Thiên Ngoại Thiên rất phong phú nhưng các loại dị chủng khủng bố hoành hành trong đó không thiếu Thần Hóa cao cấp, đi ra ngoài săn giết quá hung hiểm. Nơi này có một dị chủng Thần Hóa Nguyên Cơ để Hàn Sâm giết đương nhiên khiến hắn cảm thấy rất vui mừng.

Trên người mặc bộ giáp Thần Thái Dương, cánh Thần Thái Dương sau lưng Hàn Sâm chỉ khẽ động đã đi tới trước đài đá, hóa chưởng thành đao lập tức bổ về phía dị chủng bị trói vào cột đá.

Đao pháp vẫn là Thiên Chi Hạ nhưng có thêm sức mạnh của bộ giáp Thần Thái Dươn, một đao Hàn Sâm chém ra lập tức hình thành đao khí xích Trật Tự khủng bố giống như luồng thái dương quang nhận, chém về phía cổ dị chủng.

“Hí!” Dị chủng phát ra tiếng gầm hung mãnh, xích Trật Tự huyết sắc trên người giống như núi lửa phun trào ra, trong phút chốc phá tan sức mạnh trói

buộc trên cột đá, ngón tay như lưỡi dao sắc bén lập tức nhào về phía Hàn Sâm.

Rắc!

Đao khí Hàn Sâm chém ra có thể sánh ngang với Thần Hóa Nguyên Cơ bình thường nhưng dưới lưỡi trảo của dị chủng, đao khí của Hàn Sâm lại bị xé rách trong nháy mắt, hoàn toàn không cho Hàn Sâm cơ hội phản ứng đã đến trước mặt hắn.

Đao tay và lợi trảo đụng nhau, giáp tay Thần Thái Dương bị lợi trảo xé rách lập tức để lại ba vết máu trên bàn tay Hàn Sâm, nếu không phải

Hàn Sâm thấy được nguy cơ, chém đến một nửa thì dịch chuyển tức

thời, chỉ sợ bàn tay này đã bị dị chủng kia chém đứt.

“Sao lại mãnh liệt như vậy!” Hàn Sâm rất ngạc nhiên.

Hàn Sâm vừa mới kết thúc dịch chuyển tức thời, dị chủng kia đã xuất hiện trước mặt hắn. Móng vuốt sắc bén đâm vào ngực hắn, móng tay như lưỡi dao nhọn đâm vào trong áo giáp Thần Thái Dương.

Cánh Thần Thái Dương rung lên điên cuồng, Hàn Sâm nhanh chóng lùi về phía sau, cứng rắn kéo dài khoảng cách với dị chủng nhưng huyết quang trên người dị chủng kia bắt đầu khởi động, giống như lắp động cơ đẩy, trong phút chốc gia tốc xông lên, móng vuốt chộp vào lồng ngực Hàn Sâm, xích Trật Tự huyết sắc biến thành móng vuốt lập tức để lại năm vết trảo trên ngực Hàn Sâm sâu đến mức hầu như thấy được xương sườn bên trong.

“Con này chỉ là Nguyên Cơ thật hả?” Hàn Sâm khiếp sợ, kết hợp sử dụng thân pháp Thiên Chi Hạ với dịch chuyển tức thời muốn kiềm chế dị chủng lại.

Nhưng hoàn toàn vô dụng, dị chủng kia hiểu rõ như lòng bàn tay nhất cử nhất động của Hàn Sâm, bên Hàn Sâm mới động thì dị chủng đã đến trước mặt hắn rồi.

“ÁI” Hàn Sâm kêu bên, bụng bị móng vuốt sắc bén xuyên qua. Nếu không phải Hàn Sâm dịch chuyển tức thời nhanh chỉ sợ ruột bên trong đã bị kéo ra ngoài.

Bộ giáp Thần Thái Dương tốt xấu gì cũng là dị bảo Thần Hóa, nhưng dưới móng vuốt sắc bén của dị chủng lại giống như giấy dán, hoàn †oàn không có uy năng phòng ngự mà dị bảo Thần Hóa nên có.

Hàn Sâm đâu biết được tuy dị chủng đó là Thần Hóa Nguyên Cơ nhưng nó chỉ là phân thân, bản thể thật sự của nó là cấp Chân Thần khủng bố nhất trong Thần Hóa.

Chỉ là một phân thân nhưng thể chất ở trong cấp Nguyên Cơ đều là tồn †ại cao cấp nhất, Chaley vừa mới thăng cấp Thần Hóa Nguyên Cơ cũng không thể so sánh được.

Đáng sợ nhất chính là cảnh giới và các loại kỹ xảo của nó đều là cấp Chân Thần. Cảnh giới và năng lực mà Hàn Sâm tự hào ở trước mặt cấp Chân Thần không hề có ưu thế, mượn ngoại lực đạt tới sức mạnh cấp Thần Hóa cũng không chịu nổi sức mạnh trùng kích của dị chủng.

Mỗi lần Tộc Thái Thượng tới chém giết phân thân, bình thường đều do cương giả Thần Hóa cấp Phá Kén trực tiếp ra tay giết chết, cường giả Thần Hóa cấp Lột Xác muốn giết nó phải phí rất nhiều công phu.

Linh Lung và Lý Khả Nhi chỉ nói cho Hàn Sâm biết đây là dị chủng Thần Hóa Nguyên Cơ chứ không cho hắn biết sự khủng bố của Thần Hóa Nguyên Cơ này. Hàn Sâm thấy nó mạnh mẽ như thế sao còn dám chiến tiếp, lập tức sử dụng dịch chuyển tức thời rời khỏi Tù Ma Điện, chỉ trong chốc lát hắn đã bị thương không nhẹ, nếu tiếp tục chỉ sợ ngay cả mạng nhỏ cũng phải để lại ở bên trong.

“Dị chủng bên trong thật sự là Thần Hóa Nguyên Cơ sao?” Hàn Sâm ôm vết thương trên bụng, có chút hoài nghỉ nhìn Linh Lung và Lý Khả Nhi hỏi.

“Đúng là như vậy, nó thật sự chỉ là Thần Hóa Nguyên Cơ nhưng nó là đỉnh cấp trong Thần Hóa Nguyên Cơ. Bọn ta còn cho rằng với thực lực và cảnh giới của ngươi chắc sẽ có năng lực đánh với nó một trận cho nên mới giúp

ngươi xin cơ hội lần này, không ngờ đã nóng vội rồi.” Linh Lung nói với dáng vẻ nghiêm túc, dường như rất tiếc nuối nhưng trong lòng lại cười thầm: “Cho ngươi chút thất bại cũng tốt, tránh sau này ngươi kiêu ngạo tự mãn.”

Lý Khả Nhi cười an ủi nói: “Không sao, dù sao ngươi vẫn chưa phải là Thần Hóa thật sự, đánh không lại nó cũng là bình thường. Như vậy đi, bọn ta sẽ nghĩ cách tìm cho ngươi mấy dị chủng Thần Hóa tương đối yếu, chắc sẽ dễ dàng săn giết hơn.”

Hàn Sâm cũng biết Lý Khả Nhi và Linh Lung sẽ không lừa gạt hắn trong chuyện này, dị chủng kia chắc chắn là Thần Hóa Nguyên Cơ.

“Quả thật dị chủng đó rất mạnh.” Hàn Sâm dừng một chút, nhìn về phía hai người Linh Lung hỏi: “Có hạn chế thời gian săn giết dị chủng đó hay không?”

“Dị chủng của Tù Ma Điện từ khi hình thành đến khi sức mạnh trưởng thành đủ để lao ra khỏi Tù Ma Điện phải mất khoảng nửa năm, nói chung bắt buộc phải chém giết trong vòng ba tháng, tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Nếu như để nó chạy thoát ra ngoài liên lạc với nhưng dị chủng khủng bố của Thiên Ngoại Thiên, nói không chừng sẽ có cơ hội giúp nó thoát thân.” Lý Khả Nhi nói.

“Nếu vẫn còn thời gian vậy ta sẽ thử thêm vài lần.” Hàn Sâm vốn không cam lòng bỏ cuộc như vậy.

Hết chương 2691.

Chương 2692. Chú giải của Huyền Hoàng Kinh

“Đương nhiên có thể, nếu ngươi có lòng tin cũng có thể thử thêm vài lần. Nhưng nó thai nghén đã gần một tháng, nếu trong vòng hơn một tháng sau

không cách nào chém giết nó thì trong tộc sẽ phái ra cường giả Thần Hóa tiêu diệt, cho nên ngươi chỉ có thời gian hơn một tháng." Linh Lung nói.

"Hơn một tháng cũng đủ rồi." Hàn Sâm khẽ gật đầu, trong lòng lại suy nghĩ trận chiến vừa rồi giữa mình và dị chủng đó.

Hàn Sâm tự nhận năng lực chiến đấu không tệ nhưng trước mặt dị chủng đó lại bị áp chế toàn bộ, ngoại trừ chênh lệch sức mạnh ra thì trình độ chiến đấu trên thực tế có chênh lệch không nhỏ.

Hiện giờ nghĩ kỹ lại quả thật Hàn Sâm bị áp chế toàn diện, thua cũng không nóng giận.

"Chỉ là một phân thân mà đã có sức mạnh khủng bố như vậy, không biết chân thân của nó rốt cuộc mạnh đến mức độ nào." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Linh Lung và Lý Khả Nhi liếc nhìn nhau, đều nhìn ra ý cười trong đáy mắt đối phương.

Hàn Sâm không biết phân thân này khác với phân thân bình thường, có thể tính là ấu thể của dị chủng Chân Thần, tuy sức mạnh là cấp Nguyên Cơ nhưng kinh nghiệm chiến đấu, kỹ xảo và cảnh giới đều là cấp Chân Thần. Đừng nói là Hàn Sâm, cho dù là Thần Hóa Nguyên Cơ đỉnh cấp cũng sẽ bị đánh không có sức trả đòn.

"Để cho hắn bại thêm mấy lần, xem như là rèn luyện." Lý Khả Nhi cười †ủm tỉm nghĩ.

Vết thương trên người Hàn Sâm khôi phục rất nhanh, ngoại trừ năng lực khôi phục của bản thân hắn ra thì Lý Khả Nhi và Linh Lung còn cho hắn một loại dịch gen do gen dị chủng chế tạo ra, hiệu quả khôi phục vết thương trên thân thể cực tốt, trên cơ bản bị thương bảy tám tiếng là có thể khỏi hẳn.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày Hàn Sâm đều tiến vào Tù Ma Điện chiến đấu với dị chủng đó, cũng nghĩ rất nhiều phương pháp nhưng đều không có tác dụng gì.

Lần mạnh nhất của Hàn Sâm cũng chỉ miễn cưỡng kiên trì hai phút ở bên trong, không thể không dịch chuyển tức thời ra ngoài, nếu không sẽ ném cái mạng nhỏ ở bên trong.

Đao khí chém ra được trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, cho dù sử dụng Thiên Hạ Đao hầu như cũng không có ảnh hưởng gì với dị chủng. Đừng nói giết chết nó, ngay cả tư cách làm cho nó bị thương cũng không có.

"Thật sự là quá mạnh!" Hàn Sâm không thể không tán thưởng sự mạnh mẽ của dị chủng này nhưng hoàn toàn không có ý từ bỏ. Thân thể vừa khôi phục đã tiến vào trong Tù Ma Điện chiến đấu, hy vọng có thể tìm ra phương pháp chiến thắng nó từ trong thực chiến.

Nhưng kết quả một lần lại một lần thất vọng, quả thực có thể dùng từ sâu không lường được để hình dung dị chủng đó, vậy mà Hàn Sâm lại không theo kịp tiết tấu chiến đấu của nó.

Hiện tại Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng hơi lo lắng, bọn họ chỉ muốn Hàn Sâm không kiêu ngạo nên lợi dụng dị chủng đó để rèn luyện Hàn Sâm.

Nhưng bây giờ cứ tiếp tục như vậy, lỡ như lòng tin của Hàn Sâm sụp đổ vậy chẳng phải là phế bỏ Hàn Sâm sao?

Cũng may bọn họ không cảm nhận được sự chán nản trong lòng Hàn Sâm. Tuy luôn chiến bại nhưng sau mỗi một lần bại trận Hàn Sâm đều suy nghĩ lần sau phải chiến đấu với dị chủng đó như thế nào, còn có phương pháp gì có thể đánh bại nó, hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ cái khác.

Điều này khiến Linh Lung và Lý Khả Nhi hơi an tâm, chỉ hy vọng hơn một tháng này trôi qua nhanh chút, đến lúc đó Hàn Sâm đành phải từ bỏ, cũng sẽ không đả kích lớn đến sự tự tin của hắn.

"Không được… Vẫn là không được…" Hàn Sâm lại thất bại lần nữa, mang theo vết thương đầy người dịch chuyển tức thời ra khỏi Tù Ma Điện, bất đắc dĩ lắc đầu.

Linh Lung và Lý Khả Nhi không có ở đây. Bởi vì mỗi ngày Hàn Sâm đều chiến đấu, bọn họ đứng xem, mấy ngày sau cũng không ở lại chỗ này hai

mươi bốn tiếng đồng hồ nữa, mỗi ngày chỉ dành thời gian đến xem Hàn Sâm chiến đấu một chút, cảm nhận chút tâm đắc nhận thức của hắn trong chiến đấu.

Nhưng vì Hàn Sâm vẫn liên tục bại, chỉ có một ít kinh nghiệm tổng kết thất bại, không có đột phá thực chất, bọn họ có thể nhìn thấy cũng không nhiều cho nên cũng không chăm chỉ lại đây nữa.

"Xem ra muốn đánh thắng dị chủng này không phải là chuyện dễ dàng, tính toán thời gian chắc đã đến thời gian hẹn với Bạch tiên sinh, đến Lĩnh Vực Hạch Tâm một chuyến rồi nói sau vậy." Hàn Sâm nghĩ đến chuyện của Huyền Hoàng Kinh, đành phải tạm thời đình chiến.

Lúc gặp lại Lý Khả Nhi, Hàn Sâm đưa ra yêu cầu muốn đến Lĩnh Vực Hạch Tâm lần nữa, Lý Khả Nhi đồng ý rất sảng khoái.

Nàng và Linh Lung đang lo làm sao để Hàn Sâm buông bỏ chiến đấu ở Tù Ma Điện để tránh lòng tin của hắn bị hao tổn nghiêm trọng. Hiện tại Hàn Sâm đích thân đề nghị muốn đến Lĩnh Vực Hạch Tâm, vậy đương

nhiên là không thể tốt hơn.

Lý Khả Nhi dẫn theo Hàn Sâm đến ốc đảo sa mạc lần nữa, Hàn Sâm có thể trở lại Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Quả nhiên Cố Khuynh Thành đã đợi hắn tại nơi đã hẹn, sau khi nhìn thấy Cố Khuynh Thành, Hàn Sâm lập tức gấp gáp hỏi: "Sao rồi? Có tin tức phía bên Bạch tiên sinh không?"

"Đây là Bạch tiên sinh bảo bọn ta giao cho ngươi." Cố Khuynh Thành giao một quyển nhật ký và bản gốc của Huyền Hoàng Kinh cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhận lấy, thu hồi Huyền Hoàng Kinh, sau đó mở nhật ký ra nhìn, chỉ thấy bên trong đều là chữ nhỏ đầu ruồi rất đẹp, rõ ràng là viết tay, một quyển nhật ký hơn một trăm trang gần như đều được viết đầy, cuối cùng chỉ còn lại hai ba trang trống, rõ ràng Bạch tiên sinh đã dùng không ít tâm tư.

“Bạch tiên sinh đúng là có tâm.” Hàn Sâm nghĩ lại cảm thấy thế gian có thể có nhân vật giống như Bạch tiên sinh đúng là tìm không ra được mấy người, đó là nhân vật chân chính tu Huyền Đạo đại thành, không phải người bình thường có thể so sánh được.

Hàn Sâm không rời khỏi Lĩnh Vực Hạch Tâm mà ở chỗ này lật xem nhật ký của Bạch tiên sinh, tránh sau khi trở về lại bị Linh Lung và Lý Khả Nhi nhìn trộm.

Nội dung trong nhật ký là giải thích chỉ tiết của Huyền Hoàng Kinh cũng như các vấn đề có thể xảy ra và hậu quả.

Sau khi Hàn Sâm đọc xong nội dung trong nhật ký, không chỉ Huyền

Hoàng Kinh, mà ngay cả lý giải về “Động Huyền Kinh”, “Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh” cũng cao lên một bậc.

“Bạch tiên sinh mới là đại tông sư thật sự, nếu so sánh thì ta chỉ là người bình thường có chút vận khí và sức hành động mà thôi.” Hàn Sâm khép nhật ký lại, không khỏi tán thưởng nói.

Thật ra Hàn Sâm cũng chỉ là tán thưởng thôi, vì con đường tu hành của mỗi người không giống nhau. Trình độ của Bạch tiên sinh trên Huyền Học Đại Đạo quả thật không phải Hàn Sâm có thể so sánh nhưng Hàn Sâm cũng không phải là người quan tâm Huyền Học, không so sánh được cũng là chuyện bình thường, hoặc là nói hoàn toàn không có cách nào so sánh.

Ghi nhớ hết nội dung của nhật ký trong lòng, Hàn Sâm lại không nỡ hủy nhật ký đi vì dù sao cũng là do Bạch tiên sinh viết ra từng chữ từng chữ một.

“Giúp ta mang nó về tinh cầu Nhật Thực giao cho Linh cất giữ.” Hàn Sâm lại giao nhật ký cho Cố Khuynh Thành, để nàng giúp mang trở về.

Sau khi Cố Khuynh Thành rời đi, Hàn Sâm cẩn thận cân nhắc nội dung trong nhật ký, càng nghĩ càng kinh ngạc. Từ suy đoán và chú giải của Bạch tiên sinh đối với Huyền Hoàng Kinh cho thấy, nếu như luyện thành Huyền Hoàng Kinh rất có khả năng sẽ sản sinh ra một năng lực rất đáng sợ.

“Thật sự có thể nghịch chuyển huyết mạch sao?” Trong lòng Hàn Sâm khiếp sợ, nếu như suy đoán của Bạch tiên sinh với Huyền Hoàng Kinh thật sự được khẳng định vậy thì đáng sợ quá rồi.

Hết chương 2692.

Chương 2693. Tiện cho người khác

Tuy nhiên, Bạch tiên sinh đã từng nói ở trong nhật kí của chính mình rằng đây chỉ là những suy luận, về hiệu quả thực sự sẽ có vài phần trăm là suy luận, có lẽ phải tự mình luyện mới biết được.

Trong đó Bạch tiên sinh cũng đề cập rằng vẫn có rủi ro nhất định trong việc tu luyện Huyền Hoàng Kinh. Việc đảo ngược huyết mạch rất nguy hiểm, sẽ ảnh hưởng không nhỏ đến bản thân. Nếu hắn không thể chịu được loại ảnh hưởng này thì rất có khả năng sẽ chịu ảnh hưởng bởi sức mạnh của đảo ngược huyết mạch trước tiên.

Sức mạnh đáng sợ mà Huyền Hoàng Kinh mang lại khiến cho Hàn Sâm rất rung động nhưng rủi ro của nó lại khiến hắn có chút chần chừ.

“Dù sao ta cũng không cần luyện Huyền Hoàng Kinh, nếu không dùng được thì cũng không cần phải chủ động đảo ngược huyết mạch.” Hàn Sâm nghĩ thông suốt chuyện này, buông bỏ không suy nghĩ nữa.

“Rốt cuộc phải làm sao mới có thể săn giết nó được? Chỉ có thể thừa dịp Linh Lung và Lý Khả Nhi không ở đây, dùng thuật gen khác thử một lần xem sao.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm nghĩ.

Sau khi về tới Thiên Ngoại Thiên, Lý Khả Nhi đã chờ hắn ở bên trong ốc đảo.

“Sao lần này lại về nhanh như vậy?” Lần này Lý Khả Nhi không sốt ruột như lần trước, ngược lại cảm thấy Hàn Sâm trở về quá nhanh.

Nếu có thể thì nàng hy vọng Hàn Sâm cứ ở trong Lĩnh Vực Hạch Tâm cho đến khi dị chủng trong Tù Ma Điện bị giết sạch.

“Ta chỉ là đi vào tụ tập với bạn bè một lúc, bên này thời gian không còn nhiều, còn muốn săn giết dị chủng trong Tù Ma Điện, đương nhiên không thể ở lại quá lâu.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi thật sự còn muốn đi Tù Ma Điện sao?” Lý Khả Nhi nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Vì sao mà không đi? Hiếm khi mới gặp phải đối thủ mạnh mẽ như vậy, lại không phải lo lắng về vấn đề an toàn, đây là cơ hội rèn luyện vô cùng tốt.” Hàn Sâm chân thành nói.

Vẻ mặt Lý Khả Nhi nhìn Hàn Sâm có chút kỳ lạ, đương nhiên nàng cảm nhận được rằng lời nói của Hàn Sâm là lời chân thành.

Tuy nhiên sinh vật bình thường, cho dù thuộc bộ tộc nào, sau những lần thất bại lặp đi lặp lại như này lại vẫn có thể giữ được bình tĩnh cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Hàn Sâm thất bại nhiều lần như thế, biết rõ là không thể mà còn muốn tiếp tục lao vào, tính cách bướng bỉnh như vậy thật sự rất khó để nói là tốt là xấu.

Lý Khả Nhi mấp máy môi như muốn nói điều gì, cuối cùng lại không nói lên lời, nàng cũng không muốn đả kích sự tích cực của Hàn Sâm.

“Thôi vậy, dù sao thời gian cũng chỉ còn lại khoảng một tháng. Với tính cách kiên trì của hắn, hắn là sẽ không phải chịu ảnh hưởng quá lớn.” Trong lòng.Lý Khả Nhi thầm nghĩ.

Sau khi về tới Tù Ma Điện, mỗi ngày Hàn Sâm vẫn cứ khiêu chiến con dị chủng kia, tuy nhiên mỗi ngày vẫn đều bị thất bại.

Sau khi lại qua nửa tháng, Lý Khả Nhi và Linh Lung càng ít đến hơn. Dù sao số lần thất bại quá nhiều, Hàn Sâm cũng không lĩnh ngộ được điều gì mới, các nàng xem trận chiến cũng thu hoạch ít hơn .

Tận dụng khoảng thời gian này, các nàng vừa lúc luyện một chút đao pháp Thiên Chi Hạ học được từ Hàn Sâm. Tuy có hiểu biết và kinh nghiệm cá nhân của chính Hàn Sâm nên các nàng sử dụng rất dễ dàng, sức mạnh cũng rất lớn nhưng nếu muốn đạt tới trình độ giống như Hàn Sâm thì vẫn có đôi chút khó khăn.

“Người này quả thật có thiên phú hơn người về phương diện chiến đấu. Đao pháp và đao ý như vậy thật sự khó có được, đối với việc tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của chúng ta có trợ giúp không nhỏ.” Lý Khả Nhi tán thưởng nói.

“Chỉ tiếc rằng hắn không phải là Tộc Thái Thượng, nếu không với tư chất của hắn, nói không chừng có cơ hội luyện thành Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.” Linh Lung có chút tiếc nuối nói.

Lý Khả Nhi lại bĩu môi nói: “Tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên có cái gì tốt? Ta không hề muốn biến thành quái vật lạnh như băng như vậy, nếu không phải không còn lựa chọn nào khác, ta thà rằng không luyện còn hơn.”

“Ai mượn ngươi là thiên phú thập giáp làm chi? Thiên phú thập giáp phải tu luyện “Thái Thượng Cảm Ứng Thiên”, đây là quy củ của Tộc Thái Thượng chúng ta.” Linh Lung nói.

“Vì sao cứ phải là ta? Thật hy vọng thiên phú của ta chỉ là thiên phú dưới cửu giáp bình thường thôi.” Lý Khả Nhi bất đắc dĩ nói.

Hàn Sâm lại thất bại, bước ra từ bên trong Tù Ma Điện với một thân đầy vết thương, lại nhìn thấy có một người đàn ông Tộc Thái Thượng đứng ở ngoài điện, đang đánh giá hắn.

Hàn Sâm không biết người đàn ông Tộc Thái Thượng này, nhưng nhìn ra một tia căm thù từ trong ánh mắt của người đàn ông.

“Tên này không phải là Lý Tuyết Thành đấy chứ?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi hắn đến Tộc Thái Thượng thì người đắc tội nhiều nhất chính là Lý Ngọc Chân và Lý Tuyết Thành. Hắn đã từng gặp Lý Ngọc Chân, còn người chưa gặp cũng chỉ có một mình Lý Tuyết Thành. Cho dù người đàn ông này không phải là Lý Tuyết Thành thì chắc chắn cũng có chút quan hệ với bọn hắn.

"Hàn Sâm, ngươi đã chiếm dụng Tù Ma Điện hơn hai tháng. Nếu không săn giết được Xích Huyết Ma Quỷ thì hãy mau nhường lại đi, miễn làm mất thời gian." Lý Tuyết Thành nhìn Hàn Sâm nói.

Tằm Chi Chiến khiến hắn và Lý Ngọc Chân thua đến mức suýt chẳng còn quần mà mặc. Vẫn là nhờ trưởng bối hỗ trợ mới miễn cưỡng trả được phần lớn tiền nợ, đến bây giờ vẫn còn nợ nần chồng chất.

Hiện tại hắn và Lý Ngọc Chân đều nghèo khổ rách áo ôm không còn chút gì, ngay cả tài nguyên cần thiết để tu luyện cũng cần phải tự mình nghĩ cách.

Lý Tuyết Thành dời sự chú ý lên trên người Xích Huyết Ma Quỷ, gen dị chủng của Xích Huyết Ma Quỷ là nguyên liệu cực phẩm để luyện chế dị bảo Thần Hóa. Hắn muốn lấy gen dị chủng Xích Huyết Ma Quỷ luyện ra dị bảo Thần Hóa để đổi lấy chút tài nguyên.

Đương nhiên Lý Tuyết Thành không tự mình săn giết được Xích Huyết Ma Quỷ nhưng sau lưng hắn còn có trưởng bối thân cận. Chỉ cần nhờ trưởng bối ra tay, muốn săn giết Xích Huyết Ma Quỷ cũng không phải là việc khó.

Song khi Lý Tuyết Thành đến chỗ của Thiên Khải trưởng lão xin quyền săn giết Xích Huyết Ma Quỷ lại được cho biết rằng quyền săn giết Xích Huyết Ma Quỷ lần này đã bị Hàn Sâm xin rồi, phải đợi sau khi Hàn Sâm thất bại thì hắn mới có cơ hội xin lại.

Lý Tuyết Thành không tin Hàn Sâm có thể săn giết Xích Huyết Ma Quỷ, cho nên mới đến Tù Ma Điện nhìn thử xem sao, quả nhiên thấy được Hàn Sâm đang bị hành hạ tàn bạo bởi Xích Huyết Ma Quỷ.

"Linh Lung nói cho ta biết rằng thời hạn nàng giúp ta xin còn lại một tháng, chẳng lẽ ta nhớ lầm sao?" Hàn Sâm nhìn Lý Tuyết Thành thản nhiên nói.

“Ngươi đã không có năng lực như vậy, nhiều hơn một tháng hay ít đi một tháng thì có gì khác nhau đâu? Tốt nhất là từ bỏ sớm một chút, tiết kiệm thời gian cho mình, cũng có thể tiện cho người khác.” Lý Tuyết Thành lạnh lùng nói.

“Thì ra là thế, tiện cho người khác theo lời của ngươi nói, sẽ không phải là chỉ chính ngươi chứ?” Ánh mắt Hàn Sâm nheo lại, nhìn Lý Tuyết Thành hỏi.

“Đúng vậy, thay vì ngươi lãng phí thời gian của mọi người ở đây, còn không bằng rút khỏi sớm một chút.” Lý Tuyết Thành thản nhiên đáp lại.

“Cũng đúng, tiện cho người khác chính là làm việc thiện tích đức, ta không nên lãng phí thời gian của mọi người.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, dường như cảm thấy lời nói của Lý Tuyết Thành rất có đạo lý.

“Ngươi có thể nghĩ được như vậy cũng coi như là thấu tình đạt lý, trước khi rút khỏi cần đến chỗ của Thiên Khải trưởng lão đăng ký, ta có thể tiễn ngươi một đoạn đường.” Lý Tuyết Thành nghĩ rằng Hàn Sâm sắp bỏ cuộc.

“Không không không, ngươi hiểu lầm ý của ta rồi, ta chắc chắn sẽ săn giết Xích Huyết Ma Quỷ, cho nên ngươi không cần tốn thời gian chờ đợi.” Hàn Sâm cười nói.

Hết chương 2693.

Chương 2694. Dịch gen Huyết Tủy

“Săn giết? Dùng miệng để săn giết à?” Lý Tuyết Thành khinh bỉ nói.

Xích Huyết Ma Quỷ không phải Thần Hóa Nguyên Cơ bình thường có thể so sánh được, cho dù Hàn Sâm có được bộ giáp Thần Thái Dương cũng không thể đối địch với nó được.

Hàn Sâm nói muốn săn giết Xích Huyết Ma Quỷ không khác gì người sỉ nói mộng, căn bản là đang mơ tưởng hão huyền.

“Nếu ngươi không tin thì có thể tiếp tục chờ, dù sao cũng không lãng phí thời gian của ta.” Hàn Sâm nhún vai, nói không hề hấn gì.

Dứt lời, Hàn Sâm đi thẳng đến đình đá bên cạnh nghỉ ngơi dưỡng thương, bộ giáp Thần Thái Dương bị hao tổn cũng cần thời gian nhất định để khôi phục.

May mắn thay bộ giáp Thần Thái Dương có năng lực tự chữa trị rất mạnh, nếu không hẳn là đã sớm bị hỏng rồi.

“Xích Huyết Ma Quỷ chiến đấu nghịch thiên, nếu như thực lực của ta đạt tới cấp Nguyên Cơ thì giết nó cũng chẳng khó. Bây giờ dựa vào ngoại lực mới gắng gượng đạt tới sức mạnh của cấp Nguyên Cơ, muốn săn giết nó sẽ rất khó khăn.” Hàn Sâm vừa nhớ lại chỉ tiết của trận chiến khi nãy, vừa suy nghĩ xem phải làm sao mới có thể săn giết Xích Huyết Ma Quỷ được.

Gần đây Linh Lung và Lý Khả Nhi vẫn đang luyện tập đao pháp Thiên Chi Hạ, rất ít khi đến đây. Hàn Sâm cảm thấy rằng cơ hội của mình có lẽ sắp đến rồi, chỉ cần tìm thời gian mà các nàng không ở đây đánh một trận với Xích Huyết Ma Quỷ là có thể không kiêng nể gì sử dụng các loại thuật gen và thú hồn.

Lý Tuyết Thành khẽ nhíu mày, tộc Thái Thượng có quy củ của tộc Thái Thượng, tuy hắn là người của tộc Thái Thượng cũng không thể phá hỏng quy củ được.

Chỉ cần Hàn Sâm không bỏ cuộc thì Lý cũng cũng chỉ có thể đợi một tháng, đến lúc đó nếu Hàn Sâm không giết được Xích Huyết Ma Quỷ thì hắn mới có thể đi xin quyền săn giết.

Song hiện tại Lý Tuyết Thành có nhu cầu cấp bách đối với tài nguyên, thật sự hắn không muốn đợi một tháng nữa.

Đảo mắt, Lý Tuyết Thành cũng đi vào đình đá, nhìn Hàn Sâm nói: “Vừa rồi ngươi nói chắc chắn có thể săn giết Xích Huyết Ma Quỷ có đúng không?”

“Đúng vậy.” Hàn Sâm khẽ gật đầu nói, hắn chiến đấu với Xích Huyết Ma Quỷ lâu như vậy cũng không phải không thu hoạch được gì. Mức độ hiểu

biết của hắn đối với Xích Huyết Ma Quỷ cũng không kém so với người của tộc Thái Thượng.

“Tốt lắm.” Lý Tuyết Thành nhìn Hàn Sâm nói một câu, sau đó xoay người bước đi, khiến cho Hàn Sâm rất bất ngờ, không biết hắn có ý gì.

Vốn dĩ Hàn Sâm tưởng rằng Lý Tuyết Thành còn có thể khiến hắn khó xử, ai ngờ hắn lại cứ đi thành thật như vậy. Chỉ là nhìn dáng vẻ của Lý Tuyết Thành, không giống như sẽ từ bỏ ý đồ.

Sau khi Lý Tuyết Thành rời khỏi Tù Ma Điện, rất nhanh đã tìm thấy Lý Ngọc Chân.

“Ngươi có biết chuyện Hàn Sâm nhất quyết muốn săn giết Xích Huyết Ma Quỷ ở Tù Ma Điện không?” Lý Tuyết Thành nhìn Lý Ngọc Chân hỏi.

“Biết thì sao?” Thật sự Lý Ngọc Chân hơi phiền lòng. Lần trước thua quá nhiều, tuy có trưởng bối ra mặt trả giúp hắn một phần lớn khoản nợ nhưng hắn vẫn còn thiếu rất nhiều nợ, muốn trả hết toàn bộ cũng không dễ dàng gì.

Trong khoảng thời gian này đương nhiên Lý Ngọc Chân không có tâm trạng quan tâm xem Hàn Sâm đang làm gì, chỉ nghĩ cách kiếm tài nguyên trả nợ thôi đã khiến cho có chút sứt đầu mẻ trán rồi.

“Vốn dĩ ta muốn mời ai đó hỗ trợ săn giết Xích Huyết Ma Quỷ để kiếm chút tài nguyên nhưng hiện tại Hàn Sâm đã xin quyền săn giết Xích Huyết Ma Quỷ trước rồi, ta phải chờ một tháng nữa mới có thể xin lại” Lý Tuyết Thành giải thích vẫn đề lại một lần.

“Rốt cuộc ngươi có ý gì?” Lý Ngọc Chân không hiểu được Lý Tuyết Thành nói như vậy có nghĩa gì. Quy củ của tộc Thái Thượng rất nghiêm khắc, bọn họ không thể không tuân thủ. Nếu Hàn Sâm đã xin quyền săn giết, miễn là hắn không bỏ cuộc thì sẽ không người nào có thể đi săn giết Xích Huyết Ma Quỷ trước mặt hắn.

“Theo ta được biết, thời gian hắn ở Tù Ma Điện rất lâu, gần như mỗi ngày đều phải đánh nhau với Xích Huyết Ma Quỷ một lần, hắn muốn giết Xích Huyết Ma Quỷ cũng không khả thi. Ta nghĩ hắn muốn dùng Xích Huyết Ma

Quỷ để tôi luyện năng lực chiến đấu, hắn là sẽ vẫn liên tục đến lúc kết thúc thời hạn thì mới rời đi.” Lý Tuyết Thành nói.

“Chuyện này có vấn đề gì sao? Trước kia cũng có không ít đệ tử của tộc ta làm như vậy.” Lý Ngọc Chân vẫn không hiểu ý của Lý Tuyết Thành, nhưng cảm nhận được trong lời nói của hắn có ý khác.

Lý Tuyết Thành nghe thấy một câu này của Lý Ngọc Chân, lập tức nở nụ cười, chỉ là nụ cười này mang theo vài phần tà ác: “Ngươi cũng biết tộc của ta trước kia có không ít đệ tử phải làm như vậy, nhưng vì sao sau này lại ít đi?”

“Còn không phải bởi vì…” Lý Ngọc Chân chỉ nói một nửa, lập tức hiểu được ý của Lý Tuyết Thành là gì, giật mình nhìn Lý Tuyết Thành nói: “Ngươi muốn dùng sơ hở của Tù Ma Điện để giải quyết Hàn Sâm sao? Như thế này không tốt lắm nhỉ? Nếu bị trưởng bối trong tộc biết, đây chính là tội lớn, có thể bị lưu đày đến đảo Vô Tận.”

“Chúng ta không tự mình ra tay, nếu tự bản thân Hàn Sâm kích phát sơ hở kia thì liên quan gì đến chúng ta?” Lý Tuyết Thành cười lạnh một tiếng, lại nói tiếp: “Chúng ta vì hắn mà thua thảm như vậy, ngươi có thể nuốt trôi cục tức này không?”

“Hạn chế của Tù Ma Điện đối với của phân thân Xích Huyết Ma Quỷ không mạnh bằng tác dụng trấn áp đối với bản thể, trước kia thiếu chút nữa đã để cho phân thân Xích Huyết Ma Quỷ trốn thoát. Nhưng bởi vì cấm chế ban đầu đã được củng cố, không thể nào sửa lại, chỉ có thể lại thêm một cấm chế đặc biệt nhằm vào phân thân Xích Huyết Ma Quỷ ở trong Tù Ma Điện. Một khi sức mạnh của phân thân Xích Huyết Ma Quỷ vượt qua một giới hạn nhất định, nó sẽ kích hoạt cấm chế đặc biệt, tự động đóng cửa Tù Ma Điện. Trước kia một vị tiền bối Thần Hóa Nguyên Cơ của tộc Thái Thượng ta trong lúc chiến đấu tôi luyện với Xích Huyết Ma Quỷ, đột nhiên Xích Huyết Ma Quỷ cuồng bạo, kích hoạt cấm chế đặc biệt khiến cho Tù Ma Điện tự động đóng cửa, vị tiền bối Thần Hóa Nguyên Cơ kia cũng bị vây lại ở bên trong, ngay cả di chuyển tức thời cũng không thể rời đi được. Lúc Tù Ma Điện mở ra, vị tiền bối đó đã bị Xích Huyết Ma Quỷ nuốt chửng, chỉ còn lại máu tươi đầy đất.”

Lý Ngọc Chân trầm ngâm nói: “Tuy nhiên kể từ đó, cấm chế kia đã được sửa chữa một lần nữa, tăng cao giới hạn kích hoạt lên. Trừ khi Xích Huyết Ma Quỷ hoàn toàn cuồng bạo nếu không sẽ không thể kích hoạt Tù Ma Điện tự động đóng cửa. Vốn dĩ Hàn Sâm không phải là đối thủ của Xích Huyết Ma Quỷ, càng không có tư cách khiến cho Xích Huyết Ma Quỷ cuồng bạo, làm thế nào mà hắn có thể tạo ra sơ hở đó được?”

“Tự hắn không được thì chúng ta có thể giúp hắn một phen. Ta thấy mỗi lần hắn bị thương đều sẽ sử dụng dịch gen chữa trị thân thể bị thương của tộc Thái Thượng chúng ta. Ngươi có quan hệ tốt với phía bên đó, hẳn là không khó để nâng cao mức độ dịch gen chưa trị cung cấp cho hắn nhỉ?” Lý Tuyết Thành nói.

“Giống như dịch gen Huyết Tủy sao?” Ánh mắt Lý Ngọc Chân lập tức sáng lên, hoàn toàn hiểu được Lý Tuyết Thành có ý gì.

Dịch gen Huyết Tủy là một loại dịch gen được tạo ra từ một bộ phận gen dị chủng của Xích Huyết Ma Quỷ, hiệu quả khôi phục đối với tổn thương của thân thể vô cùng tốt. Trong số các loại dịch gen trị liệu cũng được coi là một loại khá cao cấp, bình thường đều được cường giả cấp Thần Hóa sử dụng.

Có hiệu quả thần kì với thương thế của cấp Thần Hóa, cấp Vương đương nhiên càng không cần phải nói nhiều, chỉ cần người vẫn chưa chết, thương thế dù nghiêm trọng đến đâu cũng có thể chữa khỏi trong thời gian ngắn

Tuy nhiên có rất ít người biết rằng bởi vì dịch gen Huyết Tủy được tạo ra từ gen dị chủng của Xích Huyết Ma Quỷ, cho nên Xích Huyết Ma Quỷ rất nhạy cảm với nó. Nếu chỉ sử dụng chút ít thì cũng sẽ không gây ra hậu quả quá lớn, nhưng khi sử dụng một lượng rất lớn, lại vừa mới đi Tù Ma Điện, vậy thực sự có thể sẽ kích phát Xích Huyết Ma Quỷ cuồng bạo.

Hết chương 2694.

Chương 2695. Kích hoạt cấm chế

Bởi vì mỗi ngày Hàn Sâm đều sẽ bị thương, cho nên nhu cầu đối với dịch gen chữa trị rất lớn. Cứ cách vài ngày Linh Lung sẽ đến đưa dịch gen một lần.

Ngoài dịch gen chữa trị, còn có các loại dịch gen có ích đối với việc tu luyện và thân thể, đều được chính tộc Thái Thượng tự chế tạo thành. Với mức độ tài nguyên phong phú của Thiên Ngoại Thiên, dịch gen thường sử dụng đều là thứ mà cường giả cấp Vương bình thường hiêm khi được hưởng.

Tuy nhiên tổng cộng tộc Thái Thượng cũng chỉ có từng nấy người, thiếu nhân lực là một vấn đề, bình thường cũng không dùng nhiều thuốc chữa thương như vậy, cho nên tốc độ luyện chế dịch gen của tộc Thái Thượng cũng rất chậm. Bình thường còn có thể đối phó được, tình huống giống của Hàn Sâm như thế này thì khó có thể một lúc lấy được một lượng lớn dịch gen chữa trị.

Khoảng một tháng trước, hàng trong kho đã tiêu thụ gần hết, hiện tại nếu muốn thì chỉ có thể chờ dịch gen mới được sản xuất ra, cứ cách mỗi vài ngày mới có thể lấy một lần.

“Tại sao không có dịch gen chữa trị?” Hàn Sâm nhìn thoáng qua dịch gen mà Linh Lung đưa tới nhưng không tìm thấy loại dịch gen chữa trị mà hắn thường dùng, đó là loại hiện tại hắn cần nhất. Các loại dịch gen khác giúp tối ưu hóa gen và tăng cường sức mạnh cho cơ thể không quá quan trọng đối với hắn.

“Cho dù có một nhà kho dịch gen thì cũng không chống đỡ nổi với cái cách mà ngươi dùng.” Linh Lung nói xong rồi chỉ vào một hộp chứa sáu dịch gen màu đỏ nói: “Đây là một loại dịch gen chữa trị rất cao cấp, bình thường sẽ cung cấp cho cấp Thần Hóa sử dụng. Bởi vì loại để cung cấp cho cấp Vương sử dụng thật sự đã hết hàng dự trữ nên mới cung cấp sáu cái cho ngươi. Dùng tiết kiệm một chút, nếu như dùng hết thì trong vòng nửa tháng cũng không thể lấy được dịch gen chữa trị nữa đâu.”

Linh Lung cũng không biết trong dịch gen Huyết Tủy có chứa thành phần gen dị chủng Xích Huyết Ma Quỷ. Dù sao không phải ai dùng thuốc cũng phải biết những thành phần cụ thể trong thuốc, thành phần gen dị chủng

Xích Huyết Ma Quỷ chính là một trong số đó, còn chẳng phải là thành phần chủ yếu.

Cho dù biết, bình thường cũng rất khó để biết dịch gen có tác dụng phụ gì không. Sở dĩ Lí Tuyết Thành và Lý Ngọc Chân biết việc đó là bởi vì bọn họ có một tiền bối, vừa hay sau khi sử dụng lượng lớn dịch gen Huyết Tủy rồi đi vào Tù Ma Điện săn giết Xích Huyết Ma Quỷ, khiến cho Xích Huyết Ma Quỷ cuồng bạo.

Tuy nhiên đó là một cường giả Thần Hóa cấp Phá Kén, dù Xích Huyết Ma Quỷ có hoàn toàn cuồng bạo thì vẫn bị hắn săn giết, cho nên chuyện này chỉ có một số người thân cận với cường giả này biết về nó. Linh Lung và Lý Khả Nhi không có mối quan hệ sâu sắc với vị cường giả Thần Hóa kia, cũng không biết rõ về chuyện này, nếu không Lí Tuyết Thành và Lý Ngọc Chân cũng sẽ không làm như vậy.

Nghe nói có thể dùng dịch gen tốt hơn, Hàn Sâm cực kỳ mừng rỡ. Nếu có thể khôi phục nhanh hơn thì hắn sẽ nhiều thời gian vào trong Tù Ma Điện chiến đấu với Xích Huyết Ma Quỷ hơn.

Tuy vẫn đánh không lại được Xích Huyết Ma Quỷ nhưng trong khoảng thời gian này năng lực chiến đấu của Hàn Sâm không ngừng tiến bộ dưới áp lực của Xích Huyết Ma Quỷ, tốc độ tiến bộ rất ấn tượng.

“Chỉ là vết thương này hơi đau.” Hàn Sâm nhìn lỗ máu ở ngực gần như xỏ xuyên qua trái tim kia, không khỏi cười khổ một tiếng.

Đổi thành thân thể một sinh vật có năng lực khôi phục kém e rằng đã bị một đòn này giết chết rồi.

Mở dịch gen Huyết Tủy ra, Hàn Sâm uống một hơi hết sạch, cảm thấy trong cơ thể có một luồng nhiệt truyền ra. Đột nhiên miệng vết thương vừa tê vừa ngứa, các mô bị tổn thương đang phát triển và lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Đúng là đồ tốt, không hổ là đồ cao cấp cho cường giả cấp Thần Hóa sử dụng, tác dụng còn mạnh hơn loại trước gấp mười lần.” Hàn Sâm nhìn thấy miệng vết thương nhanh chóng khép lại, trong lòng vô cùng vui mừng.

Vết thương vốn dĩ phải mất hơn nửa ngày mới có thể lành lại hoàn †oàn, nay chỉ cần hơn một giờ đã khôi phục.

Song bộ giáp Thần Thái Dương vẫn chưa liền lại, Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục chờ đợi. Nếu không có bộ giáp Thần Thái Dương, chỉ bằng vào thân thể thôi thì càng không kháng cự được.

Trong thời gian nghỉ ngơi, hắn cũng không nhàn rỗi, lại luyện tập "Cực Chân Thể" và "Thần Du Thuật". Nếu luyện thành thạo hai loại thuật gen này, bất cứ lúc nào cũng sẽ có tác dụng lớn

Đợi mãi cho đến khi bộ giáp Thần Thái Dương tự động chữa trị, Hàn Sâm mới lại tiến vào Tù Ma Điện.

Điều khiến cho Hàn Sâm cảm thấy kỳ lạ là Xích Huyết Ma Quỷ ngồi ở trên thềm đá nhìn hắn chằm chằm, cũng không hề xông lên tấn công hắn trước như mọi khi.

"Tình huống gì đây?" Trong lòng Hàn Sâm nghỉ ngờ, tại sao hôm nay tính cách của Xích Huyết Ma Quỷ trở nên tốt như vậy, thế mà lại không chủ động tấn công hắn.

Lúc Hàn Sâm đang còn nghỉ ngờ, đột nhiên thấy huyết quang trên người Xích Huyết Ma Quỷ phóng ra, sau lưng mở rộng một đôi cánh côn trùng, cặp sừng kỳ dị trên đầu lóe lên tia máu, giống như một vầng thái dương.

"Ôi đệt, sao con này lại phát điên rồi? Đột nhiên bộc phát ra sức mạnh khủng bố như vậy?". Trong lòng Hàn Sâm vô cùng khó hiểu. Hắn chiến đấu với Xích Huyết Ma Quỷ lâu như vậy cũng chưa từng thấy nó cuồng bạo thế này bao giờ. Hơn nữa sức mạnh dường như cũng khủng bố hơn bình thường.

Tuy nhiên Hàn Sâm cũng không có thời gian để suy nghĩ nhiều, chỉ thấy đôi mắt đỏ yêu dị đó của Xích Huyết Ma Quỷ giống bóng đèn đang theo dõi hắn, định trực tiếp dịch chuyển tức thời rời khỏi Tù Ma Điện, không nói hai lời.

Hắn còn chẳng phải đối thủ của Xích Huyết Ma Quỷ bình thường, huống chỉ là loại Xích Huyết Ma Quỷ trong trạng thái cuồng bạo này. Nói không chừng đến lúc đó một quyền đấm nát cơ thể hắn, ngay cả cơ hội dịch chuyển tức thời rời đi cũng không có .

Nhưng Hàn Sâm vừa mới xuyên quan không gian lại đột nhiên thấy toàn bộ khắc văn trong Tù Ma Điện sáng rực lên, khiến cho bên trong Tù Ma Điện đều bị bao phủ trong quang huy thánh khiết.

Bangl

Hàn Sâm đột nhiên bị bắn ra khỏi không gian, suýt nữa ngã trên mặt đất, phải chống tay xuống đất rồi xoay người, lúc này mới miễn cưỡng giữ được thân thể cân bằng.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao cấm chế của Tù Ma Điện đột nhiên khởi động phong tỏa Tù Ma Điện?” Sắc mặt Hàn Sâm hơi thay đổi, ánh mắt quan sát đánh giá xung quanh. Chỉ thấy trong đại sảnh các loại quang văn dao động, bao phủ toàn bộ đại sảnh, tất cả các khu vực đều bị phong tỏa.

Lập tức Hàn Sâm nhận thức được mình đang gặp phải nguy hiểm đáng sợ, toàn bộ Tù Ma Điện bị phong tỏa, Thần Du Thuật cũng không đi ra ngoài được, hắn đã bị nhốt ở trong Tù Ma Điện.

Hơn nữa hiện tại ở trong Tù Ma Điện còn có một con Xích Huyết Ma Quỷ cuồng bạo. Bình thường hắn đánh với Xích Huyết Ma Quỷ cũng chỉ có thể trụ được vài phút mà thôi, huống chỉ là dưới trạng thái khủng bố của Xích Huyết Ma Quỷ như hiện tại.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía Xích Huyết Ma Quỷ, chỉ thấy ánh sáng đỏ trong mắt Xích Huyết Ma Quỷ nở rộ, giống như hai cái đèn pha nhỏ màu đỏ nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

“Này này… Chúng ta cũng coi như là người quen cũ… Ta ở nơi này nghỉ ngơi trong chốc lát… Ngươi cứ bận việc của ngươi đi… Không cần phải tiếp ta…” Hàn Sâm gượng cười, nói với Xích Huyết Ma Quỷ.

Xích Huyết Ma Quỷ bỗng nhếch miệng lộ ra một nụ cười với Hàn Sâm, nhưng nụ cười đó lại khiến cho Hàn Sâm cảm thấy sởn gai ốc, nhất là hai hàng răng lởm chởm, giống như hàm răng của quỷ có thể ăn tươi nuốt sống hết thảy.

Giây tiếp theo, Xích Huyết Ma Quỷ kêu lên một tiếng kỳ quái, thân thể lao về phía Hàn Sâm giống như huyết ảnh. Với thị lực của Hàn Sâm lại không thấy rõ đường di chuyển của nó. Chỉ thấy huyết ảnh lóe lên, Xích Huyết Ma Quỷ vẫn đang ở chỗ cũ mà trước mặt hắn lại xuất hiện một con Xích Huyết

Ma Quỷ khác, móng vuốt sắc bén như lưỡi dao đã sắp đâm vào trong ngực hắn.

Hết chương 2695.

Chương 2696. Bị nhốt trong Tù Ma Điện

Bùm!

Cơ thể Hàn Sâm bị móng vuốt của Xích Huyết Ma Quỷ xé rách, nổ tung giống như một quả bóng nước.

Một giây sau, dòng nước nổ tung kia ngưng tụ trở lại hợp thành dáng vẻ của Hàn Sâm. Nhưng dòng nước vẫn chưa ngưng tụ thành hình xong thì Xích Huyết Ma Quỷ đã dang rộng năm ngón tay đánh Hàn Sâm một chưởng, ngay lập tức xích Trật Tự màu máu như núi lửa phun †rào điên cuồng tuôn ra.

Hàn Sâm cực kỳ hoảng sợ, ban nấy hắn sử dụng Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy né tránh được tất cả. Hiện tại Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy vẫn chưa ngưng tụ xong, nếu như bị một đòn đó đánh trúng thì †ất cả những tế bào hóa thành nước sẽ trở thành hư vô, dù là Hoàng Thể Bản Nguyên Thủy cũng không thể khiến hắn ngưng tụ sống lại được nữa.

Không còn thời gian do dự nữa, ngay lập tức cả người Hàn Sâm hóa thành quang ảnh chói lọi tiến vào trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, xích Trật Tự màu máu như núi lửa phun trào xuyên qua người hắn, giống

như đánh lên quang ảnh hư ảo.

Nhưng Hàn Sâm vừa mới mở thể Thần Linh siêu cấp ra thì lại có một nguồn sức mạnh khiến hắn xuất ra từ thể Thần Linh Siêu Cấp, khôi phục lại cơ thể máu thịt bình thường.

Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu khổ, Uyển Nhi ở trong tháp Thiên Mệnh khiến thể Thần Linh Siêu Cấp của hắn chịu ảnh hưởng rất lớn, đều bị mất hết tác dụng.

Xích Huyết Ma Quỷ căn bản không cho Hàn Sâm thời gian suy nghĩ, cơ thể biến thành một luồng huyết ảnh xông đến lần nữa, giống như ma quỷ khiến cho người ta không thể nhìn rõ quỹ đạo chuyển động của hắn.

Hàn Sâm bèn dịch chuyển tức thời ra ngoài nhưng mục tiêu không phải là xông ra khỏi Tù Ma Điện, cho nên không hề chịu sự ngăn cản của cấm chế.

Nhưng Hàn Sâm vừa mới dịch chuyển ra ngoài thì gương mặt quái dị mang theo nụ cười gian ác của Xích Huyết Ma Quỷ đã xuất hiện trước mặt hắn, năm ngón tay màu máu sắc bén như móng vuốt cũng sắp đâm thủng ngực của hắn.

Trong mắt Hàn Sâm lóe lên tia sáng đỏ máu, toàn thân giống như Xích Huyết Ma Quỷ, hóa thành bóng dáng màu máu biến mất tăm trong giây lát, lao vào mắt của Xích Huyết Ma Quỷ.

Bị ép đến mức này Hàn Sâm chỉ đành sử dụng thú hồn Huyết Nhãn Yêu Thần, nhờ vào thuật Đồng Độn của Đồng Kính tiến vào mắt của Xích Huyết Ma Quỷ.

Tuy làm như vậy có thể sẽ khiến Linh Lung và Lý Khả Nhi biết được bí mật của thú hồn nhưng sự việc đã đến bước này, hắn cũng chỉ có thể đi con đường này mà thôi, chứ không thể ở bên ngoài để Xích Huyết Ma Quỷ giết chết được.

Trong đồng giới của Xích Huyết Ma Quỷ lại là một biển máu khác với đồng giới mà Hàn Sâm sử dụng Đồng Độn tiến vào trước đây.

Hàn Sâm vừa thở phào một hơi. Lúc hắn tưởng cuối cùng cũng có thể tạm thời né tránh mọi thứ thì đột nhiên nhìn thấy biển máu dâng lên, bốc lên ngọn lửa máu đáng sợ mang theo hơi thở vô cùng khủng bố, ngay lập tức biến toàn bộ đồng giới thành biển lửa máu.

Hàn Sâm có thể cảm nhận được bên trong ngọn lửa máu ẩn chứa một sức mạnh khủng khiếp nên nào dám ở lại nơi này nữa, chỉ đành rời khỏi mắt của Xích Huyết Ma Quỷ.

"Cái tên này khó chơi thật!" Hàn Sâm vừa mới chạy ra ngoài, Xích Huyết Ma Quỷ đã mang theo xích Trật Tự màu máu xông đến, trong chớp mắt đã đến trước mặt Hàn Sâm.

Đồng Kính màu tím bên mắt còn lại của Hàn Sâm nhanh chóng chuyển động. Hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào thú hồn kính Tử Đồng Thần Điệp mới có thể miễn cưỡng nhìn được quỹ đạo chuyển động của Xích Huyết Ma Quỷ.

Các loại thú hồn và sức mạnh có thể dùng được, Hàn Sâm đều không do dự mà bộc phát ra hết. Lĩnh Vực Bàn Sơn và các Lĩnh Vực, thú hồn, còn có Lĩnh Vực Động Huyền của Hàn Sâm, sức mạnh của Băng Cơ Ngọc Cốt và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đều được bộc phát ra, đẩy sức mạnh của hắn lên đến cực điểm.

Ngoài hồn y Khổng Tước Vương và bộ Thần Thái Dương có xung đột không thể sử dụng được thì những thú hồn có thể sử dụng Hàn Sâm đều dùng cả.

Cho dù như vậy thì sức mạnh và tốc độ của Hàn Sâm vẫn còn thua kém rất lớn so với Xích Huyết Ma Quỷ, phát huy năng lực phán đoán và bố trí đến cực điểm mới miễn cưỡng tránh được hai đòn.

Rắc!

Khi Xích Huyết Ma Quỷ đánh đòn thứ ba, Hàn Sâm đã không tránh kịp, xích Trật Tự màu máu đã đâm qua xương sườn của hắn. Trong nháy mắt đã chặt gãy ba cái xương sườn, máu thịt cũng theo đó tràn ra ngoài.

"Lại phải liều mạng thôi." Tâm trạng của Hàn Sâm ngược lại trở nên bình tĩnh hẳn.

Lúc này bất cứ suy nghĩ dư thừa nào cũng chẳng giúp ích được cho hắn, chỉ có thể bình tĩnh lại, dùng toàn lực đối phó, kéo dài thời gian thì hắn mới có

thể được cứu sống.

“Tù Ma Điện xảy ra thay đổi lạ thường, tộc Thái Thượng không thể không biết được. Chỉ cần ta kiên trì đến khi người của tộc Thái Thượng đến thì có lẽ sẽ được cứu sống.” Hàn Sâm thầm tự động viên mình.

Đáng tiếc Hàn Sâm đã quên mất một chuyện, Thiên Ngoại Thiên thật sự rất lớn mà tộc Thái Thượng lại quá ít, Tù Ma Điện cũng không phải là nơi cư trú chính của tộc Thái Thượng. Hơn nữa một nơi khá hoang vắng như này, ngày thường cũng không có ai lui tới. Đến khi tộc Thái Thượng phát hiện nơi này xảy ra vấn đề rồi chạy đến thì đã là nửa tiếng sau, thậm chí có thể hơn một tiếng nữa, Hàn Sâm có thể chống đỡ được trong khoảng thời gian này hay không thì rất khó nói.

Mà lúc này Lý Ngọc Chân và Lý Tuyết Thành đang theo dõi tình hình của Tù Ma Điện, khi nhìn thấy đôi mắt ma thú bên ngoài cửa Tù Ma Điện sáng lên là biết kế hoạch của bọn họ thành công rồi. Xích Huyết Ma Quỷ đã bị mất kiểm soát làm kích hoạt cấm chế của Tù Ma Điện, nhốt Hàn Sâm và Xích Huyết Ma Quỷ ở bên trong.

“Người phụ trách Tù Ma Điện chạy đến đó ít nhất cũng cần nửa tiếng, sau nửa tiếng nữa e rằng Hàn Sâm chẳng còn một cái xương sườn nào cả.” Lý Ngọc Chân lạnh lùng cười nói.

Lý Tuyết Thành nhìn Lý Ngọc Chân hỏi: “Bên nhà kho không có vấn đề gì chứ ?”

“Ngươi cứ yên tâm, mọi thứ đều không có vấn đề gì cả. Dịch gen trị thương mà Hàn Sâm thường hay dùng đã dùng hết rồi, bên phía nhà kho chỉ là đề cử một loại dịch gen trị thương tốt hơn thôi, không ai biết dịch gen đó lại kích thích hung tính của Xích Huyết Ma Quỷ cả. Cho dù cuối cùng tra ra do dịch gen Huyết Tủy làm kích thích Xích Huyết Ma Quỷ thì cũng không trách lên đầu ai được, chỉ trách vận may của Hàn Sâm không tốt thôi.”

“Vậy thì được.” Lúc này Lý Tuyết Thành mới yên tâm, cười nói: “Linh Lung vừa đưa dịch gen cho Hàn Sâm, hai ngày gần đây chắc sẽ không đến đó nữa, lần này hắn chết chắc. Một nhân tài như vậy chết đi cũng thật đáng tiếc, nhưng mà ai bảo hắn là kẻ thù của chúng ta chứ ?”

Linh Lung và Lý Khả Nhi đang luyện đao pháp Thiên Chi Hạ, hy vọng có thể nhanh chóng hấp thu toàn bộ cảm ngộ và kinh nghiệm từ chỗ Hàn Sâm, biến nó trở thành của mình.

Máy liên lạc của cả hai đồng thời vang lên. Liếc thấy dãy số bên trên, hai người đều hơi ngạc nhiên.

"Người của viện Giám Sát tìm chúng ta làm gì ?" Lý Khả Nhi hơi thắc mắc, sau đó kết nối máy liên lạc.

Sắc mặt Linh Lung và Lý Khả Nhi nhanh chóng thay đổi, Lý Khả Nhi lập †ưc kêu lên: "Cái gì? Cấm chế Tù Ma Điện được khởi động rồi ?"

Bởi vì sau khi cấm chế Tù Ma Điện được khởi động sẽ không thể thông qua giám sát nhìn thấy tình hình bên trong. Các loại sức mạnh theo dõi cũng bị cấm chế ngăn cản, cho nên hiện tại viện Giám Sát cũng không thể xác định được tình hình bên trong, bèn phái người qua đó điều tra.

Sau đó bọn họ lại điều tra ra được là Hàn Sâm phụ trách giết phân thân Xích Huyết Ma Quỷ ở đó, mới liên tưởng đến Linh Lung và Lý Khả Nhi, muốn hỏi bọn họ xem Hàn Sâm có ở trong đó hay không. Lúc này đã cách thời gian cấm chế bị kích hoạt sắp mười phút rồi.

"Xong rồi…" Lòng Linh Lung và Lý Khả Nhi đều hơi nguội lạnh. Lần này chỉ có Hàn Sâm có được quyền hạn săn giết nên chỉ có mình hắn được tiến vào. Hiện tại Xích Huyết Ma Quỷ bị mất kiểm soát kích hoạt cấm chế, Hàn Sâm tám chín phần mười đã bị nhốt trong đó.

Hai người nói vài câu với người của viện Giám Sát xong bèn dùng Thần Du Thuật chạy thẳng đến Tù Ma Điện, trong lòng thầm cầu nguyện Hàn Sâm nhất định đừng bị nhốt trong đó.

Nhưng mà cách Tù Ma Điện càng gần, trong lòng bọn họ càng nguội lạnh. Bởi vì bọn họ đã không còn cảm nhận được mối liên hệ với Hàn Sâm, rõ ràng là bị ngăn cách bởi một loại sức mạnh nào đó. Nguồn sức mạnh có thể ngăn cách liên hệ giữa họ với Hàn Sâm không nhiều, Tù Ma Điện chính là một trong những thứ có thể trấn áp dị chủng cấp Chân Thần, Hàn Sâm tám chín phần mười là ở trong Tù Ma Điện, thậm chí có khả năng là đã chết rồi.

Hết chương 2696.

Chương 2697. Huyết mạch nghịch chuyển

Mỗi một giây Hàn Sâm ở trong Tù Ma Điện đều vô cùng gian nan, chỉ chống đỡ chưa đến một phút cả người Hàn Sâm đã có hơn bảy tám vết thương, mà những vết thương này đều sâu đến thấy xương.

“Chết tiệt, cứ thế này thì không phải cách!” Trong lòng Hàn Sâm thầm kêu khổ. Thực lực bị áp chế hoàn toàn khiến cho kỹ năng của hắn cũng mất đi tác dụng.

“Chỉ có thể thử thứ đó xem sao!” Trong lúc Hàn Sâm nhờ vào dịch chuyển tức thời kéo giãn khoảng cách ra một chút, hắn bèn lấy ra một vật từ trên người. Đó là một cái bình yêu dị, quai bình là hai hải yêu thân người đuôi cá. Đây chính là Bình Hải Yêu - thánh vật tộc Hải Yêu mà Hàn Sâm lấy được từ trong tộc Hoàng Cực.

Ngay lập tức gõ vào hải yêu bên trái, không đợi Hàn Sâm làm động tác tiếp theo, Xích Huyết Ma Quỷ đã đến trước mặt hắn, móng vuốt sắc bén như đao vung xuống. Hàn Sâm tránh không được bèn triệu hồi khiên Medusa chặn một đòn khủng khiếp của Xích Huyết Ma Quỷ lại.

Tuy Hàn Sâm không thể phát huy uy lực của khiên Medusa nhưng chất liệu của khiên Medusa vẫn là tuyệt đỉnh. Móng vuốt của Xích Huyết Ma Quỷ đánh vào khiên Medusa không thể gây tổn hại cho tấm khiên, song nguồn sức mạnh đáng sợ đó lại đánh cả Hàn Sâm mang theo †ấm khiên bay ra xa.

Ầm!

Cơ thể của Hàn Sâm bị đánh lên vách tường của đại điện, hắn chợt cảm thấy toàn thân rời rạc như một cái kệ, đau đến mức không bò dậy nổi.

Cố nhịn cơn đau, trực tiếp dùng dịch chuyển tức thời ra xa. Quả nhiên không bao lâu, móng vuốt của Xích Huyết Ma Quỷ đã vươn đến vị trí Hàn Sâm vừa mới nằm, xích Trật Tự đỏ thẫm đánh lên vách tường khiến cho các chú văn va vào nhau lóe lên bất định.

Dị quang trong Bình Hải Yêu rơi trên mặt đất phóng ra, biến thành dáng vẻ của Thánh Nữ Hải Yêu.

"Thánh Nữ Hải Yêu, ta gặp phiền phức rồi, mau giúp ta nghĩ cách giải quyết cái tên này đi." Hàn Sâm thấy Thánh Nữ Hải Yêu xuất hiện bèn vội nói.

Vừa nói xong, móng vuốt của Xích Huyết Ma Quỷ đã đến trước mặt hắn. Đôi cánh Thần Thái Dương sau lưng Hàn Sâm rung lên, dịch sang trái theo dự phán, cuối cùng cũng tránh được móng vuốt sắc nhọn này. Nhưng bóng dáng của Xích Huyết Ma Quỷ lại lóe lên, móng vuốt nhọn lại đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm đã dốc toàn lực né tránh nhưng bả vai vẫn bị xích Trật Tự đánh trúng. Trên bả vai lập tức lộ ra xương trắng dày đặc, máu thịt đều tràn ra ngoài.

"Xích Huyết Ma Quỷ?" Sau khi nhìn thấy Xích Huyết Ma Quỷ, Thánh Nữ Hải Yêu chợt kinh ngạc hỏi.

"Ngươi biết thì tốt rồi. Đây chỉ là một phân thân, cấp Nguyên Cơ mà thôi, có cách nào có thể thu phục nó hay không 2?" Sau khi Hàn Sâm dịch chuyển tức thời bèn hỏi.

Thánh nữ Hải Yêu lại cười khổ nói: "Nếu cơ thể ta ở đây thì còn có thể chiến đấu với nó. Bây giờ cơ thể ta không còn nữa, có cách gì được chứ. Tuy chỉ là một phân thân nhưng phân thân của Xích Huyết Ma Quỷ có đầy đủ cảnh giới và kinh nghiệm chiến đấu của bản thể, tuyệt đối không phải là Thần Hóa cấp Nguyên Cơ bình thường có thể so được, ngươi tự mình cố gắng đi."

Nói xong, cơ thể của Thánh Nữ Hải Yêu thu lại, lui về trong Bình Hải Yêu.

Hàn Sâm không có thời gian nổi nóng, Xích Huyết Ma Quỷ đã đuổi tới, muốn tránh cũng không tránh được, chỉ đành dùng khiên Medusa chống đỡ một đòn này.

Mặc dù khiên Medusa bảo vệ được cơ thể Hàn Sâm nhưng tác động lực vẫn còn đó, chấn động đến mức xương cốt cả người Hàn Sâm như bị cái búa lớn đánh nát bét vậy.

Đánh không lại chạy cũng không thoát, Hàn Sâm nhận ra rằng mình bị ép rơi vào đường cùng rồi.

"Không thể tiếp tục thế này được, cứ đợi tiếp thì cơ thể của mình sẽ không thể chống đỡ được nữa. Đến lúc đó cho dù có cơ hội phản kích thì cũng không còn sức lực, chỉ có thể thử thứ này thôi." Hàn Sâm cắn răng, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh trong người điên cuồng vận chuyển. Song lần này không giống bình thường, tuyến vận chuyển của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh hoàn toàn trái ngược với ngày thường.

Đây không phải là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mà là loại thuật gen hoàn toàn khác mà Hàn Sâm câu được từ trong hồ Ám Giới.

Hiện tại Hàn Sâm đã bị ép đến đường cùng, bất cứ khả năng nào cũng đều phải thử. Nếu như suy luận về Huyền Hoàng Kinh của Bạch tiên sinh là đúng thì không chừng Huyền Hoàng Kinh chính là cọng rơm cuối cùng cứu lấy mạng Hàn Sâm.

Người khác tu luyện khó khăn đủ bề, còn Hàn Sâm chỉ cần nghịch chuyển là có thể hóa thành nó, không cần thiết phải tận tâm tu luyện.

Nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên Hàn Sâm nghịch chuyển, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ngay cả bản thân hắn cũng không biết rõ.

Sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chảy ngược dòng trong cơ thể Hàn Sâm, ngay lập tức khiến hắn cảm giác toàn thân như bị điện giật, dường như thứ chảy trong cơ thể không phải là máu mà là dòng điện vậy. Nỗi đau đớn xé nát tê dại ấy gần như khiến người có ý chí kiên cường như Hàn Sâm cũng nhịn không được mà hét ra tiếng.

Khí cơ màu đỏ của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh bản gốc, sau khi nghịch chuyển đã biến thành một loại màu đỏ sậm như là vết máu khi khô lại.

Xích Huyết Ma Quỷ mặt không cảm xúc, ham muốn giết chóc trong ánh mắt vẫn rừng rực, móng vuốt lại vung về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm vốn đã khó né tránh rồi, giờ lại thêm nỗi đau như bị xé nát cơ thể kia nữa thì càng khó tránh khỏi.

Cắn răng cố nén nỗi đau, Hàn Sâm giơ khiên Medusa lên bảo vệ cơ thể, đồng thời đánh một quyền về phía Xích Huyết Ma Quỷ.

Xích Huyết Ma Quỷ bỏ qua nắm đấm này của Hàn Sâm, móng vuốt đã đánh lên mặt khiên Medusa.

Rầm!

Hàn Sâm dùng cơ thể gánh tấm khiên, phát ra tiếng kêu đau đớn. Sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nghịch chuyển bộc phát ra khiến cho máu thịt cả người Hàn Sâm như bị xé toạc, đau đớn đến mức không thể hình dung được.

Ầm!

Móng vuốt của Xích Huyết Ma Quỷ đánh lên mặt khiên, Hàn Sâm và †ấm khiên đều bị đánh bay đi, nhưng sức mạnh Huyền Hoàng Kinh mà hắn đánh ra đó cũng đánh được lên người của Xích Huyết Ma Quỷ.

Hàn Sâm lại va vào kết giới, trong miệng phun ra một ngụm máu nhưng hắn phát hiện vết thương lần này không hề nghiêm trọng như ban nãy.

"Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đã thăng lên Bán Thần Hóa rồi!" Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, hắn phát hiện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh trong cơ thể trong lúc bất tri bất giác đã hoàn thành bước quan trọng thăng lên Lĩnh Vực cửu trọng hợp nhất rồi.

Hắn vội vàng nhìn qua Xích Huyết Ma Quỷ. Hàn Sâm muốn biết sức mạnh Huyền Hoàng Kinh hắn đánh ra rốt cuộc có tác dụng hay không.

Thế nhưng kết quả lại khiến Hàn Sâm hơi thất vọng. Xích Huyết Ma Quỷ thoạt nhìn chẳng có gì khác thường cả, y chang như ban nấy, khí tức trên cơ thể vẫn đáng sợ như thế. Căn bản không cho Hàn Sâm thời gian nhìn nữa, Xích Huyết Ma Quỷ đã phá vỡ không gian tiến đến lần nữa.

"Thảm rồi… Lần này xong đời rồi… Huyền Hoàng Kinh cũng không có tác dụng…" Hàn Sâm thầm kêu khổ, nếu như Huyền Hoàng Kinh cũng không được thì chỉ đành liều chết dùng khiên Medusa lần nữa thôi.

Nhưng tình hình cơ thể hắn đang bị thương nghiêm trọng, nếu sử dụng khiên Medusa nói không chừng sẽ bị hút chết, cũng phải mạo hiểm rất lớn.

Cho nên Hàn Sâm vẫn cứ do dự có nên kích thích sức mạnh của khiên Medusa hay không. Nhưng trong lúc hắn còn đang do dự, tình huống ngoài ý muốn đã xảy ra rồi.

Hàn Sâm quả thật cảm nhận được, sức mạnh và tốc độ của Xích Huyết Ma Quỷ dường như đã giảm đi rất nhiều.

Hết chương 2697.

Chương 2698. Đánh rớt Thần Hóa

Hàn Sâm lại sử dụng thuật di chuyển tức thời mà tránh được đòn tấn công của Xích Huyết Ma Quỷ. Phản ứng của Xích Huyết Ma Quỷ rõ ràng chậm chạp hơn trước khiến cho Hàn Sâm có cơ hội dịch chuyển rời đi.

Mặc dù Hàn Sâm vẫn đang bị Xích Huyết Ma Quỷ áp chế nhưng hắn phát hiện sau khi thân pháp kết hợp với Thần Du Thuật đã dần dần có thể bảo vệ được cơ thể trước đòn tấn công của Xích Huyết Ma Quỷ.

"Lẽ nào Huyền Hoàng Kinh đã có tác dụng rồi? Nhưng mà hiệu quả này yếu hơn so với tưởng tượng hơi nhiều đấy. Chỉ khiến Xích Huyết Ma Quỷ hơi yếu đi một xíu…" Hàn Sâm thầm vui mừng.

Tuy chỉ yếu đi một chút nhưng mà nếu hắn có thể kiên trì tiếp thì sẽ không bị Xích Huyết Ma Quỷ giết chết, như vậy hắn hoàn toàn có thể đợi người của tộc Thái Thượng đến.

Nhưng mà thời gian dần trôi, Hàn Sâm phát hiện sức mạnh của Xích Huyết Ma Quỷ dần dần yếu đi, xích Trật Tự màu máu trên người cũng ngày càng yếu ớt, thậm chí còn có dấu hiệu tan vỡ.

"Đây là tình huống gì vậy ?" Hàn Sâm càng nhìn càng thấy mừng rỡ.

Nếu đây thật sự là sức mạnh của Huyền Hoàng Kinh thì có hơi khủng khiếp rồi, lại có thể ảnh hưởng đến xích Trật Tự của Xích Huyết Ma Quỷ.

Ánh sáng trên lớp vỏ màu máu của Xích Huyết Ma Quỷ cũng dần mờ đi, cơ thể như đang xảy ra một sự thay đổi nào đó khiến cơ thể của nó cũng lớn lên thêm một vòng giống như một kẻ cơ bắp biến thành một tên mập mạp vậy. Tuy dáng người to lớn nhưng sức lực cơ thể và phản ứng lại yếu đi.

Hàn Sâm càng chiến càng ung dung, tuy không đến mức đánh bại Xích Huyết Ma Quỷ nhưng cũng dư sức bảo vệ cơ thể, thậm chí không cần sử dụng dịch chuyển tức thời nữa.

Trong lúc Hàn Sâm đang vui mừng thì đột nhiên nhìn thấy xích Trật Tự màu đỏ trên người Xích Huyết Ma Quỷ nổ tung như pháo hoa, khí cơ trên người cũng giảm mạnh giống như quả bóng xì hơi.

"Đây… Đây không phải là từ Thần Hóa hạ xuống Bán Thần Hóa đó chứ…" Hàn Sâm không dám tin vào mắt mình. Nhưng theo tình hình của Xích Huyết Ma Quỷ hiện tại, khí tức chỉ còn là trình độ cấp Vương, hơn nữa sức mạnh trên người đã không thể ngưng tụ ra xích Trật Tự được nữa, nhìn thế nào cũng không giống với cấp Thần Hóa.

Bùm!

Hàn Sâm giơ khiên Medusa trực tiếp nhận lấy móng vuốt của Xích Huyết Ma Quỷ, thế mà lại ngang tài ngang sức, Hàn Sâm không còn bị đánh bay như lúc trước nữa.

"Đệt, Huyền Hoàng Kinh mạnh quá, vậy mà có thể hạ Xích Huyết Ma Quỷ từ cấp Thần Hóa xuống cấp Vương, đáng sợ thật đấy…" Hàn Sâm vui như điên.

Tuy đã biết được kết quả suy đoán từ chỗ Bạch tiên sinh từ lâu nhưng Hàn Sâm vẫn không ngờ hiệu quả của Huyền Hoàng Kinh lại tốt như vậy, lại có thể nghịch chuyển huyết mạch cấp Thần Hóa hạ xuống cấp Vương.

Gương mặt của Xích Huyết Ma Quỷ lộ ra sự kinh ngạc rõ rệt, rõ ràng rất ngạc nhiên trước tình huống hiện tại.

"Bây giờ mọi người đều là cấp Vương, vậy thì có thứ để chơi rồi." Ánh mắt Hàn Sâm lóe lên tia sáng. Hắn bị Xích Huyết Ma Quỷ áp chế lâu như vậy, sắp bị giết chết luôn rồi, hiện tại chính là lúc có có oán báo oán, có thù báo thù đây rồi.

"Giết!" Hàn Sâm lớn tiếng rống lên như hổ sói bổ nhào về phía Xích Huyết Ma Quỷ.

Kinh nghiệm chiến đấu và ý thức mạnh mẽ của Xích Huyết Ma Quỷ vẫn còn đó nhưng thực lực đã giảm xuống Bán Thần Hóa. Còn Hàn Sâm thì nhờ

vào bộ giáp Thần Thái Dương và cộng thêm thú hồn lại có được sức mạnh của cấp Thần Hóa.

Tình thế mạnh yếu đảo ngược trong nháy mắt, tuy kỹ năng và ý thức của Xích Huyết Ma Quỷ rất mạnh nhưng đối mặt với nguồn sức mạnh tuyệt đối của Hàn Sâm vẫn khó tránh khỏi số mệnh bị áp chế.

Hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu và ý thức của Hàn Sâm cũng không hề yếu, đặc biệt là trong khoảng thời gian hắn chiến đấu trực tiếp với Xích Huyết Ma Quỷ, e rằng hắn còn hiểu rõ Xích Huyết Ma Quỷ toàn diện hơn tộc Thái Thượng nữa.

Trước đây Hàn Sâm chỉ thiếu sức mạnh khi chiến đấu với Xích Huyết Ma Quỷ. Hiện tại mạnh yếu đảo ngược, sức mạnh của Hàn Sâm chiếm lấy ưu thế tuyệt đối giống như trước đây Xích Huyết Ma Quỷ áp chế hắn vậy. Cung Lục Hạch Xà trong tay không ngừng bắn tên ra, từng mũi tên sắc bén đâm vào cơ thể Xích Huyết Ma Quỷ khiến cho vết thương trên người nó càng ngày càng nghiêm trọng.

Hàn Sâm không biết sức mạnh của Huyền Hoàng Kinh có duy trì tiếp hay không, cho nên không dám có nửa phần lơ là, dốc toàn lực hy vọng sớm giết chết Xích Huyết Ma Quỷ.

Giống như Hàn Sâm trước đây không gắng gượng nổi mấy phút dưới tay của Xích Huyết Ma Quỷ, chỉ không đến ba phút ngắn ngủi, cơ thể Xích Huyết Ma Quỷ đã trúng mười mấy mũi tên, hơn nữa còn bị dây cung của cung Lục Hạch Xà để lại những vết cắt trên cơ thể như lớp vỏ kia, máu tươi chảy khắp cả người.

Sức mạnh của Huyền Hoàng Kinh không hề đơn giản chỉ là làm yếu đi mà là huyết mạch đi lùi, cơ thể trực tiếp thoái hóa. Xích Huyết Ma Quỷ hiện tại đã không còn là Thần Hóa cấp Nguyên Cơ như trước đây, cơ thể cũng không còn sức mạnh cấp Thần Hóa.

Rắc!

Dây cung kim loại của Hàn Sâm cắt nửa cái đầu của Xích Huyết Ma Quỷ xuống, khiến cho Xích Huyết Ma Quỷ đau đớn kêu lên ngã xuống đất.

Hàn Sâm đang chuẩn bị xông đến nhưng lại thấy huyết quang trên người Xích Huyết Ma Quỷ sáng lên, xích Trật Tự bắt đầu chậm rãi ngưng tụ trở lại.

“Hỏng rồi, sức mạnh của Huyền Hoàng Kinh mất hiệu lực rồi!” Trong lòng Hàn Sâm thầm kinh ngạc, không dám do dự thêm chút nào nữa, ngưng tụ sức mạnh toàn thân xông qua đó lần nữa muốn giết chết nó trước khi nó hồi phục hoàn toàn.

Cũng may Hàn Sâm đã đả thương Xích Huyết Ma Quỷ, hiện tại Xích Huyết Ma Quỷ gần như chỉ còn lại một hơi thở.

Linh Lung và Lý Khả Như dốc sức chạy đến Tù Ma Điện. Đến khi bọn họ đến, hai người tộc Thái Thượng ở viện Giám Sát đang thử đóng cấm chế của Tù Ma Điện lại.

“Tình hình bên trong thế nào rồi? Hàn Sâm có ở bên trong không?” Linh Lung nôn nóng hỏi.

“Không biết nữa, một khi cấm chế của Tù Ma Điện khởi động thì sẽ cắt đứt liên hệ với bên ngoài. Hiện tại chỉ có thể đợi đến sau khi đóng cấm chế Tù Ma Điện mới có thể biết được tình hình bên trong.” Một nhân viên trong viện Giám Sát nói.

“Vậy còn đợi gì nữa, mau đóng cấm chế lại đi.” Lý Khả Nhi nói.

Ai ngờ người nhân viên đó lắc đầu nói: “Bây giờ vẫn chưa thể đóng cấm chế lại hoàn toàn, đợi đến khi Thiên Khải trưởng lão đến đây mới được.”

“Tại sao vậy ?” Linh Lung và Lý Khả Nhi cùng lúc nói.

“Cấm chế của Tù Ma Điện được khởi động, chứng minh phân thân Xích Huyết Ma Quỷ ở bên trong đã hoàn toàn mất kiểm soát, sức mạnh vô địch trong cấp Nguyên Cơ. Chỉ dựa vào bọn ta thì không trấn áp nổi nó, chỉ khi Thiên Khải trưởng lão mới có thể khởi động cấm chế” Người tộc Thái Thượng đó giải thích.

“Bây giờ nào lo được nhiều như vậy, đóng cấm chế lại trước đi rồi nói, Hàn Sâm vẫn còn ở trong đó, cứu người quan trọng hơn.” Lý Khả Nhi nói.

Tộc Thái Thượng lắc đầu nói: “Nếu Hàn Sâm thật sự ở bên trong, bây giờ đã qua hơn nửa tiếng, hắn chắc chắn đã bị Xích Huyết Ma Quỷ giết chết rồi. Bây giờ khởi động cũng vô dụng, vẫn nên đợi Thiên Khải trưởng lão đến thì hơn.”

Linh Lung không nói gì nghiêng mình đến thẳng trước mặt dị thú, muốn khởi động cấm chế trên dị thú.

Hai người tộc Thái Thượng nhất thời kinh ngạc, vội vàng chạy lên ngăn cản, nhưng lại bị một giọng nói gọi lại.

“Để nàng khởi động đi.” Thiên Khải trưởng lão dịch chuyển tức thời đến. Hắn nhận được tin tức bèn đến thẳng đây, nhưng mà bây giờ đã trôi qua nửa tiếng, cái gì cũng trễ hết rồi.

Hết chương 2698.

Chương 2699. Thú hồn Ma Hóa

Lý Tuyết Thành và Lý Ngọc Chân nhìn thấy một màn này từ xa, nét mặt đều vô cùng hả hê khi thấy người khác gặp nạn.

“Nửa tiếng trôi qua rồi, cho dù Hàn Sâm mạng lớn như thế nào đi nữa thì cũng đã bị Xích Huyết Ma Quỷ ăn mất từ lâu, khởi động cấm chế cũng không có tác dụng.” Lý Tuyết Thành cười nói.

“Mong là Linh Lung đừng quá đau lòng, ta phải nghĩ xem nên an ủi

nàng thế nào mới được, nói không chừng đây chính là cơ hội.” Lý Ngọc Chân cũng mỉm cười nói.

“Vậy chúc ngươi trước sớm ôm được người đẹp về nhà.” Tâm trạng Lý Tuyết Thành rất tốt. Diệt trừ được cái đinh trong mắt cuối cùng cũng khiến

hắn nhả ra được cục tức mà hắn nghẹn nhiều ngày như vậy.

“Linh Lung, để cho bọn họ làm đi, ngươi không hiểu cấm chế ngược lại

sẽ tốn thời gian hơn thôi.” Thiên Khải trưởng lão nhìn Linh Lung đang muốn khởi động cấm chế nói.

Linh Lung gật đầu lui sang một bên, thúc giục nói: “Nhanh chóng khởi động cấm chế đi.”

Bây giờ Linh Lung lòng rối như tơ vò. Tuy nói Hàn Sâm chết đi thì nàng và Lý Khả Nhi cũng có thể tìm một con tằm khác, không nhất thiết phải là Hàn Sâm mới được. Nhưng nàng không muốn nghĩ như vậy, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời.

“Ta không thể tìm được con tằm thứ hai giống như Hàn Sâm nữa, cho nên trong lòng mới rối, nhất định là như vậy.” Linh Lung cũng cảm thấy bản thân không đúng lắm, trong lòng thầm biện giải cho bản thân như vậy.

Lúc này hai nhân viên viện Giám Sát mới tiến lên khởi động cấm chế, trong lòng Thiên Khải trưởng lão thầm than: “Nhân tài như Hàn Sâm thật sự hiếm có, cứ chết như vậy cũng rất đáng tiếc.”

Theo Thiên Khải trưởng lão, lần này Hàn Sâm rơi vào tình thế lành ít dữ nhiều. Hàn Sâm có mạnh như thế nào đi nữa thì chung quy hắn cũng chỉ là một Bán Bộ Thần Hóa, dựa vào sức mạnh của dị bảo mà miễn cưỡng chiến đấu với Cường giả cấp Thần Hóa, mà đó cũng chỉ là miễn cưỡng mà thôi.

Chiến đấu với Thần Hóa cấp Nguyên Cơ bình thường thì vẫn còn cơ hội nhưng Xích Huyết Ma Quỷ không là thứ mà Thần Hóa cấp Nguyên Cơ có thể bì được. Trong trạng thái mất kiểm soát, cho dù là Cường giả Thần Hóa cấp Lột Xác đến cũng chưa chắc đã xử lý được nó.

Rắc rắc!

Cấm chế Tù Ma Điện cuối cùng cũng đóng lại, Linh Lung vội vã xông đến đó, đẩy cổng lớn của Tù Ma Điện ra.

Thiên Khải lão trưởng nhanh chóng đuổi theo để tránh Xích Huyết Ma Quỷ xông ra xảy ra những chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng sau khi Linh Lung đẩy cửa ra, đám người nhìn thấy tình hình bên trong Tù Ma Điện đều trợn mắt há mồm ngẩn ra tại chỗ.

Chỉ thấy Hàn Sâm đứng bên trong Tù Ma Điện, một chân đạp lên người Xích Huyết Ma Quỷ, trong tay nắm lấy cây cung lớn như thanh đao chém xuống.

Dây cung chém đứt cổ Xích Huyết Ma Quỷ, lập tức thấy cái đầu của Xích Huyết Ma Quỷ lăn xuống như quả bóng khiến cho đám người Linh Lung đều đứng ngẩn ra đó, một lúc lâu cũng chưa phản ứng lại được.

"Hàn Sâm… Giết chết Xích Huyết Ma Quỷ cuồng bạo rồi." Linh Lung và Lý Khả Nhi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Thiên Khải trưởng lão và nhân viên viện Giám Sát không thể tin được. Bọn họ đều biết rõ Xích Huyết Ma Quỷ mất kiểm soát mạnh như thế nào, thế mà một Bán Bộ Thần Hóa như Hàn Sâm lại có thể chém đầu nó. Cho dù Hàn Sâm có sự giúp đỡ của bộ giáp Thần Thái Dương thì chuyện này cũng quá khó tin rồi.

Lý Tuyết Thành và Lý Ngọc Chân từ xa nhìn thấy cảnh này cũng trợn to mắt, Lý Tuyết Thành kêu lớn lên: "Không thể nào, sao lại như thế được, Xích Huyết Ma Quỷ sao lại bị Hàn Sâm giết được… Chuyện này không thể nào…

Hắn quả thật không thể tiếp nhận những thứ diễn ra trước mắt được. Xích Huyết Ma Quỷ mất kiểm soát lại bị một Bán Bộ Thần Hóa giết, chuyện này đã vượt qua sức tưởng tượng của hắn rồi.

Ngay khoảnh khắc Hàn Sâm chém đầu Xích Huyết Ma Quỷ, trong đầu cũng vang lên một giọng nói đầy quen thuộc.

"Săn giết dị chủng Thần Hóa đột biến Xích Huyết Ma Quỷ, thu được thú hồn Thần Hóa Xích Huyết Ma Quỷ, phát hiện gen dị chủng Thần Hóa đột biến"

Hàn Sâm không dám nghĩ nhiều bèn thu thú hồn vào trong hồn hải, ép bản thân không được nghĩ, không được suy xét cái gì cả, tránh bị Linh Lung và Lý Khả Nhi cảm nhận được gì đó.

“Ngươi không sao chứ ?” Linh Lung đến trước mặt Hàn Sâm, tuy đã cảm nhận được Hàn Sâm không sao nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi một câu.

“Không có chuyện gì lớn cả, chỉ là bị thương một chút mà thôi.” Hàn Sâm đáp.

“Không sao là tốt rồi, hại bọn ta lo chết đi được. Xích Huyết Ma Quỷ sao lại bị mất kiểm soát vậy?” Lý Khả Nhi đi đến hỏi.

“Ta cũng không biết nữa, hôm nay ta vừa đến, Xích Huyết Ma Quỷ như phát điên vậy, sức mạnh trên người cũng tăng vọt…” Hàn Sâm kể lại quá trình một lượt.

Nhưng mà Hàn Sâm không nói mình giết Xích Huyết Ma Quỷ như thế nào, chỉ nói vận may của bản thân khá tốt, dốc hết sức bình sinh may mắn chém chết nó.

“May mắn hả?” Thiên Khải trưởng lão càng thêm hứng thú nhìn Hàn Sâm, hắn không hề tin có chuyện may mắn như vậy.

Xích Huyết Ma Quỷ mất kiểm soát không chỉ có thể dựa vào may mắn mà giết chết được. Nhưng Thiên Khải trưởng lão không hỏi gì nhiều, chỉ hỏi chỉ tiết chuyện Xích Huyết Ma Quỷ mất kiểm soát, hắn nhất định phải làm rõ tại sao Xích Huyết Ma Quỷ lại bị mất kiểm soát.

Sau khi Hàn Sâm theo đám người Linh Lung quay về, khó khăn lắm mới có thời gian ở một mình, xem lại thú hồn Xích Huyết Ma Quỷ vừa mới đạt được.

Thú hồn Xích Huyết Ma Quỷ đột biến: Thú hồn Ma Hóa (không hoàn chỉnh)

Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, loại thú hồn như thú hồn Ma Hóa này là lần đầu tiên hắn gặp, hơn nữa thú hồn của Xích Huyết Ma Quỷ giống với thú hồn Khổng Tước Vương Thiên Hà, đều là thú hồn không hoàn chỉnh, không biết nó có khác gì so với thú hồn hoàn chỉnh.

“Thú hồn Ma Hóa rốt cuộc là thú hồn như thế nào 2” Hàn Sâm thử triệu hồi thú hồn Xích Huyết Ma Quỷ ra ngoài.

Một giây sau, Hàn Sâm đã cảm nhận được một nguồn sức mạnh khủng bố chảy trong người của hắn, cả người tràn ngập sức mạnh đỏ như máu, trong người không ngừng phát ra ánh sáng màu máu.

Từng đường xích Trật Tự bùng nổ trong tế bào của hắn, khiến cho tế bào nhanh chóng lột xác, cũng khiến cho cơ thể Hàn Sâm đột biến.

Lớp da trên người Hàn Sâm nhanh chóng biến thành trạng thái lớp vỏ, màu sắc đỏ sậm y hệt với Xích Huyết Ma Quỷ. Rất nhanh cả người đều bị lớp vỏ bao lấy hoàn toàn, khiến cho Hàn Sâm thoạt nhìn có hơi giống với Xích Huyết Ma Quỷ, khí tức trên người tăng vọt lên, xích Trật Tự màu máu không ngừng tuôn ra bao lấy cơ thể hắn.

“Cái này hơi giống với thú hồn dung hợp biến thân, nhưng lại có chút không giống. Thú hồn dung hợp biến thân trực tiếp biến cơ thể ta thành trạng thái thú hồn khi còn sống, thú hồn Ma Hóa lại cường hóa cơ thể ta khiến cơ thể ta biến thành nửa người nửa ma” Hàn Sâm cảm nhận kỹ càng sức mạnh của thú hồn Ma Hóa, trong lòng càng cảm thấy vui mừng.

Thú hồn Ma Hóa không biến Hàn Sâm thành dị chủng hoàn toàn, có được sức mạnh của Xích Huyết Ma Quỷ đồng thời lại giữ được sức mạnh loài người.”

“Trong trạng thái Ma Hóa, e rằng sức mạnh của ta có thể chiến đấu với Xích Huyết Ma Quỷ. Cho dù sau này liều mạng với Xích Huyết Ma Quỷ lần nữa cũng sẽ không chật vật giống như trước đây.” Hàn Sâm thử bộc phát sức mạnh, sức mạnh sau khi cơ thể ma hóa đã vượt qua sức tưởng tượng của Hàn Sâm, khiến cho hắn vui mừng khôn xiết.

“Nhưng mà cái không hoàn chỉnh này rốt cuộc có ý gì chứ ? Lẽ nào thú hồn Khổng Tước Vương và thú hồn Xích Huyết Ma Quỷ còn có khả năng cường hóa hay sao? Vậy thì làm sao để biến chúng nó thành thú hồn hoàn chỉnh được đây?” Hàn Sâm thầm suy nghĩ.

Hết chương 2699.

Chương 2700. Tôn Trung Ngư

Sự việc xảy ra trong Tù Ma Điện không tra ra được kết quả. Tuy phỏng đoán được sự mất kiểm soát của Xích Huyết Ma Quỷ có liên quan đến dịch gen Huyết Tủy nhưng trước đây không ai biết được dịch gen Huyết Tuỷ sẽ có tác dụng phụ như vậy. Bên phía kho hàng cũng chỉ là trong tình huống không có dịch gen thường dùng mới đề cử sử dụng thôi, thoạt nhìn mọi thứ chỉ là trùng hợp, không ai cần phải chịu trách nhiệm cho chuyện này cả.

Hàn Sâm lại cảm thấy sự việc không hề đơn giản như vậy, phỏng chừng tám chín phần mười có liên quan đến Lý Tuyết Thành. Lần đó sau khi Lý Tuyết Thành đến không lâu thì chỗ hắn đã xảy ra chuyện, cái này cũng quá trùng hợp rồi.

Nhưng không có bất kỳ chứng cứ nào cho thấy chuyện này có liên quan đến Lý Tuyết Thành, Hàn Sâm cũng chẳng làm gì được Lý Tuyết Thành.

“Đáng tiếc phân thân của Xích Huyết Ma Quỷ chí ít cần nửa năm mới có thể thai nghén lại được. Nếu không thử đi giết một con xem, nói không chừng sẽ giải đáp được bí ẩn của thú hồn không hoàn chỉnh.” Hàn Sâm đang thầm suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy Bảo Nhi đang thả câu bên cạnh kêu lên.

“Cha ơi, lại câu được cái đầu dê đó rồi!” Bảo Nhi vừa kéo Ám Vực T¡ vừa nói.

Hàn Sâm nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Tứ Dương Phương Tôn lại bị Bảo Nhi câu dính rồi, hơn phân nửa đã lộ lên trên mặt nước.

Hàn Sâm đã chả còn hứng thú với nó nữa, Bảo Nhi thường câu được Tứ Dương Phương Tôn nhưng lại không thể kéo nó ra khỏi hồ được.

Quả nhiên, nhìn thấy khi Tứ Dương Phương Tôn sắp bị lôi ra, Ám Vực T¡ lại đứt đoạn, Tứ Dương Phương Tôn lại chìm xuống.

Câu được nhiều lần như thế, kết quả lần nào cũng để nó trốn trở về. Bảo Nhi vô cùng tức giận, nhìn thấy Tứ Dương Phương Tôn lại lặn xuống hồ, Bảo Nhi vươn tay chụp một cái, triệu hồi tiểu hồ lô của mình ra.

Miệng hồ lô đối diện với Tứ Dương Phương Ngôn đang sắp lặn xuống, Bảo Nhi vỗ vào đáy hồ lô, ngay lập tức một nguồn sức mạnh như dị hóa sinh ra từ hồ lô. Dường như có một sợi dây thừng vô hình trói chặt Tứ Dương Phương Tôn, kéo Tứ Dương Phương Tôn bay về phía tiểu hồ lô.

Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn Bảo Nhi. Những thứ trong hồ Ám Giới vô cùng đặc biệt, chỉ có Ám Vực T¡ mới có thể câu được nó, những sức mạnh khác đều không có tác dụng trong hồ Ám Giới.

Trừ phi thứ đó rời khỏi hồ Ám Giới, nếu không nguồn sức mạnh khác sẽ không có tác dụng với nó. Trước đây Hàn Sâm cũng từng thử dùng sức mạnh của mình kéo Tứ Dương Phương Tôn ra, kết quả lại vô dụng, sức mạnh vừa chạm vào sương mù của hồ Ám Giới đã bị tan thành hư Vô.

Song lực hút của tiểu hồ lô lại không bị sức mạnh của hồ Ám Giới làm †an rã, kéo được Tứ Dương Phương Tôn lên. Nhưng sức mạnh của Bảo Nhi rõ ràng không đủ, dường như rất vất vả.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không, cảm giác như Tứ Dương Phương Tôn đang cố gắng lặn xuống dưới, muốn trốn về bên trong hồ Ám Giới.

Bảo Nhi ôm lấy tiểu hồ lô, cơ thể lại bị kéo trượt xuống hồ Ám Giới. Hàn Sâm giật cả mình, nhanh chóng dịch chuyển tức thời ôm Bảo Nhi lại.

Hàn Sâm cảm thấy trên người Bảo Nhi có một nguồn sức mạnh cực lớn kéo cả hắn cùng trượt xuống hồ.

“Sức mạnh thật đáng sợ!” Sắc mặt Hàn Sâm lập tức thay đổi, không kịp suy nghĩ nhiều, trong nháy mắt triệu hồi hồn y Khổng Tước Vương, dốc toàn lực bộc phát sức mạnh, cả hai chân đều chôn vào trong lớp bùn bên bờ hồ.

Cho dù như vậy vẫn không chống đỡ được sức kéo khủng khiếp ấy khiến cho đôi chân của Hàn Sâm lê trên lớp bùn, di chuyển từng chút từng chút về phía hồ Ám Giới.

Hàn Sâm và Bảo Nhi đều dốc hết toàn lực, gương mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi đỏ cả lên cũng không chống đỡ được lực kéo đó, cứ thế này sẽ bị kéo vào trong hồ Ám Giới.

Hàn Sâm vốn muốn kêu Bảo Nhi thu tiểu hồ lô lại đừng hút Tứ Dương Phương Tôn nữa, nhưng lại cảm thấy trên lưng truyền đến một lực kéo khổng lồ, kéo Hàn Sâm lại phía sau, Tứ Dương Phương Tôn cũng bị kéo lên một chút.

Hắn hơi kinh ngạc quay đầu lại nhìn, chỉ nhìn thấy mười sáu con heo con nối tiếp nhau, heo con phía sau cắn đuôi heo con phía trước nối thành một hàng dài. Con heo con đứng đầu cắn lấy hồn y Khổng Tước Vương của Hàn Sâm, kéo hắn lùi về sau.

Ngay lúc này chú văn thần bí trên đỉnh đầu của mười sáu con heo con lóe sáng lên, tản ra một nguồn dao động sức mạnh kỳ lạ.

Hàn Sâm thầm kinh ngạc, sức mạnh như thế này dường như không đơn giản là cấp Vương. Hắn sử dụng hồn y Khổng Tước Vương cũng kéo không nổi vậy mà mười sáu con heo này lại có thể kéo được, quả thật là kỳ lạ.

Nhưng Hàn Sâm cũng không nghĩ nhiều, dù sao hắn và Bảo Nhi cũng đã dốc toàn lực, nói không chừng vừa hay thiếu một chút sức mạnh của mười sáu con heo con này chứ sức lực của tụi nó không hề mạnh như vậy.

Nhìn thấy Tứ Dương Phương Tôn bị kéo lên từng chút một, Hàn Sâm dường như thấy biểu cảm của đầu dê thanh đồng đó có chút kỳ lạ, trông có vẻ hơi lo sợ.

“Được lắm, kéo lên đây xem xem rốt cuộc ngươi là cái thứ quỷ quái gì. Nhìn thấy Tứ Dương Phương Tôn sắp bị kéo lên mặt hồ, Hàn Sâm lập tức trở nên phấn khích.

Nhiều lần như thế cũng không kéo nó lên được, hơn nữa mấy cái đầu dê đó dường như lần nào cũng là vẻ mặt chế giễu, Hàn Sâm cũng rất khó chịu.

Ngay khoảnh khắc Tứ Dương Phương Tôn rời khỏi mặt hồ, đám người Hàn Sâm đều cảm thấy tay mình buông lỏng, Bảo Nhi và đám heo con lập tức ngã thành một đống.

Ầm!

‘Tứ Dương Phương Tôn cao ba bốn mét kia bay lên rơi thật mạnh xuống lớp bùn, phân nửa cái bệ đều lún xuống khiến cho thảm cỏ và bùn đất bắn tung tóe khắp nơi, rơi lên cả người Hàn Sâm và Bảo Nhi.

“Cuối cùng cũng kéo ngươi lên được rồi, xem xem ngươi là thứ quái quỷ gì nào.” Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, từ trên mặt đất bò dậy chạy đến chỗ của Tứ Dương Phương Tôn.

Bảo Nhi và đám heo con cũng vây lại, hai cha con cùng với đám heo con vây Tứ Dương Phương Tôn lại ở giữa.

Vây lại mấy vòng thì phát hiện Tứ Dương Phương Tôn chả có gì khác so với Thanh Đồng Khí bình thường. Từ trên người nó cũng không cảm nhận được sinh cơ và sự dao động của sức mạnh, dường như là một vật chết vậy.

Hàn Sâm quan sát Tứ Dương Phương Tôn một lượt, phát hiện vẻ mặt của chúng đều như nhau, đều là bộ dạng chớp mắt phục tùng, giống như lão tăng ngồi thiền vậy, làm gì có vẻ mặt chế giêu gì chứ.

“Kỳ là thật, rõ ràng ta thấy trên mặt chúng nó có nét rất đặc thù, sao lại biến mất rồi?” Hàn Sâm dùng kính Tử Đồng Thần Điệp xem lại lần nữa nhưng chẳng nhìn thấy chỗ nào khác thường cả. Năng lực hồi tưởng của kính Tử Đồng Thần Điệp dường như không có tác dụng gì với nó hết.

“Thứ này rốt cuộc là sống hay chết vậy ?” Hàn Sâm không hề nhìn thấy sinh cơ trên người nó, cũng không thấy sự dao động sức mạnh. Nhưng nếu nói nó là Thanh Đồng Khí bình thường thì có đánh chết Hàn Sâm cũng không tin.

Vươn tay gõ hai cái lên vách đồng của Tứ Dương Phương Tôn phát ra âm thanh coong coong, nhưng lại không có dấu vết tổn hại nào. Điều này khiến cho Hàn Sâm càng xác định đây tuyệt đối không đơn giản là một Thanh Đồng Khí bình thường.

Dựa vào sức mạnh của hắn, cho dù là Thanh Đồng Khí được tạo từ gen dị chủng cấp Vương cũng bị hắn gõ bể. Nhưng Tứ Dương Phương Tôn lại chẳng có hư hao gì cả, ít nhất chứng minh được vật liệu của nó không phải bình thường.

Bảo Nhi nhảy lên trên Tứ Dương Phương Tôn, nhìn xuống dưới rồi ngạc nhiên nói: "Cha ơi, trong đây có hai con cá này…"

"Cá?" Hàn Sâm hơi kinh ngạc, nghiêng mình bay qua đó, bay lên phía trên Tứ Dương Phương Tôn cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên bên trong Tứ Dương Phương Tôn đổ đầy nước trong còn có hai con kim ngư một trắng một đen.

Hết chương 2700.

Chương 2701. Cung điện trên biển

Hai con kim ngư một trắng một đen như đầu sư tử, đầu như Phật Đà, đuôi xòe ra như cánh bướm, thân mình béo mập tròn xoe bơi lội tung †ăng trong Tứ Dương Phương Tôn, trông chúng có vẻ rất thoải mái.

Bảo Nhi ngồi xổm bên cạnh Tứ Dương Phương Tôn, đưa tay ra định bắt kim ngư bên trong. Nàng nhìn thấy kim ngư ở dưới mặt nước khoảng hai mươi phân, song khi nàng sắp đưa hết cả cánh tay vào bên trong rồi mà làm thế nào cũng không lại không tới gần hai con kim ngư kia được.

Hàn Sâm khẽ cau mày, rút Quỷ Nha đao ở thắt lưng ra, lấy đao đâm vào con màu trắng trong nước. Rõ ràng hắn thấy rõ con màu trắng chỉ cách mặt nước khoảng hai mươi phân nhưng một đao này của Hàn Sâm đâm xuống nước, cả thanh đao đã ngập trong nước rồi mà vẫn còn cách con kim ngư trắng một khoảng.

Dường như hai con kim ngư không hay biết có chuyện gì đang xảy ra, vẫn chậm rãi bơi qua bơi lại.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày lại, trên Quỷ Nha Đao ngưng tụ ra lực Tuyệt Nha, tiếp tục đâm vào trong làn nước. Uy lực của đao giống như răng nanh của ác quỷ lao vào trong nước, đao khí có thể xé rách cả hư không lại vẫn không thể đụng tới kim ngư màu trắng.

Con kim ngư màu trắng vẫn đang bơi chầm chậm ở đó, vị trí cũng không thay đổi nhiều nhưng làn nước trong veo chưa đến hai mươi phân đó giống như cách cả một tinh hệ. Cho dù đao của Hàn Sâm có uy lực lớn đến đâu cũng không thể xuyên qua dòng nước đến con kim ngư trong Tứ Dương Phương Tôn.

"Tứ Dương Phương Tôn này đúng là kỳ lạ." Hàn Sâm nghĩ tới đây bèn vươn tay vào bên trong vừa lùa vừa bắt, đột nhiên nước ở trong Tứ Dương Phương Tôn bị Hàn Sâm rút ra như sông dài.

Dòng nước trong chảy trào ra giống như sông lớn vỡ đê, nước không ngừng chảy ra sắp tạo thành một cái hồ. Nhưng mực nước ở bên trong 'Tứ Dương Phương Tôn vẫn không hề giảm xuống.

"Đây là cái gì vậy?" Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, quả thật Tứ Dương Phương Tôn kỳ lạ đến mức hắn cũng không nhìn ra được đây là cái gì.

Nếu nói nó là dị bảo Thần Hóa thì lại không thể cảm nhận được sự dao động sức mạnh của nó. Nếu nói nó là vật thường thì làm sao một vật thường lại có thể có kết cấu và năng lực hấp thụ như sông biển như vậy.

Trong khi Hàn Sâm đang suy nghĩ, không biết Bảo Nhi đã trèo lên một cái đầu dê thanh đồng từ lúc nào, giãm lên đầu dê vài phát.

Rõ ràng Bảo Nhi rất thù dai, nàng vẫn còn nhớ vẻ mặt chế giễu của đầu dê mỗi lần trước khi nó chìm xuống, cho nên nàng muốn giãm lên đầu dê cho bõ tức.

Nhưng khi nàng giãm hai chân xuống bỗng nghe thấy tiếng lách cách, cái đầu dê vốn đang ngẩng lên mà lại bị Bảo Nhi giãm cho cụp xuống biến thành tư thế cúi đầu gặm cỏ.

Bảo Nhi cũng bị dọa sợ, nàng còn cho rằng Tứ Dương Phương Tôn lại bị một phát đạp tùy tiện của nàng giãm cho hỏng luôn rồi.

Hàn Sâm cũng nhận thấy được sự kỳ lạ của Tứ Dương Phương Tôn, sau khi xem xét thì phát hiện một đầu dê thanh đồng bị Bảo Nhi giãm lên đang chúi xuống, ba đầu dê khác vẫn là tư thế ngẩng cao đầu.

Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Vừa rồi hắn đã thử, thứ này rất cứng, hắn dồn tất cả sức lực mà không để lại một vết sẹo nào, Bảo Nhi giãm vài cái lên cũng không thể làm gấy đầu dê được.

“Không phải do Bảo Nhị, đó là do..” Hàn Sâm còn chưa kịp suy nghĩ xong, đột nhiên nhìn thấy hai con kim ngư một trắng một đen bên trong đã bắt đầu bơi thật nhanh.

Khi hai con kim ngư bơi, làn nước trong vắt bên trong Tứ Dương Phương Tôn cũng xoay theo và nhanh chóng tạo thành một vòng xoáy.

Hàn Sâm nhận ra có gì đó không ổn, hắn bắt lấy Bảo Nhi muốn dịch chuyển ra khỏi Tứ Dương Phương Tôn này. Thế nhưng khi hắn vừa nhấc Bảo Nhi lên, còn chưa kịp dịch chuyển tức thời đã chợt phát hiện có một lực hút vô song bên trong ngay lập tức hút hắn và Bảo Nhi cùng với vòng xoáy tiếp tục chìm xuống.

Mười sáu con heo con cũng bị cuốn và lăn vào trong nước cùng với Hàn Sâm và Bảo Nhi.

Hàn Sâm bế Bảo Nhi cố gắng vùng vẫy để thoát ra nhưng hắn lại hoàn toàn không thể kiểm soát được. Cuối cùng khi hắn điều khiển được cơ thể mình và lao ra khỏi mặt nước thì lập tức sững sờ.

‘Tứ Dương Phương Tôn ở bên cạnh, hai con kim ngư trong nước trở lại dáng vẻ bơi chậm chạp, vòng xoáy cũng không còn nữa. Cái đầu dê lúc nãy bị Bảo Nhi giãm đã khôi phục dáng vẻ ban đầu, còn ba đầu dê khác vẫn thế, hơi ngẩng đầu lên, nhíu mày cụp mắt xuống, giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra.

Mười sáu chú heo con cũng trèo lên khỏi mặt nước và nằm trên mặt ‘Tứ Dương Phương Tôn rũ hết nước ra khỏi người.

Dường như tất cả đều không có gì thay đổi nhưng môi trường xung quanh hắn lại hoàn toàn đổi thay. Lúc đầu đám Hàn Sâm ở bên hồ Ám Giới nhưng chỗ này đâu còn là hồ Ám Giới nữa đâu. Đừng nói tới hồ Ám Giới, Hàn Sâm thấy chỗ này đã không giống ở Thiên Ngoại Thiên nữa rồi.

Theo tầm mắt những gì Hàn Sâm có thể nhìn thấy đều là những tòa cung điện, nhưng khác với cung điện Thiên Ngoại Thiên, những cung điện này không phải được xây dựng trên núi mà tất cả đều được xây dựng trên mặt nước.

Trong đại dương vô tận, các tòa cung điện với nhiều kiểu dáng khác nhau phân bố trên mặt biển giống như các hòn đảo, chắc chắn Thiên Ngoại Thiên cũng không có cảnh tượng như vậy.

“Rốt cuộc đây là nơi nào vậy?” Hàn Sâm nhìn quanh, nhưng ngoài những cung điện kia ra thì đến một bóng người cũng chẳng thấy dược.

Đại dương bên dưới mênh mông bất tận nhưng không giống như những đại dương bình thường. Đại dương ở đây không có màu xanh lam mà là không màu, trong suốt như pha lê, hơn nữa không có lấy một gợn sóng. Cả vùng biển lớn bình lặng làm cho người ta cảm thấy rất lạ lùng.

“Cha, mặt trời đó thật kì lạ” Bảo Nhi giơ tay chỉ vào mặt trời đang treo lơ lửng trên bầu trời và nói bằng giọng điệu vô cùng tò mò.

Lúc nãy Hàn Sâm không để ý tới mặt trời đó, lúc này nhìn theo ngón †ay của Bảo Nhi thì không khỏi ngớ ra.

Vầng mặt trời đó tỏa ra ánh sáng và sức nóng rất kỳ lạ, gọi nó là đồng hồ treo trên bầu trời thì đúng hơn là mặt trời.

Có thể thấy rõ các vạch và kim chỉ giờ trên mặt trời kia, ba kim có độ dài, độ dày khác nhau rõ ràng là kim giây, kim phút và kim giờ.

Tuy các vạch không có con số trên đó nhưng cách phân bố và sắp xếp rõ ràng là mười hai tiếng của một chiếc đồng hồ.

“Cung điện trên biển, nước biển tĩnh lặng, mặt trời như đồng hồ. Rốt cuộc đây là đâu chứ?” Hàn Sâm thật sự rất khó hiểu.

Nơi hắn đang đứng là mặt biển trống rỗng, Tứ Dương Phương Tôn nổi trên mặt biển, vẫn yên tĩnh như trước, không có một chút động tĩnh hay âm thanh nào.

Hai con kim ngư bên trong chậm rãi bơi, chúng đuổi nhau và chơi đùa dưới làn nước. Nhìn những cung điện phong cách khác nhau trên biển, Hàn Sâm đang

nghĩ tiếp theo nên làm thế nào thì lại chợt nghe thấy tiếng chuông đồng hồ ở phía xa vang lên.

Coong! Coong!! Coong! Coong!

Những tiếng chuông liên tục vang lên làm cho Hàn Sâm vô thức nhìn lên mặt trời trên bầu trời, chỉ thấy ba kim trên đồng hồ mặt trời đều chỉ về vạch trên cùng. Nếu là đồng hồ bình thường thì có nghĩa là mười hai giờ trưa hoặc không giờ đêm.

Hết chương 2701.

Chương 2702. Tù nhân khổng lồ

Tiếng chuông từ xa vang vọng khắp đại dương, ở nơi yên lặng chết chóc này lại có vẻ lạ thường.

“Năm tiếng… sáu tiếng…” Hàn Sâm thầm đếm tiếng chuông trong lòng, đếm đến lần thứ mười hai, đột nhiên nghe thấy âm thanh ồn ào từ đại dương vốn yên tĩnh truyền đến.

Khoảnh khắc tiếng chuông dừng lại, cánh cổng của những tòa cung điện đó đồng thời mở ra. Dù là cung điện như pháo đài kim loại hay cung điện như thánh trì cổ, tất cả các cung điện đều đồng loạt mở †oang cổng, giống như thể chúng đã được cài một khóa tự động.

Khi cổng cung điện mở ra, trên mặt biển vốn không có sự sống lại xuất hiện những cơn sóng, thậm chí Hàn Sâm còn nghe thấy tiếng bước chân trong một cung điện khá gần với hắn.

Trên thực tế, chỉ cần không bị điếc thì chắc chắn có thể nghe thấy tiếng bước chân đó. Mỗi lần tiếng bước chân vang lên đều giống như động đất, âm thnah chấn động khiến màng nhĩ muốn thủng luôn thì làm sao mà không nghe thấy cho được.

Cùng với tiếng bước chân chấn động vang lên, Hàn Sâm không khỏi nhìn chằm chằm vào cổng cung điện đó. Ngay sau đó hắn đã nhìn thấy một người khổng lồ bước ra khỏi cổng cung điện.

Hóa ra là một người khổng lồ cao khoảng trăm mét, tuy to lớn nhưng không tạo cho người ta cảm giác cồng kềnh, cục mịch mà ngược lại thân hình to lớn của hắn tràn đầy sức mạnh bùng nổ, giống như chỉ cần hắn muốn là có thể bộc phát sức mạnh và tốc độ không gì sánh được bất cứ lúc nào, hủy diệt tinh cầu bằng một cú đấm cũng không phải là việc gì khó.

Điều làm Hàn Sâm ngạc nhiên là trên tay chân của gã khổng lồ đáng sợ đeo xiềng xích, giống như một tên trọng phạm, ánh mắt của hắn hơi đờ đẫn, chỉ nhìn thẳng về phía trước.

Hàn Sâm rất nhanh đã phát hiện ra nơi này không chỉ có một người khổng lồ mà bên trong mỗi tòa cung điện đều có những người khổng lồ đi ra.

Bọn họ đều giống như gã khổng lồ mà Hàn Sâm thấy lúc trước, ở trên người đều mang xiềng xích, hai mắt vô hồn, sau khi ra khỏi cung điện thì đi từng bước về phía biển.

Một thân hình khổng lồ như vậy đi trên biển nhưng không chìm xuống, bước trên ngọn sóng, tất cả đều đi về một hướng.

Hàn Sâm có hơi lưỡng lự, phân vân không biết có nên đi theo xem chuyện gì xảy ra không, mọi chuyện xảy ra từ đó đến giờ đều quá ly kỳ rồi.

Ở một nơi như Thiên Ngoại Thiên, chắc là không thể dùng dịch chuyển không gian nhưng Tứ Dương Phương Tôn lại đưa họ đến một nơi kỳ lạ như vậy.

Hàn Sâm đã đi đến nhiều nơi kỳ lạ nhưng cho dù nơi đó có kỳ lạ thế nào đi chăng nữa thì Hàn Sâm cũng không có gì ngạc nhiên. Điều cho hắn thật sự kinh ngạc chính là những gã khổng lồ này.

Khí tức trên người đám người khổng lồ kia rất đáng sợ, khiến Hàn Sâm vô cùng nghỉ ngờ, đám người khổng lồ này đều là cường giả cấp Thần Hóa khủng bố.

Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, ở đây ít nhất cũng có hai ba trăm người khổng lồ. Nếu đều là cường giả Thần Hóa thì Hàn Sâm thật sự không nghĩ ra được tộc nào trong vũ trụ lại đáng sợ như vậy, có thể bồi dưỡng ra bao nhiêu cường giả cấp Thần Hóa.

Điều đáng sợ hơn là sự tồn tại khủng bố như vậy lại bị xích lại như một †ù nhân. Ai lại có thể giam cầm họ ở đây được?

Hàn Sâm rất muốn đi xem xảy ra chuyện gì nhưng hắn lại cảm thấy quá nguy hiểm. Nếu có thể giam cầm những gã khổng lồ này thì sao lại không phát hiện được bọn họ chứ?

“Bỏ đi, nhanh chóng tìm cách thoát khỏi nơi quái đản này trước đã.” Hàn Sâm bế Bảo Nhi trở về bên cạnh Tứ Dương Phương Tôn.

“Không đi xem thử ạ?” Bảo Nhi tò mò hỏi, nhìn về phía mấy gã khổng lồ đi.

“Nguy hiểm quá rồi, chúng ta tìm cách thoát ra ngoài trước đã rồi tính sau.” Hàn Sâm lắc đầu bước tới một đầu dê của Tứ Dương Phương Tôn, hắn nhớ là sau khi Bảo Nhi giãm cái đầu này mới mang bọn họ tới nơi kỳ lạ này.

“Bây giờ cũng chỉ có thể mạo hiểm thử thôi.” Hàn Sâm kêu mấy con heo con trở lại chỗ Tứ Dương Phương Tôn, sau đó hắn bế Bảo Nhi bay lên trên rồi giãm lên trên đầu dê thanh đồng đó.

Ken két!

Đầu dê bằng đồng lập tức bị Hàn Sâm giãm xuống, mà hai con kim ngư bên trong lại bắt đầu bơi điên cuồng làm cho mặt nước xoay tròn và tạo thành một vòng xoáy.

“Chắc chắn phải trở về rồi!” Hàn Sâm cảm giác được có một lực hút từ ‘Tứ Dương Phương Tôn kéo hắn và Bảo Nhi vào trong đó, đến cả mười sáu con heo con cũng không ngừng lăn lộn trong nước.

Khi xoáy nước ngừng lại, Hàn Sâm trèo ra khỏi Tứ Dương Phương Tôn thì vui mừng nhận ra bọn họ đã trở lại hồ Ám Giới.

“Chẳng lẽ Tứ Dương Phương Tôn là thiết bị truyền tống? Vậy nơi chúng †a truyền tống đến là chỗ nào? Những người khổng lồ đó có lai lịch như thế nào?” Hàn Sâm không ngừng xem xét đánh giá Tứ Dương Phương Tôn, thầm nghĩ: “Cái đầu dê thanh đồng này có năng lực truyền tống chúng ta đi tới đi lui, vậy còn ba cái đầu dê kia có tác dụng gì? Chúng có tác dụng khác nhau hay có thể truyền tống chúng ta đi tới những nơi khác nhau nhỉ?

Nghỉ hoặc trong lòng Hàn Sâm càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng tò mò nhưng hắn cũng không muốn quá mạo hiểm. Nếu cảm giác của hắn không sai thì đám người khổng lồ kia đều là sự tồn tại cấp Thần Hóa, như vậy nơi mà bọn họ đến thực sự rất nguy hiểm.

Nếu suy đoán như vậy thì có lẽ nơi mà ba đầu dê thanh đồng kia đưa họ đi không chừng còn nguy hiểm hơn.

Nhưng con người Hàn Sâm lại có một khuyết điểm chính là hắn quá tò mò. Đã không biết thì thôi, chứ nếu đột nhiên biết được có một nơi kỳ

lạ thần bí như vậy mà không thể khám phá những bí mật ở đó thì luôn

cảm giác trong lòng mãi day dứt.

“Bảo Nhi, con ở lại đây.” Hàn Sâm đặt Bảo Nhi xuống và định tự mình đi vào thế giới người khổng lồ kia để xem thử.

“Cha, Bảo Nhi đi với cha.” Bảo Nhi lại ôm cổ Hàn Sâm không chịu xuống.

“Ở đó nguy hiểm lắm, ta đi dò đường trước. Nếu chơi vui thì ta sẽ đưa con đến đó cùng.” Hàn Sâm an ủi Bảo Nhi một lúc nàng mới đồng ý ở lại.

Hắn để Bảo Nhi ở đằng xa, rồi đến bên Tứ Dương Phương Tôn, vươn †ay ấn đầu dê thanh đồng xuống một lần nữa.

Giống như hai lần trước, quả nhiên hai con kim ngư dưới nước lại bắt đầu bơi rất nhanh tạo ra một vòng xoáy nước trong Tứ Dương Phương Tôn, nhanh chóng hút Hàn Sâm đi vào.

Khi Hàn Sâm leo ra khỏi Tứ Dương Phương Tôn lần nữa, hắn phát hiện mình lại ở trong đại dương kia, mà những gã khổng lồ đã rời đi không còn bóng dáng. Hắn nhìn mặt trời trên cao, vạch thời gian cũng chỉ mới trôi qua mười mấy phút.

Bùm!

Bỗng nhiên Hàn Sâm nghe thấy một tiếng nổ lớn truyền tới từ phía những gã khổng lồ, đồng thời còn có một luồng dao động sức mạnh tràn tới.

Cảm nhận được dao động của sức mạnh, vẻ mặt Hàn Sâm chợt thay đổi, trong lòng không khỏi gào thét: “Dao động đó… Sao lại giống Oanh Thiên Lục Phá như vậy… Chẳng lẽ những gã khổng lồ kia chính là tộc Phá Thiên trong truyền thuyết…?”

Oanh Thiên Lục Phá là thuật gen bí truyền của tộc Phá Thiên. Tộc Cự Nhân và tộc Hủy Diệt đều có huyết mạch của tộc Phá Thiên nhưng họ còn lâu mới có thể so sánh được với sự huy hoàng của tộc Phá Thiên.

Luôn luôn có một truyền thuyết trong đại vũ trụ rằng bởi vì tộc Phá Thiên sinh đẻ khó khăn nên dần dần bị đại vũ trụ loại trừ, và những người có thể sống sót đều là con lai của tộc Phá Thiên như tộc Hủy Diệt.

Nhưng nếu đám khổng lồ ở đây thực sự là tộc Phá Thiên, vậy thì việc Thiên tộc sụp đổ có lẽ không đơn giản như vậy nữa rồi.

Hết chương 2702.

Chương 2703. Người khổng lồ dời núi

Không chút do dự, Hàn Sâm bám theo những gợn sóng biển bay về phía dao động kia nhưng hắn không dám dùng dịch chuyển tức thời mà chỉ thu lại khí tức của mình rồi bay thật chậm.

Vì dịch chuyển tức thời sẽ có dao động không gian, đối với cường giả mà nói thì dao động không gian sẽ làm họ cảnh giác hơn, còn không bằng thu lại khí tức rồi bay chậm sẽ không gây chú ý.

Bùm! Bùm!

Những tiếng nổ liên tiếp truyền đến, dao động mãnh liệt đó làm Hàn Sâm càng thêm chắc chắn đó là dao động sức mạnh của Oanh Thiên Lục Phá. Tuy hắn cũng đã từng luyện Oanh Thiên Lục Phá nhưng chắc chắn sẽ không bao giờ có sức mạnh dao động kinh khủng như vậy. Chỉ có thể nói rằng người sử dụng Oanh Thiên Lục Phá mạnh hơn hắn rất nhiều.

“Những người khổng lồ đó thực sự là tộc Phá Thiên sao? Rốt cuốc là họ đang làm gì vậy?” Sự nghi ngờ trong lòng của Hàn Sâm càng ngày càng nhiều hơn, hắn ước mình có thể lập tức dịch chuyển tức thời qua đó để xem họ rốt cuộc đang làm gì.

Dao động khủng khiếp như vậy của Oanh Thiên Lục Phá hẳn là một trận chiến cực kỳ đáng sợ nhưng Hàn Sâm chỉ cảm nhận dao động của Oanh Thiên Lục Phá chứ không cảm nhận được những dao động sức mạnh khác.

“Chẳng lẽ những người khổng lồ kia đang giết lẫn nhau?” Tuy Hàn Sâm rất muốn biết sự thật nhưng vẫn kiên nhẫn bay chầm chậm qua chứ không vì thế mà trở nên gấp gáp.

Bị ảnh hưởng bởi sự dao động sức mạnh khủng khiếp đó, sóng biển †rào dâng cuồn cuộn, Hàn Sâm bay trong cơn sóng lại là một cách tốt để che giấu hành tung của mình.

Vùng biển này kỳ lạ không thể tả, Hàn Sâm đã ba mấy vạn dặm mà đến một nhánh rong biển hay sinh vật biển cũng không hề thấy, cứ như nước biển ở đây là nước cất vô trùng nhân tạo vậy.

Các cung điện trên biển xung quanh đều bị Hàn Sâm bỏ lại sau lưng, hắn đã rất lâu không còn thấy cung điện, ở đó cũng chỉ có hơn ba trăm cung điện, về sau không còn nhìn thấy nữa.

“Nếu nói trong một cung điện chỉ có một người khổng lồ thì ở đây chắc phải có hơn ba trăm người khổng lồ rồi. Nhiều cường giả cấp Thần Hóa như vậy sắp so sánh được với thời đại Thánh Vực rồi, ai mà có thể giam được họ ở đây được chứ?” Sự nghỉ ngờ trong lòng Hàn Sâm

càng nhiều hơn nữa.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy một ngọn núi lớn trên biển xuất hiện trước mặt, dường như ngọn núi đó đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của hắn, trông vô cùng hùng vĩ.

Mà lúc này những người khổng lồ nghi là tộc Phá Thiên kia đều ở dưới chân núi, mỗi người đều vung nắm đấm, kịch liệt đánh phá vách núi.

Những dao động Oanh Thiên Lục Phá mà Hàn Sâm cảm nhận được trước đó chính là sức mạnh bộc phát từ đám người khổng lồ kia, và thật sự là Oanh Thiên Lục Phá.

Thế nhưng khác với sự suy đoán của Hàn Sâm, những người khổng lồ không chiến đấu với nhau mà dùng Oanh Thiên Lục Phá làm nổ tung những khối đá trên núi.

Hơn ba trăm người khổng lồ với xiềng xích trên tay, mỗi tù nhân đều như thợ mỏ, dùng nắm đấm đập vỡ đá núi.

Ngọn núi chỉ toàn một màu xám trắng, không biết đó là loại đá gì. Những người khổng lồ đáng sợ dùng Oanh Thiên Lục Phá đấm lên đó mà cũng chỉ có thể làm nổ một cái lỗ to bằng nắm tay.

Hơn ba trăm người khổng lồ vung nắm đấm, giống như máy móc đục đá .Thế nhưng so với ngọn núi trắng xám khổng lồ thì tốc độ đục của bọn họ thực sự quá chậm.

“Rốt cuộc mấy người này làm gì vậy? Nói là khai thác đá cũng không đúng, sức mạnh nắm đấm của họ trực tiếp đập nát đá, không giống đang khai thác đá.” Hàn Sâm tỏ ra rất khó hiểu.

Khi tiếp tục bay về phía trước, hắn quan sát mọi thứ xung quanh. Ngoài ngọn núi hùng vĩ này và hơn ba trăm con cu li khổng lồ, Hàn Sâm cũng không nhìn thấy bất kỳ sinh vật sống nào khác nữa.

Dần đến gần ngọn núi hùng vĩ nhưng Hàn Sâm không dám đến quá gần vì hắn sợ rằng sẽ có những sinh vật mà hắn không chú ý tới quan sát trong chỗ tối.

Quan sát một hồi lâu, Hàn Sâm cũng không hiểu vì sao những người khổng lồ này lại đào núi ở đây.

“Chẳng lẽ những người này đều là đời sau của Ngu Công, con cháu đời đời đều phải dời núi ở đây à? Hay là có bảo vật cất giấu ở trong núi này?” Hàn Sâm càng thêm tò mò.

Trong nháy mắt có thể hiểu được tình huống trên núi, ba trăm đại hán không biết đã đào bao nhiêu năm cũng chỉ đào được một phần chân

núi, nếu thật sự muốn đào xuyên núi thì chẳng biết sẽ mất bao nhiêu

năm.

“Phương thức đào bới của bọn họ giống như đang đào núi chứ không phải đào mỏ.” Trong lòng có suy nghĩ đó, Hàn Sâm định đi một vòng quanh

ngọn núi xem trên núi có món đồ dạng văn tự gì đặc biệt hay không, có lẽ sẽ có phát hiện gì đó.

Hàn Sâm vừa đi một vòng nhỏ thì đột nhiên mở to mắt với vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn chỉ nhìn thấy một cột kim loại khổng lồ xiên vào trong ngọn núi hùng vĩ từ một phía của vách núi, nó trông giống như một ngọn giáo khổng lồ xiên vào trong núi.

Điều kỳ lạ hơn là cây cột kim loại thực sự xuyên thủng ngực của một người khổng lồ và ghim hắn lên trên vách núi.

Người khổng lồ này còn to lớn hơn ba trăm gã khổng lồ của tộc Phá Thiên mà Hàn Sâm từng gặp. Hắn mặc một bộ giáp nhuốm máu, mái tóc dài màu bạc nhuốm máu xõa ra như thác nước che đi khuôn mặt hắn nên không thể thấy rõ khuôn mặt như thế nào.

Hàn Sâm không cảm nhận được sức sống trên người hắn nhưng có một khí thế khó tả đang truyền ra từ trên người hắn làm Hàn Sâm cảm thấy da đầu mình tê dại, da gà trên người bắt đầu nổi lên.

Rõ ràng hắn chỉ là một người chết bị đóng đinh trên núi nhưng Hàn Sâm lại cảm giác được khí phách át cả nhật nguyệt, giống như ngay cả thiên địa cũng phải khuất phục dưới thân hắn.

“Một người đã chết mà lại sở hữu khí thế như vậy, vậy lúc hắn còn sống thì phải mạnh cỡ nào cơ chứ?” Hàn Sâm sửng sốt, sau đó cảm thấy có chút kỳ lạ: “Chẳng lẽ những người khổng lồ kia muốn đào núi là muốn đưa thi thể người khổng lồ đáng sợ này xuống núi? Có vẻ ngu ngốc quá nhỉ? Đào dọc theo ngọn giáo không phải dễ hơn nhiều sao? Với phương pháp đào như vậy thì há chẳng phải cần phải đào cả ngọn núi rồi mới lấy được thi thể xuống sao?”

Không thể hiểu được suy nghĩ của những người khổng lồ đó, Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục đi vòng quanh ngọn núi kia để xem còn có phát hiện nào khác không.

Kết quả lại làm Hàn Sâm rất thất vọng, đi vòng quanh núi không thấy gì khác, ngoài cây cột kim loại và thi thể của người khổng lồ đóng đinh vào vách núi ra thì cũng không có thêm phát hiện nào nữa.

“Xem ra đám người khổng lồ kia đào núi chắc là để lấy thi thể của tên khổng lồ đáng sợ kia. Nhưng chuyện này cũng quá ngu xuẩn rồi, hay là có lý do gì đặc biệt làm bọn họ không trực tiếp lấy được thi thể xuống nhỉ?” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Hàn Sâm đứng từ xa quan sát hồi lâu, đám người khổng lồ không ngừng dùng nắm đấm đập nát đá núi, không ngừng đào núi.

Hàn Sâm ước lượng với tốc độ của bọn họ, cho dù có mấy ngàn, mấy chục ngàn năm cũng khó có thể đào được ngọn núi này ra.

Coong! Coong!! Coong!

Chuông trên bầu trời lại vang lên, Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lại phát hiện ba kim lại chỉ ở trên cùng, nếu như bình thường thì hẳn là vị trí mười hai giờ.

Nghe thấy tiếng chuông, đám người khổng lồ không ngừng phá ngọn núi kia cuối cùng cũng dừng lại, ngây người quay trở về hướng mà lúc bọn họ đi tới.

Khi những người khổng lồ đó rời khỏi thì một cảnh tượng làm Hàn Sâm cảm thấy khó tin đã xảy ra.

Hết chương 2703.

Chương 2704. Hoành Tà

Không ngờ ngọn núi bị đám người khổng lồ đào ra lại từ từ sinh trưởng, không chỉ lỗ hổng bị đào ra mà cả ngọn núi dường như đều đang bành trướng, Hàn Sâm nhìn mà trợn tròn mắt.

Để xác định không phải bản thân hoa mắt, Hàn Sâm đợi thêm một chút nữa, quả nhiên nhìn thấy lỗ hổng bị đào ra càng ngày càng nhỏ đi, rõ ràng không phải do hắn bị hoa mắt, mà là ngọn núi thật sự đang tự sinh trưởng.

Ầm!

Hàn Sâm đang xem đến xuất thần thì đột nhiên nghe được một sóng âm cao tần. Sau khi sóng âm đó đi vào tai, trong đầu Hàn Sâm bỗng trở nên mơ hồ, hắn ôm lấy đầu trực tiếp rơi xuống, ngã vào giữa đại dương.

Hàn Sâm nhanh chóng chuyển vận sức mạnh, cưỡng ép ngăn cản sóng âm khủng bố kia, cảm thấy đỡ hơn một chút nhưng trong đầu vẫn cứ kêu ong ong, không thể nào hoàn toàn ngăn chặn được.

Khó khăn lắm hắn mới bơi ra khỏi biển, vừa ngoi lên khỏi mặt nước bèn quay đầu nhìn về phía nguồn phát âm thanh đó. Chỉ thấy nơi phát ra âm thanh khủng bố không ngờ lại là trụ kim loại được cắm trên đỉnh ngọn núi. Lúc này trụ kim loại đang điên cuồng xoay tròn giống như mũi khoan, hoa văn bên trên trụ kim loại nhấp nháy quang văn quái dị, những quang văn kia thuận theo sự chuyển động quay tròn của trụ kim loại giống như một cái máy khoan không ngừng khuấy đục vào lồng ngực của người khổng lồ đáng sợ, khiến máu tươi trong vết thương tung tóe, bắn lên áo giáp và tóc của người khổng lồ, lập tức khiến những nơi bắn trúng bị nhuộm thành màu đỏ máu.

Lúc này Hàn Sâm mới ý thức được, áo giáp của người khổng lồ đó vốn dĩ không phải màu đỏ tươi mà là bị máu tươi của mình nhuộm đỏ.

Những chỗ bị bắn trúng trên tóc đều biến thành màu đỏ máu, một nửa phần trên không bị bắn lên vẫn giữ được màu trắng bạc.

Còn di thể người khổng lồ trong suy nghĩ của Hàn Sâm lại không phải là vật chết, dưới sự chuyển động quay tròn và siết chặt của trụ kim loại, Hàn Sâm cảm nhận cơ thể của hắn đang rung lên rất rõ ràng, dường như đang chịu đựng một cơn đau cực lớn.

“Ô, tên này còn sống đấy à?” Hàn Sâm kinh ngạc ở trong lòng.

“Ngươi là ai? Tại sao lại ở nơi này?” Hàn Sâm đang suy ngẫm lại đột nhiên nghe thấy âm thanh vang lên bên tai, giống như sét đánh ầm ầm. Người khổng lồ đáng sợ đang bị trụ kim loại đóng đỉnh kia bất ngờ quay đầu nhìn về phía của hắn, đôi mắt thấu qua khe hở giữa sợi tóc nhìn qua. Tuy chỉ là một ánh mắt nhưng lại khiến người ta cảm thấy †oàn thân khó chịu bất an giống như bị ngọn lửa cháy bừng bừng thiêu đốt vậy.

Còn âm thanh của người khổng lồ khủng khiếp đó rõ ràng đang run rẩy, giống như đang cố kìm nén gì đó.

Hàn Sâm đại khái có thể tưởng tượng ra, cơ thể của hắn đang bị máy khoan không ngừng cắt xé, không đau mới là chuyện lạ.

“Thế ngươi là ai? Tại sao lại ở nơi này?” Hàn Sâm bay ra từ trong nước, không tiến mà lại lùi, cố gắng hết sức kéo dài khoảng cách với người khổng lồ khủng khiếp đó, vừa lùi vừa hỏi ngược lại.

Người khổng lồ khủng bố nhìn Hàn Sâm trừng trừng, ánh mắt vẫn không hề di chuyển, qua một lúc mới nói: “Ngươi đã có thể đến được nơi này, lẽ nào không biết ta là ai sao?”

“Tại sao ta phải biết ngươi là ai?” Hàn Sâm lùi đến một khoảng cách mà tự bản thân cảm thấy an toàn mới ngừng lại, nhìn người khổng lồ nói.

Người khổng lồ đáng sợ hình như hơi ngẩn đi, đột nhiên cười phá lên: “Ngươi không biết ta là ai? Thế thì tốt quá, vậy tính ra, ngươi cũng không biết Thánh Chủ là ai phải không?”

“Ngươi là Thánh Chủ?” Hàn Sâm lập tức kinh ngạc vô cùng, tỏ vẻ không dám tin nhìn người khổng lồ khủng khiếp.

Người khổng lồ khủng khiếp nghe Hàn Sâm hỏi như thế bất chợt ngẩn ra, ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm Hàn Sâm không ngừng dò xét nhưng lại không lên tiếng nữa, hình như đang phán đoán điều gì đó.

Hàn Sâm thấy người khổng lồ không lên tiếng nên hỏi lại lần nữa: “Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao lại bị đính trên núi?”

Người khổng lồ khủng khiếp lại nhìn Hàn Sâm, lúc này mới lộ ra vẻ mặt phức tạp nói: “Ta chính là Thủy Tổ Phá Thiên.”

Cho dù đang bị đóng đinh trên núi nhưng khi nói đến mấy chữ này, người khổng lồ vẫn mang theo sự kiêu ngạo không gì sánh được, dường như chỉ vì mấy chữ này mà cả vũ trụ đều kiêu ngạo vì hắn vậy.

“Ngươi là Thủy Tổ Phá Thiên? Những người khổng lồ kia đều là tộc Phá Thiên sao?” Tuy Hàn Sâm đã đoán được một chút nhưng thật sự nghe thấy người khổng lồ khủng khiếp đó thừa nhận là tộc Phá Thiên, hắn vẫn hơi kinh ngạc.

“Đúng vậy, những người đó đều là thần dân của tộc Phá Thiên ta.” Thủy Tổ Phá Thiên nói xong bèn dừng lại một chút, nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi: “Vậy ngươi là ai?”

“Hàn Sâm, một vô danh tiểu tốt của Tinh tộc.” Để có qua có lại, Hàn Sâm cũng nói ra tên họ lai lịch của mình.

“Từ khi nào Tinh tộc lại có được phách thể giống như ngươi thế này?” Thủy Tổ Phá Thiên quan sát Hàn Sâm từ trên xuống dưới, cũng không biết trong lòng đang nghĩ cái gì.

“Chắc ngươi bị giam quá lâu rồi, không biết những việc ở trong đại vũ trụ. Tỉnh tộc bọn ta đã khác trước từ lâu rồi” Hàn Sâm nhanh chóng hỏi thêm một câu: “Sao ngươi lại bị giam ở nơi này? Sao những thần dân của ngươi không cứu ngươi ra?”

“Nói cũng đúng, bây giờ đã không phải thời đại của tộc Phá Thiên bọn †a nữa rồi.” Thủy Tổ Phá Thiên khẽ thở dài: “Nếu không phải vì cứu ta thì họ đã không bị giam ở nơi này đời đời kiếp kiếp, ngày qua ngày năm qua năm đào núi rồi.”

“Rốt cuộc là ai đã giam ngươi ở nơi này? Là Thánh Chủ sao?” Hàn Sâm truy hỏi. Trước đó Thủy Tổ Phá Thiên đã nhắc tới Thánh Chủ, rõ ràng chuyện của tộc Phá Thiên rất có khả năng liên quan đến Thánh Chủ.

Thủy Tổ Phá Thiên khẽ lắc đầu, vừa muốn nói gì đó thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, gấp gáp nói với Hàn Sâm: "Nhanh, nhanh trốn vào trong tóc ta, nếu không thì ngươi chắc chắn sẽ chết."

Trong lòng Hàn Sâm sinh ra một nỗi sợ hãi, đến Áo Giáp Hắc Tinh cũng phát ra khí tức không bình thường, biết được Thủy Tổ Phá Thiên không phải đang lừa gạt hắn.

Vừa hạ quyết tâm, Hàn Sâm bèn lắc mình, bay lên trên vai Thủy Tổ Phá Thiên, chui vào trong tóc hắn.

"Bất kể xảy ra chuyện gì, ngươi tuyệt đối không được lộ ra chút khí tức nào." Thủy Tổ Phá Thiên lại dặn dò thêm một câu, rồi không lên tiếng nữa, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm về chân trời.

Hàn Sâm chui vào trong tóc đồng thời tự thu hồi lại khí tức, Áo Giáp Hắc Tinh cũng tiết ra một sức mạnh kỳ dị, khoá chặt cơ thể của hắn khiến khí tức trên người hắn biến mất, đến bản thân Hàn Sâm cũng không cảm giác được khí tức của mình nữa.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm nhận được giữa không trung truyền đến chấn động dữ dội. Hàn Sâm nhìn thấy ánh hào quang trên vầng mặt trời giống như đồng hồ sáng rọi trên không trung, một bóng hình đột nhiên đi ra từ bên trong.

Sau khi nhìn rõ bóng hình đó, Hàn Sâm suýt đã kêu ra tiếng. Không ngờ đó lại là Đế Thuân mà trước đây Hàn Sâm từng gặp ở tinh cầu Nhật Thực. Về sau, sau khi Đế Thuân tự nhiên bị thương, Hàn Sâm không gặp lại hắn lần nào nữa, không ngờ lại gặp được hắn ở nơi này.

"Hoành Tà, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?" Đế Thuân toàn thân áo giáp vàng, mũ sắt vàng, hệt như thần hoàng trên trời cao, ánh mắt như điện nhìn chằm chằm người khổng lồ khủng khiếp nói.

"Xem ra vết thương của ngươi đã đỡ kha khá rồi nhỉ, vậy mà lại rảnh rỗi ngày nào cũng đến chỗ ta lãng phí thời gian. Có thời gian như thế, không bằng ngươi đi điều tra thử xem rốt cuộc là ai đang tính kế ngươi, khiến ngươi bị thương thành thế này." Người khổng lồ cười nhạo nói.

“Hoành Tà, lẽ nào ngươi thật sự muốn bị giam ở nơi này suốt đời suốt kiếp, ngày ngày nhìn thần dân của tộc Phá Thiên xả thân chết uổng vì ngươi, suốt đời không được yên ổn sao?” Đế Thuân cũng không tức giận, chỉ lạnh lùng nói.

Hết chương 2704.

Chương 2705. Thân Vực

“Cho dù bản thân ngươi có thể chịu đựng đau đớn thiên phạt thích thể mỗi ngày, ngươi lại nhẫn tâm nhìn thần dân của ngươi suốt đời suốt kiếp đều không có được yên ổn, vì ngươi mà sống không bằng chết?” Đế Thuân từ trên cao nhìn xuống người khổng lồ, giống như thần minh trên tận Cửu Thiên.

Cơ thể Hoành Tà chịu đựng nỗi đau xéo thịt, nhưng lại cười ha hả: “Cho dù chư thiên đều vứt bỏ, nhân quỷ lưỡng đạo không dung tộc Phá Thiên ta thì sao chứ? Các ngươi muốn có gen Thần Siêu Cấp, Hoành Tà ta nhất quyết không để cho các ngươi toại nguyện.”

Hàn Sâm nghe thấy câu này thì trong lòng lập tức chấn động mạnh, cuối cùng hắn cũng đã nghe thấy tin tức có liên quan đến gen Thần Siêu Cấp rồi.

Sắc mặt Đế Thuân vẫn không thay đổi gì, chỉ nhìn Hoành Tà rồi bình tĩnh nói: “Ngươi vì một bí mật của Thánh Chủ mà huỷ hoại vận mệnh của cả tộc, thật sự xứng đáng sao? Ngươi ở đây chịu mọi sự giày vò, cả tộc Phá Thiên cũng bất sinh bất tử bồi táng cho ngươi, vậy Thánh Chủ đang ở đâu? Hắn có từng nghĩ sẽ cứu ngươi chưa? Có từng nghĩ cho tộc Phá Thiên ngươi không?”

“Ngươi không cần nói nhiều, không ai có thể có được bất kỳ bí mật gì có liên quan đến gen Thần Siêu Cấp từ chỗ ta. Trước đây Thiên Giáp không được, bây giờ Đế Thuân ngươi cũng không được, có thủ đoạn gì thì cứ việc dùng hết ra đi.” Hoành Tà giêu cợt nói.

Đế Thuân cười mỉm nhìn Hoành Tà, không vì sự chế giễu của Hoành Tà mà rối loạn, tiếp tục dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống nói: "Thứ mà bổn Thiên Thần có chính là thời gian, ngươi có thể từ từ suy nghĩ. Lần này đến thăm ngươi chủ yếu là muốn nói cho ngươi, khoảng thời gian này bổn Thiên Thần có việc phải ra ngoài một chuyến, khi trở về sẽ tặng cho ngươi một món quà nhỏ, tin rằng đến lúc đó sẽ có bất ngờ, ngươi ráng chờ đợi đi."

"Ngươi có ý gì?" Hoành Tà chau mày hỏi.

"Đến lúc đó tự nhiên ngươi sẽ biết, tin rằng ngươi chắc chắn sẽ rất bất ngờ." Đế Thuân lộ ra một nụ cười quái dị, nói xong bèn quay người đi về phía mặt trời giống như cái đồng hồ, rất nhanh đã biến mất.

"Ra đây đi" Một lúc lâu sau, Hoành Tà mới mở miệng nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm bay ra từ trong tóc của Hoành Tà, trong lòng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Cũng may không bị Đế Thuân nhìn thấy, nếu không thì trời cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau khi Đế Thuân rời đi, Áo Giáp Hắc Tinh cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, toàn bộ khí tức đều thu lại.

"Một cấp Vương nhỏ bé như ngươi làm cách nào đến được nơi này?" Hoành Tà nhìn Hàn Sâm hỏi. Rõ ràng trong mắt hắn, Bán Bộ Thần Hoá và cấp Vương không có khác biệt gì.

Hàn Sâm đại khái nói lượt chuyện của Tứ Dương Phương Tôn, Hoành Tà nghe xong bèn nhíu mày: "Nói vậy, vậy Tứ Dương Phương Tôn rất có khả năng là báu vật đến từ thế giới phản vật chất. Thế thì lạ thật,

không lẽ nó có thể đưa ngươi đến đây. "Rốt cuộc đây là nơi nào? Người lúc nãy là ai?" Hàn Sâm hỏi.

Hoành Tà lại không trả lời câu hỏi của Hàn Sâm: "Ngươi nói một chút về tình hình của đại vũ trụ hiện nay đi."

Hàn Sâm chỉ đành kiên nhẫn nói đại khái về tình hình của đại vũ trụ, Hoành Tà vừa nghe vừa hỏi, thần sắc trên mặt trở lên vô cùng phức tạp.

“Thời gian của ta sắp đến rồi, ngày mai ngươi hãy tới.” Hoành Tà nhìn mặt trời trên bầu trời, cắt ngang Hàn Sâm đang nói chuyện.

Hàn Sâm vừa muốn nói gì đó thì lại nghe thấy tiếng chuông quen thuộc vang lên, ngẩng đầu nhìn lên, không ngờ bất giác đã trôi qua mười hai tiếng rồi.

Trụ kim loại cuối cùng cũng dừng chuyển động, quang văn phía trên biến mất, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, còn Hoành Tà mà lúc nãy trông có vẻ vẫn khá tỉnh táo lại nhắm mắt ngủ mất tiêu rồi, cho dù Hàn Sâm có gọi thế nào cũng không có phản ứng.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm nhìn thấy những người khổng lồ của tộc Phá Thiên lại đến, ai nấy đều làm ngơ Hàn Sâm, bắt đầu sự nghiệp vĩ đại đào núi một lần nữa.

Nhưng hiện giờ Hàn Sâm nhìn thấy cảnh tượng này thì trong lòng lại rất khó chịu, có một sự ngột ngạt không nói nên lời.

“Những người khổng lồ Phá Thiên này đào núi dời đá từ năm này qua năm nọ, muốn cứu Thủy Tổ Phá Thiên ra nhưng lại là một vòng tuần hoàn chết suốt đời suốt kiếp cũng không thể hoàn thành. Người tạo ra những thứ này thật sự dụng tâm tàn nhẫn, làm người thì nên chừa lại bước đường cùng, hắn lại muốn khiến người ta suốt đời suốt kiếp đều phải sa vào trong đau khổ, thật sự quá đáng sợ rồi.” Hàn Sâm than thở trong lòng nhưng cũng không dừng lại quá lâu mà bay về phía Tứ Dương Phương Tôn.

Sau khi trở về hồ Ám Giới, nhìn thấy Bảo Nhi và mười sáu con heo con đang canh giữ bên cạnh, tha thiết ngóng trông Hàn Sâm.

“Đám người Linh Lung chưa từng quay về sao?” Hàn Sâm bế Bảo Nhi lên rồi hỏi.

“Không có.” Bảo Nhi lắc đầu nói.

Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm, thử thu Tứ Dương Phương Tôn vào tháp Thiên Mệnh. Kết quả khiến Hàn Sâm yên tâm hẳn, Tứ Dương Phương Tôn không có kháng cự, trực tiếp bị hút vào trong.

“Sau này chỉ cần có cơ hội là có thể bước vào thăm người tên Hoành Tà kia, có lẽ có cơ hội moi ra được những bí mật có ích từ trong miệng hắn. Nghe khẩu khí của Đế Thuân, hình như quan hệ giữa Hoành Tà và Thánh Chủ không bình thường.” Trong lòng Hàn Sâm suy ngâm, phải làm thế nào mới có thể moi ra bí mật từ chỗ của Hoành Tà.

Song đây rõ ràng không phải là một việc dễ, Hoành Tà nhẫn nhịn biết bao nhiêu năm cũng không nói ra bí mật cho những vị thần đó, một người xa lạ như hắn tất nhiên rất khó để lấy được lòng tin của Hoành Tà, muốn moi ra bí mật cũng không dễ dàng.

Hàn Sâm tu luyện một hồi lâu ở bên hồ, vốn muốn đợi đến mười hai tiếng sau thì bước vào thế giới thần bí đó thăm Hoành Tà lần nữa. Nhưng ai ngờ còn chưa đến thời gian thì đã nhìn thấy một bóng dáng bay qua.

“Ngọc sư thúc?” Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ bóng người đó thì chợt ngẩn ra, không ngờ lại là Ngọc Thiện Tâm đang ngồi trên một con hạc tiên đi đến.

Ngọc Thiện Tâm đi xuống từ trên lưng hạc tiên, dừng bên cạnh Hàn Sâm, cười híp mắt hỏi: “Chuyện mà cung chủ sai ngươi đi làm, ngươi làm thế nào rồi?”

“Cung chủ đâu có sai ta đi làm việc gì đâu?” Hàn Sâm giả vờ kinh ngạc hỏi.

Ngọc Thiện Tâm khẽ gật đầu: “Ngươi đúng là rất thận trọng. Tốt lắm, nhưng phải nhanh chóng tìm thấy người phụ nữ đó mới được.”

Hàn Sâm nghe hắn nói như vậy thì mới tin Ngọc Thiện Tâm đúng thật biết chuyện mà Cung chủ Trấn Thiên Cung sai hắn đi làm, bất lực nhún vai nói: “Sau khi ta đến Thiên Ngoại Thiên, tổng cộng cũng không gặp được mấy người Tộc Thái Thượng, muốn ta tìm thế nào bây giờ?”

Trong lòng Hàn Sâm lại âm thầm bổ sung thêm một câu: “Cho dù gặp được Tộc Thái Thượng thì ta cũng đâu thể vạch áo người ta ra xem trên ngực có vết bớt hay không, đúng không nào?”

“Chuyện này đúng thật phiền phức nhưng ta tin rằng ngươi nhất định có thể” Ngọc Thiện Tâm cười híp mắt nói.

“Cái gì mà kêu ta nhất định có thể, ngươi không tìm sao?” Hàn Sâm nhíu mày.

“Đó là nhiệm vụ của ngươi, không phải của ta, ta còn có việc khác phải làm” Ngọc Thiện Tâm cười nói: “Đúng rồi, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì qua một vài ngày nữa, đám Linh Lung sẽ đưa ngươi vào Thần Vực, đến lúc đó ngươi phải ra sức biểu hiện đấy nhé.”

“Thần Vực? Ta chỉ là một Bán Bộ Thần Hoá, sao có thể vào được Thần Vực?” Hàn Sâm ngơ ngác hỏi.

Tất nhiên hắn từng nghe qua tên Thần Vực, giống với Lĩnh Vực Hạch Tâm, đều là dạng không gian dị chủng vô cùng đặc biệt. Song Lĩnh Vực Hạch Tâm là không gian dị chủng cấp Vương mới có thể vào, còn Thần Vực là không gian dị chủng cấp Thần mới có thể bước vào.

Hết chương 2705.

Chương 2706. Bảo Liên

“Tộc Thái Thượng tự nhiên sẽ có cách đưa ngươi vào Thần Vực nhưng danh tiếng cũng không tốt gì mấy.” Ngọc Thiện Tâm cười nói.

“Cho dù có thể bước vào Thần Vực thì cũng là săn giết dị chủng, có liên quan gì đến danh tiếng?” Hàn Sâm hơi khó hiểu chỗ này.

Ngọc Tiện Tâm như cười như không nhìn Hàn Sâm: “Bên trong Thần Vực không chỉ có dị chủng Nguyên Cơ, dị chủng Thần Hoá cấp nào cũng có. Cho dù một Bán Bộ Thần Hoá có dũng mãnh đến đâu thì cũng là cấp thấp nhất trong chuỗi thức ăn bên trong Thần Vực, muốn săn giết dị chủng bên trong Thần Vực khó khăn vô cùng. Hơn nữa, cho dù có thể giết được thì cần gì chạy đến Thần Vực, dị chủng ở Thiên Ngoại Thiên phong phú như thế, vượt xa cả Thần Vực, căn bản không cần thiết phải phiền phức chạy đến Thần Vực làm gì.”

“Vậy sao bọn họ phải tốn nhiều công sức đến thế, đưa tằm như chúng †a vào Thần Vực?” Hàn Sâm càng không hiểu.

Ngọc Thiện Tâm cười nói: “Sở dĩ bọn họ đưa chúng ta vào Thần Vực, tất nhiên là vì chiến đấu với cường giả Thần Hoá của các tộc một trận.”

Hàn Sâm nghe xong bỗng ngẩn ra, không dám tin hỏi: “Không nhầm chứ? Cường giả Thần Hoá của các tộc càng khó đối phó hơn những dị chủng kia, đến dị chủng cũng giết không nổi mà còn muốn đi đánh Thần Hoá các tộc ấy hả?”

“Không nhầm đâu, trong tình huống bình thường thì chúng ta đúng là không có vốn liếng để cạnh tranh với cường giả Thần Hoá các tộc. Nhưng có Tộc Thái Thượng ở bên cạnh thì khác.” Ngọc Thiện Tâm cười híp mắt nói.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra. Tộc Thái Thượng đưa bọn họ bước vào Thần Vực không phải thật sự muốn phân thắng bại với cường giả Thần Hoá các tộc, mà là một sự luyện tập.

Có người của Tộc Thái Thượng đi theo, cường giả Thần Hoá các tộc ít nhiều gì cũng sẽ nể mặt tộc Thái Thượng, không đến mức giết chết đám tằm như Hàn Sâm.

Còn đám Hàn Sâm thông qua thực chiến với cường giả các tộc để từ đó nâng cao hiểu biết và năng lực của bản thân, thu được kinh nghiệm lớn hơn. Điều này đồng nghĩa với việc xem cường giả Thần Hoá các tộc như huấn luyện viên, e rằng trong cả đại vũ trụ này cũng chỉ có Tộc Thái Thượng dám làm như thế.

“Lỡ đâu có một cường giả Thần Hoá tính tình không tốt, không cho tộc Thái Thượng mặt mũi, giết hết bọn ta thì phải làm sao?” Hàn Sâm thắc mắc hỏi.

Tuy Tộc Thái Thượng lợi hại nhưng phải ai cũng sẽ nể mặt bọn họ, không có nhất vạn cũng có vạn nhất, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, ở một nơi như Thần Vực không phải chỉ có con đường chết sao.

Ngọc Thiện Tâm liếc nhìn Hàn Sâm, sắc mặt cổ quái nói: "Ngươi nghĩ tằm là gì? Đối với Tộc Thái Thượng mà nói, tằm cũng chỉ là một công cụ, công cụ hỏng rồi thì đổi một cái khác là xong."

Ngừng một chút, Ngọc Thiện Tâm lại nói: "Hơn nữa đa số cường giả Thần Hoá đều biết tộc Thái Thượng sẽ làm như vậy. Bọn họ không thể từ chối tộc Thái Thượng, e rằng đã nhăm nhe đợi giáo huấn những kẻ bị tộc Thái Thượng chọn trúng như chúng ta. Đánh chết thì không đến mức, song nỗi đau da thịt là điều khó tránh khỏi, ngươi phải chuẩn bị †âm lý đấy."

"Nếu vậy thì lần này chúng ta đi Thần Vực căn bản chính là chuyến đi ăn đòn rồi?" Hàn Sâm cười khổ nói.

"Cũng tương tự vậy. Nhưng chiến đấu như thế đúng là rất có ích cho việc nâng cao ý cảnh và năng lực thực chiến, không ít tằm Bán Bộ Thần Hoá cũng đều thăng cấp Thần Hoá trong trận chiến đấu ở Thần Vực, cũng coi như là một chuyện tốt." Ngọc Thiện Tâm nói xong rồi vây †ay với Hàn Sâm: "Ta đi trước đây, ngươi phải nắm chắc thời gian đi điều tra chuyện của Cung chủ, thời gian bốn năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, vẫn nên sớm có kế hoạch thì tốt hơn.

Quả nhiên, sau khi Ngọc Thiện Tâm và Hàn Sâm nói chuyện này chưa được bao lâu thì Linh Lung và Lý Khả Nhi đã đi tới hồ Ám Giới, nói với Hàn Sâm chuyện phải đi vào Thần Vực tu hành.

Hàn Sâm đã chuẩn bị tâm lý, lập tức đồng ý luôn. Nhưng vì chuyện này nên Hàn Sâm cũng không tìm được cơ hội để đi gặp Hoành Tà nữa.

Cách để đi vào Thần Vực tương tự với Lĩnh Vực Hạch Tâm, cần tự bản thân ngưng tụ ra xích Trật Tự mới có thể đẩy ra được cánh cổng của Thần Vực. Tuy những tằm như Hàn Sâm vẫn chưa ngưng tụ ra xích Trật Tự được nhưng Tộc Thái Thượng có một loại dịch gen, có thể khiến sức mạnh của bọn họ mô phỏng ra trạng thái của xích Trật Tự trong thời gian ngắn, từ đó có thể mở ra cánh cổng Thần Vực để bước vào Thần Vực trước.

Hơn nữa tộc Thái Thượng cũng có thể lợi dụng quan hệ đặc biệt giữa con tằm, đi theo con tằm của mình để cùng nhau bước vào Thần Vực.

Nhưng bởi vì cách chế tạo loại dịch gen này cực khó, mỗi tầm chỉ có thể được chia ba bình dịch gen, cũng tức là trước khi Hàn Sâm thăng cấp Thần Hoá, tổng cộng có thể đi vào Thần Vực ba lần.

Vì thế mà mỗi lần đi vào Thần Vực thì phải ở trong đó rất lâu thì mới có thể đi ra.

Sau khi Hàn Sâm sử dụng dịch gen, cảm thấy sức mạnh không hề tăng lên nhưng trạng thái thì phát sinh ra một số thay đổi, đã mô phỏng ra được hình thức của xích trật tự.

Nhưng cũng chỉ là mô phỏng mà thôi, sức mạnh không có sự thay đổi về chất, cũng không có sự nâng cao trên diện rộng.

Quá trình khởi động cánh cổng của Thần Vực gần giống với Lĩnh Vực Hạch Tâm. Khác nhau là, Linh Lung và Lý Khả Nhi có thể đi vào cánh cổng Thần Vực mà Hàn Sâm khởi động, cùng Hàn Sâm bước vào Thần Vực.

“Thì ra Thần Vực trông cũng không khác lắm so với đại vũ trụ.” Hàn Sâm đi trên một vùng thảo nguyên, ánh nhìn quan sát bốn phía, cũng không cảm thấy Thần Vực và đại vũ trụ có sự khác biệt gì.

Sự khác biệt lớn nhất cũng chính là đại lục ở nơi đây cực kỳ lớn, căn bản không thể thấy được điểm tận cùng.

Lý Khả Nhi nói: “Đó là ngươi vừa mới đến Thần Vực, không quen thuộc lắm với nơi này. Đợi ngươi gặp được Thần Linh Phong Bạo thì mới biết được sự đáng sợ thật sự của Thần Vực.”

“Thần Linh Phong Bạo là gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Bình thường bên trong Thần Vực không có dị chủng tồn tại. Chỉ có khi Thần Linh Phong Bạo giáng lâm, dị chủng mới hiện hình bên trong Thần Linh Phong Bạo. Cho nên Thần Vực lúc đó mới thật sự là Thần Vực, khi không có Thần Linh Phong Bạo, ngươi có thể xem nơi này thành một điểm du lịch.” Lý Khả Nhi cười nói.

Trong lúc đang nói chuyện, họ chợt nhìn thấy giữa khoảng không phía trước có một bóng người bay qua. Hàn Sâm nhìn kỹ, không ngờ lại là một cường giả Thần Hoá của tộc Hoàng Cực.

“Các hạ có phải Bảo Liên điện hạ của tộc Hoàng Cực hay không?” Linh Lung mở miệng nói.

“Ngươi là?” Tên Thần Hoá của Tộc Hoàng Cực đó do dự nhìn Linh Lung.

“Linh Lung và Lý Khả Nhi tộc Thái Thượng bái kiến Bảo Liên điện hạ.” Linh Lung và Lý Khả Nhi hành lễ về phía Bảo Liên rồi nói.

Bảo Liên nghe thấy ba chữ tộc Thái Thượng lập tức hiểu ra, mỉm cười nói: “Thì ra là hai vị tiểu thư của tộc Thái Thượng, không biết hai vị có gì chỉ giáo?”

Tuy ngoài miệng Bảo Liên nói thế nhưng ánh nhìn lại rơi xuống người Hàn Sâm. Hắn biết Linh Lung và Lý Khả Nhi muốn làm gì, hơn nữa hắn cũng nhận ra Hàn Sâm.

Người tộc Hoàng Cực muốn không nhận ra Hàn Sâm cũng khó, giết hoàng tử, đánh hoàng thúc, còn ức hiếp đứa con trai mà Bạch Hoàng sủng ái nhất. Những tộc khác có lẽ còn có người không nhận ra Hàn Sâm nhưng Tộc Hoàng Cực thì không ai không nhận ra Hàn Sâm, hơn nữa ai nấy cũng đều khắc cốt ghi tâm.

“Sớm đã nghe nói Hàn Sâm làm tằm cho tộc Thái Thượng, không ngờ nhanh như thế đã bị đưa đến Thần Vực, lại đúng lúc bị ta bắt gặp. Đây đúng là một cơ hội cực kỳ tốt.” Trong lòng Bảo Liên âm thầm suy ngẫm, ánh mắt cũng theo đó mà sáng rực lên.

Hết chương 2706.

Chương 2707. Sinh Tử Thuận Theo Ý Trời

Bảo Liên cũng không muốn giết Hàn Sâm trước mặt tộc Thái Thượng nhưng nhân cơ hội này dạy cho Hàn Sâm một bài học nhớ đời, tộc Thái Thượng cũng không thể nói gì.

Song Bảo Liên biết trên người Hàn Sâm có sẵn Ngưng Thị của Medusa, đến Mông Liệt còn bị hắn cố định trong hư không, tộc Hoàng Cực đã bỏ ra cái giá rất lớn mới cứu được Mông Liệt ra, Bảo Liên vẫn chỉ là cấp Nguyên Cơ, tất nhiên càng không dám thử Ngưng Thị của Medusa.

“Bọn ta đưa Hàn Sâm đến Thần Vực để luyện tập, hy vọng Bảo Liên điện hạ có thể chỉ điểm cho hắn đôi chút.” Lý Khả Nhi nói.

“Nếu hai vị tiểu thư đã mở lời thì đương nhiên tại hạ trợ giúp. Nhưng đao kiếm không có mắt, làm ai bị thương thì không tốt, theo ta thấy vẫn đừng nên sử dụng dị bảo thì tốt hơn, hai vị tiểu thư cảm thấy thế nào?” Bảo Liên mỉm cười, nói.

“Bảo Liên điện hạ nói rất đúng.” Ling Lung đã nhìn thấu tâm tư của Bảo Liên nhưng vẫn đồng ý.

Một là, nếu như không đồng ý thì Bảo Liên sẽ có cớ để từ chối chiến đấu với Hàn Sâm. Hai là, nếu như sử dụng dị bảo thì sự lĩnh ngộ chiến đấu của bản thân Hàn Sâm sẽ ít đi, đây cũng là điều mà Linh Lung và Lý Khả Nhi không muốn nhìn thấy.

Còn về Bảo Liên sẽ xuất chiêu giết chết Hàn Sâm hay không, Linh Lung cho rằng cũng không cần lo lắng. Bảo Liên chỉ là một Thần Hóa Nguyên Cơ, cho dù không dùng dị bảo thì Thần Du Thuật của Hàn Sâm cũng đã luyện khá ổn rồi, muốn tẩu thoát cũng không phải chuyện khó. Có bọn họ ở bên cạnh, Hàn Sâm không đến mức bị đánh chết.

Hàn Sâm không có ý kiến gì. Hắn cũng muốn thử xem, bản thân kém hơn bao nhiêu so với Thần Hóa Nguyên Cơ.

Bảo Liên thấy Linh Lung đồng ý thì lập tức mỉm cười nói: “Nếu đã như thế thì việc này tại hạ chắc chắn sẽ giúp đỡ.”

Hàn Sâm biết ý đồ của Bảo Liên nhưng cũng không nói thẳng ra, chỉ đến trước mặt Bảo Liên, quan sát Bảo Liên từ trên xuống dưới rồi nói: “Bảo Cầm xưng hô với các hạ như thế nào?”

Nghe Hàn Sâm nhắc đến Bảo Cầm, trong mắt Bảo Liên lóe lên ánh sáng lạnh, thản nhiên nói: “Bảo Cầm và ta cùng một gia tộc.”

“Hoá ra là người nhà. Vậy thì thật đúng lúc, lần trước không thể chính †ay kết thúc với hắn, nếu đã cùng gia tộc thì đặt một dấu chấm hết với ngươi cũng như nhau.” Hàn Sâm nói.

“Tất nhiên là giống nhau, ngươi muốn kết thúc thế nào?” Bảo Liên cười lạnh nói.

“Nếu đã muốn kết thúc thì tất nhiên phải phân rõ sống chết, ngươi cũng không cần bận tâm đến bọn họ, sử dụng hết bản lĩnh mà ngươi có ra đi, sinh tử thuận theo ý trời.” Hàn Sâm nói

“Hừ, ngươi muốn dùng khiên Medusa để đối phó với ta sao?” Bảo Liên lạnh lùng nhìn Hàn Sâm rồi nói. Hắn đương nhiên không cho rằng Hàn Sâm tốt bụng đến thế, sẽ cố ý để hắn giết.

Hàn Sâm cũng không lên tiếng, trực tiếp cởi hết từng món của bộ giáp Thần Thái Dương trên người xuống đưa cho Lý Khả Nhi, cuối cùng còn giao cả khiên Medusa cho nàng.

“Giống như lúc trước đã nói, ta không dùng dị bảo gì hết, ngươi có thể tuỳ ý.” Làm xong hết mọi thứ, Hàn Sâm mới nhìn Bảo Liên nói.

Bảo Liên nghi ngờ nhìn Hàn Sâm, không biết rốt cuộc hắn định làm gì, hành vi hiện giờ của Hàn Sâm trông cứ như đang tìm đường chết vậy. Nhưng hắn không tin một người như Hàn Sâm lại tự tìm đường chết, cho rằng Hàn Sâm nhất định có âm mưu gì đó.

“Sao thế? Đường đường là Thần Hoá của Tộc Hoàng Cực mà cũng phải sợ một Bán Bộ Thần Hoá tay không tấc sắt sao?” Hàn Sâm như cười như không nhìn Bảo Liên nói.

“Chỉ sợ hai vị tiểu thư không đồng ý.” Bảo Liên hừ lạnh, nhìn về phía của Linh Lung và Lý Khả Nhi nói.

Linh Lung nghe xong bèn nói: “Nếu đã là quyết định của bản thân hắn thì bọn ta cũng không có quyền can thiệp.”

Nàng và Lý Khả Nhi đều có thể đọc hiểu được ý đồ của Hàn Sâm, tất nhiên không cần Hàn Sâm mở miệng giải thích.

“Nếu đã như thế thì đừng trách tại hạ không nể mặt Tộc Thái Thượng.” Thần quang trong ánh mắt Bảo Liên sáng rực lên, nhìn chằm chằm Hàn Sâm, xích Trật Tự ở trên người tuôn ra trong chớp mắt, nở rộ giống như cánh hoa, bao lấy thân thể của hắn.

Sắc mặt Hàn Sâm không thay đổi nhưng sức mạnh của Gen Vật Ngữ đã bị đẩy đến cực hạn, nhìn Bảo Liên nói: “Động thủ đi, để ta xuất chiêu trước thì e rằng ngươi sẽ không có cơ hội để đánh trả đâu.”

“Nếu ngươi đã muốn tìm đường chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Bảo Liên nghe vậy cực kỳ phẫn nộ, sát ý ở trong mắt loé sáng. Nhưng không vì thế mà hắn hoảng loạn, năm ngón tay mở rộng tóm về phía

của Hàn Sâm.

Chỉ thấy xích Trật Tự hiện ra bên ngoài thân thể Hàn Sâm giống như một đoá hoa sen khổng lồ, cánh hoa nhanh chóng thu lại, muốn bao lấy Hàn Sâm bên trong.

Hàn Sâm vừa nảy ra ý niệm thì người đã trượt ra ngoài nhanh như cưỡi gió.

Mỗi chiêu mỗi thức của Bảo Liên giống như hoa sen nở rộ, những nơi sức mạnh đi qua trăm hoa đua nở, mãi không lụi tàn, khiến Hàn Sâm rơi vào biển hoa.

Hàn Sâm cũng không hoảng loạn, vẫn cứ lang thang ở bên trong biển hoa, từ đầu đến cuối đều không bị xích Trật Tự của Bảo Liên làm bị thương.

“Năng lực chiến đấu của Hàn Sâm lại tiến bộ rồi, Bảo Liên cấp Thần Hoá lại không khiến hắn cảm thấy áp lực chút nào.” Lý Khả Nhi đọc được cảm

giác của Hàn Sâm bèn thở dài nói.

Linh Lung khẽ gật đầu: “Xem ra trận chiến với Xích Huyết Ma Quỷ đã đem đến lợi ích rất lớn cho sự trưởng thành của hắn. Đáng tiếc chúng †a không thể nhìn trộm tình hình chi tiết của trận chiến đó, nếu không sẽ có ích cực lớn cho chúng ta.”

“Không sao, bên trong Thần Vực chắc chắn có thể gặp được vô số cao thủ, thứ chúng ta có chính là cơ hội.” Lý Khả Nhi nói.

“Vẫn khác lắm. Trận chiến với Xích Huyết Ma Quỷ mới thật sự là trận chiến sinh tử, còn ở bên trong Thần Vực, cao thủ các tộc sẽ nể mặt Tộc Thái Thượng ta, rất ít người sẽ ra tay tàn nhẫn với Hàn Sâm. Thứ mà Hàn Sâm đạt được có hạn, không thể đánh đồng với trận chiến sinh tử thật sự”

Linh Lung ngừng một chút lại nói: “Rất có thể trận chiến này giúp ích lớn nhất cho Hàn Sâm, ngươi và ta dùng tâm cảm ngộ, chắc sẽ có được thu hoạch.”

Lý Khả Nhi gật đầu, hai người không lên tiếng nữa, lĩnh ngộ tỉ mỉ tất cả cảm nhận và sự thay đổi tâm lý của Hàn Sâm ở trong trận chiến.

Trong lòng Bảo Liên lại thấy hơi ngờ vực. Không ngờ nhất thời hắn lại không thể làm gì được Hàn Sâm. Sức mạnh và tốc độ của hắn đúng là mạnh hơn Hàn Sâm nhưng Hàn Sâm vẫn đoán được hắn sẽ xuất chiêu như thế nào, lúc nào cũng có thể lùi về vị trí an toàn trước, khiến đòn tấn công của hắn nhiều lần vô hiệu.

Trong lòng Hàn Sâm lại hơi thất vọng. Cùng là Thần Hóa Nguyên Cơ, Bảo Liên kém xa Xích Huyết Ma Quỷ, có lẽ về mặt sức mạnh xấp xỉ nhau nhưng ý cảnh và năng lực chiến đấu lại kém hơn rất nhiều.

“Cũng đúng, Xích Huyết Ma Quỷ đó sở hữu ý cảnh và suy nghĩ của cấp Chân Thần, không phải Thần Hóa Nguyên Cơ bình thường có thể so sánh được.” Hàn Sâm phát hiện, tuy bản thân chiến đấu với Thần Hóa Nguyên Cơ bình thường vẫn hơi kém hơn nhưng Thần Hóa Nguyên Cơ muốn áp chế hắn lại không dễ đến thế. Nếu bốn loại thuật gen đều thăng lên Bán Bộ

Thần Hoá, nói không chừng có thể trực tiếp đối kháng chính diện với Thần Hóa Nguyên Cơ.

Bảo Liên vẫn không thể áp chế Hàn Sâm, sắc mặt càng ngày càng khó coi. Hắn đường đường là Thần Hoá tộc Hoàng Cực, vậy mà đến một Hàn Sâm không sử dụng dị bảo cũng không áp chế nổi. Nếu chuyện này truyền ra ngoài thì hắn còn mặt mũi nào nữa.

Bảo Liên thấy Linh Lung và Lý Khả Nhi bên cạnh không có phản ứng, trong lòng thầm nghĩ: "Nếu Hàn Sâm đã tự tìm đường chết thì dù ta có giết hắn, Tộc Thái Thượng cũng không thể nói gì được."

Lòng nghĩ đến đây, Bảo Liên không còn do dự nữa, thần quang trên trán phóng ra, một đoá hoa sen màu trắng hiện ra từ trên trán hắn, đồng thời nhanh chóng nở rộ.

"Cuối cùng cũng đến rồi, không biết tên Bảo Liên này sẽ là hoàng thể như thế nào." Hàn Sâm đã tính trước được điều này, vẫn luôn nhìn chằm chằm Bảo Liên.

Hết chương 2707.

Chương 2708. Thần Linh Phong Bạo

Thuận theo sự nở rộ của hoa sen, cả người Bảo Liên ngồi xếp bằng trong hư không hệt như Phật Đà, đoá hoa sen biến thành một cái bóng hư ảo bao lấy cơ thể hắn, giống như một tôn Phật sinh ra từ trong hoa sen.

Hàn Sâm cảm nhận được khí tức kỳ lạ toát ra từ trên người Bảo Liên, không nhịn được cảm thán: "Hoàng Thể của Hoàng Cực Tộc quả nhiên đáng sợ, chỉ mới khởi động Hoàng Thể mà đã khiến cho khí tức của Bảo Liên tăng lên vô số lần, Thần Hoá cùng cấp của chủng tộc bình thường rất khó để cạnh tranh với tộc Hoàng Cực."

Lúc Hàn Sâm còn đang suy ngẫm, Bảo Liên đã nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói: "Ta vốn không muốn giết ngươi nhưng ngươi lại tự tìm đường chết, vậy thì không thể trách ta được rồi."

"Có bản lĩnh gì thì cứ dùng hết ra đây, cần gì nhiều lời thế." Hàn Sâm nói.

Bảo Liên không lên tiếng, chỉ là đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt lập tức chiếu xuống người Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy ánh mắt của Bảo Liên rơi xuống người mình, lập tức có một luồng sức mạnh quấn quanh người hắn nhưng Hàn Sâm lại không cảm nhận được đó là sức mạnh gì, lúc có lúc không, lúc ẩn lúc hiện.

Sau cái liếc mắt này, không ngờ Bảo Liên chẳng thèm quay đầu lại mà trực tiếp xoay người rời đi.

"Thắng thua chưa định, ngươi muốn đi đâu?" Hàn Sâm chau mày nói.

"Ngươi sắp chết rồi, mau đi chuẩn bị chuyện hậu sự đi." Lạnh lùng nói hết lời, Bảo Liên cũng không quay đầu lại đã đi mất tăm, hơn nữa tốc độ cực kỳ nhanh, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hàn Sâm vốn dĩ muốn đuổi theo Bảo Liên nhưng sức mạnh lúc có lúc không trên người khiến trong lòng hắn nảy sinh nỗi lo sợ mơ hồ.

Nhưng lúc này có Linh Lung và Lý Khả Nhi ở bên cạnh, Hàn Sâm không tiện sử dụng Động Huyền Kinh, chỉ đành nhìn về phía hai người nói: "Các ngươi có nhìn ra thứ mà Bảo Liên sử dụng lúc nãy là sức mạnh gì không?"

Lý Khả Nhi lắc đầu nói: "Bảo Liên là hậu duệ của vị hoàng đế tiền nhiệm tộc Hoàng Cực, hoàng đế Bảo Hoàng. Hiện giờ Bạch Hoàng chấp chưởng tộc Hoàng Cực, thực lực của gia tộc nhánh Bảo Hoàng không hiển hách, rất nhiều cường giả đều không nổi danh"

"Nhìn ra được là sức mạnh của hệ nào không?" Hàn Sâm lại hỏi.

Linh Lung nhìn chằm chằm cơ thể Hàn Sâm. Nàng vẫn luôn quan sát, rất lâu sau mới mở miệng nói: "Thứ mà Tộc Thái Thượng bọn ta giỏi nhất chính là sức mạnh cảm ứng. Nhưng sức mạnh của Bảo Liên thật sự hơi cổ

quái, vậy mà lại nhìn không ra đó là thuộc hệ nào, có vẻ hao hao giống với sức mạnh của hệ Nhân Quả, nhưng lại có chút không giống."

Đến Linh Lung và Lý Khả Nhi còn nhìn không ra, Hàn Sâm không nhịn được thầm chau mày, khởi động Vật Ngữ Gen kiểm tra cơ thể nhưng lại không phát hiện thấy điểm bất thường.

Sức mạnh toàn thân vận chuyển không ngừng, cũng không phát hiện trên người có vết thương ẩn, không biết sức mạnh của Bảo Liên rốt cuộc có tác dụng gì.

"Không lẽ tên Bảo Liên đó cố ý lừa ta?" Hàn Sâm kiểm tra cơ thể nhiều lần, cũng không nhìn ra vấn đề gì.

Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng dùng rất nhiều cách để kiểm tra cơ thể Hàn Sâm, kết quả cũng không có được kết luận gì hữu ích.

Song luồng sức mạnh lúc có lúc không đó lại không có cách nào loại bỏ được, khiến trong lòng Hàn Sâm mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Đúng lúc Hàn Sâm đang khổ sở kìm nén để không dùng đến Lĩnh Vực Động Huyền thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh sét đánh khủng khiếp truyền đến từ trên bầu trời.

Ba người không nhịn được bèn ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy bầu trời vốn đang trong xanh nhanh chóng bị đám mây tối đen như mực bao phủ, chỉ một khoảng thời gian ngắn bằng cái chớp mắt, bầu trời đã biến thành màu đen như đêm tối.

"Thần Linh Phong Bạo tới rồi, chúng ta mau đi thôi!" Linh Lung và Lý Khả Nhi đều vô cùng kinh ngạc, kéo theo Hàn Sâm rồi trực tiếp dùng Tinh Không Đại Na Di, muốn rời xa khỏi phạm vi của Thần Linh Phong Bạo.

Đám Linh Lung là thân phận Bán Bộ Thần Hoá nhưng lại dám đi lại trong Thần Vực chính là dựa vào sức mạnh của Thần Du Thuật, có thể tránh xa được khu vực có Thần Linh Phong Bạo.

Nếu không, với thực lực của bọn họ, tuỳ tiện bắt gặp vài con dị chủng Thần Hoá cũng đủ để bọn họ chết không có chỗ chôn thân.

Sau khi Tinh Không Đại Na Di, Hàn Sâm xuất hiện trong một sa mạc. Cũng không biết dịch chuyển được khoảng cách bao xa, trên bầu trời đã không còn dấu vết của Thần Linh Phong Bạo nữa.

Nhưng chưa đợi đến khi ba người hoàn hồn lại thì đã nghe thấy một tiếng sấm sét giữa trời quang truyền tới từ trên không trung, đám mây đen khủng khiếp đó lại bao phủ bầu trời một lần nữa.

“Sao lại xui xẻo như vậy? Lại gặp phải Thần Linh Phong Bạo?” Linh Lung hơi chau mày.

“Đừng nói nhiều nữa, chúng ta mau đi thôi.” Lý Khả Nhi gấp gáp nói. Một khi bị cuốn vào trong Thần Linh Phong Bạo thì bọn họ mười phần chắc chín là kết cục tử vong rồi.

Ba người sử dụng Tinh Không Đại Na Di một lần nữa đến một nơi khác. Nhưng chỉ mới đứng vững chưa được bao lâu thì trên bầu trời lại xuất hiện dấu hiệu của Thần Linh Phong Bạo lần nữa.

Lần này đến Hàn Sâm cũng cảm thấy có gì đó không đúng, sắc mặt hơi thay đổi nói: “Không phải do sức mạnh của Bảo Liên đang tác quái đấy chứ?”

“Không thể nào… Bảo Liên chỉ là một Thần Hóa Nguyên Cơ, hắn làm gì có sức mạnh làm ảnh hưởng đến Thần Linh Phong Bạo, đừng nói là Thần Hóa Nguyên Cơ, cho dù là Chân Thần cũng không thể tuỳ tiện triệu hồi Thần Linh Phong Bạo được.” Lý Khả Nhi nói.

Ba người chỉ có thể sử dụng Tinh Không Đại Na Di thêm lần nữa. Nhưng Tỉnh Không Đại Na Di liên tiếp mấy lần, mỗi lần bọn họ vừa mới đi ra thì Thần Linh Phong Bạo lại bắt đầu nổi lên.

“Không thể sai được, chắc chắn do sức mạnh của Bảo Liên đã ảnh hưởng đến Thần Linh Phong Bạo.” Cho dù khả năng này khiến người ta không dám tin, nhưng trừ điều này ra thì thật sự không còn cách giải thích nào khác nữa.

Trước khi gặp được Bảo Liên, bọn họ không hề phát hiện thấy có Thần Linh Phong Bạo. Bây giờ Thần Linh Phong Bạo cứ luôn xuất hiện, rõ ràng là có liên quan đến sức mạnh của Bảo Liên.

Tuy Linh Lung và Lý Khả Nhi khó mà tin nổi một Thần Hóa Nguyên Cơ như Bảo Liên lại có thể khống chế Thần Linh Phong Bạo nhưng sự thật bày ra trước mắt khiến bọn họ không thể không tin.

"Thần Linh Phong Bạo đến quá nhanh, chúng ta căn bản không có đủ thời gian để mở cổng lớn của Thần Vực rời khỏi nơi này. Nhưng cứ tiếp tục Tinh Không Đại Na Di thì sức lực của chúng ta cũng không chống đỡ được." Lý Khả Nhi biến sắc nói.

Tinh Không Đại Na Di tiêu hao rất nhiều thể lực, khoảng cách dịch chuyển càng xa thì tiêu hao sẽ càng lớn, nhưng khoảng cách dịch chuyển gần thì lại không có cách nào rời xa phạm vi của Thần Linh Phong Bạo.

Thần Du Thuật của Hàn Sâm vẫn chưa luyện đến cảnh giới của Tinh Không Đại Na Di, bắt buộc phải do Linh Lung hoặc Lý Khả Nhi đưa hắn cùng dịch chuyển, nếu như thế thì tiêu hao sẽ càng lớn hơn.

Nếu Tinh Không Đại Na Di liên tiếp như thế thì hai người họ cũng chỉ kiên trì được hai mươi, ba mươi lần là cùng, hơn nữa theo sự tiêu hao của thể lực thì khoảng cách mà bọn họ dịch chuyển cũng sẽ càng ngày càng ngắn.

"Khả Nhi, ngươi dịch chuyển đến chỗ nào đó trước đi, Linh Lung đưa ta dịch chuyển đến một vị trí khác, sau đó chúng ta sẽ tập họp lại." Hàn Sâm nói với Lý Khả Nhi.

Hai người đều có thể cảm ứng được ý kiến của Hàn Sâm, cũng không nói nhiều bèn làm theo những gì Hàn Sâm nói.

Kết quả khiến ba người càng chắc chắn vấn đề đang nằm trên người Hàn Sâm. Sau khi Lý Khả Nhi tự dịch chuyển đi thì không gặp lại Thần Linh Phong Bạo nữa.

Còn Linh Lung đưa Hàn Sâm dịch chuyển thì sẽ luôn bị Thần Linh Phong Bạo đuổi theo.

“Là ta đã đánh giá thấp cường giả Thần Hoá trong thiên hạ này rồi.” Hàn Sâm không thể không thừa nhận, lần này hắn thua rồi, hơn nữa còn thua rất triệt để, không ngờ lại bị một Thần Hóa Nguyên Cơ như Bảo Liên ép đến bước đường này.

Bây giờ vấn đề nghiêm trọng là Linh Lung và Lý Khả Nhi có thể đi theo hắn vào đây, nhưng cánh cổng mà Linh Lung và Lý Khả Nhi mở ra thì Hàn Sâm lại không đi vào được, bắt buộc phải do hắn tự mở cánh cổng của Thần Vực mới được. Song nhìn thời gian mà Thần Linh Phong Bạo xuất hiện, không đợi được đến khi hắn mở cổng ra thì đã bị cuốn vào trong phong bạo rồi.

Hiện giờ hắn bị ép đến bước đường cùng, trừ khi Thần Linh Phong Bạo đột nhiên không đuổi theo hắn nữa, nếu không hắn chắc chắn sẽ bị cuốn vào trong phong bạo. Nghĩ đến cảnh tượng vô số dị chủng Thần Hoá hoành hành trong phong bạo, Hàn Sâm cũng không nhịn được mà nổi cả da gà.

Hết chương 2708.

Chương 2709. Không còn sự lựa chọn khác

Linh Lung mang theo Hàn Sâm thử dịch chuyển tức thời mấy lần nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự tấn công của Thần Linh Phong Bạo, cho dù bọn họ dịch chuyển đến đâu thì ở đó cũng sẽ xuất hiện Thần Linh Phong Bạo, như thể Thần Linh Phong Bạo đang nhằm vào bọn họ.

“Ta ở lại, một mình người đi đi.” Hàn Sâm nhìn thấy trên mặt Linh Lung đã đổ mồ hôi, hơi thở cũng trở nên hơi gấp gáp, hắn biết nàng đã sử dụng Tinh Không Đại Na Di qua nhiều làn, sắp chạm tới mức cực hạn của cơ thể.

Linh Lung lại ngoảnh mặt làm ngơ với lời vừa rồi của Hàn Sâm, hơi trầm ngâm rồi nói: “Có cách này, chúng ta đến chỗ Bảo Liên đi. Bảo Liên sẽ

không để bản thân hứng chịu Thần Linh Phong Bạo đâu, thế nên chúng ta chỉ cần đi theo hắn, hắn nhất định sẽ phá giải sức mạnh trên người ngươi."

"Vô dụng thôi, bây giờ chúng ta không thể đến chỗ hắn được." Hàn Sâm lắc đầu cười khổ nói.

Sau khi Linh Lung dịch chuyển lần nữa, hai mắt tỏa ra ánh sáng dị thường, hình ảnh bên trong thay đổi liên tục nhưng từ đầu đến cuối vân không hề thấy được bóng dáng của Bảo Liên.

"Không cần tìm, hắn chắc chắn đã rời khỏi Thần Vực rồi, không cho chúng ta cơ hội kéo hắn xuống nước đâu." Hàn Sâm đã sớm đoán được kết quả, cho nên lúc trước mới nói như vậy.

"Nhất định sẽ có cách." Sắc mặt Linh Lung cũng thay đổi, bởi vì nàng thật sự không có cách nào khác, Thần Vực không phải nơi nàng có thể khống chế.

"Thật đấy, ngươi đi đi, Thần Linh Phong Bạo nhằm vào ta, là bản thân †a muốn đánh một trận sống còn với Bảo Liên, vốn là một mình ta phải gánh chịu." Hàn Sâm nói.

Linh Lung lại lắc đầu nói: "Ngươi là tằm của ta, ta sẽ không để ngươi chết"

"Tằm đối với tộc Thái Thượng các ngươi không phải chỉ là một công cụ thôi sao? Ta chết rồi thì ngươi đổi người khác là được." Hàn Sâm nhìn Linh Lung nói.

Thân thể Linh Lung khế run lên. Đúng như Hàn Sâm nói, tằm chỉ là công cụ của tộc Thái Thượng. Trên thực tế không chỉ Hàn Sâm, trong mắt tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thì ngay cả chính bọn họ cũng chỉ là một công cụ của vũ trụ, huống chỉ là những sinh vật khác.

Nếu thừa hưởng tư tưởng và quan niệm của tộc Thái Thượng, lúc này Linh Lung hẳn là nên bất lực mà lý trí rời đi, rồi lại lựa chọn tằm mới.

Nhưng không biết vì sao Linh Lung lại không muốn như vậy, biết rõ là không có tác dụng, nhưng vẫn mang theo Hàn Sâm liên tục dịch chuyển tức

thời.

Nàng không đi đến chỗ Lý Khả Nhi vì nàng biết có đi cũng vô dụng, sẽ chỉ có thể buộc Lý Khả Nhi dịch chuyển với bọn họ, tình hình như vậy sẽ càng hỏng bét.

“Ta không thể tìm được tầm thứ hai mạnh như hắn, cho nên vì con đường tiến hóa của chính mình, ta nhất định phải cứu hắn.” Linh Lung tự phủ nhận trong lòng, liên tục Tinh Không Đại Na Di, đồng thời suy nghĩ cách cứu Hàn Sâm.

Nhưng nghĩ thế nào cũng không tìm ra cách để chạy trốn, nàng rất bất lực, mặc dù tộc Thái Thượng thần thông quảng đại nhưng phải chờ sau khi nàng thăng cấp lên Thần Hóa, hiện tại Linh Lung vẫn còn quá yếu.

Thấy hơi thở quanh người Linh Lung càng lúc càng tán loạn, hai mắt đã hiện đầy tơ máu, gương mặt đỏ bừng, Hàn Sâm biết nàng sắp chạm đến cực hạn của bản thân, có thể sẽ gây tổn thương cho thân thể.

Hàn Sâm thấy hơi cảm động, đồng thời cũng hơi sốt ruột, vội vã muốn Linh Lung rời đi. Song về nguyên nhân thì hắn lại không dám nghĩ.

Nhưng Linh Lung lại vẫn cứ không chịu rời đi, hơi thở trên người đã hỗn loạn kinh khủng mà vẫn mang theo Hàn Sâm Tinh Không Đại Na Di.

“Phụt!“ Sau khi Tinh Không Đại Na Di một lần nữa, Linh Lung không khống chế được phun ra một ngụm máu, rõ ràng đây là hậu quả của việc cưỡng ép tiêu hao lực lượng.

“Rất cảm ơn ngươi nhưng ngươi đi đi, thật đấy, tự ta có cách sống sót.” Hàn Sâm đỡ lấy thân thể hơi run rẩy của Linh Lung rồi nói.

Linh Lung lau máu trên khóe miệng, nhìn sấm sét và mây đen cuồn cuộn lần nữa xuất hiện trên bầu trời, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Nếu như Linh Lung ta còn chẳng cứu nổi tầm của mình thì sau này sao có thể lên đến cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất được.”

Hàn Sâm nghe Linh Lung nói vậy thì trong lòng càng thêm sốt ruột, đã đến nước này sao Linh Lung còn không chịu đi chứ.

Thấy Thần Linh Phong Bạo đã hình thành, Linh Lung nắm lấy Hàn Sâm, cưỡng ép chính mình sử dụng Thần Du Thuật, dịch chuyển ra ngoài lần nữa.

Nhưng lần này, Hàn Sâm phát hiện bọn họ không dịch chuyển ra khỏi phạm vi của Thần Linh Phong Bạo nữa, rõ ràng là bởi vì lực lượng của Linh Lung đã tiêu hao quá nhiều, khoảng cách Tinh Không Đại Na Di không đủ.

Linh Lung nhìn thấy bản thân không thể dịch chuyển ra khỏi phạm vi của Thần Linh Phong Bạo, sắc mặt cũng thay đổi. Nàng định vận chuyển lực lượng Tinh Không Đại Na Di lần nữa nhưng vừa khẽ động thì máu trong miệng đã lập tức phun ra.

Bởi vì thân thể bị tổn thương quá nghiêm trọng, nàng đã không thể chống đỡ Tinh Không Đại Na Di được nữa.

Thấy thân thể Linh Lung lung lay sắp ngã, Hàn Sâm hơi đau lòng rồi lại cực kỳ phiền muộn. Chỉ cần Linh Lung chịu rời đi, hắn vốn có thể nhẹ nhàng giải quyết tình hình hiện tại. Nhưng bởi vì Linh Lung quá kiên trì nên khiến hắn cũng lâm vào khốn cảnh.

Mặc dù như thế nhưng sự kiên trì của Linh Lung làm cho Hàn Sâm hết sức cảm động, dù sao Linh Lung cũng là vì cứu hắn mới không chịu rời đi.

“Trong thiên hạ này có mấy người có thể vì người khác mà hi sinh chính mình chứ? Tộc Thái Thượng thật là một chủng tộc khó mà nói rõ, tại sao người ngoài đều nói bọn họ vô tình chứ?“ Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Cảm ứng được ý nghĩ của Hàn Sâm, vẻ mặt Linh Lung trở nên phức †ạp, nhìn Thần Linh Phong Bạo đã đến gần nhưng cũng không còn sức lực để dịch chuyển.

“Hàn Sâm, hôm nay e là chúng ta không còn mạng mà rời đi rồi.” Linh Lung đột nhiên mở miệng nói với Hàn Sâm.

“Chúng ta sẽ không chết.” Hàn Sâm nói, đồng thời dừng đồng bộ Tiểu Ngọc Dũng với bảy giác quan của hắn, để cho Linh Lung không thể cảm ứng được suy nghĩ và cảm giác của hắn nữa.

Nhưng Linh Lung không để ý tới lời Hàn Sâm, chỉ tiếp tục nói: “Trước kia ta không đồng tình với suy nghĩ của tiểu sư muội, cảm thấy có thể tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên là niềm vinh quang tột cùng của một người tộc Thái Thượng. Nhưng tiểu sư muội chẳng những không xem đây là quang vinh, mà còn luôn nghĩ trăm phương ngàn kế từ chối tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, thậm chí còn tu luyện một cách tiêu cực, ta thực sự không rõ lý do vì sao.”

Không đợi Hàn Sâm trả lời, Linh Lung lại nói tiếp: “Nhưng bây giờ hình như ta đã hơi hiểu ra rồi. Đại ái vô tình, Thái Thượng vong tình, cảnh giới như thế tất có sự tự do vô cùng lớn nhưng rốt cuộc chúng ta chỉ là một sinh vật trong vũ trụ chứ không phải máy móc của vũ trụ, đôi khi sẽ có một chút tâm tư nhỏ nhoi, cảm giác này thực sự khiến người ta mê muội.”

“Ngươi có thể không luyện.” Hàn Sâm nói.

Linh Lung lại lắc đầu nói: “Không có lựa chọn nào khác. Vận mệnh của người tộc Thái Thượng vừa ra đời đã được định trước, Khả Nhi không được lựa chọn, ta cũng không được lựa chọn. Trước kia ta cảm thấy bọn Lý Ngọc Chân rất đáng thương, ngay cả tư cách tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên cũng không có nhưng giờ ta lại có hơi hâm mộ bọn hắn. Nếu có thể lựa chọn, ta tình nguyện giống như bọn họ, không cần tư cách tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, sau đó làm một người tộc Thái Thượng bình thường.”

“Nhưng bây giờ nói cái gì cũng vô dụng.” Nhìn Thần Linh Phong Bạo đã bao phủ xuống, Linh Lung lạnh nhạt nói, lúc này trong lòng ngược lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí là cảm giác giống như được giải thoát, không cảm thấy sợ hãi khi đối mặt với tử vong.

Hết chương 2709.

Chương 2710. Dị chủng Thần Hóa bên trong bão sét

Hàn Sâm nhìn trời một chút, sau đó lại nhìn Linh Lung, đột nhiên giơ tay chém xuống, cổ tay chạm vào sau gáy Linh Lung, Linh Lung lập tức ngất xỉu.

Nếu là bình thường sẽ không dễ dàng như vậy. Nhưng hiện tại Linh Lung đã bị thương vô cùng nghiêm trọng, các chức năng của cơ thể đều giảm xuống mức cực thấp, hơn nữa nàng hoàn toàn không ngờ Hàn Sâm sẽ ra tay với nàng, nên mới ngay lập tức bị đánh ngất.

“Xin lỗi, có một số việc liên quan đến sự an nguy của toàn bộ chủng tộc, nên bằng bất cứ giá nào ta cũng không thể để người ngoài biết được.” Hàn Sâm ôm lấy Linh Lung đã bị hắn đánh ngất xỉu, nhìn bầu trời càng lúc càng mịt mù như buổi đêm, ánh sáng trong mắt lóe lên, theo đó toàn bộ thân thể hắn cũng dần dần biến hóa, biến thành trạng thái Thần Linh Siêu Cấp.

Tuy quá trình biến thân chỉ diễn ra trong tích tắc nhưng quanh người Hàn Sâm chợt xuất hiện một sức mạnh vô cùng kỳ lạ phát tán ra trong lúc biến thân, sau đó nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

Cũng chỉ trong chớp mắt, sức mạnh màu trắng lóa bắt đầu tiêu tán, Hàn Sâm khôi phục cơ thể nguyên bản.

“Cuối cùng cũng bỏ được nó ra.” Lực lượng quẩn quanh trên người

biến mất, Hàn Sâm thở dài một hơi. Nhưng ngoại trừ lực lượng Bảo Liên để lại trên người hắn thì Thần Linh Phong Bạo đáng sợ kia vẫn không rút lui, đang chuẩn bị giáng xuống như cũ.

Ầm ầm!

Trên bầu trời đen như mực có một tia sét đánh xuống, chiếu sáng toàn bộ bầu trời.

Sét vừa đánh xuống, dường như ngay lập tức bầu trời đã xuất hiện dông tố, từng tia sét đánh xuống, khiến cả trời đất biến thành biển sấm sét.

Hàn Sâm lộ vẻ khổ não. Không biết là do sức mạnh của Bảo Liên không liên quan tới Thần Linh Phong Bạo, hay là bởi vì Thần Linh Phong Bạo đã hình thành không thể rút lui, dù sao hiện tại hắn cũng bị vây bên trong Thần Linh Phong Bạo, đã không có cơ hội chạy trốn nữa.

Cơn bão sét kia trông vô cùng kỳ lạ. Mặc dù là sét nhưng khi đánh xuống mặt đất lại không làm tổn thương bất kỳ cành cây ngọn cỏ nào, như thể những tia sét đó đều là giả.

Nhưng Hàn Sâm biết rõ những tia sét đó không phải là giả, chỉ là thuộc tính của nó khá đặc biệt mà thôi. Hắn không thể nào dịch chuyển bên †rong sấm sét, dường như toàn bộ không gian đang bị sấm sét vây lấy.

Bây giờ Linh Lung đã không còn sức lực sử dụng Tinh Không Đại Na Di nữa mà dù có còn sức lực cũng không thể dịch chuyển đi ra.

“Không biết có thể toàn mạng chạy ra khỏi Thần Linh Phong Bạo hay không.” Hàn Sâm không dám do dự, ôm lấy Linh Lung rồi phi hành trong sấm sét với tốc độ nhanh nhất.

Sấm sét giống như những hạt mưa rơi xuống người hắn, tuy không đau không ngứa nhưng có thể khiến cho người khác cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Ầm ầm!

Giữa sấm chớp bão bùng, một tia sét lao xuống, Hàn Sâm nhìn thấy một bóng dáng khủng khiếp bên trong sấm sét dữ dội

Nhưng bão sét quá chói mắt, Hàn Sâm chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng, trông như một quái vật đầu trâu đang đứng thẳng, trên đầu nó có một cặp sừng trâu, trên lưng còn có một đôi cánh dơi.

Chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, những thứ khác thì không rõ lắm.

Không dám nghĩ nhiều nữa, Hàn Sâm tiếp tục dùng toàn lực phi hành. Nhưng bay lên được một đoạn thì có gì đó bên trong sấm chớp đột nhiên sáng lên, Hàn Sâm ngạc nhiên khi thấy bóng dáng quái vật đầu trâu xuất hiện và còn đi từng bước một về phía hắn.

Người khoác sấm sét, đạp núi mà đi, mỗi bước đi của thân thể cao tới trăm trượng kia đều khiến mặt đất phải chấn động.

Hàn Sâm lông tơ dựng đứng. Hắn biết mình đã bị dị chủng đáng sợ kia khóa chặt. Tuy còn chưa tiếp xúc với dị chủng nhưng Hàn Sâm có thể cảm giác được hơi thở trên người nó, đây chắc chắn không phải là cấp Nguyên Cơ đơn giản.

"Tế phẩm, là ngươi đang triệu hoán ta sao?" Quái vật đầu trâu thân cao như ngọn núi đứng giữa sấm sét, con mắt như quả cầu sét to lớn nhìn chằm chằm Hàn Sâm. Tuy giọng nói không lớn nhưng vang lên rất rõ ràng bên trong bão sét.

Tuy hắn nhìn chằm chằm Hàn Sâm nhưng có vẻ hơi nghỉ ngờ, dường như không xác định được Hàn Sâm có phải tế phẩm của hắn hay không.

Hàn Sâm nảy ra một suy nghĩ: "Tên khốn nạn Bảo Liên kia, lực lượng của hắn là biến ta thành tế phẩm cho dị chủng Thần Hóa sao? Khó trách Thần Linh Phong Bạo cứ đuổi theo ta, hóa ra là dị chủng Thần Hóa tới bắt tế phẩm"

"Hình như ngươi hiểu lầm rồi, ta không phải tế phẩm của ngươi, hay là ngươi đi chỗ khác tìm xem đi?" Hàn Sâm thực sự không biết nên giao lưu với dị chủng như thế nào nhưng có vẻ trí tuệ của dị chủng này tương đối cao, có lẽ có thể trao đổi một chút.

Ngưu Đầu Quái đứng trong bão sét không rời đi vì câu nói này của Hàn Sâm, chỉ dò xét nhìn hắn và Linh Lung.

"Tuy ngươi không phải tế phẩm nhưng ta đã giáng lâm thì chắc chắn không thể tay không quay về, ta nhất phải mang đi một tế phẩm." Giọng nói của Ngưu Đầu Quái không ngừng quanh quẩn trong cơn bão.

Hàn Sâm tất nhiên hiểu được ý của Ngưu Đầu Quái, một trong hai người họ nhất định phải trở thành tế phẩm.

Nhìn Linh Lung đang hôn mê trong ngực một chút, ngẫm lại dáng vẻ thà chết cũng muốn dẫn hắn chạy trốn của Linh Lung vừa rồi, việc dâng Linh Lung lên làm tế phẩm hắn thực sự không làm được.

Nhưng nếu để bản thân làm tế phẩm thì Hàn Sâm tất nhiên không cam tâm.

“Hai chúng ta đều là sinh vật cấp bậc rất thấp, hoàn toàn không xứng làm tế phẩm cho ngài, hay là ta dẫn ngài đi tìm tế phẩm tốt hơn nhé?” Hàn Sâm nói.

Ngưu Đầu Quái không lên tiếng, đứng bên trong bão sét nhìn chằm chằm Hàn Sâm không nói một lời.

Tuy không nói gì nhưng Hàn Sâm đã hiểu ý của nó, rõ ràng hôm nay nó quyết tâm muốn mang một tế phẩm đi.

“Tế phẩm của ngươi không phải là sinh vật thì không được sao? Có thể là những vật khác được hay không?” Hàn Sâm lại hỏi.

a”

“Nếu là tấm khiến trên người ngươi thì có thể.” Giọng nói của Ngưu Đầu Quái rốt cuộc vang lên lần nữa.

Hàn Sâm ngây người, sau đó biết ngay tấm khiên Ngưu Đầu Quái nói tới chính là Ngưng Thị của Medusa.

“Tên này biết xem hàng đấy. Nhưng nó là một dị chủng, cũng phải tộc Kana, muốn Ngưng Thị của Medusa làm gì chứ? Bình thường chỉ có huyết mạch tộc Kana mới có thể sử dụng nó thôi mà?” Hàn Sâm nghi ngờ, nhìn Ngưu Đầu Quái hỏi: “Ngươi muốn tấm khiên này làm gì? Đây là dị bảo của tộc Kana, không có huyết mạch tộc Kana thì không thể nào kích hoạt được.”

Nhưng Hàn Sâm nghĩ lại thì ngay lập tức hiểu vì sao Ngưu Đầu Quái nhiều lời với bọn hắn mà không ra tay xử lý luôn.

“Hóa ra tên này kiêng kị Ngưng Thị của Medusa, cho nên mới mãi không ra tay!” Hàn Sâm mừng thầm, nếu Ngưu Đầu Quái kiêng kị thứ này, như vậy hắn và Linh Lung vẫn còn chút hi vọng sống.

Còn việc giao ra Ngưng Thị của Medusa thì Hàn Sâm chưa từng nghĩ tới.

Đối phương chỉ là một dị chủng, ai biết nó có giữ chữ tín hay không. Hiện giờ nó kiêng kị Ngưng Thị của Medusa nên không dám động thủ, Hàn Sâm giao tấm khiên cho nó chẳng khác nào là nộp mạng rồi để cho người khác nắm giữ vận mệnh của hắn, tất nhiên Hàn Sâm sẽ không làm như vậy.

“Nó không biết ta vốn không thể sử dụng khiên Medusa, đây cũng là một cơ hội tốt.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Hết chương 2710.

Chương 2711. Ngưu Đầu Quái thành thật

“Giao nộp thứ kia hoặc là mạng của ngươi.” Ngưu Đầu Quái lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

“Ngài xem, chúng ta cũng không phải là tế phẩm của ngài, ngài cứ muốn đồ của chúng ta, có vẻ không thích hợp lắm nhỉ?” Hàn Sâm thấy trí thông minh của tên Ngưu Đầu Quái này hình như cũng không cao lắm, hơn nữa còn đề phòng Thuẫn Medusa nên cũng không khách sáo nữa.

Nhưng khi thấy dáng vẻ như sắp nổi giận của Ngưu Đầu Quái, Hàn Sâm lại nói tiếp: “Như vậy, chúng ta đánh cược đi. Nếu như ngươi thắng, ta sẽ dâng tấm khiên này coi như là tế phẩm cho ngươi?”

“Cược như thế nào?” Ngưu Đầu Quái mở miệng hỏi.

Hàn Sâm mừng thầm. Hắn vốn không trông chờ việc Ngưu Đầu Quái sẽ thật sự đồng ý với hắn, chỉ là muốn nhiều lời với Ngưu Đầu Quái để kéo dài thời gian một chút. Nhưng ai ngờ Ngưu Đầu Quái có vẻ như thực sự cảm thấy hứng thú.

"Con dị chủng Thần Hóa này còn dễ nói chuyện hơn trong tưởng tượng!" Hàn Sâm không dám buông lỏng cảnh giác, nghĩ ngợi một lúc rồi nói với Ngưu Đầu Quái: "Ta nên xưng hô với ngươi thế nào đây?"

"Tùy ý." Ngưu Đầu Quái lạnh lùng nói.

"Vậy gọi ngươi là Ngưu ca đi, Ngưu ca ngươi chơi đoán tiền xu bao giờ chưa?" Hàn Sâm dò hỏi.

"Đoán tiền xu là gì?" Ngưu Đầu Quái vậy mà hết sức tò mò hỏi một câu.

Hàn Sâm vừa nghe xong lập tức mừng thầm, biết dường như có thể thay đổi cục diện này bèn vội vàng lấy ra một đồng tiền xu, giải thích: "Đồng tiền xu này một mặt là chữ một mặt là hình. Ta xóc ở trong tay một chút, sau đó ngươi đoán mặt tiền xu ngửa lên là chữ hay là hình. Nếu như ngươi đoán đúng, ta sẽ đưa cho ngươi tấm khiên này, Ngưu ca thấy thế nào?"

"Được, vậy thì bắt đầu đi." Ngưu Đầu Quái trầm giọng nói.

Hàn Sâm cười nói: "Ngưu ca, nếu là đánh cược thì tất nhiên hai bên phải có tiền đặt cược. Ta lấy tấm khiên này làm tiền đặt cược, còn nếu ngươi thua thì sẽ cho ta cái gì?"

Hàn Sâm chỉ là muốn thăm dò giới hạn của Ngưu Đầu Quái ở đâu, cũng không phải thực sự muốn đồ của nó. Nếu nó nổi giận, Hàn Sâm †ất nhiên sẽ nhượng bộ.

Nhưng ngoài dự liệu của Hàn Sâm, Ngưu Đầu Quái lại thật sự lấy ra một đồ vật.

Ầm!

Vật kia nện xuống nền đất trước mặt Hàn Sâm, mặt đất lập tức bị đào ra một cái hố to. Hàn Sâm cúi đầu nhìn sang, phát hiện đó là một khối bảo thạch ẩn chứa sấm sét, chỉ to bằng quả trứng gà, bên trong là sấm sét đang lấp lóe, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỏ mà ra, bên trong tản ra năng lượng sấm sét cực kì khủng bố.

“Dùng hạch gen Lôi Điện này làm tiền đặt cược.” Ngưu Đầu Quái từ trên cao nhìn xuống nói.

“Đây là hạch gen Thần Hóa à?” Hàn Sâm giật mình, không ngờ Ngưu Đầu Quái lại đem ra một vật như thế này.

Hạch gen Thần Hóa là dị bảo chỉ có dị chủng cấp Thần Hóa mới có thể sinh ra. Tuy cùng là dị bảo nhưng khác với những dị bảo do các tộc khác chế tạo, hạch gen Thần Hóa có thể trực tiếp nhập vào thân thể, cho cơ thể lực lượng của hạch gen.

So ra thì dị bảo do người bình thường chế tạo cần người sử dụng tự kích phát bằng sức mạnh của bản thân, mà hạch gen Thần Hóa do dị chủng sinh ra chỉ cần người sử dụng hấp thu là tương đương với việc có được kỹ năng gen thiên phú, có thể tùy ý sử dụng.

Cho nên trong vũ trụ, hạch gen Thần Hóa được xưng là hạch gen thiên phú kỹ năng. Nhưng chỉ có dị chủng Thần Hóa mới có thể sinh ra hạch gen Thần Hóa, vả lại rất khó sinh ra, muốn thu hoạch được hạch gen Thần Hóa cũng không dễ dàng.

Bình thường khi dị chủng Thần Hóa sắp bị giết chết, nó sẽ tự bạo gen và không để cho hạch gen rơi vào tay những sinh vật khác.

“Ngưu ca ngươi quả là người thành thật!” Hàn Sâm lệ rơi đầy mặt, không ngờ Ngưu Đầu Quái thực sự lấy tiền cược ra, hơn nữa còn là vật quý báu như vậy.

Phải biết rằng hạch gen Thần Hóa cũng phân cấp độ. Ngưu Đầu Quái chắc chắn không phải cấp Nguyên Cơ, nếu có thể lấy được hạch gen Thần Hóa của nó, sau đó luyện hóa rồi hấp thu sẽ đạt được thuật gen có sức mạnh tương đương Ngưu Đầu Quái, đơn giản mà nói chính là một bước lên trời.

"Sao thế, tiền đặt cược này không đủ sao?" Ngưu Đầu Quái thấy Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào hạch gen Thần Hóa không nói lời nào, còn tưởng rằng Hàn Sâm cảm thấy tiền đặt cược không đủ.

Rõ ràng trí thông minh của Ngưu Đầu Quái không quá cao. Trong số dị chủng thì cũng rất cao rồi nhưng so với nhân loại hay tộc Thái Thượng thì nó cũng chỉ như đứa trẻ bảy tám tuổi mà thôi.

Nó nhận ra khiên Medusa là đồ tốt, biết hạch gen do mình sinh ra còn kém rất xa khiên Medusa, cho nên vừa rồi mới hỏi như thế.

"Tuy kém một chút nhưng nể mặt Ngưu ca, ta đành miễn cưỡng chấp nhận vậy." Hàn Sâm tỏ vẻ khó xử nói.

Hắn không ngờ Ngưu Đầu Quái đáng sợ này lại dễ lừa như vậy, khiến hắn hoài nghi mình có đang nằm mơ hay không, sao trên đời lại có dị khủng dễ nói chuyện như vậy.

"Vậy thì bắt đầu đi…" Ngưu Đầu Quái nhìn chằm chằm đồng tiền xu trong tay Hàn Sâm nói.

Hình tượng đáng sợ ban đầu của Ngưu Đầu Quái đã hoàn toàn sụp đổ trong lòng Hàn Sâm. Hàn Sâm cầm tiền xu lên, cười nói với Ngưu Đầu Quái: "Ngưu ca nhìn kỹ nhé, một mặt là chữ, một mặt là hình."

Nói xong, Hàn Sâm úp hai tay vào nhau, nhanh chóng lắc hai tay. Trong lúc đó Hàn Sâm sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền để phòng ngừa bị Ngưu Đầu Quái thăm dò hoặc nghe được gì đó.

Tuy Lĩnh Vực Động Huyền kém xa lực lượng mạnh mẽ của Ngưu Đầu Quái nhưng có thể nhìn thấy tất cả bánh răng đang chuyển động trong vũ trụ. Chỉ cần bánh răng vũ trụ có gì đó không đúng, dù Hàn Sâm không ngăn cản được cũng có thể kịp thời phát hiện.

Nhưng lại một lần nữa Hàn Sâm đánh giá thấp độ trung thực của Ngưu Đầu Quái, vậy mà nó hoàn toàn không nhìn trộm hay nghe lén. Sau khi Hàn Sâm lắc xong, nó nhìn chằm chằm bàn tay Hàn Sâm rồi do dự, dường như đang suy nghĩ là chữ hay là hình.

“Chẳng lẽ Ngưu Đầu Quái này được nuôi trong nhà à? Sao lại thành thật như vậy?” Hàn Sâm hoàn toàn không thể tin được lại có dị chủng như vậy.

“Chữ!” Ngưu Đầu Quái do dự một hồi lâu, rốt cuộc cũng mở miệng nói ra đáp án của mình.

“Ngưu ca, ngươi chắc chắn là chữ sao? Đoán xong là không được

phép sửa lại đâu đấy.” Hàn Sâm cười tủm tỉm nhìn Ngưu Đầu Quái nói. “Hay là hình đi… Ngưu Đầu Quái vậy mà lại đổi giọng.

“Chắc chắn chưa? Không thay đổi chứ?” Nụ cười trên mặt Hàn Sâm càng sâu hơn.

“Hình, chắc chắn, không thay đổi.” Ngưu Đầu Quái cắn răng nói.

Hàn Sâm mở nắm tay ra, thấy mặt trên là chữ. Hàn Sâm nhìn chằm chằm Ngưu Đầu Quái nói: “Ngưu ca, thật là đáng tiếc, ngươi hẳn là nên kiên trì với lựa chọn của mình mới đúng.”

Lúc này cơ thể Hàn Sâm đang ở trạng thái rất tốt. Nếu Ngưu Đầu Quái có động tác kỳ lạ gì, hắn có thể kịp thời ứng phó, hắn chỉ sợ Ngưu Đầu Quái sẽ trở mặt.

“Một lần nữa đi.” Ai ngờ Ngưu Đầu Quái nhìn chằm chằm tiền xu một lúc lâu rồi mở miệng nói ra bốn chữ này.

Nếu không phải trên người Ngưu Đầu Quái còn tản ra hơi thở cực kỳ kinh khủng thì Hàn Sâm tuyệt đối không tin tên này lại là một dị chủng Thần Hóa cao cấp.

Hết chương 2711.

Chương 2712. Ngươi thật tốt

“Lại một lần nữa!” Ngưu Đầu Quái thân người đầu trâu, sau lưng có hai cánh dơi, toàn thân vảy màu xanh lam trừng đôi mắt trâu nhìn chằm chằm tiền xu trong tay Hàn Sâm, khàn giọng nói.

Đây đã là lần thứ sáu Hàn Sâm nghe bốn chữ này. Hắn đã thắng bảy lần, nhìn đôi mắt giống như sắp phun ra lửa của Ngưu Đầu Quái, Hàn Sâm thật sự sợ nó sẽ lật mặt trực tiếp cứng rắn.

“Hay là, ngươi lắc ta đoán?” Hàn Sâm cầm tiền xu giơ lên trước mặt nói.

Ngưu Đầu Quái vừa nghe xong, mắt lập tức sáng lên, đưa tay chộp lấy, tiền xu kia lập tức bay vào trong tay hắn.

“Ngươi đoán, tiền đặt cược chính là tấm khiên kia, còn có số hạch gen

Thần Hóa vừa rồi ta thua ngươi, ngươi phải cược toàn bộ.” Ngưu Đầu Quái cầm tiền xu kêu lên với Hàn Sâm.

“Được, ta cược hết.” Hàn Sâm chớp mắt rồi hỏi: “Ngưu ca, còn ngươi cược cái gì?”

Ngưu Đầu Quái nghe vậy lập tức do dự. Nó có tất cả bảy viên hạch gen Thần Hóa, đều đã thua Hàn Sâm, bây giờ thật sự không có gì để cược nữa.

Dị chủng không giống với cường giả của các tộc, cho dù chúng có chút trí tuệ thì bình thường cũng sẽ không nghĩ đến việc cố gắng cất giữ thứ gì, mà chỉ dựa vào cơ thể để ăn cơm.

Ngưu Đầu Quái đã được coi như không tệ rồi, trong bảy viên hạch gen đó chỉ có duy nhất một viên là do nó ngưng tụ ra, sáu viên còn lại đều là do nó cướp được sau khi giết mấy con dị chủng khác.

Cũng không thể nói là cướp, chẳng bằng nói là sau khi ăn xong, thấy thứ đồ chơi này vẫn còn chỗ dùng bèn tiện tay lấy về, hôm nay lấy hết ra đánh cược.

Hàn Sâm thấy Ngưu Đầu Quái không nói gì, biết có vẻ nó không lấy ra được món đồ gì nữa, sợ nó thẹn quá hoá giận bèn vội vàng nói: “Thế này đi Ngưu ca. Ngưu ca ngươi thần thông quảng đại, đánh khắp cả Thần Hóa cũng không có đối thủ, chỉ cần ngài nói một câu là có thể có được mười tấm khiên và một trăm viên hạch gen, hay là ngươi đồng ý giúp ta một việc nhỏ, coi đó là tiền đặt cược?”

“Giúp thế nào?” Tuy Ngưu Đầu Quái trung thực nhưng lại không ngốc, cảnh giác nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Thật ra cũng không phải là giúp đỡ ta, ta cũng là bức xúc thay Ngưu ca thôi. Cái tên khốn đáng chết kia gọi Ngưu ca ngươi ra, lại không dâng lên tế phẩm, đây căn bản là đang đùa giỡn ngươi. Nếu ta trở vè nhìn thấy hắn, chắc chắn sẽ thay Ngưu ca xả cơn giận này. Nhưng thực lực của ta yếu kém, sợ không phải là đối thủ của hắn. Đến lúc đó vẫn phải mời Ngưu ca ngài tư mình ra tay, nói ra thật xấu hổ.” Vẻ mặt Hàn Sâm ngượng ngùng nói.

Ngư Đầu Quái nghe xong, cảm thấy tên Hàn Sâm này thật sự là một người tốt, vậy mà còn bất bình thay nó, nhìn Hàn Sâm gật đầu lia lịa nói: “Ngươi rất tốt.”

“Vậy thì quyết định vậy đi. Nếu ta thua thì tấm khiên này và tất cả hạch gen đều thuộc về Ngưu ca. Nếu Ngưu ca thua thì đến lúc ta quay lại †ìm tên đó, mong Ngưu ca hãy đi ra giúp đỡ, ngài nhất định phải giúp †a đó.” Hàn Sâm rèn sắt khi còn nóng nói.

“Được.” Ngưu Đầu Quái gật đầu đồng ý, sau đó bèn cầm tiền xu bắt đầu lắc.

Hàn Sâm nhìn thủ pháp lắc xu của Ngưu Đầu Quái thì biết cái tên này vốn không hiểu đánh cược như thế nào.

Lắc một hồi lâu, Ngưu Đầu Quái mới đưa tay ra trước mặt Hàn Sâm, hơi thấp thỏm nói: “Ngươi đoán đi.”

“Ngưu ca này, bản thân ngươi biết nó là chữ hay là hình chứ?” Hàn Sâm cười hỏi.

“Cái này…” Ngưu Đầu Quái ngẫm nghĩ, mở nắm tay ra, để ra trước mặt nhìn thoáng qua, sau đó mới xác định an tâm nói: “Đương nhiên ta biết là cái gì, ngươi đoán nhanh lên đi.”

“Ta đoán…” Hàn Sâm cố ý kéo dài giọng nhìn sắc mặt của Ngưu Đầu Quái, thấy vẻ mặt hắn căng thẳng, sau đó mới nói: “Là hình!”

Hàn Sâm nói ra câu này, sắc mặt của Ngưu Đầu Quái lập tức sụp đổ. “Lại một lần nữa…” Ngưu Đầu Quái nghiến răng, lại bắt đầu lắc.

“Lại một lần nữa… Lại một lần nữa…” Từng tiếng gầm rú tức giận vang lên trong cơn giông, còn kinh khủng hơn so với sấm chớp kia.

Hàn Sâm không nhớ rốt cuộc mình đã thắng bao nhiêu lần rồi, dù sao thì Ngưu Đầu Quái đã nợ hắn tới hơn mấy trăm chuyện cần hỗ trợ.

Không thể không nói, Ngưu Đầu Quái này thật sự rất thành thật, đã thua thành đến mức này mà cũng không dựa vào vũ lực trở mặt với Hàn Sâm.

Đột nhiên, bão sét trên bầu trời dần yếu đi, Ngưu Đầu Quái hơi biến sắc, hét lớn: “Không ổn, Thần Linh Phong Bạo sắp ngừng rồi, ta phải quay về”

“Tại sao Phong Bạo ngừng thì ngươi phải trở về?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Người bình thường chỉ biết dị chủng trong Thần Vực đều là nương theo Thần Linh Phong Bạo để đi lại, lại không biết vì sao bọn chúng chỉ có thể đi lại bên trong Thần Linh Phong Bạo.

Ngưu Đầu Quái không trả lời Hàn Sâm, do dự một chút bèn rút ra một cái vảy màu xanh lam từ trên người ném cho Hàn Sâm: “Ngươi mang theo cái vảy này của ta. Nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì rót sức mạnh của mình vào trong vảy. Sau khi kích phát khí tức của nó, ta tự nhiên sẽ theo khí tức đó đến giúp ngươi.”

Nói xong, Ngưu Đầu Quái lại liếc mắt nhìn mấy viên hạch gen bên cạnh Hàn Sâm, lúc này mới cắn răng xoay người chuẩn bị đi vào bên trong cơn bão sét sắp rút đi.

“Ngưu ca, đợi một chút.” Hàn Sâm gọi Ngưu Đầu Quái lại. “Còn có chuyện gì?” Ngưu Đầu Quái nhìn hắn chằm chằm hỏi.

Hàn Sâm lấy một viên hạch gen từ trong bảy viên hạch gen Thần Hóa ra ném về phía Ngưu Đầu Quái nói: “Hôm nay có thể gặp được Ngưu ca cũng là có duyên. Ta chẳng có món đồ gì tốt, cái này coi như là lễ gặp mặt đi.”

Ngưu Đầu Quái bắt lấy hạch gen, trong lòng lập tức vui vẻ. Viên hạch gen này chính là hạch gen mà bản thân nó ngưng tụ được, vừa rồi nó nhìn cũng chính là viên này.

Bởi vì hạch gen của nó khác thuộc tính với các viên khác, tác dụng với nó không lớn nhưng viên hạch gen do nó ngưng tụ ra lại rất có ích với nó.

“Ngươi tốt thật đấy.” Trong lòng Ngưu Đầu Quái vô cùng cảm động. Nó muốn cướp đồ trong tay Hàn Sâm, vậy mà Hàn Sâm không những tức giận thay nó lại còn trả hạch gen của nó lại, khiến Ngưu Đầu Quái cảm động không nói lên lời, suýt chút nữa thì quên mất món đồ này vốn dĩ

là của nó.

“Ngưu ca cứ quay về trước đi. Đợi sau khi ta tìm thấy tên kia lại gọi ngươi qua đây dạy dỗ hắn, trút cơn giận này cho Ngưu ca.” Hàn Sâm vây tay tạm biệt Ngưu Đầu Quái.

Ngưu Đầu Quái nghe xong càng cảm động hơn. Song bão sét sắp hết rồi, nó cũng không có thời gian để nói thêm gì cả, chỉ cảm thấy Hàn Sâm thực sự là một người tốt. Sau này có cơ hội nhất định phải giúp hắn mới được.

Nhìn thấy Ngưu Đầu Quái biến mất cùng cơn bão sét, lúc này Hàn Sâm mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nguy hiểm thật, may mà gặp được một con dị chủng Thần Hóa thành thật, nếu không lần này chết chắc rồi. Xem ra mình không thể khinh thường được, Thần Hóa dù sao cũng là Thần Hóa, không thể coi thường bất kỳ cường giả Thần Hóa nào hết.” Hàn Sâm hạ quyết tâm, lần sau lúc gặp được Bảo Liên, nhất định sẽ không để hắn có được cơ hội như vậy nữa.

Liếc nhìn Linh Lung vẫn còn đang hôn mê, Hàn Sâm đưa tay đánh ra một luồng sức mạnh xuống người nàng, giải trừ cấm chế, Linh Lung lập tức tỉnh lại.

Linh Lung vừa tỉnh lại, lập tức nhảy lên, đôi mắt đẹp trợn tròn nhìn chằm chằm Hàn Sâm chất vấn: "Sao ngươi lại đánh ta hả?"

"Ta đánh ngươi lúc nào ? Là bản thân ngươi tiêu hao quá độ nên dẫn đến hôn mê bất tỉnh đấy chứ." Vẻ mặt Hàn Sâm vô tội nói.

"Ngươi…" Linh Lung còn muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên lại ý thức được có điều gì đó không đúng, con mắt nhìn lên bầu trời xem xét, không khỏi ngây dại: "Thần Linh Phong Bạo đâu?"

Hết chương 2712.

Chương 2713. Hạch gen hệ băng

Trong Tộc Thái Thượng, Lý Khả Nhi và Linh Lung ngồi mặt đối mặt nhau, vẻ mặt đều rất kỳ lạ.

"Tam sư tỷ, ý của ngươi nói là, sau khi ngươi bất tỉnh, thì Thần Linh Phong Bạo biến mất rồi?" Vẻ mặt Lý Khả Nhi không thể tin nổi nhìn Linh Lung hỏi.

Vẻ mặt Linh Lung hơi kỳ lạ nói: "Hàn Sâm nói với ta như vậy."

"Kỳ quái. Với sức mạnh ý chí của tam sư tỷ thì cho dù cơ thể hoàn toàn suy sụp cũng không thể nào hôn mê được, sao có thể bởi vì sức mạnh †iêu hao mà hôn mê? Hơn nữa Thần Linh Phong Bạo lại còn biến mất không thấy, chuyện này cũng quá kỳ quái rồi…" Vẻ mặt Lý Khả Nhi không thể tin được, ngừng một chút lại nói: "Cũng may xảy ra chuyện ly kỳ như vậy, nếu không thì ngươi và Hàn Sâm đã gặp nguy hiểm rồi."

Lý Khả Nhi cũng không hoài nghi Hàn Sâm, bởi vì nàng có thể cảm nhận được tâm tư của Hàn Sâm. Sau khi thăm dò nàng cũng không cảm nhận

được gì khác thường từ trong tư tưởng của hắn, cho nên cũng không hoài nghỉ gì cả.

Trong lòng Linh Lung lại thầm nghi ngờ, nàng nhớ bản thân thật sự là bị Hàn Sâm đánh lén nên ngất xỉu. Quan trọng nhất là lúc Hàn Sâm đánh lén nàng, nàng lại không cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm. Điều này khiến nàng hoài nghi suy nghĩ của Hàn Sâm không hoàn toàn bị nàng thăm dò, nếu không lúc Hàn Sâm đánh lén nàng, nàng nhất định có thể biết trước suy nghĩ của hắn mà phòng bị.

Hơn nữa Thần Linh Phong Bạo luôn đuổi theo Hàn Sâm, sao có thể sớm không lùi muộn không lùi, mà hết lần này tới lần khác sau khi nàng bị Hàn Sâm đánh lén mới rút lui?

"Hàn Sâm… Rốt cuộc hắn đã làm cái gì…" Tâm trạng Linh Lung rất phức tạp nhưng nàng cũng không nói chuyện này với Lý Khả Nhi.

Sau khi có thời gian ở một mình, Hàn Sâm lập tức đem sáu viên hạch gen mình lấy được ra cẩn thận nghiên cứu.

Trong sáu viên hạch gen có ba viên đều là thuộc tính Lôi Điện, hai viên thuộc tính Hỏa và một viên thuộc tính Băng.

Sinh vật bình thường luyện hóa hạch gen phải lựa chọn hạch gen có thuộc tính tương đồng với mình. Nếu không, khi xảy ra xung đột với thuộc tính của bản thân rất có thể sẽ gây ra tổn thương cho chính mình.

Song cơ thể của Hàn Sâm có thuộc tính rất đồng đều, tuy các thuộc tính không nổi bật nhưng đều có một ít nên cũng không có nhiều lo lắng như vậy, hạch gen đủ loại thuộc tính đều có thể luyện hóa.

"Ba viên hạch gen thuộc tính Lôi Điện cứ để lại cho Tiểu Ngân Ngân nhà ta trước đã, thiên phú hạch gen của nó hơi kém một chút, việc luyện hóa một số hạch gen để bổ sung sẽ giúp ích rất nhiều cho việc tiến hóa của nó." Trước tiên Hàn Sâm cất ba viên hạch gen thuộc tính Lôi Điện lại.

Còn lại hai hạch gen một hỏa một băng, Hàn Sâm do dự một chút bèn chọn viên hạch gen hệ băng. Dù sao Băng Cơ Ngọc Cốt cũng coi như là có một

chút thuộc tính băng, tương đối phù hợp.

Cầm viên hạch gen hệ băng lên, chỉ thấy nó có kích thước cỡ nắm tay người trưởng thành, giống như một viên kim cương lớn nhiều mặt, trông cực kỳ tinh xảo hoa lệ.

Mà bên trong hạch gen có thể nhìn thấy như có bông tuyết đang chậm rãi bay xuống. Mà trong bông tuyết đó, mơ hồ thấy được một bóng hình màu trắng trong suốt, hơi giống Tuyết Nữ trong thần thoại truyền thuyết.

“Nghe nói chỉ có cường giả cấp Thần Hóa mới có thể luyện hóa hạch gen, không biết ta có thể luyện hóa được hay không.” Hàn Sâm cầm hạch gen hệ băng, vận chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, thử hấp thụ lực lượng bên trong hạch gen.

Kết quả lại khiến Hàn Sâm hơi thất vọng. Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt cũng không thể luyện hóa được lực lượng bên trong hạch gen, hạch gen vẫn rắn chắc như thép, căn bản không thay đổi chút nào cả.

“Nếu mềm không được thì phải cứng thôi.” Hàn Sâm cầm hạch gen lên, trực tiếp há miệng nuốt xuống, sau đó vận chuyển thuật Thôn Phệ, muốn cưỡng chế luyện hóa hạch gen hệ băng.

Thuật Thôn Phệ vừa mới vận chuyển, Hàn Sâm lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng lạnh như băng bùng lên trong dạ dày, trong chốc lát đã đóng băng dạ dày của hắn. Hơn nữa sức mạnh lạnh lẽo đó còn đang nhanh chóng khuếch trương ở trong cơ thể hắn.

Chỉ trong chớp mắt, cả người Hàn Sâm đều bị đông cứng thành một khối băng, bên ngoài cơ thể kết ra một lớp băng dày hơn một mét, cả người như bị bọc lại bên trong kim cương.

Hàn Sâm giật mình, cảm giác sinh cơ của mình đều sắp bị sức mạnh đóng băng này đông cứng triệt để, lập tức vận chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, chống cự lại sức mạnh hệ băng kinh khủng kia.

Băng Cơ Ngọc Cốt có kháng tính cực cao đối với sức mạnh hệ băng, dù vậy Hàn Sâm vẫn cảm thấy các tế bào của mình đều sắp ngừng hoạt đông trong

cơn rét lạnh đó, khiến Hàn Sâm có cảm giác buồn ngủ như đã nhịn suốt mấy đêm ròng, mí mắt trùng xuống, dường như đứng cũng có thể ngủ.

Hơn nữa giữa sự mơ hồ như có như không đó, Hàn Sâm dường như nghe thấy giọng nói của một cô gái khẽ thì thầm bên tai hắn, hình như nói: "Ngủ đi… Ngủ đi…

Hàn Sâm nghe được giọng nói đó, cơn buồn ngủ cũng càng lớn hơn, ngay cả vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt cũng lúc đứt lúc nối, khó mà tập trung tinh thần vận chuyển.

"Không ổn… Trong lực lượng đóng băng này còn bao hàm cả lực lượng ngủ đông…" Hàn Sâm kinh hãi, nếu hắn thật sự ngủ mất thì rất có thể mãi mãi cũng không tỉnh lại được.

"Không thể ngủ… Dù thế nào cũng không thể ngủ… Bây giờ vận chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Cốt vẫn có thể miễn cưỡng duy trì sức sống, nếu ngủ thiếp đi thì không bị đông chết cũng sẽ lâm vào trạng thái ngủ đông, rất khó tỉnh lại…" Hàn Sâm liên tục cảnh cáo chính mình, kiên trì vận chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Cốt.

Tuy trong lòng biết không thể ngủ nhưng cơ thể lại càng ngày càng rã rời, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ thiếp đi vậy.

Cơ năng của cơ thể càng ngày càng yếu, Hàn Sâm chỉ có thể dựa vào ý chí của mình đau khổ chèo chống, không để mình triệt để chìm vào trong giấc ngủ.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, Hàn Sâm cảm thấy sự uể oải rã rời kia dần biến mất, ngược lại cơ thể càng ngày càng có tinh thần, cũng không cảm rét lạnh nữa, toàn bộ cơ thể dần ấm áp trở lại.

Hàn Sâm biết mình đã chống đỡ được qua thời gian khó khăn nhất kia nhưng cũng không dám thư giãn, tiếp tục toàn lực vận chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, tiếp tục hấp thụ cỗ lực lượng kia.

Khi cỗ lực lượng kia đã bị thuật Băng Cơ Ngọc Cốt hấp thụ, Hàn Sâm phát hiện thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của mình cũng không xảy ra biến hóa gì. Tuy

cỗ lực lượng được hấp thụ nhưng không hòa làm một thể với Băng Cơ Ngọc Cốt, chỉ phụ thuộc vào cơ thể tạo thành một sức mạnh độc lập.

Hàn Sâm mở to mắt, tâm niệm vừa động, chỉ thấy trên làn da lập tức nổi lên những hoa văn như băng tuyết trên khắp cơ thể, giống như hình xăm vậy.

Hàn Sâm có thể cảm thận được sự tồn tại của cỗ lực lượng đó, cũng có thể khống chế nó nhưng dường như lại không cách nào có thể tu luyện thuật gen của mình để làm tăng lên cỗ lực lượng kia.

“Hạch gen Thần Hóa quả nhiên thần kỳ, không hổ danh là đá kỹ năng có thiên phú. Cái này của ta tương đương với hơn một loại kỹ năng Thần Hóa hệ băng, không biết kỹ năng Thần Hóa hệ băng này rốt cuộc có lợi ích gì, xem ra là có liên quan với sức mạnh hệ đóng băng và ngủ đông.” Hàn Sâm biết nếu sử dụng sức mạnh của hạch gen thì cần thời gian nhất định mới có thể tích lũy sức mạnh sử dụng một lần nữa, không giống với thuật gen mà bản thân tu luyện có thể sử dụng tùy ý.

“Tìm ai để thử đây?” Hàn Sâm ngẫm nghĩ, trong nhất thời cũng không †ìm được đối tượng thích hợp, chỉ có thể tạm thời từ bỏ. Nghĩ đến đã lâu bản thân không đi gặp Hoành Tà, đúng lúc Linh Lung và Lý Khả Nhi không ở đây, đi vào trong không gian thần bí kia gặp hắn.

Hết chương 2713.

Chương 2714. Không có thân

Sử dụng Tứ Dương Phương Tôn bước vào không gian thần bí kia lần nữa, Hàn Sâm đi thẳng về phía ngọn núi lớn.

Những người khổng lồ của tộc Phá Thiên không có đào núi. Khi Hàn Sâm đến nơi, Hoành Tà đang bị tra tấn bởi trụ kim loại, máu tươi trên ngực liên tục bắn tung tóe theo chuyển động của trụ kim loại.

Hoành Tà nhìn thấy Hàn Sâm, chau mày nói: “Sao lâu vậy rồi ngươi mới tới?”

“Bên ngoài có vài việc trì hoãn.” Hàn Sâm cũng không giải thích gì nhiều bèn chuyển đề tài: “Ta sẽ nói tiếp cho ngươi nghe về tình hình hiện tại của đại vũ trụ mà ta kể lần trước…

Ai ngờ Hoành Tà lại cắt ngang lời của Hàn Sâm: “Ngươi nghe đây, ta không còn thời gian nữa. Ta có một chuyện cần người giúp ta làm, nếu ngươi có thể thành công thì vô cùng có lợi với ngươi.”

“Xảy ra chuyện gì rồi ?” Hàn Sâm nghỉ ngờ nhìn Hoành Tà. Lúc này biểu cảm của Hoành Tà không đúng lắm, hoàn toàn khác với lần gặp hắn trước đây.

Lần trước gặp Hoành Tà, cho dù cơ thể chịu cực hình, hắn vẫn có thể giữ vững bình tĩnh nhưng lần này nét mặt hắn rõ ràng hơi kích động.

Tuy vẫn tỏ ra kiềm chế nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy dường như đã xảy ra chuyện gì đó.

“Ngươi tin trên thế giới này có thân không ?” Hoành Tà không trả lời câu hỏi của Hàn Sâm, chỉ ngẩng đầu lên để lộ ra gương mặt của mình sau mái tóc kia.

Đó là một gương mặt kiên định, không tính là khôi ngô nhưng vừa nhìn thấy gương mặt đó đã khiến người ta cảm thấy đó chính là một gương mặt đáng để tin tưởng.

Nhưng câu nói của Hoành Tà lại khiến da đầu Hàn Sâm trở nên tê dại, bởi vì đó là một trong những vấn đề khiến hắn đau đầu nhất. Hắn thật sự không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

“Xem ra ngươi chắc hẳn đã từng gặp bọn họ.” Hoành Tà nhìn phản ứng của Hàn Sâm thì có hơi bất ngờ.

“Đúng vậy, nếu thần mà ngươi nói là tên Đế Thuân kia thì đúng là ta đã từng gặp rồi, hơn nữa còn đánh nhau với hắn.” Hàn Sâm kể lại chuyện hắn

gặp Đế Thuân ở tinh cầu Nhật Thực và một số chuyện xảy ra sau

đó cho Hoành Tà nghe.

Sau khi Hoành Tà nghe Hàn Sâm giết chết Thái Dương Kim Ô trước mặt Đế Thuân thì bật cười: "Đã lắm… Đã thật đấy… Không ngờ Đế Thuân lại chịu thua thiệt nhiều như vậy dưới tay ngươi. Chỉ riêng chuyện này thôi cũng đủ để ngươi trở bạn của Hoành Tà ta rồi. Tốt lắm, chuyện này giao cho ngươi ta cũng yên tâm rồi."

"Chuyện gì ?" Hàn Sâm hơi kinh ngạc.

Hoành Tà không trả lời câu hỏi của Hàn Sâm, chỉ lo chuyện của mình nói: "Trong đại vũ trụ còn có những loài gần giống với Đế Thuân. Trong mắt của một số sinh vật, bọn họ chính là thần nhưng Hoành Tà ta lại thấy bọn họ chẳng là cái thá gì cả. Cho dù họ là thần thì sao chứ? Phá Thiên Hoành Tà ta cũng muốn giết thần tế trời, giết chết cái tên nhát chết đó mới không phụ một đời nam nhỉ ta đây…"

Tuy Hoành Tà nói rất thô tục nhưng Hàn Sâm lại nghe ra nhiệt huyết dâng trào, cảm thấy nam nhỉ phải nên như vậy.

Hoành Tà nói tiếp: "Mạng của ta do ta chứ không phải do trời, vận mệnh của cả tộc Phá Thiên chỉ có thể ở trong tay ta. Dù hắn là thần cũng được, là tiên cũng được, cũng đừng mơ tưởng đến việc khiến cả tộc Phá Thiên ta chịu khuất phục."

Tuy Hàn Sâm nghe mà nhiệt huyết dâng trào nhưng trong lòng cũng nảy ra dự cảm không lành.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?" Hàn Sâm nhịn không được lại hỏi lần nữa.

Hoành Tà vẫn không trả lời hắn, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, một lúc lâu sau mới nói: "Vốn dĩ đây là chuyện có thể hủy diệt gia tộc, ta không nên giao ngươi. Nhưng hiện tại ta không còn lựa chọn nào khác nữa rồi, hơn nữa ngươi xuất thân từ Tinh tộc, cũng xem như là người chung đường, cho nên cũng chỉ có thể giao phó cho ngươi thôi."

“Chuyện này muôn vàn khó khăn, thậm chí có thể khiến cho ngươi và cả tộc bị hủy diệt trong chớp mắt. Từ đó về sau thần trong chư thiên đều sẽ trở thành kẻ địch của ngươi, ngươi có sợ không ?” Ánh mắt Hoành Tà sáng rực nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói.

“Ta tôn kính thân nhưng những vị thần ta tôn kính không phải là thần giống như Đế Thuân.” Hàn Sâm đáp.

“Haha, nói hay lắm. Tuy không phải miệt thị thiên hạ như ta đây nhưng cũng là lời từ đáy lòng.” Hoành Tà cười càng dữ tợn hơn.

“Nếu chuyện này đã giao phó cho ta mà nó còn là chuyện nguy hiểm như vậy thì ít nhất cũng phải nói rõ sự tình đi chứ?” Hàn Sâm nhìn Hoành Tà nói.

Làm kẻ địch với thần như Đế Thuân, Hàn Sâm chả lo sợ chút nào. Cho dù Hoành Tà không nói thì hắn cũng đã là kẻ địch của mấy vị thần đó rồi.

Nhưng bây giờ hắn chỉ muốn làm rõ, những vị thần đó rốt cuộc có lai lịch thế nào, và Thánh Chủ với Hoành Tà đã xảy ra chuyện gì.

Hoành Tà thu lại nét cười, nhìn Hàn Sâm nói: “Người anh em, ta có thể nói cho ngươi biết trên thế giới này không có thần. Cái gọi là thần cũng chỉ là sinh vật giống với chúng ta mà thôi, khác nhau chỉ bởi chúng ta ở bên ngoài Thần Điện Gen, còn bọn họ lại ở bên trong Thần Điện Gen.”

Hàn Sâm nghe vậy, trong lòng mừng như điên. Hắn biết mình sắp tiếp cận được nguồn gốc sự việc rồi. Hắn không nói gì cả, chỉ nhìn chằm chằm Hoành Tà, mong hắn nhanh chóng nói tiếp, nói rõ ràng toàn bộ những thứ liên quan đến thần, giải đáp hoàn toàn nỗi thắc mắc trong lòng hắn.

Hoành Tà dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Tuy chỉ cách một Thần Điện Gen, nhưng sức mạnh của bọn họ và chúng ta đã khác nhau về bản chất. Sức mạnh của chúng ta gần như không tổn thương được những vị thần đó nhưng mà lại có một loại sức mạnh ngoại lệ.”

“Gen Thần Siêu Cấp ” Hàn Sâm nhịn không được mà buột miệng hỏi.

Hoành Tà cho rằng trong lúc Hàn Sâm nói chuyện với Đế Thuân đã nghe thấy từ này, cho nên cũng không nghĩ nhiều mà gật đầu nói: “Không sai, chính là gen Thần Siêu Cấp. Chỉ khi có gen Thần Siêu Cấp mới có thể thật sự giết chết được những vị thần đó.”

“Gen Thần Siêu Cấp rốt cuộc là gì ?” Hàn Sâm hỏi.

“Không có đáp án.” Câu trả lời của Hoành Tà lại nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm.

“Sao lại không có đáp án ?” Hàn Sâm thoáng kinh ngạc.

Hoành Tà mỉm cười nói: “Anh em tốt của ta trong lúc chiến đấu với thần tình cờ phát hiện ra một thứ có thể tổn thương được thần. Nhưng thứ đó chỉ có thể làm tổn thương thần chứ không thể giết được thần, cho nên bọn ta vẫn luôn nghiên cứu nó. Cuối cùng bọn ta đưa ra kết luận chính là gen Thần Siêu Cấp. Chỉ khi trong cơ thể chúng ta có được gen Thần Siêu Cấp mới có thể chống lại được những vị thần ở trong Thần Điện Gen đó, thậm chí còn có thể giết chết bọn họ.”

Không đợi Hàn Sâm lên tiếng, Hoành Tà lại nói tiếp: “Ta vẫn chưa thật sự thành công, cho nên không thể nào nói cho ngươi biết gen Thần Siêu Cấp rốt cuộc là gì. Nhưng ta có thể đưa thứ này cho ngươi, có được nó ngươi có thể từ từ tìm đáp án. Nếu như vận may của ngươi tốt thì có lẽ sẽ biết được gen Thần Siêu Cấp rốt cuộc là thứ gì. Nếu vận may không tốt thì cứ tiếp tục truyền đi, mãi cho đến khi có người biết được gen Thần Siêu Cấp là gì mới thôi.”

Hàn Sâm nghe xong cả người chấn động. Người anh em trong miệng Hoành Tà có khả năng chính là chỉ Thánh Chủ. Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng món đồ đó chắc hẳn nằm trong tay Thánh Chủ nhưng không ngờ Hoành Tà lại nói món đồ đó ở trong tay hắn, hơn nữa còn muốn đưa cho Hàn Sâm.

Hết chương 2714.

Chương 2715. Hoành Tà đâm mặt trời

Hoành Tà nói xong bèn đưa tay ra nắm lấy trụ kim loại đang đâm xuyên qua ngực mình, rút nó ra từng chút một.

Ánh sáng trên trụ kim loại phóng ra khắp nơi theo động tác của Hoành Tà, run rẩy như muốn tiếp tục xoay tròn. Nhưng mặc cho trụ kim loại quang mang tứ phía, chia cắt đất trời, cuối cùng vẫn bị bàn tay của Hoành Tà từ từ rút ra.

Ầm!

Khi cả cái trụ kim loại đều được rút ra thì Hàn Sâm mới nhìn rõ, trụ kim loại đó thực tế là một thanh chiến mâu cực lớn. Lúc này chiến mâu đó như một con rắn độc run rẩy vặn vẻo trong tay của Hoành Tà, dường như muốn thoát khỏi bàn tay Hoành Tà để chạy trốn, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chẳng thể nhúc nhích nổi.

Nhìn thấy Hoành Tà bị ghim trên núi lớn đang rơi xuống, trong lòng Hàn Sâm thầm nói: “Nếu ngươi đã có thể tự mình giải thoát thì cần gì phải khốn khổ ở đây nhiều năm như vậy chứ ? Còn để cho mấy người khổng lồ của tộc Phá Thiên đào núi đến sống không bằng chết biết bao nhiêu năm.”

Sau khi Hoành Tà thoát ra thì vết thương trên ngực cũng nhanh chóng khép lại, không lâu sau đó lập tức hồi phục hoàn toàn, trên ngực hắn không còn nhìn thấy vết thương nào nữa.

Nhưng theo sự giải thoát của Hoành Tà, ngọn núi hùng vĩ cũng đột nhiên chấn động. Không chỉ riêng núi mà toàn bộ vùng biển của không gian kỳ lạ đều dâng lên những ngọn sóng cao ngất trời, giống như ngày tận thế sắp đến vậy.

Hoành Tà đứng giữa biển, trong tay cầm lấy chiến mâu ngửa mặt lên trời hét lớn khiến cho cả không gian đều rung chuyển dữ dội. Hàn Sâm bay lên

không trung suýt nữa bị tiếng thét chấn động đó đẩy ngã xuống biển.

“Đừng la nữa, ta sắp bị chấn động đến chết rồi!” Hàn Sâm chỉ cảm thấy khí huyết trong đầu đảo lộn, lục phủ ngũ tạng giống như bị xé rách, sử dụng hết sức mạnh toàn thân chống lại tiếng hét đó nhưng cũng chẳng ăn thua gì.

Giọng nói của Hàn Sâm nhỏ nhoi như tiếng con kiến trong tiếng hét dài cuồn cuộn như thiên lôi kia. Mặc cho hắn dốc hết sức hét lên, ngay cả bản thân hắn cũng chẳng nghe được xíu âm thanh nào.

Ngay lúc Hàn Sâm nghĩ sẽ bị tiếng hét đó làm chấn động đến chết thì Hoàng Tà cuối cùng cũng ngừng lại.

Hàn Sâm thở phào một hơi, phun một ngụm máu đen ra ngoài. Nhìn

thấy Hoành Tà đi về phía mình còn cho rằng hắn muốn nói gì đó với

mình, nhưng lại thấy hai tay Hoành Tà nắm chặt chiến mâu, mũi mâu hướng thẳng vào tim đâm mạnh xuống.

Tim Hoành Tà lại bị xuyên thủng một lần nữa nhưng hắn không hề để ý tới. Sau khi rút chiến mâu ra lại dùng một tay vói vào vết thương, lục lọi trong đó một lúc mới lấy ra.

“Cầm lấy đi. Từ nay trở đi, thần trong chư thiên đều sẽ vì nó mà trở thành kẻ địch của ngươi. Cho dù ngươi có bằng lòng hay không thì đây đã là số mệnh ngươi không thể nào trốn thoát được.” Hoành Tà nói xong bèn vung nắm tay lên, lập tức có một vật như sao băng bay về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn thấy tốc độ của vật đó vô cùng nhanh, gần như mang theo một sức mạnh cực kỳ đáng sợ. Trong lòng hắn khẽ run lên, dùng toàn lực tiếp nhận nó.

Nhưng khi món đồ ấy rơi vào trong tay, Hàn Sâm mới phát hiện trên bề mặt của thứ đó không hề có một chút sức mạnh nào, bị hắn nắm trong †ay nhẹ như bấc.

Hàn Sâm biết là do Hoành Tà khống chế sức mạnh, cho nên cũng không cảm thấy kỳ lạ. Nhưng vừa mở tay ra nhìn thấy thứ đó thì Hàn Sâm lại hơi

kinh ngạc, trong lòng càng khiếp sợ khó mà diễn tả.

Món đồ trong tay Hàn Sâm lại là một mảnh tinh thể đen, hình dạng của mảnh tinh thể đen này hắn đã quá quen thuộc, thậm chí có thể nói không ai quen thuộc với món đồ này hơn hắn cả.

Mảnh tinh thể đen này lại y hệt với mảnh mà hắn lấy được từ trong bụng của Hoàng Kim Hắc Giáp Trùng biến dị. Nếu không phải mảnh tinh thể đen đó đã bị Hàn Sâm hấp thu luyện hóa, từ trong đó phân ra Áo Giáp Hắc Tinh thì Hàn Sâm đã nghi ngờ mảnh trong tay mình hiện tại chính là mảnh đó.

“Sao lại như vậy? Món đồ mà Hoành Tà nói lại chính là tinh thể đen. Mảnh tinh thể đen này có giống với mảnh ở trong Tí Hộ Sở của ta không? Bên trong nó cũng có Hắc Tinh Áo Giáp sao?” Trong lòng Hàn Sâm hiện lên vô số câu hỏi, đầu óc trở nên hỗn loạn.

“Đi thôi, rời khỏi nơi này, từ nay về sau thế gian không còn Hoành Tà nữa, vũ trụ cũng không còn tộc Phá Thiên nữa” Ánh mắt của Hoành Tà sáng rực nhìn chằm chằm vào đồng hồ mặt trời trên không. Không đợi Hàn Sâm hỏi gì, hắn đã nhảy vào không gian, phá vỡ không gian bay về phía mặt trời trên không trung, chiến mâu kim loại trong tay đâm thẳng đến vầng mặt trời đồng hồ kỳ lạ kia.

Hàn Sâm nghe Hoành Tà nói vậy, lập tức hiểu ra.

Những người khổng lồ trong tộc Phá Thiên đào núi bán sống bán chết chỉ hy vọng có thể cứu được Hoành Tà ra, mà Hoành Tà lại chính vì bọn họ mới tự nguyện bị đóng trên núi lớn, mỗi ngày đều chịu đựng nỗi đau %é thịt.

Hắn có sức mạnh giải thoát nhưng hắn không muốn thoát ra. E rằng đám người khổng lồ đó sẽ chôn vùi trong thế giới này mới là nguyên nhân thật sự của việc Hoành Tà chịu vây khốn.

Quả nhiên, Hàn Sâm bay đến một quần thể cung điện, chỉ nhìn thấy những cung điện đó sụp đổ trong sóng to gió lớn, những người khổng lồ bên trong ai nấy đều máu nhuộm toàn thân, đang biến thành núi thịt xương trắng.

“Cấm chế thật tàn nhẫn, tâm tư thật độc ác. Hoành Tà bị giam giữ thì bọn họ sẽ bán sống bán chết, Hoành Tà thoát khỏi giam cầm thì bọn họ lập tức biến thành xương trắng. Hoành Tà không muốn nhìn thấy người trong tộc mình chôn vùi, không biết đã ở đây chịu đựng dày vò bao nhiêu triệu năm, quả thật là sống không được mà chết cũng không xong. Hình pháp ác độc nhất trên thế gian này cũng không hơn được” Trong lòng Hàn Sâm thầm than, không nhìn mấy người khổng lồ xương trắng ấy nữa, nhanh chóng bay đến vị trí của Tứ Dương Phương Tôn.

Ầm!

Hàn Sâm còn chưa đến chỗ của Tứ Dương Phương Tôn thì đã nghe thấy một âm thanh nổ vang, sau đó cả thế giới đều bị chiếu rọi một mảnh sáng như tuyết. Dưới ánh sáng chói lọi lóa mắt nhìn không rõ năm ngón tay, sự dao động dữ dội càn quét toàn bộ thế giới, khiến cho biển cả dường như bị đảo lộn, nước biển đều dâng lên tận trời.

Hàn Sâm khởi động kính Tử Đồng Thần Điệp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy vầng mặt trời đồng hồ kỳ lạ trên không trung đã chia năm xẻ bảy, bên trong sinh ra vô số những cảnh tượng kỳ lạ, Hoành Tà cầm chiến mâu trong tay đã giết vào cảnh tượng vô tận đó.

Ngọn lửa dữ dội như sóng thần xông ra từ trong đồng hồ mặt trời vỡ nát, sức mạnh đó đáng sợ rất hơn nhiều so với một kích toàn lực của cường giả cấp Thần Hóa bình thường. Hàn Sâm không dám ở lại, nhanh chóng bay về phía Tứ Dương Phương Tôn.

an”

“Độc thủ hồng trần ức vạn tải, nhất thương phá thiên thí quỷ thần. Giọng nói phóng đãng của Hoành Tà không ngừng vang vọng trong thế giới, đáng tiếc Hàn Sâm đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Hoành Tà nữa.

Cơn sóng lửa rơi xuống từ phía chân trời, Hàn Sâm không dám nán lại. Tuy Hàn Sâm còn rất nhiều thắc mắc cần Hoành Tà giải đáp nhưng đáng tiếc lại không còn cơ hội nữa rồi.

Cuối cùng nhìn lại những cảnh tượng kỳ lạ trong bầu trời đó, Hàn Sâm đạp lên đầu dê thanh đồng, theo Tứ Dương Phương Tôn rời khỏi thế giới thần bí này.

Tuy Hàn Sâm rất muốn biết kết cục của Hoành Tà nhưng hắn không hề quay lại. Trong tay nắm lấy mảnh tinh thể đen, đáy lòng hỗn loạn.

“Mảnh tinh thể đen này thật sự giống với mảnh trước đó sao?” Ngón tay Hàn Sâm sờ vào tinh thể đen, cảm giác quen thuộc đó không thể là giả

được, thật sự rất giống.

Hết chương 2715.

Chương 2716. Lời mời của Gru

“Tiếc là bây giờ không thể quay về Tí Hộ Sở, không thì bắt một dị sinh vật về nuôi thử xem, tự khắc sẽ biết nó có giống với tinh thể đen trước kia hay không.” Hàn Sâm nghĩ trong lòng.

Đột nhiên, ánh mắt Hàn Sâm sáng lên: “Ở đây không có dị sinh vật, chỉ có dị chủng, bắt một con về thử xem, nói không chừng sẽ có chút hiệu quả”

Nói làm là làm, Hàn Sâm không cần đi nơi khác, bắt một con Tinh Giáp Trùng cấp Vương trên Tinh Thần Thụ là được.

Nhưng ai ngờ được lúc Hàn Sâm chạy đến Tinh Thần Thụ, tìm ở bên trong một lúc lâu cũng không tìm được con Tinh Giáp Trùng nào.

“Xem ra đám Tinh Giáp Trùng vẫn chưa đến, tạm thời không tìm được Tinh Giáp Trùng.” Hàn Sâm đang do dự xem nên đi bắt dị chủng ở đâu, bỗng thấy có người đi về phía Tinh Thần Thụ.

Nhìn kĩ lại, người đang đi đến là Gru của tộc Hoàng Cực.

“Cấm địa Tinh Thần Thụ, không có chỉ thị viết tay của tộc trưởng thì không được tự ý vào.” Hàn Sâm chặn Gru lại rồi nói.

Sự thật thì Hàn Sâm cũng không cần ngăn hắn lại. Bên ngoài Tinh Thần Thụ đã bố trí kết giới, nếu có sinh vật tự tiện xông vào sẽ tự động phát ra tiếng cảnh cáo.

Gru lại nói: “Ta đến hồ Ám Giới tìm ngươi nhưng không thấy ngươi, đoán chắc ngươi đang ở đây, không ngờ ta lại đoán đúng.”

“Ngươi tìm ta có chuyện gì?” Hàn Sâm sững sờ.

Hắn và tộc Hoàng Cực có mối thù sâu sắc, Gru của tộc Hoàng Cực lại †ìm đến hắn, thật khiến Hàn Sâm có chút nghỉ ngờ.

Gru cười nói: “Ngươi đừng hiểu lầm, ta vốn không có ý xấu. Tuy tộc Hoàng Cực có chút ân oán với ngươi nhưng không phải cả tộc Hoàng Cực đều cho rằng chuyện này là không thể hòa giải.”

Hàn Sâm hiểu đại khái ý của Gru. Trong tộc Hoàng Cực cũng có rất nhiều phe phái, phe mạnh nhất bây giờ đương nhiên là dòng họ Bạch do Bạch Hoàng đứng đầu, còn có dòng họ Bảo mà Hàn Sâm khá quen thuộc, đó là truyền nhân của Bảo Hoàng. Tuy bây giờ dòng họ Bảo không có ai lên làm hoàng đế nhưng thế lực của họ Bảo trong tộc Hoàng Cực cũng không nhỏ, những phe phái khác lại càng phức tạp, rắc rối hơn, không phải là chuyện một người ngoài cuộc như Hàn Sâm có thể hiểu được.

Hàn Sâm không biết Gru thuộc phe nào nhưng nghe qua thì có vẻ phe phái của Gru không muốn gây khó dễ cho Hàn Sâm, hoặc không có xung đột lợi ích với Hàn Sâm.

“Các hạ có điều gì chỉ bảo?” Hàn Sâm suýt thì giết Gru trong Tằm Chi Chiến. Hắn không nghĩ Gru lại hào phóng như vậy, tìm hắn uống rượu nói chuyện mà không tính toán hïềm khích trước kia.

Gru nhìn Hàn Sâm nghiêm túc nói: “Ta đã phát hiện ra một sinh vật Thần Hóa Nguyên Cơ đi lẻ nhưng ta không chắc mình có thể giết được nó, hy vọng có thể mời ngươi đi cùng ta.”

“Như vậy không ổn lắm nhỉ…” Hàn Sâm lưỡng lự nói.

Trước tiên không nói đến việc hắn và Gru không có giao tình gì hết, hơn nữa còn từng là đối thủ. Cho dù có là bạn bè, hai người cùng giết một sinh vật Thần Hóa, đến khi đó chiến lợi phẩm cũng không dễ phân chia.

Gru nhìn ra được sự lo lắng của Hàn Sâm, lại nói tiếp: “Bất kể ngươi có †in hay không, ta không có chút ác ý nào với Hàn huynh cả, thậm chí còn rất kính nể ngươi, cho nên mới muốn mời ngươi cùng đi săn giết dị chủng. Trừ vấn đề bản thân không thể hành sự một mình ra, ta cũng muốn xem thêm đao pháp của ngươi để học hỏi thêm đôi điều. Còn vấn đề phân chia chiến

lợi phẩm thì ngươi không cần phải lo. Bất kể lấy được thứ gì, ta và ngươi đều chia 5-5, thế nào?”

Hàn Sâm nhìn Gru trầm ngâm không nói, vẫn còn do dự chưa quyết định.

Người như Gru không phải là không có nhưng Hàn Sâm không dám đảm bảo Gru thật sự không thù hằn hắn, cũng không dám chắc đây có phải là một cái bẫy hay không, nên nghĩ lại hắn vẫn từ chối Gru: “Xin lỗi, ta thật sự còn chuyện khác cần làm, không thể đi săn giết dị chủng cùng ngươi được.”

Gru rõ ràng rất thất vọng nhưng hắn cũng hiểu được nỗi băn khoăn của Hàn Sâm, đành phải gật đầu nói: “Vậy không ép ngươi nữa. Nếu một lúc nào đó ngươi muốn đi săn giết dị chủng thì đừng ngại tới tìm ta”

Sau khi nhìn Gru rời đi, Hàn Sâm lấy ra một tấm bản đồ giản lược của Thiên Ngoại Thiên ra xem.

Sở dĩ nói là bản đồ giản lược vì nó chỉ là một phần rất nhỏ của Thiên Ngoại Thiên, bao gồm vùng lân cận xung quanh nơi cư trú của tộc Thái Thượng, Tinh Thần Thụ, hồ Ám Giới, và những nơi khác mà Hàn Sâm đã quen thuộc.

Bên trên có một vài kí hiệu, nói rằng ở đó có thể xuất hiện dị chủng khủng bố.

Hàn Sâm nhìn một lát, tìm được một nơi gọi là “Vọng Nguyệt Xuyên” gần Tinh Thần Thụ, chuẩn bị tới đó để bắt một con dị chủng cấp Vương về, dùng làm thí nghiệm với miếng tinh thể đen.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không tự mạo hiểm đi ăn thử miếng tinh thể đen đó.

Có rất nhiều dị chủng khủng bố ở Thiên Ngoại Thiên, song ở gần nơi cư trú của tộc Thái Thượng rất ít khi xuất hiện dị chủng Thần Hóa.

Vọng Nguyệt Xuyên là một nơi như vậy. Tuy ở đó không có dị chủng Thần Hóa nhưng lại có không ít dị chủng cấp Vương, vừa vặn phù hợp với yêu cầu dị chủng làm thí nghiệm của Hàn Sâm.

Bay thẳng đến Vọng Nguyệt Xuyên, chỉ thấy nơi đó đồi núi mênh mông trùng điệp, núi nhỏ không cao nhưng thế núi lại xếp chồng lên nhau rất quái dị.

Hàn Sâm vừa mới tới Vọng Nguyệt Xuyên đã nhìn thấy một con dị chủng tê giác toàn thân trắng muốt như tuyết, đứng trên vách đá cheo leo nhìn xuống dưới, không biết đang nhìn cái gì.

Hàn Sâm nhìn sang theo ánh mắt của nó, chỉ thấy dưới núi mây mù quẩn quanh, căn bản không nhìn thấy được bên dưới có gì.

Lúc Hàn Sâm đang hoài nghỉ, chỉ thấy biển mây sôi trào lên, chẳng bao lâu đã nhìn thấy một con dị chủng như rắn lại như giao long chui ra từ trong mây mù.

Dị chủng ấy thân như cự xà, đỉnh đầu mọc ra một chiếc sừng, thân dưới không có vuốt nhưng lại có hai cánh, trông cực kỳ quái dị. Sau khi bay ra khỏi đám mây mù, nó lập tức liền kêu ré lên nhằm về phía con tê giác trên vách núi.

Một tê giác một rắn bắt đầu đại chiến trên vách núi. Hàn Sâm thấy cấp bậc của chúng không cao, chắc cũng chỉ là cấp Vương nhị, tam trọng, vốn nghĩ rằng trận chiến này không có gì đáng xem, hắn chỉ muốn đợi chúng lưỡng bại câu thương rồi mang một con về làm thí nghiệm.

Nhưng sau khi xem một lúc, Hàn Sâm lại thấy hơi kinh ngạc.

Con tê giác kia da dày thịt béo, lại có năng lực ngọc thạch hóa, cơ thể vô cùng cứng rắn, cái này cũng chẳng là gì nhưng lĩnh vực sức mạnh của con quái xà kia lại khiến Hàn Sâm rất ngạc nhiên.

Quái xà cũng như tê giác, toàn thân trắng tuyết, song lại không phải là hệ Ngọc Thạch, trên người nó tản ra ánh sáng lóng lánh mông lung, †ạo thành kết giới lóng láng trên phạm vi rộng.

Bên trong kết giới này, tuy quái xà không phải đối thủ của tê giác, bị tê giác liên tục tổn thương nhưng chịu ảnh hưởng của sức mạnh từ lĩnh vực, những

vết thương trên cơ thể nó đang lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường.

“Có cả lĩnh vực mang sức mạnh chữa trị luôn à?” Hàn Sâm hơi bất ngờ, loại lĩnh vực này cũng không thường gặp.

“Hàn Sâm, sao ngươi cũng tới đây thế?” Hàn Sâm đang xem tê giác và rắn đấu nhau thì chợt thấy có người bay về phía này. Người đó chào hắn từ đằng xa, chính là Gru mà hắn mới gặp trước đó.

“Ta tới đây có chút việc, sao các hạ cũng đến đây thế?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

“Dị chủng Thần Hóa mà ta nói đang ở gần đây. Vì ngươi có việc rồi nên †a định đến đây xem thử, không ngờ lại trùng hợp như vậy, gặp ngươi ở đây.” Gru cười nói.

Hết chương 2716.

Chương 2717. Trường Sinh Cù

“Trùng hợp vậy sao?” Hàn Sâm nói thầm.

Không để ý đến suy nghĩ của Hàn Sâm, Gru nhìn hai con dị chủng nói:“Một con Nguyệt Ngọc Tê và một con Trường Sinh Cù, đều là dị chủng hiếm gặp. Đáng tiếc bọn chúng chỉ là cấp Vương, nếu như là cấp Thần Hóa thì thật sự là giá trị liên thành. Đặc biệt là con Trường Sinh Cù này, nếu nó có thể thăng lên cấp Thần Hóa, xích Trật Tự Trường Sinh của nó có thể cải tử hoàn sinh, biến xương trắng thành máu thịt. Dù sao, chỉ cần sức mạnh của Trường Sinh Cù không biến mất thì không thể giết được mục tiêu mà nó muốn bảo vệ dưới sức mạnh của nó. Đáng tiếc Trường Sinh Cù cấp Thần Hóa thật sự rất khó gặp, trong lịch sử lâu đời của đại vũ trụ ta cũng chỉ nghe nói có ba con Trường Sinh Cù cấp Thần Hóa mà thôi.”

“Cấp Vương không được sao ?” Hàn Sâm thắc mắc hỏi.

Gru lắc đầu nói: “Mặc dù lực lượng lĩnh vực của Trường Sinh Cù cấp Vương khá tốt, nhưng dù sao cũng chỉ trị được vết thương bên ngoài, không có hiệu quả gì mấy với chúng ta, không cần thiết phải tốn nhiều sức lực thuần dưỡng. Nhưng Trường Sinh Cù cấp Thần Hóa thì lại khác, đó là một vật có thể bảo toàn tính mệnh thật sự. Rất nhiều cường giả cấp Thần Hóa đều mong có thể thuần dưỡng một con Trường Sinh Cù cấp Thần Hóa, có thêm một món đồ bảo mệnh thì chẳng ai chê nhiều cả.”

Nghe Gru nói vậy, đầu óc Hàn Sâm lập tức nhảy số: “Vừa hay có thể bắt con Trường Sinh Cù này về thử tinh thể đen xem sao. Nếu mảnh tinh thể đen thật sự hữu dụng thì nói không chừng có thể tiến hóa ra một con Trường Sinh Cù cấp Thần Hóa.”

“Hàn huynh, con dị chủng cấp Thần Hóa mà ta muốn giết ở trong Vọng Nguyệt Xuyên, cách đây không đến hai trăm dặm. Nếu có thời gian, không ngại cùng đi một chuyến đi.” Gru lại nói với Hàn Sâm.

“Ta muốn bắt một con dị chủng làm vật cưỡi, nghe ngươi nói như vậy Trường Sinh Cù dường như cũng không tệ. Ta dự định bắt con Trường Sinh Cù này, nếu sau khi ta bắt được Trường Sinh Cù rồi mà ngươi vẫn chưa giết được con dị chủng cấp Thần Hóa kia thì đến lúc đó ta đến cũng chưa muộn.” Hàn Sâm có hơi động lòng, nếu dị chủng mà Gru muốn giết ở gần đây thì hắn cũng muốn đến đó một chuyến.

“Được, vậy ta ở đây đợi Hàn huynh. Chỉ là một con Trường Sinh Cù nhỏ nhoi, ta tin Hàn huynh nhất định sẽ có được nó dễ như trở bàn tay.” Gru cười nói.

Hàn Sâm cũng không để ý. Dù sao thì chuyện hắn bắt dị chủng sớm muộn cũng có người biết, cũng không cần phải giấu diếm.

Hai người đợi một lát, nhìn thấy Trường Sinh Cù đã chiếm thế thượng phong, cắn con Nguyệt Ngọc Tê kia thương tích đầy mình. Bởi vì Trường Sinh Cù có Lĩnh Vực Trường Sinh cho nên những vết thương trên người liên tục lành lại, không có gì đáng ngại.

Cuối cùng Hàn Sâm và Gru trơ mắt nhìn Trường Sinh Cù há to miệng nuốt chửng Nguyệt Ngọc Tê đang bị thương hấp hối.

Cái đầu của con tê giác đó lớn hơn cơ thể Trường Sinh Cù rất nhiều, nó nuốt chửng trong một lần, cả cơ thể đều bị căng ra như quả bóng lớn khiến cho người ta lo lắng không biết nó có thể tiêu hóa được Nguyệt Ngọc Tê hay không.

Nhưng đây lại là một cơ hội tốt đối với Hàn Sâm, Trường Sinh Cù nuốt cả con tê giác, đang dùng toàn lực để tiêu hóa, căn bản không còn tinh thần và sức lực để đi lo đến mấy cái khác.

Hàn Sâm bay qua đó, bàn tay hóa thành đao chém ra những mảnh đao, sau đó thu tay, những mảnh đao đó lập tức trói chặt Trường Sinh Cù lại.

Trường Sinh Cù giật mình giãy dụa, song chỉ hơi động đậy một chút, mảnh đao đã cắt vào cơ thể nó. Tuy sức mạnh chữa trị của Lĩnh Vực Trường Sinh rất mạnh nhưng không thể phá tan mảnh đao đó được.

Sau khi cơ thể hồi phục thì lại giấy dụa, rồi lại bị cắt đứt. Cứ thế giấy dụa một lúc, Trường Sinh Cù bèn thành thật hơn hẳn, ở yên đó không dám nhúc nhích, sợ chạm phải mảnh đao lần nữa.

“IQ cũng không tệ.” Hàn Sâm mỉm cười, bàn tay kéo ngược về sau, con Trường Sinh Cù đó bèn bò đến theo sức mạnh trên mạng tơ, không dám đối kháng lại, sợ bị cắt đứt cơ thể lần nữa.

Nhưng bởi vì Nguyệt Ngọc Tê Ngưu trong bụng nó vẫn chưa tiêu hóa hết nên cơ thể tròn vo hành động cũng bất tiện, bò chậm một chút là bị mạng đao cắt vào vảy trên người, đau đến mức hét lên không ngừng.

“Hàn huynh đúng người lão luyện. Về phương diện khống chế sức mạnh, thủ đoạn ngưng tụ sức mạnh thành mảnh đao này đã đến trình độ thượng thừa rồi, không hề thua kém cường giả Thần Hóa.” Gru cảm thán.

“Ngươi quá khen rồi.” Hàn Sâm vẫn luôn giữ tâm trạng đề phòng với Gru.

Cho dù Gru không phải là dòng Bạch Hoàng, Hàn Sâm cũng không cảm thấy người tộc Hoàng Cực sẽ có thiện cảm với mình.

Nhưng nếu đã đồng ý đi cùng Gru một chuyến thì Hàn Sâm cũng không từ chối nữa. Nhốt Trường Sinh Cù vào trong mạng tơ, trước tiên giữ nó ở đây mài giũa tính tình của nó, sau đó Hàn Sâm bèn bay theo Gru đến nơi sâu trong Vọng Nguyệt Xuyên.

Vốn dĩ Hàn Sâm còn nghi ngờ có phải Gru có âm mưu gì đó hay không, đến nơi thì thấy quả thật chỉ có một con dị chủng Thần Hóa cấp Nguyên Cơ ở biên giới Vọng Nguyệt Xuyên.

Dị chủng cấp Thần Hóa kia trông như một con sói, toàn thân lông màu xám trắng nhưng lại có bốn con mắt, răng nanh dựng ngược thoạt nhìn vô cùng hung ác.

Khi vừa mới đến, Gru đã nói với hắn, con dị chủng Thần Hóa này tinh thông đồng thuật, thần quang phát ra từ trong mắt mạnh mẽ vô địch, tốc độ lại nhanh đến kinh người, Gru ở trước mặt nó cũng không chống đỡ được quá lâu.

Tứ Mục Yêu Lang vừa nhìn thấy Gru lập tức nổi giận, bốn mắt mở to, mỗi con mắt đều phủ lên một màu xanh yêu dị, trong nháy mắt phóng ra bốn chùm tia sáng màu xanh lao thẳng đến Gru.

Rõ ràng Tứ Mục Yêu Lang hận Gru đến cực điểm, từ đó có thể biết được chắc chắn Gru không phải là lần đầu tiên chiến đấu với nó.

Gru đã có kinh nghiệm rồi, nhìn thấy chùm sáng xanh của Tứ Mục Yêu Lang phóng đến, bèn lấy một tấm khiên ra bảo vệ cơ thể mình.

‘Tấm khiên của Gru thoạt nhìn rất kỳ lạ, trông như một cái gương thủy tinh màu bạc, xem ra cũng không chắc chắn lắm, dường như chỉ cần một cú đấm là vỡ tan.

Nhưng khi bốn tia sáng khủng bố của xích Trật Tự đánh lên tấm khiên kỳ lạ đó thì lại bị mặt gương của tấm khiên phản chiếu trở lại, Gru không hề bị thương chút nào.

“Tấm khiên lợi hại thật!” Hàn Sâm không khỏi cảm thán.

Gru là một Bán Bộ Thần Hóa lại có thể dùng một tấm khiên phản chiếu ngược lại xích Trật Tự của dị chủng Thần Hóa, thoạt nhìn không tốn chút sức lực nào, rõ ràng đó là một tấm khiên kỳ lạ không tầm thường chút nào.

Gru cười nói: "Đây là dị bảo Thần Hóa Kính Thuẫn mà Tâm công tử cho †a mượn. Tấm Kính Thuẫn này có thể phá vỡ rất nhiều đồng thuật và †ầm nhìn, ta cố ý mượn nó để đối phó con Tứ Mục Yêu Lang này. Nói ra thật xấu hổ, Kính Thuẫn chỉ có thể chặn được Đồng Quang của Tứ Mục Yêu Lang chứ không thể khiến ta theo kịp tốc độ của nó, cũng không chặn được sức mạnh cơ thể của nó. Đến đây nhiều lần như vậy rồi cũng chưa thể làm nó bị thương, ngược lại có vài lần còn suýt bị nó giết chết."

Ngừng một lúc, Gru lại nhìn Hàn Sâm nói: "Trên người Hàn huynh có bộ giáp Thần Thái Dương, dựa vào tốc độ của cánh Thần Thái Dương chắc hẳn sẽ đuổi kịp nó. Sau khi nó sử dụng Đồng Quang lần nữa, ta sẽ dùng Kính Thuẫn chắn Đồng Quang của nó, ngươi tìm cơ hội lên giết nó.

"Được." Hàn Sâm khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ đến chuyện khác: "Lúc nãy ta vừa mới nuốt hạch gen hệ Băng, có được thuật gen hệ Băng, vừa hay lúc này có thể lấy ra thử xem rốt cuộc có uy năng thế nào."

Hết chương 2717.

Chương 2718. Thuật gen hệ Băng khủng bố

Thần quang trong mắt Tứ Mục Yêu Lang phát ra như bốn tia sét chiếu thẳng đến Gru. Gru vốn rất bình tĩnh, sớm đã chuẩn bị xong rồi, ngay lúc thần quang của Tứ Mục Yêu Lang phát ra thì đã giơ Kính Thuẫn lên.

Yêu quang màu xanh chiếu lên Kính Thuần lập tức bị phản chiếu trở lại, chẳng thể tổn hại đến tấm khiên đó được, Hàn Sâm nhìn mà cảm thấy hứng thú.

Cựu lực của Tứ Mục Yêu Lang vừa cạn, tân lực vẫn chưa sinh ra. Hàn Sâm biết cơ hội của mình đã đến rồi, bèn ngưng tụ thuật gen hệ Băng mình vừa lấy được, bông tuyết trên người tung bay, biến thành một vòng xích Trật Tự băng tuyết hướng về phía Tứ Mục Yêu Lang.

Tứ Mục Yêu Lang vừa sử dụng Đồng Thuật không còn sức lực để tránh xích Trật Tự tuyết nữa, yêu quang trên người lóe sáng, muốn dùng sức mạnh cơ thể để cản một đòn này.

Chỉ nhìn thấy một tầng hơi tuyết bao phủ lấy cả người Tứ Mục Yêu Lang, từ xa nhìn như Nữ chúa tuyết đang phủ lên cơ thể của yêu lang khổng lồ.

Sức mạnh băng tuyết không thể đóng băng Tứ Mục Yêu Lang ngay lập †ức, yêu quang xích Trật Tự màu xanh trên người nó vẫn sáng lên chống lại sức mạnh của băng tuyết kia.

“Sức mạnh của thuật gen hẹ Băng chỉ có vậy thôi sao 2” Hàn Sâm hơi thất vọng, sức mạnh thế này cũng không khác biệt lắm so với khi hắn sử dụng bộ giáp Thần Thái Dương, không hề có điểm đặc biệt nào. Sức mạnh đóng băng cũng không mạnh lắm kém xa với kỳ vọng của hắn.

Nếu chỉ như vậy thì hắn không cần phải vất vả luyện hóa hạch gen nữa. Bộ giáp Thần Thái Dương có thể sử dụng liên tục, còn thuật gen này mới sử dụng một lần mà sức mạnh đã cạn kiệt, cần phải đợi rất lâu mới có thể sử dụng lại lần nữa, dùng bất tiện hơn nhiều so với bộ Thần Thái Dương.

Nhưng mà thời gian trôi qua, cục diện lại xảy ra sự thay đổi bất ngờ. Vốn dĩ một đòn không thể đóng băng Tứ Mục Yêu Lang, Hàn Sâm còn cho rằng đòn này chỉ kết thúc như vậy thôi.

Dù sao thì Tứ Mục Yêu Lang đang vội vã mà cũng đỡ được một đòn này, đến khi nó hồi phục lại tinh thần, dùng toàn lực chống đỡ thì sẽ dễ dàng trừ khử sức mạnh của đòn này.

Nhưng sự việc lại không phát triển theo hướng như vậy, sức mạnh Tứ Mục Yêu Lang dùng để chống lại sức mạnh đóng băng không những không gia tăng mà liên tục suy yếu, còn sức mạnh đóng băng ảnh hưởng đến nó ngày càng lớn hơn.

Trong lòng Hàn Sâm thầm kinh ngạc, sau khi cẩn thận quan sát thì nhìn thấy bốn con mắt của Tứ Mục Yêu Lang mở mà như không mở, giống như dáng vẻ rất buồn ngủ vậy, dường như sẽ ngủ bất cứ lúc nào.

“Hệ Băng mang theo sức mạnh ngủ đông à?” Hàn Sâm thầm vui mừng.

Tuy Tứ Mục Yêu Lang có thể chống đỡ được sức mạnh đóng băng nhưng không chống đỡ được cơn buồn ngủ, ý thức dần mơ hồ, yêu quang trên người cũng nhạt dần, cũng không còn sức lực đánh tan sức mạnh đóng băng trên người nữa.

Sức mạnh đóng băng đó cũng không phải là sức mạnh cuồng bạo, chỉ là từ từ hạ nhiệt độ cơ thể nó, đóng băng nó từng chút một. Không lâu sau Tứ Mục Yêu Lang không chịu nổi cơn buồn ngủ nhắm mắt lại, lập tức biến thành tượng băng.

Gru kinh ngạc, hồi lâu mới nhìn Hàn Sâm, sắc mặt vô cùng kỳ lạ nói: “Thuật gen hệ Băng thật lợi hại, rõ ràng đã ngưng tụ ra xích Trật Tự rồi, đây chắc hẳn là thuật gen cấp Thần Hóa đúng không ?”

Hàn Sâm khẽ gật đầu: “Ta cũng là cơ duyên trùng hợp có được hạch gen Thần Hóa này, sau khi may mắn luyện hóa mới có được một thuật gen hệ Băng như vậy.”

Gru càng thêm xúc động: “Hóa ra là sức mạnh của hạch gen cấp Thần Hóa. Hạch gen Thần Hóa vô cùng hiếm thấy, cho dù trong tộc Hoàng Cực bọn ta cũng không thấy nhiều, hơn nữa bình thường chỉ có cường giả cấp Thần Hóa mới có thể dung hòa hạch gen Thần Hóa, cơ duyên này của ngươi thật sự quá lớn rồi.”

“Cũng không tính là gì, dựa vào thực lực của tộc Hoàng Cực, trước đây Gru huynh muốn có hạch gen Thần Hóa chắc cũng không khó đúng không ?” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Khó chứ, lấy được hay không là một chuyện, mà cho dù lấy được thì trước khi thăng lên Thần Hóa e rằng ta cũng không thể dung hòa hấp thu được.” Gru không nói nhiều, đi đến Tứ Mục Yêu Lang.

Lúc này Tứ Mục Yêu Lang đã bị đóng băng ngủ mê hoàn toàn nhưng sức mạnh đóng băng không thể giết chết nó được, nó vẫn giữ được sức sống.

“Xem ra vẫn phải làm phiền Hàn huynh đích thân chém nó rồi.” Gru nói.

Hàn Sâm cũng không từ chối. Khi hắn sử dụng bộ Thần Thái Dương đã có đủ sức mạnh chiến đấu chính diện với Tứ Mục Yêu Lang, huống chỉ hiện tại Tứ Mục Yêu Lang không thể cử động, cũng không thể ngưng †ụ sức mạnh chống đỡ.

Sức mạnh bộ Thần Thái Dương bạo phát, Hàn Sâm chém một đao về phía Tứ Mục Yêu Lang đang ngủ say, chém một nhát thật sâu vào cổ của Tứ Mục Yêu Lang.

Chỉ là trong vết thương đó không có máu chảy ra, máu cũng đã bị đông cứng, còn Tứ Mục Yêu Lang vẫn đang ngủ say không hề tỉnh lại khi bị thương.

Hàn Sâm chém bốn đao liên tiếp mới có thể chặt đứt đầu của Tứ Mục Yêu Lang, cùng lúc đó sinh cơ trên người Tứ Mục Yêu Lang cũng hoàn †oàn chấm dứt.

“Giết dị chủng Thần Hóa Tứ Mục Yêu Lang, phát hiện gen dị chủng Thần Hóa.”

“Thuật gen hệ Băng này cũng được đấy, sức mạnh đóng băng còn thêm sức mạnh ngủ đông, lợi hại ra phết.” Hàn Sâm thầm vui mừng, đang tính toán xem có nên luyện hóa hai hạch gen hệ Hỏa khác hay không.

Gru khen vận may của Hàn Sâm thật tốt, lại có được một thuật gen Thần Hóa lợi hại như vậy, nhưng vẫn có chút buồn rầu nói: “Vốn dĩ ta muốn xem đao pháp của ngươi nhiều hơn, như thế này lại chẳng xem được gì.”

“Đao pháp lúc nào xem cũng được, vẫn là giết dị chủng quan trọng hơn. Theo giao ước, gen dị chủng của Tứ Mục Yêu Lang này ta muốn chia một nửa.” Hàn Sâm nói.

“Đó là đương nhiên.” Gru gật đầu nói.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, tốn nhiều sức lực mới chém được Tứ Mục Yêu Lang ra làm hai. Hai người mỗi người một nửa xác sói, lúc này mới quay về.

Quay lại nơi trói Trường Sinh Cù trước đây, nhìn thấy nó ngoan ngoãn cuộn tròn ở đó không nhúc nhích, sợ cử động là bị cắt vào cơ thể, xem ra cũng chịu không ít khổ sở.

Hàn Sâm kéo mạng tơ, sau khi chào tạm biệt với Gru bèn mang theo Trường Sinh Cù bay về dưới Tinh Thần Thụ.

Nhân lúc xung quanh không có ai, Hàn Sâm mang mảnh tinh thể đen ra, trực tiếp đút cho Trường Sinh Cù.

Mới đầu Trường Sinh Cù đó không chịu mở miệng, Hàn Sâm vừa thu mảnh đao lại, những mảnh đó lập tức thít chặt vào vảy của nó khiến nó chịu không nổi mà kêu lên, nhanh chóng mở miệng ra.

Hàn Sâm đẩy tinh thể đen vào miệng nó, nhìn nó nuốt xuống mới nới lỏng mảnh đao ra.

“Nếu không có hiệu quả với dị chủng thì chỉ có thể đem về Tí Hộ Sở thử với sinh vật thôi.” Nhìn Trường Sinh Cù nằm sấp ở đó khẽ nhúc nhích, giống như một cô vợ nhỏ bị ngược đãi, trong lòng Hàn Sâm thầm nói.

Chỉ mới qua hai ngày, điều khiến Hàn Sâm kinh ngạc vui mừng đã xuất hiện. Vảy trên người Trường Sinh Cù bắt đầu tróc ra, những chiếc vảy mới càng thêm trong suốt lấp lánh. Điều quan trọng chính là trên những chiếc vảy mới đó còn có dấu vết mơ hồ của xích Trật Tự.

Tuy vẫn chưa thành hình hoàn toàn nhưng lại là một tín hiệu vô cùng rõ ràng.

“Tinh thể đen có thể khiến Trường Sinh Cù lột xác biến thành cấp Thần Hóa thật sao?” Hàn Sâm vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Hết chương 2718.

Chương 2719. Nguyên thể gen

Vài ngày ngắn ngủi trôi qua, Trường Sinh Cù đã lớn lên giống như rắn đang lột xác vậy, những phiến vảy từng lớp rơi xuống, cơ thể của nó không ngừng thu nhỏ lại.

Nhưng dấu vết của xích Trật Tự trên cơ thể thu nhỏ của nó càng rõ ràng hơn, dường như đã có thể chạm tới cấp Thần Hóa.

"Nếu tinh thể đen thật sự có thể khiến dị chủng thăng cấp lên Thần Hóa thì quá đáng sợ rồi. Tuy sinh vật ở Tí Hộ Sở có gen lành nhưng dù sao năng lượng sinh mệnh cũng khá thấp, còn nguồn năng lượng để dị chủng cấp Vương thăng lên Thần Hóa thì thật sự không thể ước lượng được. Tinh thể đen lại có thể khiến Trường Sinh Cù lột xác đến bước này trong thời gian ngắn như vậy, sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong đó quả thật không thể tưởng tượng nổi." Hàn Sâm thầm kinh ngạc. Tuy là thử nghiệm của Hàn Sâm nhưng kết quả lại khiến Hàn Sâm có hơi không dám tin.

Mấy ngày tiếp theo, Trường Sinh Cù vẫn không ngừng lột xác, mãi cho đến ngày thứ mười, cơ thể Trường Sinh Cù như được đúc thành từ tinh thể, ánh sáng trên người óng ánh chớp động, không kiềm lại được mà phát ra từ trong máu thịt, ngưng tụ thành xích Trật Tự.

Cây cối xung quanh nó đều điên cuồng sinh trưởng, cảnh tượng này khiến cho Hàn Sâm hơi kinh ngạc.

"Xem ra Trường Sinh Cù chắc đã thăng lên Thần Hóa rồi." Hàn Sâm đang suy nghĩ, bỗng nhiên nhìn thấy Trường Sinh Cù đau khổ ngửa đầu, thét lên một âm thanh kỳ lạ, xích Trật Tự thánh quang trên người bùng nổ như núi lửa.

"Sắp thăng cấp rồi sao?" Nhìn thấy Trường Sinh Cù đã bị xích Trật Tự thánh quang bao quanh như mặt trời, Hàn Sâm nheo mắt, tâm mắt lại không thể nhìn xuyên vào trong, chỉ có thể cảm nhận được vị trí của Trường Sinh Cù đang xảy ra sự dao động sức mạnh khủng khiếp như phản ứng nhiệt hạch.

Hàn Sâm không thể không dịch ra xa Trường Sinh Cù để tránh bị luồng sóng dao động đáng sợ đó làm bị thương.

Sau khi sức mạnh khủng bố đó biến mất, thánh quang cũng dần thu lại, Hàn Sâm mới nhìn rõ tình hình của Trường Sinh Cù, hắn lập tức ngẩn ra.

Trường Sinh Cù lại không thấy đâu nữa, chỉ có một mảnh tinh thể đen rơi ngay ở vị trí Trường Sinh Cù nằm ban nấy.

"Đây… Đây là chuyện gì vậy…" Hàn Sâm kinh ngạc, triệu hồi kính Tử Đồng Thần Điệp ra, cẩn thận quan sát xung quanh mảnh tinh thể đen đó.

Nơi đó đã không còn Trường Sinh Cù nữa, hoàn toàn mất đi dấu vết của Trường Sinh Cù. Dường như nó cứ biến mất như vậy, ngoài mảnh tinh thể đen ra thì ở đó cũng không còn lưu lại thứ gì nữa, ngay cả một chiếc vảy cũng không có.

Hàn Sâm cẩn thận từng li từng tí đến gần mảnh tinh thể đen, tỉ mỉ đánh giá mảnh tinh thể đen đó thì phát hiện tuy tinh thể đen không xảy ra thay đổi gì lớn nhưng lại mơ hồ có thể thấy được bên trong tinh thể đen dường như có ảo ảnh của Trường Sinh Cù đang dần dần tan ra.

Chỉ qua một lúc, ảo ảnh của Trường Sinh Cù đã biến mất tăm, tinh thể đen hoàn toàn hồi phục lại dáng vẻ ban đầu, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

"Sao lại thế này?" Hàn Sâm lạnh cả người, trong lòng mừng thầm: "Thật may ta không tự ăn tinh thể đen, nếu không rất có thể sẽ có kết cục giống với Trường Sinh Cù. Xem ra mảnh tinh thể đen này không hề giống với mảnh mà ta có được."

Nhìn thấy mảnh tinh thể đen nằm trên đất nhưng Hàn Sâm lại không dám đụng vào. Mọi thứ xảy ra lúc nãy thật sự quá kỳ lạ.

Đang lúc Hàn Sâm kinh ngạc nhìn chằm chằm đánh giá tinh thể đen, mảnh tinh thể đen đó lại cử động, giống như hạt đậu bị chấn động trong trận động đất, lăn tới lăn lui trên mặt đất.

Rắc!

Một lát sau, mảnh tinh thể đen đó đột nhiên vỡ ra, cách vỡ ra không thể nào tưởng tượng được. Nếu miễn cưỡng hình dung thì có thể dùng từ “chuyển hoá”.

Tinh thể đen không ngừng biến hóa. Trước ánh mắt kinh ngạc của Hàn Sâm, mảnh tỉnh thể đen lại hóa thành dáng vẻ của Trường Sinh Cù, chỉ là khác với Trường Sinh Cù trong suốt như tuyết trắng, cả người Trường Sinh Cù do tinh thể đen biến thành cũng là một màu đen như vậy. Cùng với sự lột xác không ngừng của cơ thể nó, hình dáng của tinh thể đen cũng dần thay đổi, cuối cùng hình thành nên một cơ thể máu thịt màu đen, cứ thế lại hóa thành một con Trường Sinh Cù sống SỜ SỜ.

Giây tiếp theo, Trường Sinh Cù do tỉnh thể đen hóa thành mở to mắt, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng nhìn chằm chằm vào nó. Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra, thậm chí hắn cũng không biết đây rốt cuộc có phải là Trường Sinh Cù hay không.

Một con người và một con vật nhìn nhau một lúc lâu, không ai động đậy.

Áo Giáp Hắc Tinh vẫn luôn yên lặng trong hồn hải của Hàn Sâm lại đột nhiên động đậy, từ trong hồn hải của Hàn Sâm bay ra ngoài, bắt lấy Trường Sinh Cù do tinh thể đen hóa thành.

Trường Sinh Cù không hề phản kháng bị Áo Giáp Hắc Tinh nắm trong tay.

Một cảnh tượng kỳ lạ xảy ra, trong tay của Áo Giáp Hắc Tinh, Trường Sinh Cù lại biến thành tinh thể đen. Hàn Sâm vẫn chưa làm rõ rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thì Áo Giáp Hắc Tinh đã nắm mảnh tinh thể đen đó bay trở lại hồn hải của Hàn Sâm.

Cùng lúc đó, Áo Giáp Hắc Tinh tỏa ra một mùi kỳ lạ phảng phất, khóa chặt cơ thể Hàn Sâm và hồn hải lại với nhau, khiến cho khí tức trên cơ thể Hàn Sâm thu lại, chỉ còn lại sức mạnh Băng Cơ Ngọc Cốt có thể khiến người khác cảm nhận được.

Hàn Sâm vô cùng thắc mắc không biết Áo Giáp Hắc Tinh rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng Hàn Sâm biết, Áo Giáp Hắc Tinh làm vậy nhất định là có nguyên nhân của nó, nó sẽ không thể nào vô duyên vô cớ làm ra chuyện này. Trước đây xảy ra tình huống như thế này gần như đều có liên quan đến Thần Điện Gen.

Ngay lúc Hàn Sâm đang chau mày suy nghĩ thì lại nhìn thấy một người bước tới từ đằng xa, chỉ vài bước đã đến gần Tinh Thần Thụ.

Hàn Sâm nhìn thấy gương mặt của người đó lập tức kinh ngạc trong lòng, bởi vì trông hắn có vẻ rất giống với người tộc Thái Thượng nhưng gương mặt hắn lại khiến Hàn Sâm nhớ mãi không quên.

Trong tháp Thiên Mệnh trên sa mạc, Hàn Sâm đã gặp một vị Thần Ngẫu tự xưng là Thần Hư Vô, gương mặt giống hệt như thế này, song khí chất của Thần Ngẫu đó lại không thể so được với người trước mặt này.

Tuy giống nhau nhưng người này lại có phẩm chất có một không hai. Nếu như đặt vị Thần Ngẫu kia chung một chỗ với hắn, cho dù giống nhau thế nào thì cũng khiến người khác cảm thấy Thần Ngẫu kia chỉ là một tên nô bộc mà thôi.

“Đây không phải là bản thể của Thần Hư Vô chứ?!” Trong lòng Hàn Sâm khẽ động, bỗng nhiên hiểu ra tại sao Áo Giáp Hắc Tinh lại làm ra chuyện ban nãy.

“Lạ thật, vừa nãy ở đây rõ ràng xuất hiện khí tức của nguyên thể gen, sao giờ lại không thấy nữa rồi. Lẽ nào bị tên nào đó nhanh chân đến trước rồi sao? Không thể nào, khu vực này thuộc về ta, mấy tên kia không thể nào cảm nhận được trước ta mới đúng chứ.” Thần Hư Vô khẽ chau mày, ánh mắt dừng lại trên người Hàn Sâm dưới gốc cây.

“Ngươi có nhìn thấy sinh vật kỳ lạ nào xuất hiện ở gần đây không?” Thần Hư Vô đi đến trước mặt Hàn Sâm hỏi.

“Sinh vật kỳ lạ gì?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

Thần Hư Vô khẽ chau mày, rõ ràng cảm thấy câu nói ban nãy của mình hơi dư thừa, cho dù sinh vật trước mặt hắn nhìn thấy nguyên thể gen thì đời nào chịu lấy ra.

“Có thể nhìn thấy bản thần cũng xem như là cơ duyên của ngươi. Bản thần có thể thực hiện một nguyện vọng của ngươi. Nói ra điều ước của ngươi đi, điều ước gì bản thần cũng có thể thực hiện giúp ngươi.” Thần Hư Vô từ trên cao nhìn xuống, thản nhiên nói với Hàn Sâm.

Hết chương 2719.

Chương 2720. Lựa chọn của Thần Hư Vô

“Ngươi là thần 2” Hàn Sâm cố ý tỏ ra kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, một vị thân không gì không làm được.” Nét mặt Thần Hư Vô không thay đổi nói.

“Nhưng cha ta nói với ta, trên thế này căn bản không có thần, khoa học mới là chân lý.” Nét mặt Hàn Sâm như nhìn thấy kẻ lừa đảo vậy, nhìn Thần Hư Vô nói.

“Đó là do cha ngươi vô tri.” Thần Hư Vô nhìn Hàn Sâm lại nói tiếp: “Hóa ra là Tinh tộc, chẳng trách. Chỉ học được một chút bề ngoài của nguyên lý vũ trụ đã tự cho là mình hiểu rõ toàn bộ vũ trụ, một đám ngu xuẩn kiêu căng.”

Thần Hư Vô không chấp được sự thiếu hiểu biết của Hàn Sâm, lạnh nhạt nói: “Ngươi có thể nói ra bất cứ nguyện vọng nào, ví dụ như thăng lên Thần Hóa hoặc là có được dị bảo Thần Hóa tối cao, thậm chí trở thành chủ nhân của Thiên Ngoại Thiên, bản thần cũng có thể thực hiện nguyện vọng của ngươi ngay lập tức, để cho ngươi biết được thế nào là thần thật sự”

Hàn Sâm chớp chớp mắt, tỏ vẻ ngây thơ đáp: “Nhưng ta không hề muốn những thứ này.

“Ngươi không muốn trở thành cường giả của thế giới này sao, không muốn xưng bá cả vũ trụ sao? Những chuyện này đối với thần chỉ là việc nhỏ như một cái nhấc tay mà thôi. Chỉ cần ngươi cầu nguyện, bản thần sẽ lập tức thực hiện nó.” Thần Hư Vô mê hoặc nói.

“Muốn mấy thứ đó thì có ích gì?” Vẻ mặt Hàn Sâm nghỉ ngờ nhìn Thần Hư Vô hỏi.

Thần Hư Vô gần như đã trả lời câu hỏi như thế này vô số lần. Sau khi nghe câu hỏi của Hàn Sâm bèn nói: “Như thế ngươi sẽ có được mọi thứ ngươi muốn, người đẹp khác giới của các tộc đều trở thành đồ chơi của ngươi, cường giả các tộc sẽ trở thành nô bộc của ngươi, ngươi sẽ là chúa tể của cả vũ trụ, nhận được sự sùng bái và kính sợ của tất cả các sinh vật.”

“Những thứ này thật vô vị, ta đều không cần.” Hàn Sâm nào muốn ước mấy điều ước đó chứ. Nếu hắn thật sự ước điều ước như vậy thì e rằng sẽ bị Thần Hư Vô nghiền nát đến xương cốt cũng không chừa lại mất.

“Vậy ngươi muốn gì?” Thần Hư Vô chau mày hỏi. Tên nhóc thoạt nhìn ngơ ngác ở trước mặt dường như khó kiểm soát hơn trong tưởng tượng của hắn.

“Hiện tại ta đã hạnh phúc lắm rồi, chẳng cần gì nữa cả. Nếu ngươi thật sự là thần thì nên giữ lại điều ước đó cho những người đang phải chịu khổ sở, cần sự giúp đỡ đi.” Hàn Sâm còn chỉ bảo ngược lại Thần Hư Vô.

Hắn biết những thần linh giống như Đế Thuân sẽ không trực tiếp ra tay với sinh vật trong vũ trụ, cho nên Thần Hư Vô này cũng không thật sự đáng sợ.

Nét mặt của Thần Hư Vô hơi khó coi, nếu gặp tên Hàn Sâm này sớm hơn thì hắn nhất định sẽ nghĩ mọi cách khiến Hàn Sâm phải cầu nguyện.

Nhưng hôm nay hắn đến đây để tìm nguyên thể gen, không có tâm trạng lãng phí thời gian nói mấy lời dư thừa với Hàn Sâm, lạnh lùng nhìn Hàn Sâm rồi xoay người đi đến một nơi khác, không thèm để ý đến Hàn Sâm

nữa. Hắn muốn đi xung quanh mấy nơi gần đó để xem có thể tìm thấy manh mối liên quan đến nguyên thể gen hay không.

Thấy Thần Hư Vô rời đi, trong lòng Hàn Sâm thầm thở phào nhẹ nhõm nhưng Áo Giáp Hắc Tinh vẫn khóa hồn hải và cơ thể của hắn vào nhau. Rõ ràng bây giờ không phải là lúc nên vui vẻ, Thần Hư Vô chắc vẫn chưa rời đi.

“Ngươi không đi thì ta đi là được rồi.” Hàn Sâm định rời khỏi cây Tinh Thần, cách xa Thần Hư Vô, đợi khi hắn đi rồi mới quay lại.

Nhưng Hàn Sâm chưa bay được bao lâu thì nhìn thấy Thần Hư Vô xuất hiện trước mặt hắn không xa, rõ ràng là bay về phía hắn.

Thần Hư Vô không phát hiện được nguyên thể gen ở gần đó, lại quay về tìm Hàn Sâm.

Ở gần đây chỉ có một sinh vật là Hàn Sâm. Nếu nguyên thể gen từng xuất hiện thì Hàn Sâm chính là sinh vật có khả năng nhìn thấy nguyên thể gen nhất. Hắn nhất định phải nhìn được ký ức của Hàn Sâm.

Nét mặt Hàn Sâm không đổi tiếp tục bay về phía trước, tốc độ không nhanh không chậm, không muốn để cho Thần Hư Vô nghỉ ngờ hắn.

“Suy nghĩ kỹ chưa, hiện tại ngươi vẫn còn có cơ hội ước đó.” Thân Hư Vô lại đến trước mặt Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm nói.

“Ta thật sự không có nguyện vọng nào cần thực hiện cả, ngươi nên đi hỏi người khác đi.” Hàn Sâm nói xong bèn lách qua Thần Hư Vô định rời đi.

“Muốn ngươi ước thì cứ ước đi, cần gì nhiều lời như vậy chứ.” Sắc mặt Thần Hư Vô trở nên lạnh nhạt, phất tay một cái lập tức đánh vỡ không gian, tạo ra một vết nứt vô cùng đáng sợ khiến Hàn Sâm cảm thấy dường như cả thế giới đều vỡ vụn trước mặt hắn.

Tính tình của Thần Hư Vô rõ ràng không tốt đẹp gì. Ít ra Đế Thuân trước đó còn lừa gạt này nọ, còn tên này chẳng thèm lừa nữa, trực tiếp hù dọa Hàn Sâm.

Đáng tiếc Hàn Sâm không phải kẻ nhát gan, hắn vẫn có chút hiểu biết về cái tên Thần Hư Vô tự xưng là thần này, đương nhiên cũng không bị hắn dọa sợ.

“Con người ta tính tình nóng nảy, ngươi bảo ta ước ta cứ không ước đấy, ngươi làm gì được ta. Nếu ngươi thật sự là thần, có bản lĩnh thì giết ta đi?” Hàn Sâm tỏ vẻ bướng bỉnh, cứng đầu cứng cổ nói.

Thần Hư Vô cực kỳ kinh ngạc. Hắn chỉ dùng một tay mà xé cả trời, cho dù cường giả cấp Thần Hóa nhìn thấy cũng sẽ bị dọa vỡ mật nhưng ai ngờ lại gặp phải một tên ngốc như thế này, khiến Thần Hư Vô thật sự bất lực.

Nếu có thể ra tay thì Thần Hư Vô đã đánh chết Hàn Sâm từ lâu rồi, cưỡng ép lấy ký ức của hắn. Đáng tiếc hắn lại không thể ra tay với sinh vật trong đại vũ trũ.

“Giỏi lắm.” Thần Hư Vô không nói lời nào nữa mà xoay người rời đi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi, hư không bị xé rách cũng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

“Những tên này thật sự không thể động thủ trong đại vũ trụ, hoặc là nói trong tình huống không thực hiện được một số điều kiện nào đó thì không thể ra tay. Nếu đã như vậy, cho dù chúng thần đều là kẻ địch với †a thì đã sao? Chỉ cần không ước còn sợ bọn họ có thể ăn ta sao?” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Song Áo Giáp Hắc Tinh vẫn chưa mở khóa khiến Hàn Sâm biết được Thần Hư Vô vẫn chưa thật sự rời đi, cũng chỉ đành tạm thời thu lại một vài hành vi của mình, thành thật quay lại dưới gốc cây Tinh Thần Thụ.

Nhưng ai ngờ không lâu sau, Linh Lung và Lý Khả Nhi lại mang theo Bảo Nhi đến bên Tinh Thần Thụ.

Hàn Sâm thầm kêu không ổn. Thần Hư Vô không thể tóm được hắn, nói không chừng sẽ nghĩ cách đối phó người bên cạnh hắn, vậy Linh Lung và Lý Khả Nhi chẳng phải là điểm đột phá tốt nhất sao.

Hàn Sâm chỉ đành ghi lại lo lắng của mình vào Tiểu Ngọc Dũng, để cho Linh Lung và Lý Khả Nhi cảm nhận được nỗi lo của hắn, như vậy các nàng sẽ tự mình cẩn thận.

Linh Lung và Lý Khả Nhi cảm nhận được sự lo lắng của Hàn Sâm bèn hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hàn Sâm kể lại một lượt chuyện gặp phải Thần Hư Vô và nhắc nhở các nàng phải cẩn thận.

Trong lúc ba người nói chuyện, Bảo Nhi tự mình chạy đến dưới Tinh Thần Thụ chơi đùa. Đang lúc ôm quả Tinh Thần đu đưa thì đột nhiên có một người đàn ông xuất hiện bên cạnh nàng dưới tán cây Tinh Thần Thụ.

“Bạn nhỏ, muốn cái này không?” Trong tay Thần Hư Vô cầm lấy viên bảo thạch óng ánh, mỉm cười đi đến trước mặt Bảo Nhi, lắc lắc bảo thạch trong tay nói.

Thần Hư Vô có ý định xuống tay với người bên cạnh Hàn Sâm giống như hắn nghĩ. Song lựa chọn của Thần Hư Vô không phải là Linh Lung và Lý Khả Nhi, mà là Bảo Nhi thoạt nhìn ngây thơ vô tội kia.

Bảo Nhi nhìn viên bảo thạch óng ánh trong tay Thần Hư Vô, con mắt dần mở to ra, dường như rất kinh ngạc.

Hết chương 2720.

Chương 2721. Gương Tuyền Cơ

“Bảo thạch đẹp thật.” Hai mắt Bảo Nhi sáng lấp lánh, nhìn vào bảo thạch trong tay Thần Hư Vô, nói.

Khóe miệng Thần Hư Vô hơi nhếch lên, lộ vẻ đắc ý: “Muốn không? Chỉ cần ngươi nói muốn, nó sẽ là của ngươi.”

“Thật sao?” Bảo Nhi vui mừng, thậm chí còn có vẻ khó tin, nhìn Thần Hư Vô.

“Đương nhiên là thật, cô bé đáng yêu như ngươi, chỉ cần ngươi mở miệng, ngươi đòi cái gì cũng được.” Thần Hư Vô vô cùng thân sĩ nói.

“Ngươi đúng là một người tốt.” Bảo Nhi vừa phấn khích vừa nói.

Thần Hư Vô nở nụ cười, đưa bảo thạch đến trước mặt Bảo Nhi, vừa cười vừa nói: “Chỉ cần ngươi nói một câu ngươi muốn, viên bảo thạch này thuộc về ngươi.”

Bảo Nhi vừa si mê ngắm nhìn viên bảo thạch kia vừa vươn bàn tay nhỏ đã không kìm được ra.

Trong lòng Thần Hư Vô thầm đắc ý: “Quả nhiên sinh vật giống cái đều giống như mấy con Cự Long xấu xí kia, bất kể lớn nhỏ đều thích những món đồ sáng lấp lánh.”

Nhưng Bảo Nhi lại bất ngờ rụt tay về, vẻ mặt đầy thất vọng, nói: “Ta vẫn nên thôi vậy.”

“Tại sao chứ? Sao tự dưng từ bỏ thế?” Thần Hư Vô tỏ vẻ kinh ngạc, không hiểu vì sao Bảo Nhi lại đột nhiên thay đổi ý định.

“Mẹ nói, không thể tùy tiện lấy đồ của người lạ.” Bảo Nhi trưng gương mặt vô cùng nghiêm túc, nói. Nhưng ánh mắt thì vẫn nhìn chằm chằm vào viên bảo thạch kia, dáng vẻ dường như cực kỳ thích lại phải vô cùng nhẫn nhịn.

“Thì ra là thế.” Thần Hư Vô vừa cười vừa nói: “Đồ của người lạ đương nhiên không thể tùy tiện nhận lấy rồi. Nhưng ta không phải người lạ mà là bạn thân của cha ngươi. Nên đồ của ta thì ngươi có thể nhận.”

“Ngươi là bạn của cha ta?” Bảo Nhi ngạc nhiên hỏi.

“Đúng thế, là bạn vô cùng thân.” Khi Thần Hư Vô nhắc đến chữ bạn thân còn cố gắng nhấn giọng.

“Đã là bạn của cha vậy thì không phải người lạ rồi.” Bảo Nhi vui vẻ nói.
“Dĩ nhiên không phải.” Thần Hư Vô gật đầu đáp.

“Cảm ơn chú, ta nhận viên bảo thạch đó.” Bảo Nhi vươn tay cầm lấy bảo thạch trong tay Thần Hư Vô.

Thần Hư Vô cầm bảo thạch trong tay, buông không được, mà không buông cũng không được. Bảo Nhi còn chưa cầu nguyện, cứ để bị lấy đi thế này, Thần Hư Vô chẳng nhận được cái lợi nào.

Thần Hư Vô vẫn không nói gì, vì thế Bảo Nhi mang vẻ mặt hoài nghỉ nhìn hắn, nói: “Chú, không phải là ngươi tiếc rẻ không đưa bảo thạch cho ta đấy chứ? Thôi bỏ đi, mẹ đã dạy Bảo Nhi là đứa trẻ ngoan không cướp đồ người khác thích.”

Mặc dù ngoài miệng Bảo Nhi nói thế, nhưng gương mặt thì lại lộ vẻ ghét bỏ, rõ ràng là cảm thấy Thần Hư Vô quá keo kiệt, không nỡ tặng bảo thạch cho nàng.

“Khụ khụ, ngươi còn chưa nói có muốn hay không mà?” Thần Hư Vô hơi mất tự nhiên, nói.

“Chú, vật quý giá thế này, ngươi vẫn nên cất kỹ đi.” Bảo Nhi nói xong liền rụt tay về, xoay người chuẩn bị rời đi.

Mặc dù ngoài miệng Bảo Nhi không nói gì nhưng ánh mắt khinh bỉ khi xoay mặt đi khiến trong lòng Thần Hư Vô phiền não sắp nôn ra máu tới nơi.

Đường đường là Thần Hư Vô mà lại bị một đứa nhóc khinh bỉ.

“Bảo Nhi đừng đi mà, viên bảo thạch này vốn dĩ chú định tặng cho ngươi mà. Vừa rồi chỉ là nhất thời thất thần, ngươi mau nhận đi này.” Thần Hư Vô tất nhiên không để tâm đến một viên bảo thạch, định dùng bảo thạch để trấn an Bảo Nhi trước rồi nói sau, không thể để con bé cứ đi như thế được.

“Thật sự muốn tặng cho ta sao? Thật sự ngươi không phải đang tiếc rẻ sao?” Bảo Nhi hoài nghi nhìn Thần Hư Vô.

“Chỉ là một viên bảo thạch mà thôi, với ta mà nói nó chẳng đáng kể chút nào.” Thần Hư Vô nhét thẳng viên bảo thạch vào trong tay Bảo Nhi.

“Cảm ơn chú, ngươi đúng là một người tốt.” Bảo Nhi cầm viên bảo thạch, cuối cùng cũng nở nụ cười, ngọt ngào nói cảm ơn.

“Ngươi thích là tốt rồi” Thần Hư Vô cười nói, nhưng trong lòng thì than: “Chỉ sợ ngươi không lấy, nếu ngươi đã chịu nhận đồ của ta, thế thì dễ dàng hơn rồi.”

Bảo Nhi vô cùng hứng thú với viên bảo thạch kia, cầm trong tay lật qua lật lại ngắm nghía.

Thần Hư Vô duỗi tay mò mẫm, lại lấy ra thêm một viên bảo thạch càng †o càng đẹp hơn nữa: “Bảo Nhi, ngươi nhìn xem viên bảo thạch này có phải còn đẹp hơn không, ngươi muốn có không nào?”

Bảo Nhi liếc mắt nhìn sang viên bảo thạch to cỡ nắm tay trong tay Thần Hư Vô, chớp chớp mắt, nói: “To quá thì tục lắm, ta vẫn thích viên này hơn.”

Dứt lời, Bảo Nhi không thèm để ý tới Thần Hư Vô nữa, tự chơi với viên bảo thạch kia trong tay mình.

Trong lòng Thần Hư Vô vô cùng phiền muộn. Vốn cho là dùng một viên bảo thạch to hơn đẹp hơn là có thể dụ dỗ được Bảo Nhi tiếp tục sa đọa. Nhưng ai biết lại bị chê.

Xem ra dùng bảo thạch để dụ dỗ Bảo Nhi là không được rồi. Tròng mắt Thần Hư Vô xoay một vòng, lại nảy ra ý tưởng khác.

Bảo Nhi ngồi trên quả Tinh Thần, ngẩng đầu nhìn sang, chợt thấy trong tay Thần Hư Vô cầm một chiếc gương đồng cổ. Đường kính của chiếc gương cổ kia chỉ có mười mấy phân, nhìn vô cùng tinh xảo.

Mặt trước nhẵn bóng soi được, mặt sau lại rất nhiều đường đan xen nhau. Trong mỗi ô đều có một vài ký hiệu kỳ lạ, trông hơi giống la bàn.

“Đây là gì thế?” Bảo Nhi tò mò nhìn chiếc gương cổ trong tay Thần Hư Vô.

“Đây là gương Tuyền Cơ, dị bảo cấp Chân Thần, có thể nhìn thấy quá khứ và tương lai…” Thần Hư Vô cầm gương cổ trong tay nói khoác một hồi lâu. Tuy nói có hơi quá nhưng thực tế chiếc gương này đúng là bất phàm. Hơn

nữa, để có được chiếc gương này, Thần Hư Vô đúng là đã hao phí không ít tâm cơ và tâm huyết.

Tuy Thần Hư Vô và Đế Thuân được xưng là thần nhưng họ cũng không thể nào tạo ra đồ vật từ không khí được. Đồ vật mà họ có được, hoặc nói là thứ có thể dùng được đều đã tồn tại ở trong vũ trụ này rồi, không thể nào tùy tiện nghĩ cái gì thì biến ra cái đó được.

Chiếc gương Tuyền Cơ này chính là dị bảo mà một vị cường giả cấp Chân Thần từ một nghìn tỷ năm trước yêu thích nhất. Thần Hư Vô đấu trí đấu dũng với vị cường giả cấp Chân Thần kia, dây dưa mấy trăm năm, cuối cùng mới khiến vị cường giả đó rơi vào bây, chấp nhận ước nguyện và chiếm lấy thọ nguyên của người đó, lại còn lấy được chiếc gương Tuyền Cơ này.

Đây là món chiến lợi phẩm mà Thần Hư Vô vô cùng đắc ý. Bởi vì trước đó cũng có một vị thần định tính kế vị cường giả cấp Chân Thần kia, kết quả không thể thành công, cuối cùng còn bị Thần Hư Vô đắc thủ. Vì vậy dù chiếc gương này vô dụng với hắn nhưng hắn vẫn luôn mang theo gương Tuyền Cơ bên người, bây giờ vừa lúc lấy ra dụ dỗ Bảo Nhi.

“Chiếc gương này có thật sự lợi hại như thế không?” Bảo Nhi tỏ vẻ khó tin hỏi.

“Đương nhiên rồi, ngươi nhìn kỹ xem.” Thần Hư Vô nói, bàn tay đặt vào mặt phía sau gương Tuyền Cơ, dịch chuyển ô vuông phía mặt sau chiếc gương một chút.

Trên bề mặt chiếc gương cổ lập tức xuất hiện hình ảnh chập chờn mờ ảo. Một lúc lâu sau hình ảnh mới dừng lại được, chợt thấy hình ảnh xuất hiện trong chiếc gương trông giống như màn hình tỉ vi.

Địa điểm của cảnh tượng bên trong gương chính là Tinh Thần Thụ này, chỉ thấy một đàn Tinh Giáp Trùng lũ lượt bay về phía Tinh Thần Thụ như thủy triều. Và Hàn Sâm đang chiến đấu với đám Tinh Giáp Trùng kia.

Nhìn kỹ hơn, cảnh tượng này chính là hình ảnh trước đây Hàn Sâm đến chỗ Tinh Thần Thụ này kiểm tra.

Hết chương 2721.

Chương 2722. Thần khí khiến người ta phải thất vọng

“Đây là năng lực soi quá khứ của gương Tuyền Cơ, có thể quay ngược thời gian, nhìn thấy những chuyện đã từng xảy ra trước đây.” Thần Hư Vô đắc ý kể lể.

Tuy gương Tuyền Cơ chẳng có tác dụng gì lớn đối với hắn nhưng năng lực đúng là rất đỉnh, quay ngược thời gian quá khứ, bản thân loại năng lực này đã rất nghịch thiên rồi.

Song trong lời nói của mấy người được gọi là thần linh như Thần Hư Vô có rất nhiều bẫy rập. Tuyên Cơ đúng là có năng lực như thế nhưng hạn chế cũng rất nhiều, dù người bình thường có lấy được đi nữa cũng không thể tùy tiện sử dụng như Thần Hư Vô.

Đương nhiên, Thần Hư Vô sẽ không nói những việc này cho Bảo Nhi. Chỉ cần để Bảo Nhi nhìn thấy chỗ kỳ diệu của gương Tuyền Cơ là đã đủ rồi.

Thần Hư Vô vừa lý giải về gương Tuyền Cơ vừa chờ đợi được nhìn thấy phản ứng khiếp sợ của Bảo Nhi.

Bảo Nhi đúng là tròn mắt nhìn cảnh tượng trong gương Tuyền Cơ, nhưng chỉ một lúc sau đó lại nghi hoặc, nói: “Này chú, năng lực này ở chỗ bọn ta hình như gọi là ghi hình. Ở chỗ bọn ta có rất nhiều thần khí có thể phát video như máy tính bảng, máy liên lạc và cả thần khí có thể phát hình ảnh 3D nữa. Nếu chú thích, sau khi trở về ta bảo cha lấy thần khí cao cấp nhất tặng cho ngươi, còn đẹp hơn cái này, công năng còn tốt hơn, xem như tạ lễ mà ngươi đã tặng bảo thạch ta đi.”

Ánh mắt Bảo Nhi như đang nhìn đồ nhà quê khiến khóe mắt Thần Hư Vô càng run rẩy liên tục.

Thần Hư Vô cố nén lại xúc động muốn quạt Bảo Nhi một phát chết tươi, hắn kiên nhãn nói: "Đây không phải ghi hình, là quay ngược thời gian, có thể nhìn thấy những chuyện đã từng xảy ra…"

"Có khác nhau cái gì sao?" Bảo Nhi nghiêng đầu, biểu cảm khó hiểu.

Thần Hư Vô há hốc miệng muốn giải thích nhưng lại đột nhiên phát hiện hình như rất khó để giải thích rõ ràng sự khác nhau của quay ngược thời gian và ghi hình.

"Không thích năng lực này cũng chẳng sao hết, gương Tuyền Cơ vẫn còn năng lực khác còn mạnh mẽ hơn." Thần Hư Vô nhận ra mình không thể nào "nói lý lẽ" với một đứa con nít được, chắc hẳn phải dùng sự thật có sức thuyết phục để nàng biết sự quý giá của gương Tuyền Cơ.

Thần Hư Vô dịch chuyển la bàn phía sau gương Tuyền Cơ lần nữa, chỉ thấy trên mặt gương lại hiện lên luông hào quang kỳ lạ.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt gương xuất hiện hình ảnh mới. Địa điểm trong hình ảnh lần này vẫn là Tinh Thần Thụ nhưng không có Tinh Giáp Trùng, cũng không thấy Hàn Sâm đâu nữa.

Trong hình ảnh đó, có một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ đầu sư tư thân người đang hái quả Tinh Thần.

Song hình ảnh được chiếu lần này rất ngắn, chỉ kịp thấy người đàn ông đó tay nhặt tay chọn, cuối cùng khi hắn quyết định chọn một quả Tinh Thần để hái thì hình ảnh tự động biến mất.

"Đây là gì thế?" Bảo Nhi nghi hoặc hỏi.

Thần Hư Vô tỏ vẻ thần bí, nói: "Đây là năng lực đoán trước tương lai của gương Tuyền Cơ. Hình ảnh mà ngươi vừa mới thấy chính là chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, rất nhanh sẽ có một sinh vật giống như thế đến đây hái quả Tinh Thần. Tất cả mọi chuyện đều sẽ xảy ra giống như trong gương."

"Chú, chú là đạo diễn à?" Bảo Nhi ngó Thần Hư Vô, chớp mắt hiếu kỳ hỏi.

Khóe mắt Thần Hư Vô giật giật, cố nén xuống cảm giác muốn tát con nhóc khó ưa này chết tươi, nói: “Đạo diễn gì chứ, không phải ta mời người đến diễn kịch đâu, ta và sinh vật kia hoàn toàn không quen biết. Đây là tương lai mà gương Tuyền Cơ dự đoán được.”

“À! Có thể dự đoán tương lai, thần kỳ vậy sao?” Cuối cùng Bảo Nhi cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn, không tin nổi nhìn vào gương Tuyền Cơ.

Nhìn thấy vẻ mặt đó của Bảo Nhi, trong lòng Thần Hư Vô mới dễ chịu

hơn chút, vừa cười vừa nói: “Đây là khí cụ Chân Thần đỉnh cấp, không

thể tìm ra món thứ hai trong toàn bộ vũ trụ rộng lớn này đâu. Chỉ cần

ngươi nói một câu muốn có là chú có thể tặng nó cho ngươi, ngươi có muốn không?”

“Thật sao? Ngươi đúng là một người tốt.” Bảo Nhi ngạc nhiên nhìn vào Thần Hư Vô, nói.

“Có muốn không?” Thần Hư Vô lắc lắc gương Tuyền Cơ trước mặt Bảo Nhi. Nhưng lần này hắn đã cẩn thận, không để Bảo Nhi chạm vào gương Tuyền Cơ, tránh xảy ra tình huống khó xử như vừa rồi.

Bảo Nhi há miệng, nhìn khẩu hình của nàng hình như sắp nói ra hai chữ “Muốn chứ””, trong lòng Thần Hư Vô vui như điên. Chỉ cần Bảo Nhi nói ra hai chữ đó, chẳng khác gì đã cầu nguyện với hắn.

Đến lúc đó hắn có thể khống chế Bảo Nhi ở một mức độ nào đó, gương Tuyền Cơ này hắn cũng không cần phải cho Bảo Nhi thật. Thực hiện nguyện vọng có thể có nhiều cách giải thích khác nhau, Thần Hư Vô đã suy nghĩ kế sách chu toàn từ lâu.

Nhưng sau khi Bảo Nhi há miệng lại không phát ra tiếng nói, trông giống như đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, thế là lại khép miệng về.

“Sao nữa?” Lần này Thần Hư Vô vô cùng bực bội, giống hệt cảm giác muốn nấc cụt mà lại không nấc được, vội đến mức hỏi thẳng thành lời.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi lộ vẻ phấn khích, giống như đang nhớ đến chuyện vui gì đó, suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng.

Vẻ mặt Thần Hư Vô đầy sự nghi hoặc nhìn Bảo Nhi, không biết có chuyện gì buồn cười đến thế, còn làm hắn tưởng là trên người mình có chỗ nào không thích hợp.

“Chú, cái gương này có thể dự đoán được tương lai đúng không?” Bảo Nhi siết chặt nắm tay nhỏ, vô cùng phấn khích hỏi dò.

“Đúng thế” Thần Hư Vô gật đầu nói.

“Vậy nó nhất định có thể dự đoán được số trúng giải nhất xổ số đại vũ trụ kỳ tiếp theo rồi?” Bảo Nhi vừa trưng vẻ mặt chờ mong vừa nhìn vào Thần Hư Vô.

Đương nhiên Thần Hư Vô biết xổ số đại vũ trụ là cái gì. Rất nhiều chủng tộc đều phát hành xổ số kiểu này nhưng nổi tiếng nhất chính là xổ số đại vũ trụ do tộc Vạn Bảo phát hành.

Không cần đầu tư vào với khoản kếch xù, chỉ cần hai Vạn Bảo tệ là có thể mua được một tấm vé xổ số đại vũ trụ. Nếu trúng giải nhất là có thể nhận được tiền thưởng hàng trăm triệu.

Một trăm triệu Vạn Bảo tệ có khái niệm thế nào? Nhiêu đó đã có thể mua được một món dị bảo Thần Hóa cấp thấp trong tộc Vạn Bảo.

Mà bây giờ tiền thưởng xổ số đại vũ trụ đã tích lũy đến một tỷ mấy, chỉ cần ai trúng thưởng là có thể nhận được toàn bộ tiền thưởng, không cần trả thuế.

Trước đây có không ít sinh vật cầu nguyện trước Thần Hư Vô, hy vọng có thể nhận được giải nhất xổ số Đại Vũ Trụ. Thần Hư Vô đúng là có cách có thể khiến bọn họ nhận được giải nhất.

Nhưng gương Tuyền Cơ lại không có chức năng này. Năng lực dự đoán tương lai của gương Tuyền Cơ cần đặt ở một chỗ nhất định mới có thể sử dụng được. Hơn nữa, nó có thể dự đoán được cái gì cũng là ngẫu nhiên, không thể khống chế được.

Tất nhiên Thần Hư Vô không thể nào thêm cái năng lực đó cho gương Tuyền Cơ được, vì vậy hắn cảm thấy hơi bất đắc dĩ.

“Chú, ngươi không biết xổ số đại vũ trụ sao? Chính là một tờ giấy nho nhỏ, trên mặt giấy có vài chữ này kia, trúng thưởng là có thể mua thật nhiều thật nhiều đồ ăn ngon và quần áo đẹp ấy…” Bảo Nhi cho rằng Thần Hư Vô không biết xổ số đại vũ trụ là gì, múa tay múa chân giải thích một hồi.

“Gương Tuyền Cơ là vũ khí Chân Thần, tự có tôn nghiêm và linh tính của nó, không thể dùng để làm mấy chuyện nhàm chán thế được.” Thần Hư Vô chỉ biết nói lảng đi.

“Không thể sao?” Bảo Nhi tỏ vẻ thất vọng, sau đó hình như nhớ đến việc gì, lại hỏi tiếp: “Vậy nó có thể dự đoán nội dung tiếp theo của “Tổng giám đốc bá đạo yêu yêu yêu’ tập bảy không, để ta xem trước xem sao?”

“Là cái giống quỷ gì?” Trong đầu Thần Hư Vô đầy dấu chấm hỏi.

“Đó là một tác phẩm truyện tranh mà tác giả nổi tiếng khắp vũ trụ sáng tác đó, vẽ siêu đẹp. Nhưng tác giả vẽ quá chậm, đến tận bây giờ mới ra có tập bảy. Ta muốn thử phần sau, gương Tuyền Cơ chắc là có thể dự đoán được nhỉ?” Bảo Nhi trưng bộ mặt chờ mong nhìn Thần Hư Vô.

“Chuyện này…” Thần Hư Vô (=.=||J). Tất nhiên gương Tuyền Cơ không thể nào làm được việc như thế, cho dù gương Tuyền Cơ có thể hiện ra hình ảnh tác giả lúc vẽ tranh thì thời gian cũng rất ngắn, không thể nào để Bảo Nhi xem hết được.

Hết chương 2722.

Chương 2723. Chú tốt bụng

“Còn là thần khí thật hả? Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy muốn nó thì có ích gì chứ?” Bảo Nhi bĩu môi, vẻ mặt khinh thường nói.

“Cái quái gì vậy, ngươi cầm một thần khí thật có thể đoán trước được tương lai, kết quả lại chỉ muốn trúng vé số với xem truyện tranh hả?” Thần Hư Vô buồn bực trong lòng, lại chỉ có thể nói: “Thần khí đương nhiên là có lợi ích của thần khí, ví dụ ngươi có thể đoán trước được sẽ xảy ra chuyện gì ở đâu…

“Nó lại liên quan gì với ta, không thể đổi đồ ăn ngon và quần áo đẹp, không có chút tác dụng gì hết.” Bảo Nhi đã hoàn toàn hết hứng thú, ngồi trên quả Tinh Thần chơi xích đu đưa qua đưa lại, không muốn nhắc đến chuyện này nữa.

Thần Hư Vô thực sự là không cam tâm, rõ ràng là bảo bối mà hắn đắc ý nhất thế mà bị Bảo Nhi nói không đáng giá một xu, giống như rác rưởi vậy, thật khiến hắn khó mà chấp nhận nổi.

“Trẻ con đúng là đáng ghét mà.” Thần Hư Vô tức giận trong lòng. Nhưng đối phó với trẻ con vẫn còn dễ dàng hơn đối phó với Hàn Sâm một chút, cho nên Thần Hư Vô vẫn nhịn xuống, không quay đầu bước đi.

“Bảo Nhi, ngươi đừng có sốt ruột mà, vừa rồi ta chỉ nói một phần năng lực của gương Tuyền Cơ, trên thực tế nó còn có năng lực lợi hại hơn cơ.” Thần Hư Vô chịu đựng nói.

“Năng lực gì?” Bảo Nhi hỏi rất miễn cưỡng, hiển nhiên là đã mất hứng thú.

Thần Hư Vô vội vàng nói: “Người nhìn là sẽ biết, lần này ngươi chắc chắc sẽ rất thích.

Bảo Nhi nhìn Thần Hư Vô rất có lệ, xem ra là chỉ lễ phép đáp lại Thần Hư Vô mà thôi.

Thần Hư Vô thấy biểu cảm của Bảo Nhi như thế, cảm thấy bản thân cần phải bắt lấy cơ hội lần này mới được, nếu không thì đúng là rất khó để giải quyết con nít ranh này.

Cầm gương Tuyền Cơ trong tay, vẻ mặt Thần Hư Vô cũng nghiêm túc hẳn, từ đầu tới cuối hắn đối xử với Bảo Nhi như một đứa trẻ, không có quá để ý.

Nhưng vài lần bị Bảo Nhi làm ra những việc không giống bình thường khiến hắn hơi buồn bực, Thần Hư Vô cũng đành phải nghiêm túc lên chút.

Duỗi tay vào sau lưng gương ấn một cái, la bàn ở mặt sau lại xoay tròn lần nữa, mặt gương lại bắn ra quầng sáng, quầng sáng kia chiếu lên Bảo Nhi, ngay tức khắc biến bộ đồ cao bồi trên người Bảo Nhi thành một bộ áo giáp.

"Oa! Thật lợi hại!" Bảo Nhi nhìn áo giáp trên người, tức khắc ngạc nhiên kêu lớn.

Thần Hư Vô thấy Bảo Nhi kinh ngạc như vậy, không khỏi đắc ý, cầm gương Tuyền Cơ nói: "Đây là năng lực gương hóa áo giáp của gương Tuyền Cơ, có thể tăng lực phòng ngự áo giáp của ngươi lên tới cấp Thần Hóa…"

Thần Hư Vô đang chuẩn bị định khoe năng lực gương hóa áo giáp của gương Tuyền Cơ thế nhưng ai biết Bảo Nhi lại mang theo vẻ mặt sùng bái chạy tới trước mặt Thần Hư Vô, đôi mắt sáng lên nhìn gương Tuyền Cơ nói: "Thật lợi hại, nháy mắt đã thay quần áo rồi, hóa ra đây là thần khí thay quần áo hả. Có chiếc gương thần khí thay quần áo này về sau không cần lại phải phiền phức đi thay quần áo giặt quần áo nữa, vừa chiếu một cái là có thể thay rồi, thật sự là quá lợi hại."

Thần Hư Vô bất lực, hắn thật sự không hiểu được tư duy của đứa nít ranh, lực phòng ngự của gương Tuyền Cơ mạnh như vậy, thế mà nàng lại không quan tâm chút nào, chỉ cảm thấy thay quần áo lợi hại.

"Cũng được, dù sao cũng thu hút được nàng." Thần Hư Vô thầm cười khổ, ngoài miệng lại nói: "Thích không? Chỉ cần ngươi nói muốn thì chú sẽ tặng nó cho ngươi, để ngươi có thể sử dụng áo… thay quần áo bất cứ lúc nào…"

"Vậy nó có thể thay váy công chúa xinh đẹp không? Bảo Nhi thích váy công chúa nhất nhưng ba chê phiền hà nên vẫn không cho Bảo Nhi mặc" Vẻ mặt Bảo Nhi tủi thân nói.

"Cái này…" Thần Hư Vô lại buồn bực, hiện tại hắn đột nhiên phát hiện, mê hoặc trẻ con hình như còn khó hơn so với việc mê hoặc một sinh vật cáo già xảo quyệt sống hàng tỉ năm.

Tư tưởng của những sinh vật cáo già xảo quyệt đó ít nhất còn có dấu vết để tìm, Thần Hư Vô còn có thể đoán được bọn hắn đang nghĩ gì, biết bọn hắn muốn gì, nhưng đứa Bảo Nhi ở trước mặt này hắn hoàn toàn không biết rốt cuộc trong đầu nàng đều nghĩ về thứ gì.

“Không thể sao? Vậy thật là quá đáng tiếc, chỉ có thể đổi một bộ quần áo, vậy thì quá chán rồi.” Vẻ mặt Bảo Nhi thất vọng.

Thần Hư Vô đã sắp từ bỏ, hắn cảm thấy so với việc đi mê hoặc đứa nít ranh này, trực tiếp nghĩ cách đi giải quyết Hàn Sâm còn dễ dàng hơn.

Thần Hư Vô suy nghĩ, cảm thấy vẫn là nên đổi một cái mục tiêu mới để xuống tay đi, dù sao thì bên người Hàn Sâm lại không chỉ có mỗi Bảo Nhi, không cần thiết phải lãng phí thời gian với đứa nít ranh không cùng tư tưởng không thể hiểu được này.

Cầm gương Tuyền Cơ, chiếu vào Bảo Nhi, ngay tức khắc áo giáp trên người Bảo Nhi biến mất lại biến thành quần áo cao bồi lúc đầu của nàng.

“Đừng nhúc nhích!” Bảo Nhi lại đột nhiên mở to hai mắt ra nhìn chằm chằm Thần Hư Vô kêu to.

“Sao vậy?” Thần Hư Vô giữ nguyên tư thế hiện tại theo bản năng.

Biểu cảm trên mặt Bảo Nhi từ kinh ngạc đến vừa kinh ngạc vừa vui mừng, sau đó vừa chạy như bay tới chỗ Thần Hư Vô vừa nói: “Thật sự quá lợi hại, cái gương này sao lại lợi hại như vậy.”

Trong khi nói chuyện, Bảo Nhi đã nhảy tới phía trước gương Tuyền Cơ, vẻ mặt hưng phấn nhìn vào mặt gương.

“Cái gì quá lợi hại?” Đến bây giờ Thần Hư Vô vẫn không hiểu rốt cuộc thì Bảo Nhi có ý gì, hắn cũng không khởi động gương Tuyền Cơ, nên là không xuất hiện sức mạnh nào đặc biệt mới đúng.

Nhưng mà nhìn dáng vẻ ngạc nhiên tới mức vui mừng của Bảo Nhị, dường như thật sự đã phát hiện được thứ gì đó ghê gớm.

“Ngươi không thấy sao? Cái gương này quá lợi hại, để ta nhìn xem” Khi nói chuyện Bảo Nhi đã lấy được cái gương Tuyền Cơ.

Bởi vì chuyện bảo thạch lúc trước, Thần Hư Vô không muốn rơi vào cục diện khó xử như vậy cho nên buông lỏng tay ra theo bản năng để Bảo Nhi cầm gương Tuyền Cơ đi.

Vả lại Thần Hư Vô cũng có hơi tò mò không biết rốt cuộc thì Bảo Nhi đã phát hiện được cái gì.

Bảo Nhi cầm gương Tuyền Cơ, soi bản thân bên trái rồi bên phải, vừa soi vừa còn khen ngợi: “Quá lợi hại, chiếc gương này thật sự quá lợi hại.”

“Rốt cuộc thì cái gì quá lợi hại?” Thần Hư Vô sáp lại gân, đứng xem ở bên cạnh Bảo Nhi, chỉ nhìn thấy mặt gương vô cùng bóng loáng, không có thứ gì, cũng không có sức mạnh khác thường chấn động, không khác gì với lúc bình thường khi không kích hoạt, hắn thật sự không nhìn ra rốt cuộc thì có cái gì đáng giá để Bảo Nhi kinh ngạc cảm thán như vậy.

“Chú, ngươi không phát hiện sao? Chiếc gương này thế mà lại không soi ra bóng dáng của ta!” Bảo Nhi vừa soi gương vừa nói.

Thần Hư Vô chỉ cảm thấy hơi dở khóc dở cười, nghĩ thâm: “Đương nhiên không soi ra, đây lại không phải là chiếc gương bình thường, bởi vì sức mạnh của gương quá mạnh, trừ khi sử dụng sức mạnh to lớn nếu không cơ bản là không thể để lại ảnh ở trên đó, đương nhiên cũng không thể soi ra diện mạo của ngươi.”

“Cái này thật là lợi hại, cha nói với ta chỉ có quỷ mới không soi ra bóng dáng, bây giờ Bảo Nhi cũng không soi ra bóng dáng, cha nhìn thấy nhất định sẽ giật mình.” Bảo Nhi nói, đôi tay ôm gương Tuyền Cơ vào trong lòng ngực, hướng về Thần Hư Vô cúi rạp người xuống, nói to: “Cảm ơn chú, ngươi thật là một người tốt, đưa bảo bối lợi hại như vậy cho Bảo Nhị, lần sau Bảo Nhi nhất định sẽ mời ngươi đi ăn cơm”

Nói rồi Bảo Nhi ôm gương Tuyền Cơ, chạy nhảy tung tăng đến dưới cây, vừa chạy còn vừa kêu: “Cha… Cha… Ngươi xem chỗ ta có một bảo bối rất lợi hại… Có một chú tốt bụng tặng cho ta…”

Hết chương 2723.

Chương 2724. Tỉnh thể màu đen kỳ lạ

Thần Hư Vô thiếu chút nữa là hộc máu, suýt thì bị Bảo Nhi làm cho tức chết, định đuổi theo nhưng Hàn Sâm cũng đã di chuyển tức thời đến bên cạnh Bảo Nhi rồi.

Đương nhiên là hắn không sợ Hàn Sâm nhưng mà chuyện này thật sự quá là mất mặt, đi lừa một đứa bé thì thôi đi, ấy vậy mà còn không thành công, lại còn đưa cả thần khí gương Tuyền Cơ cấp Chân Thần cho nó.

Giờ hắn mà đi tới, không làm gì được Hàn Sâm. Không biết gương Tuyền Cơ có cầm về được hay không lại còn có thể bị Hàn Sâm chế giêu.

“Chờ đó cho ta, việc này chúng ta chưa xong đâu.” thần Hư Vô hung hăng trừng mắt với hai cha con ở đang xa xa, quay người biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Sâm nghe thấy tiếng của Bảo Nhi thì giật mình. Ở nơi như Tinh Thần Thụ này thì làm gì có chú nào. Hàn Sâm lập tức di chuyển tức thời đến bên cạnh Bảo Nhi không có chú nào cả mà chỉ thấy Bảo Nhi ôm trong lòng một tấm gương làm bằng đồng thau đầy cổ kính, trông cực kỳ vui vẻ mà chạy đến bên cạnh hắn.

“Cha ơi, cha nhìn đống bảo bối này nè, có một tấm gương với một viên bảo thạch đó. Tất cả chỗ này đều là của một chú tốt bụng đưa con đó ạ” Một tay Bảo Nhi cầm gương Tuyền Cơ, tay còn lại cầm một viên Bảo Thạch, miệng liến thoắng nói với Hàn Sâm.

“Chú tốt bụng nào cơ?” Hàn Sâm nhìn hai bảo bối trong tay Bảo Nhi thì không khỏi nhíu mày.

“Vừa nãy con chơi ở chỗ Quả Tinh Thần…” Bảo Nhi kể lại chuyện mới xảy ra.

Sau khi nghe Bảo Nhi kể lại, Hàn Sâm suýt chút nữa là cười ra tiếng. Chú tốt bụng mà Bảo Nhi nói chắc hẳn là thần Hư Vô không chệch đi đâu được. Vốn dĩ Hàn Sâm còn sợ thần Hư Vô sẽ ra tay với Linh Lung hoặc là Lý Khả Nhi chứ không ngờ hắn lại ra tay với Bảo Nhi.

“Thần Hư Vô ơi là Thần Hư Vô, ngươi chọn ai không chọn lại đi chọn Bảo Nhi làm cái gì. Chẳng được lời lãi gì mà lại còn mất gốc, không những để Bảo Nhi cầu nguyện được mà còn đưa cho Bảo Nhi một bảo khí cấp Chân Thần thế này.” Hàn Sâm nghĩ tới đây thì vội vàng cầm gương Tuyền Cơ mà Bảo Nhi đang cầm trong tay lên xem. Thần thì có thể lừa người được nhưng bình thường bọn họ cũng không thể nói dối. Nếu thần Hư Vô đã nói gương Tuyền Cơ này thuộc cấp Chân Thần thì rất có thể nó thuộc cấp Chân Thần thật.

Nghĩ đến chuyện vật trong tay hắn đây có thể là vũ khí có cùng cấp bậc Chân Thần với khiên Medusa. Hơn nữa nó còn có tác dụng thăm dò được cả quá khứ lẫn tương lai thì Hàn Sâm vui không chịu nổi.

Áo giáp Hắc Tinh đã không còn khóa chặt lực lượng và nhục thể của hắn nữa. Hàn Sâm biết rằng chắc thần Hư Vô không còn ở đây nữa nên vận chuyển Động Huyền Kinh, thử thúc đẩy gương Tuyền Cơ xem xem có thật là nó thần kỳ như những gì thần Hư Vô nói hay không.

Tuy hiện tại không có cách nào có thể kích hoạt hoàn toàn được uy năng của gương Tuyền Cơ. Nhưng Động Huyền Kinh vẫn có thể khởi động được gương Tuyền Cơ, chỉ là sau vài lần thử nghiệm thì kết quả lại khiến Hàn Sâm có hơi thất vọng.

Không biết là do lực lượng của Hàn Sâm quá yếu không đủ để khống chế gương Tuyền Cơ hay là bản thân gương Tuyền Cơ có hạn chế cực lớn, dùng gương Tuyền Cơ để đoán trước tương lại thì đều chỉ xuất hiện những hình ảnh ngắn ngủi, không quan trọng thôi.

Ví dụ như Hàn Sâm dùng gương Tuyền Cơ để thăm dò tương lại, sau khi dùng hết sức khởi động được gương Tuyền Cơ thì chỉ thấy hình ảnh chợt

lóe lên rồi tắt. Hình ảnh biểu thị Hàn Sâm còn đang ngủ. Ngoại trừ chuyện đó ra thì không còn gì khác.

Mà mỗi lần Hàn Sâm làm như thế thì phải mất đến nửa ngày mới có thể khôi phục được lực lượng để mà khởi động lại được gương Tuyền Cơ.

Mấy lần tiếp theo thì những hình ảnh tương lai kia đều không có ý nghĩa gì cả, với lại đều chỉ là chợt lóe lên rồi tắt, không có lợi ích gì cả.

Mà năng lực thăm dò này cũng rất là lừa đảo. Gương Tuyền Cơ chỉ có thể thăm dò trong thời gian gần. Hơn nữa phạm vi thăm dò càng lớn, thời gian càng dài thì lực lượng tiêu hao cũng càng lớn.

Với lực lượng của Hàn Sâm hiện tại thì chỉ có thể thăm dò trong khoảng thời gian là một phút, phạm vi chỉ trong vòng một mét. Nếu Tiếp tục thăm dò thì lực lượng sẽ bị tiêu hao cạn kiệt.

Đây là kết luận sau khi thử nghiệm của Hàn Sâm. Còn chuyện gương Tuyền Cơ có còn hạn chế nào khác hay không thì tạm thời Hàn Sâm chưa thể nào biết được.

Rõ ràng, cấp độ của gương Tuyền Cơ quá cao, ngang với Thuân Medusa. Cả lực lượng lân cấp bậc của Hàn Sâm đều không đủ, nên không thể phát huy được uy năng chân chính của nó.

Nhưng mà năng lực kính hóa áo giáp của gương Tuyền Cơ khiến Hàn Sâm khá là ngạc nhiên. Tuy lực lượng của hắn có hạn nên năng lực của kính hóa áo giáp cũng giảm đi nhiều, nhưng được gương Tuyền Cơ cường hóa, bộ đồ Thần Thái Dương kia của Hàn Sâm đã có thay đổi, lực phòng ngự tăng lên một cấp. Lực phòng ngự của áo giáp đã có thể sánh ngang với dị bảo cấp Lột Xác.

Đáng tiếc, Kính Hóa Áo Giáo không kéo dài. Chiếu xạ được một lần thì áo giáp trên người Hàn Sâm sẽ được kính hóa mấy phút rồi sẽ trở về trạng thái ban đầu.

Hàn Sâm đoán thời gian sử dụng ngắn như vậy là vì thực lực của hắn không đủ, chưa thể khống chế hoàn toàn được vũ khí Chân Thần.

Bảo Nhi không có hứng thú gì với gương Tuyền Cơ, nghịch một tí rồi ném sang cho Hàn Sâm dùng. Tất nhiên là Hàn Sâm vui vẻ nhận lấy. Hiện tại thứ này đã có chỗ dùng, chỉ cần đợi hắn thăng cấp lên Thần Hóa rồi thì tác dụng sẽ càng ngày càng lớn. Dù sao thì năng lực thăm dò quá khứ, tương lai này quá mạnh mẽ.

"Có cách nào để giải quyết cho xong cái tên thần Hư Vô phiền toái này không nhỉ? Chứ nếu cứ bị hắn nhìn chằm chằm thế này, không cẩn thận mà trúng kế của hắn vậy thì phiền toái lắm." Hàn Sâm có hơi buồn rầu thế nhưng hắn không nghĩ ra được cách nào dùng được cả.

Kiểu thần xuất quỷ nhập thần như thế, đến cả chỗ như Thiên Ngoại Thiên này hắn còn có thể đi ra đi vào tự nhiên như thế. Tạm thời thì Hàn Sâm không có cách nào xử lý được hắn cả, thật sự bất lực.

Hiển nhiên là Hàn Sâm không hề biết, mặc dù thần có thể đến khá nhiều nơi trong Đại Vũ Trụ, nhưng bản thân bọn họ cũng có rất nhiều hạn chế, cũng không thể ở lại một chỗ quá lâu. Trong thời gian ngắn thì thần Hư Vô khó mà có thể tới Thiên Ngoại Thiên lần nữa.

Nhưng mà hiện tại thần Hư Vô đang nghĩ trăm phương ngàn kế để đối phó với hai cha con Hàn Sâm. Trước kia chỉ là vì tìm kiếm gen nguyên thể, còn giờ thì không chỉ vì gen nguyên thể nữa.

Trong một hốc cây Tinh Thần Thụ, Hàn Sâm đang cầm một viên tinh thể màu đen, trông khá là kỳ lạ.

Sau khi Áo giáp Hắc Tinh không còn hạn chế nữa thì Hàn Sâm có thể lấy viên tinh thể màu đen từ trong Hồn Hải ra. Sau này, Hàn Sâm có thử nghiệm vài lần. Mỗi lần thử nghiệm đều khiến Hàn Sâm cảm thấy quả nhiên viên tinh thể màu đen này cực kỳ cổ quái.

Hàn Sâm lấy thêm tinh thể màu đen cho dị chủng ăn. Nhưng dị chủng không hề có phản ứng gì cả, như thể tinh thể màu đen này không hề có công dụng gì cả.

Thế nhưng khi Hàn Sâm thử rót lực lượng của mình vào trong tỉnh thể màu đen thì phát hiện ra rằng cho đến cả lực lượng của Động Huyền Kinh không

có hiệu quả gì cả. Thế nhưng khi rót gen Vật Ngữ vào trong tinh thể màu đen thì nó lại xảy ra những thay đổi kỳ lạ.

Viên tinh thể màu đen trong tay Hàn Sâm lại trở nên giống với Trường Sinh Cù. Trừ việc nó là màu đen ra thì các mặt khác đều giống Trường Sinh Cù như đúng.

Hàn Sâm vận chuyển gen Vật Ngữ, rót lực lượng vào trong tinh thể màu đen. Tinh thể màu đen trong tay hắn tự động bay lên, rơi xuống mặt đất biến thành Trường Sinh Cù. Trường Sinh Cù nhìn Hàn Sâm chằm chằm y như lần đầu tiên nó xuất hiện.

Hàn Sâm vừa động tâm thì lập tức trên thân của Trường Sinh Cù phóng ra thánh quang mạnh mẽ, bao trùm lên phạm vi rộng lớn. Từng hốc cây bị côn trùng gặm cắn lại từ từ được lấp đầy trong thánh quang của Trường Sinh Cù.

Hết chương 2724.

Chương 2725. Kim Mao Hầu

“Năng lực chữa trị của Trường Sinh Cù cấp Thần Hóa hay sao?” Hàn Sâm thầm vui mừng trong lòng.

Viên tinh thể màu đen kia biến thành Trường Sinh Cầu, chẳng những nó có thể nghe theo mệnh lệnh từ ý niệm của hắn, mà lại còn có được năng lực chữa trị của Trường Sinh Cù cấp Thần Hóa.

Tuy tinh thể màu đen không có năng lực giống khối tinh thể màu đen trước như Hàn Sâm nghĩ nhưng mà bây giờ hình như cũng không tệ.

Có Trường Sinh Cù này thì lúc chiến đấu Hàn Sâm không cần phải kiêng nể cái gì hết, hoàn toàn không cần phải lo đến chuyện bị thương nữa mà chỉ cần hắn không chết thôi thì Trường Sinh Cù có thể giúp hắn trị liệu thân thể.

Thần kỳ nhất chính là Trường Sinh Cầu còn có thể hóa thành tinh thể màu đen giống như là Thú Hồn vậy, được thu vào trong Hồn Hảo. Hắn có thể cầm nó ra bất cứ lúc nào.

Hàn Sâm không chờ được nữa mà muốn tìm một dị chủng cấp Thần Hóa để thử nghiệm xem sao. Xem xem cảm giác như thế nào khi chiến đầu với dị chủng cấp Thần Hóa dưới lĩnh vực trường sinh của Trường Sinh Cù.

Bảo nhi chán nản nằm nghỉ ngơi ở trên một Quả Tinh Thần. Viên Bảo Thạch kia nàng chơi được không bao lâu thì đã thu vào, dù sao thì cũng chẳng có gì vui.

Bây giờ Bảo Nhi bắt đầu thấy hơi nhớ thần Hư Vô rồi. Ngoại trừ thần Hư Vô ra thì làm gì có ai tốt như thế, cho nàng nhiều đồ chơi như vậy mà.

“Anh Hàn.” Hàn Sâm đang tu hành chỗ hốc cây thì đột nhiên có người di chuyển tức thời tới ngoài khu vực cấm của Tinh Thần Thụ. Hắn ngẩng đầu nhìn lên thì thấy người tới lại là Chalais.

“Chalais?” Hàn Sâm có hơi ngoài ý muốn. Từ sau lần Tằm Chi Chiến kia thì Hàn Sâm không gặp Chalais lần nào nữa. Không biết đột nhiên hôm nay hắn chạy tới Quả Tinh Thần để làm gì.

“Thuận theo mệnh lệnh của tộc trưởng, ta đến đây để hái một quả Quả Tinh Thần.” Chalais lấy ra một tâm lệnh phù đưa cho Hàn Sâm.

“Thì ra là như vậy, mời vào.” Sau khi xác nhận được tính chân thực của tấm lệnh phù thì Hàn Sâm liền mở lệnh cấm để cho Chalais tiến vào.

Nhưng trong lòng Hàn Sâm vẫn thấy có gì đó là lại. Sau khi vị tiền bối kia rời khỏi tộc Thái Thượng thì quả ở Quả Tinh Thần đã bị cấm hái. Sao tộc trưởng của tộc Thái Thượng lại có thể phá lệ để cho Chalais đến hái một quả trong Quả Tinh Thần. Chắc hẳn chuyện không đơn giản như vậy.

Chalais cũng không khách khí, đi thẳng vào trong Tinh Thần Thụ. Hàn Sâm đã ra lệnh cho đám dị chủng kia của mình không để chúng tấn công Chalais, để cho Chalais có thể an toàn đi tới Tinh Thần Thụ.

Bảo Nhi nhìn thấy Chalais tới thì thấy có hơi tò mò. Tại vì mới nãy lúc mà thần Hư Vô dùng gương Tuyền Cơ thì nàng đã thấy được hình ảnh Chalais đến hái Quả Tinh Thần. Giờ lại thấy Chalais tới thật thì vẫn thấy có hơi tò mò.

Hàn Sâm đi sau Chalais thẳng về đằng trước, giữa đường hắn không dừng lại quan sát bất cứ thứ gì. Hiển nhiên là đã có mục tiêu từ trước.

Chuyện này thì Hàn Sâm cũng không lấy làm gì là lạ. Ngay lúc này mà tộc Thái Thượng lại có thể phê chuẩn cho hắn đến đây hái một quả Tinh Thần Thụ thì chắc hẳn không phải đến để thử vận may mà chắc hẳn là xác định được mục tiêu rồi mới đúng.

Cho nên Hàn Sâm nhất quyết đi theo Chalais. Hắn thấy có hơi tò mò xem xem Chalais sẽ hái quả Tinh Thần Thụ nào.

Không lây sau, Chalais dừng lại trước một Tinh Thần Thụ. Hàn Sâm không nhìn ra Tinh Thần Thụ kia có chỗ nào khác biệt. Thế nhưng Chalai lại không hái Tinh Thần Thụ xuống mà lại quay sang nói chuyện với Hàn Sâm: "Anh Hàn, láy nữa có thể sẽ xảy ra chiến đấu. Mong rằng ngươi sẽ bảo vệ Tinh Thần Thụ đừng khiến cho nó bị tổn thương quá nặng."

"Được thôi." Hàn Sâm khẽ gật đầu. Đây là trách nghiệm của hắn. Nhưng Chalais đã là Thân Hóa Nguyên Cơ rồi mà nghe ý tứ trong lời nói của hắn thì có vẻ là hắn không dám chắc có thể khống chế được dị chủng bên trong Tinh Thần Thụ khiến Hàn Sâm có hơi giật mình.

Bình thường dị chủng bên trong Tinh Thần Thụ phần lớn là đang ngủ say, lợi dụng bí pháp thì có thể tùy tiện khế ước với chúng hoặc là có thể nhân lúc chúng ngủ say mà giết chết luôn.

Thần Hóa Nguyên Cơ như Chalais còn nói là có thể sẽ có một trận chiến lớn thì chắc hẳn là không tầm thường.

Thấy Hàn Sâm đã có chuẩn bị rồi thì Chalais mới bay lên trên Tinh Thần Thụ kia, giơ tay đánh vỡ Tinh Thần Thụ.

Quá trình không hề khác gì với lần trước Hàn Sâm hái Tinh Thần Thụ. Tinh Thần Thụ bị thiêu cháy, phân giải dần dần xuất hiện một dị chủng.

Thân hình của dị chủng kia không quá khổng lồ, nhìn qua không kém Chalais chút nào, độ lớn của nó có thể coi là ngang với sinh vật bình thường. Nó cao chừng khoảng ba mét, bộ lông vàng óng.

"Quả nhiên là một con kim mao hầu!" Hàn Sâm có hơi ngạc nhiên. Chỉ thấy con dị chủng kia tay dài chân ngắn, trên đầu có ba cái tai ngỏng lên như ốc sên. Khí chất vừa có vẻ hùng tráng lại thêm phần xảo quyệt.

Mặc dù không nhìn ra được xích trật tự của nó ra sao nhưng chỉ cần cảm nhận khí tức khủng bố tản ra từ người nó thì cũng đủ để biết con Lục Nhĩ Kim Mao Hầu này đã là cấp Thần Hóa rồi.

Lục Nhĩ Kim Mao Hầu này khác với những dị chủng khác trong Quả Tinh Thần, khi "mở" Quả Tinh Thần ra thì thấy nó đã mở mắt, lấp lánh ánh sáng vàng. Ánh sáng vàng từ đôi mắt nó phảng phất như có thể soi được cả trời trăng.

Lục Nhĩ Kim Mao Hầu vừa nhìn thấy Chalais trước mặt thì hét to lên. Xích trật tự lóe ánh sáng vàng "xông" tới như Thánh Quang. Toàn bộ thân thể nó như thể được bao phủ bởi Thánh Quang màu vàng. Trông như ngọn lửa cháy hừng hực lao về phía Chalais.

Chalais híp mắt, cũng tự ngưng tụ ra xích trật tự của mình, không hề nhượng bộ mà nghênh đón con Kim Mao Hầu đang xông đến.

Quyền va vào quyền, thân thể của Kim Mao Hầu thì bất động thế mà thân thể thể Chalais lại văng xa mấy chục mét mới đứng vững lại được. Chỉ là lực lượng thuần túy thôi mà Chalais lại không phải là đối thủ của Kim Mao Hầu.

Lục Nhĩ Kim Mao Hầu không dừng lại mà tiếp tục nhào về phía Chalais. Lực lượng và tốc độ càng nhanh càng mạn hơn. Từ đầu đến chân nó tỏa ra khí tức hung lệ.

Tuy lực lượng so ra có không cân xứng nhưng Chalais cũng không e dè gì cả. Thân thể hắn hơi động, lách sáng một bên tránh né truy kích của Lục Nhĩ Kim Mao Hầu. Lợi dụng kĩ xảo bản thân chiến đấu với Lục Nhĩ Kim Mao Hầu.

Sĩ Biệt Tam Nhật cũng phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Trước kia, tuy Chalais có thiên phú dị bẩm thật nhưng vì xuất thân cả hắn không tốt nên không có nhiều thuật gen đỉnh cấp. Mới không gặp có một khoảng thời gian ngắn thôi mà kỹ năng chiến đầu bằng tay của Chalais đã tiến bộ không ít. Đồng thời lại còn thi triển một vài thuật gen đỉnh cấp. Thực lực của hắn đã tăng lên. So với hồi ở Tằm Chi Chiến thì không biết đã tăng lên bao nhiêu lần.

“Không hổ danh là một thiên tài đã ăn được quả Ma Tử và đạt được ngụy thập nhất giáp. Tốc độ tiến hóa này thật sự quá nhanh.” Hàn Sâm thầm tán thưởng trong lòng.

Giờ Hàn Sâm cũng đã nhìn ra, con Lục Nhĩ Kim Mao Hầu kia cũng là Thần Hóa Nguyên Cơ, nhưng thực lực và tốc độ của nó còn cao hơn cả Ngụy Thập Nhất Giáp thiên phú của Chalais.

Hơn nữa, lực lượng của con Lục Nhĩ Kim Mao Hầu kia khá là quỷ dị. Có mấy lần Chalais thử dùng thuật gen khủng bố tấn công thân thể Kim Mao Hầu. Thế nhưng tấn công nó xong mới nhận ra đấy cũng chỉ là một thế thân mà thôi còn chân thân của Lục Nhĩ Kim Mao Hầu lại xuất hiện ở chỗ khá là quỷ dị. Có mất lần suýt chút nữa là nó có thể chặt đầu Chalais.

Tuy Chalais nhờ vào đầu óc nhanh nhạy và cơ thể linh hoạt đã tránh né được nguy hiểm ở đầu nhưng thân thể vẫn bị trúng không ít vết cào. Máu tươi chảy ra không ngừng. Tình trạng của hắn không hề tốt một chút nào cả.

Hết chương 2725.

Chương 2726. Thịt mỡ dâng tới cửa miệng

“Kim Mao Hầu thật lợi hại, cùng cấp vẫn có thể áp chế Chalais, dị chủng trong quả Tinh Thần này quả nhiên không tâm thường.” Hàn Sâm nhìn rất hứng thú.

Trận chiến cường giả như vậy, cũng mang đến cho Hàn Sâm không ít cảm hứng, kỳ lạ nhất chính là năng lực giả thân của Kim Mao Hầu.

Ngay cả Hàn Sâm cũng nhìn không ra, lúc nào nó dùng chính thân, lúc nào thì dùng giả thân, thật thật giả giả làm cho người ta khó có thể phân biệt, không cẩn thận sẽ lập tức trúng chiêu.

Trong lúc Hàn Sâm đang do dự có nên đi lên giúp Chalais một phen không, một người đàn ông tộc Thái Thượng dần đi tới bên cạnh hắn, làm cho Hàn Sâm hơi kinh hãi, bởi vì hắn không hề biết người đàn ông kia đi tới bên cạnh từ lúc nào.

“Lý Xuân Thu?” Hàn Sâm thấy rõ mặt mũi người đàn ông kia thì lập tức nhận ra.

Danh tiếng của người này ở tộc Thái Thượng thật sự quá lớn, là đại sư huynh của đám người Linh Lung thế hệ này, nghe nói thiên phú cực cao, không ai trong tộc Thái Thượng thế hệ này có thể đuổi kịp, ngay cả Lý Khả Nhi thiên phú thập giáp cũng không bằng hắn.

Lý Xuân Thu nhìn Chalais đại chiến với Kim Mao Hầu, lạnh nhạt nói: “Không cần giúp hắn, đây là trận chiến hắn phải trải qua.”

Hàn Sâm nghe Lý Xuân Thu nói vậy, hiển nhiên cũng bỏ đi ý nghĩ đi trợ giúp Chalais.

Tuy rằng Chalais rơi vào thế bất lợi, nhưng còn chưa tới mức không thể đánh thì vẫn sẽ đại chiến không lùi với Lục Nhĩ Kim Mao Hầu kia, hơn nữa theo thời gian trôi qua, tổn thương trên người Chalais cũng dần ít đi.

“Ngươi cảm thấy Chalais gần đây tiến bộ thế nào?” Lý Xuân Thu nãy giờ đứng ở đó quan sát trận chiến không nói một lời, đột nhiên lên tiếng nói.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua xung quanh, phát hiện nơi này chỉ có mình hắn, hiển nhiên là Lý Xuân Thu đang nói chuyện với hắn, chẳng qua ánh mắt Lý Xuân Thu vẫn nhìn trận chiến, cũng không nhìn hắn.

"Tiến bộ thần tốc, không hổ là thiên phú mười một giáp." Hàn Sâm ăn ngay nói thật, tốc độ tiến hóa của Chalais quả thật làm cho hắn thán phục trong sợ hãi.

Sắc mặt Lý Xuân Thu không đổi, nhìn trận chiến tiếp tục nói: "Kim Mao Hầu kia tên là Lục Nhĩ Mi Hầu, là một trong số dị chủng Thượng Cổ, gen huyết mạch vô cùng cường đại, dựa vào trời sinh có thiên phú thập giáp, thân thể lại vô cùng cứng rắn, lòng dạ xảo quyệt thân thật giả biến ảo vô thường, cùng cấp gần như khó gặp được đối thủ, cho dù Chalais là Tiên Thiên Thần Hóa thì so với Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không chiếm được chút cơ hội nào."

"Với năng lực của Chalais huynh, chỉ cần cho hắn một ít thời gian, đánh bại Lục Nhĩ Mi Hầu chẳng qua là chuyện sớm hay muộn." Hàn Sâm nói.

Lý Xuân Thu khẽ gật đầu: "Điểm này ta cũng không lo lắng, Lục Nhĩ Mi Hầu đối với Chalais mà nói, chỉ là một thử thách nho nhỏ, cũng sẽ không trở thành chướng ngại."

Nói xong, cuối cùng Lý Xuân Thu cũng xoay đầu lại nhìn Hàn Sâm nói: "Thật ra bây giờ người có thể trở thành chướng ngại của Chalais, cũng chỉ có ngươi mà thôi."

"Đại công tử nói đùa, ta chỉ là một tên Bán Bộ Thần Hóa, làm sao có tư cách trở thành chướng ngại của Chalais." Đương nhiên Hàn Sâm không chịu ở không đi gây chuyện ôm lên người mình.

Lý Xuân Thu không cãi lại, chỉ tiếp tục nói "Ta trông coi Thái Thượng †ạo hóa trì, nếu ngươi cần, ta sẽ cho ngươi một cơ hội tiến vào Thái Thượng tạo hóa trì."

"Đại công tử có ý gì?" Hàn Sâm hơi ngẩn ra, phương thức nói chuyện của Lý Xuân Thu cũng quá nhảy vọt rồi, câu trước còn nói hắn là chướng ngại

lớn nhất của Chalais, câu sau lại muốn cho hắn cơ hội tiến vào Thái Thượng tạo hóa trì.

Cơ hội tiến vào Thái Thượng tạo hóa trì không phải chuyện đùa, lúc trước Hàn Sâm còn chưa tới Thiên Ngoại Thiên, cũng đã từng nghe đại danh tạo hóa trì, đáng tiếc cho dù là Linh Lung và Lý Khả Nhi, cũng khó có thể dễ dàng lấy được danh sách vào Tạo Hóa Trì, khiến cho Hàn Sâm vẫn chưa có cơ hội vào đó.

Bây giờ Lý Xuân Thu lại nói muốn cho hắn cơ hội này, tất nhiên trong lòng Hàn Sâm vô cùng nghỉ ngờ.

Lý Xuân Thu nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, thản nhiên nói "Ngươi đã trở thành một tâm ma không lớn không nhỏ trong lòng Chalais, nếu không phải có thể đường đường chính chính đánh bại ngươi, là một chướng ngại đối với con đường thăng cấp cuối cùng của hắn trong tương lai, có lẽ sẽ vì vậy mà mất đi cơ hội thăng cấp Chân Thần, thế nên ta hy vọng ngươi có thể nhanh chóng thăng cấp Thần Hóa, để Chalais sớm ngày chấm dứt tâm ma này."

Mặc dù nghe Lý Xuân Thu ý nói cho dù Hàn Sâm thăng cấp Thần Hóa, chắc chắn Chalais cũng có thể đủ đánh bại hắn, chẳng qua lần này Hàn Sâm cũng sẽ không để ý dù chỉ một chút.

Người ta cũng mới đút thịt mỡ tới miệng ngươi rồi, ngươi còn không cho người ta khoác lác sao?

"Đã vậy thì đa tạ đại công tử rồi, không biết chừng nào thì ta đi Thái Thượng tạo hóa trì được vậy?" Hàn Sâm vội vàng hoàn tất ước hẹn.

Hắn còn có hai loại thuật gen chưa thăng cấp Bán Bộ Thần Hóa đâu, có lẽ có thể mượn Thái Thượng tạo hóa trì xông phá Bình Cảnh trong một lần.

Thái Thượng tạo hóa trì vô cùng thần bí, đối với gen ưu hoá và gia tăng huyết mạch có tác dụng không thể đo lường, đó là nơi Hàn Sâm vẫn luôn muốn tới, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội.

“Cầm lấy tạo hóa ngọc phù, sau ngày hôm nay, bất cứ lúc nào cũng có thể đến.” Lý Xuân Thu giao cho Hàn Sâm một viên ngọc phù nhỏ nhắn.

Hàn Sâm nhận lấy ngọc phù xem xét, chỉ thấy viên ngọc phù chỉ dài bằng một ngón tay rộng bằng hai ngón tay, toàn thân trong suốt óng ánh, phía trên có khắc hai chữ cổ văn “Tạo Hóa”.

“Đa tạ đại công tử, ta nhất định sẽ cố gắng thăng cấp Thần Hóa, để cho Chalais huynh sớm ngày chấm dứt tâm ma.” Hàn Sâm cất tạo hóa ngọc phù vào trong ngực, cười híp mắt nói với Lý Xuân Thu, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ “Tộc Thái Thượng quả nhiên tài đại khí thô, tư cách tạo hóa trì cũng có thể tùy tiện đưa cho bất kỳ ai, lại còn đưa cho đối thủ cạnh tranh.”

Lý Xuân Thu nhìn hắn rất hứng thú nói “Ngươi cũng là người rất thú vị, nếu không phải có Chalais và Ngọc Thiện Tâm ở đây, ở trong nhóm tầm này, ngươi cũng có thể coi là một người mới rồi.”

Nghe ý của Lý Xuân Thu, trong mắt hắn, Hàn Sâm không bằng Chalais, cũng không bằng Ngọc Thiện Tâm, ở trong nhóm tầm này, chỉ có thể xem như vị trí thứ ba mà thôi.

Chẳng qua Hàn Sâm cũng không có tâm trạng đôi co với hắn, hắn vui vẻ là tốt rồi.

Trong khoảng thời gian hai người nói chuyện, trạng thái Chalais càng ngày càng ổn định, Lục Nhĩ Mi Hầu ở trước mặt hắn đã không chiếm được thế mạnh, hơn nữa mơ hồ còn bị Chalais áp chế, cả thật giả thân cũng rất khó tiếp tục lừa gạt được Chalais.

Không thể không nói, Chalais quả thật là một thiên tài, trong thời gian ngắn như vậy, cũng đã sắp nhìn thấu Lục Nhĩ Mi Hầu rồi.

Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến vấn đề Lục Nhĩ Mi Hầu, nhìn về phía Lý Xuân Thu hỏi: “Đại công tử, làm sao các ngươi biết bên trong quả Tinh Thần này thật sự có Lục Nhĩ Mi Hầu vậy?”

Theo như lời Linh Lung và Lý Khả Nhi nói, bên trong quả Tinh Thần có thể sinh ra thứ dị chủng gì đó, mọi người đều không có cách nào đoán được qua

vẻ bề ngoài, nhưng mà Lý Xuân Thu và Chalais rõ ràng cho thấy đoán chắc có Lục Nhĩ Mi Hầu nên mới đến.

Lý Xuân Thu đáp "Trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên có thuật Thôi Diễn, ta cẩn thận quan sát cây lần này, hơn nữa nhiều lần Thôi Diễn, phán đoán một hai phần cũng không quá khó khăn, huống chỉ quả Tinh Thần này trời sinh dị tượng, không khó để biết bên trong nó có cái

gì: "Trời sinh dị tượng?" Hàn Sâm khó hiểu nhìn Lý Xuân Thu.

"Lúc viên trái cây này kết xuất, trên Tinh Thần Thụ hiện ra ảo ảnh dị tượng màu vàng, lúc ấy chỗ ta ở cách Tinh Thần Thụ không xa, tận mắt thấy dị tượng này, căn cứ vào dị tượng kia, không khó để đoán ra bên trong quả này sẽ sinh ra dị chủng gì." Lý Xuân Thu thản nhiên nói.

Hết chương 2726.

Chương 2727. Phân thân thật giả

Bangl

Chalais đánh một quyền mạnh mẽ vào người Lục Nhĩ Mi Hầu, lập tức đánh thân thể Lục Nhĩ Mi Hầu bay ngược ra ngoài.

“Đánh trúng chân thân rồi?” Ánh mắt Hàn Sâm ngưng tụ, chỉ thấy lần này Lục Nhĩ Mi Hầu không còn khả năng sử dụng giả thân chạy trốn, mà còn bị cú đánh mạnh mẽ đánh trúng chân thân.

Chalais đuổi theo như hình với bóng, cú đánh giống như sông lớn nghiêng mình trút xuống trên người Lục Nhĩ Mi Hầu, đánh thân thể Lục Nhĩ Mi Hầu vỡ vụn, thần huyết vẩy ra không ngừng.

Dù nó biến ảo thân pháp như thế nào, phân thân ra giả thân, cuối cùng vân bị nắm đấm của Chalais đánh trúng, đã hoàn toàn không còn năng lực chống lại Chalais.

Dưới sự tập kích liên tục, mạnh như Lục Nhĩ Mi Hầu cũng bị đánh cho không ngừng kêu thảm, khắp nơi trên thân thể đều là vết thương nứt †oác, nhưng thân thể Lục Nhĩ Mi Hầu quả thật rất cứng rắn, đến tình trạng này rồi còn chưa hề thương tổn đến căn nguyên, chỉ là huyết nhục hé ra mà thôi.

“Hợp!” Đột nhiên Chalais lại ngừng công kích, để Lục Nhĩ Mi Hầu có cơ hội rút lui, Chalais nhìn từ xa cũng không đuổi theo, chỉ chậm rãi đánh ra một quyền, đồng thời trong miệng hô nhẹ một tiếng.

Sau khi Chalais hô khẽ một tiếng này, bốn phía trong không gian lập †ức dâng lên từng vòng tròn quay liên tục giống như như cú đánh Thái Dương Bàn, chỉ thấy vô số lực Thái Dương Quyền đổ xuống chỗ Chalais, giống như hàng loạt sao băng không ngừng đánh vào trên người Lục Nhĩ Mi Hầu, như vô số quả bom Hydro đồng loạt nổ tung.

Đoàng!

Cú nổ kinh khủng dường như phá hủy toàn bộ vùng lân cận, dưới lực lượng kinh khủng liên tục bắn phá kia, thân thể mạnh như Lục Nhĩ Mi Hầu cũng ngăn cản không nổi, thân thể cứng rắn bị nổ chia năm xẻ bảy.

Hàn Sâm nhìn hơi ngẩn ra, bởi vì quyền này của Chalais lại rất giống đao pháp Thiên Chi Hạ của hắn, lại lần nữa ngưng tụ lực quyền đã đánh ra trước đó, hình thành một lực lượng vô cùng cường đại.

Nhưng cũng có một số khác biệt so với đao pháp Thiên Chi Hạ, chỉ có chút tương tự mà thôi.

"Đây là hải tộc vạn lưu quy tông, so với đao pháp Thiên Chi Hạ của ngươi có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, Chalais dùng thế nào?" Lý Xuân Thu thản nhiên hỏi.

"Rất mạnh." Hàn Sâm thực sự nói thật, có thể luyện thành dạng thuật gen này trong thời gian ngắn như vậy, Chalais quả thật quá mạnh.

Trước kia Chalais chỉ là khuyết thiếu kiến thức Thần Hóa chi thể phù hợp và thuật gen, mà tộc Thái Thượng cũng bù đắp rất tốt thiếu thốn về mặt này của hắn, sau đó Chalais gia tăng kiến thức, học gen thuật càng lúc càng lớn, hắn sẽ thay đổi càng ngày càng đáng sợ, thời điểm mới vừa thăng cấp không thể sánh bằng.

"Hi vọng ngươi có thể thăng cấp Thần Hóa nhanh một chút, đừng để Chalais chờ quá lâu." Lý Xuân Thu vừa mới dứt lời, Chalais cũng đã mang thi thể Lục Nhĩ Mi Hầu bay trở về, khẽ gật đầu hướng Hàn Sâm

ra hiệu, sau đó theo Lý Xuân Thu cùng rời đi.

Hàn Sâm không có tâm tư để ý tới bọn họ, mừng rỡ vuốt ve viên tạo hóa ngọc phù kia: "Chà, nếu như trong vũ trụ có thêm mấy người giống Lý Xuân Thu này, dựa trạng thái kẻ thù của ta khắp vũ trụ, sau này còn cần gì chính mình đi tìm tài nguyên, căn bản dùng không hết mà."

Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn rời khỏi, lại đột nhiên cảm giác có gì đó sai sai, trong lòng sinh ra rung động nguy hiểm.

Một giây sau, Hàn Sâm đã dịch chuyển tức thời rời khỏi, đột nhiên nhìn thấy một cái bóng trống rỗng chui ra, nhào vào vị trí Hàn Sâm mới vừa đứng.

Thấy rõ dáng vẻ cái bóng kia, Hàn Sâm không khỏi ngẩn ra, chỉ thấy đó là một con hầu tử cao cỡ nửa người, trên đầu mọc ra lục nhĩ như ốc sên, trên người Kim Mao sáng chói, nhìn rất giống Lục Nhĩ Mi Hầu, tuy nhiên lại nhỏ hơn rất nhiều so với Lục Nhĩ Mi Hầu.

Vừa rồi Hàn Sâm tận mắt thấy Chalais đánh chết Lục Nhĩ Mi Hầu, cũng mang thi thể của nó đi, hiện tại nơi này lại xuất hiện một đứa nhỏ, thực sự làm cho hắn hơi kinh ngạc.

"Chẳng lẽ Lục Nhĩ Mi Hầu mới vừa bị đánh chết kia là một con khỉ mẹ, nó đã sinh ra Tiểu Hầu?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm con Tiểu Lục Nhĩ Mi Hầu kia tự lẩm bẩm.

Trừ cái đó ra, hắn thực sự nghĩ không ra tại sao ở đây còn có một Tiểu Lục Nhĩ Mi Hầu, nhưng mà dị chủng sinh ra từ quả Tinh Thần, làm sao có thể vừa mang thai bên trong quả chứ? Nói như vậy cũng không thuyết phục.

"Ngươi mới là khỉ mẹ, cả nhà ngươi đều là khỉ mẹ, đây mới là chân thân của bản thần. Thứ vừa rồi bọn họ mang đi chỉ là một giả thân của bản thần mà thôi." Lục Nhĩ Mi Hầu quái gở gào thét với Hàn Sâm.

"Lợi hại, một giả thân lại có thể lừa được Lý Xuân Thu, có thể lừa được Lý Xuân Thu thì cũng thôi đi, thậm chí ngay cả ta cũng bị lừa, năng lực giả thân của tên Lục Nhĩ Mi Hầu này đúng là vô địch!" Hàn Sâm thầm sợ hãi thán phục.

Trong mắt Lục Nhĩ Mi Hầu lại lóe lên tia hung ác, nhìn chằm chằm Hàn Sâm lạnh lùng nói "Vừa rồi có tên quái vật tộc Thái Thượng kia ở bên cạnh, ta không thể không giả thân giả chết, bây giờ lại không cần thiết, sau khi giết ngươi, bản thần có thể trốn vào trong Thiên Ngoại Thiên rộng lớn vô biên, cho dù quái vật tộc Thái Thượng kia có phát hiện ta giả thân quay lại tìm ta, cũng không còn khả năng tìm tới bản thần."

"Ý nghĩ của ngươi cũng không tệ, đáng tiếc ngươi lại nghĩ sai một chuyện." Hàn Sâm cười nói.

"Chuyện gì?" Đôi mắt quái của Lục Nhĩ Mi Hầu bắn ra kim quang bốn phía, nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

“Ta còn đáng sợ hơn tên quái vật tộc Thái Thượng kia, nếu vừa rồi ngươi lặng lẽ rời đi, sau này đã có thể tiêu diêu tự tại, đáng tiếc ngươi vẫn cứ có ý định giết người, muốn dồn ta vào chỗ chết, số phận đã chú định ngươi tất nhiên sẽ phải chết.” Hàn Sâm nghiêm nghị nói.

“Chỉ là một tên Bán Bộ Thần Hóa, cũng dám phách lối ở trước mặt bản thần.” Lục Nhĩ Mi Hầu giận dữ, gào thét lao tới.

Bộ đồ Thần Thái Dương trên người Hàn Sâm tỏa sáng rộng lớn, đánh một quyền về phía Lục Nhĩ Mi Hầu.

Bùm!

Thân thể trên không trung của Lục Nhĩ Mi Hầu bị Hàn Sâm đánh nát, cũng chỉ là một cái giả thân mà thôi, nhưng không thấy bóng dáng chân thân Lục Nhĩ Mi Hầu.

Bùm!

Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên xuất hiện sau lưng Hàn Sâm, đánh một quyền vào trên lưng Hàn Sâm, lập tức khiến Hàn Sâm nhào về phía trước, thân mình lao ra thật xa mới dừng lại, vị trí giữa lưng bộ giáp Thần Thái Dương bị đánh ra một ấn quyền nho nhỏ, gần như muốn đánh xuyên bộ đồ Thần Thái Dương.

“Xem ngươi còn dám càn rỡ ở trước mặt bản thần.” Lục Nhĩ Mi Hầu quái dị kêu lên, lại lần nữa đánh về phía Hàn Sâm.

“Tên Lục Nhĩ Mi Hầu này quả thật lợi hại, không chỉ có năng lực giả thân, bản thân còn có năng lực thu liễm hơi thở tàng hình, làm cho người ta khó lòng phòng bị.” Hàn Sâm nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, cũng không lựa chọn rút lui, vẫn đánh một quyền tới.

Thân thể Lục Nhĩ Mi Hầu lần nữa bị đánh tan, đó vẫn là một giả thân, không biết chân thân của nó đi nơi nào.

Hàn Sâm vừa nghĩ, lập tức vận chuyển Động Huyền Chân Kinh, bánh răng vạn vật bốn phía vũ trụ lập tức hiện lên ở trong mắt hắn, mặc dù vẫn không

nhìn thấy thân hình Lục Nhĩ Mi Hầu, tuy nhiên lại có thể nhìn thấy những chuyển động bánh răng vũ trụ do Lục Nhĩ Mi Hầu tàng hình di động gây nên.

Nội tâm Lục Nhĩ Mi Hầu hấp tấp, trong mắt lệ quang lóe lên, nhanh chóng tiếp cận Hàn Sâm, liều chết nhìn chằm chằm hai mắt Hàn Sâm, đưa móng vuốt, muốn chọc mù con mắt Hàn Sâm trước tiên.

Mắt thấy sắp đến trước mặt Hàn Sâm, đã thấy Hàn Sâm vung tay lên một cái, vậy mà vung ra một quyền về phía chân thân đã tàng hình của nó.

Trong lòng Lục Nhĩ Mi Hầu giật mình, không biết tại sao Hàn Sâm lại phát hiện vị trí chân thân của nó, khoảng cách gần như thế, muốn tránh cũng tránh không kịp, chỉ có thể đánh tới một quyền, cưỡng ép chặn lại một quyền của Hàn Sâm.

Thân thể Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức bị bông tuyết bao vây, tựa như có một ảo ảnh nữ chúa tuyết bao phủ thân thể nó.

Hết chương 2727.

Chương 2728. Ta không phục

Ban đầu Lục Nhĩ Mi Hầu còn không cảm thấy gì cả, vẫn tiếp tục chiến đấu với Hàn Sâm nhưng hư ảnh như Tuyết Nữ vẫn bao phủ bên ngoài cơ thể Lục Nhĩ Mi Hầu.

Tuy Lục Nhĩ Mi Hầu không bị sức mạnh đóng băng ảnh hưởng nhưng chẳng bao lâu sau, mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng ngã lên một quả Tinh Thần ngủ khò khò.

Hàn Sâm thấy trên người nó chẳng có chút băng sương nào, biết sức mạnh đóng băng hầu như không có tác dụng gì nhưng Lục Nhĩ Mi Hầu lại không thể ngăn cản được sức mạnh ngủ đông kèm theo.

Nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu nằm sải lai trên quả Tinh Trần ngáy o o, Hàn Sâm vốn định chém nó rồi tính sau, song hắn lại nghĩ: "Giờ con Lục Nhĩ Mi Hầu này đang ngủ say, không biết phương pháp khế ước của tộc Thái Thượng có hữu dụng không nhỉ? Năng lực của nó rất đặc biệt, nếu có thể khế ước thì không chừng sau này sẽ có tác dụng lớn."

Trong lúc suy nghĩ, Hàn Sâm bèn thử dùng phương pháp khế ước của tộc Thái Thượng. Vốn không ôm hy vọng quá lớn nhưng ai ngờ thử một lần lại thật sự thành công.

"Không ngờ được thật này." Hàn Sâm thấy Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn đang ngủ say, hư ảnh Tuyết Nữ còn tồn tại, đành phải chờ hư ảnh tản đi.

Tuy một kích này là do hắn đánh ra nhưng hắn lại không thể khống chế tự nhiên. Đây cũng là một khuyết điểm của thuật gen có được từ hạch gen thần hóa.

Đợi mấy tiếng sau, hư ảnh Tuyết Nữ cuối cùng cũng tản đi. Thấy Lục Nhĩ Mi Hầu vẫn đang say ngủ, Hàn Sâm bèn đá một phát vào mông nó, đá Lục Nhĩ Mi Hầu lăn ra ngoài.

Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức giật mình tỉnh giấc, xoay người nhảy dựng lên từ dưới đất, xích Trật Tự ánh kim trên người lại bay lên lần nữa, thét lên định liều mạng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa nảy ra ý niệm, trên trán Lục Nhĩ Mi Hầu chợt xuất hiện một khế ước văn.

Bộp! Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức ngã về trên mặt quả Tinh Thần, ôm đầu rụt người không ngừng co rúm lại, rõ ràng đang rất đau đớn.

Thấy một dị chủng Thần Hóa lại đau đến nỗi không dậy nổi chút sức lực nào, Hàn Sâm không khỏi thầm than phương pháp khế ước của tộc Thái Thượng quả nhiên lợi hại.

"Hầu tử, ngươi có bằng lòng thần phục ta không?" Hàn Sâm dừng sức mạnh khế ước lại, nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu hỏi.

Lục Nhĩ Mi Hầu rú lên quái dị, nhảy bật lên từ trên quả mọng, xông về phía Hàn Sâm như một huyễn ảnh, trên người rực rỡ kim quang, chớp mắt đã bay đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa nảy ra ý niệm, đã thấy Lục Nhĩ Mi Hầu sắp đụng đến Hàn Sâm lại ôm đầu ngã xuống, đập vào cành cây và quả mọng, cuối cùng ngã lên mặt đất, khiến mặt đất cũng lún xuống một cái hố to.

"Hầu tử, ngươi có bằng lòng thần phục ta, nghe theo mệnh lệnh của ta không?" Hàn Sâm dừng sức mạnh khế ước lại, hỏi Lục Nhĩ Mi Hầu lần nữa.

"Ngươi dùng âm mưu quỷ kế hại ta, ta không phục, có bản lĩnh thì ngươi đường đường chính chính đánh bại bản thần đi." Lúc này, Lục Nhĩ Mi Hầu không xông lên nữa, hung quang trong mắt lóe ra, chỉ vào Hàn Sâm kêu gào nói.

"Đánh bại ngươi thì có gì khó đâu?" Hàn Sâm cười nói.

"Hừ, ngay cả con Tinh Giáp Trùng Vương kia mà ngươi còn chẳng đánh lại được, sao có thể là đối thủ của bản thần? Nêu không phải dùng âm mưu quỷ kế, bản thần nhấc tay cũng có thể tiêu diệt được ngươi." Lục Nhĩ Mi Hầu khinh thường nói.

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu nói: "Ngươi biết ta từng đại chiến với Tinh Giáp Trùng Vương ở đây à?"

Lục Nhĩ Mi Hầu không dám động thủ, chỉ tỏ vẻ khinh thường nói: "Bản Thần là Thần Hóa trời sinh, những dị chủng bình thường vô tri vô giác trong quả Tinh Thần há có thể sánh bằng. Lúc bản thần mới sinh ra đã hiểu rõ tất cả, những gì xảy ra ở đây đều nằm trong lòng bàn tay của bản thần."

"Thần Hóa trời sinh à?" Hàn Sâm nghe được lại càng kinh ngạc hơn. Một dị chủng Thần Hóa như vậy, sau này sẽ có không gian trưởng thành cực lớn, không chừng còn có cơ hội thăng cấp Chân Thần.

"Hừ, nếu không phải ngươi dùng âm mưu quỷ kế thì sao có thể là đối thủ của bản thần được chứ" Lục Nhĩ Mi Hầu nói rất kiêu căng.

‘Được, vậy ta cho ngươi một cơ hội. Ta không dùng sức mạnh khế ước, nếu ngươi thắng được ta thì ta sẽ trả lại tự do cho ngươi. Còn nếu ngươi lại thua thì phải nhận ta làm chủ, sau này thành thật nghe theo mệnh lệnh của ta, thấy sao hả?” Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

“Hứa rồi đấy nhé.” Lục Nhĩ Mi Hầu vội nói. Rõ ràng nó rất tự tin mình có thể đánh bại hàn Sâm, sợ Hàn Sâm sẽ đổi ý.

Bộ giáp Thần Thái Dương trên người Hàn Sâm bạo phát ra thần quang lần nữa, đôi cánh Thần Thái Dương mở ra, như thần minh trên bầu trời, nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu nói: “Đến đây, để ta xem xem con dị chủng Thần Hóa trời sinh như ngươi có bản lĩnh thế nào.”

Lục Nhĩ Mi Hầu không nói không rằng, lệ quang trong mắt lóe ra, kim quang trên người bùng lên trong nháy mắt, như một mãnh thú kim diễm rực cháy đánh về phía Hàn Sâm.

Từng luồng trảo mang kim quang như lợi nhận xé rách thiên địa, bao phủ Hàn Sâm vào trong trảo mang.

Đôi cánh sau lưng Hàn Sâm rung lên, tránh khỏi trảo mang. Nhưng một giây sau, bên cạnh Hàn Sâm lại đột nhiên xuất hiện một con Lục Nhĩ Mi Hầu, trực tiếp đánh úp về phía hạ thể của Hàn Sâm, là một chiêu hầu tử hái đào.

Lục Nhĩ Mi Hầu tự cho là phân thân và thuật ẩn hình của mình dùng rất bí mật nhưng thực tế mọi cử động của nó đều nằm trong mắt Hàn Sâm. Hàn Sâm khẽ nhích người đã tránh khỏi chiêu hầu tử hái đào âm hiểm của nó.

Vẻ mặt Hàn Sâm rất bình tĩnh, nhất cử nhất động trông có vẻ ung dung, cũng chẳng có chỗ nào thần kì nhưng lại dần dần dồn Lục Nhĩ Mi Hầu vào thế hạ phong.

Lục Nhĩ Mi Hầu cực kỳ buồn bực. Lúc nó chiến đấu với Chalais, Chalais cũng khó mà phán đoán được phân thân thật giả của nó, sau đó cũng chỉ có năm mươi phần trăm cơ hội phân biệt được, hơn nữa cũng rất khó phản hiện ra thuật ẩn thân của nó.

Nếu không kiêng ky Lý Xuân Thu, Lục Nhĩ Mi Hầu dùng toàn lực chắc gì đã không đánh bại được Chalais.

Nhưng khi chiến đấu với Hàn Sâm, thuật ẩn thân và phân thân của nó lại hoàn toàn không có tác dụng gì. Bất kể nó phân thân hay ẩn hình đều bị Hàn Sâm liếc mắt là nhìn thấu, căn bản không có bất cứ tác dụng nào, nó bị đánh thương tích đầy mình.

"Không công bằng… Không công bằng…" Mắt thấy Lục Nhĩ Mi Hầu đã bị đồn đến đường cùng, nó đột nhiên vừa lui vừa kêu lớn.

"Cái gì không công bằng?" Hàn Sâm không đuổi theo nó, mỉm cười hỏi.

"Bản thân ngươi chẳng có bản lĩnh gì hết, cũng chỉ dựa vào dị bảo trên người mà thôi. Cho dù ngươi đánh bại ta thì đó cũng là công lao của dị bảo, không phải bản lĩnh của ngươi, ta không phục." Lục Nhĩ Mi Hầu tỏ vẻ ghét bỏ kêu lên: "Nếu ngươi không sử dụng dị bảo thì một đầu ngón tay của bản thần cũng đủ để giết chết ngươi."

"Được, vậy ta không sử dụng dị bảo. Nếu ta không sử dụng dị bảo mà ngươi vẫn thua thì sau này sẽ nghe theo lệnh ta chứ?" Hàn Sâm không †ỏ vẻ gì cả, vẫn mỉm cười như cũ nói.

"Hừ, nếu ngươi không dùng dị bảo, bản thần tiện tay là có thể xé ngươi thành mảnh nhỏ." Lục Nhĩ Mi Hầu nói.

"Vậy cứ thử xem." Hàn Sâm đáp, bèn cởi bộ giáp Thần Thái Dương trên người xuống.

Không đợi Hàn Sâm nói thêm gì, Lục Nhĩ Mi Hầu đã hú lên quái dị, đánh về phía Hàn Sâm, đôi mắt lộ ra sát khí hung lệ.

Mất đi sức mạnh của bộ giáp Thần Thái Dương, sức mạnh và tốc độ của Hàn Sâm đương nhiên kém hơn Lục Nhĩ Mi Hầu rất nhiều, muốn né tránh công kích của nó cực kỳ khó khăn, càng không thể đối kháng chính diện với nó được.

Hàn Sâm cũng không có ý định né tránh, dị quang trong mắt lóe lên, gương mặt đột nhiên ửng hồng khác thường, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nghịch chuyển trong nháy mắt.

Hết chương 2728.

Chương 2729. Còn chẳng xứng làm con trai

Sau khi nghịch chuyển, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh biến thành Huyền Hoàng Kinh. Mắt thấy Lục Nhĩ Mi Hầu nhào đến trước mặt mình, Hàn Sâm đánh ra một chưởng, sức mạnh của Huyền Hoàng Kinh lập tức đánh lên người Lục Nhĩ Mi Hầu.

Lục Nhĩ Mi Hầu ỷ mình là Thần Hóa mà Hàn Sâm lại không có sự giúp sức của dị bảo, chỉ là một Bán Bộ Thần Hóa mà thôi, căn bản không cần né tránh, vẫn đánh thẳng về phía Hàn Sâm, muốn xé nát Hàn Sâm thành từng mảnh.

Nhưng sức mạnh của Huyền Hoàng Kinh đánh lên người nó, khiến Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức run lên, huyết mạch toàn thân nghịch chuyển, sức mạnh biến mất tăm chỉ trong chớp mắt, cơ thể và bộ lông đều biến hoa, như đang héo rút đi.

“Chuyện gì thế này…” Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn cơ thể đang dần thoái hóa của mình, kinh hãi kêu lên.

Hàn Sâm không đáp, chỉ bình tĩnh nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu.

Biến hóa trên cơ thể Lục Nhĩ Mi Hầu ngày càng kịch liệt, một thân kim mao rực rỡ như thái dương thoáng chốc trở nên ảm đạm vô sắc, kim quang trong mắt cũng không còn lấp lánh nữa.

Theo một tiếng động kỳ lạ vang lên, xích Trật Tự trên người Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức sụp đổ tán loạn, từ cấp Thần Hóa rớt xuống cấp Vương. Tuy vẫn còn là tiêu chuẩn Bán Bộ Thần Hóa nhưng đã kém hơn rất nhiều so với sức mạnh trước đó, có thể nói là một trời một vực.

"Sao… sao lại thế được…" Lục Nhĩ Mi Hầu mở trừng hai mắt, vẻ mặt kinh hãi lên lên, hầu như không thể tin nổi mình lại bị đánh xuống cấp Vương.

"Ngươi… Rốt cuộc ngươi đã làm gì với bản thần? Lại dùng âm mưu quỷ kế gì hả?" Lục Nhĩ Mi Hầu phản ứng lại, nhảy dựng lên chỉ vào Hàn Sâm kêu to.

"Hầu tử, ngươi có biết trong vũ trụ ta có một biệt hiệu là gì không?" Hàn Sâm cười híp mắt nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu nói.

"Ngươi có biệt hiệu gì thì liên quan quái gì đến bản thần, rốt cuộc ngươi đã dùng âm mưu quỷ kế gì với bản thần hả?" Lục Nhĩ Mi Hầu nhảy nhót kêu to, nhưng lại không dám ra tay với Hàn Sâm.

Nó chưa bao giờ nghĩ tới mình lại bị một kích đánh rớt xuống cấp Vương, đã sinh lòng sợ hãi với Hàn Sâm, không dám lỗ mãng nữa.

Hàn Sâm cũng không để ý tới lời kêu gào của Lục Nhĩ Mi Hầu, mỉm cười tiếp tục nói: "Trong đại vũ trụ, ta được xưng là chúng thần chỉ Phụ, ngươi có biệt tại sao lại có biệt hiệu như vậy không?"

"Ta làm sao hả… Chúng thần chi Phụ… Khẩu khí của ngươi cũng lớn ghê…" Hầu tử nghe được biệt hiệu của Hàn Sâm, lập tức bực dọc kêu lên.

Nó tự xưng là bản thần, Hàn Sâm lại nói hắn là chúng thần chi Phụ, sao có thể khiến hầu tử không tức giận được.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Lục Nhĩ Mi Hầu, dùng giọng khinh thường nói: "Sở dĩ các tộc trong vũ trụ gọi ta là chúng thần chi Phụ, đó là vì cường giả cấp Thần Hóa cũng chỉ như con đẻ trước mặt ta. Ta cho họ làm con trai, họ mới có tư cách làm con trai. Ta không cho họ làm con trai thì họ phải làm cháu nội. Giống như ngươi bây giờ đó, còn chẳng có tư cách làm con trai."

Hầu tử nghe mà trợn tròn mắt, muốn cãi lại nhưng nghĩ tới một kích của Hàn Sâm đã đánh nó rớt xuống cấp Vương, hình như lời hắn nói cũng rất có đạo lý.

“Ta không phục… Ngươi chắc chắn đã dùng âm mưu quỷ kế gì hại ta… Có bản lĩnh thì…”

“Câm miệng!” Hàn Sâm quát lên, cắt ngang lời Hầu Tử, lạnh lùng nhìn chằm chằm nó nói: “Ta thấy ngươi có chút thiên phú, định giữ lại cho ngươi một cái mạng. Nhưng ngươi lại năm lần bảy lượt không biết điều như vậy, thật sự cho rằng ta không dám giết ngươi sao? chúng thần trong mắt ta cũng chỉ là một đám phế vật mà thôi. Ta muốn họ sống thì họ được sống, ta muốn họ chết họ cũng phải chết. Ta cho họ là thần, họ mới có thể thành thần, nếu ta không vui thì thần cũng chỉ là phế vật bị tiêu diệt trong nháy mắt mà thôi.”

Dứt lời, thần quang trên người Hàn Sâm tỏa ra, làm như muốn tự tay giết chết hầu tử.

Lục Nhĩ Mi Hầu đã sinh lòng sợ hãi, lúc này lập tức bị khí phách của Hàn Sâm dọa sợ, cơ thể run lên, trong lòng hoảng hốt, vội vã kêu lên thất thanh: “Đừng giết ta… Ta bằng lòng thần phục…”

“Ngươi không cần miễn cưỡng.” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu, bàn tay kia dường như sẽ giơ lên bất cứ lúc nào, đánh chết Lục Nhĩ Mi Hầu bằng một chưởng.

Lục Nhĩ Mi Hầu vội tỏ vẻ nịnh nọt nói: “Không miễn cưỡng… Tuyệt đối không miễn cưỡng… Có thể đi theo cường giả như người là vinh dự của ta, người xem có thể để ta trở về cấp Thần Hóa được không…”

“Có gì khó đâu, ngươi lại đây.” Hàn Sâm như thần minh từ trên cao nhìn xuống Lục Nhĩ Mi Hầu nói.

Lục Nhĩ Mi Hầu hơi do dự, không dám đi về phía Hàn Sâm.

“Ta muốn giết ngươi chỉ cần một cái lật tay là được, cần gì phải phiền phức như vậy.” Hàn Sâm khinh thường nói.

Lục Nhĩ Mi Hầu cười gượng đáp: ‘Không phải… Không phải… Ta nào dám hoài nghi người…”

Lục Nhĩ Mi Hầu vội vàng đi tới trước mặt Hàn Sâm. Chân thân của nó chỉ cao cỡ nửa người, đứng trước mặt Hàn Sâm trông như một đứa bé con.

Hàn Sâm nhìn nó, chậm rãi giơ tay ra, đặt lên đỉnh đầu nó, như thần phụ từ tốn nói: “Ta… Hàn Sâm… lấy danh nghĩa đứng đầu chúng thần… Ban cho ngươi… Sức mạnh thần thánh vĩnh hằng… Mở ra cánh cửa vận mệnh…”

Hàn Sâm nói một đống đao to búa lớn, dọa Lục Nhĩ Mi Hầu ngẩn ra. Nó nào biết Hàn Sâm chỉ đang kéo dài thời gian, chờ sức mạnh của Huyền Hoàng Kinh mất đi hiệu lực, đến lúc đó Lục Nhĩ Mi Hầu sẽ tự thăng cấp về Thần Hóa, chẳng cần dùng đến Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, chỉ cần tùy tiện đánh một vầng sáng lên đỉnh đầu Lục Nhĩ Mi Hầu là được rồi.

Hàn Sâm tính toán thời ra chậm rãi nói ra mấy lời chúc phúc. Chờ hắn nói hết, Huyền Hoàng Kinh cũng vừa lúc mất đi hiệu lực, thân thể Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức biến hóa.

Lục Nhĩ Mi Hầu thấy sau khi sức mạnh của Hàn Sâm đánh vào người mình, cơ thể lập tức xảy ra biến hóa, nhanh chóng lột xác quay về Thần Hóa, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Mừng đương nhiên là vì có thể quay về Thần Hóa, còn sợ cũng là sinh vật trước mặt lại khủng bố đến vậy, có thể tùy tiện đánh nó rớt xuống cấp Vương, lại thuận tay kéo nó quay về Thần Hóa.

“Tên này đáng sợ thật đấy. Xem ra hắn nói chúng thần chỉ Phụ gì đó đúng là thật rồi. Tuy hắn chỉ là một cấp Vương nhưng ta lại không đủ sức chống lại hắn, chỉ có thể tạm thời lá mặt lá trái vậy đã, tạm thời thôi…” Lục Nhĩ Mi Hầu đã sinh lòng sợ hãi, không dám đối đầu với Hàn Sâm, bèn tự nhủ trong lòng tìm cho mình một bậc thang.

Đợi Lục Nhĩ Mi Hầu quay về Thần Hóa, nó lập tức quỳ xuống trước mặt Hàn Sâm nói: “Ta bằng lòng đi theo các hạ cả đời, mong các hạ có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước mà chứa chấp ta.”

Ngoài miệng nói vậy nhưng Lục Nhĩ Mi Hầu lại thầm nghĩ trong lòng: "Chờ ta tìm hiểu hết thực hư của ngươi, lại tìm cơ hội làm phấn cũng không muộn, thậm chí còn có cơ hội giết chết hắn."

Hàn Sâm cũng nhìn ra được tâm tư của Lục Nhĩ Mi Hầu nhưng hắn không nói ra, chỉ lạnh nhạt bảo: "Ngươi nghĩ cho kỹ, nếu đã đi theo ta thì không được phép đổi ý."

"Ta nghĩ kỹ rồi, cả đời này chỉ đi theo chủ nhân, nhất định không hai lòng." Lục Nhĩ Mi Hầu chỉ trời thề thốt nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy.

"Đứng lên đi, ngươi tên là gì?" Hàn Sâm phất tay bảo Lục Nhĩ Mi Hầu đứng dậy.

"Ta là Lục Nhĩ Mi Hầu, không có tên." Lục Nhĩ Mi Hầu nói.

"Đã vậy, ta sẽ ban cho ngươi một cái tên." Hàn Sâm trầm ngâm một lát rồi nói: "Ngươi đã là dị chủng Thần Hóa thuộc loài khỉ, còn là Lục Nhĩ Mi Hầu, vậy sau này ngươi tên là Tiểu Lục Tử đi."

Lục Nhĩ Mi Hầu nghe xong ngớ người, thầm mỉa mai trong lòng: "Cái tên quỷ gì không biết. Điều ngươi nói có liên quan gì đến cái tên này hả?"

Hết chương 2729.

Chương 2730. Hồ Tạo Hóa

Sau khi Chalais và Lý Xuân Thu trở về, lấy thi thể Lục Nhĩ Mi Hầu ra, Lý Xuân Thu nhìn thoáng qua mới phát hiện ra có gì đó khác thường. Hắn vung tay đánh ra một luồng kính lực, thi thể Lục Nhĩ Mi Hầu lập tức tan vỡ thành tro.

"Sao lại như vậy?" Chalais tỏ vẻ kinh ngạc. Lúc phản ứng lại được, hắn bèn lập tức đứng dậy muốn quay lại Tinh Thần Thụ.

Lý Xuân Thu ngăn cản hắn, nói: “Giờ quay lại thì cũng muộn rồi. Cách thời gian dài như vậy, nó đã trốn vào Thiên Ngoại Thiên từ lâu.”

“Có Hàn Sâm trông coi Tinh Thần Thụ, chắc nó không chạy ra được đâu nhỉ?” Chalais nói.

“Ngay cả ta còn không phát hiện ra Lục Nhĩ Mi Hầu, nói gì Hàn Sâm.” Lý Xuân Thu lạnh nhạt nói: “Hơn nữa dù hắn có phát hiện ra thì ngươi nghĩ hắn có thể ngăn cản Lục Nhĩ Mi Hầu chạy ra khỏi Tinh Thần Thụ sao?”

“Là lỗi của ta, ngay cả thật giả cũng không phân biệt được.” Chalais nói.

Lý Xuân Thu lại lắc đầu đáp: “Ngươi không cần tự trách, phân thân giả của Lục Nhĩ Mi Hầu quả nhiên lợi hại, ngay cả ta cũng không phát hiện ra được, sao có thể trách ngươi chứ.”

Dừng một chút, Lý Xuân Thu lại an ủi: “Dị chủng ở Thiên Ngoại Thiên nhiều vô số kể, săn giết dị chủng khác là được. Nhưng gần nhất thì không nên đi, chắc Hàn Sâm sắp đến hồ Tạo Hóa rồi, xem xong rồi đi sau cũng không muộn.”

Chalais khẽ gật đầu: “Hồ Tạo Hóa có khả năng thoát thai hoán cốt nhưng với những sinh vật khác nhau lại có hiệu quả bất đồng. Không biết Hàn Sâm có thể nhận được bao nhiêu lợi ích từ hồ Tạo Hóa đây.”

“Yên tâm, không ai có thể nhận được nhiều lợi ích hơn ngươi đâu.” Lý Xuân Thu bình tĩnh nói.

Hàn Sâm cứ nghĩ Lý Xuân Thu và Chalais sẽ quay về tìm Lục Nhĩ Mi Hầu. Nhưng hắn đợi hồi lâu lại không thấy họ quay lại.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm sai Tiểu Lục Tử và một đám dị chủng trông coi Tinh Thần Thụ, cũng để Bảo Nhi ở lại đó luôn. Còn mình hắn đi đến hồ Tạo Hóa.

Sở dĩ Hàn Sâm đi vội vàng như vậy chính là để sử dụng tư cách vào hồ Tạo Hóa trước khi Linh Lung và Lý Khả Nhi biết chuyện.

Hắn trông cậy hồ Tạo Hóa có thể đẩy Băng Cơ Ngọc Cốt và Đồng Huyền Kinh lên Bán Thần Hóa. Nếu có hai nàng bên cạnh thì hắn không thể vận chuyển hai loại thuật gen trong hồ được.

Hồ Tạo Hóa thay vì gọi là hồ, không bằng nói là một giếng nước.

Hàn Sâm nghe đồn rằng, nước suối trong hồ Tạo Hóa thật ra không phải nước thật sự mà là một loại thi thủy.

Cách nói này cũng được truyền ra từ trong tộc Thái Thượng, thật hay giả còn chưa rõ, bởi vì không ai biết nơi sâu nhất trong hồ Tạo Hóa rốt cuộc có thứ gì, ngay cả cường giả cấp Chân Thần cũng khó mà bước vào đó được.

Chỉ có cường giả tộc Thái Thượng phân tích suy đoán rằng, nơi sâu nhất trong hồ Tạo Hóa rất có thể là một hố chôn tập thể của dị chủng Thần Hóa. Không biết mấy trăm triệu năm về trước, có một lượng lớn dị chủng Thần Hóa chết ở đó, huyết nhục đã Thần Hóa của chúng chôn dưới đất, trải qua sự biến đổi kỳ lạ nào đó tạo thành một loại thi thủy, dâng lên từ trong cái hố của hồ Tạo Hóa này.

Quá trình biến đổi này cũng giống như sự hình thành của dầu mỏ vậy.

Chính vì nước trong hồ Tạo Hóa sở hữu lượng lớn gen thần hóa nên mới có tác dụng ưu hóa tăng cường mạnh mẽ đối với gen sinh vật.

Nhưng có thể lấy được bao nhiêu lợi ích từ đó còn phải xem bản thân sinh vật ở lại được bao lâu trong hồ Tạo Hóa, có thể hấp thu được nước suối Tạo Hóa nhiều hay ít.

Phía trên cũng chỉ là sự suy đoán của tộc Thái Thượng với nước suối Tạo Hóa. Về phần thật hay giả cũng không ai biết được.

Song khi sinh vật các tộc bước vào hồ Tạo Hóa, có một phần nhỏ sinh vật có thể tạo ra sự cộng hưởng với nước suối Tạo Háo, xuất hiện một số dị tượng.

Ví dụ như từng có một người tộc Cự Tượng vào trong hồ Tạo Hóa, kết quả sinh ra sự cộng hưởng với nước suối, xuất hiện dị tượng dị chủng Thần Hóa

viễn cổ Kình Thiên Thần Tượng.

Mà vì dị tượng Kình Thiên Thần Tượng xuất hiện, cũng khiến cho người tộc Cự Tượng kia hấp thu được nhiều nước suối Tạo Hóa hơn so với sinh vật bình thường, mức độ phù hợp với cơ thể cũng càng cao. Cho nên về sau người tộc Cự Tượng kia cũng có được thành tựu cực lớn, suýt nữa đã thăng đến cấp Chân Thần. Tuy cuối cùng vẫn thất bại nhưng với một người tộc Cự Tượng thì đi được tới bước này đã là một kỳ tích.

Hàn Sâm không trông mong vào việc mình có thể đưa tới dị tượng, chỉ hy vọng có thể hấp thụ nhiều nước suối Tạo Hóa một chút.

Vì theo lý luận của tộc Thái Thượng, sinh vật có thể đưa tới dị tượng là vì sâu trong hồ Tạo Hóa mai táng dị chủng có quan hệ huyết mạch với sinh vật đó, cho nên mới phát ra dị tượng.

Huyết mạch của Nhân loại có nguồn gốc từ Tinh tộc, mà lịch sử Tinh tộc không lâu đời đến vậy, càng không thể đi tới Thiên Ngoại Thiên vào thời đại xa xưa như thế, bị mai táng sâu trong hồ Tạo Hóa, cho nên Hàn Sâm cũng không trông cậy vào mình có thể đưa tới dị tượng.

Theo bản chất thì nước suối Tạo Hóa chính là thể dung hợp gen Thần Hóa các tộc sau biến dị. Khi những sinh vật khác nhau hấp thu nước suối đều sẽ có đột biến gen nhất định, mà đột biến này đều sẽ phát triển theo hướng tốt hơn.

Đương nhiên nếu hấp thu quá nhiều, đột biến quá mạnh, trái lại sẽ có hại cho bản thân. Quan trọng là ở một chữ lượng, nhiều quá sẽ nguy hiểm, ít quá thì hiệu quả lại không rõ ràng. Rốt cuộc phải bao nhiêu mới tốt còn cần xem tố chất và năng lực chịu đượng của bản thân sinh vật.

Hàn Sâm bước tới bên ngoài cung điện có hồ Tạo Hóa, không thấy bóng dáng Lý Xuân Thu đâu nhưng lại thấy Chalais canh giữ bên ngoài cung điện, hình như đang đợi hắn.

“Chalais, bây giờ ta có thể sử dụng hồ Tạo Hóa chứ?” Hàn Sâm cầm ngọc phù Tạo Hóa đưa cho Chalais.

“Đương nhiên là được rồi. Ta chờ ngươi ở đây chính là để giúp ngươi mở cửa đại điện Tạo Hóa đấy.” Chalais nói rồi nhận lấy ngọc phù Tạo Hóa của Hàn Sâm, sau đó lại lấy ra một ngọc phù Tạo Hóa tương tự,

cắm hai ngọc phù vào cái khóa trước cửa cung điện. Két két!

Cánh cửa đại điện Tạo Hóa từ từ mở ra, Chalais đưa tay ra hiệu mời vào: “Mong Hàn huynh có thể nhờ vào hồ Tạo Hóa một bước lên trời, trực tiếp thăng cấp Thần Hóa.”

“Ta cũng mong được như ngươi nói. Chalais huynh, ta vào trước nhé.” Hàn Sâm nói rồi bèn đi vào trong đại điện Tạo Hóa.

Chính giữa cung điện có một cái hồ được xây bằng ngọc thạch, mặt nước phẳng lặng không chút gợn sóng. Làn nước vốn trong suốt nhưng vì quá sâu nên khi nhìn xuống lại giống như một màu đen nhánh, cứ như hang động thông xuống địa ngục.

Tuy mặt hồ bình lặng như thâm đàm cổ tỉnh nhưng Hàn Sâm lại cảm nhận được sinh cơ khủng khiếp truyền ra từ trong hồ. Dưới mắt nước bình lặng, sinh cơ lại bùng lên như núi lửa, còn khủng khieps hơn sinh cơ của sinh vật Thần Hóa gấp trăm ngàn lần. Chỉ đứng bên cạnh hồ cũng khiến Hàn Sâm cảm giác cơ thể mình như sắp hòa tan.

“Sinh cơ mạnh mẽ thật, không hổ là hồ Tạo Hóa trong truyền thuyết.” Hàn Sâm thầm ngợi khen trong lòng, lập tức không do dự nữa, trực tiếp nhảy vào trong hồ Tạo Hóa.

Khi Hàn Sâm nhảy vào trong hồ, Lý Xuân Thu không biết đã xuất hiện bên cạnh Chalais từ lúc nào, cùng Chalais nhìn vào hồ Tạo Hóa trong cung điện.

“Không biết Hàn Sâm có thể thăng cấp Thần Hóa nhờ vào hồ Tạo Hóa không?” Chalais lẩm bẩm.

“Hắn chỉ là một Tinh tộc, không có huyết mạch dị chủng viễn cổ giống như ngươi để dẫn phát ra dị tượng của hồ Tạo Hóa, lợi ích nhận được cũng có hạn. Thăng cấp Thần Hóa là không thể, chỉ nhận được chút lợi

ích mà thôi.” Lý Xuân Thu bình thản nói. Hết chương 2730.

Chương 2731. Điên cuồng cắn nuốt

Cơ thể Hàn Sâm rơi vào trong hồ Tạo Hóa, cảm giác giống như ngâm trong suối nước nóng, dường như có nhiệt khí mỏng manh từ từng lỗ chân lông trên toàn thân tràn vào trong cơ thể.

Hàn Sâm mừng thầm trong lòng, từng luồng nhiệt khí như sinh cơ đồi

dào, bất kể hồ Tạo Hóa có hiệu quả ưu hóa với gen của hắn hay không thì chỉ riêng những sinh cơ này cũng để cho hắn thu được rất nhiều lợi ích.

Dưới sự gột rửa của sinh cơ mạnh mẽ, Hàn Sâm cảm thấy cả người đều tràn đầy tinh lực, dường như có thể chơi mạt chược ba ngày ba đêm cũng không mệt mỏi.

Song sinh cơ đơn thuần cũng không đủ để Hàn Sâm thật sự lột xác. Hàn Sâm thu liễm tâm thần, bắt đầu vận chuyển Động Huyền Kinh hấp †hu sức mạnh gen trong nước suối Tạo Hóa, hy vọng có được thu hoạch.

Động Huyền Kinh vừa vận chuyển, Hàn Sâm cũng cảm nhận được quanh người mình có vô số năng lượng tràn vào trong cơ thể theo sự vận chuyển của Động Huyền Kinh, khiến tế bào trên toàn thân hắn đều sinh sôi, đồng thời lột xác rất nhanh.

Chỉ trong chốc lát, Hàn Sâm đã cảm nhận được bình cảnh của Động Huyền Kinh nới lỏng ra, mơ hồ có dấu hiệu Lĩnh Vực cửu trọng hợp nhất.

“Mạnh thật! Quá mạnh mẽ! Không hổ là hồ Tạo Hóa trong truyền thuyết.” Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, sức mạnh từ năng lượng mà hồ Tạo Hóa cung cấp cho hắn đã vượt xa mong đợi trước đó của Hàn Sâm.

“Nếu biết trước thì ta đã nghĩ cách đến hồ Tạo Hóa sớm hơn. Chỉ cần ngâm mình vào đây, thăng cấp Bán Thần Hóa dễ như tắm. Đến nơi này từ trước thì bốn loại thuật gen đều thăng cấp Bán Thần Hóa từ đời rồi, sao còn cần

tu luyện phiền phức như vậy.” Hàn Sâm vừa điên cuồng vận chuyển Động Huyền Kinh vừa thầm nghĩ trong lòng.

VùI

Chỉ mới một lát, Hàn Sâm cũng đã cảm nhận sức mạnh toàn thân tuôn trào, vô số bánh răng vũ trụ cùng chuyển động theo Động Huyền Kinh, thúc đẩy bánh răng bản mệnh Động Huyền Kinh của hắn, vậy mà lại thăng cấp Thần Hóa cực kỳ dễ dàng.

Hàn Sâm mừng rỡ ngạc nhiên, không kịp cảm nhận kỹ xem Động Huyền Kinh thăng cấp Bán Thần Hóa có gì khác biệt đã lập tức vận chuyển Băng Cơ Ngọc Gốt, dựa vào sức mạnh kinh khủng kia đẩy thuật Băng Cơ Ngọc Cốt lên cảnh giới Bán Thần Hóa cửu trọng hợp nhất.

Vẫn thuận lợi giống như trước đó, vì sức mạnh mà hồ Tạo Hóa trao cho Hàn Sâm quá cao cấp. Khi thuật Băng Cơ Ngọc Cốt hấp thu sức mạnh này, hầu như không gặp trở ngại gì mà đánh thẳng vào cảnh giới cửu trọng hợp nhất.

Cả người Hàn Sâm đều biến thành băng ngọc, như một pho tượng thần. Theo thuật Băng Cơ Ngọc Cốt không ngừng lột xác, cơ thể hắn cũng ngày càng trong suốt lóng lánh, tựa như thủy tinh không tỳ vết.

Rắc!

Da thịt như băng ngọc chợt nứt ra, tróc ra từng lớp khỏi người Hàn Sâm như mảng bụi. Theo đó, máu thịt trong cơ thể Hàn Sâm cũng dần sống lại, tựa như thay da đổi thịt vậy.

“Lại thăng cấp rồi…” Hàn Sâm hầu như không thể tin nổi bản thân lại thăng Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt lên Bán Thần Hóa đơn giản như vậy. Hơn nữa còn có rất nhiều sức mạnh gen đang không ngừng tràn vào trong cơ thể hắn, tựa như thiên hà cuồn cuộn đổ xuống, nhiều đến mức Hàn Sâm không thể tưởng tượng được.

“Không đúng… Hình như có gì sai sai…” Hàn Sâm tiếp tục luyện hóa hấp thu những năng lượng kia nhưng trong lòng lại thầm lấy làm lạ.

Theo lý luận phân tích của tộc Thái Thượng, nước suối Tạo Hóa là do các loại gen dị chủng Thần Hóa khác nhau dung hợp sinh ra, cho nên thành phần của nó cực kỳ phức tạp.

Khi sinh vật bình thường vào trong hồ Tạo Hóa, hấp thu một lượng lớn nước suối Tạo Hóa cũng chỉ có thể luyện hóa một phần sức mạnh gen có quan hệ gần gũi với gen của bản thân trong nước suối mà thôi, mà lượng lớn sức mạnh gen có hại cần phải tống ra, nếu không sẽ gây ra tổn thương nghiêm trọng cho cơ thể.

Ví dụ như một sinh vật tu luyện sức mạnh hệ Hỏa bước vào trong hồ Tạo Hóa thì sức mạnh gen hệ Thủy hoặc hệ khác chứa trong nước suối với hắn là có hại, hắn cần phải tống một phần sức mạnh gen có hại ra khỏi cơ thể.

Bời vì sức mạnh gen không thích hợp với mình chiếm phần lớn trong nước suối cho nên sinh vật rất khó có thể ở lại trong hồ Tạo Hóa một thời gian dài. Nếu sức mạnh gen có hại đạt tới một mức độ nhất định trong cơ thể thì chỉ đành rời khỏi hồ Tạo Hóa, kết thúc lần hấp thu này, ra ngoài từ từ luyện hóa đẩy những sức mạnh gen có hại này ra.

Nếu có dị tượng giáng xuống người sinh vật, dị tượng này sẽ bài xích những sức mạnh gen khác, hấp dẫn sức mạnh gen cùng hệ, càng có lợi cho sự hấp thu của sinh vật. Cho nên khi có dị tượng xuất hiện, sinh vật có thể hấp thu càng nhiều sức mạnh gen có lợi cho mình, mà sức mạnh gen có hại được hấp thụ chỉ là một phần nhỏ, cho nên lợi ích có thể nhận được sẽ nhiều hơn sinh vật bình thường, thời gian ở trong hồ Tạo Hóa cũng sẽ trở nên dài hơn.

Nhưng tình trạng hiện nay của Hàn Sâm lại hơi kỳ lạ. Hắn vẫn luôn hấp †hu sức mạnh gen trong nước suối Tạo Hóa, cũng không có dị tượng xuất hiện nhưng sức mạnh gen bị hút vào trong cơ thể hắn lại được hắn sử dụng hoàn toàn, cũng không xuất hiện sức mạnh gen có hại trong lý thuyết. Dường như tất cả nước suối Tạo Hóa đều là sức mạnh gen thuần khiết, đều có tác dụng đại bổ với cơ thể của Hàn Sâm chứ chẳng có tai hại gì hết.

Hàn Sâm kình thôn ngưu hấp, hút vào một lượng lớn sức mạnh gen, đến mức chính hắn cũng bắt đầu thấy sợ.

“Ta hút một lượng lớn sức mạnh gen như vậy sao chẳng có chút vấn đề nào hết? Hình như vẫn có thể hút tiếp được, thật là kỳ lạ.” Hàn Sâm vẫn ôm nghỉ ngờ trong lòng.

Cảm giác này giống như đi ăn buffet bít tết, người khác ăn ba miếng bít tết đã không chịu nổi nữa nhưng Hàn Sâm đã ăn hơn mười miếng mà vẫn cảm thấy bụng mình còn rỗng, còn có thể tiếp tục ăn nữa.

Ngay cả Hàn Sâm cũng bị tình huống kỳ lạ này dọa sợ, ăn mà kinh hãi run sợ.

“Chẳng lẽ là vì cơ thể ta không có thiên hướng thuộc tính đặc thù, có thể hấp thu sức mạnh gen của bất cứ thuộc tính nào cho nên mới xảy ra tình huống đặc biệt như vậy?” Trong lòng Hàn Sâm thầm suy đoán.

Tuy giải thích như vậy hơi gượng ép nhưng thứ tốt đã dâng tới tận miệng, đương nhiên Hàn Sâm không thể nhổ ra được.

“Năng lượng không lồ như vậy, nếu cứ tiếp tục hấp thu thì chẳng phải †a sẽ trực tiếp thăng cấp Thần Hóa sao?” Hàn Sâm nghĩ mà thấy hưng phấn, thầm nhủ: “Nếu thật vậy thì tốt quá rồi.”

Vật Ngữ Gen bị Hàn Sâm điên cuồng vận chuyển. Đây là loại thuật gen thích hợp với tài nguyên nhất, lúc này không cố gắng hấp thu thì còn đợi đến khi nào.

Hàn Sâm ăn như hổ đói trong hồ Tạo Hóa, Chalais và Lý Xuân Thu đứng ngoài nhìn biến hóa trong hồ Tạo Hóa.

Thấy sinh cơ trong hồ Tạo Hóa chập chờn, nước suối cũng gợn sóng lăn tăn nhưng không có dị tượng nào xảy ra, cũng không thấy Hàn Sâm đi ra từ bên trong.

“Đã qua nửa tiếng rồi, sao Hàn Sâm còn chưa đi ra?” Chalais nghi ngờ hỏi.

Nửa tiếng hầu như đã là cực hạn với những sinh vật cấp Vương không thể tạo ra dị tượng. Dù là Bán Thần Hóa đỉnh cấp thì lúc này sức mạnh gen có hại trong cơ thể cũng đã đạt đến mức bão hòa.

Nhưng Hàn Sâm không gợi ra dị tượng, cũng chẳng đi ra khỏi hồ Tạo Hóa. Không chỉ Chalais, ngay cả Lý Xuân Thu cũng cảm thấy nghi ngờ.

Hết chương 2731.

Chương 2732. Thần thể tiến hóa

"Hàn Sâm đúng là bất phàm. Là một Tinh tộc có thể kiên trì nửa tiếng chưa đi ra, cũng coi như hiếm thấy." Lý Xuân Thu nhìn mặt hồ, cất lời. Nhưng sau câu nói đó nửa tiếng vẫn không thấy Hàn Sâm đi ra từ trong hồ Tạo Hóa, vẻ mặt Lý Xuân Thu cũng hơi thay đổi.

"Một tiếng… Mà vẫn chưa đi ra… Trình độ này chắc phải Thần Hóa Nguyên Cơ mới có ấy chứ?" Chalais kinh ngạc nói.

Lý Xuân Thu khẽ gật đầu: "Theo lý thuyết, Bán Thần Hóa tối đa chỉ chống đỡ được nửa tiếng. Trừ phi có thể gợi ra dị tượng mới có thể kiên trì được hơn một tiếng, hoặc là Thần Hóa Nguyên Cơ cũng có thể kiên trì hơn một tiếng…"

Nói đến đây, Lý Xuân Thu dừng một lát, rõ ràng lấy làm lạ với việc Hàn Sâm đã lâu như vậy vẫn chưa đi ra ngoài.

Không chỉ hai người họ hoài nghi mà bản thân Hàn Sâm cũng rất nghi ngờ. Hắn cắn nuốt sức mạnh gen đã vượt qua tổng sức mạnh của bản thân hắn nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại, cảm giác vẫn có thể tiếp tục hấp thu, cứ như thần kinh có vấn đề, ăn mãi không biết no.

"Gen Thần Hóa +1… Tiến độ Thần Hóa 13%…"

Đột nhiên, một âm thanh vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến cho hắn giật mình hoảng sợ. Chờ hắn nghe rõ là thứ gì lập tức mừng rỡ như điên.

"Á đù, nước suối trong hồ Tạo Hóa lại có thể tăng gen Thần Hóa. Chẳng lẽ giống như suy đoán của tộc Thái Thượng, nước suối này thật ra là do gen dị chủng Thần Hóa dung hợp biến đổi sinh ra…" Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Đã lâu rồi hắn không nhận được gen Thần Hóa, không ngờ lại có thể thu được nó ở đây.

Trước kia Hàn Sâm cũng từng thử cắn nuốt gen dị chủng Thần Hóa nhưng vẫn không thể tiêu hóa được. Những gen dị chủng Thần Hóa biến dị này lại làm cho hắn có khả năng hấp thu.

Giờ Hàn Sâm đâu còn quan tâm đến việc có thể no chết hay không nữa, khó có được một cơ hội tốt như vậy, đương nhiên phải ăn một trận thỏa thích rồi.

"Gen Thần Hóa +1… Tiến độ Thần Hóa 14%…"

Không lâu sau, trong đầu Hàn Sâm lại vang lên tiếng nhắc nhở tương tự.

Như được khích lệ, Hàn Sâm càng ra sức hấp thu sức mạnh của nước suối Tạo Hóa, cơ thể ngày càng trầm xuống, lặn xuống càng sâu, sức mạnh gen trong nước suối cũng càng thêm dày đặc.

Hàn Sâm ăn như hổ đói trong hồ Tạo Hóa, Chalais và Lý Xuân Thu bên ngoài đều có vẻ mặt quái lạ. Họ đã đợi ở đây hơn hai tiếng rồi vẫn không nhìn thấy Hàn Sâm đi ra từ bên trong.

Riêng bản thân chuyện này cũng đã có vấn đề rất lớn. Chalais dùng cơ thể Thần Hóa bước vào hồ Tạo Hóa, dù có gợi ra dị tượng cũng chỉ kiên trì được hơn hai tiếng một chút.

Giờ thời gian Hàn Sâm ở trong đó đã xấp xỉ với Chalais lại vẫn không có dấu hiệu đi ra ngoài, chuyện này thật sự quá kỳ lạ.

"Cơ thể Hàn Sâm vẫn còn là Bán Thần Hóa. Nhiều sức mạnh gen như vậy, dù tất cả đều có lợi cho hắn, hoàn toàn không có gen hại thì cũng có thể no chết hắn rồi… Sao hắn vẫn còn ở trong đó được…" Chalais lấy làm lạ, hỏi.

Lý Xuân Thu nhìn mặt hồ không nói gì. Hắn định suy đoán tình hình hiện nay của Hàn Sâm nhưng nghĩ đến rất nhiều khả năng lại đều cảm thấy không đáng tin. Bất kể nghĩ thế nào, trừ phi Hàn Sâm đã thăng cấp đến

Thần Hóa, bằng không đã bị sức mạnh gen trong hồ Tạo Hóa làm cho no chết từ lâu rồi.

Nhưng nếu Hàn Sâm thăng cấp Thần Hóa trong hồ Tạo Hóa thì chắc chắn sẽ có động tĩnh lớn, bọn họ phải nhìn thấy được mới đúng, không thể yên tĩnh như bây giờ được.

Còn nói rằng Hàn Sâm đã chết bên trong thì lại không khả thi lắm. Trước đây cũng có sinh vật bị no chết nhưng lúc ấy chắc chắn sẽ có dao động sức mạnh mãnh liệt, cũng sẽ cảm nhận được, hoàn toàn khác với tình huống bây giờ của Hàn Sâm.

“Rốt cuộc hắn đang làm gì bên dưới vậy?” Lý Xuân Thu cũng không nén nổi kinh ngạc. Tuy hắn trông coi hồ Tạo Hóa nhưng cũng không dám tùy tiện đi vào trong.

Mặc dù hồ Tạo Hóa ẩn chứa sức mạnh gen to lớn không gì sánh được nhưng vì thành phần của nó quá phức tạp. Khi sinh vật tiến vào trong đó đạt đến lượng bão hòa gen có hại thì tuy có thể ra ngoài từ từ thanh trừ nhưng gen của bản thân vẫn phải chịu ảnh hưởng nhất định, để lại một vài di chứng.

Di chứng này không có ảnh hưởng gì với sức khỏe và tu hành sau này nhưng nếu bước vào hồ Tạo Hóa lần sau, năng lực hấp thụ của thân thể đối với sức mạnh gen có hại sẽ tăng lên trên diện rộng. Cho nên khi bước vào hồ lần nữa, sức mạnh gen có hại trong cơ thể sẽ bão hòa rất nhanh, khó có thể ở lại trong hồ thời gian dài.

Cho nên sinh vật bình thường đều chỉ có lần đầu bước vào hồ Tạo Hóa là thu được lợi ích. Lần thứ hai bước vào sẽ khiến cho di chứng này ngày càng nghiêm trọng. Mấy lần như vậy liên tục, cơ thể hầu như không thể tiếp xúc với nước hồ Tạo Hóa nữa.

Tình huống hiện nay của Lý Xuân Thu chính là như vậy. Không phải hắn không muốn xuống dưới đó quan sát mà là không thể đi xuống được.

Chalais cũng mới bước vào hồ Tạo Hóa trước đó không lâu, tất nhiên cũng không thể xuống lần nữa. Hai người chỉ đành đứng bên ngoài nhìn, cũng

đợi Hàn Sâm đi ra từ bên trong, đến lúc đó sẽ biết được Hàn Sâm ở bên dưới làm gì.

“Gen Thần Hóa +1… Tiến độ Thần Hóa 56%…”

Hàn Sâm còn đang điên cuồng hấp thu sức mạnh gen trong nước suối Tạo Hóa. Tiến độ Thần Hóa của hắn ngày càng cao.

“Lẽ nào ta thật sự sắp thăng cấp Thần Hóa luôn rồi?” Hàn Sâm cực kỳ kích động. Nếu có thể thăng cấp Thần Hóa ở đây thì coi như hắn đã có gốc rễ khai tông lập tộc chân chính rồi. Đến lúc đó lại có thể thay mặt Nhân loại khởi xướng cuộc chiến đốt đèn diệt tộc, biến Nhân loại trở thành một trong những thượng tộc.

Muốn đánh rớt những thế lực lớn như tộc Hoàng Cực hay Thiên tộc là chuyện viển vông nhưng đánh một số thượng tộc còn không có Thần Hóa hoặc chỉ có một, hai Thần Hóa, Hàn Sâm vẫn rất có lòng tin.

Đương nhiên, giữa các thượng tộc đều có liên hệ rất mật thiết phức tạp, không phải cứ nói đánh là đánh được. Như tộc Rebet, ai muốn khởi xướng cuộc chiến đốt đèn diệt tộc với họ thì phải suy nghĩ đến thái độ của Trấn Thiên Cung trước đã.

Hàn Sâm thì không cần phải băn khoăn nhiều như vậy, tìm một thượng tộc phụ thuộc tộc Hoàng Cực, diệt đèn của bọn họ là được. Dù sao hắn và tộc Hoàng Cực đã là thế như nước với lửa, sớm muộn gì cũng phải đánh một trận.

“Gen Thần Hóa +1… Tiến độ Thần Hóa 89%…”

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tiến độ Thần Hóa của Hàn Sâm cũng càng ngày càng cao. Hàn Sâm có thể cảm nhận được, bởi vì tiến dộ Thần Hóa đề cao, cơ thể của hắn đang nảy sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Biến hóa này không liên quan gì đến bốn loại thuật gen của hắn mà là cơ thể lột xác thuần túy. Cảm giác đó không thể hình dung nổi, dường như máu

thịt xương cốt và ngũ tạng lục phủ, mỗi tế bào đều đang nảy sinh sự lột xác kỳ lạ.

“Gen Thần Hóa +1… Tiến độ Thần Hóa 100%… Thân thế đang tiến

hóa…

Khi tiến độ gen Thần Hóa đạt tới một trăm phần trăm, Hàn Sâm chợt cảm thấy cơ thể mình giống như cánh hoa đang héo tàn từng chút một, lại giống như các loại sinh vật rắn mối đang lột da. Cảm giác này không thể miêu tả nổi, cực kỳ quái dị, ly kỳ rồi lại khiến Hàn Sâm cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Hết chương 2732.

Chương 2733. Dị tượng như thủy triều

Chalais và Lý Xuân Thu đang tò mò nhìn chằm chằm hồ Tạo Hóa, đột nhiên thấy nước suối bên trong phụt lên như suối phun, phun len cao hơn mười mét, một luồng dao động kỳ dị truyền ra từ trong hồ.

Vụt!

Không chờ họ làm rõ chuyện gì đang xảy ra, nước suối lại đột nhiên dâng lên một hư ảnh, một con cự thú viễn cổ vọt ra từ bên trong.

Cự thú to lớn như khủng long thời tiền sử, một thân hai đầu, phía sau còn có thêm bốn cánh. Trong khoảnh khắc bay lên, nó lập tức ngửa mặt lên trời gào rống, tiếng kêu kỳ lạ không ngừng quanh quẩn trong đại điện.

“Ma Long Hai Đầu? Sao lại có dị tượng Ma Long Hai Đầu xuất hiện? Trong huyết mạch Tinh tộc không thể có gen Ma Long Hai Đầu được.” Lý

Xuân Thu kinh ngạc nhìn dị tượng Ma Long Hai Đầu, trong đầu lập †ức nảy ra vô số câu hỏi.

Không đợi hắn giải quyết nghi vấn trong lòng, hư ảnh Ma Long Hai Đầu kia đã biến mất. Mà một giây tiếp theo, trong hồ lại có một hư ảnh chui ra.

Chỉ thấy đó là hư ảnh của một con chim lớn đẹp đế như phượng hoàng, võ cánh bay ra từ trong nước suối, lượn một vòng bên ngoài hồ Tạo Hóa, ngẩng đầu cất tiếng kêu trong trẻo.

"Phượng Hoàng Thần Tiêu…' Tuy Lý Xuân Thu đã tu luyện đến cảnh giới cực cao nhưng lúc này cũng không nhịn được biến sắc, khó có thể duy trì tâm linh bình tĩnh.

Hàn Sâm có thể gợi ra dị tượng cũng thôi đi, lại còn có cả dị tượng kép nữa chứ. Chuyện này cũng quá khó tin rồi.

Ma Long Hai Đầu và Phượng Hoàng Thần Tiêu đều là dị chủng viễn cổ, huyết mạch đã tuyệt chủng từ lâu, rất khó tìm được huyết mạch của chúng trong đại vũ trụ nữa. Cho dù có tìm được thì cũng không thể là một Tinh tộc.

Lý Xuân Thu thật sự không tưởng tượng nổi vì sao Hàn Sâm có thể gợi ra dị tượng của hai dị chủng viễn cổ này.

Nhưng tất cả còn chưa chấm dứt. Khi dị tượng Phượng Hoàng Thần Tiêu biến mất, trong hồ Tạo Hóa lại nổi lên gợn sóng, một hư ảnh chợt vọt ra.

Lúc này Chalais đã nhìn đến ngây người. Hắn mang huyết mạch Sư tộc, có thể gợi ra dị tượng Cuồng Sư Chín Đầu trong hồ Tạo Hóa đã là hết sức đáng quý.

Một Tỉnh tộc như Hàn Sâm mà lại gợi ra được ba dị tượng chỉ trong chớp mắt, khiến người ta không tin nổi đây là sự thật.

Càng đáng sợ hơn là, dị tượng vẫn còn đang không ngừng hiện lên. Các loại dị tượng tranh nhau hiện lên như không cần tiền, khiến cho khoảng không trên hồ Tạo Hóa y như vườn bách thú.

Lý Xuân Thu và Chalais đứng bên cạnh hồ đều đã chết lặng, ngẩn ngơ nhìn dị tượng không ngừng hiện lên, đầu óc cũng đình công luôn.

Họ thật sự không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, vì sao hồ Tạo Hóa lại hiện lên nhiều dị tượng như vậy. Những dị tượng này vốn không thể có quan hệ gì vói Tinh tộc mới phải, tại sao lại hiện ra vì một Tinh tộc như Hàn Sâm chứ?

Bản thân Hàn Sâm cũng không rõ đây là chuyện gì. Khi gen Thần Hóa của hắn đạt đến một trăm phần trăm, thân thế bước vào quá trình tiến hóa, hắn chợt thấy các loại dị tượng không ngừng hiện lên từ sâu trong hồ Tạo Hóa. Lúc dị tượng đi qua người hắn đều khiến Hàn Sâm có cảm giác như có dị vật từ trong cơ thể bong ra ngoài.

Dị vật đó như có như không, Hàn Sâm cũng chỉ loáng thoáng cảm nhận được mà thôi. Hơn nữa dị vật tróc ra hình như cũng không có ảnh hưởng gì với hắn. Ngược lại khi những dị tượng này xuất hiện, có thể khiến cho sức mạnh gen đang tràn vào cơ thể hắn càng trở nên tinh thuần, cơ thể lột xác cũng càng nhanh chóng hơn.

Hàn Sâm chỉ có thể suy đoán trong lòng: “Dị sinh vật trong Tí Hộ Sở rất có thể cũng là huyết mạch của dị chủng trong đại vũ trụ. Ta ăn nhiều máu thịt của dị sinh vật như vậy, lấy gen của chúng tăng cường cho bản thân, có lẽ huyết mạch đã bị ảnh hưởng đến một trình độ nhất định, lưu lại một ít thông tin gen thuộc về huyết mạch của những dị sinh vật này. Vào giây phút cơ thể tiến hóa lột xác, khiến cho những thông tin gen vi lượng này bị kích thích, cho nên mới dẫn đến những dị tượng này phải không nhỉ?”

Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán của Hàn Sâm, hắn không biết sự thật có phải như vậy hay không. Hơn nữa, hắn cũng không còn lòng nào để kiểm chứng, lúc này cơ thể hắn đã tiến hóa đến thời khắc mấu chốt nhất rồi, không còn tinh lực để phân tâm chú ý đến nó nữa.

Cơ thể Hàn Sâm đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, mỗi tế bào dường như đều sống lại, khiến cơ thể hắn trở nên thuần khiết như trẻ con mới sinh, không chứa chút tạp chất nào.

Nhưng Hàn Sâm lại không nghe được lời nhắc nhở thân thế tiến hóa hoàn tất. Tuy tiến hóa đã dừng lại nhưng bốn loại thuật gen trong cơ thể lại tự động vận chuyển.

Bốn loại thuật gen Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, Động Huyền Kinh, Băng Cơ Ngọc Cốt và Vật Ngữ Gen cùng lúc vận chuyển trong cơ thể Hàn Sâm, khiến hắn cực kỳ hoảng sợ.

Vì quỹ tích chuyển động của bốn thuật gen này có rất nhiều chỗ trùng hợp, nếu đồng thời vận chuyển rất có thể sẽ xảy ra xung đột, dẫn đến khí tức hỗn loạn, tình huống nghiêm trọng có thể khiến thân thể Hàn Sâm sụp đổ.

Nhưng lúc này bốn loại thuật gen đều tự động vận chuyển, lại di chuyển theo những quỹ đạo khác nhau trong cơ thể hắn, trong lúc qua lại cũng không xảy ra xung đột và ảnh hưởng gì.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt đều là sức mạnh dị chủng hóa, có sức ảnh hưởng mạnh mẽ với tế bào toàn thân, thúc đẩy cơ thể máu thịt của Hàn Sâm nhanh chóng dị biến.

Song hai thuật gen này lại có thiên hướng khác nhau. Tuy chúng đều có sức ảnh hưởng với tế bào toàn thân nhưng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chú trọng vào máu và nội tạng, còn Băng Cơ Ngọc Cốt thì đi vào xương thịt.

Dưới sự ảnh hưởng của hai sức mạnh này, cả người Hàn Sâm sinh ra dị biến nào đó trên cơ sở Thần Hóa. Từng sợi xích Trật Tự kỳ dị dần ngưng tụ thành hình trong cơ thể Hàn Sâm.

Động Huyền Kinh và Vật Ngữ Gen đều là sức mạnh hệ võ trang gen, tuy có ảnh hưởng nhất định với cơ thể Hàn Sâm nhưng dị biến lớn nhất lại đến từ bản thân chúng.

Áo giáp Động Huyền và Chú Ngữ đều đang không ngừng biến dị, sinh ra từ sợi xích Trật Tự kỳ lạ.

Hai loại xích Trật Tự có sự khác biệt rõ rệt. Xích Trật Tự của áo giáp Động Huyền là màu đen, kết cấu vô cùng phức tạp, dường như có liên quan đến toàn bộ quy tắc trật tự trong vũ trụ.

Mà xích Trật Tự của Chú Ngữ lại là màu trắng, không phụ thuộc vào quy tắc trật tự vũ trụ, là một các thể độc lập hoàn toàn. Trừ bản thân Chú Ngữ có liên hệ với Hàn Sâm ra thì dường như hoàn toàn tách ra khỏi vũ trụ.

Theo bốn loại thuật gen không ngừng diễn hóa, cơ thể Hàn Sâm cũng theo đó mà dị hóa, toàn thân đều biến thành gen dị chủng, giống như một dị chủng hình người khủng bố.

Mắt thấy bốn loại thuật gen sắp thăng cấp Thần Hóa nhưng vào bước ngoặt thăng lên Thần Hóa cuối cùng, Hàn Sâm lại cảm nhận được bốn loại thuật gen gần như chiếm cứ toàn bộ cơ thể hắn nhất thời nảy sinh xung đột.

Phụt!

Hàn Sâm phun ra một ngụm máu tươi, tế bào trên khắp cơ thể giống như bị nghiền nát. Sự xung đột của bốn loại sức mạnh khác nhau thật sự quá nghiêm trọng, khiến cơ thể hắn cũng không thể chịu đựng được, khí tức lập tức đại loạn. Bốn loại sức mạnh ảnh hưởng lẫn nhau vốn đang đứng sát ranh giới thăng lên cấp Thần Hóa cũng theo đó tán loạn, xích Trật Tự vừa ngưng tụ ra hình thức ban đầu cũng tan vỡ.

Hết chương 2733.

Chương 2734. Vòng tuân hoàn chết

Bốn loại sức mạnh không ngừng đấu đá trong cơ thể Hàn Sâm khiến cơ thể hắn chịu tổn thương to lớn, kinh mạch đều bị đánh gấy, như một đoàn đay rối.

Nếu không nhờ cơ thể Hàn Sâm bây giờ đã cực kỳ dũng mãnh, tuy còn chưa thăng cấp Thần Hóa nhưng cơ thể đã mạnh mẽ đến trình độ sánh ngang với cường giả cấp Thần Hóa, đổi thành một Bán Thần Hóa bình thường thì thân thể đã sớm bị bốn loại sức mạnh xé nát rồi.

Tuy thân thể Hàn Sâm còn chưa đến mức bị phá hủy triệt để nhưng tình hình cũng không được lạc quan lắm. Bốn loại sức mạnh không chịu khống chế, không ngừng đấu đá, cơ thể Hàn Sâm có mạnh mẽ đến mức nào cũng không chịu nổi sự tàn phá trong thời gian dài.

Hàn Sâm cố gắng vận chuyển thuật gen, muốn dẫn sức mạnh hỗn loạn quay về quỹ đạo nhưng rất nhanh đã phát hiện đây hầu như là chuyện không thể.

Khi hắn vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có thể khiến sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh trở nên to lớn hơn, ba loại sức mạnh khác sẽ chống lại nó khiến Hàn Sâm rất khó đưa nó quay về quỹ đạo.

Lúc vận chuyển ba loại thuật gen khác cũng như vậy, mỗi lần Hàn Sâm cũng chỉ có thể vận chuyển một loại thuật gen, không thể đồng thời khống chế cả bốn loại thuật gen được.

Trong hỗn loạn, bốn thuật gen lại tạo thành cục diện cân bằng kỳ lạ, khiến Hàn Sâm nhất thời cũng bó tay chịu trói, không thể nghĩ ra được cách nào tốt.

“Chỉ có thể thử một lần thôi.” Cảm nhận được tình hình trong cơ thể ngày càng gay go, nếu không thể khống chế bốn loại sức mạnh trở về quỹ đạo trong thời gian ngắn thì e rằng hắn thật sự sẽ phải chết dưới sức mạnh của chính mình.

Lúc này Hàn Sâm cũng không kịp suy nghĩ nhiều nữa, nhất tâm tứ dụng, đồng thời vận chuyển cả bốn loại thuật gen, muốn đồng thời khống chế bắt chúng quay về quỹ đạo bình thường, như vậy cũng sẽ không dẫn tới bốn loại sức mạnh mất cân bằng.

Trước đó cũng từng xuất hiện tình huống bốn loại thuật gen đồng thời vận chuyển, Hàn Sâm hy vọng có thể bắt chước loại hình thức đó khiến bốn loại thuật gen cùng vận chuyển, trở về quỹ tích vốn có của chúng.

Rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện, muốn vận chuyển đồng thời bốn loại thuật gen là một chuyện cực kỳ nguy hiểm với hắn.

Trước đó cơ thể hắn chưa bị thương còn có thể dung nạp được sức mạnh của bốn loại thuật gen vận chuyển bình thường. Nhưng bây giờ kinh mạch trong cơ thể bị phá hoại rất nghiêm trọng, hơn nữa bốn loại sức mạnh đã hỗn loạn, muốn bắt chúng quay trở về quỹ đạo còn khó khăn hơn rất nhiều so với vận chuyển bốn thuật gen cùng lúc.

Hàn Sâm vừa vận chuyển bốn loại thuật gen, vừa cảm nhận được xung đột sức mạnh trong cơ thể đang tăng lên, khiến cơ thể bị tàn phá càng nghiêm trọng hơn.

Đau đớn tê tâm liệt phế khiến Hàn Sâm hầu như không nhịn được thét lên thành tiếng, cảm giác kinh mạch, huyết quản và nội tạng như bị các loại sức mạnh co kéo, sắp bị xét nát dến nơi.

Hàn Sâm biết mình không thể dừng lại, nhất định phải kéo bốn loại sức mạnh trở lại quỹ tích chính xác, nếu không kết cục sẽ càng thảm hại hơn.

Cố nén đau đớn, Hàn Sâm cố gắng vận chuyển bốn loại thuật gen, muốn để chúng khôi phục bình thường. Nhưng mỗi khi vận chuyển được một chút, tổn thương trên thân thể cũng càng trở nên nghiêm trọng, máu tươi không ngừng trào ra từ huyết nhục bị xé rách.

“Trường Sinh Cù!” Hàn Sâm nảy ra ý niệm, tinh thể đen bị hắn gọi ra từ trong hồn hải, biến thành dáng vẻ của Trường Sinh Cù, mở ra xích Trật Tự trường sinh, không ngừng chữa trị cơ thể Hàn Sâm.

Cơ thể không ngừng bị xé rách lại không ngừng được Trường Sinh Cù chữa trị, Hàn Sâm cố chịu đựng sự tàn phá đau đớn vô biên, từ từ đưa bốn loại sức mạnh quay về quỹ tích chính xác.

Quá trình này đau đớn đằng đẳng đến cực hạn, chỉ cần thiếu ý chí một chút là có thể thất bại trong gan tấc. Hàn Sâm gắng gượng chịu đựng

đau đớn nạo xương róc thịt, dẫn dắt sức mạnh của bốn loại thuật gen

quay trở lại quỹ đạo chính xác từng chút một.

Còn may có năng lực chữa trị mạnh mẽ của Trường Sinh Cù, bằng không dù Hàn Sâm có thể chịu được đau đớn thì thể xác cũng không thể chịu được được sức mạnh tàn phá không ngừng.

Trải qua hơn một tiếng dằn vặt, cuối cùng Hàn Sâm cũng đưa bốn loại thuật gen trở về quỹ đạo chính xác.

Nhưng câu chuyện cũng không kết thúc như vậy. Khi bốn loại thuật gen trở về chính đạo vẫn còn điên cuồng vận chuyển, đều tự ngưng tụ ra hình thức ban đầu của xích Trật Tự, lại thăng cấp lên Thần Hóa lần nữa.

Hàn Sâm ý thức được mình đã rơi vào một vòng tuần hoàn chết. Thân thể hắn đã đạt tới yêu cầu thăng cấp Thần Hóa, chỉ cần dưới tình huống cơ thể bình thường thì tất nhiên sẽ thăng lên cấp Thần Hóa.

Nhưng sức mạnh của bốn loại thuật gen đồng thời thăng cấp Thần Hóa đều cần lấy cơ thể hắn chèo chống. Lúc này chúng sẽ chiếm cứ hoàn bộ cơ thể, từ đó sẽ xảy ra xung đột, kết quả chính là thăng cấp thất bại.

Chữa trị cơ thể sẽ thăng cấp, thăng cấp thì chắc chắn sẽ thất bại. Tiếp tục như vậy cho dù ý chí của hàn Sâm có kiên định đến mức nào, thời gian dài cũng sẽ bị dày vò đến chết.

Hàn Sâm muốn thử chỉ vận chuyển một loại thuật gen thăng cấp Thần Hóa, lại phát hiện không thể làm được. Bởi vì thân thể đã đạt đến tiến độ một trăm phần trăm sẽ cưỡng ép bốn loại thuật gen của Hàn Sâm cùng đột phá lên Thần Hóa. Đây là thăng cấp toàn bộ, không tồn tại khả năng áp chế một loại thuật gen.

Giống như trẻ con đang tuổi lớn, không thể bắt một tay hay một chân của đứa trẻ dừng không phát triển nữa, chờ những bộ phận cơ thể khác của nó lớn lên rồi cái tay kia mới lớn được.

Giờ tình huống của Hàn Sâm chính là như vậy. Hắn thăng cấp toàn bộ chứ không phải một loại thuật gen hay một bộ phận cơ thể, một thứ lên là tất cả cùng lên, toàn bộ đều sẽ đột phá lên cấp Thần Hóa.

“Đã vậy cũng chỉ đành để bốn loại thuật gen đồng thời thăng cấp Thần Hóa thôi…” Hàn Sâm làm rõ tình cảnh trước mắt của mình, chỉ đành mạo hiểm thử một lần, hắn đã không còn đường lui nữa.

Nhưng đến bước cuối cùng, bốn loại thuật gen đồng thời lấy cơ thể hắn làm điểm tựa thăng cấp Thần Hóa lại xảy ra xung đột, khiến Hàn Sâm thất bại trong gang tấc lần nữa. Sức mạnh của bốn loại thuật gen đại loại, hình thức ban đầu của xích Trật Tự cũng tan vỡ theo, khiến hắn lần thứ hai trải qua nỗi đau cơ thể như sắp tan vỡ.

“Không được… Tiếp tục như vậy vốn không có khả năng thành công…” Hàn Sâm cố chịu đựng nỗi đau cơ thể bị xé rách, trong đầu thoáng qua vô số suy nghĩ, tính toán thế nào mới có thể thăng cấp Thần Hóa thành công dưới tình huống bốn loại thuật gen đồng thời vận chuyển.

Trên lý thuyết, Hàn Sâm đã không còn khả năng thăng cấp Thần Hóa thành công, bởi vì bốn loại thuật gen sẽ vĩnh viễn không thể thống nhất được. Chúng nó đều cần chiếm lấy cơ thể Hàn Sâm, cho nên đây là mâu thuẫn không thể giải quyết được.

“Đợi đã… Cơ thể… Theo lý thuyết… Bản thân Chú Ngữ chính là một thể sinh mệnh… Nàng có kết cấu cơ thể và tuần hoàn hoàn chỉnh… Biết đâu như vậy thật sự có thể…” Hàn Sâm đột nhiên nảy ra một suy nghĩ. Mượn sức mạnh của Trường Sinh Cù lần nữa, giữa đau đớn vô biên dẫn dắt sức mạnh hỗn loạn của bốn loại thuật gen quay về quỹ đạo ban đầu. Loại đau đớn này còn khó chịu hơn cả cái chết, quả thật giống như thiên đao vạn quả. Hàn Sâm không biết thêm một lần nữa mình có thể chống đỡ nổi hay không.

“Nhất định phải thành công!” Hàn Sâm cảm giác cả hàm răng của mình đều đang run rẩy, trong lòng lặng lẽ cầu khẩn, đồng thời triệu hồi Chú Ngữ ra.

Hết chương 2734.

Chương 2735. Thăng cấp Thần Hóa

Thiếu nữ do Chú Ngữ biến thành xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, chỉ trong giây lát đã xông vào cơ thể Hàn sâm, hòa làm một thể với hắn, khiến thân thể Hàn Sâm xảy ra một vài sự biến hóa kỳ diệu.

Sau khi hợp thể với Chú Ngữ thành công, kết cấu thân thể của Hàn Sâm xảy ra biến đổi không nhỏ. Ban đầu Hàn Sâm còn định mượn sự thay đổi kết cấu thân thể này để quy hoạch lại tuyến đường của bốn loại thuật gen một lần nữa, tìm ra cách có thể khiến cho bốn loại thuật gen đồng thời tồn tại.

Nhưng chờ Hàn Sâm dung hợp với Chú Ngữ lại đột nhiên phát hiện, sự thay đổi của kết cấu thân thể sau khi dung hợp còn lớn hơn hắn tưởng tượng. Bốn loại thuật gen đều bị ép thay đổi lộ tuyến, nháy mắt cả bốn đều trở nên rối loạn.

Dưới sự hỗn loạn này, bốn loại thuật gen đều ai đi đường nấy, không ngừng tự tìm kiếm lộ tuyến di động mới, vậy mà lại tạo thành một loại cân bằng vi diệu ngắn ngủi, có thể khiến thân thể Hàn Sâm tạm thời không chịu đả kích, bốn loại thuật gen cũng không xảy ra tình trạng đấu đá.

Hàn Sâm không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể theo sức mạnh của bốn loại thuật gen tiếp tục vận chuyển.

Khiến Hàn Sâm vui mừng là sau khi hắn dung hợp cơ thể với Chú Ngữ, khả năng dung nạp của cơ thể dường như mạnh hơn so với trước rất nhiều, khi bốn loại sức mạnh cùng vận chuyển cũng không xảy ra xung đột.

Đặc biệt là sức mạnh Vật Ngữ Gen, khi Hàn Sâm và Chú Ngữ kết hợp, Vật Ngữ Gen đột nhiên trở nên cực kỳ ngoan ngoãn trong cơ thể này, dường như dòng nước có mặt ở mọi nơi, nơi những sức mạnh khác chảy qua, nó sẽ từ từ lui lại, mà nơi các sức mạnh khác không vận chuyển đến sẽ do nó đi đến bổ khuyết.

Sức mạnh của Động Huyền Kinh càng kỳ lạ hơn, nó đã hoàn toàn tách ra khỏi cơ thể Hàn Sâm, chỉ lưu chuyển trong áo giáp Động Huyền nhưng giữa áo giáp Động Huyền và Hàn Sâm lại hình thành một loại tuần hoàn kỳ lạ.

Hai loại sức mạnh máu và xương trở thành chủ thể trong cơ thể Hàn Sâm. Trong quá trình ngưng tụ ra xích Trật Tự, chúng không ngừng đẩy cơ thể Hàn Sâm lột xác theo hướng Thần Hóa.

Cuối cùng, bốn loại thuật gen ngưng tụ thành xích Trật Tự lần nữa, cùng với thân thể Hàn Sâm xung kích lột xác lên cảnh giới Thần Hóa.

Hàn Sâm biết đã đến thời khắc quan trọng nhất. Nếu thất bại lần nữa, hắn thật sự không biết mình còn có thể chịu được nỗi đau làm lại lần nữa hay không.

Trong nháy mắt, bốn loại thuật gen đã hoàn toàn hình thành xích Trật Tự, bốn loại sức mạnh bất đồng giao hòa với nhau, dường như muốn hòa tan cả cơ thể Hàn Sâm.

“Grào!” Hàn Sâm không kiềm chế nổi, ngẩng đầu rít gào, tế bào trên người lột xác nhanh chóng.

Giờ khắc này, bốn loại thuật gen sức mạnh bất động lại xảy ra cộng minh kỳ diệu, kết hợp thành một chỉnh thể.

Đây chỉ là một loại kết hợp chứ không phải dung hợp chân chính. Bốn loại sức mạnh này không hề dung hợp, chỉ như bốn bộ phận của một cỗ máy kết hợp thành chỉnh thể bằng một phương thức kỳ lạ.

Khôi giáp màu đen, thân thể vừa cương dương vừa nhu mỹ, huyết mạch sôi trào, cốt nhục như băng ngọc, Hàn Sâm cảm giác cả người mình như đang thăng hoa. Loại cảm giác này khó mà hình dung được, cơ thể tản ra xích Trật Tự màu đen như hỏa diễm khiến Hàn Sâm trông hệt như một Ma thần dị chủng khủng bố, ngay cả khí tức trên người cũng giống như dị chủng.

“Cơ thể tiến hóa hoàn thành… Chiến thể thăng cấp Thần Hóa…”

Hàn Sâm nghe được âm thanh nhắc nhở thăng cấp thành công, bất giác liếc nhìn tư liệu của mình.

Hàn Sâm: Thể Thần Linh Siêu Cấp

Chiến thể gen: Dị chủng hóa (Nguyên Cơ) Cấp độ: Thần Hóa

Tốc độ tiến hóa: 0/100

Tuổi thọ: 2658

"Lẽ nào bốn loại thuật gen thật sự hòa làm một thể rồi?" Hàn Sâm nhìn thấy chiến thể gen chỉ còn lại một dòng dị chủng hóa chưa từng thấy bao giờ, bốn loại chiến thể gen trước đây đều biến mất.

Vừa nghĩ vậy, Hàn Sâm thử tách Chú Ngữ ra khỏi cơ thể. Vừa làm thử, Hàn Sâm lập tức cảm nhận được sự cân đối nào đó bị phá vỡ, sức mạnh gen được kết hợp từ bốn loại nhất thời sụp đổ, khiến Hàn Sâm cảm giác sức mạnh cơ thể giảm xuống trên diện rộng.

Tuy sức mạnh giảm xuống nhưng lại không rớt khỏi cấp Thần Hóa, sức mạnh của xích Trật Tự trên người vẫn còn Tồi tại.

Nhìn lại tư liệu của mình, phát hiện vị trí chiến thể gen xuất hiện bốn loại chiến thể quen thuộc.

Dị Huyết (Nguyên Cơ), Băng Cơ Ngọc Cốt (Nguyên Cơ), Động Huyền Kinh (Nguyên Cơ), Chú Ngữ (Nguyên Cơ), bốn loại chiến thể gen giống như trước đây, song tất cả đều đã đạt tới cấp Nguyên Cơ, mà chiến thể dị chủng hóa Hàn Sâm vừa thấy đã biến mất.

"Lạ thật đấy." Hàn Sâm thầm lấy làm lạ. Nhưng còn không chờ hắn tiếp tục làm rõ tình trạng của mình, tiểu ngọc dũng đã đột nhiên sáng lên.

Hàn Sâm biết Linh Lung và Lý Khả Nhi đã tới, thầm than đáng tiếc, đành phải thu liễm tâm thần, bơi lên trên hồ Tạo Hoa.

Hàn Sâm vạch nước đi ra, quả nhiên thấy Linh Lung và Lý Khả Nhi đã đứng ở cửa đại điện, cùng Chalais và Lý Xuân Thu nhìn chằm chằm hắn.

“Thật sự thăng cấp Thần Hóa rồi?” Linh Lung và Lý Khả Nhi đều giật mình nhìn Hàn Sâm.

Trước đó, các nàng nhận được tin tức của Lý Xuân Thu bèn vội vàng chạy tới. Không ngờ vừa tới đây đã thấy Hàn Sâm đi ra từ trong hồ Tạo Hóa, hơn nữa trên người Hàn Sâm còn tản ra sức mạnh của xích Trật ‘Tự mãnh liệt, rõ ràng đã thăng cấp Thần Hóa rồi.

Vẻ mặt Lý Xuân Thu cũng rất kỳ lạ. Hắn không chờ nổi Hàn Sâm đi ra khỏi hồ Tạo Hóa, bất đắc dĩ phải thông báo cho Linh Lung và Lý Khả Nhi, muốn mượn sức mạnh cảm tri của các nàng với Hàn Sâm để làm rõ rốt cuộc Hàn Sâm đã xảy ra chuyện gì dưới đó.

Nhưng ai ngờ Linh Lung và Lý Khả Nhi vừa tới, Hàn Sâm đã đi ra, lại còn thăng đến cấp Thần Hóa. Tất cả đều quá kỳ lạ, khiến hắn không thể giải thích được rốt cuộc Hàn Sâm làm thế nào.

Một Bán Thần Hóa ở trong hồ Tạo Hóa được gần bảy tiếng, dẫn ra vô số dị tượng lại còn thuận lợi thăng cấp Thần Hóa, mọi thứ đều vượt ra khỏi tầm hiểu biết của Lý Xuân Thu.

“Hàn Sâm, ngươi thăng cấp Thần Hóa thật rồi sao?” Chalais nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm cười nói: “Phải cảm ơn đại công tử đã tặng cho tư cách vào hồ Tạo Hóa, nếu không chẳng biết đến năm nào tháng nào ta mới có thể thăng cấp Thần Hóa được.”

“Vậy cũng đúng lúc, ta có thể đánh với ngươi một trận công bằng rồi.” Trong mắt Chalais bốc lên chiến ý cuồng nhiệt.

“Ở đây không được tiện lắm nhỉ?” Tuy Hàn Sâm cũng muốn xem thử sau khi mình thăng cấp Thần Hóa mạnh đến mức nào. Nhưng chỗ này là hồ Tạo Hóa, thật sự không thích hợp chiến đấu.

“Đến Đàn Cốc đi.” Lý Xuân Thu trầm giọng nói, rồi dịch chuyển tức thời rời đi.

Linh Lung và Lý Khả Nhi đến trước mặt Hàn Sâm, hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Ngươi thăng cấp Thần Hóa mà không gọi bọn ta tới à?”

“Ta cũng không ngờ có thể thăng cấp Thần Hóa trong hồ Tạo Hóa, tất cả đều là ngoài ý muốn thôi.” Hàn Sâm nhún vai đáp. Hắn cứ ngỡ có thể thăng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt lên Bán Thần Hóa đã tốt lắm rồi, thật sự không ngờ có thể thăng cấp Thần Hóa.

Lúc này đây có thể thăng cấp Thần Hóa, đùng là niềm vui bất ngờ.

“Đi thôi, để bọn ta xem thử ngươi thăng lên cấp Thần Hóa sẽ mạnh như thế nào.” Linh Lung đi tới bên cạnh Hàn Sâm, đưa tay đặt lên vai Hàn Sâm, mang theo hắn cùng na di đến Đàn Cốc.

Hết chương 2735.

Chương 2736. Tỉnh Bạo

Hàn Sâm chẳng xa lạ gì với Đàn Cốc. Tằm chỉ chiến lần trước cũng được tổ chức ở Đàn Cốc.

Lần thứ hai tới Đàn Cốc, đối thủ vẫn là Chalais nhưng bây giờ Hàn Sâm đã khác xưa rồi. Hàn Sâm thăng cấp lên Thần Hóa không phải trước kia có thể sánh bằng.

Chalais cũng không phải Chalais trước kia. Trong khoảng thời gian này, hắn đã học được không ít thuật gen. Tuy vẫn còn chỗ thiếu hụt song đã mạnh hơn trước đây không ít.

Lý Xuân Thu đứng bên ngoài Đàn Cốc, ánh mắt không hề rời khỏi Hàn Sâm.

Hắn biết rõ, lúc này phần thắng của Chalais không lớn. Ban đầu hắn còn cho rằng Hàn Sâm không thăng cấp Thần Hóa nhanh đến vậy, cho nên trận đấu lần này cũng không phải mong muốn của Lý Xuân Thu.

Hắn còn chưa bồi dưỡng hoàn hảo cho Chalais. Thuật gen Chalais cần học còn phải mất một thời gian dài nữa để học tập mới có thể giúp hắn khắc phục được vấn đề thuật gen quá đơn nhất.

Nhưng những thứ này cũng không quan trọng. Chiến đấu vốn là cách thức tốt nhất để một cường giả trưởng thành. Có thể chiến đấu với một đối thủ như Hàn Sâm cũng có rất nhiều lợi ích với Chalais.

Hơn nữa Lý Xuân Thu cũng muốn biết, Hàn Sâm đã thăng cấp Thần Hóa rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Trong Đàn Cốc, Chalais nhìn Hàn Sâm nói: "Ta đã tìm được phương pháp phá giải đao pháp Thiên Chi Hạ của ngươi, bây giờ sẽ không có ngươi cơ hội lần thứ hai nữa."

"Ta cũng không định dùng đao pháp Thiên Chi Hạ đâu." Hàn Sâm mỉm cười, trực tiếp gọi súng đôi Chú Ngữ ra.

Súng đôi Chú Ngữ thăng cấp Thần Hóa trông có càng vẻ tinh xảo đẹp đế hơn, cũng càng có cảm xúc hơn. Trên hai khẩu súng có khắc những hoa văn thần bí.

"Để ta xem thử Chú Ngữ thăng cấp Thần Hóa mạnh thế nào." Tay Hàn Sâm nắm súng đôi Chú Ngữ hơi cử động, cò súng vang lên âm thanh giòn giã, viên đạn lập tức gào thét bắn ra từ trong lòng súng, chớp mắt đã bay tới trước mặt Chalais.

Chalais ngưng mắt, không tránh né, xích Trật Tự trên người bắt đầu †uôn ra, một quyền đánh về phía viên đạn.

Bùm!

Quyền và đạn đụng nhau, sinh ra va chạm sức mạnh khủng bố. Cơ thể hùng tráng như sư tử của Chalais dường như phải chịu một đòn nghiêm trọng, hai chân kéo ra hai cái rãnh sâu trên mặt đất, lui mấy trăm thước mới dừng lại được.

Chalais hơi biến sắc, thu nắm tay lại xem thử. Chỉ thấy viên đạn đã găm vào trong xương ngón tay của hắn, máu tươi chảy ra từ trong lỗ đạn.

Lý Xuân Thu khẽ nhíu mày. Sức mạnh của Chalais đã được coi là đỉnh cấp trong Thần Hóa Nguyên Cơ, đối kháng sức mạnh thuần túy lại rơi xuống hạ phong như vậy, thoạt nhìn có vẻ yếu hơn Hàn Sâm vừa thăng cấp không ít.

“Sao sức mạnh của Hàn Sâm lại lớn như vậy?” Lý Xuân Thu nhìn Hàn Sâm, rơi vào trầm tư.

Tinh tộc cũng không phải một chủng tộc thiên về tố chất thân thể nhưng tố chất thân thể của Hàn Sâm lại vượt trên cả Thần Hóa bẩm sinh cùng cấp, thật sự quá kỳ lạ.

Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng mừng thầm. Sức mạnh của Hàn Sâm sau khi thăng cấp Thần Hóa e rằng không thua kém gì tộc Thái Thượng cùng đẳng cấp, đây không phải đáng sợ bình thường thôi đâu.

“Sức mạnh to lớn thật.” Ánh mắt Chalais sáng quắc nhìn chằm chằm Hàn Sâm, chẳng những chiến ý trên người không yếu bớt mà trái lại còn thêm cuồng bạo.

Xích Trật Tự trên người hắn bay múa điên cuồng, khí thể không ngừng tăng lên, tựa như núi lửa phun trào không thể ngăn cản.

Rõ ràng một phát súng này của Hàn Sâm đã kích thích triệt để mong muốn thắng lợi của Chalais. Sức mạnh bùng nổ như vậy không phải đơn thuần cậy mạnh mà là một loại kỹ xảo đặc biệt.

“Trong khoảng thời gian này, Chalais cũng học được không ít thứ nhỉ. Vừa đúng lúc kiểm nghiệm sức mạnh Thần Hóa của ta lớn đến mức

nào.” Hàn Sâm cũng không chủ động công kích, đợi Chalais đẩy sức mạnh của hắn đến cực hạn.

Lần trước sở dĩ Chalais thua Hàn Sâm cũng là vì không có sức mạnh có tính quyết định trực tiếp đánh bại Hàn Sâm, mới khiến Hàn Sâm có cơ hội phát động Thiên Hạ Đao.

Sau lần thất bại đó, Chalais đã suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể đánh bại Hàn Sâm. Ý tưởng có rất nhiều, dưới sự trợ giúp của Lý Xuân Thu, Chalais đã chọn ra hai cách trong số đó.

Một loại quyền pháp Vạn Lưu Quy Tông tương tự với đao pháp Thiên Chi Hạ, cũng có thể ngưng tụ ra lượng lớn quyền lực, hình thành quyền lưu kinh khủng như thiên hà, dùng nó có thể đối kháng đao lưu của đao pháp Thiên Chi Hạ.

Một cách khác chính là Tinh Bạo mà hiện nay Chalais đang sử dụng. Loại thuật gen này có thể nâng cao tố chất thân thể Chalais trên diện rộng trong thời gian ngắn, các phương diện sức mạnh, tốc độ v.v đều có sự nâng cao cực lớn. Lấy sức mạnh tuyệt đối áp chế đánh bại Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm không có cơ hội ngưng tụ ra đao lưu mạnh mẽ.

Song nhược điểm của Tinh Bạo chính là thời gian duy trì quá ngắn. Vì cưỡng chế bùng nổ sức mạnh cho nên Chalais chỉ có chưa đến mười phút để đánh bại Hàn Sâm. Nếu trong mười phút không thể đánh thắng được, thân thể hắn sẽ rơi vào thời kỳ suy yếu do bạo phát quá độ.

Theo sức mạnh Tinh Bạo bùng nổ, cả người Chalais đều tản ra ngân mang rực rỡ, tựa như một vì sao bộc phát ra tất cả năng lượng. Mà bên ngoài cơ thể hắn, từng luồng quang huyền màu đen chớp động như những vết nứt lỗ đen.

“Hàn Sâm, lại xem thử quyền pháp của ta đi.” Chalais rống lên, một quyền đánh về phía Hàn Sâm.

Quyền pháp vẫn là quyền pháp trước kia của hắn nhưng lại càng mạnh mẽ vô địch, so với lúc trước nhìn thấy đã gọn gàng hiệu quả hơn nhiều. Hơn nữa tốc độ và sức mạnh bây giờ cũng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với trước kia.

Một quyền đánh ra, xích Trật Tự giống như vụ nổ tinh trần vũ trụ. Dường như dưới một quyền kia, tất cả đều bị phá hủy, không có bất cứ sức mạnh nào có thể ngăn cản uy thế của nó.

Nhìn quyền lực hừng hực như tinh thần nổ tung, Hàn Sâm lại không hề né tránh, một cánh tay duỗi thẳng về phía trước, bàn tay nắm súng Chú Ngữ, ánh mắt nhìn quyền lực như mặt trời ép đến gần, ngón tay kiên định bóp chặt cò súng.

Bùm!

Đạn gào thét bay ra từ trong nòng súng, bắn về phía quyền lực như vầng thái dương.

Uỳnh!

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng huyễn quang trắng xóa nổ ra trước mắt, nhất thời không thể nhìn ra được gì hết. Chờ đến khi ánh sáng dịu xuống, họ mới thấy rõ cảnh tượng trước mắt, đều không khỏi biến sắc.

Viên đạn của Hàn Sâm lại không bị quyền lực kinh khủng kia của Chalais phá hủy. Nó xuyên qua Tinh Bạo, đánh lên trên nắm đấm của Chalais.

Song sau khi trải qua va chạm với Tinh Bạo, sức mạnh trên viên đạn đã yếu đi rất nhiều. Tuy có chạm đến nắm đấm của Chalais nhưng không thể tổn thương được đến hắn như viên đạn đầu tiên, bắn ngược ra rơi trên mặt đất.

Tuy không thể tổn thương đến Chalais nhưng vẫn khiến đám Lý Xuân Thu và Linh Lung phải giật mình. Khi Chalais đang sử dụng Tinh Bạo, sức mạnh được nâng cao không chỉ gấp mười lần, uy lực của mỗi quyền hầu như có thể đánh nát cường giả Thần Hóa cùng cấp.

Viên đạn do xích Trật Tự ngưng tụ thành kia còn không có thực thể, lại có thể đối kháng lại với Tinh Bạo của Chalais mà không bị đánh nát, thật sự vượt ngoài dự đoán của mọi người.

“Sức mạnh gia cố Vĩnh Hằng mạnh hơn rồi, đạn ngưng tụ ra lại có thể chống đỡ sức mạnh như vậy mà không sứt mẻ chút nào, e rằng đã thật sự đạt đến cảnh giới bất hủ bất diệt.” Hàn Sâm thầm tán thán trong lòng.

Hết chương 2736.

Chương 2737. Vẫn còn dư lực

Chiến ý trong lòng Chalais càng rực cháy, quyền lực kinh khủng như một cơn gió lốc cuốn về phía Hàn Sâm.

Súng đôi của Hàn Sâm bắn ra liên tục, không ngừng đánh vỡ quyền lực của Chalais. Bất kể quyền thế của hắn có hung mãnh thế nào cũng không thể đụng tới Hàn Sâm.

Giờ Lý Xuân Thu đã có thể khẳng định, sức mạnh của Chalais sử dụng Tinh Bạo chỉ có thể ngang bằng Hàn Sâm. Vẻ mặt Lý Xuân Thu hơi cổ quái, thầm nghĩ: "Nếu đây là sức mạnh cơ bản của Hàn Sâm thì đúng là đáng sợ thật."

Lý Khả Nhi và Linh Lung lại càng khiếp sợ hơn. Bởi vì các nàng có thể khẳng định, đây chính là sức mạnh cơ bản của Hàn Sâm chứ không sử dụng thêm bất cứ thuật gen tăng cường nào dạng như Tinh Bạo.

Sức mạnh cơ bản đã có thể đối kháng lại với Chalais sử dụng Tinh Bạo, thật sự khiến người ta khó mà tin nổi.

Trên thực tế, bản thân Hàn Sâm lại cảm thấy bình thường. Dù sao hắn là Thần Hóa có bốn loại thuật gen đỉnh cấp đồng thời thăng cấp, mỗi loại thuật gen là tương đương với một Thần Hóa, bốn loại thuật gen đồng thời cường hóa cho một cơ thể, kết quả đạt được cũng không phải đơn giản như một cộng một bằng hai.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Chalais càng mạnh càng hăng, trên người tỉnh quang rực rỡ nhưng quyền lực đều bị đạn của Hàn Sâm đánh nát toàn bộ. Mắt thấy thời gian mười phút sắp trôi qua, làn da của Chalais hầu như rướm máu, thân thể thoạt nhìn sắp không chống đỡ nổi.

"Hàn Sâm, đỡ lấy quyền này của ta!" Chalais rít lên, một quyền cuồng bạo đánh về phía Hàn Sâm.

Một giây sau, Hàn Sâm chỉ thấy trong Đàn Cốc có vô số mặt trời cùng hiện ra, mỗi quyền lực tựa như tinh thần nổ tung đổ dồn về phía Hàn Sâm.

“Vạn Lưu Quy Tông dưới trạng thái Tinh Bạo, dù là cường giả Thần Hóa cấp Lột Xác cũng phải thoái lui dưới một kích này ấy chứ?” Lý Xuân Thu âm thầm suy tư.

Biểu hiện của Chalais vượt qua cả mong đợi của hắn. Dưới Tinh Bạo vẫn có thể khống chế sức mạnh hoàn mỹ, sử dụng Vạn Lưu Quy Tông, chỉ có thể nói thiên phú và năng lực của Chalais đều là tiêu chuẩn hạng nhất.

Mắt thấy quyền lực như ngân hà đổ xuống đánh về phía mình, Hàn Sâm cũng không hề có ý lui lại, súng đôi trong tay hợp lại biến thành một khẩu súng chống tăng trong nháy mắt.

Hai tay ôm súng chống tăng, bắn một pháo về phía quyền lực như ngân hà. Chỉ thấy đạn pháo ngưng tụ từ chùm sáng xông về phía quyền lưu kinh khủng kia.

“Sức mạnh của một phát pháo có lớn đến đâu đi chăng nữa thì cũng không thể chống lại Vạn Lưu Quy Tông dưới trạng thái Tinh Bạo được.” Lý Xuân Thu thầm nghĩ. Nhưng ngay một giây sau, hắn đã lập tức ngẩn ra.

Chỉ thấy viên đạn pháo kia xông vào giữa quyền lưu như ngân hà, sau đó nổ tung tựa như bom khinh khí, kéo theo tất cả quyền lực cùng phát nổ.

Uỳnh!

Sức mạnh kinh khủng tựa như muốn hòa tan cả thế giới. Một vùng Tinh Bạo rực rỡ kia chói chang đến mức khiến người ta không mở nổi mắt, không thấy được gì hết.

Chờ ánh sáng từ vụ nổ sinh ra tản đi, Lý Xuân Thu mới thấy Hàn Sâm và Chalais vẫn nguyên vẹn đứng lơ lửng trong Đàn Cốc nhưng phân nửa Đàn Cốc đã bị nổ ra một cái hố to.

Hàn Sâm không ra tay, Chalais cũng không công kích nữa nhưng tất cả đều biết Chalais đã thua. Thời gian Tinh Bạo của Chalais đã kết thúc, không có

vốn liếng tiếp tục chiến đấu với Hàn Sâm nữa.

“Ta thua rồi.” Chalais thản nhiên nói. Nhưng Hàn Sâm có thể nhìn ra được, chiến ý trong mắt hắn không lụi tắt, rõ ràng không lùi bước chỉ vì thất bại lần này.

Lý Xuân Thu cũng không nói gì thêm. Hàn Sâm thật sự đã thắng đẹp, bất cứ ai cũng nhìn ra được, Hàn Sâm có thừa thực lực chứ không phải dạng miễn cưỡng thủ thắng.

Song hắn có tự tin, chỉ cần cho hắn thời gian tiếp tục bồi dưỡng Chalais, khi Chalais thật sự đạt tới mức độ hoàn mỹ sẽ có cơ hội đánh bại Hàn Sâm.

Song hiện giờ Lý Xuân Thu không thể không thừa nhận Hàn Sâm quả thật rất mạnh, còn mạnh hơn so với suy đoán của hắn. Vốn cho rằng Hàn Sâm chỉ có thể xếp dưới Chalais và Ngọc Thiện Tâm nhưng giờ xem ra năng lực chiến đấu của Hàn Sâm chắc chắn không yếu hơn so với họ, thậm chí còn có thể mạnh hơn.

“Năng lực chiến đấu mạnh mẽ cũng không thể đại diện cho tất cả. Cuối cùng có thể thăng cấp Chân Thần hay không mới là quan trọng. Chalais là thiên phú ngụy thập nhất giáp, xác suất thăng cấp Chân Thần trong tương lai rất lớn, khi đó mới thật sự là thắng lợi.” Lý Xuân Thu nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lúc, sau đó mới mang theo Chalais cùng rời đi.

“Ngươi thăng cấp Thần Hóa cũng chẳng nói với bọn ta một tiếng, ngươi nói phải bồi thường thế nào đây?” Lý Khả Nhi cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói.

“Ngươi nói bồi thường thế nào thì bồi thường vậy đi.” Hàn Sâm nhún vai đáp.

“Phạt ngươi úp mặt vào tường.” Lý Khả Nhi bĩu môi nói.

“Ta đã lớn vậy rồi, đâu phải trẻ con ba tuổi nữa. Phạt cái gì khác đi.” Hàn Sâm cười khổ nói. Úp mặt vào tường gì đó là trò mấy đứa con nít mới chơi.

“Không, cứ phạt ngươi úp mặt vào tường đó. Nhưng phải phạt ngươi một tháng cơ.” Lý Khả Nhi bĩu môi nói.

Hàn Sâm tỏ vẻ bất đắc dĩ. Hắn đang định nói gì đó, Linh Lung lại cất lời: "Đừng tranh cãi nữa. Tiểu sư muội nói úp mặt vào tường là Tuyên Cổ Bích mà tất cả tầm sau khi thăng cấp Thần Hóa đều phải đi. Việc đó cực kỳ có lợi cho ngươi và cả chúng ta."

"Thì ra là thế." Lúc này Hàn Sâm mới hiểu ra, hóa ra không phải Lý Khả Nhi giận dỗi mà chỉ đang đùa giỡn hắn thôi.

"Nhưng ngươi vừa mới thăng cấp Thần Hóa, mấy hôm nữa đi cũng không muộn. Về thăm Bảo Nhi trước đi, một tháng đi Tuyên Cổ Bích ngươi không thể đi ra được, cũng không có thời gian về thăm nàng." Linh Lung nói.

Hàn Sâm gật đầu, theo Linh Lung về Tinh Thần Thụ.

Có bài học lần trước, Linh Lung và Lý Khả Nhi không rời khỏi Hàn Sâm lúc nào, cho dù có việc cũng sẽ để một người đi theo bên cạnh hắn, khiến Hàn Sâm cực kỳ phiền muộn, chẳng có chút thời gian tự do nào hết.

"Quả nhiên người không thể quá xuất sắc được, bằng không sẽ chẳng có một chút riêng tư nào hết." Hàn Sâm ngồi dưới tàng cây uống trà, thầm ngHĩ.

Tuy Linh Lung có thể cảm nhận được suy nghĩ của hắn nhưng lại không để ý đến hắn, chỉ tự mình xem sách.

"Ngươi đang xem gì vậy?" Hàn Sâm thò đầu qua hỏi.

"Không có gì." Hàn Sâm còn chưa thấy rõ đó là gì, Linh Lung đã gấp sách lại rồi thu vào trong túi, chân mày hơi nhíu lại.

"Tuyên Cổ Bích là chỗ nào thế?" Tuy Hàn Sâm hơi tò mò muốn biết rốt cuộc Linh Lung đang xem sách gì nhưng nếu nàng không chịu nói, Hàn Sâm cũng không truy hỏi nữa.

Linh Lung trầm ngâm một lát rồi đáp: "Tuyên Cổ Bích là nơi một vị tiền bối trong tộc ta dùng để vẽ tranh."

"Vẽ?" Hàn Sâm ngẩn ra.

Linh Lung thấy dáng vẻ ngạc nhiên của Hàn Sâm, không khỏi mỉm cười: "Tất nhiên không phải tranh thông thường rồi. Vị tiền bối kia là kỳ tài thiên phú dị bẩm, có uy danh cực lớn trong tộc ta. Tuy hắn chưa từng đảm nhiệm chức tộc trưởng nhưng bàn về tu vi Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, trừ Thủy Tổ tộc ta ra không còn ai so được với hắn."

Dừng một lát, Linh Lung ngẩng đầu nhìn quả Tinh Thần lủng lẳng trên cây rồi cất lời: "Trước khi bước vào Thần Điện Gen, vị tiền bối kia một mình tĩnh tọa hai năm trong Tuyên Cổ Bích. Hai năm sau, chuyện đầu tiên sau khi hắn mở mắt ra đó là vẽ một bức tranh trên vách đá ấy. Khi bức tranh thành hình, hắn trực tiếp phá không bay đi, đánh vào Thần Điện Gen. Từ đó chỉ còn bức tranh này lưu truyền trong tộc ta, trở thành câu đố thiên cổ, đến nay vẫn chưa có ai có thể hoàn toàn phá

giải được chân ý trong bức tranh ấy.

Hết chương 2737.

Chương 2738. Tuyên Cổ Bích

"Nếu vẫn chưa có ai lý giải được chân ý trong bức tranh thì sao lại có lợi ích được chứ?" Hàn Sâm khó hiểu hỏi.

Linh Lung cười nói: "Tuy không ai có thể nói rõ được chân ý trong bức tranh. Nhưng bức tranh đó lại có ý cảnh và sức mạnh mà vị tiền bối kia để lại, chỉ cần lĩnh hội ý cảnh trong bức tranh đã có lợi ích to lớn rồi."

Giờ Hàn Sâm mới hiểu được, hóa ra là để hắn đi lĩnh hội ý cảnh của cường giả cấp Chân Thần. Lĩnh hội của hắn với ý cảnh sẽ trực tiếp truyền đạt lại cho Linh Lung và Lý Khả Nhi, khiến các nàng cũng đồng thời thu được chỗ tốt, quả thật là có lợi cho tất cả mọi người.

Song Tuyên Gổ Bích là tiên hiền của tộc Thái Thượng lưu lại, ngoại tộc bình thường không thể tới gần. Đám tầm như Hàn Sâm sau khi thăng cấp

Thần Hóa cũng chỉ được phép quan sát một tháng, gia quyến của tầm như Bảo Nhi lại không được đi theo.

Linh Lung và Lý Khả Nhi muốn đến Tuyên Cổ Bích cùng Hàn Sâm nên cũng không thể chăm sóc cho Bảo Nhi được.

Hàn Sâm trưng cầu ý kiến Bảo Nhi, bản thân nàng bằng lòng ở lại Tỉnh Thần Thụ, Hàn Sâm bèn để nàng lại đây. Có những dị chủng này ở đây, Bảo Nhi cũng không quá buồn chán.

Sau khi ba người rời đi, Lục Nhĩ Mi Hầu bắt đầu giở tính láu cá.

Lục Nhĩ Mi Hầu không giống với dị chủng bình thường, chỉ số thông minh vẫn rất cao. Thời gian này nó làm bộ thuận theo nhưng thực chất vẫn luôn quan sát, hy vọng có thể tìm được kế thoát thân.

Khế ước của Hàn Sâm lưu lại trên người nó rất khó giải trừ, chí ít Lục Nhĩ Mi Hầu cũng không nghĩ ra cách giải. Nhưng không giải trừ khế ước thì dù nó có chạy ra ngoài vẫn sẽ bị khế ước trói buộc. Đến lúc đó dù có ở ngoài tinh hệ, chỉ cần một suy nghĩ của Hàn Sâm, nó cũng sẽ phải chịu đau đớn.

“Muốn được tự do thật sự thì nhất định phải giải trừ khế ước.” Đôi mắt khỉ của Lục Nhĩ Mi Hầu bắn ra kim quang khắp nơi, thi thoảng lại quan sát Bảo Nhi.

Lục Nhĩ Mi Hầu biết Bảo Nhi là con gái của Hàn Sâm, hơn nữa còn được chiều chuộng hết mực. Giờ Hàn Sâm không ở đây, trong một tháng cũng chưa thể trở về được.

“Chỉ cần bắt được nàng, dùng nàng uy hiếp Hàn Sâm giải trừ khế ước cho ta thì chắc chắn Hàn Sâm không dám không nghe theo.” Lục Nhĩ Mi Hầu cảm thấy cơ hội của mình đã tới rồi.

“Tuy những dị chủng này đều nghe theo lệnh của nàng nhưng cũng chỉ có một con Thần Hóa Nguyên Cơ mà thôi, tuyệt không phải đối thủ của ta. Mà ta cũng không cần bứt dây động rừng, chỉ cần tách ra phân thân giả, sau đó ẩn thân đi qua đánh nàng ngất xỉu là được rồi.” Lục Nhĩ Mi Hầu đang tính toán ra tay thế nào đã thấy Bảo Nhi nhìn về phía nó.

Lục Nhĩ Mi Hầu giật nảy mình, còn tưởng Bảo Nhi đã phát hiện ra cái gì, lại nghe Bảo Nhi cười híp mắt nói: “Tiểu Lục Tử, cắt đống hoa quả này cho ta đi.”

Tuy Lục Nhĩ Mi Hầu rất ghét cái tên Tiểu Lục Tử này nhưng Bảo Nhi gọi nó qua cũng chính hợp tâm ý nó. Lục Nhĩ Mi Hầu vâng dạ, vội vàng đi tới.

“Tiểu chủ nhân, ngài muốn ăn gì đó không?” Lục Nhĩ Mi Hầu nhìn Bảo Nhi nằm trên ghế dài, trong lòng thầm nghĩ: “Thế này cũng tốt, khỏi phải ẩn thân. Đợi lát nữa đưa hoa quả qua rồi trực tiếp đánh nàng ngất xỉu giấu đi, không sợ Hàn Sâm không giải trừ khế ước cho ta.”

“Món kia đi.” Bảo Nhi đưa tay chỉ, trên mặt đeo kính râm, nằm trên ghế không buồn ngồi dậy.

Lục Nhĩ Mi Hầu cầm dao gọt hoa quả, giơ tay chém xuống, cắt đống hoa quả thành miếng nhỏ, cầm một miếng tới bên cạnh Bảo Nhi, làm bộ muốn đưa hoa quả cho Bảo Nhi.

Bảo Nhi liếc nhìn Lục Nhĩ Mi Hầu nhưng không đưa tay nhận lấy hoa quả mà bĩu môi nói: “Ta có nói ta muốn ăn à? Đưa hoa quả cho tụi nó ăn, mỗi con một miếng, không được cho nhiều, cũng không được cho ít đâu đó.”

Bảo Nhi nói chúng nó dĩ nhiên là đám heo con kia. Chúng suốt ngày theo Bảo Nhi ăn uống no say nhưng thân hình lại chẳng lớn thêm chút nào, vẫn cứ mini như vậy.

“Tiên sư mi.” Lục Nhĩ Mi Hầu hú lên quái dị, móng vuốt duỗi ra tính xách Bảo Nhi gần ngay trước mắt lên.

Mắt thấy móng vuốt của Lục Nhĩ Mi Hầu sắp đụng đến cái cổ trắng nõn của Bảo Nhi, đột nhiên phía trước Bảo Nhi xuất hiện một màng sáng. Móng vuốt của Lục Nhĩ Mi Hầu đánh lên màn sáng, tia lửa tóe ra khắp nơi nhưng không thể chọc xuyên qua, trực tiếp bị ngăn cản.

Lục Nhĩ Mi Hầu giật mình, định thần nhìn lại mới phát hiện nơi màn sáng phát ra không phải Bảo Nhi mà là những con heo con ở bên cạnh.

Lúc này mười sáu con heo con đều đứng lên, mơ to hai mắt vây Lục Nhĩ Mi Hầu lại. Trên trán chúng đều hiện lên một kí hiệu thần bí, màn sáng chính là phát ra từ trên người chúng.

Mười sáu con heo con tản ra thánh quang mông lung đan xen lẫn nhau như một lồng sáng, vây Lục Nhĩ Mi Hầu vào trong.

"Chỉ là một đám heo cũng muốn vây nhốt bản thần!" Lục Nhĩ Mi Hầu hừ lạnh, kim quang trên người tỏa ra, một đôi móng vuốt kim mang bắn ra tứ phía, hung hăng chụp tới lồng sáng.

Nếu đánh lén không thành thì chỉ có thể cứng rắn thôi. Lục Nhĩ Mi Hầu biết một tháng sau Hàn Sâm mới quay lại, có đủ thời gian để nó bắt Bảo Nhi.

Về phần những dị chủng này và mười sáu con heo con, Lục Nhĩ Mi Hầu vốn không để vào mắt.

Nhưng dưới một kích, Lục Nhĩ Mi Hầu lại phát hiện sức mạnh của mình không thể xé rách lồng sáng. Mười sáu con heo con vẫn vây lấy nó, tất cả đều lông tóc vô thương, mắt mở trừng trừng, nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm nó.

Lục Nhĩ Mi Hầu kinh ngạc sững người, bùng nổ sức mạnh lần nữa đánh lên lồng sáng. Kết quả khiến Lục Nhĩ Mi Hầu cực kỳ hoảng sợ, nó dùng hết toàn lực vẫn không thể làm lồng sáng rung động, vậy mà thật sự bị nhốt lại.

"Tiểu Lục Tử, ngươi không được nghe lời lắm nhỉ." Lúc Lục Nhĩ Mi Hầu đang kinh ngạc hoài nghi thì thấy Bảo Nhi đứng lên, tháo kính râm xuống, cười tửm tỉm đi tới.

Không biết vì sao, Lục Nhĩ Mi Hầu đột nhiên rùng mình, trong lòng dâng lên dự cảm rất xấu.

Tí Hộ Sở Tinh Nguyệt, Đường Minh Nhi vừa bước vào Tí Hộ Sở đã có người nhận ra được.

"Đường Minh Nhi, ngươi là Đường Minh Nhi đúng không?" Một mỹ thiếu niên mặc áo giáp, cưỡi thú hồn tọa ky mãnh hổ mang theo một đội ky sĩ đi

tới trước mặt Đường Minh Nhi, cực kỳ ngạc nhiên hỏi.

“Ta là Đường Minh Nhi, ngươi là?” Đường Minh Nhi hoài nghi đánh giá mỹ thiếu niên trước mặt, vội vàng tìm kiếm trong trí nhớ nhưng dường như mình chẳng có ký ức gì về thiếu niên này cả.

“Ta là Ninh Bất Ngạo đây.” Mỹ thiếu niên nhảy xuống khỏi tọa ky, tỏ vẻ mừng rỡ nhìn Đường Minh Nhi.

“Ninh Bất Ngạo… Ngươi là con trai của chú Ninh à…’ Đường Minh Nhi lập tức nhớ ra. Trước đây khi còn bé nàng đã từng gặp Ninh Bất Ngạo vài lần nhưng khi đó nàng mới sáu, bảy tuổi, đã không còn ấn tượng gì nữa, chỉ lờ mờ cảm thấy mỹ thiếu niên trước mặt quả thật có chút giống với thằng nhóc tên Ninh Bất Ngạo kia.

Ninh Bất Ngạo nhiệt tình nói: “Minh Nhi lại tới Tí Hộ Sở Tinh Nguyệt, thật là tốt quá. Có ta ở đây, chắc chắn sẽ không để ngươi bị thương. Muốn thú hồn gì cứ việc nói với ta, chỗ ta cái gì cũng có, thú hồn Thần Huyết cũng nhiều lắm…”

“Chị Minh Nhi cứ trò chuyện đi nhé, ta hơi mệt, đi nghỉ trước đây.” Một giọng nói vang lên bên cạnh Đường Minh Nhi. Lúc này Ninh Bất Ngạo mới nhìn ra bên cạnh Đường Minh Nhi còn có một cậu bé.

Song Ninh Bất Ngạo cảm thấy thật kỳ lạ, đứa bé này thoạt nhìn chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi, hình như vẫn chưa đến tuổi bước vào Tí Hộ Sở.

Hết chương 2738.

Chương 2739. Khoe khoang

“Cảm ơn ý tốt của ngươi, người nhà họ Đường không cần kẻ khác bảo vệ.” Đường Minh Nhi rõ ràng hơi mất hứng, Ninh Bất Ngạo nói như thể nàng chẳng làm được gì vậy.

“Ta không có ý đó. Hai nhà chúng ta là thế giao, giúp đỡ lẫn nhau cũng là chuyện nên làm mà.” Tuy Ninh Bất Ngạo kiêu căng nhưng cũng không ngu xuẩn, lập tức ý thức được mình nói sai, vội vàng sửa lời.

“Ý tốt xin nhận nhưng ta thật sự không cần giúp đỡ.” Đường Minh Nhi

nói rồi bèn kéo tay cậu bé bên cạnh bảo: “Tiểu Hoa, chúng ta đi thôi.” Ninh Bất Ngạo thấy tiểu mỹ nữ mình vẫn thầm ngưỡng mộ lại thân thiết với một đứa bé trai khác như vậy, trong lòng bỗng thấy cực kỳ khó chịu, đi tới đằng trước cậu bé, giả vờ kinh ngạc hỏi: “Tiểu huynh đệ này xưng hô thế nào nhỉ?”

“Hàn Tiểu Hoa.” Cậu bé nhìn Ninh Bất Ngạo, thuận miệng đáp.

Nghe được họ Hàn này, Ninh Bất Ngạo nhất thời cảm thấy tim mình hãng một nhịp. Hắn cực kỳ kiêng ky họ Hàn, tất cả là do một trải nghiệm khi hắn còn bé.

Nghĩ đến lần đó ở bờ biển, hắn bị cô con gái nhỏ ác ma nhà họ Hàn

quảng vào biển, ụp mặt vào nước chơi lướt sóng. Cho tới bây giờ, thi thoảng Ninh Bất Ngạo vẫn còn mơ ác mộng, đó là ký ức kinh khủng nhất khi hắn còn bé.

“Hàn Tiểu Hoa. Hình như nhà họ Hàn không có ai như vậy, chắc không phải người nhà họ Hàn đâu ha.” Ninh Bất Ngạo lục lọi trong trí nhớ một lần, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần không phải người nhà họ Hàn thì Ninh Bất Ngạo tuyệt không lo lắng.

Theo Ninh Bất Ngạo được biết, hiện giờ nhà họ Hàn cũng chỉ có một cô con gái, năm nay mới mấy tuổi, vốn không thể đi vào Tí Hộ Sở.

Nghe nói trước đây nhà họ Hàn có một đứa con trai nhưng không biết vì sao lại lạc mất. Ninh Bất Ngạo nhớ rõ cậu bé kia tên Hàn Phỉ, chứ không phải cái tên Hàn Tiểu Hoa vừa hề hước lại quê mùa như vậy.

Tiểu Hoa là biệt danh, chỉ người trong nhà mới được gọi Hàn Tiểu Hoa, người ngoài chỉ biết đến cái tên Hàn Phỉ, cũng chẳng trách Ninh Bất Ngạo

lại không nhận ra.

“Người anh em Tiểu Hoa này, nếu ngươi có gì cần giúp đỡ thì cứ việc nói. Ninh Bất Ngạo ta không có bản lĩnh gì khác chứ giết mấy con dị sinh vật thì đơn giản, chém giết sinh vật Thần Huyết cũng dễ như trở bàn tay…” Ninh Bất Ngạo cười tủm tỉm nhìn Hàn Tiểu Hoa nói.

“Cảm ơn, ngươi đúng là người tốt, sau này có chuyện gì lại phải phiền

đến ngươi rồi.” Hàn Tiểu Hoa lễ phép nói.

Lúc ở Thánh Vực, dì Mị vẫn dạy Tiểu Hoa phải biết lễ phép với những sinh vật khác. Dù có chuẩn bị ăn tươi bọn họ cũng nhất định phải giữ gìn phong độ thân sĩ và tác phong nhã nhặn khi ăn.

“Sao còn phải đợi sau này chứ. Khu vực phía đông vừa phát hiện sinh vật Thần Huyết, ta đang chuẩn bị đi chém giết, cùng đi chứ.” Ninh Bất Ngạo mỉm cười nói.

Hắn rất tự tin về dung mạo và năng lực của mình, cho rằng chỉ cần biểu hiện ra thực lực mạnh mẽ của mình thì những cô gái tầm tuổi này như Đường Minh Nhi sẽ nảy sinh lòng mến mộ với hắn rất nhanh.

Hàn Tiểu Hoa không có hứng thú gì đối với việc chém giết sinh vật Thần Huyết. Sở dĩ hắn còn ở lại Tí Hộ Sở tầng một là vì còn chưa thể †ìm được đủ nhiều sinh vật Thần Siêu Cấp, bằng không đã lên Tí Hộ Sở tầng hai từ lâu rồi.

“Tiểu Hoa, nếu Ninh thiếu gia đã nhiệt tình như vậy thì chúng ta đi xem thử đi.” Đường Minh Nhi lại đột nhiên nháy mắt nói.

Nàng vốn băng tuyết thông minh, đương nhiên nhìn ra được Ninh Bất Ngạo có ý đồ với nàng. Nàng đã nghe nói người nhà họ Ninh kiêu ngạo tự luyến từ lâu, nếu không giải quyết phiền toái này thì e rằng sẽ bị Ninh Bất Ngạo quấn lấy, cho nên mới đột nhiên nói muốn đi xem thử nhưng trong lòng lại cất giấu suy nghĩ khác.

Ninh Bất Ngạo mừng thầm, triệu hoán ra hai tọa ky thú hồn cấp Thần Huyết nói: “Chỗ đó cách đây hơi xa, hai con tọa ky thú hồn Thất Huyết này tặng cho hai người làm vật cưỡi đi.”

Khoe khoang trắng trợn, Ninh Bất Ngạo luôn nghĩ, có ưu thế đương nhiên phải phô ra, khoe khoang bản thân cũng không có gì sai, quan trọng là phải có vốn liếng để khoe khoang.

Hai con tọa ky cấp Thần Huyết đã được coi là món tiền lớn. Dù sao chủng loại thú hồn đa dạng, thú hồn tọa ky Thần Huyết cũng là hiếm thấy.

“Không cần đâu. Tiểu Hoa có tọa ky, ta ngồi chung với hắn là được.” Đường Minh Nhi mỉm cười nhìn Hàn Tiểu Hoa nói.

Hàn Tiểu Hoa cũng không nói gì thêm, bèn triệu hồi tọa ky của mình ra.

Bùm!

Một con Hoàng Kim Song Đầu Long khủng bố xuất hiện trước mặt Hàn Tiểu Hoa, dọa cho thú hồn tọa ky xung quanh đều hí vang lui về phía sau. Nếu không phải chủ nhân cưỡng ép ra lệnh cho chúng dừng lại thì e rằng chúng đã quay đầu chạy mất từ lâu rồi.

Ninh Bất Ngạo trợn tròn mắt nhìn. Hắn chỉ thấy được thú hồn khủng bố hùng tráng như vậy ở chỗ trưởng bối nhà mình thôi, hơn nữa đó đều là

thú hồn ở Tí Hộ Sở cao cấp. Trong Tí Hộ Sở số một hắn còn chưa từng thấy thú hồn khí thế đáng sợ như vậy bao giờ.

“Đây… đây không phải thú hồn Thần Siêu Cấp đấy chứ? Không thể nào, chắc chắn chỉ là dáng vẻ hơi khủng bố mà thôi, không thể là thú hồn Thần Siêu Cấp được.” Tuy trong lòng Ninh Bất Ngạo rất hoài nghi nhưng cũng không tiện mở miệng hỏi đây là thú hồn gì, như vậy khiến hắn có vẻ ngu ngốc như nhà quê lên tỉnh.

“Chúng ta lên đường thôi.” Thấy Hàn Tiểu Hoa và Đường Minh Nhi đã vừa nói vừa cười ngồi trên lưng Hoàng Kim Song Đầu Long, Ninh Bất Ngạo bèn gượng cười nói.

“Vậy phiền ngươi đi trước chỉ đường đi.” Đường Minh Nhi cười nói.

Tuy trong lòng rất không thoải mái nhưng Ninh Bất Ngạo cũng chỉ đành ra lệnh cho quân đoàn của mình xuất phát, đốc thúc đội ngũ dùng hết tốc lực tiến về phía trước, lấy tốc độ của tọa ky Thần Huyết bỏ rơi con Hoàng Kim Song Đầu Long tốt mã dẻ cùi kia.

Nhưng bọn họ vừa xuất phát, chỉ thấy Hoàng Kim Song Đầu Long dang đôi cánh lớn, trong phút chốc đã bay lên bầu trời, tốc độ nhanh đến khó mà tin nổi. So với tọa ky Hoàng Kim Song Đầu Long, tọa ky Huyết Thần của hắn cũng trở nên chậm như rùa bò.

“Chẳng lẽ thật sự là thú hồn Thần Siêu Cấp à?” Ninh Bất Ngạo ngẩn ngơ.

‘Tâm trạng cực kỳ không tốt đi suốt một đường, Ninh Bất Ngạo còn tự an ủi mình: “Có lẽ thằng nhóc kia chỉ là khá may mắn, trưởng bối trong nhà đúng lúc ở gần hắn, cho hắn một thú hồn Thần Siêu Cấp mà thôi. Bàn về bản lĩnh thật sự, làm sao hắn có thể sánh bằng Ninh Bất Ngạo †a được? Đợi lát nữa chém giết sinh vật Thần Huyết, Đường Minh Nhi sẽ biết ai mới thật sự là tuổi trẻ tài cao.”

Tốc độ của tọa ky Thần Huyết cũng không chậm, chỉ hơn hai tiếng đã tới nơi, quả nhiên thấy dược một con dị sinh vật như titan đang ngủ trên sườn núi.

Ninh Bất Ngạo trực tiếp ra lệnh, xung phong dẫn đầu tiến lên, chỉ huy quân đoàn cùng nhau vây công sinh vật Thần Huyết kia.

Sinh vật Thần Huyết không ngừng gào rống dưới sự vây công của quân đoàn nhưng vẫn không thể đột phá nổi vòng vây, bị quân đoàn vây chặt lại.

Dưới sự chỉ huy của Ninh Bất Ngạo, thành viên quân đoàn tiến thối như thường, phối hợp khá ăn ý, sinh vật Thần Huyết không thể gây tổn thương cho bất cứ ai mà bản thân Ninh Bất Ngạo cũng rất sôi nổi, liên tục đả thương sinh vật Thần Huyết. Chỉ hơn nửa tiếng, họ đã chém giết thành công sinh vật Thần Huyết.

Ninh Bất Ngạo cực kỳ hài lòng với biểu hiện của mình, bất kể là chỉ huy hay thể hiện thực lực bản thân đều là phát huy vượt mức bình thường, khiến hắn cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Hắn cười tủm tỉm xoay người đi về phía Hàn Tiểu Hoa và Đường Minh Nhi nhưng vừa đi được vài bước đã đột nhiên nghe được tiếng gầm giận dữ truyền đến từ trên không trung. Hắn bất giác ngẩng đầu nhìn lên, lập tức biến sắc.

Chỉ thấy dị sinh vật trông tương tự sinh vật Thần Huyết vừa nãy nhưng hình thể to lớn gấp đôi, như một ngọn núi nhỏ từ trên trời giáng xuống. Lúc này thành viên quân đoàn đều đang ăn mừng sau thắng lợi, căn bản không phòng bị chút nào, dị sinh vật cứ thế rơi xuống, sợ rằng cũng phải tử thương quá nửa.

"Chạy mau!" Ninh Bất Ngạo vừa chạy vừa gào lên nhưng những thành viên bình thường trong quân đoàn này nào có tốc độ phản ứng nhanh như vậy. Mắt thấy sắp bị cự thú từ trên trời giáng xuống đập trúng, Ninh Bất Ngạo vừa sợ vừa giận nhưng lại chẳng có cách nào cả.

Đột nhiên, chỉ thấy một bóng người lóe lên, cự thú đang giáng xuống kia lập tức khựng lại giữa không trung, không đập xuống nữa.

Ninh Bất Ngạo vừa kinh ngạc vừa hoài nghi, định thần nhìn lại đã thấy Hàn Tiểu Hoa đứng bên dưới cự thú, một tay nâng cự thú như ngọn núi nhỏ lại trông có vẻ rất nhẹ nhàng, mà thành viên quân đoàn gần đó đều sợ hãi nằm rạp trên đất. Cả đám mở to hai mắt nhìn Hàn Tiểu Hoa †ay nâng cự thú như nhìn thấy quỷ.

Hết chương 2739.

Chương 2740. Ý cảnh ly kỳ

Hàn Sâm vốn cho rằng Tuyên Cổ Bích sẽ là một nơi thần kỳ nhưng ngoài dự đoán của hắn, Tuyên Cổ Bích chỉ là một vách đá trên ngọn núi bình

thường, trừ bên trên có khắc rất nhiều bức tranh kỳ lạ ra thì không có gì đặc biệt cả.

Hơn nữa những bức vẽ dó cũng rất cổ quái. Nếu không phải thông qua cấm chế dày đặc mới đi được tới đây, Hàn Sâm còn cho rằng bích họa này chính là tác phẩm của một nghệ thuật gia trường phái trừu tượng, thậm chí là tiện tay vẽ bừa.

Khi đi đến trước Tuyên Cổ Bích, Hàn Sâm thấy trước vách núi có không ít người tộc Thái Thượng đang ở đó. Bọn họ ngồi hoặc đứng, hoặc ngưng mắt nhìn Tuyên Cổ Bích, hoặc cúi đầu trầm tư, thoạt nhìn đều đang cảm ngộ tranh vẽ trên Tuyên Cổ Bích.

Trong những người tộc Thái Thượng này có đủ loại tồn tại khí tức cực kỳ khủng bố, rất có thể là cao thủ đỉnh cấp của tộc Thái Thượng.

Hàn Sâm đang định mở miệng nói gì đó, lại bị Linh Lung ra hiệu im lặng, ý bảo hắn không cần nói, quan sát lĩnh hội bích họa là được.

Nhìn vẻ mặt của Linh Lung và Lý Khả Nhi rồi lại nhìn những người tộc Thái Thượng này, chỉ biết ở đây chắc chắn có không ít đại lão của tộc Thái Thượng, khiến Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng không dám tùy tiện làm gì, rất sợ quấy rây đến bọn họ.

Không nói gì nữa, Hàn Sâm bắt đầu quan sát bức tranh trên Tuyên Cổ Bích, Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng quan sát, lĩnh hội cùng hắn.

Đồng thời khi các nàng tự tìm hiểu còn có thể có được cảm ngộ của Hàn Sâm, dưới sự tham chiếu lẫn nhau sẽ nhận được lợi ích càng nhiều hơn Hàn Sâm.

Song Hàn Sâm cũng không thiệt thòi gì, dù sao không phải là tầm của các nàng, tộc Thái Thượng cũng không thể để Hàn Sâm thấy được bức tranh trên Tuyên Cổ Bích.

Bởi vì cả vách núi hầu như đều khắc đầy tranh vẽ, lớn không thể tưởng tượng nổi, Hàn Sâm muốn tìm điểm đầu của bức tranh, sau đó tìm hiểu nguồn gốc, từ đó tìm ra quy luật.

Nhưng hắn nhìn một lúc lâu cũng không thể xác định được đâu mới là điểm đầu của bức bích họa này.

Bức bích họa kỳ quái này lại hoàn toàn không có manh mối nào hết, bức tranh đủ loại trường phái trừu tượng pha trộn với nhau, tạo thành họa quyển kỳ dị, không đầu không đuôi, cũng rất khó nhìn ra được hàm nghĩa trong đó rốt cuộc là cái gì. Nếu không phải những đường nét đó khiến người ta có một cảm giác khắc sâu mà tròn trịa, Hàn Sâm còn tưởng đây là bức vẽ nguệch ngoạc vô nghĩa của một đứa trẻ.

Cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, Linh Lung thấp giọng nói với hắn: "Không ai biết bức tranh này bắt đầu từ đâu, cũng không ai biết rốt cuộc nó vẽ thứ gì, bắt tay vào ý cảnh trong vết khắc sẽ dễ dàng hơn.

Hàn Sâm gật đầu không nói gì thêm. Nếu không nhìn ra được manh mối thì cứ nghe theo lời Linh Lung, xem xét ý cảnh trong vết khắc trước.

Ý cảnh của Hàn Sâm không thua gì cường giả cấp Thần Hóa bình thường, nhìn kỹ một lát đã phát hiện những đường nét trên bức bích họa này đều dùng tay khắc lên mà ý cảnh trong vết khắc cũng không có khí sát phạt của đao kiếm, không có thư pháp ưu nhã thoát tục, ý cảnh của nó rất cổ quái.

"Đây cũng là một loại ý cảnh chỉ pháp nhỉ?" Hàn Sâm thầm suy đoán trong lòng, lại không chắc chắn lắm.

Tuy không biết chính xác đây rốt cuộc là dạng ý cảnh gì nhưng không khó nhìn ra, ý cảnh của người khắc ra cao đến rợn người. Dù ý cảnh của Hàn Sâm đã rất cao rồi nhưng so sánh với ý cảnh trên vết khắc nhất thời lại có vẻ ít ỏi nông cạn hơn rất nhiều.

Hàn Sâm cũng không vội tìm hiểu ý cảnh trên vết khắc mà là đi dọc theo vách núi, nhìn hết họa quyển to lớn một lần sau đó lại lui về sau một chút, quan sát cả bức bích họa.

Đáng tiếc, bất kể có nhìn thế nào đều khó mà lý giải được bức tranh này vẽ cái gì, cũng không tìm ra được manh mối nào cả, đành phải bắt †ay từ ý cảnh trên vết khắc.

“Ý cảnh trên vết khắc chỉ là tàn tích để lại khi vị tiền bối tộc Thái Thượng sử dụng sức mạnh, cũng không nhất định là đạo lý mà bức tranh này muốn biểu đạt. Muốn phá giải bí mật đằng sau bức tranh, e rằng tìm hiểu ý cảnh trên vết khắc cũng chẳng có lợi ích gì. Mà thôi, dù sao †a cũng không phải đến để tìm hiểu bí mật trong bức tranh, chỉ cần lĩnh ngộ ý cảnh trên vết khắc cũng là thu hoạch khá tốt rồi.” Lúc này Hàn Sâm mới tĩnh tâm lại, chăm chú phỏng đoán ý cảnh ẩn chứa trong những đường nét kia.

Ấn tượng đầu tiên mà ý cảnh này đem lại cho Hàn Sâm chính là “Lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi”, nếu thâm nhập vào đó để nghiền ngẫm sẽ khiến người ta có cảm giác không thể vãn hồi, hận

không thể tiếp tục lần theo ý cảnh.

Loại cảm giác này giống như một người yêu thích đọc sách đột nhiên phát hiện ra một cuốn tiểu thuyết muôn màu muôn vẻ, có nốt thăng nốt trầm, xuất sắc tuyệt vời, bị nó hấp dẫn không thể dừng lại nổi, muốn tiếp tục đọc mãi, xem phía sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Ấn tượng thứ hai là một chữ “lạ”. Ý cảnh bình thường đều sẽ có một chủ đề, ví dụ như đao ý Thiên Chi Hạ của Hàn Sâm, chủ đề của nó chính là thiên hạ vạn vật đều là quân cờ.

Nhưng ý cảnh trong bức tranh kia lại không giống như vậy. Nếu ví ý cảnh của người bình thường là một cái cây, một ngọn núi hay một con sông thì ý cảnh trong bức tranh này chính là họa quyển vạn lý.

Ý cảnh trong mỗi bút mỗi họa đều khác nhau, là núi hoặc sông, là mây hoặc bùn, là đình đài lầu các hoặc hoa điểu trùng ngư, biến hóa của ý cảnh khiến người ta không kịp nhìn, nói là nhất bộ tam cảnh cũng không quá đáng. Mỗi một nét sổ, mỗi một đường cong đều tràn đầy những suy tưởng kỳ diệu, khiến cho người ta khó mà suy đoán được ý cảnh tiếp theo trong nét vẽ là cái gì.

“Thảo nào Linh Lung lại nói bất cứ sinh vật nào quan sát ý cảnh của Tuyên Cổ Bích đều sẽ có được lợi ích cực lớn. Ý cảnh bên trên quả thật bao hàm toàn diện, sinh vật tu luyện sức mạnh thuộc bất cứ hệ nào đều có thể tìm được ý cảnh tương xứng với thuật gen của mình trong đây, thật sự khiến

người ta khó mà tin nổi.” Hàn Sâm rất hoài nghị, vị tiền bối tộc Thái Thượng kia rốt cuộc là kỳ tài cỡ nào lại có thể tự mình vẽ lên một bức họa quyển như vậy.

Nếu không phải tộc Thái Thượng khẳng định Tuyên Cổ Bích là do một người vẽ ra, Hàn Sâm còn nghỉ ngờ bức tranh này do đông đảo cao thủ hợp tác tạo nên, nếu không một người sao có thể tinh thông tất cả ý cảnh trong thiên hạ được? Điều này thật không hợp với lẽ thường.

Dù là người sở học cực kỳ hỗn tạp như Hàn Sâm thì cuối cùng cũng chỉ có thể đi một con đường của mình chứ không thể lĩnh ngộ hết thảy ý cảnh thiên hạ được.

“Nếu thật sự là bức tranh của một người thì tài hoa của vị tiền bối tộc Thái Thượng này thật sự khiến kẻ khác phải than xem thế là đủ, nói là kỳ tài đệ nhất tự cổ chí kim cũng không quá đáng.” Hàn Sâm vừa quan sát vừa tán thán.

Hàn Sâm xem từng đường từng nét, tuy không thể hoàn toàn học được nhưng cảm thụ những ý cảnh bất đồng cũng rất có ích cho hiểu biết của mình, là một cách rèn luyện tốt để nâng cao tâm mắt và trình độ của bản thân.

Nhìn một lát, Hàn Sâm đột nhiên giật mình, da gà nổi khắp toàn thân. Bởi vì ý cảnh thật sự quá ly kỳ khúc chiết, khiến Hàn Sâm không ngừng quan sát lĩnh hội. Ý cảnh cảm ngộ được quá nhiều mà những ý cảnh đó đều quá huyền ảo sâu xa, khiến Hàn Sâm dần dần rơi vào trong đó, suýt nữa làm dao động tín niệm của bản thân.

Giống như một sinh viên vừa tốt nghiệp, có vô số công ty lớn đều mời gọi. Một bên nói, tới chỗ ta làm luật sư đi, luật sư tốt thế nọ thế kia, có thể kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền; bên khác lại nói, đến chỗ ta làm bác sĩ đi, bác sĩ nổi tiếng các kiểu, có thể được cả danh lẫn lợi.

Ai cũng nói mình tốt, thấy cái này cũng tốt, trông cái kia cũng hay, rất dễ mất phương hướng, từ đó quên đi sơ tâm của mình.

Hết chương 2740.

Chương 2741. Mắt trong tranh

Nếu đổi lại là người ý chí không kiên định thì e rằng cũng chẳng ý thức được mình đã lạc đường.

Nhưng loại lạc đường này cũng chưa chắc đã là chuyện xấu. Khi bản thân còn chưa chọn được con đường mình muốn đi, đi theo ý cảnh trong bức tranh, chọn ra một loại ý cảnh làm mục tiêu của mình, không chừng sẽ thật sự thích hợp với bản thân, tương lai cũng rất có khả năng đạt được thành tựu.

Nhưng Hàn Sâm thì khác. Hắn là người đã có con đường dành cho mình, nếu bị ý cảnh trong bức tranh dao động sẽ tự hủy căn cơ.

Hắn cưỡng ép mình nhắm mắt lại, muốn đi ra khỏi ý cảnh. Song các loại ý cảnh quẩn quanh trong đầu hắn, lại khiến Hàn Sâm không nhịn được muốn tiếp tục quan sát.

Cũng may ý chí của Hàn Sâm cực kỳ kiên định, cố gắng kiềm chế suy nghĩ muốn tiếp tục xem Tuyên Cổ Bích, dần khiến tâm linh của mình lấy lại bình tĩnh.

“Có thể bỏ dở việc quan sát Tuyên Cổ Bích từ lần đầu tiên như vậy, tâm tính thật không tệ.” Một giọng nói vang lên ở cách Hàn Sâm không xa.

Hắn mở mắt, nhìn về hướng âm thanh truyến tới, chỉ thấy một người đàn ông trung niên tộc Thái Thượng ngồi trên tảng đá, ánh mắt đang nhìn về phía hắn.

Người đàn ông trung niên kia có tướng mạo và cách ăn mặc rất thông thường nhưng khí chất lại khiến người ta không thể coi khinh được.

“Các hạ đang nói với ta sao?” Hàn Sâm ngờ vực hỏi, vì hắn không nhận ra người đàn ông này là ai. Nhưng vừa rồi Hàn Sâm mải mê xem, đi một mạch tới tận đây, đã kéo giãn khoảng cách với Linh Lung và Lý Khả Nhi. Trừ hắn ra thì gân đây cũng không còn sinh vật nào khác.

Linh Lung và Lý Khả Nhi rõ ràng cũng bị ý cảnh trên Tuyên Cổ Bích đánh lạc hướng, vốn không thể phân tâm chú ý gì khác nữa, không để ý đến tình huống bên phía Hàn Sâm, hoàn toàn đắm chìm vào ý cảnh trên Tuyên Cổ Bích.

Người đàn ông trung niên mỉm cười nói: "Trừ ngươi ra thì ở đây chắc chẳng còn ai là lần đầu quan sát Tuyên Cổ Bích nữa nhỉ?"

"Cũng đúng, dù sao thiên tài như ta cũng chẳng có mấy ai." Hàn Sâm vuốt mũi nói.

Người đàn ông trung niên hơi ngẩn ra, nét cười trên mặt càng đậm hơn, đi xuống khỏi tảng đá, đứng bên cạnh Hàn Sâm nhìn về phía Tuyên Cổ Bích nói: "Tộc Thái Thượng có thể cảm ứng vạn vật, dù là phức tạp như vũ trụ vạn vật cũng có thể cảm ứng ra được bản chất của nó. Nhưng Tuyên Cổ Bích đã ở nơi đây hàng tỷ năm lại không có một ai phá giải được bí mật trong đó, ngươi có biết tại sao không?"

"Tại hạ không biết." Hàn Sâm trả lời dứt khoát. Đã không biết thì cũng không cần phải giả biết làm gì.

Người đàn ông trung niên cũng không trông cậy vào Hàn Sâm có thể nói ra đáp án. Nghe được câu trả lời của Hàn Sâm, hắn bèn nhìn về phía Tuyên Cổ Bích, chỉ vào một nơi trong đó nói: "Nguyên nhân không ai có thể tìm ra được bí mật trong đó chính là ở chỗ này."

Hàn Sâm nhìn theo ngón tay người đàn ông chỉ, thấy nơi hắn chỉ vào là một đồ án độc lập, đồ án như một con mắt dựng thẳng đứng, đồng tử là hai nửa âm dương thái cực.

"Đó là mắt Thái Thượng của tộc Thái Thượng à?" Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

Người đàn ông khẽ gật đầu: "Cả bức tranh đều vẽ rất hoang đường quái lạ, vốn không nhìn ra rốt cuộc vẽ thứ gì. Chỉ có nơi này vẽ mắt Thái Thượng của tộc Thái Thượng ta, nơi này ai ai cũng có thể nhìn ra được nhưng lại không có ai giải thích được vì sao ở đó lại vẽ một con mắt Thái Thượng, cũng không ai biết nó có liên quan gì đến những bức tranh bên cạnh. Lấy nó làm điểm bắt đầu lại không có ai phá giải được chân ý bên trong."

Hàn Sâm thử quan sát bích họa xung quanh mắt Thái Thượng, vẽ thật sự rất kỳ quái, khiến người ta không thể nhìn ra được đó là thứ gì, đương nhiên cũng không biết được bích họa bên cạnh có quan hệ gì với mắt Thái Thượng.

Người đàn ông trung niên thu tầm mắt đặt trên Tuyên Cổ Bích về, nhìn Hàn Sâm bên cạnh nói: "Tuy không ai tìm ra được bí mật bên trong bức tranh nhưng cũng không phải không có thu hoạch gì. Con mắt Thái Thượng khắc trên bích họa có ý cảnh rất đặc biệt, khác biệt hoàn †oàn với ý cảnh trong vết khắc. Nếu quan sát tỉ mỉ chắc chắn sẽ có thu hoạch."

"Khác chỗ nào cơ?" Hàn Sâm vẫn chưa hiểu ý của người đàn ông, bởi vì ý cảnh trong bích họa vốn thiên biến vạn hóa, nói là khác biệt thì mỗi đường mỗi nét đều khác nhau cả. Cho nên người đàn ông nói khác nhau dường như cũng không có ý nghĩa thực chất.

Người đàn ông trung niên trầm ngâm một lát rồi đáp: "Vị tiền bối này là thiên tài đứng sau Thủy Tổ tộc ta, tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đến cảnh giới cực cao, thiên hạ vạn vật đều ở trong lòng hắn, cho nên mới có thể vẽ ra bức tranh có ý cảnh bao la vạn tượng như vậy. Tuy bức họa này vô số ý cảnh nhưng những ý cảnh này đều là kết quả của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên cả. Người ta thường nói Thái Thượng vong tình, đại ái vô tình, tuy những ý cảnh này mạnh mẽ nhưng lại không bao hàm tình cảm cá nhân của vị tiền bối ấy. Chỉ có một con mắt Thái Thượng này là được khắc theo cách khác, trong nó có ẩn

chứa tình cảm của bản thân hắn. "Đó là tình cảm như thế nào vậy?" Hàn Sâm tò mò hỏi.

Có thể tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đến cảnh giới Chân Thần thì vị tiền bối tộc Thái Thượng kia chắc đã sắp thành thiên nhân hợp nhất, dung hợp làm một với vũ trụ rồi.

Ngay cả Linh Lung đã khuyết thiếu tình cảm như vậy huống chỉ là cường giả tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đến trình độ đó, e rằng tình cảm còn dư lại của hắn đã cực nhỏ bé, thậm chí có thể nói là không có tình cảm gì.

Mà hắn vẫn có thể lưu lại ý cảnh chứa đựng tình cảm, ngay cả Hàn Sâm cũng phải kinh ngạc.

“Nói không rõ được, ngươi tự nhìn là biết ngay thôi.” Người đàn ông trung niên cười nói.

Trong lòng Hàn Sâm cũng thật sự tò mò, muốn lập tức quan sát lĩnh hội tỉ mỉ ý cảnh trong vết khắc mắt Thái Thượng.

Đột nhiên, Hàn Sâm lại nhớ ra gì đó, quay đầu nhìn về phía người đàn ông trung niên hỏi: “Không biết các hạ xưng hô thế nào?”

Hàn Sâm biết đại khái người đàn ông này cũng không phải phe tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Song dù không tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thì tộc Thái Thượng vẫn có rất nhiều cường giả, dù sao họ tùy tiện tu luyện một loại thuật gen cũng là thuật gen cao cấp nhất trong đại vũ trụ, không chắc đã yếu hơn Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.

“Lý Tử” Người đàn ông thuận miệng đáp, dường như không hề để tâm.

“Đa tạ các hạ đã chỉ điểm.” Hàn Sâm hành lễ nói cảm ơn rồi mới nhìn về phía vết khắc mắt Thái Thượng.

Vừa nhìn vào đó, Hàn Sâm đã bị ý cảnh trong vết khắc hấp dẫn. Quả thật đúng như lời Lý Tử, ý cảnh bên trong hoàn toàn khác với ý cảnh của những phần khác. Có thể dễ dàng phân biệt được, ý cảnh trong

con mắt có sự khác biệt về bản chất với ý cảnh ở những chỗ khác.

Hàn Sâm đứng đó không nhúc nhích nhìn vết tích trên mắt Thái Thượng, một lúc lâu cũng không hề động đậy, mắt còn chẳng chớp lấy một cái.

Qua không bao lâu, Hàn Sâm bỗng nhiên rơi nước mắt. Hắn mở to hai mắt đứng đó, nước mắt tuôn rơi không ngừng, chảy khắp cả mặt, ướt đâm mảng áo trước ngực. Nhưng hắn vẫn đứng đó, mắt nhìn chằm chằm vào mắt Thái Thượng trên bích họa.

Đến sau cùng, nước mắt trong mắt Hàn Sâm dường như đều đã chảy khô, đột nhiên lại tràn ra hai hàng huyết lệ, như hai vệt máu đọng trên gò má của

hắn.

Hết chương 2741.

Chương 2742. Ý cảnh bi thương

Một loại tâm trạng cô tịch bi thương lấp đầy cõi lòng Hàn Sâm. Tuy hắn biết rõ đây không phải tình cảm của mình nhưng vẫn bị lây nhiễm.

Loại bi thương này vọt tới như trường giang đại hà khiến Hàn Sâm bất giác kinh hãi. Nỗi bi thương kỳ lạ không thể nói rõ mãnh liệt bao nhiêu, không phải nỗi đau mất người thân, không có chua xót khi yêu thương sâu đậm bị phản bội, thậm chí còn chẳng phải tê tâm liệt phế vì mất đi tất cả. Cảm giác bi thương ấy phảng phất, như có như không, khó mà

miêu tả nổi, như nước suối chảy róc rách lặng lẽ, không một gợn sóng.

Nhưng nỗi bi thương thấp thoáng ấy lại có sức hút khiến người ta rung động không gì sánh được, để Hàn Sâm không khống chế nổi mà trực trào nước mắt, không thể kiểm soát được tâm trạng của mình, cũng không làm cách nào rời mắt khỏi vết khắc mắt Thái Thượng, cứ như vậy đứng trước thạch bích, dường như đá với người, huyết lệ tuôn ra từ trong mắt.

Đầu óc Hàn Sâm rất tỉnh táo, tiếp tục như vậy sợ rằng hắn sẽ chảy khô huyết lệ mà chết mất nhưng hắn lại không làm cách nào rời bước, rút mình ra khỏi ý cảnh bi thương đó được.

Người tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, tình cảm của bản thân sẽ ngày càng ít ỏi. Vậy mà một người tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đến loại cảnh giới này lại có tâm trạng bi thương đáng sợ đến vậy, thật sự khiến người ta khó hiểu.

“Rốt cuộc tại sao tiền bối tộc Thái Thượng ấy lại có tâm trạng bi thương như vậy? Hắn đã đạt đến cấp Chân Thần rồi, đứng trên đỉnh cao nhất của chuỗi sinh vật trong vũ trụ, còn có chuyện gì có thể khiến hắn bi thương

như vậy? Hơn nữa loại bi thương này cũng quá kỳ lạ, khác hẳn với những bi thương ta từng trải qua trong quá khứ. Có lẽ chỉ có ý cảnh như câu nói nỗi đau lớn nhất không gì bằng tinh thần ta chết mới có điểm tương tự với loại bi thương này nhưng cũng không giống hoàn toàn được."

Hàn Sâm thầm suy tư trong lòng: "Khi vị tiền bối tộc Thái Thượng để lại bức tranh này rồi đánh vào Thần Điện Gen, lẽ nào bi thương của hắn có liên quan đến Thần Điện Gen sao?"

Trong đầu Hàn Sâm nảy ra vô số suy tưởng nhưng lại không tìm ra được két quả, hơn nữa làm thế nào cũng không thoát ra được khỏi tâm trạng bi thương bị cảm nhiễm này. Lấy sự kiên định trong ý chí lực của Hàn Sâm mà cũng không thể dời mắt khỏi bức tranh được.

Tâm trạng của Hàn Sâm đã kinh động đến Linh Lung và Lý Khả Nhi. Tâm tư của các nàng vốn đang đắm chìm trong ý cảnh của Tuyên Cổ Bích, đã quên mất cảm thụ của Hàn Sâm truyền tới từ bên kia.

Nhưng tâm trạng bi thương đó thật sự quá cuốn hút. Tâm trạng lây lan ra trực tiếp kéo Linh Lung và Lý Khả Nhi ra khỏi ý cảnh của Tuyên Cổ Bích, các nàng cũng bị nỗi bi thương nhiễm lên, nước mắt không ngừng rơi, mắt thấy sắp chảy ra huyết lệ như Hàn Sâm.

"Chuyện gì xảy ra vậy… Sao lại có ý cảnh bi thương thế này…" Linh Lung biến sắc, trong lúc cảm nhận được nỗi bi thương đồng thời cũng sực tỉnh: "Chết rồi, Hàn Sâm nhìn vào vết khắc mắt Thái Thượng trên Tuyên Cổ Bích."

Lý Khả Nhi đương nhiên cũng biết Hàn Sâm đang nhìn cái gì, sắc mặt cũng rất khó coi, vừa rơi lệ vừa nói: "Sao hắn có thể dẫn phát ra ý cảnh trên mắt Thái Thượng được? Không phải chỉ có tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên như chúng ta mới có thể cảm nhận được ý cảnh trong đó sao?"

"Tuy Hàn Sâm không tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên nhưng đao pháp Thiên Chi Hạ của hắn đã chạm đến ranh giới của ý cảnh thiên nhân hợp nhất, cũng có vài phần tương tự với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, có lẽ vì vậy nên mới dẫn phát ý cảnh trong mắt Thái Thượng… Bây giờ không

phải thời gian thảo luận chuyện này, phải mau nghĩ cách lôi Hàn Sâm ra khỏi ý cảnh, bằng không thì không chỉ có hắn, ngay cả chúng ta cũng sẽ bị trọng thương…" Mắt Linh Lung đã hiện đầy tơ máu, sắp chảy ra huyết lệ đến nơi.

"Sao mà kéo ra được? Đây chính là mắt Thái Thượng trên Tuyên Cổ Bích, dù chúng ta có thể đẩy cơ thể hắn ra, khiến hắn không nhìn tới vết khắc mắt Thái Thượng thì cũng không thể ngăn cản ý cảnh tổn thương đến hắn. Huống chi nếu ép buộc đẩy hắn ra thì trái lại còn có thể dẫn đến ý cảnh phản phệ. Lẽ nào ngươi đã quên chuyện của các tiền bối tộc Thái Thượng trước kia rồi sao?" Lý Khả Nhi nói.

Linh Lung nhất thời im lặng không nói gì. Nàng cũng biết điều mà Lý Khả Nhi nói, trước đây những người tộc Thái Thượng dân phát ý cảnh trong mắt Thái Thượng đều chỉ có thể dựa vào bản thân chống đỡ. Nếu có thể gắng gượng qua được thì cảnh giới Thái Thượng Cảm Ứng Thiên sẽ tiến bộ vượt bậc, còn nếu không chịu nổi thì ý chí sẽ bị bi thương hủy hoại, sau này muốn khôi phục sẽ không dễ dàng, thậm chí †ừ nay về sau sẽ không gượng dậy nổi, không thể bước tiếp trên con đường tiến hóa nữa.

Mà còn có khả năng trực tiếp chết trước Tuyên Cổ Bích, cho dù là ai cũng không thể cứu nổi họ.

Biết là một chuyện, hiện thực lại là một chuyện khác. Nếu bây giờ không nghĩ cách cứu Hàn Sâm thoát khỏi ý cảnh mắt Thái Thượng, hai người họ cũng sẽ bị ý cảnh làm tổn thương, dù không chết thì nguyên khí cũng đại thương. Trước đây không biết bao nhiêu tiền bối tộc Thái Thượng kinh tài tuyệt diễm khi còn ở cấp Thần Hóa cũng không thể chịu nổi sự ăn mòn của ý cảnh trong mắt Thái Thượng, huống chỉ hai người họ không cho rằng mình có gì xuất sắc hơn những tiền bối tộc Thái Thương kia, hơn nữa các nàng còn chưa thăng cấp Thần Hóa.

Hai người muốn đi tới chỗ Hàn Sâm nhưng đi mãi đi mãi, các nàng đã bị tâm trạng ấy gặm nhấm hoàn toàn, đứng im ở đó, huyết lệ trào ra, không thể suy nghĩ được gì khác nữa.

Tình huống khác thường của các nàng rất nhanh đã dẫn tới sự chú ý của người tộc Thái Thượng đứng trước Tuyên Cổ Bích.

“Lạ thật, hình như các nàng đã bị lây nhiễm ý cảnh bi thương của mắt Thái Thượng, chuyện gì vậy? Chắc các nàng không quan sát mắt Thái Thượng đâu nhỉ?”

“Sư phụ của các nàng không dặn dò rằng khi tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng thiên không được nhìn vết khắc mắt Thái Thượng trên Tuyên Cổ Bích sao?”

“Không đúng, các nàng thật sự không xem mắt Thái Thượng. Người xem là tằm của các nàng, là tằm đã dẫn ra ý cảnh mắt Thái Thượng…”

“Sao lại thế được? Không tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thì không thể cảm nhận được bất cứ ý cảnh gì khi nhìn vết khắc mắt Thái Thượng mới đúng.”

Mười mấy người tộc Thái Thượng đứng trước Tuyên Cổ Bích đều đưa ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm, thấy được tình hình của Hàn Sâm, lập tức hiểu được quả nhiên là hắn đã dẫn phát ý cảnh trên mắt Thái Thượng, liên lụy tới Linh Lung và Lý Khả Nhi.

“Lạ thật đấy, ngoại tộc chưa từng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên sao có thể dẫn phát ý cảnh trên vết khắc mắt Thái Thượng được?”

“Bây giờ không phải lúc nghiên cứu cái này, phải nghĩ cách kéo hắn ra khỏi ý cảnh mới được. Nếu không không chỉ có hắn, ngay cả Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng bị trọng thương theo, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng.”

“Có cách nào được chứ? Sự lợi hại của ý cảnh này đâu phải ngươi không biết. Dù bây giờ chúng ta có kéo tằm kia sang chỗ khác cũng không thể ngăn cản sự ăn mòn của ý cảnh đối với hắn. Huống chỉ cưỡng chế rời đi sẽ khiến ý cảnh phản phệ, đến lúc đó tình hình sẽ càng tệ hại hơn. Giờ cách duy nhất là chờ tằm kia tự mình thoát ra khỏi ý cảnh thôi.”

“Sao mà làm được chứ? Ngay cả cường giả Thần Hóa của tộc Thái Thượng ta cũng chưa chắc đã khắc chế được sự ăn mòn của ý cảnh mắt Thái Thượng, huống chỉ là một ngoại tộc?”

“Trừ cách này ra không còn đường nào khác nữa đâu. Chỉ có thể chờ bản thân hắn vượt qua được, nếu không cho dù Linh Lung và Lý Khả Nhi có thể khắc chế sự ăn mòn của ý cảnh cũng vô dụng. Chỉ cần hắn còn đang chịu trói buộc, loại ý cảnh bi thương này sẽ không ngừng truyền đạt lại cho Linh Lung và Lý Khả Nhi.”

Hết chương 2742.

Chương 2743. Lấy thân thử độc

“Đúng là gặp quỷ rồi, sao lại xuất hiện chuyện kỳ lạ như vậy, một ngoại tộc lại có thể dẫn phát ý cảnh mắt Thái Thượng.”

“Chuyện tới nước này cũng không còn cách nào khác. Nếu thật sự không được, chúng ta cũng chỉ có thể ra tay cưỡng chế tách khế ước của Linh Lung và Lý Khả Nhi với tằm kia ra. Như vậy tuy sẽ khiến cho cơ thể của các nàng chịu chút tổn thương nhưng còn tốt hơn là để ý chí của các nàng bị ý cảnh kia phá hủy.”

“Xem ra cũng chỉ có một cách như vậy thôi.”

Mười mấy người tộc Thái Thượng thảo luận hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ nghĩ ra được một cách như vậy. Nhưng cách này cũng chỉ có thể cứu được Linh Lung và Lý Khả Nhi chứ chẳng giúp ích gì được cho Hàn Sâm cả.

“Việc này không nên chậm trễ, giờ mau ra tay thôi.” Một người tộc Thái Thượng cất lời, chuẩn bị cưỡng chế tách liên hệ khế ước giữa Hàn Sâm với Linh Lung và Lý Khả Nhi ra.

“Cửu sư thúc tổ khoan hãy động thủ.” Linh Lung đột nhiên cất lời.

Tuy ý thức của nàng chìm đắm trong ý cảnh bi thương nhưng dù sao cũng là cảm thụ truyền đến từ Hàn Sâm, không mãnh liệt như tự thân nhìn thấy. Chỉ cần ý chí của Hàn Sâm còn chưa bị ăn mòn hoàn toàn thì nàng cũng sẽ không dễ bị ý cảnh bi thương bủa vây, còn duy trì được sự tỉnh táo.

“Linh Lung, có chuyện gì mau nói đi.” Cửu sư thúc tổ e sợ lát nữa Linh Lung sẽ bị ý cảnh khống chế hoàn toàn, muốn nói gì cũng không kịp nữa.

“Cửu sư thúc tổ, xin các ngươi đừng tách liên kết khế ước giữa ta và Hàn Sâm ra.” Linh Lung nói.

“Tại sao?” Cả đám người tộc Thái Thượng đều ngẩn ra, cửu sư thúc tổ nhìn Linh Lung hỏi.

“Ta tin hắn có thể khắc chế sự ăn mòn của ý cảnh mắt Thái Thượng.” Linh Lung cắn răng nói. Dưới ý cảnh bi thương, nàng nói được hai câu đã dùng đến ý chí to lớn lắm rồi.

Nghe được câu trả lời của Linh Lung, mấy người tộc Thái Thượng không tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên kinh ngạc nói: “Linh Lung, ngươi đang mơ đấy à. Ngay cả cường giả tộc Thái Thượng ta còn khó khắc chế ý cảnh mắt Thái Thượng, huống chỉ là một tằm ngoại tộc…”

“Linh Lung, ta biết ngươi tìm được một tằm hợp ý không dễ dàng. Nhưng đã đến lúc này rồi, phải quyết định thật nhanh chóng.”

“Tráng sĩ chặt tay cũng là một thử thách và biểu hiện của dũng cảm.”

“Cửu sư thúc tổ, xin người.” Linh Lung đã không còn sức lực để nói thêm gì nữa, cũng không để ý đến những người tộc Thái Thượng khác, chỉ dùng hết một chút hơi sức còn lại nói với Cửu sư thúc tổ một câu. Khi nàng phân tâm, ý chí bị bi thương ăn mòn càng kịch liệt hơn, không còn sức đâu để nói chuyện nữa.

“Cửu sư thúc tổ, người không thể nghe nàng được, đây là tự sát đấy.”
“Đúng vậy, một ngoại tộc không tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên sao có thể ngăn cản được ý cảnh của mắt Thái Thượng, đến lúc đó sẽ liên lụy Linh Lung thôi.”

Mấy người tộc Thái Thượng đều khuyên can, Cửu sư thúc tổ hơi nhíu mày nói: “Nếu Linh Lung đã có quyết định như vậy thì nghe theo nàng đi”

Nghe Cửu sư thúc tổ nói thế, tuy những người tộc Thái Thượng khác không đồng ý nhưng cũng không dám ý kiến gì nữa, chỉ thâm lắc đầu thở dài.

“Nếu Linh Lung không muốn giải trừ khế ước thì giải trừ cho Lý Khả Nhi đi.” Lại có người đề nghị.

Cửu sư thúc tổ nhìn qua Lý Khả Nhi. Tu vi của Lý Khả Nhi không bằng Linh Lung, đã không còn dư sức quan tâm cái gì nữa, đương nhiên càng không thể lên tiếng.

“Chờ một lát nữa đi. Nếu tằm kia thật sự không chống đỡ được thì đến lúc đó ra tay cũng không muộn.” Cửu sư thúc tổ lạnh nhạt nói.

Mọi người đành phải tiếp tục đứng một bên quan sát, cùng chờ đợi kết quả. Nhưng kể cả Cửu sư thúc tổ, hầu như tất cả người tộc Thái Thượng đều không cho rằng Hàn Sâm có thể khắc chế được ý cảnh bi thương.

Thứ nhất là vì Hàn Sâm vừa thăng cấp Thần Hóa, ý cảnh của bản thân rất khó chống chọi với ý cảnh cấp Chân Thần như vậy. Thứ hai, Hàn Sâm chưa từng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, năng lực chống đỡ với ý cảnh mắt Thái Thượng yếu hơn tộc Thái Thượng, cho nên mới không có ai nghĩ hắn có thể chống lại được ý cảnh bi thương.

Tuy ý cảnh mắt Thái Thượng trên Tuyên Cổ Bích rất hung hiểm nhưng đối với tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thì đó cũng là một cơ hội.

Trong lúc đối kháng với ý cảnh bi thương, nếu có thể chống đỡ được bằng ý chí của bản thân thì sẽ có bước tiến vượt bậc trong việc lý giải Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.

Đáng tiếc Hàn Sâm không phải người tộc Thái Thượng, cũng không tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên cho nên không có được phúc lợi này.

Mắt thấy tâm trạng bi thương trên người đám Hàn Sâm ngày càng sâu sắc, huyết lệ không ngừng trào ra, mọi người đều biết thời gian của họ không còn nhiều nữa. Nếu vẫn không khắc chế được ý cảnh bi thương, khi huyết lệ chảy khô rồi, cơ thể cũng sẽ sụp đổ.

Lúc này, Hàn Sâm cũng biết mình đã đến bờ vực cực kỳ nguy hiểm, tuy ý chí lực của bản thân mạnh mẽ những cũng không thể hoàn toàn chống lại được sự ăn mòn của ý cảnh bi thương. Bi thương trong lòng ngày càng lớn hơn, vậy mà lại mơ hồ sinh ra xúc động bi quan chán đời, nếu đổi thành một Thần Hóa khác ý chí hơi yếu ớt một chút ở đây thì e rằng giờ đã cắt cổ tự sát rồi.

"Không được… Không thể tiếp tục nữa…' Hàn Sâm biết rõ cứ tiếp tục như vậy không phải cách nhưng loại đối kháng bằng ý chí thuần túy này không thể dùng sức mạnh nào đó là có thể giải quyết được, chỉ có thể chống đỡ bằng sức mạnh ý chí mà thôi.

Từ lần trước lĩnh ngộ ý cảnh đao pháp Thiên Chi Hạ, ý chí của Hàn Sâm đã mạnh mẽ hơn rất nhiều nhưng vẫn không đạt được tới trình độ đối kháng với ý cảnh cấp Chân Thần. Giờ ý cảnh ăn mòn từng chút một khiến ý chí của bản thân hắn ngày càng yếu ớt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị bi thương như biển rộng vô biên bao phủ.

Ban đầu Hàn Sâm còn gửi gắm hy vọng vào áo giáp Hắc Tinh, mong áo giáp Hắc Tinh có thể giúp đỡ hắn nhưng áo giáp Hắc Tinh vẫn không có động tĩnh gì, Hàn Sâm chỉ có thể đau khổ cắn răng chống đỡ.

"Quả nhiên chẳng ai đáng tin cậy cả, cuối cùng vẫn chỉ có thể dựa vào bản thân thôi." Hàn Sâm là một người càng cận kề nguy hiểm càng tỉnh táo. Lúc này suy nghĩ của hắn lại hoàn toàn bình tĩnh, suy tính cặn kẽ hoàn cảnh của mình bây giờ: "Nếu tộc Thái Thượng không bày cấm chế, để mọi người tùy tiện quan sát vết khắc mắt Thái Thượng, vậy chắc chắn có cách có thể chống lại loại ý cảnh bi thương này. Nhưng rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể chống lại nó đây?"

Lại nghĩ: 'Lấy ý cảnh bây giờ của ta, việc đối đầu chính diện với ý cảnh bi thương không thực tế lắm. Vậy khả năng duy nhất chắc cũng chỉ có lý giải loại ý cảnh bi thương này. Chỉ cần có thể lý giải trạng thái tâm lý lúc đó của vị tiền bối tộc Thái Thượng kia thì sẽ tìm ra được phương pháp hóa giải."

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm không còn đối kháng với ý cảnh bi thương nữa, mà đi cảm thụ, phân tích nguồn gốc của ý cảnh bi thương.

Hàn Sâm biết làm vậy rất nguy hiểm, giống như biết rõ độc dược rất nguy hiểm lại lấy thân mạo hiểm nếm thử độc dược, xác suất tử vong còn cao hơn trước đây. Nhưng giờ Hàn Sâm đã không còn lựa chọn nào khác, dù là lên núi đao xuống biển lửa cũng phải xông vào một lần, ngồi chờ chết không phải phong cách của Hàn Sâm.

Giống như lúc trước Hàn Sâm cảm thụ được, loại ý cảnh bi thương này không có liên quan gì đến tiểu tình tiểu ái cả, cũng không phải thân Tình ái tình gì hết. Hàn Sâm vừa cảm thụ loại bi thương này vừa đau khổ suy tư: "Đây rốt cuộc là loại bi thương nào chứ?"

Hết chương 2743.

Chương 2744. Kết liễu bản thân

"Thái Thượng vong tình, nếu đây không phải lời nói suông thì vị tiền bối tộc Thái Thượng kia chắc phải rất gần với cảnh giới Thái Thượng vong tình mới đúng. Rốt cuộc cường giả đến loại cảnh giới đó như hắn còn có chuyện gì đáng để bi thương như vậy chứ?" Hàn Sâm còn chưa từng đứng trên độ cao ấy, tự nhiên rất khó lý giải cách nghĩ của vị tiền bối tộc Thái Thượng kia, cho nên hắn mới nhất định phải lấy thân thử độc, giải phóng bản thân để lĩnh hội bí cảnh bi thương.

Trước đó vẫn luôn dốc sức đối kháng với ý cảnh bi thương, ý cảnh bi thương hắn có thể cảm thụ được cũng không quá sâu sắc. Lúc này hắn hoàn toàn thả lỏng thể xác và tinh thần, thậm chí có thể nói là chủ động để suy nghĩ của mình dung nhập vào trong bí cảnh bi thương, lập tức khiến Hàn Sâm có cảm ngộ càng sâu sắc hơn.

Nhưng cái giá cho cảm ngộ này cũng cực kỳ kinh khủng. Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, trong lòng Hàn Sâm đã lóe lên sáu lần suy nghĩ tự sát.

"Nếu lần này không thành công thì e rằng ta thật sự chơi chết mình rồi" Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng nhưng không hề do dự mà hoàn toàn thả

lỏng thể xác và tinh thần, tùy theo ý chí bi thương dần chiếm cứ thể xác và tinh thần hắn.

Trong năm tháng vô tận, không ít người tộc Thái Thượng đều đã từng quan sát vết khắc chứa ý cảnh Thái Thượng nhưng đa phần bọn họ đều giống như Hàn Sâm lúc mới bắt đầu, lựa chọn đối kháng với tâm trạng bi thương.

Người người đều biết tâm trạng bi thương rất nguy hiểm, biết khi bị bi thương ảnh hưởng càng sâu thì càng có khả năng kết liễu bản thân.

Cho dù có người muốn thử triệt để buông lỏng bản thân lĩnh ngộ ý cảnh bi thương nhưng khi cảm thấy ý chí của mình ngày càng yếu ớt, trong đầu nảy ra ý nghĩ kết liễu thì cũng sẽ hoảng sợ quay đầu, không dám tiếp tục nếm thử nữa.

Càng là tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thì lại càng lý trí, không có lý nào thấy phía trước đã là ngõ cụt còn muốn đâm đầu vào đó, nhất định sẽ nghĩ cách khác thoát than.

Hàn Sâm lại không như vậy. Hắn là một người rất cố chấp, hơn nữa cũng đã không còn đường lui nào nữa, không giống với những người tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên này, dù không tiếp tục thì cũng có cơ hội thoát thân, nhiều lắm là chịu chút tổn thương mà thôi.

Giờ Hàn Sâm chỉ có một con đường đâm vào ngõ cụt, nhất định phải trước một bước sinh tử ngộ ra ý cảnh chân thực của vị tiền bối tộc Thái Thượng kia.

Sự ăn mòn của ý cảnh bi thương đối với hắn ngày càng nghiêm trọng, thứ Hàn Sâm cảm ngộ được cũng càng nhiều.

Hàn Sâm chẳng bao giờ nghĩ tới trên đời này lại có nỗi bi thương thuần khiết như vậy. Đó không phải chán ghét bản thân, cũng chẳng phải căm hận thế giới mà giống như một loại thương xót.

Khi trong đầu Hàn Sâm hiện ra từ này, ngay cả bản thân hắn cũng phải giật mình. Bi thương kiểu thương xót, trước đây hắn chẳng bao giờ nghĩ tới

nhưng giờ phút này hắn lại cảm nhận được chân thật, toàn bộ thể xác và tinh thần đều bị loại bi thương kiểu thương xót này chiếm cứ.

“Đây là giọt nước mắt cuối cùng ta để lại vì vạn vật.” Trong bi thương vô tận, dường như Hàn Sâm nghe được một giọng nói vang lên từ hư VÔ.

Âm thanh kia khiến người ta rung động khó tả. Khi nghe được, Hàn Sâm chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu không nói thành lời, hận không thể quỳ rạp trên đất dập đầu khóc rống lên.

Nhưng giờ hắn đã khóc đến mức huyết lệ đều sắp chảy khô rồi, đâu còn gì để khóc nữa.

Âm thanh hư vô trong đầu qua đi, nỗi bi thương của Hàn Sâm càng sâu sắc hơn. Khác hắn với bi thương phảng phất ban nãy, lúc này trong bi thương sinh ra nỗi bất đắc dĩ và cô đơn sau khi bị vứt bỏ.

Nhưng một giây tiếp theo, Hàn Sâm lại hoảng sợ kinh hãi, vì hắn phát hiện bi thương của mình bây giờ đã không phải phát ra từ vết khắc mắt Thái Thượng nữa mà là từ bản thân hắn. Cảm giác bi thương mờ mịt mất mát này giống như mất đi thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh, cho dù tiếp tục sống sót cũng không còn ý nghĩa gì, hận không thể lập tức kết liễu tính mạng mình.

Hàn Sâm mơ hồ ý thức được kết quả đáng sợ nhưng lại khó mà khống chế được, ngày càng cảm thấy cô đơn vô vọng. Hắn chậm rãi nâng tay lên, muốn một chưởng đập nát đầu mình tự sát.

Mười mấy người tộc Thái Thượng đứng trước Tuyên Cổ Bích thấy ý cảnh bi thương trên người Hàn Sâm bất chợt tăng vọt, nhất thời đều thầm kêu không ổn, quả nhiên thấy Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng đều mang vẻ mặt thê lương.

“Không ổn, Hàn Sâm đã buông tha chống cự, ý cảnh bi thương triệt để chiếm cứ tinh thần và thể xác hắn rồi.” Sắc mặt Cửu sư thúc tổ không khỏi tái đi.

Thật ra không cần hắn nói, tộc Thái Thượng ở nơi đây đều nhìn ra chuyện gì đang xảy ra.

“Uổng công Linh Lung tin tưởng hắn như vậy, mới đó đã buông tha rồi sao.” Một người tộc Thái Thượng tức giận nói.

“Dù sao cũng chỉ là một ngoại tộc.” Cũng có người thở dài nói.

Mà tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên chỉ lẳng lặng nhìn Hàn Sâm và hai người Linh Lung, cùng đợi giây phút kia tới. Cửu sư thúc tổ cũng đã chuẩn bị tinh thần, khi giây phút kia thật sự đến sẽ ra tay cưỡng chế chặt đứt liên kết khế ước của Linh Lung và Lý Khả Nhi với Hàn Sâm, tình nguyện để tu vi của các nàng bị hao tổn cũng phải bảo vệ tính mạng cho các nàng.

Quả nhiên không lâu sau, cảnh tượng mà mọi người dự đoán đã xảy ra. Hàn Sâm giơ tay lên, dần dần đặt lên đầu mình. Ai cũng nhìn ra được, hắn bị ý cảnh bi thương lây nhiễm, muốn kết liễu tính mạng mình.

Hầu như đồng thời, Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng giơ tay lên, giống như Hàn Sâm, đặt lên trán mình, gương mặt đầy vẻ sống không còn gì lưu luyến.

Cửu sư thúc tổ khẽ lắc đầu, biết sự tình đã đến mức không thể vãn hồi nữa, tiếp tục chờ đợi cũng không có bất cứ ý nghĩa gì. Hàn Sâm chắc chắn phải chết nhưng Linh Lung và Lý Khả Nhi lại phải cứu sống.

Huyết mạch của tộc Thái Thượng vốn đã ít ỏi, tổng cộng chỉ có vỏn vẹn mấy trăm người, thật sự không thể chịu đựng được đả kích khi thoáng cái đã chết mất hai tộc nhân.

Cửu sư thúc tổ đang định xuống tay cưỡng chế tách liên kết khế ước giữa Linh Lung, Lý Khả Nhi với Hàn Sâm ra. Nhưng vừa nâng tay lên lại khẽ ồ lên một tiếng ngạc nhiên, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm.

Mọi người đều đang đợi Cửu sư thúc tổ ra tay giải cứu Linh Lung và Lý Khả Nhi, ánh mắt đều tập trung trên người hắn. Thấy vẻ mặt lạ thường của Cửu sư thúc tổ, tất cả đều không khỏi nhìn theo ánh mắt hắn.

Rất nhanh bọn họ đã phát hiện, người Cửu sư thúc tổ nhìn vào chính là Hàn Sâm, mà Hàn Sâm lúc này dường như có sự khác biệt so với ban nãy.

Mới nãy Hàn Sâm còn giơ tay muốn dùng một chưởng kết liễu mình, gương mặt tràn đầy vẻ thấy chết không sờn. Nhưng bây giờ Hàn Sâm lại lộ vẻ giãy dụa, một chưởng kia cũng khựng lại giữa không trung, không tiếp tục đánh xuống nữa, thoạt nhìn dáng vẻ có hơi dữ tợn, quái dị.

Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng chịu ảnh hưởng từ tâm trạng của Hàn Sâm, bàn tay cũng dừng lại giữa không trung, đứng im ở đó không nhúc nhích, vẻ mặt đầy sự xoắn xuýt.

"Còn đang giấy dụa sao?" Cửu sư thúc tổ tự lẩm bẩm.

"Cửu sư thúc tổ, đừng do dự nữa. Tằm kia có giãy dụa thế nào đi chăng nữa cũng không thể ngăn cản nổi ý cảnh bi thương đâu, dù sao cũng chỉ có một con đường chết mà thôi. Mau chặt đứt liên kết khế ước giữa Linh Lung, Lý Khả Nhi với hắn đi."

"Đúng vậy, đã đến nước này rồi, mau kết thúc đi thôi. Nếu để Linh Lung và Lý Khả Nhi trải qua quá trình tự sát của hắn, trong lòng khó tránh khỏi sẽ lưu lại ám ảnh, tổn thương với các nàng sẽ càng lớn hơn."

Trong lúc mọi người đều đang khuyên nhủ, lại đột nhiên thấy bên phía Hàn Sâm xảy ra dị biến.

Hết chương 2744.

Chương 2745. Tọa Vong Kinh

Chỉ thấy sự giấy dụa trên gương mặt Hàn Sâm đã biến mất, thay vào đó là một loại bình tĩnh, bàn tay giơ giữa không trung cũng đã hạ xuống.

Trái ngược với vẻ mặt bình tĩnh của hắn bây giờ là luồng dao động sức mạnh kinh khủng trên người Hàn Sâm. Dù là cường giả tộc Thái Thượng

cảm nhận được luồng dao động này, trong lòng cũng không nén được khiếp sợ.

Hầu như đồng thời, vẻ mặt của Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng bình tĩnh lại, trên người nổi lên dao động tương tự.

“Sao khí tức này lại quen thuộc như vậy…’ Một người tộc Thái Thượng đánh giá Hàn Sâm, hoài nghi nói.

“Đâu chỉ quen thuộc… Khí tức này vốn là Thái Thượng Cảm Ứng Thiên mà… Sao trên người Hàn Sâm lại có khí tức của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên…” Một người tộc Thái Thượng giật mình nói.

“Không phải Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.” Vẻ mặt Cửu sư thúc tổ khác thường nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: “Tuy khí tức rất giống nhưng không phải Thái Thượng Cảm Ứng Thiên chân chính, chắc là một loại thuật gen tách ra từ Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.”

“Thuật gen tách ra từ Thái Thượng Cảm Ứng Thiên?” Một đám người tộc Thái Thượng đều nhìn về phía Cửu sư thúc tổ, không phải vì câu nói đó có gì đáng ngạc nhiên mà là hơi hoài nghi.

Bởi vì thuật gen tách ra từ Thái Thượng Cảm Ứng Thiên thật sự rất nhiều, dù là Vô Tự Thiên Thư của Thiên tộc cũng chỉ là một nhánh của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Điều này có gì kỳ lạ đâu, họ không biết thuật gen mà Cửu sư thúc tổ nói rốt cuộc là loại nào.

Vẻ mặt Cửu sư thúc tổ lại có phần phức tạp, nhìn chằm chằm Hàn Sâm một lúc lâu mới tiếp tục nói: “Nếu ta đoán không sai, khí tức này chính là Tọa Vong Kinh do Nguyên Tổ sáng chế.”

Mọi người nghe xong đều hoảng sợ, ngay cả những người tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên cũng không thể giữ nổi vẻ bình tĩnh nữa, đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

Nguyên Tổ mà Cửu sư thúc tổ nói chính là vị tiền bối tộc Thái Thượng để lại bức tranh trên Tuyên Cổ Bích. Mà thuật gen nổi tiếng của hắn chính là Tọa Vong Kinh được sáng tạo ra dựa trên Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.

“Tọa Vong Kinh của Nguyên Tổ đã thất truyền rồi cơ mà? Sao trên người Hàn Sâm lại có khí tức của Tọa Vong Kinh… Lẽ nào…” Một người tộc Thái Thượng cất lời, rồi lại đột nhiên nhớ ra gì đó, tầm mắt hướng về phía bức tranh trên Tuyên Cổ Bích: “Lẽ nào vết khắc trên Tuyên Cổ Bích ẩn chứa Tọa Vong Kinh?”

Cách nói rất khó tin vì dù sao Hàn Sâm cũng chỉ là một ngoại tộc, lại không tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Bao nhiêu nhân tài kinh thế của tộc Thái Thượng cũng không thể tìm ra được điều gì từ trên Tuyên Cổ Bích, một ngoại tộc như Hàn Sâm lại có thể lĩnh ngộ được Tọa Vong Kinh từ đó, thật sự khiến người tộc Thái Thượng không thể chấp nhận nỏio.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, mặc kệ họ có muốn tin hay không, trên người Hàn Sâm thật sự tản ra khí tức tương tự với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, kết hợp với tình trạng lúc này, rất có khả năng thật sự là Tọa Vong Kinh.

Không chỉ Hàn Sâm, ngay cả Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng có cùng khí †ức như vậy trên người, rõ ràng là khi các nàng cảm nhận được sự lĩnh ngộ của Hàn Sâm cũng cùng nhận được Tọa Vong Kinh thần bí khó lường kia.

Tuy Tọa Vong Kinh là do tiền bối tộc Thái Thượng sáng chế ra nhưng lại không lưu truyền được tới nay, thậm chí người tộc Thái Thượng còn không biết rốt cuộc đó là thuật gen như thế nào, bởi vì từ khi Nguyên Tổ sáng tạo ra Tọa Vong Kinh, tộc Thái Thượng cũng chỉ nghe được hắn nhắc đến môn thuật gen này chứ chưa có ai từng thấy hắn sử dụng.

Đến tận khi đánh vào Thần Điện Gen, Nguyên Tổ cũng không để lại bất cứ tư liệu gì về Tọa Vong Kinh cho tộc Thái Thượng, cho nên cũng không có một ai tu luyện Tọa Vong Kinh.

Nhưng vì khi sáng tạo ra Tọa Vong Kinh, khí tức trên người Nguyên Tổ có điểm khác biệt với người tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên bình thường, điều này có ghi chép rõ ràng trong điển tịch của tộc Thái Thượng. Cửu sư thúc tổ cũng dựa vào đó, kết hợp với †ình huống lúc này của Hàn Sâm mới đoán ra được đó là Tọa Vong Kinh.

Cửu sư thúc tổ đoán không sai chút nào, khí tức trên người Hàn Sâm chính là Tọa Vong Kinh. Cái gọi là dương cực sinh âm, bĩ cực thái lai, khi ý cảnh bi thương đạt tới cực hạn, hầu như Hàn Sâm đã lâm vào tử cảnh cô tịch nhưng lại vẫn không hoàn toàn đánh mất niềm tin của mình, còn giữ lại một chút ý chí đối kháng với cô tịch và tử vong.

Đúng lúc này, Hàn Sâm lại đột nhiên cảm nhận được ý cảnh bi thương xảy ra sự biến hóa kỳ lạ. Ngay cả Hàn Sâm cũng không nói rõ ra được đó là loại biến hóa thế nào, dường như trong một khoảnh khắc, ý cảnh bi thương đột nhiên ta rã, thay vào đó là ý cảnh nhàn nhạt như nước trong.

Theo ý cảnh thay đổi, ý chí của Hàn Sâm cũng không chịu sự chỉ phối của mắt Thái Thượng nữa, lấy lại năng lực khống chế bản thân.

Ánh mắt hắn rời khỏi vết khắc mắt Thái Thượng, rơi lên trên Tuyên Cổ Bích. Lúc này Hàn Sâm nhìn lại những hình vẽ trừu tượng trên đó, bỗng cảm thấy dường như chúng không còn trừu tượng nữa, hắn có thể thấy được một người đàn ông tộc Thái Thượng ngồi xếp bằng, trên người tản ra khí tức kỳ lạ.

Những hình vẽ này nối liền với nhau, Hàn Sâm nhìn vào đó giống như đang xem một video dạy học không tiếng. Tuy không có âm thanh, không có lời giảng nhưng không hiểu vì sao, chỉ cần xem hình vẽ là có thể khiến Hàn Sâm hiểu ra rất nhiều thứ. Hàm ý bên trong hình vẽ đều trực tiếp phản ánh vào trong đầu Hàn Sâm, khắc sâu tựa như Hàn Sâm đã từng luyện trăm ngàn lần trước đây.

Xem hết bức tranh này đến mức tranh khác, Hàn Sâm càng nhìn càng cảm thấy mừng rỡ. Hóa ra hình vẽ trên bức tranh lại là một môn thuật gen cực kỳ huyền ảo, trình độ tuyệt diệu còn vượt trên bất kỳ đao pháp hay quyền pháp nào mà Hàn Sâm từng học.

Hàn Sâm càng xem càng kinh hãi, đồng thời cũng vui mừng. Dù là đao pháp Thiên Chi Hạ hắn tự ngộ ra cũng còn kém khá nhiều so với thuật gen này.

Song Hàn Sâm có thể cảm nhận được, môn thuật gen này cũng có vài điểm chung với đao pháp Thiên Chi Hạ, dường như là có cùng nguồn gốc nhưng

hướng phát triển lại hoàn toàn khác nhau.

Hàn Sâm chìm đắm trong việc quan sát Tọa Vong Kinh, vốn không chú ý tới những người tộc Thái Thượng bên cạnh. Lúc này mỗi người họ đều đang mở to mắt ngạc nhiên, không thể tin nổi nhìn Hàn Sâm và Linh Lung, Lý Khả Nhi, vẻ mặt tràn đầy sự nghi ngờ, ước ao, đố ky.

Tiếp tục quan sát bức tranh, khí tức Tọa Vong Kinh trên người Hàn Sâm càng ngày càng đậm hơn. Lúc này mọi người đều suy đoán ra được, Hàn Sâm chắc chắn đã nhận được bí mật Nguyên Tổ để lại, phá giải được chân ý của bức tranh trên Tuyên Cổ Bích, giống như Cửu sư thúc tổ nói, có lẽ hắn thật sự đã học được Tọa Vong Kinh.

Mà Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng chiếm được Tọa Vong Kinh mà Hàn Sâm đã học tập. Theo sự lĩnh ngộ của Hàn Sâm không ngừng sâu sắc hơn, khí tức Tọa Vong Kinh trên người các nàng cũng càng dày đặc hơn.

Trước đó, rất nhiều người tộc Thái Thượng còn nghĩ Linh Lung không muốn giải trừ khế ước với Hàn Sâm là một hành vi không lý trí nhưng bây giờ lại cực kỳ ước ao. Nếu vừa nãy Linh Lung giải trừ khế ước với Hàn Sâm thì bây giờ sẽ không thể được chia sẻ Tọa Vong Kinh mà Hàn Sâm lĩnh ngộ, đây mới thật sự là tổn thất to lớn khiến người ta khó mà chấp nhận được.

Tuy Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng nhận được Tọa Vong Kinh nhưng ánh mắt rất nhiều cường giả tộc Thái Thượng nhìn Hàn Sâm lại phức †ạp hơn cả. Hàn Sâm lại lĩnh ngộ được bí mật mà ngay cả tộc Thái Thượng còn khó lĩnh ngộ, hơn nữa bí mật này còn có liên quan đến Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, khiến tâm trạng của họ phức tạp đến khó tả.

Hết chương 2745.

Chương 2746. Con đường khác

Từng bức tranh lướt qua trong đầu Hàn Sâm, dưới sự trợ giúp của ý cảnh tựa như dòng suối khiến sự lĩnh ngộ của Hàn Sâm với Tọa Vong Kinh càng sâu sắc hơn.

Khác với đao pháp Thiên Chi Hạ, Tọa Vong Kinh đi theo một con đường hoàn toàn bất đồng, ngay cả Hàn Sâm cũng cảm thấy cực kỳ mới mẻ, tựa như mở ra một cánh cửa thế giới mới.

Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng vừa mừng vừa sợ. Các nàng có thể cảm nhận được tất cả những gì Hàn Sâm lĩnh ngộ, nắm rõ hết thảy cảm ngộ của Hàn Sâm.

Sự thần kỳ của Tọa Vong Kinh khiến các nàng cực kỳ mừng rỡ. Người

từng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên như các nàng càng hiểu rõ sự quý giá của Tọa Vong Kinh, đồng thời cũng biết được muốn thật sự lĩnh ngộ Tọa Vong Kinh rốt cuộc khó khăn đến mức nào.

Đặc biệt với người tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, muốn lĩnh ngộ Tọa Vong Kinh hầu như là chuyện không thể. Cho nên từ xưa đến nay, biết bao nhiêu người tộc Thái Thượng lại chẳng có một ai lĩnh ngộ được Tọa Vong Kinh, đó không phải là chuyện vô căn cứ.

Nguyên do lớn nhất mà Nguyên Tổ không đưa thẳng Tọa Vong Kinh vào trong điển tịch của tộc Thái Thượng là vì người tộc Thái Thượng từng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên sẽ chịu rủi ro rất lớn khi tu luyện Tọa Vong Kinh. Nếu không thể lĩnh ngộ và lột xác phá kén thành bướm thì rất có thể sẽ bị phản phệ, cho nên Nguyên Tổ mới không để lại Tọa Vong Kinh mà vẽ nó trên Tuyên Cổ Bích, hy vọng sẽ có người tộc Thái Thượng đạt được điều kiện tu luyện Tọa Vong Kinh.

Tuy Tọa Vong Kinh xuất phát từ Thái Thượng Cảm Ứng Thiên nhưng bản thân lại gần như là hai thái cực với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Trừ phi thấu hiểu triệt để Tọa Vong Kinh, bằng không hai thuật gen sẽ xung đột lẫn nhau.

Thái Thượng vong tình, Tọa Vong Kinh lại lấy độc một chữ Vong làm tên đã nói rõ đặc điểm lớn nhất của thuật gen này.

Thái Thượng Cảm Ứng Thiên theo đuổi thiên nhân hợp nhất, để bản thân hòa làm một với vũ trụ, từ đó đạt tới mục đích thuận theo chí lý thiên địa, nắm trong tay pháp tắc thế gian.

Mà Tọa Vong Kinh lại trái ngược hoàn toàn. Cảnh giới nó theo đuổi là quên người quên ta, vũ trụ thiên địa hay là bản thân đều phải vứt bỏ triệt để, nhận được sự tự tại siêu thoát.

Bởi vì chỉ có phương pháp tu luyện mà không nói tới sau khi luyện thành rốt cuộc có tác dụng gi, cho nên Hàn Sâm và đám Linh Lung cũng không biết rốt cuộc luyện thành Tọa Vong Kinh có lợi ích gì.

Nhưng có một điều Linh Lung có thể xác định, nếu không phải Hàn Sâm lĩnh ngộ Tọa Vong Kinh mà là bản thân nàng tu luyện, Tọa Vong Kinh và Thái Thượng Cảm Ứng Thiên sẽ xảy ra xung đột cực lớn, có thể sẽ hủy diệt chính mình.

Chỉ có triệt để lĩnh ngộ Tọa Vong Kinh mới phát hiện thật ra Tọa Vong Kinh và Thái Thượng Cảm Ứng Thiên là trăm sông đổ về một biển, khi đến cực hạn cũng đều là cùng một đạo lý.

Linh Lung và Lý Khả Nhi lĩnh ngộ được càng nhiều thì càng sợ hãi thán phục thành tựu của Nguyên Tổ. Nếu không luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đến cảnh giới cực cao không cách nào tưởng tượng nổi thì vốn không thể sáng tạo ra thuật gen ly kỳ như Tọa Vong Kinh được.

Vút!

Hàn Sâm xem xong bức tranh cuối cùng, toàn bộ thể xác và tinh thần đều có cảm giác được thăng hoa trong khoảnh khắc, trong mắt hắn vũ trụ vạn vật đã khác với trước kia.

Là thiện hay là ác, yêu hận tình thù đều không quan trọng nữa, tâm trạng bình tĩnh tự tại đến khó tả.

Không biết Lư Sơn chân diện mục, chỉ vì thân còn giữa núi non. Nhân loại bị yêu hận tình thù bủa vây là bởi vì người trong cuộc, cho nên không thể thoát khỏi ràng buộc.

Bây giờ cảm nhận của Hàn Sâm lại hơi khác biệt, dường như đã thoát ly trong cuộc, từ góc nhìn của nhân loại quan sát một đàn kiến. Yêu hận tình thù, sinh ly tử biệt của lũ kiến cũng trở nên nhỏ bé không đáng kể với Hàn Sâm.

Nếu nói ý cảnh Thiên Chi Hạ Hàn Sâm tự ngộ ra là coi mình như một quân cờ thì Tọa Vong Kinh chính là trở thành người đánh cờ, nhảy ra khỏi bàn cờ, bao quát số phận của vạn vật.

Hai loại không thể nói rõ ai đúng ai sai, chỉ là do góc độ khác nhau mà thôi. Ý cảnh Thiên Chi Hạ của Hàn Sâm là nhập thế, mà Tọa Vong Cảnh lại theo đuổi xuất thế, đi theo hai con đường khác nhau.

Đương nhiên cảnh giới hiện nay của Hàn Sâm còn kém hơn Nguyên Tổ rất nhiều. Nguyên Tổ gần như đã chạy đến điểm cuối rồi mà Hàn Sâm mới chỉ vừa đi được một quãng đường không xa lắm.

Đường không chia đúng sai mà giữa người với người lại có chênh lệch. Hàn Sâm muốn đạt đến cảnh giới ngang hàng Nguyên Tổ thì còn một đoạn đường rất dài phải đi nữa.

Song ý cảnh của Nguyên Tổ và Tọa Vong Kinh lại cho Hàn Sâm cơ hội thưởng thức phong cảnh trên đỉnh núi trước một bước, lợi ích đối với hắn khó mà đo đếm được.

“Trải qua năm tháng vô tận, cuối cùng Tọa Vong Kinh cũng quay về với tộc Thái Thượng. Hàn Sâm, công lao của ngươi không thể thiếu được, tộc ta tất có trọng thưởng.” Khi Hàn Sâm lấy lại tinh thần, chỉ thấy một ông cụ tộc Thái Thượng tiên phong đạo cốt đứng trước mặt hắn, vẻ mặt vui mừng nói.

“Còn không mau tạ ơn Cửu sư thúc tổ.” Linh Lung và Lý Khả Nhi thấy Hàn Sâm còn đang đờ ra, vội vã nhắc nhở.

“Đa tạ tiền bối.” Hàn Sâm hơi hành lễ nhưng lại không cảm thấy vui mừng gì, dường như tất thảy mọi thứ trong thiên hạ đều không đáng giá để hắn động lòng.

Cửu sư thúc tổ cũng không để tâm đến thái độ của Hàn Sâm. Người tộc Thái Thượng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên vốn không quan tâm lễ nghĩa thế tục gì, Cửu sư thúc tổ đã là cường giả cấp Hóa Điệp, đương nhiên cũng không lưu ý những thứ này.

Tọa Vong Kinh xuất thế, chấn động toàn bộ tộc Thái Thượng. Rất nhiều cường giả tộc Thái Thượng nhận được Tọa Vong Kinh mà Linh Lung và Lý Khả Nhi nộp lên, đều muốn nghiên cứu Tọa Vong Kinh.

Nhưng kết quả sau khi nghiên cứu lại khiến bọn họ rất thất vọng. Tọa Vong Kinh có sự xung đột quá lớn với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, trừ phi cảnh giới tư tưởng có thể đạt tới trình độ như Nguyên Tổ, bằng không vốn không thể cùng luyện hai loại thuật gen được.

Nguyên Tổ được xưng là người có thành tựu cao nhất tộc Thái Thượng dưới Thủy Tổ, tìm khắp cả tộc Thái Thượng bây giờ cũng không lần ra được cường giả nào có cảnh giới tư tưởng đạt đến trình độ như hắn, đương nhiên cũng không ai dám luyện Tọa Vong Kinh.

Sau đó lại có người muốn dùng cách như Hàn Sâm để cảm ngộ ý cảnh trên Tuyên Cổ Bích nhưng ai ngờ khi nhìn vào vết khắc mắt Thái Thượng lần nữa lại không thể dẫn ra ý cảnh trong đó được nữa.

Trừ Hàn Sâm, Linh Lung và Lý Khả Nhi ra, không có bất cứ ai tộc Thái Thượng có thể luyện thành Tọa Vong Kinh khiến rất nhiều cường giả tộc Thái Thượng đều cực kỳ đau đầu.

Nhưng Linh Lung và Lý Khả Nhi gián tiếp luyện thành Tọa Vong Kinh cũng đã là một chuyện đại hỉ với tộc Thái Thượng rồi, dù sao bọn họ cũng hết sức hài lòng với chuyện này.

Còn Hàn Sâm là người đưa Tọa Vong Kinh xuất thế lần nữa, tộc Thái Thượng có trọng thưởng cho hắn.

Khi Hàn Sâm nhận được phần thưởng, trong lòng hắn không khỏi buồn bực. Hắn cứ ngỡ chí ít mình cũng có thể nhận được gen dị chủng Thần Hóa hoặc là các loại dị bảo v.v, nếu được thưởng một món khí cụ cấp Chân Thần thì lại càng tuyệt vời.

Nhưng ai ngờ phần thưởng mà tộc Thái Thượng đưa cho hắn lại là một lệnh phù ra vào Thái Thượng Các.

Tuy Thái Thượng Các là kho tàng thuật gen của tộc Thái Thượng, có được lệnh phù này, Hàn Sâm sẽ nhận được quyền tự do ra vào như tộc nhân tộc Thái Thượng, có thể tùy ý học tập mọi loại thuật gen bên trong nhưng trong mắt Hàn Sâm, phần thưởng này vẫn còn kém dị bảo và gen dị chủng.

Biết được ý nghĩ này của Hàn Sâm, Linh Lung và Lý Khả Nhi đều cười khẩy, thầm nghĩ Hàn Sâm có phúc mà chẳng biết hưởng.

Hết chương 2746.

Chương 2747. Biển Táng Long

Khi nhận được Tọa Vong Kinh, Linh Lung và Lý Khả Nhi không còn thời gian đi theo Hàn Sâm nữa. Hai người đều bế quan tu hành, muốn nhân lúc cảm ngộ còn rõ ràng chuyên tâm tu luyện Tọa Vong Kinh.

Hàn Sâm lại không tập trung tu luyện Tọa Vong Kinh, tuy bản thân Tọa Vong Kinh rất thần kỳ nhưng phong cách lại không thích hợp lắm với hắn.

Hàn Sâm có thể tự mình lĩnh ngộ ra ý cảnh Thiên Chi Hạ, chính hắn đã đi con đường khác biệt với Tọa Vong Kinh, đương nhiên không muốn bước chân vào lối cũ Tọa Vong Kinh nữa. Hắn chỉ tham khảo Tọa Vong Kinh để hoàn thiện Thiên Chi Hạ của mình, từ đó khiến cho ý cảnh Thiên Chi Hạ có thêm một bước đột phá lớn.

“Ăn gen dị chủng Thần Hóa, gen Thần Hóa +1, độ tiến hóa 1%.”

Hàn Sâm lấy gen Thần Hóa mình tích trữ trước đây ra, quả nhiên bây giờ hắn đã có thể hấp thu luyện hóa nó, nhận được buff từ gen Thần Hóa.

Mấy ngày nay Hàn Sâm không làm gì khác, chỉ ăn hết toàn bộ máu thịt và gen của dị chủng Thần Hóa mà trước đó hắn vẫn để dành, cuối cùng tổng cộng thu được hai mươi ba điểm gen Thần Hóa.

Mỗi điểm gen Thần Hóa đều có sự nâng cao rất tốt với tố chất thân thể của Hàn Sâm, khiến cơ thể vốn mạnh mẽ của hắn càng trở nên cường tráng hơn.

“Xem ra cũng như trước đây, một trăm điểm gen Thần Hóa mới tiến hóa được chiến thể gen. Cũng may thi thể của một con dị chủng Thần Hóa có thể cung cấp khoảng mười điểm gen Thần Hóa, góp đủ một trăm điểm gen cũng không khó. Dị chủng Thần Hóa ở Thiên Ngoại Thiên rất nhiều, lúc này không giét còn đợi tới khi nào?” Trong đầu Hàn Sâm nảy ra suy nghĩ muốn săn giết dị chủng Thần Hóa.

Lấy bản đồ Thiên Ngoại Thiên ra, Hàn Sâm nghiên cứu những nơi gần đây có xuất hiện dị chủng Thần Hóa, cuối cùng lựa chọn đến biển Táng Long săn giết dị chủng.

Truyền thuyết kể rằng vùng biển này từng có một con rồng cấp Chân Thần ngã xuống, không biết là thật hay giả nhưng dị chủng Thần Hóa cấp cao rất ít khi xuất hiện ở biển Táng Long lại là sự thật.

Hàn Sâm chọn biển Táng Long cũng vì nguyên nhân này. Ở đó chỉ có một ít dị chủng Thần Hóa bản địa sinh trưởng, cũng khá an toàn.

Hàn Sâm vốn cho rằng thuyết phục Bảo Nhi ở nhà sẽ hơi khó khăn. Nhưng ai ngờ Hàn Sâm vừa nói, Bảo Nhi đã đồng ý ngay, cũng không khăng khăng muốn đi biển Táng Long với hắn, thật sự khiến Hàn Sâm bất ngờ.

Song nhìn Lục Nhĩ Ma Hầu rụt cổ ngồi xổm ở một bên, sắc mặt cực kỳ khó coi, Hàn Sâm lập tức hiểu ra Bảo Nhi lại tìm được đồ chơi mới rồi.

Để Bảo Nhi lại trông coi Tinh Thần Thụ, bản thân Hàn Sâm chuẩn bị sẵn sàng xong bèn đi biển Táng Long.

Vừa đến bên ngoài biển Táng Long, từ xa Hàn Sâm đã thấy có người đang chiến đấu ở ngoài khơi. Nhìn kỹ lại, hắn chợt phát hiện người đang đại chiến với dị chủng trên biển hóa ra lại là công chúa Bạch Vi của tộc Hoàng Cực, không khỏi ngẩn người.

Bạch Vi nhìn thấy Hàn Sâm nhưng không nói gì cả, chỉ tiếp tục chiến đấu với dị chủng Phi Ngư cấp Bán Thần Hóa kia. Đến tận khi chém chết dị

chủng, nàng mới đứng trên mặt biển nhìn Hàn Sâm.

“Công chúa Bạch Vị, lâu rồi không gặp, sao ngươi lại ở đây thế?” Hàn Sâm hắng giọng nói.

Hồi đó Hàn Sâm được Bạch Vi đưa tới tộc Hoàng Cực, sau lại giết chết Bạch Dịch, còn giả mạo Bạch Dịch, hại Bạch Vi cho rằng hắn bị Bạch Dịch giết chết. Hơn nữa quan hệ giữa Hàn Sâm và tộc Hoàng Cực rất ác liệt, giờ gặp mặt nhau cũng thấy hơi gượng gạo.

“Ngươi có thể làm tằm của tộc Thái Thượng thì sao ta lại không?” Bạch Vi lạnh nhạt nói nhưng ánh mắt lại thay đổi.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, Tằm Chi Chiến lần trước có một nhóm tằm bị loại, chắc sau lần đó Bạch Vi đã được lựa chọn làm tằm.

Nhất thời hắn cũng không biết nên nói gì cả. Quan hệ giữa hắn và Bạch Vi quá vi diệu, đã từng đứng trên cùng một chiến tuyến nhưng hắn lại giết chết anh trai Bạch Vi, còn kết thù với tộc Hoàng Cực, thật sự không biết phải nói thế nào.

“Ngươi tới biển Táng Long săn giết dị chủng à?” Bạch Vi lại thản nhiên mở miệng hỏi.

“Đúng vậy.” Hàn Sâm khẽ gật đầu. “Nếu không chê ta vướng víu thì đi cùng nhau đi.” Bạch Vi nói.

Hàn Sâm sững người, không ngờ Bạch Vi lại đề nghị đi săn giết dị chủng cùng hắn.

“Nếu không tiện thì thôi.” Thấy Hàn Sâm không trả lời, Bạch Vi bèn xoay người chuẩn bị rời đi.

“Tiện chứ, sao lại không tiện? Có thể săn giết dị chủng cùng công chúa, tại hạ cầu còn không được.” Hàn Sâm vội vàng nói.

Trước kia, vì cứu Bảo Nhi, Bạch Vi còn không tiếc trở mặt với Bạch Dịch, Hàn Sâm luôn cảm thấy mình mắc nợ nàng.

“Gọi Bạch Vi đi.” Bạch Vị đáp, sau đó ánh mắt quan sắt khắp nơi nói: “Có rất ít dị chủng ở biển cạn, hơn nữa đẳng cấp cũng không cao. Nếu ngươi muốn săn giết dị chủng Thần Hóa thì phải xuống biển sâu mới có thể tìm được tung tích của chúng.”

“Vậy xuống biển sâu đi.” Hàn Sâm thật sự không phải người biết ăn nói, đặc biệt trong lòng hắn vẫn còn hơi hổ thẹn với Bạch Vi, hơn nữa thân phận của hai người lại khá khó xử. Cho nên Hàn Sâm nói rất ít, dọc đường theo Bạch Vi xuống biển sâu cũng không nói lời nào, bầu không khí có vẻ hơi gượng gạo.

Trong biển gặp được một vài dị chủng, Bạch Vi ra tay là có thể giải quyết dễ dàng. Nàng đã tiến bộ rất nhiều, tuy còn chưa thăng cấp Thần Hóa nhưng bản thân nàng đã là Bán Thần Hóa đỉnh cấp, Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền cũng luyện rất khá.

Lúc Bạch Vi dùng một quyền đánh chết con sứa Bán Thần Hóa, Hàn Sâm bất giác thở dài nói: “Thật không ngờ, mới đó không gặp nhau mà ngươi đã trưởng thành đến mức này rồi.”

Bạch Vi nhìn Hàn Sâm, lạnh lùng nói: “Trước đây cấp bậc của ngươi còn không bằng ta. Giờ ngươi đã thăng cấp Thần Hóa rồi mà ta vẫn chỉ là Bán Thần Hóa, thế cũng gọi là trưởng thành nhanh sao?”

Hàn Sâm sờ mũi, đành ngậm miệng lại.

Hai người tiếp tục lặn xuống biển sâu. Không lâu sau, từ xa đã thấy được một con quái ngư dài mười mấy mét đang nằm bò trên tầng cát dưới đáy biển. Quái ngư mình dẹt, cả người màu lam sẫm, phía sau là cái đuôi như tôm hùm, đằng trước có một đôi càng như bọ cạp, dưới bụng mọc ra sáu cặp móng nhọn nhỏ dài.

Thoạt nhìn dị chủng này trông như tôm cua, lại hơi giống với bọ cạp, trông cực kỳ quái dị. Song trên người nó lờ mờ thấy được xích Trật Tự màu lam, rõ ràng là dị chủng cấp Thần Hóa.

Không có Linh Lung và Lý Khả Nhi ở gần, Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Kinh, trắng trợn đánh giá con dị chủng kia, rất dễ dàng thấy được nó là dị

chủng Thần Hóa Nguyên Cơ.

Không đợi Hàn Sâm và Bạch Vi tới gần, con dị chủng đã phát hiện ra họ, lập tức cong người lên, xích Trật Tự màu lam trên người phun ra ngoài, nhuộm một vùng nước biển thành màu lam sẫm trong nháy mắt, khiến thất giác của Bạch Vi và Hàn Sâm chịu ảnh hưởng rất lớn, nhất thời không thể tìm được vị trí cụ thể của con dị chủng kia nằm ở đâu.

Hàn Sâm hơi nhíu mày, đang định toàn lực sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền, lại đột nhiên thấy thân thể Bạch Vi khế run lên, sức mạnh hộ thân tản đi, ngã thẳng vào trong nước biển.

Hàn Sâm vội vã đưa tay chộp một cái, kéo Bạch Vi lại, đưa tay đỡ lấy nàng. Chỉ thấy làn da trên người nàng đã biến thành màu lam nhạt, trong suốt như ngọc thạch, rõ ràng đã trúng chiêu.

Hết chương 2747.

Chương 2748. Thâm Hải Chi Chiến

“Xích Trật Tự hệ độc à?” Hàn Sâm thấy Bạch Vi khí tức mỏng manh, da biến thành màu lam trong suốt, thoạt nhìn cực kỳ quái dị, không khỏi khẽ nhíu mày.

Nước biển xung quanh đều biến thành màu lam sẫm. Màu lam này có thể xuyên thấu qua xích Trật Tự hộ thể của Hàn Sâm, thẩm thấu vào người hắn như một làn khói lam.

Ánh mắt Hàn Sâm ngưng lại, thân thể hóa thành màu băng ngọc. Khi đánh ra một quyền, xích Trật Tự băng ngọc cũng lập tức đông cứng nước biển xung quanh thành băng tuyết, ngay cả xích Trật Tự hệ độc kia cũng bị đông lạnh.

Thấy sức mạnh hệ độc bị đóng băng xong không còn lan ra nữa, Hàn Sâm nhìn Bạch Vi, gọi Trường Sinh Cù ra: “Chỉ đành thử xem sức mạnh của

Trường Sinh Cù có thể chữa trị được cơ thể bị xích Trật Tự hệ độc ăn mòn không."

Trường Sinh Cù nhận được mệnh lệnh của Hàn Sâm, lập tức mở xích Trật Tự trường sinh ra. Thánh quang rơi xuống người Bạch Vi, khí độc màu lam trên người nàng dần biến mất, chỉ chốc lát đã bị xua tan sạch.

Vẻ mặt Bạch Vi hơi khác thường, nhìn chằm chằm Hàn Sâm. Hàn Sâm thấy nàng không nói gì bèn hỏi: "Thân thể sao rồi?"

Lúc này Bạch Vi mới lắc đầu nói: "Không sao hết, đã bình thường lại rồi."

Hàn Sâm yên tâm hẳn, ánh mắt nhìn về phía làn nước màu lam đã bị đông thành tinh thể băng, đánh một quyền lên đó. Nhất thời chỉ thấy nước biển bị đông cứng xung quanh vỡ vụn ra, tạo thành một thông đạo dài mấy trăm mét. Mà ở một nơi khác trong thông đạo, con dị chủng như bọ cạp bị đóng băng ở đó không nhúc nhích, tựa như tượng khắc băng.

Nét mặt của Bạch Vi càng phức tạp hơn. Hàn Sâm chỉ là một Tinh tộc, bất kể xuất thân hay tài nguyên nhận được đều kém xa nàng. Nhưng hôm nay Hàn Sâm đã có thể dùng một quyền đóng băng dị chủng Thần Hóa, sức mạnh kinh khủng đến mức này cũng là hiếm thấy trong tộc Hoàng Cực. E rằng cường giả cùng cấp của tộc Hoàng Cực cũng chẳng có mấy người làm được như vậy.

Hàn Sâm đi tới trước mặt dị chủng Thần Hóa bị đóng băng, lại nắm chặt tay, đánh thẳng lên phần đầu của nó, lập tức đánh nát đầu nó bằng một quyền. Dưới nắm đấm của Hàn Sâm, lớp giáp xác trông có vẻ cực kỳ cứng rắng cũng mỏng manh như tờ giấy.

"Săn giết dị chủng Thần Hóa Thâm Lam Hải Hạt, phát hiện gen dị chủng Thần Hóa." Âm thanh nhắc nhở đồng thời vang lên trong đầu Hàn Sâm.

"Xem ra dị chủng Thần Hóa cũng không khó giết lắm nhỉ. Giết thêm mấy con nữa, một trăm điểm gen Thần Hóa dễ kiếm thôi. Nhưng con Thâm Lam Hải Hạt này hơi to quá rồi. Muốn ăn hết máu thịt của nó thì dù sử dụng thuật Thôn Phệ cũng phải mất mấy ngày mới được." Hàn Sâm nghĩ vậy, đang chuẩn bị kéo thi thể Thâm Lam Hải Hạt đi thì đột nhiên thấy nước

biển đang đóng băng chỗ Thâm Lam Hải Hạt vỡ ra. Một cái miệng rộng khủng bố xuất hiện, nuốt chửng thi thể Thâm Lam Hải Hạt.

“Ôi đệt, dám cướp con mồi của Hàn Sâm ta, ngươi ăn gan hùm mật gấu đó hả?” Hàn Sâm nổi giận, ánh mắt nhìn chằm chằm dị chủng nuốt chửng Thâm Lam Hải Hạt.

Chỉ thấy dị chủng kia trông như một con cá trình điện, cả người trắng muốt trong suốt, lớp vẩy lóe lên ánh sáng như kim cương. Tuy không chủ động sử dụng sức mạnh nhưng thi thoảng lại có ánh sét trắng phóng ra từ trên người nó tạo thành những tia sét.

Cá trình điện nuốt chửng Thâm Lam Hải Hạt xong còn chưa thấy no, một đôi mắt như đèn pha nhìn thẳng về phía Hàn Sâm và Bạch Vi.

Ngay giây sau, trên người nó phóng ra ánh sét đánh xuống trong nháy mắt. Hàn Sâm phản ứng cực nhanh, lấy xích Trật Tự do sức mạnh Băng Cơ Ngọc Cốt ngưng tụ thành đánh một quyền về phía ánh sét.

Bùm!

Ánh sét nổ tung, tóc Hàn Sâm dựng thẳng đứng, ngay cả quần áo cũng thành màu cháy thui.

“Chắc con này không phải dị chủng cấp Lột Xác đâu nhỉ?” Hàn Sâm lại không thể ngăn cản hoàn toàn sức mạnh của ánh sét, trong lòng lập tức kinh hãi, biết lai lịch của con cá trình điện kia không tầm thường.

Một kích của cá trình điện không thể đánh chết Hàn Sâm, nó lập tức quẫy mình, sấm sét trắng trên lớp vẩy nổ đùng đoàng, như một cái lưới điện quét về phía Hàn Sâm và Bạch Vi.

Hàn Sâm túm lấy Bạch Vi, nhanh chóng tránh đi, đồng thời vận chuyển Động Huyền Kinh, rút Quỷ Nha Đao ra, dùng đao pháp Thiên Chi Hạ chém về phía cá trình điện.

Sức mạnh Hàn Sâm đủ để giết chết Thần Hóa Nguyên Cơ bình thường †rong nháy mắt. Nhưng sức mạnh của một đao này lại bị cá trình điện cản

lại một cách đơn giản, khiến Hàn Sâm cực kỳ nghi ngờ, con cá trình điện này rốt cuộc là dị chủng đẳng cấp gì.

Uỳnh!

Một ánh sét dường như đến từ hư không đánh lên người Hàn Sâm. Hàn Sâm không tránh kịp, bị sét giật loạn xạ, suýt nữa nhữn người té xuống.

Bạch Vi được Hàn Sâm kéo còn thảm hơn. Cơ thể nàng không mạnh mẽ như Hàn Sâm, tuy chỉ bị liên lụy thôi nhưng áo giáp cũng lập tức cháy đen, còn bị Hàn Sâm nắm lấy nhanh chóng dịch chuyển tức thời, áo giáp hóa thành tro bụi rơi lả tả trong chớp mắt.

"ÁI" Bạch Vi khôi phục lại sau cảm giác tê dại khi bị sét đánh, lại phát hiện ra áo giáp trên người mình đã tiêu tan, nhất thời đỏ bừng mặt hét lên.

Hàn Sâm không có thười gian chú ý đến nàng, trực tiếp sử dụng Thần Du Thuât dịch chuyển tức thời ra khỏi biển Táng Long, đi lên trên mặt biển.

"Ngươi về trước đi, con dị chủng kia mạnh quá, ta cũng không chắc có thể đánh chết nó, chỉ đành thử vận may thôi." Hàn Sâm nói, rồi lại sử dụng Thần Du Thuật quay về biển sâu lần nữa.

Tuy biết cá trình điện rất mạnh nhưng nó đã nuốt mất con mồi của Hàn Sâm thì sao hắn có thể từ bỏ ý định được.

Cá trình điện mất dấu Hàn Sâm, đang bơi qua lại tìm kiếm xung quanh, đột nhiên thấy Hàn Sâm xuất hiện, ánh sét trên người lập tức nổ đùng đoàng, như một biển sét quét về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm nảy ra một ý niệm, một vệt máu đỏ lập tức lan ra trên người

hắn, khiến làn da của hắn biến thành lớp vỏ như máu tươi, cơ thể cũng biến hóa nhanh chóng, biến thành trạng thái nửa người nửa ma, thoạt nhìn như ma quỷ đến từ địa ngục.

Thú hồn Xích Huyết Ma Quỷ, tự mang năng lực ma hóa. Sau khi ma hóa, thể chất của Hàn Sâm được nâng cao trên diện rộng.

Đồng thời một chiếc vũ y màu xám tro cũng khoác lên người Hàn Sâm, chính là hồn y Khổng Tước Vương.

Hai đại thú hồn đồng thời xuất hiện khiến thực lực của Hàn Sâm tăng vọt. Hắn ngưng tụ thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, một quyền nghênh đón ánh sét.

Chỉ thấy sấm sét như biển kia lại bị sức mạnh của Hàn Sâm trực tiếp đóng băng, lực lôi điện bị đông lại trong nước biển, thoạt nhìn lóa mắt đến lạ.

Cá trình điện thấy ánh sét của mình bị đông cứng, lập tức nổi giận há miệng, phun ra một chùm tia sét như cực quang. Nơi chùm tia sét đi qua, sức mạnh đóng băng lập tức bị đánh xuyên, không thể cản trở sự xung kích của ánh sét.

Hàn Sâm gắt gao nhìn chằm chằm chùm tia sét, sức mạnh toàn thân ngưng tụ, cũng không có ý định lùi bước, dùng một quyền nghênh đón, va chạm với ánh sét.

Uỳnh!

Nước biển xung quanh hóa thành hư vô trong nháy mắt, tạo thành một vùng chân không cực lớn. Cơ thể Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm lại không thể ngăn cản luồng điện lan tràn trong cơ thể hắn, lập tức bị giật run cả người, cứ như đang nhảy Breakdance.

“Toi rồi, lực lôi điện của con cá trình điện này có vấn đề.” Hàn Sâm thầm lấy làm ngạc nhiên, lực lôi điện bình thường vốn không thể truyền lên người hắn được.

Hết chương 2748.

Chương 2749. Truy sát

Cá chình điện không cho Hàn Sâm cơ hội suy nghĩ nhiều, lại mở miệng phun ra một chùm sét. Hầu như ngay khi Hàn Sâm thấy nó vừa mở miệng, ánh sét đã đánh lên ngừi hắn, tốc độ như chớp lóe điện xẹt.

Uỳnh!

Hàn Sâm nảy ra một tâm niệm, khiên Medusa lập tức xuất hiện trước người hắn, miễn cưỡng chặn đứng ánh sét kinh khủng kia.

Đáng tiếc Hàn Sâm vẫn đánh giá thấp sự khủng bố của ánh sét. Nó không thể tổn thương được khiên Medu sa nhưng trong nháy mắt khi tia sét nổ tung đã hình thành một mạng lưới giao thoa bao trùm, nhất thời phủ cả Hàn Sâm phía sau lá chắn vào trong.

Nếu Hàn Sâm có thể kích hoạt uy lực của khiên Medusa thì tất nhiên sẽ hình thành một vòng bảo hộ, phòng thủ ba trăm sáu mươi độ không góc chết. Nhưng bây giờ Hàn Sâm chỉ sử dụng khiên Medusa như một lá chắn bình thường, vốn không kích hoạt uy năng của nó nên cũng chỉ có thể ngăn cản sức mạnh ở trước mặt mà thôi.

Chỉ trong giây lát, cơ thể Hàn Sâm đã bị ánh sét tập kích, run còn hơn cả mấy chị gái lắc vòng.

“Đúng là xui xẻo tám đời!” Hàn Sâm vừa run vừa thầm kêu khổ. Tuy cá chình điện rất mạnh, Hàn Sâm bùng nổ hết sức mạnh cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối kháng với nó nhưng loại lực lôi điện gây tê liệt này lại bỏ qua sức mạnh và phòng ngự của hắn. Dù không đến mức giết chết hắn nhưng cũng khiến hắn rất khó chịu, năng lực chiến đấu cũng suy

giảm trên diện rộng.

Dường như cá chình điện nhìn ra được tia sét mình phun ra rất có hiệu quả với Hàn Sâm, chẳng thèm keo kiệt mà phun hết đợt sét này đến đợt sét khác. Tốc độ sét của nó quá nhanh, Hàn Sâm còn chẳng có thời gian sử dụng dịch chuyển tức thời, vốn không thể tránh thoát nổi, chỉ có thể dùng khiên chặn vài lần, mỗi lần đều bị sét giật khắp người, trên người cứ như lắp cái mô tơ điện, run lên bần bật.

“Hổ không gầm, ngươi lại tưởng ta là Hello Kitty đó à?” Hàn Sâm nổi giận, vừa nảy ra ý niệm, áo giáp Vật Ngữ Gen đã xuất hiện trên người, đồng thời sức mạnh gia cố Vĩnh Hằng cũng điên cuồng chảy xuôi.

Uỳnh!

Lại một tia sét đánh lên khiên Medusa, nổ ra một chùm sét, bao phủ cơ thể Hàn Sâm vào trong.

Nhưng lúc này tia sét không thể tập kích cơ thể Hàn Sâm nữa. Sức mạnh gia cố Vĩnh Hằng khiến áo giáp Chú Ngữ và cơ thể Hàn Sâm đều trở lên vĩnh hằng bất biến. Dòng điện không thể lan ra trong áo giáp và máu thịt của hắn, đương nhiên cũng không có hiệu quả tê liệt nữa.

"Giờ đến phiên ta ra oai rồi." Hàn Sâm một tay giơ khiên, một tay cầm Quỷ Nha đao, trực tiếp xông về phía tia sét mà cá chình điện phun ra, †ìm cơ hội chém về phía cá chình điện.

Tuy sức mạnh của cá chình điện còn mạnh hơn Hàn Sâm sau khi ma hóa nhưng có khiên Medusa đỡ được phần lớn công kích, tia sét nổ tung cũng không làm gì được Hàn Sâm sử dụng gia cố Vĩnh Hằng.

Đao khí của Hàn Sâm cũng không làm gì được cá chình điện, bị nó đánh nát một cách dễ dàng. Một người một cá cứ giằng co như vậy, một liều mạng tìm cơ hội chém ra ánh đao, một ra sức phun ánh sét, khuấy cho xung quanh hải vực long trời lở đất, một lượng lớn nước biển bốc hơi lên.

Uỳnh!

Hàn Sâm giơ tấm khiên chặn lại một kích lôi điện, cơ thể bị lực lôi điện đánh chấn lui về sau hơn mười mét mới đứng vững được. Không biết đây đã lần thứ mấy Hàn Sâm bị đánh lui rồi.

"Xem ra phải nghĩ cách lấy một thanh đao cấp Thần Hóa mới được. Dù sao thanh Quỷ Nha đao này cũng chỉ là cấp Vương, chiến đấu với cấp Thần Hóa vẫn không đủ dùng." Hàn Sâm nhìn trên lưỡi Quỷ Nha đao đã xuất hiện vết rạn, không khỏi xót xa.

Thanh đao này đã theo hắn rất lâu rồi, không đành lòng để nó bị đụng nát như vậy.

“Hợp!” Hàn Sâm khẽ quát lên, Quỷ Nha đao trong tay đẩy về phía trước, nhất thời ánh đao khắp trời hiện lên từ trong hư không, hóa thành đao lưu khủng bố đánh về phía con cá chình điện kia.

Xích Trật Tự lôi điện trên người cá chình điện bạo phát điên cuồng nhưng dưới ánh đao vô cùng vô tận như nước lũ cũng chỉ chống đỡ được một lúc rồi vẫn bị ánh đao vượt qua lưới điện, trực tiếp cắt lên lớp vảy của nó.

Chỉ nghe tiếng kim loại đinh đang vang lên không dứt. Sau khi chịu đựng mấy trăm mấy ngàn lần ánh đao va chạm, trên lớp vảy cứng rắn của cá chình điện cuối cùng cũng bị cắt ra một vết thương, máu tươi lập tức trào ra từ bên trong.

Cá chình điện đau đớn gào lên, quãy đuôi hóa thành một tia sáng lôi điện bỏ chạy, tốc độ cực nhanh khiến Hàn Sâm giật mình kinh ngạc. Nếu chỉ dựa vào tốc độ thì có đổi sang cánh Thấn Thái Dương cũng không đuổi kịp nó.

“Muốn chạy à, nào có dễ vậy. Ăn của ông đây thì phải ói ra cả vốn lẫn lãi nhé.” Hàn Sâm dùng dịch chuyển tức thời nhanh chóng đuổi theo.

Thuật lôi điện độn của con cá chình điện kia thật sự lợi hại, Hàn Sâm dùng dịch chuyển tức thời cũng chỉ miễn cưỡng đuổi theo sau nó không bị bỏ rơi, lại không thể kéo gần khoảng cách được.

“Ta xem ngươi chạy được bao lâu.” Hàn Sâm hạ quyết tâm, gọi áo giáp Động Huyền ra thay cho áo giáp Chú Ngữ trước đó.

Áo giáp Động Huyền liên hệ với toàn bộ vũ trụ, nhận được buff sức mạnh cuồn cuộn không dứt từ vũ trụ. Dường như có nguồn năng lượng vô tận rót vào cơ thể Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm không cần lo lắng về †iêu hao sức mạnh nữa, liên tục sử dụng thuật gen tiêu hao lớn như dịch chuyển tức thời cũng không xảy ra tình trạng sức mạnh hao hụt quá độ.

Sau khi Động Huyền Kinh thăng cấp Thần Hóa, mối liên hệ với vũ trụ càng chặt chẽ hơn, lợi ích mang lại cho Hàn Sâm cũng càng lớn hơn. Chỉ cần hắn mặc áo giáp Động Huyền vào, hầu như tương đương với động cơ vĩnh cửu, hoàn toàn không cần phải lo lắng về vấn đề tiêu hao sức mạnh. Dù là cường

giả cấp Thần Hóa đẳng cấp cao hơn Hàn Sâm, muốn so sức chịu đựng với Hàn Sâm cũng phải chịu thua.

Cá chình điện không biết sự lợi hại của Hàn Sâm, vẫn liều mạng sử dụng thuật lôi điện độn mà chạy trốn. Thuật lôi điện độn của nó rõ ràng cũng là thuật gen tiêu hao cực lớn, Hàn Sâm đuổi theo một lúc lâu thì cảm nhận được tốc độ của cá chình điện giảm đi rõ rệt.

“Chạy đi, ngươi cứ chạy tiếp đi. So sức chịu đựng với ông đây à, ngươi còn non và xanh lắm. Ta có cho ngươi chạy trước ba ngày thì vẫn đuổi kịp ngươi bình thường nhé. Đuổi cạn máu cướp đầu người là sở trường của ta mà.” Hàn Sâm đắc ý nghĩ.

Trong lúc đang suy tư đã thấy lôi điện đằng trước lóe lên. Con cá chình điện kia trốn vào trong một rừng san hô lớn dưới đáy biển mất bóng.

Rừng san hô cực kỳ rộng lớn, mỗi cây san hô màu đỏ đều cao mấy chục trượng, trên thân ánh lên vầng sáng nhàn nhạt, như một rừng cổ thụ đỏ thâm che trời.

“Ngươi cho là trốn vào đây thì ta không tìm được ngươi sao?” Hàn Sâm khinh bỉ bĩu môi, triển khai Lĩnh Vực Động Huyền bao trùm toàn bộ rừng san hô máu.

Phạm vi bao phủ của Lĩnh Vực Động Huyền thăng cấp Thần Hóa khá lớn, trực tiếp trùm lên hơn mười ngàn mẫu rừng san hô máu.

Phạm vi lớn như vậy, Hàn Sâm còn tự tin mình có thể đếm rõ được bên trong có mấy con cá trạch luôn, huống chỉ là một con cá chình điện khổng lồ như vậy.

Nhưng khi Lĩnh Vực Động Huyền của Hàn Sâm bao phủ toàn bộ rừng san hô máu lại kinh ngạc phát hiện ra Lĩnh Vực Động Huyền của hắn không thể bao phủ đến trong rừng san hô máu.

“Lạ thật, lẽ nào đám san hô máu này là thiên địa kỳ trân nào đó, lại có thể ngăn cản sự bao quát của Lĩnh Vực Động Huyền? Nhưng một rừng san hô lớn như vây trông có vẻ còn rẻ hơn cả cải trắng, chắc không thể là bảo bối

gì đâu nhỉ?” Hàn Sâm vừa ngạc nhiên vừa hoài nghi nhìn về phía rừng san hô máu bên dưới.

Hết chương 2749.

Chương 2750. San hô máu

Lĩnh Vực Động Huyền không thể nhìn trộm được tình hình bên trong, Hàn Sâm không khỏi do dự nhưng lại không cam tâm cứ thể tha cho con cá chình điện kia, hạ quyết tâm tiếp tục vọt về phía rừng san hô máu kia.

“Con cá chình điện kia có thể sống sót bên trong, chẳng lẽ ta lại không thể?” Hàn Sâm đã quyết định rồi, bất kể thế nào cũng phải làm thịt con cá chình điện kia.

Thần kinh toàn thân căng thẳng, lúc bước vào rừng san hô máu, Lĩnh Vực Động Huyền của Hàn Sâm nhất thời bị thu lại đến cực nhỏ, hoàn toàn không thể vượt qua được san hô máu gần đó.

Đám san hô này giống như thiết bị nhiễu sóng, khiến sức mạnh của Hàn Sâm rất khó xuyên qua được chúng.

Trong nước biển, Hàn Sâm vừa tiến lên vừa quan sát đám san hô máu. Những cây san hô máu này thoạt nhìn không có gì khác với san hô bình thường nhưng không biết vì sao sức mạnh của Lĩnh Vực Động Huyền lại không thể tới gần chúng.

Nhưng đám san hô máu này có vẻ cũng không phải sinh vật sống. Càng kỳ lạ là, gần bụi san hô thường sẽ có rất nhiều sinh vật sống tập †rung nhưng Hàn Sâm vào trong rừng san hô máu đã lâu vậy rồi chỉ thấy được mỗi đám san hô màu máu khổng lồ này, ngay cả một con cá hay cua nhỏ cũng chẳng thấy.

“Quả nhiên chỗ này có vấn đề mà, không thấy con dị chủng nào hết. Chẳng lẽ nơi này là tổ của con cá chình điện kia, cho nên những dị chủng khác

không dám tới gần đây?” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Rừng san hô máu khoảng mười ngàn mẫu, cũng không phải quá lớn. Hàn Sâm bơi một lúc đã xuyên qua hơn phân nửa rừng san hô nhưng lại không nhìn thấy bóng con cá chình điện kia đâu, cũng không gặp phải nguy hiểm gì, dường như nơi này chính là vùng chết, không có sinh vật sống.

Lúc Hàn Sâm đang hoài nghi, đột nhiên thấy rừng san hô máu phía trước xuất hiện một tia sáng lướt qua ở phía xa, như là vâng mặt trời mới nhú buổi bình minh, một đường cong đo đỏ, không quá chói mắt, tựa như một miếng sắt nung đỏ.

“Đó là cái gì vậy?” Hàn Sâm có thể nhìn thấy ở đó có tia sáng. Nhưng vì san hô máu ảnh hưởng nên hắn không thấy trong bụi san hô dưới tia sáng có thứ gì.

Đã đến đây rồi, đương nhiên Hàn Sâm không thể rút lui lúc này được, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, định tìm hiểu đến cùng.

Khi Hàn Sâm dần tới gần khu vực có ánh sáng kia, tia sáng cũng trở nên rõ ràng hơn. Xuyên qua nhiều lớp san hô, cuối cùng Hàn Sâm cũng thấy được tia sáng kia truyền ra từ thứ gì.

Thứ tản ra hào quang đỏ đó lại chỉnh là một gốc san hô máu. Nhưng bụi san hô máu này có sự khác biệt rất lớn với san hô xung quanh.

Nó không cao lớn như vậy, chỉ cao chừng ba bốn mét, so với những cây san hô máu cao mấy chục trượng này có thể nói là nhỏ nhắn xinh xắn.

Hơn nữa màu sắc của nó cũng sãm hơn hẳn mấy cây san hô máu xung quanh, gần như là màu đen nhưng bên trong lại thấp thoáng ánh đỏ, nhìn từ xa giống như được bao trong một vầng sáng đỏ.

Hình dạng của cây san hô máu này cũng hơi kỳ lạ, nó không nhiều nhánh như san hô bình thường, chỉ có một thân cây uốn khúc, bên trên là mấy cành nhỏ.

“Sao trông cây san hô máu này… cứ như một con rồng ấy nhỉ…” Hàn Sâm nhìn cây san hô máu đó, trong đầu nảy ra một suy nghĩ như vậy.

Thật sự rất giống rồng, một con huyết long cuộn mình trong mây, vẫn còn đang bay lên cao hơn. Rõ ràng chỉ là một cây san hô lại khiến người ta có cảm giác kỳ lạ như thể bất cứ lúc nào nó cũng có thể chui từ dưới đất lên, bay thẳng lên cửu tiêu.

“Lạ thật, rốt cuộc cây san hô máu này là thứ gì vậy? Tuy trông có vẻ rất †hần kỳ nhưng lại không giống như sinh vật sống…” Hàn Sâm nhíu mày trầm tư.

Rào rào!

Hàn Sâm còn đang đứng đằng xa suy nghĩ, không dám lại gần gốc san hô máu kia lại chợt nghe được tiếng va chạm kỳ lạ và nước biển xao động.

Hắn quay đầu nhìn về hướng âm thanh truyền tới, chỉ thấy rừng san hô bên kia một trận lao xao. Chỉ lát sau, con cá chình điện nọ đã chui ra từ trong san hô.

Bởi vì thân hình của nó quá lớn, khi đi trong rừng san hô khó tránh khỏi đụng vào san hô máu, khiến san hô rung lên không ngừng.

Nhưng đám san hô máu này lại không bị con cá chình điện đụng gẫy, ngược lại thân cành sắc nhọn còn cắt rách lớp vảy như kim cương của cá chình, khiến trên người nó xuất hiện rất nhiều vết xây xát.

Cá chình điện lại không hề bận tâm, vẫn chui rúc trong bụi san hô, chẳng bao lâu đã đi tới trước gốc san hô như huyết long.

Khi chỉ còn cách cây san hô kỳ lạ kia mười mấy mét, cuối cùng cá chình điện cũng dừng lại, một đôi mắt như đèn pha nhìn chằm chằm san hô máu, một lúc lâu cũng không động đậy gì.

“Xem ra năng lực nhận biết của cá chình điện cũng bị cản trở trong rừng san hô này. Nếu không với khoảng cách gần thế này, nó không thể không

phát hiện ra ta được.” Hàn Sâm trốn dưới một gốc san hô lớn, lén lút quan sát cá chình điện, xem rốt cuộc nó muốn làm gì.

Cá chình điện nhìn chằm chằm cây san hô máu kia một lúc, dường như hạ quyết tâm, lập tức vọt về phía san hô máu, đồng thời há miệng rộng nuốt chửng gốc san hô máu cùng với cát bên dưới, hình thành một cái hố sâu cả chục mét dưới đáy biển.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, Hàn Sâm còn chẳng kịp phản ứng lại thì gốc san hô máu kỳ lạ kia đã bị con cá chình điện nuốt chửng, trong lòng không khỏi hối hận.

“Xem ra bụi cây san hô máu kia chắc là đồ tốt. Sớm biết vậy ta đã ra †ay cướp trước rồi.” Hàn Sâm lại đột nhiên nảy ra một suy nghĩ: “Nơi đây là biển Táng Long, truyền thuyết kể rằng có một con ác long cấp Chân Thần từng ngã xuống ở đây. Gốc cây san hô máu kia liệu có liên quan đến con ác long đó không nhỉ? Nếu có liên quan thật thì đúng là lỗ to rồi, ta nên giành hái trước mới phải.”

Lúc Hàn Sâm còn đang hối hận, lại chợt thấy con cá chình điện vừa nuốt chửng san hô kia dường như phát điên, không ngừng giấy giụa lăn lộn, khuấy nước biển không ngừng xao động.

Ánh sét trên người nó tuôn ra điên cuồng nhưng khi đụng phải san hô máu xung quanh lại lập tức biến mất, không xảy ra tai nạn gì lớn cả.

“Đám san hô này lợi hại ghê, dưới sức mạnh lôi điện khủng bố của cá chình điện lại không bị tổn thương chút nào. Tính chất của đám san hô máu này có khi còn bền chắc hơn cả dị bảo Nguyên Cơ ấy chứ… Một rừng san hô lớn như vậy, nếu phạt về dùng để xây dựng thành trì thì cường giả Thần Hóa cũng khó mà đánh vỡ được.” Hàn Sâm nghĩ đến đây không khỏi thèm thuồng nhìn cây san hô máu to lớn, trong lòng tính toán phải làm sao mới có thể đào được cả mười ngàn mẫu san hô máu đem về. Chờ sau này hắn có không gian dị chủng của riêng mình rồi sẽ dùng đám san hô máu này để xây dựng cung điện, lại nuôi tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, đúng là hoàn mỹ.

“Uỳnh!” Dường như cá chình điện không chịu nổi đau đớn quá sức chịu đựng nữa. Nó vặn mình, phần đuôi nện xuống nền cát, đập ra một cái khe lớn trên đáy biển. Lớp vảy như kim cương trên người nó không biết †ừ bao giờ đã nhiễm một lớp huyết sắc, như mao mạch vỡ ra, tụ máu dưới da vậy.

“Í, cái gì thế kia?” Ánh mắt của Hàn Sâm không nhìn vào cá chình điện nữa, bởi vì nó giãy giụa khiến cho vị trí ban đầu của cây san hô máu kỳ lạ kia biến thành một cái hố sâu, Hàn Sâm lờ mờ thấy được bên dưới hình như không phải bùn cát mà có thứ gì đó đang thấp thoáng tản ra huyết quang.

Hết chương 2750.

Chương 2751. Cường thế chém giết

Thứ kia trông có phần giống với gốc san hô máu quái dị trước đó, thoạt nhìn màu đen sâm mơ hồ lộ ra huyết quang. Nhưng Hàn Sâm thấy được rõ ràng nó không phải là san hô, bề mặt hơi cong, nhẵn bóng như gương.

Bởi vì phần lộ ra ngoài chỉ lớn bằng mặt bàn nên không nhìn ra rốt cuộc đó là thứ gì. Nhưng năng lực liên tưởng của con người luôn rất kỳ diệu. Vì đã có suy đoán từ ấn tượng ban đầu cho nên khi Hàn Sâm thấy được thứ kia, trái tim chợt hãng một nhịp, trong đầu cũng nảy ra một suy nghĩ: “Trông cứ như một phiến long lân cực lớn ấy nhỉ… Liệu có phải thi thể của con ác long cấp Chân Thần trong truyền thuyết kia không?”

Sau khi cá chình điện cắn nuốt san hô máu, nó không ngừng giấy dụa, huyết sắc trên người cũng càng ngày càng đậm.

“Nhân lúc ngươi đang gặp họa kết liễu ngươi, đây là cơ hội vô cùng tốt.” Hàn Sâm không do dự nữa, thừa lúc cá chình điện đang giãy dụa đau đớn, Quỷ Nha đao ngưng tụ sức mạnh toàn thân, trực tiếp dịch chuyển đến bên cạnh cá chình điện, chém một đao về phía bụng nó.

Kengl

Vì quá đau đớn, cá chình điện vốn không phòng bị gì, bị một đao của Hàn Sâm đâm trúng bụng. Nhưng một đao này lại chỉ để lại một vết xước nông trên lớp vảy, chẳng ảnh hưởng đáng kể gì đến cá chình điện, ngược lại nó giãy dụa còn suýt quất đuôi trúng người Hàn Sâm.

Hàn Sâm giơ tấm khiến thọc thêm mấy đao, mới cắt ra được một lỗ nhỏ trên người cá chình điện. Mà đuôi cá chình điện không ngừng đánh lên tấm khiên, thoáng cái đã quất bay Hàn Sâm ra xa mấy trăm mét.

Chờ Hàn Sâm dịch chuyển tức thời trở lại, vết thương mà vừa rồi hắn chọc ra đã khép lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Quả nhiên Quỷ Nha đao không còn dùng được nữa rồi, trở về nhất định phải lấy một thanh đao cấp Thần Hóa mới được. Phật tộc đoạt đi phôi đao của ta, nghe nói là luyện chế thành dị bảo Thần Hóa. Chờ có cơ hội chắc chắn phải đoạt lạt phôi đao kia…" Hàn Sâm cũng chỉ nghĩ như vậy thôi chứ hắn biết rất rõ, chuyện này cũng không phải hoàn toàn do Quỷ Nha đao.

Sau khi cá chình điện cắn nuốt san hô máu, cơ thể rõ ràng đã trở nên mạnh mẽ hơn, hơn nữa còn có thêm cả năng lực tự lành khủng bố, ngay cả năng lực xé rách của Quỷ Nha đao cũng không ngăn cản được vết thương của nó khép lại là có thể thấy rõ điều này.

Song lúc này cá chình điện thật sự quá đau đớn, không ngừng lăn lộn vặn vẹo dưới đáy biển, vốn không có thời gian và tinh lực để ý tới Hàn Sâm.

"Không nhân lúc này mà giết nó, chờ nó tiếp tục lột xác thì e rằng ta sẽ hoàn toàn không còn cơ hội nữa." Hàn Sâm thầm nghĩ, bèn không do dự nữa, một luồng dao động sức mạnh kỳ dị tản ra từ trên người hắn.

Cơ thể Hàn Sâm nhanh chóng biến hóa. Bình thường áo giáp Động Huyền và áo giáp Chú Ngữ không thể đồng thời sử dụng. Nhưng khi Hàn Sâm hợp thể với Chú Ngữ sử dụng dị chủng hóa, hai loại sức mạnh này lập tức dung hợp với nhau. Không chỉ có hai loại sức mạnh này, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt cũng dung hợp làm một y hệt.

Bốn loại sức mạnh dung hợp với nhau theo một kết cấu đặc biệt, khiến cơ thể Hàn Sâm biến dị trên diện rộng, tản ra khí tức quỷ dị như dị chủng, cả người tựa như ác quỷ đến từ địa ngục.

Loại hình tượng, khí chất kết hợp giữa lạnh giá và nhiệt liệt, thánh khiết và tà ác, quỷ dị và đẹp đẽ hầu như khác biệt hoàn toàn với Hàn Sâm bình thường.

Lúc này thoạt nhìn Hàn Sâm không còn giống với nhân loại nữa mà như là một ma thần dị chủng lạnh lùng vô tình.

Ánh mắt Hàn Sâm lạnh lùng nhìn chằm chằm cá chình điện đang đau đớn, Quỷ Nha đao trong tay như bị một luồng sức mạnh quỷ quái lây nhiễm, màu tím đen vốn có bị nhuộm thành một màu đen kịt như mực trong hắc sắc khí diễm, ngay cả đao khí cũng biến thành màu đen kịt.

Hàn Sâm nắm Quỷ Nha đao, cảm thấy sức mạnh trong cơ thể chưa bao giờ to lớn đến vậy, chiến thể dị chủng hóa do bốn loại chiến thể hợp nhất mà thành khiến sức chiến đấu của Hàn Sâm lập tức bùng nổ.

“Không biết sức mạnh của chiến thể dị chủng hóa liệu có thể chém giết cá chình điện bây giờ không? Nếu không thể thì phiền to rồi?’ Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng nhưng cũng không do dự nữa, một đao bổ về phía cá chình điện đang lột xác vặn vẹo đau đớn.

Dưới sức mạnh của chiến thể dị chủng hóa tăng cường, hắc diễm trên Quỷ Nha đao bập bùng, mang theo đeo khí kinh khủng chém thẳng lên bụng cá chình điện.

Xoetl

Cơ thể vững chắc của cá chình điện trực tiếp bị Quỷ Nha đao xé rách lớp vảy và máu thịt, cả thanh Quỷ Nha đao đều chém vào cơ thể, suýt ngập cả chuôi đao.

Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ như điên, thuận thế kéo Quỷ Nha đao lên, trực tiếp xoay đao chém ngược, xé rách toàn bộ ổ bụng của cá chình điện, máu tươi hòa lẫn với nội tạng phun tung tóe.

“Săn giết dị chủng Thần Hóa cấp Lột Xác Cá Chình Điện Hư Không, nhận được thú hồn Cá Chình Điện Hư không, phát hiện gen dị chủng Thần Hóa.”

Ngay cả Hàn Sâm cũng không ngờ rằng mình lại giết được cá chình điện dễ dàng như vậy, không khỏi ngẩn ra nhìn Quỷ Nha đao trong tay.

Phản ứng lại được, hắn lập tức mừng như điên. Sự mạnh mẽ của chiến thể dị chủng hóa đã vượt qua cả mong muốn của hắn, lại dễ dafg chém chết dị chủng Thần Hóa cấp Lột Xác như vậy.

“Không ngờ chiến thể dị chủng hóa lại mạnh đến vậy. Sức mạnh kinh khủng nhường này e rằng sắp theo kịp hiệu quả khi ta mở ra thể Thần Linh Siêu Cấp rồi.”

Hàn Sâm lùi về sau một chút, chờ máu của cá chình điện lắng xuống mới nhìn thấy thứ mổ ra từ trong bụng nó, trừ nội tạng ra còn có một gốc san hô máu kỳ lạ.

Không biết có phải ảo giác của Hàn Sâm hay không, giờ nhìn gốc san hô máu đó lại càng thấy giống một con rồng, các loại chỉ tiết đều rõ ràng hơn trước rất nhiều, tựa như có thể mở mắt bay đi bất cứ lúc nào.

Trên mặt san hô xuất hiện vài đường nét, cũng không biết là do dịch dạ dày của cá chình điện gây ra hay là hình thành từ nguyên nhân nào, vết nào vết nấy hệt như vảy rồng.

“Thứ này cứ quỷ quái thế nào ấy. Nếu cá chình điện không ăn nó thì chắc đã chẳng bị ta chém giết dễ dàng như vậy.” Hàn Sâm quan sát kỹ gốc san hô

máu kia, đột nhiên nhận ra có gì đó sai sai.

Máu của sinh vật Thần Hóa sẽ không tùy tiện hòa tan vào nước biển mà chỉ lắng xuống đáy biển. Nhưng Hàn Sâm nhìn vào đáy biển lại không thấy một vết máu nào, ngay cả phía trên nội tạng rơi xuống cũng không có máu tồn tại.

“Bao nhiêu thần huyết đi đâu hết cả rồi?” Ánh mắt Hàn Sâm nhìn chằm chằm gốc san hô máu tựa như chân long kia, cảm thấy hào quang đỏ trên thân nó dường như càng trở lên rực rỡ hơn.

“Con hàng này không phải vật sống đó chứ?” Hàn Sâm cảnh giác ngó san hô máu chòng chọc nhưng nó vẫn chỉ chìm ở đáy biển chứ không có phản ứng gì cả.

Quan sát thêm một lát nữa, thấy san hô máu không xảy ra dị trạng, lúc này Hàn Sâm mới ngưng tụ sức mạnh, cách không chụp lấy san hô máu. Hắn vốn cho rằng sẽ có dị biến, ai ngờ san hô máu lại bị nắm trong tay một cách dễ dàng, hệt như một gốc san hô sống bình thường, không có bất cứ điều gì khác thường.

Cầm trong tay quan sát nhiều lần cũng không phát hiện ra vấn đề gì, Hàn Sâm bèn đặt nó ở một bên trước còn mình thì bơi về phía cái hố vừa rồi.

“Nếu phía dưới thật sự là thi thể của ác long cấp Chân Thần thì ta thật

sự phát tài rồi.” Hàn Sâm nhảy xuống đáy hố, nhìn thứ màu đen như mảnh vảy, thầm nghĩ trong lòng.

Hết chương 2751.

Chương 2752. Xác rồng

Đi tới nơi vật thể màu đen lộ ra, bên trên mơ hồ lộ ra huyết quang, giống san hô máu như đúc.

Sau khi xác định không có nguy hiểm gì, Hàn Sâm mới thò tay sờ vào mặt trên. Cảm giác chạm vào hơi phỏng tay, giống với lớp vảy của các loài động vật họ rắn.

Nhưng rắn là động vật máu lạnh, lớp vảy cũng man mát lành lạnh còn thứ màu đen bên dưới lại cực kỳ nóng, cứ như miếng sắt nung đỏ.

"Con hàng này không phải vật sống đấy chứ?" Hàn Sâm cũng biết điều này là không thể, vì hắn không cảm giác được sự tồn tại của sinh cơ.

Đào hết bùn cát gần đó ra, vật thể màu đen lộ ra một khoảng lớn chừng căn phòng, cuối cùng cũng thấy được toàn bộ hình dạng của nó. Giống như Hàn Sâm nghĩ, thứ này thật sự giống một chiếc vảy to lớn, hơn nữa bên cạnh chiếc vảy đang tỏa huyết quang còn có những chiếc vảy khác giống như vậy.

"Phát tài rồi… Đây rất có khả nnawg là thi thể con ác long cấp Chân Thần kia… Nói không chừng… gốc san hô máu này tồn tại cũng là vì

hấp thu chất dinh dưỡng trên cơ thể ác long cấp Chân Thần." Trong lòng Hàn Sâm càng kích động hơn.

Hắn đẩy nhanh tốc độ, muốn đào ra hết tất cả những gì bên dưới ra nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã gặp một nan đề.

Chỉ là một chiếc vảy đã lớn bằng căn phòng, vậy thì sự khổng lồ của cả cái xác rồng thật không cách nào tưởng tượng. Hàn Sâm đào một lúc đã đào đến gần đám san hô máu, mà long lân vẫn kéo dài vào tận †rong rừng san hô máu, không biết rốt cuộc dài bao nhiêu.

"Bên dưới vạn mẫu san hô máu này không phải đều là xác rồng đấy chứ?" Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy có thể, nếu không thì sao những nơi khác không mọc san hô máu mà chỉ có nơi này chứ?

Nơi không có san hô máu, lấy sức mạnh của Hàn Sâm thì muốn đào ra là chuyện rất đơn giản, một mảng lớn bùn cát chỉ cần phất tay là có thể lật ra được.

Nhưng nơi có san hô máu, sức mạnh Hàn Sâm đánh ra sẽ bị san hô máu hấp thu một phần rất lớn, chỉ có thể chậm rãi đào từng gốc cây một. Dựa theo tốc độ này, một mình Hàn Sâm ở đây chặt cây không đến một, hai năm thì e rằng rất khó đào hết cả rừng san hô máu ra.

"Không được, cứ đào như vậy không phải là cách." Hàn Sâm lập tức ý thức mình không thể đào xác rồng ở chỗ này thời gian dài được, nếu không chắc chắn sẽ bị Linh Lung và Lý Khả Nhi tìm được, đồng thời cảm giác được hắn đang đào xác rồng.

"Chưa nói tới xác rồng, chỉ riêng những cây san hô máu có thuộc tính hấp thụ miễn dịch sức mạnh này cũng là món bảo vật quý giá rồi. Huống chỉ phía dưới cũng rất có khả năng chôn cất thi thể dị chủng cấp Chân Thần, dù là tộc Thái Thượng chắc cũng phải động lòng ấy chứ?" Hàn Sâm không dám xác định, nếu tộc Thái Thượng biết đến sự †ồn tại của nơi này liệu có tranh giành xác rồng với hắn không.

Tuy nói tộc Thái Thượng cho phép tằm mang dị chủng săn giết được ra khỏi Thiên Ngoại Thiên nhưng thi thể dị chủng cấp Chân Thần thật sự quá mê hoặc, rất khó đảm bảo được có hậu quả gì hay không.

"Nhất định phải nghĩ cách, làm thế nào mới có thể thần không biết quỷ không hay lấy được cả xác rồng và san hô máu mang đi đây?" Hàn Sâm không đào tiếp nữa, trái lại lấp hết bùn cát vừa bới ra về chỗ cũ.

Suy nghĩ một lát, Hàn Sâm quyết định thu gốc san hô máu kỳ lạ kia vào trong tháp Thiên Mệnh, thi thể cá chình điện Hư Không thì kéo về Tinh Thần Thụ.

Thú hồn dị chủng Thần Hóa cá chình điện Hư Không: Thú hồn bảo thạch (có tỷ lệ tiến hóa).

"Lại là thú hồn bảo thạch à?" Hàn Sâm hơi thất vọng. Thú hồn bảo thạc có thể nâng cao đẳng cấp và phẩm chất của một thú hồn nhưng phải có một thú hồn cùng loại thích hợp mới dược.

Trên tay Hàn Sâm có một viên thú hồn bảo thạch Kim Ô Thái Dương, tới tận bây giờ còn không tìm được thú hồn có thể dung hợp với nó. Hiện giờ

trên tay hắn cũng không có thú hồn hệ điện nào thích hợp để dung hợp với cá chình điện Hư Không.

“Tỷ lệ tiến hóa là có ý gì?” Tuy dạng thú hồn bảo thạch khiến Hàn Sâm hơi thất vọng nhưng chú thích phía sau lại gợi lên sự tò mò của Hàn Sâm.

Đáng tiếc thú hồn bảo thạch tạm thời không có cách nào sử dụng, tự nhiên cũng khó mà giải thích được bí mật của thuộc tính tỷ lệ tiến hóa.

Kéo thi thể cá chình điện ra khỏi biển Táng Long, thấy Bạch Vi vẫn còn chờ trên mặt biển, Hàn Sâm bèn đi ra cất tiếng chào.

Bạch Vi thấy Hàn Sâm thật sự giết được cá chình điện, ánh mắt càng trở nên phức tạp hơn.

Hàn Sâm kéo cá chình điện về Tinh Thần Thụ. Sau khi hấp thu gen dị chủng của cá chình điện, hắn phát hiện ra gen Thần Hóa mà cá chình điện cung cấp cho mình rõ ràng lớn hơn dị chủng cấp Nguyên Cơ nhiều. Chỉ ăn một phần hai mươi máu thịt của cá chình điện mà đã được hai điểm gen Thần Hóa rồi.

“Xem ra dị chủng Thần Hóa cấp cao có thể cung cấp nhiều thuộc tính gen hơn. Nói vậy đạt được đủ một trăm điểm cũng không phải việc gì

khó khăn, thăng cấp không thành vấn đề.” Hàn Sâm vừa luyện hóa gen dị chủng vừa nghĩ làm sao mới đào được san hô máu và xác rồng.

“Xác rồng lớn như vậy, muốn đào đi mà thần không biết quỷ không hay là không khả thi. Song đám san hô máu này cũng có thể nhân lúc rảnh rỗi đào một ít về, lặng lẽ chuyển vào Tí Hộ Sở. Ngày tháng còn dài, đến một lúc nào đó sẽ có thể đào sạch vạn mẫu san hô máu thôi.” Hàn Sâm không còn cách nào khác, chỉ có thể nắm chặt lấy món lợi trước mắt.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau, Hàn Sâm đang chuẩn bị đi đào san hô máu, sau này xây dựng hoàng cung phải dựa vào đám san hô máu này.

Nhưng vừa hoạt động cơ thể lại chợt thấy có gì đó sai sai.

Hàn Sâm không cảm nhận được cơ thể đau đớn chỗ nào nhưng khi ánh mắt hắn đảo qua mu bàn tay lại phát hiện bên trên dường như mọc ra thêm thứ gì đó.

“Chuyện gì thế này?” Khi Hàn Sâm nhìn rõ đó là cái gì, hắn lập tức hoảng hốt. Trên mu bàn tay hắn đột nhiên nổi lên một mảng ban đen lớn bằng móng tay.

Nói là ban đen nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, mảng ban giống như san hô máu hay chiếc vảy trên xác rồng, sắc đen còn thấu ra huyết quang. Song bây giờ mảng ban đen còn chưa ngưng thực như vậy, vẫn có thể nhìn ra được da thịt vốn có.

Tim Hàn Sâm hãng mất một nhịp, vội vàng kiểm tra cơ thể mình, phát hiện rất nhiều nơi trên người đều phát hiện được loại ban đen này.

“Đù má, đây là chuẩn bị mọc long lân à?” Hàn Sâm cảm thấy tình huống hơi sai sai, những mảng ban đen này có ở khắp nơi trên người hắn, hơn nữa còn đang không ngừng lan tỏa, ngưng thực.

Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Kinh kiểm tra cơ thể mình, phát hiện những mảng ban đen này tựa như một phần cơ thể hắn, không nảy sinh xung đột gì với cơ thể, trái lại còn biến thành quan hệ cộng sinh.

Hắn trực tiếp khoét một mảng ban đen ra. Nhưng khi máu thịt khép lại, ban đen đã nhanh chóng xuất hiện lần nữa. Hơn nữa ban đen trên người Hàn Sâm ngày càng nhiều, dùng hết mọi cách cũng không thể loại bỏ được.

Hàn Sâm thử dị chủng hóa và thể Thần Linh Siêu Cấp cũng không mang lại hiệu quả gì. Ngay cả thể Thần Linh bách độc bất xâm trước đây cũng không thể tiêu trừ hết ban đen.

“Đây rốt cuộc là thứ quái gì vậy? Thậm chí thể Thần Linh Siêu Cấp cũng không dùng được?” Hàn Sâm chỉ có thể suy đoán ban đen là do ảnh hưởng của san hô máu hoặc xác rồng. Nhưng loại ảnh hưởng này rốt cuộc sẽ gây ra hậu quả gì với thân thể hắn thì Hàn Sâm lại khó mà đoán được.

Hết chương 2752.

Chương 2753. Không có rông

Hàn Sâm suy nghĩ rất lâu, phát hiện mình quên mất một vấn đề rất quan trọng.

Thể Thần Linh Siêu Cấp có đặc tính vạn pháp bất xâm, có thể thanh trừ tất cả ảnh hưởng của những sức mạnh tiêu cực gây bất lợi đối với cơ thể Hàn Sâm. Nhưng nếu nguồn gốc của sức mạnh này không phải từ bên ngoài mà là cơ thể của chính hắn thì thể Thần Linh Siêu Cấp cũng không có tác dụng gì hết.

“Nói cách khác, những mảng ban đen này thật ra là dị biến của bản thân ta. Nhưng nếu không có ngoại lực ảnh hưởng thì ta cũng không thể tự nhiên lại nổi ban đen được. Vì sao thể Thần Linh Siêu Cấp lại không có tác dụng gì với ban đen nhỉ? Hàn Sâm nghĩ tới một loại khả năng nhưng lại cảm thấy khó mà chấp nhận được.

Nếu nổi ban đen có ích vô hại với cơ thể hắn thì đương nhiên chẳng cần thể Thần Linh Siêu Cấp làm gì. Nhưng dù Hàn Sâm biết nổi ban đen có lợi, hắn cũng không muốn biến thành quái vật ban đen đầy người.

Hàn Sâm suy nghĩ rất nhiều cách, muốn loại bỏ hết ban đen trên người. Kết quả đều không có tác dụng gì, ngược lại mảng ban càng nổi lên dữ dội, có vài chỗ ban đen đã mơ hồ tạo thành hình dạng vảy rắn.

Hàn Sâm không biết có phải là do gốc san hô máu kia ảnh hưởng đên mình không, cho nên hắn bèn ném san hô máu trở về biển Táng Long.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Hàn Sâm đã thấy gốc san hô máu kia quay về chỗ hắn từ lúc nào, như một con tiểu hắc long lẳng lặng nằm đó.

“Gặp quỷ rồi!” Hàn Sâm đã ném nó đi mấy lần rồi nhưng vẫn không dứt được, ngược lại lớp vảy trên người ngày càng dày lên, cảm giác cực kỳ bất đắc dĩ.

Cho tới bây giờ, lớp vảy sinh ra còn chưa có ảnh hưởng xấu gì với hắn, thậm chí còn tăng sức đề kháng và năng lực phòng ngự của cơ thể lên.

Lớp vảy có năng lực miễn dịch mạnh mẽ, mười phần sức mạnh đánh vào phía trên lớp vảy ra bị miễn dịch hơn tám phần. Nếu toàn thân đều mọc ra lớp vảy như vậy, sức phòng ngự của cơ thể hắn sẽ mạnh đến đáng sợ.

Nhưng dù vậy, Hàn Sâm cũng không muốn biến thành quái vật toàn thân mọc đầy vảy cứng.

Giấy không thể gói được lửa. Khi Linh Lung xuất quan quay về, thấy được lớp vảy trên người Hàn Sâm, nét mặt nàng đầy vẻ hoài nghi.

Hàn Sâm cũng không định giấu diếm nàng, bèn kể lại hết mọi chuyện đã xảy ra, ngay cả chuyện san hô máu và xác rồng cũng không che giấu gì.

Hắn không muốn biến thành quái vật, cho dù có lợi thì hắn cũng không muốn. Giờ tự hắn không thể giải quyết được lớp vảy trên người, chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ.

Tộc Thái Thượng cao thủ đông đảo, kiến thức lại uyên bác, tinh thông thuật gen của các tộc trong vũ trụ, có lẽ có thể loại bỏ những chiếc vảy đáng ghét trên người hắn.

Linh Lung càng nghe càng kinh ngạc, cuối cùng mở to ai mắt, nhìn chằm chằm gốc san hô máu hình rồng mà Hàn Sâm đang cầm trong tay.

“Con ác long cấp Chân Thần kia rốt cuộc có sức mạnh thế nào? Sao lại ảnh hưởng khiến cơ thể ta mọc vảy? Có cách nào để loại bỏ chúng không?” Hàn Sâm hỏi mấy câu liên tiếp. Hắn thật sự ghét bỏ đống vảy ban đen này, khó mà tưởng tượng nổi khi hắn mọc ra một thân toàn vảy quay về nhà, con gái Tiểu Linh của hắn có còn nhận ra người cha này không.

Linh Lung kinh ngạc nhìn Hàn Sâm không nói gì, vẻ mặt càng trở nên quái dị.

“Rốt cuộc là làm sao? Ngươi nói một câu đi xem nào?” Hàn Sâm cảm thấy là lạ, gấp gáp hỏi.

Linh Lung mấp máy môi, mất một lát mới nói ra một câu mà Hàn Sâm không thể tin nổi.

“Trong biển Táng Long vốn không có ác long cấp Chân Thần… Chỉ là truyền thuyết mà thôi…” Linh Lung lấy làm lạ nhìn Hàn Sâm nói.

“Không có á?” Hàn Sâm ngây ra một lát, sau đó mới nói thêm: “Sao lại không có được? Rừng san hô máu và xác rồng bên dưới từ đâu chui ra?”

“Ngươi nói san hô máu và xác rồng ở đâu ta không biết. Nhưng ta có thể khẳng định chắc chắn với ngươi, trong biển Táng Long tuyệt đối không có ác long cấp Chân Thần, hoặc nên nói vốn không có dị chủng cấp Chân Thần. Tuy nơi đó được gọi là biển Táng Long nhưng là vì có một vị cường giả cấp Thần Hóa trong tên có chữ Long ngã xuống ở đó, nên mới được đặt tên như thế. Song sau này nghe sai đồn bậy nên mới truyền rằng nơi có ác long cấp Chân Thần ngã xuống.” Linh Lung đáp.

“Cho dù truyền thuyết là giả thì cũng không có nghĩa là trong biển Táng Long không có dị chủng cấp Chân Thần chứ?’ Hàn Sâm không cam lòng nói.

“Chắc chắn sẽ không có.” Linh Lung trả lời chắc nịch. Cảm nhận được nghi ngờ của Hàn Sâm, nàng lại nói tiếp: “Biển Táng Long vốn không †ồn tại. Cũng là vì trận đại chiến của cường giả họ Long kia mới khiến cho một nơi vốn là đồi núi biến thành biển Táng Long. Trước kia ở đó cũng không có dị chủng cao cấp, về sau vì biển Táng Long bị đại chiến hủy hoại quá nghiêm trọng, không còn tài nguyên gì để dùng nên cũng không có dị chủng cao cấp nào sống ở nơi đó. Con cá chình điện Hư Không mà ngươi săn giết được chính là tiền bối tộc Thái Thượng ta nuôi thả nhân tạo. Đa phần dị chủng ở đó đều là vậy, đều để làm phong phú thêm chuỗi sinh vật của biển Táng Long. Nếu thật sự có dị chủng mạnh mẽ như vậy xuất hiện ở biển Táng Long, tộc Thái Thượng bọn ta đã chẳng cần làm nhiều chuyện phiền toái như vậy.”

Hàn Sâm nghe xong, biết Linh Lung không hề nói sai. Nơi đó thật sự không thể có thi thể của dị chủng cấp Chân Thần được.

“Nếu nơi đó không thể có xác rồng… Vậy thi thể ta thấy là thứ gì chứ? Rừng san hô máu nữa?” Trong lòng Hàn Sâm nảy ra vô số câu hỏi.

Linh Lung cảm nhận được nghi vấn trong lòng Hàn Sâm, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết… Theo lý mà nói… Nơi đó không thể có dị chủng mạnh mẽ như vậy…”

Hàn Sâm dường như có điều suy nghĩ, trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Sao vị cao thủ họ Long kia lại bỏ mạng ở biển Táng Long, hắn rốt cuộc có lai lịch thế nào? Thứ bên dưới rừng san hô máu liệu có liên quan gì đến hắn không?”

Linh Lung cười khổ lắc đầu: “Những chuyện này ta cũng không rõ lắm. Dù sao cũng là chuyện từ rất lâu về trước rồi, ta cũng chỉ biết nó đã từng xảy ra. Về phần tại sao cường giả họ Long ngã xuống ở đó thì ta không rõ lắm. Ta chỉ biết sứ giả họ Long kia đến từ Thánh Vực trước kia.”

“Thánh Vực trước kia!” Hàn Sâm nhất thời kinh ngạc. Nhưng hắn không dám suy nghĩ nhiều, chỉ sợ Linh Lung biết hắn có liên quan đến Thánh Vực.

“Như vậy đi, ta dẫn ngươi đi gặp Cửu sư thúc tổ. Trước đây ông lão phụ trách nuôi thả dị chủng ở biển Táng Long, có lẽ hắn sẽ biết vài thứ không chừng. Cho dù không biết nó là gì, lấy thực lực của Cửu sư thúc tổ cũng có thể nghĩ ra cách giải quyết vấn đề trên người ngươi.” Linh Lung suy nghĩ một lát rồi đáp.

Hàn Sâm tất nhiên không phản đối, thúc giục Linh Lung mau dẫn hắn đi gặp Cửu sư thúc tổ.

Tuy Hàn Sâm rất muốn biết tình hình của vị cao thủ họ Long kia nhưng hắn không dám hỏi nhiều, sợ mình không nhịn được lại nhớ tới chuyện có liên quan đến Thánh Vực, khiến chuyện con trai mình đang ở Thánh Vực bị Linh Lung biết được.

Linh Lung mang theo Hàn Sâm đến bái kiến Cửu sư thúc tổ. Cửu sư thúc tổ có ấn tượng rất tốt với Hàn Sâm, lập tức nhận ra bọn họ. Tâm trạng Cửu sư

thúc tổ vốn đang rất tốt nhưng khi nghe xong lời Hàn Sâm kể lại, sắc mặt hoàn toàn sa sầm xuống.

Hết chương 2753.

Chương 2754. Nguyên rủa của Thân

“Mang theo san hô, chúng ta lập tức đi gặp tộc trưởng.” Cửu sư thúc tổ nhìn chằm chằm vào san hô máu trong tay Hàn Sâm một lúc lâu, mới cất lời với vẻ nghiêm trọng.

Hàn Sâm và Linh Lung đều hoảng hốt. Tu vi Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của Cửu sư thúc tổ đã cực kỳ cao thâm, xác suất xuất hiện trạng thái dao động cảm xúc đã rất thấp.

Nhưng bây giờ nhìn vẻ mặt hắn trầm trọng như vậy, không nói lời nào đã trực tiếp muốn đưa Hàn Sâm đi gặp tộc trưởng, có thể thấy đây là chuyện rất nghiêm trọng.

“Cửu sư thúc tổ, tình trạng của Hàn Sâm rất nguy hiểm ư?” Linh Lung không nhịn được hỏi.

Cửu sư thúc khẽ gật đầu: “Đến chỗ tộc trưởng đã. Chuyện này rất nghiêm trọng, nếu xử lý không tốt có thể dẫn tới phiền phức lớn.”

Dứt lời, Cửu sư thúc tổ không đợi Linh Lung và Hàn Sâm trả lời đã trực tiếp phất tay áo, mang theo Hàn Sâm và Linh Lung dịch chuyển tức thời bay đi.

“Lão Cửu, chuyện gì mà vội vàng thế, lại trực tiếp tới đây?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng đang nằm trên một chiếc ghế xích đu trong mộc lâu nghỉ ngơi, thấy Cửu sư thúc tổ mang theo Hàn Sâm và Linh Lung trực tiếp xuất hiện trong mộc lâu của hắn, khẽ nhíu mày nói.

“Tộc trưởng, ngươi xem trên người hắn này.” Cửu sư thúc tổ không giải thích gì, chỉ thẳng vào Hàn Sâm và san hô máu nói.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng vốn mang vẻ mặt bình thản nhưng khi nhìn thấy san hô máu và lớp vảy trên người Hàn Sâm, nhất thời biến sắc. Tộc trưởng đứng đầu một tộc lập tức bật dậy từ trên ghế xích đu, hai mắt trợn trừng nhìn chằm chằm Hàn Sâm và san hô máu, không thèm chớp lấy một cái.

Giờ Hàn Sâm đã có thể xác định chuyện lần này thực sự rất phiền phức. Ngay cả tộc trưởng tộc Thái Thượng còn có phản ứng kịch liệt như vậy, rõ ràng tính nghiêm trọng của chuyện này đã vượt qua dự liệu của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vừa định mở miệng hỏi, lại nghe Cửu sư thúc tổ thốt lên: “Tộc trưởng, có phải thứ kia hay không?”

Tộc trưởng tộc Thái Thượng vẻ mặt nặng nề gật đầu, trầm ngâm một lát mới tỏ vẻ quái lạ nói: “Không ngờ lại thật sự ứng nghiệm.”

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Nghe tộc trưởng xác nhận, sắc mặt Cửu sư thúc tổ nhất thời càng trở nên khó coi hơn. Hắn nhìn về phía Hàn Sâm rồi lại nhìn tộc trưởng nặng nề hỏi.

“Phải lập tức trấn áp, tuyệt đối không thể cho hắn bất cứ cơ hội nào.” Tộc trưởng tộc Thái Thượng không chút do dự nói.

“Tộc trưởng đại nhân, thứ trên người Hàn Sâm rốt cuộc là gì vậy?” Linh Lung thấy sự tình không ổn, rốt cuộc không nhịn được hỏi.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng và Cửu sư thúc tốt đồng thời nhìn về phía Hàn Sâm. Cuối cùng vẫn là tộc trưởng cất giọng giải thích: “Chuyện này phải kể từ thời đại Thánh Vực. Khi đó tộc Thái Thượng ta còn chưa có thanh thế như ngày nay, Thiên tộc cũng chưa tách ra khỏi tộc ta, chủng tộc mạnh nhất trong vũ trụ vẫn là Thánh tộc, thế lực mạnh nhất chính là Thánh Vực.”

Dừng một lát, tộc trưởng tộc Thái Thượng mới nói tiếp với vẻ mặt quái gở: “Theo bí điển truyền thừa của tộc ta ghi chép lại, vào thời đại đó, tộc ta từng gặp đại nạn một lần, phải xin nhờ sự giúp đỡ từ Thánh Vực cường

thịnh nhất bấy giờ. Sau đó Thánh Vực phái một vị cường giả tới Thiên Ngoại Thiên, giúp tộc ta vượt qua một hồi đại kiếp nạn. Nhưng vì nguyên nhân nào đó mà vị cường giả tới từ Thánh Vực kia đã phải bỏ mạng ở biển Táng Long."

"Dị biến trên người ta có liên quan đến vị cường giả Thánh Vực kia ư?" Hàn Sâm truy hỏi.

Tộc trưởng Thái Thượng khẽ gật đầu: "Vị cường giả kia đã hi sinh thân mình, giúp tộc ta vượt qua một kiếp nạn nhưng cũng vì vậy mà trúng lời nguyền đáng sợ của đối thủ."

Hàn Sâm nghe mà tim hãng một nhịp, nhíu mày hỏi: "Nếu vị cường giả kia đã chết thì nguyền rủa còn có tác dụng gì?"

"Tổ tiên của bọn ta cũng cho rằng sự việc đã kết thúc bằng sự ngã xuống của cường giả Thánh Vực kia. Nhưng bây giờ nó lại đột nhiên xuất hiện, trên người ngươi còn mọc ra lớp vảy, có nghĩa là lời nguyền cũng không vì sự tử vong của cường giả Thánh Vực mà kết thúc…" Cửu sư thúc tổ chỉ san hô máu và lớp vảy trên người Hàn Sâm nói.

"Rốt cuộc nó là loại nguyền rủa gì?" Linh Lung lo lắng hỏi.

Tộc trưởng Thái Thượng và Cửu sư thúc tổ liếc nhau, Cửu sư thúc tổ lại thở dài nói: "Sự tồn tại đáng sợ kia nguyền rủa rằng sau này cường giả Thánh Vực trùng sinh sẽ đồ sát vũ trụ, trở thành quái vật chỉ biết giết chóc."

"Tổ tiên chúng ta vốn cho rằng vị cường giả Thánh Vực kia không thể sống lại nữa, tất cả đều đã kết thúc rồi. Thế nhưng…" Tộc trưởng Thái Thượng nói, ánh mắt rơi lên trên san hô máu trong tay Hàn Sâm, dừng một lát mới lên tiếng: "Nhưng san hô máu ngươi cầm trong tay giống y đúc với gen võ trang của cường giả Thánh Vực. Mà lớp vảy mọc ra trên người ngươi cũng tương tự với lân giáp của hắn. Rất có khả năng sức mạnh của vị cường giả Thánh Vực kia đã trùng sinh trên người ngươi, có lẽ đó mới là ý nghĩa thật sự của lời nguyền."

"Lẽ nào không thể loại bỏ hết sức mạnh trên người ta ư?" Hàn Sâm cảm thấy sự tình ngày càng không ổn.

Tộc trưởng Thái Thượng và Cửu sư thúc tổ đều lắc đầu, Linh Lung lập tức kêu lên: “Tộc trưởng đại nhân, lấy năng lực của ngài, bây giờ trong vũ trụ nào có chuyện gì ngài không thể làm được nữa đâu? Xin ngài cứu Hàn Sâm với.”

Tộc trưởng Thái Thượng thở dài nói: “Không phải là không cứu mà là bất lực. Vì tồn tại đáng sợ nguyền rủa cường giả Thánh Vực là một vị †hần chân chính. Vị cường giả Thánh Vực kia đánh một trận với thần, khi thần bị bất đắc dĩ trục xuất, hắn đã hạ một lời nguyền ác độc, đó nào phải thứ mà sức mạnh của chúng ta có thể giải trừ được.”

“Nguyền rủa vị cường giả Thánh Vực kia là thần sao?” Hàn Sâm lập tức giật mình.

Tộc trưởng Thái Thượng đáp: “Có lẽ ngươi không tin trong vũ trụ này có thần. Nhưng thần lại thật sự tồn tại, chỉ là sinh linh bình thường khó mà thấy được bọn họ.”

“Ta tin là có thần, thần tên gì vậy? Cường giả Thánh Vực chiến đấu với thần tên là gì?” Hàn Sâm cố nén sự kích động trong lòng, nhìn tộc trưởng Thái Thượng hỏi.

“Ta cũng không biết, trận chiến ấy không được ghi chép tỉ mỉ, dường như đã bị cố ý xóa đi rất nhiều chỉ tiết. Chúng ta chỉ biết đại khái trận chiến đó được gọi là Thần Tai, còn vị cường giả Thánh Vực kia là Long, những thứ khác không có nhiều chỉ tiết được lưu truyền lại.”

Tộc trưởng Thái Thượng nhìn Hàn Sâm nói: “Nếu sức mạnh của Long thật sự trùng sinh trên người ngươi thì chúng ta không thể không trấn áp ngươi, để tránh việc ngươi biến thành một quái vật giết chóc tàn sát vũ trụ như trong lời nguyền.”

“Sức mạnh của Long chắc gì đã trùng sinh trên người Hàn Sâm? Có lẽ trùng sinh là chỉ bản thân Long, chẳng phải Hàn Sâm nói bên dưới rặng san hô có một thi thể quái vật ư? Hay đó mới thật sự là Long trùng sinh…” Linh Lung vội vã nói.

Tộc trưởng Thái Thượng gật đầu nói: “Thi thể và rặng san hô sẽ cùng bị trấn áp với Hàn Sâm.”

Hàn Sâm càng nghe càng thấy không ổn. Tộc Thái Thượng lại coi hắn thành quái vật mà trấn áp.

“Tộc trưởng đại nhân, ta chỉ là bị nhiễm, còn có thể cứu được. Cường giả tộc Thái Thượng như rừng, chắc chắn có cách loại bỏ hết mấy thứ trên người ta chứ?” Hàn Sâm vội vã nói.

“Chúng ta sẽ cố hết sức. Nhưng nếu không thành công thì chỉ đành trấn áp ngươi, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn.” Tộc trưởng Thái Thượng rất lý trí, phong cách làm việc là người Thái Thượng điển hình, sẽ không xử lý theo cảm tính, chỉ chọn cách thức có hiệu suất nhất xử lý vấn đề.

Hàn Sâm cũng biết, hiện giờ hắn chính là một bệnh nhân mắc bệnh †ruyền nhiễm nghiêm trọng, cách lý trí và hữu hiệu nhất là cách ly hắn, tộc trưởng Thái Thượng không hề làm sai.

Nhưng sự việc này xảy ra trên người mình lại khiến cho Hàn Sâm cảm thấy khó mà tiếp thu được, cũng cực kỳ khó chịu.

Hết chương 2754.

Chương 2755. Hy vọng giải thoát

Hàn Sâm được Cửu sư thúc tổ đưa đến một cung điện, còn tộc trưởng Thái Thượng triệu tập rất nhiều cường giả tộc Thái Thượng cùng đến biển Táng Long, muốn trấn áp rừng san hô máu và thứ chôn bên dưới.

Hàn Sâm không biết họ làm thế nào trấn áp san hô máu và thứ dưới đó. Chờ đến bốn ngày sau, tộc trưởng Thái Thượng mới mang theo những cường giả tộc Thái Thượng đi tới cung điện, trong đó cường giả cấp Chân Thần có hơn bốn người, cấp Hóa Điệp cũng có hơn mười người, đội hình có thể nói là cực kỳ mạnh mẽ.

Đáng tiếc khi họ nghiên cứu lớp vảy trên người Hàn Sâm, sử dụng đủ loại phương pháp, ngay cả thuật bóc tách cốt nhục cũng lấy ra hết rồi mà cũng không thể loại bỏ lớp vảy đó được.

Cho dù bóc tách toàn bộ huyết nhục thì khi huyết nhục tái sinh, lớp vảy vẫn có thể mọc ra như cũ.

Cả tộc Thái Thượng đều bất lực với dị biến xảy ra trên người Hàn Sâm. Điều này khiến Hàn Sâm cảm thấy cực kỳ không ổn.

Quả nhiên, cuối cùng tộc Thái Thượng vẫn quyết định trấn áp Hàn Sâm và gốc san hô máu kia riêng biệt, để tránh Hàn Sâm thật sự biến thành quái vật tàn sát vũ trụ như lời nguyền nói.

Tuy Hàn Sâm không thể tiếp thu nổi kết quả này nhưng hắn cũng biết, đây đã là kết quả khá tốt rồi. Lấy phong cách hành sự của tộc Thái Thượng, không giết chết hắn, trực tiếp bóp chết khả năng từ trong trứng nước đã tốt hơn kết quả xấu nhất mà Hàn Sâm dự đoán khá nhiều rồi.

Trong tiên cung mây mù lượn lờ, Hàn Sâm ngồi trước thềm đá trong cung điện, đờ người ngắm nhìn biển mây bên ngoài.

Tuy ở đây tựa như tiên cung nhưng thực tế lại là phía trong một món Chân Thần khí của tộc Thái Thượng. Hàn Sâm chỉ biết món Chân Thần khí này là một cái bình ngọc, được thờ phụng trước tượng thần Thủy Tổ Thái Thượng, mà hắn đã bị trấn áp bên trong bình ngọc.

Tuy hoàn cảnh có vẻ rất tốt nhưng thực tế cũng chỉ là ngục giam lớn hơn một chút thôi, hơn nữa còn là ngục giam chỉ nhốt mình hắn.

Trừ bên ngoài cung điện thì những nơi khác đều là một khoảng hỗn độn. ở đây không có bất cứ khí tức sinh mệnh nào, liên hệ với vạn vật vũ trụ cũng bị cắt đứt. Hàn Sâm ở nơi này, ngay cả tu hành cơ bản nhất cũng không thể tiếp tục được.

“Nếu tộc Thái Thượng không tìm được cách loại bỏ lớp vảy trên người †a thì chẳng phải ta sẽ bị nhốt ở chỗ này cả đời hay sao?” Hàn Sâm sắc mặt âm u nghĩ.

Tuy san hô máu đã bị tộc Thái Thượng trấn áp ở một chỗ khác, không xuất hiện bên cạnh Hàn Sâm nữa nhưng lớp vảy trên người Hàn Sâm vẫn tiếp tục sinh trưởng. Bây giờ toàn thân hắn hầu như đều đã bị những chiếc vảy nhỏ xíu bao trùm, ngoại trừ trên đầu không có sừng ra, thoạt nhìn không khác gì long thú hình người.

Trong cung điện có nước suối và đồ ăn có thể chống đói nhưng chỉ là chống đói, có thể duy trì sự sống của Hàn Sâm chứ không thể để hắn tiếp tục tu hành, càng không thể tăng cường gen của hắn được.

Thời gian đầu, thi thoảng cường giả tộc Thái Thượng còn đến đây, dùng những phương pháp mới thử tróc lớp vảy trên người hắn ra. Nhưng theo những lần thử nghiệm thất bại, số lần họ tới đây cũng ngày càng ít. Cho tới bây giờ, đã gần mười ngày rồi hàn Sâm không nhìn thấy cường giả tộc Thái Thượng xuất hiện.

Bây giờ tộc Thái Thượng không còn là trợ lực của Hàn Sâm nữa, trái lại còn biến thành cản trở của hắn. Tuy không thể xác định được Hàn Sâm có phải Long trùng sinh trong lời nguyền không nhưng lấy phong cách làm việc của tộc Thái Thượng thì chắc chắn sẽ nhốt hắn ở đây, không thể cho hắn cơ hội rời đi.

“Nếu tộc Thái Thượng đã đồng ý giúp ta đưa Bảo Nhi về Trấn Thiên Cung thì chắc sẽ không đổi ý đâu. Giờ phải xem bản thân ta chạy thoát thế nào thôi.” Hàn Sâm đã thử rất nhiều cách nhưng đều không có tác dụng gì. Nơi đây hoàn toàn cắt đứt với bên ngoài, cho dù muốn truyền tống quay về Tí Hộ Sở cũng không thể.

Muốn đến những nơi như Thần Vực lại càng không cần phải nghĩ. Nơi đây giống như một ngục giam to lớn, nhốt hắn bên trong, bất sinh bất tử.

“Sao ta lại xui xẻo vậy chứ?” Hàn Sâm thầm than thở, đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu: “Đúng rồi, có thể thử dùng món đồ kia”

Vừa nghĩ tới, Hàn Sâm lập tức chạy vào trong cung điện, đóng cửa lại.

Hàn Sâm đã ở chỗ này một thời gian, cũng có chút hiểu biết về nơi này. Vì thế giới trong bình hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, hắn không cảm ứng

được tất cả những gì bên ngoài, tộc Thái Thượng bên ngoài trừ phi tự bước vào, nếu không cũng không thấy được hắn làm gì ở bên trong. Điều này Hàn Sâm đã nghĩ cách xác minh rồi, có thể xác định chắc chắn.

Nhưng Hàn Sâm vẫn vào trong cung điện rồi mới triệu hồi ra một thứ †ừ trong tháp Thiên Mệnh. Đó là một tòa thanh đồng khí cao ba bốn mét, bốn mặt ở giữa thanh đồng khí điêu khắc bốn đầu dê, chính là Tứ Dương Phương Tôn đầy tà khí.

“Một cái đầu dê trong đó có thể đưa ta truyền tống vào thế giới giam giữ Thủy Tổ Phá Thiên. Không biết ba đầu dê khác có năng lực tương tự như vậy không? Thứ này có thể tùy ý truyền tống trong Thiên Ngoại Thiên, nói không chừng ở đây cũng sẽ có tác dụng.” Hàn Sâm cắn răng, đi tới trước một cái đầu dê, thầm cầu khẩn trong lòng rồi đặt bàn †ay bên đầu dê.

Đầu dê bị bàn tay Hàn Sâm ấn xuống, hai con kim ngư một đen một trắng bên trong lập tức bơi nhanh, quấy lên một vòng xoáy nước trong Tứ Dương Phương Tôn.

Hàn Sâm cảm nhận được một lực hút kéo cơ thể hắn bay vào trong vòng xoáy, trong lòng hết sức mừng rỡ. Tuy không biết mình sẽ bị truyền tống đến đâu nhưng bất kể thế nào sẽ luôn có một cơ hội, hắn cũng không muốn bị nhốt ở đây cả đời.

Rầm!

Khi Hàn Sâm đi ra khỏi xoáy nước, chợt phát hiện ra mình đã không còn ở trong cung điện nữa.

Vì sợ bại lộ thân phận Hàn Sâm và lớp vảy trên người, Hàn Sâm bèn mặc áo giáp Động Huyền vào. Dù có sinh vật nhận ra áo giáp Động Huyền xuất hiện thì cũng chỉ cho rằng hắn là Kim Tệ, không ai biết hắn đã trốn thoát ra từ Chân Thần khí của tộc Thái Thượng.

“Đây là nơi nào vậy?” Hàn Sâm cảnh giác quan sát xung quanh, cảnh tượng đập vào mắt khiến hắn giật nảy mình. Không nói hai lời, Hàn Sâm lập tức lấy tốc độ nhanh nhất đời mình vọt tới bên cạnh Tứ Dương Phương Tôn, ấn vào đầu dê.

Nơi Hàn Sâm đứng là một bệ đá to lớn, mà bốn phía bệ đá mỗi bên có một con dị chủng khủng bố. Dị chủng phía đông là một con vượn lớn lông trắng mặt đen, phía nam là một con quái vật đầu bò thân người, phía bắc lại là một con dị thú trông như kỳ lân, còn lại phía tây là một con quái xà chín đầu.

Bốn con dị chủng khổng lồ tản ra khí tức kinh khủng khiến lòng người run sợ. Chúng nó vây quanh bệ đá, như người khổng lồ ngồi trước bàn ăn đợi dùng bữa, mà Hàn Sâm ở trước mặt chúng nó chỉ như một cái

lạp xưởng nhỏ xinh.

Uỳnh!

Mắt thấy con vượn lớn lông trắng mặt đen đã duỗi tay về phía Hàn Sâm, cả người hắn lập tức bị hút vào trong Tứ Dương Phương Tôn. Sau đó chính là trời đất quay cuồng, chờ hắn đi ra từ trong xoáy nước, người đã trở về cung điện trong bình.

“May mà mình phản ứng nhanh. Nếu chậm nửa giây thì chắc đã trở thành đồ ăn trong miệng đám dị chủng kinh khủng kia rồi.” Hàn Sâm vỗ ngực, trấn an trái tim nhỏ bé đang đập loạn, thở phào tự lẩm bẩm.

Hết chương 2755.

Chương 2756. Nông trường của Thần

Tất nhiên Hàn Sâm sẽ không truyền tống đến nơi khủng bố như vậy lần thứ hai, ánh mắt nhìn về phía hai cái đầu dê còn lại: “Sao nơi Tứ Dương Phương Tôn truyền tống đến đều kỳ lạ và nguy hiểm như vậy?”

Nhưng bây giờ Tứ Dương Phương Tôn là hy vọng giải thoát duy nhất của Hàn Sâm, đương nhiên không thể buông tha đơn giản như vậy. Không thử

hết một lượt, hắn sẽ không cam lòng.

Cắn răng, Hàn Sâm lại ấn lên một cái đầu dê khác. Tứ Dương Phương Tôn khởi động lần nữa, Hàn Sâm bị hút vào trong.

Rầm!

Hàn Sâm bò ra ngoài từ trong Tứ Dương Phương Tôn, lập tức cảnh giác quan sát bốn phía, cũng may không xuất hiện cảnh tượng bị một đám dị chủng kinh khủng bao vây như lần trước.

Ở đây thoạt nhìn rất bình thường, vị trí của Hàn Sâm chính là một vành đai tiểu hành tinh, đập vào mắt chính là chư thiên tinh không, cách đó không xa có một ngôi sao trông cực kỳ to lơn.

Tâm mắt nhìn thoáng qua ngôi sao, phát hiện bên trên có thảm thực vật trải rộng, rõ ràng là một tinh cầu có sự sống. Hàn Sâm do dự một lát, bèn bay về phía tinh cầu.

“Ôi đệt. Chỗ này là thảo nguyên à?” Sau khi vượt qua tầng khí quyển, Hàn Sâm mới kinh ngạc phát hiện, tinh cầu này lấy địa hình thảo nguyên làm chính, hơn nữa trên thảo nguyên có thể thấy được những đàn dê ở khắp nơi, từng đàn từng đàn, bầy dê nhỏ nhất cũng phải hơn ngàn con.

Dê màu trắng, vàng, loại nào cũng có, thoạt nhìn còn không giống nhau. Đa phần đều trông như linh dương, có một số lại như sơn dương, cừu số lượng khá ít.

“Ta lạc vào bầy dê rồi sao? Đáng tiếc Miên Dương kia không ở đây, không thì có thể bảo nó phiên dịch cho ta, hỏi những con dê này xem đây rốt cuộc là chỗ nào.” Hàn Sâm có thể cảm giác được, khí tức trên người bầy dê này không mạnh lắm, e rằng cũng chỉ cấp Nam Tước là cùng, cấp Tử Tước đều rất hiếm thấy, khiến Hàn Sâm không quen lắm.

Hai đầu dê trước đó đều truyền tống hắn đến những nơi rất khủng bố. Bây giờ nhìn thấy nhiều sinh vật gà quèn như vậy, Hàn Sâm tạm thời vẫn chưa thích ứng được.

Khi Hàn Sâm sắp đáp xuống thảo nguyên, bầy dê gần đó cuối cùng cũng phát hiện ra hắn, lập tức vây quanh. Trong đó có một con dê đầu đàn đi ra, nhìn chằm chằm Hàn Sâm trên không trung kêu lên.

‘Beh”

Hàn Sâm không hiểu được tiếng dê, đang định mở Lĩnh Vực Động Huyền trực tiếp đọc tư tưởng của con dê kia, lại nghe dược nó mở miệng nói ngôn ngữ thông dụng của đại vũ trụ: “Ngoại tộc, ngươi từ đâu xông vào nông trường của Thần?”

“Có thể nói chuyện thì dễ rồi.” Hàn Sâm mừng thầm, nhìn con dê đầu đàn đáp: “Ta bị lạc đường trong tinh không, vô tình gặp phải tinh cầu này. Mong các hạ báo cho biết, đây là nơi nào, nếu được thì có thể bán cho ta một tờ bản đồ không?”

Bầy dê nghe Hàn Sâm nói xong, đều có biểu cảm ngạc nhiên rất nhân tính hóa. Chúng liếc mắt nhìn nhau, lập tức phá lên cười ha hả.

Hàn Sâm nhìn một đàn dê cười ngả trước ngả sau, cảm giác cảnh tượng này vô cùng quái dị, không khỏi nhíu mày lạnh lùng quát lên: “Có gì đáng cười chứ?”

Một con dê trong đó vừa cười vừa nói: “Nơi này là nông trường của Thần, chúng ta đều là thức ăn mà Thần nuôi. Nếu ngươi đã đến đây thì đừng hòng ra ngoài nữa, chỉ có thể trở thành đồ ăn của Thần như chúng ta thôi.”

“Ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, không ai có thể giữ lại.” Hàn Sâm lạnh giọng nói.

Bầy dê dùng ánh mắt chế nhạo nhìn Hàn Sâm, con dê kia cười lạnh nói: “Vậy giờ ngươi thử xem có thể rời khỏi nông trường của Thần không?”

“Nông trường của Thần mà ngươi nói là chỉ tinh cầu này sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Đúng vậy.” Dê đầu đàn gật đầu nói.

“Vậy có gì khó?” Hàn Sâm hơi nhích người, lập tức bay thẳng lên không trung hư tên lửa, muốn lao ra khỏi tầng khí quyển, rời khỏi tinh cầu thảo nguyên to lớn này.

Mắt thấy sắp bay ra ngoài khí quyển, lại chợt thấy tầng khí quyển phong vân biến ảo, hư không đột nhiên hóa thành một thanh cự nhận, điên cuồng chém về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghiêm mặt, lấy tay làm kiếm ngưng tụ ra một luồng kiếm quang đón lấy cự nhận.

Kengl

Kiếm quang giao kích với cự nhận, Hàn Sâm chỉ cảm thấy có một cỗ cự lực đánh tới, thân hình không khống chế nổi mà rơi xuống, hai chân chạm đến thảo nguyên trực tiếp lún xuống dưới, giãm ra một cái hố to.

Mà thanh cự nhận trong hư không cũng biến mất, dường như chưa bao giờ xuất hiện.

Hàn Sâm không khỏi nhíu mày, mà bầy dê lại bật cười nói: "Nếu đã vào đây thì chỉ có thể chấp nhận số phận, sớm muộn gì cũng trở thành đồ ăn của Thần, không ai có thể chạy thoát được."

Hàn Sâm không thèm tin đây là nông trường của Thần gì đó, trừ phi Thần là thực khách mê dê xiên, hắn nuôi nhiều dê để ăn như vậy chẳng lẽ không sợ ăn ra toàn thân mùi gây à.

Hàn Sâm ngưng mắt nhìn thiên không, nhảy lên lần nữa, bay thẳng về phía bầu trời.

Khi Hàn Sâm sắp lao ra khỏi tầng khí quyển, thanh cự nhân kia lại đột nhiên xuất hiện trong hư không, chém về phía hắn.

"Vô dụng thôi, chỉ cần đi vào nông trường của Thần thì chính là đồ ăn của Thần, không ai trốn thoát được." Dê đầu đàn lạnh lùng nhìn Hàn Sâm trên bầu trời nói.

Uỳnh!

Nhưng ngay sau đó, một đàn dê đều trợn to mắt, vẻ mặt tràn đầy sự kinh ngạc.

Hàn Sâm vốn không có ý định tránh né, một quyền đánh về phía cự nhận. Nắm tay đụng vào cự nhận trực tiếp đánh nó vỡ nát, hóa thành từng mảnh sắt vụn tan vào hư không.

"Nếu đây là sức mạnh của Thần thì Thần cũng chỉ như vậy mà thôi. Hàn Sâm thầm nghĩ, đang định bay trở về thảo nguyên hỏi đàn dê xem đây rót

cuộc là nơi nào, lại đột nhiên thấy rất nhiều thanh cự nhân xuất hiện trong hư không, tựa như đao sơn kiếm hải bao phủ toàn bộ bầu trời, hơn nữa đều đang nhắm về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm trong lòng cả kinh, không nói hai lời trực tiếp dịch chuyển tức thời quay về thảo nguyên. Lúc này hắn mới ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy vô số cự nhận bao phủ trời cao đã từ từ biến mất trong hư không, chỉ chớp mắt đã không còn bóng dáng.

Sắc mặt Hàn Sâm hơi trầm xuống, sức mạnh của một thanh cự nhận cũng đã có thể sánh ngang với một kích toàn lực của Thần Hóa Nguyên Cơ bình hường. Nhiều cự nhận như vậy cùng chém xuống, trong lúc vội vàng Hàn Sâm cũng khó mà đỡ được.

“Chúng ta đã nói rồi, nơi này chính là nông trường của Thần. Ngươi có mạnh thế nào đi chăng nữa cũng vô ích. Trong mắt của Thần, ngươi cũng chỉ là đồ ăn mà thôi.” Dê đầu đàn bĩu môi nói.

“Thần mà các ngươi nhắc đến rốt cuộc là sự tồn tại thế nào?” Hàn Sâm cũng không thèm để ý đám dê này nói gì, nhìn chằm chằm dê đầu đàn hỏi.

“Thần chính là Thần, còn có thể là tồn tại gì được nữa?” Dê đầu đàn khinh thường nói.

Hàn Sâm đang định hỏi cái gì, lại đột nhiên thấy trên không trung có một cỗ xe ngựa ngang qua, một con ngựa trắng chín đầu chín sừng kéo một chiếc xe bạch ngọc đạp không bay về phía thảo nguyên.

Một bầy dê thấy cỗ xe ngựa kia, lập tức sợ hãi nằm rạp trên đất run rẩy, dường như không có cả sức lực chạy trốn. Chúng quỳ rạp xuống, người run lên bần bật, con nào con nấy cúi đầu, hận không thể dúi đầu vào cát như đà điểu.

Hết chương 2756.

Chương 2757. Tàn sát bây dê

Hàn Sâm nhìn thoáng qua xung quanh, phát hiện nơi đây đều là thảo nguyên vô tận, vốn không có nơi nào để ẩn nấp, chỉ đành thu liễm khí †ức, núp trong bầy dê.

Con ngựa trắng chín đầu chín sừng kéo xe ngựa không bao lâu đã đáp xuống thảo nguyên. Hàn Sâm nấp trong bầy dê, ánh mắt nhìn chằm chằm cửa xe, muốn biết bên trong rốt cuộc là sự tồn tại đáng sợ đến mức nào, lại khiến cho những con dị chủng dê này sợ hãi như vậy, ngay cả dũng khí chạy trốn cũng không có, con nào con nấy nằm sấp trên đất run rẩy.

Con ngựa trắng chín đầu cuối cùng cũng dừng lại. Chỉ nghe một tiếng két, cửa xe được đẩy ra, một bóng dáng nhỏ nhắn đi ra từ trong xe. Khiến Hàn Sâm ngạc nhiên là người từ trong xe đi ra lại là một cô bé, trông dáng vẻ hình như chỉ mới mười tuổi.

“Sự tồn tại khủng bố mà đám dê này kinh sợ chắc không phải cô bé này chứ?” Tâm mắt Hàn Sâm không rời khỏi cửa xe, cho rằng bên trong còn có sinh vật khác đi xuống.

Ai ngờ trong xe chẳng còn ai cả, chỉ có một cô bé đi xuống, mang theo một con dao nhọn, đi về phía đàn sơn dương gần đó.

Hàn Sâm lặng lẽ đánh giá cô bé. Thoạt nhìn nàng chỉ chừng mười tuổi nhưng không biết vì sao, Hàn Sâm cứ cảm thấy giữa chân mày nàng có dấu vết năm tháng.

“Thiên tộc ư?” Dựa trên khí tức trên người cô bé và một vết dựng thẳng trên trán, Hàn Sâm đoán cô bé này hình như là một Thiên tộc, nhưng cũng không loại trừ trường hợp là tộc Thái Thượng. Dù sao hai tộc có chung nguồn gốc, chỉ là huyết mạch của tộc Thái Thượng thuần khiết hơn mà thôi.

Cô bé mang theo dao nhọn tới trước bầy dê, xòe bàn tay ra xoa đầu một con sơn dương trước mặt, than thở nói: “Dê con à dê con, ta cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Nếu ngươi muốn báo thì cứ tới tìm ta là được, đừng có tìm lộn người nhé.”

Nói rồi, dao nhọn trong tay cô bé lập tức đâm vào lồng ngực sơn dương, một đao chí mạng, máu tươi chảy ra theo con dao nhọn của nàng.

Kỳ lạ là, máu tươi không rơi trên mặt đất mà bị dao nhọn trong tay nàng hấp thu hoàn toàn. Chỉ trong nháy mắt, máu tươi của con sơn dương kia đã bị hút khô, trở thành một cỗ thây khô, mà máu dê lại bị dao nhọn nuốt sạch, khiến con dao biến thành màu đỏ sậm, tản ra khí tức huyết tinh dày đặc.

Giết một con sơn dương xong, cô bé lại đi đến chỗ con sơn dương thứ hai. Sơn dương vẫn quỳ rạp trên đất run rẩy, hoàn toàn không dám phản kháng. Bị cô bé nắm lấy, nó rít lên, mũi dao thọc vào lồng ngực, hút khô toàn bộ con sơn dương thứ hai.

Hàn Sâm nhìn mà rùng mình. Cô bé cứ thế giết chết từng con dê một, không có bất cứ con nào dám phản kháng, dường như đang xếp hàng chờ chết. Chẳng bao lâu sau, cô bé đã giết hơn một trăm con sơn dương, con dao nhọn cũng biến thành màu đỏ tươi như máu, máu bên trên dường như có thể nhỏ xuống bất kỳ lúc nào.

Mùi máu tanh nồng nặc, Hàn Sâm ở xa cách mấy ngàn mét vẫn có thể ngửi thấy được, khiến hắn có xúc động muốn nôn mửa.

“Con dao này có vấn đề…” Hàn Sâm nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào con dao trong tay cô bé.

Khí tức của cô bé không mạnh lắm như khí tức trên con dao lại cực kỳ khủng bố, quỷ dị, vượt xa bản thân cô bé.

Về lý thuyết, con dao nhọn kinh khủng như vậy không phải một cô bé bình thường có thể nắm trong tay. Nhưng nàng lại có thể khống chế dao nhọn này một cách tự nhiên mà không bị sức mạnh của con dao phản phệ lại, thật là kỳ lạ.

Dù là Hàn Sâm, trước khi hắn thăng cấp Thần Hóa cũng rất khó phát huy một trăm phần trăm uy lực của dị bảo Thần Hóa. Cô bé cầm con dạo mạnh mẽ như vậy lai có thể sử dụng rất tùy ý, dễ dàng phát huy ra uy năng của dao nhọn, đao đao chí mạng, giết dê không cần đến nhát dao thứ hai, thật là kỳ lạ.

“Bầy dê ở đây chắc là sợ con dao này nhỉ?” Hàn Sâm suy đoán như vậy nhưng cũng không dám khẳng định, nhìn chằm chằm vào con dao nhọn

quan sát.

Đó là một con dao nhỏ chuôi gỗ lưỡi sắt, chuôi gỗ dài mười lăm phân, không biết chế tạo từ gỗ gì, lúc này đã biến thành màu đỏ sậm ngả đen, thân dao dài một xích, dạng lưỡi liềm, vì hút một lượng lớn máu tươi nên đã ướt sũng đỏ thẫm, dường như máu loãng bên trên có thể nhỏ xuống bất cứ lúc nào.

Dao nhọn có cán nhưng không có kiếm cách, dao như vậy dường như không phải vũ khí dùng để chiến đấu mà giống như dao kéo mà đầu bếp hay đồ tể sử dụng.

Đột nhiên, cõi lòng Hàn Sâm run rẩy. Có lẽ hấp thụ máu tươi quá nhiều, dưới ánh mặt trời, Hàn Sâm mơ hồ thấy được trên thân dao tản ra một luồng huyết quang. Huyết quang bốc lên như một hư ảnh ma quỷ huyết sắc nương theo thân dao. Sơn dương mà cô bé giết chết càng nhiều, máu tươi hấp thu cũng càng nhiều, ma quỷ huyết sắc trên lưỡi dao cũng càng trở nên khủng bố.

Chờ cô bé kia giết gần hết hơn một ngàn con sơn dương, hư ảnh trên dao nhọn hầu như đã ngưng tụ thành huyết diễm mà mắt thường có thể thấy được.

“Quả nhiên, bầy dê đang sợ hãi con dao kia chứ không phải cô bé cầm con dao. Nhưng kỳ lạ thật đấy, một bé gái nhỏ yếu như vậy sao có thể khống chế được con dao kinh khủng đó mà sức mạnh trên con dao không phản phệ lại nàng?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm con dao lâm vào trầm tư.

Đột nhiên, Hàn Sâm hơi rùng mình. Có lẽ vì hắn nhìn vào con dao quá chăm chú, không cố ý thu tầm mắt lại, hư ảnh ma quỷ huyết sắc trên con dao dường như đã phát giác sự hiện diện của hắn. Thân hình như huyết ảnh chợt quay lại, con mắt trống không như huyết diễm nhìn chằm chằm về phía Hàn Sâm.

Kengl

Không đợi Hàn Sâm hành động, dao nhọn đã phát ra tiếng kêu quái dị. Sau đó chỉ thấy con dao tự động bay đi, kéo theo cơ thể của cô bé vọt về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm có thể thấy rõ hư ảnh ma quỷ huyết sắc bám vào thân dao đang giương nanh múa vuốt với hắn, dường như muốn nuốt chửng hắn.

Cô bé bị dao nhọn kéo về phía Hàn Sâm, rất nhanh đã thấy được Hàn Sâm trong bầy dê. Trong khoảnh khắc nhìn thấy hắn, cô bé chợt ngây người, sau đó lộ vẻ kinh ngạc.

Hàn Sâm vốn đang chuẩn bị ứng chiến, ai ngờ cô bé kia lại cầm lấy chuôi dao bằng hai tay, dùng hết sức lực toàn thân, muốn ngăn cản dao nhọn đâm về phía Hàn Sâm.

Nhưng sức lực của nàng quá nhỏ bé, mà dao nhọn lại quyết ý giết chết Hàn Sâm. Hai tay cô bé nắm thật chặt kéo lại cũng không thể ngăn cản dao nhọn nhằm về phía Hàn Sâm, ngược lại thân hình nhỏ gầy của nàng lại bị dao nhọn lôi đi.

Hàn Sâm khế nhíu mày. Khi hắn chuẩn bị ra tay, cô bé kia lại cắn răng cầm lấy lưỡi dao. Lưỡi dao sắc bén lập tức cắt đứt bàn tay nàng, máu tươi chảy xuống theo lưỡi dao. Dao nhọn hấp thu máu nàng, dần dần

yên tĩnh lại.

Ma quỷ huyết ảnh trên dao nhọn như bị một sức mạnh nào đó áp chế, hư ảnh đột nhiên phai nhạt đi rất nhiều.

“Thảo nào nàng có thể sử dụng dao nhọn quỷ dị này, ra là vì thể chất của nàng đặc biệt, có quan hệ sinh khắc nào đó với con dao này.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Từ hành động của cô bé, dường như nàng không thái độ thù địch với Hàn Sâm. Hàn Sâm bèn đi thẳng về phía cô bé, vừa đi vừa hỏi: “Em gái này, ngươi tên là gì thế?”

“Đi mau, mau rời khỏi đây.” Cô bé nắm dao nhọn, vội vã nói.

Hết chương 2757.

Chương 2758. Nuôi đao

“Sao phải đi?” Hàn Sâm dừng bước, nhìn cô bé hỏi.

“Ta sắp không khống chế nổi nó nữa… Nó sẽ giết ngươi đấy… Đi mau…” Cô bé tỏ vẻ sốt sắng nói.

Hàn Sâm nhìn bàn tay cầm dao của cô bé đang không ngừng chảy máu, máu của nàng ngưng tụ trên lưỡi dao mới khiến cho khí tức trên con dao hơi thu liễm lại nhưng nó vẫn chưa hoàn toàn biến mất, vẫn đang run rẩy kêu ông ông trên tay cô bé, dường như chỉ cần máu của cô bé vừa trôi hết, nó sẽ lập tức lao về phía Hàn Sâm.

“Giờ ta đi ngay đây. Có thể nói cho ta biết làm sao để rời khỏi tỉnh cầu này không? Với lại, ngươi tên là gì?” Hàn Sâm biết nếu mình còn không đi thì sẽ hại đến cô bé này, cho nên vừa nói vừa lui, dự định cách xa nơi này ra.

Cô bé lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, ngươi cố gắng đi khỏi đây thật xa là được.”

“Được rồi. Ngươi tên là gì?” Cuối cùng Hàn Sâm hỏi một câu.

“Cô Uyển Nhi. Ngươi đi mau đi, cách nơi này càng xa càng tốt, tìm một chỗ trốn đi, chờ ta rời đi rồi quay lại.” Cô bé nói.

Hàn Sâm đã chuẩn bị xoay người rồi nhưng nghe được lời của cô bé lại ngẩn ra ở đó, kinh ngạc nhìn cô bé hỏi: “Ngươi tên là Cô Uyển Nhi? Cô Trúc là gì của ngươi?”

Hàn Sâm từng nghe Cô Trúc kể, em gái hắn tên là Uyển Nhị, vì cầu nguyện với Thần mà bị Thần mang đi. Đó là chấp niệm mà Cô Trúc Vĩnh viễn không buông xuống được.

Nếu Hàn Sâm nhớ không sai, khi em gái Cô Trúc bị đưa đi chắc phải chừng mười tuổi. Đã qua nhiều năm như vậy, Cô Uyển Nhi hẳn là phải trưởng thành rồi mới đúng. Cho nên Hàn Sâm không dám khẳng định cô bé này có phải em gái Cô Trúc hay không.

“Ngươi… Ngươi quen anh trai ta sao… Cô Uyển Nhi ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm.

“Đâu chỉ quen biết, còn là bạn thân nữa đó. Sao ngươi lại ở đây? Đây rốt cuộc là chỗ nào vậy?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm dao nhọn trên tay Uyển Nhi rồi xoay người quay lại.

Nếu không phải quen biết thì thôi. Giờ biết cô bé này chính là em gái của Cô Trúc, hắn không thể bỏ đi như vậy được.

“Đây là nông trường của thần, nơi thanh Thần chi đao này ăn uống. Ta bị Thần đưa đến nơi này, phụ trách chăm sóc cho Thần chỉ đao…” Cô Uyển Nhi nhanh chóng thuật lại cảnh ngộ của mình: “Anh trai ta có khỏe không?”

Cô Uyển Nhi nói rất đơn giản nhưng Hàn Sâm vẫn nghe ra được, sau khi nàng bị Thần mang đi, Thần bèn đưa nàng tới đây, đồng thời giao dao nhọn cho nàng, để nàng phụ trách chiếu cố việc ăn uống của Thần chi đao.

Cách Thần chi đao ăn uống chính là hút máu của sinh vật. Nơi đây chỉ là một tinh cầu trong số nông trường của Thần, để Thần chi đao hấp †hu máu của các loại dị chủng khác nhau.

Cô Uyển Nhi chỉ nói như vậy nhưng Hàn Sâm lại nhạy cảm nhận ra được nàng còn chưa nói hết mọi chuyện.

“Trừ máu của những dị chủng này, nó còn cần máu của ngươi đúng?” Hàn Sâm nhìn Cô Uyển Nhi hỏi.

Cô Uyển Nhi do dự một lát mới miễn cưỡng cười nói: “Đúng ậy, mỗi ngày ta đều cần đút cho nó một ít máu. Nhưng ngươi yên tâm đi, ta có thể xác không già không chết, chỉ cần ngủ một lát, cơ thể sẽ khôi phục lại ngay, không sao cả. Mà anh trai ta vẫn khỏe chứ? Nếu ngươi ra ngoài thì đừng nói cho hắn biết từng gặp được ta ở đây có được không?”

“Không khỏe.” Sắc mặt Hàn Sâm rất khó coi.

Cô Uyển Nhi nói rất nhẹ nhàng nhưng Hàn Sâm hiểu được như vậy tàn nhẫn thế nào. Thần mang Cô Uyển Nhi tới đây, ban cho nàng thân thể không già không chết, chính là để cho nàng dùng máu của mình nuôi con dao nhọn này. Đó vốn không phải là Thần chỉ đao gì, mà là một thanh đao ma quỷ hút máu người.

Cô Uyển Nhi trở thành nô lệ cung cấp huyết dịch, mỗi ngày đều phải không ngừng dâng hiến máu của mình cho ma quỷ, muốn chết cũng không được.

“Sao lại không khỏe? Anh trai ta làm sao rồi? Thần đã đồng ý với ta, chỉ cần ta nuôi đao giúp hắn, hắn sẽ khiến anh trai ta phấn chấn lên lần nữa…” Sắc mặt Cô Uyển Nhi tái nhợt, vội vã la lên.

Vì trên tay nàng không ngừng chảy máu, cơ thể nhỏ bé của nàng vốn chẳng có bao nhiêu máu, chảy tới bây giờ, cơ thể đã sắp không chịu nổi nữa.

“Không có ngươi, thế giới chẳng có nghĩa lý gì với hắn hết.” Hàn Sâm tới trước mặt Cô Uyển Nhị, duỗi tay định bắt lấy con dao nhọn: “Đưa dao cho ta.”

“Không được đâu, ngươi đi mau, nó sẽ giết ngươi mất…” Cô Uyển Nhi liên tục lùi vê sau.

Hàn Sâm biết Cô Uyển Nhi không nói sai. Lúc trước hắn cảm nhận được khí tức trên dao nhọn, chỉ biết con dao này cực kỳ khủng bố. Cho nên ngay từ đầu Hàn Sâm mới chuẩn bị rời đi, không muốn mạo hiểm gì.

Nhưng biết cô bé này là em gái Cô Trúc, mỗi ngày lại phải chịu dày vò như vậy, hắn không thể xoay người bỏ đi được. Bất kể thế nào cũng phải thử xem, hy vọng mình có thể mang theo Cô Uyển Nhi cùng rời khỏi đây.

“Nó không giết chết được ta đâu.” Thân hình Hàn Sâm vừa lay động đã đến trước mặt Cô Uyển Nhi, duỗi tay đẩy tay nàng ra, cầm lấy con dao nhọn hút máu này, nắm chặt trong tay.

Dao nhọn bị đoạt đi, Cô Uyển Nhi kinh hãi, gấp gáp nói: “Mau đưa nó cho ta, đó là Thần chi đao, nó đáng sợ lắm, sẽ giết chết ngươi đấy…”

Hàn Sâm lại không để ý đến Cô Uyển Nhi, nắm lấy chuôi dao, ánh mắt nhìn chằm chằm lưỡi dao. Mất đi máu tươi Cô Uyển Nhi cung cấp, vết máu trên dao nhọn dần biến mất, hư ảnh như ma quỷ huyết sắc lại bay lên, tựa như dã thú cắn người nhìn chằm chằm Hàn Sâm cầm dao, thân dao run lên không ngừng trong tay Hàn Sâm.

Khi con dao nhận ra người cầm đang cầm nó là Hàn Sâm, huyết quang lập tức tỏa ra. Lấy sức mạnh của Hàn Sâm lại không thể nắm nổi chuôi dao, để dao nhọn tuột tay bay ra ngoài.

Hư ảnh ma quỷ huyết sắc trên con dao ngưng tụ thành hư thể như huyết diễm, thoạt nhìn như đường nét con người, lại như hỏa diễm chập chờn bất định. Hư ảnh cầm lấy con dao, một đôi quỷ nhãn đỏ máu nhìn chằm chằm Hàn Sâm, tràn đầy giết chóc và huyết ý.

VùI

Huyết ảnh hơi động đậy, dao nhọn đã đột phá hư không, mang theo khí tức huyết tinh vô biên đâm về phía Hàn Sâm.

“Đừng giết hắn…” Cô Uyển Nhi biến sắc, giang hai tay ra chắn trước mặt Hàn Sâm.

Không đợi dao nhọn tới gần, Hàn Sâm đã túm lấy cô bé, đẩy nàng ra

phía sau mình, đồng thời đánh một quyền lên dao nhọn, nói: “Nhớ cho kỹ, bất kể nơi nào, bé gái đều nên đứng sau lưng đàn ông để được che chở, chứ không phải chắn trước người đàn ông. Như vậy sẽ khiến đàn

ông rất tổn thương đấy. Uỳnh!

Trong lúc nói chuyện, quyền và dao nhọn đã va vào nhau, huyết diễm chập chờn, quyền lực tan vỡ. Thảo nguyên bốn phía bị sóng xung kích kinh khủng nổ tung, tạo thành một cái hố lớn.

Sóng xung kích lan đến bầy dê xung quanh, không ít con bị nổ tung cơ thể, hóa thành sương máu bay đầy trời.

Tuy Hàn Sâm không bị đánh lui nhưng huyết khí trong lồng ngực cũng sôi trào, hầu như không nhịn nổi mà phun ra máu tươi nhưng bị hắn cưỡng chế dẫn xuống.

“Grừ!” Hàn Sâm như dã thú bị tử vong uy hiếp, phát ra tiếng gầm nhẹ. Ngay sau đó, bốn loại thuật gen trong cơ thể hắn đồng thời vận chuyển, hợp thành một thể với Chú Ngữ, tiến vào trạng thái chiến thể Dị Chủng Hóa.

Hết chương 2758.

Chương 2759. Đao đao thấy máu

Hàn Sâm thể Dị Chủng Hóa tản ra khí diễm màu đen, như ma quỷ chui ra từ địa ngục, cách không nhìn ma quỷ huyết sắc nắm dao nhọn, như hai con ác ma giằng co.

“Đi xa ra. Chỗ này là chiến trường của đàn ông, không thích hợp với ngươi.” Hàn Sâm nhìn chằm chằm ma quỷ huyết sắc nói.

Khi bốn loại thuật gen kết hợp, sức mạnh của Lĩnh Vực Động Huyền được đẩy cao lên gấp rất nhiều lần. Hàn Sâm phát hiện ra thanh Thần chi đao này vốn không phải một cây đao mà là một dị chủng, dị chủng có hình thái thanh đao và linh hồn của đao.

Hàn Sâm cũng không rõ đẳng cấp của dị chủng này ra sao, vì sức mạnh của nó đã vượt qua phạm vi nhận biết của Hàn Sâm.

Hư ảnh như ma quỷ huyết sắc nhìn chằm chằm Hàn Sâm, huyết mang trên đao nhọn sôi trào, ngay cả không gian xung quanh cũng bị huyết mang quỷ dị kia bóp méo, khiến người ta không thể thấy rõ được bản thể của thanh đao, chỉ có thể nhìn thấy một luồng quang nhận do đao mang ngưng tụ thành bị hư ảnh nắm trong tay.

Ngay sau đó, hư ảnh và lưỡi đao cùng động đậy, lướt qua hư không như ráng mây buổi chiều tà, chém về phía Hàn Sâm.

Sức mạnh toàn thân Hàn Sâm bạo phát, lập tức dịch chuyển đến phía sau hư ảnh, một quyền đánh lên hư ảnh như ma quỷ huyết sắc.

Nhưng ma quỷ huyết sắc dường như không nhìn thấy Hàn Sâm dịch chuyển tức thời rời khỏi, một đao kia vẫn tiếp tục chém lên chỗ mà Hàn Sâm đứng vừa rồi.

Tuy trong lòng Hàn Sâm rất hoài nghi nhưng vẫn đánh một quyền xuống. Đây là cơ hội tốt dành cho hắn, đương nhiên không thể vì nghỉ ngờ mà buông tha được.

Rắc!

Nhưng nắm đấm của Hàn Sâm còn chưa đánh lên người ma quỷ huyết sắc thì lồng ngực lại đột nhiên bị bổ ra một vết thương, xương sườn bị chém đứt, lộ ra huyết dịch và nội tạng được tinh hóa bên trong.

“Chuyện gì xảy ra vậy… Sao ta lại trúng đao…” Sắc mặt Hàn Sâm cực kỳ khó coi, hắn không hề phát hiện ra mình trúng đao như thế nào.

Vừa rồi hư ảnh ma quỷ huyết sắc không hề xoay người, lại càng không vung đao về phía Hàn Sâm sau lưng nhưng Hàn Sâm lại trúng đao, thật là kỳ lạ.

Không kịp nghĩ nhiều, hắn trực tiếp triệu hồi Trường Sinh Cù ra. Trường Sinh Cù quấn lên người Hàn Sâm, phóng ra xích Trật Tự trường sinh, nhanh chóng chữa trị vết thương trên người Hàn Sâm.

Ma quỷ huyết sắc lại chém một đao về phía Hàn Sâm, mang theo máu và sự điên cuồng.

Hàn Sâm biết sức mạnh sau khi Dị Chủng Hóa của mình vẫn kém hơn ma quỷ huyết sắc rất nhiều. Hơn nữa hắn cũng muốn biết rốt cuộc mình đã trúng đao thế nào. Cho nên hắn không đỡ một đao này mà dịch chuyển tức

thời lần nữa, song lúc này vị trí mà hắn dịch chuyển tới không phải lại gần ma quỷ huyết sắc mà là cách xa nó, kéo ra một khoảng cách.

Rắc!

Hàn Sâm cách ma quỷ huyết sắc ít nhất trên trăm mét, ánh đao cũng không chém về phía vị trí của Hàn Sâm đang đứng nhưng đỉnh đầu của hắn lại bị chém trúng, xương sọ bị bổ ra một vết nứt, ngay cả đại não cũng lộ ra, đau đớn khiến mặt Hàn Sâm trắng bệch.

"Quả nhiên…" Tuy chịu phải một đòn rất nghiêm trọng nhưng không phải không có thu hoạch, cuối cùng hàn Sâm cũng hiểu được tại sao mình thụ thương.

Khi ánh đao huyết sắc chém vào chỗ hắn vừa đứng, nơi đó đột nhiên xuất hiện một huyết ảnh nhàn nhạt. Đường nét của huyết ảnh thoạt nhìn chính là dáng vẻ của Hàn Sâm, ánh đao huyết sắc chém lên huyết ảnh, cơ thể Hàn Sâm cũng phải chịu tổn thương theo.

"Là sức mạnh thời gian hay không gian nhỉ? Hoặc là mỗi thứ có một ít?" Vết thương của Hàn Sâm khép lại rất nhanh dưới sức mạnh của Trường Sinh Cù, vết thương ở mức độ này còn chưa lấy mạng được hắn.

Nhưng rõ ràng ma quỷ huyết sắc còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng của hắn. Hắn đã sử dụng gia cố Vĩnh Hằng với cơ thể mình, dưới sự tăng cường của gia cố Vĩnh Hằng, dù là Thần Hóa cấp Lột Xác cũng không tổn thương được chiến thể Dị Chủng Hóa của hắn.

Huống chỉ trên người hắn còn mọc lên lớp long lân có khả năng miễn dịch sức mạnh, khó mà bị phá hủy.

Ánh đao huyết sắc không chém trúng cơ thể thật của hắn lại có thể cắt đứt cả áo giáp, lân phiến và xương cốt của hắn, đây là sức mạnh kinh khủng đến cỡ nào.

Ma quỷ huyết sắc không suy nghĩ nhiều như Hàn Sâm, lại bùng lên mang theo sát khí vô biên. Nơi ánh đao đi qua, không gian sinh ra sự gấp khúc quỷ dị, dường như có một tia máu vặn vẹo uốn lượn xung quanh ánh đao.

Lúc này Hàn Sâm không chọn dịch chuyển tức thời tránh né nữa mà triệu hồi khiên Medusa ra, định trực tiếp ngăn cản một đao này của ma quỷ huyết sắc.

Sức mạnh của ma quỷ huyết sắc quá kỳ lạ, tránh né rõ ràng là vô dụng, Hàn Sâm chỉ có thể đón đỡ trực tiếp.

Nhưng ngay giây sau, lồng ngực Hàn Sâm đã phun ra máu tươi, cả người bị đánh bay ra ngoài, phi trên không trung mấy ngàn mét, sau đó rơi xuống thảo nguyên như một tảng thiên thạch.

Hàn Sâm ngã xuống một cái hố hình tròn khổng lồ, áo giáp trước ngực bị bổ ra, lộ ra máu thịt bên trong, lớp vảy và xương sườn, xương ức đều bị chém làm đôi.

Mà khiên Medusa trong tay Hàn Sâm lại hoàn toàn không tổn hại gì. Hàn Sâm thấy được, một đao kia rõ ràng chém lên khiên Medusa nhưng khiên Medusa lại không thể ngăn cản được ánh đao.

Ánh đao quỷ dị như u linh xuyên qua khiên Medusa, trực tiếp chém lên lồng ngực Hàn Sâm.

Thân hình ma quỷ huyết sắc lóe lên, một đao tiếp một đao điên cuồng chém ra. Bất kể Hàn Sâm né tránh hay đón đỡ đều là vô ích dưới ánh đao của ma quỷ huyết sắc. Mỗi đao đều chém lên người hắn, khiến máu tươi trên cơ thể Hàn Sâm không ngừng trào ra, vết đao trên người ngày càng nhiều.

Nếu không phải có Trường Sinh Cù liên tục chữa trị cho cơ thể hắn thì e rằng Hàn Sâm đã bị loạn đao phân thây từ lâu.

Dù vậy, tốc độ chữa trị của Trường Sinh Cầu vẫn không theo kịp tốc độ bị thương của Hàn Sâm, thường thường một vết thương chưa trị hết, Hàn Sâm đã trúng thêm vài đao.

Mạnh, vô cùng mạnh, mạnh đến mức khiến người ta không nhìn ra được chút hy vọng nào.

“Chạy mau đi… Ngươi sẽ chết mất…” Cô Uyển Nhi ở gần xe ngựa hét lên với Hàn Sâm. Cuộc chiến của Hàn Sâm với ma quỷ huyết sắc gây nên sóng xung kích sức mạnh khủng bố nhưng không thể lan đến gần xe ngựa được. Dường như có một cỗ sức mạnh kỳ dị bảo vệ xe ngựa, sóng xung kích lan đến gần xe ngựa sẽ tự động tản đi.

Sao Hàn Sâm lại không muốn chạy trốn chứ? Nhưng hắn chẳng có cơ hội nào hết, cho dù hắn có sử dụng dịch chuyển tức thời cũng vô ích, vẫn sẽ bị ma quỷ huyết sắc chém trọng thương. Hơn nữa tinh cầu này dường như bị sức mạnh kết giới nào đó vây khốn, tiến vào thì dễ chứ muốn đi ra ngoài lại phải phá vỡ kết giới, nếu không dịch chuyển tức thời cũng chẳng làm được gì.

Sức mạnh của đao kia thật sự quá quỷ dị. Bất kể Hàn Sâm làm gì cũng sẽ bị chém trúng cơ thể.

Điều duy nhất khiến Hàn Sâm cảm thấy may mắn là sức mạnh của ma quỷ huyết sắc còn chưa đủ để chém chết hắn bằng một đao, nếu không hắn còn chẳng có đường sống mà vật lộn với nó.

Rắc!

Lại một đao chém trúng cơ thể Hàn Sâm. Hàn Sâm còn chưa nhìn rõ mình trúng đao thế nào thì vai phải đã bị chém suýt đứt lìa.

Đột nhiên, huyết quang trên cơ thể hắn bắn ra, lớp vảy màu đen sinh trưởng điên cuồng, vậy mà mọc xuyên qua cả áo giáp, nhanh chóng vây lấy cơ thể Hàn Sâm và áo giáp vào bên trong.

Còn không chờ Hàn Sâm làm rõ chuyện gì đang xảy ra đã cảm nhận được chấn động không gian truyền tới. Chỉ thấy một luồng huyết quang bắn ra từ trong hư không, lơ lửng trước mặt Hàn Sâm, hóa ra là một cây san hô máu hệt như huyết long.

Hết chương 2759.

Chương 2760. Trùng sinh

“Không phải san hô máu bị tộc Thái Thượng phong ấn rồi sao? Sao nó lại xuất hiện ở đây?” Trong lòng Hàn Sâm vừa nghi ngờ vừa ngạc nhiên. Hắn dùng Tứ Dương Phương Tôn mới đến được đây, san hô máu bị phong ấn tới đây bằng cách nào?

Trong lúc Hàn Sâm đang suy tư, cánh tay trái đã động đậy. Dường như huyết dịch trong cánh tay đang điều khiển cơ thể, không cần qua não bộ của Hàn Sâm ra lệnh đã đưa tay ra, tự nhiên mà bắt lấy san hô máu trước mặt.

Hàn Sâm giật nảy mình nhưng không thể ngăn cản được nữa, tay trái của hắn đã vững vàng bắt lấy đầu rồng của san hô máu.

“Cao thủ Thánh Vực kia muốn mượn xác ta trùng sinh thật đấy hả?” Hàn Sâm kinh hãi trong lòng, chỉ thấy cơ thể và san hô máu đồng thời †ỏa ra huyết quang.

Càng khiến Hàn Sâm đau đầu là lúc này, ngay vào thời khắc chiến đấu quan trọng, hắn lại mất đi sự khống chế với cơ thể. Giờ mà ma quỷ huyết sắc đánh tới là hắn toi mạng luôn.

“Đại ca à, ngươi có muốn đoạt xá cũng đâu cần chọn lúc này chứ?” Hàn Sâm đột nhiên phát hiện, ma quỷ huyết sắc lại không đánh tới. Nó đứng cách đó không xa, dường như hơi ngờ vực đánh giá Hàn Sâm.

Bùm!

Huyết quang trên người Hàn Sâm phóng ra. Nhưng không giống trong tưởng tượng của hắn, huyết quang đang trào ra từ trong cơ thể hắn chảy về phía san hô máu trong tay.

Theo huyết quang chảy vào trong san hô máu, lớp vảy đen trên người Hàn Sâm trở nên mỏng dần và nhạt đi, tựa như đang thoái hóa.

“Chuyện gì xảy ra vậy… Chẳng lẽ không phải là đoạt xá mà hút khô ta à?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào san hô máu, chỉ thấy khi san hô máu hình rồng hấp thu huyết quang trên người Hàn Sâm, đột nhiên xảy ra biến hóa kỳ dị. San hô máu vốn là vật chết dần biến thành hình thái của con người.

Không, phải nói là hình thái như con người mới đúng. Đầu rồng dần hóa thành đầu người, cơ thể cũng phân hóa ra cánh tay nhưng phần đuôi lại duy trì dáng dấp vốn có.

Theo sự biến hóa của san hô máu, lớp vảy đen trên người Hàn Sâm dần biến mất, khôi phục lại hình dạng vốn có của hắn, dường như có vật gì đó được hút ra từ trong cơ thể hắn.

“Chờ đã. Sao hình dạng mà san hô máu biến thành trông quen mắt thế nhỉ… Cổ Huyết Long Nữ… Đây chẳng phải dáng vẻ của Cổ Huyết Long

Nữ hay sao?” Hàn Sâm nhìn quái vật nửa rồng nửa người hóa thành từ san hô máu, cuối cùng mới nghĩ ra vì sao lại trông quen mắt.

Huyết san hô lúc này đã biến thành đầu người đuôi rồng, trên mình khoác long lân, đỉnh đầu mọc sừng rồng, chính là Cổ Huyết Long Nữ sống sờ sờ bước ra từ bức tranh trên lưng hắn. Song Cổ Huyết Long nữ kia là vảy bạc, mà con này thì toàn thân màu máu.

“Ta hiểu rồi. Thảo nào san hô máu lại đi theo ta, hóa ra là trên lưng ta có bức tranh Cổ Huyết Long Nữ. Nếu chủ nhân san hô máu là tộc Cổ Huyết Long Nữ thì nàng đang mượn sức mạnh của bức tranh Cổ Huyết Long Nữ trên lưng ta trùng sinh mà không phải đoạt xá cơ thể ta.” Hàn Sâm đột nhiên ngộ ra.

Tuy không biết sự thật ra làm sao nhưng Hàn Sâm cảm thấy chắc mình đã đoán đúng tám chín phần mười rồi.

Khi lớp vảy đen trên người Hàn Sâm hoàn toàn biến mất, san hô máu cũng biến thành dáng dấp của Cổ Huyết Long Nữ. Nàng cứ đứng yên trong hư không như vậy, nhắm hai mắt lại, tựa như một pho tượng thần Long Nữ.

“Hóa ra cao thủ Thánh Vực phái đến tộc Thái Thượng là một Cổ Huyết Long Nữ, vậy là giải thích được mọi chuyện rồi.” Cơ thể Hàn Sâm được trả lại tự do, nhìn Cổ Huyết Long Nữ đứng trong hư không, nhất thời không biết là phúc hay họa.

Nhưng ma quỷ huyết sắc không có tính kiên nhẫn tốt như Hàn Sâm. Thấy Cổ Huyết Long Nữ vẫn đứng trong hư không không nhúc nhích, như một pho tượng chết, huyết diễm trên người nó bùng lên, một đao chém về phía cổ của Cổ Huyết Long Nữ.

“Cẩn thận!” Hàn Sâm sợ Cổ Huyết Long Nữ còn chưa tỉnh lại, dùng hết sức lực thét lên, định đánh thức Cổ Huyết Long Nữ.

Tuy không biết Cổ Huyết Long Nữ là địch hay là bạn nhưng ma quỷ huyết sắc chắn chắn là địch không thể nghi ngờ được. Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn bè, mà bây giờ Hàn Sâm đương nhiên không hy vọng Cổ Huyết Long Nữ còn chưa tỉnh lại đã bị giết chết.

Mắt thấy ánh đao huyết sắc sắp chém lên cổ của Cổ Huyết Long Nữ nhưng Cổ Huyết Long Nữ vẫn nhắm mắt đứng đó, không có chút phản ứng nào.

Hàn Sâm biết sự lợi hại của một đao kia, muốn cản cũng không cản nổi. Nếu Cổ Huyết Long Nữ không phòng bị gì mà trúng một đao này, chỉ sợ sẽ không chịu nổi.

Đúng lúc này, Cổ Huyết Long Nữ cuối cùng cũng mở mắt. Hàn Sâm chưa từng thấy đôi mắt nào như vậy, trong đó có vô số vì sao chuyển động, dường như bên trong có một khoảng tinh không trong trẻo, khiến cho người ta vừa nhìn vào đã bị sự trong veo và bát ngát đó chinh phục.

“Đôi mắt của người là chốn về vĩnh hằng của ta.” Trước đây Hàn Sâm vẫn không hiểu những lời này có ý gì, không rõ tại sao những thanh niên văn nghệ kia lại cảm thán như vậy. Cho tới hôm nay gặp được đôi mắt của Cổ Huyết Long Nữ, hắn mới hiểu thấu ý nghĩa chân chính của nó.

Cổ Huyết Long Nữ chỉ bình tĩnh nhìn ma quỷ huyết sắc. Trong nháy mắt khi ánh đao quét tới, một cánh tay nàng giơ lên, ngón tay như ngọc điểm ra.

Uỳnh! Một chùm sáng trực tiếp bắn ra từ đầu ngón tay.

Trong giây lát đã phá tan ánh đao huyết sắc và cả hư ảnh ma quỷ huyết sắc, lộ ra chân thân của con dao nhọn kia.

Dao nhọn bị đánh trúng như cối xay gió, xoay tròn bay ra ngoài, đập xuống thảo nguyên tạo thành một cái hố lớn, không biết rốt cuộc sâu bao nhiêu.

"Mạnh quá!" Hàn Sâm thầm kinh hãi. Dị chủng quái dị như con dao nhọn này rất có thể là sự tồn tại hùng mạnh cấp Phá Kén, vậy mà lại bị một ngón tay của Cổ Huyết Long Nữ tùy tiện đánh bại, đây là sức mạnh kinh khủng đến mức nào.

Song chất liệu của dao nhọn có vẻ rất đặc biệt. Tuy trên hư ảnh huyết diễm người nó bị đánh tan nhưng thân đao lại không bị tổn thương.

Uỳnh!

Chỉ trong chớp mắt, con dao nhọn kia đã bay ra từ hố sâu không đáy, huyết diễm trên thân càng khủng bố hơn, một lần nữa ngưng tụ thành hư ảnh ma quỷ huyết sắc, cầm lấy dao nhọn chém về phía Cổ Huyết Long Nữ.

Cổ Huyết Long Nữ vẻ mặt bình tĩnh, lại điểm ra một chỉ, đánh tan hư ảnh huyết diễm bên trên dao nhọn.

Dao nhọn liên tục ngưng tụ huyết diễm nhắm về phía Cổ Huyết Long Nữ, lại bị Cổ Huyết Long Nữ không ngừng đánh tan, Hàn Sâm nhìn mà nhiệt huyết sôi trào.

"Đây mới là sức mạnh thật sự. Thảo nào Cổ Huyết Long Nữ lại có thể bức lui kẻ gọi là Thần kia, đúng là mạnh đến đáng sợ." Mắt thấy dao nhọn vẫn không biết sống chết, liên tục đánh về phía Cổ Huyết Long Nữ, Hàn Sâm không khỏi kêu lên: "Chị Long Nữ cố lên, đánh nát thanh đao kia đi!"

Uỳnh!

Dao nhọn lại bị Cổ Huyết Long Nữ đánh bay ra ngoài không biết mấy trăm dặm. Nhưng chỉ chốc lát sau, dao nhọn đã mang theo huyết diễm kinh khủng bay về, sự hung lệ trên thân nó không giảm đi chút nào.

Hàn Sâm đang định tiếp tục cổ vũ Cổ Huyết Long Nữ, ai ngờ cơ thể Cổ Huyết Long Nữ bỗng nhoáng lên, rút xuống từ trên không trung. Khi rơi xuống nơi cách không xa trước mặt Hàn Sâm đã biến trở về dáng vẻ san hô máu.

Hàn Sâm lập tức trợn tròn mắt, tiếng hô cố lên nghẹn trong cổ họng không thốt ra nổi. Cục diện biến thành hắn và ma quỷ huyết ảnh đối mặt giằng co, nhất thời không khí cũng yên tĩnh đến đáng sợ.

Hết chương 2760.

Chương 2761. Trảm sát siêu thời không

Dù thế nào Hàn Sâm không ngờ được, trông Cổ Huyết Long Nữ trong lúc giơ tay nhấc chân có sức mạnh vô thượng hủy thiên diệt địa như vậy lại chỉ là một mũi thương nạm bạc, nhìn được không dùng được, chỉ mới đánh vài cái đã bay biến luôn rồi, từ Cổ Huyết Long Nữ biến trở về một cây san hô máu.

Cổ Huyết Long Nữ biến thành san hô máu, khí tức trên người hoàn †oàn thu liễm, giống huyết linh lung mà Hàn Sâm nhìn thấy lần đầu như đúc, có vẻ là không còn năng lực tiếp tục chiến đấu nữa.

Ma quỷ huyết ảnh nhìn chằm chằm san hô máu một lát, có vẻ cực kỳ nghi ngờ. Nhưng chỉ số thông minh của nó rõ ràng không được cao lắm, khi không cảm ứng được khí tức trên san hô máu nữa lập tức bỏ mặc không để ý, quay đầu nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm bên cạnh.

Hàn Sâm thầm kêu khổ. Cứ nghĩ là đi ra một vị cứu tinh, tốt xấu gì cũng giải quyết được thanh Thần chỉ đao này, ai ngờ lại là kết quả như vậy.

Nhưng sự xuất hiện của Cổ Huyết Long Nữ cũng không phải hoàn toàn không có lợi.

Chí ít Cổ Huyết Long Nữ khiến Hàn Sâm biết được, giống như hắn dự đoán, Thần chi đao chỉ là một dị chủng, không giống với kẻ tự xưng là Thần, vẫn có thể bị đánh bại.

“Những vị thần kia không thể ra tay trong đại vũ trụ được nhưng thanh Thần chỉ đao này thì có thể. Cho nên rõ ràng nó không phải thứ giống như Thần, chỉ là không biết vì sao những vị Thần kia lại để Cô Uyển Nhi nuôi dưỡng một dị chủng quái dị như vậy… Nếu chỉ là một con dị chủng, rất có thể còn là dị chủng chưa trưởng thành thì ta vẫn còn cơ hội giết chết nó…” Hàn Sâm suy tư trong lòng, phải làm thế nào mới có thể giết chết thanh Thần chỉ đao này.

Ngay cả sức mạnh của Cổ Huyết Long Nữ cũng không thể đánh nát lưỡi đao được, rõ ràng chất liệu của nó không phải bình thường. Hơn nữa còn có sức mạnh kỳ dị khiến Hàn Sâm không thể né tránh được công kích của nó.

“Nếu không có sự khác biệt này thì Thần đã chẳng chuyên môn bồi dưỡng nó. Nhưng vừa rồi Cổ Huyết Long Nữ đã làm ví dụ cho ta, ánh đao của nó cũng không phải vô địch, vẫn có cách đánh vỡ được.”

Trong lúc Hàn Sâm suy nghĩ, ma quỷ huyết ảnh đã không nhịn được mà chém qua một đao. Chỉ thấy một ráng đỏ lướt qua trong hư không, nháy mắt đã bay tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại dùng thuật dịch chuyển tức thời tránh né. Song cũng giống như lần trước, rõ ràng hắn không bị ánh đao chém trúng nhưng khi ánh đao kia chém lên vị trí hắn vừa đứng, lồng ngực hắn vẫn xuất hiện một vết thương.

“Đúng vậy, không thể sai được. Thuật gen nó sử dụng chắc là dung hợp của thời gian và không gian.” Vừa rồi, Hàn Sâm quan sát trận chiên Thần chi đao và Cổ Huyết Long Nữ đã có một vài suy đoán, bây giờ lại được tự thể nghiệm, càng xác định chắc chắn suy đoán của mình.

Ma quỷ huyết ảnh cầm trong tay dao nhọn, mang theo từng luồng đao hồng kinh thiên điên cuồng chém về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm vận chuyển bốn loại thuật gen tới cực hạn, chiến thể Dị Chủng Hóa bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, dịch chuyển tức thời phối hợp với di

chuyển cơ thể nhưng vẫn không thể tránh được một đao này.

Nhìn vết đao trên ngực, Hàn Sâm chẳng những không kinh sợ mà còn mừng rỡ. Một đao này vốn chém lên đỉnh đầu hắn, giờ lại chém vào. lồng ngực, chứng minh suy đoán của hắn là chính xác, phương pháp cũng đúng, chỉ là hắn còn không thể hoàn toàn nắm chắc thời cơ mà thôi.

"Thuật gen kết hợp giữa không gian và thời gian, sức mạnh có thể xuyên qua thời gian và không gian chém lên cơ thể ta trong thời quá khứ, mà ta của quá khứ đứng ở vị trí mà nó đã biết. Cho nên bất kể ta di động né tránh ra sao cũng vô ích, bởi vì Thần chi đao vốn không cần đuổi theo ta, sức mạnh của nó chỉ cần xuyên thấu qua thời không là sẽ chắc chắn chém vào người ta. Thuật gen thật đáng sợ, chẳng khác gì trảm sát siêu thời không cả." Hàn Sâm đã nhìn thấy đại khái bí mật †rong sức mạnh của Thần chỉ đao.

Nhưng nhìn thấu là một chuyện, có thể phá giải hay không lại là chuyện khác.

Hàn Sâm đã biết trảm sát siêu thời không có một hạn chế rất lớn đó là chỉ có thể trảm sát trong thời không gần với quá khứ. Nhưng Hàn Sâm liên tục tránh né sớm mấy lần cũng chỉ khiến cho trảm sát siêu thời không của Thần chỉ đao hơi lệch đi một chút, khó có thể hoàn toàn tránh né công kích của Thần chỉ đao.

Nếu không nhờ Trường Sinh Cù vẫn luôn trị liệu vết thương trên người Hàn Sâm thì e rằng bây giờ hắn đã bị thiên đao vạn quả rồi.

"Không được… Vẫn không được…" Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm chiến đấu gian khổ như vậy, biết rõ sức mạnh của đối phương có nguyên lý thế nào nhưng lại không thể phá giải được, vết thương trên người ngày càng nhiều thêm.

Cũng may Hàn Sâm vẫn có thể tránh được một vài vị trí yếu hại, hơn nữa với năng lực trị liệu biến thái của Trường Sinh Cù, nhất thời cũng không đến mức bị Thần chi đao chém chết.

“Đừng đánh nữa… Mau đi đi, ngươi không phải đối thủ của nó đâu. Ngươi sẽ bị nó giết chết mất, ngươi không thể chết ở đây được.” Cô Uyển Nhi ở bên cạnh xe ngựa đằng xa, tỏ vẻ lo lắng hét lên với Hàn Sâm.

Sao Hàn Sâm lại không muốn đi chứ nhưng hắn vốn không thể chạy ra khỏi tinh cầu này được, chạy trốn chẳng có nghĩa lý gì, nhất định phải giải quyết phiền toái trước mắt.

“Hợp!” Hàn Sâm gầm lên, vô số đao kiếm hiện lên trong không trung, hóa thành đao lưu như thiên hà quét về phía ma quỷ huyết ảnh.

Hàn Sâm không trông cậy vào đao lưu có thể phá hủy Thần chỉ đao, chỉ hy vọng có thể có thể giống như Cổ Huyết Long Nữ, đánh nát hư ảnh huyết sắc trên thân đao, tranh thủ một chút thời gian.

Đáng tiếc Hàn Sâm vẫn quá coi thường Thần chi đao, chỉ thấy ánh đao trong tay ma quỷ huyết ảnh lóe lên, một đao lập tức chém nát đao quang khắp trời, sau đó lại không lưu tình xông về phía Hàn Sâm.

Phụt!

Lưỡi dao cắt cứa vào cổ Hàn Sâm, trực tiếp cắt đứt cổ họng của hắn, máu tươi ồ ồ tuôn ra.

Hàn Sâm không biết đây đã lần lần thứ mấy mình bị thương, hầu như chỗ nào trên người cũng từng bị lưỡi dao chém trúng. Hàn Sâm thử đủ mọi cách vẫn không thể tránh thoát được trảm sát siêu thời không của Thần chi đao.

Hàn Sâm cũng đã thử sử dụng Huyền Hoàng Kinh, muốn đánh rớt đẳng cấp sức mạnh của Thần chỉ đao nhưng cũng không thể thực hiện được, vốn không nhìn thấy bản thể của thanh đao. Hắn đánh một luồng lực Huyền Hoàng qua, ánh đao của Thần lại trực tiếp chém lên người hắn của quá khứ, không hề có sự va chạm gì với sức mạnh hiện tại của hắn.

Trường Sinh Cù vẫn không ngừng chữa trị cho Hàn Sâm, không biết mệt mỏi. Hàn Sâm ỷ vào năng lực chữa lành lợi hại của Trường Sinh Cù mới có thể chiến đấu đến lúc này với Thần chi đao.

“Uyển Nhị, theo ta đi.” Thân hình Hàn Sâm dịch chuyển tới bên cạnh Uyển Nhị, triệu hồi Tứ Dương Phương Tôn ra, muốn lợi dụng Tứ Dương Phương Tôn đưa Uyển Nhi về tộc Thái Thượng.

Tuy nơi đó cũng là ngồi tù nhưng dù sao vẫn còn tốt hơn là ở đây làm đồ ăn cho một thanh đao quỷ dị như vậy.

“Ta không thể đi được, ngươi mau rời khỏi đây đi!” Cô Uyển Nhi lại lắc đầu đáp, giọng nói cực kỳ kiên định.

Hàn Sâm vừa định hỏi vì sao, trên người đã trúng một đao, kêu thảm bay ra ngoài.

Ma quỷ huyết ảnh còn muốn tiếp tục đuổi theo Hàn Sâm, Uyển Nhi đã chặn trước mặt nó, Hàn Sâm nhìn mà hết hồn.

Cũng may ánh đao của ma quỷ huyết ảnh không chém xuống, rõ ràng là không muốn hạ sát thủ với Uyển Nhi, xoay người định vòng qua Uyển Nhu đuổi theo giết Hàn Sâm.

Uyển Nhi lại xông lên, nắm chặt lấy Thần chỉ đao vừa hiện lên huyết quang, máu tươi trên tay lập tức nhuộm đỏ lưỡi đao, một lượng máu lớn chảy ra từ vết thương trên bàn tay nàng. Chỉ trong chốc lát, sắc mặt Uyển Nhi đã trắng bệch như tờ giấy.

“Đi mau… Nó còn cần ta… Sẽ không thật sự giết ta… Hơn nữa ta có thể xác không chết không già… Sẽ không sao đâu… Ngươi ở lại đây chắc chắn sẽ chết…” Hàn Sâm nắm chặt lấy con dao, không cho nó truy sát Hàn Sâm nữa, đồng thời hô to.

Hết chương 2761.

Chương 2762. Phương pháp phá giải

Ở cung điện trong bình, nét mặt Hàn Sâm nặng nề ngồi bệt dưới đất, cau mày dường như suy tư điều gì.

Hắn chưa bao giờ chật vật như ngày hôm nay, lại để một cô bé đứng ra cứu mạng hắn. Nếu không phải Uyển Nhi ngăn Thần chỉ đao lại thì thậm chí hắn còn chẳng có cơ hội phát động Tứ Dương Phương Tôn.

Trước đó Hàn Sâm còn bảo Uyển Nhi không nên chắn trước mặt hắn, kết quả lại biến thành như bây giờ, làm thế nào hắn cũng không thể quên nổi vẻ mặt Cô Uyển Nhi lúc hắn rời đi.

"Nhất định phải giết chết thanh đao rác đó, mang Uyển Nhi quay về." Hàn Sâm bình tĩnh lại suy tư. Hắn biết tức giận và xấu hổ chẳng có tác dụng gì, chỉ có nghĩ cách giải quyết thanh Thần chỉ đao kia mới có thể cứu Uyển Nhi ra.

"Nếu ta sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp đương nhiên sẽ không bị trảm sát siêu thời không gây thương tích. Nhưng cho dù Uyển Nhi và thể Thần Linh Siêu Cấp không có xung đột thì thời gian duy trì thể Thần Linh Siêu Cấp cũng quá ngắn, vốn không đủ để chống đỡ ta chém chết Thần chi đao. Dưới tình huống không sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp, phải làm sao mới có thể ngăn cản trảm sát siêu thời không đây? Hơn nữa, dù có ngăn cản được trảm sát siêu thời không cũng vô ích, phải chém vỡ Thần chỉ đao mới được. Ngay cả Cổ Huyết Long Nữ cũng khó lòng phá hủy bản thể của nó, sức mạnh của ta chắc chắn còn kém Cổ Huyết Long Nữ rất nhiều, muốn phá hủy bản thể của nó lại càng khó khăn chồng chất." Hàn Sâm cũng không mất đi sự tự tin vì khó khăn trùng trùng, càng không ngừng tính toán tất cả khả năng có thể, dù là bất cứ khả năng nhỏ nhặt nào cũng không bỏ qua, chỉ có cơ hội một phần vạn cũng muốn nếm thử.

Trường Sinh Cù bên cạnh không ngừng chữa trị vết thương của Hàn Sâm. Hắn bị thương quá nhiều, khi ở nông trường của Thần, Trường Sinh Cù cũng chỉ kịp chữa trị một phần. Vết thương trên người giăng khắp nơi tựa như mạng nhện, trong trận chiến này hắn bị thương quá nhiều, nhiều đến mức chính hắn cũng không đếm xuể.

"Quá khứ đã không thể thay đổi, né tránh cũng chẳng có ích gì, trừ phi có thể xóa bỏ quá khứ…" Hàn Sâm vừa nghĩ vậy, ánh mắt chợt sáng lên.

“Hay là thử Tọa Vong Kinh của Nguyên Tổ xem sao? Điều Tọa Vong Kinh theo đuổi chính là cắt đứt liên hệ giữa vũ trụ và bản thân, siêu thoát ra ngoài vũ trụ. Nếu ngăn cách liên hệ giữa vũ trụ với bản thân rồi thì tự nhiên cũng sẽ không bị quy tắc của vũ trụ nhìn trộm quá khứ của ta nữa.” Hàn Sâm nghĩ hắn có thể thử một lần. Hắn có kinh nghiệm tâm đắc của Nguyên Tổ, muốn tu luyện Tọa Vong Kinh cũng không phải chuyện khó.

Nhưng Tọa Vong Kinh có thể phá giải trảm sát siêu thời không thì Hàn Sâm vẫn khó mà hủy đi Thần chi đao được, cùng lắm cũng chỉ là bất bại mà thôi.

Không nghĩ ra nổi cách nào có thể phá hủy Thần chi đao, Hàn Sâm chỉ đành tu luyện Tọa Vong Kinh trước, thử xem có thể giải trừ trảm sát siêu thời không hay không.

Bởi vì không có Thái Thượng Cảm Ứng Thiên làm cơ sở, Hàn Sâm chỉ đành lấy căn cứ từ đao pháp Thiên Chi Hạ, dung nhập một phần Tọa Vong Kinh vào trong đao pháp.

Liên tiếp nửa tháng, Hàn Sâm không bước chân ra khỏi cung điện, một mực suy nghĩ tu luyện Tọa Vong Kinh.

Từ khi Cổ Huyết Long Nữ xuất hiện, trên người Hàn Sâm không còn mọc ra lân phiến nữa, mà gốc san hô máu kia cũng chẳng có động tĩnh gì. Nếu không phải lúc trước Hàn Sâm từng thấy nó biến thành Cổ Huyết Long Nữ thì hắn còn cho rằng nó chỉ là một gốc san hô bình thường.

“Xem ra trên người ta có một chút huyết mạch của Cổ Huyết Long Nữ, không đủ để khiến nàng trùng sinh hòa toàn. Như vậy cũng tốt, không thể xác định nàng là bạn hay là định thì đây mới là kết quả tốt nhất.” Hàn Sâm nhìn thoáng qua san hô máu bên cạnh, đứng dậy đi ra ngoài cung điện.

Trong thời gian này, hắn vẫn thử dung nhập Tọa Vong Kinh vào đao pháp Thiên Chi Hạ nhưng lại gặp phải một vài vấn đề mãi không có cách giải quyết. Hắn cần một ít linh cảm, mà ở cung điện trong bình này chẳng có cái gì hết, thật sự khó mà nảy sinh linh cảm được.

Đi một vòng trong cung điện vẫn không nghĩ ra điều gì, trong lòng hắn hơi buồn bực. Tuy biết tỉnh táo mới là thứ cần thiết nhất bây giờ nhưng cứ nghĩ

đến tình cảnh hiện nay của Uyển Nhi, Hàn Sâm lại không khống chế nổi mình.

Lấy Bình Hải Yêu ra, triệu hồi Thánh Nữ Hải Yêu bên trong, hắn định trò chuyện với nàng vài câu, mong có thể tìm được một chút linh cảm từ chỗ nàng.

Nhưng kết quả lại khiến Hàn Sâm cực kỳ thất vọng, Thánh Nữ Hải Yêu cũng chưa từng thấy trảm sát siêu thời không bao giờ, không nghĩ ra được cách nào phá giải tốt hơn.

Nghe Thánh Nữ Hải Yêu nói một lúc lâu đều là những lời vô dụng, không có ý tưởng gì mới mẻ, Hàn Sâm chỉ đành đuổi nàng về Bình Hải Yêu.

lù cung điện trong bình, Hàn Sâm không có ai khác có thể thỉnh giáo. Do dự một lát, hắn quyết định vào tháp Thiên Mệnh đi gặp Cổ Ma bị nhốt ở đỉnh tháp.

Hiện giờ trong tầng cao nhất của tháp Thiên mệnh cũng chỉ nhốt mình Cổ Ma. Những sinh vật bị nhốt khác đã được Hàn Sâm chuyển đến Luyện Ngục Thiên Quốc từ lâu. Chỉ có Cổ Ma này khiến Hàn Sâm thật sự lo lắng, đành để hắn lại trong tháp Thiên Mệnh.

“Ngươi có việc gì cần nhờ đến ta.” Cổ Ma bị nhốt lâu như vậy nhưng chẳng có chút nóng nảy hay bất an nào của tù phạm, trái lại có vẻ rất an nhàn, giống như không phải hắn bị nhốt ở đây mà là đang nghỉ phép.

Ngay cả Hàn Sâm cũng phải bội phục, nếu đổi thành Hàn Sâm bị nhốt bao nhiêu năm như thế e rằng cũng không thể tự tại như hắn được.

“Ta gặp phải một sinh vật có năng lực trảm sát siêu thời không, không nghĩ ra được cách phá giải.” Hàn Sâm không thèm giấu giếm, ngắn gọn dứt khoát nói thẳng ra.

IQ của Cổ Ma rất cao, không phải tùy tiện đôi câu vài lời là nói dối được, cho nên Hàn Sâm cũng chẳng định lừa gạt hắn làm gì.

“Cái này thì dễ thôi. Chỉ cần ngươi đồng ý thả ta, ta có thể dạy ngươi cách phá giải.” Cổ Ma vẫn bình tĩnh nói, nhắc tới chuyện điều kiện mà chẳng có vẻ gì là kích động.

“Sức mạnh của ngươi trong đại vũ trụ chỉ nằm ở tầng thấp nhất, mà đối thủ của ta lại là cường giả đỉnh cấp của đại vũ trụ, ngươi nghĩ ta sẽ †in tưởng ngươi sao?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Cổ Ma lạnh lùng nói.

“Ngươi đã tới đây là chứng tỏ ngươi dự định tin tưởng ta không phải sao?” Cổ Ma ngừng một lát lại nói tiếp: “Hơn nữa sức mạnh lớn hay nhỏ chẳng có quan hệ nhân quả tất yếu gì với kiến thức lý luận cao hay thấp cả. Thời không của đại vũ trụ là thời không, thời không của Tí Hộ Sở ta cũng là thời không y như vậy. Nguyên lý trảm sát siêu thời không đều giống nhau, chỉ cần hiểu được nguyên lý này là có thể nghĩ ra cách phá giải.”

“Nói nghe thử xem, ngươi định làm thế nào phá giải trảm sát siêu thời không?” Hàn Sâm hỏi.

“Đồng ý điều kiện của ta trước đã.” Cổ Ma lạnh nhạt nói.

“Chí ít ngươi phải chứng minh được ngươi thật sự có năng lực phá giải trảm sát siêu thời không đã chứ?” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Cổ Ma nói.

Tên Cổ Ma này thật sự quá nguy hiểm. Trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không Hàn Sâm sẽ tuyệt đối không thả Cổ Ma ra ngoài.

Chuyện này không liên quan gì đến thực lực mạnh yếu, mà là bản thân Cổ ma quá điên cuồng, quá đáng sợ. Dù hắn chỉ tương đương với một Nam Tước cấp thấp thì Hàn Sâm cũng sẽ không cho hắn cơ hội thoát khỏi lòng bàn tay mình.

Cổ Ma lườm Hàn Sâm, bĩu môi nói: “Ngươi muốn lừa được cách giải quyết từ trong miệng ta nhưng lại không có ý nghĩ thả ta, xem ra cuộc trao đổi này không thể làm được rồi.”

“Nói cái gì ta chưa từng nghe xem nào.” Hàn Sâm bình tĩnh đáp trả.

Cổ Ma cũng thẳng thắn, không tiếp tục xoắn vào việc Hàn Sâm có trả tự do cho hắn hay không nữa, chỉ trâm ngầm một lát rồi lên tiếng: "Theo lý thuyết thì muốn phá giải trảm sát siêu thời không có một cách hữu dụng mà đáng tin nhất."

"Cách gì cơ?" Hàn Sâm bật thốt. Cứ ngỡ Cổ Ma sẽ không trả lời hắn, ai ngờ Cổ Ma lại dứt khoát trả lời vấn đề của Hàn Sâm.

"Tự sát." Cổ Ma nghiêm mặt nói. Hàn Sâm không nhìn thấy chút ý đùa giỡn gì trên gương mặt hắn nhưng Hàn Sâm lại không hiểu nổi đáp án này.

Hết chương 2762.

Chương 2763. Hôm qua tử hôm nay sinh

"Ngươi nghiêm túc đó hả?" Hàn Sâm rất hoài nghi Cổ Ma đang đùa giỡn mình, hắn thật sự không ngờ tự sát còn có thể có cách giải thích khác nữa.

Cổ Ma nửa cười nửa không nhìn Hàn Sâm nói: "Ngươi từng nghe tìm đường sống trong chỗ chết bao giờ chưa? Nếu ngươi không chết thì sao có thể tránh được trảm sát siêu thời không?"

Hàn Sâm đương nhiên đã từng nghe qua rồi nhưng hắn không biết những lời này có liên quan gì đến trảm sát siêu thời không. Hắn vì mạng sống mới đi phá giải trảm sát siêu thời không, tự sát còn ý nghĩa gì?

Cổ Ma chỉ vào Hàn Sâm nói: "Trước đây có đủ loại ví dụ như hôm qua chết, sau đó lại có đủ các loại ví dụ như hôm nay sinh. Nếu hôm nay ngươi còn sống thì dù hôm qua ngươi có chết cũng có liên quan gì đâu?"

Hàn Sâm nghe như lọt trong sương mù, không biết Cổ Ma rốt cuộc có ý gì. Song hắn biết có hỏi lại cũng không có kết quả gì. Trừ phi hắn đồng ý thả Cổ Ma đi, nếu không Cổ Ma chắc chắn sẽ không trực tiếp nói cho hắn biết

cách phá giải trảm sát siêu thời không, có thể nhắc nhở như vậy đã là không tệ rồi.

Sau khi rời khỏi tháp Thiên Mệnh, Hàn Sâm vẫn luôn tự hỏi những lời mà Cổ Ma nói nhưng nhất thời cũng khó mà suy nghĩ tỉ mỉ được.

“Tự sát… Hôm qua chết… Hôm nay sinh… Cổ Ma rốt cuộc có ý gì?” Hàn Sâm lặng lẽ suy tư một hồi lâu cũng không thể nghĩ rõ ràng được.

Đột nhiên, hư không nảy sinh dao động, có hai bóng dáng bay tới từ †rong sương mù, chớp mắt đã đáp xuống quảng trường trong cung điện.

“Cuối cùng Linh Lung và Lý Khả Nhi cũng tới rồi.” Hàn Sâm nhìn chăm chú ra bên ngoài. Từ lúc hắn bị giam vào thế giới trong bình vẫn không gặp được Linh Lung và Lý Khả Nhi.

Nhìn hai người đi tới trước mặt mình, Hàn Sâm không chủ động nói gì cả. Hắn biết Linh Lung và Lý Khả Nhi chỉ là đệ tử hậu bối của tộc Thái Thượng, quyền hạn trong lời nói không nhiều. Cho nên dù các nàng muốn thả Hàn Sâm chạy thì thực tế cũng không có năng lực đó.

“Lớp vảy trên người ngươi biến mất rồi sao?” Lý Khả Nhi ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm nói.

“Đúng vậy, không biết vì sao lớp vảy lại tự tiêu biến rồi. Các ngươi hỏi tộc trưởng giúp ta xem, có phải bây giờ ta được đi ra ngoài rồi không?” Hàn Sâm nói.

Linh Lung và Lý Khả Nhi nhìn nhau, vẻ mặt muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là Linh Lung lên tiếng: “Ý của tộc trưởng là mong ngươi có thể tiếp tục ở lại thế giới trong bình.”

“Ý là muốn nhốt ta ở đây cả đời sao?” Hàn Sâm nhíu mày nói.

Lý Khả Nhi đáp: “Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ cố hết sức nghĩ cách giải trừ hiềm nghi cho ngươi, để ngươi sớm ngày lấy lại tự do.”

“Trên người ta đã không còn lân phiến nữa, vậy còn không được xem là giải trừ hiềm nghi hay sao?” Hàn Sâm vốn cũng không ôm hy vọng quá lớn với

chuyện này nhưng lúc này hắn vẫn thấy hơi thất vọng.

Linh Lung thở dài nói: “Nếu lớp vảy là do tiền bối tộc ta loại bỏ thì đương nhiên có thể giải trừ hiềm nghi. Nhưng bây giờ lớp vảy lại tự biến mất, e rằng tộc trưởng và các trưởng lão đều sẽ không tin lời nguyền đã biến mất.”

“Nói vậy, ta chỉ có thể chịu nhốt ở đây à?” Lúc này tâm trạng Hàn Sâm đã hoàn toàn bình tĩnh lại. Dù sao hắn cũng không trông mong tộc Thái Thượng sẽ thả hắn, vẫn phải dựa vào chính mình thôi.

Lý Khả Nhi an ủi: “Chúng ta sẽ cố gắng giúp ngươi, ngươi kiên nhẫn

thêm một thời gian nữa thôi.” Hàn Sâm cũng không phải thanh niên choai choai mới ra đời, đương nhiên biết đó chỉ là lời an ủi, không có tác dụng thực chất gì.

“Nếu ta chưa ra khỏi đây được ngay thì có thể cầm thứ gì đó cho ta giải buồn không?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Ngươi muốn đọc sách gì? Tình hình hiện giờ e rằng trong tộc sẽ không để chúng ta mang thuật gen cho ngươi đâu.” Lý Khả Nhi mau mồm mau miệng, nói hết tất cả những gì không nên nói ra.

“Không cần thuật gen. Có sách thể loại triết học hay thần học gì đó không, tốt nhất là loại liên quan đến sống chết ấy…” Hàn Sâm hy vọng có thể từ trong những cuốn sách đó tìm ra được chút gợi ý, xem có thể hiểu được tự sát trong lời Cổ Ma nói là gì hay không.

“Để bọn ta nghĩ cách, cố gắng mang vào đây cho ngươi.” Lý Khả Nhi nói.

“Cảm ơn nhé.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

“Ngươi là tằm của bọn ta, những thứ này đều là…” Lý Khả Nhi nói đến phân nữa lại không nói tiếp được nữa. Tình trạng bây giờ của Hàn Sâm đâu thể làm tằm của bọn họ được nữa.

Nhưng trông Hàn Sâm có vẻ ổn hơn các nàng nghĩ nhiều, vẫn trò chuyện với các nàng như bình thường, hoàn toàn không nhìn ra là người có thể sẽ bị nhốt lại vĩnh viễn.

Trước khi đi, Linh Lung nói với Hàn Sâm: “Chuyện lớp vảy trên người ngươi biến mất, chúng ta sẽ báo cáo với tộc trưởng. Đến lúc đó sẽ có người tới kiểm tra thân thể ngươi nhưng khả năng thả ngươi là không lớn lắm. Ngươi đừng hy vọng quá nhiều.”

“Ta biết mà.” Hàn Sâm khẽ gật đầu. Hắn cũng biết chuyện này Linh Lung không có quyền phát biểu, những gì nàng có thể làm được là không nhiều.

Sau khi hai người rời đi không lâu, có một vị cường giả cấp Chân Thần của tộc Thái Thượng đi tới trước mặt Hàn Sâm, kiểm tra cơ thể Hàn Sâm rồi hỏi hắn một vài vấn đề.

Hàn Sâm đã chuẩn bị sẵn câu trả lời từ trước, kể lại chuyện xảy ra một lượt. Tuy không tính là thiên y vô phùng nhưng vì Hàn Sân đổ tất cả là mình không biết gì hết, trưởng lão tộc Thái Thượng cũng không nhặt ra được hạt sạn não.

Sau khi trưởng lão tộc Thái Thượng rời đi, mấy ngày liền cũng không có ai ghé đến, Hàn Sâm vẫn luôn học tập tu luyện Tọa Vong Kinh, cũng không cảm thấy thời gian trôi qua nhàm chán.

“Đã lâu không gặp Yên Nhiên và Linh Nhi rồi, không biết giờ Linh Nhi đã cao hơn chưa, còn có Tiểu Hoa nữa, không biết dạo này sao rồi… Cha mẹ nói là ra ngoài du lịch, tận hưởng thế giới hai người, không biết đã quay về chưa…” Có đôi khi Hàn Sâm còn phân phân nghĩ đến người thân của mình.

“Tọa Vong Kinh và Thiên Hạ Đao của ta hoàn toàn là hai thái cực, một bên coi trọng nhập thế, một bên lại thiên về xuất thế. Nhưng ta chưa từng tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, chỉ có thể lấy Thiên Hạ Đao làm cơ sở. Nếu bắt đầu tu luyện lại từ đầu, không biết đến năm tháng nào mới có thể luyện thành Tọa Vong Kinh nữa…” Hàn Sâm càng luyện càng cảm thấy mờ mịt.

Tuy Tọa Vong Kinh và Thiên Hạ Đao có chung nguồn gốc nhưng về lý thuyết lại là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, cho dù là ý cảnh và kinh nghiệm tâm đắc của Nguyên Tổ cũng khó mà dung hợp hai thứ làm một được.

Khi Hàn Sâm còn đang phiền muộn, chỉ thấy trong sương mù lại xuất hiện một bóng dáng, là một ông cụ tộc Thái Thượng mà Hàn Sâm không quen biết.

Ông cụ kia không nói gì, chỉ đặt một thứ trước mặt Hàn Sâm, sau đó quay người rời đi.

Hàn Sâm thầm kinh ngạc, không biết ông cụ này giở trò gì. Nhận lấy món đồ xem thử, hắn mới phát hiện ra đó là một AI mini, chỉ lớn bằng bàn tay.

Khởi động lên xem, không thể kết nối mạng nhưng bên trong chứa rất nhiều sách điện tử.

Hàn Sâm mới chợt hiểu ra, đây chắc là Linh Lung và Lý Khả Nhi lấy cho hắn.

Tùy tiện lật xem, bên trong cũng chỉ có một ít sách điện tử, đều là sách về thần học và triết học, quả nhiên không có nội dung gì liên quan đến thuật gen hết.

Hàn Sâm vốn không trông cậy bên trong đó có thuật gen gì, lật mấy quyển sách ra đọc. Lấy trình độ tiến hóa của bộ não hắn bây giờ, muốn nhớ một quyển sách trăm vạn chữ cũng không phải việc gì khó khăn, đọc một lần có thể nhớ kỹ không sót một chữ nhưng có lý giải được chính xác hay không lại là chuyện khác.

“Trùng Hư Chân Kinh?” Khi Hàn Sâm thấy được một quyển sách trong số đó, không khỏi ngẩn người.

Hết chương 2763.

Chương 2764. Dự đoán trước một giây

Trùng Hư Chân Kinh là thuật gen Hàn Sâm từng xem qua nhưng đó là Trùng Hư Chân Kinh ghi chép trên ngọc bài, hơn nữa Hàn Sâm cũng chưa xem hiểu được.

Nói chính xác ra là ghi chép trên rất nhiều ngọc bài, Hàn Sâm chỉ mới xem qua một phần trong đó mà thôi.

Truyền thuyết kể rằng tất cả thành tựu của Phật tộc cho đến hiện nay đều nhờ vào nghiên cứu bộ Trùng Hư Chân Kinh không trọn vẹn, từ đó mới phát triển đến quy mô lớn mạnh như ngày hôm nay.

Rất nhiều thuật gen của Phật tộc đều lấy cơ sở từ Trùng Hư Chân Kinh diễn hóa ra, giống như thuật biến hình mà trước đây Nhiên Đăng đánh Hàn Sâm thành con kiến chính là xuất xứ từ Trùng Hư Chân Kinh.

“Chắc chỉ là tên giống thôi, không phải cùng một bộ sách đâu nhỉ?” Hàn Sâm mở ra xem thử, phát hiện bên trong quả nhiên không phải thuật gen mà là học thuyết có sự xen kẽ giữa thần học và khoa học.

Cũng giống như trước tác thần học, trong Trùng Hư Chân Kinh có rất nhiều lý luận huyền diệu khó giải thích, khiến người ta nhìn không thấu lại không tìm ra được trọng điểm để phản bác.

Hàn Sâm lại có thể hiểu được đại khái. Dù sao trước đây khi hắn tu luyện Động Huyền Kinh, để hiểu được Động Huyền Kinh cũng phải bỏ ra không ít công sức về phương diện này, bây giờ lại đúng lúc phát huy tác dụng.

Đạo lý đều là đại đạo lý, không thể nói là sai nhưng xem nhiều lại làm được ít, Hàn Sâm xem những nội dung này cũng cảm thấy nhàm chán.

Nhưng rất nhanh, trong đó đã có một chương nội dung khơi dậy sự hứng thú của Hàn Sâm. Bộ trước tác này nêu ra một giả thiết tương tự với đa vũ trụ.

Tư tưởng chung là vũ trụ không tồn tại đơn đọc mà trên thực tế là do rất nhiều vũ trụ khác nhau tạo thành, quỹ đạo sinh tồn của sinh vật là từ vũ trụ này đi về phía vũ trụ khác.

Nghe có vẻ rất khó hiểu, có thể coi học thuyết này như một đoàn tàu hỏa, sinh vật thì đang đi trên đoàn tàu hỏa đó, một giây trước đó ngươi đang ở trên toa tàu này thì ngay giây sau ngươi đã đứng ở một toa tàu khác rồi.

Nói cách khác, vũ trụ không phải một cá thể cố định không đổi, người cũng không phải sống ở một vũ trụ đồng nhất. Một giây trước ngươi còn đang ở vũ trụ này thì giây sau ngươi đã sống trong vũ trụ khác rồi.

Đương nhiên bản thân ngươi sẽ không cảm nhận được sự biến hóa của vũ trụ, bởi vì vũ trụ không phải tàu hỏa, cũng không chia theo toa mà là chia theo thời gian và không gian. Thời không ở một giây trước và một giây sau đã không còn là cùng một thời không nữa.

Dùng lý thuyết đa vũ trụ làm cơ sở, cũng nảy sinh khả năng quay về quá khứ và đi tới tương lai. Nếu vũ trụ chỉ có một, thì sẽ không có khả năng quay về quá khứ và đi tới tương lai. Nhưng khi đa vũ trụ tồn tại thì sẽ có loại khả năng này. Nếu vũ trụ của quá khứ và vũ trụ của tương lai cùng tồn tại thì sẽ có cách để đi đến đó.

Đương nhiên Trùng Hư Chân Kinh không chỉ rõ ra làm thế nào để quay ngược hay gia tốc tiến lên trong đa vũ trụ nhưng lý luận này lại đem đến cho Hàn Sâm một ít manh mối.

Nếu giải thích dựa theo lý luận này thì sức mạnh trảm sát siêu thời không có thể chém tới vũ trụ phía trước. Cho nên tuy Hàn Sâm có thể thấy được ánh đao nhưng lại không thể ngăn cản được ánh đao, cũng không có cách nào để tránh né, bởi vì trong vũ trụ phía trước, Hàn Sâm ở vị trí kia đã là một sự thật không bao giờ thay đổi.

“Trên lý thuyết, nếu như ta ở vũ trụ phía trước có thể dùng cơ thể ngăn cản sức mạnh của Thần chỉ đao thì ta của hiện tại cũng sẽ không bị thương. Ví dụ như khi ta sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp, bất kể lúc nào, sức mạnh của Thần chi đao cũng không thể đả thương được ta. Vấn đề là thể Thần Linh Siêu Cấp của ta bị hạn chế, hơn nữa dù sử dụng được thì cũng không có cách nào phá hủy Thần chi đao, cho nên chỉ có thể duy trì được thế cân bằng. Khi thời hạn của thế Thần Linh Siêu Cấp tới, ta vẫn sẽ thất bại.”

Hàn Sâm rơi vào trầm tư: “Cũng không phải hoàn toàn hết cách. Cơ thể ta tất nhiên không thể chống đỡ được Thần chi đao nhưng năng lực trảm sát siêu thời không của Thần chỉ đao hình như cũng không hoàn chỉnh, không thể tự do lựa chọn chém vào vũ trụ nào, tối đa chỉ có thể chém tới vũ trụ ở khoảng trước một giây. Nếu ta có thể phán đoán được Thần chỉ đao trảm sát từ góc độ nào trước đó một giây thì có thể sớm làm ra động tác phán đoán đón đỡ công kích của nó.”

“Nhưng cao thủ so chiêu, biến hóa trong nháy mắt. Đừng nói là sớm một giây, dù là biến hóa trong một giây cũng khó mà dự đoán được. Ta phải làm sao mới có thể nâng cao thêm một giây, dự đoán được hướng chém của Thần chi đao? Huống chi Thần chi đao có thể thấy được ta làm động tác gì ngay trước đó một giây, sau đó sẽ trảm sát ta của một giây trước. Bất kể ta có dùng tư thế phòng ngự nào thì nó đều có thể chọn lách qua tư thế phòng ngự của ta, ra tay vào nhược điểm…”

“Nếu học được Tọa Vong Kinh thì có thể cắt đứt liên hệ giữa mình với quá khứ, dù mình bị chém chết ở vũ trụ phía trước thì mình bây giờ cũng sẽ không chịu ảnh hưởng, đây đương nhiên là trạng thái lý tưởng nhất. Nhưng bây giờ Tọa Vong Kinh có xung đột với Thiên Hạ Đao, rất khó luyện thành, cho nên muốn ngăn cản trảm sát siêu thời không cũng chỉ có thể phán đoán góc độ công kích của nó trước một giây, sử dụng khiên Medusa cản lại ánh đao. Điều này rất khó nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể, dự phán và bố cục vốn là thứ mà ta am hiểu nhất, Thiên Hạ Đao lại là thuật gen đỉnh cấp về thể loại này, biết đâu thật sự có thể dự đoán trước một giây cũng không chừng. Giờ vấn đề khó khăn nhất chính là dưới tình huống Thần chi đao nhìn thấy động tác của ta, làm sao có thể để nó chủ động công kích lá chắn của †a mà không phải là cơ thể ta.”

Nếu Tọa Vong Kinh đã khó mà dung hợp với Thiên Hạ Đao thì hắn lại không hiểu thấu nổi lời Cổ Ma. Hàn Sâm đành buông tha cho cả hai, chuyên tâm nghiên cứu Thiên Hạ Đao của mình, xem phải làm sao mới có thể dự đoán sớm hơn một giây.

Giờ Hàn Sâm giống như đang chiến đấu với một cường giả có thể biết trước tương lai một giây sau. Dướng tình huống Thần chi đao đã biết trước tương lai, hắn nhất định phải khiến Thần chi đao công kích khiên Medusa, độ khó lớn lao đến mức người thường không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Hàn Sâm lại không cho đó là chuyện không thể làm được. Nếu chỉ là một chiêu một thức thì đương nhiên có thể phá giải. Song chiến đấu vốn không phải một chiêu một thức đơn thuần mà là chỉnh thể như bàn cờ, lợi dụng sự tiếp nối giữa các chiêu thức cũng chỉ là ảnh hưởng giữa các quân cờ với nhau, khiến đối thủ buộc lòng phải đặt quân cờ vào vị trí mình đã sắp đặt sẵn, cũng không phải chuyện không thể.

Nhưng điều này lại dính phải một khốn khó khác, tấn công mà địch buộc phải ứng cứu. Hàn Sâm nhất định phải có sự uy hiếp với Thần chỉ đao thì mới có thể khiến nó làm vậy. Nếu không có đầy đủ uy hiếp thì Thần chi đao có thể hoàn toàn không cần để ý tới Hàn Sâm, tự nhiên cũng không có khả năng bị đoán trước.

“Bản thể của Thần chi đao cực kỳ cứng rắn, ngay cả Cổ Huyết Long Nữ cũng không thể phá hủy được. Giờ ta không có thần binh lợi nhận mạnh mẽ, lực lượng cũng không bằng nó, đương nhiên càng không thể. Nhưng nếu chỉ là đánh văng nó mà không giết chết thì cũng không phải không có cách.” Hàn Sâm càng nghĩ càng hưng phấn vì hắn đã có chú ý.

Thủ đoạn công kích mạnh nhất của Hàn Sâm là Chích Thủ Già Thiên,

phía sau còn có Oanh Thiên Lục Phá và Tâm Hữu Linh Tê.

Vì sự chênh lệch đẳng cấp và lực lượng, Chích Thủ Già Thiên còn chưa đủ để cắt đứt xích Trật Tự của Thần chỉ đao, cho nên tác dụng hiện nay cũng không lớn.

‘Tâm Hữu Linh Tê có tính xuyên thấu rất mạnh nhưng cũng vô dụng với bản thể cứng rắn của Thần chỉ đao. Mà sức mạnh mang tính bạo tạc của Oanh Thiên Lục Phá lại rất thích hợp với tình cảnh của Hàn Sâm

Hết chương 2764.

Chương 2765. Tự đi con đường của mình

Mấy ngày nay hầu như Hàn Sâm đều không buồn ăn uống, vẫn liên tục cải tiến Thiên Hạ Đao và Oanh Thiên Lục Phá.

Thiên Hạ Đao không thích hợp để sử dụng Oanh Thiên Lục Phá, cho nên Hàn Sâm phải sửa chữa Thiên Hạ Đao thành hình thức súng đôi Chú Ngữ có thể sử dụng, mà Oanh Thiên Lục Phá cũng cần thay đổi lại, không cần có lực phá hoại quá mạnh nhưng sức mạnh hình thành khi nổ tung phải chắc chắn hất văng được Thần chi đao. Chỉ có như vậy hắn mới có cơ hội thực hiện dự phán trước một giây.

Đây là một công trình cực kỳ lớn. Hàn Sâm sửa chữa tăng cường nhiều lần, muốn có thể làm đến hoàn mỹ nhất. Chiến đấu với sự tồn tại kinh khủng như Thần chỉ đao, bất cứ một tỳ vết nho nhỏ nào cũng đều có thể trở thành nhược điểm chí mạng khiến Hàn Sâm bại trận.

Nhưng Hàn Sâm vẫn rất tự tin mình có thể làm được, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

“Vấn đề trảm sát siêu thời không coi như đã giải quyết xong, giờ chỉ còn lại một vấn đề khó khăn cuối cùng là làm sao mới có thể phá hủy được Thần chi đao đây?” Hàn Sâm vừa tu luyện vừa không ngừng suy nghĩ về điều kiện thiết yếu thứ hai.

Nếu không thể phá hủy Thần chi đao thì dù hắn có thể ngăn cản trảm sát siêu thời không cũng chẳng có tác dụng gì, đánh tay ngang thì chẳng khác gì bại trận, hắn không mang Uyển Nhi đi được.

Nhưng lấy tài nguyên và năng lực hiện nay của Hàn Sâm vốn không đủ khả năng để đánh nát Thần chỉ đao.

“Nếu đã không đánh nát được thì chỉ có thể trói buộc nó thôi. Thuật Ô Quy là một lựa chọn tốt, nhưng không biết nó có tác dụng với Thần chi đao hay không?”

Hàn Sâm nhận thức được, bản thân chỉ có tưởng tượng thì không giải quyết được vấn đề, bất kể là vấn đề giả thiết dự phán trước một giây của mình hay là Thuật Ô Quy có hữu hiệu với Thần chi đao hay không đều cần kiểm nghiệm trong thực chiến.

“Xem ra ta còn phải quay lại nông trường của Thần một lần. Không biết Thần chi đao có còn ở tinh cầu Ma Dương hay không?” Hàn Sâm dự định chờ Thiên Hạ Đao và Oanh Thiên Lục Phá cải tiến thành công rồi sẽ đến nông trường của Thần.

“Con đường của người khác cũng chỉ là của người khác mà thôi. Con đường của mình vẫn phải dựa vào sức mình mà đi.” Hàn Sâm hầu như quên ăn quê ngủ cải tiến hai loại thuật gen, không ngơi nghỉ kéo dài gần nửa tháng.

Mỗi khi nghĩ đến Cô Uyển Nhi phải đút máu cho thanh đao kia mỗi ngày, trong lòng Hàn Sâm lại cực kỳ khó chịu.

Công tác cải tiến còn chưa hoàn thành, Linh Lung đã lại chạy tới. Nhưng lần này chỉ có một mình nàng, không có Lý Khả Nhi đi theo.

“Có phải tộc trưởng không cho thả ta ra ngoài không?” Hàn Sâm nhìn Linh Lung hỏi. Hắn đã chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi.

Linh Lung không trả lời Hàn Sâm, chỉ bình tĩnh nói một câu đi theo ta, sau đó bèn xoay người bay về phía sương mù dày đặc.

Hàn Sâm ngẩn người, chuyện này khiến hắn hơi bất ngờ. Rõ ràng Linh Lung muốn dẫn hắn đi ra ngoài, Hàn Sâm vốn cho rằng tộc Thái Thượng sẽ không thể nào thả hắn ra được.

Nhưng nếu có thể rời khỏi nơi này đơn giản như vậy, Hàn Sâm cũng không do dự nữa, phi thân đuổi theo Linh Lung, cùng Linh Lung phi hành giữa sương mù dày đặc.

“Tộc trưởng tin tưởng trên người ta đã giải hết lời nguyền rồi à?” Hàn Sâm hỏi Linh Lung.

“Đừng hỏi gì hết. Tất cả đã có ta, ngươi cứ đi theo ta là được.” Linh Lung không quay đầu lại, đáp.

Hàn Sâm cảm nhận được sự tình không đúng lắm nhưng còn không dám hoặc nên nói là không tin lắm vào phán đoán của mình, đành không nói gì

mà tiếp tục phi hành theo Linh Lung.

Dưới sự dẫn dắt của Linh Lung, hai người nhanh chóng xuyên qua sương mù dày đặc, bay ra khỏi thế giới trong bình.

Đại điện thờ phụng bình ngọc có cấm chế mạnh mẽ, không cần tộc Thái Thượng bảo vệ. Linh Lung cầm trong tay một tiểu ấn, những cấm chế kia không có bất cứ tác dụng nào với nàng, cứ như vậy đưa Hàn Sâm ra khỏi đại điện.

Khi ra đến ngoài đại điện, Linh Lung đặt một tay lên vai Hàn Sâm, định mang theo Hàn Sâm cùng sử dụng tinh không đại na di rời khỏi đây.

Nhưng Hàn Sâm lại giữ lấy tay nàng, không để cho nàng sử dụng tinh không đại na di.

Linh Lung ngờ vực nhìn Hàn Sâm. Hàn Sâm nghiêm mặt nhìn nàng hỏi: “Trả lời câu hỏi của ta. Có phải ngươi định dẫn ta đi gặp tộc trưởng không?”

Linh Lung hơi do dự nhưng vẫn lắc đầu nói: “Không phải.”

Hàn Sâm lại chắc chắn với suy đoán của mình hơn, nhìn Linh Lung tiếp tục hỏi: “Tộc trưởng cũng không cho phép ngươi thả ta ra khỏi cấm chế đúng không?”

“Ngươi không cần để ý nhiều vậy làm gì. Giờ ta sẽ mang ngươi rời khỏi Thiên Ngoại Thiên, sau khi ra khỏi đây rồi, ngươi trở về Trấn Thiên Cung, kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây cho Trương Huyền Đạo. Nếu hắn chịu bảo vệ cho ngươi thì dù là tộc trưởng đại nhân cũng không thể đến Trấn Thiên Cung bắt ngươi được.” Linh Lung đáp.

Nét mặt Hàn Sâm trở nên kỳ lạ. Giờ hắn có thể khẳng định suy đoán của mình rồi, Linh Lung lại mạo hiểm vi phạm tộc quy để thả hắn rời đi.

Hàn Sâm thật sự không ngờ Linh Lung lại làm thế vì hắn.

Hắn vốn chỉ coi Linh Lung như một cây cầu hay công cụ nhưng bây giờ lại khó mà giữ được tâm trạng bình tĩnh nữa.

“Vì sao?” Ánh mắt Hàn Sâm phức tạp nhìn Linh Lung hỏi.

“Đã mang ngươi sống tới đây thì đương nhiên ta cũng muốn để ngươi sống ra ngoài.” Linh Lung mặt không đổi sắc nói.

“Nếu ta đi thì ngươi biết phải làm sao?” Hàn Sâm biết quy củ của tộc Thái Thượng rất nghiêm khắc. Đối với tộc Thái Thượng thờ phụng đại đạo vô tình, dù tộc nhân phạm phải tộc quy cũng sẽ không đơn giản bỏ qua.

“Không sao cả. Chỉ là thả tằm đi mà thôi, không phải chuyện gì to tát. Ta còn có chuyện khác cần làm, đừng chậm trễ ở đây nữa.” Linh Lung lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm gật đầu: “Quả là không thể kéo dài thời gian nữa, đưa ta trở về bình ngọc đi.”

Linh Lung chợt ngây người, nghi hoặc nhìn Hàn Sâm hỏi: “Ngươi không muốn ra ngoài ư?”

“Muốn chứ. Nhưng nếu bây giờ ngươi giải trừ khế ước với ta, để ta bị vây trong bình ngọc cả đời, mắng mỏ ta đôi câu thì dù ta có phải gác đao lên cổ ngươi cũng nhất định phải rời khỏi nơi quỷ quái này.” Hàn Sâm dừng một lát, lại nói tiếp: “Nhưng ngươi thả ta đi như vậy ta lại không thể cứ thế mà rời đi. Nếu không nhân tình này ta không trả nổi.” Khi vừa tới tộc Thái Thượng không bao lâu, Hàn Sâm đã nghiên cứu tộc quy của tộc Thái Thượng, biết Linh Lung tự ý thả hắn rời đi sẽ có kết cục thế nào.

Không đến mức chết nhưng chí ít cũng phải bị trấn áp cả trăm năm.

Tính cách Hàn Sâm là như vậy, hắn không sợ đối đầu với kẻ địch, kẻ địch có hung tàn đến cỡ nào hắn cũng có thể nghĩ cách đối mặt, chém giết. Nhưng hắn lại sợ nhất người khác đối quá tốt với hắn, sợ nợ người ta không trả được.

Thời gian trăm năm tươi đẹp nhất của một cô gái, Hàn Sâm thật sự không biết nên lấy gì trả nợ, cũng không muốn Linh Lung phải ngồi tù thay hắn cả trăm năm, cho nên hắn quyết định ở lại.

Đương nhiên đây cũng là vì trong lòng Hàn Sâm còn có tính toan khác, không thực sự tuyệt vọng. Nếu đến đường cùng rồi, hắn không chỉ rời đi mà rất có thể còn lừa Linh Lung cùng đi.

Nhưng bây giờ còn chưa đến mức đó, hơn nữa Linh Lung cũng chưa chắc đã chịu phản bội tộc Thái Thượng để đi cùng hắn, cho nên Hàn Sâm mới từ chối tiếp nhận ý tốt của Linh Lung.

“Không cần ngươi trả, cũng chẳng có gì to tát hết.” Linh Lung nhìn Hàn Sâm, tỏ vẻ thờ ơ nói.

“Lao tù hơn trăm năm còn không to tát ư, đời ngươi có mấy cái trăm năm đâu?” Hàn Sâm nói.

“Sao ngươi biết?” Linh Lung hơi ngạc nhiên.

“Đưa ta trở về đi.” Hàn Sâm không trả lời, bình tĩnh nhìn Linh Lung, ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều.

“Ngươi phải biết, nếu mất đi cơ hội này, có thể cả đời ngươi sẽ phải chịu nhốt trong bình ngọc đó.” Linh Lung nhìn Hàn Sâm với ánh mắt phức tạp.

“Sẽ không đâu, chắc chắn sẽ không. Ta sẽ rời đi bằng chính sức mình, không một nơi nào có thể giam cầm được Hàn Sâm ta.” Hàn Sâm khẳng định, thần sắc hùng hồn vững vàng như thể chứng minh cho lời hắn nói.

Hết chương 2765.

Chương 2766. Thoát vây

Linh Lung nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt phức tạp. Nàng đã hạ quyết tâm mới mạo hiểm trái lại tộc quy để thả Hàn Sâm ra ngoiaf. Tuy không đến mức bị giam hơn trăm năm nhưng cũng sẽ phải chịu hình phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Nhưng ai ngờ Hàn Sâm lại không muốn rời đi, còn nói phải dựa vào sức mạnh của bản thân để rời khỏi đây. Linh Lung không biết lòng tin của Hàn Sâm từ đâu tới, trong mắt nàng, Hàn Sâm thật sự điên rồi.

Bình ngọc được cung phụng trong tổ điện của tộc Thái Thượng. Cấm chế nơi đó mạnh đến mức dù là cường giả cấp Chân Thần cũng khó mà xông vào được, trừ phi có Thái Thượng Ấn thì mới có thể đi lại trong tổ điện được.

Hàn Sâm là kẻ vừa thăng cấp Thần Hóa lại dõng dạc nói hắn muốn dựa vào sức mạnh của mình xông ra khỏi tổ điện, hơn nữa còn là dưới tình huống bị giam giữ trong bình ngọc, bất kể là ai cũng cảm thấy Hàn Sâm điên rồi.

Ngươi phải nghĩ cho thật kỹ, đây là cơ hội duy nhất của ngươi." Linh Lung nhìn Hàn Sâm nói.

"Đưa ta về đi, bị người khác phát hiện thì không ổn đâu." Hàn Sâm nói với giọng chắc chắn.

Linh Lung có thể cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, cũng thấy hơi cảm động vì Hàn Sâm không muốn liên lụy đến nàng cho nên mới trở lại.

Nhưng Linh Lung vẫn không thể hiểu nổi rốt cuộc Hàn Sâm lấy tự tin ở đâu ra mà nghĩ dựa vào sức mạnh của hắn có thể tự rời khỏi tộc điện?

Đột nhiên, Linh Lung biến sắc, than thở nói: "Giờ ngươi có muốn chạy cũng không kịp nữa rồi."

Dứt lời, nàng không do dự nữa, đưa Hàn Sâm quay về tổ điện, vào đến thế giới trong bình.

Linh Lung vừa đưa Hàn Sâm về xong, đã thấy Cửu sư thúc tổ cũng bước vào, nhíu mày nhìn Linh Lung nói: "Linh Lung, ngươi đi theo ta."

Hàn Sâm biết Cửu sư thúc tổ chắc chắn đã phát hiện ra chuyện Linh Lung tự ý dẫn hắn ra ngoài. Cũng may hắn chưa rời đi, nếu không trọng tội chắc chắn sẽ đổ lên đầu Linh Lung.

Linh Lung nhìn Hàn Sâm với vẻ phức tạp, rồi xoay người cùng rời khỏi thế giới trong bình với Cửu sư thúc tổ.

“Xem ra tộc Thái Thượng còn chưa phát hiện san hô máu đã không còn ở trong phong ấn của họ nữa. Cũng không biết san hô máu lén chạy ra bằng cách nào, thậm chí ngay cả tộc Thái Thượng cũng không phát hiện ra nó đã biến mất.” Hàn Sâm rất tò mò về san hô máu. Tuy con hàng này rất cứng rắn nhưng lại không thể sử dụng như binh khí được, chỉ là vật dẫn của Cổ Huyết Long Nữ mà thôi.

Hàn Sâm lại tiếp tục cải tiến Thiên Hạ Đao và Oanh Thiên Lục Phá của mình, đến tận khi cạn sạch ý tưởng, lúc này mới bước vào nông trường của Thần lần nữa.

Hàn Sâm cẩn thận tiến vào bên trong nhưng lại không thấy tung tích của Thần chỉ đao và Cô Uyển Nhi, chiếc cửu mã xa kia cũng biến mất.

“Chắc Uyển Nhi sẽ còn trở lại chứ?” Hàn Sâm cũng không lo lắng an toàn của mình, hắn chỉ sợ trải qua sự việc lần trước, Uyển Nhi đã bị cấm trở lại tinh cầu Ma Dương.

“Nông trường của Thần rốt cuộc là nơi nào? Không gian dị chủng sao? Hay là một nơi nào đó trong đại vũ trụ?” Hàn Sâm nghĩ bản thân còn chưa thử truyền tống quay về Tí Hộ Sở. Tuy biết khả năng là rất thấp nhưng thử một lần cũng không sao cả.

Ai ngờ vừa thử lại thật sự truyền tống được, ngay cả Hàn Sâm cũng phải kinh ngạc: “Nếu có thể truyền tống về, chứng minh nông trường của Thần chính là một nơi nào đó trong đại vũ trụ, không phải nằm ở vị trí giống như Thiên Ngoại Thiên. Nói vậy, chỉ cần ta có thể lao ra khỏi cấm chế của tinh cầu Ma Dương là coi như tự do rồi.”

Nếu là khi Hàn Sâm mới bị nhốt trong bình ngọc, sự phát hiện này chắc sẽ làm hắn mừng rỡ không thôi. Nhưng bây giờ cho dù hắn có đạt được nó mà cứu không được Uyển Nhi thì hắn cũng không vui nổi.

“Chuyện của Uyển Nhi có nên nói với Cô Trúc không nhỉ? Đáng tiếc ta còn chưa biết được bãi cỏ của Thần rốt cuộc nằm ở vị trí nào trong đại vũ trụ,

cho dù nói với Cô Trúc cũng chẳng có tác dụng gì. Thôi cứ làm rõ trước đã rồi nói sau vậy.” Hàn Sâm về đến nhà, nhìn thấy con gái bảo bối Linh Nhi của mình, tâm trạng lập tức yên ổn hẳn.

“Linh Nhi ngoan của cha, lúc cha không ở đây con có ngoan không nào?” Ôm Linh Nhi vào lòng, hôn lên đôi má của cô bé, Hàn Sâm cười †ủm tỉm hỏi.

“Linh Nhi ngoan lắm nhé… Cha mới không ngoan…” Linh Nhi chớp mắt nói.

“Sao cha lại không ngoan?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

Linh Nhi nhìn Kỳ Yên Nhiên đang ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm nước, thì thầm với Hàn Sâm: “Cha mãi mà không trở về, mẹ giận lắm đó.”

“Sao mẹ lại giận?” Hàn Sâm cũng thì thầm hỏi Linh Nhi.

Linh Nhi ôm cổ Hàn Sâm, ghé khuôn miệng nhỏ nhắn đến bên tai Hàn Sâm, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe được nói: “Mẹ nói chờ cha quay về nhất định phải trị ngươi một trận…”

Hàn Sâm ở nhà nghỉ ngơi vài ngày. Trong thời gian này, mỗi ngày Hàn Sâm đến sẽ đến nông trường của Thần xem thử nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Thần chi đao và Uyển Nhi đâu. Cũng không biết đến bao giờ họ mới trở lại tinh cầu Ma Dương.

“Chờ đợi cũng không phải cách, thử xem có thể lao ra khỏi cấm chế của tinh cầu Ma Dương không đã.” Hàn Sâm nhìn lên không trung, mở chiến thể Dị Chủng Hóa ra sau đó bay về phía tinh không.

Cũng như lần trước, khi Hàn Sâm sắp rời khỏi tầng khí quyển thì đột nhiên xuất hiện vô số ánh đao, mỗi ánh đao tương đương với một kích toàn lực của cường giả Thần Hóa cấp Nguyên Cơ, số lượng nhiều không đếm xuể.

Một hai ánh đao thì Hàn Sâm còn bỏ qua được, mười đao trăm đao cũng có cách đối phó. Nhưng ánh đao kia thật sự quá nhiều, tựa như trường giang đại hà, đổ ập xuống vô cùng vô tận. Hàn Sâm giơ khiên Medusa đón đỡ, tuy

khiên Medusa không bị đánh bại như lực va chạm kinh khủng lại đẩy Hàn Sâm từ trên trời xuống, tựa như thiên thạch va chạm vào mặt đất tạo thành một cái hố to.

Hàn Sâm thử vài lần, phát hiện không thể xông ra bằng cách cậy mạnh được. Dù là cường giả Thần Hóa cấp Phá Kén ở đây cũng không đánh tan nổi cấm chế.

"Nếu thể Thần Linh Siêu Cấp của ta không bị Uyển Nhi ảnh hưởng thì muốn ra ngoài cũng không phải chuyện khó. Giờ Thần Linh Siêu Cấp chỉ có thể sử dụng một thời gian rất ngắn. Thời gian ngắn như vậy không biết có thể xông ra hay không…" Chuyện tới nước này, Hàn Sâm cũng chỉ đành thử một lần, dựng khiên Medusa lên lao về phía tinh không lần nữa.

Đến khi cơ thể hắn không chịu nổi sự va đập của ánh đao nữa, hắn lập tức thu khiên Medusa lại, cơ thể cũng biến thành trạng thái Thần Linh Siêu Cấp.

Dịch chuyển tức thời dưới trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, hiệu quả vượt xa sự tưởng tượng của Hàn Sâm. Hàn Sâm vừa động niệm, muốn dịch chuyển càng xa càng tốt, hi vọng có thể rời khỏi phạm vi cấm chế của tinh cầu Ma Dương. Nhưng ai ngờ dịch chuyển tức thời vào lúc này lại tinh không đại na di đi rất xa. Khi Hàn Sâm dừng lại đã đứng trong một khoảng tinh không lạ lãm, một lúc lâu mới phân biết ra được tinh cầu Ma Dương thu nhỏ chỉ còn một vầng trăng lớn bằng nắm đấm.

Thể Thần Linh Siêu Cấp đã tự động giải trừ, vừa vặn kéo dài thời gian một lần dịch chuyển. Khi Hàn Sâm đang đánh giá xung quanh, lại đột nhiên nhìn thấy một

đám người bay qua từ cách đó không xa, nhìn kỹ lại, trong đó còn có Baal của tộc Hủy Diệt.

Hết chương 2766.

Chương 2767. Cách phân chia công bằng

“Kim Tệ? Sao ngươi lại ở chỗ này?” Baal cũng phát hiện Hàn Sâm, nhận ra áo giáp Động Huyền.

“Ta nói ta lạc đường, ngươi tin không?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Câu trả lời này khiến Baal có chút ngạc nhiên, hồi lâu sau mới lấy làm lạ hỏi: “Ngươi lạc đường ở đây á?”

“Đây là chỗ nào?” Hàn Sâm dứt khoát trực tiếp hỏi.

“Nơi này là một khoảng tinh vực hoang vu chưa được khai thác, cách tinh vực Đại Tịch Diệt không xa. Cụ thể là vị trí nào thì không nói rõ được, dù sao nơi này không chưa từng được khai phá, đương nhiên cũng không có bản đồ tinh vực chính xác.” Baal đáp.

Hàn Sâm nghe mà ngẩn người, thầm nghĩ trong lòng: “Tinh Vực Đại Tịch Diệt, đó không phải là Thánh Vực trước kia, cũng chính là lối vào của Tí Hộ Sở hay sao? Hình như Tiểu Hoa bị Lão Miêu đưa đến chỗ này”

“Ngươi tới một nơi nguy hiểm thế này làm gì?” Hàn Sâm hỏi ngược lại Baal.

“Dù sao nơi đây cũng không nằm trong phạm vi tinh vực Đại Tịch Diệt, không phải nguy hiểm lắm, vốn chỉ là một tinh vực cằn cỗi hoang vu. Nhưng gần nhất lại có một tiểu tộc phát hiện ra không gian dị chủng ở đây, nghe nói còn phát hiện ra thứ gì đó không tầm thường ở bên trong, cho nên ta bèn chạy đến xem xem xét.” Baal đánh giá Hàn Sâm một lượt, lại nói tiếp: “Có hứng thú cùng đi xem không gian dị chủng kia không?”

Hàn Sâm vẫn không trả lời, mấy cường giả Thần Hóa cùng đi với Baal cũng bay tới, trong đó một vị vừa cười vừa nói: “Baal, sao không giới thiệu người bạn này cho chúng ta cùng làm quen?”

“Vị này là Kim Tệ của Nhân tộc, đứng đầu trong bảng Hầu Tước của Phổ Gen Chúng Sinh.” Baal có vẻ tôn trọng cường giả Thần Hóa mà mình đang nói chuyện, hiếm khi ôn hòa như vậy.

Nói xong, Baal lại chỉ vào vị cường giả Thần Hóa kia nói: “Vị này là cường giả Thần Hóa cấp Lột Xác của tộc ta - trưởng lão Nadess.”

Baal không giới thiệu về những sinh vật cùng tộc bên cạnh trưởng lão Nadess, chỉ nói là đệ tử của trưởng lão Nadess.

Bọn họ đều là cấp Vương hoặc là Bán Bộ Thần Hóa, Baal đã Thần Hóa hoàn toàn không có tâm trạng giới thiệu bọn họ.

Trưởng lão Nadess thấy Baal ân cần với Hàn Sâm như vậy, còn tưởng Hàn Sâm là cao thủ Thần Hóa của đại tộc nào, không ngờ lại là Kim Tệ xuất thân tiểu tộc, lập tức mất đi hứng thú, chỉ thuận miệng cùng Hàn Sâm hàn huyên vài câu.

Tuy Kim Tệ này là Hầu Tước đứng đầu bảng Phổ Gen Chúng Sinh nhưng là Hầu Tước còn kém Thần Hóa quá nhiều cấp bậc, Nadess đương nhiên sẽ không quá coi trọng Thần Hóa xuất thân từ một tiểu tộc vô danh tiểu tốt.

Tuy Thần Hóa khó đạt tới nhưng đôi khi cũng sẽ có sinh vật nào đó của tiểu tộc gặp may mắn, nhận được kỳ trân vũ trụ hoặc là kho báu của đại tộc gì đó, thành tựu Thần Hóa cũng không kì lạ.

Song loại Thần Hóa này thường có căn cơ tương đối kém, vả lại kiến thức nông cạn, rất dễ chọc phải phiền toái lớn.

Trước kia tộc Hủy Diệt cũng từng lôi kéo mấy kiểu Thần Hóa thế này nhưng kết quả cuối cùng lại không tốt đẹp gì, chẳng những không mò được chỗ tốt, ngược lại còn đưa đến cho tộc Hủy Diệt không ít phiền phức. Cho nên từ đó về sau, tộc Hủy Diệt không còn chiêu mộ cường giả Thần Hóa của tiểu tộc nữa, thà tự bồi dưỡng còn hơn.

Nếu Hàn Sâm xuất thân đại tộc, trưởng lão Nadess còn có hứng thú kết giao nhưng giờ rõ ràng hắn chẳng còn tâm trạng đó.

Trưởng lão Nadess không coi trọng Hàn Sâm nhưng Baal biết được rất nhiều chuyện liên quan đến Kim Tệ từ chỗ Dia Robb. Ngay cả Dia Robb cũng dành sự kính trọng đầy đủ cho Kim Tệ, đương nhiên hắn cũng không dám khinh thường Hàn Sâm.

“Kim Tệ huynh, nếu không bận gì khác thì chi bằng cùng đi tìm kiếm không gian dị chủng với chúng ta?” Baal lại ngỏ ý mời.

“Thám hiểm cũng nhau cũng được. Nhưng nếu nhận được món lợi thì chia như thế nào đây?” Hàn Sâm không có hứng thú nhiều lắm với không gian dị chủng nhưng hắn không quen thuộc tinh vực này lắm, đi theo đám Baal cùng đi, sẽ tránh được rất nhiều phiền phức.

“Trưởng lão Nadess là Thần Hóa cấp Lột Xác, xuất lực cũng lớn nhất. Hắn lấy sáu phần, còn lại bốn phần, ngươi và ta mỗi người một nửa, thế nào?” Baal trầm ngâm một chút rồi nói

Nghe Baal nói như vậy, trưởng lão Nadess đã thấy không được hài lòng. Hắn thấy, một Thần Hóa Nguyên Cơ như Kim Tệ, chia cho hai phần đã là nhiều lắm rồi. Theo ý hắn, tối đa Hàn Sâm cũng chỉ được chia một phần thôi.

Song Baal đã nói ra khỏi miệng, trưởng lão Nadess cũng không muốn làm Baal mất mặt, cho nên cũng không nói gì.

Hàn Sâm nghe vậy lại lắc đầu nói: “Chia như vậy không công bằng, ta thấy hay là thôi đi”

“Kim Tệ huynh muốn chia thế nào, không ngại nói ra.” Baal biết rõ chuyến đi này hung hiểm, có thể kéo một sự giúp đỡ to lớn như Hàn Sâm cùng đi, chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

“Bản thân ta luôn luôn công bằng. Nếu là hợp tác thì đương nhiên phải chia năm năm công bằng, tộc Hủy Diệt các ngươi chia một nửa, Nhân tộc ta cũng phải chia một nửa.” Hàn Sâm nghiêm túc nói.

Trưởng lão Nadess và một đám đệ tử nghe đều cảm thấy dở khóc dở cười, trưởng lão Nadess còn hơi giận dữ.

Phân cho Hàn Sâm hai phần mà trưởng lão Nadess đã không vui. Nếu như không phải vì hắn biết khai phá không gian dị chủng mới là chuyện cực kỳ nguy hiểm, nhiều Thần Hóa giúp đỡ cũng là chuyện tốt thì e rằng trưởng lão Nadess cũng chẳng chịu bỏ ra hai phần. Hàn Sâm lại còn muốn một mình lấy năm phần, chuyện này cũng quá bất hợp lý.

"Tiểu tộc chính tiểu tộc, thiên tân vạn khổ thành tựu Thần Hóa, quá đề cao bản thân. Chỉ sợ ngay cả khái niệm của hai cấp Nguyên Cơ và Lột Xác cũng không làm rõ được, còn muốn chia năm năm với chúng ta…" Trưởng lão Nadess cũng cảm thấy tức giận nhưng chỉ nhìn Hàn Sâm lạnh nhạt nói: "Nếu ngươi là cấp Lột Xác thì chia năm năm cũng có thể"

"Ta là cấp Nguyên Cơ nhưng ta chỉ chấp nhận chia năm năm thôi." Hàn Sâm kiên trì nói.

Mặc dù hắn chỉ là Nguyên Cơ nhưng bởi vì thể chất mạnh mẽ, lại thêm †u hành rất nhiều thuật gen đỉnh cấp, cho dù là cấp Lột Xác bình thường chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của Hàn Sâm, Hàn Sâm cho rằng chia năm năm là rất công bằng.

Hiển nhiên trưởng lão Nadess lại không cho là như vậy, sau khi nghe Hàn Sâm nói bèn cười bảo: "Khẩu vị của ngươi quá lớn, chúng ta không chiều nổi."

"Đã như vậy, tại hạ xin cáo từ trước." Hàn Sâm nói xong lại chuyển hướng Baal hỏi: "Baal huynh có tinh đồ vùng phụ cận không. Nếu được thì có thể bán một bản cho ta không?"

"Một bản tinh đồ mà thôi, chẳng đáng mấy đồng, ngươi cần thì cứ cầm lấy đi." Baal trực tiếp mở ra máy truyền tin, gửi một phần tinh đồ cho Hàn Sâm

"Vậy cảm ơn, Baal huynh hữu duyên gặp lại nhé." Đưa cũng đã đưa rồi, Hàn Sâm không thèm khách khí mà nhận lấy

Nhìn Hàn Sâm rời đi, một đệ tử của trưởng lão Nadess cười lạnh nói: "Đúng là không biết trời cao đất rộng, tấn thăng Thần Hóa bèn tự cho là vô địch vũ trụ. Dạng Thần Hóa như hắn cũng chỉ là pháo hôi mà thôi, có cái gì hay mà đắc ý chứ."

“Đúng vậy, Thần Hóa Nguyên Cơ mà thôi, chỉ một bàn tay của sư phụ

là có thể bóp chết hắn, sao phải khách khí với hắn như vậy?”

“Chỉ sợ hắn vốn không biết Nguyên Cơ và Lột Xác có khác biệt lớn đến mức nào, mới có thể tự tin như vậy. Sư phụ vừa rồi nên thể hiện mấy chiêu để cho hắn biết trời cao đất rộng.”

“Không biết hắn lấy tự tin đâu ra mà dám chia năm năm với sư phụ?”

Một đám đệ tử ngươi một lời ta một câu đứng đó phê phán Hàn Sâm, cứ như cả đám đều mạnh hơn Hàn Sâm, lại quên mất bọn hắn vẫn chỉ là cấp Vương, Hàn Sâm mới thật sự là Thần Hóa.

Hết chương 2767.

Chương 2768. Không gian dị chủng dường như đã từng biết

Hàn Sâm vừa đi vừa nhìn tinh đồ, nhìn từ tinh đồ thì vị trí của tinh vực này đúng là đang nằm gần tinh vực Đại Tịch Diệt.

“Tiếc là bọn họ không đi thăm dò tinh vực Đại Tịch Diệt, bằng không dù không có xu nào thì cũng đáng để đi theo họ một chuyến.” Hàn Sâm tự nhủ.

Nhưng không ngờ chẳng bao lâu sau hắn lại gặp được người quen, chỉ thấy Long Nhất của Long tộc đang bay nhanh về phía này.

“Kim Tệ?” Long Nhất vừa trông thấy Hàn Sâm đã kinh ngạc thốt lên.

Hàn Sâm đành phải tán gẫu vài câu với Long Nhất. Long Nhất cũng tới vì không gian dị chủng kia, nhưng trong Long tộc xảy ra chút chuyện nên không có khả năng phái thêm nhân thủ trợ giúp, chỉ có mình Long Nhất đến đây.

“Kim Tệ huynh có hứng cùng ta thăm dò không gian dị chủng hay không?” Suy nghĩ của Long Nhất và Baal khá giống nhau, có thể lôi kéo và lợi dụng những nhân vật kiểu như Hàn Sâm là tốt nhất.

“Thăm dò không gian dị chủng với ta cũng được thôi, nhưng nếu có món hời thì phải chia năm năm đấy.” Hàn Sâm không muốn lãng phí thời gian, thẳng thắn đề ra yêu cầu của mình.

Long Nhất cũng không do dự, cười đáp: “Điều đó là đương nhiên.” Long Nhất dễ dàng đồng ý yêu cầu của Hàn Sâm, tiện thể trình bày tình hình của không gian dị chủng nọ.

Bởi vì nơi này nằm sát tinh vực Đại Tịch Diệt, hơn nữa còn hết sức hoang vu nên các đại thượng tộc rất ít khi đến đây để mạo hiểm, vậy nên nơi đây đã bị chiếm cứ bởi một Hạ tộc kém nổi danh là tộc Xích Thử.

Tộc Xích Thử chỉ là một tiểu tộc, kẻ mạnh nhất trong tộc chỉ là cấp Vương, thậm chí còn không có Bán Bộ Thần Hoá.

Mảnh tinh vực này không có nhiều dị chủng, vẫn bình an tồn tại cho đến tận bây giờ.

Nhưng dạo gần đây, trong mảnh tinh vực này có một hằng tinh phát nổ, tộc Xích Thử cũng bị ảnh hưởng rất nhiều. Sau khi hằng tinh nổ tung, tộc Xích Thử bất ngờ phát hiện nơi đó có một cửa vào không gian dị chủng.

Dưới niềm vui mừng, tộc Xích Thử phái người tiến vào thăm dò không gian dị chủng, kể từ ấy thì xảy ra chuyện.

Có hơn trăm triệu tộc Xích Thử tiến vào không gian dị chủng nhưng †rong vòng mấy ngày chỉ còn một Xích Thử duy nhất sống sót trở về, những Xích Thử còn lại đã chết trong không gian dị chủng kia.

Căn cứ vào lời kể của Xích Thử còn sống thì bên trong không gian dị chủng kia vô cùng kỳ dị, như thể có vô số mặt trời treo lơ lửng giữa không gian. Trong không gian dị chủng nóng đến đáng sợ. Khi bọn họ cố gắng tiếp cận một mặt trời trong số đó thì nó phát nổ, lúc ấy hơn trăm triệu Xích Thử cùng tan thành tro bụi, chỉ còn mỗi Xích Thử kia trốn thoát, nhưng chính

bản thân nó cũng không hiểu tại sao mình không chết trong vụ nổ như các Xích Thử khác.

Dù sao nó cũng chỉ là một Tử Tước nhỏ nhoi, trong số cả trăm triệu Xích Thử thì nó không mạnh lắm, đến cả dị chủng Hầu Tước còn không may mắn thoát thân, thật khó để tưởng tượng tại sao có mình nó sống sót.

Mấy ngày sau, con Xích Thử may mắn sống sót kia đột nhiên tiến hoá, †ừ Tử Tước thăng lên Bá Tước, thậm chí vẫn còn tiếp tục tiến hoá, thay đổi đến mức hết sức lạ thường.

Lúc Long Nhất tới đây, con Xích Thử ấy đã thăng đến cấp Vương.

Chuyện kỳ dị như vậy hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của cường giả các tộc, bọn họ đều muốn làm rõ xem con Xích Thử kia đã đoạt được thứ hay ho gì mà có thể tiến hoá nhanh đến mức khó tin đến thế.

Tiếc là sau khi các tộc phái đi rất nhiều con dân cấp thấp tiến vào không gian dị chủng thì kết quả chỉ như đá chìm xuống biển, không có bất cứ ai ra ngoài được, ép các tộc đành phải cử ra cường giả cấp Thần Hoá.

hứng thú, hắn cũng muốn biết tại sao con Xích Thử kia lại tiến hoá nhanh đến thế, tốc độ tiến hoá ấy có thể coi là kỳ tích trong đại vũ trụ gen.

Ngay lập tức, Hàn Sâm và Long Nhất cùng lao tới cửa vào không gian dị chủng nọ, trên đường đi Long Nhất nhịn mãi, thấy Hàn Sâm chẳng có ý định dò hỏi gì, hắn không kìm được nữa, đành khẽ ho một tiếng: “Kim Tệ huynh, ngươi không tò mò tại sao có thể thăng cấp Thần Hoá nhanh như vậy à?”

“Thăng cấp Thần Hoá, có gì đặc biệt à?” Hàn Sâm hỏi ngược Long Nhất với vẻ nghi hoặc.

Long Nhất chợt nín lặng một hồi. Hắn có thể thăng cấp Thần Hoá nhanh như vậy đã là thuộc tốp đầu trong Long tộc, song với Hàn Sâm lại thành chuyện đương nhiên, khiến hắn thấy hơi buồn bực, vốn định nói ra mấy câu khoe khoang nhưng lại chẳng nói nên lời nữa.

Đến khi tới nơi, Hàn Sâm mới không chịu nổi mà đổi sắc mặt.

Lối vào không gian dị chủng là một lỗ đen, có lẽ là vụ nổ hằng tinh đã †ạo ra lỗ đen ấy, kết quả đó lại là cửa dẫn vào một không gian dị chủng.

Hai người đến đây là vì thăm dò, đương nhiên không thể rút lui khi lâm trận, nối đuôi nhau bay vào lỗ đen, khiến Hàn Sâm có cảm giác như là một không gian truyền tống.

Cảnh tượng bên trong không gian dị chủng làm Hàn Sâm hết hồn. Hắn vốn đã được nghe Long Nhất bảo nơi này có rất nhiều mặt trời nên cứ nghĩ không gian dị chủng nằm giữa một khoảng không.

Nhưng không ngờ sau khi đi vào mới phát hiện nơi đây là một lục địa khổng lồ, một lục địa không nhìn thấy bến bờ, có núi có đá có cây cối.

Chỉ là nó khác đại lục bình thường, núi đá cây cối ở đây đều hoá hành than, tựa như toàn bộ thế giới đã bị thiêu cháy thành than.

Cả thế giới giống như một bức tranh sơn thuỷ cổ, chỉ có màu mực đen, không có đủ màu sắc như thế giới thực. Vạn dặm núi sông trên toàn lục địa cũng đen như mực, nhiều chỗ còn hoá rắn thành than cốc.

Không khí nóng bỏng kinh người, cứ như thể bất cứ khi nào cũng có thể bốc cháy. Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn bầu trời, lúc này mới thấy cảnh Long Nhất nhắc đến, chỉ thấy vô số mặt trời khổng lồ treo ngang trời, ít cũng có mười mấy ông.

“Rốt cuộc những mặt trời kia là gì? Tinh cầu hay sinh vật nào đó?” Hàn Sâm nói, hắn nhìn lên trời một cách bất định, khoảng cách xa quá, hắn hoàn toàn không cảm ứng được khí tức từ đám mặt trời đó, chỉ có thể cảm nhận thứ nhiệt độ khủng khiếp toả ra từ chúng.

“Không biết nữa, nhưng có thể khẳng định là trước kia không có nhiều mặt trời thế này.” Long Nhất đáp.

“Làm sao ngươi biết?” Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Long Nhất.

Long Nhất chỉ vào một ngọn núi kết thành than, nói: “Ngươi nhìn chỗ kia xem, trên đó có một toà tháp được xây tựa vào núi, rõ ràng lúc trước đã có sự sống sinh sôi nảy nở ở đây.

Hàn Sâm nhìn theo hướng ngón tay Long Nhất chỉ, quả nhiên trông thấy có một tòa bảo tháp bảy tầng nằm ở giữa sườn một ngọn núi bị cháy thành than, chỉ là nó cũng bị than hoá như núi non cây cối xung quanh, đen thui, nếu không nhìn kĩ còn tưởng ấy là một phần của núi than.

Hai người bay qua phía bảo tháp, nhìn thấy khá nhiều kiến trúc đã hoá than, có lẽ còn phát hiện cả một toà thành cổ than hoá, tuy không thấy sinh vật nào nhưng từ kết cấu của thành cổ thì ngày trước từng có hàng trăm ngàn sinh vật từng sinh sống đông vui ở đây.

Song không biết vì nguyên nhân gì, thành cổ cũng bị than hóa trong chớp mắt giống như núi đá cây cối lân cận, tất cả mọi thứ vẫn duy trì được hình thái hoàn hảo, thậm chí còn nhìn rõ gân trên lá cây.

“Chỗ này, hình như ngày trước ta đã từng thấy… Chẳng phải nơi đây cũng giống nơi phát hiện Tiểu Hồng Điểu bên trong Tí Hộ Sở hay sao… Là vùng đất Phượng Hoàng niết bàn ư?” Hàn Sâm thầm ngạc nhiên.

Hết chương 2768.

Chương 2769. Giữa hai ngọn núi

Nơi này quả là rất giống chỗ Tiểu Hồng Điểu ra đời, ngay đến núi đá cũng bị than hóa, nơi Tiểu Hồng Điểu chào đời cũng rất giống ở đây, chỉ khác là không có nhiều mặt trời như vậy.

“Sức mạnh hệ Hỏa dã man thật đấy, có thể than hóa cả một không gian dị chủng, điều này không thể thực hiện được chỉ với nhiệt độ cao thôi đâu.” Long Nhất cảm thán.

Hàn Sâm ngước mặt nhìn đám mặt trời kia, rõ ràng chúng là những thứ khả nghỉ nhất, có lẽ chúng không phải là những hằng tinh đơn thuần, không chừng còn là dị chủng hệ Hỏa kinh khủng nào đó.

“Tên Xích Thử may mắn sống sót nói rằng sau khi mặt trời ló dạng thì họ mới bị thiêu thành tro bụi, nếu như vậy thì càng có khả năng.”

Tuy trong lòng Hàn Sâm nghĩ vậy nhưng cũng không dám dịch chuyển tức thời đến bên phía mặt trời, hắn chỉ đến tìm món lợi chứ chẳng phải tới liều mạng, cho dù đám mặt trời kia là dị chủng khủng bố thật thì Hàn Sâm cũng không cần mạo hiểm dấn thân.

“Xem ra trước chúng ta đến, đã có kha khá sinh vật tới chỗ này.” Long Nhất nặng nề khit mũi, dẩu môi nói.

Hàn Sâm nghĩ thầm: “Ngươi là Long tộc chứ không phải Khuyển tộc, ngửi một phát đã biết có bao nhiêu sinh vật đến đây?”

Long Nhất không biết suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, vẫn tiếp tục nói: “Có tộc Hủy Diệt, Hồ tộc,,…

Long Nhất liên tiếp kể ra tên của mười mấy chủng tộc. Nghe vậy, Hàn Sâm khá ngạc nhiên, những thứ khác thì hắn không biết, nhưng trong nhóm Baal và trưởng lão Nades quả thực có đến bốn, năm chủng tộc, tất cả đều nằm trong những chủng tộc mà Long Nhất liệt kê.

“Cái mũi của ngươi cũng ra gì đấy!” Hàn Sâm khen một câu.

Long Nhất cười: “Chẳng có gì đặc biệt đâu, chỉ là một kỹ xảo nhỏ thôi, có thể phân biệt các vi hạt sót lại trong không gian, đoán được tầm †ám, chín phần mười.

“Thế cũng giỏi lắm.” Lời này xuất phát từ chân tâm của Hàn Sâm. Động Huyền Khí Tràng của hắn cũng gần giống thế, chỉ là nó trực quan hơn thôi.

Đúng lúc hai người đang trò chuyện với nhau, một bóng dáng tiến lại từ phía xa, đang lại gần tòa thành cổ bị than hóa này.

Hàn Sâm và Long Nhất cùng nhìn về bóng dáng ấy. Ở nơi như thế này, dù là dị chủng hay cường giả chủng tộc nào đó đều có khả năng là kẻ địch, không thể lơ là bất cứ giây phút nào.

“Bảo Liên của tộc Hoàng Cực?” Sau khi nhìn rõ bóng hình ấy là ai, Hàn Sâm không khỏi ngẩn người, không ngờ có thể gặp Bảo Liên ở nơi này.

Nhưng hồi trước người gặp Bảo Liên là Hàn Sâm, Bảo Liên chưa từng gặp Kim Tệ, vậy nên Hàn Sâm chỉ đành giữ im lặng, không nói gì cả.

“Là Bảo Liên, cường giả cấp Thần Hóa của tộc Hoàng Cực.” Long Nhất nhíu mày nói.

Trong lúc hai người trao đổi thì Bảo Liên đã đáp xuống một chỗ không xa ngay trước mặt họ, hắn đưa mắt nhìn hai người rồi hướng mắt về phía Long Nhất: “Ra là Long Nhất điện hạ, không ngờ có thể chạm mặt ở đây. Nếu đã gặp nhau thì chính là có duyên, không biết Long Nhất điện hạ có đồng ý thăm dò không gian dị chủng này với ta hay không?”

Bảo Liên khách khí ngoài dự đoán, cũng không trưng ra thân phận cao thủ tộc Hoàng Cực, thật sự khiến Hàn Sâm thấy khá bất ngờ.

Tuy Long tộc rất mạnh nhưng vẫn kém tộc Hoàng Cực một bậc, hơn nữa Long tộc còn là một trong những thế lực phụ thuộc vào tộc Hoàng Cực, cũng giống quan hệ giữa chủ tớ, hình như Bảo Liên không cần khách khí thế này.

Hàn Sâm đâu biết hiện tại người nắm quyền là Bạch Hoàng, dòng dõi của Bảo Hoàng không khá khẩm lắm, cái gì bẩn khó cực nhọc phải làm tất. Việc thăm dò không gian dị chủng lần này cũng bị đổ lên đầu Bảo Liên.

Bảo Liên biết rõ nơi đây rất nguy hiểm, nếu có thể hợp tác với cao thủ Thần Hóa mạnh như Long Nhất thì rõ ràng sẽ an toàn hơn so với đi cùng người khác.

“Tìm còn không được.” Long Nhất và Hàn Sâm liếc mắt nhìn nhau, sau đó cười đáp.

Long Nhất cũng lo rằng nơi này quá hung hiểm, đồng ý kiến với Bảo Liên. Đôi bên vừa nói đã hợp ý nhau, rất nhanh đã xác lập quan hệ hợp tác.

“Vị này là?” Bảo Liên nhìn qua bên Hàn Sâm, hỏi.

Long Nhất giới thiệu một lượt về Hàn Sâm dưới thân phận Kim Tệ, Bảo Liên nghe mà rung động: “Hóa ra là Kim Tệ, người đứng đầu phổ gen chúng sinh. Ta đã nghe danh ngươi từ lâu, tiếc rằng không thể tận mắt trông thấy bậc kì nhân, cuối cùng hôm nay cũng có duyên gặp gỡ, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.”

Tuy tộc Hoàng Cực không phái người tham gia cuộc chiến phổ gen chúng sinh nhưng Bảo Liên có quan sát trận chiến ấy, đến nay vẫn còn ấn tượng với Hàn Sâm, nhưng cũng không đến mức ngưỡng mộ đã lâu như lời hắn nói, hắn chỉ biết có người tên Kim Tệ mà thôi.

“Bảo Liên điện hạ, ngài có kiến thức rộng rãi, chắc hẳn sẽ biết thành cổ này là của tộc nào?” Sau khi hàn huyên xong, Long Nhất quay sang hỏi Bảo Liên.

Bảo Liên đưa mắt đánh giá kiến trúc xung quanh, đáp: “Phong cách kiến trúc nơi đây khá là nguyên thủy. Ở thời kỳ tiến hóa sinh vật sơ khai, rất nhiều chủng có phong cách kiến trúc tương tự nhau, rất khó để đoán đây là kiến trúc của tộc nào.”

Dừng một chút, Bảo Liên chỉ vào một tòa tháp trong thành cổ, nói: “Trên vách tường tòa tháp kia có thể thấy một chút dấu vết điêu khắc mờ, thoạt nhìn thì là khắc chim Phượng Hoàng, hơn nữa nơi này còn bị than hóa bởi một sức mạnh hệ Hỏa kinh khủng, ta nghĩ nơi này có liên quan với Phượng Hoàng.

“Dị chủng Phượng Hoàng cấp Chân Thần?” Long Nhất cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn về nơi Bảo Liên chỉ, quả nhiên thấy trên vách tường có vết chạm trổ mờ mờ, có thể mơ hồ nhìn ra đó là hình dạng của một con chim.

Nhưng Long Nhất chưa từng thấy dáng vẻ của Phượng Hoàng, dị chủng cấp Chân Thần trong truyền thuyết nên cũng không biết đó có phải là bộ dạng Phượng Hoàng thật hay không.

Bảo Liên khẽ gật đầu: “Phượng Hoàng được xưng là Thần tổ của hệ Hỏa trong thiên hạ, là một trong số ít dị chủng bẩm sinh đã là cấp Chân Thần, là sự tồn tại không gì sánh kịp. Dù là tộc Hoàng Cực ta cũng không dám mạo phạm nó, nếu như nơi đây thật sự dính dáng đến Phượng Hoàng thì chúng ta càng phải cẩn thận, chắc chắn không được chọc đến nó.”

Long Nhất cực kỳ đồng ý, bàn bạc với Bảo Liên một hồi, tạm thời lựa chọn một lộ trình đi xuyên qua thành cổ để đi vào bên trong không gian dị chủng.

Hàn Sâm làm bộ như không biết Bảo Liên, còn Bảo Liên lại cố ý làm quen với Hàn Sâm, trên đường đi cố gắng trao đổi với Hàn Sâm, trò chuyện với nhau vui ra trò.

Mặc dù Bảo Liên tỏ ra rất khiêm tốn, hoàn toàn không có vẻ cao ngạo như cường giả tộc Hoàng Cực, nhưng Hàn Sâm lại biết Bảo Liên rất có năng lực, lần trước chỉnh mình rất thê thảm.

Đến tận bây giờ Hàn Sâm vẫn không xác định được sức mạnh của Bảo Liên là gì, vậy nên trong lòng hắn vẫn hơi dè chừng với đối phương, nghĩ muốn biết sức mạnh mà Bảo Liên sử dụng rốt cuộc là gì.

Đôi bên tâm đầu ý hợp, dọc đường nói chuyện khá thoải mái, thiếu mỗi chuyện thắp hương kết bái anh em.

“Đằng kia có sinh vật.” Long Nhất đi tuốt ở phía trước đột ngột cắt ngang cuộc trò chuyện giữa hai người.

Hàn Sâm và Bảo Liên đồng thời nhìn về đằng trước, chỉ thấy nơi ấy có hai ngọn núi lớn nằm cạnh nhau, mỗi ngọn cao đến tận vạn trượng. Trên đỉnh hai ngọn núi có một khúc gỗ dài bắc ngang, giống như là cầu độc mộc nối liền hai đỉnh núi, nhưng ở giữa khúc gõ lại treo một một quả chuông kim loại lớn màu đen.

Lúc này, ngay trên thanh ngang, có khá nhiều sinh vật đứng trên đó, bọn họ cũng đang dò xét quả chuông lớn đen thui kia.

Hết chương 2769.

Chương 2770. Nhị Viên Sơn

Quả chuông sắt kia có đường kính miệng trên trăm mét, treo giữa hai ngọn núi, trông thật là hoành tráng.

Đám Hàn Sâm đứng ở xa nhưng vẫn thấy rất nhiều trên thân chuông điêu khắc rất nhiều hoa văn kỳ lạ, thoạt nhìn hết sức quái dị, giống như những chú chim nhỏ đang bay lên bằng nhiều tư thế khác nhau, xem mà chẳng hiểu gì.

Tuy thế, ở mặt trước của chuông chỉ có phù điêu của một Thần Điểu chân chính, thứ được điêu khắc là Thần Điểu Phượng Hoàng - dị chủng cấp Chân Thần.

Những sinh vật trên xà ngang cũng đang quan sát chiếc chuông lớn, nhưng chẳng biết vì sao mà không có ai ra tay cướp lấy nó, chỉ luôn dán mắt vào chiếc chuông.

Hàn Sâm thấy đám người Baal và trưởng lão Nades đứng trên xà ngang, bọn họ cũng giống như các sinh vật thuộc tộc khác, cùng chăm chú quan sát chuông sắt, chẳng có ý tiếp cận cướp đoạt hay bỏ đi, cục diện có phần quái dị.

Long Nhất gọi Baal từ xa nhưng Baal hoàn toàn không có phản ứng, vẫn cứ nhìn chòng chọc vào chiếc chuông.

“Hình như có gì đấy sai sai.” Long Nhất ngừng lại, nhìn về phía quả chuông sắt, cau mày nói.

Không cần hắn nói thì Hàn Sâm và Bảo Liên cũng biết tình hình hơi lạ. Dường như đám Baal đang lâm vào khốn cảnh nào đó, nếu không thì họ đã chẳng có phản ứng đáp lại như thế này.

Hàn Sâm âm thầm vận hành Động Huyền Khí Tràng, đứng từ xa qua sát hai ngọn núi lớn, xà ngang vắt ngang ở giữa và quả chuông sắt, hy vọng có thể tìm ra chút dấu vết.

Vừa nhìn qua đó, hắn thực sự tìm được chút manh mối.

Dường như ở giữa hai ngọn núi lớn, xà ngang và chuông sắt có một sự hoà hợp rất tự nhiên, hơn nữa chúng còn tỏa ra một loại khí tức sức mạnh giống nhau. Điều này quả là kỳ lạ.

Bản thân núi lớn, xà ngang và chuông sắt là ba loại chất liệu khác nhau, nếu thế không thể nào có chung một thứ khí tức sức mạnh mới đúng. Song chúng lại cứ toả ra khí tức sức mạnh giống nhau, thậm chí có thể nói chúng là một chỉnh thể.

"Cổ quái, thật sự rất cổ quái." Bảo Liên vừa nhìn vừa nói. "Bảo Liên điện hạ có phát hiện gì?" Long Nhất hỏi.

Bảo Liên nhìn hai ngọn núi lớn, đáp: "Các ngươi không cảm thấy hình dáng của hai ngọn núi kia có phần đặc biệt sao?"

"Đặc biệt? Ý điện hạ là ở phương diện nào?" Long Nhất cẩn thận đánh giá hai ngọn núi, nhưng không tìm ra chỗ đặc biệt trong lời Bảo Liên nói.

"Chính là hình dáng của chúng. Các ngươi không cảm thấy chúng giống hai con Cự Viên ư?" Bảo Liên chỉ tay về hai ngọn núi, vẻ mặt hơi khác thường, nói.

Hàn Sâm vẫn chăm chú quan sát khí tức của hai ngọn núi, nhưng không quan tâm lắm đến hình dạng của chúng, lúc này nghe Bảo Liên nói thế mới nhìn kỹ một chút, phát hiện hai ngọn núi đúng là rất giống hai con vượn già đang khiêng một đòn gỗ, gánh quả chuông to kia, cứ như thể sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào.

Hàn Sâm chỉ hơi tò mò, không cảm thấy gì khác. Long Nhất nhìn một hồi, sắc mặt cũng thay đổi rõ rệt: "Đôi viện khiêng kiệu, chẳng lẽ hai ngọn núi này chính là Nhị Viên Sơn trong truyền thuyết? Không đúng, chẳng phải

Nhị Viên Sơn nằm trong Thánh Vực và đã bị phá huỷ à? Sao lại xuất hiện ở đây chứ?”

“Chưa chắc đây là Nhị Viên Sơn thật, có khả năng chỉ hơi giống nhau thôi. Tuy Bảo Liên nói vậy nhưng hắn vẫn đảo mắt chăm chú nhìn Nhị Viên Sơn, không biết đang nghĩ gì nữa.

“Nhị Viên Sơn là dạng tồn tại thế nào?” Hàn Sâm chưa từng nghe nói về Nhị Viên Sơn, đành quay sang nhìn Bảo Liên và Long Nhất.

Long Nhất đáp:”Truyền thuyết nói rằng bên trong Thánh Vực có hai ngọn núi vô cùng nổi tiếng, bởi vì trông rất giống hai con vượn già, thế nên được gọi là Nhị Viên Sơn. Nhị Viên Sơn vốn chỉ là hai đỉnh núi bình thường trong Thánh Vực, không có điểm nào quá đặc biệt. Nhưng sau đó Thánh Chủ và ái tướng tâm phúc của hắn đã cùng đánh cờ trên Nhị Viên Sơn bảy ngày bảy đêm, cuối cùng hoà nhau. Vậy nên Thánh Chủ đã dựng nên một chiếc cầu độc mộc bắc ngang hai đỉnh núi, hơn nữa còn xây một kỳ đình ở trung tâm cầu, thường xuyên hẹn ái tướng tâm phúc đánh cờ trong đó. Bởi vì hai ngọn núi trông giống con vượn già, phía trên còn dựng cầu và kỳ đình, thoạt nhìn tựa như hai con vượn già khiêng chiếc kiệu đi về đằng trước, nên Nhị Viên Sơn lại có tên khác là Nhị Viên Sĩ Kiệu Sơn”

Bảo Liên tiếp lời: “Truyền thuyết trong kỳ đình có giấu rất nhiều ván cờ và kỳ phổ của Thánh Chủ và ái tướng tâm phúc, là thánh đường của các cao thủ chơi cờ trong thiên hạ. Tiếc là tương truyền khi Thánh Vực diệt tộc thì Nhị Viên Sơn đã bị huỷ hoại, cầu độc mộc và kỳ đình cũng mất tích từ đó. Hai ngọn núi ở đây chắc hẳn chỉ trông giống thôi chứ không phải Nhị Viên Sơn thật.”

Long Nhất bổ sung: “Mặc dù thuật dời núi không phải chuyện khó với cường giả cấp Thần Hoá nhưng chỗ quý giá thực sự ở Nhị Viên Sơn chính là kỳ phổ trong kỳ đình. Nếu không có kỳ phổ thì ai sẽ nhọc công bỏ sức dời Nhị Viên Sơn đến nơi này? Huống hồ bên trên chẳng có kỳ đình mà lại treo một quả chuông sắt lớn. Ta thấy đôi núi này chắc không phải Nhị Viên Sơn của Thánh Vực đâu.”

Hàn Sâm không hiểu rõ về chuyện lần này lắm, vậy nên không lên tiếng, chỉ đứng một bên nghe họ nói.

“Có thể đánh cờ ngang ngửa với Thánh Chủ, chắc hẳn vị ái tướng kia cũng có tiếng tăm lẫy lừng, chẳng biết hắn tên gì? Là cường giả tộc nào?” Hàn Sâm thuận miệng hỏi hai câu.

Long Nhất nhún vai đáp: “Những gì ta biết đều được ghi chép trong sách cổ của tộc ta, chưa từng chứng kiến tận mắt. Trong đó không ghi lại tên của vị ái tướng tâm phúc kia hay hắn là cường giả tộc nào.”

“Khi ấy Thánh Chủ gần như đã thống nhất thế giới, cường giả thuộc hạ cực đông đảo. Tứ Đại Thánh Thú, Thập Đại Thần Tướng, kể ra bất kỳ người nào thì cũng là cường giả lừng lẫy. Thật sự rất khó xác định ai là người đánh cờ với Thánh Chủ.” Bảo Liên từ tốn nói.

Hàn Sâm còn muốn hỏi thêm gì đó, bỗng nghe “boong” một tiếng, chiếc chuông đen sì kia lại lung lay mà không cần gió, mỗi lần nó lắc lư sẽ tạo ra một tiếng chuông ngân.

Tiếng chuông lọt vào tai nghe cũng giống âm thanh từ những chiếc chuông khác, không có gì đặc biệt khác lạ, dường như bên trong cũng không ẩn chứa sức mạnh nào đó.

Nhưng ngay một giây sau, Hàn Sâm, Bảo Liên và Long Nhất lại nhìn mà ngẩn người, chỉ thấy lúc quả chuông đung đưa, xà ngang và hai ngọn núi vốn đã hoá than kia lại từ từ tách khỏi lớp vỏ cháy đen, khôi phục dáng vẻ nguyên thuỷ.

Lớp cháy đen trên xà ngang rớt xuống, để lộ sắc gỗ màu xanh. Trên lớp gỗ ấy, những mầm non đang mọc ra với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, hơn nữa chúng còn phát triển rất nhanh chóng.

Hai ngọn núi đen như than cũng khôi phục vẻ nâu xanh của núi đá như thuở đầu, có những mầm cây xanh mướt mọc ra từ trong khe đá.

Hình ảnh mà Hàn Sâm đang chứng kiến bây giờ thật sự rất kỳ lạ, giống như người chết hồi sinh vậy.

Chỉ trong chốc lát, trên xà ngang đã mọc đầy cành lá xanh mơn mởn, trông giống một gốc đại thụ mọc ngang. Hai ngọn núi cũng trở nên xanh biếc

lung linh, khắp nơi đều là cỏ cây xanh mướt dạt dào nhựa sống, khác hoàn toàn so với lúc trước đó.

Thứ duy nhất không biến đổi có lẽ là chiếc chuông đen ngòm kia, chỉ mỗi nó vẫn duy trì dáng vẻ vốn có, lúc này nó không đong đưa nữa, chỉ lặng lẽ treo trên đó, không hề động đậy.

Hết chương 2770.

Chương 2771. Thân Điểu

Đám người Baal như mới tỉnh cơn mê, cả đám phi thân hòng rời khỏi xà ngang, song cơ thể của họ lại không nhúc nhích nổi, những cành cây nọ lập tức cuốn đến.

Dấu sao Baal cũng là cường giả Thần Hóa Nguyên Cơ, sức mạnh bộc phát từ trên người hắn có thể làm nổ tung một tinh cầu chỉ với một cú đấm, nhưng khi bị những cành cây kia cuốn lấy hắn lại không có chút sức phản kháng nào, lập tức bị chúng quấn chặt, bao thành hình kén †ằm, chỉ còn mỗi cái đầu nhô ra ngoài.

Đừng nói là Baal, ngay cả trưởng lão Nades cấp Lột Xác cũng khó có thể may mắn thoát khỏi vòng vây. Sức mạnh của hắn bộc phát điên cuồng, nhưng dưới cành lá lại tựa như tuyết tan dưới nắng, như bị cành lá triệt tiêu hết, người cũng bị cành cuốn chặt.

Phàm là những sinh vật vốn đang đứng trên thanh ngang, không có một ai may mắn tránh khỏi, tất cả đều bị cành trói thành hình kén lớn nhỏ khác nhau, mắc trên thanh ngang.

Hàn Sâm nhìn bộ dạng hiện tại của họ, hơi giống những kén sâu bọ mà ngày trước hắn thấy ở quê nhà. Cả đám người bị giắt trên cành cây, thoạt nhìn rất quái dị.

Hàn Sâm vừa nhìn vừa rút lui, ngay đến trưởng lão Nades còn không thể phản kháng tí nào, Hàn Sâm không cho là mình có thể mạnh bằng trưởng lão Nades. Nếu đứng quá gần, có lẽ mình cũng bị đám cành kia quấn lấy mất.

Rõ ràng Long Nhất và Bảo Liên cũng suy nghĩ như vậy, người này còn lùi nhanh hơn người kia.

Một tiếng chim hót lanh lảnh vang dội trong không gian, chỉ trong chớp mắt, đám Hàn Sâm cũng có cảm giác một uy áp kinh khủng tới cực điểm đang giáng xuống, cơ bản không cho bọn họ kịp phản ứng, uy lực ấy trực tiếp áp chế họ trượt khỏi không trung, như máy bay bị rơi. Cả đám rơi xuống mặt đất than hóa, đụng thành một cái hố lớn.

Hàn Sâm gục dưới hố nhưng không tài nào bò dậy được, uy áp khủng bố ấy ép hắn xuống đáy hố, khiến khuôn mặt hắn biến dạng, giấy dụa kiểu gì cũng không nhích lên nổi.

Hàn Sâm xoay ngang mặt, nhìn về hướng tiếng chim hót truyền tới, chỉ thấy phía xa trên bầu trời có một con chim lớn đang lướt qua không trung bay đến đây, một ngọn lửa màu trắng đang cháy rực trên thân nó, uy áp khủng khiếp cực độ kia chính là thứ toát ra từ người nó.

Hàn Sâm thực sự rất khó miêu tả nó là loài chim gì. Nó tao nhã, cao ngạo, hoa lệ, uy nghi, giống như thần thánh trên trời, thoạt nhìn rất giống Phượng Hoàng Thần Điểu trong truyền thuyết. Nhưng Hàn Sâm chưa từng thấy Phượng Hoàng thực thụ nên đương nhiên không biết nó có phải Phượng Hoàng thật không.

Chỉ thấy con chim lớn ấy chậm rãi bay qua núi sông. Những nơi nó băng qua vốn đang than hóa xám xịt bỗng như được hồi sinh, cây cối núi non đều khôi phục sức sống vốn có.

Nguyên một đường con chim bay tới, dường như toàn thế giới cũng sống dậy theo nhịp bay của nó, cây xanh rợp bóng, hoa cỏ nở khắp chốn. Nó ở đâu thì nơi ấy không còn sót lại một chút cảnh tượng chết chóc u ám, nói đó là thánh địa nghỉ dưỡng cũng không ngoa.

“Phượng Hoàng… Đúng là Phượng Hoàng…” Bảo Liên đang bị đè bẹp ở bên cạnh sửng sốt thốt lên.

“Hình như dạo này mình xui xẻo lắm, tùy tiện thăm dò một không gian dị chủng mà cũng đụng phải dị chủng Phượng Hoàng cấp Chân Thần. Xác suất này còn thấp hơn cả trúng vé số ấy chứ!” Hàn Sâm thầm sầu não.

May mà Phượng Hoàng không bay qua phía họ mà lao thẳng về phía xà ngang trên hai đỉnh núi, đủng đỉnh bay một lát mới dừng lại ở khoảng không bên trên xà ngang.

Sau khi lượn lờ trên không trung ba vòng, con Phượng Hoàng được ngọn lửa trắng bao trùm toàn thân mới đáp xuống cành cây trên xà ngang. Ngọn lửa trên người nó không hề làm tổn hại đến xà ngang, ngược lại còn thôi thúc sức sống trên đó càng thêm phát triển.

Phượng Hoàng cúi đầu nhìn xuống sinh vật đang nằm gần nó nhất. Hình như vật ấy là Cự Tượng, bị cành cây cuốn thành dạng tổ kén, chỉ còn cái đầu lộ ra ngoài.

“Trả lời ta một câu hỏi, nếu đáp án của các ngươi có thể khiến ta hài lòng thì ta sẽ tạm tha cho tội mạo phạm của mấy ngươi.” Phượng Hoàng không mở miệng cất lời nhưng giọng nói vẫn vang lên trong đầu mỗi sinh vật xung quanh.

“Chẳng hay đại nhân muốn hỏi gì? Tại hạ đảm bảo biết gì nói nấy…” Sinh vật giống Cự Tượng vội vàng đáp lại.

“Nếu có một ngày ngươi và bạn đời của ngươi gặp nguy hiểm, chắc chắn sẽ chết, phải có một người chết đi thì mới thoát được. Quyền lựa chọn nằm trong tay ngươi, ngươi muốn bản thân bỏ mạng để cứu bạn đời mình hay sẽ để đối phương chết, còn ngươi thì sống sót?” Tiếng nói của Phượng Hoàng lại xuất hiện lần nữa, khảm vào trong lòng từng người.

Mọi người không khỏi ngẩn ngơ, tất cả vốn nghĩ nó sẽ hỏi về bí mật nào đó, ai dè lại hỏi vấn đề thế này.

Câu hỏi này có vẻ là một tình huống tiến thoái lưỡng nan, dù cho câu trả lời của ngươi ra sao thì vẫn có gì đó lấn cấn.

Nhưng nếu Phượng Hoàng đã hỏi thì sinh vật giống Cự Tượng cũng không dám không trả lời, chỉ đành cắn răng đáp: "Ta sẽ hy sinh bản thân để cứu vớt bạn lữ của ta, để nàng được sống tiếp…"

"Dối trá!" Tiếng nói của Phượng Hoàng vang lên trong đầu mỗi sinh vật, tỏ rõ vẻ khinh bỉ.

Một giây sâu, đám Hàn Sâm lập tức thấy Phượng Hoàng cúi đầu, há mỏ chim về phía sinh vật Cự Tượng nọ.

'Thế nhưng Phượng Hoàng không đớp hắn, mà chỉ khẽ hút một hơi với sinh vật giống Cự Tượng ấy. Đột nhiên, một luồng sức mạnh kỳ dị từ tuôn ra khỏi cơ thể Cự Tượng, lao thẳng vào miệng Phượng Hoàng.

Khi luồng sức mạnh kỳ lạ bị hút đi, chiếc đầu Cự Tượng bị lộ ở bên ngoài cũng dần héo quắt, cuối cùng biến thành tro bụi bay lả tả, lặng lẽ biến mất theo làn gió thổi, không còn sót chút dấu vết nào.

Mọi người đều cảm thấy vô cùng bành hoàng. Tuy Cự Tượng kia chỉ là sinh vật cấp Vương nhưng chỉ hút một hơi đã tan biến thành cát bụi, điều này thật là đáng sợ.

Dường như Phượng Hoàng chẳng quan tâm đến việc này, tựa như vốn nên thế, hoàn toàn không thèm để ý tới Cự Tượng đã hóa thành cát bụi rơi vãi khắp nơi, nó lại quay sang nhìn một sinh vật khác cũng đang bị †reo ngược trên nhánh cây như côn trùng đóng kén.

Con sinh vật này trông rất giống bạch tuộc. Hàn Sâm nhận ra hắn, lúc trước hắn hay đi theo bên người trưởng lão Nades, chắc là đệ tử của trưởng lão Nades.

Bị Phượng Hoàng nhìn chòng chọc, sắc mặt sinh vật nọ bỗng trắng bệch ra. Sau đó giọng nói của Phượng Hoàng lại cất lên trong đầu mọi người: "Nếu có một ngày ngươi và bạn đời của ngươi gặp nguy hiểm, chắc chắn sẽ chết, phải có một người chết đi thì mới thoát được. Quyền lựa chọn nằm trong

tay ngươi, ngươi muốn bản thân bỏ mạng để cứu bạn đời mình hay sẽ để đối phương chết, còn ngươi thì sống sót?”

Sinh vật kia vốn đang sợ khiếp vía, nhưng vừa nghe thấy câu hỏi vẫn không thay đổi, nó bỗng thấy vui mừng quá đỗi.

Vừa nãy Cự Tượng đã loại trừ một đáp án, nếu đáp án đó là sai, vậy thì hắn chỉ cần chọn ngược lại là được thoát rồi.

Nghĩ tới đây, sinh vật nọ vội vàng hô lớn: “Ta sẽ chọn mình được sống…”

“Vô sỉ!” Không đợi sinh vật ấy giải thích tại sao lại chọn bản thân được sống, tiếng gâm của Phượng Hoàng lại bật ra trong đầu mọi người.

Dường như không hề hồi hộp chút nào, Phượng Hoàng cúi xuống khẽ hút một hơi, sinh vật nọ đột nhiên bị hút mất sức mạnh gì đó trong người, cơ thể tan thành cát cuốn bay theo gió.

Tất cả mọi người đều cảm thấy lòng mình lạnh như băng, da gà nổi hết cả lên, cứ tưởng là chỉ cần trả lời đúng vấn đề sẽ được cứu, nhưng bây giờ xem ra câu hỏi của Phượng Hoàng vốn không có đáp án, đúng hay sai phải tùy vào tâm trạng nó.

Hết chương 2771.

Chương 2772. Cho ngươi ăn

Hàn Sâm, Long Nhất, Bảo Liên cũng đổ mồ hôi lạnh. Thế gian này sợ nhất là không cho nói lý, hiển nhiên là Phượng Hoàng Thần Điểu kia cũng không phải một chủ nhà biết đạo lý.

“Ngươi hãy trả lời câu hỏi này.” Phượng Hoàng nhìn qua một quý tộc cấp Vương khác, đó chính là đệ tử của trưởng lão Nades, câu hỏi vẫn giữ nguyên.

“Sư phụ… ” Tên kia sắp khóc mất rồi, quay sang nhìn trưởng lão Nades, giọng run rẩy.

Trưởng lão Nades cũng xanh mét mặt mày. Chuyến này hắn dẫn theo một đám đệ tử thám hiểm không gian dị chủng mới xuất hiện, ai dè đen đủi như vậy, lại đụng phải sự tồn tại kinh khủng như cấp Chân Thần, trong lòng tự biết lần này lành ít dữ nhiều.

Nhưng mà tên đệ tử kia cũng tỏ ra nhát gan quá, đường đường là cấp Vương, lại thuộc dòng chính tộc Hủy Diệt mà không kiên cường bằng đệ tử ngoại tộc.

“Trả lời câu hỏi của ta.” Ngọn lửa trên người Phượng Hoàng bùng lên, khiến trời đất bị bao trùm trong ánh lửa màu trắng, đôi mắt như của ánh ma nhìn chòng chọc quý tộc tộc Hủy Diệt cấp Vương nọ.

Mặt cường giả tộc Hủy Diệt cấp Vương kia trắng bệch, cái khó ló cái khôn, đáp: “Ta sẽ nghe theo bạn lữ, nếu nàng cho ta sống thì ta sống, bảo ta chết thì ta chết.”

“Không có cốt khí.” Phượng Hoàng hừ lạnh, há mồm về phía đệ tử nọ, hút một hơi. Cũng giống hai sinh vật trước đó, cường giả tộc Hủy Diệt cấp Vương trực tiếp bị hút thành bụi bay.

Trái tim của mọi sinh vật ở đây đều chùng xuống, tình hình bây giờ đã rất rõ ràng, con Phượng Hoàng này đang đùa bỡn họ, trả lời thế nào cũng khó thoát khỏi cái chết.

“Muốn giết thì giết đi, lão tử không thèm trả lời câu hỏi ngu ngốc của ngươi đâu.” Một sinh vật cấp Vương không rõ tên thấy Phượng Hoàng nhìn sang mình, bất chợt mắng to.

“Đã như thế thì ta sẽ chiều lòng ngươi.” Phượng Hoàng vẫn cao quý †ao nhã như trước, cúi đầu hút một hơi, biến sinh vật cấp Vương thành tro bụi.

Lòng Hàn Sâm thoáng trả lời nó, nói không chừng Phượng Hoàng sẽ không ra tay với hắn được. Bây giờ lối thoát này cũng bị bít rồi.

Sắc mặt Long Nhất và Bảo Liên đều rất khó coi, mồ hôi lạnh tuôn trên trán, có lẽ họ cũng có chung suy nghĩ giống Hàn Sâm, cảm thấy hơi tuyệt vọng.

Phượng Hoàng liên tục hỏi mấy sinh vật nữa, dù cho họ trả lời ra sao, có đáp lại hay không thì kết quả đều giống nhau, tất cả bị hút thành bụi.

Một cường giả cấp Thần Hóa mạnh bằng cấp Lột Xác như trưởng lão Nades cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

Cuối cùng, Phượng Hoàng tới trước mặt trưởng lão Nades, ba đầu sáu mắt của trưởng lão Nades cũng nhìn Phượng Hoàng chằm chặp, trông như đang muốn liều mạng với nó. Tiếc là cơ thể hắn đã bị cành cây quấn chặt, không cựa quậy nổi, đừng nói là liều mình, đến cử động ngón tay còn chẳng làm được.

Rõ ràng những chiếc cành ấy không chỉ giữ người một cách đơn thuần như thế, bằng không với sức mạnh của cường giả cấp Lột Xác thì chỉ cần tùy tiện thở một hơi cũng có thể biến ra thần lôi, đâu phải bó tay chịu trận vì bị trói.

Nhưng hiện tại trưởng lão Nades không vận hành được dù chỉ là một chút sức mạnh, không biết sức mạnh của hắn đang bị kìm hãm hay đã bị phế luôn rồi.

Khi tất cả mọi người đều tưởng Nades đi đời, bỗng thấy Phượng Hoàng dời ánh mắt, ngắm tới ba người Hàn Sâm đang bị trấn áp trên mặt đất.

Ba người cùng rùng mình, không đợi bọn họ biết đang xảy ra chuyện gì, Phượng Hoàng tung hai cánh, từ từ bay xuống chân núi.

“Tiêu rồi!” Hàn Sâm lập tức cảm thấy mình không ổn nữa, sao con Phượng Hoàng kia lại đột ngột đổi tính, có cường giả Thần Hóa mà bày đặt không hút, lại bay sang bên bọn họ làm chỉ.

Long Nhất và Bảo Liên cũng tái xanh mặt, lúc này không quan tâm gì nữa, Long Nhất hét với Bảo Liên: “Bảo Liên điện hạ, bây giờ mà không liều mạng thì chẳng còn cơ hội nữa.”

Sắc mặt Bảo Liên cực kỳ khó coi, đáp: “Ngươi nghĩ ta không muốn liều chắc? Nhưng thực lực đôi bên chênh lệch quá nhiều, ngay tới hoàng thể của ta còn bị áp chế, không mở được hoàng thể, làm gì có cơ hội liều mình. Chẳng phải Long tộc các ngươi được gọi là dũng mãnh nhất chư thiên ư, có năng lực chống cự cực lớn đối với mọi sức mạnh sao? Có thể giúp phá vỡ năng lực đang áp chế trên người ta, để ta mở hoàng thể, không chừng còn một con đường sống.”

Long Nhất buồn bực đáp: “Nếu mà phá vỡ được thì ta cũng sẽ không bị trấn áp ở đây.”

Nói như chưa nói, ba người bị đè không thể động đậy, Long Nhất thấy Bảo Liên vô dụng, bèn hô lên với Hàn Sâm: “Kim Tệ, có cách thoát vây thì nhanh dùng đi, trì hoãn nữa là không còn cơ hội đâu.”

Hàn Sâm lắc đầu, cho dù hắn dùng thể Thần Linh siêu cấp thoát khỏi vòng vây thì cũng chỉ được một chốc, chẳng mấy mà bị sức mạnh của Phượng Hoàng trấn áp, vẫn là đường chết thôi.

Ba người bó tay hết cách, Phượng Hoàng cũng đã phi xuống, dừng lại ở nơi cách chỗ họ không đến mười thước, ánh mắt chăm chú quan sát Hàn Sâm.

“Không thể nào? Nhiều sinh vật thế mà ngươi không ăn, sao hết lần này đến lần khác cứ muốn ăn ta. Ta đâu phải Đường Tam Tạng, ngươi nhăm nhe ta làm gì?” Trong lòng Hàn Sâm vô cùng buồn bực, cũng đã định mở thể Thần Linh siêu cấp, tuy cơ hội chạy trốn rất xa vời nhưng cùng lắm thì phải thử xem sao.

Hàn Sâm cho là Phượng Hoàng vẫn hỏi vấn đề kia, hắn sẽ chờ đến lúc nó lên tiếng, nắm bắt khoảnh khắc nó buông lỏng tinh thần để hắn biến thành thể Thần Linh siêu cấp, trực tiếp dịch chuyển tức thời, không chừng còn có một đường sống.

Chẳng ngờ Phượng Hoàng há miệng nhưng không hỏi gì, một sức hút khủng khiếp trực tiếp bao phủ lên cơ thể Hàn Sâm.

“Tiêu đời… Tính sai rồi… Hàn Sâm cực kỳ kinh hãi, muốn mở thể Thần Linh siêu cấp, song quá muộn rồi.

Hàn Sâm cứ tưởng mình sẽ hóa thành bụi tro tích tắc, nhưng chuyện này không xảy ra, cơ thể Hàn Sâm bị lực hút kéo lên không trung.

Không đợi Hàn Sâm kịp phản ứng với những gì đang diễn ra, Phượng Hoàng lập tức tung cánh, tựa như chim yến lướt trên tầng trời thấp, phi thân đến dưới người Hàn Sâm, để hắn đáp xuống lưng mình.

Hàn Sâm ngồi trong ngọn lửa trắng rừng rực ấy, nhưng không có cảm giác nóng bỏng thiêu đốt mà chỉ ấm áp như đang ngâm mình trong suối nước nóng, sức sống vô hạn tràn ra từ cơ thể Phượng Hoàng khiến toàn thân hắn giống như cây khô hồi xuân, từng tế bào được kích thích, phân tách thành thật nhiều tế bào mới.

“Chuyện gì đây?” Trong lòng Hàn Sâm chất chứa nỗi ngờ vực.

Mà hắn không biết rằng Bảo Liên, Long Nhất, và các cường giả bị trói trên xà ngang càng thấy hoang mang khó tin hơn.

Dị chủng cao ngạo như Phượng Hoàng lại cho một kẻ ngoại tộc ngồi lên lưng mình, điều này khiến người ta không thể tin nổi.

Bọn họ cứ tưởng Kim Tệ chết chắc rồi, không ai ngờ kết quả lại thế này, cả đám giật mình nhìn Hàn Sâm, không biết nên có phản ứng gì.

Sau khi đặt Hàn Sâm lên lưng mình, Phượng Hoàng khẽ tung đôi cánh, lập tức bay lên thanh xà ngang.

Hàn Sâm ngồi trên lưng Phượng Hoàng, có lẽ hắn cảm thấy hình như Phượng Hoàng không có ác ý với hắn.

Phượng Hoàng bay lên thanh ngang rất nhanh, một lần nữa bay tới trước mặt trưởng lão Nades đang bị quấn như kén tằm, giọng nói kỳ dị ấy lại vang lên trong đầu mọi người.

“Cái này cho ngươi ăn.” Những gì Phượng Hoàng nói ra khiến mọi người thấy như bị sét đánh.

Mặc dù câu này không đầu không đuôi, nhưng tất cả mọi người đều hiểu Phượng Hoàng coi trưởng lão Nades là thức ăn, hơn nữa còn muốn cho Hàn

Sâm ăn.

Hết chương 2772.

Chương 2773. Chỉ cần ngươi thích

“Ngươi cho ta ăn hắn?” Hàn Sâm sửng sốt, hỏi.

“Đúng vậy, hắn là thức ăn bổ dưỡng nhất chỗ này, ngươi không thích mùi vị này à? Thế cũng không sao, ngươi có thể tùy ý chọn những món đồ ăn khác, chỉ cần ngươi muốn thì cứ thưởng thức chúng thỏa thích.” Phượng Hoàng đáp.

Vẻ mặt của Đám trưởng lão Nades trở nên cực kỳ đặc sắc, gần như không dám tin những gì mình chứng kiến. Cùng bị vây ở đây nhưng họ chỉ có thể biến thành thức ăn, mà Kim Tệ lại được Phượng Hoàng mời ăn chung, lại còn ăn tùy thích đến lúc no.

Tuy Hàn Sâm không hiểu tại sao Phượng Hoàng tỏ ra kính trọng mình như vậy, nhưng hắn biết mình đã an toàn.

“Ngươi tặng hết bọn họ cho ta sao?” Hàn Sâm chỉ vào trưởng lão Nades và những người khác.

“Tất nhiên rồi, nếu ngươi thích thế” Phượng Hoàng khẽ cười nói, nom hiền lành như bà mẹ chiều con. Hoàn toàn không thể tưởng tượng ra rằng mới khi nãy nó còn đùa bỡn chúng sinh, biến một đám cường giả cấp Vương thành tro bụi.

“Ta được tự quyết định cách xử lý bọn họ phải không? Ý ta là nếu ta không muốn ăn thì có thể thả họ đi chứ?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Đương nhiên, chỉ cần ngươi thích.” Phượng Hoàng nói như cưng chiều.

“Vậy thả hai người kia ra đi.” Hàn Sâm chỉ vào Long Nhất và Bảo Liên.

Phượng Hoàng nghe lời Hàn Sâm nói nhưng không có động tĩnh gì, song áp lực trên người Bảo Liên và Long Nhất vốn bị áp chế dưới mặt đất đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

“Kim Tệ huynh, đại ân này không lời nào cảm tạ hết được.” Vẻ mặt Long Nhất hết sức kỳ quái, nói xong bèn bay đi ngay, không dám ở lại đây nữa.

“Ân tình hôm nay, Bảo Liên chắc chắn sẽ báo đáp.” Dứt lời, Hàn Sâm cũng bỏ đi cùng Long Nhất.

Ban đầu Hàn Sâm chỉ muốn cứu Long Nhất, nhưng sau một lúc lưỡng lự, hắn cứu luôn Bảo Liên. Hắn nghĩ sau này sẽ đích thân đánh bại Bảo Liên, không muốn giết đối phương như vậy.

“Kim Tệ đại nhân, cứu mạng… Thấy Phượng Hoàng thật sự thả Long Nhất và Bảo Liên theo lời Kim Tệ, các cường giả bị trói trên xà ngang vừa mừng vừa sợ, mấy cường giả cấp Vương không kìm lòng được, cùng kêu cứu Hàn Sâm.

“Ta có thể tùy ý xử trí họ luôn chứ?” Hàn Sâm không dám chắc, quay sang hỏi Phượng Hoàng.

“Tất nhiên rồi, bọn họ đã thuộc về ngươi.” Phượng Hoàng Thần Điểu cười nói.

Hàn Sâm nheo mắt nhìn đám người trưởng lão Nades, nhưng không lên tiếng, nhất thời khiến lòng mọi người thấy cực kỳ căng thẳng.

“Kim Tệ đại nhân, xin ngài rủ lòng từ bi, cho chúng ta một con đường sống. Nhà ta có già có trẻ cần nuôi… Một cường giả cấp Vương khổ sở cầu khẩn.

“Ta không quen biết cả đám bọn ngươi, cũng không phải đối tác của nhau, tại sao phải cứu mấy người?” Hàn Sâm nhìn người nọ, tỉnh bơ nói.

Cường giả cấp Vương vội vàng đáp: “Trên người tại hạ có không ít dị bảo và gen dị chủng, ta sẽ hiến tặng tất cả cho Kim Tệ đại nhân ngài đây, chỉ xin ngài chừa cho một con đường sống, tại hạ đảm bảo vĩnh viễn ghi tạc đại ân đại đức của ngài.”

“Đó là bản thân ngươi tự nguyện chứ ta không ép nhé?” Hàn Sâm nháy mắt.

“Không hề, không hề, là tại hạ tự nguyện, còn sống là nhờ phúc của Kim Tệ đại nhân ngài, tại hạ chỉ biết cảm kích ân đức… Cường giả cấp Vương nhanh nhẹn đáp.

“Kim Tệ đại nhân, tại hạ cũng bằng lòng dâng lên tất cả dị bảo và gen dị chủng…

“Kim Tệ đại nhân, nhận của ta trước đã…

Nhất thời, rất nhiều cường giả cấp Vương tranh nhau xin hiến vật quý, chỉ hy vọng Hàn Sâm có thể để họ sống.

“Các ngươi đã có lòng, tại hạ không nên từ chối.” Hàn Sâm ra vẻ miễn cưỡng, chẳng mấy chốc đã nhận hết dị bảo và gen dị chủng của đám cường giả cấp Vương, sau đó xin Phượng Hoàng Thần Điểu giải trừ vòng trói trên người họ.

Các cường giả cấp Vương hết sức vui mừng, sau khi cảm ơn Hàn Sâm, tất cả lập tức vội vã rời đi.

“Kim Tệ huynh, toàn bộ của cải của ta chỉ có vậy, đủ mua một mạng không?” Baal hỏi.

Baal luôn luôn không có nguồn tiết kiệm nào, tất cả tài sản chỉ có một thanh đao răng cưa cấp Thần Hóa, vả lại chỉ là một thứ cấp Nguyên Cơ.

“Nếu Baal huynh có lòng như vậy thì tại hạ chỉ đành nhận lấy.” Hàn Sâm không hề khách khí, trực tiếp nhận đao răng cưa từ Baal, Thần Điểu cũng rất hợp tác, cởi bỏ cành cây trói buộc Baal.

Các cường giả cấp Thần Hóa thấy Baal đổi một món dị bảo Thần Hóa để giữ tính mạng nên lao nhao bắt chước theo, muốn trao đổi dị bảo Thần Hóa hòng bảo toàn mạng sống.

Hàn Sâm như cười như không, nhìn họ rồi đáp: “Baal huynh và huynh trưởng hắn là Dia Robb là khách hàng cũ của ta, nên mới có ưu đãi như vậy.

Các ngươi muốn mua mạng thì một món dị bảo Thần Hóa là chưa đủ."

Vẻ mặt đám cường giả cấp Thần Hóa chợt biến đổi rất đặc sắc, nhất là trưởng lão Nades, lúc này sắc mặt hắn cực kỳ bất ổn, khi trắng khi xanh.

Ngày trước hắn còn chê Kim Tệ vô dụng, từ chối không tổ đội với Kim Tệ. Ai biết nhanh như vậy đã rơi vào lòng bàn tay Hàn Sâm. Bây giờ đừng bảo là phân chia năm năm, e rằng hắn không giữ nổi toàn bộ tài sản mất.

Chứng kiến cảnh Hàn Sâm tống tiền đám cường giả cấp Thần Hóa, ấn tượng duy nhất của trưởng lão Nades về Hàn Sâm chỉ có bốn chữ "Tham tiền như mạng."

"Tên này quả thực tham tiền như mạng, thảo nào tên là Kim Tệt"

Các cường giả cấp Thần Hóa cũng có chung ý kiến với trưởng lão Nades, sau khi bị Hàn Sâm lấy mất toàn bộ gia sản, họ đã nhìn ra bản chất của Hàn Sâm.

Nhưng mà bị lấy sạch của cải còn tốt hơn chết ở chỗ này, tuy đau lòng nhưng các cường giả cấp Thần Hóa vẫn sảng khoái chỉ trả, chẳng dám cò kè mặc cả với Hàn Sâm.

Chỉ mất một lát, tài sản của Hàn Sâm đã tăng mạnh. Những cường giả cấp Thần Hóa bị kẹt trên xà ngang lần lượt được thả ra, cuối cùng chỉ còn lại trưởng lão Nades vẫn giữ im lặng.

Trưởng lão Nades thật sự rất mất mặt, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, vẫn khăng khăng khăng không nói một lời.

"Ta không tin ngươi thả hết cường giả các tộc mà còn dám ăn ta thật? Ăn thịt ta trước mặt cường giả nhiều tộc như vậy, đó chính là kẻ thù của tộc Hủy Diệt ta…" trưởng lão Nades nghĩ thầm, chẳng nói chẳng rằng.

"Phượng Hoàng đại nhân, đa tạ sự ưu ái của ngài, kẻ còn lại vô dụng với ta, vậy thì trả cho ngài vậy." Hàn Sâm hành lễ với Phượng Hoàng.

Trưởng lão Nades bỗng cực kỳ khiếp đảm, nhưng Phượng Hoàng Thần Điểu cơ bản không đợi hắn mở lời Hoàng đã hé miệng, hút trưởng lão

Nades ra tro bụi.

Mọi người nhìn mà tim phổi nháo nhào. Một cường giả Thần Hóa cấp Lột Xác, vừa nói hút là hút. Đồng thời họ cũng thầm cảm thấy may mắn vì biết tranh thủ thời cơ, bằng không e rằng đã giống trưởng lão Nades.

“Trưởng lão Nades an nhàn trong tộc lâu quá, đã sớm quên vũ trụ hiểm ác ra sao, đến nước này rồi mà còn sĩ diện.” Kẻ hào phóng như Baal cũng không khỏi thầm cười khổ. Tuy tộc Hủy Diệt rất mạnh nhưng không có mấy cường giả cấp Thần Hóa, mất đi một kẻ cấp Lột Xác như Nades xem như là một đả kích vô cùng lớn.

Tiếc là trưởng lão Nades thành danh quá lâu, gần trăm năm nay đều ở trong tộc chịu trách nhiệm dạy dỗ hậu bối, không tiếp tục chém giết trong đại vũ trụ, từ lâu đã không thích ứng được với sự tàn khốc của vũ trụ, quá coi trọng thể diện và hư danh.

Sau khi mọi người rời đi, Hàn Sâm hành lễ với Phượng Hoàng Thần Điểu, nói: “Đa tạ sự giúp đỡ của đại nhân, sau này nếu đại nhân cần tại hạ làm gì thì tại hạ nhất định sẽ dốc hết sức thực hiện. Nếu không còn chuyện gì khác, tại hạ xin phép cáo từ trước.”

Ai ngờ Hàn Sâm mới dứt lời thì Phượng Hoàng đã dùng mỏ nâng người hắn lên, vỗ cánh bay về nơi sâu trong không gian dị chủng.

Hết chương 2773.

Chương 2774. Thỉnh cầu của Phượng Hoàng Thần Điểu

Cùng với sự rời đi của Phượng Hoàng Thần Điểu, xà ngang và hai ngọn núi lớn cũng từ từ khô héo, lại biến về dáng vẻ đen sì như trước, quả chuông sắt vẫn yên lặng bất động, như một vật chết không có linh tính.

Hàn Sâm bị Phượng Hoàng cõng bay đi, trong phút chốc đã bay lên cửu tiêu, hoàn toàn không thể sánh với với tốc độ thong thả khi Phượng Hoàng xuất hiện.

Hàn Sâm chưa kịp mở miệng nói một lời , đã thấy Phượng Hoàng Thần Điểu bay về phía một mặt trời trên không trung, lao đến quả cầu khổng lồ đang sục sôi dung nham.

Chưa lại gần mặt trời như quả cầu lửa nhưng sóng nhiệt kinh khủng dường như đã làm cơ thể Hàn Sâm tan chảy. Nếu còn tiếp tục xông vào trong thì xong đời, dọa cho tim Hàn Sâm sắp vọt ra khỏi cổ họng.

Một giây sau, Phượng Hoàng tung cánh, nhanh nhẹn lướt qua sườn mặt trời, tiếp tục bay về nơi sâu nhất trong không gian dị chủng.

Vô số Thái Dương Bàn kinh khủng như những quả cầu lửa bị bỏ lại sau lưng Thần Điểu Phượng Hoàng. Từ xa Hàn Sâm đã thấy có một cây ngô đồng khổng lồ mọc ngược ở khoảng không trên đầu hắn.

Hàn Sâm đã từng thấy vô số loài cây kỳ dị, tuy nhiên hắn chưa từng gặp cái cây nào mọc ngược mà lớn.

Chỉ thấy tán cây ngô đồng khổng lồ hướng xuống mặt đất, còn rễ lại cắm lên sinh trưởng trên bầu trời. Những sợi rễ trông như đầu rồng, cuộn thành từng cục, nhìn kiểu gì cũng giống một tổ chim cực lớn.

“Người người đều nói Phượng Hoàng đậu trên ngô đồng, chẳng lẽ Phượng Hoàng không đứng lên cành cây mà lại đậu xuống rễ cây ư?” Hàn Sâm nhìn gốc cổ thụ mọc ngược, vẻ mặt rất kỳ lạ.

Quả nhiên, Phượng Hoàng Thần Điểu bay lên trên bộ rễ, sau đó thả lỏng mỏ chim, Hàn Sâm bỗng rơi xuống đám rễ giống tổ chim ấy.

Ngay sau đó, Hàn Sâm phát hiện nơi này không phải chỉ giống tổ chim, nó vốn là một tổ chim.

Trong tổ chim được tạo thành từ rễ cuốn, Hàn Sâm nhìn thấy một quả trứng khổng lồ cao chừng chục mét, trên quả trứng ấy cũng tỏa ra ngọn lửa màu

trắng giống như Phượng Hoàng.

“Ngươi mang ta tới đây để làm gì? Ngươi thấy đấy, ta có giống Phượng Hoàng đâu? Ngài không định nuôi ta như con đấy chứ?” Hàn Sâm nói với Phượng Hoàng vừa chui vào tổ.

“Đương nhiên ta biết ngươi không phải Phượng Hoàng, tộc Phượng Hoàng cũng không có đứa trẻ nào xấu như ngươi, huống hồ còn là con ta.” Phượng Hoàng kiêu ngạo nói.

“Vậy ngươi đưa ta đến đây làm gì?” Hàn Sâm khẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu bị Phượng Hoàng nuôi thật thì chẳng phải hắn sẽ biến thành người của Phượng Hoàng sao?

“Trên người ngươi có khí tức của ấu điểu tộc ta, hơn nữa còn là khí tức thân thiện, chắc hẳn ngươi từng tiếp xúc thân mật với ấu điểu trong một thời gian dài.” Phượng Hoàng nhìn Hàn Sâm, nói.

“Ấu điểu Phượng Hoàng?” Ban đầu Hàn Sâm hơi sửng sốt, sau đó hình như sực nhớ điều gì đó, tỏ vẻ kì quái, thâm nghĩ: “Nàng đang nhắc đến Tiểu Hồng Điểu nhỉ? Nhưng Tiểu Hồng Điểu là con lai mà, đâu phải Phượng Hoàng thuần chủng.”

Lúc này Hàn Sâm đã hiểu vì sao Phượng Hoàng Thần Điểu lại tỏ ra khá kính trọng mình, ra là vì liên quan đến Tiểu Hồng Điểu.

“Có chung sống một thời gian ngắn, vả lại quan hệ còn cực tốt, có thể nói là thân như em gái cũng không ngoa.” Hàn Sâm nghiêm túc đáp.

Hắn sẽ không nói cho Phượng Hoàng biết rằng con Phượng Hoàng mình biết là hỗn huyết, ngộ nhỡ Phượng Hoàng người ta kỳ thị chủng tộc, không thể chấp nhận pha tạp, vậy đặc quyền của hắn mất sạch thì sao.

Nghĩ đến cảnh Phượng Hoàng ăn tươi nuốt sống các sinh vật một cách lạnh lùng và vô tình, Hàn Sâm rất sợ đến lúc ấy nàng sẽ trở mặt, trực tiếp hút mình ra bã.

“Ta cứ tưởng cả tộc Phượng Hoàng chỉ sót lại mình ta, không ngờ có thể tìm ra đồng loại sinh sống trong vũ trụ.” Phượng Hoàng Thần Điểu có vẻ rất hưng phấn, lại nói tiếp: “Nếu được, ta hy vọng ngươi sẽ giúp †a một việc là đưa ấu điểu Phượng Hoàng đến đây.”

“Chuyện này e là hơi khó, ta và Phượng Hoàng kia đã chia tay nhau một thời gian, không biết bây giờ nó đang ở đâu… Nhưng xin ngài yên †âm… Nếu ngài muốn gặp nó, ta nhất định sẽ dốc hết sức bắt nó tới đây gặp ngài… Tại hạ chắc chắn sẽ hết sức thúc đẩy một chuyện tốt đẹp như để đồng bào đoàn tụ.” Thấy sắc mặt Phượng Hoàng hơi sai sai, Hàn Sâm vội vàng chuyển lời.

Lúc này Phượng Hoàng mới khôi phục vẻ hào hứng khi trước: “Không

phải là dốc hết sức, mà chắc chắn phải bắt nó rồi mang đến đây.” “Xin ngài yên tâm, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.” Hàn Sâm hứa hẹn chắc nịch, tính lừa Phượng Hoàng trước đã, rời khỏi không gian dị chủng rồi tính tiếp.

Hàn Sâm không biết Phượng Hoàng có thể chấp nhận con lai hay không, hiển nhiên không dám dẫn Tiểu Hồng Điểu đến đây.

Rõ ràng Phượng Hoàng Thần Điểu đnag rất hứng chí, khẽ nhấc cánh lên. Hàn Sâm bỗng thấy một chiếc hỏa vũ rơi từ cánh nàng, nó như có linh tính đáp xuống trước mặt Hàn Sâm.

“Tặng ngươi chiếc lông Phượng Hoàng này, coi như là chút tâm ý của †a, sau khi thành công ta sẽ trọng thưởng.” Phượng Hoàng khẽ nói.

“Ngài khách khí quá, ta sao có thể không biết ngại chứ?” Tuy miệng nói vậy nhưng Hàn Sâm vẫn nhanh tay bắt lấy chiếc hỏa vũ kia. Đây là bảo bối cấp Chân Thần, uy lực của nó không thể tưởng tượng nổi.

Hỏa tâm thuần trắng, hơi trong suốt, toàn thân như được ngưng kết từ ánh lửa, nhưng nó không phải thể hư ảo giống ngọn lửa bình thường mà là thể rắn thực sự.

Hỏa vũ hẳn là một mảnh tương đối nhỏ trên người Phượng Hoàng, nhưng cũng dài hơn một mét, giống như một thanh kiếm ánh lên sắc lửa trắng xóa

cháy rừng rực. Hàn Sâm cầm nó trong tay, xúc cảm cực tốt, sử dụng nó như đao kiếm chắc không thành vấn đề.

Bây giờ Hàn Sâm đang cần một thanh binh khí cầm tay, mảnh hỏa vũ này quả thực rất vừa ý hắn, Hàn Sâm càng ngắm càng thích.

“Hỏa vu hệ Hỏa, chắc sẽ có năng lực hủy diệt rất mạnh?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng, rõ ràng hắn không dám thử kiếm ngay trong tổ chim.

Sau cơn hứng khởi, Hàn Sâm chuyển hướng, ra vẻ thuận miệng hỏi: “Ngài tìm ấu điểu Phượng Hoàng ấy làm gì?” Trong mắt ta, năng lực của con ấu điểu đó kém xa ngài.”

Đây là lời thật lòng của Hàn Sâm. Đều là Phượng Hoàng nhưng người †a trời sinh đã là dị chủng cấp Chân Thần, còn Tiểu Hồng Điểu lúc mới ra đời rất yếu ớt, so sánh với dị chủng cấp Chân Thần, nó kém xa một trăm tám mươi ngàn dặm..

Phượng Hoàng thở dài đáp: “Tộc Phượng Hoàng ta sinh sản rất khó khăn, dẫn đến việc thành viên trong tộc ngày càng ít, đến lúc này đã không tìm ra đồng loại nào trong vũ trụ. Không ngờ rằng vẫn còn một ấu điểu tồn tại. Đối với Phượng Hoàng Tộc ta mà nói, đó là một tin tốt trời ban. Đợi con ta ra đời, có thể cho chúng kết đôi, sau đó có cơ hội tiếp tục sinh ra hậu thế…”

Hàn Sâm nghe mà tròn mắt há hốc mồm. Hóa ra con Phượng Hoàng này muốn tìm Tiểu Hồng Điểu để nó làm ngựa đực, tạo ra hậu duệ cho tộc Phượng Hoàng.

“Đợi một chút, còn chưa biết Tiểu Hồng Điểu là trống hay mái, nếu chúng chung giới tính thì sinh con như thế nào?” Dĩ nhiên Hàn Sâm sẽ không nói ra câu này, chỉ là miệng thì cam đoan sẽ đưa Tiểu Hồng Điểu đến đây.

“Nếu ngài không còn chuyện gì khác thì tại hạ sẽ ra ngoài tìm ấu điểu Phượng Hoàng, mau chóng đưa nó tới đây.” Hàn Sâm chỉ muốn nhanh nhanh rời đi.

“Không vội, trước khi ngươi rời đi, còn có một việc rất quan trọng cần làm.” Nói xong, từ miệng Phượng Hoàng bỗng phun ra một ngọn lửa về

phía Hàn Sâm.

Hết chương 2774.

Chương 2775. Vùng đất cực sinh

Ngọn lửa màu trắng rừng rực trên người Phượng Hoàng thoáng chốc đã bao trùm cơ thể Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm thoạt nhìn giống như một cây đuốc cháy.

Ấy vậy mà Hàn Sâm lại không thấy bỏng cháy, ngọn lửa tưởng chừng rất kinh khủng lại không có chút độ nóng nào. Nhưng dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa, áo giáp Động Huyền vốn mang màu đen dần chuyển sang màu trắng sáng rực.

Trừ điều này ra thì Hàn Sâm không cảm thấy cơ thể mình bị ảnh hưởng gì, sức mạnh của áo giáp Động Huyền cũng không bị kìm hãm.

Đợi đến khi ngọn lửa tắt hoàn toàn, áo giáp Động Huyền đã biến thành dạng pha lê bán trong suốt, tựa như ảo mộng, làm cho không ai có thể †in thực sự tồn tại.

Hàn Sâm hơi biến sắc, ngưng tụ sức mạnh Động Huyền Kinh, chợt phát hiện khi hắn kích hoạt lực Động Huyền thì cũng dẫn theo ngọn lửa trắng cháy hừng hực của Phượng Hoàng Viêm.

“Có sức mạnh Phượng Hoàng Viêm, ngươi mới có thể sử dụng lông Phượng Hoàng.” Thần Điểu Phượng Hoàng cười nói.

Hàn Sâm không thấy thế mà vui. Động Huyền Kinh của hắn không có vấn đề gì, nhưng áo giáp Động Huyền lại dính thêm Phượng Hoàng Viêm, chỉ cần sử dụng áo giáp Động Huyền thì sẽ kích hoạt Phượng Hoàng Viêm.

Thoạt nhìn sẽ tưởng đây là một chuyện tốt, Phượng Hoàng Viêm là một sức mạnh cao cấp, nhưng nó không phải sức mạnh của chính Hàn Sâm. Thần

Điểu Phượng Hoàng nhuốm Phượng Hoàng Viêm lên áo giáp Động Huyền của hắn, e rằng không phải chỉ để giúp hắn dùng được lông Phượng Hoàng.

Tuy Hàn Sâm nghĩ đến việc này nhưng hắn không vạch trần nó.

“Đi thôi, nếu ngươi có thể đưa ấu điểu Phượng Hoàng kia về, ta sẽ cho phép tộc nhân sống ở đây qua rất nhiều thế hệ, được tộc ta che chở.” Phượng Hoàng nói.

“Nơi đây than hóa hết rồi, ai muốn ở lại chỗ này?” Hàn Sâm lẳng lặng oán thầm. Hình như điều kiện Phượng Hoàng đưa ra không có tí sức hấp dẫn nào cả.

Dường như đã nhìn thấu tâm tư Hàn Sâm, Phượng Hoàng tiếp tục: “Nơi đây vốn là đất phát tích của tộc Phượng Hoàng ta. Tiếc là hiện tại tộc Phượng Hoàng còn lại mỗi mình ta, chỉ cần một chút không gian. Nếu ngươi có thể mang ấu điểu Phượng Hoàng đến, thì ngoại trừ triệu dặm quanh đây, ta có thể mặc ngươi sử dụng mọi nơi, nếu có cường địch đến xâm phạm, ta cũng sẽ giúp ngươi đánh đuổi chúng.”

Dứt lời, Phượng Hoàng nhìn thoáng qua thế giới than hóa, nói: “Tử cực mà sinh, khổ tận cam lai. Mặc dù không gian dị chủng này chỉ là một vùng đất cằn cỗi nhưng nó không phải một vùng đất chết, hơn nữa nó còn có điểm tốt mà ngươi không tài nào tưởng tượng ra.”

“Điểm tốt gì?” Hàn Sâm không khỏi dò hỏi.

“Có tử mới có sinh, cái chết chỉ là thai nghén cho sinh mệnh mới. Nơi không gian dị chủng này có sức mạnh của cực sinh, bất kể là thực vật, động vật hay dị chủng, đều có tốc độ phát triển vượt xa bên ngoài.” Phượng Hoàng nói.

“Sao ta lại không cảm thấy nơi đây có gì đặc biệt?” Hàn Sâm có phần không tin lời Phượng Hoàng nói, bởi vì hắn không nhận thấy cơ thể mình có gì thay đổi, cũng không thấy sinh khí trong không gian dị chủng này.

“Ngươi có hạt giống không?” Phượng Hoàng hỏi Hàn Sâm.

“Hạt giống thì không, nhưng cây non có một gốc.” Hàn Sâm lấy ra một cây tiên nhân cầu từ tháp Thiên Mệnh.

“Ngươi trồng nó xuống đất căn đi.’ Phượng Hoàng chỉ.

Hàn Sâm nửa tin nửa ngờ, nhấc cây tiên nhân cầu khỏi cốc, đặt xuống mặt đất cháy đen.

Một cảnh tượng kỳ diệu đã xảy ra. Sau khi được trồng xuống, hắn thấy cây tiên nhân cần vốn chỉ to bằng nắm tay bỗng sinh trưởng với tốc độ có thể nhìn bằng mắt thường, chỉ trong giây lát nó đã lớn bằng quả bóng đá, thậm chí còn tiếp tục phát triển.

“Mọi sinh vật, chỉ cần hấp thu lực cực sinh ở đây thì đều có thể phát triển cấp tốc. Giống như gốc cây ngươi trồng, dưới tác động của lực cực sinh, nó có thể nhanh chóng đến mức gen của nó chống chịu được. Ngoại trừ nơi tộc Phượng Hoàng ta sinh sôi thì ngươi không thể †ìm ra nơi cực sinh thứ hai trong vũ trụ này.” Phượng Hoàng có phần đắc ý.

Trong lúc Phượng Hoàng nói, cây tiên nhân cầu dường như đã lớn bằng thùng nước, song vẫn không ngừng lớn lên, khiến Hàn Sâm sửng sốt khó nói nên lời.

“Toàn bộ đất ở đây đều có sức mạnh này ư?” Hàn Sâm hỏi Phượng Hoàng. Hắn biết rõ điều này có nghĩa là gì, nếu bất cứ sinh vật nào cũng sinh trưởng thần tốc ở đây thì đó quả thực là một BUG nghịch thiên.

“Đúng vậy.” Phượng Hoàng khẽ gật đầu.

Hàn Sâm bỗng thấy hơi động lòng. Nếu có được một không gian dị chủng như vậy thì sẽ giúp ích rất nhiều cho sự phát triển của nhân loại.

Huống hồ còn có được sự che chở của Phượng Hoàng cấp Chân Thần. Nhân loại trong vũ trụ gần như có thể nói là vững như Thái Sơn, ngoại trừ ba thượng tộc lớn, e là không có ai tấn công nổi địa bàn mà Phượng Hoàng bảo vệ. Bây giờ Hàn Sâm hơi dao động, muốn đưa Tiểu Hồng Điểu đến đây.

“Xin Phượng Hoàng đại nhân yên tâm, tại hạ nhất định sẽ dốc lòng tìm bằng được con ấu điểu Phượng Hoàng kia, đưa nó đến cho ngài.” Hàn Sâm liếm môi, nói.

Phượng Hoàng rất hài lòng với biểu hiện của Hàn Sâm, không giữ hắn lại nữa, chỉ dặn hắn lúc nào đưa con ấu điểu Phượng Hoàng đến thì hãy gõ miệng chuông, nó sẽ đi đón Hàn Sâm và ấu điểu Phượng Hoàng.

Hàn Sâm mang theo lông Phượng Hoàng rời khỏi Cõi Niết Bàn, hơi rung rinh trước đề nghị của Phượng Hoàng.

“Tiếc là Tiểu Hồng Điểu là con lai, ngộ nhỡ Phượng Hoàng thấy ngứa mắt, thế thì chết, đừng nên mạo hiểm thì tốt hơn.”

Hàn Sâm không định đưa Tiểu Hồng Điểu đến đây thật, vừa ra khỏi không gian dị chủng đã bỏ đi thật xa.

“Tộc Thái Thượng chưa biết ta thoát khỏi vòng vây, hay đừng về Trấn Thiên Cung luôn, tránh để tộc Thái Thượng đánh hơi thấy tin tức, có thể trì hoãn thì cứ làm thế. Hàn Sâm chỉ suy nghĩ trong một chốc, hắn định đến Thần Vực săn giết dị chủng Thần Hóa, bổ sung gen Thần Hóa.

Song Hàn Sâm không dám ở lại vùng ven Cõi Niết Bàn, sau khi liên hệ với Tà Tình Đế, hắn định qua bên đđối phương một thời gian.

Tà Tình Đế nghe tin Hàn Sâm sẽ đến gặp, sảng khoái đồng ý, còn nói sẽ phái phi thuyền tới đón Hàn Sâm.

“Không cần đón ta đâu, ở bên chỗ ngươi an toàn không? Hiện tại ta

dính phải chút phiền phức, không tiện để lộ thân phận.” Hàn Sâm hỏi.

Tà Tình Đế ngậm một điếu xì gà, thích chí nói: “Ta vừa mua một tinh hệ trên tinh vực Thiên Cầm, nơi ấy có hai tinh cầu có sự sống, phong cảnh khá đẹp, ban đầu mua để nghỉ dưỡng, ngươi qua đó ở đi. Tỉnh vực Thiên Cầm thuộc về Vạn Bảo, bọn họ đảm nhiệm công tác phòng vệ an toàn chỗ ấy, trừ phi nổ ra đại chiến vũ trụ, bằng không chắc là không có ngoại tộc nào xông vào tấn công đâu.”

“Vãi thế, bây giờ bán truyện tranh kiếm tiền dễ thế à?” Hàn Sâm mở to mắt nhìn. Tà Tình Đế mua hẳn một tinh hệ làm nơi nghỉ dưỡng, khoa trương quá đi mất.

“Xin hãy gọi ta là thầy Tà, ta đây đang là tác giả hot bán chạy nhất vũ †rụ, ngươi hâm mộ trải dài cả trăm triệu chủng tộc trong vũ trụ…’ Tà Tình Đế dương dương đắc ý khoe.

“Thầy Tà, bây giờ phòng làm việc truyện tranh của thầy còn thiếu người không?” Hàn Sâm chảy nước miếng, tiền dễ kiếm thật đấy.

“Thiếu. Nhưng không có thiếu loại thần giữ của sức tưởng tượng thiếu thốn như ngươi đâu.” Tà Tình Đế đả kích thẳng mặt Hàn Sâm không hề lưu tình.

Hàn Sâm cạn lời. Tuy tính cách của hắn hơi thực tế nhưng cũng không đến mức sức tưởng tượng thiếu thốn chứ.

Nhưng Hàn Sâm không thể không thừa nhận, hắn thật sự không có tế bào nghệ thuật. Giao hẹn với Tà Tình Đế xong, hắn mới đi về phía tinh cầu mà Tà Tình Đế đang nghỉ phép.

Hết chương 2775.

Chương 2776. Hoa Viên Không Trung

Tuy đã biết giờ Tà Tình Đế rất phong quang nhưng khi thật sự nhìn thấy hắn mua cả tinh hệ, Hàn Sâm vẫn bị rúng động.

Đặc biệt là khi Tà Tình Đế lái chiến hạm mang số hiệu Minh Hoàng ZT27 đến bên ngoài tinh hệ đón hắn, Hàn Sâm cảm thấy tên này chắc chắn không phải đang vẽ truyện tranh, mà là đang làm nghề buôn lậu súng ống.

Chiến hạm kia là chiến hạm chuyên dụng của tộc Hoàng Cực Hoàng Thị, bình thường đều dùng vào díp những Hoàng tử công chúa và hoàng thân quốc thích xuất hành. Tuy còn kém chiến hạm vũ trụ chân chính, thuộc dạng chiến hạm cỡ nhỏ nhưng các loại thiết bị vũ khí được trang bị đều là tối tân nhất trong vũ trụ, đặc biệt là khả năng phòng ngự có thể gánh được một kích Thần Hóa Nguyên Cơ mà không bị tổn hao, trên thị trường vốn không thể mua được mới đúng.

“Thân vương Crisman của tộc Hoàng Cực là fan truyện của ta. Đây là quà mừng sách mới mà hắn tặng cho ta.” Tà Tình Đế thấy dáng vẻ kinh ngạc của Hàn Sâm, tỏ vẻ đắc ý nói.

“Lợi hại…” Trừ giơ ngón cái bày tỏ bái phục, Hàn Sâm chẳng còn gì để nói nữa.

Dị linh, dị sinh vật và nhân loại đi ra từ Tí Hộ Sở không ít, phải kể đến Tà Tình Đế là hòa nhập tốt nhất. Quan trọng là tự bản thân hắn lăn lộn đến vị trí này, không dựa vào bất cứ ai, khiến người ta không thể không bái phục.

Tuyết Cầu đi theo Tà Tình Đế cũng thay da đổi thịt, một thân hàng hiệu, ngay cả xích chó trên cổ cũng là hàng hiệu vũ trụ, trên đầu còn đeo một cái mũ dạ nhỏ, món đồ kia còn là một món dị bảo cao cấp.

Ngoại trừ đại gia, Hàn Sâm thật sự không còn từ nào để hình dung đôi chủ tớ này.

“Lão Hàn, có muốn tự lập một đỉnh núi không.” Tà Tình Đế đưa một điếu thuốc cho Hàn Sâm, ôm vai Hàn Sâm nói

“Lập đỉnh núi gì chứ? Chúng ta đâu phải thổ phỉ.’ Hàn Sâm lườm hắn.

Tà Tình Đế nghiêm mặt nói: “Chính là ý này. Tuy hiện giờ ta cũng sống rất ổn nhưng càng lăn lộn lâu, càng cảm thấy trong khoảng đại vũ trụ này không có địa bàn của mình, hết thảy đều là giả, mọi thứ đều nằm trong tay người khác. Nếu đắc tội những kẻ không thể đắc tội thì một câu của họ cũng sẽ khiến chúng ta mất đi hết thảy, loại cảm giác này rất khó chịu.”

“Không phải ngươi có tiền đó sao? Mua một tinh vực không được à?” Hàn Sâm nói.

Tà Tình Đế rít một hơi thuốc thật mạnh, sau khi phun ra một vòng khỏi trắng mới hung tợn cắn răng đáp: “Có con khỉ. Không đủ thực lực chống đỡ thì có địa bàn hay không cũng như nhau cả thôi.”

“Vậy ý của ngươi là?” Thật ra Hàn Sâm đã có dự định như vậy từ lâu, cũng luôn hy vọng có thể chiếm lấy một địa bàn thuộc về riêng mình trong đại vũ trụ.

Thế nhưng bây giờ đại vũ trụ liên kết mật thiết, dù bọn hắn có thể chiếm được một không gian dị chủng thì chưa chắc đã giữ được nó.

Dường như Tà Tình Đế đã chuẩn bị từ trước, mở thiết bị chiếu 3D ra, phóng bản đồ đại vũ trụ lên, chỉ vào tinh không mênh mông kia nói: “Có dám đánh cược cùng ta không? Nếu chúng ta cược thắng, về sau khoảng tỉnh không rộng lớn này sẽ thuộc về chúng ta.”

“Nếu thua thì sao?” Hàn Sâm nhìn khoảng tinh không ấy, hỏi.

“Cùng lắm thì táng gia bại sản làm lại từ đầu.” Tà Tình Đế tùy tiện nói. “Nói thử kế hoạch của ngươi nghe xem.” Hàn Sâm hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm khoảng tinh không kia.

Bốn chữ Hoa Viên Không Trung là để chỉ không gian dị chủng thuộc về bộ tộc Hoa Thần trong đại vũ trụ. tộc Hoa Thần không phải thượng tộc, Hoa Viên Không Trung cũng chỉ là một không gian dị chủng tầm trung.

Nhưng nói về sức ảnh hưởng thì tộc Hoa Thần và Hoa Viên Không Trung có lẽ còn lớn hơn không ít thượng tộc, đó là bởi vì tộc Hoa Thần am hiểu chế tác dịch gen, hơn nữa rất nhiều dịch gen được chế tác ra đều là độc nhất vô nhị trong đại vũ trụ, ngay cả những thượng tộc xếp ở mười vị trí đầu cũng khó có thể bắt chước theo dịch gen mà họ chế tạo.

Không phải kỹ thuật dịch gen của họ lợi hại hơn những thượng tộc kia mà là bởi vì rất nhiều vật liệu gen trong Hoa Viên Không Trung không có ở

những nơi khác, những tài liệu ấy chỉ có thể tìm thấy được ở Hoa Viên Không Trung.

Mà tuy Hoa Viên Không Trung không phải quá lớn nhưng có cơ chế cực kỳ đặc thù, chỉ cần tộc Hoa Thần trông coi Hoa Viên Không Trung không ra thì dù là tam đại thượng tộc cũng khó có thể đánh vào trong đó.

Mặc dù tộc Hoa Thần chế tạo dịch gen đứng đầu nhưng năng lực chiến đấu lại không mạnh. Trải qua nhiều năm cố gắng, không biết tiêu hao bao nhiêu dịch gen mà ngay cả một cường giả Thần Hóa cũng không bồi dưỡng ra được, cho nên mãi vẫn chưa đủ năng lực thăng cấp thượng tộc.

Chuyện này cũng không thể trách tộc Hoa Thần vô năng mà là do gen bẩm sinh của họ vốn kém cỏi, chiến đấu cũng không phải thế mạnh trong gen của họ, có uống nhiều dịch gen hơn nữa cũng rất khó bồi dưỡng được cường giả Thần Hóa.

Hơn nữa còn có một số thế lực âm thầm chèn ép tộc Hoa Thần, khiến hy vọng thăng lên thượng tộc của họ lại lụi tắt lần nữa.

Bởi vì tộc Hoa Thần tự biết dựa vào sức mạnh của bản thân sẽ khó tiến thêm một bước, cho nên dự định nhờ vào ngoại lực để thăng cấp Thần Hóa.

Dưới tình huống bình thường, cuộc chiến đốt đèn diệt tộc nhất định phải là huyết mạch bản tộc mới có thể tham gia. Nếu có ngoại tộc tham gia thì cho dù đánh bại thượng tộc cũng khó có thể đốt đèn lập tộc.

Song gần đây tộc Hoa Thần đã nghiên cứu ra một loại dịch gen. Chỉ cần sử dụng loại dịch gen đó là có thể tạm thời có được huyết thống của tộc Hoa Thần.

Nếu là cường giả Thần Hóa sử dụng loại dịch gen đó sẽ có thể tạm thời trở thành một thành viên của tộc Hoa Thần, trợ giúp bọn họ đánh lấy một vị trí thượng tộc, thắp đèn cho tộc Hoa Thần.

Nhưng loại dịch gen kia chỉ có một bình duy nhất. Vì vấn đề tài liệu, sợ rằng sau này sẽ không thể tiếp tục chế tạo nữa, cho nên tộc Hoa Thần vẫn

đang do dự không biết nên mời vị cường giả Thần Hóa nào trợ giúp bọn họ thăng lên thượng tộc.

Lòng người hiểm ác, cho dù là cường giả Thần Hóa vốn có giao hảo với tộc Hoa Thần thì lúc này cũng không thể tin tưởng hoàn toàn được, cho nên tộc Hoa Thần vẫn luôn do dự, chưa chọn được người thích hợp.

Cơ hội mà Tà Tình Đế nhắc tới chính là Hoa Viên Không Trung. Cướp đoạt Hoa Viên Không Trung cho mình sử dụng, đây chính là kế hoạch của Tà Tình Đế.

Chỉ cần có thể cướp đoạt Hoa Viên Không Trung, đến lúc đó dù có tam đại thượng tộc tới cũng vô dụng. Chỉ cần Hoa Viên Không Trung còn ở trong tay bọn họ thì không một người ngoài nào có thể bước vào trong được.

“Ngay cả tam đại thượng tộc cũng không hạ được Hoa Viên Không Trung, sao chúng ta có thể đoạt được nó?” Hàn Sâm nhìn Tà Tình Đế hỏi.

“Tộc Hoa Thần không am hiểu chiến đấu, lại có một vùng bảo địa như Hoa Viên Không Trung và kỹ thuật chế tạo dịch gen, không biết bao nhiêu thượng tộc nhìn chằm chằm vào họ, muốn nuốt chửng cả tộc Hoa Thần. Đáng tiếc bởi vì cơ chế đặc biệt của Hoa Viên Không Trung, cho tới bây giờ vẫn chưa có thượng tộc nào nghĩ ra cách đánh hạ Hoa Viên Không Trung.”

Dừng một chút, Tà Tình Đế lại nói tiếp: “Những bàn tay sau màn không đánh được vào Hoa Viên Không Trung, cũng không muốn để cho tộc Hoa Thần tiến thêm một bước thăng lên thượng tộc, sợ sau khi tố chất thân thể của tộc Hoa Thần tăng lên thì sẽ càng khó mà dao động. Cho nên bọn họ chèn ép tộc Hoa Thần về mọi phương diện, để tộc Hoa Thần vốn có thực lực thăng lên thượng tộc mà mãi cho đến hôm nay

vẫn là một hạ tộc.

“Nói vậy, tộc Hoa Thần muốn tấn thăng thượng tộc, e rằng không chỉ đơn giản là đánh bại một thượng tộc.” Hàn Sâm cau mày nói.

“Ngươi nói không sai. Nếu chỉ chọn một cường giả Thần Hóa hỗ trợ thì cũng không cần mất nhiều thời gian như vậy, mà họ muốn chọn một cường giả có thể trợ giúp họ san bằng tất cả phiền phức nhưng lại không dao động đến địa vị của tộc Hoa Thần, cho nên mới khó khăn thế. Quá yếu thì không có năng lực giúp bọn hắn giải quyết phiền phức †ấn thăng thượng tộc, quá mạnh lại khiến cho tộc Hoa Thần cảm thấy bất an. Cho nên tộc Hoa Thần mãi vẫn không lựa chọn người giúp đỡ họ. Hiện giờ lựa chọn của tộc Hoa Thần không nhiều nhưng bọn họ đã ra một cái giá trên trời. Chỉ cần có thể giúp bọn họ đốt đèn tấn thăng thượng tộc là có thể cùng hưởng Hoa Viên Không Trung với bọn họ.” Tà Tình Đế chỉ vào khoảng tinh không kia, hưng phấn nói.

Hết chương 2776.

Chương 2777. Bữa tiệc

“Tên này là Tử La Lan, là phát ngôn viên đặc phái của tộc Hoa Thần, không ít cường giả Thần Hóa các chủng tộc cả trong tối lẫn ngoài sáng đều tiếp xúc với hắn, muốn đoạt được một nửa quyền sử dụng của Hoa Viên Không Trung.” Tà Tình Đế chuyển hình ảnh sang một người tộc Hoa Thần.

“Đây là đực hay cái thế?” Hàn Sâm nhìn tộc Hoa Thần trong hình chiếu, trông rất giống nhân loại, cực kỳ xinh đẹp nhưng đỉnh đầu lại mọc ra một đóa hoa nhỏ như Tử La Lan.

“Đực, bất kể là đực hay cái thì tộc Hoa Thần đều xinh đẹp cả. Ngươi đừng thấy Tử La Lan trông xinh đẹp yếu đuối mà lầm, trên thực tế tên này làm việc nhanh ác chuẩn, tuyệt đối không phải một nhân vật dễ đối phó. Trước đây ta cũng từng tiếp xúc với hắn rồi, là một kẻ rất khó chơi.” Tà Tình Đế nói.

“Nếu không phải một người như vậy, tộc Hoa Thần đã chẳng giao chuyện quan trọng như vậy cho hắn. Dù sao đây là chuyện đại sự liên quan đến việc thăng tiến thượng tộc của tộc Hoa Thần, làm không tốt là có thể hủy gia diệt

tộc, cẩn thận một chút cũng có thể lý giải được." Hàn Sâm dừng một chút lại hỏi: "Tộc Hoa Thần muốn thay thế thượng tộc nào?"

"Tạm thời còn chưa biết được. Tộc Hoa Thần cực kỳ cẩn thận, không để lộ chút ý tứ nào hết. Căn cứ theo suy đoán của bên ngoài thì bọn họ rất có khả năng sẽ đánh tộc Thụ Nhân gần với họ. Thứ nhất, tộc Hoa Thần và tộc Thụ Nhân vẫn luôn va chạm, nói là thù truyền kiếp cũng không quá. Thứ hai, những năm gần đây, tộc Thụ Nhân đã không xuất hiện Thần Hóa mấy trăm năm rồi, hầu như đứng áp chót trong số các thượng tộc, ngược lại cũng khá dễ dàng ứng phó, ngoài ra còn có mấy mấy mục tiêu có khả năng…" Tà Tình Đế chiếu hết tài liệu ra.

"Mấy thượng tộc này đều không có chỗ dựa sao?" Sau khi nghe xong, Hàn Sâm hoài nghi hỏi.

"Có chứ, nhưng bởi vì bản thân không đủ thực lực, không được coi trọng lắm. Hơn nữa tộc Hoa Thần cũng có quan hệ khá mật thiết với tộc Cổ Thần. Nếu bọn họ quyết tâm muốn đánh thì không phải vấn đề gì lớn." Tà Tình Đế lại chiếu phần tư liệu của Tử La Lan ra, chỉ vào hắn nói: "Bây giờ tên này đang ở ngay tộc Vạn Bảo. Điều chúng ta cần làm ngay lúc này là đả động hắn, sau đó trở thành đối tác của tộc Hoa Thần, nhận được một nửa quyền sử dụng của Hoa Viên Không Trung."

Nói đến đây, Tà Tình Đế cười híp mắt nhìn Hàn Sâm: "Thân phận chủng tộc nghèo túng như Tỉnh tộc chắc sẽ không khiến tộc Hoa Thần phải lo nghĩ quá nhiều, sau đó phải xem thực lực của ngươi có thể đả động Tử La Lan hay không."

"Sao ngươi không tự mình đi?" Hàn Sâm bất mãn nói.

"Ta cũng muốn đi lắm chứ, đáng tiếc ta còn chưa tấn thăng Thần Hóa." Tà Tình Đế bất đắc dĩ nhún vai nói.

"Nguyên lai ngươi cũng có lúc không được cơ đấy!" Hàn Sâm nở nụ cười.

Tà Tình Đế lập tức trừng mắt nhìn Hàn Sâm: "Không phải không được, chỉ là tạm thời chưa thăng cấp mà thôi."

Hàn Sâm lại tinh cầu của Tà Tình Đế mấy ngày, hoàn cảnh nơi này quả thật không tệ, hình dung là thiên đường chốn nhân gian cũng không quá. Nếu vào thời đại hòa bình, có thể an cư ở nơi đây cũng là chuyện tốt.

Mỗi ngày Hàn Sâm đều dùng Tứ Dương Phương Tôn dịch chuyển đến nông trường của Thần xem thử, hy vọng có thể gặp lại Uyển Nhi và Thần chi đao. Nhưng đã một thời gian dài mà hắn vẫn chưa gặp lại được họ.

Nhắc cũng lạ, Hàn Sâm vốn cho rằng sau khi mình sử dụng Tứ Dương Phương Tôn sẽ quay về tộc Thái Thượng. Kết quả hắn lại phát hiện, bất kể hắn ở vị trí nào, điểm đến sẽ là nông trường của Thần, còn khi trở lại sẽ là vị trí hiện tại của hắn.

Như vậy, Hàn Sâm cũng không có cách nào trở lại bình ngọc. Nếu tộc Thái Thượng lại có người đến xem hắn thì chuyện hắn chạy trốn chắc chắn sẽ bại lộ.

Trên thực tế chuyện Hàn Sâm chạy trốn đã bị phát hiện rồi. Một trưởng lão tộc Thái Thượng định làm kiểm tra toàn diện cho Hàn Sâm lần nữa, nhưng sau khi vào thế giới trong bình lại không thấy được Hàn Sâm.

Chuyện này khiến nội bộ tộc Thái Thượng xôn xao. Hàn Sâm lại có thể chạy thoát khỏi tổ điện của bọn họ mà thần không biết quỷ không hay, đây rõ ràng là một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng tộc Thái Thượng lại nghĩ rằng chắc chắn có người trợ giúp Hàn Sâm, nếu không hắn không thể nào chạy thoát được. Linh Lung từng vi phạm một lần trở thành đối tượng tình nghỉ trọng điểm nhưng sau khi điều tra đã giải trừ hiềm nghi phía Linh Lung.

Sau khi xác định không phải là Linh Lung làm, sự tình lại càng trở nên phức tạp, bọn hắn hoài nghỉ trong tộc Thái Thượng có gian tế tồn tại nhưng làm thế nào cũng không tra ra được.

“Vậy mà hắn lại chạy thật.” Linh Lung càng kinh ngạc hơn những người tộc Thái Thượng khác. Ban đầu nàng còn không tin lời Hàn Sâm nhưng chẳng bao lâu sau, Hàn Sâm đã thực hiện được tất cả những gì mà hắn nói, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Nơi này chính là tộc Thái Thượng, tổ điện của tộc đệ nhất đại vũ trụ. Cường giả cấp Chân Thần bị vây ở chỗ này cũng chưa chắc có thể trốn ra ngoài được, Linh Lung thực sự không thể hiểu nổi sao Hàn Sâm có thể làm được.

Tộc Thái Thượng cũng từng thử thôi diễn tung tích của Hàn Sâm, nhưng khi sử dụng một vài thuật gen đặc biệt lại không thể tìm được bất cứ dấu vết nào. Chuyện này càng khiến tộc Thái Thượng khẳng định nội bộ bọn họ có nội gián, nếu không sao có thể không tra ra được gì chứ.

Lúc này, Hàn Sâm vừa mới gặp được Tử La Lan tộc Hoa Thần. Tên này quả nhiên giống hệt hình ảnh trong máy chiếu 3D, là một sinh vật giống đực có thể dùng từ khuynh quốc khuynh thành để hình dung.

Bất quá loại bề ngoài đẹp đẽ này cũng không lấy được bao nhiêu hảo cảm của Hàn Sâm. Hắn cứ cảm thấy Tử La Lan hơi âm nhu quá mức, ánh mắt khi nhìn người khác lộ ra vẻ nội liễm và âm hiểm của loài rắn độc.

“Rắn càng nhiều hoa văn đẹp đẽ sinh động thì độc tố của nó cũng càng lợi hại, cái này Tử La Lan có phải cũng giống rắn độc hay không?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

“Ngươi nói Tử La Lan làm một bữa tiệc thế này, mời bao nhiêu cường giả Thần Hóa các tộc tới, rốt cuộc hắn có ý gì?” Hàn Sâm thấp giọng hỏi Tà Tình Đế ngồi bên cạnh.

“Ta không biết.” Tà Tình Đế trầm ngâm một chút còn nói thêm: “Chẳng lẽ hắn định coi tư cách hợp tác như vật phẩm đấu giá, để cường giả Thần Hóa các tộc đấu giá, ai trả giá cao người đó được?”

“Không thể nào, quá là hoang đường. Việc liên quan đến vận mệnh của cả tộc Hoa Thần sao lại làm như trò đùa thế được, trừ phi lãnh đạo của tộc Hoa Thần đều điên rồi.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

“Ta cũng không rõ lắm. Trừ chuyện này ra thì thực sự không nghĩ ra được tại sao hắn lại mời cường giả Thần Hóa các tộc tới, tự mình tiếp xúc đối tộc Hoa Thần sẽ càng có lợi hơn với tộc Hoa Thần mới phải.” Rõ ràng Tà Tình Đế cũng không quá am hiểu những thứ thuộc phương diện chính trị như vậy.

Hàn Sâm đưa mắt nhìn quanh, lại gặp được không ít người quen, Long Nhất Long tộc, Dia Robb Tộc Hủy Diệt, Thái tử Bạch Vạn Giới tộc Hoàng Cực, thậm chí ngay cả Cô Trúc cũng tới, những cường giả Thần Hóa khác mà Hàn Sâm không quen biết cũng rất nhiều.

“Xem ra Hoa Viên Không Trung đúng là một miếng thịt mỡ béo bở với các tộc!” Có nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy, Hàn Sâm cũng không nắm chắc có thể bắt được mối làm ăn này không.

“Những đại tộc kia như lang như hổ, tộc Hoa Thần chưa chắc đã dám hợp tác với bọn họ, chúng ta cũng không phải không có cơ hội.” Tuy Tà Tình Đế ngoài miệng nói thế nhưng thấy tình cảnh này cũng biết mức độ xem trọng của các tộc đối với Hoa Viên Không Trung vượt trên cả suy nghĩ lúc trước của họ, chỉ sợ sẽ không dễ dàng đắc thủ.

Hết chương 2777.

Chương 2778. Tộc Hoa Thần dị biến

“Hôm nay mạo muội mời các vị đại nhân đến đây, chủ yếu là bởi vì trong tộc Hoa Thần chúng ta xảy ra chút vấn đề, e rằng kế hoạch phải có chút thay đổi. Để tránh việc các vị đại nhân cho rằng tộc Hoa Thần chúng ta nói không giữ lời, cho nên chúng ta mới đặc biệt mời các vị đến đây, giải thích rõ ràng chuyện này.” Lời của Tử La Lan khiến tất cả mọi người đều ngẩn người.

“Không biết tộc Hoa Thần đã xảy ra biến cố gì? Có cần chúng ta hỗ trợ hay không?” Thái tử tộc Hoàng Cực Bạch Vạn Giới nói.

Mặc dù hắn mới thăng cấp Thần Hóa không lâu, cũng chỉ là cấp Nguyên Cơ mà thôi, không được coi là cấp bậc cao nhất trong số những cường giả Thần Hóa ở đây. Có điều thân phận Thái tử tộc Hoàng Cực vẫn cò đó, hắn chính là người có tư cách nói chuyện nhất.

“Đa tạ Thái tử điện hạ quan tâm, tộc ta đang có một thỉnh cầu quá đáng, muốn mời chư vị đại nhân tới Hoa Viên Không Trung của tộc Hoa Thần ta, giúp đỡ tộc ta một tay để vượt qua cửa ải khó khăn lần này.” Lời Tử La Lan nói khiến tất cả mọi người đều ngẩn người.

Để bảo vệ Hoa Viên Không Trung, tộc Hoa Thần luôn không cho ngoại tộc tiến vào trong đó. Thế nhân chỉ biết khắp nơi trong Hoa Viên Không Trung đều là nguyên liệu dịch gen cao cấp, nhưng rốt cuộc hình dáng trông thế nào thì ít ai biết được.

Trong lịch sử cũng chỉ có mấy vị ngoại tộc có mối quan hệ cực kỳ thân thiết với tộc Hoa Thần mới được mời vào Hoa Viên Không Trung. Những người như bọn họ không có giao tình gì với tộc Hoa Thần, vậy mà tộc Hoa Thần lại thẳng thắn muốn mời bọn họ tiến vào Hoa Viên Không Trung hỗ trợ, nghĩ thế nào cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

Dường như đã sớm biết được mọi người sẽ nghi ngờ, Tử La Lan nói tiếp: “Thật sự không dám giấu diếm, tộc Hoa Thần chúng ta sở dĩ có thể chế tạo ra dịch gen đặc biệt, ngoài việc bản thân chúng ta có kỹ thuật ra, nguyên nhân chủ yếu là bên trong Hoa Viên Không Trung có một loại nguyên liệu mà ngoại giới không có được. Thế nên không ai có thể bắt chước tộc Hoa Thần chúng ta chế tạo ra dịch gen được.”

“Chẳng lẽ, loại nguyên liệu này của tộc Hoa Thần có vấn đề?” Long Nhất nghĩ tới điều gì đó, nhìn Tử La Lan hỏi.

Mọi người vừa nghe cũng cảm thấy Long Nhất nói rất có lý. Nếu như loại nguyên liệu này không xảy ra vấn đề, Tử La Lan cũng sẽ không nhắc tới bí mật này của tộc Hoa Thần ngay lúc này.

Tử La Lan gật đầu nói: “Xảy ra vấn đề rất nghiêm trọng, nếu như không thể giải quyết được vấn đề này, tộc Hoa Thần chúng ta sau này e rằng sẽ không còn cách nào để chế tạo ra những dịch gen gia truyền cao cấp kia nữa”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Đừng ngại nói ra, ở đây ó rất nhiều cao thủ, còn có Thái tử tộc Hoàng Cực, hẳn là có thể giúp đỡ.” Dia Robb nói.

“Đúng vậy, chúng ta cũng nhau nghĩ cách, tuyệt đối không thể để cho dịch gen của tộc Hoa Thần thất truyền được, đó là tổn thất lớn của Đại Vũ Trụ chúng ta.” Tất cả mọi người phụ họa liên thanh.

Nhưng mà chủ yếu là bọn họ muốn biết bí mật dịch gen của tộc Hoa Thần, về phần hỗ trợ, vậy thì phải xem có lợi ích hay không. Chẳng ai bỗng dưng vô cớ mà trợ giúp tộc Hoa Thần.

Tử La Lan thở dài nói: “Tại hạ cũng rất muốn nói cho các vị, nhanh chóng tìm ra cách giải quyết vấn đề. Nhưng mà liên quan đến bí mật lớn này của tộc Hoa Thần chúng ta, tộc trưởng đại nhân đã nhiều lần căn dặn, tuyệt đối không được tiết lộ dù chỉ một chút, nếu không tại hạ sẽ bị trục xuất khỏi tộc Hoa Thần.”

“Tử La Lan, rốt cuộc ngươi có ý gì? Bảo chúng ta tới, nhưng chuyện gì cũng không chịu nói, vậy chúng ta hỗ trợ thế nào?” Một cường giả Thần Hóa tính tình khá nóng nảy lớn tiếng nói.

Tử La Lan vẻ mặt khó xử, thở dài nói: “Tộc Hoa Thần chúng ta khẩn cầu các vị có thể theo ta tiến vào Hoa Viên Không Trung, giúp tộc chúng ta một tay, nhưng trước khi tiến vào Hoa Viên Không Trung, ta không thể nói cho các vị tình hình bên trong được. Ta biết điều này rất vô lễ, nhưng chúng ta cũng chẳng còn cách nào. Vật đó quá quan trọng đối với tộc Hoa Thần chúng ta, tuyệt đối không thể tiết lộ được.”

“Cái gì ngươi cũng không nói, nhưng lại muốn chúng ta giúp đỡ, làm sao chúng ta biết chúng ta có thể giúp được hay không?” Bạch Vạn Giới nói.

“Chúng ta cũng biết điều này khiến cho các vị vị đại nhân rất khó xử. Nếu các vị không muốn đi, tộc ta cũng sẽ không miễn cưỡng, tình nguyện để nguyên liệu kia bị hủy chứ không thể tiết lộ bí mật của tộc †a được.” Tử La Lan nói.

“Lời này của ngươi không đúng, cho dù bây giờ ngươi không nói, nhưng sau khi chúng ta đi vào thì không phải vẫn sẽ biết được bí mật sao?”

“Đúng vậy, thế nên bây giờ ngươi nói rõ ràng, chúng ta đi đường cũng có thể sớm nghĩ ra cách.”

Nhưng bất kể mọi người có nói sao, Tử La Lan cũng ngậm chặt miệng không nói.

“Chư vị đại nhân không cần nhiều lời nữa. Nếu như đồng ý giúp tộc chúng ta một tay, tộc ta nhất định sẽ cảm tạ ân đức, dốc lòng báo đáp. Nếu như không đồng ý, đó cũng là lẽ thường tình. Nhưng mà bây giờ tình hình khẩn cấp, tại hạ cũng phải gấp rút trở về Hoa Viên Không Trung. Nếu bằng lòng giúp đỡ, bây giờ có thể theo ta đến Hoa Viên Không Trung trước, nếu không thì chúng ta chia tay nhau ở đây, hẹn ngày gặp lại.”

Tất cả mọi người đều thấp giọng nói nhỏ, đây là tình huống mà bọn họ không ngờ tới trước khi đến.

Chẳng qua rất nhanh, đã có người đồng ý trợ giúp tộc Hoa Thần, muốn đến Hoa Viên Không Trung cùng Tử La Lan.

Hàn Sâm và Tà Tình Đế liếc mắt nhìn nhau, đã biết kết quả thực ra đã được định trước. Tất cả mọi người đều cảm thấy hứng thú với bí mật của tộc Hoa Thần, nếu không cũng sẽ không tới đây. Bây giờ có cơ hội thăm dò bí mật này, đương nhiên sẽ không có ai muốn bỏ qua.

Cho dù tộc Hoa Thần có âm mưu gì, thì tộc Hoa Thần chỉ là một tộc nhỏ, đến cả cường giả Thần Hóa cũng không có, chỉ nổi danh dựa vào Hoa Viên Không Trung và dịch gen. Nơi này hơn phân nửa đều là cường giả Thần Hóa, hiển nhiên sẽ không sợ tộc Hoa Thần.

Cho dù tộc Hoa Thần thực sự có âm mưu gì, bọn họ cũng tự tin có thể hóa giải bằng chính sức lực của mình.

“Chúng ta đi hay không đây?” Hàn Sâm nhìn về phía Tà Tình Đế.

“Nếu đã đến rồi thì cũng không thể trở về bây giờ được đúng không? Vậy thì cứ đi theo xem một chút đi, đúng lúc nhìn xem địa bàn sau này của chúng ta như thế nào.” Tà Tình Đế nhún vai nói.

“Nói cũng đúng.” Hàn Sâm khế gật đầu, chẳng qua bây giờ hắn đang đóng vai thuộc hạ của Tà Tình Đế, hiển nhiên không tiện không tiện mở miệng nói chuyện, chỉ có thể chờ Tà Tình Đế lên tiếng.

Tử La Lan không từ chối bất kỳ ai tới, chỉ cần chịu đến tộc Hoa Thần, bất kể là cường giả Thần Hóa hay là cường giả cấp Vương thì đều có thể đến. Chẳng qua trước đó, Tử La Lan liên tục nói với bọn họ, chuyến đi này sẽ vô cùng nguy hiểm, để bọn họ suy nghĩ cho kỹ càng.

Về cơ bản, các cường giả của các tộc tới đây lần này đều theo Tử La Lan lên chiến hạm của tộc Hoa Thần, rời khỏi tinh cầu của tộc Vạn Bảo.

Hàn Sâm và Tà Tình Đế cũng trà trộn vào trong đó. Bởi vì có cả tộc lớn và tộc nhỏ, sinh vật các tộc long xà hỗn tạp, Tà Tình Đế và Hàn Sâm cũng không dễ khiến người khác chú ý.

"Ngài là thầy Tà, tác giả của Tổng giám đốc bá đạo yêu yêu yêu sao?" Hàn Sâm và Tà Tình Đế đang ăn cơm ở phòng ăn trong chiến hạm, nhìn thấy Dia Robb đi tới, nhìn thấy Tà Tình Đế thì hình như rất vui mừng.

"Ta chính là Tà Tình." Tà Tình Đế dường như đã quen với loại cảnh tượng này, tùy ý trả lời.

"Đúng là Tà Tiên Sinh rồi, thực sự là quá tốt, cuối cùng cũng được gặp †hầy Tà, ta là fan truyện tranh trung thành của ngươi đó…" Dia Robb nhiệt tình ôm lấy tay Tà Tình Đế.

Hàn Sâm nhìn ngây người. Tên Dia Robb, tương lai của tộc Hủy Diệt này, cái tên có thể tru sát ngàn dặm trong lúc cười nói này, lại là fan sách của Tà Tình Đế, thật sự là khiến người ta cảm thấy khó tin.

"Ngươi nói thật hay giả thế?" Hàn Sâm không quá tin rằng người như Dia Robb lại say mê truyện tranh, chẳng qua là hắn lấy cớ để tiếp cận Tà Tình Đế mà thôi. "Thầy Tà, có thể ký tên cho ta không?" Dia Robb lại còn cầm một cuốn sổ giấy, muốn xin Tà Tình Đế ký tên cho hắn. "Đương nhiên rồi!" Tà Tình Đế cũng không khách sáo, lập tức cầm lấy bút xoẹt xoẹt mấy cái, ký mấy chữ lớn rồng bay phượng múa. Tại sao nói là mấy chữ lớn? Bởi vì Hàn Sâm cũng không nhìn ra được đó là mấy chữ. Hoặc nói căn bản chưa nhìn ra được đó có phải chữ hay không. Dù sao cũng nối liền với nhau, chẳng biết rốt cuộc là viết cái quái gì. Dia Robb lại giống như nhặt được kho báu, quý trọng cất cuốn sổ nhỏ đi.

Hết chương 2778.

Chương 2779. Hoa Viên Không Trung

“Tà tiên sinh, nếu như không cần thiết, tốt nhất là đừng đến tộc Hoa Thần.” Dia Robb đột nhiên hạ thấp giọng nói với Tà Tình Đế.

“Tại sao?” Tà Tình Đế hơi kinh ngạc nhìn Dia Robb.

“Bởi vì năng lực chiến đấu của tộc Hoa Thần tương đối thấp, thế nên bọn họ vô cùng chú trọng việc bảo vệ Hoa Viên Không Trung. Trong thời gian dài như vậy, hiếm có ngoại tộc có thể tiến vào Hoa Viên Không Trung. Nhưng bây giờ bất cứ sinh vật nào cũng cho vào được, các ngươi không cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc sao?” Dia Robb ngồi xuống nói.

“Quả thật có chút kỳ quặc, chẳng lẽ ngươi biết tin tức gì sao?” Tà Tình Đế tò mò nhìn Dia Robb hỏi.

Dia Robb lắc đầu: “Không có tin tức, chẳng qua theo kinh nghiệm của †a, chuyến đi này cực kỳ nguy hiểm, thầy Tà là người làm công tác văn hoá, không cần thiết phải đi mạo hiểm thế này.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, có hắn bảo vệ ta, nơi khác thì không nói, chứ chỉ một tộc Hoa Thần hẳn là không ngại.” Tà Tình Đế liếc mắt nhìn Hàn Sâm bên cạnh, nói.

Dia Robb thấy Tà Tình Đế rất có lòng tin với hộ vệ bên cạnh, hắn không khỏi đánh giá Hàn Sâm, hỏi: “Còn chưa thỉnh giáo, vị này là?”

“Đây là hộ vệ của ta, Tam Mộc, rất biết đánh nhau, đánh hai ba Thần Hóa hẳn là không thành vấn đề. Tà Tình Đế thổi phồng Hàn Sâm một phen trước.

“Có thể được thầy Tà khen ngợi, có lẽ Tam Mộc huynh tất nhiên là nhân vật phi thường. Không biết Tam Mộc huynh đến từ tộc nào?” Mặc dù Dia Robb không sử dụng thuật gen để quan sát Hàn Sâm, nhưng hắn lại không cảm ứng được khí tức trên người Hàn Sâm, điều này khiến hắn không khỏi có phần kinh ngạc.

“Một tộc nhỏ không biết tên mà thôi, nói ra các hạ cũng không biết, không nhắc tới cũng được.” Hàn Sâm thay đổi giọng nói của mình, ra vẻ lạnh lùng nói.

Tà Tình Đế nhìn Dia Robb cười nói: “Ngươi đừng để bụng, tính khí tên này không được tốt lắm, lúc nào cũng là dáng vẻ này, ngay cả ông chủ như ta cũng bị hắn thờ ơ, ta cũng không làm gì được hắn.”

“Không sao, người có bản lĩnh có chút nóng nảy cũng có thể hiểu được. Nếu quả thực như lời thầy Tà nói, Tam Mộc huynh có thể lấy một địch hai, cho dù có nóng nảy hơn nữa thì đó cũng là chuyện bình thường.” Dia Robb cười nhạt nói.

“Có thể là không có bản lĩnh thực sự, chỉ là khoác lác và khá nóng nảy mà thôi.” Bỗng nhiên lại có một giọng nói khiêu khích truyền đến.

Ba người quay đầu nhìn sang, chỉ thấy giọng nói truyền đến từ bàn kia, ngồi đó là Thái tử Hoàng Cực Bạch Vạn Giới, ngồi cùng bàn với hắn đều là cường giả tộc Hoàng Cực.

Người nói chuyện kia hóa ra lại là một thiếu nữ tộc Hoàng Cực, chẳng qua khí tức trên người nàng khiến người ta có chút khó có thể hiểu được. Nhưng mà nhìn tuổi của nàng, hẳn không thể là cường giả Thần Hóa mới đúng.

Ba người Hàn Sâm đều đã từng trải qua sóng to gió lớn, về phong độ tu dưỡng thì không một thanh niên bình thường nào có thể sánh bằng, hiển nhiên sẽ không trở mặt với một tiểu cô nương, chỉ coi như không nghe thấy, vẫn tiếp tục nói chuyện với nhau.

Tiểu cô nương tộc Hoàng Cực thấy Hàn Sâm không để ý tới mình, cảm thấy mất hứng, không nói thêm gì nữa.

Bởi vì Tử La Lan yêu cầu tất cả mọi người phải ngồi chiến hạm của tộc Hoa Thần, nhiều cường giả Thần Hóa cùng ngồi trong một chiến hạm, khó tránh khỏi việc sẽ có chút xung đột. Nhưng cũng may mọi người đến đều có mục đích, trước khi đến Hoa Viên Không Trung thì không có ai gây ra hỗn loạn gì.

Vốn dĩ Hàn Sâm còn muốn ghi nhớ đường đến Hoa Viên Không Trung, để lần sau thuận tiện đi vào.

Nhưng ai biết chiến hạm vẫn luôn bay trong không gian phụ, căn bản chưa từng dừng lại, đã trải qua nhiều điểm quá độ không gian, Hàn Sâm cũng không biết nơi này rốt cuộc là nơi nào.

Chờ sau khi đến không gian dị chủng của tộc Hoa Thần, Hàn Sâm rốt cuộc hiểu được tại sao nơi này được gọi là Hoa Viên Không Trung. Những gì Hàn Sâm nhìn thấy đầu tiên chính là những cánh đồng hoa trùng điệp như cỏ.

Trong hư không đó, mảnh ruộng hoa bậc thang treo trong mây mù, phía trên mọc đầy những loài hoa kỳ lạ khác thường, tất cả đều là những thực vật dị chủng không cùng cấp bậc, quả nhiên là xinh đẹp không thể tin nổi.

Chiến hạm dừng lại bên cạnh một ruộng hoa, lúc này Tử La Lan mới dẫn bọn họ đi xuống.

Sau khi ra khỏi chiến hạm, Hàn Sâm lập tức ngửi thấy mùi hoa xông vào mũi, mặc dù rất nặng nhưng lại không khiến người ta chán ghét, mùi hương đó có loại cảm giác thiên nhiên.

“Mấy cây đó chẳng lẽ là Mỹ Nhân Tiêu cấp Thần Hóa sao?” Dia Robb đột nhiên nhìn chằm chằm một cây hoa bên cạnh, hỏi.

Hàn Sâm và Tà Tình Đế cũng đều nhìn theo ánh mắt Dia Robb, chỉ thấy nơi đó có một cây hoa dây cao hơn nửa mét, trên cây mọc ra mấy đóa hoa kỳ lạ, những đóa hoa đó giống như một cô bé đang nhảy ballet, thoạt nhìn khá xinh đẹp.

“Đúng vậy, chính là Mỹ Nhân Tiêu, ánh mắt của các hạ tốt thật.” Tử La Lan giơ ngón tay cái lên với Dia Robb.

Dia Robb lại dường như không hề vui vẻ, vẻ mặt nặng nề hơn mấy phần.

“Xảy ra chuyện gì?” Chờ sau khi sự chú ý của mọi người từ trên người Dia Robb dời đi, tiếp tục đi về phía trước, Hàn Sâm mới đi đến bên cạnh Dia Robb hỏi.

Dia Robb cau mày nói: “Theo như ta biết, Mỹ Nhân Tiêu hẳn là dị chủng Thần Hóa mới đúng, trừ việc hoàn cảnh sinh trưởng đặc biệt ra, năng lực bộc phát của nó sẽ không kém bất cứ một dị chủng Thần Hóa Nguyên Cơ nào. Tộc Hoa Thần lại có thể tùy ý trồng dị chủng cấp Thần ở giao lộ, tâm thái này có phải quá tốt rồi không?”

“Tộc Hoa Thần lại có thể trồng được dị chủng cấp Thần Hóa, điều này đúng là ngoài dự đoán.” Tà Tình Đế âm thầm cau mày.

Tử La Lan cũng không dừng lại, tiếp tục đi phía trước dẫn đường. Mấy người Hàn Sâm nhìn thấy không biết bao nhiêu loại kỳ hoa dị thảo, có rất nhiều loại Hàn Sâm cũng không biết tên. Chẳng qua nhìn sức sống của những loài hoa cỏ kia, có thể cảm giác được bọn chúng không phải là vật phàm, tất cả đều là dị chủng hệ Thực Vật.

“Hóa ra thực vật được trồng ở đây tất cả đều là dị chủng. Khó trách bọn họ có thể chế tạo ra được nhiều dịch gen như vậy.” Hàn Sâm vừa đi vừa nhìn, mặc dù không biết những thực vật dị chủng kia tên là gì, nhưng nhìn sức sống cũng biết đó là thứ tốt.

“Đúng là một nơi tốt, nếu có thể chiếm cứ nơi này, sau này chúng ta cũng không cần lo lắng chuyện tài nguyên nữa. Tài nguyên thực vật dị chủng nơi này đủ để nuôi sống ít nhất một trăm mấy chục ngàn người rồi.” Tà Tình Đế nói khẽ với Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn đang suy nghĩ một chuyện khác, không để ý tới Tà Tình Đế.

“Thực vật dị chủng đến một thời gian nhất định sẽ kết trái, nếu như hạt trong quả không bị hư hại, chúng có thể được trồng ở cực sinh chỉ địa của

Hỏa Phượng Hoàng, không biết có thể sẽ giảm bớt thời gian sinh trưởng đi nhiều hay không.” Hàn Sâm thật sự không dám tưởng tượng, nếu quả thật có thể nhanh chóng sinh trưởng, mang một ít hạt giống đi cực sinh chỉ địa, trong thời gian ngắn có thể thu hoạch vô số trái cây dị chủng, đến lúc đó thực sự là phát tài.

“Sắp đến địa điểm xảy ra chuyện rồi, kính xin chư vị nhất định phải cẩn

thận.” Bước chân bước chân cũng chậm lại.

“Chúng ta không cần đến bái kiến tộc trưởng của quý tộc trước sao?” Long Nhất nghỉ ngờ hỏi.

“Tộc trưởng cũng ở đó.” Tử La Lan nói, không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước. Mọi người cũng không thể làm gì khác đành đi theo sau.

Hết chương 2779.

Chương 2780. Mai táng

“Có gì đó không đúng, sao chúng ta cùng nhau đi tới đây, mà thậm chí đến một người tộc Hoa Thần cũng không nhìn thấy?” Tà Tình Đế cau mày, hạ giọng nói nhỏ với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng ý thức được vấn đề này, từ đầu đến cuối, tộc Hoa Thần mà bọn họ nhìn thấy cũng chỉ có đám người Tử La Lan từ bên ngoài trở lại. Sau khi tiến vào Hoa Viên Không Trung, quả thực là một người tộc Hoa Thần cũng không nhìn thấy.

Nơi này là địa bàn của tộc Hoa Thần, cho dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không thể nào không nhìn thấy tộc Hoa Thần đúng không?

Trong lòng mọi người cũng bắt đầu cảnh giác, dọc đường đi theo Tử La Lan về chỗ cao của Hoa Viên Không Trung cũng không gặp phải chuyện gì nguy hiểm.

Hơn nữa bốn phía xung quanh cũng không có dấu vết chiến đấu, thoạt nhìn không giống như đã xảy ra chuyện lớn gì.

Nhưng khi bọn họ đi đến cánh đồng hoa cao nhất, tất cả đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng.

Chỉ thấy một đám người cả nam cả nữ bị chôn vùi trong cánh đồng hoa, chỉ chừa một nửa đầu ở bên ngoài, mà trên đầu mỗi người bọn họ đều có một đóa hoa tươi, có một số là mẫu đơn, có các loài hoa khác như hoa cúc, muôn hình vạn trạng, đủ mọi kiểu dáng, lúc này đang nở rộ.

Rõ ràng, những kẻ được trồng trong cánh đồng hoa như củ cải kia chính là người của tộc Hoa Thần.

"Tử La Lan, chuyện này là thế nào vậy?" Bạch Vạn Giới nhìn về phía Tử La Lan hỏi.

Những người bị chôn trong đất của tộc Hoa Thần kia vẫn còn sinh cơ, nhưng lại bị chôn vùi trong đất giống như người thực vật, hơn nữa sinh cơ còn đang dần dần suy yếu.

"Không dám giấu giếm Thái tử điện hạ, hôm nay cả tộc Hoa Thần chúng ta, trừ mấy người chúng ta ra, tất cả tộc nhân đều đang ở đây." Tử La Lan chỉ vào vô số đầu người trên ruộng hoa nói.

Bạch Vạn Giới không hỏi Tử La Lan tại sao bọn họ lại bị chôn ở ruộng hoa, mà đánh giá Tử La Lan nói: "Trước khi ngươi rời khỏi Hoa Viên Không Trung, hẳn là bọn họ đã bị chôn vùi ở đây rồi đúng không?"

"Ánh mắt của Thái tử điện hạ thật tốt." Tử La Lan gật đầu thừa nhận.

"Nói như vậy, tin tức tộc Hoa Thần muốn thăng cấp thượng tộc căn bản là tin giả, ngươi vốn dĩ đã định dẫn chúng ta đến nơi này cứu giúp tộc nhân của ngươi đúng không?" Bạch Vạn Giới nhìn chằm chằm Tử La Lan hỏi.

"Không sai." Tử La Lan lần nữa gật đầu, không còn suy nghĩ muốn giấu giếm nữa.

Tử La Lan và Bạch Vạn Giới nhìn nhau, ánh mắt không hề chùn lại, tiếp tục nói: "Mặc dù trong chuyện này, ta đã lừa gạt, nhưng lời hứa của ta là sự thật. Chỉ cần chư vị có thể cứu được tộc nhân của ta, tộc ta bằng lòng lập khế ước với người đó, chia một nửa Hoa Viên Không Trung cho hắn"

"Chuyện này là thật sao?" Ánh mắt mọi người lập tức sáng lên.

"Tình hình của tộc Hoa Thần ta hiện tại các vị đại nhân cũng thấy được, các ngươi cảm thấy tộc Hoa Thần còn có năng lực đổi ý sao?" Tử La Lan không hề hấp tấp.

"Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với tộc nhân của ngươi? Bây giờ có thể nói rõ ràng mọi chuyện rồi chứ?' Bạch Vạn Giới đánh giá vô số đầu người trong ruộng hoa, nói.

Hình ảnh kia quả thực không thể nào tưởng tượng nổi, vô số đầu người xếp thành hàng trên ruộng hoa, ít nhất cũng có đến mấy triệu, trên đỉnh đầu của mỗi người đều có một cây hoa nhỏ, quả thực nhìn rất xinh đẹp.

Nhưng dù trông bọn họ có đẹp đến mấy đi chăng nữa thì bây giờ bị chôn một nửa dưới mặt đất, thoạt nhìn cũng trở thành một khung cảnh kỳ dị.

Tử La Lan không thoái thác nữa, trực tiếp nói rõ tiền căn hậu quả một lần.

Tộc Hoa Thần giỏi trồng trọt, vừa phát hiện ra một không gian dị chủng thích hợp cho sự sinh trưởng của thực vật dị chủng như Hoa Viên Không Trung, vốn dĩ bọn họ cho rằng đây là một may mắn lớn, nhưng sau đó lại phát hiện, không gian dị chủng này có vẻ bất ổn.

Tộc trưởng tộc Hoa Thần luôn vùi mình trong cánh đồng hoa một cách khó hiểu, giống như những gì Hàn Sâm nhìn thấy bây giờ.

Tộc Hoa Thần cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng bọ họ đã †ìm ra một cách giải quyết, đó là cứ cách một thời gian ngắn lại ném vào trong hoa viên một ít dị chủng để tế bái, như thế sẽ không bị quấy nhiều nữa, cũng không có thêm người nào của tộc Hoa Thần vùi mình vào ruộng hoa nữa.

Nhưng theo thời gian, dường như khẩu vị của Hoa Viên Không Trung càng lúc càng lớn, dị chủng cần phải có cũng càng ngày càng nhiều. Mãi đến hơn hai tháng trước, dị chủng chôn trong ruộng hoa để tế bái đã không còn đủ dùng, tộc trưởng tộc Hoa Thần và nhiều cường giả đều chọn đào một cái hố chôn mình ở đây một cách khó hiểu.

Điều đó vẫn tiếp diễn cho đến ngày hôm nay, trừ mấy người tộc Hoa Thần đi cùng Tử La Lan ra ngoài, tất cả các thành viên tộc Hoa Thần đều ở nơi này.

"Tại sao các ngươi không tự chôn mình giống như bọn họ?" Một cường giả cường giả Thần Hóa của một tộc nhỏ dùng ánh mắt nghỉ ngờ nhìn chằm chằm Tử La Lan hỏi, hiển nhiên hắn không quá tin tưởng những lời này của Tử La Lan.

"Không biết, chỉ có đám người chúng ta là không gặp chuyện không may, cũng cảm ứng được nguy hiểm gì. Nguyên nhân cụ thể đến bây giờ chúng ta cũng không rõ, thế nên chỉ có thể cầu sự trợ giúp từ các vị. Chỉ cần có thể cứu được tộc nhân của ta, tại hạ tuyệt đối sẽ không dám làm trái lời hứa hẹn." Tử La Lan nghiêm túc nói.

"Đã thử đào lên chưa?" Một cường giả cấp Vương hỏi.

Hắn hỏi vấn đề này cũng như không. Thời gian dài như vậy, tộc Hoa Thần hẳn là đã thử rất nhiều cách, thực sự không còn cách nào nữa nên mới mời cường giả Thần Hóa của các tộc đến.

"Không đào được. cấu tạo và tính chất của đất ở nơi này thoạt nhìn rất bình thường, nhưng nó lại giống như hàng rào vây địch chuyên nghiệp, rất khó để đào được đất ở nơi này lên. Hơn nữa nếu làm thế cũng rất dễ ngộ thương người bên trong." Tử La Lan đáp.

Có cường giả các tộc lập tức thử bới một nắm bùn đất, nhưng một giây sau, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi, bất kể là cường giả Thần Hóa hay là cấp Vương, lực lượng của bọn họ không thể xuyên qua được bùn đất.

"Đây là bùn đất gì vậy, sao lại đáng sợ như thế?" Một cường giả cấp Vương kinh hãi nói.

“Không biết, lúc bọn họ đào hố chôn vào, thoạt nhìn không tốn sức lắm, nhưng mà người bên đào thì lại không đào được…” Tử La Lan nói đại khái tình huống một lần.

Bọn họ đã tiến hành rất nhiều thí nghiệm và thử rất nhiều cách, nhưng kế quả đều thất bại, không tìm được cách để mọi người thoát khỏi ruộng hoa.

Có không ít cường giả cũng đã ra tay thử sức, dùng cách biện pháp, muốn kéo những người tộc Hoa Thần đang bị chôn một nửa dưới đất ra, thế nhưng kết quả đều vô dụng.

Một cường giả Thần Hóa nắm đầu một người tộc Hoa Thần, nhưng cổ đã sắp bị kéo đứt mà vẫn không kéo được người ra.

Bọn họ tới để cứu người, không phải tới giết người, vậy nên cường giả Thần Hóa kia chỉ có thể thu tay lại.

“Tam Mộc, ngươi cảm thấy chuyện gì đang xảy ra?’ Tà Tình Đế vẻ mặt ngạc nhiên nhìn những người tộc Hoa Thần bị chôn một nửa trong ruộng hoa.

“Có chút quỷ quái.” Hàn Sâm híp mắt nói. Hắn vẫn luôn quan sát những người tộc Hoa Thần bị chôn một nửa kia, dường như đã phát hiện ra gì đó.

“Kỳ quái… Tại sao cả Hoa Viên Không Trung dường như có một loại nhịp đập sinh mệnh… Chẳng lẽ cả không gian Hoa Viên thực ra chính là một sinh vật vô cùng khổng lồ sao?” Hàn Sâm đưa ra một kết luận mà ngay cả hắn quả thực cũng có phần không dám tin.

Hết chương 2780.

Chương 2781. Tộc Hoa Thần được đào lên

“Trong các vị, có ai có thể cứu vớt tộc ta, tộc ta sẽ tặng chìa khóa một nửa Hoa Viên Không Trung cho người đó, từ đó hai tộc cùng hưởng Hoa Viên Không Trung, tuyệt đối không nuốt lời.” Tử La Lan tiếp tục nhắc lại lời hứa.

Mặc dù mọi người đã ở trong Hoa Viên Không Trung, nhưng lúc tới đây mọi người đều ngồi chiến hạm của tộc Hoa Thần, không chú ý rốt cuộc vào đây bằng cách nào, cũng không biết lúc mở Hoa Viên Không Trung có cần những vật đặc biệt gì không. Cho dù bây giờ có đánh sập Hoa Viên Không Trung đi chăng nữa, không có phương pháp ra vào cũng vô dụng, thế nên cũng không có ai hành động thiếu suy nghĩ.

Nghe giọng điệu Tử La Lan, ra vào Hoa Viên Không Trung quả thật cần thứ gì đó, mọi người không khỏi rơi vào trầm tư.

Bây giờ là thời điểm khó khăn nhất của tộc Hoa Thần, chẳng qua nếu Tử La Lan dám dẫn bọn họ tới thì chắc chắn hắn đã chuẩn bị kỹ, không thể nào ngu ngốc mà mang theo đồ ở bên người được.

Cường giả Thần Hóa các tộc cũng đang quan sát những người tộc Hoa Thần đang bị chôn một nửa dưới đất kia. Hàn Sâm trầm tư trong chốc lát, phi thân bay lên bầu trời, muốn nhìn từ khoảng cách xa một chút xem rốt cuộc Hoa Viên Không Trung có dáng vẻ như thế nào.

Lúc Hàn Sâm đang bay trên không thì thấy có một bóng người bay lên cùng hắn, hiển nhiên là có suy nghĩ giống hắn.

Thân ảnh kia cũng phát hiện ra Hàn Sâm, hai người liếc mắt nhìn nhau, Hàn Sâm phát hiện đó lại là người đã từng gặp ở trong phòng ăn trên chiến hạm, là cô gái vẫn đi theo Bạch Vạn Giới.

Chẳng qua Hàn Sâm nhìn biểu hiện của Bạch Vạn Giới, cô bé này không hề giống vãn bối của hắn, những người tộc Hoàng Cực khác lại càng tỏ ra vô cùng kính sợ nàng, nhất thời không đoán được thân phận và xuất thân của nàng.

Bởi vì hoàng tử hoàng nữ của của Bạch gia quá nhiều, Hàn Sâm cũng chưa gặp hết toàn bộ, hơn nữa những thứ phía sau nhà hào môn, cấp cao của tộc

Hoàng Cực, Hàn Sâm gặp quá ít.

“Ngươi lên đây làm gì?” Cô gái kia chép miệng nói. “Ngắm phong cảnh.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

“Hừ, lập dị.” Cô gái không để ý đến Hàn Sâm nữa, tiếp tục bay lên chỗ cao của bầu trời.

Mặc dù Hàn Sâm có thể dịch chuyển tức thời, nhưng phương thức dịch chuyển của hắn có quá nhiều dấu vết của Thần Du Thuật. Để tránh bị người khác nhìn ra manh mối, hắn không sử dụng ở đây.

Mặc dù Hoa Viên Không Trung chỉ có kích thước bằng một hành tinh, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến sự quý giá và đặc biệt của nó. Khi Hàn Sâm bay đến độ cao có thể nhìn xuống bao quát toàn bộ Hoa Viên Không Trung, hắn kinh ngạc phát hiện, cả Hoa Viên Không Trung giống như một bụi cây có rất nhiều lớp nấm linh chi khổng lồ. Những cánh đồng hoa hình ruộng bậc thang kia chính là một phần của lớp phủ linh chi, từng lớp từng lớp trông kỳ diệu không gì sánh được.

Lúc này Hàn Sâm càng thêm chắc chắn với suy đoán của mình. Toàn bộ Hoa Viên Không Trung rất có thể chính là một vật còn sống, nói không chừng là một loài dị chủng thực vật có cấp bậc vô cùng cao.

Mặc dù nghe có vẻ khó tin khi trồng thực vật trên dị chủng thực vật, nhưng Hàn Sâm, kẻ đã từng thấy Hắc Động Tri Thù, lại cảm thấy đây cũng không phải chuyện không thể.

“Ngươi đã nhìn ra điều gì rồi?” Cô gái tộc Hoàng Cực kia bay tới, nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Chỉ thấy một cây nấm lớn.” Hàn Sâm cười nói.

“Hừ, lúc ở trên chiến hạm còn khoe khoang mình như thế, kết quả lại chẳng nhìn ra được cái gì.” Cô gái bĩu môi nói.

“Nói như vậy, ngươi đã nhìn ra cái gì rồi sao?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.
“Đương nhiên.” Cô gái có chút đắc ý ưỡn ngực.

“Một con nhóc như ngươi thì có thể nhìn ra được cái gì chứ?” Hàn Sâm hỏi.

Cô gái lập tức bất mãn nói: “Lớn tuổi chưa chắc đã có tác dụng, giống như ngươi vậy, mở to mắt như thế còn không giống người mù sao, chẳng nhìn ra cái gì cả.”

“Nói vậy thì ngươi đã nhìn ra gì rồi?” Hàn Sâm hỏi.

Cô gái đắc ý nói: “Dĩ nhiên, nếu như ta không nhìn nhầm thì bản thân Hoa Viên Không Trung chính là một cây thực vật dị chủng, hơn nữa còn là loại có cấp bậc cực kỳ cao…, thậm chí có thể là thực vật dị chủng cấp Chân Thần. Có điều sinh cơ của nó vô cùng yếu, rất có thể đã sắp chết rồi.”

“Lúc trước Tử La Lan nói tộc Hoa Thần chế tạo dịch gen là dùng một loại nguyên liệu nơi khác không có, lúc đó ta còn không tin, nhưng bây giờ đã có chút tin tưởng rồi. Nếu đây thực sự là thực vật dị chủng cấp Chân Thần, vậy những thực vật dị chủng sinh trưởng trên người nó cũng sẽ nhiễm thuộc tính của nó, cho dù là chủng loại bình thường thì cũng sẽ không giống với cùng chủng loại ở thế giới bên ngoài.” Kiến thức của cô gái quả thực vô cùng uyên bác, vậy mà cũng có suy nghĩ giống Hàn Sâm, nhìn ra được Hoa Viên Không Trung thực tế chính là một cây thực vật dị chủng.

Hàn Sâm khá kinh ngạc đánh giá cô gái, thầm nghĩ: “Người xuất thân †ừ tộc Hoàng Cực quả nhiên không giống người bình thường. Chỉ với kiến thức và năng lực này của nàng thôi, tiểu tộc bình thường đã không thể nào so sánh được.”

“Nếu ngươi đã cho rằng Hoa Viên Không Trung chính là một cây thực vật cấp Chân Thần, vậy chắc ngươi cũng đã biết tại sao tộc Hoa Thần lại bị chôn trong Hoa Viên đúng không?” Hàn Sâm lại hỏi.

Cô gái rất hưởng thụ dáng vẻ giật mình của Hàn Sâm, lại đáp: “Điều này rất khó nói, có thể cây thực vật dị chủng kia biết mình sắp chết, muốn hấp thụ nhiều nhiều năng lượng hơn một chút, để duy trì chút sinh mệnh không còn nhiều lắm của mình. Hoặc là tộc Hoa Thần vốn đã ký kết khế ước sinh mệnh nào đó với cây dị chủng thực vật này, bây giờ dị chủng thực vật sắp chết, tộc Hoa Thần ký kết những khế ước đó cũng chỉ có thể chôn cùng. Có

rất nhiều khả năng, trước khi có nhiều phát hiện hơn, rất khó để nói chính xác đó là loại khả năng nào."

"Vậy thì thế nào mới có thể xác định được?" Lần này Hàn Sâm thực sự có chút kinh ngạc. Tài nguyên của tộc Hoàng Cực có nhiều hơn nữa thì cũng cần phải có thời gian để tiêu hóa và hấp thụ, cô gái này mới bao nhiêu tuổi mà đã có được kiến thức và trình độ như vậy?

Cố gái suy nghĩ một lúc, nói: "Biện pháp duy nhất chính là đào một người tộc Hoa Thần ra, sau đó kiểm tra thân thể của người đó, hẳn là sẽ có phát hiện."

"Ngươi nói thật là dễ dàng. Ngươi không thấy ngay cả sức mạnh của cường giả Thần Hóa cũng không thể đào được bùn đất trong Hoa Viên sao?" Hàn Sâm bĩu môi nói, hắn đúng là bị cô bé này lây nhiễm, không khỏi học theo động tác của nàng.

Cô bé khinh thường quay đầu nhìn Hoa Viên cao nhất nói: "Ngươi cũng quá khinh thường những cường giả Thần Hóa kia rồi. Người khác thì ta không biết, nhưng Bạch Vạn Giới chắc chắn không phải là đồ vô dụng như vậy. Chỉ cần hắn muốn, hắn nhất định có thể đào được người của tộc Hoa Thần ra, chẳng qua khác nhau là ở sống chết mà thôi. Với sự hiểu biết của ta về hắn, hắn hẳn là sắp không nhịn được mà ra tay rồi."

"Bạch Vạn Giới không phải là trưởng bối của ngươi sao?" Hàn Sâm nghe thấy cô gái gọi thẳng tên Bạch Vạn Giới, cảm thấy kỳ lạ hỏi.

"Ai nói với ngươi Bạch Vạn Giới là trưởng bối của ta? Ngươi có nói ngược không vậy? Ta là trưởng bối của hắn mới đúng." Cô gái thở hồng hộc nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm còn đang muốn nói tiếp gì đó, lại thấy Bạch Vạn Giới phía dưới quả nhiên giống như lời cô gái nói, đã không nhịn được mà bắt đầu làm một số hành động đặc biệt.

Chỉ thấy hắn chọn một thành viên bình thường của tộc Hoa Thần, sau đó không biết lấy ra một dị bảo dáng vẻ như hình ly rượu, phủ lên đầu thành viên tộc Hoa Thần kia, sau đó dùng sức kéo về phía trước.

Thành viên tộc Hoa Thần vốn thân thể bị chôn trong đất bùn không thể cử động, nhưng lại bị Bạch Vạn Giới cứng rắn kéo ra ngoài một đoạn, cả đầu và cổ đã lộ ra ngoài, nhưng mà thân thể tên tộc Hoa Thần kia cũng không bị thương vì kéo ra, tình huống thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

Bạch Vạn Giới vừa kích động kéo thêm mấy cái, đã sắp kéo được tên tộc Hoa Thần kia ra, mọi người cũng không khỏi vây lại bên này.

Đang lúc mọi người muốn nghiên cứu quan sát tên tộc Hoa Thần bị kéo ra, lại thấy hắn đột nhiên mở mắt ra, hoa tươi trên đỉnh đầu đua nở, trên người phát ra một chuỗi xích trật tự không gì sánh kịp, hung ác nhào tới Bạch Vạn Giới cách hắn gần nhất.

“Kỳ quái, không phải nói tộc Hoa Thần không có Thần Hóa sao?” Trong lòng Hàn Sâm hơi kinh hãi, trên người tên tộc Hoa Thần kia bộc phát ra lực lượng xích trật tự mà chỉ có cường giả Thần Hóa mới có.

Hết chương 2781.

Chương 2782. Toàn tộc dị biến

Xích trật tự trên người Bạch Vạn Giới bộc phát, một quyền đấm thẳng vào ngực của tên tộc Hoa Thần kia. Với sức mạnh của hắn, cường giả Thần Hóa cùng giai mà trúng một quyền này, cho dù không chết thì cũng trọng thương.

Nhưng mà tên tộc Hoa Thần mới được đào lên kia lại chỉ có quần áo bị xé nát, thân thể khẽ ngả về phía sau, sau đó lao về phía Bạch Vạn Giới.

Mọi người đều kinh hãi, tộc Hoa Thần có thực lực thế nào, tất cả mọi người đều hiểu rõ. Có lẽ ở phương diện chế tạo dịch gen, bọn họ quả thực rất mạnh, thế nhưng thực lực chiến đấu và mức độ tiến hóa thân thể cũng không cao, trong tộc còn không có lấy một tên cường giả Thần Hóa.

Hôm nay tên tộc Hoa Thần này lại có thể chịu được một quyền của Bạch Vạn Giới mà vẫn vô sự, điều này quả thực có chút đáng sợ.

Trên người Bạch Vạn Giới hào quang vạn trượng, một quyền tung ra giống như một cái hố đen, trực tiếp hút tên tộc Hoa Thần kia vào trong đó. Mắt thấy hố đen kia sắp khép lại, tên tộc Hoa Thần kia sẽ bị lưu đày vào trong hư vô.

Nhưng đột nhiên lại nhìn thấy một đóa hoa màu tím tươi đẹp đang nở rộ thò ra từ lỗ đen sắp đóng lại, mạnh mẽ chống lại hố đen sắp khép lại kia, khiến cho nó không cách nào tiếp tục đóng lại.

Đóa hoa màu tím đung đưa bên ngoài hố đen, giống như một khuôn mặt quái dị đang mỉm cười.

Một giây sau, một đôi tay từ bên trong đóa hoa màu tím thò ra ngoài, cưỡng ép xé mở hố đen vừa rồi, sau đó tên tộc Hoa Thần kia từ trong hố đen nhảy ra ngoài.

Mọi người thấy mà trợn mắt há hốc mồm, hắn còn có thể dùng thân thể xé rách hố đen để trở về, sức mạnh của thân thể này phải đáng sợ đến mức nào chứ.

“Mẹ ơi, tộc Hoa Thần sao có thể có được sức mạnh đáng sợ như vậy!” Mọi người thấy tên tộc Hoa Thần kia đại chiến với Bạch Vạn Giới dựa vào sức mạnh của thân thể, nhưng lại không hề rơi xuống thế hạ phong.

Bạch Vạn Giới liên tục đổi mười mấy loại thuật gen, nhưng cũng không thể làm tên tộc Hoa Thần kia bị thương nặng.

“Tử La Lan… Tộc Hoa Thần các ngươi từ bao giờ lại có một cường giả Thần Hóa mạnh như vậy… thật là đáng mừng…” Một cường giả Thần Hóa nhìn Tử La Lan cười lạnh nói.

Tử La Lan khẽ lắc đầu: “Người kia là một tộc nhân cấp Bá Tước của tộc Hoa Thần chúng ta, ở trong tộc chúng ta cũng chỉ là một tộc nhân bình thường mà thôi, Thần Hoá ở đâu ra, hắn sao có thể có được sức mạnh như thế, ta cũng không rõ lắm.”

Cường giả Thần Hóa kia còn đang muốn nói tiếp gì đó thì đột nhiên biến sắc, có người kinh ngạc kêu ra tiếng: “Những tộc Hoa Thần kia cũng bò ra rồi…”

Hàn Sâm cũng đã thấy được tình huống phía dưới, vốn dĩ tộc Hoa Thần bị chôn nửa người, thế nhưng hiện tại một đám người giãy giụa bò ra ngoài từ trong bùn đất.

Một tên tộc Hoa Thần cũng đã khó ứng phó như vậy, tộc Hoa Thần bị chôn ở đây nói ít cũng phải có đến mấy trăm ngàn, nếu như bọn họ đều có sức chiến đấu kinh khủng như cái tên đang chiến đấu cùng Bạch Vạn Giới kia thì quả thực là đáng sợ.

Chẳng qua mọi người cảm thấy không có loại khả năng này. Thiên hạ nào có loại chuyện tốt như thế này, toàn bộ một chủng tộc đều biến thành Thần Hóa, vậy thì cường giả Thần Hóa cũng quá mất giá rồi.

“Ta muốn xem, đám người kia rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.” Một cường giả Thần Hóa ngưng tụ xích trật tự, hóa thành một luồng ánh sáng sấm sét đáng sợ lao về phía một tên tộc Hoa Thần vừa mới bò ra từ trong bùn đất.

Ầm!

Sấm sét đánh tan tất cả quần áo và áo giáp của tên tộc Hoa Thần kia thành mảnh vụn, nhưng thân thể tên tộc Hoa Thần lại không hề chịu chút thương tổn nào, vẫn sáng như ngọc thạch, một đóa hoa màu đỏ như hoa hồng nở rực rỡ trên đầu.

"Người này… cũng là cấp Thần Hóa sao?" Mọi người không khỏi kinh hãi biến sắc, cường giả như Long Nhất và Dia Robb cũng cảm giác chuyện này có gì đó không ổn.

"Mau lui lại đi, bọn người kia có gì đó không bình thường…" Dia Robb. kêu người của mình rút lui.

Bạch Vạn Giới lại càng quả quyết, trực tiếp lắc mình thoát khỏi vòng chiến, ánh mắt đảo khắp nơi, sau khi thấy được cô gái trên không trung thì bay thẳng tới, quát lên với nàng: "Bà cô nhỏ à, chuyện có biến rồi, nơi này quá nguy hiểm, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây."

Nhưng không đợi Bạch Vạn Giới mang theo cô bé rời đi, hắn đã thấy người đàn ông của tộc Hoa Thần, tên lúc trước chiến đấu với hắn đang đánh tới.

"AI" Một Vương Giả bị một người phụ nữ tộc Hoa Thần xé thành hai nửa, máu tươi và nội tạng rải đầy đất, khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Hôm nay, những tên tộc Hoa Thần từ trong đất bò ra này, bất kể là người già hay là trẻ nhỏ, cả đám người ai cũng đều có lực lượng cấp Thần Hóa. Hơn nữa sau khi bò ra ngoài, tất cả đều không nói chuyện mà lập tức công kích về phía các sinh vật gần đó.

Ầm!

Tà Tình Đế đánh một quyền với một gã đàn ông tộc Hoa Thần, thân thể hắn lập tức bị chấn bay ra ngoài giống như sao băng, xương nắm †ay cũng bị chấn nát.

“Mẹ kiếp, cái quỷ gì vậy? Đám người kia sao có thể có được sức mạnh và tốc độ cấp Thần Hóa chứ?”

“AI” Trả lời hắn cũng chỉ có từng tiếng kêu thảm thiết.

Cả Hoa Viên Không Trung tràn ngập tiếng kêu thảm thiết. Những cường giả Thần Hóa giống như mấy người Long Nhất vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ, thế nhưng những Quý Tộc cấp Vương kia lại vô cùng †hê thảm, chỉ cần chạm trán đã bị tộc Hoa Thần chém giết, gần như không có cơ hội đánh trả, ngay cả chạy cũng không chạy thoát được.

Trên đầu của người tộc Hoa Thần đội đủ loại hoa, họ săn lùng và giết hại những cường giả của tất cả các chủng tộc.

“Tử La Lan đâu rồi?” Hàn Sâm vọt tới bên cạnh Tà Tình Đế, một quyền đánh ra, đánh bay tên tộc Hoa Thần đang đánh về phía Tà Tình Đế ra ngoài.

‘Tên tộc Hoa Thần trúng một quyền nặng như thế của Hàn Sâm, mặc dù đã bị chấn bay ra ngoài, lồng ngực cũng sụp xuống, thế nhưng hắn lại bất chấp tính mạng vọt tới, giống như người bị thương không phải là mình vậy.

“Ta không nhìn thấy, vừa rồi ta còn ở đây, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu cả.” Tà Tình Đế vừa lui vừa nói.

“Tộc Hoa Thần quả nhiên là có vấn đề lớn. Nơi này không nên ở lâu, chúng ta xông ra ngoài trước rồi nói.” Hàn Sâm lôi kéo Tà Tình Đế bay ra phía ngoài Hoa Viên Không Trung.

Ầm ầm!

Sau khi Hàn Sâm bay khỏi Hoa Viên Không Trung được một khoảng cách nhất định, hắn lập tức đụng phải một luồng sức mạnh vô hình, khiến hắn và

Tà Tình Đế bị bắn ngược trở lại.

“Hỏng rồi, là bức tường không gian, chưa có chìa khóa để mở được bức tường không gian mà chỉ cậy vào sức mạnh thì rất khó có thể đánh vỡ nó.” Hàn Sâm cau mày nói.

“Đáng chết, nếu ta mà thăng cấp lên Thần Hóa, ta đã sớm một quyền đánh bay bọn chúng rồi, đâu cần trộm trốn đi nữa” Tà Tình Đế bực bội nói.

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, phải tìm được Tử La Lan, chỉ có hắn mới có thể dẫn chúng ta ra khỏi đây vào lúc này thôi.” Hàn Sâm mở rộng Lĩnh Vực Động Huyền tới cực hạn, bao phủ cả Hoa Viên Không Trung vào trong, muốn tìm ra tung tích của Tử La Lan.

Tình hình phía dưới đã sớm hỗn loạn, cường giả các tộc cũng giống như Hàn Sâm, trốn cũng không thoát, chỉ có thể chiến đấu với những †ên tộc Hoa Thần kia đến cùng.

Nhưng mà cả đám tộc Hoa Thần kia đều giống như cường giả Thần Hóa, mạnh đến mức không thể tin nổi, Quý Tộc cấp Vương ở trước mặt bọn họ căn bản không chống đỡ được bao lâu thì cơ thể đã bị xé nát.

Cho dù là cường giả Thần Hóa, dưới sự vây công đuổi giết của hàng ngàn tên tộc Hoa Thần thì tình cảnh cũng trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Cô Trúc một thân một mình cầm thanh kiếm ngọc trong tay du tẩu bên trong đám người tộc Hoa Thần, kiếm ngọc đi đến đâu, một đám tộc Hoa Thần cũng bị chém bay ra ngoài đến đó.

Đáng tiếc mặc dù kiếm của hắn lợi hại, nhưng vẫn không giết được những tên tộc Hoa Thần này.

Không chỉ có Cô Trúc, tình hình của đám người Bạch Vạn Giới, Dia Robb và Long Nhất cũng đều rất không ổn, bọn họ vẫn chưa thể giết được bất cứ một tên tộc Hoa Thần nào.

Hết chương 2782.

Chương 2783. Thần Thi

Răng rắc!

Đầu của một tên tộc Hoa Thần bị một thanh vũ khí Thần Hóa của Bạch Vạn Giới chém xuống, nhưng mà đầu và cơ thể ngã trong bùn đất lại khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, rất nhanh lại đứng bật dậy.

Bên trong Hoa Viên Không Trung khắp nơi đều vang lên tiếng chém giết, cường giả cấp Vương căn bản đã sắp chết sạch, ngay cả tình huống của cường giả cấp Thần Hóa cũng trở nên vô cùng không ổn, đã có thể thấy được cảnh tượng thần huyết chảy khắp nơi.

"Chúng ta đi." Hàn Sâm nhìn Cô Trúc một chút, thấy hắn tạm thời vẫn còn dư lực, không cần lo lắng nữa, hắn túm lấy cánh tay Tà Tình Đế, chớp mắt đã bay ra ngoài mấy vạn dặm, bay về phía dưới của Hoa Viên Không Trung.

Phía dưới cũng không an toàn, chẳng qua Hàn Sâm phát hiện ra khí tức của Tử La Lan lưu lại đó, hắn và mấy tên tộc Hoa Thần may mắn còn sống sót hẳn là cũng đã chạy trốn xuống phía dưới.

Có mấy người tộc Hoa Thần vọt lên, nắm đấm của Hàn Sâm lóe lên, đánh bay bọn họ ra ngoài giống như bao cát.

Dưới sự ngăn cản của đông đảo tộc Hoa Thần, Hàn Sâm không thể chống đỡ được, hắn vọt thẳng đến tầng thấp nhất của Hoa Viên Không Trung, đi tới trước một cây đại thụ, vung một quyền đấm cho cây đại thụ kia bị thủng một lỗ to.

Bên trong cây đại thụ lại hoàn toàn trống rỗng, Hàn Sâm mang theo Tà Tình Đế cùng nhau chui vào, mấy tên tộc Hoa Thần đuổi theo sau cũng không đuổi tới đây nữa.

"Nơi này hình như có chút cổ quái?" Tà Tình Đế vừa đi xuống dưới, vừa quan sát bốn phía nói.

“Quả thật có chút cổ quái.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, ánh mắt cũng đang đánh giá bốn phía.

Bọn họ đi dọc theo lối đi xuống, bốn phía không phải là thạch bích, cũng không phải là bùn đất, mà là những cây dây leo to lớn đan xen vào nhau. Những sợi dây leo hiện lên hình dáng lờ mờ, nhìn giống như mạch máu, hơn nữa mơ hồ có thể thấy được bên trong dây leo quả thực giống như có thứ gì đó đang chảy.

Chưa đi được bao lâu, đột nhiên thấy không gian bên dưới trở nên trống trải, tạo thành một không gian ngầm cực lớn, vô số rễ cây xoắn vào nhau chống đỡ thế giới ngầm khổng lồ này.

Hàn Sâm đã thấy được đám người Tử La Lan, bọn họ đang đứng trước cột dây leo giống như kết nối giữa trời và đất.

“Tử La Lan, ngươi tính toán giỏi lắm, lại hại nhiều cường giả các tộc như vậy, sau này còn có thể đứng trong vũ trụ sao?” Hàn Sâm vừa đi vừa nói với Tử La Lan.

Nhưng đám người Tử La Lan lại không nhìn hắn mà vẫn nhìn chằm chằm vào những dây leo kia, vẫn duy trì tư thế cầu nguyện, trong miệng như đang lẩm bẩm đọc gì đó.

Chỉ có Tử La Lan lên tiếng, thản nhiên nói: “Nếu như chúng ta không làm như vậy, tộc Hoa Thần sẽ bị diệt tộc, làm gì còn có sau này nữa.”

Trong lúc nói chuyện, Hàn Sâm và Tà Tình Đế đã chạy tới gần Tử La Lan, nhìn theo ánh mắt của bọn họ, chỉ thấy trong đám dây leo chằng chịt dường như có một sinh linh khổng lồ đang ngồi.

Sinh linh ngồi xếp bằng ở đó cao hàng trăm trượng, toàn thân giống như phỉ thúy, trong suốt như ngọc. Những rễ cây kia quấn quanh cơ thể hắn, giống như các ống truyền máu, rút ra một nguồn vật chất, hoặc nói là năng lượng vô tận từ trên thân thể khổng lồ của hắn.

“Hắn là cái gì?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm người khổng lồ giống như phỉ thúy kia, hỏi. Ở trên thân thể khổng lồ của người này, hắn dường như ngửi

được một loại khí tức có phần quen thuộc.

“Hắn là Thần.” Tử La Lan đáp với ánh mắt điên cuồng. “Thần? Thần cấp bậc gì?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

“Không có cấp bậc, hắn không phải là sinh vật Thần Hóa như những đồ bỏ đi kia, mà là một vị Thần chân chính, một vị Thần không gì không biết, không gì không làm được.” Vẻ mặt Tử La Lan gần như điên cuồng.

“Làm sao ngươi biết hắn thật sự là Thần?” Hàn Sâm rốt cuộc biết được tại sao hắn lại cảm thấy khí tức trên cơ thể kia có phần quen thuộc rồi. Bởi vì tên kia mặc dù giống như đã chết, nhưng trên cơ thể hắn vẫn còn loại cảm giác khiến cho người ta chán ghét, giống như Đế Tuấn, Thần Minh vậy.

“Ta biết!” Tử La Lan hừ lạnh một tiếng, chẳng qua ngay sau đó hắn đã giải thích: “Hoa Viên Không Trung mà các ngươi nhìn thấy, chẳng qua vốn chỉ là một linh chỉ nhỏ lớn cỡ bàn tay. Bởi vì một chuyện ngoài ý muốn, bào tử của gốc linh chỉ nhỏ đó rơi trên thi thể của Thần, hơn nữa còn hấp thu lực lượng của thần và phát triển đến mức như bây giờ. Dùng thân thể của một gốc linh chi để tạo thành một không gian dị chủng, hơn nữa còn sinh ra nhiều dị chủng thực vật như vậy, nếu không phải là Thần thì còn sinh vật nào có thể có được năng lượng khủng bố như vậy?”

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn chằm chằm người khổng lồ phỉ thúy kia, theo hắn biết, Thần không thể ra tay với sinh vật của thế giới này, nhưng đồng thời sinh vật của thế giới này cũng không thể đụng chạm vào bọn họ mới đúng.

Nếu như người khổng lồ phỉ thúy này thực sự là Thần giống như Đế Tuấn, vậy cho dù hắn đã chết thì sinh vật bình thường cũng không thể nào ký sinh được.

“Đây rốt cuộc là cái quái gì? Thật sự có thể là thi thể của Thần sao?” Trong đầu Hàn Sâm hiện lên vô số suy nghĩ.

Không đợi Hàn Sâm lên tiếng hỏi, Tử La Lan đã phối hợp trả lời, dường như vô cùng hưng phấn.

“Tổ tiên của tộc Hoa Thần chúng ta đã chứng kiến toàn bộ quá trình ký sinh của linh chỉ trên thi thể của Thần. Hơn nữa nhiều thế hệ canh giữ ở đây, muốn biết rõ ràng vị Thần này rốt cuộc là cái gì, nhưng kết quả lại không nghiên cứu ra điều gì cả, mà trên đỉnh đầu những người tộc chúng ta lại xuất hiện những đóa hoa quỷ dị, những loài hoa này khiến cho năng lực của tộc chúng ta tiến hóa với tốc độ cao. Mặc dù thời gian tiến hóa quá ngắn, khó có thể sánh ngang được với những chủng tộc tiến hóa hàng trăm triệu năm kia, nhưng cũng đã vượt qua tiêu chuẩn tiến hóa của sinh vật bình thường, nói đó là bước nhảy vọt của kế hoạch cũng không quá đáng.”

“Trải qua sự nghiên cứu của không biết bao nhiêu thế hệ, chúng ta rốt cuộc đã tìm được phương pháp trực tiếp hấp thu lực lượng của Thần, đó chính là biến mình thành thực vật, ký sinh trên thi thể của Thần giống như linh chỉ, giành lấy lực lượng của Thần.”

“Hình như các ngươi cũng không thành công. Những tên tộc Hoa Thần kia chỉ có sức mạnh, nhưng đáng tiếc thần trí lại có vấn đề.” Hàn Sâm đại khái đã đoán được, sở dĩ tộc Hoa Thần xảy ra thay đổi khủng bố như vậy cũng là vì hấp thu lực lượng từ thi thể của Thần.

“Đúng vậy, chúng ta có thể nói là thành công, cũng có thể nói là thất bại. Chúng ta mượn rễ cây của Hoa Viên Không Trung để mình có thể trực tiếp hấp thu lực lượng của Thần thay vì ăn thực vật dị chủng của nơi này để đạt được. Như vậy thì tốc độ thu hoạch nhanh hơn, khiến cho tốc độ tiến hóa của tộc nhân chúng ta cũng càng nhanh hơn.”

“Trước kia muốn một cường giả cấp Thần Hóa cũng không thể có được, nhưng kể từ khi trực tiếp hấp thu lực lượng trên thi thể của Thần, từng tộc nhân một đã thăng cấp lên Thần Hóa, quả thực giống như nên là như vậy.”

Nói tới đây, vẻ mặt Tử La Lan đã đầy điên cuồng: “Đáng tiếc, lúc này phần lớn thân thể tộc nhân lại có vấn đề. Bọn họ không chịu nổi lực lượng của Thần, thời gian dần qua lại biến thành thực vật, ngay cả suy nghĩ cũng dần dần thay đổi như thực vật, thậm chí chôn mình trong bùn đất, cố gắng sống cuộc sống của một loài thực vật, nhưng ta lại không như vậy.”

“Sao ngươi lại không giống?” Hàn Sâm nắm được trọng điểm, nhìn chằm chằm Tử La Lan đang có phần điên cuồng, hỏi.

Vẻ mặt Tử La Lan tràn đầy sự kiêu ngạo khó diễn tả: “Ta là người được chọn, ta có thể tiếp nhận được lực lượng của Thần, hơn nữa sẽ không thực vật hóa giống như các tộc nhân kia, nhưng ta lại gặp phải một vấn đề khó khăn. Đó là khảo nghiệm mà Thần dành cho ta.”

Hết chương 2783.

Chương 2784. Lực lượng của Thần

“Thử thách gì?” Hàn Sâm thản nhiên hỏi.

“Ta cần những gen của sinh vật khác mới có thể khiến mình tạm thời không thay đổi thành Thần.” Tử La Lan nhìn vị thần phỉ thúy khổng lồ kia, ánh mắt kiên định nói.

Tà Tình Đế trực tiếp cười ra tiếng, bĩu môi nói: “Nói dễ nghe thật đấy, e rằng ngươi cần gen của những sinh vật khác mới có thể không biến thành thực vật đúng không?”

“Đây là thử thách mà Thần dành cho ta, cũng là bước đầu tiên để trở thành Thần.” Tử La Lan cũng thản nhiên nói, không hề thay đổi cảm xúc trước sự mỉa mai của Tà Tình Đế.

Hàn Sâm lại có chút nghi ngờ hỏi: “Ngươi đã cần gen của những sinh vật khác, vậy tại sao không lấy gien của những sinh vật đã chết ở trên, mà lại lạy Thần ở đây?”

Tử La Lan mỉm cười nói: “Không cần, khi các ngươi đến nơi này, tất cả đã được định, các ngươi cũng sẽ trở thành tế phẩm của Thần, mà ta, sẽ trở thành Thần.”

“Nếu như ta không hiểu sai, ý của ngươi chính là, thật ra kẻ cần gen của những sinh vật kia không phải là ngươi, mà là hắn đúng không?” Hàn Sâm chỉ vào vị Thần khổng lồ bằng phỉ thủy kia nói.

“Coi như ngươi thông minh. Lực lượng của thi thể của Thần quá lớn mạnh, nếu như trực tiếp hấp thu, cho dù là ta cũng khó mà hoàn toàn ngăn được sự xâm nhập của thần lực. Nhưng nếu như để cho thi thể của Thần hấp thu gen của một số sinh vật khác, trung hoà thần lực của hắn, ta lại hấp thu lực lượng thi thể của Thần thì sẽ không còn nguy hại như vậy nữa.” Dường như là do kế hoạch sắp thành công, tâm trạng của Tử La Lan rất tốt, hơn nữa hắn cũng hy vọng có người chia sẻ thành công với hắn, thế nên rất nói chuyện với mấy người Hàn Sâm và Tà Tình Đế.

Hàn Sâm cũng thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Đúng là một tên đáng thương. Ta không biết ngươi ngu xuẩn đến mức nào mới làm ra được chuyện như vậy, đây khác gì may áo cưới cho hắn.”

Tử La Lan khẽ mỉm cười: “Ta hiểu ý của ngươi, chẳng qua hoàn toàn không có khả năng như vậy. Cho dù hắn là Thần, đã chết là đã chết, bất kể khi hắn còn sống không gì không làm được, thì sau khi chết cũng chỉ là một vật chết mà thôi.”

“Ngươi chắc chắn?” Ánh mắt Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Thần khổng lồ bằng phỉ thúy, hắn không tin Thần sẽ chết một cách dễ dàng như vậy.

“Đương nhiên, để có thể khiến hắn hấp thu gen của những sinh vật khác, ta đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết. Hắn hấp thu càng nhiều gen thì lực lượng mà ta đạt được cũng càng nhiều.” Tử La Lan tự tin nói.

Hàn Sâm không biết có phải là lão già này bị dục vọng làm cho đầu óc choáng váng, trở nên ngu xuẩn như thế hay không, nhưng có chút chuyện Hàn Sâm có thể xác định, tên Tử La Lan này thực sự là váng đầu rồi, chính là cái loại bị bán đi rồi còn ngồi đếm tiền cho người ta…

“Thời gian cũng không còn nhiều lắm, các ngươi cũng nên cống hiến một chút lực lượng cho con đường thành Thần của ta thôi.” Trong lúc nói chuyện, thân thể của Tử La Lan đã xuất hiện xích trật tự màu xanh biếc, đóa hoa màu tím trên đỉnh đầu hắn cũng dần dần chuyển thành màu xanh lục, biến thành loại ngọc có ánh sáng trong suốt giống như phỉ thúy.

“Lực lượng Thần Hóa thì ra cũng không gì hơn cái này. Chờ sau khi ta trở thành Thần, cường giả cấp Thần Hóa trong vũ trụ là cái gì chứ, cấp Chân

Thần ta cũng có thể tiện tay giết chết. Tộc Thái Thượng, tộc Cổ Thần, tộc Hoàng Cực gì đó, sau này tộc Hoa Thần ta mới chính là thượng tộc duy nhất trong vũ trụ, ta mới là chúa tể duy nhất của vũ trụ." Trong mắt Tử La Lan tràn đầy sự điên cuồng.

"Đúng là một thằng nhóc ngây thơ, lời này hẳn là sau khi thành Thần ngươi hãy nói." Tà Tình Đế lui thật nhanh về phía sau, đồng thời kêu lên với Hàn Sâm: "Huynh đệ, tên điên này giao cho ngươi, giải quyết hắn nhanh một chút, ta không muốn biến thành thức ăn."

"Từ bao giờ ngươi đã trở thành kẻ biết tiến biết lùi rồi vậy?" Hàn Sâm có phần kinh ngạc. Chủ động rút lui không giống phong cách của Tà Tình Đế.

"Biết rõ chịu chết còn muốn lên thì chính là ngu xuẩn." Tà Tình Đế đốt một điếu xì gà, nhìn Hàn Sâm nói: "Bây giờ ta còn chưa thăng cấp lên Thần Hóa thì mới có cơ hội cho ngươi thể hiện. Nhân cơ hội này biểu hiện cho tốt đi, chờ đến lúc ta thăng cấp Thần Hóa, cơ hội như thế sẽ không còn nhiều nữa đâu."

"Tên này càng ngày càng nhân tính hóa!" Hàn Sâm nhìn Tà Tình Đế đang dương dương đắc ý, nhớ tới thời điểm hắn ở Tí Hộ Sở, không phục liền hành động, giống như hiện tại vậy.

"Thầy Tà, ta rất thích truyện tranh của ngươi, cũng rất bội phục ngươi. Nhưng thế giới thực tế không phải là truyện tranh. Ta hôm nay, cho dù là không hề thua kém hào môn đại tộc Thần Hóa của đám người Bạch Vạn Giới kia, hoặc nói là mạnh hơn, thì hộ vệ của ngài e rằng cũng chẳng có tác dụng gì." Lúc nói chuyện, xích trật tự trên người Tử La Lan đã biến thành một dải dây leo xanh mướt cuộn về phía Hàn Sâm.

Chỉ trong nháy mắt, Hàn Sâm đã bị dây leo bao vây, quấn lấy giống như cái bánh tét.

"Thầy Tà, trước khi giết chết ngài, xin mời ngài thưởng thức một chút lực lượng của Thần đã. Đáng tiếc là ngài không có cơ hội vẽ lại loại lực lượng này vào trong truyện tranh rồi." Ánh mắt Tử La Lan ngưng lại, những dây leo màu xanh biếc kia giống như một đường ống dẫn nước, như muốn hút thứ gì đó từ trong thân thể Hàn Sâm ra ngoài.

“Thần áp đảo bên trên chúng sinh, nắm giữ tất cả chúng sinh, cũng có thể tước đoạt tất cả. Mặc dù ta vẫn chưa thành Thần, nhưng cũng có thể tước đoạt lực lượng của chúng sinh để sử dụng cho mình…” Tử La Lan vừa nói, đột nhiên hơi ngẩn ra.

Mặc dù những dây leo màu xanh biếc kia đang vận chuyển giống như đường ống nước, tuy nhiên nó lại không hút ra được thứ gì, điều này khiến Tử La Lan có chút nghỉ ngờ.

Tà Tình Đế cười dài nói: “Quên mất không nói cho ngươi biết, đừng nói là ngươi chưa thành Thần, cho dù ngươi có thành Thần thì cũng vô dụng. Bởi vì người trước mặt ngươi đây là cha Thần, cho dù ngươi có thành Thần thì cũng chỉ có thể quỳ xuống trước mặt hắn thôi.” “Ngươi nói nhảm… cái gì…” Tử La Lan còn chưa dứt lời, sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi.

Ầm!

Dây leo ngưng tụ bởi xích trật tự màu xanh biếc kia trong phút chốc đã chia năm xẻ bảy, Hàn Sâm bước ra, không hề tổn thương đến một sợi †óc, nhìn Tử La Lan nói: “Xem ra cái ngươi gọi là thần lực cũng chỉ có thế này.”

“Không thể nào… Cho dù là Bạch Vạn Giới cũng không thể xé rách lực lượng của ta một cách dễ dàng như vậy được… Ngươi… Ngươi rốt cuộc là ai?” Tử La Lan kinh hãi nhìn Hàn Sâm.

“Cha của Thần!” Hàn Sâm nói xong một câu, từng bước đi về phía Tử La Lan, đồng thời áo giáp trắng mờ trên người cũng bốc lên ngọn lửa trắng chói mắt.

Tử La Lan lần nữa tập trung lực lượng, muốn đối kháng với Hàn Sâm. Nhưng xích trật tự màu xanh biếc của hắn vừa mới ngưng tụ ra đã giống như là bị đóng băng, dừng lại trên không trung không cách nào nhúc nhích, giống như là bị đóng đỉnh trong hư không vậy.

“Ngươi… ngươi rốt cuộc là ai… Tử La Lan kinh hãi. Hắn phát hiện sức mạnh của mình hoàn toàn không thể sử dụng được, rõ ràng lực lượng trong cơ thể sắp phun trào giống như núi lửa, thế nhưng lại không có chút sức mạnh nào giải phóng ra ngoài cơ thể.

Hết chương 2784.

Chương 2785. Đằng Thiên La

Ánh mắt Tử La Lan trừng lớn gần như muốn lồi ra, nhưng mặc kệ hắn dùng sức bao nhiêu, lực lượng trong cơ thể cũng không phóng thích ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Sâm đi tới.

Tử La Lan muốn lui về phía sau, tuy nhiên hắn lại kinh hãi phát hiện, thậm chí ngay cả thân thể hắn cũng không cách nào nhúc nhích được. Bây giờ nhìn lại, Hàn Sâm càng giống một người nắm trong tay tất cả.

Mắt thấy Hàn Sâm đã sắp đến trước mặt Tử La Lan, đóa hoa trên đỉnh đầu Tử La Lan đột nhiên sáng rực lên, từng dải nụ tơ màu xanh lục mọc ra từ trong đầu Tử La Lan, chẳng mấy chốc đã bị rễ cây bao vây lấy giống như phỉ thúy kia, tạo thành một chiếc đằng giáp màu xanh kỳ dị.

Răng rắc!

Thân thể Tử La Lan cuối cùng cũng cử động được, lục khí trên người thiêu đốt, cuối cùng phóng thích lực lượng của hắn ra, một đôi mắt giống như bảo thạch màu xanh lục xuyên qua khe hở của đằng giáp, nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

"Bây giờ ta nên gọi ngươi là Tử La Lan hay là Thần?" Hàn Sâm dừng bước, nhìn Tử La Lan đang mặc đằng giáp hỏi.

"Bổn Thần tên là Đằng Thiên La" Tử La Lan được đằng giáp bao quanh nói.

Mặc dù giọng nói của hắn không thay đổi, nhưng giọng điệu hòa nhã đã hoàn toàn không giống nữa. Có điều sự thay đổi rất nhỏ ấy lại khiến cho người ta cảm thấy như biến thành một con người khác.

"Ngươi thật sự là Thần?" Hàn Sâm nhìn Đằng Thiên La hỏi. "Coi như là thế đi." Đằng Thiên La thản nhiên nói. "Thần có thể thỏa mãn nguyện vọng?" Hàn Sâm lần nữa hỏi.

"Không thể" Câu trả lời của Đằng Thiên La khiến Hàn Sâm có phần bất ngờ.

Đằng Thiên La tiếp tục nói: "Thần thể của ta gần như đã bị giết trong một trận thần chiến, ta bây giờ đã không còn lực lượng để thực hiện nguyện vọng của các ngươi nữa. Dĩ nhiên, nếu như các ngươi có thể giúp ta một việc, vài nguyện vọng không khó khăn lắm ta vẫn có thể thực hiện được. Ví dụ như là thăng cấp cho ngươi một lần, trở thành Thần Hóa cấp Lột Xác."

"Thực hiện nguyện vọng còn cần lực lượng sao? Những nguyện vọng kia không phải chỉ mang đến lợi ích cho Thần như các ngươi sao?" Hàn Sâm khinh thường, cười lạnh nói.

Hiện tại hắn đã có thể chắc chắn, Đằng Thiên La chính là loại giống như Đế Tuấn, Thần Hư Vô. Chẳng qua hắn giống như thực sự bị thương, nếu không cũng sẽ không đến mức rơi vào tình trạng này.

Lục quang trong mắt Đằng Thiên La chợt lóe lên, nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: "Ngươi là ai?"

"Người giết ngươi." Hàn Sâm đột nhiên bộc phát ra sức mạnh của bản thân, lực Động Huyền ngưng tụ đến mức tận cùng, một quyền đánh về phía Đằng Thiên La, Phượng Hoàng Viêm màu trắng rực thiêu đốt trên nắm đấm của Hàn Sâm.

Đằng Thiên La vẻ mặt bất động, phản ứng nhanh đến thần kỳ, duỗi tay đã bắt được nắm đấm của Hàn Sâm. Một kích ngưng tụ toàn lực của Hàn Sâm đã hoàn bị chặn lại.

"Mặc dù bổn thần bị trọng thương, chẳng qua là mượn thân thể cấp thấp, nhưng cũng không phải là người mà sinh vật cấp thấp như ngươi có thể khinh nhờn." Giọng điệu Đằng Thiên La lạnh như băng.

Nhưng một giây sau, Đằng Thiên La lại đột nhiên buông nắm đấm của Hàn Sâm ra như bị điện giật, lui về phía sau một khoảng cách. Đằng Thiên La giơ bàn tay vừa rồi chặn nắm đấm của Hàn Sâm, chỉ thấy trên bàn tay kia bốc lên ngọn lửa trắng rực rỡ.

"Phượng Hoàng Viêm… Ngươi là người tộc Phượng Hoàng… Không đúng… Ngươi không phải là Phượng Hoàng…" Đằng Thiên La kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Phượng Hoàng Viêm trên bàn tay hắn không hề tắt, hơn nữa còn bùng nổ, đã khiến cả cánh tay hắn đều bị thiêu đốt.

Hàn Sâm quả thực không ngờ Phượng Hoàng Viêm vẫn còn có tác dụng lớn như vậy. Một kích toàn lực của hắn bị Đằng Thiên La đỡ được dễ dàng, Phượng Hoàng Viêm lại khiến Đằng Thiên La bó tay hết cách, chỉ có thể nhìn thân thể bị thiêu đốt.

“Đáng tiếc, ngươi không phải là Phượng Hoàng chân chính, nếu không thân thể trọng thương của bổn thần quả thật là có chút phiền toái.” Đằng Thiên La nhìn cánh tay bị thiêu đốt, thì thào tự nói, rất nhanh †oàn thân hắn cũng bị Phượng Hoàng Viêm thiêu đốt.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, Phượng Hoàng Viêm cháy rừng rực, nhưng sau khi thiêu đốt cũng chỉ đốt được đằng giáp màu lục kia, thân thể Tử La Lan lại không hề bị thương.

Chờ đến khi Phượng Hoàng Viêm trên người Tử La Lan dập tắt, thân thể Tử La Lan hoàn toàn không có thương tổn gì, ngay cả một cọng †óc cũng không bị đốt cháy, còn đằng giáp lại hoàn toàn biến mất không thấy nữa.

Thứ duy nhất thiếu đi trên người Tử La Lan chỉ có đóa hoa trên đỉnh đầu kia, dưới sự thiêu đốt của Phượng Hoàng Viêm, đóa hoa đó cũng đã bị thiêu cháy thành bụi.

Hàn Sâm có thể cảm giác được rõ ràng, khí tức trên thân Tử La Lan thay đổi, hoàn toàn không giống với lúc hắn nhìn thấy Tử La Lan trước đó, thiếu đi loại khí tức đến từ Đằng Thiên La.

Tuy nhiên, Tử La Lan cũng không còn lực lượng cấp Thần Hóa nữa, Hàn Sâm có thể cảm giác được lực lượng của hắn trở nên rất yếu, rất có thể còn chưa tới cả cấp Vương.

“Lực lượng Phượng Hoàng Viêm sao có thể kỳ lạ như thế, lại không làm Tử La Lan bị thương. Đây chỉ là sự tình cờ hay là tất nhiên?” Trong lòng Hàn Sâm nghỉ ngờ.

Có điều bây giờ Hàn Sâm cũng không có tâm trạng nghĩ nhiều như vậy. Hắn không để ý đến Tử La Lan hôn mê trên mặt đất mà đảo mắt nhìn về phía cự thần phỉ thúy đang được bao bọc trong đám dây leo.

Rất rõ ràng, kia chính là bản thế của Đằng Thiên La, cũng là thần thể của hắn sau khi bị thương.

Theo lý mà nói, những vị thần đó không thể làm hại sinh vật của đại vũ trụ, sinh vật của đại vũ trụ cũng không thể làm bọn họ bị thương, nhưng mà

thân thể này rõ ràng có phần khác biệt.

“Chúng ta làm một cuộc giao dịch, thế nào?” Cự nhân phỉ thúy vẫn nhắm nghiền, đôi môi cũng không nhúc nhích, nhưng một giọng nói vang vọng trong hư không, khiến cho Hàn Sâm có thể nghe rõ ràng.

“Ta không làm giao dịch với Thần.” Hàn Sâm vừa nói, một quyền đã đánh tới cự nhân phỉ thúy.

Ầm!

Nắm đấm của Hàn Sâm tấn công vào đôi mắt cự nhân phỉ thúy, phát ra âm thanh như ngọc thạch va chạm, một kích toàn lực của Hàn Sâm thậm chí còn không thể khiến cho thân thể của cự nhân phỉ thúy nhúc nhích.

Chẳng qua là Phượng Hoàng Viêm cũng đang thiêu đốt trên da của cự nhân phỉ thúy, nhưng cũng chỉ thiêu đốt trong chốc lát đã từ từ dập tắt, ngay cả da cũng không thể đốt xuyên qua được.

"Nếu ngươi thực sự là Phượng Hoàng, có lẽ còn có cơ hội tổn thương thần thể của ta. Đáng tiếc ngươi chẳng qua chỉ chiếm được một luồng Phượng Hoàng Viêm của Phượng Hoàng, không có bất cứ tác dụng gì đối với bổn thần. Không bằng bình tĩnh nói chuyện một chút." Giọng của Đằng Thiên La vang lên lần nữa.

Hàn Sâm cũng chẳng hề để ý, đây có lẽ là cơ hội lớn nhất để hắn chém chết Thần, ai biết sau này còn có thể có cơ hội gặp được Thần đang trọng thương nữa hay không.

Bây giờ Đằng Thiên La chỉ muốn bàn điều kiện với hắn, thân thể hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, có thể thấy được vết thương của hắn quả thực rất nặng, đã trải qua nhiều năm như thế mà vẫn không thể khôi phục.

Từng quyền từng quyền của Hàn Sâm tấn công vào thần thể của Đằng Thiên La, nhưng căn bản không cách nào khiến thần thể của hắn dao động, duy chỉ có Phượng Hoàng Viêm còn có chút tác dụng, nhưng cũng chỉ có thể thiêu cháy chút da mà thôi.

"Ta đã nói rồi, ngươi không thể tổn thương đến thần thể của bổn thần." Đằng Thiên La nhàn nhạt nói.

"Cũng chưa chắc." Hàn Sâm lấy Phượng Hoàng vũ từ tháp Thiên Mệnh ra, nắm trong tay, sử dụng như kiếm, một kiếm đâm về phía Đằng Thiên La.

Phừng!

Ngọn lửa trắng ngưng tụ thành Phượng Hoàng vũ, một nửa bị Hàn Sâm đâm xuyên vào cơ thể Đằng Thiên La. Từ vết thương, có thể thấy máu của Đằng Thiên La cũng mang màu xanh lục trong suốt giống như phỉ thúy, đồng thời còn có chút máu từ vết thương chảy ra.

Hết chương 2785.

Chương 2786. Kiếm trảm Thiên La

Lúc trước Hàn Sâm còn thấy vô cùng kỳ lạ, Phượng Hoàng vũ là hư thể của hỏa diễm, sợ rằng khó có thể chém ra thực thể, chỉ có thể dùng ngọn lửa để thiêu đốt. Thế nhưng bây giờ Phượng Hoàng vũ lại chém xuyên vào được thần thể không thể phá hủy kia của Đằng Thiên La.

Phượng Hoàng Viêm màu trắng thiêu đốt trên vết thương, mặc dù chút vết thương nhỏ này không đáng là gì trên thần thể của Đằng Thiên La, nhưng đối với Hàn Sâm, đây là một bước quan trọng trong việc chém giết Đằng Thiên La. Nếu như ngay cả thần thể của hắn cũng không tổn thương được, vậy thì sao có thể giết Thần nữa.

Lúc trước Hàn Sâm còn rất cảnh giác với Phượng Hoàng Viêm mà Phượng Hoàng thêm vào trên người hắn, hắn đã chuẩn bị để có thể loại trừ nó bất cứ lúc nào, nhưng không ngờ Phượng Hoàng Viêm phối hợp với Phượng Hoàng vũ lại có uy lực khủng bố như thế, ngay cả thần thể cũng có thể chém xuyên.

Lúc này Hàn Sâm cũng không có tâm tư suy nghĩ nhiều hơn, Phượng Hoàng vũ trong tay được hắn dùng như cuồng phong bạo vũ, kiếm quang giăng khắp nơi, chém trên thần thể Đằng Thiên La, thần huyết trên thần thể Đằng Thiên La sụp đổ, chảy không ngừng.

“Dừng tay, nếu không bổn thần sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn.” Đằng Thiên La tức giận gầm thét.

Hàn Sâm không thèm để ý, từng kiếm liên tiếp chém trên thần thể Đằng Thiên La, khiến thần huyết văng tung tóe trên người hắn.

“Khinh nhờn thần linh, con cháu và tộc nhân của ngươi sẽ phải chịu lời nguyền vĩnh viễn… Tai họa sẽ ập đến với ngươi…”

Đằng Thiên La phẫn nộ gầm thét phía trên, càng về sau càng lớn tiếng thét lên, nhưng thân thể của hắn vẫn không cách nào nhúc nhích, bị Hàn Sâm chém hết kiếm này đến kiếm khác.

Mặc dù lực lượng của mỗi kiếm chỉ có thể chém ra một vết thương nhỏ, thế nhưng chém một ngàn đao một vạn đao thì rất nhanh sẽ chém nát cả xương thịt của Đằng Thiên La, thân huyết cũng chảy không ngừng.

Răng rắc!

Trong tiếng nguyền rủa ác độc của Đằng Thiên La, Hàn Sâm đã chém không biết bao nhiêu đao, đầu của thần thể cũng bị chặt đứt.

Đầu của cự nhân phỉ thủy rơi trên mặt đất, đập mặt đất thành một cái hố lớn, khuôn mặt phỉ thúy hướng lên trên, cặp mắt đang nhắm kia cuối cùng cũng mở ra, phẫn hận nhìn chằm chằm Hàn Sâm, lớn tiếng quát lên: “Thần là bất tử bất diệt, hôm nay ngươi hủy thần thể của ta, ngươi sẽ khiến con cháu ngươi phải trả lại gấp trăm triệu lần. Tộc của ngươi, nữ tử đời đời làm kỹ nữ, nam tử kiếp kiếp làm nô bộc…”

Răng rắc!

Hàn Sâm trực tiếp đâm một kiếm vào mắt hắn, chọc mù mắt hắn, thần huyết phun trào như nước suối, bắn tung tóe lên người Hàn Sâm.

Hàn Sâm căn bản không sợ hãi, Hàn gia bọn họ bao đời nay đã định sẽ chống lại những vị Thần này, há sẽ quan tâm đến những lời đe dọa và nguyền rủa.

Chỉ nhìn Đằng Thiên La đã làm gì đối với tộc Hoa Thần cũng biết những vị Thần này chưa bao giờ coi các sinh vật của vũ trụ là những sinh vật thông

minh cấp cao, chỉ coi họ không khác gì gà vịt dê bò, giết làm thức ăn, bồi bổ cho bản thân.

“Thần lại ăn thịt người, tại sao người lại không thể ăn Thần? Hôm nay Hàn Sâm ta sẽ là người đầu tiên ăn Thần.” Hàn Sâm liếm vết máu bắn trên môi, chỉ cảm thấy giống như nước nóng.

“Gen Thần Hóa +1… Độ tiến hóa thần thể +1…

“Chỉ là chút máu rỉ ra đã có thể tăng một chút gen Thần Hóa… Không hổ là Thần…” Hàn Sâm coi thường nói, kiếm trong tay lại không ngừng, từng kiếm từng kiếm xẻ thịt cắt xương.

Thần không hổ là Thần, cho dù thân thể bị trọng thương cũng vẫn mạnh đến mức không cách nào tưởng tượng. Hàn Sâm chém đầu hắn xuống, đâm thủng trái tim, nhưng vẫn không thể giết chết hắn.

“Ta cũng không tin, sau khi cắt rời thân thể ngươi mà ngươi vẫn có thể tiếp tục sống.” Hàn Sâm một kiếm chém xuống xương, chém nát máu thịt, máu tươi phun ra được hắn nuốt thẳng vào bụng.

Giống như nuốt một ngọn lửa vào trong bụng, Hàn Sâm chỉ cảm thấy toàn thân như bị thiêu đốt, nóng đến mức khiến hắn hận không thể cắt da thịt xuống cho mát hơn một chút.

“Gen Thần Hóa +1… Gen Thần Hóa +1…” Âm thanh máy móc vang lên bên tai không dứt, một giọt máu chính là một điểm gen Thần Hóa, lợi ích do thần thể mang lại lớn không cách nào tưởng tượng.

“Độ thần tiến hóa trăm phần trăm… có thể tiến hóa…”

Cuối cùng, một giọng nói vang lên trong đầu Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm bây giờ căn bản không có thời gian tiến hóa, dù sao hắn cảm giác mình phải giết Đằng Thiên La càng sớm càng tốt, để muộn ắt sẽ có hậu hoạn.

ĐinhI

Một kiếm của Hàn Sâm chém lên một mảnh xương của Đằng Thiên La, nhưng mà lần này hắn lại không thể chém đứt xương, thậm chí còn không thể lưu lại vết thương trên xương.

Xương nằm giữa tim và phổi, hình dáng giống một dây mây cong, toàn †hân màu xanh lục như pha lê, chỉ dài hơn hai mét. Cái xương này đối với thần thể khổng lồ của Đằng Thiên La chỉ có thể coi là một mảnh xương rất nhỏ, có điều mảnh xương này dường như có chút khác biệt với những xương khác.

Mặc dù thoạt nhìn vẫn giống như phỉ thúy, nhưng mảnh xương này lại sáng và trong hơn, hơn nữa trong xương hình như có bí văn kỳ lạ đang lưu chuyển, khiến cho người ta có một loại cảm giác như mộng ảo, không hề chân thật.

“Chúng ta làm một cuộc giao dịch, ngươi rút lui, ta sẽ giúp ngươi nhất thống vũ trụ…” Trong giọng nói của Đằng Thiên La thậm chí đã xuất hiện chút sợ hãi.

Răng rắc!

Hàn Sâm giống như không nghe được lời Đằng Thiên La nói, trực tiếp cầm kiếm chém phần xương nơi kết nối tim và phổi, chém ra một vết rách.

“AI” Đằng Thiên La gầm lên một tiếng tê tâm liệt phế, cho dù bị chém đầu, hắn cũng chưa từng hừ một tiếng, nhưng lúc này lại rống lên như heo bị giết.

“Thì ra đây mới là chỗ hiểm!” Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, Phượng Hoàng vũ trong tay chém nhanh hơn, từng đao từng đao chém xuống mảnh xương nối liền máu thịt và nội tạng, chém đứt từng chút màng ngăn đó.

Đằng Thiên La vừa kêu thảm thiết vừa ác độc nguyền rủa Hàn Sâm, nhưng không có tác dụng gì với Hàn Sâm cả. Hàn Sâm cũng kính quỷ †hần, nhưng

không phải lọai Thần như bọn này.

“Ngươi chắc chắn sẽ không được chết tử tế!” Mắt thấy mảnh xương kia sắp bị Hàn Sâm chém đứt, Đằng Thiên La lại đột nhiên hét lên một tiếng, ánh sáng màu lam phía trên thần thể phóng ra, máu thịt sáng lên như một khối sắt nung đỏ.

“Không tốt!” Hàn Sâm lập tức hiểu được Đằng Thiên La muốn làm gì, người này đã không còn cơ hội, lại muốn tự bạo thần thể.

Đem không có năng lực ngăn cản thần thể của hắn tự bạo, chỉ có thể tăng nhanh tốc độ kiếm, muốn chém đứt mảnh xương kia trước khi hắn tự bạo.

Nhưng thân thể Đằng Thiên La tự bạo quá nhanh, Hàn Sâm còn chưa kịp chém đứt mảnh xương kia, một luồng sức mạnh khủng bố phát ra từ trên thần thể Đằng Thiên La, giống như một quả bom nguyên tử.

Bùm!

Trên đỉnh của Hoa Viên Không Trung, một luồng sáng màu xanh lam phóng lên trời như núi lửa phun trào, biến thành một cơn mưa ánh sáng rải xuống bầu trời, mưa ánh sáng rơi trên ruộng hoa của Hoa Viên Không Trung. Những thực vật dị chủng dính mưa ánh sáng kia lập tức nhanh chóng sinh trưởng, cả Hoa Viên Không Trung trong chốc lát xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Săn giết thần linh, đạt được Thần Chi Linh, phát hiện gen thần linh.”

Hàn Sâm vừa mới thoát khỏi trạng thái Thần Linh siêu cấp, lập tức nghe được âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu.

Hết chương 2786.

Chương 2787. Cái chết của Thân

Những chùm ánh sáng màu xanh lục trong Hoa Viên Không Trung giống như núi lửa phun trào xông vào hư không, khiến cho cả hư không bị chấn động.

Ở mọi ngóc ngách của toàn bộ đại vũ trụ gen, có thể nhìn thấy một vệt xanh biếc xé rách hư không, giống như vũ trụ bị xé nứt ra một vết thương đang chảy máu.

Ầm!

Trong khoảng không rách nát màu xanh lam đó, một vật khổng lồ như một ngôi miếu cổ thần đang dần bay ra.

“Thần điện Gen!” Rất nhiều sinh linh trong đại vũ trụ thấy Thần điện Gen lại xuất hiện vào lúc này, tất cả đều lộ ra vẻ nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn Thần điện Gen thần bí kia, trong lòng không ngừng suy đoán.

“Cuộc chiến phổ gen chúng sinh vừa mới trôi qua không lâu, sao Thần điện Gen lại có thể xuất thế vô cớ như thế?”

“Tám chín phần mười là cường giả đã khởi động cuộc chiến diệt tộc.”
“Nhìn có vẻ không phải, trận chiến lần trước của Khổng Phi có chút khác tình huống bây giờ. Khi đó Chư Thiên Tinh Thần hiện lên, lần này vũ trụ lại giống như bị xé ra một vết thương. Cảm giác này hoàn toàn không giống.”

“Đúng vậy, vệt xanh kia rốt cuộc là chuyện gì vậy? Trước kia sao chưa từng nhìn thấy, cũng chưa từng nghe nói. Nhìn vệt xanh kia khiến cho người ta có cảm giác muốn khóc, gần như không nhịn được mà rơi lệ. Đây rốt cuộc là tình huống gì vậy?”

Đỉnh Vô Định Sơn, một nữ nhân trên đỉnh đầu có một chiếc sừng thánh khiết và một Thanh Mao Thú mà đứng song song, nhìn lên vệt xanh trong vũ trụ, sắc mặt cũng hết sức cổ quái.

“Rốt cuộc lại xuất hiện. Hàng trăm triệu năm chưa từng gặp thần thương rồi, thật nhớ thời đại mà sơn chủ vẫn còn ở đây, nghịch thiên chém Thần, phá cửa lập thân, giành được thân thần linh. Đã mấy trăm triệu năm không ai có thể làm được, hôm nay rốt cuộc lại gặp được thần thương rồi…” Ánh mắt Thanh Mao Thú phức tạp nói.

“Không biết là ai lại có thể nghịch thiên chém Thần ở thời đại này, chiếm lấy vị trí của thần linh…” Nữ nhân có sừng thánh khiết trên đỉnh đầu cau mày nói.

“Bất kể là ai thì cũng là một chuyện tốt, chứng minh việc trấn áp của Thần điện Gen đã sắp không chống đỡ nổi nữa rồi. Những Thần kia cũng đã không còn là sự tồn tại bất tử bất diệt nữa, có cơ hội chém Thần đoạt vị.” Thanh Mao Thú vừa nói vừa nhìn thoáng quá cự thú kim sắc đang ngủ say ở cách đó không xa. “Đây cũng là cơ hội của Vô Định Sơn chúng ta, có tiểu sơn chủ ở đây, việc Vô Định Sơn quật khởi lần nữa đã là chuyện không thể ngăn cản.”

Nghe được ba chữ tiểu sơn chủ, trên khuôn mặt nghiêm túc của nữ nhân cũng lộ ra nụ cười hiếm có: “Huyết mạch của tiểu sơn chủ mặc dù không được coi là quá thuần khiết, nhưng tiềm lực lại mạnh đến mức không cách nào lường được, sắp tới thăng cấp Chân Thần, đến lúc đó đương nhiên có thể nghịch thiên chém Thần, tiến vào Thần điện Gen giống như sơn chủ, khiến cho thế nhân biết rằng Vô Định Sơn ta vẫn còn ở đây, tộc Hống vẫn còn là huyết mạch vô địch.”

Bên trong một Hồng Nụy Tinh đáng sợ lại ẩn giấu một tòa cung điện. Lúc này bên trong cung điện đang có rất nhiều sinh vật giống như loài người, tất cả đều nhìn Thần thương trong tinh không.

Nếu như Hàn Sâm ở chỗ này, hắn sẽ kinh ngạc phát hiện Thiên Tru Thánh đồ cũng ở trong đó.

“Cái gì nên tới rốt cuộc cũng tới, từ sau Thánh Vực, thời đại Thần chiến cuối cùng cũng lại tới rồi. Đáng tiếc chúng ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng.” Một nam tử có đôi mắt màu lam nhìn lên tinh không, khẽ thở dài nói.

“Mặc dù còn chưa chuẩn bị kỹ càng, nhưng có được cơ hội lần này còn hơn là không có. Huyết Mệnh Giáo chúng ta đã ẩn nhẫn lâu như vậy rồi, cũng đã đến lúc đánh một trận với những thần linh kia rồi.”

“Có lẽ vậy.” Nam tử có đôi mắt màu lam nhìn chằm chằm vào vệt xanh trong hư không, vẻ mặt của hắn khiến người ta khó có thể nắm bắt được.

Ở một tinh cầu nhỏ của tộc Vạn Bảo, một lão nhân cầm lá cờ vải trong †ay cau mày nhìn vệt xanh trong hư không, thì thào lẩm bẩm: “Không nên chứ, thời gian còn chưa tới, sự trấn áp của Thần điện Gen hẳn là vẫn còn tác

dụng, ngay lúc này lại có người có thể chém Thần sao? Kỳ quái… Không nên chứ…”

Ở vô số chỗ thần bí của đại vũ trụ đều có những cường giả nhìn chằm chằm vào vệt xanh và Thần điện Gen đang dần dần hiện ra kia, suy nghĩ khác nhau, có người vui mừng, có người nghi ngờ, nhiều hơn là những người đang quan sát.

Bọn họ đang quan sát, tự hỏi xem ai là người đã chém giết thần linh, cướp lấy vị trí của thần linh.

Thần điện Gen hiện ra từ trong vệt xanh, cả vũ trụ biến thành một mảnh đen nhánh, chỉ có một chút vệt xanh đó tỏa ra ánh sáng thê lương xinh đẹp trong hư không.

Thần điện Gen cổ kính mà thần bí giống như miếu thượng cổ gần như trăm triệu năm chưa từng mở cửa, hôm nay cuối cùng đã từ từ mở ra.

Khác với điểm đăng chi chiến của Khổng Phi, khác với trận chiến phá môn của Cổ Thủy Thần, lần này cửa lớn của Thần điện Gen hoàn toàn mở rộng, khiến cho bất kuf sinh linh nào trong vũ trụ cũng đều nhìn rõ được quang cảnh bên trong.

Bên trong cánh cửa lớn là một pho tượng thần, một pho tượng thần khổng lồ giống như phỉ thúy. Mặc dù chỉ là một pho tượng tượng thần, nhưng lại có uy nghiêm khó tả, khiến người ta khó có thể sinh lòng khinh nhờn. Những sinh vật có thực lực kém một chút, lúc nhìn thấy tượng thần kia đã không cách nào khống chế nổi mà quỳ xuống.

Có điều đôi mắt của tượng thần đang rỉ máu khiến người ta vừa hy vọng vừa buồn bã, mặc dù uy thế của nó cũng đã không có thần ý.

Dưới cái nhìn chăm chú của rất nhiều sinh linh, pho tượng thần kia chậm rãi trôi ra khỏi Thần điện Gen, đồng thời trên người cũng xuất hiện những vết nứt.

Khoảnh khắc bức tượng bay ra khỏi cánh cửa Thần điện Gen, cả bức tương lập tức sụp đổ, vỡ tan thành vô số mảnh vỡ bay lả tả.

Lôi vũ bạo phong của chư thiên vạn giới giống như cũng đang khóc cho sự sụp đổ của một vị thần.

“Thần linh mới sẽ là ai chứ?” Cung chủ Trấn Thiên Cung nheo mắt lại, nhìn chằm chằm cánh cửa Thần điện Gen mở rộng trong hư không.

Một pho tượng thần rời khỏi Thần điện Gen, bệ thờ phía trên bị bỏ trống, tất nhiên sẽ có chủ nhân mới đến chiếm giữ. Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng muốn biết, ở thời đại này, ai có thể nghịch thiên chém Thần.

Những sinh vật có suy nghĩ giống như cung chủ Trấn Thiên Cung có rất nhiều, bọn họ cũng đang nhìn chằm chằm cánh cửa Thần điện Gen, mong chờ vị cường giả đã chém giết thần linh bước lên bệ thần, trở thành vị Thần mới.

Nhưng mà đợi đã lâu, lại không thấy bất cứ sinh vật nào bay về phía Thần điện Gen, ngược lại bên trong Thần điện Gen truyền ra một âm thanh hư vô cổ kính: “Thần Thiên La vẫn lạc, Thần Cách mất đi, người có được Thần Cách Thiên La sẽ thừa kế thần vị kia”

Sinh linh chư thiên vạn giới đều ngẩn người, thần linh vẫn lạc, Thần Cách mất đi, tình huống này chưa từng nghe nói đến. Cường giả đã ra †ay chém chết Thần Thiên La không phải nên mang theo Thần Cách tiến vào Thần điện Gen trở thành vị Thần mới sao?

“Thần Cách mất đi là có ý gì? Chẳng lẽ nói Chẳng lẽ nói, vị cường giả kia sau khi chém chết thần linh đã không lấy đi Thân Cách sao?”

“Không thể nào? Thứ quan trọng như vậy, sao có thể không lấy đi được?”

“Có phải là do vị cường giả kia đã đồng quy vu tận với Thần Thiên La rồi không?”

“Có khả năng!”

Rất nhiều sinh linh tim đập thình thịch, nếu quả thực là là đồng quy vu

tận, vậy bọn họ phải tìm được Thần Cách, như vậy chẳng phải sẽ có thể thừa kế vị trí thần linh sao?

Trong bao nhiêu sự nghi hoặc, cánh cửa Thần điện Gen đóng lại, chậm rãi trở về hư vô, có điều vệt xanh trên bầu trời kia rất lâu không có tiêu tán.

Hết chương 2787.

Chương 2788. Thần Chỉ Linh

Lúc này trong tay Hàn Sâm đang cầm một mảnh xương xanh biếc giống như ngọc bích, tò mò đánh giá.

Trong nháy mắt khi Đằng Thiên La tự bạo, Hàn Sâm mở ra thể Thần Linh siêu cấp, tránh thoát được lực lượng tự bạo kinh khủng kia.

Nhưng mà mọi vật ở bốn phía lại không may mắn như thế, tất cả đều bị lực lượng tự bạo khủng bố kia phá hủy, ngay cả bụi phấn cũng không để lại.

Chỉ còn lại một mảnh xương giống như phỉ thúy này, trong lúc nổ tung lại không hề hấn gì. Mảnh xương này chính là mảnh xương mà Hàn Sâm cho rằng đó là nhược điểm của Đằng Thiên La, cũng chính là gen thần linh theo như lời giọng nói vang lên trong đầu kia.

“Sớm biết sau khi Đằng Thiên La tự bạo xong sẽ không để lại một giọt máu, lúc trước ta nên uống nhiều hơn một chút. Vất vả lắm mới giết được một thần linh, vậy mà chỉ lấy được một cục xương.” Hàn Sâm suy nghĩ có chút tham lam.

“Hỏng rồi, Tình ca sẽ không bị nổ chết đấy chứ?” Lúc này Hàn Sâm nhớ tới Tà Tình Đế, trong lòng thầm kêu không ổn.

Còn chưa đợi Hàn Sâm đi tìm Tà Tình Đế thì đã thấy cái đầu đầy bụi đất của Tà Tình Đế chui ra từ trong một cái động, vừa bay về phía này vừa nói: “Cái thứ kia rất lợi hại, thiếu chút nữa đã lấy mạng của ta rồi.”

Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm: “May mà Tình ca ngươi chớp thời cơ

nhanh chóng, chạy khỏi phạm vi tự bạo, nếu không cho dù là cường giả cấp Thần Hóa bình thường cũng không ngăn nổi đợt tự bạo kinh khủng kia."

Thấy Tà Tình Đế không có chuyện gì, lúc này Hàn Sâm mới có thời gian đi xem hồn hải của mình, chỉ thấy ở nơi này có thêm một linh thể của cự nhân phỉ thúy, giống như thần thể của Đằng Thiên La. Chỉ có điều Đằng Thiên La chính là thật thể, mà đây là một linh thể.

"Dị chủng bình thường khi chết đều lưu lại thú hồn, Đằng Thiên La lưu lại cũng là Thần Chi Linh, không biết hai cái này có gì khác nhau." Hàn Sâm cẩn thận xem xét tài liệu linh thể.

Thần Thiên La: Thần Chi Linh cấp Phá Hoại.

"Cấp Phá Hoại này là có ý gì?" Trong đầu Hàn Sâm đầy dấu chấm hỏi, phân chia Thần Chi Linh hình như có chút khác với Thú Hồn, cũng không phân chia chủng loại, mà là có thêm một cấp Phá Hoại.

Hàn Sâm đem Thần Thiên La gọi ra, xem rốt cuộc là nó có lợi ích gì.

Một giây sau, thân hình khổng lồ của Thần Thiên La xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, khí thế trên người khủng bố giống như cự thú hồng hoang, dường như chỉ cần đánh ra một quyền là có thể đánh bại thế giới.

"Chẳng lẽ thứ này giống như Thú Hồn sủng vật sao?" Suy nghĩ của Hàn Sâm vừa lóe lên, chỉ huy Thần Thiên La đánh một quyền về phía thành động.

Thần Thiên La quả nhiên nghe theo suy nghĩ của Hàn Sâm, ánh sáng thần linh màu xanh biếc trên người bắt đầu khởi động, đấm một quyền về phía thành động. Nhìn khí thế kia, một quyền này không đánh xuyên qua cả Hoa Viên Không Trung cũng không được.

Hàn Sâm vốn còn lo lắng Hoa Viên Không Trung bị phá hủy hoàn toàn, nhưng một giây sau, Hàn Sâm sững người. Bởi vì lực lượng của Thần Thiên La trực tiếp xuyên qua vách hang, không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào lên thành hang, ngay cả thân thể Thần Thiên La cũng xuyên qua thạch bích, giống như hắn chỉ là một ảo ảnh.

“Chẳng lẽ Thần Chi Linh cũng giống như những Thần kia, căn bản không cách nào đụng chạm được vào vật chất trong đại vũ trụ?” Hàn Sâm thử liên tục mấy lần, bất kể là Thần Thiên La có hung mãnh như thế nào, lực lượng bộc phát mạnh đến đâu cũng không thể làm tổn thương nổi một mảnh lá cây, khiến cho Hàn Sâm vô cùng thất vọng.

“Vốn còn tưởng là vật gì tốt, cái gì cũng không chạm vào được, vậy đây chẳng phải là một phế vật sao?” Hàn Sâm đột nhiên nghĩ lại: “Không đúng, nếu như Thần Chỉ Linh giống như những Thần kia, đều không thể chạm được vào vật chất của thế giới này, vậy chẳng phải cho thấy bọn họ chính là sự tồn tại cùng loại sao? Vậy thì Thần Chi Linh kia không phải có thể thương tổn được những Thần kia sao?”

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, chỉ có điều bây giờ không có Thần nào đứng ra để hắn thử điều đang phỏng đoán trong lòng.

“Nhưng tại sao thần thể Đằng Thiên La lại có thể bị sinh vật bình thường chạm vào? Chẳng lẽ chỉ vì hắn bị thương sao? Hay là còn có nguyên nhân nào khác?” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm suy đoán, dù sao hắn cũng cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

“Ngươi ở đây khoa chân múa tay gì đó? Không phải là vừa rồi bị nổ hỏng đầu óc rồi đấy chứ?” Tà Tình Đế bay đến bên cạnh Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm nghỉ ngờ nói.

“Ngươi nhìn không thấy sao?” Vẻ mặt Hàn Sâm cũng đầy nghi hoặc.

“Thấy cái gì? Trong tay ngươi không phải đang cầm một cây mây giống như xà mâu sao?” Tà Tình Đế đánh giá Hàn Sâm, nói.

“Ngươi không nhìn thấy hắn?” Hàn Sâm chỉ chỉ Thần Thiên La ở một bên, nói.

“Hắn cái gì? Chỗ đó có cái gì sao?” Tà Tình Đế duỗi tay sờ sờ, hiển nhiên là không sờ được cái gì, bàn tay của hắn trực tiếp vươn qua linh thể Thần Thiên La.

“Có một thú hồn cổ quái mà ngươi không thể nhìn thấy hoặc chạm vào, chính là do cái tên vừa rồi tự xưng là Thần phát ra.” Hàn Sâm kể lại tình huống của Thần Thiên La.

Tà Tình Đế sau khi nghe xong thì trâm ngâm nói: “Vậy thì xem ra, Thần Chi Linh và những thứ kia hẳn là sự tồn tại tương đương. Có lẽ chân tướng mà ngươi suy đoán có thể dùng để đối phó với những Thần kia cũng không biết chừng.”

“Hy vọng là thế.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn vẫn khổ sở vì không cách nào chống lại những Thần kia, chỉ có thể ứng phó một cách bị động. Nếu như Thần Chi Linh thật sự có thể đánh với Thần một trận thì đối với hắn, nó quý giá hơn bất kỳ thú hồn nào.

“Trước tiên đừng nói những thứ này vội, chỗ này đã gây ra động tĩnh quá lớn, sợ rằng rất nhanh những người khác sẽ tới đây. Chúng ta rời khỏi nơi này trước rồi tính sau.” Tà Tình Đế nhìn quanh khắp nơi rồi nói.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, thu xương gen của thần linh kia vào tháp Thiên Mệnh, rồi cùng Tà Tình Đế xông ra ngoài.

Chờ sau khi bọn họ ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng Thần điện Gen hiện lên kia, cũng nghe được giọng nói truyền tới từ bên trong Thần điện Gen. Điều này lập tức khiến Hàn Sâm ý thức được, cái gọi là Thần Cách bên trong Thần điện Gen rất có thể chính là xương gen thần linh.

Hàn Sâm hiển nhiên sẽ không mang theo gen thần linh đi Thần điện Gen, ít nhất hắn muốn làm rõ ràng trước, mảnh xương kia rốt cuộc có tác dụng gì.

Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng Hoa Viên Không Trung sẽ bị tổn hại nghiêm trọng do Đằng Thiên La tự bạo, nhưng mà đến lúc hắn cẩn thận xem xét mới phát hiện Hoa Viên Không Trung chẳng những không bị hủy diệt, mà ngược lại càng trở nên khổng lồ hơn, nó đã lớn hơn trước kia không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa các loại dị chủng thực vật bên trong ruộng hoa, tất cả đều xảy ra biến dị, phần lớn đều trở nên vô cùng cao lớn cổ quái.

Ở phía trước cách đó không xa, Hàn Sâm thấy được một gốc cây giống như quái xà, phía trên tản ra khí tức vô cùng khủng bố, đã đạt đến cấp Thần

Hóa.

“Xem ra lực lượng của Đằng Thiên La sau khi phân tán ra do tự bạo đã có lợi cho dị chủng thực vật tiện nghi nơi này, khiến chúng nhanh chóng tiến hóa dị biến. Giá trị của Hoa Viên Không Trung hôm nay còn lớn hơn Hoa Viên Không Trung trước kia rất nhiều. Dùng nơi này làm căn cứ đầu tiên của chúng ta thì không thể tốt hơn nữa, đáng tiếc Tử La Lan đã bị tạc đến không còn sót lại chút tro tàn, chúng ta vẫn chưa có được chìa khóa ra vào Hoa Viên Không Trung.” Tà Tình Đế có phần tiếc hận nói.

“Chắc chắn sẽ có biện pháp.” Hàn Sâm lại coi thường, thầm nghĩ: “Bản thân Hoa Viên Không Trung chính là một dị chủng Linh Chi vô cùng khổng lồ. Chỉ cần nó là vật sống, vậy thì có khả năng đàm phán, có lẽ còn có thể trực tiếp thuyết phục nó không chừng. Chỉ sợ Linh Chi này không đủ thông minh, căn bản ngay cả nói nghe cũng không hiểu, muốn lừa dối nó cũng khó khăn.”

Hàn Sâm đang đang suy tư, nghe thấy bên trái truyền đến âm thanh chiến đấu, hơn nữa chiến trường đang di chuyển về phía bên này.

Hết chương 2788.

Chương 2789. Liệt hỏa phân hoa

Song phương chiến đấu là đoàn người tộc Hoàng Cực và mười mấy người tộc Hoa Thần. Những tộc Hoa Thần kia cũng không khôi phục sau khi Đằng Thiên La đã chết đi, bọn họ vẫn mang dáng vẻ điên cuồng như vậy.

Sức lực của bọn họ cực kỳ lớn, hơn nữa thân thể cũng trở nên cực kỳ mạnh mẽ, sức mạnh của Bạch Vạn Giới đánh lên người mấy tên tộc Hoa Thần cũng chỉ có thể khiến bọn họ bay ra ngoài, chẳng bao lâu sau những tộc Hoa Thần đó lại quay trở lại.

Cường giả cấp Thần Hóa như Bạch Vạn Giới còn như thế, những người tộc Hoàng Cực khác lại càng không chịu nổi. Những người tộc Hoàng Cực đi

theo Bạch Vạn Giới đã không còn lại mấy, hơn nữa trên người ai cũng mang theo chút vết thương, thoạt nhìn hẳn là đã chết không ít.

Ngược lại cô bé mà lúc trước Hàn Sâm nói chuyện cùng lại có thân pháp hết sức quỷ dị, lại có thể di chuyển như gió dưới sự đuổi giết của mấy tên tộc Hoa Thần, nhưng từ đầu đến cuối vẫn bị tộc Hoa Thần gây thương tích.

Đáng tiếc bởi vì không giết chết được những tên tộc Hoa Thần kia, đám người Bạch Vạn Giới từ đầu đến cuối chỉ phải chạy trốn, căn bản không dám dừng lại để chiến đấu chính diện với bọn họ.

Hàn Sâm vốn dĩ không có hứng thú lo chuyện bao đồng, huống chỉ bọn họ còn là người tộc Hoàng Cực, tộc Hoàng Cực và Hàn Sâm có mối hận sâu đậm, Hàn Sâm không bỏ đá xuống giếng đã là không tệ rồi, làm gì có tâm trạng đi cứu một thái tử tộc Hoàng Cực.

Nhưng mà ai biết lúc đám người Bạch Vạn Giới chạy ngang qua đây, thậm chí có mấy tên tộc Hoa Thần phát hiện ra Hàn Sâm và Tà Tình Đế và lao về phía họ.

Bạch Vạn Giới và cô bé kia hiển nhiên cũng phát hiện Tà Tình Đế và Hàn Sâm, có điều bọn họ không phải cố ý dẫn những tên tộc Hoa Thần kia về phía hai người.

Bạch Vạn Giới căn bản không tin nơi này có người có thể giết chết những tên tộc Hoa Thần này, thế nên hắn cũng chẳng ôm kỳ vọng gì với bọn Hàn Sâm, cũng không dẫn người của tộc Hoa Thần hướng về bọn họ. Ai biết trong đó có mấy tên tộc Hoa Thần sau khi phát hiện ra Hàn Sâm và Tà Tình Đế lại quay đầu lao về phía bọn họ.

“Còn ngây người ở đó làm gì, mau trốn đi.” Cô bé kia hô to với Hàn Sâm.

Nàng mới vừa hô xong đã thấy Hàn Sâm vung quyền nghênh đón một †ên tộc Hoa Thần, nàng không khỏi thấp giọng mắng một câu: “Tên này là đồ ngu hả? Nếu bị cuốn lấy ở đây, còn mang theo gánh nặng, e rằng ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.”

Bùm!

Lúc cô gái đang suy tư, nắm đấm của Hàn Sâm đã đánh lên người một †ên tộc Hoa Thần, lực lượng cường đại đã đánh bay tên tộc Hoa Thần đó về phía sau mấy trăm mét, đụng gãy mấy cây đại thụ mới té ngã trên mặt đất.

"Lực lượng mạnh quá!" Cô gái hơi kinh ngạc, uy lực một quyền này của Hàn Sâm còn mạnh hơn cả Bạch Vạn Giới, không khỏi khiến nàng bất ngờ.

"Cho dù lực lượng mạnh cũng vô dụng, những tên tộc Hoa Thần kia căn bản là không chết… Không nghỉ…" Cô gái bất chợt thất thần, mở to hai mắt nhìn với đầy vẻ khó tin.

Tên tộc Hoa Thần bị Hàn Sâm đánh bay ra ngoài kia, trên người bốc lên một ngọn lửa màu trắng.

Bọn họ và tộc Hoa Thần đã chiến đấu một thời gian rất dài, biết thân

thể của những tên tộc Hoa Thần này vô cùng quỷ dị và mạnh mẽ, cho dù bị thương thì cũng sẽ nhanh chóng khôi phục, hơn nữa còn không biết đau đớn là gì.

Bạch Vạn Giới dùng không biết bao nhiêu loại thuật gen, cũng đã đánh bay bọn họ ra ngoài không biết bao nhiêu lần, tác dụng của các loại lực lượng ở trên người bọn họ cũng rất nhỏ, thậm chí không cách nào khiến cho bọn họ kêu đau một tiếng.

Nhưng mà hiện giờ tên tộc Hoa Thần kia lại đang lăn lộn trong ngọn lửa, lăn qua lăn lại kêu gào thảm thiết, tiếng kêu vô cùng thê thảm, giống như heo bị chọc tiết vậy.

Hàn Sâm và những tên tộc Hoa Thần khác cũng không hề nhàn rỗi, chỉ thấy thân thể Hàn Sâm như du long, từng quyền tấn công vào những †ên tộc Hoa Thần, chỉ trong chớp mắt đã đánh ngã toàn bộ bọn họ.

Chỉ là khác với mấy tên tộc Hoa Thần bị Bạch Vạn Giới đánh ngã, mấy tên tộc Hoa Thần bị Hàn Sâm đánh ngã không thể bò dậy nữa, trên người cả đám bị ngọn lửa thiêu đốt, ngã trên mặt đất, không ngừng lăn lộn. Đám người Bạch Vạn Giới nhìn mà thấy kinh ngạc vô cùng.

Dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa trắng, thi thể của vài tên tộc Hoa Thần không hề có dấu vết bị thiêu trụi, ngược lại đóa hoa trên đỉnh đầu bọn họ bị đốt thành tro bụi.

Đóa hoa vừa biến mất, ngọn lửa cũng tiêu tán, mà mấy tên tộc Hoa Thần kia toàn bộ đều vô lực tê liệt trên mặt đất, không kêu thảm thiết nữa, nhưng cũng không bò dậy chiến đấu nữa.

Đám người Bạch Vạn Giới có thể cảm giác được rõ ràng, khí tức trên thân thể mấy tên tộc Hoa Thần kia đã suy yếu đi rất nhiều, đừng nói đến Thần Hóa, nhiều lắm cũng chỉ là trình độ cấp Vương mà thôi.

"Đây là hỏa diễm gì vậy?" Cô gái không khỏi giật mình, hiển nhiên sức mạnh của Hàn Sâm rất có tác dụng đối với tộc Hoa Thần.

"Đa tạ các hạ xuất thủ tương trợ." Bạch Vạn Giới dẫn người bay về phía Hàn Sâm, mang theo cả mấy tên tộc Hoa Thần còn dư lại kia qua.

Hàn Sâm giơ tay nhấc chân đánh ngã những tên tộc Hoa Thần kia xuống mặt đất, một đám người lăn lộn trong ngọn lửa, kêu gào thảm thiết.

Người của tộc Hoàng Cực nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm, bọn họ bị tộc Hoa Thần đuổi theo lâu như vậy, gần như đã nghĩ hết tất cả mọi cách, nhưng một chút tác dụng cũng không có, còn bị giết mất rất nhiều đồng bọn.

Quái vật bất tử bất diệt như thế lại bị Hàn Sâm tiện tay giải quyết, khiến cho bọn họ cảm thấy có chút khó tin.

Đặc biệt là cô gái tộc Hoàng Cực kia, nàng cực kỳ kinh ngạc đánh giá Hàn Sâm, dường như không nhận ra hắn.

"Thái tử điện hạ không cần phải khách khí, cùng bị mắc kẹt ở đây, trợ giúp lẫn nhau là điều nên làm." Tà Tình Đế khẽ cười nói.

Bạch Vạn Giới lần nữa nói cảm ơn với Tà Tình Đế, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói: "Không biết vị tiên sinh này xưng hô thế nào?"

“Tam Mộc.” Hàn Sâm nhàn nhạt đáp một câu, không hề nhìn Bạch Vạn Giới.

Bạch Vạn Giới lại lơ đễnh, làm như cố ý mượn hơi Hàn Sâm, nói không ít lời khen ngợi. Đáng tiếc Hàn Sâm lại hoàn toàn không để ý tới hắn, cũng không tiếp lời của hắn.

“Tính cách của Tam Mộc vốn như thế, Thái tử điện hạ đừng để bụng.” Tà Tình Đế nhìn những tên tộc Hoa Thần bị đốt trụi đỉnh đầu kia, thấy bọn họ không chết mà đang giãy giụa bò dậy.

Đám người tộc Hoàng Cực và Bạch Vạn Giới chuẩn bị muốn động thủ, tuy nhiên lại thấy mấy tên tộc Hoa Thần kia đi tới trước mặt Hàn Sâm, phịch một tiếng quỳ gối xuống trước mặt hắn: “Cảm tạ ơn cứu giúp của các hạ, kính xin các hạ mở lòng từ bi, cứu tộc nhân của chúng ta khỏi bể khổ.”

Hàn Sâm không nói gì, chỉ mang vẻ mặt bình tĩnh nhìn về phía Tà Tình Đế đang đứng một bên.

Tà Tình Đế hắng giọng một cái, nói: “Cứu các ngươi cũng có thể, có điều chúng ta sẽ được lợi ích gì?”

“Chỉ cần hai vị chịu cứu tộc nhân của chúng ta khỏi nửa sôi lửa bỏng, tộc ta bằng lòng chia sẻ Hoa Viên Không Trung với hai vị” Một lão nhân của tộc Hoa Thần nói.

Tà Tình Đế cười nhạt nói: “Ta chưa bao giờ muốn dùng chung đồ với người khác.”

Những người tộc Hoa Thần kia đều thay đổi sắc mặt, bọn họ hiển nhiên hiểu rõ ý của Tà Tình Đế.

“Nếu như các hạ có thể giải cứu tất cả tộc nhân của tộc ta, tộc Hoa Thần ta bằng lòng đi theo các hạ.” Vẫn là lão nhân tộc Hoa Thần kia lên tiếng.

“Ngươi giữ lời không?” Tà Tình Đế nhìn lão nhân từ trên xuống dưới, hỏi.

“Lão hủ bất tài, chính là tộc trưởng hiện tại của tộc Hoa Thần.” Lão nhân kia thở dài nói.

Hàn Sâm và Tà Tình Đế liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra sự vui mừng trong mắt đối phương. Đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, không tốn công sức lại tìm ra.

Mặc dù Bạch Vạn Giới rất muốn giành lấy tộc Hoa Thần, nhưng thứ nhất, hắn không biết rõ về Hàn Sâm, bị lực lượng quỷ dị của Hàn Sâm làm kinh sợ, nên không dám ra tay, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tà Tình Đế †hu phục tòa bộ tộc Hoa Thần.

Hết chương 2789.

Chương 2790. Hoa Viên Không Trung dị biến

Mặc dù mọi người tộc Hoa Thần bị lực lượng Đằng Thiên La khống chế, nhưng suy nghĩ của họ vẫn chưa hoàn toàn bị bị cắn nuốt. Sau khi Phượng Hoàng Viêm cắt đứt sức mạnh của Đằng Thiên La, bọn họ đã khôi phục lại sự tỉnh táo, và họ vẫn còn ký ức về những gì đã xảy ra trước đó.

Biết rằng nếu như tộc Hoa Thần không thể giải trừ cấm chế trên người thì sẽ không khác gì những cái xác không hồn, hơn nữa hôm nay Hoa Viên Không Trung xảy ra biến đổi lớn, khắp nơi đều là dị chủng thực vật cấp Thần Hóa khủng bố, chỉ dựa vào lực lượng của tộc Hoa Thần, chỉ sợ không thể khai phá nơi này, thế nên trực tiếp quăng cho Hàn Sâm.

Thứ nhất, chỉ có Hàn Sâm mới có thể giải trừ được cấm chế trên người tộc Hoa Thần, khiến cho tộc nhân của hắn khôi phục tự do. Thứ hai, Tà Tình Đế và Hàn Sâm cũng không có bối cảnh đại tộc, tộc Hoa Thần sau này có lẽ vẫn có thể tranh thủ được khá nhiều lợi ích.

“Nói miệng không bằng chứng, tộc trưởng phải làm thế nào để chúng †a tin tưởng tộc Hoa Thần là thật lòng đi theo đây?” Tà Tình Đế nhìn tộc trưởng tộc Hoa Thần hỏi.

“Hai vị mời đi theo ta, ta có một vật tặng cho hai vị. Sau khi kiềm giữ vật này, các ngươi có thể hoàn toàn nắm giữ Hoa Viên Không Trung.” Tộc trưởng tộc Hoa Thần cũng không do dự, nói với Tà Tình Đế và Hàn Sâm.

Tà Tình Đế và Hàn Sâm liếc nhau một cái, sau đó Tà Tình Đế mới gật đầu nói: “Được, nếu như tộc Hoa Thần các ngươi thật lòng muốn đi theo chúng ta, chúng ta tất sẽ dốc hết toàn lực cứu trợ tộc Hoa Thần.”

Ngay khi đang chuẩn bị rời đi cùng tộc trưởng tộc Hoa Thần, Bạch Vạn Giới cười dài đi lên nói: “Thầy Tà, dù sao chúng ta cũng bị vây ở đây không ra ngoài được, nguyện giúp hai vị một tay.”

“Nếu như Thái tử điện hạ thật lòng giúp đỡ, vậy thì mời đợi ở đây, nếu có việc cần, tại hạ nhất định đến đây cầu trợ.” Tà Tình Đế cũng không ngốc, hiển nhiên sẽ không để cho đám người Bạch Vạn Giới đi theo xem được bí mật của Hoa Viên Không Trung.

“Đã như vậy, chúng ta ở chỗ này đợi tin tức tốt của thầy Tà.” Bạch Vạn Giới cũng không miễn cưỡng, tùy ý mấy người Hàn Sâm dẫn theo mọi người tộc Hoa Thần rời đi.

“Cháu trai, vừa rồi sao ngươi không động thủ bắt lấy bọn hắn?” Chờ sau khi đám người Hàn Sâm biến mất, cô gái nhìn về phía Bạch Vạn Giới hỏi.

“Tộc Hoa Thần và Tà Tình không đủ uy hiếp, nhưng mà tên Tam Mộc kia lại có chút cổ quái. Lực lượng của hắn hình như có chút giống Phượng Hoàng Viêm trong truyền thuyết. Nếu như thật sự là Phượng Hoàng Viêm, sau lưng của hắn tất nhiên có một sự tồn tại của Phượng Hoàng cấp Chân Thần. Năm đó một trong tứ đại Thánh Thú của Thánh Vực, đó không phải là sự tồn tại có thể trêu chọc được.” Bạch Vạn Giới nói.

“Nhìn hắn thế nào cũng không phải là Phượng Hoàng Tộc đúng không? Hơn nữa tứ đại Thánh Thú không phải là đã sớm vẫn lạc trong thần chiến sao?” Cô gái nói.

“Chính vì như thế mới đáng sợ. Tứ đại Thánh Thú và Thập Đại Thần Tướng trong truyền thuyết đều đã chết trận, nhưng mà những năm gần đây thường xuyên xuất hiện tung tích. Hôm nay lại có thần linh bị giết, chúng ta

vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, tránh cho không may lại dính líu đến bố cục của những sự tồn tại đáng sợ đó.” Bạch Vạn Giới nói.

“Nói nhiều như vậy, cháu trai ngươi đang sợ Tam Mộc kia sao?” Cô gái bĩu môi nói.

“Cũng có thể xem là như thế. Suy cho cùng thực lực của hắn quả thật rất đáng sợ. Nếu hắn thực sự có Phượng Hoàng Viêm trong truyền

thuyết, ta quả thật không phải là đối thủ của hắn.” Bạch Vạn Giới thản nhiên nói.

“Hừ-” Cô gái lạnh lùng hừ một tiếng, chẳng qua nàng cũng không nói gì nữa.

Hoa Viên Không Trung lớn hơn so với trước kia không chỉ mười lần, địa hình chung tuy không thay đổi nhưng chỉ tiết cũng có rất nhiều thay đổi, đáng sợ nhất chính là, những dị chủng thực vật bình thường ở trong ruộng hoa kia, có rất nhiều loại đã xảy ra đột biến và tiến hóa nhảy vọt, trong đó không thiếu những loại cấp Thần Hóa.

Khi họ đi qua cánh đồng hoa, chỉ thấy trong ruộng hoa xuất hiện một gốc cây nửa thân trên giống như là nữ yêu, nửa người dưới lại là đóa hoa dị chủng khổng lồ.

“Dị chủng thực vật cấp Thần Hóa!” Hàn Sâm nhìn hoa yêu nữ quỷ dị kia một cái, thấy bên trên tán ra từng chuỗi xích trật tự màu đỏ tím, cho thấy rõ ràng nó đã tiến hóa lên cấp Thần Hóa.

“Hoa nữ vương đã tiến hóa đến mức này, bên trong Hoa Viên Không Trung có không ít dị chủng thực vật đồng cấp với hoa nữ vương. Nếu như chúng đều giống như hoa nữ vương, bên trong Hoa Viên Không Trung sẽ hết sức nguy hiểm” Tộc trưởng tộc Hoa Thần vẻ mặt hiện lên sự phức tạp.

Lời vừa mới dứt, hoa nữ vương kia cũng đã mở mắt, nhìn chăm chú theo hướng đám người Hàn Sâm đi. Chỉ thấy đôi mắt quỷ dị màu tím của nàng phát sáng, hoa y màu đỏ tím trên người bay múa, đôi cánh †ay ngọc nâng

lên, trong hoa viên lập tức xuất hiện rất nhiêu hoa đằng phủ đầy gai, quấn về phía đám người Hàn Sâm giống như một con yêu long.

Hàn Sâm lạnh lùng hừ một tiếng, ngưng tụ ra Phượng Hoàng Viêm, một quyền đánh tới, chỉ thấy ngọn lửa màu trắng đánh lên những dây leo, nhưng lại trực tiếp xuyên qua, không thể làm tổn thương hoa đằng dù chỉ một chút.

"Mẹ nó, Phượng Hoàng Viêm lại thực sự chỉ có tác dụng với Đằng Thiên La thôi sao? Ngay cả những hoa đằng này cũng không thể gây thương tổn được sao? Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, những hoa đằng kia cũng đã quấn lấy khắp đất trời, dọa đám người tộc trưởng tộc Hoa Thần sắc mặt kịch biến, còn tưởng rằng Hàn Sâm không phải là đối thủ của hoa nữ vương.

"Định!" Ánh mắt Hàn Sâm lạnh lẽo, cũng không thấy hắn có động tác gì, chẳng qua chỉ lạnh lùng quát một tiếng, chỉ thấy dưới tác dụng của Lĩnh Vực Động Huyền, hoa đằng đầy trời kia đều bị đóng băng ở khoảng cách chưa đầy một mét tới bọn họ, bất kể hoa nữ vương kia có gầm thét thế nào thì hoa đằng cũng khó có thể di chuyển được nữa.

Hàn Sâm không sử dụng Phượng Hoàng Viêm, trực tiếp lắc mình đến trước mặt hoa nữ vương, một quyền đánh bại thân thể yêu dị của hoa nữ vương kia.

Đám người tộc trưởng tộc Hoa Thần đều lộ vẻ xúc động, thầm nghĩ trong lòng: "Không biết rốt cuộc vị này có lai lịch gì, thực lực sâu không lường được, tộc Hoa Thần ta ném cho hắn không biết là họa hay phúc đây."

Nhưng chuyện đã đến nước này, tộc Hoa Thần cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Trừ Hàn Sâm ra, không ai có thể giải cứu những tộc nhân tộc Hoa Thần đang bị những thứ kia khống chế.

"Săn giết hoa nữ vương dị chủng Thần Hóa, phát hiện gen dị chủng Thần Hóa."

Không có thú hồn xuất hiện, khiến cho Hàn Sâm cảm giác có chút tiếc hận, có điều Hoa Viên Không Trung dị biến như thế này lại khiến Hàn Sâm có phần mừng rỡ.

Nhiều thực vật dị biến như vậy, tài nguyên của Hoa Viên Không Trung gia tăng trên phạm vi lớn, đối với Hàn Sâm và cả Nhân tộc thì đó là một chuyện tốt.

Dọc theo đường đi lại giết thêm mấy dị chủng thực vật biến dị nữa, có điều không đạt được đến dị chủng cấp Thần Hóa. Dưới sự hướng dẫn của tộc trưởng tộc Hoa Thần, bọn họ đi tới một đô thị lớn được tạo thành từ mây tre.

Những dây leo dùng để xây dựng tòa thành thị này vốn dĩ đều là vật chết, nhưng hôm nay lại một lần nữa sục sôi sức sống, phía trên mọc ra lá xanh, rồi ra hoa, khiến cho đại đô thị bằng hoa đằng này càng trở nên xinh đẹp và tràn đầy sức sống.

Tộc Hoa Thần hiển nhiên cũng kinh ngạc với việc thành thị trở nên như vậy. Tộc trưởng tộc Hoa Thần cười khổ nói: "Bây giờ Hoa Viên Không Trung coi như là danh xứng với thực rồi, ngay cả thành thị cũng biến thành vườn hoa."

"Đại đô thị với vườn hoa xinh đẹp như vậy, ta thích, sau này ta sẽ ở lại đây." Tà Tình Đế rất thưởng thức vườn hoa đô thị này.

Bùm!

Nơi xa đột nhiên truyền đến lực lượng dao động do chiến đấu sinh ra. Tộc trưởng tộc Hoa Thần mặt liền biến sắc: "Có người xông vào cấm địa của tộc ta, nơi đó đặt chí bảo của tộc Hoa Thần chúng ta, có nó mới có thể khống chế Hoa Viên Không Trung."

Hàn Sâm khẽ cau mày, tăng tốc bay về phía cấm địa mà tộc trưởng tộc Hoa Thần nói ra.

Hết chương 2790.

Chương 2791. Hoa chủng

Lúc Hàn Sâm chạy tới nơi, thấy hai ba mươi tên tộc Hoa Thần bị khống chế đang vây công một kiếm khách. Kiếm khách kia mặc áo xanh, trong vòng vây vẫn rất bình tĩnh, cho dù những tên tộc Hoa Thần kia có hung mãnh như thế nào, từ đầu đến cuối vẫn không chạm vào được một góc áo của hắn. Ngược lại, mỗi kiếm của hắn lại có thể làm một †ên tộc Hoa Thần bị thương nặng.

Tuy rằng sức công phá không đủ giết chết tộc Hoa Thần, nhưng cũng đủ để khiến những tên tộc Hoa Thần kia tạm thời mất đi sức chiến đấu, không có cách nào truy đuổi kiếm khách kia nữa.

“Tên Cô Trúc này quả nhiên vẫn rất lợi hại.” Trong lòng Hàn Sâm thầm †án thưởng, nhận ra kiếm khách kia chính là Cô Trúc.

Chẳng qua mặc dù Cô Trúc lợi hại, nhưng cũng không có năng lực chém chết những tên tộc Hoa Thần kia. Dù sao đó cũng là những sinh vật bị lực lượng của thần khống chế, nếu không có lực lượng đặc biệt thì khó có thể giết chết được.

Hàn Sâm rút Phượng Hoàng vũ ra, thân hình nhanh chóng lao tới, mỗi kiếm xẹt qua, những tên tộc Hoa Thần bị Phượng Hoàng vũ chém trúng thân thể lập tức bị thiêu đốt, té trên mặt đất kêu thảm thiết, chỉ chốc lát sau, hoa trên đỉnh đầu bọn họ đã bị đốt thành bụi phấn, toàn thân khôi phục bình thường.

“Kiếm thuật tốt. Các hạ xưng hô thế nào?” Cô Trúc nói.

“Tam Mộc.” Hàn Sâm đáp. Cô Trúc hơi ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm trở nên có chút khác thường.

“Người này không phải là đã nhìn ra cái gì chứ?” Nội tâm Hàn Sâm rùng mình.

Chẳng qua Cô Trúc không nói thêm gì nữa, đám người tộc trưởng tộc Hoa Thần lúc này cũng chạy tới, gấp gáp nói: “Cô Trúc, ngươi lấy hoa chủng của tộc ta?”

Cô Trúc khẽ mỉm cười: “Ta nghe một vị trưởng bối trong tộc nói, tộc Hoa Thần khống chế Hoa Viên Không Trung dựa vào một hạt hoa chủng, vốn dĩ

đã muốn đi lấy. Đáng tiếc, nơi cất giữ hoa chủng kia đã bị dị chủng khủng bố chiếm cứ, ngay cả ta cũng không thể xông vào nổi."

"Dị chủng? Dị chủng gì?" Tộc trưởng tộc Hoa Thần hơi ngẩn ra, nơi cất giữ hoa chủng không có trồng thực vật dị chủng, theo lý thuyết cho dù là dị chủng của Hoa Viên Không Trung đã dị biến thì nói đó cũng không thể có dị chủng mới đúng.

"Ta cũng không rõ đây là dị chủng gì, chỉ biết đó là một đứa nhỏ mặc hồng bào, đầu trọc, trên trán có một nốt ruồi son." Cô Trúc tả lại dáng vẻ của dị chủng kia, sau đó lại nói: "Lực lượng của dị chủng kia vô cùng quỷ dị, có thể khống chế thực vật dị chủng xung quanh, hiện tại nơi đó đã bị mười mấy thực vật dị chủng cấp Thần Hóa vây quanh, ta cũng không thể xông vào được."

Tộc trưởng tộc Hoa Thần nghe Cô Trúc miêu tả, sắc mặt lập tức đại biến, thất thanh nói: "Sẽ không phải là hoa chủng cũng xảy ra dị biến, biến thành dị chủng đấy chứ? Nếu là như thế thì hỏng rồi."

"Hoa chủng rốt cuộc có lai lịch gì?" Tà Tình Đế hỏi.

Tộc trưởng tộc Hoa Thần biết lúc này đã không cần thiết phải cần thiết giấu giếm nữa, bèn nói: "Theo tộc ta ghi chép lại, ban đầu có một bào tử Linh Chi ngoài ý muốn rơi vào trên Thần Thi, hấp thu chất dinh dưỡng của Thần Thi, mới dần tạo thành Hoa Viên Không Trung. Trên thực tế Hoa Viên Không Trung chính là một gốc dị chủng Linh Chi khổng lồ. Hoa chủng kia là thứ rơi xuống cùng bào tử Linh Chi, chẳng qua nó không nảy mầm sinh trưởng, nhưng mà giữa nó và Linh Chi có mối liên hệ kỳ lạ nào đó, chỉ cần nắm giữ hoa chủng là có thể khiến dị chủng Linh Chi kia nghe lệnh. Nếu như hoa chủng thực sự sinh ra dị chủng, như vậy chúng ta sẽ không còn phương pháp khống chế dị chủng Linh Chi. Đừng nói đến việc có được Hoa Viên Không Trung, có thể còn sống đi ra ngoài hay không cũng là vấn đề rồi."

"Đã như vậy, trước tiên chúng ta nên qua bên kia xem tình hình một chút đã." Hàn Sâm lại không quá lo lắng. Cho dù hoa chủng kia đã thực sự biến thành dị chủng thì vẫn có cơ hội thu phục nó.

Tộc trưởng tộc Hoa Thần lo lắng dẫn đường phía trước, đi không bao xa đã thấy thành phố phía trước đã bị đủ loài dị chủng thực vật chiếm cứ.

Dây leo như rồng rắn, những đóa hoa giống như con bướm khổng lồ, bên trên một cây hoa rất lớn lại mọc ra rất nhiều nữ tử mình người đuôi rắn.

Khu vực đó dường như là thiên đường của quái vật, các loại dị chủng thực vật cổ quái ly kỳ đều tập trung ở một chỗ, trong đó có nhiều loài rất đáng sợ.

Trên đỉnh một ngọn tháp dây mây, có một hồng bào đồng tử ngồi đó, đang tự trừng mắt, tò mò đánh giá đám người Hàn Sâm.

Tộc trưởng tộc Hoa Thần thấy hồng bào đồng tử kia, sắc mặt lập tức trắng bệch: “Không sai, hắn đúng là do mảnh hoa chủng kia biến thành, khí tức của hắn và hoa chủng kia là độc nhất vô nhị, chẳng qua là đã mạnh hơn rất nhiều.”

“A a!” Hàn Sâm còn muốn hỏi gì đó, nhưng thấy hồng bào đồng tử kia đang đứng trên đỉnh tháp chỉ vào đám người bọn họ, khoa tay múa chân kêu loạn lên.

Tất cả mọi người đều không hiểu hắn đang nói gì, tuy nhiên họ nhìn thấy trên cây kia đều là dị chủng hoa hồ điệp, thân cây lay động, hàng ngàn hàng vạn đóa hoa hồ điệp trên cây đột nhiên biến thành những con bướm thật, lao về phía đám người Hàn Sâm giống như một làn sóng thủy triều kéo theo những đám mây đầy màu sắc.

“Không tốt, mau rút lui, phạm vi tấn công của cây hồ điệp Thần Hóa kia quá lớn, ta và ngươi liên thủ chỉ sợ cũng khó mà bảo vệ chu toàn cho mọi người được.” Cô Trúc nói.

“Vô Phương” Ý nghĩ của Hàn Sâm vừa lóe lên, Lĩnh Vực Động Huyền lập tức mở ra, khống chế toàn bộ bánh răng vũ trụ gần đó, lập tức thấy bươm bướm đầy trời kia cũng như ngừng lại giữa không trung, giống như những vì sao trên bầu trời, không thể nhúc nhích được nữa.

“Các ngươi ở đây chờ ta, ta đi bắt hồng bào đồng tử kia xem một chút.” Hàn Sâm vừa nói xong lập tức bay về phía tháp dây mây kia.

Mắt thấy cây hồ điệp vô dụng, hồng bào đồng tử kia lại kêu a a, chỉ thấy dị chủng thực vật ở bốn phía quanh tòa tháp dây leo kia thần quang đại phóng, các loại lực lượng cũng lao về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không để ý, tiếp tục lao về phía đứa bé.

Vừa rồi Đằng Thiên La tự bạo, gen toàn thân cũng đã rơi lả tả trong Hoa Viên Không Trung, gây ra sự đột nhiên của những dị chủng thực vật này.

Chẳng qua bởi vì thời gian quá ngắn, những dị chủng này còn đang trong quá trình đột biến, cần có thời gian để hấp thụ gen của Đằng Thiên La, thế nên cấp bậc còn chưa cao lắm. Cho dù là những dị chủng đã tiến hoa lên cấp Thần Hóa kia cũng chỉ là cấp Nguyên Cơ thấp nhất.

Hàn Sâm vận dụng Lĩnh Vực Động Huyền đến cực hạn, tất cả lực lượng ở những nơi nó đi qua đều bị phong cấm, tất cả những dị chủng thực vật khủng bố khi đến gần hắn, tất cả lực lượng đột nhiên hoàn †oàn biến mất.

Mọi người thấy Hàn Sâm bay lướt qua đám dị chủng thực vật khủng bố kia, phàm là nơi hắn đi qua, những dị chủng thực vật khủng bố kia giống như là rút lui, lực lượng khủng bố trong nháy mắt thu liễm lại, Hàn Sâm thực sự đã đi ngang qua nhiều loài thực vật đáng sợ như vậy, mãi cho đến phía trước tháp dây leo.

“Vị này… Vị đại nhân này rốt cuộc có lai lịch thế nào?” Tộc trưởng tộc Hoa Thần hoảng sợ hỏi. Cho tới bây giờ, hiển nhiên đã không có ai tin rằng Hàn Sâm chỉ là hộ vệ của Tà Tình Đế nữa.

Một Thần Hóa cấp Nguyên Cơ lại có thể một mình trấn áp rất nhiều dị chủng khủng bố, thực lực như thế, cho dù là trong đại tộc như Hoàng Cực và Thái Thượng thì cũng khó mà tìm ra được.

“Hắn là ai không quan trọng, ngươi chỉ cần biết, hắn đứng ở phía chúng ta là đủ rồi.” Tà Tình Đế vừa nói, ánh mắt cũng trở nên nóng rực. Sự cường thế của Hàn Sâm cũng khiến hắn nhanh chóng muốn thăng

cấp lên Thần Hóa.

Hồng bào đồng tử kia thấy Hàn Sâm từng bước đi tới, những dị chủng thực vật khủng bố kia lại không có chút tác dụng nào, hắn không khỏi có chút tức giận, trợn mắt liếc nhìn Hàn Sâm, trên người tản mát ra ánh sáng màu đỏ kỳ dị.

Hết chương 2791.

Chương 2792. Hồng bào đồng tử

Hàn Sâm không biết lai lịch của hồng bào đồng tử kia, thấy ánh sáng đỏ lóe lên trên người hắn giống như đèn xe cảnh sát, Hàn Sâm không có tùy tiện đi tới mà dừng lại nhìn hắn, muốn xem rốt cuộc hắn có lực lượng như thế nào.

Chỉ riêng sức mạnh điều khiển dị chủng thực vật đã vô cùng biến thái rồi, có điều trước mắt Hoa Viên Không Trung còn chưa có dị chủng thực vật cấp bậc đặc biệt cao, chỉ có Thần Hóa Nguyên Cơ hầu như đã bị triệu hồi ra rồi.

Hồng bào đồng tử nhìn Hàn Sâm chằm chằm, đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị, sau đó lập tức thấy những dị chủng thực vật xung quanh hắn ngưng tụ các loại lực lượng, không phải xông về phía Hàn Sâm, mà ngược lại cuốn về phía đứa nhỏ kia.

Một gốc cây kiếm tràn đầy cổ kiếm hóa thành từng luồng kiếm quang, biến thành kiếm vũ trùng kích về phía hồng bào đồng tử, giống như cây dây leo yêu nữ cuốn lấy đứa nhỏ, các loại lực lượng khủng bố từ trên trời dưới dất điên cuồn cuốn tới, gần như không lưu lại bất kỳ đường sống nào cho hồng bào đồng tử.

“Đây là tình huống gì? Những dị chủng thực vật kia cắn trả sao?” Đừng nói là Hàn Sâm, ngay cả đám người Tà Tình Đế ở nơi xa cũng đều mang vẻ mặt vẻ nghi hoặc.

Thật sự khó có thể hiểu được tình huống hiện tại là như thế nào, tại sao đám dị chủng thực vật kia lại đột nhiên trở mặt?

Hàn Sâm cau mày nhìn hồng bào đồng tử, đứa nhỏ cũng nhìn Hàn Sâm, trên mặt còn mang theo nụ cười quỷ dị, nhìn thế nào cũng không giống dáng vẻ bị dị chủng thực vật cắn trả.

Mắt thấy những lực lượng khủng bố kia đã phủ xuống hồng bào đồng tử, thậm chí đã có kiếm quang sắp chạm đến da tay của hắn, trong khoảnh khắc này, ánh sáng đỏ trên thân đứa nhỏ bộc phát, giống như trùng động màu đỏ vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, chuyện kỳ dị xảy ra, Hàn Sâm chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh phủ xuống thân thể mình, căn bản không có thời gian phản ứng, thân thể của hắn đột nhiên dịch chuyển tức thời, xuất hiện ở vị trí của hồng bào đồng tử vừa rồi. Mà đứa nhỏ lại xuất hiện ở vị trí trước đó Hàn Sâm đứng, trong nháy mắt vị trí của hai người đã bị tráo đổi.

Thay đổi vị trí này cũng không thành vấn đề, người vốn dĩ bị bao vây bởi nhiều lực lượng khủng bố biến thành Hàn Sâm, hơn nữa những lực lượng kia đã đánh tới thân thể hắn, ngay cả thời gian sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền hắn cũng không có.

Bùm!

Vô số lực lượng khủng bố oanh kích trên người Hàn Sâm, tạo thành tiếng nổ lớn, biến gần một nửa đô thị dây leo thành phế tích, ánh sáng nhiều màu rực rỡ bừng lên như mặt trời sặc sỡ.

“Hỏng rồi…” Đám người tộc trưởng tộc Hoa Thần sắc mặt đại biến, không ai ngờ rằng hồng bào đồng tử kia lại có lực lượng quỷ dị như vậy, có thể hoán đổi vị trí của bản thân và kẻ địch, khiến Hàn Sâm căn bản không có cơ hội phản ứng.

Bị nhiều lực lượng khủng bố như vậy đánh trúng, cho dù là cường giả cấp Lột Xác chỉ sợ không chết cũng sẽ tàn phế.

“Đừng lo lắng, tên kia không chết dễ dàng như thế đâu.” Tà Tình Đế lại không hề lo lắng chút nào.

Hồng bào đồng tử cười đắc ý, nhưng chờ sau khi những luồng sáng kia dần dần tiêu tán, nụ cười trên mặt hồng bào đồng tử cứng lại, chỉ thấy Hàn Sâm bước ra từ trong ánh sáng kia, áo giáp trên người vẫn trơn bóng như mới, Phượng Hoàng Viêm cháy lên ánh sáng màu trắng bạc, thoạt nhìn giống như hoàn toàn không bị chút thương tổn nào.

“Ngươi rất không ngoan!” Hàn Sâm nheo mắt lại nhìn hồng bào đồng tử nói, không chờ đứa nhỏ phản ứng lại, thân hình Hàn Sâm đã lướt qua nhanh như chớp, trong nháy mắt đã tới trước mặt đứa nhỏ, túm lấy cổ áo hắn nâng lên.

Hồng bào đồng tử kêu lên, tứ chi khua loạn, ánh sáng màu đỏ trên người lần nữa bộc phát, trong nháy mắt vị trí của hai người đã thay đổi, biến thành hồng bào đồng tử nâng Hàn Sâm lên.

Đứa nhỏ dương dương đắc ý, trên tay phát lực, muốn ném Hàn Sâm vào bầy dị chủng.

Nhưng còn chưa chờ hắn phát lực, Hàn Sâm đã bắt được cánh tay hắn, trở tay xách hắn xuống, đánh vào mông hắn một cái.

“Oal” Hồng bào đồng tử bị đánh lập tức hai mắt rưng rưng, thoáng cái đã khóc lên, ánh sáng đỏ trên người lần nữa bộc phát.

Nhưng lần này, ánh sáng vừa mới lóe lên, Lĩnh Vực Động Huyền cũng đã cấm chế bánh răng vũ trụ liên quan, nhất thời khiến cho ánh sáng màu đỏ trên người hồng bào đồng tử đọng lại ở đó, sau đó lập tức biến mất không thấy nữa.

Trải qua hai lần hoán đổi, Hàn Sâm đã thấy rõ ràng hình thức lực lượng của hồng bào đồng tử. Lực lượng của hắn không bằng Hàn Sâm, dưới sự khống chế của Lĩnh Vực Động Huyền, cho dù là lực lượng quỷ dị hơn nữa cũng không có tác dụng.

Ị”

“Bốp! Bốp! Bốp!” Hàn Sâm vung tay, tàn nhãn đánh vào mông hồng bào đồng tử mấy cái, khiến hắn khóc oa oa.

Đáng tiếc hồng bào đồng tử ngoài năng lực khống chế dị chủng thực vật và hoán đổi vị trí ra, năng lực chiến đấu hình như cũng không mạnh, hoàn toàn không có năng lực phản kháng.

Hàn Sâm cũng không ra tay độc ác, hồng bào đồng tử này rất có thể là do hoa chủng kia biến thành, có lẽ còn phải dựa vào hắn để khống chế Hoa Viên Không Trung, không biết liệu giết hắn có hậu quả gì không.

Hơn nữa Hàn Sâm khá ngạc nhiên về lực lượng của hồng bào đồng tử. Vốn dĩ hắn cho rằng lực lượng của hồng bào đồng tử hẳn là hệ không gian, cho nên mới có thể trao đổi vị trí với hắn.

Nhưng mà thời điểm hồng bào đồng tử sử dụng loại năng lực này lần thứ hai, Hàn Sâm đã cấm các bánh răng vũ trụ ở không gian gần đó chuyển động, hồng bào đồng tử lại trao đổi vị trí với hắn, hiển nhiên không đơn giản là lực lượng hệ không gian.

Mặc dù Hàn Sâm có thể nhìn thấy những bánh răng vũ trụ được khu động bởi hồng bào đồng tử, nhưng Hàn Sâm cũng không biết những bánh răng vũ trụ đó đại diện cho thuộc tính gì, thế nên cũng không biết lực lượng của hồng bào đồng tử rốt cuộc là gì.

“Nếu như ngươi biết điều nghe lời một chút, ta sẽ tha cho ngươi.” Hàn Sâm ngừng tay, xách hồng bào đồng tử đang khóc mặt đầy nước mắt lên, nhấc đến trước mặt mình.

Hồng bào đồng tử hiển nhiên nghe hiểu Hàn Sâm đang nói cái gì, vẻ mặt tủi thân gật đầu, giống như bị sợ hãi.

Hàn Sâm thấy trong mắt hồng bào đồng tử hiện lên vẻ giảo hoạt, nhưng hắn cũng không thèm để ý, buông lỏng tay đang nhấc hồng bào đồng tử lên.

Hồng bào đồng tử khôi phục tự do, ánh sáng trên người lập tức nở rộ, sau đó Hàn Sâm nhìn thấy bóng người trước mắt biến ảo, hồng bào. đồng tử

biến thành Tà Tình Đế, mà hồng bào đồng tử đã đến vị trí mà Tà Tình Đế vốn đứng.

Hồng bào đồng tử làm một cái mặt quỷ với Hàn Sâm, sau đó muốn xoay người chạy trốn, nhưng bị Cô Trúc ở bên cạnh bắt được.

Ánh sáng đỏ trên người hồng bào đồng tử lại lần nữa bộc phát, mà người Cô Trúc bắt được biến thành tộc trưởng tộc Hoa Thần, còn hồng bào đồng tử đã đến vị trí của tộc trưởng tộc Hoa Thần.

Lực lượng của hắn quả thực quỷ dị vô cùng, mặc dù thực lực chiến đấu thoạt nhìn rất yếu, thế nhưng mọi người cũng không dám bộc phát lực lượng của mình về phía hồng bào đồng tử, bởi vì rất có thể một giây sau, đối tượng mà bọn họ tấn công sẽ biến thành người phe mình.

Sau mấy lần biến ảo, mọi người đều bó tay, hồng bào đồng tử cũng đã xông ra ngoài, chạy trốn tới chỗ xa, còn làm một cái mặt quỷ lần nữa đối với Hàn Sâm, sau đó xoay người muốn trốn vào trong đám dây leo.

Nhưng vừa mới xoay người, một bóng dáng đã chặn trước mặt hắn, đầu của hồng bào đồng tử đụng vào người đó, bị bắn trở lại, lúc này mới nhìn rõ người chặn trước mặt hắn chính là Hàn Sâm.

“Đã muốn chạy rồi sao?” Hàn Sâm nheo mắt nhìn hồng bào đồng tử, khiến cho hồng bào đồng tử rùng mình một cái, hào quang trên người nở rộ, muốn chuyển đến những vị trí khác.

Nhưng lần này lại không có tác dụng, bàn tay to của Hàn Sâm đã xách hắn lên, mạnh mẽ bị xua tan ánh sáng đỏ trên người hắn, xách hắn giống hư xách một con chó nhỏ, nhấc đến trước mặt.

Hết chương 2792.

Chương 2793. Khống chế hoa viên

Hồng bào đồng tử tứ chi vung loạn, nhưng làm thế nào cũng không trốn thoát được.

“Nếu như ngươi biết điều, ngoan ngoãấn một chút, có thể sẽ nếm ít khổ sở một chút, nếu không thì sẽ giống như nó.” Tay Hàn Sâm theo vung lên, lập tức chém một cây thực vật dị chủng thành hai khúc.

Hồng bào đồng tử lập tức an tĩnh lại, cắn môi không kêu một tiếng nào nữa, có điều trong mắt chứa đầy nước mắt, vẻ mặt tủi thân nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

“Kêu những những dị chủng thực vật kia tránh ra.” Hàn Sâm ra lệnh cho hồng bào đồng tử.

Hồng bào đồng tử không lên tiếng cũng không động đậy, Hàn Sâm duỗi tay ra vẻ muốn đánh, hắn mới bi bô kêu hai tiếng, chỉ thấy những dị chủng thực vật kia lập tức tách ra hai bên, ngay cả dị chủng thực vật cấp Thần Hóa cũng không ngoại lệ.

“Loại lực luộng khống chế dị chủng thực vật này thật đúng là kỳ lạ, không biết hắn có thể khống chế được dị chủng thực vật cấp cao hơn không? Nếu như có thể, vậy thì thật là lợi hại.” Hàn Sâm nghĩ tới đó liền nói với tộc trưởng tộc Hoa Thần: “Tộc trưởng, phiền ngươi đi xem một chút, hoa chủng còn có ở đó hay không?”

Tộc trưởng tộc Hoa Thần vội vàng chạy về phía tòa tháp dây leo nơi đặt hoa chủng. Mọi người cũng cùng theo vào, chỉ thấy bên trong tháp dây leo là một đống hỗn độn, làm gì còn hoa chủng gì.

“Quả nhiên không thấy, tám chín phần mười hắn chính là do hoa chủng biến thành, khí tức của hắn và khí tức trên hoa chủng này khá giống nhau.” Tộc trưởng tộc Hoa Thần nhìn hồng bào đồng tử nói.

Hàn Sâm gật đầu, ánh mắt cũng rơi trên người hồng bào đồng tử, suy nghĩ xem làm thế nào để thu phục hồng bào đồng tử, có thể chiếm lấy Hoa Viên Không Trung cho mình sử dụng hay không, hơn phân nửa đã sắp rơi vào tay hắn rồi.

Mặc dù trong lòng hồng bào đồng tử không phục, có điều lực lượng của hắn bị Hàn Sâm kiềm chế, đánh lại không đánh được, trốn cũng trốn không thoát, chỉ có thể tạm thời nghe lệnh Hàn Sâm trước.

Hàn Sâm kêu hồng bào đồng tử tìm tất cả tộc nhân tộc Hoa Thần tới, có hồng bào đồng tử ở đây, dị chủng thực vật bên trong Hoa Viên Không Trung đều nghe lệnh làm việc, rất dễ dàng tìm được tất cả tộc nhân tộc Hoa Thần tới.

Hàn Sâm dùng Phượng Hoàng Viêm giúp bọn họ trừ đi đóa hoa trên đỉnh đầu, để bọn họ khôi phục tự do.

Đám người Tộc Hoa Thần được chứng kiến thủ đoạn của Hàn Sâm, hơn nữa hồng bào đồng tử lại bị Hàn Sâm khống chế, bọn họ không dám làm trái lời, ở lại tuân theo mệnh lệnh của Hàn Sâm và Tà Tình Đế, coi như là trở thành một chủng tộc lệ thuộc.

Hàn Sâm lại tìm được các cường giả cấp Thần Hóa, kêu hồng bào đồng tử mở cửa Hoa Viên Không Trung, đưa bọn họ ra ngoài.

“Bảo trọng.” Trước khi rời đi, Cô Trúc cười nói với Hàn Sâm, đại khái là nhìn thấu thân phận chân chính của Hàn Sâm, chỉ là không nói toạc ra mà thôi.

Cường giả cấp Thần Hóa của các tộc rời đi, Hàn Sâm không sợ các tộc biết được tình huống của Hoa Viên Không Trung.

Cho dù bọn họ biết cũng vô dụng, bản thể Hoa Viên Không Trung chính là một gốc Linh Chi dị chủng khủng bố, ngay cả cường giả cấp Chân ‘Thần cũng không đánh lại được lực lượng của Linh Chi dị chủng, chỉ cầ Hàn Sâm nắm giữ hồng bào đồng tử thì không một ai có thể tiến vào Hoa Viên Không Trung.

“Sau này chúng ta đã có địa bàn của mình rồi, bây giờ chỉ cò kém phá

cửa đốt đèn thôi.” Tà Tình Đế và Hàn Sâm ngồi trong hoa viên, vừa ăn đồ nướng vừa uống bia.

Hồng bào đồng tử kia an vị bên cạnh Hàn Sâm, một tay cầm một xâu thịt nướng, ăn ngon lành.

“Phá cửa đốt đèn không khó, chẳng qua chọn loại đèn nào thì phải suy nghĩ cẩn thận.” Hàn Sâm nói.

“Còn cần suy nghĩ sao? Tộc Hoa Thần và tộc Thụ Nhân đã sớm có ân oán, cứ mượn danh tiếng tộc Hoa Thần, tiêu diệt tộc Thụ Nhân.” Tà Tình Đế nói.

Hàn Sâm lại lắc đầu: “Như thế thì cũng là đèn tộc Hoa Thần, không liên quan đến nhân loại và dị linh. Chúng ta muốn đốt đèn, đương nhiên là đốt đèn cho tộc nhân của mình, không thể mượn tên ngoại

An”

tộc. “Có cái gì khác biệt sao?” Tà Tình Đế đĩnh đạc hỏi.

“Theo ta biết, danh Nhân tộc hình như có vấn đề. Trong đại vũ trụ có rất nhiều sự tồn tại khủng bố đang nhìn chằm chằm Nhân tộc. Nếu như ta dùng tên này đốt đèn, chỉ sợ sẽ rước họa, mang đến nguy hiểm rất lớn cho Hoa Viên Không Trung.

Dừng một chút, Hàn Sâm lại nói: “Lúc này tạm thời chưa vội, ta có ý định khác, nhân khoảng thời gian này, đón người của chúng ta đến Hoa Viên Không Trung. Ta cần canh giữ tên tiểu tử này, tránh cho hắn gây ra chuyện, chuyện đón người chỉ có thể làm phiền Tình ca ngươi.”

“Chuyện này đơn giản, ta đến Trấn Thiên Cung một chuyến, đón mấy người Bảo Nhi đến đây, còn mấy tên kia thì báo cho bọn họ một tiếng là được.” Tà Tình Đế sảng khoái đồng ý.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn quả thật có chút nhớ mấy người Bảo Nhị, Linh, Tiểu Thiên Sứ và Hàn Nghiên. Trước kia không có địa bàn của mình, bây giờ có Hoa Viên Không Trung, hiển nhiên là phải đón các nàng đến đây.

Chẳng qua có một việc Hàn Sâm vẫn còn có chút lo lắng, sức mạnh gen của Đằng Thiên La kia quá mạnh, sau khi bị Hoa Viên Không Trung hấp thu,

Hoa Viên Không Trung đang không ngừng dị biến, các loại dị chủng thực vật trong ruộng hoa cũng mỗi ngày một dáng vẻ, tiến hóa rất nhanh, tỷ lệ dị chủng Thần Hóa xuất hiện cũng tăng lên rất nhiều. Hàn Sâm đoán nếu cứ tiếp tục nữa, không bao lâu nữa sẽ xuất hiện dị chủng Thần Hóa cấp Lột Xác, thậm chí là cấp Phá Kiển, đến lúc đó nếu như không thể thu phục hồng bào đồng tử, chỉ sợ sẽ có phiền toái lớn.

Đáng tiếc hồng bào đồng tử cứng mềm đều không ăn, mặc dù tạm thời phục tùng mệnh lệnh của Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm nhìn ra được, nếu có cơ hội, tên tiểu tử này chắc chắn sẽ làm phản.

“Xem ra chỉ có thể đợi Bảo Nhi tới đây, giao tên tiểu tử này cho Bảo Nhi, Bảo Nhi có thể xử lý là tốt nhất. Nếu như ngay cả Bảo Nhi cũng không có cách, đến lúc đó cũng chỉ có thể giam hắn lại” Hàn Sâm †hầm nghĩ trong lòng.

Tộc Hoa Thần sau khi mất đi đóa hoa trên đỉnh đầu, cấp bậc cũng giảm xuống cực nhanh. Bây giờ ngay cả tộc Hoa Thần cấp Vương cũng rất khó tìm thấy, có điều bản lĩnh chế tạo dịch gen của bọn họ lại không cần lực lượng quá mạnh mẽ.

Hôm nay Hoa Viên Không Trung biến dị, một lượng lớn thực vật dị chủng cũng tăng cấp bậc, bọn họ điều chế dịch gen dựa theo công thức ban đầu, bởi vì phẩm chất nguyên liệu tăng lên rất nhiều lần, hiệu quả của dịch gen cũng tăng lên trên phạm vi lớn, đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Có kỹ thuật dịch gen của tộc Hoa Thần, có thể tinh lọc gen của dị chủng, một dịch gen có thể áp súc tinh hoa của một vài thậm chí là mười mấy gen dị chủng. Sau khi nhân loại sử dụng, gen gia tăng rất nhanh, đỡ được lượng lớn thời gian cần có để tiêu hóa huyết nhục.

“Quả nhiên vẫn là lực lượng khoa học kỹ thuật tương đối dễ dàng, sớm biết có kỹ thuật như vậy, ta đã không cần phải luyện nhiều thuật gen giúp tiêu hóa như vậy rồi.” Hàn Sâm tán thưởng.

Chẳng qua gen Thần Hóa của Hàn Sâm đã đạt tới giá trị tối đa là một

trăm điểm, tạm thời không cần uống dịch gen nữa.

“Nên tiến hóa loại chiến thể nào trước đây?” Hàn Sâm ở trong phòng của mình, đang nghiên cứu xem mình nên tiến hóa loại thuật gen nào.

Một trăm điểm gen Thần Hóa có thể làm một loại chiến thể tiến hóa, Hàn Sâm không do dự nhiều, trực tiếp lựa chọn tiến hóa gen vật ngữ.

Gen vật ngữ là khó tiến hóa nhất, thế nên Hàn Sâm lựa chọn nó, hơn nữa bây giờ có Hoa Viên Không Trung, sau này thu hoạch gen Thần Hóa cũng dễ dàng hơn, không cần băn khoăn nhiều.

Hết chương 2793.

Chương 2794. Thăng cấp cấp Lột Xác

Nhưng khi Hàn Sâm lựa chọn tiến hóa, lại phát hiện nó có phần khác với tưởng tượng của hắn. Tiến hóa lại không phải là tiến hóa riêng lẻ, trong khoảnh khắc Hàn Sâm lựa chọn tiến hóa, thân thể Hàn Sâm không tự chủ được mà dị chủng hóa, bốn loại thuật gen đồng thời phát huy tác dụng, bắt đầu lột xác.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy bên trong thân thể bắt đầu khởi động lực lượng kỳ dị nào đó, giống như là lột da, kho thông tin gen đang không ngừng cập nhật, gen cũ bị loại bỏ, thông tin gen mới đang được thúc đẩy và bổ sung, khiến toàn thân Hàn Sâm cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, hắc khí nhè nhẹ từ trong cơ thể bài xuất ra, không lâu sau đã †ạo thành một vật thể hình cái kén to lớn, hoàn toàn quấn lấy Hàn Sâm vào trong.

Hàn Sâm âm thầm cảm thấy may mắn, may mà trước đó hắn đã cấm chế hồng bào đồng tử trong tháp Thiên Mệnh, nếu không hiện tại mình đang ở trong trạng thái này, căn bản không cách nào nhúc nhích không biết không biết hồng bào đồng tử có gây ra chuyện gì hay không.

Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng quá trình tiến hóa sẽ diễn ra rất nhanh, nhưng thân thể của hắn lại đang không ngừng lột xác, còn kéo dài một tháng, nhưng vẫn chưa hoàn thành quá trình tiến hóa.

Bởi vì thân thể đang trong quá trình tự lột xác, Hàn Sâm không thể dừng lại giữa đường, chỉ có thể tiếp tục, nhẫn nại chờ đợi tiến hóa kết thúc.

Một lần chờ đợi này kéo dài hơn hai tháng, cho đến hơn bảy mươi ngày, Hàn Sâm rốt cuộc cũng cảm giác thân thể của mình ngưng lột xác, kho gen trong cơ thể cũng ngừng cập nhật, bên trong thân thể cũng không bài xuất thứ gì ra ngoài nữa.

Răng rắc! Quả cầu đen giống như cái kén vỡ ra, Hàn Sâm bước ra từ đó. Bùm!

Hàn Sâm đạp vào khoảng không, té thẳng trên mặt đất, mặt sắp bị va bẹp rồi, hắn đau đớn bụm mặt, khóe mắt cũng nổi lên ánh nước.

“Lực lượng của ta đâu rồi?” Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi, bởi vì hắn không cảm giác được một chút lực lượng nào dao động trên người, giống như biến thành một người bình thường chưa từng tu luyện, nếu không vừa rồi hắn sẽ không ngã xuống, càng không cảm giác được đau đớn.

Hàn Sâm kinh ngạc đánh giá thân thể mình, tình hình đập vào mắt càng khiến hắn sững sờ ở đó.

Tay nhỏ nhắn chân mảnh khảnh, trắng mềm nõn nà thoạt nhìn hết sức đáng yêu, khiến Hàn Sâm quả thực không thể tin được, đây thoạt nhìn giống như thân thể của một đứa nhỏ mới năm sáu tuổi, không khác mấy so với hồng bào đồng tử. Nhưng đó lại là thân thể của hắn.

Hàn Sâm vội vàng chạy đến trước gương soi, chỉ thấy trong gương xuất hiện một bé trai khoảng năm sáu tuổi. Hắn nhớ mang máng, hình như mình lúc năm sáu tuổi nhìn không phải thế này.

Bé trai trong gương tóc đen mắt đen, làn sa trắng nõn trong suốt, đường nét khuôn mặt hết sức thanh tú, có chút nghiêng về sự mềm mại của con gái.

Hàn Sâm đại khái cũng biết tại sao lại như vậy. Hắn đang ở trong trạng thái Chú Ngữ hợp thể, có chút mềm mại nữ tính cũng không có gì kỳ lạ.

Hàn Sâm muốn giải trừ trạng thái hợp thể, nhưng lại không hề có chút phản ứng nào, hắn không cảm giác được một chút lực lượng nào trên cơ thể của mình, thật sự giống như thân thể này chỉ là một đứa trẻ bình thường.

"Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là tiến hóa có vấn đề?" Trong đầu Hàn Sâm hiện lên vô số dấu chấm hỏi, hắn nhanh chóng đi xem thông †in của mình.

May mắn thay, tuy rằng lực lượng biến mất, nhưng hồn hải và thú hồn vẫn có thể sử dụng, Hàn Sâm cũng nhìn thấy thông tin của mình.

Hàn Sâm: Thể Thần Linh siêu cấp.

Chiến thể gen: Dị chủng hóa (cấp Lột Xác). Vị giai: Thần Hóa.

Độ tiến hóa: không phần trăm.

Tuổi thọ: 2658.

"Không sai mà, đã thành công tấn thăng đến cấp Lột Xác, tại sao thân thể của ta lại biến thành thế này? Hơn nữa còn không cảm giác được lực lượng trong thân thể?" Trong lòng Hàn Sâm hiện lên vô số nghi vấn, nhưng lại nhất thời không nghĩ ra đáp án.

Trên một tinh cầu trải đầy cát vàng, một người đàn ông bước đi trên cát, nhưng bão cát đầy trời không dính một hạt lên quần áo của hắn.

Rất nhanh, trong sa mạc cách đó không xa xuất hiện một sơn cốc, sau khi nhìn thấy sơn cốc, người đàn ông lập tức nheo mắt, bước về phía đó.

Bùm!

Thời điểm người đàn ông sắp đi tới sơn cốc, một viên đạn bất ngờ bắn ngay trước chân hắn, bắn vào trong cát gần sát ngay giày da của hắn.

“Nơi này không phải là nơi sinh linh nên tới.” Trong sơn cốc truyền ra âm thanh lạnh lùng.

“Các hạ chính là Đạo Thánh đại nhân Đại Đạo Thiên? Tại hạ là Bạch Vạn Giới, muốn bàn chút chuyện làm ăn với Đạo Thánh đại nhân.” Bạch Vạn Giới không tiếp tục đi về phía trước nữa mà dừng lại nói vọng về

phía sơn cốc.

“Thái tử tộc Hoàng Cực, Bạch Vạn Giới?” Trong sơn cốc lần nữa truyền đến âm thanh, rõ ràng có chút nghi ngờ.

“Chính là tại hạ.” Bạch Vạn Giới đáp.

“Hừ, lão cha Bạch Hoàng của ngươi tới còn có tư cách nói chuyện với bổn thánh một chút, một tên tiểu bối như ngươi có tư cách gì bàn chuyện làm ăn với bổn thánh?” Giọng nói kia hừ lạnh nói.

“Nghe nói Đạo Thánh đại nhân có rất nhiều nghiên cứu về tranh, chỗ †ại hạ có một bức Thiên Lũ Đồ mà tộc ta cất dấu, không biết Đạo Thánh đại nhân ngài có hứng thú hay không?” Bạch Vạn Giới vừa nói vừa lấy một cuộn tranh ra.

“Là bức Thiên Lũ Đồ của Ảnh Hoàng?” Lúc nói chuyện, bóng dáng một lão nhân xuất hiện ở trước mặt Bạch Vạn Giới, nhìn chằm chằm cuộn tranh trong tay hắn.

“Không sai, chính là bức Thiên Lũ Đồ mà tiền bối Ảnh Hoàng của tộc ta tự tay vẽ, không biết Đạo Thánh đại nhân có hứng thú không?” Bạch Vạn Giới khẽ cười nói.

“Ngươi muốn cái gì?” Lão nhân nhìn chằm chằm Bạch Vạn Giới hỏi.

“Ta muốn mời Đạo Thánh đại nhân giúp ta đi trộm một vật, bất kể thành hay bại, tại hạ đều sẽ giao bức Thiên Lũ Đồ này cho đại nhân.” Bạch Vạn Giới nghiêm mặt nói.

“Thiên hạ này còn nơi nào mà tộc Hoàng Cực các ngươi không đến được? Không phải là muốn ta đi Thiên Ngoại Thiên trộm đồ đấy chứ?” Lão nhân

nheo mắt lại nói.

Bạch Vạn Giới lắc đầu nói: “Ta muốn mời Đạo Thánh đại nhân tới Hoa Viên Không Trung giúp ta trộm một vật.”

“Hoa Viên Không Trung sao? Đúng là một nơi phiền phức, trừ Đạo Thánh ta ra, thật đúng là không ai đủ mạnh để tiến vào nơi đó.” Lão nhân khẽ gật đầu, lại hỏi ngược lại: “Ngươi muốn bổn thánh giúp ngươi trộm thứ gì? Ngươi nên biết, bổn thánh có quy củ ba thứ không trộm.

“Quy củ của Đạo Thánh đại nhân, tại hạ sao lại không biết. Tại hạ muốn nhờ Đạo Thánh đại nhân trộm một đứa trẻ khoảng năm sáu tuổi, có điều thoạt nhìn hắn giống như một đứa trẻ, nhưng thực tế lại là một dị chủng, trộm dị chủng cũng không nằm trong quy tắc ba không của Đạo Thánh đại nhân chứ?” Bạch Vạn Giới khẽ cười nói.

Một canh giờ sau, Bạch Vạn Giới mang theo nụ cười rời khỏi sơn cốc, bức Thiên Lũ Đồ trong tay không thấy đâu nữa.

“Nếu như Đạo Thánh đã đồng ý ra tay, chuyện này tám chín phần mười sẽ thành công, chỉ cần có thể trộm được đứa bé kia, Hoa Viên Không Trung sẽ thuộc về Bạch Vạn Giới ta.” Nụ cười trên mặt Bạch Vạn Giới càng ngày càng đậm.

Mặc dù Bạch Vạn Giới không thấy quá trình Hàn Sâm thu phục hồng bào đồng tử, nhưng sau đó, khi Hàn Sâm mang theo hồng bào đồng tử đi cứu những tên tộc Hoa Thần kia vẫn bị hắn nhìn thấy, hơn nữa mơ hồ đoán được tác dụng của hồng bào đồng tử.

Nhưng mà Hoa Viên Không Trung đã rơi vào trong tay Hàn Sâm, ngoại nhân muốn đi vào quá khó khăn. Hơn nữa Bạch Vạn Giới có ý muốn độc chiếm Hoa Viên Không Trung, nên hắn không nói chuyện này cho cấp cao của tộc Hoàng Cực. Nghĩ tới nghĩ lui, hắn liền nghĩ đến vị Đạo Thánh Đại Đạo Thiên này.

Đại Đạo Thiên phát triển ở trong đại vũ trụ nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một mình hắn là thực sự có được phong hào Đạo Thánh. Sở dĩ có được tiếng tăm lớn như vậy, là bởi vì khi đó hắn là người duy nhất có thể tiến vào

Thiên Ngoại Thiên trộm đồ, hơn nữa còn có thể toàn vẹn rút lui. Và hắn là người đầu tiên được công nhận trong giới trộm cắp, với thanh danh không gì là không trộm được.

Hết chương 2794.

Chương 2795. Thần xui quỷ khiến

"Ha ha, Tiểu Sâm Sâm, bộ dạng hiện tại của ngươi thuận mắt hơn trước kia nhiều." Tà Tình Đế vỗ đầu Hàn Sâm nói.

"Đi chết đi, ngươi đi đến chỗ tộc trưởng tộc Hoa Thần xem một chút, việc dùng hoa nữ vương chế tạo dịch gen đã xong chưa, ta cần dùng gấp." Hàn Sâm hất tay Tà Tình Đế ra, dáng vẻ bây giờ quả thực là buồn bực vô cùng.

Tà Tình Đế cũng rất vui vẻ, lại vỗ vỗ đầu Hàn Sâm: "Tiểu Sâm Sâm chờ đó, Tà Tình đại ca ca nhà ngươi đi lấy giúp ngươi."

"Chuyện thân thể ta xảy ra vấn đề đừng có nói ra ngoài." Hàn Sâm lại dặn dò Tà Tình Đế một câu, tránh xuất hiện phiền toái.

Tà Tình Đế đồng ý, đi đến chỗ tộc trưởng tộc Hoa Thần, lấy dịch gen được chế tạo từ hoa nữ vương về, là một cái lọ có kích thước bằng lòng bàn tay, trong đó có một chất lỏng giống như pha lê tím.

Hàn Sâm mở lọ ra, uống một hớp, lập tức nghe thấy âm thanh nhắc nhở.

"Gen Thần Hóa +1… Gen Thần Hóa +1…"

Uống xong một ngụm này đã tăng thêm hai điểm gen Thần Hóa, mà trong bình vẫn còn dư lại hơn phân nửa chất lỏng.

"Đây mới là pháp chính xác để tăng gen Thần Hóa đó. Trước kia chỉ biết ăn thịt, ăn đến mức bể bụng mà cũng chẳng thêm được mấy điểm gen." Hàn Sâm cảm thán trong lòng.

Sau đó lại thay đổi suy nghĩ: “Nếu có thể gia tăng gen Thần Hóa, điều này cho thấy thân thể của ta hẳn là không có vấn đề gì, tiến hóa bình thường. Nhưng tại sao lại biến thành dáng vẻ như hiện tại, hơn nữa cũng không cách nào sử dụng được lực lương?”

Trong lòng hắn có chút buồn bực, uống nốt chỗ dịch gen còn lại, tổng

cộng tăng thêm bảy điểm gen Thần Hóa, nhưng mà thân thể Hàn Sâm cũng không vì thế mà khôi phục lại, hắn vẫn không cảm giác được lực lượng trong cơ thể.

“Nếu như vẫn không thể khôi phục, vậy cũng chỉ có thể thu thập thêm một trăm điểm gen Thần Hóa, thử xem có thể thăng cấp lên cấp Phá Kiển hay không, có lẽ đến lúc đó là có thể khôi phục.” Hàn Sâm chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Nhưng hiện tại lại gặp phải một chuyện vô cùng rắc rối. Trước kia Hàn Sâm có thể khống chế hồng bào đồng tử, mang theo hồng bào đồng tử đi săn giết những dị chủng thực vật kia, bọn chúng cũng không dám phản kháng.

Bây giờ Hàn Sâm không sử dụng được lực lượng, hiển nhiên cũng cũng không dám thả hồng bào đồng tử ra, cho nên muốn săn giết những dị chủng thực vật Thần Hóa kia trở nên có chút phiền phức.

Tộc Hoa Thần không có cường giả cấp Thần Hóa, Tà Tình Đế cũng chỉ mới cấp Vương, nơi này không có ai có thể săn giết dị chủng Thần Hóa.

“Chỉ có thể đợi mấy người Bảo Nhi và Tiểu Hồng Điểu tới đây, đến lúc đó là có thể săn giết dị chủng Thần Hóa rồi.” Hàn Sâm chỉ có thể tạm thời nhẫn nại. Sau khi Tà Tình Đế rời khỏi Hoa Viên Không Trung đi đón Bảo Nhi, Hàn Sâm ở trong Hoa Viên Không Trung tu luyện thuật gen, để có thể biến trở lại dáng vẻ trước đây.

Bởi vì không phải là thân thể bị thương, cho dù sử dụng thể Thần Linh siêu cấp thì cũng vẫn là dáng vẻ trẻ con, không thể khôi phục dáng vẻ bình thường trước kia.

Hôm nay Hàn Sâm ở trong hoa viên tư nhân của mình thử tu luyện thuật gen, kết quả vẫn không có chút phản ứng nào. Đúng lúc buồn bực, hắn lại trông thấy có người đẩy cửa đi vào hoa viên.

"Tà Tình Đế nhanh như vậy đã trở lại rồi sao?" Hàn Sâm hơi ngẩn ra, bởi vì trừ Tà Tình Đế ra, người của tộc Hoa Thần chắc chắn không dám một mình xông vào hoa viên của hắn.

Tuy nhiên, theo dự đoán của Hàn Sâm, Tà Tình Đế hẳn là không thể trở lại nhanh như thế mới đúng. Nhìn kỹ lại, quả nhiên không phải là Tà Tình Đế, mà là một lão đầu mặc bố y màu đen, đầu tóc và râu mép cũng đã hoa râm, vẻ mặt nhìn có chút hèn mọn.

Trong lòng Hàn Sâm rùng mình, hắn không nhớ rõ bên trong tộc Hoa Thần có một người như thế, nhưng nếu như không phải là người tộc Hoa Thần thì tại sao hắn lại có thể tiến vào Hoa Viên Không Trung?

Lão đầu đẩy cửa đi vào, liếc mắt liền thấy được Hàn Sâm, một đôi mắt cá chết nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới, trong miệng vẫn còn thì thào tự nói: "Đúng là dị chủng, dáng vẻ năm sáu tuổi, chẳng qua hình như không phải mặc quần áo màu đỏ, đầu cũng không trọc, rốt cuộc là có phải cái này hay không?"

Hàn Sâm nghe xong trong lòng chấn động, theo như đặc điểm trong lời lão đầu kia nói, không phải là hồng bào đồng tử sao?

"Lão đầu này lại đến đây vì hồng bào đồng tử, nhưng sao hắn có thể vào được Hoa Viên Không Trung chứ?" Hàn Sâm âm thầm suy nghĩ, trong lòng cũng có chút sốt ruột.

Thân thể của hắn bây giờ đang trong trạng thái này, ngay cả lực lượng cũng không sử dụng được, hoàn toàn không có đường sống.

Lão đầu lại không để ý đến Hàn Sâm, hai mắt ngưng ra hai luồng thần quang, quét bốn phía một vòng, sau đó lại thì thào lẩm bẩm: "Cả thành hoa đô cũng chỉ có một dị chủng dáng vẻ con nít như thế này, quần áo có thể thay đổi, tóc cũng có thể dài ra mà, đúng là hắn, không sai được."

Hàn Sâm nghe mà đầu đầy vạch đen, lão đầu này lại nhận nhầm hắn thành hồng bào đồng tử. Hàn Sâm đang muốn lên tiếng giải thích mình không phải là hồng bào đồng tử, lại thấy lão nhân kia vung tay lên, lập tức một luồng lực lượng kỳ dị cuốn qua, trong nháy mắt đã cuốn Hàn Sâm quấn vào trong ống tay áo của hắn.

"Thủ đoạn thật là lợi hại!" Hàn Sâm chỉ thấy trong tay áo một mảnh hỗn độn, hoàn toàn không phân biệt ra đông tây nam bắc, hình như là một không gian độc lập.

"Thật là xui xẻo, làm sao hết lần này tới lần khác, vào đúng lúc này lại có một lão đầu quái dị như thế xuất hiện chứ." Trong lòng Hàn Sâm buồn bực, nhưng mà bị vây trong không gian hỗn độn này, hắn lại không thể trốn thoát, cũng không có cách nào suy nghĩ được.

Quái lão đầu sau khi bắt được Hàn Sâm thì nhanh chóng ra khỏi Hoa Viên Không Trung. Dị chủng thực vật bên trong Hoa Viên Không Trung mặc dù nhiều, nhưng đường đường là Đạo Thánh còn chẳng coi những dị chủng thực vật cấp thấp này ra gì, trực tiếp mang theo Hàn Sâm chạy ra khỏi Hoa Viên Không Trung.

Lực cấm chế cường đại của Hoa Viên Không Trung cũng không ngăn cản được hắn lao ra ngoài.

Dọc đường sử dụng tinh không đi về phía trước, chỉ qua vài ngày, quái lão đầu cũng đã trở lại tinh cầu của mình.

"Đúng rồi, Bạch Vạn Giới muốn nó sống, đừng để nó chết." Quái lão đầu nghĩ đến Hàn Sâm bị nhốt trong tay áo của mình mấy ngày, sợ hắn chết, tay áo vung lên, lập tức thả Hàn Sâm ra.

Quái lão đầu này dĩ nhiên là Đạo Thánh mà Bạch Vạn Giới mời tới, vốn dĩ đi trộm hồng bào đồng tử, ai biết thần xui quỷ khiến lại bắt được Hàn Sâm.

Hàn Sâm bị vây trong tay áo bảo tàng, bên trong là một mảnh hỗn độn, cũng không biết thời gian và vị trí. Mãi đến khi quái lão đầu thả hắn ra, hắn mới lập tức đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Vừa liếc mắt đã nhìn quái lão đầu, sau đó lại nhìn bốn phía, phát hiện đây là một sơn cốc khắp nơi tràn đầy kỳ hoa dị thảo, trong cốc còn có một dòng suối nhỏ màu lam, thỉnh thoảng có các loại chim muông dị thú đi lại trong cốc.

“Cái này cho ngươi ăn.” Quái lão đầu thuận tay hái mấy trái cây trên cây bên cạnh vứt cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm tiếp được trái cây, ánh mắt phức tạp nhìn quái lão đầu. Hắn không biết mình rốt cuộc có nên giải thích hay không, bởi vì hắn không biết rốt cuộc quái lão đầu muốn bắt hồng bào đồng tử làm gì, nếu nói mình không phải hồng bào đồng tử, lão đầu này lại thấy mình vô dụng, một đao giết chết, thế thì phiền rồi.

“Ngươi bắt ta tới nơi này làm gì?” Hàn Sâm quyết định chưa giải thích vội, hỏi rõ ràng trước rồi tính.

Bắt ngươi tới đây đương nhiên là để đổi bảo bối.” Tâm trạng Đạo Thánh rất tốt, lấy bức Thiên Lũ Đồ kia ra, híp mắt cẩn thận thưởng thức, vẻ mặt say mê.

“Đổi bảo bối gì?” Hàn Sâm hỏi. “Đây chính là bảo bối.” Đạo Thánh vừa nhìn vừa nói.

Hàn Sâm ghé đến nhìn thoáng qua, phát hiện đó là một bức họa, trong đó vẽ một tiên nữ vạt áo phất phới, đang theo gió bay về cửu tiêu.

Hết chương 2795.

Chương 2796. Tàn cuộc

“Tranh mỹ nữ thế này ta có rất nhiều, ngươi thả ta ra, ta cho ngươi mười bức, không, một trăm bức.” Hàn Sâm thấy mình chỉ có giá trị bằng một bức tranh, trong lòng có chút buồn bực.

“Ngươi biết cái gì, đây là Thiên Lũ Đồ do đích thân Ảnh Đế của tộc Hoàng Cực vẽ đấy, bên trong là tình yêu của Ảnh Hoàng khi còn sống, nhưng đáng tiếc vẫn không lọt vào được mắt xanh của nàng, cuối cùng Ảnh Đế chỉ có thể trơ mắt nhìn người mình yêu phi thiên phá cửa, tiến vào Thần điện Gen. Trong lòng biết khó có ngày gặp lại, không khỏi bi thương, nên đã vẽ nên bức tranh này.”

Dừng một chút, Đạo Thánh tiếp tục nói: “Bức tranh này chứa đựng một đoạn tình yêu và tâm trạng lúc đó của Ảnh Đế, sao bức tranh bình thường có thể so được, thiên hạ này cũng không có bức tranh thứ hai như thế này đâu… Đúng là một bức họa đẹp…”

Đạo Thánh cũng không nhìn Hàn Sâm, vừa thưởng thức Thiên Lũ Đồ vừa chậc chậc tán thưởng.

“Là người của tộc Hoàng Cực dùng bức họa này để đổi lấy mạng của †a sao?” Hàn Sâm lập tức đoán được mấy phần.

“Ngươi chỉ cần biết điều một chút, chờ ở đây, bổn thánh cũng không gây khó khăn cho ngươi, để ngươi tự do hoạt động ở nơi này. Nếu như ngươi không thành thật, ta sẽ nhốt ngươi lại” Đạo Thánh cũng không giam Hàn Sâm lại, tự tin Hàn Sâm không thể chạy trốn dưới mắt hắn được.

“Ngươi là ai?” Hàn Sâm hỏi.

“Đạo Thánh Đại Đạo Thiên, đã từng nghe chưa?” Đạo Thánh dương dương đắc ý nói.

“Đại Đạo Thiên đã nghe qua rồi, Đạo Thánh gì đó thì chưa từng nghe thấy.” Hàn Sâm không phải cố ý kích hắn, mà hắn thật sự chưa từng nghe nói. Dù sao hiểu biết của Hàn Sâm đối với đại vũ trụ cũng không nhiều lắm, nhân vật giống như Đạo Thánh cũng không ai đề cập tới với hắn, hiển nhiên là hắn không biết.

“Không biết cũng không sao, ngươi cứ đàng hoàng chờ ở đây là được.” Đạo Thánh nói xong cũng không để ý đến Hàn Sâm nữa, mà thưởng thức Thiên Lũ Đồ.

Hàn Sâm lại hỏi mấy câu, nhưng Đạo Thánh hoàn toàn không để ý tới hắn, hoàn toàn say đắm trong bức Thiên Lũ Đồ kia.

Hàn Sâm đi tới bên cạnh nhìn một lúc, phát hiện ra trên cửu tiêu quả nhiên mờ hồ thấy được một tòa cung điện giống như thần miếu, rất giống Thần điện Gen nơi hắn đang ở.

Hàn Sâm rất muốn hỏi một chút, nữ nhân trong bức họa kia là ai, thậm chí có năng lực tiến vào Thần điện Gen, tất nhiên đó cũng là một vị cường giả cái thế.

Chẳng qua Đạo Thánh hoàn toàn không để ý tới hắn, chỉ si mê nhìn bức họa kia, nước miếng cũng sắp chảy xuống rồi.

Cắn hai miếng trái cây, hương vị trong miệng vô cùng ngọt ngào, còn có một dòng nước ấm từ trên thân khuếch tán ra, quả thật không phải thứ tầm thường. Có điều đối với thân thể Hàn Sâm hiện tại, tác dụng của trái cây như vậy cũng không lớn.

“Quái lão đầu tự xưng là Đạo Thánh này lại có thể tự do ra vào Hoa Viên Không Trung, sợ rằng cấp bậc vô cùng cao, thân thể ta hiện tại ngay chút khí lực cũng không phát ra được, muốn cậy mạnh trốn ra ngoài là việc không thực tế.” Hàn Sâm chớp mắt một cái, nói với Đạo Thánh kia: “Ta đi dạo trong cốc cũng được chứ?”

Quái lão đầu không để ý tới hắn, Hàn Sâm tự mình bước ra ngoài, cố gắng tìm hiểu trước tình hình nơi đây.

Sơn cốc không lớn, trừ mấy gian nhà gỗ nhỏ ra, bốn phía toàn là kỳ hoa dị thảo, phi cầm tẩu thú, là một nơi rất tốt để ẩn cư.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm đi tới miệng sơn cốc, nhìn ra phía ngoài một chút, lại là một cảnh tượng khác. Chỉ thấy cát vàng đầy trời, bên ngoài lại là một sa mạc, so với bên trong sơn cốc quả thực như hai thế giới khác nhau.

Hàn Sâm không đi khỏi sơn cốc mà quay trở lại, đi vào bên trong.

Sau khi Hàn Sâm bước đến phía sau những ngôi nhà gõ đó, hắn thấy trên vách núi đá có vẻ một ít hoa văn, những hoa văn đó nhìn thế nào cũng giống như một bàn cờ, một tàn cuộc chưa hoàn thành.

“Cái này nhìn rất giống cờ vây, có điều cờ vây chỉ có mười chín nhân mười chín ô, nhưng ô ở đây nhiều hơn gấp mấy lần, có điều nhìn trắng đen và chiến thuật, quả thật rất giống cờ vây.” Trước kia khi Hàn Sâm luyện tập Dịch Thiên Thuật đã từng nghiên cứu cờ vây, không thể nói là dốc lòng nghiên cứu, nhưng kỹ năng chơi cờ cũng không yếu.

Nhìn một lát, đại khái có thể xác định, quy tắc cờ này không khác lắm so với cờ vây, hơn nữa phía trên đúng là tàn cuộc còn chưa hoàn thành.

“Chẳng lẽ Đạo Thánh này là một kẻ mê cờ, cho nên mới khắc tàn cuộc lên vách đá, để mỗi ngày nhìn thấy?” Hàn Sâm nhìn một hồi, đại khái có thể nhìn ra, trong tàn cuộc, quân cờ trắng chiếm hết ưu thế, thoạt nhìn hẳn là kết quả tất thắng, mà quân cờ đen lại kéo dài hơi tàn, dường như có lẽ nhất định sẽ thua.

Thật ra thì Hàn Sâm cũng thích đánh cờ, có điều bây giờ hắn không có †âm trạng đi nghiên cứu cái này. Hắn tiếp tục đi dọc theo vách đá vào trong sơn cốc, rất nhanh đã phát hiện, trên vách núi đá, cứ cách một đoạn sẽ có khắc một bức tàn cuộc. Lúc Hàn Sâm đi tới tận cùng trong sơn cốc, tổng cộng phát hiện được mười mấy bức tàn cuộc.

Hơn nữa tàn cuộc của mỗi một bức không giống nhau, có bức ván cờ đã đến hồi kết thúc, có bức chỉ vừa mới bắt đầu.

Lúc trước Hàn Sâm còn tưởng rằng những ván cờ này là những ván cờ cao minh mà Đạo Thánh nghiên cứu, nhưng sau khi xem một vài bức, có nhiều bức chỉ là một ván cờ đơn giản, căn bản không có giá trị để khắc lên vách đá.

“Chẳng lẽ Đạo Thánh lại là một tên chơi cờ rất dở, cho nên mới phải khắc những ván cờ đơn giản như thế lên vách đá?” Hàn Sâm thử nghĩ, nhưng lại cảm thấy không có khả năng.

Tinh thần lực của cường giả cấp Thần Hóa rất mạnh, học cờ vây hẳn là rất đơn giản mới đúng, cho dù không có thiên phú thế nào thì cũng không thể không hiểu ngay cả những ván cờ đơn giản như thế được, lại còn phải khắc vào vách núi đá để xem hàng ngày.

Trừ những bức tàn cuộc này, Hàn Sâm vũng không nhìn thấy thứ gì thú vị trong sơn cốc, trừ nhà gỗ hắn không dám đi vào, cả sơn cốc gần như đều là thiên nhiên tinh khiết, không có quá nhiều dấu vết của con người.

Lúc Hàn Sâm lần nữa trở lại trước nhà gỗ, Đạo Thánh đã cất Thiên Lũ Đồ đi, đang nằm phơi nắng trên một chiếc ghế, thoạt nhìn rất thích ý.

"Cái gì… Đạo Thánh… Ngươi khắc những ván cờ kia lên vách núi là có ý gì vậy?" Hàn Sâm nói bóng nói gió, hy vọng có thể tìm được cách thuyết phục Đạo Thánh.

Tộc Hoàng Cực đối với hắn có thể nói là hận thấu xương, nếu rơi vào trong tay tộc Hoàng Cực, chỉ sợ sẽ không có kết quả tốt.

Đạo Thánh hừ lạnh một tiếng: "Nếu như ta biết những thứ đó có ý gì thì ta cũng sẽ không ở lại cái nơi chim không thèm ỉa này."

"Có ý gì? Những ván cờ kia không phải do ngươi khắc lên vách núi sao?" Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Đạo Thánh.

"Ta mới không nhạt nhẽo như vậy. Cái đó là do mọt lão bất tử khắc lên, nói là chỉ cần có thể phá giải bí mật trong ván cờ là có thể tìm được bảo tàng mà hắn lưu lại. Ta đã nhìn mấy chục năm rồi, cũng chẳng nhìn ra bí mật gì." Đạo Thánh thuận miệng nói.

Trong lòng Hàn Sâm dao động, nhìn về phía Đạo Thánh hỏi: "Nếu ta có thể phá giải bí mật trong ván cờ giúp ngươi, ngươi có thể thả ta ra không?"

"Đừng uổng phí tâm tư nữa, kỳ vương số một đại vũ trụ ta đây đã nghiên cứu mấy chục năm cũng không nhìn ra bí mật gì, nhất định là lão bất tử kia đang lừa gạt ta" Ý thức được mình nói lỡ miệng, Đạo Thánh vội vàng ngậm miệng không nói nữa.

Lúc trước Hàn Sâm chỉ coi đó là ván cờ bình thường, cũng chưa nhìn kỹ, bây giờ nghe Đạo Thánh nói như thế, hắn cảm thấy đó là cơ hội cũng chưa biết chừng, lập tức quay lại nhìn kỹ những ván cờ đó.

Mặc dù có khả năng không giải được bí mật của ván cờ, có điều đây là việc duy nhất mà hiện tại Hàn Sâm có thể làm, nếu thật sự có thể có thể bí mật trong ván cờ, nói không chừng còn có cơ hội nói điều kiện với Đạo Thánh.

Hàn Sâm cẩn thận nghiên cứu từng bức một, kết quả không khác lắm so với lần đầu tiên hắn quan sát, không phát hiện có gì đặc biệt cả, chỉ là mười bảy bức tàn cuộc mà thôi.

Hết chương 2796.

Chương 2797. Bí mật của ván cờ

Với kỹ năng đánh cờ của Hàn Sâm, hắn cũng không thể nhìn ra mười bảy bức tàn cuộc kia rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt, ít nhất là không nhìn ra được có huyền cơ gì.

“Chẳng lẽ nói, bí mật của ván cờ không nằm trong ván cờ?” Hàn Sâm thử phân tích tàn cuộc từ một góc độ khác.

Hắn luyện tập Dịch Thiên Thuật và đao pháp Thiên Chi Hạ, có liên quan đến cờ, Hàn Sâm thử tách quân cờ đen và trắng ra, sau đó dùng những viên đá làm vị trí di chuyển và quan sát xung quanh.

Trở lại bức tàn cuộc đầu tiên, Hàn Sâm thử coi mình là quân cờ, sau đó dựa theo quân cờ đen ở bàn cờ, bắt đầu di chuyển.

Rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện, như vậy không thể thực hiện được, vị trí của một số quân cờ và hướng di chuyển của hắn nghịch hướng, trừ khi Hàn Sâm có tám chân, nếu không thì không thể nào di chuyển theo cách đó.

“Xem ra những quân cờ này không phải đại diện cho phương hướng.” Hàn Sâm thử mỗi bức một lần, phát hiện có rất nhiều chỗ không hiểu. Hơn nữa

có đi được cũng không có ý nghĩa gì, ván cờ cũng không phải là một xu thế thân pháp đặc biệt.

“Tiểu oa nhi, ngươi đừng phí sức nữa, phương pháp xử lí có thể nghĩ đến bổn thánh cũng đã thử một lần rồi, căn bản cũng không có bí mật gì” Đạo Thánh đi tới, lại vứt cho Hàn Sâm mấy trái cây, nói: “Ăn nhiều một chút, ngày mai sẽ người tới dẫn ngươi đi. Ngươi cũng không cần lo lắng, không có ai muốn mạng của ngươi, ngươi chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được.”

“Người của tộc Hoàng Cực ngày mai sẽ đến sao? Nói như vậy là ta không còn thời gian nữa.” Hàn Sâm nhìn sắc trời một chút, mặt trời đã sắp xuống núi, thời gian một đêm ngắn ngủi dường như chẳng còn khả năng làm gì rồi.

Có điều Hàn Sâm không bỏ cuộc, hắn ngồi đối diện vách núi, vừa gặm trái cây vừa nhìn chằm chằm ván cờ trên vách núi đá, suy nghĩ: “Bản thân ván cờ không phải vấn đề, coi quân cờ là phương hướng cũng không đúng, bí mật trong ván cờ rốt cuộc là gì? Hoặc là chân tướng giống như Đạo Thánh nói, đây căn bản là một trò đùa, bản thân ván cờ cũng không có bí mật gì?”

Dù sao cũng không có chuyện để làm, Hàn Sâm vẫn đang nhìn ván cờ, nhìn nhìn, trong đầu Hàn Sâm đột nhiên lóe lên tia sáng: “Nếu như chơi xong mấy ván cờ này thì kết quả sẽ ra sao?”

Hàn Sâm nghĩ là làm, chọn một ván cờ gần kết thúc, sau đó thử tự mình đánh cờ với mình, chơi tiếp ván cờ.

Bởi vì tàn cuộc đã đến hồi kết, thắng bại cũng gần như đã phân, Hàn Sâm chỉ dựa theo thế cờ để tiếp tục. Cho đến khi ván cờ kết thúc, Hàn Sâm cũng không phái hiện ván cờ có vấn đề gì.

Lần này Hàn Sâm dùng phương pháp vị trí để hạ quân cờ của mình một lần, phát hiện vẫn không đi được.

Hàn Sâm cũng không nổi giận, xem xét cẩn thận ván cờ lần nữa, phát hiện sau khi hoàn thành ván cờ, hình như nó có vẻ không giống với lúc trước.

“Rốt cuộc là có chỗ nào không giống lúc trước chứ?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm ván cờ suy tư, nhìn một lúc lâu, Hàn Sâm đột nhiên võ đùi: “Cái thứ này, có phải là mật mã không nhỉ? Tựa như mấy rương kim loại dùng ấn chưởng làm mật mã của tộc Phá Thiên kia, cần có một bộ chưởng pháp để làm chìa khóa mở rương kim loại? Nếu như ta ấn mở những quân cờ kia dựa theo thứ tự, kết quả sẽ như thế nào?”

Hàn Sâm cẩn thận đánh giá ván cờ, nhưng lại xuất hiện vấn đề khó khăn mới, bởi vì hắn không biết nên bắt đầu từ bước đi nào mới chính xác.

Cờ vây không giống cờ tướng, nếu là cờ tướng, chỉ cần nhìn vị trí của đồng đội mình thì đại khái có thể đoán ra nó tổng cộng đã đi những bước nào.

Nhưng mà cờ vây rất khó quan sát ra quân nào đánh trước, quân nào đánh sau nên rất khó phát hiện ra thứ tự đánh cờ.

“Như thế này, chỉ có thể đẩy trở về, xem lại toàn bộ ván cờ. Có thể sẽ có phát hiện.” Hàn Sâm bắt đầu đẩy lại ván cờ.

Đây không phải là một nhiệm vụ dễ dàng đối với một người am hiểu Dịch Thiên Thuật, Động Huyền Kinh và Thiên Hạ Đao như Hàn Sâm. Chờ sau khi hắn phục bàn một ván cờ, thời gian đã là nửa đêm, khoảng cách đến hừng sáng đã không còn mấy giờ nữa.

Những nỗ lực của hắn cuối cùng cũng không uổng phí, sau khi Hàn Sâm phục bàn ván cờ, hắn đại khai đã biết được thứ tự trước sau của quân cờ.

“Có thể thành công hay không, chỉ ở mấy hành động này thôi.” Hàn Sâm đi tới phía trước bức tàn cuộc kia, duỗi tay muốn ấn lên trên quân cờ, thế nhưng vì chiều cao của hắn quá thấp, hắn không chạm tới được.

“Thân thể của đứa nhỏ đúng là quá khó chịu!” Hàn Sâm hết cách, hiện tại lực lượng của hắn đã mất hết, các không chạm vật là chuyện không thể nào.

Hàn Sâm tìm trong sơn cốc một nhánh cây thô to làm thang, lúc này mới quay trở lại chỗ ván cờ, sau đó bắc thang trèo lên vách núi đá, dựa theo trình tự đã tính toán, hắn vươn tay ấn vào vị trí của quân cờ đầu tiên.

Răng rắc!

Quân cờ tưởng như tạc trên vách núi lại lõm vào theo lực ấn khiến trong lòng Hàn Sâm mừng như điên.

Dựa theo suy nghĩ của mình, Hàn Sâm ấn từng quân cờ theo thứ tự.

“Ấy, sao có thể như vậy?” Đạo Thánh đi tới trước vách đá, có phần kinh ngạc nhìn Hàn Sâm đang ấn quân cờ.

Lúc trước hắn cũng từng thử làm như thế, nhưng quân cờ căn bản không hề lõm xuống. Hôm nay thấy Hàn Sâm trực tiếp ấn quân cờ xuống khiến hắn cũng có chút kinh nghi bất định, không biết tại sao Hàn Sâm lại làm được.

Tất cả quân cờ đen bị Hàn Sâm ấn xuống, nhưng mà bốn phía lại hoàn toàn yên tĩnh, không phát hiện được cơ quan nào di động, cũng không có bất cứ nguy hiểm gì xuất hiện.

Suy nghĩ của Hàn Sâm lóe lên, lại ấn những quân cờ trắng xuống theo thứ tự.

Dường như cảm thấy thân thể nhỏ bé của Hàn Sâm xách một cái thang đi tới đi lui quá chậm, Đạo Thánh trực tiếp tiến đến gần trong nháy mắt, nhấc Hàn Sâm qua nói: “Ngươi muốn ấn quân cờ nào, nói cho ta biết, ta ấn giúp ngươi.”

Hàn Sâm nói ra thứ tự, Đạo Thánh duỗi tay ấn theo, phát hiện quả nhiên ấn quân cờ xuống rất dễ dàng.

Ngay sau đó tất cả các quân cờ được khắc trên bàn cờ đều bị ấn xuống.

Sau khi tất cả các quân cờ trong tàn cuộc bị ấn xuống, cũng không có chuyện đặc biệt gì xảy ra.

“Không phải là cần ấn cả mười bảy bức tàn cuộc xuống đấy chứ?” Hàn Sâm thì thào lẩm bẩm.

“Chuyện này có gì khó khăn.” Đạo Thánh phi thân tới chỗ tàn cuộc thứ hai, vươn tay muốn ấn quân cờ xuống, nhưng ngón tay hắn đặt trên quân cờ,

quân cờ kia vẫn không nhúc nhích, không thể ấn xuống dễ dàng như vừa rồi.

Ấn tất cả các quân cờ trong bàn cờ một lần, hắn phát hiện không thể ấn được bất cứ quân cờ nào xuống.

“Tại sao lại không ấn xuống được?” Đạo Thánh nhìn về phía Hàn Sâm.

Mặc dù hắn tự xưng là kỳ vương đệ nhất đại vũ trụ, thế nhưng kỹ thuật đánh cờ lại không cao lắm, giống như suy nghĩ lúc trước của Hàn Sâm, thật ra thì Đạo Thánh chỉ có thể coi là một tay biết chơi cờ, chẳng qua hắn không cảm giác được khả năng của mình, nên rất có tự tin với trình độ đánh cờ của bản thân.

“Muốn biết làm sao để ấn được những quân cờ này xuống rất dễ, chỉ cần ngươi đồng ý thả ta ra, ta sẽ nói phương pháp cho ngươi biết.” “Chuyện này…” Đạo Thánh lập tức có phần do dự.

Mặc dù Bạch Vạn Giới nói dù thành công hay thất bại đều không quan trọng, Thiên Lũ Đồ sẽ là của hắn, nhưng lấy được lợi ích mà không làm việc không phải là phong cách của Đại Đạo Thiên.

Nhưng muốn đưa Hàn Sâm ra ngoài, Đạo Thánh lại có chút không nỡ. Vất vả lắm mới phát hiện ra dấu vết bí mật của ván cờ, nếu lần này Hàn Sâm rời khỏi thì hiển nhiên sẽ không thể tiếp tục nữa.

Hết chương 2797.

Chương 2798. Tái nhập Hoàng Đế chỉ quốc

“Có thể nhìn ra bí mật của ván cờ, dị chủng này quả thật có chút tà môn!” Đạo Thánh vẻ mặt cổ quái nhìn Hàn Sâm.

“Như thế nào? Ta cho ngươi biết bí mật của ván cờ, ngươi thả ta đi, coi như chưa từng gặp ta?” Hàn Sâm tiếp tục nói.

Ai ngờ Đạo Thánh lại lắc đầu nói: “Trộm cũng có đạo, ta đã nhận cuộc làm ăn này trước, cũng đã nhận Thiên Lũ Đồ, bất kể thế nào cũng không thể đổi ý được.”

Hàn Sâm lập tức bực bội: “Ngươi là một tên trộm, còn nói với ta cái gì mà trộm cũng có đạo, đầu óc có bệnh à?”

Nhưng mà Đạo Thánh thà không biết bí mật ván cờ chứ không chịu thả Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm vô cùng bực bội.

Nghĩ lại, Hàn Sâm lại nói: “Đã như vậy, ngươi cũng không cần thả ta ra, ta dùng bí mật ván cờ để giao dịch với ngươi, thế nào?”

“Giao dịch gì?” Đạo Thánh cũng không muốn bỏ qua bí mật ván cờ, cảm thấy rất hứng thú nhìn Hàn Sâm.

“Ta mời ngươi trộm ta một lần nữa.” Hàn Sâm nói một câu rất hùng hồn.

Nhưng mà Đạo Thánh lại nghe hiểu ý của Hàn Sâm: “Ý của ngươi là, để †a lén đem ngươi từ trong tộc Hoàng Cực ra ngoài?”

“Không sai.” Hàn Sâm gật đầu nói.

“Đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng.” Đạo Thánh trâm ngâm nói.

“Ngay cả Hoa Viên Không Trung ngươi cũng có thể ra vào tự nhiên, ra vào tộc Hoàng Cực khó như vậy sao?” Hàn Sâm nói.

Đạo Thánh lắc đầu: “Không giống nhau, Hoa Viên Không Trung sợ rằng cả đại vũ trụ cũng không có ai có thể tự do ra vào giống như bổn thánh, mặc dù ra vào tộc Hoàng Cực dễ dàng hơn so với Hoa Viên Không Trung, nhưng mà bên trong tộc Hoàng Cực cao thủ nhiều như mây, đặc biệt là lão sắc quỷ Bạch Hoàng kia, đây chính là sự tồn tại đáng sợ cấp Chân Thần. Muốn lén đem ngươi ra ngoài dưới mí mắt bọn họ mà thần không biết quỷ không hay, đây không phải là chuyện dễ dàng. Nếu chẳng may bại lộ, bọn

họ biết được ta trộm ngươi đi, chỉ sợ lão nhân gia ta sẽ phải chạy trốn đến vong mạng mất."

"Cái này không được cái kia cũng không được, ta thấy ngươi đừng tên là Đạo Thánh nữa, cứ gọi là tiểu tặc nhát gan đi." Hàn Sâm bĩu môi nói.

Đạo Thánh cũng không tức giận, trầm ngâm một lúc rồi nói: "Cũng được, mặc dù nguy hiểm, nhưng vì bí mật trong ván cờ, mạo hiểm một chút cũng đáng. Ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc trong ván cờ có bí mật gì?

"Tiền trao cháo múc, chờ sau khi ngươi đưa ta ra khỏi tộc Hoàng Cực, †a đương nhiên sẽ nói cho ngươi biết." Hàn Sâm hiển nhiên không chịu nói bí mật ván cờ cho Đạo Thánh ngay bây giờ.

"Lão nhân gia ta nhất ngôn cửu đỉnh, trong đại vũ trụ có ai không biết bổn thánh nói là làm…" Đạo Thánh dựng râu trừng mắt nhìn Hàn Sâm, dáng vẻ rất tức giận.

"Một tên trộm ngay cả đứa nhỏ cũng trộm, sao ta phải tin ngươi?" Hàn Sâm hỏi ngược lại.

Đạo Thánh lập tức á khẩu không trả lời được, trong ba không trộm của hắn, có một là không trộm trẻ nhỏ. Nhưng mà dị chủng không nằm trong đó. Dù sao săn giết dị chủng, thậm chí là cắn nuốt dị chủng là chuyện rất bình thường trong đại vũ trụ, Đạo Thánh cũng không ngờ tên dị chủng này lại có trí tuệ và linh tính cao như thế.

"Chờ bổn thánh trộm ngươi ra ngoài cũng giống nhau." Đạo Thánh hừ lạnh nói.

"Ai đã để lại mười bảy bức tàn cuộc trên vách đá này?" Hàn Sâm nói sang chuyện khác, chỉ vào ván cờ trên vách đá hỏi.

"Một quái vật lão bất tử." Đạo Thánh thoạt nhìn tâm trạng rất không tốt, chưa trả lời câu hỏi của Hàn Sâm, thân hình đã lóe lên, quay lại ghế xích đu của hắn, tiếp tục ngủ.

Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục xem những bức tàn cuộc kia, nghiên cứu đại khái một chút, nhưng bây giờ không thể mở ra mật mã ván cờ, chỉ có thể ghi nhớ nó trong lòng.

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên có người ở bên ngoài sơn cốc gọi Đạo Thánh, Hàn Sâm nghe giọng nói đó cũng biết là cái tên Bạch Vạn Giới kia.

"Quả nhiên là hắn, đúng là một tên ghê tởm, lần sau đừng để rơi vào trong tay ta." Hàn Sâm âm thầm hừ lạnh.

Đạo Thánh kéo Hàn Sâm, lắc mình một cái đã đi đến bên ngoài sơn cốc, sau đó trực tiếp vứt Hàn Sâm cho Bạch Vạn Giới: "Đây là thứ ngươi muốn, ta và ngươi coi như thanh toán xong."

Bạch Vạn Giới tiếp được Hàn Sâm, nhìn thoáng qua cũng nghỉ ngờ nói: "Tại sao là tóc đen mắt đen, thứ ta muốn là tên đầu trọc mặc hồng bào mới đúng chứ?"

"Quần áo có thể đổi lại, đầu tóc cũng có dài ra, dù sao trong Hoa Viên Không Trung kia cũng chỉ có một đứa trẻ con dị chủng phù hợp điều kiện, nếu như ngươi có thể tìm được đứa thứ hai thì cứ việc lấy đầu của bổn thánh đi." Đạo Thánh nói.

ân"

"Tại hạ đương nhiên tin tưởng Đạo Thánh đại nhân." Bạch Vạn Giới cẩn thận đánh giá Hàn Sâm.

Lúc ấy hắn cũng chỉ đứng từ xa nhìn thấy Hàn Sâm mang theo hồng bào đồng tử đi cứu những tộc nhân tộc Hoa Thần kia, không nhìn kỹ.

Ngoại trừ quần áo và đầu tóc ra, thân thể của Hàn Sâm cũng không khác hồng bào đồng tử kia lắm, hơn nữa đúng là dị chủng, Bạch Vạn Giới nhất thời cũng không phân biệt được rốt cuộc Hàn Sâm có phải là hồng bào đồng tử hay không.

"Ngươi là hồng bào đồng tử trong Hoa Viên Không Trung kia?" Bạch Vạn Giới nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm lạnh lùng nhìn hắn một cái, không lên tiếng.

Bạch Vạn Giới khẽ cau mày, vừa định ra tay thì lại nghe Đạo Thánh lạnh lùng nói: “Các ngươi có thể đi rồi đó.”

“Đa tạ Đạo Thánh đại nhân, tại hạ cáo từ.” Bạch Vạn Giới không muốn đắc tội Đạo Thánh, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng cũng chỉ có thể mang theo Hàn Sâm rời khỏi.

Sau khi bay ra khỏi tinh cầu, Bạch Vạn Giới trở lại chiến hạm của mình, nhốt Hàn Sâm trong cabin siêu trọng lực.

Bạch Vạn Giới nhìn qua màn hình giám sát một lúc lâu, vẫn không thể xác định được rốt cuộc Hàn Sâm có phải hồng bào đồng tử hôm đó hắn đã nhìn thấy hay không.

“Xem ra chỉ có thể đợi trở lại nước Hoàng Đế rồi nghĩ cách đọc ký ức của hắn, xác định thân phận của hắn.” Bạch Vạn Giới cũng không tự mình đi thẩm vấn Hàn Sâm, đây vốn cũng không phải là chuyện hắn cần làm, bên trong tộc Hoàng Cực có quá nhiều những nhân tài chuyên nghiệp như vậy rồi.

Hàn Sâm vốn có chút lo lắng Bạch Vạn Giới sẽ dùng hình với mình, vô duyên vô cớ sẽ phải chịu khổ, ai biết sau khi Bạch Vạn Giới nhốt hắn vào cabin siêu trọng lực thì không hề xuất hiện nữa.

“Không biết khi nào Đạo Thánh sẽ ra tay?” Hàn Sâm không dám hy vọng quá nhiều vào Đạo Thánh, nhỡ đâu Đạo Thánh lại sợ tộc Hoàng Cực, vậy chẳng phải là hắn đợi uổng công sao.

“Nếu như thân thể của ta bình thường, một khoang thuyền siêu trọng lực há lại có thể nhốt được ta” Trong lòng Hàn Sâm bực bội, lực lượng trong cơ thể khó có thể sử dụng, rất nhiều biện pháp cũng khó mà dùng được.

“May mà thú hồn còn có thể sử dụng, cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào.” Trong lòng Hàn Sâm đang suy nghĩ, xem có cơ hội nào có thể chạy đi.

Đáng tiếc không chờ Hàn Sâm tìm được cơ hội, bọn họ đã đi tới nước Đế Hoàng.

Đây đã là lần thứ hai Hàn Sâm tới tộc Hoàng Cực, tâm trạng hắn hết sức phức tạp, mặc dù hắn cũng đã từng nghĩ sẽ quay lại tộc Hoàng Cực, nhưng trong tưởng tượng của hắn, lúc mình đến tộc Hoàng Cực hẳn là mang tư thái quân lâm thiên hạ, trấn áp cả tộc Hoàng Cực dưới lòng bàn tay.

Hoàn toàn không ngờ hắn lại bị bắt tới tộc Hoàng Cực. Nhìn tinh không quen thuộc, Hàn Sâm cũng nhịn không được cảm thán trong lòng: "Người tính không bằng trời tính, lần này thật là xui xẻo, lại gánh tội thay hồng bào đồng tử, bị bắt tới tộc Hoàng Cực quỷ quái này, lại còn mất hết lực lượng nữa."

Hết chương 2798.

Chương 2799. Âm Đầu Quỷ

"Đi mời Âm tiên sinh tới." Sau khi trở lại tinh cầu của mình, Bạch Vạn Giới liền phân phó người hầu.

Tộc Hoàng Cực là tộc chiêu mộ ngoại tộc nhiều nhất trong tam đại thượng tộc, đồng thời cũng đã bồi dưỡng ra không ít Thần Hóa ngoại tộc, chỉ có điều những Thần Hóa ngoại tộc này đều chỉ có thể phục vụ cho tộc Hoàng Cực, chỉ có một số rất ít có thể trở về tộc của mình.

Vị Âm tiên sinh mà Bạch Vạn Giới mời tới này chính là một trong những Thần Hóa ngoại tộc mà tộc Hoàng Cực bồi dưỡng, là cường giả tộc Quỷ Đầu nằm trong hệ thế lực mà Bạch Vạn Giới bồi dưỡng ra, trước mắt làm việc cho Bạch Vạn Giới.

Tộc Quỷ Đầu am hiểu đọc ký ức não bộ, Âm tiên sinh cấp Lột Xác lại càng là nhân tài kiệt xuất trong đó. Chỉ cần cho hắn đầy đủ thời gian, Âm tiên sinh có thể đọc được tất cả ký ức của đối phương kể từ khi mới ra đời, hơn

nữa còn có thể thay đổi trí nhớ của đối phương, đạt được mục đích khống chế.

Cho dù là loại thao tác biến kẻ thủ thành cha, đối với Âm tiên sinh, đây không phải là việc khó.

Chẳng qua nếu đọc ký ức đơn giản, bất cứ lúc nào chỗ nào cũng có thể làm được, nhưng muốn đọc đến trí nhớ ở tầng sâu, trước tiên nhất định phải khống chế được đối phương, muốn thay đổi trí nhớ thì càng phiền phức.

Hàn Sâm vẫn bị giam trong khoang thuyền siêu trọng lực, chờ đến khi cửa khoang thuyền mở ra, đã thấy Bạch Vạn Giới và một tên trông giống như Đại ma vương Piccolo cùng nhau đi tới.

Hàn Sâm đánh giá tên toàn thân màu xanh lục, đỉnh đầu mọc ra hai cái râu kia, biết Bạch Vạn Giới sẽ không vô duyên vô cớ dẫn hắn tới đây.

“Âm tiên sinh, vậy thì nhờ cậy ngươi.” Bạch Vạn Giới nói với quái nhân da màu lục kia.

Âm tiên sinh mỉm cười nói: “Thái tử điện hạ khách sáo, đây là việc ta nên làm.”

Vừa nói, Âm tiên sinh liền đi tới trước mặt Hàn Sâm, mà Hàn Sâm siêu trọng lực khóa lại, toàn thân không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn Âm tiên sinh đi tới trước mặt hắn.

Đôi mắt màu lục âm u kia nhìn chằm chằm Hàn Sâm, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười quỷ dị: “Đừng sợ, rất nhanh sẽ qua thôi.”

Vừa nói, một tia điện màu xanh lục lóe lên giữa đôi vòi thịt màu xanh trên đầu hắn, một giây sau, tia điện đã bắn về phía đỉnh đầu Hàn Sâm, rơi vào trong ấn đường của Hàn Sâm.

Ầm!

Ánh sáng màu xanh lục nhanh chóng xuyên vào trong não Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm hiểu được bọn chúng muốn làm gì.

“Hóa ra là muốn đọc được trí nhớ của ta.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cười lạnh, nếu đúng là thân thể của hắn bị dùng hình, Hàn Sâm quả thật còn có chút sợ, nhưng mà đọc trí nhớ của hắn, vậy thì chẳng khác nào chán sống. Cho dù hắn ngăn cản không nổi thì Áo Giáp Hắc Tinh cũng tuyệt đối sẽ không ngồi không mà nhìn đâu.

Cho dù Áo Giáp Hắc Tinh không phải là suy nghĩ của hắn, nhưng cũng sẽ không để cho kẻ khác tùy tiện đọc trí nhớ của Hàn Sâm, điều này sẽ làm lộ Áo Giáp Hắc Tinh.

Chẳng qua, sau khi ánh điện màu xanh xuyên thấu vào trong não Hàn Sâm, Áo Giáp Hắc Tinh cũng không có phản ứng. Ngay lúc Hàn Sâm đang nghỉ ngờ, lại thấy sắc mặt tên Âm tiên sinh kia có phần cổ quái, ánh mắt dần dần trợn to, làm da vốn màu xanh lục đã sắp biến thành màu đen.

Bùm!

Âm tiên sinh kêu thảm một tiếng, thân thể bay về phía sauu, nặng nề đập trên vách khoang thuyền, há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

“Âm tiên sinh!” Bạch Vạn Giới khẽ cau mày, đỡ Âm tiên sinh từ trên mặt đất dậy.

Âm tiên sinh lau đi máu tươi ở khóe miệng, nhìn chằm chằm Hàn Sâm lạnh lùng nói: “Dị chủng này rất cổ quái, đầu óc của hắn giống như một cục đá, không có chút tin tức nào tràn ra ngoài. Ngay cả lực quỷ não của ta cũng không cách nào xâm lấn. Thái tử điện hạ, chẳng lẽ hắn là dị chủng Thần Hóa cấp Phá Kiển trở lên sao?”

“Hắn là dị chủng cấp bậc gì ta cũng không biết, bây giờ có cách nào đọc được trí nhớ của hắn không?” Bạch Vạn Giới cau mày hỏi.

“Tại hạ bây giờ chỉ có thể sử dụng thuật gen bí pháp Quỷ Đầu của tộc †a một lần thử xem. Sau khi sử dụng loại thuật gen này, cho dù là dị chủng cấp Phá Kiển cũng có thể bị đọc trí nhớ. Có điều loại thuật gen

này có chút tổn thương với não của mục tiêu.” Âm tiên sinh do dự nói.
“Tổn thương tới mức độ nào?” Bạch Vạn Giới hỏi.

“Chỉ cần khống chế được, bình thường sẽ chỉ tổn thất chút trí nhớ, chẳng qua nếu như quá trình không quá thuận lợi, nếu tiếp tục mạnh mẽ xâm lấn, tổn thương có thể sẽ lớn hơn một chút, nghiêm trọng có thể sẽ biến thành kẻ ngốc.”

“Nếu như biến thành ngu ngốc, ngươi có chắc chắn sẽ khống chế được thân thể của hắn không?” Bạch Vạn Giới trầm tư chốc lát, lại hỏi.

“Vậy cũng không khó, chỉ cần viết vào trí nhớ đã biên soạn thì có thể khiến hắn thi hành mệnh lệnh, có điều không thể còn năng lực tự chủ tự suy nghĩ nữa.” Âm tiên sinh nói.

“Không sao cả.” Bạch Vạn Giới phất tay nói.

Được sự chấp thuận của Bạch Vạn Giới, Âm tiên sinh không cố ky gì nữa, đôi vòi lần nữa lấp lóe lên tia điện màu xanh, lần này tia điện không bắn về phía Hàn Sâm, ngược lại kéo dài xuống dọc theo vòi, khiến toàn thân Âm tiên sinh cũng bắt đầu lóe lên tia điện màu xanh lục.

Kéo dài chừng bảy tám phút, tia điện màu xanh lục trên người Âm tiên sinh càng ngày càng nhiều, toàn thân cũng biến thành quang ảnh màu xanh lục, giống như hư hóa.

Mãi đến lúc này, Âm tiên sinh mới ngẩng đầu, u ám nhìn Hàn Sâm, một †ay đặt trên đỉnh đầu Hàn Sâm.

Chỉ là bàn tayc của hắn đã biến thành tia điện màu lục, một chưởng này đặt trên đỉnh đầu Hàn Sâm, lập tức khiến tia điện trên đầu Hàn Sâm nhảy lên, dường như có vô số tia điện màu xanh lục tràn vào trong não Hàn Sâm.

Rất nhanh, toàn thân Âm tiên sinh cũng biến thành dòng điện màu xanh lục xông vào trong não Hàn Sâm, khiến dòng điện màu lục trên người Hàn Sâm nhảy lên không ngừng, đầu tóc cũng bị điện giật dựng lên.

"Mặc dù lực chiến đấu của tộc Quỷ Đầu không mạnh, chẳng qua thuật quỷ não này cũng cực kỳ bá đạo, được coi như hiếm thấy trong đại vũ trụ, không uổng phí mẫu hậu tốn nhiều tài nguyên bồi dưỡng hắn như vậy." Bạch Vạn Giới nhìn âm thầm gật đầu, nuôi binh ngàn ngày dùng nhất thời, biểu hiện của Âm tiên sinh khiến hắn cực kỳ hài lòng.

Có một Thần Hóa tộc Quỷ Đầu như thế bên cạnh, hắn làm nhiều chuyện cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Khi Bạch Vạn Giới đang suy nghĩ, lại đột nhiên thấy Hàn Sâm bị Âm tiên sinh xâm lấn bĩu môi về phía hắn, lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Trong lòng Bạch Vạn Giới lập tức dâng lên cảm giác không tốt, còn chưa chờ hắn kịp phản ứng, lại đột nhiên nhìn thấy điện quang màu xanh lục trên người Hàn Sâm phun trào, giống như pháo hoa nổ, trong nháy mắt hoàn toàn biến mất không còn gì nữa.

Bạch Vạn Giới sắc mặt đại biến, bởi vì hắn đã không cảm giác được sự tồn tại của khí tức của Âm tiên sinh trên người Hàn Sâm nữa.

"Săn giết dị chủng Thần Hóa Âm Đầu Quỷ, đạt được thú hồn Thần Hóa Dị Đầu Quỷ, phát hiện gen dị chủng, đã hấp thu… Gen Thần Hóa+1… Gen Thần Hóa +1…"

Thanh âm nhắc nhở không ngừng vang lên trong đầu Hàn Sâm, thế nhưng đã giúp Hàn Sâm tăng thêm sáu điểm gen Thần Hóa.

"Đúng là người tốt, gen Thần Hóa và thú hồn đưa tới cửa!" Trong lòng Hàn Sâm tán thưởng, ngay tại thời điểm Âm tiên sinh xông vào não hắn, Hàn Sâm cũng biết Âm tiên sinh sẽ chết chắc.

Quả nhiên, Áo Giáp Hắc Tinh cuối cùng cũng bị kích động, chẳng qua

là lộ một chút khí tức đã lập tức nghiền chết Âm tiên sinh, hoàn thành thuốc bổ của Hàn Sâm.

Sắc mặt Bạch Vạn Giới khó coi vô cùng, hắn không thể ngờ được, chẳng những không đọc được trí nhớ của Hàn Sâm, mà còn khiến Âm tiên sinh, nhân tài khổ tâm bồi dưỡng mất mạng.

Hết chương 2799.

Chương 2800. Mắt Hoàng Cực Bá Đạo

Mặc dù sắc mặt Bạch Vạn Giới khó coi, nhưng kể từ đó, hắn cảm giác chín phần mười hắn là không sai, nếu không phải dị chủng đặc biệt như thế, làm sao có thể khống chế được một nơi quỷ dị như Hoa Viên Không Trung.

“Cho dù biết hắn chính là hồng bào đồng tử, nhưng không thể khống chế cũng vô dụng. Ngay cả Âm tiên sinh cũng khó có thể khống chế, xem ra chỉ có thể mời quốc sư ra tay. Nhưng mà quốc sư đã đi tinh vực Đại Tịch Diệt, trong thời gian ngắn sợ rằng khó có thể trở lại…” Bạch Vạn Giới trầm ngâm một lúc lâu, bất chợt nghĩ tới một người.

“Đi đến Đông Ngữ Viên mời Bạch tiên sinh tới.” Bạch Vạn Giới gọi một †ên tùy tùng đến, giao lệnh phù của mình cho hắn, phân phó: “Khi gặp Bạch tiên sinh thì nói chuyện cẩn thận, không được thất lễ với hắn.”

Tùy tùng nhận lấy lệnh phù lĩnh mệnh rời đi, Bạch Vạn Giới thầm nghĩ trong lòng: “Bạch tiên sinh này học được những điều rất kỳ lạ, trước kia lúc còn chưa thăng cấp Thần Hóa đã có rất nhiều hành động kinh người, sau khi thăng cấp Thần Hóa lại càng bí hiểm. Với năng lực kỳ quái của hắn, có lẽ sẽ có biện pháp cũng chưa biết chừng.”

“Bái kiến thái tử điện hạ.” Bạch tiên sinh đi tới phủ thái tử, khẽ hành lễ với Bạch Vạn Giới.

“Tiên sinh không cần đa lễ.” Bạch Vạn Giới đỡ lấy Bạch tiên sinh nói: “Hôm nay mời tiên sinh tới, thật ra là có một chuyện không thể hiểu được, cho nên muốn mời tiên sinh giải thích giúp ta.”

“Thái tử điện hạ xin nói, nếu tại hạ biết, tất nhiên sẽ không để điện hạ thất vọng.” Bạch tiên sinh thản nhiên nói.

Bạch Vạn Giới kể lại việc Âm tiên sinh sử dụng Quỷ Đầu Giáng với Hàn Sâm, kết quả bản thân hắn lại mất mạng, có điều hắn cũng không nói đến lai lịch của Hàn Sâm.

Sau khi Bạch tiên sinh kiên nhãn nghe xong, trầm ngâm chốc lát nói: “Ta muốn nhìn dị chủng kia trước, sau đó kiểm tra cẩn thận thì mới có thể cho thái tử điện hạ một câu trả lời chắc chắn.”

“Tiên sinh mời.” Bạch Vạn Giới dẫn Bạch tiên sinh tới khoang thuyền siêu trọng lực nơi nhốt Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy Bạch Vạn Giới lại dẫn theo Bạch tiên sinh đi vào, lập tức vui mừng, có điều hắn không dám biểu lộ trên mặt, ngược lại ánh mắt nhìn Bạch Vạn Giới lộ ra vẻ châm chọc.

“Chính là dị chủng này, tiên sinh, mời.” Bạch Vạn Giới cũng không thèm để ý, ra hiệu mời với Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh đi tới trước mặt Hàn Sâm, cẩn thận đánh giá hắn, đồng thời vươn một tay sờ xương đỉnh đầu Hàn Sâm, một cái tay khác bấm ngón tay, làm như đang suy tính gì đó.

Trên mặt Hàn Sâm lộ ra vẻ khinh thường, trái tim cũng đập thình thịch, nhưng lại không dám ám chỉ điều gì, sợ bị Bạch Vạn Giới nhìn ra sơ hở.

Cho dù bây giờ Bạch Vạn Giới chưa nhìn ra, nhưng mà nơi này có giám sát, Bạch Vạn Giới quay lại xem băng hình giám sát chắc chắn sẽ nhìn ra được dấu vết, đến lúc đó ngược lại sẽ hại Bạch tiên sinh.

“Với khả năng của Bạch tiên sinh, hẳn là có thể nhận ra ta chứ?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng mà Bạch tiên sinh lại dường như không có phản ứng gì, vẻ mặt không chút thay đổi, giống như một người xa lạ, sờ soạng toàn thân Hàn Sâm, lúc này mới lui về bên cạnh Bạch Vạn Giới.

Trong lúc này, Hàn Sâm căn bản không thấy trong ánh mắt Bạch tiên sinh có bất kỳ biến hóa gì.

"Chẳng lẽ ngay cả Bạch tiên sinh cũng không nhận ra ta sao?" Trong lòng Hàn Sâm có chút thấp thỏm, nhưng không có cách nào làm ám hiệu.

"Tiên sinh có thể có thu hoạch chứ?" Bạch Vạn Giới hỏi.

"Đi ra ngoài rồi nói sau." Bạch tiên sinh nhìn Hàn Sâm đang bị vây một cái, sau đó mới nói với Bạch Vạn Giới.

Hàn Sâm nghe được câu này, trong lòng lập tức lạnh xuống: "Chẳng lẽ Bạch tiên sinh thực sự không nhận ra ta sao?"

Bạch Vạn Giới bước qua, làm thủ thế mời, cùng Bạch tiên sinh rời khỏi khoang thuyền siêu trọng lực.

"Nơi này có thể yên tâm nói chuyện rồi, tiên sinh có lời gì không ngại nói thẳng." Bạch Vạn Giới dẫn Bạch tiên sinh tới phòng khách, sau khi phân chủ khách ngồi xuống, hắn mới hỏi.

Bạch tiên sinh trầm ngâm trong chốc lát, làm như đang sắp xếp lại, sau đó mới lên tiếng: "Theo ta thấy, Âm tiên sinh không nên sử dụng Quỷ Đầu Giáng với hắn. Chưa nói Âm tiên sinh chỉ là một người mới thăng cấp cấp Lột Xác, cho dù hắn có thể đánh bại Phá Kiển, Hóa Điệp, thì lần này sử dụng Quỷ Đầu Giáng cũng là con đường chết."

"Ồ, tại sao vậy?" Bạch Vạn Giới từ chối cho ý kiến, tiếp tục hỏi.

"Nếu như ta không nhìn lầm, dị chủng kia hẳn là đến từ Hoa Viên Không Trung đúng không?" Bạch tiên sinh chậm rãi nói.

"Sao tiên sinh biết được lai lịch của hắn?" Lúc này Bạch Vạn Giới thật sự có phần kinh ngạc, hắn cũng không nói cho Bạch tiên sinh biết lai lịch của Hàn Sâm, Bạch tiên sinh lại có thể nói toạc ra, thực sự có chút khó tin.

Bạch tiên sinh hờ hững nói: “Ta am hiểu thuật Thôi Diễn, muốn nhìn ra

lai lịch của hắn cũng không khó khăn.” “Tiên sinh quả nhiên là đại tài, không biết lời vừa rồi của tiên sinh là có ý gì?” Lúc này Bạch Vạn Giới đã có chút tin tưởng Bạch tiên sinh rồi.

Bạch tiên sinh tiếp tục nói: “Theo ta phân tích, Hoa Viên Không Trung là do một dị chủng thực vật cấp Chân Thần biến thành, lực lượng kia hết sức đặc thù, cho dù là cường giả cấp Thần đích thân tới cũng chưa chắc đã có thể xông vào Hoa Viên Không Trung.”

Bạch Vạn Giới thấy Bạch tiên sinh nói ra bí mật này không sau chút nào, liền tin lời của hắn mấy phần.

Bí mật Hoa Viên Không Trung là một dị chủng cấp Chân Thần biến thành, người trong đại vũ trụ này biết được cũng không nhiều, Bạch Vạn Giới cũng nghe Bạch Hoàng nói chuyện này mới biết được.

Bạch tiên sinh là một tiểu tộc Nguyên Cơ được tộc Hoàng Cực bồi dưỡng, thế nhưng lại biết được bí mật này, điều này khiến Bạch Vạn Giới lại có phần tin tưởng năng lực của Bạch tiên sinh.

“Mới vừa rồi ta đã phân tích thân phận của dị chủng kia, nếu như phân tích không sai, hắn hẳn là con của Hoa Viên Không Trung, hơn nữa khi Hoa Viên Không Trung dựng dục hắn, còn gặp được những kỳ ngộ khác, khiến hắn bắt đầu đã không chỉ là Thần Hóa trời sinh, hơn nữa còn có thiên phú song hệ, có thể nói là một kỳ tử đoạt thiên địa vũ trụ †ạo hóa mà sinh ra.” Bạch tiên sinh dừng một chút, lại nói: “Nếu như ta đoán không sai, trước đó Hoa Viên Không Trung ắt đã sinh dị tượng, có một lượng lớn sinh vật vì thế mà gặp kiếp nạn, đây cũng là con đường mà hắn phải đi trước khi được sinh ra. Nếu kỳ tử như thế được sinh ra, vậy thì sức sống và gen của hắn cũng khủng bố hơn Thần Hóa trời sinh so với bình thường rất nhiều, gần như là hỗn độn chỉ thân bất tử bất diệt. Nếu như ngoại lực muốn giết hắn còn có thể, nhưng muốn ăn mòn tư tưởng của hắn thì tuyệt đối không thể nào.

“Vậy theo tiên sinh chứng kiến, ta phải làm thế nào thì mới khống chế được hắn đây?” Bạch Vạn Giới thấy Bạch tiên sinh chưa từng tới Hoa Viên

Không Trung, nhưng lại giống như đã tận mắt nhìn thấy, kể lại chuyện đó không hề sai lệch, hắn lại càng tin tưởng không còn nghỉ ngờ.

“Với khả năng của ta, sợ rằng không có năng lực này. Thái tử điện hạ sao không đi tìm quốc sư đại nhân nghĩ nghĩ biện pháp? Với năng lực của quốc sư đại nhân, chắc chắn sẽ có thể thuần phục hắn.” Bạch tiên sinh nói.

“Quốc sư đi ra ngoài làm việc, chỉ sợ trong chốc lát không thể về được. Bạch tiên sinh, chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác sao?” Bạch Vạn Giới thấy Bạch tiên sinh hình như còn chưa nói hết, lại hỏi.

“Cũng không phải hoàn toàn không có cách nào, có điều biện pháp này hơi phiền toái một chút.” Bạch tiên sinh trầm ngâm nói.

“Kính xin tiên sinh dạy ta.” Trong lòng Bạch Vạn Giới vui mừng.

“Nếu muốn khống chế người này, thái tử điện hạ không ngại dẫn hắn đến Mắt Hoàng Cực Bá Đạo thử một lần.” Bạch tiên sinh chậm rãi nói.

Hết chương 2800.

Chương 2801. Di vật Nhị Tổ

“Mắt Hoàng Cực Bá Đạo? Tiên sinh có ý gì?” Bạch Vạn Giới cau mày nhìn Bạch tiên sinh.

Mắt Hoàng Cực Bá Đạo ở tộc Hoàng Cực là nơi cấm địa, cho dù là trong tộc Hoàng Cực cũng chỉ có rất ít nhân sĩ có đặc quyền mới có tư cách tiến vào trong đó.

Bạch Vạn Giới là thái tử, cũng không lâu trước đó mới có quyền tiến vào trong đó, hắn đương nhiên biết Mắt Hoàng Cực Bá Đạo là cái gì. Nhưng hắn không rõ tại sao Bạch tiên sinh lại phải nhắc đến Mắt

Hoàng Cực Bá Đạo, cái đó có liên quan gì đến thuần phục dị chủng?

Bạch tiên sinh không vội, chậm rãi đáp: “Dị chủng này hết sức đặc thù, bản thân là một dị chủng hệ thảo mộc được sinh ra, nhưng lại gặp được kỳ ngộ, tạo ra thân thể, trời sinh thân thể Thần Hóa lưỡng cực, cấu tạo và tư duy khác với sinh vật hai hệ, các thuật khống chế tâm trí thông thường, giống như thủ đoạn của Âm tiên sinh sẽ không có tác dụng với hắn.”

Dừng một chút, Bạch tiên sinh lại nói tiếp: “Theo tại hạ biết, Mắt Hoàng Cực Bá Đạo là Mắt Chân Thần mà Nhị Tổ lưu lại, có lực lượng trật tự tuyệt đối. Mượn lực lượng trật tự tuyệt đối là có thể áp chế phân hoá thân thể lưỡng cực của dị chủng này, đến lúc đó chỉ cần dùng một thủ đoạn đơn giản là thuật hoặc tâm là có thể khống chế hắn, không cần phải dùng thứ phiền phức như Quỷ Đầu Giáng.”

“Phương pháp này thực sự được sao?” Bạch Vạn Giới nhìn chằm chằm Bạch tiên sinh hỏi.

“Ta cũng chỉ đoán vậy, chẳng qua nghĩ đến việc sẽ không có sự chênh lệch quá lớn, có điều thái tử điện hạ cần phải nhớ kỹ.” Bạch tiên sinh trầm ngâm nói.

“Tiên sinh xin nói.” Hai mắt Bạch Vạn Giới giống như lưỡi kiếm sắc bén nhìn chằm chằm Bạch tiên sinh, dường như muốn nhìn thấu tim gan hắn.

Đúng như lời Bạch tiên sinh, Mắt Hoàng Cực Bá Đạo là do Nhị Thế Hoàng của tộc Hoàng Cực lưu lại, đó là Mắt Chân Thần được biến thành sau khi hắn thăng cấp cấp Chân Thần, là gen đỉnh phong mà Nhị Thế Hoàng tiến hóa cả đời mới đạt được, có uy năng không thể tin nổi.

Nhị Thế Hoàng không lựa chọn tiến vào Thần điện Gen, mà lựa chọn lưu lại Mắt Chân Thần của mình ở tộc Hoàng Cực, để trấn áp số mệnh của nước Hoàng Đế.

Đó cũng là hệ thống phòng ngự trung tâm của nước Hoàng Đế, có địa vị ngang hàng với Thiên Chi Nhãn của Trấn Thiên Cung, đều là vũ khí hạng nặng có liên quan đến vận mệnh của bộ tộc, còn quan trọng hơn cả vũ khí Chân Thần bình thường, tuyệt đối không thể có sơ sót.

Đừng nói là Bạch tiên sinh, bất kể kẻ nào nhắc tới chuyện có liên quan đến Mắt Hoàng Cực Bá Đạo, Bạch Vạn Giới cũng sẽ đề cao cảnh giác, để ngừa bị người có âm mưu lợi dụng.

"Sử dụng Mắt Hoàng Cực Bá Đạo phân hoá thân thể lưỡng cực của hắn, tuyệt đối không được nóng vội, phải từ từ tính kế, nếu không sẽ gây tác dụng ngược. Xin thái tử điện hạ hãy ghi nhớ điều này. Nếu thái tử điện hạ thực sự muốn thử, nhất định không được vội vàng, nếu không có thể sẽ có đại họa." Bạch tiên sinh nghiêm nghị nói.

"Mắt Hoàng Cực Bá Đạo là gốc rễ của tộc Hoàng Cực ta, Ở nơi quan trọng đó, thái tử vốn dĩ cũng không có quyền mang những sinh vật khác tiến vào, tiên sinh còn biện pháp nào khác không?" Bạch Vạn Giới nói.

Bạch tiên sinh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Cũng không phải là không có, nghe nói bệ hạ có một cuốn sách Đế Hoàng, có thể phong ấn rất nhiều sinh linh trong thiên hạ, dùng quyển sách này thì đương nhiên có thể khống chế dị linh lần này."

"Sách Đế Hoàng phụ hoàng đã không sử dụng nhiều năm rồi, không thể nào phá lệ vì một dị linh nho nhỏ được." Bạch Vạn Giới nói.

"Vậy thì tại hạ cũng không thể ra sức rồi, nước Hoàng Đế đại năng giả nhiều như mây, thái tử điện hạ không ngại có thể tìm bọn họ để nghĩ cách" Bạch tiên sinh khẽ hành lễ nói.

"Làm phiền tiên sinh." Bạch Vạn Giới sai người tiễn Bạch tiên sinh ra ngoài.

Chuyện liên quan đến Mắt Hoàng Cực Bá Đạo rất quan trọng, Bạch Vạn Giới không dễ tin lời Bạch tiên sinh. Hắn lại mời mấy vị cường giả cấp Thần Hóa tộc Hoàng Cực, hỏi thăm ý kiến bọn họ, xem có biện pháp gì có thể khống chế được Hàn Sâm hay không.

Nhưng dường như đúng như lời Bạch tiên sinh nói, tất cả bọn họ cũng bó tay với Hàn Sâm, cho dù là một vị cường giả cấp Hóa Điệp am hiểu thuật gen tư duy khống chế cũng không thể khống chế được tư tưởng của Hàn Sâm.

“Cậu, người cảm thấy cách làm như Bạch tiên sinh nói có được hay không?” Bạch Vạn Giới mời cậu của mình tới đây, nhưng vẫn không thể khống chế Hàn Sâm, hắn bèn nói phương pháp của Bạch tiên sinh cho cậu mình nghe.

“Hình như có phần có lý, nhưng trước khi thực sự thử, ta không chắc nó có tác dụng hay không.” Nam Hoài Khang trầm ngâm nói.

“Cậu cảm thấy phải chăng có thể thử một lần?” Bạch Vạn Giới lại hỏi.

Biểu hiện của Hàn Sâm càng lợi hại, ý đồ muốn thu phục Hàn Sâm của Bạch Vạn Giới lại càng lớn, hơn nữa ở Hoa Viên Không Trung hắn đã từng nhìn thấy cảnh tượng lục quang xông lên trời, suy đoán người chém Thần kia rất có thể ở trong Hoa Viên Không Trung. Nói không chừng Thần Cách cũng ở Hoa Viên Không Trung, điều này càng khiến Bạch Vạn Giới sốt ruột muốn có được Hoa Viên Không Trung.

“Mặc dù có thể hữu dụng, nhưng Mắt Hoàng Cực Bá Đạo quá quan trọng, chuyện nhỏ như thế tốt nhất vẫn không cần dùng tới, tránh xảy ra chuyện. Đến lúc cho dù là ngươi cũng chỉ sợ không thể giải thích với bệ hạ.” Nam Hoài Khang khuyên nhủ.

Nam Hoài Khang lại không biết rằng, Bạch Vạn Giới muốn lấy được Hoa Viên Không Trung, trừ tài nguyên của Hoa Viên Không Trung ra, chủ yếu là vì trong đó có Thần Cách mà người người mong muốn.

Có được Thần Cách, một bước lên trời trở thành Thần, đây chính là cảnh giới cao nhất mà một cường giả cấp Thần chưa chắc có thể đạt tới, Bạch Vạn Giới sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy.

Tiễn Nam Hoài Khang đi, Bạch Vạn Giới lại sử dụng rất nhiều nhiều phương pháp, tất cả các loại cực hình cũng gần như dùng trên người Hàn Sâm một lần, nhưng vẫn không cách nào khiến Hàn Sâm khuất phục, hắn không khỏi nổi lên chút tâm tư.

Tình huống của Hàn Sâm vô cùng không tốt, toàn thân cao thấp vết thương chồng chất. Khoảng thời gian này hắn phải chịu không ít cực hình, nhưng nỗi đau thể xác đã khiến hắn khó lay chuyển ý chí của mình, mà Bạch Vạn

Giới vẫn không tìm được phương pháp khống chế suy nghĩ của hắn. Hàn Sâm cứ thế kiên trì đến hiện tại, có chết cũng không mở miệng. Hắn biết Bạch Vạn Giới muốn lấy được Hoa Viên Không Trung, trước khi đạt được mục đích hắn sẽ không giết mình được.

Bạch Vạn Giới nhìn Hàn Sâm vẻ mặt đầy khinh thường, trầm ngâm một lúc lâu, bất chợt hắn tắt khóa siêu trọng lực, nhấc Hàn Sâm qua, xoay người ra khỏi khoang thuyền trọng lực.

Hắn suy đi nghĩ lại, những vẫn không cưỡng lại được sức hấp dẫn của Hoa Viên Không Trung và Thần Cách, định mang Hàn Sâm đi Mắt Hoàng Cực Bá Đạo, dựa theo phương pháp của Bạch tiên sinh thử một lần.

Lúc này tâm trạng Hàn Sâm vô cùng không tốt: “Không biết Bạch Vạn Giới muốn mang ta đi đâu? Xem ra Bạch tiên sinh thật sự không nhận ra ta, nếu không sao lại không có chút phản ứng nào, ít nhất thì cũng phải nhắc nhở ta một chút chứ?”

Bạch Vạn Giới mang theo Hàn Sâm đi thẳng về phía trước, trên đường vượt qua rất nhiều trạm kiểm soát, nhìn Hàn Sâm âm thầm kinh hãi: “Phòng ngủ của lão tử Hoàng Đế hắn sợ rằng cũng không phòng thủ nghiêm mật như vậy. Rốt cuộc tên này muốn đưa ta đi đâu?”

Trong lòng Hàn Sâm cũng có chút thấp thỏm, dù sao thân thể của hắn còn chưa khôi phục, hắn vẫn có chút sợ hãi.

Khi Bạch Vạn Giới tới trước một tòa cung điện thì ngừng lại, Hàn Sâm một pho tượng đá quen thuộc, tượng đá đó trước kia hắn đã từng nhìn thấy trong Hoàng Cực Các, chính là tượng Nhị Tổ tộc Hoàng Cực.

Chẳng qua là tượng đá nơi này vẫn hơi khác với tượng đá Nhị Tổ trong Hoàng Cực Các. Tượng đá Nhị Tổ nơi này ở trên bệ đá của cung điện, trong tay cầm một cái cân tiểu ly. Toàn bộ bức tượng đá trông vô cùng uy nghiêm, giống như tất cả mọi công bằng công chính luật pháp, không đau khổ không vui mừng nhìn xuống chúng sinh.

Hết chương 2801.

Chương 2802. Tội ác tày trời

Ngoài ra còn có một điều kỳ lạ ở bức tượng đá này, đó là một con mắt nhắm, trong khi con mắt còn lại mở, và con mắt mở cũng rất kỳ lạ.

Con mắt kia cũng bao gồm hai màu đen và trắng, với đồng tử đen và nhãn cầu trắng, nhưng không giống như mắt bình thường, con mắt kia nửa đen nửa trắng, trắng và đen mỗi bên một nửa, có thể nói là phân biệt rõ ràng.

Hàn Sâm nhìn con mắt hắc bạch phân minh kia, trên người lập tức nổi da gà. Ánh mắt thần kia tản ra khí tức khiến người ta sợ hãi, giống như dưới ánh mắt này, chúng sinh giống như tội nhân vậy.

“Thái tử điện hạ, vì sao ngươi tới đây?” Bên cạnh tượng đá Nhị Tổ đột nhiên truyền ra thanh âm già nua.

Lúc này Hàn Sâm mới chú ý tới, trước tượng đá này có một lão nhân đang quỳ, không nhìn thấy bộ dáng hắn thế nào, hắn giống như một tín đồ đang quỳ lạy trước thần linh, vẫn quỳ phục trước tượng đá.

Hàn Sâm chỉ có thể nhìn thấy mái tóc hắn trắng xóa như tuyết, không nhìn thấy màu sắc nào khác, mái tóc rũ xuống phía sau bao lại cả người hắn, giống như một con vượn tuyết, nên trước đó Hàn Sâm mới không chú ý tới hắn.

“Bạch Vạn Giới bái kiến Thiết lão.” Với thân phận của Bạch Vạn Giới ở tộc Hoàng Cực, vậy mà hắn cũng cúi đầu trước vị lão nhân mà hành lễ của hậu bối, có thể thấy lai lịch của lão nhân kia rất bất phàm.

“Không dám nhận, ta chỉ là một nộ bộc mà thôi, vì sao thái tử điện hạ lại tới Điện Luật Pháp?” Lão nhân kia vẫn quỳ trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. Nếu không phải nơi này có ba người, hắn sẽ không nghĩ rằng lão nhân kia đang nói chuyện với Bạch Vạn Giới.

“Ta bắt được một dị chủng Thần Hóa trời sinh, muốn thuần phục nó, nhưng thể chất của nó hết sức quỷ dị, một nửa là thực vật một nửa là huyết nhục,

lưỡng cực hợp nhất, mọi phương pháp đều khó có thể lay chuyển được tâm trí của nó. Vậy nên ta đến đây muốn nhờ vào uy năng luật pháp của Mắt Hoàng Cực Bá Đạo, áp chế thể chất kia, thu phục để mình dùng." Bạch Vạn Giới cung kính nói.

"Ngươi có biết Mắt Hoàng Cực Bá Đạo là nên móng của nước Hoàng Đế không? Dùng nó để làm chuyện nhỏ như thế, phải chăng là thiếu thỏa đáng?" Giọng của lão nhân lần nữa truyền đến, hắn vẫn nằm rạp người lạy trước tượng đá không nhúc nhích.

Bạch Vạn Giới hiển nhiên không dám đắc tội lão nhân, vẫn cung kính nói: "Thiết lão, nếu như chỉ là thuần phục một dị chủng, Vạn Giới bất kể thế nào cũng không dám kinh động lão nhân gia ngài. Nhưng dị chủng này chẳng những bản thân kỳ dị, lại còn là chìa khóa để khống chế một không gian. Có nó, ta mới có thể khống chế không gian dị chủng kia. Mà không gian dị chủng kia vô cùng quan trọng với ta, nó liên quan đến việc sau này ta có thể thăng cấp Chân Thần hay không. Kính xin Thiết lão ngài phá lệ giúp đỡ."

Lão nhân không động, cũng không nói chuyện, kẻ mạnh như Bạch Vạn Giới trong lòng cũng có phần thấp thỏm. Nếu như không phải bất đắc dĩ, hắn cũng sẽ không tới nơi này.

"Đặt nó xuống bên trái cân tiểu ly luật pháp." Một lúc lâu sau, giọng lão nhân kia mới lần nữa truyền ra.

Bạch Vạn Giới lập tức mừng rỡ, vội vàng nhấc Hàn Sâm đặt trên cân tiểu ly trên tượng đá Nhị Tổ kia.

Trong lòng Hàn Sâm âm thầm kêu khổ, không biết Mắt Hoàng Cực Bá Đạo rốt cuộc là vật gì, sau khi Bạch Vạn Giới buông hắn ra, hắn giãy giụa muốn xông ra.

Tuy nhiên lại phát hiện thân thể căn bản không cách nào nhúc nhích, giống như có một luồng lực lượng khủng bố trói buộc hắn trên bàn cân trái của cân tiểu ly.

Hàn Sâm vốn cho là cân tiểu ly chẳng qua chỉ là điêu khắc, nhưng không ngờ cái cân thực sự có tác dụng. Sau khi hắn rơi vào khay bên trái, cái khay

cũng bị hắn từ từ đè xuống.

Khi khay bên trái hạ xuống, một trong hai mắt đang mở của Nhị Tổ lập tức sáng lên, từ đó bắn ra một chùm ánh sáng đen trắng. Chùm sáng

trắng bắn sang khay bên trái, trong khi chùm sáng đen bắn sang khay bên phải.

Chùm sáng trắng rơi vào trên người Hàn Sâm, Hàn Sâm lập tức cảm giác thân thể bị một luồng sức mạnh kỳ dị xâm lấn, cảm giác kia vô cùng cổ quái, giống như bị một loại máy quét hay tia X nào đó xuyên qua thân thể. Có điều Hàn Sâm có thể cảm nhận được, lực lượng thấu thị kia không phải là xương cốt máu thịt của hắn, mà là gen của hắn.

Khi chùm sáng trắng quét qua thân thể Hàn Sâm, chùm sáng đen chiếu vào khay bên phải lại ngưng tụ ra một quả cân màu đen.

bên trên quả cân màu đen còn có thể thấy mấy chữ đang không ngừng biến ảo, bắt đầu từ một, đang không ngừng tăng lên.

“Đây rốt cuộc là có chuyện gì?” Hàn Sâm không cảm thấy cơ thể mình bị thương, nhưng cảnh tượng kỳ lạ này khiến hắn có chút bất an, cũng không biết những con số đó có ý nghĩa gì.

Lão nhân vẫn quỳ lạy trước tượng đá, không định nhìn cảnh tượng này, Bạch Vạn Giới thì nhìn chằm chằm vào quả cân màu đen trên khay bên phải.

Mặc dù tộc Hoàng Cực được thành lập bởi Thủy Tổ, nhưng người đặt căn cơ là Nhị Tổ.

Gây dựng sự nghiệp dễ dàng, giữ vững sự nghiệp khó khăn, Nhị Tổ chẳng những bảo vệ được cơ nghiệp mà Thủy Tổ lập nên, hắn còn lập rất nhiều luật pháp cho tộc Hoàng Cực, khiến tộc Hoàng Cực chân chính có được căn cơ truyền thừa trăm triệu năm.

Nhị Tổ trong truyền thuyết tính tình cực kỳ nghiêm khắc, thủ đoạn hết sức lãnh khốc, cho dù là hoàng tộc thân nhất cũng đối xử bình đẳng, còn từng

đích thân chém chết một hoàng tử phạm vào luật pháp.

Mắt Hoàng Cực Bá Đạo chính là võ trang gen của hắn, có một loại lực lượng thần kỳ tên là "Tội", có thể xét xử tội ác của một sinh vật.

Sinh vật có tội ác càng lớn, uy năng của Mắt Hoàng Cực Bá Đạo cũng càng lớn, Nhị Tổ mới vừa thăng cấp Thần Hóa không bao lâu, lúc vẫn còn là Nguyên Cơ, hắn đã dùng Mắt Hoàng Cực Bá Đạo trực tiếp xét xử một cường giả cấp Hóa Điệp tội ác ngập trời, một kích tuyệt sát, không cho cường giả cấp Hóa Điệp kia bất cứ cơ hội nào.

Mắt Hoàng Cực Bá Đạo cũng vì vậy mà danh truyền khắp vũ trụ, được coi là một trong những võ trang gen tối cao, nằm trong top mười trong đại vũ trụ.

Với khả năng của Nhị Tổ, mọi sinh vật đều cho rằng hắn có thể dựa vào Mắt Hoàng Cực Bá Đạo để tiến vào Thần điện Gen, xác suất trở thành Thần là rất cao.

Nhưng ai biết được Nhị Tổ lại mạnh mẽ phân tách Mắt Hoàng Cực Bá Đạo của võ trang gen của mình ra, lưu lại trong tộc Hoàng Cực, mất đi tư cách tiến vào Thần điện Gen.

Chẳng qua vẫn còn có một truyền thuyết, mặc dù Mắt Hoàng Cực Bá Đạo mạnh mẽ, nhưng lại vô dụng đối với sinh linh không có tội ác. Có điều Mắt Hoàng Cực Bá Đạo làm thế nào để phân biệt sinh linh đó có tội hay không thì không biết được.

Chỉ biết là khi Nhị Tổ tại vị, không có sinh linh nào có can đảm tiến vào nước Hoàng Đế, cũng vì vậy mà Nhị Tổ đã tạo dựng nên thời đại thịnh vượng hàng trăm triệu năm của tộc Hoàng Cực.

Lúc này Hàn Sâm bị Mắt Hoàng Cực Bá Đạo khóa lại, mấy chữ trên quả cân phía bên phải đang không ngừng tăng lên, càng lên cao thì tội lỗi của Hàn Sâm càng sâu.

Chờ đến khi con số trên quả cân ngang hàng với tội ác của Hàn Sâm, hai đầu cân tiểu ly sẽ khôi phục thăng bằng, đó chính là tời điểm Mắt Hoàng

Cực Bá Đạo xét xử Hàn Sâm.

Lúc này mấy chữ trên quả cân đã đạt đến hơn ba mươi, nhưng Hàn Sâm ở bên trái vẫn còn trầm xuống, không hề có xu hướng trồi lên.

Mắt thấy mấy chữ trên quả cân đang không ngừng tăng lên nhanh chóng, trên mặt Bạch Vạn Giới lộ ra vẻ ngờ vực: "Đã quá một trăm rồi, cân tiểu ly lại vẫn trầm xuống, không hề có dấu hiệu tăng trở lại, dị chủng này rốt cuộc đã làm những gì, thật không ngờ là tội ác tày trời?"

Hết chương 2802.

Chương 2803. Xét xử

Trước kia, khi Mắt Hoàng Cực Bá Đạo xét xử sinh linh, năm mươi trở lên đã là có tội, vượt qua tám mươi đã coi như có tội lớn, vượt qua một trăm, đó chính là tội ác tày trời.

Nhưng mà tội ác của Hàn Sâm sau khi vượt qua một trăm lại vẫn đang không ngừng gia tăng, hơn nữa cân tiểu ly vẫn còn trầm xuống, không hề có một chút dấu hiệu nào sẽ tăng trở lại, hiển nhiên quả cân hiện tại còn xa mới có thể cân bằng được tội ác mà hắn đã phạm phải.

"Tộc Diệt Tộc, cũng chỉ là một trăm cân mà thôi, rốt cuộc hắn đã làm gì?" Bạch Vạn Giới cau mày nhìn quả cân phía bên phải.

Mấy chữ bên trên đã vượt qua hai trăm, tội nghiệt như vậy đã có thể vượt qua những ma đầu tung hoành vũ trụ rồi.

Mấy chữ trên quả cân tăng lên cực nhanh, khiến Bạch Vạn Giới cũng bắt đầu có phần run sợ. Không lâu sau, nó đã vượt qua năm trăm, trị số như vậy, chỉ có những đại ma đầu hung danh bên ngoài vũ trụ mới có thể đạt tới.

Nhưng mà chữ trên quả cân vẫn còn đang gia tăng. Khay bên trái chỗ Hàn Sâm vẫn còn trầm xuống, điều này quả thực hơi đáng sợ rồi.

“Tại sao có thể như vậy?” Trong lòng Bạch Vạn Giới khiếp sợ. Mặc dù Mắt Hoàng Cực Bá Đạo bình thường sẽ không trực tiếp sát sinh, mà là trấn áp tội nhân, nhưng với tội lỗi nghiêm trojnng như vậy, nói không chừng thân thể dị chủng này sẽ trực tiếp bị trấn áp rồi sụp đổ.

Lão nhân vẫn quỳ lạy trên mặt đất lúc này cũng khẽ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hàn Sâm trên cân tiểu ly, trên mặt hơi lộ ra chút kinh ngạc.

“Thiết lão, có thể ngưng xét xử hắn không, ta sợ nếu tiếp tục, lúc chân chính xét xử thì hắn khó có thể chịu được lực xét xử, thân thể sẽ trực tiếp nứt vỡ.” Bạch Vạn Giới nói.

“Không sao, Mắt Hoàng Cực Bá Đạo không người nào khống chế, sẽ không chủ động sát sinh, cho dù hắn thực sự có tội ác ngập trời thì cũng sẽ không bị trực tiếp chém chết, chỉ bị trấn áp mà thôi.” Lão nhân thản nhiên nói.

Lão nhân nói như thế, Bạch Vạn Giới cũng không nói gì nữa, chỉ có thể tiếp tục nhìn mấy chữ trên quả cân không ngừng gia tăng, mỗi lần mấy chữ nhảy lên cũng khiến trái tim Bạch Vạn Giới nhảy lên theo.

Khi mấy chữ trên quả cân vượt qua một ngàn, sắc mặt lão nhân cũng khẽ biến đổi. Ban đầu lúc Nhị Tổ chém chết cường giả cấp Hóa Điệp

kia, tội ác của cường giả cấp Hóa Điệp kia cũng chỉ có hơn một ngàn, không tới hai ngàn mà thôi. Đây đã được coi là một quái vật vô song, rất khó có thể tìm thấy một sự tồn tại như thế trong một thời đại.

“Có phải thật sự như ngươi nói không, nó là dị chủng mà Hoa Viên Không Trung dựng dục ra sao?” Lão nhân nhìn về phía Bạch Vạn Giới hỏi, tội ác như thế này, ngay cả hắn cũng có chút kích động.

“Là ta mời Đạo Thánh bắt nó từ Hoa Viên Không Trung tới, chắc chắn sẽ không sai.” Bạch Vạn Giới đáp.

“Đạo Thánh không phải là kẻ nói không giữ lời, nếu là chuyện Đạo Thánh đồng ý, chắc chắn sẽ không sai. Chẳng qua hắn là con của Hoa Viên Không Trung, sao lại mang tội ác như thế này?” Lão nhân khẽ nhướng người lên, lập tức thấy được trên người hắn bị xiềng xích khóa lại, giống như tù nhân.

Lão nhân ánh mắt màu tím, nhìn chằm chằm Hàn Sâm đang ở trên cân tiểu ly, chỉ chốc lát sau lắc đầu nói: “Cổ quái… Thật là cổ quái… Lại không nhìn thấu được nhục thể của hắn, thân thể lưỡng cực thực sự mạnh đến như thế sao?”

Trái tim Bạch Vạn Giới đột nhiên nhảy lên, hắn nghĩ tới một loại khả năng.

“Bạch tiên sinh nói dị chủng này không chỉ là con của Hoa Viên Không Trung, mà còn có kỳ ngộ bất thế mới tạo thành thân thể. Mà bên trong Hoa Viên Không Trung kia lục quang xông lên trời, sau đó có thần linh bị giết. Chuyện Thần điện Gen hiện thế chẳng lẽ có liên quan đến kỳ ngộ và việc thần linh bị giết kia, hay là nói người giết chết thần linh chính là Hoa Viên Không Trung, Hoa Viên Không Trung kia sau khi hấp †hu được Thần Cách mới có thể cho ra đời loại dị chủng kỳ lạ như thế?” Bạch Vạn Giới càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, trái tim đập thình thịch.

“Nếu thật sự là như thế, ta chỉ muốn thuần phục người này, có thể mượn lực của nó để trấn áp Hoa Viên Không Trung cướp lấy Thần Cách, dùng cái này để giành được vị trí của thần linh…” Bạch Vạn Giới càng nghĩ càng cảm thấy đây là một cơ duyên lớn lao.

“Nếu có tội nghiệt như thế, tám chín phần mười chính là tội chém Thần…” Lúc này Bạch Vạn Giới lại nhìn mấy chữ trên quả cân nhanh chóng tăng lên, ngược lại cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, cũng khiến hắn càng tin tưởng vào phán đoán của mình.

“Hai ngàn… Ba ngàn…” Mấy chữ trên quả cân lần lượt đột phá cực hạn, ngay cả lão nhân kia cũng đã nhìn trợn mắt há hốc mồm. Hắn chưa từng thấy một sinh linh nào mang tội ác sâu như vậy, quả thực là mới thấy lần đầu.

“Dị chủng này… hình như có chút cổ quái… Không bằng dừng lại xét được không?” Lão nhân nhìn về phía Bạch Vạn Giới nói. Tội nghiệt như thế, ngay cả hắn cũng có chút không chắc chắn có thể đã xảy ra chuyện hay không.

Theo tình hình chung, không có ai khống chế Mắt Hoàng Cực Bá Đạo,

nó chắc sẽ không sát sinh mới đúng. Nhưng tội ác như thế, nếu xét xử nhất định sẽ kinh khủng vô cùng. Thật sự nói không chừng, thân thể dị chủng này sẽ bị nứt vỡ.

Lúc này Bạch Vạn Giới ngược lại có phần do dự, không biết có nên ngừng lại hay không. Nếu như hắn đoán không sai, dị chủng này hẳn là hậu thế của Chân Thần và thần linh, mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng. Chỉ sợ xét xử bình thường chưa chắc đã có thể trấn áp thân thể của hắn.

Bây giờ nếu dừng việc tính toán tội lỗi của hắn, trực tiếp tiến hành xét xử, nhỡ đâu lực độ xét xử không đủ, còn phải xét xử lần hai, ít nhất phải chờ một tháng mới có thể mở ra Mắt Hoàng Cực Bá Đạo lần nữa.

Nghĩ đến bên trong Hoa Viên Không Trung có Thần Cách chờ hắn đến lấy, hắn thực sự sốt ruột.

“Thiết lão, ngươi không phải nói không có ai cố ý khống chế thì Mắt Hoàng Cực Bá Đạo sẽ không sát sinh sao?” Bạch Vạn Giới hỏi.

“Theo lý thuyết thì đúng là như thế, trước kia tất cả đều là như thế, nhưng lúc trước chưa từng có sinh linh nào có tội nghiệt ngập trời như thế này…” Thiết lão không tiếp tục nói hết.

“Đã như vậy, vậy thì chờ thêm chút nữa.” Bạch Vạn Giới trầm ngâm nói.

Bốn ngàn… Năm ngàn… Sáu ngàn… Tốc độ tăng lên của tội ác khiến lão nhân kia cũng biến sắc. Sinh linh mang tội ác như thế, căn bản chưa từng nghe qua.

Trái tim Bạch Vạn Giới cũng run lên, nói với lão nhân: “Thiết lão, bây giờ kết thúc xét xử được chưa? Ta sợ nếu tiếp tục, thân thể của hắn không chịu nổi lực lượng xét xử”

Lão nhân khẽ gật đầu, đứng lên, muốn đi về phía cân tiểu ly, đột nhiên nghe được bùm một tiếng, chỉ thấy sợi xích nối khay và tay đòn bên trái đã bị chặt đứt.

Bên trái vừa đứt, bên phải cũng mạnh mẽ rơi xuống, cán cân đại diện cho sự công bằng và công lý tan vỡ ngay lập tức.

Tuy nhiên, tia sáng hai màu đen trắng bắn ra khỏi mắt pho tượng đá vân không dừng lại, nó vẫn giữ chặt Hàn Sâm trên không, mà quả cân màu đen giống như huyền phù trên không trung, trị số còn đang không ngừng tăng lên, hơn nữa tốc độ tăng lên còn nhanh hơn trước.

Lão nhân và Bạch Vạn Giới kinh ngạc trong chốc lát, trị số tội ác của Hàn Sâm đã đạt tới mười ngàn.

Trị số phía trên quả cân sau khi đạt tới mười ngàn cũng không tiếp tục tăng lên nữa, nhưng mà tia sáng hai màu đen trắng trong Mắt Hoàng Cực Bá Đạo vẫn không dừng lại, cũng không có dấu hiệu muốn xét xử, vẫn đang chiếu vào Hàn Sâm.

Lão nhân không khỏi có phần sợ run lên, không biết hiện tại không biết hiện tại rốt cuộc là tình huống gì, tại sao trị số tội ác đã dừng lại nhưng lại nhưng không tiến hành xét xử, chuyện như vậy trước kia cũng chưa từng xảy ra.

“Chẳng lẽ nói, tội ác của dị chủng này không chỉ có như thế, nhưng mà hạn mức tội ác cao nhất mà Mắt Hoàng Cực Bá Đạo phán định cũng chỉ có mười ngàn…” Lão nhân và Bạch Vạn Giới đồng thời nghĩ tới loại khả năng này.

Bùm!

Đột nhiên, Mắt Hoàng Cực Bá Đạo của tượng đá Nhị Tổ sáng lên, từ hốc mắt bạo liệt ra.

Hết chương 2803.

Chương 2804. Nhãn chỉ biến

Lão nhân và Bạch Vạn Giới quá sợ hãi, Mắt Hoàng Cực Bá Đạo là vũ khí quan trọng nhất của tộc Hoàng Cực, nếu như có sơ sót gì, sẽ ảnh hưởng lớn đến toàn bộ tộc Hoàng Cực.

Bùm!

Tròng mắt hắc bạch phân minh này từ trong hốc mắt phun ra ngoài, nó có kích thước bằng một quả bóng đá, nửa trắng nửa đen, phun ra tia sáng trắng đen.

Lão nhân dưới sự kinh hãi, toàn thân bộc phát ra ngọn lửa màu bạc giống như sóng dữ, hóa thành một con ác quỷ gầm thét lao đến trấn áp hai tròng mắt đen trắng.

Nhưng chỉ bằng một cú chạm, lực lượng biến thành ác quỷ của lão nhân trong phút chốc tan thành mây khói, Mắt Hoàng Cực Bá Đạo †rong nháy mắt vọt tới trước mặt Hàn Sâm.

Thân thể Hàn Sâm mới vừa khôi phục tự do, còn chưa chờ hắn kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, Mắt Hoàng Cực Bá Đạo đã vọt vào mắt trái của hắn.

Không thể nào tưởng tượng nổi đó là hình ảnh thế nào, một vật thể có kích thước như quả bóng cứng rắn chui vào trong mắt Hàn Sâm, mặc dù đôi mắt của Hàn Sâm trong nhân loại cũng không nhỏ, nhưng không có cách nào so sánh với vật thể to như một quả bóng đá.

Chỉ thấy hai luồng sáng trắng đen bộc phát, Mắt Hoàng Cực Bá Đạo đã chen vào trong mắt Hàn Sâm, khiến con mắt kia giống như núi lửa bộc phát, phun ra một lượng lớn ngọn lửa trắng đen.

Dưới sự đau đớn tột cùng, Hàn Sâm không tự chủ lấy tay xoa con mắt kia, nhưng bàn tay hắn hoàn toàn không ngăn chặn được tia sáng trắng đen phun ra.

Lão nhân và Bạch Vạn Giới cũng đã nhìn ngây người, đứng ở nơi đó một lúc không biết làm sao, chỉ sững sờ nhìn Hàn Sâm đang che mắt lơ lửng trên không trung, ánh sáng đen trắng không ngừng phun ra từ kẽ ngón tay

hắn, khiến mọi thứ xung quanh đều nhiễm hai luồng sáng trắng đen, giống như truyện tranh không màu vậy.

Ầm ầm!

Toàn bộ nước Hoàng Đế khế rung chuyển, như thể có thứ gì đó đã vỡ ra.

“Hỏng rồi!” Sắc mặt Bạch Vạn Giới xanh mét, âm trầm đến mức sắp chảy ra nước. Rõ ràng Mắt Hoàng Cực Bá Đạo dị biến đã dẫn đến hệ thống phòng ngự của nước Hoàng Đế xảy ra vấn đề.

Còn không đợi Bạch Vạn Giới kịp suy nghĩ đã thấy mấy bóng người lăng không đáp xuống, trên người bọn họ mang theo khí tức khiến người khác hoảng sợ, một người trong đó chính là Hoàng Đế tộc Hoàng Cực.

“Thiết lão, nơi này xảy ra chuyện gì?” Bạch Hoàng nhìn thoáng qua Hàn Sâm lơ lửng trên không trung, mắt trái phát ra lửa đen trắng, sau đó hỏi lão nhân.

“Bệ hạ…” Lão nhân đang muốn trả lời, lại bị Bạch Vạn Giới cắt đứt.

“Phụ hoàng, đều là lỗi của nhi thần…” Bạch Vạn Giới quỳ một gối xuống, kể lại chuyện xảy ra.

“Mời Bạch tiên sinh tới.” Bạch Hoàng sau khi nghe xong cũng không trách cứ Bạch Vạn Giới, mà quay sang nói với cường giả tộc Hoàng Cực bên cạnh.

Cường giả tộc Hoàng Cực kia đáp một tiếng rồi biến mất ngay tức khắc, có điều một lúc sau lại thấy bóng dáng hắn hạ xuống, đồng thời còn mang Bạch tiên sinh đến.

“Bạch, tham kiến bệ hạ.” Bạch tiên sinh hành lễ với Bạch Hoàng.

“Bạch tiên sinh, ngươi có thể giải thích rốt cuộc nơi này xảy ra chuyện gì không?” Bạch Hoàng nhìn Bạch tiên sinh, giọng điệu nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng lại có một lực áp bách khó tả, nếu như là người ý chí kém một chút, cho dù không phạm sai lầm thì chỉ sợ cũng sẽ quỳ gục ở trước mặt Bạch Hoàng.

Bạch tiên sinh nhìn Hàn Sâm đang lơ lửng trên không trung một chút, cười khổ một tiếng, lần nữa hành lễ với Bạch Hoàng, xin tội nói: "Đều là lỗi của thần, xin bệ hạ giáng tội."

"Tại sao tiên sinh lại nói vậy?" Bạch Hoàng cũng không động, chẳng qua là thuận miệng hỏi.

"Là thần nói cho thái tử điện hạ, Mắt Hoàng Cực Bá Đạo có thể đánh bại thân thể lưỡng cực dị chủng này, nhưng không ngờ dị chủng này lại có thể hấp dẫn Mắt Hoàng Cực Bá Đạo, là tội của thần." Bạch tiên sinh cười khổ nói.

"Ồ, lúc ấy ngươi nói với thái tử thế nào?" Bạch Hoàng hỏi.

Bạch tiên sinh nói lại lời của mình lúc đó một lần, sau đó thở dài nói: "Là thần suy tính sai lầm, kính xin bệ hạ giáng tội."

Bạch Hoàng không để ý đến Bạch tiên sinh, nhìn về phía Bạch Vạn Giới đang quỳ một bên hỏi: "Lời Bạch tiên sinh có chữ nào dối trá không?"

"Không có." Thân thể Bạch Vạn Giới khẽ run lên, cũng không dám ngẩng đầu, thấp giọng đáp.

"Đã như vậy, khi ngươi phát hiện trị số tội ác không bình thường, tại sao không kịp thời dừng lại?" Bạch Hoàng hỏi.

"Ta…" Bạch Vạn Giới nhất thời khó trả lời được, quả thật Bạch tiên sinh đã liên tục nhắc nhở hắn, không thể nóng vội. Nhưng lúc đó trong đầu hắn chỉ có Hoa Viên Không Trung và Thần Cách, căn bản không coi trọng lời nói của Bạch tiên sinh.

Biết rằng nếu như không có câu trả lời thỏa đáng, chỉ sợ chính mình sẽ khó thoát tội lớn, nói không chừng ngay cả ngôi vị thái tử cũng bị phế đi.

"Phụ hoàng, nhi thần có một việc, hy vọng có thể một mình bẩm báo với ngài." Bạch Vạn Giới cắn răng nói.

"Ngươi nói đi." Thân hình Bạch Hoàng không động, tuy nhiên lại có một lực lượng vô hình khuếch tán, ngăn cách bốn phía ở bên ngoài.

Bạch Vạn Giới không dám giấu diếm, nói rõ lai lịch của Hàn Sâm và phán đoán của hắn.

“Lại có chuyện này sao?” Sau khi nghe xong, Bạch Hoàng kinh ngạc nhìn về phía Hàn Sâm đang lơ lửng trên không trung, hiển nhiên chuyện Thần Cách khiến hắn có chút giật mình.

“Đều là nhi thần hồ đồ, nhất thời nổi lòng tham…” Bạch Vạn Giới cúi đầu nói.

“Nếu như ngay cả chút quyết định và dã tâm này mà ngươi cũng không có, vậy thì không xứng làm nhi tử của Bạch Hoàng ta.” Giọng điệu của Bạch Hoàng thay đổi: “Chỉ là thủ đoạn làm việc của ngươi còn thiếu chín chắn…”

Lời Bạch Hoàng còn chưa nói hết, đột nhiên nghe được bụp một tiếng, chỉ thấy Hàn Sâm từ không trung rớt xuống, ngã ở trên sàn đại điện, mắt trái của hắn đã không còn ngọn lửa trắng đen phun trào nữa, chẳng qua cũng không hoàn toàn khôi phục bình thường. Lúc này mắt trái của Hàn Sâm có vẻ giống như trước, nhãn cầu trắng và con ngươi đen, nhưng sau khi so sánh với con mắt còn lại, sẽ thấy rằng con mắt này của hắn không có phân lớp, nhãn cầu màu trắng và con ngươi đen phân biệt rõ ràng, trắng như tuyết, đen như mực, không có một chút linh tính, giống như mắt người chết vậy.

“Bệ hạ, là lão nô trông chừng tắc trách, khiến cho Mắt Hoàng Cực Bá Đạo xảy ra chuyện ngoài ý muốn, kính xin bệ hạ giáng tội…” Lão nhân thỉnh tội nói.

“Thiết lão không cần như thế, ngài đã trấn thủ Điện Luật Pháp cho tộc Hoàng Cực ta nhiều năm, có đại ân với tộc Hoàng Cực ta, chuyện này không liên quan đến ngài, ngài không cần tự trách.” Bạch Hoàng phất †ay một cái, ngăn cản lão nhân đang muốn nói gì đó.

Ánh mắt Bạch Hoàng rơi vào trên người Hàn Sâm, chậm rãi đi tới chỗ hắn.

Hàn Sâm âm thầm kêu khổ, hắn căn bản cũng không biết rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vậy mà lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, ngay cả Bạch Hoàng

cũng làm kinh động đến, Hàn Sâm cảm giác lần này mình dữ nhiều lành ít rồi.

Nhìn Bạch Hoàng từng bước đi tới, trái tim Hàn Sâm lạnh xuống, nghĩ thầm: “Dù sao đuôi đầu là một đao, rụt đầu cũng là một đao, chi bằng thức thời một chút.”

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm từ trên mặt đất bò dậy, đứng thẳng người, ưỡn ngực, mở to hai mắt nhìn Bạch Hoàng, không hề nhượng bộ.

Hết chương 2804.

Chương 2805. Thứ ta cần là ngươi

“Bạn nhỏ, có muốn giống như hắn, muốn bắt ai thì bắt người đó, muốn chỉnh ai thì chỉnh người đó không?” Bạch Hoàng đi tới trước mặt Hàn Sâm, đột nhiên vươn tay, vỗ đầu Hàn Sâm, sau đó chỉ vào Bạch Vạn Giới cười híp mắt nói.

Hàn Sâm ngây người, nhìn Bạch Hoàng, nhất thời không hiểu được hắn có ý gì.

“Đi theo bổn hoàng, từ nay về sau chỉ có ngươi bắt nạt người, không có người có thể bắt nạt ngươi, chỉ có ngươi chỉnh người, không ai có thể chỉnh ngươi.” Bạch Hoàng dứt lời liền kéo Hàn Sâm đi ra ngoài, một đám cường giả tộc Hoàng Cực đều lộ ra vẻ mặt cổ quái, không biết rốt cuộc Bạch Hoàng muốn làm gì.

Chẳng qua lòng dạ của hoàng đế không phải thứ bọn họ có thể suy đoán, huống chỉ là vị hoàng đế gần như thống trị vũ trụ này. Bọn họ cũng không dám nói gì, chỉ trơ mắt nhìn Bạch Hoàng nắm tay Hàn Sâm đi ra khỏi Điện Luật Pháp.

Vẻ mặt Hàn Sâm cũng mờ mịt, sự thay đổi này đến quá nhanh, suy nghĩ của vị Bạch Hoàng này cũng quá mức khó lường, nằm ngoài dự đoán của mọi

người, khiến hắn nhất thời không kịp thích ứng.

Hàn Sâm vốn tưởng rằng lần này chết chắc, ai biết chẳng những không chết mà còn được Bạch Hoàng mang vào trong hoàng cung, ngự y xinh đẹp chữa lành vết thương cho hắn, người hầu thay quần áo đẹp cho hắn, tất cả các loại thức ăn ngon đều sẵn có, khiến Hàn Sâm gần như cho rằng mình đang sống trong mộng. Hắn thực sự chưa từng được hưởng đại ngộ như thế này, cảm giác có chút không chân thật.

Trong hoàng cung lớn như thế này, ngoài Bạch Hoàng ra, tất cả đều là mỹ nữ các tộc, Hàn Sâm là sinh vật giống đực thứ hai.

"Thảo nào có truyền thuyết nói rằng Bạch Hoàng là một bạo quân ham mê ca múa và sắc đẹp, cũng rất có lý. Cái khác thì không nói, chỉ nhìn hắn sinh nhiều con cái và vô số mỹ nữ các tộc trong hoàng cung này là đủ biết cái danh háo sắc này tuyệt đối không sai." Hàn Sâm thoải mái nằm ở trên ghế, bên cạnh có mỹ nữ Vũ tộc xinh đẹp cắt trái cây thành miếng nhỏ đút vào miệng hắn, hắn cắn một miếng, lập tức trong miệng tràn đầy hương thơm, một dòng nước ấm truyền khắp thân thể, giống như ăn quả nhân sinh vậy, lỗ chân lông toàn thân cũng trở nên thoải mái.

"Ngay cả hoa quả ăn bình thường cũng là Quả thực dị chủng cao cấp, bất kỳ loại quả nào cũng có thể khiến một tiểu Nam Tước trực tiếp thăng cấp Tử Tước, thật là xa xỉ!" Hàn Sâm vừa ăn vừa nghĩ.

Hắn đã ở đây được nửa tháng rồi, chỉ cần hắn lên tiếng, gần như cái gì cũng có, hơn nữa còn không ai coi chừng hắn, chỉ cần hắn muốn thì hắn có thể đi bất cứ nơi nào trong hoàng cung.

Hơn nữa nửa tháng gần đây, hắn cũng không gặp lại Bạch Hoàng, giống như Bạch Hoàng đem hắn đến đây rồi quên mất vậy.

Đang suy nghĩ, lại thấy Bạch Hoàng mặc một bộ đồ xanh đi vào vườn hoa, cười dài nhìn Hàn Sâm nói: "Ở đây đã quen chưa? Nếu có chỗ nào không hài lòng thì nói cho ta biết."

"Bạch Hoàng bệ hạ, có lời gì ngươi vẫn nên nói thẳng đi." Hàn Sâm cũng không vì chút ân huệ nhỏ mà rơi vào sa đọa. Hắn biết rõ, Bạch Hoàng

không thể nào vô duyên vô cớ đối xử với hắn như thế, đương nhiên là có tính toán gì đó.

Bạch Hoàng phất phất tay, những cung nữ và quan nữ thần lập tức rời khỏi hoa viên, sau đó Bạch Hoàng mới tùy ý ngồi xuống ghế đá bên cạnh Hàn Sâm, rót một chén trà cho mình, uống một ngụm mới chậm rãi nói: "Bổn hoàng cũng không còn cách nào khác, ai bảo ngươi dung hợp Mắt Hoàng Cực Bá Đạo của tộc ta. Nếu như không có võ trang gen này, hệ thống phòng ngự của nước Hoàng Đế sẽ mất đi tác dụng, thế nên ta cần sự trợ giúp của ngươi."

Hàn Sâm vẻ mặt cổ quái nhìn Bạch Hoàng, vị bạo quân trong truyền thuyết này lại hạ tư thái để nói chuyện như vậy, thật sự khiến Hàn Sâm có phần khó tin.

Trong tam đại thượng tộc, tộc Cổ Thần không có tham vọng thống trị vũ trụ, tộc Thái Thượng căn bản lười thống trị vũ trụ, nói tộc Hoàng Cực là người thống trị vũ trụ thực sự hiện tại cũng không ngoa. Quân vương như vậy, đừng nói là nắm trong tay tính mạng của Hàn Sâm, cho dù Hàn Sâm có cách xa hàng trăm triệu năm ánh sáng, nếu thực sự muốn mạng của hắn, chỉ sợ hắn cũng khó mà sống yên được.

Nhưng bây giờ Bạch Hoàng giống như một nam nhân trung niên bất đắc dĩ tố khổ với hắn. Nếu không phải đang ở trong hoàng cung, Hàn Sâm gần như nghỉ ngờ hắn có phải Hoàng Đế tộc Hoàng Cực hay không.

"Không cần nhìn ta như vậy, bổn hoàng cũng chỉ là một người bình thường trong vũ trụ mà thôi, khác với những thứ cao cao tại thượng kia." Bạch Hoàng thản nhiên nói: "Bây giờ bổn hoàng cũng chỉ có hai lựa chọn, một là giết ngươi để thu hồi Mắt Hoàng Cực Bá Đạo, làm như vậy không mất gì, còn có thể đưa hệ thống phòng ngự của tộc Hoàng Cực ta trở về bình thường."

Trong lòng Hàn Sâm rùng mình, Bạch Hoàng lại vừa cười vừa nói: "Nhưng mà ta không có ý định làm như vậy, một chủng tộc tiến hóa giống như đi ngược dòng nước, không tiến ắt sẽ lùi. Tộc Hoàng Cực đứng ở đỉnh vũ trụ, nhưng mà dừng bước quá lâu. Bây giờ nếu có một chút hy vọng nào có thể khiến bổn tộc tiến thêm một bước, ta cũng bằng lòng thử. Thế nên ta quyết

định đi con đường thứ hai, chỉ cần ngươi chịu giúp ta, có thể khiến bổn tộc tiến thêm một bước, mặc dù cơ hội rất xa vời, nhưng vẫn tốt hơn là không có hy vọng."

"Ngươi muốn ta dẫn ngươi đi Hoa Viên Không Trung?" Hàn Sâm cau mày hỏi.

Ai ngờ Bạch Hoàng lại cười nói: "Ngươi quá khinh thường bổn hoàng rồi, rồi, mặc dù Thần Cách là vật hiếm thấy, nhưng vẫn chưa lọt vào mắt ta đâu, thứ ta muốn chính là ngươi."

Mặc dù giọng điệu Bạch Hoàng bình thản, nhưng loại khí chất bễ nghề thiên hạ này khiến cho người bên cạnh không thể nào học được.

"Ta?" Hàn Sâm vẫn không hiểu được, rốt cuộc Bạch Hoàng có ý gì.

"Đúng vậy, chính là ngươi. Nếu ngươi đúng là người chém chết Thần ở Hoa Viên Không Trung, vậy thì cũng coi như là Bán Thần tử rồi. Hôm nay lại dung hợp Mắt Hoàng Cực Bá Đạo của Nhị Tổ tộc ta, ta rất mong đợi xem ngươi có thể đi đến mức nào. Chỉ cần ngươi bằng lòng, sau này ngươi chính là đệ tử duy nhất của bổn hoàng, hơn nữa có thể được hưởng những tài nguyên tốt hơn so với những đứa con kia của †a. Ta sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng ngươi tới cấp Chân Thần." Từng chữ từng câu của Bạch Hoàng đều rung động lòng người.

Cho dù là Hàn Sâm nghe cũng nhịn không được tim đập thình thịch.

"Việc này với ngươi có lợi ích gì?" Hàn Sâm ngờ vực nhìn Bạch Hoàng. Hắn thật sự rất khó tin tưởng, Bạch Hoàng lại có thể trợ giúp một dị chủng ngoại tộc như hắn.

"Ta đương nhiên có lợi ích, ngươi cứ coi như ta đang hại ngươi, ngươi đồng ý hay không?" Bạch Hoàng lạnh nhạt nói.

"Ta được lựa chọn sao?" Hàn Sâm bĩu môi nói.

Bạch Hoàng nở nụ cười: "Bổn hoàng chưa bao giờ muốn ép buộc người khác, ngươi nhất định phải cam tâm tình nguyện, nếu không muốn, cũng có

thể lựa chọn cái chết, bổn hoàng cũng không làm khó ngươi, cho ngươi chết một cách sảng khoái, thu hồi Mắt Hoàng Cực Bá Đạo, sau đó lại hậu táng thi thể ngươi.”

“Ta còn chưa sống đủ.” Hàn Sâm cười khổ nói.

“Nếu ngươi đã bằng lòng, vậy thì mấy ngày này chuẩn bị cho tốt. Bổn hoàng chưa bao giờ nhận đệ tử, ngươi là đệ tử đầu tiên của bổn hoàng, cũng là đệ tử cuối cùng, cũng nên làm nở mày nở mặt cho phải. Ta muốn cả vũ trụ này biết, ngươi là đệ tử của ta. Đúng rồi, ngươi tên là gì, nếu không có tên, ta ban cho ngươi một cái tên, ngươi lấy họ Bạch theo ta…”

“Thánh Anh.” Hàn Sâm vội vàng nói, hắn không muốn mang họ giống Bạch Hoàng.

Thánh Anh là tên hồng bào đồng tử, cái tên này là Hàn Sâm ban cho hắn, nếu đã giả thân phận Thánh Anh, vậy thì dùng luôn tên hắn mới đúng.

“Thánh Anh, tên rất hay, sau này Thánh Anh ngươi chính là đệ tử của Bạch Hoàng ta, đệ tử duy nhất.” Bạch Hoàng híp mắt nói.

Hết chương 2805.

Chương 2806. Đệ tử của Bạch Hoàng

Bạch Hoàng thu nhận dị chủng ngoại tộc làm đồ đệ, tin tức nhanh chóng truyền khắp toàn bộ vũ trụ, cường giả các tộc nghe được tin tức đều kinh ngạc vô cùng.

Hầu hết mọi người đều cho rằng Bạch Hoàng bị điên, mà số ít sự tồn tại khủng bố hiểu rõ Bạch Hoàng lại đang suy nghĩ hành động lần này của Bạch Hoàng rốt cuộc có thâm ý gì.

Chẳng qua là lai lịch của dị chủng kia một chút tin tức cũng không có, chỉ biết tên là Thánh Anh, là một đứa trẻ khoảng năm sáu tuổi. Trừ những thông tin đó ra thì không biết gì cả, ngay cả hắn là chủng tộc gì cũng không biết, cũng không ai biết được hắn đến từ đâu.

Rất nhiều cường giả được Bạch Hoàng mời đến dự lễ bái sư, bọn họ âm thầm quan sát dị chủng Thánh Anh kia, thế nhưng không nhìn ra được cấp bậc của hắn và tình huống thân thể, không khỏi âm thầm giật mình.

Hàn Sâm vốn cho rằng Bạch Hoàng muốn mượn mánh khóe thu đệ tử này để nhốt hắn ở tộc Hoàng Cực, thuận tiện lấy Hoa Viên Không Trung của hắn.

Nhưng mà ai biết sau khi bái sư, Bạch Hoàng căn bản cũng không nói chuyện Hoa Viên Không Trung, cũng không ngăn cấm hành động của hắn, cho dù hắn muốn rời khỏi tộc Hoàng Cực, Bạch Hoàng cũng không hề có ý muốn ngăn cản.

“Bạch tiên sinh.” Hàn Sâm nhìn môn hộ tộc Hoàng Cực cách đó không xa, đang do dự không biết có nên rời khỏi tộc Hoàng Cực hay không thì thấy Bạch tiên sinh bay tới.

“Tộc Hoàng Cực là một nơi không tệ, trước tiên ngươi có thể ở lại” Bạch tiên sinh nói.

“Tiên sinh biết ta muốn đi sao?” Hàn Sâm không biết rốt cuộc Bạch tiên sinh có nhận ra hắn hay không.

Bạch tiên sinh cười nói: “Nếu không phải biết, sao ta lại đưa ngươi đến Điện Luật Pháp.”

“Thì ra là tiên sinh đã sớm nhận ra ta.” Hàn Sâm lập tức ngẩn người, thế mới biết việc hắn bị đưa đến Điện Luật Pháp là do Bạch tiên sinh cố ý chuẩn bị.

“Tiên sinh làm sao biết ta có thể dung hợp Mắt Hoàng Cực Bá Đạo?” Hàn Sâm nghỉ ngờ nói.

“Ta không biết.” Bạch tiên sinh khẽ lắc đầu: “Ta chỉ suy đoán một hai thôi, mặc dù vận mệnh không ngừng thay đổi, hầu như không thể xác định được tương lai, nhưng tìm kiếm vận may vẫn có quy luật nhất định. Ta chỉ suy đoán, ngươi đến đó sẽ có sức sống tốt hơn, có thể sẽ có kết quả tốt hơn, thế nên tạm thời thử một lần.”

“Tiên sinh, ngài thật đúng là dám thử, nhỡ đâu ta không thể dung hợp Mắt Hoàng Cực Bá Đạo thì phải làm gì bây giờ?” Hàn Sâm có chút dở khóc dở cười.

Bạch tiên sinh cười nói: “Trên đời này không có một chiến lược nào là vẹn toàn cả. Nếu không có phương pháp xử lí tốt hơn, dĩ nhiên là chỉ có thể chọn phương pháp có tỷ lệ thành công cao nhất. Nếu ngươi thật sự gặp xui xẻo thì đó cũng là vận mệnh sắp đặt.”

Hàn Sâm biết Bạch tiên sinh nói có lý, có điều hắn vẫn cảm thấy có chút đáng sợ: “May mà tiên sinh phán đoán tốt, lần này tiên sinh để ta ở lại tộc Hoàng Cực, chẳng lẽ cũng là kết quả của việc phán đoán?”

“Việc này không cần phán đoán, Bạch Hoàng thu dị chủng ngoại tộc như ngươi làm đệ tử, đây là chuyện vinh quang bực nào, bây giờ cả vũ trụ ai không biết. Không biết có bao nhiêu sự tồn tại khủng bố đang âm thầm nhìn chằm chằm ngươi, muốn biết tại sao Bạch Hoàng muốn thu ngươi làm đệ tử. Ngươi ở tộc Hoàng Cực hiển nhiên không người dám động tới ngươi, nhưng nếu ngươi rời khỏi tộc Hoàng Cực, tin chắc rằng có rất nhiều ngươi hy vọng có thể bắt được ngươi về nghiên cứu.” Bạch tiên sinh nói.

“Bạch Hoàng giỏi tính toán, hắn muốn trói buộc ta chết trên chiến xa của tộc Hoàng Cực!” Hàn Sâm lập tức hiểu được.

“Ngươi quá khinh thường Bạch Hoàng rồi. Nếu như hắn chỉ tính toán mấy thứ nhỏ nhặt này thì sẽ không thống trị tộc Hoàng Cực nhiều năm như vậy mà vẫn vững như núi Thái. Nhất định là hắn có ý định khác, chẳng qua ta và ngươi tạm thời nhìn không thấu mà thôi.”

Bạch tiên sinh nói.

“Vậy theo ý kiến của tiên sinh, ta cũng chỉ có thể bị vây ở đây sao?” Hàn Sâm cau mày nói.

“Yên lặng theo dõi kỳ biến.” Bạch tiên sinh hiển nhiên cũng không có thượng sách khác.

Hàn Sâm suy tư một lúc lâu, cảm thấy nghe lời Bạch tiên sinh cũng không tệ. Nếu Bạch Hoàng tạm thời vẫn không có kế hoạch động thủ, ở lại tộc Hoàng Cực không hẳn là không có cách xử lý.

“Thân thể của ngươi sao lại biến thành bộ dạng này?” Bạch tiên sinh hỏi thăm tình huống của Hàn Sâm.

Hàn Sâm đúng lúc muốn thỉnh giáo Bạch tiên sinh, nên đã kể lại cặn kẽ chuyện xảy ra sau khi thăng cấp cấp Lột Xác.

Bạch tiên sinh cẩn thận nghe xong, trầm ngâm một lúc lâu mới lên tiếng: “Ngươi có thể đồng thời tu luyện bốn loại thuật gen tới cấp Thần Hóa, bản thân chuyện này đã rất khó tin rồi. Nếu như ta không đoán sai, việc thăng cấp của ngươi không xảy ra vấn đề, đây là trạng thái bình thường.”

“Nếu bình thường, tại sao ta không thể sử dụng lực lượng?” Hàn Sâm hỏi.

“Ngươi cũng đã biết tại sao cấp bậc Thần Hóa lại chia thành năm cấp là Nguyên Cơ, Lột Xác, Phá Kiển, Hóa Điệp và Chân Thần chứ?” Bạch tiên sinh cười nói.

“Không biết.” Hàn Sâm khẽ lắc đầu.

“Thật ra thì quá trình này là quá trình ấp trứng của Chân Thần, Chân Thần chỉ tử đạt đến cấp Hóa Điệp mới được coi là thực sự xuất thế, trước đó đều ở trong trạng thái phôi, thân thể còn chưa phát triển đầy đủ, hiển nhiên sẽ không thể sử dụng lực lượng.”

“Chân Thần trời sinh trong đại vũ trụ hiển nhiên rất ít, đại đa số đều chỉ có thể dựa vào việc tu luyện để thăng cấp. Có điều quá trình này cũng bắt chước quá trình ấp trứng Chân Thần, cho nên mới phải chia thành năm cấp bậc. Nếu như suy đoán của ta không sai, lúc ngươi thăng cấp Thần Hóa,

bốn loại gen hợp nhất, khiến cho thể chất của ngươi xảy ra biến hóa cực lớn, trở thành trạng thái xấp xỉ trời sinh Chân Thần, thế nên ngươi thăng cấp Lột Xác chẳng khác nào hóa thành phôi thai và phát triển lần nữa, khả năng đến cấp Phá Kiển hoặc là cấp Hóa Điệp, sau khi thần thể phát triển hoàn toàn, đương nhiên là có thể sử dụng lực lượng."

Bạch tiên sinh dừng một chút lại nói: "Đây không phải là chuyện xấu, gen nguyên thủy của nhân loại chúng ta chủ yếu đến từ Tinh tộc, cơ sở không tốt, ngươi có thể trải qua sự phát triển lần thứ hai, khiến cho gen nguyên thủy xấp xỉ Chân Thần trời sinh, việc này rất có ích cho tương lai của ngươi."

ư"

"Hi vọng là như thế" Hàn Sâm nghe Bạch tiên sinh nói như vậy, cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Bạch tiên sinh và Hàn Sâm trao đổi chút tin tình báo, Hàn Sâm cũng hạ quyết tâm tạm thời ở lại tộc Hoàng Cực.

"Đồ đệ ta đây cũng không phải chỉ để đó, Bạch Hoàng không phải nói †a muốn gì cũng sẽ cho sao? Đúng lúc đi hỏi hắn lấy ít gen dị chủng Thần Hóa, nhanh chóng tăng lên tới cấp Phá Kiển, tốt nhất là có thể thăng cấp Hóa Điệp luôn." Sau khi Hàn Sâm suy nghĩ cẩn thận, hắn nghênh ngang đi vào hoàng cung.

Nơi quan trọng của hoàng cung, cho dù là con trai con gái ruột của hắn, khi chưa được cho phép cũng không thể tiến vào. Thế nhưng Bạch Hoàng lại cho Hàn Sâm đặc quyền, có thể ra vào hoàng cung bất cứ lúc nào.

Đặc quyền như vậy khiến cho phi tử và con cái của Bạch Hoàng vô cùng bất mãn, chỉ là không ai dám nói mà thôi.

Mà những người khác thì càng thêm tò mò về Hàn Sâm, muốn biết rốt cuộc Hàn Sâm có chỗ nào đặc biệt mà Bạch Hoàng lại sủng nịch hắn như thế, chuyện này trước kia căn bản chưa từng xảy ra.

Lúc Hàn Sâm đi tới thư phòn của Bạch Hoàng, Bạch Vạn Giới đang đứng ở bên trong thư phòng.

“Thánh Anh, ngươi đã đến rồi, ngồi đi.” Bạch Hoàng ôn hòa nói.

Ngay cả thái tử như Bạch Vạn Giới cũng chỉ có thể đứng nghe, Hàn Sâm lại nghênh ngang ngồi xuống.

“Hoàng Đế bệ hạ, không phải ngươi nói ta muốn gì cũng được sao? Bây giờ ta muốn gen dị chủng Thần Hóa, ba bốn trăm là được.” Hàn Sâm dùng công phu sư tử ngoạm.

Hắn cũng không cảm thấy Bạch Hoàng thực sự sẽ cho hắn nhiều như vậy, rao giá trên trời, trả tiền tại chỗ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

“Được” Ai biết Bạch Hoàng lại đồng ý ngay, đồng thời nói với Bạch Vạn Giới: “Vạn Giới, ngươi đưa Thánh Anh đi Cửu Ngự Cung đi, sau này nơi đó thuộc về hắn.”

Bạch Vạn Giới nghe được câu này thì biến sắc, mặc dù hắn rất nhanh đã thu lại vẻ mặt, nhưng Hàn Sâm vẫn nhìn ra được, tâm trạng Bạch Vạn Giới quả thật không tốt.

Hết chương 2806.

Chương 2807. Cửu Ngự Cung

để cho Bạch Vạn Giới dẫn hắn đi Cửu Ngự Cung, tuy nhiên lại không nói Cửu Ngự Cung rốt cuộc là chỗ như thế nào.

“Thái tử, Cửu Ngự Cung rốt cuộc là chỗ như thế nào?” Hàn Sâm đi bên cạnh Bạch Vạn Giới hỏi.

“Không biết.” Bạch Vạn Giới lạnh như băng nói.

Hàn Sâm có phần bất ngờ, với tâm cơ của Bạch Vạn Giới, cho dù có chuyện gì mất hứng, hắn cũng tuyệt đối không thể hiện ra mặt, huống chi chuyện này là do Bạch Hoàng phân phó hắn làm, cho dù trong lòng hắn bất mãn thì chắc sẽ không để cho Hàn Sâm nhìn ra mới đúng.

Nhưng bây giờ hắn lại bộc lộ cảm xúc rõ ràng như vậy, có thể thấy sự việc này đã khiến hắn rất kích động, cho nên mới không khống chế được tâm trạng.

"Cửu Ngự Cung rốt cuộc là nơi thế nào chứ?" Hàn Sâm vừa đi vừa nghĩ.

Dọc theo đường đi Bạch Vạn Giới lạnh mặt không nói lời nào, âm trầm đến mức có phần dọa người. Hàn Sâm cũng không tự làm mình bẽ mặt nữa, đi theo Bạch Vạn Giới đến một tòa cung điện màu tím.

Cung điện hoàn toàn làm bằng kim loại màu tím, Hàn Sâm cũng không biết đây là kim loại gì. kỳ lạ là cung điện không có cửa sổ.

Bao trùm cả một khu cung điện màu tím kim loại rộng lớn, thậm chí ngay cả một cái cửa sổ cũng không thấy, chỉ có một cửa lớn ở chính diện. Cánh cửa kia sừng sững như một ngọn núi, trên tấm biển phía trên có viết ba chữ "Cửu Ngự Cung".

"Đến rồi." Bạch Vạn Giới nhìn sâu vào cửa Cửu Ngự Cung, mặt âm trầm nói một câu, sau đó trực tiếp xoay người rời đi, không nói thêm với Hàn Sâm một câu nào nữa.

"Bạch Vạn Giới tức giận như vậy, xem ra trong Cửu Ngự Cung quả thật có thứ tốt. Nếu Bạch Hoàng đã đồng ý cho ta gen dị chủng Thần Hóa, vậy thì bên trong tất nhiên là có lượng lớn gen dị chủng Thần Hóa. Chẳng lẽ nơi này là kho gen dị chủng?" Hàn Sâm càng ngày càng hưng phấn, dù sao thứ tốt của tộc Hoàng Cực chỉ người ngu mới không lấy, Hàn Sâm sẽ không khách sáo.

Cung điện lớn như thế nhưng lại không có thủ vệ, Hàn Sâm lấy chìa khóa kim loại màu tím mà Bạch Hoàng cho hắn ra, cắm vào lỗ nhỏ trong cửa lớn.

Chìa khóa xoay tròn một chút, cánh cửa khổng lồ kia cũng không mở ra, chỉ thấy hai mắt dị thú hình cái đầu trên cửa sáng lên, bao lấy Hàn Sâm ở trong đó, trong nháy mắt kéo hắn vào.

Giống như là truyền tống vậy. Lúc tầm mắt Hàn Sâm khôi phục bình thường, người đã vào bên trong cung điện.

Đập vào mắt là quảng trường hình bán nguyệt, hai bên quảng trường có rất nhiều pho tượng dị chủng, tất cả đều được tạo nên từ kim loại. Một đám người hình dáng lớn nhỏ khác nhau, lớn cao hơn hai trăm mét, nhỏ giống như là quả bóng, hình thù kỳ quái gì cũng có.

Trên bức tường cong đối diện quảng trường có chín cánh cửa, trên mỗi cánh cửa đều khắc mấy chữ, nhưng không phải là ngôn ngữ phổ thông của vũ trụ, Hàn Sâm xem không hiểu.

“Bạch Vạn Giới chẳng nói với ta gì cả, cũng không biết sau chín cánh cửa này là cái gì?” Hàn Sâm hơi do dự, lựa chọn một cánh cửa trong đó, cắm chìa khóa vào.

Lần này cổng từ từ dâng lên, Hàn Sâm nhìn thấy phía sau cánh cửa có một lối đi, dường như là con đường dẫn đến một cung điện khác.

“Nếu như Bạch Hoàng muốn hại ta, cũng không cần phải phiên phức

như thế, chắc là không có nguy hiểm gì đâu.” Hàn Sâm nghĩ rồi đi vào, đi qua một đoạn đường dài liền nhìn thấy một không gian cực lớn.

“Hóa ra đây là một tòa cung điện trong cung điện!” Hàn Sâm thấy ở trong không gian kia mọc lên hàng dãy cung điện, kích thước và kiểu dáng giống nhau, diện tích tương tự như sân bóng rổ.

Rất nhanh Hàn Sâm liền chú ý tới, trên những cung điện này đều có đánh số, số đầu tiên Hàn Sâm nhìn thấy là số 0001, và các dãy cung điện tiếp theo được sắp xếp theo thứ tự này.

Nhìn thoáng qua, không biết khu vực này có bao nhiêu cung điện.

“Xem ra ta đã đoán đúng, đây quả thật là kho của tộc Hoàng Cực, có điều Bạch Hoàng có lòng tốt như vậy, tặng kho của tộc Hoàng Cực cho ta sao?” Hàn Sâm nghĩ tới đây liền cảm thấy có chút không thực tế.

Răng rắc!

Nghĩ vậy, Hàn Sâm vẫn mở cửa cung điện số 0001, lập tức nhìn thấy bên trong có một dị chủng toàn thân đen nhánh, giống như đại tinh tinh.

“Grào!” Đại tinh tinh kia nhìn thấy Hàn Sâm lập tức rống lên, lông đen trên người dựng đứng, từng luồng xích trật tự màu đen bay lên, giống như yêu ma giáng xuống.

Nhưng mà một giây sau, xiềng xích trên người đại tinh tinh chiếu ra thần quang lấp lánh, từng tia linh vân lóe lên, cưỡng chế áp chế sức mạnh của đại tỉnh tinh, bất kể đại tinh tinh kia có giãy giụa thế nào cũng không thể thoát khỏi trói buộc.

“Dị chủng Thần Hóa… Thì ra kho này không phải là kho gen dị chủng Thần Hóa, mà là dị chủng Thần Hóa sống… Nhiều cung điện thế này mà đều nhốt dị chủng Thần Hóa, vậy thì có bao nhiêu?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra, vừa bĩu môi cười lạnh nói: “Bạch Hoàng à, ngươi cho rằng thân thể ta không có sức chiến đấu, không thể giết dị chủng Thần Hóa sao?”

Một giây sau, Hàn Sâm trực tiếp triệu hồi thú hồn, cả người biến thành dáng vẻ Huyết Quỷ, đồng thời triệu hồi ra Hồn Y Khổng Tước Vương và Lục Hạch Xà Cung.

Sức mạnh của bản thân hắn không phát ra được, nhưng sức mạnh mà ba con thú hồn Thần Hóa này mang đến cho hắn đủ để giết chết dị chủng Thần Hóa Nguyên Cơ một cách dễ dàng.

Đại tinh tinh lông màu đen bị vây, căn bản không có cách nào đánh trả, Hàn Sâm kéo Lục Hạch Xà Cung, ngưng tụ lực lượng Linh Tê tâm linh, một mũi tên bắn về phía đầu đại tinh tinh lông màu đen.

Răng rắc!

Đại tỉnh tinh bị trói buộc không cách nào nhúc nhích, lực lượng lại bị áp chế, một mũi tên này của Hàn Sâm trực tiếp xuyên qua đầu nó.

Đại tinh tinh bị bắn thủng đầu vẫn tàn bạo rống giận với Hàn Sâm, Hàn Sâm bắn liên tiếp mười mấy mũi tên, lúc này mới bắn chết được nó.

“Săn giết dị chủng Thần Hóa Hắc Ma Tinh, phát hiện dị chủng Thần

Hóa”

Hàn Sâm tắt cấm chế cung điện, nhìn thân thể khổng lồ kia Hắc Ma Tinh kia mà phát sầu: “Giết là giết, nhưng mà nó lớn như vậy, ta phải ăn mất bao lâu đây? Nếu như tộc Hoa Thần ở đây thì tốt rồi, luyện chế thành dịch gen, một ngụm là có thể giải quyết.”

“Quên đi, trước tiên đi xem trong cung điện khác có phải cũng có dị chủng Thần Hóa như vậy hay không.” Hàn Sâm để thi thể Hắc Ma Tinh ở một bên trước, sau khi rời khỏi cung điện thì đi về cung điện số 0002.

Khi mở cung điện ra, quả nhiên thấy bên trong có nhốt một con dị chủng, có điều không phải là Hắc Ma Tinh nữa, mà là một dị chủng thân thể hoàn toàn được bao quanh bởi khải giáp màu tím, không nhìn thấy diện mạo.

Dị chủng này không rống về phía Hàn Sâm như Hắc Ma Tỉnh, có điều nó lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm, hai mắt xuyên thấu qua áo giáp, tản ra một loại ánh sáng tím tà dị, giống như muốn nhìn xuyên qua phế phủ của Hàn Sâm.

Hàn Sâm kéo Lục Hạch Xà Cung, một mũi tên bắn về phía dị chủng kia. Nơi này có dị chủng bị trói buộc để hắn tùy tiện giết, hiển nhiên hắn không khách sáo. Việc này còn tốt hơn là trực tiếp lấy gen dị chủng Thần Hóa, ngoài gen dị chủng ra còn có cơ hội đạt được thú hồn.

Đinh! Nhưng mà mũi tên này của Hàn Sâm bắn vào áo giáp của dị chủng kia,

thậm chí còn không để lại một vệt trắng, mũi tên ánh sáng trực tiếp nổ tung.

Hết chương 2807.

Chương 2808. Chỉ có thể động khẩu

“Dị chủng này thật lợi hại… Xem ra không đơn giản là Thần Hóa Nguyên Cơ…” Hàn Sâm biết mũi tên này không thể gây thương tổn được nó, trước khi thân thể của mình khôi phục lực lượng, nhất định là không có cách nào có thể có được nó.

Dị chủng kia không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ lạnh lùng nhìn Hàn Sâm như vậy, giống như Hàn Sâm là tên hề vậy.

Hàn Sâm không tiếp tục động thủ nữa, mà ra khỏi cung điện số 0002, lại nhìn mấy tòa cung điện khác, kết quả 0003 và 0004 đều trống không, đến 0005 mới lại thấy được một con dị chủng nữa.

Lần này Hàn Sâm căn bản không động thủ, bởi vì hắn không cần thiết phải ra tay, chỉ nhìn khí tức băng tuyết tỏa ra từ cơ thể của con dị chủng khủng bố giống như giao long tuyết kia, cũng biết nó ít nhất là dị chủng cấp Phá Kiển, không phải là thứ mà Hàn Sâm bây giờ có thể giết.

“Không biết nơi này rốt cuộc là nhốt bao nhiêu dị chủng Thần Hóa, có điều chất lượng lần này cũng quá cao rồi!” Hàn Sâm không tiếp tục xem nữa, dù sao gen dị chủng của con Hắc Ma Tinh kia cũng đủ cho hắn ăn mấy ngày rồi.

Kéo thi thể Hắc Ma Tinh rời khỏi Cửu Ngự Cung, sau khi ra khỏi đó, Hàn Sâm hiển nhiên không dùng thú hồn mà mà gọi thị vệ tộc Hoàng Cực tới đây, giúp hắn kéo thi thể Hắc Ma Tinh về hoàng cung.

Chẳng qua Hàn Sâm chú ý thấy, ánh mắt của những thị vệ và cung nữ trong hoàng cung nhìn hắn đều có chút cổ quái.

“Ngươi nhìn ta làm gì?” Hàn Sâm chỉ vào một nữ quan hỏi.

“Thật xin lỗi, Thánh Anh điện hạ.” Nữ quan kia lập tức bị dọa quỳ trên mặt đất.

“Ta hỏi ngươi nhìn ta làm gì, ngươi thành thật trả lời là được rồi.” Hàn Sâm cau mày nói.

“Nô tỳ… Nô tỳ…” Nữ quan kia bị dọa đến rét run, ngay cả nói cũng không nói nên lời.

“Thánh Anh điện hạ uy phong thật lớn.” Giọng nói của một nữ tử truyền tới, chỉ thấy một quý phụ nhân tộc Hoàng Cực mặc quần áo hoa lệ đi tới cùng rất nhiều nữ quan, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

“Ngươi là ai?” Hàn Sâm biết nữ nhân này hẳn là phi tử của Bạch Hoàng, nhưng mà phi tử của Bạch Hoàng rất nhiều, hiển nhiên Hàn Sâm không thể nào biết được. Trên thực tế, hắn cũng không có tâm trạng quan tâm phi tử của Bạch Hoàng tên gì.

“Dị chủng chính là dị chủng, một chút lễ nghi cũng không biết.” Quý phụ nhân từ trên cao nhìn xuống đánh giá Hàn Sâm nói, ánh mắt hết sức lạnh lùng.

“To gan, thấy hoàng hậu còn không mau hành lễ.” Nữ quan ở bên cạnh quát lên.

“Thì ra là sư mẫu đại nhân.” Hàn Sâm bĩu môi, không hề có ý muốn hành lễ.

Là Bạch Hoàng cứng rắn muốn nhận hắn làm đệ tử, hắn thật sự không muốn bái sư, hiển nhiên cũng chẳng kính sợ vợ của Bạch Hoàng.

Huống chỉ nếu như nữ nhân này là hoàng hậu, vậy nàng chính là mẹ ruột Bạch Vạn Giới và Bạch Vô Thường, hai tên này là địch của Hàn Sâm chứ không phải bạn, hắn lại càng không cần tôn kính nàng.

Hàn Sâm đoán chừng nữ nhân này đến tìm hắn để gây phiền phức, hiển nhiên sẽ không để mình chịu uất ức.

“Bảo Anh, dạy hắn quy củ trong cung, tránh cho sau này hắn gặp phải tai vạ.” Hoàng hậu càng thêm không vui, nói với nữ quan bên cạnh.

“Thánh Anh điện hạ, ngài hẳn là nên hành lễ thần tử đối với hoàng hậu đại nhân.” Nữ quan tên là Bảo Anh một thân áo bào như tuyết, có chút giống với áo choàng của nữ tu, nhưng đỉnh đầu của nàng chẳng qua là búi tóc, không đội mũ sa.

Bảo Anh băng cơ ngọc cốt, vô cùng xinh đẹp, khí chất cũng xuất trần tựa như tiên tử, ngũ quan tinh xảo khiến người ta không khỏi tán thưởng đó là tuyệt tác của thượng đế.

Lúc này Bảo Anh làm mẫu lễ thần tử, mặc dù là lễ nghi nửa quỳ, thế nhưng cũng rất ưu nhã động lòng người. Lúc cúi đầu lộ ra cái gáy như dương chỉ bạch ngọc, tao nhã như thiên nga.

“Lão Bạch Hoàng không biết xấu hổ kia đúng là có phúc khí, một nữ tử

bất kỳ trong cung cũng xinh đẹp và có khí chất như thế” Hàn Sâm tán thưởng.

Chẳng qua là Hàn Sâm thưởng thức Bảo Anh, nhưng lại không hề có ý muốn làm theo, hoàng hậu lập tức sắc mặt âm trầm xuống: “Bảo Anh, bắt hắn lại, đưa tới Lễ bộ học quy củ.”

“Vâng.” Bảo Anh đáp một tiếng, ánh mắt nhìn Hàn Sâm nói: “Thánh Anh điện hạ, xin ngài đi với ta một chuyến đến Lễ bộ.”

“Ta không có thời gian đi đến Lễ bộ gì đó, muốn đi thì các ngươi tự đi đi” Hàn Sâm nói xong liền xoay người muốn đi về hoa viên của mình.

“Xin lỗi Thánh Anh điện hạ.” Bảo Anh vừa nói, ngón tay điểm một chút, một đóa anh đào ngưng tụ thành hình trên đầu ngón tay nàng, bay về phía Hàn Sâm.

“Không ngờ nàng tuổi trẻ như thế mà đã là cấp Thần Hóa rồi!” Trong lòng Hàn Sâm cả kinh, lắc mình tránh đóa anh đào bay vụt đến kia.

Nhưng mà hoa anh đào kia giống như vật sống, tựa như cánh bướm đuổi theo Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm không thể tránh thoát được, sắp bị hoa anh đào dán trên thân thể.

Ánh mắt Hàn Sâm ngưng lại, bàn tay vừa lật, trong tay đột nhiên xuất hiện một cái đầu lâu, lục quang từ trong mắt đầu lâu bắn ra, trực tiếp làm hoa đào tan thành hư vô.

Đầu lâu này là thú hồn Âm Đầu Quỷ, Hàn Sâm chỉ biết nó là vũ khí thú hồn, nhưng mà đầu lâu làm vũ khí, Hàn Sâm chưa thấy bao giờ.

Bây giờ nhìn lại hiệu quả cũng không tệ lắm, tuy lực công kích hơi yếu một chút, xích trật tự màu lục bắn ra từ trong mắt Âm Đầu Quỷ, lực phá hoại không bằng được Lục Hạch Xà Cung, thế nên Hàn Sâm cũng chưa từng sử dụng. Lúc này không tiện sử dụng những thú hồn khác nên hắn mới lấy ra dùng một chút.

“Phản rồi, ngươi dám sử dụng dị bảo trong hoàng cung. Bảo Anh, bắt hắn lại” Hoàng hậu lạnh lùng nói.

Bảo Anh nhìn Hàn Sâm nhẹ nhàng thở dài: “Thánh Anh điện hạ, ngài vẫn nên đi đến Lễ bộ với ta đi”

“Bảo Anh, ta kêu ngươi bắt hắn lại.” Hoàng hậu lộ vẻ không vui, trầm giọng nói.

“Vâng.” Bảo Anh đáp một tiếng, vừa đưa tay ra, trong tay có thêm một chiếc bình hoa cổ mảnh như ngọc bích.

Hàn Sâm biết đó là võ trang gen của Bảo Anh, không dám khinh thường nàng, tay hắn cầm đầu lâu, nhìn chằm chằm bình hoa trong tay Bảo Anh.

“Đang làm gì đó?” Mắt thấy Bảo Anh sắp giơ bình hoa lên, lại nghe được giọng của Bạch Hoàng truyền đến.

“Bệ hạ!” Tất cả mọi người hành lễ với Bạch Hoàng.

“Hoàng hậu, ngươi đang làm gì?” Bạch Hoàng đi tới bên cạnh hoàng hậu, nhìn Hàn Sâm hỏi.

Hoàng hậu nói: “Người này ngang bướng không chịu nổi, không chỉ bất kính với ta, còn dám sử dụng dị bảo trong hoàng cung, nô tỳ chỉ muốn dạy hắn quy củ trong cung, nếu không sau này không biết còn gây ra họa gì nữa.

“Thánh Anh, là như thế đúng không?” Bạch Hoàng nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

“Sư phụ bệ hạ, ngài vẫn nên quản vợ mình đi, rảnh rỗi không có chuyện gì làm lại bắt người khác quỳ. Ta không có thói quen đó.” Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Bệ hạ, ngươi xem hắn vô lễ như thế…” Hoàng hậu giận dữ.

Đám nữ quan bên cạnh vẻ mặt cổ quái, các nàng chưa từng thấy có ai dám nói chuyện với Bạch Hoàng như vậy, cũng cảm thấy lần này Hàn Sâm xong đời rồi.

“Thánh Anh không có ý bất kính với ngươi, chỉ là do chủng tộc bất đồng, tư tưởng quan niệm cũng bất đồng, không cần dùng quy củ trong cung với hắn.” Nhưng mà một câu nói của Bạch Hoàng lại khiến †ất cả mọi người trợn mắt há mồm, gần như tưởng rằng mình bị ảo giác.

“Bệ hạ…” Sắc mặt hoàng hậu có chút khó coi, còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Bạch Hoàng cắt đứt.

“Được rồi, Thường Dung, ta tìm ngươi có việc. Thánh Anh, ngươi đi về trước đi.” Bạch Hoàng nói xong lại suy nghĩ một lát, nói với Bảo Anh: “Quy củ cũng nên học. Bảo Anh, sau này ngươi chịu trách nhiệm dạy quy củ trong cung cho Thánh Anh, có điều chỉ có thể động khẩu, không thể động thủ, nghe rõ chưa?”

“Vâng, bệ hạ.” Bảo Anh cúi đầu hành lễ, sắc mặt hết sức cổ quái.

Hết chương 2808.

Chương 2809. Dị chủng đặc biệt

Hàn Sâm không biết rốt cuộc Bạch Hoàng có chủ ý gì, dung túng hắn như vậy nhất định là có mưu đồ. Có điều Hàn Sâm tạm thời không đoán ra được tâm tư của Bạch Hoàng.

Sau khi chuyện này truyền ra ngoài, rất nhiều cường giả tộc Hoàng Cực cũng biết Bạch Hoàng sủng nịch Thánh tử này đã đạt đến mức độ trước nay chưa từng có, cho dù là con ruột của Bạch Hoàng cũng chưa từng có đãi ngộ như vậy.

Trên thực tế Bạch Hoàng cũng rất nghiêm khắc đối với con cái, rất ít khi sủng nịch không nói lý như vậy.

Điều khiến người ta giật mình là Bạch Hoàng mang Cửu Ngự Cung cho Hàn Sâm. Ngày đó không ít người nhìn thấy thi thể Hắc Ma Tỉnh, hiển nhiên có thể đoán được là chuyện gì. Sự việc này khiến họ ngạc nhiên hơn nhiều so với những gì đã xảy ra trong hoàng cung.

“Thánh Anh điện hạ, bây giờ có thể bắt đầu học tập lễ nghi chưa ạ?” Bảo Anh nhìn Hàn Sâm đang nằm trên xích đu, vẻ mặt không biết phải làm thế nào.

Nếu như có thể lựa chọn, nàng cũng không muốn tới dạy Hàn Sâm. Nhưng Bạch Hoàng đã chính miệng phân phó, nàng không thể không đến.

“Ta tên là Thánh Anh, ngươi tên là Bảo Anh, chúng ta coi như là hữu duyên, nể mặt điểm này, ngươi có thể trả lời ta một câu hỏi không?” Hàn Sâm nháy mắt hỏi.

“Trừ lễ nghi ra, ta không biết gì nhiều.” Bảo Anh nói.

“Ngươi yên tâm, ta không hỏi bí mật gì, Cửu Ngự Cung bây giờ thuộc về ta, ngươi có thể nói cho ta biết chút chuyện về Cửu Ngự Cung không?” Hàn Sâm nói.

“Chuyện gì về Cửu Ngự Cung?” Bảo Anh kinh ngạc hỏi.

“Cửu Ngự Cung rốt cuộc là nơi thế nào? Vị hoàng hậu kia hẳn là vì chuyện Cửu Ngự Cung mới tìm ta gây phiền phức đúng không?” Hàn Sâm bĩu môi

nói.

Hoàng hậu đến không sớm không muộn, lại đến gây sự đúng lúc sau khi hắn có được Cửu Ngự Cung. Hơn nữa nhìn biểu hiện của Bạch Vạn Giới lúc trước, không khó để đoán ra được chút chuyện.

Ánh mắt Bảo Anh chuyển động, có điều nàng vẫn lắc đầu nói: “Chuyện của hoàng hậu ta không biết.”

“Vậy chuyện Cửu Ngự Cung dù sao ngươi cũng phải biết một chút chứ? Biết gì nói đó, đừng bảo ta là ngươi không biết đấy.” Hàn Sâm nói.

“Ta thật sự không biết, Cửu Ngự Cung là của điện hạ ngài, chuyện ngài không biết thì sao ta có thể biết được?” Bảo Anh vẫn duy trì sự ưu nhã của mình, thản nhiên nói.

“Chúng ta giao dịch đi, ngươi nói cho ta biết về chuyện Cửu Ngự Cung, †a học lễ nghỉ với ngươi, nếu không ngươi cứ chuẩn bị tâm lý dạy ta cả đời đi.” Hàn Sâm nhìn Bảo Anh nói.

Bảo Anh lập tức có phần do dự, cau mày suy nghĩ chốc lát mới nói: “Thật ra thì ta thực sự không biết nhiều lắm, chỉ biết Cửu Ngự Cung là một nơi nhốt dị chủng đặc biệt, các triều đại đều do Hoàng Đế bệ hạ hoặc là thái tử chưởng quản.”

Mặc dù Bảo Anh chỉ nói một câu, nhưng lượng tin tức trong đó lại rất lớn.

Bên trong Cửu Ngự Cung nhốt dị chủng không giống bình thường, hơn nữa các triều đại đều do thái tử chưởng quản. Nói cách khác, người chưởng quản Cửu Ngự Cung tương lai có thể là Hoàng Đế tộc Hoàng Cực.

Bây giờ Bạch Hoàng lại ban Cửu Ngự Cung cho Hàn Sâm, điều này có chút tà môn. Cho dù Hàn Sâm dùng mông để nghĩ cũng biết, Bạch Hoàng không thể nào truyền lại ngôi vị hoàng đế cho một đệ tử dị chủng như hắn.

“Khó trách Bạch Vạn Giới tức giận như vậy, ngay cả cảm xúc của mình cũng không khống chế nổi, hoàng hậu lại tự thân xuất mã gây phiền phức, thì ra là như vậy. Chẳng qua rốt cuộc Bạch Hoàng có chủ ý gì đây? Quả

nhiên là không đoán ra được. Nếu như có Bạch tiên sinh ở đây, hắn là có thể phân tích ra chút gì đó, đáng tiếc thân phận của ta không thể trắng trợn đi tìm hắn, nếu không chính là hại hắn." Hàn Sâm hơi buồn rầu, có điều nháy mắt đã bị hắn ném ra sau gáy, dù sao lấy được chỗ tốt rồi nói.

"Dị chủng bên trong Cửu Ngự Cung có gì đặc biệt?" Hàn Sâm lại hỏi. "Ta quả thật không rõ lắm." Bảo Anh lắc đầu nói.

"Ngươi họ Bảo, là một hệ của Bảo Hoàng sao? Tại sao lại ở trong hoàng cung làm nữ quan?" Thấy Bảo Anh không muốn nhiều lời, Hàn Sâm đổi chủ đề hỏi.

"Điện hạ, chúng ta vẫn nên nhanh chóng học tập đi." Bảo Anh càng không muốn trả lời vấn đề này.

"Hai câu trả lời một, sau đó chúng ta bắt đầu học tập." Hàn Sâm nói.

Bảo Anh không có biện pháp, trầm ngâm chốc lát nói: "Cửu Ngự Cung qua các triều đại đều do hoàng đế hoặc thái tử chưởng quản, người ngoài quả thật không biết tại sao lại phải nhốt những dị chủng kia ở bên trong. Hơn nữa những dị chủng đó đều là do hoàng đế các đời đích thân bắt được nhốt vào trong đó. Điện hạ ngài là người duy nhất có thể tiến vào Cửu Ngự Cung mà không phải là hoàng đế hay thái tử. Nếu ngài muốn biết đáp án, sợ rằng chỉ có thể tự mình đi tìm thôi."

Thấy Bảo Anh không giống như trả lời có lệ, Hàn Sâm cũng không ép nàng nữa, cười nói: "Vậy chúng ta lại bắt đầu học tập đi, ngươi nói những lễ nghi đó cho ta, chuyện thực hành sau này hãy nói."

Bảo Anh không thể làm gì khác hơn là đọc những lễ nghi kia cho Hàn Sâm nghe, Hàn Sâm vừa nghe vừa suy nghĩ: "Chẳng lẽ âm mưu của Bạch Hoàng có liên quan đến Cửu Ngự Cung? Nhưng mà hắn lại không nói gì, mặc kệ ta giết chết dị chủng bên trong, hắn làm như vậy rốt cuộc là muốn gì?"

"Bảo Anh, hoàng hậu có chút không thoải mái, kêu ngươi đi hầu hạ nàng." Có nữ quan vội vã đi tới vườn hoa, nói với Bảo Anh đang đọc sách cho Hàn Sâm nghe.

Vẻ mặt Bảo Anh lộ vẻ khó xử, nữ quan kia tiếp tục nói: “Hoàng hậu kêu ngươi bất kể thế nào cũng phải lập tức trở lại.”

“Điện hạ, hôm nay học đến đây thôi.” Bảo Anh đứng dậy hành lễ nói.

“Bảo Anh, là hoàng đế bệ hạ kêu ngươi dạy lễ nghi cho ta đúng không?” Hàn Sâm nói.

“Điện hạ, ngày mai ta lại đến…” Bảo Anh nói.

“Bây giờ ta muốn học, bây giờ ngươi dạy ta, nếu không chính là cãi lệnh bệ hạ đúng không?” Hàn Sâm vẻ mặt không đổi nói.

Bảo Anh lộ vẻ khó xử, nhìn về phía nữ quan kia, nữ quan cau mày nói: “Học lễ nghỉ lúc nào cũng có thể học đươc, thân thể hoàng hậu không thoải mái, cần Bảo Anh hầu hạ, đây là chuyện không thể chậm trễ.”

“Ý của ngươi là, chuyện của hoàng hậu quan trọng hơn chuyện của bệ hạ? Nếu chuyện của hoàng hậu quan trọng như vậy, xem ra ta phải đi xin bệ hạ, để bệ hạ đến thăm nàng một chút, xem rốt cuộc có chuyện gì quan trọng như vậy.” Hàn Sâm cười như không cười nhìn nữ quan kia nói.

Nữ quan lập tức biến sắc, nghiến răng nói: “Cái đó không cần…”

“Nếu không cần, vậy còn không mau cút đi, lần sau còn dám xông vào

hoa viên của ta, sẽ không dễ dàng như vậy đâu.” Hàn Sâm triệu hồi ra Âm Đầu Quỷ, chiếu về phía nữ quan.

Bùm!

Nữ quan lập tức kêu thảm bay ra ngoài, ngã ở phía xa bên ngoài hoa viên, khiến mọi người xung quanh đều nhìn nàng.

“Đúng là quá kiêu ngạo, thậm chí ngay cả nữ quan bên cạnh hoàng hậu cũng dám đánh.”

“Ai bảo người ta được sủng ái đâu? Từ khi bệ hạ lên ngôi đến nay, còn chưa thấy có ai được sủng ái như vậy. Thật sự không hiểu rốt cuộc hắn có điểm

nào đáng để bệ hạ làm như thế?”

“Sao ngươi lại đắc tội hoàng hậu, việc này đâu có lợi gì cho ngươi.” Bảo Anh thở dài nói. “Ngươi cũng không muốn trở về đúng không?” Hàn Sâm nháy mắt nói.

Bảo Anh hơi ngẩn ra, không ngờ sức quan sát của Hàn Sâm lại nhạy cảm như vậy, lại nhìn thấy được chút do dự trong nội tâm của nàng.

Hết chương 2809.

Chương 2810. Thú hồn hợp thành

Bảo Anh ở lại trong hoa viên không rời đi, thay vì nói dạy lễ nghi cho Hàn Sâm, không bằng nói là đọc sách cho Hàn Sâm nghe.

Thật ra thì trong lòng Hàn Sâm có chút kỳ quái, dù tộc Hoàng Cực cường thịnh thế nào thì cũng không đến mức dùng cường giả cấp Thần Hóa làm nữ hầu. Nữ quan Bảo Anh này thật ra không khác lắm so với nữ hầu.

Hơn nữa Bảo Anh hẳn là thuộc một chi của Bảo Hoàng, vậy thì nàng càng không thể làm nữ quan. Mặc dù hệ Bảo Hoàng bây giờ không còn chấp chưởng quyền hành, nhưng dù thế nào thì cường giả cấp Thần Hóa của một chi Bảo Hoàng cũng không lưu lạc đến mức trở thành nữ quan thê thảm như vậy.

“Xem ra Bảo Anh này cũng là người có câu chuyện.” Hàn Sâm vô tình thám thính ra bí mật của Bảo Anh, giữ Bảo Anh lại, chỉ vì muốn có người giải thích chuyện của tộc Hoàng Cực cho hắn khi cần.

Nếu không Hàn Sâm sao lại mờ mắt ở đây, ngay cả ai là ai cũng không rõ, chứ đừng nói đến những chuyện kỳ quái kia.

Vốn dĩ Hàn Sâm muốn tìm cơ hội để hỏi Bạch Hoàng, rốt cuộc Cửu Ngự Cung là nơi thế nào, mà ngay cả khi thi thể Hắc Ma Tinh bị hắn ăn sạch cũng không gặp được Bạch Hoàng.

“Nếu hắn không nói rõ ràng, không thể trách ta ăn dị chủng của hắn.” Hàn Sâm không gặp được Bạch Hoàng thì sẽ tiếp tục đến Cửu Ngự Cung, định tiếp tục săn giết dị chủng Thần Hóa, bổ sung gen Thần Hóa của mình, nhanh chóng thăng cấp Lột Xác.

Lần nữa đi tới Cửu Ngự Cung, Hàn Sâm vẫn lựa chọn đi vào cánh cửa lúc trước, lại đến trước dãy cung điện.

Sau khi nhảy qua mấy tòa cung điện phía trước, hắn bắt đầu xem tiếp †ừ 0006, kết quả mấy tòa cung điện liên tiếp đều trống rỗng, mãi đến cung điện số 0013, Hàn Sâm rốt cuộc lại thấy dị chủng bị khóa.

Nhưng mà lần này, bên trong cung điện không chỉ có một dị chủng, Hàn Sâm tổng cộng nhìn thấy bốn con dị chủng giống nhau như đúc bị khóa trong cung điện.

®Đó là loài dị chủng giống như lang như khuyển, toàn thân bao phủ bởi bộ lông màu lam bóng loáng, ánh mắt lại mang màu đỏ. Hàn Sâm mới vừa tiến vào bên trong cung điện, bốn con dị chủng liền nhe nanh sủa một trận về phía Hàn Sâm, từng luồng xích trật tự trên người lưu chuyển, có điều rất nhanh đã bị lực lượng trên xích trấn áp xuống, chỉ còn lại vẻ mặt dữ tợn.

Hàn Sâm thấy lực lượng của bọn nó hình như không phải quá mạnh, hẳn là chỉ đến cấp Nguyên Cơ, hắn lập tức không do dự nữa, trực tiếp triệu hồi thú hồn, bắn một mũi tên về phía một con sói lông xanh.

“Săn giết dị chủng Thần Hóa Thiên Tinh Lang, đạt được thú hồn Thần Hóa Thiên Tỉnh Lang, phát hiện gen dị chủng Thần Hóa.”

“Lại được thú hồn? Hôm nay vận may tốt thế sao, liên tục đạt được hai thú hồn Thần Hóa?” Hàn Sâm cảm giác vận khí của mình tốt đến mức bản thân cũng không dám tin.

Nhưng khi Hàn Sâm bắn chết con Thiên Tinh Lang thứ ba, lại đạt được một thú hồn nữa.

“Mẹ ơi, vận khí hôm nay sao lại mạnh như vậy? Thậm chí liên tiếp nhận được thú hồn Thần Hóa, còn thấp hơn cả xác suất mua vé số. Còn lại một

con, không phải cũng ra thú hồn nữa chứ?" Hàn Sâm nghĩ, lập tức bắn chết con Thiên Tinh Lang cuối cùng.

Kết quả khiến hắn không dám tin, hắn lại đạt được thú hồn Thần Hóa.

"Đúng là gặp quỷ mà, hôm nay là sao vậy? Không phải ta đã dùng hết vận may nửa đời sau vào hôm nay đấy chứ?" Hàn Sâm nói thầm trong lòng, lúc này mới đi xem thú hồn Thiên Tinh Lang.

Thú hồn Thần Hóa Thiên Tinh Lang: Hình ma văn (không trọn vẹn).

Hàn Sâm nhìn một chút, toàn bộ bốn thú hồn Thiên Tinh Lang đều là thú hồn hình ma văn không trọn vẹn.

"Bốn thú hồn không trọn vẹn này không biết có thể dung hợp thành một thú hồn hoàn chỉnh hay không?" Hàn Sâm nói thầm một câu, nhưng ai biết bốn thú hồn Thiên Tỉnh Lang kia lại thực sự bắt đầu dung hợp.

Bốn chùm ánh sáng màu lam dung hợp vào nhau, rất nhanh đã biến thành một con Thiên Tinh Lang càng khổng lồ hơn, khí tức trên người mạnh hơn trước đó không ít.

"F*ck, thật sự có thể dung hợp này!" Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, vội vàng nhìn tư liệu Thiên Tinh Lang sau khi bốn con hợp thành một.

Thú hồn Thần Hóa Thiên Tinh Lang: Hình ma văn (không trọn vẹn).

"Làm sao vẫn là không trọn vẹn?" Hàn Sâm cảm thấy có chút kỳ lạ. Hắn hơi do dự, sau đó triệu hồi thú hồn Thiên Tinh Lang ra ngoài.

Lập tức chỉ thấy một bóng con sói hung dữ màu xanh lam xuất hiện, trong phút chốc biến thành một hình xăm hình con sói ghé vào thân thể Hàn Sâm, khiến cả phía sau lưng Hàn Sâm cũng bị hình xăm con sói màu lam bao trùm.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy bên trong thân thể tràn ngập lực lượng vô cùng khủng bố, mơ hồ cảm giác có mối tương liên với Chư Thiên Tinh Thần, giống như tất cả ngôi sao trong vũ trụ và hắn sinh ra sự liên lạc khó hiểu.

“Lực lượng mạnh quá…” Hàn Sâm cảm giác lực lượng của mình tăng vọt, chẳng qua chỉ là hình xăm gia tăng lực lượng, nhưng lại vượt qua Hồn Y Khổng Tước Vương mà hắn sử dụng, mạnh hơn cả Lục Hạch Xà Cung và biến thân Huyết Quỷ tổng hợp thành.

“Kỳ quái, lực lượng thú hồn Thiên Tinh Lang quá mạnh, ít nhất đã đạt đến trình độ cấp Lột Xác, không, có khả năng đã đạt đến trình độ cấp Phá Kiển. Nhưng mà bản thế Thiên Tinh Lang cũng không mạnh, ở trong cấp Nguyên Cơ hẳn là một loại khá kém, nhưng hiệu quả dung hợp của bốn con thú hồn Thú Hồn lại quá mạnh?” Trong lòng Hàn Sâm ngạc nhiên.

“Nói như vậy, thú hồn không trọn vẹn hẳn là cũng có thể hợp thành, thú hồn Khổng Tước Vương Thiên Hà hẳn là cũng có thể hợp thành. Nhưng mà ta phải đi đâu để tìm thú hồn Khổng Tước Vương Thiên Hà thứ hai đây?” Hàn Sâm cảm giác tỷ lệ mình đạt được thú hồn của một con Khổng Tước Vương Thiên Hà thật sự quá thấp.

Bốn gen dị chủng Thiên Tinh Lang đủ để Hàn Sâm hắn trong một thời gian rất dài rồi, hơn nữa thú hồn Thiên Tinh Lang khiến tâm trạng Hàn Sâm cực kỳ tốt.

Hàn Sâm mang theo bốn xác sói trở lại hoàng cung, mới vừa vào đến hoa viên đã nhìn thấy Bảo Anh đang chờ hắn.

“Bảo Anh, ngươi không cần phải chịu khó thế chứ?” Hàn Sâm cười nói.

Bảo Anh lại lắc đầu nói: “Thánh Anh điện hạ, ta tới để từ giã ngài.” “Sao thế, hoàng hậu lại muốn gọi ngươi về sao?” Hàn Sâm nhướn mày nói..

Bảo Anh lại lắc đầu: “Hàn Sâm ở tinh vực Chân Cổ đã giết cường giả cấp Thần Hóa của tộc Hoàng Cực chúng ta, bệ hạ tức giận, phái mấy vị Thần Hóa đi tinh vực Chân Cổ giết Hàn Sâm, ta chính là một trong số đó.”

“Hàn Sâm… giết cường giả cấp Thần Hóa của tộc Hoàng Cực ở tinh vực Chân Cổ?” Hàn Sâm nghe mà trợn mắt kinh ngạc. Hắn đang ở đây, hơn nữa tinh vực Chân Cổ gì đó hắn còn chưa từng nghe nói đến, sao có thể đến đó để giết cường giả cấp Thần Hóa của tộc Hoàng Cực chứ?

“Đúng vậy, có lẽ ngài còn chưa hiểu rõ lắm, Hàn Sâm này là tử địch với tộc Hoàng Cực cùng chúng ta, hơn nữa gần đây nghe nói tộc Thái

Thượng đang tìm hắn.” Bảo Anh nói đại khái câu chuyện một lần.

Hàn Sâm càng nghe vẻ mặt càng đặc sắc. Chuyện Bảo Anh kể, hắn căn bản không hề làm.

Hết chương 2810.

Chương 2811. Nơi Lạc Lối

“Ta có thể đi đến tinh vực Chân Cổ cùng các ngươi không? Ta cũng muốn góp một phần sức vì tộc Hoàng Cực.” Hàn Sâm nói.

“Vậy thì phải hỏi Nhị hoàng thúc, lần này chúng ta lấy Nhị hoàng thúc làm chủ.” Bảo Anh nói.

“Được, ngươi dẫn ta đi gặp Nhị hoàng thúc.” Hàn Sâm không biết mình thật sự có thể rời khỏi tộc Hoàng Cực hay không. Mượn cơ hội này, thứ nhất có thể xem giới hạn nhẫn nại của Bạch Hoàng đối với hắn, thứ hai hắn cũng muốn biết, rốt cuộc ai đang mạo danh hắn, lại còn giết một cường giả cấp Thần Hóa của tộc Hoàng Cực.

Mặc dù hắn đã sớm muốn làm như vậy, nhưng đáng tiếc, vẫn luôn không có cơ hội.

Bảo Anh cũng không cự tuyệt, dẫn Hàn Sâm đi gặp Nhị hoàng thúc.

Nhị hoàng thúc không cự tuyệt Hàn Sâm, chỉ nói muốn xin chỉ thị của Bạch Hoàng, rồi mới có thể quyết định, để Hàn Sâm về trước chờ tin tức.

Hàn Sâm vốn cho rằng Bạch Hoàng có lẽ sẽ không muốn thả hắn ra ngoài. Ai biết, không lâu lắm, Nhị hoàng thúc đã để Bảo Anh đến thông báo cho Hàn Sâm, để hắn chuẩn bị sẵn sàng, ban đêm sẽ xuất phát tiến về tinh vực Chân Cổ.

“Bạch Hoàng lại thật sự cho ta cơ hội rời khỏi tộc Hoàng Cực sao? Lỡ †a một đi không trở lại, thì chẳng phải hắn sẽ không còn cả người lẫn

của sao?” Hàn Sâm thực sự không rõ ràng lắm, Bạch Hoàng rốt cuộc có ý định gì.

Nhưng nếu Bạch Hoàng chịu để hắn ra ngoài, Hàn Sâm cũng muốn ra ngoài xem một chút. Đến sau nửa đêm, hắn đi theo Bảo Anh cùng tập hợp.

Lần này trong số những người đi, Nhị hoàng thúc là lực lượng chính tuyệt đối. Hàn Sâm chỉ biết thực lực của Nhị hoàng thúc vô cùng kinh khủng, có thể là cường giả cấp Hóa Điệp, nhưng đó chỉ là nghe nói mà thôi.

Hiện tại Hàn Sâm còn chưa khôi phục lực lượng, cũng khó có thể đưa ra phán đoán của mình.

Còn có Bảo Anh, Bảo Cầm, Mông Liệt và bốn Thần Hóa ngoại tộc, lần này tộc Hoàng Cực lại điều động tám vị cường giả cấp Thần Hóa, xem ra là quyết tâm muốn diệt Hàn Sâm.

Dù thế nào những cường giả cấp Thần Hóa này sẽ không nghĩ tới, Hàn Sâm mà bọn họ muốn tiêu diệt vẫn đi bên cạnh họ.

Trên đường đi, đám người Nhị hoàng thúc không định theo dõi Hàn Sâm, thậm chí cũng không hạn chế sự tự do của Hàn Sâm. Hàn Sâm vô cùng xác định, chỉ cần hắn muốn đi, thì không khó chạy đi lắm.

“Tên khốn Đạo Thánh kia quả nhiên không đáng tin cậy, nói muốn trộm †a về, kết quả đến bây giờ vẫn không thấy người hắn đâu. May mắn, ta căn bản không trông cậy vào hắn.” Hàn Sâm thầm lẩm bẩm trong lòng. Khi đám người Hàn Sâm đi tới tinh vực Chân Cổ, phát hiện nơi này là một mảnh hỗn độn, cửa ngõ của không gian dị chủng đều bị đánh mở. Bên trong càng tràn đầy vết tích sau đại chiến khắp nơi, không ít tinh cầu đều bị ảnh hưởng, có thể thấy được trận chiến kia thảm liệt đến mức nào.

Toàn bộ tinh vực Chân Cổ đều bị cướp sạch, mà hiện tại không ít ngoại tộc đến đây. Phần lớn đều đến vì Hàn Sâm, nhưng không ai cũng tìm được Hàn Sâm.

Hàn Sâm và đám người Nhị hoàng thúc đến hơi chậm một chút. Rất nhiều nơi ở hiện trường đều đã bị phá hỏng. May mà thành viên tộc Hoàng Cực ở gần đó đã tới, bảo vệ rất nhiều nơi quan trọng.

Lần này đám người Nhị hoàng thúc tới, việc khó khăn nhất không phải là làm thế nào để đánh bại Hàn Sâm, mà làm thế nào mới tìm ra Hàn Sâm được.

Cường giả cấp Thần Hóa mà Nhị hoàng thúc dẫn tới đều có năng khiếu ở phương diện này, đương nhiên có cách của bọn họ. Sau khi đoàn người đi tới chiến trường chủ, Hàn Sâm nhìn thấy những dấu vết chiến đấu bị để lại kia, không khỏi nao nao.

“ý cảnh của đao pháp Thiên Chi Hạ? Sao có thể có thứ này?” Hàn Sâm nhìn vết đao giăng khắp nơi trên tinh cầu với vẻ mặt kỳ quái, có thể nhìn ra rõ ràng, đó chính là ý cảnh của đao pháp Thiên Chi Hạ, không sai mà.

Hơn nữa đó còn không phải đao pháp Thiên Chi Hạ của Trấn Thiên Cung, mà là ý cảnh của Thiên Hạ Đao do chính Hàn Sâm lĩnh ngộ rồi sửa chữa.

“Khó trách tất cả mọi người cho rằng đó là Hàn Sâm thật. Nếu không phải ta chính là Hàn Sâm, chỉ e ngay cả ta cũng tin. Rốt cuộc là ai, thậm chí đến cả Thiên Hạ đao của ta cũng có thể bắt chước được.” Hàn Sâm âm thầm kinh ngạc.

Đám người Nhị hoàng thúc cũng rất dễ dàng phán đoán ra vết tích của Thiên Hạ Đao, nhận định quả là Hàn Sâm, không thể nghi ngờ, không thể nào là kẻ giả mạo được.

Thiên Hạ Đao của Hàn Sâm có thể nói là độc nhất trong vũ trụ. Đến cả Trấn Thiên Cung có được Thiên Hạ Đao bản gốc, cũng không ai có thể luyện thành ý cảnh Thiên Hạ Đao giống như hắn.

“Gehr, ngươi có phát hiện gì hay không?” Nhị hoàng thúc nhìn về phía một vị cường giả cấp Thần Hóa.

Gehr có được năng lực ảnh chi nhãn, mặc dù không thể nhìn xuyên quá khứ, tương lai, nhưng lại có thể căn cứ vật còn sót lại trên không, gây dựng

lại một vài đoạn hình ảnh ngắn lúc trước, năng lực hơi giống với năng lực của kính Tử Đồng Thần Điệp.

Hình ảnh trong hai mắt Gehr không ngừng biến hoá. Hắn mau chóng bắt đầu chuyển động thân thể, đi về một phương hướng.

Bọn người Nhị hoàng thúc đi theo, đám người đi một đường, nhanh chóng ra khỏi tinh vực Chân Cổ.

“Quả nhiên đã trốn đi rồi sao? Kể từ đó, chúng ta muốn đuổi bắt hắn thì khó hơn nhiều.” Bảo Cầm nhíu mày nói.

“Lại dám can đảm giết tộc Hoàng Cực ta, hủy không gian dị chủng của †a, cho dù hắn chạy trốn tới tận cùng vũ trụ, lần này ta cũng nhất định phải giết hắn.” Nhị hoàng thúc lạnh giọng nói.

“Có lẽ hắn cũng không đi xa.” Gehr đột nhiên nói. “Lời này có nghĩa là?” Mông Liệt hỏi.

Lần trước Mông Liệt bị Thuẫn Medusa đông cứng, tộc Hoàng Cực phí rất nhiều sức mới giải cứu hắn ra được. Sau hắn vẫn ở lại nước Hoàng Đế để tu dưỡng. Đây là lần đầu hắn ra ngoài kể từ đó.

Gehr nói: “Hàn Sâm rời đi với tốc độ rất chậm, giống như hắn không đào tẩu quá gấp. Dựa vào đoạn hình ảnh ngắn mà ta thấy bây giờ, ta suy đoán trừ khi hắn có năng lực Tinh Không Đại Na Di, nếu không có lẽ hắn không rời đi quá xa.

“Ta nghe nói hắn đã học Tinh Không Đại Na Di tại tộc Hoàng Cực, nhưng Tinh Không Đại Na Di không thể thành côn trong thời gian ngắn, chắc hẳn hắn còn khó có thể thực hiện tinh không na di ở cự ly xa mới đúng.” Nhị hoàng thúc trầm ngâm nói.

“Hiện tại nói gì cũng vô dụng, tiếp tục đuổi theo đi.” Ánh mắt Mông Liệt lóe lên vẻ nghiêm túc. Lần trước bị Hàn Sâm đông lại trong hư không, hiển nhiên khiến Mông Liệt rất không cam lòng. Lần này hắn chủ động xin đi, chính vì phân cao thấp với Hàn Sâm lần nữa.

Gehr lên tiếng, tiếp tục dẫn đường cho mọi người ở phía trước, một đoàn người phi hành trong tinh không, nhanh chóng rời xa tinh vực Chân Gổ.

“Đợi đã.” Nhị hoàng thúc đột nhiên thay đổi sắc mặt, gọi lại Gehr đang dẫn đường ở phía trước.

Tất cả mọi người nhìn về phía Nhị hoàng thúc, Nhị hoàng thúc thì nhìn Gehr hỏi: “Gehr, ngươi xác định Hàn Sâm là đi qua hướng kia sao?”

“Mặc dù chỉ nhìn thấy một lát, nhưng phương hướng đại khái sẽ không sai” Gehr suy tư một lát rồi nói.

“Vậy thì kỳ quái rồi. Nếu ta không nhìn lầm, hướng kia có lẽ thông đến tinh vực Đại Tịch Diệt.” Nhị hoàng thúc trầm giọng nói.

“Nhị ca, có phải ngươi nhớ lầm rồi hay không, tinh vực Đại Tịch Diệt và nơi này cách nhau rất nhiều tinh vực mà?” Mông Liệt nghi hoặc nhìn Nhị hoàng thúc, nói.

“Không sai đâu, lại đi lên phía trước sẽ đến một không gian hỗn loạn. Nơi đó có rất nhiều lỗ đen và không gian vặn vẹo, thường xuyên có chiến hạm vào nhầm trong đó, rồi xuất hiện ở bên phía tinh vực Đại Tịch Diệt. Chúng ta đi tiếp, thì sẽ tiến vào không gian hỗn loạn được gọi là Nơi Lạc Lối kia.” Nhị hoàng thúc nói với vẻ mặt nghiêm túc.

“Gehr, ngươi chắc chắn Hàn Sâm trốn về phía đó sao?” Mông Liệt nhìn về phía Gehr rồi hỏi.

Gehr lại dùng năng lực của mình nhìn thêm mấy lần, sau đó mới gật đầu nói: “Hiện tại xem ra là không sai, hắn đi về hướng bên kia. Nhưng hắn có tiến vào Nơi Lạc Lối hay không, còn phải đợi sau khi đến nơi mới có thể phán đoán được.”

“Cũng được. Chúng ta tới Nơi Lạc Lối trước rồi lại tính toán sau.” Nhị hoàng thúc cân nhắc thật lâu, mới dặn dò Gehr tiếp tục dẫn đường tiến lên.

Hết chương 2811.

Chương 2812. Một đường tiến lên.

Một đoàn người Nhị hoàng thúc vốn còn hi vọng Hàn Sâm không đi Nơi Lạc Lối, có lẽ hắn đi đến nữa đường đã thay đổi tuyến đường cũng khó nói. Thế nhưng Gehr dẫn bọn họ đi một đường tới Nơi Lạc Lối, xoá đi một tia may mắn sau cùng của bọn họ.

“Hàn Sâm biết hắn gây ra họa lớn, cho nên mạo hiểm tiến vào Nơi Lạc Lối tránh họa. Chúng ta có vào hay không?” Ánh mắt của mọi người đều nhìn về Nhị hoàng thúc, Bảo Cầm hỏi.

Trong chốc lát, Nhị hoàng thúc cũng hơi do dự. Mặc dù Nơi Lạc Lối không phải là tinh vực Đại Tịch Diệt chân chính, nhưng rất có thể sẽ đi nhầm vào tinh vực Đại Tịch Diệt.

Tinh vực Đại Tịch Diệt chính là di chỉ của Thánh Vực lúc trước. Thánh Vực bị diệt một cách kỳ lạ. Từ sau về đó, Thánh Vực cũng biến thành một mảnh đất chết, bên trong có vô số dị chủng đột biến kinh khủng.

Khác với dị chủng phổ thông, dị chủng bên trong tỉnh vực Đại Tịch Diệt đều đột biến đến vô cùng lợi hại, mạnh hơn dị chủng cùng cấp rất nhiều, mà lại chứa dục vọng hủy diệt mãnh liệt.

Cho dù cường giả cấp Thần Hóa tiến vào bên trong, trừ khi là tồn tại cấp Chân Thần, nếu không cũng khó có thể chắc chắn sống ra khỏi đó đư.

“Bệ hạ đã phái nhiều Thần Hóa như chúng ta đi đuổi bắt Hàn Sâm, nếu cứ trở về như vậy, chỉ e không có cách nào giải thích.” Mông Liệt nói.

“Phải rồi. Nếu cứ trở về như vậy, bây giờ đã không có cách nào giải thích.” Nhị hoàng thúc gật đầu: “Thôi được, nếu Hàn Sâm hắn đã dám đi vào, chúng ta cũng có thể đi vào giống như vậy. Ta thấy hắn cũng không dám tiến vào tinh vực Đại Tịch Diệt, có lẽ chỉ trốn bên trong Nơi Lạc Lối”

Tất cả mọi người đều biết có nguy hiểm, nhưng cũng biết trở về thì không có cách nào giải thích, đành phải lên tiếng đáp ứng. Bọn họ cũng hi vọng có

thể bắt được Hàn Sâm ở Nơi Lạc Lối, chỉ cần không tiến vào tinh vực Đại Tịch Diệt, đến đó cũng không quá nguy hiểm.

“Thánh Anh, Nơi Lạc Lối quá nguy hiểm, ngươi vẫn đừng đi vào mạo hiểm, ta để Bảo Anh đưa ngươi trở về đi.” Nhị hoàng thúc nhìn, rồi nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại không muốn trở về, nói rất hiên ngang lãm liệt: “Ta cũng là một phần của tộc Hoàng Cực, lại là đệ tử của bệ hạ, sao có thể biết khó mà lui. Vậy ta chẳng phải là khiến cho sư phụ ta, Hoàng đế bệ hạ mất mặt sao? Xin Nhị hoàng thúc nhất thiết phải dẫn tại hạ theo, để ta dốc một phần sức lực vì tộc Hoàng Cực.”

Hàn Sâm nói như vậy ngoài miệng, nhưng trong lòng nghĩ thầm: “Ta đang lo không có cơ hội tiến vào tinh vực Đại Tịch Diệt tìm kiếm Tiểu Hoa. Có thể đi vào cùng các ngươi, thì không thể tốt hơn rồi, tương đương tìm một đám tay đấm mạnh mẽ miễn phí đi cùng ta vào tinh vực Đại Tịch Diệt, hi vọng tên Hàn Sâm giả mạo kia đã tiến vào tinh vực Đại Tịch Diệt mới tốt.”

Đám người Nhị hoàng thúc nghe Hàn Sâm nói như vậy, đều lau mắt mà nhìn với hắn, cảm thấy Bạch Hoàng chọn lựa hắn làm đệ tử, cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý.

“Đã như vậy, thì đi thôi, mau chóng bắt được Hàn Sâm trở về phục mệnh” Nhị hoàng thúc hơi gật đầu với Hàn Sâm.

Thái độ của Mông Liệt đối với Hàn Sâm cũng tốt hơn nhiều. Trước lúc này, bọn họ ít nhiều vẫn có ý kiến đối với việc Bạch Hoàng thu một dị chủng ngoại tộc làm đệ tử.

Hiện tại mặc dù vẫn có ý kiến, nhưng thấy Hàn Sâm thuận mắt hơn chút.

Đám người cùng tiến vào Nơi Lạc Lối. Đây vẫn là lần đầu tiên Hàn Sâm tiến vào nơi như thế này, thấy các loại hiện tượng kỳ quái bị tia sáng và †ừ trường dẫn dắt phát ra trong đó.

Lỗ đen xoay tròn trong vầng sáng, di chuyển nhanh chóng như vầng sáng của sấm sét, còn có một vài tia sáng vặn vẹo, Nơi Lạc Lối tràn sắc màu kỳ

huyễn, có rất nhiều hiện tượng Hàn Sâm chưa từng nhìn thấy, chưa từng nghe thấy.

Sau khi tiến vào Nơi Lạc Lối, năng lực của Gehr đã mất tác dụng, đầy mặt buồn bực nói: “Lực lượng của ta cần phải mượn vết tích của hoàn cảnh và không gian, thế nhưng không gian nơi này vặn vẹo quá kịch liệt, ở đây, năng lực của ta gần như không cách nào lấy được hình ảnh bình thường.”

“Bảo Anh, hiện tại chỉ có thể dựa vào ngươi.” Nhị thúc hoàng như đã sớm đoán trước được, xoay sang nói với Bảo Anh.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Bảo Anh. Hàn Sâm cũng hơi tò mò, Bảo Anh rốt cuộc có loại năng lực gì, xuất thân và lai lịch của nàng đều hơi kỳ lạ, làm cho Hàn Sâm cũng rất có hứng thú.

Bảo Anh khẽ gật đầu, đưa tay triệu hồi ra một cái bình ngọc, chính là cái bình bạch ngọc cổ xưa mà Hàn Sâm từng thấy trước đó. Không thể nghi ngờ, đây chắc hẳn là võ trang gen của nàng.

“Ta cần một đồ vật có liên quan đến Hàn Sâm.” Bảo Anh cầm bình ngọc nói.

“Vậy thì dễ dàng, Gehr.” Nhị hoàng thúc ra hiệu với Gehr.

Gehr xòe bàn tay ra, chỉ thấy có một hạt bụi nhỏ trên đầu ngón tay của hắn: “Bảo Anh tiểu thư, đây là vết tích ta thu trên một đường này, chỉ có như vậy thôi, không biết có thể dùng được không?”

“Thử một chút xem sao.” Bảo Anh tiếp nhận hạt bụi nhỏ kia, bỏ thẳng vào trong bình hoa.

Hàn Sâm chỉ thấy có dao động kỳ dị truyền đến từ trong bình hoa. Sau một lát, Bảo Anh nghiêng bình ngọc, giống như đổ nước, thế nhưng thứ chảy ra từ trong bình ngọc lại không phải là nước, mà là từng cánh hoa anh đào.

Những cánh hoa kia giống như cánh bướm, bay múa về một phương hướng, cảnh tượng cánh hoa bay múa đầy trời vô cùng tươi đẹp.

“Đi theo ta.” Bảo Anh cầm bình ngọc trong tay mà đi, không ngừng có cánh hoa bay ra từ trong bình, dẫn đường lên trước.

Dưới sự chỉ dẫn của dòng chảy cánh hoa, một đoàn người mau chóng tiến lên trong Nơi Lạc Lối, mà cũng không gặp được nguy hiểm gì.

“Võ trang gen của Bảo Anh thật kì lạ, không biết là lực lượng hệ nào. Nhìn những cánh hoa kia, thì hình như là hệ Thực Vật, thế nhưng bình ngọc lại không thể là hệ Thực Vật, quả thật hơi kỳ lạ…” Hàn Sâm không có cách nào sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền, mặc dù hiếu kỳ trong lòng, nhưng lại không nhìn ra nguyên cớ.

“Sao những cánh hoa kia lại bay vào trong lỗ đen?” Bảo Cầm nói với vẻ mặt kinh hãi.

Đám người đều đã nhìn thấy, lúc này cánh hoa như ngân hà đang chảy cuồn cuộn không dứt vào trong một lỗ đen vặn vẹo. Sau khi cánh hoa tiến vào lỗ đen, chúng đã lập tức biến mất. Tất cả cánh hoa đều biến mất, không thấy đâu nữa.

“Bảo Anh, tình huống như thế nào?” Nhị hoàng thúc nhìn về phía Bảo Anh hỏi.

“Nếu hạt bụi nhỏ kia quả thực tới từ Hàn Sâm, thì hắn chắc chắn đã xuyên qua lỗ đen này.” Nói đến đây, Bảo Anh dừng một chút, liếc mắt nhìn lỗ đen rồi mới nói tiếp: “Sau khi xuyên qua lỗ đen, những cánh hoa kia vẫn tồn tại như cũ, không có bị tấn công. Đây cũng là một lỗ đen tương đối ổn định, chắc hẳn có thể đi xuyên qua.”

“Chỉ sợ đây là lỗ đen đi thông tinh vực Đại Tịch Diệt, chúng ta dễ dàng đi vào, nhưng muốn ra được thì khó rồi.” Bảo Cầm cười khổ nói.

“Bảo Anh, có không có cách nào cảm nhận được tình huống bên kia sao?” Nhị hoàng thúc lại hỏi.

Bảo Anh lắc đầu: “Dường như bởi vì khoảng cách quá xa, ta chỉ có thể cảm ứng được cánh hoa vẫn còn, cảm ứng khác lại rất mơ hồ.”

“Khoảng cách rất xa. Vậy đã nói rõ, lỗ đen này rất có thể là lỗ đen đi thông tinh vực Đại Tịch Diệt.” Bảo Cầm nói.

“Tứ đệ, ngươi thấy thế nào?” Nhị hoàng thúc nhìn về phía Mông Liệt. Người duy nhất có địa vị tương đương với hắn ở đây chỉ là Mông Liệt.

“Nếu đây là một cái lỗ đen ổn định, chúng ta không ngại qua đó xem một chút trước đã. Nếu có nguy hiểm, lại trở về từ lỗ đen cũng không muộn.” Mông Liệt nói.

“Có thể làm được không?” Nhị hoàng thúc nhìn về phía Bảo Anh.

“Ta thử một lần.” Bảo Anh nhìn về phía lỗ đen, nâng lên bình ngọc trong tay, chỉ thấy ánh sáng kỳ dị xoay vòng trên bình ngọc kia, không bao lâu đã thấy cánh hoa ngân hà lại bay ra từ trong lỗ đen, từng mảnh cánh hoa trở về trong bình ngọc.

“Tất cả cánh hoa đều còn ở đây, không bị tổn thương cũng không giảm bớt.” Đến khi một cánh hoa cuối cùng trở về bình ngọc, Bảo Anh mới mở miệng nói ra.

Hết chương 2812.

Chương 2813. Hàn Sâm thật giả.

Vùng đất rách nát, khắp nơi tràn đầy máy móc kim loại sứt mẻ và kiến trúc bằng đá. Những máy móc kim loại sứt mẻ kia hơi giống sản phẩm sau thời đại hơi nước, mà kiến trúc lại càng cũ kỹ hơn.

Thạch đỉnh, thạch lô, thạch tháp, hơn phân nửa đều đã tan nát. Thạch lô cao hơn ba mét gấy thành hai nửa từ giữa, khắp nơi có thể nhìn thấy những kiến trúc và dụng cụ bằng đá đổ nát.

Những máy móc kim loại to lớn kia cũng rải rác đông một cái, tây một cái, có loại cảm giác chán chường nói không nên lời.

Dưới ánh hoàng hôn của trời chiều, toàn bộ vùng đất giống như đống đổ nát sau ngày tận thế vậy. Đám người Hàn Sâm vừa mới đi xuyên qua, nhìn thấy hình ảnh như vậy, đều âm thầm nhíu mày.

“Nơi này chắc chắn chính là tinh vực Đại Tịch Diệt, không sai đâu.” Mông Liệt đánh giá bốn phía rồi nói.

Hàn Sâm nhìn những kiến trúc tàn tạ ở bốn phía kia, luôn cảm thấy hơi quen mắt. Những kiểu kiến trúc này, thấy thế nào cũng giống như phong cách của thung lũng Thời Gian rải rác đồ đá bên trong Tí Hộ Sở.

“Chẳng lẽ, những đồ đá kia vốn đến từ nơi này? Nói như vậy, khối tàn bia thiên mệnh kia cũng tới từ nơi này rồi?” Hàn Sâm thầm suy đoán trong lòng.

Bởi vì lực lượng của Gehr vẫn không có tác dụng ở đây, việc tiếp tục †ìm kiếm tung tích của Hàn Sâm chỉ có thể dựa vào Bảo Anh.

Cánh hoa như dòng suối chảy vào bên trong đống đổ nát. Đám người Nhị hoàng thúc đều cẩn thận theo sát cánh hoa tiến lên, không ai dám chủ quan chút nào.

Tinh vực Đại Tịch Diệt, có thể nói là khu vực kinh khủng nhất trong toàn bộ Đại Vũ Trụ. Cho dù loại Thần Hóa mạnh mẽ như Nhị hoàng thúc, cũng không dám có chút tâm lý may mắn nào.

Đi hơn một trăm dặm đường, vẫn chỉ nhìn thấy từng đống đổ nát lớn, nhưng lại không có gặp được dị chủng. Điều này khiến tâm lý của mọi người cảm thấy tốt hơn không ít, nhưng không có ai dám thả lỏng cảnh giác.

Cánh hoa đột nhiên ngừng lại trước một tòa tháp bằng đá, không ngừng xoay quanh tháp đá.

“Là ở đây.” Bảo Anh nhìn chằm chằm tháp đá nói.

Tất cả mọi người đều mừng rỡ, nếu có thể bắt được Hàn Sâm ở đây, bọn hắn sẽ không cần xâm nhập tinh vực Đại Tịch Diệt nữa.

“Xem ra tiểu tử Hàn Sâm kia cho rằng chúng ta không dám đuổi theo vào đây, cho nên không chạy xa, chỉ trốn ở nơi này.” Bảo Cầm nói.

“Long Đa, chém tháp đá này ra.” Nhị hoàng thúc nói với một Thần Hóa đầu trâu.

Người đầu trâu kia tuân mệnh mà hành động, triệu hồi võ trang gen của hắn. Đó là một cái rìu to lớn, lóe lên xích trật tự không gì không phá nổi.

“Rống!” Người đầu trâu rít lên một tiếng, cự phủ điên cuồng chém xuống tháp đá, tháp đá cao tới mấy chục mét kia bị hắn chém thẳng từ giữa thành hai nửa.

Kengl

Tháp đá bị chém thành hai nửa nghiêng ngả đổ xuống, thế nhưng khi cự phủ chém tới dưới đáy thạch tháp, lại bị thứ gì đó ngăn trở, phát ra âm thanh kim loại chạm vào nhau.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về nơi cự phủ chém xuống, chỉ thấy có một người trẻ tuổi ngồi trên bệ đá, tay phải hắn khẽ nâng, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy lưỡi cự phủ, cự phủ kia lại khó mà chém xuống thêm chút nào nữa.

"Rống!" Long Đa gầm lên một tiếng giận dữ, xích trật tự trên rìu bùng nổ như núi lửa, muốn tiếp tục bổ xuống, chém đứt cánh tay của người tuổi trẻ kia.

Thế nhưng mặc cho Long Đa bùng nổ lực lượng thế nào, từ đầu đến cuối cự phủ vẫn khó có thể di động chút nào.

Người trẻ tuổi cười khẩy, ngón tay dùng sức, chỉ nghe một tiếng răng rắc. Cự phủ kia lại bị hắn bẻ gãy bằng hai ngón tay, gãy thành hai đoạn.

"Phụt!" Long Đa phun ra máu tươi, liên tiếp lui về phía sau, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Cự phủ là võ trang gen của hắn, võ trang gen bị hủy, hắn cũng bị thương nặng.

Sắc mặt đám người Nhị hoàng thúc cũng rất khó coi. Mặc dù Long Đa chỉ là một Thần Hóa Nguyên Cơ, mà lại không phải tộc Hoàng Cực, nhưng năng lực của hắn có được đặc tính không gì không phá nổi, lại bị một đôi tay của người tuổi trẻ kia hời hợt hủy gen vật ngữ. Chỉ một điểm này, cũng có thể thấy được sự đáng sợ của người tuổi trẻ kia.

"Hàn Sâm, mặc cho ngươi xảo trá thế nào, hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết." Đám người Nhị hoàng thúc bao vây người tuổi trẻ kia, Bảo Cầm quát lạnh người tuổi trẻ kia.

Hàn Sâm nhìn người tuổi trẻ kia, vẻ mặt lại hơi kỳ quái, bởi vì dáng vẻ của người tuổi trẻ kia lại không khác dáng vẻ trước kia của hắn chút nào. Nhìn người tuổi trẻ kia, Hàn Sâm còn tưởng rằng mình đang soi gương.

“Kẻ này rốt cuộc là ai? Có năng lực như vậy, chỉ mạnh mà không hề yếu so với ta trước khi không xảy ra chuyện đó. Tại sao phải giả mạo †a?” Hàn Sâm nghi hoặc chồng chất trong lòng.

Người tuổi trẻ kia nhìn đám người Nhị hoàng thúc, lại là cười, nói: “Ta còn tưởng rằng người của tộc Thái Thượng sẽ tới trước, không ngờ người tới trước lại là các ngươi. Cũng thế, nếu các ngươi đã tới trước, thì từ giờ trở đi, chính các ngươi phải nghe theo hiệu lệnh của ta mà làm việc, không thể có chút sai lầm nào. Nếu không thì tất nhiên sẽ bị phạt nặng.”

Giọng điệu nói chuyện của người trẻ tuổi khiến người nghe rất khó chịu, thật giống như một đoàn người Nhị hoàng thúc đều là tôi tớ trong nhà hắn.

Nhị hoàng thúc và Mông Liệt đều là người thân dòng chính của một hệ Bạch Hoàng, bình thường cao cao tại thượng quen rồi, đâu chịu nổi cơn tức này. Sắc mặt họ đều sa sầm.

Mông Liệt hừ lạnh một tiếng: “ Hàn Sâm, đừng ỷ vào ngươi có Thuân Medusa mà phách lối ở đây. Hôm nay ta khiến ngươi biết, có được Thuẫn Medusa cũng chẳng có gì ghê gớm.”

Nói rồi, Mông Liệt lấy ra một viên bao con nhộng, trực tiếp bóp nát viên bao con nhộng. Một con dị chủng Thần Hóa kinh khủng lập tức vọt ra từ đó, thân thể lớn lên theo gió, biến thành một con mãng xà vảy đen chín đầu, dài mười mấy trượng.

Mông Liệt bắt lấy cái đuôi của con mãng xà vảy đen chín đầu, Hoàng Kim Thần Quang trên người toả sáng, nhuộm con mãng xà vảy đen chín đầu to lớn thành màu hoàng kim.

Theo một tiếng quát to của Mông Liệt, con mãng xá chín đầu kia lập tức biến thành một thanh kích hoàng kim chín đầu, bị Mông Liệt nắm trong tay, chỉ thẳng người trẻ tuổi ngồi trên bệ đá. Lực lượng kinh khủng dao động, ép cho bọn người Gehr không kìm lại được mà lui lại.

“Tên Mông Liệt này trở nên càng mạnh hơn, chẳng lẽ hắn đã thăng lên cấp Phá Kén?” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Người trẻ tuổi lại nhìn Mông Liệt với vẻ rất hứng thú. Đến cả ý định đứng lên từ trên bệ đá cũng không có, chỉ mỉm cười đánh giá thanh kích hoàng kim chín đầu nói: “Thể Thần Binh Hoàng Kim, cũng có chút ý nghĩa đấy, chỉ tiếc ngươi vẫn quá yếu rồi.”

“Giết ngươi là đủ.” Mông Liệt hừ lạnh một tiếng, thanh kích hoàng kim chín đầu trong tay bủng nổ ra thần quang kinh khủng, đâm thẳng tới người trẻ tuổi trên bệ đá.

Lực lượng trong một đòn này, kích hoàng kim chín đầu hóa thành yêu xà hoàng kim chín đầu cắn về phía người trẻ tuổi, giống như một con yêu long chín đầu hoàng kim muốn cắn nuốt, tiêu diệt thế giới.

Đến cả Hàn Sâm cũng không thể không thừa nhận, Mông Liệt thật sự càng ngày càng mạnh. Lúc trước khi hắn ở cấp Nguyên Cơ, e là cho dù sử dụng chiến thể dị chủng hóa, cũng khó có thể hoàn toàn cản được một đòn này.

“Thể Thần Binh Hoàng Kim của tứ đệ càng ngày càng huyền diệu.” Nhị hoàng thúc cũng tán thưởng.

Thế nhưng một giây sau, tất cả mọi người đều ngẩn ra. Chỉ thấy người tuổi trẻ kia ngồi trên tảng đá, ngón tay bắn ra chín lần liên tục, mỗi một lần đều vừa hay bắn trúng đỉnh đầu hoàng kim yêu xà.

Sau đó họ đã thấy đầu của yêu xà chín đầu hoàng kim nổ tung, kích hoàng kim chín đầu bị hỏng trong nháy mắt. Hai tay Mông Liệt không cầm nổi thanh kích gẫy, miệng phun ra máu tươi. Hắn bay ngược ra ngoài, đâm đổ một đống máy móc kim loại lớn.

Hết chương 2813.

Chương 2814. Quá yếu.

Tất cả mọi người đều kinh hãi. Mông Liệt đã là Thân Hóa cấp Phá Kén, hơn nữa còn biến một con rắn chín đầu vảy đen cấp Phá Kén thành Hoàng Kim Thần Binh, mà thậm chí đến cả một chiêu cũng không thể ngăn được. Đây là lực lượng kinh người đến mức nào.

"Không thể nào. Ngươi không phải Hàn Sâm" Mông Liệt lung la lung lay leo ra từ trong đống đổ nát. Hai tay tràn đầy máu tươi, hắn lại không để ý, chỉ nhìn chăm chú vào người trẻ tuổi mà nói.

"A, vì sao ta không phải Hàn Sâm? Là bởi vì ta không sử dụng đao pháp Thiên Chi Hạ sao? Ngươi muốn xem, ta có thể dùng lại cho ngươi xem" Người trẻ tuổi rất hứng thú nhìn Mông Liệt, nói.

Gần như cùng một lúc, ý cảnh Thiên Chi Hạ đã dâng lên trên người hắn. Ý cảnh kinh khủng lập tức đều bao phủ toàn bộ trong đó, đến cả Nhị hoàng thúc cũng hoàn toàn thay đổi sắc mặt. Ý chí bị ý cảnh ảnh hưởng, sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, giống như bọn họ đều biến thành con rối có dây, chỉ cần người đàn ông trẻ tuổi kia muốn, thì có thể tùy ý sắp đặt vận mệnh của bọn hắn.

Hàn Sâm rốt cục phát hiện, đao ý người trẻ tuổi sử dụng quả thực rất giống đao pháp Thiên Chi Hạ của hắn, nhưng vẫn chút hơi khác biệt. Đao ý của người trẻ tuổi này càng tiếp cận ý cảnh của tộc Thái Thượng, coi mình làm người chơi cờ, vạn vật trong thiên hạ làm quân cờ, nắm giữ nó trong tay.

Mặc dù ý cảnh của Hàn Sâm cùng loại, nhưng hắn coi mình làm quân cờ, mà không phải một người chơi cờ điều khiển vạn vật.

Thế nhưng ý cảnh của người tuổi trẻ cũng mạnh không kém gì hắn, khiến hắn càng thêm kinh ngạc. Một người trẻ tuổi như vậy, nói là tài năng hơn đời cũng không đủ, không biết vì sao lại đi giả mạo hắn.

"Ngươi không phải Hàn Sâm." Mông Liệt nhìn chằm chằm người đàn ông trẻ tuổi, cố chấp nói.

"A, nói như vậy, là bởi vì ta biểu hiện quá mạnh, mà hắn lại không mạnh như vậy sao?" Người đàn ông trẻ tuổi hỏi thật thản nhiên.

Nghe người đàn ông trẻ tuổi nói như vậy, mọi người lập tức đều biết Mông Liệt nói đúng. Người đàn ông trẻ tuổi này quả nhiên không phải Hàn Sâm.

“Không, khí chất của các ngươi không giống nhau. Mặc dù ngươi bắt chước dáng vẻ của hắn, thế nhưng lại không cách nào bắt chước được khí chất. Ngươi không phải Hàn Sâm, ngươi rốt cuộc là ai?” Mông Liệt cắn răng nói.

“Nói cũng đúng. Dù sao Hàn Sâm chỉ là một sinh vật cấp thấp, cho dù †a bắt chước thế nào, cuối cùng vẫn không bắt chước ra được loại khí chất hèn mọn kia.” Người đàn ông trẻ tuổi lạnh nhạt nói.

Nhị hoàng thúc thay đổi sắc mặt, nhìn người đàn ông trẻ tuổi rồi nói: “Nếu các hạ không phải Hàn Sâm, thì không phải kẻ địch của chúng ta. Đây chỉ là một hiểu lầm, hai bên chúng ta dừng tay tại đây, thì thế nào?”

Người đàn ông trẻ tuổi hơi cong khóe miệng, vừa cười vừa nói: “Ta không phải vừa nói rồi sao. Từ giờ trở đi, các ngươi phải làm việc theo mệnh lệnh của ta. Chỉ cần các ngươi làm tốt, ta tha cho các ngươi một mạng cũng không sao.”

“Mặc dù các hạ có thực lực kinh người, nhưng nếu liều mạng một phen, chưa chắc ngươi đã có thể chiếm lợi được, thêm một kẻ địch không bằng thêm một người bạn. Lần này chúng ta đã đắc tội rồi, nếu các hạ chịu dừng tay tại đây, thì các hạ chính là bạn bè của tộc Hoàng Cực ta” Mặc dù thực lực của Nhị hoàng thúc mạnh hơn Mông Liệt, nhưng hắn lại không phải là một người thích dùng vũ lực giải quyết vấn đề. Hơn nữa, hắn cũng không chắc mình có thể chiến thắng người đàn ông trẻ tuổi thần bí trước mặt này.

Nghe Nhị hoàng thúc nói, nụ cười trên gương mặt người đàn ông trẻ tuổi lại càng đậm: “Trong mắt những sinh vật cấp thấp kia, tên tuổi tộc Hoàng Cực còn có chút tác dụng. Nhưng trong mắt bổn thần tử, tộc Hoàng Cực đều giống tuyệt đại đa số sinh vật trong vũ trụ, chỉ là sinh vật cấp thấp hèn mọn, không có tư cách nói điều kiện cùng bổn thần tử”

“Kẻ này rốt cuộc có lai lịch gì, thật là vô cùng phách lối, thậm chí đến cả tộc Hoàng Cực cũng không để vào mắt.” Hàn Sâm vẫn không nói gì, chỉ đứng ở bên cạnh nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia.

“Các hạ không khỏi quá phách lối.” Nhị hoàng thúc giận dữ, chuyện cho tới bây giờ, coi như hắn nghĩ dàn xếp ổn thỏa cũng đã không có khả năng.

Từng dao động kỳ dị khuếch tán từ trên người Nhị hoàng thúc, những gợn sóng kia vô hình vô sắc, nhưng lại có thể nhìn thấy không gian bị gợn sóng làm vặn vẹo, hình thành một lực trường kỳ dị trên người Nhị hoàng thúc.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, lực lượng Nhị hoàng thúc sử dụng dường như là lực lượng của hệ thời gian. Đây là thuộc tính lực lượng rất hiếm thấy.

“Thuộc tính thời gian sao? Rất hiếm có, đáng tiếc, ngươi vẫn quá yếu.” Cuối cùng người đàn ông trẻ tuổi cũng đứng lên từ trên bệ đá, một giây sau bay tới hướng Nhị hoàng thúc.

Chỉ bước một bước trước đó, hắn đã đến trước mặt Nhị hoàng thúc.

Thần quang trong mắt Nhị hoàng thúc nở rộ, lực lượng thời gian trên người hắn tăng tốc lưu động, làm không gian xung quanh đều vặn vẹo, phảng phất ở khu vực này, nơi đám người Hàn Sâm đứng, cả thời gian cũng bị điều chỉnh chậm lại. Động tác của tất cả mọi người đều biến thành động tác chậm.

Đến cả tiếng kêu sợ hãi của đám người Bảo Cầm cũng bị chậm lại không biết bao nhiêu lần, hồi lâu mà miệng vẫn không thể hoàn toàn mở ra, phát ra âm thanh được.

Oành!

Thế nhưng người đàn ông trẻ tuổi lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Một bàn tay hắn đặt trên đỉnh đầu Nhị hoàng thúc. Thân thể Nhị hoàng thúc lập tức run lên, hai chân không kìm được mà mềm nhũn, cứ quỳ gối trước mặt người đàn ông trẻ tuổi như vậy.

Tất cả mọi người quá sợ hãi, Nhị hoàng thúc cấp Hóa Điệp, Nhị hoàng thúc có được Hoàng Thể hệ thời gian hiếm có, lại bị một bàn tay trấn áp đến nỗi không thể không quỳ. Đây là lực lượng mạnh đến dường nào.

Nhị hoàng thúc nổi giận đùng đùng. Hắn chưa từng phải chịu nỗi nhục nhã như thế. Lực lượng trên người hắn bùng nổ điên cuồng, hắn muốn mạnh mẽ đột phá lực lượng trấn áp của người đàn ông trẻ tuổi.

Thế nhưng mặc cho lực lượng của hắn bùng nổ thế nào, người đàn ông kia vẫn vững như bàn thạch, một bàn tay luôn đặt trên đỉnh đầu Nhị hoàng thúc, khiến Nhị hoàng thúc chỉ có thể quỳ ở đó.

“Ta đã nói rồi, thuộc tính thời gian tuy mạnh, đáng tiếc, ngươi lại quá yếu. Sinh vật cấp thấp chính là sinh vật cấp thấp, chỉ có thuộc tính lực lượng mạnh mẽ, lại không phát huy được uy lực chân chính.” Người đàn ông trẻ tuổi như trưởng bối đang giáo dục vãn bối, nói đến mặt mo của Nhị hoàng thúc đỏ bừng.

Mặc dù Nhị hoàng thúc vô cùng phẫn nộ, thế nhưng lại không phá nổi lực lượng trấn áp của người đàn ông trẻ tuổi, khó chịu đến gần như phát điên.

“Cùng tiến lên.” Mông Liệt nổi giận, gầm lên một tiếng, nắm nửa đoạn kích hoàng kim chín đầu, Hoàng Kim Thần Quang trên người bùng nổ như thủy triều, tấn công về phía người đàn ông trẻ tuổi.

Gehr, Long Đa, Bảo Cầm, Bảo Anh, rất nhiều cường giả cấp Thần Hóa đều dồn dập sử dụng lực lượng mạnh nhất của mình, đánh về người

đàn ông trẻ tuổi, muốn mượn cơ hội người đàn ông trẻ tuổi giằng co

với Nhị hoàng thúc, làm hắn bị thương nặng tại đây.

Người đàn ông trẻ tuổi lộ vẻ khinh thường trên mặt, một bàn tay trấn áp Nhị hoàng thúc, nhưng người hắn hoàn toàn không động đậy chút nào. Thần quang trên người hắn nở rộ, như thần, bị bao phủ trong vâng sáng của thần quang kia.

Oành!

Các loại lực lượng kinh khủng đánh vào trên vâng sáng, mà vẫn không thể phá vỡ vầng sáng ấy.

“Lại cho các ngươi một cơ hội cuối cùng. Nếu không nghe lời, các ngươi cũng không có giá trị tiếp tục sống sót nữa.” Người đàn ông trẻ tuổi nói, thần quang trên người bùng nổ, lập tức đem Mông Liệt chờ một đám cường giả cấp Thần Hóa đều chấn bay ra ngoài.

Nhìn cường giả cấp Thần Hóa ngã đầy đất, Hàn Sâm cũng giật mình trong lòng: “Kẻ này rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ thật sự cường giả cấp Thần? Tại sao hắn lại giả mạo ta? Là địch hay là bạn?”

Hết chương 2814.

Chương 2815. Đông Thánh viên.

“Ngươi đến từ Thần điện?” Nhị hoàng thúc nhìn người đàn ông trẻ tuổi như thần, dường như nghĩ đến điều gì, đồng tử hắn co rụt lại, hơi e ngại nhìn người đàn ông trẻ tuổi rồi kêu lên.

“Coi như ngươi có chút kiến thức.” Người đàn ông trẻ tuổi lạnh nhạt nói một câu, thu hồi bàn tay đặt trên đỉnh đầu Nhị hoàng thúc.

“Ngươi thật đến từ Thần điện?” Nhị hoàng thúc đứng lên, vẫn không dám tin tưởng, hỏi.

“Không cần nhiều lời, từ giờ trở đi, các ngươi nghe theo hiệu lệnh của bổn thần tử là được.” Người đàn ông trẻ tuổi nói một cách ngạo mạn.

Nhưng lúc này Nhị hoàng thúc lại không dám phản bác hắn nữa, mà còn hành lễ hỏi: “Xin hỏi ta nên xưng hô thần tử điện hạ thế nào?”

“Yêu Liên.” Người đàn ông trẻ tuổi đáp rất ngạo nghễ.

“Không biết thần tử điện hạ có dặn dò gì? Nếu chúng ta có thể dốc một phần sức lực vì thần tử điện hạ, thì đó là vinh hạnh của chúng ta.” Trong ngôn từ của Nhị hoàng thúc lại có chút cảm giác khúm núm.

“Thần điện? Chẳng lẽ là Thần điện Gen? Chân thân của những sinh vật trong Thần điện Gen có thể ra ngoài sao?” Hàn Sâm nghĩ lại: “Chắc hẳn là có thể ra ngoài. Nếu không Đằng Thiên La đã không bị thương nặng trong Hoa Viên Không Trung.”

“Nghe lời cho tốt. Ta chỉ muốn các ngươi tận tâm tận lực làm việc cho †a, sau khi chuyện thành công đương nhiên sẽ không thiếu chỗ tốt cho các ngươi.” Dường như Yêu Liên có chỗ dùng đến bọn họ, ra tay rất có chừng mực. Hắn chỉ hơi phất tay, thần quang lướt trên thân mọi người, miệng vết thương của bọn họ lập tức khôi phục với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, không bao lâu đã hoàn hảo như lúc ban đầu.

“Không biết thần tử điện hạ có chuyện gì cần chúng ta đi làm?” Nhị hoàng thúc cung kính mà hỏi.

“Ngươi đi theo ta là được.” Yêu Liên cũng không nhiều lời, chỉ để đám người đi theo hắn cùng tiến vào bên trong tinh vực Đại Tịch Diệt.

Đám người Nhị hoàng thúc âm thầm kêu khổ trong lòng. Có lẽ Yêu Liên có thể lui tới tự nhiên trong tinh vực Đại Tịch Diệt, nhưng bọn họ lại không có loại bản lĩnh này, nếu tiếp tục đi sâu vào trong, có thể giữ được mạng sống hay không thực sự khó mà đoán trước được.

“Tứ Hoàng thúc, Thần tử kia là đến từ Thần điện Gen sao?” Khi Hàn Sâm và Mông Liệt đi ở sau cùng đội ngũ, Hàn Sâm nhỏ giọng hỏi Mông Liệt.

Mông Liệt khẽ gật đầu: “Đừng nói nhiều, đi theo là được, ngươi và Bảo Anh không nên cách ta quá xa.”

Hàn Sâm gật đầu, đã thấy Yêu Liên đi ở hàng đầu quay đầu nhìn hắn, biết Yêu Liên nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, nhưng hắn cũng không thèm để ý.

Yêu Liên chỉ nhìn Hàn Sâm một lần, nhưng cũng không để ý, tiếp tục tiến lên trên vùng đất đổ nát. Nhưng dường như hắn cũng có điều kiêng ky, lúc đi đường, rõ ràng đã đi đường vòng.

“Kỳ quái, những kẻ tự xưng là thần kia, chắc hẳn sẽ không bị thương mới đúng, cũng không thể ra tay với sinh vật bên trong đại vũ trụ. Yêu Liên và Đằng Thiên La lại không giống lắm, rốt cuộc vì sao lại có chênh lệch như vậy đây? Hay là bọn họ không phải cùng một loại thần?” Hàn Sâm âm thầm suy tư trong lòng.

Dường như Yêu Liên xe nhẹ đường quen với nơi này, một đường đi đến hết sức an toàn, không gặp gỡ dị chủng của tinh vực Đại Tịch Diệt, nhanh chóng đi đến trước một tòa thành cổ được chôn một nửa dưới đất.

Tòa thành cổ kia không chỉ rách nát, mà hơn nửa toà thành cũng bị chôn dưới mặt đất. Phần cửa thành chỉ còn nhìn thấy một hình trăng lưỡi liềm như cổng tò vò, phần còn lại đều bị chôn ở phía dưới.

Chữ khắc trên cửa thành vẫn còn, chỉ thấy trên đó viết ba chữ “Đông Thánh Viên”.

Đám người Nhị hoàng thúc cũng nhìn thấy ba chữ Đông Thánh Viên phía trên. Nhị hoàng thúc lập tức kinh ngạc, nói: “Nơi này chắc hẳn là Đông Thánh Viên, chỗ ở của Thánh Kỳ Lân, một trong bốn Thánh thú của Thánh Vực?”

“Ngươi biết không ít, còn biết cả Đông Thánh Kỳ Lân.” Yêu Liên nhìn Nhị hoàng thúc.

“Ta chỉ nghe nói mà thôi.” Nhị hoàng thúc vội vàng nói.

Yêu Liên quay đầu nhìn về phía ba chữ Đông Thánh Viên, âm thanh hơi kỳ quái nói: “Không sai, nơi này chính là chỗ ở của Thánh Kỳ Lân, một trong bốn Thánh thú của Thánh Vực. Bốn đại Thánh thú của Thánh Vực đều là Chân Thần trời sinh. Khác với những sinh vật cấp thấp như các ngươi, bọn chúng là sinh vật cao quý trời sinh, nhưng chẳng biết †ại sao, loại sinh vật cao quý kia, lại bị một người chỉ là Chủ Thánh Vực sử dụng, thật khiến người ta khó hiểu. Lần này ta tới tinh vực Đại Tịch Diệt, chính vì muốn tìm được một chút manh mối từ chỗ ở cũ của bốn Thánh thú.”

Ngừng một chút, Yêu Liên lại chỉ vào Đông Thánh Viên rồi nói: “Trước mắt, ta chỉ tìm được cái xác tàn của chốn cũ Đông Thánh Viên, nhưng hơn

một nửa nơi này đã bị chôn ở dưới đất, cần phải đào nó ra. Việc này giao cho các ngươi phụ trách, cần phải đào ra toàn bộ Đông Thánh Viên trong vòng một tháng."

Đám người thế mới biết, Yêu Liên dẫn bọn họ tới đây, lại vì để bọn họ làm khuân vác.

Mặc dù biết chỗ ở của Thánh Kỳ Lân chưa chắc đã vô cùng hung hiểm, đào bới lung tung chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, thế nhưng có Yêu Liên ở bên cạnh, bọn họ lại không dám không đào.

Dựa theo sự chỉ huy của Yêu Liên, đám người bắt đầu đào từ cổng chính của Đông Thánh Viên, lúc đầu bùn đất và núi đá của tinh vực Đại Tịch Diệt đều khá đặc biệt, cứng rắn hơn nhiều núi đá của tinh vực bình thường. Bùn đất bên Đông Thánh Viên này càng giống như tinh thể, như ngọc, lực lượng cấp Thần Hóa đánh vào cũng khó có thể đào ra bùn đất, cát đá trên diện tích lớn.

"Nếu luyện những bùn cát này thành dị bảo, chẳng phải là có thể so với Thần Hóa dị bảo?" Hàn Sâm nhỏ giọng thầm thì.

Ở một bên, Bảo Anh nói: "Đó là chuyện không thể nào, bởi vì nguyên nhân không biết, tinh vực Đại Tịch Diệt bị lực lượng kinh khủng ăn mòn, khiến vật chất nơi này phát sinh dị biến, căn bản không thể dùng để luyện chế dị bảo. Khi dùng thiết bị công nghệ cao phân tích vật chất nơi này, người ta phát hiện vật chất nơi này có được đặc tính hơi giống tro hạt nhân, đều có tính phóng xạ cực mạnh. Nếu sinh vật bình thường ở lại đây trong thời gian dài, sẽ bị vật chất mang tính phóng xạ ảnh hưởng, thân thể sinh ra một chút thay đổi."

Bảo Cầm nói: "Cấp Thần Hóa chúng ta còn có thể miễn cưỡng chống cự sự ăn mòn của loại vật chất mang tính phóng xạ này, nhưng cũng không thể ở lại lâu dài. Nếu không sẽ lại trở nên giống như những dị chủng kia, bị áp chế, hủy diệt lý trí, biến thành quái vật chỉ biết giết chóc."

"Lại nói, Thánh Anh, chắc hẳn ngươi cũng là Thần Hóa trời sinh? Sao lực lượng của ngươi lại yếu như vậy?" Bảo Cầm nhìn Hàn Sâm, hỏi.

“Bộ tộc của ta vốn không am hiểu sức lực.” Hàn Sâm nói quanh co cho qua.

Kengl

Ở bên kia, dường như Mông Liệt đã đào được thứ gì đó, phát ra tiếng như kim loại va chạm nhau. Đám người vội vàng nhìn sang, chỉ thấy nơi bị đào ra đã đến cổng thành, hai cánh cổng chính đã mở ra, ở giữa vấn bùn, cát, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, những bùn cát kia lại từ màu đen xám biến thành màu đỏ nhạt.

Những bùn cát màu đỏ nhạt này trở nên càng cứng rắn hơn. Mỗi một đòn đánh lên đó đều phát ra tiếng kim loại va chạm nhau đỉnh đỉnh đang đang, mà càng đào vào bên trong, bùn cát màu đỏ càng đậm màu, tính chất cũng càng cứng rắn.

Sau khi đào sâu đến mấy mét, họ lại nhìn thấy chất lỏng màu đỏ sậm chảy ra từ trong bùn đất phía trước.

"AI" Móng trâu của Long Đa đụng phải chất lỏng màu đỏ sậm kia, hắn lập tức kêu lên một tiếng thảm thiết, vội vàng lui lại. Chỉ trong chớp mắt, móng trâu cấp Thần Hóa cứng rắn của hắn lại bị chất lỏng màu đỏ sậm kia ăn mòn mất một khối.

Hết chương 2815.

Chương 2816. Tượng Kỳ Lân.

Móng trâu của Long Đa vẫn còn tiếp tục bị ăn mòn, mắt thấy toàn bộ móng trâu sắp bị hòa tan.

Yêu Liên khẽ động bàn tay, một ánh đao lướt qua, lập tức chém móng trâu của Long Đa xuống. Đám người tận mắt thấy móng trâu hòa tan thành một vũng chất lỏng.

Bị chém xuống một cái móng trâu, không coi là vết thương nặng với loại cường giả cấp Thần Hóa như Long Đa, nhưng vẫn khiến hắn đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi trên trán đều to bằng cái đấu.

“Thần tử điện hạ, những chất lỏng màu đỏ kia là cái gì? Thậm chí đến cả Thần thể cũng có thể ăn mòn?” Nhị hoàng thúc nhíu mày hỏi.

Sở dĩ hắn sẽ đặt câu hỏi, không phải thật sự muốn biết chất lỏng kia là gì, mà không muốn tiếp tục đào xuống nữa.

Đây là chỗ ở của dị chủng cấp Chân Thần, lại ở trong chiến trường kinh khủng trước kia, tiếp tục đào xuống rất khó tưởng tượng sẽ gặp phải nguy hiểm gì.

Yêu Liên lạnh nhạt nói: “Đây là máu của Thánh Kỳ Lân, có được sức mạnh gen thuần khiết nhất, chân thật nhất, có thể dung hợp với bất cứ gen nào. Gen của bất cứ sinh vật nào gặp được Thánh Kỳ Lân đều bị dung hợp hấp thu. Đến cả cường giả cấp Chân Thần cũng không dám dễ dàng đụng chạm vào thân thể Thánh Kỳ Lân. Bây giờ nhìn thấy huyết thánh ở đây, vậy thì càng chứng minh được, Thánh Kỳ Lân đã vẫn lạc tại đây.”

“Sức mạnh gen của Thánh Kỳ Lân lợi hại như thế, sau khi chết còn có thể cắn nuốt gen của những sinh vật khác. Chúng ta căn bản không thể đụng chạm vào những huyết thánh kia, phải tiếp tục đào thế nào đây?” Nhị hoàng thúc còn nói thêm.

Yêu Liên nhìn chút dung dịch màu máu chảy ra từ trong đất bùn, cân nhắc một lát rồi nói: “Vậy thì đổi chỗ khác rồi đào, tránh đi những huyết kỳ lân này là được.”

Mặc dù đám người không muốn tiếp tục đào nữa, thế nhưng bị Yêu Liên ép buộc, cũng không có cách nào, chỉ có thể đổi vị trí khác rồi tiếp tục đào.

Họ không dám đào bên phía cổng chính nữa. May mà Đông Thánh Viên là một vườn hoa lớn hình thức mở. Nếu ở lúc trước, chắc hẳn sẽ có kết giới bảo vệ, nhưng bây giờ Đông Thánh Viên đã trở nên không khác đống đổ nát, đương nhiên không có kết giới gì. Mọi người trực tiếp tiến vào trong hoa viên từ bên trên, Yêu Liên chọn một nơi, để đám Hàn Sâm tiếp tục đào.

Lần này chỗ phải đào là một cung điện lộ ra ngoài bùn cát, cung điện không biết cao bao nhiêu. Bộ phận lộ ra ngoài bùn đất chỉ có thể nhìn thấy mái nhà cong. Toàn bộ phía dưới bị chôn trong bùn.

“Lực lượng của Yêu Liên còn mạnh hơn Nhị hoàng thúc, mà chính hắn cũng không dám đào, hiển nhiên là sợ hãi Thánh Kỳ Lân. Phượng Hoàng Vũ và Phượng Hoàng Viêm có thể giết chết Đằng Thiên La. Như thế xem ra, cường giả cấp Chân Thần có thể chiến một trận với Thần, nhưng hình như còn có gì đó sai sai.” Hàn Sâm âm thầm suy tư.

Đám người Nhị hoàng thúc nơm nớp lo sợ đào bùn cát, tinh thần lực đều tập trung cao độ Sau khi đào mấy chục mét, họ vẫn chỉ có thể nhìn thấy tầng cao nhất của cung điện, phía dưới không biết còn có mấy tầng. Lúc đang tiếp tục đào xuống dưới, bọn họ phát hiện bên dưới lại xuất hiện bùn cát màu đỏ, hiển nhiên cũng từng bị máu kỳ lân ăn mòn.

Nhị hoàng thúc vội vàng khiến tất cả mọi người ngừng lại, không dám tiếp tục đào xuống dưới nữa.

“Thần tử điện hạ, nơi này cũng có máu kỳ lân, có phải chúng ta lại chuyển sang nơi khác đào không?” Nhị hoàng thúc cung kính nói với Yêu Liên.

Yêu Liên khẽ gật đầu, để bọn hắn lại đổi một chỗ khác. Nhưng liên tục đổi mấy nơi, đào xuống mấy chục mét đã có thể nhìn thấy bùn cát màu đỏ, giống như toàn bộ phía dưới Đông Thánh Viên đều có máu kỳ lân.

Sắc mặt Yêu Liên cũng không dễ nhìn lắm, Nhị hoàng thúc hỏi dò: “Thần tử điện hạ, Thánh Kỳ Lân chắc hẳn vẫn lạc bên trong Đông Thánh Viên, không sai. Nhưng hiện khắp nơi bên trong Đông Thánh Viên tràn đầy màu kỳ lân, cho dù chúng ta sẵn lòng tiếp tục mạo hiểm đào móc, cũng không có khả năng móc ra thi thể Thánh Kỳ Lân được.”

“Nếu đã không đào ra được, thì cũng chỉ còn một cách.” Yêu Liên lạnh giọng nói: “Đánh ra một con đường thông xuống phía dưới từ đỉnh cung điện, xem bên trong cung điện kia có cái gì.”

Đám người vốn cho rằng không cần đào nữa, ai biết vẫn phải tiếp tục, chỉ từ đào đất trước đó, biến thành đào phòng ở.

Cung điện kia là kiến trúc bằng đá, thế nhưng lại cứng rắn đến đáng sợ. Nhị hoàng thúc dốc sức đánh một đòn trên đó, cũng chỉ có thể để lại một vài vết

rạn. Đám người thay phiên đánh mấy chục tiếng, cuối cùng mới đánh ta một cái cửa hang trên đỉnh cung điện kia.

Xem tiếp từ cửa hang kia, họ phát hiện trong cung điện vẫn còn giữ gìn hoàn hảo, có thể nhìn thấy có rất nhiều bích hoạ và pho tượng bên trong.

“Ngươi, vào xem đi.” Yêu Liên chỉ vào Long Đa, nói.

Hiển nhiên Yêu Liên sợ bên trong cung điện có cấm chế đặc thù nào đó, không dám đích thân đi xuống trước.

Sắc mặt Long Đa hơi khó coi, nhưng vẫn không thể không nghe theo mệnh lệnh, chui vào từ cửa hang kia. Mọi người thấy Long Đa rơi vào †rong cung điện, cũng không phát sinh tình huống khác thường, lúc này mới thở dài một hơi.

“Không có cấm chế trong cung điện.” Long Đa đi tới đi lui trong cung điện mấy lần, không có bất cứ phát hiện nào. Lúc này Yêu Liên mới yên †âm tiến vào bên trong cung điện.

Đủ loại động vật đồ án được điêu khắc trên toàn bộ vách tường đại điện, mà những pho tượng kia lại đều là dáng vẻ Kỳ Lân, pho tượng Kỳ Lân to to nhỏ nhỏ, khác biệt xếp ở hai bên đại điện.

“Những Kỳ Lân này giống như không phải điêu khắc mà thành. Thứ này cũng là đồ gốm sao?” Bảo Cầm đánh giá một bức tượng Kỳ Lân cao hơn hai mét trong đó, nói.

“Không sai, đây là đồ gốm.” Nhị hoàng thúc ngồi xổm xuống trước một bức tượng Kỳ Lân vỡ vụn, nhặt lên một mảnh vụn, nhìn trong chốc lát rồi nói.

Nói rồi, ngón tay Nhị hoàng thúc hơi dùng sức. Mảnh gốm đã bị hắn bóp nát, không khỏi cau mày nói: “Kỳ quái, tại sao Thánh Kỳ Lân lại thả nhiều tượng gốm Kỳ Lân ở đây như vậy? Thoạt nhìn vật liệu những tượng gốm này hình như rất phổ thông, còn không cứng rắn bằng bùn cát phía ngoài.”

Yêu Liên đi một vòng trong cung điện, họ không phát hiện vật gì đó khác trong hết thảy ba tâng cung điện. Mỗi một tầng đều được bày ra rất nhiều tượng gốm Kỳ Lân, dường như tòa cung điện này được xây để chứa đựng những tượng gốm này.

“Thánh Kỳ Lân không có khả năng vô duyên vô cớ bày ra một vài tượng gốm vô dụng ở đây, chẳng lẽ có huyền cơ gì bên trong những tượng gốm này?” Mông Liệt nhìn tượng Kỳ Lân, suy nghĩ rồi nói.

“Vậy thì đánh vỡ một bức tượng gốm, xem bên trong có gì.” Yêu Liên nhìn, nói với Mông Liệt.

Hiện tại Mông Liệt hận không thể tát cho chính mình mấy cái, không có gì lại lắm miệng làm chi. Nhưng bình thường hắn làm Tứ Hoàng thúc quen rồi, nên vô ý thức nói ra, không nghĩ nhiều như vậy.

Mặc dù không muốn chính mình mạo hiểm, thế nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Yêu Liên, Mông Liệt chỉ đành chọn một bức tượng gốm Kỳ Lân nhỏ, cao cỡ nửa người, ngưng tụ ra Hoàng Kim Thần Quang, đánh vào trên tượng gốm từ xa xa.

‘Tượng gốm theo tay mà nát, vô cùng yếu ớt, không khác gì tượng gốm phổ thông.

Tất cả mọi người cảnh giác lui lại, sợ có đồ vật gì nhảy ra từ bên trong tượng gốm kia. Ngay sau đó, bọn họ phát hiện, bên trong tượng gốm trống rỗng, căn bản không có gì cả.

“Không có gì cả.” Dưới sự ra hiệu của Yêu Liên, Mông Liệt lại đánh nát hai bức tượng gốm Kỳ Lân, bên trong vẫn trống không, chẳng phát hiện bất cứ thứ gì.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về Yêu Liên, chờ đợi quyết đoán của hắn. Thế nhưng họ lại thấy sắc mặt Yêu Liên tái mét, phần tóc và làn da lõa lộ ở bên ngoài của hắn lại giống như bị lửa than đốt, tản ra từng điểm ánh sáng đỏ.

Hết chương 2816.

Chương 2817. Bột gốm.

“Lực lượng Kỳ Lân!” Yêu Liên thay đổi sắc mặt, thần quang nở rộ trên người, ép những đốm sáng đỏ lui ra khỏi người mình. Làn da trên mặt và tóc hắn mới dần dần khôi phục bình thường.

Đám người giật nảy mình, đều ngưng tụ sức mạnh, bày tư thế sẵn sàng đón địch. Thế nhưng họ lại không phát hiện vấn đề gì trên người mình, giống như lực lượng kia chỉ nhằm vào Yêu Liên.

“Hừ, những tượng gốm này quả nhiên có vấn đề, bên trong bột gốm lại chứa lực lượng Kỳ Lân.” Thần quang trên người Yêu Liên vẫn không ngừng nở rộ, có thể nhìn thấy bột phấn sinh ra sau khi đánh vỡ tượng gốm tán đến trên người hắn, sinh ra phản ứng kịch liệt với Thần quang, giống như hoa điện toả sáng lấp lóe.

Thế nhưng mọi người đều dính bột phấn, Nhị hoàng thúc càng tự tay bóp nát mảnh gốm, mà bọn họ lại cũng không có việc gì.

Bọn người Nhị hoàng thúc nghỉ ngờ trong lòng. Hàn Sâm lại biết đại khái vì sao lại như vậy. Trước đó Phượng Hoàng Viêm và Phượng Hoàng Viêm cũng như vậy, thứ không có bất cứ lực sát thương nào với sinh linh bình thường, lại có thể chém giết Đằng Thiên La, có lẽ những mảnh gốm này cũng được trộn lẫn vật tương tự.

“Đánh vỡ toàn bộ tượng gốm nơi này, ta muốn xem rốt cuộc Thánh Kỳ Lân đang giở trò quỷ gì.” Yêu Liên lạnh mặt mệnh lệnh Nhị hoàng thúc.

Nhị hoàng thúc hơi động trong lòng, nói với mọi người: “Nghe thấy rồi chứ, thần tử điện hạ để chúng ta đánh vỡ những tượng Kỳ Lân kia, còn không mau ra tay.”

Dù sao Mông Liệt cũng là anh em ruột của Nhị hoàng thúc, nhìn thấy ánh mắt của Nhị hoàng thúc, lập tức hiểu rõ ý của hắn, trực tiếp ra tay đánh vể những tượng Kỳ Lân kia, lập tức đánh nát một hàng tượng Kỳ Lân.

Vừa rồi Mông Liệt chỉ đập vỡ tượng Kỳ Lân, nhưng lần này hắn lại dùng lực mạnh trực tiếp đánh nát, lập tức hình thành lượng bụi lớn, bao phủ toàn bộ đại điện như sương mù nồng đậm.

Những bụi kia rơi vào trên người đám Hàn Sâm cũng không quan trọng, thế nhưng khi rơi vào trên người Yêu Liên, chúng lập tức sinh ra phản ứng kịch liệt với thần quang trên người hắn, khiến cả người hắn giống như bị ánh điện thiêu đốt lách tách bao trùm.

Yêu Liên kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình xông ra cung điện như một tia chớp, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ.

“Hiện tại là cơ hội sống sót duy nhất của chúng ta. Mọi người bôi hết bột gốm nơi này lên người đi.” Nhị hoàng thúc vừa nói, vừa thu gom không ít mảnh gốm, bóp nát nó rồi xoa lên người. Chỉ chốc lát sau, cả người hắn giống như bị vớt ra từ trong đống vôi.

Mọi người đều phản ứng kịp, lực lượng bên trong bột gốm chỉ có tác dụng Thần Tử Yêu Liên kia, mà bọn họ lại không bị ảnh hưởng. Mặc dù không biết vì sao, nhưng đây cũng là vũ khí tốt nhất của bọn họ để đối phó Yêu Liên.

“Thu gom nhiều bột gốm một chút, chúng ta phải dựa vào bột gốm để lao ra ngoài, không thể tiếp tục đi theo hắn đào xuống nữa. Nếu không chúng ta chắc hẳn phải chết, không thể nghỉ ngờ.” Nhị hoàng thúc vừa nói vừa đánh vỡ mấy bức tượng gốm, dùng một bao con nhộng áp súc bỏ bột gốm vào đó.

Tất cả mọi người đều học theo, ai cũng đánh vỡ những tượng gốm Kỳ Lân kia, thu gom rất nhiều bột gốm.

Hàn Sâm không khỏi âm thầm bội phục. Nhị hoàng thúc, lúc nên sợ thì thật sự sợ sắp chết, lúc nên quyết đoán thì không dây dưa dài dòng chút nào, người bình thường không thể sánh bằng.

“Bạch Bố Y, ngươi biết ngươi làm như vậy sẽ có hậu quả gì không? Ngươi không thật sự cho rằng, dựa vào những tượng gốm rách kia là có thể trở

thành kẻ địch với bổn thần tử đấy chứ?" Giọng nói của Yêu Liên truyền đến từ bên ngoài đại điện.

"Thần tử điện hạ, ngài đang nói gì đấy? Chúng ta chỉ làm theo mệnh lệnh của ngài, đánh nát những tượng gốm này thôi." Nhị hoàng thúc Bạch Bố Y vừa đánh nát tượng gốm, thu gom bột gốm, vừa cung kính nói.

"Phụt!" Hàn Sâm không khỏi cười ra tiếng. Vị Nhị hoàng thúc này quả là một nhân tài, đã đến lúc như thế này rồi, lại còn có thể nói ra những lời này mà mặt không đỏ, hơi thở không gấp.

"Được, được lắm" Yêu Liên lạnh giọng nói hai câu ở bên ngoài, rồi không có tiếp theo nữa. Hiển nhiên hắn đã tức giận vô cùng.

"Thần tử điện hạ, chúng ta đang đánh nát tượng gốm, ngài còn gì dặn dò thì cứ việc nói." Nhị hoàng thúc tiếp tục nói.

Thế nhưng họ lại không nghe thấy âm thanh của Yêu Liên nữa, không biết đã bị chọc tức đến không nói nên lời, hay đang dự địnhv.

"Nhanh lên, thời gian của chúng ta không còn nhiều, cố gắng mang đi tất cả mảnh gốm, có thể còn sống về tộc Hoàng Cực hay không chỉ nhìn thứ này." Nhị hoàng thúc thúc giục.

Hàn Sâm cũng đang thu thập tượng gốm. Đúng vào lúc này, hắn lại đột nhiên nghe thấy Bảo Anh kinh ngạc ồ lên một tiếng: "Hình như trong bức tượng Kỳ Lân có đồ vật nào đó."

Tất cả mọi người nhìn sang phía Bảo Anh, chỉ thấy một cái rương kim loại được đặt vào bên trong một bức tượng vừa bị Bảo Anh đánh vỡ.

Rương kim loại có hình lập phương, toàn thân đen nhánh, thoạt nhìn như vô cùng nặng nề, bên ngoài cái rương có phù điêu tượng Kỳ Lân.

"Xem ra nó chắc hẳn là vật Thánh Kỳ Lân để lại, không sai, chỉ không biết nó để lại một rương như thế ở đây rốt cuộc có ích lợi gì?" Nhị hoàng thúc đánh giá rương kim loại, trầm ngâm nói.

“Nếu không mở nó ra nhìn xem? Biết đâu là bảo vật Thánh Kỳ Lân để lại. Nếu những này bột gốm không làm chúng ta tổn thương, không chừng đồ vật bên trong cũng có thể dùng để đối phó Thần Tử Yêu Liên” Bảo Cầm hưng phấn nói.

Nhị hoàng thúc lại không lạc quan như Bảo Cầm, lắc đầu nói: “Hiện tại vẫn không nên mạo hiểm thì tốt hơn, mang cái rương này lên trước, nhưng không nên mở ra.”

Long Đa cẩn thận từng li từng tí mang cái rương ra ngoài, không có gì bất trắc xảy ra. Lúc này Nhị hoàng thúc mới thở phào một hơi, để mọi người tiếp tục thu gom bột gốm.

Mọi người đánh nát tất cả tượng gốm trong cung điện rồi thu gom lại, nhưng không còn phát hiện rương kim loại khác, chỉ có một cái rương kim loại như thế.

Nhị hoàng thúc muốn để rương kim loại vào trong bao con nhộng áp súc, thế nhưng lại phát hiện không bỏ vào được, chỉ có thể để Long Đa khiêng cái rương trước.

“Sau khi chúng ta xông ra ngoài, mọi người hãy dùng bột gốm phòng thân. Nếu Yêu Liên xông đến, mọi người cứ vung bột gốm ra, không cần sử dụng lực lượng khác.” Nhị hoàng thúc dặn dò.

Tất cả mọi người tỏ ra hiểu rõ, nhưng trong lòng lại vô cùng thấp thỏm. Bọn họ không biết những bột gốm này thật sự có thể ép lui Yêu Liên được hay không.

Hơn nữa, đoạn đường về tộc Hoàng Cực này, đường xá thực sự xa xôi. Cho dù bột gốm thật sự có thể khắc chế Yêu Liên, nhưng không nhất định có thể chèo chống đến khi bọn họ về tộc Hoàng Cực.

Bởi vì không có đường khác để đi, bọn họ biết rõ rất hung hiểm, nhưng chỉ có thể thử một lần.

“Thánh Anh điện hạ, ngươi theo bên cạnh ta.” Bảo Anh nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, đi đến bên cạnh Bảo Anh, cùng xông ra ngoài theo đám người.

Đến sau khi xông ra cung điện, bọn họ lại ngoài ý muốn không nhìn thấy bóng dáng Thần Tử Yêu Liên, cũng không biết hắn đi đâu.

“Yêu Liên đâu rồi?” Tứ Hoàng thúc cau mày nói.

“Không cần để ý đến hắn, chúng ta đi mau.” Nhị hoàng thúc thúc giục đám người rời khỏi Đông Thánh Viên.

Một đoàn người Hàn Sâm cẩn thận từng li từng tí xông ra Đông Thánh Viên, cũng không nhìn thấy bóng dáng Yêu Liên trên đường đi.

“Yêu Liên kia biết chúng ta có được bột gốm phòng thân, có lẽ sợ chúng ta, không dám xuất hiện rồi?” Bảo Cầm cười nói.

Nhị hoàng thúc lại cau mày, nói: “Đi nhanh một chút, chớ nói nhảm.”

Đám người đang chuẩn bị khởi hành, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh mặt đất chấn động, giống như cự thú kinh khủng đang phi nước đại trên mặt đất. Bọn họ vội vàng quay đầu nhìn về phương hướng âm thanh truyền tới.

Sau đó bọn họ đã kinh hãi phát hiện, Yêu Liên đang đi tới từng bước một từ bên kia. Hắn không đi nhanh, thế nhưng bước một bước lại như vượt qua thiên sơn vạn thủy, mà phía sau hắn, một con dị chủng kinh khủng đang truy đuổi tới đây.

Nhị hoàng thúc vừa nhìn thấy kia dị chủng, lập tức sắc mặt đại biến: “Không tốt, Yêu Liên kia e ngại bột gốm, không dám công kích chúng †a, lại dẫn dị chủng qua đây đối phó chúng ta.”

Hết chương 2817.

Chương 2818. Lãnh Quang MỊ.

Quả nhiên, Nhị hoàng thúc vừa dứt lời, Thần Tử Yêu Liên đã lách mình qua đỉnh đầu bọn họ, rơi trên một đống đổ nát máy móc cách đó không xa.

Mà con dị chủng đuổi theo Thần Tử Yêu Liên xông đến kia, nhìn thấy bọn người Nhị hoàng thúc, lại trực tiếp phun ra một chùm sáng kinh khủng màu hồng phấn.

Dị chủng kia trông cực kì quái dị, thân thể màu hồng phấn ở trạng thái hơi mờ, nhưng lại không giống thẻ pha lê, càng giống một loại kim loại hơi mờ.

Màu hồng phấn ở nửa người trên là một đóa hoa ăn thịt người khổng lồ màu hồng phấn, nửa người dưới lại giống như một con bạch tuộc có chín cái xúc tu, thoạt nhìn vô cùng quái dị.

Mắt thấy cơ quan của đoá hoa ăn thịt người kia phun ra chùm sáng màu hồng phấn, Nhị hoàng thúc lập tức phát động lực lượng thời gian của hắn, thoáng chốc đã làm giảm tốc độ của chùm sáng màu hồng phấn kia rất nhiều. Lúc này mọi người mới có cơ hội phản ứng, dồn dập tránh né ra.

Chỉ thấy chùm sáng màu hồng phấn rơi vào trên đất, lập tức cắt bùn cát cứng rắn kia ra một cái rãnh sâu, chỉnh tê giống như đao laser cắt qua.

Đám người nhìn mà thay đổi sắc mặt. Bọn họ rất rõ ràng bùn cát nơi này cứng rắn đến mức nào, chùm sáng màu hồng phấn kia lại cắt ra một cái rãnh sâu đế ba bốn mét chỉ bằng một đòn. Lực lượng như vậy đã đủ để hơn hẳn Nhị hoàng thúc cấp Hóa Điệp.

“Chúng ta tiến lên.” Nhị hoàng thúc phát động lĩnh vực thời gian của hắn, điều chỉnh tốc độ thời gian xung quanh con dị chủng kia trôi qua chậm hơn, đồng thời hô lên với bọn người Mông Liệt.

Tốc độ của con dị chủng này trở nên chậm chạp hơn. Mọi người muốn nhân cơ hội tiến lên, đã thấy chín cái xúc tu kim loại hơi mờ của con dị chủng kia giơ lên, bên trên những xúc tu đó, có từng đồ vật hình tròn như giác hút, mọc thành từng dãy bên trên xúc tu.

Một giây sau, chỉ thấy vòng tròn trên những xúc tu đó đều ngưng tụ chùm sáng màu hồng phấn. Trong chốc lát, từng dãy chùm sáng màu hồng phấn

giăng khắp nơi, như lưới laser bao phủ xuống bọn người Hàn Sâm.

Dưới chùm sáng màu hồng phấn phạm vi lớn như vậy, cho dù tốc độ chậm hơn, bọn họ cũng không trốn tránh được.

“Đi theo ta, cùng phá vỡ chùm tia sáng.” Nhị hoàng thúc hét lớn một tiếng, xích trật tự trên người ngưng tụ trên một dị bảo trường kiếm Thần Hóa, đón đầu chùm sáng màu hồng phấn mà chém xuống.

Đám người Mông Liệt, Bảo Cầm, Bảo Anh và Long Đa đều sử dụng lực lượng mạnh nhất của mình, cùng đánh về phía lưới tia sáng theo Nhị hoàng thúc.

Ầm!

Lực lượng kinh khủng nổ tung, lưới tia sáng miễn cưỡng bị bọn hắn đánh vỡ, thế nhưng Nhị hoàng thúc cũng như gặp phải đòn nặng, mặt đất dưới chân tan vỡ.

Bọn người Mông Liệt thì ai cũng điên cuồng phun máu tươi, thân thể bị ép vào trong bùn.

Mặc dù lưới tia sáng bị phá vỡ, nhưng hiện tại bọn hắn cũng không còn thừa sức để lao ra. Không chờ bọn họ leo ra từ trong bùn cát, dị chủng bên kia lại giơ lên xúc tu, từng dãy chùm sáng màu hồng phấn rơi xuống lần nữa.

Nhị hoàng thúc thét dài động trời, xông lên chém ra một kiếm phá trời, giết tới con dị chủng kia.

Trong mọi người, chỉ có Nhị hoàng thúc miễn cưỡng có thể chiến một trận với con dị chủng kia. Điều đáng tiếc là, Nhị hoàng thúc am hiểu lực lượng thời gian, mà không phải lực phá hoại.

Mặc dù hắn có thể lợi dụng lực lượng thời gian khống chế dị chủng, khiến con dị chủng kia không thể công kích hắn được. Thế nhưng hắn chém trường kiếm lên thân con dị chủng cũng chỉ có thể xuất hiện một vài vết cắt nông, không cách nào đánh cho nó thương nặng.

Bất cứ kẻ nào cũng nhìn ra, nếu Nhị hoàng thúc tiếp tục đánh, nếu lực lượng tiêu hao quá mức, không thể dùng Lĩnh Vực Thời Gian khống chế dị chủng nữa, thì hắn nhất định sẽ thất bại thảm hại, không thể nghi ngờ.

“Những này sinh vật cấp thấp các ngươi cũng dám khoe khoang khôn vặt trước mặt bổn thần tử, thật sự là không biết sống chết. Vốn chỉ muốn các ngươi ngoan ngoãn làm việc vì bổn thần tử, còn có thể thả cho các ngươi một con đường sống. Nếu chính các ngươi muốn tìm chết, cũng không trách được bổn thần tử.” Thần Tử Yêu Liên nhìn chăm chú vào Nhị hoàng thúc, khinh miệt nói.

“Tứ đệ, các ngươi đi đi, tách ra chạy trốn, trốn một người hay một người.” Nhị hoàng thúc hét lớn.

“Nhị ca, ta đến giúp ngươi.” Mông Liệt trời sinh có tính tình cương liệt. Mặc dù biết rõ mình chỉ là cấp Phá Kén vừa thăng cấp. Con yêu xà chín đầu dùng làm vũ khí để sử dụng kia lại bị hủy, hoàn toàn không phải đối thủ của con dị chủng kia, lại không chịu cứ thế mà đi. Hoàng thể của hắn bùng nổ, muốn xông lên đi liều mạng.

“Lão tứ, chúng ta không thể chết hết ở đây, phải có người trở về nói với bệ hạ, là ai muốn làm kẻ địch với tộc Hoàng Cực chúng ta, thù này còn phải báo.” Nhị hoàng thúc vừa quần nhau với con dị chủng kia, vừa lớn tiếng nói.

“Vậy thì cũng là nhị ca ngươi đi, ngươi có cơ hội sống sót trở về nhất.” Mông Liệt nói, người đã xông lên rồi. Hắn sử dụng một dị bảo trường thương, đâm về dị chủng như Yêu Long: “Nhị ca, ta chống đỡ, ngươi đi trước đi, trở về nói cho bệ hạ, thù này nhất định phải báo cho ta.”

“Ngươi chống đỡ? Ngươi lấy cái gì mà chống đỡ?” Nhị hoàng thúc lách mình đến bên cạnh Mông Liệt, đồng thời Lĩnh Vực Thời Gian giáng lâm trên người hắn, khiến tốc độ Mông Liệt phóng tới dị chủng chậm lại.

Một tay Nhị hoàng thúc bắt được Mông Liệt quăng về phía bọn người Bảo Anh, đồng thời nói: “Các ngươi dẫn lão tứ cùng đi, nhớ kỹ, trước khi trở lại tộc Hoàng Cực, bột gốm tuyệt đối không thể rời khỏi người.”

“Nhị ca!” Mông Liệt muốn giằng co, lại phát hiện thân thể đã bị phong †oả, không khỏi kêu lên: “Nhị ca, ngươi không đi, chỉ bằng mấy người chúng ta, làm sao có thể sống sót mà xông ra tinh vực Đại Tịch Diệt? Dù sao đi cũng chết, không đi cũng chết, không bằng liều cùng bọn chúng.”

Nhị hoàng thúc muốn nói điều gì, lại nghe Yêu Liên cười nói: “Các ngươi không cần phải tranh nhau, cả đám đều muốn chết, nơi này cũng không chỉ có một đầu dị chủng.”

Nghe Yêu Liên nói như vậy, Nhị hoàng thúc lập tức thay đổi sắc mặt.

Một giây sau, chỉ nghe Thần Tử Yêu Liên ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng thét kia như Thiên Lôi cuồn cuộn, kéo dài ngoài mấy vạn dặm, dẫn tới tiếng vang bốn phía không ngừng không ngớt.

“Không bao lâu, dị chủng trong phạm vi mấy vạn dặm đều sẽ bị dẫn tới đây. Mặc dù không mạnh bằng con Lãnh Quang Mị này, giết các ngươi cũng đủ rồi.” Yêu Liên cười lạnh, nói.

Sắc mặt Nhị hoàng thúc thảm đạm, cố cười, nói: “Thần Tử Yêu Liên, chúng ta và ngươi không thù không oán, ngươi cần gì phải nhất định đẩy chúng ta vào chỗ chết?”

“Bây giờ ngươi nói những lời này, chỉ e là đã muộn. Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. Các ngươi dám làm kẻ địch với bổn thần tử, toàn bộ các ngươi đều phải chết.” Yêu Liên nói với vẻ mặt không chút biểu cảm.

Sắc mặt của mọi người rất khó coi. Mặc dù còn chưa nhìn thấy dị chủng, thế nhưng họ đã có thể mơ hồ nghe thấy âm thanh thú rống kinh khủng truyền đến từ nơi xa, hiển nhiên có không ít dị chủng khủng bố đang đến gần bên này.

Nhị hoàng thúc cười một tiếng đau thương: “Tứ đệ, xem ra hôm nay anh em chúng ta phải đại khai sát giới rồi.”

Nhị hoàng thúc nói rồi cởi bỏ cấm chế trên người Mông Liệt. Hắn cũng rõ ràng, hôm nay chỉ e cục diện của bọn họ là chắc chắn phải chết.

“Nhị ca, ngươi và ta liên thủ, giết hắn đến long trời lở đất.” Mông Liệt cầm trường thương xông tiêu mà lên.

“Hai vị hoàng thúc, ta đến giúp đỡ các ngươi chút sức lực.” Hàn Sâm biết đã đến lúc sống chết trước mắt, lập tức không do dự nữa, gọi ra thú hồn Thiên Tinh Lang, một tay gánh đầu lâu biến thành từ thú hồn Âm Đầu Quỷ mà xông tới.

Nhị hoàng thúc không cho rằng Hàn Sâm có thể giúp đỡ được gì, nhưng bởi vì biết một trận chiến này là cục diện gần như chắc chắn phải chết, chỉ khác

chết sớm hay chết muộn mà thôi, nên không mở miệng ngăn cản Hàn Sâm lại.

Hết chương 2818.

Chương 2819. Kích phát tiềm năng.

Đầu lâu bị Hàn Sâm nâng trong tay, hốc mắt nó phóng xạ ra hai luồng ánh sáng xanh. Đáng tiếc, sau khi tiếp xúc chùm sáng màu hồng phấn của Lãnh Quang Mị, tia sáng xanh lập tức bị đánh tan, lực lượng hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Vẻ mặt Hàn Sâm không thay đổi, lực lượng thú hồn Âm Đầu Quỷ không được đã sớm nằm trong dự liệu của hắn. Gần như nháy mắt trong tia sáng xanh bị đánh tan, Hàn Sâm đã hoàn toàn kích phát lực lượng của ma văn Thiên Tinh Lang.

Nhìn chăm chú chùm sáng màu hồng phấn, Hàn Sâm hít sâu một hơi, đột nhiên đánh ra một quyền.

Oành!

Tỉnh quang màu lam va chạm vào chùm sáng màu hồng phấn trong không trung. Hai luồng lực lượng lại đồng thời nổ tung ra, chia làm pháo hoa hồng phấn và xanh lục giao nhau, nở rộ trong không trung.

“Làm sao có thể?” Tất cả mọi người giật nảy cả mình, đều nhìn xem Hàn Sâm với vẻ mặt kinh ngạc. Không ai lại nghĩ tới, Hàn Sâm cho tới nay đều như không am hiểu chiến đấu, lại có thể bùng nổ ra lực lượng chống lại được Lãnh Quang Mi.

Đến cả Thần Tử Yêu Liên đều ngoài ý muốn mà nhìn Hàn Sâm, hiển nhiên hắn cũng không ngờ tới, Hàn Sâm có thể bùng nổ ra lực lượng như vậy.

“Nhị hoàng thúc, ngươi và ta liên thủ chém giết con dị chủng này, ngươi dùng Lĩnh Vực Thời Gian giúp ta chút sức. Ta đến chém giết nó.” Dưới một

đòn này, Hàn Sâm đã biết, thú hồn Thiên Tỉnh Lang bốn hợp một vẫn yếu hơn Lãnh Quang Mị một chút. Một đòn toàn lực của hắn cũng chỉ không phân thắng bại với một trong số đông chùm tia sáng Lãnh Quang Mị bắn ra.

"Được!" Nhị hoàng thúc mừng rỡ. Mặc dù không biết vì sao Hàn Sâm lại có lực lượng như vậy, nhưng điều này lại làm cho hắn dấy lên chút hi vọng một lần nữa.

Lĩnh Vực Thời Gian bị Nhị hoàng thúc vận chuyển tới cực hạn, từng luồng xích trật tự thời gian vặn vẹo dao động trong không trung, khiến từng cử động của Lãnh Quang Mị thoạt nhìn chậm chạp hơn không ít, mà động tác của Hàn Sâm lại trông giống như được tăng tốc.

Thật ra không phải tốc độ của Hàn Sâm tăng lên, mà tốc độ thời gian trôi qua nhanh hơn, từ đó làm cho tốc độ của hắn trông cũng nhanh hơn.

Dưới một chính một phụ phía, tốc độ của Hàn Sâm lập tức vượt qua Lãnh Quang Mị, tinh quang trên người óng ánh, như một ngôi sao băng màu xanh lam bay ngang qua bầu trời, xuyên qua chùm sáng màu hồng phấn mà Lãnh Quang Mị bắn ra, nhanh chóng đến gần Lãnh Quang MỊ.

"Nhanh hơn Lãnh Quang Mị thì có ích gì? Lực lượng không bằng thì từ đầu đến cuối cũng không tổn thương được Lãnh Quang Mị, cuối cùng khó mà thoát khỏi cái chết." Thần Tử Yêu Liên khinh thường nói.

Hắn đương nhiên nhìn ra, lực lượng của Hàn Sâm tuyệt đối kém hơn Lãnh Quang Mị rất nhiều, thậm chí còn không bằng Nhị hoàng thúc

Bạch Bố Y. Với lực lượng của hắn, cho dù đụng vào Lãnh Quang Mị,

cũng khó có thể khiến Lãnh Quang Mị bị thương.

Hàn Sâm lại như không rõ đạo lý này, vẫn mau chóng tới gần Lãnh Quang Mị như cũ. Dưới sự khống chế Lĩnh Vực Thời Gian của Nhị hoàng thúc, hắn có thể nhẹ nhõm né tránh từng chùm sáng màu hồng phấn.

Ầm!

Trong chốc lát, tinh quang màu lam nở rộ trên nắm đấm của Hàn Sâm và xúc tu của Lãnh Quang Mị, lực lượng của tinh quang kia cũng không có khả năng phá vỡ thân thể kim loại trong suốt lạnh lẽo của Lãnh Quang Mị, trái lại còn bị chấn đến văng tung toé ra bốn phía.

"Quả nhiên không được, vẫn quá miễn cưỡng!" Nhị hoàng thúc hơi thất vọng, mặc dù ngờ tới có thể sẽ là kết quả như vậy, nhưng khi chân chính nhìn thấy, hắn vẫn khó tránh khỏi sẽ rất thất vọng.

Hi vọng bọn người Bảo Cầm vừa dấy lên, cũng tan biến theo một quyền này. Cho dù là ai cũng nhìn ra được, lực lượng của Hàn Sâm vẫn yếu hơn Lãnh Quang Mị rất nhiều.

'Thế nhưng Hàn Sâm lại không hề từ bỏ, thân hình hắn như chớp giật, mau chóng chớp động xung quanh Lãnh Quang Mị, đánh một quyền tiếp một quyền vào thân thể Lãnh Quang Mị, khiến tinh quang màu lam không ngừng nổ tung.

"Chênh lệch về lực lượng không thể bù đắp bằng dùng nhiều quyền, cho dù sử dụng năng lực tụ lực cùng loại với Thiên Hạ Đao, cũng không có khả năng đánh bại Lãnh Quang Mị."" Thần Tử Yêu Liên cười lạnh nói.

Cho dù người khác nghĩ thế nào, Hàn Sâm vẫn đánh từng quyền, từng quyền lên Lãnh Quang Mị, mà theo số quyền Hàn Sâm đáng ra tăng lên, lực lượng trên quyền của hắn lại cũng tăng vọt theo.

"Thuật gen tụ lực kích phát tiềm năng sao?" Ánh mắt Thần Tử Yêu Liên lóe lên vẻ khinh miệt: "Thuật kích phát tiềm lực dĩ nhiên có thể tăng lên sức chiến đấu biên với độ lớn, những cũng phải có tiềm lực để kích phát thì mới được. Một dị chủng cấp Phá Kén, dù kích phát tiềm lực thế nào, lực lượng cũng không có khả năng đạt tới cấp Hoá Điệp đỉnh phong như Lãnh Quang Mị. Cho dù ngươi nghiền ép toàn bộ tiềm lực của gen, dùng tất cả năng lượng sinh mệnh hóa thành một đòn công kích theo hình thức tự sát, cũng không có khả năng làm Lãnh Quang Mị bị thương nặng."

Bọn người Nhị hoàng thúc cũng nhìn ra được, Hàn Sâm đang cưỡng ép kích phát tiềm năng. Thế nhưng chính như lời Thần Tử Yêu Liên nói, bản thân hắn cần phải có đủ tiềm lực mới được. Nếu không cho dù nổ tung mà chết,

cũng không có khả năng kích phát được lực lượng chiến một trận với Lãnh Quang MI.

Giống như bình xăng chỉ có một lít xăng, dù thiêu đốt đầy đủ để nổ tung đến thế nào, cũng không có khả năng sinh ra hiệu quả giống như đạn đạo.

Hàn Sâm lại không quan tâm, không ngừng kích phát tiềm năng trong thân thể của mình.

Người khác không biết, chính hắn lại rất rõ ràng, thân thể này của hắn ở cấp Lột Xác, nhưng lại hoàn toàn không phát huy được lực lượng của thân thể. Đối với người khác, đây là kích phát tiềm năng, nhưng đối với hắn, đây chỉ là kích phát lực lượng bình thường tiềm ẩn trong thân thể ra mà thôi.

Dưới sự nghiền ép của Hàn Sâm, lực lượng cất giấu trong thân thể không ngừng bị kích phát ra, làm tinh quang trên quyền của hắn càng ngày càng mạnh. Ban đầu, nó còn giống như tinh quang, sau đó, mỗi khi đấm ra một quyền đều giống như một vầng mặt trời màu lam.

Oành!

Thân thể Lãnh Quang Mị lại gánh một quyền của Hàn Sâm, nhưng nó

đã khó mà nhẹ nhõm giống như vừa rồi. Xúc tu kim loại trong suốt đã bị đánh ra một dấu quyền, mảnh vụn màu hồng phấn văng ra theo gió, Lãnh Quang Mị cũng phát ra gào thét đau khổ.

“Còn đang kích phát tiềm năng… Tiềm lực của hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào… không phải thật sự có thể giết chết Lãnh Quang Mị đấy chứ…” Nhị hoàng thúc vẫn đang khống chế Lĩnh Vực Thời Gian. Nhìn thấy tinh quang trên người Hàn Sâm đã chói sáng như mặt trời, lại vẫn còn tăng lên như cũ, hắn vừa mừng vừa sợ trong lòng.

“Hừ, bộc phát tiềm lực ở loại cường độ này không bao lâu sẽ suy kiệt sức sống mà chết, ngươi còn có thể chống đỡ đến khi nào?” Thần Tử Yêu Liên lại lơ đễnh, hắn thấy, bộc phát tiềm năng như Hàn Sâm là đang tìm cái chết.

Oành oành!

Hiện tại thân thể nhỏ bé của Hàn Sâm, có lẽ đã giống như Thần khoác lên ánh sao chư thiên. Hắn vốn còn cần dựa vào Lĩnh Vực Thời Gian khống chế, để trốn tránh sự tấn công của Lãnh Quang Mị, nhưng bây giờ đã hoàn toàn không cần.

Hàn Sâm đấm ra một quyền, giống như sao trời chư thiên rơi xuống, miễn cưỡng ngăn chặn Lãnh Quang Mị, mạnh mẽ đánh nát chùm tia sáng màu hồng phấn của Lãnh Quang Mị, mạnh đến mức khiến người khó có thể tin.

Bảo Cầm mừng rỡ như điên, kêu lên: "Lại còn có thể tiếp tục bùng nổ tiêm năng, tiềm năng này thực sự khủng bố, khó trách đến cả bệ hạ đều sẽ tâm động nhận hắn làm đệ tử, loại tiềm lực này quả thực đáng sợ."

"Chống cự! Nhất định phải tiếp tục chống cự, chỉ cần có thể sống sót, sau khi trở lại tộc Hoàng Cực, cho dù phải táng gia bại sản, liều cái mặt mo này của ta, cũng nhất định phải đền bù thân thể suy yếu của ngươi." Lòng bàn tay Mông Liệt tràn đầy mồ hôi. Hắn cũng ở cấp Phá Kén, cho nên hắn rõ ràng nhất, với thân thể cấp Phá Kén, muốn chèo chống bùng nổ lực lượng như vậy, cần phải trả giá lớn đến mức nào. Sau trận chiến này, cho dù Hàn Sâm có thể đánh bại Lãnh Quang MỊ, chỉ e thân thể cũng phải phế rồi.

Nếu không may mắn, rất có thể còn chưa đánh bại được Lãnh Quang Mị, Hàn Sâm đã chết bất đắc kỳ tử bởi vì tiêu hao quá lớn.

Hết chương 2819.

Chương 2820. Thú hồn Lãnh Quang Mị.

Mồ hôi trên trán Nhị hoàng thúc không ngừng nhỏ xuống, ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Lực lượng Hàn Sâm bùng nổ ra đã vượt qua hắn, thậm chí vượt qua Lãnh Quang Mị, lực lượng như vậy lại bị thân thể khéo léo đến thế khống chế.

Nhị hoàng thúc rất lo lắng, thân thể Hàn Sâm không chống đỡ nổi, một giây sau sẽ trực tiếp nổ tung.

Nhị hoàng thúc cũng được cho là người có kiến thức rộng rãi, từng thấy không biết bao nhiêu cường giả, thiên tài, nhưng có thể dùng thân thể như vậy, bùng nổ tiềm năng đến loại tình trạng này, lại chưa từng gặp nổi một người.

“Còn chưa suy kiệt mà chết ư? Chẳng lẽ trong thân thể của hắn có gen di truyền của Chân Thần sinh vật sao?” Ánh mắt Thần Tử Yêu Liên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngoài hậu duệ của sinh vật cấp Chân Thần, sinh vật bình thường căn bản không có khả năng vượt cấp tiêu hao ra loại sức mạnh đáng sợ này.

Oành!

Thân thể kim loại trong suốt của Lãnh Quang Mị bị một quyền của Hàn Sâm đánh nổ tung. Toàn bộ thân thể nó chia năm xẻ bảy.

“Săn giết sinh vật Thần Hóa, Lãnh Quang Mị, thu hoạch được thú hồn Thần Hóa Lãnh Quang Mị, phát hiện gen của dị chủng Thần Hóa.”

Gần như cùng một lúc, âm thanh nhắc nhở cũng vang lên trong đầu Hàn Sâm.

“Xử lý rồi! Thánh Anh điện hạ vạn tuế!” Long Đa hưng phấn kêu to. Không có ai muốn chết. Hàn Sâm đánh nổ tung Lãnh Quang Mị, chẳng khác nào nhặt về một cái mạng cho bọn họ, cũng khó trách hắn hưng phấn.

“Không tồi, thật sự không tồi đâu. Có thể làm được đến mức này, trong số sinh vật cấp thấp, ngươi cũng coi như rất xuất sắc.” Yêu Liên không tức giận chút nào, lại còn cười tủm tỉm, vỗ tay, rồi nói.

“Yêu Liên, bây giờ ngươi đi còn kịp, ta có thể tha cho ngươi một mạng.” Hàn Sâm nhìn Yêu Liên nói một cách nghiêm túc.

“Tha cho ta một mạng?” Ánh mắt Thần Tử Yêu Liên nhìn hắn giống như đang nhìn thằng ngốc.

Đám người Nhị hoàng thúc, Mông Liệt, Bảo Anh nghe Hàn Sâm nói như vậy, đều lộ vẻ mặt kỳ quái. Mặc dù bọn họ có bột gốm có thể khắc chế Thần Tử Yêu Liên, thế nhưng chọc giận một vị Thần tử như thế, thực sự là cử chỉ không khôn ngoan.

Thần Tử Yêu Liên lại không tức giận. Trên thực tế, hắn cũng không cần phải sinh khí, không có ai lại để ý một kẻ ngu ngốc, một tên điên nói gì, đương nhiên cũng sẽ không tức giân với tên điên.

Nhìn Hàn Sâm một lượt, Thần Tử Yêu Liên nói với giọng nhìn xuống từ trên cao: "Nếu ngươi có thể sống sót dưới sự vây công của những con dị chủng kia, thì bổn thần tử sẽ tự tay kết liễu ngươi."

Hắn nói chuyện rất kiêu ngạo, thật giống như Hàn Sâm bị hắn giết chết là vinh quang lớn đến dường nào.

Không đợi Hàn Sâm nói gì, Gehr đã kêu lên sợ hãi: "Dị chủng… toàn bộ đều là dị chủng… đều là Lãnh Quang Mi…"

Đám người Hàn Sâm quay đầu nhìn sang, chỉ thấy trên bầu trời xa xăm, một mảnh biển hồng phấn như đá quý vọt tới, toàn bộ chúng lại đều là Lãnh Quang Mi.

Mặc dù bọn chúng không mạnh đến kinh khủng như con Lãnh Quang Mị trước đó, nhưng đều là tồn tại cấp Thần Hóa. Trong đó không ít tồn †ại có khí tức gần sát con Lãnh Quang Mị lúc trước.

Đám người lúng túng, mặt đều trở nên trắng bệch trong nháy mắt. Mặc dù đã sớm biết sự kinh khủng của tinh vực Đại Tịch Diệt, nhưng không ngf[tới lại khủng bố như vậy. Trong vòng vài vạn dặm, lại có nhiều dị chủng kinh khủng như vậy.

Bọn họ giết một con Lãnh Quang Mị đã gian nan như vậy. Một đám Lãnh Quang Mị này, nói ít cũng có ba mươi, bốn mươi con, trong đó có vài con có khí tức rất gần con lúc trước. Bị nhiều Lãnh Quang Mị vây công như vậy, kết cục sẽ thế nào, dùng mông cũng có thể đoán được.

Lúc trước Hàn Sâm đã tiêu hao tiềm lực một lần, dù thế nào cũng không có khả năng tiêu hao tiềm lực lần nữa. Cho dù tiêu hao tiềm lực lần nữa, cũng không có khả năng lấy một địch mười.

“Móa nó, giết một con đủ vốn, giết hai con lời một con, liều với bọn chúng.” Long Đa nắm chặt cự phủ, hét lớn.

Mắt thấy Lãnh Quang Mị thành đàn đã lao đến, tất cả mọi người biết không còn hy vọng sống, đều nổi lên suy nghĩ liều mạng.

“Nhị hoàng thúc, giúp ta khống chế những con Lãnh Quang Mị kia đi.” Hàn Sâm nói, tay phải giơ lên, một thanh kiếm khí màu hồng phấn hơi mờ ra hiện trong tay hắn.

Thanh kiếm kia óng ánh, sáng long lanh gần như đá quý cao cấp, lại có cảm giác lạnh lẽo của kim loại. Nó chỉ rộng chừng một ngón tay, toàn thân toả sáng phấn hồng, lộ ra vẻ yêu dị.

Vị trí chuôi kiếm có một bảo châu hình con mắt màu hồng phấn, như đang ngó nhìn người ta, khiến người ta nhìn mà không nhịn được run rẩy trong lòng, nổi da gà toàn thân.

Thú hồn Thần Hóa Lãnh Quang Mị: kiếm Lãnh Quang (bán thành phẩm).

Khác với thú hồn không trọn vẹn mà Hàn Sâm lấy được trước đó, thú hồn kiếm Lãnh Quang này là bán thành phẩm. Hàn Sâm cũng không biết cụ thể chỉ ý gì. Nhưng chỉ cầm kiếm Lãnh Quang, hắn đã có thể

cảm thấy lực lượng kinh khủng bên trong nó.

Nhị hoàng thúc còn chưa kịp phản ứng, Hàn Sâm đã hóa thành một luồng sáng, phóng tới bây Lãnh Quang Mị, khiến hắn giật nảy mình, vô ý thức triển khai Lĩnh Vực Thời Gian, bao phủ cả một khu vực lớn.

Vào thời đại Đại Vũ Trụ khoa học kỹ thuật phát đạt như bây giờ, cường giả dùng kiếm vẫn rất nhiều. Đến cả nội bộ tộc Hoàng Cực cũng có không ít cao thủ sử dụng kiếm.

Thế nhưng đám người Nhị hoàng thúc lại chưa từng thấy kiếm pháp của Hàn Sâm, không chỉ chưa từng thấy, thậm chí đến cả nghe cũng chưa từng nghe nói đến.

Có lẽ bọn họ căn bản không chú ý Hàn Sâm dùng đang kiếm pháp gì, bởi vì ánh kiếm màu hồng kỳ dị giăng khắp nơi kia đã hoàn toàn đoạt đi tinh thần và ánh mắt của bọn họ.

Ánh kiếm phấn hồng thẳng tắp chợt lóe lên từ trong hư không. Một con Lãnh Quang Mị bị chém thành hai nửa trong nháy mắt. Không đợi mọi người phản ứng kịp, Hàn Sâm đã xông vào trong bầy Lãnh Quang MỊ.

Chỉ thấy ánh kiếm đầy trời giăng khắp nơi, giống như tia cắt tử vong xen lẫn trong địa ngục. Những nơi nó đi qua, từng đoạn xúc tu bay múa, một con Lãnh Quang Mị bị Hàn Sâm chém giết tùy ý, gần như đang chém dưa, thái rau.

“CMN, Thánh Anh điện hạ mạnh như vậy… Trước đó hắn đang đùa chúng ta chơi sao?” Long Đa đều nhìn đến ngu người, hơi giật mình nói.

Không có ai trả lời hắn, bởi vì bọn họ cũng đang cực độ khiếp sợ. Nếu chém giết Lãnh Quang Mị dễ dàng như vậy thì thôi, thế nhưng rõ ràng trong đó có tồn tại kinh khủng không kém gì con Lãnh Quang Mị vừa rồi, vậy mà nó vẫn bị Hàn Sâm tiện tay chém xúc tu, giết một đám Lãnh Quang Mị đến nỗi chúng không có lực đánh trả.

Mặc dù trong đó cũng có công lao Lĩnh Vực Thời Gian của Nhị hoàng thúc, Hàn Sâm mới có thể không kiêng nể gì mà xuyên qua bầy Lãnh Quang Mị như thế. Thế nhưng dù vậy, chuyện này vẫn quá rung động.

Mắt thấy từng con Lãnh Quang Mị mạnh mẽ bị Hàn Sâm chém giết vẫn lạc, thần huyết chảy ra như thác đổ trên bầu trời. Trong rất nhiều chùm sáng màu hồng phấn hỗn loạn, ánh kiếm kinh thiên kia có vẻ chói mắt khác thường.

Thần Tử Yêu Liên vô cùng ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm giết hàng loạt Lãnh Quang Mị, ánh mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc. Thân là thần tử, hắn cũng chưa

từng gặp loại dị chủng như Hàn Sâm, lại khiến mình hoàn †oàn không nhìn thấu thực lực của hắn mạnh hay yếu.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với dị chủng này? Hắn rốt cuộc là dị chủng đẳng cấp gì?” Ánh mắt Thần Tử Yêu Liên liếc nhìn qua lại trên người Hàn Sâm, thần quang mơ hồ nở rộ trong ánh mắt. Thế nhưng dù nhìn thế nào, trạng thái thân thể mà Hàn Sâm bày ra, dường như chỉ có cấp Lột Xác mà thôi, dường như còn thấp hơn cấp Phá Kén hắn nghĩ lúc trước.

Hết chương 2820.

Chương 2821. Chiến Yêu Liên.

Không lâu sau, ba mươi, bốn mươi con Lãnh Quang Mị đã bị Hàn Sâm chém giết hết. Dị chủng của tinh vực Đại Tịch Diệt vô cùng tàn bạo, biết rõ không địch lại, vẫn hung hãn không sợ chết, chiến đến con cuối cùng như cũ.

Bọn người Nhị hoàng thúc vừa mừng vừa sợ, vốn cho rằng hẳn đã phải chết không thể nghi ngờ, lại không ngờ tuyệt xử phùng sinh, Hàn Sâm bùng nổ ra lực lượng mạnh mẽ khó có thể tưởng tượng.

“Khó trách bệ hạ dùng sức dẹp nghị luận của mọi người, không tiếc cứng rắn từ bỏ tộc quy, cũng muốn thu ngươi làm đệ tử. Năng lực như

vậy, xứng đáng làm đệ tử của Hoàng Đế” Mông Liệt giơ ngón tay cái lên.

“Thánh Anh điện hạ có lực lượng mạnh mẽ như thế, sao không dùng sớm, hại chúng ta lo lắng lâu như vậy.” Long Đa nói oang oang.

Đám người đều cảm thấy Hàn Sâm giấu quá sâu. Nếu không gặp được lúc sống chết ngay trước mắt, chỉ e dù thế nào bọn họ cũng không có khả năng biết Hàn Sâm lại có lực lượng mạnh đến thế.

“Chỉ mượn nhờ lực lượng của dị bảo mà thôi, không phải là năng lực của bản thân ta.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Thánh Anh điện hạ, cho dù thanh kiếm này của ngươi thật sự khủng khiếp, nhưng đó là kiếm cái. Dị bảo Thần Hóa như thế, nên có một chỗ cắm dùi trên bảng xếp hạng chứ? Sao ta chưa từng nghe nói đến…” Bảo Cầm cũng nói.

Đám người ngươi một lời ta một câu, Thần Tử Yêu Liên lại cười lạnh, nói: “Ngươi quả thật có chút năng lực, cũng xứng để bổn Thần tử tự †ay giết ngươi.”

Long Đa khinh thường kêu lên: “Thần Tử Yêu Liên, ngươi nói phét lác gì thế, có bột gốm ở đây, đến cả ta ngươi cũng không động được, huống chi là Thánh Anh điện hạ.”

Ánh mắt Thần Tử Yêu Liên tràn đầy vẻ khinh miệt: “Sinh vật cấp thấp vô tri, sở dĩ những mảnh gốm kia có thể tổn thương thần thể của ta, chẳng qua bởi vì trong đó trộn lẫn tro cốt của Thánh Kỳ Lân. Bổn Thần tử vốn không muốn lãng phí lực lượng vào những chuyện không quan trọng, các ngươi thật sự cho rằng ta không đối phó được những tro cốt kia ư?”

“Có bản lĩnh thì ngươi đến đi!” Long Đa lại không tin, khiêu khích nói.

Đám người đều cảm thấy Thần Tử Yêu Liên chắc hẳn không phá được bột gốm, nếu không hắn làm gì lại phiền phức như vậy, mất sức lực lớn, dẫn nhiều Lãnh Quang Mị tới như vậy.

“Thật sự là sinh vật ngu xuẩn.” Thần Tử Yêu Liên không giải thích. Từng luồng diễm khí có hai màu tím và trắng giao nhau đột nhiên nổi lên trên người hắn. Đôi mắt hắn càng như được nạp đầy điện, lóng lánh mũi nhọn sắc trắng xanh.

Bọn người Nhị hoàng thúc sợ hãi trong lòng, cảm thấy uy thế kinh khủng khó mà nói ra tản ra từ trên người Thần Tử Yêu Liên, khiến bọn họ kinh hãi trong lòng, vô ý thức lui lại, gần như muốn quay người chạy trốn.

“Chuẩn bị kỹ càng bột gốm!” Nhìn Thần Tử Yêu Liên trông giống như quỷ Thần đi tới từng bước một, Nhị hoàng thúc la lớn.

Đám người vội vàng đều lấy bột gốm ra, vung về phía Thần Tử Yêu Liên. Trong chốc lát, bột gốm xám trắng bao phủ đầy trời, thế nhưng lần này lửa gốm đính vào trên quang diễm màu tím và trắng kia, lại rơi xuống giống như bùn cát bình thường, không có khả năng thiêu đốt Thần quang trên người Thần Tử Yêu Liên.

Tất cả mọi người kinh hãi, bột gốm bọn họ dùng để đối phó Thần Tử Yêu Liên lại vô dụng.

"Ngươi tên Thánh Anh đúng không? Có thể được bổn Thần tử nhớ tên, ngươi cũng coi như không - phụ - đời - này." Thần Tử Yêu Liên vừa đi về phía Hàn Sâm, vừa lạnh giọng nói.

Hàn Sâm không để ý Thần Tử Yêu Liên nói gì, đôi mắt nhìn chằm chằm Thần Tử Yêu Liên, lộ vẻ trầm tư.

Đám người Nhị hoàng thúc rõ ràng không nhìn thấy, một thứ màu tím như linh thể ác quỷ đang bao phủ trên người Thần Tử Yêu Liên, cảm giác linh thể kia cho Hàn Sâm giống y hệt Thần chi linh Đằng Thiên La.

"Kỳ quái, vì sao Thần Tử Yêu Liên lại cho ta cảm giác, thân thể của hắn chỉ giống như một vật chứa bằng gỗ, linh thể ác quỷ màu tím kia mới là chân thân của hắn vậy?" Hàn Sâm âm thầm suy tư trong lòng.

Cũng bởi vì có linh thể ác quỷ màu tím kia che chở Thần Tử Yêu Liên, cho nên những bột gốm đó mới vô hiệu với hắn, nhưng Hàn Sâm vẫn nhìn ra chút mánh khóc.

Sau khi những linh thể ác quỷ màu tím kia xuất hiện, sức sống trên người Thần Tử Yêu Liên giống như đang biến mất, có thể nhìn thấy mạch máu dưới làn da mặt của hắn đều nhô ra ngoài, biến thành một loại màu xanh tím như ứ máu, giống hệt gân xanh nhô ra của người chất.

"Thánh Anh điện hạ đi mau…" Tất cả mọi người đang chạy trối chết. Bảo Anh đã thấy Hàn Sâm đứng ngốc ở đó mà không nhúc nhích, vội vàng hét lớn.

Hàn Sâm bị Bảo Anh cắt ngang suy nghĩ, nhìn Thần Tử Yêu Liên chạy tới chỗ cách hắn không đến mười mét, nói: “Yêu Liên, ngươi thật sự muốn chết sao?”

Có lẽ Yêu Liên đã không kiên nhẫn lắm, lại hoặc có cấm ky nào đó cần tuân thủ, nên không tiếp tục nói nhảm với Hàn Sâm, trực tiếp ngưng tụ sức mạnh, ngón tay như hoa sen bắt tới về đầu Hàn Sâm. Nếu bị tay của hắn bắt trúng, chỉ e trên đầu Hàn Sâm sẽ lập tức có thêm năm cái lỗ máu.

Nhị hoàng thúc nghe thấy tiếng kêu của Bảo Anh, biết Hàn Sâm không trốn, không khỏi quay đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy tay của Thần Tử Yêu Liên chụp vào Hàn Sâm, bột gốm tràn ngập không trung hoàn toàn không có chút tác dụng nào với hắn.

Bọn họ không nhìn thấy, Hàn Sâm lại thấy rõ, linh thể ác quỷ màu tím kia động tác giống như Thần Tử Yêu Liên, đưa tay bắt lấy hắn, những bột gốm kia đều ở bên ngoài linh thể ác quỷ màu tím.

Trái tim rung động từng đợt, khiến Hàn Sâm biết một đòn này tất nhiên vô cùngv, gần như không chút do dự, Hàn Sâm trực tiếp gọi ra Đằng Thiên La.

Đằng Thiên La như người khổng lồ ánh xanh lập tức xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, nắm đấm to lớn đánh thẳng vào linh thể ác quỷ màu tím.

Thần Tử Yêu Liên căn bản không ngờ được lại xảy ra loại chuyện này. Cho dù ai cũng không ngờ tới, một sinh vật cấp thấp của đại vũ trụ, lại có được Thần chi linh. Đây gần như là chuyện không thể nào.

Cho nên đến cả cơ hội phản ứng Thần Tử Yêu Liên cũng không có, linh thể ác quỷ màu tím trực tiếp bị một quyền toàn lực của Đằng Thiên La đấm vào mặt, lập tức bị đánh đến mức ánh sáng tím văng tung toé, đầu lâu vặn vẹo, bay ngược ra ngoài.

Cùng lúc linh thể ác quỷ màu tím bay ra ngoài, thân thể của Thần Tử Yêu Liên cũng bay ngược ra ngoài theo, miệng hắn phun máu tươi điên cuồng.

Bọn người Mông Liệt nhìn đến ngây người, gần như không thể tin được †ất cả những gì mắt mình nhìn thấy, còn tưởng rằng mình hoa mắt.

Thần Tử Yêu Liên hung hăng xông thẳng đến Hàn Sâm như vậy, Hàn Sâm thậm chí còn không hề động chút nào, tay cũng không nhấc, chỉ nhìn Thần Tử Yêu Liên một chút, Thần Tử Yêu Liên đã lập tức bay ngược ra ngoài, phun máu tươi đầy miệng.

"Ông trời của ta ơi, ta nhìn thấy gì… Thánh Anh… Hắn… Hắn rốt cuộc làm gì vậy… mà chỉ cần một ánh mắt đã đánh ngã được một Thần tử…" Mông Liệt nghẹn ngào kêu lên. Chuyện này thực sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Nhị hoàng thúc Bạch Bố Y đã lộ vẻ mặt dại ra, có lẽ đám người Long Đa không biết hiểu biết Thần tử là gì, chỉ cho rằng đó là Thần Hóa mạnh hơn chút. Thế nhưng là hắn lại rất rõ ràng, Thần tử không đơn giản là mạnh hơn Thần Hóa một chút. Chỉ có cường giả Chân Thần đỉnh cấp chân chính trong đại vũ trụ, mới có thể địch nổi với Thần tử, nhưng cũng chỉ vẻn vẹn là địch nổi mà thôi, có thể chiến thắng Thần tử hay không còn là một ẩn số.

Nhị hoàng thúc có nằm mơ cũng chẳng ngờ, trong vũ trụ này, lại có một sinh vật, có thể làm một Thần tử phun máu bay ngược chỉ bằng một ánh mắt. Chuyện quả thực giống như chuyện thiên phương dạ đàm.

Hắn cảm thấy chuyện này giống như chuyện Bạch Bố Y hắn liếc mắt một cái đã giết được tộc trưởng tộc Thái Thượng trong một giây, căn bản không thể xảy ra. Thế nhưng, bây giờ chuyện không thể xảy ra lại sống sờ sờ hiện ra trước mắt hắn như thế.

Hết chương 2821.

Chương 2822. Trận chiến Thần linh.

"Thần chỉ linh Đằng Thiên La, thì ra sinh vật giết Thần chính là ngươi, lại còn chiếm được Thần chỉ linh Đằng Thiên La, thật sự không ngờ tới… chỉ là một sinh vật cấp thấp lại có thể làm được đến mức này…" Thần Tử Yêu

Liên đứng lên, khóe miệng còn thấm máu tươi. Đôi mắt hắn nhìn chòng chọc vào Đằng Thiên La trước người Hàn Sâm, hiển nhiên hắn có thể nhìn thấy Đằng Thiên La.

Đám người Nhị hoàng thúc càng giật mình. Chuyện Thần thương xuất hiện trước đó đã bị làm đến sôi sùng sục, vậy mà một dị chủng như Hàn Sâm lại chém giết được Thần, thực sự khiến người ta khó mà tin được.

Vẻ mặt Hàn Sâm lại không hề thay đổi. Dưới sự khống chế của hắn, Thần chỉ linh Đằng Thiên La dẫn theo Thần quang màu lục kinh khủng điên cuồng công kích Thần Tử Yêu Liên, hay nói cách khác là công kích con linh thể ác quỷ màu tím trên người Yêu Liên.

Không giống Hàn Sâm dùng ý niệm khống chế Thần chi linh, thân thể Thần Tử Yêu Liên dường tồn tại cùng một thể với ác linh màu tím, thân thể của hắn hành động sẽ ảnh hưởng hành động của ác linh màu tím.

Cho nên Hàn Sâm chỉ quan chiến ở nơi xa, mà Thần Tử Yêu Liên nhất định phải trực tiếp tham dự chiến đấu. Hơn nữa, nếu ác linh bị thương, Thần Tử Yêu Liên sẽ bị thương theo.

Ác linh màu tím và Đằng Thiên La chiến đấu điên cuồng. Lực lượng kinh khủng gần như có thể chôn vùi hết thảy, thế nhưng loại lực lượng này quá kỳ diệu. Ngoài trừ ác linh màu tím và Đằng Thiên La, không có bất cứ vật chất nào của đại vũ trụ bị lực lượng kinh khủng này ảnh hưởng, bọn người Nhị hoàng thúc căn bản không nhìn thấy Thần chỉ linh tồn tại.

Theo suy nghĩ của bọn họ, Hàn Sâm chỉ lơ lửng giữa không trung nhìn Thần Tử Yêu Liên, mà Thần Tử Yêu Liên lại như phát như bị điên chiến đấu với không khí, miệng còn thỉnh thoảng phun máu tươi, hoặc bị đánh bay ra ngoài.

“Thánh Anh điện hạ rốt cuộc có lai lịch gì, mạnh đến mức khiến người †a kinh hãi, thoạt nhìn hắn càng giống một vị Thần hơn Thần Tử Yêu

Liên.” Long Đa thì thào nói.

“Có lẽ chỉ có bệ hạ biết lai lịch của Thánh Anh, vậy thì khó trách bệ hạ sẽ thu hắn làm đệ tử. Hắn lại có thể chiến đấu cùng Thần tử. Trong đại vũ trụ, chỉ có số ít cường giả cấp Chân Thần mới có thể làm được chuyện này…” Nhị hoàng thúc nhìn Hàn Sâm trên không trung bằng ánh mắt phức tạp.

“Thần Tử Yêu Liên nói Thánh Anh điện hạ chém giết Thần, đó là thật sao?” Gehr hỏi với vẻ mặt kỳ quái.

Không ai có thể trả lời hắn, bọn họ cũng rất muốn biết đáp án này.

Mặc dù Hàn Sâm chiếm thế chủ động, thế nhưng lực lượng của Thần chỉ linh Đằng Thiên La cũng không mạnh hơn Thần chỉ linh của Thần Tử Yêu Liên bao nhiêu, trên mặt lực lượng, có thể nói là không kém bao nhiêu.

Nếu không phải lúc trước Hàn Sâm lợi dụng sự chủ quan của Thần Tử Yêu Liên, mở màn đã đánh ác linh màu tím của Thần Tử Yêu Liên bị thương nặng, chỉ e hiện tại cũng khó có thể áp chế hắn.

“Tộc cấp thấp cuối cùng chỉ là tộc cấp thấp. Cho dù có được đến Thần chỉ linh, cũng chỉ biết vận dụng bị động.” Mặc dù Thần Tử Yêu Liên bị áp chế, vẻ kiêu ngạo trên mặt lại không hề thu liễm. Trái lại, ánh mắt hắn trở nên càng nóng rực, thậm chí có thể nói là tham lam, tham lam nhìn chằm chằm Thần chỉ linh Đằng Thiên La.

“Giết ngươi là đủ.” Hàn Sâm cũng nhìn ra được, sau khi Thần Tử Yêu Liên và ác linh màu tím kết hợp, khiến ác linh màu tím càng thêm linh hoạt, vận dụng lực lượng cũng càng trực tiếp, không giống hắn dùng ý niệm khống chế Đằng Thiên La, cuối cùng vẫn cảm thấy có chút mất tự nhiên, cho nên mặc dù chiếm ưu thế, nhưng trước sau khó mà đánh giết ác linh màu tím.

Trong quá trình chiến đấu, Hàn Sâm cũng đang quan sát Thần Tử Yêu Liên và ác linh màu tím. Hắn gần như có thể khẳng định, ác linh màu tím chắc hẳn là một loại Thần chỉ linh, chỉ là hệ khác biệt Đằng Thiên La. Đằng Thiên La có Thần quang màu lục, rõ ràng là lực lượng hệ Thực Vật, mà ác linh màu tím lại là một hệ khác. Hàn Sâm còn không nhìn ra đó là hệ gì.

“Không biết thân thể của ta có thể dung hợp với Thần chỉ linh để chiến đấu hay không?” Hàn Sâm quan sát Thần Tử Yêu Liên, chính vì muốn biết hắn

dung hợp với Thần chỉ linh để chiến đấu ra. Thế nhưng hắn quan sát rất lâu, vẫn không thể nhìn ra mánh khóe.

Thần Tử Yêu Liên lại đột nhiên quát lạnh nói: “Sinh vật cấp thấp vô tri, hiện tại bổn Thần tử sẽ cho ngươi biết, cái gì mới thật sự là Thần linh chỉ lực.”

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy cái trán của ác linh màu tím trên người hắn đột nhiên hiển hiện một Thần văn kỳ dị. Thần Văn kia phảng phất được tạo thành từ vô số quy tắc vũ trụ. Một Thần văn huyền diệu nho nhỏ lại như ngưng tụ vô tận sự ảo diệu của vũ trụ.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy không ổn lắm. Trong một giây Thần văn hiển hiện, Hàn Sâm lập tức cảm thấy dao động linh lực trên thân ác linh màu tím tăng cường trên phạm vi rộng, như được một loại lực lượng vũ trụ nào đó gia trì, vượt qua Đằng Thiên La trong nháy mắt, hơn nữa còn đang tăng lên một cách điên cuồng.

“Lấy danh nghĩa Yêu Liên Chi Thần, chấp nhận Thần chế tài đi!” Theo Thần âm của Thần Tử Yêu Liên vang lên, hai tay ác linh màu tím hợp thành chữ thập, ngồi xếp bằng như Phật Đà, chỉ thấy dưới thân thể của nó, một đóa Yêu Liên màu tím nở rộ. Theo Yêu Liên nở rộ, Hàn Sâm cảm thấy toàn bộ thế giới dường như đều nở đầy hoa sen màu tím, phảng phất rơi vào trong một cái ao sen vô biên vô hạn.

‘Thế nhưng Hàn Sâm liếc mắt nhìn đám người Nhị hoàng thúc, lại thấy bọn họ căn bản không có bất cứ phản ứng nào, hiển nhiên bọn họ căn bản không nhìn thấy những đoá hoa sen màu tím kia.

“Xem ra lực lượng bản nguyên của Đằng Thiên La và Thần Tử Yêu Liên vẫn giống những Thần kia, đều không thể ảnh hưởng đến sinh vật đại vũ trụ. Nhưng vì sao thân thể của bọn họ lại khác với đám Thần Hư Vô, Thần Thiên Giáp, có thể trực tiếp giáng lâm xuống đại vũ trụ, còn có thể tổn thương sinh vật đại vũ trụ đây?” Hàn Sâm hiện lên vô số nghi vấn trong lòng.

Thần Tử Yêu Liên không bởi vì nghi vấn của Hàn Sâm mà kết thúc, từng đoá hoa sen màu tím nở rộ, lại nổ tung, lực lượng kia lập tức nổ cho Đằng

Thiên La bị thương.

Thần Tử Yêu Liên cà ác linh màu tím cùng đạp lên đoá hoa sen màu tím mà đi, tấn công Đằng Thiên La điên cuồng.

Lực lượng của ác linh màu tím vượt qua Đằng Thiên La rất nhiều, lại có hoa sen tín đầy trời trợ giúp, Đằng Thiên La lập tức rơi vào thế yếu, bị ác linh màu tím không ngừng tấn công. Ánh sáng xanh lục trên thân nó vỡ vụn, chỉ trong chốc lát, một cánh tay đã bị đánh nát.

Hàn Sâm cũng không vì vậy mà bị thương, không giống Thần Tử Yêu Liên. Cho dù Đằng Thiên La bị giết chết cũng không có bất cứ ảnh hưởng nào với hắn. Lực lượng của ác linh màu tím cũng không thể ảnh hưởng đến thân thể của hắn. Thế nhưng nếu Đằng Thiên La bị hủy, Hàn Sâm lại muốn đối kháng Thần Tử Yêu Liên thì chỉ e cũng không có cơ hội.

Ánh mắt như đao, thân hình Hàn Sâm bắt đầu chuyển động, vọt tới chiến trường. Hắn biết chỉ dựa vào Đằng Thiên La thì không thể thắng được, hắn nhất định phải liên thủ với Đằng Thiên La, mới có thể đánh bại Thần Tử Yêu Liên.

Hàn Sâm khẽ động, Thần Tử Yêu Liên đã nhìn thấu tâm tư của hắn, khinh miệt nói: “Sinh vật cấp thấp vô tri, ngươi cho rằng lực lượng của Thần linh không tổn thương được thân thể của ngươi, thì ngươi có thể không nhìn sao? Thật là ngu xuẩn.”

Thần Tử Yêu Liên đánh một quyền đẩy lui Đằng Thiên La, sau đó vung quyền đánh về phía Hàn Sâm. Ác linh màu tím cũng vung quyền đánh về phía Hàn Sâm theo động tác của hắn.

Vẻ mặt của Hàn Sâm không thay đổi. Hắn đột nhiên ném bao con nhộng áp súc văng ra ngoài. Trong lúc đó, hắn vung quyền đánh nát bao con nhộng, chỉ thấy mảng lớn bột gốm vỡ ra từ đó, giống như sương mù màu xám dày đặc.

“Tuy Thánh Kỳ Lân có mạnh, nhưng muốn làm bổn Thần tử bị thương bởi tro cốt của nó thì quá ngây thơ rồi.” Thần Tử Yêu Liên tiếp tục đánh đến, lực lượng của ác linh màu tím trực tiếp chấn bay tro cốt.

Hết chương 2822.

Chương 2823. Chính là giết Thần.

Trong khoảnh khắc tro cốt bị chấn bay, Hàn Sâm đã lao đến, thân thể xuyên qua ác linh màu tím, đi thẳng đến trước mặt Thần Tử Yêu Liên.

“Muốn chết!” Thần Tử Yêu Liên đánh một quyền về phía Hàn Sâm, nhưng lại đột nhiên nhìn thấy một ngọn lửa trắng lóa nở rộ từ trên tay Hàn Sâm. Cùng lúc nắm đấm của Thần Tử Yêu Liên đánh đến trên người Hàn Sâm, ngọn lửa trắng lóa kia cũng đâm xuyên lồng ngực Thần Tử Yêu Liên.

“Phượng Hoàng Viêm… Phượng Hoàng Vũ… sao ngươi lại…” Thần Tử Yêu Liên cúi đầu nhìn về lồng ngực của mình, chỉ thấy một nhánh Phượng Hoàng Vũ cắm vào lồng ngực của hắn. Ngọn lửa trắng lóa đang điên cuồng thiêu đốt thân thể và nội tạng của hắn.

Oành!

Hàn Sâm không để cho hắn nói tiếp, rút ra Phượng Hoàng Vũ, đồng thời khống chế Đằng Thiên La đánh một quyền vào trên thân ác linh màu tím. Ác linh màu tím và Thần Tử Yêu Liên là một thể. Trong khi Thần Tử Yêu Liên bị thương, hắn hoàn toàn không phản ứng được, đã bị Đằng Thiên La đánh một quyền trúng đầu, bị đánh cho tử khí tan ra bốn phía.

Xương cốt nửa bả vai của Hàn Sâm bị một quyền của Thần Tử Yêu Liên đánh nát, nhưng Hàn Sâm lại không thèm để ý. Hàn Sâm lúc lên lúc xuống cùng Đằng Thiên La, đồng thời giết tới Thần Tử Yêu Liên, căn bản không cho hắn bất cứ cơ hội nào.

“AI” Thần Tử Yêu Liên và ác linh màu tím chịu hai tầng đả kích, thân thể liên tiếp bị thương nặng, khiến thân thể Thần Tử Yêu Liên đã gặp phải cục diện sụp đổ.

Hàn Sâm phát hiện một nhược điểm không coi là nhược điểm trên người Thần Tử Yêu Liên. Ác linh màu tím của hắn không cách nào ảnh hưởng đến sinh vật đại vũ trụ, thế nhưng ác linh màu tím bị thương, thân thể của Thần Tử Yêu Liên cũng sẽ bị thương theo.

Mà thân thể của hắn lại giống sinh vật phổ thông, có thể bị lực lượng của đại vũ trụ gây thương tích. Nói cách khác, vào thời điểm chiến đấu cùng Hàn Sâm và Đẳng Thiên La, Thần Tử Yêu Liên đang thừa nhận hai tầng tổn thương. Mặc dù thân thể của hắn tương đương với cấp Chân Thần, nhưng điều này cũng không có nghĩa là năng lực chiến đấu chân chính của hắn nhất định vượt qua cấp Chân Thần.

Ít nhất, theo Hàn Sâm, sau khi Thần Tử Yêu Liên sử dụng ác linh màu tím, sức sống trong thân thể của hắn đang không ngừng suy yếu. Sau khi Thần Văn xuất hiện trên thân ác linh màu tím, thân thể của hắn càng xuất hiện rất nhiều vết rạn nhỏ bé, giống như thân thể sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Hàn Sâm vốn không có trông cậy Phượng Hoàng Vũ có thể làm Thần Tử Yêu Liên bị thương nặng. Thế nhưng, trên thực tế Phượng Hoàng Vũ lại trực tiếp đâm xuyên qua thân thể của Thần Tử Yêu Liên. Việc này chỉ có thể chứng minh lực lượng thân thể của Thần Tử Yêu Liên bị yếu đi bởi vì hắn sử dụng ác linh màu tím, hay nói cách khác là chịu ảnh hưởng trái chiều của ác linh màu tím.

Không thể nghi ngờ, đây là cục diện vô cùng có lợi đối với Hàn Sâm. Nếu lực lượng thân thể của Thần Tử Yêu Liên luôn giữ vững tại cấp Chân Thần, Hàn Sâm cầm Phượng Hoàng Vũ trong tay cũng chưa chắc có thể làm hắn bị thương, nhưng là bây giờ lại khác.

Dưới đả kích liên tục của Phượng Hoàng Viêm và Đẳng Thiên La, Thần Tử Yêu Liên kêu rên liên hồi, Thần huyết trên thân không ngừng chảy ra. Đám người Bảo Anh nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Theo suy nghĩ của bọn họ, Hàn Sâm cầm một ngọn lửa trắng lóa trên †ay, giết Thần Tử Yêu Liên đến Thần huyết chảy ồ ạt, không hề có lực đánh trả, quả thực uy mãnh tựa như thiên Thần hạ phàm.

“Không… Không có khả năng… Ta là Thần… Ta không thể thua với một sinh vật cấp thấp… càng không thể chết được… Tuyệt đối không… A…” Thần Tử Yêu Liên vẫn chưa nói xong lời, đã bị Hàn Sâm chém xuống một kiếm vào cánh tay trái, Thần huyết văng tung toé như nước suối phun.

“Đáng chết… Ta nhất định phải chém ngươi thành muôn mảnh, khiến ngươi đời đời không được siêu sinh…” Khuôn mặt Thần Tử Yêu Liên tràn đầy vẻ oán độc, đồng thời thu hồi ác linh màu tím, khôi phục trạng thái bình thường.

Ác linh màu tím trên thân Thần Tử Yêu Liên biến mất, lực lượng Đằng Thiên La cũng trở nên vô hiệu đối với hắn. Thân thể Thần Tử Yêu Liên cũng có chuyển biến tốt rõ ràng. Mang theo vẻ ngoan độc, hắn ngưng †ụ sức mạnh muốn tử chiến cùng Hàn Sâm.

Thế nhưng hai viên bao con nhộng áp súc trên tay Hàn Sâm lại nổ tung. Đám lớn bột gốm khuếch tán ra, bột gốm kia dính lên người Thần Tử Yêu Liên, thoáng chốc đã làm da thịt của hắn bị ăn mòn, giống như bị axit sunfuric ngâm.

“AI” Thần Tử Yêu Liên đau khổ kêu rên liên hồi.

Hàn Sâm xung phong liều chết trong đầy trời bột gốm, Phượng Hoàng Vũ trực tiếp chém trên cổ Thần Tử Yêu Liên, cứng rắn chém một nửa cổ của hắn.

“Không có khả năng… Ta không có khả năng chết… Ta là Thần… Ta là Thần…” Đến tận đây, Thần Tử Yêu Liên rốt cục đã mất đi loại tự tin cao cao tại thượng kia.

Hắn đã lâm vào tình cảnh lưỡng nan. Sử dụng ác linh màu tím thì phải thừa nhận hai tầng đả kích của Đằng Thiên La và Hàn Sâm, không sử dụng ác linh màu tím, thân thể hắn sẽ bị bột gốm gây thương tích. Dường như làm thế nào cũng khó mà thoát khỏi khốn cảnh hiện tại.

“Ta chính là giết Thần.” Hàn Sâm lạnh hừ một tiếng, thân thể quấn lấy bột gốm, lại chém một kiếm lên người Thần Tử Yêu Liên.

Chỉ thấy từng ngọn lửa trắng lóa giăng khắp nơi, khiến vết thương trên người Thần Tử Yêu Liên không ngừng tăng thêm, Thần Tử Yêu Liên như Thần kêu rên liên hồi. Khó có thể tưởng tượng đây chính là Thần Tử Yêu Liên lấy sức một mình đánh đám người Nhị hoàng thúc đến nỗi không có sức đánh trả.

Răng rắc!

Cái đầu của Thần Tử Yêu Liên bị Hàn Sâm chém xuống, rơi xuống nơi cách đám người Nhị hoàng thúc không xa.

Nhị hoàng thúc hơi giật mình mà nhìn cái đầu kia, vẻ quái dị đầy khắp khuôn mặt. Không ai cũng nói nên một lời.

“Ta là Thần… Ngươi dám giết Thần… Tất sẽ chịu lời nguyền rủa vạn thế…” Đầu của Thần Tử Yêu Liên rơi trên mặt đất, vậy mà còn chưa chết, nghiêm nghị kêu to với Hàn Sâm.

Răng rắc!

Bóng dáng Hàn Sâm dẫn theo ngọn lửa trắng lóa chém xuống. Hắn lập tức bổ đôi đầu Thần Tử Yêu Liên, chỉ thấy một đoá hoa sen màu tím rơi ra từ đó, bên trên nó có một vài gợn sóng Thần bí đang lóe lên.

“Săn giết Thần linh, phát hiện gen Thần linh.”

Hàn Sâm hơi phiền muộn, lần này vẫn chưa xuất hiện Thần chỉ linh. Hàn Sâm vốn còn hi vọng có thể lại ra một Thần chỉ linh nữa, để so sánh với Thần chỉ linh Đằng Thiên La.

Ầm!

Theo Thần Tử Yêu Liên bị chém giết, một cột ánh sáng tìm phóng lên tận trời từ trên người hắn, tất cả máu thịt, xương cốt đều biến thành Thần quang màu tím, dâng trào mà lên.

Hàn Sâm cho rằng lại xuất hiện Thần thương, thế nhưng ai biết vừa lúc cột sáng màu tím kia xông lên trời. bên trên bầu trời đã xuất hiện vặn vẹo quái dị, cột sáng màu tím kia lại dần dần tiêu tán kia trong không gian vặn vẹo, không có khả năng ngưng tụ thành Thần thương.

Hàn Sâm nhìn mà loé lên suy nghĩ trong lòng: "Đến cả lực lượng Thần linh vẫn lạc cũng không xông được tinh vực Đại Tịch Diệt sao? Mảnh khu vực này rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Lúc trước rốt cuộc Thánh Vực đã bị diệt mất thế nào?"

"Cái đó là… Thần Cách sao?" Long Đa nhìn hoa sen màu tím trên mặt đất, nói bằng âm thanh run rẩy.

Đây chính là Thần Cách, cầm nó là có thể một bước đạp lên trời, thành tựu Thần vị.

Nhưng trước bảo vật như thế, lại không có ai nào dám đến lấy, mà đều nhìn Hàn Sâm. Dù sao biểu hiện chém giết Thần Tử Yêu Liên vừa rồi của Hàn Sâm thực sự quá rung động.

Cho dù Nhị hoàng thúc và Mông Liệt, hiện tại cũng không dám có chút ý nghĩ xấu nào.

Hàn Sâm nhặt hoa sen màu tím trên đất lên, đang muốn bỏ vào trong lòng, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng răng rắc vang lên từ bên phía Long Đa, sau đó có một luồng dao động lao đến.

Hàn Sâm còn tưởng rằng Long Đa to gan như vậy, dám đến đoạt Thần Cách. Ai ngờ nhìn kỹ, phát hiện không phải là Long Đa lao đến, mà là chiếc rương kim loại Kỳ Lân hắn luôn cõng không biết đã mở ra lúc nào. Có một vật đang lao ra từ bên trong, lao thẳng về phía Hàn Sâm.

Hết chương 2823.

Chương 2824. Giết Thần đáng chém.

Hàn Sâm thấy vật kia thường thường bay tới, trong chốc lát không thấy rõ ràng nó là cái gì. Nhưng nó hướng về phía gen Thần linh mà đến, Hàn Sâm nào chịu để nó đạt được. Hắn bắt lấy đóa Yêu Liên màu tím kia, đồng thời một tay khác đánh một quyền về phía vật kia.

Ầm!

Vật kia lại bị một quyền của Hàn Sâm đánh bay ra ngoài. Hàn Sâm không cảm thấy có lực lượng rất mạnh đối kháng cùng hắn, nhưng vật kia vẫn không bị Hàn Sâm đập nát.

Hàn Sâm nhìn thấy vật kia lật đật lăn ra ngoài thật xa trong không trung, mới nhìn rõ ràng đó là cái gì.

“Đó là vật gì?” Mặc dù Hàn Sâm thấy rõ ràng đó là cái gì, nhưng vẫn không biết đó là gì như cũ.

Thoạt nhìn nó như được ghép từ hai đoạn cây, dài chừng hơn một thước, toàn thân màu đỏ sậm, thoạt nhìn không đáng chú ý chút nào, không biết nó rốt cuộc là thứ gì.

Sau khi cây côn được ghép từ hai đoạn cây kia bị Hàn Sâm đánh bay ra ngoài, lại bay trở về, phóng tới Yêu Liên màu tím trong tay Hàn Sâm như cũ.

Hàn Sâm ngưng tụ sức mạnh lần nữa, đánh ra một đòn toàn lực làm vật kia bay ra ngoài lần nữa. Thế nhưng nó vẫn không bị tổn thương chút nào, nhưng sau khi bị đập bay ra ngoài rất xa, nó lại bay trở về lần nữa.

Dưới tình huống Hàn Sâm đang sử dụng Thiên Tinh Lang Ma văn, một quyền đã đủ sức sánh bằng dị chủng Thần Hóa cấp Phá Kén, mà vẫn không tổn thương được vật kia. Hắn cũng hơi kinh ngạc trong lòng.

Nhìn thấy nó bay tới lần nữa, Hàn Sâm triệu hồi ra kiếm Lãnh Quang, chém một kiếm lên cái côn tròn.

Oành!

Hai cây côn tròn bị Hàn Sâm chém trên mặt đất, thế nhưng lại không bị sứt mẻ mảy may. Nó bắn ra từ trên mặt đất, lại bay lên, đánh về phía Yêu Liên màu tím trong tay Hàn Sâm.

Lần này Hàn Sâm thật sự kinh ngạc. Chùm sáng của kiếm Lãnh Quang còn có thể chém giết được cả dị chủng cấp Hóa Điệp, mà chém trên cây côn tròn kia lại không để lại nổi một vệt trắng. Mặc dù vật kia không tản mát ra lực lượng mạnh mẽ, thế nhưng bản thân vật liệu đã mạnh, cũng không dễ dàng khinh thường.

"Đó là vật gì?" Đám người Long Đa đều nhìn chằm chằm hai cây côn tròn kia.

Bảo Anh nhìn vật kia, trầm tư nói: "Đó hình như là một bức tranh, bức tranh được bồi bằng cuộn tranh."

"Thật là vậy. Nhưng xem ra bức tranh này không giống được làm từ giấy, cũng không phải vải vóc, không biết là tài liệu gì, gần như không nhìn thấy phân lớp." Nhị hoàng thúc nói.

Hàn Sâm nghe bọn họ nói là bức tranh, nhìn kỹ quả thật có hơi giống. Hai cây côn tròn chắc hẳn là cuộn tranh, bọn chúng quả thực được nối tiếp bằng giấy vẽ màu đỏ sậm, nhưng bởi vì giấy vẽ kia dán chặt vào côn tròn, không nhìn kỹ thì hoàn toàn không nhìn ra, còn tưởng rằng có cái gì đính vào giữa hai cây côn tròn.

"Chuyện này thật là kỳ, Kỳ Lân trong đặt một rương kim loại trong cung điện tượng gốm mình, lại thả một bức tranh bên trong rương kim loại. Bức hoạ cuộn tròn này còn biết tự bay đi cướp đoạt gen Thần linh…" Hàn Sâm thấy bức tranh dường không có tính công kích, nhưng lực lượng của Hàn Sâm cũng không tổn thương được nó. Hắn hơi động trong lòng, khi bức tranh đó lại bay tới, Hàn Sâm trực tiếp bắt lấy nó.

Bị Hàn Sâm bắt trong tay, cuộn tranh giãy dụa, muốn xông về phía Yêu Liên màu tím trong tay Hàn Sâm. Thế nhưng lực lượng của nó không quá mạnh, khó mà tránh thoát khỏi bàn tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy bức tranh cũng không có uy hiếp với mình, liền thu Yêu Liên màu tím kia vào. Sau đó mỗi tay hắn nắm một cuộn tranh, định kéo cuộn tranh ra, nhìn trên bức họa này có vẽ thứ gì hay không.

Hắn kéo một phát, lập tức cảm thấy bức tranh như bị nhựa cây dính cường lực dính vào, Hàn Sâm dùng hết sức lực, mới miễn cưỡng kéo cuộn tranh kia ra hai, ba centimet.

Hai bên cuộn tranh của bức họa này đều cuộn một phần bức họa. Nói cách khác, chỗ Hàn Sâm kéo ra, hẳn là vị trí trung tâm của bức họa này.

Cảm thấy lực lượng của mình đã không đủ để tiếp tục kéo ra tranh bức, mà lực lượng trên bức họa quá mạnh, dùng sức lớn sẽ có xu thế bắn về, Hàn Sâm đành phải thừa cơ liếc mắt nhìn phần mình kéo ra trước, hi vọng có thể nhìn thấy chút vật gì.

Lần này xem xét, hắn quả thật nhìn chút đồ vật, chỉ thấy phần kéo ra có chữ viết dựng lên, hơn nữa còn là văn tự thông dụng của đại vũ trụ gen. Hàn Sâm đã biết toàn bộ những chữ kia.

Nền đỏ chữ đen, chỉ thấy trên đó viết "Thái Nhất", sau đó là một đoạn trống, phía dưới lại viết bốn chữ "Giết Thần đáng chém".

"Thái Nhất… Chẳng lẽ Thái Nhất mà ta gặp phải trước đó… Chẳng lẽ hắn cũng từng giết Thần? Thần có dễ giết như vậy sao? Không phải đã nói có được gen Thần siêu cấp mới có thể giết được Thần sao? Thánh Chủ nghiên cứu lâu như vậy, cũng không thể giết Thần, sao mà tùy tiện một Thái Nhất không biết chạy đến từ đâu lại từng giết Thần?" Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Lực lượng ban đầu của hắn đã bắt đầu suy yếu, hiện tại vừa phân tâm, lực lượng trên tay liền yếu hơn. Chỉ nghe một tiếng bộp vang lên, một phần bức tranh bị Hàn Sâm kéo ra lại khép lại.

"Thánh Anh điện hạ, có thấy bên trong vè gì hay không?" Đám người Nhị hoàng thúc đều bay tới, Long Đa tò mò hỏi thăm.

"Không kéo ra được, không biết bên trong là gì." Hàn Sâm nắm lấy bức tranh còn đang giãy dụa, nói. Hắn không muốn nói nội dung bức tranh cho người của tộc Hoàng Cực.

“Trước đừng nói những chuyệnnày, chúng ta vẫn mau mau rời khỏi tinh vực Đại Tịch Diệt đi. Nơi này thực sự quá hung hiểm.” Bảo Anh nói.

“Sợ cái gì, có Thánh Anh bệ hạ ở đây. Đến cả Thần tử cũng có thể chém giết, còn sợ những dị chủng kia sao?” Long Đa lại không thèm để ý mà nói.

“Vẫn nên rời khỏi nơi này trước đi.” Hàn Sâm tự biết chuyện của mình. Hắn có thể giết Thần Tử Yêu Liên, hơn phân nửa là công lao của Đằng Thiên La và bột gốm. Nếu để hắn đối đầu dị chủng cấp Chân Thần, cho dù sử dụng kiếm Lãnh Quang, chỉ e cũng không phải là đối thủ, mà Thần chỉ linh lại vô dụng với dị chủng, đến lúc đó vẫn dữ nhiều lành ít.

Nghĩ đến kiếm Lãnh Quang, Hàn Sâm liếc mắt nhìn hồn hải của mình, chỉ thấy bên trong còn có thú hồn của hai con Lãnh Quang Mị. Thứ này có được khi hắn chém giết bầy Lãnh Quang Mị trước kia.

Nhìn kỹ tư liệu của hai con Lãnh Quang Mị, Hàn Sâm phát hiện bọn chúng cũng giống thú hồn mình có được trước đó, đều là hình thái kiếm Lãnh Quang, nhưng đánh dấu phía sau lại hơi khác. Một con được đánh dấu là không trọn vẹn, mà một con khác giống như con Hàn Sâm có lúc trước, đều được đánh dấu bán thành phẩm.

Liếc mắt nhìn, hắn lập tức phát hiện, thú hồn con Lãnh Quang Mị bị đánh dấu không trọn vẹn kia rõ ràng yếu hơn hai con khác rất nhiều.

“Không biết những thú hồn Lãnh Quang Mị này có thể hợp thành hay

không?” Hàn Sâm vừa động tâm niệm, lập tức nhìn thấy thú hồn của

ba con Lãnh Quang Mị lại dựa sát vào nhau, linh thể ngưng tụ lại, dần dần vặn vẹo biến hóa, dung hợp thành một thú hồn Thần Lãnh Quang MỊ.

Thú hồn Lãnh Quang Mị mới này rõ ràng mạnh hơn thú hồn của ba con Lãnh Quang Mị trước đó. Hắn chỉ nhìn khí tức của nó là biết nó mạnh hơn nhiều lắm.

Hàn Sâm vội vàng lại xem tư liệu của nó, không khỏi vui mừng trong lòng.

Thú hồn Thần Hóa Lãnh Quang Mị: Kiếm Lãnh Quang (hoàn mỹ).

“Bán thành phẩm đã tương đương với Thần binh dị bảo cấp Hóa Điệp. Hiện tại là hoàn mỹ, vậy Kiếm Lãnh Quang hiện tại không phải có thể sánh bằng Chân Thần khí rồi sao? Nếu thật là như thế, thì phát đạt rồi.” Hàn Sâm âm thầm hưng phấn trong lòng, hận không thể lập tức rút ra kiếm Lãnh Quang, thử uy lực của nó một lần.

Hết chương 2824.

Chương 2825. Thăng cấp Phá Kén.

Đám người Hàn Sâm đi dọc theo đường cũ trở về Nơi Lạc Lối, trên đường cũng không gặp được quá nhiều trở ngại, rất thuận lợi rời khỏi tỉnh vực Đại Tịch Diệt.

“Thái Nhất trong bức họa, có phải Thái Nhất mà bọn Bảo Nhi từng thấy hay không?” Trên đường về tộc Hoàng Cực, Hàn Sâm vẫn luôn suy tư về vấn đề này.

Ban đầu, khi đang đào đất ở thành Độ Thần, họ đào ra một tảng đá kì lạ. Khi đám người Hàn Sâm đi thành Độ Thần, Bảo Nhi nói bên trong hòn đá kia xuất hiện một người đàn ông tự xưng là Thái Nhất, còn khiến Bảo Nhi hỏi thăm cha của nàng.

Khi Bảo Nhi nói chuyện này với Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì căn cứ miêu tả của Bảo Nhi, hắn hoàn toàn không quen biết người đàn ông tự xưng Thái Nhất kia. Hắn đã từng được nghe nói về cái tên Thái Nhất, nhưng đó là Thái Nhất Thần Hoàng của Tí Hộ Sở, hiển nhiên đó không phải cùng một người với người đàn ông tự xưng là Thái Nhất kia.

Lúc ấy Hàn Sâm còn hoài nghi, Thái Nhất biết lai lịch của Bảo Nhi, cha của Bảo Nhi mà hắn nói tới có lẽ là cha ruột chân chính của Bảo Nhi mới đúng.

Nhưng sau này, hắn vẫn không tiếp tục nghe được tin tức về người tên Thái Nhất. Thời gian qua lâu, Hàn Sâm đã suýt nữa quên mất chuyện này.

Thế nhưng bây giờ trong bức tranh mà Thánh Kỳ Lân cất giấu, hắn lại nhìn thấy cái tên Thái Nhất, phía dưới còn có bốn chữ chú giải "Giết Thần đáng chém", khiến Hàn Sâm có càng nhiều suy đoán với thân phận của Thái Nhất.

Thế nhưng suy đoán rốt cuộc chỉ là suy đoán, hiện tại hắn còn không biết cả chuyện Thái Nhất kia và Thái Nhất được viết trên bức họa có phải là cùng một người hay không. Hắn thực sự rất khó xác định điều gì.

Hàn Sâm đi theo bọn người Nhị hoàng thúc cùng về tộc Hoàng Cực. Trên đường đi, những cường giả cấp Thần Hóa này rõ ràng có sự thay đổi cực lớn trong thái độ đối với Hàn Sâm, nói là kính trọng như Thần cũng không đủ.

Đây vốn là cơ hội tốt nhất để Hàn Sâm rời khỏi tộc Hoàng Cực, nhưng Hàn Sâm lại không lựa chọn rời đi, mà đi theo đám bọn họ cùng về tộc Hoàng Cực.

"Nếu bây giờ ta rời đi, tộc Hoàng Cực truyền chuyện ta giết Thần ra ngoài, chỉ e những tồn tại kinh khủng bên trong Thần điện Gen kia sẽ không dễ dàng thả ta. Nếu ra về tộc Hoàng Cực, thì ta chính là một phần của tộc Hoàng Cực, chắc hẳn bọn họ sẽ không truyền chuyện ta chém giết Thần Tử Yêu Liên ra ngoài, không duyên cớ gây phiền toái cho tộc Hoàng Cực. Huống hồ, bên trong tộc Hoàng Cực còn có nhiều dị chủng Thần Hóa chờ ta đi thu hoạch như vậy, không có đạo lý hiện tại đã đi." Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Bây giờ, nếu nói trước kia hắn còn không đủ tự tin để ở lại tộc Hoàng Cực, hiện tại có kiếm Lãnh Quang hoàn mỹ, hắn không có nhiều kiêng ky như vậy.

Ý vào lực lượng của kiếm Lãnh Quang, cho dù không thể chống lại cường giả cấp Chân Thần, cũng không đến nỗi không có nổi chút năng lực chống cự.

"Đáng tiếc, ta không có cách nào luyện hóa hai gen Thần linh kia, nếu có thể luyện hóa một cái, không chừng sẽ có thể trực tiếp có được lực lượng

cấp Chân Thần.” Hàn Sâm vuốt ve đóa Yêu Liên màu tím trong tay, nghĩ hết cách lại khó mà tổn thương chút nào.

Sau khi trở lại tộc Hoàng Cực, Hàn Sâm tiếp tục ăn gen Thần Hóa của mình, Bạch Hoàng cũng chỉ triệu kiến hắn một lần, còn triệu kiến cùng đám người Nhị hoàng, kể lại chuyện bọn họ gặp phải tại tinh vực Đại Tịch Diệt.

Nhưng cũng vẻn vẹn như thế, Bạch Hoàng đã không hỏi vì sao Hàn Sâm lại có được lực lượng như vậy, cũng không để Hàn Sâm giao ra Thần Cách của Thần Tử Yêu Liên và bức tranh.

Từ lần đó về sau, thật giống như không có chuyện gì từng xảy ra, Hàn Sâm không còn gặp Bạch Hoàng nữa, mỗi ngày chỉ có Bảo Anh đúng giờ đến dạy lễ nghi cho hắn.

“Bạch Hoàng này rốt cuộc muốn làm gì? Nếu ta muốn chạy trốn, thì đã sớm trốn rồi. Ta có nhiều bí mật như vậy trên người, hắn cũng không hỏi, đến cả bảo vật trâu bò như Thần Cách, hắn lại không hỏi đến một câu, rốt cuộc có tính toán gì?” Hàn Sâm âm thầm lải nhải trong lòng.

Nếu Bạch Hoàng trăm phương ngàn kế tính toán hắn, Hàn Sâm còn cảm thấy yên tâm hơn chút, chỉ cần đối phương chịu ra chiêu, chắc chắn sẽ có phương pháp giải quyết. Thế nhưng Bạch Hoàng lại căn bản không ra chiêu, khiến Hàn Sâm hoàn toàn không tìm được manh mối. Trái lại, hắn còn cảm thấy Bạch Hoàng sâu không lường được, thực sự khó mà phỏng đoán.

Một khoảng thời gian sau đó, mỗi ngày Hàn Sâm chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, gen Thần Hóa gia tăng nhanh chóng, không bao lâu, đã lại đạt tới trị số max, một trăm điểm.

“Là lúc nên nếm thử thăng lên cấp Phá Kén, hi vọng sau khi thăng lên cấp Phá Kén, thân thể của ta có thể khôi phục bình thường.” Hàn Sâm vui vẻ trong lòng, nhưng lại không thăng lên cấp Phá Kén lập tức.

Dù sao nơi này cũng là tộc Hoàng Cực, bây giờ thân phận của hắn là Thánh Anh. Nếu sau khi thăng lên cấp Phá Kén, hắn khôi phục chân thân Hàn Sâm, vậy chẳng phải là tương đương với dê vào miệng cọp.

May mà Bạch Hoàng hoàn toàn không hạn chế tự do của hắn. Hàn Sâm trực tiếp tìm một cái cớ, ngồi chiến hạm của tộc Hoàng Cực, rời khỏi nước Đế Hoàng, tìm một tinh cầu nhỏ không người ở biên giới phạm vi thế lực của tộc Hoàng Cực, bắt đầu tiến hóa chiến thể.

Theo tiến hóa bắt đầu, Hàn Sâm chỉ cảm thấy toàn thân tin tức gen đang không ngừng diễn hóa, tế bào không ngừng phân liệt, lột xác, khiến thân thể Hàn Sâm cũng biến hóa theo.

Dần dần, thân thể Hàn Sâm càng cao càng lớn, không bao lâu, hắn đã khôi phục lại dáng vẻ trưởng thành.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm vẫn duy trì trạng thái chiến thể dị chủng hóa, cả người vô cùng tuấn mỹ, bởi vì hợp thể cùng Chú Ngữ, hình dáng của hắn hơi dịu dàng, nữ tính hóa.

“Rốt cục khôi phục trạng thái trưởng thành rồi!” Hàn Sâm vô cùng vui mừng, hắn lại không có đam mê làm trẻ con, trạng thái hiện tại vẫn tương đối dễ chịu.

Thành công thăng lên cấp Phá Kén, Hàn Sâm cảm thấy lực lượng của thân thể lại trở về, loại cảm giác mạnh mẽ kia làm hắn rất hưởng thụ, mạnh hơn sử dụng Thiên Lang tinh ma văn nhiều.

“Đây mới thực sự là ta mà!” Hàn Sâm đắc ý vô cùng, nhưng khi hắn thử giải trừ trạng thái dị chủng hóa, lại phát hiện vẫn không thể giải trừ.

“Chẳng lẽ sau này ta đều phải giữ loại trạng thái này sao?” Hàn Sâm phiền muộn trong lòng, nhưng cũng không có cách nào.

Mặc dù dáng vẻ bây giờ tuấn mỹ hơn hắn trước kia nhiều, nhưng Hàn Sâm vẫn hi vọng trở về dáng vẻ của mình trước kia.

“Hiện tại lực lượng của ta mạnh hơn nhiều, không biết có thể kéo ra toàn bộ bức tranh đó không.” Hàn Sâm mang bức tranh đó ra, ngưng tụ lực lượng của bản thân, kéo cuộn tranh ra lần nữa.

Bức tranh chậm rãi mở ra, Hàn Sâm lại nhìn thấy cái tên Thái Nhất, bởi vì lực lượng hiện tại của Hàn Sâm mạnh hơn không ít so với khi sử dụng Thiên Tinh Lang Ma văn trước đó, cho nên bức tranh vẫn tiếp tục được mở ra.

"Đến… Đến rồi… Lại có chữ viết…" Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào phần được mở ra của bức tranh, nhanh chóng nhìn thấy một loạt chữ viết.

"Tử Đấu… Giết Thần đáng chém…" Hàn Sâm nhìn thấy cái tên này, lập †ức ngẩn người.

Thái Nhất còn có thể trùng tên trùng họ, nhưng Tử Đấu này rất có khả năng sẽ không trùng tên. Cường giả sử dụng cái tên này trong đại vũ trụ, e rằng cũng chỉ có Tử Đấu trong Mười Vị Thần Thánh Vực.

Trước đó Hàn Sâm đã từng gặp Tử Đấu, nhưng trạng thái hiện tại của Tử Đấu không hề tốt đẹp gì, ngồi Luân Hải Ma Xa kỳ quái, không ngừng du đãng trong tinh vực Thiên Hà.

Từ sau khi người phụ nữ tự xưng là nghiên cứu viên của Thánh Vực thoát vây từ núi Lưỡng Giới, hắn không còn thấy bóng dáng Tử Đấu nữa.

Hết chương 2825.

Chương 2826. Danh sách

"Chẳng lẽ bức tranh này ghi lại những cường giả từng giết Thần?" Hàn Sâm âm thầm kinh nghi, mơ hồ cảm giác chuyện này hình như không thích hợp lắm.

"Thánh Chủ nghiên cứu lâu như vậy, cũng không thể giết được Thần. Sao Tử Đấu dưới tay hắn lại giết được Thần, thế thì quá ly kỳ rồi? Huống hồ người phụ nữ kia và Hoành Tà đều đã từng nói, không có gen Thần siêu cấp thì không có khả năng giết được Thần. Đến cả Thánh Chủ cũng không

nghiên cứu ra gen Thần siêu cấp, sao Tử Đấu lại có gen Thần siêu cấp chứ?" Hàn Sâm đầy nghi hoặc trong đầu.

Muốn có được đáp án từ trong bức tranh, lực lượng trên tay Hàn Sâm tiếp tục tăng len, kéo cuộn tranh ra từng chút một.

Cuộn tranh như bị keo cường lực dính vào, lực lượng cần thiết để kéo ra cực lớn, mà càng kéo lại càng cảm thấy phí sức. Với lực lượng sau khi thăng lên cấp Phá Kén, Hàn Sâm cũng cảm thấy không thể chịu được.

"Lại có chữ viết… Hoành Tà… Giết Thần đáng chém…" Hàn Sâm nhìn thấy cái tên này, lập tức ngơ ngẩn.

Hoành Tà chính là Thủy Tổ của Phá Thiên, Hàn Sâm đã nhìn tận mắt hắn bị đóng đinh trên vách núi đá, không sống không chết nhận hết

dày vò, mà Hoành Tà cũng từng chính miệng nói, hắn không có năng lực chém giết Thần. Vì sao lại có chữ giết Thần đáng chém trên bức tranh đây?

Hàn Sâm đột nhiên hoài nghi, có phải Thánh Kỳ Lân đang cố ý chơi ác bằng bức hoạ cuộn tròn này hay không, nếu không viết một danh sách như vậy thì có ý nghĩa gì chứ? Định tội cho đám Tử Đấu, Hoành Tà sao?

Mặc dù hoài nghi tính chân thực của bức tranh, nhưng Hàn Sâm vẫn không nhịn được tiếp tục kéo cuộn tranh ra, muốn nhìn xem đằng sau còn có gì.

Thế nhưng sau khi kéo đến loại trình độ này, lực lượng phía sau cuộn tranh đã quá mạnh, hắn đã không có cách nào tiếp tục kéo bức tranh ra.

"Mở!" Hàn Sâm gầm nhẹ một tiếng, Thiên Tinh Lang Ma văn thoáng hiện trên người, tăng thêm chút lực lượng cho hắn, cưỡng ép tiếp tục kéo cuộn tranh ra.

Gân xanh trên hai tay Hàn Sâm nổi lên, từng xích trật tự dao động trên †ay, cưỡng ép mở bức tranh ra từng chút một.

"Hàn Vũ Phi… Khinh nhờn Thần linh… đánh vào vô tận luân hồi, đời đời không được siêu sinh…" Hàn Sâm rốt cục nhìn thấy tội danh không giống trước, nhưng trong lòng cũng càng thêm nghỉ hoặc.

“Hàn Vũ Phi? Đó chắc hẳn là tên của một người phụ nữ, nàng rốt cuộc là ai? Lại có liên quan gì với Thánh Vực? Tội danh Khinh nhờn Thần linh, hẳn là không lớn bằng giết thí Thần chứ? Thế nhưng vì sao tội danh của đám người Tử Đấu cũng chỉ là giết mà thôi, người phụ này này lại bị đánh vào vô tận luân hồi, đời đời không được siêu sinh?” Hàn Sâm tràn đầy nghi vấn trong lòng.

Ầm!

Lực lượng của Hàn Sâm đã không chống đỡ nổi lực lượng của bức tranh, hai cuộn tranh trực tiếp bắn về, cuộn lại giấy vẽ một lần nữa, bức tranh giãy dụa muốn bay đi.

Hàn Sâm bắt được bức tranh, trấn áp nó trong tháp Thiên Mệnh.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Vì sao có nhiều người từng giết Thần như vậy?” Hàn Sâm nghi hoặc tầng tầng.

Nhưng tin tức hắn biết đến quá ít. Trong chốc lát, hắn không có cách nào đưa ra phán đoán hợp lý.

“Xem ra chỉ có chờ lực lượng của ta lại mạnh hơn chút, có thể hoàn toàn mở ra bức tranh, mới có thể biết danh sách bên trong bức hoạ cuộn tròn này rốt cuộc có ý gì.” Hàn Sâm tạm thời vứt chuyện bức tranh sang một bên.

Hiện tại hắn đã khôi phục thành thân thể trưởng thành, mặc dù không nhìn ra là Hàn Sâm, nhưng cũng không thích hợp lại về tộc Hoàng Cực. Hàn Sâm truyền tống về đến Tí Hộ Sở trước.

“Ngươi là kẻ trộm sao?” Hàn Linh Nhi ngồi đang học vẽ tranh ở trong sân, nhìn thấy Hàn Sâm đột nhiên xuất hiện, nghiêng đầu, con mắt lóe sáng lấp lánh mà hỏi.

“Ta chính là kẻ trộm, thì ngươi có thể làm gì được ta?” Hàn Sâm mỉm cười nhìn Hàn Linh Nhi, định trêu chọc nàng một chút.

Hàn Linh Nhi nháy mắt, nói: “Tiên sinh kẻ trộm anh tuấn, xem giá trị nhan sắc của ngươi đủ cao, bây giờ ngươi rời đi thì Linh Nhi sẽ coi như chưa

từng gặp ngươi.”

Hàn Sâm xạm mặt lại: “Linh Nhi còn nhỏ như vậy mà đã là nhan khống, nhất định phải giáo dục nàng thật kỹ, không thể tin tiểu bạch kiểm”

“Linh Nhi, đến cả ba ba cũng không nhận ra sao?” Hàn Sâm giận tái mặt, nói.

“Ba ba?” Hàn Linh Nhi nghi hoặc đánh giá Hàn Sâm trái phải, một hồi lâu mới nghiêng cái đầu nhỏ, ngạc nhiên chạy tới kéo tay Hàn Sâm nói: “Ba ba, sao ngươi lại trở nên anh tuấn như thế?”

Hàn Sâm vừa muốn nói gì, thấy Kỷ Yên Nhiên nghe thấy tiếng động đi tới. Sau khi nhìn thấy Hàn Sâm, nàng dò xét một hồi lâu, mới vui mừng nói: “Hàn Sâm, sao ngươi trở nên đẹp hơn rồi rồi?”

Hàn Sâm nói chuyện của mình một lần, Kỷ Yên Nhiên và Linh Nhi một trái một phải, ôm cánh tay của hắn, dựa vào ở bên cạnh hắn, nghe hắn kể lại quá trình.

Ngay sau đó, Hàn Sâm phát hiện, địa vị trong nhà của mình lại được đề cao rõ rệt. Trước kia, khi trở về, hắn đều tùy tiện ăn chút đồ ăn thường ngày, hôm nay Kỷ Yên Nhiên lại chuẩn bị cả bàn thức ăn ngon.

Linh Nhi cũng luôn quấn lấy Hàn Sâm ôm một cái, gần như chưa từng xuống, mở miệng gọi một tiếng ba ba vô cùng thân mật.

“Đôi mẹ con nhan khống này…” Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện, thì ra muốn đề cao địa vị gia đình, lực lượng gì đó đều là vô dụng, giá trị nhan sắc mới là vũ khí hữu hiệu duy nhất.

“Dáng vẻ vốn có của ta cũng đâu khó coi mà?” Hàn Sâm phiền muộn trong lòng. Mặc dù dáng vẻ trước kia của hắn không được coi là soái ca cao cấp, nhưng khí chất và hình thể bày ra ở đó, không hề kém người mẫu đỉnh cao, sao đãi ngộ lại kém nhiều như vậy.

Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm lại bị tiếng kêu sợ hãi của Kỷ Yên Nhiên đánh thức. “Chuyện gì vậy, sáng sớm như thế.” phát hiện có

gì đó là lạ. Nhìn kỹ, thân thể của hắn lại khôi phục trạng thái trẻ con, làm Hàn Sâm cũng giật nảy mình.

Hàn Sâm ngồi dậy, lúc này mới

“Đây là tình huống thế nào? Sao ta lại biến thành dáng vẻ này? Không phải sau khi thăng lên cấp Phá Kén, đã khôi phục rồi sao?” Hàn Sâm mồ hôi lạnh đầy đầu.

“Thật đáng yêu…” Kỷ Yên Nhiên lại ôm Hàn Sâm vào trong lòng từng chút một, còn thân mật cọ mặt lên khuôn mặt nhỏ của Hàn Sâm: “Khi còn bé, Tiểu Hoa cũng đáng yêu như vậy đâu.”

Hàn Sâm lập tức im lặng, hiện tại Kỷ Yên Nhiên quả thật là tâm lớn, chồng mình biến thành trẻ con, mà nàng lại không lo lắng chút nào.

Hàn Sâm nghiên cứu rất lâu mới phát hiện, bây giờ hắn lại không thể luôn giữ được trạng thái trưởng thành. Cách một khoảng thời gian, hắn mới có thể biến thành trạng thái trưởng thành trong một thời gian. Thời gian giữ vững trạng thái trưởng thành cũng rất ngắn, đại khái chỉ có không đến mười tiếng, thì sẽ trở lại trạng thái trẻ con.

“Làm hồi lâu, vẫn không hoàn toàn khôi phục, xem ra phải chờ tới cấp Hóa Điệp, mới có thể hoàn toàn khôi phục.” Hàn Sâm vốn còn nghĩ làm sao để thoát đi tộc Hoàng Cực, hiện tại xem ra không cần nữa. Hắn vẫn có thể dùng thân phận Thánh Anh trở về tộc Hoàng Cực, hưởng thụ tài nguyên như cũ.

Thừa dịp còn ở trạng thái trưởng thành, có thể sử dụng lực lượng của bản thân, Hàn Sâm sử dụng Tứ Dương Phương Tôn đi nông trường của Thần một chuyến, xem có thể gặp lại Uyển Nhi hay không.

Vừa tới đến nông trường của Thần, Hàn Sâm đã thấy Uyển Nhi đang ở nơi đó khu sát đao dê, lập tức vui mừng trong lòng.

“Ta nghiên cứu phương pháp đối phó Thần đao lâu như vậy, hiện tại rốt cục có thể thực chiến rồi” Hàn Sâm lách mình đến trước mặt Uyển Nhi, nhìn chằm chằm Thần đao đã uống no máu tươi trong tay Uyển

Nhi, nói: “Uyển Nhi, ngươi lui lại đi”

Hết chương 2826.

Chương 2827. Tái chiến Thân đao

“Ngươi là ai? Vì sao ngươi biết tên của ta?” Uyển Nhi hơi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm. Dáng vẻ bây giờ của Hàn Sâm không giống như trước kia, nàng đương nhiên không nhận ra.

Không đợi Hàn Sâm trả lời, Thần đao đã bùng nổ ra ngọn lửa máu kinh khủng, tránh thoát từ trong tay Uyển Nhi, bay về phía Hàn Sâm trên không trung. Ngọn lửa máu đã ngưng tụ thành một ảo ảnh ma quỷ màu máu, cầm chuôi của Thần đao, chém một đao về hướng Hàn Sâm.

“Một đao chém giết siêu thời không, ngưng tụ thời gian và không gian, có thể chém quá khứ, khiến cho không ai có thể ngăn cản… Ta có thể ngăn lại được sao? Có thể dự phán quỹ tích của nó sớm hơn một giây sao?” Hàn Sâm không dám xác định, nhưng hắn nhất định phải thử.

Một giây sau, Thuẫn Medusa đã xuất hiện trong tay Hàn Sâm, cản trước mặt Hàn Sâm. Đồng thời, Hàn Sâm di chuyển thân thể nhanh chóng, kiếm Lãnh Quang cũng trong một tay khác chém ra theo đó.

Trong kế hoạch ban đầu, Hàn Sâm dùng Súng Chú Ngữ, nhưng Chú Ngữ đã dung hợp với Hàn Sâm, không có cách nào hóa thành hình thái súng để Hàn Sâm sử dụng nữa, lại thêm uy lực của kiếm Lãnh Quang đã vượt qua Chú Ngữ, cho nên Hàn Sâm dứt khoát sử dụng trực tiếp Kiếm Lãnh Quang.

Quỹ tích di động của Hàn Sâm, ánh kiếm Kiếm Lãnh Quang chém ra, còn có vị trí Thuẫn Medusa ngăn trở đều được sắp đặt tỉ mỉ, chính vì ép buộc Thần đao phải chém vào vị trí nà Hàn Sâm cần nó chém.

Loại dự phán sớm một giây là không thể làm được, nhưng lại có thể dùng năng lực đặt bố cục mạnh mẽ, ép Thần đao lâm vào trong ván cờ của hắn

từng bước một, khiến một giây đồng hồ sau, nó không thể không chém về vị trí Hàn Sâm tính toán kỹ.

Dùng trí tuệ của con người tranh đấu cùng một đao vượt qua thời không kia, Hàn Sâm không chắc chắn sẽ lập tức làm được, nhưng đây cũng là cơ hội duy nhất để chiến thắng Thần đao của hắn.

Răng rắc!

Thần đao chém lên sống lưng Hàn Sâm, cắt ra làn da, lộ ra máu tươi và một phần cơ thịt ngọc thạch như pha lê bên trong.

"Thần đao thật lợi hại, mặc dù trạng thái dị chủng hóa của ta chỉ có cấp Phá Kén, thế nhưng độ mạnh của thân thể tuyệt không kém hơn cường giả cấp Hóa Điệp, mà nó lại còn có thể chém ra thân thể của ta. Lực lượng của Thần đao chỉ sợ đã đạt tới tiêu chuẩn Chân Thần khí…" Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng một đao này cũng trong vòng tính toán của Hàn Sâm. Hàn Sâm vẫn tiếp tục di chuyển như cũ, Thuẫn Medusa và kiếm Lãnh Quang cũng điều chỉnh góc độ theo đó.

"Nó sẽ giết ngươi, ngươi mau trốn đi." Mặc dù Uyển Nhi không nhận ra Hàn Sâm, nhưng nàng vẫn tốt bụng nhắc nhở.

Hàn Sâm không hề bị lay động. Uyển Nhi là khúc mắc của Cô Trúc, nếu có thể cứu Uyển Nhi ra ngoài, Cô Trúc sẽ không cần khổ như vậy. Nếu có cơ hội, hắn đương nhiên phải thử một lần.

Phụt!

Hàn Sâm lại trúng một đao lên người, nhưng lại không phải chỗ yếu hại.

"Xem ra tính toán và bố cục của ta vẫn tồn tại sai lầm… Quả nhiên vẫn cần cải tiến trong thực chiến…" Hàn Sâm không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Mặc dù hắn vẫn trúng đao, nhưng hắn lại tránh đi được chỗ yếu hại, chứng minh phương pháp của hắn vẫn hiệu quả.

Hàn Sâm không ngừng chiến đấu cùng Thần đao, vết thương trên người cũng không ngừng gia tăng. Thế nhưng, nếu như nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, miệng vết thương trên người hắn càng ngày càng nhỏ.

Coong!

Thần đao chém một đao trên Thuẫn Medusa, vậy mà không thể chém trúng thân thể của hắn. Hàn Sâm lập tức hưng phấn đến gần như rên rỉ ra tiếng.

Ngăn trở đòn tấn công của Thần đao trước một giây, hắn rốt cục làm được rồi. Loại chém giết vượt thời không này gần như là lực lượng BUG, cuối cùng vẫn bị hắn phá vỡ.

Phụt!

Khi Hàn Sâm còn đang hưng phấn, hắn lại trúng một đao. Nỗi đau làm hắn tập trung ý chí, biết bây giờ còn không phải lúc hưng phấn. Hắn vẫn không thể ngăn lại tất cả đòn chém giết siêu thời không hoàn mỹ.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên, Hàn Sâm vận dụng bố cục càng ngày càng nước chảy mây trôi, dần dần, càng ngày càng nhiều đòn tấn công của Thần đao bị Thuẫn Medusa ngăn trở. Chém giết siêu thời không càng ngày càng khó làm thân thể của hắn bị thương.

Ban đầu, Uyển Nhi còn nhắc nhở Hàn Sâm, thế nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Sâm dần dần đánh có công có thủ với Thần đao, nàn không khỏi lộ ra biểu cảm khó mà tin nổi.

Nàng chưa từng thấy sinh vật nào có thể chiến đấu cùng Thần đao đến loại tình trạng này. Khi những sinh vật trong nông trường của Thần nhìn thấy Thần đao, chúng đều đều bị dọa đến co quắp, hoàn toàn không dám phản kháng Thần đao.

Thế nhưng người xa lạ trước mắt này lại dần ổn định được cục diện qua thời gian, không ngừng ngăn trở đòn tấn công của Thần đao. Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, toàn bộ thể xác tinh thần của Hàn Sâm đều cảm thấy vô cùng hưng phấn. Đó là loại hưng phấn khi gặp được một nan đề chưa giải, khổ chiến vô số ngày đêm mới giải ra được, giống như toàn bộ tâm linh đều được thăng hoa.

Hàn Sâm vốn cảm thấy Thần đao rất mạnh, chém giết vượt thời không rất đáng sợ. Thế nhưng, sau khi hắn chân chính ngăn cản được đao đầu tiên, sau này tâm cảnh của Hàn Sâm càng ngày càng thả lỏng, càng ngày càng thoải mái.

Áp lực Thần đao cho hắn trước kia đã hoàn toàn biến mất. Hàn Sâm càng ngày càng dễ dàng ngăn cản chém giết siêu thời không.

Trong chớp nhoáng này, Hàn Sâm cảm thấy mình như nắm giữ được quy luật vận chuyển của vũ trụ, dường như có thể làm được tất cả điều mình muốn làm.

Đột nhiên, Hàn Sâm thu hồi Thuẫn Medusa, chỉ dùng kiếm Lãnh Quang chiến đấu cùng Thần đao, đã không sử dụng thế phòng thủ, mà tấn công Thần đao.

Coong! Coong!! Coong!

Kiếm và đao không ngừng tấn công lẫn nhau trong không trung, dao động sinh ra hình thành từng vết nứt không gian trong không trung. Chỉ bằng một thanh kiếm, Hàn Sâm lại chiến đấu ngang tay với Thần đao dẫn trước thời gian một giây, mà toàn bộ đều là tấn công lẫn nhau, không còn trốn tránh hoặc bị động đỡ đòn giống như trước đó nữa.

“Cho dù ngươi có thể chém ta một giây trước thì thế nào? Ta của một giây trước cũng cản được đao của ngươi.” Lúc này tâm tình của Hàn Sâm đã hoàn toàn bình tĩnh lại, thoải mái nói không nên lời. Kiếm Lãnh Quang tùy ý vung lên, không ngừng va chạm với Thần đao.

Uyển Nhi há to cái miệng nhỏ, không thể tưởng tượng nổi mà nhìn Hàn Sâm chiến đấu cùng Thần đao. Nàng chưa bao giờ thấy Thần đao bị ép đến mức như vậy, cảm thấy Thần đao dường như bị đè ép.

Coong!

Ánh kiếm quét ngang trời, Thần đao mạnh mẽ bị đánh bay ngược về phía sau, thế đao đã hơi tán loạn.

“Thần đao thật sự bị áp chết” Lúc này Uyển Nhi mới vững tin, Thần đao thật sự bị người xa lạ này áp chế.

Một giây sau, Uyển Nhi nhìn thấy Thần đao lại quay đầu phóng tới tinh không, thế nhưng lại bị ánh kiếm của Hàn Sâm trực tiếp bổ xuống, ngăn cản kế hoạch chạy trốn của nó.

“Thần đao… thế mà muốn chạy trốn…” Uyển Nhi gần như không thể tin được tất cả mọi việc mà mắt mình nhìn thấy. Thần đao lại chạy trốn, trước đó nàng chưa hề nghĩ đến, nhưng một cảnh này lại xuất hiện chân thực trước mắt nàng.

Hàn Sâm chém một kiếm lại một kiếm, chém đến Thần đao liên tục thất bại, lui lại. Thế nhưng điều khiến Hàn Sâm cau mày là Thần đao kia không biết được rèn đúc bằng vật liệu gì. Hắn chém Thần đao nhiều kiếm như vậy, với cường độ của Kiếm Lãnh Quang hoàn mỹ, mà lại không thể để lại dù chỉ một chút tổn thương trên thân nó.

“Mặc dù ta đã phá được chém giết siêu thời không, thế nhưng lại không cách nào phá hủy được thân Thần đao, cuối cùng vẫn không coi là thắng.” Hàn Sâm âm thầm nhíu mày, suy tư phải làm thế nào mới có thể phá hủy Thần đao.

Hết chương 2827.

Chương 2828. Đánh cược bằng bản lĩnh.

“Không biết dùng phương pháp để giết Thần, đối phó thanh Thần đao này có hữu dụng hay không?” Hàn Sâm vừa động tâm niệm, Đằng Thiên La bị hắn gọi ra, đánh một quyền về hướng Thần đao.

Oành!

Thần đao không bị hao tổn, thế nhưng Ma quỷ Huyết Diễm trên người nó lại bị Đằng Thiên La đánh đến huyết diễm văng ra.

Hàn Sâm vui mừng trong lòng: “Vậy mà thật sự có hiệu quả, đồ chơi này cũng là một Thần sao?”

Đằng Thiên La đại phát thần uy, đánh một quyền tiếp một quyền vào trên thân Ma quỷ Huyết Diễm, đánh cho Ma quỷ Huyết Diễm kia bay tán loạn bốn phía, không còn có lực đánh trả nữa.

Thần đao vốn đã bại đến lui lại, bây giờ bị Đằng Thiên La giáp công, huyết diễm trên thân đao càng ngày càng yếu. Đến cuối cùng, huyết diễm kia hoàn toàn bị Đằng Thiên La đánh nát, Thần đao lập tức ảm đạm, giống như bị mất khống chế, rơi xuống trên mặt đất.

Hàn Sâm phi thân đến trước Thần đao, nhặt nó lên từ dưới đất, phát hiện khí tức trên Thần đao đã mất hết. Giờ nó giống như một thanh đao nhọn phổ thông.

Hai tay hắn nắm lấy một mặt đao nhọn, dùng sức muốn bẻ gãy đao, thế nhưng lại không thể toại nguyện. Đao kia vẫn cứng rắn như trước đó, chỉ không có khí tức linh tính mà thôi.

“Không nghe thấy tiếng nhắc nhở săn giết, nói như vậy, cũng không coi là chém giết nó.” Hàn Sâm trầm ngâm một lát, liền thu Thần đao vào tháp Thiên Mệnh, trấn áp nó.

“Uyển Nhị, đi theo ta đi, ta dẫn ngươi đi gặp Cô Trúc.” Hàn Sâm đi tới trước mặt Uyển Nhi, nói.

“Ngươi biết ca ca ta?” Đầu tiên, Uyển Nhi rất vui mừng, nhưng sau đó vẻ mặt nàng lại ảm đạm. Nàng lắc đầu nói: “Ngươi đi nhanh chút đi, ta không

thể đi theo ngươi.”

“Thần đao đã bị ta trấn áp, ngươi còn có lo lắng gì khác sao?” Hàn Sâm thấy vẻ mặt Uyển Nhi, đã biết còn có ẩn tình trong đó.

“Ta ký kết khế ước với Thần, ta không thể rời khỏi nơi này, nếu không sẽ hại ca ca.” Uyển Nhi lắc đầu nói.

“Khế ước gì?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Uyển Nhi lại lắc đầu, nói: “Không thể nói, nếu nói, ca ca sẽ có nguy hiểm.”

Hàn Sâm biết chuyện này không trách được Uyển Nhi. Nếu đổi lại là hắn, cho dù đoán được có thể là một âm mưu, nhưng trước khi chưa xác nhận một trăm phần trăm, hắn sẽ không lấy sự an nguy của người thân đi mạo hiểm.

“Ta không miễn cưỡng ngươi rời đi cùng ta, nhưng bây giờ Thần đao bị †a trấn áp, Thần kia sẽ bỏ qua cho ngươi sao?” Hàn Sâm nhìn Uyển Nhị, nói.

Uyển Nhi cắn môi không nói gì, hiển nhiên nàng cũng không thể xác định.

“Như vậy đi, ngươi nói cho ta Thần kia ở đâu, ta xem có cách nào cùng giải quyết Thần luôn không.” Hàn Sâm nói tiếp.

Nếu Thần ký kết khế ước với Uyển Nhi, giống như Thần Tử Yêu Liên, có lẽ Hàn Sâm có thể cùng giải quyết hắn, để Uyển Nhi hoàn toàn khôi phục tự do.

Ai biết Uyển Nhi lại lắc đầu như cũ, nói: “Ngươi đi đi, Thần không phải †ồn tại chúng ta có thể đối phó. Hắn là tồn tại không gì làm không được.”

“Thần đao không phải cũng bị ta trấn áp rồi sao. Trấn áp Thần cũng không là chuyện không thể nào.” Hàn Sâm khuyên.

“Không giống, Thần đao chỉ là một thanh đao, là đồ chơi của Thần mà thôi, sao có thể đánh đồng với Thần. Chúng ta không cách nào tưởng tượng nổi lực lượng của Thần…” Nói rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ của Uyển Nhi lộ ra vẻ sợ hãi, giống như nhớ lại chuyện gì đáng sợ.

“Chưa từng thử thì làm sao biết không được. Nếu như ca ca của ngươi, Cô Trúc ở đây, hắn nhất định sẽ hi vọng có thể lại gặp mặt ngươi.” Hàn Sâm hi vọng có thể mượn Cô Trúc để đánh động Uyển Nhi.

Uyển Nhi quả nhiên lộ ra vẻ do dự, nhưng lập tức lại kiên định lắc đầu, nói: “Cám ơn ngươi, xin ngươi đừng nói chuyện của ta cho ca ca. Ngươi đi nhanh đi, Thần đao xảy ra vấn đề, Thần nhất định đã cảm ứng được. Chờ sau khi hắn đến, lại đi thì không kịp rồi…”

“Đã không kịp rồi…” Giọng nói của Uyển Nhi nói đến cuối cùng một câu, lại thay đổi âm điệu, giống như đổi thành một người khác.

Hàn Sâm thay đổi sắc mặt, chỉ thấy Thần quang mông lung nổi lên trên người Uyển Nhi. Cả người nàng như đắm chìm trong nắng mai, đôi mắt cũng trở nên trong suốt là thường, giống như máy móc không có tình cảm.

“Có thể xâm nhập nông trường của ta, hủy Đao Linh của ta, ngươi thật thú vị vô cùng.” Uyển Nhi rất hứng thú nhìn Hàn Sâm rồi nói. Vẻ mặt của nàng giống như vương cao cao tại thượng đang nhìn một thằng hề thú vị trong gánh xiếc thú.

“Ngươi chính là Thần?” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn chằm chằm Uyển Nhị, nói.

Hắn đột nhiên ý thức được điều gì, thế nhưng lại không thể hoàn toàn nắm bắt được đó là gì.

“Đúng vậy, ta chính là Thần.” Uyển Nhi mỉm cười, gật đầu, đôi mắt vẫn đánh giá Hàn Sâm như cũ, hỏi: “Ngươi tên là gì? Là sinh vật tộc nào?”

“Kim Tệ, Nhân tộc.” Hàn Sâm đáp.

Ai biết Uyển Nhi lại lắc đầu, nói: “Ngươi không phải nhân tộc, Nhân tộc không phải ngươi cái dạng này, ngươi là dị chủng.”

Hàn Sâm lập tức chấn động trong lòng. Trong sinh vật đại vũ trụ, gần như không có ai biết sự tồn tại của nhân loại, mà cái gọi là Thần này chẳng

những biết có nhân tộc tồn tại, hơn nữa còn có thể vạch ra rõ ràng hắn không phải nhân tộc. Chuyện này hiển nhiên rất có vấn đề.

“Làm sao ngươi biết ta không phải nhân tộc?” Hàn Sâm bật thốt lên câu hỏi.

“Không phải là không phải, không có vì sao.” Uyển Nhi tiếp tục nói. “Ngươi lại tên là gì?” Hàn Sâm hỏi ngược lại. “Chính là Thần.” Uyển Nhi đáp.

“Thần không phải cũng có phong hào sao? Như loại hình Thần Hư Vô, Thần Thiên Giáp gì đó, Thần hào của ngươi lại là gì?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi thăm.

“Ngươi cũng biết rất rõ ràng đấy, khó trách có thể hủy Đao Linh của ta.” Thần cười một tiếng, nói: “Nhưng ta không có Thần hào, ngươi gọi ta Thần là được.”

Không đợi Hàn Sâm hỏi lại điều gì, Thần lại tiếp tục nói: “Ngươi hủy đao linh của ta, chuyện này ta có thể không so đo với ngươi. Ngươi muốn mang đi Uyển Nhi, ta cũng có thể làm như ước nguyện của ngươi. Chẳng qua thế giới là công bằng, ngươi có được nhiều như vậy, dù sao cũng nên trả giá chút gì đó mới công bằng. Ngươi nói đúng không?”

“Không đúng, đồ vật giành được bằng bản Iĩnh, tại sao phải trả giá?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

Thần nao nao, sau đó cười to nói: “Nói hay lắm, đồ vật giành được bằng bản lĩnh, tại sao phải trả giá. Ta càng ngày càng thích ngươi. Như vậy đi, khó được gặp sinh vật dị chủng thú vị như ngươi vậy, ta cho ngươi một cái cơ hội. Chúng ta đánh cược, chỉ cần ngươi có thể thắng †a, chẳng những ngươi có thể rời đi mà không hao tổn lông tóc, cũng có thể mang Uyển Nhi đi.”

“Nếu ta thua thì sao?” Hàn Sâm cau mày nói.

“Thua à, ngươi thú vị như vậy, ta không nỡ để ngươi chết…” Cân nhắc một chút, Thần mới nói tiếp: “Ngươi tiếp nhận công việc của Uyển Nhi ngay ở

chỗ này, nuôi nấng Thần đao một trăm năm đi.”

“Chuyện này không công bằng. Ta thắng, ngươi không cần trả giá gì cả, †a thua lại phải bỏ ra thời gian một trăm năm. Tại sao ta phải đánh cược không công bằng như thế với ngươi?” Hàn Sâm bĩu môi, nói.

“Bởi vì ta cũng đánh cược với ngươi bằng bản lĩnh.” Thần cười tủm tỉm, nói.

Hàn Sâm vừa định nói ta không đánh cược thì ngươi có thể làm gì được ta. Thế nhưng, lời nói còn chưa thốt ra, Hàn Sâm đã kinh hãi phát hiện, dưới ánh nhìn chăm chú của Thần, tay của hắn lại mất khống chế, bóp lấy cổ của mình, bóp hết sức, bóp đến mức chính hắn đã sắp ngạt thở. Với ý cảnh và lực lượng của Hàn Sâm, hắn lại hoàn toàn không khống chế nổi thân thể của mình.

Bên trong hồn hải, Áo Giáp Hắc Tinh đã hoàn toàn thu liễm khí tức, như thể không hề tồn tại, không có chút phản ứng nào.

Hết chương 2828.

Chương 2829. Dự đoán tương lai.

“Hiện tại có thể đánh cược rồi sao?” Thần mỉm cười mà nhìn Hàn Sâm, hỏi.

Hàn Sâm còn nói không nên lời, cảm thấy mình cũng sắp bóp chết mình rồi, đành phải gật đầu.

“Quả nhiên, ngươi nói rất đúng, bằng bản lĩnh vẫn thú vị hơn.” Thần cười nói.

“Đánh cược gì có phải nên để ta tới quyết định không?” Hàn Sâm xoa cổ nói, hắn đã ý thức được Thần này hơi tà dị, dáng vẻ thoạt nhìn như rất hiền hoà, thế nhưng lại càng đáng sợ hơn loại hình Thần giống như Đế Tuấn. Ít nhất áp lực hắn cho Hàn Sâm, Hàn Sâm chưa từng cảm giác được trên người đám Đế Tuấn.

“Vốn không có gì không thể, nhưng hiếm khi gặp được sinh vật thú vị như ngươi, ta muốn chơi một trò chơi ta thích nhất.” Thần nói.

“Trò chơi gì?” Đầu óc Hàn Sâm nhanh chóng chuyển động. Hiện tại hắn chỉ có con đường chạy trốn. Đừng nói hắn không phải đối thủ của Thần này, cho dù có thể chém giết Thần, nhưng bây giờ Thần chiếm thân thể của Uyển Nhi, hắn cũng không thể cùng chém giết luôn cả Uyển Nhi.

Huống chỉ Áo Giáp Hắc Tinh thu liễm khác thường, là tình trạng chưa từng xuất hiện. Trước kia, khi gặp được bọn Đế Tuấn, hắn cũng không thấy Áo Giáp Hắc Tinh có phản ứng như vậy, điều này nói rõ sự đáng

sợ của Thần này.

Hàn Sâm vốn cho rằng Thần giống như Đế Tuấn không thể ra tay với sinh vật trong vũ trụ, mà Thần có thể ra tay với sinh vật vũ trụ giống như Thần Tử Yêu Liên, lại không phải là đối thủ của hắn. Ỷ vào Đằng Thiên La và Phượng Hoàng Vũ, ít nhất hắn có thể đánh ngang tay.

Thế nhưng ai biết Thần này lại hoàn toàn không như vậy, hắn chỉ phụ thuộc vào thân thể Uyển Nhi, đã có thể sử dụng lực lượng mạnh mẽ như thế, hiển nhiên không phải Thần linh bình thường có thể so được.

“Thần này… không biết có phải là vị mà bọn người Tiểu Đội Hành Động Thứ Bảy gặp được không?” Hàn Sâm âm thầm suy tư trong lòng.

“Rất đơn giản, chúng ta dự đoán vận mệnh.” Thần lộ ra vẻ mặt kỳ quái, nhưng chỉ thoáng rồi qua.

“Dự đoán vận mệnh? Dự đoán vận mệnh của ai?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Ai cũng được, ngươi có thể tùy tiện chọn một sinh vật.” Thần nói, bàn †ay khẽ nhúc nhích, Thần quang lập tức biến thành một cái gương ánh sáng. Bóng người trong gương biến ảo chập chờn. Đó đều là đủ loại sinh linh trong vũ trụ.

“Ta không thích gửi gắm vận mệnh của mình trên người người khác, thế thì dự đoán vận mệnh của ta đi. Nhưng ngươi muốn dự đoán thế nào? Lại phân

thắng bại ra sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Nếu chúng ta đánh cược, đương nhiên không thể lấy bản thân làm dụng cụ đánh bạc. Sinh vật do ngươi chọn, ngươi cũng có thể chọn sinh vật ngươi quen thuộc, hoặc là người thân của ngươi. Chúng ta cùng dự đoán hắn sẽ lựa chọn thế nào khi gặp được một chuyện, ngươi có thể chọn trước.” Thần lạnh nhạt nói.

“Vậy ta chọn tộc trưởng tộc Thái Thượng.” Hàn Sâm nói thẳng, nghĩ thầm trong lòng: “Cho dù ngươi có lợi hại hơn nữa, cũng không có khả năng ảnh hưởng đến tộc trưởng của tộc Thái Thượng đâu?”

Không biết Thần có nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm hay không, hắn chỉ không chút để ý mà nói: “Được, vậy thì dùng tộc trưởng tộc Thái Thượng đến đánh cược đi.”

“Muốn cược thế nào? Chúng ta lại không biết tộc trưởng tộc Thái Thượng sẽ gặp phải chuyện gì.” Hàn Sâm nói.

Thần không nói gì, bước ra một bước đã đến trước mặt Hàn Sâm, đưa †ay kéo Hàn Sâm một phát. Hàn Sâm chỉ cảm thấy như bị kéo vào trong vòng xoáy thời gian, chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, gần như sắp nôn mửa.

Hắn bị người dẫn theo Tinh Không Đại Na Di đã không ít lần, bản thân cũng đã sắp luyện đến mức tinh không na di rồi, thế nhưng lại chưa từng khó chịu giống như lần này.

Khi hết thảy khôi phục bình thường, Hàn Sâm phát hiện mình đã đến Thiên Ngoại Thiên , trước mặt đúng là Tinh Thần Thụ mà hắn hết sức quen thuộc kia.

Bên trên Tinh Thần Thụ kết đầy trái cây, thoạt nhìn như từng tinh cầu khổng lồ treo ở trên cây.

Mà dưới tán Tinh Thần Thụ, một người đàn ông tộc Thái Thượng trẻ tuổi đang khoanh chân ngồi. Người đàn ông kia mặc áo trắng như tuyết, thoạt nhìn anh tuấn bất vĩ, khí chất lãnh ngạo, giống như người trong thiên hạ đều nợ tiền của hắn.

“Người này… sao trông khá quen…” Hàn Sâm cảm thấy người đàn ông trẻ tuổi này trông rất quen mắt.

“Đây chính là tộc trưởng tộc Thái Thượng.” Thần nói ở một bên.

“Ngươi lừa gạt ai vậy, ta từng gặp tộc trưởng tộc Thái Thượng rồi. Đó chính là một lão… già… Hàn Sâm còn chưa nói hết lời, sắc mặt lại đột nhiên thay đổi, bởi vì hắn rốt cục nhớ tới vì sao người đàn ồn trẻ tuổi này lại thoạt nhìn quen mắt như thế. Hình dáng và khuôn mặt này rất giống tộc trưởng tộc Thái Thượng, chỉ trẻ lại hơn nhiều, mà khí chất cũng không giống lắm.

Thần khẽ cười, nói: “Đây chính là tộc trưởng tộc Thái Thượng khi còn trẻ tuổi, bây giờ chúng ta đang ở thời điểm hắn hai mươi tuổi.”

“Chúng ta… trở về quá khứ…” Hàn Sâm thay đổi sắc mặt. Hắn rốt cuộc biết vì sao lúc truyền tống, mình lại khó chịu như vậy, thì ra không chỉ là dịch chuyển không gian, đến cả thời gian cũng dịch chuyển.

“Chuyện này cũng chẳng có gì ghê gớm. Nếu ngươi hứng thú, ta có thể dẫn ngươi đi xem khi còn bé. ngươi trông dài ngắn thế nào.” Thần lạnh nhạt nói.

“Vậy thì không cần. Nhưng nếu ở quá khứ, chuyện xảy ra trong tương lai đều đã được định trước. Ngươi đều đã biết kết cục, còn đánh cược cái gì?” Hàn Sâm nói.

“Ai nói với ngươi tương lai đã được định trước?” Thần kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu tương lai có thể thay đổi, thì không phải ngươi có thể tùy tiện giết chết tộc trưởng tộc Thái Thượng. Có lực lượng này, tộc trưởng tộc Thái Thượng còn không ngoan ngoãn nghe ngươi, ngươi cần gì lại đặc biệt chạy đến quá khứ, đến tìm tộc trưởng tộc Thái Thượng lúc còn trẻ tuổi?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

Thần tình nguyện hao tổn lực lượng đến quá khứ, mà không trực tiếp đi gặp tộc trưởng tộc Thái Thượng, hiển nhiên vẫn còn có chút kiêng ky, cho nên Hàn Sâm mới nói như vậy.

Thần cười nói: “Thế giới tự có quy tắc của nó. Cho dù Thần cũng không thể phá hỏng, nhưng trong quy tắc không có điều tương lai không thể thay đổi. Tương lai là thiên biến vạn hóa. Chúng ta đến từ một biến hóa của tương lai, mà bây giờ nơi này chịu ảnh hưởng ngoài ý muốn, sẽ có thể phát triển ra một tương lai khác, cho nên không thể xác định tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

“Ý của ngươi là ngươi có thể đi ảnh hưởng tộc trưởng tộc Thái Thượng trẻ tuổi, để hắn làm ra lựa chọn có lợi với ngươi?” Hàn Sâm lập tức nghe rõ lời ngầm của Thần.

“Ngươi cũng có thể làm giống vậy. Điều này là công bằng.” Thần cười nói.

“Có thể hỏi ngươi một vấn đề hay không?” Hàn Sâm đột nhiên nhìn Thần, nghiêm mặt hỏi.

“Vậy phải xem ngươi hỏi gì. Mặc dù ta là Thần, nhưng không phải toàn trí toàn năng.” Thần khẽ cười, nói.

Hàn Sâm nghiêm túc nhìn Thần một lần, dường như hắn thật sự không giống những Thần như Đế Tuấn kia cho lắm.

“Nếu ngươi rất thích loại trò chơi này, nói cách khác, trước kia ngươi nhất định đã từng chơi rất nhiều lần. Thế thì ngươi đã từng thua chưa?” Hàn Sâm hít sâu một hơi, hỏi.

“Có, từng thua hai lần.” Đáp án của Thần vượt quá ngoài ý liệu của Hàn Sâm.

“Ta rất hiếu kì, ai có thể thắng ngươi?” Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

“Một Thánh tộc và một con người tên là Hàn Kính Chi.” Thần lạnh nhạt nói. Lúc nói chuyện, gương mặt hiện lên vẻ khác lạ. Sau khi nghe xong, trái tim Hàn Sâm lại đập thình thịch. Hắn suýt bật thốt kêu lên: “Hàn Kính Chi…”

Hết chương 2829.

Chương 2830. Thần khác biệt.

“Bọn họ đã thắng ngươi thế nào?” Hàn Sâm cố nén xung động trong lòng, hỏi. Hắn biết mình lại cách chân tướng của Tiểu Đội Hành Động Thứ Bảy lúc trước gần một bước. Một Thần này rất có thể chính là vị Tiểu Đội Hành Động Thứ Bảy gặp phải lúc trước.

“Ngươi cảm thấy ta sẽ bại lộ khuyết điểm của mình cho ngươi sao?” Thần cười một tiếng, nói.

Hàn Sâm nhìn hắn với vẻ mặt kỳ quái. Mặc dù hắn nhập lên người Uyển Nhi, thế nhưng cảm giác Thần này cho Hàn Sâm giống như một người đàn ông nhà bên ôn nhu, không có khí chất cao cao tại thượng giống những Thần linh như Đế Tuấn, cũng không biểu hiện ra tư thái tuyệt đối vô địch. Nếu không biết hắn là Thần, rất khó tưởng tượng hắn lại là Thần đùa bỡn vận mệnh trong lòng bàn tay.

Ngẫm lại thảm trạng của nhiều tinh anh nhân loại như vậy trong Tiểu Đội Hành Động Thứ Bảy, liền biết loại vật như bề ngoài và khí chất tuyệt đối không đáng tin. Cái tên tự xưng là Thần này nhìn như hòa ái dễ gần, thực ra là ma quỷ đáng sợ nhất.

Trong lúc hai người nói chuyện, nhìn thấy tộc trưởng tộc Thái Thượng ngồi dưới tàng cây đứng lên, ánh mắt nhìn về phía một trái cây của Tinh Thần Thụ.

Quả Tinh Thần rất khó sinh trưởng đến chín tự nhiên rồi rơi xuống đất, bởi vì nó cần thời gian quá lâu, lâu đến mức người bảo vệ Tinh Thần Thụ cũng không có kiên nhẫn như thế.

Nhưng bây giờ lại có một viên trái cây đến thời điểm tự nhiên chín, ánh mắt tộc trưởng tộc Thái Thượng trẻ tuổi nhìn thẳng quả Tinh Thần đã chín kia, gương mặt lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng.

Bên trong quả Tinh Thần chín tự nhiên, chắc chắn sẽ có dị chủng cấp Thần Hóa, hơn nữa còn không phải dị chủng cấp thấp như Nguyên Cơ, Lột Xác,

ít nhất sẽ là dị chủng cấp Phá Kén, thậm chí là cấp Hóa Điệp.

Hiện tại tộc trưởng tộc Thái Thượng còn rất trẻ, vừa thăng cấp Nguyên Cơ không đến bao lâu, dù đã có thể coi là thiên tài hiếm thấy trong tộc Thái Thượng. Thế nhưng, một Nguyên Cơ đối mặt với dị chủng Phá Kén, thậm chí là cấp Hóa Điệp vẫn chênh lệch nhiều lắm.

Nhưng hắn lại không định rút đi, cũng không triệu hồi người tộc Thái Thượng khác, chỉ bình tĩnh nhìn xem quả Tinh Thần kia, ánh mắt tràn đầy tự mãn và kiêu ngạo.

Quả Tinh Thần bùng nổ ra vầng sáng kinh khủng, giống như mặt trời thiêu đốt tới cực hạn. Theo thời gian trôi qua, vầng sáng trên quả Tinh Thần dần dần yếu đi, từ trắng biến thành vàng, từ vàng biến thành đỏ, lại từ đỏ biến thành đỏ sậm, cuối cùng biến thành màu đen xám, giống như than củi để nguội.

“Ngươi và ta sẽ dự đoán tộc trưởng tộc Thái Thượng có thể giết chết con dị chủng này hay không.” Thần nói.

Hàn Sâm nghe, khẽ nhíu mày. Thật ra vấn đề này không khó đoán, khí tức tản ra từ bên trong quả Tinh Thần vô cùng kinh khủng, còn mạnh hơn Hàn Sâm hiện tại một chút.

Mà bây giờ tộc trưởng tộc Thái Thượng lại chỉ là một Thân Hóa Nguyên Cơ vừa thăng cấp. Lực lượng của hắn hoàn toàn không phải là đối thủ của dị chủng bên trong quả kia, hiện tại lại không có tộc Thái Thượng khác ở đây, muốn giết dị chủng kia căn bản là chuyện không có khả năng.

Lấy kinh nghiệm Hàn Sâm trông coi Tinh Thần Thụ mà xem, tám chín phần mười dị chủng này sẽ trốn vào bên trong sơn vực vô biên của Thiên Ngoại Thiên, tộc trưởng tộc Thái Thượng muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Thế nhưng kết quả rõ ràng như vậy, Thần không có khả năng không biết. Hắn cố ý chọn thời điểm này và chuyện này, có lẽ không phải là không có chuẩn bị.

“Chẳng lẽ trong lúc này còn có thay đổi gì, cuối cùng tộc trưởng tộc Thái Thượng giết chết dị chủng trong quả?” Hàn Sâm nghĩ lại, rồi tưởng tượng: “Không đúng, Thần không phải cố ý lừa gạt ta chứ, để ta cho rằng trong đó có bẫy, thật ra dị chủng kia thuận lợi chạy đến bên trong sơn vực…”

Hàn Sâm giật mình trong lòng, lập tức ý thức được mình rơi vào tối ky trong phán đoán. Đánh cờ với người khác, điều kiêng ky nhất chính là lâm vào vòng lẩn quẩn tâm lý, chỉ cần lâm vào trong đó, thì rất có thể sẽ rơi vào tính toán của đối phương.

Chính Hàn Sâm cũng là cao thủ đạo này, lập tức ép mình tỉnh táo lại, sau đó sắp xếp tin tức mình nắm giữ một lần nữa, rối lấy những điều kiện mình biết để tiến hành phán đoán.

“Tộc trưởng tộc Thái Thượng sẽ không giết con dị chủng kia.” Hàn Sâm đưa ra lựa chọn của mình, bởi vì đây là tình huống có khả năng xảy ra nhất, Hàn Sâm đương nhiên muốn chọn chuyện có tỷ lệ tương đối cao.

“Được, vậy ta chọn tộc trưởng tộc Thái Thượng sẽ giết con dị chủng kia.” Thần cười nhạt nói, hoàn toàn nhìn không ra mánh khóe gì từ trên gương mặt của hắn, Hàn Sâm cũng không biết lựa chọn của mình là đúng hay sai.

Răng rắc!

Xác quả đã hoàn toàn biến thành màu đen nổ tung ra, hóa thành tro bụi bốc lên, một con dị chủng rơi ra từ bên trong.

Một đôi cánh bướm màu đỏ hơi mờ, xinh đẹp giống như đóa hoa nở rộ, mà trước đôi cánh bướm kia, một thiếu nữ băng cơ ngọc cốt dùng bàn †ay và cánh tay ngăn trở bộ phận yếu hại, vẻ thẹn thùng đầy khắp khuôn mặt.

Hàn Sâm không ngờ dị chủng ra từ bên trong quả Tinh Thần lại là một dị chủng thế này, nghĩ thầm: “Dị chủng xinh đẹp như vậy, là đàn ông chắc hẳn sẽ không nhãn tâm ra tay sát hại đâu? Huống chỉ thực lực của hắn cũng không bằng dị chủng, muốn giết cũng không giết được.”

Như Hàn Sâm phán đoán, tộc trưởng tộc Thái Thượng trẻ tuổi nhìn thấy dị chủng xinh đẹp như vậy, cũng ngẩn ngơ một lát, vẻ lạnh như sương trên mặt

hòa tan một chút.

“Công tử là kỳ tài bất thế của tộc Thái Thượng, Điệp Nữ ở bên trong quả ngưỡng mộ công tử lâu như vậy. Nếu công tử không ghét bỏ, Điệp Nữ mong muốn theo đuổi công tử…” Chuyện ngoài dự liệu phát sinh, dị chủng kia có trí tuệ khá cao, mà với tu vi cấp Hóa Điệp của nàng, lại bằng lòng nhận tộc trưởng tộc Thái Thượng cấp Nguyên Cơ làm chủ. Đây là tình huống rất ít phát sinh.

“Xem ra như vậy, tỷ lệ tộc trưởng tộc Thái Thượng giết nàng sẽ thấp hơn.” Hàn Sâm nhìn Thần một chút, đã thấy Thần y vẫn mỉm cười như cũ, cứ như hết thảy trước mắt đều không liên quan gì đến hắn. Điều này khiến Hàn Sâm lại có chút không yên tâm trong lòng.

Chuyện phát triển thuận lợi ngoài dự liệu, hay nói cách khác là quá có lợi đối với Hàn Sâm.

Hiện tại tộc trưởng tộc Thái Thượng vẫn giữ tâm tính của người trẻ tuổi, còn lâu mới có được tới cảnh giới thái thượng vong tình. Sau khi gặp gỡ Điệp Nữ xinh đẹp, ôn nhu, hắn mau chóng sinh ra cảm giác khác thường.

Tình cảm của hai người ấm lên nhanh chóng, không qua mấy ngày đã tình chàng ý thiếp, thản nhiên như một đôi người yêu.

“Hiện tại ngươi thua rồi?” Hàn Sâm vẫn đề phòng Thần, không để hắn đi phá hỏng tộc trưởng tộc Thái Thượng và Điệp Nữ phát triển tình cảm.

“Ngày mai, nếu ngày mai tộc trưởng tộc Thái Thượng còn không giết chết Điệp Nữ, thì chính là ta thua.” Thần cười khẽ, rồi nói.

“Được.” Hàn Sâm đáp ứng, nghĩ thầm: “Tình cảm của bọn họ đang lúc nồng đậm, không có khả năng mới qua một ngày, đã trở mặt thành thù giết chết đối phương đâu nhỉ? Lại nói, cho dù thật sự trở mặt thành thù, Điệp Nữ mạnh hơn tộc trưởng tộc Thái Thượng nhiều như vậy, cũng nên là Điệp Nữ giết tộc trưởng tộc Thái Thượng mới đúng.”

Vì đề phòng Thần động tay chân gì, Hàn Sâm luôn nhìn chằm chằm hắn, không để hắn đi quấy rầy tộc trưởng tộc Thái Thượng và Điệp Nữ.

Vào lúc ban đêm, tộc trưởng tộc Thái Thượng và Điệp Nữ rốt cục không nhịn được ăn vụng trái cấm, Hàn Sâm cũng âm thầm thở dài một hơi: "Kể từ đó, dù thế nào tộc trưởng tộc Thái Thượng cũng sẽ không giết Điệp Nữ rồi?"

Ánh mắt Hàm Sâm nhìn về phía Thần, đã thấy hắn ngồi trên chạc cây, nâng cằm nhìn xem tộc trưởng tộc Thái Thượng và Điệp Nữ ân ái, dường như cũng cảm tháy vui mừng vì bọn họ, yếu ớt nói: "Thật là tình yêu khiến người ta ao ước."

"Nếu ngươi cũng cảm thấy tình yêu như vậy khiến người ta ao ước, vậy có phải không nên đi quấy rầy bọn họ không? Nếu không đánh cược dừng ở đây, thế nào?" Mặc dù chuyện này phát triển rất có lợi với Hàn Sâm, thế nhưng Hàn Sâm cũng không cho rằng Thần sẽ dễ dàng nhận thua như vậy, hắn nhất định sẽ có hành động.

Ánh mắt Thần trở nên hơi kỳ quái: "Không… Hiện tại mới là lúc cá cược chân chính bắt đầu…"

Dứt lời, thân hình Thần lóe lên, hắn đã rơi vào dưới cây, đứng trước mặt tộc trưởng tộc Thái Thượng và Điệp Nữ kia.

Hàn Sâm biết Thần rốt cục muốn ra chiêu, cũng vội vàng lách mình đứng ở bên cạnh Thần. Cho dù Thần tính toán làm gì, hắn cũng muốn ngăn cản đối phương, mặc dù hắn không nghĩ ra, Thần rốt cuộc có cách nào có thể khiến tộc trưởng tộc Thái Thượng giết Điệp Nữ.

Hết chương 2830.

Chương 2831. Cảnh giới đỉnh cao thiên nhân hợp nhất.

"Các ngươi là ai? Cũng dám tự tiện xông vào Tinh Thần Thụ?" Tộc trưởng tộc Thái Thượng nhìn thấy Hàn Sâm và Thần, nhíu mày hỏi.

Nếu đổi một chủng tộc khác, bị người khác xâm nhập vào nơi quan trọng như thế, chỉ e căn bản sẽ không hỏi ra lời như vậy, mà trực tiếp ra tay bắt lại trước rồi nói.

Người của tộc Thái Thượng lại không giống lắm, cũng không vội mà ra tay.

“Chúng ta là ai không quan trọng. Điều quan trọng chính là ngươi đã rời bỏ đạo đại ái thái thượng vong tình, sa vào trong tình yêu nhỏ nhặt, đây thật sự là điều ngươi muốn sao?” Thần nhìn tộc trưởng tộc Thái Thượng, lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm vốn còn tưởng rằng Thần sẽ dùng thủ đoạn càng kịch liệt hơn chút, không ngờ hắn chỉ muốn thuyết phục tộc trưởng tộc Thái Thượng mà thôi.

Mặc dù muốn thuyết phục tộc trưởng tộc Thái Thượng giết chết người yêu của mình khi đang trong tình yêu cuồng nhiệt là vô cùng khó khăn, thậm chí có thể nói là chuyện không thể nào, nhưng Hàn Sâm cũng không vì vậy mà thả lỏng cảnh giác.

“Đại ái, tiểu ái đều là yêu, nếu đến cả tiểu ái cũng không làm được, thì còn nói gì đến đại ái?” Hàn Sâm phản bác.

“Chuyện này có liên quan gì đến các ngươi?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng hơi giật mình mà nhìn Hàn Sâm và Thần, không biết hai tên này rốt cuộc xuất hiện từ đâu, lại chạy đến nơi đây nói chuyện với hắn về đại ái, tiểu ái gì đó.

“Đương nhiên là có liên quan.” Thần chỉ tộc trưởng tộc Thái Thượng nói: “Ngươi là một thành viên của tộc Thái Thượng, trách nhiệm của ngươi chính là lĩnh hội đại đạo vũ trụ, giữ gìn sự cân bằng của vũ trụ, nếu ngươi sa vào trong tình yêu nhỏ nhặt, như vậy ai tới làm những chuyện này đây?”

Hàn Sâm càng nghe càng cảm thấy Thần nói quá không hợp thói thường, mặc dù tộc Thái Thượng có theo đuổi Thiên Nhân Hợp Nhất, thế nhưng cũng không lên cao đến loại cảnh giới mà Thần nói chứ? Thần nói kiểu này, tộc Thái Thượng giống như biến thành siêu anh hùng giữ gìn hòa bình thế giới vậy, tựa như không có bọn họ, vũ trụ sẽ ngừng chuyển động.

“Chuyện của ta, ta tự có tính toán, không cần các ngươi chỉ điểm.” Tộc trưởng tộc Thái Thượng tái mặt nói.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy không tốt lắm. Với tính cách của tộc Thái Thượng, nếu không phải xúc động đến chỗ sâu trong lòng bọn họ, thì sẽ không lộ ra vẻ mặt như thế mới đúng.

Mặc dù hiện tại Tộc trưởng tộc Thái Thượng còn trẻ tuổi, tu vi không phải quá mạnh, nhưng cũng không nên cảm xúc hóa như thế mới đúng.

“Ta không phải chỉ điểm ngươi, mà đang hỏi ngươi, ngươi muốn đại ái Thiên Nhân Hợp Nhất, hay muốn tiểu ái giữa nam và nữ.” Thần lạnh nhạt nói.

“Hai chuyện này cũng không mâu thuẫn, nhưng đều có thể chiếm được.” Hàn Sâm nói.

Sắc mặt tộc Thái Thượng càng trở nên khó coi: “Các ngươi rốt cuộc là ai? Nếu lại không nói rõ ràng, đừng trách ta không khách khí với các ngươi.”

Điệp Nữ nghe ở một bên đã sớm tức giận, quát lạnh nói: “Xem bọn họ đã thấy không phải là thứ tốt, ta bắt lấy bọn họ trước rồi lại hỏi rõ ràng lai lịch.”

Nói xong, Điệp Nữ vung bàn tay lên, từng chuỗi xích trật tự như vầng sáng lao về phía về Hàn Sâm và Thần.

Hàn Sâm dịch chuyển tức thời né tránh ra, nhưng Thần lại không tránh né, mặc cho vầng sáng kia bao lấy hắn, mà không giãy dụa. Sau khi vầng sáng thắt chặt lại, Thần lập tức ngã rầm trên mặt đất theo vâng sáng.

“Thiên Nhân Hợp Nhất, thái thượng đại tự tại, ngươi quả thật muốn từ bỏ vì một Điệp Nữ sao?” Thần ngã trên mặt đất, vẻ mặt lại vẫn lạnh nhạt như cũ, không nhìn Điệp Nữ, mà vẫn nhìn tộc trưởng tộc Thái Thượng hỏi như cũ.

“Hừ, ngươi lại hiểu cái gì là Thiên Nhân Hợp Nhất, thái thượng tự tại?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng lộ ra vẻ khinh thường.

“Người Thái Thượng chí thượng, đạo thanh tĩnh đến cực điểm, vô ngã vô…” Thần hời hợt nói một vài pháp quyết thâm ảo, Hàn Sâm chỉ nghe ra những pháp quyết kia hẳn có liên quan đến Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, nhưng cụ thể có ý gì, hắn cũng nghe mà không hiểu, dù sao hắn chưa từng luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.

“Ngươi… sao ngươi lại hiểu những thứ này…” Tộc trưởng tộc Thái Thượng nhìn Thần với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi.

“Ta không chỉ biết đến thế, còn biết cực cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất, nếu ngươi muốn, ta có thể giảng cho ngươi nghe.” Thần cười khế, nói.

“Ngươi quả thật hiểu được cực cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng nửa tin nửa ngờ nhìn Thần hỏi.

Hàn Sâm cảm thấy rất không ổn, thế nhưng trong chốc lát, hắn cũng không tìm được phương pháp ngăn cản Thần. Cho dù hắn gấp thế nào đi nữa, cũng không có khả năng đi lên bịt mắt và lỗ tai tộc trưởng tộc Thái Thượng, để hắn đừng nghe, đừng nhìn.

Đầu óc Hàn Sâm chuyển động thật nhanh. Hắn đang suy tư Thần rốt cuộc muốn làm gì, phải làm thế nào mới có thể ngăn cản âm mưu của Thần.

Thần chỉ giảng giải mấy câu cực cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất gì đó, đã khiến tộc trưởng tộc Thái Thượng nghe như say như dại, thế nhưng nghe tới chỗ mấu chốt, Thần lại ngừng giảng giải.

“Sao ngươi không giảng nữa?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng đang nghe say mê, đột nhiên cắt đứt giảng giải, hắn không khỏi vội vàng hỏi.

“Ta đang giảng vũ trụ đại đạo, mà ngươi lại sa vào tỉnh yêu nhỏ nhặt trong nhân thế, đạo của ta không thích hợp ngươi.” Thần lắc đầu nói.

Hàn Sâm lập tức hiểu được, biết Thần muốn làm gì, thế nhưng hắn cũng không cho rằng Thần thật sự có thể làm được thủ đoạn như vậy. Trong lòng hắn hiện lên vô số khả năng, đồng thời cũng đang suy tư phải ứng đối ra sao, trong chốc lát cũng không nói gì, yên lặng chờ tình thế phát triển.

“Không thử một lần thì sao ngươi sẽ biết không thích hợp với ta?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng hơi bất mãn, nói.

“Nếu ngươi thật sự một lòng cầu đạo, vậy thì cũng đơn giản, giết nàng đi, ta dạy toàn bộ cực cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất cho ngươi.” Thần nhìn nói với Điệp Nữ.

Điệp Nữ lập tức giận dữ, điều động vầng sáng siết mạnh vào thân thể Thần, thế nhưng cho dù vầng sáng co vào thế nào, cũng không có cách nào làm thân thể của Thần bị thương.

Hàn Sâm thấy tộc trưởng tộc Thái Thượng lại im lặng không nói, thầm kêu không ổn trong lòng: “Hỏng bét, tính tình tộc Thái Thượng vốn đã không bình thường lắm. Bọn họ tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, bản thân tư tưởng đã khác biệt với sinh vật bình thường, xem ra tộc trưởng tộc Thái Thượng rất muốn Thần kia cái gì Thiên Nhân Hợp Nhất cực cảnh, nói không chừng thật sẽ động thủ giết Điệp Nữ cũng khó

nói.

Hàn Sâm biết lúc này mình muốn thuyết phục tộc trưởng tộc Thái Thượng là chuyện không thể nào. Nếu hắn hạ quyết tâm, đến lúc đó Hàn Sâm nói cái gì cũng vô dụng.

“Ngươi quả thật hiểu được đạo cực cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất sao?” Hàn Sâm không thuyết phục tộc trưởng tộc Thái Thượng, mà chuyển hướng sang hỏi Thần. Hắn biết chỉ khi đánh tan Thần, hắn mới có thể khiến tộc trưởng tộc Thái Thượng không đến mức bị hắn mê hoặc.

“Đương nhiên, từ trước đến giờ ta luôn không nói láo.” Thần nói chắc chắn.

“Ta lại không thể tin, ngươi lại không phải tộc Thái Thượng, thì sao có thể hiểu Thiên Nhân Hợp Nhất của tộc Thái Thượng, trừ khi ngươi biểu diễn cho chúng ta xem một lần. Nếu không đừng nói ta không tin, chỉ e hắn cũng sẽ không tin ngươi.” Hàn Sâm đành phải ngăn chặn Thần trước, để tộc trưởng tộc Thái Thượng không đến mức dễ dàng quyết định.

“Hai tên này vô cùng đáng ghét, ta giết bọn họ.” Điệp Nữ rất tức giận vì Thần và Hàn Sâm nói tới những lời kia, muốn ra tay lần nữa.

“Không nóng nảy, nhìn kỹ trước rồi hãng nói.” Tộc trưởng tộc Thái Thượng lại giữ chặt Điệp Nữ, khiến vẻ mặt Điệp Nữ hơi thay đổi.

“Ngươi quả thật muốn làm như lời bọn họ, giết ta đi để đổi đạo cực cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất gì đó sao?” Điệp Nữ u oán nhìn tộc trưởng tộc Thái Thượng, nói.

“Đương nhiên là không. Ta chỉ muốn nhìn xem có phải hắn thật sự hiểu cực cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất hay không, chờ hắn biểu diễn rồi lại giết hắn cũng không muộn” Tộc trưởng tộc Thái Thượng lập tức nói.

Hết chương 2831.

Chương 2832. Lâm vào trong bây.

Thần nhìn về phía Hàn Sâm, cười một tiếng, nói: “Ngươi muốn học thì †a có thể dạy cho ngươi.”

“Vậy cũng phải xem cực cảnh gì đó của ngươi có đáng giá để học hay không.” Hàn Sâm bình tĩnh nói.

“Vậy ngươi cần phải nghe rõ ràng, tuyệt đối không được để lọt, nếu không học được thì chớ có trách ta.” Thần nói, thuận miệng tiếp tục giảng giải về cực cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất.

Khác với vừa rồi, lần này Thần giảng giải rất kỹ càng, gần như phân tích mỗi chữ mỗi câu cho Hàn Sâm nghe, mà khi hắn giảng giải cũng không tị hiềm tộc trưởng tộc Thái Thượng, đã bị hắn và Điệp Nữ nghe được.

“Thần rốt cuộc muốn làm gì? Hiện tại hắn nói ra thuật cực cảnh, làm sao tộc trưởng tộc Thái Thượng có thể sẽ còn bị hắn áp chế mà đi giết Điệp Nữ đây?” Hàn Sâm âm thầm nghỉ hoặc trong lòng, đột nhiên giật mình: “Hỏng bét, chẳng lẽ hắn áp chế tộc trưởng tộc Thái Thượng là giả, thật ra đòn sát

thủ chân chính là bản thân thuật cực cảnh. Có lẽ thứ này căn bản không phải thuật Thiên Nhân Hợp Nhất gì đó, mà là một loại thuật gen có năng lực mị hoặc, có thể khống chế tộc trưởng tộc Thái Thượng giết Điệp Nữ?"

Hàn Sâm vội vàng cẩn thận đi nghe Thần giảng giải. Thế nhưng sau khi nghe một hồi, hắn phát hiện đây quả là một môn thuật gen cực kì huyền ảo, có hiệu quả hỗ trợ lẫn nhau với Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, có phần giống với Động Huyền Kinh và Thiên Hạ Đao hắn tu luyện. Nghe Thần giảng giải cũng có lợi thật lớn đối với Hàn Sâm, một vài chỗ trước kia còn hơi nghi hoặc, lúc này đều đã sáng tỏ thông suốt.

"Điều Thần giảng lại là đồ vật thật sao?" Hàn Sâm thực sự không rõ, Thần đã nói ra hết đồ vật mà tộc trưởng tộc Thái Thượng muốn, vậy hắn còn có át chủ bài gì nữa?

Thần ngồi dưới đất chậm rãi nói, giảng giải một môn thuật gen cực kì thâm ảo đến nỗi cho dù ai cũng có thể nghe hiểu. Hơn nữa, hắn hoàn †oàn không giữ lại chút nào, một hơi giảng giải đạo cực cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất rõ ràng, phân tích vô cùng thấu đáo. Cho dù Hàn Sâm chưa từng học Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, cũng đã biết rõ nên làm thế nào.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng cũng nghe hiểu được, lộ vẻ mặt vui mừng, hiển nhiên hắn cũng có được rất nhiều chỗ tốt từ lời giảng giải của Thần bên, cởi bỏ rất nhiều mâu thuẫn mà trước kia chưa thể giải ra được.

"Thuật này nghe cũng không có chỗ đặc biệt nào nhỉ, tùy tiện nghe một chút đã học xong rồi." Hàn Sâm nói.

"A, vậy ngươi đến biểu diễn một lần đi, xem có phải ngươi thật sự đã học xong rồi hay không." Thần lạnh nhạt nói.

"Thuật này không khó với ta, biểu diễn một lần cũng có thể chứng minh thuật gen này căn bản không đáng giá tộc trưởng tộc Thái Thượng đi giết Điệp Nữ … chờ chút… Hàn Sâm đột nhiên thay đổi sắc mặt, không biểu diễn như lời Thần nói, mà nhìn về phía tộc trưởng tộc Thái Thượng, hắn rốt cuộc hiểu được dụng ý của Thần.

“Đáng chết, thậm chí đến cả ta cũng ở trong vòng tính toán của hắn sao? Nếu ta luyện thành thuật cực cảnh, mà tộc trưởng tộc Thái Thượng lại không luyện thành, vậy thì chẳng phải hắn sẽ tin tưởng những lời mà Thần nói trước đó sao? Lỡ hắn thật sự cho rằng Điệp Nữ trở ngại hắn luyện thành thuật cực cảnh, vậy chẳng phải là…” Đầu óc Hàn Sâm thay đổi thật nhanh. Hắn suy nghĩ phải làm thế nào để giải quyết khốn cảnh hiện tại.

Thần dường như nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, cười khẽ rồi nói: “Lòng ngươi có đại ái, luyện thành cực cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất không khó. Cho dù người bên ngoài luyện thế nào cũng không thành công.”

Hàn Sâm nghe Thần nói như vậy, đã biết chuyện quả nhiên giống như hắn suy nghĩ.

“Vậy cũng chưa chắc thấy.” Tộc trưởng tộc Thái Thượng đứng ra, lạnh nhạt nói: “Ta cũng nghe hiểu được cực cảnh Thiên Nhân Hợp Nhất của ngươi rồi, cũng không khó khăn lắm”

“Ngươi thật sự hiểu rồi sao?” Thần như cười như không mà nhìn tộc trưởng tộc Thái Thượng.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng hơi cong khóe miệng, trên thân hắn nổi lên gợn sóng kỳ quái, dung nhập bản thân, hợp thành một thể với hư không, như thành một bộ phận của vũ trụ.

Hàn Sâm chưa bao giờ thấy một người có thể kết hợp cùng tự nhiên hoàn mỹ như thế, giữa một ngọn cây, một cọng cỏ, một núi, một tảng đá, giống như hắn vốn là một bộ phận trong đó.

Phụt!

Đột nhiên, tộc trưởng tộc Thái Thượng phun máu tươi, người cũng rơi ra từ trong cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất.

“Vì sao? Ta rõ ràng đã hiểu cực cảnh như lời ngươi nói, vì sao lại còn bị bài xích, không cách nào tiến vào cực cảnh chân chính?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng dường như không thể chấp nhận kết quả như vậy, trừng mắt, lớn tiếng chất vấn Thần.

“Ta đã sớm nói rồi, bây giờ ngươi không thích hợp đạo này.” Thần lạnh nhạt nói.

“Ta không tin, thuật cực cảnh mà ngươi giảng nhất định là sai lầm.” Tộc trưởng tộc Thái Thượng lau đi máu tươi nơi khóe miệng, nói.

“Có phải sai lầm hay không, ngươi hỏi hắn chẳng phải sẽ biết sao.” Thần nhìn, nói với Hàn Sâm.

“Ngươi biểu diễn thuật cực cảnh vừa học một lần đi.” Tộc trưởng tộc Thái Thượng trừng Hàn Sâm, nói.

Hàn Sâm lập tức nhíu mày, hắn biết từ ban đầu mình đã lâm vào trong cái bây mà Thần bày ra, trở thành quân cờ của Thần.

Hiện tại nếu Hàn Sâm không biểu diễn, chỉ nói mình không luyện thành, chỉ e tộc trưởng tộc Thái Thượng chưa chắc đã chịu tin, sẽ có lo nghĩ, nhưng nếu hắn thật sự biểu diễn, hơn nữa còn thành công, vậy thì thật như nguyện vọng của Thần.

“Thật là kẻ lợi hại, cái gì cũng bày ra rõ ràng, lại làm cho người không thể không nhảy vào trong bãy của hắn.” Hàn Sâm biết mình đã bại một nửa. Cho dù hắn biểu diễn hay không, đều đã để lại tâm kết trong lòng

tộc trưởng tộc Thái Thượng.

Thần rất hứng thú nhìn Hàn Sâm, dường như rất hưởng thụ dáng vẻ xoắn xuýt trong lòng của Hàn Sâm hiện tại, đôi mắt hắn lóe ra tia sáng kỳ dị, như đang nói: “Ngươi muốn lựa chọn thế nào đây?”

“Được, vậy ta sẽ biểu diễn cho ngươi một lần.” Hàn Sâm gật đầu nói. Dứt lời, gợn sóng kỳ dị nhộn nhạo trên thân Hàn Sâm, giống như tộc trưởng tộc Thái Thượng trước kia. Toàn bộ thân thể dường như dung hợp hoàn mỹ với hoàn cảnh xung quanh, phảng phất trở thành một bộ phận không thể chia cắt khỏi thiên địa.

Đây chỉ là cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, tiếp theo mới thật sự là cực cảnh, cũng là một phần tộc trưởng tộc Thái Thượng thất bại.

Hàn Sâm không thay đổi sắc mặt, khí tức trên thân lại đột nhiên chuyển biến, trong chốc lát hết thảy vật chất bốn phía, một ngọn cây, một cọng cỏ, một ngọn núi, một tảng đá dường như được triệu hồi Hàn Sâm, phát ra âm thanh rung lên hô ứng.

Cả Tinh Thần Thụ cũng đang run run rẩy rẩy, quả Tinh Thần khắp cây đều lắc lư về phía Hàn Sâm, dường như muốn tránh thoát nhánh cây, bay về phía Hàn Sâm.

Đến cả ngọn núi lớn gần đó cũng đang phát ra tiếng hồi âm trầm muộn, dường như hưởng ứng sự hiệu triệu của Hàn Sâm.

“Thành công rồi?” Biểu cảm của tộc trưởng tộc Thái Thượng rõ ràng ngây ra một lúc. Ngay từ đầu hắn đã nhìn chằm chằm Hàn Sâm, mỗi một bước của Hàn Sâm đều giống như hắn, thế nhưng Hàn Sâm thành công, hắn lại thất bại.

“Vì sao hắn có thể làm được?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng thay đổi sắc mặt không ngừng.

Thần lại lộ ra chút vẻ ngoài ý muốn trên gương mặt. Hắn biết Hàn Sâm đã khám phá tính toán của hắn, hắn vốn cho rằng Hàn Sâm sẽ nói mình không luyện thành, hoặc làm chút tay chân trong lúc biểu diễn, cố ý biểu diễn thất bại.

Thế nhưng Hàn Sâm lại không làm như vậy. Hắn chẳng những biểu diễn thành công, hơn nữa còn rất ra sức, hiệu quả còn tốt hơn trong dự đoán của Thần.

“Đã từ bỏ rồi sao? Thoạt không giống, hắn không phải là một kẻ sẽ dễ dàng buông tha.” Thần nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm, hiển nhiên đã hơi chút để ý Hàn Sâm sẽ làm thế nào tiếp xuống.

“Ta đã rơi vào trong tính toán của Thần, muốn thoát ra ngoài là chuyện không thể nào. Khúc mắc của tộc trưởng tộc Thái Thượng cũng đã được định trước, dù ta có làm thế nào, cũng không thể cởi bỏ được… đã như vậy… thì ta sẽ khiến tâm kết của hắn lớn hơn chút nữa…” Ánh mắt Hàn Sâm lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Hết chương 2832.

Chương 2833. Tư chất của ngươi quá kém.

“Ngươi cũng biết vì sao ngươi không luyện được, mà ta lại có thể luyện thành sao?” Hàn Sâm nhìn tộc trưởng tộc Thái Thượng, nói.

“Vì sao?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi, đây cũng là vấn đề hắn nghi hoặc.

“Bởi vì tư chất của ngươi quá kém.” Hàn Sâm nói như rất tùy ý.

“Tư chất quá kém?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng nghe thấy bốn chữ này, ngơ ngẩn một hồi lâu.

Trong nhiều năm từ nhỏ đến lớn như vậy, dù là thân người hay là trưởng bối trong tộc đều khích lệ hắn có thiên tư tuyệt thế. Từ xưa tới nay chưa từng có ai dùng bốn chữ tư chất quá kém để hình dung hắn.

“Không sai, cũng bởi vì tư chất của ngươi quá kém, cho nên ngươi không học được, mà ta lại dễ dàng luyện một chút là được rồi.” Hàn Sâm nói rất khẳng định.

Hiện tại tình huống Hàn Sâm không hi vọng xảy ra nhất là, tộc trưởng tộc Thái Thượng cho rằng hắn tu hành thất bại bởi vì tham luyến tình yêu, sau đó làm trò giết vợ chứng đạo gì đó.

Người bình thường chắc chắn sẽ không làm loại chuyện này. Thế nhưng, người của tộc Thái Thượng, Hàn Sâm quả thật không chắc chắn được, cho nên hắn nhất định phải chuyển hướng tư tưởng của tộc trưởng tộc Thái Thượng, không để hắn đổ vấn đề bản thân tu luyện thất bại lên người Điệp Nữ.

Chỉ cần khiến hắn nhận thức được thất bại hoàn toàn do nguyên nhân của bản thân hắn, thì hắn sẽ không có lý do giết Điệp Nữ nữa, tính toán của Thần tự nhiên sẽ thất bại.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng lạnh nhạt nói: “Mặc dù ta không dám tự xưng thiên phú tuyệt thế, nhưng cũng tuyệt đối không coi là kém.”

“Vậy phải xem ngươi so với ai, nếu ngươi so sánh với những kẻ ngu bên cạnh ngươi, cho dù thiên phú có vẻ tốt, thì cũng chỉ là người nổi

Ai”

bật trong một đám heo mà thôi.” Hàn Sâm nói. “So với ngươi thì thế nào?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng nhíu mày nói.

“Vậy thì chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, chênh lệch không hợp thói thường.” Hàn Sâm muốn đả kích tộc trưởng tộc Thái Thượng, khiến hắn đem tất cả trách nhiệm quy về bản thân.

Dù sao tộc trưởng tộc Thái Thượng vẫn còn rất trẻ tuổi, vẫn chưa luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đến nơi đến chốn, bị Hàn Sâm kích thích lòng tranh cường háo thắng, cũng mặc kệ lời Hàn Sâm nói có đúng là hai chữ không. Hắn nhìn Hàn Sâm rồi nói: “Ngươi chỉ tu luyện một môn thuật gen nhanh hơn ta mà thôi, nói như thế có phải quá võ đoán rồi hay không?”

“Không chỉ là môn thuật gen này, theo ý của ngươi, nó có lẽ là thuật gen không thể luyện thành, nhưng đối với ta lại không có khó khăn. Đây chính là sự khác biệt về thiên phú. Thuật gen mà ngươi luyện trước một năm cũng chưa chắc có thể thành công, mà ta lại chỉ cần chốc lát đã có thể luyện thành.” Hàn Sâm lộ vẻ mặt khinh miệt nhìn tộc trưởng tộc Thái Thượng.

“Giọng điệu của các hạ không khỏi hơi quá lớn rồi?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng đương nhiên không chịu tin tưởng lời nói khoác của Hàn Sâm.

“Nếu ngươi không tin, tùy ý chọn một thuật gen ngươi cho rằng rất khó luyện thành, ngươi chỉ cần biểu diễn một lần là được, không cần dạy †a, ta sẽ cho ngươi hiểu thiên tài và sinh vật phổ thông rốt cuộc chênh lệch lớn đến bao nhiêu.” Hàn Sâm ra vẻ ngạo mạn, nói.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng đã bị Hàn Sâm hoàn toàn chọc giận, lạnh mặt nói: "Được, ta còn thực sự muốn xem, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu thiên tài."

Thần chỉ ở một bên nhìn hai người với vẻ rất hứng thú, mà không ngăn cản Hàn Sâm hoặc có ý tranh luận cùng hắn.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng cân nhắc một lát, năm ngón tay ngưng lại, lập tức hóa một quả cầu ánh sáng hỗn độn rực rỡ nắm trong tay, sau đó lại nói với Hàn Sâm: "Đây là thuật gen Thất Huyễn Quang của tộc †a, xem như thuật gen cấp độ nhập môn, có muốn ta dạy pháp quyết cho ngươi hay không?"

"Không cần." Hàn Sâm nhìn quả cầu ánh sáng hỗn độn kia, Động Huyền Kinh vận chuyển thật nhanh, vô số bánh răng vũ trụ chuyển động trong mắt Hàn Sâm.

"Quả thực chỉ là thuật gen cấp độ nhập môn, rất dễ dàng, ngươi vẫn đổi một cái khó khăn hơn đi." Hàn Sâm khinh thường nói.

"Ngươi học xong thuật gen này trước rồi đổi lại cũng không muộn" Tộc trưởng tộc Thái Thượng lạnh giọng nói.

Mặc dù thuật gen Thất Huyễn Quang chỉ là thuật gen nhập môn, nhưng độ khó của nó khá cao, đến cả cường giả cấp Hóa Điệp, thậm chí là cấp Chân Thần cũng chưa chắc có thể vận dụng được.

Sở dĩ Thất Huyễn Quang khó khăn như vậy, chủ yếu bởi vì Thất Huyền Quang cần dung hợp khéo léo bảy loại lực lượng của các hệ khác biệt làm một. Sinh vật bình thường rất khó điều khiển lực lượng của bảy hệ khác nhau cùng một lúc, cho nên cho dù là cường giả cấp Chân Thần, bản thân có năng lực điều khiển lực lượng nhiều, cũng khó có thể luyện thành Thất Huyễn Quang.

Trong đại vũ trụ, sinh vật song hệ đã rất hiếm thấy, ba hệ đã là lông phượng sừng lân, còn sinh vật bảy hệ, thì người bình thường căn bản chưa từng nghe thấy.

Tộc Thái Thượng cũng bởi vì có pháp môn đặc thù, mới có thể luyện thành Thất Huyễn Quang, mà không phải là tự có được bảy loại thuộc tính.

“Vậy thì đổi đi” Hàn Sâm nói, tiện tay vung lên, quả cầu ánh sáng hỗn độn rực rỡ lập tức xuất hiện trong tay hắn, giống như đúc Thất Huyễn Quang trong tay tộc trưởng tộc Thái Thượng.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng giật mình trong lòng, ánh mắt nhìn chằm chặp Hàn Sâm, muốn biết Thất Huyễn Quang trên tay hắn có phải là Thất Huyền Quang thật hay không. Có vài dị chủng am hiểu huyễn thuật, chế tạo ra ảo ảnh có thể lấy giả để đánh tráo thật cũng không phải là việc khó.

Nhìn ra tâm tư của tộc trưởng tộc Thái Thượng, Hàn Sâm vung tay, trực tiếp đánh Thất Huyễn Quang về phía tộc trưởng tộc Thái Thượng. Đồng thời, tộc trưởng tộc Thái Thượng đánh Thất Huyễn Quang trong tay mình ra ngoài.

Ầm!

Hai luồng Thất Huyễn Quang va chạm nhau không trung, trực tiếp nổ tung, khiến vầng quang bảy màu nở rộ như mặt trời, sáng chói đến nỗi ngay cả mắt người cũng không mở ra được, hồi lâu mới dần dần khôi phục bình thường.

"Là Thất Huyễn Quang thật!" Vẻ mặt Tộc trưởng tộc Thái Thượng hơi phức tạp.

Lúc trước khi còn bé, hắn luyện Thất Huyễn Quang, dùng hơn một tuần lễ mới luyện thành, cũng coi là sáng tạo một kỷ lục nhỏ trong tộc Thái Thượng, khi đó cha rất hiếm thấy khích lệ hắn.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ nhìn một lần, còn không cần cả pháp quyết, lại luyện thành. Điều này thực sự khiến hắn không có cách nào tin tưởng.

"Có lẽ hắn đã sớm luyện Thất Huyễn Quang rồi." Tộc trưởng tộc Thái Thượng nghĩ như vậy, rồi nói với Hàn Sâm: "Nếu ngươi cảm thấy Thất Huyễn Quang quá đơn giản, thì ta sẽ đổi một thuật gen khó hơn."

"Vừa rồi ta đã nói ngươi đổi đi mà" Hàn Sâm cười tủm tỉm, nói.

Thật ra đối với Hàn Sâm, tộc trưởng tộc Thái Thượng đổi thuật gen gì đều như nhau, chỉ cần tộc trưởng tộc Thái Thượng có thể biểu diễn ra, để hắn xem một lần, thì hắn có thể lợi dụng Động Huyền Kinh mô phỏng được.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng chỉ là cấp Nguyên Cơ, mà Hàn Sâm đã là cấp Phá Kén, muốn mô phỏng thuật gen của hắn thì đơn giản rất nhiều. Mặc dù không nhất định có thể tương tự trăm phần trăm, nhưng mô phỏng tám, chín phần cũng không khó.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng âm thầm suy nghĩ: "Hai người kia có lai lịch quỷ dị, không biết là dị chủng đến từ nơi nào, nhưng xem ra bọn họ hiểu rất rõ tộc Thái Thượng ta. Nếu ta sử dụng thuật gen của tộc Thái Thượng, không chừng trước kia hắn đã sớm học trộm rồi."

Đột nhiên, đôi mắt tộc trưởng tộc Thái Thượng sáng lên, nhìn về phía Điệp Nữ đứng một bên, nói: "Điệp Nữ, ngươi biểu diễn thuật Điệp Ảnh, để hắn nhìn cho kỹ."

Thuật Điệp Ảnh của Điệp Nữ là thuật gen độc nhất vô nhị của nàng. Đến cả tộc Thái Thượng cũng không có thuật gen giống như vậy, hắn không tin Hàn Sâm còn có thể học được.

Điệp Nữ cũng coi như là nói gì nghe nấy với tộc trưởng tộc Thái Thượng, lập tức phát huy thuật ra Điệp Ảnh.Trong nháy mắt, bọn họ đã nhìn thấy bươm bướm đầy trời bay ra từ trên người Điệp Nữ, giống như vô số cánh hoa. thẹn thùng nhảy múa.

"Có muốn Điệp Nữ nói pháp quyết của thuật Điệp Ảnh… cho… ngươi… hay không" Tộc trưởng tộc Thái Thượng còn chưa nói hết lời, đã thấy Hàn Sâm vung tay lên, điệp ảnh đầy trời bay lên từ trên người hắn, gần như không khác thuật Điệp Ảnh của Điệp Nữ chút nào.

"Chuyện này sao có thể xảy ra?" Điệp Nữ và tộc trưởng tộc Thái Thượng gần như kêu lên đồng thời, thực sự khó mà tin được.

Hết chương 2833.

Chương 2834. Sẽ không thua 2 lần trong chiêu thuật giồng nhau.

"May mắn đây chỉ là tộc trưởng tộc Thái Thượng hai mươi tuổi, nếu là tộc trưởng tộc Thái Thượng hiện tại, chắc chắn không thể dễ dàng bị

hù dọa như thế." Hàn Sâm âm thầm thở dài một hơi trong lòng.

"Quả thật thuật gen gì ngươi cũng có thể vừa học là biết?" Tộc trưởng tộc Thái Thượng nhìn chằm chằm Hàn Sâm, hỏi.

"Không hoàn toàn là vậy. Một vài thuật gen tương đối khó vẫn cần một chút thời gian để nghiên cứu học tập, nhưng thuật gen đơn giản giống như những cái này, vừa học đã biết không có độ khó gì." Hàn Sâm thuận miệng nói.

"Đơn giản?" Tộc trưởng tộc Thái Thượng đã hơi khó có thể lý giải được định nghĩa của hai chữ đơn giản này.

“Như vậy, trong mắt các hạ, cái gì mới là thuật gen khó khăn?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng hỏi với vẻ mặt kỳ quái.

“Giống như Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của quý tộc, chính là thuật gen rất khó khăn.” Hàn Sâm nói.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng nghe mà trong lòng hơi dễ chịu một chút, ít nhất tộc Thái Thượng còn có thuật gen đang giá đối phương tôn trọng.

Thế nhưng ai biết Hàn Sâm lại bổ đao thêm một câu tiếp: “Nếu có pháp quyết, thế nào cũng phải mất mười ngày nửa tháng mới có thể luyện thành.”

Hắn vừa nói ra lời này, tộc trưởng tộc Thái Thượng thực sự khó mà nhãn nại lửa giận trong lòng, hừ lạnh nói: “Các hạ quả thật cho rằng mười ngày nửa tháng là có thể luyện thành Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của tộc ta sao?”

“Không kém bao nhiêu đâu, nhiều nhất sẽ không vượt qua một tháng.” Hàn Sâm dường như có vẻ rất khinh thường.

“Được, được, được lắm. Đừng nói Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, chỗ ta có một thuật gen bên trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, ta cho ngươi pháp quyết, nếu ngươi có thể luyện thành trong một tháng, cái mạng này của ta tùy ý ngươi xử trí” Tộc trưởng tộc Thái Thượng tức quá mà nói.

“Được, một lời đã định.” Hàn Sâm một lời đáp ứng, nhưng trong lòng thì mừng thầm.

Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, cho dù là mô phỏng, hắn cũng chỉ có thể bắt chước giống ba bốn phần. Loại thuật gen cao cấp này không dễ dàng mô phỏng như vậy. Muốn luyện thành Thái Thượng Cảm Ứng Thiên trong một tháng đương nhiên là chuyện không thể nào.

Vụ cá cược này, Hàn Sâm nhất định sẽ thua, nhưng Hàn Sâm cũng không thèm để ý thắng thua của vụ cá cược này. Có vụ cá cược này, mấy giờ còn lại, tộc trưởng tộc Thái Thượng sẽ không giết Điệp Nữ, Hàn Sâm sẽ thắng trận đánh cược với Thần. Đây mới là mục đích chân chính của hắn.

Dưới sự tức giận, tộc trưởng tộc Thái Thượng đã nói ra một môn thuật gen.

Đây là một loại thuật gen kèm theo bên trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, cần lấy Thái Thượng Cảm Ứng Thiên làm cơ sở, nếu không chắc chắn không có khả năng luyện thành.

Hàn Sâm đương nhiên cũng không thể luyện thành dễ dàng, nhưng hắn căn bản không muốn luyện, chỉ cần hôm nay tộc trưởng tộc Thái Thượng không giết Điệp Nữ là được.

Thần rất hứng thú xem hết thảy chuyện xảy ra, lại hoàn toàn không định ngăn cản. Đợi đến sau khi Hàn Sâm và tộc trưởng tộc Thái Thượng lập cá cược, hắn mới cười khẽ rồi nói: "Một chiêu thuật tìm đường sống trong chỗ chết của ngươi rất tài tình. Nếu gặp được lần đầu tiên, không chừng thật sự để ngươi thắng được. Đáng tiếc, trước kia đã có một tên từng dùng một chiêu này trước mặt ta, ta sẽ không thua hai lần trên cùng một chiêu thuật."

"Người lần trước là ai? Có phải là Hàn Kính Chi không?" Hàn Sâm tò mò hỏi.

"Không phải Hàn Kính Chị, là tên Thánh tộc kia. Tình huống không khác ngươi lắm, ta vốn cho rằng đã nắm chắc thắng lợi trong tay, đẩy hắn vào đường cùng. Ai biết hắn dùng phương pháp trái ngược giống như ngươi, thuận thế mà nghịch chuyển toàn bộ cục diện." Dường như nhớ lại tình cảnh lúc ấy, Thần nhếch miệng, cong lên một đường cong chứa ý cười: "Đáng tiếc ngươi tương đối không may, không phải kẻ đầu tiên sử dụng loại phương pháp này ở trước mặt ta, cho nên lần này ngươi vẫn sẽ thua."

"Kết quả chưa rõ, làm sao ngươi lại biết ta nhất định sẽ thua?" Hàn Sâm nói như vậy ngoài miệng, nhưng trong lòng thì thầm run lên.

"Nói cũng đúng, kết quả chưa rõ, cũng không dễ nói ngươi nhất định sẽ thua." Thần nghiêm túc gật đầu, dường như đang bày tỏ áy náy vì cách nói vừa rồi của hắn.

Hàn Sâm không nói gì, chỉ giả vờ tu luyện thuật gen mà tộc trưởng tộc Thái Thượng giáo cho hắn. Hiện tại hắn chỉ muốn biết Thần rốt cuộc còn có thủ đoạn gì có thể xoay chuyển cục diện bây giờ nữa.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng có thể giết Điệp Nữ hay không, Hàn Sâm không biết, nhưng khái niệm giết chết Điệp Nữ trong vòng mấy tiếng cũng đã rất thấp.

Thần cũng không tiếp tục làm cử động gì đặc biệt để hấp dẫn tộc trưởng tộc Thái Thượng, chỉ nhẹ giọng niệm Thái Thượng Cảm Ứng Thiên.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng nghe trong chốc lát, sắc mặt tái mét, tức giận hỏi: "Ngươi học trộm được Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của tộc †a từ chỗ nào?"

"Dù sao ngươi tất nhiên sẽ giết ta, học trộm từ chỗ nào có quan trọng đâu? Ta chỉ có mấy nghi vấn, muốn mời ngươi giải đáp." Không đợi tộc trưởng tộc Thái Thượng nói chuyện, Thần lại tiếp tục nói: "Bên trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên có một câu 'người vong ngã chúng sinh đều là ta, câu này có ý gì?"

"Đây là bí mật của tộc ta, há lại có thể nói cho ngươi?" Tộc trưởng tộc Thái Thượng nói bằng giọng lạnh lùng.

Thần cũng không thèm để ý, tiếp tục nói: "Bằng vào sự lý giải của ta, cái gọi là vong ngã, thật ra không phải là quên mình thật sự, mà là một loại lấy hay bỏ. Vào thời điểm đối mặt lợi ích, bỏ ích lợi của mình mà thành toàn người khác, dùng tấm lòng này đối xử mọi người, tự nhiên mỗi người đều đối xử với ngươi như người thân, cho nên mới có cách nói 'người vong ngã chúng sinh đều là ta'."

"Không đúng, đừng nói đối phương chỉ bởi vì lợi ích mới thân cận ngươi, cho dù thật lòng đối xử với ngươi như người thân, thì cũng không thể chỉ có một chữ "ngã…" Tộc trưởng tộc Thái Thượng cãi lại.

"Thì ra là thế, vậy câu này "như thị giả như chân lại giải thích thế nào?" Thần không nhắc lại chuyện Điệp Nữ, chỉ thảo luận về Thái Thượng Cảm Ứng Thiên với tộc trưởng tộc Thái Thượng.

Thần vốn chỉ nói thỉnh giáo, thế nhưng vấn đề hắn đưa ra, lại chính là chỗ mà tộc trưởng tộc Thái Thượng cũng tràn đầy nghi hoặc, không nhịn được mở miệng cãi lại Thần. Kể từ đó, trái lại tộc trưởng tộc Thái Thượng có

được rất nhiều linh cảm từ trong đó. Nhiều chỗ vốn không rõ lắm, trong lúc cãi lại, lại thông suốt hiểu ra, thoáng chốc ý cảnh tu vi tinh tiến nhiều.

Hàn Sâm lập tức cảm ứng không tốt lắm. Hắn chỉ lấy kế sách ngăn chặn tộc trưởng tộc Thái Thượng. Thế nhưng dưới sự chỉ điểm của Thần, cảnh giới Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của tộc trưởng tộc Thái Thượng tiến nhanh, cũng càng ngày càng rõ ràng trong việc lĩnh ngộ vạn sự, vạn vật, càng ngày càng lý trí, hay nói cách khác là càng ngày càng không có tình cảm, luôn làm việc dựa theo quy tắc, khó đảm bảo hắn sẽ không nổi lên lòng giết Điệp Nữ.

Thái Thượng Vong Tình, Hàn Sâm không biết hàm nghĩa chân chính của bốn chữ này, nhưng mọi người đều biết sự vô tình của tộc Thái Thượng. Bọn họ có thể bỏ qua cả bản thân mình, hợp lại làm một cùng vũ trụ, thì có cái gì mà không thể bỏ qua đây?

Trong quá trình đàm luận với Thần, vẻ mặt tộc trưởng tộc Thái Thượng càng ngày càng túc mục, ánh mắt cũng càng ngày càng tỉnh táo, khiến Hàn Sâm cảm thấy vô cùng không tốt.

“Làm sao bây giờ?” Trong chốc lát, Hàn Sâm cũng không nghĩ ra cách phá giải. Mỗi tiếng nói, cử động của Thần đều thuận theo một loại quy luật nào đó, khiến Hàn Sâm cảm thấy tình cảnh của mình khó khăn †ầng tầng, tựa như đi ngược dòng nước, luôn luôn không thuận lợi như vậy.

Hàn Sâm biết, nguyên nhân việc này là bởi năng lực khống chế của Thần đối với pháp tắc thế giới và lòng người đều cao hơn hắn. Nếu đối kháng chính diện, hắn tuyệt đối không thể là đối thủ của Thần.

“Kể từ đó, ta chỉ có kiếm tẩu thiên phong, mới có thể vãn hồi cục diện.” Ánh mắt Hàn Sâm rơi vào trên người Điệp Nữ, híp mắt suy tư điều gì.

Hết chương 2834.

Chương 2835. Cược vận may?

“Vô dụng, ngươi đã từng nghe câu nói ‘chiều hướng phát triển chưa? Cái gọi là xu hướng chung chính là chỉ bản chất, giống như lửa vô hình, gió vô tướng, nước có thể chảy, mỗi một loại vật chất đều có bản chất của nó. Chỉ cần bắt được bản chất, vạn biến cũng không rời khỏi bản chất, bất cứ thứ gì nhìn như biến hóa nhiều dạng, cuối cùng vẫn phải trở về bản chất.” Giống như xem thấu tâm tư của Hàn Sâm, Thần lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm biết ý của Thần, hắn nói bản thân tộc trưởng tộc Thái Thượng chính là một người vô tình, cho nên dù Hàn Sâm làm thế nào, cũng không thể thay đổi bản chất của hắn, đương nhiên cũng không có khả năng xoay chuyển cục diện.

“Làm sao ngươi lại biết hắn là lửa, là gió hay là nước đây?” Hàn Sâm đương nhiên sẽ không đồng ý lời nói của Thần. Khi quét mắt nhìn về phía Thần, hắn lại phát hiện tộc trưởng tộc Thái Thượng bên cạnh Thần đã đứng ở đó như hóa đá, cả người tản ra vận luật của đại đạo, phảng phất toàn bộ con người đã hòa làm một thể cùng thiên địa vũ trụ.

Không, không nên nói là hòa làm một thể, loại cảm giác này càng giống tộc trưởng tộc Thái Thượng biến thành một bộ phận của máy móc khổng lồ là vũ trụ, hay nói cách khác, là một linh kiện.

Hơn nữa, loại cảm giác này còn đang không ngừng tăng mạnh, khiến khí tức của tộc trưởng tộc Thái Thượng trở nên càng lúc càng mờ nhạt, giống như đã không phải là một sinh vật cảm tính có trí tuệ cao, mà càng giống một cái máy móc lạnh lẽo.

“Ta cũng muốn biết hắn rốt cuộc là lửa, là gió hay là nước.” Ngoài dự liệu, Thần cũng không phản bác Hàn Sâm, mà nói một câu lập lờ nước đôi.

Trong chốc lát, Hàn Sâm không hiểu câu nói này của Thần rốt cuộc có ý gì, nhưng xem ra tộc trưởng tộc Thái Thượng thật sự đốn ngộ, ý cảnh Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của hắn càng ngày càng mạnh, đang †ăng nhanh như gió trong thời gian thật ngắn, không hề yếu hơn cường giả cấp Thần Hóa Hóa Điệp.

Mặc dù chỉ là tiến bộ trên ý cảnh, bản thân hắn vẫn chỉ là cấp Nguyên Cơ, nhưng điều này đủ để khiến thể xác và tinh thần của hắn đều phát sinh biến

hóa.

“Cho dù tộc trưởng tộc Thái Thượng thật sự đạt tới cảnh giới thái thượng vong tình, cũng không cần thiết giết Điệp Nữ mà? Huống chỉ hắn căn bản không phải là đối thủ của Điệp Nữ” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Mặc dù Hàn Sâm có một cách một lần vất vả, nhàn nhã suốt đời, có thể trực tiếp kết thúc trận đánh cược này. Thế nhưng có Thần ở một bên, loại phương pháp kia lại rất khó đạt thành.

“Bây giờ ngươi nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích, không bằng đánh cược vận may một keo, xem hắn rốt cuộc là nước, là lửa hay là gió.” Thần mỉm cười nói với Hàn Sâm.

“Có thể nói cho ta, kết cục vốn có là thế nào không?” Hàn Sâm nhìn về phía Thần, hỏi.

“Nếu hắn lựa chọn tình yêu nhỏ nhặt, thì làm sao có thể lên làm tộc trưởng tộc Thái Thượng? Ngươi đã sớm nên nghĩ tới.” Thần nói.

Hàn Sâm gật đầu. Trên thực tế, hắn cũng đoán được, hắn chỉ cảm thấy tộc trưởng tộc Thái Thượng có lẽ không giết chết Điệp Nữ nhanh như vậy. Thế nhưng, thế sự khó liệu, bây giờ lại muốn cược vận may sau cùng.

“Không, không thể cược vận may, cược vận may trước mặt Thần, cho dù cược một vạn lần cũng không có khả năng thắng một lần. Ta nhất định phải nghĩ ra sách lược tất thắng mới được.” Đầu óc Hàn Sâm chuyển động thật nhanh, thế nhưng trong chốc lát, hắn lại không nghĩ ra biện pháp gì.

Có Thần ở bên cạnh, dùng vũ lực chắc chắn là không làm được, thế nhưng nói đến khống chế lòng người, hắn lại không bằng Thần, muốn thắng thì vô cùng gian nan.

“Hiện tại ngươi có thể nói cho ta, Hàn Kính Chỉ thắng thế nào sao?” Hàn Sâm hỏi dò.

Thần trầm ngâm một chút, ngoài dự liệu nói ra: “Hắn chẳng hề làm gì, chỉ lựa chọn kết quả chính xác, thế là thắng.”

“Ý ngươi là hắn là cược thắng trong cược vận may?” Hàn Sâm không dám tin tưởng.

Thần gật đầu: “Quả thực như thế”

Hàn Sâm thực sự không thể tin được, Hàn Kính Chỉ lại thắng như thế. Hắn cảm thấy khả năng Thần đang cố ý dụ khiến cho hắn cược vận may.

“Khi đó các ngươi đánh cược cái gì? Cũng phán đoán vận mệnh của một sinh vật sao?” Hàn Sâm lại hỏi tiếp, cố gắng muốn hỏi thăm ra chút nội tình.

“Không phải một, mà là mười một.” Thần đáp.

Hàn Sâm giật mình trong lòng: “Mười một, con số này, hình như rất

gần với số người của Tiểu Đội Hành Động Thứ Bảy, chẳng lẽ…”

Cố nén kích động trong lòng, Hàn Sâm cười nói: “Còn có thể cược như vậy sao? Sớm biết có thể cược như vậy, ta cũng lựa chọn thêm mấy sinh vật, cơ hội thắng cũng lớn hơn chút.”

Ai biết Thần lại lắc đầu, nói: “Ngươi sai rồi, chúng ta cược mười một ván, chỉ cần hắn thua một ván, thì phải trở thành nô bộc của ta. Thế nhưng cuối cùng hắn không thua bất cứ một ván nào.”

“Hàn Kính Chi thắng liên tiếp mười một ván? Các ngươi đánh cược cái gì? Sao lại thắng dễ dàng như vậy?” Hàn Sâm kinh ngạc mà hỏi.

Thực sự rất khó tưởng tượng, Hàn Kính Chi lại thắng liên tiếp mười một lần trong khi đánh cược với Thần. Hiện tại Hàn Sâm muốn thắng một ván đã khó như vậy.

“Chúng ta đánh cược mười một nhân loại kia sẽ cầu nguyện lên ta hay không. Hắn đoán có mười người sẽ cầu nguyện, có một người không cầu nguyện, kết quả đều trúng. Cuối cùng chỉ có một nhân loại hắn chọn không có cầu nguyện lên ta.” Thần ung dung nói, dường như cũng không coi thua trận cá cược là chuyện sỉ nhục.

Hàn Sâm tim đập loạn: “Không sai, đó chắc hẳn là những người của Tiểu Đội Hành Động Thứ Bảy, người duy nhất không cầu nguyện hẳn là Cố Khuynh Thành.”

Nhưng Hàn Sâm vẫn rất khó tưởng tượng, lúc ấy Hàn Kính Chi rốt cuộc đã đoán được ai sẽ cầu nguyện, ai không cầu nguyện ra sao.

Dựa theo đạo lý, người Hàn Kính Chi suy đoán sẽ cầu nguyện, có lẽ Thần sẽ không đi mê hoặc bọn họ, mà người Hàn Kính Chi suy đoán sẽ không cầu nguyện, Thần sẽ dùng trăm phương ngàn kế đi mê hoặc hắn cầu nguyện.

Dưới tình huống như vậy, Hàn Kính Chi vẫn đoán đúng toàn bộ, chuyện này thực sự quá ly kỳ.

Hơn nữa, Hàn Sâm nhớ kỹ Nhị gia nhà họ Ninh từng nói, lúc ấy Hàn Kính Chi đã cảnh cáo Nhị gia, để Nhị gia đừng cầu nguyện, kết quả cuối cùng Nhị gia vẫn cầu nguyện. Làm sao Hàn Kính Chi cũng đoán được vậy?

Khi Hàn Sâm nói chuyện cùng Thần, tộc trưởng tộc Thái Thượng đã mở mắt. Nhưng tộc trưởng tộc Thái Thượng lúc này quả thực giống như đã đổi thành một người khác với vừa rồi.

Mặc dù hình dạng, dáng người không có bất cứ thay đổi nào, thực lực cũng không tăng lên, thế nhưng loại thay đổi trên khí chất kia lại làm cho hắn thoạt nhìn hoàn toàn không giống vừa rồi.

Từng một hành động của tộc trưởng tộc Thái Thượng, cho Hàn Sâm cảm giác rất kỳ quái, giống như đã từng gặp ở nơi nào, nhưng lại như không giống lắm.

Đột nhiên, Hàn Sâm giật mình trong lòng: “Loại khí chất này… sao càng xem càng giống những kẻ tự xưng là Thần kia… Èm… Ngoài Thần trước mắt này ra… rất giống những tên như Đế Tuấn kia…”

Nhìn tộc trưởng tộc Thái Thượng từ trên xuống dưới, quả thực rất giống, nhưng đó chỉ là sự tương tự trên khí chất, hơn nữa vẫn có chút khác biệt.

“Nếu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đến cực hạn, sẽ không thành những kẻ như Thần kia đấy chứ?” Hàn Sâm ngầm tự suy đoán trong lòng: “Ngẫm lại cũng đúng, cuối cùng cường giả các tộc đều đánh vào Thần điện Gen, trở thành những kẻ như Thần kia.”

Hàn Sâm còn đang suy tư, tộc trưởng tộc Thái Thượng lại nhìn hắn rồi nói: “Trận cá cược giữa ngươi và ta coi như thôi, coi như là ta thua đi.”

Hàn Sâm nghe thấy câu này, biết tộc trưởng tộc Thái Thượng đã thoát khỏi chướng ngại tâm lý hắn bày ra, tìm về bản thân. Tộc trưởng tộc Thái Thượng nói xong, đã xoay người đi về phía Điệp Nữ.

Hết chương 2835.

Chương 2836. Luyến Điệp.

Hàn Sâm lập tức nói thâm không tốt: “Lúc này ý cảnh của tộc trưởng tộc Thái Thượng đã đạt tới tình trạng thái thượng vong tình. Nếu thật sự làm được Thiên Nhân Hợp Nhất, thì chẳng phải là muốn chém đứt hết thảy tục niệm? Hắn không sự thật muốn giết Điệp Nữ đấy chứ?”

Mặc dù Hàn Sâm biết chuyện đã không ổn, thế nhưng lại hết cách. Có Thần ở đây, hắn muốn ra tay ngăn cản tộc trưởng tộc Thái Thượng cũng không có khả năng.

“Thật sự chẳng lẽ muốn làm cu li trăm năm?” Đầu óc Hàn Sâm chuyển động thật nhanh, hi vọng có thể tìm được một cơ hội.

Điệp Nữ đương nhiên cũng nhìn ra tộc trưởng tộc Thái Thượng có gì đó sai sai, ai oán nhìn tộc trưởng tộc Thái Thượng, nói: “Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn giết ta sao?”

Tộc trưởng tộc Thái Thượng khẽ lắc đầu: “Ta đã lĩnh hội ảo diệu của thái thượng vong tình, năm tháng trôi qua, ân oán tình thì đều không đủ để lại dấu vết trong lòng ta. Từ đó về sau, ngươi và ta không còn chút quan hệ nào

nữa, chỉ là người xa lạ. Đi thôi, trời đất bao la, Thiên Ngoại Thiên vô biên luôn có một nơi cho ngươi dung thân.”

Hàn Sâm nghe mà ngẩn người, lúc này mới phát hiện mình đã coi thường tộc trưởng tộc Thái Thượng. Sau khi hắn đốn ngộ, quả thực đã được áo nghĩa của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, nhưng trình độ hắn lĩnh ngộ còn muốn sâu hơn một tầng so với trong tưởng tượng Hàn Sâm, là chân chính buông xuống hết thảy, cho nên Điệp Nữ đã không thể trở thành tâm kết của hắn.

“Chẳng lẽ vận may của ta tốt như vậy, cứ thắng đánh cược như vậy?” Hàn Sâm không tin Thần sẽ dễ dàng để hắn thắng như vậy, ánh mắt nhìn về phía Thần.

Chỉ thấy Thần vẫn hứng thú nhìn hết thảy chuyện phát sinh, không định ra tay ngăn cản, giống như hết thảy đều không liên quan gì đến hắn, hắn chỉ là quần chúng mà thôi.

“Ngươi không đi khuyên hắn đôi chút sao?” Hàn Sâm hỏi dò.

“Không cần, hết thảy đều giống như dự đoán, hi vọng chuyện xưa tiếp sau đó không khiến người ta thất vọng mới tốt.” Thần đang nói chuyện với Hàn Sâm, thế nhưng ánh mắt vẫm nhìn tộc trưởng tộc Thái Thượng và Điệp Nữ. Dáng vẻ kia giống như một người trẻ tuổi đang xem phim truyền hình bi tình, giống như lúc nào cũng chuẩn bị bị kịch bản cảm động.

Hàn Sâm thấy thần dường như thật sự không định ra tay, thế nhưng hắn lại tự tin mình sẽ thắng như vậy. Hàn Sâm không khỏi quay đầu nhìn về phía tộc trưởng tộc Thái Thượng và Điệp Nữ, muốn biết sự tự †in của Thần rốt cuộc bắt nguồn từ đâu.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng hoàn toàn không có lòng muốn giết người, đã coi Điệp Nữ thành người qua đường, nói xong cũng chuẩn bị quay người rời đi.

Đột nhiên, Điệp Nữ lại phát ra tiếng cười sắc lạnh, the thé. Tiếng cười kia cực kỳ chói tai. Đến cả Hàn Sâm nghe cũng cảm giác tê cả da đầu, nổi da gà toàn thân.

Chỉ thấy Điệp Nữ mở ra hai cánh, ngửa mặt lên trời cười the thé, từng chuỗi xích trật tự trên thân như vô số điệp ảnh vờn quanh nàng, như cánh bướm tử vong dẫn đường đến Minh giới.

“Ngươi cứ đi như thế sao?” Điệp Nữ thu lại tiếng cười, ánh hào quang kinh người lóe lên trong mắt, nghiêm nghị hỏi tộc trưởng tộc Thái Thượng.

“Lúc nên buông xuống thì cần buông xuống.” Tộc trưởng tộc Thái Thượng lạnh nhạt nói, như không hề bận tâm. Cho dù Điệp Nữ thế nào cũng không thể kích thích gợn sóng trong lòng hắn.

“Ngươi nói thật dễ dàng, nhưng ngươi có nghĩ tới ta hay không? Tộc Luyến Điệp ta cả đời chỉ có thể lựa chọn một phối ngẫu. Nếu bị phối ngẫu vứt bỏ, thì chỉ có thể chết đi trong cô độc, ngươi vứt bỏ ta như vậy, thì khác gì giết chết ta?” Điệp Nữ chỉ vào tộc trưởng tộc Thái Thượng, nghiêm nghị quát hỏi.

Hàn Sâm rốt cuộc hiểu vì sao Thần lại tự tin như vậy, bởi vì từ ban đầu, mục tiêu chân chính của hắn không phải là tộc trưởng tộc Thái Thượng, mà là Điệp Nữ.

Hàn Sâm hồi tưởng toàn bộ quá trình, Điệp Nữ bị ép đến loại tình trạng này, mình cũng coi như ra một phần sức.

“Quả nhiên ta vẫn tu hành không đủ, từ ban đầu đã bị Thần tính kế, vẫn luôn không thể siêu thoát trên bố cục của hắn.” Hàn Sâm biết lần này mình thất bại rất thảm.

Nhưng cuối cùng Điệp Nữ vẫn không chết, hắn còn có cơ hội xoay chuyển càn khôn, mặc dù rất khó, nhưng cuối cùng vẫn còn có cơ hội.

“Thật xin lỗi.” Tộc trưởng tộc Thái Thượng lạnh nhạt nói.

Mà câu thật xin lỗi này của hắn hoàn toàn chọc giận Điệp Nữ, chỉ thấy Điệp Nữ thét to: “Nếu cũng là một lần chết, so với cô độc mà chết, không bằng ngươi cùng chết với ta đi, xem ngươi còn rời khỏi ta thế nào.”

Vẻ mặt Điệp Nữ gần như điên cuồng, điệp ảnh trên thân như từng chuỗi bóng đao của Tử Thần điên cuồng cuộn đến tộc trưởng tộc Thái Thượng.

Điệp Nữ cấp Hóa Điệp, thực lực mạnh đến cỡ nào. Mặc dù tộc trưởng tộc Thái Thượng lĩnh ngộ áo nghĩa của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, thế nhưng thực lực của bản thân hắn chỉ có cấp Nguyên Cơ, gần như không có khả năng chiến một trận với Điệp Nữ cấp Hóa Điệp. Chỉ vừa đối mặt, thân thể của tộc trưởng tộc Thái Thượng đã bị điệp ảnh cắt ra từng vết thương đáng sợ, Thần huyết chảy ào ào từ trong vết thương.

“Nếu tộc trưởng tộc Thái Thượng bị giết, thì tính là ngươi thua sao?” Hàn Sâm nhìn về phía Thần, hỏi.

“Đúng thế.” Thần gật đầu, ánh mắt lại rất hứng thú nhìn tộc trưởng tộc Thái Thượng và Điệp Nữ đang chiến đấu như cũ.

“Vậy sao ngươi không đi cứu hắn?” Hàn Sâm hỏi dò, hắn muốn biết Thần còn có tính toán gì, có thể làm cho tộc trưởng tộc Thái Thượng giết Điệp Nữ.

“Không cần, sinh tử tuỳ mệnh, điều ta nên làm thì đều đã làm rồi. Còn lại chỉ xem lựa chọn của chính bọn họ.” Thần lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm dò xét mà không nghe được điều gì, đành phải nhìn về phía chiến trường, suy tư tộc trưởng tộc Thái Thượng có cơ hội nào để giết chết Điệp Nữ.

Thế nhưng dù nhìn thế nào, Điệp Nữ đã hoàn toàn áp chế tộc trưởng tộc Thái Thượng, đến cả một cơ hội nhỏ nhoi, hắn cũng không có.

Lực lượng của Điệp Nữ vô cùng đặc thù, không phải dị chủng bình thường có thể so sánh được. Trong lực lượng của nàng ẩn chứa hai loại sức mạnh của hai hệ: hệ tử vong và hệ cảm xúc, mà thuật gen của nàng lại vô cùng quỷ dị. Cho dù Hàn Sâm đích thân ra tay, cũng không chắc chắn trăm phần trăm chém giết được nàng.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng cấp Nguyên Cơ hiện tại chỉ có hai mươi tuổi, vừa mới thăng cấp, căn bản không có khả năng chém giết Điệp Nữ, trái lại

rất có thể sẽ bị Điệp Nữ chém giết.

Điệp ảnh không ngừng xeẹt qua thân thể của tộc trưởng tộc Thái Thượng. Cho dù hắn vận dụng Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đến cực hạn, cũng khó có thể ngăn cản lực lượng của Điệp Nữ.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng thử dịch chuyển tức thời, thế nhưng là trong khi dịch chuyển tức thời, thân thể của hắn đã bị điệp ảnh đánh trúng, trực tiếp rơi ra từ trong dịch chuyển tức thời.

Những điệp ảnh như ẩn như hiện kia, tựa như là cánh bướm tử vong đâu đâu cũng đi thu hoạch sinh mệnh, luôn quay chung quanh tộc trưởng tộc Thái Thượng, lần lượt cắt vào thân thể tộc trưởng tộc Thái Thượng.

Oành!

Thân thể tộc trưởng tộc Thái Thượng đâm vào trên cành cây Tinh Thần Thụ. Thần huyết trong miệng phun tung toé, Thần huyết chảy khắp toàn thân, đã nhuộm khôi giáp của hắn thành màu đỏ như máu.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng nửa ngồi nửa tựa trên Tinh Thần Thụ, thoạt nhìn đã sắp không được.

“Bây giờ trở lại bên cạnh ta, ngươi còn có cơ hội sống sót. Ta có thể tha cho ngươi khỏi chết.” Điệp Nữ đi tới trước mặt tộc trưởng tộc Thái Thượng, điệp ảnh tử vong quay xung quanh người nàng, hình thành một con đường bướm kỳ dị, như đi thông Minh giới hư vô. Chỉ cần tộc trưởng tộc Thái Thượng nói một chữ “Không”, hình như có thể dẫn tộc trưởng tộc Thái Thượng vào bước vào Minh giới không có sinh mệnh ấy.

“Ta đã nói rồi, từ nay về sau, ngươi và ta đã là người lạ.” Tộc trưởng tộc

Thái Thượng lau vết máu nơi khóe miệng, ngồi dựa vào bên cạnh Tinh Thần Thụ, nói với vẻ mặt lạnh nhạt.

“Vậy thì chết cùng ta đi.” Điệp Nữ khẽ nhúc nhích thân hình. Cánh bướm tử vong đầy trời cuốn về hướng tộc trưởng tộc Thái Thượng bị thương nặng, đã không còn sức chiến đấu.

Hết chương 2836.

Chương 2837. Hồ điệp một đời một chỉ yêu đương một lần.

Điệp ảnh tử vong đầy trời như Minh Hà đổ ập về phía tộc trưởng tộc Thái Thượng, lập tức lóc ra từng mảnh da thịt trên người tộc trưởng tộc Thái Thượng. Đến cả Thần thể cũng không chống đỡ được lực lượng của điệp ảnh, trong chốc lát toàn thân cao thấp đã bị cắt đến lộ ra xương trắng dày đặc.

Hàn Sâm lại không vì vậy mà cao hứng, hiển nhiên chuyện này không kết thúc dễ dàng như vậy. Thần thiết kế hết thảy không thể là vì thua trận đánh cược này.

Phụt!

Thần huyết nhuộm đỏ một khoảng đất lớn, mắt thấy tộc trưởng tộc Thái Thượng sắp bị cắt thành một đống xương trắng, thế nhưng ai biết lúc này Điệp Nữ lại đột nhiên há mồm phun ra một ngụm Thần huyết, như bị thương nặng, uể oải suy sụp, điệp ảnh đầy trời cũng tiêu tán, không còn hình bóng theo.

Hàn Sâm không cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ lẳng lặng nhìn Điệp Nữ, muốn biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Điệp Nữ dường như cố nén đau đớn, ngưng tụ ra điệp ảnh lần nữa, cắt lên thân thể của tộc trưởng tộc Thái Thượng, thế nhưng mỗi một điệp ảnh cắt lên thân thể của tộc trưởng tộc Thái Thượng, chính Điệp Nữ cũng phun máu tươi tung toé theo, thoạt nhìn bị thương nặng không kém gì tộc trưởng tộc Thái Thượng.

Thân thể Tộc trưởng tộc Thái Thượng đã sắp biến thành bộ xương không có bao nhiêu máu thịt, biểu cảm của hắn lại không có sự thay đổi rõ ràng. Hắn

nhìn Điệp Nữ, lạnh nhạt nói: “Ngươi là tộc Luyến Điệp, một hồ điệp một đời một kiếp sẽ chỉ yêu một lần, khế ước đã kết thành thì chính là đồng sinh cộng tử, đến chết cũng không thay đổi. Ngươi làm ta bị thương cũng chính là tổn thương ngươi, hà tất phải như vậy đâu?”

“Ta từng nói, nếu ngươi vứt bỏ ta, thì cùng xuống Địa Ngục đi.” Điệp Nữ đau thương nói, nét mặt lại kiên định khác thường, không có bất cứ đường lùi nào.

Từng điệp ảnh phóng tới tộc trưởng tộc Thái Thượng, cắt lên thân thể hắn, đồng thời máu tươi trong miệng Điệp Nữ càng ngày càng mất khống chế mà tràn ra. Sắc mặt nàng cũng càng ngày càng khó coi, xem ra nàng quả thật bị thương không hề nhẹ hơn tộc trưởng tộc Thái Thượng.

“Một hồ điệp một đời một kiếp chỉ yêu đương một lần, tình yêu bậc này không biết nên ao ước sự trung trinh của nó, hay nên than thở bi ai của nó.” Thần đa sầu đa cảm nhìn hai người tương ái tương sát, nhẹ giọng thở dài: “Ta xem đáng buồn nhiều hơn đáng tiếc đi.”

“Chuyện này còn không phải do ngươi tạo thành sao?” Hàn Sâm oán †hầm trong lòng.

Dường như xem thấu tâm tư của Hàn Sâm, Thần nghiêm nghị nói: “Đây là lựa chọn của chính bọn họ, ta chỉ cho bọn họ cơ hội lựa chọn. Bọn họ hoàn toàn có thể lựa chọn kết cục càng tốt đẹp hơn. Đáng tiếc, bọn họ vẫn cứ chọn một con đường bi ai nhất.”

“Nhưng cũng chính vì vậy, sinh mệnh mới lộ ra ý nghĩa óng ánh. Sinh mệnh không có yêu, hận, tình, thù chung quy là quá nhàm chán.” Ngay sau đó, Thần lại thở dài.

“Đó là phán đoán của ngươi, ta tin tưởng tuyệt đại đa số sinh mệnh đều hi vọng cuộc đời của mình đều bình an, không có nhiều yêu, hận, Tình, thù như vậy.” Hàn Sâm nói.

“Thật là như vậy sao? Theo như lời ngươi nói, vậy ngươi chỉ cần tùy tiện tìm một tỉnh vực vắng vẻ. Với thực lực của ngươi, ngươi có thể thống trị hết

thảy, sống hạnh phúc cả đời, vì sao ngươi còn muốn xông xáo bốn phía, trải qua rất nhiều nguy hiểm?" Thần nhìn về phía Hàn Sâm, hỏi.

Trong chốc lát, Hàn Sâm cũng hơi nghẹn lời, lại không biết nên trả lời thế nào.

"Sinh mệnh bởi vì tham lam mà lộng lẫy, mà yêu, hận, tình, thù chính là đóa hoa nở rộ xinh đẹp nhất trên cái cây tham lam, lúc này sẽ có đoá hoa bỉ tình xinh đẹp nhất nở rộ. Cơ hội như vậy cũng không có nhiều, ngươi vẫn chuyên tâm thưởng thức đi." Thần chuyên chú nhìn tộc trưởng tộc Thái Thượng và Điệp Nữ tương ái tương sát, vẻ mặt nghiêm †úc tựa như đang nhìn kết cục của một bộ phim bi kịch.

Hàn Sâm không có thời gian đi chú ý Thần, nếu không hắn sẽ thấy †rong mắt Thần cũng có mắt nước mắt trượt xuống, dường như cũng bị bi kịch này cảm động.

"Làm sao bây giờ, Điệp Nữ và tộc trưởng tộc Thái Thượng đồng quy vu tận, căn cứ trận đánh cược, Điệp Nữ quả thật đã chết bởi vì tộc trưởng tộc Thái Thượng, chẳng khác nào là ta thua trận đánh cược này…" Hàn Sâm hiện lên trăm ngàn suy nghĩ trong lòng, nghĩ phải muốn làm sao để ngăn cản Điệp Nữ và tộc trưởng tộc Thái Thượng đồng quy vu tận.

Thế nhưng xem dáng vẻ của Điệp Nữ, nàng rõ ràng đã quyết tâm muốn đồng quy vu tận với tộc trưởng tộc Thái Thượng. Đến cả mệnh mà nàng cũng không cần, Hàn Sâm thực sự không biết làm thế nào mới có thể khuyên nàng thu tay lại.

Đến ngay lúc này, Hàn Sâm cũng không quản được nhiều như vậy, Thần quang trật tự nở rộ trên người, muốn xông tới ngăn cản Điệp Nữ, không thể để nàng đồng quy vu tận cùng tộc trưởng tộc Thái Thượng.

Hàn Sâm ngưng tụ toàn lực, muốn trực tiếp dịch chuyển tức thời qua đó. Thế nhưng thân thể còn chưa có động tác, đã cảm thấy như bị một lực lượng vô hình trói buộc, khó có thể di động nổi nửa bước.

"Đây là sân khấu của bọn họ. Ngươi chỉ cần làm người xem mà xem là được. Một cảnh bi kịch đặc sắc như vậy, tuyệt đẹp như tác phẩm nghệ thuật,

sao ngươi có thể nhẫn tâm phá hư nó đây?" Thần lạnh nhạt nói.

Mặc dù Hàn Sâm đã sớm biết Thần không thể để mình ra tay, nhưng đến loại thời điểm này, hắn vẫn cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Mắt thấy Điệp Nữ cùng tộc trưởng tộc Thái Thượng đều đã bị thương nặng, chỉ e không bao lâu sẽ đồng quy vu tận, mặc dù thân thể Hàn Sâm không cách nào động đậy, nhưng hắn không muốn từ bỏ như vậy, mà lớn tiếng hô lên với Điệp Nữ: "Điệp Nữ, cho dù ngươi yêu hắn cũng thế, hay hận hắn cũng được. Hắn phụ ngươi như thế, ngươi giết hắn rồi, không cảm thấy quá hời cho hắn sao?"

'Thế nhưng Điệp Nữ đã gần như điên cuồng, ngoài tộc trưởng tộc Thái Thượng, dường như nàng đã nhìn không thấy gì, cũng không nghe được gì.

Thấy Điệp Nữ không hề bị lay động, Hàn Sâm lại tiếp tục lớn tiếng nói: "Ngươi nhìn dáng vẻ hiện tại của hắn đi, nơi nào có chút hối hận vì hành vi của mình chứ. Hắn căn bản sẽ không biết bây giờ ngươi đau khổ dường nào, không biết ngươi đau đớn đến không muốn sống thế nào. Bây giờ ngươi giết hắn, chẳng khác nào để hắn giải thoát, ngươi thật sự chỉ muốn như thế thôi sao?"

Thân thể Điệp Nữ ngừng một chút, gương mặt trắng bệch chậm rãi chuyển hướng sang Hàn Sâm, nhìn chằm chằm Hàn Sâm, hỏi: "Vậy phải làm thế nào mới có thể khiến hắn đau khổ đến nỗi muốn chết như ta?"

Hàn Sâm thấy Điệp Nữ lại đáp lại mình, lập tức quá vui mừng trong lòng, nhưng lại cố nén, không vội vã trả lời. Hắn cân nhắc một lát mới lên tiếng: "Trong lòng ngươi, hắn là người ngươi yêu nhất. Hiện tại nỗi đau khổ người yêu nhất bị cướp đoạt, chỉ có một mình ngươi đang chịu đựng mà thôi. Ngươi nhất định phải khiến hắn cũng nếm thử loại đau khổ này, như thế mới có ý nghĩa."

"Ta đã không có bất cứ ý nghĩa gì với hắn, thì sao có thể để hắn cũng nếm thử loại đau khổ này?" Điệp Nữ nói bằng giọng căm hận.

"Cho nên, cho dù ngươi chết, cũng không có bất cứ ảnh hưởng gì đối với hắn. Ngươi nhất định phải đoạt thứ hắn yêu nhất, mới có thể khiến hắn đau

khổ giống như ngươi.” Hàn Sâm dụ dỗ.

“Ngươi biết hắn yêu nhất cái gì?” Đôi mắt Điệp Nữ tỏa ánh sáng, nhìn chằm chằm Hàn Sâm, hỏi.

“Biết, ta đương nhiên biết, không phải thứ hắn yêu nhất đã cướp hắn đi từ bên cạnh ngươi sao?” Hàn Sâm nói.

“Cái gì?” Trong chốc lát này, Điệp Nữ không hiểu ý của Hàn Sâm.

“Vì theo đuổi con đường Thiên Nhân Hợp Nhất, hắn mới từ bỏ ngươi. Nếu ngươi cắt đứt con đường hắn một lòng theo đuổi, chẳng phải sẽ làm hắn đau khổ hơn cả giết hắn sao?” Hàn Sâm nói.

“Giết hắn, không phải là cắt đứt con đường của hắn sao?” Điệp Nữ cắn răng nói.

“Không không không. Giết hắn, thì hắn sẽ không cảm giác được gì. Ngươi nhất định phải để hắn còn sống, nhưng lại không nhìn thấy một †ia hi vọng, như sự tuyệt vọng, bất lực khi ngươi bị hắn vứt bỏ, thì mới có thể để hắn cảm thấy đau khổ.” Hàn Sâm tiếp tục nói.

“Phải làm thế nào mới có thể khiến hắn tuyệt vọng, đau khổ?” Hai mắt Điệp Nữ tỏa sáng mà hỏi.

Hết chương 2837.

Chương 2838. Đến nhà ngươi.

Hàn Sâm biết mình rốt cục đã đánh động được Điệp Nữ, liếc mắt nhìn Thần bên cạnh, thấy hắn ngồi ở đó xem hết thảy mọi chuyện xảy ra, như một người xem, mà không định ngăn cản Hàn Sâm.

Hít sâu một hơi, Hàn Sâm mới lên tiếng: “Muốn cắt đứt con đường của hắn thì có gì khó. Ngươi chỉ cần phế thuật gen và thân thể của hắn, mang hắn theo bên cạnh, để hắn luôn còn sống, nhưng cả đời này lại không cách nào

tu hành thêm nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn con đường phía trước, lại khó mà tiến lên nửa bước. Chuyện này tất nhiên sẽ khiến hắn đau đến không muốn sống như ngươi. Ngươi lại có thể thưởng thức nỗi đau khổ của hắn mỗi ngày, chẳng phải càng sung sướng hơn giết hắn sao?"

Hàn Sâm biết ý kiến mình đưa ra rất âm hiểm, thế nhưng chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng không quản được nhiều như vậy. Để tộc trưởng tộc Thái Thượng chịu khổ, dù sao cũng tốt hơn là hắn đi làm nô lệ một trăm năm.

Điệp Nữ nghe Hàn Sâm, đôi mắt lập tức tỏa ánh sáng. Nàng đã gần như điên cuồng, cắn răng ken két, nhìn chằm chằm tộc trưởng tộc Thái Thượng nửa chết nửa sống, cười the thé nói: "Không sai… Ta muốn xem ngươi đau đớn giống như ta… khiến ngươi bị sự tuyệt vọng tra tấn cả ngày lẫn đêm…"

Trong lúc nói chuyện, Điệp Nữ đã đi đến trước mặt tộc trưởng tộc Thái Thượng. Đôi tay nàng bắt lấy tộc trưởng tộc Thái Thượng như bộ xương khô. Nàng cũng mặc kệ máu chảy khắp người hắn, trực tiếp ôm hắn vào trong lòng, như ôm ấp trẻ con, hai cánh chấn động bay về hướng sơn mạch vô biên.

"Xem ra kế hoạch của ngươi thất bại." Hàn Sâm cảm thấy hơi kỳ quái, Thần lại không ngăn cản Điệp Nữ rời đi.

"Đúng vậy, ngươi thắng." Vậy mà Thần gật đầu nói.

Hàn Sâm nao nao, nhìn chằm chằm Thần một lúc lâu. Thời gian quy định của trận đánh cược còn chưa tới, Thần còn có cơ hội lật bàn. Với †âm cơ, thủ đoạn và năng lực của Thần, Hàn Sâm không tin hắn không có chút biện pháp nào.

"Ngươi không thử một lần nữa sao? Còn có thời gian đâu." Hàn Sâm nhìn Thần hỏi. Hắn đương nhiên không phải tốt bụng nhắc nhở Thần, chỉ sợ đây là một âm mưu khác của Thần mà thôi.

Thần khẽ cười nói: "Không cần, ta cũng rất muốn xem tiếp, muốn biết kết cục sau cùng là gì. Nhưng thời gian đã không đủ rồi, cho nên dừng ở đây đi. Trận đánh cược này, ngươi thắng."

“Vậy ngươi có thể giao Uyển Nhi cho ta rồi chứ?” Hàn Sâm nói.

“Đương nhiên, ngươi đi về trước đi. Ta muốn xem hết kết cục sau cùng một mình.” Thần nói, phất tay, Hàn Sâm lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, trải qua nỗi đau đớn xuyên qua lần nữa.

Chờ đến khi thân thể của hắn khôi phục bình thường, người đã trở lại nông trường của Thần.

“Thần này thật sự rất quái dị, vì xem một kết cục mà nhận thua sao? Nhưng may mắn là như thế. Nếu không thắng bại vẫn rất khó đoán trước.” Mặc dù Hàn Sâm thắng trận đánh cược này, thế nhưng áp lực Thần cho hắn lại không yếu bớt chút nào.

Khi đối mặt với Thần linh kinh khủng như Đế Tuấn, Thần Hư Vô trước đó, Hàn Sâm cũng không cảm thấy áp lực như vậy. Trái lại, là Thần kỳ kỳ quái quái này, thoạt nhìn như cũng không đáng sợ lắm, lại làm cho hắn cảm thấy vô cùng áp lực.

Đây không phải bởi vì lực lượng của Thần mạnh hơn hắn, mà là một loại áp lực tâm lý vô hình, là một loại phản ứng tự nhiên trong tiềm thức khi gặp nguy cơ.

Cho đến bây giờ, Thần có thể làm cho Hàn Sâm có loại cảm giác nguy cơ này chỉ có một Thần này mà thôi.

Hàn Sâm vốn cho rằng phải chờ thêm thật lâu, thế nhưng chỉ mới không đến bao lâu, chỉ khoảng hơn một giờ, Thần đã xuất hiện bên cạnh hắn, đôi mắt lại còn hiện ra nước mắt.

“Nhanh như vậy? Điệp Nữ không phải lại nổi điên giết tộc trưởng tộc Thái Thượng đấy chứ?” Hàn Sâm giật mình trong lòng.

Dường như xem thấu tâm tư của Hàn Sâm, Thần nói: “Ta chỉ tăng tốc độ chảy của thời gian, nhìn thấy kết cục sau cùng của bọn họ mà thôi. Ngươi vẫn thắng trận đánh cược này.”

“Kết cục là thế nào?” Hàn Sâm cũng hơi tò mò mà hỏi thăm.

“Ngươi nhất định sẽ không thích.” Thần chỉ lạnh nhạt nói một câu, lại không nói đến kết cục sau cùng của Điệp Nữ và tộc trưởng tộc Thái Thượng nữa.

“Hiện tại có thể trả Uyển Nhi cho ta được chưa?” Hàn Sâm nhìn thân thể Uyển Nhi mà Thần đang chiếm lấy, nói.

“Được, ngươi muốn đi đâu? Bây giờ chúng ta đi thôi.” Thần khẽ gật đầu, nói.

“Ngươi có ý gì? Muốn nuốt lời sao?” Hàn Sâm nhíu mày nói. Thần muốn nuốt lời, hắn thật sự không có cách nào với Thần.

“Ta chỉ đáp ứng đem Uyển Nhi cho ngươi, thế nhưng lại không nói muốn rời khỏi người nàng.” Thần mỉm cười, nói như chuyện đương nhiên.

Hàn Sâm lại nghe đến trợn mắt há hốc mồm. Hắn biết, chơi loại trò chơi văn tự này, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Thần. Mấu chốt là thực lực của Thần ở trên hắn, đương nhiên là ai nắm đấm lớn thì quyết định, phản bác cũng vô dụng.

Hàn Sâm dứt khoát không nói lời nào, dẫn thân thể Uyển Nhi bị một Thần chiếm lấy trở về, còn không bằng không dẫn đi đâu, sẽ chỉ khiến Cô Trúc càng thêm đau lòng.

Thần như xem thấu tâm tư của Hàn Sâm, lạnh nhạt nói: “Ta chỉ muốn du lịch trong đại vũ trụ. Như vậy đi, ngươi coi như người dẫn đường của †a, nửa năm sau ta trả cho ngươi một Uyển Nhi hoàn hoàn chỉnh chỉnh”

Sắc mặt Hàn Sâm cũng không vì vậy mà đẹp lên. Ở cùng một tên nguy hiểm như vậy nửa năm, Hàn Sâm sợ mình đến cả chết thế nào cũng không biết.

“Đương nhiên, ngươi cũng có thể từ bỏ. Là chính ngươi từ bỏ, không cần Uyển Nhi, không phải ta không tuân thủ hứa hẹn.” Thần cười khẽ, nói.

Hàn Sâm cắn răng một cái: “Được, nhưng trong thời gian nửa năm này, ngươi tuyệt đối không thể lại đánh cược cùng ta nữa, cũng không thể khiến

ta cầu nguyện lên ngươi.”

“Được.” Thần cười tủm tỉm, gật đầu, nói, không suy nghĩ quá nhiều.

Hàn Sâm nhìn Thần bằng ánh mắt phức tạp. Hắn biết làm như vậy rất hung hiểm, thế nhưng đây cũng là cơ hội duy nhất cứu đi Uyển Nhi. Với năng lực kinh khủng của Thần này, trừ khi thực lực của hắn có thể đạt tới tiêu chuẩn giết vào Thần điện Gen, nếu không căn bản không thể đoạt lại Uyển Nhi từ trong tay hắn.

Lần đánh cược này chỉ có thể nói là thu hoạch may mắn. Nếu có một lần nữa, Hàn Sâm không cho rằng mình nhất định có thể thắng.

“Lúc trước Hàn Kính Chi rốt cuộc đã thắng hắn liên tiếp mười một ván thế nào?” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

“Đi thôi, chúng ta đi đâu bây giờ?” Thần rât hứng thú mà nhìn Hàn Sâm, hỏi.

“Ngươi muốn đi đâu, ta dẫn ngươi đi là được.” Hàn Sâm buồn bực nói.

“Vậy nhà ngươi đi.” Thần khến Hàn Sâm há to miệng, hồi lâu không thể khép lại.

“Nhà ta là chỗ ngươi có thể đi sao? Cho dù có thể, ta tuyệt đối sẽ không dẫn ngươi về, vậy thì khác gì dẫn sói vào nhà? Không đúng, không phải dẫn sói vào nhà, là dẫn Thần vào nhà mới đúng, Thần còn đáng sợ hơn sói nhiều… Thế nhưng ta có thể dẫn hắn đi đâu đâu? Hơn nữa, hiện tại thân thể của ta không thể luôn giữ trạng thái trưởng thành, sẽ khôi phục dáng vẻ trẻ con rất nhanh chóng… Đến lúc đó thì càng hỏng bét…” Hàn Sâm hiện lên vô số suy nghĩ trong lòng.

Trước đó, trong thời điểm quá khứ, Hàn Sâm lo lắng thân thể của mình lại biến thành dáng vẻ trẻ con, thế nhưng vẫn không thay đổi. Sau khi Hàn Sâm trở lại nông trường của Thần mới biết được, thời gian hắn đi ra vẫn là một khắc hắn đi vào. Hắn đại khái đoán được vì sao ở quá khứ lâu như vậy mà hắn vẫn không biến thành trẻ con.

Còn về chuyện tại sao Thần lại trì hoãn, Hàn Sâm cũng chưa nghĩ rõ ràng.

Hết chương 2838.

Chương 2839. Gen Thần bảng.

Trong hoa viên của tộc Hoàng Cực, Hàn Sâm ngồi trong hoa viên đọc sách, mà thiếu nữ có dáng vẻ của Uyển Nhi ngồi cách Hàn Sâm không xa, yên tĩnh nhìn Hàn Sâm.

"Ngươi có thể đừng nhìn ta như vậy được không?" Mi tâm Hàn Sâm nhảy lên. Thật lâu sau, hắn rốt cục không nhịn được mà nói với Thần đang nhập vào người Uyển Nhi.

Thần đã nhìn hắn như vậy ba giờ. Đừng nói là người, cho dù là một Thần, e rằng cũng phải bị nhìn đến kinh sợ.

Sau khi đáp ứng dẫn Thần về nhà, Hàn Sâm bất đắc dĩ, đành phải dẫn Thần đến tộc Hoàng Cực, đồng thời cũng làm cho Thần nhìn thấy dáng vẻ của hắn sau khi thu nhỏ.

Thần cười khẽ, nói: "Nơi này chỉ có một mình ngươi tương đối thú vị. Ngoài nhìn ngươi ra, ta còn có thể nhìn cái gì đây?"

"Cao thủ tộc Hoàng Cực nhiều như mây, ví dụ như Bạch Hoàng, ví dụ như những trưởng lão kia đều là cường giả rất thú vị, ngươi có thể tùy tiện nhìn mà…" Hàn Sâm rất vô sỉ bán tộc Hoàng Cực một đợt.

"Ta đã sớm nhìn chán." Thần nói.

Hàn Sâm lập tức im lặng, nếu để Bạch Hoàng biết có người nói hắn như vậy, không biết hắn sẽ nghĩ thế nào.

"Vũ trụ như thế lớn, quý tộc và dị chủng mạnh mẽ nhiều không đếm xuể, ngươi có thể tự đi tìm mà nhìn nha, không nhất định phải nhìn ta." Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

“Thần không phải vạn năng, không phải ta muốn nhìn ai là có thể nhìn kẻ đó. Ít nhất ta phải biết sinh linh thú vị ở đâu trước, sau đó mới có thể nhìn thấy hắn.” Thần rất có kiên nhẫn mà giải thích.

“Ngươi thích xem những sinh vật khác như vậy, đáng tiếc hiện tại không có trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh, nếu không ngươi có thể nhìn đủ.” Trong chốc lát này, Hàn Sâm cũng không có cách nào, đành phải lẩm bẩm một câu.

Ai biết sau khi Thần nghe Hàn Sâm, lại gật đầu nói: “Đề nghị này của ngươi không tệ, có thể làm trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh một lần. Nhưng ta không vừa mắt trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh, đều là một vài sinh vật còn chưa tới cả Thần cấp. Ừm, vậy làm trận chiến của Thần một lần đi.”

“Ngươi nói thật hay giả?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Thần.

Hàn Sâm chưa nghe nói tiền lệ trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh có thể tùy ý mở ra, trước kia trăm năm mới có thể mở ra một lần, mà cao nhất chỉ có trận chiến đấu xếp hạng cấp Vương.

Trước đó, trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh mới trôi qua không đến mấy năm, cách trăm năm còn thật lâu, theo đạo lý thì không thể mở ra hiện tại.

Hiện tại Thần nói muốn mở ra trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh, hơn nữa còn là trận chiến ở cấp bậc Thần, Hàn Sâm thật sự không thể tin được.

Nếu Thần có thể tùy ý mở ra trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh, thì trong năm tháng vô tận trước kia, sao chưa bao giờ có ngoại lệ?

“Làm một Thần, từ trước đến nay không nói láo là quy tắc cơ bản nhất.” Thần nói, đưa tay, lấy ra một cuốn sách nhỏ không biết từ nơi nào, sau khi mở ra thì viết vài chữ ở trên đó.

Hàn Sâm tiến tới xem hắn viết gì, thế nhưng lại phát hiện quyển vở kia đều là giấy trắng trống không, bút viết ở trên đó cũng không để lại vết tích.

Đang lúc Hàn Sâm nghi hoặc Thần rốt cuộc đang làm gì, đột nhiên nghe thấy tiếng sấm ầm ầm truyền đến từ giữa không trung.

Trong một giây, toàn bộ vũ trụ đều tối sầm, sinh vật các nơi trong vũ trụ đều khẽ giật mình, ngước nhìn bầu trời đen nhánh không thấy năm ngón tay kia, nghe âm thanh ầm ầm, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một vài động vật cấp thấp chưa khai hóa, đều hoảng sợ chạy trốn bốn phía, còn tưởng rằng gặp phải tận thế.

Đột nhiên, hư giữa không trung vỡ ra một vết rách, chỉ thấy Thần điện Gen như Thần miếu viễn cổ chậm rãi di động ra từ trong khe hở hư không.

"Tình huống là thế nào? Sao Thần điện Gen lại ra vào lúc này rồi? Chẳng lẽ lại có Thần vẫn lạc sao? Không đúng, không thấy Thần thương mà?"

"Không phải có người phát động trận chiến Diệt Đăng đấy chứ?"

"Không giống, không thấy người phát khải và ngọn đèn của gia tộc trong trận chiến Diệt Đăng!"

Đến cả rất nhiều cường giả cấp Thần Hóa của các tộc, cũng lộ vẻ mặt nghi hoặc nhìn Thần điện Gen đã hoàn toàn hiện ra, lơ lửng giữa không trung.

Lần này Thần điện Gen xuất hiện, dường như hơi khác so với trong quá khứ. Sau khi Thần điện Gen hoàn toàn hiện lên, cổng lớn lại tự động mở ra từ từ.

Ánh sáng bên trong cổng lớn quá mãnh liệt, chỉ có thể nhìn thấy Thần quang trắng lóa phóng ra từ bên trong, lại hoàn toàn không nhìn rõ lắm có gì bên trong Thần điện.

Trong Thần quang trắng lóa, có một vật dần dần bay ra từ bên trong Thần điện, khi sinh vật các tộc thấy rõ ràng đó là cái gì, họ đều nao nao. Đó lại là một bức tranh.

"Đó là Phổ Gen Chúng Sinh sao? Trông giống mà lại không giống lắm. Hơn nữa, trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh mới trôi qua không đến mấy năm, sao Phổ Gen Chúng Sinh lại xuất hiện rồi?"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bạch Hoàng đứng trên đỉnh Thần tháp, nhíu mày nhìn lên bức tranh đang từ từ mở ra giữa bầu trời.

Trên tinh cầu nhỏ không biết tên nào đó, một ông lão đoán mệnh cũng lộ vẻ nghi hoặc nhìn bức tranh: "Làm cái quỷ gì? Sao Phổ Gen Chúng Sinh lại xuất hiện vào lúc này?"

Trong cung điện hành tinh Hồng Ải, một người đàn ông như đế vương, rất hứng thú nhìn lên bức tranh xuất hiện trong bầu trời.

Bên trong lỗ đen, Ma Tổ luôn nhắm mắt tu luyện cũng mở mắt, nhìn chằm chặp bức tranh mở ra trong hư không.

Trên đỉnh Vô Định Sơn, Thanh Mao Thú và người phụ nữ đều kinh nghi bất định nhìn một cảnh quái dị này xảy ra.

Theo bức tranh từ từ mở ra, bên trên xuất hiện chữ viết lóe sáng, mặc dù không ai xem hiểu những chữ viết kia, thế nhưng không biết vì sao, nơi có sinh vật đều có thể hiểu rõ ý của những chữ viết kia. Cho dù là sinh vật cấp thấp chưa khai hóa, có trí khôn, cũng có thể biết rõ ý nghĩa của những chữ viết kia.

Loại cảm giác này giống như có người trong hư không đọc những chữ viết kia, thế nhưng lại không có ai nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

"Gen Thần bảng mở ra, sinh vật Thần cấp đều có thể tham chiến, một trăm người đứng đầu có thể lưu danh Gen Thần bảng, hạng một trăm ban thưởng…" Thần âm im ắng không ngừng quanh quẩn trong vũ trụ hư không.

Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, hắn không ngờ tới mình chỉ thuận miệng nói một câu, vậy mà dẫn tới biến hóa như thế. Đến cả hắn, khi nhìn thấy những phần thưởng kia, cũng không nhịn được mà tim đập thình thịch.

Đặc biệt là phần thưởng dành cho hạng nhất. Nếu có cơ hội, Hàn Sâm hận không thể liều mạng già đi tranh đoạt.

"Hiện tại chỉ e toàn bộ cường giả cấp Thần Hóa trong vũ trụ đều động lòng rồi?" Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Trên thực tế không chỉ đơn giản là động lòng, hiện tại cường giả cấp Thần Hóa các tộc trong toàn bộ vũ trụ gần như sắp điên cuồng, phần thưởng của những thứ tự khác thì cũng thôi, thế nhưng phần thưởng dành cho hạng nhất lại là trực tiếp đạt được Thần Cách, thành tựu vị trí Thần linh. Đó là giấc mộng mà bao nhiêu cường giả cấp Thần Hóa tha thiết ước mơ.

Đáng tiếc giết vào Thần điện Gen quá gian nan, cho dù Chân Thần cũng tám chín phần mười sẽ vẫn lạc, không ai dám tuỳ tiện thử làm.

Hiện tại chỉ cần lấy được vị trí thứ nhất, thì có thể thành tựu vị trí Thần linh, độ khó đương nhiên giảm mạnh.

Hơn nữa, cho dù không giành được hạng nhất, phần thưởng những hạng sau cũng khá khả quan, khiến không ít cường giả cấp Thần Hóa có thực lực chưa đạt đến đỉnh cao cũng động lòng vì nó.

Ầm!

Chỉ thấy ánh sao bay loạn bên trong Gen Thần bảng trống không kia. Vô số ánh sao tản ra khắp bốn phía trong đại vũ trụ, Hàn Sâm nhìn thấy một chùm ánh sao rơi vào trước mặt hắn. Đây là lời mời hắn tham gia trận chiến Gen Thần. Cường giả cấp Thần Hóa trong đại vũ trụ gần như thu được lời mời ánh sao giống vậy cùng một lúc.

Hết chương 2839.

Chương 2840. Dị chủng không có linh.

Ngón tay Hàn Sâm chạm tới ánh sao, ánh sao lập tức hóa làm một điểm sáng ngưng tụ trên đầu ngón tay của hắn. Theo Hàn Sâm tâm niệm, ánh sao kia hóa thành bốn chữ "Kim Tệ, Nhân tộc". Một giây sau, ánh sao bay thẳng lên không, trở về trong Gen Thần bảng, đồng thời bốn chữ Kim Tệ Nhân tộc cũng xuất hiện bên trong Gen Thần bảng.

Cơ hồ cùng một lúc, Hàn Sâm đã thấy rất nhiều cái tên nổi lên trên Gen Thần bảng, Hàn Sâm chỉ nhìn lướt qua đại khái, đã phát hiện rất nhiều cái tên quen thuộc.

"Vô Định Sơn… Hoàng Kim Hống… người này chẳng lẽ là Kim Mao Hống…" Khi Hàn Sâm nhìn thấy một cái tên, không nhịn được ngơ ngác một chút.

Mặc dù trong lòng kỳ vọng nhìn thấy Tiểu Kim Kim, thế nhưng hắn lại sợ Tiểu Kim Kim đã quên hắn.

"Tại sao ngươi phải giả mạo nhân loại thế? Ngươi rõ ràng là một dị chủng." Thần rất hứng thú mà nhìn Hàn Sâm.

“Ta thích.” Hàn Sâm đương nhiên không giải thích, nhưng hơi ngoài ý muốn trong lòng: “Sau khi ta dị chủng hóa, đến cả Thần cũng không nhìn ra thân thể chân chính của ta là nhân loại. Đây cũng là niềm vui ngoài ý muốn, để hắn hiểu lầm ta giả mạo là tốt nhất. Nếu không lấy sự kiêng kị của Thần đối với nhân loại, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì”

Bên trong cung điện hành tinh Hồng Ải, mấy người máu xanh hành lễ với người đàn ông như đế vương kia, rồi nói: “Giáo chủ đại nhân, Gen Thần bảng đột nhiên hiện thế chính là cơ hội rất tốt cho giáo ta. Nếu có thể đoạt được hạng nhất, giành được vị trí Thần linh, thì rất có lợi cho giáo ta.”

“Vậy thì Lâu Liệt tham gia trận chiến Gen Thần lần này đi.” Người đàn ông lạnh nhạt nói.

Trên đỉnh Vô Định Sơn, Thanh Mao Hống hưng phấn kêu lên: “Trời trợ giúp Vô Định Sơn ta, tiểu sơn chủ vừa thăng cấp Chân Thần đã có một cơ hội như vậy. Lần này tiểu sơn chủ nhất định có thể cướp đoạt vị trí hạng nhất, thành tựu thân thể Thần linh, tái hiện vinh quang của Vô Định Sơn ta.”

Các nơi trong vũ trụ đều có cường giả kinh khủng nhìn chằm chằm vị trí hạng nhất Thần bảng, chỉ có ông già đoán mệnh kia lại cúi đầu nhíu mày suy tư điều gì, thật lâu chưa thốt lên một câu.

Không ít cường giả cấp Thần Hóa bên trong Tộc Hoàng Cực tham chiến, cho đu không giành được hạng nhất, có thể tiến vào một trăm người đứng đầu cũng có chỗ tốt rất lớn.

Ba đại Thượng tộc xem thường Phổ Gen Chúng Sinh, căn bản sẽ không tham chiến. Thế nhưng Gen Thần bảng lần này, đến cả ba đại Thượng tộc cũng có rất nhiều cường giả cấp Thần Hóa tham chiến.

Hàn Sâm vốn cho rằng cường giả cấp Thần Hóa trong đại vũ trụ gen nhiều lắm chỉ có mấy ngàn. Thế nhưng phía trên Gen Thần bảng này đã hiện ra hơn vạn cái tên, lại thêm cường giả cấp Thần Hóa không tham chiến. Cường giả cấp Thần Hóa của đại vũ trụ gen nhiều hơn so với trong tưởng tượng Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không nghĩ mình có thể giành được hạng nhất, dù sao thực lực của hắn còn chưa đủ để đối kháng với cường giả cấp Chân Thần, nhưng nếu có thể chen vào top một trăm, thì cũng coi là thu hoạch không tệ.

“Để ta xem phần thưởng cho hạng một trăm là gì… Thật hào phóng… hạng một trăm đã có một Chân Thần khí… Hàn Sâm cảm thấy mình cần phải cố gắng hơn chút. Loại bảo bối như Chân Thần khí, không ai sẽ ngại nhiều.

Nhưng hiện tại chuyện quan trọng nhất của Hàn Sâm là thăng cấp Hoá Điệp. Ở cấp Phá Kén, hắn chỉ có thể duy trì trạng thái trưởng thành trong thời gian rất ngắn, mà khi là trẻ con, hắn rất khó kích phát lực lượng thân thể, không có khả năng chiến đấu cùng cường giả chân chính.

“Còn thiếu hơn hai mươi điểm gen Thần Hóa mới có thể đạt tới trị số max một trăm điểm, xem ra chắc hẳn không đuổi kịp trận đầu của trận chiến Thần, hi vọng trận đầu sẽ không gặp phải đối thủ quá đáng sợ, Nguyên Cơ gì đó, khiến ta có thể nhẹ nhõm qua cửa là tốt rồi.” Hàn Sâm dự định lại đi m Cửu Ngự Cung một chuyến, giết vài dị chủng Thần Hóa, hấp thu gen của bọn chúng.

Cửu Ngự Cung chỉ có thể cho chính Hàn Sâm đi vào, cho nên Hàn Sâm để Thần ở lại vườn hoa chờ hắn trở về. Thế nhưng sau khi Hàn Sâm tiến vào Cửu Ngự Cung, lại phát hiện không biết từ lúc nào, Thần đã đi tới bên cạnh hắn.

Hàn Sâm không nói gì thêm. Mặc dù cấm chế của Cửu Ngự Cung lợi hại, nhưng muốn ngăn cản kẻ tự xưng là Thần này, xem ra quả thật hơi khó khăn.

Đi đến trước cung điện số 0038, sau khi Hàn Sâm mở ra cung điện, nhìn thấy một con dị chủng bị khóa bên trong, con dị chủng kia là một con chim khổng lồ, lông toàn thân đen như màu mực. Đôi mắt nó một đỏ một vàng, như mặt trăng và mặt trời nhìn chằm chằm avfo Hàn Sâm, lập tức khiến Hàn Sâm run lên trong lòng.

“A, dị chủng này hơi kỳ lạ” Thần đứng một bên nhìn con chim khổng lồ màu đen kia rồi nói.

“Kỳ lạ chỗ nào?” Hàn Sâm giật mình trong lòng. Đến cả Thần cũng nói dị chủng nơi này kỳ lạ, thì chắc chắn có vấn đề.

Hàn Sâm luôn hoài nghi Bạch Hoàng cho hắn Cửu Ngự Cung vì có âm mưu gì, thế nhưng lại không nhìn ra có vấn đề gì. Nếu Thần thật có phát hiện gì, đã giúp được hắn rồi.

“Con dị chủng không có linh…” Thần nhìn con dị chủng kia rồi nói.

“Linh?” Hàn Sâm không hiểu lắm mà nhìn Thần, không hiểu linh mà hắn nói tới chỉ điều gì.

“Vạn vật đều có linh, mặc dù linh này không phải linh hồn, nhưng cũng xấp xỉ. Dù nói sinh vật không có linh cũng có thể sống, nhưng tuyệt đối không thể sinh ra tiến hóa. “ Thần nói.

“Tiến hóa không phải được quyết định bởi gen sao?” Hàn Sâm càng nghe càng không hiểu.

“Không sai, linh chính là chút biến số trong gen. Có linh, gen mới có thể sinh ra đột biến. Nếu không. chỉ di truyền tin tức gien đơn thuần, thì làm sao lại có đột biến tồn tại?” Thần nhìn con chim màu đen kia một chút, sau đó lại nói tiếp: “Đây là dị chủng cấp Phá Kén. Có thể tấn thăng đến loại trình độ này, nó không có khả năng không có linh mới đúng, thế nhưng con chim này lại không có linh, vậy thì hơi kỳ lạ.”

Nghĩ rồi, Thần lại nhìn Hàn Sâm nói: “Nơi này còn có dị chủng khác đúng không, dẫn ta đi xem đi.”

Hàn Sâm cũng muốn biết nơi này rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nên dẫn Thần đi xem những dị chủng hắn không giết chết trước đó.

Bởi vì thực lực của những con dị chủng kia đều mạnh hơn hắn, cho nên hắn đành phải bỏ qua, không giết chết những con dị chủng kia.

Trước đó, loại dị chủng này có tất cả ba con trong cung điện, Hàn Sâm dẫn Thần đả mở ra một con trong số đó. Sau khi xem, Thần lập tức nói: “Dị chủng cấp Hóa Điệp, mà lại không có linh. Chuyện này thật sự kỳ quái.”

Sau khi xem xong hai con dị chủng còn lại, vẻ tò mò trên mặt Thần càng đậm: “Thú vị… Không ngờ bên trong tộc Hoàng Cực lại còn có nơi thú vị như vậy. Những con dị chủng này đều không có linh, đặc biệt là dị chủng bên trong cung điện số 0002. Đó là Quỷ Thời Gian cấp Chân Thần, dị chủng kinh khủng tiếng tăm lừng lẫy, hiếm có sinh vật trong đại vũ trụ có thể địch nổi nó. Vậy mà nó cũng không có linh, chuyện này thật thú vị.”

Thần rất hứng thú mà đánh giá Quỷ Thời Gian, như trẻ con gặp đồ chơi.

“Không có linh dị chủng sẽ có vấn đề gì sao?” Hàn Sâm ăn không ít dị chủng nơi này, sợ rằng sẽ có ảnh hưởng gì với thân thể của mình, nhưng hắn cũng không cảm thấy có ảnh hưởng. “Ngoài việc bọn chúng sẽ không tiến hóa nữa, việc khác đều không ảnh hưởng gì.” Thần nói rồi, lại tự lẩm bẩm một câu: “Cưỡng ép rút linh ra sao? Rốt cuộc làm thế nào mà được? Làm như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?”

Hết chương 2840.

Chương 2841. Trận đầu.

Hàn Sâm chém giết Mặc Vũ Thần điểu, nhưng không thu hoạch được thú hồn. Thần chỉ nhìn những con dị chủng không có linh kia, từ sau lúc đó đã không nói thêm gì nữa.

Mang máu thịt của Mặc Vũ Thần điểu rời khỏi Cửu Ngự Cung, Hàn Sâm vừa luyện hóa máu thịt của nó, vừa chờ đợi trận chiến Thần mở ra.

Bởi vì còn có Thần Hóa không tiếp nhận lời mời của trận chiến Thần, cho nên phải chờ thêm ba ngày mới có thể chính thức mở ra trận chiến Thần. Ba ngày này là kỳ hạn cường giả cấp Thần Hóa tiếp nhận trận chiến Thần.

Hàn Sâm rất muốn biết Bạch Hoàng có tham gia trận chiến Thần hay không. Thế nhưng hắn vẫn không có cơ hội nhìn thấy Bạch Hoàng, tìm thật lâu trên Gen Thần Bảng cũng không thấy tên Bạch Hoàng.

“Thánh Anh điện hạ, ngài muốn tham gia trận chiến Gen Thần Bảng sao?” Khi Bảo Anh đến dạy lễ nghi cho Hàn Sâm, nàng cẩn thận từng li từng tí mà hỏi.

Từ sau chuyện lần trước, thái độ của Bảo Anh đối với Hàn Sâm rõ ràng †rở nên cung kính rất nhiều.

“Ai biết được, có lẽ vậy.” Hàn Sâm nói lập lờ nước đôi, hắn tham gia đi bằng trạng thái trưởng thành, mà lại dùng tên Kim Tệ. Hắn không hi vọng tộc Hoàng Cực biết chuyện này.

“Nếu điện hạ không tham gia, vậy thì thật đáng tiếc. Với năng lực của điện hạ, không chừng có thể tiến vào top một trăm.” Bảo Anh hơi tiếc hận, nói, hiển nhiên nàng đã nhìn Gen Thần Bảng rồi, mà không phát hiện cái tên Thánh Anh.

Sau khi Bảo Anh đi, Hàn Sâm lại không nhìn thấy Thần trở về. Từ sau khi trở về từ Cửu Ngự Cung, Thần thường xuyên biến mất một khoảng thời gian, không biết hắn đi đâu.

Ba ngày sau đó, Hàn Sâm đợi được trận chiến Thần bắt đầu, vội vàng đi nhìn đối thủ ở vòng thứ nhất của mình, chỉ thấy tên của mình đặt cùng chữ Bai.

“Vậy mà là tên Bal kia…” Hàn Sâm nao nao, Bal được hắn tự tay đẩy lên Thần Hóa, hắn vẫn rất rõ ràng thực lực của Bai.

Mặc dù đẳng cấp hiện tại của Bal có lẽ không cao, rất có thể vẫn là Nguyên Cơ, tối đa cũng chỉ là cấp Lột Xác. Nhưng năng lực gần như bất tử chi thân kia của hắn vẫn khiến người khác rất đau đầu.

an”

“Đây cũng là vận may, may mắn không đụng tới cấp Chân Thần.” Hàn Sâm hơi yên lòng.

Lúc này trong tộc Huỷ Diệt, Bal nhìn thấy người mình đối chiến lại là Kim Tệ, trong mắt mơ hồ dâng lên chút hưng phấn: “Không ngờ trận chiến đầu

tiên lại đối mặt với Kim Tệ, thuật Hủy Diệt ta tự sáng tạo tất nhiên sẽ khiến hắn giật nảy cả mình."

Dia Robb lại nhíu mày, nói: "Mặc dù thuật Hủy Diệt ngươi kết hợp với thuộc tính Thần thể của bản thân mà sáng tạo ra rất lợi hại, nhưng đối đầu với Kim Tệ vẫn phải cẩn thận, tên kia rất không bình thường."

"Ta biết, nhưng lần này hắn muốn thắng ta thì không dễ dàng như vậy đâu. Có thuật Hủy Diệt, ta đã đứng ở thế Bất Bại." Bal lại tràn đầy lòng tin.

Gen Thần Bảng xuất hiện, dẫn tới toàn bộ sinh vật các tộc trong đại vũ trụ đều tranh nhau quan sát, bình thường căn bản khó mà nhìn thấy cường giả cấp Thần Hóa, chớ nói chỉ là nhìn cường giả cấp Thần Hóa chiến đấu.

"Ta còn tưởng rằng Gen Thần Bảng giống như Phổ Gen Chúng Sinh, rất nhiều tổ đồng thời khai chiến. Thì ra lại không phải như thế, mỗi lần chỉ có một tổ chiến đấu. Vậy thì rất tốt, tránh cho bỏ lỡ bất cứ một cuộc chiến đấu nào."

"Đúng vậy, trận chiến đấu cấp Thần Hóa, ngẫm lại đều khiến người ta hưng phấn. Nếu như không phải đột nhiên xuất hiện một Gen Thần Bảng như thế, chúng ta căn bản không có cơ hội nhìn thấy trận chiến đấu như vậy, có thể xem hết tất cả trận chiến đấu đương nhiên là không thể tốt hơn."

"Gen Thần Bảng cấp Thần Hóa, đệ nhất Thần Bảng, có lẽ cũng chính là cường giả đệ nhất đại vũ trụ ngay lúc này phải không?"

"Đúng vậy, cường giả đệ nhất vũ trụ không thể nghi ngờ."

"Hai vị Thần Hóa trong trận chiến đầu tiên, một là Bal tộc Huỷ Diệt, còn có một là Kim Tệ Nhân tộc… Kim Tệ Nhân tộc… sao trông nhìn quen mắt như vậy nhỉ?"

"AI Kim Tệ này chắc hẳn là đệ nhất cấp Hầu Tước trong Phổ Gen Chúng Sinh lúc trước rồi?"

"Không sai, chính là hắn, ta còn nhớ rõ, hắn đã đánh bại Cô Trúc của Trấn Thiên Cung, thu hoạch được vị trí đệ nhất cấp Hầu Tước. Giờ mới trải qua

bao nhiêu năm, hắn lại đã thăng cấp Thần Hóa, thế này cũng quá nhanh rồi?”

“Nhân tộc… đó rốt cuộc là một loại chủng tộc nào?”

Bởi vì trước kia chưa bao giờ có trận chiến Thần, trận chiến Thần mở ra trận đầu, toàn bộ sinh vật vũ trụ đều chú ý tới một trận chiến này.

Hàn Sâm biến thành trạng thái trưởng thành tiến vào Gen Thần Bảng, lập tức đi tới trong một mảnh tinh không, nhìn thấy Bal giữa tinh không phía xa, đang đi về phía hắn.

“Kim Tệ này thật kỳ quái, dám dùng danh hiệu Nhân tộc đi lại trong đại vũ trụ, mà lại còn không bị Thần diệt đi. Hắn cũng là một kẻ khác thường.” Bên trong cung điện Hành tinh Hồng ẢI, người đàn ông như đế vương nhìn Hàn Sâm trong Gen Thần Bảng, lộ vẻ suy nghĩ.

“Nhân tộc, thật là một cái tên quen thuộc mà lạ lẫm.” Trong cung điện †àn tạ ở một góc thế giới bóng tối, một con chim lớn kỳ quái khẽ thở dài.

“Lão Miêu, Kim Tệ kia rốt cuộc phải nhân loại thật hay không?” Người phụ nữ yêu mị nhìn về phía Cửu Mệnh Huyết Miêu ở một bên rồi hỏi.

“Bên trong Tí Hộ Sở quả thực có nhân vật Kim Tệ, nhưng con người bình thường sao có thể thăng cấp nhanh như vậy? Thật là không nói chính xác được.” Lão Miêu trầm ngâm nói.

“Mặc kệ hắn có phải hay không. Dù sao ngoài tiểu chủ nhân, chắc chắn không ai có thể chân chính giết chết Thần. Đáng tiếc, tiểu chủ nhân còn chưa thăng cấp Thần Hóa, nếu không hắn tham gia trận chiến Thần lần này, nhất định có thể cướp đoạt vị trí thứ nhất, trọng chấn Thần uy của Thánh Vực ta.”

“Thật là đáng tiếc, ai biết một Gen Thần Bảng như thế lại đột nhiên xuất hiện. Nếu sớm biết như vậy, chúng ta nhất định sẽ khiến tiểu chủ nhân tăng lên đến cấp Thần Hóa trước trận chiến Thần, bây giờ lại không kịp rồi.”

ân”

“Kim Tệ, rốt cục có cơ hội đánh với ngươi một trận.” Bal bay tới, hưng phấn mà hét lớn với Hàn Sâm. Cả người đều tản ra chiến ý mãnh liệt, đôi mắt như sắp muốn bốc hỏa.

“Sao tên này vẫn như cũ, thăng cấp Thần Hóa rồi mà còn giữ tính tình này, không thay đổi chút nào.” Hàn Sâm nghĩ thầm.

Hàn Sâm đang chuẩn bị ra tay tốc chiến tốc thắng, thế nhưng lại nghe Bai nói: “Kim Tệ, ta tự sáng tạo ta một chiêu thuật Hủy Diệt, diệt sát cùng cấp như giết chó, ngươi đừng để cho ta thất vọng.”

“A, vậy ta thật sự phải thử xem.” Hàn Sâm chỉ biết Thể Huỷ Diệt của Bal lợi hại, gần như có thể bất tử bất diệt, thế nhưng lực phá hoại của Bal cũng chỉ bình thường, nói ra lời diệt sát cùng bậc như giết chó này khó tránh khỏi quá tự đại, đồng thời cũng làm cho Hàn Sâm hơi tò mò, tạm thời từ bỏ ý nghĩ trực tiếp giải quyết xong Bal, chờ xem thuật Hủy Diệt của hắn.

Dia Robb nghe Bal nói như vậy, lập tức im lặng, đưa tay đỡ trán, cảm thấy đau não một hồi.

Tên này quả thực chính là điển hình không não, một câu nói kia đắc tội không biết bao nhiêu cường giả cấp Thần Hóa.

“Người của tộc Huỷ Diệt thật là rất lợi hại, diệt sát cùng giai như giết chó, hi vọng vòng tiếp theo hắn có thể gặp gỡ ta, xem rốt cục là ai giết ai”

“Không chừng đến cả một vòng này hắn cũng không qua được, đã bị Nhân tộc này giết như chó.”

Ngay khi cường giả cấp Thần Hóa các tộc đều tức giận bất bình, đang châm chọc khiêu khích, đã thấy Bal bắt đầu chuyển động, điên cuồng xông về phía Hàn Sâm tấn công.

Theo Bal đánh vào, toàn bộ thân thể hắn giống như bắt đầu cháy rừng rực, như một vầng mặt trời màu đen.

Hết chương 2841.

Chương 2842. Hình thức tự sát.

Mặc dù cách Gen Thần Bảng, thế nhưng vẫn có thể cảm giác được khí tức kinh khủng phát ra từ trên người Bail.

Sinh vật phổ thông chỉ cảm thấy Bal mạnh mẽ, nhưng cụ thể mạnh tới trình độ nào lại rất khó phân biệt, nhưng đều là cường giả cấp Thần Hóa tham gia trận chiến Gen Thần Bảng, vẻ mặt đều thay đổi ở trình độ khác biệt.

Khí tức phát ra trên người Bal bây giờ chính là tồn tại tương đối đỉnh cao trong cấp Nguyên Cơ.

"Lực lượng cũng không tệ lắm, nhưng nếu nói là vô địch đồng cấp, thì hơi quá mức rồi. Nếu đối thủ đổi thành ta, vẫn có thể áp chế hắn như thường." Một Thần Hóa Nguyên Cơ tộc Hoàng Cực hừ lạnh, nói.

Cũng có một vài Thần Hóa Nguyên Cơ có suy nghĩ này, thế nhưng một giây sau, Thần Hóa Nguyên Cơ ôm loại ý nghĩ này, ai cũng hoàn toàn thay đổi sắc mặt.

Oành!

Trong khoảnh khắc Bai vọt tới trước mặt Hàn Sâm, va chạm nắm đấm với Hàn Sâm, cả người hắn nổ tung như bom Hydro. Lực lượng bên trong mỗi một tấc máu thịt đều nổ tung ra hết, có thể nói là nổ tung tất cả lực lượng của thân thể trong nháy mắt.

Một vầng mặt trời màu đen to lớn bỗng dâng lên, phảng phất miệng ác ma cắn nuốt hết thảy, thiên thạch và tiểu hành tinh bên trong tinh không gần đó đều bị lực lượng kinh khủng kia phá hủy. Trong vụ nổ như mặt trời nổ tung kia, hết thảy đều bị hủy diệt.

Loại lực lượng nổ tung đã vượt xa tiêu chuẩn của cấp Nguyên Cơ, không có một Thần Hóa Nguyên Cơ nào sẽ hoàn toàn thiêu đốt Thần thể của mình tự bạo, cũng không có một Thần Hóa Nguyên Cơ nào có thể lợi dụng Thần thể của mình giống như Bai.

Lực lượng của một vụ tự bạo đủ sức để sánh bằng một đòn mạnh mẽ của cấp Lột Xác.

Lời nói diệt sát cùng giai như giết chó phách lối đôi chút, thế nhưng uy lực của một đòn này quả thật có thể giết phần lớn Thần Hóa cấp Nguyên Cơ trong khoảnh khắc.

“Móa nó, tên này quá ác rồi, lại chơi như vậy, đem mình làm bom đâu?” Một Thần Hóa Nguyên Cơ căm hận nói.

Màu đen mặt trời phảng phất là chúa tể hết thảy bóng tối, tiếp tục lấp lóe gần năm giây trong tinh không mới bắt đầu dần dần suy yếu. Dao động làm người ta sợ hãi kia khiến sinh vật phổ thông quan sát trận chiến này cũng hãi hùng khiếp vía vì đó.

Chỉ quan sát một cảnh này đã đủ khiến tâm thần người ta sợ hãi.

“Không hổ là cường giả cấp Thần Hóa của tộc Huỷ Diệt, quá kinh khủng.”

“Danh thiên tài của Bal quả nhiên không phải hư truyền. Mặc dù dựa vào sự chúc phúc của Hàn Sâm, hắn mới có thể thăng cấp Thần Hóa, nhưng bản lãnh lại không hề yếu hơn cường giả cấp Thần Hóa tự thăng cấp, thậm chí còn càng mạnh hơn.”

“Đây không phải lời nói nhảm sao? Không có Thể Huỷ Diệt của Bai, ai dám chơi như vậy?”

“Kim Tệ cũng thật không may, trận chiến đầu tiên đã gặp phải Bal liều mạng, không chết cũng phải tàn một nửa.”

“Chỉ e cơ hội tàn một nửa cũng không lớn. Mặc dù câu nói kia của Bal cuồng vọng, nhưng quả thực có vốn liềng để cuồng vọng, uy lực tự bạo của hắn thực sự có thể giết tuyệt đại bộ phận cùng cấp trong khoảnh khắc, trừ khi cấp bậc của Kim Tệ cao hơn hắn.”

“Không có khả năng đâu? Thời điểm trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh, Kim Tệ mới chỉ có cấp Hầu Tước, mới bao nhiêu năm trôi qua? Hắn có thể thăng

cấp Nguyên Cơ đã rất đáng sợ rồi, nếu nói hắn là cấp Lột Xác thì quá khoa trương rồi.”

Khi đám người nghị luận ầm ĩ, chỉ thấy mặt trời màu đen đã thu liễm ánh sáng, tro tàn đầy trời ngưng tụ lại một chỗ, biến thành thân thể của Bal lần nữa.

“Quả thực chính là năng lực như BUG, tự bạo đồng quy vu tận cùng kẻ địch, mình lại có thể sống lại lần nữa, cũng có thể xem như vô địch cùng cấp.” Một Thần Hóa cao cấp của tộc Hoàng Cực tán thưởng.

‘Thế nhưng âm thanh của hắn vừa mới dứt, sinh vật các tộc trong vũ trụ đều ngơ ngẩn một lúc, chỉ thấy giữa tỉnh không trải qua tự bạo kia, hết thảy đều hóa thành tro bụi, thế nhưng ở vị trí trung tâm vụ nổ, Kim Tệ lại đứng lơ lửng ở đó như cũ, thoạt nhìn hoàn toàn không bị thương chút nào. Đến cả áo giáp mặc trên người hắn cũng không có chút dấu vết bị hao tổn.

“Chuyện này sao có thể… hắn lại không bị thương… sao hắn lại làm được…” Mọi người đều giật nảy cả mình.

“Có thể chống cự một đòn kinh khủng như vậy mà lông tóc không tổn hao, không phải hắn thật sự thăng lên cấp Lột Xác đấy chứ?”

“Không thể nào, căn bản chưa từng nghe chủng tộc Nhân tộc này, cho dù ba đại Thượng tộc cũng rất khó thăng cấp nhanh như vậy mà? Một tiểu tộc như hắn, sao có thể thăng cấp nhanh như vậy?”

“Không phải đẳng cấp, thì chính là hắn có thuật gen và dị bảo đặc thù nào đó?”

Khi đám người đang tự suy đoán, họ đã thấy Bal cười như điên, nói: “Không hổ là Kim Tệ, ta đã biết không thể đánh bại ngươi dễ dàng như vậy. Thế thì chính thức bắt đầu thôi, tiếp theo ta muốn dùng hết sức lực”

Nói xong, ma diễm sáng chói lọi bốc cháy trên thân thể Bai lần nữa, cả người hắn hóa thành ngọn lửa đen thiêu đốt, phóng tới Hàn Sâm.

Oành oành! Oành oành!

Cả người Bal đều biến thành quả bom hình người kinh khủng, lần lượt phóng tới Hàn Sâm. Uy lực tự bạo lại càng mạnh hơn, càng đáng sợ hơn vừa rồi. Hơn nữa, sau khi tự bạo, Bal lập tức ngưng tụ thân thể, phát động tiến công Hàn Sâm theo hình thức tự bạo lần nữa.

Một chiêu một thức đều tự bạo, Bal quả thực giống như một ma quỷ bất tử, tiến công hình thức tự sát đáng sợ khiến không ít cường giả cấp Thần Hóa nhìn mà tê cả da đầu.

Nhưng điều chân chính khiến bọn họ giật mình lại là biểu hiện của Kim Tệ. Chỉ thấy Kim Tệ đứng giữa tinh không, như một vị Thần đứng lơ lửng, bất động, tiện tay vung ra lực quyền, cản lại toàn bộ công kích hình thức tự bạo kinh khủng của Bal. Mặc cho Bal tự bạo thế nào, cũng không thể tổn thương hắn chút nào.

Mỗi một lần tự bạo kinh khủng lại như pháo hoa lộng lẫy mà vô dụng trên người Hàn Sâm. Đến cả năng lực làm cho hắn di động nửa bước cũng không có.

“Quá mạnh… Kim Tệ thực sự quá mạnh…”

Sinh linh chư thiên đều xem mà tâm tình khuấy động, nhưng tuyệt đại đa số sinh vật đều chỉ nhìn ra Kim Tệ rất mạnh, nhưng lại không biết hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào.

“Kỳ quái, tốc độ thăng cấp của Kim Tệ này sao lại nhanh như vậy? Xem ra ít nhất hắn đã là cấp Lột Xác, thậm chí có thể không chỉ như vậy.” Mà cường giả chân chính xem hiểu, thì đều hiểu, Bal và Kim Tệ đã không tồn tại ở cùng một đẳng cấp. Kim Tệ muốn đánh bại Bal thực sự rất dễ dàng.

“Kim Tệ! Để chúng ta chấm dứt tại trận chiến Gen Thần Bảng đi.” Trên một tinh cầu của Nguyệt Chỉ Hiệp, Isa đang nhìn chăm chú trận chiến đấu của Hàn Sâm và Bal, chiến ý trong mắt rực lửa, sắc mặt lại lạnh lẽo như ngọc.

Isa cũng tham gia trận chiến Gen Thần Bảng lần này. Hơn nữa, nàng đã nghiên cứu bảng đối chiến, chỉ cần nàng có thể thắng hai trận liên tiếp thì sẽ gặp phải Kim Tệ ở trận thứ ba.

Thần xem say sưa ngon lành trong hoa viên, giống như rất yêu thích màn biểu diễn này.

“Đáng tiếc, nên cho hắn một đối thủ mạnh hơn mới phải, nhưng cũng không cần gấp, sau đó sẽ càng đặc sắc.” Thần xuất ra cuốn sổ nhỏ, liếc mắt nhìn, dường như đang nhìn bảng đối chiến sau đó.

“Kết thúc đi.” Hàn Sâm đã kiến thức thuật Hủy Diệt của Bail, quả thực rất mạnh, nhưng cũng vẻn vẹn tương đương với trình độ Oanh Thiên Lục Phá, không đến mức nói là vô địch. Thứ mạnh chân chính vẫn là Thần thể gần như bất tử bất diệt của Bai.

Không còn tâm tình tiếp tục nữa, Hàn Sâm đánh một quyền về hướng Bai.

“Tới hay lắm!” Bal lại gầm một tiếng dữ dội, không lùi mà lao tới Hàn Sâm lần nữa. Cho dù đối thủ có mạnh đến đâu, hắn cũng không sợ hãi.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là bởi vì Thần thể của hắn không cần sợ hãi cái chết.

Hết chương 2842.

Chương 2843. Nữ Hoàng Hoa Viên Không Trung

Thế nhưng trong khoảnh khắc bàn tay của Bal va chạm với Hàn Sâm lần nữa, thân thể của hắn lại nổ tung lên, hình thành một vầng mặt trời màu đen.

Sau khi nổ tung, Bal vốn nên muốn ngưng tụ thân thể một lần nữa, thế nhưng mọi người lại nhìn thấy một cảnh quái dị, mặt trời màu đen hình thành được hình thành từ vụ nổ, bị một tay Hàn Sâm bắt lấy, bị bắt lấy, giơ nên như thế.

Thật giống như đây không phải là năng lượng hình thành từ vụ nổ, mà là một quả cầu lớn màu đen chân chính.

Một tay Hàn Sâm bắt lấy quả cầu lớn màu đen, tiện tay tung hai lần. Đám người trợn mắt hốc mồm nhìn Hàn Sâm chơi bóng, không biết đây rốt cuộc là tình huống thế nào.

“Năng lượng sinh ra từ vụ nổ lại bị đọng lại rồi? Đây là thuật gen hệ đóng băng sao?”

“Không giống, không thấy không có hiệu quả đóng băng xuất hiện

”

sao.

“CMN, đây sẽ không phải là ngưng kết thời gian trong truyền thuyết đấy chứ?”

“Ngươi thì biết cái gì, sau khi thời gian ngưng kết, hết thảy đều không thể di động, nào có thể tung lên chơi giống như vậy?”

“Chẳng lẽ… Là ngưng kết thời không… Kim Tệ lại có thiên phú hệ thời không sao?”

“Không thể nào? Thiên phú hai hệ thời không rất hiếm thấy đấy, một kẻ đến từ tộc nhỏ sẽ có thiên phú hai hệ thời không sao?”

“Nếu không phải ngưng kết thời không, nào có thể chơi giống như vậy chứ?”

Trong chốc lát, ngay cả rất nhiều cường giả cấp Thần Hóa cũng bị kinh ngạc, nhị hoàng thúc tộc Hoàng Cực Bạch Bố Y cũng kinh ngạc đầy mặt: “Đó thật là thiên phú hai hệ thời không sao? Không phải thiên phú thời không rất khó xuất hiện trên thân cùng một giống loài sao? Trước kia hình như chỉ có Thánh Chủ có thiên phú hai hệ thời không, thế mà Kim Tệ cũng là hai hệ thời không?”

“Khó mà nói, xem ra quả thực rất giống hai hệ thời không.” Một trưởng lão tộc Hoàng Cực nhíu mày nói.

“Lão Miêu, tên kia không phải thật sự có thiên phú hai hệ thời không đấy chứ?” Trong một góc của cung điện hắc ám, Lão Điêu kinh ngạc nói.

“Không có khả năng, thiên phú hai hệ thời không nào có dễ dàng đạt được như vậy.” Lão Miêu nói như vậy ngoài miệng, nhưng trên mặt lại lộ vẻ nghi hoặc chỉ sắc, hiển nhiên cũng có đôi chút hoài nghị.

“Thế nhưng năng lực đó thấy thế nào cũng giống như hai hệ thời không mà.” Lão Điêu nghỉ ngờ nhìn Hàn Sâm tung quả cầu đen trên tay.

“Khó mà nói… nhưng chắc hẳn không phải…” Lão Miêu vẫn kiên trì nói.

Không biết bao nhiêu tồn tại kinh khủng, trong lòng đều có nghi hoặc với chiêu này của Hàn Sâm. Không phải lực lượng kia kinh khủng đến mức nào, thế nhưng thiên phú hai hệ thời không thực sự quá mức hiếm có. Cho dù một con lợn có được thiên phú như vậy, thì nó cũng đã được định trước sẽ là một con Thần trư.

Trong hoa viên, Thần nheo mắt lại, lộ ra biểu cảm hết sức cảm thấy hứng thú, tự lẩm bẩm: “Lại có thể khống chế bánh răng vũ trụ, lực lượng này thật thú vị, cho dù Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của tộc Thái Thượng cũng không làm được đến mức độ này? Quả thật là dị chủng thú vị”

Hàn Sâm tung nhẹ quả cầu màu đen hai lần, sau đó tiện tay ném đi. Quả cầu màu đen lập tức bay về phía một viên tinh cầu như quả bóng da, trực tiếp cùng nổ tinh cầu kia thành hư vô.

Lúc này Bal mới ngưng tụ ra thân thể lần nữa. Dưới sự phần nộ, hắn còn muốn lao tới Hàn Sâm, thế nhưng Hàn Sâm lại lạnh nhạt nói: “Nếu ngươi lại làm vậy, ta sẽ biến ngươi thành một quả cầu vĩnh viên.”

Bal lập tức rùng mình. Mặc dù có được thân thể gần như bất tử, thế nhưng nếu luôn bị biến thành trạng thái hình cầu, thì chỉ e mùi vị đó sống còn khó chịu hơn chết.

“Hiện tại ta vẫn chỉ là cấp Nguyên Cơ, chờ sau khi ta thăng lên cấp Lột Xác lại đánh với ngươi một trận.” Bal cắn răng, biết lại chiến đấu tiếp cũng không có cơ hội gì, trực tiếp lựa chọn nhận thua, rời khỏi Gen

Thần Bảng.

Kim Tệ thắng lợi một trận chiến này, lại để lại rất nhiều nghi vấn cho vô số cường giả trong vũ trụ. Đến cả những lão ngoan đồng âm thầm ẩn vào, cũng đang hỏi thăm Kim Tệ này rốt cuộc có lai lịch gì, nhưng đáp án có được chỉ là hai chữ Nhân tộc.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi Gen Thần Bảng, trở lại trong hoa viên, lập tức biến trở về dáng vẻ trẻ con, không muốn tiêu hao lực lượng của mình.

“Thuật gen vừa rồi kia tên là gì?” Thần cười híp mắt, hỏi.

“Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?” Hàn Sâm đã thăm dò rõ ràng tính tình của Thần. Cho tới bây giờ, tên này gần như không biết tức giận, dáng vẻ trông giống rất dễ bắt nạt. Nếu không biết lai lịch của hắn, Hàn Sâm cũng sẽ không nhịn được khiến hắn bưng trà đổ nước.

Thần cười. Hàn Sâm không trả lời, hắn cũng không hỏi, chỉ tiếp tục xem trận chiến Thần tiếp theo.

Hàn Sâm cũng nằm trên một cái ghế nằm mặt khác, muốn xem trận đối chiến tiếp theo. Chủ yếu là Hoàng Kim Hống sẽ đối chiến tại trận thứ tư, Hàn Sâm muốn biết đó rốt cuộc có phải là Kim Mao Hống hay không.

Trước đó Hàn Sâm không chú ý người ra sân trong trận thứ hai là ai, bây giờ khi nhìn thấy, lại nao nao.

Hai sinh vật Thần Hóa trong trận thứ hai, một là chủng tộc Hàn Sâm chưa nghe nói đến, tên là tộc Dolek gì đó, tên cũng là Dolek, không biết là sinh vật gì.

Thế nhưng, một sinh vật Thần Hóa khác lại viết… Nữ Hoàng Hoa Viên Không Trung.

“Hoa Viên Không Trung… Đại vũ trụ có mấy Hoa Viên Không Trung? Hoa Viên Không Trung kia của ta cũng không có Nữ Hoàng gì mà?” Hàn Sâm cảm thấy kỳ quái, ánh mắt cũng nhìn về phía chiến trường tinh không trong Gen Thần Bảng.

Chỉ thấy một bóng người đã tiến vào chiến trường tinh không, bóng người kia rất kỳ quái, là một quang thể trong suốt, toàn thân màu lam, cảm nhận hơi giống hòn đá bị ánh sáng mạnh chiếu xạ, hình thể thì giống như một người khổng lồ.

Khi một bóng người khác xuất hiện trong chiến trường tinh không, Hàn Sâm nghẹn ngào kêu lên. Đó lại là Hoàng Phủ Tĩnh.

“Hoàng Phủ Tĩnh đã đã thăng lên đến Thần Hóa Nguyên Cơ nhanh như vậy?” Hàn Sâm kinh ngạc đầy mặt, khó trách nàng lại tự xưng là Nữ Hoàng Hoa Viên Không Trung, bởi vì trước đó Hàn Sâm đã nói với tất cả nhân loại, không được tự xưng là Nhân tộc. Có lẽ Hoàng Phủ Tĩnh hiện tại đã đến Hoa Viên Không Trung, cho nên mới dùng cái tên này tham gia trận chiến Thần.

Bốn chữ Hoa Viên Không Trung cũng không gây chú ý quá nhiều, bởi vì tộc Hoa Thần của Hoa Viên Không Trung vốn không am hiểu chiến đấu, dường như cũng không có cường giả cấp Thần Hóa, Cho dù có thể ra một Thần Hóa, phỏng chừng cũng không có quá nhiều điểm xem.

Nhưng Dolek kia lại gây chú ý rất nhiều.

“Tộc Dolek, không ngờ chủng tộc này lại vẫn tồn tại, không phải đã bị Trấn Thiên Cung diệt sạch rồi sao?”

“Tộc Dolek nào có dễ dàng chết sạch như vậy. Một tộc bọn chúng là một thể, chỉ cần có một con còn sống, thì có thể từ từ chia ra thành một tộc lần nữa. Nhưng xem ra Dolek này chắc hẳn trưởng thành không bao lâu, dường như mới chỉ có cấp Nguyên Cơ.”

“Tộc Dolek am hiểu phân liệt năng lượng. Mặc dù không mạnh giống Thần Thể Hủy Diệt của Bal, nhưng cũng rất đáng sợ, phỏng chừng Nữ Hoàng Hoa Viên Không Trung kia không phải là đối thủ.”

“Hai chữ Nữ Hoàng này là muốn dùng thì có thể dùng sao? Tên kia cũng quá lớn mật.”

Khi đám người nghị luận, đã thấy trên thân Dolek quấn quanh xích trật tự màu lam kinh khủng. Hắn đánh một quyền về hướng Nữ Hoàng, phảng phất toàn bộ trời đất đều bị ánh hào quang màu xanh lam kia tràn ngập.

Trước mặt Dolek khổng lồ kia, Hoàng Phủ Tĩnh có vẻ rất nhỏ nhắn, xinh xắn. Thế nhưng một giây sau, Hoàng Phủ Tĩnh nâng cặp đùi đẹp thon dài lên, bổ thẳng xuống Dolek như chiến phủ.

Oành!

Trong nháy mắt, xích trật tự như lưỡi đao, nháy mắt chém ra ánh sáng xanh của Dolek, đồng thời chém đôi thân thể như tảng đá khổng lồ của hắn thành hai nửa.

Hết chương 2843.

Chương 2844. Chém chết vô hạn.

Dolek bị chém thành hai khúc lại không đổ xuống như vậy. Hai nửa thân thể tự vặn vẹo, trong chớp mắt đã biến thành hai con Dolek nhỏ hơn một chút.

“Ha ha, tộc Dolek không bị giết chết dễ dàng như vậy, chém ra thân thể của bọn chúng sẽ chỉ làm đối thủ của mình trở nên nhiều hơn.”

“Trước kia Hoa Viên Không Trung căn bản không có Thần Hóa. Kẻ ra †ừ nơi đó, không kiến thức cũng là bình thường, phỏng chừng cho tới bây giờ nàng chưa từng nghe nói về tộc Dolek đâu? Nếu không sao lại tùy tiện chém thân thể của Dolek. Phải biết sau khi thân thể của Dolek bị chém ra, thì sẽ chia ra thành hai Dolek, nhưng thực lực sẽ không từ một phân thành hai. Cả hai Dolek đều có được lực lượng giống nhé một Dolek lúc trước. Làm vậy chẳng khác nào thêm một đối thủ.”

“Đúng vậy, năm đó dựa vào loại năng lực phân liệt đáng sợ này, Dolek phát triển điên cuồng trong đại vũ trụ, dẫn đến tai họa thật lớn. Trấn Thiên Cung đã phải ra tay tiêu diệt nó, không ngờ còn có nghiệp chướng tồn tại, tiến hóa đến cấp Thần Hóa. Gặp gỡ đối thủ như vậy, cũng coi như Nữ Hoàng không may.”

Sắc mặt Hoàng Phủ Tĩnh không hề thay đổi. Nhìn thấy một Dolek chia thành hai, nàng nâng thon dài đùi ngọc lên lần nữa, quét ngang một chân, trong chốc lát đã chặt ngang cả hai Dolek.

Hai Dolek chia thành bốn, vặn vẹo thu nhỏ lần nữa, biến thành bốn con Dolek, đồng thời gầm thét lao tới Hoàng Phủ Tĩnh.

Hoàng Phủ Tĩnh vẫn bình tĩnh, hai chân bổ như lưỡi đao liên hoàn, chém ra toàn bộ Dolek, khiến số lượng Dolek không ngừng tăng lên.

“Nữ Hoàng này, thật sự hết thuốc cứu rồi. Chẳng lẽ nàng không nhìn ra, nàng chém Dolek càng nát, Dolek phân liệt ra càng nhiều, lại càng bất lợi với nàng sao?”

“Vậy thì có cách nào đâu? Lúc trước Trấn Thiên Cung cũng phái ra cường giả cấp Thần Hóa Hóa Điệp hệ Hỏa, mới hoàn toàn đốt sạch Dolek. Nữ Hoàng thoạt nhìn rõ ràng không phải hệ Hỏa, nàng căn bản không xử lý được nhiều Dolek.”

“Nói cũng đúng, trừ khi có thuộc tính khắc chế, hoặc là lực lượng tuyệt đối trấn áp, nếu không cường giả cấp Thần Hóa bình thường quả thật không có cách nào với Dolek.”

Hai chân Hoàng Phủ Tĩnh như đao, lần lượt cắt Dolek ra. Thế nhưng số lượng Dolek biến thành nhiều theo thời gian, mà thực lực lại không hạ xuống, tình cảnh của nàng cũng trở nên càng ngày càng khó khăn.

Chính lúc tất cả mọi người cho rằng Hoàng Phủ Tĩnh lâm vào trong vòng vây, chỉ có con đường nhận thua, thì đột nhiên nhìn thấy cả người Hoàng Phủ Tĩnh biến mất tại chỗ trong nháy mắt.

Một giây sau, bất cứ sinh vật nào trong chư thiên đều thấy một màn biểu diễn giết chóc hoa lệ, chỉ thấy bóng dáng Hoàng Phủ Tĩnh không ngừng lấp lóe trong chiến trường tinh không, giống như hóa thân thành một cỗ máy giết chóc biế thuấn di. Chỗ nàng đến, thân thể Dolek sẽ bị nàng chém ra bằng các loại phương thức.

Số lượng Dolek không ngừng tăng lên. Thế nhưng, cho dù bao nhiêu Dolek xuất hiện đều vô dụng với Hoàng Phủ Tĩnh. Nàng vô hạn xuất hiện ở một nơi tuỳ ý trong chiến trường, chém giết Dolek bốn phía thẳng tay.

Trước mặt một con hổ, dù bầy cừu có số lượng khổng lồ đến thế nào, cũng không thể mang đến bất cứ uy hiếp nào cho con hổ, chỉ có thể bị giết từng con.

“Dịch chuyển tức thời vô hạn… Mà lại không có bất cứ thời gian dừng lại nào… Loại năng lực này, cho dù là Chân Thần cũng chưa chắc có thể làm được đâu?” Long Bát giật mình, nói.

“Nếu không có thiên phú về phương diện này, quả thực đến cả Chân Thần cũng làm không được.” Long Nhất khẳng định.

“Nữ Hoàng này rốt cuộc có lai lịch gì. Dịch chuyển tức thời vô hạn kinh khủng, thêm cả chiêu thuật giết chóc hoàn mỹ như máy móc, nàng quả thực chính là Nữ Hoàng ra đời vì chiến trường giết chóc… Trên chiến trường, cho dù có hàng tỉ đại quân, bị nàng để mắt tới cũng khó thoát khỏi cái chết như nhau…” Sinh vật phổ thông càng sợ hãi thán phục giết chóc hiệu suất cao và biểu diễn hoa lệ của Hoàng Phủ Tĩnh.

“Đáng tiếc, nếu không gặp phải Dolek, với năng lực dịch chuyển tức thời vô hạn và chiêu thuật giết chóc gần như hoàn mỹ của nàng, dù gặp gõv Thần Hóa cấp Lột Xác, chưa chắc không có khả năng lấy yếu thắng mạnh” Hai mắt Bal sáng lên. Hắn nói. Thật ra hắn đang suy nghĩ trong lòng, nếu hắn có được năng lực dịch chuyển tức thời như vậy, lại phối hợp thêm thuật Hủy Diệt, thì có thể trở thành đạn hạt nhân thuấn di, muốn nổ chỗ nào thì nổ chỗ đó.

“Quả là đáng tiếc, nhưng nàng chắc hẳn không phải là tộc Hoa Thần đâu?” Dia Robb hơi nghi hoặc mà nhìn Nữ Hoàng.

“Nghe nói hiện tại Hoa Viên Không Trung bị Hàn Sâm chiếm, xem ra có

lẽ nàng giống như Hàn Sâm, đều là Tinh tộc.” Bal suy nghĩ rồi nói.

“Không ngờ Tinh tộc, ngoài Hàn Sâm ra lại còn có nhân tài như vậy.” Dia Robb tán thưởng.

“Ngươi làm sao quên được, Hàn Sâm lại có năng lực chúc phúc, dù gen Tỉnh tộc yếu thế nào, sau khi được hắn chúc phúc, còn không dễ dàng xuất hiện Thần Hóa sao?” Bal nói. Hắn là người được lợi bởi năng lực chúc phúc của Hàn Sâm, đương nhiên biết lực lượng kia thần kỳ đến thế nào.

“Cũng đúng.” Dia Robb khẽ gật đầu.

Rất nhiều sinh vật các tộc đều có ý tưởng như Bai và Dia Robb, đều nghĩ làm sao có thể xách Hàn Sâm về trong tộc bọn họ, để Hàn Sâm chúc phúc lần lượt cho tộc nhân của bọn họ một lần.

Đáng tiếc hiện tại Hàn Sâm trốn trong Hoa Viên Không Trung không ra, muốn vào Hoa Viên Không Trung gần như là chuyện không thể nào. Ba đại Thượng tộc còn không thể vào được, chủng tộc khác lại càng không có cách nào.

Không ít người đều đang có ý đồ với Đạo Thánh. Chỉ có Đạo Thánh mới có thể lui tới tự nhiên bất cứ nơi nào trong vũ trụ, thế nhưng gần đây Đạo Thánh lại như biến mất, căn bản không tìm thấy tung tích của hắn.

Mặc dù Hoàng Phủ Tĩnh dịch chuyển tức thời giết chóc hoa lệ, nhưng đối với Dolek có thể phân liệt vô hạn lại không có tác dụng quá lớn, cho dù giết chóc thế nào đều sẽ chỉ làm Dolek biến thành nhiều hơn.

Mắt thấy khắp nơi trong tinh không đều là Dolek thành đàn, tất cả mọi người cho rằng lần này Nữ Hoàng thua chắc rồi. Cho dù dịch chuyển tức thời vô hạn thế nào, chung quy nàng không cách nào đạt được thắng lợi.

Thân hình Hoàng Phủ Tĩnh đột nhiên xuất hiện trên trời sao, không tiếp tục công kích Dolek dường như đã nhiều hơn cả thuỷ triều. Khi tất cả mọi

người cho rằng Nữ Hoàng muốn từ bỏ, lại đột nhiên nhìn thấy thân hình Nữ Hoàng khẽ động.

Một giây sau, lập tức nhìn thấy vô số ảo ảnh Nữ Hoàng nổi lên trong tinh không, giống như có vô số Nữ Hoàng đồng loạt ra tay giết chóc. Lực lượng kinh khủng đan vào như, như cỗ máy giết chóc, lập tức treo cổ lần lượt tất cả Dolek, chém từ khối thành mảnh, lại chém từ mảnh thành mẩu, rồi chém từ mẩu thành hạt, chém từ hạt thành hạt càng nhỏ bé hơn, cuối cùng đến cả phân tử cũng trực tiếp bị chém tan.

Trong nháy mắt, vô số Dolek kia ảo ảnh Nữ Hoàng bị xoắn giết thành hư vô. Tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm nhìn hết thảy phát sinh, những Dolek kia lại không tiếp tục sống lại nữa.

“Ông trời ơi! Ta vừa mới nhìn thấy gì?” Rốt cục có người kêu lên sợ hãi. “Những ảo ảnh kia chắc hẳn không phải đơn giản là ảo ảnh phân thân, vì sao lại có năng lực chiến đấu giống như bản thể?”

“Trong nháy mắt cửa rồi là cái quỷ gì?”

“Lực lượng thời không… Vậy mà lại một sinh vật có lực lượng hai hệ thời không…” Nhị hoàng thúc Bạch Bố Y cũng không nhịn được mở to mắt, kêu lên.

Hết chương 2844.

Chương 2845. Nồi đen.

“Thể Siêu Thần Thời Không Chi Luân phối hợp thêm người năng lực

công kích cá nhân siêu mạnh của Hoàng Phủ Tĩnh quả thực chính là †ồn tại như Nữ Hoàng giết chóc.” Hàn Sâm nhịn không được ở trong lòng tán thưởng.

“Thú vị. Thiên phú di động hai hệ thời không, lúc nào Tinh tộc có thiên phú như vậy rồi?” Thần nheo mắt lại, nhìn Hoàng Phủ Tĩnh hoa lệ rời trận.

Trong lòng Hàn Sâm nhảy một cái, nhưng hắn lại không nói gì thêm. Hắn biết lúc này mình nói càng nhiều thì càng lộ nhiều sai sót.

“Ngươi thấy thế nào?” Không biết là vô tình hay cố ý, Thần nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

“Thiên phú rất lợi hại, đáng tiếc đẳng cấp Thần Hóa Nguyên Cơ quá thấp.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Sinh mệnh thú vị không phân đẳng cấp cao hay thấp. Cho dù thăng cấp Chân Thần, kẻ không thú vị cũng sẽ không trở nên thú vị.” Thần lạnh nhạt nói.

“Có lẽ vậy. Ta không có hứng thú gì với sinh vật khác, càng muốn biết chính ta có thể giết vào top một trăm, giành tới những phần thưởng phía trên hay không.” Hàn Sâm thuận miệng nói.

“Vậy ngươi cần cố gắng hơn mới được.” Thần cười nói.

“Bây giờ, ta không phải đang cố gắng sao?” Hàn Sâm cầm lấy một miếng thịt Mặc Vũ thần điểu nướng xong bỏ vào trong miệng, sử dụng thuật Thôn Phệ chậm rãi luyện hóa nó, đồng thời cũng đang chờ trận đấu thứ ba của Gen Thần Bảng bắt đầu.

“Thuật Thôn Phệ là thuật gen của tộc Thôn Phệ Nghĩ, ngươi có thể dùng thuật Thôn Phệ đã rất kỳ quái, lại còn có thể ăn sống gen dị chủng tiến hóa. Loại năng lực tiến hóa này, cũng coi như hiếm thấy trong đại vũ trụ.” Thần rất hứng thú nhìn Hàn Sâm, nói.

“Ngươi thích cũng có thể ăn một miếng.” Hàn Sâm bĩu môi, nói.

“Vậy thì ta không khách khí đâu.” Hàn Sâm chỉ nói một câu như vậy. Ai biết Thần lại thật sự không khách khí, lấy một miếng thịt Mặc Vũ thần điểu nướng, rồi gặm, làm cho miệng và tay đầy dầu: “Thật là thơm “

Nhưng Hàn Sâm đã không có tâm tình để ý tới Thần nữa, liếc mắt nhìn hai bên ra sân trong trận thứ ba, Hàn Sâm suýt nữa phun sạch thịt Mặc Vũ thần điểu vừa ăn ra ngoài.

“Kiếm Tiên Hoa Viên Không Trung” Hàn Sâm lập tức nghĩ đến người dùng cái tên này là ai. Ngoài Cố Khuynh Thành, không có khả năng có người thứ hai.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, hắn đã thấy Cố Khuynh Thành mặc áo xanh bồng bềnh tiến vào chiến trường tinh không như tiên tử, mà đối thủ của nàng rõ ràng là một Thần Hóa tộc Hoàng Cực. Điều trùng hợp là tộc Hoàng Cực kia cũng dùng kiếm, nhưng là một thanh trọng kiếm.

“A, là nàng ư?” Thần nhìn thấy Cố Khuynh Thành, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hàn Sâm đương nhiên biết Thần biết Cố Khuynh Thành, nhưng vẫn biết rõ mà còn cố hỏi: “Sao nào? Ngươi biết nàng, nàng rất nổi tiếng sao?”

“Một sinh linh rất thú vị, một trong số ít những kẻ có thể nhịn không cầu nguyện lên ta, không ngờ nàng rốt cục vẫn xuất hiện, sau này càng thú vị hơn rồi” Thần mỉm cười nói.

“Xem ra là không sai. Không thể nghi ngờ, Thần này chính là Thần mà Tiểu Đội Hành Đông Thứ Bảy gặp phải lúc trước.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Rất nhiều sinh linh trong đại vũ trụ khi nhìn thấy bốn chữ Hoa Viên Không Trung đã hưng phấn.

“Hoa Viên Không Trung lại còn có sinh vật Thần hoá tham chiến sao?”

“Trước kia tộc Hoa Thần không có Thần Hóa nào mà? Làm sao lại liên tục xuât hiện hai Thần Hóa?”

Sinh vật không rõ nội tình cũng bắt đầu nghe ngóng xung quanh, rồi nhanh chóng thăm dò được, hiện tại Hàn Sâm đang chiếm cứ Hoa Viên Không Trung.

“Khó trách Hoa Viên Không Trung đột nhiên xuất hiện nhiều sinh vật Thần Hóa như vậy, thì là ‘tha Thân ở đó.”

“Thần phụ Hàn Sâm thật mạnh, năng lực chế tạo sinh vật Thần Hóa này quả là vô địch.”

“Bal và Nữ Hoàng đều mạnh như vậy, xem ra sinh vật Thần Hóa được Hàn Sâm chúc phúc thăng cấp hình như lợi hại hơn sinh vật Thần Hóa bình thường.”

“Có lẽ đó chỉ một trùng hợp, xem Kiếm Tiên này biểu hiện thế nào, không có khả năng sinh vật Thần Hóa được Hàn Sâm chúc phúc thăng cấp đều mạnh như vậy chứ?”

“Ai biết được? Dù sao ta cảm thấy Hàn Thần Phụ thật trâu bò, dễ dàng làm ra nhiều sinh vật Thần Hóa như vậy.”

“E là trận này không dễ thắng, dù sao đối thủ là Thần Hóa của tộc Hoàng Cực.”

Đám người vừa dứt lời, đã thấy Cố Khuynh Thành đã rút kiếm nơi tay, trực tiếp chém một kiếm hướng về cường giả cấp Thần Hóa của tộc Hoàng Cực kia.

“Tới hay lắm!” Cường giả cấp Thần Hóa của tộc Hoàng Cực quát lạnh một tiếng, trọng kiếm trong tay rút lên, xích trật tự như cuồng triều đón lấy ánh kiếm của Cố Khuynh Thành.

Chỉ thấy ánh kiếm của Cố Khuynh Thành lóe lên quỷ dị trong tinh không, sinh vật bình thường căn bản không thấy rõ ràng chuyện gì xảy ra, trước ngực Thần Hóa tộc Hoàng Cực kia đã có thêm một vết kiếm sâu đến nỗi có thể thấu xương, có thể nhìn thấy nội tạng. Thần huyết lập tức phun ra như mưa. Trong chốc lát, sắc mặt Thần Hóa của tộc Hoàng Cực biến thành kinh hãi, căn bản không chờ Cố Khuynh Thành lại xuất kiếm thứ hai, đã trực tiếp bỏ quyền nhận thua, truyền tống chạy ra khỏi chiến trường tinh không.

“Có thể cản được một kiếm của ta mà không chết, xem ra ngươi cũng được lắm.” Cố Khuynh Thành lạnh nhạt nói một câu, bỏ lại kiếm vào vỏ, lâng lâng bay ra chiến trường tinh không.

“CMN, một kiếm chém bại Thần Hóa của tộc Hoàng Cực, quá trâu bò rồi?”

“Kiếm Tiên này quá tuấn tú phải không? Kiếm thuật này cũng quá khí phách rồi?”

“Hàn Thần Phụ là thật mạnh, sinh vật Thần Hóa hắn chúc phúc ra, một con biến thái hơn một con.”

“Thật không biết Hàn Thần Phụ rốt cuộc làm bao nhiêu sinh vật Thần Hóa? Cứ theo đà này, bố cục đại vũ trụ đều bị hắn phá vỡ bằng sức một người.”

“Tên khốn Hàn Sâm kia, hắn rốt cuộc có được lại lực lượng gì? Vì sao có thể tuỳ tiện chế tạo ra nhiều sinh vật Thần Hóa như vậy? Hơn nữa. ai cũng biến thái như vậy?”

“Nghĩ biện pháp giết vào Hoa Viên Không Trung cho ta, dù thế nào cũng phải bắt được Hàn Sâm cho ta.”

Đừng nói sinh vật phổ thông, cho dù là đại lão Thượng tộc, lúc này ai cũng đỏ ngầu mắt, hận không thể xông vào Hoa Viên Không Trung, bắt được Hàn Sâm, để hắn biến hết thảy tộc nhân của mình thành Thần Hóa.

Hoa Viên Không Trung, Tần Huyên hơi lo lắng, nói: “Hàn Sâm luôn để chúng ta khiêm tốn làm việc, các ngươi kiêu căng tham chiến như thế, sẽ không có phiền toái gì chứ?”

Tiểu thúc Vương Vũ Hàng cười hì hì, nói: “Yên tâm đi, Tình ca đã sớm thả ra Hàn Sâm tại Hoa Viên Không Trung. Cái nồi đen này, Tiểu Sâm Sâm sẽ cõng, không có vấn đề gì.”

“Phụt!” Cố Khuynh Thành vừa tới đã nghe thấy lời này của Vương Vũ Hàng, không được nhịn cười ra tiếng.

Tà Tình Đế cười khà khà, nói: “Dù sao sau này chúng ta sẽ dương danh †ại Hoa Viên Không Trung, đương nhiên phải nhân cơ hội này khai hỏa danh tiếng của Hoa Viên Không Trung. Việc này cũng làm tăng danh tiếng cho Tam Mộc, hắn nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Đúng vậy.” Bảo Nhi ôm một quả lớn, vừa ăn vừa rất tán đồng, liên tục gật đầu, nhưng nàng rõ ràng chỉ e thiên hạ không loạn, không có náo nhiệt có thể xem.

Thế nhưng bây giờ Hàn Sâm thế nào cũng không vui vẻ nổi. Ba trận trước đó, tính cả hắn nữa là xuất hiện ba con người. Thế này thì quá khoa trương rồi.

“Không phải là Thần phát hiện điều gì, hắn cố ý sắp xếp trình tự ra sân như vậy?” Hàn Sâm liếc mắt nhìn Thần, thấy hắn đang ăn thịt nướng, dường như không có biểu hiện đặc thù, lại phủ định ý nghĩ này trong lòng: “Hẳn là không phải, nếu không khi hắn vừa nhìn thấy Cố Khuynh Thành sẽ không kinh ngạc. Nhưng chuyện này cũng quá trùng hợp rồi? Hay là những tên ở Hoa Viên Không Trung, không chỉ có hai người này tham chiến?”

Nghĩ đến khả năng này, Hàn Sâm càng thêm xoắn xuýt trong lòng. Hắn nhớ kỹ trước đó mình rõ ràng đã dặn dò bọn họ, phải khiêm tốn, lại biết điều.

Nhưng ngâm lại tính cách của những tên kia, thật sự không có kẻ nào là người khiêm tốn. Hoa Viên Không Trung lại có nhiều tài nguyên cung cấp cho bọn họ như vậy, để bọn họ có thể nhanh chóng thăng cấp, muốn khiến bọn họ luôn yên tĩnh ẩn nấp chắc chắn là không được.

“Ông trời phù hộ, tuyệt đối đừng bị những quái vật kia nhìn ra mánh khóe Nhân tộc của mới tốt.” Hiện tại Hàn Sâm còn không biết, cái nồi đen Hoa Viên Không Trung nhiều Thần Hóa này đã bị hắn cõng rồi.

Hết chương 2845.

Chương 2846. Hoàng Kim Hống

“Cuối cùng cũng chờ được tới trận thứ tư, không biết Rốt cuộc chờ đến thứ tư tràng, không biết Hoàng Kim Hống có phải Tiểu Kim Kim không.” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào chiến trường tinh không, mong đợi Hoàng Kim Hống ra sân.

Nhưng nếu Hoàng Kim Hống là Tiểu Kim Kim thật, thì đối thủ của nó lại làm Hàn Sâm thấy hơi lo.

Cổ Lôi Thần, mặc dù chỉ có ba chữ nhưng mà vừa nghe thì đã biết ba chữ kia thuộc về một chủng tộc khủng bố.

Tộc Cổ Thần, một trong tam đại Thượng Tộc thưa thớt nhất, tộc đó có rất ít người, hơn nữa hầu như không hề tăng trưởng số người trong tộc, sau mỗi một người tộc Cổ Thần của một đời chết đi, thì mới có Tộc Cổ Thần mới ra đời.

Trên người Hàn Sâm có một Nguồn Gốc Cổ Thần của Cổ Thủy Thần, tương lai có khả năng sẽ trở thành Cổ Thủy Thần mới.

Trước kia, lúc Hàn Sâm được tận mắt chứng kiến cảnh Cổ Thủy Thần đánh vào Thần Điện Gen, thì cảm thấy Cổ Thủy Thần vô cùng mạnh mẽ. Nhưng lại không biết mạnh đến mức nào, bây giờ nhớ tới thì e là kẻ tối cao cấp Chân Thần.

Tộc Cổ Thần đều là Thần Hóa trời sinh, thăng lên được Chân Thần thì cũng chẳng có gì lạ, nếu Hoàng Kim Hốn kia là Tiểu Kim Kim thật, thì e chạm mặt với Cổ Lôi Thần sẽ là một trận ác chiến.

Cùng với sự tẩy lễ của lôi đình, một lôi điện biến thành Cổ Thần Cự Nhân xuất hiện ở trong chiến trường tinh không, giống với Cổ Thủy Thần, Tộc Cổ Thần cũng là sinh vật năng lượng thuần túy, cả người Cổ Lôi Thần đều được tạo thành từ lôi điện, tất cả cử động của hắn đều sẽ làm cho lôi điện bốn phía không ngừng dao động, giống như khắp cả sao trời đều có lôi điện như có như không dập dờn, phối hợp chặt chẽ với Cổ Lôi Thần.

Nói thật, nếu như chỉ một bề ngoài, thì Cổ Lôi Thần càng giống Thần Linh hơn đám người Đế Tuấn.

Chỉ thấy xích Trật Tự trên người Cổ Lôi Thần dao động, lòng Hàn Sâm trầm xuống, bắt đầu hi vọng Hoàng Kim Hống không phải là Tiểu Kim Kim, bởi vì dù có nhìn thế nào, thì Cổ Lôi Thần cũng là cường giả cấp Chân Thần đứng ở đỉnh Kim Tự Tháp.

Rất nhanh, một bóng dáng giống Cổ Lôi Thần đi vào chiến trường tinh không, bóng dáng kia cũng không cao lớn gì, chỉ có cao hơn một mét, cả người giống như được đúc từ hoàng kim, hơi giống với sư tử, lại cũng hơi

giống Kỳ Lân, đỉnh đầu mọc một cái sừng hoàng kim, bộ lông trên người vàng óng giống như hoàng kim.

“Là Tiểu Kim Kim thật kìa!” Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, hắn mừng vì có thể nhìn thấy Tiểu Kim Kim, hắn thấy sợ là vì vừa ra trận đã đụng phải Cổ Lôi Thần, ván này dữ nhiều lành ít, e chỉ đành nhận thua thôi.

“Huyết mạch của Hống vẫn còn trên thế gian, nhưng có vẻ huyết mạch không tỉnh khiết lắm.” Thần cũng rất có hứng thú đánh giá Tiểu Kim Kim, rồi nói.

Lúc Tiểu Kim Kim bị Thanh Mao Thú cướp đi, Hàn Sâm cũng biết Tiểu Kim Kim có huyết mạch của Hống gì đó, nhưng hắn cũng không quan tâm cái này, hắn chỉ hy vọng Tiểu Kim Kim đừng gặp chuyện không may là được, dù sao đối thủ là Cổ Lôi Thần.

Trong đại vũ trụ sinh vật có thể nhận ra được huyết mạch của Tiểu Kim Kim cực kỳ ít, không phải là ai cũng có Thần Nhãn. Dẫu sao thì Tiểu Kim Kim cũng không phải thuần huyết, dáng vẻ có hơi khác so với Hống trước kia, vả lại người gặp qua sinh vật như Hống thì cũng đều cả đống tuổi rồi, nên bây giờ những sinh vật biết Hống có bộ dáng ra sao, to nhỏ thế nào đã đã rất ít.

Cổ Lôi Thần không có tâm tư đi dò hỏi Tiểu Kim Kim có lai lịch gì, giọng nói giống như lôi đình cuồn cuộn vang lên trong tinh không:“Bây giờ ngươi rời đi, thì sẽ giữ được cái mạng.”

Tiểu Kim Kim nhìn Cổ Lôi Thần với ánh mắt kim sắc như lưu ly, không nói gì, cũng không có ý nhận thua, rời khỏi chiến trường tinh không.

Cổ Lôi Thần không nhiều lời nữa, trong hai mắt sản sinh là lực Lôi Đình, trong phút chốc đã biến thành hai tia sét bắn về phía Tiểu Kim Kim, lực lượng kia đủ để là nổ tinh cầu khổng lồ.

“Quả nhiên là sinh vật cấp Chân Thần.” Khi thấy tia Lôi Điện Thần Quang, trong lòng Hàn Sâm càng lo lắng hơn .

“Tộc Cổ Thần quả đúng là sủng nhi của vũ trụ, mới ra đời đã là Thần Hóa, tỷ lệ thăng cấp lên Chân Thần cũng là cao nhất trong Tam Đại Thượng Tộc. Đáng tiếc khả năng sinh dục thấp quá, nếu không cả vũ trụ chắc chắn đều sẽ bị Tộc Cổ Thần thống trị.” Dia Robb tán thưởng.

Nhưng hắn vừa dứt lời, khi thấy lực lượng lôi đình sắp đánh vào mặt Tiểu Kim Kim, thì đột nhiên Tiểu Kim Kim lại há miệng ra.

Người Tiểu Kim Kim chỉ có cao hơn một mét, giống như một con hùng sư hơi lớn một chút, mà Cổ Lôi Thần thì lại là lôi điện cự nhân cao trăm trượng, hai người hoàn toàn kém xa.

Nhưng trong nháy mắt Tiểu Kim Kim há mồm ra, cái miệng của nó lại trở nên vô cùng khổng lồ, lớn tới mức như thể có thể nuốt chửng cả thiên địa, lôi điện khủng bố xuất hiện ở trong miệng nó, cũng không †ạo ra được bất kỳ ảnh hưởng gì với nó. Mà cơ thể Lôi Đình Cự Nhân kia của Cổ Lôi Thần thì lại bị Tiểu Kim Kim nuốt chửng luôn.

Cả đại vũ trụ đều tĩnh mịch, cho dù là những sinh vật khủng bố cấp Thần Hóa kia, thì chỉ trong nháy mắt này cũng giống như hóa đá, ngơ ngác nhìn Tiểu Kim Kim khôi phục nguyên trạng.

ỢI

Tiểu Kim Kim như thể ăn no căng rồi vậy, há mồm ợ một cái, trong miệng có lôi điện phun ra, sau đó nó lắc cái đuôi, xoay người đạp vào hư vô rời khỏi chiến trường tinh không.

“Xong? Thế này đã xong rồi?”

“Vừa nãy xảy ra cái gì thế? Cổ Lôi Thần bị một con thú nhỏ màu vàng kim nuốt?”

“Hình như là có chuyện như vậy. .. Hình như nó còn ợ một cái. . “

“Đùa à. .. Đó là Cổ Lôi Thần. .. Tộc Cổ Thần vô cùng mạnh mẽ. .. Làm sao sẽ bị nuốt chửng trong một hơi. .. Giả. .. Chắc chắn là giả. .. Cổ Lôi Thân chắc chắn sẽ xé rách người nó rồi ra ngoài…”

“Còn xé rách cái rắm, ngươi không thấy xếp hạng của Hoàng Kim Hống trên Bảng Xếp Hạng Thần Gen đã thăng cấp sao?”

“Ôi đệch, rốt cuộc đó là sinh vật gì, quá mạnh!”

Trong vũ trụ xôn xao, không một ai ngò được, sinh vật mạnh như Cổ Lôi Thần lại bị một con thú màu hoàng kim nuốt trong một ngụm.

Sinh vật bình thường chỉ sợ hãi thán phục sự mạnh mẽ của Hoàng Kim Hống, nhưng mà có rất nhiều cường giả chân chính thì lại bày ra vẻ mặt cổ quái.

“Ăn Long Phượng, nuốt Cổ thần, Hống vẫn còn huyết mạch trong đại trong vũ trụ. . ” Trên khuôn mặt của Bạch Hoàng lộ ra vẻ trầm trọng.

“Hống vẫn còn huyết mạch ở trong vũ trụ?” Đám người lão Điêu hoảng Sợ.

“Vẫn còn huyết mạch của Hống ở thế gian, xem ra đại vũ trụ sắp đại loạn thật rồi” Ở tầng cao nhất của Thái Thượng các của Thiên Ngoại Thiên, một lão nhân mở mắt ra, nhìn lên chiến trường tinh không, vẻ mặt thay đổi mấy lần.

“Ha ha, đại vũ trụ đều run rẩy dưới thần uy của Tiểu Sơn Chủ đi, tộc Hống trở về rồi, Thú Vương vô địch của Vô Định Sơn đã trở lại rồi.” Thanh Mao Hống hưng phấn rống to, như thể chính hắn đã thắng và nuốt chửng Cổ Thần vậy.

Hàn Sâm cũng giật mình, nhưng hắn mặc kệ Hống với chả Hống, Tiểu Kim Kim trở nên mạnh mẽ như thế, khiến hắn cảm thấy vui vẻ trong lòng.

“Tiểu Kim Kim cũng đã trở nên mạnh mẽ như thế rồi, ta cũng phải cố gắng hơn mới được.” Hàn Sâm lại bỏ một miếng thịt của Mặc Vũ Thần Điểu vào trong miệng, tiếp tục nhanh chóng luyện hóa.

“Gen Thần Hóa +1.” Cuối cùng âm thanh nhắc nhở cũng vang lên trong đầu hắn.

“Con Hống hỗn huyết này lại không kém cạnh gì với thuần huyết, hình như còn mạnh hơn một bậc, đúng là có hơi cổ quái.” Thần nhìn Tiểu Kim Kim đầy vẻ hứng thú nói.

Dù cho có thế nào, thì trận chiến này đã làm cả vũ trụ kinh hãi, cũng đã tuyên bố Vô Định Sơn trở lại đại vũ trụ, tộc Hống tái hiện hậu thế.

Hết chương 2846.

Chương 2847. Hàn Thần Phụ danh chấn thiên hạ

Những trận đánh sau đó Hàn Sâm không xem nữa, hắn phải tăng gen của mình lên nhanh hơn, nhanh lên tới cấp Hóa Điệp chút, nếu không thì khi đối mặt với sinh vật đỉnh Thần Hóa ở trong đại vũ trụ, hoàn toàn không đánh thắng được.

Hàn Sâm đi thẳng tới Cửu Ngự Cung, trước khi trận tiếp theo bắt đầu, hắn phải tranh thủ thăng lên cấp Hóa Điệp.

Nhưng gen của hắn tăng lên cũng không thuận lợi, bởi vì hắn đã là cấp Phá Kén, ăn gen của dị chủng Thần Hóa cấp thấp nên lượng gen được †ăng thêm rất ít, ít nhất cũng phải là ăn gen của dị chủng Thần Hóa

cấp Phá Kén thì mới tăng gen gen Thần Hóa tương ứng cho hắn được.

Đương nhiên, nếu như có thể kiếm được đủ gen dị chủng Thần Hóa cấp Hóa Điệp thì là tốt nhất, như thế lượng gen tăng thêm sẽ càng nhiều. Nhưng mà dị chủng bị giam giữ trong Cửu Ngự Cung đa số là cấp Nguyên Cơ, loại dị chủng giống như Quỷ Thời Gian, cho dù bị khóa, Hàn Sâm cũng không giết được nó, thế nên tiến độ gen tăng lên rất chậm chạp.

May đối thủ ở vòng thứ hai của Hàn Sâm chỉ là một sinh vật Thần Hóa cấp Lột Xác, hơn nữa thời gian nghỉ giữa giờ là một khoảng thời gian dài, nên Hàn Sâm vẫn khá thuận lợi thắng được trận này.

Lúc đến trận thứ ba, đối thủ đã thành sinh vật cấp Phá Kén, đó là một dị chủng giống Cự Long, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Hàn Sâm, vốn Hàn Sâm muốn giết chết, nhưng tiếc là Cự Long kia lại rất giảo hoạt, thấy tình thế không ổn là nhận thua luôn rồi đào tẩu.

Hàn Sâm thắng liên tiếp, làm tên Kim Tệ truyền khắp đại vũ trụ.

Đáng tiếc bởi vì Hàn Sâm luôn chăm chú tu luyện, không chú ý tới những trận đấu khác, nên hắn không biết, bây giờ cái tên hot nhất không phải Kim Tệ, mà là tên của hai người Hoa Viên Không Trung và Hàn Sâm.

Hoa Viên Không Trung vốn chẳng có Thần Hóa nào, nhưng trong đợt Thần Chiến này lại có tận bảy sinh vật Thần Hóa tham chiến, tuy đều chỉ là cấp Nguyên Cơ, nhưng biểu hiện lại khá xuất sắc.

Ngoài một kẻ vận may không tốt, gặp phải một dị chủng cấp Hóa Điệp nên bị đào thải trực tiếp, thì những sáu vị khác cũng đều lọt vào vòng thứ ba.

Đương nhiên, trong này cũng hàm chứa cả vận may. Dẫu sao thì bọn họ đều là cấp Nguyên Cơ, hai vòng trước không gặp phải đối thủ quá mạnh, nhưng thực lực của bọn họ vẫn làm người ta khiếp sợ.

Hầu hết đều là những kẻ có thực lực đứng đầu trong Thần Hóa Nguyên Cơ, ai cũng có năng lực không tầm thường riêng.

Mà tất cả đều bị quy thành công lao của Hàn Sâm, thế nên Hoa Viên Không Trung và Hàn Sâm vốn không dùng tên thật tham gia trận đấu, đã thành đề tài thảo luận hot nhất trong đại vũ trụ.

"Hàn Thần Phụ trâu bò quá, Kiếm Tiên, Nữ Hoàng, Long Nữ đầu ai cũng mạnh hết á, nếu như ta đến cậy nhờ Hoa Viên Không Trung, không biết Hàn Thần Phụ có ban cho ta một chúc phúc không nhỉ, để †a cũng thăng lên Thần Hóa?"

"Ta cảm thấy tiểu cô nương mặc đồ ím của Ma tộc kia và tiểu cô nương của Vũ tộc mạnh hơn chút."

"Không ngờ thầy Tà cũng thăng lên Thần Hóa rồi, còn gia nhập Hoa Viên Không Trung nữa, thật đúng là hiếm thấy. Nhưng vận may của †hầy Tà kém quá, vừa lên thì đã đụng phải cấp Chân Thần của tộc Thái Thượng, buộc lòng phải nhận thua."

"Ha ha, bảy vị Thần Hóa của Hoa Viên Không Trung, vận may của thầy Tà kém nhất, đến cả tên Vương Vũ Hàng yếu nhất kia cũng còn may mắn mà, liên tiếp gặp được hai dị chủng Thần Hóa Nguyên Cơ có thực lực khá kém, nên vào được vòng thứ ba bằng thắng hiểm.

"Đáng tiếc Hàn Thần Phụ không tham chiến, nếu hắn tham chiến, vậy thì càng hay hơn."

"Hàn Thần Phụ còn cần tham chiến à? Người ta vung tay bừa là đã có vài Thần Hóa rồi, còn tham gia Thần Chiến gì nữa? Ngồi ở nhà đếm tiền cũng còn không đếm hết kia."

"Lại nói, rốt cuộc phải làm sao mới mời được Hàn Thần Phụ ra tay chúc phúc? Nếu như mời được, thì dù táng gia bại sản ta cũng bằng lòng."

"Thôi giờ người đừng mơ nữa, bây giờ các đại tộc muốn bắt Hàn Sâm tới muốn điên lên rồi, thoáng cái đã tạo ra nhiều Thần Hóa như vậy, đến cả Tam Đại Thượng tộc cũng đỏ cả mắt mà."

“Ta thấy chẳng bao lâu nữa, Hoa Viên Không Trung sẽ trở thành một trong Ngũ đại thế lực của đại vũ trụ, thậm chí có khả năng lọt vào danh sách bốn tộc xếp trước, ta thấy hay nhân lúc bây giờ tới cậy nhờ bọn họ sớm chút, tương lai Hoa Viên Không Trung quật khởi thật thì chúng ta cũng coi như là công thần khai tộc.”

“Nói có lý đấy, lỡ đâu vận khí tốt, lập được chút công lao, biết đâu chừng sẽ mời được Hàn Thần Phụ ra tay chúc phúc, đến lúc đó ta cũng sẽ thăng lên cấp Thần Hóa, cũng được tham gia Thần Chiến, cũng được rạng danh vũ trụ, ta nên đặt tên gì đây? Trâu Thần của… Hoa Viên Không Trung, các ngươi thấy cái tên này thế nào?”

Rất nhiều sinh vật bình thường cũng đang nghị luận lao nhao, có không ít người muốn gia nhập Hoa Viên Không Trung. Nhưng vì Hoa Viên Không Trung đã phong bế hoàn toàn, nên không có cơ hội đi vào, và đương nhiên cũng không có sinh vật nào gia nhập thành công.

Mà đám người tộc Hoa Thần, thấy bên Hàn Sâm lại có nhiều cường giả cấp Thần Hóa khủng bố như vậy đến, thì quả nhiên cảm xúc rất đỗi phức tạp.

Có nhiều cường giả cấp Thần Hóa mạnh mẽ như vậy trấn giữ, khiến Hoa Viên Không Trung càng được bảo vệ chặt chẽ hơn, đồng thời cũng có thể săn giết được một lượng lớn dị chủng thực vật, bảo đảm được đủ lượng nguyên liệu cung ứng cho dịch gen.

Nhưng mà cũng chính vì có nhiều cường giả cấp Thần Hóa như vậy, nên tộc Hoa Thần thấy hơi bất an, sợ tư chất của mấy người tộc Hoa Thần bọn họ kém quá, không thăng lên được Thần Hóa, bị đám Hàn Sâm vứt bỏ.

Đồng thời bọn họ lại có chút ít mong đợi, một ngày kia Hàn Sâm sẽ chúc phúc cho tộc Hoa Thần, để bọn họ cũng có cơ hội thăng lên cấp Thần Hóa.

Mà những chủng tộc có năng lực bắt Hàn Sâm kia thì đang vắt óc nghĩ cách, hy vọng được tiến vào Hoa Viên Không Trung.

Tuy bọn họ có hơi hứng thú với một Hoa Viên Không Trung có nguồn †ài nguyên phong phú, nhưng thứ bọn họ thấy hứng thú nhất vẫn là Hàn Sâm.

Nếu để bọn họ chọn Hoa Viên Không Trung hoặc Hàn Sâm, thì chắc chắn bọn họ sẽ chọn Hàn Sâm mà không có chút chần chừ nào.

Đặc biệt là tộc Thái Thượng, bọn họ càng muốn bắt Hàn Sâm về. Thứ nhất, là sợ nguyền rủa trên người Hàn Sâm trở thành sự thật, thứ hai là biểu hiện như thế của Hoa Viên Không Trung, cũng đã khiến rất nhiều người trong tộc Thái Thượng thấy hơi kinh hãi, Hàn Sâm càng mạnh, thì bọn họ càng thấy bất an.

Thế nên sinh vật trong cả vũ trụ đều đang tìm Đạo Thánh, chỉ có Đạo Thánh mới có thể đưa người vào Hoa Viên Không Trung trong tình huống không được cho phép,đến cả người của Đại Đạo Thiên cũng đang tìm Đạo Thánh, bởi vì hình như Đạo Thánh biến mất rồi.

Lúc này Đạo Thánh cũng buồn bực, lén la lén lút, kinh hồn táng đảm núp vào trong tộc Hoàng Cực.

Mặc dù lúc trước hắn đã hứa với Hàn Sâm, sẽ cứu hắn từ tộc Hoàng Cực ra, nhưng mà sau vài lần thử nhưng thất bại lúc ban đầu, thấy không còn cơ hội nữa nên hắn từ bỏ luôn.

Nhưng ai mà biết được cuộc chiến Bảng Xếp Hạng Thần Gen vừa bắt đầu, thì Hoa Viên Không Trung tạo ra chuyện lớn như vậy chứ, Đạo Thánh nhà hắn giờ trở thành mục tiêu truy đuổi của các tộc trong vũ trụ luôn rồi.

May Đạo Thánh giỏi chạy trốn, không bị đã bị bắt lại từ lâu rồi.

Mặc dù trong ngoại hiệu của hắn có một chữ Thánh, nhưng hắn không phải Thánh Giả chân chính. Bàn về chạy, người có thể chạy nhanh hơn hắn trong vũ trụ không có mấy ai, vũ trụ tuy lớn, nhưng chỗ nào hắn cũng tới được.

Dù là Thiên Ngoại Thiên của tộc Thái Thượng, hắn vẫn vào được dễ như ăn cháo, thậm chí hắn còn trộm được đồ của tộc Thái Thượng rồi bê ra ngoài, và cũng vì thế hắn đã nổi tiếng khắp đại vũ trụ.

Đáng tiếc người ngoài không biết rằng, hắn trộm thật đấy, nhưng mà chỉ trộm mang ra chơi một chút, sau đó lại trả về chỗ cũ y nguyên si cho tộc

Thái Thượng, nếu không thì làm gì có chuyện người ta dễ dàng tha cho hắn chứ.

Bàn về đánh, Đạo Thánh cũng chẳng có cái tự tin sẽ đánh được với mấy gã Thần Hóa đỉnh cấp của tộc Thái Thượng, tộc Hoàng Cực.

Đạo Thánh trốn đông trốn tây, bị mấy tên lão ngoan đồng kia đuổi theo tới đường cùng, cuối cùng hạ quyết tâm chạy tới tộc Hoàng Cực. Hắn định trộm Hàn Sâm về, sau đó dẫn theo Hàn Sâm tới Hoa Viên Không Trung. Có Hàn Sâm, hắn sẽ khống chế được Hoa Viên Không Trung, đến lúc đó biến nơi đó thành hang ổ thổ phi, làm thổ hoàng đế cũng sướng.

Lực lượng của Đạo Thánh khiến hắn có thể lướt qua được rất nhiều cấm chế của tộc Hoàng Cực, coi những cấm chế đó như không khí, hữu kinh vô hiểm mò trong hoa viên Hoàng Đế mà Hàn Sâm đang ở.

Đạo Thánh biết bây giờ tên kia gọi Thánh Anh, là đệ tử của Bạch Hoàng. Nhưng hắn nhìn thoáng qua hoa viên, lại không thấy Hàn Sâm đâu, chỉ thấy một cô gái yên lặng ngồi trong hoa viên Bảng Xếp Hạng Thần Gen cuộc chiến.

Hết chương 2847.

Chương 2848. Đánh với lsa

Không thấy Hàn Sâm, Đạo Thánh đang chuẩn bị rời đi, thì cô gái kia lại nhìn về phía hắn, chợt là Đạo Thánh thấy hoảng sợ trong lòng.

Phương pháp thu liễm khí tức của hắn khiến dù là cường giả cấp Chân Thần cũng chưa chắc đã phát hiện ra hắn, sao một cô gái trẻ lại phát hiện ra hắn chứ?

“Trùng hợp sao?” Đạo Thánh nhìn kỹ, đó là một thiếu nữ Thiên Tộc, khí †ức trên người rất yếu, rõ ràng vẫn chưa tới cấp Thần Hóa, thì trong lòng lập tức đại định.

Cường giả của Trấn Thiên Cung hắn đều biết hết, trong đó không có †coo gái nào như vậy.

“Đừng kêu, nếu không sẽ giết ngươi, biết chưa?” Đạo Thánh lắc mình đến trước người cô gái, duỗi tay ngưng tụ ra một quang nhận, kề lên cổ cô gái.

Nếu như Hàn Sâm ở đây, chắc chắn sẽ bi ai thay Đạo Thánh ba giây, dám cưỡng ép Thần, cả vũ trụ này đúng là không có mấy sinh vật dám làm vậy.

“Ngươi muốn làm gì?” Thần trừng mắt, nhìn Đạo Thánh hỏi.

“Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn nói cho ta biết Thánh Anh ở nơi đâu, là giữ được mạng nhỏ rồi. Nếu không… Khà khà…” Đạo Thánh nói tới đây thì cười khẩy hai tiếng, đao nhận trong tay đã kề sát da thịt.

“Ngươi muốn biết hắn ở đâu thật à?” Thần kinh ngạc nhìn Đạo Thánh, hỏi.

“Ngoan ngoãn khai ra đi, tốt cho cả ta và ngươi.” Đạo Thánh lạnh mặt nói.

“Đây là nguyện vọng của ngươi sao?” Thần nhìn Đạo Thánh hỏi.

“Sao người hỏi lắm thế? Hỏi ngươi thì ngươi nói nhanh lên, còn dài dòng nữa là ta cắt lưỡi ngươi đấy.” Đạo Thánh có hơi mất kiên nhẫn, nhưng đến bản thân hắn cũng không phát hiện ra, thực tế loại mất kiên

nhẫn này bắt nguồn từ một chút rung động ở chỗ sâu trong nội tâm.

Chỉ tiếc Đạo Thánh có thế nào cũng không nghĩ tới, trong vườn hoa của Hàn Sâm lại có một vị Thần, thế nên hắn hoàn toàn không nghĩ về phương diện đó.

Nhưng mà trực giác trời sinh của dân trộm cướp, lại làm cho nội tâm của hắn sinh ra chút dao động bất an, cho nên mới để lộ ra vẻ hơi mất kiên nhãn.

Thần cười nhẹ rồi nói:”Hắn ở trong Cửu Ngự Cung.”

Bỗng chốc Đạo Thánh cảm thấy cô gái Thiên Tộc này có hơi cổ quái, ở trong tình hình thế này vẫn còn cười được, định lực này không có một sinh

vật bình thường nào sáng được.

Nhưng tính mạng của cô gái này đã bị hắn nắm trong lòng bàn tay, sự tự phụ của Đạo Thánh đã lấn áp trực giác của hắn rồi, hắn hỏi tiếp:“Hắn tới Cửu Ngự Cung làm gì? Khi nào trở về?”

“Hắn tới Cửu Ngự Cung săn dị chủng, đi lâu rồi, không biết lúc nào sẽ trở lại, nhưng chắc cũng nhanh thôi.” Lần này Thần trả lời rất sảng khoái.

Đạo Thánh nghe vậy khẽ cau mày, cái nơi Cửu Ngự Cung kia đương nhiên là hắn có nghe qua, chỗ đó phòng vệ nghiêm ngặt, muốn vào trong thì có hơi rắc rối.

Cấm chế của Cửu Ngự Cung không ngăn được hắn, nhưng mấy tên cường giả cấp Thần Hóa canh giữ Cửu Ngự Cung kia thì không dễ gạt.

“Bình thường chỗ này có những ai sẽ tới?” Đạo Thánh nhìn về phía Thần, lại hỏi.

“Lúc Thánh Anh ở, mỗi ngày nữ quan đều sẽ tới dạy hắn lễ nghi, nhưng kể từ khi hắn tới Cửu Ngự Cung thì không có ai tới đây nữa.” Thần đáp.

Đạo Thánh nghe vậy thấy mừng rỡ trong lòng:”Thế thì vừa hay, ta sẽ ở đây chờ hắn trở lại, không cần mạo hiểm tới Cửu Ngự Cung nữa.”

Thấy cô gái khá phối hợp, cũng không có mấy hành vi như thét chói tai v.v… Đạo Thánh thu đao nhận lại, nói với vị Thần trông giống như thiếu nữ này:“Ngươi chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, thì Bổn Thánh sẽ không làm hại ngươi. Nhưng nếu ngươi dám có ý nghĩ vớ vẩn nào thì đến lúc đó đừng trách Bổn Thánh vô tình.”

Hắn nhìn xung quanh, thấy trong hoa viên cũng không có gì đặc biệt, chỉ có một mình cô gái trẻ ngồi xem cuộc chiến Bảng Xếp Hạng Gen Chúng Sinh, đương nhiên Đạo Thánh chẳng có hứng thú gì với chuyện đánh đánh giết giết, hắn bèn lấy một hộp cờ ra, nhìn thiếu nữ rồi hỏi:”Có biết đánh cờ không?”

“Biết chút ít.” Thần mỉm cười nói.

“Tốt lắm, đánh cờ với ta.” Đạo Thánh nhanh nhẹn bày bàn cờ, sau đó nói với cô gái.

“Được” Nụ cười của Thần càng rạng rỡ hơn.

Bên trong Cửu Ngự Cung, Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm:”Cuối cùng Gen Thần Hóa cũng đạt tới trị số lớn nhất một trăm điểm. Nhưng sắp tới trận thứ tư của Thần Chiến, e là không kịp thăng lên cấp Hóa Điệp rồi”

Đi ra khỏi Cửu Ngự Cung, Hàn Sâm nhìn thoáng qua Bảng Xếp Hạng Thần Gen trong tinh không, khi thấy tên của đối thủ thì Hàn Sâm không nhịn được thở dài trong lòng:”Không ngờ lại đụng phải nàng.”

Tới tận bây giờ Isa vẫn không biết Kim Tệ là Hàn Sâm, luôn rất cố chấp với việc đánh bại Kim Tệ để đoạt lại vỏ đao. Vốn Hàn Sâm tưởng chắc là Isa sẽ không có cơ hội chạm mặt Kim Tệ nữa, nhưng mà ai biết lại đụng phải nhau ở cuộc chiến Bảng Xếp Hạng Thần Gen, Hàn Sâm muốn tránh cũng không tránh được.

“Cũng tốt, cũng nên có một kết rồi.” Hàn Sâm cũng không dám xem thường Isa, vốn thiên phú của Isa đã vô cùng tốt rồi, sau khi gia nhập Trấn Thiên Cung, lại được thêm sự giúp đỡ mạnh mẽ của Cung Chủ Trấn Thiên Cung, tu vi tăng lên vèo vèo, có thể lọt được vào vòng thứ tư, thì đủ biết thực lực hiện giờ của nàng mạnh cỡ nào.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua những vị trí khác trên Bảng Xếp Hạng Thần Gen, thì phát hiện mấy tên của Hoa Viên Không Trung kia thua hết ở vòng ba. Dẫu sao thì bọn họ cũng chỉ là Thần Hóa Nguyên Cơ, đánh thắng được hai đợt trước đã là chuyện không dễ dàng gì rồi, đối thủ mà bọn họ gặp phải ở vòng thứ ba, đại để đều đã là cấp Phá Kén rồi, Nguyên Cơ mà muốn đánh vượt tận hai cấp, muốn đánh bại cấp Phá Kén thì là chuyện rất khó khăn.

Kim Mao Hống vẫn vững bước như cũ, trên thực tế Kim Mao Hống lọt vào vòng thứ tư với tư thái vô địch, ngoài Cổ Lôi của Thần lúc ban đầu, thì đối thủ gạp phải nó đều trực tiếp bỏ cuộc hết, đến chiến trường tỉnh không cũng không dám bước vào.

Ngoài Kim Mao Hống, Hàn Sâm còn thấy một vài cái tên quen thuộc nữa, Bạch Bố Y của tộc Hoàng Cực, Long Nhất của Long tộc, Trương Huyền Đạo của Trấn Thiên Cung, v.v…

“Tộc Hoàng Cực có nhiều cường giả tới tham gia Thần Chiến đấy, nhưng sao Bạch Hoàng lại không tham gia nhỉ? Chẳng nhẽ hắn không muốn ngôi vị Thần Linh kia?” Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ lạ.

Đến cả tộc trưởng của tộc Thái Thượng cũng tham gia trận Thần Chiến lần này, mà Bạch Hoàng thì lại không lộ mặt, thật sự đã làm cho người †a thấy bất ngờ.

“Tộc Hoàng Cực có thể trở thành một trong Tam Đại Thượng tộc, quả nhiên không phải nhờ may mắn, tên Bạch Hoàng này cứ thần thần bí bí, không biết rốt cuộc hắn định làm gì?” Trong bỗng chốc Hàn cũng nghĩ không ra cái gì.

Quang mang chớp động trong tinh không, đến trận của hắn và Isa rồi, Hàn Sâm không hề do dự, trực tiếp biến thành trạng thái trưởng thành, mặc áo giáp rồi vào chiến trường tinh không.

Sau khi tới chiến trường tinh không, Hàn Sâm thấy Isa đã lơ lửng ở trong tinh không từ sớm rồi, rõ ràng là nàng đã vào Bảng Xếp Hạng Thần Gen từ trước.

“Kim Tệ, cuối cùng chúng ta lại gặp mặt.” Đôi mắt đẹp của Isa nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nói.

“Nữ Hoàng Đao Phong, ngươi đâu cần vì chút chuyện nhỏ mà thấy canh cánh trong lòng chứ?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Không chết không thôi.” Isa lạnh lùng nói.

Hàn Sâm duỗi tay chộp một cái trong hư không, một chuôi vỏ đao giống như được điêu khắc từ mặc thạch xuất hiện ở trong tay của hắn, đây chính là vỏ đao được rút ra từ tượng đá ở Ma Trủng.

lsa nói vỏ đao này là đồ của Thủy Tổ của tộc Rebet các nàng, nhưng mà theo những gì Hàn Sâm biết, Thủy Tổ khai tộc của tộc Rebet là một người phụ nữ, mà đao ý còn sót lại trong chuôi vỏ đao này lại là đao ý của một nam nhân, vậy nên Hàn Sâm thấy rất nghi vực về chuyện này.

Nhưng đao ý trong vỏ đao đã bị Hàn Sâm hoàn toàn lĩnh ngộ từ lâu rồi, nên vỏ đao này không còn quan trọng gì với hắn nữa.

“Chúng ta đánh cược không, nếu ngươi thắng được ta, ta sẽ trả nó cho ngươi” Hàn Sâm nắm vỏ đao giống như cầm đao, nói.

Hết chương 2848.

Chương 2849. Vỏ đao bị chém đứt

“Ngươi chết ta sống là màn đánh cược tốt nhất.” Isa lạnh giọng nói, thanh Nha Đao trong suốt nhẫn nhụi tựa ngọc trong tay nàng chém về Hàn Sâm.

Đao khí màu tím biến thành một con ác quỷ gầm thét, muốn cắn nuốt hết thảy, trong phút chốc đã chém đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ mỉm cười, sử dụng vỏ đao trong tay như một thanh đao, cũng chém một đao qua.

Nhưng Hàn Sâm không sử dụng lực lượng của Nha Đao, chỉ chém về phía Isa với lực Tuyệt Nha thuần túy thôi.

Ầm!

Hai luồng lực lượng đánh vào nhau trong tinh không, đao khí giống như con ác quỷ màu tím bị vỏ đao trong tay Hàn Sâm bổ luôn ra, biến thành từng sợi tử khí ngoằn ngoèo biến mất trong hư không.

“Quả nhiên Isa đã thăng lên cấp Phá Kén, tu vi như thế, e là đã vượt qua cả Thủy Tổ của tộc Rebet rồi” Hàn Sâm thầm than thở trong lòng. Hình như Isa đã biết một đao kia không làm gì được Kim Tệ tù trước rồi, trên thanh Nha Đao không biết được chế tạo từ hàm răng của dị thú nào trong tay nàng kia, xuất hiện dao động lực lượng kỳ dị.

Không, không nên nói là Nha Đao đang dao động, mà là không gian ở bốn phía đang dao động mới đúng.

Lực lượng trên Nha Đao không hề tiết ra ngoài, mà cực kỳ nội liễm, khiến năng lượng trong tinh không đều hội tụ lên Nha Đao.

Thanh Nha Đao vốn trong suốt như ngọc, lúc này lại bị nhuộm dần một màu tím đậm, giống như một cái răng nhanh của ác quỷ thò ra từ trong địa ngục.

“Loại dao động lực lượng này khá giống với lực Tuyệt Nha, nhưng mà lại hơi khác, đây là loại lực lượng gì?” Hàn Sâm có hơi kinh ngạc trong lòng, nhưng chẳng bao lâu hắn đã biết được đây là loại lực lượng gì:?Bản thân Nha Đao chỉ có một phần vừa lên cấp Thần Hóa thôi, giờ Isa đã là cấp Phá Kén, phần phía sau chắc chắn bản thân nàng phải tự cải tạo lấy, cái này chắc là nàng Nha Đao sau khi nàng cải tạo, không biết nó có gì khác Nha Đao trước kia nhỉ?”

Hàn Sâm không vội vã tiến công, hắn cũng muốn biết, rốt cuộc đao pháp mà bản thân Isa cải tạo dựa trên cơ sở của Nha Đao có loại lực lượng gì.

Ánh mắt tràn đầy tính xâm lược của Isa nhìn chằm chằm Hàn Sâm, dao động trên thanh Nha Đao trong tay càng ngày càng yếu, nhưng màu sắc phía trên thì càng ngày càng đậm, màu tím kia đậm tới mức nhìn trông giống màu đen.

Mà trong lòng Hàn Sâm lại có hơi rung động, đó là phản ứng trực giác chỉ xuất hiện khi đối mặt nguy hiểm, làm vẻ mặt của Hàn Sâm cũng ngưng trọng thêm mấy phần.

“Ngươi muốn đánh cược mà đúng không? Vậy thì cược một keo, cược ngươi còn sống sau một đao này của ta không đi.” Isa vừa nói, Nha Đao giống như nanh ác quỷ trong tay được giơ lên cao hơn đỉnh đầu rồi chém một đao xuống Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy một đao khí chỉ trong nháy mắt đã chém đến trước mặt hắn, đao khí do xích Trật Tự ngưng tụ thành kia còn mỏng hơn sợi tóc gấp trăm lần, người bình thường không cách nào nhìn thấy bằng mắt thường được, hoàn toàn không thấy được đao khí.

Nhưng mà Hàn Sâm rùng mình, đao khí đó đi tới chỗ đâu thì đều cắt rách hư không tới đó, còn đáng sợ hơn cả thuật cắt không gian của hệ Không Gian.

Đao khí tới quá nhanh, Hàn Sâm cũng không có thời gian để do dự nữa, vỏ đao trong tay ngưng tụ lượng, chém về phía đao khi giống sợi tơ kia.

Lặng yên không một tiếng động, chuôi vỏ đao có độ cứng chắc chắn sánh ngang được với dị bảo Thần Hóa, nhưng chỉ trong nháy mắt lại bị một sợi đao khí chặt đứt, đao khí khủng bố đó vẫn bổ thẳng về phía người phía Hàn Sâm mà không hề có dấu hiệu dừng lại.

Trong nháy mắt, người Hàn Sâm phản ứng theo trực giác, hắn khẽ lắc mình, đao khí khủng bố chém sượt qua bờ vai hắn, áo giáp nới đầu vai và một miếng thịt bị chém xuống theo.

Mà đao khí đó vẫn còn kéo dài tiếp, chưa dừng lại, những nơi nó đi qua có một dải màu tím bắt đầu khuếch tán ra, giống một giọt mực nước rơi vào trong nước, dần dần khuếch tán ra, nhuộm dần nước ở bốn phía.

Hư không không phải là nước, sẽ không bị nhuộm màu, nhưng màu tím khủng bố kia lại xé rách luôn hư không, hơn nữa vẫn còn đang không ngừng xé rách tiếp.

“Lực Tuyệt Nha trở nên khủng bố như vậy từ lúc nào thế? Thậm chí xé rách được cả hư không?” Không ít cường giả cấp Thần Hóa nhìn hư không đang không ngừng bị xé nứt kia, đều thấy hoảng sợ trong lòng.

“Đây không phải là lực Tuyệt Nha thuần túy, trong nó còn dung hợp cả lực lượng có thuộc tính cắt xé nào đó nữa. Đến Kim Tệ cũng không đỡ nổi khí thế của lực lượng kia, xem ra Nữ Hoàng Đao Phong đã tăng cường lực Tuyệt Nha lên một cảnh giới mới rồi. Sự mạnh mẽ của loại lực lượng này đã chẳng kém cạnh gì mấy với mấy thuật gen có tính phá hoại cao cấp nhất đại trong vũ trụ rồi.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung vuốt râu cười nói đầy vui sướng.

Hắn vẫn rất thưởng thức Isa, thậm chí còn định thu Isa làm đệ tử thân truyền, mặc dù bởi vì một ít chuyện nên cuối cùng không thu Isa làm đệ tử của hắn được, nhưng mà hắn cũng dốc hết sức để bồi dưỡng lsa.

Trước kia thì không nói, từ sau khi Isa dẫn theo cả tộc Rebet tới Trấn Thiên Cung, thì hắn gần như đã bồi dưỡng Isa giống y như bồi dưỡng đệ tử thân truyền rôig. Nếu không dù thiên phú của Isa có tốt hơn đi

chăng nữa, thì cũng không thể thăng cấp nhanh như vậy.

“Nha Đao đáng sợ thật, từ nay về sau, có thể coi là thuật gen đỉnh cấp của đại vũ trụ thật rồi.” Nhị Hoàng Thúc Bạch Bố Y cũng lên tiếng tán thưởng.

Hư không bị xé dài ra, và thứ bị xé rách theo là vết thương trên vai Hàn Sâm, trong sự mạnh mẽ của cơ thể hóa thân từ dị chủng này của hắn, mà vết thương vẫn đang rách ra từng chút một, màu tím ở trong vết thương lan ra từng tí một, làm miệng vết thương rách ra từng tấc, từng †ấc, giống như một cái miệng của ác quỷ nơi Địa Ngục đang mở ra vậy.

“Đao khí thật lợi hại, nhưng sử dụng loại đao khí chỉ có trình độ thế này mà đã nghĩ giết chết được ta, thì ngươi khinh thường Kim Tệ ta quá rồi đấy.” Người Hàn Sâm đứng yên, nhưng đột nhiên vết thương trên vai lại đọng lại, không lan ra nữa, như thể vết thương kia và đao khí phía trên nó bị đứng hình vậy.

Hàn Sâm cưỡng chế dừng sự vận chuyển của bánh răng vũ trụ, nên đương nhiên lực lượng trên vết thương cũng sẽ bị chấm dứt theo. Nhưng lực lượng của hắn vẫn chưa đủ để đảo ngược bánh răng vũ trụ, nên cũng không làm vết thương biến mất được.

“Một đao không được, vậy thì thêm một đao nữa.” Nha Đao trong tay Isa lại vung ra cùng với giọng nói lạnh như băng của nàng.

Không có thế phòng thủ, là đao pháp tấn công thuần túy, là loại đao pháp hung ác được tạo ra vì giết địch. Trên thực tế nàng cũng không cần phòng ngự, lực phá hoại kinh khủng của tân Nha Đao có thể cắt xé rách hết thảy vật chất, chỉ cần nàng có thể chém trúng kẻ địch trước, chém chết kẻ địch ngay thì đó là cách phòng ngự tốt nhất.

Hàn Sâm nắm trong tay vỏ đao đã đứt rời, thầm cười khổ trong lòng:”“Nàng đâu muốn đoạt lại vỏ đao, toàn muốn chém ta thì chuẩn hơn ấy.”

Ngay lúc hắn chuẩn bị vung vỏ đao lần nữa, thì đột nhiên thấy có gì đó sai sai, chỉ thấy chỗ bị chém đứt của vỏ đao có chút quang mang lấp lóe khác thường.

“Chuyện gì thế này?” Đao khí đã lao tới gần người, Hàn Sâm chẳng còn hơi đâu đi quan tâm rốt cuộc vỏ đao có chuyện gì, trong giây lát người hắn di chuyển, lại né được một đao quang.

Lúc Hàn Sâm né tránh đao khí, Nha Đao của Isa giống như hàng loạt tia chớp màu tím đan xen vào nhau chém tới. Nhưng tia chớp màu tím được đao khí hình thành trong không trung lại không biến mất, nó luôn ở trong hư không, còn xé dài ra. Trong chớp mắt, một vùng tinh không lớn bị hàng loạt dải màu tím bao bọc, như thể trong tinh không xuất hiện một lớp mạng nhện màu tím vậy.

Hết chương 2849.

Chương 2850. Quy Hư Sáo

Người Hàn Sâm lóe lên, hết lần này tới lần khác né được đòn chém từ đao khí của Isa, đao khí này gần như chém được tất cả mọi thứ, dù là hành tinh đụng phải đao khí thì cũng bị chém thành hai nửa.

Hơn nữa hư không bị đao khí xé rách đó sẽ vẫn luôn rách tiếp, làm cả tinh không toàn đao khí màu tím, giống như một tấm lưới khổng lồ, làm phạm vi hoạt động của Hàn Sâm càng ngày càng nhỏ, khắp nơi đâu đâu cũng là hư không bị xé nứt, người Hàn Sâm đụng phải những vết rách không gian kia, thì cũng bị gây thương tích.

"Đao pháp như vậy, đao khí thế này, e rằng sau này xếp hạng của tộc Rebet sẽ tăng lên rất nhiều. Chỉ mình Nữ Hoàng Đao Phong, muốn đưa tộc Rebet vào danh sách top 100 cũng không phải là chuyện không thể." Dia Robb lên tiếng tán thưởng.

"Thật là một người phụ nữ đáng sợ, đao khí này của nàng giống như khắc tinh của Thần Thể Hủy Diệt của ta vậy." Ánh mắt của Baal sáng lên, nhìn chằm chằm Isa nói.

Dia Robb khế gật đầu:"Đúng vậy, mặc dù Thần Thể Hủy Diệt của ngươi mạnh, nhưng khi gặp đao khí của nàng thì sẽ mất sạch ưu thế, sẽ bị xé rách đến chết. Nếu sau này ngươi đụng phải nàng thì tuyệt đối phải cẩn thận"

Lúc này Hàn Sâm không hơi đâu đi quan tâm đao khí của Isa đáng sợ thế nào, bởi vì nửa đoạn vỏ đao trong tay hắn, đang tản ra một luồng lực lượng dao động quỷ dị.

Hàn Sâm biết chuyện này không hề bình thường, nếu vỏ đao đã bị đao khí của Isa chặt đứt, thì nên bị xé rách tiếp mới đúng, nhưng mà chỗ đứt ra đó của vỏ đao lại không có đao khí lan tràn, mà có chút oánh quang lấp lóe, đồng thời bản thân vỏ đao bị chém đứt ấy cũng dao động kịch liệt, giống như cái máy r*ung rung mãi không ngừng, cứ như thể chỉ cần Hàn Sâm buông lỏng tay ra, là nó sẽ bay đi luôn vậy.

"Trong vỏ đao này còn bí mật gì khác sao?" Hàn Sâm thầm thấy kinh ngạc trong lòng. Hắn lấy được vỏ đao cũng đã qua một khoảng thời gian rất dài rồi, nhưng ngoài đao ý trên vỏ đao thì hắn cũng không phát hiện ra nó còn

gì đặc biệt. dị biến của vỏ đao ngày hôm nay làm Hàn Sâm thấy hơi bất ngờ.”

Isa lại chém một đao tới, Hàn Sâm đang muốn né tránh thì đột nhiên có một luồng lực xông ra từ trong vỏ đao bị chém đứt kia, nó lao ra điên cuồng từ trong vỏ đao.

Mọi người thấy Isa điên cuồng tiến công Kim Tệ, giảm phạm vi hoạt động Kim Tệ xuống càng ngày càng nhỏ. Khi Hàn Sâm đã sắp không còn không gian để tránh né nữa thì đột nhiên trong nửa đoạn vỏ đao mà Hàn Sâm nắm trong tay có một cột sáng màu tím phóng ra.

Ầm!

Cột sáng màu tím kia và đao khí mà Isa chém tới đụng vào nhau, điều bất ngờ là nó đánh nát đao khí của Isa. Nơi cột sáng màu tím phóng qua, có một màu tím giống như màn trời khuếch tán ra. Những hư không bị lực lượng của Nha Đao xé rách kia lại bị ánh quang của cột sáng màu tím vá lại, trong nháy mắt cả sao trời giống như một màu đen đã được gột rửa sạch sẽ, ngoài một vài cột sáng thì không nhìn thấy chút màu tím nào.

“Đó là thứ gì thế? Mà lại có thể chữa trị được vết rách không gian chỉ trong nháy mắt, hơn nữa còn loại bỏ được lực lượng Nha Đao?” Cung Chủ Trấn Thiên Cung nheo mắt lại, nhìn Hàn Sâm đang cầm cột sáng trong tay.

Ánh mắt của tất cả sinh vật các tộc trong vũ trụ đều đổ dồn về cột sáng Hàn Sâm nắm trong tay, đến cả Isa cũng không công kích nữa, nàng cũng chằm chằm vào lòng bàn tay của Hàn Sâm.

Người khác không biết, nhưng Isa thì lại biết rất rõ, đó là vỏ đao mà Thủy Tổ của tộc Rebet làm rơi mất ở bên ngoài. Thủy Tổ Rebet từng có di mệnh, hi vọng của hậu bối mình tìm vỏ đao về, thế nên trước kia Isa mới mạo hiểm tới Ma Chủng, muốn lấy vỏ đao đã mất về.

Nhưng ai ngờ vận may không tốt, gặp phải Hàn Sâm biến thân thành Kim Tệ, kết quả bị Hàn Sâm cướp mất.

lsa cũng chỉ biết là đó là di vật của Thủy Tổ, còn trong vỏ đao có bí mật gì, thì Isa cũng không biết gì cả, nếu không thì nàng sẽ không chặt đứt vỏ đao mà không hề do dự gì như thế.

Đây cũng là điểm mà Isa cảm thấy kỳ lạ, bây giờ lực lượng của nàng đã vượt qua Thủy Tổ của tộc Rebet năm đó. Nhưng mà cột sáng lao ra từ trong vỏ đao kia lại có thể phá hủy được đao khí của nàng, làm nàng thấy hoảng sợ, hình như đó không phải là lực lượng mà Thủy Tổ có.

Nếu nói Thủy Tổ để lại loại lực lượng như vậy ở trong vỏ đao, thì có bị đánh chết Isa cũng không tin.

Sau khi ánh sáng tím phun trào, lớp ngoài của vỏ đao mà Hàn Sâm cầm trong tay cũng dung hợp dần vào trong ánh sáng tím đó. Sau khi lớp ngoài vỏ đao vốn đen như mực bị hòa tan thì để lộ biệt hiệu của vỏ đao.

Vỏ đao kia giống như được đúc thành từ đồng đỏ, phía trên nó khắc hoa văn trông quỷ dị và tinh xảo, mà cột sáng tím đó bắt nguồn từ những hoa văn trên vỏ đao ấy.

Cùng với ánh sáng trên hoa văn lấp lóe, vỏ đao cũng biến lớn dần, rất nhanh đã biến thành vỏ trường đao dài ước chừng một mét, sau đó ánh sáng trên vỏ đao mới tắt dần.

Mãi đến khi ánh sáng trên vỏ đao tắt hẳn thì Isa và sinh vật của các tộc trong vũ trụ mới nhìn thấy, trong tay Hàn Sâm có một vỏ đao màu tím hoàn chỉnh, dáng vẻ khác hoàn toàn vỏ đao màu đen ban nãy.

lsa nhìn vỏ đao màu tím, trên mặt để lộ chút vẻ nghi hoặc, nàng cũng không nghe nói qua, trong vỏ đao của Thủy Tổ lại giấu một chuôi vỏ đao như vậy.

“Đó là… Quy Hư Sáo…” Trong đại điện của tộc Hoàng Cực, một vị cường giả cấp Thần Hóa đầu tóc hoa râm của tộc Hoàng Cực đột nhiên đứng bật dậy, nhìn chằm chằm vào vỏ đao màu tím trong tay Hàn Sâm.

“Quy Hư Sáo!” Trong chớp mắt cái tên này đã làm cả đại điện xôn xao.

“Bảo trưởng lão, ngươi nhận ra nó là Quy Hư Sáo thật sao?” Bạch Hoàng cũng nhìn về phía ông già tộc Hoàng Cực kia, bày vẻ mặt trịnh trọng hỏi.

“Không sai được, đó chắc chắn là Quy Hư Sáo, vỏ đao Quy Hư của Đao Hoàng Bệ Hạ, chỉ bảo Hoàng giả trong tộc Hoàng Cực ta. Ban đầu tổ tiên Bảo Hoàng của ta từng tìm tìm tung tích của Quy Hư Sáo, nhưng vẫn không biết ở đâu, không ngờ nó lại rơi vào trong tay Kim Tệ trong †ay, chúng ta chắc chắn phải cướp Quy Hư Sáo về…” Bảo trưởng lão càng nói càng kích động.

“Đúng thế… Quy Hư Sáo là chí bảo Hoàng giả của tộc Hoàng Cực ta, sao lại rơi vào trong tay người ngoài được chứ, nhất định phải cướp

lại… “Nhất định phải giết chết Kim Tệ, đoạt lại Quy Hư Sáo…”

Sau khi biết Quy Hư Sáo là của tộc Hoàng Cực, một đám người xoa tay hằm hè, hận không thể ngay lập tức xông vào chiến trường tinh không, cướp Quy Hư Sáo trong tay Hàn Sâm về.

Cái tên Đao Hoàng này có lẽ không nổi danh gì mấy trong đại trong vũ trụ, người ngoài chỉ biết là Đao Hoàng là một trong các vị Hoàng Đế của tộc Hoàng Cực, hắn không có mấy chiến công trong đại vũ trụ, hơn nữa Đao Hoàng cũng là vị Hoàng Đế có thời gian tại vị ngắn nhất của tộc Hoàng Cực.

Nhưng trong nội bộ cao tầng trung tâm chân chính của tộc Hoàng Cực, trình độ của Đao Hoàng còn mạnh hơn một danh hoàng như nhị thế tổ.

Nhưng vì chuyện này liên quan đến một bí mật lớn của tộc Hoàng Cực, thế nên người biết chuyện này cũng không nhiều, cho dù là trong nội bộ Hoàng Cực thì cũng chỉ có giai tầng trung tâm mới biết được, thậm chí có thể nói bí mật này là sự sỉ nhục của tộc Hoàng Cực.

Ở trong lịch sử của tộc Hoàng Cực, có một đoạn thời gian rất dài, Hoàng Đế của tộc Hoàng Cực đều trở thành con rối, mà người ở phía sau màn thao túng đây hết thảy là một kẻ tự xưng là Thần Minh của Thần Thiên Giáp.

Vài vị Hoàng Đế liên tiếp của tộc Hoàng Cực đều trở thành con rối mặc người định đoạt, mặc dù chỉ có cao tầng trung tâm mới biết được Thần Thiên Giáp, nhưng với tộc Hoàng Cực, thời kỳ đó đúng là đoạn thời kỳ sỉ nhục nhất trong lịch sử của tộc Hoàng Cực.

Mãi đến khi Đao Hoàng bỗng dưng xuất hiện, một đao chặt đứt Cửu Trọng Thiên, đại phá Thần Thiên Giáp, mới cứu được tộc Hoàng Cực thoát khỏi vận mệnh bị khống chế, sỉ nhục.

Nhưng bởi vì hắn bị trọng thương trong trận chiến ấy, nên thọ nguyên của Đao Hoàng bị hao tổn quá nghiêm trọng, và thành vị Hoàng Đế đoản mệnh nhất trong lịch sử tộc Hoàng Cực.

Bởi vì tộc Hoàng Cực không muốn công khai đoạn lịch sử đầy sỉ nhục này, nên uy vọng của Đao Hoàng ở trong nội bộ tộc Hoàng Cực rất cao, ngoại tộc không hiểu về hắn lắm nên Đao Hoàng không nổi danh như nhị thế tổ.

Hết chương 2850.

Chương 2851. Lấy xương làm vỏ

Lai lịch của Quy Hư Sáo không tầm thường, nó là một đoạn xương sườn mà Thần Thiên Giáp bị chém đứt lúc ấy.

Lúc ấy chỉ có vài người trong đám lãnh đạo trung tâm cấp cao biết, đoạn xương sườn kia chính là Thần Cách của Thần Thiên Giáp, nhưng lại không phải Thần Cách đầy đủ. Bởi vì chỉ mới chém rơi có một đoạn thì Thần Thiên Giáp bỏ chạy mất người rồi, thế nên mới nói xương sườn không phải Thần Cách đầy đủ, và cũng không giết được Thần. Nếu là có thể chém hết được Thần Cách, giết được Thần thật, thì Đao Hoàng đã danh chấn đại vũ trụ từ lâu rồi.

Vì chỉ chém xuống được một đoạn xương sườn, mà bản thân của Đao Hoàng cũng bị trọng thương, nên vốn một cường giả có khả năng đánh vào Thần Điện Gen nhất lại chết sớm trong sự giày vò của bệnh tật.

Thần Thiên Giáp cũng bị thương nặng vì thế, sau khi Thần Cách bị hao tổn, hắn tu dưỡng rất nhiều năm mới khôi phục lại được như cũ. Tới khi hắn tới tộc Hoàng Cực, thì tộc Hoàng Cực đã hoàn toàn thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, hơn nữa với sự bồi dưỡng tận tình của Đao Hoàng, trong tộc lại có thêm mấy vị cường giả cấp Chân Thần nữa, trong bỗng chốc khiến Thần Thiên Giáp không tìm được cơ hội khống chế tộc Hoàng Cực, chỉ đành dựa vào Thần ngẫu bên trong tháp Thiên Mệnh giở trò mánh lới, định khống chế tộc Hoàng Cực trong lòng bàn †ay thêm một lần nữa.

Nhưng hắn không ngờ Thần ngẫu lại bị Hàn Sâm chém hỏng luôn, hơn nữa có Hàn Kính Chi ở trong đó giở trò, làm Thần Thiên Giáp tưởng lầm là Thần Hư Vô phá hủy Thần ngẫu của hắn, nên quay ra hận cả Thần Hư Vô.

Thần Thiên Giáp luôn tìm kiếm đoạn xương sườn bị Đao Hoàng chém xuống kia, nhưng lại không tài nào cảm ứng được vị trí của đoạn xương sườn.

Người của tộc Hoàng Cực cũng chỉ biết Đao Hoàng luyện chế đoạn xương sườn đó thành một vỏ đao cho thanh Quy Hư Đao kia của Đao Hoàng. Nhưng mà sau khi Đao Hoàng chết đi, Quy Hư Đao thì còn, nhưng Quy Hư Sáo thì mất tích. Lúc ấy tộc Hoàng Cực cũng tra xét thật lâu, nhưng vẫn luôn không tìm được tung tích của Quy Hư Sáo.

Nhưng họ không tài ngờ được, Quy Hư Sáo lại bị giấu ở trong một vỏ đao khác, hơn nữa còn bị ngoại tộc lấy được.

Bên trong tòa Thần Điện nào đó, Thần Thiên Giáp mở mắt, nhìn chằm chằm Quy Hư Sáo trong tay Hàn Sâm:"Xương sườn của ta, qua nhiều năm như vậy, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi, đã tới lúc mang ngươi về rồi"

Qua một lúc lâu, Thần Thiên Giáp mới không nhìn Quy Hư Sáo nữa, hắn nhìn thoáng qua Hàn Sâm đang trong chiến trường, hừ lạnh nói:"Một dị chủng cấp Phá Kén mà thôi, chỉ cần tiến vào đại vũ trụ trong trạng thái Phụ Thể, thì muốn giết hắn là chuyện dễ như trở bàn tay."

Nhưng rất nhanh Thần Thiên Giáp lại nhíu mày:"Đáng tiếc bây giờ hắn ở trong Bảng Xếp Hạng Thần Gen, nhưng chờ hắn rời khỏi Bảng Xếp Hạng Thần Gen, thì ta cũng khó truy tung được vị trí của hắn."

Trầm tư trong chốc lát, Thần Thiên Giáp nhìn về phía bảng đối chiến của Bảng Xếp Hạng Thần Gen, thấy tên của Kim Tệ và Nữ Hoàng Đao Phong, rồi hắn lại nhìn chỗ khác tiếp, thì phát hiện đối thủ trận tiếp theo của Hàn Sâm là một dị chủng Thần Hóa cấp Hóa Điệp khá nổi danh.

"Nếu đã thế, thì lấy lại xương sườn của bản thân ở Bảng Xếp Hạng Thần Gen vậy." Ánh mắt của Thần Thiên Giáp sáng quắc, nhìn chằm chằm Quy Hư Sáo và Hàn Sâm.

Hàn Sâm không biết lai lịch của Quy Hư Sáo, nhưng khí tức tỏa ra từ Quy Hư Sáo lại có chút giống gen Thần của Đằng Thiên La và Yêu Liên Thần Tử.

“Lạ ghê, chẳng nhẽ nguyên liệu làm ra vỏ đao này là Thần Cách của vị Thần Linh nào đó? Chắc Thủy Tổ tộc Rebet không làm được một vố lớn như thế đâu nhỉ?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

“Chẳng trách Thủy Tổ coi trọng vỏ đao này như thế, thì ra là trong vỏ đao còn có huyền cơ như thế nữa. Lực lượng trên vỏ đao kia, hình như tương sinh tương khắc với Tuyệt Nha Chi Đao, đến cả lực Tuyệt Nha sau khi ta cải tạo cũng bị lực lượng của vỏ đao kia kiềm chế…” Isa khẽ cau mày, không ra chiêu nữa.

Lực Tuyệt Nha bị vỏ đao kiềm chế, nên năng lực chiến đấu của Isa đã yếu đi phân nửa, muốn thắng được Kim Tệ thì càng thêm khó khăn.

Hàn Sâm liếc nhìn Isa, thì ngay lập tức nhìn thấu sự cố ky trong lòng Isa, hắn cười nhạt nói:”Xem vẻ hình như lực lượng của ngươi bị vỏ đao này sao kiềm chế rồi ha.”

“Vậy thì sao nào?” Isa nhíu mày, Nha Đao trong tay lại ngưng tụ lực lượng, chậm rãi giơ lên tới nhắm ngay Hàn Sâm, nàng không muốn từ bỏ như thế, muốn chiến đấu tiếp.

Đột nhiên, động tác Hàn Sâm làm tất cả người xem cuộc chiến đều ngẩn người, chỉ thấy hắn vung tay lên, quăng vỏ đao về phía Isa, vỏ đao bay thẳng qua rồi tra luôn vào Nha Đao của Isa.

Tất cả người đang xem cuộc chiến đều ngây ngẩn cả người, cho dù không biết lai lịch của Quy Hư Sáo thì ai cũng nhìn ra được, Quy Hư Sáo là một dị bảo lợi hại, có tác dụng khắc chế đao khí kinh khủng của Nữ Hoàng Đao Phong. Nhưng Kim Tệ lại vứt Quy Hư Sáo cho Nữ Hoàng Đao Phong, quả thật làm cho người ta thấy khó hiểu vô cùng.

Isa cũng thấy lơ mơ trong nháy mắt, sau đó nàng nhìn chằm chằm Hàn Sâm rồi hỏi:”Ngươi có ý gì đây?”

Kim Tệ tay cầm vỏ đao có năng lực kiềm chế nàng, cơ hội giành thắng lợi đã rất lớn, hình như không cần phải lấy lòng nàng.

“Đao pháp như thế, nhưng nếu lại thua vì một vỏ đao thì thực sự là quá đáng tiếc, ta có thắng thì cũng không có ý nghĩa gì. Vỏ đao tạm thời cho ngươi mượn, chờ khi ta đánh bại ngươi rồi lấy lại cũng không muộn.” Hàn Sâm khẽ cười nói.

“Ôi vãi, người này kiêu ngạo quá rồi, còn định chơi kiểu vậy cơ à?”

“Quá càn rỡ, chẳng nhẽ hắn quên mất ban nãy hắn bị Nữ Hoàng Đao Phong đuổi theo chém thế nào sao?”

“Các ngươi thì biết cái gì, hắn rõ ràng là đang cua gái, tên Kim Tệ kia chắc chắn là đã thích Nữ Hoàng Đao Phong rồi, nếu không thì làm gì có chuyện đưa vỏ đao cho Nữ Hoàng Đao Phong dễ dàng như vậy chứ. Đừng nói hắn chưa chắc đã thắng được Nữ Hoàng Đao Phong, cho dù có thắng thì nếu Nữ Hoàng Đao Phong mang luôn vỏ đao ra khỏi chiến trường tinh không, hắn cũng chẳng làm gì được Nữ Hoàng Đao Phong.”

“Ngươi nói vậy hình như cũng hơi có lý đấy, dám đùa giỡn đối thủ ở trong cuộc chiến của Bảng Xếp Hạng Thần Gen, người này đúng là một tên vô cùng háo sắc!”

“Thật ra thì… Hắn cũng rất đẹp trai… Nếu như có một vị cường giả cấp Thần Hóa cũng đối xử với ta như vậy thì ta sẽ gả liền…”

“Ngươi đừng có nằm mơ nữa, cường giả cấp Thần Hóa mà lại đi thích ngươi á?”

Chư Thiên sinh linh nghị luận xôn xao, ánh mắt của Isa nhìn chằm chằm Hàn Sâm nhìn một lúc lâu đầy lạnh lùng, nàng không nói gì, nhưng chậm rãi rút Nha Đao ra.

Đao khí như tơ, cắt thiên xé địa.

Lực lượng trong một đao kia của Isa mạnh hơn trước rất nhiều, đến cả bản thân Isa cũng thấy hơi bất ngờ, lực lượng của vỏ đao không những kiêm chế được lực Tuyệt Nha, còn có hiệu quả phụ trợ cho lực Tuyệt Nha nữa.

Tay mới chỉ cầm vỏ đao đã làm lực lượng trong lực Tuyệt Nha của Isa tăng lên đáng kể.

Năm đó Thủy Tổ Rebet vô tình chiếm được Quy Hư Sáo, mặc dù nàng cũng không phát hiện ra bí mật của Quy Hư Sáo, nhưng vì hiểu được đao ý trong vỏ đao rồi tự nghĩ ra Tuyệt Nha Chi Đao và Nha Đao.

Có thể nói lực Tuyệt Nha vốn có nguồn gốc từ lực lượng của Quy Hư Sáo, hôm nay Isa lấy được Quy Hư Sáo thì ngay tức khắc như hổ thêm cánh, hiệu quả lực Tuyệt Nha trong bỗng chốc tăng mạnh mấy lần.

Nếu để nàng cẩn thận tìm hiểu về lực lượng trên Quy Hư Sáo, thì tương lai chắc chắn sẽ tiến thêm được một bước nữa.

“Thảm thảm, tiểu tử Kim Tệ kia đắc ý quá … Rồi, Nữ Hoàng Đao Phong có được sự giúp đỡ từ vỏ đao kia, thực lực tăng lên một mảng lớn, cho dù gặp phải cường giả cấp Hóa Điệp thì e cũng đủ sức đánh một trận, e rằng lần này Kim Tệ bị xui xẻo…” Vương Vũ Hàng thấy có hơi hả hê nói.

“Ai bảo hắn lại muốn cua gái ở trong Thần Chiến chứ, đáng đời. Đường Chân Lưu ở một bên bĩu môi nói, nhưng trong lòng thì hâm mộ không thôi: “Chuyện gì thế này, đó phải là sân khấu cua gái của lão Đường ta mới đúng, bây giờ phong quang đều bị tên Kim Tệ kia đoạt mất rồi. Không được, ta phải mau thăng cấp lên Thần Hóa mới được, cuộc chiến Bảng Xếp Hạng Thần Gen của lần sau, ta cũng muốn lên đó cua ghẹo mấy em gái dị tộc cấp Thần Hóa…”

Hết chương 2851.

Chương 2852. Một con cờ

Nhìn Isa chém một đao tới, Hàn Sâm cũng không tránh né giống như lúc trước, ngược lại còn xông lên trước, trong phút chốc đến trước mặt Isa.

Trong nháy mắt Nha Đao chém từ trên xuống, Hàn Sâm vươn tay ngón giữa và ngón trỏ của tay phải ra kẹp lấy thân của Nha Đao, lực đao kinh khủng kia lại bị hai ngón của Hàn Sâm kẹp lại, không chém xuống nổi dù chỉ một tấc.

Ánh mắt của Isa sắc bén như đao, lực lượng cả người ngưng tụ lên thân đao, điên cuồng ép xuống chém giết, nhưng mà Nha Đao nhưng giống như mọc rễ ở hai ngón của Hàn Sâm vậy, nàng có làm cách nào thì cũng không làm nó di chuyển được nửa phần.

“Xem ra võ trang mà gen Thần Linh tạo ra cũng không có gì hay ho, trong khi có thêm sự gia trì của vỏ đao, lực lượng của Isa vẫn khó vượt qua được trạng thái dị chủng hóa của ta.” Hàn Sâm ném vỏ đao cho Isa là muốn xem thử vỏ đao kỳ lạ này có bao nhiêu lực lượng. Nếu như lsa thật sự có thể nhờ vào vỏ đao đánh bại hắn, vậy thì hắn coi như trả vỏ đao này lại cho Isa, coi như trả sư ân.

Đáng tiếc trong khi có thêm sự gia trì của vỏ đao, nhưng Isa vẫn khó làm dao động được bánh răng vũ trụ trong sự khống chế của Động Huyền Kinh, không tài nào làm nó chuyển động được.

Thứ nhất đúng là thân thể dị chủng hóa của Hàn Sâm quá mạnh mẽ, thứ hai là vì Isa mới vừa lấy được vỏ đao, cũng chưa kích phát được hoàn toàn uy lực của vỏ đao.

Còn có một điều quan trọng hơn đó là vỏ đao không phải được tạo ra từ Thần Cách đầy đủ, mặc dù có thể coi là võ trang Thần Cách, nhưng cũng kém với bản chuẩn rất nhiều.

“Vậy cũng được à? Lực lượng Kim Tệ lại chế trụ được Nữ Hoàng Đao Phong kinh khủng như thế, đừng nói hắn là cấp Hóa Điệp đấy nhé?”

“Nhìn hình thái lực lượng của hắn đi, chắc vẫn là cấp Phá Kén rồi, ở cấp Phá Kén mà đã có lực lượng như vậy, cũng coi như là trấn áp được cùng giai rồi.”

“Chẳng trách Kim Tệ lại kiêu ngạo như vậy, quả thật là hắn có cơ sở để làm vậy.”

Hàn Sâm buông tay ra, chậm rãi lui về sau hai bước, nhìn Isa nói: “Nữ Hoàng Đao Phong, xem ra lực lượng của ngươi còn chưa đủ để đánh bại ta.”

Ánh mắt đầy phức tạp của Isa liếc Hàn Sâm một cái, đột nhiên vung †ay vứt vỏ đao về phía Hàn Sâm, đợi khi Hàn Sâm tiếp được vỏ đao thì Isa đã bay ra khỏi chiến trường tinh không.

“Đợi khi ta đánh bại được ngươi thì tự ta sẽ lấy lại vỏ đao.” Chỉ có một giọng nói trong trẻo lạnh lùng còn quanh quẩn ở trên chiến trường tinh không.

Hàn Sâm không nói một lời, trực tiếp rời khỏi chiến trường tinh không.

Hàn Sâm thắng vô cùng tiêu sái, nhưng sinh vật Thần Hóa mạnh mẽ thật sự là quá nhiều. Rất nhiều cường giả như Trương Huyền Đạo, Long Nhất, Ma Tổ, Chủ Hủy Diệt, tộc trưởng tộc Thái Thượng v.v… Đều có thực lực khủng bố hơn nhiều, Kim Mao Hống vẫn đang giành thắng lợi trong phong thái vô địch, hoàn toàn không có một sinh vật nào dám vào trong chiến trường tinh không đối chiến với nó.

Thế nên biểu hiện của Hàn Sâm cũng chỉ làm cho người ta bất ngờ thôi, vẫn chưa đạt tới trình độ làm cho người ta thấy kinh ngạc tột cùng.

Trở về trong hoa viên , Hàn Sâm thấy Thần ngồi ở trên ghế đá, bên trên bàn đá còn bày một bàn cờ.

“Lực lượng của ngươi gần như không tìm được đối thủ trong hàng những sinh vật có cùng cấp bậc, cho dù chống lại sinh vật cấp Hóa Điệp cũng không thua nửa phần. Gen mạnh mẽ như vậy, phải là truyền thừa của huyết mạch Thượng Cổ mới đúng, nhưng mà ngươi lại không giống sinh vật có huyết mạch Thượng Gổ, thật là có hơi kỳ lạ. Ngươi có thể cho ta biết, rốt cuộc ngươi thuộc chủng tộc gì không?” Thần nhìn Hàn Sâm rồi hỏi.

“Ta là loài người.” Hàn Sâm thuận miệng đáp, thấy quân cờ trên bàn đang đánh tới tàn cuộc, vậy nên nghỉ ngờ hỏi: “Trước đó ngươi đánh cờ với ai?”

“Đang đánh cờ với một người thú vị.” Thần cười nói.

“Người thú vị? Hắn ở đâu?” Hàn Sâm cũng không nhìn thấy có ai khác ở chỗ này.

“Ở chỗ này” Thần chỉ vào bàn cờ rồi nói.

“Ở chỗ này?” Hàn Sâm nhìn bàn cờ với đầy sự nghi ngờ, phía trên bàn cờ ngoài quân cờ thì còn thứ gì khác nữa đâu.

“Đang ở trong bàn cờ.” Thần cười nói.

“Chẳng nhẽ là…” Vẻ mặt của Hàn Sâm khẽ biến, hắn cẩn thận xem từng quân cờ một trên bàn cờ, đột nhiên phát hiện có một quân cờ đen trong đó cứ có gì đó sai sai.

Vốn hai loại quân cờ màu đen trắng trông vô cùng giản đơn, không khác nhau là mấy. Nhưng hình phía trên của một viên cờ đen có khắc hình cái đầu, một cái đầu người ông già.

“Sao cái đầu này lại trông quen mắt… Ôi đệch… Đây không phải là Đạo Thánh sao? Sao hắn lại biến thành con cờ?” Hàn Sâm kinh ngạc há to miệng, không thể tin nổi hỏi.

“Hắn xin ta ba nguyện vọng, một nguyện vọng trong số đó là muốn đánh cờ, ta đã thỏa mãn nguyện vọng của hắn.” Thần dứt lời thì chỉ vào ván cờ rồi nói tiếp: “Có muốn đánh cho xong ván này không?”

Ngay tức khắc Hàn Sâm lắc đầu như trống bỏi, hắn không muốn giống như Đạo Thánh, bị biến thành một quân cờ trên bàn cờ này.

“Ngươi yên tâm, hắn hứa nguyện với ta nên mới như thế, còn ta và ngươi thì chỉ là đánh cờ mà thôi, không liên quan đến cái khác.” Thần cười nói.

Hàn Sâm vẫn lắc đầu: “Kỳ nghệ của ta bình thường lắm, ngươi tìm một cao thủ chơi cờ chơi với ngươi đi ha.”

“Thuật gen của ngươi và Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của tộc Thái Thượng có rất nhiều điểm chúng, đánh cờ có tác dụng cho sự lĩnh ngộ của người, học cũng không thừa.” Thần nói.

Hàn Sâm biết Thần nói đúng, Động Huyền Kinh và kỳ đạo có rất nhiều điểm chung, quả thật trước kia Hàn Sâm cũng có nghiên cứu về kỳ đạo, kỳ nghệ cũng tạm được.

Nhưng đánh cờ với Thần, không phải là tu luyện, áp lực còn lớn hơn quyết chiến sinh tử, nếu không cẩn thận rơi vào bẫy của hắn thì có lẽ sẽ rơi vào kết cục giống với Đạo Thánh, thế nên Hàn Sâm kiên quyết lắc đầu nói: "Ta còn phải chuẩn bị cho trận đối chiến tiếp theo, không chơi với ngươi đâu."

Lời Hàn Sâm nói cũng là lời thật, hắn phải thăng cấp lên cấp Hóa Điệp trước khi trận đấu tiếp theo bắt đầu.

"Ngươi thua thì không mất gì cả, còn nếu ngươi thắng thì ta sẽ đưa quân cờ này cho ngươi." Thần chỉ vào quân cờ mà Đạo Thánh biến thành kia nói.

"Ta cần quân cờ đó để làm gì? Hàn Sâm lắc đầu nói.

"Người có thể biến thành quân cờ, quân cờ cũng có thể biến thành người, quân cờ ở trong tay ngươi thì sẽ do ngươi định đoạt. Ngươi muốn hắn làm gì thì hắn phải làm cái đó; ngươi muốn hắn đi về phía trước thì dù đằng trước là núi đao biển lửa, hắn cũng sẽ không chần chừ bước tới." Thần nói, rồi cầm một quân trắng lên, đặt vào bàn cờ, cười dài nhìn Hàn Sâm:"Đến ngươi rồi đó."

Hàn Sâm không biết tu vi của Đạo Thánh ra sao, nhưng ít nhất thì cũng phải là cấp Hóa Điệp, hơn nữa hắn còn có năng lực tự do ra vào Hoa Viên Không Trung, nếu như có thể khống chế được một sinh vật Thần Hóa mạnh mẽ như vậy, thì đó là chuyện cực kỳ có lợi với Hàn Sâm.

Hơn nữa Đạo Thánh có năng lực ra vào Hoa Viên Không Trung tự nhiên, điều này cũng làm Hàn Sâm thấy cố ky vô cùng. Hắn sợ Đạo Thánh sẽ trở thành công cụ mà chủng tộc khác sử dụng để công phá Hoa Viên Không Trung. Nếu có thể khống chế được Đạo Thánh ở lòng trong tay, thì đương nhiên là tốt không còn gì bằng.

Điều này có sức hấp dẫn quá lớn, nhưng Hàn Sâm vẫn không tin lời mà Thần nói.

“Ta đã nói thời gian nửa năm này chắc chắn sẽ không ra tay với ngươi, thì ta sẽ không làm trái lời hứa. Ngươi nên biết rằng, Thần không thể

nói bậy.” Thần thong dong nói.

“Được, là ngươi xin ta đấy nhé, vậy thì ta đây ngồi chơi giải buồn với ngươi vậy.” Hàn Sâm cầm một quân cờ lên, ngồi xuống ở vị trí đối diện với Thần.

Hàn Sâm vốn tưởng kỳ nghệ của bản thân cũng không tệ lắm, ở Liên Minh Tả Toàn cũng là cao thủ cờ vây hạng nhất, nhưng hắn vẫn thua rất thê thảm.

Còn chẳng thể coi là đánh tàn cuộc nữa, Hàn Sâm và Thần chơi tám ván, kết quả cuối cùng đều là Hàn Sâm thua thảm hại, hoàn toàn không có chút cơ hội lật kèo nào, thua không còn một manh giáp.

Cảm giác của Hàn Sâm khi đánh cờ với Thần, hắn cảm thấy giống như đang đánh cờ với một máy vi tính siêu cấp vậy. Một nước cờ mà hắn phải suy nghĩ một hồi lâu mới đánh được, thì Thần lại chỉ tiện tay đánh, như thể chẳng cần nghĩ gì vậy. Cho dù là thế thì Hàn Sâm cũng vẫn thua rất thảm.

Hết chương 2852.

Chương 2853. Thăng cấp thất bại?

“Ngươi tiến bộ rất nhanh, nhưng nếu muốn thắng để lấy được quân cờ này thì vẫn cần cố gắng hơn nữa.” Thần nhìn Hàn Sâm cười dài rồi nói.

“Sau này lại đánh đi, ta còn phải tu luyện, chuẩn bị nghênh đón trận đối chiến sau.” Thật ra Hàn Sâm rất muốn đánh cờ tiếp, tính của bản thân hắn có hơi đặc biệt, càng thua thì càng muốn tiếp tục, cho đến khi bản thân tiến bộ mức đánh bại được đối thủ thì mới hài lòng bỏ qua.

Nhưng nghĩ đến còn phải thăng cấp lên Hóa Điệp, Hàn Sâm vẫn kìm lại mong muốn muốn đánh cờ tiếp.

“Vỏ đao kia có thể cho ta mượn xem thử không?” Thần hỏi.

“Một vỏ đao rách nát mà thôi, đâu có gì đẹp mắt chứ.” Hàn Sâm đứng dậy, chuẩn bị tới Cửu Ngự Cung.

“Nếu như ta đoán không lầm, chắc Đằng Thiên La là bị ngươi giết chết nhỉ? Thần Cách của hắn có lẽ cũng ở trong tay ngươi. Nếu như ngươi chịu cho ta mượn vỏ đao để xem xét thì ta sẽ nói cho ngươi biết cách sử dụng Thần Cách của Đằng Thiên La.” Thần chậm rãi nói.

“Ta có Thần Cách gì đâu chứ? Ngươi nghĩ vậy thì cầm đi mà nhìn, một vỏ đao rẻ rách thôi, có gì hay ho đâu chứ.” Hàn Sâm lấy vỏ đao ra đưa cho Thần.

Hắn có hai Thần Cách, nhưng không biết sử dụng thế nào, vẫn luôn giữ thì cũng vô dụng, nếu như biết biệt cách sử dụng thì vo cùng có lợi cho hắn.

“Quả nhiên là võ trang được chế tạo từ Thần Cách không nguyên vẹn, chắc đúng là Thần Cách của Thần Thiên Giáp rồi.” Thần nhận lấy vỏ đao rồi nhìn một lượt, thuận miệng nói.

Hàn Sâm vốn cũng đã đoán vỏ đao được chế tạo từ Thần Cách, nhưng không ngờ tới lại là Thần Cách rách nát, hơn nữa còn là của Thần Thiên Giáp.

Sau khi xem xong, Thần trả vỏ đao lại cho Hàn Sâm, đồng thời cười dài nói: “Cho ngươi một lời khuyên, nếu như ngươi gặp được Thần Thiên Giáp, thì tuyệt đối đừng lấy vỏ đao ra.”

“Không phải Thần không thể tùy tiện ra tay với sinh vật trong đại vũ trụ sao?” Hàn Sâm bèn nhân có hội thăm dò.

“Quy tắc trên mặt lý luận thì là thế, nhưng thứ như quy tắc này thì phải xem người ta vận dụng ra sao.” Thần lấp lửng ba phải nói.

“Ý của ngươi là, Thần Thiên Giáp sẽ đến cướp vỏ đao?” Hàn Sâm hỏi.

“Có lẽ vậy, tóm lại ngươi phải cẩn thận.” Thần cũng không muốn nói thêm gì nữa, chỉ nói hắn cần chuẩn bị một vài thứ, lần sau sẽ nói cho Hàn Sâm biết phải sử dụng Thần Cách ra sao.

Hàn Sâm buộc lòng đi tới Cửu Ngự Cung, chuẩn bị thăng cấp lên Hóa Điệp ở trong Cửu Ngự Cung.

Nhìn Hàn Sâm rời đi, Thần lại nhìn Bảng Xếp Hạng Thần Gen trong tinh không một lát rồi nhìn danh sách đối thủ trong trận tiếp theo của Hàn Sâm, trên mặt lộ ra vẻ kỳ dị:"Thâm Uyên ky sĩ chỉ có vực sâu không đáy là còn có một con, với tính cách của Thần Thiên Giáp, chắc là sẽ †ìm mọi cách để phụ thân trên người Thâm Uyên ky sĩ, để diễn hóa ra Thần Thể giáng trần, tham gia cuộc chiến Bảng Xếp Hạng Thần Gen đoạt lại Thần Cách. Bởi vậy, trận tiếp theo thú vị rồi đây, để ta xem thử, rốt cuộc ngươi có thể đạt tới trình độ nào."

Bên trong Cửu Ngự Cung, Hàn Sâm mở một tòa cung điện trống không ra, rồi đi vào trong đó, sau đó phong bế lại. Mặc dù hắn không biết làm vậy có thể tránh được tai mắt của Thần hay không, nhưng điều hắn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

"Chiến thể đang tiến hóa…"

Sau khi lựa chọn thăng cấp, Hàn Sâm cảm thấy tế bào khắp cả người cũng bắt đầu dị biến, như thể có vô số dòng điện đang giật ở bên trong †ế bào, khiến Hàn Sâm cảm thấy ngứa ngáy cả người, giống như tới xương cũng sắp bị làm cho mềm ra.

Răng rắc!

Hình như Hàn Sâm nghe thấy tiếng xương của bản thân vỡ ra, trong lòng cả kinh, vội vàng nội thị cơ thể của mình. Sau đó hắn phát hiện không phải xương nứt ra, mà là máu thịt và xương cốt của hắn đều đang nhanh chóng sinh sôi tăng trưởng, giống như quá trình lớn lên của một đứa trẻ bị đẩy nhanh vậy.

Cùng với sự sinh trưởng của máu thịt và xương cốt, thân thể Hàn Sâm càng ngày càng lớn, như từ một đứa bé con dần biến thành người trưởng thành, nhưng chuyện cũng không dừng ở đó.

Mắt Hoàng Cực Bá Đạo dung hợp với ánh mắt của Hàn Sâm kia vì hấp thụ lực lượng lột xác trong gen của Hàn Sâm, nên cũng bắt đầu lột xác theo.

Nhưng khác với sự lột xác của Hàn, bản thân Mắt Hoàng Cực Bá Đạo vốn đã là cấp Chân Thần, sự lột xác của nó đã khơi ra triều tịch của lực lượng, trong nháy mắt đã bao phủ cả người Hàn Sâm.

Sau khi dung hợp Mắt Hoàng Cực Bá Đạo, Hàn Sâm vẫn luôn không phát hiện con mắt này có chỗ đặc biệt gì, cũng không biết cách sử dụng lực lượng của Mắt Hoàng Cực Bá Đạo.

Nhưng mà hôm nay Mắt Hoàng Cực Bá Đạo lại lột các cùng với Hàn, lại làm Hàn Sâm bị lực lượng của Mắt Hoàng Cực Bá Đạo bao phủ chỉ trong tích tắc, tất cả những gì mà tâm mắt nhìn thấy được đều biến thành hai màu đen trắng.

Dù là tường kim loại màu vàng hay là cây cột màu đỏ, các loại màu sắc sặc sỡ, thì ở trong mắt của Hàn Sâm cũng đều biến thành màu trắng, tất cả đều trắng tới mức đáng sợ, cư như thể ở trong thế giới truyện tranh 2D vậy.

Tất cả mọi thứ đều như một tờ giấy trắng, chỉ khi ánh mắt của Hàn Sâm thấy dị chủng sắp tiến vào cung điện thì mới nhìn thấy chút màu đen.

Không giống với trước kia, mặc dù bây giờ trong mắt Hàn Sâm chỉ có hai màu đen trắng, nhưng bây giờ khi hắn xem dị chủng thì lại có thể cảm giác được các loại cảm xúc tiêu cực như tham lam, tuyệt vọng, oán độc, cừu hận, đố ky, ngạo mạn, v.v… Từ trên người dị chủng.

Chẳng mấy chốc Hàn Sâm đã phát hiện có gì đó không bình thường, bởi vì tất cả mấy tòa cung điện lân cận cung điện của hắn đều không có dị chủng, con dị chủng ở gần hắn nhất là phía bên ngoài bảy tòa cung điện. Mà hắn lại có thể thấy được con dị chủng màu đen kia ở khoảng cách bảy tòa cung điện, đúng là chuyện quỷ dị.

Hàn Sâm vừa quay đầu nhìn về những phương hướng khác, quả nhiên cũng thấy được dị chủng bên trong cung điện khác. Nhưng ở trong mắt Hàn Sâm, bọn nó cũng biến thành màu đen, hơn nữa có màu đen thì khá đậm, có màu đen thì lại khá nhạt.

Hàn Sâm bèn ý thức được, thứ mà màu đen đại diện cho chắc là tội ác, màu đen càng đậm thì chứng tỏ tội ác của sinh vật kia càng nặng.

Lại nhìn bản thân, Hàn Sâm phát hiện thân thể của mình giống như trong suốt, không nhìn ra được là trắng hay đen.

“Xem ra dù ở thời đại nào, thì bản thân Chấp Pháp Giả cũng có đặc quyền.” Hàn Sâm trong lòng tự giễu nói.

“Chiến thể thăng cấp Hóa Điệp thành công… Chiến thể đang tiến

hóa… “Sao lại vẫn đang tiến hóa nhỉ…” Hàn Sâm thầm thấy hoảng sợ, hắn mới thăng lên cấp Hóa Điệp, vân chưa hấp thụ Thần Hóa, sao lại vẫn đang tiếp tục tiến hóa chưa?

“Xem ra là bị Mắt Hoàng Cực Bá Đạo ảnh hưởng…” Hàn Sâm cảm giác thân thể của mình đang không ngừng lột xác, khác với lần lột xác trước, bây giờ mỗi một lần lột xác đều làm Hàn Sâm cảm giác hình như thân thể của mình lại có liên hệ chặt chẽ với đại vũ trụ thêm một ít.

Cũng không thể nói là cả đại vũ trụ, nói chuẩn ra thì là lực lượng luật pháp kỳ dị trong đại vũ trụ. Có lẽ là do Mắt Hoàng Cực Bá Đạo nên Hàn Sâm lại tiến hóa về hướng hệ luật pháp, muốn mượn thứ này để thăng cấp lên Chân Thần.

Luật pháp thần quang hai màu đen trắng trong mắt Hàn Sâm càng ngày càng mãnh liệt, gần như muốn phá vỡ hư không bay thẳng về phía chân trời, cả người Hàn Sâm cũng tràn ngập lực lượng luật pháp.

Thậm chí bây giờ Hàn Sâm có loại ảo giác, như nắm giữ một loại lực lượng kỳ diệu, chỉ cần hắn muốn thì có thể thẩm phán tội ác của những sinh vật kia trong tích tắc.

Nhưng loại lực lượng này vô cùng kỳ lạ, độ mạnh yếu cũng không căn cứ vào lực lượng của Hàn Sâm, mà nó căn cứ vào tội ác của đối phương, đối phương có tội ác càng lớn, thì lực lượng lúc hắn thẩm phán sẽ càng mạnh.

VùI

Con mắt kia của Hàn Sâm xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, rõ ràng có hơi khác với con mắt còn lại. Hàn Sâm có thể cảm giác được rất rõ ràng,

con mắt này bay vọt về chất trên mặt căn bản.

“Đây là lực lượng cấp Chân Thần sao?” Hàn Sâm cảm thụ được cái loại lột xác này đang khuếch tán ra bên ngoài từ trong con mắt của hắn, nhu thể đang dẫn đường cho thân thể của hắn Chân Thần hóa hoàn toàn.

Nhưng mà một giây sau, Hàn Sâm lại cảm giác cơ thể chấn động, lực lượng khuếch tán ra từ trong con mắt giống như thủy triều rút về, tất cả quá trình lột xác cũng dừng lại theo.

“Chiến thể thăng cấp thất bại.” Âm thanh nhắc nhở cũng cùng lúc vang lên trong đầu Hàn Sâm.

Hết chương 2853.

Chương 2854. Điều kiện của thuật biến hình

Hàn Sâm: Thể Thần Linh siêu cấp.

Chiến thể gen: Dị chủng hóa (cấp Hóa Điệp). Cấp: Thần Hóa.

Độ tiến hóa: Không phần trăm.

Thọ nguyên: Hai ngàn sáu trăm năm mươi tám.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua tư liệu của mình, phát hiện đã thăng cấp lên Hóa Điệp, lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng điều làm Hàn Sâm thấy nghỉ ngờ đó là, mặc dù hắn thăng cấp Chân Thần đã thất bại, nhưng mà dị biến trong con mắt trái cũng không biến mất, con mắt trái dung hợp với Mắt Hoàng Cực Bá Đạo này khi nhìn vẫn là hai màu đen trắng, vẫn giữ được trạng thái sau khi lột xác.

Hàn Sâm lấy tấm gương ra soi thử, thì phát hiện mắt trái và mắt phải cũng không khác nhau là mấy, nhưng con ngươi của mắt trái đen hơn chút, tròng trắng mắt bạch hơn chút, không nhìn kỹ thì gần như không thấy được sự khác biệt của hai con mắt này.

"Không gặp phải chuyện không may là tốt rồi." Hàn Sâm cũng không tham lam, theo hắn thấy việc bản thân thăng lên cấp Chân Thần chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, không cần gấp nhất thời.

Hàn Sâm chợt vận dụng sức mạnh, ngay lập tức Chú Ngữ đã tách ra từ bên trong người hắn, trạng thái dị chủng hóa cũng kết thúc, để Hàn Sâm khôi phục lại người thật của mình.

"Rốt cuộc khôi phục!" Hàn Sâm thầm vui mừng trong lòng, rồi hắn lại đi kiểm kê tài nguyên của mình, phát hiện bốn loại chiến thể đều thăng lên cấp Hóa Điệp, ngang bằng với trạng thái dị chủng hóa.

Mặc dù tất cả đã khôi phục về bình thường, nhưng bây giờ có một chuyện phiền phức cần giải quyết, bây giờ Hàn Sâm còn đang ở bên trong tộc Hoàng Cực, thân phận của hắn là Thánh Anh, nhưng bây giờ hắn không tài nào biến về trạng thái Thánh Anh được, đây là một chuyện rất phiền phức.

"Lúc trước chỉ lo thăng cấp chiến thể, lại quên mất chuyện này." Hàn Sâm thấy hơi nhức đầu, trong nhất thời cũng không nghĩ ra được phương pháp giải quyết tốt.

Khôi phục trạng thái dị chủng hóa, nhưng Hàn Sâm ở trong loại trạng thái này, rất có thể sẽ bị nhận ra là Kim Tệ. Nếu bây giờ hắn như rời khỏi Cửu Ngự Cung mà bị người khác thấy thì e sẽ dẫn tới rối loạn trong tộc Hoàng Cực ngay lập tức.

Đúng lúc hắn đang buồn rầu thì đột nhiên bóng dáng của xuất hiện ở trong Cửu Ngự Cung, chậm rãi đi vê phía bên này, cũng không biết hắn vào đây bằng cách nào.

Hàn Sâm có thể thấy được Thần là vì có con mắt trái, chỗ của Thần còn cách cung điện của hắn một khoảng rất xa.

“Lạ ghê, Thần là màu trắng á?” Hàn Sâm thấy có hơi nghi ngờ trong lòng, Thần hại nhiều sinh linh như vậy, lẽ ra tội ác trên người phải lớn lắm mới đúng, nhưng Hàn Sâm nhìn Thần thì lại phát hiện một màu trắng thuần khiết, không hề có tí giá trị tội ác nào trên người.

“Không biết Mắt Hoàng Cực Bá Đạo phán đoán giá trị tội ác thế nào nhỉ?” Hàn Sâm có hơi cạn lời, trong lòng thầm oán.

Đi ra cung điện, đi về phía của Thần, Thần nhìn thấy Hàn Sâm, quan

sát một lượt rồi cười nói: “Chúc mừng ngươi thăng lên cấp Hóa Điệp.” “Cũng không có gì đáng để chúc mừng, bây giờ ta Hóa Điệp thành công, lại không tài nào biến về thân thể trẻ con được, mấy tên ở tộc Hoàng Cực kia không nhận ra ta, không biết có phiền toái không nữa. Hàn Sâm nói.

”

“Chuyện này cũng dễ giải quyết thôi, ta dạy cho ngươi một thuật gen biến hình. Sau khi sử dụng thuật gen này, ngươi có thể thay đổi cơ thể thoải mái, chỉ cần ngươi không để lộ dấu vết thì đến cường giả cấp Chân Thần cũng không tìm ra được sơ hở.” Thần khẽ cười nói.

“Có điều kiện gì?” Hàn Sâm cảnh giác nói. “Không có điều kiện gì” Thần lắc đầu nói.

“Đừng, thôi ngươi cứ báo giá đi, ta thích báo giá công khai, thứ vô giá

†a sợ không trả nổi.” Hàn Sâm lắc đầu lia lịa, của hời Thần cho cũng không dễ ăn như vậy.

“Vậy cũng tốt, nếu ngươi đã yêu cầu thành khẩn như vậy thì ta đây cũng nói điều kiện luôn.” Dừng một chút, Thần mới nói tiếp: “Bắt đầu từ bây giờ, sinh vật thứ nhất nói ra ba chữ “ta yêu ngươi” ở trước mặt ngươi, ngươi không được giết chết hắn, phải tha cho hắn một lần, ngươi cảm thấy điều kiện này hợp lý không?”

“Ai lại nói ra ba chữ kia ở trước mặt ta chứ?” Hàn Sâm tỏ vẻ nghỉ ngờ, hắn không tin Thần có thể nhìn thấy tương lai thật. Nếu Thần có thể nhìn thấy

hết thảy thì sao Hàn Kính Chi và vị kia của Thánh tộc thắng hắn làm sao được.

Nhưng nếu nói là Thần không thấy được tương lai, thì sao hắn lại nói ra một điều kiện lạ lùng như vậy chứ.

“Không biết, ngươi đồng ý không?” Thần mỉm cười nói.

“Đồng ý.” Hàn Sâm gật đầu đồng ý, cho dù Thần có tính toán gì, chỉ cần không phải giết, thì sẽ không có ảnh hưởng quá lớn.

“Thuật gen này có nguồn gốc từ thuật biến hình của tộc Namun, ta có sửa đổi một chút, cứ coi là là một loại thuật biến hình khá thú vị đi. Loại thuật biến hình này là thay đổi hình thể thật sự, không phải lợi ảo thuật để biến hình, thế nên về mặt cơ bản là không có khả năng bị phát hiện ra, trừ phi ngươi để lộ sơ hở…” Thần dạt pháp quyết của thuật biến hình cho Hàn Sâm.

Thuật biến hình thuật có yêu cầu rất cao với lực khống chế cơ thể, mà phương diện này Hàn Sâm khá có thành thạo, chẳng mất bao lâu đã quen tay, rất dễ luyện thành.

“Thiên phú thật lợi hại, loại thuật biến hình này có yêu cầu rất cao với thiên phú và gen, chỉ có tộc Namun và một vài tộc có thiên phú tương tự mới luyện thành được. Không ngờ ngươi lại nhập môn dễ dàng tới thế, xem ra quả thực gen của ngươi không tầm thường chút nào.” Thần nhìn Hàn Sâm biến thành dáng vẻ của Thánh Anh, lên tiếng tán thưởng.

Hàn Sâm ngay tức khắc đã hiểu ra, Thần dạy hắn thuật biến hình, thật ra cũng là một loại khảo nghiệm.

“Ngươi tới nơi này làm gì?” Hàn Sâm nhìn Thần hỏi.

“Lúc trước ta đã hứa với ngươi, sẽ dạy ngươi phương pháp sử dụng Thần Cách mà đúng chứ? Bây giờ ta đã chuẩn bị xong.” Thần nói.

“Thần Cách phải sử dụng thế nào? Cần công cụ đặc biệt sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Không cần phiền phức như vậy, luyện chế Thần Cách thành vỏ đao, đây chỉ là hạ hạ kế sách mà thôi. Trên thực tế bản thân Thần Cách đã có năng lực vật hóa rồi, nhưng nếu muốn sử dụng được loại năng lực này, với sinh vật không phải Thần thì cần một vài trình tự đặc biệt, đi theo ta.” Thần nói rồi, xoay người đạp không bay đi.

Ở dưới chân của hắn sinh ra từng bậc thềm đá cổ xưa, thông thẳng tới trong hư không không có biên giới, Hàn Sâm cũng không nhìn thấy được rốt cuộc ở đầu hư vô bên kia có thứ gì.

Nhưng Hàn Sâm biết rõ, nếu Thần muốn buộc hắn đi vào thì dù hắn có phản kháng cũng vô dụng, nên cũng sảng khoái bước lên thêm đá đi theo Thần, từng bước giẫm lên thềm đá đi vào trong hư vô.

Sau khi bước lên thêm đá, Hàn Sâm cảm thấy bản thân giống như bước vào một cái thế giới khác, hắn xoay người lại nhìn thì đã không thấy Cửu Ngự Cung nữa rồi.

Ngẩng đầu nhìn về phía cuối thềm đá, lúc này hắn lại thấy được một †òa cung điện đang trôi nổi ở nơi cuối cùng đó, nhìn từ phía xa xa Hàn Sâm thấy bên trên cung điện thần bí cổ xưa kia có treo một tấm biển, trên bên tấm biển đó viết bố chữ “Thần miếu Thiên La”.

“Thần miếu Thiên La… Nơi này có quan hệ gì với Đằng Thiên La?” Trong lòng Hàn Sâm dấy lên sự nghỉ ngờ, cần lòng không đặng bèn cẩn thận đánh giá Thần Miếu trong hư không kia.

Nhìn kỹ mới phát hiện, kia Thần Miếu kia được bện thành từ nhiều cây cổ đằng, những cổ đằng kia trông như hóa thạch vậy, chúng có màu than chì, không nhìn kỹ thì còn tưởng là tảng đá.

Thần bước lên thềm đá đi tới trước thần miếu Thiên La, nhẹ nhàng đẩy cửa Thần Miếu ra. Ngay lập tức, Hàn Sâm nhìn thấy phía trên đại điện của Thần Miếu thờ phụng một pho tượng Thần Linh, là Đằng Thiên La.

Hết chương 2854.

Chương 2855. Thần Thương Thiên La

Hàn Sâm bị sợ hết hồn, dáng vẻ của Đằng Thiên La kia giống y như đúc với Đằng Thiên La bị hắn giết chết, trông cứ như còn sống vậy, đến cả dao động dập dờn trên người Đằng Thiên La cũng giống với Đằng Thiên La mà Hàn Sâm gặp qua, hơn nữa còn mạnh mẽ hơn.

“Đây chỉ là Thần Thể của Đằng Thiên La, nếu không có Thần Cách thì

Thần Thể cũng chỉ là một cái khác không hồn mà thôi.” Thần nhìn Đằng Thiên La giống như người khổng lồ kia nói.

“Lực lượng mạnh mẽ như vậy nhưng lại chỉ là một cái khác không hồn thôi sao?” Hàn Sâm có hơi không tin hỏi.

“Nếu không phải một cái khác không hồn, thì bây giờ ngươi xông vào. Thần Miếu của hắn, hắn sẽ ngồi yên bất động à?” Thần liếc Đằng Thiên La trông giống như tượng thần kia rồi nói tiếp: “Ngươi đánh nát Thần Thể này, sau đó lấy Thần Cách của Đằng Thiên La ra. Lúc sau phải sử dụng thế nào thì ngươi sẽ tự biết thôi.”

“Đừng nói ta sẽ phải trở thành tượng thần trong Thần Miếu thay hắn đấy nhé?” Hàn Sâm nhìn Thần hỏi.

“Nếu trở thành Thần đơn giản như vậy, thì Thần cũng mất giá quá.” Thần bĩu môi nói.

Hàn Sâm không có thêm gì nữa, hắn ngưng tụ lực lượng đánh một chưởng vào cái xác Thần Thể rỗng kia, nhưng chưởng này của hắn lại không làm Thần Thể đó tổn hại được tí gì, bàn tay của hắn nhưng không có có thể thương tổn được kia Thần Thể chút nào, hắn cảm thấy lực lượng đánh vào trong Thần Thể giống như đánh vào trong không khí vậy, cứ như thể Thần Thể này không tồn tại vậy.

Thần cười nói: “Đây cũng là thần, sao có thể vị loại lực lượng bình thường đả thương chứ, trừ phi ngươi thăng được lên cấp Chân Thần, nếu không lực lượng của ngươi vẫn chưa đủ để làm hắn bị thương đâu, cho dù đó chỉ là một cái xác rỗng. Sử dụng vỏ đao kia thử xem, chắc là sẽ có chút tác dụng.”

“Tại sao sa khi ta giết chết Đằng Thiên La, nơi này còn có một Thần Thể của hắn nữa?” Hàn Sâm lấy Quy Hư Sáo ra, nắm vỏ đao ở trong tay, nhưng không chém về phía Thần Thể của Đằng Thiên La ngay.

“Thần là bất tử, không có sinh vật nào có thể giết chết được Thần, nhưng mà Thần cũng có cấm ky của Thần. Ví dụ như Thần không thể trực tiếp ra tay với sinh vật trong đại vũ trụ, cho dù đó là sinh vật bình thường nhỏ yếu tới mức không thể tu luyện, thì Thần cũng không thể †ự mình giết chết nó. Nhưng có một loại tình huống là ngoại lệ.” Thần nói tới đây thì dừng một chút, không nói tiếp ngay.

“Tình huống gì?” Trái tim của Hàn Sâm đập thình thịch, đây là bí mật mà hắn đã muốn biết từ rất lâu rồi.

“Nếu Thần bóc tách Thần Cách từ trong Thần Thể ra, sau đó dung hợp Thần Cách với sinh vật trong đại vũ trụ thì sẽ tạo ra được một Thần Thể Đại Vũ Trụ. Lực lượng mà Thần Thể Đại Vũ Trụ này có được có thể vô hiệu hóa hạn chế của Thần, để Thần có thể trực tiếp chém giết sinh vật trong đại vũ trụ. Nhưng đồng thời Thần Thể Đại Vũ Trụ cũng mất đi năng lực bất tử, nếu bị chém chết bóc Thần Cách ra thì là chết thật luôn.” Thần chỉ vào Đằng Thiên La: “Giống như hắn, cưỡng chế giáng xuống đại vũ trụ, sử dụng Thần Thể Đại Vũ Trụ chiến đấu với sinh vật của đại vũ trụ, cuối cùng người ta đánh trọng thương đến nối lực lượng để về Hồi Thần Miếu cũng không còn nốt, cuối cùng bị ngươi nhặt được của hời.”

Cuối cùng giờ Hàn Sâm cũng hiểu, vì sao có Thần bị giết chết, mà có Thần thì không giết được, hóa ra là khác nhau ở chỗ này.

“Nói như vậy thì, chỉ cần bản thân Thần không cố giáng trần xuống đại vũ trụ, thì có ỏ tình huống nào cũng sẽ không chết thật sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Về mặt lý luận thì đúng là thế” Thần khẽ gật đầu.

“Thế có nghĩa là, trên thực tế vẫn sẽ chết?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Thần hỏi.

Thần cười: “Ngươi cảm thấy ta sẽ nói nhược điểm của bản thân cho ngươi biết à? Ngươi vẫn nên nhanh chóng chém giết Thần Thể của hắn đi, ta không muốn phải ở mãi cái nơi nhàm chán như vậy đâu.”

Hàn Sâm cũng không do dự nữa, lấy Quy Hư Sáo ra sử dụng như đao, chém một đao về phía cái xác Thần Thể trống không kia.

Kengl

Cuối cùng một đao kia của Hàn Sâm chém được lên Thần Thể rỗng tuếch của Đằng Thiên La, nhưng nó cũng chỉ để lại được một vết thương nhẹ trên Thần Thể rỗng tuếch đó, có thần huyết chảy ra tự trong vết thương đó.

Thấy Thần Thể rỗng tuếch kia quả nhiên không có phản ứng gì, Hàn Sâm tay cầm vỏ đao, chém hết đao này tới đao khác, hắn không biết đã chém bao nhiêu đao mới chém rớt được đầu của Thần Thể rỗng tuếch đó.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn về phía Thần, Thần lại lắc đầu nói: "Chém giết Thần Linh không phải giết như vậy đâu, ngươi phải phá hủy Thần Cơ của hắn kìa."

"Thần Cơ là cái gì?" Hàn Sâm hỏi.

"Là cơ thạch của Thần, là chỗ căn bản của Thần Thể, chỉ khi phá hủy được Thần Cơ, thì Thần Thể mới bị phá hỏng chân chính." Không đợi Hàn Sâm đặt câu hỏi, Thần đã nói tiếp: "Vị trí Thần Cơ của mỗi vị Thần một khác nhau, Thần Cơ của Đằng Thiên La thần cơ chắc là ở trong cánh tay trái của hắn."

Hàn Sâm nhìn về phía cánh tay trái Đằng Thiên La, thấy trên cánh tay trái của hắn quấn một sợi dây leo, ngoài cái này ra thì không có gì khác với cánh tay phải.

Nhưng chuyện đã tới nước này rồi, đương nhiên Hàn Sâm cũng muốn thử một lần, hắn vung vỏ đao chém về phía cánh tay trái của Thần Thể rỗng tuếch, không biết lại chém bao nhiêu đao, khi Hàn Sâm chặt đứt cả cánh tay trái và dây leo thì Thần Thể ầm ầm sụp đổ, thần huyết, thần cốt, thần thịt đều phân giải, thiêu đốt, biến thành một loại oánh quang màu lục bích.

"Lấy Thần Cách của Đằng Thiên La ra." Thần nhắc nhở.

Hàn Sâm lấy khúc xương giống như dây leo xanh dài hơn hai mét kia của Đằng Thiên La ra, sau đó bèn thấy thấy bích quang đầy trời hồi tụ vào khúc xương đó.

Sau khi bích cốt hấp thu bích quang, thì hào quang trên người tản ra càng ngày càng mãnh liệt, cũng dần xảy ra biến hóa.

Vốn là gốc cây hình xương lại dần biến thành một thanh trường thương màu lục bích, mũi thương uốn lượn như rắn, tản ra thần mang sáng chói khó có thể diễn tả được bằng lời.

“Đạt được võ trang Thần Cách Cốt Thương Thiên La.”

Đột nhiên trong đầu Hàn Sâm có một âm thanh nhắc nhở vang lên, Hàn Sâm nhìn chăm chú vào Cốt Thương Thiên La này, nó truyền một †in tức vào trong đầu của Hàn Sâm.

Cốt Thương Thiên La: Võ trang Thần Cách cấp Phá Hoại.

Cốt Thương Thiên La lại giống với mấy vật phẩm Thú Hồn. Thậm chí Hàn Sâm còn cảm thấy có thể thu nó vào trong hồn hải được, nhưng hắn không thử ở trước mặt Thần.

Ầm ầm!

Đột nhiên, có một chùm sáng màu ngọc bích dâng lên phía trên Thần đàn. Trong chùm sáng màu ngọc bích ấy, Hàn Sâm thấy một cây cổ đằng trong suốt màu lục bích đang từ từ ngưng tụ thành hình.

“Đó là Thần Cách của Đằng Thiên La?” Hàn Sâm liếc mắt nhìn một cái là nhận ra ngay, cổ đằng màu lục bích kia là khúc xương của Đằng Thiên La, nó trông giống y như đúc với bích cốt khi chưa biến thành Cốt Thương Thiên La.

Thần mỉm cười nói: “Ta đã nói với ngươi rồi mà, Thần có thân thể bất tử ở nơi này. Ngươi mang Thần Cách của Đằng Thiên La tới đây, lại phá hủy Thần Thể của hắn ở chỗ này thì có khác nào giết chết hắn ở đây đâu, nên đương nhiên là hắn sẽ lại sống lại rồi.”

“Ngươi đừng gấp, mặc dù nói Đằng Thiên La có thể sống lại, nhưng mà ngươi cũng nhận được chỗ tốt rồi mà đúng không? Nếu không phải như thế,

thì ban nấy sao ngươi có thể biến Thần Cách kia thành võ †rang Thần Cách chứ?" Thần lại nói tiếp.

Hàn Sâm đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi, biết thừa mọi hành động của gã Thần này đều có tính toán cả, nên khi có kết quả như thế hắn cũng không thấy bất ngờ. Nhưng hắn thầm nhắc nhở bản thân ở trong lòng, sau này khi ở chung một chỗ với Thần thì phải cẩn thận hơn mới được.

Trong lúc hai người nói chuyện thì bích cốt kia hoàn toàn ngưng tụ thành hình, phía trên bích cốt bắt đầu sinh ra huyết nhục và nội tạng, dần tạo thành Thần Thể của Đằng Thiên La.

"Có phải tới lúc ta nên đi rồi không?" Hàn Sâm không muốn nhìn thấy một Đằng Thiên La sống sờ sờ tí nào hết.

"Cơ hội hiếm có đó, cảnh tượng Thần Linh tạo ra Thần Thể không phải ai cũng có cơ hội được tận mắt nhìn thấy, nhìn xong rồi lại đi cũng được. Có ta ở đây, Đằng Thiên La không dám động tới một sợi tóc của ngươi đâu." Thần thản nhiên nói.

Hàn Sâm không nói gì nữa, chỉ nhìn cảnh Thần Thể của Đằng Thiên La được tạo ra.

Hết chương 2855.

Chương 2856. Linh

Cả quá trình diễn ra vô cùng quỷ dị thần kỳ, Hàn Sâm trơ mắt nhìn huyết nhục xương cốt của Đằng Thiên La được tạo ra từng chút một, cuối cùng tạo thành một Đằng Thiên La mới.

Nhưng so với các xác rỗng tuếch lúc trước, Đằng Thiên La có Thần Cách, trên cả Thần Thể đều có nguồn sinh cơ bừng bừng đầy khủng bố. Loại cảm giác mạnh mẽ này, giống y như lần đầu Hàn Sâm nhìn thấy Đế Tuấn, Đế Tuấn cho hắn loại cảm giác này, nhưng hình như có hơi khác.

“ƠI” Thần có hơi kinh ngạc đánh giá Đằng Thiên La trọng sinh, hình như hắn phát hiện ra chuyện gì làm hắn thấy bất ngờ.

“Sao thế?” Hàn Sâm quay đầu hỏi.

“Hình như Đằng Thiên La có chút vấn đề…” Thần cau mày nói, ánh mắt luôn quan sát đánh giá Đằng Thiên La.

“Vấn đề gì?” Hàn Sâm thót tim , như thể nghĩ tới điều gì.

“Bên trong thân thể của hắn… Không có linh…” Ánh mắt Thần sáng quắc nhìn chằm chằm vào Đằng Thiên La đã sống lại, nói với giọng đầy cổ quái.

“Linh? Có phải là thứ giống với linh của những dị chủng trong Cửu Ngự Cung kia không?” Hàn Sâm hỏi.

Thần khẽ gật đầu: “Có thể nói là giống nhau, lúc trước ta đã nói với ngươi rồi, linh là một điểm có tính bất ổn trong gen của sinh vật, miêu tả như vậy thì không chuẩn xác lắm. Trên thực tế ta cũng không biết phải miêu tả thứ đó thế nào nữa, bởi vì sự tồn tại của chính bản thân linh có hơi trừu tượng.”

“Lấy một ví dụ nhé, huyết thống của cha và huyết thống của mẹ sẽ quyết định gen di truyền của ngươi. Nhưng song bào thai cùng do cha mẹ sinh ra thì gen cũng không giống nhau hoàn toàn, hơn nữa theo số tuổi tăng dần, tính cách và thân thể của bọn họ đều sẽ phát triển theo hướng riêng của mình, mà thứ quyết định hết thảy đúng là linh.” Thần nói.

“Bản thân gen của song bào thai cũng có chút sự khác biệt, chuyện này là bình thường sao?” Hàn Sâm hơi do dự hỏi, hắn vẫn chưa hiểu được định nghĩa về linh.

Thần suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có lẽ ví dụ này không ổn lắm, chắc ngươi biết về sinh vật phục chế gen chứ? Xét về mặt lý luận thì sinh vật phục chế gen và gen sinh vật nguyên bản vốn giống y chang nhau, nên chắc tính cách sẽ giống nhau. Nhưng trên thực tế, nếu để cho sinh vật phục chế gen tự do sinh trưởng thì chẳng mấy chốc hắn sẽ hình thành ra những đặc thù khác hẳn với bản thể, hoặc nói đó là nhân cách, cái này cũng do linh quyết định.”

Hàn Sâm nghe cái hiểu cái không, nhưng vấn đề này quả thật không có cách nào miêu tả bằng ngôn ngữ được, cũng không có từ ngữ nào có thể hình dung một cách chuẩn xác được.

Đương nhiên Thần cũng biết Hàn Sâm rất khó nghe hiểu được, cho nên hắn bèn chỉ vào Đằng Thiên La đã tạo thành, nói: "Giống như Đằng Thiên La vậy, Đằng Thiên La của trọng sinh, chắc là sẽ có linh của Đằng Thiên La lúc trước, nói cách khác Đằng Thiên La sau khi trọng sinh là cùng một sinh mệnh với Đằng Thiên La trước kia. Nhưng bây giờ Đằng Thiên La trọng sinh lại không có linh thì chẳng khác nào bây giờ hắn giống như một thể phục chế gen của Đằng Thiên La cả. Mặc dù thân thể giống, nhưng bàn từ một góc độ khác thì hắn đã không còn là Đằng Thiên La trước kia nữa rồi."

"Cái này có khác biệt gì không?" Hình như Hàn Sâm hiểu được một tí, trong lòng hình như ngộ ra được gì đó.

"Khác biệt lớn nhất với ngươi chắc là, hắn sẽ không nhớ ngươi đã giết hắn của trước khi trọng sinh. Hơn nữa cho dù có biết thì hắn cũng không để ý tới lắm. Bởi vì không có linh của trước kia nên hắn sẽ không có cảm xúc gì với những việc đã từng xảy ra trên người Đằng Thiên La của trước kia, thậm chí còn sẽ không coi Đằng Thiên La của trước kia là mình." Thần nói nói.

"Nói như vậy, không có linh là chuyện rất tốt, sau này hắn sẽ không có linh nữa sao?" Hàn Sâm nghe vậy mừng rỡ.

"Không có linh thì còn là Thần Linh gì nữa? Chỉ cần là sinh vật thì sẽ có linh sinh ra, nhưng linh sinh ra đã không còn là linh của trước kia, cũng sẽ không giống với linh trước kia hoàn toàn." Thần nhìn Đằng Thiên La

nói.

Đến lúc này, bích quang trên Thần đàn đã biến mất, Đằng Thiên La trọng sinh xong, hắn giống như Thần Linh đứng ở trên Thần đàn, chậm rãi mở mắt.

Vốn Hàn Sâm còn tưởng dù Đằng Thiên La không nhớ rõ chuyện lúc trước, thì chắc cũng sẽ không tha cho sinh vật xông vào Thần Điện,

nhưng ai ngờ ánh mắt của Đằng Thiên La lại chỉ liếc qua người Hàn

Sâm, sau đó nhìn Thần.

Một giây sau, cảnh tượng làm Hàn Sâm há to miệng, không tin nổi vào mắt mình đã xảy ra.

Thân thể giống như người khổng lồ kia của Đằng Thiên La thoáng cái đã nhảy xuống Thần đàn, hắn còn nhanh hơn cả con thỏ nữa, thân thể khổng lồ bò rạp trên mặt đất, hai tay lạy phục, cái trán chạm đất, cơ thể vẫn còn run lẩy bẩy.

Hàn Sâm thấy khiếp sợ trong lòng, mặc dù hắn vốn cảm thấy vị Thần này mạnh hơn đám Thần như Đằng Thiên La một chút, nhưng hắn không ngờ được Đằng Thiên La chỉ mới thấy hắn thôi thì đã bị dọa thành như thế, sợ hơn khi chuột nhìn thấy mèo.

Chuột thấy mèo ít nhất còn biết chạy trốn, mà dáng vẻ bây giờ của Đằng Thiên La, hắn đến trốn cũng còn chẳng dám, chỉ lạy phục trên mặt đất, run lẩy bẩy.

“Đi thôi, cũng tới giờ rồi, kế tiếp còn có mấy trận tranh tài đầy thú vị phải xem nữa.” Thần không để ý đến Đằng Thiên La, hắn chỉ duỗi lưng một cái, rồi đi ra ngoài Thần Miếu.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Đằng Thiên La vẫn đang quỳ ở nơi đó, không dám ngẩng đầu lên kia, rồi mới đi theo Thần ra khỏi thần miếu Thiên La.

Sau khi rời khỏi thân miếu Thiên La, Hàn Sâm còn quay đầu lại nhìn mấy lần, hắn nhìn thấy Đằng Thiên La vẫn luôn quỳ rạp ở trong thần miếu Thiên La, hoàn toàn không dám đứng lên.

Khi đi tới bậc thềm đá cuối cùng, cảnh sắc trước mắt Hàn Sâm biến đổi, trở lại bên trong Cửu Ngự Cung.

“Chuyện hứa với ngươi ta đã làm xong, trận tranh tài kế tiếp ngươi phải tiếp tục cố gắng nha, ta tin vào ngươi đó.” Thần cười híp mắt nhìn Hàn Sâm nói.

“Ta cũng tin bản thân mình mà.” Hàn Sâm sờ mũi.

Thần muốn quay về hoa viên, còn Hàn Sâm thì mượn cớ muốn săn giết dị chủng để ở lại. Sau khi thấy Thần rời đi, Hàn Sâm mới nội thị hồn hải, xem Thần Chi Linh của Đằng Thiên La.

"Chẳng nhẽ nói, thật ra Thần Chỉ Linh chính là linh theo những gì Thần đã nói. Bởi vì bị đã cướp mất Thần Chi Linh, Đằng Thiên La của trọng sinh không có linh, nên chỉ đành sinh ra một linh mới?" Hàn Sâm âm thầm suy tư ở trong lòng: "Nếu nói vậy thì, chẳng nhẽ Thú Hồn cũng là một loại linh? Nhưng là loại linh có cấp bậc thấp ư?"

"Khoan đã… Thần đã từng nói dị chủng trong Cửu Ngự Cung không có linh… Vậy thì linh của bọn chúng ở đâu? Các vị Hoàng Đế qua các thời đại của tộc Hoàng Cực đã rút linh của chúng nó ra ngoài bằng cách gì? Nếu như Thú Hồn đúng là linh thật, vậy thì sao con người lại trực tiếp rút được linh của bọn nó ra bằng cách chém giết dị chủng chứ, thậm chí đến linh của Thần cũng rút ra được…" Trong đầu Hàn Sâm có vô số ý nghĩ xẹt qua, hắn càng nghĩ thì càng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Hàn Sâm cảm thấy hình như bản thân bắt được một vài thứ gì đó, nhưng vì tin tức có được quá ít nên không tài nào hiểu hết được. Giống như thấy được lớp bóng qua một lớp giấy trắng tinh, nhưng lại không †ài nào thấy rõ nó là gì.

"Xem ra đây hết thảy đều chỉ có thể đợi ta thăng cấp cấp Chân Thần, đánh vào Thần Điện Gen sau mới có thể biết rõ ràng." Hàn Sâm than nhẹ một tiếng, giao trái tim tư tạm thời để xuống, hắn biết quá độ suy nghĩ đối với hắn cũng không là một chuyện tốt, tăng lên tự thân thực lực mới là trọng yếu nhất.

"Không biết thanh Thần Thương Thiên La này có tác dụng gì nhỉ?" Hàn Sâm thử thu Thần Thương Thiên La vào hồn hải, ai ngờ lại thành công thật. Thần Thương Thiên La bị Hàn Sâm thu vào trong hồn hải giống như Thú Hồn, chỉ cần Hàn Sâm vừa nghĩ tới thì Thần Thương Thiên La sẽ xuất hiện ở trong tay của hắn ngay lập tức.

"Quả nhiên, võ trang Thần Cách thu vào trong hồn hải được." Vẻ mặt của Hàn Sâm càng trở nên phức tạp hơn.

Thứ 2857 chương Ma Tổ

Nắm Thần Thương Thiên La, Hàn Sâm mở một cách cửa ra vào của một tòa cung điện ra, nhìn thoáng qua con dị chủng trông giống như hùng sư trong cung điện, giơ Thần Thương Thiên La đâm tới.

Đây là một dị chủng cấp Hóa Điệp, bởi vì lúc trước Hàn Sâm không phải là đối thủ của nó, nên chỉ đành bỏ qua không có giết nó. Hôm nay Hàn Sâm đã thăng cấp lên cấp Hóa Điệp, giết nó không phải chuyện khó khăn gì nữa.

Nguyên nhân chính đó là, Hàn Sâm muốn lấy nó để thử Thần Thương Thiên La một chút, xem thử rốt cuộc thứ này có năng lực gì.

Hàn Sâm vô cùng nghỉ ngờ, Thần Thương Thiên La sẽ giống Phượng Hoàng Vũ, không có tác dụng gì với sinh vật bình thường, lại có tác dụng với sinh vật thần hệ.

Bích quang trên Thần Thương Thiên La lóe lên, trong nháy mắt đã đâm xuyên qua lồng ngực của dị chủng kia, khiến Hàn Sâm mình cũng thấy hơi kinh ngạc, võ trang Thần Cách lại có tác dụng với sinh vật bình thường.

Hàn Sâm rút Thần Thương Thiên La ra, nhưng lại không thấy thần huyết chảy ra, có một chồi non sinh ra từ vết thương kia, sau đó chồi non ấy điên cuồng sinh trưởng, chỉ trong chớp mắt đã sinh trưởng thành một bụi cổ đằng, vây cả người dị chủng trong đó, giống như một quả trứng bằng dây leo khổng lồ vậy.

Mà đẳng trứng cũng khô héo rất mau, đợi khi những thứ cổ đằng kia hoàn toàn khô héo rơi xuống, dị chủng bên trong đã hoàn toàn mất đi sức sống, biến thành một bộ thây khô.

“Săn giết dị chủng Thần Lực Sư cấp Hóa Điệp, phát hiện gen dị chủng Thần Hóa.”

Đến bản thân Hàn Sâm còn cảm thấy rợn hết da gà, sinh vật cấp Hóa Điệp lại bị Thần Thương Thiên La một kích giết chết, một gốc cây sinh trưởng ra từ miệng vết thương đã hút khô sức sống của nó, cái này còn là người ta thấy sợ hơn là chém giết bằng đao kiếm.

Thử nghĩ hình như bên trong thân thể mình có từng sợi cổ đằng chui ra, cái này làm cả người Hàn Sâm nổi da gà.

“Uy năng của thương này mạnh, e cũng không kém gì Thuẫn Medusa. Nói ra thì với thực lực bây giờ của ta, chắc là đủ để sử dụng Thuẫn Medusa và Mị Thần Giản rồi nhỉ? Lại thêm Luyện Ngục Thiên Quốc, Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính và Bình Hải Yêu, cho dù không sử dụng thể Thần Linh siêu cấp, thì chắc cũng có cơ hội đối kháng với cường giả cấp Chân Thần mới đúng.” Hàn Sâm chưa chính thức chiến đấu với cường giả cấp Chân Thần bao giờ, cũng không chắc chắn một trăm phần trăm được.

“Hình như Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính và Bình Hải Yêu không có năng lực công kích quá mạnh mẽ, là dị bảo khá đặc biệt, Luyện Ngục Thiên Quốc vừa giao cho Tiểu Thiên Sứ bảo quản rồi. Trên thực tế thứ có thể sử dụng cũng chỉ Thuẫn Medusa và Mị Thần Giản, ờm, nếu có cơ hội thì phải thử Mị Thần Giản một lần mới được. Ta của bây giờ chắc sẽ không bị lực lượng tộc khí của bị cắn trả đâu ha?” Hàn Sâm phát hiện bản thân đúng là có không ít bảo bối, nhưng năng lực của vài món trong đó khá đặc biệt, không dùng được trong chiến đấu chính diện.

Đương nhiên, bởi vì phần lớn bảo bối đều thuộc về thân phận Hàn Sâm này, nên Hàn Sâm cũng không định sử dụng chúng nó ở trong Thần Chiến.

“Chỉ cần vận may không kém lắm, thì chắc một thanh Thần Thương Thiên La là đủ cho ta lọt được vào danh sách top một trăm rồi.” Hàn Sâm vuốt ve Thần Thương Thiên La, càng xem càng thấy thích.

Lúc Hàn Sâm trở lại hoa viên, Thần đang tựa vào ghế xem Thần Chiến.

“Ngươi trở lại đúng lúc lắm, trận này có lẽ là trận tranh tài đặc sắc nhất cho tới bây giờ, cùng nhau xem đi.” Thần cười híp mắt nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn về phía chiến trường tinh không trong Gen Thần Bảng, sinh vật đứng trong tinh không là một Long tộc mà Hàn Sâm không quen biết, nhưng Hàn Sâm nhìn khí thế của hắn thì cũng biết người này mạnh kinh khủng.

Nhìn thoáng qua chiến biểu, phát hiện song phương đối chiến là Long Nhất và Ma Tổ.

“Đây rõ ràng không phải là Long Nhất mà ta biết, chắc là Long Nhất đời trước, có lẽ Long Nhất cùng thời đại với Cung Chủ Trấn Thiên Cung nhỉ? Không biết hắn là Thần Hóa cấp nào?” Hàn Sâm quan sát một lượt chiến trường tinh không, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Ma Tổ.

Trên thực tế Hàn Sâm thấy hứng thú với Ma Tổ, chủ yếu là vì hình như giữa Ma tộc và tộc Tu La có mối liên hệ kỳ lạ nào đó, hơn nữa Hàn Sâm vẫn luôn nghi ngờ Ma Tổ chính là Atula đã tiến vào đại vũ trụ.

“Thời gian trăm năm, Long tộc này lại từ Nguyên Cơ thăng lên Chân Thần, chắc chắn là sử dụng tới thuật huyết mạch của Long tộc, nếu không thì tuyệt đối không không khả năng.” Thần nói nói.

“Thuật huyết mạch là cái gì?” Hàn Sâm hỏi đầy vẻ khó hiểu.

Thần nói: “Là một thuật gen thiên phú của Long tộc, trước khi Long tộc già đi, có thể dồn lực lượng huyết mạch thiên phú của bản thân qua thân thể của một Long tộc khác, làm tốc độ tiến hóa gen của Long tộc đó đột nhiên tăng mạnh. Có rất nhiều chủng tộc có thuật gen tương tự thế này, nhưng có thể phát huy tới cực hạn thì cũng chỉ có một mình Long tộc thôi. Phật tộc học được chút tài mọn từ Long tộc, lại thêm sự sáng tạo của bản thân nên cũng có thuật gen tương tự, nhưng lại phiền phức hơn thuật huyết mạch của Long tộc rất nhiều, hiệu quả cũng không mau như thuật huyết mạch.”

“Cấp Chân Thần của Long tộc, vậy thì chẳng phải vị Ma Tổ kia sẽ thua sao?” Hàn Sâm có hơi nghi ngờ nhìn Thần hỏi.

Bởi vì Thần nói trận này rất đặc sắc, nếu Ma Tổ chắc chắn sẽ thua, thế thì đặc sắc chỗ nào?

Nhưng nếu nói Ma Tổ có thể đối kháng với Long Nhất cấp Chân Thần, thì Hàn Sâm lại không tin cho lắm. Dẫu sao thì, Ma tộc được xem là một chủng tộc tuổi đời còn khá non, thứ hạng trong các tộc cũng không cao lắm, rất khó để tin trong Ma tộc lại có cao thủ cấp cấp Chân Thần.

Trên thực tế, sinh vật có ý nghĩ như thế cũng không phải số ít.

Không ai tin Ma Tổ sẽ thắng Long Nhất, suy cho cùng Long tộc có biệt hiệu Chư Thiên đệ nhất dũng, sau khi đạt đến cấp Chân Thần, sự cường hãn của thân thể đã đạt tới mức không thể nào tưởng tượng nổi, gần như miễn dịch với chín mươi phần trăm lực lượng công kích có thuộc tính, nói là thân thể kim cương bất hoại cũng không quá đáng.

"Cung Chủ đại nhân, nếu Long Nhất lại thắng thêm hai ván nữa, thì các ngươi lại có cơ hội đánh tiếp một trận phổ gen chúng sinh rồi, không biết lần này là ai chết vào tay ai?" Người phụ nữ cười rồi nói với Cung Chủ Trấn Thiên Cung.

Cuộc chiến phổ gen chúng sinh năm đó, Cung Chủ Trấn Thiên Cung đè bẹp Long Nhất lấy được vị trí đầu bảng cấp Vương đứng, Long Nhất chỉ được vị trí thứ hai.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung cười nói: "Thua ta một lần, thì cả đời cũng không phải đối thủ của ta, dù có tái chiến bao nhiêu lần thì kết quả cũng vẫn vậy thôi, huống hồ hắn còn phải qua được ải của Ma Tổ đã"

"Dẫu sao thì Ma tộc vẫn chẳng ra gì, sao Thủy Tổ của Ma tộc sánh được với Long Nhất đã thăng lên cấp Chân Thần chứ?" Người phụ nữ xem thường nói.

"Vậy thì chưa chắc, lai lịch của Ma tộc vốn đã có chút vấn đề, trong lực Thiên Ma kia ẩn chứa lực lượng của luật Nhân Quả, tộc này không thể khinh thường. Hơn nữa Ma tộc đã bước lên vị trí Thượng tộc lâu rồi, nhưng lại không có mấy người biết rốt cuộc thực lực của Ma Tổ ra sao, đến Trấn Thiên Cung bọn ta cũng không có tư liệu về hắn, từ đó đủ để thấy Ma Tổ không phải tầm thường." Cung Chủ Trấn Thiên Cung nói.

"Ra vẻ thần bí mà thôi, cho dù Ma Tổ có chút thiên phú và khả năng, nhưng không có tài nguyên thì hắn làm gì được chứ? Với số tài nguyên cỏn con đó của Ma tộc bồi dưỡng ra được một Hóa Điệp thôi cũng đã là quá sức rồi, huống hồ còn Chân Thần nữa. Trừ phi hắn giống như Long Nhất, có cường giả khủng bố đời trước rót huyết mạch gen vào người hắn, nếu không hắn thăng lên Chân Thần bằng cái gì? Sao có thể đánh được một trận với Long

Nhất chứ?” Người phụ nữ cũng không tán thành với cách nói của Cung Chủ Trấn Thiên Cung.

Trong lúc hai người nói chuyện, chỉ thấy một bóng dáng tiến vào chiến trường tinh không, bóng dáng kia hoàn toàn bị bao phủ ở trong bóng tối, giống như một cái bóng hình người đi lại trong tinh không vậy, không nhìn rõ được bản thể của hắn trông ra sao.

Hàn Sâm lực ngưng tụ lượng, muốn nhìn xuyên qua bóng đen xem thử bộ dáng thật của Ma Tổ trông như thế nào, nhưng mà những gì hiện ra trong tầm mắt của hắn chỉ có một vùng hắc ám vô tận, hoàn toàn không nhìn thấy dáng vẻ của Ma Tổ.

Chương 2858. Một đao chém Nhân Quả

Long Nhất nhìn Ma Tổ như một Đế Hoàng, một đôi Long Dực màu vàng khép lại ở sau lưng, trông như không định ra tay ngay vậy.

“Thủy Tổ Ma tộc, nghe nói Ma tộc tỉnh thông lực lượng nhân quả, vậy để bổn tọa xem thử trông ra sao đi.” Long Nhất đứng chắp tay, thong dong nói.

Ma Tổ hoàn toàn bị bao phủ ở trong bóng ma, cũng không biết hắn có vẻ mặt gì, hắn cũng chẳng muốn nói chuyện với Long Nhất luôn, chậm rãi giơ tay phải lên, dựng thẳng chưởng làm đao,chém về phía Long Nhất đứng ngạo nghề trong tinh không.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Ma Tổ, thấy hắn vung tay làm đao, nhưng lại không thấy có bất kỳ dao động lực lượng nào, như thể hắn chỉ tùy ý bổ tay xuống thôi vậy.

“Quả nhiên là lực Atula!” Mặc dù Hàn Sâm không luyện Atula Kinh, nhưng lại nghiên cứu nó rất kỹ, nên chẳng thấy xa lạ gì với loại lực lượng này.

Trong tình huống như Ma Tổ, vung một chưởng nhưng lại không có tí dao động lực lượng như thế này, đủ để thấy hắn đã luyện Atula Kinh đến cảnh giới cao cấp nhất, một đao chém Nhân Quả.

Răng rắc!

Chỉ nghe cổ Long Nhất truyền đến một âm thanh kỳ dị, ánh mắt của mọi người đều nhìn về, thì thấy trên lớp vảy mịn ở cổ hắn xuất hiện một vết đao, mảnh như sợi tóc, nhưng vẫn chưa đủ sức chén rách Long Lân.

"Lực Nhân Quả quả nhiên có vài phần huyền ảo, lại khiến bổn tọa cũng không có cơ hội phản ứng, rất tốt." Long Nhất ngưng mắt nhìn Ma Tổ gật đầu nói.

Nhưng mà trong lúc nói chuyện, vết đao trên Long Lân đã tự động khép lại, không để lại một dấu vết gì.

Bên trong Trấn Thiên Cung, người phụ nữ có hơi ngẩn ra: "Lực lượng của Ma Tổ lại để lại được dấu vết ở trên Long Lân của Long Nhất, chẳng nhẽ hắn đã thăng lên cấp Chân Thần thật rồi à?"

"Xem ra tám chín phần mười là thế rồi" Cung Chủ Trấn Thiên Cung hứng thú nhìn Ma tổ.

"Không ngờ Ma Tổ này có chút tài cán thật, nhưng dù hắn thăng lên cấp Chân Thần thì cũng vô ích thôi. Hai bên đều là cấp Chân Thần, thể Thần Long của Long Nhất miễn dịch với hầu hết với lực lượng hệ khác, Ma Tổ không gây thương tổn cho Long Nhất được, cuối cùng vẫn chỉ có một chữ bại thôi." Người phụ nữ đó nói.

"Thể Thần Long đương nhiên là mạnh mẽ, nhưng lực Nhân Quả cũng huyền diệu khó lường, ai thắng ai thua thật đúng là rất khó nói." Cung Chủ Trấn Thiên Cung hiển nhiên cũng không đồng ý với quan điểm của người phụ nữ.

Cùng lúc đó, các tộc trong vũ trụ cũng đang quan sát trận đại chiến này, có không ít người thấy hơi giật mình với biểu hiện của Ma Tổ, cường giả biết tường tận về Long Nhất thì đều biết Long Nhất đã thăng lên cấp Chân

Thần, có thể để lại dấu vết trên Long Lân của hắn, thì tám chín phần mười Ma Tổ cũng là cấp Chân Thần.

“Không ngờ một Ma tộc nho nhỏ lại có cường giả cấp Chân Thần thật.” Bạch Hoàng tỏ ra khá hứng thú, nhìn Ma Tổ nói.

“Bệ Hạ, sau trận chiến này, ngươi có muốn tới Ma tộc, thu bọn họ về dưới trước của tộc Hoàng Cực chúng ta không?” Một vị trưởng lão của tộc Hoàng Cực đề nghị.

“Xem trước đã rồi tính sau, tên Ma Tổ này không đơn giản.” Bạch Hoàng thản nhiên đáp.

Bên trong chiến trường tinh không, Long Nhất thấy Ma Tổ không ra tay nữa, bèn hỏi: “Sao không tiếp tục?”

“Nếu ta chém nữa thì ngươi chết chắc. Ma tộc không muốn kết thù với Long tộc, nên mong các hạ rút lui đi” Giọng nói của Ma Tổ hư vô mờ mịt, không có chút cảm xúc nào, nghe giống âm thanh điện tử vậy.

Nhưng những lời hắn nói ra lại khiến Chư Thiên vạn tộc cảm thấy hắn quá cuồng vọng.

“Tên Ma Tổ này bị điên à? Nhát chém kia còn chẳng chém rách được Long Lân của Long Nhất, không biết hắn dựa vào đâu mà lại nói khoác mà không biết ngượng như thế chứ?”

“Chắc là không gặp được đối thủ trong gia tộc, cho nên mới cuồng vọng vô tri như thế”

“Dám nói lời như thế ở trước mặt Long tộc Chư Thiên đệ nhất dũng, quả nhiên Ma Tổ đang tìm đường chết.”

Chúng tộc nghị luận lao nhao, rõ ràng bọn họ cảm thấy Long Nhất vẫn mạnh hơn Ma tộc chút.

“Ha ha, Long tộc không có kẻ nhu nhược sợ chết, bổn tọa sẽ đứng ở chỗ này, nếu ngươi có thể chém chết bổn tọa, thì không những ngươi không phải kẻ địch của Long tộc, mà từ nay về sau, người của ta trong Long tộc

đều sẽ nghe theo lời của Ma tộc ngươi, như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó." Long Nhất đứng ngạo nghễ trong tinh không cười to rồi nói.

Ma Tổ không nhiều lời nữa, lại giơ tay lên, chậm rãi dựng tay làm đao, lại chém về phía Long Nhất.

Vẻ mặt của Long Nhất trở nên trầm trọng, nhìn chằm chằm vào cánh tay của Ma Tổ, trên người không tự chủ được kích phát ra xích Trật Tự, Hoàng Kim Long Khí kinh khủng kia hoá thành hàng loạt Hoàng Kim Thần Long cuộn tròn quanh người hắn, giống như Thượng Cổ Thần Long giáng trần vậy.

Tất cả mọi người ai ai cũng thấy hồi hộp vô cùng, mặc dù không ai nghĩ Ma Tổ có thể chém được Long thể của Long Nhất, nhưng đến Long Nhất cũng cư xử thận trọng như vậy, làm bọn họ cảm nhận được áp lực trong đó.

Bàn tay của Ma Tổ vẫn chậm chạp như cũ, hơn nữa còn không mang theo chút lực lượng nào, giống như là một trò đùa, thật sự làm người †a khó mà tin được, một chưởng vô lực như vậy sẽ chém được Chân Thần của Long tộc.

Răng rắc!

Một giây sau, chỉ thấy máu Hoàng Kim Long phun tung tóe, Chư Thiên Hoàng Kim Long bể tan tành, đầu của Long Nhất rơi xuống trong màn long huyết đang phun ra, tách ra hoàn toàn với thân thể.

Chư Thiên vạn tộc, chỉ cần là sinh linh đang quan sát trận chiến này thì đều giống như hóa đá, cả đại vũ trụ rơi vào tĩnh mịch trong nháy mắt.

Chém đứt đầu rồng, hơn nữa đó còn là Long Nhất cấp Chân Thần, Lực lượng bực này quả thực làm người ta không cách nào tin nổi.

"Ta… Ta… Không nhìn lầm ư… Đó là Long tộc Long Nhất mà… Cứ bị chém đầu như vậy…"

"Lực Thiên Ma thật đáng sợ… Ma Tổ quá đáng sợ…"

"Từ nay về sau, e là Ma tộc sắp quật khởi rồi."

“Thật hay giả thế, một chưởng như vậy lại chém đứt được đầu rồng!” Sau nháy mắt yên tĩnh ấy, các tộc hoàn hồn, bắt đầu xôn xao lên.

“Cuộc chiến Gen Thần Bảng lần này, thật đúng là làm người ta thấy bất ngờ, Hoàng Kim Hống, Ma Tổ, Kim Tệ, Lâu Liệt, cường giả khủng bố ẩn mình trong đại trong vũ trụ quả thực quá nhiều.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung thở dài nói.

“Đương thế thành đại thế” Ánh mắt của người phụ nữ sáng quắc nhìn chằm chằm Ma Tổ nói.

“Đại thế cũng thành loạn thế, e là những tháng ngày êm đẹp sắp trôi qua rồi. Sau cuộc chiến Gen Thần Bảng này, e đại vũ trụ sẽ thay đổi hoàn toàn.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung lại không thấy hưng phấn vì

chuyện này, chỉ cười khổ lắc đầu.

“Nhưng ta vẫn không hiểu, rốt cuộc gã Ma Tổ đã làm được bằng cách nào?” Người phụ nữ nhìn về phía Cung Chủ Trấn Thiên Cung hỏi.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Ngày đó gieo nhân, ngày nay gặt quả. Dù Long Nhất có mạnh hơn nữa, thì cũng không ngăn được nhân mà trước kia đã gieo.”

Người phụ nữ nghe vậy, sắc mặt bèn thay đổi: “Ý của ngươi là, lực lượng Ma Tổ có thể chém tới trước kia, thế thì chẳng phải giống với lực lượng của vị ở Thánh Vực kia sao?”

“Không, không giống nhau, vị ở Thánh Vực kia là có thể đảo ngược thời không được thật, còn lực lượng của Ma Tổ vẫn chú trọng tới Nhân Quả. Trên người đối thủ phải có Nhân Quả của ngày hôm qua, thì hắn mới chém của hôm qua được. Nhưng nếu trước đó không có Nhân Quả thì đương nhiên lực lượng của hắn sẽ thành vô dụng.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung dừng một chút lại nói: “Tuy lực Nhân Quả mạnh mẽ, nhưng nếu muốn chém chết Long Nhất chỉ với lực lượng này thì là chuyện không thể nào.”

Trong lúc nói chuyện, chỉ thấy long huyết màu vàng trong chiến trường tinh không chảy ngược về, Long không đầu đưa tay lên chộp một cái trong hư

không, đầu rồng bị chém xuống kia bay trở về trong lòng bàn tay của hắn, Long Nhất ấn đầu lâu vào chỗ bị chém trên cổ thì tự đầu lâu nó liền lại, vết thương trên cổ tự khép lại chỉ trong chốc lát.

Hết chương 2858.

Chương 2859. Tộc khí của Long tộc

“Thân thể của Long tộc đúng là khiến người ta phải hâm mộ!” “Ta đã nói rồi, sao Long Nhất lại bị chém chết dễ dàng như vậy được.” “Chư Thiên đệ nhất dũng danh bất hư truyền, thế mà vẫn sống được?”

“Lực Nhân Quả quả nhiên thần bí khó lường, cho dù đổi lại là ta thì ta vân không ngăn được. Nhưng muốn giết chết Long Nhất ta thì chỉ với lực lượng này là không đủ.” Long Nhất hai mắt mở ra, nhìn chằm chằm Ma Tổ tiếp tục nói: “Nhưng quả thật ngươi có tư cách đánh một trận với bổn tọa, lâu rồi ta chưa được chiến đấu sảng khoái như vậy đấy.” Dứt lời, Long Nhất đưa tay lên rút một thứ ra, chỉ thấy đó là một cây gậy màu vàng dài hơn hai thước, có hình chữ nhật bẹp, trông giống như cây thước, phía trên điêu khắc rất nhiều Long Văn có hình thái khác nhau, trông vừa hoa lệ vừa thần bí.

“Tộc khí của Long tộc Huyết Long Thước lại ở trên tay của Long Nhất, xem ra Long Nhất sắp tiếp nhận vị trí tộc trưởng cúa Long tộc rồi.” Người phụ nữ nhận ra thanh Long thước màu vàng này.

“Long tộc hao tổn tâm cơ bồi dưỡng Long Nhất của thế hệ này, khiến hắn thăng cấp lên Chân Thần chỉ trong vòng trăm năm ngắn ngủi, hiển nhiên là muốn hắn trở thành người đứng đầu của Long tộc, dẫn dắt Long tộc tiến lên.” Hình như Cung Chủ Trấn Thiên Cung đã sớm đoán được.

“Có tộc khí như Huyết Long Thước giúp đỡ, cán cân thắng lợi lại nghiêng, mặc dù Ma Tổ mạnh nhưng Ma tộc là Thượng tộc thăng cấp lên sau đó, nên chắc Ma tộc không có tộc khí gì dùng được đâu ha?” Người phụ nữ đó nói.

“Chắc vậy.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung nói một câu lấp lửng. Gràooo!

Long Nhất cầm Huyết Long Thước trong tay, ngửa mặt lên trời gầm thét, kim quang trên Huyết Long Thước sáng chói, hóa thành từng Long Ảnh huyết sắc xông thẳng lên không trung, tổng cộng tám Long Ảnh khủng bố có hình thái khác nhau bay quanh Long Nhất.

Mỗi một Long Ảnh đều như Hung Thú diệt thế, tản ra khí tức vô cùng kinh khủng, giống như há miệng nuốt bừa một cái là có thể nuốt chửng vũ trụ tinh hà vậy.

Một giây sau, tám Long Ảnh kia đều cùng nhau gầm lên rồi xông về phía Long Nhất, chỉ trong tích tắc đã chui vào trong người Long Nhất.

Ầm!

Hai cách sau lưng Long Nhất giương ra, cả người nhanh chóng bành †rướng, toàn thân kim quang rực rỡ, trên lưng không ngừng có gai xương màu vàng chui ra, khóe miệng mọc ra răng nanh, long giác trên đỉnh đầu trông dữ tợn, sau lưng Long Dực không ngừng dang rộng.

Một bên vai hắn lại mọc ra một đầu rồng, sau đó hết đầu này tới đầu khác mọc ra, những đầu rồng có hình thù kỳ lạ mọc ra không ngừng. Chỉ trong thời gian chốc lát, Long Nhất đã biến thành rồi một con Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long, giống như Hung Thú bá thế, chín cái đầu nhìn chằm chằm Ma Tổ.

“Uy áp thật là khủng khiếp! Chỉ mới xem cuộc chiến mà đã cảm nhận được uy thế như vậy, không biết Ma Tổ phải đối đầu trực diện với Long Nhất phải chịu áp lực lớn tới nhường nào?” Mặc dù Hàn Sâm chỉ xem cuộc chiến, nhưng mà uy áp được phát ra từ trên người Long Nhất đã hóa thân thành Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long, làm hắn cảm thấy có hơi khó thở, có loại cảm giác bị áp bách tới hít thở không thông.

Thần nhìn Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long nói: “Long tộc cũng khá thú vị, lại đưa cả huyết mạch gen và linh của mình vào trong tộc khí, tinh thần hi sinh như vậy tìm khắp đại vũ trụ cũng không có mấy chủng tộc.”

“Những Long Ảnh kia không phải lực lượng của bản thân tộc khí sao?” Hàn Sâm ngạc nhiên hỏi.

“Trong đó có một Long Ảnh là Long Hồn của bản thân tộc khí. Nếu là dị bảo bình thường, dù Long tộc có muốn làm vậy thì cũng không có cơ hội, vì bản thân dị bảo có thể chịu được lực lượng khổng lồ như vậy hay không thì chưa nói tới đến, chỉ xứng đôi thuộc tính thôi cũng đã là vấn đề rồi. Suy cho cùng dù đều là Long tộc, thì thuộc tính gen cũng không hoàn toàn giống nhau, bảy Long tộc Chân Thần có thuộc tính gen khác nhau, rất khó dung hợp lực lượng trong huyết mạch của bản thân mỗi người vào trong cùng một dị bảo. Nhưng tộc khí lại có thể giải quyết được cái vấn đề này một cách hoàn mỹ, chỉ cần là Long tộc thì đương nhiên sẽ được tộc khí của

Long tộc tiếp nhận, nên họ đã sáng tạo ra một tộc khí đặc biệt dung hợp lực lượng huyết mạch gen xủa bảy vị cường giả Long tộc cấp Chân Thần."

Dừng một chút, Thần lại nói tiếp: "Có tộc khí này trong tay thì giống như chín vị Long tộc cấp Chân Thần chiến đấu cùng nhau, dù là cường giả đỉnh cấp của Tam đại Thượng tộc, nếu chỉ dựa vào lực lượng của bản thân để chiến đấu thì cũng chỉ đành tạm né mũi nhọn."

Nói tới đây, trên mặt của Thần lộ ra chút mong đợi: "Nếu như tộc khí này của Long tộc có thể truyền từ đời này qua đời khác, Long Nhất bây giờ cũng rót huyết mạch gen và linh của bản thân vào trong đó, sau này những Long tộc khác cũng làm như vậy. Đợi tới khi trong tộc khí này có tới trăm ngàn Long thì sẽ có uy thế kinh khủng nhường nào, muốn xưng bá đại vũ trụ cũng không phải việc gì khó."

"Muốn có trăm, ngàn Long cũng đâu dễ, thời gian qua lâu như vậy Long tộc cũng mới chỉ có bảy vị Chân Thần dung nhập vào trong tộc khí thôi, muốn trăm Long ngàn Long thì không biết phải mất mấy chục triệu tỷ năm nữa…" Hàn Sâm chẳng có tí hứng thú gì với kiểu tích lũy này, dẫu sao thì tuổi thọ của con người quá ngắn ngủi, hắn chẳng thể thấy được ngày đó.

Thần lại cười dài nói: "Thần là vĩnh sinh, chục triệu tỷ năm cũng chỉ là một cái chớp mắt với Thần mà thôi, tương lai đáng để mong đợi."

Hàn Sâm lập tức không nói lời nào nữa, một người đi đàm luận với Thần về chuyện này, thật sự là quá đau lòng, hắn đâu có sinh mệnh Vĩnh hằng.

Ầm!

Một cái đầu của Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long phun ra Phần Thiên Liệt Diễm, bao trùm một vùng tinh không lớn.

Ma Tổ biến thành bóng đen lóe lên, lui ra phạm vi tinh không mà Phần Thiên Liệt Diễm bao trùm, đồng thời lại chém tiếp một chưởng nữa. Nhưng mà một giây sau, lại thấy một dị quang trong mắt một cái đầu khác của Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long lóe lên, ngay tức khắc người Ma Tổ như bị giam cầm lại, cảnh giơ cánh tay lên như bị dừng lại, bất động ở đó, không nhúc nhích được chút nào.

“Lực lượng của hệ hỏa và hệ Không Gian?” Hàn Sâm kinh ngạc nói.

“Sau khi Long Nhất dung hợp với Huyết Long Thước thì chẳng khác nào dung hợp với một Long Hồn và lực lượng của bảy Long tộc cấp Chân Thần, cộng thêm bản thân hắn có thể Hoàng Kim Long nữa, tổng cộng có chín hệ lực lượng cấp Chân Thần, bây giờ sinh vật trong đại vũ trụ có thể chính diện đối khác được với hắn cũng không nhiều.” Thần nói: “Thật là mong đợi cảnh tượng trăm Long t†ề tụ, đáng tiếc.”

Một giây sau, hai đầu rồng khác của Cửu Đầu Hoàng Kim Long, một cái con mắt bắn lôi điện, một cái miệng phun ra long tức màu đen, ùn ùn kéo về hương của Ma Tổ bị đứng hình kia.

Sinh linh các tộc đang quan sát cuộc chiến cũng bị sự mạnh mẽ của Long Nhất làm cho rung động, cũng cho rằng lần này Ma Tổ chết là cái chắc.

Lôi điện và long tức đan vào nhau phủ xuống, tất cả mọi thứ đều bị lực lượng kinh khủng của hai thứ này phá hủy hết, bóng ma trên người Ma Tổ cũng nhanh chóng tan đi, làm hắc ám càng ngày càng nhạt, bóng dáng của Ma Tổ trong bóng tối cũng càng ngày càng rõ ràng.

Khi bóng ma kia bị hao mòn tới mức chỉ còn lại một lớp rất mỏng, cuối cùng cũng thấy được đường nét đại khái của Ma Tổ.

Hàn Sâm luôn nhìn chằm chằm vào Ma Tổ, lúc này thì càng mở to hai mắt ra để nhìn, chỉ thấy người đứng trong bóng ma kia là một nữ tử Ma tộc tóc tím mắt tím.

Mặc dù đường nét ngũ quan vẫn chưa thấy rõ hoàn toàn, nhưng nữ tử

của Ma tộc này lại cho Hàn Sâm một cảm giác đã từng quen biết, như thể rất quen thuộc vậy

Ầm!

Trong sự đan xen của lôi điện và long tức, tầng bóng ma cuối cùng đã bị đánh tan, cuối cùng ngũ quan của Ma Tổ cũng rõ ràng hoàn toàn.

Khi Hàn Sâm thấy rõ ràng tướng mạo của Ma Tổ, thì cả người run lên, trên khuôn mặt đầy vẻ khó tin.

Dáng vẻ của Ma Tổ lại giống y với trạng thái Tu La của Linh, đến thân hình cũng giống hệt nhau, nhưng Linh thì có khí chất của một thiếu nữ, còn Ma Tổ thì lại có vẻ thành thục cao lãnh.

“Ma Tổ và Linh là chị em sinh đôi à?” Mặt Hàn Sâm dại ra.

Hết chương 2859.

Chương 2860. Ma xuống hậu thế

Atula và người một nhà của mẫu thân Hàn Sâm có gút mắt vận mệnh muốn thoát cũng thoát không xong, một bộ của La gia lấy được Phi Thiên Kinh từ tộc Tu La, khiến làm La gia và dòng dõi Ngọc Tu La của Tộc Tu La rơi vào cảnh tương ái tương sát qua nhiều thế hệ.

Đến thế hệ mẫu thân của Hàn Sâm La Lam, vì tránh cho hậu thế lại rơi vào cái vòng tuần hoàn luẩn quẩn này, nàng mai danh ẩn tích hy vọng Hàn Sâm sẽ có một cuộc sống như người bình thường, nhưng mà cuối cùng vẫn được như nguyện, Hàn Sâm ngoài ý muốn chiếm được A Tu La Kinh, phát hiện Linh có quan hệ chặt chẽ với như thiên ti vạn lũ tộc Tu La.

Tiểu muội Hàn Nghiên cũng tu luyện Phi Thiên Kinh của La gia, từ đó cả nhà Hàn Sâm sinh ra sự dây dưa về số mệnh với tộc Tu La, hoặc nói là Atula Vương người sáng lập tộc Tu La thì đúng hơn.

Sau khi Hàn Sâm tiến vào đại vũ trụ gen, vẫn nghi ngờ có lẽ Ma tộc có liên quan tới Atula, nhưng mà vẫn luôn không tìm được chứng cứ xác thực.

Hôm nay thấy Ma Tổ lại trông gần giống y như đúc với Linh, điều này khiến trong đầu Hàn Sâm hiện lên rất nhiều ý nghĩ chỉ trong nháy mắt, nhất thời cũng không rõ mình đang nghĩ gì.

Đây cũng chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, sau khi bóng ma trên người Ma Tổ bị đánh tan, lôi điện và long tức kinh khủng đan nhau phủ xuống, muốn bao phủ chôn vùi cả thân thể của nàng.

Cuối cùng lúc này Ma Tổ vẫn luôn bị định hình cũng cử động, một bàn †ay khác cưỡng chế đột phá giam cầm không gian, chậm rãi rút ra một thanh tiểu đao.

Tiểu đao dài chừng một thước, toàn thân xám trắng giống như xương khô, bị bàn tay ngọc ngà nắm chặt trong lòng bàn tay.

Khoảnh khắc mà Ma Tổ cầm xương khô tiểu đao ấy, cánh tay kia giống như có được lực lượng nào đó, vung mạnh trong lực lượng của giam cầm không gian.

Xương khô tiểu đao chợt lóe ở trước mặt Ma Tổ, rồi giây sau lại thấy cái đầu rồng hệ không gian của Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long kia phun trào long huyết, bay vào tinh không.

Đầu Cự Long hệ không gian bị chém, giam cầm không gian lập tức mất đi hiệu lực, thân hình của Ma Tổ chớp nhoáng giống như quỷ my, lôi điện và long tức phủ xuống người nàng rơi vào khoảng không, không ngừng khuếch tán nổ tung trong hư không, làm nổ hết tất cả tinh cầu ở gần đó.

Bóng ma trên người Ma Tổ lại khôi phục, nàng lại tiến vào trong bóng tối, nhưng thanh xương khô tiểu đao mà nàng nắm vẫn thấy được rõ ràng như cũ, giống như không bị hắc ám ảnh hưởng vậy.

Không đợi sinh vật các tộc đang xem cuộc chiến kịp phản ứng, bóng dáng Ma Tổ lại bắt đầu chuyển động, xương khô tiểu đao trong tay chém ra đầy dứt khoát.

Một tiểu đao dài một thước vẽ ra một đường vòng cung không bắt mắt gì trong hư không, như thể tùy tiện vẽ một đường, không hơn cầm bút vẽ là

bao.

Nhưng mà trong đường vẽ ấy, đầu Cự Long hệ Hỏa của Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long Hỏa bị chém rơi xuống, long huyết giống như nham thạch nóng chảy phun trào ra từ cổ bị chém, bảy đầu Cự Long còn lại cũng đều phát ra tiếng rồng ngâm đầy thống khổ.

“Âm!” Đầu Cự Long hệ Lôi Điện và đầu Long Hồn gần như cùng lúc bắn ra lực lượng kinh khủng về hướng Ma Tổ.

Nhưng mà đầu Cự Long hệ Lôi Điện mới mới mở mắt, còn chưa tới kịp bắn lôi điện, thì đã bị một đao vô ảnh vô hình chặt đứt đầu.

Trong bầu trời đêm có ánh sao lấp lánh, thân hình của Ma Tổ trông giống cái bóng lấp lóe, xương khô tiểu đao trong tay lần lượt chém ra, vô số đầu Cự Long cũng theo từng nhát chém đó bay lên tinh không, long huyết vẩy ra tứ phía như mưa.

Đầu Lôi điện, đầu Hàn Băng, đầu Cuồng Long, vô số đầu Cự Long khủng bố bị chém đứt dễ dàng giống như hàng giả vậy. giống như gà đất chó kiểng bình thường, làm cả tinh không đều bị long huyết nhuộm thành màu vàng.

Thế nên các sinh vật đều ngơ ngác nhìn bóng dáng như ma như quỷ kia, vung nhẹ xương khô tiểu đao, tiếng rồng ngâm đầy thống khổ, đầu rồng bay lên, máu tươi phun trào, nhất thời tất cả sinh vật đều giống như gặp phải ma, trong lòng dấy lên sự sợ hãi không thể miêu tả được bằng lời.

Ban đêm cuồng loạn, tinh quang thanh lãnh, trở nên đặc biện quỷ dị †rong màn long huyết màu vàng kim đang tuôn trào như suối phun này.

Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long vô địch lại bị chém tới mất tám đầu chỉ trong thời gian chốc lát, ngay cả cơ hội chống cự cũng không có, thể Thần Long vô địch giống như giấy vậy, giống như hoàn toàn không thấy ánh đao hay vũ khí nào chém vào, rồi vô số đầu rồng thi nhau phun trào máu tươi, bay lên giữa không trung.

Đừng nói là chủng tộc bình thường, dù là Hàn Sâm cực kỳ hiểu Atula Kinh, lúc này cũng thấy rợn tóc gáy, cả người nổi hết da gà.

Lực Atula luyện đến trình độ như Ma Tổ, gần như đã là thành phần vô địch rồi, chỉ cần trên người đối phương có dính Nhân Quả, thì không có cách nào né được công kích của nàng.

Răng rắc!

Xương khô tiểu đao giống như lưỡi hái Tử Thần xẹt qua không trung, đầu Cự LONG cuối cùng của Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long và cả thân thể Hoàng Kim Long khổng lồ kia đều cùng bị chém thành hai nửa.

Trong lúc nhất thời cả đại vũ trụ rơi vào tĩnh mịch, chỉ có hoàng kim tử huyết không ngừng khuếch tán trong tinh không, giống như một vùng đại dương màu vàng kim.

Thân rồng và đầu rồng long huyết, bị chém xuống run rẩy trong tinh không, muốn ngưng tụ lại làm một, hóa thành Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long.

Ma Tổ vẫn tỏ ra bình tĩnh,

Đứng trên hư không, xương khô tiểu đao trong tay vung chém hết lần này tới lần khác, giống như Tử Thần chém chết hết thảy.

Một loạt đầu rồng còn chưa kịp dung hợp lại với thân thể thì đã bị chém thành hai khúc, thân rồng cũng bị chém ra thành từng khúc.

Gràooool Đầu rồng kinh sợ gầm thét, nhưng giây tiếp theo lại bị bổ thẳng ra.

“Dám giết người đứng đầu Long tộc ta, tộc ta chắc chắn không chết không thôi…” Trong long tộc, vô số Cự Long gầm thét lật trời.

Long Nhất là Long đầu của thế hệ này, là nhân vật thăng lên được cấp Chân Thần, cũng là Chân Thần duy nhất hiện giờ của Long tộc, sắp trở thành trụ cột tộc trưởng của Long tộc.

Nếu bị chém chết trên chiến trường tinh không, Long tộc chắc chắn sẽ đại thương nguyên khí, tương lai có mất ngàn năm vạn năm thì cũng chưa chắc đã khôi phục được.

Mặc kệ đám Long tộc gầm thét thế nào, Ma Tổ hoàn toàn không nghe thấy nửa phần, cho dù có nghe được thì trông vẻ nàng cũng sẽ không đồng ý, xương khô tiểu đao kia kiên định chém ra.

Rên rỉ, gầm thét, sợ hãi, hoảng sợ, tuyệt vọng, mặc kệ là loại cảm xúc nào đều không thể ảnh hưởng được tới cái tay nắm xương khô tiểu đao kia.

Lúc trước khi lực lượng Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long gần như bao phủ lấy thân thể của nàng, Ma Tổ cũng đã nổi sát ý, giờ sao có chuyện thu đao dễ dàng như vậy được.

Đao chém đầu rồng, máu vẩy tinh không.

Hôm nay là một ngày đã được định sẵn sẽ được mọi người khắc sâu trong tim, thân thể cứng rắn của Hoàng Kim Cửu Đầu Cự Long bị chém đứt, làm cả tinh không cũng bị nhuộm thành kim sắc, một tiếng rồng ngâm đầy tuyệt vọng vang lên trong tinh không, hóa thành ảo ảnh của Long Nhất, nhưng giây sau đó ảo ảnh kia đã tan thành tro bụi, bay đi theo long huyết màu vàng đầy trời kia.

Chư Thiên Long tộc đều bị đả kích, trong mắt tràn đầy huyết lệ, gần như không thể tin được Long Nhất bị chém chết trong tinh không như vậy, trở thành sinh vật cấp Chân Thần ngã xuống đầu tiên trong cuộc chiến Gen Thần Bảng.

“Ta là Ma Tổ, kẻ dám phạm Ma tộc ta đều nên chém” Giọng nói lạnh lùng của Ma Tổ quanh quẩn trong tinh không.

Ngày này, tất cả sinh vật trong đại trong vũ trụ đều nhớ kỹ một cái tên và một câu nói.

Hết chương 2860.

Chương 2861. Ky sĩ Thâm Uyên

“Không thể tin được, Long Nhất lại bị chém giết như vậy… Long tộc… Xong…” Vẻ mặt của người phụ nữ trông cực kỳ cổ quái, mặc dù trong trong tinh không đã không thấy tới bóng dáng nữa Ma Tổ, nhưng ánh mắt của nàng vẫn dính vào tinh không, như thể bóng dáng như ma như quỷ ấy vẫn có thể hiện ra trước mắt.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung thở dài nói: “Thành cũng dũng mà bại cũng dũng, hi vọng Long tộc có thể vượt qua được kiếp này, không đến mức bị chôn vùi trong dòng sông lịch sử.”

“Khó đấy, Long tộc dốc toàn lực để bồi dưỡng ra Long đầu của một thế hệ mới, mà giờ lại bị chém tinh không, Long tộc nguy rồi…” Người phụ nữ lắc đầu cười khổ: “Rốt cuộc Ma Tổ kia có lai lịch gì? Thậm chí có năng lực kinh khủng như thế, với tí tài nguyên cỏn con đó của Ma tộc, hoàn toàn không bồi dưỡng ra được một nhân vật như vậy.”

“Thời đại này… Loạn rồi…” Cung Chủ Trấn Thiên Cung không trả lời nàng, chỉ nhìn vào nơi sâu trong tinh không.

“Thú vị… Thật là thú vị… Mặc dù không được nhìn thấy thấy cảnh trăm Long xuất hiện, nhưng cũng đã rất đặc sắc.” Thần võ tay cười nói, có vẻ vô cùng thỏa mãn.

“Ngươi biết Ma Tổ kia có lai lịch gì không? Mà lại có lực lượng đáng sợ như vậy?” Hàn Sâm dò hỏi.

Thần lắc đầu nói: “Ta đã nói với ngươi rồi mà, Thần cũng không phải †oàn trí toàn năng, ta giống với ngươi thôi, chỉ biết những việc bản thân đã từng gặp, trước kia ta chưa thấy Ma Tổ bao giờ, nên đương nhiên chẳng biết gì về nàng cả, nhưng mà có một việc ta có thể khẳng định.”

“Chuyện gì?” Hàn Sâm vội vàng hỏi.

“Thanh xương khô tiểu đao trong tay nàng kia là võ trang Thần Cách.” Thần nói rất chắc chắn.

Hàn Sâm sau khi nghe thì vẻ mặt càng cổ quái hơn, thầm nghĩ trong lòng: “Nếu Ma Tổ là Atula thật, vậy thì Thần mà Cổ Ma và đám người Atula năm

đó triệu hoán… Chẳng nhẽ thật sự là Thần Linh sao? Với lực lượng của bọn họ khi đó sao mà giết chết được một Thần Linh chứ, cho dù là đánh trọng thương Thần Linh thì cũng là chuyện không thể nào, thực lực hai bên đâu phải cùng một cấp bậc, không hề có khả năng… Cho dù Thần đứng đó cho bọn họ giết, thì bọn họ cũng không có đủ lực lượng giết chết một Thần Linh… Hay là, sau khi Atula đến đại vũ trụ mới chém giết Thần Linh, chiếm được võ trang Thần Cách?"

"Xem ra phải tìm một cơ hội đi hỏi đám Cổ Ma và Dạ Xoa một câu, rốt cuộc Atula trông như thế nào." Hàn Sâm nhất thời đoán không ra, nhưng chuyện Ma Tổ và Linh lớn trông giống nhau lại làm hắn để ý cực kỳ.

"Đây là võ trang Thần Cách của Thần Linh nào?" Hàn Sâm suy nghĩ một lúc lại hỏi.

"Chuyện này ấy hả, Thần nhiều như thế ta nhớ hết kiểu gì được." Thần sờ mũi nói.

"Thần có rất nhiều sao?" Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

"Thần chân chính thì không có mấy." Thần nói một câu rồi không nói thêm gì nữa.

Ma Tổ đánh một trận làm khiếp sợ cả đại vũ trụ, Ma tộc vốn chẳng nổi trong bảng xếp hạng Thượng tộc, chỉ trong một đêm đã trở thành tân quý của đại vũ trụ. Tất cả mọi người ai ai cũng biết xếp hạng của Ma tộc tăng lên chỉ là chuyện sớm muộn thôi, cái này phải xem Ma Tổ có dám phát động trận chiến Điểm Đăng hay không.

Với thực lực của Ma Tổ thì để Ma tộc lọt vào top mười cũng không phải chuyện khó gì.

Một vài thế lực gần Ma Tổ đều tỏ ra bất an, sợ một giây sau Ma Tổ sẽ diệt tộc của bọn họ, đoạt mất tinh vực và không gian dị chủng của bọn họ.

Có không ít chủng tộc giỏi nắm bắt thời cơ, đã phái sứ giả đi, hy vọng có thể thành lập quan hệ hữu nghị với Ma tộc.

Mà hết thảy mọi chuyện đều không liên quan gì tới Hàn Sâm, sau khi hắn thăng lên cấp Hóa Điệp thì tài nguyên đã không đủ cho hắn dùng tới lúc thăng cấp Chân Thần nữa, nên đành phải xem trận đấu của cường giả các tộc với Thần.

Nhưng ngoài trận chiến của Ma Tổ và Long Nhất thì không còn trận nào nảy lửa như vậy nữa, cường giả các tộc đều tới điểm là dừng, cũng không có ai muốn liều mạng già thật.

Có kết cục của Long Nhất làm gương, khiến cường giả các tộc đều trở nên cực kỳ cẩn thận, dù gặp phải đối thủ gì cũng không dám khinh thường.

Kim Mao Hống vẫn thăng cấp với phong thái vô địch, với sự khủng bố về thực lực đó của Kim Mao Hống đã khiến nó trở thành một trong những sinh vật được công nhận là có cơ hội đoạt được vị trí đầu bảng, còn có ủng hộ cao hơn cả Ma Tổ nữa.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung và tộc trưởng tộc Thái Thượng thì đương nhiên không cần phải nói rồi, đều nhẹ nhàng bâng quơ đánh bại luôn đối thủ của bọn họ, hoàn toàn không đoán ra được thực lực của bọn họ ra sao.

Người làm Hàn Sâm để ý nhất là một gã tên Lâu Liệt, tên kia có thể đánh bại được dị chủng cấp Hóa Điệp một cách dễ dàng chỉ với thân thể bằng thịt, Hàn Sâm thấy được một hương vị quen thuộc từ trên người hắn.

“Thánh đồ của Huyết Mệnh Giáo sao?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng. “Tên Lâu Liệt kia cũng rất thú vị.” Thần cười nói. “Sao lại thú vị?” Hàn Sâm hỏi.

“Khác với đồ giả mạo nhà ngươi, hắn là con người chân chính.” Thần thuận miệng nói.

“Hắn là con người? Vậy ngươi có tính toán gì không?” Hàn Sâm cố để cho vấn đề của mình trông có vẻ rất tùy ý, nhưng hắn thật sự rất muốn biết, nếu như Thần đã phát hiện ra nhân loại, thì bọn họ sẽ làm gì.

“Chẳng có tính toán gì hết, tiếp tục xem tranh tài, mong đợi sẽ có một cuộc chạm trán của những linh hồn và lực lượng thú vị thôi.” Câu trả lời

của Thần nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hàn Sâm vốn tưởng rằng chữ con người này là điều cấm ky trong đại vũ trụ, nếu Thần phát hiện Lâu Liệt là con người, vậy thì hắn phải có hành động gì đó mới đúng.

“Đừng nhìn ta như vậy, ta là Thần, đâu phải chó điên, đừng nói ngươi tưởng ta thấy ai là cũng muốn xông lên cắn một phát đấy nhé?” Thần cười nói.

“Ta tưởng ngươi sẽ có một vài thái độ khác với con người.” Hàn Sâm nhìn Thần rồi nói.

“Quả thật có hơi khác, nhưng quy tắc của Gen Thần Bảng là ta đặt ra, nếu bản thân ta phá vỡ quy tắc thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa” Thần cười như không cười nhìn Hàn Sâm: “Ngươi thì sao? Ngươi cũng có chút thái độ khác với con người, sao còn muốn giả mạo thành con người chứ?”

“Ta đã nói rồi, ta là con người, không phải giả mạo.” Hàn Sâm nhún vai nói.

Một người, một Thần rất ăn ý không tiếp tục thảo luận về vấn đề này nữa, tiếp tục xem cuộc chiến Gen Thần Bảng.

Cường giả có thực lực khủng bố trong đại trong vũ trụ rất nhiều, vốn Hàn Sâm còn tưởng nửa già Gen Thần Bảng sẽ bị Tam đại Thượng tộc chiếm cứ, nhưng tình huống thực tế thì lại không phải thế, Tam đại Thượng tộc quả thật có không ít cường giả cấp Thần Hóa ở trên bảng. Nhưng mà bây giờ trong số cường giả cấp Thần Hóa còn lại thì có hơn phân nửa là sinh vật ngoài Tam đại Thượng tộc, hơn nữa có rất nhiều nhân vật mà Hàn Sâm căn bản không có nghe nói qua.

“Xem ra sinh vật khủng bố giấu mình trong đại vũ trụ thật đúng là không ít, sau này phải cẩn thận hơn rồi.” Hàn Sâm nhìn đối thủ vòng tiếp theo của bản thân, đó là một ky sĩ Thâm Uyên cấp Hóa Điệp, thực lực có hơi mạnh, gần như nghiền áp một dị chủng cùng cấp, vào thẳng vòng sau.

“Mặc dù thực lực rất mạnh, nhưng chắc vẫn chưa phải đối thủ của ta.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

“Trận tranh tài kế tiếp có thể nói là nhàm chán, chúng ta đánh vài ván cờ nha?” Thần vươn vai rồi nói với Hàn Sâm.

“Được thôi.” Hàn Sâm không từ chối, hắn cũng muốn đánh cờ với Thần.

Mặc dù hắn luôn thua, nhưng mà kỳ nghệ cũng nhờ đó tiến bộ vượt bậc.

Kỳ đạo như võ đạo, có tiến bộ ở kỳ đạo thì cũng khiến võ đạo của Hàn Sâm có được thêm một số lĩnh vực mới nữa, làm Hàn Sâm đánh cờ mãi không biết mệt.

Hơn nữa với tính cách của Hàn Sâm, nếu hắn không thắng được Thần

một ván thì sao cam tâm cho được.

Sau khi mười mấy ván cờ ngược tâm, cuối cùng Hàn Sâm cũng nghênh đón trận chiến tiếp theo.

“Giữ lại ván cờ trước đã, chờ ta trở về lại đánh tiếp.” Hàn Sâm đứng dậy nói, ván cờ đánh được một nửa, ván này xem vẻ hắn rất có cơ hội thắng, cho nên phải nhanh giải quyết ky sĩ Thâm Uyên một chút, rồi còn trở về đánh tiếp với Thần.

“Được, chúc ngươi gặp nhiều may mắn.” Thần cười híp mắt nói.

Hàn Sâm tiếp nhận lời mời của Gen Thần Bảng, trực tiếp tiến vào bên trong chiến trường tinh không.

Hết chương 2861.

Chương 2862. Thần Linh giáng trần

Ky sĩ Thâm Uyên là dị chủng một nửa người trên là ky sĩ áo giáp, nửa người dưới là bạch tuộc, hàng loạt xúc tu kim loại màu đen xúc tu múa may

dưới thân, giống như mang theo tàn ảnh quỷ dị, đến cả không gian hình như cũng bị vặn vẹo.

Lúc trước Hàn Sâm đã xem qua trận chiến của ky sĩ Thâm Uyên, biết ky sĩ Thâm Uyên là một dị chủng hệ Hắc Ám, có thể thả ra lực lượng hắc ám có mãnh liệt tính ăn mòn, hơn nữa lực phòng ngự của thân thể cực mạnh, dị chủng cùng cấp công kích áo giáp của hắn cũng không đánh rách được áo giáp ấy.

Còn xúc tu kim loại phía dưới, dù bị chém đứt thì vẫn có thể tái sinh trong nháy mắt, thế nên công kích xúc tu của hắn hoàn toàn không có tác dụng gì, buộc phải chính diện đánh vỡ áo giáp và thân thể của hắn mới được.

Hàn Sâm nắm Quy Hư Sáo trong tay, nó cũng là một nửa võ trang Thần Cách. Mặc dù là hàng do nhân công chế tạo, không mạnh bằng võ trang Thần Cách chân chính, nhưng mà cũng được coi là một dị bảo gần bằng vũ khí Chân Thần rồi.

Mặc dù nghĩ phải nhanh chút để còn trở về đánh cờ, nhưng Hàn Sâm cũng không vội vàng xao động hoặc là khinh thường ky sĩ Thâm Uyên vì chuyện này, hắn vẫn giữ vững lòng cảnh giác.

Trạng thái dị chủng hóa của Hàn Sâm gần như là vô địch trong đám cùng cảnh giới, nhưng dị chủng trong vũ trụ đông đảo, bọn họ có đủ loại năng lực mà không ai ngờ trước được. Lỡ đâu gặp phải một loại năng lực quỷ dị, nếu không cẩn thận thì phải trả giá bằng chính sinh mệnh của mình, đây không phải chuyện đùa.

Chỉ số thông minh của dị chủng bình thường cũng không cao lắm, cho dù có chỉ số thông minh có cao thì chỉ số cảm xúc cũng sẽ rất thấp. Hàn Sâm chẳng có gì để nói với dị chủng cả, ngưng tụ lực lượng trên Quy Hư Sáo chém thẳng một đao.

Một đao kia mặc dù chỉ là lực lượng thuần túy, nhưng lực lượng thân thể sau khi dị chủng hóa có thể sánh với cấp Chân Thần, dị chủng có cùng cấp Hóa Điệp rất khó chống lại được lực lượng của Hàn Sâm.

Huống hồ còn có lực lượng mà bản thân Quy Hư Sáo ẩn chứa nữa, nếu như chỉ là một dị chủng Hóa Điệp bình thường thì khi bị Hàn Sâm một đao kia chém trúng, không chết thì cũng bị thương.

Ky sĩ Thâm Uyên vẫn lạnh lùng như cũ, hai mắt giống như lỗ đen, nó thâm thúy tới nỗi như thể có thể hấp thu ánh sáng vậy.

Không tránh né, hai cánh tay của ky sĩ Thâm Uyên ôm trước ngực, thậm chí còn không định ra tay luôn. Khi Quy Hư Sáo sắp tới gần thì một xúc tu phía dưới bắt đầu chuyển động, nghênh đón Quy Hư Sáo chém tới của Hàn Sâm.

Xúc tu va chạm với Quy Hư Sáo nhưng lại không phát ra bất kỳ thanh âm gì, xúc tu kia lặng lẽ quấn lấy Quy Hư Sáo, giác hút phía dưới xúc tu mút chặt lấy Quy Hư Sáo.

Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, mặc dù ky sĩ Thâm Uyên rất mạnh, nhưng dựa vào những gì hắn quan sát được từ lúc trước thì kẻ này không thể nào có lực lượng mạnh như vậy được, có thể chặn lại một đao mà hắn sử dụng Quy Hư Sáo tạo ra chỉ bằng một xúc tu. Nếu nói ky sĩ Thâm Uyên là cấp Chân Thần, Hàn Sâm cũng tin.

Ánh mắt của Hàn Sâm đầy lạnh lùng, tay hắn nắm chặt Quy Hư Sáo đồn hết sức lực để kéo ra, muốn thu Quy Hư Sáo lại; lại thấy tử quang trên Quy Hư Sáo lóe lên, nhưng dù Hàn Sâm có dồn sức nhiều cỡ nào, Quy Hư Sáo vẫn luôn không nhúc nhích, bị xúc tu kia quấn chặt.

Ky sĩ Thâm Uyên vẫn hai tay ôm trước ngực, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Hàn Sâm, khóe miệng lộ ra sự khinh thường, lên tiếng nói: “Sinh vật ngu xuẩn.”

Cùng với giọng nói của hắn vang lên, trên người ky sĩ Thâm Uyên dâng lên quang diễm màu tím đen, cả người giống như ác ma đi ra từ trong Luyện Ngục, xúc tu quấn lấy vỏ đạo vung mạnh, ngay lập tức cả người cả vỏ đao đều bị kéo qua, cùng lúc đó những xúc tu khác cũng cuốn lấy người Hàn Sâm.

Hàn Sâm trong lòng cả kinh, chỉ đành bỏ lại vỏ đao, người nhanh chóng lui về phía sau, tránh thoát công kích của những xúc tu kia.

“Sao lại như vậy? Sao lực lượng của ky sĩ Thâm Uyên lại mạnh hơn trước nhiều tới thế?” Hàn Sâm thầm cau mày, nếu không phải cuộc chiến Gen Thần Bảng không đổi người được thì thậm chí còn hắn nghi ngờ đây không phải ky sĩ Thâm Uyên mà lúc trước hắn quan sát, vì sự chênh lệch về thực lực quá lớn.

Thật ra không chỉ Hàn Sâm thấy nghi ngờ, lúc này có không ít cường giả hiểu sơ sơ về ky sĩ Thâm Uyên, đều thấy ngạc nhiên và nghỉ ngờ trong lòng.

“Ky sĩ Thâm Uyên trở nên mạnh như vậy từ khi nào vậy? Hơn nữa lực lượng của hắn, không phải thuần hệ Hắc Ám à?” Bên trong Trấn Thiên Cung, người phụ nữ kinh ngạc nói.

“Quả thật có hơi kỳ quái.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung cau mày suy tư.

Bên trong tộc Thái Thượng, Linh Lung và Lý Khả Nhi thấy một màn như vậy đều thấy kỳ lạ, Lý Khả Nhi nói: “Không phải lực lượng của ky sĩ Thâm Uyên là hệ Hắc Ám sao? Sao Hắc Ám ky sĩ này lại trông khác khác? Kim Tệ sẽ không thua đấy chứ?”

“Xem vẻ ky sĩ Thâm Uyên quả thật mạnh hơn Kim Tệ rất nhiều, chỉ mới chạm mặt đã cướp mất toi dị bảo mạnh mẽ như như vỏ đao, e rằng trận này Kim Tệ dữ nhiều lành ít.” Linh Lung bình tĩnh nói.

Lý Khả Nhi nghe vậy thì cảm thấy trong lòng không thoải mái lắm, mặc dù nàng không khiến Kim Tệ trở thành tầm của nàng được, nhưng nàng cũng không mong Kim Tệ thua.

“Lạ ghê, sao ky sĩ Thâm Uyên lại mạnh như vậy? Trước kia ta có đánh một trận với ky sĩ Thâm Uyên, hắn chắc chắn không mạnh như vậy.” Trên Vô Định Sơn, vẻ mặt của Thanh Mao Thú cũng đầy nghi hoặc.

Người phụ nữ ở bên lạnh lùng nhìn chằm chằm ky sĩ Thâm Uyên nói: “Thế đạo này, yêu ma quỷ quái gì cũng nhảy ra ngoài, nhưng mà chẳng sao cả, Tiểu Sơn Chủ chắc chắn có thể trấn áp Chư Thiên, đưa Vô Định Sơn ta trở lại đỉnh phong.”

“Nói cũng đúng, thực lực của Tiểu Sơn Chủ đã không kém gì Lão Sơn Chủ trước kia, nuốt giết Chân Thần cũng không phải việc gì khó. Ky sĩ Thâm Uyên,Kim Tệ gì chứ, chỉ cần dám đối địch với Tiểu Sơn Chủ thì chết là cái chắc.” Thanh Mao Thú cũng dương dương đắc ý nói.

“Kim Tệ hắn đang làm gì thế?” Isa thấy Quy Hư Sáo vừa chạm mặt đã ky sĩ Thâm Uyên chiếm mất, không khỏi nhíu mày.

Trong hoa viên của tộc Hoàng Cực, Thần sờ cằm thì thào tự nói: “Chẳng nhẽ là do ta nhắc nhở chưa đủ rõ ràng? Hắn lại dám công kích Thần Thiên Giáp bằng chính xương sườn của Thần Thiên Giáp, thế thì chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới! Tự dưng lại tặng không Thần Cách về. Nhưng với tính cách của Thần Thiên Giáp, thì không có chuyện lấy lại được Thần Cách xong là đi mới đúng.”

Xúc tu của ky sĩ Thâm Uyên múa may, cuốn vỏ đao tới trước mặt, lúc này hắn mới buông lỏng hai tay ôm trước ngực ra, duỗi tay phải bắt lấy Quy Hư Sáo, trong mắt lấp lóe hào quang kỳ dị.

Hàn Sâm cau mày nhìn chằm chằm ky sĩ Thâm Uyên, hắn cảm thấy có gì đó sai sai, bởi vì khí tức tản ra từ trên người ky sĩ Thâm Uyên lại loáng thoáng có hơi giống với khí tức ở trên Quy Hư Sáo.

Ky sĩ Thâm Uyên vuốt ve Quy Hư Sáo, trong lòng cảm thấy vui sướng không nói lên lời: “Thân Cách của ta, cuối cùng ngươi cũng về lại bên cạnh ta rồi”

Cùng với động tác của ky sĩ Thâm Uyên, hào quang trên Quy Hư Sáo càng ngày càng sáng chói, giống như hô ứng với quang diễm trên người ky sĩ Thâm Uyên vậy, đồng thời phát ra ánh sáng rực rỡ ngút trời.

Lúc này đến lượt tất cả cường giả các tộc đang quan sát cuộc chiến cũng nhận ra điểm không đúng, ky sĩ Thâm Uyên chắc chắn không có lực lượng mạnh như vậy. Huống hồ, sao ky sĩ Thâm Uyên lại sinh ra cộng minh với một vỏ đao, bộc phát ra dao động lực lượng kinh khủng như thế được chứ.

“Chắc đó là lực lượng cấp Chân Thần nhỉ? Ky sĩ Thâm Uyên đã thăng lên cấp Chân Thần rồi à?” Người phụ nữ ngạc nhiên nói.

“Không, đây không phải là cấp Chân Thần, hắn cũng không phải ky sĩ Thâm Uyên thật.” Ánh mắt của Cung Chủ Trấn Thiên Cung đầy lạnh

lùng, hắn nói: “Hắn là Thần Linh giáng trần.

Hết chương 2862.

Chương 2863. Tỉnh Không Na Di của Hàn Sâm

Hàn Sâm cũng đã nhìn ra ky sĩ Thâm Uyên có vấn đề, trong lòng âm thầm suy tư: “Xem ra ky sĩ Thâm Uyên đã bị Thần dung hợp thành Thần Thể Đại Vũ Trụ, nếu khí tức của hắn và khí tức của vỏ đao giống nhau, mà vỏ đao lại là được chế tạo từ Thần Cách không nguyên vẹn, vậy chắc hắn là chủ nhân của nguyên liệu làm ra vỏ đao, vị Thần Thiên Giáp kia nhỉ?”

“Chẳng trách lúc trước Thần nói khi gặp phải Thần Thiên Giáp thì đừng lấy vỏ đao ra. Thì ra là như vậy, nhưng mà lời nhắc nhở này cũng vô dụng qua, sao ta biết Thần Thiên Giáp sẽ mượn thân thể của người nào để giáng trần chứ, đừng bảo kêu ta cả đời không dùng tới vỏ đao đấy nhé, thế thì có khác gì không có vỏ đao đâu?” Hàn Sâm oán thầm trong lòng.

Đoán được thân phận của Thần Thiên Giáp, Hàn Sâm cũng không định lui bước, hắn vẫn nhìn chằm chằm đánh giá Thần Thiên Giáp.

Thần Thiên Giáp nắm vỏ đao, mặc dù sinh ra cộng minh với vỏ đao, nhưng là bởi vì vỏ đao bị người ta luyện chế rồi, muốn làm nó khôi phục nguyên trạng thì phải cần một chút thủ đoạn và thời gian. Hơn nữa Thần Thiên Giáp cũng không muốn mở lồng ngực của bản thân ra, giả bộ lắp lại xương sườn ở trước mặt mọi người.

Thế nên Thần Thiên Giáp chỉ nắm lấy vỏ đao, quang diễm màu tím đen ở trên người vẫn đang không ngừng thiêu đốt, ánh mắt hắn nhìn về phía Hàn Sâm.

Lấy vỏ đao xong thì nhận thua rời khỏi chiến trường tinh không luôn? Đây đương nhiên là chuyện không thể nào, Thần có tôn nghiêm của Thần, cho dù Thần Thiên Giáp muốn đi thì cũng phải đi trong tư thái người thắng cuộc.

"Coi như ngươi xui xẻo, ai bảo ngươi cầm Thần Cách của Bổn Thần" Ánh mắt của Thần Thiên Giáp nhìn Hàn Sâm, chậm rãi giơ vỏ đao lên, khinh miệt nói: "Quà cảm ơn cho việc ngươi trả lại vỏ đao, ta sẽ cho ngươi chết ở dưới vỏ đao."

Vừa nói, cánh tay của Thần Thiên Giáp vung xuống, vỏ đao mang theo ánh đao kinh khủng màu tím đen chém về phía Hàn Sâm.

Ánh đao giống như chẻ tinh không chia ra làm hai, lực lượng mạnh mẽ tới mức làm tâm thần con người chấn động, rất nhiều dị chủng Thần Hóa thấy một nhát chém này cũng đều sắc mặt đại biến.

Bóng dáng Hàn Sâm chợt lóe rồi biến mất, tránh được ánh đao kia, khi hắn lại xuất hiện thì người đã ở một bên khác của tinh không rồi.

Tỉnh Không Đại Na Di, thuấn di mà Hàn Sâm luyện lâu như vậy cuối cùng cũng luyện thành Tinh Không Đại Na Di. Nhưng Hàn Sâm lại chỉ tu luyện một phần, hắn sửa đổi Tinh Không Đại Na Di thành hình thức phù hợp với thân thể hắn hơn.

Bởi vì có lực lượng của lĩnh vực Động Huyền gia trì, tốc độ phá vỡ không gian của Hàn Sâm còn nhanh hơn thuật Thần Du nguyên bản, sử dụng Tỉnh Không Đại Na Di như thuấn di cũng rất nhẹ nhàng, thậm chí còn nhanh hơn thuấn di trong cự ly ngắn.

Có vẻ Thần Thiên Giáp không ngờ Hàn Sâm lại né tránh được lực lượng hắn chém tới, lại vung vỏ đao chém về phía Hàn Sâm. Ánh đao của lần này nhanh hơn mạnh hơn, trong phút chốc đã xé rách tinh không, gần như trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm vậy.

Nhưng mà thân hình của Hàn Sâm chợt lóe, ánh đao chém vào khoảng không.

“Ngươi tránh được vài đao?” Thần Thiên Giáp lạnh giọng nói, vỏ đao trong tay lại nhanh chóng chém ra.

Nhưng mà Thần Thiên Giáp chém liên tiếp mười mấy đao, đao sau nhanh hơn đao trước, đao này ác hơn đao kia, chém ra từng vết rách không gian màu tím đen trông giống hình máng nước ở trong tinh không.

Dù là vậy, nhưng hắn vẫn luôn không làm tổn thương được Hàn Sâm.

“Thuật Tinh Không Đại Na Di nhanh quá, hình như còn nhanh hơn thuật Thần Du của tộc Thái Thượng, Kim Tệ này thật đúng là không đơn giản.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung có hơi kinh ngạc nói.

“Thần Linh dung hợp thân thể xác thịt giáng trần, lực lượng mạnh đủ để chống lại cường giả cấp Chân Thần, thậm chí có mạnh hơn. Tốc độ Tinh Không Na Di của Kim Tệ lại né tránh được trảm kích của hắn, quả thật hiếm thấy. Đáng tiếc, chỉ tránh né cũng vô dụng, nếu không thể nghịch thiên chém Thần thì cuối cùng vẫn không thoát được chữ bại.” Người phụ nữ nói nói.

“Nghịch thiên chém Thần đâu có dễ như nói, nếu như đổi thành Hoàng Kim Hống kia, thì cơ hội là rất lớn.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung nhìn Hàn Sâm nói: “Tố chất cơ thể của Kim Tệ mặc dù mạnh mẽ, nhưng chắc còn đang ở cấp Hóa Điệp, nếu như hắn thăng được lên cấp Chân Thần, thì có lẽ còn có một tia cơ hội.”

Tất cả cường giả các tộc đều nhìn ra được quẫn cảnh bây giờ của Hàn Sâm, mặc dù hắn tránh được những công kích của ky sĩ Thâm Uyên nhờ vào Tinh Không Đại Na Di gần như vô hạn. Nhưng ai cũng biết, bản thân Tinh Không Đại Na Di là thuật cực kỳ tiêu hao thể lực, sử dụng Tinh Không Đại Na Di liên tiếp như thế, thì chẳng mấy chốc sẽ tiêu hao sạch lực lượng, đến lúc đó vẫn chỉ có một chữ bại.

“Nhưng thuật Tinh Không Na Di này của Kim Tệ lợi hại thật, có thể sử dụng bất kỳ lúc nào, hoàn toàn không cần thời gian chuẩn bị gì, đã thế còn di chuyển liên tục nữa chứ, thuật này tốt hơn hẳn thuật Thần Du của tộc Thái Thượng.” Nhị Hoàng thúc của tộc Hoàng Cực lên tiếng tán thưởng.

Bạch Hoàng nhìn chiến trường tinh không không nói gì, nhưng ánh mắt của hắn có hơi cổ quái, trong lòng hơi giận: "Thần Linh giáng xuống hậu thế, trực tiếp chiếm lấy thân thể của ky sĩ Thâm Uyên, thật là càng ngày càng không biết kiêng ky là gì."

Bạch Hoàng nhận ra Thần Thiên Giáp, dẫu sao thì khí tức của hắn có thể dung hợp với Quy Hư Sáo, thật sự rất dễ đoán.

Chỉ cần là Hoàng Đế của tộc Hoàng Cực, thì không có một ai sẽ có thiện cảm với Thần Thiên Giáp, đương nhiên Bạch Hoàng cũng không ngoại lệ, nếu hắn đủ sức để ra tay, thì thậm chí hắn còn muốn lại chém đứt xương của Thần Thiên Giáp giống như Đao Hoàng.

Thần Thiên Giáp vốn tưởng Tinh Không Na Di cực kỳ tiêu hao thể lực, hắn chỉ cần chém thêm vài đao, đợi khi thể lực của Hàn Sâm hao hết, không tài nào sử dụng được Tinh Không Na Di nữa thì sẽ một đao chém giết.

Nhưng mà ai biết được, Hàn Sâm sử dụng Tinh Không Na Di không ngừng, nhưng vẫn luôn không có hiện tượng lực lượng suy kiệt xuất hiện, khiến hắn thấy có hơi bất ngờ.

Trên thực tế không chỉ Thần Thiên Giáp, mà đến cả Thần ở trong hoa viên cũng lộ ra vẻ tò mò: "Sử dụng Tinh Không Na Di liên tục, trông vẻ thể lực cũng không tiêu hao là mấy, cái này không đơn thuần chỉ là lực lượng của bản thân mạnh mẽ, mà là thân thể của hắn đang không ngừng thu nạp năng lượng vũ trụ, bổ sung tiêu hao của bản thân.

Loại năng lực này, sau khi tộc Thái Thượng đạt tới Cực cảnh của Thiên Nhân Hợp Nhất thì mới miễn cưỡng làm được. Hắn chỉ là Hóa Điệp mà thôi, mà cũng làm được tới trình độ này, đây là do thiên phú, hay là năng lực sau này tu luyện được?"

Sinh vật Thần Hóa bình thường cũng còn sợ lực lượng tiêu hao quá nghiêm trọng, nhưng mà bây giờ Hàn Sâm có bốn loại chiến thể hợp nhất, trong đó có chiến thể Động Huyền là có năng lực thu nạp năng lượng vũ trụ, nó vẫn đang không ngừng bổ sung năng lượng cho hắn, chỉ cần thân thể của Hàn Sâm không bị phá hủy, thì hắn gần như có thể chiến đấu không ngừng nghỉ, hoàn toàn không cần lo tới vấn đề tiêu hao.

Thần Thiên Giáp cũng nhìn ra được vấn đề, lạnh lùng hừ một tiếng: “Nếu đã vậy, thì ta không cho ngươi trốn nữa.”

Vỏ đao chém ra như ảo ảnh, hàng loạt ánh đao cắt rách tinh không, hiển nhiên Thần Thiên Giáp muốn nhốt Hàn Sâm ở trong vết rách không gian.

Trên thực tế Tinh Không Na Di là một loại thuấn di không gian, nếu Thần Thiên Giáp chém rách hết hư không bốn phía quanh Hàn Sâm, tách hắn và không gian của bên ngoài ra, dù Tinh Không Đại Na Di của Hàn Sâm có mạnh hơn nữa thì cũng không thể thuấn di ra ngoài.

Hàn Sâm không ngừng thuấn di, vết rách không gian trong tinh không cũng càng ngày càng nhiều, làm vị trí hắn có thể thuấn di tới cũng càng ngày càng ít.

Dấu sao thì chiến trường tinh không cũng không phải đại vũ trụ thật, chỉ là vùng tinh không mà thôi, đúng là vẫn có cực hạn, không có không gian cho Hàn Sâm tùy ý dịch chuyển.

Nhưng Hàn Sâm cũng không tính trốn mãi, Na Di chỉ là để quan sát, quan sát lực lượng của Thần Thiên Giáp, hắn không biết gì vê Thần Thiên Giáp cả. Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, hắn cần hiểu hơn về Thần Thiên Giáp.

Chuyện chém Thần, Hàn Sâm đã làm hai lần, hắn cũng không ngần ngại làm thêm một nữa đâu. Nhưng tiền đề là phải chắc chắn sẽ thành công, chứ không phải mù quáng đi chịu chết.

“Xem ngươi còn chạy đi đâu được?” Thần Thiên Giáp lại chém một đao nữa, ánh đao màu tím đen cắt ra một vết rách không gian khủng bố trong tinh không.

Bây giờ không gian ở bốn phương tám hướng, trên dưới quanh người Hàn Sâm đều bị vết rách không gian tách ra, vây hắn ở trong một phạm vi tinh không lớn lắm. Bởi vì không gian ở đây đã đứt gãy với không gian phía ngoài, nên Tinh Không Đại Na Di của Hàn Sâm có lợi hại hơn nữa thì cũng không thể nào thuấn di từ trong đây ra ngoài.

“Kết thúc, mặc dù Kim Tệ rất mạnh, nhưng mà đánh với Thần một trận thì còn miễn cưỡng quá. Đáng tiếc không phải là ta gặp phải Thần, nếu không thì chưa chắc đã không ngọc nát đá tan với Thần được.” Bên trong Huyết Mệnh Giáo, ánh mắt của Lâu Liệt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Thần Thiên Giáp, hắn cũng đã nhận ra thân phận của Thần Thiên Giáp.

Hết chương 2863.

Chương 2864. Một thương giết Thân

Cường giả các tộc cũng biết trận chiến này sắp kết thúc, Kim Tệ chỉ có nước nhận thua thôi, hoàn toàn không trốn tránh được công kích của Thần Thiên Giáp nữa, nếu còn cố chấp thì cũng chỉ bị chém giết.

Thần Thiên Giáp vội vã trở về luyện hóa Thần Cách, cũng không rảnh chơi với Hàn Sâm, chém thẳng một đao về Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không có ý nhận thua rời khỏi chiến trường tinh không, hắn quan sát lâu như vậy, mặc dù không có cách nào xác định được đâu là giới hạn của Thần Thiên Giáp, nhưng có một vài thứ hắn có thể khẳng định, Thần Thiên Giáp sau khi dung hợp với ky sĩ Thâm Uyên, trên thực tế thân thể vẫn có một vài đặc tính của ky sĩ Thâm Uyên, nhưng sau khi dung hợp với Thần Cách, thì thân thể của ky sĩ Thâm Uyên cũng mạnh mẽ tiến hóa, đạt đến trình độ cấp Chân Thần.

Trên thực tế Thần Thiên Giáp của bây giờ cũng chỉ là một sinh vật cấp Chân Thần mà thôi, cũng không phải không có cơ hội chiến thắng.

Khi thấy ánh đao xé rách thiên địa kia đã đến trước mặt mình, Hàn Sâm duõi tay chộp một cái, một thanh cốt thương màu xanh biếc xuất hiện ở trong tay, trực tiếp đâm về phía ánh đao kia.

“Quá miễn cưỡng, dù lực lượng cấp Hóa Điệp có mạnh thế nào, thì cũng khó đánh chính diện với Thần Linh.” Người phụ nữ trong Trấn Thiên Cung cau mày nói.

Không ít người đều thấy lo lắng y vậy, dù có nhìn như thế nào thì quả thật đều có hơi quá miễn cưỡng.

Nhưng trong nháy mắt khi trường thương và ánh đao va chạm với nhau, mọi người lại giật mình nhìn thấy được, thương mang kia lại đâm thủng ánh đao, nó giống như một tia cực quang, cùng với người cầm thương đâm tới trước mặt Thần Thiên Giáp chỉ trong nháy mắt, đâm thẳng về phía cánh tay nắm vỏ đao kia của Thần Thiên Giáp.

Thần Thiên Giáp hoàn toàn không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện này, thu tay lại đã kịp nữa, chỉ đành lấy áo giáp trên cánh tay cản lại một thương này.

Răng rắc!

Thần Thiên Giáp đã phải trả cái giá lớn vì chính sự kiêu căng, ngạo mạn của hắn. Một chút bích quang đâm thẳng vào áo giáp, chỉ trong nháy mắt đã chui vào trong, cả đầu thương cũng đâm xuyên qua, đâm thủng cả cánh tay và áo giáp trên tay của Thần Thiên Giáp.

Thần Thiên Giáp ăn đau, không cầm chặt được vỏ đao ở trong tay, thế là bị Hàn Sâm cướp mất, đồng thời người hắn nhanh thoăn thoắt như nhất thoáng kinh hồng, chỉ trong phút chốc đã lui về.

Nhìn máu chảy ròng trên cánh tay của Thần Thiên Giáp, đến cả Cung Chủ Trấn Thiên Cung và Bạch Hoàng cũng lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía thanh Cốt Thương Thiên La trong tay Hàn Sâm.

“Võ trang Thần Cách!” Sắc mặt của Thần Thiên Giáp rất khó coi, ánh mắt nhìn chằm chằm Cốt Thương Thiên La trong tay Hàn Sâm, miệng vết thương trên cánh tay hắn có một mầm cây mây chậm chạp nhô lên.

Nhưng khác với dị chủng bị Hàn Sâm giết lần trước, cây mây trên cánh †ay của Thần Thiên Giáp lớn lên rất chậm chạp, chỉ mới vừa nhô lên được tí chồi thôi.

“Xem ra Thần cũng không hoàn toàn ngăn cản được lực lượng của võ trang Thần Cách.” Nhất thời Hàn Sâm thấy tự tin hơn hẳn, chỉ cần Thần có thể bị thương thì không còn gì đáng sợ nữa.

“Võ trang Thần Cách!” Khắp cả đại vũ trụ, rất nhiều lão ngoan đồng và cường giả giấu mình trong bóng tối, sau khi nghe được câu tự tì thào của Thần Thiên Giáp thì đều sắc mặt đại biến.

Chỉ cần là người biết võ trang Thần Cách là vật gì thì đầu sẽ biết muốn có được võ trang Thần Cách khó khăn nhường nào.

“Là võ trang Thần Cách thật đấy à? Với cấp bậc của Kim Tệ thì chắc hắn vẫn chưa đủ năng lực để tiến vào Thần Điện Gen chứ đúng không? Sao hắn lại có võ trang Thần Cách?” Người phụ nữ trong Trấn Thiên Cung giật mình hỏi.

“Nếu chính miệng Thần Linh nói đó là võ trang Thần Cách, thì chắc không sai được đâu, tên Kim Tệ này càng ngày càng thú vị.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung nheo mắt lại, đánh giá Hàn Sâm và Thần Thương Thiên La trong tay hắn.

“Thú vị!” Ánh mắt Lâu Liệt sáng quắc nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

“Võ trang Thần Cách à?” Vẻ mặt của Bạch Hoàng có hơi cổ quái, không ai nhìn ra hắn đang nghĩ gì trong lòng.

“Sao có thể… Đó là võ trang Thần Cách thật đấy à?” Thanh Mao Thú giật mình.

“Chắc không phải võ trang Thần Cách thật đâu ha? Chẳng nhẽ gã Kim Tệ kia đã từng tiến vào Thần điện Gen? Chém giết Thần Linh? “ Ở một góc thế giới đầy hắc ám, đám người Lão Điêu và dì Mị đều bảy ra vẻ mặt cổ quái.

“Các ngươi có thấy món võ trang Thần Cách đó bao giờ không? Nhỡ đâu là thứ mấy tên kia để lại?” Dì Mị nhìn về phía đám người Lão Điêu hỏi.

“Chắc không phải đâu, trước kia không có cây thương nào như vậy hết á.” Lão Điêu lập tức lắc đầu nói.

“Không phải lúc trước để lại, lẽ nào hắn đánh vào Thần Điện Gen thật à, sau khi chém giết Thần Linh vẫn toàn thân trở ra được ư? Chuyện này là không thể.” Dì Mị lắc đầu nói.

Trong lúc nhất thời, cường giả ở khắp nơi trong vũ trụ, đều dồn ánh mắt lên Thần Thương Thiên La, sắc mặt của cả đám người thay đổi không ngừng.

“Mặc kệ ngươi có được võ trang Thần Cách bằng cách gì, dù ngươi có là ai thì hôm nay ngươi cũng phải chết.” Thần Thiên Giáp nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, sát ý trong mắt như thể muốn hóa thành thực chất.

Quang diễm màu tím đen trên người hắn cũng càng ngày càng mãnh liệt, chồi non mới vừa đâm chồi kia dừng sinh trưởng trong sự áp chế của quang diễm, đến cả vỏ đao bị Hàn Sâm nắm ở trong tay cũng đang cực lực giãy dụa, muốn bay về phía Thần Thiên Giáp.

Hàn Sâm phải cố hết sức mới trấn áp được vỏ đao, không để nó bay về phía Thần Thiên Giáp.

Rầm!

Quang diễm trên người Thần Thiên Giáp tuôn trào giống như núi lửa, áo giáp kim loại trên người hắn trong sự ăn mòn của nguồn lực lượng mạnh mẽ ấy, cũng bị tan ra thành những giọt nước thép, rơi xuống như mưa sao xa.

Xúc tu nhảy múa, Thần Thiên Giáp chậm rãi di chuyển tới chỗ của Hàn Sâm, tốc độ của hắn cũng không nhanh, sau khi áo giáp trên người bị hòa tan thì để lộ ra lồng ngực rắn chắc trần trụi, mà ở trên lồng ngực ấy đang có hàng loạt khối xưng nhô ra từ trong máu thịt, tạo thành một từng khối xương vỏ ngoài.

Những xương vỏ ngoài kia sáng long lanh giống như tử tinh, màu sắc đang dần trở nên đậm, trông rất giống nguyên liệu chế tạo ra Quy Hư Sáo. Chẳng mấy chốc một áo giáp ngực xương vỏ ngoài màu tím hoàn toàn hiện ra ở trên ngực của Thần Thiên Giáp, bảo vệ vị trí trước ngực của hắn.

Hình dáng của giáp ngực xương vỏ ngoài đó trông giống hai hàng xương sườn màu tím nối liền với nhau, mỗi bên có bảy xương sườn, trông thì có vẻ đối xứng đấy, nhưng trên thực tế bên trái bị thiếu mất một xương sườn.

"Tên kia quả nhiên là Thần Thiên Giáp!" Đám người của tộc Hoàng Cực nhìn thấy áo giáp xương vỏ ngoài bị thiếu một xương sườn kia, thì ngay lập tức xác nhận thân phận của Thần Thiên Giáp, cả đám cực kỳ phân nộ.

"Xem ra vỏ đao được chế tạo từ một xương sườn của chiếc áo giáp xương vỏ ngoài kia, mới một đoạn xương sườn đã có hiệu quả như thế, nếu như chặt cả hai hàng xương sườn đó xuống…" Hàn Sâm nheo mắt, đánh giá Thần Thiên Giáp mà chẳng hề kiêng ky gì, cũng chẳng thu liễm khi khí tức trên người Thần Thiên Giáp tăng vọt.

VùI

Quy Hư Sáo mà Hàn Sâm vẫn trấn áp, bùng nổ ra nguồn lực lượng khó có thể tưởng tượng được, trực tiếp tránh thoát khỏi lòng bàn tay của Hàn Sâm, bay về phía Thần Thiên Giáp.

Hàn Sâm giơ hai bàn tay lên nhìn thì thấy một vết thương sâu tới xương ở trên lòng bàn tay, đó là vết thương lúc Quy Hư Sáo vùng vẫy thoát đi để lại.

"Lực lượng thật lợi hại!" Hàn Sâm thầm nghĩ.

Quy Hư Sáo bay đến trước mặt Thần Thiên Giáp, khảm thẳng vào chỗ xương gãy luôn, nó giống như những chiếc xương khác, sắp hàng ở trên áp giáp xương vỏ ngoài, từ từ dung hợp với chỗ xương gãy, dần trở thành một phần của áo giáp xương vỏ ngoài.

Nhưng mà đoạn xương mà vỏ đao biến thành kia trông vẫn có hơi khác với những đoạn xương sườn khác, dẫu sao thì nó đã bị luyện chế thành vỏ đao, trong một thời gian ngắn khó khôi phục về nguyên dạng hoàn toàn được.

"Kẻ không tôn trọng Thần Linh, chết." Thần Thiên Giáp nhìn xuống Hàn Sâm như một vị Thần đích thực, trên người tản ra uy thế khủng bố, áo giáp xương vỏ ngoài tỏa ra quang mang xa tới vạn trượng, giống như hòa làm một với cả hư không, Thầm âm cuồn cuộn như sấm bên tai.

“Ông trời ơi… Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy…” Có rất nhiều sinh vật không biết chân tướng đều trợn mắt há hốc mồm, uy áp tản ra từ trên

người Thần Thiên Giáp làm đám ở ngoài chiến trường bọn họ suýt nữa mất kiêm chế, trên trán chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Một vài sinh vật nhỏ bé có tố chất kém, thì bị dọa ngồi bệt mông xuống đất.

Hết chương 2864.

Chương 2865. Nhà lao của Thần Thiên Giáp

“Chắc đó không phải ky sĩ Thâm Uyên…” Mặc dù sinh vật bình thường không biết lai lịch của Thần Thiên Giáp, nhưng khi nhìn đến loại uy thế này thì cũng có chút hoài nghi.

Ky sĩ Thâm Uyên là dị chủng Thần Hóa hệ Hắc Ám, dù có mạnh tới đâu thì cũng không có loại uy thế giống như Thần Linh này mới đúng.

Thần Thiên Giáp trước kia ở tộc Hoàng Cực bị trọng thương một lần, lần này lại bị Hàn Sâm đả thương, đã cực kỳ tức giận, trực tiếp đã khởi động Thần Cách, muốn chém giết Hàn Sâm.

Cùng với sự bạo tẩu của Thần Cách, lực lượng của Thần Thiên Giáp cũng bị lên tới cực hạn, Hàn Sâm có thể thấy được rõ ràng, trong vũ trụ có một loại bánh răng vũ trụ bị quang mang trên áo giáp xương vỏ ngoài của Thần Thiên Giáp nhuộm thành màu tím, biến thành màu giống với áo giáp xương vỏ ngoài, tất cả xích Trật Tự có liên quan tới những bánh răng vũ trụ này đều bị ảnh hưởng.

Hàn Sâm thử vận dụng lĩnh vực Động Huyền để khống chế những bánh răng vũ trụ biến thành màu tím kia, lại phát hiện rất khó xoay chuyển dù chỉ nửa phần, như thể những bánh răng vũ trụ kia đã hình thành cách thức vận

chuyển độc lập, hoàn toàn không bị lĩnh vực Động Huyền ảnh hưởng tới vậy.

VùI

Theo Thần Thiên Giáp từng bước đi tới, những tử quang bánh răng vũ trụ kia càng xoay càng nhanh, khiến lực lượng của xích Trật Tự cũng bạo tẩu theo.

“Thiên mệnh như đao, giáp cốt như lao, Thiên Giáp của Thần…” Thần âm của Thần Thiên Giáp như sấm, tử quang trước ngực nở rộ, hóa thành một loạt đao quang màu tím, trong nháy mắt đã vây Hàn Sâm vào trong đó.

Thần Thương Thiên La trong tay Hàn Sâm bùng nổ ra lục mang khủng bố, quét ngang những đao quang tử sắc kia. Nhưng khi Thần Thương Thiên La chạm vào những đao quang tử sắc đó, thì chúng cũng không bị đánh nát, cũng không bị chấn bay ra ngoài, ngược lại còn dán lên thân Thần Thương Thiên La.

Ken két… Ken két…

Hàn Sâm thấy những đao quang tử sắc kia dán lên Thần Thương Thiên La, này mới phát hiện bọn là những mảnh xương màu tím, những mảnh xương màu tím ấy dán lên Thần Thương Thiên La, như khoác lên mình Thần Thương Thiên La một bộ cốt tỏa giáp xác. Hơn nữa mỗi một khối xương dán lên, Hàn Sâm lại cảm giác Thần Thương Thiên La trong tay nặng hơn một phần, trọng lượng càng ngày càng nặng, trong chớp mắt đã làm Hàn Sâm gần như không cầm nổi Thần Thương Thiên La.

Đồng thời những đao quang tử sắc kia đã bắn về phía Hàn Sâm từ bốn phương tám hướng, Hàn Sâm kéo Thần Thương Thiên La muốn Tinh Không Đại Na Di rời đi, thì phát hiện tất cả bánh răng vũ trụ ở bốn phía đều bị bánh răng vũ trụ màu tím ngăn cách. Trừ phi hắn có thể phá tan được bánh răng vũ trụ màu tím, còn không thì sẽ không khởi động được lực lượng không gian thuấn di rời đi.

Hàn Sâm chỉ đành vung quyền ứng chiến, muốn đánh những đao quang tử sắc kia văng ra, nhưng mà đao quang tử sắc đụng chạm với nắm đấm của

hắn, thì lập tức hóa thành mảnh xương dán lên.

Chỉ trong chốc lát, cả người Hàn Sâm đã bị mảnh xương dán đầy, Thần Thương Thiên La cũng như thế, cả người Hàn Sâm lơ lửng trong hư không, giống như là một pho tượng đắp mặc áo giáp xương.

Dưới sự trấn áp của những mảnh xương đó, với lực lượng của Hàn Sâm lại khó nhúc nhích dù chỉ nửa phần, toàn thân lực lượng bùng nổ ra điên cuồng, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì tư thế đứng, không bị những mảnh xương kia đè sập xuống.

"Cho dù ngươi có võ trang Thần Cách thì sao chứ, sinh vật hạ đẳng thì chỉ sinh vật hạ đẳng mà thôi. Dù ngươi có lấy được thứ gì, thì vẫn chỉ là một tên phế vật dụng ở trước mặt Thần." Thần Thiên Giáp lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, trong mắt lóe ra sát ý kinh người. Theo lời của hắn, những mảnh xương đè trên người Hàn Sâm cũng dựng lên, sắc bén giống như lưỡi đao, muốn đâm sâu vào trong máu thịt cả người Hàn Sâm, quả nhiên hắn muốn ngàn đao vạn cạo.

Những mảnh xương kia vô cùng cứng rắn sắc bén, đâm thẳng vào trong máu thịt của Hàn Sâm, đến cường độ thân thể có thể sánh với Chân Thần của Hàn Sâm cũng khó ngăn được hết những mảnh xương đó.

Đáng sợ hơn chính là, lực lượng của hắn rất khó thẩm thấu qua những mảnh xương đó trong áp lực mà chúng tạo ra, đến cả nhúc nhích cũng không được.

"Đây chính là kết quả của việc khinh nhờn Thần Linh, làm ngươi bị Thiên Giáp Cốt Lao lột bỏ hết huyết nhục, để bù lại tội lỗi của ngươi…" Trong mắt Thần Thiên Giáp loáng thoáng lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

"Xong… Bây giờ đến cơ hội nhận thua Kim Tệ cũng không có luôn…" Mặt mũi Lý Khả Nhi trắng bệch, rõ ràng là đang lo lắng cho Kim Tệ.

"Đáng tiếc cho món võ trang Thần Cách đó, xem ra đó không phải là võ trang Thần Cách mà chính bản thân Kim Tệ đánh vào Thần điện Gen rồi đạt được." Bạch Hoàng lắc đầu nói.

“Có võ trang Thần Cách vẫn không chém được Thần sao?” Bên trong Trấn Thiên Cung, trên khuôn mặt của người phụ nữ tràn đầy thất vọng.

“Dẫu sao thì Kim Tệ cũng chỉ là cấp Hóa Điệp, mặc dù nhục thể của hắn đã sánh được với Chân Thần, có đủ khả năng đánh một trận với Chân Thần bình thường. Nhưng nếu muốn chém giết Thần Linh thì vẫn còn kém một ít, nếu như hắn có thể thăng lên cấp Chân Thần thì mới có cơ hội.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung có hơi tiếc hận thở dài nói: “Đáng tiếc, e rằng hắn không còn cơ hội như vậy nữa.”

“Đại thần à, đánh tiếp đi chứ, đừng đứng ngây ra đó nữa…” Đường Chân Lưu nhìn chiến trường tinh không, hét to lên.

Sắc mặt đám người Vương Vũ Hàng đều có hơi ngưng trọng, Ninh Nguyệt sợ quá ôm lấy cánh tay của Bảo Nhi, Tiểu Thiên Sứ và Linh cũng ngưng mắt nhìn Hàn Sâm, trong mắt toát ra vẻ vẻ lo lắng.

Sinh vật trong vũ trụ giống như đều quên mất hô hấp, nhìn những mảnh xương kia đâm vào trong máu thịt của Hàn Sâm với vẻ căng thẳng,

Bọn họ bắt đầu giả tưởng về cảnh tượng tàn nhãn sẽ xảy ra ngay sau đó.

“Ngươi được gọi là Thần Thiên Giáp đúng chứ?” Hàn Sâm đang bị vô số mảnh xương đâm vào trong máu thịt, đột nhiên hỏi.

“Không ngờ ngươi còn biết thần hào của Bổn Thần nữa cơ đấy.” Thần Thiên Giáp lạnh giọng nói.

“Ngươi là Thần thật sao?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, bây giờ ngươi có muốn cầu xin tha thứ thì cũng đã muộn rồi. Tội khinh nhờn Thần Linh là không thể tha thứ.” Thần Thiên Giáp ngạo mạn nói.

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn thẳng vào Thần Thiên Giáp, nhàn nhạt nói: “Từ tội không thể tha này dùng hay đấy, ta khinh nhờn Thần Linh nên ngàn đao vạn cạo, tội không thể ta. Thế còn ngươi cố chiếm lấy thân thể của những sinh vật khác, sát sinh diệt hồn, thì là tội gì?”

Thần Thiên Giáp cười phá lên: “Ta làm Thần, vũ trụ đều do Thần cai quản, đừng nói Bổn Thần vô tội, cho dù có tội thì cũng do chúng sinh gánh chịu, ai thẩm phán được Bổn Thần chứ?”

“Ta” Hàn Sâm bình tĩnh tiếp lời.

“Ngươi nói gì cơ?” Thần Thiên Giáp như thể được nghe một chuyện vô cùng buồn cười vậy, nhìn Hàn Sâm giống như nhìn một vai hề khôi hài, hỏi.

“Nếu không có người thẩm phán được ngươi, vậy thì hãy để ta thẩm phán ngươi vậy.” Hàn Sâm vẫn bình tĩnh mà nhìn Thần Thiên Giáp nói.

“Ngươi thẩm phán Bổn Thần? Được thôi, Bổn Thần ở ngay đây này, để Bổn Thần xem thử ngươi thẩm phán Bổn Thần kiểu gì nào?” Thần Thiên Giáp cười như không cười nhìn Hàn Sâm, trong lời nói chứa đầy sự trêu tức.

Bây giờ cơ thể của Hàn Sâm sắp bị gọt sạch rồi, mà vẫn dám nói ra lời như vậy, theo Thần Thiên Giáp thấy, hắn đã điên rồi.

Không chỉ Thần Thiên Giáp nghĩ như thế, mà phần lớn sinh vật trong đại vũ trụ đang xem cuộc chiến đều cảm thấy có phải Hàn Sâm bị điên rồi hay không, đã tới nước này rồi mà còn nói ra những lời không thực †ế như thế nữa.

“Vậy thì, Thần Thiên Giáp, ngươi hãy nhận lấy sự thẩm phán của ta đi!” Hàn Sâm nhìn Thần Thiên Giáp, gằn từng chữ nói.

Cùng lúc Hàn Sâm nói chuyện, quang mang màu đen trắng trong mắt trái của hắn loé lên. Chỉ trong tích tắc, trong con mắt trái ấy đã không còn chút cảm xúc nào của con người, như thể nó đã hóa thân thành con mắt làm bằng máy móc lạnh băng vậy.

Hết chương 2865.

Chương 2866. Thẩm phán

Lúc Hàn Sâm thăng cấp lên Hóa Điệp, bởi vì con mắt trái dung hợp với Mắt Hoàng Cực Bá Đạo cấp Chân Thần, nên ngoài ý muốn lại tiếp tục thăng cấp.

Đáng tiếc cuối cùng quá trình thăng cấp lên cấp Chân Thần đã thất bại, tuy lần thăng cấp đó thất bại, nhưng Mắt Hoàng Cực Bá Đạo lại hấp thu lực lượng dị chủng hóa của Hàn Sâm, sinh ra thêm một lần lột xác, kết hợp hoàn toàn với thể dị chủng của Hàn Sâm, biến con mắt trái của Hàn Sâm trở thành vật có cấp Chân Thần.

Có thể nói bây giờ cả người Hàn Sâm đều là cấp Hóa Điệp, chỉ có mỗi con mắt trái là cấp Chân Thần, trông vô cùng kỳ dị.

Mà lực Luật Pháp trong con mắt đó lại dung hợp với lực lượng dị chủng hóa của Hàn Sâm, khiến cho lực Luật Pháp cũng bị dị biến ở mức độ nhất định, có hơi khác với lực Luật Pháp của Mắt Hoàng Cực Bá Đạo lúc trước.

Hàn Sâm không biết con mắt trái cấp Chân Thần của bản thân có thể †ạo thành uy hiếp với Thần Thiên Giáp hay không, nhưng khác với vị Thần đang ở trong nhà hắn kia, Hàn Sâm đúng là thấy được màu đen nồng đậm trên người Thần Thiên Giáp, đó là màu sắc của tội ác. Màu đen trên người Thần Thiên Giáp đậm tới giống như mực nước, không biết rốt cuộc tên Thần Thiên Giáp này đã phạm phải bao nhiêu tội nghiệt thì mới có màu sắc như vậy.

“Dù cho ngươi là Chân Thần cũng được, giả Thần cũng thế, hôm nay tội ác của ngươi đều sẽ do ta thẩm phán” Giọng nói thanh lãnh của Hàn Sâm vang lên, cùng lúc đó ánh sáng hai màu đen trắng rực rỡ trong mắt Hàn Sâm hoàn toàn bộc phát.

Ầm!

Chùm sáng đen trắng bộc phát ra từ trong mắt của Hàn Sâm, trong phút chốc chiếu xạ lên người Thần Thiên Giáp, chùm sáng đó như thể vốn nên ở đó vậy, Thần Thiên Giáp hoàn toàn không kịp phản ứng, cả người đã chùm sáng đen trắng đó bao trùm.

Chùm sáng màu đen hóa thành hàng loạt xiềng xích, giăng khắp nơi trói chặt người của Thần Thiên Giáp, còn chùm sáng màu trắng thì ngưng tụ thành một quyển sách, trôi nổi ở trước mặt Thần Thiên Giáp.

Thần Thiên Giáp vừa sợ vừa giận, ngưng tụ lực lượng muốn tránh thoát sự trói buộc của xỉiềng xích màu đen, nhưng hắn lại phát hiện thân thể lại bị một lực lượng kỳ dị nào đó giam cầm, không thể nhúc nhích.

“Sao có thể chứ… Sao trong đại vũ trụ vẫn còn có lực lượng có thể ràng buộc được lực lượng thân thể của ta chứ… Đây rốt cuộc là loại lực lượng gì… Thần Thiên Giáp thấy kinh hãi trong lòng.

Răng rắc… Răng rắc…

Sau khi Thần Thiên Giáp bị xïiêng xích màu đen trói buộc, thì hắn cũng chẳng vận dụng được lực lượng của mình nữa, những mảnh xương trên người Hàn Sâm rơi lả tả xuống. Những mảnh xương màu tím kia hóa thành bụi bặm tiêu tán, Hàn Sâm cũng lấy lại được tự do.

“Để ta xem thử tên Thần Thiên Giáp nhà ngươi phạm phải bị tội gì nào.” Hàn Sâm vẫy tay, cuốn cổ thư được ngưng tụ từ bạch quang rơi vào trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm mở trang sách ra, lại thấy bên trong đều là trống không, cũng không có một quy tắc pháp luật nào, hơn nữa cũng không có một cái luật pháp quy tắc, đến cả cán cân tội tác và pháp mã mà lúc trước Hàn Sâm bị thẩm phán cũng không xuất hiện.

Nhưng trong nháy mắt Hàn Sâm cầm cuốn sách thì trong đầu nhưng hiện lên rất nhiều hình ảnh nối tiếp nhau như cảnh tượng điện ảnh, chúng không

ngừng lóe lên, song cũng khiến Hàn Sâm chợt hơi hiểu ra ở trong lòng.

“Thần Thiên Giáp, ngươi tội ác tày trời, đáng chém. “ Hàn Sâm vươn tay viết một chữ chém trên cổ thư, ngay sau đó cổ thư tự động bay lên, ánh sáng của chữ chém trên nó sáng rực lên, biến thành một thanh đao chém đầu, chém xuống Thần Thiên Giáp.

“Một sinh vật hạ đẳng như ngươi mà đòi xứng thẩm phán Bổn Thần…” Thần Thiên Giáp tức giận giãy dụa, nhưng người hắn lại không nhúc nhích mảy may trong sự trói buộc của xiềng xích màu đen.

Răng rắc!

Đao chém đầu chém xuống, trong nháy mắt cái đầu của Thần Thiên Giáp đã bị chém rơi, thần huyết phun trào ra ngay tức khắc.

Sinh vật trong cả đại vũ trụ đều trợn mắt há hốc mồm, gần như không †in vào những gì mà bản thân nhìn thấy, Thần Thiên Giáp ban nãy không ai bì nổi kia, Hàn Sâm nói chém là chém.

“Ta… Ta không bị ảo giác chứ? Thần Thiên Giáp bị chém dễ vậy à?” Bên trong Trấn Thiên Cung, người phụ nữ giật mình há to miệng.

“Đây hình như là lực Luật Pháp… Nhưng mà lại có hơi khác…” Cung Chủ Trấn Thiên Cung cũng tỏ ra ngờ vực.

Bên trong tộc Hoàng Cực cũng xôn xao hết cả lên, Bạch Bố Y kinh hãi kêu lên: “Lực lượng kia rất giống với Mắt Hoàng Cực Bá Đạo của Nhị Tổ ta, nhưng nó lại có hơi khác, trông càng đáng sợ hơn…”

“Lực Luật Pháp có thể thẩm phán được Thần Linh sao? Nếu sớm biết thế thì chúng ta nên để hậu bối tử tôn tu luyện thêm thuật gen của Nhị Tổ mới đúng…”

“Rốt cuộc tên Kim Tệ kia có lai lịch gì… Chuyện này cũng ly kỳ quá… Đường đường một Thần Linh lại bị chém dễ như vậy sao?”

Trong đại vũ trụ xôn xao ngút trời, sinh vật bình thường không biết Thần Linh lợi hại thì không nói, mà những lão ngoan đồng biết tới sự đáng sợ của

Thần Linh, lúc này người nào người nấy đều bày ra vẻ mặt không thể tin được.

Sau khi chém đầu kết thúc, xiềng xích màu đen và cổ thư màu trắng đều biến mất cùng nhau.

Nhưng mà Hàn Sâm cũng thả lỏng tinh thần vì chuyện đó, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chằm chằm vào thi thể của Thần Thiên Giáp thi thể.

Hàn Sâm thấy rất rõ ràng, áo giáp xương vỏ ngoài trên thi thể nhanh chóng tan rã, người của Thần Thiên Giáp chẳng mấy chốc đã khôi phục về dáng vẻ của ky sĩ Thâm Uyên dáng vẻ.

Trên thực tế sau khi Hàn Sâm chém giết Thần Thiên Giáp, âm thanh nhắc nhở mà hắn nhận được ở trong đầu là chém chết ky sĩ Thâm Uyên cấp Hóa Điệp, mà không phải là Thần Thiên Giáp.

Hàn Sâm biết vì sao lại thế, bởi vì những tội ác mà Hàn Sâm nhìn ấy không phải là của Thần Thiên Giáp, mà là của chủ nhân nguyên bản của nhục thể này, ky sĩ Thâm Uyên.

Lực Luật Pháp chỉ thẩm phán được thân thể của ky sĩ Thâm Uyên,

Nhưng không tru sát được Thần Thiên Giáp, làm Thần Thiên Giáp có cơ hội cưỡng chế tách ra với thân thể của ky sĩ Thâm Uyên, biến thành một pho tượng Thần Linh hư ảo, thoát khỏi thân thể của ky sĩ Thâm Uyên.

Sinh vật bình thường chỉ thấy được một bộ tử cốt ngực giáp bay thẳng vào trong tinh không, nhưng không nhìn thấy Thần Linh Thần Thiên Giáp ở bên trong tử cốt ngực giáp đó.

“Kim Tệ… Ta với ngươi không chết không thôi…” Thần Thiên Giáp nói với Hàn Sâm đầy oán hận, rồi điều khiển Thần Cách trở về Thần miếu Thiên Giáp.

Sau khi Thần Cách và Thần Linh dung hợp với sinh vật trong đại vũ trụ thì không thể tách ra tùy tiện được. Hắn cưỡng chế tách ra như vậy, giờ đã bị trọng thương, rất khó chiến đấu tiếp được nữa. Tình huống bây giờ của hắn

có thể nói là rất tồi tệ, còn éo le hơn lúc bị Đao Hoàng chặt đứt một xương sườn.

Hơn nữa không có Thần Thể Đại Vũ Trụ, hắn cũng không thể ra tay với sinh vật trong đại vũ trụ được, nên ở lại cũng không được gì.

“Không có không chết không thôi, chỉ có ngươi chết ta sống.” Hàn Sâm thong dong nói.

“Ngươi mà cũng xứng ư.” Thần Thiên Giáp lạnh lùng hừ một tiếng, không để ý tới Hàn Sâm nữa, giờ hắn chỉ là muốn chạy về Thần miếu Thiên Giáp thôi.

Bây giờ hắn bây giờ không thể công kích sinh vật trong đại vũ trụ, sinh vật trong đại vũ trụ cũng không thể gây thương tổn cho hắn, thế nên Thần Thiên Giáp cũng không lo lắng Hàn Sâm sẽ giết chết hắn.

“Kim Tệ, ta chắc chắn sẽ khiến ngươi muốn sống không được…” Trong lòng Thần Thiên Giáp thấy oán độc cực kỳ, tổn thương khi cưỡng chế tách ra với Thần Thể Đại Vũ Trụ còn nghiêm trọng hơn lần trước bị Đao Hoàng chặt đứt xương sườn nữa.

Thần Thiên Giáp nghĩ rồi lại quay đầu nhìn thoáng qua Hàn Sâm đầy vẻ oán độc, nhưng vừa quay lại nhìn thì Thần Thiên Giáp sợ ngây người. Chỉ thấy có một Thần Linh khổng lồ màu lục bay ra từ trên người Hàn Sâm, cầm Thần Thương Thiên La trong tay, chỉ trong phút chốc đã giáng xuống trước mặt hắn.

“Đằng Thiên La… Không…” Thần Thiên Giáp kêu lên thảm thiết đầy vẻ

hoảng sợ, nhưng mới kêu được một chữ thì đã bị Thần Thương Thiên

La mà Thần Linh khổng lồ màu lục kia cầm trong tay đâm nát linh thể, nên Thần Cách xuống, bị Hàn Sâm bắt được bằng một tay.

“Săn giết Thần Linh, phát hiện gen Thần Linh”

Những sinh vật khác không nhìn thấy Thần Thiên Giáp và Đằng Thiên La, chỉ thấy được sau khi Hàn Sâm thẩm phán ky sĩ Thâm Uyên, thì có một bộ

tử cốt ngực giáp bay lên từ trên người ky sĩ Thâm Uyên, sau đó Hàn Sâm ném cốt thương trong tay ra, đâm bộ tử cốt ngực giáp trong không trung kia rơi xuống.

Hết chương 2866.

Chương 2867. Thân Thương lại xuất hiện

Ầm!

Hào quang màu tím bay thẳng tới phía chân trời, hóa thành một đường thiên ngân tử sắc ở trong hư không, một tiếng khóc thảm trong âm thầm văng vẳng khắp vũ trụ.

“Thần thương… Đó là thần thương… Kim Tệ chém chết… Là Thần Linh thật kìa…” Sinh Linh các tộc trong đại vũ trụ đều kinh hãi nhìn thần thương trong hư không.

Lúc trước sinh vật bình thường còn có thái độ nửa tin nửa ngờ với thân phận của Thần Thiên Giáp, nhưng mà sự xuất hiện của thần Thương đã khiến bọn họ không còn một chút nghỉ ngờ nào.

“Ôi trời ạ, người Kim Tệ chém chết là Thần Linh thật ư?”

“Nhân tộc Kim Tệ, ai nói cho ta biết đi, rốt cuộc Nhân tộc là chủng tộc gì thế?”

“Đúng là điên thật rồi, lại một thần thương nữa. Thời đại này thật điên rồi, chẳng nhẽ lại sắp tái diễn loạn thế của thời đại Thánh Vực sao?”

Những cường giả thật sự biết Thần Thiên Giáp trông ra sao, lúc này cũng đều bảy ra vẻ mặt cổ quái nhìn thần thương, chẳng có hứng thú nói chuyện nữa.

Một dị chủng cấp Hóa Điệp lại giết được Thần Linh, trong tay còn có một võ trang Thần Cách, bọn họ rất muốn biết, rốt cuộc Kim Tệ này có lai lịch gì.

Nhưng mà dù các cường giả có âm thầm sử dụng bao nhiêu thủ đoạn thì vẫn luôn không tra ra được lai lịch của Kim Tệ.

“Sao linh của Đằng Thiên La lại ở trên người hắn, đã thế còn chịu sự khống chế của hắn nữa? Rốt cuộc loại sức mạnh gì đã ràng buộc linh của Đằng Thiên La?” Thần ngưng mắt nhìn Hàn Sâm đang trầm tư.

Sau khi trận chiến này chấm dứt, cái tên Kim Tệ đã truyền khắp đại vũ trụ.

“Tên Kim Tệ kia có hơi cổ quái, nếu như Tiểu Sơn Chủ đụng độ với hắn, thì e sẽ có chút phiền phức nhỏ.” Sắc mặt của Thanh Mao Thú thần đầy ngưng trọng, hắn nói. Dù hắn rất có lòng tin với thực lực của Kim Mao Hống, nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Sâm giết Thần Thiên Giáp, thì hắn cũng không dám khẳng định một trăm phần Kim Mao Hống sẽ lấy được đệ nhất như trước nữa.

Người phụ nữ ở bên lạnh lùng nói: “Hắn giết được Thần Thiên Giáp, cũng không phải dựa cả vào thực lực của bản thân, thứ hắn ỷ vào là một loại thuật gen quỷ dị và thanh võ trang Thần Cách kia, còn bản thân hắn thì chắc chỉ có cấp Hóa Điệp thôi. Mặc dù võ trang Thần Cách mạnh, nhưng nếu sử dụng thứ đó với thân thể cấp Hóa Điệp kia của hắn thì không thắng nổi Tiểu Sơn Chủ đâu. Còn về loại thuật gen kia, chắc là lực lượng hệ Luật Pháp, khá giống với lực lượng của vị Nhị Tổ trong tộc Hoàng Cực trước kia, lực lượng này cũng vô dụng với Tiểu Sơn Chủ, ngươi đừng lo lắng.”

“Nói thì nói thế, nhưng ta vẫn thấy con người gã Kim Tệ kỳ lạ lắm, như thể sắp xảy ra chuyện gì rồi vậy.” Thanh Mao Thú cau mày nói, nhưng lại không nói rõ được rốt cuộc có vấn đề gì.

Hàn Sâm trở về hoa viên, Thần đang cười như không cười nhìn của hắn.

Hàn Sâm biết để lộ Đằng Thiên La, chắc chắn sẽ khiến Thần nghỉ ngờ, nên hắn cũng chẳng thấy bất ngờ gì.

Nhưng mà điều nằm ngoài dự liệu của Hàn Sâm đó là, mặc dù Thần nhìn hắn, nhưng vẫn luôn không hỏi gì cả.

“Ngươi không muốn hỏi gì à?” Hàn Sâm tò mò nhìn Thần hỏi.

“Nếu như ngươi muốn nói, thì dù ta không hỏi ngươi cũng sẽ nói thôi. Còn nếu ngươi đã không muốn nói, thì sao ta phải hỏi làm gì?” Thần thản nhiên nói.

“Không phải ngươi rất giỏi bàn điều kiện sao? Có lẽ hai ta bàn chút điều kiện, rồi nhỡ đâu ta nói ra thì sao.” Hàn Sâm cười nói.

Thần khẽ lắc đầu, cười híp mắt nói: “Ta thích chính mình khám phá bí mật hơn cơ, như vậy mới khá thú vị.”

Hàn Sâm ngây ngốc, hắn không ngờ Thần sẽ nói như vậy. Những lời, những lí do hắn đã chuẩn bị sẵn giờ lại bị nghẹn đầy trong bụng, nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Đằng Thiên La có Thần Miếu, Thần Thiên Giáp cũng có đúng không? Có thể dẫn ta tới một lần không?” Trong tay Hàn Sâm còn có hai Thần Cách, nếu không tới Thần Miếu thì Thần Cách thành thứ vô dụng rồi. Ít nhất thì bây giờ Hàn Sâm vẫn chưa biết cách luyện hóa Thần Cách.

Thần lắc đầu nói: “Không thể, nghĩ đến đó cũng được thôi, nhưng tự ngươi đánh vào trong đó.”

“Đánh vào kiểu gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Sau khi vào được Thần Điện Gen thì tự nhiên ngươi sẽ biết.” thần cười híp mắt nói.

Hàn Sâm thấy rất bất đắc dĩ, hắn cũng đoán được Thần Miếu nằm bên trong Thần Điện Gen, nhưng kêu hắn đánh vào Thần điện Gen, Hàn Sâm bây giờ vẫn chưa với được tới trình độ đó.

Không nói gì nữa, Hàn Sâm tiếp tục quan sát các trận Thần Chiến sau đó, quan sát đối thủ tiếp theo của chính mình.

Bởi vì đối thủ của vòng tiếp theo vẫn chưa phân được thắng bại, nên Hàn Sâm cũng chẳng biết đối thủ vòng tiếp theo của hắn là ai. Nhưng dù là ai thì cũng đều không dễ đối phó, cuộc chiến Gen Thần Bảng tổ chức tới giờ phút này, thì đã chẳng còn ai yếu nữa rồi, trên cơ bản đều là cấp Thần Hóa.

Bên trong một tòa cung điện của tộc Hoàng Cực, Đại Quốc Sư Cổ Uyên khom người nói: “Bệ Hạ, đồng thuật mà tên Kim Tệ kia sử dụng, hình như có hơi giống với Mắt Hoàng Cực Bá Đạo của Nhị Tổ, Thánh Anh Điện Hạ dung hợp Mắt Hoàng Cực Bá Đạo, chắc là cũng am hiểu loại thuộc gen này đúng không?”

“Ngươi nghi ngờ Thánh Anh là Kim Tệ?” Bạch Hoàng buông cây bút trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Đại Quốc Sư Cổ Uyên nói.

“Hai thuật gen này quả thật có hơi giống, mặc dù Thánh Anh Điện Hạ chưa chắc đã là Kim Tệ, nhưng nếu Kim Tệ có thể mượn lực Luật Pháp đánh thắng được Thần Linh, thì có lẽ Thánh Anh Điện Hạ cũng có thể.” Đại Quốc Sư Cổ Uyên nói.

“Ừ, chuyện này ta sẽ xử lý, Quốc Sư còn chuyện gì khác nữa không?” Bạch Hoàng thong thả ung dung nói.

Đại Quốc Sư Cổ Uyên trầm ngâm một lát rồi nói: “Bên phía tỉnh vực Đại Tịch Diệt đã có tiến triển. Ta đã tính ra được vị trí lối vào địa điểm cũ của Thánh Vực, nhưng gặp phải một số rắc rối.

“Rắc rối gì?” Bạch Hoàng cau mày hỏi.

“Thủ tọa của Trấn Thiên Cung đã từng xuất hiện ở gần đó, e hắn cũng biết vị trí của lối vào, kính mong Bệ Hạ quyết định.” Cổ Uyên nói.

Bạch Hoàng trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Tạm thời đừng hành động, nếu Trấn Thiên Cung đi vào thì cứ để bọn họ vào trước, chúng ta đi tho phía sau cũng được.”

“Vâng, Thần đã hiểu. “Cổ Uyên hành lễ xong thì lui ra khỏi cung điện.

“Thánh Anh sao?” Sau khi Cổ Uyên rời đi, sau khi Bạch Hoàng trầm ngâm trong chốc lát, hắn duõi tay như muốn lấy thứ gì đó, nhưng cuối cùng vẫn thu tay về, lắc đầu lẩm bẩm: “Thôi, nếu đã bắt đầu rồi thì đã không còn đường để quay đầu lại nữa, buộc phải đi về phía trước.”

Hàn Sâm vốn tưởng Bạch Hoàng sẽ tìm đến hắn, ít nhất cũng phải hỏi một câu về chuyện của Mắt Hoàng Cực Bá Đạo, nhưng đâu ngờ được Bạch Hoàng lại không hề tới tìm hắn.

“Chẳng nhẽ ta lực lượng ở con mắt trái của ta khác hẳn với Mắt Hoàng Cực Bá Đạo thật à, Bạch Hoàng cũng không nghi ngờ gì sao?” Trong lòng Hàn Sâm có hơi nghi ngờ.

Như thể xem thấu được tâm tư của Hàn Sâm vậy, Thần ở một bên cười dài nói: “Tộc Hoàng Cực chắc chắn nghỉ ngờ ngươi, nhưng vì có Bạch Hoàng, nên dù có người nghi ngờ thì cũng chẳng làm gì được ngươi đâu.”

“Chẳng nhẽ Bạch Hoàng không nghi ngờ à?” Hàn Sâm hỏi.

“Đương nhiên là hắn không nghỉ ngờ rồi.” Thần khẳng định rất chắc chắn.

“Tại sao?” Hàn Sâm thấy có hơi khó hiểu, mà nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra được sao Bạch Hoàng lại không nghi ngờ hắn.

“Bởi vì hắn đã biết ngươi là Kim Tệ rồi, nên nghi ngờ làm gì nữa cho mệt người.” Thần cười nói.

“Ách, vậy sao hắn lại chẳng hỏi câu nào luôn thế?” Sự nghi ngờ trong lòng Hàn Sâm cũng không bớt được tí nào khi nhận được đáp án từ Thần.

“Bởi vì không cần phải hỏi, dù ngươi có phải Kim Tệ hay không thì chuyện đó cũng chẳng quan trọng gì với hắn hết. Hắn chỉ cần ngươi sống tiếp mà thôi.” Thần nói.

“Sao hắn lại muốn ta sống sót?” Hàn Sâm nghe xong càng chẳng hiểu gì.

Thần cười không đáp, còn nói: “Thắng thêm một trận nữa là ngươi sẽ lọt vào danh sách top một trăm. Từ đó về sau được lưu danh trên Gen Thần Bảng, có phải thấy rất có cảm giác thành tựu hay không?”

Hết chương 2867.

Chương 2868. Xếp hạng thứ một trắm

Vốn Hàn Sâm còn tưởng trận chiến lọt vào top một trăm này của hắn sẽ có tí rắc rối, nhưng ai ngờ đối thủ của hắn lại bỏ cuộc luôn, hoàn †oàn không xuất hiện trên chiến trường tinh không.

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện ra rằng, sức ảnh hưởng từ cuộc chiến hắn giết Thần Thiên Giáp là rất lớn. Trước khi biết rõ tường tận về bản thân hắn, thì e có là cường giả cấp Thần Hóa đỉnh cấp thì trong lòng cũng có vài phần cố ky với hắn.

Giống như đối thủ trận này của hắn vậy, mặc dù không phải đỉnh cấp, nhưng dầu gì thì cũng là một dị chủng cấp Chân Thần, thực lực rất mạnh, ấy rồi lại không dám tiến vào chiến trường tinh không để ứng chiến.

“Những tên kia đánh giá ta quá cao, nhưng mà thế cũng tốt, bót được biết bao rắc rối.” Hàn Sâm rời khỏi chiến trường tinh không.

Sau khi lọt vào top một trăm, hình thức chiến đấu có hơi thay đổi, không phải cuộc chiến đào thải kiểu đơn tràng nữa.

Nhưng mà cách xếp hạng chiến đấu của top một trăm làm Hàn Sâm không nhịn được đâm chọt: “Ngươi xếp hạng thi đấu thế này cũng buồn cười quá rồi đấy, xếp thứ mấy bản thân cũng chọn được à?”

Cũng chẳng trách Hàn Sâm chế nhạo, đâm chọt, cách xếp hạng chiến đấu của top một trăm quả thật có hơi khác người. Mỗi sinh vật lọt vào được top một trăm thì đều có thể tự chọn bản thân xếp hạng mấy, mỗi một hạng chỉ có một sinh vật được chọn. Lựa chọn này không phải xem ai mạnh hơn ai, mà là so ai nhanh tay hơn. Chỉ cần ngươi nhanh, đoạt được sớm thì chuyện lấy được hạng nhất cũng không phải là vấn đề.

Cuộc đối chiến sau đó Hàn Sâm thấy càng không hợp lý hơn, sau khi chọn hạng xong thì các sinh vật có thể đi khiêu chiến thứ hạng mà mình muốn.

Ví dụ như ngươi xếp hạng thứ một trăm, mà ngươi muốn có được hạng thứ nhất, thì có thể đi khiêu chiến luôn sinh vật đang giữ hạng nhất ấy. Nhưng số lần khiêu chiến chỉ có một thôi, nếu thất bại thì không còn cơ hội khiêu chiến thứ hạng đó tiếp nữa. Dù thực lực của ngươi có mạnh hơn nữa, thì ngươi vẫn xếp ở hạng thứ một trăm vốn có thôi.

“Ngươi nói như vậy thì, ai chọn hạng nhất thì đồng nghĩa với việc phải tiếp nhận lời khiêu chiến của rất nhiều sinh vật. Còn những vị trí không ai muốn

kia, thì chẳng cần đánh đấm gì cũng ngồi vững được?" Hàn Sâm nhìn Thần rồi hỏi.

"Ngươi không hiểu đâu, thế thì mới thú vị chứ, thôi ngươi vẫn nên nghĩ cho thật kỹ xem bản thân nên chọn hạng mấy đi ha. Nếu ngươi muốn hạng nhất thì chỉ cần nói với ta một tiếng là được, ta sẵn sàng phá lệ cho ngươi đi cửa sau, xếp ngươi lên hạng nhất luôn." Thần cười híp mắt nói.

"Ý tốt ta đây xin nhận, nhưng ta không muốn bị xa luân chiến đấu." Hàn Sâm đúng là đang suy nghĩ, xem bản thân nên chọn hạng thứ mấy.

Bây giờ nghĩ cẩn thận thì hắn thấy kêu hắn chọn hạng mấy thì làm khó hắn quá. Dù mấy cường giả có tư cách lấy đệ nhất thì giờ cũng đang do dự có nên chọn hạng nhất ngay từ đầu không. Có mạnh tới đâu nhưng nếu bị xa luân chiến thì cũng có khả năng sẽ bại.

Mà một số sinh vật có thực lực vốn khá bình thường, thì có cơ hội chọn một hạng cao hơn, nhưng lại không bị người khác chú ý tới.

Ví dụ như Hàn Sâm, hắn muốn chọn một hạng cao nhưng sẽ không bị quá nhiều người chú ý tới.

Tuy nói bây giờ thực lực của Hàn Sâm cũng không kém, lại có võ trang Thần Cách nơi tay, nhưng mà người có thể lọt vào top một trăm thì ai cũng là cấp Chân Thần, không có một ai là người dễ chọc.

Giống như đám người tộc trưởng gì gì đó của tộc Thái Thượng, Cung Chủ Trấn Thiên Cung ấy, người ta dù không có võ trang Thần Cách thì chắc chắn cũng có không ít Chân Thần khí, phần thắng của Hàn Sâm nhỏ đến đáng thương.

Mục tiêu ban đầu của Hàn Sâm là lọt vào top một trăm, bây giờ coi như đã được như nguyện rồi, và cũng không tính cướp lấy hạng nhất.

"Theo phần thưởng của các hạng, cạnh tranh của top mười chắc chắn là lớn nhất, không biết có bao nhiêu sinh vật đang nhìn chằm chằm. Rồi khi kết quả xếp hạng công bố, top mười toàn là đại lão, chỉ có độc †a đây là một người dễ bắt nạt, đoán chừng chắc chắn sẽ có người khiêu chiến ta, top

mười không hợp lắm.” Hàn Sâm nhìn một hồi, cảm thấy chọn hạng thứ hai mươi mấy là khá hợp.

Hạng thứ hai mươi mấy không cao, Chân Thần quá mạnh mẽ thì thấy chướng mắt nên chắc sẽ không khiêu chiến những thứ hạng này, mà sinh vật có thực lực hơi kém thì sẽ không lựa chọn hạng này, cơ hội Hàn Sâm chọn được vẫn rất cao.

Hơn nữa ngồi ở hạng hai mươi mấy cũng có thể xem trò vui mà, nếu có cơ hội còn có thể khiêu chiến hạng trên, coi như là thua, thì phần thưởng của hạng hai mươi mấy cũng rất tốt.

Hàn Sâm hạ quyết tâm chọn hạng hai mươi mấy, hạng hắn vừa ý nhất là hạng hai mươi hai, nhưng nếu đến lúc đó không chọn được, thì chọn bừa một trong số các hạng hai mươi mấy là được.

Đợi tới lúc chọn hạng, một màn sáng xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, phía trên có một trăm ô vuông, viết từ một đến một trăm, phía trên cùng còn có tính thời gian, đợi đến lúc đếm giờ kết thúc, thì sẽ bắt đầu cướp, ai cướp được thì là của người đó.

“Con người Thần thật là hóm ruột, tranh tài còn phải cướp xếp hạng.” Hàn Sâm thầm oán trong lòng.

Khi đếm ngược kết thúc, Hàn Sâm nhanh chóng ấn ô số hai mươi hai, nhưng khi ngón tay của Hàn Sâm sắp chạm vào thì ô số hai mươi hai đó đã biến thành màu đỏ, chứng minh có người đã nhanh chân hơn, chọn rồi.

Hàn Sâm vội vàng xem những ô hai mươi mấy còn lại, nhưng mà chỉ thấy soạt soạt soạt, tất cả ô số hai mươi mấy đều biến thành màu đỏ. Khu vực từ ô số mười một đến ô số ba mươi, bốn mươi này chỉ trong nháy mắt đã bị chọn hết.

Mà ngược lại, mười hạng đầu ở phía trên và một loạt hạng phía dưới thì lại còn không ít chỗ trống.

“Chọn trên hay chọn dưới đây?” Hàn Sâm chỉ hơi do dự chút thôi thì đã thấy soạt soạt soạt, hầu hết các ô đều đã biến thành màu đỏ, chỉ còn lại ba vị

trí sau hạng chín mươi năm là chưa có ai chọn.

“Ôi đệch, nhanh quá thể luôn chứ! Đây con mẹ nó là lắc số mua nhà à?” Hàn Sâm thấy buồn bực.

Hạng sau chín mươi lăm không cần chọn làm gì, phần thưởng không kém nhau là mấy. Hơn nữa cũng sẽ không có người khiêu chiến thứ hạng này. Hàn Sâm buộc lòng chọn thứ hạng cao nhất trong ba hạng còn dư lại, hạng chín mươi tám.

Nhưng mà ai ngờ hắn còn chưa kịp giơ tay, thì hạng chín mươi tám và hạng chín mươi chín cũng không còn nốt, chỉ còn lại hạng một trăm ở cuối cùng.

“Dù sao còn khiêu chiến được một lần, một trăm thì một trăm vậy.” Hàn Sâm không thể làm gì khác hơn là ấn sáng ô thứ một trăm.

Sau khi xếp hạng đã được xác định, Hàn Sâm nhìn thoáng qua, thì phát hiện sinh vật chiếm vị trí đâu bảng là Hoàng Kim Hống, thứ nhì là tộc trưởng tộc Thái Thượng, thứ ba là Lâu Liệt, thứ tư là Ma Tổ, thứ năm là một dị chủng tên Tâm Hương Thú, thứ sáu là Cổ Tế Thần của tộc Cổ Thần, thứ bảy là Bạch Vô Thượng tộc Hoàng Cực, thứ tám là dị chủng †ên Hư Không Long Vương, thứ chín vẫn là một dị chủng.

Hàn Sâm phát hiện bảng top một trăm bị dị chủng chiếm mất nửa già, còn chủng tộc khá nổi danh trong vũ trụ thì không chiếm được nhiều như trong tưởng tượng.

Hàn Sâm xem mãi tới hạng tám mươi mốt mới nhìn thấy cái tên Trương Huyền Đạo.

“Cung Chủ Trấn Thiên Cung quả nhiên là người rất ngả ngớn, đi chọn một hạng thấp như vậy.” Hàn Sâm có hơi cạn lời, nhưng nghĩ lại thì thấy với tính cách của Cung Chủ Trấn Thiên Cung, hắn chọn như vậy cũng không có gì lạ.

Hàn Sâm lại nhìn xuống phía dưới, khi nhìn thấy cái tên ở hạng thứ tám mươi bốn thì ngây cả hết cả người.

“Nhiên Đăng, đây không phải là Nhiên Đăng Thủy Tổ của Phật tộc sao? Sao người này lại lọt vào top một trăm được?” Hàn Sâm thấy có hơi ngờ vực trong lòng, theo hắn biết, mặc dù là Nhiên Đăng Thủy Tổ Thần Hóa nhưng chỉ là cấp Phá Kén mà thôi, không vào được top một trăm mới là đúng.

Hết chương 2868.

Chương 2869. Tinh không trong lòng bàn tay

Phật tộc vì do vấn đề về tài nguyên và thiên phú gen của bản thân nên đến bây giờ cũng mới chỉ nghe nói có mỗi Nhiên Đăng là Thần Hóa, hơn nữa tuổi thọ của hắn đã sắp hết, khả năng tiếp tục thăng cấp gần như là không.

Một kẻ như vậy lại lọt vào hàng ngũ top một trăm, khiến Hàn Sâm thấy rất nghi ngờ trong lòng.

Đáng tiếc Hàn Sâm cũng không có xem hết cuộc chiến Gen Thần Bảng, chỉ xem một chút về đối thủ đối chiến liên quan tới mình nên không để ý tới những người khác lắm, không ngờ Nhiên Đăng lại lọt được vào top một trăm.

“Hạng một trăm cũng tốt nè, tuy điểm xuất phát có hơi thấp chút, nhưng lúc phản công cũng rất thú vị.” Thần nhìn liếc qua xếp hạng của Hàn Sâm, cười nói.

“Trận đấu của người này ngươi có xem không? Sao hắn lại lọt được vào top một trăm được vậy? Theo ta được biết, hắn mới chỉ là cấp Phá Kén thôi mà?” Hàn Sâm chỉ vào Nhiên Đăng xếp hạng thứ tám mươi bốn, hỏi.

“Không phải là Phá Kén, hắn giống với ngươi, đều là Hóa Điệp.” Thần dừng một chút lại nói: “Tên Nhiên Đăng này cũng khá thú vị, thực lực của bản thân cũng tàm tạm, nhưng tuổi thọ của hắn sắp hết rồi, thân thể chẳng

khác đèn sắp cạn dầu. Hắn dựa vào một món dị bảo mới chống đỡ được đến bây giờ, lọt vào được top một trăm cũng là nhờ món dị bảo đó cả."

"Dị bảo gì?" Hàn Sâm tò mò hỏi.

"Là một thanh đao, một thanh đao có sức mạnh Nhân Quả, trông thì giống dị bảo cấp Chân Thần, nhưng trạng thái thì có hơi là lạ, khá giống tộc khí, nhưng cũng không phải tộc khí." Thần nói.

"Phật tộc mà cũng có dị bảo cấp Chân Thần ư?" Hàn Sâm thật sự không thể tin được.

"Lát nữa nếu có trận chiến của hắn thì ngươi xem cái là biết liền." Thần nhún vai nói.

Hàn Sâm không nói gì nữa, nhưng hắn đã quyết định rồi, đợi sau khi cuộc chiến Gen Thần Bảng kết thúc, thì hắn nhất định phải tới Phật tộc một chuyến, cướp phôi đao của bản thân về, và thanh đao dị bảo cấp Chân Thần này, còn có phần thưởng lần này của Nhiên Đăng nữa.

"Quân tử báo thù hoàn trả gấp ba, ban đầu ngươi đoạt phôi đao ta… Khoan đã… Phôi đao… Thanh dị bảo đao trong tay Nhiên Đăng kia, đừng nói là được luyện ra từ phôi đao của ta nhé…" Đột nhiên Hàn Sâm nghĩ đến loại khả năng này.

Lúc trước Hàn Sâm không có nghĩ về phương diện này, là vì hắn không tin lắm vào chuyện một phôi đao có thể luyện chế được thành dị bảo cấp Chân Thần.

Nhưng bây giờ nghĩ thử, thì thấy chuyện này cũng quá trùng hợp.

"Không được, ta phải xem cho kỹ, xem thử rốt cuộc thanh đao kia của Nhiên Đăng có phải phôi đao của ta không." Hàn Sâm muốn nhìn dị bảo đao của Nhiên Đăng, nhưng vì xếp hạng của Nhiên Đăng hiêu quá thấp nên cũng không có người nào khiêu chiến hắn, trong nhất thời là không thấy được.

“Thần đặt ra cái quy tắc chó má gì thế này, chẳng nhẽ cứ để cho lão già Nhiên Đăng lão kia chiếm mất hạng thứ tám mươi bốn sao? Không được, tuyệt đối không được.” Trong lòng Hàn Sâm thấy rất khó chịu.

Nhưng mà nếu kêu Hàn Sâm đi khiêu chiến Nhiên Đăng, thì hắn lại cảm thấy hạng tám mươi bốn quá thấp, bản thân hắn đi khiêu chiến thì lại lãng phí quá.

“Dù sao còn có thời gian thập ngày, cứ nhìn chằm chằm vào hắn đã” Hàn Sâm ngồi bên cạnh Thần xem Xếp Hạng chiến.

Trận đầu của Xếp Hạng chiến là trận chiến tranh giành vị trí đầu bảng mà vạn chúng chú ý tới, tộc trưởng tộc Thái Thượng khiêu chiến Hoàng Kim Hống, xem vẻ hắn quyết tâm muốn lấy được vị trí đầu bảng.

Hàn Sâm phỏng đoán, tộc trưởng tộc Thái Thượng chắc chắn là trong lúc cướp hạng không cướp được hạng nhất, nên bây giờ trực tiếp khiêu chiến hạng nhất luôn.

“Ngươi cảm thấy tộc trưởng tộc Thái Thượng và Hoàng Kim Hống, ai hơn mạnh chút?” Hàn Sâm nhìn về phía Thần hỏi.

Thần nói: “Cả hai đều là Thần Hóa đỉnh cấp, khó biết ai thắng ai bại, ai cũng có cơ hội thắng, nhưng ta thì nghiêng về Hoàng Kim Hống hơn.”

“Vì sao?” Nghe Thần nghiêng về phía Hoàng Kim Hống, trong lòng Hàn Sâm cũng dễ chịu không ít.

“Bản thân huyết mạch Hống đã là đỉnh cấp trong đại vũ trụ rồi, là một trong những huyết mạch Hoang Cổ mạnh nhất, dù huyết mạch của con Hoàng Kim Hống này không thuần khiết, nhưng gen của nó mạnh, chỉ có hơn chứ không có kém Hống thuần huyết. Huyết mạch của tộc Thái Thượng mặc dù cũng không kém, nhưng mà vẫn kém hơn Hống một tí. Xét về mặt ưu khuyết của gen bẩm sinh, thì rõ ràng là Hoàng Kim Hống cao hơn một bậc. Nhưng ưu khuyết của gen bẩm sinh cũng không thể quyết định hết thảy, còn phải xem sự cố gắng sau này và phát huy ngay tại hiện trường. Hai người này giờ đều đã thăng đến cấp cao nhất, cho nên ai cũng có cơ hội. “ Thần giải thích.

Trong lúc nói chuyện, Hoàng Kim Hống và tộc trưởng tộc Thái Thượng cũng đã tiến vào chiến trường tinh không.

“Bên trên là cuộc chiến của Hoàng Kim Hống và tộc trưởng tộc Thái Thượng, kích thích tới vậy cơ à?”

“Các ngươi nói xem, tộc trưởng tộc Thái Thượng và Hoàng Kim Hống, ai mạnh hơn ai?”

“Đương nhiên là Hoàng Kim Hống rồi, đến cả Cổ Lôi Thần còn bị một ngụm nuốt, tuyệt đối vô địch.”

“Ta thấy là tộc trưởng tộc Thái Thượng, dù sao cũng là tộc trưởng của đệ nhất Thượng tộc trong đại vũ trụ ta, không phải là người mà sinh vật bình thường có thể sánh được.”

Sinh vật của các tộc trong đại vũ trụ nghị luận xôn xao, Thanh Mao Thú thì tỏ ra hồi hộp: “Tiểu Sơn Chủ lỗ mãng quá, chọn luôn hạng nhất. Hắn nên chọn hạng thấp chút, sau đó lại khiêu chiến đệ nhất mới đúng.”

Người phụ nữ lại không cho là vậy, lắc đầu nói: “Như vậy thì chẳng phải là sẽ làm yếu uy phong của tộc Hống sao? Muốn chiến, đương nhiên là phải cướp lấy hạng nhất trong tư thái vô địch, đó mới là tộc Hống”

Bên trong chiến trường tinh không,

Tộc trưởng tộc Thái Thượng mặc một bộ đồ xanh, có vài phần tiên phong đạo cốt, nhưng vẻ mặt của hắn lại quá lạnh lùng, như độc lập với thế giới ở ngoài vậy, trong ánh mắt không chứa chút tình cảm nào, trông giống một cỗ máy không có tình cảm.

Hoàng Kim Hống vẫn là bộ dáng đó, đạp trên hư không đi tới, cả người Kim Mao giống như tấm tơ lụa được dệt thành từ hoàng kim.

“Đã sớm nghe nói tộc Hống có thể nuốt chửng vạn vật, ăn Cổ Thần nuốt Long Phượng, đã là sinh vật đứng đầu chuỗi thức ăn từ thời đại Thái Cổ, còn sống được tới hôm nay cũng là hiếm thấy. Tộc trưởng tộc Thái Thượng đánh giá Kim Mao Hống nói.

Những lời này của tộc trưởng tộc Thái Thượng cũng không phải nhạo báng, sinh vật càng mạnh mẽ thì càng dễ đi tới hủy diệt. Từ xưa tới nay đều là như thế, tộc Hống từ thời đại Thái Cổ đã là vô địch rồi, huyết mạch vẫn còn truyền thừa kéo dài được cho tới ngày nay, quả thật là chuyện hiếm thấy.

Những chủng tộc rất hùng mạnh cùng thời với tộc Hống đều đã bị chôn vùi trong lớp bụi của lịch sử, dù là Chân Long và Phượng Hoàng có huyết mạch yếu hơn Hống, thì nay cũng đã rất ít khi được thấy.

Vật cực tất phản, thịnh cực tất suy, đây cũng là một sự cân bằng của vũ trụ.

Đương nhiên Kim Mao Hống không có hơi đâu đi đàm luận chủng tộc hưng suy gì gì đó với tộc trưởng tộc Thái Thượng, nó mở luôn miệng rộng ra, giống như là một con Thôn Thiên hùng sư muốn nuốt chửng tộc trưởng tộc Thái Thượng.

Trong bỗng chốc cả tinh không giống như bị miệng rộng của Kim Mao Hống bao phủ, hơn nữa kia trong miệng hắn còn sinh ra Hỗn Độn xoáy nước khủng bố, tạo ra lực hút đáng sợ, dù là cấp Chân Thần thì cũng rất khó thoát khỏi lực hút này.

Cổ Lôi Thần là bị Kim Mao Hống một ngụm nuốt như thế, hôm nay Kim Mao Hống lại giở trò cũ, muốn nuốt luôn tộc trưởng tộc Thái Thượng.

Vẻ mặt của tộc trưởng tộc Thái Thượng không thay đổi, nhưng khí thế cả người thì lại biến hóa, giống như hòa thành một thể với vũ trụ tinh không, chỉ thấy hắn lật bàn tay, trong tích tắc cả vũ trụ tinh không giống như bị đảo lộn theo vậy.

Kim Mao Hống vốn đang há to cái miệng thôn thiên khổng lồ, nhưng chẳng biết làm sao lại rơi vào trong bàn tay của tộc trưởng tộc Thái Thượng.

Không chỉ Kim Mao Hống, mà tinh không của bốn phía như thể cũng bị tộc trưởng tộc Thái Thượng nắm vào trong tay, còn Kim Mao Hống thì chỉ là một trong số đó mà thôi.

Hết chương 2869.

Chương 2870. Thay trời đổi đất

“Ngón tay xoay Càn Khôn, điên đảo tinh không, bản lĩnh thật lớn.” Hàn Sâm nhìn mà thấy rùng mình trong lòng, rất nghi ngờ gã tộc trưởng tộc Thái Thượng này phải chăng người mà bọn họ trở về quá khứ đã nhìn thấy, cho người ta cảm giác hoàn toàn khác.

“Thái Thượng Cảm Ứng Thiên luyện đến Thiên Cực cảnh của Nhân Hợp Nhất, đừng nói là điên đảo tinh không, dù có thay trời đổi đất thì cũng chẳng phải việc gì khó. Nhưng cảnh giới đó, từ xưa đến nay tộc Thái Thượng vẫn chưa có ai đạt tới được, đổi tiểu tinh hệ thì còn được, chứ muốn thay đổi bố cục của đại vũ trụ thì vẫn là chưa đủ.”

Thần dừng một chút, rồi nói tiếp: “Tộc trưởng tộc Thái Thượng có thể luyện đến cảnh giới này, ở trong lịch sử của tộc Thái Thượng cũng đã là hiếm thấy rồi. Áp súc một mảnh tinh không ở trong tay, lực lượng

này dù là đám Thần Linh như Thần Thiên Giáp cũng không làm được.”

“Loại lực lượng này phải phá thế nào?” Hàn Sâm hỏi, hắn cũng chưa gặp lực lượng như vậy bao giờ, nên không biết phải phá giải ra sao.

“Tinh không ở trong lòng bàn tay của hắn sẽ quay vòng không ngừng, muốn thoát ra chỉ có hai cách, một cách là tốc độ tuyệt đối của ngươi phải vượt qua được tốc độ quay vòng của vùng tinh không kia, lao thẳng từ trong vùng tinh không đó ra. Còn một cách khác là đánh nổ tinh không, tự nhiên sẽ chẳng còn gì trói buộc được ngươi nữa” Thần thuận miệng nói.

Thần vừa dút lời, thì nghe thấy một tiếng thú rống kinh thiên chấn động vũ trụ, thân thể của Kim Mao Hống ở bên trong vùng tinh không nằm trong lòng bàn tay của tộc trưởng tộc Thái Thượng đang nhanh chóng lớn lên.

Ở trong mắt những người đang xem cuộc chiến, vùng tinh không trong †ay tộc trưởng tộc Thái Thượng chỉ lớn chừng nắm đấm, nhưng mà trên thực tế thì nó lại là một vùng tinh không.

Người Kim Mao Hống nhanh chóng biến lớn, chẳng mấy chốc đã nhét kín tinh không, ầm một cái, thân hình khủng bố màu vàng trực tiếp căng vỡ tinh không trong lòng bàn tay của tộc trưởng tộc Thái Thượng, chỉ trong phút chốc đã phá chưởng bay ra, biến thành một con hoàng kim cự thú khổng lồ kinh khủng vô cùng, hành tinh ở bên cạnh nó đều trở nên nhỏ bé như viên thủy châu.

Gràooo!

Một rống đó của Kim Mao Hống làm Gen Thần Bảng còn phải hơi chấn động, người đang xem cuộc chiến ngoài kia đều cảm thấy linh hồn chấn động, như thể một rống đó mang theo sát phạt khí thô bạo vô tận, sinh vật nhát gan bị dọa cho chân mềm, ngồi bệt xuống đất.

Một giây sau, Kim Mao Hống há miệng muốn nuốt tộc trưởng tộc Thái Thượng, mà tộc trưởng tộc Thái Thượng trông nhỏ bé ở phía dưới Kim Mao Hống, thì thấy thế nào cũng khó thoát được sự cắn nuốt của con cự thú khủng bố này.

Vẻ mặt của tộc trưởng tộc Thái Thượng vẫn không thay đổi, hai tay hắn một trên một dưới hợp lại cùng một chỗ, sau đó chậm rãi chuyển động, và rồi cảnh tượng làm người ta không thể tin nổi đã xảy ra.

Phía dưới Kim Mao Hống giống như có một đĩa quay, người nó lại quay ngược một trăm tám mươi độ một cách vô cùng quỷ dị, cái miệng khổng lồ vốn muốn cắn tộc trưởng tộc Thái Thượng, cũng hoàn toàn thay đổi phương hướng.

Kim Mao Hống xoay người lại cắn tiếp thì bàn tay của tộc trưởng tộc Thái Thượng lại xoay. Ngay tức khắc thiên địa thay đổi, hắn và Kim Mao Hống ngay lập tức đổi vị trí trên dưới, mọt nhát cắn này của Kim Mao Hống cắn vào khoảng không.

Rất nhiều sinh vật đang xem cuộc chiến, bao gồm cả Hàn Sâm đều trợn mắt há hốc mồm, thủ đoạn thay trời đổi đất cao siêu nhường này, quả thực chưa được thấy, chưa được nghe nói bao giờ luôn.

“Tộc Thái Thượng không hổ là đệ nhất Thượng tộc của đại vũ trụ ta, thủ đoạn cao siêu giống như Thần Minh vậy.”

“Ta thấy còn mạnh hơn Thần Minh ấy chứ, Thần Thiên Giáp bị Kim Tệ giết chết kia trông có vẻ cũng chẳng lợi hại gì cho cam, đâu bì kịp được tộc trưởng tộc Thái Thượng.”

“Hay lắm hay lắm, tộc trưởng tộc Thái Thượng mới là người mạnh nhất đại vũ trụ, Hoàng Kim Hống kia có lực lớn vô biên thì đã sao nào, đụng độ với tộc trưởng tộc Thái Thượng chẳng phải vẫn bị đùa bốn trong lòng bàn tay đấy sao?”

Hàn Sâm cũng thấy hoảng sợ trong lòng, thủ đoạn của tộc trưởng tộc Thái Thượng có hơi giống với lĩnh vực Động Huyền của hắn, nhưng lực lượng và thủ đoạn vận dụng của tộc trưởng tộc Thái Thượng lại mạnh hơn hắn rất nhiều.

Nhưng cũng nhờ thủ đoạn này của tộc trưởng tộc Thái Thượng, Hàn Sâm lại lĩnh ngộ được thêm: “Tộc trưởng tộc Thái Thượng có thể làm được tới trình độ này, mà ta khống chế được bánh răng vũ trụ chặt chẽ hơn, chắc là cũng làm được mới đúng. Nhưng thủ pháp kia chứng tỏ có thuật gen tương ứng chèo chống, nếu ta không có thuật gen, chỉ dựa vào chính mình thì có chút rắc rối”

Bây giờ trong lòng Hàn Sâm có hơi mâu thuẫn, rất mong tộc trưởng tộc Thái Thượng lại sử dụng chiêu đó thêm mấy lần để hắn xem cho rõ, học trộm được thêm chút kỹ xảo.

Nhưng hắn cũng mong Kim Mao Hống nhanh tìm được cách phá giải, nếu không cứ bị đùa bỡn như thế, thì dù lực lượng có mạnh mẽ hơn thì cũng vô dụng thôi.

“Có thể luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên đến trình độ này này, tộc trưởng tộc Thái Thượng coi như là rất giỏi rồi.” Thần để lộ ra mấy phần thưởng thức, nhưng rõ ràng lực lượng như vậy không đủ làm hắn thấy kinh ngạc.

Hàn Sâm chợt nghĩ gì đó rồi nhìn về phía Thần hỏi: “Sao ta cứ cảm thấy hình như tộc trưởng tộc Thái Thượng còn mạnh hơn Thần Thiên Giáp mấy phần, cảm giác ta sai ư?”

Thần cười nói: “Không phải là ngươi cảm giác sai đâu, Thần Thiên Giáp vì cướp Thần Cách của hắn về, nên đã cưỡng chế dung hợp với ky sĩ Thâm Uyên, mà ky sĩ Thâm Uyên chỉ là một sinh vật cấp Hóa Điệp, Thần Thiên Giáp vì dung hợp nên đã cố kéo nó lên tới cấp Chân Thần. Nhưng dẫu sao thì ky sĩ Thâm Uyên vẫn không đủ khả năng, hơn nữa thuộc tính của ky sĩ Thâm Uyên khác với Thần Thiên Giáp, nên Thần Thiên Giáp rất khó phát huy hết thực lực. Nếu như kẻ hắn dung hợp là sinh vật cấp Chân Thần cùng hệ, thì ngươi muốn thắng hắn cũng không dễ dàng như vậy đâu. Nhưng mà nói tới thực lực chân chính, tộc trưởng tộc Thái Thượng cũng chưa chắc đã yếu hơn Thần Thiên Giáp, ai mạnh ai yếu, thì phải đợi tộc trưởng tộc Thái Thượng đánh vào Thần Điện Gen, đánh một trận chân chính với Thần Thiên Giáp thì mới phân ra cao thấp được.”

Những lời này của Thần làm Hàn Sâm thấy có hơi lo lắng.

Lực lượng của Kim Mao Hống trông thì rất mạnh, gần như có thể nói là vô địch, mạnh hơn thân thể bây giờ Hàn Sâm rất nhiều lần.

Nhưng mà nó không đụng được tới tộc trưởng tộc Thái Thượng, cho dù có lực lượng mạnh mẽ hơn nữa thì là cũng vô dụng.

Kim Mao Hống liên tục cắn tộc trưởng tộc Thái Thượng, nhưng đều bị thủ đoạn thay trời đổi đất của tộc trưởng tộc Thái Thượng cưỡng chế thay đổi quỹ đạo. Tộc trưởng tộc Thái Thượng vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích dù chỉ một bước, nhưng tới một góc áo của hắn Kim Mao Hống cũng không chạm vào được.

“Lão già kia lại mạnh hơn rồi.” Trương Huyền Đạo nhìn một màn này, không khỏi cất tiếng tán thưởng.

“Dù sao cũng là tộc trưởng của tộc Thái Thượng, có năng lực như thế thì cũng đâu có gì lạ.” Người phụ nữ đó nói.

“Xem ra đây là trận cuối cùng của hắn, mặc kệ là thành hay bại, chắc hắn vẫn sẽ đánh vào Thần Điện Gen trong một khoảng thời gian ngắn.” Trương Huyền Đạo nói.

“Tộc Thái Thượng nhiều tiền bối như vậy cũng không có ai đi ra được †ừ trong Thần Điện Gen, hắn trở về được không?” Người phụ nữ hỏi.

“Nếu ta mà biết thì ta đã chẳng còn ngồi ở đây, mà là đã vào Thần Điện Gen chém giết một trận sảng khoái từ lâu rồi ấy.” Trương Huyền Đạo nói xong thì lại thở dài: “Đáng tiếc, quy tắc của top một trăm trong Gen Thần Bảng này kỳ lạ quá, vốn còn tưởng sẽ có cơ hội đánh với hắn một trận, ai ngờ lại chỉ có một cơ hội khiêu chiến, e rằng sau này khó có cơ hội phân thắng bại với hắn rồi.”

Kim Mao Hống tấn công nhiều lần liên tục cũng không được tích sự gì, cuối cùng nó ngừng tấn công, đứng thẳng trong hư không, nhìn chằm chằm vào tộc trưởng tộc Thái Thượng, không động thủ nữa.

“Mặc dù ngươi có huyết mạch của tộc Hống, nhưng nếu muốn thắng †a thì là chuyện không thể nào, nhận thua rời đi đi” Tộc trưởng tộc Thái Thượng thản nhiên nói.

“Đánh rắm ý, sao Tiểu Sơn Chủ nhà ta lại bại được.” Thanh Mao Thú †ức giận kêu lên, nhưng rồi lại nghĩ lại, nói: “Nhưng tên tộc trưởng tộc Thái Thượng này quả thật có chút bản lĩnh, thủ đoạn thay trời đổi đất kia ở đương thời cũng là hiếm thấy.

Vẻ mặt của người phụ nữ ở bên cũng có hơi trầm trọng, khẽ gật đầu nói: “Tộc Thái Thượng có thể trở thành đệ nhất Thượng tộc như ngày nay, tuyệt đối không phải tình cờ. Xem ra Tiểu Sơn Chủ buộc phải sử dụng tới chiêu kia rồi, không ngờ mới trận đầu đã bị ép sử dụng… “

Hết chương 2870.

Chương 2871. Hoàng Kim Môn

Khi Hàn Sâm đang thấy lo lắng cho Kim Mao Hống, thì đột nhiên thấy Kim Mao Hống giương miệng, nhưng lần này nó không đi cắn tộc trưởng tộc Thái Thượng nữa.

Chỉ thấy kim quang trong miệng Kim Mao Hống nở rộ, hàng loạt kim sắc lưu quang phun trào ra, còn có một thứ chậm rãi rời ra tù trong đó theo những kim sắc lưu quang kia.

Hàn Sâm chỉ thấy được một góc chất liệu bằng vàng, phía trên có điêu khắc trông hoa lệ lại quỷ dị. Khi thứ kia dần vật xuất hiện, Hàn Sâm dần thấy rõ hơn dáng vẻ của nó, thứ xuất hiện trong miệng của Kim Mao Hống là một đại môn màu vàng kim.

Cả đại môn kia như thể được đúc từ hoàng kim vậy, cao gần trăm trượng, trên cửa điêu khắc những hoa văn đồ án trông cổ quái và thần bí, làm cho con người ta khi nhìn sẽ thấy chấn động và kinh sợ không thể nào diễn tả được bằng lời. Hàn Sâm nhìn không ra những thứ hoa văn đồ án là cái gì, nhưng mà con thú trên tay nắm cửa mặt thú của đại môn thì Hàn Sâm lại biết, đó là dáng vẻ của Kim Mao Hống.

Cả Hoàng Kim Đại Môn bị vầng sáng màu vàng bao phủ, thấy không rõ được khung của đại môn. Điều quỷ dị là, dù xem từ phương phướng nào thì cũng chỉ nhìn thấy được mặt chính diện của đại môn thôi, như thể Hoàng Kim Đại Môn này không có mặt sau vậy, hoặc là nói mặt sau của nó đã dung nhập vào trong hư không, không tồn tại cũng một thế giới với hiện thế.

“Sao trong bụng Kim Mao Hống lại giấu một Hoàng Kim Môn chứ?” Hàn Sâm cũng thầm thấy lạ, không biết rốt cuộc Hoàng Kim Môn dó tác dụng gì.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng cau mày nhìn Hoàng Kim Đại Môn, hình như cũng không biết đây là vật gì.

“Đó là thứ gì thế?”

“Lạ ghê, tộc Hống luôn nổi tiếng với bạo lực, chưa từng nghe nói tộc Hống sử dụng dị bảo, mà con Hoàng Kim Hống này lại biết dùng dị bảo, không

biết Hoàng Kim Đại Môn kia có năng lực gì nữa?”

Tất cả chư thiên sinh linh đều xôn xao nghị luận, nhưng chưa có ai thấy Hoàng Kim Đại Môn bao giờ, nên đương nhiên cũng chẳng thảo luận ra được gì, đến những Thượng tộc giàu có như tộc Hoàng Cực và tộc Thái Thượng cũng đều nhìn chằm chằm vào Hoàng Kim Đại Môn kia, bọn họ cũng rất muốn biết rốt cuộc đại môn kia có tác dụng gì.

Coong!

Cùng với một tiếng gầm nhẹ của Kim Mao Hống, chiếc vòng trong miệng thú đập một cái, âm thanh trầm nặng như tiếng búa nện.

Sau khi tiếng đập đó vang lên, rắc một cái, Hoàng Kim Đại Môn chậm rãi mở hé ra một khe hở, có ánh sáng màu vàng len lói qua khe cửa.

Tất cả mọi người mở to hai mắt ra nhìn, nhìn chằm chằm khe cửa, muốn biết rốt cuộc bên trong có thứ gì.

Hoàng Kim Đại Môn mở ra một chút, khe hở chỉ lớn chừng nắm tay, mọi người chỉ thấy kim quang lóe lên, hoàn toàn không kịp nhìn rõ đó là thứ gì, lại đột nhiên nghe thấy bên phía tộc Thái Thượng truyền đến âm thanh kỳ quái.

"Đây là…" Tộc trưởng tộc Thái Thượng nhìn chằm chằm Hoàng Kim Đại Môn, sắc mặt đại biến, một giây sau, sức mạnh kỳ dị trên người tộc Thái Thượng cuộn trào giống như thủy triều.

Tất cả mọi người đều nghĩ tộc trưởng tộc Thái Thượng muốn phản kích rồi, nhưng đâu ngờ người tộc trưởng tộc Thái Thượng nhoáng lên một cái, chạy luôn ra khỏi chiến trường tinh không.

Trong nháy mắt cả đại vũ trụ trở nên yên tĩnh, không có ai tin vào mắt mình, tộc trưởng tộc Thái Thượng lại bỏ cuộc nhận thua, chạy thẳng ra khỏi Gen Thần Bảng.

"Oh shit… Hoàng Kim Đại Môn là cái quái gì vậy, cửa còn chưa mở mà đã dọa tộc trưởng tộc Thái Thượng chạy mất dép rồi!"

"Đúng vậy, ta cũng muốn biết rốt cuộc Hoàng Kim Đại Môn là cái thứ gì?

"Bực bội thật đó, tộc trưởng tộc Thái Thượng lui nhanh quá, dù ngươi có lui thì cũng đợi sau khi đại môn mở ra đã chứ, cho chúng ta xem thử trong đại môn đó có cái gì thì chết sao?"

Mọi người vừa ngạc nhiên vừa buồn bực, sau khi tộc trưởng tộc Thái Thượng rời đi, Kim Mao Hống lại nuốt Hoàng Kim Đại Môn vào bụng, không một ai biết bên trong Hoàng Kim Đại Môn kia có gì.

“Hừ, lão già đó thức thời đấy!” Thanh Mao Thú bĩu môi, trên mặt toàn là vẻ đắc ý: “Tiểu Sơn Chủ quả nhiên là vô địch”

Hàn Sâm cũng là tỏ ra nghi hoặc, hắn cũng không thấy được bên trong Hoàng Kim Đại Môn có gì, khiến tộc trưởng tộc Thái Thượng sợ tới lui trận như vậy.

“Thú vị” Thần chỉ nhìn Kim Mao Hống nói một câu với vẻ khá hứng thú, rồi không nói thêm gì nữa, làm Hàn Sâm vẫn đang đợi hắn giải thích thấy vô cùng thất vọng.

Trận chiến này làm tên của Hoàng Kim Hống và Hoàng Kim Đại Môn nổi tiếng khắp cả đại vũ trụ trong nháy mắt, chỉ mở ra một khe cửa đã dọa lui được tộc trưởng tộc Thái Thượng, đây là một chiến tích dọa người nhường nào.

Chỉ một trận này, Hoàng Kim Hống đã được xem là sinh vật đứng đầu trong Gen Thần Bảng, rất khó có người làm rung chuyển được địa vị của nó.

Trên thực tế thì từ sau trận chiến này, đúng là không có ai dám lên khiêu chiến Kim Mao Hống nữa. Ngay đến tộc trưởng tộc Thái Thượng còn bị dọa lui, chiến tích như vậy thực sự quá dọa người.

Cũng có người tìm tộc trưởng tộc Thái Thượng hỏi thăm xem là có chuyện gì xảy ra, kết quả tộc trưởng tộc Thái Thượng chỉ trả lời có đúng một câu “Đương kim đại vũ trụ không có sinh vật nào địch lại được Hoàng Kim Hống.”

Sau khi câu nói này truyền ra thì làm cho danh hiệu của Hoàng Kim Hống càng thêm vang dội, song cũng làm những sinh vật khác càng kiêng ky hơn, không ai dám khiêu chiến Hoàng Kim Hống trước.

Vị trí đầu bảng vốn nên cạnh tranh quyết liệt, chỉ trong phút chốc đã †rở nên quạnh quế, mà các hạng phía dưới thì lại cạnh tranh nhau kịch liệt vô

cùng.

Nhưng điều làm Hàn Sâm không ngờ được đó là,

Lâu Liệt xếp hạng ba lại đi khiêu chiến Ma Tổ xếp hạng bốn, kiểu khiêu chiến hạng dưới thế này làm người thấy mở rộng tầm mắt.

Các tộc trong vũ trụ cũng rất mong đợi trận đấu này, lai lịch của Lâu Liệt cực kỳ thần bí, là con hắc mã lớn nhất cuộc chiến Gen Thần Bảng lần này ngoài Kim Tệ.

Cảnh tượng Ma Tổ giết Long Nhất cũng đã làm chấn động cả vũ trụ, cuộc chiến của hai người cũng khiến cường giả các tộc hơi chú ý tới.

"Lâu Liệt chắc chắn là người của Huyết Mệnh Giáo rồi, sao hắn lại muốn khiêu chiến Ma Tổ kiểu vậy nhỉ? Chẳng nhẽ người của Huyết Mệnh Giáo cũng nghi ngờ Ma Tổ có liên quan tới tộc Tu La? Muốn mượn cơ hội này để thăm dò lai lịch Ma Tổ cho rõ ràng?" Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có mỗi khả năng này thôi, nếu không thì đâu cần phải khiêu chiến hạng dưới như thế.

Vốn Hàn Sâm tưởng sẽ nhìn ra được chút đầu mối từ trong trận chiến này, nhưng ai ngờ Ma Tổ căn bản không ứng chiến, trực tiếp bỏ cuộc luôn.

Điều buồn cười hơn đó là, sau khi Ma Tổ bỏ cuộc, thứ hạng lại còn thăng lên một hạng, từ thứ tư biến thành thứ ba, người thắng Lâu Liệt lại té xuống hạnh bốn.

"Quy tắc này của ngươi cũng không khoa học quá rồi nhỉ?" Hàn Sâm có hơi cạn lời nhìn Thần ở một bên nhàn nhã uống trà.

"Như vậy rất thú vị mà đúng không?" Thần cười híp mắt nói.

Khiêu chiến đang trong quá trình hết sức kịch liệt, nhưng thứ hạng thì không thay đổi nhiều lắm, đặc biệt là mười hạng đầu, thay đổi cực kì ít.

Hàn Sâm nhìn xem suốt năm, sáu ngày, mười hạng đầu cũng có một người rớt hạng, còn chín người khác thì vẫn trong top mười, nhưng có mọt số vị trí thì hơi đổi.

Hàn Sâm đợi nhiều ngày như vậy, cũng không thấy người nào đi khiêu chiến Nhiên Đăng, trong lòng đang thấy buồn bực thì đột nhiên thấy bên trong chiến trường tinh không có quang huy lấp lóe, Nhiên Đăng và một cái tên khác sáng lên.

"Có người khiêu chiến Nhiên Đăng rồi." Hàn Sâm thầm vui mừng trong lòng, nhìn về phía chiến trường tinh không, quả nhiên thấy Nhiên Đăng đang đi vào chiến trường tinh không, nhưng Hàn Sâm lại không thấy trong tay của hắn có đao.

Một bóng dáng khác cũng xuất hiện ở trên chiến trường tinh không, đó là sinh vật trên Hàn Sâm một hạng, hạng thứ chín mươi chín dị chủng Thần Hóa Minh Thần Khổng Tước.

Hết chương 2871.

Chương 2872. Minh Thần Khổng Tước

Trên người Minh Thần Khổng Tước nhiều hắc vũ nhất, ở phần cổ và một vài chỗ là có lam vũ và lục vũ đan xen, nhưng hoa văn nhìn như những con mắt đều từ lam chuyển lục, trông giống tròng mắt xanh lam, con ngươi xanh lá vậy.

Theo Hàn Sâm biết, con Minh Thần Khổng Tước này cách đây không lâu vẫn là cấp Hóa Điệp, trong cuộc thi vòng loại lúc trước mới thăng lên cấp Chân Thần, thực lực của bản thân vẫn chưa được củng cố hoàn toàn, được xem là khá kém trong các Chân Thần, thế nên nó chỉ chọn hạng gần cuối.

Ngoài Minh Thần Khổng Tước thì chỉ còn hai kẻ có cấp bậc còn thấp hơn nó là Hàn Sâm và Nhiên Đăng cấp Hóa Điệp, chiến tích giết Thần Linh của Hàn Sâm quá kinh khủng, Minh Thần Khổng Tước không dám có ý nghĩ gì, khi thấy Nhiên Đăng chỉ có cấp Hóa Điệp này lại xếp hạng thứ tám mươi bốn, cho nên bèn muốn khiêu chiến.

Vẻ mặt của Nhiên Đăng có hơi trầm trọng, nhưng cũng không hoảng loạn, có thể lọt được vào hàng ngũ top một trăm, với hắn đã coi như là hoàn thành nhiệm vụ rồi. Trận này thắng được thì tốt, không thắng được hạng chín mươi chín, thì Nhiên Đăng cũng đành chịu, dẫu sao thì hạng chín mươi chín cũng lấy được phần thưởng là Chân Thần khí.

Có thể để lại cho Phật tộc thêm một Chân Thần khí, đã là tất cả những gì Nhiên Đăng làm được ở khoảng thời gian cuối cùng của sinh mệnh mình rồi.

Nhưng Nhiên Đăng cũng định từ bỏ ngay, nếu giữ được hạng thứ tám mươi bốn thì phần thưởng sẽ tốt hơn hạng hơn chín mươi nhiều. Ngoài một Chân Thần khí còn được thêm một khối nguyên liệu cấp Chân Thần, thế nên Nhiên Đăng muốn thử sức một lần.

Đối mặt với Minh Thần Khổng Tước cấp Chân Thần, Nhiên Đăng nào dám tỏ ra khinh thường, duỗi tay lấy một thanh đao từ trong ống tay áo của Phật y ra.

Thanh đao này trông có hơi cổ quái, có hình đao nhưng lại không có lưỡi đao, giống như không khai phong vậy, nhưng dù không khai phong, nhưng Phật quang trên thân đao ẩn hiện, giống như bị một luồng Phật quang mênh mông bao vây, trông thì như có vài phần trang nghiêm thần thánh.

“Trông thì có hơi giống phôi đao của ta, nhưng hình như cũng không giống lắm…” trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng không phân biệt ra được, rốt cuộc có phải phôi đao của hắn không.

Trên thanh đao kia tản ra Phật quang, hình như có hơi giống lực Thiên Ma, như thể ẩn chứa lực lượng Nhân Quả nào đó, nhưng lại không thuần khiết như lực Thiên Ma, trong nó còn pha trộn với một ít lực lượng khác.

“Phật tộc cũng am hiểu lực Nhân Quả sao?” Hàn Sâm nhìn về phía Thần hỏi, quả thật là hắn không rõ Phật tộc am hiểu lực lượng của hệ nào.

Thần cười nói: “Tư chất của bản thân Phật tộc cũng không tốt lắm, thành trong một các Thượng tộc cũng rất gian nan. Bọn họ học từ mỗi chủng tộc một ít, rồi dung hợp thành của tộc mình, nên mới tồn tại được tới nay. Ví dụ

như thuật Quán Đỉnh của bọn họ là học từ thuật huyết mạch của Long tộc, tình huống tương tự có rất nhiều, chiêu trò gì Phật tộc đều sẽ biết một tí, nhưng không phải chính gốc."

"Nói vậy thì, lực Nhân Quả kia là tham khảo từ Ma tộc?" Hàn Sâm nói.

"Cũng không phải, lực Nhân Quả của thanh đao này là tồn tại độc lập, có hơi khác với Ma tộc, đây cũng là chỗ ta thấy thú vị." Thần nói.

"Nói mất một hồi lâu, hóa ra ngươi cũng chẳng biết thanh đao kia có vấn đề gì à?" Cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu.

"Thứ cổ quái trong đại vũ trụ có nhiều lắm, ta không biết cũng là điều rất bình thường thôi." Thần cười nói.

Lúc hai người nói chuyện, Minh Thần Khổng Tước hét lên một tiếng, cái đuổi Khổng Tước phía sau xòe ra, trong những cọng lông có hoa văn giống như những con mắt ấy tách ra đồng quang kỳ dị, trong phút chốc đã biến cả tinh không thành màu lam lục kỳ dị, như phim trường quay chụp phim ma vậy.

"Mặc dù Minh Thần Khổng Tước chỉ là một dị chủng, không có nhiều thuật gen như Thượng tộc bình thường, nhưng lực lượng hệ Minh của nó vô cùng kỳ lạ, nếu không phá giải được thì dù là Chân Thần đỉnh cấp cũng phải bị thiệt." Thần nói.

"Ta thì lại chẳng thấy nó có gì lợi hại, biến khung cảnh trở nên âm trầm thế này trông thì lợi hại lắm, nhưng Nhiên Đăng cũng đâu bị thương." Hàn Sâm thấy Nhiên Đăng bị bao phủ trong thứ ánh sáng lam lục ấy cũng không bị thương, trong lòng cũng cảm thấy có hơi kỳ quái.

"Đây là chỗ đáng sợ của lực lượng hệ Minh, không phải trong đại vũ trụ có câu thời gian là con dao giết heo vô hình sao? Minh Giới Thần Vực của nó là con đường từ sống tới chết. Ở trong Minh giới rất nhanh sẽ xảy ra sự biến đổi từ vật còn sống thành vật chết, cuối cùng sẽ bị nó — chủ Minh giới này cắn nuốt." Thần giải thích.

Hàn Sâm nghe vậy cũng thấy ngạc nhiên, sử dụng lĩnh vực Động Huyền đánh giá Minh Giới Thần Vực của Minh Thần Khổng Tước, quả nhiên thấy ánh sáng rực rỡ màu lam màu lục quỷ dị kia đang ăn mòn thân thể của Nhiên Đăng, khiến tế bào của hắn chuyển biến về màu lam lục.

Nhiên Đăng vung đao chém về phía Minh Thần Khổng Tước, nhưng Minh Thần Khổng Tước lại giống như hư ảo, ánh đao của Nhiên Đăng chém lên người nó thì xuyên qua luôn, không để lại được chút vết thương nào.

Nhiên Đăng liên tục biến ảo rất nhiều loại thuật gen, nhưng vẫn luôn không đụng vào người của Minh Thần Khổng Tước được, Minh Thần Khổng Tước cứ đứng như vậy ở trong ở Minh giới, đuổi Khổng Tước ở sau lưng vẫn tản ra minh quang chói mắt.

Thời gian qua lâu lâu, làn da của Nhiên Đăng cũng biến thành màu lam lục quỷ dị, trông giống như trong suốt vậy, có thể thấy được kết cấu của làn da và mạch máu một cách rõ ràng.

Thời gian trôi qua càng lâu, hiện tượng minh hóa của Nhiên Đăng cũng càng lợi hại, xem vẻ hắn không có biện pháp đối phó Minh Thần Khổng Tước.

“Xem ra sức mạnh Nhân Quả trên thanh đao kia kém xa Ma tộc, không có năng lực cắt đứt Nhân Quả.” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

“Mặc dù đều là lực Nhân Quả, nhưng không phải cùng loại, ví dụ như đều là sắt, nhưng có loại sắt dùng để chế tạo đao, có loại sắt thì dùng để chế tạo lá chắn, công năng đương nhiên là khác nhau rồi.” Thần nói.

“Công năng của thanh đao này là gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Xem tiếp thì biết thôi hà.” Thần cười dài nói, cũng không trả lời thắc mắc của Hàn Sâm.

Nhiên Đăng như thể hoàn toàn không có năng lực đánh trả ở trước mặt Minh Thần Khổng Tước vậy, dù hắn sử dụng thuật gen gì thì vẫn luôn không làm tổn thương được Minh Thần Khổng Tước. Ngược lại cơ thể của

hắn thì càng ngày càng trong suốt, trông giống như pha lê màu lam lục vậy, đến cả nội tạng cũng hiện rõ ra ngoài.

Hàn Sâm thầm thấy bùi ngùi trong lòng, một Nhiên Đăng trong suy nghĩ trước kia của hắn là người mạnh mẽ, lật bàn tay là có thể biến hắn thành côn trùng này, giờ đây cũng chỉ có vậy thôi.

“Quả nhiên thực lực quyết định nhãn giới. “ Hàn Sâm thở dài nói.

Nhưng Hàn Sâm cũng không nghĩ rằng Nhiên Đăng sẽ bại lui dễ dàng như vậy. Với cái da mặt dày đó của Nhiên Đăng, nếu hắn không nắm chắc thì đã nhận thua rút lui từ sớm rồi, không tài nào lại lấy tính mạng của mình đi mạo hiểm.

Hôm nay hắn rơi vào tình huống bất lợi như vậy mà vẫn không có ý buông bỏ, rõ ràng là có tính toán gì đó.

Nhưng mà trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng không nhìn ra được Nhiên Đăng có cơ hội chuyển bại thành thắng gì. Từ đầu tới cuối, thanh đao trong tay của hắn kia cũng không bị lĩnh vực Minh giới ảnh hưởng, vẫn bị Phật quang mênh mông bao phủ, không bị minh quang ăn mòn.

Cơ thể của Nhiên Đăng đã trong trạng thái bán hư ảo, sự tàn nhẫn trong mắt Minh Thần Khổng Tước chợt lóe qua, nó hé miệng hút Nhiên Đăng, ngay lập tức Nhiên Đăng lập tức thân bất do kỷ bay vào trong miệng của Minh Thần Khổng Tước, chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Minh Thần Khổng Tước cắn nuốt Nhiên Đăng, nghển cổ thét dài đầy mỹ mãn, đuôi Khổng Tước sau lưng từ từ khép lại, lĩnh vực Minh giới biến mất theo.

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng trận chiến này tới đây là kết thúc, thì đột nhiên nghe thấy Minh Thần Khổng Tước rên rỉ kêu lên thảm thiết, phần ngực và bụng của nó bị xé rách ra một lỗ hổng lớn, thần huyết chảy mãi không ngừng, còn Nhiên Đăng thì cầm đao khí có Phật quang vạn trượng trong tay, vọt ra từ trong vết thương.

Hết chương 2872.

Chương 2873. Đao tự ngược

“Lạ ghê, sao cơ thể của hắn lại khôi phục nhanh như vậy?” Hàn Sâm đánh giá Nhiên Đăng lao ra từ trong vết thương của Minh Thần Khổng Tước, trong lòng thấy có hơi kinh ngạc.

Nhiên Đăng vốn đã bị minh hóa, lúc này thân thể đã khôi phục hoàn †oàn, không còn trong trạng thái trong suốt màu lam lục kia nữa.

Về mặt lý luận thì, Nhiên Đăng không chịu nổi lực lượng của Minh Giới Thần Quang nên mới bị minh hóa, mà Nhiên Đăng sau khi bị minh hóa sẽ chẳng còn uy hiếp gì với Minh Thần Khổng Tước nữa, cũng không thể xé rách thân thể của Minh Thần Khổng Tước từ bên trong.

Nhưng mà bây giờ Nhiên Đăng không những không bị tí tổn thương gì giết ra ngoài, cơ thể còn khôi phục về nguyên trạng, giống như chưa từng bị thương bao giờ vậy. Nếu Nhiên Đăng có năng lực như thế thật, thì hắn hoàn toàn không cần phải làm rắc rối như vậy, để Minh Thần Khổng Tước nuốt vào rồi mới phản kích.

“Xem ra vấn đề nằm ở trên thanh đao.” Hàn Sâm nhìn thanh đao kia lẩm bẩm.

Thần ở một bên tiếp lời: “Đúng là nhờ vào lực lượng của thanh đao này, nếu không thì Nhiên Đăng chết lâu rồi.”

“Lực trên thanh đao này, đừng nói là đảo ngược Nhân Quả đấy nhé?” Hàn Sâm suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Chưa chắc, nói là nhân quả báo ứng thì chuẩn hơn, Minh Thần Khổng Tước sử dụng Minh Giới Thần Quang đả thương Nhiên Đăng, còn nuốt Nhiên Đăng, hết thảy những gì nó tác động lên Nhiên Đăng đều là Nhân, mà thanh đao này có thể hấp thu lực lượng của tất cả Nhân, chuyển hóa thành của mình, chém ra lực đao cùng cấp bậc với những đòn tấn công trước đó.” Thần nói.

“Nếu quả thật là thế, thì có thanh đao kia trong tay chẳng phải sẽ là vô địch hay sao, dù kẻ địch có mạnh thế nào thì cuối cùng vẫn sẽ bị thanh đao này hấp thu lực lượng rồi phản kích. Dù có đụng độ với đối thủ mạnh hơn thì vẫn địch nổi.” Hàn Sâm nói.

“Trên lý luận thì là thế, điều kiện tiên quyết là thân thể của ngươi có thể chịu được thương tổn của đối thủ, nếu thân thể không chịu nổi thì chẳng đợi được tới lúc nó hút lực lượng tác động lên người ngươi thì ngươi đã ngoẻo rồi còn đâu, đao có mạnh hơn nữa thì cũng là vô dụng.” Thần cười nói.

“Nói cũng đúng ha, chẳng trách Nhiên Đăng có thể liêu xiêu lọt vào được top một trăm, đoán chừng hầu hết là nhờ công của thanh đao này” Ánh mắt của Hàn Sâm sáng quắc nhìn chằm chằm thanh đao này, thầm nghĩ trong lòng: “Mặc kệ thanh đao này có phải phôi đao của ta hay không, đợi khi ta tới Phật quốc, chắc chắn phải cướp lấy thanh đao này. Tố chất thân thể của ta mà phối hợp với thanh đao kia, tiên kỳ cố chịu thiệt một chút, đến hậu kỳ đánh ngang tay với Chân Thần đỉnh cấp cũng không phải chuyện gì khó.”

Minh Thần Khổng Tước bị trọng thương, trong cơn phẫn nộ lại khởi động Minh Giới Thần Vực. Nhưng vì nó bị thương quá nặng, nên lực lượng của Minh Giới Thần Vực bị yếu đi; hơn nữa vết thương của bản thân nó không thể minh hóa hoàn toàn được, và thế là Nhiên Đăng vẫn luôn công kích miệng vết thương của nó bằng thanh đao này, khiến Minh Thần Khổng Tước vô cùng phẫn nộ, nhưng vì tình trạng của vết thương càng ngày càng chuyển biến xấu, cuối cùng nó buộc lòng rời khỏi chiến trường tinh không, để Nhiên Đăng giành được chiến thắng của trận này.

“Nhiên Đăng quả nhiên tâm cơ thâm trầm, thanh đao rõ ràng có thể phản kích bất cứ lúc nào. Nhưng hắn lại vẫn cố nhịn tới khi bị Minh Thần Khổng Tước nuốt vào bụng mới toàn lực phản kích. Sự nhẫn nại như vậy không phải ai cũng có.” Hàn Sâm xem phần chiến đấu sau, cũng đã đoán được sơ sơ về công năng của thanh đao này rồi.

Bản thân đao sẽ không chủ động đi hấp thu vết thương của Nhiên Đăng, mà Nhiên Đăng buộc phải kích thích lực lượng của đao, thì đao mới hút vết thương trên người hắn, hoặc là nói hút lực lượng của Nhân ở trên người hắn. Sau khi tất cả Nhân bị hút hết thì người của Nhiên Đăng sẽ khôi phục lại như lúc ban đầu, giống như chưa bị thương vậy.

Mà trên đao thì lại ngưng tụ lực lượng của những Nhân đó, rồi bộc phát ra lực công kích có cùng đẳng cấp với lực lượng của Nhân.

Nhưng lực lượng của thanh đao này hình như có hạn chế sử dụng nào đó, cũng không phải thích sử dụng lúc nào cũng được, cần phải có khoảng cách thời gian nhất định, hơn nữa Nhiên Đăng bị thương càng nặng, thì lực lượng mà thanh đao này bộc phát ra sau khi hấp thu Nhân sẽ càng mạnh, thế nên Nhiên Đăng mới cố nhịn tới lúc bị Minh Thần Khổng Tước nuốt vào bụng mới bộc phát lực lượng của đao, tạo thành vết thương khó lành cho Minh Thần Khổng Tước.

Sau đó Nhiên Đăng trực tiếp sử dụng lực lượng của thanh đao, bởi vì lực lượng hấp thu được khá ít nên uy lực cũng không lớn. Giống như những gì Thần đã nói, sức chịu đựng của cơ thể càng mạnh thì uy lực mà chuôi đao này phát huy ra sẽ càng lớn.

“Đây con mẹ nó quả thực là đao tự ngược mà, không bị thương thì không lợi hại được, càng bị thương thì lại càng mạnh, rốt cuộc Nhiên Đăng lấy được thanh đao thế này ở đâu thế?” Hàn Sâm không nhịn được than phiền.

Nhưng dù thế nào thì Nhiên Đăng cũng thắng trận tranh tài này, bảo vệ được hạng tám mươi bốn của hắn. Vốn hạng tám mươi bốn cũng không phải xếp hạng đáng để tranh đoạt gì, hơn nữa chuyện Nhiên Đăng sau khi bị Minh Thần Khổng Tước nuốt vào bụng vẫn có thể giết ra ngoài, cũng làm các sinh vật có hạng thấp hơn sinh lòng kiêng ky. Trận này đánh xong, cũng không còn sinh vật nào tới khiêu chiến hắn nữa.

“Thôi, để hắn thấy sung sướng một lát vậy.” Hàn Sâm cũng không định khiêu chiến Nhiên Đăng, hạng tám mươi bốn quá thấp, tình huống bây giờ của Hàn Sâm mà đi khiêu chiến top mười thì tỷ lệ thành công quá nhỏ. Nhưng mà khiêu chiến hạng hai mươi, ba mươi thì cơ hội thành công lại rất lớn, phần thưởng lấy được cũng nhiều hơn, thế nên Hàn Sâm không định cơ hội lãng phí để đi khiêu chiến Nhiên Đăng.

Với cả Hàn Sâm đã quyết định sẽ tới Phật quốc một chuyến, bây giờ Nhiên Đăng lấy được càng nhiều thứ tốt thì đến lúc đó Hàn Sâm cũng sẽ lấy được càng nhiều thứ tốt hơn. Vậy nên hắn cũng chẳng cần đi chèn ép xếp hạng của Nhiên Đăng làm gì.

Theo Hàn Sâm thấy, bây giờ Nhiên Đăng là đang đi kiếm ăn cho hắn. “Ta nên khiêu chiến ai đây ta?” Hàn Sâm âm thầm tính toán trong lòng.

Mặc dù người Hàn Sâm muốn khiêu chiến nhất là Ma Tổ, nhưng đoán chừng hắn có trổ hết tài năng ra thì chưa chắc đã thắng được Ma Tổ, thế nên hắn bỏ qua ý nghĩ này.

Lâu Liệt là người của Huyết Mệnh Giáo, Huyết Mệnh Giáo có cho Hàn Sâm một ít trợ giúp ở trong đại vũ trụ, nên đương nhiên hắn sẽ không đi khiêu chiến.

Còn đám người tộc trưởng tộc Thái Thượng, Hàn Sâm ngoài bộc phát ra thể Thần Linh siêu cấp thì hắn chẳng có gì chống lại được bọn họ, hắn nghĩ rồi cũng bỏ qua.

Top mười bị Hàn Sâm xem một lượt, không có một ai là người dễ chọc cả. Hắn cũng đã sử dụng mắt Luật Pháp để nhìn rồi, trên người bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều có giá trị tội ác, nhưng giá trị tội ác cũng không đạt tới mức bị chém giết, nên muốn sử dụng mắt Luật Pháp để đối phó bọn họ là chuyện không thể được.

Hàn Sâm chọn tới chọn đi, cuối cùng nhằm vào một con dị chủng hạng hai mươi lăm, đó là một dị chủng trông giống con voi, tên là Voi Thần Ma Ha.

Lực lượng của tên kia rất mạnh, nhưng năng lực chủ yếu nhất là một loại Thánh Quang có khả năng chữa khỏi mạnh mẽ.

Lúc trước Hàn Sâm thấy một kẻ của tộc Hoàng Cực có hạng thấp hơn đi khiêu chiến nó, kẻ này đã dùng hết các loại thuật gen công kích mạnh mẽ để công kích Voi Thần Ma Ha. Kết quả Voi Thần đứng ở nơi đó không nhúc nhích, trên người luôn có Thánh Quang tuôn trào ra, trong lớp Thánh Quang trong ấy, tốc độ nó bị thương còn không nhanh bằng tốc độ vết thương khép lại nữa, cuối cùng vắt kiệt sức của gã tộc Hoàng Cực kia, đành phải chủ động bỏ cuộc nhận thua.

Lực phòng ngự và năng lực chữa khỏi mạnh mẽ như vậy, Chân Thần bình thường cũng chẳng làm gì nổi nó, nhưng lại vừa hay lại hợp ý của Hàn

Sâm, trong tay của hắn có Thần Thương Thiên La, năng lực công kích là đỉnh cấp nhất, tỷ lệ đánh bại được Voi Thần Ma Ha là rất cao.

Nhưng Hàn Sâm cũng không vội vàng đi khiêu chiến, thời hạn của khiêu chiến còn có chừng mấy ngày, Hàn Sâm muốn xem thử tình hình đã.

Hào quang trên Gen Thần Bảng lóe lên, trên bảng có hai thứ hạng sáng lên, Hàn Sâm nhìn kỹ thì thấy một người trong đó là Cung Chủ Trấn Thiên Cung-Trương Huyền Đạo.

Hết chương 2873.

Chương 2874. Hàn Sâm khiêu chiến

"Cuối cùng cũng ra tay." Hàn Sâm vội vàng xem một cái tên khác, phát hiện người mà Trương Huyền Đạo khiêu chiến, rõ ràng là Cổ Tế Thần xếp hạng thứ sáu.

Cổ Tế Thần là một thành viên của tộc Cổ Thần, cũng là thành viên có thứ hạng cao nhất trong top một trăm của tộc Cổ Thần.

Lúc trước Hàn Sâm có xem qua trận đấu của Cổ Tế Thần, kẻ này đúng là Chân Thần đỉnh cấp vô cùng mạnh mẽ, có lực lượng hiến tế thần bí, đánh bại một dị chủng cấp Chân Thần tới khiêu chiến khác một cách dễ dàng.

Hàn Sâm cảm thấy với năng lực của Cổ Tế Thần, thì hạng của nó phải cao hơn chút nữa mới đúng.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung khiêu chiến Cổ Tế Thần, chuyện này nằm ngoài dự liệu của Hàn Sâm. Hàn Sâm vốn tưởng rằng ít nhất thì hắn cũng phải khiêu chiến con Tâm Hương Thú có thứ hạng cao hơn kia.

Cung Chủ Trấn Thiên Cung đáp tinh không, bày ra dáng vẻ tiên phong đạo cốt, ai không biết thì có khi nghĩ hắn có mấy phần tiên khí ấy chứ.

“Cổ Tế Thần, món nợ của chúng ta nên thanh toán cho xong rồi.” Trương Huyền Đạo nhìn Cổ Tế Thần lạnh lùng nói.

Cổ Tế Thần giống như một người khổng lồ màu xanh, trong tay nâng một thanh đồng đỉnh, lạnh lùng nhìn Trương Huyền Đạo, quang mang quỷ dị bên trong thanh đồng đỉnh ở trong tay hắn sáng chói.

Sao trời như thể rơi xuống, hóa thành tinh hà nghiêng mình trút xuống, chảy vào trong thanh đồng đỉnh, như thể cả vũ trụ sắp bị thanh đồng đỉnh hút vào vậy.

Lúc trước Hàn Sâm đã xem Cổ Tế Thần đánh với một dị chủng cấp Chân Thần, trực tiếp hút dị chủng vào trong thanh đồng đỉnh, căn bản không có cơ hội phản kháng.

Trương Huyền Đạo đứng thẳng trong hư không, mặc kệ sao trời vẫn lạc rơi xuống, xẹt qua bên người, hắn vẫn lù lù bất động, như thể lực lượng của thanh đồng đỉnh hoàn toàn không có tác dụng gì với hắn vậy.

“Cổ Tế Thần, còn có lực lượng gì thì lôi ra hết luôn đi, tránh cho còn

điều tiếc nuối.” Trương Huyền Đạo đứng trong trời đất như một vị Thần Minh, tràn đầy khí phái khinh thường vạn vật khắp thiên hạ.

Cổ Tế Thần tức giận gầm thét, hào quang trên thanh đồng đỉnh trong †ay hắn tỏa sáng, rất nhiều phù văn điêu khắc trên thân đỉnh cũng sáng lên, có hoa văn tựa chím, có hoa văn tựa thú.

Nhật nguyệt sao trời, chim thú côn trùng cá, hoa cỏ cây cối, các loại vật chất đều có ký hiệu trừu tượng đại biểu ở trên thân đỉnh. Khi hào quang của những ký hiệu ấy sáng lên, hình như trong cả vũ trụ có một luồng lực lượng đổ dồn về phía thanh đồng đỉnh, khiến lực lượng của thanh đồng đỉnh càng ngày càng mạnh.

“Mượn được lực lượng của vũ trụ vạn vật, Cổ Tế Thần quả là đáng sợ” Hàn Sâm thấy hơi kinh hãi.

Thần khá hứng thú nhìn Cổ Tế Thần nói: “Tộc Cổ Thần đều là Thần Hóa trời sinh, thiên phú của bọn họ coi như là cao nhất trong Thượng tộc, nhưng mà sự trưởng thành thì lại xếp hàng chót trong vạn tộc. Bàn về lịch sử, bọn họ là một trong những chủng tộc xưa nhất, bàn về xuất thân thì đều là Thần Hóa trời sinh, nhưng mà tới tận hôm nay, bọn họ vẫn dáng vẻ đó, không có đột phá gì lớn hết.”

“Đã là cấp Chân Thần rồi, đột phá sao được nữa? Tiến vào Thần Điện Gen sao?” Hàn Sâm nói.

Thần khẽ lắc đầu, cũng không giải thích gì thêm, chỉ nói tiếp: “Nhưng cũng không thể trách tộc Cổ Thần được, trước mặt của những sinh vật khác đều có vô số thêm đá để leo lên, còn trước mặt bọn họ thì chỉ có hai, ba bậc mà thôi nên chậm trưởng thành cũng là chuyện bình thường.”

thanh đồng đỉnh nhận lực lượng gia trì của vũ trụ vạn vật, lực lượng bên trong nó càng ngày càng kinh khủng. Cổ Tế Thần gầm lớn, đồng thời cũng giơ thanh đồng đỉnh đang cầm trong tay lên, bên trong đỉnh truyền ra một tiếng gầm mạnh mẽ như Long tựa Hổ, song hào quang kinh khủng cũng biến thành cột sáng ngất trời tuôn trào ra.

Ở trong cột sáng ấy Hàn Sâm thấy một quang ảnh quỷ dị lấp lóe, giống như Thần Linh chộp về phía Cung Chủ Trấn Thiên Cung đang trôi nổi trong không trung.

Khi tức của quang ảnh đó rất mạnh, là người mạnh nhất mà Hàn Sâm thấy trong Thần Chiến lần này, ngay cả Long Nhất sau khi sử dụng tộc khí của Long tộc Huyết Long Thước, trở thành trạng thái cửu Chân Thần hợp nhất, cũng không đáng sợ bằng quang ảnh trong cột sáng đó.

Cảm giác mà quang ảnh kia tạo ra cho Hàn Sâm giống như Thần Linh diệt thế vậy, có lực lượng tối cao đủ để phá hủy thế giới, dù với người có thực lực và lực ý chí mạnh mẽ như Hàn Sâm, lúc này cũng cảm thấy mình thật nhỏ bé.

“Qua nhiều năm vậy rồi, ngươi cũng chỉ có chút trò vặt này thôi sao?” Cung Chủ Trấn Thiên Cung nhìn quang ảnh kinh khủng kia, tỏ vẻ khinh thường.

Ngón tay khẽ động, vẽ ra một quang phù chỉ trong phút chốc, khắc vào lòng bàn tay đang chộp tới của quang ảnh.

Grào!

Quang ảnh đụng phải quang phù thì ngay lập tức rút tay về, phát ra một tiếng gầm thét trong thầm lặng, cứ như thể bị giật vậy.

Nhưng mọi thứ vẫn chưa kết thúc, quang phù kia dán vào lòng bàn tay của quang ảnh, càng ngày càng sáng rực lên, trấn áp luôn quang ảnh và cột sáng.

Cùng với lực lượng của quang phù càng ngày càng mạnh, thì lực lượng †hần thánh áp chế cột sáng và quang ảnh kia cũng mạnh hơn, nó đè quang ảnh và cột sáng về trong thanh đồng đỉnh, cho dù quang ảnh kia có gầm thét thế nào thì cũng không thoát được khỏi lực lượng đang trấn áp nó.

“Trấn Thiên phù quá lợi hại! Cung Chủ Trấn Thiên Cung thật là lợi hại mài!” Hàn Sâm không kìm lòng được bèn tán thưởng. Hàn Sâm cũng có tìm hiểu qua sát phù gen bản nguyên của Trấn Thiên Cung, nhưng cách vận dụng nó của Cung Chủ Trấn Thiên Cung lại khiến hắn được mở rộng tầm mắt.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là thực lực của Cung Chủ Trấn Thiên Cung quá mạnh mẽ.

Đúng là Chân Thần đỉnh cấp.

Sau một khắc, quang phù đã dán vào thanh đồng đỉnh, mặc kệ Cổ Tế Thần có dùng sức thế nào thì thanh đồng đỉnh kia vẫn như bị núi cao trấn áp vậy, bên trong không tài nào tuôn trào ra lực lượng được nữa.

Hơn nữa khi lực lượng quang phù càng ngày càng mạnh thì thanh đồng đỉnh bị trấn áp kia cũng ngày càng nặng hơn, có vẻ Cổ Tế Thần đang không nâng nổi thanh đồng đỉnh nữa, cánh tay bị đè tới tê dại.

“Grào!” Cổ Tế Thần tức giận gầm thét lên, nhưng nó vẫn không ngăn được sự trầm xuống của thanh đồng đỉnh, cuối cùng thanh đồng đỉnh để tuột khỏi tay, rơi xuống tinh không.

Trương Huyền Đạo phất tay áo, thu luôn thanh đồng đỉnh vào trong tay áo, lạnh lùng nói: “Tế Thần đỉnh cho ta mượn ngàn năm, coi như là lời lãi vậy.”

Cổ Tế Thần giận dữ, hào quang trên thân thể thanh đồng tỏa sáng, hóa thành kình thiên cự nhân, xé rách hư không bay về phía Trương Huyền Đạo.

Trương Huyền Đạo vung tay áo, thân thể thanh đồng kia của Cổ Tế Thần giống như phải chống cả thiên địa, chỉ trong tích tắc đã bị đánh vào hư không, rơi vào trong hư không bị xé rách rồi biến mất.

“Ngàn năm sau, đến Trấn Thiên Cung của ta nhận lại Tế Thần đỉnh.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung lạnh lùng nói một câu rồi xoay người rời đi, các sinh linh thấy vậy cảm thấy chấn động trong lòng.

“Biết giả bộ thật đó!” Hàn Sâm oán thầm trong lòng, nhưng hắn phải thừa nhận rằng, Cung Chủ Trấn Thiên Cung quả thật có cái để giả vờ, một loạt thủ đoạn và lực lượng kia cũng chẳng thua kém gì tộc trưởng tộc Thái Thượng.

“Hay cho một Trương Huyền Đạo của Thiên Tộc!” Đến cả Thần cũng phải tán thưởng một câu.

Trận khiêu chiến kế tiếp trở nên nhàm chán vì bị trận này của Trương Huyền Đạo cướp hết sự nổi trội, sinh linh của các tộc vẫn còn đang nghị luận sôi nổi về trận chiến của Trương Huyền Đạo và Cổ Tế Thần. Bọn họ đều cho rằng nếu như không phải vì cơ hội khiêu chiến chỉ có một lần, thì xếp hạng của Trương Huyền Đạo chắc chắn là còn cao hơn nữa, thậm chí có khả năng thay thế được tộc trưởng tộc Thái Thượng, bước lên hạng hai.

Mấy ngày kế tiếp, mặc dù cũng có những trận đánh đặc sắc, nhưng không hay bằng trận của Trương Huyền Đạo, cũng không có gì đáng để chú ý nhiều.

Khi thời hạn khiêu chiến chỉ còn lại một ngày cuối cùng, thì cuối cùng Hàn Sâm cũng sử dụng tới quyền khiêu chiến của bản thân, mục tiêu khiêu chiến của hắn là Voi Thần Ma Ha.

Hết chương 2874.

Chương 2875. Voi Thần Ma Ha

Chẳng mấy chốc Hàn Sâm đã xuất hiện ở trong chiến trường tinh không, thì thấy một con voi khổng lồ màu đỏ xuất hiện trong tinh không gần như cùng lúc với hắn.

Con voi khổng lồ kia cả người đỏ ngầu, trên người có quang diễm đỏ thãm cháy hừng hực, nhưng nếu cẩn thận cảm nhận thử thì sẽ phát hiện những quang diễm kia không có chút nhiệt độ nào.

“Grrr!” Cái vòi của Voi Thần Ma Ha vung lên, một đôi ngà voi óng ánh hỏa tinh thạch nhếch lên, gào với Hàn Sâm.

Hàn Sâm duỗi tay chộp một cái, Thần Thương Thiên La ngay lập tức xuất hiện trong tay hắn, một giây sau, Hàn Sâm đã thuấn di đến trước mặt Voi Thần Ma Ha, Thần Thương Thiên La đâm vào trong da thịt của Voi Thần Ma Ha.

Mũi thương xé toạc lớp da dày của Voi Thần, nhưng mà Hàn Sâm lại cảm thấy cơ bắp bên trong của Voi Thần dai như gần bò vậy. Thần Thương Thiên La chỉ đâm được đầu thương vào, hắn có dồn sức mấy cũng không đâm sâu được hơn tí gì.

“Đúng là một cơ thể khó chơi, không hổ là dị chủng cấp Chân Thần lọt vào được top hai mươi.” Hàn Sâm thầm than trong lòng, rút thương rời đi trước khi cái vòi của nó vung qua.

Voi Thần Ma Ha sức lực khôn cùng, có thể mạnh bạo đánh nát thể Chân Thần, Chân Thần bình thường không dám cứng chọi cứng với nó, Hàn Sâm

mới chỉ là cấp Hóa Điệp nên đương nhiên cũng không muốn chính diện ăn một đòn này.

Sau khi rút Thần Thương Thiên La ra, miệng vết thương của nó không chảy thần huyết, trên vết thương mọc ra một chồi non, nhưng chồi non ấy cũng không nhanh chóng sinh trưởng.

Xích quang trên người Voi Thần cháy hừng hực, vết thương nhanh chóng khép lại đã dồn ép không gian sinh tồn của chồi non. Cây chồi non ấy giống như ngọn cỏ nhỏ sinh trưởng ở nơi vách đá cheo leo, nó cố gắng vươn ra từ khe hở, gian nan tranh mệnh với trời, mặc dù không bị khe hở đồn ép chết, nhưng cũng khó lớn lên.

“Một thương không được à? Vậy thì bồi thêm cho vài nhát nữa.” Bóng dáng của Hàn Sâm ẩn hiện như quỷ quái, hắn liên tục thoáng hiện ở xung quanh Voi Thần, cùng lúc đó Thần Thương Thiên La trong tay lấp lóe như lôi điện đánh ngang trời, đâm bị thương da thịt của Voi Thần hết lần này tới lần khác, và sau đó hắn lại nhanh chóng vọt tới một vị trí khác trước khi cái vòi của Voi Thần quét tới.

Dịch chuyển tức thời vô hạn cộng thêm lực phá hoại của Thần Thương Thiên La, Hàn Sâm đã để lại vô số lỗ thủng lo thương gây ra ở trên người Voi Thần, trong mỗi một lỗ đó đều có chồi non sinh trưởng.

Nhưng mà da thịt của Voi Thần thực sự là quá dai, ở trong quang diễm có năng lực chữa khỏi đang thiêu đốt hừng hực đó, trên người Voi Thần toàn là chồi non trông cứ như mọc một tầng lông xanh vậy. Nhưng những mầm non ấy rất khó lớn lên, tất cả đều bị da thịt của Voi Thần đè ép, chỉ miễn cưỡng không chết thôi.

“Dị chủng cấp Chân Thần có thể lọt vào hàng ngũ top một trăm, quả nhiên không có kẻ nào là dễ chơi. Nếu ta thăng được lên cấp Chân Thần, thì chỉ nhờ vào lực lượng của thân thể cũng đủ để xé rách người của nó, khiến nó không kịp chữa khỏi rồi. Nhưng bây giờ lực lượng chủ yếu mà ta dựa vào là lực lượng của Thần Thương Thiên La, nên có hơi đuối.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng, trong đầu thì nghĩ nhưng động tác cũng không hề dừng lại, cây thương không ngừng đâm vào trong người Voi Thần nhanh như một tia

chớp màu xanh lục, để lại ở trên người nó hết chồi non này đến chồi non khác.

Trông có vẻ thì hắn đang chiếm thế thượng phong, nhưng mà vẫn không giết hoặc đánh trọng thương được Voi Thần.

“Thần quang chữa khỏi của Voi Thần Ma Ha quá mạnh mẽ, không hổ là dị chủng đại biểu cho hệ Sinh Mệnh, thậm chí đến võ trang Thần Cách cũng rất khó giết được nó.”

“Xem vẻ Kim Tệ gặp phải rắc rối rồi.”

“Khiêu chiến ai không khiêu chiến lại đi khiếu chiến Voi Thần Ma Ha, nếu hắn đi khiêu chiến một dị chủng có hạng cao hơn, thì có khi đã giết được lâu rồi ấy chứ?”

Những người đang xem cuộc chiến đều nghị luận xôn xao, Cung Chủ Trấn Thiên Cung cũng cười nói: “Xem ra Kim Tệ đánh giá thấp lực phòng ngự và năng lực chữa khỏi của Voi Thần Ma Ha rồi, tên kia là một trong những dị chủng đỉnh cấp mạnh nhất hệ Sinh Mệnh. Thanh võ trang Thần Cách của hắn tuy là vũ khí, nhưng bản thân nó cũng thuộc hệ Thực Vật, sinh vật bình thường bị nó gây thương tích rất dễ chết, nhưng nếu muốn giết Voi Thần Ma Ha thì không dễ rồi.”

“Đáng tiếc Voi Thần Ma Ha cương quyết bướng bỉnh, nếu thuần phục được dùng để trông coi Cung thì có thêm mấy Chân Thần nữa tới cũng không sợ.” Người phụ nữ thở dài nói.

“Tuy nó sống trong thánh địa của tộc Cổ Thần, nhưng vẫn luôn sống ở bên bờ sông Hằng Sa, không ai sai sử được nó, đến tộc Cổ Thần còn chẳng sai sử được chứ nói gì chúng ta.” Cung Chủ Trấn Thiên Cung cười nói.

“May là, tuy năng lực chữa khỏi của nó mạnh, sức lực cũng lớn, nhưng lại ngốc nghếch quá thể, dễ bị các loại thuật gen lừa gạt, nếu để trông coi Cung thì còn được, chứ dùng để chinh chiến thì không ổn.” Người phụ nữ nói.

“Thế thì chưa chắc, có nó ở thì chẳng khác nào có Định Hải Thần Châm trấn tràng, muốn chết cũng chẳng dễ, rất có tác dụng trong việc †ấn công

không gian dị chủng đó." Cung Chủ Trấn Thiên Cung thở dài nói: "Đáng tiếc nó chỉ một lòng muốn trông coi sông Hằng Sa, không muốn làm việc cho bất kỳ chủng tộc nào."

Hàn Sâm cũng phát hiện bản thân đã đánh giá thấp năng lực của Voi Thần Ma Ha rồi, sử dụng mỗi Thần Thương Thiên La mà muốn đánh trọng thương nó một cách dễ dàng thì là chuyện không thể nào.

Nhưng nếu Hàn Sâm chọn nó thì đã sớm có một vài chuẩn bị, người hắn nhoáng cái lui về sau, không công kích Voi Thần Ma Ha nữa.

"Quá mạnh, đến cả Kim Tệ có võ trang Thần Cách trong tay mà cũng chẳng làm gì được nó."

"Hắn muốn bỏ cuộc ư?"

"Chắc là không đâu, Kim Tệ còn chưa sử dụng chiêu đồng thuật đã thẩm phán Thần Thiên Giáp kia mà."

"Đúng đúng, xem ra lại sắp được chứng kiến loại lực lượng thẩm phán khủng bố đó rồi."

Tất cả mọi người đều mong đợi Hàn Sâm sẽ sử dụng mắt Luật Pháp,

Nhưng mà Hàn Sâm biết rất rõ, mặc dù con Voi Thần Ma Ha này cả người đỏ ngầu, nhưng ở trong mắt Luật Pháp thì nó trắng như một tờ giấy, trên người hoàn toàn không có giá trị tội tác, cho nên sử dụng mắt Luật Pháp với nó là vô dụng.

Voi Thần Ma Ha thấy Hàn Sâm rút, nhưng cũng chẳng định đuổi theo, nó khiêu khích vung vòi kêu một tiếng với Hàn Sâm, như thể đang gây hấn vậy.

Trên người nó mọc toàn chồi non nhưng nó chẳng thèm để ý chút nào, như thể những chồi non đó không ảnh hưởng gì tới nó vậy.

Hàn Sâm nở nụ cười: "Ngươi đắc ý sớm quá rồi đấy."

Hàn Sâm thu Thần Thương Thiên La về, ngón giữa và ngón cái của tay phải chụm lại với nhau, ở giữa hai ngón có kim quang lóe lên, ngưng tụ ra một kim tệ.

Hàn Sâm nắm kim tệ đó trong tay không hề tung ra, chỉ thấy số trên kim tệ kia đang nhảy lên từng chút một, một… Hai… Ba… Bốn… Năm… Sáu…

Số trên kim tệ càng cao thì khí tức trên đồng kim tệ đó càng đáng sợ, giống như một quả bom được ủ sẵn, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung được.

Cuối cùng Voi Thần Ma Ha cũng nhận ra tình huống có gì đó sai sai, nó gào lên một tiếng, giơ chân bốn vó chạy như điên về phía Hàn Sâm, song cái vòi của nó giống như cái chày khai thiên mang theo hồng quang khủng bố đập xuống Hàn Sâm.

Thấy Voi Thần Ma Ha sắp vọt tới trước mặt, Hàn Sâm cũng không dám đón đòn công kích của Voi Thần Ma Ha bằng thân thể của mình, trong nháy mát đã búng đồng kim tệ trong tay ra.

Ong!

Đồng kim tệ vẽ ra một đường kim quang trong không trung, nhoáng cái đã đụng vào trán của con Voi Thần Ma Ha. Đồng kim tệ đã ngưng tụ lực lượng đến lần thứ mười ba giống như một một búa tạ nện cho con Voi Thần Ma Ha đang chạy như điên kia phải thụt lùi ra sau.

“Đáng tiếc ta bây giờ mới chỉ là cấp Hóa Điệp, nếu mà là Chân Thần thì thuật Tồn Tiền với lực gấp mười ba lần đủ để nện nó ra bã.” Hàn Sâm thầm ngHĩ.

Voi Thần Ma Ha nổi giận gầm lên một tiếng, lại muốn xông về phía Hàn Sâm, nhưng mà người nó lại trở nên vô cùng chậm chạp, như thể đang mang trên lưng một ngọn núi cao vậy.

Hết chương 2875.

Chương 2876. Khiêu chiến cuối cùng.

Đồng kim tệ trên đầu Tượng thần Maha sáng ngời, trấn áp Tượng thần Maha như núi cao, khiến tốc độ vốn không nhanh của nó càng chậm hơn.

Nhưng thực lực gấp mười ba lần của bản thể Hàn Sâm vẫn khó có thể hoàn toàn áp chế tượng thần, nó vẫn đang ưỡn răng ngà, điên cuồng lao thẳng về phía Hàn Sâm.

“Ngươi vẫn không phục?” Hàn Sâm cười tủm tỉm, một luồng ánh sáng vàng vọt ra, ánh sáng vàng rơi vào trên người tượng thần, số lượng kim †ệ trên trán tượng thần lập tức lại nhảy lên, từ mười ba lên mười bốn.

Cơ thể của tượng thần chìm xuống đột ngột, đi lại càng khó khăn hơn.

“Xem ngươi có thể chịu được sức mạnh bao nhiêu lần.” Đầu ngón tay Hàn Sâm lại di chuyển, ánh sáng vàng bắn ra lần nữa, khiến cho con số trên đồng kim tệ lần nữa tăng lên.

Hàn Sâm búng ngón tay, những con số trên đồng kim tệ ngày càng nhảy lên nhiều hơn. Tượng thần Maha cố gắng lao về phía Hàn Sâm, nhưng rốt cuộc, hắn không thể chịu nổi áp lực của đồng kim tệ. Trước khi chạm tới Hàn Sâm, hắn rơi xuống, trên rơi xuống trong bầu trời đây sao, cuối cùng va vào một hành tinh, giống như thiên thạch, đánh ra một cái hố tròn khổng lồ trên hành tinh kia.

Các lục địa trên hành tinh đó bị ép lại, núi lửa lập tức phun trào ở khắp mọi nơi, khiến hành tinh này ngập trong lửa và khói bụi.

Tượng thần Maha bị trấn áp trên các ngôi sao, tứ chi dùng lực mạnh, cố gắng đứng lên trên không, nhưng vừa nhấc được một cái móng, mặt đất dưới ba cái móng kia nứt toác ra, khiến tượng thần đứng không vững và đột ngột ngã xuống đất.

Tượng thần vùng vẫy trong tuyệt vọng, nhưng áp lực lên đồng kim tệ quá mạnh khiến nó dù có cố gắng thế nào cũng không thể đứng dậy được.

Bùm!

Tinh cầu trực tiếp bị tượng thần đè nát, tượng thần rơi ra từ tinh cầu, tiếp tục hạ xuống trên tinh không, càng ngày càng xa rời Hàn Sâm.

"Grào!" Tượng thần gầm lên một tiếng, tức giận nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nhưng cuối cùng vẫn phải lựa chọn nhận thua, truyền tống khỏi tỉnh không.

"Đồng kim tệ đó luôn có thể tích lũy sức mạnh, và sức mạnh có thể tiếp tục tồn tại, điều này có vẻ khác với thuật tụ lực khác chung?"

"Đây là sức mạnh thực sự của Kim Tệ, căn bản không cần võ trang Thần Cách để trấn áp tượng thần Maha cấp độ Chân Thần"

"Đó rốt cuộc là loại thuật gen nào vậy? Kim tệ cấp Hoá Điệp sử dụng nó lại khiến tượng thần Maha cũng không thể thoát khỏi."

"Thấy không, ai nói Kim Tệ người ta chỉ dựa vào sức mạnh của võ trang Thần Cách và lực luật pháp, cho dù không dùng cả hai vẫn có thể trấn áp Chân Thần."

"Thuật gen thú vị." Đây là lời đánh giá của Thần.

Chiến thắng của Hàn Sâm không gây nên quá nhiều sóng gió. Dù sao thì trước đó đã được xem những trận đại chiến nảy lửa hơn, trận này của Hàn Sâm không quá đặc sắc, nhưng chiêu thức thuật Tồn Tiền khiến người ta cảm thấy có chút mới lạ mà thôi.

Trận chiến xếp hạng đã đến ngày cuối cùng. Về cơ bản, thứ hạng đã được xác định. Top mười căn bản là những gương mặt quen thuộc. Mặc dù Cổ Tế Thần đã bị cung chủ Trấn Thiên Cung đánh ra khỏi top mười, nhưng hắn vẫn còn một cơ hội khác để khiêu chiến và quay trở lại top mười thông qua khiêu chiến.

Đứng đầu danh sách vẫn là Hoàng Kim Hống, thứ hai là tộc trưởng Thái Thượng, thứ ba là Ma Tổ, thứ tư là Lâu Liệt, thứ năm là một dị chủng tên là

Tâm Hương thú, thứ sáu là Trương Huyền Đạo của Trấn Thiên Cung, và thứ bảy là Bạch Vô Thượng của tộc Hoàng Cực, thứ tám là dị chủng tên là Hư Không Long Vương, thứ chín là Cổ Tế Thần giết về một lần nữa, và thứ mười là Minh Quỷ.

Minh Quỷ kia rất kỳ lạ, giống như người trong suốt, không ai nhìn thấy hắn trông dài ngắn thế nào, và không biết hắn là chủng tộc nào hay loại dị chủng nào.

Cường giả hoặc dị chủng khiêu chiến hắn thậm chí không nhìn thấy hắn ở đâu mà đã bị hắn đánh bại.

Còn về Bạch Vô Thượng, Hàn Sâm nghe Bảo Anh nói, bối phận của hắn còn cao hơn Bạch Hoàng nhiều, là cường giả kinh khủng nhất còn trên đời của hệ Bạch gia.

Lúc này, về cơ bản, trận chiến xếp hạng đều đã kết thúc, rất khó có sự thay đổi.

Hàn Sâm cũng yên tâm đợi trận đại chiến kết thúc để lấy phần thưởng của mình.

Vị trí thứ hai mươi lăm có thể đạt được một Chân Thần khí ngẫu nhiên, sau đó sẽ có bốn loại vật liệu cấp Chân Thần, ngoài ra còn có một ấn Thần Linh, Hàn Sâm cũng không biết công dụng của ấn Thần Linh là gì.

“Ấn Thần Linh có công dụng gì?” Hàn Sâm trực tiếp hỏi Thần.

“Nó có thể mở cánh cửa của Thần điện Gen, để ngươi có thể có một lần cơ hội vào Thần điện Gen một cách an toàn.” Thần nói.

“Ta có thể đi thần miếu của Thần Thiên Giáp được không?” Hàn Sâm hỏi.

“Đương nhiên.” Thần gật đầu.

“Ngoài thần miếu của Thần Thiên Giáp, ta có thể đi nơi khác được không?” Hàn Sâm hỏi lại, trong tay hắn cũng có một mảnh Thần Cachs của Thần Tử Yêu Liên, nếu có cơ hội, cũng có thể biến thành có võ trang Thần Cách.

“Không thể, một ấn Thần Linh chỉ một cơ hội lựa chọn.” Thần mỉm cười, chỉ vào Kim Kim đứng vị trí thứ nhất, và nói: “Nhưng ngươi có thể khiêu chiến nó, chỉ cần ngươi thắng được nó, có được vị trí thần linh, thì ngươi muốn đi bất cứ nơi nào của Thần điện Gen cũng được, không còn bị giới hạn nữa. “

“Đến cả tộc trưởng của tộc Thái Thượng cũng bị nó doạ chạy, ta đi để chịu chết sao?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

Ngoài ra, ngay cả khi có thể giành chiến thắng, Hàn Sâm cũng không có ý định cạnh tranh vị trí đầu tiên với Kim Mao Hống.

Lúc đầu Thần chỉ nói như vậy và có nhiều yếu tố trêu chọc, nên hắn không nói thêm điều gì.

Mọi người đều nghĩ rằng trận chiến Gen Thần Bảng sẽ kết thúc như vậy, và không nên có bất cứ sự biến động nào nữa, nên đều chưa đã thèm lắm.

Rốt cuộc, những sinh vật bình thường hoàn toàn không thể gặp được cường giả cấp Thần Hoá. Ngay cả khi họ nhìn thấy cường giả cấp Thần Hoá, họ cũng run rẩy và không dám nhìn lên.

Tuy nhiên, trong trận chiến Gen Thần Bảng, những sinh vật Thần Hoá cũng bị người ta chém giết như một giết chó.

Hơn nữa, việc xem trận chiến của cường giả cấp Thần Hoá còn có tác dụng kích thích sự trưởng thành của sinh vật bình thường, chỉ cần cảm nhận khí thế và ý cảnh của cường giả cấp Thần Hoá đã khiến không ít sinh vật cấp thấp sinh ra hiện tượng loại hình đốn ngộ.

“Kết thúc rồi, không biết trận chiến Gen Thần Bảng tiếp theo vào khi nào?”

“Thật hy vọng mỗi năm có thể xem một lần.”

“Đừng mơ tưởng, cường giả cấp Thần Hoá nào có rảnh đánh nhau mỗi ngày, có thể trăm năm nữa cũng chưa mở ra được một lần, chắc hẳn sẽ cần thời gian dài hơn cả Phổ Gen Chúng Sinh.”

Khi mọi người đang bàn luận thì bất ngờ thấy hai cái tên phát sáng trên Gen Thần Bảng.

“Lại có trận khiêu chiến. Đã đến lúc này rồi, còn có ai chưa khiêu chiến?” Mọi người vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhìn lên Gen Thần Bảng, chỉ thấy cái tên Hoàng Kim Hống ở vị trí đầu bảng sáng lên.

“CMN, Hoàng Kim Hống sắp khiêu chiến? Đã là hạng nhất rồi, nó còn khiêu chiến ai nữa?”

“Đúng vậy, nó còn khiêu chiến gì nữa?”

Mọi người đều tỏ ra khó hiểu, họ nhanh chóng lục tung danh sách để xem rốt cuộc Hoàng Kim Hống khiêu chiến là ai.

“Kim Tệ… Người Hoàng Kim Hống khiêu chiến là Kim Tệ…”

“Trời ơi, Hoàng Kim Hống đang muốn làm gì vậy? Sao nó có thể khiêu chiến Kim Tệ vào lúc này được?”

Trên núi Nhạn Sơn, Thanh Mao Thú tức giận đến mức suýt ngất đi, giật nảy mình hét lên: “Tiểu sơn chủ… Tiểu sơn chủ, nó làm gì vậy… Nó còn khiêu chiến cái quỷ… Nếu Kim Tệ chủ động nhận thua… thì không phải trực tiếp nhường vị trí hạng nhất sao… “

Thần cũng hơi giật mình, nhìn Hoàng Kim Hống, sau đó lại nhìn Hàn Sâm bên cạnh, lộ ra vẻ nghỉ hoặc.

Hết chương 2876.

Chương 2877. Một đòn kinh khủng nhất.

Hàn Sâm cũng hơi ngẩn ra: “Chẳng lẽ Tiểu Kim Kim đã nhận ra ta?”

“Có thù oán lớn đến mức nào, đã đến lúc này rồi mà lại còn muốn khiêu chiến với Kim Tệ.”

“Không biết rốt cuộc Hoàng Kim Hống và Kim Tệ có ân oán gì mà Hoàng Kim Hống đã đoạt vị trí thứ nhất rồi, lại còn muốn đánh với Kim Tệ một trận.”

“Nếu Kim Tệ bỏ quyền, vậy chẳng lẽ có thể trực tiếp chiếm vị trí thứ nhất rồi sao?”

“Cường giả thì nên có tôn nghiêm của cường giả chứ? Kim Tệ sẽ không đánh mà bỏ quyền đấy chứ?”

“Vậy cũng khó nói, không phải Ma Tổ trực tiếp bỏ quyền thăng lên vị trí thứ ba sao?”

Mọi người đều sôi nổi bàn luận rằng lần khiêu chiến này của Hoàng Kim Hống thực sự làm mọi người kinh ngạc.

Trong chiến trường tinh không, Kim Mao Hống trực tiếp giáng lâm xuống đó rồi đứng trên một tinh cầu, như đang yên lặng chờ đợi cuộc chiến bắt đầu.

Lúc mọi người đều đang suy đoán không biết Kim Tệ sẽ ứng chiến hay trực tiếp bỏ quyền, thăng cấp lên vị trí thứ nhất thì nhìn thấy một bóng người tiến vào chiến trường tinh không, bất ngờ đó chính là Kim Tệ.

“Ứng chiến rồi… thật là ứng chiến rồi … thời hạn khiêu chiến đã hết. Đây chắc là trận chiến cuối cùng, đúng không?”

“Mặc dù Kim Tệ rất mạnh, hơn nữa còn có võ trang Thần Cách, nhưng †a vẫn cảm thấy Hoàng Kim Hống mạnh hơn một chút.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy. Dù sao thì bản thể của Kim Tệ chỉ có cấp Hóa Điệp.”

“Hoàng Kim Hống là tồn tại có thể dễ dàng làm kinh sợ, khiến tộc trưởng tộc Thái Thượng rút lui. Ngay cả tộc trưởng Thái Thượng cũng nói bây giờ

không có sinh vật nào trong Đại Vũ Trụ có thể sánh ngang với Hoàng Kim Hống, chắc hẳn sẽ không sai."

Tường thuật trực tiếp của tộc Vạn Bảo cũng phát biểu ý kiến tương tự.

Mặc dù nghe nói rằng tất cả những gì xảy ra trong Gen Thần Bảng không thể tiếp sóng bằng video, cũng như không thể quay lại. Nhưng những sinh vật bình thường không hiểu biết nhiều về Thần Hóa cao cấp. Có lúc họ cũng không thể hiểu được trận chiến của các cường giả Thần Hóa, vì vậy tộc Vạn Bảo đã đưa ra giải thích đồng bộ, do hai bình luận viên Thần Hóa của tộc Vạn Bảo sẽ đưa ra bình luận về trận chiến và giới thiệu lai lịch của từng cường giả Thần Hóa.

Đương nhiên, tộc Vạn Bảo cũng thiết lập một trang để cá cược và hai bình luận viên sẽ dự đoán một chút về kết quả.

"Thật ngạc nhiên khi Hoàng Kim Hống sẽ lấy thân phận vị trí đệ nhất khiêu chiến Kim Tệ, quả là làm cho người ta bất ngờ. Nhưng với tình hình hiện tại thì chắc là Kim Tệ kém hơn Hoàng Kim Hống một chút, nhưng nếu Hoàng Kim Hống thắng trận này thì sẽ mất đi vị trí đầu tiên. Kết quả cuối cùng sẽ thế nào thật khó để dự đoán." Một bình luận viên Thần Hóa nói.

Một bình luận viên khác tiếp lời: "Nếu Kim Tệ đã ứng chiến nên không cần biết ai thắng ai thua, ta nghĩ đây sẽ là một trận chiến đối kháng hấp dẫn nhất trong tất cả các trận đối chiến của Gen Thần Bảng lần này."

"Đúng vậy, đừng nói đến ân oán giữa họ, rất khó đoán được ai sẽ là người giành vị trí đầu tiên. Bạn bè quan tâm có thể đến trang cá cược chính thức của tộc Vạn Bảo ta để đặt cược, cửa sổ cá cược có thể bị đóng lại bất cứ lúc nào. Mong mọi người tranh thủ thời gian, đừng bỏ lỡ cơ hội cuối cùng này nhé. "

"Thế nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nếu chỉ bàn về sức mạnh thì chắc là Hoàng Kim Hống không khó để đánh bại Kim Tệ đúng không?"

Dưới ánh nhìn chăm chút của nhiều chủng tộc trong Đại Vũ Trụ, Hàn Sâm đáp xuống tinh cầu Kim Mao Hống ở, một người một thú nhìn nhau trên thảo nguyên trải đây cát vàng.

“Thật kích thích. Hai cường giả kinh khủng đối mặt với nhau, sẵn sàng tung ra đòn đánh đáng sợ nhất bất cứ lúc nào. Tuy Hoàng Kim Hống dĩ nhiên rất mạnh, nhưng Kim Tệ cũng không hề yết, lai lịch thì bí ẩn, Thần điện Gen và võ trang Thần Cách đã đủ khiến người ta phát sợ, khó mà dự liệu được thắng hay thua, cuộc đại chiến hết sức căng thẳng…” Bình luận viên say sưa giải thích.

Sau pha thổi phồng của bình luận viên này, dường như Kim Mao Hống và Hàn Sâm đã hóa thân thành hai cao thủ tuyệt thế vô địch, lúc này họ đang quyết đấu bằng khí thế, khi họ thực sự ra tay thì đó chính là thời điểm quyết định người chiến thắng.

“Tất cả mọi người, đừng tưởng rằng bây giờ bọn họ chỉ đang nhìn nhau. Thực ra cuộc đối đầu ý chí âm thầm đã bắt đầu. Chỉ cần lòng tin của bên nào xuất hiện chút sơ hở thì sẽ dẫn tới một đòn chí mạng từ đối phương…” Một bình luận viên khác cũng cố gắng hết sức để giảng giải.

Mặc dù hai bình luận viên này là Thần Hóa, nhưng đều chỉ là Nguyên Cơ, hơn nữa còn dựa vào dịch gen mà đắp lên, thực lực của bản thân họ cũng không có gì đáng nói. Công việc chính của họ là kiếm tiền cho tộc Vạn Bảo, tất nhiên đây cũng là lý tưởng cuộc sống của họ.

“Di chuyển rồi, Hoàng Kim Hống di chuyển trước rồi, nó chạy về phía Kim Tệ, tốc độ không nhanh lắm, nhưng mỗi bước đi của nó đều ngưng tụ khí thế đạp vỡ tinh không, cho dù Chư Thiên Thần Thánh cũng không thể ngăn cản được bước chân sát phạt của nó… Trời ơi… dường như cả tinh không đều rung động theo nhịp bước của nó… Đây là một cú đánh kinh hoàng bậc nào chứ…” Bình luận đã sắp đến cao trào.

Các sinh vật của tất cả các chủng tộc lắng nghe lời bình luận, nhìn Hoàng Kim Hống lao đến chỗ Kim Tệ, cũng trở nên căng thẳng theo. Không biết Hoàng Kim Hống sẽ tung ra đòn tấn công nào, liệu có giết được Kim Tệ chỉ bằng một đòn chí mạng hay không.

“Nhanh rồi… Ngày càng nhanh… Ta dường như có thể thấy dấu vết của hư không bị xé nát… Kim Hoàng Hống quả thực xứng danh là một cường giả mà ngay cả tộc trưởng Thái Thượng cũng xưng là bất khả chiến bại. Sức mạnh trên cơ thể nó được ngưng lại mà không phát ra, đã đạt đến cảnh giới

chí cao vô cấu vô lậu. Nhìn có vẻ như rất nhẹ nhàng, nhưng một khi ra tay, chắc chắn phải là long trời lở đất. Khuyên mọi người nên chuẩn bị tốt tâm lý, đừng để lát nữa bị khiếp sợ trước khí thế mà Hoàng Kim Hống bùng nổ ra rồi làm tổn thương ý chí của mình… ”

“AI Hoàng Kim Hống nhảy lên. Cú nhào đó trông có vẻ bình thường, nhưng quỹ đạo và tư thế đều hoàn hảo không thể tưởng tượng nổi, chặn mọi đường thoát của Kim Tệ, khiến hắn hoàn toàn không thể rút lui… Quả nhiên… Kim Tệ đứng đó bất động. Dưới thế công hoàn mỹ của Hoàng Kim Hống, hắn không có khả năng trốn tránh nữa… Rất có thể là không gian nơi Kim Tệ đặt chân đã bị phong bế hoàn toàn… Hắn không thể di chuyển được nữa… Hắn có thể bị Hoàng Kim Hống cắn nuốt bằng một ngụm hay không đây? Trước đây chúng ta đã lãng quên một vấn đề: nếu Kim Tệ bị Hoàng Kim Hồng nuốt chửng, không còn †ồn tại trên đời này nữa thì ai sẽ là người kế thừa vị trí đầu tiên? Đó có phải là Hoàng Kim Hống hay không?” Bình luận viên phấn khích đứng dậy nói.

“Di chuyển rồi … Cuối cùng Kim Tệ cũng di chuyển … hắn dang hai tay ra, như thẳng như cong, một trên một dưới, ẩn chứa đạo lý huyền bí không thể tưởng tượng nổi của vũ trụ, đã đạt tới cảnh giới phản phác quy chân. Chúng ta đã coi thường Kim Tệ rồi, sức mạnh của hắn nhất định là đỉnh cấp trong Đại Vũ Trụ, đòn đánh này chắc chắn là vô tiền khoáng hậu…” Một bình luận viên khác cũng hét lên.

Tất cả sinh vật trong Đại Vũ Trụ đều trợn tròn mắt, nhìn dị chủng đáng sợ nhất và dị chủng bí ẩn nhất trong cuộc chiến Gen Thần Bảng đang †ừ từ đến gần nhau, tâm trạng càng thêm hồi hộp.

Tất cả sinh vật đều đoán trong lòng, khi hai kẻ mạnh gặp nhau, rốt cuộc là ai có thể thắng hơn một bậc.

“Gần rồi… gần rồi… một đòn mạnh nhất… cú va chạm kinh hoàng nhất… cuối cùng bọn họ…” Bình luận viên hú hét cuồng nhiệt, cả người đều đang ở trong trạng thái cao trào. Tất cả sinh vật của Đại Vũ Trụ cũng bắt đầu phấn khích theo sự hưng phấn của hắn. Thế nhưng một giây tiếp theo, lời bình luận đang vô cùng phấn khích của bình luận viên kia đột nhiên nghẽn lại.

Hai bình luận viên bị hóa đá trong nháy mắt, như thể họ đã bị ngu, không nói được thêm lời nào nữa.

Không phải chỉ có bọn họ, toàn bộ sinh vật trong Đại Vũ Trụ đều đang chú ý tới trận chiến này cũng hóa ngu ngốc trong chốc lát, ngơ ngác nhìn mọi thứ xảy ra trong chiến trường tinh không, miệng đều há hốc cả lên.

Chỉ nhìn thấy Hoàng Kim Hống nhào vào tay Kim Tệ, hai móng vuốt vắt lên vai Kim Tệ, thế nhưng nó không há miệng nuốt Kim Tệ mà lại cọ gương mặt của Kim Tệ, hệt như một con mèo hoa bé bỏng được nuôi ở nhà.

Mà một tay Kim Tệ đỡ lấy Hoàng Kim Hống, một tay thì xoa đầu của nó. Điệu bộ đó nhìn thế nào cũng giống như đang trêu chọc sủng vật của mình.

Hết chương 2877.

Chương 2878. Đã thua hay thắng rồi?

Trong sự im lặng như chết chóc của cả Đại vũ trụ, tất cả các sinh vật đều ngơ ngác nhìn Kim Tệ xoa đầu Hoàng Kim Hống. Bọn họ không thể tin được đó chính là Hoàng Kim Hống đã doạ cho tộc trưởng Thái Thượng phải rút lui.

“Tiểu… Tiểu sơn chủ… nó đang làm gì vậy…” Cằm của Thanh Mao Thú sắp rơi xuống đất rồi. Sau khi phản ứng lại thì nó tức giận nhảy dựng lên: “Thế mà lại dám sờ đầu của tiểu sơn chủ, ta phải phế móng vuốt bẩn thỉu của ngươi…”

Người phụ nữ bên cạnh cũng vừa mới hoàn hồn, nhìn về phía Thanh Mao Thú rồi đầy vẻ nghiêm nghị hỏi: “Khi ngươi đưa tiểu sơn chủ trở về, lúc đó tiểu sơn chủ đã có ràng buộc với một hạ tộc rồi, hạ tộc đó có phải là Kim Tệ không?”

“Không phải, đó là một Tinh tộc, không phải cùng một chủng tộc với dị chủng này, mà tên đó cũng không thể thăng cấp đến mức này được… nhưng…” Thanh Mao Thú nói tới đây thì hơi do dự.

“Nhưng sao?” Người phụ nữ cau mày hỏi.

“Nhưng bây giờ Tinh tộc đó đã khá nổi tiếng trong Đại Vũ Trụ. Đó là Hàn Sâm, người hiện tại đang ở trong Hoa Viên Không Trung.” Thanh Mao Thú nói.

“Hàn Sâm!” Người phụ nữ hơi ngẩn ra, lộ ra vẻ mặt đầy trầm ngâm: “Vậy mà là hắn sao?”

Lúc này Đại Vũ Trụ rối tung cả lên, hai bình luận viên kia cũng không còn nói tiếp được nữa, không ai nghĩ rằng mọi chuyện sẽ phát triển như thế này.

“Có chuyện gì vậy? Sao trông Hoàng Kim Hống giống như sủng vật của Kim Tệ vậy?”

“Kim Tệ, Hoàng Kim, giữa cả hai hẳn là có mối quan hệ nào đó, đáng lẽ ra ta phải nghĩ tới từ sớm mới phải.”

“Không phải chứ, sinh vật đứng đầu bảng Gen Thần Bảng là sủng vật của Kim Tệ?”

Trong chốc lát, không chỉ những sinh vật bình thường, mà đến cả những Thượng tộc hào môn và những lão ngoan đồng ẩn núp trong bóng tối, lúc này vẻ mặt của ai cũng trông vô cùng kỳ dị.

Người phụ nữ ở Trấn Thiên Cung cũng bàng hoàng: “Rốt cuộc Kim Tệ có lai lịch như thế nào? Hoàng Kim Hống của Vô Định Sơn lại đối xử với hắn như thế… Bản tính Hống tộc cao ngạo hung tàn, không dễ gì gần gũi với ngoại tộc…”

“Quả thật Kim Tệ này quả thật hơi đặc biệt, võ trang Thần Cách, lực Luật Pháp, còn có cả quan hệ với Hoàng Kim Hống. Không biết thế lực phương nào đã bồi dưỡng ra tên này?” Cung chủ Trấn Thiên Cung lộ vẻ trầm tư.

Trong hoa viên của tộc Hoàng Cực, Thần đầy hứng thú nhìn Hoàng Kim Hống và Hàn Sâm: “Không ngờ ngươi còn thú vị hơn trong tưởng tượng của ta, xem ra chuyến đi này rốt cuộc không uổng phí.”

Hoàng Kim Hống dời móng vuốt xuống khỏi vai của Hàn Sâm, mở miệng và nhổ một thứ gì đó vào trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm cầm tới xem, hóa ra là một viên tinh thể do lôi điện ngưng tụ mà thành, trong đó dường như có lôi điện vô tận đang thai nghén, biến hoá, giống như tiểu vũ trụ lôi điện thu nhỏ.

“Đây là Nguồn Gốc Cổ Thần của Cổ Lôi Thần ư?” Hàn Sâm lập tức nhận ra lai lịch của thứ này. Hắn có Nguồn Gốc Cổ Thủy Thần, rất giống với cái này, chỉ khác là một cái có thuộc tính thủy còn một cái có thuộc tính lôi.

“Gào!” Tiểu Kim Kim gầm nhẹ một tiếng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm và Tiểu Kim Kim có một mối liên hệ đặc biệt, giống như Tiểu Thiên Sứ. Họ vốn đều là thú hồn của Hàn Sâm, mặc dù sau này đã được tái tạo lại và trở thành những thể sinh mệnh độc lập chân chính, nhưng vẫn có một loại liên hệ không thể dứt với Hàn Sâm, vì vậy mà Hàn Sâm có thể dễ dàng hiểu được ý của nó.

Tiểu Kim Kim có thể dễ dàng nhận ra Hàn Sâm cũng vì có mối liên hệ này tồn tại.

Ý của Tiểu Kim Kim là nhờ Hàn Sâm đưa Nguồn Gốc Cổ Lôi Thần cho Tiểu Ngân Ngân, nói rằng thứ này rất có ích cho Tiểu Ngân Ngân.

“Uổng phí hồi lâu, hóa ra là không phải đưa cho ta.” Hàn Sâm hơi cảm động, không ngờ rằng Hoàng Kim Hống lại còn nhớ tới cả Tiểu Ngân Ngân, lại đưa tay ra xoa đầu nó.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt của những sinh vật bình thường, Hoàng Kim Hống vẫy đuôi càng giống như một chú chó săn đang lấy lòng chủ nhân của nó sau khi săn được con mồi.

“Trời đất ơi… Không phải Kim Tệ thực sự là chủ nhân của Hoàng Kim Hống chứ?”

“Nếu đúng như vậy thì thật đáng sợ, sủng vật trấn áp cả Chư Thiên Vạn Giới và chiếm vị trí đầu tiên trong Gen Thần Bảng…”

“Nhưng thực sự rất giống!”

Lúc này, Thanh Mao Thú của Vô Định Sơn sắp phát điên lên rồi, vừa nhảy vừa mắng mỏ, ước gì có thể tiêu diệt được một trăm linh tám đời tổ tông của Kim Tệ.

“Ngươi đi trước đi, lần sau ta sẽ tới Vô Định Sơn tìm ngươi.” Hàn Sâm vỗ vào đầu Kim Mao Hống rồi bảo Kim Mao Hống rời khỏi chiến trường tinh không trước, như thế để Kim Mao Hống có thể giữ lại được vị trí đầu bảng.

‘Thế nhưng Kim Mao Hống lại lắc đầu và gầm nhỏ một tiếng, Hàn Sâm hiểu ý của nó, Kim Mao Hống muốn nhường cho Hàn Sâm vị trí thứ nhất.

Hàn Sâm đang định từ chối, nhưng lại thấy Hoàng Kim Hống lại gầm nhỏ với Hàn Sâm một tiếng, sau đó cúi đầu nằm bò xuống trước mặt Hàn Sâm, hiển nhiên là để Hàn Sâm cưỡi lên lưng nó.

“Kim Tệ… Ngươi dám…” Thanh Mao Thú vỗ mặt một cái giống như núi lửa phun trào, cả Vô Định Sơn rung lên, làm kinh động đến một đám dị chủng làm chúng nằm trên mặt đất run lẩy bẩy.

Mọi người mở to mắt nhìn Kim Tệ cưỡi trên lưng Hoàng Kim Hống, sau đó Hoàng Kim Hống xé toạc hư không lao ra khỏi Gen Thần Bảng.

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? Tại sao họ lại cùng nhau ra khỏi chiến trường tinh không? Rốt cuộc là ai đã thua rồi vậy?” Những người dõi xem trận chiến đều sững sờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Nhìn vào Gen Thần Bảng… Kim Tệ đã lên top rồi… Xem ra Kim Tệ đã thắng… Không… Kim Tệ thua rồi mới đúng…” Có người nói năng lộn xôn.

Mọi người quay lại nhìn Gen Thần Bảng, quả nhiên thấy vị trí đứng đầu Gen Thần Bảng đã đổi từ Hoàng Kim Hống thành Kim Tệ, mà Hoàng Kim Hống rớt xuống vị trí thứ hai mươi lăm của Hàn Sâm trước đó.

"Kim Tệ… đỉnh thật… để sủng vật của mình chiếm được vị trí thứ nhất… rồi sau đó nhường cho hắn…"

"Nếu có bản lĩnh, ngươi cũng có thể đi nhận một Hoàng Kim Hống làm sủng vật."

"Bản lĩnh này, chắc là chỉ có một mình Kim Tệ. Ta chưa nghe nói trong Đại Vũ Trụ có Hoàng Kim Hống thứ hai."

Khi mọi người đang sôi nổi bàn luận về nó, Hoàng Kim Hống đã đưa Hàn Sâm xông ra khỏi Gen Thần Bảng, và họ không được truyền tống trở lại vị trí ban đầu, mà trôi nổi trong tinh không cách Gen Thần Bảng không xa.

Trong lúc mọi người đang thắc mắc tại sao Hoàng Kim Hống và Kim Tệ không bị truyền tống rời khỏi thì bỗng thấy Hoàng Kim Hống ngẩng lên trời rống một tiếng dài. Cơ thể nó tản ra kim quang như dòng thác, kim quang ấy vọt thẳng lên chân trời xé toạc hư không.

Dưới sức mạnh chấn động của Hoàng Kim Hống, một vết nứt xuất hiện trong hư không, một toà thần miếu cổ xưa dần dần hạ xuống từ hư không. Đó chính là Thần điện Gen.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Trận chiến của Gen Thần Bảng chắc là vân chưa chính thức kết thúc đúng không? Nhanh như vậy mà đã phát giải thưởng rồi sao?"

"Phát em gái nhà ngươi à, không thấy đó là Thần điện Gen được Hoàng Kim Hống xé toạc hư không triệu hồi ra sao? Nó muốn cưỡng chế tiến vào Thần điện Gen."

"Mẹ nó, cưỡng chế xông vào Thần điện Gen… Nó làm được sao? Cổ Thủy Thần vừa mới thất bại không lâu trước đây…"

“Nó đã nhường vị trí đầu tiên cho Kim Tệ, đồng thời cũng làm mất khả năng trực tiếp thăng cấp Thần Linh. Cơ hội duy nhất để thành tựu Thần Linh chính là cưỡng chế tiến vào Thần điện Gen. Đây cũng là điều trong dự đoán.”

Cùng với việc Thần điện Gen hàng thế, dường như cả Đại Vũ Trụ đều tối sâm lại, chỉ có Thần điện Gen tỏa ra thánh quang yếu ớt, chầm chậm hiện ra từ trong hư không.

Hết chương 2878.

Chương 2879. Giết vào Thân Điện Gen.

Hàn Sâm nghe hiểu ý của Kim Mao Hống bên trong Thần điện Gen Bảng, cho nên hắn chủ động bỏ quyền nhận thua, do đó giành được hạng nhất Thần điện Gen Bảng.

Tuy đã biết Kim Mao Hống muốn đích thân giết vào Thần Điện Gen đạt được vị trí Thần Linh, nhưng lúc này nhìn thấy Thần Điện Gen hiện ra, hắn vẫn hơi lo lắng trong lòng.

Cảnh tượng Cổ Thủy Thần đánh vào Thần Điện Gen vẫn còn rõ mồn một trước mắt, nếu Kim Mao Hống đánh vào thất bại thì chỉ e là dữ nhiều lành ít.

“Tiểu sơn chủ… Hắn muốn tự giết vào Thần Điện Gen…” Lúc này vẻ mặt Thanh Mao Thú và người phụ nữ tràn đầy lo lắng.

Tuy thực lực hiện tại của Kim Mao Hống đã mạnh hơn lão sơn chủ trước kia, nhưng đến cả lão sơn chủ sau khi giết vào Thần Điện Gen cũng một đi không trở lại. Kim Mao Hống có thể trở về hay không, bọn họ cũng khó mà có thể đoán trước được.

“Tiểu sơn chủ quá chac đồng rồi, bây giờ sao có thể giết vào Thần Điện Gen chứ? Đều do tên Kim Tệ kia, nếu tiểu sơn chủ không mất vị trí thứ nhất vì hắn thì cũng không cần mạo hiểm giết vào Thần Điện Gen.” Thanh Mao Thú lo lắng xoay tới xoay lui nhưng lại không có biện pháp nào.

“Nếu đã vậy thì chúng ta cũng chỉ có thể kỳ vọng tiểu sơn chủ có thể trở về.” Người phụ nữ thở dài nói.

Bên trong tinh không, Thần Điện Gen đã hoàn toàn hiện ra, nhưng cổng của Thần Điện Gen vẫn đóng chặt cửa như cũ, không muốn mở ra.

“Rống!” Kim Mao hống lại rít gào lần nữa, ánh sáng vàng kim trên người hóa thành một con cự thú màu vàng kim đâm vào cổng Thần Điện Gen.

Ầm!

Dưới sự va chạm của ánh sáng vàng kim, cánh cổng kia ầm ầm mở ra một khe hở. Chỉ thấy bên trong là thần quang rực rỡ, trong vầng sáng mờ nịt, uy áp vô biên trào ra từ bên trong cánh cửa khiến rất nhiều sinh vật trong vũ trụ đều sợ hãi trong lòng. Những sinh vật có lực ý chí hơi kém cũng đã nằm rạp xuống mặt đất, không dám nhìn thẳng vào cánh cổng Thần Điện Gen.

“Xem ra Tiểu Kim Kim quả là hiếu thắng hơn Cổ Thủy Thần rất nhiều, thế mà đã phá tan cổng, nhưng…” Hàn Sâm cưỡi trên lưng Kim Mao Hống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cánh cổng đã mở ra một khe hở, trong lòng vẫn hơi lo lắng.

Cổ Thủy Thần cũng đã phá được cổng của Thần Điện Gen nhưng lại bị bàn tay đáng sợ kia trực tiếp trấn áp nên chết. Điều đáng sợ thật sự chính là chủ nhân của bàn tay đó.

Kim Mao Hống cõng Hàn Sâm đạp không từng bước tới cổng Thần Điện Gen, đồng thời kim quang trên người phun trào liên tục, xông thẳng tới phía chân trời, lần lượt đâm vào cánh cổng Thần Điện Gen.

Mỗi khi kim quang kia va chạm một lần thì cổng Thần Điện Gen lại bị phá ra một khe hở. Cửa mở càng lúc càng lớn, nhưng bên trong vẫn là †hần quang rực rỡ như cũ, ngoại trừ thần quang ra thì không nhìn thấy gì.

Ầm!

Khi Kim Mao Hống đi đến trước cánh cổng Thần Điện Gen thì cổng Thần Điện Gen đã bị phá vỡ hoàn toàn. Thần quang trong cổng chiếu rọi vạn giới vũ trụ làm cả vũ trụ đều biến thành ban ngày.

Đột nhiên, ánh mắt Hàn Sâm cứng lại, chỉ thấy từ trong cánh cổng kia có một bóng dáng bước ra.

Bóng dáng kia như một viên màu trắng loá, hệt như thần quang ngưng tụ thành, nhìn hình dáng như một con người hoặc là loại giống loài như Thiên tộc, tộc Hoàng Cực gì gì đó. Thế nhưng, thần quang quá chói mắt nên Hàn Sâm chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng của cái bóng đó mà thôi.

Nhưng nhìn hình dáng kia thì có vẻ hơi giống nữ giới, mà lúc trước khi Cổ Thủy Thần đánh vào Thần Điện Gen thì hư hư thực thực đã bị một bàn tay của một người phụ nữ trấn áp.

Nếu bàn tay kia thuộc về bóng dáng hiện tại này thì một bàn tay của nàng đã đủ để giết Cổ Thủy Thần, có thể tưởng tượng ra sức lực đó thật sự kinh khủng đến mức nào.

Bóng dáng kia đứng ở trong cổng mà không đi ra. Tuy chỉ là một bóng dáng, hoàn toàn không nhìn thấy ngũ quan của nàng nhưng Hàn Sâm lại có thể cảm giác rõ được, bóng người kia đang đánh giá hắn và Kim Mao Hống.

Đôi mắt màu vàng của Kim Mao Hống hung ác nhìn chằm chằm quang ảnh tựa như muốn chọn người để cắn, đi từng bước một tới chỗ bóng người.

“Người đứng đầu Thần Bảng mời đi thăng cấp Chân Thần linh trước rồi lại vào Thần Điện.” Âm thanh của nữ giới vang lên từ trong bóng dáng, không chứa chút tình cảm của con người nào.

Hàn Sâm hơi nhíu mày, còn không đợi Hàn Sâm nói gì, Kim Mao Hống đã gầm nhẹ một tiếng, cơ thể nằm sấp xuống dường như ra hiệu bảo Hàn Sâm xuống dưới.

“Ngươi không sao chứ?” Hàn Sâm xuống dưới từ trên lưng Kim Mao Hống, giữ lưng Kim Mao Hống, tiến gần đến bên tai nó nói nhỏ.

“Rống!” Kim Mao Hống gầm nhẹ một tiếng, dường như để làm Hàn Sâm yên tâm nó vô cùng chắc chắn.

Hàn Sâm chỉ đành lùi xuống một bên trước, nhìn Kim Mao Hống ngẩng đầu đi từng bước vào trong cánh cổng Thần Điện Gen.

Bóng dáng nhìn Kim Mao Hống đi tới trước cổng, bàn tay cũng từ từ nâng lên, trong mắt Kim Mao Hống nở rộ hung quang, há cái miệng lớn, cái cánh cổng Hoàng Kim kia lập tức hiện ra, cách khá xa cổng Thần Điện Gen.

Loại hình ảnh này chưa bao giờ có người nhìn thấy, trước cổng Thần Điện Gen thế mà lại dựng một cánh cổng lên. Đây là cảnh tượng chưa từng có từ xưa.

Theo tiếng gầm nhẹ của Kim Mao Hống, cánh cổng Hoàng Kim mở ầm ầm ra một khe. Ánh vàng lộng lẫy xuyên qua khe cửa, giao nhau chiếu rọi với thần quang rực rỡ bắn ra từ trong cổng Thần Điện Gen.

“ỒI” Bóng dáng bên trong cổng Thần Điện Gen thốt lên tiếng ồ nhẹ. Bàn tay vốn đã nâng lên rồi lại thả xuống, nhìn chằm chằm cánh cổng Hoàng Kim một lúc, đột nhiên nói: “Ngươi thông qua.”

Nói xong, bóng dáng kia dần dần biến mất bên trong thần quang, nhanh chóng tan biến đi, không thấy.

“Rống!” Kim Mao Hống quay đầu liếc nhìn Hàn Sâm một cái, gầm nhẹ một tiếng với Hàn Sâm sau đó kiên định đi tới cổng Thần Điện Gen.

Hàn Sâm nghe hiểu âm thanh của Kim Mao Hống, nó đang nói: “Ta chờ ngươi ở bên trong.”

Nhìn Kim Mao Hống bước vào cánh cổng Thần Điện Gen, từ từ tan biến cùng Thần Điện Gen bên trong hư không, tâm trạng Hàn Sâm hơi phức tạp.

Lúc này sinh vật các tộc trong vũ trụ cũng không biết trong lòng là mùi vị gì. Hoàng Kim Hống lại đã nhảy được vào Thần Điện Gen như vậy. Tồn tại

trong Thần Điện Gen thậm chí còn không ra tay với nó, dường như cũng bị thứ trong cánh cổng Hoàng Kim kia làm khiếp sợ.

Nghĩ đến Cổ Thủy Thần liều mạng một trận thì lại rơi vào vận mệnh bị một bàn tay trấn áp. Bây giờ Hoàng Kim Hống lại chỉ dựa vào một cánh cổng Hoàng Kim đã tiến vào dễ dàng, đãi ngộ khác nhau như một trời một vực.

“Đi vào dễ dàng, có thể ra hay không lại là một vấn đề.” Cung chủ Trấn Thiên Cung Cung thở dài nói.

“Cho dù ra sao, đi vào đại biểu là có cơ hội, còn tốt hơn nhiều so với chuyện đến cả cơ hội cũng không có.” Người phụ nữ nói.

“Tiểu sơn chủ… Nhất định phải sống sót trở về đó…” Trong đôi mắt Thanh Mao Thú chớp động phù quang.

Hàn Sâm nhìn Thần Điện Gen biến mất, đang muốn xoay người trở về thì đột nhiên nhìn thấy ánh sáng chói sáng bên trên Thần điện Gen Bảng. Những cái tên trên Thần điện Gen Bảng đều lập lòe thân quang thần thánh.

Đồng thời bên trong Thần điện Gen Bảng kia, từng hình ảnh cũng chớp động theo, đó là hình ảnh chiến đấu của một trăm cái tên đứng đầu trên chiến trường tinh không. Sinh vật xuất hiện đầu tiên là dị chủng xếp hạng thứ một trăm. Tư thế chiến đấu oai hùng của mỗi một vị cường giả đứng đầu một trăm đều hiện lên từng cái một trong đó.

Mãi cho đến lúc cuối mới xuất hiện Hàn Sâm xếp hạng đứng đầu bảng, hình ảnh cuối cùng cũng dừng lại trên người Hàn Sâm, một màn này đã trở thành vĩnh hằng trong nháy mắt.

Giây tiếp theo, bên trong Thần điện Gen Bảng hạ xuống từng vầng sáng chói thần thánh, phủ lên người Hàn Sâm, khiến cả người Hàn Sâm đắm chìm bên trong thánh quang. Đồng thời cũng có một thứ rơi xuống từ trong Thần điện Gen Bảng, chậm rãi bay về phía Hàn Sâm.

Hết chương 2879.

Chương 2880. Thiên Thần Quan

Chỉ thấy một mũ miện bạch ngọc dần rơi về phía Hàn Sâm, trực tiếp rơi trên đầu Hàn Sâm, ánh hào quang thánh khiết chuyển động trên mũ miện bạch ngọc, giống như một loại khí tức Thần Linh lập tức tỏa ra rạo rực, truyền xuống lực lượng Thần Linh kỳ dị từ trên mũ miện bạch ngọc. Thân thể Hàn Sâm dần hóa thành hình dạng Thần Linh.

Đồng thời, một luồng thông tin tuôn ra từ trong mũ miện bạch ngọc chảy vào trong não Hàn Sâm, làm cho trong đầu Hàn Sâm được thêm rất nhiều tin tức.

Thiên Thần Quan: võ trang Thần Cách cấp Hủy Diệt.

Đồng thời phương pháp sử dụng Thiên Thần Quan cũng hiện lên trong đầu Hàn Sâm, giúp Hàn Sâm hiểu sơ lược năng lực của Thiên Thần Quan.

"Thì ra là thế, không phải thật sự để ta trực tiếp đạt được Thần Cách thăng cấp làm Thần Linh, mà là lợi dụng năng lực của Thiên Thần Quan, có thể để cho ta đạt được quyền lực ra vào Thần điện Gen giống như Thần Linh." Hàn Sâm nắm được phương pháp sử dụng Thiên Thần Quan, cũng đã hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng sau khi biết rõ, Hàn Sâm lại cảm thấy hơi khó chịu, bởi vì người †a đứng thứ một trăm đều có một Vũ khí Chân Thần, võ trang Thần Cách hình như cũng không kém hơn Vũ khí Chân Thần bao nhiêu.

Hàn Sâm cảm thấy Thiên La Thần Thương cũng không kém hơn Thuẫn Medusa bao nhiêu, có lẽ là thuộc về cùng một cấp bậc. Hắn đạt được

hạng nhất, kết quả chỉ được một võ trang Thần Cách, ngoại trừ có thể

ra vào bên ngoài Thần điện Gen ra, vốn cũng không có tác dụng mạnh mẽ nào khác, nghĩ thế nào đi nữa hình như cũng không phải quá đáng kinh ngạc.

Trong lúc Hàn Sâm đang suy tư, Thần điện Gen Bảng đã phát động lần nữa, truyền tống hắn về hoa viên tộc Hoàng Cực.

“Chúc mừng, không ngờ ngươi lại có thể lấy được vị trí đầu bảng.” Thần cười híp mắt nhìn Hàn Sâm nói.

“Ngươi cũng quá keo kiệt rồi, sao đứng đầu bảng cũng chỉ có một võ trang Thần Cách. Ta thấy người thứ hai và thứ ba cũng đều được ban thưởng võ trang Thần Cách, hạng nhất cũng chỉ được một võ trang Thần Cách, thế này cũng quá không phù hợp với thân phận đứng đầu bảng rồi?” Hàn Sâm phi nhổ.

“Ngươi đừng thân ở trong phúc không biết phúc, cái của bọn họ là võ trang Thần Cách cấp Phá Phôi, giống Thiên La Thần Thương của ngươi. Mà cái này của ngươi là võ trang Thần Cách cấp Hủy Diệt, có thể giống nhau sao? Với lại Thiên Thần Quan có thể cho ngươi năng lực tự do ra vào Thần điện Gen, ngươi có biết từ xưa đến nay có bao nhiêu cường giả đỉnh cao của đại vũ trụ đều khát vọng năng lực như vậy không?” Thần rất khinh bỉ, nói.

“Võ trang Thần Cách có bao nhiêu cấp bậc? Cấp Hủy Diệt mạnh hơn cấp Phá Phôi rất nhiều sao?” Hàn Sâm vội vàng hỏi.

“Ngươi tiến vào Thần điện Gen tự nhiên sẽ biết, con chó con kia của ngươi đã vào rồi, bây giờ ngươi không đi vào xem một chút sao?” Thần cười híp mắt, nói.

“Khu, ta còn có việc, trước hết không đi.” Hàn Sâm lại hỏi: “Bên trong Thần điện Gen nguy hiểm không? Ngươi thấy với năng lực của ta, nếu như chỉ ở bên trong một khoảng thời gian ngắn sẽ có nguy hiểm đến tính mạng hay không?”

“Không biết.” Thần không nói gì trước sự thận trọng chặt chẽ của Hàn Sâm, lại lười để ý đến hắn, cũng không còn trả lời vấn đề của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng rất muốn đi Thần điện Gen xem một chút, đặc biệt là Tiểu Kim Kim cũng ở bên trong, thì hắn càng muốn đi vào.

Nhưng Hàn Sâm vẫn định chờ mình thăng cấp Chân Thần sau đó lại đi. Nếu không sau khi đi vào lại trở thành gánh nặng cho Tiểu Kim Kim, đến lúc đó không chỉ rất phiền muộn, còn sẽ liên lụy, làm tình cảnh của Tiểu Kim Kim trở nên càng gian nan hơn.

“Không biết khi nào Uyển Nhi có thể tỉnh lại, nếu không nàng luôn ở lại bên cạnh ta, tương sinh tương khắc với thể Thần Linh siêu cấp của ta, làm cho ta không có cách nào sử dụng thể Thần Linh siêu cấp trong thời gian dài, làm chuyện gì cũng hơi gò bó tay chân.” Hàn Sâm nhìn thoáng qua Uyển Nhi bên trong tháp Thiên Mệnh, thấy nàng vẫn còn đang ngủ say, nhưng hơi thở trên người an ổn hơn rất nhiều, sức sống cũng trở nên rất tràn đầy, đã mạnh mẽ hơn nhiều so với thời điểm Hàn Sâm mới vừa nhìn thấy nàng.

Kim Tệ đạt được vị trí đứng đầu bảng đệ nhất giới Thần điện Gen Bảng, Hoàng Kim Hống giết vào vào Thần điện Gen, lại thêm cuộc gặp gỡ mang tính truyền kỳ của Kim Tệ cùng Hoàng Kim Hống khiến cho cuộc chiến Thần điện Gen Bảng lần này tràn đầy các loại chủ đề. Trong một khoảng thời gian rất dài, nó đều bị các tộc vũ trụ nói chuyện say sưa, cái tên Kim Tệ và Hoàng Kim Hống cũng bởi vậy mà càng truyền càng sâu xa khó hiểu trong đại vũ trụ.

Mà các đại chủng tộc đều đang điều tra lai lịch Kim Tệ, bao gồm cả Vô Định Sơn, nhưng kết quả lại không có tiến triển gì, không ai biết rốt cuộc Kim Tệ thuộc về phe nào.

Còn về cái danh Nhân tộc này, cũng vẫn không tra ra được kết quả, một số lão ngoan đồng biết một chút chuyện liên quan tới Nhân tộc.

Nhưng khí tức trên người Hoàng Kim rõ ràng là một dị chủng, hoàn toàn khác biệt với những con người có máu màu lam kia, vốn không phải là tồn tại cùng một chủng tộc.

Theo bọn họ nghĩ, trong cuộc chiến Thần điện Gen Bảng lần này quả thực có một Nhân tộc, nhưng không phải Kim Tệ, mà là Lâu Liệt xếp ở vị trí thứ chan.

“Làm thế nào mới có thể đi một chuyến tới Phật tộc mà thần không biết quỷ không hay đây?” Những ngày này Hàn Sâm vẫn đang săn giết dị chủng bên trong Cửu Ngự Cung bổ sung gen cho chính mình.

Nhưng dị chủng cao cấp bên trong Cửu Ngự Cung không nhiều, hiện tại Hàn Sâm nhất định phải ăn dị chủng cấp Hóa Điệp mới có thể tăng gen của bản thân lên, cho nên tốc độ tăng lên rất chậm.

Hắn muốn tới Phật tộc một chuyến, đoạt lại phôi đao của mình, thuận tiện đánh Nhiên Đăng thành con kiến, báo mối thù đánh Isa bị thương.

Nhưng muốn đi Phật tộc, hắn nhất định phải lấy danh nghĩa Hàn Sâm, đường đường chính chính đi báo thù. Nếu không lấy tên Kim Tệ đến đó, cho dù đoạt lại phôi đao thì cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Vấn đề là hiện tại có một Thần đi theo bên cạnh hắn, nếu hắn biến trở về Hàn Sâm, sẽ hoàn toàn bại lộ thân phận của mình. Đây là cục diện Hàn Sâm không muốn nhìn thấy.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Sâm cũng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn. Thần này trông giống như rất bình thường, tựa như ông chú nhà bên, có đôi khi dường như thật sự hiểu rất nhiều chuyện, như còn hiểu nhiều hơn cả loại Thần cao cao tại thượng cái gì cũng hiểu như Đế Tuấn, nhưng áp lực hắn cho Hàn Sâm thì lại mạnh hơn những Thần như Đế Tuấn nhiều, khiến cho lòng Hàn Sâm còn có kiêng kị, không dám hành động quá mạo hiểm.

“Ta tạm thời rời khỏi trong một thời gian ngắn.” Ai ngờ đang lúc Hàn Sâm nghĩ ngợi làm sao có thể thoát khỏi Thần, Thần lại tự đi tới trước mặt Hàn Sâm, nói ra lời ấy.

Hàn Sâm gần như cho rằng có phải hắn nhìn thấu tâm tư của mình, cho nên cố ý nói như vậy.

“Vậy thì thật là tiếc nuối, ta còn muốn đánh thêm vài ván cờ với ngươi.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Không vội, ta trở về làm chút chuyện, không tới mấy ngày sẽ trở về.” Thần cười, nói.

“Chuyện gì vội như vậy, còn quan trọng hơn cả đánh cờ?” Hàn Sâm ra vẻ kinh ngạc hỏi.

“Thần điện Gen có thành viên mới, đương nhiên ta phải đi xem một chút.” Dường như rất tùy ý nói.

“Ngươi muốn đi xem Hoàng Kim Hống?” Trong lòng Hàn Sâm trầm xuống, hắn không cho rằng bị Thần nhìn xem là chuyện tốt gì.

“Chỉ là trình tự bình thường, xem tình cảm giữa ta và ngươi, nếu nó có

nguy hiểm gì, ta chắc chắn sẽ tới nói cho ngươi biết trước tiên.” Thần híp mắt nói.

“Vậy ta cảm ơn ngươi trước.” Ngoài miệng Hàn Sâm nói như vậy, nhưng trong lòng càng ngày càng cảm thấy không đúng lắm. Hắn nghĩ thầm: “Hắn sẽ không muốn làm gì trên người Tiểu Kim Kim, ép ta tiến vào Thần điện Gen chứ?”

Hết chương 2880.

Chương 2881. Phế tích không nên tôn tại

Thần nói đi là đi, nhưng trong lòng Hàn Sâm hơi lo lắng, sợ bởi vì quan hệ với hắn mà Tiểu Kim Kim bị Thần đối phó.

Nhưng Hàn Sâm biết bây giờ lo lắng cũng không có tác dụng gì, mau chóng tăng thực lực của mình lên, thăng cấp Chân Thần, sau đó tiến vào Thần điện Gen mới là chuyện đúng đắn .

Hàn Sâm dự định nghĩ cách tới Phật tộc trước, đoạt lại phôi đao của mình và thanh đao của Nhiên Đăng rồi hãy nói. Lực lượng của thanh đao kia vẫn

trợ giúp rất nhiều cho Hàn Sâm, là vũ khí sắc bén để lấy yếu thắng mạnh, không chừng sau này sẽ có tác dụng khi vào Thần

điện Gen.

Với số tài liệu Hàn Sâm thu thập được hiện giờ, những cường giả từng vào Thần điện Gen trong lịch sử, trên cơ bản đều có được Vũ khí Chân Thần mạnh mẽ. Hơn nữa, nhìn vào kinh nghiệm có được từ sau khi Hàn Sâm chiến đấu với những Thần Linh kia, lực lượng cấp Chân Thần quả thật sẽ có chút tác dụng với Thần Linh.

Còn lực lượng từ cấp Chân Thần trở xuống, tác dụng đối với Thần Linh cực kỳ bé nhỏ, gần như không có tác dụng gì. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Hàn Sâm muốn chờ bản thân thăng cấp Chân Thần rồi mới đi Thần điện Gen.

“Một cái đầu dê của Tứ Dương Phương Tôn đi thông qua nơi Hoành Tà bị trấn áp, một cái đi qua bãi cỏ của Thần, còn có một cái đi qua nơi đông đảo dị chủng kinh khủng tụ tập, không biết một cái còn lại đi qua chỗ nào? Nếu ta dùng Tứ Dương Phương Tôn truyền tống rời đi, sau đó khôi phục thân phận Hàn Sâm bỏ trốn. Có lẽ cho dù là Thần, cũng rất khó lập tức truy xét đến ta. “ Hàn Sâm nghĩ đến đây, lập tức quyết định muốn làm như vậy.

Trước kia hắn hơi kiêng ky nơi mà Tứ Dương Phương Tôn truyền tống đi, nhưng bây giờ thực lực của hắn đã không kém gì cấp Chân Thần, hơn nữa lại có thuật Dịch Chuyển Tinh Không, không cần có quá nhiều kiêng dè nữa.

Sở dĩ Hàn Sâm không trực tiếp sử dụng Tinh Không Đại Na Di, là vì sợ Thần có biện pháp truy tung Tinh Không Đại Na Di của hắn, mà truyền tống bằng Tứ Dương Phương Tôn cũng ít khả năng bị truy tung đến. Phương thức truyền tống của vật này khác bất kỳ một loại lực lượng †ruyền tống nào khác mà Hàn Sâm biết, cũng rất khó phá giải.

Hàn Sâm chỉ cần mượn lực lượng của Tứ Dương Phương Tôn truyền tống ra ngoài, sau đó giải trừ trạng thái dị chủng hóa, khôi phục chân thân Hàn Sâm của mình. Đến lúc đó hiển nhiên không có người ngoài nào có thể liên

hệ giữa hắn và Kim Tệ với nhau, rồi lại sử dụng Tinh Không Đại Na Di thì có thể muốn đi nơi nào thì đi nơi đó.

Lần thứ hai đi tới Cửu Ngự Cung, Hàn Sâm chọn một gian cung điện không có dị chủng. Sau khi khởi động cấm chế, hắn lại dùng Lĩnh Vực Động Huyền che giấu toàn bộ sự vận chuyển của bánh răng vũ trụ, lúc này mới lấy Tứ Dương Phương Tôn ra, khởi động một cái đầu dê cuối cùng.

Hai con kim ngư một đen một trắng xoay tròn thật nhanh trong Tôn, dẫn Hàn Sâm vào trong Tứ Dương Phương Tôn. Đợi tới lúc Hàn Sâm bò ra từ trong Tứ Dương Phương Tôn, thì đã giải trừ trạng thái dị chủng hóa trên người, khôi phục dáng vẻ Hàn Sâm chân chính.

Hàn Sâm cảnh giác đánh giá chan phía, nhưng không phát hiện chan phía có dị chủng kinh khủng xuất hiện, nơi có thể nhìn thấy là một mảnh tinh không. Tại tinh không cách đó không xa, có thể thấy một †òa cung điện còn khổng lồ hơn cả ngôi sao.

Tòa cung điện kia giống như một con cự thú màu đen bò lổm ngổm trong tinh không, tất cả bộ phận chủ chốt của cung điện được đúc bằng kim loại, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn, lạnh như băng.

Nhưng cung điện kia thoạt nhìn đã bị hư hao rất nhiều nơi, trông hơi cũ nát, có loại cảm giác bãi phế thải máy móc.

Hàn Sâm không cảm ứng được dao động của sinh vật, bay về hướng chính diện tòa cung điện kia, muốn nhìn xem rốt cuộc nơi này là chỗ nào.

Cho dù muốn sử dụng Tinh Không Đại Na Di, thì nhất định phải biết phương hướng na di mới được, hiện tại hắn căn bản không biết mình ở vị trí nào trong đại vũ trụ.

Hàn Sâm nhanh chóng đi tới chính diện cung điện kim loại, quan sát ở khoảng cách gần, nơi này càng có vẻ cũ nát. Có rất nhiều vết rách to lớn trên kiến trúc kim loại, giống như bị một loại cự thú nào đó dùng móng vuốt xé toạc.

May mà phía trên cửa chính cung điện kim loại vẫn còn nguyên vẹn, Hàn Sâm liếc mắt thấy trên đó viết chan chữ "Thần miếu Kim Chúc".

"Thần miếu… Chẳng lẽ nơi này là bên trong Thần điện Gen… " Trong lòng Hàn Sâm giật mình, thế nào cũng không ngờ tới có thể thấy một †òa thần miếu ở chỗ này.

"Không đúng, nơi này là đại vũ trụ, vị trí hư không hoàn toàn khác biệt với Thần miếu Thiên La. Chẳng lẽ là ta suy nghĩ nhiều, tòa Thần miếu Kim Chúc này cũng không phải là loại thần miếu kia… " Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, dùng Lĩnh Vực Động Huyền quét nhìn bên trong Thần miếu Kim Chúc. Nếu nơi này thật sự là loại thần miếu này, thì bên trong chắc sẽ có Thần Linh tồn tại mới đúng.

Ngay sau đó, Hàn Sâm đã thở phào nhẹ nhõm, hắn lấy Lĩnh Vực Động Huyền quét qua toàn bộ thần miếu, cũng không phát hiện bất kỳ sinh vật sống nào, cũng không phát hiện sinh vật tương tự Thần Linh.

"Ta đã nói rồi, nơi này không thể nào là thần miếu." Hàn Sâm tiện tay đẩy cửa chính ra, đi vào trong Thần miếu Kim Chúc, chỉ thấy bên trong khắp nơi đều là kim loại rách nát sau chiến đấu, chất đống ở bên trong cung điện còn khổng lồ hơn hành tinh này, gần như không nhìn thấy một tòa kiến trúc hoàn chỉnh nào. Thật sự khó có thể tưởng tượng, lúc trước rốt cuộc đã trải qua trận chiến như thế nào, mới có thể làm tòa cung điện kim loại bị phá hỏng đến mức này.

Hàn Sâm vừa phi hành vừa đánh giá chan phía, bởi vì bị phá hỏng quá nặng nề, rất nhiều thứ cũng đã khó có thể hình dung ra dáng vẻ ban đầu, hơn nữa hình dáng kiến trúc nơi này cũng rất kỳ quái, cũng không hề giống kiến trúc trước kia Hàn Sâm từng thấy.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy một vật, sắc mặt lập tức biến đổi.

Trong một đống phế tích kim loại sụp đổ, Hàn Sâm nhìn thấy một tòa Thần đàn lộ một nửa ra bên ngoài. Lúc trước, Hàn Sâm đã từng thấy loại kiểu dáng Thần đàn này ở trong Thần miếu Thiên La. Đó là loại Thần đàn có thể làm Đằng Thiên La sống lại.

Hàn Sâm vung tay lên, dời đám máy móc phế phẩm phía trên đi, tế đàn phía dưới lập tức lộ ra, quả nhiên giống như đúc cái Hàn Sâm từng thấy ở trong Thần miếu Thiên La, dù là chất liệu, hoa văn hay tạo hình, hoàn toàn giống nhau như đúc.

“Chẳng lẽ nơi này thật sự là một tòa thần miếu… Nhưng sao thần miếu lại bị phá hủy… Hơn nữa lại còn ở trong đại vũ trụ… Thần miếu không phải là nên ở bên trong Thần điện Gen sao?” Vẻ mặt Hàn Sâm càng trở nên kỳ quái.

Hàn Sâm lật ra mọi thứ chan phía, hy vọng có thể tìm được một chút đầu mối hữu dụng. Ngay sau đó, Hàn Sâm đã phát hiện, Thần đàn không phải nguyên vẹn, mà đã bị lực lượng nào đó bổ ra.

“Đây rốt cuộc là tình huống thế nào? Một tòa thần miếu bị phá hủy, là ai có năng lực đưa thần miếu ra đại vũ trụ, lại phá hủy nó chứ? “ Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên cảm giác được phía xa có dao động không gian.

‘Tâm niệm vừa động, Hàn Sâm thu khí tức lại, núp ở phía sau một bức tường kim loại đổ nát.

Không bao lâu sau, Hàn Sâm đã cảm ứng được có một sinh vật đi tới trước Thần miếu Kim Chúc, đứng ở trước cửa chính có khắc chan chữ Thần miếu Kim Chúc, hình như đang nhìn chăm chú vào chan chữ kia.

Hàn Sâm dùng Lĩnh Vực Động Huyền âm thầm ngắm nhìn, phát hiện đó là một người đàn ông tóc bạc đầu đầy. Nhưng rất kỳ lạ, mặc dù đầu hắn đầy tóc bạc, cũng không làm cho người ta có cảm giác già yếu, trái lại thoạt nhìn như một chàng thanh niên có khí chất tuyệt vời.

“Đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc Thái Nhất ta vẫn còn trở lại.” Người đàn ông kia ngắm nhìn chan chữ Thần miếu Kim Chúc một hồi lâu, cuối cùng mới thở dài lên tiếng.

Hết chương 2881.

Chương 2882. Chữa trị Thân đàn.

“Thái Nhất, chẳng lẽ đây chính là Thái Nhất tóc trắng Bảo Nhi gặp được ư? Hay là Thái Nhất giết Thần được ghi chép trong bức họa cuộn tròn?” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Thái Nhất thu mắt lại, chậm rãi đi vào Thần miếu Kim Chúc, đi một đường đến trước Thần đàn.

“Nếu đã đến đây thì hà cớ gì phải trốn tránh.” Thái Nhất nhìn Thần đàn thản nhiên nói.

Hàn Sâm giật mình trong lòng, không ngờ bản thân mình lại bị phát hiện nhanh như vậy, nhưng ai biết được cái bóng bên cạnh vừa lóe lên, chỉ thấy một bóng người xuất hiện ở gân Thần đàn.

“Đế Tuân!” Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ bóng dáng, lập tức kinh ngạc, giật mình, không ngờ được lại có thể gặp được Thiên Thần Đế Tuân ở đây.

“Chẳng lẽ ngôi Thần miếu Kim Chúc này là Thần Miếu của Đế Tuân ư? Không đúng, Đế Tuân hẳn là Thần Linh hệ Hỏa? Sao có thể nối liền với hệ Kim được, lại nói Thần đàn ở đây đã bị hư tổn rồi, chỉ e kết cục của Thần Linh này cũng không tốt lắm.” Rất nhiều ý nghĩ lóe lên trong đầu Hàn Sâm.

“Thái Nhất, không ngờ ngươi vẫn còn có thể sống sót quay về.” Đế Tuân lạnh giọng nói.

Thái Nhất liếc mắt nhìn Đế Tuân: “Chuyện sống chết ta đã không để ở trong lòng từ lâu rồi. Trái lại là ngươi, ngươi yêu quý sinh mệnh như thế, lại mạo hiểm tiến vào Đại vũ trụ, ngươi cũng không sợ khó mà sống sót để quay lại Thần Miếu được hay sao?”

Đế Tuân khinh thường nói: “Ngươi cho rằng bây giờ vẫn còn là thời đại Thánh Vực sao? Mấy thằng cha trong Đại vũ trụ bây giờ có thể tự bảo vệ mình đã không tệ rồi, ai còn dám gây phiền phức cho bổn Thiên Thần?”

“Dù thời đại này khó có thể chịu nổi thế nào, thì không phải vẫn có Thần Thương hiện thế sao?” Thái Nhất cười tủm tỉm, nói.

Sắc mặt Đế Tuân cứng đờ, hừ lạnh nói: “Thái Nhất, Cửu Tiêu Thần bị chém giết bên trong Thần Miếu, đồ vật bị cướp đi đó có phải do ngươi lấy hay không?”

“Ta chỉ lấy lại thứ đồ thuộc về ta mà thôi.” Thái Nhất nhẹ giọng nói. “Chẳng lẽ ngươi không biết, thứ đồ đó quan trọng với ta thế nào hay sao?” Đế Tuân tức giận nói.

“Ta biết.” Thái Nhất gật đầu. “Biết mà ngươi còn muốn đoạt lấy nó?” Đế Tuân căm hận nói.

“Có quan trọng với ngươi hay không thì có liên quan gì đến ta?” Thái Nhất nhìn Đế Tuân, nói một cách bình tĩnh.

“Được, được, được lắm. Thái Nhất, ngươi quả thực muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với ta hay sao?” Sắc mặt Đế Tuân tái mét, giận quá mà bật cười.

“Từ khoảnh khắc ngươi trở thành Thiên Thần Đế Tuân thì ta và ngươi đã sớm trở thành người dưng nước lã rồi, không có ân không có nghĩa

thì sao gọi là ân đoạn nghĩa tuyệt đây.” Thái Nhất vẫn bày ra biểu cảm phớt lờ, không thèm để ý như trước.

“Được, được, được lắm. Nếu một ngày nào đó ngươi gặp khó khăn gì thì cũng đừng có trách ta khoanh tay đứng nhìn.” Đế Tuân tức giận phất tay áo, xoay người bỏ đi, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Thái Nhất đứng ở trước Thần đàn im lặng không nói, một lúc sau mới lại mở miệng nói tiếp: “Trốn ở bên trong cũng khó chịu lắm rồi, hay là đi ra ngoài đi.”

Hàn Sâm tưởng rằng còn có sinh vật nào khác nữa nên ngó trái ngó phải, nhưng lại không phát hiện ra có ai nhảy ra cả.

“Nói ngươi đó, ngươi vẫn còn ở đó nhìn ngó cái gì?” Thái Nhất nở một nụ cười kỳ quái, nhìn về phía Hàn Sâm ẩn thân sau bức tường đổ nát.

Lúc này Hàn Sâm mới biết được Thái Nhất đã phát hiện ra hắn rồi, hắn ho nhẹ một tiếng rồi bước ta từ sau bức tưởng đổ: "Tại hạ chỉ không muốn quấy rầy các hạ ôn lại kỷ niệm xưa với Thiên Thần Đế Tuân thôi, mà không phải cố ý nghe lén."

"Ngươi đến đây trước ta, đương nhiên không phải cố ý nghe lén." Thái Nhất gật đầu nói.

Hàn Sâm rùng mình trong lòng, biết được từ khi bắt đầu Thái Nhất đã phát hiện ra hắn, thuật thu liễm khí tức của hắn lại hoàn toàn vô dụng.

"Tinh Tộc?" Thái Nhất vô cùng hứng thú quan sát Hàn Sâm rồi hỏi. "Phải." Hàn Sâm gật đầu nói.

Ai biết được Thái Nhất quan sát Hàn Sâm được một lát rồi lại nói: "Không, ngươi không phải Tinh Tộc, ngươi là con người."

Cái giật mình này của Hàn Sâm không thể coi thường. Đến cả Thần cũng cho rằng bọn họ là Tinh Tộc, vậy mà Thái Nhất lại có thể gọi được tên của loài người, hiển nhiên bên trong nhất định có ẩn tình gì đó.

"Các hạ có ý gì?" Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Thái Nhất cười, nói: "Không ngờ ta mới chỉ ngủ một giấc, vậy mà loài người đã đi ra khỏi Tí Hộ Sở rồi, trái lại cũng không phụ lòng Thánh Chủ năm đó đã bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy."

"Loài người và Thánh Chủ có quan hệ gì?" Hàn Sâm hơi ngớ người ra. Hắn nhớ rõ ràng, loài người là chi nhánh của Tinh Tộc, hẳn là không có liên quan gì với Thánh Chủ mới đúng chứ.

Nếu nói có liên quan, thì cũng chỉ là sau này Tinh Tộc đến chiếm lấy Tí Hộ Sở của Thánh Chủ mà thôi.

Nhưng Thái Nhất đã có thể nói ra được Tí Hộ Sở, lại biết được loài người đi ra từ Tí Hộ Sở, hiển nhiên sẽ không giống như nói mà không suy nghĩ.

Thái Nhất cười mà không trả lời, quay đầu nhìn về phía tế đàn cũ nát: "Có thể giúp ta một chuyện được không?"

“Thực lực của tại hạ thấp kém, không biết có thể giúp đỡ được gì không.” Trên người Thái Nhất lộ ra vẻ kỳ quái, Hàn Sâm không dám đồng ý dễ dàng, nhưng hắn lại muốn dò la được bí mật liên quan đến loài người trên người Thái Nhất, lại ngại không muốn từ chối trực tiếp.

“Không phải chuyện khó khăn gì, ta muốn chữa trị tòa Thần đàn này, vật liệu đã chuẩn bị xong xuôi rồi, nhưng lúc chữa trị thì cần một chút nước tinh khiết, hẳn là ngươi có thể sử dụng thuật gen hệ thủy đúng không?” Thái Nhất nói.

“Ta thật sự có thể thi triển được một phần thuật gen hệ thủy, nhưng sao ngươi lại muốn chữa trị Thần đàn?” Hàn Sâm tràn đầy nghi hoặc, lại càng không thể đoán ra thân phận của Thái Nhất.

Nghe hắn nói chuyện với Đế Tuân, dường như hắn có quan hệ không bình thường với Thiên Thần Đế Tuân, nhưng hắn lại biết được Thánh Chủ và chuyện Tí Hộ Sở, bây giờ lại muốn chữa trị tế đàn, quả thực làm cho người ta không đoán ra được, rốt cuộc thì hắn thuộc thế lực phương nào.

Hơn nữa trước đó Đế Tuân cũng đã nói, hình như hắn có thể đi vào Thần Miếu chém giết Thần Linh. Bây giờ Hàn Sâm cũng có thể khẳng định được, Thái Nhất này hẳn chính là Thái Nhất giết Thần đáng chém nhất trong ghi chép của bức họa.

Nhưng Thái Nhất lại không trả lời Hàn Sâm, chỉ lấy ra rất nhiều loại vật liệu đặt ở trên Thần đàn rạn nứt. Đầu ngón tay hắn bắn ra một ngọn lửa màu trắng rơi xuống trên Thần đàn, lập tức thấy ngọn lửa màu trắng kia đã thiêu đốt cả tòa Thần đàn kia chỉ trong nháy mắt, bao bọc hoàn toàn tòa Thần đàn kia vào trong ngọn lửa.

Hàn Sâm đứng bên cạnh Thần đàn, mà lại không cảm giác được nhiệt độ của ngọn lửa, nhưng vật liệu bên trên Thần đàn lại bị tan thành nước rất nhanh, thấm vào bên trong vết nứt của Thần đàn kia.

Đến cả Thần đàn kia cũng bị đốt giống như khối sắt đỏ rực, lộ ra trạng thái nửa trong suốt.

Chất lỏng hòa tan chảy vào bên trong Thần đàn, dần dần lấp đầy những vết nứt ở trên Thần đàn, làm những vết nứt trên Thần đàn dần dần biến mất, chẳng bao lâu sau đã trông giống như một toà Thần đàn hoàn hảo, chỉ là tòa Thần đàn này bị đốt đến trong suốt sáng long lanh giống như pha lê vậy.

“Giúp ta vài phần nước đi.” Thái Nhất lạnh nhạt nói.

Suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm thay đổi thật nhanh, nhưng vẫn nghe theo lời nói của Thái Nhất, sử dụng thuật gen hệ thủy ngưng tụ thành một dòng nước rót xuống Thần đàn.

Nước xối trên Thần đàn căn bản không chảy vào Thần đàn mà đã bị chac hơi hết.

“Rót nhiều hơn một chút để Thần đàn hoàn toàn lạnh đi” Thái Nhất nói.

Hàn Sâm đành phải gia tăng lực lượng, ngưng tụ càng nhiều dòng

nước chảy xuống Thần đàn, nhưng Hàn Sâm đã dùng hết toàn bộ sức lực mà những dòng nước này đều khó mà chảy xuống chạm vào Thần đàn, dòng nước như thủy triều đã bị chac hơi sạch ở trên không trung.

“Thái Nhất thật lợi hại.” Lúc này Hàn Sâm mới cảm nhận được ngọn lửa kia của Thái Nhất đáng sợ thế nào.

Nhưng nếu như đã ra tay thì Hàn Sâm cũng không định từ bỏ như vậy.

Hắn duỗi tay nắm chặt Cổ Thủy Thần Chi Nguyên, Hàn Sâm bắt chước hơi thở của Cổ Thủy Thần Chi Nguyên, rồi lại ngưng tụ dòng nước chảy về phía Thần đàn một lần nữa.

Xùy!

Dòng nước rơi lên Thần đàn, Thần đàn lập tức chac lên khói trắng. Tòa Thần đàn vốn bị đốt đến trong suốt sáng long lanh cũng dần dần khôi phục thành hình tảng đá ban đầu

Hết chương 2882.

Chương 2883. Gặp lại người quen cũ.

Thần đàn vốn bị chém nứt ra, bây giờ thoạt nhìn như không có một vết nứt nào, giống như đã khôi phục lại như lúc ban đầu.

Thế nhưng vẫn không nhìn thấy Thần Quang xuất hiện trên Thần đàn đó, cũng không có Thần Linh sống lại ở trên đó.

“Cảm ơn ngươi, tiểu huynh đệ. Thứ này coi như phí vất vả cho ngươi, có duyên sẽ gặp lại.” Thái Nhất run tay, ném một vật cho Hàn Sâm, sau đó tự đi lên trên Thần đàn.

Hàn Sâm chỉ thấy ánh hào quang bên trên Thần đàn tỏa sáng tỏa ra chan phía xung quanh. Những nơi Thần Quang chạm đến thì kiến trúc kim loại bị tổn hại giống như ống kính quay ngược, đủ loại mảnh vỡ bay ngược lên trên, bay lùi trở lại, cùng dung hợp thành một với chỗ bị †àn phá một lần nữa.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả các mảnh nhỏ kim loại trong Thần Miếu bay lượn đầy trời. Các loại kiến trúc, tượng nặn, dụng cụ đều dần dần khôi phục lại giống như thời gian chảy ngược.

Mà theo sức mạnh của Thần đàn, cả ngôi Thần Miếu cũng dần dần xé rách hư không, như muốn phá vỡ hư không rồi đi.

Hàn Sâm không dám đi tiến vào hư không theo Thần Miếu, đành phải xông ra khỏi Thần Miếu, nhìn ngôi Thần Miếu dần dần khôi phục từ bên ngoài.

Sau khi Thần Miếu khôi phục lại được bảy tám phần trạng thái ban đầu thì đã có thể lờ mờ nhìn ra ngoại hình của Thần miếu giống như một con chim khổng lồ kỳ quái bằng kim loại. Con chim kim loại khổng lồ kiêu ngạo lạnh lùng nhìn xuống Thần Miếu, mang cho người khác một loại cảm giác kỳ quái như bất cứ lúc nào nó cũng có thể vỗ cánh xông lên chín tầng trời.

Mà hình dáng của con chim kim loại khổng lồ kia, Hàn Sâm nhìn thế nào cũng thấy hơi giống Thái Dương Kim Ô mình đã chém giết, nhưng lại có điểm khác biệt.

Thần Miếu càng ngày càng hoàn chỉnh, cũng dần dần hòa vào hư không, mãi cho đến khi hoàn toàn biến mất, không nhìn thấy gì nữa. Lúc này, Hàn Sâm mới hồi phục lại tinh thần, phát hiện ra mình muốn hỏi ra nổi một vấn đề nào mà mình muốn hỏi Thái Nhất.

Cúi đầu nhìn nhìn đồ vật Thái Nhất ném vào trong tay, Hàn Sâm nhìn thế nào cũng thấy giống một quả trứng gà, hình dáng to nhỏ gì cũng đều rất giống, nhưng trọng lượng có nặng hơn một chút, màu sắc cũng có hơi giống kim loại.

“Cái quái gì thế? Cho ta một quả trứng? Để ta nấu ăn à?” Hàn Sâm buồn bực trong lòng, nhưng tạm thời không hiểu được quả trứng này rốt cuộc là cái quỷ gì.

Hàn Sâm dùng lĩnh vực Động Huyền quan sát cẩn thận nhưng không nhìn ra một chút sức sống nào từ quả trứng kia, dường như nó chỉ là một tác phẩm nghệ thuật hình quả trứng được chế tạo bằng kim loại thôi.

“Thái Nhất này thần thần bí bí, không biết là đang làm cái quỷ gì. Thế mà hắn lại có thể khởi động Thần miếu, vậy thì trăm phần trăm là Thần Linh ở trong Miếu này rồi, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn thì lại không giống những Thần Linh kia. Quả thật là vô cùng kỳ lạ.” Tạm thời Hàn Sâm không nghĩ thông được, nên chỉ đành không suy nghĩ nhiều nữa. Hắn thu quả trứng kim loại lại, quan sát chan phía một lượt, nhưng vẫn không phân rõ phương hướng, đành phải chọn một hướng để sử dụng Tỉnh Không Đại Na Di, hy vọng rằng hắn may mắn, tìm được một tinh vực có sinh vật trước, sau đó mới xác định lại vị trí của mình.

Bời vì không có cách nào xác định làm mốc, Tinh Không Đại Na Di là một việc rất nguy hiểm. Ví dụ, Hàn Sâm tùy ý dịch chuyển đến một vị trí, rất có thể trực tiếp dịch chuyển đến bên trong miệng con thú khổng lồ nào đó, hoặc bên trong một nồi lẩu nào đó.

Thảm hại hơn chính là lúc thân thể xuất hiện, trực tiếp bị kẹt dưới lưỡi dao. Đó thật sự là tự tìm cái chết.

May mà cơ thể của Hàn Sâm đủ mạnh mẽ. Tình huống bình thường sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn với thân thể hắn, nhưng Hàn Sâm vẫn vô cùng cẩn thận.

Sau khi Tỉnh Không Đại Na Di một lần, Hàn Sâm phát hiện thân thể của mình ở trong nước. Nước trong veo, cũng rất nông, có thể nhìn có bậc thềm bằng ngọc thạch, đại khái có thể đoán được nơi đây là đài phun nước hoặc bể bơi gì đó.

Hàn Sâm đứng dậy, thân thể từ phần ngực trở lên lập tức lộ ra khỏi mặt nước. Hắn nhìn xung quanh, phát hiện đây là một cái đài phun nước cỡ lớn ở giữa quảng trường.

Hàn Sâm đứng trong đài phun nước, nam nữ thành đoàn xung quanh đều giật mình, nhìn chằm chằm vào hắn. Trong chốc lát, bầu không khí ở đó vô cùng kỳ dị.

“Vũ tộc?” Hàn Sâm phát hiện những nam nữ này đều có một đôi cánh trắng ở sau lưng, rõ ràng là đặc trưng của Vũ tộc.

Kể từ sau khi Vũ tộc bị Khổng Phi đánh bại, Hàn Sâm không chút ý đến chủng tộc này lắm, không ngờ rằng một lần Tinh Không Đại Na Di lại có thể dịch chuyển đến địa bàn của Vũ Tộc một cách bất ngờ như vậy.

“Nơi nàykhông phải Thánh Thiên Đường đấy chứ?” Ánh mắt Hàn Sâm quan sát xung quanh, phát hiện đây không phải ở trong không gian dị chủng, chỉ là một tinh cầu bình thường mà thôi.

Bởi vì không chú ý quá nhiều, ngay cả bây giờ Thánh Thiên Đường có phải của Vũ Tộc hay không, Hàn Sâm cũng không rõ lắm. Dù sao thì sau khi rớt xuống hạ tộc, Vũ Tộc muốn chiếm cứ không gian dị chủng lớn như Thánh Thiên Đường cũng hơi khó khăn.

“Xin hỏi, đây là đâu vậy?” Hàn Sâm đi ra khỏi đài phun nước, mỉm cười hỏi một cô gái Vũ tộc trẻ tuổi.

“Đây là hành tinh Ca Vũ, ngươi là ai? Vì sao lại ở bên trong đài phun nước?” Cô gái Vũ tộc hơi giật mình hỏi.

Hàn Sâm chưa từng nghe nói hành tinh Ca Vũ là nơi nào, nhưng nơi này đã có văn minh thiết bị khoa học công nghệ. Hàn Sâm lấy ra một máy liên lạc, kết nối với internet công cộng của hành tinh Ca Vũ, chẳng mấy chốc đã xác định được đánh dấu cho vị trí của mình.

Hắn phát hiện ra mình lại ở trong một tinh vực nhỏ cách tinh vực Đại Tịch Diệt không xa, mà phương hướng hắn dịch chuyển đến trước đó rõ ràng là tinh vực Đại Tịch Diệt.

“Hóa ra nơi đầu dê cuối cùng của Tứ Dương Phương Tôn chỉ lại chính là tinh vực Đại Tịch Diệt…” Vẻ mặt Hàn Sâm vô cùng kỳ quái, nhưng nơi đó dường như hơi khác với tỉnh vực Đại Tịch Diệt mà hắn từng đến trước kia, hẳn là vị trí cách đó khá xa.

“Ta còn tưởng rằng ai to gan như vậy, dám xông vào hành tinh Ca Vũ của ta đấy?” Hàn Sâm đột nhiên nghe được tiếng cười tủm tỉm vang lên cách đó không xa. Hắn quay đầu nhìn lại lập tức vui mừng hớn hở: “Phi ca..”

Người đàn ông có tiếng cười xấu xa trước mặt bước tới, dĩ nhiên là Khổng Phi mà rất lâu rồi Hàn Sâm không nghe được bất kỳ tin tức nào, không ngờ rằng hắn lại ở một tinh cầu nhỏ vùng biên giới như vậy.

“Thời gian thật sự rất kỳ diệu. Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ngươi vẫn là một thằng nhóc nhỏ yếu đến mức khiến người ta không dám nói chuyện to tiếng, chỉ sợ dọa chết ngươi, bây giờ lại đã trở thành cường giả Thần Hóa rồi.” Khổng Phi cảm thán.

“Phi ca, sao ngươi lại ở đây?” Trong lòng Hàn Sâm hơi tò mò. Cả đại vũ trụ này, không ai không biết mối thù hận của Khổng Phi và Vũ Tộc, nhưng ở đây lại có nhiều Vũ tộc như vậy. Khổng Phi lại cũng sống ở đây, thật sự khiến người ta bất ngờ.

“Đến đây, chỗ này của ta không có sơn hào hải vị nhưng rượu nhạt bình thường thì rất đủ.” Khổng Phi không trả lời, chỉ đi lên trước dẫn đường. Rất

nhiều Vũ tộc nhìn thấy Khổng Phi đều chủ động tiến lên chào hỏi, cười rồi gọi một tiếng Phi ca.

Chẳng mấy chốc, Hàn Sâm đã chú ý đến, tuổi của Vũ tộc ở đây đều khá nhỏ, hơn nữa rất nhiều không phải Vũ tộc thuần chủng.

Cách rất nhiều cây cối cao lớn, trên đó có không ít ngôi nhà xây dựng trên cây, Khổng Phi sống tại một ngôi nhà trong số đó. Hắn tùy ý ngồi ở tấm ván gỗ trên mặt đất, vứt một vò rượu cho Hàn Sâm, tự cầm lấy Vò rượu tu một ngụm rồi nói: "Vũ tộc bị đánh bại thành hạ tộc, cuối cùng vẫn không thể bảo vệ được Thánh Thiên Đường. Đây đều là cô nhi mà ta nhặt từ trong chiến loạn mang về."

Hàn Sâm không biết phải trả lời thế nào. Khổng Phi đòi lại công bằng vì người nhà, vì bản thân đương nhiên không sai. Trái lại, Khổng Phi chỉ đuổi Vũ tộc xuống khỏi vị trí Thượng tộc, mà không có đuổi tận giết tuyệt đã xem như khá nhân từ rồi.

Nhưng vẫn không thể tránh được gây ra thương tổn cho rất nhiều người vô tội, không thể nói là ai sai, chỉ có thể nói dưới đại thời đại, nếu không thể trở thành người nắm giữ vận mệnh, thì chỉ có thể nhấp nhô lên xuống theo thủy triều của đại thời đại.

Hết chương 2883.

Chương 2884. Quyết định đốt đèn

"Cuối cùng cũng về đến nhà, mùi vị quê nhà thật hạnh phúc." Cuối cùng thì Hàn Sâm cũng về đến nhà. Hắn hít một hơi thật sâu, có thể ngửi được hương vị quê nhà một cách trọn vẹn.

"Cha." Linh Nhi nhìn thấy Hàn Sâm chạy vội đến, giang tay đòi ôm một cái.

“Linh Nhi ngoan, để cha thơm má nào.” Hàn Sâm ôm lấy Linh Nhi, hắn thơm lên trán Linh Nhi một cái, rồi lại nhéo nhéo má hai cái, cảm giác trên tay vẫn vô cùng mềm mại như vậy.

“Ngươi vẫn còn biết đường quay về à? Ngươi lại đi thêm một khoảng thời gian nữa không về, Linh Nhi sắp quên luôn mặt của ngươi như thế nào rồi đấy.” Kỷ Yên Nhiên trợn mắt lườm Hàn Sâm một cái.

“Linh Nhi không quên cha đâu có đúng không?” Hàn Sâm ôm Linh Nhị, cọ cọ cái mũi nhỏ của nàng nói.

“Linh Nhi sẽ mãi mãi không quên cha đâu, cha quên ai nhưng cũng không được quên Linh Nhi, có đúng không?” Linh Nhi chớp đôi mắt to tròn hỏi.

“Đương nhiên, Linh Nhi là bảo bối của cha, cha quên ai thì cũng không thể quên Linh Nhi được.” Hàn Sâm ôm Linh Nhi nói.

“Linh Nhi và cha sẽ mãi mãi ở bên nhau, có đúng không ạ?” Linh Nhi ôm cổ Hàn Sâm, dùng giọng điệu mềm mại hỏi nhỏ.

“Đương nhiên rồi.” Hàn Sâm gật đầu.

“Vậy nhà trẻ được nghỉ rồi, mẹ nói Linh Nhi có thể ra ngoài chơi, cha có thể đưa Linh Nhi đi Đại vũ trụ chơi được không?” Linh Nhi nháy mắt, hỏi.

“Phốc!” Hàn Sâm suýt chút phun ra một ngụm máu, phí nửa ngày hóa ra là đòi Hàn Sâm dẫn nàng ra ngoài đi chơi, chẳng trách hôm nay lại ngoan ngoãn, khôn khéo như vậy.

Hàn Sâm hơi trầm ngâm một chút. Nếu trước kia, hắn chắc chắn sẽ không do dự, tuyệt đối không thể dẫn Linh Nhi ra ngoài Đại vũ trụ được, như vậy thì quả thực rất nguy hiểm.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm đã có năng lực tự bảo vệ bản thân, quả thực cũng không phải không thể cân nhắc.

“Nếu không có nguy hiểm thì ngươi mang nàng đi đi, thầy cũng sắp xếp nhiều bài tập dành cho cha con, ngươi cũng chưa từng dạy nàng. Lần này coi như bài tập du lịch của cha con đi.” Kỷ Yên Nhiên ở bên cạnh nói.

“Cũng được, ta cũng coi như có một chỗ an thân ở bên kia. Bảo Nhi và Tiểu Hồng Điểu đều ở đó, bọn chúng chắc hẳn cũng nhớ Linh Nhi lắm.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, rồi lại nhìn về phía Kỷ Yên Nhiên, hỏi: “Ngươi có muốn đi cùng không?”

“Ta không đi đâu, gần đây đang nghiên cứu rất nhiều thuật Huyền Môn, phát hiện không ít thú vui, ta muốn đợi sau khi thuật Huyền Môn của mình có chút thành tựu thì sẽ lại đưa Linh Nhi cùng đi Đại vũ trụ lần nữa, đến lúc ấy sẽ ở lại bên kia.” Kỷ Yên Nhiên nói.

Hàn Sâm hơi bất ngờ. Thuật Huyền Môn tương đối phức tạp, hơn nữa lại khá khô khan, người bình thường muốn học sẽ rất khó khăn, cũng sẽ không có hiệu quả rõ ràng. Đó là một môn học vấn cần thời gian để tích lũy, thế mà Kỷ Yên Nhiên lại có hứng thú lớn như vậy với thuật Huyền Môn, quả là làm người ta bất ngờ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Sâm liền dẫn theo Linh Nhi cùng truyền tống đến Đại vũ trụ. Sau đó, sau khi cáo từ Khổng Phi, hắn trực tiếp sử dụng Tinh Không Đại Na Di quay về Hoa Viên Không Trung.

Năng lực thích ứng của Linh Nhi rất mạnh, áp lực mạnh mẽ của Đại vũ trụ cũng không tạo thành ảnh hưởng gì quá lớn đối với nàng. Chẳng mấy chốc, nàng đã thích ứng được với môi trường ở đây, điều này làm cho Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc.

“Thể chất của Linh Nhi rốt cuộc mạnh đến thế nào đây? Trước kia khi †a vừa thăng cấp lên, nhưng phải dùng không ít thời gian mới có thể thích ứng được với áp lực của Đại vũ trụ.” Hàn Sâm nhìn Linh Nhi hoạt bát lanh lợi đi ở phía trước, hai bím tóc sừng dê đung đưa đung đưa với vẻ mặt kỳ quái.

Có điều, chẳng bao lâu sau Hàn Sâm lại vô cùng đắc ý: “Cũng khó trách, dù sao thì cha nó cũng là Hàn Sâm ta mà.”

Thánh Anh được Hàn Sâm thả ra, mang vẻ mặt buồn bực đi theo bên cạnh Hàn Sâm.

Hoa Viên Không Trung không thay đổi nhiều lắm. Nhưng người ở đây lại thay đổi không ít, Bảo Nhi, Tiểu Hồng Điểu, Tiểu Thiên Sứ và Linh đều

đến rồi, còn có mấy người Hoàng Phủ Tĩnh, Tân Huyên, Đường Chân Lưu, Vương Vũ Hàng cũng đến.

Điều quan trọng nhất là không ít người đã nhờ vào tài nguyên thiên nhiên của Hoa Viên Không Trung mà thăng cấp lên đến cấp Chân Thần Hóa. Ngoại trừ vài người nhìn thấy trong trận chiến Thần điện Gen Bảng ra, đám Nữ Đế Sát Na và Tiểu Tinh Tinh đều đã thành công thăng cấp lên Thần Hóa rồi.

“Đây đều là công lao của Tiểu Hồng Điểu. Nếu không có nó, tốc độ khi chúng ra bắt đầu săn giết thực vậtm dị chủng cũng không nhanh như vậy, không làm ra được nhiều dịch gen như vậy. Lại nói, đây thật sự là vùng đất bảo địa nha, khắp nơi đều có thực vật, dị chủng Thần Hóa… ” Vương Vũ Hàng hưng phấn nói.

Bảo Nhi lôi kéo Linh Nhi đi sang một bên chơi. Tiểu Hồng Điểu hấp tấp chạy theo sau bọn họ, nhưng mới chạy được vài bước lại quay đầu lại, vây cánh bay về phía Hàn Sâm, bay xung quanh Hàn Sâm vài vòng, ánh mắt vẫn luôn hướng lên người Hàn Sâm, giống như đang tìm thứ gì đó vậy.

“Ngươi đang tìm cái này?” Hàn Sâm khẽ động trong lòng, lấy ra quả trứng kim loại mà Thái Nhất cho hắn.

Tiểu Hồng Điểu lập tức hưng phấn kêu lên một tiếng, đập cánh bay đến đây, há to miệng như muốn ăn luôn quả trứng kim loại kia.

“Bây giờ chưa thể cho ngươi ăn được.” Hàn Sâm lại cười xấu xa cất quả trứng đi, làm cho Tiểu Hồng Điểu bổ nhào vào khoảng không.

Hắn vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc trứng kim loại này là đồ vật gì thì sao có thể để cho Tiểu Hồng Điểu tùy tiện ăn nó được.

Mặc dù hiện tại quy mô của Hoa Viên Không Trung không lớn, nhưng trên cơ bản đều là loài người, tinh anh của dị sinh vật và dị linh, thực lực cũng coi như không tệ.

“Xem ra có thể lại mang thêm vài người thú vị đến đây rồi. Tài nguyên của Hoa Viên Không Trung nhiều như vậy, nuôi dưỡng thêm mấy trăm người

nữa hẳn là không có vấn đề gì.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Tiếp đó, Hàn Sâm định đi Phật Tộc một chuyến, nhưng Hàn Sâm vẫn đang do dự nên trực tiếp khiêu chiến Phật Tộc, đánh đổ vị trị Thượng tộc của Phật Tộc xuống hạ tộc, hay đơn thuần chỉ đến Phật Tộc một chuyến, đoạt lại phôi đao của mình.

Đánh hạ Phật Tộc đương nhiên là lựa chọn tốt nhất, nhưng bây giờ Hàn Sâm cũng không tiện sử dụng tên tuổi của Nhân Tộc. Nếu dùng danh nghĩa của Tinh Tộc thì không biết có thể khiến tất cả loài người cùng hưởng lợi hay không.

Nói như vậy, sau khi thắp sáng ngọn đèn gia tộc, sinh vật cùng một chủng tộc đều sẽ được ngọn đèn gia tộc thêm vào, gen thân thể sẽ được tăng cường ở mức độ nhất định.

Nhưng bọn Hàn Sâm lại không phải Tinh Tộc thuần chủng, lấy danh nghĩa của Tinh Tộc đốt đèn thì không biết sẽ có kết quả như thế nào.

“Trước mắt thì vẫn lấy danh nghĩa của Tinh Tộc đốt đèn thì tốt hơn, chuyện của Nhân Tộc vẫn không nên nói toạc ra như thế. Hơn nữa xếp hạng của Phật Tộc quá thấp, cũng không xứng với tên tuổi hàng đầu của loài người chúng ta.” Vương Vũ Hàng nói.

Mọi người cũng cảm thấy lấy tên tuổi của Tinh Tộc đi tấn công Phật Tộc tốt hơn. Đã từng xem trận chiến Thần điện Gen Bảng, bọn họ biết được trong Đại vũ trụ, thực lực của mình còn kém quá xa, vẫn chưa đủ khiến Nhân Tộc đứng vững sừng sững không ngã được.

“Cũng được.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn định sau này vẫn dùng thân phận Kim Tệ để đốt đèn cho loài người. Lúc đó chắc chắn sẽ không chọn chủng tộc có xếp hạng thấp kém như Phật Tộc này, ít nhất cũng phải đánh vào vị trí năm tộc đứng đầu.

Thương lượng chỉ tiết cụ thể với đám người Tà Tình Đế, Tần Huyên, tất cả mọi người đều quyết định muốn khiêu chiến Phật Tộc vì kế hoạch đốt đèn cho Tinh Tộc.

“Bảo Nhi, ngươi chăm sóc tốt cho Linh Nhi, cha có việc phải ra ngoài một chuyến.” Sau khi giao Linh Nhi cho Bảo Nhi, Hàn Sâm tự sử dụng Tinh Không Đại Na Di đi đến Phật Tộc.

Thánh Anh nhìn thấy Hàn Sâm rời đi thì ánh mắt lập tức lộ vẻ vui mừng phức tạp. Vẻ hung ác nổi lên trong mắt nàng khi nhìn về phía hai chị em Linh Nhi và Bảo Nhi đang chơi đùa ở một bên.

Hết chương 2884.

Chương 2885. Đao đến Phật Quốc.

Bên trong Phật Quốc, tâm trạng của Nhiên Đăng Thủy Tổ khá tốt.

Vốn dĩ hắn chỉ là cấp Phá Kiển, dựa vào tuổi tác, tinh thần và sức lực của hắn cũng không thể nào tiến thêm bước nữa. Nhưng mà ai ngờ trong quá trình phôi đao rèn thành đao lại thu được một niềm vui bất ngờ. Ngày đao hoàn thành vì cảm ngộ lực lượng bên trong đao mà bất ngờ thăng lên cấp Hóa Điệp.

Tiếp theo lại càng song hỉ lâm môn, Thần điện Gen Bảng bất ngờ mở ra, mà hắn nhờ vào thanh đao này tiến vào top một trăm, giành được vị trí thứ tám mươi. Không những thu được vũ khí cấp Chân Thần mà còn nhận được một loại vật liệu cấp Chân Thần.

Cả đường đến đây may mắn đến nỗi đến Nhiên Đăng cũng cảm thấy không chân thực lắm.

“Vận may của ta tốt thật, ngẫu nhiên có được một vũ khí cấp Chân Thần như vậy. Có được Mộc Ngẫu Thần Thông này, thì coi như Phật tộc ta có thêm một cường giả cấp Chân Thần. Cho dù sau khi ta đầu hết đèn tắt thì cũng không lo Phật tộc không có người bảo vệ.” Nhiên Đăng nhìn pho tượng rối gỗ màu đen cao xấp xỉ hắn ở phía trước, ánh mắt lóe lên tia hưng phấn.

Trên người rối gỗ đen có rất nhiều hoa văn kỳ lạ thần bí, mặc dù chỉ đứng im ở đó nhưng lại cho người ta một loại cảm giác ma lực lớn mạnh.

Con Mộc Ngẫu Thần Thông này chính là vũ khí cấp Chân Thần mà Nhiên Đăng tình cờ có được. Chỉ cần khởi động Mộc Ngẫu Thần Thông thì nó có thể nhận mệnh lệnh chiến đấu, thực lực không hề thua kém cường giả cấp Chân Thần.

Nhưng bản thân Nhiên Đăng chỉ là cấp Hóa Điệp, sức mạnh của chính hắn không đủ cho nên không thể chống đỡ Mộc Ngẫu Thần Thông chiến đấu suốt được.

Nhưng sức chiến đấu cấp Chân Thần, e rằng chỉ cần sử dụng trong một khoảng thời gian nhất định thôi cũng có thể bộc phát ra sức chiến đấu khó có thể tưởng tượng được.

Đó cũng là điều khiến Nhiên Đăng cảm thấy hài lòng nhất. Chỉ cần là cấp Chân Thần Hóa đều có thể sử dụng Mộc Ngẫu Thần Thông. Có điều sức mạnh đưa vào bao nhiêu sẽ ảnh hưởng đến thời gian chiến đấu của Mộc Ngẫu Thần Thông.

Tuy thời gian ngắn hơn một chút nhưng cho dù sau khi Nhiên Đăng chết đi, trong Phật tộc vẫn có người có thể sử dụng Mộc Ngẫu Thần Thông bảo vệ Phật tộc không bị mất.

“Có được Mộc Ngẫu Thần Thông và Đao Nhân Quả Báo Ứng, trừ khi có cường giả đỉnh cấp gây khó dễ với Phật tộc ta, nếu không dưới sự bảo vệ của tộc Hoàng Cực, Phật tộc chắc hẳn sẽ không đến nỗi xảy ra biến cố lớn. Nếu có thể luyện chế thành công vật liệu này thì…” Nhiên Đăng nhìn khúc xương màu máu dài hơn một mét trong tay mình, ánh mắt lóe lên tia vui mừng.

Khúc xương này chính là phần thưởng vật liệu cấp Chân Thần hắn có được. Khúc xương này tên là Đoạn Hồn Cốt, là xương cánh tay của dị chủng cấp Chân Thần Đoạn Hồn Thú.

“Đáng tiếc vì luyện chế Đao Nhân Quả Báo Ứng mà đồ tích góp của Phật tộc qua nhiều thế hệ đã dùng gần sạch hết rồi, quả thật không còn đủ sức

lực để luyện thêm vũ khí cấp Chân Thần thứ hai nữa. Chỉ cần đưa khúc xương này vào trong hồ Phật Quang để nó ngày đêm nhận được phật quang rửa tội. Ngàn vạn năm sau, vật liệu này sẽ trở nên thuần khiết hơn, đến lúc đó không chừng Phật tộc ta đã được đời sau phát dương quang đại, khi đó sẽ có vốn liếng luyện thêm một vũ khí Chân Thần nữa." Nhiên Đăng thầm suy nghĩ trong lòng, đang chuẩn bị đặt Đoạn Hồn Cốt vào trong hồ Phật Quang thì nét mặt bỗng nhiên thay đổi.

Hồ Phật Quang bắt đầu lay động, không chỉ là hồ Phật Quang mà toàn bộ Phật Quốc dường như cũng đang rung chuyển không ổn định, giống như đang xảy ra một trận động đất lớn vậy.

Chúng sinh Phật Quốc đều cảm nhận được trận động đất, cùng lúc đó nhìn thấy trời đất đổi màu, phật quang bao phủ Phật Quốc giống như cảnh tượng ánh nến đung đưa bất định.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Chúng sinh Phật Quốc đều kinh ngạc thắc mắc nhìn lên hư không, lập tức hoảng sợ phát hiện lại có một người đàn ông đang treo lơ lửng giữa tinh không phía trên Phật Quốc.

Người đàn ông đó đứng giữa hư không, một tay ấn lên phật quang bảo vệ Phật Quốc. Phật quang trăm nghìn năm nay chưa từng dao động, lúc này lại lắc lư như gợn sóng lăn tăn trong tay người đàn ông, dường như có thể nổ tung như bọt khí bất cứ lúc nào.

"Tên điên to gan kia lại dám phá hỏng phật quang bảo vệ Phật Quốc, ngươi có biết đây là nơi nào không?" Rất nhiều Cường giả Phật Quốc phá không bay lên, lớn tiếng hét lên với người đàn ông đó.

Mặc dù bọn họ nhìn ra được thực lực của người này rất mạnh, là cường giả cấp Chân Thần Hóa, không phải là đối thủ bọn họ có khả năng chống lại. Bọn họ cũng không dám thật sự tiến lên ra tay, nhưng khí thế không hề yếu kém, không hề sợ hãi chút nào vì đối phương là cường giả cấp Chân Thần Hóa, thậm chí còn có mấy phần kiêu ngạo.

Sở dĩ cường giả Phật Quốc trở nên như vậy chính là vì Nhiên Đăng đã có được vị trí tám mươi tư trong Thần điện Gen Bảng, Thủy Tổ nhà mình là

cường giả trên Thần điện Gen Bảng, không khỏi khiến bọn họ cảm thấy lâng lâng trong lòng, sự tự tin và lòng tự tôn cũng được tăng lên.

Hàn Sâm nghe xong cảm thấy hơi buồn cười. Nếu đã nói là Phật Quốc rồi mà còn hỏi hắn biết đây là nơi nào hay không, vị Vương giả Phật tộc này cũng thú vị phết.

"Ồ, ta thật sự không biết nơi đây rốt cuộc là nơi nào, vẫn phải mời các hạ chỉ giáo." Hàn Sâm cười như không cười nhìn Vương giả Phật Quốc đó nói.

"Hừ, nơi đây là Phật Quốc, là Phật Quốc của cường giả Nhiên Đăng Thủy Tổ trong Thần điện Gen Bảng." Vị cường giả Phật tộc kia chau mày nói.

"Nói như vậy thì ta không đến nhầm nơi rồi." Hàn Sâm thản nhiên nói.

Vị Vương giả Phật tộc đó còn muốn nói gì nữa. Một Vương giả Phật Quốc khác vừa bay lên, Tịnh Hải Vương, nhìn thấy Hàn Sâm lại kinh ngạc thất thanh kêu lên: "Hàn Sâm?"

"Hắn là Hàn Sâm? Đó là thần phụ Hàn Sâm?" Những Vương giả Phật Quốc khác đều hoảng sợ trong lòng.

Mặc dù Hàn Sâm không tham gia vào trận chiến Thần điện Gen Bảng lần này nhưng danh tiếng của Hàn Sâm đã truyền đi, không hề kém những tuyển thủ tham gia trận đấu, thậm chí còn vang dội hơn.

Hoa Viên Không Trung có rất nhiều Thần Hóa tham chiến, tuy là không †hu được chiến tích cao lắm nhưng mà nhiều Thần Hóa vậy, các tộc trong đại vũ trụ đều cho rằng là do Hàn Sâm ban phúc mà ra, khiến danh tiếng của Hàn Sâm càng được vang xa.

"Tịnh Hải Vương, thật khó được khi ngươi còn nhớ ta." Hàn Sâm thản nhiên nói.

"Không biết các hạ đến Phật tộc ta có chuyện gì?" Tịnh Hải Vương gượng cười hỏi.

Năm đó khi Nhiên Đăng cướp phôi đao của Hàn Sâm, đánh hắn thành con kiến, Tịnh Hải Vương đứng ngay bên cạnh. Hắn đương nhiên biết

rõ Hàn Sâm có mối thù to lớn với Phật tộc, lần này đến đây nhất định

không phải là chuyện tốt.

Nhưng Tịnh Hải Vương cũng không quá bối rối. Mặc dù danh tiếng của Hàn Sâm không nhỏ nhưng đáng tiếc thực lực bản thân hắn dường như không phải là mạnh lắm. Nhiên Đăng Thủy Tổ vừa giành được vị trí tám mươi tư trong Thần Bảng và đánh bại Minh Thần Khổng Tước cấp Chân Thần. Điều này khiến cho Tịnh Hải Vương vẫn rất phấn kích.

Huống chỉ bây giờ Phật tộc phụ thuộc vào tộc Hoàng Cực, cho dù Hàn Sâm muốn gây phiền phức cho Phật tộc thì cũng phải kiêng dè sắc mặt của tộc Hoàng Cực.

“Ta đến Phật Quốc đương nhiên để đòi nợ.” Hàn Sâm nói.

“Phật tộc ta trước nay chưa từng thiếu nợ.” Tịnh Hải Vương giận tím mặt mà nói.

“Ha ha, thật hay cho câu chưa từng thiếu nợ. Nếu ngươi đã nói như vậy thì ta đổi cách nói vậy. Món nợ này ta không cần nữa thì diệt tộc đi.” Hàn Sâm lạnh lùng cười nói.

“Hỗn xược, Phật tộc là nơi ngươi có thể nói ra lời ngông cuồng vậy sao?” Phần đông Cường giả Phật tộc đều lớn tiếng hét lên.

Hàn Sâm lạnh lùng cười, không lên tiếng. Nhưng ngón tay dùng lực, phật quang bảo vệ Phật Quốc nghìn đời chưa từng bị dao động kia, trong nháy mắt vỡ nát ra như bọt nước dưới bàn tay của hắn, khiến cho cả Phật Quốc lộ ra trước bầu trời.

Chúng sinh Phật tộc đều hoảng sợ, phút chốc không tự chủ được mà lui về phía sau. Không có sự bảo vệ của phật quang, cảm giác an toàn trong lòng bọn họ đã bị giảm xuống hơn phân nửa, không dám giằng co với Hàn Sâm nữa.

“A di đà phật!” Một tiếng phật hiệu vang lên, Nhiên Đăng mặc áo Phật xanh nhạt đạp không đi đến, chỉ vài bước đã đi đến đối diện với Hàn Sâm.

Hết chương 2885.

Chương 2886. Thắp đèn cho Tỉnh tộc.

“Thủy Tổ đại nhân.” Nhìn thấy Nhiên Đăng Thủy Tổ đến, trong lòng chúng Phật Vương đều cảm thấy an tâm hơn.

Nhiên Đăng phất tay, ý bảo bọn họ không cần nói, nhìn Hàn Sâm, lạnh lùng nói: “Hàn cư sĩ đến Phật tộc ta, làm hỏng phật quang bảo vệ tộc †a, không biết là có chuyện gì?”

“Diệt tộc.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Nét mặt Nhiên Đăng khế thay đổi, hắn cố nhịn lại cơn tức giận trong lòng, chau mày nói: “Nếu Hàn cư sĩ đến vì chuyện trước đây thì Phật tộc ta cũng không phải là nơi không nói đạo lý.”

Nói xong, Nhiên Đăng lấy ra một vật từ trong người. Đó là một thanh Nha Đao không biết được điêu khắc từ loại răng thú nào: “Ta biết ngươi vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện trước đây, nhưng phôi đao này đã bị phá hủy trong lúc luyện hóa. Thanh đao này tên là Hổ Nha Đao, là thanh đao được đúc thành từ răng hổ của Không Chi Hổ, dị chủng Thần Hóa phương Tây. Nó cũng là một vũ khí cấp Chân Thần Hóa rất tốt, hơn nữa còn xứng đôi với Nha Đao mà ngươi luyện nữa. Xem như là tấm lòng của Phật tộc ta đi, mong rằng có thể hóa chiến tranh thành tơ lụa với Hàn cư sĩ.”

“Nhiên Đăng, đao Nhân Quả Báo Ứng mà ngươi sử dụng chắc là được đúc thành từ phôi đao của ta đúng không?” Hàn Sâm cười như không cười nhìn Nhiên Đăng nói.

Sắc mặt Nhiên Đăng không thay đổi, thản nhiên nói: “Hàn cư sĩ nghĩ quá nhiều rồi, chỉ là một phôi đao nhỏ bé sao có thể luyện thành vũ khí Chân

Thần chứ. Đây là thánh vật mà Phật tộc bọn ta tốn hết tâm huyết của nhiều thế hệ tạo thành, là tộc khí sau này của tộc ta.”

“Nhiên Đăng, đừng nói ta không cho Phật tộc các ngươi cơ hội. Đao Nhân Quả Báo Ứng, còn có phần thưởng vũ khí Chân Thần ngươi đạt được trong Thần điện Gen Bảng và vật liệu cấp Chân Thần, mang ba thứ đó giao cho ta, ân oán giữa ta và Phật tộc sẽ chấm dứt.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi đang sỉ tâm vọng tưởng!” “Ngươi nghĩ ngươi là ai? Tộc Thái Thượng hay là Hoàng Kim Hống?”

“Thủy Tổ đại nhân, cần gì phải nhiều lời với tên hèn hạ không biết trời cao đất dày này chứ. Dám hủy phật quang bảo vệ của ta, tội này đáng chết”

Các Vương giả Phật Quốc đều vô cùng tức giận, bọn họ cảm thấy điều kiện Hàn Sâm đưa ra quả thật quá càn quấy.

Nét mặt của Nhiên Đăng lạnh đi, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói: “Dựa vào tình cảm của lệnh sư Nữ Hoàng Đao Phong và Trấn Thiên Cung, bây giờ ngươi rút lui thì ta sẽ xem như ngươi chưa từng đến đây. Nếu ngươi nhất quyết muốn vô cớ gây rối thì đừng trách Phật tộc không nói tình cảm.”

“Nhiên Đăng, ta đã cho ngươi và Phật tộc cơ hội, nhưng ngươi quá ích kỉ, không biết quý trọng.” Hàn Sâm đã sớm đoán được như vậy, vẻ mặt lạnh nhạt nói.

Nhiên Đăng đang muốn nói gì đó bỗng nhiên nhìn thấy trên người Hàn

Sâm tản ra một tia sáng kỳ lạ giống như núi lửa phun trào xông lên bầu trời. Trong nháy mắt nhuộm cả bầu trời thành một màu sắc kỳ lạ. Chư

Thiên Tinh Thần đều lu mờ âm u.

“Ta… Hàn Sâm… lấy danh nghĩa của Tinh tộc, ta thắp sáng ngọn đèn gia tộc vì tộc…” Giọng nói của Hàn Sâm truyền khắp hư không trong vũ trụ. Cả vũ trụ đều như trả lời âm thanh của hắn, không ngừng vang vọng.

Mà trong âm thanh vang vọng đó, Thần điện Gen chậm rãi bay ra từ trong hư không.

“Đệt, Thần điện Gen lại xuất hiện rồi, thế đạo này rốt cuộc như thế nào vậy? Trăm năm trước đây chưa chắc gặp được một lần. Mới cách bao lâu đâu mà xuất hiện nhiều như vậy, thế đạo này thật sự loạn hết rồi.”

“Hàn Sâm muốn thắp đèn cho Tinh tộc? Nhưng đèn đuốc vạn tộc trong đại điện gen đều đã thắp sáng rồi, hắn muốn khiêu chiến với tộc nào chứ?”

“Thú vị rồi đây. Năm đó Tinh tộc thắp đèn thất bại thảm hại, suýt nữa đã bị diệt tộc. Bây giờ lại xuất hiện thêm một Hàn Sâm thắp đèn cho Tinh tộc lần nữa, không biết hắn chuẩn bị khiêu chiến với tộc nào? Phải chăng vẫn giống như Tinh tộc trước đây khiêu chiến với hào môn Thượng tộc đứng hàng đầu vạn tộc sao?”

“Thần phụ Hàn muốn thắp đèn? Như vậy thì thú vị thật rồi, dựa vào thực lực của Hoa Viên Không Trung, muốn lấy xuống một Thượng tộc khá thấp trong bảng xếp hạng cũng không phải chuyện gì khó.”

Trong Trấn Thiên Cung, Isa và Cung chủ Trấn Thiên Cung Cung đang chơi cờ, đột nhiên nghe thấy thần âm vang vọng trong không trung, đều lộ ra nét kinh ngạc.

“Tên nhóc đó thật sự dám xuất hiện gây chuyện à? Không biết hắn muốn khiêu chiến với tộc nào?” Cung chủ Trấn Thiên Cung Cung mỉm cười nói.

Isa lại tỏ vẻ lo lắng: “Khiêu chiến với tộc nào không phải là vấn đề. Vấn đề chính là tộc Thái Thượng vẫn luôn tìm hắn, hắn xuất hiện khiêu chiến thế này há chẳng phải để cho tộc Thái Thượng có cơ hội tìm hắn sao? Hơn nữa ta có hơi lo lắng, theo tính cách của hắn thì hắn sẽ khiêu chiến với Phật tộc, tình hình hiện tại của Nhiên Đăng sư phụ, ngươi cũng biết đó…”

“Tên nhóc đó không ngốc, nếu hắn đã dám xuất hiện thì đương nhiên sẽ có tính toán của hắn. Ngươi cũng không cần quá lo lắng.” Cung chủ Trấn Thiên Cung Cung cười nói.

Trong một lầu các khác của Trấn Thiên Cung, đôi mắt xinh đẹp của Vân Tố Y chớp động một tia sáng kỳ lạ: “Hàn Sâm muốn thắp đèn cho Tinh tộc, không biết hắn khiêu chiến với tộc nào?”

Trong tộc Hoàng Cực, công chúa Bạch Vi nhìn Hàn Sâm đứng ngạo nghễ trong không trung, nét mặt vô cùng phức tạp.

“Tinh tộc cuối cùng cũng đã ngóc đầu trở lại rồi sao?” Trong vực thẳm, một vị chúa tể chăm chú nhìn Hàn Sâm trong không trung.

–’

“Thắp đèn cho Tinh tộc, tên Hàn Sâm này cũng thú vị đấy.” Nét mặt của Huyết Lệnh giáo chủ lộ ra ý cười.

Xung quanh đại vũ trụ đều có sinh vật quan tâm đến trận chiến này, mà lúc đó bên trong tộc Thái Thượng, Linh Lung lại đầy vẻ lo lắng: “Sao hắn lại đến đây lúc này, lại còn trắng trợn xuất hiện thắp đèn gia tộc, đó chẳng phải rõ ràng để cho tộc ta đến bắt hắn sao?”

“Sư tỷ, ngươi đừng vội, Hàn Sâm làm như vậy nhất định có tính toán

của hắn” Lý Khả Nhi vội vàng an ủi.

Mặc dù Linh Lung tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, nhưng vẫn khó có thể kiềm chế được, lo lắng nói: “Không nói đến hắn có sức mạnh thắp đèn hay không, cho dù có, tộc ta có tham gia trong đó. Hắn muốn thành công thật sự quá khó, hắn thật sự không nên đến đây vào lúc này…”

Chư Thiên vạn tộc đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn thấy Hàn Sâm đứng trước cửa lớn của Thần điện Gen. Bọn họ cũng rất tò mò Hàn Sâm khiêu chiến với tộc nào.

Nhiên Đăng và nhiều Cường giả Phật tộc đều đã mặt mày xanh mét. Bọn họ đương nhiên đoán ra được Hàn Sâm muốn khiêu chiến với tộc nào, chỉ là có phần không dám tin.

Danh tiếng của Hàn Sâm lớn như vậy, đó là bởi vì hắn có được thuật chúc phúc thần kỳ, nhưng nói đến thực lực thì sao có thể sánh kịp với Nhiên Đăng vừa đạt được thứ hạng tám mươi tư trong Thần Bảng, quả thật rất khó tin Hàn Sâm sẽ khiêu chiến với Phật tộc.

Thần điện Gen đã hoàn toàn hiện ra, Hàn Sâm đưa một ngón tay ra, máu tươi trên đầu ngón tay hóa thành huyết châu bay về phía cửa lớn Thần điện Gen.

Ngay lúc huyết châu sắp đến gần cửa lớn Thần điện Gen, cửa lớn Thần điện Gen lại mở rộng. Cả cánh cửa đều bị mở ra, chỉ nhìn thấy bên trong Thần điện Gen ánh đèn vạn tộc cùng lúc phát sáng, khiến cho cả đại vũ trụ được chiếu sáng như ban ngày vậy.

Các tộc trong đại vũ trụ nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, cửa lớn Thần điện Gen mở rộng, hàng vạn ngọn đèn đồng thời chiếu sáng bên trong chứng minh rằng Thần điện Gen đã thừa nhận tư cách khiêu chiến của Hàn Sâm. Bây giờ chỉ cần xem Hàn Sâm chọn tộc nào khiêu chiến thôi.

Ánh mắt Hàn Sâm quét qua ngọn đèn của vạn tộc. Những ngọn đèn đó, từng ngọn đều có sát khí cao ngất trời, giống như một con mãnh thú nhìn chăm chú vào hắn, dường như có thể chọn người để cắn bất cứ lúc nào.

Nét mặt Hàn Sâm không thay đổi, chỉ có khóe miệng khẽ động, nhả ra

một chữ: “Phật!”

Một chữ này của Hàn Sâm nói ra, hàng vạn ngọn đèn đều thu lại dáng vẻ hung ác, duy nhất chỉ có một ngọn đèn lộ vẻ hiểm ác càng rực rỡ hơn, mang theo sát khí vô biên bay ra từ trong Thần điện Gen.

Hết chương 2886.

Chương 2887. Một mình chiến đấu với Phật tộc.

Ánh sao chiếu rọi, trán của toàn bộ Phật tộc trong Đại vũ trụ đều lập lòe dấu ấn phát sáng chữ Phật cổ xưa. Cho dù ở xa tận cùng vũ trụ, cũng có thể dựa vào dấu ấn này để đến Thần điện Gen, chiến đấu canh giữ ngọn đèn gia tộc.

Tiếng gào thét giận dữ vang khắp vũ trụ, vô số Phật tộc vượt hư không mà đến. Dù là Phật tộc bình thường nhất, không có năng lực phi thiên độn địa, thì cũng có thể dựa vào con dấu gia tộc mà bay đến hư không chiến đấu.

Vô số Phật tộc tụ tập trước ngọn đèn gia tộc, trên người bùng cháy Phật quang mãnh liệt. Người người đều cống hiến một phần sức lực của bản thân vì ngọn đèn gia tộc, khiến cho ánh sáng trên ngọn đèn gia tộc của Phật tộc càng hung mãnh hơn, giống như cực quang chiếu rọi vạn vật trong vũ trụ, phát ra dao động khủng khiếp khó mà tưởng tượng được.

“Hàn Sâm, ngươi thật sự muốn không chết không dừng cùng Phật tộc †a sao?” Vẻ mặt Nhiên Đăng bình tĩnh, nhưng sát ý trong mắt lại không thể che đậy được nữa.

“Tiêu diệt một Phật tộc mà thôi, còn chưa đến mức đó.” Hàn Sâm nói một cách nhẹ nhàng.

Các tộc trong vũ trụ nghe được lời này của Hàn Sâm, trên mặt đều lộ ra vẻ kỳ quái.

Mặc dù thực lực của Phật tộc không được coi là đứng đầu trong Thượng tộc, nhưng người Nhiên Đăng Thủy Tổ này lại là một ngoại lệ, không chỉ bất ngờ đạt được cấp Hóa Điệp, mà còn đánh bại được Minh Thần Khổng Tước, một dị chủng Chân Thần lớn mạnh như thế trong trận chiến Thần điện Gen Bảng, giành được vị trí thứ tám mươi †ư, cũng coi là xếp hạng đầu trong Thượng tộc. Muốn động vào Phật tộc thì cũng phải cân nhắc suy xét.

Huống chỉ sau lưng Phật tộc còn có tộc Hoàng Cực, tộc Hoàng Cực cũng không thể thờ ơ nhìn Phật tộc bị hạ gục, bằng không sau này ai sẽ nương tựa vào tộc Hoàng Cực đây.

“Hàn Thần Phụ hơi kiêu ngạo quá rồi đó. Mặc dù Hoa Viên Không Trung có không ít Thần Hóa, nhưng chung quy đều chỉ là Nguyên Cơ mà thôi, làm sao so được với Nhiên Đăng lọt vào top một trăm của Thần Bảng đây?”

“Hình như những Thần Hóa của Hoa Viên Không Trung kia đều chưa tới?

“Hàn Thần Phụ muốn một người đến thách đấu Phật tộc sao?”

Các gia tộc bàn bạc sôi nổi, sắc mặt Isa cũng thật kỳ quái: “Quả nhiên, hắn vẫn thách đấu Phật tộc, hơn nữa còn thách đấu một mình.”

Cung chủ Trấn Thiên Cung Cung lại cười nói: “Ta thấy cấp bậc của Hàn Sâm cũng đã không thấp, việc này không hẳn không có hi vọng, chẳng

”

qua… “Chẳng qua cái gì?” Isa hỏi.

“Chẳng qua năm đó Tinh tộc khiêu chiến thất bại, là vì có ngoại tộc nhúng tay vào cuộc chiến giữa các tộc. Chưa nói mấy kẻ năm đó ngăn cản Tinh tộc thăng cấp lên Thượng tộc liệu còn có xuất hiện hay không, cho dù bọn họ không xuất hiện, chỉ e tộc Thái Thượng cũng sẽ không bỏ qua cho Hàn Sâm, việc này chung quy là khó.” Cung chủ Trấn Thiên Cung Cung nói.

“Rốt cuộc năm đó tộc nào đã nhúng tay vào trận đấu thăng cấp lên Thượng tộc của Tinh tộc?” Isa cau mày nói.

“Chuyện này thì khó nói. Thời gian trôi qua lâu quá rồi, sinh vật từng chứng kiến trận đấu năm đó gần như đều chết hết rồi. Cho dù có vài lão ngoan đồng vẫn còn sống, cũng im bặt không nhắc đến sự việc năm trước.” Cung chủ Trấn Thiên Cung Cung nghĩ rồi lại cười, nói: “Chẳng qua những kẻ ngăn cản Tinh tộc đó hẳn là đã trở thành hạt bụi của lịch sử rồi, khả năng xuất hiện không cao. Hiện tại, người Hàn Sâm cần phải đối phó nhất vẫn là Nhiên Đăng và tộc Thái Thượng.”

Thời điểm bọn họ nói chuyện ở bên này, thì Phật tộc đã nổi giận đùng đùng vì lời nói của Hàn Sâm.

“Thủy Tổ đại nhân, người này nên giết.” “Không xé xác hắn thành trăm mảnh, không đủ để chuộc tội.” “Thủy Tổ đại nhân, hãy ra lệnh đi, chúng ta thề muốn giết kẻ điên này.”

Sắc mặt Nhiên Đăng bình tĩnh, nhưng ý định giết người trong mắt đã là thật, lạnh lùng niệm một tiếng Phật hiệu: “ A di đà Phật, nếu các hạ đã

khăng khăng dồn ép lẫn nhau, thì đừng trách Phật tộc ta không bỏ qua cho Trấn Thiên Cung.”

Hiển nhiên lời này không phải nói cho Hàn Sâm nghe, mà là nói với Cung chủ Trấn Thiên Cung Cung và Isa.

Giọng nói vừa dứt, Phật quang trên người Nhiên Đăng tỏa ra, bàn tay to hướng về phía Hàn Sâm phất một cái, đánh ra một tia Phật quang kỳ dị. Đó chính là thuật Biến Hình đã đánh Hàn Sâm thành con kiến năm đó.

Đến nay Nhiên Đăng đã thăng cấp Hóa Điệp rồi, tu vi hơn hẳn năm đó, thuật Biến Hình Phật Quang này còn có uy thế mạnh hơn cả lúc trước, dưới bàn tay đó, tựa như chiếm giữ cả trời sao.

Chúng sinh Phật tộc thấy Hàn Sâm không có chút phản ứng, bị thuật biến hình đó đánh lên người, liền vui mừng khôn xiết trong lòng.

Thế nhưng thuật Biến Hình Phật Quang rơi trên người Hàn Sâm, lại giống như gió nhẹ mây bay, không thể biến đổi được hình thái gen của Hàn Sâm, thậm chí không thể lay động nổi một sợi tóc của Hàn Sâm. Hàn Sâm đứng hờ hững trong hư không như vậy, đến một góc quần áo cũng chưa từng nhấc lên.

Vẻ mặt của nhiều cường giả của Phật tộc, bao gồm Nhiên Đăng đều hơi thay đổi. Vào thời điểm bắt đầu của cuộc chiến Thần điện Gen Bảng, Nhiên Đăng đã dùng thuật Biến Hình Phật Quang này đánh một Thần Hóa Nguyên Cơ thành con cóc.

Hàn Sâm đứng đó, hoàn toàn không cố sức đối chọi với Phật quang biến hình, lại không hề chịu ảnh hưởng gì. Cơ thể hắn đã mạnh đến mức không tưởng tượng nổi, rõ ràng không đơn giản là Thần Hóa Nguyên Cơ.

Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm đã thăng cấp đến cấp Hóa Điệp. Tác dụng tăng cường và củng cố thân thể khó mà tưởng tượng, muốn dùng tác động từ bên ngoài thay đổi gen của hắn thì nói dễ hơn làm.

Đừng nói thuật biến hình của Nhiên Đăng tệ, ngay đến bậc cha chú trong tộc Thái Thượng, sử dụng thủ đaonj thay trời đổi đất đấy, cũng khó có thể

lung lay cơ sở gen của Hàn Sâm.

“Thật là thể Vô Lậu lợi hại, xem ra thằng nhóc này chắc hẳn đã thăng lên cấp Hóa Điệp rồi.” Cung chủ Trấn Thiên Cung Cung khen ngợi, nói.

Chân mày của Isa lại chưa giãn ra. Hàn Sâm có thể thăng cấp lên Hóa Điệp nhanh như vậy dĩ nhiên đáng vui mừng, nhưng con đường phía trước lại càng nguy hiểm đáng sợ hơn. Một Hóa Điệp chưa hẳn đối phó nổi.

Hàn Sâm đứng trong hư không, lạnh lùng nhìn Nhiên Đăng, nói: “Vẫn nên lấy đao Nhân Quả Báo Ứng và Vũ khí Chân Thần ra đi, khoe khoang mấy cái tạp học trò trẻ con của ngươi, chỉ làm người khác phì cười mà thôi.”

Tuy con cháu Phật tộc căm tức trong lòng, nhưng lần này lại không làm ầm ĩ như trước kia. Hàn Sâm dùng cơ thể tiếp một chiêu của Nhiên Đăng mà không bị bất kì tổn thương gì, khiến trong lòng họ xuất hiện chút cảm xúc bất an.

“A di đà Phật!” Nhiên Đăng hô to Phật hiệu, lại chẳng nói gì nữa, chầm chậm rút thanh đao Nhân Quả Báo Ứng ra.

Đao trong tay, khí chất cả người Nhiên Đăng như biến đổi, như thể thần linh nhập vào. Phật quang trên người tỏa ra mạnh mẽ, khí thể kinh người gần như giống với sóng to gió lớn chèn ép lên Hàn Sâm.

Nhưng mặc cho khí thế của Nhiên Đăng leo lên như nào, Hàn Sâm đều coi như không có gì, chỉ nhìn đao Nhân Quả Báo Ứng trong tay Nhiên Đăng cười nhẹ nói: “Nhiên Đăng à Nhiên Đăng, mặc dù con người ngươi chẳng ra làm sao, thế nhưng cái bản lĩnh này lại thật sự rất tốt. Nếu đã có thể tinh luyện phôi dao của ta thành thần khí như vậy, trái lại †a phải cảm ơn ngươi mới đúng.”

“Đao này là thần khí của tộc ta, ngươi đừng nói xằng.” Nhiên Đăng quát nghiêm một tiếng. Sau đó hắn không cho Hàn Sâm cơ hội để nói nữa, chém một đao xuống Hàn Sâm. Trong giây phút đó, Phật quang trên đao chém tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm không trốn không tránh, dựng tay làm đao, chém ra một chiêu Nha Đao ăn miếng trả miếng.

Ánh đao màu tím thoát khỏi tay lao ra, va chạm nhau với ánh đao Phật Ảnh của Nhiên Đăng. Phật quang trông có vẻ mạnh mẽ, dưới một nhát đao của Hàn Sâm, lại trực tiếp bị xé rách tan nát. Ánh đao màu tím mạnh như vũ bão, quay ngược lại lao tới trước mặt Nhiên Đăng, khiến Nhiên Đăng kinh hãi né tránh, thế nhưng rốt cuộc vẫn muộn nửa phút, †ay áo Phật bị chém mất nửa mảnh.

Các tộc trong vũ trụ đều hoảng sợ trong lòng. Tốt xấu gì Nhiên Đăng cũng là tôn tại mạnh mẽ, người đã giết vào được top một trăm của Thần Bảng. Mặc dù sức mạnh của bản thân đã kém đi chút, nhưng cũng có cấp Hóa Điệp, hơn nữa Vũ khí Chân Thần ấy lại không ngăn nổi một đao chém bằng tay không của Hàn Sâm.

Hết chương 2887.

Chương 2888. Đè bẹp Nhiên Đăng

“Mịa nó, từ khi nào Hàn Sâm lại mạnh đến thế?”

“Hàn thần phụ muốn bùng nổ à, lại dùng áp chế Nhiên Đăng chỉ bằng một đòn tay không. Trong khoảng thời gian này hắn đã làm gì vậy? Sao lại thăng cấp nhanh đến thế?”

“Tiếc rằng Hàn Sâm không tham gia trận chiến Thần, bằng không nó sẽ rất kịch tính.”

“Khó trách hắn dám khiêu chiến Phật tộc, quả thật có bản lĩnh!”

“Ta đã biết mà, Hàn Sâm là ai? Cha của Thần, sao có thể tùy ý làm việc mà mình không nắm chắc chứ.”

Sắc mặt chúng sinh Phật tộc đều trở nên khó coi, trong lòng cũng có chút thấp thỏm bất an. Lúc trước không ai nghĩ tới, Hàn Sâm lại có thể áp chế

Nhiên Đăng thuộc top một trăm trong Thần Bảng. Phật tộc rất có lòng tin đối với Nhiên Đăng, nhưng một đao đó của Hàn Sâm đã nhanh chóng đánh bay sự kiêu ngạo và tự tin của họ xuống vực sâu không đáy.

Sắc mặt của Hàn Sâm không đổi, dùng tay thay đao, một tay Nha Đao được hắn thi triển ra từng chiêu. Đao khí giăng ra khắp không trung giống như răng nanh của thú dữ, dường như muốn cắn nát mọi thứ.

Vốn cho rằng Nhiên Đăng sẽ chiếm lợi thế trong trận chiến, nhưng thực tế hắn hoàn toàn rơi vào thế yếu. Hắn chẳng thể ngăn được đao của Hàn Sâm, chỉ có thể tránh né mãi. Khi thật sự chẳng thể tránh thì hắn chỉ đành mạnh mẽ dùng đao Nhân Quả Báo Ứng chặn đao khí của Hàn Sâm.

Đao khí chém lên Đao Nhân Quả Báo Ứng, cả người Nhiên Đăng cùng đao lập tức bị chém bay ngược ra ngoài như sao rơi trong không trung. Sắc mặt hắn trở nên tái nhợt, hiển nhiên nội tạng bị chấn động không nhỏ.

“Cả hai đều ở cấp Hoá Điệp, thế nhưng lực lượng của Hàn Sâm lại vượt xa Nhiên Đăng, rốt cuộc người này đã tu luyện thế nào?” Tứ hoàng thúc Mông Liệt của tộc Hoàng Cực tán thưởng.

Nhị Hoàng thúc Bạch Bố Y cũng cười và nói: “Thế nhưng Hàn Sâm đừng vội vui mừng quá sớm. Mặc dù hắn rất mạnh nhưng vẫn không thể mạnh hơn Minh Thần Khổng Tước. Dẫu sao Nhiên Đăng vẫn dựa vào cây đao ấy mà thắng được Minh Thần Khổng Tước, Hàn Sâm muốn chiến thắng e là không dễ dàng gì, phải nghĩ cách đối phó với thanh đao kia.”

“Hàn Sâm nói cây đao đó do Nhiên Đăng cướp lấy phôi đao ở chỗ hắn mà luyện thành, không biết là thật hay giả?”

Mông Liệt tò mò hỏi.“Ai mà biết, có điều từ trước đến nay Phật tộc thích biến nguồn lực của tộc khác thành của mình để sử dụng. Rất nhiều thuật gen của Phật tộc đều được sao chép từ thuật gen của các tộc khác, dùng mỹ danh vạn lưu quy tông, nhưng thực tế thì…Ha ha… Chuyện này thật sự khó nói…” Bạch Bố Y cười ha hả, không nói gì thêm.

“Hiện tại thử xem Hàn Sâm có thể phá được lực Nhân Quả của đao kia không. Nếu không phá hết, hắn có dùng cách gì để áp chế Nhiên Đăng cũng

vô dụng. Nếu lực lượng của thanh đao kia bị kích phát, Nhiên Đăng sẽ chuyển bại thành thắng ngay lập tức.” Đôi mắt Mông Liệt sáng rực, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Đao của Hàn Sâm chém đến trời cao, đao khí của không gì sánh được của Nha Đao đè ép khiến Nhiên Đăng gần như khó mà thở dốc, càng ngày càng khó ngăn cản thế công của Hàn Sâm.

Soạt!

Đao khí lướt qua, lồng ngực Nhiên Đăng lập tức xuất hiện một vết đao, máu tươi phun trào ra ngoài.

Răng rắc!

Đao kế tiếp, Hàn Sâm chém thẳng vào sườn trái của Nhiên Đăng, gần như chặt đứt cả xương cốt.

Hàn Sâm tựa như ma quỷ kinh khủng, chém từng đao lên người Nhiên Đăng khiến vết thương trên người hắn ngày càng nhiều. Trên những vết thương kia còn đao diễm màu tím đang thiêu đốt, liên tục xé toạc vết thương của Nhiên Đăng, khiến hắn càng bị thương nặng hơn.

Trước đó, chẳng ai nghĩ rằng Hàn Sâm có thể dễ dàng chiếm lợi thế, mà Nhiên Đặng lại bị chèn ép cực kỳ thê thảm. Hắn gần như không thể phản kích.

Chúng sinh của Phật tộc đều nghiến răng nghiến lợi, nhưng trong lòng họ càng thấp thỏm không yên.

“Thủy Tổ đại nhân có Đao Nhân Quả Báo Ứng, Hàn Sâm tuyệt đối không phải là đối thủ của đại nhân. Chỉ cần Đao Nhân Quả Báo Ứng vừa xuất hiện, hắn chắc chắn sẽ thua.” Một Vương giả trong Phật tộc nói.

“Đúng vậy, đến cả Minh Thần Khổng Tước còn không ngăn được Đao Nhân Quả Báo Ứng, Hàn Sâm là cái thá gì chứ?” Một Vương giả khác trong Phật tộc lên tiếng hùa theo.

Cung chủ Trấn Thiên Cung nghe thấy chúng sinh Phật tộc nói vậy thì lắc đầu lên tiếng: “Phật tộc lại ký thác hy vọng trên một món dị bảo, cho dù có thể qua ải này của Hàn Sâm thì e rằng sau này Nhiên Đăng sẽ khó đảm bảo vị trí của mình trong tộc.”

Isa im lặng chăm chú nhìn Hàn Sâm. Nha Đao của hắn đã mạnh ngang ngửa nàng, chẳng qua Nha Đao của Hàn Sâm vẫn chỉ thuần túy là Nha Đao, không dung hợp sáng tạo thuộc tính mới như Isa, vẫn giữ mỗi thuộc tính tê liệt.

Ngay cả Isa lúc này cũng chẳng dám nói có thể dùng Nha Đao chiến thắng Nha Đao của Hàn Sâm.

“Thời gian trôi qua thật nhanh. Trong lúc không hay biết, hắn đã trưởng thành đến mức độ này, nhớ ngày đó ta còn tưởng rằng kiếp này hắn đã hết hy vọng Thần Hóa.” Isa khẽ than.

Cung chủ Trấn Thiên Cung nghe vậy thì cười to và nói: “Đâu chỉ có ngươi, lúc trước Khổng Phi tặng Thần Hóa Chỉ Vũ. Rất nhiều chủng tộc cường giả nhìn thấy hắn nhưng chẳng có ai chịu dẫn hắn nhập tộc, bọn họ đều cảm thấy hắn không có hy vọng Thần hóa. Vẫn là ngươi có ánh mắt tốt, dốc sức dẫn hắn nhập tộc và chú trọng bồi dưỡng nên Hàn Sâm mới có được thành tựu như bây giờ. E là mấy kẻ đó đã hối hận đến xanh cả ruột.”

lsa khẽ cười khổ. Sở dĩ lúc đó nàng thu nhận Hàn Sâm không phải do tư chất của hắn mà là vì đánh cược với một thầy bói, nghe Cung chủ Trấn Thiên Cung khen ngợi khiến nàng cảm thấy rất xấu hổ.

Có điều Hàn Sâm đạt được thành tựu như bây giờ đã khiến Isa hết sức vui mừng. Xem ra sự nỗ lực và tận tâm của nàng đã không hề uổng phí, thậm chí nó còn vượt xa hơn mong đợi của nàng.

“Rốt cuộc hắn có thể đi đến mức nào?” Isa rất muốn biết giới hạn của Hàn Sâm nằm ở đâu, trong lòng có đôi chút chờ mong.

Phật huyết rơi xuống, đao khí như lửa. Dưới đao của Hàn Sâm, cơ thể Nhiên Đăng đầy vết thương, nhưng ánh mắt hắn vẫn rực rỡ sáng ngời như trước, không hề có chút bối rối, càng không hề lộ vẻ hoảng sợ.

Vì Nhiên Đăng biết mình còn rất nhiều lá bài tẩy có thể dùng, hắn hoàn toàn có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Răng rắc!

Hàn Sâm lại chém một đao lên đùi Nhiên Đăng, gần như chém đứt bắp đùi của hắn. Nhiên Đăng cố nén đau đớn, ánh sáng trong mắt ngày càng rực rỡ hơn.

“Đến đây, tàn nhãn hơn nữa, khiến ta bị thương nặng hơn, mỗi một vết đao ta chịu bây giờ sẽ trở thành độc dược trí mạng của ngươi.” Máu tươi trên người Nhiên Đăng chảy xuống, niềm tin chiến thắng không hề lay chuyển.

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng Hàn Sâm rất khó giành chiến thắng.” Lý Khả trong tộc Thái Thượng lên tiếng.

Vẻ ưu sầu hiện lên trên gương mặt Linh Lung: “Đao Nhân Quả Báo Ứng có thể tiếp thu lực lượng và hóa thành của mình, trừ khi Hàn Sâm có thể chém chết Nhiên Đăng bằng một đao, nếu không mỗi một đao hắn chém lên người Nhiên Đăng lúc này đều sẽ biến thành vũ khí phản kích mạnh mẽ của Nhiên Đăng. Đến lúc đó tất cả lực lượng dồn lại thành một đòn bùng nổ thì Hàn Sâm sao có thể ngăn cản được?”

Nhưng lúc này Nhiên Đăng cảm thấy bản thân đã đến giới hạn, không thể tiếp nhận thêm nhiều vết đao hơn nữa. Hắn bất chợt hét lớn như một con sư tử hung tàn vừa thức tỉnh, Phật quang trên người sáng rực, Phật quang rực sáng trên chuôi của Đao Nhân Quả Báo Ứng. Lực lượng khủng khiếp lưu động trên thân đao.

Một giây sau, vết thương trên người Nhiên Đăng tựa biến thành nước chảy vào trong thân Đao Nhân Quả Báo Ứng, dung nhập vào thân đao, mà cơ thể Nhiên Đăng lại khôi phục như lúc đầu một cách quái lạ, cuối cùng chẳng thấy có vết thương nào.

Hết chương 2888.

Chương 2889. Thiên Chỉ Hạ.

Nhiên Đăng lập tức khôi phục lại trạng thái Đỉnh phong, giống như cuộc chiến đấu trước đó căn bản chưa từng xảy ra, và cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng bị thương.

Mà thanh đao Nhân Quả Báo Ứng trong tay hắn lúc này lại đang tỏa ra ánh hào quang vạn trượng, chỉ riêng khí tức dao động trên đao thôi đã khiến người ta không rét mà run rồi.

Cho dù là cường giả cấp Chân Thần Hóa thì đều run lên trong lòng sau khi cảm ứng được lực lượng dao động trên đao.

“Dám xúc phạm Phật Tộc, ngươi nên chết.” Khí thế trên người Nhiên Đăng không ngừng tăng lên theo khí tức của Đao Nhân Quả Báo Ứng, phảng phất như một vị Cổ Thần chiếm giữ sao trời. Theo giọng nói Thần âm thẩm phám, Đao Nhân Quả Báo Ứng cũng chém xuống cùng lúc.

Một đao này gần như chia cắt sao trời vũ trụ thành hai. Điều đáng sợ hơn là ánh sáng phát ra từ trong đao kia lại còn mang theo đặc tính xé rách của lực Tuyệt Nha. Chỉ một đao này đã mạnh hơn nhiều so với bất cứ một đao nào mà Hàn Sâm chém ra lúc trước, mà còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Chúng sinh Phật Tộc đều vui mừng khôn xiết. Một đao kia khiến cho bọn họ trở nên khiếp sợ, thế nhưng loại khiếp sợ này lại làm cho bọn họ cảm thấy vô cùng sảng khoái, yên tâm.

“Chết đi! Dám khiêu chiến Phật Tộc của ta, xúc phạm Thủy Tổ của ta, ngươi đáng bị chém thành nghìn mảnh!” Trong lòng đông đảo Phật Tộc đều vô cùng tức giận, đều khao khát nhìn thấy hình ảnh Hàn Sâm bị một đao chém giết.

“Hóa nhân thành quả, đao Nhân Quả Báo Ứng quả là lợi hại!” Nhìn thấy ánh đao chém tới như sắp diệt thế, Hàn Sâm không khỏi tán thưởng trong lòng.

Một đao kia lại khiến hắn sinh ra cảm giác không cách nào tránh né. Lực đao rất mạnh, e là cho dù có dị chủng cấp Chân Thần ở đây cũng khó thoát một nhát chém nguy hiểm này.

"Đáng tiếc, đối thủ của ngươi là ta." Ánh mắt của Hàn Sâm ngưng lại, khí thế trên người đột nhiên thay đổi, một cánh tay vung lên hóa thành lưỡi đao, chém thẳng tắp về phía ánh đao kia.

"Lại muốn liều mạng chính diện sao?" Mông Liệt lộ vẻ kinh ngạc. Mặc cho ai cũng nhìn ra, một đao kia của Nhiên Đăng ngưng tụ vô số lực đao mà Hàn Sâm chém ra lúc trước cho bản thân sử dụng. Lực lượng của một đao này thậm chí có thể chém chết Chân Thần, mà Hàn Sâm lại dùng một đòn để chống lại vô số đòn của mình, hiển nhiên là một hành động không khôn ngoan.

Bạch Bố Y lắc đầu, nói: "Hắn không phải không muốn tránh, mà là không thể tránh được. Mặc dù Đao Nhân Quả Báo Ứng không trực tiếp như lực Thiên Ma của Ma Tổ, nhưng lại có sức mạnh nhân quả. Đao Nhân Quả Báo Ứng hấp thu thương tích Hàn Sâm để lại cho Nhiên Đăng, một đao như vậy tất nhiên sẽ rơi xuống trên người Hàn Sâm. Cho dù Hàn Sâm có sử dụng Tinh Không Đại Na Di để rời đi mấy tinh vực cũng vô dụng. Đây là kết quả mà hắn nhất định phải nhận."

"Nhưng, Hàn Sâm làm sao có thể chống lại một đòn như vậy đây?" Mông Liệt cười khổ.

Có cùng suy nghĩ như Mông Liệt, Linh Lung, Lý Khả Nhi, Hàn Nghiên, Vân Tố Y, Đường Chân Lưu và rất nhiều người có quan hệ tốt với Hàn Sâm đều đang lo lắng nhìn Hàn Sâm.

Một đao của Hàn Sâm chém xuống, thế nhưng lần này trên cánh tay không có đao khí chém ra, giống như chỉ chém một đao giả, không có lực lượng thực chất như bình thường.

Mọi người đều ngẩn người, đang nghi ngờ không biết rốt cuộc Hàn Sâm bị gì. Đối mặt với một đao mạnh như vậy, hắn lại không chém ra đao khí.

"Từ bỏ sao?" Chúng sinh Phật Tộc đều cảm thấy vô cùng vui mừng.

Mắt thấy ánh đao kinh khủng của Nhiên Đăng sắp chém tới trước mặt Hàn Sâm, mà Hàn Sâm đã không có thời gian chống cự.

Thế nhưng một giây sau, tất cả mọi người đều ngẩn người, ánh đao kinh khủng kia lại dừng ngay lại trước mặt Hàn Sâm, giống như bị đọng lại trong hư không. Ánh đao kinh khủng kia đang run lẩy bẩy, thoạt nhìn như đang sợ hãi.

Ầm!

Trong lúc mọi người đang ngạc nhiên và nghỉ ngờ, ánh đao kinh khủng lại tan rã trước mặt Hàn Sâm, hóa thành từng sợi đao màu tím, như dòng nước màu tím quay dòng, chảy về phía Nhiên Đăng.

“Đao pháp Thiên Chi Hạ…” Vân Tố Y ngạc nhiên kêu thành tiếng.

“Lại có thể phá vỡ Đao Nhân Quả Báo Ứng như vậy sao?” Vân Tố Thường cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Dưới trời xanh, tất cả đều là quân cờ. Lĩnh ngộ của Hàn Sâm đối với đao pháp Thiên Chi Hạ đã đạt đến trình độ tuyệt vời.” Cung chủ của Trấn Thiên Cung lên tiếng tán thưởng.

Sắc mặt của Nhiên Đăng Thủy Tổ lập tức thay đổi, mặt mũi cả đám Phật Tộc cũng xám như tro. Bọn họ đã gửi gắm tất cả hi vọng vào một đao này, vậy mà trong nháy mắt lại chuyển hóa thành trợ lực cho Hàn Sâm. Chuyện này khiến cho người ta không có cách nào tin nổi.

“Không có khả năng… Sức mạnh nhân quả sao có thể bị khống chế… Điều đó không có khả năng…” Trong lòng Nhiên Đăng cảm thấy thật không thể tin nổi, nhưng lúc này lại không thể không tin.

Nhìn suối đao kinh khủng điên cuồng cuốn tới, Nhiên Đăng nào còn dám ngăn cản. Hắn cắn răng, thả Mộc Ngẫu Thần Thông ra ngoài. Chỉ thấy Mộc Ngãẫu Thần Thông lập tức phóng đại, biến thành một bức tượng thần màu đen, hoa văn thần bí yếu ớt loé lên trên thân nó. Nó đánh một quyền về phía suối đao kinh khủng kia.

Ầm!

Sức mạnh của một quyền màu đen thần bí va chạm với suối đao màu tím, suối đao kia lại bị mạnh mẽ đánh tan, mà Mộc Ngẫu Thần Thông bị lực lượng chấn cho bay ngược ra ngoài.

“A, dị chủng cấp Chân Thần? Không đúng, đây không phải là dị chủng… dường như là dị bảo…” Cung chủ Trấn Thiên Cung kinh ngạc khi thấy Mộc Ngẫu Thần Thông.

Hàn Sâm đương nhiên cũng đã nhìn ra đó không phải dị chủng, mà là một dị bảo. Hắn nhìn Mộc Ngẫu Thần Thông, cười nói: “Đây chính là phần thưởng Vũ khí Chân Thần mà ngươi nhận được trong trận đấu Thần phải không? Quả là một vũ khí Chân Thần thú vị, lại có thể tự chủ chiến đấu, hơn nữa còn có thể bùng nổ ra lực chiến đấu cấp Chân Thần, mạnh hơn người chủ nhân là ngươi nhiều.”

“Đệ tử Phật Tộc nghe lệnh, dùng hết sức kích hoạt ngọn đèn gia tộc chém giết tên giặc này.” Nhiên Đăng vừa rống to vừa khống chế Mộc Ngẫu Thần Thông lao về phía Hàn Sâm.

Chúng sinh Phật Tộc nhận được lệnh của Nhiên Đăng liền không do dự nữa. Cả đám đều kích phát sức mạnh trên người, cho dù mạnh mẽ hay yếu ớt đều hóa thành một phần sức mạnh hướng về phía ngọn đèn gia tộc của Phật Tộc.

Ngọn lửa trên ngọn đèn gia tộc bùng cháy mạnh mẽ, như núi lửa phun trào. Ngọn lửa màu vàng ngưng tự thành một Cổ Phật khổng lồ ở trong hư không. Thần quang lóe lên từ trong hai mắt nó, chiếu thẳng về phía phía Hàn Sâm như là đèn pha, sức mạnh được ngưng tụ bởi ngọn lửa màu vàng tản ra uy thế vô biên.

Đây là Tộc linh mà Phật Tộc dùng lực lượng của cả một tộc ngưng tụ thành, mạnh mẽ không thua kém cường giả Thần Hóa. Nó cùng với Mộc Ngẫu Thần Thông và Nhiên Đăng Thủy Tổ bắt đầu bao vây, tấn công Hàn Sâm.

Bị ba sinh linh kinh khủng bao vây tấn công, vẻ mặt Hàn Sâm không chút thay đổi, thân hình di chuyển như cái bóng, bàn tay hóa đao, tùy ý chém đi.

Theo đòn chém của Hàn Sâm, suối đao bị nổ nát kia lại được ngưng tụ một lần nữa, ánh đao khắp bầu trời hóa thành dòng lũ giao đấu với ba đòn hợp lực kia, nhưng lại không hề rơi xuống thế yếu chút nào.

Mộc Ngẫu Thần Thông mạnh nhất, lần lượt đánh nát suối đao, thế nhưng suối đao lại lại lần lượt tái sinh. Theo thời gian trôi qua, suối đao lại càng ngày càng hùng vĩ.

Sinh vật các tộc trong đại vũ trụ đều không khỏi kinh hãi. Hàn Sâm lấy sức một mình đại chiến với Mộc Ngẫu Thần Thông, Nhiên Đăng và Tộc linh. Từ đầu đến cuối hắn vẫn luôn chiếm ưu thế. Trái lại, bọn Nhiên Đăng lại càng ngày càng bị áp chế, mặc dù có chiến lực kinh thiên cũng khó có thể phá vỡ dòng lũ ánh đao của Hàn Sâm.

“Dưới bầu trời, chúng sinh đều là quân cờ.” Hàn Sâm đứng ngạo nghễ trong hư không, giọng nói như thần âm, cánh tay như đao chém ra, ngàn vạn ánh đao kia đều đang ngưng tụ về cánh tay của hắn, hóa thành một thanh Trảm Thiên Thần Nhận.

Dưới một đao này, toàn bộ sao trời phảng phất đều bị ánh đao kia bao phủ, gần như muốn tránh cũng không được mà cũng không thể tránh. Mộc Ngẫu Thần Thông đứng mũi chịu sào mạnh mẽ bị đánh bay ra ngoài mấy vạn dặm, mà ánh đao kia vẫn tiếp tục rơi xuống, lấy xu thế không thể ngăn cản chém về phía Tộc linh Phật Tộc và Nhiên Đăng kinh hãi đây mặt.

Hết chương 2889.

Chương 2890. Chúng Thần trợ giúp Phật.

Mắt thấy ánh đao kinh khủng sắp chém tới trên người Nhiên Đăng kinh hãi đây mặt, bỗng lại thấy một quả cầu ánh sáng hỗn độn toát ra trước mặt Nhiên Đăng. Ánh đao và ánh sáng hỗn độn đụng vào nhau, giống như trung hòa, cả hai đều trừ khử nhau thành vô hình.

Trong một mảnh hỗn độn kia, một sinh vật ba đầu sáu tay như Ma 'Thần chậm rãi đi ra, sáu con mắt trên ba cái đầu đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, phảng phất như cái nhìn chăm chú đến từ vực sâu bóng tối.

"Vua Huỷ Diệt?" Hàn Sâm nhận ra người tới, không khỏi khẽ nhíu mày.

Vua Huỷ Diệt chính là cường giả cấp Chân Thần, thực lực của hắn mạnh đến mức vô cùng kinh người, xếp thứ mười ba trên Thần Bảng.

Hàn Sâm nghĩ đến tộc Thái Thượng có lẽ sẽ có người tới gây phiền phức cho hắn, tuy nhiên lại không nghĩ tới, tộc Thái Thượng chưa từng xuất hiện, kẻ xuất hiện lại là Vua Huỷ Diệt.

Vua Huỷ Diệt đi tới từng bước một, ánh sáng hỗn độn trên người càng ngày càng mạnh.

Ba cái đầu của tộc Hủy Diệt, một cái đại biểu cho ánh sáng, một cái đại biểu cho bóng tối, mặt cái khác đại biểu cho linh hồn, ba loại sức mạnh hợp lại làm một chính là Huỷ Diệt Thần Quang.

Nhưng Huỷ Diệt Thần Quang của Vua Huỷ Diệt đã đạt đến cảnh giới cực cao, đã hóa thành Đại Đại Huỷ Diệt Hỗn Độn Thần Quang, có thể nói là thuật gen phá hoại đứng đầu trong vũ trụ, gần như không thể phá hủy.

"Hàn Sâm, Phật Tộc không thể diệt, ngươi vẫn nên rút lui thì hơn." Cái đầu đại biểu cho ánh sáng của Vua Huỷ Diệt nói với vẻ từ bi.

"Không lùi thì chết." Cái đầu đại biểu cho bóng tối lóe lên ánh sáng khát máu trong mắt.

"Hiện tại rút lui vẫn còn kịp." Cái đầu đại biểu cho linh hồn cũng lên tiếng.

Ba cái đầu nói ra ba lời nói khác nhau, mà Hỗn Độn Thần Quang trên người Vua Huỷ Diệt lại càng ngày càng mạnh. Hắn ép sát từng bước một về phía

Hàn Sâm. Nếu Hàn Sâm không lùi, chỉ e hắn sẽ lập tức ra †ay trấn áp.

Chúng sinh Phật Tộc đều vô cùng vui mừng, không ngờ quanh co một hồi, tộc Hủy Diệt không có liên quan gì với Phật Tộc lại ra tay tương trợ ở thời điểm này.

“Hôm nay ta chắc chắn sẽ đánh Phật Tộc xuống phàm trần, ai đến cũng vô dụng.” Hàn Sâm đứng giữa không trung. Vô số suối đao quay †ròn xung quanh hắn, giống như đang bảo vệ cho tinh hà, dù đối mặt với Vua Huỷ Diệt cũng không muốn lùi bước chút nào.

“Vậy thì đi chết đi.” Ba cái đầu của Vua Huỷ Diệt đồng thời dùng ba giọng nói khác nhau nói ra lời tương tự. Hỗn Độn Thần Quang trên người Vua Hủy Diệt cũng lập tức bắn về phía Hàn Sâm, tốc độ nhanh đến mức khiến cho người ta căn bản không có thời gian tránh né.

Oành!

Hỗn Độn Thần Quang đụng vào một tấm khiên kim loại màu tím yêu dị, chỉ thấy đôi mắt của mỹ nữ được khắc trên tấm chắn từ từ mở ra, Hỗn

Độn Thần Quang bị ánh mắt kia ngưng kết lại, giống như một Thiên Hà màu xám bị ngưng đọng ở trong hư không.

“Hôm nay Tỉnh Tộc ta nhất định phải thăng lên Thượng tộc, không ai có thể ngăn cản ta” Hàn Sâm giơ tấm khiên, đi từng bước một về phía ngọn đèn gia tộc của Phật Tộc.

Tuy rằng Hỗn Độn Thần Quang của Vua Huỷ Diệt rất mạnh, thế nhưng lại không thể phá vỡ Thuẫn Medusa. Từng tia Đại Đại Huỷ Diệt Hỗn Độn Thần Quang bị đọng lại trên không trung, căn bản không thể tạo thành chút thương tổn nào cho Hàn Sâm.

Nhiên Đăng và Phật Tộc lần lượt lùi về, đã lùi đến trước ngọn đèn gia tộc, gương mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ. Vua Huỷ Diệt xếp thứ mười ba

trên Thần Bảng đã đích thân tới, lại còn không ngăn được Hàn Sâm,

thực sự khiến cho người ta khó có thể tin nổi.

Mắt thấy Hàn Sâm đã sắp tới phía trước ngọn đèn gia tộc Phật Tộc, rồi lại nhìn thấy từng tia khí tức kinh khủng xé rách hư không mà đến, luồng khí tức thứ nhất đã vô cùng mạnh mẽ rồi.

"Sát Quỷ xếp thứ mười bảy Thần Bảng… Chân Thần tộc Vạn Kiếp xếp thứ hai mươi mốt Thần Bảng… Cực Quang Thủy Tổ xếp thứ ba mươi chín Thần Bảng…"

Từng tồn tại kinh khủng lần lượt buông xuống trên không, chỉ trong chốc lát đã có hơn mười vị cường giả kinh khủng giáng lâm. Có một số người có tên trên Thần Bảng, có một số thì chưa từng xuất hiện, nhưng thực lực của bọn họ đều đã đạt đến cấp Chân Thần.

Nhiên Đăng vừa mừng vừa sợ, hành lễ với những cường giả kinh khủng kia: "A Di Đà Phật, các vị cư sĩ trợ giúp Phật Tộc vượt qua kiếp nạn này, trên dưới Phật Tộc đều vô cùng mang ơn, vĩnh viên không quên ân đức của các vị.

"Phật Tộc có qua lại thân thiết với nhiều thế hệ của tộc ta, giúp đỡ cũng là chuyện nên làm." Cực Quang Thủy Tổ lạnh lùng lên tiếng. Mấy cường giả kinh khủng còn lại đều không thèm nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn về phía Hàn Sâm.

Nhiên Đăng hơi sững sờ, hắn không nhớ rõ Phật Tộc có qua lại thân thiết với tộc Cực Quang lúc nào. Nhưng lúc này hắn cũng không quan tâm được nhiều như vậy, niệm phật một tiếng rồi nói: "A Di Đà Phật, còn xin chư vị giúp tộc ta chém giết tên giặc kia."

"Không ngờ nhân duyên của Phật Tộc lại tốt như vậy? Tại thời khắc nguy nan, lại có nhiều cường giả ra tay giúp đỡ như thế?"

"Nhưng các ngươi không cảm thấy hơi kỳ quái sao? Nhiều cường giả kinh khủng giúp đỡ Phật Tộc như vậy, nhưng trong đó lại không có Tộc Hoàng Cực."

"Ngươi kiểu nói này, hình như quả thật hơi kỳ quái. Bây giờ Phật Tộc phụ thuộc vào Tộc Hoàng Cực, về tình về lý Tộc Hoàng Cực đều khó có khả

năng khoanh tay đứng nhìn, nhưng trong nhiều cường giả tới trợ giúp Phật Tộc, lại không có Tộc Hoàng Cực."

"Cho dù thế nào, có nhiều cường giả kinh khủng như vậy tương trợ, Hàn Sâm muốn đánh rớt Phật Tộc để đốt đèn cho Tinh Tộc là chuyện không thể nào."

"Đáng tiếc, thực lực của Hàn Sâm mạnh như thế. Cho dù là dẫn dắt Tinh Tộc giết vào top mười cũng không phải là chuyện không thể. Thế nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại chọn một Phật Tộc xếp hạng không cao, kết quả lại rước lấy nhiều phiền phức như vậy…"

Đám người nghị luận ầm ï, mà Cực Quang Thủy Tổ thì đang nói chuyện với Hàn Sâm: "Hàn Sâm, coi như nể mặt Tộc Cực Quang của ta, hôm nay rút lui đi."

"Nếu ta không rút lui thì sao?" Hàn Sâm lạnh lùng liếc nhìn đám cường giả cấp Chân Thần, ghi nhớ tất cả ở trong lòng.

"Không lùi thì chết." Thân thể Sát Quỷ như bóng tối. Hắn dùng một loại giọng nói cực kỳ sắc lạnh, cất lên the thé.

Cường giả chư thiên vây quanh, một luồng khí tức kinh khủng tràn ngập trong hư không. Hàn Sâm giống như bị một đám cự thú Hồng Hoang vây quanh, như đang lâm vào đường cùng.

Có thể dễ dàng nhìn ra, những cường giả kinh khủng kia đều nổi sát †âm với Hàn Sâm. Nếu Hàn Sâm tiến lên một bước, chỉ e sẽ lập tức đưa tới họa sát thân.

Hơn mười vị tồn tại kinh khủng cấp Chân Thần, mà Hàn Sâm lại chỉ có một Thuân Medusa trong tay. Cho dù có mạnh đến đâu cũng khó có thể ngăn cản sự tấn công của hơn mười vị Chân Thần.

"Tại sao có thể như vậy?" Linh Lung cảm thấy ngạc nhiên, người của tộc Thái Thượng còn chưa tới, vậy mà đã có nhiều cường giả làm khó Hàn Sâm như vậy.

“Chuyện này dường như hơi kỳ quặc, không nói đến chủng tộc khác, trước đó tộc Vạn Kiếp còn từng có chút mâu thuẫn với Phật Tộc, có thể xem như là quan hệ thù địch. Sao ngay cả bọn họ đều đến giúp đỡ Phật Tộc vậy?” Vẻ mặt của Lý Khả Nhi hơi kỳ quái.

Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng có nghỉ ngờ giống vậy, nhưng hắn lập tức đã có kết luận, nói: “Xem ra có vị tồn tại kinh khủng nào đó không hy vọng nhìn thấy Tinh Tộc thăng lên Thượng tộc. Nếu không lấy chút năng lực này của Phật Tộc, tuyệt đối không có khả năng mời được nhiều cấp Chân Thần ra tay tương trợ như vậy.”

Isa nhíu mày không nói, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng. Hiện tại đã không phải là vấn đề Hàn Sâm đánh hạ được Phật Tộc hay không, mà hắn có thể toàn thân trở ra hay không cũng là một vấn đề lớn.

Hết chương 2890.

Chương 2891. Còn Ai Cản Ta Đốt Đèn Vì Tỉnh Tộc?

“Ai là người đứng sau lưng đám người này? Là ai không hy vọng Tỉnh Tộc được thăng lên thành Thượng tộc, hơn nữa còn có thủ đoạn lớn như vậy? Xem ra, lúc trước Tinh Tộc thăng lên Thượng tộc thất bại chắc chắn không phải là ngẫu nhiên.” Ánh mắt Hàn Sâm loé sáng như sao.

Trong vũ trụ có nhiều chủng tộc như vậy, nhưng chỉ có Thượng tộc mới có cường giả cấp Chân Thần Hoá. Cho dù một số hạ tộc tình cờ có được cường giả Thần Hoá thì đó cũng là trường hợp ngoại lệ, số lượng sẽ không quá nhiều.

Nhưng chỉ có mười ngàn Thượng tộc mà thôi. Trong số đó, Thượng tộc thật sự có cường giả cấp Chân Thần trấn giữ, e rằng không quá hai mươi tộc.

Vậy mà giờ lại xuất hiện nhiều Chân Thần của Thượng tộc như vậy, năng lượng của người đứng phía sau thật sự lớn đến đáng sợ.

Điều duy nhất khiến Hàn Sâm cảm thấy may mắn chính là đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa nhìn thấy người của ba Thượng tộc lớn xuất hiện. Nếu năng lượng của người đứng phía sau này có thể thúc đẩy cả ba Thượng tộc lớn cùng xuất hiện thì càng đáng sợ hơn.

"Hàn Sâm, còn không mau lui xuống." Ba cái đầu của Vua Hủy Diệt cùng lạnh giọng quát lớn về phía Hàn Sâm, Đại Đại Huỷ Diệt Hỗn Độn Thần Quang trên người cũng ngày càng mạnh, dường như làm rung chuyển cả tinh không.

Trong lòng chúng sinh Phật Tộc hết sức phấn khởi, Tịnh Hải Vương lớn tiếng nói: "Mong các vị đại nhân giúp tộc ta giết ác tặc.

"Tên này bất kính với các vị đại nhân như thế, đáng giết." "Tên này đáng giết!"

"Hôm nay, ta, Hàn Sâm muốn đốt đèn vì Tinh Tộc, ai cản ta đều đáng chém" Hàn Sâm khẽ nhếch mày, không để ý đến khí tức kinh khủng của rất nhiều cường giả Chân Thần ép lên, ánh đao chuyển động như dòng lũ xung quanh thân thể hắn, như tinh hà bay về hướng ngọn đèn gia tộc của Phật Tộc.

Các tộc trong vũ trụ đều giật mình, không nghĩ ra tại sao dưới sự áp bách của nhiều cường giả cấp Chân Thần như vậy mà Hàn Sâm vẫn muốn diệt ngọn đèn gia tộc của Phật Tộc.

Bên trong tinh cầu của tộc Vạn Bảo, Ngao Dạ đỏ bừng hai mắt, hai tay siết chặt, móng tay đâm vào máu thịt, mặc cho máu tươi chảy ra từ nắm đấm, mà hắn dường như chẳng có cảm giác gì.

"Tinh tộc ta thật sự có thể đứng sừng sừng trong khu rừng Thượng tộc sao?" Ngao Dạ đã vào đại vũ trụ từ rất lâu, cũng hiểu biết rất rõ về đại vũ trụ. Hắn biết trận chiến này của Hàn Sâm khó khăn đến thế nào, nhưng trong lòng hắn vẫn hy vọng có một khả năng như vậy xuất hiện.

Lúc trước, khi Tinh tộc đại bại, một số tộc nhân còn sót lại không thể không rút vào Tí Hộ Sở. Dường như không ai tin rằng một ngày nào đó mình có thể trở lại đại vũ trụ, càng không dám nghĩ đến việc thăng lên Thượng tộc.

Nhưng bây giờ Tinh Tộc chỉ còn cách Thượng tộc nửa bước, mà nửa bước này giống như chỉ xích thiên nhai, Chân Thần chư thiên nắm quyền, tựa như ngọn núi lớn không cách nào vượt qua được.

"Tại sao? Tại sao Tinh Tộc chúng ta muốn thăng lên Thượng tộc lại khó khăn như vậy? Đến cả Chân Thần chư thiên cũng muốn làm khó tộc ta?" Ở các nơi trong vũ trụ, những hậu duệ còn sót lại của Tinh tộc đều đỏ ngầu hai mắt giống như Ngao Dạ, không cam lòng mà phẫn nộ gào thét.

Hơn mười vị cường giả Chân Thần đều phát ra thần quang mãnh liệt †oàn thân, nhất là Vua Hủy Diệt đang ngăn ở trước mặt Hàn Sâm, trực tiếp phát ra Đại Huỷ Diệt Hỗn Độn Thần Quang, như cực quang từ thời thiên địa sơ khai phóng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm không hề có ý định nhượng bộ, Thuẫn Medusa trong tay phóng ra tia sáng quái dị. Hai mắt Medusa hé mở, bắn ra hào quang quái dị ngưng đọng Đại Huỷ Diệt Hỗn Độn Thần Quang ở không trung, đồng thời Hàn Sâm cũng đánh ra một vệt thần quang.

Vệt thần quang này không phải là Nha Đao mà Hàn Sâm vẫn luôn sử dụng, mà là một chùm tia sáng kỳ diệu. Trong nháy mắt, chùm sáng đó chiếu lên người của Vua Hủy Diệt, Đại Huỷ Diệt Hỗn Độn Thần Quang trên người Vua Hủy Diệt bộc phát, muốn đối kháng với chùm sáng kia.

Tuy nhiên, chùm ánh sáng đó không bị ảnh hưởng bởi Hỗn Độn Thần Quang, sau khi rơi trên người Vua Hủy Diệt, lập tức sinh ra một sự biến hóa đáng kinh ngạc.

Sự biến hoá đó khiến cho sắc mặt của Vua Hủy Diệt tái mét, những cường giả cấp Chân Thần đang nhắm vào Hàn Sâm cũng kinh hãi, hoảng sợ. Từng người một dừng bước chân sát phạt lại, lộ vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí không kìm lòng mà muốn rút lui.

Trong khoảnh khắc bị thần quang kia chiếu vào, thân thể của Vua Hủy Diệt cấp Chân Thần nhanh chóng thoái hóa, trong nháy mắt từ cấp Chân Thần rơi xuống cấp Hoá Điệp.

‘Thoáng chốc ánh đao như nước lũ xuyên qua, trực tiếp chém chết Vua Hủy Diệt. Vua Hủy Diệt rơi xuống cấp Hoá Điệp, hoàn toàn không thể cản được Hàn Sâm cùng cấp, thân thể cứng rắn bị suối đao phân thây, tan thành cát bụi.

Đám người Cực Quang Thủy Tổ kinh hãi, từng người sợ hãi lui lại. Kẻ mạnh mẽ như Vua Hủy Diệt còn bị Hàn Sâm đánh từ cấp Chân Thần rơi thẳng xuống cấp Hoá Điệp, bị giết mà không thể đánh trả.

Nếu Hàn Sâm chỉ giết Vua Hủy Diệt thì bọn họ không hoảng sợ đến như thế, nhưng bọn họ tận mắt nhìn thấy Hàn Sâm tiện tay đánh Vua Hủy Diệt rớt từ cấp Chân Thần rơi xuống cấp Hoá Điệp, sự sợ hãi đó còn chấn động hơn cả việc Hàn Sâm giết Vua Hủy Diệt.

“Vừa rồi là gì vậy?”

“Hình như là Vua Hủy Diệt bị Hàn Sâm đánh rớt từ cấp Chân Thần xuống cấp Hoá Điệp!”

“Rốt cuộc đó là loại sức mạnh gì? Mà có thể đánh rớt từ Chân Thần thành Hoá Điệp?”

“Cha chúng thần vẫn là cha chúng Thần, cho ngươi thăng thì ngươi được thăng, muốn ngươi rớt thì ngươi phải rớt, mẹ nó, quá biến thái!”

“Vậy thì quá vô địch rồi? Ai có thể chống lại loại sức mạnh này chứ? Đến cả cường giả cấp Chân Thần cũng trực tiếp bị đánh rớt cấp. Nếu Hàn Sâm tham gia trận chiến Thần Bảng thì e rằng Hoàng Kim Hống kia không có cơ hội nhường vị trí thứ nhất cho Kim Tệ rồi.”

“Cha ngươi vẫn là cha ngươi…”

“Cha chúng thần quả nhiên vẫn là cha chúng Thần… Chân Thần thì thế nào… Ha Ha… vẫn là con mà thôi…”

Hàn Sâm giết Vua Hủy Diệt, ánh mắt lạnh lùng quét qua mặt Cực Quang Thủy Tổ và các Chân Thần kia, chợt khiến bọn họ cảm thấy ớn lạnh trong lòng, không nén nổi mà lùi lại.

Mỗi người trong bọn họ đều đã từng thấy sự đời, đã từng trải qua không biết bao nhiêu cường giả đáng sợ gặp trắc trở. Cho dù gặp phải kẻ địch hùng mạnh gấp mấy lần thực lực của mình, bọn họ cũng không đến nỗi không chịu nổi như thế. Nhưng cảnh tượng Vua Hủy Diệt bị đánh rớt xuống cấp Hoá Điệp thực sự quá rung động, vượt quá nhận thức của họ nên mới dẫn ra rung động nơi sâu nhất trong đáy lòng.

‘Trăm cay ngàn đắng thăng lên cấp Chân Thần, trong đó có bao nhiêu gian khổ chỉ có bản thân mới hiểu được. Nhưng bọn họ bất ngờ phát hiện, Hàn Sâm lại có thể trở tay hủy đi hết thảy những thứ này, bọn họ sao có thể bình tĩnh được.

“Còn ai muốn ngăn ta đốt đèn vì Tinh Tộc?” Hàn Sâm đứng ngạo nghề trên không trung, liếc nhìn vũ trụ, lạnh lùng hỏi..

Đám người Cực Quang Thủy Tổ không nói một lời, cũng không ai dám ngăn trước mặt Hàn Sâm. Trái lại, theo Hàn Sâm đi về phía Phật Tộc, những vị Chân Thần đang chắn hai bên trái phải trước mặt hắn đều lặng lẽ rút lui.

Cả vũ trụ im lặng, không ai dám trả lời

Nhiên Đăng và chúng sinh Phật Tộc đều tái mặt, thật sự không thể tin nổi, có nhiều cường giả cấp Chân Thần ra tay tương trợ như vậy mà còn không thể ngăn cản bước chân Hàn Sâm diệt Phật đốt đèn.

Mắt thấy Hàn Sâm đạp trên tinh hà đao mà đến, tựa như thần linh giáng lâm. Chúng sinh Phật Tộc đều tuyệt vọng trong lòng, sắc mặt mỗi người như tro tàn, nào còn kiêu ngạo và sát khí khi chúng thân giáng lâm giúp đỡ vừa rồi.

“Hàn cư sĩ, trước kia đều do Nhiên Đăng ta sai, là ta có mắt không tròng, lòng tham không đáy. Đao này chính là phôi đao của ngươi, bây giờ vật về với chủ cũ. Còn đây là Mộc Ngẫu Thần Thông, là phần thưởng dị bảo cấp

Chân Thần mà ta giành được từ trận chiến Thần Bảng, đều cho các hạ, xem như là lễ vật nhận lỗi của tộc ta, xin ngươi thả cho Phật Tộc ta một con đường sống, xếp hạng của Phật tộc ta thực sự không xứng với thân phận và thực lực của ngươi… " Sắc mặt Nhiên Đáng trắng bệch, run giọng nói, tay nâng Đao Nhân Quả Báo Ứng và Mộc Ngẫu Thần Thôn.

"Ta đã cho ngươi và Phật Tộc một cơ hội, nhưng bây giờ đã quá muộn." Hàn Sâm vung tay, ngàn vạn dòng đao lao thẳng về phía Tộc linh Phật Tộc.

Hết chương 2891.

Chương 2892. Tinh tộc là Thượng tộc.

Ầm! Tộc linh vỡ vụn, ngọn lửa bên trên ngọn đèn gia tộc cũng dập tắt theo.

Sắc mặt chúng sinh Phật Tộc đều trắng bệch, ấn ký trên trán Phật Tộc lập tức tan biến, khiến cho thân thể bọn họ run rẩy, giống như bị rút gân đào xương. Thân thể thống khổ run rẩy kịch liệt, sức sống trên người cũng giảm dần.

Phụt!

Nhiên Đăng Thủy Tổ phun ra một ngụm máu tươi, từ cấp Hóa Điệp rơi xuống cấp cấp Phá Kén, chúng sinh Phật Tộc khác cũng rơi xuống một cấp, đồng thời huyết mạch Thượng tộc thêm vào cũng biến mất theo.

Ngọn đèn gia tộc dập tắt, tự động bay về phía một giọt máu tươi kia của Hàn Sâm, máu tươi rơi vào phía trên bấc đèn, lập tức hóa thành một ngọn lửa, nhen nhóm ngọn đèn gia tộc một lần nữa.

Ngọn lửa nhỏ kia càng đốt càng sáng, lửa đèn trong suốt long lanh như băng ngọc, khiến người ta không cảm nhận được một chút nhiệt nào, ngược lại có loại cảm giác lành lạnh.

Ngọn đèn gia tộc được nhóm một lần nữa, thân đèn cũng trở nên rực sáng, chữ Phật vốn có trên thân đã sớm vỡ vụn như bụi.

Ngọn đèn gia tộc rơi xuống trước mặt Hàn Sâm, Hàn Sâm vung ngón tay, lấy máu tươi viết xuống trên khuôn đèn một chữ "Tinh, đồng thời lên tiến: "Tinh tộc là Thượng tộc. Từ nay về sau, hễ là huyết mạch Tinh Tộc ta, cho dù huyết mạch có thuần khiết hay không, cho dù huyết mạch mờ nhạt nhiều hay ít, đều là nhất mạch của Tinh Tộc ta, đều có thể nhận được sự che chở của huyết mạch Tinh Tộc"

Theo giọng nói của Hàn Sâm, chữ "Tinh bên trên ngọn đèn gia tộc kia sáng lên như ánh mặt trời, chiếu rọi toàn bộ vũ trụ.

Dưới ánh sáng chiếu rọi, trên trán của những Tinh Tộc như Ngao Dạ đều hiện lên ra một tộc ấn chữ "Tinh, chính là chữ mà Hàn Sâm đã viết lên.

Ầm!

Ngao Dạ đã đạt đến Cấp Vương Đỉnh phong, trong khoảnh khắc tộc ấn chữ "Tinh hình thành, thân thể hắn lại nhanh chóng lột xác, trong chốc lát đã đột phá vào cấp Thần Hóa.

Tại các ngõ ngách của đại vũ trụ, lúc này những huyết mạch còn sót lại của Tinh Tộc đang lưu lạc khắp nơi cũng được lột xác thân thể, †oàn bộ thăng lên một cấp, thiên phú cũng nhận được Thượng tộc thêm vào, gen bị được sức mạnh kỳ dị ưu hóa, trở nên càng ưu tú hơn.

Trong Hoa Viên Không Trung, trên trán của mấy người Đường Chân Lưu, Vương Vũ Hàng, Hoàng Phủ Tĩnh đều nổi lên tộc ấn chữ "Tinh, ngay cả trên trán của Bảo Nhi, Linh Nhi và Hàn Mộng Nhi cũng hiện lên ấn ký Tinh Tộc giống vậy.

Rắc!

Thân thể Hoàng Phủ Tĩnh lột xác, vậy mà trực tiếp đột phá vào cấp Lột Xác. Những người khác cũng như vậy, cả đám đều đang không ngừng tiến hóa dưới tác dụng của tộc ấn.

Chỉ có các loại dị chủng hoặc dị linh như Tà Tình Đế, Nữ Đế Sát Na và Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Tinh Tinh là không nhận được tộc ấn Tinh Tộc, hiển nhiên trong huyết mạch của bọn họ không có gen di truyền của Tinh Tộc.

Mà trong hành tinh Hồng Ải đang ẩn giấu trong hư không, trên trán của Thánh đồ tru thiên và một đám Thánh đồ huyết mệnh cũng hiện lên tộc ấn Tinh Tộc, hiển nhiên trong huyết mạch của bọn họ cũng có gen di truyền Tỉnh Tộc, chỉ tương đối mờ nhạt.

Trong chốc lát, trong toàn bộ vũ trụ rộng lớn, hễ là người có gen di truyền huyết mạch Tinh Tộc, cho dù có thuần khiết hay không, cho dù có bao nhiêu gen di truyền, chỉ cần là sinh vật dính một chút thì đều được nhận tộc ấn của Tinh Tộc.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là xếp hạng của Phật Tộc tương đối thấp, hiệu quả thêm vào chỉ có thể coi là bình thường, tỷ lệ ưu hóa gen cũng không quá cao.

Nếu có thể xếp vào mười vị trí đầu thì trình độ ưu hóa gen sẽ càng mạnh, có thể khiến cho thiên phú và tố chất của toàn bộ chủng tộc được tăng cường một cách mạnh mẽ.

Hàn Sâm đốt đèn khác với Khổng Phi, bởi vì bản thân Khổng Phi chính là Vũ Tộc, thế nhưng lại bị Vũ Tộc vứt bỏ, nên hắn muốn báo thù Vũ Tộc. Do đó, hắn lựa chọn một mình làm tộc, từ chối không thêm vào bất cứ lực lượng nào của ngọn đèn gia tộc cho huyết mạch.

Mà Hàn Sâm thì lựa chọn thêm vào cho tất cả huyết mạch, cho dù đối phương có bao nhiêu huyết mạch Tỉnh Tộc. Dù chỉ có một chút, cũng có thể được sự thêm vào của huyết mạch Tinh Tộc.

Không quan tâm trên người đối phương có huyết mạch Thượng tộc khác hay không, chỉ cần trong thân thể có gen di truyền Tinh Tộc thì đều có thể nhận được sự gia trì của huyết mạch Tinh Tộc, có thể được hưởng sự gia trì đồng thời của huyết mạch đa chủng tộc. Đây cũng là hình thức mà phần lớn Thượng tộc lựa chọn.

Hàn Sâm lựa chọn như vậy, đương nhiên là bởi vì huyết mạch con người vốn không thuần, cũng không có mấy con người có thể hưởng thụ sự gia trì của Ngọn đèn gia tộc Tinh Tộc nếu hạn chế huyết mạch thuần chủng.

Ngọn đèn gia tộc Tinh Tộc sáng rực, vạn ngọn đèn bên trong Thần điện Gen cũng sáng theo, dường như đang cảm thấy may mắn vì sinh ra là Thượng tộc, lại như đang ganh đua sắc đẹp, chiếu sáng toàn bộ đại vũ trụ như tuyết.

Cho đến khi ngọn đèn gia tộc của Tinh Tộc bay trở về bên trong Thần điện Gen, cổng của Thần điện Gen ầm ầm đóng lại, đại vũ trụ mới khôi phục lại bình thường. Tất cả tộc ấn trên trán sinh vật Tinh Tộc cũng biến mất theo đó, không còn chút vết tích nào.

Chỉ có thân thể bọn họ được ưu hóa và thăng cấp là thật sự còn lại.

“Tinh Tộc ta…cuối cùng cũng trở thành Thượng tộc…” Ngao Dạ là một người nhã nhặn, lúc này cũng không nhịn được mà ngửa mặt lên trời gào thét, dường như muốn phun hết toàn bộ khổ oán đè nén trong lòng ra ngoài.

“Tinh… Là Thượng tộc…” Thân thể mỗi một Tinh Tộc còn sót lại đều run rẩy, xem xét thân thể của mình, dường như không dám tin tưởng đây là sự thật.

Các tộc trong vũ trụ đều nhìn Hàn Sâm ở giữa sao trời với ánh mắt phức tạp, mà ánh mắt của Hàn Sâm thì nhìn về phía Nhiên Đăng và Phật Tộc.

Cảm nhận được ánh mắt của Hàn Sâm, thân thể của Nhiên Đăng run lên, trên mặt lộ ra vẻ đau khổ.

Vốn cho rằng lấy được Đao Nhân Quả Báo Ứng là có thể bắt đầu vinh quang cho Phật Tộc, ai biết lại rơi vào kết cục như vậy.

“Quả nhiên là nhân quả báo ứng… Lúc trước nếu không phải ta cưỡng ép đoạt phôi đao này… bây giờ Phật Tộc sẽ không rơi vào kết quả như vậy… Tâm của Nhiên Đăng đã như tro tàn, đưa Đao Nhân Quả Báo Ứng và Mộc Ngẫu Thần Thông cùng một Đoạn Hồn Cốt kia đến trước mặt Hàn Sâm, hành lễ rồi nói: “Tất cả đều là tội của ta, không liên quan đến chúng sinh Phật Tộc ra. Những thứ này đã không còn là đồ của Phật Tộc ta, hiện tại đều dâng cho các hạ. Các hạ cũng có thể cầm cái mạng này của ta đi, chỉ xin các hạ nhìn vào đức hiếu sinh trên cao, tha cho chúng sinh Phật Tộc một con đường sống. Nhiên Đăng dù thân có xuống địa ngục, cũng nhất định mang ơn.”

Hàn Sâm thuận thế vung tay lên, hút Đao Nhân Quả Báo Ứng, Mộc Ngẫu Thần Thông và Đoạn Hồn Cốt vào trong lòng bàn tay, nhìn Nhiên Đăng một chút rồi nói: “Ta không giết ngươi, cũng không diệt Phật Tộc, lúc trước ngươi cướp đao phôi của ta, đánh ta thành một con kiến, hôm nay ta chỉ đến để trả nhân quả của ngươi. “

Nói xong, Hàn Sâm tiện tay vung lên, thần quang quái dị rơi xuống trên người Nhiên Đăng, lập tức chỉ thấy thân thể Nhiên Đăng thoái hóa một cách nhanh chóng. Trong chớp mắt, hắn rớt từ cấp Chân Thần Hóa xuống cấp Vương, lại từ cấp Vương tiếp tục rơi xuống Công Tước. Chỉ trong chốc lát,

từ một vị cường giả Thần Bảng, hắn đã biến thành một sinh vật bình thường, ngay cả tước vị cũng không có.

Nhiên Đăng mạnh mẽ như một vị thần trong cuộc chiến Thần Bảng, lúc này đã hoàn toàn biến thành một lão già như củi khô, không thể cảm nhận được một chút khí tức lực lượng nào từ trên người hắn nữa, hơn nữa sức sống cũng gần như bị cắt đứt.

Vô số cường giả của đại vũ trụ đều phát lạnh trong lòng, đặc biệt là đám người Cực Quang Thủy Tổ đứng xem Nhiên Đăng bị đánh rơi xuống phàm trần từ khoảng cách gần. Bọn họ chỉ cảm thấy tê cả da đầu, không ai còn tâm lý may mắn nữa, lặng yên rút lui, không dám dừng lại nửa bước.

Nhìn thấy các Chân Thần như Cực Quang Thủy Tổ đều rút lui, Hàn Sâm hơi nheo mắt lại, cũng quay người chuẩn bị rời đi.

“A Di Đà Phật, đa tạ ơn các hạ đã không diệt Phật Tộc!” Nhiên Đăng sức sống yếu hơn hô lên một câu Phật hiệu.

Hàn Sâm không để ý tới Nhiên Đăng, trực tiếp quay người rời đi. Nay Nhiên Đăng đã là đèn đã cạn dầu, cho dù Hàn Sâm không giết hắn, hắn cũng không sống nổi, cho nên Hàn Sâm lười ra tay lấy đi tính mạng của hắn.

Còn về thủ đoạn diệt tộc, Hàn Sâm cũng không làm được. Trên bản chất, hắn cũng giống như Khổng Phi, đều là người không có sát tâm tuyệt đối. Khổng Phi hận Vũ tộc như thế, cuối cùng vẫn không diệt Vũ Tộc, thậm chí còn nuôi dưỡng không ít cô nhi của Vũ tộc.

Hàn Sâm không làm được đến mức như Khổng Phi, sẽ không đi chăm sóc Phật Tộc, nhưng cũng không muốn diệt tộc.

Trận chiến đốt đèn kết thúc, thế nhưng gợn sóng do Hàn Sâm dẫn tới vẫn còn chưa kết thúc. Ảnh hưởng sinh ra từ trận chiến này vẫn còn đang tiếp tục ảnh hưởng tới toàn bộ bố cục của vũ trụ.

Hết chương 2892.

Chương 2893. Quỷ Thời Gian.

Phật Tộc rơi xuống khỏi Thượng tộc, Nhiên Đăng bị đánh xuống phàm trần. Phật Tộc dĩ nhiên đã khó có tư cách trở lại, có thể bảo vệ Phật quốc hay không còn là một ẩn số.

Thế nhưng trong trận chiến đốt đèn này, một chủng tộc khác bị đả kích không thua gì Phật Tộc, đó chính là Tộc Hủy Diệt.

Vua Huỷ Diệt bị người tộc khác chém giết trong trận chiến, khiến cho Tộc Hủy Diệt vốn không có liên quan gì đến chuyện này gặp đả kích nặng nề.

Mặc dù Tộc Hủy Diệt xếp thứ năm trong các Thượng tộc, trong tộc không chỉ có một vị Chân Thần là Vua Huỷ Diệt. Nhưng dù sao Vua Huỷ Diệt cũng là lãnh đạo tinh thần của Tộc Hủy Diệt, còn là người có sức chiến đấu mạnh mẽ nhất.

Đối với ba đại Thượng tộc, chết một Chân Thần sẽ không dao động đến căn cơ, nhưng Tộc Hủy Diệt chết mất một Chân Thần, thì tương đương với gãy mất một nửa căn cơ. Một số thế lực có chút mưu đồ với Tộc Hủy Diệt từ trước hiện đều đang rục rịch, khiến cho tình cảnh của Tộc Hủy Diệt vô cùng bấp bênh.

Danh tiếng của Hàn Thần Phụ có thể nói là như mặt trời ban trưa trong đại vũ trụ, vốn dĩ ba chữ Hàn Thần Phụ này thường bị một số thành phần chế nhạo. Nhưng bây giờ, khi sinh vật các tộc nhắc đến ba chữ Hàn Thần Phụ đều không còn ý chế nhạo nữa mà nhiều thêm mấy phần kính sợ.

Trực tiếp đánh cho người ta rớt từ Chân Thần xuống Hóa Điệp, lại đánh Nhiên Đăng cấp Chân Thần xuống sinh vật bình thường. Trong mắt sinh vật bình thường thì đây là một vị cường giả Thần Hóa cực kỳ kinh khủng, mà trước mặt Hàn Sâm thì thật ra là con trai thôi.

Đây là năng lực làm cho toàn bộ Vũ Trụ đều cảm thấy hoảng sợ, Hàn Thần Phụ đã trở thành một đại danh từ cấp hiện tượng.

“Đó rốt cuộc là loại sức mạnh gì?” Một vị ông lão của tộc Thái Thượng nhíu mày suy tư, hắn vốn phụng mệnh đến bắt Hàn Sâm về tộc Thái Thượng.

Thế nhưng bởi vì có các Chân Thần như Vua Huỷ Diệt tham dự vào nên hắn không lập tức ra tay. Chờ đến cuối cùng khi nhìn thấy Hàn Sâm đánh Vua Huỷ Diệt xuống Hóa Điệp, lại đánh Nhiên Đăng xuống phàm trần, ông lão Tộc Thái Thượng này cũng bị kinh hãi, không dám đi gây sự với Hàn Sâm nữa.

Trên thực tế, không chỉ là Tộc Thái Thượng, vô số cường giả âm thầm thăm dò đều bị Huyền Hoàng Kinh của Hàn Sâm làm kinh sợ, cuối cùng không ai dám ra tay cả.

Nhưng bọn họ cũng không rõ lắm, dù sao Hàn Sâm chỉ là cấp Hóa Điệp, uy lực của Huyền Hoàng Kinh hoàn toàn không đủ để trực tiếp đánh Chân Thần xuống phàm trần, cùng lắm chỉ có thể đánh rớt một cấp bậc, hơn nữa còn chỉ là tạm thời.

Nếu lúc ấy bọn người Cực Quang Thủy Tổ đồng thời cùng bao vây và †ấn công Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng phải bất lực, e là chỉ còn con đường rút lui.

Thế nhưng, bọn họ bị đòn phủ đầu Hàn Sâm đánh ra làm cho kinh sợ, sau đó Hàn Sâm trực tiếp đánh Nhiên Đăng xuống phàm trần. Cảnh tượng này lại quá đáng sợ, khiến cho bọn họ khó mà hiểu rõ rốt cuộc lực lượng của Hàn Sâm mạnh đến cỡ nào, cuối cùng không có người nào dám ra tay ngăn cản Hàn Sâm đốt đèn vì Tinh Tộc.

Lúc ấy Hàn Sâm không phải không muốn giải quyết hết bọn người Cực Quang Thủy Tổ, nhưng thực lực của hắn vẫn chưa đến loại trình độ kia, có thể làm khiếp sợ quần hùng thắp sáng Ngọn đèn gia tộc đã là chuyện không dễ.

“Trước kia Tinh Tộc rốt cuộc đã từng đắc tội với ai? Mà lại có nhiều cường giả làm khó Tinh Tộc như vậy?” Trong chốc lát, Hàn Sâm cũng không nghĩ ra được.

Về tới Tí Hộ Sở, phát hiện con người bên trong Tí Hộ Sở không bị ảnh hưởng từ ngọn đèn gia tộc Tinh Tộc, Hàn Sâm mới thoáng thở dài một hơi.

Mặc dù đã sớm biết quy tắc của Tí Hộ Sở khác với đại vũ trụ, cả hai bị ngăn cách tuyệt đối, nhưng cuối cùng hắn vẫn hơi lo lắng.

Dẫn một cường giả con người tiến vào Đại vũ trụ, cường giả con người kia trực tiếp ngưng tụ ra chiến giáp trở thành Nam Tước, trên trán cũng xuất hiện tộc ấn Tinh Tộc, sau khi hắn thăng lên Nam Tước, tộc ấn mới dần dần biến mất.

"Quả nhiên, chỉ sau khi tiến vào Đại vũ trụ, mới có thể bị quy tắc của Thần điện Gen ảnh hưởng." Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Có Hoa Viên Không Trung làm căn cứ, thực lực của Hàn Sâm đã có thể chiếm một chỗ đứng nhỏ nhoi trong đại vũ trụ, Hàn Sâm cũng thiếu đi rất nhiều kiêng dè. Hắn dùng hết khả năng dẫn không ít dị sinh vật, dị chủng và con người tiến vào Hoa Viên Không Trung, mượn nhờ tài nguyên phong phú của Hoa Viên Không Trung, có thể giúp cho bọn họ nhanh chóng trưởng thành.

Sức mạnh của một tộc không phải chỉ dựa vào một người là có thể nâng lên, muốn khiến Nhân Tộc chân chính có thể đứng sừng sững trong Đại vũ trụ, còn cần toàn bộ chủng tộc phải mạnh mẽ.

Chỉ một Hoa Viên Không Trung, dù tài nguyên phong phú đến đâu cũng không có khả năng tạo nên một Thượng tộc đỉnh cao. Hàn Sâm còn cần một trăm một ngàn không gian dị chủng giống như Hoa Viên Không Trung nữa, mới có thể giúp cho thế lực của Nhân tộc hoặc có thể nói là của Hàn Sâm hắn chống lại với ba đại Thượng tộc.

Hiện tại chỉ là bước đi đầu tiên của Hàn Sâm, cũng là một bước gian nan nhất.

Sau đó, Hàn Sâm không ở lại trong Hoa Viên Không Trung nữa. Mặc dù tài nguyên của vườn hoa rất nhiều, nhưng tối đa chỉ là thực vật dị chủng cấp Nguyên Cơ mà thôi, không đủ để chèo chống cho cường giả cấp Hóa Điệp như Hàn Sâm tiến hóa.

Đừng nói là Hàn Sâm, cho dù bọn người cấp Lột Xác như Hoàng Phủ Tĩnh cũng cần nhiều tài nguyên hơn mới có thể tiếp tục thăng cấp.

Sau khi Hàn Sâm do dự mãi, cuối cùng vẫn quyết định khôi phục thân phận Thánh Anh của Tộc Hoàng Cực. Chỉ có ở nơi đó, hắn mới có thể lấy tốc độ nhanh hơn để thăng cấp Chân Thần.

Thánh Anh chân chính bị Hàn Sâm để lại trong Hoa Viên Không Trung. Hơn nữa, hiện tại Thánh Anh vô cùng trung thực, ở cùng với Lục Nhĩ Mi Hầu, cả ngày đi theo sau lưng Bảo Nhi, mở miệng đều là chị Bảo Nhị, vô cùng biết nịnh nọt.

Mặc dù Hàn Sâm không biết trong khoảng thời gian mình rời đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không cần nghĩ cũng biết Thánh Anh nhất định đã bị Bảo Nhi thu dọn.

Mặc dù trên đầu Hàn Linh Nhi cũng xuất hiện ấn ký Tinh Tộc, thế nhưng nàng và Bảo nhi đều không được thăng cấp.

Người đốt đèn như Hàn Sâm cũng giống vậy, đều không nhận được sự chăm sóc thăng cấp, chỉ có gen được tối ưu hóa một chút.

Lại lợi dụng Tứ Dương Phương Tôn làm ván cầu, Hàn Sâm thành công lấy thân phận Thánh Anh về tới Cửu Ngự Cung, hơn nữa còn có ý đồ với Quỷ Thời Gian trong cung điện số 0002.

Quỷ Thời Gian là dị chủng cấp Chân Thần, nếu có thể săn giết nó thì có thể bổ sung phần lớn gen Thần Hóa cho Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm có thể nhanh chóng thăng cấp lên Chân Thần hơn.

Hiện tại Hàn Sâm chỉ muốn mau chóng thăng lên Chân Thần, sau đó dùng Thiên Thần Quan đến trong Thần điện Gen xem một chút, xem trong đó rốt cuộc có cái gì.

Đi vào trong cung điện của Quỷ Thời Gian, chỉ thấy Quỷ Thời Gian vẫn ngồi ở chỗ đó, bị cấm chế trói buộc, cũng không muốn nhúc nhích tý nào, thậm chí còn không thèm nhìn Hàn Sâm một lần.

Hàn Sâm biết Dị Chủng nơi này đều bị rút đi linh rồi. Mặc dù trong cơ thể bọn chúng cũng có linh mới sinh ra, nhưng bởi vì bị cấm chế vây giữ trong một thời gian dài nên dường như linh mới sinh ra vô cùng yếu, trí thông minh và năng lực suy tính vẫn còn yếu.

Hắn rút Thiên La Thần Thương ra, trực tiếp đâm một thương về phía

Quỷ Thời Gian. Quỷ Thời Gian dường như cảm nhận được khí tức của Thiên La Thần Thương, đột nhiên mở to mắt, nhìn chằm chằm Thiên

La Thần Thương đang đâm vào lồng ngực nó.

Một loại lực lượng không thể nhìn thấy bằng mắt thường khuếch tán trước mặt Quỷ Thời Gian. Mũi thương của Thiên La Thần Thương lập tức đâm đến lồng ngực của Quỷ Thời Gian. Nhưng khi khoảng cách còn lại một chút, lại phảng phất như biến thành gần trong gang tấc mà xa cách cả biển trời. Hàn Sâm đâm một hồi lâu về phía trước, mũi thương vẫn không thể đụng tới lồng ngực của Quỷ Thời Gian.

“Lực lượng thời gian?” Hàn Sâm giật mình một cái. Dưới sự trói buộc của cấm chế, Quỷ Thời Gian còn có thể vận dụng được lực lượng thời gian mạnh mẽ như vậy, không hổ là dị chủng hệ Thời Gian đỉnh cấp tiếng tăm lừng lây.

Hết chương 2893.

Chương 2894. Lại đạt được thú hồn Thần Hóa

Hàn Sâm liên tục đâm vài nhát, thay đổi vài loại thuật gen, nhưng cho dù dùng loại thuật gen nào, dường như vĩnh viễn không được đến cuối cùng ở trước mặt Quỷ Thời Gian, dù thế nào cũng không rơi vào trên người nó.

“Trừ khi ngươi có thể vượt qua hạn chế của thời gian, nếu không thuật gen gì cũng vô dụng với nó. Thuật gen thời gian tuyệt đối của nó có thể khiến cho thời gian vô hạn đến gần bất động, những động tác vốn nên hoàn thành trong phút chốc cũng sẽ bị trì hoãn vô thời hạn.” Thần cười mỉm bước lại đây.

Đương nhiên Hàn Sâm cũng đã nhìn ra manh mối. Muốn phá thời gian tuyệt đối của Quỷ Thời Gian thì chỉ có thể đánh vỡ sức mạnh lĩnh vực thời gian của nó, hoặc tốc độ có thể nhanh đến mức vượt qua sự trì hoãn thời gian của nó.

Dù sao thời gian tuyệt đối của Quỷ Thời Gian không phải là thời gian Tĩnh lặng thật sự. Thời gian vẫn đang trôi qua, chỉ bị chậm lại rất nhiều lần. Nếu tốc độ có thể vượt qua sự trì hoãn thời gian, đương nhiên có thể khiến nó bị thương.

Tuy nhiên tốc độ hiện tại của Hàn Sâm còn chưa đạt đến trình độ này, đến khi thăng lên cấp Chân Thần thì có thể thử một lần. Hiện tại thôi vậy, chỉ có thể nghĩ cách phá vỡ lĩnh vực thời gian tuyệt đối của nó.

“Hoàng Kim Hống ở trong Thần điện Gen thế nào rồi?” Hàn Sâm hỏi thẳng thừng.

Nếu Thần đã biết hắn và Hoàng Kim Hống có quan hệ tốt thì không phải che dấu nữa. Nếu Thần thật sự muốn đối phó với Tiểu Kim Kim, Hàn Sâm cũng chuẩn bị sẵn sàng.

“Cũng không tệ lắm, dù sao nó cũng là huyết mạch tộc Hống, thần linh cấp Phá Hoại không làm gì được nó. Tuy nhiên nếu sau này gặp phải thần linh cấp cao hơn thì khó mà nói, xem sự may mắn của nó thôi.” Thần nói thản nhiên.

Đáp án này nằm ngoài dự kiến của Hàn Sâm. Hắn vốn nghĩ rằng Thần sẽ lợi dụng Tiểu Kim Kim để dụ hắn vào Thần điện Gen, tuy nhiên hiện †ại xem ra chuyện không phải như vậy.

Dừng một chút, Thần vừa cười híp mắt nhìn Hàn Sâm, nói: “Ngươi đã xem trận chiến đốt đèn của Tinh tộc chưa?”

“Thấy rồi, có vấn đề gì không?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

“Mặc dù thể chất của Hàn Sâm kia không bằng ngươi, tuy nhiên thuật gen lại vô cùng kỳ lạ. Nó có thể đảo ngược huyết mạch và buộc quá trình tiến hóa của sinh vật phải ngược dòng. Loại năng lực này khác hoàn toàn với việc xoay ngược thời gian và không gian. Nếu cố chấp muốn phân loại thì có thể xem là hệ sinh mệnh.” Thần nói.

“Ngươi có hứng thú với hắn?” Hàn Sâm hỏi. “Có chút hứng thú.” Thần nói thản nhiên. “Vậy ngươi nên đi tìm hắn mới đúng.” Hàn Sâm cười nói.

Thần nhún vai: “Lúc trước, không phải ta đã từng nói với ngươi, chỉ có dựa vào thân thể của sinh vật đại vũ trụ, thần linh mới có thể tự do ra vào trong đại vũ trụ. Mà thần thể ở đại vũ trụ lại hạn chế năng lực của thần linh, cho nên ta sử dụng cơ thể này đi lại trong đại vũ trụ cũng khá nguy hiểm, không thể muốn đi nơi nào cũng được. Huống hồ nơi như Hoa Viên Không Trung này, không có sự cho phép của chủ nhân, ta cũng không vào được đó.”

Dừng một chút, Thần còn nói thêm: “Hơn nữa ta cũng không có thời gian.”

“Không phải Thần có vô hạn sinh mệnh sao?” Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

“Thần cũng có sứ mệnh và công việc của mình.” Thần cười rồi nói với Hàn Sâm: “Lần này quay về, ta muốn nói cho ngươi biết hiện tại có một số việc, ta sẽ tạm thời không đến đại vũ trụ nữa. Đến kỳ hạn nửa năm, †a sẽ trả lại Uyển nhi cho ngươi. Đương nhiên, nếu ngươi muốn gặp ta sớm một chút, cũng có thể đi vào Thần điện Gen.”

“Trước khi được thăng lên cấp Chân Thần, chắc là ta sẽ không đi Thần điện Gen.” Hàn Sâm nói.

“Không có việc gì là tuyệt đối hết, lỡ ngươi thật sự nhớ ta, không chừng sẽ đi Thần điện Gen trước. Đến lúc đó ta đương nhiên sẽ chăm sóc cho ngươi, ít nhất sẽ không cho ngươi chết ngay lập tức.” Thần nói xong, khoát tay áo, xoay người mà đi.

Đột nhiên từng bậc thềm đá xuất hiện trong hư không, sau khi Thần bước lên thềm đá thì hắn đã biến mất rất nhanh vào hư không cùng với những bậc

thềm.

Sau khi Thần rời đi, Hàn Sâm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Quả thật hắn hơi lo lắng Thần sẽ phát hiện Kim Tệ và Hàn Sâm là cùng một người, †uy rằng có vẻ Thần cũng chưa phát hiện được.

Việc này cũng khó trách, Hàn Sâm trong trạng thái dị chủng hóa và Hàn Sâm lúc bình thường gần như là hai loại sinh vật hoàn toàn khác nhau từ góc độ gen. Trừ khi biết mối liên hệ giữa hai người, nếu chỉ dựa vào gen mà phán đoán, chắc hẳn không có khả năng nhận ra hai người là cùng một sinh vật.

“Rốt cuộc trong Thần điện Gen đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Thần không thể không trở về?” Hàn Sâm bị kích động muốn dùng Thiên Thần Quan vào trong Thần điện Gen nhìn xem, tuy nhiên cuối cùng vẫn nhịn được.

Nếu tạm thời Tiểu Kim Kim không gặp nguy hiểm, Hàn Sâm vẫn quyết định phải thăng lên tới cấp Chân Thần nhanh một chút, sau đó giết vào Thần điện Gen rồi tụ họp với Tiểu Kim Kim.

Ánh mắt của Hàn Sâm dừng lại trên người Quỷ Thời Gian. Nếu vào lúc bình thường, hắn gần như không có khả năng giết được Quỷ Thời Gian. Tuy nhiên hiện tại Quỷ Thời Gian bị nhốt ở trong này, vậy thì không phải hoàn toàn không có khả năng.

Hàn Sâm mở Động Huyền Kinh ra, đồng thời một bàn tay ấn một cái về phía Qủy Thời Gian.

Cũng giống như lúc trước, khi bàn tay Hàn Sâm sắp chạm đến Qủy Thời Gian, đột nhiên cảm thấy bàn tay như đang chậm lại, dường như Vĩnh viễn cũng không bao giờ chạm tới Quỷ Thời Gian được.

Trong mắt chợt lóe lên tia sáng, trên bàn tay Hàn Sâm nổi lên tầng †ầng gợn sóng, thời gian gần như đứng im kia bị Hàn Sâm xé rách ra từng vết nứt.

Bùm!

Chích Thủ Già Thiên, bàn tay Hàn Sâm trực tiếp xé nát chuỗi trật tự tạo thành lĩnh vực thời gian tuyệt đối, khiến lĩnh vực thời gian tuyệt đối xuất hiện tầng đứt gãy.

Nhưng mặc dù trong tình trạng bị vây lại bởi cấm chế, sức mạnh của Quỷ Thời Gian vẫn rất đáng kinh ngạc. Thế mà Chích Thủ Già Thiên cũng chỉ làm cho lĩnh vực thời gian tuyệt đối xuất hiện một ít tầng đứt gãy, mà không thể hoàn toàn xé toạc nó.

"Một lần không được, vậy lại một lần nữa." Bàn tay Hàn Sâm lại duõi ra, giống như vươn vào trong mặt hồ, khiến cho không gian nhộn nhạo nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Tấn công hết lần này đến lần khác, lĩnh vực thời gian tuyệt đối bị Hàn Sâm mạnh mẽ phá vỡ. Lực quyền đánh lên trên người Quỷ Thời Gian cũng chỉ khiến thân mình của Quỷ Thời Gian khẽ run lên, mà không có khả năng phá vỡ áo giáp của nó.

"Dị chủng cấp Chân Thần quả nhiên không giống bình thường." Hàn Sâm lại cầm Thiên La Thần Thương. Trong khoảnh khắc xé nát lĩnh vực thời gian tuyệt đối, hắn đâm một thương về hướng Qủy Thời Gian.

Nếu không phải Quỷ Thời Gian bị cấm chế vây lại, nếu không phải linh hồn của nó bị rút ra, linh hồn mới sinh ra chưa được thai nghén hoàn chỉnh, Hàn Sâm tin rằng mình có thể không phải là đối thủ của nó.

Tuy nhiên hiện tại Hàn Sâm hao phí rất nhiều mưu tính, cuối cùng vẫn săn giết được Qủy Thời Gian.

"Săn giết dị chủng Thần Hóa Quỷ Thời Gian, đạt được thú hồn Thần Hóa Quỷ Thời Gian, phát hiện gen dị chủng Thần Hóa."

Hàn Sâm vui vẻ trong lòng, hắn đã không lấy được thú hồn Thần Hóa từ rất lâu, hơn nữa sức mạnh của Quỷ Thời Gian đặc biệt như thế, không chừng thú hồn của nó cũng là hệ thời gian tương đối đặc biệt.

Nóng lòng nhìn về hồn hải của chính mình, quả nhiên thấy thú hồn của Qủy Thời Gian xuất hiện ở bên trong.

Thú hồn Thần Hóa Quỷ Thời Gian: Loại lĩnh vực (hoàn mỹ).

Hàn Sâm vui vẻ trong lòng. Bản thân loại lĩnh vực đã tương đối hiếm †hấy, nhưng điều thật sự khiến Hàn Sâm vui sướng chính là hai chữ chú thích hoàn mỹ. Nó giống như đúc chú thích của kiếm Lãnh Quang. Nó có nghĩa là sức mạnh thú hồn của Quỷ Thời Gian chắc hẳn có thể sánh bằng sức mạnh của cấp Chân Thần.

Hết chương 2894.

Chương 2895. Thủy Hoàng Chỉ Địa.

Hàn Sâm vẫn không ra khỏi Cửu Ngự Cung, thời gian cần để thôn tính Qủy Thời Gian còn chậm hơn nhiều so với khi thôn tính dị chủng cấp Hóa Điệp.

Tuy nhiên kết quả dị chủng cấp Chân Thần cho Hàn Sâm cũng vô cùng phong phú. Sau khi thôn tính hoàn toàn Quỷ Thời Gian, Hàn Sâm tổng cộng đạt được mười bốn điểm gen Thần Hóa. Mà cắn nuốt dị chủng Hóa Điệp, nhiều nhất chỉ được hai hoặc ba điểm mà thôi.

Đáng tiếc Hàn Sâm không phát hiện dị chủng cấp Chân Thần nào khác ở trong Cửu Ngự Cung, muốn làm một lần nữa cũng không có cơ hội .

Đi ra từ trong Cửu Ngự Cung, hắn lại thấy Bảo Anh chờ hắn ngay phía ngoài cửa Cửu Ngự Cung.

“Sao ngươi lại ở trong này?” Hàn Sâm nhìn Bảo Anh hỏi. “Bệ hạ muốn ngươi đi gặp hắn sau khi ra ngoài.” Bảo Anh nói.

“Bạch Hoàng muốn gặp ta sao? Là muốn ngả bài đúng không?” Hàn Sâm âm thầm đoán trong lòng, đi theo Bảo Anh đi đến chỗ ở hiện tại của Bạch Hoàng ở tầng cao nhất của tháp Hoàng Cực.

Trong lòng Hàn Sâm hơi nghi ngờ, không biết vì sao Bạch Hoàng muốn gặp hắn ở tầng cao nhất của tháp Hoàng Cực.

Tháp Hoàng Cực là phòng tu luyện dành riêng cho Hoàng Đế các triều đại của tộc Hoàng Cực. Trừ Hoàng Đế ra, cho dù cả vợ và con cái thân cận cũng không được phép vào.

Thế mà Bạch Hoàng lại ở gặp hắn ở chỗ như vậy, có thể thấy được lần này chắc chắn sẽ xảy ra việc gì đó.

Có lẽ Hàn Sâm cũng biết hiện tại chỉ e bản thân mình vẫn chưa phải là đối thủ của Bạch Hoàng, tuy nhiên hắn vẫn tin tưởng vào khả năng chạy trốn của mình, nhưng vẫn rất cẩn thận đi vào trong tháp Hoàng Cực như cũ.

Bảo Anh không vào bên trong cùng hắn bởi vì nàng căn bản không có †ư cách lại gần tháp Hoàng Cực.

Trang trí trong tháp Hoàng Cực rất đơn giản. Bên trong toàn là một loại đá nào đó giống như hoàng ngọc, thoạt nhìn khiến cho người ta có cảm giác ẩm ướt mộc mạc, không hề giống với phong cách kiến trúc trang trí lộng lẫy của tộc Hoàng Cực.

Nơi này rất hiếm có mà không có các loại kỳ trân dị bảo, cũng không có dị chủng mạnh mẽ, đến cả vật liệu dị chủng cũng không thấy nhiều, chỉ có một vài trang trí rất đơn giản.

Hàn Sâm đi thẳng đến tầng cao nhất của tháp Hoàng Cực, cũng không thấy cái gì đặc biệt.

“Thánh Anh đến rồi, vào đi.” Tiếng nói của Bạch Hoàng truyền ra từ †ầng cao nhất, cửa đá vốn đang đóng chặt cũng mở ra.

Hàn Sâm nhìn thấy Bạch Hoàng ngồi trên bệ đá hoàng ngọc, mặc trên người trang phục rộng rãi tùy ý. Nếu không phải khí chất của hắn thật sự vô cùng đặc biệt, khó có thể tưởng tượng đây là người tôn quý nhất trong tộc Hoàng Cực.

“Ngồi đi.” Bạch Hoàng chỉ vào ghế đá bên cạnh, nói.

“Bệ hạ gọi ta đến có chuyện gì cần dặn dò sao?” Hàn Sâm cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống hỏi.

Bạch Hoàng cười mỉm nhìn Hàn Sâm: “Hôm nay ta tìm ngươi đến quả thật là có một chuyện quan trọng cần ngươi hỗ trợ.”

“Năng lực ít ỏi đấy của ta có thể giúp được việc gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Chắc ngươi cũng biết ta có khá nhiều Hoàng tử, công chúa, tuy rằng không thể nói rằng tất cả đều là tài năng tuyệt thế, nhưng cũng miễn cưỡng xem như tạm được. Cho nên có chuyện làm cho ta rất phiền lòng, nếu là ngươi, ngươi sẽ truyền ngôi vị Hoàng Đế cho vị Hoàng tử hoặc công chúa nào?” Bạch Hoàng như thật sự thực buồn rầu, nâng cằm nói.

Hàn Sâm hơi ngẩn người: “Đây là việc lớn trong tộc Hoàng Cực, một người ngoài như ta dường như không nên nói nhiều mới phải?”

Hàn Sâm thật sự không ngờ rằng Bạch Hoàng sẽ hỏi hắn về vấn đề này.

“Ngươi là đệ tử duy nhất của ta, không coi là người ngoài, không cần băn khoăn cái gì, nghĩ như thế nào thì cứ nói như thế là được.” Bạch Hoàng nói rất tùy tiện.

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói: “Ta không có nhiều hiểu biết với ngài Hoàng †ử, công chúa này của ngài, chỉ nghe nói thiên tư tốt nhất là Bạch Vô Thường, mà thông minh nhất chính là Thái Tử Bạch Vạn Giới.”

Hàn Sâm nói như vậy thật ra cũng có chút ý xấu, hai người này đều là anh em cùng cha cùng mẹ. Nếu Bạch Hoàng thật sự lựa chọn một trong số bọn họ, anh em có thể sẽ phản bội lẫn nhau.

Bạch Hoàng như nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, nheo mắt lại nhìn hắn nói: “Ta để ngươi lựa chọn, không phải để ngươi ra đề khó cho ta, ngươi chỉ cần nói, nếu là ngươi thì ngươi sẽ lựa chọn ai là được rồi.”

“Nếu như là ta, chắc là sẽ chọn Bạch Vạn Giới.” Hàn Sâm biết rằng chút suy nghĩ cẩn thận này căn bản không có ích gì với Bạch Hoàng, đơn giản trực tiếp đáp lại.

“Vì sao?” Bạch Hoàng thích thú nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Bản thân Bạch Vạn Giới chính là Thái Tử, nếu là lập Thái Tử mới khác khó tránh khỏi sẽ có sóng gió, hơn nữa bản thân Bạch Vạn Giới quả thật cũng rất tài giỏi.” Hàn Sâm nói.

“Không phải ngươi nói thiên tư của Bạch Vô Thường rất tốt sao, vì sao không chọn hắn?” Bạch Hoàng lại hỏi.

“Thiên tư đến đâu cũng chỉ ở phương diện tu luyện, thực lực của bản thân mạnh không có nghĩa là hắn có thể quản tốt một tộc. Trái lại, Bạch Vạn Giới thích hợp làm một người quản lý hơn.” Trên thực tế, đây là nhận thức của bản thân Hàn Sâm, bởi vì hắn cũng không phải một người quản lý đủ tư cách. Về phương diện quản lý, hắn cũng làm thành một mớ rắc rối. May mà có bọn người Linh, Tiểu Thiên Sứ và Hoàng Phủ Tĩnh, Tân Huyên giúp hắn, nếu không dù là tinh cầu Nhật Thực hay Hoa Viên Không Trung đều rất khó duy trì trật tự tốt, dễ xảy ra vấn đề trong nội bộ.

Bạch Hoàng khẽ gật đầu, không tiếp tục đề tài này, dừng một chút rồi nói với Hàn Sâm: “Hiện giờ Vạn Giới và Vô Thường cũng như mấy vị Hoàng tử, công chúa đều đã thăng lên tới cấp Thần Hóa. Ta dự định mở Thủy Hoàng Chi Địa của tộc ta, để bọn chúng vào trong đó tu hành, rèn luyện. Nhưng Thủy Hoàng Chi Địa vô cùng nguy hiểm, dù có thăng cấp Thần Hóa cũng rất khó còn sống trở về, cho nên cần phải có người bảo vệ bọn chúng, có thể giữ lại sinh mạng của bọn chúng vào thời điểm sinh mạng bị đe dọa.

“Có rất nhiều cao thủ trong tộc Hoàng Cực, kể cả cường giả cấp Chân Thần cũng có không ít mà? Cứ tùy tiện cử một người đi không phải được rồi sao.” Đương nhiên Hàn Sâm nghe ra ý của Bạch Hoàng là muốn hắn làm bảo mẫu, nhưng bây giờ Hàn Sâm thật sự không có †âm tình đi làm bảo mẫu.

“Tìm cường giả bảo vệ bọn chúng đương nhiên không có vấn đề, nhưng như vậy sẽ khiến cho bọn chúng hình thành tâm lý ỷ lại, cũng sẽ không đạt được mục đích của việc rèn luyện. Cho nên việc này phải nhờ ngươi mới được.” Bạch Hoàng cười, nói.

“Ta lại càng không được, chút thực lực này của ta, bản thân mình còn không bảo vệ được, làm sao mà bảo vệ bọn họ?” Hàn Sâm liên tục lắc đầu, lúc này hắn thà nghĩ cách giết thêm mấy con dị chủng bổ sung cho gen Thần Hóa của bản thân còn hơn.

“Ngươi có thể, bởi vì ngươi là Kim Tệ.” Bạch Hoàng cười tủm tỉm, nói.

A”

“Quả nhiên Bạch Hoàng đã sớm biết ta là Kim Tệ.” Hàn Sâm âm thầm cười khổ, không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Vì sao ngài muốn giao chuyện quan trọng như vậy cho một người ngoài như ta, ngài không sợ ta bảo vệ bọn họ, đến lúc lại xảy ra chuyện gì đó, giết chết toàn bộ công chúa Hoàng tử của ngài?”

“Ngươi sẽ không làm, bởi vì ngươi khinh thường làm loại chuyện này.” Bạch Hoàng nói rất chắc chắn.

Trong phút chốc Hàn Sâm không biết nên nói cái gì cho phải, hắn thật sự không biết tại sao Bạch Hoàng tin tưởng hắn, nhưng nghe thế, hắn quả thật rất hưởng thụ.

Bạch Hoàng dừng lại một chút, cười mỉm rồi nói thêm một câu: “Cho dù toàn bộ chết hết, cùng lắm thì ta sinh thêm là được, dù sao bây giờ †a chưa tính là già lắm.”

Hàn Sâm lập tức không còn lời nào để nói. Không thể từ chối được chuyện này, hắn chỉ có thể tiếp nhận. Dù sao lấy được nhiều lợi ích từ

Bạch Hoàng như vậy, muốn nói không đi thật sự khó mà mở miệng.

Nhưng Bạch Hoàng nói cho Hàn Sâm, ngoài việc bảo vệ các Hoàng tử, công chúa ra thì bản thân hắn cũng có thể tu hành ở Thủy Hoàng Chi Địa, sẽ có ích cho việc tiến hóa của hắn.

Việc này thì Hàn Sâm nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý.

Hết chương 2895.

Chương 2896. Thiết bị quen thuộc.

Hàn Sâm lấy được danh sách đi Thủy Hoàng Chỉ Địa lần này, phát hiện †ên của công chúa Bạch Vi ở giữa danh sách này.

Hàn Sâm nhìn kỹ danh mục. Ngoài Bạch Vi ra, vài vị Hoàng tử, công chúa mà hắn tương đối quen đều có trong đó như Bạch Vạn Giới, Bạch Vô Thường, Bạch Lăng Sương, Bạch Thanh Hà, Bạch Thương Lãng, Bạch Kiếm Độ, vân vân. Tổng cộng có hơn hai mươi vị Hoàng tử, công chúa đều ở trong nhóm này.

"Nhiều Hoàng tử, công chúa đã thăng cấp Thần Hóa như vậy, thì cần có bao nhiêu tài nguyên? Tài nguyên của tộc Hoàng Cực sẽ không để cho cả nhà bọn họ dùng hết sạch chứ?" Hàn Sâm oán thầm trong lòng.

Tuy nhiên nói đi nói lại, hắn vẫn ghi nhớ tất cả các Hoàng tử, công chúa. Bạch Hoàng nói như không sao hết ngoài miệng, nhưng nếu những Hoàng tử, công chúa đó thật sự chết hết, chỉ e Bạch Hoàng sẽ bị tức chết mất. Những ngày tháng tốt đẹp của Hàn Sâm ở tộc Hoàng Cực sẽ kết thúc.

Hàn Sâm tạm thời chưa muốn rời khỏi tộc Hoàng Cực, dự định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ này, hơn nữa hắn cũng hơi tò mò với Thủy Hoàng Chi Địa.

Bạch Hoàng chỉ nói cho hắn biết đó là nơi nào, nhưng không nói cho hắn rốt cuộc là một nơi thế nào.

Chờ đến lúc Hàn Sâm trở lại hoa viên, Bảo Anh đang chờ hắn ở trong hoa viên. Hàn Sâm nói với nàng rằng hắn muốn đi Thủy Hoàng Chỉ Địa, bảo nàng gần đây không phải đến hoa viên nữa.

Bảo Anh nghe Hàn Sâm nói muốn đi Thủy Hoàng Chỉ Địa cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

"Thủy Hoàng Chi Địa có vấn đề gì không?" Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Bảo Anh.

Bảo Anh lắc đầu: “Bệ hạ đối xử với ngài thật sự cực kì sủng ái, trước nay chỉ có các Hoàng tử, công chúa mới có tư cách tiến vào Thủy Hoàng Chi Địa, không nghĩ tới điện hạ ngài cũng có tư cách đó.”

“Ngươi cũng biết Thủy Hoàng Chi Địa rốt cuộc là nơi như thế nào ư?” Hàn Sâm vừa lúc hỏi thăm Bảo Anh một chút về tình hình của Thủy Hoàng Chi Địa.

Bảo Anh lắc đầu nói: “Chỉ có Hoàng tử, công chúa các thế hệ mới có thể vào đấy, hơn nữa bọn họ đều sẽ giữ bí mật về hết thảy ở Thủy Hoàng Chi Địa. Ta cũng không biết nhiều lắm, chỉ biết Thủy Hoàng Chi Địa là nơi vô cùng bí mật mà Thủy Tổ Hoàng Đế để lại, được thiết lập chuyên dùng cho việc khảo nghiệm Hoàng tử, công chúa để chọn người thừa kế ngôi vị Hoàng Đế. Bình thường nếu biểu hiện càng tốt ở Thủy Hoàng Chỉ Địa thì tương lai càng có cơ hội kế thừa ngôi vị Hoàng Đế. Tuy nhiên điện hạ ngài lại không phải là huyết mạch của bệ hạ, nên dù ngài biểu hiện tốt đến đâu cũng sẽ không có ích lợi gì.”

Bảo Anh đang mờ mịt nhắc nhở Hàn Sâm, không nên đắc tội các Hoàng tử, công chúa đó.

“Chuyện này thú vị đấy.” Hàn Sâm sờ cằm nghĩ thầm: “Thế mà Bạch Hoàng bảo ta đi đến nơi như thế, không biết trong đó có tính toán gì không?”

Dù thế nào, Hàn Sâm chỉ có thể đi một chuyến, hơn nữa hiện tại hắn càng ngày càng hiếu kì với Thủy Hoàng Chi Địa.

Thủy Tổ Hoàng Đế của tộc Hoàng Cực chính là người hầu của Thánh Chủ, những vật hắn để lại không chừng có chỗ thần kỳ đặc biệt nào đấy.

Tới thời gian đã hẹn, khi Hàn Sâm đi tới cửa vào của Thủy Hoàng Chi Địa, các Hoàng tử, công chúa đã sớm tới rồi. Bọn họ thấy Hàn Sâm cũng đến nơi này thì đều lộ vẻ mặt khó hiểu.

“Được rồi, hiện tại mọi người đã đến đông đủ, Thủy Hoàng Chỉ Địa sẽ mở ra ngay lập tức. Các ngươi nhất định phải nhớ, Thủy Hoàng Chỉ Địa vô cùng nguy hiểm, luôn có ghi chép về các Hoàng tử, công chúa đã chết. Hơn

nữa Thủy Hoàng Chi Địa chỉ có thể mở ra một lần ngắn ngủi, sau đó sẽ tự động đóng cửa, phải một tháng sau mới có thể mở ra lần nữa. Trong thời gian này, cho dù là cường giả cấp Chân Thần cũng khó vào trong đó, cho nên các ngươi ở trong đó cần phải cẩn thận, trợ giúp lẫn nhau, nếu không sẽ không có ai có thể cứu được các ngươi." Bạch Bố Y lại dặn dò.

"Nhị hoàng thúc, Thánh Anh, hắn không phải là huyết mạch thật của phụ hoàng, vì sao hắn cũng có thể được vào Thủy Hoàng Chi Địa?" Hoàng tử Kiếm Tinh lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

Phần đông Hoàng tử, công chúa cũng đều nhìn về phía Hàn Sâm. Bọn họ cũng giống Hoàng tử Kiếm Tinh, đều cảm thấy rằng một người ngoại tộc như Thánh Anh vào Thủy Hoàng Chỉ Địa quả thực là vô lý.

"Đây là quyết định của bệ hạ, nếu ngươi có gì thắc mắc thì có thể đi hỏi bệ hạ." Bạch Bố Y nói thật thản nhiên.

Hoàng tử Kiếm Tinh nghe vậy, không nói thêm gì nữa, chỉ hung hăng trừng Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhún vai không nói gì cả. Dù sao hắn chỉ phụ trách cho những Hoàng tử, công chúa này không chết. Nhưng nếu chỉ bị thương, Hàn Sâm cũng sẽ không quan tâm đến. Nếu bọn họ tự tìm không thoải mái, Hàn Sâm cũng không ngại để bọn họ bị thương, chỉ cần không chết là được.

Đương nhiên, Hàn Sâm còn phụ trách ghi chép biểu hiện của bọn họ ở Thủy Hoàng Chỉ Địa. Tuy Hàn Sâm không dự định giở trò gì ở trên bản ghi chép, nhưng nếu ai thật sự làm khó dễ hắn, Hàn Sâm cũng không ngại miêu tả ngu ngốc một chút, có lẽ cũng có thể ảnh hưởng đến Bạch Hoàng.

Hầu hết các Hoàng tử, công chúa đều giống với Hoàng tử Kiếm Tinh, nhưng tâm cơ của bọn họ còn thâm trầm hơn, cho dù trong lòng không phục nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài giống Hoàng tử Kiếm Tinh.

"Thời gian đã đến, các vị điện hạ chuẩn bị vào Thủy Hoàng Chỉ Địa đi." Bạch Bố Y nói xong, bước tới trước cung điện, đẩy ra cửa lớn của cung điện.

Đa phần các Hoàng tử, công chúa đều hướng mắt về phía bên trong cung điện, bọn họ cũng từng nghe nói về Thủy Hoàng Chi Địa, nhưng chưa ai thật sự đi vào, cũng tò mò như nhau.

Thế nhưng Hàn Sâm nhìn thấy có rất nhiều thiết bị rất quen thuộc ở trong cung điện.

"Đây… không phải là thiết bị của Tinh tộc chứ?" Hàn Sâm kinh ngạc trong lòng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm phía trong cung điện. Chỉ thấy bên trong có rất nhiều thiết bị được tạo thành bởi pha lê đang xếp chồng lên nhau, lóe ra ánh sáng kỳ lạ. Nhìn thế nào cũng giống phòng điều khiển của Tinh tộc mà trước kia Hàn Sâm từng đến.

Bạch Bố Y dẫn theo nhóm Hoàng tử, công chúa đi vào trong cung điện, chỉ vào một thiết bị như bình pha lê rất lớn, nói: "Các ngươi đều đứng vào trong đi."

Các Hoàng tử, công chúa nối đuôi nhau đi vào trong bình pha lê. Đường kính của bình pha lê đó dài hơn hai mươi mét, hai mươi mấy vị Hoàng tử, công chúa đứng ở bên trong cũng không cảm thấy chặt chội lắm.

Ánh mắt của Hàn Sâm vẫn luôn đánh giá thiết bị này, nhìn thế nào cũng giống thiết bị của Tinh tộc. Hắn nghĩ thầm trong lòng: "Chẳng lẽ đây là đồ vật mà Hoàng Cực Thủy Tổ lấy về từ Tinh tộc? Hay dĩ thiết bị này vốn thuộc về Thánh Vực?"

Khi Hàn Sâm đang suy nghĩ, Bạch Bố Y đã đứng trước vách tường pha lê trông giống như đài điều khiển, ngón tay lướt nhanh như viên đạn trên vách tường pha lê. Mỗi lần ngón tay của hắn nhấn vào bức tường pha lê thì một tia sáng sẽ xuất hiện trên vách tường pha lê.

Theo chỉ dẫn của Bạch Bố Y, bọn Hàn Sâm phát hiện bình pha lê đó lại quay tròn, hơn nữa cái bệ và vách tường pha lê chuyển động về các hướng khác nhau. Hình thức vận hành này khiến cho Hàn Sâm nghĩ tới thiết bị truyền tống của Liên Minh.

Nhưng thiết bị truyền tống của Liên Minh cũng không phải kết cấu pha lê tinh khiết, hạn chế của truyền tống cũng rất lớn, không có khả năng truyền

tống được nhiều người như vậy trong một lần.

“Rốt cuộc đây là cái gì vậy?” Trong lòng Hàn Sâm càng ngày càng tò mò, muốn biết rốt cuộc Thủy Hoàng Chi Địa là một nơi như thế nào.

Bùm!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt đang thay đổi, cảm giác không khác gì sử dụng thiết bị truyền tống của Liên Minh. Chờ đến lúc cảnh tượng trước mắt ngừng thay đổi thì hắn phát hiện bọn họ đã không còn ở trong bình pha lê nữa rồi.

Hết chương 2896.

Chương 2897. Hồng Miếu

Một cảnh tượng đập vào mắt đám Hoàng tử, công chúa khiến họ giật mình chỉ thấy chỗ bọn họ đang đứng, lại là trong miệng của một con dị chủng to lớn.

Sau khi xác nhận cẩn thận lại mới phát hiện, đây chỉ là khung xương của một dị chủng đã chết, và vị trí họ đang đứng là miệng của xương sọ.

Xem ra xương cốt của dị chủng to lớn này giống như xương của loại hình động vật như khủng long, trên lưng nó còn có hai cánh, nhưng bây giờ chỉ còn sót lại xương.

Bộ xương của dị chủng to lớn này nằm sấp trên mặt đất, có vẻ như đã hóa đá, trở nên vô cùng thô ráp, mà rất nhiều ký hiệu và đường cong được khắc trên xương cốt. Tinh thể kì lạ được khảm nạm ở vị trí của ký hiệu và đường cong.

“Hình như con này là Chân Không Ma Long… Bạch Thương Lãng đánh giá bộ xương của dị chủng rồi nói.

“Hẳn là bộ xương của Chân Không Ma Long cấp Chân Thần rồi. Truyền thuyết kể rằng Chân Không Ma Long nắm giữ năng lực xuyên qua không gian, Thủy Tổ đại nhân lấy xương cốt của Chân Không Ma Long để luyện chế trang bị truyền tống không gian, quả lả một tác phẩm lớn lao.” Bạch Vạn Giới nói.

Những Hoàng tử, công chúa không ngừng ca ngợi đối phương pháp của Hoàng Cực Thủy Tổ. Hàn Sâm lại nghi ngờ rằng đây vốn không phải là tác phẩm của Hoàng Cực Thủy Tổ.

Đi ra từ trong xương cốt của Chân Không Ma Long, ánh mắt liếc tới, phát hiện đây là một hòn đảo, bốn phía đều là biển cả xanh thẳm. Nhưng nước biển đen đến đáng sợ, trông giống như mực, hơn nữa lại không có chút gợn sóng.

Ở phía bên trái trên mặt biển, Hàn Sâm thấy một cây cầu gỗ, cây cầu thẳng tắp kéo dài ra biển lớn. Tuy mây mù bao quanh trên biển, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ở một phía khác của cây cầu gỗ, còn có một hòn đảo khác.

Nhưng vì mây mù trên biển quá dày đặc, hơn nữa còn có đám mây màu xám tro, khiến tâm nhìn của họ trở nên cực kì kém, chỉ thấy cái bóng mông lung của hòn đảo.

Phần lớn các công chúa, Hoàng tử đều thử dùng thuật gen để thăm dò hòn đảo kia, nhưng phát hiện, dù là ánh mắt hay sức cảm ứng đều trở nên rất chậm chạp trong đám mây xám, và khi ở xa hơn một chút thì mất tác dụng.

“Xem ra hòn đảo kia chính là mục tiêu của chúng ta, đến trên đảo trước đã rồi quyết định.” Hoàng tử Kiếm Tinh nói rồi bay lên trên không, định bay đến hòn đảo.

Nhưng khi hắn vừa bay được ba, bốn mét, thì đột nhiên nghe thấy tiếng thét sợ hãi, Hoàng tử Kiếm Tinh ngã thẳng từ trên không trung xuống như bị nam châm hút lại.

Bởi vì không hề đề phòng, Hoàng tử Kiếm Tinh chưa kịp phản ứng, đã ngã lên đất, đau đến mức nhe răng há miệng, có vẻ ngã không nhẹ.

“Lĩnh Vực Cấm Không!” Bạch Vạn Giới cau mày nói.

Độ cao ngần ấy có thể khiến Hoàng tử Kiếm Tinh ngã thành bộ dạng như vậy, chứng tỏ nơi này rõ ràng tồn tại lĩnh vực Cấm Không.

“Chẳng trách lại có cầu gỗ.” Bạch Lăng Sương nhìn cầu gỗ nói.

Có vết xe đổ của Hoàng tử Kiếm Tinh, không ai dám liều. Quan sát một lát, bọn họ chỉ phát hiện một con đường duy nhất, đó chính là cây cầu gỗ này, những Hoàng tử, công chúa mới nối đuôi nhau đi trên cây cầu, đi về hòn đảo ở phía đối diện.

“Vùng biển này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Nước biển đen như mực, khó thể nhìn thấu xuống dưới bằng mắt, hơn nữa không sóng không gió, đến cả chút rung động cũng không có.” Hoàng tử Kiếm Tinh vừa đi vừa nhìn biển nói.

Trên thực tế, loại buồn bực xuất phát từ sự bất an. Đến cả Hàn Sâm, khi nhìn về phía biển lớn màu đen, cũng mơ hồ có cảm giác này, không trách Hoàng tử Kiếm Tinh được.

Các Hoàng tử, công chúa cũng có cảm giác tương tự, nhưng không biểu hiện rõ như Hoàng tử Kiếm Tinh.

“Chắc hẳn tộc Hoàng Cực sẽ không lấy mạng của các công chúa Hoàng tử ra làm trò đùa đâu nhỉ?” Ánh mắt Hàn Sâm quét qua các Hoàng tử và công chúa, hơi ngừng lại khi nhìn thấy Bạch Vi.

Trông Bạch Vi có vẻ trưởng thành hơn trước rất nhiều, tuy vẫn trẻ trung xinh đẹp như xưa, nhưng loại khí chất lắng đọng kia không quá phù hợp với ngoại hình và tuổi của nàng.

“Xem ra Bạch Vị trưởng thành lên nhiều rồi.” Hàn Sâm cảm thán trong lòng, rồi dời ánh mắt đi, không nhìn nàng nữa, tránh lộ ra sơ hở.

Cây cầu gỗ có vẻ dài chừng ba mươi, bốn mươi dặm, tuy có hơi bất an trên đường đi tới, nhưng không xảy ra chuyện gì nguy hiểm, nhìn từ xa có thể

hòn đảo phía đối diện giống như đảo núi lửa, bốn phía thấp, ở giữa cao, như một ngọn núi lửa.

Mà ở đỉnh ngọn núi lửa ấy, có xây một cung điện kim loại màu đỏ.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào cung điện, nhưng trên bức hoành ở cửa chính của cung điện được khắc hai chữ "Hồng Miếu" bằng chữ viết thông dụng của đại vũ trụ.

_)

Hàn Sâm nao nao. Chữ "Miếu" này không được sử dụng rộng rãi trong vũ trụ, miếu mà Hàn Sâm biết dường như cũng chỉ có miếu của những vị thần linh.

Nhưng cung điện kim loại màu đỏ này lấy tên Hồng Miếu, quả thực hơi kì lạ.

"Chắc không phải là miếu của những vị thần đó, nếu không thì nó sẽ không chỉ có một từ "miếu" này." Hàn Sâm nghĩ như vậy trong lòng, nhưng lại càng thêm tò mò, không biết bên trong Hồng Miếu rốt cuộc

có thứ gì.

"Chờ một chút." Nhìn thấy các Hoàng tử và công chúa chuẩn bị bước ra khỏi cây cầu gỗ, Bạch Vạn Giới đột nhiên ngăn cản mọi người.

Mọi người đều nhìn về phía Bạch Vạn Giới, không biết rốt cuộc hắn có ý gì. "Thái Tử phát hiện ra điều gì sao?" Hoàng tử Thanh Hà nói.

Bạch Vạn Giới chỉ vào phía bên cạnh cầu gỗ, chỉ thấy một tấm biển gỗ dựng thẳng, trên đó viết: "Thiên quân vạn mã cầu đầu mộc, Hồng Miếu chỉ giữ Người Bất Tử."

Vừa nãy mọi người đều bị Hồng Miếu ở đỉnh núi kia hấp dẫn, không cúi đầu nhìn cầu. Lúc này qua lời nhắc nhở của Bạch Vạn Giới, họ mới nhìn thấy tấm biển gỗ.

“Thái Tử có biết ý nghĩa của câu nói này không?” Bạch Lăng Sương suy nghĩ trong chốc lát, cũng không nghĩ ra được nó có ý gì, nên nhìn Bạch Vạn Giới.

Bạch Vạn Giới khẽ lắc đầu: “Không biết.”

Hoàng tử Thanh Hà ở bên cạnh nói: “Thiên quân vạn mã cầu độc mộc, không có gì khó hiểu cả, thiên quân vạn mã nhưng chỉ một người có thể qua, nó cùng loại đạo lý như câu nói “Nhất tướng thành danh vạn cốt khô’*, nhưng nếu nói trong số chúng ta chỉ có một người có thể đi qua cây cầu gỗ đó thì có vẻ hơi phi lý. Còn câu “Hồng Miếu chỉ giữ Người Bất Tử’ kia, thì càng khó hiểu hơn, ‘Người Bất Tử này chỉ chúng †a hay người trong Hồng Miếu kia, quả thực khó đoán.”

(Nhất tướng thành danh vạn cốt khô” (Nghĩa đen) Mỗi một ông tướng khi thành công đều phải trả giá bằng cả vạn bộ xương binh lính chết khô.

(Nghĩa bóng) Vinh quang của bậc vua chúa cũng đều phải trả giá bằng sinh mạng của hàng vạn dân thường.)

“Nếu chúng ta đã đến đây, đương nhiên sẽ không có chuyện rút lui, lên núi xem thử Hồng Miếu trước đã rồi nói tiếp.” Bạch Thương Lãng nói rồi nhanh chân bước đi, nhảy xuống cầu độc mộc trước tiên.

Hàn Sâm thấy dáng vẻ khí phách như thế của Bạch Thương Lãng,

không khỏi mỉm cười, có lẽ hắn đã đoán được tâm tư của Bạch Thương Lãng.

Lỡ như câu “Thiên quân vạn mã cầu độc mộc” đó có ẩn giấu tác dụng gì, không chừng người đi qua đầu tiên sẽ có lợi ích gì đó, cho nên Bạch Thương Lãng mới tích cực như thế. Đó không phải là khí phách dũng cảm trời sinh, trái lại bụng dạ hắn cực thâm sâu, mà lại đi rất cẩn thận.

Các Hoàng tử, công chúa nhìn Bạch Thương Lãng nhảy xuống cầu gõ, nhưng không xảy ra nguy hiểm gì, rồi từng người một cũng đi theo.

Nhìn thấy công chúa, Hoàng tử bình an đi xuống, ánh mắt Bạch Thương Lãng lại mơ hồ lộ vẻ thất vọng.

Bước lên thềm đá trước Hồng Miếu, chỉ thấy toàn bộ Hồng Miếu được đúc từ kim loại màu đỏ đậm, nhìn từ xa giống như một ngọn lửa.

Oành!

Mọi người đang quan sát Hồng Miếu, thì bỗng nghe thấy một tiếng vang rất lớn, cửa chính của Hồng Miếu tự mở ra.

Hết chương 2897.

Chương 2898. Người Bất Tử.

Đám Hoàng tử, công chúa này, một người lui nhanh hơn một người, tự ngưng tụ lực lượng của riêng mình. Không ai dám đùa với sinh mệnh của mình cả.

Hàn Sâm cũng âm thầm ngưng tụ lực lượng. Hàn Sâm nhìn vào bên trong Hồng Miếu thì không thấy có Thần đàn nào cả thì thở phào một hơi.

Nhưng Hàn Sâm lại nhìn thấy trong đó có một rương bằng kim loại trông giống như là một cái quan tài, lẳng lặng nằm trong Hồng Miếu.

Cái rương đó được đúc từ kim loại màu đỏ. Một đầu hơi lớn, đầu còn lại thì nhỏ hơn. Nó cao hơn một mét, chiều dài gần ba mét. Nhìn kiểu gì thì cũng giống như một cái quan tài cỡ lớn.

Trừ cái rương trông như quan tài đó ra thì trong Hồng Miếu trống rỗng, không có thứ gì khác nữa.

Chắc hẳn trước khi tới đây thì hiển nhiên không có ai nói cho những vị Hoàng tử, công chúa này biết rằng rốt cuộc trong Thủy Hoàng Chỉ Địa có những thứ gì. Bọn họ cũng chẳng hiểu ra sao nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Răng rắc!

Tiếng quỳ gối vang dội truyền đến từ trong Hồng Miếu. Chỉ thấy rương kim loại như quan tài kia bỗng dưng nhúc nhích, như thể có cơ quan nào đó liên kết với bánh răng bên trong nó. Nắp rương kim loại tự động mở ra như cửa thang máy, lùi dần về hai bên.

Không đợi đám người Hàn Sâm và Hoàng tử, công chúa tiến lên xem bên trong có cái gì thì đã thấy có gì đó vừa chui ra từ trong rương kim loại kia.

Lần đầu tiên Hàn Sâm nhìn thấy thứ bên trong rương kim loại. Thoạt nhìn nó giống như một con người. Nhưng thân thể lại không phải được cấu tạo từ máu thịt mà từ tinh thể mềm nửa trong suốt.

Bản thân tinh thể này không có màu sắc. Thế nhưng bên trong tinh thể kia lại chằng chịt toàn mạch máu màu đỏ và cả nội tạng, làm toàn bộ thân thể nó ánh lên màu đỏ.

“Đây là cái gì vậy?” Bạch Lăng Dương nhíu mày hỏi.

Nhưng không để các Hoàng tử, công chúa kịp trả lời, sinh vật quái dị kia đã mở mắt, đồng thời nhảy ra khỏi rương kim loại. Nắm đấm của nó được bao phủ bởi ánh sáng đỏ trông như tia hồng ngoại đấm thẳng về phía Bạch Thương Lãng đi đầu tiên.

Bạch Thương Lành hừ lạnh, rút một thanh đao, chém sinh vật quái dị đang lao về phía mình.

Thế đao của hắn chồng chất từng tầng như sóng biển. Trong giây lát, hắn đã chém ra vô số nhát đao. Nhiều tầng lực lượng chồng chất lên đao này, do đó lực lượng một đao của hắn có lực huỷ diệt gần đạt tới cấp Lột Xác.

Ầm!

Ánh đao va chạm với mũi nhọn màu đỏ thì lập tức bị mũi nhọn đỏ làm cho vỡ vụn. Bạch Thương Lãng kinh hãi, song vẫn uyển chuyển tránh đi như thể thủy triều, mạo hiểm né được uy lực của cú đấm kia.

Đám người Hoàng tử, công chúa ngưng tụ lực lượng. Bạch Lãng Sương tung ra một luồng sáng lạnh, định làm đóng băng sinh vật kia. Thế nhưng chỉ thấy ánh hào quang đỏ lưu chuyển trên thân thể nó, lập tức đánh tan luồng sáng lạnh của Bạch Lăng Sương, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Các Hoàng tử, công chúa đều tung ra chiêu thần kỳ, tranh đấu với sinh vật kia. Vậy mà nó không hề rơi xuống thế yếu. Ánh sáng đỏ trên thân thể nó lấp loé như có thể loại bỏ được các loại lực lượng. Một bộ quyền pháp thôi mà có thể áp chế được đông đảo các Hoàng tử, công chúa, đến Bạch Vạn Giới cũng khó có thể vượt qua tài năng của nó.

“Sao quyền pháp mà nó đang dùng lại giống hệt với Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của tộc Hoàng Cực ta như vậy?” Bạch Vi thốt lên.

Mọi người cũng nhận ra quyền pháp mà sinh vật kỳ lạ đang tung ra giống hệt như Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền mà bọn họ đã từng học. Nhưng khi được dùng trong tay nó thì lại trở nên biến ảo quỷ quyệt, hơi khác với sự độc đoán của Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền, mà trông có phần thâm độc hơn.

“Xem ra đây chính là khảo nghiệm mà Thuỷ Tổ đã để lại cho chúng ta. Không gian ở đây quá nhỏ, không thi triển được gì đâu. Chúng ta rút ra ngoài trước đã.” Bạch Vạn Giới nói xong thì lui ra khỏi cung điện trước.

Đám người cũng theo nhau ra khỏi cung điện. Sinh vật quái dị kia cũng đuổi theo. Hình thái thân thể của nó cực giống với người tộc Hoàng Cực, nhưng từ đầu đến chân lại là tinh thể, không có tóc, giống như pho tượng thuỷ tinh trọc đầu vậy.

Hàn Sâm vẫn chưa ra tay mà chỉ đứng một bên quan sát. Thực lực của sinh vật kia chắc hẳn đã đến Nguyên Cơ Đỉnh phong. Chắc hẳn đám người Bạch Vận Giới có thể đối phó nó được.

“Xin mời các hoàng huynh, hoàng tỷ đứng sang một bên, để ta độc chiến với con quái vật này.” Hoàng tử Thanh Hà vừa dứt lời liền vung nắm đấm về phía quái vật kia.

Hoàng tử Thanh Hà có danh hiệu là Hoàng tử đẹp nhất. Trước đây Hàn Sâm đã từng đánh với hắn một lần, khá ấn tượng với Ly Hận Thập Trùng Thiên của hắn.

Nhưng lúc đó Hoàng tử Thanh Hà vẫn chưa luyện xong Ly Hận Thập Trùng Thiên còn bây giờ hắn đã lên đến Thần Hoá Nguyên Cơ thì chắc hẳn đã luyện thuật gen đó lên đến Đỉnh phong.

Quả nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy trên đầu Hoàng tử Thanh Hà ngưng tụ xich trật tự màu xanh lam, chứa khí thế phách tuyệt đón lấy ánh sáng đỏ của sinh vật kia. Đúng vậy, nó chính là Ly Hận Thập Trùng Thiên.

Bùm!

Dưới một đòn kia, ánh sáng xanh lam và ánh sáng đỏ va chạm vào nhau lại không phân thắng bại, cả hai đều vỡ vụn.

Hoàng tử Thanh Hà hét lớn, lại xông lên nghênh đón, đánh nhau với sinh vật kỳ lạ kia. Với Ly Hận Thập Trùng Thiên vô cùng ngang ngược, hắn lại chiến đấu đến mức khó phân thắng bại với sinh vật kỳ lạ kia.

“Ly Hận Thập Trùng Thiên quả thực ngang ngược. Ta thấy tu vi của sinh vật kia chắc hẳn đã đến Nguyên Cơ đỉnh phong. Hoàng đệ Thanh Hà mới thăng cấp lên Nguyên Cơ không bao lâu mà đã có thể chiến đấu chính diện được với sinh vật kia. Quả thực là đáng quý.” Bạch Vạn Giới đứng ở một bên quan sát cuộc chiến rồi nói.

“Thân thể hoàng đệ Thanh Hà dẻo dai mà lại có thể luyện được thuật gen ngang ngược như thế thì quả là hiếm thấy.” Bạch Lăng Sương cũng nói.

Ban đầu, quả là bọn họ đãbị sinh vật kỳ lạ kia làm cho giật nảy mình. Hơn nữa, không gian trong miếu nhỏ hẹp nên nhất thời bị bối rối.

Bây giờ tu vi của sinh vật kia chẳng qua chỉ là Nguyên Cơ đỉnh phong, hình như cũng chỉ biết sử dụng đúng một thuật gen Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền thì không bối rối như trước nữa mà còn có hứng thú bình luận cuộc chiến.

Hàn Sâm đứng ở một bên, vẫn luôn dò xét sinh vật kỳ lạ kia. Sinh vật kỳ lạ khiến cho Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ quái. Trông nó kiểu gì cũng không giống dị chủng, hơn nữa hắn còn cảm thấy hơi quen thuộc.

Thế nhưng Hàn Sâm có thể khẳng định hắn chắc chắn chưa từng nhìn thấy sinh vật nào giống nó cả.

"Kỳ lạ thật. Loại cảm giác quen thuộc này từ đầu mà ra nhỉ?" Hàn Sâm sờ cằm, chăm chú quan sát sinh vật kỳ lạ kia.

Thế nhưng nhìn trái nhìn phải kiểu gì thì Hàn Sâm cũng không hiểu sao lại cảm thấy quen thuộc như thế.

Bùm!

Tuy con sinh vật kỳ lạ kia khá mạnh nhưng lại hơi ngờ nghệch. Hơn nữa, nó chỉ biết dùng đúng một loại thuật gen là Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền. Hoàng tử Thanh Hà lợi dụng được sự biến ảo của thuật gen, Ly Hận Thập Trùng Thiên đánh lên người nó. Xích trật tự lập tức ngang ngược xé nát thân thể trong suốt của sinh vật kỳ lạ kia thành năm bảy mảnh trong nháy mắt.

Sau khi bị đánh tan thì thân thể trong suốt kia nhanh chóng hóa thành luồng ánh sáng rồi tiêu tán, như nước bị bốc hơi, biến mất sạch sẽ trong nháy mắt.

"Cảm giác này… cảm giác này… Chẳng lẽ nào là…" Hàn Sâm nhìn sinh vật quái dị kia biến mất thì tự dựng có một tia sáng loé lên trong đầu.

Ngay khi tâm trí vừa bắt đầu hoạt động, Hàn Sâm liền đi thẳng về phía cổng của Hồng Miếu. Hắn muốn đi vào trong xem xét lại để xác định suy đoán trong lòng mình.

Thế nhưng, hắn chưa đi đến cửa chính thì đã nghe thấy một giọng nói không hề có chút tình cảm nào mà giống như được hợp thành từ âm thanh điện tử truyền tới từ trong Hồng Miếu: "Chém giết Người Bất Tử sơ cấp."

Giọng nói đó vừa vang lên thì đã thấy biển cả đang chấn động. Một cây cầu độc mộc dâng lên trong biển từ sau Hồng Miếu, hướng về một nơi khác của

biển cả.

Hết chương 2898.

Chương 2899. Hoàng Miếu.

Đám người Bạch Vạn Giới cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Nếu khảo nghiệm của Thủy Hoàng Chỉ Địa chỉ đơn giản như vậy, bọn họ mới cảm thấy kỳ quái.

“Đã vượt qua cửa thứ nhất, chúng ta tiến về cửa ải tiếp theo thôi.” Bạch Vạn Giới cất bước về phía cây cầu độc mộc trên mặt biển.

Một đám Hoàng tử, công chúa cũng đi theo, Hàn Sâm không vội vã theo sau, mà tiếp tục đi về phía Hồng Miếu, đi tới trước cửa miếu.

Răng rắc!

Rương kim loại vốn đã đóng lại được mở ra lần nữa, Hàn Sâm lập tức nhìn thấy một quái vật có thân thể trong suốt bò ra từ trong rương kim loại.

“Quả nhiên là như vậy… Loại sinh vật này thấy thế nào đều hơi giống dị linh… Thế nhưng dường như không hoàn toàn giống nhau…” Hàn Sâm quan sát quái vật trong suốt kia, trong lòng hiện lên vô số suy nghĩ.

Sau khi sinh vật kia đi ra, lập tức đánh một quyền về phía Hàn Sâm. Hàn Sâm nhìn nó với ánh mắt phức tạp, không định ra tay phản kích, muốn tiếp nhận một quyền của sinh vật này, cảm nhận sức mạnh của nó một chút.

Lấy cường độ thân thể hiện tại của Hàn Sâm, cho dù có đón đỡ một quyền này, cũng sẽ không bị tổn thương.

Thế nhưng nắm đấm và tia sáng màu đỏ của Người Bất Tử kia lại không có khả năng rơi xuống người Hàn Sâm. Một quyền như sao như ngọc đánh tới từ một bên, quyền này đánh vào tia sáng màu đỏ, va chạm với một đòn của sinh vật kia, khiến thân hình sinh vật kia lui lại.

Hàn Sâm quay đầu nhìn lại, thấy Bạch Vi cũng bị đánh lui mấy bước.

“Nơi này nguy hiểm, ngươi lui sang một bên đi.” Bạch Vi nói xong, lại vung quyền nghênh tiếp sinh vật kia một lần nữa.

Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền đối kháng với Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền, Bạch Vi và sinh vật kia chiến đấu đến khó phân cao thấp.

Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của Bạch Vi khí thế bàng bạc, mà sinh vật quái dị kia lại âm tàn, cả hai chiến đến khó phân cao thấp.

Nhưng Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của Bạch Vi đang không ngừng thay đổi trong lúc chiến đấu, qua thời gian dần dần đã gần sát Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của sinh vật kia.

Hàn Sâm đại khái đã nhìn ra, Bạch Vi đang mượn quyền của Người Bất Tử kia để rèn luyện Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của mình, học tập hình thức vận dụng của Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của Người Bất Tử.

Thiên phú của nàng quả thực rất tốt, mới qua không bao lâu mà đã quen thuộc với Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của Người Bất Tử, vận dụng gần như không khác Người Bất Tử kia là bao.

Ầm!

Người Bất Tử lại bị một quyền đánh đến chia năm xẻ bảy một lần nữa, hòa tan và biến mất giống như nước bìn.

“Chém giết Người Bất Tử sơ cấp.” Bên trong Hồng Miếu lại vang lên tiếng nói hợp thành từ âm thanh điện tử, mà rương kim loại cũng đóng lại vào lúc này.

“Vi, quyền thật của ngươi lại tinh tiến rồi.” Bạch Lăng Sương cười híp mắt đi đến, nói với Bạch Vi.

“Thập Hoàng tỷ quá khen, đây chỉ là cơ sở của Tộc Hoàng Cực ta mà thôi.” Bạch Vi lạnh nhạt đáp.

Trong lúc nói chuyện, cái rương kim loại kia lại mở ra lần nữa, lại một Người Bất Tử giống nhau như đúc chui ra từ bên trong.

Ầm!

Nhưng Người Bất Tử vừa mới chui ra ngoài, Bạch Lăng Sương đã quơ quơ bàn tay ngọc, một luồng băng quang trực tiếp đóng băng Người Bất Tử lại, đánh vỡ nó thành vô số vụn băng.

Sau khi quen thuộc thói quen và hình thức của Người Bất Tử, mấy người có hoàng thể như Hoàng tử, công chúa muốn chém giết nó cũng không phải việc khó.

"Chúng ta rời khỏi Hồng Miếu trước rồi nói sau, nếu không Người Bất Tử cứ luôn đi ra như thế cũng là một chuyện phiền toái." Bạch Lăng Sương nói xong liền rời khỏi Hồng Miếu.

Hàn Sâm và Bạch Vi cũng đi ra khỏi Hồng Miếu. Sau khi rời khỏi Hồng Miếu, Hàn Sâm lại nhìn thoáng qua bên trong Hồng Miếu, rương kim loại kia đã đóng lại, nhưng mà không có Người Bất Tử nhảy ra nữa.

"Người Bất Tử gì đó, quả là rất giống dị linh, đặc biệt là loại cảm giác trên người nó…" Hàn Sâm nhíu mày suy tư: "Những dị chủng bên trong Cửu Ngự Cung đều đã bị rút linh, liệu có thể có liên quan gì với Người Bất Tử ở nơi này hay không?"

Hàn Sâm cảm thấy hình như mình bắt được một điểm gì đó, nhưng lại như rất loạn, khó mà hoàn toàn nghĩ rõ được mối liên hệ trong đó.

"Thánh Anh điện hạ, phụ hoàng bảo ngài tới đây, là có giao phó đặc biệt gì sao?" Bạch Lăng Sương đi đến trước mặt Hàn Sâm, ngồi xổm người xuống nhìn Hàn Sâm, cười híp mắt hỏi.

"Có thể có giao phó đặc biệt gì chứ?" Hàn Sâm hỏi ngược lại.

"Ví dụ như, quan sát ghi chép biểu hiện của những Hoàng tử, công chúa như chúng ta." Bạch Lăng Sương ghé bờ môi đến bên tai Hàn Sâm, dùng giọng nói mà chỉ hai người có thể nghe được nói ra.

Dứt lời, Bạch Lăng Sương liền đứng lên, cười mỉm: "Đi thôi, bọn họ đều đã đến tòa đảo thứ hai, chậm thêm nữa e là sẽ bỏ lỡ mất phần đặc sắc"

Nói xong, Bạch Lăng Sương đã đi về phía chiếc cầu độc mộc phía sau Hồng Miếu.

“Những Hoàng tử, công chúa này quả nhiên không có ai là đèn cạn dầu. Bạch Lăng Sương lại đoán được một phần, nhưng chắc hẳn dù thế nào nàng cũng không ngờ tới, ngoại trừ quan sát bọn họ ra, ta còn phải bảo vệ tính mệnh của bọn họ. Không thể không nói, vẫn là Bạch Hoàng càng ngày càng đa mưu túc trí. Nếu hắn để những cường giả khác tiến đến, e là những Hoàng tử, công chúa này sẽ càng thêm hoài nghỉ.” Hàn Sâm nghĩ vậy rồi đi về phía cầu độc mộc cùng Bạch Vi.

Phần lớn Hoàng tử đều đã đi lên cầu độc mộc, chỉ có một vài Hoàng †ử, công chúa ở lại xem trận chiến của Bạch Vi và Người Bất Tử, cho nên đi tương đối trễ.

Hàn Sâm, Bạch Lăng Sương và Bạch Vi xem như đợt người cuối cùng. Khi bọn họ đi đến gần hòn đảo thứ hai, nhìn thấy hòn đảo này giống y hệt với hòn đảo lúc trước. Hơn nữa, trên đỉnh núi cũng có một tòa miếu thờ bằng kim loại, nhưng lần này miếu thờ kim loại có màu vàng, toàn thân như được đúc từ vàng. Tấm biển trên cửa có viết hai chữ “Hoàng Miếu” bằng chữ viết thông dụng trong đại vũ trụ.

Cổng Hoàng Miếu đã mở ra, từ xa đã có thể thấy một Người Bất Tử thân thể trong suốt, mạch máu trong cơ thể như vàng, đang đại chiến với Bạch Thương Lãng.

Thực lực của Người Bất Tử này hiển nhiên mạnh hơn mấy con trước đó rất nhiều. Mặc dù nó vẫn dùng Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền, thế nhưng nó lại có thể mạnh mẽ áp chế Bạch Thương Lãng, khiến cho tình cảnh của Bạch Thương Lãng càng ngày càng không ổn.

Hàn Sâm đi vào trên hòn đảo, quan sát trận chiến cùng những Hoàng †ử, công chúa khác. Hắn phát hiện Người Bất Tử màu vàng này vẫn không giống với Người Bất Tử màu đỏ trước đó cho lắm.

Người Bất Tử màu vàng mạnh hơn Người Bất Tử màu đỏ một chút, nhưng lại không mạnh hơn quá nhiều. Nhưng thân thể của Người Bất Tử màu vàng lại hơi khác biệt, trên đầu của hắn để tóc dài, thân thể cũng không

trong suốt như vậy, chỉ có thể nhìn thấy mạch máu màu vàng mờ nhạt, rất khó nhìn thấy nội tạng. Trông nó có mấy phần giống sinh vật sống hơn, không giống máy móc như Người Bất Tử màu đỏ.

Hơn nữa, Người Bất Tử màu vàng này rõ ràng linh động hơn Người Bất Tử màu đỏ kia rất nhiều, chỉ số thông minh biểu hiện ra trong trận chiến cũng cao hơn rất nhiều. Không nói Bạch Thương Lãng đã mở hoàng thể của hắn ra mà vẫn bị áp chế gắt gao như cũ, không chiếm được thế ưu thế, hắn còn bị đánh rất thảm, mắt thấy dường như sắp bị thua.

“Loại cảm giác quen thuộc kia dường như càng trở nên càng mạnh mẽ hơn.” Hàn Sâm quan sát Người Bất Tử màu vàng, âm thầm nhíu mày. Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, hắn càng ngày càng cảm thấy dường như có một mối liên hệ nào đó giữa những Người Bất Tử này và dị linh.

Răng rắc!

Đao trong tay Bạch Thương Lãng bị Người Bất Tử kia đánh nát, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, rồi lui trở về.

“Ta đến đánh với nó một trận.” Ánh sáng trong mắt Bạch Vạn Giới lóe lên, nhanh chân đạp không mà lên, nghênh đón sự tấn công của Người Bất Tử màu vàng kia.

Hết chương 2899.

Chương 2900. Suy đoán mới.

Mặc dù Thái Tử Bạch Vạn Giới này vẫn luôn không lộ ra trước mắt người đời, không có danh tiếng tuyệt đại thiên tài giống như em trai Bạch Vô Thường của hắn, thế nhưng bàn về căn cơ vững chắc, thuật gen phong phú hay sự vận dụng khéo léo, Bạch Vạn Giới đều là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Khi thân thể Bạch Vạn Giới loé lên, các loại thuật gen trông như không đáng chú ý nhưng khi được sử dụng tổng hợp lại dần dần chiếm thế được ưu thế.

Những thủ đoạn và thuật gen của hắn trông như không có chỗ nào đặc biệt, các Hoàng tử, công chúa khác cũng có thể sử dụng.

Thế nhưng khi được sử dụng trong tay Bạch Vạn Giới, các loại tổ hợp thuật gen lại như nước chảy mây trôi, mạnh mẽ chống lại sự tấn công của Người Bất Tử, dần dần chiếm thế ưu thế.

"Mặc dù thiên phú của Bạch Vạn Giới không bằng Bạch Vô Thường, thế nhưng tâm tư và thủ đoạn lại hơn hẳn Bạch Vô Thường, có thể vận dụng nhiều tổ hợp thuật gen thoả đáng, thiên y vô phùng. Việc này chỉ có thể dựa vào khổ luyện mới có thể làm được." Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Khổ chiến hơn một giờ, cuối cùng Bạch Vạn Giới cũng giết được Người Bất Tử màu vàng. Giống như Người Bất Tử màu đỏ trước đó, Người Bất Tử màu vàng cũng tan biến không thấy, sau đó họ đã nghe thấy giọng nói không có tình cảm giống như âm thanh điện tử truyền ra từ trong Hoàng Miếu: "Chém giết Người Bất Tử trung cấp."

Ầm ầm!

Một cây cầu độc mộc lại hiện lên trên biển lớn, dẫn đến hòn đảo thứ ba.

Chỉ là lần này nhóm Hoàng tử, công chúa không lập tức đi lên con cầu độc mộc, không ít Hoàng tử, công chúa đều lựa chọn ở lại, tiến vào †hần miếu, chiến đấu với Người Bất Tử màu vàng kia.

Trước đó, bọn họ đều chắc chắn rằng có thể đánh bại Người Bất Tử màu đỏ, cho nên mới không ở lại. Nhưng bây giờ bọn họ lại không chắc chắn có thể đánh bại được Người Bất Tử màu vàng hay không. Nếu đi tiếp, gặp được Người Bất Tử mạnh mẽ hơn, đến lúc đó chỉ e bọn họ sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

So với việc đi tiếp, không bằng cứ ở lại đây mượn nhờ Người Bất Tử màu vàng để tôi luyện chính mình, đợi đến lúc có thể đánh bại Người Bất Tử

màu vàng, rồi lại đi tiếp cũng không muộn.

Thủy Hoàng Chỉ Địa vốn chính là nơi lịch luyện, mà không phải là mê cung cần chạy đến điểm cuối cùng.

Phần lớn Hoàng tử, công chúa đều có suy nghĩ như vậy. Bọn họ vào Hoàng Miếu một lần nữa, quả nhiên lại có Người Bất Tử màu vàng bò ra từ trong rương kim loại.

Rất nhiều Hoàng tử, công chúa đều giao chiến với Người Bất Tử màu vàng, dùng nỏ để mài giữa năng lực thực chiến của mình.

Chỉ có Bạch Vạn Giới, Bạch Vô Thường, Bạch Thanh Hà, Bạch Lăng Sương và Bạch Vi bước lên cầu độc mộc phía sau, đi về phía hòn đảo thứ ba.

Hàn Sâm cũng đi theo. Nơi này có nhiều Hoàng tử, công chúa như vậy, sẽ không có nguy hiểm gì. Trái lại, bọn người Bạch Vạn Giới sẽ khá nguy hiểm, hơn nữa Hàn Sâm cũng muốn nhìn xem rốt cuộc Người Bất Tử sau đó sẽ có dáng vẻ như thế nào.

“Thánh Anh, ngươi vẫn nên ở lại nơi này đi. Nếu gặp phải nguy hiểm, không ai có thể bảo vệ cho ngươi.” Hoàng tử Thanh Hà nhìn Hàn Sâm rồi nói.

“Ta có thể bảo vệ cho chính mình.” Hàn Sâm cười nói.

Hoàng tử Thanh Hà không nói gì nữa. Bạch Vạn Giới đi đầu đã sắp đến hòn đảo thứ ba, bọn người Bạch Lăng Sương và Bạch Vô Thường cũng bước nhanh theo.

Quả nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy phía trên hòn đảo thứ ba cũng có một miếu thờ kim loại, nhưng lần này biến thành Lam Miếu.

Đám người đi tới trước Lam Miếu, cửa miếu cũng tự động mở ra giống như hai tòa miếu lúc trước, bên trong quả nhiên cũng có một rương kim loại màu xanh dương.

Bọn người Bạch Vạn Giới ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, cuối cùng Bạch Vô Thường vẫn bước một bước vào trong Lam Miếu trước.

Răng rắc răng rắc!

Rương kim loại màu xanh dương mở ra, một Người Bất Tử bò ra từ trong đó.

Nhưng Người Bất Tử này trông đã vô cùng giống Tộc Hoàng Cực, hoặc có thể nói là con người. Thân thể đã không còn trong suốt giống như trước đó nữa, trông hơi giống đồ sứ. Mặc dù có một tầng trong suốt ở ngoài, nhưng đã không thể nhìn thấy kết cấu bên trong cơ thể của hắn.

Hơn nữa, trên người hắn cũng có chút màu sắc, mái tóc màu đen, con ngươi màu đen, thoạt nhìn cũng tương đối có sức sống, rất giống một vật sống.

Mặc dù đều có tiêu chuẩn cấp Nguyên Cơ, thế nhưng trong khoảnh khắc Người Bất Tử này ra tay, tất cả mọi người đều cảm nhận được hắn hoàn toàn khác hai Người Bất Tử trước đó.

Mặc dù hai Người Bất Tử lúc trước cũng rất mạnh, nhưng chỉ mạnh mẽ mà thôi. Trên thân Người Bất Tử này lại nhiều hơn một thứ, một thứ mà không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Nếu xem hai Người Bất Tử vừa rồi là người máy, vậy thì Người Bất Tử này đã rất gần với một sinh mệnh chân chính.

Hắn vẫn sử dụng Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền, thế nhưng Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của hắn không chỉ mạnh mẽ, mà còn có ý cảnh đặc biệt.

Bạch Vô Thường dùng đao pháp chiến đấu với Người Bất Tử, chỉ cản được không đến ba quyền, đã hoàn toàn bị áp chế. U Minh thể của hắn vốn có thể không nhìn tất cả công kích, thế nhưng Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của Người Bất Tử lại nghiền ép toàn bộ hư không, khiến cho Bạch Vô Thường khó có thể đi lại tự do giữa U Minh và hiện thế.

“Vô Thường, ta đến giúp ngươi một tay.” Bạch Vạn Giới thấy Bạch Vô Thường đã khó mà chống đỡ được, bèn hét lớn một tiếng rồi gia nhập cuộc

chiến.

“Ta cũng tới tham gia náo nhiệt.” Băng qunag trên người Bạch Lăng Sương phun trào, giống như nữ thần Băng Tuyết gia nhập trận chiến.

“Sao có thể thiếu ta được.” Hoàng tử Thanh Hà cũng phát động Ly Hận Thập Trùng Thiên bá đạo tuyệt luân theo sau.

Vẻ mặt Bạch Vi không chút thay đổi, triển khai Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền rồi gia nhập vòng chiến.

Người Bất Tử kia bị năm vị Hoàng tử, công chúa bao vây, tấn công, mặc dù đều là cấp Nguyên Cơ. Thế nhưng hắn lấy một địch năm mà không rơi vào thế yếu, thoáng chốc đã đánh đến khó phân thắng bại.

Hàn Sâm ở một bên quan sát trận chiến, càng xem càng thấy Người Bất Tử kia rất giống dị linh.

“Nếu nói Thủy Hoàng Chỉ Địa là thứ mà Hoàng Cực Thủy Tổ mang ra từ trong Thánh Vực, như vậy những Người Bất Tử này chắc hẳn là sản phẩm nghiên cứu của Thánh Chủ mới đúng. Trước kia Hồ Phi đã từng nói, Thánh Chủ đã từng nghiên cứu về thánh linh bất tử bất diệt trong Tí Hộ Sở. Những thứ gọi là thánh linh kia hẳn là dị linh, chẳng lẽ những Người Bất Tử này đã được Thánh Chủ chế tạo ra phỏng theo dị linh? Thế nhưng hắn làm thế nào để chế tạo ra được đây?”

Hàn Sâm nghĩ tới đây, đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Chờ một chút, Tộc Hoàng Cực rút linh ra, mà bản thân dị linh lại là linh thể bất tử bất diệt. Chẳng lẽ thật ra Người Bất Tử được chế tạo từ linh của những dị chủng kia sao?”

Mặc dù đây chỉ là phỏng đoán của Hàn Sâm, thế nhưng hắn càng nghĩ lại càng thấy có khả năng.

“Nếu suy luận này thành lập, như vậy thì dị linh thật ra chỉ là một loại linh thể… dường như thần linh cũng trạng thái giống vậy… Khoan đã… Hình thức sinh tồn của dị linh và thần linh thực sự là quá giống… Đều không

chết không già… Cũng có thể sống lại…” Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy đáng sợ.

Nhưng trong đó lại có rất nhiều chỗ không thể giải thích rõ, ví dụ như dị linh cũng có trong Tí Hộ Sở, nhưng lại không cần mượn nhờ thân thể của những sinh vật khác mà có thể chiến đấu trực tiếp.

Thần lại cần phải mượn thân thể của những sinh vật khác mới có thể chiến đấu trong đại vũ trụ. Về điểm này, Người Bất Tử có vẻ giống dị linh hơn chút. Nhưng Người Bất Tử dường như không hoàn mỹ như dị linh, hình như bản thân nó còn có rất nhiều thiếu sót.

Trong đầu Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy chấn động, hắn nghĩ tới một khả năng khác: “Ta nghe Hồ Phi nói Thánh Chủ đang nghiên cứu thánh linh bất tử bất diệt ở trong Tí Hộ Sở, đã cảm thấy trước đó chắc chắn dị linh đã tồn tại bên trong Tí Hộ Sở nên Thánh Chủ mới đi nghiên cứu. Nhưng nếu sự thật lại vừa lúc tương phản thì sao?”

Hết chương 2900.

Chương 2901. Bất ngờ nhìn thấy.

“Nếu sự thật vừa lúc ngược lại, chính là Thánh Chủ có trước rồi mới có Dị linh, vậy thì tất cả những chuyện này sẽ khá dễ giải thích.” Trong lòng Hàn Sâm hưng phấn, như thể tìm được một tia sáng trong sương mù.

“Nếu Dị linh thực sự do Thánh Chủ nghiên cứu ra, vậy thì sẽ dễ dàng suy luận hơn rồi. Thánh Chủ giết chết Thần, sau đó phát hiện Thần là một sự tồn tại có linh thể, không chỉ có thể bất lão bất tử, mà còn có thể tái sinh, căn bản không có cách nào giết chết hoàn toàn.. Sau này, sau rất nhiều nghiên cứu, cuối cùng Thánh Chủ đã tìm ra cách rút linh từ Dị chủng, sau đó sử dụng linh được rút ra kia để tạo ra những sinh vật tương tự như thần linh, cũng chính là Dị linh… nà những Người Bất Tử này… không biết là sản phẩm thất bại do Thánh Chủ nghiên cứu ra… hay là sản phẩm do Tộc

Hoàng Cực bắt chước theo…" Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng là như vậy.

Nhưng Hàn Sâm nghĩ đi nghĩ lại, thì lại cảm thấy trong đó vẫn còn nhiều chỗ không thể giải thích được, nếu Dị linh do Thánh Chủ bắt chước theo Thần linh mà nghiên cứu ra được, vậy tại sao Dị linh lại có được thân thể thực sự, có thể bị chém chết trực tiếp?

Vẫn còn một số chỉ tiết khác, nghĩ lại thì hình như rất khó có thể hoàn toàn đúng hết. Trong chốc lát, Hàn Sâm cũng không quá tin tưởng vào suy luận của mình.

"Tiếc là Thủy Tổ Hoàng Cực đã chết, nếu không thì bắt hắn đến hỏi về nguồn gốc của những Người Bất Tử này, có lẽ sẽ có thể biết được sự thật." Hàn Sâm khẽ thở dài trong lòng.

Hàn Sâm dùng ánh mắt phức tạp nhìn mấy người Bạch Vạn Giới đang đại chiến với Người Bất Tử. Mặc dù Bạch Vi không đến mức quá chói mắt trong đó, nhưng mỗi một đòn của nàng đều vừa phải. Hàn Sâm có thể nhìn ra Bạch Vi vẫn còn giữ lại vài phần lực lượng, mà chưa bộc lộ hết.

"Có vẻ như kinh nghiệm từ việc làm tằm cho Tộc Thái Thượng quả thực đã khiến Bạch Vi trưởng thành rất nhiều, e rằng bây giờ trong số các hoàng tử này, cho dù là Bạch Vô Thường cũng chưa chắc có thể thắng được Bạch Vi." Hàn Sâm thầm thở dài trước sức mạnh của tộc Thái Thượng, chưa được bao lâu mà đã có thể bồi dưỡng Bạch Vi đến trình độ này.

Cứ tiếp tục như vậy, không chừng Bạch Vi thực sự có cơ hội trở thành Chân Thần.

Tiếc là vì đã từng làm tằm cho nên Tộc Hoàng Cực không thể truyền ngôi vị lại cho nàng, nếu không biết đâu Tộc Hoàng Cực sẽ xuất hiện vị nữ hoàng đầu tiên.

Mặc dù Người Bất Tử rất mạnh, mấy người Bạch Vạn Giới đấu một mình thì không có chút cơ hội chiến thắng nào, nhưng dưới sự bao vây của năm hoàng tử và công chúa, cuối cùng cũng giết được Người Bất Tử.

“Giết chết Người Bất Tử cao cấp.” Giọng nói tổng hợp truyền ra từ †rong miếu.

Nhưng sau lần giết chết này, lại không có cây cầu gỗ nào nhô lên khỏi biển.

“Không lẽ Thủy Hoàng Chi Địa đến đây là hết?” Ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía biển, nhưng lại nhìn thấy sương mù dày đặc, không biết rốt cuộc có còn hòn đảo nào nữa không.

Năm người Bạch Vạn Giới ở lại Lam Miếu để chiến đấu với Người Bất Tử nhằm mài giữa thuật gen và khả năng thực chiến của bọn họ.

Ban đầu bọn họ cần ít nhất ba người để giết Người Bất Tử. Thời gian trôi qua, bọn họ ngày càng hiểu rõ hơn về Người Bất Tử, bản thân bọn họ cũng không ngừng tiến bộ. Sau hai ngày, Bạch Vô Thường đã giết chết một Người Bất Tử bằng sức mạnh của chính mình.

Ầm ầm!

Một cây cầu độc mộc lại bất ngờ xuất hiện trên biển làm Hàn Sâm khế giật mình, sau đó mới hiểu ra: “Hóa ra phải chiến đấu một mình với Người Bất Tử thì mới có thể kích hoạt cây cầu độc mộc đến hòn đảo tiếp theo.”

Bạch Vô Thường không do dự, trực tiếp đi thẳng về phía cây cầu độc mộc.

Bạch Lăng Sương và Bạch Vạn Giới nhìn nhau, cũng đi theo.

Bạch Vi chuẩn bị đặt chân lên cầu độc mộc, thì Hoàng tử Thanh Hà đã mở miệng nói: “Thực lực của ta còn chưa đủ để một mình giết chết Người Bất Tử ở Lam Miếu, nên sẽ không tiếp tục đi nữa, bản thân ngươi phải cẩn thận hơn.”

“Cảm ơn Hoàng huynh.“Bạch Vi hơi cúi đầu, sau đó bước lên cây cầu độc mộc.

Hàn Sâm cũng bước lên cầu độc mộc, Bạch Vi quay sang nhìn Hàn Sâm đang đi theo phía sau, nói:”Thần miếu tiếp theo nhất định sẽ cực kỳ nguy hiểm, ngươi không đi tiếp sẽ tốt hơn.”

“Ngươi yên tâm đi, ta có thể tự bảo vệ mình.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

Bạch Vi còn muốn nói điều gì đó, nhưng Bạch Vạn Giới đi phía trước đã nói: “Hoàng muội, ngươi không cần phải ngăn hắn. Nếu hắn không đi, e rằng trở về không có cách nào giải thích với phụ hoàng.”

Bạch Vi sững sờ một lúc, sau đó ngẫu nhiên hiểu ra điều gì đó, không nói gì nữa, mà tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Sâm nhún vai, tiếp tục đi theo sau bọn họ.

Không có gì lạ khi Bạch Vạn Giới đoán ra việc hắn được Bạch Hoàng phái đến. Nếu không, hiện tại không có lời giải thích hợp lý nào cho việc một đệ tử Dị chủng ngoại tộc như hắn lại có thể đến một nơi như Thủy Hoàng Chỉ Địa.

Mọi người đi thẳng về phía trước, quả nhiên là lại nhìn thấy một hòn đảo, nhưng ngoài dự đoán của họ, trên đảo kia lại không có miếu thờ, mà chỉ có một ngọn núi lửa trơ trọi.

“Thật kỳ lạ, sao lại không có đền thờ. Chẳng lẽ thí luyện của Thủy Hoàng Chi Địa cũng chỉ có đến Người Bất Tử cao cấp mà thôi?” Bạch Vô Thường cau mày nói.

“Nếu đúng như vậy thì trong thí luyện của các thời kỳ đã không có nhiều hoàng tử và công chúa chết như vậy.” Bạch Vạn Giới nói xong thì đã leo lên những bậc thang bằng đá.

Mọi người cũng đi theo, không bao lâu sau thì lên tới đỉnh núi. Lúc này, họ mới phát hiện đây thực sự là một ngọn núi hình vòng cung như núi lửa, trên đỉnh núi là một cái hố lớn hình tròn.

“Đó là cái gì?” Bạch Vô Thường đứng trên mép núi nhìn xuống, lập tức kinh ngạc thốt lên.

Mấy người Hàn Sâm cũng nhìn xuống dưới, chỉ thấy trong hố lớn có đủ loại thiết bị tinh thể, khiến bên trong ngọn núi trông giống như một phòng thí nghiệm.

Mà ở nơi trung tâm của ngọn núi, cũng là nơi đối diện với miệng núi lửa, có một tinh thể hình bầu dục lơ lửng, trông giống như trứng của một loại sinh vật khổng lồ nào đó, đường kính chỗ nhỏ nhất của nó cũng đã hơn một mét.

Mà bên trong quả trứng tinh thể, có một cô gái đang cuộn tròn.

"Uyển Nhi…" Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ dáng vẻ của cô gái bên trong quả trứng tinh thể kia thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Cô gái có mái tóc vàng, đang mặc bộ đồ ngủ màu trắng, dường như đang ngủ say, dù nhìn thế nào thì nàng cũng trông giống Uyển Nhi trong trạng thái tóc vàng.

Trong lòng Hàn Sâm như dời sông lấp biển, chỉ trong chốc lát mà có ngàn vạn suy nghĩ trong đầu, thật sự khó mà hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, tại sao bên trong Thủy Hoàng Chỉ Địa của Tộc Hoàng Cực lại có một Uyển Nhi.

"Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?" Hàn Sâm vô thức nhìn Uyển Nhi trong Tháp Thiên Mệnh, rồi lại nhìn cô gái trong tinh thể kia một chút.

Giống nhau! Thực sự giống hệt nhau! Căn bản không hề có bất cứ điểm khác biệt nào cả, giống nhau như thể được tạc ra từ một khuôn.

"Có gì trong Quả trứng khổng lồ màu đen ở dưới kia? Không lẽ là một Người Bất Tử cấp cao hơn sao?" Bạch Vô Thường nhìn chằm chằm vào quả trứng tinh thể và nói.

Hàn Sâm sững sờ khi nghe những gì hắn nói, nghi ngờ nhìn về phía Bạch Vô Thường, nghĩ thầm:"Con hàng này bị mù màu có đúng không? Có mù màu thì cũng không thể không phân biệt được đâu là trong suốt, đâu là màu đen chứ?"

"Không biết, có lẽ ngươi có thể thử phá vỡ quả trứng màu đen đó, sau đó sẽ biết được bên trong có Người Bất Tử hay không." Bạch Lăng Sương cười nói.

Hàn Sâm nghe xong lại sững sờ: “Chuyện gì thế này? Không lẽ bọn họ đều nhìn thấy quả trứng khổng lồ có màu đen thay vì tinh thể trong suốt?”

Hết chương 2901.

Chương 2902. Trứng trong núi

Nhóm mấy người Bạch Vạn Giới đang đoán xem trong quả trứng khổng lồ có thứ gì. Điều này khiến Hàn Sâm rất khó hiểu, hắn nhìn đi nhìn lại, quả trứng khổng lồ kia trong suốt, bên trong rõ ràng là có một cô gái tóc vàng đang ngủ.

Dụi mắt nhìn lại, Hàn Sâm chắc chắn rằng mình hoàn toàn không bị ảo giác, quả trứng khổng lồ không màu, trong suốt.

“Tại sao lại như vậy chứ? Vì ta mang trong mình huyết mạch Tinh Tộc sao? Hay là do Uyển Nhi ở Tháp Thiên Mệnh mà ta có thể nhìn thấy cô gái trong quả trứng?” Thoáng chốc Hàn Sâm cũng không thể đoán được lý do. Nhưng bây giờ Hàn Sâm có thể chắc chắn rằng Thủy Hoàng Chi Địa nhất định không phải là thứ mà Hoàng Cực Thủy Tổ có thể làm ra được, chắc chắn là kiệt tác của Thánh Chủ. Sau khi Thánh Vực bị phá hủy, không biết làm thế nào mà nó lại rơi vào tay Hoàng Cực Thủy Tổ, còn đổi nơi này thành Thủy Hoàng Chỉ Địa gì đó.

Mặc dù rất muốn đưa cô gái tóc vàng ra khỏi quả trứng khổng lồ để xem rốt cuộc có chuyện gì, nhưng Hàn Sâm không hành động liều lĩnh.

Tộc Hoàng Cực đã sở hữu quả trứng khổng lồ này từ rất lâu, nhưng quả trứng khổng lồ vẫn luôn nguyên vẹn, không hề bị phá hủy, mọi chuyện rõ ràng không hề đơn giản như vậy.

Nhóm mấy người Bạch Vạn Giới đều hơi kiêng dè, không vào núi như lần trước mà đều quan sát ở bên ngoài.

“Ta có một thắc mắc, mà mãi vẫn chưa thể hiểu được.” Bạch Vi mở miệng nói.

“Vi Vi, nếu ngươi có bất kỳ câu hỏi nào thì đừng ngại, cứ nói ra, để mọi người cùng nghiên cứu, không chừng có thể sẽ trả lời được câu hỏi của ngươi?” Bạch Lăng Sương mỉm cười nói.

Bạch Vi suy nghĩ rồi nói:”Chắc mọi người đều đã từng nghe nói rằng trước kia mỗi lần Thủy Hoàng Chỉ Địa mở ra thì đều có các hoàng tử và công chúa chết ở Thủy Hoàng Chỉ Địa phải không?”

“Quả là như vậy. Tuy tỷ lệ tử vong ở Thủy Hoàng Chi Địa không cao, nhưng điều kỳ lạ là dường như lần nào cũng có ghi chép về một hoặc hai hoàng tử, công chúa chết.” Bạch Lăng Sương gật đầu nói.

“Vậy thì kỳ lạ thật. Trong một khoảng thời gian, Thủy Hoàng Chỉ Địa chỉ có thể mở một lần, mỗi lần mở thì chỉ có thể vào chứ không thể ra, một tháng sau Truyền Tống Trận mở thì mới có thể ra ngoài, đến lúc đó thì chỉ có thể ra mà không vào được, vậy thì ai đã mang thi thể của hoàng †ử và công chúa kia ra ngoài?” Bạch Vi nói.

“Tất nhiên là các hoàng tử và công chúa đi chung rồi…” Bạch Lăng Sương vừa nói xong, dường như cũng cảm thấy có gì đó không ổn, cau mày suy nghĩ.

Nếu nguy hiểm đến mức có thể giết chết hoàng tử, công chúa, mà mỗi khi mở ra đều có thể giết chết hoàng tử và hoàng tử, điều đó chứng tỏ rằng nguy hiểm luôn ở đó. Nếu nguy hiểm luôn tồn tại, thì làm sao lần nào những hoàng tử, công chúa đó cũng tìm được cơ hội đưa thi thể về trong lúc nguy cấp?

Chẳng lẽ những hoàng tử, công chúa đó coi trọng tình cảm gia đình đến mức sẵn sàng liều mạng để lấy lại thi thể?

“Đáng tiếc, chúng ta không biết liệu thi thể của các hoàng tử và công chúa đã chết trong các lần trước đây có được mang về hay không, lúc trước không để ý đến vấn đề này.” Bạch Lăng Sương cau mày.

Bạch Vạn Giới nhìn các thiết bị và quả trứng khổng lồ trong núi, nói:"Nói vậy thì chỉ có hai khả năng, một là mối nguy hiểm không xảy ra liên tục, sẽ chỉ hoạt động sau khi được kích hoạt, cho nên thi thể của các hoàng tử và công chúa mới có thể được đưa ra ngoài, hoặc là…"

Bạch Vạn Giới không nói thêm nữa, nhưng mọi người đã hiểu ý của hắn, Bạch Vô Thường nói:"Nếu không thì do bọn họ sẽ chết không toàn thây, hoặc đã bị thứ gì đó nuốt chửng, cho nên nơi này không có xương cốt còn sót lại.

Ánh mắt của mọi người đều hướng về quả trứng khổng lồ. Nếu là khả năng thứ hai, vậy thì việc bọn họ vào núi sẽ quá nguy hiểm.

Hàn Sâm vốn nghĩ rằng trước kia chắc hẳn cũng có những người bảo vệ như hắn, có lẽ những người bảo vệ đó đã mang thi thể của các hoàng tử và công chúa về.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ thì lại cảm thấy có điều gì đó không ổn, vì nếu đã có người bảo vệ tồn tại, thì tại sao vẫn có hoàng tử và công chúa chết đi?

"Vì vậy, cũng có hai khả năng, một là trước đó căn bản không có người bảo vệ. Hai là đã có người bảo vệ, nhưng người bảo vệ căn bản không kịp cứu, hoặc không thể cứu được." Hàn Sâm nghĩ vậy, lại càng không dám hành động hấp tấp.

Mọi người nhìn quả trứng khổng lồ trong núi với vẻ mặt phức tạp, nhưng không ai dám đi vào.

"Chúng ta có đứng ở chỗ này nhìn mãi thì cũng không phải là cách, hay là chúng ta nghĩ ra cách để thử đi." Bạch Vạn Giới nói.

"Hoàng huynh, nếu ngươi có cách gì thì cứ thử đi." Bạch Lăng Sương và Bạch Vô Thường đồng thời nói.

Bạch Vạn Giới khẽ gật đầu, sau đó lấy ra một thứ chỉ to bằng nắm tay, trông giống như một quả bóng được đan từ dây mây.

Nhưng nếu nhìn kỹ, ngươi sẽ thấy rằng đó không phải là một quả bóng, mà là một thứ gì đó tương tự như một chiếc lồng chim, mà bên trong chiếc lồng chim hình cầu nhỏ kia, có một con quái điểu toàn thân đầy lông màu xanh, lại có bốn móng, toàn thân giống như vẹt, nhưng mặt lại giống như hổ.

“Trong đó, không lẽ là Dị chủng cấp Nguyên Cơ - Hổ Thần Ưng?” Bạch Lăng Sương vừa nhìn thoáng qua thì đã biết được lai lịch của con quái điểu này.

Bạch Vạn Giới khẽ gật đầu:”Dị bảo này của ta được gọi là Khốn Cầm Lung, có thể dùng để thuần hóa các loại Dị chủng thuộc họ chim, càng nhốt lâu thì Dị chủng bên trong đó sẽ càng nghe lời, tính hoang dã sẽ được thuần hóa dần dần. Ta mới nhốt con Hổ Thần Ưng này vào trong đó chưa đầy nửa năm, vẫn chưa thể thuần hóa nó, nhưng cũng đủ để thử thăm dò ra thực hư bên trong rồi.

Nói rồi, Bạch Vân Triệt ném cả Khốn Cầm Lung lẫn Hổ Thần Ưng bên trong đó vào trong núi, Khốn Cầm Lung rơi xuống chỗ quả trứng khổng lồ, mọi người vốn cho rằng nó sẽ trực tiếp trượt xuống.

Nhưng ai mà ngờ rằng Khốn Cầm Lung lại bị mắc kẹt, giống như bị nam châm hút hút, cứ dính chặt vào đỉnh của quả trứng khổng lồ, căn bản không hề có dấu hiệu trượt xuống.

Vầng sáng trên cơ thể Bạch Vạn Giới lóe lên, sau đó nhìn thấy Khốn Cầm Lung lập tức trở nên lớn hơn, trở thành một cái lồng mây có đường kính hơn mười mét, mà Hổ Thần Ưng bên trong đó cũng trở lại kích thước ban đầu, giống như một một con cự thú thời tiền sử.

Quả trứng ban đầu trông rất lớn nhưng bây giờ lại rất nhỏ, như thể nó là quả trứng do Hổ Thần Ưng đẻ ra, bị mắc vào móng vuốt của Hổ Thần Ưng.

Mà Khốn Cầm Lung đã tự động tách thành một sợi dây mây, kéo ra như một con rắn, trở lại trong tay Bạch Vạn Giới, lại biến thành một quả cầu mây nhỏ.

Mấy người Hàn Sâm đều nhìn về phía con Hổ Thần Ưng kia. Bây giờ nó đã lấy lại tự do, một cặp móng vuốt chộp lấy quả trứng khổng lồ, phát ra tiếng

kêu lạ, đôi cánh của nó rung lên, mang theo những cơn gió bão màu xanh lá, dường như muốn bay vút lên bầu trời.

Nhưng cho dù vỗ cánh như thế nào thì nó vẫn không thể giờ bay được, cặp móng vuốt dường như bị khóa chặt trên quả trứng khổng lồ, mà không thể rút ra được.

Hổ Thần Ưng không ngừng phát ra tiếng kêu kỳ lạ, ánh sáng màu xanh trên người sáng lên, xích trật tự càng ngày càng mạnh, truyền ra sức mạnh của gió giúp thân thể bay lên.

Nhưng nó lại hoàn toàn không có chút tác dụng nào, dù cố gắng đến đâu thì vẫn không thể thoát ra được.

Điều đáng sợ hơn nữa là nhóm mấy người Hàn Sâm đã trơ mắt nhìn cơ thể của Hổ Thần Ưng đang già đi nhanh chóng, kiểu già yếu đó giống như cuộc đời của một người bị áp súc thành hình ảnh kéo dài trong vòng mười lăm phút.

Nhưng qua không bao lâu, Hổ Thần Ưng đã không còn sức vùng vẫy nữa, cơ thể già nua ngã xuống, nhưng lại bị quả trứng khổng lồ đang treo lơ lửng trên không trung kia hút lấy, treo lủng lẳng giữa không †rung như một con gà chết bị luộc.

Khuôn mặt mọi người đều lộ vẻ kinh hãi. Cho dù Hổ Thần Ưng không phải là một Dị chủng cấp Nguyên Cơ đỉnh phong, nhưng cũng không hề được xem là yếu so với các con khác trong cấp Nguyên Cơ, nhưng đến cả cơ hội để chạy thoát còn không có, sinh mệnh đã bị dập tắt trong giây lát.

Lạch cạch!

Sau khi sức sống của Hổ Thần Ưng bị dập tắt hoàn toàn, cơ thể của nó cuối cùng cũng tách khỏi quả trứng khổng lồ, rơi xuống như một tảng đá, ngã trên đĩa quay tinh thể ở dưới cùng của sơn động.

Hết chương 2902.

Chương 2903. Ngọn núi đáng sợ

Xác của Hổ Thần Ưng rơi lên trên bàn quay tinh thể, đã thấy bàn quay tinh thể bắt đầu chuyển động giống như cối xay.

Theo sự chuyển động của cối xay, ánh sáng rực rỡ chiếu xuống xác của Hổ Thần Ưng, như thể một lớp tinh sứ phủ bên ngoài da thịt và lông vũ.

Trong sự bao bọc của lớp tinh sứ kia, thi thể của con Hổ Thần Ưng dần dần bị phân hủy thành một chất lỏng trong suốt, chảy xuôi theo các rãnh xung quanh bàn quay tỉnh thể.

Chỉ trong chốc lát, một con Hổ Thần Ưng to lớn đã bị phân hủy sạch sẽ, đến cả một cọng lông vũ cũng không còn. Bên trong ngọn núi cũng yên tĩnh trở lại, bàn quay tỉnh thể hoàn toàn dừng lại, những tia sáng kia cũng biết mất theo, như thể chưa từng có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Mấy người Bạch Vạn Giới đều cảm thấy da đầu tê dại. Bây giờ bọn họ đều hiểu tại sao lại không nhìn thấy thi thể của những hoàng tử và công chúa đó ở đây, thì ra chuyện là như vậy.

Hàn Sâm nhìn trò bàn quay tinh thể ở bên dưới, trong đầu chợt lóe lên vô số ý nghĩ:"Thật kỳ quái, không nói việc rốt cuộc thì bên trong ngọn núi này có bí mật gì, những nơi nguy hiểm như thế này, nhiều đời Hoàng Đế của Tộc Hoàng Cực đã cử các hoàng tử công chúa đi, nhưng lại không hề nhắc nhở gì cả. Nếu chỉ để huấn luyện bọn họ thì có vẻ hơi phi lý."

Hàn Sâm nghĩ kiểu gì cũng cảm thấy chuyện này hơi kỳ lạ. Có lão già nào mà không lo lắng chút nào về sự sống chết của con mình cơ chứ, cho dù có muốn tôi luyện bọn chúng như thế nào đi chăng nữa thì cũng không đến mức này.

"Trừ khi… trừ khi các hoàng đế của Tộc Hoàng Cực biết rằng có người nào đó sẽ hy sinh, nhưng vẫn sẵn lòng đưa bọn họ đến…" Hàn Sâm nhìn thoáng qua mấy người Bạch Vạn Giới, phát hiện ra sắc mặt của bọn họ đều chẳng tốt đẹp gì, không biết đang nghĩ gì.

Tuy nhiên, Hàn Sâm cảm thấy rằng họ có thể không nghĩ đến trình độ này, không phải Hàn Sâm thông minh hơn họ, mà là trong nhà chưa rõ ngoài ngõ đã tường.

Bọn họ là người trong cuộc, luôn cảm thấy rằng lần thí luyện này là bước then chốt trong việc lựa chọn người thừa kế ngai vàng, có một chút nguy hiểm là việc khó tránh khỏi, nếu không thì làm sao có thể biết được ai giỏi hơn, ai đủ tư cách kế thừa ngai vàng, cũng từ đó mà dễ bỏ qua một số thứ khác.

Bạch Vạn Giới nhìn vào quả trứng khổng lồ và bàn quay tinh thể bên dưới và nói:"Bây giờ chúng ta không biết liệu cuộc thi cuối cùng có phải là đập vỡ quả trứng khổng lồ kỳ lạ này hay liệu có cách hoàn thành khác không."

"Chắc hẳn không nhất thiết phải đập vỡ quả trứng khổng lồ, nếu không có nhiều hoàng tử và công chúa đến trước như vậy, đã đập vỡ nó từ lâu rồi." Bạch Vô Thường nói.

"Không nhất thiết phải như vậy, cũng giống như những Người Bất Tử lúc trước, có lẽ chính quả trứng khổng lồ này có khả năng tự chữa trị. Dù bị đập vỡ bao nhiêu lần, nó vẫn có thể khôi phục lại." Bạch Lăng Sương nói.

Bạch Vi cũng gật đầu, nói:"Bây giờ xem lại thì có vẻ như cuộc thi cuối cùng chắc hẳn liên quan đến quả trứng này."

Bạch Vạn Giới suy nghĩ một lúc rồi nói:"Vi hoàng muội, ngươi đã tu luyện ở Tộc Thái Thượng một khoảng thời gian, hiểu biết nhiều hơn chúng ta. Ngươi có thể nhìn ra nguồn gốc của Quả trứng khổng lồ này không?"

Bạch Vi lắc đầu nói:"Có rất nhiều Dị chủng ở Thiên Ngoại Thiên, ta cũng từng nhìn thấy rất nhiều trứng Dị chủng, nhưng đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy quả trứng như vậy."

Bạch Lăng Sương suy nghĩ một lát rồi nói:"Các hoàng tử và công chúa đến lúc trước đã có người có thể hoàn thành nhiệm vụ, điều đó có nghĩa là phải có cách nào đó để thực hiện, nhưng chúng ta vẫn chưa tìm ra nó thôi."

“Lăng Sương hoàng muội nói đúng, vừa nãy ta ném Khốn Cầm Lung cùng với Hổ Thần Ưng xuống chung. Khốn Cầm Lung cũng chạm vào quả trứng kia nhưng lại không bị hấp thụ, ngược lại Hổ Thần Ưng lại bị hấp thụ, điều này chứng minh rất có thể quả trứng kia chỉ hấp thụ sinh vật sống.” Bạch Vạn Giới nói.

Áng mắt của mọi người đều sáng lên khi nghe điều đó, nếu sức mạnh của quả trứng khổng lồ chỉ có tác dụng với sinh vật, thì bọn họ hoàn toàn có thể sử dụng dị bảo trên người để tấn công quả trứng khổng lồ.

“Nếu đã như vậy thì ta sẽ thử trước một lần.” Bạch Vô Thường nói xong thì rút ra một thanh đao bằng ngọc. Thanh đao bằng ngọc chỉ dài nửa xích, là hình dạng của một thanh đoản kiếm, toàn thân có màu xanh lục và trong suốt như pha lê, bên trong toát lên một loại sát khí lạnh lẽo.

Bạch Vô Thường cầm thanh đao bằng ngọc trong tay, nhìn chằm chằm vào quả trứng tinh thể. Hắn đột nhiên hất tay lên, thanh đao bằng ngọc kia biến thành một tia sáng xanh bắn về phía Quả trứng khổng lồ.

Kengl

Thanh đao ngọc đập vào đỉnh của Quả trứng khổng lồ, tạo ra âm thanh giòn giã khi ngọc va chạm, từng vòng từng vòng xích trật tự màu xanh lan ra xung quanh, sau khi va vào bức tường tỉnh thể thì lập tức vỡ tan và tan biến.

Sau khi quả trứng khổng lồ bị trọng lực bắn trúng, nó giống như một khẩu pháo ánh sáng được kích hoạt, phát ra ánh sáng mờ ảo.

Cùng với việc ánh sáng trên quả trứng khổng lồ loé lên, các thiết bị tinh thể trong núi bắt đầu hoạt động, giống như một tháp truyền hình,. Những vòng tròn hào quang sáng lên, khiến cho chiếu toàn bộ phần trong của ngọn núi sáng lên.

Bạch Vô Thường đánh một đòn không thành công, muốn rút lại thanh đao bằng ngọc, nhưng thanh đao bằng ngọc không nghe lời hắn, đáp xuống bàn quay tinh thể bên dưới.

Theo sự chuyển động của bàn quay, thanh đao nhỏ bằng ngọc - dị bảo Nguyên Cơ đã bị phân hủy như xác của Hổ Thần Ưng, biến thành chất lỏng và chảy vào rãnh.

Mấy người Bạch Vạn Giới đều trợn mắt há mồm, cảm thấy ớn lạnh trong lòng. Bàn quay tinh thể phía dưới không chỉ có thể làm tan chảy máu thịt, mà đến cả dị bảo cũng có thể làm tan chảy theo.

Hàn Sâm cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Về cơ bản, nguyên liệu chính của dị bảo là gen Dị chủng, thi thể của Hổ Thần Ưng cũng là gen Dị chủng, không có gì khác biệt giữa hai loại gen này, có thể bị phân hủy cũng là chuyện bình thường.

Điều làm cho Hàn Sâm hơi khó hiểu chính là sau khi thanh đao nhỏ bằng ngọc chạm vào quả trứng khổng lồ, cô gái tóc vàng trong quả trứng khổng lồ rõ ràng là có chút phản ứng, giống như bị ai đó quấy rầy khi đang ngủ, lông mày hơi nhíu lại, nhưng nàng vẫn không mở mắt.

Một lúc sau, thiết bị bên trong ngọn núi ngừng hoạt động, ánh sáng huỳnh quang trên quả trứng khổng lồ cũng mờ đi.

“Vô Thường, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?” Bạch Vạn Giới nhìn Bạch Vô Thường hỏi.

Với khả năng của Bạch Vô Thường, không khó để điều khiển một dị bảo từ xa, thanh đao nhỏ bằng ngọc không thể rơi xuống mới đúng.

Bạch Vô Thường suy nghĩ một lúc rồi nói:”Sau khi quả trứng khổng lồ bị bắn trúng, mối liên hệ của ta với Ngọc Đao đã bị cắt đứt bởi một sức mạnh kỳ lạ. Ta đã cố gắng hết sức để kéo nó quay lại, nhưng không có chút tác dụng nào gì cả, sức mạnh vừa vào miệng núi thì đã biến mất không dấu vết.”

“Đúng là phiền phức, sinh vật sẽ bị Quả trứng khổng lồ hút cho đến chết, mà sau khi dị bảo chạm phải quả trứng khổng lồ, sẽ lại bị cô lập bên trong. Việc phá hủy Quả trứng khổng lồ thực sự không dễ dàng.” Bạch Lăng Sương nói.

“Nếu nó dễ dàng, thì sẽ không phải là bài kiểm tra do tổ tiên để lại.” Bạch Vạn Giới nói.

Trong chốc lát, mọi người đều nhìn chằm chằm vào quả trứng khổng lồ bên trong núi, không ai có ý kiến hay. Bạch Vạn Giới đưa tay lấy ra một chuỗi hạt, chuỗi hạt kia có tổng cộng một trăm lẻ tám hạt, mỗi một hạt đều to bằng quả nhãn, màu sắc như dương chỉ bạch ngọc, bên trong lại giống như có những vì sao đang chảy.

Bạch Vạn Giới cởi dây xích, tháo một hạt ra, dùng hết sức ném về phía quả trứng khổng lồ, thì lập tức nhìn thấy tinh quang bùng nổ, ánh sáng bùng nổ làm quả trứng khổng lồ run lên, thiết bị tinh thể bên trong cũng khởi động theo đó.

Bạch Vạn Giới ném từng viên Tinh Thần Châu vào quả trứng khổng lồ, nổ đến mức quả trứng khổng lồ kia càng lúc càng sáng hơn. Bọn họ vốn còn nghĩ quả trứng khổng lồ kia là màu đen, nhưng theo ánh sáng ngày càng tăng lên thì nó dần trở nên trong suốt ơn.

“Hình như có thứ gì đó ở trong bên?” Qua lớp vỏ dần dần trong suốt của quả trứng khổng lồ, nhóm mấy người Bạch Vô Thường có thể mơ hồ nhìn thấy cô gái tóc vàng bên trong, nhưng bọn họ chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, không thể nhìn thấy rõ.

Hết chương 2903.

Chương 2904. Thiếu nữ tóc vàng.

“Phương pháp này có tác dụng. Đại ca tăng thêm một ít sức mạnh, ném thêm vài viên Tinh Thần Châu nữa xuống, để chúng ta xem thử bên trong quả trứng khổng lồ có gì.” Bạch Vô Thường hào hứng nói.

Bạch Vạn Giới lên tiếng đồng ý, tiếp tục ném từng viên Tinh Thần Châu trên tay lên quả trứng khổng lồ, làm cho quả trứng khổng lồ càng lúc càng sáng, càng lúc càng trong suốt hơn, hình dáng của cô gái tóc vàng bên trong cũng ngày càng rõ ràng hơn.

Hàn Sâm cau mày nhìn quả trứng khổng lồ. Hắn luôn có thể nhìn thấy tình hình bên trong, cô gái tóc vàng sắp bị đánh thức, điều này khiến Hàn Sâm cảm thấy hơi lo lắng sợ hãi trong lòng, thậm chí còn có chút cảm giác bất an.

“Tộc Hoàng Cực phái những hoàng tử và công chúa này đến đây, rốt cuộc để làm cái quái gì vậy? Không thể có chuyện bọn họ không biết trong đó có gì. Nếu đã biết, thì sao còn cử bọn họ đến, mà lại không nói gì cả. Chuyện này quả là kỳ lạ.” Trong lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy giọng nói của Bạch Lăng Sương.

“Hình như có một cô gái tóc vàng ở trong đó.” Bạch Lăng Sương nhìn chằm chằm vào quả trứng khổng lồ nói.

Bạch Vạn Giới đã dùng hơn bảy mươi viên Tinh Thần Châu, khiến cho quả trứng khổng lồ trở nên trong suốt long lanh, gần như có thể nhìn rõ hình dáng của cô gái tóc vàng bên trong, nhưng nét mặt vẫn không rõ ràng.

“Điều này thực sự kỳ lạ, bên trong quả trứng khổng lồ lại có một sinh vật giống với Tộc Hoàng Cực chúng ta. Nhưng những chủng tộc giống với chúng ta, hình như không được sinh ra từ trong trứng, phải không?” Bạch Vô Thường nói.

Bạch Lăng Sương trợn mắt nhìn hắn, bĩu môi:“Nàng rõ ràng không phải được sinh ra từ trong trứng. Ngươi đã bao giờ nhìn thấy một sinh vật mặc đồ ngủ khi được sinh ra chưa?”

“Đúng vậy nhỉ. Vậy có nghĩa là có ai đó đã nhốt nàng bên trong? Có khi nào nhiệm vụ của chúng ta chính là cứu nàng khỏi quả trứng khổng lồ không?” Bạch Vô Thường trầm ngâm.

“Là cứu hay giết chết thì vẫn khó mà biết được, có lẽ nàng chính là một Người Bất Tử cao cấp hơn.” Bạch Vạn Giới vừa tiếp tục ném những viên Tinh Thần Châu vào quả trứng khổng lồ vừa nói.

Mọi người đều trơ mắt mà nhìn cô gái kia, khi càng nhiều Tinh Thần Châu bị ném qua, các đường nét trên khuôn mặt của cô gái dần trở nên rõ ràng hơn, thanh tú như một thiên thần.

Nhưng bây giờ lông mày của nàng cau lại, giống như rất khó chịu.

Mọi người đều nhìn chằm chằm vào nàng, nhưng khi bất ngờ nhìn thấy đôi mắt của nàng mở ra, trong lòng đều run lên vì sợ hãi.

Nàng không từ từ mở mắt ra như người thường thức dậy, mà đột ngột mở to mắt. Đồng tử vàng trong mắt nàng dường như không có con ngươi, mặc dù mở to mắt nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy như không có tiêu điểm, trông vô cùng kỳ dị. Những người nhìn thấy đều sởn tóc gáy.

Răng rắc!

Trên bề mặt của quả trứng khổng lồ vốn đã giống như một lớp vỏ bọc tinh thể xuất hiện những vết nứt. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ quả trứng khổng lồ đã bị vỡ giống như thủy tinh công nghiệp, hóa thành vô số mảnh vỡ nhỏ rồi rơi xuống, khiến cho cô gái tóc vàng bên trong quả trứng khổng lồ hoàn toàn lộ ra.

Cô gái tóc vàng giống như đang treo lơ lửng trong hang động trên núi, như thể gió thổi ra từ trong hang động phía dưới, khiến mái tóc dài vàng óng của nàng bay bốn phía.

Không có quả trứng khổng lồ ngăn trở, cuối cùng thì Hàn Sâm cũng có thể cảm nhận được khí tức của cô gái tóc vàng. Hàn Sâm ngay lập tức thay đổi sắc mặt.

Cô gái tóc vàng này có khí chất hoàn toàn khác với Uyển Nhi. Thông thường, khí chất của Uyển Nhi rất dịu dàng, ngay cả khi trong trạng thái bùng nổ, thì vẫn có một loại khí chất khiến cho người ta đau lòng. Điều này khiến mọi người cảm thấy mọi chuyện là do nàng không tự nguyện, nàng chỉ là một người yếu ớt đáng thương mà thôi.

Nhưng khí tức phát ra từ trên người của cô gái tóc vàng trước mặt chỉ khiến Hàn Sâm nghĩ đến hai từ.

“Khí chất trên người nàng lại giống những thần kia?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào cô gái tóc vàng.

Hàn Sâm đã giết Đằng Thiên La, đã giết Thần Thiên Giáp, đã giết Thần Tử Yêu Liên, mà trên người cô gái tóc vàng trước mặt cũng có khí tức tương tự như bọn họ.

Loại khí tức này không rõ ràng. Trên người Đế Tuân và Thần không có loại khí tức như vậy, thần linh có loại khí tức này đều là những thần linh đã dung hợp với sinh vật của đại vũ trụ.

Hiện tại cô gái tóc vàng kia khiến Hàn Sâm có cảm giác tương tự.

“Chẳng lẽ cô gái tóc vàng này cũng là thần linh sau khi dung hợp với sinh vật của đại vũ trụ?” Hàn Sâm nhìn cô gái tóc vàng kia, trong đầu chợt lóe lên vô số ý nghĩ.

Mấy người Bạch Vạn Giới đã tập trung sức lực của mình và sẵn sàng chiến đấu. Xem ra bọn họ không thể cảm nhận được khí tức kinh khủng trên người của cô gái tóc vàng.

Cô gái tóc vàng duy trì tư thế lơ lửng, dần dần bay lên từ bên trong núi, mái tóc vàng và bộ đồ ngủ trắng của nàng vẫn luôn tung bay, như thể có gió thổi vào.

“Đi mau.” Hàn Sâm hét lớn.

Mặc dù hắn không thể nhìn ra cô gái tóc vàng mạnh đến mức nào, nhưng loại khí tức thần linh trên người nàng chắc chắn không sai. Cho dù thần linh có yếu đến đâu thì cũng không phải thứ mà mấy người cấp Nguyên Cơ như Bạch Vạn Giới có thể chống lại được.

“Đã đi đến bước này rồi, làm sao ta có thể rời đi khi không thử một lần chứ? Ta không quan tâm đến ngai vàng, nhưng thí luyện thú vị như vậy thì ta không tuyệt dối thể bỏ lỡ được.” Nhìn thấy thiếu nữ tóc vàng đã bay ra khỏi miệng núi, Bạch Vô Thường điên cuồng cười lớn. Cơ thể hắn lập tức bước vào trạng thái U Minh, giống như một U Minh mang theo xích trật tự kỳ dị chém về phía cô gái tóc vàng trong không trung.

Cô gái tóc vàng dường như còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, lơ lửng ở phía trên miệng núi, ánh mắt không có tiêu cự, hơi giật mình nhìn Bạch Vô Thường đánh giết tới.

Ánh đao của Bạch Vô Thường có uy thế giết phá bích lạc hoàng tuyền, nhưng khi ánh đao đó chém vào cơ thể cô gái tóc vàng, lại chỉ rạch ra một đường trên bộ đồ ngủ của nàng, Ánh đao rơi vào làn da trắng nõn mịn màng của nàng, khiến làn da hơi lún xuống, sau đó ánh đao kia lại như bị tan chảy, tiêu biến biến mất không dấu vết, đến cả một vết đỏ cũng không được để lại.

Một giây tiếp theo, cô gái tóc vàng chuyển động đồng tử không có tiêu điểm nhìn về phía Bạch Vô Thường.

Bạch Vô Thường gầm lên một tiếng, đang chuẩn bị tấn công một lần nữa, nhưng mọi người chỉ cảm thấy trong tâm mắt lóe lên một cái, cô gái tóc vàng lơ lửng trên miệng núi đã biến mất.

Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, quay đầu nhìn sang, thấy Bạch Vô Thường, người đáng lẽ không thể bị bất cứ sức mạnh nào động vào trong trạng thái

U Minh, lại bị cô gái tóc vàng xách cổ nâng lên.

Đôi mắt của cô gái tóc vàng dường như không có tiêu điểm nào. Thân hình của nàng nhỏ nhắn, nhưng có thể dùng một tay nâng Bạch Vô Thường to lớn cường tráng, lại còn nhẹ nhàng giống như đang nâng một con gà vậy.

Bạch Vô Thường đang vùng vẫy trong tuyệt vọng như sắp chết chìm, hoàn toàn không có chút kết cấu nào, hai mắt trợn trắng, da trên người lão hóa nhanh chóng, tóc cũng bạc trắng chỉ trong vài giây.

"Ngươi dám!" Bạch Vạn Giới vừa sợ vừa tức giận, hoàng thể bị kích thích hoàn toàn, triệu hồi một cây chùy khổng lồ to bằng thùng sắt, tấn công về phía cô gái tóc vàng.

Sắc mặt của Bạch Lăng Sương và Bạch Vi cũng rất khó coi. Một người rút băng kiếm, một người sử dụng Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền, một trái một phải tấn công cô gái tóc vàng, cố gắng cứu Bạch Vô Thường.

Bùm!

Cự chùy trực tiếp đánh vào trên ót của cô gái tóc vàng, thế nhưng cũng chỉ khiến cổ cô gái hơi biến dạng, lại hoàn toàn không thể lay chuyển thân hình của nàng, thậm chí không thể khiến nàng lùi lại một bước trong không trung.

Sức mạnh của Bạch Lăng Sương và Bạch Vi rơi lên người nàng, cũng chỉ cắt trúng bộ đồ ngủ của nàng, đến cả cơ hội để lại vết đỏ trên da cũng không có.

Một tay còn lại của cô gái tóc vàng nhẹ nhàng nâng lên, đặt lên cự chùy, dị bảo Thần Hóa vỡ tan trong tích tắc, biến thành bụi bay trên bầu trời.

Hết chương 2904.

Chương 2905. Đánh một trận với cô gái tóc vàng.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn biết nếu không ra tay thì đám người này nhất định sẽ bị giết sạch ở đây. Hắn cũng muốn biết cô gái tóc vàng này cùng Uyển Nhi có quan hệ gì.

Từ góc độ sức mạnh mà nàng sử dụng, không giống như sức mạnh của Uyển Nhi, hoàn toàn không có sức mạnh kim sắc tương sinh tương khắc với Uyển Nhi và thể Thần Linh siêu cấp, mà là một loại năng lực chiết xuất hoặc có thể nói là hấp thụ sinh lực.

Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, mái tóc đen của Bạch Vô Thường đã biến thành một màu trắng như tuyết, trông giống như một Bạch Vô Thường thật sự.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng trong vòng năm giây nữa, hắn sẽ chết oan chết uổng mất.

Hàn Sâm không quan tâm Bạch Vô Thường có chết hay không, nhưng hắn lại không thể không quan tâm đến sự sống chết của Bạch Vị, lại thêm cả thỏa thuận với Bạch Hoàng. Nếu muốn tiếp tục trà trộn vào Tộc Hoàng Cực, lần này chắc chắn là phải ra tay.

Cô gái tóc vàng dùng một tay đập vỡ cự chùy Thần Hóa của Bạch Vạn Giới, sau đó mắt nàng lóe sáng, tay còn lại bắt lấy Bạch Vi đang ở gần nàng nhất.

Bạch Vi đang sử dụng Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền, chắc chắn chỉ có nàng là người duy nhất ở gần cô gái tóc vàng nhất.

Một lực hút kinh hoàng khiến cơ thể Bạch Vi bất giác bay về phía lòng bàn tay cô gái tóc vàng. Bạch Vi gặp nguy hiểm nhưng không hoảng loạn, trên người thoáng xuất hiện từng vầng sáng hình vòng cung, khiến cơ thể nàng

xoay người, cố gắng mượn dùng lực xoay tròn kia để thoát khỏi lực hút của cô gái tóc vàng.

Nhưng nàng mới di chuyển được một nửa, còn chưa hoàn thành một vòng, thì đã bị cô gái tóc vàng hút vào lòng bàn tay, bị cô gái tóc vàng đó nắm lấy cổ.

Bạch Vi hiển nhiên mạnh hơn Bạch Vô Thường một chút. Ngay giây phút bị tóm cổ, nàng còn muốn dùng dịch chuyển tức thời để rời đi. Đó là thuật Thần Du học được từ Tộc Thái Thượng.

Nhưng sức mạnh không gian trên cơ thể nàng chập chờn vài lần, thì tan biến như một tia lửa bị nước dập tắt, vậy mà lại không thể dịch chuyển tức thời.

Bạch Vạn Giới và Bạch Lăng Sương đều cực kỳ hoảng sợ. Không ai nghĩ rằng Người Bất Tử ở cửa ải cuối cùng lại đáng sợ đến vậy.

Cả hai căn bản là không nói gì cả, quay người bỏ chạy, bước lên cây cầu độc mộc mà bọn họ đi tới, không thèm để ý đến cả Bạch Vô Thường và Bạch Vĩ.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách họ. Cô gái tóc vàng quá mạnh mẽ, thể hiện sức mạnh áp đảo, nếu bọn họ ở lại đây thì cũng đi chịu chết mà thôi.

Bạch Vi thầm nói không tốt, biết rằng lần này mình chết chắc rồi, cảm thấy có thứ gì đó đang chảy qua cổ mình đến lòng bàn tay của cô gái tóc vàng.

Khi sức lực trong người dần bị xói mòn, Bạch Vi cảm thấy mình thậm chí không còn sức để vùng vẫy, chỉ có thể run rẩy trong lòng bàn tay của cô gái tóc vàng.

“Phải chết ở đây sao? Ta còn chưa đánh bại hắn mà?” Một bóng người hiện lên trong đầu Bạch Vi. Trước khi chết, điều nàng cảm thấy lại không phải là sợ hãi, mà là tiếc nuối.

Đột nhiên, Bạch Vi chỉ nghe thấy một tiếng va chạm bên tai, như có tiếng ngọc thạch va chạm. Cùng lúc đó, cổ của nàng được thả lỏng, bàn tay nắm lấy cổ nàng của thiếu nữ tóc vàng buông lỏng.

Bạch Vi còn chưa kịp hiểu rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra, thì đã cảm thấy có một lực kéo mình lại, khiến nàng nhanh chóng rời khỏi cô gái tóc vàng.

Oành oành!

Bạch Vi và Bạch Vô Thường đều ngã lăn xuống đất, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Thánh Anh đang đứng giữa họ, ngước nhìn cô gái tóc vàng, giống như Thần Tử trên bầu trời.

Bạch Vạn Giới và Bạch Lăng Sương đang chạy trốn thì đột nhiên nghe thấy tiếng động, vô thức nhìn lại thì thấy Thánh Anh dùng một tay mà kéo Bạch Vô Thường và Bạch Vĩ trở lại. Hắn lại có thể cứu hai người kia từ tay cô gái tóc vàng kia, lập tức lộ vẻ không thể tin được.

Cả hai không khỏi ngơ ra, bước chân chạy trốn của dừng lại. Nếu Bạch Vi và Bạch Vô Thường đã chết, thì sau khi bọn họ trở về sẽ rất khó để giải thích.

Nhưng bây giờ Bạch Vô Thường và Bạch Vĩ vẫn chưa chết, nếu bọn họ cứ chạy trốn như vậy, chung quy vẫn sẽ để lại một ít vết nhơ, không chừng còn có thể khiến trong lòng Bạch Hoàng xuất hiện khúc mắc.

Dù không tiếp tục chạy trốn, nhưng Bạch Vạn Giới và Bạch Lăng Sương cũng không dám lại gần, chỉ đứng từ xa quan sát.

“Các ngươi đi đi.” Hàn Sâm nhìn cô gái tóc vàng nói, nhưng hắn lại đang nói với Bạch Vô Thường và Bạch Vi.

Bạch Vi đỡ Bạch Vô Thường đã mệt lả dậy. Hai người nhìn hắn với ánh mắt phức tạp, sau đó lùi lại và bước lên cây cầu độc mộc.

Trên đảo chỉ còn lại Hàn Sâm và cô gái tóc vàng, cô gái tóc vàng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm với ánh mắt lạnh lùng. Bóng dáng của nàng lập tức mờ

đi trong không khí, khi xuất hiện trở lại thì đã ở trước mặt Hàn Sâm, một bàn tay nắm lấy cổ Hàn Sâm.

Lòng bàn tay của Hàn Sâm không biết tại sao lại duỗi ra, chạm vào lòng bàn tay của cô gái tóc vàng.

Vừa rồi một chưởng của hắn đã chạm vào cô gái tóc vàng. Thực lực của hai người ngang nhau, không ai được chút lợi nào. Nhưng với một chưởng này, Hàn Sâm cảm thấy lòng bàn tay cô gái tóc vàng dường như có một lực hút rất mạnh, cứ hút lấy bàn tay của hắn. Đồng thời, Hàn Sâm cũng cảm thấy hình như có thứ gì trên người mình chảy về phía tay của cô gái tóc vàng.

Thứ đó không phải là sức mạnh gen mà hắn tu luyện được, cũng không phải là tuổi thọ của hắn, cảm thấy cực kỳ kỳ lạ, hơi khó nắm bắt.

“Thuật Rút Linh!” Hàn Sâm lập tức nhận ra thứ mà nàng đã kéo đi là gì.

Hóa ra thứ mà cô gái này hút đi không đơn thuần chỉ là sức mạnh sinh mệnh, mà là linh của sinh vật. Thảo nào mái tóc của Bạch Vô Thường đã bạc trắng, nhưng khuôn mặt vẫn chưa thực sự già đi.

Bởi vì sức mạnh sinh mệnh của hắn không bị già đi, thứ bị suy yếu chỉ có tinh thần của hắn. Sau khi tinh thần suy yếu sẽ khiến cho con người cảm thấy giống như không có sức sống, thực ra lại không phải là vậy.

“Chẳng lẽ các Dị chủng trong Cửu Ngự Cung đều bị nàng rút mất linh?” Vô số ý nghĩ xẹt qua trong đầu Hàn Sâm, nhưng tay hắn cũng không dừng lại. Lĩnh Vực Động Huyền bị vận chuyển đến cực hạn, nhưng vẫn không thể ngăn việc linh của hắn bị thiếu nữ tóc vàng hút đi.

Rất nhanh sau đó, Hàn Sâm đã phát hiện ra rằng linh không thuộc về bất kỳ bánh răng Đại Vũ Trụ nào. Ngay cả khi hắn sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền để ngăn tất cả các bánh răng vũ trụ chuyển động, thì cũng không thể ngăn việc cô gái tóc vàng hút đi linh của mình.

Hàn Sâm liên tục thay đổi rất nhiều sức mạnh, nhưng không có bất kỳ loại nào có thể ngăn cô gái tóc vàng rút đi linh của hắn.

Hàn Sâm khẽ cau mày. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy loại sức mạnh này, cũng chưa từng gặp phải đối thủ như vậy bao giờ.

Trong khi suy nghĩ xoay chuyển, Hàn Sâm đã vận chuyển gen vật ngữ, sử dụng một loại sức mạnh gia cố vĩnh cửu lên bản thân, hy vọng có thể ngăn chặn sự rò rỉ của linh.

Ngay sau khi sức mạnh gia cố vĩnh cửu phát huy tác dụng, Hàn Sâm lập tức cảm thấy sức hút trên tay của cô gái tóc vàng biến mất, linh của hắn cũng không tiếp tục rò rỉ ra ngoài.

"Gen vật ngữ thực sự rất hữu ích, không hổ là thứ mà Thánh Chủ đã nghiên cứu ra để đối phó với thần linh, quả nhiên có tác dụng đặc biệt đối với thần linh." Trong lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết. Hắn chỉ ôm thái độ muốn thử một chút, nhưng không ngờ lại có hiệu quả như vậy.

Cô gái tóc vàng vẫn đang nắm lấy lòng bàn tay của Hàn Sâm, nhưng nàng không thể hấp thụ linh từ lòng bàn tay của Hàn Sâm, trên khuôn mặt không có cảm xúc kia lại lộ ra vẻ nghi hoặc, đôi mắt màu vàng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Hết chương 2905.

Chương 2906. Bị vây khốn trong núi.

Hàn Sâm lật tay kéo một cái, vặn cánh tay cô gái tóc vàng, khiến thân thể nàng xoay lại, trực tiếp đè thẳng cả người lên vách núi.

Mấy người Bạch Vạn Giới đều ngạc nhiên, không ai nghĩ rằng lại xảy ra trường hợp này.

"Thảo nào phụ hoàng có thể nhận hắn làm đồ đệ, núi không hiển nước không lộ, lại có năng lực như vậy." Bạch Vạn Giới cau mày nói.

Bạch Lăng Sương cũng nói:”Xem ra suy đoán của chúng ta vẫn còn hơi sai lệch, Thánh Anh không chỉ được phụ hoàng cử đến để giám sát chúng ta mà còn có trách nhiệm bảo vệ chúng ta.”

Nói đến đây, Bạch Lăng Sương khẽ thở dài:”Nếu biết điều này sớm hơn, thì lúc nãy đã không phải dùng hạ sách như vậy.”

“Ai có thể ngờ được, Thánh Anh thế mà lại có sức mạnh như vậy, hơn nữa tình hình lúc đó như thế kia, cũng không thể trách chúng ta được, hắn có báo cáo cho phụ hoàng cũng chẳng sao.” Bạch Vạn Giới thản

nhiên nói.

Bạch Vi và Bạch Vô Thường cũng ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm. Trước cô gái tóc vàng, bọn họ không có sức đánh trả, nhưng Hàn Sâm lại có thể trấn áp nàng chỉ bằng một tay, sức mạnh khiến cho người khác kinh ngạc.

“Ngươi là thứ gì?” Một tay Hàn Sâm ấn cô gái tóc vàng vào vách núi, trầm giọng hỏi.

Hắn thực sự muốn biết, rốt cuộc cô gái tóc vàng này có lai lịch gì, có thể rút linh của những sinh vật khác, trông giống như Uyển Nhi, còn có khí tức của thần. Tất cả điều này thật quá kỳ lạ.

Cô gái tóc vàng mặt không chút cảm xúc, tựa như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Hàn Sâm. Nàng đột nhiên xoay ngược người lại, hoàn toàn không để ý đến cánh tay đang bị vặn vẹo của mình, đối mặt với Hàn Sâm, tay còn lại nắm lấy cổ tay của Hàn Sâm.

Ầm!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy trước mặt mình có một tia sáng vàng lóe lên, hắn và cô gái tóc vàng lại đã đến bên trong ngọn núi. Những thiết bị tinh thể bên trong núi nhấp nháy, tạo thành từng vòng tinh quang, bao phủ khắp người Hàn Sâm và cô gái tóc vàng.

Hàn Sâm giật mình, muốn dịch chuyển ra khỏi bên trong ngọn núi, nhưng hắn cảm giác không gian xung quanh như bị đóng lại hoàn toàn, làm thế nào cũng không thể dịch chuyển ra ngoài được.

Mà các chùm sáng tinh thể ở xung quanh dần dần đông đặc lại thành các tinh thể có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Theo các tinh thể mở rộng, dần dần biến thành hình bầu dục, rất giống với quả trứng khổng lồ mà mấy người Hàn Sâm đã thấy lúc đầu.

Hàn Sâm đấm cô gái tóc vàng một cái, nhưng trong ánh sáng tinh thể, sức mạnh của cô gái tóc vàng dường như được nâng lên một mức độ đáng sợ. Một đòn của Hàn Sâm giống như một người thường đánh vào tấm thép, lại không có cách nào khiến cô gái bị thương.

Lớp vỏ tinh thể bên ngoài đã bao bọc hoàn toàn hai người vào bên trong, giống như quả trứng khổng lồ pha lê mà Hàn Sâm lần đầu nhìn thấy.

Cánh tay bị gãy của cô gái tóc vàng nhanh chóng phục hồi, hai tay ôm lấy Hàn Sâm, sức mạnh đáng sợ tiếp tục xâm nhập vào cơ thể Hàn Sâm, như thể muốn hút linh của Hàn Sâm đi.

Nhưng trong trạng thái gia cố vĩnh hằng, cô gái tóc vàng không thể hấp thụ linh của Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm cũng không thể thoát khỏi hai tay cô gái tóc vàng. Trong chốc lát, bọn họ giằng co trong quả trứng khổng lồ.

Trong lòng Hàn Sâm nghĩ thầm:”Chẳng lẽ Bạch Hoàng đối xử với ta như vậy là để dụ ta đến đây, để cho cô gái tóc vàng này rút linh của ta?”

Với năng lực quỷ dị của cô gái tóc vàng, thêm sự trợ giúp của những thiết bị tinh thể này, cho dù có một cường giả cấp Chân Thần đến thì e rằng cũng

khó có thể địch lại nàng.

Bạch Hoàng yêu cầu hắn bảo vệ những hoàng tử và công chúa đó, chuyện này rõ ràng không đúng lắm.

Tuy nhiên nếu nói Bạch Hoàng đang tính kể hắn, thì Bạch Hoàng vốn không biết Hàn Sâm có đánh nhau với cô gái tóc vàng hay không. Điều này hoàn toàn không thể kiểm soát được. Trước đó Hàn Sâm có rất nhiều cơ hội để rời đi, nhưng vì hắn quá tò mò về danh tính của cô gái †óc vàng nên bị cuốn vào.

Bạch Hoàng không thể nào tính trước được việc Hàn Sâm tò mò về cô gái tóc vàng như vậy, nên trong chuyện này có vài chỗ không hợp lý.

Dưới sự tăng cường ánh sáng của quả trứng tinh thể khổng lồ, sức hút trên người của cô gái tóc vàng càng ngày càng mạnh, ôm chặt Hàn Sâm như một con bạch tuộc.

Hàn Sâm dùng sức tấn công người nàng, chỉ cảm thấy cơ thể của nàng dường như được bảo vệ bởi một lớp vỏ tinh thể, lại không thể nào phá vỡ được.

Trong ngọn núi của Thủy Hoàng Chỉ Địa, Hàn Sâm bị cô gái tóc vàng kia ôm chặt, mà bên trong quả trứng khổng lồ đã bị tinh thể lấp đầy, hắn và cô gái tóc vàng dường như đã bị đóng băng bên trong, hoàn

toàn không có cách nào di chuyển.

Hàn Sâm thậm chí đã sử dụng Thiên La Thần Thương, nhưng hắn không thể làm tổn thương cô gái tóc vàng kia. Thay vào đó, sức mạnh của cô gái tóc vàng ngày càng mạnh, và Hàn Sâm bắt đầu cảm thấy cơ thể mình thả lỏng từng chút, dường như sắp không thể chống lại sức hút trên người cô gái tóc vàng.

“Xem ra chỉ có thể sử dụng thể Thần Linh siêu cấp.” Hàn Sâm cưỡng chế kích hoạt thể Thần Linh siêu cấp, muốn lợi dụng thời gian giây lát đó lao ra khỏi núi trước rồi tính tiếp sau.

Nhưng ngay sau khi thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm được mở ra, lập tức kích thích Uyển Nhi đang trong giấc ngủ say, trên người Uyển Nhi cũng lóe lên ánh sáng vàng.

Hàn Sâm vốn nghĩ rằng lần này cũng giống như lần trước, sức mạnh Uyển Nhi và thể Thần Linh siêu cấp của hắn sẽ triệt tiêu lẫn nhau, cho nên hắn phải xông ra trước đó.

Nhưng ai ngờ rằng lần này Uyển Nhi lại đột nhiên mở mắt, tỉnh dậy sau giấc ngủ say.

Mấy người Bạch Vạn Giới chỉ nhìn thấy một tia sáng vàng lóe lên, Hàn Sâm và cô gái tóc vàng kia cùng nhau biến mất không thấy đâu, sau đó tinh quang ở nơi miệng núi bốc lên bầu trời như núi lửa phun trào.

Bọn họ không dám tới gần ngọn núi, chỉ có thể chờ đợi ở đằng xa, nhưng thời gian cứ thế trôi qua, lại vẫn không hề thấy Hàn Sâm đi ra khỏi miệng núi, mà chùm sáng tinh thể như núi lửa phun trào kia vẫn luôn tồn tại từ đầu đến cuối.

Các hoàng tử và công chúa đến đây sau đó nghe mấy người Bạch Vạn Giới nói về những gì đã xảy ra, rồi nhìn thấy dáng vẻ tóc trắng của Bạch Vô Thường, đều hoảng sợ trong lòng, không dám lên đảo lần nữa.

Mãi cho đến khi Thủy Hoàng Chi Địa mở ra một lần nữa, vẫn chưa thấy Hàn Sâm ra khỏi miệng núi. Các hoàng tử và công chúa đành phải quay lại chỗ của bộ xương của Chân Không Ma Long, truyền tống ra khỏi Thủy Hoàng Chỉ Địa.

Bạch Vạn Giới, Bạch Vi, Bạch Lăng Sương và Bạch Vô Thường được Bạch Hoàng triệu đến, kể cho Bạch Hoàng nghe chi tiết mọi chuyện về Thánh Anh, không dám giấu giếm điều gì.

Trong lòng Bạch Vạn Giới và Bạch Lăng Sương cực kỳ lo lắng khi nói ra, nhưng trong quá trình này Bạch Hoàng không thể hiện gì cả, cũng không nói thêm gì, chỉ hỏi bọn họ một số câu hỏi. Tất cả đều về cô gái tóc vàng và Hàn Sâm, sau đó để bọn họ đi.

“May là phụ hoàng đã cử Thánh Anh đi theo bảo vệ chúng ta, nếu không hậu quả sẽ khó mà lường được.” Bạch Vạn Giới nói.

“Vẫn nhờ phụ hoàng có tầm nhìn xa, thu nhận một đệ tử như Thánh Anh, cứu Vô Thường và Vi Vi.” Bạch Lăng Sương cũng mỉm cười.

Sau khi bọn họ rời đi, Bạch Hoàng ngồi trước bàn làm việc, lông mày nhíu chặt lại, hồi lâu mới lẩm bẩm một mình:”Không đúng, hắn có thể giết được Thần Thiên Giáp, thì sao lại không thể chống lại sản phẩm thí nghiệm đó được? Chẳng lẽ sản phẩm thí nghiệm đó đã mạnh đến mức vượt qua thần linh rồi?”

Hết chương 2906.

Chương 2907. Lại vào Thần Vực.

Hàn Sâm nhìn những gì đang xảy ra trước mắt với vẻ kinh ngạc, mọi chuyện đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Sau khi Uyển Nhi tỉnh lại, vầng sáng màu vàng quanh người nàng tiếp tục lan tỏa, hưởng ứng kịch liệt với thể Thần Linh siêu cấp khiến Hàn Sâm phải thả nàng ra, nếu không cơ thể của hai người sẽ bị lực lượng đối lập nhau xé nát.

Sau khi Uyển Nhi xuất hiện, vầng sáng của tinh thể lại ngưng chuyển động. Dưới vầng sáng màu vàng, tinh thể trứng khổng lồ nhanh chóng hoà tan như băng tuyết khi bắt gặp ánh mặt trời.

Không chỉ tinh thể trứng khổng lồ hoà tan mà đến cả thiếu nữ tóc vàng giống hệt Uyển Nhi cũng tan nốt. Cơ thể như bức tượng được nắn ra của nàng dần hòa tan, cuối cùng biến thành chất lỏng và chảy vào trên bàn quay dưới đáy tinh thể trong núi, thấm vào trong khe hở.

Điều kỳ lạ hơn là mặc dù cơ thể của thiếu nữ tóc vàng bị tan chảy nhưng vẫn để lại một linh hồn tựa như ảo ảnh. Hàn Sâm có thể thấy rõ ảo ảnh kia

giống hệt Uyển Nhị, trôi lơ lửng trước mặt nàng như một u linh, trông có vẻ hiền lành.

Uyển Nhi đưa tay ra chạm vào ảo ảnh thì nó ập ngay vào bàn tay của nàng như thủy triều, mới tích tắc đã biến mất dạng.

Uyển Nhi hấp thu ảo ảnh, hào quang trên cơ thể dần rút đi. Nàng quay đầu nhìn Hàn Sâm, yếu ớt gọi một tiếng "anh ơi" rồi lâm vào hôn mê.

Thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm tức khắc biến mất. Hắn dang tay ôm lấy Uyển Nhi, cảm nhận sức sống trên người nàng cuối cùng đã trở lại như lần đầu gặp nàng, cực kỳ yếu ớt và hỗn loạn.

"Rốt cuộc đây là tình huống gì?" Hàn Sâm đành đưa Uyển Nhi vào tháp Thiên Mệnh, thế nhưng lòng hắn vẫn tràn đầy nghi ngờ.

Dựa theo những gì hiện tại, hắn đoán Uyển Nhi có liên quan đến Thánh Vực, chỉ là Hàn Sâm cảm thấy Thánh Chủ chắc chắn không phải là anh trai mà Uyển Nhi đã nhắc tới.

Nếu Thánh Chủ thật sự là anh nàng, Uyển Nhi lại quyến luyến anh mình như vậy thì tại sao Thánh Chủ lại lấy Uyển Nhi ra làm thí nghiệm?

Mặc dù Hàn Sâm không biết thiếu nữ tóc vàng trong quả trứng khổng lồ là gì, nhưng hắn chắc chắn thiếu nữ đó có linh hồn của Uyển Nhị, nếu không nó không thể nào bị Uyển Nhi dung hợp.

"Xem ra có lẽ người của Thánh Vực đã rút linh hồn của Uyển Nhi để tiến hành thí nghiệm nào đó, vì thế nàng mới có trạng thái bất ổn như hiện tại, nhưng mục đích của việc này là gì? Thần linh nhân tạo à? Thế sao lại dùng linh hồn của Uyển Nhi?" Hàn Sâm liên tục suy đoán nhưng chẳng có kết quả thực tế nào, bởi vì quá nhiều chuyện chỉ là phỏng đoán. Kết quả dựa trên phỏng đoán cũng chỉ là giả thiết mà thôi.

"Rắc rắc!"

Lúc Hàn Sâm đang suy tư thì thấy bàn quay tinh thể chuyển động, hắn lập tức hoảng sợ, cho rằng thiếu nữ tóc vàng vốn tan chảy nay đã sống lại.

May thay điều Hàn Sâm suy nghĩ không xảy ra. Sau khi bàn quay tinh thể chuyển động thì để lộ ra một cái hồ, hơn nửa hồ đều là chất lỏng trong suốt.

Khi nửa hồ tinh thể lộ ra hoàn toàn thì cũng là lúc bàn quay tinh thể dừng chuyển động.

"Phát hiện gen Dị chủng Thần Hóa… Phát hiện gen Dị chủng Thần Hoá…" Tiếng nhắc nhở liên tục vang lên trong đầu Hàn Sâm, như đang phát điên.

"Chất lỏng trong hồ đó… chẳng lẽ toàn là gen Dị chủng biến thành…" Hàn Sâm ngẩn ngơ, sau đó mừng rỡ như điên bay thẳng vào trong ao.

Hàn Sâm thử lấy một ít chất lỏng thì ngay tức thì nghe thấy tiếng nhắc nhở thu hoạch được gen Dị chủng Thần Hóa khiến Hàn Sâm vui sướng đến mức suýt nhảy cẫng lên.

"Chẳng biết nhiều gen Dị chủng Thần Hóa như vậy có tác dụng với ta hay không…" Hàn Sâm sợ cấp bậc của những gen Dị chủng Thần Hóa đó quá thấp, không thể gia tăng gen Thần Hóa của hắn.

Hắn uống thử một ít thì nhanh chóng phát hiện bản thân đã lo lắng quá thừa. Sau khi hắn uống cỡ một thùng nước thì trong đầu lập tức xuất hiện nhắc nhở"Gen Thần Hoá + 1".

"Hời rồi… Hời to rồi… Đã có hy vọng thăng đến Chân Thần…" Hàn Sâm mừng rỡ nhìn sang, không ngừng hấp thu chất lỏng trong suốt ở trong ao.

Hàn Sâm chợt nghĩ đến một việc:"Chẳng lẽ những thứ được bố trí ở đây đều chuẩn bị cho Uyển Nhi. Ngoài nàng ra, dù cường giả Chân Thần có đến đây thật thì cũng rất khó đánh bại thiếu nữ tóc vàng."

Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy đúng:"Ha ha, dù sao không ai dùng ngươi nữa thì đành để ta tạm mượn sử dụng chút vậy. Với lại ngươi đã ở nơi này của ta lâu đến thế thì cũng nên trả chút tiền thuê nhà đúng không?"

Hàn Sâm vốn muốn mang hết chất lỏng trong suốt ở nơi này đi, nhưng ngặt nỗi hắn phát hiện một khi chất lỏng này rời khỏi hồ tinh thể thì sẽ nhanh

chóng vô hiệu, vốn chẳng thể mang đi, do đó hắn chỉ đành ngồi bên cạnh vừa hấp thu chất lỏng vừa luyện hóa nó.

Sau khi Hàn Sâm luyện hóa toàn bộ chất lỏng trong suốt trong hồ, gen Thần Hóa của hắn đã đạt được chín mươi bốn điểm, chỉ thiếu sáu điểm nữa là có thể thăng lên đến Chân Thần.

“Đáng tiếc, vẫn thiếu một chút.” Hàn Sâm liếm môi, bay ra khỏi núi.

Nơi tầm mắt quét đến, từ lâu đã không thấy những hoàng tử và công chúa, xem ra đã hơn một tháng.

“Không biết Truyền Tống Trận ở Chân Không Ma Long có dùng được không, nếu không thì chỉ đành sử dụng Tứ Dương Phương Tôn để ra ngoài.” Hàn Sâm bay về hòn đảo đầu tiên mà mình đến.

“Quả nhiên không dùng được nữa.” Hàn Sâm đi vào khung xương Chân Không Ma Long thì thấy Truyền Tống Trận đã mất tác dụng, người bên trong không cách nào mở ra được.

“Thôi được, trước mắt ta không biết Bạch Hoàng có định hại ta hay không, lại chẳng thể quay về tộc Hoàng Cực, nhân dịp này thoát khỏi đó cho rồi.” Trước kia Hàn Sâm không hề muốn đi là vì muốn lấy tài nguyên của tộc Hoàng Cực, nay hắn đã sắp thăng lên đến Chân Thần, có ở lại hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.

“Nhưng hơi đáng tiếc, vốn muốn lấy ra Huyết Kỳ Lân từ tộc Hoàng Cực, hiện tại đã không còn cơ hội, sau này sẽ nghĩ cách khác vậy.” Hàn Sâm dùng Tứ Dương Phương Tôn để truyền tống ra khỏi Thủy Hoàng Chi Địa.

Hàn Sâm sử dụng Tinh Không Đại Na Di trở về Hoa Viên Không Trung và trôi qua một thời gian an nhàn. Tuy hắn chỉ còn thiếu sáu điểm gen Thần Hóa là có thể thăng lên cấp Chân Thần, thế nhưng chỉ có Dị chủng cấp Hóa Điệp mới có thể cung cấp sáu điểm gen này cho hắn. Hoa Viên Không Trung chưa thể sản sinh ra thực vật Dị chủng cấp cao như thế, cho nên Hàn Sâm đành tự nghĩ cách khác.

“Thiếu có sáu điểm, chỉ cần giết thêm ba con Dị chủng cấp Hóa Điệp là đủ rồi. Nào, vào Thần Vực thử vận may xem, biết đâu có thể gặp được rồi sao.” Hàn Sâm đã quyết định, mở cửa Thần Vực, dùng thân phận Hàn Sâm tiến vào Thần Vực.

“Hàn Thần Phụ!”

Hàn Sâm vừa mới tiến vào Thần Vực thì đã thấy cách đó không xa có một nhóm sinh vật túm tụm lại không biết đang làm gì. Có người phát hiện hắn đã đến thì lập tức nhận ra và kinh ngạc, vui sướng hét lớn. Thoáng chốc cả đám sinh vật đó đều quay sang nhìn Hàn Sâm.

Hết chương 2907.

Chương 2908. Dị chủng Thần Hóa kỳ quái.

Cái tên Hàn Thần Phụ này bây giờ đã trở nên nổi tiếng trong đại vũ trụ, Hàn Sâm đánh Vua Huỷ Diệt rơi từ Chân Thần xuống Hóa Điệp, rồi lại đánh Nhiên Đăng cấp Hóa Điệp rơi thẳng xuống phàm trần. Cảnh tượng như thế thật sự quá rúng động. Toàn bộ đại vũ trụ, người người đều biết.

Mặc dù bây giờ Hàn Sâm vẫn chỉ là Hóa Điệp, nhưng trong đại vũ trụ không ai thật sự coi hắn là Hóa Điệp.

Hàn Sâm quét mắt nhìn lướt qua, phát hiện bảy tám tên Thần Hóa đều thuộc cấp Nguyên Cơ, chủng tộc cũng không giống nhau.

Trông khá quen mắt, hẳn là do đã từng gặp ở trận chiến Gen Thần Bảng. Chỉ bởi vì bây giờ bọn họ trông có vẻ quá bình thường, nên Hàn Sâm hoàn toàn không nhớ nổi tên của bọn họ.

“Mấy gã này đều không cùng một chủng tộc, tập hợp lại với nhau định làm gì vậy chứ?” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Mặc dù cường giả Thần Hóa cũng thường hợp tác với nhau, nhưng chẳng qua đều là hợp tác với năm ba hảo hữu biết rõ nguồn gốc thôi, còn kiểu hợp tác đa chủng tộc như thế này vẫn rất hiếm gặp.

Mấy tên Thần Hóa này đều nhận ra Hàn Sâm, dồn dập tiến lên chào hỏi, trông có vẻ rất thân thiết.

"Hàn Thần Phụ, hôm nay may mắn được nhìn thấy ngươi ở nơi này, chúng ta quả là may mắn…" Một tên cường giả Thần Hóa trông giống như chuột, nhưng lại đứng thẳng thân thể, gật gù đắc ý, nói.

Khi hắn nói chuyện, cái đuôi vừa dài vừa nhỏ ở sau lưng còn lắc tới lắc lui, khiến người ta nhìn mà thấy phiền.

Dừng lại một chút, cường giả Thần Hóa có dáng vẻ của chuột kia lại nói tiếp:"Tại hạ muốn xin Hàn Thần Phụ chúc phúc, không biết Hàn Thần Phụ cần vật liệu chúc phúc gì."

Sinh vật toàn đại vũ trụ đều biết Hàn Sâm chúc phúc không cần đến tài liệu gì cả, hắn hỏi như thế chẳng qua là đang hỏi giá tiền một cách khéo léo mà thôi.

Hàn Sâm cười, nói:"Muốn xin ta chúc phúc rất đơn giản, ghi giá công khai, chỉ cần một Vũ khí Chân Thần là được. Nhưng không bảo đảm nhất định có thể thăng cấp."

Hàn Sâm nâng giá tiền lên rất cao, gần như không có ai cam lòng dùng Vũ khí Chân Thần đổi lấy lời chúc phúc của hắn. Đây cũng là một cách từ chối. Hàn Sâm không có suy nghĩ dùng huyết mạch mệnh thần kinh để kiếm tiền.

Một đám sinh vật Thần Hóa đều lộ vẻ thất vọng. Bọn họ chẳng qua chỉ là Thần Hóa Nguyên Cơ, làm gì có bản lĩnh lấy ra Vũ khí Chân Thần kia chứ.

Nhưng bọn họ cũng không dám thể hiện tâm trạng ra ngoài, sợ chọc giận Hàn Sâm, thẳng tay đánh bọn họ rơi xuống phàm trần. Vất vả tu luyện nhiều năm như thế, khó khăn lắm mới cơ duyên xảo hợp thăng cấp lên Thần Hóa, lỡ như thật sự bị đánh rớt xuống phàm trần, không chỉ chính bản thân bọn họ gặp nạn mà vận mệnh bộ tộc của bọn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Giống như Phật tộc và tộc Hủy Diệt vậy, bây giờ Phật tộc còn khó mà giữ được Phật Quốc, tộc Hủy Diệt cũng đang bị mấy đối thủ cũ liên tục quấy rối.

“Các ngươi ở đây làm gì?” Hàn Sâm nhìn bọn họ, hỏi.

Tên sinh vật Thần Hóa trông giống chuột kia vội vàng trả lời:“Nơi này trước đây mới trải qua một trận thần linh phong bạo, có một Dị chủng Thần Hóa xuất hiện từ bên trong thần linh phong bạo, đúng lúc bị chúng ta bắt gặp. Nhưng Dị chủng Thần Hóa kia lại vô cùng quái dị, chúng ta đang bàn luận vấn đề liên quan đến nó.”

“Sao lại nói là quái dị?” Hàn Sâm truy hỏi.

Đám người ngươi một câu ta một câu thuật lại chuyện gặp được Dị chủng Thần Hóa vừa xảy ra trước đó một lượt.

Dị chủng bên trong Thần Vực đều xuất hiện theo thần linh phong bạo.

Đám Thần Hóa Nguyên Cơ bọn họ vừa lúc đến Thần Vực thì gặp phải một trận thần linh phong bạo, hơn nữa còn bị Dị chủng Thần Hóa thu hút tụ hợp lại chỗ này với nhau.

Chẳng qua, bọn họ thấy Dị chủng trong cơn lốc xoáy kia không giống như bình thường, Dị chủng kia lại là một cái bia đá cao tới mười mấy thước.

Trên tấm bia đá xuất hiện sét đánh chớp giật, có vô số huyễn quang vờn quanh, dù có là kẻ mù cách ngàn dặm cũng có thể nhìn thấy.

Bọn họ vượt tới trước tấm bia đá, thấy phía trên tấm bia đá kia không có chữ, không có hoa văn, cũng không có thứ gì như tranh khắc, chỉ có ba cái lỗ khảm, hoặc có thể nói là dấu móng.

Trên tấm bia đá có tất cả ba cái lỗ, xếp ngay ngắn từ trên xuống dưới, cái đầu tiên trông giống như dấu bàn tay của nhân loại, nhưng lại lớn hơn nhiều.

Cái thứ hai thoạt nhìn như dấu chân mèo, nhưng cũng lớn hơn rất nhiều.

Cái thứ ba thoạt nhìn giống dấu chân bò. Cái này thì trông khá bình thường, là một dấu chân rất nhỏ.

Ba cái ấn ký xếp thẳng đứng ngay ngắn trên tấm bia đá, tỏa ra ánh hào quang vạn trượng.

Dị chủng bên trong Thần Vực có đủ thiên kỳ bách quái. Tảng đá thuộc loại Dị chủng không hiếm thấy. Đám sinh vật Thần Hóa Nguyên Cơ đều muốn phá hủy bia đá kia để thử xem có thể đạt được gen Dị chủng Thần Hóa hay không.

Nhưng ai mà biết bọn họ tấn công vào trên tấm bia đá mà lại không gây thương tổn gì cho tấm bia đá đó, trái lại còn khiến ánh sáng trên tấm bia đá càng sáng hơn. Ngoại trừ chuyện đó ra thì chẳng có thay đổi gì khác, lực lượng trên bia đá đó cũng không có phản ứng phản kích.

“Vậy mà lại có chuyện này xảy ra, tấm bia đá Dị chủng kia còn ở đó không?” Có một vài Dị chủng sau khi rơi ra từ thần linh phong bạo sẽ không biến mất theo thần linh phong bạo, nên Hàn Sâm mới hỏi như vậy.

“Còn, nhưng bây giờ tấm bia đá kia đen sì sì, không còn tỏa sáng nữa. Nếu trước đó không phải bọn ta thấy nó tỏa ra ánh hào quang vạn trượng thì sẽ không có ai nghĩ nó là Dị chủng Thần Hóa, mà sẽ cho rằng nó là một phiến đá bình thường.” Sinh vật Thần Hóa giống chuột dừng lại một lát rồi nịnh nọt nói tiếp:“Nếu Hàn Thần Phụ có hứng thú thì chúng ta sẽ đưa ngươi đến xem.”

“Vậy làm phiền các vị rồi.” Bây giờ Hàn Sâm chỉ lo không tìm thấy Dị chủng cao cấp. Nghe bọn họ miêu tả, Dị chủng bia đá kia khá thần dị, không chừng là Dị chủng cao cấp.

Mấy tên Dị chủng Thần Hóa đi trước dẫn đường, Hàn Sâm phi hành theo bọn họ hơn ba nghìn dặm, quả nhiên trông thấy một bia đá cao mười mấy mét.

Nhưng bia đá kia trông vô cùng thô ráp, vuông vức, không có bất cứ hoa văn điêu khắc gì khác, bề mặt đá cũng mấp mô không bằng phẳng, thật sự trông giống hệt như một tảng đá khổng lồ bình thường.

Hàn Sâm đi đến phía chính diện tấm bia đá quan sát cẩn thận, quả nhiên nhìn thấy ba cái dấu ấn bên trên nó, hình dạng cũng giống như đúc những gì ba sinh vật kia kể lại.

Nhưng ngoại trừ bia đá ra, phía trước bia đá có bóng dáng một người đang đứng, rõ ràng là Bạch Vô Thượng tộc Hoàng Cực, xếp hạng thứ bảy trên Gen Thần Bảng.

Hàn Sâm nghe nói Bạch Vô Thượng còn có bối phận cao hơn cả Bạch Hoàng, là nhân vật cùng thời với đời trước của Bạch Hoàng, lần này cũng biểu hiện rất lợi hại trên Gen Thần Bảng.

Nhưng Hàn Sâm không xem trận đấu của hắn, cũng không quá hiểu rõ về hắn.

Trận chiến top một trăm trước đó, Hàn Sâm không có nhiều thời gian để xem các trận đối chiến, đã bỏ lỡ biểu hiện chiến đấu của Bạch Vô Thượng. Vào trận chiến top một trăm, không có ai khiêu chiến Bạch Vô Thượng, Bạch Vô Thượng cũng không khiêu chiến ai.

Nên Hàn Sâm chỉ biết là hắn rất mạnh, nhưng lại không biết mạnh đến mức nào.

Mấy gã Thần Hóa Nguyên Cơ kia nhìn thấy Bạch Vô Thượng, lập tức tiến đến hành lễ, không kẻ nào dám lãnh đạm làm ngơ.

Hàn Sâm thì đứng đó chưa từng động đậy. Thân phận này của Hàn Sâm có ân oán cực kỳ lớn với tộc Hoàng Cực, tất nhiên hắn không thể bắt chuyện với cường giả Thần Hóa của tộc Hoàng Cực rồi.

Bạch Vô Thượng không để ý đến mấy gã sinh vật Thần Hóa Nguyên Cơ kia mà tự nhìn chằm chằm vào tấm bia đá.

Mấy gã Thần Hóa Nguyên Cơ kia tự chuốc nhục nhã, nhưng cũng không dám biểu hiện tâm trạng gì, đành ngượng ngùng lùi sang một bên.

Bạch Vô Thượng nhìn một lúc thì đột nhiên giơ nắm tay lên, đấm một quyền vào tấm bia đá.

Hắn sử dụng Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của tộc Hoàng Cực, nhưng

cú đấm này của hắn đã đến Hóa Cảnh, trông như một cú đấm tùy tiện bình thường nhưng dường như lại có khí thế trấn áp thiên hạ.

Ầm!

Một cú đấm thẳng vào trên tấm bia đá, lập tức khiến bia đá bị lõm xuống, tạo thành một quyền ấn.

Bạch Vô Thương lập tức thu tay về, chỉ thấy trên chỗ quyền ấn phóng ra ánh sáng lấp lánh như hào quang bảy màu.

Hết chương 2908.

Chương 2909. Bia đá phi cầm.

Trong ánh hào quang bảy màu kia, có một cột sáng bay ra từ quyền ấn, hướng về phía Bạch Vô Thượng.

Hàn Sâm và những Thần Hóa Nguyên Cơ kia đều trơ mắt nhìn cột sáng đó. Mấy gã Thần Hóa Nguyên Cơ càng âm thầm tò mò. Bọn họ tấn công tấm bia đá đó lâu như thế mà chẳng có động tĩnh gì, tại sao Bạch Vô Thượng vừa đấm một quyền thì bia đá lại phản ứng ngay?

Một đám sinh vật Thần Hóa Nguyên Cơ đều mở to hai mắt nhìn, muốn nhìn thử xem rốt cuộc tấm bia đá sẽ có năng lực phản kích gì.

Nhưng một giây sau, đám người đều sững ra một lúc. Hàn Sâm cũng †ấm tắc lấy làm lạ.

Chỉ thấy cột sáng bay ra từ bên trong quyền ấn hóa thành một con chim ưng màu trắng muốt, bay múa quanh Bạch Vô Thượng.

Nhưng nó không có vẻ muốn tấn công Bạch Vô Thương, trái lại còn đậu lên vai Bạch Vô Thượng, cổ nghiêng sang thân thiết cọ đầu vào tóc Bạch Vô Thượng.

“Đây là tình huống gì thế này? Sao một con Dị chủng chim ưng lại bay ra từ bên trong tấm bia đá, còn thân thiết với Bạch Vô Thương như thế?” Một

đám sinh vật Nguyên Cơ đều không hiểu mô tê gì.

Trong lúc đang nghi hoặc thì trông thấy Bạch Vô Thượng trở tay tóm lấy cổ con chim ưng kia, giơ đến trước mặt rồi xé ra, xé con chim ưng trắng thành hai nửa, nhét xuống mặt đất trước mặt.

Con chim ưng trắng chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi rơi xuống mặt đất biến thành hai tảng đá, sau đó hóa thành vôi, bay trở về trên bia đá, lấp đầy quyền ấn mà vừa rồi Bạch Vô Thượng đấm lõm vào, khiến dấu ấn kia biến mất không thấy đâu nữa, không còn bất cứ dấu vết nào.

"Thú vị, tấm bia đá này đúng là Dị chủng hệ thạch kỳ lạ" Hàn Sâm cũng cảm thấy thú vị, đánh giá tấm bia đá kia với vẻ hứng thú.

Bạch Vô Thượng xé con chim ưng trắng kia xong, ánh mắt lại dời về phía trên tấm bia đá lần nữa. Ánh lửa màu vàng trên người phun trào ra như núi lửa, hắn lại giơ nắm đấm lên lần nữa.

Vẫn là Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền, nhưng Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền lần này của Bạch Vô Thượng đã như mặt trời chiếu rọi khắp đất trời, sóng lực lượng mạnh mẽ, tựa như thuỷ triều mãnh liệt, khiến đám sinh vật Nguyên Cơ kia bị thổi bay ra ngoài.

Dù sao mấy tên kia cũng là Thần Hóa Nguyên Cơ, nhưng từng tên lại bị đánh bay ra ngoài vài trăm dặm mới miễn cưỡng ổn định cơ thể lại được. Từng tên lộ sắc mặt tái nhợt, khóe miệng rỉ máu, trông có vẻ bị thương không nhẹ.

Đây chỉ là dư chấn từ lực quyền của Bạch Vô Thượng, nếu thật sự hứng chịu cú đấm này ở chính diện, chỉ e bọn họ đã sớm hóa thành tro bụi mất rồi.

Hàn Sâm đứng ở bên cạnh cũng không phản ứng gì, chỉ có góc áo bay lên, giống như bị gió thổi mạnh táp vào.

Ầm!

Bạch Vô Thượng để lại một cái quyền ấn trên tấm bia đá. Nhưng lần này quyền ấn lớn hơn vừa rồi rất nhiều lần, còn lớn cả cái dấu chân mèo kia, chỉ trông nhỏ hơn dấu tay ở bên trên một chút.

Đánh xong một quyền này rồi, Bạch Vô Thượng thu tay về. Nhưng khi nhìn thấy quyền ấn của mình vẫn nhỏ hơn dấu bàn tay kia một chút thì chân mày hơi nhíu lại.

Sau khi thu tay về, bên trong quyền ấn lại lóe lên ánh hào quang bảy màu, nhưng ánh hào quang bảy màu rực rỡ hơn ánh hào quang bảy màu vừa nãy không biết bao nhiêu lần.

Sau đó Hàn Sâm trông thấy một con chim màu vàng bay ra từ bên trong quyền ấn, nó vỗ cánh bay thẳng lên chín tầng mây, ngửa mặt lên trời kêu một tiếng dài xé rách hư không, lông vũ toàn thân độc một màu vàng trông như mặt trời lóe ra ánh vàng chói mắt.

“Chim Kim Sí Đại Bằng?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn con chim màu vàng kia, xem dáng vẻ của nó trông rất giống với chim Kim Sí Đại Bằng trong truyền thuyết. Dao động lực lượng trên người cũng cực kỳ mạnh, lực lượng tuyệt đối là Dị chủng Thần Hóa đỉnh cấp.

Nhưng nhìn kỹ lại thì sẽ phát hiện có vài sự khác biệt, Kim Sí Đại Bằng khác thuộc hệ gì, Hàn Sâm không biết.

Còn con Kim Sí Đại Bằng bay ra từ trong quyền ấn lại là hệ thạch, đồng thời còn có dao động lực lượng như Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền.

Nhìn con chim Kim Sí Đại Bằng đáp xuống trước mặt Bạch Vô Thượng, cúi thấp đầu đến gần Bạch Vô Thượng, dường như muốn làm hắn vui lòng.

“Dị chủng bia đá này quả là thú vị, có thể chịu đựng một đòn toàn lực của Bạch Vô Thượng, hiển nhiên nó là Dị chủng cấp Chân Thần. Loại Dị chủng này không có lực công kích, chỉ dựa vào việc vẫy đuôi để cầu sinh, quả là thú vị.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Tấm bia đá biến bộ phận vỡ vụn trên thân nó hóa thành Dị chủng hệ phi cầm dâng lên cho kẻ địch, cầu xin kẻ địch rời đi. Kiểu hình thức sinh tồn thế này khá giống với thạch sùng.

Chẳng qua Dị chủng phi cầm hệ thạch mà nó lại chia ra, có thể trở thành Dị chủng độc lập tồn tại. Chỉ nhìn thực lực của con chim Kim Sí Đại Bằng kia đi, chẳng kém gì Dị chủng Thần Hóa đỉnh cấp.

Mà chim Kim Sí Đại Bằng còn hấp thu sức mạnh từ Hoàng Cực Kinh Thiên Quyền của Bạch Vô Thượng, xem như Dị chủng song hệ. Có một con Dị chủng như thế đi theo cũng xem như một trợ lực không tệ.

Mấy sinh vật Thần Hóa Nguyên Cơ kia cũng nhìn ra mánh khóe này, trong lòng bọn họ ghen tị vô cùng. Nhưng sức mạnh của bọn họ hoàn toàn không thể để lại dấu vết gì trên tấm bia đá kia. Đừng nói là tạo ra một con chim Kim Sí Đại Bằng, đến cả con chim sẻ cũng chả có.

Tất cả mọi người đều hiểu trong lòng, dấu vết để lại trên tấm bia đá càng lớn thì Dị chủng phi cầm hệ thạch bay ra cũng càng mạnh.

Giống như vừa rồi, lần đầu tiên Bạch Vô Thượng đánh ra chim ưng, vừa nhìn là biết con này yếu ớt hơn chim Kim Sí Đại Bằng rất nhiều.

Trong khi tất cả mọi người đều đang ghen tị, Bạch Vô Thượng lại vươn †ay vặt đầu con chim Kim Sí Đại Bằng xuống.

Chim Kim Sí Đại Bằng lập tức biến thành một đống đá vụn, bay trở về trên tấm bia đá lần nữa, lấp đầy quyền ấn mà Bạch Vô Thương để lại, khôi phục lại như cũ trong nháy mắt.

“Xem ra ba cái dấu ấn kia đều là do có một vài sinh vật sau khi để lại ấn ký, mang Dị chủng phi cầm hệ thạch đi.” Hàn Sâm nghĩ thầm.

Ánh mắt đám người đều rơi vào trên người Bạch Vô Thượng. Hắn đã vặt đầu con chim Kim Sí Đại Bằng rồi, chắc là muốn dùng lực lượng lớn hơn nữa để tấn công bia đá.

Ai ngờ đâu Bạch Vô Thượng không tiếp tục công kích bia đá nữa mà nhìn về phía Hàn Sâm đứng ở bên cạnh.

Hàn Sâm thầm run lên trong lòng. Uy lực từ cú đấm vừa rồi của Bạch Vô Thượng mạnh chỉ e không kém hơn bất cứ cường giả Chân Thần đỉnh cấp nào mà Hàn Sâm từng gặp. Chỉ riêng sức phá hoại đó, chưa chắc đã yếu hơn tộc trưởng Thái Thượng và cung chủ Trấn Thiên Cung.

Mặc dù hiện giờ Hàn Sâm cũng được xem như mạnh mẽ, nhưng chưa chắc là đối thủ của Bạch Vô Thượng này. Dù sao hắn vẫn chưa thăng lên Chân Thần, vẫn còn hơi chênh lệch so với những Chân Thần đỉnh cấp này.

Huyền Hoàng Kinh dùng để đối đầu với Thần Hóa cùng giai hoặc thấp hơn thì có thể trực tiếp đánh rớt liên tục xuống phàm trần. Nhưng để đối đầu với Chân Thần mạnh hơn Hàn Sâm thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh hạ xuống một cấp bậc mà thôi, hơn nữa chỉ mang tính tạm thời.

Quan trọng nhất là người khác từng xem trận chiến hắn sử dụng Huyền Hoàng Kinh đánh hạ Vua Huỷ Diệt, chắc chắn đã đề phòng trong lòng. Muốn dùng lực lượng của Huyền Hoàng đánh trúng cơ thể của bọn họ sẽ không còn dễ dàng nữa.

“Ngươi lại đây thử một lần xem.” Trong lòng Hàn Sâm đề phòng, nhưng ai ngờ Bạch Vô Thượng không định ra tay với hắn mà chỉ tay về phía tấm bia đá kia rồi nói.

“Các hạ không thử một lần nữa sao?” Hàn Sâm nhìn Bạch Vô Thượng, nói.

“Ta đã dùng hết sức lực rồi, thử lại cũng vô nghĩa, không thể có được kết quả tốt hơn lần trước được.” Bạch Vô Thượng thản nhiên đáp.

Hết chương 2909.

Chương 2910. Trảm thạch.

“Không dùng dị bảo thử lại một lần sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Không cần.” Bạch Vô Thượng thoáng nhìn sang dấu tay trên cùng trên tấm bia đá, nói thật lạnh nhạt.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra:”Tên Bạch Vô Thượng này quả là rất kiêu ngạo. Người khác chỉ dùng bàn tay đã để lại vết tích trên đó, hắn cũng xem thường không sử dụng dị bảo. Mà quyền ấn để lại không lớn bằng dấu bàn tay của người ta thì đến cả Dị chủng hệ thạch cũng không thèm”

Hàn Sâm nào có kiêu ngạo như Bạch Vô Thượng. Dù có để lại vết tích lớn nhất trên tấm bia đá hay không, chỉ cần có được Dị chủng thì hắn sẽ không khách sáo mà lấy ngay.

Hàn Sâm đi đến trước tấm bia đá, bình tĩnh ngưng tụ sức mạnh trên bàn tay, lấy chưởng làm đao bổ về phía bia đá, sử dụng một chiêu Khuyển Nha Giao Thác của Nha Đao.

Những sinh vật Thần Hóa Nguyên Cơ kia đều chỉ đứng xa xa quan sát, không dám đến gần khu vực ở bên này, sợ bị lực lượng của Hàn Sâm tác động đến.

Rắc rắc!

Đao khí màu tím chém lên tấm bia đá, để lại một vết đao dài cả thước trên đó, tổng diện tích còn chẳng lớn bằng cái dấu chân bò nhỏ nhất kia.

Mà lực Tuyệt Nha cũng không thể lan rộng trên tấm bia đá, ánh sáng bảy màu lấp lánh trong vết đao, một con chim sẻ nhỏ võ cánh bay ra từ trong đó.

Hàn Sâm nhìn thấy con chim nhỏ kia mà cảm thấy dở khóc dở cười. Đó chính là một con chim sẻ nhỏ màu tím, đừng nói là so với chim Kim Sí Đại Bằng của Bạch Vô Thượng, so với con chim ưng kia thôi cũng kém xa tít tắp rồi.

“Xem ra lực lượng tuyệt đối của mình kém hơn rất nhiều, không thể so với Chân Thần đỉnh cấp như Bạch Vô Thượng được.” Hàn Sâm nghĩ †hầm trong lòng.

Con chim sẻ màu tím bay quanh Hàn Sâm vài vòng, rồi đậu xuống bả vai Hàn Sâm, dùng cái đầu nhỏ thân thiết cọ cọ vào cổ hắn, trông vô cùng đáng yêu.

Thế nhưng con chim sẻ này trông thì sinh động như thật, sau khi chạm vào vẫn có thể cảm nhận được cơ thể của nó đều được làm từ đá tảng, đến cả lông cũng bằng đá.

“Mặc dù thuật Gen của Hàn Thần Phụ lợi hại, nhưng dù sao bản thân hắn vẫn là cấp Hóa Điệp, lực lượng tuyệt đối kém xa Chân Thần như Bạch Vô Thượng.” Thần Hóa Nguyên Cơ ở xa xa nhỏ giọng bình luận.

Bạch Vô Thượng thoáng nhìn về phía con chim sẻ trên bả vai Hàn Sâm, vẻ mặt không thay đổi gì, cũng không nói gì thêm.

Hàn Sâm không kiêu ngạo như Bạch Vô Thượng, nên hắn không định †hu tay về, tinh thân khẽ động, một con búp bê màu đen được Hàn Sâm gọi ra.

Đây là vũ khí Chân Thần Mộc Ngẫu Thần Thông lấy được từ Nhiên Đăng, có lực lượng cấp Chân Thần. Hàn Sâm chỉ cần rót lực lượng của mình vào trong đó là có thể kích phát uy năng của nó, để nó bộc phát chiến lực cấp Chân Thần.

Mộc Ngẫu Thần Thông tiếp nhận mệnh lệnh, lực lượng trên thân dao động, kèm theo tiếng rít khủng khiếp, đấm thẳng về phía tấm bia đá.

Vào khoảnh khắc khi con búp bê tấn công bia đá, con chim sẻ trên bả

vai Hàn Sâm đột nhiên bay lên, lao về phía vết dao trên tấm bia đá, chỉ trong nháy mắt đã dung hòa vào trong tấm bia đá, lấp đầy vết đao để

lại.

Nhờ thế Hàn Sâm mới biết, hóa ra bia đá cũng không nhất quyết phải vẫy đuôi cầu sinh. Một sinh vật chỉ có thể có được một con chim Dị chủng hệ thạch. Nếu tiếp tục công kích bia đá thì chim Dị chủng hệ thạch trước đó sẽ tự động quay về bia đá.

Đùng!

Mộc Ngẫu Thần Thông để lại một quyền ấn trên tấm bia đá, nhưng cũng không sâu và không lớn được như dấu chân bò kia, cũng không hơn kém với vết đao trước đó của Hàn Sâm bao nhiêu.

Hàn Sâm bối rối, lực lượng của Mục Ngẫu Thần Thông quả là cấp Chân Thần, mặc dù chỉ hơi yếu hơn cấp Chân Thần một chút nhưng dù sao cũng là cấp Chân Thần, thế mà chỉ để lại quyền ấn không khác gì vết đao của hắn.

"Xem ra mặc dù mình không thăng lên Chân Thần, nhưng cường độ cơ thể đã có thể so với Chân Thần, chỉ không có cách nào so sánh với

Chân Thần đỉnh cấp như Bạch Vô Thượng mà thôi." Hàn Sâm cảm thấy trước đây mình đã quá xem thường tố chất thân thể của mình.

Chỉ trong trạng thái bình thường, hắn đã có thể sánh bằng Chân Thần thông thường. Nếu tiến vào trạng thái Dị chủng hóa, tất nhiên sẽ còn mạnh hơn. Mặc dù kém hơn Bạch Vô Thượng nhưng vẫn mạnh hơn Chân Thần thông thường khác.

Ánh sáng bảy màu lấp lánh trên quyền ấn, lại là một con chim sẻ bay ra. độ lớn không khác con chim sẻ vừa nãy lắm, chỉ là con chim sẻ lần này màu đen.

"Loại Chân Thần đỉnh cấp như Bạch Vô Thượng thật sự quá mạnh, chỉ so sánh đơn giản thế này thôi là biết. So với những Chân Thần khác, hắn mạnh hơn rất nhiều." Hàn Sâm nhìn Bạch Vô Thượng, thấy hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ quan sát, vẻ mặt cũng không thay đổi gì.

"Ngươi không dùng thần thuật đánh thử một lần sao?" Bạch Vô Thượng đột nhiên mở miệng nói chuyện làm Hàn Sâm tạm thời không phản ứng kịp.

Hàn Sâm suy nghĩ hai giây mới hiểu thần thuật Bạch Vô Thượng đang nói dùng, hẳn là Huyền Hoàng Kinh nghịch chuyển huyết mạch mệnh thần kinh.

Nói thật, Hàn Sâm không chắc Huyền Hoàng Kinh có hiệu quả gì với tảng đá quái Dị chủng hệ thạch này không. Bởi vì Huyền Hoàng Kinh có tác

dụng nghịch chuyển bánh răng bản mệnh của sinh linh, khiến huyết mạch bản mệnh của bọn họ bị thoái hóa.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm chỉ ở cấp Hóa Điệp, lực lượng nghịch chuyển bánh răng của Huyền Hoàng Kinh còn có thể miễn cưỡng làm được, nhưng chỉ mang tính tạm thời.

Bánh răng bản mệnh của Chân Thần như Bạch Vô Thường vô cùng mạnh, chỉ e Huyền Hoàng Kinh rất khó thay đổi bánh răng bản mệnh của hắn.

Mà lực lượng của Bạch Vô Thượng cũng đã khó phá hủy tấm bia đá kinh khủng kia, có thể thấy tấm bia đó cũng là Chân Thần cực kỳ mạnh. Huyền Hoàng Kinh chưa chắc đã có tác dụng với nó.

Hàn Sâm thật khó khăn mới dùng Huyền Hoàng Kinh xây dựng nên uy lực vô song, làm quần hùng thiên hạ kinh sợ, khiến ba đại Thượng tộc cũng không dám dễ dàng mạo phạm đệ tử đi lại bên ngoài của Hoa Viên Không Trung và một mạch Tinh tộc.

Nếu bây giờ Huyền Hoàng Kinh không thể đánh hạ cảnh giới của tấm bia đá, lực uy hiếp sẽ giảm sút trên phạm vi lớn. Đây không phải là kết quả mà Hàn Sâm muốn nhìn thấy.

Dưới tình huống không nắm chắc, Hàn Sâm sẽ không sử dụng Huyền Hoàng Kinh trước mặt đám đông.

“Một tấm bia đá mà thôi, sao cần dùng đến thần thuật chứ?” Hàn Sâm khẽ cười, nói.

Bạch Vô Thượng chắc chắn muốn xem Huyền Hoàng Kinh rốt cuộc mạnh đến mức nào. Hàm Sâm tất nhiên không thể để hắn được như ước nguyện rồi.

Cân nhắc một lát, Hàn Sâm vẫy tay, một món đồ xuất hiện trên bàn tay của hắn.

Đó chính là đao Nhân Quả Báo Ứng mà Hàn Sâm cướp về được. Mặc dù đao Nhân Quả Báo Ứng được rèn đúc từ phôi đao mà Hàn Sâm đoạt được,

nhưng nếu là người bình thường rèn thì tuyệt đối không thể rèn được phôi đao có đẳng cấp cao thế được.

Sở dĩ Nhiên Đăng có thể rèn đao Nhân Quả Báo Ứng thành vũ khí Chân Thần, là vì hắn đã dốc hết sức lực của cả Phật tộc, dốc hết gần như tất cả tích lũy trong năm tháng dài đằng đẳng để đập vào phôi đao này, mới may mắn đúc được đao Nhân Quả Báo Ứng thành vũ khí Chân Thần.

Trong quá trình này, họ sử dụng một loại vật liệu quan trọng. Đó chính là xá lợi của Phật tộc.

Thật ra, cái gọi là xá lợi là thiên phú chủng tộc của Phật tộc. Sau khi Phật tộc chết đi, năng lượng trong cơ thể sẽ nhanh chóng ngưng tụ, hình thành nên một thể năng lượng kết hợp. Đây chính là xá lợi.

Nhiên Đăng sử dụng vô số xá lợi mà Phật tộc để lại mới may mắn luyện thành đao Nhân Quả Báo Ứng. Có thể nói rất khó lại có một thanh đao Nhân Quả Báo Ứng thứ hai, bởi vì hiện giờ Phật tộc gần như đã bị diệt sạch, không thể có được nhiều xá lợi cao cấp như thế nữa.

Ngoại trừ xá lợi của Phật tộc ra, còn cần đến rất nhiều vật liệu trân quý khác, cũng là vật mà Phật tộc khó có thể lấy được lần nữa.

Điều đáng tiếc duy nhất là mặc dù đao Nhân Quả Báo Ứng rất mạnh, nhưng tính công kích của chính bản thân nó lại rất yếu. Thế nhưng bản thân vật liệu của nó tương đối cứng rắn mà thôi, đến cả mũi đao cũng chẳng có.

Hết chương 2910.

Chương 2911. Đao chém đôi bia đá.

Hàn Sâm lấy ra đao Nhân Quả Báo Ứng, nhưng cũng không định cậy vào nó mà thắng.

Bản thân bia đá không có tính công kích, lực Nhân Quả Báo Ứng cũng không hề có tác dụng. Thứ Hàn Sâm cần chỉ là tính kiên cố của đao mà

thôi.

Tay cầm đao Nhân Quả Báo Ứng, lực lượng kỳ quái dao động trên người Hàn Sâm, chém xuống một đao giả vờ, nhưng không chém về phía bia đá, chỉ là một đao chém giả mà thôi.

Ánh đao ngưng tụ trong không trung, dường như đang dừng lại tại nơi đó. Hàn Sâm càng chém càng nhanh, hết nhát này tới nhát khác, khiến ánh đao càng ngày càng dày đặc.

Mọi người lập tức hiểu ra hắn đang định làm gì. Trong cuộc chiến đốt đèn trước đó, các chủng tộc trong vũ trụ đã chứng kiến đao pháp Thiên Chi Hạ của hắn thì đều biết chỉ cần Hàn Sâm có đủ thời gian để ngưng tụ đủ ánh đao thì hoàn toàn có thể đánh ra lực đao mạnh mẽ sánh bằng các Chân Thần đỉnh cấp.

Bạch Vô Thượng khẽ chau mày, hắn muốn nhìn thấy Hàn Sâm dùng thần thuật chứ không phải loại thủ pháp cần hao tổn thời gian này. Cuộc chiến giữa các Chân Thần đỉnh cấp chân chính sẽ không cho Hàn Sâm nhiều thời gian như thế để ngưng tụ ánh đao, tập hợp đao khí.

Nhưng để đối phó với Dị chủng bia đá kì quái này, Hàn Sâm dùng loại phương pháp mưu lợi này để súc tích lực lượng thì lại vừa lúc hữu dụng nhất.

Cho dù người khác có thuật gen súc tích lực lượng, cũng không có khả năng không tiêu tán trong thời gian dài, rất khó kiểm soát hàng ngàn hàng vạn luồng lực lượng.

Mà đao pháp Thiên Chi Hạ của Hàn Sâm lại có thể khiến lực lượng luôn tồn tại, không xuất hiện tình trạng phân tán, mà cũng không thiếu hụt về mặt kiểm soát lực lượng. Cho dù có hơn trăm triệu ánh đao, Hàn Sâm cũng có thể khống chế tự nhiên.

Đương nhiên, cho dù Chân Thần bình thường có thể khống chế được nhiều ánh đao như thế cũng không dùng hết sức lực để chém ra nhiều ánh đao đến thế. Cũng vì Hàn Sâm âm thầm vận chuyển Động Huyền Kinh, cưỡng ép

mượn năng lượng rời rạc trong đại vũ trụ, lại dùng thêm vận dụng quy tắc vũ trụ vào đao pháp Thiên Chỉ Hạ mới có thể liên tục chém ra ánh đao.

Trong cuộc chiến sinh tử chân chính rất khó nhìn thấy mấy vạn mấy chục vạn ánh đao cùng xuất hiện, nhưng bây giờ Hàn Sâm đang nhanh chóng bổ ra từng nhát từng nhát đao, khiến ánh đao kia càng ngày càng nhiều, không có chút dấu hiệu ngừng tay nào. Ánh đao kia giờ đã nhiều đến mức không đếm nổi, trông cứ như ngân hà lưu chuyển xoay tròn trên trời, tạo thành dòng chảy đao kinh khủng.

Mấy tên Thần Hóa Nguyên Cơ kia đều hoảng sợ đến run rẩy, không kìm được mà lùi về sau mấy ngàn dặm.

Nếu ánh đao mà Hàn Sâm chém ra chỉ có một hai đường, thậm chí là một hai chục đường, lực uy hiếp còn kém rất xa lực quyền của Bạch Vô Thượng. Nhưng bây giờ ánh đao tập trung lại thành sông, uy thế mạnh mẽ, còn kinh khủng hơn nắm đấm vừa rồi của Bạch Vô Thượng.

Bạch Vô Thượng cũng khẽ nhíu mày, nhiều ánh đao như thế, cho dù có là hắn cũng không chắc mình hoàn toàn kiểm soát được. Hàn Sâm có thể thản nhiên khống chế được nhiều ánh đao như thế, có thể tiện tay lưu chuyển mà không có chút dấu hiệu tiêu tan nào. Đây quả là một loại bản lĩnh, không phải chỉ thuần túy là”lợi dụng lực” nữa.

Còn Hàn Sâm thì vẫn đang liên tục chém ra ánh đao, hiển nhiên năng lực khống chế của hắn vẫn chưa đạt đến cực hạn. Chỉ riêng chiêu thức này, rất nhiều Chân Thần đỉnh cấp đều chưa chắc có thể thực hiện được.

Chỉ có những cường giả Chân Thần am hiểu loại thuật gen này trong Trấn Thiên Cung và tộc Thái Thượng mới có thể làm được.

Hàn Sâm không biết mình đã chém ra được bao nhiêu ánh đao, đến khi ánh đao đã trở nên phô thiên cái địa, bao phủ toàn bộ bầu trời.

“Chắc cũng xấp xỉ rồi nhỉ?” Hàn Sâm cảm thấy gần như đã đến cực hạn, nếu còn tiếp tục nữa thì hắn cũng cảm thấy hơi mất khống chế với dòng chảy đao khủng khiếp kia.

Hàn Sâm thoáng nhìn về phía bia đá, không tiếp tục do dự nữa. Hai tay hắn nắm lắm đao Nhân Quả Báo Ứng, nâng lên cao qua đỉnh đầu. Dòng chảy đao ngập trời kia lập tức như biến thành vòng xoáy tụ về phía đao Nhân Quả Báo Ứng, khiến ánh đao trên mặt đao càng ngày càng mạnh, càng ngày càng khủng khiếp.

Mặc dù bản thân dòng chảy đao đã rất mạnh, nhưng hình như bia đá kia có được năng lực khôi phục mạnh mẽ, nếu tiếp tục công kích chưa chắc đã có thể phá hủy nó.

Nên Hàn Sâm định ngưng tụ tất cả ánh đao lại với nhau, hình thành thành một ánh đao vô cùng mạnh mẽ, chém một nhát bổ tấm bia đá kia ra.

Nếu không có cách nào hoàn toàn phá hủy tấm bia đá kia thì cũng có thể chém ra được một tảng lớn, Dị chủng phi cầm hệ thạch hình thành nên, kiểu gì cũng sẽ mạnh hơn chim Kim Sí Đại Bằng của Bạch Vô Thượng.

Ánh đao trên mặt đao càng ngày càng mạnh, mấy tên Thần Hóa Nguyên Cơ kia rúng động từng hồi trong lòng, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi lạnh, không nhịn được lùi ra sau lần nữa.

Dù là Bạch Vô Thượng, khi nhìn thấy ánh đao kia cũng phải rung động.

Ánh đao mạnh mẽ như thế, dù là một đòn toàn lực của hắn cũng kém xa tít tắp.

“Tuy nói đó là thủ đoạn mưu lợi, nhưng có thể khống chế được nhiều ánh đao như vậy, thủ đoạn của Hàn Sâm quả là kinh khủng. Chưa diệt trừ được kẻ này, tương lai có thể sẽ trở thành mối họa lớn trong lòng tộc Hoàng Cực.” Bạch Vô Thượng kiêng ky Hàn Sâm thêm mấy phần.

Đứng ở góc độ của Bạch Vô Thượng, Hàn Sâm càng mạnh thì càng uy hiếp đối với tộc Hoàng Cực, tất nhiên phải diệt trừ sớm mới thỏa đáng. Chờ đến khi hắn thăng lên Chân Thần, gây phiên phức cho tộc Hoàng Cực thì càng nguy.

Hai tay Hàn Sâm cầm đao, tay không ngừng run rẩy, ánh đao ngưng tụ thành thực sự quá nhiều, khiến hắn cảm giác sắp không kiểm soát nổi. Nếu

bản thân đao Nhân Quả Báo Ứng gần như không thể phá hủy thì chỉ e ánh đao ngưng tụ trên mặt đao đã khiến thân đao bị chấn động vỡ.

Mắt thấy ánh đao đã bao phủ cả lưỡi đao, còn một vài ánh đao rải rác không bao phủ lên hết, Hàn Sâm cũng không thèm quan tâm nhiều nữa, hai tay vung đao lên, điên cuồng chém xuống bia đá.

Ánh đao như thể rạch đứt mặt đất rơi xuống, chém xuống tấm bia đá, ngang ngược bổ xuống tấm bia đá, ánh đao lan tràn trên tấm bia đá, bia đá cũng bị bổ ra từng tấc từng tấc.

Vô số ánh đao vỡ vụn và bột đá bay loạn, tấm bia đá bị bổ vỡ ra trào dâng ánh sáng bảy màu. Cảnh tượng đó khiến đám Thần Hóa Nguyên Cơ ở phía xa trợn tròn mắt nhìn, trông cứ như vũ trụ bị chém đôi ra vậy.

Ầm ầm!

Cả tảng bia đá bị chém ra thành hai nửa từ chỗ chính giữa, đổ sang hai bên. Ánh đao trên đao Nhân Quả Báo Ứng trong tay Hàn Sâm gần như đã bị hao tổn, chỉ còn lại từng sợi đao khí còn đang thiêu đốt, giống như đống lửa chưa bị dội tắt hoàn toàn.

Tro bụi bay đầy trời, đám người nhìn mà trợn mắt há mồm.

Đến Bạch Vô Thượng cũng chỉ có thể để lại quyền ấn trên mặt bia đá, nhưng lại bị Hàn Sâm chém thành hai nửa. Đòn công kích này phải kinh khủng đến mức nào cơ chứ.

Mặc dù nói thời gian để chuẩn bị quá dài, gần như không có tác dụng quá lớn trong thực chiến, nhưng chỉ cần nhìn uy thế này thì thật sự hơi kinh người.

Ánh mắt đám người Bạch Vô Thượng đều nhìn chòng chọc vào hai nửa bia đá đã đổ xuống, tò mò muốn biết xem tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Để lại dấu vết trên tấm bia đá sẽ xuất hiện phi cầm hệ thạch. Bây giờ toàn bộ bia đá đã bị chém ra, chuyện gì sẽ xảy ra khó mà đoán trước được.

Hàn Sâm khế nhíu mày, nhìn hai nửa bia đá đổ trên mặt đất còn đang phun trào ánh sáng bảy màu, im lặng không nói nên lời.

Hắn cũng không nghe thấy nhắc nhở Dị chủng bị giết chết, chứng minh Dị chủng tấm bia đá này không bị hắn chém chết, vẫn còn sống.

Một nhát đao kinh khủng như vậy mà còn không thể chém chết được tấm bia đá này, con hàng này tất nhiên là dị chủng Chân Thần đỉnh cấp rồi chứ không thể nghi ngờ nữa. Chỉ tiếc nó không có tính công kích, chỉ có thể mặc cho người khác chém giết.

Ầm!

Ánh sáng bảy màu trên hai nửa bia đá càng ngày càng mạnh, hóa thành ánh lửa bảy màu bùng thẳng lên trời, khiến toàn bộ bầu trời đều bị nhuộm thành bảy màu.

Trong ngọn lửa ánh sáng bảy màu đang thiêu cháy. Một tiếng thanh minh vang vọng chín tầng trời. Sau đó, từ bên trong ngọn lửa bảy sắc, một con chim tung hai cánh bay, chậm rãi bay ra.

Hết chương 2911.

Chương 2912. Quỷ Xa.

Đó là một con chim lớn toàn thân trắng như tuyết, mỗi một cọng lông đều giống như mũi đao sáng như tuyết, sát khí lan tràn như hung binh lâm thế.

Con chim này sinh ra bốn cánh, hơn nữa còn vô cùng to lớn, lông vũ thon dài, đặc biệt là lông đuôi, tựa như đao lưu thác nước kéo dài ở sau lưng.

Trước đầu sinh ra có chín cái cổ, mọc ra chín cái đầu chim, lông đuôi sinh ra mắt phượng, từng cọng lông mảnh nhỏ như lưỡi đao, tản ra hung sát chi khí sáng như tuyết.

Sau khi con chim chín đầu trông như hung thần bay ra từ trong ánh hào quang bảy màu, hai nửa bia đá trên mặt đất cũng biến mất theo, chỉ có ánh hào quang bảy màu dường như tản ra thành mưa ánh sáng rơi xuống sau lưng con chim kỳ quái.

Theo nó võ bốn cánh, lông chim như đao phát ra tiếng ma sát rắc rắc, nghe như tiếng đao kiếm cọ vào nhau.

“Đây là… Dị chủng cấp Chân Thần, Quỷ Xa…” Một gã Thần Hóa Nguyên Cơ kêu lên sợ hãi.

Hàn Sâm nao nao, hắn cũng từng được nghe nói đến danh tiếng của con Dị chủng Quỷ Xa này. Có người nói Quỷ Xa có huyết mạch phượng hoàng, cũng có người nói Quỷ Xa chính là một con chim cực hung, đi đến đâu tất có tai họa đến đó.

Sở dĩ Hàn Sâm nghe nói đến cái tên Quỷ Xa, không phải vì những lý do đó, mà là vì trong truyền thuyết, trong Tứ đại Thánh thú của Thánh Vực có một con Quỷ Xa, nên Hàn Sâm mới được nghe nói đến cái tên đó.

Chẳng qua, Quỷ Xa trong truyền thuyết có lông màu đen, còn con này lại toàn thân lông trắng như tuyết, sắc như đao. Bản thân nó còn là hệ thạch, vả lại vì hấp thụ ánh đao Thiên Hạ Chi của Hàn Sâm nên mới xuất hiện với hình thái thế này.

“Đúng là Dị chủng kỳ quái, bị ta chém thành hai nửa lại còn không chết đi mà hóa thân thành Dị chủng Quỷ Xa. Không biết nếu chém chết con Quỷ Xa này liệu nó có có biến về thành bia đá không?” Hàn Sâm nghĩ thầm.

Quỷ Xa bay ba vòng quanh Hàn Sâm, cuối cùng đáp xuống trước mặt Hàn Sâm, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rít dài, chín lưỡng sóng âm phá vỡ bầu trời, dường như tiếng ngâm chứa muôn vạn đao.

Tiếng hót kéo dài qua đi, Quỷ Xa rụt bốn cánh về, thân thể quỳ rạp xuống, chín đầu chim cũng cúi xuống mặt đất, dường như đang đại diện cho ý chí thần phục của nó.

“Không biết có thể mang con chim này rời khỏi Thần Vực không nhỉ?” Hàn Sâm thử mở cửa Thần Vực ra, đưa Quỷ Xa ra khỏi Thần Vực.

Bởi vì sinh vật đều có thể sử dụng cửa Thần Vực của mình ra vào Thần Vực, mà sinh vật bên trong Thần Vực thì lại không thể mở cửa Thần Vực được nên bọn chúng cũng không có cách nào rời khỏi Thần Vực.

Nếu Quỷ Xa không thể rời khỏi Thần Vực cùng Hàn Sâm được, thì Hàn Sâm có thuần phục được nó cũng vô dụng.

Không ngờ Quỷ Xa này có thể tùy ý theo Hàn Sâm tiến vào cửa Thần Vực, quay về lại Hoa Viên Không Trung.

Hàn Sâm không biết có phải bởi vì Quỷ Xa đã hấp thụ lực lượng của Thiên Hạ đao hay không, trong lòng cũng tấm tắc lấy làm lạ.

“Má ơi, con hung điểu này từ đâu ra?” Vương Vũ Hàng vừa nhìn thấy Quỷ Xa thì giật nảy mình. Quỷ Xa nhìn chòng chọc vào hắn, lông vũ trên thân dựng thẳng đứng lên, tựa như cả núi đao khủng bố.

“Vừa mới thu phục một con thú cưng, ngươi xem có được không?” Hàn Sâm cười tủm tỉm.

“Thú cưng? Đẳng cấp gì?” Vương Vũ Hàng trợn mắt nhìn Quỷ Xa. “Chân Thần.” Hàn Sâm cười đáp.

“Có phải vận may của cả thiên hạ này đều bị cái tên họ Hàn nhà ngươi cướp sạch rồi không? Mới ra ngoài đi dạo có một vòng mà lại nhặt được một con thú cưng Dị chủng Chân Thần?” Vương Vũ Hàng tỏ vẻ vừa hâm mộ vừa đố ky.

“Nào, để ta cưỡi bay một vòng nào, cảm nhận thử tọa ky Chân Thần có cảm giác gì nào.” Vương Vũ Hàng nói muốn đến gần Quỷ Xa.

Nhưng đột nhiên Quỷ Xa nổi giận, lông đao toàn thân lập lòe, ánh đao sáng như tuyết trên người nó lập tức phồng lên, trong chốc lát đã che trời lấp đất, gần như bao phủ toàn bộ Hoa Viên Không Trung.

Vương Vũ Hàng lập tức bị doạ cho hết hồn, liên tục lùi về sau, vừa lùi lại vừa khoát tay lia lịa, nói:”Đừng, đừng, đừng, ta nói đùa với ngươi thôi mà, ta cưỡi ai chứ không dám cưỡi ngươi đâu.”

“Không được tùy tiện đả thương người khác.” Hàn Sâm nói với Quỷ Xa, lúc này đao lưu trên người Quỷ Xa mới rụt về, nhưng nó vẫn tỏ vẻ hung tợn trừng Vương Vũ Hàng.

“Chú út, đây là dị chủng, không phải thú hồn dùng làm tọa ky, không thể nói cưỡi là cưỡi được.” Hàn Sâm cười, nói.

Bảo Nhi và Linh Nhi nắm tay nhau chạy đến, tò mò nhìn Quỷ Xa. Lục Nhĩ Di Hầu và Thánh Anh bước theo ngay phía sau, trông giống như hai tùy

tùng.

“Cha ơi, đây là con chim gì vậy, sao trông xấu thế?” Bảo Nhi kéo tay Linh Nhi đi đến bên cạnh Hàn Sâm, nhìn Quỷ Xa rồi nói.

“Ta thật sự không biết nó tên là gì nữa.” Hàn Sâm nhìn Quỷ Xa, đáp.

Mặc dù hình dạng của nó là Quỷ Xa, nhưng bản thân nó lại là hệ thạch, lại thêm lực lượng Thiên Hạ Đao của Hàn Sâm, không giống với Quỷ Xa thật sự. Gọi nó là Quỷ Xa hình như không phù hợp lắm.

“Vậy gọi nó là Tiểu Cửu đi, ta và em gái muốn đi hái quả, vừa vặn để Tiểu Cửu cõng chúng ta đi.” Bảo Nhi vừa nói liền kéo tay Linh Nhi chạy nhảy về phía Quỷ Xa.

Hàn Sâm giật mình. Dù sao Tiểu Cửu cũng là Dị chủng cấp Chân Thần, lại còn hung dữ như thế, lỡ kích phát hung tính, làm Bảo Nhi và Linh Nhi bị thương sẽ không tốt.

Đang định ngăn cản thì đã thấy con chim chín đầu bị Bảo Nhi đặt tên là Tiểu Cửu lại thu lông vũ sắc như đao về, hạ thấp người xuống, tùy ý để Bảo Nhi và Linh Nhi bò lên cổ của nó mà ngồi.

Lục Nhĩ Di Hầu và Thánh Anh cũng định theo sau, nhưng ai biết còn chưa kịp đến gần thì Tiểu Cửu đã đập cái cánh sắc như lưỡi đao ra, chín cái đầu quay sang liếc nhìn bọn họ.

“Tiểu Cửu, đi nhanh nào, đưa ta và em gái Linh Nhi đi hái quả.” Bảo Nhi vỗ cổ Tiểu Cửu, nói.

Tiểu Cửu lập tức vỗ cánh bay thẳng lên trời, dường như chỉ sợ Bảo Nhi và Linh Nhi không thoải mái, Tiểu Cửu còn bay rất chậm, cơ thể luôn duy trì trạng thái thăng bằng.

“Vậy cũng được nữa à?” Hàn Sâm trợn mắt há mồm, Tiểu Cửu bị hắn †hu phục vậy mà dễ dàng bị Bảo Nhi sai bảo bay đi rồi.

“Chắc chắn là Tiểu Cửu cảm ứng được Bảo Nhi và Linh Nhi là con gái của mình, chảy cùng dòng máu với mình, nên mới nghe lời như thế… Quả

nhiên vẫn là mình lợi hại nhất…” Trong lòng Hàn Sâm thầm an ủi bản thân.

Chẳng qua, vừa nghĩ như thế, Hàn Sâm thấy an tâm hơn không ít.

Mặc dù nói Tiểu Cửu đã bị hắn thuần phục, nhưng lai lịch của nó thật sự quá quái lạ, Hàn Sâm cũng không dám hoàn toàn tin tưởng nó, thật sự không dám để nó một mình ở lại Hoa Viên Không Trung.

Hàn Sâm vốn định đưa nó ra bên ngoài Hoa Viên Không Trung, làm thủ hộ đóng góp sức chiến đấu cho Hoa Viên Không Trung. Nếu đã có Bảo Nhi quản thúc nó, đương nhiên không cần phải làm thế nữa.

“Bia đá kia hấp thụ lực lượng Thiên Hạ Đao của mình, biến thành Dị chủng Quỷ Xa, sức chiến đấu chắc chắn đã đạt đến Chân Thần đỉnh cấp. Có nó bảo vệ Hoa Viên Không Trung, mình rất yêu tâm, dù có người có năng lực kỳ lạ như Đạo Thánh tiến vào Hoa Viên Không Trung lúc không có mình ở đây, Hoa Viên Không Trung cũng có sức đánh một trận, không đến mức để người ta muốn làm gì thì làm.” Hàn Sâm nghĩ thầm.

Mặc dù có được Tiểu Cửu là chuyện vui, nhưng Hàn Sâm vẫn không thể thu hoạch được gen Dị chủng Thần Hóa, khiến hắn cảm thấy hơi buồn rầu.

“Nói đi nói lại, mấy vật liệu vũ khí Chân Thần kia hình như lấy gen Dị chủng Thần Hóa làm chủ nhỉ? Không biết có thể ăn được hay không nữa?” Hàn Sâm ngẫm nghĩ. Chẳng qua ngẫm nghĩ một hồi rồi lại thôi. Độ khó để thu hoạch được một món Vũ khí Chân Thần khó hơn săn giết Dị chủng Hóa Điệp nhiều.

Hết chương 2912.

Chương 2913. Con búp bê.

Mặc dù Dị chủng Thần Hóa ở Thần Vực không ít, nhưng có thể gặp được chúng hay không thì hoàn toàn cần nhờ vào sự may mắn. Hàn Sâm đã đến

Thần Vực hai lần, đi loanh quanh ở bên trong vài ngày, cũng không thể gặp được cơn thần linh phong bạo nào cả.

“Xem ra muốn săn bắt Dị chủng Hóa Điệp tại Thần Vực quả là hơi khó khăn, còn có nơi nào có nhiều Dị chủng cao cấp không nhỉ?” Trong đầu của Hàn Sâm lập tức nổi lên một cái tên.

tinh vực Đại Tịch Diệt, nơi đó quả thực chính là thiên đường của Dị chủng cao cấp, có rất nhiều loại Dị chủng Thần Hóa, nhưng cả đám dường như đều rơi vào trạng thái cuồng bạo, cho nên vô cùng nguy hiểm.

Nhưng với thực lực bây giờ của Hàn Sâm thì hắn đã không cần phải lo lắng quá mức.

“Tiểu Hoa chắc hẳn đang ở tinh vực Đại Tịch Diệt, dựa vào thực lực bây giờ của ta thì chỉ cần có thể tìm được Tiểu Hoa, hẳn là có cơ hội

cứu hắn trở về từ chỗ của lão Miêu.” Hàn Sâm quyết định, muốn đi đến tinh vực Đại Tịch Diệt một chuyến.

Trước đó hắn không đi không phải bởi vì hắn không muốn cứu người, cũng không phải bởi vì hắn không thèm để ý đến Tiểu Hoa, mà bởi vì thực lực của hắn không đủ. Nếu hắn chết trong tinh vực Đại Tịch Diệt thì toàn gia tộc của bọn họ sẽ sụp đổ.

Sau khi biết được tình huống của Tiểu Hoa tạm thời không có gì nguy hiểm đến tính mạng, Hàn Sâm chỉ có thể âm thầm chịu đựng và cố gắng tăng thực lực của mình lên.

“Hiện tại hẳn là đã đến lúc.” Hàn Sâm sắp xếp lại chuyện tình của Hoa Viên Không Trung một chút, sau đó liền chuẩn bị đi tỉnh vực Đại Tịch Diệt.

Thật ra không có gì để sắp xếp cả, từ khi Tần Huyên tới Đại Vũ Trụ, vẫn luôn giúp đỡ hắn quản lý rất nhiều chuyện, hiện tại cũng đang quản lý Hoa Viên Không Trung một cách ngay ngắn rõ ràng, thực sự khiến cho người làm ông chủ vung tay như Hàn Sâm đây hơi xấu hổ.

“Đáng tiếc, Ninh Nguyệt đã bị cưỡng ép tăng lên Nguyên Cơ, lại không thể thoát khỏi sự ảnh hưởng của Tiểu kiếm xanh biếc, Tiểu kiếm xanh biếc này mạnh hơn nhiều so với trong tưởng tượng.” Hàn Sâm hi vọng Ninh Nguyệt có thể nhanh chóng tốt lên, bởi vì vai trò mà Ninh Nguyệt có thể phát huy rất to lớn.

Linh Nhi được Hàn Sâm đưa về Liên Minh, nhà trẻ sắp khai giảng, nàng nhất định phải trở về trường, không thể cứ ở Đại Vũ Trụ mãi được.

Mặc dù thể chất của Linh Nhi đủ để sinh tồn trong Đại Vũ Trụ, thậm chí có thể thích nghỉ với môi trường của Đại Vũ Trụ hơn phần lớn ấu thể của sinh vật Đại Vũ Trụ. Nhưng, Hàn Sâm vẫn hy vọng nàng sẽ trải qua một tuổi thơ không có chiến tranh giết chóc trong Liên Minh.

Trước khi đi nhất định phải chuẩn bị một chút đồ vật. Hàn Sâm đang chuẩn bị sử dụng Tinh Không Đại Na Di để tiến đến khu vực gần tinh vực Đại Tịch Diệt. Hắn bỗng cảm thấy trên lưng trĩu xuống, Bảo Nhi ghé vào trên lưng hắn, đôi tay nhỏ ôm cổ của hắn, làm nũng nói:“Cha, Hoa Viên Không Trung thật nhàm chán, Bảo Nhi muốn đi cùng ngươi.”

“Lần này quá nguy hiểm, ngươi vẫn nên ở nhà thì hơn, lần sau cha lại dẫn ngươi đi chơi.” Mặc dù Bảo Nhi thần dị, nhưng tinh vực Đại Tịch Diệt vô cùng nguy hiểm, Hàn Sâm không định dẫn nàng đi cùng.

“Không, hiện tại Bảo Nhi rất muốn đi.” Bảo Nhi lại dùng tay nhỏ ôm chặt cổ của Hàn Sâm không chịu yên, mặc cho Hàn Sâm có làm sao cũng không lừa được nàng, quyết tâm muốn đi cùng Hàn Sâm.

“Được rồi, nhưng ngươi nhất định phải nghe lời, không được chạy lung tung giống như trước đây nữa.” Hàn Sâm rơi vào đường cùng, đành phải đồng ý đưa Bảo Nhi đi cùng.

Bản thân Bảo Nhi không phải là kẻ yếu, huống hồ Hàn Sâm vẫn có chút tự tin với thực lực bây giờ của mình, cho dù đánh không lại, dẫn Bảo Nhi chạy trốn cũng không phải là việc khó.

“Cha muôn năm” Bảo Nhi vui vẻ nhào vào trong ngực Hàn Sâm, hôn lên mặt Hàn Sâm một cái.

Hàn Sâm bất đắc dĩ xoa xoa cái đầu nhỏ của Bảo Nhị, hắn thật sự không có cách nào đối với Bảo Nhi cả.

Có rất nhiều con đường dẫn đến tinh vực Đại Tịch Diệt, trực tiếp nhất chính là sử dụng Tứ Dương Phương Tôn, có thể trực tiếp tiến vào bên trong tinh vực Đại Tịch Diệt, hoặc có thể mở ra cửa lớn từ trong Liên Minh.

Nhưng Hàn Sâm vẫn luôn tự hỏi mãi, có nên chuẩn bị đi qua từ Đại Vũ Trụ, tìm tòi dần dần từ bên ngoài hướng vào phía trong.

Gần đây hắn đã xem không ít tài liệu về tinh vực Đại Tịch Diệt, đáng tiếc đều không có quá nhiều nội dung thực chất. Phần lớn cũng chỉ là một chút suy đoán và truyền thuyết mà thôi.

Chẳng trách, Thần Hóa bình thường tiến vào tinh vực Đại Tịch Diệt đều chưa hẳn có thể sống sót đi ra. Người dám đến nơi đó phần lớn đều là cường giả cấp Hóa Điệp trở lên. Bọn họ sao có thể tùy tiện đưa những gì mà mình chứng kiến trong tinh vực Đại Tịch Diệt lên trên mạng được. Những thứ kia đều là tư liệu tuyệt mật có giá trị không tính nổi.

Một mảnh tinh không tối tắm mờ mịt, có thể nhìn thấy xác của các con †àu lớn nhỏ ở khắp nơi, tinh cầu còn bị thủng trăm ngàn lỗ, sao trời rộng lớn giống như đang có tuyết rơi.

Bên trong tinh không đương nhiên không thể có tuyết rơi, Hàn Sâm cũng không biết mấy thứ có hình dáng bông tuyết màu xám trắng đang bay bổng trong tinh không kia rốt cuộc là thứ gì, trông hơi giống bụi núi lửa.

Nơi này là khu vực biên giới của tinh vực Đại Tịch Diệt. Mặc dù chỉ vừa mới tiến vào tinh vực Đại Tịch Diệt một khoảng thời gian rất ngắn, nhưng loại tĩnh mịch kia lại làm cho lòng người cảm thấy không thoải mái.

Xác của một chiến hạm nhẹ nhàng lướt qua trong vành đai thiên thạch của tinh không, thỉnh thoảng va vào trên thiên thạch, phát ra tiếng vang nặng nề.

Xác của chiến hạm và thiên thạch đều bị bao phủ bởi một lớp bụi màu xám trắng, sau khi va chạm mới lộ ra một số bộ phận.

“Không biết nơi này còn cách di tích Đông Thánh Kỳ Lân Viên bao xa?” Trước đó Hàn Sâm từng đến Đông Thánh Kỳ Lân Viên một lần, nhưng lần này con đường hơi khác, không có khả năng đến nơi đó được.

“Cha, đó là cái gì?” Bảo Nhi ngồi trên bờ vai của Hàn Sâm, ngón tay nhỏ chỉ vào xác của mấy tàu chiến hạm rồi hỏi.

Hàn Sâm nhìn theo phương hướng tay nhỏ của Bảo Nhị, thấy xác của chiến hạm bởi vì va chạm với rất nhiều thiên thạch, nên lớp bụi xám trắng dày phía trên đã bị bong ra giống như là tuyết lở.

Đó là một chiến hạm có dạng hình bán cầu, đã bị tổn hại nhiều chỗ, giống như một quả táo bị gặm mất mấy miếng.

Bởi vì bụi bặm đã tản ra cho nên có thể nhìn thấy một lỗ thủng, có chút ánh sáng màu cam mờ nhạt chiếu ra. Tia sáng kia có hình khuyên, lúc sáng lúc tối, cho nên mới thu hút sự chú ý của Bảo Nhi.

Hàn Sâm bay qua đó thật cẩn thận, đồng thời mở lĩnh vực Động Huyền ra, vẫn không ngừng quét xác của chiến hạm, phòng ngừa bên trong có Dị chủng.

May mà chuyện Hàn Sâm lo lắng đã không xảy ra, cho đến khi hắn tiến vào trong chiến hạm từ lỗ hổng, cũng không cảm ứng được khí tức của Dị chủng.

Bên trong chiến hạm là một đống hỗn độn, khắp nơi đều là dây điện bị đứt và dụng cụ hư hỏng. Phần lớn chúng đều được bao phủ bởi một lớp bụi bặm màu xám trắng thật dày.

Ánh sáng màu cam lóe lên kia được phát ra từ trong ngõ ngách. Hàn Sâm vung tay một cái, dời các loại mảnh vỡ trong góc kia lên trên không trung, chỉ thấy thứ phát sáng phía dưới lại là một búp bê có dáng vẻ đáng yêu.

Con búp bê kia có bộ dáng của một bé gái, mái tóc màu đen, hai mắt thật to, mặc một bộ váy lolita xinh đẹp trên người, chỉ bởi vì dính đây bụi bặm xám trắng cho nên trông rất cũ nát.

Vị trí phát ra ánh sáng màu cam chính là trước ngực của con búp bê. Đó là chiếc dây chuyền mà con búp bê đeo trên cổ. Mặt dây chuyền là một khối bảo thạch màu vỏ quýt. Ánh sáng trên khối bảo thạch kia chợt lóe chợt sáng, giống như đèn huỳnh quang .

Hàn Sâm đưa tay khẽ hút, con búp bê và cả dây chuyền cùng nhau bay lên, bụi bặm phía trên cũng rơi dần xuống dưới, khiến cho khắp nơi tràn đầy bụi bặm.

Hết chương 2913.

Chương 2914. Chệch khỏi tuyến đường.

Không biết con búp bê kia được làm bằng chất liệu gì. Sau khi lớp bụi màu xám trắng phía trên rơi xuống, nó lập tức biến thành trơn bóng như mới, mặt dây chuyền bằng báo thạch trước ngực cũng càng lóng lánh hơn.

Tích! Tích! Tích! Tích!

Hàn Sâm đột nhiên nghe thấy tiếng động kỳ quái truyền đến từ trên người con búp bê, giống như tiếng kêu của đồng hồ cơ giới, sau đó đã thấy ánh sáng phía trên mặt dây chuyền bảo thạch không nhấp nháy nữa, mà phát sáng hẳn lên.

“Đang quét hình… đang quét hình…” Con búp bê hé miệng nói chuyện, vẫn luôn lặp lại một câu nói như vậy.

“Con búp bê này mà cũng là một cái máy móc sao? Không biết nó đang quét cái gì đây?” Hàn Sâm và Bảo Nhi đều cảm thấy tò mò, bốn con mắt trừng lớn nhìn về phía con búp bê đang lơ lửng giữa không trung.

“Keng… Hoàn thành quét hình… Kho số liệu bị hư tổn… Không thể xác định được thân phận… Không thể mở hệ thống tư liệu… năng lượng của hệ

thống không đủ… Sắp tiến vào trạng thái ngủ đông… Đếm ngược thời gian ngủ đông… 10… 9…” Trong miệng con búp bê lại phát ra tiếng nói liên tiếp.

Hàn Sâm thấy con búp bê kia không có uy hiếp gì cả thì đưa tay bắt một cái, nắm nó trong tay. Hắn cảm thấy đây chỉ là một con búp bê mà thôi.

Sau khi đếm ngược kết thúc, mặt dây chuyền trước ngực con búp bê không lấp lánh nữa, con búp bê cũng hoàn toàn không động đậy và không nói gì nữa.

“Con búp bê này quả là thú vị.” Bảo Nhi tò mò nhìn về phía con búp bê.

Hàn Sâm kiểm tra một chút, không phát hiện vũ khí trang bị nào trên người con búp bê, nên đưa con búp bê cho Bảo Nhi, để nàng cầm lấy chơi.

Bảo Nhi rất vui vẻ, ôm búp bê vui đùa. Hàn Sâm đi dạo qua một vòng bên trong xác chiến hạm, xem còn có thể tìm được thứ đồ có giá trị gì hay không.

Đồ vật bên trong tinh vực Đại Tịch Diệt rất có thể sẽ có liên quan đến Thánh Vực trước kia, thà rằng giết nhầm cũng không thể bỏ sót.

Đáng tiếc, nơi này bị hư hỏng quá nghiêm trọng, trên cơ bản đã không thể thấy thứ đồ gì hoàn hảo. Xem xét những dụng cụ còn sót lại hoặc là bị hư hỏng kia, nơi này rất có thể là chỗ tương tự như phòng thí nghiệm.

Nhưng Hàn Sâm không phát hiện ra vật thí nghiệm gì ở chỗ này, càng không phát hiện hài cốt hay thi thể. Hắn không biết trước khi xảy ra tai nạn, sinh vật nơi này đã trốn đi, hay nơi này vốn dĩ đã bị bỏ trống từ trước.

“Không biết rốt cuộc bây giờ Tiểu Hoa đang ở đâu?” Rời khỏi chiến hạm, Hàn Sâm đi dò xét xung quanh. Hắn căn bản không biết nên đi về phía nào, đành phải tiếp tục đi thẳng về phía trước thuận theo con đường lúc đến.

Trong lúc hắn đang bay, đột nhiên có một Dị chủng lại xông ra trong đống đổ nát từ bốn phía, thế mà Hàn Sâm lại không thể phát hiện hơi thở sinh mệnh của nó từ sớm.

Nhưng Hàn Sâm phản ứng quá nhanh, Dị chủng còn chưa kịp xông đến, hắn đã dịch chuyển ra ngoài, quan sát con Dị chủng này từ tinh không phía xa.

Đó là một Dị chủng khá giống con hổ, nhưng hình thể to gấp mấy lần, rất nhiều chỗ trên thân đều có kim loại và bánh răng, thế nhưng lại có một vài chỗ là máu thịt, trông cực kỳ quái dị.

Con hổ không nói không rằng, ánh sáng đỏ lấp lóe trong mắt nó. Nó nhào về phía Hàn Sâm một lần nữa. Móng vuốt của nó giống như sắt thép, ẩn hiện, móng vuốt mang theo Thần Quang Trật Tự khủng bố, trong nháy mắt đã xông đến trước mặt Hàn Sâm.

Kengl

Hàn Sâm giơ Thuẫn Medusa lên, ngăn chặn sự tấn công của con hổ, đồng thời, một tay khác dùng làm đao, một đao chém lên đỉnh đầu con hổ, lập tức chém xuống hơn nửa đầu con hổ.

Con hổ vẫn không chết, chỉ thấy trong đầu nó có rất nhiều tinh thể và cơ quan kim loại lóe ra ánh sáng kỳ dị. Nó vung móng vuốt lên, vồ tới Hàn Sâm một lần nữa.

Hàn Sâm liên tục vung đao, chém con hổ kia thành mấy khối, lúc này con hổ kia mới không động đậy nữa.

“Săn giết Dị chủng Thần Hóa, phát hiện gen Dị chủng Thần Hóa.”

“Tên này thật sự là Dị chủng sao? Ta còn tưởng rằng là máy móc.” Hàn Sâm hơi kinh ngạc khi quan sát thi thể của con hổ.

Xét về sức mạnh của con hổ này, nó hẳn là cấp Lột Xác hoặc cấp Phá Kén, đẳng cấp không phải quá cao, không có tác dụng quá lớn đối với Hàn Sâm.

Hàn Sâm đưa thi thể của nó tiến vào bên trong tháp Thiên Mệnh, định mang về Hoa Viên Không Trung. Hắn còn cần nuôi rất nhiều sủng vật, có thể tiết kiệm một chút là một chút.

“Một Dị chủng bất kỳ nào đó cũng là cấp Thần Hóa. Nếu không đạt đến Thần Hóa mà đi vào tinh vực Đại Tịch Diệt thì chính là đi chịu chết.” Hàn Sâm cảm thấy may mắn vì mình có năng lực ra vào Tí Hộ Sở. Nếu như bước ra khỏi cửa lớn của Tí Hộ Sở, chỉ e hắn căn bản không có cơ hội sống tiếp.

Trước kia Tí Hộ Sở cũng có rất nhiều sinh vật mạnh mẽ xông ra từ đó, đáng tiếc đều không có tin tức, phỏng chừng bọn chúng đều đã chết bên trong tinh vực Đại Tịch Diệt rồi, căn bản không có khả năng sống sót ở chỗ này.

Trước đó Hàn Sâm đã từng nhìn thấy một nghĩa trang tại Tí Hộ Sở. Nơi đó có rất nhiều sinh vật mạnh mẽ chết đi, còn tồn tại cả chiến giáp gen. Tiểu

Kim Kim và Tiểu Thiên Sứ đều đạt được huyết mạch và chiến giáp gen tương cận mình ở nơi đó.

Chỉ e rằng sinh vật nơi đó đều chết bởi vì xông ra khỏi Tí Hộ Sở.

Thế nhưng nghĩ kỹ lại, Hàn Sâm lại cảm thấy không đúng lắm. Nếu những sinh vật kia thật sự xông ra khỏi Tí Hộ Sở, với thực lực của bọn chúng, nếu gặp phải Dị chủng của tinh vực Đại Tịch Diệt thì căn bản không có bất cứ cơ hội chạy trốn nào, sao có thể có khả năng trốn về Tí Hộ Sở được?

"Cho dù có thể trốn đi được, bọn chúng muốn ngưng tụ ra gen chiến giáp thì cũng sẽ bị Tí Hộ Sở bài xích?" Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy vô cùng nghỉ ngờ.

"Tích! Tích! Tuyến đường chệch hướng… Tuyến đường chệch hướng…" Hàn Sâm đang bay về phía trước mà không chút nghĩ ngợi, đột nhiên lại nghe thấy tiếng của con búp bê.

Chỉ thấy phía trên mặt dây chuyền của con búp bê trong ngực Bảo Nhi lóe ra ánh sáng đỏ yếu ớt, hơn nữa ánh sáng đỏ lại càng ngày càng yếu, giống như một con búp bê sắp hết điện.

Hàn Sâm hơi giật mình, sau khi kịp phản ứng lại thì cầm lấy con búp bê từ trong tay Bảo Nhi, thử thay đổi hướng bay.

Con búp bê kia vẫn luôn nhắc nhở Hàn Sâm tuyến đường chệch hướng, nhưng tiếng của nó càng ngày càng yếu. Ánh sáng màu cam trên mặt dây chuyền cũng càng ngày càng yếu, trông giống như năng lượng có thể hao hết bất cứ lúc nào.

Sau khi Hàn Sâm liên tục thử bay về mấy phương hướng khác nhau, tiếng nói phát ra từ con búp bê cuối cùng cũng dừng lại, nhưng ánh sáng phía trên mặt dây chuyền đã không còn nữa.

Hàn Sâm không biết do mình chọn đúng phương hướng hay con búp bê đã hoàn toàn không có năng lượng nữa. Hắn suy nghĩ một lát, lại thử bay về mấy phương hướng khác, kết quả, con búp bê đều không có phản ứng gì, xem ra quả thật là không còn năng lượng.

“Không biết con búp bê này có lai lịch gì, tuyến đường mà nó chỉ rốt cuộc là nơi nào. Nhưng dù sao ta cũng không có phương hướng cố định để đi, đành thử vận may vậy.” Hàn Sâm trả con búp bê lại cho Bảo Nhi, sau đó liền bay theo phương hướng cuối cùng mà con búp bê không phản ứng gì.

Không biết có phải chọn đúng đường rồi hay không, Hàn Sâm di chuyển liên tục rất lâu, mà lại không gặp được Dị chủng nào. Đây là chuyện dường như không có khả năng xảy ra bên trong tinh vực Đại Tịch Diệt.

Hàn Sâm không tiếp tục dịch chuyển nữa mà chuyển sang bay chậm, vừa bay vừa dò xét bốn phía, hắn nhanh chóng phát hiện xung quanh có rất nhiều dấu vết chiến đấu.

Mặc dù hơi thở đều đã bị tẩy rửa hết, những vật phẩm vỡ vụn và khói bụi xám trắng kia rất khó để khôi phục hoàn toàn như cũ, nhưng vẫn làm cho Hàn Sâm nhìn ra được chút dấu vết để lại.

Hết chương 2914.

Chương 2915. Kiếm Thần Phạt.

“Xem ra những sinh vật khác đã từng tới nơi này, hơn nữa thời gian cũng không lâu lắm. Nếu không cho dù có xử lý sạch sẽ Dị chủng thì hẳn sẽ có Dị chủng khác xông tới.” Trong lòng Hàn Sâm càng cảm thấy †ò mò.

Có thể đi vào tinh vực Đại Tịch Diệt, còn có thể dọn dẹp sạch sẽ sau khi giết chết Dị chủng, đây không phải là chuyện mà sinh vật Thần Hóa bình thường có thể làm được.

“Bên trong đối phương nhất định có cường giả cấp Chân Thần, hơn nữa còn không kém.” Hàn Sâm vừa dò xét dấu vết xung quanh, vừa tiếp tục bay về phía trước.

Có những cường giả khác đã tới đây, chỉ có thể nói rõ phương hướng mà Hàn Sâm chọn là không sai. Mặc dù không biết có thể tìm được Tiểu Hoa

hay không, nhưng nhất định là sẽ có thứ gì gì.

Khắp nơi đều là bụi bặm màu xám, toàn bộ tinh không giống như đang có tuyết rơi, trông cực kỳ quái dị.

Không biết đã bay bao lâu, phía trước xuất hiện một tinh cầu khổng lồ. Tinh cầu kia chỉ e đã lớn gấp ba tinh cầu Loga, thế nhưng lúc này lại có một thanh đại bảo kiếm cắm trên tinh cầu. Thanh đại bảo kiếm kia lớn đến mức không cách nào tưởng tượng nổi, nó giống như là một con dao gọt trái cây xuyên qua giữa quả táo, xuyên qua toàn bộ tinh cầu.

“Kiếm lớn như vậy, sinh vật nào sử dụng được đây? Hơn nữa tại sao khi một kiếm này đâm xuyên qua tinh cầu mà tinh cầu lại không phát nổ?” Ánh mắt Hàn Sâm quét qua tinh cầu và đại bảo kiếm.

Bởi vì phía trên bị bao phủ bởi một lớp bụi màu xám trắng thật dày, nên diện mạo thật sự của tinh cầu và đại bảo kiếm đã bị che đậy hoàn toàn, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đại khái mà thôi, không thể nhìn ra tình huống cụ thể.

Hàn Sâm sử dụng lĩnh vực Động Huyền quan sát đại kiếm và tinh cầu, nhanh chóng phát hiện đó cũng không phải là một tinh cầu bình thường, mà là một tinh cầu nhân tạo. Toàn bộ kết cấu bên trong đều là nhân tạo, khó trách bị đại kiếm đâm xuyên qua mà không bị nổ tung.

Đi đến trước đại bảo kiếm, Hàn Sâm vung tay lên, lớp bụi xám trắng trên đại kiếm lập tức rơi xuống, một mảnh khu vực nhỏ trên thân đại kiếm lộ ra dáng vẻ vốn có của nó.

Điều làm cho người ta ngạc nhiên hơn là đại kiếm lại là một thanh kiếm đá, toàn thân giống như đá hoa cương. Hàn Sâm đưa tay gảy †hân kiếm một cái, chỉ cảm thấy nó rất cứng rắn. Một ngón tay này của Hàn Sâm lại không thể chấn vỡ nham thạch, chỉ để lại một vết ngón †ay ở phía trên, căn bản không có ý nghĩa gì đối với bảo kiếm to lớn này.

“Chất liệu có vẻ như là nham thạch, nhưng nham thạch này không khỏi quá cứng rồi?” Hàn Sâm ngạc nhiên đánh giá đại bảo kiếm, đưa tay định rút thử đại bảo kiếm ra. Tuy nhiên hắn lại cảm thấy vô cùng nặng, với sức mạnh

của hắn vậy mà không có cách nào rung chuyển nó, giống như bị đông lại trong hư không.

“Khó trách vẫn luôn bị cắm ở nơi này, thì ra căn bản không ai có thể lấy nó ra.” Hàn Sâm nhìn đại bảo kiếm, nghĩ thầm trong lòng:”Ta nghĩ thứ này hẳn là di vật được để lại từ một trận đại chiến trong Thánh Vực, nhưng không biết người để lại thứ này là cường giả Thánh Vực hay là kẻ địch của bọn họ.”

Hàn Sâm đang chuẩn bị tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên nhíu mày, thân hình chớp động, tiến vào một chỗ bị che khuất bên trong tinh cầu.

Không bao lâu sau, hắn đã thấy không gian dao động, có bốn, năm bóng người phá không mà đến, không bao lâu đã đi tới khu vực gần đại bảo kiếm.

“Đại quốc sư Cổ Uyên? Tại sao hắn lại ở chỗ này?” Hàn Sâm bí mật quan sát những bóng dáng kia, phát hiện người cầm đầu lại là Đại quốc sư Cổ Uyên của tộc Hoàng Cực.

Hàn Sâm không biết bốn người Tộc Hoàng Cực còn lại là ai. Nhưng xem xét hơi thở phát ra từ trên người bọn họ, có thể chắc chắn rằng bọn họ đều là cường giả cấp Thần Hóa, cấp bậc cũng không thấp.

“Tộc Hoàng Cực quả nhiên ngọa hổ tàng long, ta căn bản chưa từng thấy mấy kẻ này. Có lẽ trình độ của mỗi người đều là cấp Hóa Điệp. Bọn họ đi theo Đại quốc sư Cổ Uyên đến tinh vực Đại Tịch Diệt để làm gì đây? Chẳng lẽ người dọn dẹp Dị chủng chính là bọn họ?” Trong lòng Hàn Sâm đang âm thầm nghỉ ngờ.

Đoàn người đến đây không phải là vì đại bảo kiếm, càng trông càng giống như đi ngang qua nơi này. Phương hướng mà bọn họ muốn đi giống hệt với phương hướng mà Hàn Sâm muốn đi.

“Quốc sư đại nhân, đây chính là Kiếm Thần Phạt trong truyền thuyết sao?” Một cường giả Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực quan sát đại bảo kiếm một lúc rồi lên tiếng.

Đại quốc sư Cổ Uyên nhìn đại bảo kiếm, nói:"Không sai, đây chính là thanh Kiếm Thần Phạt, vũ khí đến từ chư thần. Đáng tiếc rằng cho dù là chư thần cũng không chiếm được chỗ tốt tại Thánh Vực. Tuy nói Thánh Vực bị hủy, nhưng cũng có không ít chư thần cũng ngã xuống. Chủ nhân của thanh Kiếm Thần Phạt này không biết đã bị cường giả Thánh Vực nào chém giết, đến cả thần kiếm cũng thất lạc ở đây, qua hàng tỷ năm rồi cũng không thể lay chuyển được."

"Theo như truyền thuyết thì ngoài thần linh ra, không có sinh vật nào có thể rút được kiếm này cả, không biết là thật hay giả?" Cường giả Thần Hóa lúc trước lại hỏi.

"Nếu có thể dời đi thì nó sẽ không bị cắm mãi ở nơi này." Đại quốc sư Cổ Uyên dừng một chút, rồi nói thêm:"Bụi bặm trên thân kiếm vừa mới bị động qua cách đây không lâu, xem ra đã có những cường giả khác tới đây trước chúng ta."

"Thì ra hắn vẫn luôn quan sát đại bảo kiếm, không phải là vì có hứng thú đối với đại bảo kiếm, mà là đang quan sát những dấu vết mà ta để lại. May mà ta đã dùng lĩnh vực Động Huyền xóa đi tất cả các hạt để lại, hẳn là không để lại dấu vết gì mới đúng." Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

"Liệu có phải là thủ tọa của Trấn Thiên Cung hay không?" Cường giả Thần Hóa lúc trước nói.

"Hẳn là không phải." Đại quốc sư Cổ Uyên khế lắc đầu, lại liếc mắt nhìn đại bảo kiếm một chút rồi lên tiếng:"Đi thôi, chúng ta không thể bị rớt lại quá xa."

Sau khi bọn người Đại quốc sư Cổ Uyên đi xa, Hàn Sâm mới đi ra từ bên trong tinh cầu.

"Thủ tọa của Trấn Thiên Cung, đó không phải là người mà lúc trước ta đã gặp trước cổng chính của Tí Hộ Sở sao? Người của Tộc Hoàng Cực và Trấn Thiên Cung đều ở chỗ này, bọn họ rốt cuộc đến vì điều gì đây?" Hàn Sâm không khỏi hơi tò mò.

Hàn Sâm đột nhiên nhíu mày, nhìn về nơi cách đó không xa rồi nói:“Nếu Quốc Sư đã tới, cần gì phải úp úp mở mở.”

“Các hạ ẩn thân ở đây, ta còn tưởng rằng các hạ không muốn gặp mặt bản quốc sư, đương nhiên là không tiện quấy rầy.” Bên trong hư không, bóng dáng nhàn nhạt của Đại quốc sư Cổ Uyên dần dần hiện ra, tựa như người tàng hình hiện thân.

“Khó có được sự quan tâm như thế của Quốc Sư, vậy tại hạ liền cáo từ.” Hàn Sâm nói xong liền xoay người chuẩn bị rời khỏi.

“Hàn Thần Phụ, xin dừng bước.” Đại quốc sư Cổ Uyên lên tiếng:”Nếu các hạ đã tới tinh vực Đại Tịch Diệt, chắc hẳn đều có mục đích riêng, không biết ngươi có thể cho ta biết ý định của mình hay không?”

Lúc hai người nói chuyện, bốn cường giả Thần Hóa khác cũng đã bay trở về, nhìn thấy Hàn Sâm thì hơi kinh hãi, xem ra đều nhận ra Hàn Sâm.

Nhưng Hàn Sâm mà bọn họ biết chính là Hàn Thần Phụ của Tinh Tộc đã giết chết Vua Huỷ Diệt, mà không phải là Hàn Sâm từng giả mạo hoàng tử tại tộc Hoàng Cực.

Đối với chuyện Hàn Sâm giả mạo hoàng tử của Tộc Hoàng Cực, mặc dù bọn họ cũng có nghe thấy, nhưng lại không để nó ở trong lòng.

Bọn họ vốn định hình thành thế vây kín, nhưng sau khi nhìn rõ người đứng ở nơi đó chính là Hàn Sâm thì đầu hơi do dự, không có vây quanh nữa.

Nếu là cường giả Thần Hóa bình thường hay cường giả cấp Chân Thần, có Đại quốc sư Cổ Uyên ở đây, bọn họ sẽ không quá e ngại.

Thế nhưng hình ảnh Hàn Sâm đánh rớt Nhiên Đăng xuống phàm trần thực sự quá rung động, khiến cho trong lòng bọn họ vô cùng kiêng ky. Người có thể tu luyện tới trình độ hiện tại đều phải trải qua trăm ngàn cay đắng, trùng điệp trắc trở, không ai muốn trở lại trước giải phóng chỉ trong một đêm.

Hết chương 2915.

Chương 2916. Đại quốc sư Cổ Uyên.

“Ta muốn đi đâu, có liên quan gì với các ngươi sao?” Hàn Sâm đáp lại với vẻ lạnh nhạt.

Đại quốc sư Cổ Uyên cũng không tức giận, nhếch miệng mỉm cười:“Các hạ hiểu lầm rồi, câu hỏi này của ta chỉ muốn xác định xem mục tiêu của các hạ có giống với bọn ta hay không thôi.”

“Nếu giống nhau thì lại như thế nào? Chẳng lẽ Đại quốc sư muốn giải quyết ta trước sao?” Hàn Sâm nhíu mày. hừ lạnh. Hắn cũng không phải thật sự tức giận, chỉ muốn thử xem có thể khiến cho nhóm người Đại quốc sư Cổ Uyên nói thêm vài lời hay không.

“Nếu mục tiêu của mọi người đều giống nhau, không bằng cùng nhau hợp tác, như vậy có thể tránh việc xung đột, lại có thể giảm bớt nguy hiểm. Không biết các hạ cảm thấy thế nào?” Đại quốc sư Cổ Uyên giống như không biết tức giận, vĩnh viễn đều nói giọng nhỏ nhẹ như vậy.

“Hợp tác sao? Không biết Đại quốc sư muốn hợp tác thế nào?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc, nhưng hành động như vậy vừa hay hợp ý của hắn.

Hắn vốn hoàn toàn không biết gì cả, nếu có thể đạt được chút tin tức từ chỗ bọn người Đại quốc sư Cổ Uyên, đương nhiên không phải là một chuyện xấu.

“Vậy phải xem mục tiêu của các hạ là gì đã” Đại quốc sư Cổ Uyên mỉm cười nói.

“Cổ Uyên này đúng là lão hồ ly.” Hàn Sâm biết muốn lấy được thông tin từ trong lời nói khách sáo của Đại quốc sư Cổ Uyên là chuyện không có khả năng. Hắn nhìn về phương hướng mà mình muốn đi một chút rồi nói:”Ta cũng không biết mục tiêu của Đại quốc sư ngươi là gì? Nếu đã như vậy, mọi người vẫn nên ai đi đường nấy thì hơn.”

Nói xong, Hàn Sâm quay người đi về phương hướng ban đầu của mình.

Đại quốc sư Cổ Uyên cũng không ngăn cản, chỉ dẫn người đi theo sau, cười tủm tỉm nói:"Nếu đã cùng đường, vẫn nên đi cùng nhau thì hơn, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau. Nếu gặp phải trở ngại không vượt qua được, không chừng đến lúc đó còn có cơ hội hợp tác.

"Đường cũng không phải do nhà ta mở, Đại quốc sư muốn đi thì dĩ nhiên là tùy ý ngươi rồi" Hàn Sâm không để ý tới nhóm người Cổ Uyên, dẫn Bảo Nhi tự bay về phía trước.

Cổ Uyên dẫn theo bốn Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực bay theo sau. Cổ Uyên quả là một nhân vật hiếm có, cho dù thấy quan hệ thù địch giữa Tộc Hoàng Cực và Hàn Sâm thì trên đường đi hắn vẫn nói chuyện vui vẻ với Hàn Sâm.

Không phải Hàn Sâm thích nói chuyện phiếm với hắn, Cổ Uyên chẳng những là người có tri thức uyên bác mà còn rất am hiểu cách nắm bắt lòng người. Lúc nói chuyện phiếm với Hàn Sâm dường như đang nói chuyện với bạn bè thân thiết vậy, khiến cho người ta không cảm thấy khó chịu chút nào.

Hơn nữa, cách thức nói chuyện của hắn cũng rất dễ khiến cho người ta cảm thấy hứng thú. Lúc đầu chỉ là một việc thường thường không có gì lạ, từ trong miệng hắn nói ra lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng mới lạ thú vị, muốn được nghe tiếp.

Trên đường đi, Cổ Uyên đã giới thiệu không ít thứ mà bọn họ gặp phải, Hàn Sâm và Bảo Nhi nghe xong đều cảm thấy rất thú vị, khó tránh nói thêm vài câu với hắn, có vẻ hòa thuận, vui vẻ. Trông bọn họ giống như bạn bè đang dạo chơi ngoại thành vậy.

Nhưng Hàn Sâm suy nghĩ kỹ lại. Những chuyện mà Cổ Uyên nói tới kia hoàn toàn không có một chuyện nào trợ giúp được cho tình trạng hiện †ại của Hàn Sâm, khiến cho Hàn Sâm hơi bội phục.

Người bình thường nói càng nhiều thì sơ hở sẽ càng nhiều, khó tránh khỏi sẽ tiết lộ ra một chút tin tức. Mà Cổ Uyên, mặc dù nói nhiều lại không lọt ra một giọt nước nào, hơn nữa còn khiến người ta hết sức thoải mái, không có

cảm giác cố ý. Đây không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được.

“Cổ Uyên này quả nhiên là một nhân vật phi thường.” Trong lòng Hàn Sâm lại càng thêm cảnh giác.

Có kẻ địch không đáng sợ, điều đáng sợ là kẻ địch đứng trước mặt ngươi, lại có thể khiến cho ngươi có cảm giác giống như được tắm gió xuân, khiến ngươi biết rõ hắn là kẻ địch nhưng thái độ thù địch trong lòng lại càng lúc càng mờ nhạt. Đây mới là kẻ địch đáng sợ nhất.

Đoàn người bay hơn mười ngày, Hàn Sâm biết được không ít tin tức về Đại Vũ Trụ từ chỗ của Cổ Uyên, còn nghe không ít truyền thuyết và tin đồn thú vị liên quan tới Thánh Vực.

Hàn Sâm bỗng nhìn thấy một khu vực giống như bãi rác xuất hiện ở phía trước, tảng rác rưởi trôi nổi lơ lửng trong vũ trụ mênh mông, tựa như một mảnh trời biển rác vô biên vô tận.

Đại quốc sư Cổ Uyên nhìn qua biển rác rưởi kia rồi nói:”Nơi này cách khu vực cốt lõi của Thánh Vực năm đó tương đối gần. Bởi vậy nếu càng đi về phía trước, bởi vì không gian và thời gian đều vô cùng rối loạn, các loại năng lượng hoành hành khắp nơi, cộng với Dị chủng khủng bố bên trong đều là đỉnh cấp, cho dù là cường giả Chân Thần ở bên trong thì cũng rất nguy hiểm. Nếu các hạ muốn tiếp tục tiến lên thì phải cẩn thận một chút, huống hồ ngươi còn mang theo một bạn nhỏ, vậy thì càng phải chú ý cẩn thận mới tốt.”

“Dọc theo con đường này, ta còn chưa phát hiện nổi một con Dị chủng, †a thấy tinh vực Đại Tịch Diệt này cũng không đáng sợ như trong †ruyền thuyết.” Hàn Sâm ra vẻ phách lối.

Đại quốc sư Cổ Uyên lập tức bày sắc mặt nghiêm nghị, nhắc nhở:”Các hạ không nên bất cẩn, chúng ta có thể đi một đường đến nơi đây mà không gặp nguy hiểm gì, đó là bởi vì đã có cường giả đi qua trước chúng ta một bước, đã dọn dẹp toàn bộ nguy hiểm mà chúng ta có thể gặp phải một lần. Nhưng nếu càng đi về phía trước thì sẽ không giống nhau, cho dù phía trước có

cường giả Chân Thần đỉnh cấp cũng không có khả năng quét sạch tất cả nguy hiểm phía trước."

"A, lại có loại chuyện này sao? Không biết Đại quốc sư có biết những cường giả đi ở phía trước có lai lịch gì hay không?" Hàn Sâm hỏi.

"Không biết." Đại quốc sư Cổ Uyên khẽ lắc đầu:"Bọn họ cố ý xóa đi một chút dấu vết. Mặc dù có thể nhìn ra chút dấu vết để lại, nhưng lại khó mà phân biệt được thân phận thật sự của bọn họ. Đây cũng là một mầm họa lớn, mong các hạ cẩn thận một chút, đừng làm tổn thương bạn nhỏ bên cạnh."

"Đa tạ Quốc sư nhắc nhở, nếu đã nguy hiểm như vậy thì ta cũng không đi về phía trước nữa, vẫn nên đi một vòng nơi khác thì hơn." Hàn Sâm hành lễ nhẹ nhàng với Cổ Uyên:"Quốc sư, cả một đường nhận được sự giúp đỡ của ngươi, ta vô cùng cảm kích. Chúng ta cáo biệt từ đây, nếu có duyên sẽ gặp lại."

Dứt lời, Hàn Sâm đã ôm Bảo Nhi đi dọc theo một phương hướng khác của biển rác. Hắn đương nhiên nghe hiểu, Cổ Uyên đột nhiên nói những lời này với hắn, không phải đơn giản là nhắc nhở hắn chú ý cẩn thận, mà là một loại ám chỉ uyển chuyển.

Đại khái là, phía trước quá nguy hiểm, chúng ta lại không tin tưởng lẫn nhau, nếu còn đi chung nữa e là có chút không tiện lắm.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra tầng ý này, cho nên mới chủ động cáo từ rời đi.

Sau khi Hàn Sâm đi xa, một cường giả Thần Hóa Tộc Hoàng Cực nhìn về phương hướng mà Hàn Sâm rời đi rồi nói:"Quốc sư đại nhân, ngươi thấy Hàn Sâm này liệu có phải thật sự đến vì chuyện kia không?"

Đại quốc sư Cổ Uyên khế lắc đầu:"Khó mà nói được, nhưng chỗ hắn muốn đi chắc hẳn là chỗ mà chúng ta muốn đi."

"Vậy chúng ta có nên nghĩ biện pháp diệt trừ hắn trước hay không?" Một cường giả Thần Hóa khắc gằn giọng nói.

“Tạm thời thì không cần.” Đại quốc sư Cổ Uyên nói.

“Nếu bây giờ không ra tay, lỡ hắn cũng đến nơi đó, lấy được thuật gen kỳ quái kia, không chừng sẽ tạo thành phiền phức rất lớn đối với chúng †a.” Cường giả Thần Hóa kia nói thêm.

“Không sao, mặc dù thuật gen của hắn rất thần kỳ, nhưng ta tự có phương pháp phá giải, các ngươi không cần phải lo lắng.” Dừng một chút, Cổ Uyên lại nhìn về phía phương hướng mà Hàn Sâm rời đi, nheo mắt lại rồi nói:“Không chừng hắn sẽ trợ giúp được chúng ta.”

Hàn Sâm bay dọc theo biển rác được một đoạn. Sau khi hoàn toàn không nhìn thấy bọn người Cổ Uyên nữa, hắn mới dừng lại. Hắn quan sát bốn phía một chút, biển rác vẫn vô biên vô hạn, không biết rốt cuộc lớn đến mức nào.

“Chúng ta đi vào từ nơi này đi, Bảo Nhi, ngươi nhớ đó, không được chạy loạn.” Hàn Sâm nói với Bảo Nhi đang ngồi trên bả vai hắn.

“Bảo Nhi vẫn luôn rất nghe lời, không chạy loạn mài!” Bảo Nhi nháy mắt, nói.

Hết chương 2916.

Chương 2917. Biển Rác

Hàn Sâm véo má của nàng, cười nói: “Ngươi cho rằng ta không biết, trước đây lúc ở chỗ kiếm Thần Phạt, ngươi muốn chạy lung tung có phải không?”

Bảo Nhi lộ vẻ mặt oan ức nói: “Ta chỉ thấy cha có hứng thú với với thanh Đại bảo kiếm đó, muốn rút nó ra tặng cho ngươi.”

“Ngươi có thể rút ra sao?” Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn Bảo Nhi. “Cảm giác có lẽ được.” Bảo Nhi gật đầu nói.

“Vậy vì sao ngươi không ra tay?” Hàn Sâm hơi tò mò, sao Bảo Nhi có thể nhịn không ra tay. Việc này không phải tính cách của Bảo Nhi.

“Không phải có mấy người xấu ở đó sao.” Người xấu mà Bảo Nhi nói đương nhiên là đám Đại quốc sư Cổ Uyên.

“Ngươi rất thông minh.” Hàn Sâm an ủi xoa đầu Bảo Nhi: “Không vội, đợi lúc chúng ta trở về hãng rút Đại bảo kiếm ra cũng không muộn.”

Hàn Sâm thế mới biết trong suốt dọc đường này, vì sao Bảo Nhi có thể ngoan ngoãn như vậy, thì ra là vì có đám Cổ Uyên ở đó.

Tiến vào biển Rác, Hàn Sâm lập tức cảm thấy phạm vi mà Lĩnh Vực Động Huyền của mình có thể cảm ứng được bị giảm bớt đáng kể. Đủ loại sức mạnh loạn lưu trong Biển Rác này quá hỗn loạn, đến cả Lĩnh Vực Động Huyền cũng khó mà kéo dài được. Lĩnh Vực Động Huyền cũng có thể kéo ra xa nhất trên ngàn mét, dưới tình huống bị năng lượng loạn lưu quấy nhiễu, thì sẽ càng tệ hơn.

“Chả trách Cổ Uyên không định đi cùng ta nữa, ở chỗ này, không ai dám mang theo trái bom hẹn giờ bên cạnh.” Hàn Sâm vừa quan sát bốn phía vừa cẩn thận đi về phía trước.

Khắp nơi đều là mảnh kim loại, tinh thể, vật liệu tổng hợp.v.v… vỡ vụn, lớn có xác máy móc và công trình kiến trúc bị tàn phá, nhỏ có đủ loại đồ vật, rất nhiều đồ vật Hàn Sâm không biết là gì.

Sau khi đi qua bên cạnh cột đá gấy rời khổng lồ, Hàn Sâm nhìn thấy phía trước trên biển Rác, có một vòng năng lượng giống như lỗ đen chuyển động trong biển Rác, lỗ đen đó còn to hơn tinh cầu có cắm đại bảo kiếm. Những nơi nó đi qua, phần lớn rác đều bị hút vào trong.

Mặc dù Hàn Sâm còn cách rất xa vòng xoáy năng lượng đó, nhưng đã có thể cảm ứng được lực hút mạnh mẽ.

“Vòng xoáy năng lượng thật kinh khủng, chỉ e cho dù là cường giả cấp Chân Thần bị hút vào, cũng rất khó thoát khỏi nhỉ?” Hàn Sâm cách xa quỹ đạo của vòng xoáy năng lượng, không dám đến quá gần.

Ở chỗ này, ngay cả dịch chuyển tức thời Hàn Sâm cũng không dám dùng bừa, sợ không cẩn thận tiến nhầm vào một vài nơi như không gian loạn lưu.

Ầm ầm ầm!

Mới đi vòng qua khu vực lỗ đen không bao lâu, Hàn Sâm nhìn thấy trong biển Rác phía trước xuất hiện từng tia chớp giống như pháo hoa. Những tia chớp này giống như từng hạt ánh sáng đang không ngừng lấp lánh, từng mảng đủ màu trông có vẻ rất đẹp.

Nhưng ở khu vực hạt ánh sáng lấp lánh đó, rất nhiều rác cỡ lớn đều nứt toác ra, mà không phải bị cưỡng ép tách rời, càng giống như phân rã cơ giới, phân tách thành linh kiện nhỏ hơn.

"Đó lại là cái quỷ gì vậy?" Hàn Sâm nhíu mày. Mặc dù hắn có thể nhìn thấy những bánh răng vũ trụ sáng lấp lánh đó, đáng tiếc hắn lại không biết những bánh răng vũ trụ đó đại biểu cho điều gì.

Khi Hàn Sâm đang hoài nghi, ở một bên khác của biển Rác, lại xuất hiện một dòng sông hoa.

Là dòng sông hoa tươi thật sự, đủ loại hoa đầy màu sắc đang nở ra trên những đống rác, hoàn toàn che lấp đống rác đó, hình thành một dòng sông hoa rộng mười mấy mét, không biết dài bao nhiêu. Hơn nữa dòng sông hoa đó còn đang kéo dài không ngừng.

Mặc dù ở đây không coi là tuyệt đối chân không, nhưng cũng không phải là một nơi mà thực vật bình thường có thể sinh tồn, chưa kể bốn phía xung quanh đều là bụi xám tro, đột nhiên có hoa tươi đua nhau nở rộ, hiển nhiên không bình thường.

Hàn Sâm tỉ mỉ quan sát, chỉ thấy ở phía đầu của dòng sông hoa đó, có một con Đại Kim Ngư màu đỏ giống như con sư tử đang bơi. Chỗ nó bơi qua, ánh sáng đỏ trên người nó chiếu rọi, đống rác xung quanh lập tức nở ra hoa tươi, thoạt nhìn vô cùng thần kì rực rỡ.

"Dị chủng cấp Chân Thần?" Hàn Sâm khẽ nhíu mày, chỉ riêng khí tức †ỏa ra trên thân con Kim Ngư này đã kinh khủng đến mức khiến trái †im người ta hoảng sợ, tám chín phần mười là Dị chủng cấp Chân Thần.

Dị chủng Kim Ngư lắc đuôi, chỗ nó bơi tới, rác tự động lui về sau tạo thành một con đường, hơn nữa cho dù trên mặt kim loại hay đá đều không ngừng nở ra hoa tươi, mà suốt dọc đường nó bơi qua, lại luôn nhắm đúng hướng Hàn Sâm đang đứng.

“Đến rất đúng lúc, giết một con Dị chủng Chân Thần này, gen Thần Hóa của ta gần như có thể đầy rồi.”

Hàn Sâm rút ra đao Nhân Quả Báo Ứng, đồng thời cũng tự ngưng tụ sức mạnh, chuẩn bị đại chiến một trận với Kim Ngư đó.

Đợi con Kim Ngư đó cách gần một chút, Hàn Sâm mới phát hiện Kim Ngư đó vô cùng kì lạ. Vảy cá trên thân nó là kim loại màu đỏ không biết tên, mà bên trong lại là thân máu thịt, cộng thêm nó sở hữu năng lực hệ thực vật, thực sự rất khó xác định, rốt cuộc nó là Dị chủng hệ nào.

“Tinh vực Đại Tịch Diệt quả nhiên kì quái, sao Dị chủng ở đây hình như đều là đa hệ?” Hàn Sâm suy nghĩ, Kim Ngư đó cách bọn họ càng ngày càng gần.

Trên bãi rác thải xung quanh, đã bắt đầu có hạt giống hoa nảy mầm, khiến một mảng biển Rác màu xám trắng cũng thêm mấy phần sinh cơ.

Hàn Sâm đang chuẩn bị vung đao nghênh địch, lại thấy Kim Ngư đó há †o miệng, phun ra một thứ giống như bóng nước, đường kính bóng nước đó dài mười mấy mét, nó như bay phất phơ rơi về hướng Hàn Sâm.

Tử khí của đao Nhân Quả Báo Ứng trong tay Hàn Sâm bành trướng, chém một chiêu Liêu Nha về hướng bóng nước.

Bóng nước đó rất mỏng, giống như chạm một cái sẽ vỡ tung, nhưng đao khí của Hàn Sâm chém lên bóng nước lại xuyên và. Sau đó đao khí giống như chịu ảnh hưởng của loại sức mạnh nào đó, không ngừng chuyển động trong bóng nước, giống như rơi vào vòng xoáy nước.

“Lại còn biết sức mạnh hệ Thủy?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc, thực tế không thể nhận ra rốt cuộc con Kim Ngư này là Dị chủng hệ gì.

Nhìn thấy bóng nước lơ lửng qua đây, Hàn Sâm trốn tránh, đồng thời chém một đao qua con Kim Ngư đó.

Nhưng còn không đợi đao khí của hắn tiếp cận Kim Ngư, miệng Kim Ngư đó phun ra một quả bóng nước lớn, tràn ngập một khu vực rộng lớn trong nháy mắt.

Hàn Sâm trốn tránh vài lần, thì phát hiện không gian bốn phía đều bị bóng nước này chiếm giữ, căn bản không có không gian trốn tránh. Hắn chỉ có thể lấy ra Thuẫn Medusa, dùng thuẫn bảo vệ thân thể, đồng thời mở ra Ngưng Thị của Medusa.

Chỉ thấy cô gái yêu dị phía trên thuẫn từ từ mở hai mắt, trong mắt phun ra ánh sáng yêu dị, nhưng ánh sáng yêu dị đó chiếu vào bóng nước, lập tức bị bóng nước khúc xạ trở lại.

Ánh sáng Ngưng Thị của Medusa nhiều lần khúc xạ trên bóng nước, hình thành rất nhiều chùm ánh sáng, gần như rơi trên người Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm không thể không di chuyển thân thể né tránh.

Bùm!

Nhưng không gian bốn phía đã bị những bóng nước đó chiếm giữ, Hàn Sâm khẽ chuyển động một chút, đâm vào bóng nước.

‘Thuân Medusa đâm vào phía trên bóng nước, lại đột nhiên lõm vào, Hàn Sâm và Bảo Nhi cùng nhau chìm vào trong bóng nước.

Lần này Hàn Sâm không dám dùng Ngưng Thị của Medusa nữa. Sử dụng Ngưng Thị của Medusa bên trong bóng nước, dưới khúc xạ liên tục, hắn và Bảo Nhi nhất định sẽ trúng chiêu.

Hàn Sâm ngưng tụ sức mạnh, định dùng thuẫn muốn xông ra ngoài từ trong bóng nước, nhưng vừa tiếp cận vách nước, thì cảm thấy một luồng sức mạnh xoay tròn khiến hắn và cái thuẫn mất khống chế trượt sang một bên, giống như lướt sóng, không ngừng trượt trên vách bóng nước.

Hàn Sâm lách người tách khỏi vách bóng nước, lúc này mới dừng lại được, không khỏi khẽ nhíu mày:”Năng lực của Dị chủng này tương đối kì lạ, lại có thể khắc chế Ngưng Thị của Medusa.”

Bụp bụp bụp!

Lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ, những bóng nước xung quanh đều vỡ ra, chỉ còn lại bóng nước mà hắn đang đứng vẫn còn nguyên vẹn, mà con Kim Ngư đó đã đến trước bóng nước. Mắt cá khổng lồ đó đã sắp áp sát trước mặt bóng nước, đường kính con mắt còn dài hơn vóc người Hàn Sâm một chút, cố định nhìn chằm chằm Hàn Sâm và Bảo Nhi trong bóng nước.

Hết chương 2917.

Chương 2918. Vật thí nghiệm số 304.

Hàn Sâm nhìn thấy con Đại Kim Ngư đó nhìn chằm chằm bọn họ từ bên ngoài bóng nước, ngưng tụ lực Huyền Hoàng Kinh trong tay, chuẩn bị nhào vô vào nó, xem có thể đánh rớt một cấp của nó không.

Ai biết còn chưa đợi Hàn Sâm ra tay, Đại Kim Ngư mở to miệng hút một cái, chỉ nghe bụp một tiếng, Hàn Sâm, Bảo Nhi kể cả quả bóng nước đó cùng bị Đại Kim Ngư hút vào.

Sau khi Đại Kim Ngư nuốt bóng nước, cái đuôi lớn như bươm bướm xòe ra, bắt đầu lay động ra từng đường không gian lấp lánh, xoay người lên đường bơi đi.

Hàn Sâm, Bảo Nhi và quả bóng nước cùng bị Đại Kim Ngư nuốt vào trong bụng, chỉ thấy bên ngoài quả bóng nước lại là từng luồng sáng đỏ rực, giống như bước vào rặng mây đỏ.

Sau rặng mây đỏ, lại lờ mờ có thể nhìn thấy vách tường kim loại giống như đồng đỏ. Càng quái lạ hơn là, trên bức tường kim loại đó lại khắc rất nhiều ký hiệu và chữ viết, rõ ràng có dấu vết nhân tạo.

Hàn Sâm thấy bóng nước không bị vỡ, cũng không có sức mạnh ăn mòn thân thể bọn họ, ánh mắt hắn lại bị chữ viết và kí hiệu trên tường kim loại

thu hút, tạm thời không vội ra tay.

“Lễ nào nói những Dị chủng của tinh vực Đại Tịch Diệt đều do người chế tạo ra hay sao? Nhưng người chế tạo ra Dị chủng cấp Chân Thân thì có thủ đoạn lớn dường nào, e rằng ngay cả những thần linh đó cũng không làm được, Thánh Vực trước đây thật sự mạnh mẽ đến mức này sao?” Hàn Sâm cẩn thận phân biệt chữ viết và kí hiệu trên bức tường kim loại.

Hàn Sâm không nhìn ra những kí hiệu đó có ý nghĩa gì, nhưng chữ viết lại là chữ viết thông dụng của đại vũ trụ, Hàn Sâm nhìn rõ ràng.

“Vật thí nghiệm số 304….” Hàn Sâm đọc ra những chữ viết đó, rõ ràng đây là số thứ tự, chữ hắn có thể đọc hiểu cũng chỉ bấy nhiêu đó.

Hàn Sâm hiểu rõ ý nghĩ của những chữ viết này, nhưng lại không có tác dụng gì đối với hắn, nhưng nét chữ của những chữ viết này lại khiến Hàn Sâm kinh ngạc trong lòng.

Hắn nhận ra những nét chữ này. Ban đầu ở tinh vực Thiên Hà, Hàn Sâm mượn tầm mắt của Tử Đấu, tiến vào trong tầm mắt của một người phụ nữ, người phụ nữ đó bị nhốt trong núi Lưỡng Giới, nét chữ của nàng giống y như nét chữ trên bức tường kim loại.

“Xem ra không sai, có lẽ con Kim Ngư này chính là vật thí nghiệm của Thánh Vực. người phụ nữ đó là nghiên cứu viên hợp tác cùng Thánh Chủ, có lẽ Kim Ngư chính là một trong những hạng mục nghiên cứu của nàng.” Hàn Sâm vẫn nhớ, trong bụng của Hắc Động Tri Chu, hắn còn từng thấy con hổ trắng mọc nấm trên đỉnh đầu mà người phụ nữ đó nuôi.

Mặc dù biết nguồn gốc của Kim Ngư, nhưng hiện tại cũng không giúp được gì đối với hoàn cảnh của Hàn Sâm và Bảo Nhi. Không biết cô gái đó đi đâu, Hàn Sâm luôn muốn tìm nàng, hỏi nàng vài vấn đề, đáng tiếc căn bản không thấy tăm tích của nàng nữa.

Vốn muốn lập tức phá bóng nước xông ra ngoài, nhưng Hàn Sâm phát hiện hướng đi của Kim Ngư đó, chính là phương hướng hắn muốn đi. Hắn khẽ động trong lòng, thu tay lại.

“Nếu con cá này đã đi hướng ta muốn đi, trong bụng con cá tạm thời không có nguy hiểm, chỉ bằng quá giang, vẫn có thể bớt đi rất nhiều phiền phức.” Trong lòng Hàn Sâm nghĩ như vậy, cũng không vội ra tay.

Bảo Nhi nhảy xuống từ trên người Hàn Sâm, đạp lên vách bóng nước, giống như muốn lướt sóng, ở phía trên trượt tới trượt lui, chơi vô cùng Vui vẻ.

Hàn Sâm cảm thấy có chút kì quái, con Kim Ngư này nuốt bọn họ, nhưng lại không phá vỡ bóng nước, có bóng nước bảo vệ, sức mạnh giống như rặng mây đỏ bên ngoài vốn dĩ không chút tổn thương đến hắn và Bảo Nhi, cũng không biết rốt cuộc Kim Ngư có ý gì.

“Lẽ nào, con Kim Ngư này nhận ra chúng ta có quan hệ với nhất mạch của Thánh Chủ, nên không định giết chúng ta, còn muốn dẫn chúng ta đi chỗ nào đó?” Hàn Sâm nghĩ đến điều này, không muốn lập tức ra tay.

Bởi vì bên trong Kim Ngư, Lĩnh Vực Động Huyền bị thân thể và sức mạnh của Kim Ngư cản trở, chỉ đại khái phán đoán ra phương hướng mà Kim Ngư đi nhưng không cảm ứng được bên ngoài có gì. Hàn Sâm chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

“Có phải là người phụ nữ đó trở về tinh vực Đại Tịch Diệt, phát hiện ta đến đây, cho nên điều khiển con Kim Ngư này dẫn chúng ta đi gặp nàng không?” Hàn Sâm rảnh rỗi không có gì làm, trong lòng lóe lên vô số suy nghĩ, suy đoán rốt cuộc con Kim Ngư này muốn làm gì.

Kéo dài mấy ngày, Kim Ngư vẫn không có ý định dừng lại, Hàn Sâm không biết Kim Ngư muốn đi đâu, nhưng có một việc đến bây giờ có thể xác định, con Kim Ngư này không muốn giết bọn họ, hay nói cách khác là tạm thời không muốn giết bọn họ, nếu không thì sẽ không luôn bảo vệ bọn họ trong bóng nước.

Đại khái trong thời gian bảy, tám ngày Kim Ngư bơi, Bảo Nhi đã cảm thấy vô cùng chán rồi, lười chơi lướt sóng nữa, lấy cờ nhảy ra, chơi cờ cùng Hàn Sâm.

Không biết chơi được mấy ván, đột nhiên cảm thấy hình như Kim Ngư dừng lại, sau đó bóng nước bao bọc Hàn Sâm và Bảo Nhi lại bay ra ngoài.

Không bao lâu, bóng nước bị Kim Ngư nhổ ra.

Hàn Sâm nhìn bốn phía, phát hiện bọn họ vẫn ở trong biển Rác, chẳng qua phía trên đống rác xung quanh mọc đầy hoa tươi, giống như Hoa Viên Không Trung. Một tòa kiến trúc hình cái bát khổng lồ bên dưới cũng mọc đầy hoa tươi bốn phía, bên trong đựng đầy nước. Nước chảy †ừ khe hở cạnh của tòa nhà ra, giống như từng thác nước ngân long chảy xuống hư không, vô cùng hùng vĩ.

Mà trong tòa kiến trúc giống như một hồ nước lớn đó, một con Tiểu Kim Ngư hơn một chút đang dừng trên mặt nước, há miệng nhìn lên trời, đôi mắt mở lớn, đuôi không ngừng lúc lắc, dập dờn từng vòng tròn sóng trên mặt nước.

Bóng nước bao bọc đám Hàn Sâm, rơi thẳng vào miệng con Tiểu Kim Ngư, nhanh đến kinh người.

Hàn Sâm mới phản ứng lại, thầm cười khổ trong lòng: “Xem ra ta nghĩ nhiều rồi, con Kim Ngư này không giết chúng ta, thì ra là vì muốn biến chúng ta thành thức ăn sống về đút cho con cái của nó! Con Kim Ngư này còn rất chú ý, biết đút cho con cái của nó ăn máu thịt tươi ngon.”

Mắt thấy bóng nước cách miệng của Tiểu Kim Ngư đó càng ngày càng gần, Hàn Sâm chỉ có thể ngưng tụ sức mạnh, chuẩn bị phá bóng nước xông ra.

“Vừa hay, bưng luôn một ổ nhỏ lớn này.” Ánh mắt Hàn Sâm nhìn chằm chằm con Tiểu Kim Ngư đó, không lập tức ra tay, kéo khoảng cách gần Tiểu Kim Ngư một chút rồi mới ra tay, đến lúc đó bắt Tiểu Kim Ngư làm con tin trước, Đại Kim Ngư ắt có kiêng dè.

Mặc dù nói là Tiểu Kim Ngư, nhưng đầu của nó cũng lớn bằng một con cá voi cọp trưởng thành, ăn Hàn Sâm và Bảo Nhi vẫn rất đơn giản.

Nhưng dáng vẻ của con Tiểu Kim Ngư này khác con Đại Kim Ngư rất nhiều.

Vảy trên người Đại Kim Ngư đó đều là kim loại, bên dưới lại là máu thịt thật sự, mà toàn thân con Tiểu Kim Ngư này từ đầu đến đuôi, từ trong ra ngoài giống như kim loại đúc, không nhìn ra chút khí huyết nào, giống như một con cá kim loại điêu khắc tinh tế, trông có vẻ cực kì lạ.

Mắt thấy bóng nước đã rơi tới trước mặt Tiểu Kim Ngư, Hàn Sâm lập tức không do dự nữa, ngưng tụ sức mạnh Băng Cơ Ngọc Cốt, đánh một quyền về phía bóng nước.

Sức mạnh một quyền này không đủ lực đánh vỡ nước chảy trong bóng nước, nhưng sức mạnh Băng Phong, lại khiến bóng nước đóng băng, thể lỏng biến thành thể rắn.

Lúc này Hàn Sâm gọi kiếm Lãnh Quang ra, chém một kiếm vào bóng nước đang tạm thời đóng băng, ánh kiếm màu hồng lập tức chém vỡ bóng nước đóng băng.

Không chút do dự, kiếm đi theo người, nhân kiếm hợp nhất gần trong †ầm tay, Tiểu Kim Ngư há miệng đợi đồ ăn bị đâm vào.

Hết chương 2918.

Chương 2919. Bắt cá làm con tin.

Trên thực tế, Hàn Sâm cách Tiểu Kim Ngư quá gần, Đại Kim Ngư vốn không phản ứng kịp, Hàn Sâm đã xoay người đáp xuống lưng Tiểu Kim Ngư, kiếm Lãnh Quang trong tay hung hăng đâm vào sống lưng sau đầu cá.

Mặc dù Tiểu Kim Ngư này không mạnh như Đại Kim Ngư, nhưng cũng là trời sinh Thần Hóa, cấp độ cũng không thấp. Hàn Sâm dốc toàn lực vào một đòn cộng thêm uy năng của kiếm Lãnh Quang, kiếm mới đâm vào được trong sống lưng của Tiểu Kim Ngư.

Thân thể Tiểu Kim Ngư đau đớn đến lung lay, miệng phun ra một chuỗi bóng nước, máu tươi chỗ vết thương rỉ ra giống như nham thạch nóng chảy.

Hàn Sâm nắm chặt thanh kiếm không buông, người ngồi trên lưng Tiểu Kim Ngư, dù Tiểu Kim Ngư lăn lộn thế nào cũng không buông tay.

Đại Kim Ngư nhìn thấy cảnh này, lập tức phân nộ. Mảnh vảy cá kim loại trên lưng lộn ngược, hóa thành hàng ngàn luồng Kim Lân Thần Quang, giống như ánh đao đầy trời chém xuống Hàn Sâm, muốn cắt Hàn Sâm thành ngàn vạn mảnh.

Nhưng Hàn Sâm ung dung không vội, nắm chặt thanh kiếm Lãnh Quang, kéo mạnh một cái, Tiểu Kim Ngư đó đau đớn, theo sự lôi kéo của thanh kiếm bất giác lật người lại, biến thành ngửa bụng lên trên.

Hàng ngàn luồng Kim Lân Thần Quang vốn dĩ xông đến Hàn Sâm, trong giây phút này biến thành bắn lên da bụng của Tiểu Kim Ngư.

Đại Kim Ngư rất hiểu tính người, kinh ngạc nhìn, thu tất cả vảy trên người lại, miễn cưỡng dừng Kim Lân Thần Quang lại ở khoảng cách không đến một mét, mới không đánh chết Tiểu Kim Ngư.

Kiếm Lãnh Quang trong tay Hàn Sâm khuấy động, thân thể Tiểu Kim Ngư đau đớn, lật đi lật lại, lăn thẳng vào trong nước, miệng nó không ngừng phun ra bóng nước.

Đại Kim Ngư tức giận nhìn chằm chằm, nhưng lại không có cách nào. Một khi nó tấn công Hàn Sâm, Hàn Sâm sẽ lợi dụng Tiểu Kim Ngư làm bia đỡ đạn, khiến nó căn bản không cách nào ra tay.

“Con cá ngu ngốc ngươi, không phải muốn đem bọn ta làm thức ăn sao? Đến đây đi…” Hàn Sâm vừa khuấy động kiếm Lãnh Quang, vừa nói với Đại Kim Ngư, muốn hoàn toàn chọc tức Đại Kim Ngư.

Chỗ vết thương của Tiểu Kim Ngư không ngừng chảy ra máu tươi. Máu tươi đó cũng kì quái, sau khi máu màu đỏ chảy ra, gặp được nước hóa thành kim loại giống như đồng đỏ.

Hàn Sâm cố ý chọc tức Đại Kim Ngư, vì cho dù là sinh vật gì, cho dù là †ồn tại Chân Thần, tức giận đương nhiên có thể khiến sức mạnh của nó gia

tăng, nhưng đồng thời cũng sẽ lộ ra sơ hở mà vốn sẽ không có vì thiếu sự tỉ mỉ của bình thường, cho dù lực lượng có mạnh hơn, trái lại càng dễ bị giết.

Thủ đoạn này bỉ ổi một chút, nhưng đại vũ trụ vốn là thế giới cá lớn nuốt cá bé. Nếu Hàn Sâm hắn không đủ mạnh, vừa rồi hắn và Bảo Nhi đã thành thức ăn của Tiểu Kim Ngư rồi. Để sinh tồn, dùng thủ đoạn gì với kẻ địch cũng không quá đáng.

Mặc dù Đại Kim Ngư bị Hàn Sâm chọc giận, nhưng lại không xông qua, trợn to mắt, vảy toàn thân dựng ngược lên, đôi mắt cá nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Bùm bùm! Bùm bùm!

Miệng Đại Kim Ngư không ngừng phun ra bóng nước, nhưng bóng nước lần này không giống lần trước lắm. Những bóng nước này cũng không bay về phía Hàn Sâm, chỉ không ngừng nổ tung khắp nơi.

Theo những bóng nước đó nổ tung, hình thành âm điệu cao thấp không giống nhau, Hàn Sâm kinh ngạc phát hiện, âm thanh của những bóng nước nổ tung đó lại là một kiểu ngôn ngữ.

Dường như Đại Kim Ngư muốn biểu đạt ý gì đó, Hàn Sâm có thể nghe ra một vài manh mối, nhưng không hiểu rõ hoàn toàn, nên tạm thời cũng không hiểu Đại Kim Ngư rốt cuộc có ý gì.

Dùng Động Huyền Kinh thăm dò tâm trạng của Đại Kim Ngư, vì mạch suy nghĩ của Đại Kim Ngư quá kịch liệt, Hàn Sâm lập tức nghe được một vài suy nghĩ của nó.

“Bỏ qua cho con của ta, ta bằng lòng dâng bảo vật, đổi lấy mạng của con ta…. Đại khái Hàn Sâm biết ý của Đại Kim Ngư là như vậy.

“Bảo vật gì?” Hàn Sâm khẽ động trong lòng, nhìn Đại Kim Ngư đó hỏi, không biết nó có thể nghe hiểu không.

Suy cho cùng mỗi sinh vật đều có ngôn ngữ của mình, ngôn ngữ thông dụng của đại vũ trụ cũng chỉ được phần lớn sinh vật dùng, nhưng không

phải tất cả sinh vật đều hiểu ngôn ngữ thông dụng.

Không ngờ Đại Kim Ngư đó lại nghe hiểu, lại phun ra rất nhiều bóng nước, mạch suy nghĩ cũng dao động mãnh liệt theo đó.

“Bảo bối…..rất lớn….rất lớn….” Hàn Sâm chỉ có thể cảm nhận được một vài nội dung này, cụ thể lại không hiểu rõ cái gì.

“Rốt cuộc là thứ gì?” Hàn Sâm lại hỏi lần nữa, nhưng Đại Kim Ngư suy nghĩ quá vội vàng, muốn biểu đạt quá nhiều. Động Huyền Kinh của Hàn Sâm lại không phải có thể trực tiếp thăm dò suy nghĩ của nó, cho nên hồi lâu cũng không làm rõ bảo bối mà nó nói rốt cuộc là gì.

Nhưng Hàn Sâm tạm thời ngừng khuấy động kiếm Lãnh Quang, khiến Tiểu Kim Ngư dễ chịu hơn không ít, không đau đớn đến lăn lộn nữa, Đại Kim Ngư cũng dần dần bình tĩnh lại.

Nhưng Hàn Sâm luôn không làm rõ được rốt cuộc nó nói cái gì, chỉ có

thể cảm ứng được dòng suy nghĩ mãnh liệt, chỉ biết nó muốn dùng bảo bối đổi mạng của con, nhưng trước sau không làm rõ được rốt cuộc là bảo bối gì.

“Nó nói bảo bối đó rất lợi hại, rất lợi hại, có được bảo bối này thì không phải sợ ai” Bảo Nhi nghe một lát, nói với Hàn Sâm.

“Ngươi có thể nghe hiểu nó nói gì?” Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ. “Có thể nghe hiểu một chút.” Bảo Nhi gật đầu nói.

“Vậy thì tốt, ngươi giúp ta hỏi nó, bảo bối đó có tác dụng gì, ở đâu?” Hàn Sâm nói với Bảo Nhi.

Nhưng Đại Kim Ngư có thể nghe hiểu ý của hắn nói, không cần Bảo Nhi giải thích, Hàn Sâm vừa dứt lời, Đại Kim Ngư lại phun ra rất nhiều bóng nước.

“Nó nói bảo bối đó có thể bảo vệ tính mạng, hơn nữa vô cùng lợi hại, lấy được bảo bối này, có thể tung hoành ở đây mà không cần kiêng kị gì” Ngừng một lát, Bảo Nhi nhìn những bóng nước đó, lại tiếp tục nói: “Nó nói

những bảo bối đó ở nơi rất xa, nó có thể nói cho ngươi biết làm sao để lấy được bảo bối đó.”

“Ngươi đi lấy bảo bối cho ta, ta tha cho con trai ngươi một mạng.” Hàn Sâm nói với Đại Kim Ngư.

Đại Kim Ngư lập tức hơi vội vàng, lại phun ra đám lớn bóng nước nhanh như cắt, qua một hồi mới dừng lại, giống như đang giải thích điều gì.

Bảo Nhi nhìn một lúc, đến tận khi bóng nước hoàn toàn nổ tung mới nói: “Nó nói nó không lấy được bảo bối đó, chỉ có thể tự chúng ta đi lấy”

“Ngươi không phải muốn lừa bọn ta chứ? Nếu không có nguy hiểm, sao ngươi không thể lấy được?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Đại Kim Ngư, nói.

Đại Kim Ngư lại phun ra một chuỗi lớn bóng nước, Bảo Nhi giải thích: “Nó nói thứ đồ đó có tên đáng sợ canh giữ. Nếu nó đi lấy, tên đáng sợ có thể phát hiện ra nó từ xa, nó vốn không tiếp cận được, đến lúc đó mọi người đều phải chết. Nếu chúng ta đi, nó có cách có thể khiến quái vật đó không phát hiện chúng ta, chỉ có như vậy mới có thể lấy được bảo bối đó….”

“Thật hay giả vậy?” Hàn Sâm nhìn Đại Kim Ngư, mặc dù trong lòng hơi nghi ngờ, nhưng suy đi nghĩ lại, với bộ não và IQ của Đại Kim Ngư, ước chừng nó cũng không biết nói dối thế nào.

“Cha à, ta thấy con Đại Kim Ngư này vẫn khá đáng tin, thấy nó đáng

thương như vậy, ngươi thả Tiểu Kim Ngư này đi…” Bảo Nhi ở bên cạnh cũng cầu xin.

“Được thôi, chỉ cần ngươi thành thật nói rõ cách lấy được bảo bối đó, †a tha cho con của ngươi.” Hàn Sâm lạnh mặt nói với Đại Kim Ngư.

Tiểu Kim Ngư chỉ có cấp Phá Kén, cũng không có tác dụng quá lớn đối với Hàn Sâm. Hắn cũng không hoàn toàn chắc chắn mình có thể giết chết Đại Kim Ngư, có thể đổi chút chỗ tốt cũng không tệ.

Hết chương 2919.

Chương 2920. Phiêu lưu.

Đại Kim Ngư cũng không nói rõ rốt cuộc bảo bối đó là gì. Vì không có tên cụ thể, Bảo Nhi cũng không đoán ra hình dạng của nó là gì.

Hơn nữa phương pháp lấy bảo bối mà Đại Kim Ngư nói cũng vô cùng li kì, gần như khiến Hàn Sâm hơi nghi ngờ, con Đại Kim Ngư này có phải đang chơi bọn họ không.

Nhưng suy nghĩ đến IQ của Đại Kim Ngư, tính khả thi mà nó có thể biên ra kiểu câu chuyện phức tạp như vậy quả thực khá thấp, cuối cùng Hàn Sâm vẫn quyết định thử theo cách mà Đại Kim Ngư nói một chút.

Hàn Sâm không dám thả Tiểu Kim Ngư, vẫn bắt Tiểu Kim Ngư làm con tin, để Đại Kim Ngư dẫn bọn họ đi đến đó

Trong biển Rác mênh mông bao la, Hàn Sâm và Bảo Nhi co rút trong một khoang vũ trũ đổ nát, luôn quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Hiện tại Hàn Sâm hơi hối hận khi tin tưởng con Đại Kim Ngư đó. Nó nói chỉ có trốn trong những đống rác này, trôi trong biển Rác theo dòng điện từ, bọn họ mới có thể đến được chỗ có bảo bối đó.

Hàn Sâm và Bảo Nhi nấp trong khoang vũ trụ đổ nát này không bao lâu, quả nhiên đã nhìn thấy khắp nơi trên bầu trời không ngừng có hạt điện quang màu tím nhấp nháy, phân tách rất nhiều rác thành linh kiện nhỏ hơn.

Nhìn xung quanh đều là hạt ánh sáng màu tím nhấp nháy và kim loại bị phân tách, đá và nhựa, Hàn Sâm thật sự sợ mình và Bảo Nhi, kể cả khoang vũ trụ sẽ cùng nhau bị phân hủy sạch.

“Hy vọng con Đại Kim Ngư đó không lừa ta, nếu không trở về nhất định phải nướng ăn toàn bộ già trẻ lớn bé nhà nó, lúc nướng bỏ thêm nhiều ớt.” Giương cung không có đường quay lại, mặc dù trong lòng Hàn Sâm tức giận, nhưng cũng không thể không tạm thời tin tưởng con Đại Kim Ngư đó.

Nắm một mảnh vảy cá đỏ như lửa trong tay, đây là thứ Đại Kim Ngư cho hắn, nói là để hắn mang theo bên cạnh mới có thể an toàn xuyên qua trong dòng từ quang.

Hạt ánh sáng màu tím càng ngày càng nhiều, như kết thành bầy đom đóm ở bên ngoài lấp lóe không yên. Chúng nó sẽ bị vật thể khác hấp thụ, khi hạt ánh sáng màu tím phía trên vật thể nhiều đến mức nhất định, vật thể đó sẽ phân hủy tan rã.

Phía trên khoang vũ trụ tồi tàn cũng đã dính không ít hạt ánh sáng màu tím, Hàn Sâm hơi do dự trong lòng, không biết có cần sử dụng sức mạnh phòng ngự không.

Con Đại Kim Ngư đó còn nói, trong thời gian này tuyệt đối không thể sử dụng sức mạnh, cũng không thể lộ khí tức, nếu không sẽ bị Dị chủng trông coi bảo bối đó phát hiện, đến lúc đó nhất định không có cơ hội đi lấy bảo bối đó nữa.

Nhưng nếu Đại Kim Ngư đang lừa bọn Hàn Sâm, hiện tại nếu không sử dụng sức mạnh phòng ngự, lỡ như hạt sáng tím trực tiếp ảnh hưởng lên người bọn họ, không ai biết có hậu quả gì.

Khi Hàn Sâm đang do dự, mảnh vảy cá đỏ trong tay hơi lóe lên tia sáng đỏ, ánh sáng đỏ này hình thành một tầng màng màu đỏ trong khoang vũ trụ.

Mặc dù bên ngoài khoang vũ trụ dính rất nhiều hạt ánh sáng màu tím, có lẽ là vì có sự bảo vệ của tầng màng đỏ này, khoang vũ trụ trước sau không bị phân hủy giống như những đống rác vũ trụ khác.

Nhìn thấy mảnh vảy của Đại Kim Ngư quả nhiên hữu dụng, trong lòng Hàn Sâm chắc chắn mấy phần.

Hai cha con nấp trong khoang vũ trụ, không ngừng trôi nổi theo dòng †ừ quang, có thể nhìn thấy rất nhiều rác vũ trụ bên ngoài đều bị phân hủy.

Một cung điện đá giống như ngọn núi nhỏ dưới tác dụng của hạt ánh sáng màu tím, vỡ thành rất nhiều viên đá lớn. Sau khi viên đá lớn hấp thụ lượng lớn hạt ánh sáng màu tím, lại vỡ ra thành những viên đá nhỏ hơn. Cứ phân

chia hết lần này tới lần khác như vậy, cuối cùng cung điện đá giống như ngọn núi nhỏ đó bị phân hủy thành hạt bụi màu xám tro có thể thấy được khắp tinh vực Đại Tịch Diệt.

Quá trình này tổng cộng chỉ mất bốn năm ngày mà thôi, một cung điện †o như vậy đã biến thành cát bụi.

Trong thời gian phiêu lưu này, Hàn Sâm và Bảo Nhi nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng như thế, đã hơi chết lặng rồi. May mà miếng vảy đó luôn †ỏa ra ánh sáng đỏ yếu ớt, bảo vệ bên trong khoang vũ trụ, đến bây giờ khoang vũ trụ vẫn không bị phân hủy.

Từ lúc bắt đầu, hạt ánh sáng tím cũng khá ít, hiện tại hạt ánh sáng tím bên ngoài giống như một biển ánh sáng tím, ngoài màu tím, đã rất khó thấy màu khác nữa.

Trong dòng ánh sáng tím, khoang vũ trụ không ngừng quay cuồng. May mà Lĩnh Vực Đồng Huyền của Hàn Sâm định vị không gian và vũ †rụ vô cùng chính xác, nếu không hiện tại e rằng ngay cả phương hướng bọn họ cũng không phân biệt rõ.

“Đó là cái gì?”Bảo Nhi xuyên qua cửa kính của khoang vũ trụ nhìn ra, hơi kinh ngạc nói.

“Lẽ nào đến nơi rồi?” Hàn Sâm đến bên cửa sổ nhìn ra, chỉ thấy bên ngoài vẫn là một mảng dòng ánh sáng tím, giống như đại dương, rõ ràng vân chưa đến nơi Đại Kim Ngư nói.

Dựa theo lời Đại Kim Ngư nói, khi nào dòng ánh sáng tim này biến mất, bọn họ cũng đến nơi.

Nhưng hiện tại bên ngoài ánh sáng tím đang chảy, với nhãn lực của Hàn Sâm cũng không nhìn được quá ba mét, đương nhiên không thể đến nơi rồi.

Nhưng trong dòng ánh sáng tím đó, Hàn Sâm lại nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, giống như có một vật nhấp nhô trong dòng ánh sáng tím.

Cách đồ vật đó hơi xa, Hàn Sâm cũng không thấy rõ lắm, nhưng trong lòng lại có chút kinh ngạc.

Bọn họ phiêu lưu đã gần nửa tháng. Mọi thứ nhìn thấy cơ bản đều bị dòng ánh sáng tím phân rã. Mấy ngày gần đây, vì dòng ánh sáng tím thực sự quá nhiều quá dày, đã không thấy có rác xuất hiện. Ngoài khoang vũ trụ ra, đồ vật bình thường tiến vào dòng ánh sáng tím sẽ bị phân rã thành tro bụi lập tức.

Nhưng hiện tại đồ vật phía ngoài này lại không bị phân rã giống như khoang vũ trụ, nhấp nhô trong dòng ánh sáng tím, trôi theo dòng ánh sáng tím cùng đám Hàn Sâm.

"Rốt cuộc là thứ gì chứ?" Hai cha con Hàn Sâm và Bảo Nhi ghé đầu ở trước cửa sổ nhỏ, luôn nhìn đồ vật bên ngoài đó, chỉ hy vọng nó cách khoang vũ trụ gần một chút, để bọn họ có thể may mắn nhìn rõ, rốt cuộc là thứ gì.

Có thể lời cầu nguyện của bọn họ cảm động thần linh, dưới chuyển động của dòng ánh sáng tím, đồ vật đó lại tiến gần về phía bọn họ.

"Gần rồi, gần rồi, sắp có thể nhìn rõ rồi…" Hàn Sâm hưng phấn trong lòng. Suy cho cùng, chờ đợi nhiều ngày trong khoang vũ trụ như vậy, thực sự quá buồn chán rồi, hiếm khi gặp được sự việc thú vị.

Khuôn mặt Bảo Nhi cũng tràn đầy mong đợi, nằm sấp lên trên cửa sổ nhỏ tưởng tượng: "Cha ơi, ngươi nói đồ vật đó có thể là một xe bán kem không?"

"Chỗ này bán kem… suy nghĩ của ngươi không tệ… Hàn Sâm dở khóc dở cười, đại khái cũng biết mấy ngày nay Bảo Nhi bị nhốt ở đây, không được ăn đồ ngon gì, ước chừng miệng cũng thèm rồi.

Đột nhiên, mắt hai người bắt đầu nhìn rõ đồ vật đó, cách bọn họ chưa đến hai mét, Hàn Sâm lập tức nhìn rõ một bộ phận khá gần bọn họ.

"Đm… lại là một xác chết…." Hàn Sâm nhìn rõ, đó lại một xác chết, trông có vẻ giống như một người đàn ông, ngồi xếp bằng, quần áo trên người vẫn

nguyên vẹn, nhưng khuôn mặt và tay lộ ra bên ngoài đã biến thành xương, đến cả chút máu thịt cũng không thấy.

Trong dòng ánh sáng tím đông đúc này, xương sọ bị chiếu đến toàn thân như ngọc, khóe mắt tỏa ra ánh sáng tím yếu ớt, trông có vẻ vô cùng kì quái. “Quần áo và xương cốt trên người hắn lại không bị phân rã, trông không giống như vật bình thường.” Hàn Sâm nhìn quen người chết, đến bây giờ không cảm thấy sợ hãi, trái lại chú ý đến quần áo trên xác chết đó.

Hết chương 2920.

Chương 2921. Kính râm

Chủng tộc trong đại vũ trụ rất nhiều, trang phục kiểu dáng gì cũng có, nhưng đại đa số đều lấy trang phục dùng để phòng hộ và áo giáp làm chính.

Đặc biệt khi đến những nơi như tinh vực Đại Tịch Diệt, trên cơ bản đều sẽ mặc dị bảo áo giáp, hoặc trực tiếp mặc Chiến giáp gen bản mệnh.

Mà quần áo trên người bộ xương khô này lại hơi khác biệt. Quần áo của hắn thoạt nhìn giống như vải phổ thông hoặc loại tơ tằm bình thường, hơn nữa tạo hình cũng không phù hợp tiêu chuẩn trang phục phòng hộ, giống một loại thời trang đơn giản hiện thời hơn.

Quần áo tương đối rộng rãi, giống như một loại áo choàng, phần lớn là màu xanh, có trang trí hoa văn màu đen tại vị trí viền quần áo, trông có vẻ vừa rộng rãi vừa có một loại cảm giác trang trọng.

Hạt ánh sáng màu tím không ngừng nhảy lên trên quần áo, chiếu quần áo sáng như tuyết, nhưng nó vẫn không bị phân hủy, đến cả bộ xương khô kia cũng không có dấu hiệu vỡ vụn.

“Quần áo và bộ xương khô kia có thể không chút tổn hao gì khi ở trong dòng ánh sáng màu tím, chắc chắn không phải bình thường. Đáng tiếc bây giờ ta không thể sử dụng lực lượng, nếu không tìm cách đưa quần áo tới

đây, không chừng lại là một bộ dị bảo cao cấp.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Bộ xương khô chập trùng lên xuống ở bên cạnh bọn họ, không ngừng chuyển động theo dòng ánh sáng tím, nhiều lần suýt chút nữa đâm vào phía trên khoang khoang thuyền vũ trụ, làm cho Hàn Sâm hơi động lòng, đang suy nghĩ có nên nghĩ cách đưa nó tới đây hay không.

Nhưng khoang thuyền vũ trụ vốn là khoang thuyền cho một người, hắn và Bảo Nhi rúc ở bên trong đã rất chật chội, chắc chắn không bỏ một bộ xương khô vào được.

Vả lại, Đại Kim Ngư nói nhất định phải nấp kỹ, không thể bại lộ bản thân, nếu không sẽ phí công nhọc sức, Hàn Sâm do dự mãi vẫn từ bỏ ý định.

Dòng chảy ánh sáng tím kéo theo khoang thuyền vũ trụ không ngừng di chuyển, đã khó có thể phân biệt hiện tại ở vị trí nào, bộ xương khô kia bị dòng ánh sáng tím cuốn đi, cách khoang thuyền vũ trụ lúc xa lúc gần, vẫn chưa từng cách quá xa.

Lại vài ngày nữa trôi qua, ánh sáng đỏ trên vảy dần dần yếu đi, lực lượng hình như đã sắp tiêu hao hết, màng màu đỏ trong khoang khoang thuyền vũ trụ cũng yếu theo, thỉnh thoảng có thể nghe thấy khoang thuyền vũ trụ phát ra tiếng chít-chít-két-két, như sắp tan thành từng mảnh.

“Vảy này sắp không kiên trì nổi nữa, Đại Kim Ngư sẽ không tính sai chứ?” Hàn Sâm nhìn bên ngoài, ánh sáng tím vẫn lập lòe khắp nơi.

Bành!

Hàn Sâm và Bảo Nhi chỉ cảm thấy thân thể chấn động, hình như khoang thuyền vũ trụ đụng vào thứ gì rồi, sau đó lăn như một quả bóng cao su. Chờ tới khi khoang thuyền vũ trụ ngừng lại, Hàn Sâm và Bảo Nhi phát hiện bên ngoài đã không còn ánh sáng tím chiếu xạ gần đó nữa.

Tiến đến cửa sổ nhỏ nhìn ra ngoài xem xét, quả nhiên không còn ánh sáng tím, lại trắng loá như tuyết. Khác với những thứ bụi bặm xám trắng kia, tuyết trắng ở đây không phải bụi bặm, mà là tuyết thật.

Nơi mắt nhìn thấy là một cánh đồng đầy tuyết, còn có thể thấy rất nhiều sông băng.

“Chúng ta đến nơi rồi.” Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, tuy nhiên lại nghe một tiếng răng rắc. Khoang thuyền vũ trụ đã không chống đỡ nổi mà tan rã, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ rải rác trên mặt tuyết, Hàn Sâm và Bảo Nhi lập tức bại lộ trong băng tuyết. Vảy cá trong tay Hàn Sâm cũng vỡ vụn từng mảnh như đá vụn, rơi xuống đầy đất.

“Nơi này giống hệt như lời Đại Kim Ngư nói!” Ở trong khoang khoang thuyền vũ trụ nhiều ngày như vậy, Bảo Nhi có vẻ hơi hưng phấn sau khi ra ngoài.

Oành!

Hai người đang đánh giá cánh đồng tuyết và sông băng bốn phía, muốn tìm được nơi Đại Kim Ngư nói tới, đột nhiên lại có một món đồ từ không trung rơi xuống, rơi cách bọn họ không xa.

Hàn Sâm và Bảo Nhi quay đầu sang nhìn, không ngờ thứ rơi ở trên mặt tuyết lại chính là bộ thi thể xương khô kia.

“Cha, là bộ xương khô kia!” Bảo Nhi chạy tới, ngồi xổm ở bên cạnh bộ xương khô, lấy ngón tay chọc đầu bộ xương khô, đầu bộ xương lập tức nghiêng về một bên khác, không có chút động tĩnh nào.

Hàn Sâm cũng đi tới, cười nói:“Quần áo trên người hắn chắc là đồ tốt. Dù sao hắn giữ lại cũng vô dụng, không bằng làm việc thiện tích đức, để lại cho chúng ta sử dụng. Chúng ta cũng có thể giúp hắn chôn cất, xem như không ai nợ ai.”

Hàn Sâm vừa nói xong đã đưa tay sờ trên người bộ xương khô kia, muốn xem trên người hắn, ngoài quần áo còn có dị bảo nào khác không.

Dị bảo gì thì không sờ thấy, nhưng lại mò được một vật ở bên trong túi áo, thoáng chốc không sờ ra là cái gì. Hàn Sâm đưa tay vào bên trong, móc đồ vật ra.

“Thì ra là một cặp kính… thứ này sẽ không giống như cặp kính của Tinh Tộc đó chứ?” Hàn Sâm đánh giá cặp kính trong tay.

Kiểu dáng cặp kính hơi giống là kính mát, nhưng thấu kính thoạt nhìn đen nhánh, không trong suốt, giống như một loại than chì.

Hàn Sâm cầm cặp kính mang lên mặt, lập tức chỉ thấy dao động lực lượng kỳ dị sinh ra phía trên cặp kính, nhưng chỉ dao động lan tràn trên người Hàn Sâm, mà không phát ra ngoài.

“A… Cha… Sao ngươi lại biến thành một con tinh tinh lớn…” Bảo Nhi trợn to mắt nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm lại có thể nhìn thấy mọi thứ phía ngoài xuyên thấu qua cái kính râm mờ đục. Hắn nhìn thân thể mình, quả nhiên biến thành một con tinh tinh lớn, trong lòng cũng kinh nghỉ bất định.

Tháo kính râm xuống, thân thể lập tức khôi phục bình thường.

“Đây lại là một võ trang Thần Cách!” Hàn Sâm cẩn thận quan sát kính râm trong tay, vừa nghĩ trong lòng. Cặp kính râm kia đã biến mất không thấy nữa, xuất hiện bên trong hồn hải của hắn.

Nhưng khác với Thiên La Thần Thương, võ trang Thần Cách này chắc hẳn là võ trang được luyện chế từ Thần Cách bằng nhân lực sau khi giết chết thần linh, cùng loại với vỏ đao Thiên Giáp trước kia, chứ không phải loại võ trang Thần Cách trực tiếp lấy được.

“Cha, để cho ta thử một chút, ta cũng muốn biến thành tỉnh tỉnh lớn…” Bảo Nhi tiến đến trước mặt Hàn Sâm, vẻ mặt đầy mong đợi, nói.

Hàn Sâm đưa kính râm cho Bảo Nhi, Bảo Nhi đeo kính râm lên, chỉ thấy thân hình nàng biến ảo, quả nhiên thay đổi hình dáng, nhưng không biến thành tinh tinh lớn, mà lại trở thành một con ong mật lớn bằng nắm đấm, vỗ cánh bay loạn vù vù bên cạnh Hàn Sâm.

“Cha, ta biến thành con ong mật nhỏ…” Bảo Nhi vừa bay vừa vui vẻ nói.

Ân”

“Không ngờ mắt kính này lại có năng lực biến hóa, cũng coi là kỳ diệu. Hàn Sâm đang suy nghĩ, con ong mật nhỏ mà Bảo Nhi biến thành rơi trên mặt đất, lại biến thành một con thỏ trắng.

“Cha, ta lại biến thành bé thỏ trắng.” Bảo Nhi vô cùng ngạc nhiên, vui mừng, thân thể nhảy lên một cái, lại biến thành một con chim bồ câu trắng trên không trung.

Chỉ trong chốc lát, Bảo Nhi đã biến thành mấy loại hình thái, Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há miệng: “Chà, cái đồ chơi này quả thật là bảy mươi hai phép biến hóa của Tôn Ngộ Không!”

Nhìn một lát, Hàn Sâm cũng hơi chết lặng, lại ngồi xổm xuống lần nữa, đi lột chiếc áo bào trên người bộ xương khô kia. Chiếc áo bào này có thể không hề tổn hại ở trong dòng ánh sáng tím, tất nhiên là một thứ đồ tốt.

“Đây không phải cũng là một võ trang Thần Cách đấy chứ?” Hàn Sâm lột áo choàng ra, không lập tức mặc thử, nhìn thoáng qua bộ xương khô kia, đào một cái hố ở bên trong sông băng, chôn bộ xương khô vào, chắp tay trước ngực bái một cái, nói:”Ta giúp ngươi chôn cất… Không đúng… vào băng bình an… Để ngươi khỏi chịu nỗi khổ phơi thây. Đồ của ngươi đưa cho chúng ta coi như đền đáp, từ nay về sau không ai nợ ai…”

Hết chương 2921.

Chương 2922. Phù điêu trên đường núi.

Sau khi mai táng bộ xương khô, lúc này Hàn Sâm mới khoác cái áo choàng kia lên người, hắn lại không kiêng ky gì với đồ của người chết, huống chỉ áo này không nhiễm chút bụi nào, không khác gì áo mới.

Mấy thứ như vi khuẩn đã sớm bị hạt ánh sáng tím phân giải, căn bản không thể có chút dơ bẩn gì.

Nhưng Hàn Sâm khoác áo lên người, thử dùng lực lượng của bản thân kích thích lực lượng trên quần áo, nghĩ thầm cho dù không phải võ trang Thần Cách, nhất định cũng là một món dị bảo.

Nào ngờ cho dù Hàn Sâm kích thích thế nào đi nữa, cái áo khoác xanh viên đen này cũng không hề nhúc nhích, giống như vật bình thường không có năng lượng vậy.

"Vật này không lý nào lại không phải dị bảo chứ? Có thể không bị phân giải trong dòng ánh sáng tím, ít nhất cũng phải là vũ khí Thần Hóa mới đúng, sao lại không có chút phản ứng nào chứ?" Hàn Sâm cảm thấy vô cùng quái lạ, nhưng áo khoác không có động tĩnh, hắn cũng không có cách nào. Đưa tay xé thử, quả nhiên vô cùng bền chắc, với lực lượng của Hàn Sâm mà cũng không gây được chút tổn hại nào cho chiếc áo.

"Được rồi, coi như là mặc áo giáp đi. Có chiếc áo choàng này trên người, các loại lực lượng phong hỏa lôi điện chắc cũng không xuyên thấu vào được." Hàn Sâm nói thầm trong lòng.

Ánh mắt dò xét khắp nơi, quả nhiên nhìn thấy ba ngọn núi đá màu đen tọa lạc trên cánh đồng tuyết sông băng ở phía xa. Hình dáng ba ngọn núi đá kia vô cùng kì lạ, hoàn toàn khác biệt với những núi băng núi tuyết bên cạnh.

Núi băng tựa như lưỡi đao, núi tuyết thì giống như núi lửa hình vòng tròn, chỉ có ba núi đá màu đen kia, dáng dấp giống như cánh hoa sen, ba ngọn núi xếp thành hình chữ phẩm (3).

"Hẳn là chỗ đó." Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi, dẫm lên tuyết đọng đi về phía ba ngọn núi màu đen kia.

Dựa theo lời của Đại Kim Ngư, sau khi đi tới nơi này, chỉ có thể dẫm trên tuyết mà đi, tuyệt đối không thể dùng các loại phương pháp như bay hay dịch chuyển tức thời, nếu không chẳng những không lấy được bảo bối mà còn bị Dị chủng kinh khủng tấn công.

Bản thân Đại Kim Ngư đã là Dị chủng cấp cao, Dị chủng mà đến cả nó cũng sợ, nhất định không phải chuyện đùa, Hàn Sâm cũng không muốn lấy thân mạo hiểm.

“Nhưng mà bốn phía xung quanh đều sáng như tuyết, nếu bay lên sẽ bị nhìn thấy, đi thì sẽ không bị nhìn thấy sao?” Hàn Sâm vô cùng hoài nghỉ vấn đề này.

Nhưng dù sao cũng đã tới đây, bất luận thật hay giả cũng phải thử một lần.

Dọc theo đường đi, giống như lời Đại Kim Ngư nói, mặc dù bốn phía đều là sông băng và cánh đồng tuyết, mà không có một sinh vật nào †ồn tại, đến cả Dị chủng cũng không có, bốn phía đầy tĩnh mịch.

Hai cha con vô kinh vô hiểm, chỉ tốn chút thời gian đã tới dưới chân ba ngọn núi đá,. Nhìn lên ba ngọn núi từ dưới chân núi, chúng khá nguy nga hùng vĩ, ba ngọn núi đá đều cao đến tám vạn thước, chen chúc chung một chỗ, ở giữa mới phân ra ba đỉnh núi, tựa như một bông hoa sen mới nở một nửa.

Vòng hướng bên trái, đi dọc theo vách núi chừng bảy tám dặm đường, quả nhiên có thềm đá xuất hiện trên vách núi giống như lời Đại Kim Ngư nói, vòng quanh vách núi mà lên, giống như cái thang lên trời đi thông tới tiên cảnh.

Đến đây, Hàn Sâm không lập tức đi lên, mà ngưng mắt cẩn thận đi nhìn thềm đá kia, trong lòng không khỏi hơi hồi hộp.

Theo như lời Đại Kim Ngư, hắn và Bảo Nhi nhất định phải đưa lưng về

phía thềm đá, sau đó nhắm mắt lại vịn vách núi đi lên, hơn nữa không

thể sử dụng bất cứ lực lượng nào, dĩ nhiên các loại lực lượng Lĩnh Vực cũng không thể dùng.

Hơn nữa Đại Kim Ngư còn dặn đi dặn lại, lúc bọn họ đi lên thang đá, dù nghe thấy âm thanh gì sau lưng, cũng tuyệt đối không thể mở mắt ra quay đầu lại nhìn, phải đi thẳng lên. Chờ tới lúc bàn tay sờ tới điêu khắc đá phía xuất hiện trên thạch bích, có thể sờ thuận theo tượng đá, đến lúc đó sẽ có thể tìm được món bảo bối kia.

Sau khi lấy được bảo bối, vẫn không thể mở mắt, nhắm mắt lại như ban đầu, lại đi xuống theo đường cũ. Chỉ cần xuống núi, coi như bọn họ đã thành công một nửa.

"Với chỉ số thông minh của con Kim Ngư kia, chắc nó không thể nghĩ ra kế hoạch phức tạp như vậy để lừa gạt chúng ta." Hàn Sâm lấy lại bình tĩnh, ôm Bảo Nhi, một tay ôm nàng vào trong ngực, cười nói: "Ngươi cũng biết lời Đại Kim Ngư nói, đường lên núi này, lại không thể mở mắt ra nhìn. Đến lúc đó nếu ngươi quả thật không nhịn được mở mắt ra, nhất định phải lập tức nói với ta."

Bảo Nhi dựa lưng vào trong lòng Hàn Sâm, nhắm đôi mắt to lại, hơi hưng phấn nói: "Cha, ta đã chuẩn bị kỹ càng, chúng ta mau lên núi đi."

Hàn Sâm cũng nhắm hai mắt lại, sau đó một tay vịn vách núi, đi thụt lùi trên thềm đá.

Bởi vì không thể sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền, lại không thể dùng mắt nhìn, chỉ có thể dựa vào thính lực nguyên thủy nhất, cho nên Hàn Sâm vẫn luôn dựng thẳng lỗ tai để nghe.

Ngoài tiếng gió ra, lại không nghe thấy âm thanh kì lạ nào khác.

Xem ra thềm đá không hề khó đi, với năng lực thân thể của Hàn Sâm, cho dù nhắm mắt lại đi thụt lùi, hắn cũng có thể đi nhanh như bay. Nhưng Hàn Sâm sợ phía trên có huyền cơ gì, nên không dám đi quá nhanh, vừa đi vừa nghe.

Hắn đi thẳng lên, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nghe thấy âm thanh quái dị nào, mọi thứ đều rất yên bình.

Đột nhiên, ngón tay Hàn Sâm cảm thấy hình dạng vách đá hơi khác thường, phía trên thạch bích vốn bóng loáng bằng phẳng, xuất hiện một ít vết lõm.

Ngón tay Hàn Sâm vuốt ve, phát hiện những thứ vết lõm kia có sâu, có cạn, có thẳng, có gấp khúc, thoáng chốc cũng khó phân biệt được rốt cuộc khắc cái gì.

Nếu có thể dùng Lĩnh Vực Động Huyền, Hàn Sâm không dùng mắt cũng có thể phân biệt được khắc cái gì, nhưng bây giờ chỉ có thể suy đoán trong lòng.

Sờ những vết khắc kia, Hàn Sâm tiếp tục đi lên, ngón tay vuốt theo vết chạm khắc trên đá, bởi vì chỉ có thể sờ được một phần trong đó, cho nên rất khó suy đoán ra thứ đang sờ là cái gì.

Tiếp tục đi, đột nhiên Hàn Sâm nghe thấy sau lưng dường như có âm thanh kì lạ phát ra, như tiếng rắn kêu, mặc dù rất nhỏ, nhưng lại khiến cho da đầu người nghe tê dại, da gà trên người lập tức nổi lên.

Hơn nữa âm thanh kia cách phía sau Hàn Sâm càng ngày càng gần, giống như một con rắn độc đang đến gần sau lưng hắn, trong nháy mắt đã sắp áp sát sau lưng hắn.

"Đi em gái ngươi." Hàn Sâm sao còn có thể nhịn được. Hàn Sâm vẫn †in tưởng bản thân hơn những điều Đại Kim Ngư kia dặn dò, tình nguyện đối diện nguy hiểm, cưỡng ép đi đoạt bảo vật kia, cũng không thể giao mạng của mình cho Đại Kim Ngư mà hắn căn bản cũng không quá tin tưởng.

Hàn Sâm mở Lĩnh Vực Động Huyền, đồng thời mở mắt ra xoay người nhìn về thềm đá phía trên, vừa nhìn một cái đã hơi ngẩn ra.

Sau lưng hắn làm gì có rắn độc gì, đường đá hoàn toàn giống như đường đá phía dưới, vẫn vòng quanh co hướng lên vách núi, trên thềm đá không có gì cả. Trái lại, phía trên thạch bích có rất nhiều chạm khắc, kéo dài theo thềm đá, cũng không biết dài bao nhiêu.

Mà vật gì được điêu khắc trên vách đá kia, Hàn Sâm quả thật không cách nào xác định, bởi vì bộ phận Hàn Sâm nhìn thấy chỉ là một bộ phận của phù điêu.

Nhưng nhìn từ một bộ phận này, có lẽ là một con rắn lớn, thứ Hàn Sâm thấy đều là một phần của thân rắn.

Ánh mắt Hàn Sâm rơi trên phù điêu kia, thân con rắn kia lại nhanh chóng biến hóa, từ trạng thái đá biến thành sinh vật sống, vảy đen cũng tỏa ra khí

tức máu tanh.

Ánh mắt Hàn Sâm rơi ở nơi nào, tượng đá nơi đó biến thành thân thể máu thịt sống sờ sờ. Vô số vảy đen lay động, khí tức kinh khủng tràn ngập toàn bộ không gian chỉ trong nháy mắt.

“Con Kim Ngư kia không lừa gạt ta, quả nhiên không thể mở mắt ra nhìn.” Mặc dù Hàn Sâm biết Kim Ngư không lừa hắn, nhưng hắn không hối hận, chung quy vẫn phải nắm giữ vận mệnh trong tay mình, không thể trông cậy mỗi lần đều gặp người tốt.

Hết chương 2922.

Chương 2923. Đấu rồng.

Núi cao rung chuyển, những tảng đá lớn lăn xuống. Trong chốc lát, cả mặt đất đều rung lắc theo. Phù điêu trên tường đá đều sống lại, hóa thành một con rắn khổng lồ, không nhìn thấy đầu đuôi. Nhưng một đoạn Hàn Sâm có thể nhìn thấy, thân thể của đại xà vảy đen đó có thể cao đến mười hai mét, giống như tường thành, độ dài hoàn toàn không đoán được.

Cảm nhận được khí tức kinh khủng phát ra từ trên vảy đen kia, Hàn Sâm đã biết đại xà vảy đen này e rằng còn lớn mạnh hơn Đại Kim Ngư. Chẳng qua sự việc đã như vậy rồi, hắn không quan tâm được quá nhiều, trực tiếp lao thẳng lên trời, từ trên không nhìn xuống ba ngọn núi đá đen lớn.

Chỉ thấy một con Dị chủng đang uốn quanh ba ngọn núi lớn như ba đóa hoa sen, vảy đen khắp mình như mực tàu, đầu rũ xuống mảnh đất được bao quanh bởi ba ngọn núi hoa sen. Đợi Dị chủng đó ngóc đầu dậy, Hàn Sâm mới phát hiện, đó đâu phải là đại xà vảy đen gì, mà là một con chân long màu đen.

Đầu rồng, sừng rồng, râu rồng, ngẩng lên trời ngâm một tiếng. Âm thanh đó đâm thủng khoảng không vũ trụ, khiến cho núi băng núi tuyết xung quanh đều bể nát, mảng cánh đồng tuyết lớn cũng nứt ra.

Hàn Sâm lơ lửng trong hư không, lúc dùng Lĩnh Vực Động Huyền hết sức chống đỡ tiếng rồng ngâm, hắn vẫn bị chấn động đến mức máu thịt toàn thân run rẩy, như rời rạc ra.

“Dị chủng thật lợi hại!” Hàn Sâm nắm chặt Thuẫn Medusa, chặn được tiếng rồng ngâm bắn vọt, trực tiếp kích hoạt pho tượng Medusa trên khiên. Chỉ thấy trong đôi mắt của người con gái xinh đẹp ấy phát ra ánh sáng lạnh yêu dị, lập tức rơi trên thân Hắc Lân Chân Long.

Hàn Sâm muốn ra tay trước chiếm lợi thế, muốn đông cứng Hắc Lân Chân Long trên núi đá kia.

Cặp mắt rồng của Hắc Lân Chân Long như hố đen không đáy. Đối diện với ánh mắt yêu dị của Medusa, lại như thể hai vòng xoáy lỗ đen, lại hút ánh mắt của Medusa vào, cơ thể không hề bị đông cứng lại.

Hàn Sâm vốn muốn khởi động Ngưng Thị của Medusa lần nữa. Mắt của Hắc Lân Đại Long có thể hấp thu ánh sáng Ngưng Thị, các bộ phận khác của cơ thể lại chưa chắc đã có thể chống lại ánh sáng Ngưng Thị.

Nhưng không đợi Hàn Sâm kích phát Ngưng Thị của Medusa một lần nữa, đầu Hắc Lân Chân Long bắt đầu ngẩng cao lên, trên người bốc lên một đám khói đen, cùng lúc đó nó há to miệng, chỉ thấy có một vật bắn ra từ trong miệng rồng.

Hàn Sâm chịu ảnh hưởng của văn hóa truyền thống, cảm thấy con Hắc Lân Chân Long này chắc chắn muốn nhả ra ngọc rồng hoặc thứ gì đó để giết hắn, nhưng ai biết thứ được phun ra từ miệng rồng không vốn chẳng phải ngọc rồng, mà là một ngọn đèn.

Đó là một ngọn đèn đá màu đen, trôn tạo hình của nó lại hơi giống ngọn đèn gia tộc trong Thần điện Gen, chẳng qua trên đèn không có tộc ấn, ngọn lửa bốc cháy trên bấc đèn là một loại lửa màu trắng thần thánh.

Ngọn lửa màu trắng phát ra ánh sáng lờ mờ, làm tăng lên vài phần huyền bí và trang nghiêm cho ngọn đèn đá cổ kính.

Lúc này Hàn Sâm mới đột nhiên phản ứng lại, hình như lúc Đại Kim Ngư miêu tả bảo vật này có từng nhắc đến đá và lửa. Khi đó Hàn Sâm chưa nghĩ ra là gì, lúc này nhìn thấy đèn đá mới bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Hóa ra bảo vật Đại Kim Ngư nói đến lại là ngọn đèn đá này, nhưng đèn đá ở trong miệng rồng, thì dù có nhắm mắt đi vào, lại có thể lấy đèn đá từ trong miệng rồng thế nào đây?” Trong chốc lát, Hàn Sâm cũng không nghĩ ra được. Nhưng sự việc đã như thế rồi, không cần nghĩ nhiều làm gì, bây giờ chỉ cần chém đầu con Dị chủng này, tự nhiên có thể cướp được đèn đá, hơn nữa còn có thể lấy được gen Dị chủng của Hắc Lân Chân Long, cũng coi là một công đôi việc.

Trước khi Hàn Sâm đến đây, hắn vốn đã tồn tại ý nghĩ như vậy.

Đèn đá bay ra từ trong miệng rồng, Hắc Lân Chân Long duỗi ra một cái chân, đỡ lấy đèn đá, há miệng thổi ngọn lửa trên đèn đá.

Chỉ thấy sau khi long tức màu đen xuyên qua ngọn lửa, lại biến thành màu trắng loá, như thủy triều điên cuồng cuốn về phía Hàn Sâm.

Long tức gần như bao trùm cả vùng đất. Trừ khi Hàn Sâm mạo hiểm dịch chuyển đến tinh không vô định, không thì chẳng cách nào trốn được long tức khủng khiếp này.

Ngưng tụ sức mạnh toàn thân, ôm Bảo Nhi núp phía sau Thuãn Medusa, mạnh mẽ dùng Thuẫn Medusa chặn long tức và cả ngọn lửa đèn lại.

Ầm!

Hàn Sâm chỉ cảm thấy một luồng lực lượng khủng khiếp va đập lên †ấm thuẫn, cánh tay gần như gãy rụng. Tấm thuẫn đập vào người hắn, thân bất do kỷ mà bay ra ngoài, bay ra không biết bao xa trong bầu trời. Đến sau khi long tức tán loạn, cuối cùng thân hình hắn mới ổn định lại.

Hàn Sâm chỉ thấy cả người như muốn sắp tan ra thành từng mảnh, nhưng nhìn Thuãn Medusa trong tay, hắn lại cực kỳ kinh ngạc, trên mặt Thuần Medusa, bùng cháy lên ngọn lửa màu trắng thần thánh, giống hệt với ngọn lửa trên chiếc đèn đá.

Ngọn lửa trắng này không hề có nhiệt độ, cũng không thiêu rụi Thuẫn Medusa, nhưng ngọn lửa trắng lại nhanh chóng lan khắp tấm thuẫn, sắp bao trùm toàn bộ tấm thuẫn.

Hàn Sâm dùng lực Động Huyền, muốn tiêu diệt ngọn lửa trên tấm thuẫn, nhưng lại phát hiện hoàn toàn không thể ngăn trở được. Thấy cả tấm thuẫn sắp bị bao bọc trong ngọn lửa trắng, hắn không dám để lửa lan đến tay mình, đành phải buông Thuân Medusa ra.

Cùng lúc Hàn Sâm buông Thuân Medusa, thì Thuãn Medusa cũng bị bao trùm hoàn toàn bởi ngọn lửa trắng, khiến Thuẫãn Medusa vốn được đúc từ kim loại màu tím, nhìn như bị bao bọc bởi ánh sáng màu trắng †hần thánh, tăng thêm vài thần thánh.

Giây tiếp theo, chỉ thấy móng vuốt của Hắc Lân Đại Long di chuyển, Thuẫn Medusa lại hoàn toàn không nằm trong kiểm soát của Hàn Sâm, bay tới phía con rồng lớn màu đèn, bị móng của nó bắt lấy.

Hàn Sâm nhìn thấy con mắt của Hắc Lân Đại Long lại hiện ra ý khinh thường, móng vuốt cắp lấy Thuãn Medusa. Người con gái yêu hoặc trên tấm thuãn châm chậm mở mắt, ánh sáng yêu dị phát ra từ trong mắt.

“Sao có thể!” Hàn Sâm lập tức thay đổi sắc mặt.

Thuần Medusa bị lấy đi không có gì kỳ lạ, nhưng việc con rồng vảy đen lại có thể sử dụng Thuần Medusa, thì lại không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ có sức mạnh có thuộc tính đặc thù của tộc Kana mới có thể sử dụng được Thuẫn Medusa, Hàn Sâm cũng dùng Động Huyền Kinh bắt chước sức mạnh thuộc tính đặc thù của tộc Kana mới có thể dùng được Thuẫn Medusa.

Rõ ràng con rắn vảy đen không có thuộc tính giống tộc Kana, làm sao nó có thể kích hoạt được Thuẫn Medusa chứ?

Thời gian đã không cho phép Hàn Sâm nghĩ tiếp nữa. Thấy ánh sáng Ngưng Thị của Medusa sắp chiếu lên người Hàn Sâm, bóng dáng Hàn Sâm lóe lên, dịch chuyển tức thời đến phía khác, tránh khỏi ảnh sáng Ngưng Thị của Medusa.

Hàn Sâm hiểu rõ Ngưng Thị của Medusa vô cùng. Hắc Lân Chân Long liên tục huy động Ngưng Thị của Medusa, từng tia ánh mắt liên tục bắn ra, nhưng khó có thể làm Hàn Sâm bị thương, dù chỉ một chút.

Hiện giờ kỹ thuật dịch chuyển tức thời của Hàn Sâm đã đạt đến mức nhất niệm vũ trụ, ánh sáng Ngưng Thị của Medusa cũng không đuổi kịp tốc độ dịch chuyển tức thời của hắn.

Hắc Lân liên tục không thành công vài lần, dường như đã mất đi sự kiên nhẫn. Nó há miệng phun ra một ngụm long tức. Nhưng lần này long tức chưa đi qua ngọn lửa của đèn đá, bao phủ trời đất như mây đen cuồn cuộn, hoàn toàn không cho Hàn Sâm không gian để di chuyển.

Ánh mắt Hàn Sâm ngưng lại, dao động như nước sinh ra bên ngoài thân thể. Long tức che trời rợp đất, thoạt nhìn vẫn hung dữ mạnh mẽ không bì nổi, nhưng trước sau khó mà đến gần được thân thể của Hàn Sâm.

Lĩnh Vực Thời Gian đến từ thú hồn của Quỷ Thời Gian, buộc thời gian của lĩnh vực này phải trì hoãn, khiến những long tức kia khó mà đến được trước mặt Hàn Sâm.

Hết chương 2923.

Chương 2924. Đèn đá.

Trừ khi luyện được thuật ngưng lực như Thiên Hạ đao, không thì dù là sức mạnh của cường giả cấp Chân Thần, cũng khó mà tồn tại tiếp được.

Mặc dù sức mạnh của Hắc Lân Chân Long rất mạnh, nhưng cũng không làm được đến độ không lộ không rỉ, mà từ từ hao mòn, tiêu tan trong dòng thời gian.

Trừ khi sức mạnh của Hắc Lân Chân Long có thể trực tiếp xé rách Lĩnh Vực Thời Gian, hoặc tốc độ nhanh đến mức có thể bất chấp sự trì hoãn thời gian mà xuyên qua Lĩnh Vực Thời Gian, nếu không cho dù là đòn tấn công mạnh đến đâu, cũng không thể làm Hàn Sâm tổn thương, dù chỉ là chút ít.

Quỷ Thời Gian vốn là một trong những Dị chủng Chân Thần hàng đầu trong vũ trụ. Sức mạnh thú hồn của nó tuyệt đối không thua kém gì dị bảo cấp Chân Thần, cho dù Hắc Lân Chân Long mạnh mẽ, thì cũng không đạt đến trình độ xé rách Lĩnh Vực Quỷ Thời Gian.

Hàn Sâm dám mạo hiểm đến tinh vực Đại Tịch Diệt, Lĩnh Vực Thời Gian là một trong những át chủ bài mà hắn dựa vào. Trước đó khi gặp Đại Kim Ngư, Hàn Sâm còn có rất nhiều chiêu thức chưa dùng đến, vẫn chưa có cơ hội sử dụng Lĩnh Vực Thời Gian.

Thế nhưng bây giờ đến Thuân Medusa cũng bị Hắc Long cướp đi rồi, Hàn Sâm đương nhiên không tiếp tục giữ lại lực lượng, trực tiếp sử dụng thú hồn Quỷ Thời Gian.

Hàn Sâm đạp lên không trung, đi từng bước về phía Hắc Long, long tức phụt ra từ trong miệng Hắc Long, Thuẫn Medusa trên chân nó cũng phát ra ánh sáng Ngưng Thị.

Thế nhưng long tức và ánh sáng Ngưng Thị vừa tiến vào bên trong Lĩnh Vực Thời Gian, đã lập tức bị trì hoãn. Cho dù là ánh sáng Ngưng Thị với tốc độ ánh sáng, đi một mét trong lĩnh vực cũng phải tính theo năm ánh sáng, căn bản chưa đến được trước mặt Hàn Sâm đã trực tiếp tiêu tan rồi.

Hắc Long thấy long tức của mình lại không có chút hiệu quả nào, không nén nổi mà lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên lẫn nghi ngờ. Nhưng vẻ ngạc nhiên nghi ngờ đó chỉ là thoáng qua, giây tiếp theo, Hắc Long lại nâng đèn đá trên một cái chân khác đến trước mặt, há miệng thổi một hơi vào ngọn lửa đèn.

Sau khi long tức màu đen xuyên qua ngọn lửa đèn, tức khắc đã bị ngọn lửa màu trắng bao trùm bắn về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm run run trong lòng, nhưng cũng không dám sơ suất. Hắn biết rõ sức mạnh của ngọn đèn đá này không giống bình thường, Hắc Long có thể cướp đi Thuẫn Medusa, lại có thể sử dụng ánh sáng Ngưng Thị, mười phần thì có tới tám chín phần đều là công lao của ngọn đèn đá này.

Lúc này, long tức nhiễm lửa đã phun tới, Hàn Sâm nhìn chằm chằm, vào thời khắc long tức tiến vào Lĩnh Vực Thời Gian, thế mà lại không bị trì hoãn bởi sự ảnh hưởng của Lĩnh Vực Thời Gian, vẫn cuồn cuộn lao tới phía Hàn Sâm với tốc độ như cũ.

“Đèn đá này quả nhiên có gì đó không bình thường!” Mắt Hàn Sâm sáng quắc nhìn chằm chằm vào đèn đá và long tức đã bị nhiễm lửa, mà không hề hoảng loạn.

Đang định hành động, Bảo Nhi nằm trên lưng hắn lại nhảy lên, nàng mang một cặp kính râm trên mặt. Khi ở trong không trung, cơ thể đã biến hóa với tốc độ nhanh chóng, trong phút chốc đã biến thành hình dạng của Hắc Lân Đại Long.

Chỉ thấy Hắc Lân Đại Long mà Bảo Nhi biến thành há to miệng phun, long tức màu đen lập tức cuồn cuộn lao ra như thủy triều, va chạm với long tức đã nhiễm lửa. Hai luồng long tức không ngừng va đập vào nhau, khiến vũ trụ tinh không bốn phía đều chấn động, sông băng và cánh đồng tuyết ở bên dưới cũng ào ào nứt vỡ.

Hàn Sâm nhìn thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng:”Thật thần kỳ, cặp kính râm đó lại có thể biến Bảo Nhi thành hình dáng của Hắc Lân Chân Long, còn có thể sử dụng được long tức của Hắc Lân Chân Long.”

Hai luồng long tức thế lực ngang nhau, cuối cùng toàn bộ tiêu diệt lẫn nhau, Hắc Lân Chân Long thấy đối diện lại xuất hiện một con Hắc Long giống y hệt nó, thì cũng choáng váng.

Chốc lát sau, Hắc Long nổi giận, gầm ra một tiếng ngâm vang động núi sông về phía Bảo Nhi, tiếng ngâm biến thành sóng xung kích thực chất, đâm về phía Bảo Nhi.

Bảo Nhi cũng há miệng phát ra một tiếng rồng ngâm, đâm thẳng về phía Hắc Long. Hai luồng lực lượng trật tự sóng âm đáng sợ đụng độ trong không trung, chợt nghe thấy tiếng vỡ vụn răng rắc.

Dưới một đòn này, thế mà vẫn là tình hình bên tám lạng người nửa cân.

Hắc Long giận dữ, long tức, long ngâm, vảy đen trên cơ thể phát ra ánh sáng dị thường. Các loại sức mạnh ùn ùn kéo đến, điên cuồng cuốn về phía Bảo Nhi, Bảo Nhi không yếu kém, cũng triển khai đủ loại năng lực giống vậy, tranh đấu với Hắc Long không phân cao thấp. Ngoại trừ Thuẫn Medusa và đèn đá, sức mạnh mà Hắc Long có thể sử dụng, thì Bảo Nhi cũng có thể sử dụng, uy lực không hề kém cạnh Hắc Long chút nào.

“Kính râm thật là một võ trang Thần Cách lợi hại, không biết được chế tác thành từ Thần Cách của vị thần linh nào.” Hàn Sâm nhìn mà kinh ngạc.

Hắc Long thấy sức mạnh của bản thân đều bị Bảo Nhi chặn lại, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Nó gầm lên một tiếng giận dữ, lại nâng ngọn đèn đá lên, cặp mắt rồng sâu hút như cái lỗ đen bắn về hai ta phía ngọn lửa của đèn đá hai tia màu đen.

Khi tia màu đen xuyên qua ngọn lửa, lập tức bị nhuộm thành màu trắng.

Bảo Nhi cũng không chịu yếu kém, biến hoá đến mức mắt rồng trừng một cái, cũng chiếu ra hai tia màu đen, nhưng không bị nhiễm lửa, tia trong mắt Bảo Nhi vẫn là màu đen.

Hai tia màu đen và trắng tấn công nhau trong bầu trời. Không giống với long tức trước đó, lần va chạm này, tia màu đen của Bảo Nhi lại dễ dàng bị

tan rã dưới tia màu trắng, tia màu trắng nhanh chóng chiếu đến trên người Bảo Nhi.

Bảo Nhi giật mình, lăn người một cái, thân thể Hắc Long to lớn biến thành một con ong nhỏ bé không đáng kể. Tia màu trắng lập tức thất bại, bắn đến cánh đồng tuyết và sông băng.

Sông băng và cánh đồng tuyết bị tia màu trắng đó chiếu đến thì đã tan biến, không còn gì trong chớp mắt, cứ như đã lập tức biến thành hư vô vậy.

Con ong nhỏ mà Bảo Nhi biến thành bay quay lại bên người Hàn Sâm, khôi phục lại cơ thể vốn có của Bảo Nhị, rơi vào trong lòng Hàn Sâm. Nàng võ ngực nói: “Ngọn đèn đá đó lợi hại quá.”

“Ngươi quan sát ở một bên trước, cha sẽ xử lý nó.” Hàn Sâm vừa nói vừa xách cổ áo của Bảo Nhi lên, ném nàng ra đằng sau, đồng thời chính hắn cũng xông về phía Hắc Long.

Chỉ một lần dịch chuyển tức thời, Hàn Sâm đã tới trước mặt Hắc Long. Hắc Long trực tiếp phun một ngụm long tức vào hắn, nhưng dưới tình thế cấp bách, nó cũng không kịp nhiễm ngọn lửa đèn.

Thế nhưng Hàm Sâm cũng không dùng Lĩnh Vực Thời Gian, mà dốc hết sức lực vận hành thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, hai quyền đánh về phía long tức như sóng thần.

Long tức gặp phải sức mạnh của thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, bị đông cứng trên bầu trời, nhưng sức mạnh của long tức quá lớn, chỉ bị đông cứng một tầng. Long tức phía sau đã điên cuồng cuốn tới, phá vỡ lớp băng, trực tiếp nhào về phía Hàn Sâm.

Ầm!

Ngay sau đó, Hàn Sâm bị long tức đập bay đi, như con kiến bị sóng thần cuốn đi, sức mạnh của Băng Cơ Ngọc Cốt hoàn toàn không chống lại được long tức.

Hàn Sâm có thể lực lượng của Chân Thần, đối mặt với long tức của Hắc Long lại giống như một tờ giấy.

Phụt!

Sau khi long tức suy yếu đi, thân hình Hàn Sâm mới văng ra ngoài. Máu tươi phun ra từ trong miệng hắn, nhưng trên người lại chẳng có vết thương nào, thậm chí đến cả quần áo cũng chẳng bị tổn hại chút nào, nội tạng chỉ bị chấn thương rồi, nhưng cũng không nghiêm trọng.

"Tại sao ta lại bị thương nhẹ như vậy?" Hàn Sâm vốn hi vọng bản thân bị thương nặng một chút, ai ngờ lại bị thương nhẹ như vậy. Ánh mắt rơi trên thân thể, lúc này mới nhận ra là tác dụng của chiếc áo choàng xanh vằn đen này.

Hắc Long thấy tấn công thuận lợi, đã bắt đầu phấn khích. Đủ loại sức mạnh như long ngâm, long tức đều chào hỏi lên người Hàn Sâm, mà không vội sử dụng đèn đá.

Suy nghĩ vừa loé lên trong lòng Hàn Sâm, hắn duỗi tay kéo một cái, gỡ chiếc áo choàng nền xanh da trời hoa văn đen xuống, rung tay ném cho Bảo Nhi, vừa vung vẩy nắm đấm xông về phía long tức của Hắc Long vừa hét: "Giữ quần áo giúp cha trước, xem cha chặt Hắc Long thế nào."

Hết chương 2924.

Chương 2925. Chém Hắc Long.

Ầm ầm ầm!

Thân thể của Hàn Sâm không ngừng lắc lư trong không trung, các loại lực lượng như long tức, tia long nhãn, vảy rồng giảo sát,… vân vân không ngừng đánh vào người hắn. Tuy rằng Hàn Sâm đã cố gắng ngăn cản, nhưng thực lực chênh lệch, khiến vết thương trên người Hàn Sâm càng ngày càng nặng.

Từng dòng máu tươi từ trong vết thương trào ra giống như tinh thể rơi xuống, không biết đã bị đánh gãy bao nhiêu cái xương cốt, khiến cả người Hàn Sâm trông vô cùng thê thảm.

Nhưng Hắc Long lại rất hưng phấn. Nó phun ra một ngụm long tức, từng cái vảy rồng như lưỡi đao chém lên người Hàn Sâm, hiển nhiên nó đang hưởng thụ khoái cảm hành hạ đến chết, mà không vội dùng đèn đá để giải quyết Hàn Sâm.

Ầm!

Bả vai Hàn Sâm bị tia long tình quét trúng, toàn bộ xương bả vai bên trái lập tức biến mất không thấy, như bị quái vật vô hình cắn lấy một miếng, máu ở ngoài miệng vết thương kết vảy lóng lánh.

“Đánh vui không?” Hàn Sâm đau đớn khẽ nhíu mày, nhưng vẻ mặt lại không thay đổi chút nào, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hắc Long kia nói.

Bây giờ cơ thể của Hàn Sâm đã bị đánh thủng trăm ngàn lỗ, không biết đã tiếp nhận bao nhiêu lần tấn công của Hắc Long. Nếu đổi lại là một Dị chủng cấp Chân Thần bình thường, chỉ e đã sớm đã chết rồi.

Cơ thể Hàn Sâm trải qua bốn lần cường hóa, mới có thể miễn cưỡng chống đỡ đến bây giờ.

Đương nhiên, đây cũng do hắn cố ý làm vậy. Nếu không thực ra hơn nửa số vết thương trên người đều có thể tránh được, nhưng Hàn Sâm không muốn trốn, thậm chí còn dùng chính cơ thể đi chắn, chỉ tránh khỏi những bộ phận trí mạng mà thôi.

“Rống!” Hắc Long không quan tâm, phát ra tiếng long ngâm, muốn làm Hàn Sâm bị thương nặng một lần nữa.

Nhưng lần này Hàn Sâm không dùng tay không để tiếp, mà từ bên hông rút ra một thanh trường đao phật quang như trăng.

Trong nháy mắt khi đao kia bị Hàn Sâm rút ra, phật quang lập tức bao phủ lấy cơ thể Hàn Sâm. Gần như trong khoảnh khắc, toàn bộ vết thương trên người Hàn Sâm đều biến mất không thấy nữa, cơ thể trực tiếp khôi phục về trạng thái đỉnh phong.

Mà thanh đao Nhân Quả Báo Ứng này thì toả sáng phật quang, giống như một vầng mặt trời chiếu rọi vũ trụ hồng hoang vậy.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp chém xuống sóng xung kích long ngâm của Hắc Long. Chỉ thấy ánh đao kinh khủng giống như trảm thiên chi

nhận, trong nháy mắt đã chém vỡ sóng xung kích long ngâm kia, lại tiếp tục chém về phía Hắc Long mà không dừng lại chút nào.

Một đao này là một đao mà đao Nhân Quả Báo Ứng hấp thụ những vết thương mà Hàn Sâm phải chịu, lực lượng mạnh mẽ, gần như cùng cấp với tổng số lần tấn công hắn phải chịu, lại thêm lực lượng và đao kỹ của bản thân Hàn Sâm. Uy thế của một đao này, đến cả Dị chủng Chân Thần đỉnh cấp như Hắc Lân Chân Long này cũng bị doạ sợ gần chết, không dám đón đỡ chính diện. Nó vặn thân thể, muốn bỏ chạy như long du thái hư.

Đáng tiếc, nó vẫn quá coi thường lực lượng của đao Nhân Quả Báo Ứng. Nhân đã hình thành, thì quả tất nhiên sẽ sinh ra, Hắc Lân Chân Long chỉ có thể dựa vào sức mạnh của chính mình đỡ lấy một đao này, mà không thể trốn được.

Hắc Long mắt thấy ánh đao phá vỡ không gian mà lao tới, cho dù biến đổi thân pháp thế nào cũng không kéo ra khoảng cách được. Nó cúi đầu muốn thổi đèn đá trong tay, mượn sức mạnh của ngọn lửa đèn đá, đánh tan một đao này.

Nhưng long tức phun ra từ trong miệng nó, lại như chỉ xích thiên nhai*, thổi thế nào cũng không thổi đến ngọn lửa trong đèn đá trước mặt.

(*chỉ xích thiên nhai: gần nhau trong gang tấc mà như cách cả biển trời)

Lĩnh Vực Thời Gian của Hàn Sâm không ảnh hưởng được đèn đá, nhưng lại có thể ảnh hưởng tới Hắc Long. Hàn Sâm dùng Lĩnh Vực Thời Gian hạn chế long tức nó phun ra, khiến thời gian của long tức chậm lại, căn bản không chạm được ngọn lửa đèn đá gần trong gang tấc.

Khi Hắc Long phản ứng lại đã xảy ra chuyện gì, thì không còn kịp nữa rồi. Trong khoảnh khắc này, ánh đao đã rơi xuống, chém lên trán Hắc Long.

Hắc Long đã không còn đường lui, cũng không kịp làm dự định khác, nó chỉ có thể ngưng tụ lực lượng, dùng đầu rồng chống đỡ một đao này.

Răng rắc!

Máu rồng phun ra ngoài như nước suối, cái đầu rồng cứng rắn kia bị một đao của Hàn Sâm bổ đôi. Ánh đao màu tím mang theo lực lượng xé rách kinh khủng, lao tới tấn công với thế như chẻ tre, cứng rắn bổ đôi hơn phân nửa thân thể Hắc Long.

Hàn Sâm không có thời gian xem con Hắc Long kia đã chết hay chưa, thân hình chợt lóe lên, hắn đã dịch chuyển tức thời đến trước móng vuốt của Hắc Long, vươn tay cướp lấy đèn đá kia.

Nếu không có ngọn đèn đá này, cho dù nó là Chân Thần đỉnh cấp, thì Hàn Sâm cũng không đến mức bị đánh cho thảm như vậy.

Đèn đá tới tay, thân hình Hàn Sâm lại lóe lên, dịch chuyển tức thời đến một bên móng vuốt khác của Hắc Long, muốn cướp lại Thuẫn Medusa của mình.

Nhưng ai ngờ ngón tay còn chưa chạm đến Thuân Medusa, móng vuốt của Hắc Long đột nhiên co rụt lại. Cơ thể của nó bị chém thành hai nửa, mà lại hợp hai làm một được, miệng vết thương lập tức hồi phục, giống như chưa từng bị thương vậy.

“Năng lực hồi phục thật lợi hại.” Hàn Sâm tán thưởng trong lòng. Năng lực hồi phục của Dị chủng hệ long đều rất mạnh, Hắc Long này còn xuất sắc, dường như đã không khác gì cơ thể bất tử.

Hắc Lân Chân Long thấy đèn đá bị cướp, lập tức giận dữ, mây đen trên người bốc lên, mang theo uy thế vô biên cuốn về phía Hàn Sâm.

“Tiểu long vô tri, cũng dám mạo phạm thần phụ đại gia nhà ngươi, còn không buông tay chịu chém.” Hàn Sâm nâng đèn đá trong tay, ngưng tụ lực Huyền Hoàng, hóa thành một ngón tay xuyên qua trên ngọn lửa đèn kia.

Khi lực Huyền Hoàng xuyên qua ngọn lửa, lập tức nhiễm ngọn lửa trắng lóa, khiến cho lực Huyền Hoàng cũng biến thành màu trắng, đánh về phía Hắc Lân Chân Long.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy đèn đá này giống như một món vũ khí tăng phúc, sau khi lực Huyền Hoàng xuyên qua ngọn lửa, nó lập tức được †ăng cường

rất nhiều lần.

VùI

Lực Huyền Hoàng trực tiếp đánh xuyên long tức, rơi lên người Hắc Lân Chân Long. Hàn Sâm trơ mắt nhìn bánh răng bổn mệnh màu đen to lớn của Hắc Lân Chân Long kia bị lực Huyền Hoàng đẩy mạnh, xoay vòng đảo lộn lên.

Sắc mặt của Hắc Lân Chân Long thay đổi, cơ thể vặn vẹo giấy dụa, muốn đối đầu với lực Huyền Hoàng, nhưng lại hoàn toàn không có tác dụng gì. Cơ thể nó nhanh chóng thoái hóa, hơi thở cũng yếu đi trên diện rộng. Trong khoảnh khắc, nó đã bị đánh rớt từ cấp Chân Thần xuống đến Hóa Điệp.

Hàn Sâm vui vẻ trong lòng. Dựa vào sức mạnh vốn có của hắn, chắc hẳn rất khó để đảo ngược bánh răng bản mệnh của Hắc Lân Chân Long. Hôm nay có tác dụng của đèn đá, lại thoáng chốc đã đánh Hắc Lân Đại Long rớt xuống Hóa Điệp rồi. Tuy rằng chỉ thoái hóa trong thời gian ngắn, những cũng đã vô cùng đáng sợ.

“Hay cho một ngọn đèn đá, lại có uy lực như vậy, chỉ e còn lợi hại hơn cả Thiên La Thần Thương kia.” Trong lòng Hàn Sâm vui mừng.

Nhưng lúc này, hắn lại không kịp thưởng thức cẩn thận, mà trực tiếp rút đao chém về phía Hắc Lân Đại Long.

Khi Hắc Lân Đại Long ở cấp Chân Thần, Hàn Sâm không phải đối thủ của nó, nhưng cùng là Hóa Điệp, Hàn Sâm chém giết Hắc Lân Đại Long dễ như trở bàn tay.

Lĩnh Vực Thời Gian bao phủ xuống, lập tức khiến Hắc Lân Đại Long đó không có cả cơ hội chạy trốn. Hắn điên cuồng chém từng đao, chém Hắc Lân Đại Long thành mấy khúc.

Hắc Lân Chân Long vẫn chưa chết, Hàn Sâm dùng thế Thiên Hạ Đao chém xuống, vô số ánh đao đan xen, cứng rắn chém cơ thể của nó thành rất nhiều khối.

Cơ thể Hắc Lân Đại Long hồi phục cấp Chân Thần, muốn mạnh mẽ tụ lại cơ thể bị chém thành nhiều khối kia lần nữa, nhưng Hàn Sâm lại nhìn thấy có một vật phát sáng lấp lánh trong miệng rồng của nó, lúc này điên cuồng chém xuống, chặt đứt đồ vật lấp loé đó.

Phụt! Những xác rồng kia giống như quả bóng da bị xì hơi, đã xẹp xuống

trong chốc lát. Máu rồng bị ngậm trong đó mà không tiêu tan cũng phun ra ngoài, dội cho cả người Hàn Sâm đầy máu rồng.

Hết chương 2925.

Chương 2926. Di tích Thánh Vực.

“Săn giết Dị chủng Thần Hóa Tử Vực Ma Long, phát hiện gen Dị chủng Thần Hóa.”

Giọng nói nhắc nhở vang lên ở trong đầu Hàn Sâm, nhưng lại khiến Hàn Sâm hơi tiếc hận. Dị chủng mạnh mẽ như thế, lại không để lại thú hồn, thật sự vô cùng đáng tiếc.

“Chỉ e trong đại vũ trụ này khó mà tìm lại được con Tử Vực Ma Long thứ hai.” Hàn Sâm liếm môi, hơi tiếc hận tự nói.

Nhưng có thể có thú hồn hay không lại không phải việc mà Hàn Sâm có thể khống chế, rốt cuộc dựa vào tiêu chuẩn gì, đến bây giờ Hàn Sâm cũng không biết rõ.

Phán đoán theo lời nói của Thần, Thần Chi Linh và thú hồn đều được cấu thành từ linh của sinh vật. Nhưng mỗi sinh vật đều có linh, tại sao trong đại vũ trụ này, chỉ có chém giết Dị chủng mới có thể đạt được thú hồn, hơn nữa không phải một trăm phần trăm đạt được thú hồn, Hàn Sâm thực sự không suy đoán ra nguyên lý trong đó được.

Lẽ ra mỗi Dị chủng đều có linh, như vậy khi chém giết Dị chủng, phải có thú hồn một trăm phần trăm đều mới đúng, nhưng sự thật lại không phải

như thế.

“Nhưng gen Dị chủng Thần Hóa Tử Vực Ma Long này, hẳn là đủ để gen Thần Hóa của ta đạt tới trị số max một trăm điểm. Nhưng tên này thực sự quá lớn rồi, không biết phải mất bao lâu mới có thể ăn xong.” Hàn Sâm nhìn từng khối xác rồng giống như những tảng đá khổng lồ kia, không khỏi âm thầm cười khổ.

Mặc dù bây giờ hắn cũng đã luyện thuật Thôn Phệ đến cảnh giới cực cao, nhưng thôn phệ xác rồng to như vậy vẫn đòi hỏi rất nhiều thời gian, không đến mười ngày nửa tháng thì chắc chắn không ăn xong được.

“Hắc Long đã chết, không biết còn có bảo vật nào khác trên ba ngọn núi đen đó không?” Hàn Sâm đưa tay nâng đèn đá lên, mà có chút lòng tham không đáy như cũ. Hắn gọi Bảo Nhi qua, phủ thêm áo choàng kia, hai cha con đi về phía ba ngọn núi đen.

Đáng tiếc không tìm thấy bảo bối, chỉ thấy ở trung tâm của ba ngọn núi đen này là một thung lũng hình trụ, dưới đáy thung lũng lại có một Truyền Tống Trận cổ xưa, không biết truyền tống đi đâu.

Hàn Sâm không biết vị trí Truyền Tống Trận đi đến, đương nhiên không dám thử nghiệm lung tung, chỉ đành ra khỏi thung lũng, ngắm nghía ngọn đèn đá trong tay.

Đèn đá này vô cùng kỳ lạ. Hàn Sâm không thể kích phát uy lực của nó, cũng không khống chế được nó, nhưng chỉ cần sức mạnh của Hàn Sâm lướt qua ngọn lửa thì sẽ được lực lượng của ngọn lửa đó tăng cường. Bất cứ sức mạnh nào đốt qua ngọn lửa, đều có thể được tăng phúc như nhau, hoàn toàn là kiểu ai đến cũng không cự tuyệt.

“Rốt cuộc đèn đá này là thứ đồ chơi gì? Thoạt nhìn không giống võ trang Thần Cách, càng không giống dị bảo, lại có phần tương tự ngọn đèn gia tộc trong Thần điện Gen, nhưng lại không giống lắm…” Hàn Sâm nghiên cứu một hồi lâu, cũng không nghiên cứu ra đèn đá này rốt cuộc là thứ gì.

Nhưng nếu có thể sử dụng, thì Hàn Sâm cũng không cố sức đi nghiên cứu nó nữa. Hắn thu nó vào trong tháp Thiên Mệnh, rồi đi cắn nuốt máu thịt của

Tử Vực Ma Long.

Mới ăn chưa được mấy miếng, hắn nhìn thấy một ánh sáng màu đỏ vàng trên bầu trời, con Đại Kim Ngư lại dẫn Tiểu Kim Ngư bay qua.

Bởi vì Đại Kim Ngư không lừa gạt hắn, hơn nữa sau khi Hàn Sâm ăn Tử Vực Ma Long, gen của bản thân đã đầy tràn, nên không có tâm tư đi chém giết Đại Kim Ngư.

Đại Kim Ngư đó nhìn thấy thi thể của Tử Vực Ma Long, rõ ràng vô cùng kích động. Nó dẫn theo Tiểu Kim Ngư bơi tới trước mặt Hàn Sâm, không ngừng phun ra bong bóng nước, dường như đang nói cái gì đó.

"Nó nói cảm ơn ngươi, giúp nó giúp chết Tử Vực Ma Long, nó và con nó đều vô cùng cảm kích. Nếu sau này có cơ hội, nhất định sẽ báo đáp." Bảo Nhi ở một bên phiên dịch.

"Báo đáp thì nhất định phải có, sau này phải gọi lúc nào thì đến lúc đấy biết chưa?" Hàn Sâm nói với mẹ con Kim Ngư.

Mẹ con Kim Ngư dường như nghe hiểu lời của Hàn Sâm, liên tục gật đầu. Sau đó Đại Kim Ngư lại phun ra rất nhiều bong bóng nước với Hàn Sâm, sau đó bơi đến trên ba ngọn núi đen, lại quay đầu phun ra rất nhiều bong bóng nước hướng về Hàn Sâm.

"Nó nói Tử Vực Ma Long đã chết, cuối cùng nó cũng có thể đưa con mình về nhà rồi, muốn mời chúng ta cùng đi về nhà nó làm khách." Bảo Nhi phiên dịch.

"Nhà của ngươi không phải ở một phía khác của Truyền Tống Trận đấy chứ?" Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Đại Kim Ngư hỏi.

Đại Kim Ngư gật đầu, lại phun ra rất nhiều bong bóng nước. Bảo Nhi giải thích theo đó: "Nó nói nhà của nó chính là ở một phía khác của Truyền Tống Trận, bởi vì nhiều năm trước xảy ra chút biến cố, cho nên nó mới phải đến đây thông qua Truyền Tống Trận. Nhưng sau đó Truyền Tống Trận bị Tử Vực Ma Long chiếm lấy, nó không về được nữa, bây giờ cha chém giết Tử Vực Ma Long, nó mới có thể trở về. Cho nên, nó rất cảm kích cha,

muốn mời chúng ta về nhà nó làm khách, hơn nữa còn sẽ lấy ra bảo bối cảm ơn chúng ta."

"Cũng được, vậy chúng ta cố mà đi một chuyến vậy." Hàn Sâm nghe nói có bảo bối có thể lấy, lập tức không do dự nữa. Hắn cầm một miếng thịt Ma Long cất vào trong tháp Thiên Mệnh, sau đó đi theo Đại Kim Ngư đi đến Truyền Tống Trận.

Rốt cuộc hắn cũng hoàn toàn hiểu rồi. Mọi người đều nói trí nhớ của cá chép chỉ có bảy giây, mặc dù không biết thật hay giả, nhưng tuy rằng Đại Kim Ngư này là Dị chủng Chân Thần đỉnh cấp, chỉ số IQ và khả năng ghi nhớ lại không tốt như thế.

Hàn Sâm ước đoán chỉ số IQ của nó cũng không thể nghĩ ra mấy thủ đoạn lừa người được, lại cũng không quá kiêng ky.

Ôm Bảo Nhi đi theo hai Kim Ngư một lớn một nhỏ đi vào Truyền Tống Trận, Đại Kim Ngư phóng thích ra ánh sáng đỏ thẫm trên người. Những ánh sáng đó rót vào Truyền Tống Trận, Truyền Tống Trận lập tức chuyển động lên, hóa thành từng hồi ánh hào quang quay vòng.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt biến ảo. Đến lúc tất cả khôi phục lại, thì phát hiện đã rời khỏi sông băng, cánh đồng tuyết, lọt vào tâm mắt là một vùng tối tăm.

Xung quanh không nhìn thấy tinh không vũ trụ, cũng không nhìn thấy mặt đất sông núi, giống như đây chính là một vùng hư vô đen như mực, mà trước vùng đất hư vô tối đen lại có một cánh cửa bằng đá đổ nát.

Cánh cửa đó chỉ còn lại có hai cột đá bị hư hại. Đến cả xà nhà bằng đá phía trên cũng đã đứt rồi, một nửa tấm biển treo trên xà nhà đứt gãy. Do trước cửa còn có một ngọn Trường Minh đăng tản ra ánh sáng mờ nhạt, Hàn Sâm có thể lờ mờ nhìn thấy một chữ "Thánh" viết trên nửa tấm biển.

"Lẽ nào nơi này là… di tích Thánh Vực …" Trong lòng Hàn Sâm kinh hãi. Dám dùng một chữ Thánh ở nơi này, ngoại trừ Thánh Vực, Hàn Sâm thực sự không nghĩ ra còn có nơi nào như vậy.

Đại Kim Ngư dẫn theo Tiểu Kim Ngư bơi vào cánh cửa đổ nát đó, thoạt nhìn dáng vẻ của Đại Kim Ngư trông hơi ngờ vực, giống như không quen biết nơi này vậy.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi đi theo. Đại Kim Ngư còn chưa đi đến trước cánh cửa, thì đột nhiên nhìn thấy một tia sáng lạnh bắn ra từ trong cửa. Đại Kim Ngư không hề đề phòng, lập tức bị bắn trúng trán, chỉ thấy máu bắn tung tóe khắp nơi, mộtnha tiễn cắm ở trán Đại Kim Ngư. Mặc dù mũi tên bắn không sâu, nhưng có thể bắn thủng xích trật tự hộ thể của Đại Kim Ngư, thì rõ ràng một mũi tên này không thể coi thường được.

“Vậy mà lại dám tự tiện xông vào Thánh Vực, các ngươi tìm chết sao ?” Một giọng nói dữ tợn từ cột đá bên trái truyền tới.

Đó là một sinh vật thân người mặt chó, nắm một nha cung trong tay, sau lưng còn có ba mũi nha tiễn. Chỉ thấy hắn vung tay một cái, nha tiễn cắm trên trán Đại Kim Ngư lập tức bay trở lại vào trong tay hắn. Miệng vết thương trên trán Đại Kim Ngư cũng bị xé rách theo đó, máu tươi trào ra ngoài từ giữa trán, lại không ngừng được.

Hết chương 2926.

Chương 2927. Cẩu tạp chủng.

Đại Kim Ngư hiển nhiên đã bị chọc điên lên rồi, toàn bộ vảy đỏ trên người đều dựng ngược lên. Từng cái vảy màu đỏ tươi từ cơ thể bắn ra như lưỡi dao, chúng lao về phía tên mặt chó kia như tia sáng trên bầu trời.

Tên mặt chó hừ lạnh, thân thể hơi lùi lại hai bước, lui vào bên trong cột đá, chỉ nhìn thấy hàng nghìn tia sáng màu đỏ rơi trên cánh cửa. Trên những cột đá còn lại của cánh cửa đột nhiên xuất hiện những gợn sóng không gian, những chiếc vảy cá màu đỏ lập tức biến mất không dấu vết, như thể bị cánh cổng hấp thu.

“Hay cho một cái Thánh Vực. Cánh cổng đã bị phá vỡ đến mức chỉ còn lại hai cây cột nát bấy mà vẫn có thể chống lại đòn tấn công cấp Chân Thần, không hổ là tồn tại đáng sợ gần như đã thống nhất vũ trụ năm đó.” Hàn Sâm thở dài trong lòng.

Tên mặt chó đứng sau cột đá, lợi dụng thời điểm sức mạnh của Đại Kim Ngư bị cánh cửa hấp thụ, nhanh chóng bắn liên tiếp hai mũi tên, lần lượt về phía mẹ con Kim Ngư.

Đại Kim Ngư vội vàng mở miệng phun bong bóng, cố gắng chặn hai mũi nha tiễn kia, thề nhưng ai mà ngờ rằng nha tiễn đã xuyên qua bong bóng, mà không bị bong bóng kia cản lại.

Cơ thể Đại Kim Ngư lắc một cái, tránh sang một bên, né được nha tiễn, nhưng con Tiểu Kim Ngư không phản ứng nhanh như vậy được, sắp bị nha tiễn bắn vào đầu.

Đại Kim Ngư vừa sợ hãi vừa tức giận, nhưng đã quá muộn để ngăn cản.

Ngay cả Đại Kim Ngư cũng có thể bị thương bởi nha tiễn, huống chỉ là Tiểu Kim Ngư chỉ mới cấp Phá Kén, e là mũi tên này sẽ bắn xuyên qua đầu và thân của nó.

Kengl

Thấy nha tiễn sắp trúng đỉnh đầu của Tiểu Kim Ngư, một thanh đao cắt ngang nha tiễn, trực tiếp chém cho nha tiễn bay ra, Tiểu Kim Ngư cũng trốn đến bên Đại Kim Ngư.

Hàn Sâm cầm đao Nhân Quả Báo Ứng đứng đó, nhìn tên mặt chó và nói: "Ngươi tên là gì, là ai ở trong Thánh Vực này?"

Tên mặt chó này hẳn là một Dị chủng, đã vậy còn là cấp Chân Thần, chắc hẳn là một người có chút danh tiếng trong Thánh Vực.

"Chỉ là một Tinh Tộc, là người hầu của Thánh Vực, không xứng để biết được tên của bản đại gia." Tên mặt chó bắt lấy nha tiên bay ngược trở lại, trong mắt lóe lên một tia nham hiểm. Hắn kéo cung tên một lần nữa, lần này nhắm thẳng vào Hàn Sâm.

Khi cung tên càng lúc càng bị kéo ra xa, Hàn Sâm cảm thấy sức mạnh trên cung tên càng ngày càng lớn, khiến người ta cảm thấy tim đập nhanh, như thể một con rắn độc có thể bay ra bất cứ lúc nào.

"Sức mạnh của tên mặt chó này chỉ ở mức trung bình trong số các Chân Thần, sức mạnh còn không bằng ta, nhưng thanh cung tên kia có vẻ hơi kỳ lạ." Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào cung tên, thầm nghĩ.

'Tên mặt chó cười hả hê, nha tiễn nanh trong tay rời khỏi dây cung. Nha tiền kia lóe lên trên không trung rồi biến mất, như thể xuyên qua thời không rồi xuất hiện trước mặt Hàn Sâm.

"Hừm, muốn chết sao." Tên mặt chó kia cười lạnh khi thấy Hàn Sâm sắp bị mũi tên bắn trúng.

Nhưng trong giây tiếp theo, tên mặt chó lại nhìn thấy Hàn Sâm đã đến bên cạnh mình, mà cơ thể Hàn Sâm bị nha tiễn bắn trúng lại dần dần biến mất.

Rắc!

Hàn Sâm tát một cái vào mặt tên mặt chó, lập tức khiến cho cả người tên mặt chó bay lên, đập vào cột đá, mà cung tên trên tay hắn cũng bị Hàn Sâm lấy đi.

“Ngươi thực hành mấy trò rẻ tiền thì cũng được, nhưng sử dụng cung †ên thì còn kém xa, để ta dạy cho ngươi biết cái gì mới là cung chỉ đạo chân chính.” Hàn Sâm cầm cung tên trong tay, kéo căng dây, nhắm vào tên mặt chó đang lăn người đứng dậy.

‘Tên mặt chó đang định tức giận hét lên, nhưng khi nhìn thấy cung tên

nhắm vào mình, thì trong lòng rất sợ hãi. Trong chốc lát, cả người hắn

đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy như bị ai đó bóp nghẹt cổ họng, đế cả hít thở cũng rất khó khăn.

Tên mặt chó có một cảm giác kỳ lạ, như thể chỉ cần hắn chuyển động nhẹ một chút thì mũi tên kia sẽ bắn xuyên qua đầu hắn, vì vậy nên tên mặt chó đứng đó không dám động đậy, mô hôi tuôn ra như mưa.

“Làm sao có thể chứ… chỉ là một tên người hầu Tinh Tộc thôi mà… sao có thể lợi hại như vậy chứ…” Tên mặt chó chảy mồ hôi ròng ròng, nhưng cũng không dám nhúc nhích, chỉ thầm kinh sợ trong lòng.

Hàn Sâm đang định bắn chết tên mặt chó này, thì đột nhiên cảm thấy Truyền Tống Trận chuyển động, chỉ thấy một vài người xuất hiện trên Truyền Tống Trận. Hóa ra là nhóm mấy người Đại quốc sư Cổ Uyên.

Đại quốc sư Cổ Uyên cũng hơi giật mình khi nhìn thấy Hàn Sâm. Bọn họ đi thẳng một đường đến đây, mà không hề dừng lại, vậy mà Hàn Sâm đang ở trước mặt bọn họ này lại đi vào Thánh Vực trước. Chuyện này thực sự hơi kỳ lạ.

Đại Kim Ngư nhìn thấy sinh vật khác xuất hiện, bơi đến bên Hàn Sâm cùng Tiểu Kim Ngư, cảnh giác quan sát bọn họ.

“Hàn Thần Phụ, tình hình ở đây là thế nào?” Đại quốc sư Cổ Uyên nhìn Hàn Sâm và Đại Kim Ngư, lại nhìn tên mặt chó bị cung tên chỉ vào, mỉm

cười hỏi.

Hàn Sâm nói: “Không biết tên Dị chủng này có nguồn gốc thế nào, trốn sau cột đá bắn lén. Quốc sư đợi một lát, đợi sau khi giải quyết tên Dị chủng này xong, ta sẽ nói chuyện với ngươi.”

“Một tên người hầu Tinh tộc mà lại dám nói khoác không biết ngượng. Nếu ngươi dám động vào một sợi tóc của ta, mẹ ta sẽ dạy ngươi cho biết thể nào là chết mà không có chỗ chôn.” Tên mặt chó nghiến răng nghiến lợi.

“Ồ, mẹ ngươi là ai vậy?” Hàn Sâm sư nhìn tên mặt chó, thích thú hỏi.

Tên mặt chó nghiến răng hét lên: “Mẹ của ta là Nguyệt Ảnh Thần, nếu ngươi dám động vào ta, nàng sẽ khiến ngươi chết không toàn thây.”

“Nguyệt Ảnh Thần? Trong Thánh Vực có nhân vật như vậy sao? Chưa từng nghe nói đến.” Hàn Sâm suy nghĩ một chút, trong số Thập đại Thần Tướng và Tứ Thánh Thú, hình như không có nhân vật nào như vậy.

Đại quốc sư Cổ Uyên hơi ngạc nhiên nhìn tên mặt chó hỏi: “Mẹ của ngươi là Nguyệt Ảnh Thần?”

“Đúng vậy, mẹ của ta chính là Nguyệt Ảnh Thần, ta là Kỳ Ca. Nếu đã biết mẹ ta lợi hại tới mức nào, sao còn không nhanh trả cung tiễn Khuyển Nha cho ta, nếu không sẽ khiến ngươi chết không toàn thây.” Thấy có người biết tên mẹ của mình, tên mặt chó đắc ý hét lên.

Hàn Sâm liếc nhìn Đại quốc sư Cổ Uyên, đến giờ hắn chưa từng sợ ai cả, mà chỉ muốn biết Nguyệt Ảnh Thần kia này là người thế nào.

Đại quốc sư Cổ Uyên mỉm cười, nói với Hàn Sâm: “Ngươi chưa nghe nói về Nguyệt Ảnh Thần, nhưng ngươi chắc hẳn đã nghe đến cái tên Nha Thiên Cẩu nhỉ?”

“Nha Thiên Cẩu, một trong Thập đại Thần Tướng của Thánh Vực?” Hàn Sâm nói.

“Đúng vậy, Nha Thiên Cẩu chính là người gác cửa của Thánh Vực. Nguyệt Ảnh Thần là vợ lẽ của hắn, cũng là một Dị chủng Chân Thần, nhưng cả hai

không phải cùng một chủng tộc. Nhìn từ ngoại hình của hắn, đúng là trông giống như con lai của Nha Thiên Cẩu và Nguyệt Ảnh Thần.” Đại quốc sư Cổ Uyên nhìn Kỳ Ca, nói.

“Ngươi nói đúng, đó là cẩu tạp chủng của Nha Thiên Cẩu và Nguyệt Ảnh Thần.” Một giọng nói vang lên từ cánh cửa của Thánh Vực, một bóng người dần dần hiện ra.

Mấy người Hàn Sâm và Đại quốc sư Cổ Uyên nhìn sang, chỉ thấy người bước ra khỏi bóng tối là một lão nhân râu tóc bạc trắng, nhưng xương cốt của hắn cực kỳ hùng vĩ, trông khí thế đến mức khiến người ta kinh ngạc. Dù chỉ có đi tới một mình, nhưng lại giống như Đế Hoàng đi tuần tra, có được khí thế khó có thể giải thích được.

“Cửu Thiên Đế!” Nhóm mấy người Đại quốc sư Cổ Uyên và các cường giả Thần Hóa của Tộc Hoàng Cực nhìn thấy ông lão kia xong đều thay đổi biểu cảm, thậm chí có một cường giả Thần Hóa còn nghẹn ngào. kêu lên.

“Chẳng lẽ, không ngờ trong đại vũ trụ ngày nay, vẫn có sinh vật nhận ra bản đế” Cửu Thiên Đế nhẹ nhàng nói.

Hết chương 2927.

Chương 2928. Không bằng súc sinh.

Khi nhìn thấy Cửu Thiên Đế, sắc mặt của Kỳ Ca cũng thay đổi nhưng hắn đang bị Hàn Sâm dùng cung tên chỉ vào, không dám cử động. Biểu cảm trên mặt hắn không ngừng thay đổi.

Hàn Sâm cau mày nhìn Cửu Thiên Đế, không biết rốt cuộc lai lịch của hắn là gì. Hàn Sâm không biết nhiều về Cửu Thiên Đế, cũng chưa từng nghe nói về người nào như vậy.

Cửu Thiên Đế đế liếc nhìn Hàn Sâm, sau đó ánh mắt rơi lên người Kỳ Ca, lạnh nhạt nói nói: "Giữ lại tên cẩu tạp chủng này vẫn có ích đối với bản đế"

Nói rồi, Cửu Thiên Đế đi về phía Kỳ Ca, như thể không thấy cung tên trong tay Hàn Sâm.

"Ta đã đồng ý đưa nó cho ngươi sao?" Hàn Sâm vẫn dùng mũi tên chỉ vào Kỳ Ca, lạnh lùng quát lên.

"Thứ mà bản đế muốn, còn cần bất kỳ ai đồng ý sao." Cửu Thiên Đế cũng không thèm nhìn đến Hàn Sâm, vẫn tiếp tục đi về phía Kỳ Ca như cũ.

Ánh mắt của Hàn Sâm ngưng tụ, cung tên trong tay đột nhiên tỏa ra dao động với uy lực đáng sợ, chuẩn bị bắn nha tiễn ra.

"Hàn huynh đệ, cha của Kỳ Ca là người gác cửa của Thánh Vực. Có lẽ hắn đã khá quen với tình hình bên trong Thánh Vực, hay là bây giờ cứ tạm thời tha cho hắn một lần." Đại quốc sư Cổ Uyên đột nhiên mở miệng nói với Hàn Sâm nói, nhưng Hàn Sâm có thể nghe ra được, lời hắn nói hoàn toàn là để giải quyết hoàn cảnh bế tắc giữa Hàn Sâm và Cửu Thiên Đế.

"Cảm ơn Quốc sư đã nhắc nhở, nhưng, con mồi của Hàn Sâm ta, không thể cho phép người khác chấm mút." Vẻ mặt của Hàn Sâm không thay đổi, dao động trên cung tên trong tay hắn càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Kỳ Ca chỉ cảm thấy một khi nha tiễn trong tay Hàn Sâm bắn ra, hắn nhất định sẽ bị bắn chết, thậm chí còn không có cơ hội để né tránh. Toàn thân hắn chảy mồ hôi ròng ròng, ánh mắt của hắn đột nhiên di chuyển, hướng về phía Cửu Thiên Đế, lớn tiếng cầu xin: "Cửu Thiên Đế đại nhân, tiểu nhân tình nguyện làm người chỉ đường cho ngươi, xin đại nhân cứu tai"

Cửu Thiên Đế quay người liếc nhìn Hàn Sâm, lạnh lùng nói: "Đừng tưởng rằng có cung tiễn Nha Khuyển thì có thể tự phụ trước mặt bản đế, có giỏi thì ngươi thử bắn một mũi tên cho bản đế xem."

Hàn Sâm không nói gì, ngón tay vừa buông lỏng, nha tiễn đã bay về phía Kỳ Ca, chỉ nghe thấy một tiếng vụt, Khuyển Nha tiễn đã biến mất không còn dấu vết nào trong không trung.

Bản thân Nha cung đã có đặc tính không gian, những mũi tên bắn ra từ Nha cung cũng có khả năng dịch chuyển tức thời, rất khó làm sinh vật bình thường có thể chạy thoát.

Kỳ Ca lập tức sợ hãi đến mức liên tục lui về phía sau. Mặc dù nó có được cung tiễn Khuyển Nha, nhưng đó là di vật của cha hắn, chính bản thân hắn cũng không thể né được Khuyển Nha tiễn.

Bị mũi tên bình thường bắn trúng cũng không có gì to tát, nhưng trên Khuyển Nha tiễn có một loại Lực Cuồng Khuyển. Nếu bị Khuyển Nha tiên bắn trúng, Lực Cường Khuyển xâm nhập, thì sẽ khiến người đó biến thành một con chó điên gặp người là cắn, hoàn toàn mất đi năng lực của một sinh vật có trí thông minh, còn không bằng súc sinh.

Ngay khi Kỳ Ca đang kinh hãi lui về phía sau, một bàn tay xuất hiện trước mặt nó, bắt lấy Khuyển Nha tiễn hiện ra từ hư không. Đó chính là Cửu Thiên Đế.

“Cửu Thiên Đế đại nhân, xin hãy cứu ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa, làm nô lệ cho ngươi, dẫn ngươi tiến vào Thánh Vực…” Kỳ Ca điên cuồng bò đến trước mặt Cửu Thiên Đế, lớn tiếng cầu xin.

Cửu Thiên Đế không để ý đến Kỳ Ca dưới chân, cầm mũi tên trong tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm: “Xem ra bản đế lâu ngày không xuất hiện thì Đại Vũ Trụ cũng quên mất uy danh của ta.”

Trong lúc nói chuyện, phía trên Khuyển Nha tiễn trên tay Cửu Thiên Đế lóe lên những dao động sức mạnh kỳ lạ, toàn bộ mũi tên được bao bọc bởi một sức mạnh như khói lửa.

Vụt!

Trong giây tiếp theo, Cửu Thiên Đế ném Khuyển Nha tiễn trên tay về phía Hàn Sâm. Mặc dù không có sự tăng cường từ Nha cung, nhưng tốc độ của Khuyển Nha tiễn kia vẫn giống như dịch chuyển tức thời, Hàn Sâm chỉ nhìn thấy ánh sáng vàng kim lóe lên trước mặt, Khuyển Nha tiễn đã tới cổ họng, những sợi lông nhỏ trên làn da lấm tấm mồ hôi cũng có thể cảm nhận được độ sắc bén của mũi tên.

Biểu cảm của Hàn Sâm không hề thay đổi, cũng không có ý định né tránh. Hắn phất tay áo một cái, tay áo dài của áo bào màu xanh cuốn lấy Khuyển Nha tiễn lấp lóe ánh sáng vàng kim, kéo nó xuống, cầm nó trong tay, mà ánh sáng vàng kim trên mũi tên đã biến mất không dấu vết.

Cửu Thiên Đế khẽ cau mày, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm càng thêm lạnh lùng.

Đại quốc sư Cổ Uyên bước ra giải hòa: "Thánh Vực là nơi cực kỳ nguy hiểm, hai người các ngươi tại sao phải hy sinh sức lực vì một chuyện †âm thường thế này, như vậy không phải là khiến cho mấy cường giả đi vào Thánh Vực trước được lợi hay sao?"

Sau khi dừng lại, Đại quốc sư Cổ Uyên lại liếc nhìn Kỳ Ca rồi nói: "Vả lại, mặc dù nó là con cái của Nha Thiên Cẩu, nhưng sau khi Đại Vũ Trụ có sự thay đổi lớn, đừng nói là nó, cho dù cha của nó — Nha Thiên Cẩu có đích thân đến, thì cũng khó có thể đi lại tự do trong Thánh Vực, hoàn toàn chẳng có ích lợi gì"

"Có hữu dụng hay không không quan trọng, là kẻ thù của bản đế thì chắc chắn phải chết." Cửu Thiên Đế lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm và nói.

Hàn Sâm thờ ơ đáp lại: "Ngươi nói đúng, có ích hay không cũng không quan trọng, con mồi của ta, cũng sẽ không bao giờ cho phép người khác chấm mút."

Hai người đối chọi gay gắt, trên người xuất hiện những dao động đáng sợ, dường như cũng không muốn nhượng bộ.

Đột nhiên, một bóng người lóe lên bên trong cánh cửa, lại một người khác bước ra, một người phụ nữ xinh đẹp mặc đồ đen.

"Mẹ, cứu ta…" Nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp mặc đồ đen kia, Kỳ Ca vội vàng chạy tới.

"Nguyệt Ảnh Thần, từ lúc chia tay tới giờ, hi vọng là ngươi vẫn ổn" Cửu Thiên Đế vừa nói vừa đưa tay ra và nắm lấy Kỳ Ca đang chạy trốn đến chỗ

người phụ nữ xinh đẹp mặc đồ đen.

Một sức mạnh vô hình kéo cơ thể của Kỳ Ca trở lại, lăn về phía lòng bàn tay của Cửu Thiên Đế.

Sắc mặt Nguyệt Ảnh Thần thay đổi, cơ thể biến thành một cái bóng rồi †ẩu thoát, trong chốc lát đã xuất hiện trong cái bóng đen của Cửu Thiên Đế, một thanh Ảnh Kiếm đâm về phía thắt lưng của Cửu Thiên Đế.

Ánh sáng vàng kim trên cơ thể Cửu Thiên Đế đột nhiên phóng đại, lập tức làm tan chảy Ảnh Kiếm kia. Ánh sáng vàng kim giống như vô số lưỡi dao sắc bén đâm vào Nguyệt Ảnh Thần, khiến Nguyệt Ảnh Thần không thể không lùi lại.

Mà lúc này, Kỳ Ca đã bị Cửu Thiên Đế hút vào lòng bàn tay, đang liên tục hét lên trong khi bị giữ cổ họng.

“Cửu Thiên Đế, thả con trai ta ra” Vẻ mặt Nguyệt Ảnh Thần thay đổi, hét lên.

“Thả thì cũng được thôi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn đi theo bản đế, thì nó cũng là một nửa con trai của bản đế, sao mà bản đế có thể nỡ lòng làm tổn thương nó chứ?” Cửu Thiên Đế cười xấu xa dò xét Nguyệt Ảnh Thần từ trên xuống dưới.

“Ngươi là tên vô liêm sỉ!” Nguyệt Ảnh Thần tức đến mức cả người run lên, âm ảnh trên người lập lòe, hóa thành Dạ Mạc Chi Nhận quét về phía Cửu Thiên Đế.

Cửu Thiên Đế không hề nhúc nhích, một tay tóm lấy Kỳ Ca, phát ra hàng ngàn tia sáng, giống như những lưỡi dao sắc bén chém vào thân thể Kỳ Ca, lập tức làm cho máu tươi trong cơ thể nó tuôn ra. Nó không ngừng gào thét.

“Rốt cuộc thì ngươi muốn gì?” Nguyệt Ảnh Thần không thể không dừng lại Dạ Mạc Chi Nhận, nếu như còn tiếp tục, chỉ e rằng Kỳ Ca sẽ bị đánh chết trước.

“Năm xưa ngươi bị tên chó Nha Thiên Cẩu đó cướp đi, tất nhiên bây giờ bản đế muốn cướp ngươi trở về. Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn phục tùng bản đế, bản đế tất nhiên sẽ đối đãi với mẹ con ngươi thật tốt. Đến lúc đó, sau khi lấy được di vật của Thánh Chủ, cũng sẽ không thiếu lợi ích cho mẹ con ngươi…” Cửu Thiên Đế cười khà khà một cách kỳ lạ.

Vẻ mặt Nguyệt Ảnh Thần u ám bất định, còn chưa kịp mở miệng nói, Kỳ Ca bị ánh sáng vàng kim đánh đến sắp chết kia vừa rên rỉ thảm thiết vừa hét lên: “Cha… ngươi chính là cha của ta… mẹ con ta có thể theo đi theo ngươi… đó là vận may chúng ta tích góp mấy đời mới có được… Mẹ… Cha mạnh mẽ đến như vậy… Có thể đi theo cha… chính là may mắn của mẹ con chúng ta… ngươi mau đồng ý đi…”

Hàn Sâm và mấy vị cường giả Thần Hoá của Tộc Hoàng Cực xem mà há hốc hết cả mồm. Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy một sinh vật nào †rơ trẽn như vậy, dù sao cũng là một sinh vật cấp Chân Thần, thế mà một chuyện đơn giản như vậy cũng không chịu nổi, đúng là còn không bằng súc sinh.

Hết chương 2928.

Chương 2929. Vào Thánh Vực.

Thân thể Nguyệt Ảnh Thần run lên, nghiêm nghị nói: “Câm miệng.”

Cửu Thiên Đế lại cười lớn rồi buông Kỳ Ca ra, để nó rơi xuống dưới chân hắn, vỗ vỗ mặt nó, nở nụ cười nham hiểm nói: “Ngoan lắm, ngươi quả là một đứa trẻ ngoan.”

Kỳ Ca vội vàng nịnh nọt nói: “Có thể có được một người cha tuyệt vời như vậy, chắc chắc là ta đã làm việc thiện suốt mấy đời thì nay mới có thể may mắn như vậy. Đừng nói là làm con của ngươi, cho dù làm trâu làm ngựa cho ngươi, làm nô lệ cho ngươi, thì cũng là may mắn của ta. Có mơ ta cũng không ngờ rằng ta có thể có một người cha vĩ đại nhất vũ trụ như thế này…”

Hàn Sâm và mấy vị cường giả Thần Hóa của tộc Hoàng Cực đều không thể chịu đựng được nữa. Dù sao tên này cũng là con một trong Thập Đại Thần Tướng , không ngờ nó lại không thể tả nổi như vậy.

Cửu Thiên Đế nghe xong thì nheo mắt lại không ngừng cười ha ha, nhưng hắn vẫn luôn ấn lòng bàn tay lên đầu Kỳ Ca, nhìn về phía Nguyệt Ảnh Thần rồi tự đắc nói: "Nguyệt Ảnh, hiện tại con trai đã đồng ý, ngươi hẳn là không có vấn đề gì đúng không?"

Nguyệt Ảnh Thần vừa phẫn nộ vừa tức giận, nhưng nàng cũng biết rằng cho dù Kỳ Ca có nịnh hót lấy lòng như thế nào, thì chỉ cần nàng không đồng ý, Cửu Thiên Đế cũng sẽ có thể nghiền nát đầu của Kỳ Ca trong vòng một giây.

Nhưng cho dù nàng có tức giận đến mức nào, thì Kỳ Ca vẫn là con trai của nàng, nàng vẫn không thể nhẫn tâm mà nói một chữ "Không", không đành lòng nhìn con trai mình chết thảm trước mặt mình.

Nhân lúc Cửu Thiên Đế và mẹ con Nguyệt Ảnh Thần đang giằng co, Hàn Sâm đi tới bên cạnh Đại quốc sư Cổ Uyên hỏi: "Lai lịch của Cửu Thiên Đế như thế nào? Tại sao chưa từng nghe nói trong Thánh Vực có người như vậy?"

Đại quốc sư Cổ Uyên không hề mấp máy môi, nhưng lại có một giọng nói truyền vào tai Hàn Sâm: "Tuy Cửu Thiên Đế không phải là Thập Đại Thần Tướng, nhưng mà hắn lại là tổng quản ngoại sự của Thánh Vực, tuy không nổi tiếng bằng Thập Đại Thần Tướng, nhưng cũng không phải người thường. Sau khi Thánh Vực bị phá hủy, cứ tưởng hắn đã chết, không ngờ vẫn còn sống, đã vậy còn đến Di Tích Thánh Vực trong lúc lực Đại Tịch Diệt đang yếu nhất, xem ra hắn cũng có ý đồ với đồ vật trong Thánh Vực."

Hàn Sâm khẽ gật đầu. Hắn cũng biết có nhiều nhân vật đáng sợ như vậy đến Di Tích Thánh Vực vào thời điểm này, chắc chắn không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Nhưng Hàn Sâm cũng không nói thêm gì, vốn dĩ lúc đầu hắn cũng không biết nhiều, chỉ tình cờ có mặt ở đây vào lúc này, càng nói thì càng lộ nhiều chỗ sai, nên dứt khoát không nói gì nữa.

“Nguyệt Ảnh, ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Thời gian không còn nhiều, đừng làm lỡ việc tốt của con trai chúng ta.” Cửu Thiên Đế vừa vỗ lên đầu Kỳ Ca vừa nói.

“Cửu Thiên Đế, ngươi thả con trai của ta đi, ta sẽ để ngươi muốn làm gì thì làm” Nguyệt Ảnh Thần thẫn thờ nói. Mặc dù trong lòng nàng muốn giết chết tên súc sinh kia, nhưng dù sao nó là con của nàng và Tà Thiên Cẩu, cũng là mối liên hệ duy nhất còn lại trên thế giới của bọn họ, khó có thể tàn nhẫn được.

“Ha ha…” Cửu Thiên Đế ngửa mặt lên trời cười lớn: “Nguyệt Ảnh, ngươi cứ yên tâm, sao mà bản đế có thể gây bất lợi với con trai ngoan của chúng ta chứ. Có được một đứa con biết điều như vậy, bản đế vui mừng còn không kịp, chỉ không ngừng có ban thưởng, tuyệt đối không làm tổn thương hắn, dù chỉ là một chút.”

“Cảm ơn cha.” Kỳ Ca vui mừng khôn xiết, vội vàng quỳ lạy cảm ơn.

Cửu Thiên Đế càng thêm đắc ý, vỗ đầu Kỳ Ca cười: “Con ngoan, đúng là một đứa trẻ ngoan, bản đế phải thưởng cho ngươi thật tốt mới được.”

Kỳ Ca chớp mắt, nhìn chằm chằm Hàn Sâm rồi hung ác nói: “Có thể làm con của ngươi đã là phần thưởng lớn nhất rồi, ta không dám đòi phần thưởng của ngươi. Thế nhưng tên người hầu Tinh Tộc kia lại dám vô lễ với ngươi, thật là đáng chết. Đáng tiếc, ta không phải là đối thủ của hắn, nếu không ta nhất định sẽ tự tay đập nát hắn, xả cơn tức này giúp cha. Còn có cung tiễn Nha Khuyển, sau khi ta lấy lại cũng sẽ tặng cho cha, coi như là quà gặp mặt, để bày tỏ lòng biết ơn của ta đối với cha”

Hàn Sâm và Cổ Uyên liếc nhìn nhau. Cả hai đều cảm thấy rằng mặt

hàng này đơn thuần chính là một cực phẩm trong cực phẩm, có thể nói là thứ súc sinh nhất giữa đám súc sinh. Đến lúc này rồi mà hắn

còn muốn cắn lại Hàn Sâm.

“Con trai ngoan, chuyện này thì có là gì chứ?” Cửu Thiên Đế quay lại nhìn Hàn Sâm, gằn giọng nói: “Ngươi có nghe thấy chưa, còn không mau trả lại

cung tiễn Nha Khuyển cho con ta.”

“Cha, nói chuyện vô nghĩa với hắn làm gì, mau giết hắn đi.” Kỳ Ca ở bên cạnh hét lên.

Hàn Sâm liếc nhìn Kỳ Ca, sau đó lại từ từ nâng cung tên lên, lạnh nhạt nói: “Ta đã nói, con mồi của ta, sống chết là tùy thuộc vào ta quyết định”

Kỳ Ca bị cung tên chĩa vào, trong lòng lập tức sửng sốt, nhưng khi nhìn thấy Cửu Ngạo Thiên đứng bên cạnh, thì lập tức có thêm can đảm, chế nhạo Hàn Sâm: “Ngươi dám tự phụ trước mặt cha ta như vậy, đúng là tự tìm đường chết.”

Hàn Sâm cũng không thèm để ý đến hắn. Tên đó chính là một con chó điên, đã vậy còn bị ngu. Nếu không phải trong lòng Cửu Thiên Đế có phần kiêng dè, thì đã ra tay từ lâu rồi, không cần hắn phải châm ngòi.

Đến cả Cửu Thiên Đế cũng không dám dễ dàng ra tay, hắn còn dám cáo mượn oai hùng ở đây?

Vụt!

Hàn Sâm buông lỏng mũi tên trên tay ra, một nha tiễn đã biến mất không thấy đâu trong nháy mắt, rõ ràng là hướng về phía Kỳ Ca, khiến Kỳ Ca thay đổi sắc mặt, nhưng chẳng mấy chốc đã trở lại bình thường, bởi vì hắn thấy Cửu Thiên Đế đã giơ tay lên, hắn nghĩ rằng Cửu Thiên Đế vẫn có thể nắm lấy nha tiễn như lần trước

Nhưng trong giây tiếp theo, nha tiễn kia lập tức bắn xuyên qua đầu Kỳ Ca, trực tiếp bắn thủng đầu hắn, chui ra từ sau não.

Kỳ Ca trợn tròn mắt, đến chết vẫn không thể tin được, bản thân mình cứ chết đi như thế này.

“Sức mạnh thời gian!” Biểu cảm của Cửu Thiên Đế cũng hơi thay đổi. Tay của hắn cũng chỉ cần vươn ra một đoạn rất ngắn, nhưng lại hoàn toàn không thể chạm tới mũi tên.

Sắc mặt Nguyệt Ảnh Thần thay đổi, nhưng ánh mắt lại hpi phức tạp, lách mình ôm lấy thân thể đã ngã xuống của Kỳ Ca, nghiến răng nghiến lợi nhìn Hàn Sâm và hét lên: “Ta sẽ giết ngươi.”

Nói xong, nàng lập tức biến thành âm ảnh và tan vào bóng tối, biến mất trong nháy mắt.

Đôi mắt Cửu Thiên Đế đang nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, khí thế trên người như hồng, đè ép Hàn Sâm đang đứng bên kia, như thể sẽ giết chết Hàn Sâm bằng một chưởng bất cứ lúc nào, thế nhưng hắn vẫn mãi không ra tay.

“Còn chưa tiến vào Thánh Vực mà hai người đã đánh nhau ở đây, chẳng phải là để người khác ngư ông đắc lợi sao?” Đại quốc sư Cổ Uyên nói.

“Vậy thì để ngươi sống lâu hơn một chút.” Cửu Thiên Đế hừ lạnh, quay người đi vào cánh cửa, cũng biến mất trong bóng tối.

Đại quốc sư Cổ Uyên quay sang Hàn Sâm và nói: “Hàn huynh đệ, ngươi thực sự không nên giết Kỳ Ca đó, như vậy thì sẽ không đắc tội với hai cường giả đáng sợ cùng một lúc.”

“Một con chó điên không thua gì súc vật, gặp người nào cũng cắn thì giết cho đỡ phiền phức.” Hàn Sâm không quan tâm, hắn vốn muốn xông vào Thánh Vực để đưa Tiểu Hoa trở lại. Cho dù là Thập Đại Thần Tướng cùng Tứ Đại Thánh Thú có có ở đây, thì cũng không ngăn cản được hắn, huống chỉ là một tên cẩu tạp chủng thích cắn người.

“Thôi được rồi, dù sao thì chuyện cũng đã đi đến nước này, chúng ta cứ vào Thánh Vực trước đã, để tránh việc bọn họ cướp mất tiên cơ.” Đại quốc sư Cổ Uyên dừng lại một chút, sau đó cười nói với Hàn Sâm: “Nếu ngươi không phiền, chi bằng đồng hành với bọn ta, vậy cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

“Quốc sư không quên bạn cũ, tất nhiên ta cũng tuân mệnh.” Hàn Sâm gọi Bảo Nhi đang cưỡi trên lưng Đại Kim Ngư, băng qua cánh cửa cùng với nhóm Đại quốc sư Cổ Uyên.

Về phần thi thể của Kỳ Ca, Hàn Sâm thậm chí còn không thèm nhìn, huống chỉ là thú hồn, chỉ có âm thanh của nhắc nhở chặt đầu vang lên trong tâm trí hắn, đến cả nhắc nhở gen Dị chủng cũng không có, rõ ràng là thứ rác rưởi vô dụng.

Hết chương 2929.

Chương 2930. Trường Minh Đăng.

Bên trong cánh cửa tàn tạ tối như đêm, trừ phạm vi mà Trường Minh Đăng có thể chiếu sáng đến, dường như không nhìn thấy gì.

Sau khi Hàn Sâm bước qua cột đá, mới nhìn thấy phía sau cột đá cách một đoạn thì có một Trường Minh Đăng, giống như đèn đường kéo dài suốt trong bóng tối hư vô.

Trừ phạm vi Trường Minh Đăng lờ mờ có thể chiếu rọi, toàn bộ khu vực khác đều một mảng tối đen, dùng năng lực cảm ứng của Động Huyền Kinh cũng khó mà xuyên qua bóng tối, ở bên bờ bóng tối, Hàn Sâm có thể nhìn thấy rất nhiều bánh răng vũ trụ vỡ nát, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

“Rốt cuộc ban đầu xảy ra đại chiến như thế nào, ngay cả bánh răng vũ trụ cấu thành trật tự vũ trụ cơ bản nhất cũng bị vỡ nát.” Trong lòng Hàn Sâm thầm rét lạnh, càng không dám sơ ý.

Màu đen đó giống như một con thú khổng lồ lặng lẽ không lên tiếng, đang hung dữ mở miệng to như chậu máu, chỉ cần có người tiến vào bóng tối, thì sẽ lập tức bị con thú khổng lồ nuốt chửng.

Loại cảm giác này lan tỏa trong trái tim của mỗi người không tản đi, cho dù là cường giả Thần Hóa tộc Hoàng Cực, sắc mặt cũng vô cùng nghiêm trọng, giống như có chút bất an nhìn bóng tối.

“Hàn huynh đệ, chỗ bóng tối đó vô cùng hung hiểm, cho dù là cường giả Chân Thần, nếu rơi vào trong bóng tối, e rằng cũng là cục diện cửu tử nhất

sinh. Cho nên chúng ta chỉ có thể men theo Trường Minh Đăng mà đi, tuyệt đối không thể rời khỏi phạm vi chiếu sáng của Trường Minh Đăng" Đại quốc sư Cổ Uyên nhắc nhở.

"Cảm ơn quốc sư nhắc nhở." Sau khi Hàn Sâm nói cảm ơn, ánh mắt lại đặt trên người Đại Kim Ngư, trước đó nó bị Khuyển Nha tiễn làm bị thương, đến bây giờ vết thương vẫn chưa lành, luôn chảy máu, mặc dù máu chảy không nhiều, nhưng trạng thái của Đại Kim Ngư trông có vẻ có chút không đúng.

Vẻ mặt của nó trở nên hơi méo mó, ánh mắt cũng không đúng lắm, mặc dù sinh cơ không thành vấn đề, nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy nó rất không bình thường.

"Lẽ nào trên mũi tên đó có sức mạnh của hệ Độc?" Hàn Sâm dùng Lĩnh Vực Động Huyền quét vết thương của Đại Kim Ngư, phát hiện có một loại hạt màu đỏ đang khoan vặn trong vết thương của Đại Kim Ngư, giống như từng con côn trùng li tỉ không thể nhìn thấy.

Hàn Sâm sử dụng mấy loại thuật gen chữa trị, nhưng đều không có tác dụng với côn trùng màu đỏ trong vết thương đó.

Hàn Sâm nhìn tỉ mỉ, phát hiện trong đôi mắt của Đại Kim Ngư lại sinh ra rất nhiều tia máu, mà những tia máu đó, rõ ràng giống như côn trùng màu đỏ.

Đại quốc sư Cổ Uyên nhìn thấy tình huống bên phía Hàn Sâm, ở bên cạnh nói: "Nếu ta không nhìn lầm, vết thương mà vật nuôi của ngươi chịu, có lẽ bị nhiễm phải lực Cuồng Khuyển"

"Lực Cuồng Khuyển là cái gì? Quốc sư biết chữa trị thế nào không?" Hàn Sâm vội vàng hỏi.

Cổ Uyên nhìn nha tiễn trong tay Hàn Sâm nói: "Lực Cuồng Khuyển là sức mạnh căn nguyên của Nha Thiên Cẩu, một khi bị lực Cuồng Khuyển tổn thương, sinh vật sẽ dần dần mất đi lý trí, giống như phát điên tấn công bất kì sinh vật nào có thể nhìn thấy, đến cuối cùng kiệt sức mà chết. Hiện tại thấy tình trạng bệnh của nó, có lẽ chính là triệu chứng phát tác của lực

Cuồng Khuyển, với suy đoán này, những nha tiễn trong tay ngươi, mười phần hết tám chín phần chính là tạo nên từ răng của Nha Thiên Cẩu, cho nên mới có thể phụ thêm lực Cuồng Khuyển."

Ngừng một lát, Cổ Uyên lại nói: "Lực Cuồng Khuyển kì lạ khó hiểu, trong truyền thuyết chỉ có Thánh Kỳ Lân trong bốn Thánh Thú có thể hiểu, thậm chí những người khác có phương pháp nào chữa trị không, †a cũng không rõ."

Hàn Sâm nghe xong khẽ nhíu mày, đến bây giờ hắn đã từng đi vườn của Thánh Kỳ Lân rồi, nhưng Thánh Kỳ Lân đã chết, được chôn cất dưới vườn, đương nhiên không thể xuất hiện chữa trị cho Đại Kim Ngư nữa.

Hơn nữa vốn dĩ Hàn Sâm không biết Đông Thánh Viên ở đâu, muốn đi cũng không có cách.

Hàn Sâm lại dùng vài thuật gen chữa trị lên trên vết thương Đại Kim Ngư, máu đã cầm rồi, vết thương cũng ngày càng có dấu hiệu lành lại, nhưng tia máu trong mắt Đại Kim Ngư lại càng ngày càng nhiều, vẻ mặt biểu cảm cũng càng ngày càng dữ tợn.

Có thể nhìn ra, tâm trạng của Đại Kim Ngư rõ ràng hơi nóng nảy hơn.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, biết tiếp tục như vậy cũng không phải cách, do dự một lúc, Hàn Sâm gọi Súng Chú Ngữ ra, bắn vô số phát lên thân thể Đại Kim Ngư.

Viên đạn bắn vào trong vảy của Đại Kim Ngư, nhưng vì sức mạnh không đủ, cũng chỉ khảm lên vảy, có thể vì lực Cuồng Khuyển, Đại Kim Ngư đã không cảm nhận được đau đớn, cũng không phản kháng.

Từ đầu đến đuôi Hàn Sâm bắn ra hơn một trăm viên đạn, cách một khoảng thì bắn một viên vào da thịt của Đại Kim Ngư, những viên đạn đó tỏa ra sức mạnh Gia Cố Vĩnh Hằng, loại sức mạnh này khiến thân thể Đại Kim Ngư gia cố trong kiểu trạng thái hiện tại, mặc dù không hiểu được lực Cuồng Khuyển, nhưng lực Cuồng Khuyển cũng không có cách tiếp tục lan tràn trong thân thể Đại Kim Ngư.

Quan sát một lúc, thấy côn trùng tia máu trong mắt Đại Kim Ngư không tiếp tục tăng thêm nữa, Hàn Sâm mới thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Sâm cũng không còn cách khác, chỉ có thể tạm thời kéo dài như vậy.

Đại Kim Ngư giống như một bệnh nhân tâm thần nhẹ, vẻ mặt méo mó ở bên cạnh Hàn Sâm. May mà nó vẫn chưa hoàn toàn bị lực Cuồng Khuyển khống chế, vẫn duy trì chút ý chí của mình.

"Lực Cuồng Khuyển thật lợi hại, Nha Thiên Cẩu thật lợi hại, chỉ là nha tiên do một cái răng tạo thành đã có thể khiến Dị chủng cấp Chân Thần biến thành dáng vẻ này, không biết nó còn sống là sự tồn tại khủng bố thế nào." Trong lòng Hàn Sâm thầm kinh ngạc.

Một Nha Thiên Cẩu canh cửa đã khủng bố như vậy, có thể tưởng tượng Thánh Vực năm đó phong quang thế nào.

Đám người Đại quốc sư Cổ Uyên nhìn lại có chút kinh ngạc, Hàn Sâm lại có thể trấn áp lực Cuồng Khuyển, bọn họ có chút bất ngờ.

Ánh đèn của Trường Minh Đăng lờ mờ, có thể nhìn thấy Trường Minh Đăng đứng trên cột đá, mà những cột đá đó cổ kính loang lổ, phía trên có rất nhiều khuyết điểm và vết tích, trông có vẻ giống như sẽ sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Ánh đèn cũng vừa hay có thể chiếu sáng đến phạm vi cách một Trường Minh Đăng, chỗ có thể nhìn thấy cũng chỉ có khoảng cách mười mấy mét, trên đất đều là đá màu xám, có rất nhiều tảng đá đã vỡ vụn hoặc là bị đổ, rất khó tìm thấy một viên nào nguyên vẹn, có lẽ ở đây đã là chiến trường của trận đại chiến.

Đột nhiên, trên đường phía trước thiếu một ngọn Trường Minh Đăng, lờ mờ có thể nhìn thấy trong bóng tối phía trước còn có một hàng Trường Minh Đăng kéo dài về phía trước, nhưng trung tâm của hàng Trường Minh Đăng đó, lại có một ngọn Trường Minh Đăng không biết vì nguyên nhân gì không sáng, khoảng cách tối như mực này, không thấy cái gì.

“Khoảng cách này không có Trường Minh Đăng, chỉ sợ có chút không dễ qua.” Một cường giả Thần Hóa tộc Hoàng Cực nói.

Hàn Sâm cũng dừng bước nhìn bóng tối phía trước, mặc dù bánh răng vũ trụ ở đây không hoàn toàn vỡ nát, nhưng cũng không ít vũ trụ đều là trạng thái sứt mẻ, sự vận động của trật tự vũ trụ đã mất cân bằng.

“Chúng ta có thể lấy một ngọn Trường Minh Đăng, cầm Trường Minh Đăng đi qua không?” Một Thần Hóa của tộc Hoàng Cực nhìn Trường Minh Đăng trên đỉnh đầu nói.

“Tuyệt đối không thể.” Đại quốc sư Cổ Uyên lắc đầu nói: “Ánh đèn của những Trường Minh Đăng này có thể xua đuổi bóng tối, nhưng sức mạnh của nó không phải bắt nguồn từ thân đèn, mà là bắt nguồn từ cột đèn có tương liên với đại địa, một khi Trường Minh Đăng rời khỏi cột đèn, hoặc cột đèn bị hỏng, Trường Minh Đăng không có nguồn năng lượng, lập tức sẽ bị tắt.”

Hết chương 2930.

Chương 2931. Khu vực bóng tối.

“Làm sao Cửu Thiên Đế và Nguyệt Ảnh Thần qua đây được nhỉ?” Cường giả Thần Hóa tộc Hoàng Cực, tên là Dương Vân Sinh quan sát xung quanh nói.

Ở đây chỉ có một ngọn Trường Minh Đăng chỉ đường có thể đi, dọc đường bọn họ đi đến, vốn dĩ nhìn thấy Cửu Thiên Đế và Nguyệt Ảnh Thần, nói rõ bọn họ nhất định đã đi qua rồi.

“Suy cho cùng Nguyệt Ảnh Thần là vợ của Nha Thiên Cẩu, có lẽ sẽ biết một chút bí mật trong Thánh Vực, có thể tiến vào cũng không kì lạ. Mặc dù Cửu Thiên Đế đó quản lý đối ngoại, đối với trong Thánh Vực hiểu biết không nhiều, chẳng qua thế nào cũng sẽ biết một chút, cộng thêm có thể

sống đến bây giờ, căn bản đều là lão quái vật có chút thủ đoạn kinh người, có thể tiến vào cũng không quá kì lạ.” Cổ Uyên nói.

“Nếu bọn họ đã có thể tiến vào, vậy chúng ta không lý nào không vào được, chỉ có thể cứng rắn xông qua rồi.” Dương Vân Sinh nói.

“Thực ra chỉ có con đường cứng rắn xông qua này, nhưng mà vẫn phải làm chút công tác chuẩn bị cho tốt.” Cổ Uyên nói, từ trong tay áo rút ra, lại rút ra một cây dù màu trắng bằng lụa Ngọc Cốt.

Cổ Uyên mở cây dù ra, lập tức chỉ thấy phía trên cây dù treo từng luồng thánh khiết rực rỡ màu trắng, bao phủ phạm vi xung quanh mười mét.

“Dù Quang Huân này của ta, có sức mạnh kết giới Quang Minh nhất định, cũng sẽ có chút tác dụng với bóng tối này, các ngươi không ngại cùng đi với ta ở trong cây dù.” Cổ Uyên nói xong lại nhìn hai con Đại Tiểu Kim Ngư nói: “Hàn huynh đệ, thân hình hai con Kim Ngư đó quá lớn, dù Quang Huân khó mà che phủ hoàn toàn chúng nó, chỉ bằng tạm thời để chúng ở khu vực này, chúng ta qua đó xem thử trước thế nào?”

“Ý tốt của quốc sư tại hạ giữ trong lòng, nhưng mà nếu đã mang chúng nó vào, đương nhiên không thể bỏ lại chúng nó không quan †âm, quốc sư ngươi đi trước một bước, ta thử nghĩ cách cho chúng nó.” Đương nhiên Hàn Sâm không định bỏ lại mẹ con Kim Ngư.

Đến lúc này không phải nói Hàn Sâm có cảm tình sâu nặng với chúng nó, mà là vì bản thân chúng nó là sinh vật trong Thánh Vực, nhất định hiểu rõ Thánh Vực hơn một chút so với người ngoài.

Cổ Uyên lại thuyết phục mấy câu, thấy Hàn Sâm khăng khăng muốn mang mẹ con Kim Ngư cùng đi, cũng không muốn nói gì nữa, cầm dù Quang Huân lên, dẫn đám Dương Vân Sinh cùng tiến vào bóng tối.

Hàn Sâm nhìn thấy kết giới của dù Quang Huân đánh nhau không ngừng với bóng tối, ánh sáng trên dù lập tức bị giảm bớt một bước, chỉ còn lại phạm vi khoảng chừng hai mét, đám Đại quốc sư Cổ Uyên chen vào một chỗ, mới có thể miễn cưỡng được kết giới bảo vệ toàn bộ.

Hơn nữa kết giới đó trong bóng tối không ngừng lung lay, giống như sẽ sụp đổ bất kỳ lúc nào, cũng không biết có thể chống đỡ bọn họ đi đến Quang Minh Đăng phía trước không.

Khoảng cách giữa hai Quang Minh Đăng cũng chỉ hai ba mươi mét mà thôi, nhưng đám Cổ Uyên đi vào trong bóng tối chưa được mấy bước, hoàn toàn không thấy được bóng dáng của bọn họ, giống như bị bóng tối nuốt chửng.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào một ngọn Quang Minh Đăng ở đầu khác trong bóng tối, cũng chỉ có thể nhìn thấy Quang Minh Đăng giống như một con đom đóm, dưới đèn có thứ gì đó nhưng hoàn toàn không nhìn thấy.

"Ngay cả thử đám người Cổ Uyên cũng không thử một cái, trực tiếp tiến vào trong bóng tối, rõ ràng là sớm có chuẩn bị, ta mang theo đám Kim Ngư phải thế nào mới có thể qua đây?" Đương nhiên Hàn Sâm không dám giống như đám Cổ Uyên, đội một dị bảo đi qua.

Do dự một lát, Hàn Sâm gọi kiếm Lãnh Quang ra, đi đến bóng tối phía trước, chém ra một ánh kiếm màu hồng vào bóng tối.

Ánh kiếm xông vào trong bóng tối, trong giây phút đó lại bị chôn vùi, không thể nổi lên một cơn sóng, vậy mà không có chút phản ứng.

Hàn Sâm nhíu mày, chầm chậm đâm mũi kiếm của kiếm Lãnh Quang vào trong bóng tối, mũi kiếm vừa tiếp xúc với bóng tối, Hàn Sâm cảm thấy phía trước kiếm Lãnh Quang giống như bị một luồng sức mạnh khổng lồ vặn lại, gần như khiến Hàn Sâm không cầm được thanh kiếm.

Hàn Sâm vội vàng rút kiếm Lãnh Quang ra, lại thấy chỉ trong thoáng chốc, ánh kiếm của kiếm Lãnh Quang lại xuất hiện mấy lỗ hổng.

"Bóng tối thật kinh khủng." Hàn Sâm kinh ngạc, kiếm Lãnh Quang có thể sánh với Vũ khí Chân Thần còn như vậy, đổi lại là cơ thể máu thịt, hậu quả khó mà tưởng tượng.

Hàn Sâm có chút buồn phiền, không biết làm thế nào mới có thể vượt qua khu vực bóng tối này, lại nghe Bảo Nhi bò trên vai hắn nói: "Cha ơi, trước

đó không phải ngươi có một ngọn đèn đá sao? Có thể chiếu sáng ở đây không?”

“Vậy có thể thử một chút.” Đương nhiên Hàn Sâm cũng nghĩ đến ngọn đèn đá đó, chẳng qua ánh đèn của đèn đá và ánh đèn của những Trường Minh Đăng này không giống nhau, không biết có thể dùng không, chỉ có thể tạm thời thử một lần.

Lấy đèn đá từ tháp Thiên Mệnh ra, chỉ thấy đèn đá đó vẫn giống như trước đây, ánh đèn chỉ là cỡ một ngón tay cái, trông có vẻ không phải đặc biệt sáng rực.

Cầm đèn đá trong tay, Hàn Sâm tiến gần lại bóng tối một chút, chỗ ánh đèn chiếu rọi, bóng tối đó giống như tan chảy lui về, hiện ra một khu vực trống.

“Vậy mà thật sự có tác dụng….” Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, cầm đèn đá tiếp tục tiến lên phía trước, mảnh lớn bóng tối lập tức bị xua đuổi.

Đèn đá trông có vẻ không sáng như vậy, nhưng tiến vào trong bóng tối, lại có thể chiếu sáng phạm vi mười mấy mét, trong phạm vi đèn đá chiếu sáng, bánh răng vũ trụ đều khôi phục hoàn chỉnh, không xuất hiện hiện tượng nứt vỡ nữa.

“Xem ra đèn đá này còn tốt hơn những Trường Minh Đăng đó, cũng không biết rốt cuộc đèn đá có lai lịch gì, lại thần dị như vậy.” Hàn Sâm xoa đèn đá trong tay, càng yêu thích không buông tay.

Có phạm vi chiếu sáng lớn như vậy, dẫn theo mẹ con Kim Ngư đi vào cũng không khó, Hàn Sâm ôm Bảo Nhi ngồi trên lưng Đại Kim Ngư, để Đại Kim Ngư chở bọn họ về phía trước, mà Hàn Sâm cầm đèn đá, chiếu sáng khu vực lân cận.

Mặc dù lực Cuồng Khuyển của Đại Kim Ngư không lan rộng nữa, nhưng cũng không hồi phục, trông có vẻ tỉnh táo như vậy, phản ứng lại hơi chậm chạp.

Cũng may nó vẫn có thể nghe hiểu lời Hàn Sâm nói, dựa theo tuyến đường Hàn Sâm chỉ đi thẳng về trước, Tiểu Kim Ngư chăm chú theo bên cạnh nó,

trông có vẻ vô cùng sợ hãi bóng tối xung quanh.

Đi rồi lại đi, Hàn Sâm nghe được hình như có tiếng khóc của cô gái lờ mờ truyền đến từ trong bóng tối, cảm thấy hinh như không xa trong bóng tối lắm.

Tiếng khóc xa xăm đó, trong sự vắng vẻ hiện lên cực kì bi thương, trong lòng người nghe buồn bã.

“Cha, hình như có người đang khóc á?” Bảo Nhi nhìn khu vực bóng tối bên cạnh nói.

“Không liên quan đến chúng ta, không cần quan tâm nàng.” Hàn Sâm cầm đèn, để Đại Kim Ngư tiếp tục đi về hướng Trường Minh Đăng phía trước, Trường Minh Đăng đó trông có vẻ không xa như vậy, nhiều nhất cũng chỉ bốn năm mươi mét, nhưng bọn họ đi nói ít cũng hơn trăm dặm, vậy mà vẫn chưa đến được chỗ Trường Minh Đăng.

“Quả nhiên Thánh Vực rất kì lạ, trước đây lúc đi qua Trường Minh Đăng, khoảng cách giữa hai ngọn đèn rõ ràng chỉ có ba bốn mươi mét, tính chính giữa thiếu một ngọn Trường Minh Đăng, vậy cũng chỉ là khoảng cách bảy tám mươi mét, lại đi mấy trăm dặm vẫn chưa đến chỗ ngọn đèn, rõ ràng là không gian xảy ra vấn đề.” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ.

Đột nhiên, bóng tối bốn phía hóa thành vô số thanh đao nhọn, từ bốn phương tám hướng lao về phía Hàn Sâm.

“Nguyệt Ảnh Thần!” Hàn Sâm lập tức nhận ra nguồn gốc của những ảnh đao màu đen đó.

“Ta muốn ngươi chôn cùng con của ta.” Giọng nói oán hận của Nguyệt Ảnh Thần vang lên trong bóng đêm, vậy mà nàng có thể di chuyển tự do trong bóng tối khủng bố này, dường như còn có thể khống chế sức mạnh của bóng tối.

Hết chương 2931.

Chương 2932. Thiên Sứ Tử Vong.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, lập tức mở ra Lĩnh Vực Thời Gian, những ảnh đao đó suýt nữa chạm vào Đại Kim Ngư, giây phút đó chậm lại, cực kì chậm chạp tiến về phía trước.

Nguyệt Ảnh Thần thấy ảnh đao không có tác dụng, người bước ratừ trong bóng tối , trôi nổi phía sau những ảnh đao đó, nhìn Hàn Sâm giọng hận thù nói: "Cho dù ngươi mạnh cỡ nào, đều bắt buộc phải chôn cùng con ta."

Hàn Sâm nhàn nhạt nói: "Nguyệt Ảnh Thần, ta thấy ngươi thật đáng thương, không bằng lòng giết ngươi, ngươi vẫn là mau đi đi."

"Đi? Đương nhiên ta sẽ đi, ta không giết được ngươi, nhưng ngươi cũng đừng mong sống" Nguyệt Ảnh Thần nói một câu mạc danh kì diệu, người và ảnh đao đầy trời cùng nhau lui về trong bóng tối, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Hàn Sâm nhìn Nguyệt Ảnh Thần rút lui, gọi Đại Kim Ngư tiếp tục nhanh chóng lên đường, nhưng đi chưa được bao xa, trên đất lại phát hiện, xuất hiện một khe nứt.

Khe nứt đó cũng không biết rộng bao nhiêu, ánh sáng của đèn đá không chiếu đến bờ đối diện, có vẻ như một mảnh tối như mực.

Lại nhìn xuống phía dưới thử, cũng là một mảnh tối tămtương tự, không biết vết nứt này rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Hàn Sâm không muốn phi hành ở chỗ này, hệ số nguy hiểm thực sự quá cao, thế là nhìn trái phải, men theo bên trái khe nứt đi qua, muốn thử xem có thể lách qua không.

Nhưng mà đi được mấy chục dặm, khe nứt bên cạnh vẫn không thấy điểm cuối, giống như một vực sâu không đáy, cũng không biết rốt cuộc dài bao nhiêu.

“Kì quái nhỉ, sao không thấy đám Cổ Uyên?” Hàn Sâm thầm nhíu mày, hắn đến chậm hơn đám người Cổ Uyên không bao lâu, dọc đường đến đây, lại hoàn toàn không thấy được dấu vết của đám người Cổ Uyên, hình như không thích hợp lắm.

Trước khi suy nghĩ, ánh mắt Hàn Sâm đột nhiên ngưng đọng, chỉ thấy bên rìa khe nứt lớn phía trước, lại xuất hiện một sinh vật.

Sinh vật đó toàn thân áo giáp đen, giống như kị sĩ mặc áo giáp của châu Âu thời trung cổ, lúc này hắn ngồi xếp bằng ở rìa của vết nứt lớn, cúi đầu, giống như đang nhìn bên trong khe nứt lớn.

“Tại hạ Hàn Sâm, đi ngang qua nơi này, làm phiên nhã hứng của các hạ thật sự vô ý, vẫn mong các hạ đừng trách.” Hàn Sâm nhìn người mặc áo giáp nói.

Nhưng người mặc áo giáp lại không chút phản ứng, vẫn cúi đầu ngồi đó.

“Lẽ nào chết rồi?” Hàn Sâm dùng Lĩnh Vực Động Huyền cảm ứng khí tức của người mặc giáp, nhưng mà ai biết Lĩnh Vực Động Huyền vừa chạm vào áo giáp, áo giáp đen cuồn cuộn đó lại sáng lên, phía dưới xuất hiện rất nhiều quang văn kì lạ, theo sự nhấp nháy của quang văn, khu vực lớn gần đó đều được kết giới mà quang văn tạo ra bao phủ, đám người Hàn Sâm cũng được che phủ trong kết giới.

Mà quang văn trên áo giáp càng ngày càng sáng, đồng thời một luồng khí cơ như có như không cũng tỏa ra từ trên người của người mặc giáp, sự mạnh mẽ của khí cơ đó, ngay cả Hàn Sâm cũng cảm thấy có chút hoảng sợ.

Hàn Sâm cầm đèn đá lui lại, đồng thời một quyền đánh vào kết giới, nhưng sức mạnh mà Hàn Sâm đánh ra, lại bị kết giới đó dội lại, gần như chấn động Hàn Sâm trên lưng Đại Kim Ngư.

“Thiên Sứ Tử Vong đã bị kích thích, ngươi chết chắc rồi” Nguyệt Ảnh Thần xuất hiện bên ngoài kết giới, oán hận nhìn Hàn Sâm nói.

“Nói ra như vậy, Thiên Sứ Tử Vong gì đó này là thủ đoạn của ngươi?” Hàn Sâm nhìn Nguyệt Ảnh Thần.

“Ta không dám đụng vào Thiên Sứ Tử Vong, đó là kiệt tác của Thánh Chủ, cỗ máy khủng bố dùng để trông coi Thánh Viên. Ta chỉ tính chút kế nhỏ, khiến ngươi đi đến đây mà thôi.” Nguyệt Ảnh Thần lạnh giọng nói.

“Cỗ máy? Trên người của hắn sinh cơ như thủy triều, sao có thể là cỗ máy? Rõ ràng chính là sinh vật sống sờ sờ.” Hàn Sâm có chút kinh ngạc quan sát người mặc giáp được gọi là Thiên Sứ Tử Vong.

Sinh cơ trên người hắn càng ngày càng mạnh, nhìn thế nào cũng không giống một cổ máy.

“Ngươi hiểu cái gì, thần thông của Thánh Chủ, chẳng lẽ ngươi lại có thể hiểu rõ. Đừng nói cỗ máy sống sờ sờ, chỉ cần Thánh Chủ bằng lòng, cho dù hắn muốn để một viên đá thành vật sống cũng dễ như trở bàn tay” Nguyệt Ảnh Thần nói xong giọng điệu hận thù nói: “Hận là chỉ hận không thể đích thân trả thù cho con ta.”

“Con trai như vậy, ngươi cần gì mạo hiểm như vậy vì hắn?” Hàn Sâm thở dài.

“Hắn xấu xa như thế nào, cũng là con trai ta, ngươi đã giết hắn, phải lấy mạng của ngươi.” Khuôn mặt Nguyệt Ảnh Thần lóe lên tia phức tạp, cuối cùng biến thành kiên định.

Hàn Sâm còn muốn nói gì đó, nhưng thấy sau lưng Thiên Sứ Tử Vong đó ánh sáng rực rỡ phun ra, lại hóa thành một cặp cánh ánh sáng khổng lồ.

Theo cánh ánh sáng giương ra, thân thể Thiên Sứ Tử Vong cũng dần dần bay lên, biến thành đối diện Hàn Sâm, mặt nạ trong mũ sắt chiếu ra hai chùm ánh sáng, giống như đèn pha chiếu lên người Hàn Sâm.

Quang văn trên áo giáp đã chiếu áo giáp thành bán trong suốt, cộng thêm cánh ánh sáng đó, khiến Thiên Sứ Tử Vông trong có vẻ thật sự giống như một thiên sứ giáng trần, khí tức khủng bố đó càng khiến lòng người run rẩy, giống như chỉ cần hắn dao động cánh ánh sáng một chút, giây sau sẽ xé toạc toàn bộ hư không và bóng tối.

“Người xâm phạm Thánh Viên…. chết…..” Giọng nói của Thiên Sứ Tử Vong không mang theo chút cảm tình, giống như một cỗ máy lạnh lẽo không có tình cảm.

Khi nói, Thiên Sứ Tử Vong đã giương cánh phải, giương cao qua đỉnh đầu, toàn bộ cánh tay như đao giơ lên, quang diệm lập tức xông vào đêm tối, giống như một thanh quang đao trảm thiên cháy lên ngọn lửa, nhắm vào Hàn Sâm sắp lao đến.

“Nào có Thánh Viên gì?” Hàn Sâm nhìn xung quanh, trừ khe nứt lớn ra, xung quanh đều là tảng đá vụn vỡ, vốn dĩ không có công trình kiến trúc gì, càng không có lâm viên.

Cho dù lâm viên đó bị hủy rồi, ít nhất cũng phải còn đống hoang tàn, nhưng ở đây vốn dĩ không có cái gì.

Thiên Sứ Tử Vong nghe lời của Hàn Sâm hình như khẽ giật mình, hắn lại cúi đầu suy nghĩ.

“Ở đây nào có cỗ máy gì, rõ ràng là vật sống mà!” Hàn Sâm nhìn Thiên Sứ Tử Vong thế nào cũng không giống cổ máy, làm gì có cổ máy nào có thể suy nghĩ giống như hắn.

“Ngươi vui mừng quá sớm rồi, khe nứt lớn đó chính là chỗ Thánh Viên ban đầu, vị trí của ngươi đứng chính là cửa chính của Thánh Viên.” Nguyệt Ảnh Thần lạnh lùng cười nói.

Quả nhiên Thiên Sứ Tử Vong đó chỉ suy nghĩ một lúc, lại nói: “Ở đây chính là khu vực của Thánh Viên, ngươi xâm phạm Thánh Viên, đáng chết”

Nói xong, Thiên Sứ Tử Vong mang theo cánh tay quang diệm mãnh liệt chém thẳng xuống Hàn Sâm.

“Cha, cái này giao cho ta.” Hàn Sâm đang muốn ra tay, lại nghe Bảo Nhi nói một tiếng, từ trên lưng hắn nhảy xuống, thân ở trên không, kính râm lóe lên, thân thể Bảo Nhi lập tức biến đổi, trong giây lát biến thành y chang Thiên Sứ Tử Vong, tương tự cả người mặc áo giáp ánh sáng khắp nơi, một đôi cánh ánh sáng vừa to vừa trắng.

Bùm!

Bảo Nhi cũng dựng cánh tay, học dáng vẻ của Thiên Sứ Tử Vong xông qua, hai lưồng sức mạnh va chạm nhau trong không gian, lập tức xảy ra vụ nổ lớn, nổ tung kết giới của Thiên Sứ Tử Vong, vậy mà là cục diện kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không thể tổn thương ai.

“Sao có thể…. bé gái đó là thứ gì, sao nàng có thể biến thành Thiên Sứ Tử Vong…” Nguyệt Ảnh Thần kinh ngạc nhìn Bảo Nhi.

Hàn Sâm biết đây là năng lực của kính râm đó, bình thường kính râm chỉ có thể biến thành dáng vẻ của sinh vật có chút bình thường, nhưng mà sau khi dùng kính râm quét qua một sinh vật, lại có thể biến thành dáng vẻ của sinh vật đó, hơn nữa sở hữu đủ loại năng lực của sinh vật. Nhưng mà tốc độ quét của kính râm không nhanh, cần thời gian nhất định, hơn nữa quét biến thân cần tiêu hao năng lượng khổng lồ, còn giới hạn thời gian, cũng không thể muốn biến thì có thể biến, hạn chế khá nhiều.

Hết chương 2932.

Chương 2933. Thánh Viên.

Thiên Sứ Tử Vong mà kính râm quét ra tạo thành, các phương diện đều giống y như Thiên Sứ Tử Vong thật sự, nhất thời trận chiến khó giải quyết, có lẽ thời gian ngắn khó mà phân thắng bại.

Hàn Sâm cũng không đi xem trận đấu của Bảo Nhi và Thiên Sứ Tử Vong, ngồi trên lưng Đại Kim Ngư, một tay cầm đèn đá, một tay cầm đao Nhân Quả Báo Ứng, một đao chém qua Nguyệt Ảnh Thần.

Nguyệt Ảnh Thần muốn trốn vào bóng tối nhưng phát hiện tốc độ di chuyển của mình rất nhanh, nhưng khoảng cách di chuyển lại rất ngắn, giống như không sao di chuyển một lần.

Phạm vi Lĩnh Vực Thời Gian rất nhỏ, trừ khi dưới tình huống cách rất gần, bình thường rất khó hạn chế được quỹ đạo di chuyển của đối thủ.

Vừa nãy Nguyệt Ảnh Thần cho rằng Hàn Sâm chắc chắn sẽ bị Thiên Sứ Tử Vong chém chết, hơn nữa lại cách nhau kết giới, cho nên mới có thể đứng gần Hàn Sâm, chỉ cách Hàn Sâm một kết giới, muốn ở khoảng cách gần nhìn Hàn Sâm bị chém chết.

Ai biết Bảo Nhi lại biến thành Thiên Sứ Tử Vong, sau khi đánh một kích với Thiên Sứ Tử Vong đó, đánh vỡ kết giới, lập tức khiến Nguyệt Ảnh Thần bại lộ trước mặt Hàn Sâm, Lĩnh Vực Thời Gian mới có thể động được tới Nguyệt Ảnh Thần.

Nguyệt Ảnh Thần khó khăn lắm mới di chuyển ra xa, nhưng đao khí của Hàn Sâm chém lên người Nguyệt Ảnh Thần, lại giống như chém lên cái bóng bên dưới, trực tiếp xuyên qua, không thể tổn thương tới nàng.

Hàn Sâm liên tục chém mấy đao, kết quả đều như nhau, vốn dĩ không đụng được đến thân thể của Nguyệt Ảnh Thần, Nguyệt Ảnh Thần lạnh lùng cười nói:"Lĩnh Vực Thời Gian loại sức mạnh mạnh mẽ này, ngươi có thể kéo dài bao lâu? Khi Lĩnh Vực Thời Gian biến mất, chính là thời gian ta báo thù cho con ta."

"E rằng ngươi không có cơ hội như vậy rồi." Hàn Sâm nhàn nhạt nói một câu, nâng đèn đá lên trước mặt mình, sau đó lấy ra Thuần Medusa, mở ra Ngưng Thị của Medusa.

Sau khi hai ánh mắt yêu dị xuyên qua lửa đèn, bị nhuộm thành màu trắng rực, ánh mắt đó chiếu lên Nguyệt Ảnh Thần, Nguyệt Ảnh Thần bị Lĩnh Vực Thời Gian bao vây, vốn dĩ không có cách nào hành động, chỉ có thể ngưng tụ Nguyệt Ảnh Chi Lực đối kháng với ánh mắt.

Nhưng ánh mắt nhiễm lửa đèn, trong chốc lát đông cứng thân thể của Nguyệt Ảnh Thần đã hóa thành cái bóng, cố định trong hư không.

Vốn dĩ Ngưng Thị của Medusa chính là thần khí đỉnh cao, lại được lửa đèn tăng cường, Chân Thần cũng không cản được, trực tiếp bị đông cứng, đã không khác gì người chết.

Không nhìn thấy Nguyệt Ảnh Thần nữa, Hàn Sâm nhìn Bảo Nhi chiến đấu với Thiên Sứ Tử Vong, phát hiện Bảo Nhi lại chiếm thượng phong, luôn áp chế hung ác đánh Thiên Sứ Tử Vong.

Dưới tình huống sức mạnh và thuật gen tương đồng, đối với việc vận dụng sức mạnh và thuật gen, Bảo Nhi rõ ràng được chân truyền của Hàn gia, càng nắm chắc thời cơ và hiểu rõ cục diện trận chiến nhiều hơn so với Thiên Sứ Tử Vong, đánh Thiên Sứ Tử Vong sở hữu cùng sức mạnh đến thất bại thảm hại.

Đùng!

Bảo Nhi lại chém xuống ngực Thiên Sứ Tử Vong, chém nứt áo giáp của Thiên Sứ Tử Vong, Hàn Sâm mới phát hiện trong áo giáp của Thiên Sứ Tử Vong vốn dĩ không có nhục thể, mà là nhóm ánh sáng màu trắng.

“Vậy mà thật sự không phải vật sống sao? Mọi thứ của Thánh Chủ thực tế khiến người ta cảm thấy khó tưởng tượng nổi, lại có thể chế †ạo ra cỗ máy mạnh mẽ như vậy, nếu Thiên Sứ Tử Vong có thể sản xuất hàng loạt, đến lúc đó quét sạch đại vũ trụ cũng là chuyện vô cùng đơn giản.” Trong lòng Hàn Sâm thầm tán thưởng.

Mặc dù Thiên Sứ Tử Vong luôn bị thương, nhưng lại hoàn toàn không có ý lui bước, giống như vốn dĩ không biết đau đớn và sợ hãi là gì, vẫn liều mạng chiến đấu với Bảo Nhi.

Răng rắc!

Não của Thiên Sứ Tử Vong bị Hàn Sâm chém xuống, nhưng vẫn không chết, bên trong cổ ánh sáng phun ra, vẫn xông qua Bảo Nhi.

Bóng dáng Bảo Nhi lóe lên, cũng chém vỡ áo giáp của Thiên Sứ Tử Vong, chỉ thấy trong áo giáp, lại có một tinh thể màu trắng.

Bảo Nhi lách người bay qua, bắt lấy viên tinh thể đó, ánh sáng màu trắng trong thân thể Thiên Sứ Tử Vong lập tức tiêu tan, áo giáp cũng rơi xuống.

“Cha” Bảo Nhi bay về, thân thể cũng khôi phục chân thân, chỉ là trông có vẻ vô cùng mệt mỏi, trông có vẻ sau khi sử dụng kính râm tiêu hao quá mức.

Hàn Sâm vội vàng ôm nàng, Bảo Nhi giống như mèo nhỏ co rút trong lòng Hàn Sâm, trông có vẻ thật sự rất mệt, dựa vào lòng Hàn Sâm ngủ mất.

Hàn Sâm rất hiếm khi nhìn thấy Bảo Nhi lộ ra dáng vẻ mệt mỏi, trong lòng lẩm bẩm: “Quả nhiên sử dụng kính râm tiêu hao vô cùng lớn, ngay cả Bảo Nhi cũng chống đỡ không lâu được.”

Từ trong tay Bảo Nhi lấy tinh thể của Thiên Sứ Tử Vong đó ra, chỉ thấy tinh thể có rất nhiều mặt, hình dạng đại khái là hình bầu dục, bên trong ánh sáng màu sắc lưu chuyển, tỏa ra sức mạnh dao động khủng bố.

“Cũng không biết cái này dùng vật gì chế tạo thành, lại không có gợi ý, có lẽ không phải là gen Dị chủng.” Hàn Sâm không nghĩ ra tỉnh thể có tác dụng gì, chỉ có thể cất giữ lại trước.

Vốn dĩ Hàn Sâm muốn rời khỏi đây, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới, vừa nãy Nguyệt Ảnh Thần đó đã nói, vết nứt lớn bên cạnh là Thánh Viên, mà vị trí của Thiên Sứ Tử Vong đứng, chính là chỗ cửa lớn của Thánh Viên, ở đây cũng chính là cửa vào của Thánh Viên.

“Không biết rốt cuộc Thánh Viên là chỗ như thế nào, nhưng mà đại khái Thánh Chủ để Thiên Sứ Tử Vong canh giữ ở đây, chắc chắn bên trong có thứ quan trọng. Nếu Thiên Sứ Tử Vong canh cửa đã bị quét sạch, chỉ bằng đi xem thử trong Đông Viên rốt cuộc có gì, nói không chừng có thể tìm được manh mối gì đó không chừng.” Trong lòng Hàn Sâm thầm nói.

Hắn tiến vào Thánh Vực, một là muốn tìm Tiểu Hoa, hai là cũng để biết càng nhiều bí mật của Thánh Vực, có chỗ quan trọng như vậy, không đi thăm dò một chút sao có thể cam tâm.

Cầm ngọn đèn chiếu vào bên dưới vết nứt lớn, tối đen như mực không thấy đáy, thực tế không biết sâu bao nhiêu.

Bất chấp, Hàn Sâm cầm đèn đá cẩn thận bay vào vết nứt lớn, nhưng mà chỉ bay ra một đoạn ngắn, sau khi phát hiện không có nguy hiểm, mới để bọn Đại Kim Ngư cùng nhau bay qua.

Ôm Bảo Nhi đang ngủ, ngồi trên lưng Đại Kim Ngư dần dần đáp xuống trong vết nứt lớn, bên dưới luôn là một mảng tối như mực, Hàn Sâm không dám để Kim Ngư bay quá nhanh, chỉ chầm chậm đáp xuống, qua hơn một tiếng, cuối cùng nhìn thấy bên dưới giống như có thứ gì đó đang sáng lấp lánh.

"Trường Minh Đăng…" Hàn Sâm nhìn chằm chằm một lúc, cuối cùng phát hiện đó là hai ngọn Trường Minh Đăng.

Để Đại Kim Ngư bay qua phía Trường Minh Đăng, cách Trường Minh Đăng càng ngày càng gần, mượn ánh đèn của Trường Minh Đăng, có thể nhìn thấy ở đó là một cánh cửa đá, nhưng không giống cửa lớn của Thánh Vực khí thế hào hùng, chỉ là cửa đá hình vòm rất nhỏ, giống như cửa vào của một vườn hoa nhỏ.

Sau khi đến gần một chút, Hàn Sâm lập tức nhìn thấy tấm biển trên cửa vòm khắc hai chữ "Thánh Viên".

Cửa vòm đang mở, nhưng mà trông có vẻ không chịu được tác động quá lớn, vẫn duy trì tương đối hoàn chỉnh, lúc Hàn Sâm đứng trước cửa vòm, có thể nhìn thấy cảnh sắc bên trong.

Chỉ thấy trong Thánh Viên có không ít Trường Minh Đăng, ánh đèn chiếu sáng bên trong, nhưng lúc Hàn Sâm vừa ở bên trên, ngay cả chút ánh đèn cũng không thấy.

Trong Thánh Viên đình thai lầu các, cây cỏ hòn non bộ, trông có vẻ vô cùng lịch sự tao nhã, cũng không chịu quá nhiều tác động của cuộc chiến, duy trì tương đối hoàn chỉnh.

Nhưng khi ánh mắt của Hàn Sâm rơi vào bên trong Thạch Đình, sắc mặt khẽ thay đổi, trong Thạch Đình đó lại có một người đang ngồi.

Hết chương 2933.

Chương 2934. Thạch Đình.

Người đó quay lưng với Hàn Sâm, ngồi dựa vào lan can của Thạch Đình, giống như đang thưởng thức những hoa cỏ bên ngoài đó.

“Tại hạ Hàn Sâm, vô ý xông vào đây, có chỗ mạo phạm vẫn mong tha thứ.” Hàn Sâm khẽ ôm quyền nói.

Có kinh nghiệm của Thiên Sứ Tử Vong, Hàn Sâm không dám dùng Lĩnh Vực Động Huyền thăm dò nữa, tránh gây ra cái gì ngoài ý muốn.

Ở cái chỗ quỷ này, có thể không ra tay, tốt hơn vẫn không ra tay.

Nhưng mà người đó lại ngồi ở đó không động đậy, giống như vốn dĩ không nghe được lời Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm hét liên tục mấy câu, cũng không thấy người đó phản ứng lại, trong lòng cảm thấy kì lạ, vừa đi vào bên trong khu vườn vừa nói: “Chẳng lẽ các hạ gặp phiền phức gì, cần tại hạ giúp đỡ sao?”

Nếu hắn đã đến Thánh Vực, đương nhiên không thể rút lui tùy tiện, cho dù thế nào cũng phải thăm dò Thánh Viên này một chút.

Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng hoa cỏ cây cối bên trong Thánh Viên nhất định là vật bình thường, nhưng mà ai biết sau khi tiến vào quan sát kĩ lưỡng, lại phát hiện những thứ đó đều là thực vật bình thường không thể bình thường hơn, ngay cả thực vật Dị chủng cũng không tới.

Hàn Sâm vừa đi vừa quan sát xung quanh, mặc dù Thánh Viên này tao nhã, nhưng đồ vật bên trong lại rất bình thường, không giống vườn hoa bí mật trong tưởng tượng của Hàn Sâm cho lắm.

“Chỗ mà Thánh Chủ để tồn tại đáng sợ như Thiên Sứ Tử Vong canh giữ, sao có thể bình thường như vậy?” Ánh mắt Hàn Sâm lần nữa rơi trên người ở trong Thạch Đình.

Người đó vẫn không có phản ứng gì, chỉ ngồi dựa vào lan can, thưởng thức cảnh sắc trong vườn, đối với việc Hàn Sâm tới hoàn toàn thờ ơ.

“Các hạ thưởng hoa uống rượu khó tránh có chút nhạt nhẽo, tại hạ thưởng thức cùng ngươi thế nào?” Hàn Sâm đi đến trước Thạch Đình, phát hiện người đó có lẽ là một người phụ nữ, nhưng mà quần áo trên người là kiểu dáng khá rộng rãi, cho nên trước đó Hàn Sâm không phân biệt ra.

Mà trên bàn đá trong Thạch Đình, còn đặt một loại đồ giống như nồi đá, nồi đá nấu thịt, lửa bên dưới vẫn còn đang cháy.

Thịt trong nồi sôi ùng ục, sau khi đến gần, lập tức ngửi thấy mùi thơm của thịt xộc vào mũi, ngửi lên thì tương đối không tệ, khiến Hàn Sâm không nhịn được nuốt nước miếng.

Trừ một nồi thịt này ra, bên cạnh còn có một bình rượu, nhưng mà lại không thấy ly rượu.

“Vui vẻ một mình chỉ bằng mọi người cùng vui, cha con bọn ta có thể gặp được các hạ cũng có duyên, chỉ bằng cùng nhau uống mấy ly?” Hàn Sâm thấy người phụ nữ đó vẫn không có phản ứng, để Đại Kim Ngư và Tiểu Kim Ngư ở lại bên ngoài, mà hắn ôm Bảo Nhi cẩn thận tiến vào trong Thạch Đình.

Ánh mắt cha con hai người nhìn chằm chằm thịt trong nồi đá đó, cũng không biết rốt cuộc là thịt gì, ngửi thấy thì rất thơm, ngay cả Bảo Nhi đang ngủ cũng bị mùi thịt thơm làm tỉnh lại.

Suốt dọc đường bọn họ đến đây, tiêu hao không ít thể lực và tinh thần, lại chiến đấu rất lâu, trong bụng sớm đã có chút trống rỗng, đối mặt với mùi thịt thơm như vậy, có chút không chống đỡ nổi.

Mặc dù hai cha con có lòng muốn ăn thịt, nhưng chính chủ người ta còn ở đây mà, cũng không thể trực tiếp đi ăn như vậy, nhưng người phụ nữ đó luôn không trả lời, Hàn Sâm chỉ đành ôm Bảo Nhi rẽ hướng, xoay đến hướng chính diện của người phụ nữ, muốn nhìn thử rốt cuộc nàng là nhân vật gì.

Đợi sau khi Hàn Sâm chuyển đến chính diện, cuối cùng nhìn rõ diện mạo của người phụ nữ đó, lại không nhịn được kêu a một tiếng, trên mặt đầy kinh ngạc.

Người phụ nữ lại không phải vật sống, mà là một bức tượng, chỉ là thực tế bức tượng này điêu khắc quá giống thật, quả thực giống như đang sống, quần áo trên người lại là quần áo và vật trang trí của người sống, nếu không đến gần nhìn thấy khuôn mặt của nàng, vốn dĩ không nhìn ra vậy mà là một bức tượng.

Hàn Sâm kinh ngạc như vậy, nhưng không phải vì nàng là bức tượng, mà vì dáng vẻ của bức tượng này, lại giống y như Kim Phát Uyển Nhị, rõ ràng chính là dựa theo Uyển Nhi điêu khắc ra.

"Trong Thánh Viên của Thánh Chủ lại có bức tượng Uyển Nhi, vậy chẳng phải nói, quả nhiên Uyển Nhi và Thánh Chủ có quan hệ? Lẽ nào nói, anh trai của Uyển Nhi thật sự chính là Thánh Chủ sao?" Hàn Sâm kinh nghỉ bất định nhìn bức tượng, nhất thời trong lòng lóe lên muôn ngàn suy nghĩ.

Quan sát tỉ mỉ bức tượng của Uyển Nhi, Hàn Sâm mới nhìn thấy trong †ay nàng cầm một ly rượu, trong ly còn có rượu, thậm chí có thể ngửi thấy mùi rượu.

"Đợi đã…." Trong lòng Hàn Sâm đột nhiên giật mình.

Ly rượu đó rõ ràng cùng một thể với bức tượng được khắc thành, nhưng trong ly lại có rượu, mà trên bàn có rượu có thịt, thịt đó còn đang nấu, canh thịt luôn không ngừng sôi ùng ục.

"Không đúng nha…. nếu chỉ là một bức tượng…. rượu thịt đó lại từ đâu ra? Lẽ nào đã có người tới Thánh Viên trước, còn ở đây làm rượu thịt?" Ánh mắt Hàn Sâm đánh giá bốn phía, đồng thời bắt đầu Lĩnh Vực Động Huyền.

Mặc dù cái tên Thánh Viên vang đội, nhưng lại không lớn như vậy, nhìn một cái đã có thể nhìn thấu, dưới Lĩnh Vực Động Huyền không sót chỗ nào, nhưng vốn dĩ không phát hiện thể sinh mệnh của ai khác.

“Lễ nào nói người đến trước sau khi phát hiện chúng ta đến, đã rời khỏi †ừ cửa hậu viện rồi?” Hàn Sâm suy nghĩ một lát, Bảo Nhi đã chạy đến trước bàn đá, đứng trên ghế đá, cầm một muỗng ngọc không biết từ đâu ra, trực tiếp múc một miếng thịt từ trong nồi ra ăn.

“Thơm quá.” Bảo Nhi nhai một miếng thịt, lập tức cả khuôn mặt hạnh phúc, trông có vẻ thật sự không tệ.

Hàn Sâm cũng đói bụng, cũng ngồi xuống ở trước bàn đá, Bảo Nhi dùng muỗng ngọc lại múc một miếng đút vào miệng Hàn Sâm:”Cha ngươi thử đi, thịt thơm lắm, ngon hơn mẹ nấu nhiều,”

“Ta thử xem.” Hàn Sâm biết mặc dù Bảo Nhi ham ăn, nhưng mà nàng sẽ không ăn bậy, thứ có vấn đề rất khó tránh khỏi mắt của Bảo Nhị, cho nên cũng không lo thịt có vấn đề.

Miệng cắn xuống thịt trong muỗng, quả nhiên vào miệng cực kì mềm, béo mà không ngấy, tan ngay trong miệng, chính là xứng với ngon miệng.

“Quả nhiên không tệ!” Hàn Sâm tán thưởng, thịt hầm ngon như vậy, Hàn Sâm cũng là lần đầu tiên được ăn.

“Gen Thần Hóa*1…” Lúc Hàn Sâm đang tán thưởng, đột nhiên nghe thấy trong não truyền đến tiếng nhắc nhở gia tăng gen.

“Đm… vậy mà trong nồi này là thịt Dị chủng cấp Chân Thần hay sao? Là ai rộng lượng như vậy, nấu thịt Dị chủng cấp Chân Thần không ăn, lại còn bỏ ở đây…” Hàn Sâm cảm thấy có chút không đúng.

Cho dù mạnh như hạng Tộc Thái Thượng trưởng và cung chủ Trấn Thiên cung, cũng không thể xa xỉ như vậy, nấu một nồi thịt Dị chủng cấp Chân Thần không cần, bỏ phí lợi ích cho người khác.

Cho dù muốn đi, nhất định cũng sẽ mang thịt đi mới đúng.

Hàn Sâm lại dùng Lĩnh Vực Động Huyền quan sát bốn phía, vẫn không phát hiện gì, bên trong toàn bộ khu vườn trừ bọn họ ra, cũng chỉ còn lại ngọc tượng của Uyển Nhi.

Bảo Nhi có chút không khách sáo, vừa ăn thịt, vừa lấy bình rượu, biến rượu trong bình thành đồ uống.

Hàn Sâm thấy không có nguy hiểm gì, mặc dù cảm thấy kì quái, nhưng mà thịt đó có thể gia tăng gen Thần Hóa, đối với hắn mà nói đương nhiên là chuyện tốt.

Xác của hắc long đó quá lớn, Hàn Sâm đang lo không biết phải ăn bao lâu mới có thể gia tăng chút gen Thần Hóa, hôm nay thịt trong nồi này chỉ ăn một miếng, lại gia tăng một điểm gen Thần Hóa, đúng lúc hợp ý của hắn.

Hết chương 2934.

Chương 2935. Thịt trong nồi.

"Chừa cho ta hai miếng…." Hàn Sâm thấy Bảo Nhi một ngụm rượu một ngụm thịt, ăn đầu mỡ đầy miệng, vội vàng nói.

"Miếng to này cho cha ăn…" Bảo Nhi múc một miếng thịt to cho vào miệng Hàn Sâm.

"Vẫn là Bảo Nhi ngoan." Hàn Sâm trực tiếp dùng tay lấy thịt gặm lấy, kêu một tiếng thơm, gần như khiến Hàn Sâm nhai luôn đầu lưỡi.

"Cha uống rượu, rượu này cũng ngon." Bảo Nhi đút bình rượu đến bên môi Hàn Sâm.

Hàn Sâm uống một ngụm rượu, lập tức cảm thấy ngọt ngào như suối mát, nếu rượu nhẹ một chút, nhưng mà cũng vô cùng thích hợp khai vị.

"Gen Thần Hóa +1." Trong não Hàn Sâm lại vang lên tiếng nhắc nhở.

"Đm, rượu này cũng có thể gia tăng gen Thần Hóa?" Trong lòng Hàn Sâm lại kinh ngạc, sau khi hắn ăn một miếng thịt, không xuất hiện nhắc nhở, lại uống một hớp rượu, lại xuất hiện nhắc nhở, rõ ràng rượu này cũng không bình thường.

“Tạo hóa…. thật sự là tạo hóa…” Trong lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết.

Hai cha con vừa uống rượu vừa ăn thịt, không bao lâu chén sạch toàn bộ thịt trong nồi và rượu trong bình, Bảo Nhi trực tiếp chạm vào nồi đá, một hơi nuốt xuống nước thịt bên trong, cuối cùng còn tặc lưỡi, dùng lưỡi liếm đi chút nước thịt trên môi, rõ ràng có chút chưa đã thèm.

Mặc dù Hàn Sâm cũng chưa ăn đủ, nhưng mà gen Thần Hóa của hắn đã đạt đến đầy giá trị rồi, cũng không tham lam nữa.

Hàn Sâm thỏa mãn ngồi dựa trên lan can đá, Bảo Nhi ưỡn bụng nhỏ căng tròn nằm dựa bên cạnh Hàn Sâm, hai cha con đều là dáng vẻ vô cùng đắc chí.

“Rượu thịt này thật sự không tệ, đáng tiếc không biết làm thế nào, bằng không quay về chúng ta cũng nấu mấy nồi, mỗi ngày ăn cho đãt” Hàn Sâm nói.

“Nếu có thể mỗi ngày ăn thịt thơm như vậy, uống rượu ngon như vậy, ta thà rằng ở đây cả đời.” Vẻ mặt Bảo Nhi cũng là dáng vẻ thèm muốn.

“Không vội, mùi vị này cha ngươi nhớ rồi, đợi sau khi quay về để đầu bếp chúng ta từ từ thử, nhất định có thể làm ra mùi vị này.” Hàn Sâm nghĩ, một đầu bếp không làm ra, thì mang toàn bộ đầu bếp giỏi của Liên Minh qua đây, không tin không làm ra mùi vị như vậy.

“Ừm ừm, đợi sau này mỗi ngày ta phải ăn thịt uống rượu.” Bảo Nhi tưởng tượng cuộc sống tốt đẹp sau này, cả khuôn mặt đều là mong đợi.

Hai cha con dựa vào lan can đá tưởng tượng những ngày tháng tốt đẹp sau này ăn miếng thịt lớn uống một ngụm rượu to, đồng thời cũng xem như nghỉ ngơi một lát, đợi sau này không biết còn có thể gặp được cái gì, cũng không biết còn có cơ hội nghỉ ngơi không.

Hiếm khi có một chỗ an toàn như vậy, dưỡng đủ tinh thần tiếp tục lên đường cũng không muộn.

Đặc biệt là Bảo Nhi, sử dụng kính râm tiêu hao quá lớn, có thể nghỉ ngơi nhiều một chút cũng tốt.

Nhưng mà sau khi nàng ăn thịt, thể lực trông có vẻ khôi phục rất nhiều, †inh thần cũng tốt lên, đã không nhìn ra vẻ mệt mỏi.

Hàn Sâm dựa trên lan can đá nhắm mắt nghỉ ngơi, Bảo Nhi cũng gối đầu lên đùi của Hàn Sâm, ở đó nhào bụng nhỏ, xem như chống đỡ được rồi.

Đại Kim Ngư và Tiểu Kim Ngư luôn đợi ở bên ngoài Thạch Đình, mặc dù Tiểu Kim Ngư cũng rất thèm, nhưng nồi đá quá nhỏ, một nồi nhỏ như vậy, hai người Hàn Sâm và Bảo Nhi cũng ăn không đủ, đầu Tiểu Kim Ngư lớn như vậy, cho dù cho nó hết, cũng không đủ nó nhét kẽ răng, cho nên Hàn Sâm cũng không chia phần cho nó.

Đột nhiên, đầu mũi Hàn Sâm lại ngửi thấy mùi thịt thơm, lòng nghĩ: “Thịt này vẫn thật không phải che đậy, ăn hết lâu như vậy, vậy mà vẫn còn mùi thịt vương lại.”

Nhưng sắc mặt Hàn Sâm lập tức thay đổi, vì bên tai hắn nghe được âm thanh nước sôi, mặc dù rất nhẹ, nhưng lại tồn tại chân thực.

Hàn Sâm lập tức mở mắt, nhìn về nồi đá trên bàn, chỉ thấy trong nồi đá nước thịt bị Bảo Nhi ăn hết, lại xuất hiện một nồi thịt.

Chỉ thấy nước thịt sôi ùng ục, thịt trong nồi đỏ rực mê người, mùi thơm nồng đậm mê người, giống y như lúc đám người Hàn Sâm vừa mới qua.

“Lại có một nồi thịt!” Bảo Nhi vừa kinh ngạc vừa vui vẻ nhìn thịt trong nồi đá.

Hàn Sâm lại không vui vẻ như vậy, rõ ràng không bình thường, nồi đá dưới mắt trần của bọn họ, sao có thể vô cớ lại nhiều thêm một nồi thịt chứ?

Trong lòng khẽ động, Hàn Sâm vội vàng lấy hũ rượu trên bàn, sau đó sắc mặt lại thay đổi.

Quả nhiên, bên trong hũ rượu bị cha con hai người uống sạch, lại chứa đầy rượu.

“Đây là chuyện gì?” Hàn Sâm lần nữa dùng Lĩnh Vực Động Huyền quét tới lui mấy lần toàn bộ Thánh Viên, nhưng vẫn không phát hiện gì.

Ánh mắt Hàn Sâm rơi lên trên ngọc tượng của Uyển Nhi, nàng vẫn ngồi dựa vào lan can, ánh mắt nhìn vườn hoa bên ngoài, trong tay cầm một ly rượu, không chút thay đổi.

“Thật là kì lạ, ai có thể hoàn thành mọi chuyện này dưới mí mắt ta chứ?” Hàn Sâm nhíu mày không nói, Bảo Nhi đã chạy đến trước bàn đá, lại bắt đầu múc thịt ăn.

Hàn Sâm đang muốn gọi Bảo Nhi lại, trước để nàng đừng ăn, lúc này lại nghe thấy cửa Thánh Viên truyền đến âm thanh quen thuộc.

“Hàn Sâm, sao ngươi có thể ở đây?” Chỉ thấy một người vừa nói vừa tiến vào trong Thánh Viên.

Hàn Sâm xoay đầu nhìn qua, chỉ thấy người tiến vào Thánh Viên, lại là Dương Vân Sinh, một trong bốn cường giả Thần Hóa tộc Hoàng Cực bên cạnh Cổ Uyên.

“Sao ngươi cũng đến đây? Đại quốc sư Cổ Uyên đâu?” Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Dương Vân Sinh, bên ngoài Thánh Viên không có người khác.

Vẻ mặt Dương Vân Sinh đau khổ nói: “Đừng nhắc nữa, sau khi quốc sư dẫn bọn ta đi vào bóng tối, vốn dĩ cho rằng rất nhanh có thể đến được Trường Minh Đăng đối diện, nhưng mà ai biết đi mấy trăm dặm, vẫn chưa thể ra khỏi bóng tối. Sau này bọn ta nghe được trong bóng tối hình như có đồ vật gì đó gần đây, sau đó có thứ gì đó tấn công dù Quang Huân, quốc sư để bọn ta cầm dù đi trước, tự hắn xông ra khỏi dù Quang Huân cản vật kia.”

Hàn Sâm không nói chuyện, biết chắc hắn còn có khúc sau, nếu không Dương Vân Sinh sẽ không một mình chạy đến đây.

Dương Vân Sinh tiếp tục nói: “Bốn người bọn ta cầm dù Quang Huân, cứ chạy về hướng Trường Minh Đăng, nhưng ai biết chưa chạy bao xa, lại có một thứ tấn công dù Quang Huân, chưa được mấy lần đã xé toạc dù Quang Huân, vốn dĩ ta không thấy rõ quái vật đó dáng vẻ thế nào, liền bị một

luồng sức mạnh đâm vào bay ra ngoài, rơi vào trong bóng tối hơn nữa luôn chìm xuống, giống như rơi vào trong vực thẳm.”

“Sức mạnh trong bóng tối đó quả thật giống như máy nghiền đá, ta cố hết sức cũng khó mà ngăn cản, ngay cả dị bảo hộ thân cũng chẳng bao lâu thì bị cắn nát. Vốn dĩ ta nghĩ lần này chết chắc, nhưng ai biết chỗ ta rơi vào xuống, lại có một ngọn Trường Minh Đăng, ta đứng bên dưới ngọn Trường Minh Đăng đó, mới có thể giữ mạng. Hơn nữa có Trường Minh Đăng ở đó, thứ trong bóng tối đó cũng không dám hiện thân, nhưng mà ta có thể cảm nhận được, trong bóng tối nó đang quan sát ta, nhưng mà không dám đến gần phạm vi của Trường Minh Đăng.” Dương Vân Sinh nói đến đây, không nhịn được rét run, ánh mắt nhìn bên ngoài Thánh Viên, giống như có quái vật gì đang nhìn chằm chằm hắn.

Hết chương 2935.

Chương 2936. Trận chiến Thánh Viên

“Những Trường Minh Đăng đó thông đến đây?” Hàn Sâm hỏi

“Không, ở đó chỉ có một Trường Minh Đăng, xung quanh một mảnh tối †ăm, ta tưởng sẽ bị vây chết ở đó, nhưng mà sau này xảy ra một chuyện kì lạ” Dương Vân Sinh lại nói.

“Chuyện gì kì lạ?” Hàn Sâm có chút hứng thú hỏi.

Dương Vân Sinh cười khổ nói: “Trong bóng tối đó, ta nghe thấy tiếng khóc của người phụ nữ”

“Tiếng khóc của người phụ nữ?” Hàn Sâm khẽ giật mình, trước đó bọn họ cũng nghe được tiếng khóc của người phụ nữ, nhưng mà sau đó Nguyệt Ảnh Thần xuất hiện, Hàn Sâm còn cho rằng đó là tiếng của Nguyệt Ảnh Thần.

Nhưng mà hiện giờ Dương Vân Sinh cũng nghe thấy tiếng khóc, vậy thì có chút kì lạ.

Dương Vân Sinh tiếp tục nói: "Nói ra sợ ngươi cười, lúc đó ta bị vây chết trong đó, trong lòng đã tuyệt vọng, nghe thấy tiếng khóc trong lòng càng khó chịu, nghĩ dù sao đều là chết, so với sống sờ sờ bị nghẹn chết, còn không bằng chết cho sảng khoái, thế là xông qua phương hướng có tiếng khóc truyền đến, muốn đại chiến một trận với đồ vật trong bóng tối, chết thì chết thôi."

"Nói ra cũng kì lạ, vốn ta tưởng mình sẽ bị hắc ám làm thịt luôn cơ, nhưng mà ta đuổi theo âm thanh tiếng khóc đó, mặc dù sức mạnh cắn giết của hắc ám vẫn còn, nhưng lại không mạnh như hắc ám gặp được trước đó, sức mạnh của ta miễn cưỡng có thể cản được sức mạnh cắn giết của hắc ám, sau đó cả dọc đường đuổi đến đây, nhìn thấy Trường Minh Đăng, thì bèn xông qua, tiếng khóc của người phụ nữ đó lại không thấy nữa". Dương Vân Sinh kể đại khái chuyện mình gặp được nói một lượt.

"Lẽ nào Dương Vân Sinh đuổi theo Nguyệt Ảnh Thần tới đây? Không đúng nha, Nguyệt Ảnh Thần ở phía trên khe nứt lớn, nếu Dương Vân Sinh đuổi theo Nguyệt Ảnh Thần tới đây, có lẽ hắn sẽ đến phía trên khe nứt lớn mới đúng, hơn nữa có lẽ cũng sẽ đến sớm một khoảng thời gian, không thể hiện giờ mới đến" Hàn Sâm nhìn Dương Vân Sinh hỏi: "Lần cuối cùng ngươi nghe thấy tiếng khóc của người phụ nữ là lúc nào?"

Ai"

"Thì vừa nãy không lâu," Dương Vân Sinh đáp.

Hàn Sâm nói trong lòng: "Vậy thì càng không đúng, xem ra tiếng khóc của người phụ nữ không phải đến từ Nguyệt Ảnh Thần."

Lời đang nói, đột nhiên nghe thấy bên ngoài Thánh Viên, lại truyền đến tiếng khóc của người phụ nữ, âm thanh đó cực kì u oán, thê lương, làm người ta rợn tóc gáy.

"Lại đến rồi, chính là âm thanh này." Dương Vân Sinh nói.

Hàn Sâm nhìn bên ngoài Thánh Viên, phạm vi mà hai Trường Minh Đăng ngoài cửa có thể chiếu sáng cực kì có hạn, ra ngoài nữa là một vùng tăm tối, không thấy được gì.

Mọi người ngừng thở nghe một lúc, tiếng khóc đó từ từ biến mất, giống như đã đi xa.

"Thịt này là các ngươi nấu sao? Có thể để ta ăn một ít không? Sắp thành ma đói rồi" Dương Vân Sinh chỉ thịt trong nồi nói, chỗ này quá khủng bố, bất cứ lúc nào có thể mất mạng, đến lúc này hắn thả lỏng hẳn.

"Thịt là của ta." Bảo Nhi lại nhảy lên trước bàn đá, hai tay giữ nồi đá.

Hàn Sâm đang muốn nói cái gì, lại nghe được bên ngoài Thánh Viên truyền đến tiếng bước chân, lại có người đến Thánh Viên.

Chỉ thấy một lão già mặc kim bào tiến vào Thánh Viên, lại là Cửu Thiên Đế.

"Thánh Viên trọng địa, cũng là chỗ mà mấy người ngoài các ngươi có thể vào sao?" Cửu Thiên Đế nhìn thấy đám người Hàn Sâm, sắc mặt lập tức lạnh đi, quan sát tới lui trên người đám người Hàn Sâm, giống như đang tìm thứ gì đó.

Sắc mặt Dương Vân Sinh có chút khó coi, vừa đến được một chỗ an nhàn như vậy, tạm thời không lo tính mạng, ai biết lại gặp phải Cửu Thiên Đế.

Trong lòng Dương Vân Sinh rõ ràng, Cửu Thiên Đế không dễ nói chuyện giống như Hàn Sâm.

Rất nhanh, ánh mắt Cửu Thiên Đế rơi vào tượng đá Uyển Nhi và nồi đá trong Thạch Đình, tức khắc trong mắt lóe lên sự vui mừng khôn xiết, mặc dù chỉ là lóe qua, nhưng lại không thể giấu được ánh mắt của Hàn Sâm.

"Còn không tránh ra, đợi tìm chết sao?" Ánh mắt Cửu Thiên Đế nhìn chằm chằm Hàn Sâm, từng bước tiến vào Thạch Đình, trên người xuất hiện khí văn màu ám kim kì dị, giống như từng con rết quái dị bao quanh bên cạnh hắn.

Trong lòng Dương Vân Sinh lại kinh hãi, mặc dù hắn cũng là cường giả Thần Hóa cấp Hóa Điệp, nhưng Cửu Thiên Đế lại là lão quái vật sống từ thời đại Thánh Vực, quá trình tiến hóa không cách nào dự đoán được, trong số Chân Thần là thành phần đỉnh cao nhất, tuyệt đối không người mà hắn sánh được.

Thấy Cửu Thiên Đế từng bước tiến vào, Dương Vân Sinh giống như gặp phải đại địch, nhưng mà Cửu Thiên Đế lại như không thấy hắn, luôn nhìn chằm chằm Hàn Sâm, rõ ràng không coi hắn ra gì.

Khí thế trên người Cửu Thiên Đế càng ngày càng mạnh, theo Dương Vân Sinh thấy, giống như kình thiên cự nghiệt không thể địch nổi, hắn vốn tưởng tiếp đó Cửu Thiên Đế chắc chắn sẽ ra chiêu một kích lấy mạng Hàn Sâm.

Nhưng mà ai biết Cửu Thiên Đế đến trước Thạch Đình, lại không lập tức phát động tấn công, chỉ dùng khí thế áp bức đám người Hàn Sâm nói: “Bổn Đế sợ tổn hại di vật của chủ thượng, ngươi đừng ép ta ra tay sát sinh.”

Bảo Nhi cười phì phì: “Ngươi sợ làm cha ta bị thương sao? Nói dễ nghe như vậy.”

Sắc mặt của Cửu Thiên Đế không đổi, lạnh lùng cười nói: “Lúc Bổn Đế tung hoành đại vũ trụ, theo Thánh Chủ đại nhân giết hết Chân Thần, tổ tiên các ngươi không biết còn đang bú sữa ở đâu kia, muốn giết các ngươi dễ như trở bàn tay, nhưng Bổn Đế niệm trời xanh có đức hiếu sinh, mới cho các ngươi một con đường sống, chớ hiểu lầm.”

Hàn Sâm chỉ mỉm cười nhìn Cửu Thiên Đế, cũng không nói.

Bảo Nhi cũng lười để ý Cửu Thiên Đế nữa, lấy muỗng ngọc đi ăn thịt trong nồi đá.

“Dừng tay!” Cửu Thiên Đế lập tức thay đổi sắc mặt, giọng điệu nghiêm nghị hét lớn, đồng thời xông qua Thạch Đình, một tay bắt Bảo Nhi qua, con rết ám kim do khí văn hình thành trên người cũng nổi lên.

Hàn Sâm ngăn trước Thạch Đình, trong tay lấy ra Thuãn Medusa, phát động Ngưng Thị Medusa, ánh mắt yêu dị chiếu lên khí văn giống như những con rết ám kim đó, ngưng kết chúng nó trong hư không.

“Dù thuật Ngưng Cố mạnh, nhưng với Bổn Đế ta thì chỉ là tài mọn thôi.” Trong mắt Cửu Thiên Đế lóe lên sự tàn nhẫn, duỗi tay từ giữa eo lấy ra một thanh kiếm.

Thanh kiếm đó rất quái dị, thần binh kiếm khí mà Hàn Sâm thấy qua cũng không ít, nhưng lại chưa thấy qua một thanh kiếm yêu dị tà khí như vậy.

Thanh kiếm đó chỉ có rộng bằng hai ngón tay, dài chỉ có bốn thước, †oàn thân giống như điêu khắc từ Huyết Ngọc, điều kì lạ nhất là, trên †hân kiếm lại mọc lên một hàng mắt, xếp thành hàng trông yêu dị và buồn nôn, khiến người ta cảm thấy cực kì không thoải mái, da gà trên người chợt nổi lên.

“Cửu Nhãn thông thiên cổ, một kiếm chém U Minh, dưới kiếm Cửu Nhãn của ta, tuyệt đối không vật nào còn sống, Bổn Đế vốn niệm tình trời cao có đức hiếu sinh, muốn tha cho các ngươi một con đường

sống, nếu các ngươi đã tự mình tìm chết, thì đừng trách Bổn Đế.” Cửu Thiên Đế nói xong, khẽ nâng Cửu Nhãn quái kiếm trong tay.

Hết chương 2936.

Chương 2937. Ba vấn đề

Kiếm ngọc trong tay Cửu Thiên Đế giơ lên, chín con mắt trên thân kiếm lập tức mở to, trong con ngươi đều lập lòe quầng sáng tà dị, hình thành gợn sóng mắt thường có thể nhìn thấy khuếch tán ra bên ngoài.

Sau khi Ngưng Thị Medusa và quầng sáng trong mắt đó chạm nhau, lại giống như bị thôi miên, vốn dĩ đôi mắt đã mở ra lại từ từ nhắm lại, mặc cho Hàn Sâm điều khiển thế nào đi chăng nữa, đôi mắt của Medusa cũng không mở ra thêm lần nào nữa.

Càng đáng sợ hơn là, Hàn Sâm phát hiện mắt hắn cũng từ từ nhắm lại, giống như không mở nổi mắt, cho dù cố muốn mở mắt như thế nào thì cũng không có tác dụng, mí mắt vẫn chầm chậm trùng xuống.

"Đừng vùng vẫy nữa, không có tác dụng đâu, kiếm quang của kiếm Cửu Nhãn có thể khiến mọi sinh linh trên thế giới này mất đi thị giác, ở trước mặt kiếm Cửu Nhãn, tất cả sinh vật đều là vật vô nhãn." Cửu Thiên Đế vừa giơ kiếm Cửu Nhãn vừa nói đầy tàn độc: "Không chỉ như vậy, lúc ngươi nhìn thấy mắt của kiếm Cửu Nhãn, ngươi đã chết rồi."

Hàn Sâm nghe giọng nói của Cửu Thiên Đế, cuối cùng đôi mắt vẫn không cách nào mở ra, hoàn toàn nhắm lại, hơn nữa trong đôi mắt hình như có thứ gì đang dâng trào, giống như muốn nổ tung nhãn cầu của hắn, từ trong chui ra ngoài.

"AI" Dương Vân Sinh hét thảm một tiếng, hai tay che hai mắt hét thảm không ngừng, đôi mắt của hắn không biết đã nổ tung khi nào, biến thành hai lỗ máu.

"Cho ngươi đường sống ngươi không đi, khăng khăng muốn tìm chết." Cửu Thiên Đế lạnh lùng nhìn Dương Vân Sinh, rồi lại nhìn Hàn Sâm, mong đợi giây phút đôi mắt đó nổ tung.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy máu toàn thân giống như chen chúc ở hai mắt, giống như sắp chen nổ đôi mắt của hắn, lòng biết kiếm Cửu Nhãn đó có chút tà dị, hắn đã bị sức mạnh của kiếm Cửu Nhãn tổn thương từ lúc nào không hay.

Đại Kim Ngư và Tiểu Kim Ngư cũng đều nhắm mắt, nhưng mí mắt của chúng nó nhô lên cao, giống như bóng bay căng ra đến cực hạn, giống như bất cứ lúc nào sẽ nổ tung.

Mặc dù Hàn Sâm không thấy, nhưng trong Động Huyền Kinh, mọi thứ đều cảm ứng được rõ ràng, duy nhất trong số bọn họ không chịu ảnh hưởng, e rằng chỉ có Bảo Nhi mang kính râm.

Cửu Thiên Đế lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, chờ đợi lúc đôi mắt Hàn Sâm bị nổ tung.

Sức mạnh của kiếm Cửu Nhãn không chỉ nổ tung đôi mắt đơn giản như vậy, một khi đôi mắt nổ tung, máu và sinh cơ toàn thân sẽ từ vết thương tuôn ra ngoài, mãi đến khi chảy cạn, lúc đó người cũng đã chết rồi.

Khi đôi mắt Hàn Sâm sắp nổ tung, thì hắn lại đột nhiên nhìn thấy Hàn Sâm kéo ra Nha Cung, bắn một tên qua kiếm Cửu Nhãn.

Cửu Thiên Đế không để trong lòng, kiếm Cửu Nhãn trong tay chém về phía Nha Tiên bắn đến.

Mặc dù cung tiễn Khuyển Nha đại danh đỉnh đỉnh, nhưng mà đó là lúc trong tay Nha Thiên Cẩu, trong tay người khác, Cửu Thiên Đế lại không để trong lòng.

Hơn nữa Cửu Thiên Đế khá hiểu Nha Thiên Cẩu, năng lực cung tiễn Khuyển Nha hắn lại hiểu rõ hơn nữa.

Đùng!

Xuyên qua hư không, Nha Tiễn giống như dịch chuyển tức thời, bị kiếm Cửu Nhãn từ trong hư không chém ra, không có chút tổn thương đến Cửu Thiên Đế.

Nhưng giây sau, thân thể Hàn Sâm lại chợt xuất hiện sau lưng Cửu Thiên Đế, một thanh kiếm trong tay chém vào lưng Cửu Thiên Đế.

Sắc mặt Cửu Thiên Đế khẽ đổi, tốc độ dịch chuyển tức thời của Hàn Sâm nhanh vượt qua tưởng tượng của hắn, muốn trốn đã không kịp rồi, chỉ đành nâng kiếm Cửu Nhãn trong tay, cản một đao Hàn Sâm chém tới.

“Sao có thể!” Thời khắc đao kiếm giao nhau, kiếm Cửu Nhãn của hắn lại bị một kiếm của Hàn Sâm chém gãy, chín con mắt trên kiếm lập tức khô héo, quầng sáng cũng biến mất không thấy.

Sau khi kiếm Cửu Nhãn bị chém gãy, đao quang của Hàn Sâm vẫn chém lên lưng Cửu Thiên Đế.

Kengl

Chỉ nghe một tiếng truyền tới khi kim thiết ma sát vào nhau, một đao này Hàn Sâm chỉ chém rách kim bào, nhưng bên trong kim bào lại có một áo giáp màu xanh sẫm.

Một đao này của Hàn Sâm có thể chém gãy kiếm Cửu Nhãn, lại không thể để lại dấu vết trên áo giáp màu xanh sẫm đó.

Cánh tay phải của Cửu Thiên Đế giơ lên, va chạm với đao Nhân Quả Báo Ứng trong tay Hàn Sâm, trực tiếp đánh cả người Hàn Sâm lẫn đao của hắn bay ra ngoài.

Thân thể của Hàn Sâm đụng lên cột của Thạch Đình, trụ đá đó trông có vẻ bình thường, nhưng sau khi đụng lên trên, Hàn Sâm lại không thể đụng gãy cột đá, thân thể dội lại ngã trên đất, khóe miệng lập tức tràn ra máu tươi, trong lồng ngực khí huyết cuộn trào như biển.

“Võ trang Thần Cách?” Hàn Sâm đứng lên, nhìn áo giáp màu xanh sãm lộ ra ở chỗ kim bào bị phá rách nói.

“Ngươi cũng có mắt nhìn đấy.” Cửu Thiên Đế xé kim bào trên người xuống, lập tức lộ ra áo giáp liền thân màu xanh sẫm, ngoài đầu và cổ hắn, những bộ phận khác đều được áo giáp màu xanh sẫm bao bọc.

Áo giáp màu xanh sẫm ôm sát thân thể, trông có vẻ cực kì to lớn, nhưng trên mảnh giáp của áo giáp đó, lại có từng khe hở ngắn nhỏ.

Nhìn tỉ mỉ, đó lại là từng con mắt đang nhắm, người ta nhìn thấy sợ hãi.

“Cái này là võ trang Thần Cách chiến y Thiên Nhãn, thanh kiếm Cửu Nhãn đó, chỉ là một thứ đồ chơi mà ta mô phỏng chiến y Thiên Nhãn †ạo ra mà thôi, uy năng không bằng một phần vạn chiến y Thiên Nhãn.” Ánh mắt Cửu Thiên Đế nhàn nhạt nói: “Nếu ngươi đã nhìn thấy chiến y Thiên Nhãn của ta, đương nhiên cũng không thể cho ngươi sống sót trên đời được, hiện giờ ngươi muốn sống cũng đã không có cơ hội.

Vẻ mặt Hàn Sâm bình tĩnh, cầm đao Nhân Quả Báo Ứng thong dong nói: "Vậy ngươi có thể thử xem, võ trang Thần Cách chiến y Thiên Nhãn có thể giết chết ta không."

Cửu Thiên Đế khẽ nhíu mày, trận chiến Thần Bảng hắn cũng thấy rồi, đương nhiên biết năng lực của đao Nhân Quả Báo Ứng, vừa nãy hắn cũng đích thân lĩnh giáo uy năng của đao Nhân Quả Báo Ứng.

Tổn thương do kiếm Cửu Nhãn tạo thành cho Hàn Sâm mà nó cũng có thể hấp thu toàn bộ rồi chuyển hóa thành đao lực, thanh đao Nhân Quả Báo Ứng này còn lợi hại hơn so với tưởng tượng của Cửu Thiên Đế.

"Nếu không thể một kích chém chết hắn, để hắn sử dụng sức mạnh của đao Nhân Quả Báo Ứng thì đến lúc đó có hơi rắc rối" Trong lòng Cửu Thiên Đế thầm cân nhắc.

"Cửu Thiên Đế, thứ ngươi muốn chỉ là thứ trong đình mà thôi, cần gì liều mạng ta chết ngươi sống với ta, nếu ngươi có thể trả lời ta mấy vấn đề, bảo vật trong Thạch Đình này ta sẵn sàng chắp tay nhường." Hàn Sâm đột nhiên nói.

"Lời này là thật?" Cửu Thiên Đế nghi ngờ nhìn Hàn Sâm, không ngờ Hàn Sâm lại nói ra lời như vậy.

"Là thật, nhưng mà nếu ngươi trả lời không ra, đương nhiên không tính." Hàn Sâm nói.

"Nếu ngươi cố ý hỏi vấn đề ta không biết, thì sao Bổn Đế trả lời ngươi được." Cửu Thiên Đế lạnh lùng cười nói.

"Nếu ngươi đã đến vì bảo vật trong đình, có lẽ biết đó là thứ gì chứ?" Hàn Sâm hỏi.

"Có phải ta trả lời vấn đề này, thì những thứ đó ngươi sẽ nhường cho Bổn Đế không?" Cửu Thiên Đế chưa trả lời vấn đề, chỉ nhìn Hàn Sâm cười lạnh.

"Đây là một trong số đó, tổng cộng ta muốn hỏi ngươi ba vấn đề." Hàn Sâm cũng không do dự, nói thẳng luôn.

“Vậy ba vấn đề đó, ngươi nói trước nghe thử xem nào.” Ánh mắt Cửu Thiên Đế lấp lóe, cũng không vội ra tay.

“Vừa nấy là vấn đề thứ nhất, còn vấn đề thứ hai là, cô gái khắc trên ngọc tượng là ai, nàng và Thánh Chủ có quan hệ gì. Vấn đề thứ ba, hiện giờ trong Thánh Vực còn có bao nhiêu cường giả, bọn họ đang ở đâu?” Hàn Sâm quăng mấy vấn đề của mình ra.

Hết chương 2937.

Chương 2938. Em gái Thánh Chủ

Ánh mắt Cửu Thiên Đế lấp lóe, cũng không biết đang nghĩ gì, do dự một lúc hừ lạnh nói: “Ba vấn đề này của ngươi, đều có quan hệ với chủ nhân của ta, là bí mật của Thánh Vực, cho dù Thập Đại Thần Tướng cũng không biết nội tình trong đó.”

“Nói như vậy, các hạ không định làm giao dịch này với ta?” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Vậy cũng không phải, những bí mật này Bổn Đế biết một chút, nhưng mà nếu Bổn Đế nói ra bí mật, ngươi lại không hài lòng, thì phải làm sao?” Ánh mắt Cửu Thiên Đế lập lòe nói.

“Nếu đã như vậy, các hạ ra tay luôn đi.” Hàn Sâm bĩu môi nói.

Thực lực Cửu Thiên Đế này kinh người, vừa có võ trang Thần Cách hộ thân, trong đại vũ trụ hiện giờ đã có thể xem như cường giả đỉnh cấp.

Đáng tiếc tinh cách của nô tài này lại không thay đổi được, không chút phong độ, tính toán đủ đường, là kẻ không thích chịu thiệt.

Cửu Thiên Đế bẩm sinh đa nghi, thấy Hàn Sâm kiên quyết như vậy, càng thấy do dự trong lòng, không định ra tay.

“Mặc dù Hàn Sâm này chỉ là cấp Hóa Điệp, nhưng mà dị bảo và thuật gen trên người đều rất kì lạ, kiểu thuật gen có thể đánh gãy Chân Thần còn chưa sử dụng ra, nhìn hắn bình tĩnh như vậy, trừ phi hắn có tự tin có thể phá vỡ chiến y Thiên Nhãn của ta hay sao?” Trong lòng Cửu Thiên Đế thầm tính toán.

Không thể không nói, cuộc chiến Gen Thần Bảng làm Hàn Sâm cũng có uy danh hiển hách trong đại vũ trụ, rất nhiều cường giả già đời cũng có thấy hơi kiêng nể với Huyền Hoàng Kinh của Hàn Sâm.

Cửu Thiên Đế cười hì hì: “Chỗ này là Thánh Viên của chủ nhân thân yêu của ta, phá hoại thì cũng không tốt. Bỏ đi, Bổn Đế sẽ trả lời ba câu hỏi của ngươi, nếu sau khi ngươi nghe bí mật mà vẫn không biết điều, thì chủ nhân của ta cũng không thể trách Bổn Đến ra tay ở đây.”

Hàn Sâm nhìn Cửu Thiên Đế như vậy cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ thuận miệng hỏi: “Chỉ cần ngươi không phải lừa gạt, bảo vật ở trong đây nhường cho ngươi cũng không sao.”

Hàn Sâm nói như vậy, trong lòng lại thâm nghĩ: “Thánh Viên này rất kì lạ, thịt ăn hết lại xuất hiện trong nồi, rượu uống hết lại đây trong bình rượu, thực tế có chút kì quái.”

Trên thực tế khiến Hàn Sâm kinh ngạc nhất là, hắn nhìn thấy gen Thần Hóa của mình, phát hiện sau khi ăn thịt trong nồi, gen Thần Hóa đã đầy hoàn toàn, lúc này lại thiếu sáu điểm, khôi phục đến trạng thái trước khi hắn ăn thịt, tuyệt đối không bình thường, nếu không thể làm rõ xảy ra chuyện gì, Hàn Sâm ắt ăn ngủ không yên.

Còn hai vấn đề khác, cũng đều là vấn đề quấy nhiễu Hàn Sâm rất lâu.

Cửu Thiên Đế do dự rất lâu, mới chỉ nồi đá đó nói: “Nồi đá đó là bộ đồ ăn chuyên dùng của Thánh Chủ, mặc dù không phải dị bảo có tiếng, nhưng nó lại có năng lực mà dị bảo cấp Chân Thân cũng không có, chỉ cần thả máu thịt của dị chủng nấu sôi lên, thì có thể trực tiếp luyện hóa gen dị chủng thành năng lượng mà chúng ta có thể hấp thu, còn có thể xúc tiến sự tiến hóa của sinh vật hơn dịch gen mà các tộc chuyên môn chế tạo.”

“Chỉ là như vậy thôi sao?” Hàn Sâm nhìn Cửu Thiên Đế.

Cửu Thiên Đế cười nói: “Chỉ là một bộ đồ ăn mà thôi, có công dụng như vậy đã rất tốt rồi. Cái ta xem trọng là thịt trong nồi đó. Nếu ta không nhìn nhầm, thịt trong nồi đó, có lẽ là của một trong bốn đại Thánh Thú, gen dị chủng máu thịt của Thánh Kỳ Lân.”

“Cái gì? Trong nồi là máu thịt của Thánh Kỳ Lân?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc, có chút không dám tin nói.

“Không sai, chính là máu thịt của Thánh Kỳ Lân.” Cửu Thiên Đế rất chắc chắn nói.

“Không đúng chứ nhỉ? Ta đi qua Đông Thánh Kỳ Lân viên, máu thịt của Thánh Kỳ Lân đều ở dưới Đông Thánh viên đó, hơn nữa máu thịt của Thánh Kỳ Lân chẳng lành, sao có thể nấu lên làm món ăn?”

Cửu Thiên Đế nghe Hàn Sâm nói máu thịt của Thánh Kỳ Lân đầu ở dưới Đông Thánh Kỳ Lân viên, cũng khẽ giật mình, nghĩ một chút lại nói: “Không ngờ Thánh Kỳ Lân cũng không thể tránh được kiếp nạn đó. Ngươi bình tĩnh đừng vội, nghe ta nói hết ngươi sẽ biết, Bổn Đế tuyệt

Am

đối không nói dối. “Ta đang nghe.” Hàn Sâm nói.

Cửu Thiên Đế nhìn ngọc tượng Uyển Nhi trong Thạch Đình mới nói: “Chuyện này có liên quan tới vấn đề thứ hai của ngươi, cũng có liên quan tới chủ nhân của ngọc tượng đó.”

“Ồ, chủ nhân của ngọc tượng đó có lai lịch gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Chủ nhân của ngọc tượng đó, chính là em gái của chủ nhân ta, còn họ tên của nàng, Bổn Đế cũng không biết.” Cửu Thiên Đế nói.

“Nếu đã là em gái của Thánh Chủ, trong Thánh Vực chắc chắn là người có thân phận hiển hách, sao ngay cả tên nàng ngươi cũng không biết?” Hàn Sâm càng không tin.

Cửu Thiên Đế thở dài nói: “Chủ nhân ta thật sự rất cưng chiều cô em gái này, mà thân thể của nàng lại cực kỳ yếu ớt, Thánh Chủ sợ có người hại nàng, cho nên luôn thu xếp nàng trong Thánh Viên, do Tử Vong Thiên Sứ bảo vệ, cho dù là Thập Đại Thần Tướng và bốn đại Thánh Thú cũng không được phép tiến vào nửa bước, người ngoài hoàn toàn không biết Thánh Chủ còn có một người em gái.”

“Chủ nhân của ta đối với em gái có thể gọi là hoàn toàn chiều theo, chỉ cần yêu cầu nàng đưa ra, cho dù là gì, cho dù nàng muốn đầu của Thần, thì hắn cũng nhất định bày trăm phương ngàn kế mang đến trước mặt nàng, chỉ vì để nàng nở nụ cười. Sở dĩ ta biết sự tồn tại của vị này, cũng là vì nàng tự ý chạy ra khỏi Thánh Viên, muốn ra ngoài xem thử, kết quả đúng lúc đụng phải ta, trong đó lại xảy ra vài việc, ta mới biết sự tồn tại của nàng. Thậm chí nàng gọi cái gì, ta cũng không dám hỏi.”

“Ồ, nàng và máu thịt trong nồi đá đó có liên quan gì?” Hàn Sâm hỏi.

Cửu Thiên Đế thở dài: “Tính tình của đứa em gái này của chủ nhân ta cực kì lương thiện, chỉ đáng tiếc thân thể có bệnh, sống không lâu, mặc dù chủ nhân ta nghĩ hết cách, vẫn khó để nàng sống tiếp. Lần đó nàng lén lút rời

khỏi Thánh Viên, thực ra Thánh Chủ sớm biết, hơn nữa trong tối đi theo, thẳng đến lúc nàng ngất xỉu mới hiện thân ra, ôm nàng về, ta còn nhớ lúc đó lúc Thánh Chủ đáp xuống đã nói một câu."

"Câu gì?" Hàn Sâm hỏi.

"Chủ nhân ta nói, xem ra chỉ có máu thịt của Thánh Kì Lân mới có thể kéo dài tuổi thọ mấy năm." Cửu Thiên Đế nói xong nhìn máu thịt thơm ngào ngạt nấu trong nồi đá đó, tiếp tục nói: "Từ đó về sau, đã qua không biết bao nhiêu tỷ năm, máu thịt trong nồi đá đó nấu bao lâu cũng không hoàn toàn cạn hết, đương nhiên nó cũng không giống bình thường, cho nên ta mới đoán, đó chính là máu thịt của Thánh Kì Lân."

Sau khi Hàn Sâm nghe xong trong lòng thầm nghĩ: "Nếu nói như vậy, Uyển Nhi thật sự là em gái của Thánh Chủ, làm sao nàng lại rơi vào trong hốc cây, hơn nữa ở thời đại Thánh Vực tuổi thọ của nàng đã sắp hết rồi, phải dựa vào máu thịt của Thánh Kì Lân mới có thể kéo dài tuổi thọ mấy năm, nhưng hiện giờ trải qua bao nhiêu tỉ năm, nàng vẫn sống, đây lại là chuyện gì đây?"

"Sau đó thì sao?" Hàn Sâm lại hỏi.

"Không có sau đó, ta cũng chỉ thấy nàng một lần, từ sau lúc đó cũng không gặp nữa. Hơn nữa từ sau lúc đó, Thánh Vực dần xuất hiện nhiều vấn đề, không qua bao lâu đã xảy ra đại biến, ta cũng vì ra ngoài làm việc cho chủ nhân ta, mới may mắn thoát được một kiếp, thậm chí lúc đó rốt cuộc Thánh Vực xảy ra chuyện gì Bổn Đế cũng không rõ." Cửu Thiên Đế lắc đầu nói.

Hết chương 2938.

Chương 2939. Thánh Chủ có một không hai

“Nếu ngươi đã không biết năm đó Thánh Vực xảy ra chuyện gì, vậy làm sao trả lời được vấn đề thứ ba của ta?” Hàn Sâm nhìn Cửu Thiên Đế nói.

Cửu Thiên Đế lạnh lùng cười: ‘Quả thật ta không biết hiện giờ còn bao nhiêu cường giả, nhưng mà nếu bọn họ còn sống, nhất định sẽ ở chỗ đó, chỉ có ở đó mới có thể không chịu ảnh hưởng của đại chiến.”

Hàn Sâm nhìn Cửu Thiên Đế không nói, nếu Thánh Vực thực sự có một nơi như vậy, ngay cả trận chiến khủng bố như vậy cũng không có cách nào tàn phá, vậy Thánh Vực cũng sẽ không biến mất trong dòng lịch sử rồi.

Cửu Thiên Đế vừa nhìn là biết trong lòng Hàn Sâm nghĩ gì, lạnh lùng cười nói: “Nơi đó là tộc điện của Thánh tộc ở, cho dù Thần Linh cũng khó mà tiến vào nửa bước, sở dĩ Thánh Vực có thể thống trị chư thiên vạn thế, chém giết vô số Thần Linh, nhưng vẫn có thể sừng sững ngàn †ỉ năm không ngã, chính là vì tộc điện đó ngay cả Thần Linh cũng chỉ có thể nhìn từ xa. Nếu những cường giả của Thánh Vực năm đó còn sống, thì nhất định ở trong tộc điện đó.”

“Thánh tộc là chỉ chủng tộc của Thánh Chủ à? Thánh tộc ngoài Thánh Chủ và em gái của hắn thì còn những ai?” Hàn Sâm hỏi.

“Ba vấn đề đã hết rồi.” Cửu Thiên Đế lại nói.

“Nhưng ngươi vẫn chưa nói với ta, tộc điện của Thánh tộc ở đâu? Vấn đề này chưa trả lời hết” Hàn Sâm nói.

“Hiện giờ Thánh Vực đã biến thành thế này, đã hoàn toàn hỗn loạn từ lâu rồi, sao ta biết tộc điện ở đâu?” Cửu Thiên Đế hừ lạnh nói.

“Nói như vậy, ba vấn đề này ngươi đều trả lời không rõ ràng, trả lời hay không cũng không khác nhau.” Hàn Sâm nhíu mày.

“Ngươi muốn thất hứa đấy à?” Sắc mặt Cửu Thiên Đế trở nên nặng nề.

“Sự thật như vậy, ngươi không biết rốt cuộc trong nồi có phải máu thịt của Thánh Kì Lân hay không, cũng không biết tên của em gái Thánh Chủ, thậm chí không biết chỗ tộc điện, vậy thì ba vấn đề ngươi trả lời, rốt cuộc có ý

nghĩa gì chứ?" Ánh mắt Hàn Sâm và Cửu Thiên Đế nhìn nhau, không chút nhường nhịn.

"Xem ra vốn ngươi đã không định thực hiện lời hứa rồi." Cửu Thiên Đế có hơi tức giận, những con mắt trên áo giáp xanh sâm giống như muốn mở ra, tầm mắt lập lòe lục quang yêu dị.

"Vậy thì không phải, ba vấn đề đó trả lời có chút vô dụng, ắt hẳn trong lòng ngươi cũng rõ. Như vậy đi, ngươi trả lời lại vấn đề Thánh tộc này, sau đó đồ ở trong này chính là thuộc về ngươi rồi." Hàn Sâm chỉ trong Thạch Đình nói.

Ánh mắt Cửu Thiên Đế lập lòe, loáng thoáng có sát khí xuất hiện, nhìn Hàn Sâm một lúc, mới lạnh giọng nói: "Ta trả lời vấn đề này, nếu ngươi lại nói vậy, cho dù phá hủy Thánh Viên này, Bổn Đế cũng phải chém chết ngươi."

"Tinh tộc ta giữ lời hứa nhất, ngươi cứ nói đi." Hàn Sâm nói.

"Thánh tộc chỉ có một mình Thánh Chủ, không có tộc nhân khác, hiện giờ ngươi hài lòng chưa?" Cửu Thiên Đế nói từ từ đi vào Thạch Đình.

"Đợi đã, cái này không đúng, nếu Thánh Chủ còn có một em gái, vậy thì làm sao Thánh tộc có thể chỉ có một mình Thánh Chủ? Câu này của ngươi giả quá rồi đấy chứ?" Hàn Sâm cản Cửu Thiên Đế lại nói.

"Ai nói em gái của Thánh Chủ là Thánh tộc?" Cửu Thiên Đế lạnh lùng cười nói: "Thánh tộc chỉ có một mình Thánh Chủ, là có một không hai trong đại vũ trụ."

"Câu này của ngươi rất mâu thuẫn, lẽ nào nói cô gái này không phải em gái ruột của Thánh Chủ?" Hàn Sâm khẽ nhíu mày nhưng nhìn dáng vẻ của Cửu Thiên Đế, hình như không giống đang nói dối.

Nếu hắn muốn nói dối, có thể nói Thánh tộc có bao nhiêu người, đưa mấy Thánh tộc ra, Hàn Sâm cũng không biết thật giả, nhưng mà hắn lại khăng khăng nói câu trả lời li kì như vậy.

“Là em gái ruột, nhưng mà Thánh tộc chỉ có một mình Thánh Chủ, ta cũng chỉ biết bao nhiêu đó, tin hay không tùy ngươi.” Cửu Thiên Đế không nói gì nữa, chỉ từng bước tiến dần Thạch Đình, có ý nếu Hàn Sâm ngăn cản hắn nữa, thì trực tiếp ra tay.

“Ta nói lời giữ lời, thứ trong đình này là của ngươi.” Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhị, vừa nói vừa lui ra khỏi Thạch Đình.

Sau khi kiếm Cửu Nhãn bị chém gãy, sức mạnh trên mắt của Đại Tiểu Kim Ngư và Dương Vân Sinh đều rút đi, không bị tổn thương nữa, nhưng hai mắt nổ tung của Dương Vân Sinh, đã không còn cách nào khôi phục.

Mặc dù Hàn Sâm không trở thành kẻ địch với Dương Vân Sinh, nhưng với oán hận của hắn dành cho tộc Hoàng Cực, đương nhiên cũng sẽ không đi chữa trị cho Dương Vân Sinh, sau khi ra khỏi Thạch Đình, thì đứng bên ngoài nhìn Cửu Thiên Đế đi vào Thạch Đình.

Hàn Sâm từ bỏ Thạch Đình cũng không hoàn toàn vì giữ lời hứa, chủ yếu vẫn là vì nồi đá đó quá kì lạ, rõ ràng hắn và Bảo Nhi đã ăn hết thịt rồi, thịt trong nồi vẫn xuất hiện lại.

Gen Thần Hóa của Hàn Sâm rõ ràng tăng lên rồi, nhưng lại không thấy nữa, thực tế này khiến người ta khó mà tưởng tượng, cho nên Hàn Sâm muốn xem thử Cửu Thiên Đế xử lý ra sao, sau đó lại ra tay cũng không muộn.

Hàn Sâm chỉ nói cho Cửu Thiên Đế bảo vật, nhưng không nói sau đó sẽ không đi cướp.

Cửu Thiên Đế nhìn Hàn Sâm nhường đường, trong lòng vui mừng, hắn cũng không bằng lòng mạo hiểm chiến đấu với Hàn Sâm, có thể thắng lợi dễ dàng đương nhiên không thể tốt hơn.

Qua mấy bước Cửu Thiên Đế đã đến trước nồi đá, duỗi tay ra cầm lấy, một miếng thịt béo trong nồi tự động bay ra, nổi trên lòng bàn tay hắn.

“Quả nhiên là máu thịt Thánh Kì Lân.” Cửu Thiên Đế nhìn một cái, càng kinh hỉ, trực tiếp một ngụm nuốt xuống.

Ăn xong, ánh mắt Cửu Thiên Đế lập tức sáng lên, cũng không biết giành được chỗ tốt gì, sau đó Cửu Thiên Đế há to miệng, hút nồi đá một hơi, thịt kho tàu và nước thịt trong nồi cùng nhau bay vào trong miệng của Cửu Thiên Đế, nháy mắt bị hắn nuốt sạch.

"Ha ha, máu thịt của Thánh Kì Lân quả nhiên danh bất hư truyền." Cửu Thiên Đế đắc ý điên cuồng cười, quả nhiên nồi thịt đó mang lại cho hắn không ít chỗ tốt.

Hàn Sâm luôn ở bên cạnh nhìn, nhưng cũng không phát hiện ra chỗ nào khác thường, cách ăn của Cửu Thiên Đế và bọn họ không khác lắm, chỉ là ăn nhanh một chút.

"Nể tình ngươi còn giữ lời hứa, Bổn Đế tạm thời để các ngươi đi." Cửu Thiên Đế nói xong rời khỏi Thạch Đình, sải bước đi về phía cửa sau của Thánh Viên, rõ ràng muốn tiếp tục thăm dò phía sau Thánh Viên."

Mắt thấy sau khi Cửu Thiên Đế đi đến cửa sau, từ cửa sau đi ra ngoài, Hàn Sâm cũng không quan tâm Cửu Thiên Đế, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm nồi đá đó, muốn xem thử thịt kho tàu trong nồi đá còn có thể vô cơ xuất hiện nữa không.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe được chỗ cửa chính Thánh Viên lại truyền đến tiếng bước chân, không khỏi thầm nhíu mày: "Sao lại có người đến rồi?"

Nhưng Hàn Sâm xoay đầu nhìn, lại sững người, người đi đến từ cửa chính của Thánh Viên, lại chính là Cửu Thiên Đế vừa mới đi ra từ cửa sau.

"Sao ngươi lại quay về rồi?" Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi, đáng lẽ cửa sau và cửa chính không thông mới đúng, không biết làm sao Cửu Thiên Đế quay lại.

Vẻ mặt bản thân Cửu Thiên Đế cũng nghỉ ngờ: "Kì quái, rõ ràng ta đi ra †ừ cửa sau, sao có thể vào tử cửa chính?"

Hàn Sâm nghe vậy trong lòng kinh ngạc, xoay đầu nhìn nồi đá đó, lập tức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thì chỉ trong chớp mắt này, ngay cả nước súp cùng thịt bị Cửu Thiên Đế ăn hết, lại vô cớ xuất hiện lần nữa.

Chỉ thấy nước thịt trong nồi sôi ùng ục, thịt trong nước súp lăn tròn, mùi thịt mê người tỏa ra khắp nơi, cảnh tượng vốn dĩ phải vô cùng khiến người ta chảy nước miếng, lại khiến Hàn Sâm có chút không rét mà run.

“Rốt cuộc đây là chuyện gì?” Trong lòng Hàn Sâm kinh nghi bất định. Hết chương 2939.

Chương 2940. Thời không tuần hoàn

Cửu Thiên Đế thấy Hàn Sâm nhìn nồi đá thì cùng nhìn qua, sau khi nhìn thấy thịt trong nồi thì vẻ mặt bèn thay đổi, trong giây phút đó xông đến trong Thạch Đình, ánh mắt lấp lóe bất định nhìn thịt trong nồi đá.

Càng nhìn, sắc mặt Cửu Thiên Đế càng khó coi, qua một lúc, hắn mạnh mẽ xoay đầu qua, nhìn Hàn Sâm nói: “Có phải các ngươi cũng đã ăn thịt bên trong nồi?”

Hàn Sâm khẽ gật đầu, không trả lời.

Sau khi Cửu Thiên Đế xác nhận, sắc mặt thay đổi càng trở nên khó coi, không nói một lời, trực tiếp xông qua cửa chính của Thánh Viên, chớp mắt đã xông ra.

Nhưng Cửu Thiên Đế ra từ cửa chính, lại tiến vào từ cửa sau, cùng Hàn Sâm bốn mắt nhìn nhau, Hàn Sâm nhìn thấy sắc mặt Cửu Thiên Đế đã u ám có thể nhỏ ra nước.

“Đáng chết, ta sớm nên biết, nơi như Thánh Viên không thể tiến vào.” Cửu Thiên Đế hung hăng nói.

Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhị, đi ra cửa chính Thánh Viên, nhưng sau khi bọn họ ra khỏi cửa chính, mới phát hiện trước mắt không phải cửa chính mà bọn

họ vừa đến, vẫn ở trong Thánh Viên, mà sau lưng bọn họ, chính là cửa sau Thánh Viên.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, Cửu Thiên Đế lại tức giận đùng đùng như sấm động, tay lớn giơ lên, một luồng sóng càn quét ra, lập tức cắt sạch hoa cỏ trong vườn hoa, giống như cắt rau hẹ, làm hỏng hoa gãy cỏ khắp nơi.

Sau đó Cửu Thiên Đế trợn to mắt, nhìn một mảng vườn hoa lộn xộn.

Hàn Sâm hiểu rõ Cửu Thiên Đế muốn làm gì, cũng nhìn những cỏ gãy hoa tàn trong vườn hoa, không qua bao lâu, một cảnh tượng dị thường xảy ra, toàn bộ vườn hoa lại khôi phục nguyên vẹn dưới mắt bọn họ.

Tất cả hoa cỏ cây cối đều khôi phục bình thường, giống như chưa bị tổn thương qua, mà kiểu biến hóa này trong chớp mắt đã hoàn thành, đám Hàn Sâm đều giương mắt nhìn, nhưng không nhìn rõ rốt cuộc là biến hóa thế nào.

Kiểu cảm giác giống như xem phim cắt nối, căn bản là một vườn hoa lộn xộn, sau khi cắt nối với tấm phim vườn hoa hoàn chỉnh lại với nhau, đột nhiên để vườn hoa hoang tàn biến thành vườn hoa xinh đẹp.

“Đáng chết… là Vòng Lặp Thời Gian…” Sắc mặt của Cửu Thiên Đế ngày càng khó coi, áo giáp Thần Cách trên người tất cả mắt đều mở ra.

Nhìn từ xa, Cửu Thiên Đế giống như một quái vật trên người đầy yêu nhãn màu xanh sẫm, những con mắt yêu dị đó lập lòe quầng sáng màu lục, bao bọc toàn bộ thân người của Cửu Thiên Đế.

Đùng!

Mắt trên áo giáp phát ra sức mạnh khủng bố, khiến thân thể Cửu Thiên Đế trực tiếp xé toạc hư không, xông ra trong hư không.

Nhưng giây sau, đám Hàn Sâm trơ mắt nhìn Cửu Thiên Đế lại xông ra từ một điểm khác của hư không.

“Tiêu rồi…. tiêu rồi… Là lượng lượng Thánh Vực… Là lượng lượng Thánh Vực của Thánh Chủ đại nhân….” Sắc mặt Cửu Thiên Đế như đất, người lại

bắt đầu run rẩy, trông có vẻ cực kì hoảng sợ.

Nghe Cửu Thiên Đế nói như vậy, Hàn Sâm nghĩ đến một chuyện, trước đó lúc trận chiến phổ gen chúng sinh, Tiểu Hoa với danh nghĩa Thánh Vực tham chiến, giống như sử dụng một loại sức mạnh có thể khống

chế thời gian và không gian.

Mặc dù Hàn Sâm không chính mắt thấy, nhưng cũng nghe người nói qua, giống như sức mạnh Chủ Thánh Vực.

Nhưng mà sức mạnh mà Tiểu Hoa sử dụng, hình như chỉ có thể biến đổi tốc độ dòng chảy thời gian, không giống như hiện giờ, giống như khiến bọn họ rơi vào vòng lặp vô tận.

Cho dù Cửu Thiên Đế không nói lượng lượng Thánh Vực, tình huống hiện giờ cũng rất dễ khiến người ta liên tưởng đến Vòng Lặp Thời Gian, một khu vực nào đó luôn ở lặp lại một khoảng thời gian, thời gian luôn lặp lại một khoảng thời gian, thời gian sẽ không trôi tiếp, cho nên mọi thứ trong khu vực này sẽ không ngừng lặp lại.

Giống như thịt ăn hết, vì vòng lặp của thời gian, sẽ quay lại thời điểm lức bắt đầu, thịt trong nồi sẽ lại xuất hiện.

Nhưng mà ở đây rõ ràng không chỉ là vòng lặp thời gian đơn giản như vậy, có lẽ còn có vòng lặp không gian, bằng không đi ra từ cửa chính sau, lẽ ra không thể trở lại, trừ phi không gian ở đây cũng bị bóp méo, giống như không gian vô hạn của Mobius Band, điểm đầu và điểm cuối nối tiếp nhau, cho nên cho dù bọn họ đi thế nào, cũng không ra khỏi được Thánh Viên.

“Nếu thật sự là Vòng Lặp Thời Không, vậy thì trừ phi sức mạnh của chúng ta mạnh mẽ đến mức có thể phá vỡ sức mạnh thời không trong

Thánh Viên, bằng không không thể đi ra từ đây.” Trong lòng Hàn Sâm thầm nói.

Sắc mặt Cửu Thiên Đế trắng bệch, người run rẩy không ngừng, mặc dù hiện giờ hắn tự do, cũng xem như cường giả đỉnh cấp trong đại vũ trụ, nhưng

năm đó lại là nô tài của Thánh Vực, trong lòng hắn Thánh Chủ mạnh mẽ thâm căn cố đế và trạng thái vô địch, sau khi phát hiện Thánh Viên bị lực lượng Thánh Vực của Thánh Chủ khống chế, lập tức rơi vào trong tuyệt vọng.

"Cửu Thiên Đế, hiện giờ chúng ta đều bị nhốt trong này không ra được, ngươi nói thử xem, rốt cuộc lực lượng Thánh Vực là như thế nào, chúng ta cùng nhau nghĩ cách thử, có lẽ không chừng có cơ hội phá cấm chế của Thánh Viên ra ngoài." Hàn Sâm muốn giành lấy càng nhiều tình báo từ trong miệng Cửu Thiên Đế.

Cửu Thiên Đế hét lớn: "Không thể nào… Chúng ta không thể ra ngoài rồi… Lực lượng Thánh Vực của Thánh Chủ ngay cả Thần Linh cũng có thể giam cầm… Chúng ta chết chắc rồi…"

Hàn Sâm nhìn Cửu Thiên Đế quá kích động, càng cố ý dùng giọng điệu lạnh nhạt nói: "Lực lượng Thánh Vực lợi hại như vậy sao, Thánh Chủ cũng không có lý do gì dùng loại sức mạnh đó trong Thánh Viên, ngươi cũng nói rồi, Thánh Chủ chiều em gái hắn như vậy, sao có thể dùng lực lượng Thánh Vực nhốt chết em gái hắn trong này?"

Cửu Thiên Đế nghe thấy Hàn Sâm nói như vậy, mắt lập tức sáng lên: "Không sai, chủ thượng không thể nhốt chết em gái hắn ở đây, nhất định có cách ra ngoài…"

Nhưng mà tiếp theo, Cửu Thiên Đế lại thay đổi sắc mặt, vẻ sợ hãi trên mặt càng đậm hơn: "Không đúng, tuổi thọ em gái của chủ thượng không nhiều, sở dĩ chủ thượng dùng lực lượng Thánh Vực khống chế Thánh Viên, có lẽ vì muốn ngưng cố em gái hắn trong khoảng thời không này, khiến nàng có thể luôn sống trong vòng lặp thời không…"

Hàn Sâm lại lắc đầu: "Nếu thực sự như vậy, vậy thì trong Thánh Viên sẽ không phải là ngọc tượng, nên là em gái Thánh Chủ thật sự mới phải."

Cửu Thiên Đế nghe vậy sững sờ, nhìn chằm chằm ngọc tượng của Uyển Nhi lẩm bẩm: "Không đúng, sao có thể như vậy? Vì sao ở đây chỉ có một ngọc tượng? Em gái của chủ thượng đi đâu rồi? Thánh Viên không hề bị tổn

hại, lực lượng Thánh Vực vẫn có công hiệu, nếu em gái chủ thượng bị nhốt ở đây, vậy lẽ ra nàng vẫn còn….”

“Cửu Thiên Đế, hiện giờ chúng ta cùng ngồi trên một con thuyền, nếu ngươi biết chút gì, nói ra không sao, thêm một người nghĩ cách, vẫn

”

thêm nhiều cơ hội hơn một mình ngươi nghĩ.” Hàn Sâm nói.

Cửu Thiên Đế ngẩng đầu nhìn Hàn Sâm, sau đó cắn răng nói: “Chuyện Bổn Đế biết, vừa nấy đã nói với ngươi rồi, những chuyện khác, Bổn Đế cũng không biết nhiều, nhưng mà về lực lượng Thánh Vực thì có một truyền thuyết, nghe nói trong Thánh Vực có một cô gái nghiên cứu ra phương pháp phá giải lực lượng Thánh Vực.”

“Cô gái đó là ai?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

“Hàn Vũ Phi.” Cửu Thiên Đế nói ra một cái tên khiến Hàn Sâm kinh ngạc.

Hết chương 2940.

Chương 2941. Hàn Vũ Phi

Cái tên này Hàn Sâm thấy qua, mặc dù nhìn qua một lần, nhưng ấn tượng lại vô cùng sâu sắc, vì trong cuộn tranh đó, ghi chép rất nhiều tên của Thí Thần giả, mà Hàn Vũ Phi là một trong số đó, nhưng tội danh của nàng không phải là giết Thần, mà là khinh thường Thần Linh.

Nhưng mà trừng phạt mà khinh thường Thần Linh phải chịu, lại còn nghiêm trọng hơn là giết Thần, điều này khiến Hàn Sâm ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Ngoài điều này thì vẫn còn một nguyên nhân, đó là cô gái này giống hắn, đều họ Hàn, cho nên Hàn Sâm nhớ rõ cái tên này.

“Hàn Vũ Phi là tộc nào? Trong Thánh Vực có chức vị gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

Cửu Thiên Đế lại lắc đầu nói: “Không biết, không ai biết Hàn Vũ Phi là tộc nào, cô gái này rất thần bí, ngay cả chủ thượng cũng tiếp nàng như khách quý, hình như đối với nàng nói sao nghe vậy, rất nhiều thí nghiệm bí mật của chủ thượng đều do cô gái này gánh vác, nghe nói Hàn Vũ Phi nghiên cứu qua lực lượng Thánh Vực của chủ thượng, còn †ìm thấy cách phá giải, nhưng đây cũng chỉ là một truyền thuyết, không biết thật giả, cho dù là thật thì với hoàn cảnh của chúng ta hiện giờ cũng không giúp được gì, hiện giờ cũng không thể tìm Hàn Vũ Phi

qua.

“Vậy Hàn Vũ Phi đó dáng vẻ thế nào?” Hàn Sâm nghe thấy miêu tả của Cửu Thiên Đế, trong lòng nhúc nhích: “Sự tích của Hàn Vũ Phi này, sao nghe ra lại quen thuộc như vậy… Không phải là cô gái bị nhốt ở núi Lưỡng Giới chứ….”

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy đúng, cô gái trong núi Lưỡng Giới cũng là hợp tác nghiên cứu với Thánh Chủ, hơn nữa nàng bị nhốt trong núi Lưỡng Giới, hình như bất tử bất diệt, muốn chết cũng không chết được, hình như có chút tương đồng với tội danh trên cuộn tranh.

“Không biết, ngoài Thánh Chủ và số ít mấy nhân vật nòng cốt thì không ai gặp qua diện mạo thật của nàng, bình thường nàng mang mặt nạ kì quái, cho dù sử hữu thuật gen thấu thị của cấp Chân Thần, cũng không nhìn xuyên qua mặt nạ đó được. Nếu nói ngoài Thánh Chủ, người có thể thấy qua diện mạo thật của nàng, người đó có lẽ chính là Thần Tướng Tử Đấu, Thánh Chủ luôn để Tử Đấu bảo vệ Hàn Vũ Phi.” Cửu Thiên Đế nói đến đây, tâm trạng lại trở nên nóng nảy, nhìn Hàn Sâm hỏi: “Bây giờ nói những điều này cũng vô dụng, ngươi không phải biết một loại thuật gen có thể đánh bại Chân Thần sao, có thể sử dụng loại thuật gen này đánh phá lực lượng Thánh Vực không?”

“Sức mạnh đó của ta chỉ có hiệu quả với sinh vật, Thánh Viên lại không phải sinh vật, thuật gen đó của ta cũng không có tác dụng gì.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

Đừng nói quả thực Huyền Hoàng Kinh không có tác dụng, cho dù có tác dụng, Hàn Sâm cũng sẽ không phá cấm chế của Thánh Viên, hắn còn muốn nghe lén ra càng nhiều bí mật tử trong miệng Cửu Thiên Đế.

Không biết là Cửu Thiên Đế biết không nhiều, hay là vì trong lòng hắn do dự không nói hết, Hàn Sâm không thể lại moi ra lời có dụng gì từ trong miệng hắn.

Vết thương của mắt Dương Vân Sinh tốt hơn một chút, Hàn Sâm nhìn thấy hốc mắt giống như lỗ máu đó của hắn, do dự muốn nói: "Thời không luân hồi hình như chỉ có thể ảnh hưởng đến đồ vật ban đầu trong Thánh Viên, mà những người bên ngoài đến như chúng ta, cũng không chịu ảnh hưởng của thời không luân hồi, ít nhất thân thể chúng †a không hoàn toàn khôi phục đến trạng thái trước đó."

"Nhưng mà thịt ăn vào, lại không sinh ra gen Thần Hóa, nói rõ đồ vật xem như ở đây bị di chuyển, nhất định cũng sẽ bị khôi phục." Hàn Sâm nhìn ngọc tượng của Uyển Nhi: "Nếu ở đây tạo ra vì Uyển Nhi, trước đây nàng luôn ở đây, vậy thì có lẽ nàng biết làm sao mới có thể ra ngoài."

Nhưng mà Hàn Sâm tạm thời không có dự định đánh thức Uyển Nhi, chỉ là ở bên cạnh nhìn Cửu Thiên Đế.

Cửu Thiên Đế nóng nảy xoay tới xoay lui, thỉnh thoảng xông ra từ cửa chính, nhưng mà cuối cùng lại ra ngoài từ cửa sau, toàn bộ Thánh Viên giống như một nhà tù khủng bố, một nhà tù lớn vĩnh viễn không thể vượt ngục.

Đột nhiên, Cửu Thiên Đế đứng trong Thạch Đình đang nhìn chằm chằm nồi đá kinh ngạc hét một tiếng, ánh mắt cố định nhìn chằm chằm ngọc tượng của Uyển Nhi.

"Phát hiện cái gì sao?" Hàn Sâm vội vàng đi ra, thuận theo ánh mắt của Cửu Thiên Đế nhìn qua, ngọc tượng đó vẫn như cũ, không có thay đổi gì.

"Ngọc tượng đó được quần áo bao phủ, trước đó ta vẫn không chú ý, hiện giờ quan sát tỉ mỉ, có thể nhìn thấy nàng kết nối với toàn bộ Thạch Đình,

hơn nữa ngọc tượng này… Ngọc tượng này…” Nói đến đây, Cửu Thiên Đế đã hưng phấn đến có chút nói không nên lời.

“Ngọc tượng này thế nào?” Hàn Sâm truy hỏi.

“Nếu ta không nhìn nhầm, có lẽ ngọc tượng này dùng sừng của Thánh Kỳ Lân khắc thành, nào phải ngọc tượng gì…. Vốn dĩ chính là một vũ khí Chân Thần…” Vẻ mặt Cửu Thiên Đế vui rạo rực nói tiếp: “Những đồ vật khác trong Thánh Viên này đều là vật bình thường, hoa cỏ cây cối đều là vật bình thường, chỉ có ngọc tượng này lại là một vũ khí Chân Thần, rất có thể ở đây chính là đầu mối quan trọng của cấm chế Thánh Viên….”

Mặc dù Cửu Thiên Đế nói có chút đạo lý, nhưng mà Hàn Sâm lại không cho rằng như vậy.

Dựa theo lời Cửu Thiên Đế nói, Thánh Chủ cực kỳ cưng chiều Uyển Nhị, nếu đã như vậy, làm sao sẽ dùng ngọc tượng Uyển Nhi làm đầu mối quan trọng, cho bất kỳ ai chạm vào.

Nếu đổi thành Hàn Sâm, hắn cũng tuyệt đối sẽ không dùng tượng của Bảo Nhi hoặc Linh Nhi làm mấu chốt tắt cơ quan.

Nhưng mà Cửu Thiên Đế lại không tính nhiều như vậy, nhận định ngọc tượng chính là mấu chốt tắt cơ quan, nhưng bản thân hắn không dám chạm vào ngọc tượng đó, đảo mắt, u ám nhìn Dương Vân Sinh nói: “Ngươi đi di chuyển ngọc tượng đi.”

“Sĩ có thể giết, không thể nhục, muốn giết cứ giết, muốn để ta giúp ngươi tìm đường, đừng mơ.” Dù sao Dương Vân Sinh khá có cốt khí, khí thế trên ngươi đột nhiên tăng lên, muốn liều mạng với Cửu Thiên Đế.

“Vậy không thể do người làm chủ.” Cửu Thiên Đế lạnh lùng cười một tiếng, trên áo giáp màu xanh sẫm, từng con mắt trừng lớn, giống như một con quái vật toàn thân đầy mắt, phóng ra đồng quang yêu dị.

Đôi mắt Dương Vân Sinh đã mù, nhưng dưới đồng quang yêu dị phóng ra, lại giống như mất hồn, khí thế trên người biến mất, mơ màng đi vào trong ngọc tượng trong Thạch Đình.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, lại không ngăn cản, hắn không phải bạn của Dương Vân Sinh, cũng không hòa hợp với tộc Hoàng Cực, không có lý do ra tay cứu giúp.

“Mặc dù Bạch Hoàng cho ta rất nhiều chỗ tốt, nhưng cũng suýt hại chết ta, ta không tìm người của tộc Hoàng Cực tính sổ đã là lòng dạ rộng lượng rồi, đương nhiên không thể đi cứu Dương Vân Sinh nữa” Trong lòng Hàn Sâm nghĩ, đứng bên cạnh bất động, nhìn Dương Vân Sinh đi đến trước ngọc tượng, duỗi tay bắt lấy trên người ngọc tượng.

Trước đó Hàn Sâm không chạm vào ngọc tượng, Cửu Thiên Đế cũng vì kính nể Thánh Chủ, không dám đụng vào ngọc tượng đó, Dương Vân Sinh là người đầu tiên chạm vào ngọc tượng.

Lúc ngón tay của Dương Vân Sinh chạm vào quần áo trên người ngọc tượng, đột nhiên nghe thấy Dương Vân Sinh phát ra một tiếng hét thảm, cả người giống như bị một luồng sức mạnh vô cớ đẩy ra, bay ra đụng vào vách tường của Thánh Viên, trong miệng lập tức điên cuồng phun ra máu tươi.

“Đồ vô dụng!” Cửu Thiên Đế nhìn tình huống sắc mặt thay đổi, bản thân hắn càng không dám đi động vào ngọc tượng đó, ánh mắt quét qua trên người Hàn Sâm và Bảo Nhi, cuối cùng trên xuống trên người Đại Kim Ngư, mở miệng nói với Hàn Sâm: “Hôm nay chúng ta ngồi cùng một thuyền, để vật nuôi của ngươi đi thử xem, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

“Muốn thử tự ngươi đi thử, ta không cho rằng ngọc tượng đó là mấu chốt tắt cơ quan.” Hàn Sâm nhàn nhạt nói.

Hết chương 2941.

Chương 2942. Nhất Thuấn Thiên Niên

Ánh mắt Cửu Thiên Đế lộ sát cơ, từng con mắt trên áo giáp từ từ mở ra, vẻ mặt dị dạng trong con ngươi thay đổi kích thước, quầng sáng màu lục giống như từng vòng tròn, trông có vẻ yêu dị xinh đẹp, khiến lòng người ta rét lạnh nói không nên lời.

Trong lòng Hàn Sâm rét lạnh, lập tức cảm thấy hai mắt không kiềm chế từ từ nhắm lại, không giống với lúc đối kháng với kiếm Cửu Nhãn, lần này Hàn Sâm cảm thấy không chỉ buồn ngủ, ngay cả ý chí của mình hình như cũng dần dần mơ hồ.

"Không hổ là võ trang Thần Cách, không biết lợi hại hơn kiếm Cửu Nhãn bao nhiêu lần." Hàn Sâm ý chí như thép, võ trang Thần Cách của Cửu Thiên Đế muốn khống chế hắn không dễ dàng như vậy, nhưng Đại Kim Ngư vốn chịu ảnh hưởng của lực Cuồng Khuyển, thần trí có chút không rõ ràng, lại dần dần di chuyển vào trong Thạch Đình.

"Cửu Thiên Đế, ngươi thật sự xem Hàn Sâm ta là người chết phải không?" Khuôn mặt Hàn Sâm trầm xuống, cùng lúc này người biến mất trong hư không, giây sau đã đến trước mắt Cửu Thiên Đế, một đao đâm vào cổ của Cửu Thiên Đế.

Mặc dù Cửu Thiên Đế có chút kiêng dè Hàn Sâm, nhưng mà sự kính nể Thánh Chủ lại vượt xa sự kiêng dè của hắn với Hàn Sâm, thà chiến một trận với Hàn Sâm, cũng không bằng lòng đích thân ra tay động vào đồ vật mà Thánh Chủ để lại, sợ bị thương.

Cửu Thiên Đế muốn giơ tay trái ngăn đao của Hàn Sâm, có chiến y Thiên Nhãn bên người, vốn hắn không sợ đao lực của Hàn Sâm, đồng thời một nắm tay khác cũng ngưng tụ sức mạnh yêu dị, từng con mắt trên nắm tay chiếu ra lục quang, đánh vào bụng Hàn Sâm.

Nhưng mà Cửu Thiên Đế lại phát hiện, cánh tay và nắm đấm của mình luôn cách Hàn Sâm hơn một thước, không cách nào tiếp cận được.

"Không hổ là Chân Thần đỉnh cấp, một đao toàn lực của ta lại chỉ chém rách được da thịt của hắn, ngay cả xương cũng không thể chặt đứt được." Trong lòng Hàn Sâm thầm nói, nhưng mà đao trong tay lại không dừng.

Hàn Sâm giống như Thần Ma vung đao Nhân Quả Báo Ứng trong tay, đao quang đan xen, mỗi một đao đều chém lên cổ của Cửu Thiên Đế.

Thân hình của Cửu Thiên Đế thay đổi, cố muốn đi ngăn cản hoặc là trốn đao quang của Hàn Sâm, sau đó kinh ngạc phát hiện, cho dù tốc độ của hắn nhanh thế nào, trước sau vẫn trốn không được cũng không cản được, giống như động tác của hắn trở nên chậm chạp.

"Lĩnh vực Thời Gian!" Cửu Thiên Đế ngạc nhiên kêu lên, nhìn ra lai lịch sức mạnh mà Hàn Sâm đang dùng.

Hàn Sâm lạnh lùng không đáp, chỉ từng đao liên tục chém xuống, khiến vết thương trên cổ của Cửu Thiên Đế càng ngày càng sâu, xương đều bị chém ra vết sẹo sâu, thần huyết chảy dữ dội không ngừng, khí diễm màu tím lan ra không ngừng, đó là sức mạnh của lực Tuyệt Nha.

Đôi mắt trên áo giáp của Cửu Thiên Đế lập lòe ánh sáng yêu dị, nhưng dưới lĩnh vực Thời Gian, mặc dù cách Hàn Sâm khoảng một thước, nhưng lại luôn không cách nào đánh lên người Hàn Sâm.

Thần huyết chảy không ngừng, Cửu Thiên Đế cũng bị khơi dậy hung tính, lạnh lùng hét: "Hàn Sâm, ngươi tưởng có lĩnh vực Thời Gian thì muốn làm gì thì làm thật à? Hôm nay Bổn Đế để ngươi biết, vì sao Bổn Đế được gọi là Cửu Thiên Đế."

Sắc mặt Hàn Sâm khẽ động, chỉ thấy trên người Cửu Thiên Đế lại loáng thoáng xuất hiện một hư ảnh kì lạ, hư ảnh đó giống như lệ quỷ bò ra từ trong địa ngục, cực xấu xí và độc ác chỉ nhìn một cái khiến người ta cảm thấy không rét mà run.

Theo sự xuất hiện của hư ảnh lệ quỷ, khí thế cả người Cửu Thiên Đế giống như núi lửa phun trào, phun lên không biết bao nhiêu lần, khí tức yêu dị bao phủ toàn bộ Thánh Viên.

"Nhất Thuấn Thiên Niên!" Cửu Thiên Đế hét lớn một tiếng, tất cả con mắt yêu dị trên áo giáp mở ra, từng luồng đồng quang đồng thời xuyên qua lĩnh vực Thời Gian, giống như muốn rơi lên người Hàn Sâm.

“Vậy mà có thể đột phá hạn chế của lĩnh vực Thời Gian? Đó là thuật gen gì?” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, suy nghĩ lóe lên, dịch chuyển tức thời rời khỏi trước mặt Cửu Thiên Đế, trốn đồng quang chiến đến.

“Nhất Thuấn Thiên Niên, có thể hóa ngàn năm thành một chớp mắt, lĩnh vực Thời Gian của ngươi mạnh hơn nữa, cũng không ngăn cản được Nhất Thuấn Thiên Niên của ta.” Cửu Thiên Đế lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm, ánh sáng trên người lần nữa phun trào, chỉ là lần này đồng quang trên áo giáp giống như từng mặt trời màu lục yêu dị, chiếu rọi toàn bộ Thánh Viên, trừ phi Hàn Sâm rời khỏi Thánh Viên, bằng không chắc chắn sẽ bị đồng quang của hắn chiếu lên người.

Hàn Sâm biết Nhất Thuấn Thiên Niên gì đó mà Cửu Thiên Đế nói nhất định là đang khoác lác, nhiều nhất cũng chỉ Nhất Thuấn Nhất Niên mà thôi, nhưng mà cho dù như vậy, cũng đã có thể đột phá lĩnh vực Thời Gian của hắn, đều có chút khó giải quyết.

Mắt thấy đồng quang chiếu xuống, vốn dĩ không chỗ nào có thể trốn, lại không thể rời khỏi Thánh Viên, Hàn Sâm chỉ đành dùng Thuẫn Medusa ngăn cản đồng quang khủng bố trên người Cửu Thiên Đế.

Mẹ con Kim Ngư cũng đã đến trong Thạch Đình, nhưng Thạch Đình cũng không ngăn cản nổi đồng quang, hai mẹ con lập tức bị đồng quang khống chế, giây phút đó đôi mắt trở thành bóng đèn màu lục, thân thể xông qua ngọc tượng của Uyển Nhi.

Hàn Sâm khế nhíu mày, bản thân hắn dùng Thuẫn Medusa có thể tạm thời bảo vệ sự an toàn của bản thân hắn và Bảo Nhi, nhưng lại không đủ lực đi bảo vệ mẹ con Kim Ngư nữa.

Càng không may cho Dương Vân Sinh, trước đó hắn đã bị trọng thương, ngã trên đất chưa thể bò dậy, hiện giờ bị sức mạnh của chiến y Thiên Nhãn ảnh hưởng, đôi mắt cũng trở nên giống như bóng đèn, lại gắng gượng đứng dậy, không quan tâm trọng thương trên người, bay về phía Thạch Đình.

Bùm! Bùm! Bùm!

Ba âm thanh vang dội liên tục vang lên, mẹ con Kim Ngư và Dương Vân Sinh, chỉ là đụng phải góc áo của ngọc tượng, thì đã bị ném bay đi, đập vào trong Thánh Viên.

Thực tế vết thương của Dương Vân Sinh quá nặng, lại bị chiến y Thiên Nhãn khống chế, cũng đã không bò dậy nổi, toàn thân đều là máu. Mẹ con Kim Ngư bị thương, nhưng mà trông có vẻ cũng không quá nghiêm trọng.

"Nhất Thuấn Thiên Niên…." Cửu Thiên Đế lần nữa hét lớn, đồng quang khủng bố trên chiến y Thiên Nhãn lần nữa phóng ra.

Hàn Sâm phát hiện mái tóc vốn dĩ màu trắng bạc của Cửu Thiên Đế, lúc này biến thành có chút trắng xám, da dẻ cũng xuất hiện rất nhiều nếp nhăn, trong lòng lập tức hiểu ra: "Nhất Thuấn Thiên Niên của lão già này, ngay cả thời gian của bản thân hắn cũng gia tốc, hắn gia tốc càng nhanh, lão hóa của bản thân cũng càng nhanh, đây là tiêu hao thuật gen tuổi thọ của bản thân, chả trách trước đó hắn luôn không dùng, đến tận lúc này mới dùng, hơn nữa còn không dám dùng thường, chỉ lúc bạo phát mới sử dụng một lúc."

Đúng như Hàn Sâm nghĩ, Nhất Thuấn Thiên Niên của Cửu Thiên Đế không những gia tốc thời gian sức mạnh của hắn, cũng đồng thời gia tốc thời gian của bản thân, nếu luôn dùng Nhất Thuấn Thiên Niên, đến lúc đó không cần người khác ra tay, bản thân hắn cũng lão hóa mà chết"

"Lạ ghê, lực lượng bản nguyên của Cửu Thiên Đế không phải hệ Thời Gian, sao hắn có thể sử dụng một loại thuật gen hệ Thời Gian như Nhất Thuấn Thiên Niên chứ?" Trong lòng Hàn Sâm khẽ cảm thấy có chút kì quái, ánh mắt quan sát trên người Cửu Thiên Đế.

Trong sức mạnh chiến y Thiên Nhãn, mẹ con Kim Ngư lại xông về phía ngọc tượng, nhưng lần này Cửu Thiên Đế sử dụng sức mạnh càng mạnh hơn, Đại Kim Ngư vốn sẽ không bị hắn khống chế dễ dàng, nhưng Đại Kim Ngư trúng lực Cuồng Khuyển, thần trí có chút không tỉnh táo, còn không chịu nổi bằng Tiểu Kim Ngư, lại tăng nhanh tốc độ chạm vào ngọc tượng.

Bùm!

Nhục thân của Đại Kim Ngư chạm vào trên ngọc tượng, lại di chuyển ngọc tượng một chút, sau đó thân thể Đại Kim Ngư lần nữa bị ném bay đi. Dường như đồng thời, trên ngọc tượng đó, lại nổi lên ánh sáng của thánh khiết.

Hết chương 2942.

Chương 2943. Tân Tu

Hàn Sâm trợn mắt há hốc mồm nhìn bức tượng ngọc, theo như Cửu Thiên Đế nói thì đó không phải là một bức tượng bằng ngọc thật, mà là sừng của Thánh Kỳ Lân chế thành, có thể xem là một Vũ khí Chân Thần.

Cơ mà có Thần như thế nào thì nó vẫn là một vật chết, nhưng hiện giờ nó đang phát ra thánh quang, khuôn mặt như ngọc, tóc và bàn tay dần có màu máu, trông nó như đã biến thành người thật vậy.

Không chỉ có nhìn giống, mà nó còn thực sự biến thành vật sống, đôi mắt của tượng ngọc rất linh động, thân thể trở nên mềm mại, nó vậy mà thật sự đứng lên, ánh mắt rơi vào đám người bên ngoài thạch đình.

Cửu Thiên Đế thấy tượng ngọc phục sinh thì thân thể lập tức run lên, dáng vẻ uy vô địch lúc nãy giờ còn đâu, nhanh chóng thu lại hào quang trên chiến phục, hai mắt nhắm chặt lại, bịch một tiếp quỳ gối trước tượng ngọc, dập đầu một cái trên mặt đất, không dám ngẩng mặt lên, nói: “Ta là A Cửu, kính chào Uyển nhi tiểu thư, Uyển Nhi tiểu thư ngươi còn nhớ A Cửu không?”

“Thì ra ngay từ đầu lão già Cửu Thiên Đế này đã biết em gái của Thánh Chủ tên là Uyển Nhi, nhưng lão lại không chịu nói ra” Hàn Sâm nghĩ †hầm trong lòng.

Tượng ngọc nhìn Cửu Thiên Đế nằm rạp trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên đang run lẩy bẩy, nàng nâng cái chén trong tay lên, uống cạn hết rượu trong đó.

“A Cửu, ngươi muốn phá hủy bức tượng ngọc này sao?” Sau khi uống cạn chén rượu trong tay, cuối cùng tượng ngọc cũng lên tiếng, thế nhưng giọng nói của Uyển Nhi lại không phải giọng nữ dịu dàng mà là giọng của một người đàn ông.

Khoảnh khắc nghe thấy giọng nói này, Cửu Thiên Đế đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh hãi mở to hai mắt nhìn bức tượng ngọc như thể vừa nhìn thấy ma.

Nhưng cũng chỉ liếc nhìn một chút, ngay lập tức Cửu Thiên Đế tự tát vào mặt mình thật mạnh: “Là ta đáng chết…Là ta đáng chết.”

Hàn Sâm đứng bên cạnh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, Cửu Thiên Đế cũng không phải đánh chơi, hắn thật sự liều mạng đánh vào mặt mình đến xương mặt cũng bị đánh đến nứt ra, chỉ mới đánh mấy cái mà mặt đã đầy máu. Nhưng hắn vẫn không dám dừng lại, tiếp tục đánh mạnh vào, như thể muốn tự đánh chết mình mới thôi.

Tượng ngọc lại không nhìn đến Cửu Thiên Đế đang quỳ ở đó tự tát mặt mình, ánh mắt rơi vào người Hàn Sâm, nhất thời khiến lòng Hàn Sâm run lên, âm thầm ngưng tụ sức mạnh.

Nghe giọng điệu kia của Cửu Thiên Đế, vậy bức tượng ngọc trước mặt này, rất có thể là Chủ Thánh Vực.

“Ngươi tên gì?” Tượng ngọc nhìn Hàn Sâm, mỉm cười hỏi.

Tuy thân hình giống Uyển Nhi nhưng vì khí chất của hắn quá nổi bật nên ai nhìn thấy hắn cũng sẽ nghĩ rằng hắn là một người đàn ông ôn †ồn, lễ độ, không có cảm giác hắn là một người phụ nữ.

“Hàn Sâm của Tỉnh Tộc, còn ngươi xưng hô thế nào?” Hàn Sâm thấy hắn hình như không có địch ý với mình, nhưng hắn cũng không dám khinh thường, cảnh giác nói.

“Tên à, đó thật sự là một đoạn ký ức xa xưa, ngay cả ta cũng sắp quên rồi” Người đàn ông mỉm cười, sau đó tựa như nghiêm túc suy nghĩ, một lát sau hắn trả lời: “Gọi ta là Tần Tu, Tần trong nước Tần, Tu trong †u nhân tề gia trị quốc bình thiên hạ.”

Không đợi Hàn Sâm nói gì, Tần Tu lại nói với hắn sư: “Có muốn uống vài chén cùng ta không?”

Nói xong, Tần Tu ngồi trong thạch đình, cầm bình rượu rót hai chén rượu, tự mình bưng một chén lên.

“Nếu ngươi không chê, ta đương nhiên rất sẵn lòng.” Hàn Sâm nói xong thì đi vào trong thạch đình, ngồi đối diện với Tần Tu, lấy chén rượu mà Tần Tu rót cho hắn.

Khi hai người nói chuyện, Cửu Thiên Đế vẫn đang ngoan ngoãn tát vào mặt mình, hắn không dám dừng lại, trong mắt hiện đầy vẻ kinh ngạc.

Hắn có thể khẳng định, người đàn ông đang bám trên tượng ngọc này chắc chắn là chủ nhân của mình, nhưng hắn không biết là chủ nhân của hắn thật sự sống lại hay chỉ là phần tàn hồn còn sót lại.

Mặc kệ là thế nào, Cửu Thiên Đế cũng không dám sơ suất dù một chút, kiểu nhân vật như Thánh Chủ, cho dù chỉ còn lại một sợi tóc thì cũng là sự tồn tại mà hắn không thể bỏ qua.

Điều khiến Cửu Thiên Đế cảm thấy khó tin chính là chủ nhân lại uống rượu với Hàn Sâm. Mặc dù bản thân Hàn Sâm có chút thần kỳ, nhưng so với chủ nhân, theo Cửu Thiên Đế, Hàn Sâm thậm chí ngay cả một sợi tóc cũng không bằng.

Năm đó, trong đại vũ trụ có biết bao nhiêu cường giả Chân Thần đáng sợ đứng trước mặt Thánh Chủ nhưng đều chỉ là bề tôi mà thôi, mấy vị Thần kia cũng không có mấy người có tư cách ngồi cùng bàn uống rượu với Thánh Chủ.

Vậy mà bây giờ Thánh Chủ lại mời Hàn Sâm ngồi cùng bàn uống rượu với mình, hơn nữa còn nói tên mình cho Hàn Sâm biết, trong nhận thức của Cửu Thiên Đế, đây thật sự là chuyện cực kì khó tin.

“Trong Đại Vũ Trụ hiện giờ, có ai xứng đáng để được chủ nhân báo tên chứ? Tên Hàn Sâm kia lại có năng lực đó sao?” Trong lòng Cửu Thiên Đế kinh ngạc không thôi.

Tần Tu nâng chén rượu trong tay lên, nói: “Chén rượu này ta mời ngươi.”

“Sao lại mời ta?” Hàn Sâm nghỉ ngờ nhìn Tần Tu, dù vị này có phải là Thánh Chủ trọng sinh hay không, thái độ của hắn đối với Hàn Sâm hình như có chút vấn đề.

“Chẳng nhẽ hắn nhìn ra được ta và Uyển Nhi có quen biết?” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Tần Tu mỉm cười không trả lời, chỉ uống cạn rượu trong chén, rồi nói: “Năm đó, ta tạo ra Thánh Viên này, đưa nó ra khỏi dòng thời gian và không gian, để nó vĩnh viễn dừng lại trong một giờ này, tất cả mọi thứ trong Tháng Viên vĩnh viễn dừng lại ở một giờ này, bất lão bất tử, bất sinh bất diệt”

“Quả nhiên, Tần Tu chính là Thánh Chủ.” Hàn Sâm nghĩ thầm.

Tần Tu nhìn thoáng qua Thánh Viên rồi thở dài, nói: “Ban đầu, ta muốn để Uyển Nhi sống ở đây, để nàng có thể có được sinh mạng dài vô tận, nhìn phong cảnh nàng thích, ăn món thịt kho tàu nàng thích, uống loại rượu nàng thích, nhưng nàng lại nói với ta rằng nàng thà chết đi, cũng

không muốn sống cuộc sống như vậy.

Tần Tu lại rót một chén rượu, uống một hơi cạn sạch, nhắm mắt lại dườn như đang hồi tưởng hương vị của rượu, lại như đang nhớ tới người thích uống rượu kia.

“Thế là ta lại cắt sừng của Thánh Kỳ Lân, vì nàng tạo ra bức tượng Thánh này, chỉ cần linh hồn nàng bám vào bức tượng thánh này thì có thể bất tử bất diệt, cũng không rơi vào vòng luân hồi vô tận, có thể có được kí ức của mình, nhưng không thể ra khỏi Thánh Viên này.” Tần Tu đặt chén rượu xuống, vừa cười vừa nói: “Uyển Nhi lại nói, như thế khác gì so ngồi tù, nên nàng không chịu.”

“Rồi sao nữa?” Hàn Sâm nghe đến nhập tâm, hỏi tiếp.

Tần Tu liếc nhìn Hàn Sâm cười như không cười, hắn chưa trả lời vấn đề của Hàn Sâm ngay, tự rót cho mình một chén rượu, sau đó nhìn chén rượu trên

tay Hàn Sâm.

Vừa rồi, Hàn Sâm nghe đến nhập tâm, quên cả uống rượu, hắn vội vàng uống sạch rượu trong chén.

Tần Tu cầm lấy cái bình, rót thêm một chén cho Hàn Sâm, lại lần nữa nâng chén của mình lên: “Ta lại mời ngươi một chén.”

Lần này, Hàn Sâm không hỏi nguyên nhân nữa, nhưng trong hắn biết rõ, Tần Tu hẳn đã nhìn ra được Uyển Nhi ở trên người hắn, nếu không Tần Tu đường đường là một Thánh Chủ sao có thể mời rượu một người không quen biết gì như hắn.

Cửu Thiên Đế quỳ bên ngoài thạch đình đã sớm cảm thấy choáng váng, người có thể được Thánh Chủ mời rượu, trong đời này chắc chỉ có mỗi Hàn Sâm mà thôi.

Hết chương 2943.

Chương 2944. Một đời một kiếp quá ngắn

“Chén này ta lại mời ngươi.” Đợi sau khi Hàn Sâm uống xong chén rượu thứ hai, Tần Tu lại rót thêm một chén cho Hàn Sâm, lần nữa nâng chén lên mời.

Hàn Sâm cũng không hỏi nhiều, uống cạn luôn chén rượu thứ ba, hắn cũng hiểu, một nhân vật giống như Tần Tu, nếu hắn muốn nói thì không cần phải hỏi, nếu đã không muốn nói thì có hỏi cũng vô dụng.

“Gen Thần Hóa +1.”

Trong đầu Hàn Sâm một lần nữa truyền đến tiếng nhắc nhở gen tăng lên, nhưng Hàn Sâm không quan tâm, dù sao thì sau lần luân hồi tiếp theo, gen

Thần Hóa tăng lên cũng sẽ biến mất.

Tần Tu cũng nâng chén của mình lên một hơi uống cạn sạch, sau đó đặt chén rượu xuống, nói: "Đáng tiếc thân thể này chỉ là một mảnh tàn hồn, rốt cuộc cũng không thể cùng ngươi uống một cách thống khoái, thời gian của ta không còn nhiều nữa, sau khi ta đi, ngươi hãy cầm bức tượng này đi qua cửa, có thể tự đi đến Thánh Điện."

Dứt lời, không đợi Hàn Sâm mở miệng, ánh mắt hắn đã chuyển hướng nhìn về phía Cửu Thiên Đế đang quỳ bên ngoài thạch đình, đang không ngừng tát vào mặt mình, khuôn mặt sắp bị đánh nát.

"A Cửu từ đây về sau ngươi hãy đi theo Hàn Sâm, hắn muốn ngươi sống thì sống, muốn ngươi chết thì chết." Tần Tu lạnh nhạt nói.

Cửu Thiên Đế giật mình, nhưng cũng không dám nghĩ nhiều, lập tức cúi đầu nói: "A Cửu tuân lệnh."

Sau khi nói xong Tần Tu không nhìn Cửu Thiên Đế, ngược lại nhìn chằm chằm Hàn Sâm, cái nhìn khiến cho Hàn Sâm có một loại ảo giác tâm tự bị nhìn thấu.

"Chỉ hận đời này kiếp này quá ngắn, không thể chăm sóc tốt cho ngươi." Tần Tu thở dài nhìn về phía Hàn Sâm, trên người tỏa ra ánh sáng thánh khiết.

Ánh sáng dần tán ra, sức sống của tượng ngọc cũng ngày càng yếu, cơ thể bằng xương bằng thịt dần biến thành tượng ngọc.

Tượng ngọc cũng dần thu nhỏ lại, sau một lúc tượng ngọc không còn †í sức sống nào, nó biến thành một con rối rơi vào tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm cầm bức tượng ngọc, hắn có cảm giác toàn bộ Thánh Viên như đã thay đổi một chút, nhưng hắn không chỉ ra được nó thay đổi ở chỗ nào.

Lúc này, Cửu Thiên Đế mới dám đứng dậy nhìn xung quanh, sau đó phóng như điên về phía cổng Thánh Viên, nhưng lần này sau khi xông ra, hắn không xuất hiện từ cửa sau nữa mà đứng ở ngoài cổng.

“Sức mạnh của Thánh Vực đã thực sự biến mất!” Cửu Thiên Đế vừa mừng vừa sợ, hắn quay đầu nhìn về phía Hàn Sâm, ánh mắt cũng trở nên vô cùng phức tạp.

“Rốt cuộc, tên này và Thánh Chủ có quan hệ gì? Thánh Chủ nói với hắn những lời kia rốt cuộc là có ý gì?” Sắt mặt Cửu Thiên Đế âm trầm bất định.

“Cấm chế của Thánh Viên đã được hóa giải, chúng ta đường ai nấy đi đi” Hàn Sâm nói xong thì phất tay, thu luôn cái nồi đất, bình rượu và chén rượu lại.

Trước kia Thánh Viên có sức mạnh bao phủ, không ai có thể chân chính ăn thịt uống rượu, nhưng bây giờ đã khác, Hàn Sâm tất nhiên sẽ không buông tha.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong, Hàn Sâm ôm Bảo Nhị, sau đó gọi hai mẹ con Kim Ngư đi về phía cửa sau của Thánh Viên.

Tần Tu đã nói đi từ cửa sau ra ngoài sẽ đến Thánh Điện, vậy thứ hắn nói tới có thể là tộc điện của Thánh tộc, nếu Hàn Sâm muốn đi đâu thì dù cho Tần Tu để hắn đi nơi nào có mục đích gì, hắn cũng sẽ không lùi bước.

Nhưng Hàn Sâm mới vừa đi mấy bước, thì thấy bóng dáng Cửu Thiên Đế lóe lên, hắn đã đến ở phía sau Hàn Sâm.

Hàn Sâm cảnh giác nhìn chằm chằm Cửu Thiên Đế, nhưng không ngờ rằng Cửu Thiên Đế lại khom mình chào hắn: “Thánh Chủ để ta bảo vệ ngươi nên ta tất nhiên sẽ đi cùng ngươi, bảo vệ an toàn cho ngươi.”

“Đó cùng lắm chỉ là một mảnh tàn hồn của chủ nhân ngươi thôi, giờ hồn đã tan, ngươi cũng không cần để tâm như vậy.” Hàn Sâm không nghĩ rằng Cửu Thiên Đế là kiểu người này, lúc Tần Tu không có ở đây hắn vẫn nghe lời như vậy.

“Lời này của ngươi sai rồi, ta là nô bộc của Thánh Chủ, nếu đó là lệnh của Thánh Chủ thì dù ta có máu chảy đầu rơi, cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Cửu Thiên Đế nghiêm trang nói.

“Ngươi thật sự không cần phải làm như thế, ta và ngươi đều biết rõ, có ngươi ở bên cạnh ta mới ăn không yên ngủ không ngon. “ Hàn Sâm cười, nói.

Mặt Cửu Thiên Đế nghiêm lại, cười khổ, nói: “Thật không dám gạt ngươi, nếu không có lệnh của Thánh Chủ, ta quả thực sẽ dùng trăm phương ngàn kế lấy mạng ngươi, nhưng bây giờ thì khác, ngay cả khi ngươi cho ta thêm một lá gan, ta cũng không dám có lòng gây bất lợi với ngươi. “

Ngừng một chút, Cửu Thiên Đế vẻ mặt thành khẩn nói: “Mặc kệ ngươi có tin hay không, đây là mệnh lệnh của Thánh Chủ, ta không dám làm trái, nếu không e rằng sẽ chết rất thê thảm.”

“Tàn hồn đã tan, ngươi còn sợ gì nữa?” Hàn Sâm cau mày, không biết những gì Cửu Thiên Đế nói là thật hay không, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, không có vẻ gì là giả tạo cả.

“Tóm lại, bất luận là ngươi nghĩ như thế nào, ta sẽ liều mạng để hoàn thành nhiệm vụ mà Thánh Chủ giao cho.” Cửu Thiên Đế không giải thích nữa, chỉ kiên quyết muốn đi theo Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhớ tới biểu hiện của Cửu Thiên Đế sau khi nhìn thấy tượng phật sống lại, hắn biết từ trong tâm Cửu Thiên Đế thật sự rất sợ Thánh Chủ, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Hàn Sâm không nói gì, vì Cửu Thiên Đế nhất quyết muốn đi theo, hắn không đồng ý cũng không từ chối, chỉ chào hỏi mẹ con Kim Ngư rồi ôm Bảo Nhi bước ra khỏi Thánh Viên.

Cửu Thiên Đế thức thời, vội vàng nói: “Ta dẫn đường cho ngươi.”

Nói xong, Cửu Thiên Đế chạy tới trước mặt Hàn Sâm, thực sự giống như một người hầu trong nhà.

Ra khỏi Thánh Viên, ngoài hai ngọn đèn chong luôn sáng ở cửa, xung quanh vẫn là một mảnh tối om, Hàn Sâm hỏi Cửu Thiên Đế: “Sao ngươi có thể đi trong bóng tối này được?”

Cửu Thiên Đế vội vàng cung kính đáp: “Về vấn đề này, trên người ta có chiến y Thiên Nhãn, miễn cưỡng có thể chống lại sức mạnh cắn giết trong bóng tối. Chỉ cần không gặp phải Không Mị thì không có nguy hiểm quá lớn.”

“Không Mị là một loại dị chủng, nhưng nó hơi khác với các dị chủng thông thường, nó xuất hiện sau đại kiếp của Thánh Vực, cũng chỉ tồn †ại trong bóng tối của Thánh Vực, có sức mạnh vô cùng lớn, ngay cả Chân Thần đỉnh cấp cũng khó đánh lại Không Mị. Nhưng mà Không Mị cũng có thể đi lại trong bóng tối này, những nơi có đèn thì Không Mị sẽ không tới gần.” Cửu Thiên Đế nhìn bóng tối phía trước nói: “Nơi này cứ đi tiếp về phía trước hình như không có đèn, ta đi phía trước dò đường, nếu có gặp Không Mị, ngươi cứ đi trước không cần để ý đến ta.”

Hàn Sâm thấy những gì Cửu Thiên Đế nói rất đúng, cũng không biết là thật lòng hay vẫn là hư tình giả ý.

Nhưng mà Cửu Thiên Đế có chiến y Thiên Nhãn, có thể ngăn được lực xoắn của bóng tối, nhưng mẹ con Kim Ngư lại không cản nổi, Hàn Sâm sẽ triệu hồi thạch đăng, dẫn theo thạch đăng tiến lên.

Cửu Thiên Đế nhìn thấy thạch đăng trong tay Hàn Sâm có thể xua tan bóng tối trong Thánh Vực, trong lòng càng kinh ngạc hơn: “Thạch đăng đó lại có thể xua tan bóng tối trong Thánh Vực, hẳn là vật được Thánh Chủ tạo ra, ta đoán quả không sai, quan hệ giữa Hàn Sâm và Thánh Chủ thật không bình thường. “

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt của Cửu Thiên Đế lại trở nên kỳ quái, bởi vì hắn nghĩ đến những lời mà Tần Tu nói trước khi tàn hồn bị tiêu tán. “Chỉ hận đời này kiếp này quá ngắn, không thể chăm sóc tốt ch ngươi.”

Vẻ mặt Cửu Thiên Đế càng thêm cổ quái, trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ Thánh Chủ vậy lại thích nam sao?”

Hết chương 2944.

Chương 2945. Bia Định Mệnh

Dưới ánh sáng của thạch đăng, tất cả những gì thấy được là những tòa kiến trúc đổ nát. Chín mươi chín phần trăm toàn bộ Thánh Vực đã bị biến thành đống đổ nát trong chiến tranh. Chỉ một số nơi đặc biệt như Thánh Viên mới có thể giữ được nguyên vẹn.

Bước đi trên đống đổ nát tăm tối, Hàn Sâm làm như lời Tần Tu nói, ra khỏi cửa sau của Thánh Viên đi thẳng về phía trước, bay qua từng tòa kiến trúc đổ nát, nhưng vẫn không nhìn thấy tộc điện của Thánh tộc trong truyền thuyết.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy một bức tượng còn tương đối nguyên vẹn giữa đống đổ nát trước mặt, hóa ra là bức tượng hình Quỷ Xa.

“Con quỷ đó, có phải là một trong Tứ Thánh Thú Quỷ Xa của Thánh Vực không?” Hàn Sâm chỉ vào bức tượng hỏi.

“Thưa, nó chính là tượng đá Quỷ Xa. Bức tượng đá này vốn được dựng ở quảng trường trước Thánh Điện, không biết sao nó lại rơi ở đây.” Cửu Thiên Đế vội vàng đáp.

Hu hu hu….Hu hu hưu…

Trong bóng tối vang lên tiếng khóc của phụ nữ khiến người nghe thấy nổi da gà.

“Lão Cửu, ngươi có biết tiếng khóc này phát ra từ đâu không?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi. Dọc theo đường đi, hắn đã nghe thấy tiếng phụ nữ khóc rất nhiều lần.

“Thưa, tiếng khóc đó là của Không Mị, là tiếng kêu đói của nó. Chắc là Không Mị đang nhìn chúng ta, nhưng vì ánh đèn trong tay ngươi nên Không Mị không dám lại gần.” Cửu Thiên Đế đáp.

“Rốt cuộc Không Mị là loại dị chủng gì?” Hàn Sâm hỏi.

Cửu Thiên Đế cười nói: “Cái này, ta cũng không nói rõ được, thứ đó chỉ sống trong bóng tối của Thánh Vực, không bao giờ đến Trường Minh Đăng. Ánh sáng thông thường có thể chiếu sáng được bóng tối nhưng lại không thể chiếu rõ được hình thể của Không Mị, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng đen lơ lửng trên không trung, tựa như hình bóng của một tiên nữ đang bay, nhưng khuôn mặt và chỉ tiết lại hoàn toàn không rõ được. “

“Nói mới nhớ, thạch đăng này của ngươi thật lợi hại. Ta chưa nghe nói ngoài đèn chong bên ngoài ra thì không có thứ gì có thể xua tan được bóng tối của Thánh Vực.” Cửu Thiên Đế cẩn thận từng li từng tí vuốt

mông ngựa, nhưng thật ra là muốn dò xét nguồn gốc của thạch đăng.

Hàn Sâm không nói gì, chỉ cầm thạch đăng tiếp tục đi về phía trước.

Đột nhiên, Hàn Sâm nhìn thấy phía trước xuất hiện ánh sáng của đèn chong, giống như đom đóm, hiển nhiên nó còn cách bọn họ một đoạn.

Hàn Sâm mừng thầm trong lòng, bước nhanh về phía có ánh đèn, Cửu Thiên Đế cũng theo sau.

Khi đến gần chỗ sáng, Hàn Sâm lập tức nhìn thấy, đó là một tấm bia đá rất lớn, mỗi bên của bia đá có một ngọn đèn chong, hai ngọn chong này lớn hơn mấy lần so với đèn thường, ánh sáng bao phủ bán kính mấy trăm mét, như thể một chiếc lồng ánh sáng được hình thành trong bóng tối.

Hàn Sâm thấy hình dáng của vài người đang đứng trước tấm bia đá, trong số đó có Cổ Uyên và ba vị Thần Hoá của Tộc Hoàng Cực, ngoài bọn họ ra còn có hình dáng của một người khác, Hàn Sâm nhìn lướt qua thì chấn động vô cùng, hình dáng đó là thủ tọa Trấn Thiên Cung mà hắn bất ngờ gặp được ở ngoài cổng Tí Hộ Sở.

Lúc trước, thủ tọa Trấn Thiên Cung muốn cướp Tiểu Hoa mang về làm đệ tử của Trấn Thiên Cung, cuối cùng bị Hàn Sâm giành về, kể từ đó Hàn Sâm không bao giờ gặp lại hắn.

Cho dù đến Trấn Thiên Cung mấy lần, cũng không thấy vị thủ tọa Trấn Thiên Cung này, không ngờ tới hắn lại ở đây.

Hàn Sâm muốn che mặt lại, nhưng đã quá muộn, ánh mắt của thủ tọa Trấn Thiên Cung và bọn Cổ Uyên đã nhìn về phía hắn.

Hàn Sâm cau mày, thủ tọa Trấn Thiên Cung biết hắn đi ra từ Tí Hộ Sở, nếu như thân phận của hắn bị bại lộ thì sẽ có chút phiền phức.

Bọn Cổ Uyên đều rất kinh ngạc khi nhìn thấy Hàn Sâm, họ nhìn chằm chằm vào thạch đăng trên tay hắn. Thạch đăng có thể chiếu sáng được bóng tối của Thánh Vực như đèn chong, còn có thể di chuyển tùy ý, nó thật sự khiến bọn họ rất bất ngờ.

Mặt chủ toạ Trấn Thiên Cung cũng mang đầy sự ngạc nhiên, nhưng điều khiến hắn ngạc nhiên lại có hơi khác so với bọn Cổ Uyên.

Hàn Sâm mang theo hai mẹ con Kim Ngư và Cửu Thiên Đế đi đến trước tấm bia đá, sau đó thu lại thạch đăng, định chào hỏi Cổ Uyển, nhưng lại nghe Cổ Uyên lắc đầu cười khổ: “Hàn Sâm, ngươi không nên đến đây. “

“Sao lại nói như vậy?” Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

Cổ Uyên nói: “Mặc dù, ở đây có đèn chong, nhưng nó là đường cùng, tất cả chúng ta đều bị mắc kẹt ở đây, và không ai có thể thoát ra được.”

Hàn Sâm nghĩ thầm: “Là đường cùng sao lúc nãy ngươi không nói, chờ †a đi vào rồi mới nói thì còn có tác dụng gì nữa.”

Cơ mà hắn và Cổ Uyên không thân cũng chẳng quen, đương nhiên không có lý do gì để Cổ Uyên nhắc nhở hắn, hắn cũng không trông cậy vào Cổ Uyên, nhẹ giọng hỏi: “Nơi này có thể vây nhốt được Đại Quốc Sư ngươi, không biết nó có chỗ nào thần kỳ?”

Cổ Uyên chỉ vào tấm bia: “Ngươi nhìn tấm bia đá đó đi, xong tự nhiên sẽ hiểu thôi.”

Hàn Sâm quay đầu nhìn sang tấm bia đá, lúc ánh mắt lướt qua khuôn mặt của thủ tọa Trấn Thiên Cung, thì thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào bản thân, nhưng cũng không có hành động gì tiếp theo.

Ánh mắt nhìn về bia đá, ngay lập tức Hàn Sâm nhìn thấy trên bia đá khắc ba chữ lớn.

“Bia Định Mệnh.” Hàn Sâm đọc ba chữ trên tấm bia, nhưng vẫn chưa hiểu tại sao bọn họ lại bị mắc kẹt ở đây.

Cổ Uyên nhìn vẻ mặt của Hàn Sâm là biết hắn không biết nguồn gốc của bia Định Mệnh, nên giải thích: “Bia bia Định Mệnh là dị bảo gen thiên phú được Thánh Kỳ Lân một trong số tứ đại Thánh Thú tạo ra, bia đó có thể quyết định vận mệnh, sinh tử. Năm đó, Thánh Kỳ Lân sử dụng bảo vật này, trong Đại Vũ Trụ không ai địch nổi. Bây giờ, bia Định Mệnh rơi vào đây, dù không có Thánh Kỳ Lân điều khiển, nhưng sức mạnh định mệnh vẫn còn đó, một khi nó đi vào phạm vi của bia Định Mệnh, sẽ bị sức mạnh của nó ảnh hưởng, đặt bản mệnh của bản thân vào đây, nếu rời khỏi bia Định Mệnh, bản mệnh sẽ vỡ vụn, thân thể cũng sẽ chết theo.”

“Còn có chuyện thế này sao?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc nhìn bia Định Mệnh.

“Công tử, xác thực như thế, ngươi nhìn mặt sau của bia Định Mệnh đi, phía trên có mệnh ảnh của chúng ta.” Cửu Thiên Đế cung kính nói với Hàn Sâm.

Bọn Cổ Uyên ngẩn người, Cửu Thiên Đế và Hàn Sâm ở cùng một chỗ đã khiến bọn họ cảm thấy có chút kỳ quái, hiện giờ bộ dáng của Cửu Thiên Đế nói chuyện với Hàn Sâm không chỉ đơn giản là tôn kính, thậm chí có thể nói là hơi khúm núm như người hầu.

Cửu Thiên Đế đi phía trước dẫn đường, Hàn Sâm mang theo hai mẹ con Kim Ngư đi đến phía sau bia Định Mệnh, một cường giả Thần Hoá của Tộc Hoàng Cực thấp giọng nói với Cổ Uyên: “Nhìn như thể Cửu Thiên Đế đã đầu phục Hàn Sâm, chuyện này thật đúng là không thể tin được, lão quái vật kia sao có thể bị Hàn Sâm thu phục chứ?”

Cổ Uyên lắc đầu không nói, thủ toạ Trấn Thiên Cung ở bên cạnh nghe thấy lời này, lông mày càng nhíu chặt hơn.

“Tên này rõ ràng là người mà mình nhìn thấy trước cổng Tí Hộ Sở. Xem như hắn ra khỏi Tí Hộ Sở đến đại vũ trụ, với tư chất của hắn, cũng không thể đạt được thành tựu quá lớn. Bây giờ, mới mấy năm không thấy, hắn đã

Thần Hoá, còn thu phục được lão quái vật như Cửu Thiên Đế, những năm ta bị nhốt ở đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thủ toạ Trấn Thiên Cung nhìn chằm chằm Hàn Sâm với ánh mắt kì lạ.

Hết chương 2945.

Chương 2946. Cân mệnh

Hàn Sâm đi theo Cửu Thiên Đế đến phía sau bia định mệnh, quả nhiên nhìn thấy vài cái bóng đen in trên bề mặt bia định mệnh giống như cái bóng của ánh nến chiếu xuống dán lên bề mặt bia đá.

Hàn Sâm nhìn kỹ rồi khẽ chau mày, bởi vì bóng đen phản chiếu trên bề mặt bia đá rõ ràng nhìn là hai con kim ngư một lớn một nhỏ, còn có hai người một lớn một nhỏ nữa. Nhìn từ dáng vẻ bề ngoài thì hai con kim ngư đó rõ ràng là hắn và Bảo Nhi, bóng của hai người Cổ Uyên và thủ tọa của Trấn Thiên Cung cũng phản chiếu ở trên bia đá, không thừa cũng không thiếu.

"Quốc Sư, với sức mạnh của ngươi mà cũng không đánh nát được cấm chế của bia đá này sao?" Hàn Sâm quay lại chính diện của bia đá, nhìn Đại Quốc Sư Cổ Uyên hỏi.

"Bia định mệnh là dị bảo không thể cậy mạnh là đánh nát được." Đại Quốc Sư Cổ Uyên cười khổ nói: "Hiện giờ mệnh hồn của chúng ta đều chiếu lên bia định mệnh rồi, nếu như cậy mạnh đánh vào đá định mệnh thì thứ bị thương đầu tiên là mệnh hồn của chúng ta. Cho dù đánh vỡ được bia định mệnh thì mệnh hồn của chúng ta cũng sẽ tan vỡ theo, cuối cùng vẫn không thoát được cái chết."

"Thứ dị bảo này thần kỳ tới vậy cơ à?" Hàn Sâm đánh giá bia đá đầy kinh ngạc.

"Công tử, ngươi nói đúng đấy, thật sự không thể cậy mạnh phá vỡ bia định mệnh được đâu. Nếu như Thánh Kỳ Lân vẫn còn thì bia đá này có thể nói là không thể nào phá vỡ. Nhưng mà bây giờ Thánh Kỳ Lân đã chết rồi, chỉ có

bia định mệnh tự mình làm việc theo bản năng, cũng không phải không phá vỡ được.” Cửu Thiên Đế ở bên cạnh nói.

Cổ Uyên và thủ tọa Trấn Thiên Cung nghe Cửu Thiên Đế lại tự xưng là lão nô trước mặt Hàn Sân, nét mặt càng trở nên kỳ lạ.

“Cách gì?” Hàn Sâm hỏi.

Cửu Thiên Đế không trả lời ngay, hắn do dự liếc nhìnCổ Uyên và thủ tọa Trấn Thiên Cung, ý của hắn vô cùng rõ ràng, hiển nhiên là sợ bọn họ nghe được.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Một nô tài bé nhỏ của Thánh Vực ngươi thì có cách gì hay được, chỉ muốn mượn sức mạnh cân mệnh của bia định mệnh thôi chứ gì?”

Cửu Thiên Đế cũng không chịu thua, châm biếm lại: “Nếu ngươi đã biết bia định mệnh có khả năng cân mệnh mà vẫn để bị nhốt ở đây, vậy chắc cái mạng này của ngươi cũng rẻ rúng quá ha?”

Thủ tọa Trấn Thiên Cung cũng không tức giận, chỉ lạnh lùng nhìn Cửu Thiên Đế nói: “Mạng của bổn tọa nặng bốn ngàn chín trăm linh chín kg, không biết mạng của các hạ nặng bao nhiêu, so với bổn tọa không biết ai nhẹ ai hèn?”

“Hỗn xược!” Cửu Thiên Đế nhất thời tức giận, những con mắt trên áo giáp khế chớp như chuẩn bị ra tay.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung lạnh lùng nhìn Cửu Thiên Đế cũng thầm dồn sức mạnh.

“Lão Cửu, cân mệnh là như thế nào?” Hàn Sâm hỏi Cửu Thiên Đế.

Cửu Thiên Đế trợn mắt lườm thủ tọa Trấn Thiên Cung rồi mới khom người đáp: “Bẩm công tử, cân mệnh thật ra là năng lực cơ bản của bia định mệnh. Làm một phép so sánh, những sinh vật bình thường sử dụng vật kim thạch trấn áp đối thủ, sức mạnh của đối thủ càng mạnh thì phải cần vật kim thạch

càng nặng, nhất định phải vượt qua sức mạnh của đối thủ thì mới mới đè nó dưới kim thạch được."

"Nguyên lý của bia định mệnh cũng vậy. Nhưng những thứ nó trấn áp không phải là cơ thể xác thịt mà là mệnh hồn, những sức mạnh bình thường cũng không thoát khỏi được sự trấn áp của bia định mệnh. Nhưng mà bản thân mệnh hồn có trọng lượng của chính nó, trọng lượng này bình thường chúng ta không nhìn thấy được và cũng không sờ được, càng không có cách để đo đạc. Bia định mệnh có thể cân được trọng lượng của mệnh hồn, hơn nữa nếu tính theo cân ấy, trong †ình huống không có Thánh Kỳ Lân khống chế, bia định mệnh cũng chỉ trấn áp mệnh hồn nhiều lắm là được dưới năm ngàn kg. Nếu như trọng lượng của mệnh hồn vượt qua năm ngàn kg thì có thể thoát khỏi sự trấn áp của bia định mệnh, thậm chí còn có thể khống chế ngược lại bia định mệnh và trở thành chủ nhân mới của nó cũng không chừng."

"Không ngờ lại có chuyện này, vậy trọng lượng của mệnh hồn do cái gì quyết định? Tu vi, thiên phú hay là cấp bậc?" Hàn Sâm nghe xong cảm thấy hứng thú, mỉm cười hỏi.

Cửu Thiên Đế lắc đầu: "Không hề liên quan đến tu vi, thiên phú và cấp bậc, trọng lượng của mệnh hồn đều cố định với mỗi một sinh vật, khi sinh ra bao nhiêu thì là bấy nhiều, không tăng lên cũng không giảm đi. Cho dù là sinh vật bình thường thấp hèn cũng có thể có mệnh hồn nặng năm ngàn kg, nhưng mà có nhiều cường giả cấp Chân Thần, mệnh hồn của họ lại nhẹ tựa lông hồng."

"Ồ, vậy mệnh hồn có ảnh hưởng như thế nào tới sinh vật?" Hàn Sâm thắc mắc hỏi.

"Lão nô không biết, mệnh hồn không hề ảnh hưởng đến thiên phú tu luyện cũng không ảnh hưởng đến tuổi thọ, thậm chí còn chẳng có tác dụng gì tới thăng cấp bậc. Ngoài việc ảnh hưởng được đến bia định mệnh, thì lão nô chưa nghe nói rọng lượng của mệnh hồn có tác dụng nào khác bao giờ." Cửu Thiên Đế vội đáp.

"Đó là do ngươi vô tri thôi." Thủ tọa Trấn Thiên Cung như muốn gây chuyện với Cửu Thiên Đế vậy, hắn ở bên cạnh nói đầy khinh miệt.

Sắc mặt của Cửu Thiên Đế trầm xuống, đôi mắt xanh thẳm nhìn chằm chằm vào thủ tọa Trấn Thiên Cung nói: “ Nếu các hạ đã không vô tri thế thì xin hỏi trọng lượng mệnh hồn có tác dụng gì?”

Thủ tọa Trấn Thiên Cung nói: “Độ nặng nhẹ của mệnh hồn là nên móng của sinh mệnh, mệnh nhẹ là mệnh tiện, mệnh nặng là mệnh quý, nó liên quan đến vận mệnh một đời sao lại nói là vô dụng chứ?”

“Lòe thiên hạ, theo như ngươi nói thì những Nam Tước, Tử Tước có mệnh hồn nặng vạn kim thì còn cao quý hơn những sinh vật cấp Chân Thần nặng năm ngàn kg sao?” Cửu Thiên Đế hừ lạnh nói với vẻ đầy khinh thường.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung nheo mắt nói: “Mệnh quý hay hèn không phải là thứ cấp bậc có thể đo đạc được, kẻ tầm thường tục tĩu thì sao hiểu được sự kỳ diệu trong đó chứ.”

Cửu Thiên Đế còn muốn tranh cãi với thủ tọa Trấn Thiên Cung thì bị Hàn Sâm ngắt lời: “Phải làm thế nào thì mới cân mệnh được? Có nguy hiểm gì hay không?”

“Chỉ cần nhỏ máu của mình lên bia định mệnh là được, bia định mệnh sẽ tự động cân ra trọng lượng.” Cửu Thiên Đế vội đáp.

Hàn Sâm nhìn thủ tọa Trấn Thiên Cung không phản bác gì, Đại Quốc Sư Cổ Uyên cũng không nói gì, đoán lời của Cửu Thiên Đế không phải giả.

Nhưng mà Hàn Sâm sẽ không tự mình đi thử, hắn chỉ lấy một giọt máu từ trong vết thương của Đại Kim Ngư vẩy lên bia định mệnh.

Giọt máu đỏ như nham thạch nóng chảy rơi trên bia định mệnh, ngay lập tức giống như thuốc màu tan ra trong nước, nhuộm cả tấm bia đá thành màu đỏ tươi.

Một giây sau, Hàn Sâm bèn nhìn thấy đỉnh bia định mệnh xuất hiện một hàng bốn số không, sau đó lại nhảy từ không nghìn không trăm linh một và bắt đầu tăng lên.

Hàn Sâm cũng đoán sơ sơ được một số đại diện cho nửa kg, giới hạn bốn số là chín nghìn chín trăm chín mươi chín. Nếu như vượt qua bốn số đến năm ngàn kg thì đã là vượt qua giới hạn mà bia định mệnh có thể đạt đến, bia định mệnh không thể tiếp tục trấn áp mệnh hồn này được nữa.

“Bia định mệnh này có hiệu quả khá kỳ diệu như mắt Luật Pháp.” Hàn Sâm nhìn những con số đang không ngừng nhảy trên bia định mệnh thầm nói.

Vốn Hàn Sâm còn nghĩ con số trên bia định mệnh chắc phải nhảy tiếp

trong một lúc, dù sao thì cũng là dị chủng cấp Chân Thần, mệnh cũng không thể nào nhẹ được.

Nhưng ai ngờ con số trên bia định mệnh chỉ nhảy đến hai mươi sáu thì đã dừng lại, không nhảy tiếp nữa.

“Mệnh hồn của Đại Kim Ngư chỉ có mười ba kg?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra, kết quả này thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Thủ tọa của Trấn Thiên Cung nói mệnh hồn của hắn nặng hơn bốn ngàn năm trăm kg, trong khi Đại Kim Ngư cũng là cấp Chân Thần nhưng chỉ nặng có mười ba kg, chênh lệch thật sự quá lớn.

Hết chương 2946.

Chương 2947. Mệnh quý

“Mệnh hồn quả nhiên không thể đặt dấu bằng với sức mạnh cấp bậc.” Hàn Sâm do dự một lúc rồi lại lấy một giọt máu từ vết thương của Tiểu Kim Ngư vẩy lên bề mặt của bia định mệnh.

Giống như ban nấy, sau khi bia định mệnh hút máu của Tiểu Kim Ngư, thì đỉnh bia đá bèn xuất hiện con số bốn chữ số, sau đó nhanh chóng nhảy lên.

Vốn Hàn Sâm cũng chẳng đặt nhiều hy vọng, dù sao thì mệnh hồn của mẹ nó là Đại Kim Ngư chỉ có hai mươi sáu điểm, e rằng mệnh hồn của Tiểu

Kim Ngư cũng không nặng lắm.

Nhưng con số trên bia đá lại nhanh chóng vượt mốc lên ba chữ số, hơn nữa còn đang tăng với tốc độ điên cuồng, chỉ trong phút chốc đã vượt lên bốn chữ số.

“Cái thứ mệnh hồn này cũng thật là kỳ lạ, sinh mạng có quan hệ huyết thống, mà trọng lượng của mệnh hồn lại chênh lệch lớn tới vậy ư?” Hàn Sâm càng cảm thấy kinh ngạc.

Cửu Thiên Đế ở một bên đáp: “Mặc dù nói mệnh hồn đã có từ thời xưa nhưng bình thường rất khó gặp được mệnh hồn, chỉ có những dị chủng như bia định mệnh mới chứng minh được sự tồn tại của mệnh hồn từ khía cạnh khác. Nhưng mà trọng lượng của mệnh hồn rất khó nói rõ, có những sinh mạng cấp thấp thì có mệnh hồn rất nặng, có những mệnh hồn của sinh vật cấp cao thì lại rất nhẹ. Cho dù là sinh vật có quan hệ huyết thống, trọng lượng mệnh hồn cũng là khác nhau, rất khó để đoán ra rốt cuộc có quy luật như thế nào.”

Hàn Sâm khế gật đầu, ánh mắt nhìn theo con số mệnh hồn của Tiểu Kim Ngư đang nhảy lên, một lúc sau, con số mệnh hồn của Tiểu Kim Ngư dừng lại ở con số bảy nghìn bốn trăm chín mươi ba.

“Mệnh hồn nặng hơn ba ngàn kg, kém mệnh hồn năm ngàn kg rất nhiều.” Cửu Thiên Đế nhìn thấy thí nghiệm mệnh hồn của Tiểu Kim Ngư dừng lại, thở dài nói.

Đại Quốc Sư Cổ Uyên cũng nói: “Đáng tiếc quá, nếu như có thể vượt mốc nhảy đến năm ngàn kg thì có lẽ chúng ta sẽ thoát được.”

“Quốc Sư Cổ Uyên đã kiểm tra chưa?” Hàn Sâm nhìn Cổ Uyên hỏi.

“Chúng ta đều đã kiểm tra rồi, từ vài trăm đến vài nghìn thôi, không có ai vượt mốc đạt được mốc năm ngàn kg cả, nếu không thì cũng chẳng đến nỗi bị nhốt ở đây như vậy.” Cổ Uyên dừng lại một chút rồi nhìn Hàn Sâm nói: “Bây giờ ở đây chỉ còn hai cha con các ngươi là vẫn chưa kiểm tra thôi, mong rằng trong hai cha con các ngươi có người có thể vượt được mốc

mệnh hồn nặng năm ngàn kg. Như vậy thì chúng ta mới có một đường sống, nếu không tất cả đều sẽ bị nhốt chết ở đây.”

Hàn Sâm khế gật đầu, ép một giọt máy tươi từ ngón tay ra và vẩy về phía bia định mệnh.

Máu tươi của Hàn Sâm cũng là màu đỏ, đỏ như viên hồng ngọc trong suốt vậy. Giọt máu ấy rơi lên bia định mệnh rồi vỡ bung ra, bị bia định mệnh hút vào khiến cả tấm bia đá đều trở nên sáng lóng lánh óng ánh như hồng ngọc.

Con số trên đỉnh bia đá lại hiện ra, nhanh chóng chuyển động. Trong sự tăng lên không ngừng của con số, chẳng mấy chốc đã nhảy qua ba chữ số, đột phá tới mốc bốn chữ số.

“Công tử quả nhiên là người mệnh quý, nhanh như vậy đã vượt mốc lên hàng bốn, có lẽ vượt mốc năm ngàn kg cũng không phải chuyện gì khó.” Cửu Thiên Đế nhìn thấy mệnh hồn của Hàn Sâm lên đến một nghìn, bèn bày ra vẻ mặt nịnh bợ nói.

–’

“Ngươi hơi coi trọng hắn rồi đấy.” Thủ tọa Trấn Thiên Cung thản nhiên nói.

Người khác không rõ chứ hắn thì rất rõ, Hàn Sâm là sinh vật đi ra từ Tí Hộ Sở, hơn nữa trước đây hắn đã từng nhìn thấy tư chất thiên phú của Hàn Sâm. Bởi vì trạng thái gen rất không ổn định cho nên thiên phú cũng chỉ thường thường thôi.

Mặc dù trọng lượng của mệnh hồn không có quan hệ tất yếu với gen thiên phú, nhưng mà chuyện quy tắc của Tí Hộ Sở sẽ làm tổn hại đến mệnh hồn lại không có mấy người biết được.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung từng muốn xông thẳng vào Tí Hộ Sở và đã phải chịu thiệt trên phương diện này nên hắn biết rất rõ.

Chuyện Tỉnh tộc trốn vào Tí Hộ Sở có không ít cường giả các tộc biết. Sống trong loại quy tắc đó như thế, nếu nói mệnh hồn của Tinh tộc đi ra từ trong đó vượt qua năm ngàn kg thì đương nhiên hắn không tin rồi.

Đám người Quốc Sư Cổ Uyên cũng nhìn chằm chằm vào con số trên bia định mệnh, trong lòng bọn họ đều mong chờ mệnh hồn của Hàn Sâm có thể vượt qua năm ngàn kg.

Cửu Thiên Đế nghe lời mà thủ tọa Trấn Thiên Cung nói thì có hơi nổi giận, hắn lạnh lùng nói: "Mệnh của công tử quý không thể nói đâu phải thứ mà một kẻ mệnh hèn như ngươi được phép đoán bừa.

"Vậy sao? Vậy để bổn tọa xem thử mệnh của hắn quý nhường nào nào." Thủ tọa Trấn Thiên Cung nói bâng quơ nhẹ nhàng nhưng nét mặt đó lại khiến Cửu Thiên Đế vô cùng khó chịu, hận không thể đi lên tát chết hắn luôn.

"Năm ngàn rồi…" Một người trongtộc Hoàng Cực nhìn thấy trọng lượng mệnh hồn của Hàn Sâm đã vượt mốc năm ngàn điểm, trong lòng không khỏi dâng lên một tia hy vọng.

"Tán ngàn rồi…" Ánh mắt của Cổ Uyên hơi thay đổi.

Sau khi vượt qua con số chín nghìn, trong ánh mắt của thủ tọa Trấn Thiên Cung cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng có hơi không dám tin rằng Hàn Sâm đi ra từ trong Tí Hộ Sở lại có mệnh hồn nặng như vậy.

"Kỳ lạ quá, quy tắc của Tí Hộ Sở rõ ràng sẽ làm suy yếu mệnh hồn, hắn đi ra từ Tí Hộ Sở sao lại có mệnh hồn nặng như vậy chứ?" Thủ tọa Trấn Thiên Cung thầm chau mày.

Con số vẫn đang không ngừng nhảy lên, cách con số chín nghìn chín trăm chín mươi chín ngày càng gần, vài vị Thần Hóatộc Hoàng Cực không khỏi nín thở gắt gao nhìn chằm chằm vào con số trên bia đá, chỉ mong con số đó nhảy nhanh lên chút, nhanh chóng vượt qua cực hạn.

Cuối cùng trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, bốn hàng chữ số trên bia đá đều chạy tới số chín, biến thành chín nghìn chín trăm chín mươi chín, cùng lúc đó con số trên bia định mệnh cũng tạm dừng chốc lát.

Lần dừng lại này không đến một giây, nhưng trong mắt mấy ngườitộc Hoàng Cực nó lại dài đằng đẵng giống như một thế kỷ vậy.

Một giây sau, con số trên bia đá lại nhảy một cái, nhưng lần này không †ăng giá trị số, mà ngược lại còn về không hết, trở về trạng thái lúc mới bắt đầu.

Mọi người đều ngẩn ra, một Thần Hóatộc Hoàng Cực nói: “Chuyện gì thế này? Không phải nói vượt qua được năm ngàn kg là sẽ thoát được khỏi trấn áp của bia định mệnh sao? Trọng lượng mệnh hồn sao lại quay lại không rồi?”

“E là mệnh hồn của Hàn Sâm nặng vừa đủ bốn nghìn chín trăm chín mươi phẩy năm kg, chưa tới nổi năm nghìn cân?”

“Mau đến phía sau bia đá nhìn xem, mệnh hồn của Hàn Sâm có chiếu lên trên đó không.”

Mọi người đang muốn quay lại xem thì đột nhiên nhìn thấy ánh sáng trên bia định mệnh sáng chói, tấm bia định mệnh bị máu tươi của Hàn Sâm nhuộm thành màu giống như hồng ngọc kia phóng ra hào quang muôn trượng, giống như hàng vạn ráng mây lành đang trôi.

Cả đại vũ trụ cũng bắt đầu rung lắc, mà bia định mệnh tỏa ra hào quang muôn trượng lại từ từ rút ra khỏi mặt đất, dần bay lên rời xa mặt đất, lơ lửng trên bầu trời.

“Grào!” Trong lúc mọi người thấy vô cùng ngạc nhiên không biết nên làm gì thì nghe thấy bên trong bia định mệnh truyền ra một tiếng thú rống kinh hồn. Lát sau mọi người nhìn thấy tấm bia định mệnh đỏ rực kia biến thành màu trắng thuần khiết chỉ trong nháy mắt, một con Thánh Thú Kỳ Lân cả người màu ngọc bạch đạp không bay ra từ trong †ấm bia đá đó, thánh quang như ánh mặt trời trên người nó chiếu sáng cả Thánh Vực u tối.

Mặt đất tan hoang đổ nát, kiến trúc như phế tích, các thiết bị hư hao, nhờ vào thánh quang mạnh mẽ bộc phát ra từ trên người Thánh Kỳ Lân, đám người Hàn Sâm đều nhìn rõ được mọi thứ ở xung quanh. Ngoài ra còn có những bóng dáng giống như tiên nữ đang bồng bềnh trên đống đổ nát kia, nhưng mà cơ thể của những tiên nữ đó lại đều ở trong trạng thái bán trong suốt giống như thạch rau câu màu xanh vậy. “Đó chính là Không Mi…” Hàn Sâm chợt nhớ tới miêu tả của Cửu Thiên Đế về Không MỊ.

Hết chương 2947.

Chương 2948. Thánh Kỳ Lân

Không Mị sợ hãi ánh đèn của ngọn đèn chong, nhưng trong ánh hào quang chiếu rọi của Thánh Kỳ Lân thì hình như bọn họ lại không thấy sợ hãi, ngược lại có vẻ vui sướng, đắm chìm trong ánh sáng rực rỡ, bay qua bay lại đầy vui vẻ.

Nơi sâu trong Thánh Vực cách xa bia định mệnh vẫn có một khu vực bị bóng tối bao trùm như cũ, nhưng sự tối tăm ở đó cũng nhạt hơn rất nhiều.

"Lão Điêu, bên ngoài xảy ra chuyện gì? Hình như bóng tối ngay cạnh Thánh Điện bớt đi rất nhiều thì phải?" Trước tòa cung điện nằm trong một góc của thế giới tối tăm, một con Hung Thú toàn thân đỏ lừ đang trừng đôi mắt như vực sâu luyện ngục lên sự tối tăm trên bầu trời.

"Ngươi không hoa mắt đấy chứ? Sao Thánh Vực lại sáng lên được?" Một con cự thú không mắt ghé sát vào mái hiên nói.

"Hình như có sáng lên một chút thật." Một con quái điểu toàn thân đen kịt nhìn chằm chằm vào bóng tối ở bên ngoài nói, đồng thời cũng nói với người phụ nữ yêu mị vô cùng ở bên: "Lão sắc nữ, ngươi nói xem rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?"

"Ngươi gọi ta là sắc nữ thì cũng thôi đi, nếu như ngươi còn dám thêm một chữ lão nữa thì tin ta vặn đầu ngươi ra ngay bây giờ luôn không?" Ngoài miệng thì người phụ nữ yêu mị đó nói như vậy, nhưng ánh mắt

cũng dõi theo hắc ám ở phía xa xa.

"Quái lạ, quả thật là sáng lên rất nhiều, rốt cuộc đã xảy ra chuyện quái quỷ gì thế?" Dì Mị khẽ ồ một tiếng.

"Quả nhiên không phải ta hoa mắt, thậm chí ngay cả đến vẻ hắc ám của nơi Thánh Điện này cũng đã bớt đi rất nhiều, vậy chắc trong Thánh Vực đã xảy

ra chuyện gì động trời rồi.” Hung Thú toàn thân đỏ lừ khế rục rịch như muốn xông ra bên ngoài xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Chuyện động trời? Động trời tới mức nào? Ngay cả những Thần Linh kia cũng không dám đặt chân đến nơi này, bây giờ làm gì có sinh vật nào có thể khiến Thánh Vực này xuất hiện thay đổi chứ?” Dì Mị nói đầy vẻ khinh thường, sau đó lại thở dài nói: “Tiểu chủ nhân đã đi lâu như vậy rồi sao vẫn chưa quay về nhỉ, hay là gặp chuyện gì rồi?”

“Sắc nữ, ngươi đừng lo bò trắng răng nữa, với thực lực của tiểu chủ nhân, tất cả sinh vật trong Tí Hộ Sở này còn chẳng sánh bằng một ngón tay của hắn nữa ấy chứ, ai làm gì nổi hắn? Huống hồ còn có thằng nhãi Lão Miêu đi theo tiểu chủ nhân, mặc dù Lão Miêu hèn mọn không có bản lĩnh gì thực sự cả, nhưng nói thế nào thì hắn cũng là một trong tứ đại Thánh Thú, Tí Hộ Sở này vốn cũng là địa bàn do nó trông coi, dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không để tiểu chủ nhân phải chịu oan ức.” Cự thú Vô Nhãn nói.

“Hừ, ai biết được tâm tư của lão Miêu như nào?” Dì Mị hừ lạnh một tiếng.

“Không đúng lắm, sao bên ngoài càng ngày càng sáng thế, hình như nhìn thấy được một chút quang ảnh rồi…” Hung Thú đỏ thẫm trừng mắt nhìn trong bóng tối nói.

Lão Điêu cũng chăm chú nhìn chằm chằm vào nơi xa, chỉ nhìn thấy bên trong bóng tối hình như có một quầng sáng đang dần dần mở rộng, mặc dù vẫn không thể chiếu sáng bóng tối của Thánh Điện, nhưng bọn họ có thể nhìn thấy một vòng quang ảnh ấy rồi.

Dì Mị nhìn quang ảnh kia cũng không khỏi hơi nao nao: “Cái quái gì thế, sao ánh sáng kia lại có thể xuyên qua bóng tối xung quanh Thánh Điện? Rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Thị lực của Lão Điêu tốt nhất, hắn nhìn rồi đột nhiên kêu lên: “Thánh Kỳ Lân…. Là Thánh Kỳ Lân…. Đó là linh của Thánh Kỳ Lân đang phóng thích sức mạnh….”

“Sao có thể như vậy…. Linh của Thánh Kỳ Lân… Không phải đang ở trong bia định mệnh rồi sao? Tiểu chủ nhân còn chưa tới bia định mệnh, sao Linh

của Thánh Kỳ Lân lại xuất hiện được?" Cự thú đỏ thẫm kêu lên đầy kỳ quái.

"Không thể nào.. Ngoài tiểu chủ nhân thì chắc không có sinh vật nào có thể kích phát được linh của Thánh Kỳ Lân mới đúng." Sắc mặt Dì Mị cũng đại biến.

"Còn nói nhảm nhiều lời thừa thãi thế làm gì, mau chạy ra ngoài xem đi, tuyệt đối đừng để linh Thánh Kỳ Lân của tiểu chủ nhân bị sinh vật khác cướp mất." Hung Thú đỏ thâm hú lên quái dị rồi chạy như điên về phía bóng tối.

Thân thể của nó chạm vào bóng tối thì ngay lập tức phát ra tiếng răng rắc răng rắc giống như tiếng bánh răng máy móc vỡ vụn, ánh sáng đỏ thâm chói lọi trên người và bóng tối va chạm kịch liệt, mỗi một bước đi đều giống như cắn nát một thế giới vậy.

"Lực Tịch Diệt chết tiệt…." Hung Thú đỏ thâm vừa đi vừa nhỏ giọng mắng chửi, nhưng dù mắng thế nào thì vẫn phải di chuyển ra bên ngoài từ trong bóng tối từng bước từng bước một.

Lão Điêu võ cánh cũng bay ra khỏi bóng tối theo, giống như một đám mây đen che trời, sau khi đi vào bên trong bóng tối thì ngay lập tức sấm sét vang dội, vô số ánh lửa tóe ra giữa thân thể của nó và bóng tối.

Dì Mị và cự thú Vô Nhãn cũng xông vào bên trong bóng tối, châm chậm đi vào trong bóng tối, mặc dù trong lòng bọn họ đang lo lắng sốt ruột, nhưng cũng không thể xông ra khỏi bóng tối ngay để tới trước quang ảnh của Thánh Kỳ Lân được.

Đại Quốc Sư Cổ Uyên và thủ tọa Trấn Thiên Cung cùng nhìn chằm chằm vào Thánh Kỳ Lân kia, Thánh Kỳ Lân kia chỉ là quang ảnh trong suốt, không có thân thể thực chất hóa.

Hàn Sâm cũng nhìn chằm chằm vào Thánh Kỳ Lân, nhưng mà hắn càng nhìn thì trong lòng lại càng cảm thấy sợ hãi.

Trạng thái bây giờ của Thánh Kỳ Lân tuyệt đối không phải dị chủng, mùi phát ra trên người nó giống như…. giống như….

“Thú hồn!” Hàn Sâm suýt nữa thì kêu thành tiếng, bởi vì Thánh Kỳ Lân kia nhìn thế nào cũng thấy giống Thú hồn chứ không phải dị chủng.

Ánh sáng trên người Thánh Kỳ Lân càng lúc càng sáng, ngược lại ánh sáng trên bia định mệnh lại càng lúc càng yếu, giống như sức mạnh trong bia định mệnh đều chảy vào trong thân thể của Thánh Kỳ Lân vậy, làm cho thân thể của nó càng ngày càng ngưng thực, mặc dù vẫn không thể hóa thành cơ thể thật được, nhưng trông vẻ càng ngày càng giống như vật sống.

“Rốt cuộc chuyện này là sao?”

Không phải Thánh Kỳ Lân đã chết rồi hay sao? Sừng của nó bị chế thành tượng ngọc, thịt bị nấu thành đồ ăn, sao vẫn còn thú hồn tồn tại nữa, nếu như nói thú hồn là linh, vậy thì khi thân thể kia không còn nữa, linh vẫn có thể tồn tại được ư?” Trong lòng Hàn Sâm có vô vàn thắc mắc.

Rầm!

Ánh sáng trên bia định mệnh đã hoàn toàn mờ đi, giống như một mảnh gỗ mục nát vỡ tan hóa thành cát bụi đầy trời, mà hình dáng của Thánh Kỳ Lân kia lại hết sức linh động, giống như đã sống lại vậy, nhưng thân thể của nó vẫn giữ nguyên trạng thái giống như thú hồn mà không hóa thành thực thể.

Ánh sáng trên người Thánh Kỳ Lân dần biến mất, mặt đất bị chiếu sáng cũng lại trở về với bóng tối, chỉ có hai ngọn đèn chong vẫn còn †ỏa ra ánh đèn yếu ớt.

“Thánh Kỳ Lân một trong tứ đại Thánh Thú vẫn chưa chết?” Một cường giả Thần Hóa của tộc Hoàng Cực kinh ngạc nói.

“Không đúng, trạng thái của Thánh Kỳ Lân hình như cũng không phải vật còn sống…” Đại Quốc Sư Cổ Uyên nhìn chằm chằm vào Thánh Kỳ Lân nhíu mày nói.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung cũng nhìn chằm chằm vào Thánh Kỳ Lân, cái †ay rụt trong tay áo động đậy mấy lần như muốn động thủ nhưng lại có chút kiêng ky, cuối cùng vẫn không hành động.

Cuối cùng ánh mắt của Thánh Kỳ Lân dừng lại trên người Hàn Sâm, bốn chân đạp lên không trung di chuyển, bay vút lên trời từng bước từng bước một đi đến chỗ Hàn Sâm, thân thể ấy tỏa ra thánh quang lờ mờ quái dị không nói lên lời.

"Nó muốn làm cái gì? Không phải bởi vì ta kích thích bia định mệnh nên nó muốn liều mạng với ta đấy chứ?" Hay là nó muốn lấy lại sừng Kỳ Lân của nó về?" Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Lúc Hàn Sâm đang suy đoán thì Thánh Kỳ Lân kia đã đến trước mặt hắn, nhưng lại không hề có ý ra tay.

Thánh Kỳ Lân dừng lại ở khoảng cách rất gần với Hàn Sâm, khoảng cách ấy khiến Hàn Sâm có loại cảm giác muốn lùi về sau, nhưng Thánh Kỳ Lân lại đột nhiên gầm nhẹ với Hàn Sâm một tiếng, sau đó cúi đầu xuống chìa đầu ra trước mặt Hàn Sâm.

"Ý gì?" Hàn Sâm nhìn đầu của Thánh Kỳ Lân đang cúi xuống trước mặt, nhất thời không phản ứng được là Thánh Kỳ Lân muốn làm gì.

Thánh Kỳ Lân thấy Hàn Sâm không có động tĩnh gì, lại gầm nhẹ lên một tiếng, rồi cúi đầu để sát với Hàn Sâm hơn một chút. Ngay lập tức Hàn Sâm như hiểu được chút gì đó, hắn chìa tay ra xoa đầu của Thánh Kỳ Lân.

Hết chương 2948.

Chương 2949. Người canh giữ Thánh Điện

“Vù!” Trong nháy mắt lúc bàn tay Hàn Sâm đặt lên trên đầu Thánh Kỳ Lân, thân thể của Thánh Kỳ Lân giống như hòa tan ra hóa thành một luồng ánh sáng chui vào trong lòng bàn tay Hàn Sâm, xuôi theo cánh †ay xuôi theo cánh tay xông thẳng vào trong não, chui vào bên trong hồn hải.

“Thu được Thánh Linh Thánh Kỳ Lân.”

Âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu Hàn Sâm gần như cùng lúc với khi hắn nghe thấy một tiếng gào vang trời truyền đến từ trên không: “Dừng tay.”

Một giây sau, Hàn Sâm nhìn thấy một ráng đỏ làm đỏ rực cả một góc trời của thế giới hắc ám, một con Hung Thú toàn thân đỏ thẫm gào thét xông đến, trong nháy mắt đã xông tới trước mặt Hàn Sâm, ánh mắt nó lộ ra ra vẻ hung ác, há mồm phun một luồng ánh sáng đỏ vào Hàn Sâm. Luồng ánh sáng đỏ đó không giống ngọn lửa, trông giống một loại tia xạ tuyến hơn, nháy mắt đã bao phủ Hàn Sâm vào trong nó.

“Xích Khôi…. Ngươi vẫn còn sống ư….” Cửu Thiên Đế hoảng sợ kêu lên đầy sợ hãi, nhưng một giây sau hắn lại nghiêng mình che trước mặt Hàn Sâm, từng con mắt trên áo giáp xanh sâm mở ra, phóng ra quầng sáng màu xanh biếc chống lại ánh sáng màu đỏ, vừa ngăn cản ánh sáng đỏ của Xích Khôi vừa quát lớn: “Xích Khôi, đừng làm tổn thương Hàn công tử.”

“Ta còn tưởng là ai cơ, hóa ra là lão nô tài Thiên Nhãn nhà ngươi, lão nô tài ngươi vẫn chưa chết mà còn đi nhận chủ tử mới nữa cơ à?” Xích Khôi nhìn chằm chằm Cửu Thiên Đế lạnh giọng nói, bên trong giọng nói toàn là sự khinh miệt.

“Câm mồm, là chủ thượng lệnh cho ta phải bảo vệ Hàn công tử, Xích Khôi ngươi chớ vội làm càn.” Cửu Thiên Đế cả giận nói, nhưng cũng nhìn ra được hắn vô cùng kiêng dè Xích Khôi, nên cũng không dám động thủ.

Xích Khôi gần giọng cười một tiếng: “Thiên Nhãn, ngươi bớt ở đấy nói xạo đi, hắn mới bao nhiêu tuổi, lúc chủ thượng còn sống thì e ông nội của ông nội hắn còn chưa chào đời nữa kìa, chủ thượng lệnh cho ngươi bảo vệ hắn, nói xằng nói bậy cũng phải có mức độ thôi.”

Cửu Thiên Đế há miệng muốn giải thích, Xích Khôi lại nổi giận gầm lên một tiếng, âm thanh ấy giống như chói tai như thiên lôi cuồn cuộn đánh vào kim thiết, ánh sáng đỏ trên người trở nên tối tăm, hung tợn nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói: "Bớt nói lời vô ích đi, lão nô tài nhà ngươi có nhận chủ tử mới hay không ta không quan tâm, bảo chủ tử của ngươi giao Thánh Linh ra đây, nếu không hôm nay ta sẽ khiến ngươi và chủ tử của ngươi tan thành mây khói với nhau luôn."

Vừa dứt lời nó bèn há miệng phun ra ánh sáng đỏ, phun về phía Cửu Thiên Đế đang đứng chắn ở trước mặt Hàn Sâm.

"Xích Khôi, đừng có tưởng Bổn Đế sợ ngươi thật." Cửu Thiên Đế nghiến răng không lùi, ánh sáng xanh trên người lóe ra, ảo ảnh giống như lệ quỷ hiện ra, hắn lại sử dụng Nhất Thuấn Thiên Niên.

Trong sự gia trì của Nhất Thuấn Thiên Niên, Cửu Thiên Đế mới ngăn cản được ánh sáng đỏ kia.

"Nhất Thuấn Thiên Niên, ngàn năm một cái chớp mắt, chỉ trong chớp. mắt ngươi đã tiêu hao tuổi thọ mấy năm của mình, để ta xem thử ngươi còn có bao nhiêu năm tuổi để có thể chống đỡ được tiếp." Trong lúc Xích Khôi nói chuyện thì ánh sáng đỏ trong miệng cũng không ngừng phun ra, liên tục phun về Cửu Thiên Đế.

Ánh sáng xanh trên người Cửu Thiên Đế nhờ sự gia trì của Nhất Thuấn Thiên Niên nên ngăn cản được xung kích của ánh sáng đỏ, nhưng vẻ ngoài của hắn lại không ngừng già đi, tóc cũng càng ngày càng bạc trắng.

"Hàn công tử đi mau." Cửu Thiên Đế vừa ngăn cản ánh sáng đỏ vừa hét lớn.

Hàn Sâm quả thực có hơi bất ngờ, không ngờ rằng Cửu Thiên Đế lại bảo vệ hắn một cách liều mạng như vậy, không giống giả bộ chút nào.

Vừa định nói gì đó thì lại nhìn thấy một đám mây đen che trời trong bóng tối xông lại đây, lượn vòng trong không trung gắn giọng nói: "Đi? Đi đâu? Không để Thánh Linh lại, tất cả đều phải chết."

“Côn Bằng… Ngươi cũng vẫn còn sống….” Sắc mặt của Cửu Thiên Đế càng khó coi hơn.

“Cũng không phải chỉ có bọn họ còn sống.” Cùng với âm thanh yêu mị lạnh như băng, một người phụ yêu mị khôn cùng bước ra từ trong bóng tối.

Mà ở một hướng khác, một con cự thú không mắt cũng đang bò ra, bốn con sinh vật kinh khủng với hình dáng khác nhau đã chặn bốn phía đèn quang minh chỉ trong nháy mắt, chặn lại đám người Cổ Uyên vốn đang muốn rời khỏi nơi này.

“Vô Nhãn… Ma Nữ… Các ngươi đều còn sống ư…” Cửu Thiên Đế cực kỳ sợ hãi, run sợ nhìn bốn con sinh vật kinh khủng này.

“Bọn ta phụ trách canh giữ Thánh Điện, Thánh Điện vẫn còn thì sao bọn ta chết được chứ.” Ma Nữ nhìn Hàn Sâm rồi nói: “Ngược lại là lão nô tài ngươi, lại sống được tới bây giờ, hơn nữa còn nhận một chủ tử mới, quả là có hơi bất ngờ đấy.”

Cửu Thiên Đế vừa chặn lại ánh sáng đỏ của Xích Khôi vừa lớn giọng quát: “Bổn Đế tuyệt đối không phản bội chủ thượng, là chủ thượng dặn dò ta phải bảo vệ Hàn công tử…”

“Đến bây giờ ngươi vẫn còn mạnh miệng được à, cứ giết lão nô tài nhà ngươi trước đã, rồi sau đó lại giết chết đám tiểu tử dám cả gan lấy trộm Thánh Linh này sau.” Lão Điêu ở trên không trung hừ lạnh một tiếng, há mồm phun ra một luồng khói đen.

Luồng khói đen kia không mạnh nhưng lại có chút quái dị, giống như rắn độc màu đen cuốn về phía Cửu Thiên Đế.

Cửu Thiên Đế chặn lại đòn tấn công của Xích Khôi đã dùng hết toàn bộ sức lực rồi, làm gì còn sức để chặn lại luồng khói đen kia nữa, vẻ mặt hắn tràn đầy sợ hãi nhưng cũng không thể nào ngăn chặn lại được.

Đột nhiên, Cửu Thiên Đế cảm thấy bả vai bị một luồng sức mạnh kéo ra đằng sau, đồng thời tránh được luồng khói đen đó, và thoát khỏi phạm vi tấn công của ánh sáng đỏ.

Cửu Thiên Đế đảo mắt nhìn thì thấy bản thân đang ở phía sau Hàn Sâm, mà ánh sáng đỏ và khói đen đều đang cuồn cuộn lao về phía hắn.

“Công tử cẩn thận…” Cửu Thiên Đế vô cùng hoảng sợ, vẫn còn muốn xông lên giúp Hàn Sâm ngăn lại, nhưng hắn lại cảm thấy không gian

xung quanh có một sự thay đổi kỳ lạ, những ánh sáng đỏ và khói đen đó chậm lại một cách quỷ dị, chẳng thể tới gần Hàn Sâm được.

“ lĩnh vực thời gian của Quỷ Thời Gian!” Xích Khôi và Côn Bằng đều kinh sợ hô lên một tiếng, thu sức mạnh lại không tiếp tục tấn công nữa.

“ lĩnh vực thời gian cũng chẳng có gì ghê gớm.” Côn Bằng hừ lạnh đập cánh xông về phía Hàn Sâm.

“Lão Điêu, dừng tay trước đã.” Lúc này Ma Nữ dì Mị lại mở miệng gọi Lão Điêu lại.

“Làm sao?” Ánh mắt kỳ lạ của Lão Điêu chuyển sang nhìn Ma Nữ Dì Mị hỏi.

“Trước hết đuổi mấy tên gây vướng víu này đi rồi mới trừng trị hắn cũng không muộn.” Ma Nữ Dì Mị thản nhiên nói.

“Cũng được” Ánh mắt kỳ quái của Lão Điêu khẽ đảo, vỗ hai cánh, khói đen trong miệng bị phun ra, cuốn về phía Đại Quốc Sư Cổ Uyên và ba vị Thần Hóa của tộc Hoàng Cực.

Mà cự thú Vô Nhãn ở bên cạnh cũng di chuyển thân thể to lớn lăn đến chỗ thủ tọa Trấn Thiên Cung.

“Khoan ra tay đã, tại hạ có đôi lời muốn nói.” Lực lượng trên người Đại Quốc Sư Cổ Uyên dâng lên như mây, lại không ngăn cản được khói đen mà Lão Điêu phun ra, người vừa lùi về phía sau vừa kêu lên.

Ba vị cường giả Thần Hóa của tộc Hoàng Cực không có bản lĩnh giống Cổ Uyên, sức mạnh trên người bị khói đen cuốn qua một cái là tan biến, thoáng cái đã giống như mất hồn, lặng lẽ ngã xuống mặt đất.

“Có lời gì để sau khi chết về bên kia nói cũng được.” Lão Điêu lại nói một câu đầy âm hiểm, vỗ cánh bay lên lại xông về phía Cổ Uyên.

Cự thú Vô Nhãn ở bên kia giống như tên lưu manh đâm vào thủ tọa Trấn Thiên Cung, nhưng rồi thủ tọa Trấn Thiên Cung khép hai tay lại xoay một cái, ngay lập tức hướng lăn của cự thú Vô Nhãn xoay chuyển một trăm tám mươi độ, lăn thẳng vào bên trong bóng tối.

“Tại hạ là thủ tịch trưởng lão của Trấn Thiên Cung, đã vô tình đắc tội

các vị, các vị có thể nghe ta nói một lời được không.” Mặc dù thủ tọa

Trấn Thiên Cung lợi hại, nhưng cũng không dám càn rỡ ở đây, hắn nói chuyện vô cùng cung kính.

Nhưng lại chẳng có ai để ý đến hắn, trong nháy mắt cự thú Vô Nhãn đã lăn ra khỏi bóng tối, lại lao về phía thủ tọa Trấn Thiên Cung.

Hết chương 2949.

Chương 2950. Bầu không khí quỷ dị

Thủ tọa Trấn Thiên Cung lại sử dụng thủ đoạn thay trời đổi đất, muốn thay đổi không gian để cho cự thú Vô Nhãn khó đến gần hắn.

Nhưng lần này cự thú Vô Nhãn lại không bị ảnh hưởng của thay trời đổi đất, mặc dù phương hướng không gian bị thay đổi, nhưng cự thú Vô Nhãn vẫn lăn về phía thủ tọa Trấn Thiên Cung như trước. Hơn nữa càng lăn càng nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt thủ tọa Trấn Thiên Cung.

Sắc mặt thủ tọa Trấn Thiên Cung khẽ đổi, tay áo đột nhiên vung lên, trong ống tay áo đó giống như có một vùng không gian, muốn hút cự thú Vô Nhãn vào bên trong.

Cự thú Vô Nhãn thu hút đến ống tay áo nhưng nó đột nhiên dừng lại, miệng co lại thành hình cái loa, thổi về phía thủ tọa Trấn Thiên Cung.

Tu tut

Giống như tiếng còi của thuyền biển, khoảnh khắc tiếng còi phát ra thì có hàng loạt gợn sóng mà mắt thường có thể thấy vọt ra từ trong miệng của cự thú Vô Nhãn, giống như gợn nước bao vây thủ tọa Trấn Thiên Cung ở bên trong, hóa thành từng vòng sóng âm, trói người của thủ tọa Trấn Thiên Cung lại luôn.

Lực Thái Thượng trên người thủ tọa Trấn Thiên Cung tuôn trào điên cuồng, nhưng lại không xé rách được vòng sóng âm đó, người bị nhốt chặt trong vòng sóng âm.

Cự thú Vô Nhãn xoay người quay về, vòng sóng âm tự động kéo thủ tọa Trấn Thiên Cung theo, chẳng bao lâu sau đã đi đến bên cạnh Ma Nữ.

Mà bên khác, Đại Quốc Sư Cổ Uyên hoàn toàn không có cơ hội lên tiếng, tốc độ của Côn Bằng thật sự quá nhanh, những đòn tấn công liên tục của nó khiến Đại Quốc Sư Cổ Uyên ứng phó đầy vật vã. Chỉ trong nháy mắt trên người đã xuất hiện rất nhiều vết thương, cuối cùng người Đại Quốc Sư lóe lên lui vào trong bóng tối, Côn Bằng đuổi theo một rồi thì quay lại, nhìn vẻ mặt của hắn là biết không đuổi kịp Cổ Uyên rồi.

“Thuật gen của thằng cha này có hơi cổ quái, có thể di chuyển tự do trong lực Tịch Diệt, để hắn chạy thoát mát rồi.” Sau khi quay về thì Côn Bằng nói.

“Không sao, mục đích tộc Hoàng Cực đến đây làm gì chẳng khó đoán,

không cần để ý đến hắn.” Ma Nữ nói.

Ánh mắt của tất cả mọi người lại tập trung lên người bọn Hàn Sâm, thủ †ọa Trấn Thiên Cung vẫn luôn giấy giụa nhưng không thoát được sự trói buộc của sóng âm.

“Giao Thánh Linh ra đây, ta có thể làm chủ tha cho ngươi một mạng.” Ma Nữ nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm không trả lời Ma Nữ, nhưng ánh mắt đánh giá đám người Ma Nữ, hắn có nhìn thấy mấy người đám Ma Nữ trong ghi hình mà Lão Miêu mang về, hắn biết được hắn tìm đúng nơi rồi, chắc là Tiểu Hoa đang ở đây.

“Hỏi ngươi đấy, liếc cái gì mà liếc?” Lão Điêu tức giận quát.

Cửu Thiên Đế vội vàng lách mình tới trước Hàn Sâm, nói với Ma Nữ: “Ma Nữ, các ngươi phải tin ta, thật sự là chủ thượng bảo ta bảo vệ Hàn công tử đi Thánh Điện, chủ thượng có lưu lại tàn hồn bên trong tượng ngọc của Thánh Viên…”

“Bịa đặt, ngươi cứ bịa tiếp đi.” Xích Khôi cười lạnh nói: “Tượng ngọc của Thánh Viên đó là chủ thượng chuẩn bị cho tiểu thư Uyển Nhi, sao có thể lưu lại tàn hồn trong đó được?”

Cửu Thiên Đế lập tức cứng họng, hắn không tài nào giải thích được, âm thầm kêu khổ trong lòng: “Chủ thượng à chủ thượng, vì tình yêu của ngươi, lão nô có liều cái mạng này thì cũng chẳng sao, nhưng chết ở trong tay của chính người mình thì thật là quá oan uổng, chủ thượng dự liệu như thần sao lại không tính đến tình huống này chứ?”

“Hàn công tử, ngươi đi trước đi, để lão nô cản bọn họ lại.” Cửu Thiên Đế bất chấp mọi thứ nói với Hàn Sâm ở đằng sau.

Lão Điêu và Xích Khôi nghe xong đều nhếch mép cười: “Ngươi chặn bọn ta á? Chặn thế nào? Sử dụng Nhất Thuấn Thiên Niên của ngươi à? Coi như có thể kéo dài được tuổi thọ của ngươi, nhưng có thể kéo dài được mấy giây đây?”

“Lão nô tài, ngươi quả là trung thành với chủ tử mới đấy.” Ma Nữ nheo mắt lại quan sát Hàn Sâm.

“Lão Cửu, ngươi lui ra.” Hàn Sâm đột nhiên nói với Cửu Thiên Đế đang đứng trước mặt.

“Hàn công tử…. Cửu Thiên Đế muốn nói gì đó, nhưng lại bị Hàn Sâm vung tay ngắt ngang.

Hàn Sâm ra hiệu cho Cửu Thiên Đế lui sang một bên, nhìn về phía Ma Nữ hỏi: “Các hạ là dì Mị?”

Ma Nữ và Lão Điêu đều giật mình, cái tên dì Mị Lão Điêu này là cách gọi nhau giữa bọn họ, người ngoài vốn không hề biết.

Đặc biệt là cái tên dì Mị này, là cái tên sau này Tiểu Hoa đến mới có, cũng chỉ có một mình Tiểu Hoa gọi như vậy, đám Lão Điêu đều gọi Ma Nữ là sắc nữ.

“Ngươi biết ta?” Ma Nữ nhíu mày quan sát Hàn Sâm từ trên xuống dưới, trông thì có hơi quen mắt đấy.

“Tại hạ là Hàn Sâm, đến đây để tìm Tiểu Hoa, mong các vị giơ cao đánh khẽ, để cha con ta được đoàn tụ.” Hàn Sâm hơi chắp tay lại nói, hắn định tiên lễ hậu binh, nếu như không nói được vậy thì chỉ có thể cưỡng ép đánh vào.

“Ngươi là Hàn Sâm!” Đám người Dì Mị đều ngẩn người sau khi nghe cái tên này.

Bọn họ biết cha ruột của Tiểu Hoa tên là Hàn Sâm, thế nhưng với bọn họ, cha ruột của Tiểu Hoa là ai không quan trọng một chút nào, vì vậy bọn họ hoàn toàn không quan tâm Hàn Sâm trông như thế nào, cho dù có nhìn thấy rồi thì cũng không để ở trong lòng, nên nhất thời cũng không nhận ra.

“Ngươi là… Cha ruột của tiểu chủ nhân…” Lão Điêu cũng trợn tròn mắt nhìn Hàn Sâm trực tiếp kêu lên.

Cửu Thiên Đế có hơi sững sờ, không biết rốt cuộc đây là tình huống gì, đầu óc nhất thời bị quay mòng mòng:

“Ý gì? Lão Điêu nói Hàn Sâm là cha của tiểu chủ nhân bọn họ? Bọn Lão Điêu lại nhận chủ nhân mới, hơn nữa còn là con của Hàn công tử…. Đợi đã…”

Hai mắt Cửu Thiên Đế đột nhiên sáng lên, giống như nhớ đến điều gì, lập tức vỗ đùi nghĩ thầm trong lòng: “Thì ra là thế… Thì ra là thế.. Ta biết mà,

chủ thượng tính toán không bỏ sót cái gì, sao có thể không tính đến tình huống này chứ… Hóa ra là như vậy… Ha ha ha…”

“Không ngờ được, quả là không ngờ được, chủ thượng lại có cả con với Hàn công tử, với tính khí của Lão Điêu và Ma Nữ, nếu như không phải máu thịt của chủ thượng, thì đời nào bọn họ nhận chủ, không sai, chắc chắn là như vậy, không sai, hóa ra người chủ thượng kêu ta bảo vệ lại là cha ruột của tiểu chủ nhân… A.. Không đúng… Cha ruột… Sao chuyện này có thể xảy ra được… Thôi mặc kệ… Với thần uy của chủ thượng… Thì có gì là không thể chứ?” Cửu Thiên Đế càng nghĩ càng thấy đúng, cảm thấy lần này mình được cứu rồi.

Cửu Thiên Đế nghĩ đến đây cười ha hả nói: “Hóa ra đều là người một nhà, vậy các ngươi còn đánh cái gì, các ngươi còn không mau đón Hàn công tử vào trong Thánh Điện đi?”

Đám người Ma Nữ ngơ ngác nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên xử lý như nào mới ổn, dù thế nào bọn hắn cũng không thể nào ngờ được, cha ruột của Tiểu Hoa, một tên xuất thân từ Tí Hộ Sở, ở trong tình huống không hề có ai giúp đỡ lại như vậy có thể thăng lên đến cấp Thần Hóa, hơn nữa còn thu phục được lão quái vật Cửu Thiên Đế, chạy đến Thánh Vực đòi người.

Chuyện này quả thực vượt xa dự liệu của bọn họ, trước đây bọn họ hoàn toàn không hề nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như thế này.

Thủ tọa Trấn Thiên Cungđang bị nhốt muốn nhân lúc bọn họ đang chiến đấu với Cửu Thiên Đế và Hàn Sâm thì tìm cơ hội để trốn thoát, ai biết được bọn họ lại đột nhiên thành họ hàng thân thích, Hàn Sâm lại trở thành cha của tiểu chủ nhân Thánh Vực, làm hắn cũng giật mình trong lòng.

“Chẳng lẽ…Đứa trẻ trở thành tiểu chủ nhân của Thánh Vực kia…” Thủ tọa Trấn Thiên Cung nhớ đến Tiểu Hoa, năm đó hắn muốn mang Tiểu Hoa về Trấn Thiên Cung, nhưng tiếc là chủ quan nhất thời bị Hàn Sâm cướp mất, không ngờ đứa bé kia lại trở thành chủ nhân mới của Thánh Vực.

Trong bỗng chốc tất cả mọi người đều suy nghĩ đủ thứ, không một ai lên tiếng nói chuyện làm bầu không khí trở nên vô cùng quỷ dị.

Hết chương 2950.

Chương 2951. Dỡ nó xuống

Lão Điêu nói với vẻ mặt đanh lại: “Mặc dù ngươi có quan hệ huyết thống với tiểu chủ nhân, nhưng cho dù có chung dòng máu thì cũng không thể lấy Thánh Linh của tiểu chủ nhân được, giao Thánh Linh ra đây”

“Đúng vậy, nhất định phải trả lại Thánh Linh.” Xích Khôi cũng trừng mắt nhìn Hàn Sâm, nói.

“Các ngươi đang muốn tạo phản sao?” Mặt Cửu Thiên Đế biến sắc.

Dì Mị bật cười, nói với Hàn Sâm: “Ngươi là cha của tiểu chủ nhân, đương nhiên cũng là khách quý của Thánh Vực bọn ta, nhưng Thánh Linh là một vật quan trọng, còn là đồ của con trai ngươi nữa, chắc là h ngươi cũng sẽ không cướp đồ của con trai mình đâu ha? Mong là ngươi có thể trả lại Thánh Linh.”

“Trả lại Thánh Linh cũng được, dẫn Tiểu Hoa ra đây, ta sẽ đưa thẳng cho nó.” Hàn Sâm hờ hững nói.

“Bây giờ Tiểu Hoa không ở Thánh Vực, ngươi cứ giao Thánh Linh cho bọn ta là được.” Dì Mị Ma Nữ nói.

“Vậy ta đợi nó trở về.” Hàn Sâm đáp lời.

“Muốn đưa cũng phải là đưa cho tiểu chủ nhân, sao phải giao cho các

ngươi? Còn không mau đi trước dẫn đường, để Hàn công tử vào Thánh Điện đợi tiểu chủ nhân.” Cửu Thiên Đế đứng một bên nói với giọng the

thé.

“Hắn không được vào Thánh Điện.” Xích Khôi lạnh lùng nói.

“Sao lại không được vào Thánh Điện? Hắn là cha ruột của tiểu chủ nhân, sao lại không thể vào Thánh Điện chứ?” Cửu Thiên Đế bất mãn hét lên.

“Ngươi hét cái gì mà hét? Bướm lột xác từ sâu róm, bướm biết bay nhưng sâu róm bay được không?” Xích Khôi trừng mắt với Cửu Thiên Đế, nói oang oang.

“Lời này của ngươi có ý gì?” Cửu Thiên Đế nổi giận.

“Là ý mà ngươi nghe ra đấy. Giao Thánh Linh ra rồi cút đi. Khi nào tiểu

chủ nhân cần đến hắn thì sẽ tự mình đi tìm thôi.” Xích Khôi và Cửu Thiên Đế trợn mắt hùng hồ nhìn nhau, trông như hai con gà chọi.

“Ngươi dám khinh thường Hàn công tử à. Hàn công tử là do chủ thượng tự mình phân phó dẫn đến Thánh Điện đấy… Các ngươi muốn làm phản rồi hay sao…” Cả người Cửu Thiên Đế run lên.

“Ngươi nói thì bọn ta phải tin à?”Xích Khôi bĩu môi khinh bỉ nói.

Cửu Thiên Đế còn muốn nói gì đó nhưng Ma Nữ đã lên tiếng ngắt lời hắn: “Thiên Nhãn, Thánh Điện không phải là một nơi tầm thường. Đó là niềm hy vọng cuối cùng của Thánh Vực bọn ta. Chỉ có tiểu chủ nhân mới có tư cách bước vào đó, còn những người khác thì đừng mong tới gần nửa bước, đến cả bọn ta cũng còn vậy mà. Nếu ngươi thật lòng muốn tốt cho Thánh Vực thì nên thông cảm.”

Dì Mị Ma Nữ hơi khựng lại rồi nói tiếp với Hàn Sâm: “Chắc là Lão Miêu đã nói cho ngươi biết tình hình ở đây của tiểu chủ nhân. Hắn có bọn ta chăm sóc nên ổn lắm, sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì đâu, ngươi có thể yên tâm. Hiện nay tiểu chủ nhân đã sắp thăng cấp Thần Hóa, chẳng bao lâu nữa là có thể giúp cho Thánh Vực tái hiện hậu thế. Đến khi đó cổng Thánh Vực mở rộng, chắc chắn ngươi sẽ được đoàn tụ với hắn, trở thành khách quý của Thánh Vực ta.”

“Về phần Thánh Linh, đó là vật cần thiết để tiểu chủ nhân khôi phục Thánh Vực. Nếu không, tiểu chủ nhân sẽ gặp nguy hiểm khi dựng lại Thánh Vực. Ngươi là cha của tiểu chủ nhân, chắc là cũng không muốn nhìn thấy tiểu

chủ nhân gặp nguy hiểm mà không quan tâm chứ?" Ma Nữ sửa sang lại mái tóc dài, nheo mắt lại rồi nói tiếp: "Ta nói nhiều với ngươi như vậy, chỉ vì ngươi là cha của tiểu chủ nhân. Nếu không, ta mà muốn giết ngươi để lấy lại Thánh Linh chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Đổi lại là người khác, bọn ta tuyệt đối sẽ không nói nhảm nhiều như vậy. Bọn ta tôn trọng ngươi là cha của tiểu chủ nhân, cũng mong rằng ngươi có thể thông cảm cho sự khó xử của bọn ta."

"Dựng lại Thánh Vực là sao? Tiểu Hoa sẽ gặp nguy hiểm gì ư?" Hàn Sâm nhíu mày nhìn dì Mị Ma Nữ, hỏi.

"Đây là chuyện của Thánh Vực ta, không cần phiền đến các hạ nhọc lòng." Lão Điêu cất giọng the thé.

Vẻ mặt Hàn Sâm lập tức sa sầm: "Chuyện của Thánh Vực các ngươi ư? Tiểu Hoa là con trai ta, các ngươi nói chuyện của nó không liên quan đến ta sao?"

"Tiểu tử, đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt. Nếu thật sự để tới lúc bọn ta ra tay cướp lại Thánh Linh thì lúc đó dù có ra sao, ngươi cũng đừng trách bọn ta không niệm ân tình của tiểu chủ nhân." Khí thế trên người Xích Khôi xao động như Thôn Thiên cự thú, vừa nói chuyện vừa chèn ép Hàn Sâm.

Tính tình của Hàn Sâm vốn ngang bướng, hắn là một người ăn mềm không ăn cứng, huống hồ chuyện này liên quan đến sự an nguy của Tiểu Hoa, sao hắn có thể nhún nhường cơ chứ?

"Chỉ sợ ngươi không có bản lĩnh đó mà thôi." Hàn Sâm cười khẩy, rút đao Nhân Quả Báo Ứng ra, tay còn lại cũng cầm chắc Thuẫn Medusa.

Tuy rằng Thánh Linh và thú hồn có tên gọi khác nhau, nhưng bản chất của cả hai là như nhau. Nếu thú hồn không thể bị cướp lấy một cách cưỡng ép thì tất nhiên Thánh Linh cũng giống vậy. Một khi chủ nhân chết đi, Thánh Linh cũng sẽ biến mất theo, Hàn Sâm không tin đám người Ma Nữ có thể cưỡng chế lấy Thánh Linh ra khỏi hắn.

Nếu có thể cưỡng chế lấy ra được thì e là đám người Ma Nữ đã ra tay ngay từ đầu rồi, cũng sẽ không nói nhảm với hắn nhiều như vậy.

“Ngươi muốn làm gì?” Đám người Xích Khôi, Lão Điêu đều trầm mặt. Họ không ngờ Hàn Sâm lại dám trở mặt với họ.

Bọn họ là những kẻ tung hoành vô địch ở thời đại Thánh Vực, hiếm có người đối địch được với họ, huống hồ ở thời đại này, họ còn là tên gọi thay thế cho sự vô địch.

Cho dù là kẻ mạnh như thủ tọa Trấn Thiên Cung, có thể nói là cường giả đỉnh cấp nhất trong đại vũ trụ của bây giờ, cũng vẫn bị cự thú Vô Nhãn bắt giữ một cách dễ dàng.

Hàn Sâm là một sinh vật đi ra từ Tí Hộ Sở, đã vậy còn chỉ mới là cấp Hóa Điệp, nhưng lại dám trở mặt với bọn họ ngay tại đây, chuyện này quả thật khó tưởng.

“Làm gì sao?” Sắc mặt Hàn Sâm bình tĩnh, ánh mắt hắn lướt qua đám người Lão Điêu, nhìn về phía bóng tối vô biên kia.

Hướng mà Hàn Sâm nhìn qua là hướng lúc tới của đám người Xích Khôi. Nếu hắn đoán không sai thì nơi đó là nơi tọa lạc của Thánh Điện.

“Ta không quan tâm nơi này là nơi nào, các ngươi là thứ gì, dựng lại Thánh Vực gì đó, vẻ vang muôn đời gì đó, tất cả đều là cái rắm trong mắt ta mà thôi. Nếu các ngươi làm tổn thương Tiểu Hoa nhà ta, thì cho dù nơi này là điện Diêm La dưới Địa Ngục, ông đây cũng sẽ dỡ nó xuống.” Hàn Sâm vừa nói vừa vươn tay nhấc ngọn thạch đăng đó đưa cho Bảo Nhi, đồng thời nói thêm: “Bảo Nhi, xách đèn cho ta, hôm nay hai cha con chúng ta phải phá dỡ cái tòa Thánh Điện gì gì đó rách nát này xuống. Nếu thứ này là tro tàn lịch sử, thì để cho nó bị chôn vùi mãi mãi luôn đi.”

“Dỡ nó xuống!” Bảo Nhi ngồi trên vai Hàn Sâm, một tay xách thạch đăng, phấn khích hét lớn.

“Ngươi cũng xứng sao?” Xích Khôi khinh thường cười khẩy.

Ánh mắt của Ma Nữ đặt trên thạch đăng, nàng lại thấy hơi sửng sốt, nghỉ ngờ nói: “Sao tộc đăng của Thánh tộc lại nằm trong tay ngươi?”

“Cái gì? tộc đăng?” Xích Khôi, Lão Điêu và Vô Nhãn cũng giật mình hoảng hốt, ánh mắt họ đều nhìn chằm chằm vào ngọn thạch đăng trong tay Bảo Nhi.

Họ vừa liếc mắt là mặt bèn biến sắc, thậm chí Xích Khôi còn hét lên: “ tộc đăng… Đúng là tộc đăng của Thánh tộc rồi… Tại sao lại nằm trong †ay hắn…

“tộc đăng vẫn còn… Thế chẳng phải nghĩa là…” Lão Điêu kích động đến mức run rẩy cả người.

Đương nhiên Hàn Sâm cũng nghe hiểu những gì mà đám người Lão Điêu nói. Mặc dù hắn cảm thấy có hơi lạ, sao tộc đăng của Thánh tộc không nằm trong Thần Điện Gen, mà lại lưu lạc trong đại vũ trụ. Thế nhưng Hàn Sâm cũng không có tâm trạng suy nghĩ nhiều, cơ thể hắn trực tiếp nhảy bật lên, vọt về phía Thánh Điện trong bóng tối.

“Mặc kệ con mẹ nó cái gì mà Thánh Vực, Thánh Chủ, cái gì mà tộc điện, tộc đăng, chỉ cần là thứ làm hại con trai ta thì ta đầu hủy hết.” Hàn Sâm nổi cáu, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và thuật Băng Cơ Ngọc Cốt đều đã được vận chuyển đến cực hạn, khiến cho cả cơ thể hắn đều giống như băng ngọc, làn da hắn cũng biến thành trạng thái nửa trong suốt, sáng trong lấp lánh tản ra ánh sáng lờ mờ.

Hết chương 2951.

Chương 2952. Xông trận

“Ngông cuồng!” Lão Điêu hừ lạnh, đập hai cánh, chỉ trong nháy mắt nó đã đứng trước mặt Hàn Sâm.

Tuy Hàn Sâm đã mở lĩnh vực Thời Gian, nhưng khi ở trong đó tốc độ của Lão Điêu vẫn nhanh giống như tia chớp, như thể lĩnh vực Thời Gian chẳng gây ảnh hưởng gì đến nó vậy.

Hắn biết không phải do lĩnh vực Thời Gian không có tác dụng, mà là vì tốc độ của Lão Điêu quá nhanh, nhanh đến mức có thể vượt qua sức ảnh hưởng của nó.

Hôm nay, đây là lần đầu tiên Hàn Sâm được thấy cách phá giải lĩnh vực Thời Gian bằng tốc độ. Nếu xét về mặt tốc độ, thì e rằng trong khắp vũ trụ bao la này không có ai là đối thủ của Lão Điêu, nói nó đứng thứ nhất cũng không quá đáng.

Lão Điêu giống như mây đen che trời, trong chớp mắt đã bao phủ vùng trời chỗ Hàn Sâm. Nó võ cánh, ngay lập tức có vô số lưỡi đao chân không xuất hiện trong không gian, chúng nó giống như vòng xoáy, vây †ròn quanh Hàn Sâm. Bất kỳ một lưỡi đao chân không nào trong số đó đều có năng lượng khủng khiếp có thể xé rách không gian, cho dù là cường giả cấp Chân Thần bị nó đánh trúng thì e rằng cũng phải tan xương nát thịt.

Nhưng những lưỡi đao chân không ấy lại chỉ xoay quanh thân Hàn Sâm, không hề siết chặt lại.

“Hàn Sâm, nể mặt tiểu chủ nhân, ta cho ngươi thêm một cơ hội nữa, ngươi chớ gây tự mình hại mình.” Lão Điêu nói bằng giọng the thé.

“Ta sẽ cho ngươi thêm một cơ hội, thả Tiểu Hoa ra.” Người Hàn Sâm chợt lóe, thuấn di lao ra khỏi vòng xoáy chân không, tiếp tục xông vào trong bóng tối.

“Đừng nói nhiều với hắn làm gì, cứ bắt hắn trước.” Xích Khôi vọt qua, hồng quang trong mắt lập lòe, đang muốn phun về phía Hàn Sâm thì lại nghe thấy tiếng kêu quái lạ truyền đến từ bên hông.

“Đừng làm Hàn công tử bị thương.” Cửu Thiên Đế do dự một hồi, cuối cùng vẫn cắn răng, những con mắt trên áo giáp đều mở ra, phóng ra chục ngàn tia đồng quang, cản Xích Khôi lại.

“Lão già này, ông đây vì nể mặt tiểu chủ nhân nên không muốn giết Hàn Sâm, nhưng chẳng nhẽ lại không giết được ngươi hay sao?” Xích Khôi giận dữ, hồng quang trên người tăng cao, đánh nhau với Cửu Thiên Đế.

Miệng của cự thú Vô Nhãn biến thành hình kèn, thổi một cái về phía Hàn Sâm, tức khắc từng đợt sóng âm thanh lan tới muốn trói Hàn Sâm lại, sóng âm tràn ra khắp nơi, muốn trách cũng không tránh được.

Hàn Sâm không dám lơ là, đến thủ tọa Trấn Thiên Cung còn bị sóng âm vây khốn, đủ để thấy trận sóng âm này lợi hại nhường nào.

“Bảo Nhi thắp đèn!” Hàn Sâm hô lớn một tiếng, đồng thời giơ Thuân Medusa trong tay lên, chỉ thấy đôi mắt đẹp yêu dị trên Thuẫn Medusa mở ra, hóa thành ánh sáng Ngưng Thị nghênh đón sóng âm.

Bảo Nhi vội vàng đặt đèn xuống trước mắt Medusa, ánh mắt yêu dị kia xuyên qua ánh đèn thì lập tức bị nhuộm lên một màu sắc rực rỡ.

Ánh sáng Ngưng Thị và sóng âm đan xen vào nhau, ngay tức khắc từng làn sóng âm giống như gợn sóng kia đọng lại trong không trung, trông rất quái dị, như từng làn sóng biển bị đông cứng trong khoảng không vậy.

Người Hàn Sâm thoáng cái đã xông vào trong bóng tối, nhưng Ma Nữ kia lại chợt xuất hiện trước mặt hắn, nhìn Hàn Sâm mỉm cười.

Dù cho nàng quyến rũ khôn cùng, nhưng bình thường lại không hay cười nói, lạnh lùng như băng sơn. Hiện giờ nàng cười, đến ánh nắng ban xuân hòa tan tuyết đọng, vạn vật đâm chồi nảy lộc, trăm hoa đua nở cũng không đủ để hình dung vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nàng.

Nụ cười này đương nhiên là đẹp, nhưng lại khiến Hàn Sâm phải nhíu mày khi nhìn thấy nó. Nụ cười ấy khiến hắn thấy hoảng hốt trong lòng, trong lòng có loại cảm xúc sẵn sàng chết vì hồng nhan, hận không thể ôm ngay Ma Nữ vào lòng, mà trên thực tế thì hắn đã không tự chủ được đi về phía nàng.

Lòng thầm rét run, Hàn Sâm đưa tay ra, một tấm thạch kính xuất hiện trong tay hắn. Ngân quang trên mặt kính chuyển động, hiện ra hình ảnh của một

nữ Cửu Vĩ Hồ.

Sau khi hình ảnh của nữ Cửu Vĩ Hồ xuất hiện, trong không gian vốn yên Tĩnh lại xuất hiện rất nhiều gợn sóng quái dị mạnh mẽ va vào nhau, mãnh liệt như những tia sét đánh vào nhau trên không trung.

Ma Nữ thu lại vẻ quyến rũ, vẻ kinh ngạc hiện lên trong mắt nàng, nàng nhìn tấm thạch kính kia và nói: "Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính của Hồ tộc?"

Nói thì chậm, mà thực tế thì chỉ trong tích tắc Hàn Sâm đã phá ba ải, bóng người chợt loé và xông vào bóng tối.

Đám người Ma Nữ không ngờ Hàn Sâm sẽ chơi chiêu như vậy, lúc này muốn ngăn cản hắn thì đã không kịp rồi.

"Đuổi theo!" Lão Điêu hét lên, hai cánh rung lên xông vào bóng tối, khí đen trên người va chạm với bóng tối sinh ra vô số sấm sét khiến nó trông như một con Thần điểu sấm sét đang bay lượn trong những đám mây đen.

Ngoài Xích Khôi đang chiến đấu với Cửu Thiên Đế, thì Ma Nữ và cự thú Vô Nhãn cũng xông vào bóng tối để ngăn cản Hàn Sâm.

"Răng rắc!" Vòng sóng âm trên người trên người thủ toạ Trấn Thiên Cung vỡ nát, gã thủ toạ Trấn Thiên Cung này cũng nhân dịp này thoát vây.

"Không ngờ một tên nhóc đi ra từ Tí Hội Sở lại trưởng thành đến mức này. Có lẽ việc ấy vẫn còn hy vọng không chừng." Thủ toạ Trấn Thiên Cung không rút lui mà còn đuổi theo vào trong bóng tối.

Hàn Sâm xông vào bóng tối không lâu thì bị Lão Điêu đuổi kịp. Tốc độ của nó thật sự là quá nhanh, cho dù trong bóng đêm khủng bố nhưng nó vẫn nhanh đến mức khó tin, chớp mắt đã đuổi kịp Hàn Sâm.

"Ngươi chán sống rồi!" Lão Điêu bị khơi dậy hung tính, lúc nó còn tung hoành ở vũ trụ thì không biết đã nuốt bao nhiêu sinh linh, nói nó là Hung Thú tuyệt thế cũng không quá đáng.

Xưa nay nó chỉ phục tùng mỗi Thánh Chủ, dù là đám người Ma Nữ cùng là người thủ hộ Thánh Điện như nó, thì cũng chỉ được nó xem như bạn bè mà

thôi.

Hiện giờ Hàn Sâm lại muốn xông vào Thánh Điện, khiến ý định muốn giết người trong lòng nó tăng cao. Nó mặc kệ mọi thứ, há to miệng, khói đen cuồn cuộn trong miệng bay về phía Hàn Sâm với khí thế ồ ạt che phủ cả đất trời, tựa như một con rắn độc bằng khói đen khủng bố.

"Đừng giết hắn, phải bắt sống." Ma Nữ đuổi theo phía sau hô to. Trong bốn loại Hung Thú, chỉ có nàng là tế nhị, ba kẻ khác đều là loại không vừa ý thì sẽ nuốt luôn chủ của mình, hung tính bị khơi dậy thì sẽ chẳng màng gì nữa.

Ma Nữ thật sự không muốn giết Hàn Sâm, nếu không bọn họ sẽ chẳng thể giải thích được với Tiểu Hoa. Những chuyện như vậy dù giấu được nhất thời nhưng chẳng thể giấu cả đời được.

Nhưng hung tính của Lão Điêu đã bị khơi dậy, sao còn nghe lọt lời khuyên của nàng nữa, hắn lạnh giọng kêu lên: "Ta phải nuốt máu thịt linh hồn của hắn, làm hắn không được siêu sinh, bị chôn vùi hoàn toàn trong không gian vũ trụ, sẽ chẳng còn ai biết đến sự tồn tại của hắn nữa"

Dứt lời, khói đen trong miệng càng trở nên cuồng bạo hơn, chớp mắt đã cuốn đến trước mặt Hàn Sâm, giống như một con rắn độc muốn cắn lên cơ thể của hắn.

Bánh răng vũ trụ trong bóng đêm vỡ vụn, Hàn Sâm chỉ đành thuấn di trong phạm vi thạch đăng có thể chiếu đến, hoàn toàn không thoát ra được khỏi phạm vi của khói đen. Vì thế hắn cũng chẳng thèm trốn tránh nữa, giơ Thuẫn Medusa lên và nghênh đón làn khói đen của Lão Điêu.

Bảo Nhi vội vàng giơ thạch đăng đến trước mắt Medusa, thấy ánh mắt yêu dị kia bị nhiễm ánh lửa đèn màu trắng rực, rồi hòa vào với làn khói đen ấy, nhưng lại không thể ngưng đọng luôn được khói đen. Chỉ có một phần phía trước bị ngưng kết, phần khói đen đằng sau vẫn tiếp tục xông lên, đánh nát phần khói đen bị ngưng kết lại ở đằng trước, rồi lại bị đông cứng khi chạm phải ánh sáng Ngưng Thị. Vòng tuần hoàn ấy cứ lặp đi lặp lại, khói đen và ánh sáng Ngưng Thị liên tục va chạm vào nhau, hai bên nhất thời rơi vào trạng thái giằng co.

Hết chương 2952.

Chương 2953. Ngu Xuẩn Mất Khôn

Mặc dù hình thể của cự thú Vô Nhãn rất lớn, nhưng nó cũng không vụng về. Tốc độ chuyển động của nó còn nhanh hơn Ma Nữ. Thấy Hàn Sâm và Lão Điêu đang giằng co, cự thú Vô Nhãn lập tức há miệng thổi về phía Hàn Sâm, nhưng lần này không phải là vòng sóng âm nữa, mà là âm chấn với tần số siêu cao vô cùng kinh khủng.

VùI

Hàn Sâm cảm thấy cả người như đang chấn động theo sóng âm kia, giống như muốn rời ra từng mảnh.

Kiến trúc xung quanh cũng biến thành cát sỏi rơi lả tả trên đất ngay lập tức, cho dù là tảng đá hay là kim loại, trong âm chấn với tần số siêu cao đó, chúng đều tan rã thành bụi bặm trong nháy mắt.

Cũng giống như các công kích khủng bố không khác biệt khác, khiến cho Hàn Sâm hoàn toàn không có chỗ để tránh né.

Áo giáp trên người Hàn Sâm hiện ra, áo giáp Chú Ngữ dán sát da thịt xuất hiện, khiến cho quần áo trên người Hàn Sâm đều rách ra, chỉ có chiếc áo choàng nền xanh viền hoa văn đen là còn nguyên vẹn.

Sau khi áo giáp Chú Ngữ xuất hiện, chú văn phía trên lấp lóe, sức mạnh vĩnh hằng gia cố lập tức bao trùm toàn thân Hàn Sâm. Âm chấn siêu cao tần tức khắc mất đi tác dụng, không thể tiếp tục lan truyền ra bên trong thân thể của hắn nữa.

Lúc này Ma Nữ cũng chạy tới, cùng Lão Điêu và cự thú Vô Nhãn vây Hàn Sâm vào giữa.

“Hàn Sâm, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi, giao Thánh Linh ra, ta có thể để cho ngươi rời đi mà không hao tổn một cọng lông tóc nào.” Ma Nữ Dì Mị nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, lạnh lùng nói.

“Giao tiểu Hoa ra, các ngươi muốn thế nào đều được. Nếu không, cho dù hôm nay có Thiên Vương Lão Tử ở chỗ này thì ta cũng phải phá hủy Thánh Điện này.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Nói khoác không biết ngượng!” Lão Điêu giận dữ, khói đen trong miệng càng tỏa ra một cách hung ác điên cuồng, mạnh mẽ chế trụ Ngưng Thị của Medusa, ép về phía Hàn Sâm.

“Hàn Sâm, dù người được xem là kỳ tài thiên phú, mới đến đại vũ trụ không bao lâu đã có thành tích như thế này. Đến cả ta cũng phải lau mắt mà nhìn. Nhưng đáng tiếc, tuy ngươi là cha của tiểu chủ nhân, nhưng mà huyết mạch gen của ngươi quá bất ổn, tương lai rất khó đi đến cấp cao nhất. Chắc hẳn là ngươi cũng hiểu rất rõ về chuyện này.” Ma Nữ nói.

“Ta không rõ lắm.” Hàn Sâm cười lạnh, nói.

“Được thôi, vậy ta sẽ giải thích cho ngươi nghe. Nói như thế này đi, Tí Hộ Sở cung cấp cho ngươi khả năng hấp thu các loại gen sinh vật để bản thân sử dụng, và năng lực tự tiến hóa. Thế nhưng, ngươi hấp thu gen của các dị sinh vật kia để tiến hóa bản thân, điều này có nghĩa là gen của bạn thân ngươi sẽ phải chịu sự xung kích và thay đổi nhất định, khiến cho xích Trật Tự của gen trở nên vô cùng bất ổn. Cho nên, dù gen của ngươi có tiến hóa thế nào thì tính chất không ổn định này vẫn sẽ luôn tồn tại.

“Nhưng mà tiểu Hoa thì lại khác, mặc dù hắn di truyền gen của ngươi, nhưng bởi vì gen di truyền đã được ưu hóa. Hơn nữa nó còn trở thành gen cơ sở của hắn, như vậy sẽ không còn tồn tại nhân tố không ổn định. Nói cách khác, tiểu Hoa có được ưu điểm của ngươi, song cũng vứt bỏ khuyết điểm của ngươi. Có thể nói là trò giỏi hơn thầy, cho nên tiểu Hoa vốn có tố chất, mà ngươi thì không.”

“Vậy thì đã sao? Con của ta có ưu tú thế nào thì đó cũng là con của ta, không phải là công cụ của Thánh Vực các người.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

“Chúng ta chưa hề nghĩ tới chuyện coi Tiểu Hoa như công cụ, hắn là tiểu chủ nhân của chúng ta, là chủ mới của Thánh Vực.” Ma Nữ nói với dáng vẻ nghiêm túc.

Hàn Sâm khinh thường cười lạnh: “Nếu như chức vị Chủ Thánh Vực tốt như vậy, sao nhiều năm như vậy lại không có người làm, mà cứ bắt buộc phải là Tiểu Hoa nhà ta?”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, lui mười ngàn bước vậy. Cho dù chúng ta để ngươi vào trong Thánh Điện thì ngươi cũng không được làm hỏng được bất kỳ vật gì. Bởi vì bản thân Thánh Điện gần như là bất hủ bất diệt, nếu không nó cũng không có khả năng còn nguyên vẹn không chút tổn hại trong trận đại chiến như vậy.” Ma Nữ dừng một chút, lại nói tiếp: “Ngươi phải tin tưởng chúng ta, tiểu chủ nhân là thiên tuyển chỉ tử, tương lai ắt có thể khôi phục Thánh Vực một lần nữa, trở thành chủ nhân của đại vũ trụ. Làm cha của hắn, ngươi hẳn là càng nên cảm thấy kiêu ngạo vì hắn mới đúng, mà không phải trở thành chướng ngại của hắn.”

“Ta kiêu ngạo vì Tiểu Hoa, nhưng không phải vì hắn là chủ nhân Thánh Vực chó má gì đó, mà bởi vì hắn là con trai của ta.” Hàn Sâm nói chuyện với Ma Nữ bằng giọng giễu cợt.

“Nói lời thừa thãi với hắn làm gì, bắt trước rồi nói sau.” Lão Điêu vừa phun ra khói đen vừa cất giọng the thé.

Ma Nữ khoát tay áo, tiếp tục nói với Hàn Sâm: “Dù ngươi có tin hay không, thì ta đều có thể khẳng định với ngươi rằng, dù có để ngươi tiến vào Thánh Điện thì ngươi cũng không làm được cái gì cả. Dù ngươi có lấy được Thánh Linh thì cũng vô dụng, bởi vì ngươi hoàn toàn không dùng được. Thánh Linh vốn là võ trang gen đặc chế cho Thánh Chủ, chỉ có người tu luyện Thánh Thể mới có thể sử dụng, người có lấy được cũng vô dụng thôi.”

Hàn Sâm biết lời của Ma Nữ không phải là đùa. Mặc dù hắn lấy được Thánh Linh của Thánh Kỳ Lân, nhưng lại không có cách nào triệu hồi Thánh Kỳ Lân hóa thành võ trang gen giống như triệu hoán thú hồn bình thường cả.

Hàn Sâm có thể cảm giác được, ý nguyện của bản thân Thánh Kỳ Lân cũng không phải đối kháng hắn. Nhưng không biết vì lý do gì, hắn luôn cảm giác có một loại ngăn cách, cho dù bản thân Thánh Kỳ Lân bằng lòng thì Hàn Sâm cũng không thể sử dụng nó. Lực lượng của cả hai không cách nào dung hợp lại làm một được.

Lấy một ví dụ so sánh không thích hợp lắm, loại cảm giác này giống như là điện áp không phù hợp, giống như là một chiếc máy cần điện áp 400 Vôn mới hoạt động được mà Hàn Sâm lại chỉ cung cấp được cho nó điện áp 220 Vôn. Do đó, hắn không có cách nào khởi động chiếc máy này một cách bình thường được.

Hàn Sâm vẫn luôn không dùng tới Thánh Kỳ Lân cũng là bởi vì hắn hoàn toàn không có cách điều động Thánh Kỳ Lân, cũng không có cách nào để nó biến thành hình thái võ trang gen.

Ma Nữ thấy sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, bèn nói tiếp: “Hơn nữa, ngươi là cha của Tiểu Hoa, chắc chắn sẽ không đoạt đồ của hắn. Dù sao sớm muộn gì cũng đều là đồ của hắn, ngươi cần gì phải cố chấp như vậy? Chúng ta cũng là vì tốt cho Tiểu Hoa, đâu cần đánh đến ngươi chết ta sống chứ. Ngươi nói có đúng hay không?”

Khói đen trong miệng Lão Điêu đã sắp ép tới trên Thuãn Medusa. Hàn Sâm đã có thể cảm nhận được một sức mạnh quỷ dị được sinh ra sau khi khói đen kia đánh thẳng tới và tản ra bốn phía, giống như từng vòng xoáy cực kỳ nhỏ đang hấp thụ tất cả sức sống xung quanh, làm Hàn Sâm thấy rợn tóc gáy.

Sắc mặt của Hàn Sâm vẫn không thay đổi, hắn nhìn Ma Nữ Dì Mị, lạnh nhạt lên tiếng: “Ngươi nói rất có lý. Nếu như tất cả mọi người đều là vì tốt cho Tiểu Hoa, vậy thì để cho Tiểu Hoa đi theo người cha là ta này đi. Con trai đi cùng cha mình, đây chẳng phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao? Nếu như các ngươi muốn gặp hắn, chỉ cần Tiểu Hoa đồng ý thì ta cũng sẽ không cản các ngươi.”

“Ngu xuẩn mất khôn!” Ma Nữ Dì Mị cũng thấy hơi giận rồi, nói lâu như vậy, Hàn Sâm lại mềm không được mà cứng cũng không xong, khiến nàng dần mất kiên nhãn.

“Ha ha, cướp con của ta, còn nói ta ngu xuẩn mất khôn. Thánh Vực không hổ là thế lực đứng đầu vũ trụ đã từng xưng bá thiên hạ, quả nhiên là rất bá đạo.” Hàn Sâm chế nhạo.

“Nếu như ngươi đã khăng khăng một mực như thế, vậy thì không thể trách chúng ta được.” Ma Nữ Dì Mị nói xong, rút một cây trâm ngọc từ trên tóc ra, nhẹ nhàng nhấn một cái về phía Hàn Sâm.

Ngay lập tức, một chút tinh mang bắn ra từ mũi nhọn của trâm ngọc, bay về phía mi tâm của Hàn Sâm.

“Nên làm thế từ sớm rồi, nói nhiều với hắn để làm gì” Cự thú Vô Nhãn nói oang oang một câu, thân hình to lớn như quả cầu đột nhiên giãn ra, trên sống lưng của nó vậy sinh ra hàng loạt ống thịt trông giống ống khói.

Tu tut

Tiếng còi hơi vang lên từ trong ống thịt, sóng âm kinh khủng cũng phát ra theo đó, từng vòng từng vòng đánh về phía Hàn Sâm.

Chương 2954: Cha và con gái đánh với tam Hung

Ngoài tốc độ của Lão Điêu có thể hoàn toàn vượt qua lĩnh vực Thời Gian, sức mạnh của cự thú Vô Nhãn và Ma Nữ đều bị ảnh hưởng bởi các mức độ khác nhau, rất khó đánh trúng Hàn Sâm ngay được.

Nhưng mà lĩnh vực Thời Gian cũng không thể làm chậm sức mạnh của bọn hắn quá lâu, lực lượng kia cuối cùng vẫn đánh tới.

“Bảo Nhị, tiếp lấy.” Hàn Sâm ném Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính cho Bảo Nhi, đồng thời rút đao Nhân Quả Báo Ứng ra, ném thẳng lên không trung, dùng miệng cắn lấy chuôi đao Nhân Quả Báo Ứng.

Gần như là trong cùng một khoảnh khắc, Hàn Sâm lại rút ra một món binh khí khác, đó là Mị Thần Giản của Hồ Tộc.

Mặc dù đao Nhân Quả Báo Ứng rất mạnh, nhưng năng lực chủ yếu của nó là nhân quả báo ứng, tính chủ động công kích của bản thân cũng không mạnh. Trong cuộc chiến kiểu này, thực sự rất khó phát huy ra được nhiều tác dụng, chỉ đành đợi sau khi Hàn Sâm bị thương thì mới có thể dùng.

Mà Mị Thần Giản thì lại khác, trong khoảnh khắc Hàn Sâm cầm giản nơi tay, sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh ngay lập tức đổn vào trên thân giản. Luồng sức mạnh này không phải muốn khống chế Mị Thần Giản, mà là muốn xé rách lỗ hổng trong phong ấn trên Mị Thần Giản.

Lúc trước, sức mạnh của Hàn Sâm còn chưa khống chế nổi Mị Thần Giản, bị sức mạnh của Mị Thần Giản khống chế ngược lại, cho nên bất đắc dĩ đành phải nhờ người giúp phong ấn nó lại.

Nhưng mà thực lực bây giờ của Hàn Sâm đã có thể sánh với cấp Chân Thần bình thường, đã đủ để sử dụng tộc khí cấp Chân Thần, nên đương nhiên sẽ không cố ky nhiều như vậy nữa.

Răng rắc!

Phía trên Mị Thần Giản vốn u ám vì bị phong ấn, sau khi được Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cắt ra một vết nứt thì để lộ ra thân giản bằng đồng đỏ.

Trong chớp mắt, ánh sáng màu tím bên trong vết rách kia bỗng nhiên lan rộng, khiến cho thân giản u ám càng ngày càng sáng, xuất hiện rất nhiều vết rạn. Cuối cùng rắc một cái, toàn bộ u ám vỡ vụn, để lộ thân thể màu đồng đỏ sáng chói vạn trượng.

Hàn Sâm cầm Mị Thần Giản trong tay, vung tay đón đỡ lực lượng trong một cái nhấn kia của trâm ngọc trong tay Ma Nữ. Sau khi cả hai đánh vào nhau, người Hàn Sâm bị đẩy lùi ra sau, cũng không phải là bị thương, chỉ là sức mạnh có chút không bằng.

Một tay Bảo Nhi cầm thạch đăng, một tay cầm Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính đối phó với vòng sóng âm của cự thú Vô Nhãn. Hình ảnh của nữ Cửu Vĩ Hồ bên trong mặt kính lấp lóe, phản chiếu ánh sáng màu bạc. Mặc dù không thể đánh tan những vòng sóng âm kia, nhưng chúng đều bị bay ngược trở về.

Khói đen của Lão Điêu như là ngân hà ngược dòng, điên cuồng công kích xuống, Thuãn Medusa cũng rất khó cản lại hết được. Hàn Sâm sử dụng thuấn di mới miễn cưỡng tránh khỏi sự công kích liên tục của khói đen.

Trong khoảng cách gần như vậy, Hàn Sâm vốn chẳng thể nào tránh thoát, thế nhưng vị trí của Hàn Sâm vị lại cách cự thú Vô Nhãn không xa. Hắn cố gắng vây quanh bên cạnh cự thú Vô Nhãn, mượn thân thể của cự thú Vô Nhãn để che chắn, khiến Lão Điêu có điều kiêng dè, mới né tránh được một kích này.

Hai cha con Hàn Sâm liên thủ đánh với tam đại Hung Thú. Trong lúc nhất thời, tam đại Hung Thú lại không làm gì được bọn họ, đánh đến không phân thắng bại.

Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính có thể bắn ngược công kích, mà Mị Thần Giản lại là Ái Thần Chi Giản. Thoạt nhìn thì nó không có hiệu quả đặc biệt gì, nhưng trong lúc chiến đấu với Hàn Sâm, đặc biệt là khi lực lượng va chạm với Mị Thần Giản, tam đại Hung Thú đều cảm thấy sức mạnh của mình không hiểu sao lại yếu hơn bình thường, như thể là không đành lòng giết chết Hàn Sâm.

Hàn Sâm và Bảo Nhi nhờ vào thạch đăng, Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, Mị Thần Giản, Thuẫn Medusa ngăn chặn được thế công của tam đại Hung Thú, trong lúc nhất thời chiến đến khó phân thắng bại.

“Tiểu tử này có chút tà môn… Sao lại có nhiều tộc khí cấp Chân Thần như vậy…” Cự thú Vô Nhãn vừa chiến đấu vừa kêu lên.

“Mẹ nó, Vô Nhãn, ngươi tránh ra, đừng ngáng đường.” Lão Điêu buồn bực kêu to. Phần lớn thế công của hắn đều bởi vì cự thú Vô Nhãn mà không thể không thu liễm, khiến hắn chiến đấu vô cùng buồn bực.

Một tay Ma Nữ cầm ngọc trâm, bóng người như ẩn như hiện, lơ lửng không cố định, nhưng cũng không thể tìm được cơ hội đánh trọng thương Hàn Sâm.

“Keng!” Hàn Sâm hất đầu lên, trong miệng cắn đao Nhân Quả Báo Ứng, chặn lại một chiêu từ trâm ngọc của Ma Nữ. Người hắn lại bị đẩy lùi ra sau, song trên hàm răng cũng chảy ra máu tươi.

Ma Nữ, Vô Nhãn và Lão Điêu, bất kỳ ai trong ba Hung Thú này đều có thực lực cao hơn Hàn Sâm, đấu một mình Hàn Sâm cũng chưa chắc đã là đối thủ của bọn họ. Nhưng mà Hàn Sâm lại là người không sợ quần chiến nhất trong thiên hạ này.

Một chọi một, hắn chưa chắc là đối thủ của Ma Nữ. Nhưng mà ba chọi một, Hàn Sâm ngược lại cỏn càng trở nên thành thạo điêu luyện hơn.

Bày bố và dựa thế, hai trò này đều được Hàn Sâm sử dụng rất thuần thục, khiến cho tam đại Hung Thú bị liên lụy lân nhau, sức chiến đấu bị suy yếu trên phạm vi lớn.

Hai cha con Hàn Sâm và Bảo Nhi trái chống phải ngăn, đồng thời dần rút lui vào chỗ sâu trong bóng tối. Trong lúc nhất thời, đám người Ma Nữ vậy cũng khó ngăn nổi Hàn Sâm, chỉ có thể khiến hắn không thể tiến lên nhanh như vậy mà thôi.

Hàn Sâm càng lúc càng đi sâu vào trong bóng tối, thân thể của bọn Ma Nữ cũng bị hạn chế càng ngày càng mạnh trong bóng đêm. Bản thân bọn họ đối kháng với lực Tịch Diệt, đã phải tiêu hao một phần sức mạnh, cộng với ảnh hưởng của lĩnh vực Thời Gian khiến bọn hắn suy yếu, khiến bọn họ càng ngày càng khó ngăn cản Hàn Sâm.

“Mẹ nó, đúng là gặp quỷ, sao gã này lại có nhiều thứ cổ quái như vậy .. . Đồ tốt trong thiên hạ đều bị hắn nhặt được sao?” Lão Điêu thấy vô cùng buồn bực, thực lực của hắn rõ ràng mạnh hơn Hàn Sâm, nhưng hắn lại có loại cảm giác có sức nhưng không có chỗ dùng.

“Nếu không phải trong tay hắn có tộc đăng, tăng cường uy năng của Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, thì ta đã sớm phá nát tấm gương đáng chết kia rồi.” Cự thú Vô Nhãn cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

“Tên này không hổ là cha của tiểu chủ nhân. Mặc dù gen không ổn định, nhưng mà năng lực chiến đấu đúng là rất mạnh, có thể lợi dụng chúng ta kiềm chế lẫn nhau. Các ngươi lui xuống trước đi, giao hắn lại

án”

cho ta, ta có cách bắt hắn.” Ma Nữ quát.

“Được, giao cho ngươi, chúng ta áp trận cho.” Lão Điêu nói xong thì bèn đập cánh rút khỏi vòng chiến. Nó cảm thấy chiến đấu như này quá bực.

Cự thú Vô Nhãn cũng lăn sang một bên, ngăn cản trên con đường đến Thánh Điện của Hàn Sâm.

Nhưng sao Hàn Sâm sẽ để cho bọn họ được như mong muốn chứ. Hắn theo sát cự thú Vô Nhãn như bóng với hình, như giòi trong xương, luôn không cho nó cơ hội thoát khỏi vòng chiến.

“Ngươi… Ngươi đừng đi theo ta…” Cự thú Vô Nhãn buồn bực kêu to, nhưng nó có làm gì thì cũng không thể thoát khỏi Hàn Sâm, nó không có tốc độ giống như Lão Điêu.

Hàn Sâm sử dụng lĩnh vực Thời Gian đính vào bên cạnh nó, khiến nó không thể thoát khỏi vòng chiến.

“Vô Nhãn, ngươi ở đó lề mề cái gì vậy? Còn không mau lui ra ngoài.” Phần lớn công kích của Ma Nữ đều bị cự thú Vô Nhãn ngăn cản, nàng không khỏi hét lên tức giận.

“Ta… Ta cũng muốn lui…” Cự thú Vô Nhãn lại càng thêm bực.

Trong bỗng chốc, tình cảnh vô cùng lúng túng, cự thú Vô Nhãn lui trái lui phải, nhưng mãi vẫn không thoát được Hàn Sâm, trái lại còn trợ giúp Hàn Sâm ngăn cản công kích của Ma Nữ.

Hai cánh của Lão Điêu khẽ đập, bay tới bên cạnh cự thú Vô Nhãn. Móng vuốt của nó bắt lấy người của cự thú Vô Nhãn, muốn mang theo nó cùng thoát khỏi lĩnh vực Thời Gian của Hàn Sâm.

“Chạy đi đâu..” Bảo Nhi hưng phấn kêu lên một tiếng, Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính trong tay phản chiếu ngọn lửa của thạch đăng. Ngay tức khắc có một tia sáng chói mắt chiếu lên người Lão Điêu, khiến cho người Lão Điêu run lên, giống như là bị điện giật, buộc phải bỏ cự thú Vô Nhãn xuống rồi bay ngay vào trong bóng tối.

Hết chương 2953.

Chương 2954. Cha và con gái đánh với tam Hung

Ngoài tốc độ của Lão Điêu có thể hoàn toàn vượt qua lĩnh vực Thời Gian, sức mạnh của cự thú Vô Nhãn và Ma Nữ đều bị ảnh hưởng bởi các mức độ khác nhau, rất khó đánh trúng Hàn Sâm ngay được.

Nhưng mà lĩnh vực Thời Gian cũng không thể làm chậm sức mạnh của bọn hắn quá lâu, lực lượng kia cuối cùng vẫn đánh tới.

"Bảo Nhị, tiếp lấy." Hàn Sâm ném Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính cho Bảo Nhi, đồng thời rút đao Nhân Quả Báo Ứng ra, ném thẳng lên không trung, dùng miệng cắn lấy chuôi đao Nhân Quả Báo Ứng.

Gần như là trong cùng một khoảnh khắc, Hàn Sâm lại rút ra một món binh khí khác, đó là Mị Thần Giản của Hồ Tộc.

Mặc dù đao Nhân Quả Báo Ứng rất mạnh, nhưng năng lực chủ yếu của nó là nhân quả báo ứng, tính chủ động công kích của bản thân cũng không mạnh. Trong cuộc chiến kiểu này, thực sự rất khó phát huy ra được nhiều tác dụng, chỉ đành đợi sau khi Hàn Sâm bị thương thì mới có thể dùng.

Mà Mị Thần Giản thì lại khác, trong khoảnh khắc Hàn Sâm cầm giản nơi tay, sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh ngay lập tức đổn vào trên thân giản. Luồng sức mạnh này không phải muốn khống chế Mị Thần Giản, mà là muốn xé rách lỗ hổng trong phong ấn trên Mị Thần Giản.

Lúc trước, sức mạnh của Hàn Sâm còn chưa khống chế nổi Mị Thần Giản, bị sức mạnh của Mị Thần Giản khống chế ngược lại, cho nên bất đắc dĩ đành phải nhờ người giúp phong ấn nó lại.

Nhưng mà thực lực bây giờ của Hàn Sâm đã có thể sánh với cấp Chân Thần bình thường, đã đủ để sử dụng tộc khí cấp Chân Thần, nên đương nhiên sẽ không cố ky nhiều như vậy nữa.

Răng rắc!

Phía trên Mị Thần Giản vốn u ám vì bị phong ấn, sau khi được Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cắt ra một vết nứt thì để lộ ra thân giản bằng đồng đỏ.

Trong chớp mắt, ánh sáng màu tím bên trong vết rách kia bỗng nhiên lan rộng, khiến cho thân giản u ám càng ngày càng sáng, xuất hiện rất nhiều vết rạn. Cuối cùng rắc một cái, toàn bộ u ám vỡ vụn, để lộ thân thể màu đồng đỏ sáng chói vạn trượng.

Hàn Sâm cầm Mị Thần Giản trong tay, vung tay đón đỡ lực lượng trong một cái nhấn kia của trâm ngọc trong tay Ma Nữ. Sau khi cả hai đánh vào nhau, người Hàn Sâm bị đẩy lùi ra sau, cũng không phải là bị thương, chỉ là sức mạnh có chút không bằng.

Một tay Bảo Nhi cầm thạch đăng, một tay cầm Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính đối phó với vòng sóng âm của cự thú Vô Nhãn. Hình ảnh của nữ Cửu Vĩ Hồ bên trong mặt kính lấp lóe, phản chiếu ánh sáng màu bạc. Mặc dù không thể đánh tan những vòng sóng âm kia, nhưng chúng đều bị bay ngược trở về.

Khói đen của Lão Điêu như là ngân hà ngược dòng, điên cuồng công kích xuống, Thuãn Medusa cũng rất khó cản lại hết được. Hàn Sâm sử dụng thuấn di mới miễn cưỡng tránh khỏi sự công kích liên tục của khói đen.

Trong khoảng cách gần như vậy, Hàn Sâm vốn chẳng thể nào tránh thoát, thế nhưng vị trí của Hàn Sâm vị lại cách cự thú Vô Nhãn không xa. Hắn cố gắng vây quanh bên cạnh cự thú Vô Nhãn, mượn thân thể của cự thú Vô Nhãn để che chắn, khiến Lão Điêu có điều kiêng dè, mới né tránh được một kích này.

Hai cha con Hàn Sâm liên thủ đánh với tam đại Hung Thú. Trong lúc nhất thời, tam đại Hung Thú lại không làm gì được bọn họ, đánh đến không phân thắng bại.

Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính có thể bắn ngược công kích, mà Mị Thần Giản lại là Ái Thần Chi Giản. Thoạt nhìn thì nó không có hiệu quả đặc biệt gì, nhưng trong lúc chiến đấu với Hàn Sâm, đặc biệt là khi lực lượng va chạm với Mị Thần Giản, tam đại Hung Thú đều cảm thấy sức mạnh của mình không hiểu sao lại yếu hơn bình thường, như thể là không đành lòng giết chết Hàn Sâm.

Hàn Sâm và Bảo Nhi nhờ vào thạch đăng, Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, Mị Thần Giản, Thuẫn Medusa ngăn chặn được thế công của tam đại Hung Thú, trong lúc nhất thời chiến đến khó phân thắng bại.

"Tiểu tử này có chút tà môn… Sao lại có nhiều tộc khí cấp Chân Thần như vậy…" Cự thú Vô Nhãn vừa chiến đấu vừa kêu lên.

"Mẹ nó, Vô Nhãn, ngươi tránh ra, đừng ngáng đường." Lão Điêu buồn bực kêu to. Phần lớn thế công của hắn đều bởi vì cự thú Vô Nhãn mà không thể không thu liễm, khiến hắn chiến đấu vô cùng buồn bực.

Một tay Ma Nữ cầm ngọc trâm, bóng người như ẩn như hiện, lơ lửng không cố định, nhưng cũng không thể tìm được cơ hội đánh trọng thương Hàn Sâm.

"Keng!" Hàn Sâm hất đầu lên, trong miệng cắn đao Nhân Quả Báo Ứng, chặn lại một chiêu từ trâm ngọc của Ma Nữ. Người hắn lại bị đẩy lùi ra sau, song trên hàm răng cũng chảy ra máu tươi.

Ma Nữ, Vô Nhãn và Lão Điêu, bất kỳ ai trong ba Hung Thú này đều có thực lực cao hơn Hàn Sâm, đấu một mình Hàn Sâm cũng chưa chắc đã là đối thủ của bọn họ. Nhưng mà Hàn Sâm lại là người không sợ quần chiến nhất trong thiên hạ này.

Một chọi một, hắn chưa chắc là đối thủ của Ma Nữ. Nhưng mà ba chọi một, Hàn Sâm ngược lại cỏn càng trở nên thành thạo điêu luyện hơn.

Bày bố và dựa thế, hai trò này đều được Hàn Sâm sử dụng rất thuần thục, khiến cho tam đại Hung Thú bị liên lụy lân nhau, sức chiến đấu bị suy yếu trên phạm vi lớn.

Hai cha con Hàn Sâm và Bảo Nhi trái chống phải ngăn, đồng thời dần rút lui vào chỗ sâu trong bóng tối. Trong lúc nhất thời, đám người Ma Nữ vậy cũng khó ngăn nổi Hàn Sâm, chỉ có thể khiến hắn không thể tiến lên nhanh như vậy mà thôi.

Hàn Sâm càng lúc càng đi sâu vào trong bóng tối, thân thể của bọn Ma Nữ cũng bị hạn chế càng ngày càng mạnh trong bóng đêm. Bản thân bọn họ đối

kháng với lực Tịch Diệt, đã phải tiêu hao một phần sức mạnh, cộng với ảnh hưởng của lĩnh vực Thời Gian khiến bọn hắn suy yếu, khiến bọn họ càng ngày càng khó ngăn cản Hàn Sâm.

“Mẹ nó, đúng là gặp quỷ, sao gã này lại có nhiều thứ cổ quái như vậy .. . Đồ tốt trong thiên hạ đều bị hắn nhặt được sao?” Lão Điêu thấy vô cùng buồn bực, thực lực của hắn rõ ràng mạnh hơn Hàn Sâm, nhưng hắn lại có loại cảm giác có sức nhưng không có chỗ dùng.

“Nếu không phải trong tay hắn có tộc đăng, tăng cường uy năng của Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, thì ta đã sớm phá nát tấm gương đáng chết kia rồi.” Cự thú Vô Nhãn cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

“Tên này không hổ là cha của tiểu chủ nhân. Mặc dù gen không ổn định, nhưng mà năng lực chiến đấu đúng là rất mạnh, có thể lợi dụng chúng ta kiềm chế lẫn nhau. Các ngươi lui xuống trước đi, giao hắn lại

án”

cho ta, ta có cách bắt hắn.” Ma Nữ quát.

“Được, giao cho ngươi, chúng ta áp trận cho.” Lão Điêu nói xong thì bèn đập cánh rút khỏi vòng chiến. Nó cảm thấy chiến đấu như này quá bực.

Cự thú Vô Nhãn cũng lăn sang một bên, ngăn cản trên con đường đến Thánh Điện của Hàn Sâm.

Nhưng sao Hàn Sâm sẽ để cho bọn họ được như mong muốn chứ. Hắn theo sát cự thú Vô Nhãn như bóng với hình, như giòi trong xương, luôn không cho nó cơ hội thoát khỏi vòng chiến.

“Ngươi… Ngươi đừng đi theo ta…” Cự thú Vô Nhãn buồn bực kêu to, nhưng nó có làm gì thì cũng không thể thoát khỏi Hàn Sâm, nó không có tốc độ giống như Lão Điêu.

Hàn Sâm sử dụng lĩnh vực Thời Gian đính vào bên cạnh nó, khiến nó không thể thoát khỏi vòng chiến.

“Vô Nhãn, ngươi ở đó lề mề cái gì vậy? Còn không mau lui ra ngoài.” Phần lớn công kích của Ma Nữ đều bị cự thú Vô Nhãn ngăn cản, nàng không khỏi hét lên tức giận.

“Ta… Ta cũng muốn lui…” Cự thú Vô Nhãn lại càng thêm bực.

Trong bỗng chốc, tình cảnh vô cùng lúng túng, cự thú Vô Nhãn lui trái lui phải, nhưng mãi vẫn không thoát được Hàn Sâm, trái lại còn trợ giúp Hàn Sâm ngăn cản công kích của Ma Nữ.

Hai cánh của Lão Điêu khẽ đập, bay tới bên cạnh cự thú Vô Nhãn. Móng vuốt của nó bắt lấy người của cự thú Vô Nhãn, muốn mang theo nó cùng thoát khỏi lĩnh vực Thời Gian của Hàn Sâm.

“Chạy đi đâu..” Bảo Nhi hưng phấn kêu lên một tiếng, Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính trong tay phản chiếu ngọn lửa của thạch đăng. Ngay tức khắc có một tia sáng chói mắt chiếu lên người Lão Điêu, khiến cho người Lão Điêu run lên, giống như là bị điện giật, buộc phải bỏ cự thú Vô Nhãn xuống rồi bay ngay vào trong bóng tối.

Hết chương 2954.

Chương 2955. Không Mi.

Lúc chiến đấu, có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc của phụ nữ truyền đến từ bóng tối bốn phía, rõ ràng là những Không Mị đó đã bị cuộc chiến thu hút.

Nhưng vì Không Mị sợ ánh sáng của thạch đăng nên cũng không tới gần khu vực này.

Lão Điêu bị Bảo Nhi sử dụng Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính chiếu một cái, trông có vẻ không bị thương. Nhưng không biết tại sao sau khi bị chiếu một cái như thế, Lão Điêu thấy có hơi sợ Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, không muốn bị ánh sáng của kính chiếu vào nữa.

Tình thế bỗng chỗng rơi vào giằng co, Ma Nữ hét lớn với cự thú Vô Nhãn đang bay loạn giống như con ruồi không đầu: “Vô Nhãn, ngươi mau lăn về hướng ngược lại của Thánh Điện.”

Cự thú Vô Nhãn nghe vậy, ngay lập tức thay đổi phương hướng, lăn về một bên khác.

Một chiêu này của Ma Nữ coi như là bóp lấy bảy tấc của Hàn Sâm. Mục đích của Hàn Sâm là vào Thánh Điện, mà phương hướng của cự thú Vô Nhãn lại ngược lại. Trừ phi Hàn Sâm từ bỏ suy nghĩ tiến vào Thánh Điện, nếu không hắn buộc phải từ bỏ ý nghĩ lấy cự thú Vô Nhãn để yểm hộ cho mình.

Không chút do dự, Hàn Sâm hất luôn cự thú Vô Nhãn ra, tiếp tục xông về phía Thánh Điện.

“Xem lần này ngươi còn trốn được ở chỗ nào.” Ngay tức khắc, Ma Nữ Dì Mị nhắm chuẩn vào Hàn Sâm đang hoàn toàn lộ ra kia. Đôi tay ngọc ngà mỗi tay đều một cây trâm ngọc, hai trâm ngọc chạm vào nhau, tạo thành hình trông giống âm thoa. Hai trâm ngọc đều rung lên nhưng lại không phát ra âm thanh gì.

“Xem ngươi chạy thoát khỏi lực trường Ma Nữ của ta bằng cách gì nào!” Ma Nữ Dì Mị hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy hai cây trâm ngọc kêu ong một tiếng rồi biến thành một hình chữ thập, bay lên từ trong tay Dì Mị, lơ lửng trong hư không.

Chỗ trâm ngọc tiếp xúc với nhau, giống như tấm màn của không gian bị xốc lên một góc, từng bóng dáng uyển chuyển đi ra từ đó, là Không MỊ.

Không Mị vốn sợ ánh sáng của thạch đăng, không dám tới gần phạm vị chiếu sáng của thạch đăng. Thế nhưng, bây giờ những Không Mị chui ra ngoài từ chỗ trâm ngọc tiếp xúc với nhau này lại như thể không hề sợ hãi ánh sáng của thạch đăng vậy. Bọn chúng vây quanh Hàn Sâm, giống như tiên nữ bay trên trời, dần tới gần Hàn Sâm.

“Lạ thật, sao Không Mị lại nghe theo sự chỉ huy của Dì Mi?” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Hắn sử dụng Mị Thần Giản công

kích những Không Mị đó, nhưng lực lượng của Mị Thần Giản lại xuyên qua thân thể trắng trong trông giống thạch rau câu của Không Mị, không làm Không Mị bị thương được dù chỉ là một chút.

Những Không Mị này có màu trắng, hình như có chút khác với những Không Mị màu xanh trong bóng tối, nhưng mà Hàn Sâm vẫn chưa thể xác định được không giống nhau ở chỗ nào.

Hàn Sâm lại chiếu ánh sáng Ngưng Thị của Medusa vào những Không Mị đó. Chúng cũng không hề có tác dụng, vẫn xuyên qua thân thể các nàng, không thể ngưng kết thân thể của các nàng.

Nhiều loại thuật gen được sử dụng liên tục biến ảo như thế, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì với Không Mị, đến cả lĩnh vực Thời Gian cũng không thể ngăn nổi các nàng tới gần.

Bảo Nhi cầm Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính chiếu một cái, lúc này Không Mị mới sợ hãi bay ra ngoài, giống như chỉ có hơi sợ Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính.

Nhưng mà điều khiển Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính chiếu xạ ánh sáng cũng cần tiêu hao sức lực. Số lượng Không Mị thì càng ngày càng nhiều, từng con từng con một bay xung quanh, dần tới gần chỗ của Hàn Sâm.

Bảo Nhi dùng kính chiếu sáng bên này, thì Không Mị liền nhẹ nhàng tới bên kia, soi bên kia thì lại bay tới bên này, thực sự rất khó phòng bị.

Dáng vẻ của những Không Mị rất xinh đẹp, cả đám giống như tiên tử đang múa, trên mặt còn mang theo nụ cười quyến rũ, khiến cho Hàn Sâm có loại cảm giác hận không thể tiến lên bổ nhào vào các nàng.

Nhưng mà trong lòng Hàn Sâm biết rất rõ, bây giờ Không Mị nhìn thì giống tiên nữ mê người, nhưng khi thật sự tới gân các nàng thì ngay lập tức các nàng sẽ hóa thành ma quỷ ăn người.

Cửu Thiên Đế đã là Chân Thần đỉnh cấp, còn có một bộ chiến y Thần Cách, nhưng vẫn không dám dây dưa với Không Mị, nhìn thấy Không Mị đều tránh xa, từ đó có thể thấy được sự kinh khủng của Không Mi.

Không Mị ở đây nói ít cũng có mười mấy con, vây bốn phương tám hướng trên trời dưới đất không lọt một con kiến, khiến cho Hàn Sâm hoàn toàn không có cơ hội lao ra.

Hơn nữa, tại nơi giao nhau của chữ thập vẫn đang có Không Mị không ngừng lao ra, cũng không biết những Không Mị này rốt cuộc là đi ra từ chỗ nào.

"Sắc nữ, lực trường Ma Nữ của người đã lâu không dùng mà vẫn mạnh mẽ như vậy, đáng tiếc là tính phá hư quá lớn. Sau khi lực trường Ma Nữ kết thúc, những Không Mị này sẽ trôi nổi khắp nơi trong bóng tối, rất là phiền phức." Lão Điêu đi đến bên cạnh Ma Nữ, nói.

"Hiện giờ ta không lo được nhiều như vậy, cứ bắt hắn lại đã rồi nói sau, cho dù thế nào cũng không thể để hắn mang Thánh Linh đi được" Ma Nữ trầm giọng nói.

"Có lực trường Ma Nữ của ngươi ở đây, ngay cả những Thần Linh kia cũng khó chạy thoát được, chứ đừng nói là tên tiểu tử kia" Cự thú Vô Nhãn lăn tới, vuốt mông ngựa.

Ma Nữ lạnh nhạt đáp lại: "Nếu không phải là Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính có thể hơi khắc chế Không Mị, hắn ta sớm đã là đồ trong lòng bàn tay của ta rồi. Nhưng mà không sao cả, chỉ dựa vào một Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, bọn họ cũng không kiên trì được bao lâu." Sự thật đúng như Ma Nữ nói, Bảo Nhi liên tục điều khiển Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính cũng chỉ có thể khiến cho một phần Không Mị lui lại, lại không có cách nào trực tiếp tiêu diệt các nàng, hơn nữa cũng không có khả năng đuổi tất cả Không Mị ra ngoài cùng một lúc.

Chỉ một chút sơ ý, một con Không Mị đã bay đến trước người Hàn Sâm. Khi cách đùi của Hàn Sâm rất gần, gương mặt nũng nịu kia đột nhiên biến thành một gương mặt của lệ quỷ, răng nanh nhiều chỉ chít muốn cắn về phía đùi của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vội vàng dùng Mị Thần Giản quét về phía đầu Không Mị, nhưng mà Mị Thần Giản lại xuyên qua đầu của nàng, không có làm nàng bị thương được.

Hàn Sâm lách mình, nhưng vẫn bị răng của Không Mị cắn một cái trên đùi. Hàn Sâm cảm thấy đau tận xương tủy, giống như xương cốt đều bị răng cắt đứt.

Nhưng mà cúi đầu xem xét lại không nhìn thấy vết máu, trên đùi cũng không có vết thương.

Chợt nghĩ tới gì đó, Hàn Sâm lập tức hiểu ra, là chiếc áo choàng nền xanh viền hoa văn đen này đã cản lại răng nanh của Không Mị. Nhưng dù chặn lại được răng nanh, sức mạnh của nó vẫn không bị triệt tiêu hoàn toàn, lực lượng kia đâm vào trên đùi khiến cho hắn cảm thấy xương cốt giống như gãy mất.

“May mà áo choàng này có thể chặn răng nanh của Không Mị, không để cho răng của nàng đâm vào. Nếu không, với lực lượng khủng bố như vậy, chỉ sợ là đã cắn đứt một cái chân của ta.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Mắt thấy Không Mị càng ngày càng nhiều, Hàn Sâm không ngừng dịch chuyển, Bảo Nhi thì vẫn luôn dùng Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính chiếu vào những Không Mị đó. Nhưng vẫn không thể giải quyết vấn đề cốt lõi, tình cảnh của hai cha con càng ngày càng gian nan.

“Chiếc áo choàng kia có thể cản vết cắn của Không Mị? Xem ra cũng là một dị bảo khó lường, tên này mới đi ra từ Tí Hộ Sở được bao nhiêu năm, sao trên người lại có nhiều dị bảo đỉnh cấp như thế chứ?” Lão Điêu thấy Hàn Sâm không bị Không Mị cắn bị thương, ngay lập tức phát hiện ra manh mối.

“Người này quả thật có chút khác thường, nhưng mà không có Thánh Thể, thì có không có cách nào sử dụng võ trang Thánh Linh mà ngô chủ để lại, cuối cùng vẫn chẳng được trò trống gì. So với tiểu chủ nhân, người này cũng chỉ có thể xem như là một bán thành phẩm thôi.” Ma Nữ nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nói.

“Đúng vậy, chỉ có tiểu chủ nhân mới có thể làm cho Thánh Vực chúng

†a tái hiện hậu thế.” Cự thú Vô Nhãn gật đầu, nói oang oang.

Lúc này bên trong lực trường Ma Nữ đã xuất hiện hơn ba mươi con Không Mị. Hàn Sâm và Bảo Nhi ứng phó đầy mệt mỏi, đã có chút không ứng phó nổi rồi. Trên người Hàn Sâm cũng bị cắn nhiều lần, có bảo y hộ thể, mặc dù máu thịt không bị xé nát, nhưng cũng đau không nhẹ.

Lúc hắn đang chuẩn bị hành động, ánh sáng bên trên mặt kính của Bảo Nhi bỗng nhiên lóe lên, nàng biến thành bộ dáng của Không MỊ.

Hết chương 2955.

Chương 2956. Bên Trong Thánh Điện

Hàn Sâm tiếp được thạch đăng và Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính mà Bảo Nhi vứt xuống, thấy Bảo Nhi trên không trung đã biến thành bộ dáng của Không Mi.

Mất đi sự uy hiếp của Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, cả đám Không Mị lập tức xông lên giống như thủy triều.

Thế nhưng một giây sau, Bảo Nhi biến thành Không Mị bỗng ngửa đầu phát ra một tiếng như tiếng khóc, tiếng khóc dần khuếch tán ra, khiến cho đám Không Mị đang lao về phía Hàn Sâm đều ngừng lại. Bọn chúng đánh giá Bảo Nhi biến thành Không Mị với vẻ mặt vô cùng nghi ngờ.

Bảo Nhi lại bật khóc, sau khi tiếng kêu rơi xuống, Bảo Nhi còn hô một tiếng với Hàn Sâm: “Cha, tắt đèn đi.”

Hàn Sâm sững sờ, sau đó bèn hiểu được, cất thạch đăng vào, bốn phía bỗng biến thành một vùng tăm tối, chỉ có không gian vết nứt hình chữ thập được hình thành từ trâm ngọc của Ma Nữ là phát ra ánh sáng quỷ dị.

“Hu hu!” Bảo nhi lại ngửa mặt lên trời thét lên, tiếng khóc kia nhanh chóng khuếch tán trong bóng đêm, sau khi nghe thấy tiếng khóc thút thít vang lên

liên tiếp, những Không Mị vốn ẩn trong bóng tối trước đó đều bay về phía bên này.

Lão Điêu và cự thú Vô Nhãn chỉ biết trợn mắt há hốc mồm ra nhìn. Bọn hắn chưa gặp loại chuyện này bao giờ, Ma Nữ cũng cảm thấy nghi ngờ. Nàng chưa từng nghe nói có sinh vật có thể biến thành Không Mi.

Nhưng một giây sau, sắc mặt của đám Ma Nữ lập tức thay đổi. Bởi vì Không Mị màu tắng bên trong lực trường của Ma Nữ và Không Mị màu xanh lam trong bóng tối đều phát ra tiếng kêu khóc hu hu. Cả đám vậy quay ngược mũi giáo, bay về phía bọn họ.

Không Mị bên trong lực trường của Ma Nữ có hơn ba mươi con, Không Mị trong bóng tối hình như càng nhiều hơn. Cả đàn Không Mị đang bay lại đây, ngay cả sắc mặt của Lão Điêu cũng cực kỳ khó coi.

“Mẹ nó, tình huống này là như thế nào? Sắc nữ, sao những Không Mị của ngươi lại làm phản rồi?” Đã có Không Mị bắt đầu cắn nuốt về phía cự thú Vô Nhãn, cự thú Vô Nhãn vờn nhau với Không Mị, vừa đánh vừa rống lên.

Sắc mặt của Ma Nữ cực kỳ khó coi, nàng đã liên tục điều khiển lực trường Ma Nữ, nhưng lại không thể khống chế được những Không Mị đó.

Tiếng thét chói tai mà Bảo Nhi phát ra rõ ràng có sức hút với những Không Mị đó hơn. Phần lớn Không Mị đều lao về phía bọn họ, thậm chí còn cắn lại cả bản thân Ma Nữ.

“Cha, chúng ta đi thôi.” Nhân lúc bọn người Ma Nữ đang dây dưa với Không Mị, Bảo Nhi hóa thành Không Mị lôi kéo Hàn Sâm đi về phía Thánh Điện. Nàng vừa bay vừa hét lên, khiến cho càng nhiều Không Mị lao về phía bọn Ma Nữ hơn.

“Ngăn bọn họ lại…” Ma Nữ vừa sợ vừa giận, muốn xông tới, nhưng lại bị Không Mị ngăn lại, trong lúc nhất thời không xông qua được.

Tốc độ của Lão Điêu là nhanh nhất, nhưng nó cũng bị Không Mị vây quanh, sau khi cố hết sức thoát khỏi Không Mị, thì đã không đuổi kịp được Hàn Sâm và Bảo Nhi.

Ma Nữ, Lão Điêu và cự thú Vô Nhãn liều mạng đuổi theo ở phía sau, Hàn Sâm và Bảo Nhi chạy ở phía trước. Bảo Nhi không ngừng phát ra tiếng ô ô, những Không Mị đó đều bị tiếng kêu ảnh hưởng, không ngừng xông về phía đám Ma Nữ, ngăn cản Ma Nữ đuổi theo bọn họ, khiến cho đám Ma Nữ không thể đuổi kịp hai cha con.

Không có ánh sáng của thạch đăng, Hàn Sâm rất khó chống lại được lực Tịch Diệt đang càng ngày càng mạnh, nhưng mà có Bảo Nhi biến thành Không Mị bảo vệ, lực lượng của Đại Tịch Diệt không thể ảnh hưởng được tới Hàn Sâm .

Không Mị vốn có thể bay lượn bên trong lực Tịch Diệt, nên cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Ngược lại đám Ma Nữ, bởi vì lực Tịch Diệt càng ngày càng mạnh, khiến cho bọn họ chịu ảnh hưởng không nhỏ, càng khó đuổi kịp Hàn Sâm.

Bảo Nhi kéo Hàn Sâm chạy nhanh trong bóng đêm, không biết qua bao lâu, chỉ thấy trong bóng tối bỗng xuất hiện từng ngọn đèn mờ nhạt, đó là ánh sáng của Trường Minh Đăng.

“Nơi đó chắc là Thánh Điện… Không biết Tiểu Hoa có ở chỗ này hay không…” Hàn Sâm không tin vào lời của đám Ma Nữ lắm, hắn tin khi tận mắt nhìn thấy thôi.

“Cha yên tâm, chúng ta sẽ gặp được em trai Tiểu Hoa nhanh thôi.” Bảo Nhi vừa kéo Hàn Sâm bay vừa nói.

Cách ánh đèn ngày càng gần, Hàn Sâm có thể nhìn thấy một tòa cung điện cổ xưa trông giống Thần miếu và một quảng trường vô cùng lớn, ở dưới những ánh đèn hôn ám trong một góc của thế giới tối tăm.

Bốn góc của quảng trường đều có Trường Minh Đăng, tạm chiếu sáng †oàn bộ quảng trường.

Hàn Sâm đã từng thấy qua nơi này trong video mà Lão Miêu mang về. Tiểu Hoa sẽ dành phần lớn thời gian để tu luyện thuật gen trong quảng trường này, hoặc là luyện tập đối chiến với bọn người Dì MỊ.

“Không sai, đúng là chỗ này rồi, Tiểu Hoa…” Hàn Sâm gọi vọng vào †rong quảng trường, nhưng không ai đáp lại.

Cuối cùng, Bảo Nhi mang Hàn Sâm vào trong quảng trường. Nhưng mà Bảo Nhi đang biến thành Không Mị, khi thân thể tiếp xúc với ánh đèn thì ngay lập tức toát ra từng đợt khói màu trắng, thân thể giống như đang bốc hơi.

Bảo Nhi lập tức khôi phục lại trạng thái ban đầu, dị trạng kia biến mất ngay lập tức.

“Em trai… Tiểu Hoa…” Hàn Sâm và Bảo Nhi vừa đi về phía cung điện vừa hét to. Nhưng mà bốn phía lại rất yên tĩnh, không có một chút tiếng vọng nào chứ đừng nói tới chuyện trả lời.

Hàn Sâm cũng không quan tâm nhiều như vậy, Tiểu Hoa ở chỗ này là tốt nhất. Nếu như không ở cũng không sao cả, cứ phá hủy Thánh Điện chó má này đi đã, xem bọn hắn còn lấy gì để lợi dụng Tiểu Hoa gây dựng lại Thánh Vực.

“Dừng lại, người tự ý xông vào Thánh Điện đều phải chết!” Lão Điêu, cự thú Vô Nhãn và Ma Nữ cùng thét lên tiếng quát chói tai. Nhưng mà bọn họ đang bị Không Mị quấn lấy, không thể đến kịp được.

Hàn Sâm và Bảo Nhi đã đi tới trước cổng chính của Thánh Điện, cửa đá cổ xưa như lắng đọng sự thăng trầm của năm tháng, mỗi một hạt bụi phía trên đều giống như đang nhuộm đầy dấu vết của lịch sử.

Hàn Sâm và Bảo Nhi cũng không để ý nhiều như vậy. Hai người bay lên không, hai chân một lớn một nhỏ đá vào trên cánh cổng gần như cùng một lúc, chỉ nghe một tiếng ầm vang, hai cánh cửa đá một trái một phải bị hai cha con đá văng ra. Cánh cổng mở rộng ngay tức khắc, tất cả mọi thứ trong cung điện đều được phô bày ra không sót một chút gì.

“Các ngươi… Đáng chết…” Lão Điêu tức đến mức run rẩy cả người, sát khí trong mắt bùng cháy. Nhưng mà hắn còn đang cách Thánh Điện một đoạn, có dồn hết tốc lực cũng không kịp ngăn cản Hàn Sâm và Bảo Nhi xông vào đại điện.

Hàn Sâm vừa xông vào đại điện, vừa quan sát mọi thứ trong đại điện.

Thứ đầu tiên lọt vào trong tầm mắt là một pho tượng đá, bức tượng đá được đặtr trên bệ đá ở chỗ cuối cùng trong đại điện, bức tượng ấy đứng chắp tay giống như một vị Đế Hoàng xưng bá thiên hạ.

Hàn Sâm thấy rõ, người được điêu khắc trên tượng đá là Tần Tu, cái †ên tự xưng là chủ của Thánh Vực.

Chỉ là một pho tượng đá, lại có khí thế bễ nghễ thiên hạ, sinh vật có ý chí hơi kém một chút thì e khi nhìn thấy bức tượng đá này, sẽ nhịn không được cúi đầu quỳ lạy.

Hai bên tượng đá của Tần Tu đều có hai tượng đá khác, bên trái là Phượng Hoàng và Thánh Kỳ Lân, bên phải là Quỷ Xa và Cửu Mệnh Huyết Miêu, là bốn Thánh Thú của Thánh Vực.

Xuống chút nữa là tượng đá mười vị Thần của Thánh Vực, Tử Đấu, Quỷ Cốt, Tử Đồng Thần Điệp đứng thành hai bên, mỗi một tượng đá đều sống động như thật, mang theo khí chất đặc biệt của từng người, cứ như thể có thể sống lại bất cứ lúc nào.

Ầm!

Trong khoảnh khắc hai người bước đến trước tượng đá, một loạt Trường Minh Đăng tự động thắp sáng đại điện đen tối, tượng ngọc của Uyển Nhi mà Hàn Sâm đặt ở trong lòng cũng tản ra nhiệt độ nóng rực, giống như muốn nhảy ra khỏi ngực Hàn Sâm.

Chương 2957: Dụng cụ Tỉnh giới.

Tượng ngọc được chế tạo từ sừng Thánh Kỳ Lân, có dáng vẻ giống như Uyển Nhi, bị Tần Tu và tàn hồn phụ thuộc vào. Sau khi tàn hồn của Tần Tu tan đi, tượng ngọc tự động thu nhỏ lại rồi rơi xuống trong tay Hàn Sâm.

Tần Tu cũng đã bảo Hàn Sâm mang theo tượng ngọc đến Thánh Điện.

Hàn Sâm vẫn luôn thắc mắc rằng Tần Tu bảo hắn mang tượng ngọc đến Thánh Điện làm gì. Lúc này tượng ngọc tỏa ra nhiệt độ nóng rực, như muốn bay ra khỏi túi áo ngực của Hàn Sâm. Hàn Sâm biết chuyện này có gì đó khác thường.

Vừa muốn lấy tượng ngọc ra xem một thử rốt cuộc là có chuyện gì, thì Lão Điêu cũng đã xông vào bên trong Thánh Điện, trên thân mang theo từng đợt khói đen, đánh về phía Hàn Sâm giống như gió bão.

Thân hình Hàn Sâm lóe lên, dịch chuyển đến đằng sau tượng đá của Tần Tu. Lão Điêu lập tức vừa sợ vừa giận, cưỡng ép thu hồi sức mạnh trên người lại, không dám làm tổn hại đến tượng đá của Tần Tu.

“Cút ra ngay cho ta!” Lão Điêu gầm lên, từng mảnh mặc vũ trên người nó bắn về phía Hàn Sâm giống như một cơn mưa tên.

Hàn Sâm không trả lời nó mà trốn tránh xung quanh tượng đá. Thế nhưng, những chiếc lông đen kia như có sinh mệnh vậy, cứ đuổi theo Hàn Sâm, lách qua tượng đá một cách hoàn mỹ.

Mặc dù Hàn Sâm chưa từng nhìn thấy dáng vẻ thật sự của Tần Tu, nhưng mà khí chất tản ra từ tượng đá này quả thật đúng là Tần Tu rồi. Loại khí chất đặc biệt này giống y hệt với tàn hồn của Tần Tu, là thứ mà người khác không thể bắt chước được.

Nhưng mà Hàn Sâm vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Bởi vì theo như truyền thuyết thì Thánh Chủ mặc một bộ áo giáp, chưa ai được nhìn thấy chân dung của hắn. Tượng đá nơi này lại là một mặc áo vải bình thường, có thể thấy rõ bộ dáng, cũng không thấy áo giáp gì cả.

Người Hàn Sâm không ngừng dịch chuyển giữa các tượng đá. Lão Điêu sợ làm hỏng tượng, cho nên thấy vô cùng cố ky. Trong lúc nhất thời nó cũng không làm gì được Hàn Sâm.

“Không được làm hư hỏng tượng đá.” Sau khi Ma Nữ đuổi những Không Mị do Bảo Nhi khống chế đi, lập tức đuổi tới cùng với cự thú Vô Nhãn.

“Ta đương nhiên biết.” Lão Điêu tức giận đáp lại.

Nếu không phải vì kiêng dè tượng đá, thì hắn đã sớm ghim Hàn Sâm trên mặt đất rồi, sao còn để cho hắn nhảy tới nhảy lui ở trước mắt như này được, nhìn thôi đã thấy tăng xông rồi ấy chứ.

Ma Nữ và Vô Nhãn cũng ra tay vây giết Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm vốn là người am hiểu quần chiến, lúc này lại có cung điện và tượng đá làm vật che chắn. Tuy đám Ma Nữ rất mạnh, nhưng cũng không làm gì được Hàn Sâm cả, trong lòng bọn chúng cảm thấy vô cùng bực tức.

“Chư vị tiền bối, tại hạ có một cách này, có thể giúp các ngươi bắt Hàn Sâm, không biết chư vị tiền bối có hứng thú nghe một chút hay không?” Một giọng nói ôn hòa của một người đàn ông truyền đến từ bên ngoài cửa lớn Thánh Điện.

Bọn Ma Nữ quay đầu nhìn lại, thấy người nói chuyện là Quốc Sư Cổ Uyên của tộc Hoàng Cực. Sau khi hắn chạy thoát lại không hề rời đi, còn nhân lúc tới đây làm loạn nữa.

Chỉ là Cổ Uyên cũng không bước vào Thánh Điện, chỉ đứng ở ngoài cửa, mỉm cười lên tiếng.

Không đợi đám Ma Nữ nói chuyện, Cổ Uyên lại nói: “Ta có một dị bảo có thể giải quyết hoàn cảnh khó khăn của chư vị tiền bối bây giờ, chỉ cần chư vị giúp tại hạ một vấn đề nhỏ thôi, không biết ý chư vị thế nào?”

“Ngươi muốn dịch gen của Thánh Thể sao?” Ma Nữ nhìn về phía Cổ Uyên, hừ lạnh.

“Chắc tiền bối biết rõ, hoàng thể của tộc Hoàng Cực bọn ta thật ra là vật thí nghiệm của dịch gen Thánh Thể. Hơn nữa còn là vật thí nghiệm thất bại, tâm nguyện cả đời của bọn ta đó là có thể làm hoàng thể hoàn thiện một cách chân chính.” Cổ Uyên nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

“Đáng tiếc ngươi phải thất vọng rồi. Dịch gen Thánh Thể hoàn toàn là không có thành phẩm thật, cho đến khi Thánh Vực bị hủy, dịch gen Thánh Thể cũng chưa từng thành công một lần nào.” Ma Nữ lạnh lùng đáp.

“Tại hạ cũng không dám hy vọng xa vời về thành phẩm của dịch gen Thánh Thể, chỉ hy vọng có thể lấy được tài liệu hoặc là phối phương nghiên cứu năm đó. Chỉ cần có thể giúp cho tộc Hoàng Cực bọn ta có được một phương hướng chính xác thôi thì ta đã thấy thỏa mãn rồi. Mong rằng tiền bối thành toàn cho.” Cổ Uyên hơi cúi đầu hành lễ.

“Được. Nếu như ngươi giúp bọn ta bắt được Hàn Sâm, thì ta có thể làm chủ đưa tài liệu dịch gen Thánh Thể cho ngươi. Nhưng mà ngươi đừng kỳ vọng quá cao vào thứ đó, trận chiến năm đó đã hủy gần hết tài liệu

Ai”

rồi, chỉ còn lại một phần nhỏ trong đó thôi.” Ma Nữ nói. “Đa tạ tiền bối đã thành toàn.” Cổ Uyên lại hành lễ.

“Nói nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Rốt cuộc ngươi có cách gì giúp bọn ta bắt hắn không thế?” Lão Điêu vừa đuổi Hàn Sâm vừa kêu lên.

Cổ Uyên móc một vật từ trong ngực ra, ném về phía Ma Nữ, sau đó nói: "Có dị bảo này, tin chắc với năng lực của mấy vị có thể bắt giết người này dễ như trở bàn tay."

Ma Nữ đưa tay tiếp được vật kia, thấy đó là một vật hình cầu, trông giống mô hình của một tinh cầu.

"Dụng cụ Tinh Giới, đây là vật mà tên nô tài kia trộm được từ phòng thí nghiệm đúng không?" Ma Nữ nhận ra thứ trong tay là cái gì ngay lập tức.

Vẻ mặt Cổ Uyên không hề thay đổi, lạnh nhạt nói: "Lúc trước Thánh Vực gặp đại nạn, tổ tiên ta cũng chỉ muốn bảo tồn thực lực cho Thánh Chủ, mới cố gắng giảm bớt tổn thất của Thánh Vực, để lúc Thánh Chủ Đông Sơn tái khởi thì có thể góp một chút sức lực cho Thánh Chủ."

"Hừ." Ma Nữ Dì Mị hừ lạnh một tiếng, mặc dù biết lời này của Cổ Uyên là nói hươu nói vượn, nhưng nàng lại chẳng muốn phản bác, chỉ từ tốn nói một câu: "Nếu như bắt giữ được Hàn Sâm, bổn tọa sẽ cho ngươi thứ mà ngươi muốn."

"Đa tạ tiền bối." Cổ Uyên lại nói lời cảm ơn lần nữa.

Hàn Sâm biết thừa tên Cổ Uyên này là người có tâm tư kín đáo, nên cũng chẳng thấy kinh ngạc nào khi thấy hắn trở mặt nhanh như vậy. Nhưng hắn không biết dụng cụ Tỉnh Giới kia là cái gì, có sức mạnh như thế nào.

Tay Ma Nữ cầm dụng cụ Tỉnh Giới, dụng cụ Tinh Giới kia bỗng tản ra ánh sao lấp lánh, hơn nữa xoay tít.

Dụng cụ Tỉnh Giới kia giống như ánh đèn xoay tròn bên trong quán bar, tản ra rất nhiều ánh sao, bao phủ cả Thánh Điện, sau đó Hàn Sâm bỗng cảm giác cảnh vật bốn phía thay đổi.

Hắn vốn đang ở trong Thánh Điện, nhưng chẳng biết sao đột nhiên lại xuất hiện trong một vùng sao trời, tất cả mọi thứ trong Thánh Điện đều biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, dụng cụ Tinh Giới kia là một dị bảo không gian, có thể trực tiếp kéo sinh vật vào trong không gian tinh không. Trừ phi hắn có thể đánh nát dụng cụ Tinh Giới trong tay Dì Mị, nếu không thì hắn sẽ bị vây trong không gian tinh không này mãi.

"Tiểu tử, lần này xem ngươi còn trốn được đi đâu." Lão Điêu cười lạnh, xông về phía Hàn Sâm, vừa rồi ở trong Thánh Điện hắn sợ đầu sợ đuôi, thực sự đã khiến nó sắp nghẹn chết luôn rồi. Lúc này ở bên trong Tinh Giới, nó chẳng cần kiêng dè gì nữa, có thể đánh hết mình, cảm giác vô cùng khoan khoái.

Khói đen cuốn tới như mây đen che trời, Hàn Sâm vẫn tỏ ra bình tĩnh,

hắn lấy một cái bầu rượu trong ngự ra, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong bầu.

"Nếu đã muốn chiến, vậy thì chiến một cách thoải mái đi…" Khí tức trên người Hàn Sâm bỗng như núi lửa phun trào, trong chốc lát đã bao phủ toàn bộ tinh không.

"Gen Thần Hóa +1… Gen Thần Hóa đã đạt tới giá trị tối đa… Chiến thể đang tiến hóa…" Trong đầu Hàn Sâm vang lên tiếng thông báo tiến hóa.

Hết chương 2956.

Chương 2957. Dụng cụ Tỉnh giới.

Tượng ngọc được chế tạo từ sừng Thánh Kỳ Lân, có dáng vẻ giống như Uyển Nhi, bị Tần Tu và tàn hồn phụ thuộc vào. Sau khi tàn hồn của Tần Tu tan đi, tượng ngọc tự động thu nhỏ lại rồi rơi xuống trong tay Hàn Sâm.

Tần Tu cũng đã bảo Hàn Sâm mang theo tượng ngọc đến Thánh Điện.

Hàn Sâm vẫn luôn thắc mắc rằng Tần Tu bảo hắn mang tượng ngọc đến Thánh Điện làm gì. Lúc này tượng ngọc tỏa ra nhiệt độ nóng rực, như muốn

bay ra khỏi túi áo ngực của Hàn Sâm. Hàn Sâm biết chuyện này có gì đó khác thường.

Vừa muốn lấy tượng ngọc ra xem một thử rốt cuộc là có chuyện gì, thì Lão Điêu cũng đã xông vào bên trong Thánh Điện, trên thân mang theo từng đợt khói đen, đánh về phía Hàn Sâm giống như gió bão.

Thân hình Hàn Sâm lóe lên, dịch chuyển đến đằng sau tượng đá của Tần Tu. Lão Điêu lập tức vừa sợ vừa giận, cưỡng ép thu hồi sức mạnh trên người lại, không dám làm tổn hại đến tượng đá của Tần Tu.

“Cút ra ngay cho ta!” Lão Điêu gầm lên, từng mảnh mặc vũ trên người nó bắn về phía Hàn Sâm giống như một cơn mưa tên.

Hàn Sâm không trả lời nó mà trốn tránh xung quanh tượng đá. Thế nhưng, những chiếc lông đen kia như có sinh mệnh vậy, cứ đuổi theo Hàn Sâm, lách qua tượng đá một cách hoàn mỹ.

Mặc dù Hàn Sâm chưa từng nhìn thấy dáng vẻ thật sự của Tần Tu, nhưng mà khí chất tản ra từ tượng đá này quả thật đúng là Tần Tu rồi. Loại khí chất đặc biệt này giống y hệt với tàn hồn của Tần Tu, là thứ mà người khác không thể bắt chước được.

Nhưng mà Hàn Sâm vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Bởi vì theo như truyền thuyết thì Thánh Chủ mặc một bộ áo giáp, chưa ai được nhìn thấy chân dung của hắn. Tượng đá nơi này lại là một mặc áo vải bình thường, có thể thấy rõ bộ dáng, cũng không thấy áo giáp gì cả.

Người Hàn Sâm không ngừng dịch chuyển giữa các tượng đá. Lão Điêu sợ làm hỏng tượng, cho nên thấy vô cùng cố ky. Trong lúc nhất thời nó cũng không làm gì được Hàn Sâm.

“Không được làm hư hỏng tượng đá.” Sau khi Ma Nữ đuổi những Không Mị do Bảo Nhi khống chế đi, lập tức đuổi tới cùng với cự thú Vô Nhãn.

“Ta đương nhiên biết.” Lão Điêu tức giận đáp lại.

Nếu không phải vì kiêng dè tượng đá, thì hắn đã sớm ghim Hàn Sâm trên mặt đất rồi, sao còn để cho hắn nhảy tới nhảy lui ở trước mắt như này được, nhìn thôi đã thấy tăng xông rồi ấy chứ.

Ma Nữ và Vô Nhãn cũng ra tay vây giết Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm vốn là người am hiểu quần chiến, lúc này lại có cung điện và tượng đá làm vật che chắn. Tuy đám Ma Nữ rất mạnh, nhưng cũng không làm gì được Hàn Sâm cả, trong lòng bọn chúng cảm thấy vô cùng bực tức.

"Chư vị tiền bối, tại hạ có một cách này, có thể giúp các ngươi bắt Hàn Sâm, không biết chư vị tiền bối có hứng thú nghe một chút hay không?" Một giọng nói ôn hòa của một người đàn ông truyền đến từ bên ngoài cửa lớn Thánh Điện.

Bọn Ma Nữ quay đầu nhìn lại, thấy người nói chuyện là Quốc Sư Cổ Uyên của tộc Hoàng Cực. Sau khi hắn chạy thoát lại không hề rời đi, còn nhân lúc tới đây làm loạn nữa.

Chỉ là Cổ Uyên cũng không bước vào Thánh Điện, chỉ đứng ở ngoài cửa, mỉm cười lên tiếng.

Không đợi đám Ma Nữ nói chuyện, Cổ Uyên lại nói: "Ta có một dị bảo có thể giải quyết hoàn cảnh khó khăn của chư vị tiền bối bây giờ, chỉ cần chư vị giúp tại hạ một vấn đề nhỏ thôi, không biết ý chư vị thế nào?"

"Ngươi muốn dịch gen của Thánh Thể sao?" Ma Nữ nhìn về phía Cổ Uyên, hừ lạnh.

"Chắc tiền bối biết rõ, hoàng thể của tộc Hoàng Cực bọn ta thật ra là vật thí nghiệm của dịch gen Thánh Thể. Hơn nữa còn là vật thí nghiệm thất bại, tâm nguyện cả đời của bọn ta đó là có thể làm hoàng thể hoàn thiện một cách chân chính." Cổ Uyên nói với vẻ vô cùng nghiêm túc.

"Đáng tiếc ngươi phải thất vọng rồi. Dịch gen Thánh Thể hoàn toàn là không có thành phẩm thật, cho đến khi Thánh Vực bị hủy, dịch gen Thánh Thể cũng chưa từng thành công một lần nào." Ma Nữ lạnh lùng đáp.

“Tại hạ cũng không dám hy vọng xa vời về thành phẩm của dịch gen Thánh Thể, chỉ hy vọng có thể lấy được tài liệu hoặc là phối phương nghiên cứu năm đó. Chỉ cần có thể giúp cho tộc Hoàng Cực bọn ta có được một phương hướng chính xác thôi thì ta đã thấy thỏa mãn rồi. Mong rằng tiền bối thành toàn cho.” Cổ Uyên hơi cúi đầu hành lễ.

“Được. Nếu như ngươi giúp bọn ta bắt được Hàn Sâm, thì ta có thể làm chủ đưa tài liệu dịch gen Thánh Thể cho ngươi. Nhưng mà ngươi đừng kỳ vọng quá cao vào thứ đó, trận chiến năm đó đã hủy gần hết tài liệu

Ai”

rồi, chỉ còn lại một phần nhỏ trong đó thôi.” Ma Nữ nói.

“Đa tạ tiền bối đã thành toàn.” Cổ Uyên lại hành lễ.

“Nói nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Rốt cuộc ngươi có cách gì giúp bọn ta bắt hắn không thế?” Lão Điêu vừa đuổi Hàn Sâm vừa kêu lên.

Cổ Uyên móc một vật từ trong ngực ra, ném về phía Ma Nữ, sau đó nói: “Có dị bảo này, tin chắc với năng lực của mấy vị có thể bắt giết người này dễ như trở bàn tay.”

Ma Nữ đưa tay tiếp được vật kia, thấy đó là một vật hình cầu, trông giống mô hình của một tinh cầu.

“Dụng cụ Tinh Giới, đây là vật mà tên nô tài kia trộm được từ phòng thí nghiệm đúng không?” Ma Nữ nhận ra thứ trong tay là cái gì ngay lập tức.

Vẻ mặt Cổ Uyên không hề thay đổi, lạnh nhạt nói: “Lúc trước Thánh Vực gặp đại nạn, tổ tiên ta cũng chỉ muốn bảo tồn thực lực cho Thánh Chủ, mới cố gắng giảm bớt tổn thất của Thánh Vực, để lúc Thánh Chủ Đông Sơn tái khởi thì có thể góp một chút sức lực cho Thánh Chủ.”

“Hừ.” Ma Nữ Dì Mị hừ lạnh một tiếng, mặc dù biết lời này của Cổ Uyên là nói hươu nói vượn, nhưng nàng lại chẳng muốn phản bác, chỉ từ tốn nói một câu: “Nếu như bắt giữ được Hàn Sâm, bổn tọa sẽ cho ngươi thứ mà ngươi muốn.”

im

“Đa tạ tiền bối.” Cổ Uyên lại nói lời cảm ơn lần nữa.

Hàn Sâm biết thừa tên Cổ Uyên này là người có tâm tư kín đáo, nên cũng chẳng thấy kinh ngạc nào khi thấy hắn trở mặt nhanh như vậy. Nhưng hắn không biết dụng cụ Tỉnh Giới kia là cái gì, có sức mạnh như thế nào.

Tay Ma Nữ cầm dụng cụ Tỉnh Giới, dụng cụ Tinh Giới kia bỗng tản ra ánh sao lấp lánh, hơn nữa xoay tít.

Dụng cụ Tỉnh Giới kia giống như ánh đèn xoay tròn bên trong quán bar, tản ra rất nhiều ánh sao, bao phủ cả Thánh Điện, sau đó Hàn Sâm bỗng cảm giác cảnh vật bốn phía thay đổi.

Hắn vốn đang ở trong Thánh Điện, nhưng chẳng biết sao đột nhiên lại xuất hiện trong một vùng sao trời, tất cả mọi thứ trong Thánh Điện đều biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, dụng cụ Tinh Giới kia là một dị bảo không gian, có thể trực tiếp kéo sinh vật vào trong không gian tinh không. Trừ phi hắn có thể đánh nát dụng cụ Tinh Giới trong tay Dì Mị, nếu không thì hắn sẽ bị vây trong không gian tinh không này mãi.

“Tiểu tử, lần này xem ngươi còn trốn được đi đâu.” Lão Điêu cười lạnh, xông về phía Hàn Sâm, vừa rồi ở trong Thánh Điện hắn sợ đầu sợ đuôi, thực sự đã khiến nó sắp nghẹn chết luôn rồi. Lúc này ở bên trong Tinh Giới, nó chẳng cần kiêng dè gì nữa, có thể đánh hết mình, cảm giác vô cùng khoan khoái.

Khói đen cuốn tới như mây đen che trời, Hàn Sâm vẫn tỏ ra bình tĩnh, hắn lấy một cái bầu rượu trong ngự ra, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong bầu.

“Nếu đã muốn chiến, vậy thì chiến một cách thoải mái đi…” Khí tức trên người Hàn Sâm bỗng như núi lửa phun trào, trong chốc lát đã bao phủ toàn bộ tinh không.

“Gen Thần Hóa +1… Gen Thần Hóa đã đạt tới giá trị tối đa… Chiến thể đang tiến hóa…” Trong đầu Hàn Sâm vang lên tiếng thông báo tiến hóa.

Hết chương 2957.

Chương 2958. Thăng Cấp Chân Thần.

Mặc dù lúc ở Thánh Viên, Hàn Sâm đã có cơ hội thăng cấp. Nhưng vì hắn vẫn luôn không có cơ hội ở một mình, Hàn Sâm lại không muốn tiến vào trạng thái dị chủng hóa ở trước mặt người ngoài, cho nên vẫn luôn không thăng cấp Chân Thần.

Nếu như không tiến vào trạng thái dị chủng hóa, Hàn Sâm sợ rằng lúc bản thân thăng cấp thì chỉ thăng cấp được một loại chiến thể, vậy thì quá lãng phí.

Bây giờ hắn cũng không nghĩ được nhiều như vậy nữa, Hàn Sâm không tiến vào trạng thái dị chủng hóa, chỉ vận hành thuật Băng Cơ Ngọc Cốt để thúc đẩy tiến hóa, muốn đẩy chiến thể của Băng Cơ Ngọc Cốt lên Chân Thần trước.

Nhưng đâu ngờ vừa bắt đầu tiến hóa thì cả bốn loại chiến thể đều bắt đầu lột xác cùng một lúc, cũng sẽ không vì không tiến vào trạng thái dị chủng hóa nên chỉ thăng cấp được một loại chiến thể.

“Thì ra bây giờ không cần trạng thái dị chủng hóa vẫn có thể thăng cấp bình thường…” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy rất vui mừng. Hắn vốn cảm thấy chỉ thăng cấp một loại chiến thể là quá lãng phí, nhưng lại không muốn bại lộ trạng thái dị chủng hóa ở trước mặt người khác nên chỉ đành thăng cấp Băng Cơ Ngọc Cốt trước. Hiện giờ bốn loại chiến thể lại có thể thăng cấp cùng một lúc, đương nhiên là không còn gì tốt hơn rồi.

Tế bào nhanh chóng lột xác, các chức năng trên thân thể cũng tăng lên trên diện rộng, xích Trật Tự của gen cũng được ưu hóa một lần nữa. Cả người Hàn Sâm giống như là đang thay da đổi thịt.

Bởi vì cả người Hàn Sâm đều bị áo giáp Chú Ngữ bao phủ, mà bên ngoài áo giáp Chú Ngữ lại được phủ lên một chiếc áo màu xanh lam, thế nên chỉ có thể nhìn thấy gương mặt và một phần tay chân lộ ra bên ngoài, khi nhìn vào vẫn chỉ thấy áo giáp Chú Ngữ.

Cho dù như thế, cũng có thể nhận ra được sự thay đổi kinh người của hắn, chú văn bên trên áo giáp Chú Ngữ màu trắng lấp lóe, những chú văn kia giống như đang hòa tan rồi dung hợp lại làm một với áo giáp, làm cả áo giáp đều phát sáng, biến thành trong suốt long lanh. Nhìn nó giống như kim loại sau khi bị ngọn lửa bừng bừng thiêu đốt thì trở nên trong suốt vậy.

Nhìn làn khói đen bao phủ khắp vũ trụ tinh không, giống như ác ma giáng thế, Hàn Sâm giơ nắm đấm lên, đánh thẳng một quyền về phía đám khói đen đang ùn ùn kéo đến.

Ma Nữ khẽ nhíu mày, khói đen của Lão Điêu không chỉ có lực lượng mạnh mẽ, mà còn có năng lực hồn xiêu phách tán. Nếu bị khói đen kia dính vào, cho dù xác thịt không bị hao tổn gì thì sức sống cũng sẽ dần đứt đoạn.

Hàn Sâm không cần dị bảo, đón đỡ khói đen của Lão Điêu bằng chính ngay nắm đấm của bản thân, Ma Nữ thấy hắn đang không khác gì muốn chất.

“Giữ lại một cái mạng cho hắn.” Ma Nữ vội vàng hô với Lão Điêu, sợ Lão Điêu nhất thời kích động, đánh Hàn Sâm hồn phi phách tán luôn, đến lúc đó Thánh Linh cũng sẽ tiêu tán theo.

Nhưng Lão Điêu chẳng thèm ngó lơ, ban nãy nó thấy bực tức vô cùng, lúc này cuối cùng cũng có cơ hội đánh hết mình, hung tính của nó đã bị khơi dậy hoàn toàn, đâu nghĩ được nhiều vậy, căn bản đã không nghĩ được nhiều như thế, lúc này Ma Nữ mới nhắc thì đã không còn kịp rồi.

Ma Nữ thấy trạng thái sát khí ngút trời kia của Lão Điêu là biết xong rồi. Không nói đến sau này Tiểu Hoa có biết chân tướng của chuyện này hay

không, chỉ mỗi việc lỡ Thánh Tinh bị tiêu diệt theo Hàn Sâm thật thôi đã đủ khiến chuyện này trở nên vô cùng hỏng bét rồi.

Trong đại vũ trụ, mặc dù mấy loại dị chủng như Phượng Hoàng, Kỳ Lân không nhiều lắm, nhưng cũng không phải là không thể tìm thấy các loại dị chủng tương tự. Thực lực của đám Ma Nữ, Lão Điêu cũng không quá kém tứ đại Thánh Thú.

Nhưng là tứ đại Thánh Thú cũng chỉ có bốn con, đương nhiên là có nguyên nhân của nó.

Tứ đại Thánh Thú sở dĩ được xưng là tứ đại Thánh Thú, đó là bởi vì tứ đại Thánh Thú vốn là vũ khí cuối cùng mà Thánh Chủ bồi dưỡng ra để chém giết Thần. Đó là vật dẫn võ trang Thánh Linh mà Thánh Chủ dùng để đối đầu với Thần.

Nhưng trong tứ đại Thánh Thú, chỉ có Thánh Kỳ Lân là thành công bồi dưỡng ra được võ trang Thánh Linh chân chính. Phượng Hoàng, Xa Quỷ và Cửu Mệnh Huyết Miêu đều chưa thể hóa thành Thánh Linh trong lúc Thánh Vực gặp kiếp nạn.

Bây giờ Xa Quỷ và Phượng Hoàng đều đã biến mất, cũng không biết là còn sống hay đã chết. Cửu Mệnh Huyết Miêu thì canh giữ Tí Hộ Sở, võ trang Thánh Linh duy nhất có thể sử dụng cũng chỉ có cái này của Thánh Kỳ Lân thôi. Nếu như nó bị hủy, thì sẽ là một bất lợi rất lớn đối với kế hoạch khởi động lại Thánh Vực, có thể nói là thiếu đi một vũ khí mạnh mẽ và hữu dụng nhất.

Trong đầu Ma Nữ có vô số suy nghĩ, nhưng nàng chưa kịp nói ra một câu nào thì khói đen đã đụng vào nắm đấm của Hàn Sâm.

Một giây sau, Ma Nữ và cự thú Vô Nhãn đều trừng mắt, bọn họ thấy nắm đấm của Hàn Sâm phá vỡ khói đen chỉ trong nháy mắt, nhẹ nhàng như thể đám khói đen kia chỉ là hơi khói, khòn toàn không chịu nổi một kích.

Nắm đấm của Hàn Sâm đánh vào khói đen, lập tức tạo thành một khoảng không ở giữa đám khói đen ấy, mà người của Hàn Sâm cũng xuyên qua từ đó, trong chốc lát đã đến trước mặt Lão Điêu.

“Tới đây, tốt lắm!” Lão Điêu không kinh sợ mà còn cảm thấy vui mừng.

Nó là dị chủng Côn Bằng cấp Chân Thần vô địch vũ trũ, bên trong đại vũ trụ, ngoài Thánh Chủ thì nó còn chưa từng phục ai, đương nhiên là không có chuyện chùn bước khi đối mặt với Hàn Sâm.

Một tiếng chim hót chấn động tinh không, hai cánh Lão Điêu chấn động, một đôi móng vuốt sắc bén mang theo sức mạnh xé rách hư không, chộp thẳng tới nắm đấm của Hàn Sâm.

Răng rắc!

Quyền và móng vuốt giao nhau, móng vuốt kia gần như có thể xé rách tất cả vật chất trong vũ trụ kia của Lão Điêu, lại bị nắm đấm của Hàn Sâm đập gãy, đã thế nắm đấm của hắn còn đang không ngừng nện vào lồng ngực của Lão Điêu.

Bịch!

Thân thể Lão Điêu bị đánh bay ra ngoài giống như là đạn pháo, đâm sầm vào một tinh cầu, làm tinh cầu kia vỡ vụn ngay lập tức. Người của nó vẫn còn đang quay cuồng sau cú va đập, đâm xuyên qua hết tinh cầu này tới tinh cầu khác, làm tinh cầu bên trong Tinh Giới nổ tung hàng loạt.

“Sao… Sao… Có thể…” Cự thú Vô Nhãn kêu lên sợ hãi, may mà nó không có mắt, nếu không giờ mắt của nó đã rớt ra ngoài rồi.

Cự thú Vô Nhãn hiểu rõ Lão Điêu mạnh như thế nào. Đây chính là tồn †ại không kém Phượng Hoàng và Quỷ Xa, là Dị Chủng cao nhất trong cấp Chân Thần.

Cho dù Hàn Sâm có thăng cấp lên Chân Thần thì cũng chỉ là một người vừa mới thăng cấp lên Chân Thần mà thôi. Chỉ xét về sức mạnh thuần túy thôi, cũng đã rất khó chống lại được Lão Điêu, nhưng bây giờ hắn lại áp chế lão Điêu, đập vỡ móng vuốt của Lão Điêu với một quyền. Đây là sức mạnh kinh người gì vậy.

Ma Nữ cũng cảm thấy không thể tin nổi, một quyền đánh gãy móng vuốt Côn Bằng. Thần lực bực này, trong đại vũ trụ trước kia chỉ sợ cũng chỉ có Thánh Chủ trước mới có thể làm được.

“Không phải muốn chiến sao? Lên luôn một lượt đi.” Bóng người Hàn Sâm lóe lên, dịch chuyển đến trên đỉnh đầu của cự thú Vô Nhãn, một quyền đánh xuống đầu của cự thú Vô Nhãn.

Cự thú Vô Nhãn gào lên một tiếng, co rúm người lại, trên lưng mọc ra từng cái gai xương giống như răng cưa, nhanh chóng xoay tròn giống như là cưa điện, nghênh đón nắm đấm của Hàn Sâm.

Răng rắc răng rắc!

Gai xương như răng cưa bị đụng gãy không biết bao nhiêu cái. Lớp giáp xác trên lưng cự thú Vô Nhãn cũng bị Hàn Sâm đấm thủng tạo thành một lỗ máu lớn, máu loãng phun ra ngoài như núi lửa phun trào, thân thể nó cũng bị đánh bay ra ngoài.

“Sao hắn lại… Mạnh như vậy…” Ma Nữ không tin nổi vào hai mắt của mình, tố chất thân thể và sức mạnh này, e rằng dù là Thánh Thể thăng cấp Chân Thần cũng chỉ có như thế. Mà Hàn Sâm lại là sinh vật Tí Hộ Sở chưa từng tu luyện Thánh Thể, tố chất thân thể lại đạt được tới ltrình độ này, thực sự khiến cho người ta không thể tin được.

“Không phải muốn Thánh Linh sao?” Giọng nói của Hàn Sâm truyền vào trong tai Ma Nữ, chỉ trong tích tắc hắn đã xuất hiện ở trước mặt nàng, nắm đấm tản ra khí tức khủng bố vung tới trước mặt Ma Nữ.

“Xá Nữ Mê Tình Ma Tâm Đại Pháp!” Khí tức trên người Ma Nữ Dì Mị đột nhiên thay đổi, quần áo trên người bỗng rách tan, để lộ ra cơ thể hoàn mỹ.

Hoàn mỹ vô khuyết, câu hồn đoạt phách, cả người Dì Mị đều tràn ngập vẻ quyến rũ mà không có bất cứ sinh vật nào có thể cưỡng lại. Cho dù chư thiên Thần Phật ở đây thì e cũng sẽ sa đọa vì nàng, cam lòng chết không hối tiếc vì nàng.

Ầm!

Một quyền của Hàn Sâm đánh thẳng vào lồng ngực trắng như tuyết của nàng, xuyên thẳng qua bộ ngực của nàng. Máu đỏ tươi tương phản với da thịt trắng như tuyết, tạo thành hình ảnh yêu dị, kinh khủng lại vô cùng diễm lệ.

Hết chương 2958.

Chương 2959. Muốn Làm Gì?

Dụng cụ Tỉnh Giới rơi xuống từ trên tay Dì Mị, bị Hàn Sâm lấy được, nắm trong lòng bàn tay, biển sao đầy trời lập tức biến mất không còn bóng dáng. Hàn Sâm phát hiện bản thân lại quay về bên trong Thánh Điện.

Lão Điêu bị thương nặng, Vô Nhãn và Dì Mị cũng cùng ngã xuống bên trong đại điện.

Đại Quốc Sư Cổ Uyên vốn đang chờ đợi đám Dì Mị giải quyết Hàn Sâm rồi đi ra từ trong dụng cụ Tinh Giới. Sau một lúc lâu, quả nhiên thấy Tỉnh Giới thu lại, có bóng dáng rơi ra từ nơi đó.

Nhưng quay ra nhìn thì Đại Quốc Sư Cổ Uyên lại giật nảy cả mình, không thể tin nổi vào những gì mà hắn nhìn thấy.

Hàn Sâm cầm dụng cụ Tỉnh Giới trong tay, đứng bên trong đại điện. Mà Lão Điêu, Vô Nhãn và Dì Mị lại máu me khắp người ngã trên mặt đất, có vẻ như đều bị thương không nhẹ.

Sự kinh ngạc này không phải là nhỏ, Cổ Uyên không nói hai lời, quay người định xông ra khỏi đại điện, trốn vào trong bóng tối.

“Quốc Sư định đi đâu thế?” Người Hàn Sâm đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Cổ Uyên, chặn đường đi của Đại Quốc Sư Cổ Uyên lại.

Đại Quốc Sư Cổ Uyên biết bây giờ có nói gì cũng vô dụng, nhất định phải xông qua cửa này mới có thể sống sót. Thân hình hắn thoắt một cái, lập tức hóa thành tám phân thân, cùng chạy về tám phương hướng khác nhau.

Hàn Sâm thấy hơi kinh ngạc, hắn không nhìn ra được đâu mới là chân thân của Đại Quốc Sư Cổ Uyên. Trên người tám bóng dáng đều có khí tức giống Đại Quốc Sư Cổ Uyên như đúc, như thể tất cả đều là chân thân vậy.

"Sao Quốc Sư phải rời đi vội vã như vậy." Hàn Sâm từ tốn nói một câu, thân hình chợt lóe, rút đao Nhân Quả Báo Ứng ra. Trong nháy mắt, tám ánh đao được chém ra, cùng chém về phía tám phân thân của Quốc Sư.

Thanh đao vẫn là thanh đao ấy, đao pháp vẫn là đao pháp trước kia, nhưng bởi vì sức mạnh trong thân thể cấp Chân Thần này của Hàn Sâm đã vượt qua lúc trước, nên khi chém ra tám đao thì tám ánh đao ấy gần như là chém tám phân thân ngay lập tức.

Bảy phân thân bị chém chết luôn, trong tay của một phân thân còn lại có cầm một tấm Thuẫn Quy Giáp, chặn lại một đao kia của Hàn Sâm.

Lực Tuyệt Nha chém vào phía trên Thuần Quy Giáp, tạo thành một vết chém sâu, gần chém đứt tấm khiên. Kình lực mạnh mẽ đánh thẳng vào tấm chắn khiến cho thân thể của Cổ Uyên cũng bị bay ra ngoài, máu tươi trong miệng phun ra không ngừng.

Rắc!

Thuẫn Quy Giáp gãy làm hai nửa, mặc dù một đao không thể chặt đứt, nhưng đặc tính xé rách của lực Tuyệt Nha vẫn khiến cho Thuẫn Quy Giáp bị gấy ra.

Cổ Uyên ở trên không trung vứt bỏ Thuẫn Quy Giáp đã bị nứt đôi, người cũng nhanh chóng chạy trốn vào trong bóng tối, chớp nhoáng giống như một con quái điểu, rõ ràng đó là thuật mượn lực. Sức mạnh trong một nhát chém này của Hàn Sâm lại trở thành trợ lực giúp hắn chạy trốn.

"Hay cho một Đại Quốc Sư Cổ Uyên." Hàn Sâm không khỏi tán thưởng, Cổ Uyên này có thể trở thành Đại Quốc Sư của tộc Hoàng Cực cũng không

phải mèo mù vớ phải chuột chết.

“Nhưng nếu ngươi nghĩ thế là trốn được thì coi thường Hàn Sâm ta quá rồi đấy?” Hàn Sâm cầm dụng cụ Tỉnh Giới chiếu một cái, chợt thấy ánh sao bao phủ đầy trời, lôi thẳng cổ Đại Quốc Sư Cổ Uyên đang chạy trốn vào bên trong Tỉnh Giới.

“Đại Quốc Sư, đúng là phải cảm ơn dụng cụ Tinh Giới của ngươi, nếu không đúng là phải để ngươi chạy mất thật.” Hàn Sâm nhìn Đại Quốc Sư Cổ Uyên, mỉm cười nói.

Đại Quốc Sư Cổ Uyên cười khổ, nói: “Nếu sớm biết Hàn huynh đệ ngươi mạnh mẽ như thế, có thể tùy tiện giải quyết cả đám Côn Bằng và Vô Nhãn, thì ta cần gì phải vẽ vời cho thêm chuyện ra.”

“Như vậy, hiện giờ ngươi có tính toán gì không?” Hàn Sâm vừa cười †ủm tỉm vừa quan sát Cổ Uyên.

Đại Quốc Sư Cổ Uyên nghe vậy thì có chút kinh ngạc, bèn hỏi lại Hàn Sâm: “Nói như vậy, ngươi không có ý định giết ta?”

“Chuyện này phải hỏi chính Quốc Sư ngươi rồi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Ngươi muốn cái gì?” Cổ Uyên trầm ngâm hỏi.

“Ngươi nói tất cả những gì ngươi biết đi.” Trong lòng Hàn Sâm còn có rất nhiều nghi ngờ về tộc Hoàng Cực, mà người có khả năng giải đáp những nghỉ ngờ này của hắn nhất, ngoài Bạch Hoàng thì e cũng chỉ có vị Đại Quốc Sư này.

“Chuyện mà ta biết cũng không nhiều, tất cả đều là làm việc theo mệnh lệnh của Hoàng Đế Bệ Hạ…” Lúc nói chuyện, bàn tay phía sau Cổ Uyên đột nhiên lật một cái, chỉ thấy một đồng tiền xu cổ quái xuất hiện trong tay hắn. Lúc mà bàn tay của hắn khẽ lật, đồng tiền xu kia giống như bóp đã méo không gian, kéo thân thể Cổ Uyên vào bên trong hư không.

“Hàn huynh đệ, có duyên sẽ gặp lại.” Giọng nói của Cổ Uyên truyền tới từ trong hư vô, thân hình cũng dần biến mất.

“Ta cho ngươi đi rồi à?” Hàn Sâm nhìn Cổ Uyên đang biến mất vào trong hư vô, trong tay xuất hiện một thanh súng ngắn ổ xoay, bắn một phát về phía hư không đang vặn vẹo.

Ầm!

Viên đạn nổ tung trong hư không, hư không bị bóp méo kia bị ngưng đọng lại. Cổ Uyên bị kẹt ở trong hư không, không trốn hẳn vào trong hư không được, mà cũng không đi ra từ trong hư không được. Trong bỗng chốc hắn đã rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, bị mắc kẹt luôn trong thông đạo không gian.

Sắc mặt của Cổ Uyên cuối cùng cũng thay đổi. Vũ khí Chân Thần Âm Dương Không Gian Tệ của hắn có thể định vị được tọa độ không gian, chỉ cần sử dụng Âm Dương Không Gian Tệ, cho dù người ở chỗ nào, đều có thể trở lại chỗ đã định vị trong nháy mắt.

Nhưng mà muốn khởi động Âm Dương Không Gian Tệ đều cần thời gian nhất định, lúc trước hắn nói chuyện với Hàn Sâm là để kéo dài thời gian mở Âm Dương Không Gian Tệ ra.

Chỉ cần Âm Dương Không Gian Tệ vừa mở ra, cho dù là lực không gian hay là lực lượng thời gian cũng không thể ngăn cản hắn truyền tống trở về. Thế nhưng, lực lượng của Hàn Sâm cưỡng chế cố định thông đạo hư không, điều này quả thực khiến người ta không cách nào tưởng tượng nổi.

“Ngươi muốn biết cái gì thì cứ hỏi, Bổn Quốc Sư đương nhiên là biết gì nói nấy.” Cổ Uyên thấy không chạy thoát được, bèn mở miệng nói.

“Trí tuệ và mưu kế của Đại Quốc Sư đúng là như biển, lại còn có rất nhiều pháp môn kỳ diệu, tại hạ cũng không dám tra hỏi ngươi ở chỗ này. “ Hàn Sâm vẫy tay, một tòa tháp kim loại xuất hiện, hút Cổ Uyên đang bị lực lượng gia cố vĩnh hằng bao vây vào bên trong Tháp Thiên Mệnh.

Đại Quốc Sư Cổ Uyên muốn giấy dụa, lại bị Hàn Sâm bắn một súng vào người, ngay lập tức hắn không thể nhúc nhích được nữa, bị Tháp Thiên Mệnh hút thẳng vào luôn.

Thấy Cổ Uyên bị nhốt ở tầng thứ bảy của Tháp Thiên Mệnh, lúc này Hàn Sâm mới thu dụng cụ Tỉnh Giới lại, sau đó lại quay về trên quảng trường Thánh Điện.

Lão Điêu, cự thú Vô Nhãn và Dì Mị đều đứng ở trước Thạch Điện, bọn chúng đều nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm với vẻ mặt cổ quái.

Ban nãy Hàn Sâm vội vã đuổi theo Đại Quốc Sư Cổ Uyên, không có thời gian để ý tới bọn họ. Hắn không ngờ trong thời gian ngắn ngủi này, vết thương trên người bọn họ đã nhanh chóng khép lại, trông đã chẳng khác mấy với bình thường, không hổ dị chủng cấp Chân Thần đỉnh cấp nhất.

"Tiểu Hoa ở đâu?" Hàn Sâm vừa đi về phía Thánh Điện vừa hỏi ba người Dì MỊ.

"Tiểu Hoa thật sự không ở trong Thánh Điện, lão Miêu đã dẫn hắn về Tí Hộ Sở để hấp thu gen." Dì Mị trả lời câu hỏi của Hàn Sâm, nhưng thái độ đã khác hẳn với lúc trước, câu trả lời cũng có chút thay đổi vi diệu.

"Có thật không đấy?" Hàn Sâm lạnh lùng hỏi, bước chân vẫn chưa dừng lại.

"Đã nói Tiểu Hoa không ở đây rồi, ngươi còn muốn làm gì?" Cự thú Vô Nhãn dù sợ nhưng vẫn mạnh miệng.

"Muốn làm gì à? Trước đó không phải ta đã nói cho các ngươi biết rồi sao.." Hàn Sâm vừa đi vừa giơ đao Nhân Quả Báo Ứng trong tay lên. Khi thanh đao giương qua đỉnh đầu thì chém mạnh xuống, nhát chém đó mang theo đao khí khủng bố chém thẳng về phía Thánh Điện: "Hôm nay, ta muốn dỡ bỏ Thánh Điện này."

Hết chương 2959.

Chương 2960. tộc đăng của Thánh Tộc.

Ma Nữ và Lão Điêu nhìn nhau, chỉ thấy Ma Nữ vây tay, một chiếc thạch đăng xuất hiện trong tay nàng. Ma Nữ cũng không tránh né, tay nâng thạch đăng, ngăn lại trước một đao này của Hàn Sâm.

Chỉ nghe rắc một cái, đao khí khủng bố màu tím kia như thể bị ánh đèn chiếu ra từ thạch đăng ngăn lại. Ánh đèn và đao khí va chạm kịch liệt, mà ngọn lửa trong đèn cũng đang không ngừng chập chờn, giống như sẽ tắt bất cứ lúc nào, nhưng mà cuối cùng vẫn đỡ được một đao kia của Hàn Sâm.

Rống!

Lão Điêu và cự thú Vô Nhãn đồng thời phát ra tiếng gào thét, há miệng phun ra một chiếc thạch đăng, đứng song song với Ma Nữ phía trước Thánh Điện. Ánh đèn phát ra từ trên thạch đăng bao phủ khắp cả Thánh Điện.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua thạch đăng của ba người, phát hiện chúng rất giống với thạch đăng mà hắn lấy được, như thể được chạm khắc ra từ một cái khuôn vậy.

“Lạ ghê, không phải bọn họ nói thạch đăng là tộc đăng của Thánh tộc sao? Sao lại có nhiều ngọn như vậy?” Hàn Sâm thầm nghi ngờ trong lòng.

“Hàn Sâm, ngươi đừng có phách lối. Nếu như dị bảo và võ trang Thần Cách của chúng ta không bị phá hủy trong trận đại chiến năm đó, chúng ta sẽ để cho ngươi làm càn ở đây sao.” Lão Điêu nâng thạch đăng trước mặt, lớn tiếng quát với Hàn Sâm.

Hàn Sâm làm lơ lời nói của Lão Điêu, lại chém một đao nữa. Sức mạnh mà Hàn Sâm sử dụng trong một đao này còn lớn hơn một đao trước, nhưng hiệu quả tạo thành còn không bằng đao thứ nhất.

Ánh sáng của ba ngọn đèn đồng thời lung lay, hiển nhiên sức phòng ngự của bọn chúng có thể chồng lên nhau.

Hàn Sâm lại chém thêm vài đao, mặc dù ánh đao đều khiến cho ánh đèn của ba ngọn thạch đăng không ngừng chập chờn, nhưng lại không thể phá vỡ được sự bảo vệ của ánh đèn.

Từ đây, Hàn Sâm phát hiện ra thạch đăng của bọn họ vẫn còn có hơi khác với cái mà hắn lấy được.

Ngọn thạch đăng của Hàn Sâm có thể khuếch đại sức mạnh của bất kỳ lực lượng nào mà không làm thay đổi đặc tính của nó, nhưng mà bản thân thạch đăng lại không có năng lực phòng ngự.

Còn bản thân thạch đăng của bọn Ma Nữ lại có năng lực phòng ngự, nhưng mà hình như nó cũng không có hiệu quả khuếch trương nào với các lực lượng khác, chỉ có thể hấp thu sức mạnh của đám Lão Điêu và Ma Nữ, tạo thành hiệu quả bảo hộ ngọn đèn.

“Hàn Sâm, ngươi đừng uổng phí sức lực nữa. Tộc đăng Thánh Tộc ở đây, có ngọn đèn này bảo vệ, dù là Thần Linh tới đây thì cũng đừng hòng bước vào Thánh Điện nửa bước.” Giọng nói lạnh lùng của Lão Điêu vang lên.

“Lời này của ngươi cũng trẻ trâu phết đấy. Trên tay các ngươi có ba ngọn đèn, trên tay của ta có một ngọn, chẳng nhẽ Thánh Tộc lại có bốn ngọn tộc đăng hay sao?” Hàn Sâm bĩu môi một cái, nói.

“Đâu chỉ là bốn ngọn, phải nói là năm ngọn mới đúng.” Ma Nữ Dì Mị nói.

“Vạn tộc trong thiên hạ đều chỉ có một tộc đăng, ngươi lại nói với ta rằng Thánh Tộc có năm ngọn tộc đăng, coi ta là kẻ ngốc sao?” Hàn Sâm khinh thường nói.

“Đó là do ngươi kiến thức nông cạn thôi, tộc đăng của những chủng tộc vô tri kia sao có thể so sánh với tộc đăng của Thánh Tộc bọn ta được.” Vẻ mặt của Lão Điêu đầy khinh bỉ, trong đó còn xen lẫn chút khinh thường.

Ma Nữ tiếp lời: “Tộc đăng của vạn tộc đều là do trời định. Bọn họ có được chút ưu ái trời ban, chỉ chiếu rọi được vinh quang của một tộc. Mà tộc đăng của Thánh Tộc ta lại do Thánh Chủ tạo nên, tương lai chắc chắn sẽ áp đảo chư thiên vạn tộc, chiếu rọi cho hàng tỉ chủng tộc khác nhau và con dân Thánh Vực. Chỉ cần là con dân Thánh Vực thì đều có được vinh quang của tộc đăng Thánh Tộc. Đến lúc đó, tiểu chủ nhân sẽ là chủ chung của cả vũ trụ. Ngươi là cha của tiểu chủ nhân, đến lúc đó chắc chắn cũng sẽ được hưởng vinh quang vô hạn. Nếu như ngươi bằng lòng thì có thể ở lại giúp đỡ tiểu chủ nhân một tay với bọn ta.”

Hàn Sâm thầm nghĩ: “Thì ra Thánh Tộc hoàn toàn không có tộc đăng, những thạch đăng này đều là do tự Thánh Chủ tạo nên.”

“Nói đúng là dễ nghe, nếu như những thạch đăng này đều do Thánh

Chủ tạo thành, còn chưa đạt được sự tán thành của Thần Điện Den,

sao có thể khiến cho con dân Thánh Vực nhận được sự che chở của tộc đăng?” Hàn Sâm thuận miệng hỏi.

“Hừ, muốn nhận được sự tán thành của Thần Điện Gen thì có gì khó, chỉ cần đánh vào Thần Điện, đặt tộc đăng của Thánh Tộc vào chỗ cao nhất, áp đảo phía trên vạn tộc, ai dám không phục?” Lão Điêu ngạo nghễ nói.

Trong lòng Hàn Sâm thầm thấy khâm phục, nhưng người hắn khâm phục không phải là Lão Điêu, mà chính là Thánh Chủ Tần Tu. Chủng tộc khác đều chỉ nghĩ đến việc đốt đèn, tranh thủ một chỗ đứng nhỏ nhoi bên trong Thượng Tộc.

Tần Tu kia lại muốn tự tạo đèn, lập ra quy tắc của mình, để cho tộc đăng của mình áp đảo phía trên vạn tộc, khí phách nhường này thực sự không phải là thứ mà sinh vật bình thường có thể sánh được.

Đáng tiếc, xem ra Tần Tu cuối cùng vẫn thất bại, không thể đặt tộc đăng của Thánh Tộc lên chỗ cao nhất của Thần Điện Gen.

“Hàn Sâm, ngươi và tiểu chủ nhân cha con đồng lòng, tương lai chắc chắn có thể gây dựng lại huy hoàng cho Thánh Vực, sẽ là một đoạn giai thoại trong đại vũ trụ. Hãy ở lại giúp đỡ tiểu chủ nhân lập đèn vì Thánh Tộc với bọn ta…” Ma Nữ lại khuyên nhủ.

Hàn Sâm khit mũi coi thường với mấy chuyện như này, lại chém ra một đao, chém cho ba ngọn đèn bên trong thạch đăng không ngừng đung đưa.

“Hàn Sâm, lỗ tai của ngươi có phải là điếc rồi hay không? Bọn ta đều giống như ngươi, đều muốn giúp tiểu chủ nhân.” Cự thú Vô Nhãn tức giận nói.

Từng đao của Hàn Sâm chém về phía ánh đèn, vừa trảm vừa lạnh lùng cười, nói: “Trước đó, các ngươi không phải nói như vậy, Tiểu Hoa nhà †a không

phải công cụ của Thánh Vực các ngươi. Thánh Vực có thể lập đèn hay không cũng chẳng liên quan gì tới Tiểu Hoa nhà ta. Các ngươi ai thích lập đèn thì tự đi mà lập, đừng nhằm vào Tiểu Hoa nhà ta”

“Hơn nữa, chỉ với việc các ngươi bắt tiểu Hoa đi làm gia đình nhà ta

phải xa nhau, tội này đáng chém, không cần nhiều lời.” Hàn Sâm nói xong, chém hết đao này tới đao khác về phía ánh đèn, chém đến khi ánh đèn cháy bùng, một loạt đao khí và ánh đèn bắn tung tóe ra bốn phía. Mặc dù hắn không chém nát thạch đăng được, nhưng cũng đủ khiến cho bọn Ma Nữ thấy hãi hùng khiếp vía.

“Sao thân thể của Hàn Sâm lại mạnh như thế, e sắp bằng với Thánh Chủ đại nhân năm đó… Trong lòng của Ma Nữ đang cảm thấy kinh hãi không thôi.

Thực sự rất khó tưởng tượng được, một sinh vật đi ra từ Tí Hộ Sở lại tiến hóa được đến trình độ này.

Tuy nói ở trong Tí Hộ Sở có thể chiếm đoạt gen của những sinh vật khác để tự củng cố bản thân, nhưng loại củng cố kia thiên về thay đổi huyết mạch gen, giúp gen di truyền được tối ưu hóa hơn từ đời này qua đời khác, từ đó đạt được mục đích cuối cùng là cường hóa huyết mạch.

Thế hệ gen thứ hai giống như Tiểu Hoa là người được lợi lớn nhất, nhưng gen đời đầu giống như Hàn Sâm, lẽ ra gen sẽ vô cùng hỗn độn không ổn định mới đúng. Không nói đến việc hắn rất khó thăng lên cấp cao, mà sau khi thăng cấp rồi cũng sẽ không mạnh lắm.

Chuyện Hàn Sâm thăng lên cấp Chân Thần đã làm cho người ta phải giật mình, bây giờ lại còn có được tố chất thân thể đáng sợ như vậy, gần như áp đảo phần lớn sinh vật Chân Thần đỉnh cấp, quả thực là một dị tộc.

“Hàn Sâm, ngươi đừng lãng phí sức lực làm gì. Mặc dù tố chất thân thể của ngươi đứng đầu trong cấp Chân Thần, lực lượng cơ thể thuần †úy có thể sánh với Thánh Kỳ Lân, nhưng cũng không đánh vỡ được sự bảo vệ của ba ngọn tộc đăng đâu.” Lão Điêu lạnh lùng nói.

“Vậy à?” Hàn Sâm thản nhiên nói một câu, đao Nhân Quả Báo Ứng trong tay hơi ép về phía trước, ngay lập tức đao khí xuất hiện đầy trời, giống như dòng lũ bao phủ cả thiên địa.

“Dưới bầu trời đều là ván cờ, ta không tin thiên hạ này lại có ván cờ không thể phá.” Hàn Sâm chém một đao, ánh đao như dòng lũ bỗng chảy xuống một cách điên cuồng, giống như tinh hà chảy ngược.

Hết chương 2960.

Chương 2961. Một chính bốn phụ

Ánh đao tràn lan, không ngừng chém vào nhau trên ba tộc đăng, khiến ánh đèn tạo ra từ ba ngọn đèn càng lúc càng tối, lửa cũng ngày một nhỏ lại, cứ như bất cứ lúc nào đều có thể bị dập tắt.

Răng rắc… Răng rắc…

Trong áp lực của dòng đao, phạm vi ánh đèn có thể chiếu sáng bảo vệ đã nhỏ đến mức không thể che chở được toàn bộ Thánh Điện, một vài bức tường đá của Thánh Điện hoàn toàn lộ ra ngoài, trên tường đá xuất hiện hàng loạt vết đao trong sự xung kích của dòng đao.

Cũng không biết tường đá của Thánh Điện được làm từ vật liệu gì, mà sức mạnh trong đao khí của Hàn Sâm lại chỉ để lại được vài vệt nông trên đó.

Dù vậy, trong sự xung kích của luồng đao vô cùng vô tận, càng ngày càng có nhiều vết đao trên tường đá, đan xen vào nhau nhìn như có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Ba người Ma Nữ đều hoảng sợ, ban đầu khi cả năm tộc đăng tập hợp lại, trong trận đấu lớn như vậy vẫn có thể bảo vệ Thánh Điện không bị một tổn hại nào.

Mặc dù hiện nay chỉ còn lại ba tộc đăng bảo vệ Thánh Điện, nhưng Hàn Sâm cũng chỉ có một người mà thôi, không phải mấy vị chư thiên Thần

Linh kia.

Hắn lấy sức mạnh của một người trấn áp sức mạnh bảo vệ của ba tộc đăng, thật sự quá đáng kinh ngạc.

Nhìn ngọn lửa trên ba ngọn thạch đăng chỉ còn chút hơi tàn, như thể sẽ bị dập tắt bất cứ lúc nào, Ma Nữ, lão Điêu và Vô Nhãn không kiềm được nảy ra một tia hối tiếc trong lòng.

Trong mắt bọn họ, những sinh vật trong Tí Hộ Sở, đều là vật thí nghiệm của Thánh Chủ, ngoài cơ thể của Tiểu Hoa đáp ứng được yêu cầu của Thánh Chủ, được coi như là vật phẩm thành công của thí nghiệm, thì những sinh vật khác trong Tí Hộ Sở đều là vật phẩm thất bại của thí nghiệm, hoàn toàn không đáng nhắc đến, càng không đáng để bọn họ phải lãng phí lời nói đi giải thích bất cứ cái gì.

Cho dù Hàn Sâm có lấy được Thánh Linh của Thánh Kỳ Lân, thì với bọn họ đó là do Hàn Sâm cơ duyên xảo hợp, và mệnh hồn của hắn nặng một cách bất ngờ mà thôi.

Nhưng độ nặng nhẹ của mệnh hồn không hề ảnh hưởng tới thiên phú tu luyện và trình độ tiến hóa, nên hoàn toàn không đáng để bọn họ để ý tới.

Không thể sử dụng Thánh Linh, đủ để chứng minh Hàn Sâm không hề đạt được mong đợi ban đầu của Thánh Chủ, vẫn là một vật thí nghiệm thất bại.

Nhưng đâu có ai ngờ tới, một vật thí nghiệm thất bại lại có thể trấn áp ba tộc đăng chỉ bằng một đao, hơn nữa còn sắp phá vỡ hệ thống phòng ngự cuối cùng của Thánh Điện.

Một khi Thánh Điện thật sự bị phá hủy, vậy thì hy vọng dựng lại Thánh Vực sẽ hoàn toàn bị dập tắt, điều này không liên quan gì đến sức mạnh, không có tòa Thánh Điện này, cho dù Tiểu Hoa luyện thành Thánh Thể đạt được cấp Chân Thần, hùng mạnh như Thánh Chủ trước đó, thì cũng chỉ là tái diễn lịch sử một lần nữa mà thôi.

Mấy người Ma Nữ bọn họ đều rất rõ ràng rằng, buộc phải có tòa Thánh Điện này, còn phải có một người có đủ năng lực điều khiển Thánh Điện thì

bọn họ mới đối địch được với chư thiên Thần Linh, khôi phục lại vinh quang của Thánh vực.

“Nếu như trước đây nói chuyện hẳn hoi với Hàn Sâm thì có lẽ sự việc cũng chẳng đến nỗi này.” Ma Nữ than thở trong lòng, nhưng hiện giờ lại chẳng hối hận được nữa rồi, nàng cũng nhìn ra được Hàn Sâm đã hạ quyết tâm phải hủy hoại Thánh Điện.

Dòng đao đổ xuống như ngân hà, áp chế ba tộc đăng gần như tắt lụi, phạm vi ánh đèn nhỏ đến mức chỉ có thể chiếu sáng khu vực nhỏ trước cổng của Thánh Điện. Trong trùng kích của dòng đao ấy, trên những bức tường xung quanh Thánh Điện có vết đao không ngừng tăng lên, vôi bay tứ phía, hy vọng cuối của Thánh Điện sắp bị phá bỏ bởi dòng đao của Hàn Sâm.

“Gầm!” Đột nhiên nghe được một tiếng gầm gừ chói tai từ trên trời truyền đến, một bóng người màu đỏ thâm lao nhanh trong bóng tối, như nham thạch nóng chảy điên cuồng phun trào.

Ma Nữ và lão Điêu, Vô Nhãn nhìn thấy cảnh này, tức khắc vui mừng khôn xiết, người đến là Xích Khôi.

“Xích Khôi, mau thắp sáng tộc đăng, bảo vệ Thánh Điện cùng ta.” Lão Điêu phấn khích la hét.

Mặc dù Xích Khôi không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy Hàn Sâm chỉ dùng một đao đã trấn áp được ba người Ma Nữ bọn họ, đến tường

đá của Thánh Điện cũng sắp bị phá dỡ rồi, làm sao còn dám do dự, há

miệng ra phun một cái, lại xuất hiện thêm một ngọn thạch đăng, trong

chớp mắt đã rơi ngay trước Thánh Điện.

Bốn chiếc thạch đăng tụ lại, ngọn lửa của ba chiếc thạch đăng vốn dĩ đã sắp bị dập tắt, cứ như được đổ thêm xăng, trong chốc lát bùng cháy dữ dội, chiếu sáng toàn bộ Thánh Điện và cả quảng trường xung quanh.

Dòng đao đáng sợ của Hàn Sâm đánh vào chụp đèn, nhưng không áp chế được ánh đèn nữa, uy năng của ánh đèn cháy rừng rực được bốn ngọn thạch

đăng hợp nhất lại này tuyệt đối không phải chỉ mang tính chất cộng dồn sức mạnh. Bốn tộc đăng này giống một bộ hơn, uy năng của bốn tộc đăng mạnh hơn hẳn ba tộc đăng, được bổ sung thêm một lực lượng đặc biệt nào đó.

“Hàn Sâm, cho dù cơ thể ngươi có mạnh như thế nào, nhưng dù sao cũng chẳng phải Thánh Thể, cũng không thể điều khiển được võ trang Thánh Linh và tộc đăng, ngươi không bao giờ đạt được thành tựu như Thánh Chủ, cuối cùng chỉ là kẻ bình thường mà thôi.” Lão Điêu thấy Hàn Sâm đã không đủ sức phá hủy ánh đèn của tộc đăng, bèn nói với vẻ giễu cợt.

Mặc dù Hàn Sâm đã dùng hết sức lực, nhưng đúng như gì Lão Điêu nói, bây giờ sức mạnh của hắn vẫn chưa đủ để công phá lớp ánh sáng phòng ngự do bốn ngọn thạch đăng tạo thành.

Ngay cả luồng đao do đao pháp Thiên Chi Hạ ngưng tụ cũng không làm được, sức phá hoại của các thuật gen khác còn kém hơn, đương nhiên càng không thể phá vỡ sự bảo vệ của ánh đèn.

“Lẽ nào nhất định phải sử dụng đến chiến thể dị chủng hóa sao?” Hiện giờ cách duy nhất để Hàn Sâm có thể năng cao sức chiến đấu là sử dụng chiến thể dị chủng hóa, tăng cường tố chất cơ thể của bản thân, nhưng chiến thể dị chủng hóa có thể phá vỡ được bảo vệ của ánh đèn hay không, vẫn còn là một ẩn số.

“Hàn Sâm, trong tay ngươi có tộc đăng chính của Thánh tộc, có lẽ có thể thử một chút.” Giọng nói của thủ tọa Trấn Thiên Cung truyền đến †ừ nơi cách đó không xa, hắn bước ra từ trong bóng tối, đứng ở rìa quảng trường.

Ma Nữ và những người khác nghe được lời này của thủ tọa Trấn Thiên Cung thì ánh mắt hơi thay đổi.

“Ý ngươi là gì?” Hàn Sâm nhìn thủ tọa Trấn Thiên Cung hỏi.

“Theo như ta biết, tộc đăng của Thánh tộc tổng cộng có năm ngọn, một chính bốn phụ, trước kia khi Thánh Vực gặp phải kiếp nạn lớn, Thánh Chủ nhờ vào năm tộc đăng này, mới đủ sức bảo vệ Thánh Điện không bị phá hủy, khiến cho chư thiên Thần Linh đều không giành được lợi ích gì, giữ lại một tia hy vọng cho Thánh Vực.” Thủ tọa Trấn Thiên Cung nhìn bốn ngọn

thạch đăng trong tay Ma Nữ bọn họ, nói: “Tộc đăng của Thánh tộc không giống với những tộc đăng bình thường, bốn ngọn là phụ, một ngọn là chủ. Tộc đăng phụ chỉ có thể tác dụng bảo vệ, không hề có năng lực chủ động kích phát uy năng, duy chỉ có tộc đăng chính mới có thể chủ động gia trì sức mạnh gia tộc cho sinh linh các tộc, hơn nữa còn có thể khống chế được bốn ngọn tộc đăng phụ. Hiện giờ tộc đăng chính của Thánh tộc đang ở trong tay ngươi, nếu như ngươi có thể điều khiển nó, đương nhiên cũng có thể điều khiển được bốn chiếc đèn phụ kia, đến khi đó muốn đánh phá Thánh Điện, là điều dễ như trở bàn tay.”

Sắc mặt mấy người Ma Nữ đều thay đổi, bọn họ không ngờ thủ tọa Trấn Thiên Cung lại hiểu rõ về tộc đăng của Thánh tộc như thế.

“Các… Các ngươi là tay sai của bọn Thần Linh kia… Cường giả Thánh Vực trước kia, ngoài ta thì chỉ có mấy gã Thần Linh kia là từng thấy uy thế của tộc đăng… Lão Điêu la hét nói.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung không giải thích cũng không tranh cãi, chỉ nói tiếp với Hàn Sâm: “Hiện giờ phải xem ngươi có thể khống chế được tộc đăng chủ hay không, chỉ cần khống chế được nó thì tất cả đều có thể.”

“Điều này thì có lợi gì cho ngươi?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm thủ tọa Trấn Thiên Cung hỏi.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung trầm giọng nói: “Ta chỉ có thể nói với ngươi rằng, Trấn Thiên Cung bọn ta không muốn nhìn thấy Thánh Vực quật khởi một lần nữa, đây là lời nói thật, ngươi không đừng hỏi ta nguyên do, vì ta sẽ không trả lời.”

Hết chương 2961.

Chương 2962. Vị Chúa Cứu Thế duy nhất

Hàn Sâm không biết thủ tọa Trấn Thiên Cung có phải thật sự có dính líu gì đó với những Thần Linh đó hay không, nhưng mà có thể khẳng định một điểm những lời mà hắn nói có lẽ không phải giả.

“Một chủ bốn phụ sao?” Hàn Sâm triệu hồi ngọn thạch đăng của mình ra. Mặc dù hắn và Bảo Nhi có thể sử dụng thạch đăng, nhưng đó chỉ là uy năng nhờ vào ngọn lửa sinh ra mà thôi, không thật sự khống chế thạch đăng được, cũng không thể chủ động kích thích uy năng của thạch đăng.

Hiện giờ Hàn Sâm đã thăng lên cấp Chân Thần, có thể thử lại một chút, nói không chừng có thể khống chế được thạch đăng ấy chứ.

Nét mặt của bọn người Ma Nữ lại vô cùng khó coi, lúc đầu bọn họ không dùng tộc đăng chủ là vì kiêng ky tộc đăng chủ trong tay Hàn Sâm.

Nhưng mà nghĩ lại Hàn Sâm cũng không phải là Thánh Thể, nên đương nhiên cũng không kích hoạt được tộc đăng chủ, trong lòng bọn họ cũng yên tâm không ít.

Chỉ cần tộc đăng chủ không bị kích hoạt thật thì sẽ không ảnh hưởng lớn đến bốn tộc đăng phụ kia.

Hàn Sâm liếc bọn người Ma Nữ và Lão Điêu, truyền sức mạnh của bản thân vào trong thạch đăng, muốn thử kích hoạt khống chế ngọn thạch đăng của Thánh tộc này.

Trước đây khi sức mạnh của Hàn Sâm truyền vào thạch đăng, thạch đăng hoàn toàn không có phản ứng nào, hiện giờ thử lại lần nữa, sức mạnh của Hàn Sâm đã vượt xa lúc còn cấp Hóa Điệp.

VùI

Sức mạnh mạnh mẽ vô cùng truyền vào thạch đăng, khiến ngọn lửa của thạch đăng sáng rực lên. Vốn chỉ là một ngọn lửa bé nhỏ, trong giây lát đã trở thành như một cây đuốc. Ngọn lửa khủng bố đó còn sáng rực rỡ hơn bốn tộc đăng phụ cộng lại với nhau, khiến cho mọi thứ xung quanh đều được chiếu sáng như ban ngày.

Ma Nữ và Lão Điêu, Vô Nhãn, Xích Khôi đều hoảng sợ trong lòng. Tộc đăng chủ được kích hoạt, bốn tộc đăng phụ trong tay bọn họ có phản ứng ngay. Từng cái từng cái rung lên, ngọn lửa cũng bắt đầu lung lay, ngả về phía ngọn thạch đăng trong tay Hàn Sâm, giống như dáng vẻ cúi đầu xưng thần.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng trở nên mừng rỡ. Vốn hắn chỉ muốn cố thử, không ngờ Hàn Sâm lại có thể kích hoạt được tộc đăng chủ của Thánh tộc thật.

Nhưng mà một giây sau lại nghe thấy tiếng vù vù, ngọn tộc đăng chủ đó lại thoát khỏi tay của Hàn Sâm, bay về phía Thánh Điện.

Mà bàn tay của Hàn Sâm máu chảy đầm đìa, rõ ràng là bị tộc đăng làm bị thương.

Nhất thời vui buồn lẫn lộn, sắc mặt thủ tọa Trấn Thiên Cung thay đổi, còn bốn người bọn Ma Nữa lại vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Hàn Sâm nhìn bàn tay của mình cũng hơi chau mày.

Với sức mạnh của hắn lại giữ không được thạch đăng, bị nó cưỡng ép thoát ra thì đủ biết thạch đăng kia mạnh nhường nào rồi.

Hơn nữa chỉ có bản thân Hàn Sâm biết rõ, sau khi sức mạnh của hắn truyền vào thạch đăng không phải kích hoạt thạch đăng sử dụng cho mình mà kích hoạt sức mạnh phản kháng dữ dội bên trong thạch đăng.

Ầm!

Thạch đăng đáp xuống nóc Thánh Điện, năm ngọn đèn một chủ bốn phụ đều cùng lúc tỏa ra ánh sáng chiếu rọi bóng tối, xung quanh sáng bừng lên giống như ban ngày vậy.

Hàn Sâm có thể nhìn thấy rõ Không Mị đang tuần tra trong bóng đêm,

hơn nữa còn có thể nhìn thấy vị trí lúc ban đầu của bia định mệnh. Cửu Thiên Đế và Đại Tiểu Kim Ngư đều ở đó không ngừng nhìn về phía bên này.

Hàn Sâm nhìn thấy Xích Khôi quay lại còn tưởng đám người Cửu Thiên Đế đã gặp phải đại nạn. Bây giờ xem ra không phải như vậy, mặc dù tình hình của bọn họ có hơi tệ nhưng vẫn chưa chết.

Ầm ầm ầm!

Toàn bộ Thánh Điện trong ánh nến đều rung lắc dữ dội, không phải là ảo giác mà là đang rung lắc thật. Đỉnh vòm cung điện khổng lồ kia mở ra giống như hoa sen, để lộ rất nhiều tượng đá bên trong Thánh Điện.

Ngọn thạch đăng kia chậm rãi đáp xuống tượng đá Tần Tu ở chủ vị, rơi xuống trên bàn tay đang đưa ra của tượng đá.

Hàn Sâm nhớ rõ, tượng đá của Tần Tu phải được thiết kế theo kiểu khoanh tay, nhưng hiện giờ bức tượng đá đó lại đưa một tay ra, rõ ràng khác với trước đây.

Nhưng Hàn Sâm tỉ mỉ quan sát lại không cảm thấy tượng đá này là vật sống, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Thạch đăng rơi vào bàn tay của tượng đá Tần Tu, cả tượng đá đều bắt đầu bốc cháy giống như ngọn lửa của thạch đăng vậy.

Vù vùi! Vù vùi

Thạch đăng trong tay của Ma Nữ, Vô Nhãn, Xích Khôi và Lão Điêu cũng phá không bay lại đó. Có thể nhìn ra bốn ngọn thạch đăng đó cũng mạnh mẽ thoát khỏi sự khống chế của bọn họ, bay vào bên trong Thánh Điện.

Bốn tộc đăng phụ đều tự đáp lên đỉnh đầu của Phượng Hoàng, Quỷ Xa, Cửu Mệnh Huyết Miêu và Thánh Kỳ Lân, tượng đá của bốn Thánh Thú cũng bắt đầu bốc cháy giống như tượng đá của Tần Tu.

Năm bức tượng đá bốc cháy trong nháy mắt đã nhóm cháy toàn bộ Thánh Điện, khiến cho cả Thánh Điện đều chìm trong ngọn lửa Thánh, tượng đá của Thập Đại Thần Tướng cũng bị đốt cháy. Trong chốc lát toàn bộ Thánh Điện giống như một tòa thành với ngọn lửa Thánh đang bùng cháy, trông vô cùng thiêng liêng nghiêm trang.

“Haha… Hàn Sâm…Dù ngươi mạnh như thế nào đi nữa, thì đáng tiếc rằng vẫn không phải Thánh Thể, sẽ không có được sự công nhận của tộc đăng Thánh tộc, không những không khống chế được tộc đăng ngược lại còn khiến cho tộc đăng chủ mạnh mẽ rời khỏi ngươi mà bay về nơi ban đầu của Thánh Điện… Hiện giờ Thánh Đăng đã quay về cội nguồn, Thánh Điện hoạt động trở lại, chỉ cần đợi tiểu chủ nhân thăng cấp Chân Thần quay trở về là có thể nắm Thánh Điện trong tay, so tài cao thấp với những chư thiên Thần Linh kia lần nữa…” Lão Điêu vui mừng kêu lớn lên.

Cự thú Vô Nhãn cũng nói: “Hàn Sâm, hiện giờ ngươi cũng nên hiểu rõ, tiểu chủ nhân là Chúa Cứu Thế đã được định sẵn, là người đàn ông đã được định trước trở thành chủ của đại vũ trụ. Cho dù ngươi là cha của hắn cũng không thể cản hắn quật khởi được đâu.”

“Đến đi, Hàn Sâm, cùng bọn ta giúp đỡ tiểu chủ nhân đánh vỡ sự thống trị của Thần Linh, trở thành chủ nhân thật sự của đại vũ trụ.” Ma Nữ mỉm cười nhìn Hàn Sâm nói ra lời mời.

Hàn Sâm không để ý đến ba người bọn Ma Nữ, chỉ nhìn vào Thánh Điện đang bị đốt cháy như mặt trời kia, còn có từng bức tượng đá bên trong Thánh Điện, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tộc đăng chủ và tượng đá của Tần Tu.

“Hàn Sâm, nhìn cho kỹ đi, huy hoàng của Thánh Vực chắc chắn sẽ xuất hiện trở lại từ trên người của tiểu chủ nhân… Không một ai ngăn cản nổi…” Lão Điêu cười lớn nói.

“Ta không biết Thánh Vực có thể huy hoàng lại hay không, cũng không biết Tiểu Hoa có thể trở thành chủ của đại vũ trụ hay không. Ta chỉ biết †a là cha của hắn, còn các ngươi là những kẻ trộm đã bắt mất con của †a, hơn nữa còn khiến con của ta phải làm chuyện nguy hiểm nhất thiên hạ này.” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào thanh đao trong tay, mở miệng chậm rãi nói.

“Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, chỉ có tiểu chủ nhân có tư chất như vậy, hắn là Chúa Cứu Thế do trời sinh, ngươi cũng nên cảm thấy tự hào về hắn…” Ma Nữ còn chưa nói xong thì bị giọng nói gắt gỏng của Hàn Sâm cắt ngang.

“Im miệng!” Ánh mắt Hàn Sâm lạnh lùng, giọng nói lạnh như đao vừa trầm thấp vừa đè nén nói: “Nói dông nói dài những thứ tự cho là đúng, làm ra những thủ đoạn hại người lại cho rằng là cao thượng. Các

ngươi muốn thứ gì đây? Đó là con của ta, đến ta cũng còn không nỡ để hắn gánh vác những tiếc nuối và ước mơ của ta, các ngươi lại tự quyết định buộc hắn mạo hiểm tính mạng đi làm Chúa Cứu Thế gì đó. Cứu cái con mẹ nó nhà ngươi ấy, muốn cứu con mẹ nó sao ngươi tự đi mà cứu, đừng có tùy tiện áp đặt ước mơ của mình lên đầu người khác. Lại còn cho một cái tên hay ho là Chúa Cứu Thế duy nhất, những lời nói vô sỉ như vậy cũng chỉ có các ngươi mới nói ra được, còn nói một cách vênh vang như thế. Đó chỉ là một cái cớ vô liêm sỉ dùng để che đậy sự yếu hèn, vô năng, nhát gan, sợ chết, sợ hãi đi lên phía trước của các ngươi mà thôi.”

Hàn Sâm ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào tượng đá Tần Tu, gắn từng chữ: “Con trai của Hàn Sâm ta chỉ cần sống vì chính bản thân hắn, chiến đấu vì ước mơ của bản thân hắn thôi.”

Thân đao kêu ù ù, hai tay Hàn Sâm nâng đao nhảy cao lên, chém một đao điên cuồng xuống Thánh Điện sáng bừng kia.

“Thánh Cứu Thế cái con mẹ nhà ngươi ấy!”

Hết chương 2962.

Chương 2963. Thiên mệnh

Vô số ánh đao vây xung quanh Hàn Sâm, với một thế đao của đao Nhân Quả Báo Ứng điên cuồng chém xuống giống như dải ngân hà vậy.

Ánh đao khủng bố chém bên ngoài Thánh Điện lại bị ngọn lửa thiêng liêng đó cản lại, dù có đánh vào như thế nào cũng không thể chém được vào nửa tấc bên trong luồng sáng.

“Vô dụng thôi, tộc đăng đã quay lại vị trí thì dù chư thiên Thần Linh có đến cũng vô dụng. Ngoài tiểu chủ nhân có Thánh Thể thì không có người nào có thể vào trong được, càng không thể tổn hại chút nào đến nó.” Lão Điêu đắc ý cười nói.

Ma Nữ cũng nói: “Hàn Sâm, sao ngươi lại cố chấp như vậy chứ, tiểu chủ nhân đã được định là chủ thiên hạ, ngươi là cha của hắn cớ sao phải cản đường con trai của mình chứ?”

Đôi tay Hàn Sâm nắm đao Nhân Quả Báo Ứng chém mạnh xuống khiến cho ánh đao và ánh sáng của Thánh Điện không ngừng đánh vào nhau. Sức mạnh phản chấn của ánh sáng Thánh Điện đã khiến cho đôi tay của hắn run lên, gan bàn tay rách ra, những giọt máu sôi trào cũng đang run rẩy trong miệng vết thương.

“Có phải đường hay không thì phải do bản thân Tiểu Hoa quyết định, con đường mà các ngươi nói chỉ là con đường mà các ngươi không dám đi do các ngươi nhát gan sợ chết, giờ lại bắt một đứa bé như Tiểu Hoa gánh vác. Muốn dựng lại sự huy hoàng của Thánh Vực thì dùng máu của chính các ngươi đi xây lại, muốn giết chư thiên Thần Linh thì tự nhấc con dao mổ trong tay các ngươi lên. Lấy tính mạng của người khác để hoàn thành ước mơ mà mình không dám thực hiện, lại còn nói một cách đường hoàng như vậy, các ngươi là cái thá gì?” Từng câu từng chữ của Hàn Sâm đều như mũi đao.

“Muốn bọn ta nói thế nào ngươi mới hiểu đây. Trên thế giới này chỉ có tiểu chủ nhân mới có Thánh Thể, cũng chỉ có hắn mới có thể sử dụng võ trang Thánh Linh và khống chế tộc đăng. Tất cả những thứ này chỉ có hắn mới làm được, cho dù bọn ta muốn làm cũng không có khả năng.” Lão Điêu tức giận nói.

Ma Nữ cũng nói: “Hàn Sâm, có một số chuyện trời đã định rồi, giống như ngươi vậy, dù mạnh thế nào đi nữa cũng không sử dụng tộc đăng Thánh tộc được, sẽ bị nó phản kháng, giống như đạo lý nước không cháy, lửa không cứng vậy. Thế giới đã định tiểu chủ nhân là Chúa Cứu Thế của thế giới này, có một vài trách nhiệm hắn nhất định phải gánh vác, đó là thứ hắn không thể nào trốn tránh được.”

Ánh mắt Hàn Sâm kiên định, đao Nhân Quả Báo Ứng trong tay không ngừng ép xuống. Cho dù sức mạnh của ánh đèn đã làm tầng ngoài của đao Nhân Quả Báo Ứng bốc cháy, kéo cả người Hàn Sâm cũng muốn bốc cháy theo, nhưng hắn cũng chẳng hề có ý dừng tay.

Cơn tức giận trong ánh mắt bùng cháy, khí thế trong người liên tục tăng lên, Hàn Sâm thà rằng bây giờ bộc phát thể Thần Linh siêu cấp cũng phải tiêu diệt cái Thánh Vực chó má này.

“Bao gồm cả ta, vũ trụ thiếu đi ai cũng sẽ tiếp tục chuyển động như vậy, không có ai là Chúa Cứu Thế trời sinh, cũng không có ai trời sinh phải gánh vác gì cả, so với cái chết, cái gọi là thiên mệnh chỉ là một sự gửi gắm vào tâm linh thôi. Chỉ cần đồng ý gánh vác, ai cũng có thể gánh vác thiên mệnh cả. Thánh Chủ hào kiệt một đời, bày bố thiên hạ, nắm trong tay vạn sinh mạng, dù tội ác ngập trời thì đó cũng là thiên mệnh mà bản thân hắn phải gánh, dù hắn tội đáng muôn chết, Hàn Sâm ta cũng kính trọng hắn có can đảm gánh vác thiên mệnh theo bản thân. Không ngờ thuộc hạ của hắn lại là một đám vô năng nhát gan ngu ngốc, quả nhiên là bôi nhọ uy danh hiển hách của Thánh Chủ.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Ma Nữ, Lão Điêu, Vô Nhãn và Xích Khôi nghe xong bèn nổi giận, nhưng mà bọn họ đều không phải là đối thủ của Hàn Sâm. Mặc dù cảm thấy bị làm nhục nhưng không dám ra khỏi phạm vi có ánh sáng Thánh Điện bảo vệ để chiến đấu với Hàn Sâm.

“Do ngươi miệng lưỡi lợi hại mà thôi. Nếu như nói mọi người đều gánh vác thiên mệnh, thế thì ngươi nắm giữ tộc đăng, khống chế Thánh Điện à? Làm không được còn nói cái rắm gì chứ, toàn lời nói xăng bậy đố ky ghen ghét, vô năng, thấp kém như loài giun dế mà thôi.” Lão Điêu châm chọc khiêu khích, trong lòng đã tức giận đến cực điểm.

Nhớ lại năm ấy nó tung hoành khắp đại vũ trụ sát phạt thiên hạ, người nào không sợ nó ba phần. Ngày nay lại bị Hàn Sâm nói thành ra thứ nhát gan sao lại không tức không giận được chứ.

“Cho dù được hay không được, ta phải cố hết sức mình, không thẹn với lòng.” Ánh mắt Hàn Sâm kiên định, không hề bị lời nói của Lão Điêu dao động chút nào.

Lão Điêu còn muốn nói gì đó thì đột nhiên nhìn thấy ngọn lửa sáng rực phát ra từ người Hàn Sâm, điên cuồng bốc cháy trên người hắn.

“Đó là… Không thể nào…Đó không thể là…” Lão Điêu nhìn thấy ngọn lửa đó, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, đầy vẻ không thể tin.

Ma Nữ, Xích Khôi và Vô Nhãn đều mở to mắt nhìn chăm chăm vào ngọn lửa trên người Hàn Sâm, nét mặt y như là thấy quỷ vậy.

“Không thể nào, tuyệt đối không có khả năng, chỉ có Thánh Thể mới có thể dùng võ trang Thánh Linh, sao có thể như vậy…” Ngọn lửa trên người Hàn Sâm càng ngày càng mãnh liệt, đôi mắt của Ma Nữ cũng càng mở càng to.

Rống!

Một tiếng gào thét vang vọng trong hư không, ngọn lửa sáng rực trên người Hàn Sâm hóa thành bóng của một con Kỳ Lân, đạp không ngẩng đầu liếc nhìn thiên hạ, rõ ràng là Thánh Linh của Thánh Kỳ Lân.

“Thánh Kỳ Lân… Không thể nào… Ngoài tiểu chủ nhân có Thánh Thể thì không có ai khác khống chế và sử dụng võ trang Thánh Linh được… Không có khả năng…” Lão Điêu như người mất hồn nhìn Thánh Kỳ Lân với khí thế hào hùng giống như Thánh Thú đến đang bao phủ cả người Hàn Sâm.

Ma Nữ, Xích Khôi và Vô Nhãn cũng ngây ra như phỗng, cả đám ngẩng nhìn bóng của Thánh Kỳ Lân, hoàn toàn không nói lên lời.

Ầm!

Thánh Linh Thánh Kỳ Lân hóa thành ngọn lửa sáng rực như dòng thác chảy về đao Nhân Quả Báo Ứng trong tay Hàn Sâm. Ngọn lửa thiêng liêng kia khiến cho đao Nhân Quả Báo Ứng giống như bị thiêu đốt vậy, ánh sáng trên đao càng ngày càng mạnh giống như vầng mặt trời chói chang đang cháy rực.

Sau khi Thánh Linh của Thánh Kỳ Lân chảy hết vào đao Nhân Quả Báo Ứng, thân đao đã biến thành trạng thái trong suốt, bên trong loáng thoáng thấy được linh văn của Thánh Kỳ Lân.

Hàn Sâm nắm chặt đao Nhân Quả Báo Ứng, cảm nhận được sức mạnh vô địch trên thân đao, nhưng trong lòng lại bình tĩnh.

Không biết tại sao Thánh Kỳ Lân vẫn luôn không dùng được ngay lúc này lại sinh ra cộng hưởng cùng với hắn, cuối cùng cũng có thể triệu hồi ra.

Hiện giờ Hàn Sâm cũng đã hiểu tại sao bọn người Ma Nữ lại có kỳ vọng lớn như vậy đối với võ trang Thánh Linh. Sức mạnh mà Thánh Kỳ Lân có thể cung cấp mạnh đến nỗi khiến người ta không thể tưởng tượng được. Cho dù là võ trang Thần Cách như Thần Thương Thiên La cũng không so được với sức mạnh mà Thánh Kỳ Lân cung cấp, giống như sự chênh lệch giữa ngôi sao thường và trăng sáng vậy.

Một đao chém xuống trong nháy mắt đã chém nát ánh đèn bên ngoài Thánh Điện. Hàn Sâm xông vào bên trong Thánh Điện như vào chốn không người, đao quang quét qua mọi nơi, cửa lớn của Thánh Điện đứng mũi chịu sào bị Hàn Sâm chém ra luôn.

“Đừng… Đừng mà…” Ma Nữ, Lão Điêu, Xích Khôi và Vô Nhãn tuyệt vọng căm phẫn cùng lúc hét lên.

Lực lượng của tộc đăng không có hiệu quả với võ trang Thánh Linh, đã không ngăn Hàn Sâm nữa. Bọn họ dù thế nào cũng không nghĩ không ra, sao Hàn Sâm lại sử dụng được Thánh Linh của Thánh Kỳ Lân, đây là việc không thể nào.

Cửa lớn Thánh Điện bị chém ra làm hai, đổ ầm ầm sang hai bên. Hàn Sâm nắm trong tay Thánh Linh cộng thêm đao Nhân Quả Báo Ứng trong nháy mắt đã đánh vào bên trong đại điện, ánh đao quét qua mọi nơi, từng tượng đá đang bốc cháy đều bị chém đứt, phần còn lại của những tay chân bị cụt đều đổ xuống ngổn ngang đầy đất. Hàn Sâm cũng đứng trước tượng đá Tần Tu và bốn đại Thánh Thú, ánh đao của đao Nhân Quả Báo Ứng trong tay chập chờn liên hồi.

Hết chương 2963.

Chương 2964. Chém đổ Thánh Điện

"Tần Tu, ta đã uống ba ly rượu ngươi kính, sau này sự sống chết của Uyển Nhi tự ta sẽ gánh vác, nhưng ta và ngươi đều có con đường của riêng mình, chiến đấu vì con đường của chính mình, nói không phải chứ, hôm nay ta phải cản đường của ngươi để đổ đầy con đường của †a." Hàn Sâm nhìn tượng đá của Tần Tu, chậm rãi nâng đao trong tay lên.

"Hàn Sâm… Ngươi dám…" Lão Điêu, Ma Nữ, Vô Nhãn, Xích Khôi cùng lúc hét lên, bùng nổ ra lực lượng mạnh mẽ nhất, hóa thành bốn nguồn sức mạnh khủng bố không giống nhau xông đến Hàn Sâm, muốn ngăn cản Hàn Sâm phá Thánh Điện.

Thanh đao trong tay Hàn Sâm vung ngang, đao mang của lực lượng Thánh Linh đã chém tan sức mạnh của bốn người chỉ trong nháy mắt, một đao bốn vết thương, máu tươi văng tung tóe đầy trời.

Bọn người Ma Nữ đều ngã ra khỏi Thánh Điện, máu trên ngực chảy ra ào ạt, những máu tươi ấy hóa thành từng tia Thánh quang tung bay theo chiều gió, bọn họ cựa quậy một lúc cũng không đứng dậy nổi.

"Nhân Quả của Tiểu Hoa do tự hắn gieo, hôm nay ta không giết các ngươi nhưng Thánh Điện buộc phải phá." Hàn Sâm nói xong nhấc đao chém lên

tượng đá Tần Tu kia.

“Đừng mà…” Ma Nữ ngã trên đất hét lên đầy tuyệt vọng nhưng cũng không có sức ngăn cản thanh đao Hàn Sâm chém lên tượng đá Thánh Chủ.

Lão Điêu, Xích Khôi và Vô Nhãn chỉ đành nhìn một cách bất lực. Cho dù bọn họ nghĩ thế nào cũng không ngờ có một ngày Thánh Điện sẽ bị hủy bởi Thánh Linh do Thánh Chủ tạo nên.

Thánh Điện là nơi đến chư thiên Thần Linh cũng không phá hủy nổi, giờ lại bị vũ khí do chính Thánh Chủ tự tay tạo ra hủy diệt.

Răng rắc!

Thanh đao trong tay Hàn Sâm dứt khoát chém xuống, đao quang sáng rực chém mạnh tượng đá Tần Tu ra làm hai, đổ ầm sang hai bên.

Còn tộc đăng trong tay tượng đá Tần Tu lại bay lên không trong không hề đổ xuống theo tượng đá.

Ầm ầm ầm!

Khi tượng đá của Tần Tu đổ xuống những tượng đá xung quanh cũng sụp đổ theo, cả Thánh Điện sụp đổ tan tành trong cơn chấn động giống như là đến ngày tận thế vậy.

“Không…” Gương mặt của Ma Nữ đầy tuyệt vọng, nàng không muốn tin Thánh Điện lại bị hủy như vậy, hy vọng xây dựng lại Thánh Vực cũng tan thành mây khói.

Trong ánh mắt của đám Lão Điêu chứa đầy huyết lệ. Đây là hy vọng duy nhất mà bọn họ đã khổ sở bảo vệ trong rất nhiều năm nay, bây giờ hy vọng này đã bị hủy đi trong nháy mắt khiến cho lòng bọn họ gần như đã thành tro tàn.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung nhìn thấy mọi thứ từ đằng xa lại thầm thở phào nhẹ nhõm: “Nếu đã là hạt bụi của lịch sử thì nên chôn vùi mãi mãi, đâu cần làm cái thế giới đã nát nhừ này loạn lên nữa.”

“Công tử, ngươi sao lại thế?” Cửu Thiên Đế ngẩn người nhìn Hàn Sâm, không dám tin Hàn Sâm mà Thánh Chủ bảo hắn hộ tống đến lại hủy đi Thánh Điện. Trong chốc lát muôn vàn cảm xúc dâng lên trong lòng, ngây ngẩn đứng ở đó không biết làm gì mới được.

Trong lúc mọi người đang có muôn vàn suy nghĩ thì lại nhìn thấy bên dưới Thánh Điện gần như đã trở thành đống đổ nát kia, xuất hiện một luồng ánh sáng đan chéo nhau, hơn nữa những luồng ánh sáng này ngày càng nhiều, khiến cho những viên đá vụn từ Thánh Điện đã đổ xuống kia bay lên cao, bên dưới hiện ra một tinh thể khổng lồ giống như cái bàn xoay vậy.

Năm tộc đăng của Thánh tộc bay đến năm góc của cái bàn xoay tinh thể, mỗi chỗ đều có một cái đế đèn, năm ngọn đèn càng lúc càng sáng còn rực rỡ hơn lúc ở trên tượng đá vừa nãy nữa.

Sự thay đổi kỳ lạ này khiến cho đám người Ma Nữ đang thấy tuyệt vọng ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn bàn xoay tinh thể không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Hàn Sâm cũng cau mày nhìn cái bàn xoay tinh thể đó, cảm thấy có một vật từ trong lòng bay ra, đáp thẳng xuống trung tâm cái bàn xoay tinh thể, rõ ràng là Tượng ngọc của Uyển Nhi.

Sau khi Tượng ngọc của Uyển Nhi rơi lên trên bàn xoay tinh thể thì vừa khéo lọt vào trong cái lõm trên bàn xoay tinh thể. tượng ngọc vốn to bằng bàn tay dần dần trở nên lớn lên, trong nháy mắt đã quay về kích cỡ lúc ban đầu gặp được nó ở Thánh Viên.

Cả bàn xoay tinh thể vì có sự can thiệp của tượng ngọc hiện lên rất nhiều ký hiệu và đường vân kỳ lạ, những tia sáng đan xen trên bàn xoay trông giống như bảng mạch điện vậy. Ngay tại điểm giao nhau của mỗi tia sáng đều có một ký hiệu kỳ lạ.

Lúc ánh sáng sáng ngời tượng ngọc như có linh tính vậy, ánh mắt dần chuyển động, tầm mắt dừng lại trên gương mặt của Hàn Sâm, mỉm cười nói: “Ta biết ngươi là người mà ta cần.”

“Ta không phải là Chúa Cứu Thế gì đó.” Hàn Sâm nhìn vào Tần Tu nói.

“Ta không cần Chúa Cứu Thế, điều ta muốn làm không phải là cứu vớt thế giới này, cũng không cần một người noi theo vết chân của ta. Không phá thì không lập, người ta cần là một người mở đường, là một người có thể phá vỡ trật tự hiện nay.” Giọng nói của Tần Tu lại truyền ra từ trong tượng ngọc.

“Chủ thượng!” Cửu Thiên Đế hét lớn quỳ lạy trên nền đất.

Ma Nữ, Xích Khôi, Lão Điêu và Vô Nhãn cũng cố gắng chống đỡ cơ thể, hành lễ với Tần Tu, nét mặt đều đầy vẻ vui mừng kinh ngạc và không dám tin.

“Ta không phải là người ngươi cần, ngoài Uyển Nhi thì ta sẽ không làm bất cứ chuyện gì cho ngươi.” Hàn Sâm chau mày nói.

“Ngươi không cần làm gì cho ta cả, chỉ cần làm theo ý muốn của ngươi là được. Bởi vì ngươi và ta đều cùng một loại người, cho dù không có †a, ngươi cũng sẽ đi đến bước này, còn ta chỉ giúp ngươi đi đến điểm cuối cùng sớm hơn mà thôi.” Tần Tu nói xong, ánh sáng trên tượng ngọc càng rực rỡ, hợp thành một thể với bàn xoay tinh thể giống như đang đứng trên vầng trăng sáng vậy.

Không đợi Hàn Sâm nói tiếp, Tần Tu liếc đám người Ma Nữ, khẽ mỉm cười với bọn họ rồi nói: “Vất vả cho các ngươi rồi, các ngươi làm tốt lắm. Từ nay về sau, trời cao biển rộng, các ngươi được tự do rồi, đi làm những việc mà bản thân muốn làm đi, không cần phải canh giữ ở đây nữa”

“Chủ thượng, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Không phải ngươi đã nói chỉ cần luyện thành Thánh Thể thì mới trở thành tân chủ của Thánh Vực sao…Sao hắn không phải Thánh Thể…” Trong lòng Ma Nữ muôn phần thắc mắc.

“Có Thánh Thể có thể trở thành tân chủ của Thánh Vực, có thể trở thành Thánh Chủ đời tiếp theo, có thể quật khởi lại Thánh Vực, nhưng đó chỉ là yêu cầu thấp nhất, chỉ là một lựa chọn bất đắc dĩ phải đưa ra để có thể giữ lại một tia hy vọng mà thôi. Người mà ta cần không chỉ có như thế, người mà ta cần là người có thể đi xa hơn ta…Một người có càng nhiều khả năng…”

Tần Tu nói xong thì đứng trước bàn xoay tinh thể nhìn lên hư không, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm, hai cánh tay chậm rãi nâng lên giống như đang ôm lấy bầu trời vậy.

“Để ta dẫn mọi người làm quen lại với thế giới thú vị này.” Nụ cười trên gương mặt Tần Tu càng ngày càng sâu.

Hàn Sâm còn muốn nói gì đó thì lại nhìn thấy ánh sáng trên bàn xoay tinh thể phóng ra khắp nơi, bàn xoay tinh thể điên cuồng xoay vòng. Khi hay tay Tần Tu nâng lên, ánh sáng của bàn xoay tinh thể cũng phóng ra như núi lửa phun trào biến thành trục ánh sáng xông thẳng lên bầu trời.

Ầm!

Cả đại vũ trụ đều bị chấn động, vô số các Tinh Thần của tinh vực đều rung động, vô số các chủng tộc đều kinh ngạc nhìn lên hư không, nhìn thấy một trục ánh sáng như trục vũ trụ tiến vào hư không.

Ngay đỉnh của trục ánh sáng ấy, bầu trời giống như là viên nước đá màu đen đang tan ra, dần để lộ ra thế giới phía sau hư không ấy.

Từng ngôi chùa thần bí, Thần điện theo phong cách cổ xưa giống như ảo cảnh xuất hiện trong hư không, hư không đen kịch đang dần tan ra dưới trục ánh sáng, mọi thứ càng ngày càng rõ, càng ngày càng chân thực.

“Đó là… Thần Điện Gen…” Hàn Sâm khế nheo mắt, nhìn tòa kiến trúc cổ xưa đầy thần bí trong không trung.

Hết chương 2964.

Chương 2965. Thân Cung hiện thế

Rất nhiều sinh vật trong vũ trụ, đều kinh hoàng nhìn những kiến trúc cổ kính thần bí dần hiện ra trong hư không.

Nhiều sinh vật đều đã nhận ra Thần Điện Gen, nhưng Thần Điện Gen hiện ra lần này có chút không giống với trước, bởi vì Thần Điện Gen xuất hiện lần này, chỉ là một bộ phận của những kiến trúc kia.

Sau Thần Điện Gen, còn có vô cùng nhiều Thần Miếu với khuôn hình, phong cách khác nhau.

Trước kia lúc Thần Điện Gen xuất hiện, trông có vẻ như hoa trong gương trăng trong nước, dù có thể nhìn được rõ ràng, nhưng luôn mang lại cảm giác không chân thực.

Nhưng Thần Điện Gen và rất nhiều Thần Miếu hiện ra lúc này lại đem lại cho người ta cảm giác chân thực, như thể những cung điện và miếu thờ kia, giống như có thể rơi từ hư không xuống bất cứ lúc nào.

"Thần Miếu Thiên Giáp… Thần Miếu Thiên La… Thần Miếu Hư Vô…" Cường giả của chư tộc, thậm chí có thể nhìn được chữ viết trên những Thần Miếu kia.

Toàn bộ quần thể kiến trúc giống như một tòa kim tự tháp to lớn có một không hai, dưới cuối cùng là những tòa Thần Miếu, cho đến tầng trên cùng, là Thần Điện Gen quen thuộc với các sinh vật Thiên Tộc.

"Năm tháng đã qua lâu như vậy, kết giới không gian cuối cùng bị phá vỡ một lần nữa, thời kì Thần Chiến cuối cùng lại đến rồi… Kết cục của Thánh vực liệu có lặp lại một lần nữa không?" Cung chủ Trấn Thiên Cung trên đỉnh Vân Cung, nhìn chăm chú Thần Điện Gen cổ kính mà thần bí, sắc mặt phức tạp khó hiểu.

"Kết giới không gian lại bị phá vỡ một lần nữa, cơ hội của chúng ta lại tới rồi" Trong vực thẳm u tối, có sinh vật đáng sợ đang gầm gừ gào thét.

"Cái gì nên tới cuối cùng vẫn sẽ tới." Trên con đường của một tiểu tinh cầu đổ nát, ông lão xem bói tay cầm một lá cờ vải trong tay, ngẩng mặt lên nhìn Thần Điện Gen thở dài.

"Cuối cùng cũng đợi được ngày này, Thánh Chủ đúng là không làm ta thất vọng, hắn thật sự có hậu chiêu, phá vỡ kết giới không gian một lần nữa"

Trong cung điện của tinh cầu Hồng Ải, một người nam giới tuấn tú lạ thường ngồi trên bảo tọa của Vua, nhìn mọi thứ diễn ra một cách thích thú.

“Giáo Chủ, kết giới không gian vỡ rồi, Thần Điện rơi vào thế gian, đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta, xin Giáo Chủ cho phép thuộc hạ xuất chiến, đánh sập một tòa Thần Miếu cho Huyết Mệnh Giáo ta.” Lâu Liệt thi lễ nói.

“Xin Giáo Chủ cho phép thuộc hạ xuất chiến.” Rất nhiều người thuộc Huyết Mệnh Giáo ở hai bên đều quỳ một chân xuống đồng thanh yêu cầu chiến đấu.

“Đừng gấp, có người còn nóng ruột hơn cả chúng ta cơ mà.” Giáo Chủ Huyết Mệnh Giáo vẫn nhìn Thần Cung trong hư không, khóe mắt và lông mày đều có ý cười nhẹ.

Một tiếng chim hót vang khắp hư không, sinh vật của chư tộc đang nhìn chăm chú vào Thần Điện Gen, thấy một con quái điểu khổng lồ †oàn thân lông đen, có chín đầu xé rách hư không, mang theo khí thế kinh khủng không gì sánh nổi ngẩng đầu bay về hướng Thần Cung.

“Quỷ Xa…” Hàn Sâm nhận ra ngay đó là cái gì, Quỷ Xa này giống y hệt Quỷ Xa mà Hàn Sâm mang về, nhưng không phải hệ thạch, rõ ràng đây mới là Quỷ Xa thật sự.

Quỷ Xa hay còn gọi là Cửu Phượng, truyền thuyết cho là bào thai dị dạng của phượng hoàng, lẽ ra phải là chín bào thai, nhưng vì một vài nguyên nhân, chín cái phôi trứng lại xuất hiện sự dung hợp, kết quả là sinh ra phượng chín đầu dị dạng.

Nhưng mà thuộc tính của Quỷ Xa lại khác với phượng hoàng, không có Niết Bàn Phượng Hoàng Viêm thần kỳ, khắp người đều là khói đen, nhưng không mang theo một tia hỏa khí.

Dưới cái nhìn chăm chú của Chư Thiên vạn tộc, Quỷ Xa qua lại như con thoi trong hư không, đến trước Thần Cung, trực tiếp bay tới một tòa Thần Miếu ở tầng thấp nhất, đáp trên quảng trường trước Thần Miếu.

“Sinh vật hèn mọn và thấp kém, lại dám xâm phạm Thần Miếu của Thần ta.” Âm thanh như sấm sét truyền ra từ trong Thần Miếu.

Gần như cùng lúc Thần âm truyền ra, chín cái đầu của Quỷ Xa đều phát ra tiếng cười kì dị, một cái đầu trong số đó cười một cách quái dị nói: “Kết giới không gian đã bị phá vỡ, Thần đã không còn là Thần nữa, hôm nay Bổn Thánh nhất định phải nuốt Thần Cách của ngươi, nhổ cờ Thần của ngươi, chiếm giữ Thần Cung của ngươi.

Nói xong, cánh chim của Quỷ xa vỗ một cái, một cái đầu muốn mổ cờ Thần Lôi Điện trước Thần Miếu.

“Ngươi dám!” Thần âm phẫn nộ như sấm, cánh cổng của Thần Miếu mở rộng, có một vị Thần Linh như người khổng lồ, cả người bao quanh bởi sấm sét xông ra từ trong Thần Miếu, ngay lập tức hóa thành hàng ngàn tia sấm sét bắn về phía Quỷ Xa.

“Nuốt Thần ăn linh, sớm đã làm rồi, có gì mà không dám?” Quỷ Xa cười khằng khặc, đối mặt với chư thiên Thần Lôi không chút sợ hãi, sấm sét khủng khiếp bắn trên người nó, lập tức đánh cơ thể nó thành tro bụi.

Nhưng những tro bụi đó lại không hề biến mất, hóa thành từng đám khói đen cuộn về phía Thần Thể như người khổng lồ kia, trong bỗng chốc đã bao trùm Thần Linh.

Sinh vật các tộc đều trợn trừng mắt nhìn những gì diễn ra trước Thần Miếu, Thần Linh bị khói đen quấn lấy, không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Nhưng họ nhìn thấy sấm sét trong đám khói đen cuồn cuộn, với bên trong truyền ra không ngừng âm thanh la hét của Thần Linh, có thể thấy tình hình của vị Thần Linh đó vô cùng xấu.

Chỉ lát sau, đã không nhìn thấy cũng chẳng nghe thấy sấm sét chập chờn và tiếng la hét trong đám khói đen nữa, chỉ thấy khói đen cuộn một cái, biến thành hình dạng của Quỷ Xa.

Mà vị Thần khổng lồ kia, đã biến thành một đống xương trắng, trên xương không còn chút máu thịt nào, cứ như bị kền kền rỉa đến sạch bóng.

Bụp!

Xương nát vụn trong gió, hóa thành tia chớp nhỏ ngưng tụ, biến thành một Lôi Điện Xoa trôi nổi trong hư không.

Quỷ Xa há miệng ra hút, hút luôn Lôi Điện Xoa mà Thần Cách hóa thành vào miệng, ngửa lên trời phát ra tiếng cười khằng khặc quái dị.

"Ngươi đã đánh bại thần Lôi Điện, chỉ cần rút cờ Thần xuống, là có thể thay thế nó trở thành vị Thần Linh mới, được hưởng sinh mệnh bất diệt, ngươi có bằng lòng không?" Trong Thần Điện Gen tâng cao nhất Thần Cung, một âm thanh quen thuộc truyền ra.

Hàn Sâm vẫn còn nhớ trước kia khi Kim Mao Hống đánh vào Thần Điện Gen, lúc đó là âm thanh này.

"Ông đây tung hoành vũ trụ muốn ăn ai thì ăn kẻ đó, muốn giết ai thì giết kẻ đó, ai muốn làm chó canh cửa cho ngươi, hôm nay ông đây ăn no rồi, ngày khác đến ăn tiếp." Quỷ Xa cười quái dị rồi vỗ cánh chim, chợt hóa thành khói đen lao ra khỏi Thần Miếu, biến mất trong hư không.

Sinh vật các tộc đều trợn mắt há mồm mà nhìn, sinh vật bình thường vốn không biết Quỷ Xa, thấy nó nuốt sống Thần Linh một cách dễ dàng, đều lấy làm kinh hãi.

Đột nhiên, lại một con thú vật khổng lồ giống như vượn khỉ cắt ngang bầu trời tới, bay về phía Thần Miếu mà Quỷ Xa vừa rời khỏi, bay đến trước Thần Miếu, một chiếc móng vuốt to lớn túm về cờ Thần trước miếu.

"Ta nghĩ hắn không muốn thành Thần, thế để ta trở thành Thần Linh bất tử cho." Trong mắt vượn khổng lồ tràn đầy dục vọng mãnh liệt, khi ngón tay sắp chạm vào cờ Thần thì đột nhiên nghe thấy tiếng cánh cổng của Thần Miếu mở rộng, một vị Thần Linh bay ra từ trong Thần Miếu, sấm sét nhảy múa điên cuồng khắp người, lập tức cho nổ con vượn khổng lồ đó thành tro bụi.

Sinh vật các tộc nhìn thấy vị Thần Linh bay ra từ trong Thần Miếu, lại giống y hệt với vị Thần Linh bị Quỷ Xa nuốt chửng trước đó, đều ngạc nhiên nghi ngờ: “Đó thật sự là Thần Linh bất tử bất diệt sao?”

Hàn Sâm đã biết từ trước, Thần Linh trong Thần Miếu là bất tử bất diệt, cũng không hề cảm thấy kinh ngạc.

“Tần Tu à Tần Tu, trận này cuối cùng ta vẫn thua rồi.” Hàn Sâm nhìn bàn xoay tinh thể và tượng ngọc đã hóa thành hư vô trong chùm ánh sáng, không khỏi thầm cười khổ, tiện tay nhặt năm ngọn thạch đăng đã lụi tắt, không còn chút thần quang nào lên.

Hắn vốn muốn phá vỡ tính toán của Thánh Chủ, hy vọng có thể giúp Tiểu Hoa thoát khỏi sự kiềm chế của Thánh Chủ, ai ngờ cuối cùng vẫn rơi vào trong tính toán của Thánh Chủ, đến bản thân cũng trở thành quân cờ để Thánh Chủ phá vỡ kết giới không gian, làm cho Thần Cung hiện thế.

Hết chương 2965.

Chương 2966. Giết hay không giết?

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Thần Cung trong hư không, cả Thần Cung vô vùng to lớn, mỗi tòa Thần Miếu đều là không gian có thể so với tinh vực.

€ó lẽ là do thấy chấn động trước việc con vượn khổng lồ bị Thần Linh bắn chết, không có sinh vật nào dám xông vào hư không chiến đấu với Thần Linh nữa.

Thần Cung trôi lơ lửng trong hư không, trông cứ như xen giữa hiện thế và hư ảo vậy, Thần Cung to lớn như thế, lại không chiếm giữ quá nhiều tỉnh vực hiện thực.

Ngoài Thần Lôi Điện trước, các Thần Miếu và Thần Điện Gen tầng cao nhất khác đều đóng cửa, cũng không biết trong đó liệu có vị Thần nào †ồn

tại hay không.

“Số kiếp khó tránh, kết giới không gian cuối cùng vẫn bị Thánh Chủ mở ra một lần nữa, nhưng bây giờ Thánh Chủ đã không có ở đây, nếu như Thần Chiến lại nổi lên thì ai ngăn được Thần Linh giáng thế?” Thủ tọa Trấn Thiên Cung lại thở dài.

“Ý ngươi là gì?” Hàn Sâm nhìn thủ tọa Trấn Thiên Cung, hỏi.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung nói: “Thần Cung hiện thế, bị giới hạn bởi quy tắc của vũ trụ, chỉ có thể cố thủ trong Thần Miếu, không thể rời khỏi Thần Miếu tiến vào đại vũ trụ đánh giết.”

“Đây không phải là chuyện tốt sao?” Hàn Sâm nói.

Lắc đầu, thủ tọa Trấn Thiên Cung nói: “Đó chưa chắc đã là chuyện tốt, sinh vật bình thường có thể kéo cờ thành Thần, thay thế vị trí ban đầu của Thần Linh, ngược lại Thần Linh cũng có thể chiếm giữ cơ thể của sinh vật đi vào Thần Miếu, tiến vào đại vũ trụ đánh giết. Bây giờ chư thiên Thần Linh đóng cửa miếu không ra ngoài, nhưng một khi sinh vật giết đến quá nhiều, chọc giận những Thần Linh kia, nếu như họ chiếm giữ cơ thể của sinh vật đại vũ trụ tiến vào đại vũ trụ, vậy thì không thể tránh khỏi nạn lớn.”

“Năm đó Thánh Vực đã từng cưỡng chế Thần Cung hiện thế, rất nhiều cường giả khủng bố đã trắng trợn đánh giết Thần Linh, kết quả dẫn tới Thần Linh cắn trả, chư thiên Thần Linh mượn chuyện này hạ thế, đánh cho Thánh Vực chia năm xẻ bảy, biến thành tinh vực Đại Tịch Diệt như ngày nay. May mà Thánh Vực năm đó thật sự bất khả chiến bại, những Thần Linh mượn xác hạ phàm kia cũng gần như bị chém giết gần hết, giữ lại cho đại vũ trụ một phần nguyên khí. Nhưng bây giờ Thánh Chủ không còn ở đây, trong đại vũ trụ cũng không có thế lực sánh được với sự lớn mạnh của Thánh Vực, nếu chư thiên Thần Linh thật sự mượn xác giáng thế, còn ai ngăn được bọn họ chứ? Chỉ sợ đại vũ trụ gặp nguy rồi!”

Ma Nữ cố chống người bò từ đất lên, phản đối: “Điều ngươi nói đều là lời nói nhảm, không để Thần Cung hiện thế, không chém giết Thần Linh, ta xem thoát khỏi trói buộc của quy tắc của đại vũ trụ như thế nào? Chỉ có giết những Thần Linh kia, đạt được võ trang Thần Cách, tiếp tục củng cố bản

thân, mới có thể giành được sự tự do thật sự, không chịu quản thúc của Thần Linh và thiên địa. Chỉ cần chúng ta càng ngày càng mạnh thì đâu cần sợ hãi những Thần Linh kia? Nói cái gì mà sợ Thần Linh giáng thế hủy diệt thế giới, đó chỉ là cái cớ của những kẻ sợ hãi không có năng lực mà thôi."

"Vạn vật trong vũ trụ đều có quy tắc, có sự tồn tại của quy tắc vũ trụ, mọi thứ mới chuyển động được một cách bình thường, cưỡng chế phá vỡ những quy luật kia, chỉ khiến trật tự vũ trụ bị sụp đổ, đây mới thật sự là thảm họa." Thủ tọa Trấn Thiên Cung phản đối.

"Có phá lối xưa mới có làm đường mới, phá vỡ lệ cũ, tự nhiên có thể thành lập trật tự mới, vận mệnh của ta vốn nên do ta tự nắm lấy." Lão Điêu cũng mở miệng nói.

Hai bên mỗi người mỗi ý, chẳng ai thuyết phục được ai.

"Công tử." Cửu Thiên Đế cùng mẹ con Kim Ngư chạy qua, cung kính thi lễ với Hàn Sâm.

"Trói tất cả bọn họ lại mang đi, đợi lão Miêu đưa con của ta đến đổi người." Hàn Sâm chỉ vào Ma Nữ, lão Điêu, Vô Nhãn và Xích Khôi đang bị thương nặng, nói.

"Công tử không cần phiền phức như vậy đâu." Ma Nữ cười nói: "Nếu ngươi đã là người chủ thượng chỉ định, thì bọn ta đương nhiên sẽ giúp đỡ công tử tiêu diệt chư thiên Thần Linh giành được bá nghiệp tối cao hết mình, mạng của bọn ta đều thuộc về công tử, nếu như công tử muốn giết bọn ta, chỉ cần nói một lời là được."

Ngập ngừng, Ma Nữ lại nói tiếp: "Nếu không, cho dù công tử có lấy đi mạng của bọn ta thì cũng chẳng có tác dụng gì, Lão Miêu có thể hi sinh tất cả vì tiểu chủ nhân, tuyệt đối sẽ không đổi tiểu chủ nhân lấy mạng của bọn ta đâu. Nhưng bây giờ công tử ngươi cũng đừng lo lắng, có lời nói của chủ thượng, Lão Miêu nhất định sẽ đưa tiểu chủ nhân trở về."

Thủ tọa Trấn Thiên Cung đột nhiên ngắt lời Ma Nữ, nói với Hàn Sâm: "Nếu như các hạ đã biết dùng đao pháp Thiên Chi Hạ, chắc hẳn có mối liên hệ gì đó với Trấn Thiên Cung ta, bổn tọa có lời này, vẫn mong các hạ có thể tính

toán cẩn thận chút, quy luật của đại vũ trụ không thể phá vỡ, Thần Cung cũng tuyệt đối không thể bị hủy diệt, nếu không thì vũ trụ nhất định gặp đại nạn."

"Công tử chớ có nghe hắn ăn nói bậy bạ, khi công tử chém tất cả chư thiên Thần Linh xưng bá thiên hạ, trật tự vũ trụ đều do công tử định đoạt, ai dám làm loạn?" Ma Nữ lập tức nói.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng đã bị Hàn Sâm khua tay cắt ngang: "Nể ân tình mà Cung Chủ Trấn Thiên Cung đối với ta, ta cũng không làm khó ngươi, việc trước đây coi như chưa từng xảy ra, ngươi đi đi."

"Vẫn xin các hạ nghĩ cho kỹ." Thủ tọa Trấn Thiên Cung thấy Hàn Sâm không hề dao động, chỉ đành thở dài quay người đi xa.

"Công tử, hắn biết nhiều bí mật của Thánh Điện như vậy, chắc chắn là đám tay sai của bọn Thần Linh kia, không thể để hắn sống được." Lão Điêu la hét nói.

Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Lão Điêu một cái: "Thánh Chủ là Thánh Chủ, †a là ta, ta không phải là chủ tử của các ngươi, cũng sẽ không làm những việc mà chủ tử các ngươi muốn làm. Đưa bọn họ đi."

Câu cuối cùng là Hàn Sâm nói với Cửu Thiên Đế.

Cửu Thiên Đế hơi do dự, nhưng thấy ánh mắt kiên định của Hàn Sâm, cũng không dám làm trái với mệnh lệnh của Hàn Sâm, chỉ đành trói mấy người Ma Nữ bọn họ lại.

Mấy người Ma Nữ cũng không phản kháng, thậm trí thoạt nhìn có vẻ như cam tâm tình nguyện, mặc cho Cửu Thiên Đế trói bọn họ, hơn nữa còn chủ động phối hợp.

"Công tử muốn chúng ra như nào, chúng ta sẽ làm như thế" Cự thú Vô Nhãn ồm ồm nói.

Hàn Sâm thầm cười khổ, hắn biết Ma Nữ bọn họ không phải trung thành với hắn thật, mà là trung thành với Tần Tu.

“Tần Tư không hổ là người xuất chúng, cho dù chết rồi thì vẫn có nhiều sinh vật đỉnh cấp bằng lòng chết vì một lời của hắn, cái sức hút phẩm chất này, thật không phải người bình thường có thể đạt được.”

Hàn Sâm định về Hoa Viên Không Trung trước rồi mới bàn bạc kỹ hơn, bây giờ dù Hàn Sâm đã biết được rất nhiều chuyện, nhưng vẫn chưa đả động gì đến nguồn gốc, vẫn còn nhiều băn khoăn chưa được giải thích, cũng không muốn đưa ra quyết định ngay.

Với năng lực của Tần Tu, trường sinh là quá dễ với hắn, nếu như nói là vì tự do, chỉ cần hắn không tìm được chết, chư thiên Thần Linh e cũng sẽ không trêu chọc hắn.

Nhưng hắn vẫn cứ muốn sống mái với Thần Linh đến cùng, chắc chắn phải có nguyên nhân nào đó.

Hơn nữa, Hàn Sâm cảm thấy những gì thủ tọa Trấn Thiên Cung nói không phải không có lý, không có quy tắc thì không thành tiêu chuẩn, trước khi làm rõ chuyện những quy tắc này có thể phá vỡ hay không, sau khi phá vỡ sẽ có hậu quả gì, thì Hàn Sâm cũng không muốn chiến đấu một cách mù quáng.

“Thần…Rốt cuộc tượng trưng cho cái gì..” Hàn Sâm nhìn Thần Điện Gen ở đỉnh Thần Cung một cái, nghĩ đến vị Thần Linh bám trên người Cô Uyển Nhi.

Có rất nhiều những điều mà Thần làm, Hàn Sâm không thể nào hiểu nổi.

Đột nhiên, ánh mắt của Hàn Sâm ngưng lại, trên quảng trường của một Thần Miếu dưới Thần Điện Gen, Hàn Sâm nhìn thấy một pho tượng bằng vàng.

Không, phải nói trông thì giống tượng vàng, nhưng thực tế lại không phải tượng, mà là Kim Mao Hống đã đánh đến Thần Điện Gen.

Hết chương 2966.

Chương 2967. Thân Kshana

Sắc mặt của Hàn Sâm đại biến, nhìn chăm chú vào Kim Mao Hống, chẳng mấy chốc đã phát hiện ra cơ thể của Kim Mao Hống vẫn còn hoạt tính, sức sống vẫn chưa tắt hẳn, nhưng mà đã yếu hơn lúc gặp nó trước đây không biết bao nhiêu lần.

Cơ thể của nó vẫn giữ nguyên tư thế bổ nhào về phía trước, giơ nanh múa vuốt về phía cửa chính của tòa Thần Miếu kia giống như dừng lại ngay tại đó.

"Chuyện gì vậy? Rốt cuộc Kim Phát Hống đã xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt của Hàn Sâm thay đổi thất thường, trong chốc lát cũng không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Hình như Ma Nữ nhìn ra Hàn Sâm chú ý đến Hoàng Kim Hống, nhìn kỹ lại Thân Miếu và Kim Mao Hống nói: "Công tử, đó là Thần Miếu của Thần Kshana. Năm đó trong số các Thần Linh giáng thế còn có Thần Kshana, hắn là Thần Linh cao cấp trong hệ Thời Gian. Nếu ta đoán không sai thì chắc con Hoàng Kim Hống đó đã trúng Sát Na Vĩnh Hằng của hắn, trong phút chốc chính là vĩnh viên, e rằng cả đời này có sẽ bị nhốt trong khoảnh khắc đó, mãi mãi cũng không thoát ra được."

"Thần Linh cấp cao? Thần Linh phân cấp bậc như thế nào? Thực lực của vị Thần Kshana đó so với sinh vật trong đại vũ trụ thì như thế nào?" Trong lòng Hàn Sâm sốt ruột.

Ma Nữ đáp: "Theo như ta biết, Thần Linh phân thành bốn cấp đó là Phá Hoại, Tai Nạn, Hủy Diệt và Trọng Khải. Nếu nói về thực lực thì rất khó phán xét, Thần Linh cấp cao mạnh hơn Thần Linh cấp thấp là điều chắc chắn. Nhưng mà bởi vì tất cả những Thần Linh một khi chiếm lấy cơ thể của sinh vật để đến đại vũ trụ thì thực lực của bọn họ sẽ chịu giới hạn của cơ thể xác thịt, nhiều lắm cũng chỉ là cấp Chân Thần, không thể nào vượt

lên trên Chân Thần, cho nên cho dù Thần Linh cấp Hủy Diệt cũng bị chủ thượng giết chết không ít."

"Nhưng mà sức mạnh của những Thần Linh trong Thần Miếu thì khó nói rồi. Năm đó lúc ta và Lão Điêu có được dị bảo đỉnh cấp và võ trang Thần Cách cũng chỉ có thể miễn cưỡng chiến đấu với Thần Linh cấp Tai Nạn. Thần Kshana là Thần Linh cấp Hủy Diệt, trong Thần Miếu còn lâu ta mới là đối thủ của hắn. Lúc hắn đến đây cũng là do chủ thượng đích thân ra tay làm hắn bị trọng thương, trốn về trong Thần Miếu."

Hàn Sâm chau mày nói: "Ta mang theo Thánh Kỳ Lân chiến đấu với hắn một trận, các ngươi cảm thấy ai mạnh hơn?"

Ma Nữ và Lão Điêu đều cả kinh, vội nói: "Công tử tuyệt đối không thể được, mặc dù Thánh Linh do Thánh Chủ tạo ra chuyên dùng để giết Thần Linh, nhưng mà lúc đầu thiết kế là tứ linh hợp nhất sau đó lại có thêm tộc đăng mới có cơ hội chém chết Thần Linh cao cấp. Hiện giờ toàn bộ sức mạnh của tộc đăng đã dùng để phá vỡ vách ngăn không gian rồi, bốn Thánh Linh lại chỉ còn có một, nếu chỉ có một mình Thánh Kỳ Lân e rằng sức mạnh của nó cũng chỉ tương đương với Thần Linh cấp Tai Nạn, cộng thêm với sức mạnh của công tử sợ khó có thể khiêu chiến với Thần Linh cấp Hủy Diệt."

Hàn Sâm nhìn Kim Mao Hống phía trước Thần Miếu Kshana im lặng không lên tiếng. Mặc dù Kim Mao Hống dừng ngay đó không hề nhúc nhích nhưng Hàn Sâm có thể cảm nhận được sức sống trên người nó đang dần mất đi. Theo suy tính của Hàn Sâm thì e rằng không qua mấy năm nữa sức sống trên người Kim Mao Hống đều bị mất hết.

Ma Nữ như thể nhìn thấu được suy nghĩ của Hàn Sâm vội vàng nói: "Công tử muốn đánh bại Thần Kshana cũng không phải khó. Theo như †a biết, trong số Thần Linh cấp Hủy Diệt có một vị Thần Vô Giới, võ trang Thần Cách của hắn có sức mạnh vô biên, không bị thời gian và không gian hạn chế. Nếu như công tử có thể giết được Thần Vô Giới trước, lấy võ trang Thần Cách của Thần Vô Giới, đến lúc đó mượn sức mạnh của chiếc võ trang Thần Cách này, khi đối đầu với Thần Kshana phần thắng sẽ tăng lên rất nhiều."

“Cha ơi, Tiểu Kim Kim nhìn rất đau khổ, chúng ta đi cứu nó có được không?” Bảo Nhi vẫn đang bám trên vai của Hàn Sâm, giương mắt nhìn Kim Mao Hống trước Thần Miếu Kshana nói.

Hàn Sâm vẫn còn do dự chưa mở miệng lại nghe thấy một âm thanh gào thét truyền đến từ trong hư không, một người con gái thân rắn và một con Thanh Mao cự thú vượt qua hư không chém xuống Thần Miếu của Thần Kshana.

Hàn Sâm vừa nhìn liền nhận ra con Thanh Mao cự thú đó, đó chính là Thanh Mao cự thú năm ấy đã cướp đi Kim Mao Hống.

Còn người con gái thân rắn ấy thì Hàn Sâm không biết, nhưng mà thoạt nhìn chắc là người của tộc Kana.

“Ồ, tộc Kana còn cường giả cấp Chân Thần ư, sao trước đây chưa từng nghe nói đến?” Lão Điêu nhìn cô gái thân rắn ấy, nói với vẻ hơi kinh ngạc.

Ma Nữ nhìn cô gái đó do dự nói: “Nghe nói Thủy Tổ Kana có một người em gái sinh đôi, lúc còn nhỏ bị một con cự thú khủng bố cướp mất, xem ra chín mười phần chính là người này, nói như vậy cự thú đã cướp đi nàng phần lớn chính là Thú Vương Hống trên Vô Định Sơn.”

“Sơn chủ của Vô Định Sơn là bạn thân chí cốt với Thánh Chủ, sau khi đánh vào Thần Điện Gen thì không thấy tung tích của hắn nữa, không ngờ vẫn còn giữ lại huyết mạch trên thế gian, đáng tiếc vẫn thất bại trong Thần Cung.” Lão Điêu nói.

“Mặc dù người phụ nữ tộc Kana đó và Thanh Mao Thú đều được xem là sinh vật đỉnh cấp trong đại vũ trụ, nhưng mà muốn xông vào Thần

điện Kshana cứu Hoàng Kim Hống thì là hành vi mất lý trí.” Xích Khôi lắc đầu nói.

Trong lúc nói chuyện, nữ nhân Kana và Thanh Mao Hống đã xông vào bên trong Thần Cung, đi thẳng đến Thần Miếu của Thần Kshana.

“Tiểu Sơn Chủ, bọn ta đến cứu ngươi đây.” Thanh Mao Hống rống to lên một tiếng, thanh quang trên người phóng ra khắp nơi, trong miệng phun ra từng trục ánh sáng màu xanh phóng đến trên người Kim Mao Hống.

Trục ánh sáng xanh trong nháy mắt đã lao đến cách Kim Mao Hống chưa đầy một mét, nhưng mà trong khoảng cách chưa đến một mét ấy, trục ánh sáng xanh không thể tiến thêm được tí nào, dù chỉ là một centimet.

Nếu có thể trình chiếu nó với tốc độ nhanh hơn gấp một trăm lần thì có thể nhìn thấy trục ánh sáng màu xanh đang tiến về phía trước, nhưng mà tốc độ tiến lên vô cùng chậm chạp, trên thực thế chả khác gì với đứng im.

Hàn Sâm nhìn thấy vậy thì hoảng sợ trong lòng, lĩnh vực Thời Gian phủ lên bên ngoài cơ thể Kim Mao Hống giống như Quỷ Thời Gian vậy, nhưng mạnh hơn lĩnh vực của Quỷ Thời Gian gấp nhiều lần.

Cho nên dù sức mạnh của Thanh Mao Thú mạnh như thế, như vẫn trông như đứng im trong lực lượng thời gian.

Không, không phải là đứng yên bất động, trục ánh sáng của Thanh Mao Thú đang nhanh chóng bị tiêu hao trong sức mạnh thời gian ấy, trong nháy mắt đã bị tiêu hao sạch, đến một chút ánh sáng cũng chẳng còn sót lại.

Hai tay của người phụ nữ tộc Kana nâng một quả cầu thủy tinh, trong quả cầu thủy tinh hiện ra ánh mặt trời phản chiếu, nhưng mà ánh mặt trời phản chiếu ấy cũng bị sức mạnh thời gian trên người Kim Mao Hống làm cho hao mòn, hoàn toàn không loại bỏ được sức mạnh thời gian.

Ầm ầm ầm!

Cửa chính của Thần Miếu Kshana mở ra, một nữ Thần Linh mặc áo giáp đen sát người, dáng người cao ráo thon gầy bước ra từ bên trong, gương mặt lạnh như băng, không hề có chút tình cảm con người nào.

Không gian bên ngoài cơ thể dao động như mặt hồ theo từng bước đi của nàng, giống như từng đợt gợn sóng lan ra ngoài không trung.

Hàn Sâm nhìn thấy diện mạo của Thần Kshana thì hơi ngẩn ra, bởi vì diện mạo và khí chất của Thần Kshana cực kỳ giống với Nữ Đế Kshana.

Không, phải nói là Nữ Đế Kshana cực kỳ giống với Thần Kshana mới đúng, nếu so sánh thì Nữ Đế Kshana giống như Thần Kshana phiên bản kém, dù là khí chất và hào quang thì đều thua xa.

"Đây là chuyện gì vậy…" Trong lòng Hàn Sâm hiện lên vô số suy nghĩ.

Hết chương 2967.

Chương 2968. Giết vào Thần Cung

Nhìn kỹ lại vẫn thấy có chút khác nhau, nhưng quả thật hai người rất giống nhau, đặc biệt là thuộc tính của hai người đều là hệ Thời Gian khiến cho Hàn Sâm không khỏi sinh ra nhiều liên tưởng.

"Lẽ nào lúc đầu Tần Tu cũng tạo ra được Thần Chi Linh sao? Cho nên bên trong dị linh có một phần nguồn gốc là Thần Linh?" Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

"Thả Tiểu Sơn Chủ ra." Thanh Mao Thú tức giận hét lên, trục ánh sáng màu xanh từ trong miệng điên cuồng phun đến Thần Kshana.

Người phụ nữ tộc Kana kia cũng ngưng tụ sức mạnh, làm quả cầu thủy tinh sáng rực lên, hàng loạt gợn sóng được gia trì lên trục ánh sáng màu xanh, trông giống như máy khuếch đại âm thanh khiến cho trục ánh sáng xanh phóng lớn ra gấp nhiều lần, chiếu đến Thân Kshana như một thần quang diệt thế.

Đôi chân ngọc ngà của Nữ Thần Kshana đứng trước cửa chính Thần Miếu như thể không nhìn thấy trục ánh sáng khủng khiếp đó vậy, chỉ lạnh lùng nhìn Thanh Mao Thú và người phụ nữ tộc Kana.

Trục ánh sáng xanh phóng đến trước mặt Thần Kshana, tạo thành những vằn nước dập dờn trước mặt Thần Kshana giống như viên đá rơi xuống mặt

hồ vậy, nhưng lại không thể nào tiến gần nàng thêm nửa phân chứ đừng nói làm nàng bị thương.

“Một giây thiên đường, khoảnh khắc là vĩnh hằng.” Nét mặt Thần Kshana vô cảm nhìn và nói với Thanh Mao Hống và nữ nhân Kana đang gắng sức nhưng cũng không làm nàng bị thương được kia, chậm rãi nâng bàn tay ngọc ngà lên, nhấn nhẹ ngón trỏ vào hư không.

Đầu ngón tay của Thần Kshana chạm vào hư không, những cơn gợn sóng mà mắt thường có thể thấy bắt đầu lan ra. Dưới làn gợn sóng đó, thời gian dường như bị ngưng lại, mọi thứ đều dừng chuyển động.

Thanh Mao Hống vẫn giữ nguyên tư thế phun ánh sáng xanh, người phụ nữ tộc Kana tay vẫn nâng quả cầu thủy tinh gần như dốc hết sức lực.

Mọi thứ đều đứng im, ngay cả trục ánh sáng xanh của Thanh Mao Hống cũng như thủy tinh dừng lại trong không trung.

Nữ Thần Kshana cất bước đi về phía trước, trục ánh sáng xanh vỡ thành những mảnh nhỏ như thủy tinh ào ạt đổ về hai bên như đang nhường đường cho Thần Kshana vậy.

Tận mắt nhìn thấy mọi thứ cản trước mặt Nữ Thần Kshana đều vỡ vụn, còn Kim Mao Hống, Thanh Mao Thú và người phụ nữ tộc Kana ngay cả nhúc nhích cũng không thể nhúc nhích được.

Vốn Hàn Sâm cũng muốn làm theo như lời Ma Nữ nói, đi lấy võ trang Thần Cách của Thần Vô Giới trước rồi mới đi cứu Tiểu Kim Kim.

Nhưng với tình huống này nào còn dám trì hoãn nữa, hắn đặt Bảo Nhi xuống đất sau đó dùng Tinh Không Đại Na Di đi đến Thần Cung.

“Bảo Nhi sẽ cùng với cha cứu Tiểu Kim Kim” Ai ngờ Bảo Nhi lại nhảy lên bám lên lưng của Hàn Sâm, ôm chặt cổ hắn mà nói.

Nhìn thấy Nữ Thần Kshana đã sắp đến trước mặt ba người Kim Mao Hống rồi, Hàn Sâm cũng không dám kéo dài thời gian nữa, trực tiếp sử dụng Tinh Không Đại Na Di đến trước Thần Cung.

Bên trong Thần Cung có một nguồn sức mạnh kỳ lạ, Hàn Sâm lại khó dịch chuyển tức thời vào thẳng Thần Cung được nên chỉ đành bay vào trong.

Sau khi vào khu vực Thần Cung, Hàn Sâm cảm thấy cơ thể bị ghì xuống, như có một sự áp bức vô hình nào đó áp xuống vậy, cảm thấy Thần Điện Gen và nhiều Thần Miếu khác như lao ngục, mang theo uy nghiêm tối cao.

Nhìn thấy Nữ Thần Kshana sắp chạm tới Thanh Mao Thú đang ở gần nhất, Hàn Sâm lại sử dụng dịch chuyển tức thời lần nữa. Lần này vô cùng thuận lợi đến thẳng trước mặt Thần Miếu Kshana.

Ánh sáng Thánh Linh đang thiêu đốt của Thánh Kỳ Lân trên đao Nhân Quả Báo Ứng, Hàn Sâm chém một đao xuống Nữ Thần Kshana.

Chư thiên vạn tộc nhìn thấy lại có người xông vào Thần Cung đều thắc mắc trong lòng, không biết người nào lại dám vào Thần Miếu Kshana †ìm đường chết vậy.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn ra, ngay cả Thanh Mao Thú và người phụ nữ tộc Kana đều là cấp Chân Thần cũng không chịu nổi một đòn, Kim Mao Hống đứng vị trí thứ nhất trên Gen Thần Bảng cũng bị nhốt trước Thần Miếu Kshana. Đối với sinh vật trong đại vũ trụ, Nữ Thần Kshana gần như không có đối thủ.

Nhưng nhìn kỹ lại thì ngạc nhiên không thôi.

“Hàn Thần Phụ… Hàn Sâm…” Giọng nói đầy ngạc nhiên vang vọng khắp đại vũ trụ.

Cung chủ Trấn Thiên Cung đang chơi cờ với Isa, nhìn thấy một màn này quai hàm cũng sắp rơi xuống đất: “Tên nhóc đó, hắn đi góp vui làm gì? Thần Linh của tộc Hủy Diệt là người hiện giờ hắn có thể đụng vào hay sao?”

Sắc mặt Isa cũng trở nên kỳ lạ, tên đệ tử này của nàng khiến nàng ngạc nhiên quá nhiều lần, nàng đã có phần chết lặng thật rồi.

“Hàn Thần Phụ đang muốn làm gì vậy? Hắn sẽ không cho rằng mình thật sự là cha chúng Thần đấy chứ?” Các sinh vật ở các tộc cũng đều bàn tán xôn xao.

Mặc dù biểu hiện của Hàn Sâm trong trận chiến Điểm Đăng cho Tinh tộc vô cùng xuất sắc, nhưng hiện giờ trước mặt là Thần Linh, hơn nữa còn không phải là Thần Linh bình thường.

Ngay cả Kim Mao Hống đứng đầu Thần bảng cũng thua rồi, hắn đến đó thì có tác dụng gì chứ?

“Công tử…” Bọn người của Cửu Thiên Đế và Ma Nữ đều đấm ngực giậm chân, hận không thể nhảy lên đó kéo Hàn Sâm xuống. Nhưng mà người cũng đã vào trong Thần điện rồi, bây giờ muốn kéo cũng không kịp nữa.

Huống hồ bản thân bọn họ đều bị thương nghiêm trọng, căn bản không đủ sức xông vào Thần Cung.

Thanh Mao Thú và người phụ nữ tộc Kana nhìn thấy Nữ Thần Kshana đang từng bước tiến lại gần, bản thân muốn động đậy cũng không được còn cho rằng lần này chết chắc rồi.

Đột nhiên một đao khí sáng rực chém đến giữa bọn họ, chém lên từng gợn sóng thời gian, mạnh mẽ chém đứt gợn sóng thời gian xông đến Nữ Thần Kshana như núi lửa phun trào.

Trong ánh mắt của Nữ Thần Kshana lộ ra tia kỳ quặc, nhưng mà cũng chỉ lóe lên rồi biến mất. Ngón tay ấn lên đao quang rực rỡ, chỉ ấn nhẹ một cái lại khiến cho đao quang vỡ tung, đao quang nổ tung vỡ tan ra thành những ánh sáng nhỏ li ti màu trắng.

Sau khi gợn sóng thời gian bị bổ ra, Thanh Mao Thú và nữ nhân Kana đã tự do trở lại, cả người ngã xuống đất rồi đứng dậy quay đầu nhìn lại.

“Cảm ơn các hạ đã trợ giúp… Là ngươi…” Thanh Mao Thú và nữ nhân Kana vốn đang muốn cảm ơn, nhưng nhìn thấy người đến lại là Hàn Sâm thì mở to hai mắt, cả gương mặt đều ngạc nhiên sửng sốt, không dám tin cùng với những biểu cảm phức tạp.

Năm ấy, lúc Thanh Mao Thú cướp đi Kim Mao Hống bên người của Hàn Sâm, dù thế nào cũng không ngờ lại có ngày hôm nay.

Theo hắn thấy, một tên nhóc Tinh tộc chắc chắn sẽ chẳng có được thành tựu gì, đến cả lên tới Thần Hóa cũng không được, ấy vậy hôm nay lại trở thành Chân Thần, hơn nữa chỉ trong một đao đã chém vỡ thần lực thời gian của Nữ Thần Kshana. Nguồn sức mạnh này đã vượt xa với thứ bọn họ có thể địch lại nổi.

“Các ngươi không cần cảm ơn ta, hôm nay ta đến đây vì Tiểu Kim Kim, nợ của các ngươi sau này rồi tính.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Nhìn thấy Thanh Mao Thú trung thành bảo vệ như vậy, rõ ràng biết không thể địch nổi nhưng vẫn đến giết Thần Miếu Kshana, cái ý nghĩ †ìm bọn họ đòi nợ của Hàn Sâm cũng vơi đi không ít.

Tình hình của Kim Mao Hống hơi khác với Tiểu Hoa. Kim Mao Hống chỉ nhận sự truyền thừa của một tộc, còn Tiểu Hoa lại ở trong sự sắp đặt của Thánh Chủ Tần Tu, cho nên Hàn Sâm bằng lòng bỏ qua cho Thanh Mao Thú nhưng lại cố chấp hủy đi Thánh Điện, hai cái này khác nhau về bản chất.

“Chỉ cần cứu được Tiểu Sơn Chủ, ngươi muốn bọn ta tự sát bọn ta cũng tuyệt đối không chau mày.” Thanh Mao Thú lớn giọng nói.

“Nói thì dễ làm mới khó.” Hàn Sâm thầm cười khổ, một đao của hắn khi nãy đã dồn toàn lực nhưng lại bị Nữ Đế Kshana phá giải dễ dàng như thế, sức mạnh của hai bên rõ ràng không cùng một trình độ. Hàn Sâm nhìn Kim Mao Hống, chỉ thấy nó vẫn bị thần lực thời gian phong ấn ở đó, kìm hãm sức mạnh của Kim Mao Hống, rõ ràng sức mạnh nó phải chịu cao cấp hơn nhiều vo với bọn người Thanh Mao Thú.

Hết chương 2968.

Chương 2969. Tua ngược thời gian

Cơ thể của Hàn Sâm chợt lóe lên, đao quang đã chém đến trước Kim Mao Hống, muốn chém vỡ thần lực thời gian trên người Kim Mao Hống để Kim Mao Hống được tự do trở lại.

Kim Mao Hống bị giữ ở đó được một khoảng thời gian rồi nhưng Nữ Thần Kshana không thể giết được nó. Điều đó nói rõ Kim Mao Hống có lẽ có một chút sức mạnh để chống lại Nữ Thần Kshana.

Nếu như có thể cứu Kim Mao Hống ra nói không chừng còn có một tia cơ hội. Cho dù không đối đầu được với Nữ Thần Kshana thì cũng có cơ hội chạy trốn.

Trong con mắt lạnh lùng của Nữ Thần Kshana không hề chứa một chút tình cảm nào, đôi tay chắp trước ngực, mười ngón tay thon dài đan thành một dấu tay kỳ lạ ấn về phía trước.

Trong nháy mắt toàn bộ không gian bên trong Thần Miếu đều xảy ra sự thay đổi kỳ diệu. Hàn Sâm nhìn thấy một đao mà mình sắp chém lên người Kim Mao Hống lại quay ngược trở lại.

Cảm giác đó giống như là đoạn phim tua ngược vậy.

“Tua ngược thời gian…” Hàn Sâm thấy ngạc nhiên và kinh sợ vô cùng. €ó thể làm thời gian dừng lại vô hạn đã khủng khiếp lắm rồi, Nữ Thần Kshana lại còn có thể tua ngược thời gian. Mặc dù chỉ tua ngược được trong phút chốc nhưng cũng vô cùng đáng sợ.

“Đi” Hàn Sâm lạnh lùng quát một tiếng, cơ thể nhanh chóng lùi về sau muốn nhờ vào dịch chuyển tức thời để rời khỏi phạm vi của Thần Miếu Kshana. Nữ Thần Kshana có được năng lực tua ngược thời gian, cho dù liều mạng cũng không có phần thắng nào đâu.

Thanh Mao Thú và nữ nhân Kana cũng biết đây là chuyện không có khả năng, cùng lúc chạy hộc mạng ra khỏi phạm vi của Thần Miếu Kshana.

Dấu tay của Nữ Thần Kshana lại kết ấn, tua ngược thời gian làm cơ thể của ba người Hàn Sâm đang dịch chuyển thời gian và đang bay ở đằng xa thụt lùi về.

Cơ thể của Nữ Thần Kshana khẽ nhúc nhích, chỉ đạp một bước là đã bay đến trước mặt Hàn Sâm đang bị thụt lùi, đánh một chưởng lên lưng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn đang thụt lùi trong dòng chảy thời gian, cơ thể vẫn giữ nguyên trạng thái đã làm ban đầu, hoàn toàn không thay đổi được động tác của mình. Sức mạnh toàn thân bộc phát ra cũng chẳng có tí tác dụng nào, trơ mắt nhìn một chưởng của Nữ Thần Kshana ấn lên lưng của mình.

Phụt!

Hàn Sâm phun ra một ngụm máu, cơ thể bị đánh đến mức xé nát hư không bay ra khỏi Thần Cung như sao băng chỉ trong nháy mắt, quán tính vẫn chưa dừng lại ở đó mà đánh thẳng lên một tinh cầu trong đại vũ trụ, khiến cho tinh cầu đó nổ tung, khói bụi bay lên khắp nơi.

Sinh vật các tộc đều nhìn đến há hốc ngạc nhiên, đến Hàn Thần Phụ cũng không phải là đối thủ của nó, sự khủng khiếp của Nữ Thần Kshana đã khắc sâu vào trong đầu của tất cả các sinh vật.

Nữ Thần Kshana nhìn theo hướng mà Hàn Sâm bay đi, trong ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc như đang xác nhận một điều gì đó, nhìn chằm chằm vào tinh cầu bị Hàn Sâm làm cho nổ tung kia.

Thanh Mao Thú và người phụ nữ tộc Kana nhân lúc Nữ Thần Kshana đang ngẩn người nhanh chóng xông đến Thần Miếu Kshana. Nữ Thần Kshana như không đặt bọn họ trong lòng, chỉ nhìn chằm chằm vào Tinh Trần trong không trung, không hề để ý đến bọn họ.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy cả cái sống lưng của mình đều gãy ra hết rồi, đau đến mức không thể nhúc nhích nổi. Cố nén sự đau đớn sử dụng Tỉnh Không Đại Na Di quay trở lại Hoa Viên Không Trung.

Nhưng mà mới dịch chuyển được một nửa thì cơ thể của Hàn Sâm đã khống chế không nổi ngã ra. Bảo Nhi vội vàng đỡ lấy người Hàn Sâm từ trong không trung, ôm lấy hắn dịch chuyển tức thời thêm lần nữa, rất nhanh đã quay lại Hoa Viên Không Trung.

“Cha ơi, ngươi khá hơn chút nào chưa?” Bảo Nhi đỡ Hàn Sâm nằm xuống giường, lo lắng hỏi.

“Vẫn ổn, còn mạng là tốt rồi.” Hàn Sâm gắng gượng nói một câu, máu tươi trong miệng lại ào ạt chảy ra.

“Ta đi tìm Tiểu Ngân Ngân đến” Bảo Nhi nói xong nhảy đi, không lâu sau đã dẫn Tiểu Ngân Ngân đến trước giường.

Tiểu Ngân Ngân có được một lượng lớn gen dị chủng trong Hoa Viên Không Trung, còn có gen dị chủng hệ Lôi cao cấp mà Hàn Sâm đưa nó giữ, cộng thêm tài nguyên của Cổ Lôi Thần mà Kim Mao Hống cho nó đã khiến nó nhanh chóng thăng cấp, bây giờ đã là Thần Hóa cấp Nguyên Cơ rồi.

Đặc biệt là tài nguyên Cổ Lôi Thần giúp cho Tiểu Ngân Ngân vô cùng nhiều, khiến gen của nó được tối ưu hóa. Mặc dù tính công kích không mạnh lắm nhưng năng lực trị thương lại rất cừ.

“Không… Không cần đâu… Ta không sao…A…” Hàn Sâm muốn từ chối, lực lượng lôi điện trên người Tiểu Ngân Ngân đã dồn xuống, giật cho Hàn Sâm rợn hết tóc gáy, khiến hắn nhịn không được mà kêu lên.

“Cởi áo choàng bên ngoài ra trước đi.” Hàn Sâm cố nhịn đau đớn nói.

Bảo Nhi vội đỡ Hàn Sâm dậy, cởi chiếc áo choàng xanh đen trên người của hắn xuống, khi nhìn thấy phía sau áo choàng không khỏi kinh hãi hét lên.

Sau áo choàng là một cái lỗ to, hình dạng của cái lỗ chính là hình dạng một bàn tay tinh tế của người phụ nữ, rõ ràng đây chính là vị trí nà Nữ Thần Kshana đã đánh một chưởng.

Hàn Sâm nhìn thấy một lỗ bàn tay trên áo choàng cười khổ nói: “Cũng may là có áo choàng này chắn lại, nếu không lần này cho dù không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.”

Hàn Sâm xoay người nằm sắp lên giường, chỉ nhìn thấy áo giáp Chú Ngữ trên lưng hắn đã bị đánh thành một vết lõm hình bàn tay, may mà vẫn chưa đánh xuyên qua.

Cho dù là vậy, cột sống của Hàn Sâm gần như đã vỡ vụn, vận chuyển sức mạnh trong người vô cùng khó khăn.

“Thần Linh tộc Hủy Diệt quả nhiên đáng sợ, ngay cả cơ hội để ta sử dụng thể Thần Linh siêu cấp cũng không có.” Hàn Sâm nói xong thì muốn bò dậy, nhưng mà lôi điện của Tiểu Ngân Ngân ở bên cạnh lại đánh xuống.

“AI” Hàn Sâm cảm thấy cơ thể của mình vừa tê vừa ngứa, lại kêu lên thảm thiết.

Sức mạnh trị thương bằng lôi điện của Tiểu Ngân Ngân khá tốt, có tác dụng nhất định với thể Chân Thần của Hàn Sâm, nhưng mà cảm giác này thật sự rất khó chịu.

Sau khi Hàn Sâm cảm thấy ổn hơn một chút, nói hết lời bảo Tiểu Ngân Ngân không cần điều trị nữa, nhưng mà Tiểu Ngân Ngân kiên quyết muốn trị khỏi vết thương của hắn, cứ phóng lôi điện ra không ngừng khiến cả người Hàn Sâm tê dại, đôi chân cũng mềm nhũn ra.

Đáng tiếc dù sao thì Tiểu Ngân Ngân cũng chỉ là cấp Nguyên Cơ, sức mạnh lôi điện cả người sau khi tiêu hao sạch cũng vẫn chưa khiến vết thương của Hàn Sâm khỏi hẳn.

“Được rồi được rồi, ta đã khỏe nhiều rồi.” Hàn Sâm cố nén vết thương †ừ trên giường ngồi dậy, đi ra khỏi phòng nhìn Thần Miếu Kshana trong hư không.

Không biết Nữ Thần Kshana trở lại Thần Miếu khi nào, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của nàng nữa. Kim Mao Hống vẫn còn bị giữ trên sân trước Thần Miếu, xem ra Nữ Thần Kshana không vội giết nó, hoặc là có cố ky gì đó nên không thẳng tay giết chết nó.

Hàn Sâm thở phào một hơi, chỉ cần Kim Mao Hống chưa chết thì hắn vẫn còn cơ hội.

“Không biết đội Thiên Thần Quan cấp Hủy Diệt lên cộng thêm thể dị chủng hóa của ta có thể giết được Thần Miếu Kshana cứu Tiểu Kim Kim ra không.” Hàn Sâm thầm nghĩ, nhưng mà hắn cảm thấy cơ hội sẽ không lớn

lắm, tua ngược thời gian của Nữ Thần Kshana quá đáng sợ. Khi thời gian bị tua ngược, Hàn Sâm hoàn toàn không làm được gì cả, cho dù có sức mạnh to lớn hơn nữa cũng khó thi triển.

“Trừ phi ta luôn ở trong trạng thái thể Thần Linh siêu cấp mới có thể không chịu sự ảnh hưởng của tua ngược thời gian, như vậy mới có cơ hội cứu Tiểu Kim Kim” Hàn Sâm nhìn Kim Mao Hống phía trước Thần Miếu Kshana, nét mặt thay đổi thất thường.

Hết chương 2969.

Chương 2970. Bình cảnh

“Lão Hàn, ngươi không sao chứ?” Bọn người Vương Vũ Hàng đến thăm Hàn Sâm. Bọn họ đã đến từ lâu rồi, nhưng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Hàn Sâm từ đằng xa nên vẫn chưa bước vào sân.

“Không sao, còn giữ được cái mạng.” Hàn Sâm nói.

Tà Tình Đế nói: “Ngươi có phát hiện không, vị Thần Linh đánh bại ngươi rất giống với Nữ Đế Kshana.”

Hàn Sâm gật đầu: “Ta nghi ngờ những dị linh trong Tí Hộ Sở có một phần được tạo ra do sử dụng Thần Chi Linh của Thần Linh.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, nếu là thế thật, thì không biết có Thần Linh giống với ta hay không nhỉ?” Đôi mắt của Tà Tình Đế mở to nói.

“Làm gì? Ngươi còn muốn đi kết thân à?” Vương Vũ Hàng bĩu môi nói.

“Đương nhiên là đi đánh chết hắn rồi, trên thế gian này sao được phép có ta phiên bản hai chứ đúng không?” Tà Tình Đế nói với vẻ vô cùng đứng đắn.

“Phì, lỡ như sức mạnh của Thần Linh đó không thua gì với Thần Linh đã đánh Hàn Sâm, thì đến lúc đó ngươi chả phải là đến nạp mạng sao.” Vương Vũ Hàng ở bên cạnh không ngừng tạt nước lạnh.

“Cũng không chắc à nha, đang tiếc cấp bậc của ta cách cấp Chân Thần còn quá xa, bây giờ muốn gì cũng vô dụng.” Tà Tình Đế ưỡn lưng.

Bọn họ nói như vậy ngược lại đã nhắc nhở Hàn Sâm một chuyện.

Sinh vật trong đại vũ trụ tiến hóa đến bước này gần như đã đến bình cảnh rồi, cấp bậc caoo nhất của tất cả những sinh vật trong đại vũ trụ cấp cũng chỉ là cấp Chân Thần, không thể nào thăng cấp tiếp được.

Muốn mạnh hơn nữa chỉ có thể tu luyện các loại thuật gen, nâng cao uy lực của thuật gen, hoặc là tìm các loại dị bảo và võ trang Thần Cách cung cấp cho năng lực chiến đấu.

Nhưng mà Hàn Sâm có thể cảm nhận được rất rõ ràng, cho dù hắn biến thành trạng thái dị chủng hóa thì sức mạnh thuần túy cũng kém xa Nữ Thần Kshana, trừ phi có được dị bảo có sức mạnh đủ lớn và cộng thêm võ trang Thần Cách, nếu không rất khó chống chọi trực tiếp được với nàng.

“Mặc dù xe đến trước núi ắt có đường, liễu rủ hoa cười lại gặp làng, nhưng hiện giờ ta thật sự không có cách để thăng cấp tiếp được nữa. Mà gen Thần Linh hoàn toàn không thể luyện hóa hấp thu, người khác muốn tiếp tục nâng cao sức mạnh có lẽ sẽ không được, còn ta thì chưa chắc không có cơ hội.” Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn Tiểu Thiên Sứ ở bên cạnh.

Tiểu Thiên Sứ mặt mày thanh tú, yên tĩnh vô cùng, khi trong trạng thái biến thân thành Thánh Chiến Thiên Sứ, thì không nhìn ra được nàng là kẻ có sức mạnh rất mạnh.

“Lúc này Tiểu Thiên Sứ vừa mới thăng lên cấp Nguyên Cơ, nếu nàng cũng thăng lên cấp Chân Thần thì sau khi hợp thể với ta, chắc chắn có thể cường hóa tối ưu tố chất cơ thể của ta, cộng thêm có vô số biện pháp nữa, có lẽ sẽ cơ hội chiến đấu với Nữ Thần Kshana.” Trong lòng Hàn Sâm đã quyết tâm dốc hết sức giúp Tiểu Thiên Sứ thăng lên Chân Thần.

Nếu như có thể giúp Tà Tình Đế, Vương Vũ Hàng, Hoàng Phủ Tĩnh lên cấp Chân Thần chắc chắn sẽ có ích, đặc biệt là Nữ Đế Kshana, nếu như lên cấp Chân Thần tin chắc rằng càng có nhiều trợ giúp.

Nhưng mà những tài nguyên cần để thăng cấp lên cấp Chân Thần thật sự quá nhiều, Hàn Sâm lại phải nhanh chóng cứu Kim Mao Hống đang bị nhốt ra. Bồi dưỡng một cấp Chân Thần đã rất khó rồi, đâu có thời gian đi tìm nhiều tài nguyên như vậy để thăng cấp cho mọi người đều lên cấp Chân Thần chứ.

“Tài nguyên ơi tài nguyên, ta cần tài nguyên, những tài nguyên trong Hoa Viên Không Trung chỉ có thể thăng cấp Nguyên Cơ, muốn thăng cấp tiếp nữa mà chỉ dựa vào tài nguyên trong Hoa Viên Không Trung thì chắc chắn không đủ. Đi đâu mới tìm được đủ tài nguyên đây?” Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, muốn có được tài nguyên thì chỉ có thể đi cướp đoạt mà thôi, ngoài cách đó thì không còn con đường nào có thể đi được nữa.

“Cướp tài nguyên của ai đây?” Người Hàn Sâm nghĩ đến đầu tiên đương nhiên là địa bàn của tộc Hoàng Cực.

Nhưng thực lực của tộc Thái Thượng quá hùng mạnh, có rất nhiều cao thủ hơn nữa đi đến Thiên Ngoại Thiên cũng không dễ.

Tộc Cổ Thần vẫn luôn như Thần Long thấy đầu không thấy đuôi, bọn chúng cũng không chiếm cứ quá nhiều khu tài nguyên, đi cướp của tộc Cổ Thần hoàn toàn vô dụng.

Còn về Trấn Thiên Cung, không nói đến Trấn Thiên Cung cũng có cao †hủ nhiều như mây, chỉ với việc bây giờ Hàn Sâm đang tu luyện trong Trấn Thiên Cung, Isa cũng ở trong Trấn Thiên Cung, nên Hàn Sâm cũng không thể đi cướp tài nguyên của Trấn Thiên Cung được. Đó cũng là nguyên nhân để Hàn Sâm bỏ qua cho thủ tọa Trấn Thiên Cung.

“Còn lại chỉ có tộc Hoàng Cực thôi.” Trong lòng Hàn Sâm thầm tính toán ra tay từ đâu mới ổn.

Đánh thẳng vào tộc Hoàng Cực thì e rằng không được, tộc Hoàng Cực đã dựng lên nhiều năm như vậy, cao thủ trong tộc nhiều như mây thì khỏi phải nói luôn, các loại dị chủng cũng nhiều vô số kể. Cho dù trong †ay Hàn Sâm có Thánh Kỳ Lân, một chọi một cũng chả sợ ai, nhưng mà cũng không chắc sẽ chống lại được sức mạnh của cả tộc Hoàng Cực.

Trong lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ nên xuống tay từ khu tài nguyên nào của tộc Hoàng Cực thì lại nhìn thấy lại có một sinh vật khủng bố xông vào Thần Cung trong hư không.

Nhưng mà Thần Miếu mà sinh vật này xông vào là Thần Miếu nằm ở †ầng thấp nhất trong Thần Cung, chẳng khác xa mấy với Thần Lôi Điện mà Quỷ Xa nuốt trước đó, đều là Thần Linh cấp Phá Hoại.

Cho dù như vậy, sinh vật khủng bố kia chiến đấu với Thần Linh cũng khó phân thắng bại, cuối cùng vẫn không giết được Thần Linh mà ngược lại suýt nữa đã bị Thần Linh giết chết, cuối cùng bị chặt đứt một chân thảm hại trốn ra khỏi Thần Miếu.

Sau khi bọn người Vương Vũ Hàng rời đi, Hàn Sâm lôi Đại Quốc Sư Cổ Uyên từ trong tháp Thiên Mệnh ra ngoài, sau đó giam vào Luyện Ngục Thiên Quốc vẫn do Linh canh giữ.

Trong Luyện Ngục Thiên Quốc, Hàn Sâm nhìn Đại Quốc Sư Cổ Uyên hỏi: "Đại Quốc Sư có thể trả lời ta vài vấn đề được không?"

Cổ Uyên giống như lão tăng ngồi thiền, rất lâu sau mới mở mắt thản nhiên nói: "Ta trả lời hay không có gì khác nhau?"

"Nếu như câu trả lời của ngươi khiến ta hài lòng thì biết đâu ta sẽ cho ngươi con đường sống." Hàn Sâm nói.

Cổ Uyên lại lắc đầu: "Ta đã biết nhiều bí mật của ngươi như vậy, nếu ta là ngươi chắn chắc sẽ không để ta sống sót rời khỏi đây."

"Đại Quốc Sư quả nhiên là người thông minh sáng suốt, ta tuyệt đối không để ngươi sống sót rời khỏi đây. Nhưng ít nhất có thể tạm thời để ngươi sống yên ổn không phải sao?" Hàn Sâm mỉm cười rồi nói: "Dựa vào thủ đoạn của Đại Quốc Sư chưa chắc không có ngày trốn thoát."

"Cũng phải ha, chỉ cần còn sống thì sẽ có hy vọng." Cổ Uyên nghĩ rất thoáng, ngẩng đầu nhìn Hàn Sâm nói: "Một câu hỏi đổi lấy mạng sống của ta trong mười năm"

“Được, nhưng mà ít nhất phải trả lời ta mười câu hỏi, câu hỏi trả lời không được thì không tính.” Hàn Sâm nói.

“Được” Cổ Uyên rất dứt khoát.

“Chuyện liên quan đến Cửu Ngự Cung ngươi biết được những gì?” Hàn Sâm ngẫm nghĩ rồi hỏi.

“Ngươi muốn hỏi chuyện liên quan đến linh sao?” Đại Quốc Sư Cổ Uyên thản nhiên nói.

“Không sai.” Hàn Sâm thầm mừng rỡ, không ngờ Cổ Uyên lại biết chuyện của Linh.

Cổ Uyên do dự một lúc rồi nói: “Chuyện này ta biết cũng không nhiều, ta chỉ biết trong lúc Thánh Vực bị diệt, Thủy Tổ đại nhân đã lấy được một vài tài nguyên nghiên cứu của Thánh Chủ, trong đó có một phần liên quan đến linh, từ sau lúc đó thì có Cửu Ngự Cung. Nhưng mà những sự việc của các triều đại Cửu Ngự Cung chỉ có Hoàng Đế và Hoàng Đế tương lai mới có tư cách biết được. Ta cũng chỉ là tình cờ biết được một ít, chỉ biết là Thủy Tổ đại nhân muốn lợi dụng linh để chế tạo ra một vũ khí mạnh, có lẽ là cùng một loại với Thánh Linh của Thánh Kỳ Lân.”

“Thành công không?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Câu hỏi thứ hai sao?” Cổ Uyên nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Phải.” Hàn Sâm trả lời rất ngắn gọn.

“Có lẽ đã thành công rồi. Hoàng Đế của các triều đại đầu có một dị bảo truyền lại cho đời sau, nhưng mà chưa có một người nào được nhìn thấy, những người nhìn thấy dị bảo đó đều chết cả. Trong lịch sử của tộc Hoàng Cực có mấy lần đại nạn đều nhờ dị bảo này giải quyết.

Ta đoán đó chính là vũ khí tộc Hoàng Cực có được do linh chế tạo.” Cổ Uyên đáp.

Hết chương 2970.

Chương 2971. Giếng Quang Minh

Nửa tiếng sau, Hàn Sâm đi ra từ trong Luyện Ngục Thiên Quốc, lại giao Luyện Ngục Thiên Quốc cho Linh.

“Tộc Hoàng Cực quả là không đơn giản, tạm thời không thể đến nước Đế Hoàng, nhưng đoạt tài nguyên của tộc Hoàng Cực trước chắc là không khó.” Hàn Sâm nghỉ ngơi ở Hoa Viên Không Trung vài ngày, đồng thời cũng dưỡng thương, tiện thể nghiên cứu một chút sự phân bố tài nguyên của tộc Hoàng Cực hiện giờ luôn.

Tài nguyên của Nước Đế Hoàng đương nhiên nhiều nhất, nhưng ngoài Nước Đế Hoàng còn có rất nhiều chỗ có tài nguyên nữa, Hàn Sâm chọn tới chọn lui, chọn trúng một chỗ khá thích hợp với Tiểu Thiên Sứ.

Đó là một không gian dị chủng tên là “Giếng Quang Minh”, ở trong không gian dị chủng kia có rất nhiều hố năng lượng hình giếng có năng lượng Quang Minh.

Trong hố năng lượng sinh trưởng một loại thực vật dị chủng Quang Minh Tỉnh Liên cấp Thần Hóa, nghe nói tộc Hoàng Cực luôn bồi dưỡng Quang Minh Tỉnh Liên trong đó, đã đào tạo không biết bao nhiêu năm, bên trong chắc chắn rất nhiều Quang Minh Tỉnh Liên.

Bởi vì Giếng Quang Minh vốn không thuộc về tộc Hoàng Cực, là sau khi tộc Hoàng Cực hủy diệt một chủng tộc khác rồi đoạt chỗ, nên tình hình bên trong Giếng Quang Minh có rất ít người biết.

Nhưng sau khi tộc Hoàng Cực chiếm lĩnh đã phong tỏa chỗ đó, hơn nữa còn cho quân đội hùng hậu canh gác, nghe nói có một vị cường giả cấp Thần Hóa rất mạnh trấn thủ, chủng tộc bình thường không dám có ý đồ gì với Giếng Quang Minh.

Đương nhiên Hàn Sâm không có cố ky nhiều như vậy, đã chuẩn bị ra †ay với Giếng Quang Minh.

Mấy ngày Hàn Sâm tĩnh dưỡng, thỉnh thoảng thấy có sinh vật cấp Chân Thần của đại vũ trụ khiêu chiến Thần Linh, đa số đều kết thúc với kết quả thất bại, tính cả Quỷ Xa cũng chỉ có ba người thành công mà thôi.

Trong ba người này, cũng chỉ có một nhổ được cờ Thần, thay thế vị trí của Thần Linh gốc, trở thành Thần Linh mới.

Nhưng mà bọn hắn khiêu chiến đều là Thần Linh cấp Phá Hoại, hoàn †oàn không có sinh vật dám khiêu chiến Thần Linh cấp Hủy Diệt giống như nữ Thần Kshana.

Đừng nói là cấp Hủy Diệt, cho dù là Thần Linh cấp Tai Nạn, Hàn Sâm cũng vẫn không thấy có sinh vật đi khiêu chiến.

Ở Giếng Quang Minh, quân trông giữ của tộc Hoàng Cực vẫn tuần tra như thường lệ, ở trong pháo đài vũ trụ rà quét bốn phía tinh không, đề phòng có kẻ địch bên ngoài xâm lược.

Nhưng qua nhiều năm như vậy, hoàn toàn không có dị tộc dám xâm phạm, nên chẳng còn duy trì trạng thái cảnh giác 24/24 nữa.

“Ồ, hình như có thứ gì đó ở chỗ lối vào Giếng Quang Minh…” Một nhân viên công tác phụ trách giám sát nói.

“Giỡn hả, làm gì có thứ gì tới được chỗ lối vào Giếng Quang Minh chứ? Ngươi tưởng những pháo đài vũ trụ, vệ tinh và chiến hạm của tộc Hoàng Cực chúng ta đều chết rồi sao?” Một nhân viên công tác khác bĩu môi nói, vẻ mặt kinh thường.

Nơi này của bọn họ là phòng tuyến cuối cùng của Giếng Quang Minh, phòng tuyến phía trước hoàn toàn không có động tĩnh gì, nên chắc chắn chẳng có thứ gì đến được nơi này.

“Thực sự có gì đó kìa… Ồ… Là một người mặc áo giáp đen… Đợi đã… Đó là Kim Tệ…” Sau khi nhân viên công tác trước đó phóng to hình ảnh giám sát lên thì nhìn thấy hình ảnh một bóng người đứng ở ngoài cổng pháo đài Giếng Quang Minh, sau khi thấy rõ không nhịn được sợ hãi kêu.

“Kim Tệ? Kim Tệ kia?” Những nhân viên công tác khác đều tỏ ra nghỉ hoặc, không phản ứng kịp.

“Còn Kim Tệ nào nữa, chính là Kim tệ đẩy Hoàng Kim Hống ra khỏi vị trí thứ nhất trong Gen Thần Bảng kia.” Nhân viên công tác trước đó lập tức nói.

Một đám nhân viên đều nhìn về phía hình ảnh giám sát, quả nhiên thấy một người đàn ông mặc áo giáp đứng ở lối vào Giếng Quang Minh.

Rầm!

Không chờ bọn hắn nhìn rõ, người kia đã đánh một quyền lên pháo đài của chỗ lối vào Giếng Quang Minh, nện ra một vết nứt lớn, rồi bay vào bên trong Giếng Quang Minh.

Hàn Sâm quét mắt nhìn Giếng Quang Minh, thấy trong vùng tinh không rộng lớn không có ngôi sao nào, ngược lại thấy được một tảng thiên thạch hình nón ngược trôi lơ lửng trong hư không.

Nói là thiên thạch nhưng thiên thạch kia còn to hơn tinh cầu không biết gấp bao nhiêu lần, trên chỗ đứng của thiên thạch kia có những cái hố hình tròn, trên trong hố quang minh sáng ngời, giống như đèn pha vậy.

Trong một ít hố năng lượng, mọc một loại hoa sen đường kính mười mấy mét, dưới ánh sáng chiếu rọi lộ ra vẻ óng ánh long lanh, giống như những đóa hoa thủy tinh trong mộng ảo.

Giếng năng lượng của Giếng Quang Minh rất nhiều, đếm không xuể, nhưng đa số ánh sáng đều đã rất ảm đạm hoặc là không còn ánh sáng, xem ra năng lượng cũng đã tiêu hao hết rồi.

Chỉ có một số ít giếng năng lượng vẫn còn rất sáng, cũng chỉ có một phần giếng năng lượng trong đó còn nở Quang Minh Tỉnh Liên.

Nhưng vị trí trung tâm nhất của Giếng Quang Minh có một giếng năng lượng khổng lồ như hố trời, trong giếng đó nở một đóa Quang Minh Tỉnh Liên, kích cỡ ngang với một pháo đài không gian.

Hàn Sâm cảm nhận được sức sống cực kỳ khủng bố trên đóa Quang Minh Tỉnh Liên kia, không khỏi vui mừng trong lòng: "Dị chủng thực vật cấp Chân Thần?"

Lúc đầu Hàn Sâm nghĩ có thể lấy được một ít Quang Minh Tỉnh Liên cấp Lột Xác hoặc cấp Phá Kén cũng tốt rồi, không nghĩ rằng trong này lại có một cây cấp Chân Thần.

"Kẻ nào cả gan tự tiện xông vào Giếng Quang Minh đấy?" Một giọng nói già nua truyền đến từ trong Giếng Quang Minh.

Hàn Sâm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ông lão tộc Hoàng Cực ngồi trên đài sen của Quang Minh Tỉnh Liên khổng lồ, cả người đắm chìm trong ánh sáng của hoa sen, như thể cả cơ thể cũng đã bán quang hóa, trông không rõ ràng lắm.

"Ngươi không nhận ra ta ư?" Hàn Sâm thấy ông lão trong hoa sen không nhận ra hắn thì hơi bất ngờ, rất ít người trong tộc Hoàng Cực không biết hắn.

"Vì sao lão phu phải biết ngươi?" Ông lão kia hừ lạnh nói.

"Có biết hay không cũng không sao, ngươi chỉ cần biết bây giờ Giếng Quang Minh này thuộc về Kim Tệ ta là được." Hàn Sâm nói xong bèn triệu hồi Thần Thương Thiên La ra.

"Võ trang Thần Cách!" Sắc mặt ông lão tộc Hoàng Cực thay đổi, nhưng cũng không đi ra khỏi giếng sen khổng lồ, chỉ xòe bàn tay ra, bàn tay xuất hiện một cái dù kim loại màu xanh khổng lồ, ánh sáng của chiếc dù kim loại màu kia xanh bảo vệ toàn bộ hoa sen.

Hàn Sâm cũng không khách sáo, đâm thẳng một thương về phía ông lão tộc Hoàng Cực, với sức mạnh của Hàn Sâm bây giờ lại cộng thêm uy năng của Thần Thương Thiên La, cho dù là dị chủng Chân Thần đỉnh cấp thì e cũng khó cản được uy lực một thương này của hắn từ chính diện.

Nhưng ông lão tộc Hoàng Cực kia lại không tránh không né, tực tiếp lấy dù kim loại màu xanh ngăn lại phong mang trong một thương này của Hàn

Sâm lại.

Kengl

Một thương của Hàn Sâm làm hào quang của chiếc dù kim loại xanh kia rung lắc hỗn loạn, nhưng vẫn cũng không đâm thủng được dù kim loại, trong khi Quang Minh Tỉnh Liên khổng lồ bên dưới đong đưa cả cây, quang mang cũng tối hơn chút.

Hàn Sâm nhíu mày, nhìn chằm chằm và đánh giá cẩn thận cây dù kim loại trong tay ông lão và Quang Minh Tỉnh Liên khổng lồ, hình như đã nhìn ra cái gì.

Ông lão kia lạnh nhạt nói: "Dù Phụ Linh này của lão phu đã hợp thành một thể với đóa Quang Minh Tỉnh Liên này, nếu như ngươi cưỡng ép phá vỡ dù Phụ Linh thì Quang Minh Tỉnh Liên cũng sẽ bị hủy diệt theo, †a khuyên ngươi vẫn nên cầm mấy đóa Tỉnh Liên bên cạnh rời đi đi, nếu không thì sẽ chẳng lấy được chút lợi nào đâu.

Hết chương 2971.

Chương 2972. Tỉnh Liên

Hàn Sâm cũng hiểu rõ, ông lão tộc Hoàng Cực này không biết đã dùng thủ đoạn gì, lại mượn được sức mạnh của Quang Minh Tỉnh Liên cho dù kim loại màu xanh kia sử dụng, nếu Hàn Sâm công kích ông lão tộc Hoàng Cực này, thì lực lượng của hắn sẽ làm tổn hại đến Quang Minh Tỉnh Liên trước, thế nên trừ phi Hàn Sâm không cần Quang Minh Tỉnh Liên, nếu không thì sẽ không giết được ông lão tộc Hoàng Cực này.

"Ngươi tính giỏi thật." Hàn Sâm nheo mắt lại nhìn ông lão tộc Hoàng Cực nói.

"Chỗ này cũng có không ít Quang Minh Tỉnh Liên cấp Nguyên Cơ, coi như lão phu tặng lễ vật cho các hạ vậy, tộc Hoàng Cực ta và các hạ vẫn luôn

nước giếng không phạm nước sông, vậy thì chẳng phải là hai bên cùng có lợi sao?" Ông lão tộc Hoàng Cực nói.

Lời nói của hắn ngoài cứng trong mềm, quả thật cũng có lý, đổi thành một người bình thường không lấy được một gốc Quang Minh Tỉnh Liên cấp Chân Thần kia, thì cũng sẽ không làm chuyện không chừa đường lui, lại đi đắc tội tộc Hoàng Cực.

Đáng tiếc Hàn Sâm lại quyết tâm muốn gốc Quang Minh Tỉnh Liên cấp Chân Thần kia, cũng sẽ không rút lui dễ dàng như vậy.

Hàn Sâm không nói chuyện, nhìn thoáng qua mấy gốc Quang Minh Tỉnh Liên cấp Nguyên Cơ bốn phía, vung thương quét thẳng tới, lập tức quét gãy một gốc Quang Minh Tỉnh Liên.

"Săn giết dị chủng Thần Hóa Quang Minh Tỉnh Liên, phát hiện gen dị chủng"

Theo mỗi gốc Quang Minh Tỉnh Liên bị Hàn Sâm chặt đứt, thì trong

đầu Hàn Sâm lại không ngừng vang lên âm thanh nhắc nhở, những

gốc Quang Minh Tỉnh Liên bị chặt đứt cũng bị Hàn Sâm thu vào bên trong tháp Thiên Mệnh.

"Săn giết dị chủng Thần Hóa Quang Minh Tỉnh Liên, đạt được thú hồn Thần Hóa của Quang Minh Tỉnh Liên, phát hiện gen dị chủng Thần Hóa"

Chém hơn một trăm gốc Quang Minh Tỉnh Liên, cuối cùng cũng có được tiếng nhắc nhở đạt được thú hồn, Hàn Sâm nhìn thoáng qua trong hồn hải.

Thú hồn Thần Hóa Quang Minh Tỉnh Liên: Kết Giới Hình (Không trọn vẹn)

Bây giờ hiển nhiên Hàn Sâm không có tâm tư thử xem kết giới Quang Minh Tỉnh Liên có hiệu quả gì, hắn quét hết sạch Quang Minh Tỉnh Liên, tổng cộng lấy được hai trăm mười ba gốc Quang Minh Tỉnh Liên, nhưng chỉ có một thú hồn.

Sau khi thu hoạch tất cả Quang Minh Tỉnh Liên, Hàn Sâm lại nhớ tới Quang Minh Tỉnh Liên khổng lồ trước đó, nhìn ông lão tộc Hoàng Cực nói: "Vì nể mặt của Bạch Hoàng, bây giờ ngươi rời đi thì ta sẽ không lấy mạng ngươi."

Vẻ mặt ông lão tộc Hoàng Cực thay đổi: "Các hạ không thấy bản thân khinh người quá đáng hay sao? Thật sự nghĩ rằng tộc Hoàng Cực bọn †a dễ bắt nạt à?"

"Nói vậy, ngươi không định đi chứ gì?" Hàn Sâm nhìn ông lão nói.

"Không đi, ngươi làm gì được ta nào?" Ông lão gõ chiếc dù kim loại màu xanh. cười khẩy.

"Ngươi tưởng cái dù kia giữ được cái mạng của ngươi thật ư?" Ánh mắt Hàn Sâm lóe lên dị quang, nhìn chằm chằm vào mắt ông lão nói.

"Hừ, có lẽ lão phu không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi muốn giết lão phu thì hoa sen này chắc chắn sẽ bị hủy."

"Vậy à?" Một mắt của Hàn Sâm đột nhiên phóng ra ánh sáng khác thường, mắt biến thành một vùng màu máu đỏ tươi.

Một giây sau, người Hàn Sâm đã xuyên qua lồng ánh sáng của dù kim loại xanh, xuất hiện trong ánh mắt của ông lão, đó là thuật Đồng Độn của thú hồn Huyết Nhãn Yêu Thần.

Phụt!

Máu tươi điên cuồng bắn ra từ trong mắt phải của lão giả tộc Hoàng Cực, ngay cả xương sọ sau mắt hắn cũng bị đâm thủng một lỗ máu, mà Hàn Sâm cầm Thần Thương Thiên La trong tay xuất hiện ở phía sau ông lão tộc Hoàng Cực.

Một mầm dây mây màu xanh đang sinh trưởng trong miệng vết thương ông lão, không ngừng hấp thu sự sống trên người ông lão tộc Hoàng Cực.

"AI" Ông lão che mắt kêu thảm thiết, muốn vung dù kim loại xanh trong †ay, nhưng chỉ mới cử động cánh tay thì đã bị Hàn Sâm trở tay chém một

thương.

Lão giả sợ tới hú vía, một tay khác tiếp được cánh tay cụt và màu lục kim loại dù thì phá không trốn mất, giống như một tia cực quang nhanh chóng biến mất ở phía chân trời.

”

“Trở về nói với Bạch Hoàng, đây là ta lấy mạng đổi, là thứ ta nên được. Hàn Sâm nói một câu về phía ông lão bỏ chạy.

Bạch Hoàng biết Thánh Anh là Kim Tệ, mà hắn lại suýt hại chết Thánh Anh, Hàn Sâm lấy thân phận Kim Tệ tới đây cướp Giếng Quang Minh coi như có lý do chính đáng.

Hàn Sâm chỉ muốn Quang Minh Tỉnh Liên, cũng không định chiếm lấy Giếng Quang Minh, liếc Quang Minh Tỉnh Liên khổng lồ, vung Thần Thương Thiên La chém về phía chỗ rễ của nó.

Với sức mạnh của Thần Thương Thiên La, Hàn Sâm vẫn phải chém liên tục mười mấy nhát mới chặt đứt nó.

“Săn giết dị chủng Thần Hóa Quang Minh Tỉnh Liên, đạt được thú hồn Thần Hóa Quang Minh Tỉnh Liên, phát hiện gen dị chủng Thần Hóa.”

Hàn Sâm thầm thấy vui mừng trong lòng, không ngờ lại được thú hồn, vội vàng nhìn lại trong hồn hải.

Thú hồn Thần Hóa Quang Minh Tỉnh Liên: Kết Giới Hình (hoàn mỹ)

Thấy chú thích hai chữ hoàn mỹ, trong lòng Hàn Sâm càng vui hơn, thú hồn cấp hoàn mỹ sẽ ngang với thú hồn cấp Chân Thần, nhưng không biết kết giới của Quang Minh Tỉnh Liên có ích gì.

Hàn Sâm thu Quang Minh Tỉnh Liên khổng lồ vào Tháp Thiên Mệnh, đồng thời cũng triệu hồi thú hồn Quang Minh Tỉnh Liên ra ngoài.

Ngoài dự đoán của Hàn Sâm, thú hồn Quang Minh Tỉnh Liên không giống thú hồn dạng kết giới trước đó hắn có, không phải là lấy Hàn Sâm làm trung

tâm triển khai kết giới.

Chỉ thấy ảo ảnh của một gốc Quang Minh Tỉnh Liên khổng lồ xuất hiện †rước mặt Hàn Sâm, lấy Quang Minh Tỉnh Liên làm trung tâm, mở ra một kết giới thánh quang bao phủ mảng lớn khu vực.

Hàn Sâm đứng ở trong kết giới cũng không cảm giác sức mạnh hoặc tốc độ của mình được gia tăng, cũng không phát hiện kết giới này có sức mạnh phòng ngự.

Nhìn thấy ảo ảnh Quang Minh Tỉnh Liên tản ra tia sáng chói lọi thánh khiết, Hàn Sâm động lòng, đột nhiên có suy nghĩ dùng mũi thương của Thần Thương Thiên La cắt một đường trên tay mình, lập tức cắt ra một vết thương.

Trong kết giới Quang Minh Tỉnh Liên, vết thương trên tay Hàn Sâm nhanh chóng khép lại, trong nháy mắt đã không thấy gì nữa.

“Kết giới hệ chữa khỏi sao?” Hàn Sâm vui vẻ trong lòng, chủng loại kết giới như vậy vô cùng hiếm thấy, hơn nữa lại là kết giới cấp Chân Thần, tác dụng của nó vô cùng mạnh, ngay cả thân thể của hắn cũng có thể nhanh chóng chữa khỏi, sức mạnh chữa khỏi như vậy tuyệt đối là đỉnh cấp trong đại vũ trụ rồi.

Hàn Sâm thí nghiệm mấy lần, lại phát hiện một vấn đề quan trọng, thánh quang chữa khỏi của kết giới Quang Minh Tỉnh Liên lại là không phân địch ta, bất kể người nào ở trong kết giới này cũng sẽ hưởng thụ năng lực chữa lành của kết giới.

“Vậy thì lúc sử dụng cần phải cẩn thận chút, nếu không ngược lại sẽ trở thành ô dù cho kẻ địch.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Hàn Sâm mang theo tất cả Quang Minh Tỉnh Liên cùng rời khỏi Giếng Quang Minh, rất nhanh tin tức Kim Tệ công phá Giếng Quang Minh đã truyền ra trong vũ trụ.

“Thói đời ngày nay thật là loạn, thậm chí ngay cả tộc Hoàng Cực còn bị người ta cướp.”

“Thần Cung hiện thế, vốn là điềm báo đại loạn, sau này đại vũ trụ sợ là không quá yên ổn.”

Trong tộc Hoàng Cực, Bạch Hoàng nghe ông già mù mắt nói xong, sau khi cho hắn lui xuống, tự mình cười khổ: “Tên nhóc kia esẽ không bỏ qua như vậy.”

Trầm ngâm trong chốc lát, Bạch Hoàng gọi quan truyền lệnh vào, nói với quan truyền lệnh: “Truyền chỉ lệnh của ta, hễ Kim Tệ đến, con cháu tộc ta đều không được ngăn cản, hắn muốn cái gì mặc hắn lấy là được.”

Quan truyền lệnh nghe lời ấy của Bạch Hoàng, ngây người một lúc lâu chưa kịp phản ứng, từ lúc hắn sinh ra đến giờ chưa từng nghe nói tộc Hoàng Cực có loại lệnh này.

Hết chương 2972.

Chương 2973. Tài nguyên tới cửa

Bây giờ Hàn Sâm hơi mơ hồ, không biết rốt cuộc là tình huống gì.

Hắn đoạt mấy chỗ không gian dị chủng của tộc Hoàng Cực, trừ việc nảy sinh giao chiến với ông già ở Giếng Quang Minh, đi những chỗ khác hoàn toàn không có ai cản hắn.

Không những không cản, mà còn giống dân chúng nghèo khổ trông chờ quân giải phóng, tự động mở rộng cửa thành, chuẩn bị xong xe ngựa, Hàn Sâm muốn gì cho nấy, trông như thể sợ Hàn Sâm lấy ít, trở về ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

“Tình huống gì đây? Đầu người tộc Hoàng Cực rút gân hết hả?” Mặt Hàn Sâm đầy hoài nghi, ban đầu hắn còn nghĩ khi gặp phải sự chống cự kịch liệt thì giết mấy tên cứng đầu lập uy.

Nhưng bây giờ người ta nhiệt tình như vậy, muốn gì cho nấy, còn chủ động tặng xe tặng ngựa, thật sự không thể ra tay.

Gọi một người quản sự của tộc Hoàng Cực tới đây, hỏi hắn rốt cuộc có chuyện gì, người quản sự kia lễ độ cung kính trả lời: “Thưa Kim Tệ đại nhân, Bệ Hạ có lệnh, ngươi là khách quý của tộc Hoàng Cực bọn ta, ngươi cần gì cứ việc nói, muốn gì cho nấy, nếu như không đủ còn có thể xin Bệ Hạ, Bệ Hạ lại điều động từ chỗ khác tới cho ngươi.”

Vẻ mặt Hàn Sâm bèn trở nên cổ quái, nghĩ thầm: “ Rốt cuộc Bạch Hoàng này đang giở trò quỷ gì?”

Ban đầu Hàn Sâm không xác định Bạch Hoàng để hắn đi đến chỗ Thủy Hoàng có phải là hại hắn hay không, bây giờ lại như thế này, làm Hàn Sâm càng thêm nghỉ ngờ.

“Rốt cuộc là Bạch Hoàng biết không địch lại nên muốn cố gắng giảm bớt tổn thất, hay là có tính toán gì khác đây?” Hàn Sâm tạm thời nghĩ không ra lý do.

Nhưng kể từ đó, sau khi Hàn Sâm đoạt thêm mấy chỗ nữa, càng cướp thì càng thấy là lạ.

Ban đầu hắn định mượn việc này để tính sổ với Bạch Hoàng, coi như là có lý do chính đáng, nhưng mà đoạt như thế này Hàn Sâm cũng cảm thấy mình hơi kỳ quái.

“Ngu sao không cầm, ngươi đã dám cho, sao ta không dám lấy?” Hàn Sâm tàn nhãn tiếp tục đoạt, nhưng cướp liên tục mười tám không gian dị chủng của tộc Hoàng Cực, cầm không biết bao nhiêu gen dị chủng

cấp Thần Hóa, tộc Hoàng Cực vẫn không hề nói nửa chữ, quả nhiên là muốn gì được nấy, đúng là sảng khoái.

Làm Hàn Sâm không cướp nổi nữa, hơn nữa tính toán một chút, tài nguyên đoạt được cũng sắp có thể cung cấp cho Tiểu Thiên Sứ thăng cấp đến cấp Hóa Điệp.

Ít nhất thì tài nguyên dùng để thăng lên cấp Chân Thần cũng không phải không gian dị chủng nào cũng có, cho dù Hàn Sâm còn muốn đi cướp thêm,

ngoài nước Đế Hoàng chắc chắn có, những chỗ khác rất khó tìm thêm tài nguyên cấp Chân Thần giống như Giếng Quang Minh.

“Dẹp đi, để Tiểu Thiên Sứ nhìn thử đã, nếu không đủ thì về cướp cũng không muộn.” Ngoài miệng Hàn Sâm nói vậy, nhưng thực sự để hắn đi đoạt thêm, hắn cũng có phần không nỡ ra tay.

Mang theo rất nhiều tài nguyên trở lại Hoa Viên Không Trung, Hàn Sâm để Tần Huyên dẫn người bí mật luyện chế dịch gen.

Những tài nguyên này không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nếu không rất dễ bại lộ chuyện hắn là Kim Tệ, thế nên Hàn Sâm không cho tộc Hoa Thần giúp hắn luyện chế dịch gen.

Nhưng hiện nay tộc Hoa Thần đã bị Hàn Sâm khống chế hoàn toàn, những kỹ thuật tàn khuyết của dịch gen đã bị Hàn Sâm lấy được, thành viên cơ bản mà Hàn Sâm sử dụng thành viên nòng cốt là những con người, dị linh và dị sinh vật như đám Tần Huyên mà hắn dẫn ra từ Tí Hộ Sở.

Về phần tộc Hoa Thần, Hàn Sâm cũng không có bạc đãi bọn họ, toàn bộ tài nguyên ban đầu Hoa Viên Không Trung đều giao cho bọn họ xử lý, luyện ra dịch gen cũng có trích phần trăm một phần của bọn họ.

Tiểu Thiên Sứ dưới dự thúc đẩy của hàng loạt dịch gen, tiến hóa vô cùng nhanh, không đến hai tháng đã thăng cấp đến cấp Hóa Điệp.

Bình thường sinh vật tiến hóa nhanh chóng như vậy không có cảm ngộ của bản thân thì rất dễ xuất hiện tình trạng không tương thích giữa sức mạnh và cảnh giới, không phát huy được sức chiến đấu chân chính trong chiến đấu.

Nhưng tình huống của Tiểu Thiên Sứ lại không giống, Hàn Sâm không cần nàng đi chiến đấu, chỉ cần hợp thể với hắn là được, cho nên có lĩnh ngộ hay không cũng không quan trọng như vậy.

Tài nguyên còn lại vẫn còn Quang Minh Tỉnh Liên cấp Chân Thần và hai gen dị chủng cấp Hóa Điệp, phương diện luyện chế cần thời gian khá dài, nhưng cho dù ăn hết cũng không đủ để Tiểu Thiên Sứ thăng cấp Chân Thần.

“Lại đi đâu tìm chút tài nguyên đây? Đi đoạt tộc Hoàng Cực nữa sao?” Hàn Sâm âm thầm suy tư.

“Lão Hàn, bên ngoài Hoa Viên Không Trung có một lão già la hét ầm ĩ nói là muốn gặp ngươi.” Vương Vũ Hàng tìm Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm đi ra xem xét, phát hiện người ở ngoài Hoa Viên Không Trung lại là Cửu Thiên Đế.

“Cửu Thiên Đế, ngươi tới nơi này làm gì?” Hàn Sâm đi ra từ Hoa Viên Không Trung, nhìn Cửu Thiên Đế hỏi.

“Công tử, lão nô tìm được ngươi rồi.” Cửu Thiên Đế vội vàng tiến lên hành lễ, kể lại chuyện một lần.

Thì ra từ khi Hàn Sâm lao ra khỏi tinh vực Đại Tịch Diệt, sau khi bị Nữ Thần Kshana đả thương, Cửu Thiên Đế và bọn Ma Nữ vẫn tìm Hàn Sâm, nhưng mà cũng không tìm được Hàn Sâm bị thương.

Cửu Thiên Đế hỏi thăm được hang ổ của Hàn Sâm ở Hoa Viên Không Trung, lúc này mới tìm được Hàn Sâm.

“Bọn họ tìm ta làm gì?” Vẻ mặt Hàn Sâm cổ quái hỏi.

“Ngươi là người Thánh Chủ đại nhân lựa chọn, bọ họ đương nhiên muốn tận tâm tận lực giúp đỡ công tử ngươi.” Cửu Thiên Đế nói với vẻ đương nhiên.

“Thánh Chủ không phải kêu bọn họ muốn đi đâu thì đi sao? Đâu có nói để bọn họ theo ta.” Hàn Sâm cau mày nói.

Cửu Thiên Đế lập tức cười nói: “Ngươi là người chủ thượng chọn, tiểu chủ nhân cũng đã luyện thành Thánh Thể, đó là chủ nhân của bọn họ, bọn họ không theo ngươi thì còn có thể theo ai? Bây giờ bọn họ đều dưỡng thương ở Thánh Vực, cũng đợi tiểu chủ nhân trở lại, sau đó lập tức mang theo tiểu chủ nhân cùng tìm công tử ngươi nương tựa.”

Lúc trước Hàn Sâm đã cho người lục tìm nơi Tiểu Hoa rơi xuống trong Tí Hộ Sở, nhưng vẫn không có tin tức, nếu bọn họ muốn mang theo Tiểu Hoa

tới đây Hàn Sâm cũng không nói gì, sẽ để Cửu Thiên Đế ở lại Hoa Viên Không Trung nghỉ ngơi.

“Lão nô còn phải đi đưa tin cho bọn Ma Nữ, tránh để bọn họ lo lắng, bọn họ còn tích trữ chút gia sản ở Thánh Điện bên kia, nói muốn tặng lại cho công tử ngươi, ta cũng phải chở về cho ngươi.” Cửu Thiên Đế nói.

“Ồ, dị bảo và võ trang Thần Cách của bọn họ không phải đều bị phá hủy trong đại chiến năm đó sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Đó đều là nguyên liệu dị chủng bọn họ săn giết ở tinh vực Đại Tịch Diệt thu được, nhưng bọn họ cũng không am hiểu thuật chế tạo dị bảo, cho nên đều là những nguyên liệu đó không luyện thành di bảo được. Bây giờ đều định dâng cho công tử ngươi, công tử ngươi không dùng thì sau này tiểu chủ nhân cũng cần dùng đến.” Cửu Thiên Đế giải thích.

Hàn Sâm đang cần tài nguyên, có tài nguyên có thể lấy đương nhiên cũng không khách sáo, muốn theo Cửu Thiên Đế đi một chuyến tới tinh vực Đại Tịch Diệt, để Tiểu Thiên Sứ thăng cấp Chân Thần nhanh chút.

Về phần Tiểu Hoa, có Hàn Sâm hắn ở đây còn sợ sau này chuẩn bị không nổi tài nguyên sao?

Hiện giờ càng ngày càng nhiều cường giả khiêu chiến Thần Linh trong đại vũ trụ, đã có không ít Thần Linh bị chém giết, cũng xuất hiện không ít võ trang Thần Cách.

Rất nhiều sinh vật khủng bố chưa từng xuất hiện trong Gen Thần Bảng, cũng xuất hiện trong Thần Cung, muốn nhổ cờ thành Thần hoặc săn giết Thần Linh lấy võ trang Thần Cách.

Nhưng Thần Linh mà bọn họ khiêu chiến đều là Thần Linh cấp Phá Hoại, vẫn không có ai khiêu chiến Thần Linh đỉnh cấp.

Hàn Sâm cũng định chém giết một vài Thần Linh, lấy võ trang Thần Cách của bọn họ, chuẩn bị cho tương lai giải cứu Kim Mao Hống, thấy sức sống của Kim Mao Hống yếu đi, lòng Hàn Sâm như lửa đốt.

Hàn Sâm có hơi xem thường kiểu tiến hóa bằng cách nhổ cờ thành Thần này, thành Thần Linh đương nhiên có thể trường sinh bất tử, nhưng vẫn có khả năng bị thay thế như cũ.

Cho dù không bị thay thế, thì cả đời phải canh giữ bên trong miếu thờ, thì cũng có khác gì ở tù chung thân?

Hết chương 2973.

Chương 2974. Câu đố về Lam Huyết

Nhưng mà không đợi Hàn Sâm theo Cửu Thiên Đế rời khỏi Hoa Viên Không Trung thì lại có người quen đến Hoa Viên Không Trung.

Người tới rõ ràng là Thánh đồ Thiên Tru, trong lòng Hàn Sâm thấy hơi kinh ngạc, không biết Thiên Tru tìm mình làm gì.

Sau khi Thiên Tru nhìn thấy Hàn Sâm có phần kinh ngạc đánh giá hắn †ừ trên xuống dưới, Hàn Sâm thấy sợ hãi trong lòng, không khỏi nói: "Ngươi nhìn gì?"

"Chịu một kích của Thần Linh cấp Hủy Diệt Nữ Thần Kshana mà người vẫn có thể giống như không có chuyện gì, Hàn Thần Phụ danh bất hư truyền." Thiên Tru cười dài nói.

"Hàn Thần Phụ cái gì, ngươi chớ giêu cợt ta, vết thương của ta cũng mới vừa dưỡng lành thôi." Hàn Sâm dừng một chút, nhìn Thiên Tru hỏi: "Ngươi là người bận rộn, không có việc thì đã chẳng đến đây, đến tìm †a có việc gì?"

"Ta cũng muốn không có việc gì tới chỗ ngươi ăn nhờ ở đậu, nhưng mà thời gian không cho phép, kể từ khi ra khỏi Tí Hộ Sở, ta vẫn luôn huấn luyện rồi lại huấn luyện, ngay cả thời gian chợp mắt cũng không có, mới miễn cưỡng

thăng cấp đến trình độ tương đương với Nguyên Cơ, tên nhóc ngươi đây đã là Chân Thần rồi, thật sự là làm người ta hâm mộ đố ky mà."

Thiên Tru trầm ngâm một chút lại nói: "Lần này ta tới là phụng lệnh của Giáo Chủ, mời ngươi đến Huyết Mệnh Giáo của ta một chuyến, Giáo Chủ lão nhân gia hắn muốn gặp ngươi."

"Giáo Chủ Huyết Mệnh Giáo mà ngươi nói là vị nào?" Hàn Sâm khẽ cau mày, Giáo Chủ Huyết Mệnh Giáo trong trí nhớ hắn chỉ có một vị Lệ tiên sinh, mà vị Lệ tiên sinh kia bây giờ chắc là còn bị vây trong quan tài ở Tí Hộ Sở mới đúng.

"Không phải là người ngươi nghĩ kia, Giáo Chủ ta nói là người sáng lập Huyết Minh Giáo ta, cũng chính là Giáo Chủ đời thứ nhất, hoặc ngươi cũng có thể gọi hắn là Nhân Đế" Đáp án Thiên Tru đưa ra làm thân thể Hàn Sâm lập tức chấn động.

Hàn Sâm muốn hỏi thêm chút chỉ tiết, Thiên Tru lại nói hắn cũng biết không nhiều, chỉ nói nếu có thắc mắc gì có thể đi gặp trực tiếp hỏi Giáo Chủ.

Hàn Sâm liên tục do dự, cuối cùng vẫn quyết định đi Huyết Mệnh Giáo một chuyến, trong lòng hắn có quá nhiều thắc mắc về Huyết Mệnh Giáo.

Ban đầu sau khi Hàn Kính Chỉ bị mang đến Huyết Mệnh Giáo, rốt cuộc đã làm những gì, tại sao tên Thần kia nói tín đồ của Huyết Mệnh Giáo như Lâu Liệt mới là con người thật sự, còn vài thắc mắc về "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" cũng làm Hàn Sâm khó có thể giải đáp.

Mà tất cả điều này, vị Giáo Chủ kia, hoặc nói là Nhân Đế, e là có thể cho hắn đáp án.

Vậy nên Hàn Sâm đành để Cửu Thiên Đế tự mình tới tinh vực Đại Tịch Diệt một chuyến, mà hắn thì theo Thiên Tru cùng tới Huyết Mệnh Giáo.

Hàn Sâm cũng không tin Huyết Mệnh Giáo, dù sao tín đồ Huyết Mệnh Giáo đều là Lam Huyết, có phần không giống người bình thường. Hơn nữa Huyết

Mệnh Giáo tiến vào đại vũ trụ nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy chân chính làm gì vì con người.

Chỉ với hai điểm này đã làm Hàn Sâm không thể nào yên tâm với Huyết Mệnh Giáo, mặc dù Giáo Chủ Huyến Mệnh được gọi là Nhân Đế, trong lòng Hàn Sâm vẫn nghỉ ngờ như cũ.

Tuy nói như thế, Hàn Sâm vẫn không thể không đi một chuyến này.

Thiên Tru dẫn Hàn Sâm lên một chiếc phi thuyền cổ quái, ở trong phi thuyền, Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm lại không có cách nào lan rộng ra, làm Hàn Sâm không khỏi cau mày.

Như thể nhìn thấu được nghi ngờ của Hàn Sâm, Thiên Tru nói: "Huyết Mệnh Giáo bọn ta qua nhiều năm như vậy luôn bị Thần Linh đuổi giết, thế nên rất nhiều chuyện không thể không làm chút phòng bị, loại thiết kế của phi thuyền này cũng không nhằm vào ngươi, mà là vì phòng

ai"

ngừa bị Thần Linh theo dõi.

"Tại sao Thần Linh muốn đuổi giết tín đồ Huyết Mệnh Giáo?" Hàn Sâm hỏi.

"Bởi vì bọn ta là con người." Thiên Tru đưa ra đáp án khẳng định, nhưng mà đáp án này lại càng làm Hàn Sâm nghi ngờ.

"Ta cũng là con người, trong Hoa Viên Không Trung cũng có không ít con người, tại sao không có Thần Linh cố ý tìm chúng ta gây sự?" Trong lòng Hàn Sâm vẫn rất để ý chuyện này.

Thiên Tru trầm ngâm chốc lát nói: "Chuyện này ta cũng không rõ lắm, †a cũng từng hỏi vấn đề tương tự nhưng không ai cho ta đáp án chính xác, ta chỉ suy đoán tất cả chuyện này đều có liên quan tới Lam Huyết."

"Lam Huyết sao?" Hàn Sâm thì thào tự nói.

Mấu chốt của tất cả vấn đề hình như lại trở về điểm ban đầu, Thánh đồ Huyết Mệnh Giáo đều có Lam Huyết, mà nơi bắt nguồn của loại Lam Huyết này là gen của bản thân con người.

Nhưng mà sức mạnh của loại gen Lam Huyết này chỉ có nhiều đời tu luyện "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" mới có thể kích hoạt, loại đời thứ nhất giống như Hàn Sâm tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng sẽ không có Lam Huyết.

Cho dù là đời thứ hai như Tiểu Hoa và Tiểu Linh cũng không có Lam Huyết.

Có thể thấy tạo nên Lam Huyết tuyệt đối không phải là chuyện một hai đời, phải là con người từ rất nhiều đời liên tục tu luyện "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", mới có thể làm cho máu dần dần biến xanh.

Bản thân Hàn Sâm cũng tu luyện "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh", nhưng hắn cũng không cảm thấy bên trong "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" có sức mạnh gen Lam Huyết, chỉ là mạnh về ưu hóa gen của bản thân và gen di truyền mà thôi.

Trước đó, Hàn Sâm đã có rất nhiều suy đoán, từ lý luận tới phỏng đoán, trong thân thể con người chắc là có một loại gen Lam Huyết ẩn tàng, nhưng bởi vì gen Lam Huyết chiếm tỷ lệ rất nhỏ trong toàn bộ gen con người, nhỏ đến mức đến mức không thể ảnh hưởng đến cơ thể con người, cho nên mới cần "Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh" tinh luyện nhiều đời hoặc nói là bổ sung toàn bộ loại gen Lam Huyết này, làm cho gen Lam Huyết có thể trở thành gen chính trong gen con người.

Nếu như phỏng đoán này chính xác, vậy nơi bắt nguồn loại gen Lam Huyết này chắc không phải là Tinh tộc, bởi vì trong Tinh tộc không có người Lam Huyết, bọn họ giống con người, đều là người Xích Huyết.

Hơn nữa còn có một bằng chứng cũng có thể chứng tỏ Tinh tộc không có gen Lam Huyết, đó là đám Thiên Tru không thể hấp thu các loại gen của sinh vật giống như con người bình thường.

Thánh đồ có Lam Huyết, chỉ có thể dựa vào bản thân tiến hóa, không thể dung hợp gen của những sinh vật khác, trong Tí Hộ Sở là như thế, đến trong đại vũ trụ cũng là như thế.

Thế nên Thiên Tru chỉ nói chính hắn đã tương đương với Thần Hóa Nguyên Cơ, nhưng không nói mình là Thần Hóa Nguyên Cơ.

Bất kể người Lam Huyết ở T¡ Hộ Sở hay đại vũ trụ đều là thành phần tương đối đặc biệt, bọn họ như thể nằm ngoài vòng quy tắc, lại có liên hệ thân mật và phức tạp với con người bình thường, tất cả điều này cũng làm Hàn Sâm cảm thấy không thể hiểu được.

“Ngao Dạ đã nói, con người là kết quả Tinh tộc dùng gen của bản thân dung hợp với gen của các sinh vật khác, vậy chắc gen Lam Huyết là đến từ loại sinh vật nào đó, nhưng loài sinh vật này rốt cuộc là cái gì?” Trong lòng Hàn Sâm chồng chất nghỉ ngờ.

Bây giờ Hàn Sâm có thể khẳng định một điều duy nhất là quá trình tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là một quá trình để gen Lam Huyết trở thành gen chính trong gen con người.

Hàn Sâm không biết quá trình này tốt hay xấu, cũng không biết loài sinh vật này rốt cuộc là sinh vật như thế nào.

Thế nên dù Hàn Sâm biết Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh rất mạnh, có thể làm cho đời sau của bản thân mạnh hơn đời trước, nhưng hắn vẫn không để cho người thân của mình tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, ngay cả Tiểu Hoa và Linh Nhi cũng không cho tu luyện.

Phi thuyền từ trong không gian phụ thoát ra ngoài, dần bay vào trong một vùng tinh vực hoang vu, ở trong đây có rất nhiều ngôi sao, và có một tinh cầu Hồng Ải khổng lồ.

Hết chương 2974.

Chương 2975. Người tính không bằng trời tính

Hàn Sâm đã thấy tượng đá Nhân Đế, Nhân Đế trước mặt gần như giống y hệt tượng đá, nhìn có vẻ là một người đàn ông trung niên nho nhã, khuôn mặt của hắn khá trẻ, dáng vẻ giống như hơn hai mươi tuổi, nhưng khí chất của hắn lại làm hắn có vẻ lớn hơn tuổi một chút.

Sau khi tiến vào tinh cầu Hồng Ải, Hàn Sâm thấy rất nhiều tín đồ Huyết Mệnh Giáo, bọn họ cũng giống Thiên Tru, trên người không có đẳng cấp đặc thù sinh vật đại vũ trụ nên có, nhưng Hàn Sâm tuyệt đối sẽ không cho rằng bọn họ là kẻ yếu.

Thực ra trên đường đi tới Hàn Sâm tương đối kinh ngạc, ngoài những hào môn như tộc Hoàng Cực, Trấn Thiên Cung, tộc Thái Thượng, Hàn Sâm không cho là trong đại vũ trụ còn có loại chủng tộc khác có thể sánh ngang với thực lực của Huyết Mệnh Giáo.

Hàn Sâm không nhìn ra cấp bậc của bọn họ, nhưng lại có thể cảm giác được trên người bọn họ tản ra khí tức nguy hiểm rất mãnh liệt.

“Cuối cùng ngươi cũng tới, con của ta.” Nhân Đế ngồi trên vương tọa, một tay chống cằm, vô cùng thích thú nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghe xong cảm thấy lời này là lạ thế nào ấy, nhưng mà Nhân Đế được gọi là tổ tiên của con người, gọi hắn một tiếng con trai cũng không quá đáng, nhưng Hàn Sâm vẫn có cảm giác không được tự nhiên.

“Hàn Sâm cứ gọi ta là Hàn Sâm đi.” Hàn Sâm vừa nói vừa nghĩ thầm: “Cho dù ngươi là Nhân Đế cũng không thể một người tạo ra một chủng tộc chứ? Chắc chắn vẫn còn tổ tiên con người khác, nói không chừng †a chưa chắc có quan hệ máu mủ với ngươi.

Như đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Hàn Sâm, trên khóe miệng Nhân Đế nở một nụ cười, hời hợt nói: “Ban đầu Tinh tộc lấy gen của bản thân làm

bản gốc, dung hợp gen của những sinh vật khác, đã sáng tạo ra rất nhiều sinh vật, con người cũng là một những sinh vật đó. Con người thế hệ đầu tiên được tạo ra có tổng cộng mười ba người, ta là một trong số đó. Trong thế hệ đầu tiên, bao gồm cả ta có ba nam, còn lại mười người đều là nữ. Theo như ta biết, hai người đàn ông khác không sống sót được, cũng không có đời sau."

Nói đến đây, Nhân Đế cười dài hỏi Hàn Sâm: "Ngươi nói ta có tư cách gọi ngươi một tiếng coi trai hay không?"

Hàn Sâm lảng tránh không trả lời, chỉ nói: "Ngươi tới tìm ta không biết có chuyện gì?"

Hàn Sâm không phủ nhận Nhân Đế có thể là tổ tiên của hắn, nhưng bây giờ Hàn Sâm gánh vác rất nhiều vận mệnh của sinh vật trong Hoa Viên Không Trung, mà Nhân Đế muốn làm gì cũng không ai biết, Hàn Sâm không thể vì hắn là tổ tiên mà đặt vận mệnh của bản thân và Hoa Viên Không Trung lên người hắn, vẫn muốn làm rõ trước rồi nói, họ hàng này không thể tùy tiện nhận.

Nhân Đế vẫn vô cùng thích thú đánh giá Hàn Sâm, giống như đang nhìn một món đồ chơi mới lạ.

Hồi lâu Nhân Đế mới mở miệng nói: "Ngươi đã luyện xong Mệnh Môn?"

"Đúng, tại sao ngoài Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, lại xuất hiện độc lập một Mệnh Môn?" Hàn Sâm vẫn rất nghi ngờ về cái này, sau khi hắn tu luyện Mệnh Môn, chỉ biết thuật gen này có chút tác dụng tăng cường cho Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, lại không biết có hiệu quả cụ thể gì.

"Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Mệnh Môn đều là do ta sáng chế, khác nhau là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là thể ngộ tâm đắc của ta, còn Mệnh Môn lại chỉ là một loại giả tưởng, hơn nữa còn là một loại giả tưởng thất bại, nên trong Huyết Mệnh Giáo cũng không có người tu luyện Mệnh Môn, cho tới bây giờ người chân chính luyện Mệnh Môn cũng chỉ có hai người mà thôi."

“Cái gì?” Hàn Sâm kinh ngạc, trợn to hai mắt nhìn Nhân Đế, hắn tuyệt đối không ngờ được lại là đáp án như vậy.

Hình như Nhân Đế rất hài lòng với phản ứng của Hàn Sâm, cười dài mà rồi tiếp tục nói: “Chắc ngươi cảm giác được, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của ngươi khác với Thiên Tru, có rất nhiều năng lực bọn Thiên Tru không sở hữu, ví dụ như gen di truyền của ngươi mạnh hơn, hoặc ví dụ như ngươi có thể dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh trợ giúp những sinh vật khác tiến hóa.”

“Chẳng trách ta vẫn cảm thấy Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của bản thân có phần không giống với Thiên Tru, hóa ra là như thế.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, lúc trước hắn cũng có vài suy đoán, hôm nay cuối cùng

đã được chứng thực.

Nhưng trong lòng Hàn Sâm vẫn hết sức nghi ngờ, nhìn Nhân Đế hỏi: “Nếu Mệnh Môn có chức năng mạnh như thế, sao ngươi lại nói nó là tác phẩm thất bại, không để cho những tín đồ Huyết Mệnh Giáo khác †u luyện?”

Nhân Đế chưa trả lời vấn đề của Hàn Sâm, ngược lại cười như không cười nhìn Hàn Sâm hỏi: “Ngươi tu luyện đến nay, nghĩ đến tác dụng đối với “Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh” cũng có thể có phần suy đoán nhỉ, hay là nói nghe thử chút.”

Hàn Sâm không biết Nhân Đế có ý gì, nhưng vẫn phải trả lời: “Nếu như †a đoán không sai, bản thân Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là vì tinh luyện gen di truyền nào đó trong cơ thể con người.”

Sau khi Nhân Đế nghe xong gật đầu nói: “Không sai, ý định ban đầu ta sáng chế ra Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là vì để con người có thể trở về bản nguyên, thuần hóa huyết mạch trở thành con người chân chính. Mà tính di truyền của Mệnh Môn lại là hỗn tạp không thuần, sẽ di truyền lại hết gen ưu, điều này đi ngược lại với ý định ban đầu của ta, thế nên Mệnh Môn đối với ta là tác phẩm thất bại.”

Giờ Hàn Sâm mới hiểu, bản thân Mệnh Môn cũng không tính là thất bại, chỉ vì khác với với thứ mà Nhân Đế theo đuổi, cho nên mới bị gọi là tác

phẩm thất bại.

“Theo lời của ngươi, trở về với bản nguyên là gen Lam Huyết sao? Tại sao nói gen Lam Huyết mới thật sự là con người?” Hàn Sâm hỏi thắc mắc trong lòng.

Nhân Đế liếc Hàn Sâm một cái, lạnh lùng nói: “Con người là chủng tộc Tinh tộc lấy gen của bản thân làm bản gốc dung hợp với gen của sinh vật khác sinh ra, nếu ngươi đoán được tác dụng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, đương nhiên cũng biết vì sao nói gen Lam Huyết mới là con người chân chính.”

“Ngươi nói gen của con người chúng ta là kết quả gen của Tinh tộc dung hợp với gen người Lam Huyết? Người Lam Huyết rốt cuộc là chủng tộc gì?” Trái tim Hàn Sâm đập thình thịch, đây là một trong nhưng đáp án hắn thật sự muốn biết.

“Nếu ngươi đã chiếm được Thánh Linh mà Tần Tu để lại, chẳng nhẽ cũng không biết máu Tần Tu là màu xanh sao?” Nhân Đế nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm nói.

“Cái gì?” Hàn Sâm hét lên thất thanh: “Ngươi nói con người là sản phẩm gen Linh tộc dung hợp với gen Thánh Chủ Tần Tu?”

Bây giờ Hàn Sâm đột nhiên hiểu được rất nhiều việc, vì sao Thần Linh lại nhằm vào con người, tại sao nói Lam Huyết mới là con người chân chính, hóa ra tất cả đều là vì Thánh Chủ Tần Tu.

Hình như Nhân Đế rất thích xem dáng vẻ Hàn Sâm thất thố, cười dài tiếp tục nói: “Lúc trước Thánh Vực hủy diệt trong Thần Chiến, Tần Tu đấu với chư thiên Thần Linh, cuối cùng vẫn không địch lại ngã xuống. Khi đó Tinh tộc may mắn chiếm được một giọt máu tươi lúc Tân Tu tự bạo, vẫn luôn dùng để nghiên cứu này, cho đến khi lui vào Tỉ Hộ Sở, mới lấy một giọt máu tươi kia kết hợp với gen Tinh tộc, sáng tạo ra mười ba thế hệ con người đầu tiên.”

Dừng lại một chút, Nhân Đế lại nói tiếp: “Nhưng bản thân gen Tinh tộc quá yếu, mà gen Tần Tu bị phá giải quá ít, chỉ chiếm một phần nhỏ gần như

không đáng kể trong gen con người, ta sáng tạo Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là vì có thể kích hoạt, phát triển, bổ sung toàn bộ một phần gen di truyền này, để gen con người nghiêng nhiều về phía Tần Tu."

Nói tới đây Nhân Đế khẽ thở dài một tiếng: "Nhưng không ngờ có lòng trồng hoa hoa chẳng nở, vô tâm cắm liễu liễu lại xanh, ban đầu ta tưởng Mệnh Môn là tác phẩm thất bại, lại giúp ngươi sáng tạo ra Tiểu Hoa, để hắn có được thể chất tương tự với Tần Tu, nhưng mà cũng không phải là Lam Huyết, quả nhiên là người tính không bằng trời tính."

Hết chương 2975.

Chương 2976. Vượt qua Chân Thần.

"Ngươi biết Tiểu Hoa?" Hàn Sâm nhíu mày nhìn Nhân Đế.

Tiểu Hoa đã bị Lão Miêu cướp đi từ lâu, vẫn luôn bị nhốt trong Thánh Vực, ngoài việc xuất hiện một lần trong cuộc chiến của Phổ Gen Chúng Sinh ra, thì về cơ bản không có người ngoài nào nhìn thấy hắn.

Nhưng Nhân Đế lại biết Tiểu Hoa, hơn nữa còn hiểu Tiểu Hoa như thế, cộng thêm bản thân Cửu Mệnh Huyết Miêu chính là biểu tượng và là †hần thú trấn giáo của Huyết Mệnh Giáo, điều này khiến Hàn Sâm không khỏi liên tưởng.

Nhân Đế nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt hơi kỳ lạ, hỏi: "Ngươi muốn biết quan hệ giữa ta và Lão Miêu, đúng không?"

Hàn Sâm không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Nhân Đế cười tự giễu: "Nghiêm túc mà nói, ta và ngươi giống nhau, đều là kẻ thất bại bị Lão Miêu bỏ rơi."

“Ta không hiểu ý của ngươi.” Hàn Sâm nói.

“Lão Miêu là người bảo vệ của Tí Hộ Sở, không có sự giúp đỡ của nó, ngươi cho rằng chỉ dựa vào Tinh tộc mà có thể chạy vào Tí Hộ Sở lánh nạn sao?” Nhân Đế lạnh nhạt nói: “Thậm chí ta nghỉ ngờ, Tinh tộc có thể đã có được một giọt máu của Tần Tu, ngay cả khi đã chạy vào Tí Hộ Sở lánh nạn, vẫn tiến hành nhiều nghiên cứu như vậy, tất cả mọi thứ đều có bóng dáng của Lão Miêu hoặc là Tần Tu trong đó, chính là để có thể chọn ra người kế thừa của Tần Tu.

Nói tới đây, Nhân Đế liếc nhìn Hàn Sâm, rồi mới tiếp tục nói: “Mà ngươi và ta, đều chỉ là sản phẩm thất bại bị Lão Miêu âm thầm quan sát bồi dưỡng và cuối cùng là vứt bỏ. Chỉ có Tiểu Hoa - con trai của ngươi, mới thật sự có được sự đồng ý của Lão Miêu, trở thành người kế thừa của Tần Tu.”

Hàn Sâm đã hiểu ý của Nhân Đế. Nói một cách đơn giản, Nhân Đế và hắn giống nhau, đều đã được Lão Miêu quan tâm và giúp đỡ nhưng cuối cùng lại không được chọn.

Nhân Đế nheo mắt nhìn Hàn Sâm, nửa cười nửa không nói: “Ngươi đừng tưởng trở thành người kế thừa của Tần Tu là chuyện tốt gì, trên thực tế lại hoàn toàn ngược lại. Nếu Tần Tu dám chọn con trai của ta làm người kế thừa của hắn, ta sẽ dùng mọi biện pháp bâm thây hắn thành vạn đoạn, thậm chí là nhổ tận gốc tất cả thế lực của hắn.”

Những lời này của Nhân Đế đã khắc sâu vào lòng Hàn Sâm nhưng hắn vẫn muốn biết tại sao Nhân Đế lại nghĩ như vậy, bèn mở miệng hỏi: “Tại sao?”

“Cướp con trai của ta, còn muốn để con trai của ta đi chịu chết, lý do này đã đủ để ta giết cả nhà hắn ngàn vạn lần.” Nhân Đế thản nhiên nói. “Ngươi muốn nói kế hoạch của Tần Tu không thể thành công?” Hàn Sâm suy nghĩ rồi hỏi, hắn nghe ra ý nghĩa sâu xa trong lời này.

“Nếu hắn có thể thành công thì Thánh Vực đã không rơi vào hoàn cảnh hôm nay” Nhân Đế liếc nhìn Hàn Sâm nói: “Chẳng phải là ngươi có được Kỳ Lân Thánh Linh do Tần Tu chế tạo sao? Ngươi cảm thấy sức mạnh của Kỳ Lân Thánh Linh thế nào?”

“Rất mạnh.” Hàn Sâm nói.

“Vậy à?” Ý cười trên gương mặt Nhân Đế càng sâu hơn: “Vậy dùng Kỳ Lân Thánh Linh - thứ mà ngươi cho là rất mạnh, phát ra một kích mạnh nhất đánh vào ta, để ta xem thử thứ mà Tần Tu lưu lại mạnh như thế nào.”

“Đã như vậy, tại hạ xin đắc tội.” Hàn Sâm rút Nhân Quả Báo Ứng đao ra, triệu hồi Kỳ Lân Thánh Linh gắn vào.

Kỳ Lân Thánh Linh chỉ có thể gắn vào trên vũ khí, cho dù là vũ khí gì cũng được nhưng phải là vũ khí.

Hàn Sâm muốn biết Nhân Đế mạnh như thế nào, cho nên hắn không có lý do gì để từ chối yêu cầu này của Nhân Đế. Hơn nữa hắn cũng hiểu rõ, lý do mà Nhân Đế đưa ra yêu cầu như vậy, Nhân Đế cũng có ý đánh giá hắn, cho nên Hàn Sâm từ chối cũng vô dụng.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Nhân Đế, thánh quang trên đao càng ngày càng mạnh, chập chờn giống như ma diễm.

Mà Nhân Đế lại vẫn ngồi trên vương tọa, nhìn Hàn Sâm và thanh đao trong tay hắn một cách thích thú.

“Đắc tội rồi…” Hàn Sâm chém một đao thật mạnh về phía Nhân Đế, ánh đao giống như cực quang phân cách thế giới, nháy mắt đã chém tới trước mặt Nhân Đế.

Kengl

Thân hình Nhân Đế không nhúc nhích, thậm chí ngay cả nét mặt cũng chẳng hề thay đổi, vẫn ngồi ở đó. Nhưng không biết từ khi nào mà tay hắn đã xuất hiện dưới lưỡi đao, ngón giữa và ngón trỏ kẹp lấy Nhân Quả Báo Ứng đao của Hàn Sâm, ánh đao khủng bố kia vỡ vụn dưới ngón tay thon dài và mạnh mẽ của hắn.

Mặt Hàn Sâm hơi biến sắc. Tuy một đao này của hắn có lưu lại đường sống, không dùng hết sức lực nhưng cũng có bảy phần lực, cộng thêm sức mạnh khủng bố của Kỳ Lân Thánh Linh, một đao này đủ để có thể giết chết dị chủng Chân Thân đỉnh cấp, vậy mà lại đánh không lại chỉ lực của Nhân Đế.

Nhân Đế buông lỏng ngón tay, nhìn Hàn Sâm nói: “Lòng dạ của ngươi quá mềm yếu. Nếu là ta, một đao vừa rồi sẽ dùng toàn lực.”

Dứt lời, không chờ Hàn Sâm đáp lời, Nhân Đế còn nói thêm: “Ngươi cảm thấy sức mạnh của ta thế nào?”

“Rất mạnh.” Hàn Sâm chỉ có thể dùng hai chữ này để miêu tả, bởi vì hắn thật sự không nhìn ra Nhân Đế mạnh như thế nào.

“Thực lực hiện tại của ta thua xa Tần Tu khi đó. Chuyện mà Tần Tu khi đó cũng không làm được, ngươi cho rằng chỉ dựa vào Thánh Linh - thứ mà ngay cả bản thân Tân Tu cũng không biết là thất bại hay thành công là có thể làm được sao? Suy cho cùng, người kế thừa mà hắn muốn chọn, cũng chỉ là một quân cờ dự bị, là chuột bạch nhỏ dùng cho thí nghiệm mà thôi.”

“Chờ đã, tại sao sức mạnh của ngươi…” Hàn Sâm cảm thấy sức mạnh của Nhân Đế rõ ràng đã vượt qua cấp Chân Thần, hắn cảm thấy Nhân Đế không hề yếu hơn nữ thần Sát Na.

“Tại sao sức mạnh của ta còn mạnh hơn cả cấp Chân Thần à?”

Nhân Đế nhìn Hàn Sâm, mỉm cười nói: “Hẳn là ngươi có thể nghĩ ra đáp án. Bởi vì Tần Tu, cũng chính là gen Lam Huyết, cho nên Nhân loại chúng ta mới có thể vượt qua chư thiên vạn tộc, có được vốn liếng chống lại Thần

Linh. Nếu ngươi bằng lòng, ta cũng có thể để ngươi trở thành một thành viên của Lam Huyết. Nếu là ngươi thì chắc chắn có thể mạnh hơn, vượt qua sức mạnh ở hiện tại, biết đâu sẽ vượt qua cả Tần Tu năm đó cũng không chừng."

Hàn Sâm lặng im không nói, lặng lẽ từ chối đề nghị của Nhân Đế. Tuy đề nghị này có vẻ rất hấp dẫn nhưng Hàn Sâm vẫn còn nhiều chuyện nghĩ chưa thông.

Nếu sức mạnh của gen Lam Huyết thật sự mạnh như thế, Tần Tu cũng sẽ không sẽ thất bại.

Nhìn ở một góc độ khác, nếu Tần Tu cho rằng huyết mạch của bản thân đủ để đánh bại Thần Linh, vậy tại sao hắn không kéo dài huyết mạch của mình?

Cho dù hắn không thể sinh con, nhưng với trình độ khoa học kỹ thuật của Thánh Vực khi ấy, làm ra một vài bản sao gen cũng không phải là việc khó đối với Tần Tu.

Nhưng Tần Tu không làm như vậy, chắc chắn phải có lý do gì đó.

"Ngươi tìm ta, không phải chỉ là muốn cho ta biết những bí mật này đâu nhỉ? Ta có thể làm những gì cho ngươi?" Cho tới bây giờ, Hàn Sâm vân không biết mục đích Nhân Đế tìm hắn là gì.

"Không cần làm gì cho ta. Ngươi là Nhân loại, con của ngươi cũng là Nhân loại. Cho nên, con của ta à, cho dù ngươi có bằng lòng hay không, ngươi cũng chỉ có thể giống như ta, đứng ở phía đối lập với Thần Linh, không cần ta yêu cầu cũng sẽ tự phát đi làm việc mà ta và ngươi đều phải làm." Nhân Đế thản nhiên nói.

Hàn Sâm vẫn không hiểu lắm, chỉ vì lúc trước Tần Tu muốn phá hủy Thần cung chém giết Thần Linh, cho nên Thần Linh mới muốn tiêu diệt hết huyết mạch của Tần Tu ư?

Dường như logic này không có vấn đề gì nhưng Hàn Sâm vẫn lờ mờ cảm thấy hơi có vấn đề, mà hắn lại không nói ra được là vấn đề ở chỗ nào.

“Lần này ta bảo ngươi tới, chỉ là muốn nhắc nhở ngươi. Con của ta à, Tần Tu không đáng tin, thứ mà hắn để lại cũng không thể làm chỗ dựa được. Tiếp tục duy trì thân phận Tinh tộc của ngươi, dù bất kỳ tình huống nào cũng không được để người ngoài biết ngươi là Nhân tộc. Chỉ có như vậy, ngươi mới có thể sống lâu hơn, mới có thể có nhiều cơ hội hơn.” Vẻ mặt của Nhân Đế rất nghiêm túc.

Hết chương 2976.

Chương 2977. Thiên Thần Quan

Hàn Sâm nhận được rất nhiều đáp án từ chỗ Nhân Đế nhưng khi rời khỏi Huyết Mệnh Giáo, những câu hỏi trong lòng hắn lại không hề mất đi.

Giống như việc Nhân Đế đã nói rằng hắn không yêu cầu Hàn Sâm làm bất cứ chuyện gì, dường như chỉ đang khuyên hắn đừng để lộ thân phận loài người.

Hơn nữa, Nhân Đế còn cho hắn một phần Hậu Thiên, nói với hắn rằng nếu hắn đồng ý thì chỉ cần tu luyện Hậu Thiên là có thể từ từ chuyển hóa huyết mạch toàn thân thành Lam Huyết. Tuy rằng cách chuyển hóa này không thuần khiết bằng cách bổ sung qua từng thế hệ, nhưng cũng có thể giúp cho Hàn Sâm đạt được sức mạnh của Lam Huyết.

Thế nhưng để trả giá cho việc này, Hàn Sâm sẽ mất đi các loại thuật gen mà hắn đã tu luyện từ trước đến nay, cũng không còn sử dụng được thú hồn nữa, chỉ có thể sử dụng sức mạnh Lam Huyết thuần túy.

Nhân Đế cũng không yêu cầu Hàn Sâm bắt buộc phải làm như vậy, mà hắn chỉ để cho Hàn Sâm tự lựa chọn.

Hàn Sâm cũng đã hỏi về chuyện liên quan đến Hàn Kính Chi. Nhân Đế chỉ nói Hàn Kính Chi không phải là giáo đồ của Huyết Mệnh Giáo, cũng không phải là Lam Huyết, ngoài ra thì không còn nói thêm gì khác nữa.

“Nhân Đế nói rất nhiều nhưng ta cứ cảm thấy hắn vẫn còn rất nhiều chuyện quan trọng chưa nói ra.” Trên đường trở về, Hàn Sâm vẫn âm †hầm suy nghĩ, rất nhiều vấn đề vẫn chưa có lời giải. Hơn nữa, Hàn Sâm luôn cảm thấy trong chuyện này có một vấn đề rất quan trọng nhưng hắn lại không nghĩ ra được đó là cái gì.

“Hàn Kính Chi là thế nào nhỉ? Chắc Nhân Đế sẽ không nói dối chuyện như vậy nhưng tại sao trong số những người của tiểu đội hành động số bảy lại có người nói Hàn Kính Chi là Lam Huyết? Rốt cuộc chuyện này là sao?” Hàn Sâm cũng khá là hoang mang về chuyện này.

Hắn vốn cho rằng chuyến đi đến Huyết Mệnh Giáo lần này có thể giải đáp nghỉ vấn của hắn về Hàn Kính Chi nhưng bây giờ xem ra cũng không có tác dụng gì, hắn vẫn không biết gì về Hàn Kính Chỉ.

Có lẽ Nhân Đế biết một số điều gì đó nhưng rõ ràng hắn cũng không muốn nói nhiều về chuyện của Hàn Kính Chỉ.

Khi Hàn Sâm trở lại Hoa Viên Không Trung, Cửu Thiên Đế vẫn chưa quay về nhưng lại có hai vị khách đến thăm.

Thanh Mao Hống và người phụ nữ tộc Kana đã đến Hoa Viên Không Trung. Khi Hàn Sâm nhìn thấy họ, Thanh Mao Thú không nói gì mà trực tiếp thò đầu ra trước mặt Hàn Sâm, gầm nhẹ: “Trước kia ta đã đắc tội ngươi. Ngươi cứ lấy cái mạng này đi là được. Ta chỉ khẩn cầu ngươi niệm tình xưa mà cứu mạng tiểu sơn chủ thôi.”

“Đứng dậy đi, ta nhất định sẽ đi cứu Tiểu Kim Kim. Nhưng các ngươi hẳn cũng biết rõ, sức mạnh bây giờ của ta vẫn chưa đủ để chống lại nữ thần Sát Na, ta cần thời gian chuẩn bị” Hàn Sâm khoát tay nói.

“Nếu các hạ có gì cần sai bảo thì cứ việc phân phó. Chỉ cần có thể cứu được tiểu sơn chủ, muốn bọn ta làm gì cũng được.” Người phụ nữ tộc Kana nói với vẻ mặt bình tĩnh.

“Muốn cứu Tiểu Kim Kim ra khỏi Thần miếu Sát Na, chỉ có mỗi chúng †a là không đủ đâu, vẫn cần có thêm nhiều trợ thủ mạnh hơn. Cho nên †a cần một số tài nguyên giúp cho bạn đồng hành của ta trở nên mạnh hơn. Nếu

các ngươi có gen dị chủng Thần Hóa thì hãy cho ta mượn một ít trước." Hàn Sâm nghĩ chắc Vô Định Sơn có không ít đồ tốt, có lẽ sẽ lấy được một phần tài nguyên từ họ trước.

"Vô Định Sơn vẫn còn một ít gen dị chủng Thần Hóa, lát nữa bọn ta sẽ đi lấy cho ngươi." Người phụ nữ tộc Kana nói.

Bây giờ họ đã không còn ai có thể cầu cứu nữa, đành phải tìm đến sự giúp đỡ của Hàn Sâm. Chí ít họ biết được Hàn Sâm thật lòng muốn cứu Kim Mao Hống.

"Tên Kim Tệ đó đúng là không ra gì, uổng công tiểu sơn chủ đã nhường vị trí hạng nhất thần bảng cho hắn. Tiểu sơn chủ gặp nạn mà hắn cũng không thèm lộ mặt một lần nào." Thanh Mao Hống căm hận nói.

Hàn Sâm thầm cười khổ: "Kim Tệ không phải là không lộ mặt mà là đã bị đánh tơi bời luôn rồi."

Nhưng lời này của Thanh Mao Hống lại nhắc nhở Hàn Sâm rằng Kim Mao Hống đã nhường cả hạng nhất thần bảng cho Kim Tệ, nếu Kim Tệ cứ mãi không xuất hiện thế này quả thật không hay cho lắm.

Tuy chủng tộc của Kim Tệ khác Hàn Sâm hoàn toàn, người khác cũng sẽ không nghi ngờ Hàn Sâm nhưng dù sao vẫn không ổn lắm.

Sau khi Hàn Sâm tiễn Thanh Mao Hống và người phụ nữ tộc Kana đi, hắn rơi vào trầm tư rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định dùng thân phận của Kim Tệ đi khiêu chiến Thần Linh.

Thế nhưng Thần Linh mà Hàn Sâm muốn khiêu chiến lần này cũng không phải là nữ thần Sát Na, mà là Thần Vô Giới cấp Tai Nạn.

Hàn Sâm từng nghe Ma Nữ nói sức mạnh của Thần Vô Giới có thể miễn dịch với sức mạnh thời gian ở một mức độ nhất định. Nếu có thể có được võ trang Thần Cách của Thần Vô Giới, có lẽ sẽ có tác dụng lớn cho việc giải cứu Kim Mao Hống sau này.

Ở nơi không người, Hàn Sâm tiến vào trạng thái Dị Chủng Hóa, mặc chiến giáp Động Huyền lên người, đồng thời cũng lấy cả Thiên Thần Quan ra.

Thiên Thần Quan là võ trang Thần Cách cấp Hủy Diệt, cao hơn Thiên La thần thương hai bậc, là món võ trang Thần Cách có thể sánh ngang nữ thần Sát Na.

Song Hàn Sâm vẫn chưa từng đội Thiên Thần Quan này, không biết rốt cuộc nó sở hữu năng lực như thế nào.

Cấp bậc cao cũng không có nghĩa là chắc chắn sẽ có tác dụng, giống như thú hồn Quang Minh Tỉnh Liên. Tuy nó là thú hồn cấp cao nhưng năng lực của nó là chữa trị, cũng không có tác dụng quá lớn trong chiến đấu phân định sinh tử.

“Lúc đầu Thần nói Thiên Thần Quan này có thể giúp ta tự do ra vào Thần Điện Gen. Hiện giờ Thần Điện Gen đã hiện thế, vậy Thiên Thần Quan đó còn tác dụng nào khác nữa không?” Hàn Sâm do dự trong chốc lát rồi đội Thiên Thần Quan lên.

Ngay khoảnh khắc Thiên Thần Quan đươc đặt lên đỉnh đầu Hàn Sâm, chợt thấy từng luồng sáng thần quang muôn màu chiếu rọi xuống, phủ lên toàn thân Hàn Sâm, nhìn từ xa trông Hàn Sâm giống như một vị thần được bao trùm bởi vầng hào quang bảy màu.

Răng rắc!

Hàn Sâm nhìn thấy bánh răng vũ trụ trước mặt mình đang chuyển động, dường như có một cánh cửa máy khổng lồ đang mở ra trước mặt hắn, rất giống cách mở ra của Thần Vực và Lĩnh Vực Hạch Tâm.

Thế nhưng kẻ mở ra cánh cửa này không phải là Hàn Sâm, mà là Thiên Thần Quan đang nằm trên đỉnh đầu hắn.

Hàn Sâm đưa mắt nhìn vào trong cửa lớn hư không ấy, chỉ có thể nhìn thấy một vùng hào quang bảy màu, vô số xích trật tự đang đan mắc vào nhau, không thể nào nhìn ra được rốt cuộc bên trong có gì.

Hàn Sâm hơi chần chừ rồi cất bước đi về phía cửa lớn chảy xuôi hào quang bảy màu. Khi bóng dáng Hàn Sâm đã hoàn toàn bước vào trong cửa lớn, cánh cửa ấy lập tức đóng sầm lại, biến mất tăm giữa hư không, vô số dị tượng cũng tan biến toàn bộ.

“Đây là… Thần miếu..” Hàn Sâm cau mày nhìn mọi thứ trước mắt mình.

Đây là một ngôi Thần miếu làm từ ngọc thạch, thứ mà Hàn Sâm đang giãm lên rõ ràng chính là một tòa thần đàn. Hàn Sâm đã từng tận mắt nhìn thấy Thần Thiên La hồi sinh trên một tòa thần đàn giống vậy, chắc chắn nơi này chính là một ngôi Thần miếu, mà hắn đang đứng trên †hần đàn của Thần miếu này.

“Thần miếu cấp Hủy Diệt đã được mở ra, xin hãy đặt tên cho Thần miếu.” Một giọng nói vang vọng bên trong Thần miếu, đồng thời một lá cờ thần bay đến trước mặt Hàn Sâm.

“Chuyện gì đây? Không lẽ ta đã trở thành Thần Linh rồi sao?” Hàn Sâm cau mày nhìn lá cờ thần trống không trước mặt. Những lá cờ thần hắn từng thấy trước đây đều đã có tên thần, mà lá cờ này thì trống rỗng, không có gì trên đó cả.

Hàn Sâm không muốn làm Thần Linh gì đó đâu, dẫu hắn có trở thành Thần Linh cấp Hủy Diệt đi chăng nữa thì cũng không thể chấp nhận được.

“Cuối cùng ngươi cũng đến rồi.” Trong lúc Hàn Sâm đang lưỡng lự thì chợt thấy cổng lớn của Thần miếu mở rộng, một thiếu nữ bước đến, đó chính là Cô Uyển Nhi.

Nhưng nghe giọng điệu của nàng sẽ biết ngay là bây giờ người đang kiểm soát cơ thể này không phải là Cô Uyển Nhi, mà là kẻ tự xưng là Thần kia.

Hết chương 2977.

Chương 2978. Đặc quyền Thần Linh

“Ngươi tới vừa đúng lúc, vì sao sau khi ta đội Thiên Thần Quan lên lại trực tiếp trở thành Thần Linh?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Thần hỏi.

Thần cười mỉm nói: “Ngươi không phải trở thành Thần. Chỉ là bởi vì sự †ồn tại của Thiên Thần Quan nên mới cho ngươi tạm thời có quyền hạn của Thần Linh. Ngươi chỉ cần cởi Thiên Thần Quan thì hết thảy sẽ không tồn tại nữa.”

Hàn Sâm nghe vậy bèn cởi Thiên Thần Quan xuống, quả nhiên trực tiếp rời khỏi Thần miếu. Chờ hắn đội Thiên Thần Quan lên lại quay về trong tòa Thần miếu. Cờ thần trống không cũng xuất hiện lại trước mặt hắn.

“Tác dụng của Thiên Thần Quan cũng chỉ có thế này thôi sao?” Hàn Sâm có chút thất vọng. Với hắn mà nói, dường như trở thành Thần Linh cũng không có tác dụng gì.

“Như vậy còn chưa đủ sao? Không cần làm tròn trách nhiệm của Thần Linh mà vẫn có thể hưởng phúc lợi của Thần Linh. Không biết có bao nhiêu Thần Linh ước mong mà không được đấy.” Thần ngồi xuống bên cạnh thần đàn, rất tùy ý nói.

“Thần có phúc lợi và trách nhiệm gì?” Hàn Sâm trong lòng khẽ động, vội vàng hỏi.

“Chỉ cần ngươi đội Thiên Thần Quan, chỉ cần Thiên Thần Quan không bị phá huỷ thì ngươi sẽ giống với những Thần Linh khác, có được thân thể bất tử bất diệt ở trong Thần miếu. Cho dù bị giết chết thì vẫn có thể sống lại ở trên thần đàn.” Thần nói.

“Vậy có ý nghĩa gì không? Ta cũng không muốn canh giữ ở trong Thần miếu cả đời.” Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Đương nhiên là có ý nghĩa rồi. Ví như ngươi có một kẻ thù vô cùng mạnh mà ngươi không phải là đối thủ của hắn thì ngươi vẫn có thể không cần sợ hãi sống chết, tử chiến với hắn đến cùng.” Thần cười nói.

Hàn Sâm lại lắc đầu nói: “Vẫn không được. Lỡ như ta bị giết chết rồi hắn rút cờ thần, chẳng phải ta sẽ chết thật sự sao?”

“Đây là chỗ lợi hại của Thiên Thần Quan, cho dù bị rút cờ thì chỉ cần Thiên Thần Quan không bị hủy, ngươi vẫn sẽ sống lại. Tuy nhiên sau nãy sẽ không được lại hưởng quyền lợi của Thần Linh nữa.” Thần chỉ vào Thiên Thần Quan tiếp tục nói: “Hơn nữa, dưới tình huống là một Thần Linh, ngươi có được đặc quyền của Thần Linh, có thể giao dịch cùng với bất kỳ sinh linh nào trong đại vũ trụ, đạt được tuổi thọ của chúng.”

Hàn Sâm vẫn cảm thấy việc này rất khó hiểu, thân thể Thần Linh chính là tồn tại bất tử bất diệt. Bọn họ muốn tuổi thọ để làm gì? Nhưng nhìn vào thủ đoạn của Thần, bọn họ hao tổn hết tâm cơ, có thể nói là không từ thủ đoạn để đạt được tuổi thọ của sinh vật khác. Hàn Sâm thật sự không thể hiểu được rốt cuộc là vì sao.

“Tuổi thọ có ích lợi gì đối với Thần Linh bất tử bất diệt?” Hàn Sâm tỏ vẻ khinh thường nói.

“Chuyện này ấy hả? Về sau ngươi sẽ biết thôi.” Thần không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hàn Sâm, cười rồi nói với Hàn Sâm: “Về phần trách nhiệm của Thần, thật ra cũng rất đơn giản. Chỉ có một chính là bảo vệ Thần Điện Gen không bị các sinh vật khác xâm lấn.”

“Bảo vệ Thần Điện Gen? Thần Điện Gen còn cần bảo vệ sao? Chưa kể, người phụ nữ bên trong Thần Điện Gen đó chính là tồn tại vô địch, không phải sao?” Hàn Sâm nghỉ ngờ nói.

Thần khẽ lắc đầu: “Vị nữ thân mà ngươi nhắc đến là một trong mười hai vị Thần Linh cấp Hủy Diệt. Mười hai vị Thần Linh cấp Hủy Diệt này sẽ thay phiên tọa trấn Thần Điện Gen. Trách nhiệm của bọn họ giống với các vị thần khác, cũng không khác biệt về bản chất.”

“Vậy trong Thần Điện Gen thì sao? Trong Thần Điện Gen không có Thần Linh sao?” Hàn Sâm vội vàng hỏi.

Thần chỉ cười mà không trả lời: “Đợi sau khi ngươi vào Thần Điện Gen thì tự nhiên sẽ biết. Tóm lại ngươi có Thiên Thần Quan là có thể hưởng thụ phúc lợi của Thần Linh, cũng không phải gánh vác trách nhiệm, bất cứ lúc nào cũng có thể từ bỏ thân phận Thần Linh. Chuyện tốt như vậy ngươi còn không hài lòng chỗ nào?”

“Chẳng lẽ trừ những thứ đó ra, Thiên Thần Quan không có năng lực chiến đấu gì khác sao?” Hàn Sâm vẫn cảm thấy việc mình thành Thần Linh không có tác dụng gì.

Thần cười nói: “Đương nhiên, Thiên Thần Quan gần như khó có thể bị phá hủy, chắc chắn trình độ sẽ mạnh hơn so với võ trang Thần Cách cấp Hủy Diệt bình thường. Ngươi cũng có thể dùng nó như viên gạch gì đó nhưng bản thân nó lại không có năng lực chiến đấu. Được rồi, trước tiên ngươi vẫn nên nghĩ một cái tên vẻ vang chút, sau khi có tên Thần, ngươi mới có thể chính thức hưởng thụ quyền lợi của Thần.”

“Ngươi nói Thần Linh cấp Hủy Diệt tổng cộng có mười hai vị. Sau khi ta sử dụng Thiên Thần Quan sẽ không bị liệt kê vào trong mười hai vị Thần Linh cấp Hủy Diệt này, phải thay phiên đi bảo vệ Thần Điện Gen chứ?” Hàn Sâm hỏi.

“Không cần, không phải ta từng nói cho ngươi rồi sao? Ngươi không phải là Thần Linh chân chính, không phải gánh vác trách nhiệm của Thần Linh.” Thần trả lời vô cùng chắc chắn.

Hàn Sâm biết thần sẽ không nói dối, nghe xong lại thấy hơi thất vọng. Nếu như có thể tiến vào Thần Điện Gen, hắn rất muốn xem thử rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra trong Thần Điện Gen. Nhìn cờ thần trống không suy nghĩ một hồi, lúc này Hàn Sâm mới mở miệng nói: “Vậy gọi là Thần Tài đi, tên này rất hoan hỉ, hơn nữa cũng rất phù hợp với đại danh Kim Tệ của ta”

“PhìI”

Thần nghe được Thần hào của Hàn Sâm, không khỏi bật cười thành tiếng, vẻ mặt kỳ quái nhìn Hàn Sâm nói: "Thần danh này của ngươi quả thật… Rất hoan hỉ… Không tồi… Có sáng tạo…"

"Nhỉ, ta cũng nghĩ đó là một cái tên hay."

Hàn Sâm nghe ra sự khác thường trong giọng điệu của Thần nhưng hắn cũng không quan tâm.

Đột nhiên ở mặt trước của cờ thần trống không xuất hiện một chữ Tài, mà mặt sau là một chữ Thần, trên lá cờ thần quang vạn trượng, bay thẳng ra thần điện, cắm ở trước cửa Thần miếu. Lúc cờ thần về đúng vị trí, Thiên Thần Quan trên đỉnh đầu Hàn Sâm cũng sáng ngời hào quang. Đồng thời rất nhiều tin tức thần bí truyền ra từ trong Thiên Thần Quan, khiến Hàn Sâm lập tức hiểu ra rất nhiều chuyện.

"Thì ra là thế…" Hàn Sâm cảm nhận được những tin tức thần bí này, trong phút chốc đã có hiểu biết chân chính sâu rộng về Thần Linh, không còn mù tịt, không biết gì nữa. Ngoài những gì thần đã nói, thật ra Thần Linh còn có một số quyền hạn khác, tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Hàn Sâm, ví như Thần Linh có thể được Thần miếu ban phước. Việc ban phước này không chỉ có bất tử bất diệt, còn có một loại ban phước thần năng. Thần miếu càng cao cấp, thần năng được ban phước cũng càng mạnh.

Chỗ này của Hàn Sâm là Thần miếu cấp Hủy Diệt, thân năng được ban phước cho Hàn Sâm có thể khiến năng lực chiến đấu của hắn lập tức tăng lên một bậc. Nhưng loại ban phước này được giới hạn trong phạm vi của Thần miếu, rời khỏi phạm vi Thần miếu của mình sẽ không có loại ban phước thần năng này nữa.

Ngoài ra còn có một đặc quyền của Thần Linh. Loại đặc quyền này chỉ dành riêng cho Thần Linh, mỗi Thần Linh đều có đặc quyền riêng. Thần miếu khác nhau, sức mạnh của riêng Thần Linh khác nhau thì đặc quyền sẽ không giống nhau. Hàn Sâm không biết Thần Linh khác có đặc quyền gì, hắn vừa mới nhận được đặc quyền Thần Linh tên là "Tài vận", chỉ cần có sinh vật tình nguyện trả giá bằng tuổi thọ thì Hàn Sâm có thể giao cho đối phương tài vận trong thời gian nhất định, khiến đối phương đạt được lượng lớn của cải trong một thời gian ngắn.

Đương nhiên, đặc quyền của Thần Linh chỉ có thể sử dụng ở dưới tình huống đối phương trả giá bằng tuổi thọ. Đáng sợ chính là, tài vận Hàn Sâm cho đối phương cũng không sinh ra từ hư không, mà là từ tài sản cuộc sống tương lai của họ. Nếu tài vận cho đối phương vượt qua tài vận cả đời này của hắn, như vậy tất nhiên sẽ có chuyện xấu xảy ra trên người hắn.

Hết chương 2978.

Chương 2979. Thỏa mãn nguyện vọng của ngươi

“Đặc quyền của Thần Linh cấp Hủy Diệt cũng chỉ có một loại tài vận mà thôi. Những thần hào tự xưng không gì không thể, có thể thỏa mãn bất cứ nguyện vọng nào, thật sự là hại chết người không đền mạng. Dựa vào quy tắc của Thần Linh, Thần Linh không thể nói tin tức giả, nếu không sẽ không thể hoàn thành giao dịch, cũng không thể đạt được tuổi thọ. Để hoàn thành giao dịch, đương nhiên Thần Linh sẽ dùng bất kì thủ đoạn tồi tệ nào. Nhưng ta vẫn chưa hiểu rốt cuộc bọn họ muốn tuổi thọ để làm gì?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Tin tức trong Thiên Thần Quan không bao gồm điều này, Hàn Sâm cũng không có cách nào biết được.

Ngoài ra, Thần Linh cũng có quyền nhất định, có thể rời khỏi Thần miếu. Tuy nhiên thời gian có thể rời khỏi Thần miếu rất ngắn. Trong khoảng thời gian này, Thần miếu sẽ ở trong trạng thái phong bế miễn chiến, không thể bị khiêu chiến.

Trừ khi Thần Linh trực tiếp phụ thân vào sinh vật đại vũ trụ mới có thể rời khỏi Thần miếu thời gian dài. Nhưng nếu vậy thì sẽ không được Thần miếu bảo vệ nữa, đã chết thì sẽ chết luôn. Trừ khi Thần Cách trở lại Thần miếu, nếu không sẽ không thể sống lại.

Còn một điểm quan trọng nữa là Thần Linh cũng có thể gia tăng địa vị bản thân bằng cách khiêu chiến Thần Linh cao cấp hơn. Điều này vô dụng với Hàn Sâm, bởi vì hắn không phải Thần Linh chân chính, cho nên cũng không thể gia tăng địa vị.

Cho dù có thể khiêu chiến nhưng hiện tại Hàn Sâm đã là cấp Hủy Diệt, cũng chỉ có thể khiêu chiến Thần Linh Trùng Khải cấp cao nhất. Ngay cả cấp Hủy Diệt cũng không đánh được, khiêu chiến Thần Linh cấp Trùng Khải chính là tự tìm đường chết, đương nhiên Hàn Sâm sẽ không làm loại việc này.

Hàn Sâm nhìn về phía Thần bên cạnh, đang định nói gì đó nhưng thần lại chớp mắt nhìn Hàn Sâm, sau đó nhìn về phía cửa lớn Thần miếu: "Có việc làm ăn tìm tới ngươi kìa."

"Có ý gì?" Hàn Sâm nhìn thoáng qua chỗ cửa lớn Thần miếu, không thấy cái gì. Quay đầu lại nhìn Thần, cũng đã không nhìn thấy bóng dáng hắn đâu.

Khi Hàn Sâm đang còn bối rối thì đã thấy có một bóng dáng phá không bay vào phạm vi Thần cung, thế mà lại bay về hướng Thần miếu này của hắn.

"Không trùng hợp như vậy chứ? Ta mừa mới vừa làm Thần Linh trong chốc lát mà đã có sinh vật đại vũ trụ đến khiêu chiến ta rồi?" Trong lòng Hàn Sâm vô cùng nghỉ ngờ.

Dựa vào sự quan sát của Hàn Sâm trong khoảng thời gian này, sinh vật đại vũ trụ đều khiêu chiến Thần Linh cấp Phá Hoại, ngay cả Thần Linh cấp Tai Nạn cũng chưa có ai dám khiêu chiến. Làm sao đột nhiên lại có sinh vật đến khiêu chiến cấp Hủy Diệt như hắn?

Tuy nhiên bóng dáng ấy thật sự đang bay thẳng về phía Thần miếu của hắn, rất nhanh đã bay vào trong phạm vi của Thần miếu.

Thần cung và Thần miếu là sự tồn tại đan xen giữa thực và ảo. Dù ở

đâu trong đại vũ trụ này, chỉ cần trong tâm có Thần cung là có thể tới nơi này rất nhanh. Chỉ cần là sinh vật có thể phi hành trong vũ trụ thì

dù lái phi thuyền cũng có thể tới Thần cung như thường, gần xa cũng không khác gì nhau.

Hàn Sâm nhìn chăm chú bóng dáng đó, không khỏi giật mình kinh ngạc, hắn biết người tới là ai.

“Hồ Phi? Nàng tới nơi này làm gì?” Trong lòng Hàn Sâm nghỉ ngờ.

Hồ Phi là hoàng phi của Quỷ Cốt Tướng. Nhưng theo Hàn Sâm được biết, thực lực của nàng trong cấp Thần Hóa cũng không mạnh lắm. Thậm chí còn không có năng lực đánh một trận với Thần Linh cấp Phá Hoại, sao nàng lại đến khiêu chiến Thần Linh cấp Hủy Diệt chứ?

Khi Hàn Sâm còn đang đoán mò thì Hồ Phi đã đáp xuống quảng trường phía trước Thần miếu.

Theo quy định của Thần Linh, Hàn Sâm buộc phải nghênh chiến, nếu không ví trí Thần Linh của hắn sẽ bị Hồ Phi chiếm lấy. Tuy Hàn Sâm sẽ không chết, nhưng Thiên Thần Quan sẽ bị phá hủy.

“Thần Tài đại nhân, Hồ nữ muốn cầu nguyện với ngài, mong đại nhân tác thành.” Hồ Phi tới phía trước Thần miếu, uyển chuyển quỳ xuống, nói như thể đang cầu nguyện với Thần Linh.

“Thì ra không phải nàng đến khiêu chiến Thần Linh…” Hàn Sâm giật mình, nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Nếu đến để cầu nguyện thì vào trong trả lời đi”

“Tạ ơn đại nhân tác thành.” Lúc này Hồ Phi mới đi vào trong Thần miếu.

‘Tâm niệm Hàn Sâm vừa động, cửa lớn Thần miếu lập tức đóng lại, trong Thần miếu chỉ còn lại hai người là hắn và Hồ Phi.

“Ngươi có nguyện vọng gì chỉ cần nói, bản thần sẽ thỏa mãn ý nguyện của ngươi.” Hàn Sâm đứng ở trên thần đàn, thần thái trang nghiêm nhìn xuống Hồ Phi nói.

Hồ Phi kia chính là ái phi của Quỷ Cốt Tướng, chắc chắn nàng đã biết được không ít chuyện của Thần Linh, tám chín phần mười biết cầu nguyện sẽ có

hậu quả gì. Sao lại chạy đến đây để cầu nguyện, điều này khiến Hàn Sâm vô cùng nghỉ ngờ.

Hồ Phi lại uyển chuyển quỳ xuống, một đôi mắt yêu mị nhìn Hàn Sâm, dịu dàng nói: “Ta chỉ có một nguyện vọng, mong Thần Tài đại nhân giúp ta đoạt lại tộc khí Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính của Hồ tộc. Nếu có thể thành công, ta sẵn sàng trả bất cứ giá nào.”

Bởi vì ánh sáng lưu chuyển trên Thiên Thần Quan khiến Hàn Sâm thoạt nhìn như một pho tượng thần chìm trong hào quang bảy màu thần kì, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người, hoàn toàn không thấy rõ dung mạo. Đương nhiên Hồ Phi không nhận ra Hàn Sâm, trong lòng vô cùng bồn chồn.

Sau khi Hồ Phi cầu nguyện, bên trong Thiên Thần Quan có một tin tức truyền về phía Hàn Sâm, ý là chỉ cần thực hiện nguyện vọng này của Hồ Phi, Hàn Sâm ít nhất có thể đạt được ba trăm năm tuổi thọ

Tuy nhiên, theo gợi ý của Thiên Thần Quan, chỉ cần hoàn thành nguyện vọng ít nhất có thể đạt được ba trăm năm tuổi thọ chứ không đảm bảo chỉ có thể đạt được ba trăm năm tuổi thọ. Trên thực tế còn có khả năng đạt được nhiều tuổi thọ hơn.

Ví dụ Hàn Sâm đưa cho Hồ Phi Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, như vậy cũng chỉ có thể đạt được tuổi thọ thấp nhất. Nhưng nếu lấy Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính cho Hồ Phi từ một cường giả đáng sợ, tuổi thọ mà nàng phải trả giá sẽ tăng lên, trừ tổn thất tuổi thọ ra cũng sẽ dính phải nhân quả, tương lai vẫn sẽ phải trả giá.

Mà đặc quyền Thần Linh của Hàn Sâm chỉ có tài vận, nguyện vọng của Hồ Phi cũng không trong phạm vi năng lực đặc quyền của hắn. Vì vậy Hàn Sâm cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp tự mình hoàn thành nguyện vọng của Hồ Phi. Nếu không hoàn thành được nguyện vọng, tuổi thọ của Hàn Sâm cũng sẽ bị tổn hại.

Cho nên việc chấp nhận lời cầu nguyện chính là một con dao hai lưỡi. Nếu Thần Linh tiếp nhận lời cầu nguyện, cũng chỉ có thể nghĩ đủ mọi cách để hoàn thành nguyện vọng. Nếu không thể hoàn thành, vậy chỉ có thể làm hại

người cầu nguyện. Để giữ vững tuổi thọ và đạt được tuổi thọ, có thể nói Thần Linh sẽ dùng bất kì thủ đoạn tồi tệ nào.

Nguyện vọng này của Hồ Phi đương nhiên Hàn Sâm có thể hoàn thành. Bởi vì Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính đang ở trong tay hắn nhưng Hàn Sâm vẫn có chút do dự, không biết rốt cuộc dùng Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính đổi lấy ba trăm năm tuổi thọ có đáng giá hay không.

Tuổi thọ đối với sinh mệnh trong đại vũ trụ mà nói đương nhiên cực kỳ hữu ích. Hàn Sâm không phải là Thần Linh chân chính, hắn cũng không có khả năng trường sinh bất lão.

Hiện tại Hàn Sâm có hơn hai ngàn năm tuổi thọ, thoạt nhìn đã rất dài rồi. Nhưng đối với sinh vật trong đại vũ trụ mà nói thì hơn hai ngàn năm không đáng kể chút nào.

Trong lòng Hồ Phi cũng rất bất an. Lần này nàng mạo hiểm rất lớn để đến cầu nguyện, thật sự đã cùng đường rồi, bất đắc dĩ mới phải làm thế.

Đã trực tiếp đến Thần miếu cầu nguyện thì sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. Nếu đối phương không cho nàng cầu nguyện, thậm chí trực tiếp ra tay giết nàn, thì nàng cũng chỉ còn đường chết mà thôi.

Cũng may đối phương đã cho phép nàng vào Thần miếu cầu nguyện, tạm thời không phải lo đến tính mạng. Tuy nhiên liệu đối phương có thể hoàn thành nguyện vọng này của nàng hay không và hoàn thành nguyện vọng này như thế nào, ảnh hưởng đến nàng vẫn rất lớn, điều này Hồ Phi rất rõ ràng.

Nếu Thần Linh gặp khó khăn rất lớn để hoàn thành nguyện vọng này, như vậy nàng sẽ phải trả giá một lượng lớn tuổi thọ. Đến lúc đó nàng thật sự có thể chết vì tiêu hết tuổi thọ, đây là kết quả mà Hồ Phi sợ nhất.

“Bản thần có thể thỏa mãn nguyện vọng này của ngươi. Nhưng có một điều kiện.” Hàn Sâm thản nhiên nhìn Hồ Phi nói.

Hết chương 2979.

Chương 2980. Cả đời làm nô lệ

Hàn Sâm hơi hối hận vì đã để cho Hồ Phi tiến vào Thần miếu cầu nguyện. Sau khi đối phương cầu nguyện, hắn không thể chủ động thương tổn hoặc đuổi Hồ Phi đi nữa, cũng không thể từ chối nguyện vọng, chỉ có thể nghĩ cách thực hiện nguyện vọng.

Theo Hàn Sâm thấy, Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính chỉ đổi ba trăm năm tuổi thọ là hơi ít, hắn không muốn trao đổi cho lắm

Cũng may, thần vị của Hàn Sâm là cấp Hủy Diệt. So với cấp Phá Hoại và cấp Tai Nạn thì Thần Linh cấp Hủy Diệt vẫn có một chút đặc quyền, nói thí dụ như Hàn Sâm có thể đưa ra điều kiện bổ sung trong quy tắc được Thần Linh công nhận, đây là đặc quyền mà Thần Linh cấp Phá Hoại không có.

Dĩ nhiên, Thần Linh cấp Phá Hoại cũng có thể đưa điều kiện nhưng điều kiện bọn họ nói sẽ không được quy tắc Thần Linh bảo vệ. Cho dù đến lúc đó người cầu nguyện làm trái với giao ước, Thần Linh cấp Phá Hoại cũng không có biện pháp gì.

Hồ Phi nghe thấy vậy, thân thể cũng run lên. Tuy nàng đã chuẩn bị tổn thất tuổi thọ từ trước nhưng khi nghe được hai chữ điều kiện, trong lòng vẫn khủng hoảng.

Theo hiểu biết của Hồ Phi đối với Thần Linh, biết đi tìm Thần Linh cấp Phá Hoại cầu nguyện sẽ không có điều kiện kèm theo nhưng Thần Linh cấp Phá Hoại chưa chắc đã có thể lấy lại Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính từ chỗ Hàn Sâm. Cho dù lấy lại được, đến lúc đó cái giá phải trả cũng sẽ rất lớn, nói không chừng sẽ làm tuổi thọ của nàng trực tiếp cạn kiệt.

Hồ Phi mạo hiểm tìm đến Thần Linh cấp Hủy Diệt, hy vọng Thần Linh có thể dễ dàng hoàn thành nguyện vọng này, như vậy tuổi thọ mà nàng phải giao ra cũng sẽ ít đi.

Nhưng Thần Linh cấp cao lại có khả năng kèm theo điều kiện. Đây là điều Hồ Phi không thể nào khống chế, nếu như nàng không đồng ý điều kiện

kèm theo thì cũng sẽ không thể cầu nguyện thành công, đến lúc đó có thể sống sót ra khỏi Thần miếu hay không cũng là một vấn đề.

“Mời đại nhân nói.” Hồ Phi nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt ai oán, nói. Dáng vẻ kia quả nhiên là xinh đẹp ủy mị, khiến người ta phải tiếc thương, hận không thể ôm nàng vào trong lòng an ủi.

“Sử dụng chút tài mọn với bổn thần, ngươi đang tự tìm cái chết sao?” Hàn Sâm lạnh lùng hừ một tiếng, thần năng trên người phát ra, như ngục như biển, bức ép về phía Hồ Phi.

Thân thể Hồ Phi lập tức run lên, vội vàng cúi người quỳ lạy nói “Đại nhân bớt giận, là nô gia sai, mong đại nhân tha lỗi cho nô gia vô tri.”

Hàn Sâm nhìn Hồ Phi đang quỳ gối phía dưới thần đàn run lẩy bẩy, trong lòng cảm thấy cực kỳ sảng khoái.

Trước kia hắn đã chịu không ít đau khổ vì Hồ Phi, bây giờ Hồ Phi chỉ có thể mặc cho hắn ức hiếp, loại cảm giác này sung sướng không thể tả nổi.

Nhưng đáng tiếc, Hàn Sâm đã cho phép nàng vào miếu ước nguyện. Loại mức độ mạo phạm này còn chưa đủ để lật đổ ước nguyện của nàng, chấm dứt giao dịch thế nên Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục.

“Muốn bổn thần giúp ngươi lấy lại Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính cũng không khó, chỉ cần ngươi làm nô lệ cho bổn thần cả đời là được.” Hàn Sâm đang dùng công phu sư tử ngoạm.

Hắn vốn không muốn lấy Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính đi đổi lấy ba trăm năm tuổi thọ của Hồ Phi. Nếu như Hồ Phi không đáp ứng điều kiện này thì đương nhiên lời cầu nguyện sẽ mất hiệu lực, Hàn Sâm cũng không cần lấy Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính ra.

Nếu như Hồ Phi đồng ý thì sống chết của Hồ Phi sẽ nằm trong tay Hàn Sâm, sau này làm nô tỳ, thậm chí là sinh tử của nàng đều ở trong một ý niệm của Hàn Sâm, cho nàng Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính cũng chắc chắn có lời không lỗ.

Hồ Phi nghe thấy điều kiện này, lập tức hoa dung thất sắc, thân thể kiều mị không khỏi run lên khe khẽ.

Điều kiện mà đối phương nói còn hà khắc hơn so với tưởng tượng của nàng, gần như không khác nào muốn mạng của nàng.

“Đại nhân… Liệu ngài có thể thương tiếc nô gia bơ vơ khốn khó…” Hồ Phi quỳ lạy với vẻ mặt đau khổ, nói.

“Trước mặt Thần nào có chuyện hai lời. Nếu ngươi không đồng ý thì từ

bỏ đi, cứ thế mà rời khỏi đây thôi.” Đương nhiên, Hàn Sâm không thèm để ý tới lời nàng, lạnh giọng nói.

“Xin đại nhân bớt giận.” Hồ Phi cúi người tiếp tục quỳ lạy, vẻ mặt cực kỳ lo sợ nhưng trong lòng ngầm tính toán: “Vốn chỉ muốn tìm vị Thần Tài chưa từng nghe nói này đánh cược một lần, ai ngờ hắn lại đưa ra điều kiện như thế. Nhưng như vậy cũng tốt, nếu hắn đã đưa ra điều kiện như vậy thì chắc cũng không có dự định đoạt hết tuổi thọ của ta, có lẽ sẽ không để cho tuổi thọ của ta tổn thất quá lớn. Hôm nay ta đã cùng đường rồi, có thể đầu quân cho một vị Thần Linh cấp Hủy Diệt cũng coi như đảm bảo an toàn. Có lẽ đám người tộc Hoàng Cực muốn động tới ta cũng sẽ không dễ dàng như vậy.”

Tuy nghĩ là nghĩ như vậy nhưng trong lòng Hồ Phi vẫn không khỏi tức giận: “Đầu do tên Hàn Sâm kia. Nếu không phải vì hắn, ta cũng sẽ không mạo hiểm xông vào tháp Thiên Mệnh, kết quả Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính đã bị hắn mang đi từ lâu, còn ta thì đắc tội chết với tộc Hoàng Cực, bị cái tên Bạch Vô Thượng kia liên tục quấn lấy không tha, một bước này không đi không được.”

Thế rồi nàng lại chợt nghĩ: “Lần này Thần Tài đi đoạt Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính ắt sẽ khiến Hàn Sâm chịu thiệt không nhỏ, coi như là trút giận cho ta.”

Nghĩ đến đây, Hồ Phi cũng biết lựa chọn của mình không nhiều, nếu như lại tiếp tục tìm tới những Thần Linh cấp Hủy Diệt khác, chưa chắc người ta sẽ

cho nàng cơ hội cầu nguyện, đành cắn răng cúi đầu hành lễ, nói: "Mọi chuyện xin được nghe theo đại nhân chỉ bảo."

Lời này của Hồ Phi vừa nói ra, trên Thiên Thần Quan lập tức phát ra †hần quang. Hàn Sâm biết đó là giao dịch đã thành công, hắn chỉ cần đưa Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính cho Hồ Phi, ba trăm năm tuổi thọ và sinh tử của Hồ Phi sẽ thuộc về hắn.

"Hồ Phi ơi là Hồ Phi, ngươi nằm mơ cũng không ngờ sẽ có ngày hôm nay, đúng không?" Trong lòng Hàn Sâm âm thầm đắc ý, nhưng cũng không lập tức lấy Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính ra đưa cho nàng, chỉ lạnh nhạt nói "Ngươi đi trước đi, ba ngày sau quay lại thần điện, tự nhiên sẽ lấy được Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính."

Hồ Phi vội vàng bái ta nhưng không đứng dậy rời đi, sóng mắt lưu chuyển, nói với Hàn Sâm "Đại nhân, nô gia biết một số chuyện, có lẽ sẽ có thể trợ giúp đại nhân ngài lấy được Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, không biết có nên nói hay không."

"Ồ, ngươi thử nói xem." Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Hồ Phi không nhìn thấy vẻ mặt Hàn Sâm nhưng nghe giọng điệu hình như không quá hứng thú, vội vàng nói "Hiện giờ Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính ở trong tay Hàn Sâm Tinh tộc. Theo nô gia biết, hắn lấy được Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính từ trong một tòa tháp Thiên Mệnh, hơn nữa còn phá hủy một thần ngẫu."

"Lại có chuyện như vậy sao?" Hàn Sâm ra vẻ kinh ngạc nói, nhưng trong lòng thì âm thầm cười lạnh: "Ngươi được lắm, Hồ Phi, lại còn muốn xui khiến Thần Linh tới chỉnh đốn ta. Chuyện này ta nhớ kỹ rồi, đợi sau này xem ta trừng trị ngươi thế nào."

Hồ Phi thấy hình như Hàn Sâm đã có một chút hứng thú, vội vàng tiếp tục nói "Thần ngẫu kia tồn tại ở tộc Hoàng Cực đã nhiều năm, chắc hẳn góp nhặt không ít tuổi thọ. Hàn Sâm phá vỡ thần ngẫu, tất nhiên sẽ có được không ít tuổi thọ."

Hồ Phi không tiếp tục nói hết, nhưng mà ý tứ đã rất rõ ràng, căn bản là đang nói "Thần Linh đại nhân à, ngươi xem Hàn Sâm kia là một khối thịt mỡ lớn, ngươi nhanh cắn hắn đi."

"Ngươi cũng biết không ít chuyện về bậc Thần Linh bọn ta nhỉ." Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Hồ Phi, nói.

Trong lòng Hồ Phi kinh hãi, vội vàng cúi đầu nói "Nô gia cũng chỉ nghe nói mà thôi."

"Được rồi, ngươi đi đi, ba ngày sau tới lấy Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính là được." Hàn Sâm đuổi Hồ Phi đi nhưng hắn cũng bị Hồ Phi chọc giận: "Độc nhất là lòng dạ đàn bà. Hồ Phi, ngươi chờ đó cho ta, không để cho ngươi kêu cha gọi mẹ, ta không phải họ Hàn."

Hết chương 2980.

Chương 2981. Khắc Chỉ Thân

Sau khi Hồ Phi đi, Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy sai sai. Sao Hồ Phi sớm không tới muộn không tới, Thần Linh nào nàng cũng không chọn, hết lần này tới lần khác lại chọn Thần miếu vừa mới hiện thế của mình.

"Có thể động tay chân ở nơi như Thần cung này, sợ rằng cũng chỉ có vị Đại Thần kia." Hàn Sâm cảm thấy chuyện này chắc chắn có liên quan đến vị Thần nhập vào trên người Cô Uyển Nhi.

"Không được, Thần miếu này của ta không thể mở được nữa. Nếu còn tiếp tục mở thì không chừng sẽ xảy ra chuyện mất." Hàn Sâm nghĩ đến đây, vội vàng thu Thiên Thần Quan vào, truyền tống rời khỏi Thần miếu.

Sau khi Hàn Sâm tháo Thiên Thần Quan xuống, miếu Thần Tài lập tức rơi vào trạng thái phong bế. Bởi vì không có thần ở bên trong miếu nên cũng không thể bị khiêu chiến.

“Vị Đại Thần kia rốt cuộc muốn làm gì vậy? Trận chiến thần bảng, hình như đứng thứ hai cũng chỉ có một võ trang Thần Cách cấp Phá Hoại. Cho dù ta là hạng nhất, tăng lên một cấp bậc, tối đa cũng chỉ nhận được võ trang Thần Cách cấp Tai Nạn. Vậy mà ta lại được cho bộ võ trang Thần Cách cấp Hủy Diệt, có phải hơi quá mức rồi không?” Hàn Sâm rất hoài nghi vị Đại Thần kia cố ý làm thế.

Nhưng mà nghĩ lại, cho dù là vị Đại Thần kia cũng không thể đoán được Kim Mao Hống lại tặng vị trí hạng nhất cho hắn, không thể tính toán kỹ càng như vậy mới phải.

“Chẳng lẽ là quyết định lâm thời?” Hàn Sâm vẫn cảm thấy có gì đó là lạ.

Không nghĩ ra được kết quả, Hàn Sâm không lãng phí thời gian nữa, ánh mắt nhìn về phía chư thiên Thần miếu, tìm kiếm Thần miếu của Thần Vô Giới ở trong đó, dự định trước tiên lựa chọn Thần Vô Giới rồi nói sau.

Nhưng mà lúc Hàn Sâm tìm được Thần miếu của Thần Vô Giới thì lại phát hiện Thần miếu đã ở trong trạng thái phong bế rồi.

“Không có ở đây à?” Hàn Sâm thầm lấy làm lạ. Dựa vào kinh nghiệm làm Thần Linh của hắn, Thần Linh muốn phong bế Thần miếu chỉ có ba cách.

Bình thường, Thần Linh chỉ có thời hạn phong miếu nhất định. Đây cũng là thời hạn Thần Linh có thể rời khỏi Thần cung. Khoảng thời gian này sẽ không quá dài, hơn nữa sau khi sử dụng quyền hạn một lần thì phải qua thời gian rất lâu mới có thể sử dụng quyền hạn phong miếu lần nữa.

Còn có một cách chính là sau khi Thần Linh bị chém giết một lần, bất kể Thần Linh có bị tráo đổi hay không, chỉ cần Thần Linh bằng lòng cũng sẽ có thời hạn phong miếu khoảng một tháng.

Đương nhiên, cũng không thể vứt bỏ quyền lợi này.

Còn một cách có thời hạn phong miếu dài nhất chính là Thần Linh phụ thân vào sinh vật ở đại vũ trụ, rời khỏi Thần miếu của mình. Như vậy †òa Thần miếu này sẽ không quy định ngày phong bế, dù là ai cũng không thể khiêu

chiến, phải đợi Thần Linh quay trở lại thì Thần miếu mới có thể mở ra lần nữa.

Chuyện Hồ Phi cầu nguyện vào miếu cũng lọt vào mắt sinh vật các tộc. Tuy không biết sau khi Hồ Phi vào miếu đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng khiến cho không ít sinh vật có suy nghĩ khác thường.

Từ đó về sau, có không ít sinh vật các tộc tiến vào trong Thần miếu cầu nguyện vì đủ loại nguyên nhân.

Hiển nhiên, Thần Linh không từ chối bất kỳ ai đến cầu nguyện. Trừ khi gặp phải tình huống đặc biệt, nếu không thì rất ít khi Thần Linh đánh giết người đến cầu nguyện của các tộc.

Những điều này đều là chuyện về sau. Bây giờ Hàn Sâm không có lòng dạ nào quan tâm nhiều như vậy. Hắn chỉ trầm tư chốc lát, sau đó lập tức bay về phía một tòa Thần miếu trong Thần cung.

Thần Vô Giới không có ở đây, Hàn Sâm lựa chọn một vị Thần Linh cấp Tai Nạn khác, muốn thử một lần trước xem Thần Linh cấp Tai Nạn rốt cuộc mạnh đến mức nào.

“Ơ, đó có phải Kim Tệ không?”

“Quả nhiên là hắn, đệ nhất cao thủ Thần bảng của đại vũ trụ ta sắp đi khiêu chiến Thần Linh rồi!”

“Đệ nhất cao thủ Thần bảng gì chứ, đó là Hoàng Kim tặng cho hắn có biết không hả?”

“Bất kể thế nào thì thực lực của Kim Tệ không thể khinh thường, không biết hắn sẽ khiêu chiến Thần Linh cấp bậc gì?”

“Có lẽ là cấp Phá Hoại, suy cho cùng vẫn chưa có sinh vật nào có can đảm khiêu chiến Thần Linh cấp Tai Nạn.”

“Không đúng… Hắn bay về phía tầng trên của Thần cung rồi… Chẳng lẽ hắn muốn đi cứu Hoàng Kim?”

“Đừng nói đùa, ngay cả Thần phụ Hàn và hai vị cấp Chân Thần của Vô Định Sơn cũng bị nữ thần Sát Na dễ dàng giết chết ngay lập tức. Kim Tệ đi chẳng phải tự tìm cái chết hay sao?”

“Vậy cũng khó nói. Quan hệ giữa Kim Tệ và Hoàng Kim không phải bình thường, ngay cả vị trí hạng nhất Thần bảng mà Hoàng Kim cũng để cho hắn, dù thế nào cũng phải đi thử một lần chứ?”

Một lát sau, sinh vật các tộc thấy Hàn Sâm bay về phía một tòa Thần cung cấp Tai Nạn. Có người chế nhạo nói: “Ta đã nói rồi, hắn không thể nào đi khiêu chiến nữ thần Sát Na đâu, đó chính là đâm đầu vào chỗ chết.”

“Hoàng Kim đúng là bị mù rồi, lại tặng vị trí Thân bảng cho hắn, còn chẳng bằng Thần phụ Hàn.”

Trong lúc mọi người nghị luận sôi nổi, Hàn Sâm đã tiến vào phạm vi Thần miếu, đáp xuống quảng trường trước Thần miếu.

Đây là một tòa Thần miếu bằng đá cổ xưa, thoạt nhìn hơi giống giáo đường thế kỷ cũ, tầng hai Thần miếu là một chiếc chuông đá khổng lồ.

Kim chỉ giờ, kim chỉ phút và kim chỉ giây đều đang chậm rãi nhảy lên, hình như không có gì khác biệt so với đồng hồ bình thường, chỉ là lớn hơn một chút mà thôi.

“Khắc Chi Thần!” Hàn Sâm nhìn thần hiệu trên cờ thần, ánh mắt hơi ngưng lại.

Cho dù là ai cũng nhìn ra được, vị Khắc Chi Thần này rất có thể là một vị Thần Linh cấp Tai Nạn hệ Thời Gian. Hàn Sâm tới khiêu chiến Khắc Chi Thần, chính là muốn xem bản thân dưới trạng thái Dị Chủng Hóa có thể đánh một trận với Thần Linh cấp Tai Nạn hay không, cũng là để chuẩn bị khiêu chiến nữ thần Sát Na.

Đầu là Thần Linh hệ Thời Gian, nếu ngay cả Thần Linh cấp Tai Nạn cũng không đánh được thì làm sao có thể đánh bại nữ thần Sát Na cấp Hủy Diệt.

“Thiên đường có lối ngươi không đi, Địa Ngục không cửa lại lao vào, quả nhiên là tự tìm đường chết.” Một giọng nói lanh lảnh phát ra từ bên trong cửa đá của Thần miếu.

Đi kèm với giọng nói kia, cửa đá cũng từ từ mở ra, một bóng dáng đi ra †ừ trong Thần miếu.

Hàn Sâm và sinh vật các tộc trong vũ trụ đều nhìn chằm chằm Thần Linh đi ra từ trong Thần miếu. Đây là lần đầu tiên có sinh vật khiêu chiến Thần Linh cấp Tai Nạn khiến mọi người đều rất chú ý.

Đợi bóng dáng kia đi ra cửa chính của miếu đá, đông đảo sinh vật mới nhìn rõ, đó là một sinh vật quái dị.

Thân hình thoạt nhìn giống như con người nhưng da lại là một lớp giáp xác màu đen, như một con côn trùng hình người vậy.

Hơn nữa, hai mắt của hắn cũng rất quái dị. Con mắt không có đồng tử, toàn bộ đều là tròng trắng. Mà ở trong tròng trắng kia, thậm chí còn có vạch số và kim chỉ.

Hàn Sâm không dám khinh thường, suy cho cùng hắn cũng chưa từng chân chính chiến đấu với Thần Linh cấp Tai Nạn. Thần Linh trước kia hắn chém giết cũng chỉ là cấp Phá Hoại mà thôi.

Nắm trong tay Thiên La Thần Thương, lực lượng toàn thân ngưng tụ trên mũi thương, Động Huyền Kinh cũng bị Hàn Sâm đẩy tới cực hạn. Trong một khoảnh khắc, toàn bộ vũ trụ trong mắt Hàn Sâm biến thành một cỗ máy phức tạp, vô số vũ trụ đang chuyển động.

VùI

Một thương đâm ra, không gian dường như bị mũi thương trực tiếp đâm thủng, trong phút chốc đã đến trước mặt Khắc Chi Thần.

Khắc Chi Thần lạnh lùng bĩu môi, trông con mắt trái như đồng hồ, kim chỉ đang chuyển động nhanh chóng.

Tốc độ thương của Hàn Sâm đã cực nhanh nhưng tốc độ của Khắc Chi Thần còn nhanh hơn. Thân hình chớp lóe nghiêng về bên trái, lập tức tránh khỏi Thiên La Thần Thương đang đâm tới.

Sắc mặt Hàn Sâm không thay đổi, thương điên cuồng đâm xuống giống như mưa sa nhưng thân hình Khắc Chi Thần phiêu dật, di chuyển cơ thể không hề nao núng. Thương pháp của Hàn Sâm như gió táp mưa sa nhưng lại chẳng thể đụng đến một cọng tóc của hắn.

Hết chương 2981.

Chương 2982. Thời gian như thước đo

“Tội khinh nhờn Thần Linh xứng đáng bị giết chết.” Khắc Chi Thần lạnh lùng nói với Hàn Sâm, cây kim trong mắt phải xoay nhanh. Song khác với mắt trái, cây kim trong mắt phải lại quay ngược chiều kim đồng hồ.

Khi cây kim trong mắt phải xoay, dưới cái nhìn của người khác, động †ác của Hàn Sâm như bị chậm lại, thoạt nhìn tựa như động tác quay chậm trong phim điện ảnh.

Mà tốc độ của Khắc Chi Thần không hề giảm đi, vẫn nhanh vô cùng, một nhanh một chậm hình thành sự đối lập rõ rệt. Khắc Chi Thần xuất hiện trước mặt Hàn Sâm như dịch chuyển tức thời, ngón tay sắc bén tựa lưỡi dao chộp vào mặt hắn, móng tay nhọn hoắc giống mũi thương muốn đâm vào trong mắt Hàn Sâm.

Khắc Chi Thần nở nụ cười nham hiểm trêu tức, hung hăng vỗ xuống nhưng thân thể Hàn Sâm lại biến mất trước mặt hắn.

Ngay sau đó, cơ thể Hàn Sâm xuất hiện trên lưng hắn, Thiên La Thần Thương trong tay đâm về phía cổ hắn, mũi thương gần trong gang tấc.

“Thuật dịch chuyển tức thời thật lợi hại nhưng chẳng có tác dụng gì với bản thần đầu.” Kim đồng hồ trong đôi mắt Khắc Chi Thần điên cuồng xoay tròn trái chiều nhau. Tốc độ của Hàn Sâm càng ngày càng chậm mà tốc độ của hắn lại càng nhanh hơn, rõ ràng mũi thương đã sắp chạm vào da hắn nhưng lại bị Khắc Chi Thần cưỡng chế kéo dài khoảng cách, đồng thời xoay người đấm vào phần bụng dưới của Hàn Sâm.

Hàn Sâm phản ứng như một ông cụ chậm chạp, thấy nắm đấm của Khắc Chi Thần sắp đến nhưng lại không thể trốn, cũng không kịp thu thương lại để tránh né.

Thế nhưng cuối cùng nắm đấm của Khắc Chi Thần vẫn không đánh trúng. Hàn Sâm lại tiếp tục dịch chuyển tức thời đến một nơi khác trong quảng trường Thần miếu.

Một người một Thần đánh nhau không ngừng. Năng lực khống chế thời gian của Khắc Chi Thần vô cùng quái dị nhưng dịch chuyển tức thời của Hàn Sâm cũng khiến mọi người sợ hãi bái phục, nhất thời hai người chẳng thể gây tổn hại cho đối phương.

“Kim Tệ thật là lợi hại, lại có thể bất phân thắng bại với Thần Linh cấp Tai Nạn.”

“Nhưng hắn cũng chỉ dựa vào thuật dịch chuyển tức thời để thoát chết mà thôi.”

“Sai rồi, ta thấy Khắc Chi Thần là Thần Linh hệ thời gian, có khả năng khiến thời gian của Kim Tệ chậm lại. Khả năng này không chỉ làm động tác của hắn trở nên chậm chạp mà còn làm cho suy nghĩ và khí tức lưu chuyển cũng chậm nốt. Đổi lại là người khác chỉ sợ chưa kịp sử dụng thuật dịch chuyển tức thời thì đã bị Khắc Chi Thần chém chết rồi. Kim Tệ có thể đi xa vạn dặm chỉ với một suy nghĩ, không bị ảnh hưởng bởi Thần lực thời gian. Trong khắp vũ trụ này, người có thể luyện thuật dịch chuyển tức thời đến cảnh giới ấy rất hiếm, e rằng chỉ có Thần Du Thuật của tộc Thái Thượng mới có thể miễn cưỡng so sánh với nó.”

“Thuật dịch chuyển tức thời có lợi hại hơn nữa cũng vô dụng, cuối cùng vẫn không thắng được Khắc Chi Thần.”

Tuy Hàn Sâm có Lĩnh Vực Thời Gian của mình nhưng trước nay Lĩnh Vực Thời Gian đều là do thân phận Hàn Sâm sử dụng nên bây giờ hắn dùng sẽ không ổn lắm.

Hơn nữa thú hồn Quỷ Thời Gian của Lĩnh Vực Thời Gian yếu hơn Thần lực thời gian của Khắc Chi Thần rất nhiều, dù có sử dụng thì cũng không ảnh hưởng nhiều đến trận đấu.

Sử dụng sức mạnh thời gian trước mặt Thần Linh hệ Thời Gian chẳng khác nào múa đại đao trước mặt Quan Công, Hàn Sâm vốn chẳng định làm như thế.

Song vì bản thân hắn có mối liên hệ với Lĩnh Vực Thời Gian nên Hàn Sâm hiểu rất rõ, muốn đánh bại Thần Lực Thời Gian của Khắc Chi Thần chỉ có hai biện pháp, một là tốc độ tuyệt đối, hai là sức mạnh tuyệt đối. Lão Điêu đã dùng tốc độ tuyệt đối để đánh bại Lĩnh Vực Thời Gian của Hàn Sâm

Đáng tiếc tốc độ Hàn Sâm không nhanh như vậy, việc hắn có thể làm là sử dụng sức mạnh tuyệt đối để phá giải Thần lực thời gian của Khắc Chi Thần.

“Bất kể là thời gian hay không gian đều tuân theo một quy tắc chung của vũ trụ, đều do bánh răng vũ trụ điều khiển. Chỉ cần khống chế được bánh răng vũ trụ và không để nó chuyển động, dù là thần lực cũng không thể khuếch tán sức ảnh hưởng ra.” Hàn Sâm dùng dịch chuyển tức thời né tránh công kích của Khắc Chi Thần, vừa tiếp tục thúc đẩy Động Huyền Kinh, đẩy sức mạnh của Lĩnh Vực Động Huyền đến mức cực hạn, định thử lấy sức mạnh tuyệt đối khống chế sự chuyển động của bánh răng thời gian.

“Dưới trạng thái Dị Chủng Hóa, sức mạnh của ta đã vượt xa cấp Chân Thần bình thường nhưng không biết nó có thể áp chế Thần Linh cấp Tai Nạn hay không.” Hàn Sâm không ngừng thúc đẩy Lĩnh Vực Động Huyền, gây áp lực cho bánh răng thời gian.

Dù bánh răng thời gian không thể ngừng lại hoàn toàn nhưng tốc độ xoay tròn của nó có thể chậm xuống, hiệu quả tác dụng lên cơ thể Hàn Sâm cũng sẽ giảm đi.

“Năng lực Dị Chủng Hóa không thể hoàn toàn áp chế Thần Linh cấp Tai Nạn sao?” Hàn Sâm nhíu mày.

Song ảnh hưởng của thời gian kéo dài với hắn đã trở nên rất nhỏ. Hơn nữa dưới sự ảnh hưởng của Lĩnh Vực Động Huyền, gia tốc thời gian mà Khắc Chi Thần sử dụng cũng biến chậm đi, khiến tốc độ của Khắc Chi Thần bị hạ xuống. Nếu cứ giảm như vậy, Hàn Sâm sẽ chiếm được thế chủ động, không giống vừa rồi chỉ có thể dựa vào dịch chuyển tức thời để đối phó với Khắc Chi Thần nữa.

“Keng!”

Lần đầu tiên Thiên La Thần Thương giao kích với móng vuốt của Khắc Chi Thần, Thần lực và thương mang va chạm phát sinh tiếng nổ và sóng xung kích khủng bố. Hàn Sâm bị đẩy lùi mấy ngàn dặm trên không trung mới dừng lại được, mà hai chân Khắc Chi Thần lưu lại hai dấu vết thật sâu trên quảng trường Thần miếu.

“Lại có thể ảnh hưởng đến thần lực thời gian của ta, khó trách kiêu ngạo như vậy, lại dám khiêu chiến với bổn thần.” Ánh mắt của Khắc Chi Thần lấp lánh, cây kim chỉ giờ trong mắt quay loạn, trông rất quái dị đáng sợ. Hắn lại nói tiếp: “Nếu ngươi cho rằng chỉ như vậy là có thể đánh thắng bổn thần một trận thì đó là hoàn toàn sai lầm. Bây giờ bốn thần sẽ cho ngươi biết, sinh vật phàm tục chênh lệch thế nào với Thần Linh chân chính.”

Nói rồi, song trảo của Khắc Chi Thần một trái một phải chụp xuống đôi mắt mình.

“Rắc rắc!”

Chỉ thấy cặp móng vuốt bén nhọn kia trực tiếp đâm vào bên trong đôi mắt hắn, máu tươi văng ra tung tóe, Khắc Chi Thân móc hai tròng mắt bên trong hốc mắt ra.

Nhưng không giống với suy nghĩ của Hàn Sâm, bên trong hốc mắt Thần quang chớp lóe, tròng mắt bị móc ra không chỉ là một hạt châu mà là một chuỗi, từng viên được kéo ra ngoài từ trong hốc mắt đang †ỏa rạng Thần quang.

“Grào!”

Sau tiếng rống giận dữ của Khắc Chi Thần, tròng mắt bên trong hai mắt của hắn bị móc ra ngoài toàn bộ, mỗi bên đều có sáu viên, hai tay chặp lại, mười hai tròng mắt biến thành một cái vòng tay, đeo lên bàn †ay đang chắp tay trước ngực của Khắc Chi Thần, bên trên còn dính máu tươi chảy ra từ mắt hắn.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua vòng tay nhãn châu, chỉ thấy những tròng mắt kia giống như những chiếc đồng hồ đeo tay bằng châu ngọc, phía trên còn có cây kim đồng hồ chuyển động theo tiết tấu, song vạch số mà kim giờ của mỗi đồng hồ chỉ tới lại khác nhau.

Quan sát cẩn thận có thể phát hiện thời gian trên mỗi đồng hồ lần lượt hơn kém nhau một canh giờ.

“Thời gian như thước đo, một khắc một vết. Sinh vật thấp kém ngu xuẩn lại dám khinh nhờn Thần Linh. Hôm nay bản Thần phải tiêu diệt ngươi từ trong vạch thời gian, để cho tất cả sinh vật thấp hèn đều biết tôn nghiêm của Thần Linh không được phép xúc phạm.” Tay Khắc Chi Thần cầm vòng tay nhãn châu nhuốm máu, trong hốc mắt còn chảy Thần huyết nhưng lời nói lại rất điên cuồng.

Theo lời nói ngông cuồng của Khắc Chi Thần, ngón tay hắn sờ lên con ngươi, khiến hào quang trên vòng tay sáng rực lên, nháy mắt bao phủ toàn bộ bầu trời.

Hết chương 2982.

Chương 2983. Thời Gian Thực Khắc

Toàn bộ không gian trong phạm vi Thần miếu giống như bị bóp méo, †ầm mắt không thể xuyên qua như bình thường. Ngay cả hình ảnh mà cường giả

cấp Thần Hóa nhìn thấy cũng trở nên vặn vẹo giống như hình ảnh phản chiếu trong nước, bởi vì mặt nước dao động mạnh nên lay động vặn vẹo.

Tay Khắc Chi Thần cầm vòng tay thời gian, miệng lẩm bẩm như Phật Đà tụng kinh siêu độ. Trong không gian gấp khúc kia, bóng dáng Khắc Chi Thần giống như thiên thần bao phủ toàn bộ không trong Thần miếu, còn Hàn Sâm thì lại có vẻ nhỏ bé như con kiến.

"Nhận lấy sự phẫn nộ của Thần đi… Thời Gian Thực Khắc…" Thần âm của Khắc Chi Thần cuồn cuộn, giơ vòng tay đang quấn quanh đôi tay lên, kim đồng hồ bên trong mười hai tròng mắt xoay tròn điên cuồng.

Trong nháy mắt, dường như Hàn Sâm có thể thấy được thời gian bằng mắt thường. Chỉ thấy trong mười hai con mắt, mỗi vạch số đều bắn ra ánh sáng vặn vẹo kỳ lạ. Tia sáng ở trong mười hai tròng mắt đan chéo vào nhau giống như thiên la địa võng bao phủ toàn bộ khu vực Thần miếu làm Hàn Sâm hoàn toàn không có chỗ trống để trốn tránh, dịch chuyển tức thời cũng không tìm thấy một vị trí an toàn.

Chỉ thấy những tia sáng kì lạ đan chéo thành lưới rơi xuống. Hàn Sâm đẩy Lĩnh Vực Động Huyền lên mức cao nhất mà vẫn không thể ngăn cản được tia sáng thời gian gấp khúc rơi xuống.

Những tia sáng thời gian đó dừng ở mặt ngoài chiến giáp Động Huyền của Hàn Sâm, giống như tia laser khắc lên một vài dấu vết kì lạ bên ngoài chiến giáp Động Huyền, giống như ký hiệu của thời gian, chiếm cứ toàn bộ mặt ngoài của chiến giáp.

"Đây là…" Hàn Sâm phát hiện cơ thể mình không bị thương nhưng vết khắc trên toàn thân lại tản ra một loại sức mạnh kì lạ.

Hàn Sâm muốn nâng cánh tay lên nhìn xem những vết khắc đó rốt cuộc có ảnh hưởng như thế nào nhưng lại ngạc nhiên phát hiện, cánh †ay của mình lại không điều khiển được, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

"Sao lại thế?" Hàn Sâm rất nhanh đã phát hiện ra, không chỉ cánh tay mà cả người hắn đều không thể nhúc nhích, thậm chí ngay cả việc vận chuyển thuật gen cũng không làm được.

Nhưng cảm giác của Hàn Sâm lại vô cùng kỳ quái. Tuy hắn không thể nhúc nhích nhưng vẫn có thể cảm ứng được sự tồn tại của cơ thể mình, cũng có thể cảm ứng được khí tức đang lưu chuyển trong cơ thể. Dường như tất cả đều rất bình thường nhưng lúc sử dụng thì tay chân và khí tức lại không chịu sự điều khiển.

Loại cảm ứng này vô cùng kỳ lạ, giống như bị bóng đè, cái gì cũng cảm giác được nhưng lại không thể động đậy.

Khắc Chi Thần lạnh nhạt nhìn Hàn Sâm, Thần huyết trong hốc mắt vẫn chảy ra chầm chậm, tay cầm vòng tay nói: "Không cần uổng phí sức lực, vạch thời gian của ngươi đã bị xóa đi, bay giờ ngươi có làm gì cũng vô dụng, chỉ có thể tiếp nhận sự trừng phạt của Thần. Đây là kết cục của kẻ khinh nhờn Thần Linh."

Khắc Chi Thần nói rất đơn giản nhưng Hàn Sâm hiểu ý trong lời hắn, bởi vì bản thân Hàn Sâm cũng đã từng tu luyện thuật gen hệ Thời Gian, có đủ năng lực lý giải đối với sức mạnh hệ Thời Gian.

Khắc Chi Thần chỉ cần nhắc nhở một chút, Hàn Sâm đã hiểu được Thời Gian Thực Khắc rốt cuộc là loại sức mạnh như thế nào.

Không phải cơ thể Hàn Sâm không thể cử động mà là bị Thời Gian Thực Khắc xóa đi một khoảng thời gian của cơ thể hắn.

Rất khó giải thích. Dưới tình huống bình thường, Hàn Sâm muốn làm gì, sau khi ý nghĩ hiện lên thì cơ thể tự nhiên sẽ phản ứng ngay lập tức.

Nhưng kí hiệu của Thời Gian Thực Khắc lại xóa đi một khoảng thời gian trên người hắn. Ngay sau khi ý nghĩ của Hàn Sâm hiện lên sẽ xuất hiện một khoảng thời gian trống, phải đợi sau khi khoảng thời gian trống này trôi qua thì cơ thể Hàn Sâm mới có phản ứng.

Giống như lúc chơi game online, mạng lag đột ngột, đoạn thời gian ở giữa sẽ bị xóa bỏ, phải đợi sau khi mạng bình thường lại thì cơ thể mới có thể có phản ứng.

Hàn Sâm không biết khoảng thời gian trống này rốt cuộc dài bao lâu nhưng nhìn dáng vẻ nhàn nhã của Khắc Chi Thần thì chắc là không thể khôi phục ngay lập tức rồi.

Trong tay Khắc Chi Thần cầm vòng tay có tròng mắt nhuốm máu, đi từng bước tới trước mặt Hàn Sâm. Hốc mắt chảy thần huyết lạnh căm nhìn chằm chằm Hàn Sâm, gần như sắp đụng vào mặt Hàn Sâm.

Khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra ý cười xấu xa, Khắc Chi Thần mở miệng nói: "Không phải ngươi giỏi lắm à? Bây giờ bản Thần đứng ở chỗ này, sao không đánh đi?"

Trong lòng Hàn Sâm đương nhiên là có một ngàn một vạn cái tát muốn đánh, chỉ tiếc cơ thể hoàn toàn không chịu điều khiển. Thời Gian Thực Khắc xóa đi khoảng thời gian vốn là thuộc về cơ thể hắn, ngay cả việc mở miệng nói chuyện cũng không làm được.

"Đừng nói là bản Thần không cho ngươi cơ hội, nếu bây giờ ngươi

không đánh thì tiếp theo sẽ chỉ có thể tiếp nhận sự trừng phạt của Thần." Khắc Chi Thần cười quái dị giơ bàn tay ra chộp lấy đầu Hàn Sâm.

Ai"

"Xem ra chỉ có thể dùng đến thứ kia thôi." Hàn Sâm khép hờ hai mắt chuẩn bị sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp, lúc này chỉ có thể Thần Linh Siêu Cấp mới không chịu ảnh hưởng.

Tuy dưới sự ảnh hưởng của Uyển Nhi, hắn chỉ có thể duy trì trạng thái thể Thần Linh Siêu Cấp trong khoảng thời gian rất ngắn nhưng vậy cũng đã đủ rồi. Bây giờ khoảng cách giữa hắn và Khắc Chi Thần cũng đủ gần, mà sự cảnh giác của Thần cũng đã giảm xuống mức thấp nhất, nháy mắt đã đủ để hắn lấy mạng Khắc Chi Thần.

Trên mặt Khắc Chi Thần tràn ngập ý cười khát máu, móng tay giống như móng vuốt dần đưa tới gần đầu Hàn Sâm, rõ ràng hắn không muốn để Hàn Sâm chết dễ dàng.

“Muốn sống không? Cầu xin ta đi, có lẽ bản Thần sẽ đại phát từ bi, cho sinh vật hạ đẳng ti tiện nhà ngươi giữ lại nửa cái mạng.” Khắc Chi Thần cười xấu xa nói.

Sinh vật các tộc đang xem trận chiến nhìn thấy Kim Tệ hoàn toàn bị Khắc Chi Thần áp chế, không thể động đậy nổi, trong lòng đều hoảng SỢ.

Tuy Kim Tệ không thể coi là người đứng đầu Thần Bảng chân chính nhưng thực lực thật sự tuyệt đối có thể xếp vào mười hạng đầu. Thế mà bị một Thần Linh cấp Tai Nạn áp chế đến nông nỗi như vậy, sao lại có thể không khiến người khác sợ hãi cho được.

Đây còn chỉ là Thần Linh cấp Tai Nạn, trên Tai Nạn còn có hai Thần Linh cao cấp là Hủy Diệt và Trọng Khải, đó là sự tồn tại khủng bố đến mức nào.

“Quả nhiên sinh vật của đại vũ trụ như chúng ta vẫn không thể chống lại Thần Linh. Chỉ có trở thành Thần Linh mới có thể thật sự thoát khỏi cơ thể phàm tục này trở thành thể sinh mệnh cao cấp.” Trong lòng không ít sinh vật đều tự nghĩ thầm.

Hàn Sâm chỉ im lặng nhìn Khắc Chi Thần. Chưa nói đến việc hắn hoàn toàn không thể nói chuyện, cho dù có thể thì hắn cũng sẽ không cầu xin Khắc Chi Thần, như vậy chẳng khác gì cầu nguyện với Khắc Chi Thần. Người đã từng làm Thần Linh một lần như hắn rất rõ đồng ý nguyện vọng như vậy sẽ trả cái giá đắt thế nào.

Ánh mắt của Hàn Sâm khiến Khắc Chi Thần vô cùng khó chịu, trong lòng không khỏi hơi tức giận, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi muốn chết, vậy bản Thần sẽ giúp đỡ ngươi.”

Nói rồi móng vuốt lập tức tăng tốc, chộp về phía đầu Hàn Sâm. Mà Hàn Sâm hoàn toàn không có năng lực phản kháng, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn móng vuốt kia dừng ở trên đỉnh đầu hắn.

“Dừng tay.” Một giọng nói vang lên từ bên ngoài Thần miếu, song giọng nói này tới quá chậm, vốn không có ai chú ý tới giọng nói đó cùng với một bóng dáng xông vào quảng trường Thần miếu.

Bởi vì ngay tại một khắc này, trên người Hàn Sâm đột nhiên tỏa ra hào

quang giống như núi lửa phun trào. Chiến giáp bị kí hiệu của Thời Gian Thực Khắc bao phủ nháy mắt biến thành màu trắng lóa.

Hết chương 2983.

Chương 2984. Giết chết Thần Linh

Khắc Chi Thần không ngờ Hàn Sâm có thể phá bỏ khống chế của Thời Gian Thực Khắc. Mà khoảng cách với Hàn Sâm thật sự quá gần, hắn muốn dùng sức mạnh thời gian để trói buộc Hàn Sâm thì lại phát hiện hoàn toàn không có hiệu quả.

Trong ánh sáng sáng rực, Thần Thương Thiên La trong tay Hàn Sâm mang theo một tia hàn mang lập tức đâm vào ngực Khắc Chi Thần.

“Để ngươi đâm bản Thần thì sao chứ, cơ thể Thần Linh Tai Nạn là thứ mà ngươi có thể tổn thương… Khắc Chi Thần còn chưa nói xong, sắc mặt đã đột nhiên thay đổi, cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy Thần Thương Thiên La của Hàn Sâm đã đâm vào trong ngực hắn. Dưới tia hàn mang kia, cơ thể Thần Linh Tai Nạn của Khắc Chi Thần trực tiếp bị đâm thủng, cơ thể bắt đầu sụp đổ từ miệng vết thương.

“Không… Không thể thế được…” Trong tiếng kêu to khó tin của Khắc Chi Thần, toàn bộ cơ thể đều biến thành tro bụi, trực tiếp nổ tan ra.

“Xem ra thể Thần Linh Siêu Cấp cũng trở nên mạnh hơn khi ta thăng cấp.” Hàn Sâm hơi bất ngờ. Lúc đầu hắn cũng không trông cậy vào việc có thể giải quyết Khắc Chi Thần chỉ bằng một cú đánh. Để dùng hết sức đánh trọng thương Khắc Chi Thần, trong nháy mắt mở ra thể Thần Linh Siêu Cấp, hắn còn sử dụng thủ đoạn tấn công mạnh nhất của mình là Chích Thủ Già Thiên.

Hiệu quả tạo thành vượt qua mong đợi của Hàn Sâm, một kích đánh †an Khắc Chi Thần cấp Tai Nạn. Tuy cũng có một phần do Khắc Chi Thần sơ ý nhưng nguyên nhân chủ yếu vẫn là do thể Thần Linh Siêu Cấp quá mạnh.

Hàn Sâm so sánh rồi kết luận, cho dù là lúc sử dụng Kỳ Lân Thánh Linh cũng không mạnh bằng trạng thái Thần Linh Siêu Cấp.

Đáng tiếc có Uyển Nhi trên người, thể Thần Linh Siêu Cấp của hắn chỉ hoàn thành một cú kích đã bị giải trừ, khôi phục trạng thái bình thường.

Tất cả diễn ra quá nhanh, người xem trận chiến của các tộc trong vũ trụ chỉ thấy ánh sáng trắng chói lóa trên người Hàn Sâm phóng lên cao, ngay sau đó đã đâm chết Khắc Chi Thần bằng một thương.

Thần Linh Khắc Chi Thần cấp Tai Nạn cực kỳ mạnh mẽ mà cũng không hề có sức phản kháng, kêu thảm thiết rồi trực tiếp bị giết chết. Nhất thời cả đại vũ trụ đều yên tĩnh.

Sau một lát, sinh vật các tộc mới phản ứng lại, lập tức sôi trào.

“Kim Tệ không hổ là cường giả đứng đầu đại vũ trụ ta, một thương đâm chết Thần Linh cấp Tai Nạn, đúng là vô địch.”

“Ơ, vừa rồi hình như ngươi có nói vậy đâu nhỉ? Không phải ngươi nói hạng nhất Thần Bảng của Kim Tệ là Hoàng Kim Hống nhường cho hắn hay sao?”

“Đâu ra, Hoàng Kim Hống chịu nhường lại hạng nhất đương nhiên là do tự biết không đấu lại được, nếu không sao nó lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy được? Chỉ có thể nói Kim Tệ quá mạnh!”

“Kim Tệ thật sự quá đáng sợ, đây là Thần Linh cấp Tai Nạn đầu tiên bị sinh vật đại vũ trụ chém giết ấy nhỉ?”

Các tộc thảo luận sôi nổi, Thanh Mao Thú trên Vô Định Sơn lại hận ngứa răng, tức giận nói: “Kim Tệ có sức mạnh như vậy thì sao lúc trước lại không ra mặt đi cứu tiểu sơn chủ. Nếu hắn và Hàn Sâm hợp tác thì không chừng sẽ có cơ hội cứu tiểu sơn chủ từ Thần miếu Sát Na ra…”

Cô gái tộc Kana cũng hừ lạnh nói: “Lòng lang dạ sói.”

Bọn họ đâu biết rằng hai người Hàn Sâm và Kim Tệ không thể hợp tác với nhau dược.

Cũng không ai hoài nghi Hàn Sâm và Kim Tệ là cùng một người, bởi vì chủng tộc cơ thể của bọn họ hoàn toàn khác nhau, khác như chó với mèo vậy, người ngoài hoàn toàn không thể liên tưởng bọn họ thành một.

Bên trong Thần Điện Gen, Thần nhìn Hàn Sâm đứng trước Thần miếu, đang nhíu mày suy tư: “Loại sức mạnh này… Có vẻ đã sắp đạt tới ranh giới kia… Cơ thể hắn quả nhiên có chút khác biệt…”

Trong Huyết Mệnh Giáo, Nhân Đế cũng nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc.

Trên đường phố của một tinh cầu nhỏ, ông cụ đoán mệnh cũng trợn to mắt nhìn Hàn Sâm trước Thần miếu, sự nghi ngờ tràn ngập trên khuôn mặt: “Lạ thật… Không phải Thần Linh… Sao có thể sử dụng được sức mạnh ngang ngửa với Thần Linh như vậy…”

“Rốt cuộc Kim Tệ là chủng tộc gì? Sao lại có được sức mạnh như vậy?” Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng nhíu mày suy nghĩ.

Mà trước Thần miếu của Khắc Chi Thần, Khắc Chi Thần hóa thành bụi bặm kia lại không tiêu tan giống như Thần Linh bình thường. Thần đàn trong Thần miếu cũng không khởi động, cờ thần vốn in tên Khắc Chi Thần cũng trở lên trống không trong nháy mắt. Toàn bộ Thần miếu đều ảm đạm theo, thế mà lại biến thành miếu trống không có Thần Linh.

“Sao lại… Sao lại thế được… Sao Thần Linh lại không sống lại…” Tất cả mọi người đều kinh ngạc, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thần Linh được xưng là bất tử bất diệt lại không thể sống lại.

Trong lòng Hàn Sâm cũng đầy hoài nghi, sau khi hắn giết chết Khắc Chi Thần chỉ nghe được một lời nhắc nhở.

“Săn giết Khắc Chi Thần Thần Linh cấp Tai Nạn.”

Tất cả lời nhắc nhở đều chỉ có một câu đơn giản như vậy, không có Thần Chi Linh cũng không có gen Thần Linh, hoàn toàn khác với lúc trước khi Hàn Sâm săn giết.

“Sao lại thế được? Nguyên nhân là do Chích Thủ Già Thiên hay là do thể Thần Linh Siêu Cấp?” Trong lòng Hàn Sâm cũng hiện lên vô số suy nghĩ.

Mà ở một phía khác của quảng trường Thần miếu, một bóng dáng cũng ngạc nhiên nhìn Hàn Sâm. Sau một lúc, sự ngạc nhiên trên mặt biến thành nụ cười kỳ lạ, người đó mỉm cười nói: “Kim Tệ quả nhiên là danh bất hư truyền, một thương giết Thần. Trong đại vũ trụ bây giờ, ngươi xứng đáng người số một.”

“Bạch Hoàng!” Hàn Sâm quay đầu nhìn lại, trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái.

Vừa rồi hắn cũng đã thấy Bạch Hoàng đến, chỉ là hắn không rõ vì sao Bạch Hoàng lại xuất hiện vào lúc ấy. Rõ ràng vừa rồi Bạch Hoàng tới để cứu hắn, nếu hắn không biến thành thể Thần Linh Siêu Cấp thì Bạch Hoàng chắc đã xông ra trước mặt hắn, giúp hắn chặn lại một cú đánh kia của Khắc Chi Thần.

Hàn Sâm không cho rằng quan hệ giữa bản thân và Bạch Hoàng đã tốt tới mức đó nhưng tất cả những gì Bạch Hoàng làm đều khiến Hàn Sâm cảm thấy khó hiểu.

“Vì sao?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Bạch Hoàng hỏi.

“Nơi này không thích hợp để nói chuyện, tìm một chỗ trò chuyện đi.” Bạch Hoàng nói rồi rời khỏi Thần cung trước.

Hàn Sâm cũng cùng bay theo Bạch Hoàng ra ngoài Thần cung. Hắn thật sự muốn biết, rốt cuộc xuất phát từ mục đích gì mà Bạch Hoàng lại đối xử với hắn như vậy.

Sau khi Hàn Sâm và Bạch Hoàng đi ra khỏi Thần cung thì biến mất không thấy nữa. Bởi vì Thần cung hiện thế nên mọi nơi trong đại vũ trụ đều có thể nhìn thấy, các tộc đều thấy được tình hình bên trong Thần cung.

Nhưng ra ngoài Thần cung, trừ phi là ở gân chỗ của đám Hàn Sâm nếu không thì chẳng ai nhìn thấy bọn họ cả.

Thoáng cái đại vũ trụ đã hoàn toàn bùng nổ, sinh vật các tộc đều ngạc nhiên, nghi hoặc.

“Chẳng phải Thần Linh bất tử bất diệt sao? Sao lại thế được? Vì sao Kim Tệ có thể trực tiếp giết chết Thần Linh?”

“Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao Khắc Chi Thần lại không sống lại trong Thần miếu?”

“Trời ạ, thế mà Kim Tệ lại có thể đánh chết Thần Linh!”

“Xem ra Thần Linh cũng không phải là vô địch, gì mà bất tử bất diệt chứ, chẳng phải vẫn bị Kim Tệ giết chết sao.”

Nhất thời toàn bộ đại vũ trụ đều đang bàn luận về việc Hàn Sâm giết chết Thần Linh, hình tượng Thần Linh vốn vô địch dường như cũng bắt đầu lung lay.

Hàn Sâm và Bạch Hoàng vừa mới rời khỏi Thần cung, đang chuẩn bị †ìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện thì lại đột nhiên nhìn thấy một tòa Thần miếu bên trong Thần Cung tỏa ra hào quang.

Hết chương 2984.

Chương 2985. Thần Linh giáng trần

Bên trong Thần cung, một tòa Thần miếu trong một loạt Thần miếu bên dưới Thần Điện Gen đang phóng ra hào quang ngàn trượng giống như hằng tinh nổ tung.

Thần miếu sinh cơ như biển, tỏa ra thần quang khủng bố lúc đầu lại trở nên yên tĩnh trong chớp mắt. Thần miếu nguy nga lộng lẫy cũng biến thành ảm đạm vô quang, như thể bị bụi bặm vùi lấp.

“Gì thế này?” Hàn Sâm và Bạch Hoàng đều ngơ ngác.

Vị trí của tòa Thần miếu kia cực cao, nằm ngay bên dưới Thần điện Gen, chắc chắn là một tòa Thần miếu cấp Hủy Diệt. Nhưng nhìn Thần miếu bây giờ lại giống như bị người ta đánh tới mức đóng miếu.

“Bên trong đại vũ trụ hiện nay còn ai có thể đánh Thần Linh cấp Hủy Diệt tới mức đóng miếu được hả?” Lúc Hàn Sâm đang hoài nghỉ thì lại thấy cánh cửa Thần miếu phủ đầy bụi kia mở ra, một bóng dáng từ bên trong đi ra.

Sinh vật các tộc trong đại vũ trụ hoàn toàn không thấy rõ bóng dáng kia là ai, chỉ thấy quang ảnh lóe lên, bóng dáng kia đã biến mất không thấy, có lẽ đã chạy ra khỏi phạm vi của Thần cung rồi.

“Không ổn!” Sắc mặt Bạch Hoàng thay đổi. “Cái gì không ổn?” Hàn Sâm nhìn Bạch Hoàng hỏi.

“Thần Linh cấp Hủy Diệt kia phụ thể giáng trần xông vào đại vũ trụ, chúng ta đi mau.” Bạch Hoàng nói rồi định chạy trốn.

Nhưng cơ thể hắn còn chưa động đậy đã nhìn thấy không gian cách đó không xa dao động. Một bóng dáng theo đó xuất hiện, đúng là bóng dáng đi ra từ trong Thần miếu kia.

Tuy bóng dáng kia không cao lớn lắm, chỉ cao hơn Hàn Sâm một cái đầu nhưng khí phách lại cực kỳ mạnh mẽ. Người mặc áo giáp đen, vai vác một cây cự chùy đen cỡ lu nước, Thần nhãn lạnh lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

“Thí thần sát sinh, tội này đáng chém.” Thần Linh cũng không nói nhiều, chỉ vẻn vẹn có một câu, sau đó cự chùy trong tay lăng không đánh xuống.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra, vị Thần Linh cấp Hủy Diệt này mượn xác giáng trần rõ ràng muốn giết người thí thần là hắn.

Không nói hai lời, Hàn Sâm trực tiếp sử dụng Tinh Không Đại Na Di, định rời khỏi nơi này truyền tống ra ngoài vô số tinh vực.

Trong nháy mắt cơ thể đã dịch chuyển ra ngoài nhưng ngay vào lúc dịch chuyển, người đang ở trong thông đạo hư không thì lại đột nhiên cảm giác giống như có một tiếng sấm vang lên bên tai. Sau đó cả người như chịu trọng kích, trực tiếp bị đánh bay ra từ trong thông đạo hư không.

Ánh mắt Hàn Sâm lóe lên, chỉ thấy bản thân còn ở trong khoảng tinh không này. Vóc dáng hùng tráng của vị Thần Linh kia ở cách đó không xa, nắm trong tay cây đại chùy làm cho người ta sợ hãi.

Mà tinh không xung quanh lại như thủy tinh tan vỡ, lộ ra vết nứt không gian giống như mạng nhện. Sức một cú đánh của Thần Linh kia khiến cả tinh vực vỡ nát, hình thành vô số đứt gãy không gian. Cho dù là Tinh Không Đại Na Di cũng không thể dịch chuyển từ nơi này ra ngoài.

Hàn Sâm biết lúc liều mạng tới rồi, giết một Thần Linh cấp Tai Nạn đã khó khăn như vậy, ép hắn không thể không sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp. Bây giờ Thần Linh cấp Hủy Diệt mượn xác giáng trần, chỉ bằng một chùy đã vượt qua giới hạn sức mạnh của Hàn Sâm. Hàn Sâm tự thấy một kích toàn lực của hắn cũng không thể đạt tới trình độ này.

Nắm chặt Thiên La Thần Thương, Hàn Sâm đẩy sức mạnh bản thân đến mức cực hạn.

Bạch Hoàng bên cạnh nhíu mày, nhìn Thần Linh kia nói: “Hình như chúng ta vẫn chưa xúc phạm gì đến ngài, vì sao ngài lại giáng lâm khiêu chiến?”

Thần Linh kia vác cự chùy hừ lạnh nói: “Giết chết Thần Linh chính là tội chết.”

Dứt lời lại một chùy nện xuống hư không. Hắn cách Hàn Sâm cả khoảng tinh không, sức của một chùy này cũng không phải đánh tới Hàn Sâm mà chỉ đánh thẳng vào hư không trước mặt.

Nhưng khi một chùy này đập xuống, toàn bộ hư không chấn động, Hàn Sâm chỉ cảm thấy cơ thể mình sắp bị đập nát cùng với hư không kia.

“Phụt!” Hàn Sâm há miệng phun một ngụm máu tươi. Hắn dùng toàn lực ngăn cản, chiến thể Dị Chủng Hóa vẫn không thể chịu đựng được lực chấn động khủng bố kia. Lục phủ ngũ tạng đều bị đập nát, trên thần cốt cũng xuất hiện từng vết nứt, dường như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Bạch Hoàng cũng phải chịu xung kích như vậy. Chỉ thấy hào quang trên người hắn lập lòe, một bóng hình giống như Thần Linh bao phủ ngoài cơ thể hắn, cường ngạnh ngăn cản lực chấn động khủng bố kia.

Thần Linh lại nện một chùy xuống, sức mạnh của một chùy này còn điên cuồng hơn vừa rồi khiến lòng Hàn Sâm kinh hãi, chỉ có thể mạnh mẽ ngưng tụ sức mạnh, chuẩn bị liều mạng.

Uỳnh!

Bóng dáng Bạch Hoàng lại xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, bóng hình thần kỳ kia theo động tác của Bạch Hoàng làm ra tư thế phòng ngự, trực tiếp chặn lại cú đánh búa tạ của Thần Linh.

“Thần Chi Linh?” Trong lòng Hàn Sâm kinh ngạc, nhưng nhìn kỹ thì lại không giống Thần Chỉ Linh lắm.

Bóng hình trên người Bạch Hoàng như thần như quỷ, tựa như chiến linh viễn cổ có ba đầu sáu tay, trong sáu bàn tay đều có binh khí.

Đao, kiếm, khiên, giản, vòng, kính, sáu loại binh khí tỏa ra quang huy kỳ lạ mà thần bí. Lúc này ngăn cản một chùy nện xuống của Thần Linh đúng là tấm khiên kia.

Hàn Sâm càng nhìn bóng hình kia càng cảm thấy giống như thú hồn và Thần Chi Linh nhưng lại có chút khác biệt, nhớ tới dị chủng bị rút mất linh trong Cửu Ngự Cung, thầm nghĩ: “Chẳng nhẽ đây là võ trang linh do dị chủng chỉ linh chế tạo ra?”

“Ngươi đi trước đi.” Ánh mắt Bạch Hoàng nhìn chằm chằm Thần Linh, chậm rãi nói

“Vì sao phải cứu ta?” Hàn Sâm thật sự không hiểu vì sao Bạch Hoàng lại mạo hiểm chiến đấu với Thần Linh để cứu hắn. Về phương diện nào thì quan hệ giữa hắn và Bạch Hoàng chắc chắn không thể nói là tốt được.

Nếu nói Bạch Hoàng niệm tình thầy trò mới đến cứu hắn, Hàn Sâm cảm thấy rõ ràng là nói nhảm. Lúc con trai Bạch Hoàng chết cũng không thấy hắn để bụng như vậy, huống chi là một học trò hữu danh vô thực.

“Bây giờ không có thời gian nói những chuyện này, ta chống đỡ không được lâu, ngươi mau rời khỏi nơi này đi, đi được bao xa thì đi.” Bạch Hoàng nhìn chằm chằm Thần Linh kia nói.

“Không ai được đi hết, hôm nay các ngươi đều phải chết.” Thần âm như sấm sét cuồn cuộn rơi xuống, theo đó mà đến chính là một cái đại chùy của Thần Linh.

Đại chùy mang theo sức mạnh hủy hoại vô cùng khủng bố, trong phút chốc đã đến trước mặt Bạch Hoàng.

Chỉ một đòn đánh vào hư không cũng đã vô cùng khủng bố, bây giờ lại là một chuy từ phía chính diện, sức mạnh kia to lớn đến mức ngay cả Hàn Sâm đứng sau Bạch Hoàng cũng cảm thấy không thể địch nổi.

Bạch Hoàng nhìn chằm chằm Thần chùy khủng bố kia, không hề lui lại, bóng hình như ma thần trên người ngửa mặt lên trời im lặng gào thét, giơ tấm khiên đỡ lấy Thần chùy.

Ầm!

Sóng xung kích khủng bố lập tức phá hủy tất cả mọi thứ trong tinh không, Hàn Sâm dùng hết sức chống lại sóng xung kích kia, áo giáp Động Huyền trên người đã xuất hiện những vết nứt rất nhỏ.

“Đi mau.” Giọng nói của Bạch Hoàng lại vang đến lần nữa.

Hàn Sâm cắn răng, xoay người xông tới chỗ đứt gãy không gian giống như mạng nhện.

“Chạy đi đâu!” Thần Linh quát lạnh, nắm cự chùy phá không định ném tới chỗ Hàn Sâm nhưng đã bị Bạch Hoàng chặn lại.

“Bổn hoàng muốn cứu người, cho dù là Thần cũng phải lưu một mạng cho hắn” Giọng nói lạnh lùng, kiêu ngạo của Bạch Hoàng vang lên.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy sau lưng truyền đến chấn động không gian khủng bố. Hắn sử dụng thuật mượn lực, nhờ lực xung kích kia xông vào bên trong chỗ đứt gãy không gian trong nháy mắt.

Hết chương 2985.

Chương 2986. Thần Lục Thiên

Nhanh chóng dịch chuyển trong chỗ đứt gãy không gian, dao động sức mạnh khủng bố phía sau càng ngày càng yếu. Khi Hàn Sâm dịch chuyển ra khỏi khu vực đứt gãy không gian thì không còn nhìn thấy Thần Linh cấp Hủy Diệt kia xông ra nữa, chắc đã bị Bạch Hoàng cản lại rồi.

“Vũ khí linh của tộc Hoàng Cực chế tạo ra còn mạnh hơn cả Thánh Kỳ Lân, đúng là bất ngờ.” Hàn Sâm thầm lấy làm kinh ngạc.

Nhưng nghĩ đến thứ kia là do Thủy Tổ Hoàng Cực chế tạo, lưu truyền qua từng thế hệ tới ngày nay, được các đời Hoàng Cực dung hợp không biết bao

nhiêu linh dị chủng, có được uy lực mạnh mẽ như vậy cũng không phải là không thể.

Nhưng để đánh một trận với Thần Linh cấp Hủy Diệt thì Hàn Sâm vẫn cảm thấy hơi khoa trương.

“Rốt cuộc thì vì sao Bạch Hoàng lại đối xử với ta như thế?” Hàn Sâm suy đi nghĩ lại, đây mới là điều khiến hắn nghi ngờ nhất.

Lúc trước Bạch Hoàng chạy đến Thần miếu cứu hắn đã khiến hắn rất bất ngờ. Bây giờ Bạch Hoàng lại còn đối đầu với Thần Linh cấp Hủy Diệt để bảo vệ cái mạng này của hắn, thật sự vô lý.

“Dù sao cứ rời khỏi chỗ này trước rồi nói sau.” Hàn Sâm trầm ngâm một lát, không dám trở về Hoa Viên Không Trung mà dịch chuyển đến khu vực bên cạnh tinh vực Đại Tịch Diệt.

Hắn sợ Thần Linh kia trực tiếp lần theo dấu vết của hắn đến Hoa Viên Không Trung, lúc đó càng không ổn.

Đi đến khu vực chuyển tiếp, Hàn Sâm trực tiếp bay vào tinh vực Đại Tịch Diệt. Hắn tính mượn dùng sức mạnh che chắn của tinh vực Đại Tịch Diệt để Thần Linh kia không theo dõi được dấu vết của hắn, sau đó khôi phục lại thân phận Hàn Sâm rồi chạy trốn.

Nhưng Hàn Sâm vừa mới tiến vào tinh vực Đại Tịch Diệt không được bao lâu đã nghe thấy đỉnh đầu vang lên một tiếng sét đánh. Hư không bốn phía vỡ tan hình thành đứt gãy giống như mạng nhện, Thần Linh kia lại phá không đuổi theo.

“Không phải nói sau khi Thần Linh nhập xác thì sức mạnh sẽ bị cơ thể hạn chế, nhiều nhất chỉ có thể đạt tới cấp Chân Thần hay sao? Sức mạnh của Thần Linh này thấy thế nào cũng vượt xa cấp Chân Thần ấy chứ?” Hàn Sâm thầm nhíu mày.

“Bạch Hoàng đâu?” Hàn Sâm nhìn Thần Linh kia hỏi.

“Thần Lục Thiên ta muốn sát sinh, cho dù là Thần cũng không ngăn được, huống chỉ chỉ là một sinh vật đại vũ trụ nhỏ nhoi.” Thần Lục Thiên vác Thần chùy bay trên hư không, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm nghe giọng điệu của Thần Lục Thiên lại thở ra một hơi nhẹ nhõm, xem ra Bạch Hoàng sẽ không bị hắn đánh chết.

Thần Lục Thiên giơ cự chùy trong tay lên, khinh miệt nói: “Thí thần đáng chém, ai cũng không cứu được ngươi.”

Nói rồi một tay Thần Lục Thiên nắm cự chùy đánh xuống. Bên dưới cự chùy kia, dường như toàn bộ hư không đều biến thành thủy tinh yếu ớt, tất cả đều vỡ tan tành chỉ trong một chùy.

Ánh mắt Hàn Sâm ngưng lại, ánh sáng trắng trên người phun trào trong nháy mắt, lại tiến vào trạng thái Thần Linh Siêu Cấp lần nữa. Hư không tan tành vỡ vụn cũng không thể để lại chút vết thương nào trên người hắn.

Thiên La Thần Thương mang theo một điểm hàn mang đâm thẳng về phía Thần Lục Thiên. Thần Lục Thiên khinh thường giơ cự chùy lên đánh về phía Thiên La Thần Thương, mà bóng dáng Hàn Sâm mang †heo thương chợt lóe đã tới phía sau Thần Lục Thiên, một thương đâm về phía gáy hắn.

“Chích Thủ Già Thiên!” Dưới trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, Hàn Sâm đẩy sức mạnh Chích Thủ Già Thiên lên đến cực hạn.

Rắc.

Mũi thương đâm vào gáy của Thần Lục Thiên, vang lên âm thanh kim loại tan vỡ, giống như kim loại bị cuốn vào máy trộn vậy.

Thần quang và tia lửa bắn ra, mũi thương của Thiên La Thần Thương chỉ đâm vào không đến năm tấc rồi cuối cùng không xuyên vào được nữa. Sức mạnh Chích Thủ Già Thiên cũng không thể hoàn toàn làm đứt gãy xích Trật Tự của Thần Lục Thiên, chỉ cắt đứt được mấy sợi xích tầng ngoài mà thôi.

Đại chùy của Thần Lục Thiên vung ngược lại, Hàn Sâm không thể không rút thương lại lắc mình thoát đi, trực tiếp dùng Tinh Không Đại Na Di xông

ra khỏi khoảng tinh vực này.

Dưới trạng thái thể Thần Linh Siêu Cấp, chỗ đứt gấy không gian đó cũng không ngăn hắn sử dụng Tinh Không Đại Na Di được. Nhưng lúc này trên người Uyển Nhi ở trong tháp Thiên Mệnh lại thiêu đốt kim quang, trực tiếp triệt tiêu trạng thái thể Thần Linh Siêu Cấp của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cắn răng mạnh mẽ chống đỡ nhưng cũng không thể duy trì được. Cơ thể trực tiếp thoát ly trạng thái Thần Linh Siêu Cấp đồng thời rớt khỏi Tinh Không Đại Na Di.

Tuy đã chạy ra khỏi chỗ đứt gãy không gian của Thần Lục Thiên nhưng vẫn còn ở trong tinh vực Đại Tịch Diệt, không thể chạy ra quá xa.

Không có trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, Tinh Không Đại Na Di cũng không thể sử dụng bên trong tinh vực Đại Tịch Diệt nơi nơi đều là từ lưu và vòng xoáy không gian được.

Hàn Sâm liều mạng xông về phía Thánh điện. Sức mạnh hắc ám nơi đó chắc sẽ có ảnh hưởng nhất định với Thần Linh. Đó là nơi ngay cả Thần Linh cũng không dám đến, trên người hắn có Thánh Kỳ Lân Chi Linh, có thể khắc chế hắc ám ở nơi đó. Đối với Hàn Sâm mà nói, đó chính là chiến trường tốt nhất.

Nhưng Hàn Sâm mới bay ra không bao xa, tiếng cự chùy đập nát không gian của Thần Lục Thiên lại vang lên lần nữa. Vết nứt không gian giống như mạng nhện trong phút chốc lại bao trùm tinh không, vây Hàn Sâm vào bên trong.

“Uyển Nhi ơi Uyển Nhi, không phải là anh trai không thương em nhưng bây giờ khoảnh khắc sống chết đang ở ngay trước mắt, sống sót mới có tương lai.” Hàn Sâm duỗi tay, tháp Thiên Mệnh lập tức hiện ra trên †ay hắn, trực tiếp bị Hàn Sâm quăng ra ngoài.

Nhìn tháp Thiên Mệnh dần rời xa mình, Hàn Sâm cảm giác sức mạnh Thần Linh Siêu Cấp quay về với cơ thể hắn từng chút một, sức ảnh hưởng của Uyển Nhi đối với hắn đang dần dần hạ thấp.

“Tháp Thiên Mệnh? Không thể nào, ngươi không phải Thần Linh sao lại có được tháp Thiên Mệnh?” Thần Lục Thiên nhìn thấy Hàn Sâm quăng tháp Thiên Mệnh ra, sững sờ.

Nhưng chỉ quan sát một lát, Thần Lục Thiên đã nhìn ra được chút manh mối, nhìn chằm chằm tháp Thiên Mệnh lẩm bẩm tự nhủ: “Không đúng, đó không phải là tháp Thiên Mệnh, chỉ là thứ mô phỏng tháp Thiên Mệnh mà thôi. Loại mô phỏng này hình như ta đã nhìn thấy ở đâu rồi… Ra là thế… Hóa ra tòa tháp Thiên Mệnh mà Thánh Chủ mô phỏng năm đó cũng không bị phá hủy… Vậy mà ngươi lại có thứ kia, chắc chắn là cùng một mặt hàng với Thánh Chủ, càng đáng chết hơn.”

Sát khí trên mặt Thần Lục Thiên càng dày đặc, cự chùy nắm trong tay lại không lập tức đánh ra ngoài. Một sức mạnh khủng bố đang lan ra ở trên cự chùy, ở hai đầu cự chùy dần xuất hiện chú văn thần bí cổ xưa.

Mà lúc này cơ thể Hàn Sâm cũng lại tiến vào trạng thái Thần Linh Siêu Cấp lần nữa, song trong lòng Hàn Sâm vẫn hơi lo lắng.

Trong tháp Thiên Mệnh đã bị vứt vào tinh không xa xa, kim quang trên người Uyển Nhi không ngừng chập chờn, biến thành trạng thái tóc vàng giống như Hàn Sâm, cơ thể tiến vào một loại trạng thái đặc thù, sức mạnh bên trong cơ thể đang tăng lên điên cuồng.

Song không giống với Hàn Sâm, thể Thần Linh Siêu Cấp của Hàn Sâm sẽ không làm thương cơ thể mình, chỉ cần trước khi cơ thể không chịu nổi thì thoát ra là được.

Uyển Nhi lại khác. Trạng thái tóc vàng sẽ tiêu hao sức sống của nàng từng phút từng giây. Thời gian ở trong trạng thái tóc vàng hơi dài thôi cũng sợ sẽ đoạn tuyệt sinh cơ mà chết.

Càng đáng sợ chính là nếu tiến vào trạng thái tóc vàng, nàng sẽ giống như ma nữ bạo tẩu, lục thân không nhận. Nói không chừng sẽ trực tiếp lao từ trong tháp Thiên Mệnh ra, ngay cả địch ta cũng không phân biệt được.

“Cho dù ngươi là gì thì cũng chết hết cho ta.” Thần văn trên cự chùy trong tay Thần Lục Thiên giống như mặt trời, một chùy nện xuống hư không.

Thần văn bên trên lập tức in vào trong hư không, khiến một khoảng tinh không bị đánh lên lạc ấn thần văn.

Ngay sau đó, lạc ấn vỡ tan ra. Theo lạc ấn tan vỡ, mọi thứ bên trong lạc ấn đều biến theo thành bụi bặm. Bất kể là hành tinh hay hằng tinh đều không phát nổ, cũng không có bất cứ năng lượng nào phóng ra, dường như đều vỡ thành hạt trong nháy mắt.

Hết chương 2986.

Chương 2987. Uyển Nhi thức tỉnh

Hàn Sâm đang trong trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, nguồn sức mạnh khủng bố xuyên qua cơ thể hư ảo của hắn nhưng lại chẳng ảnh hưởng đến hắn chút nào cả.

Tay Hàn Sâm nắm Thiên La Thần Thương trong nháy mắt dịch chuyển tức thời đến trước mặt Thần Lục Thiên, một thương đâm thẳng về phía đầu hắn.

Hắn nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được, nếu không Uyển Nhi sẽ không chống đỡ nổi trong thời gian quá dài.

Kengl

Thiên La Thần Thương mang theo sức mạnh Chích Thủ Già Thiên đâm thẳng lên cổ Thần Lục Thiên, mũi thương bị kẹt lại trong cơ thịt, chỉ đâm vào vài tấc đã không thể xuyên sâu hơn được nữa.

Hàn Sâm đã đâm vào nơi không có áo giáp bảo vệ rồi, nếu như đâm lên áo giáp thì e rằng hiệu quả còn tệ hơn.

Thần quang trong mắt Thần Lục Thiên lóe lên nhưng không né tránh đòn đánh của Hàn Sâm. Thần chùy trong tay hắn liên tục oanh kích nhưng không hề có tác dụng gì với thể Thần Linh Siêu Cấp.

Thiên La Thần Thương trong tay Hàn Sâm liên tiếp đâm vào cùng một vết thương, muốn mượn lực tấn công liên tiếp để đâm xuyên qua cổ hắn.

Nhưng Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện tốc độ xé rách vết thương của hắn không nhanh bằng tốc độ tự lành của Thần Lục Thiên, tấn công liên tiếp cũng không có tác dụng lớn lắm. Thương thứ hai vẫn chưa đâm xuống tới nơi thì Thần quang trong vết thương trước đó của Thần Lục Thiên đã tỏa ra, gần như đã lành lại.

“Quả nhiên sức mạnh của ta vẫn chưa đủ để tiêu diệt Thần Linh cấp Hủy Diệt.” Hàn Sâm khẽ chau mày, trong lòng không khỏi hơi sốt ruột.

Tình hình của Uyển Nhi trong tháp Thiên Mệnh càng ngày càng tệ, đã sắp tỉnh lại hoàn toàn rồi.

Điều duy nhất khiến Hàn Sâm cảm thấy vui mừng chính là tháp Thiên Mệnh không hề bị phá hủy, cũng không hề bị tổn hại dưới sức chấn động khủng khiếp của Thần Lục Thiên. Song nó không ngừng nảy tới nảy lui dưới sự xung kích của sức mạnh, cách chiến trường càng ngày càng xa, thân tháp phát ra tiếng kêu run rẩy như đang rên rỉ, dường như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào, cũng không biết có thể kiên trì được bao lâu.

“Nếu không phải ta mượn xác hạ phàm không thể đẩy sức mạnh lên đến cực hạn, sử dụng thần kỹ mạnh nhất thì đã giết chết ngươi từ lâu rồi” Thần

Lục Thiên lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, cự chùy trong tay không đánh tiếp nữa, mặc cho Thiên La Thần Thương của Hàn Sâm đâm lên người hắn nhưng cũng không thể tạo thành vết thương chí mạng với hắn.

“Nhưng cho dù bổn thần không thể sử dụng toàn bộ sức mạnh, dựa vào ngươi cũng không thể làm tổn thương đến Thần thể của bổn thần. Để xem sức mạnh của ngươi kéo dài được bao lâu, một khi sức mạnh của ngươi biến mất thì chính là thời khắc bổn thần giết ngươi.” Giọng nói của Thần Lục Thiên lạnh đến thấu xương.

Hàn Sâm không biết thể Thần Linh Siêu Cấp của mình còn chống đỡ được bao lâu. Đây chính là lần đầu tiên hắn dùng thể Thần Linh Siêu Cấp sau khi thăng lên cấp Chân Thần, cho đến thời điểm này hắn cũng chưa cảm thấy khó chịu chút nào.

Khi không bị Uyển Nhi cản trở, thời gian duy trì của thể Thần Linh Siêu Cấp chắc hẳn sẽ rất lâu. Nếu Hàn Sâm muốn rời đi thì Thần Lục Thiên cũng không thể cản được hắn.

Nhưng hắn cứ đi như vậy thì Uyển Nhi xem như xong đời, nếu mang theo Uyển Nhi thì thể Thần Linh Siêu Cấp sẽ mất tác dụng, đến lúc đó cũng không chạy được nữa rồi.

Nếu không phải bất đắc dĩ Hàn Sâm sẽ không bỏ rơi Uyển Nhi, chứ đừng nói đến hắn đã mang theo Uyển Nhi lâu như vậy, cho dù nuôi chó cũng có chút tình cảm mà.

Huống chỉ trên người Uyển Nhi còn có rất nhiều bí mật vẫn chưa được giải đáp. Hàn Sâm cũng đã uống ba ly rượu Tần Tu mời, từng nói sẽ chăm sóc Uyển Nhị, há có thể tùy tiện bỏ rơi được.

“Sự việc đã đến nước này cũng không thể lo nhiều được nữa, chỉ đành

dùng Kỳ Lân Thánh Linh thử một lần thôi.” Hàn Sâm không còn lựa chọn nào khác.

Hàn Sâm biết rõ sức mạnh thật sự của Thần Lục Thiên cũng không phải vô địch, ít nhất trong tình huống mượn xác giáng lâm không hề có sức mạnh

áp chế tuyệt đối, nếu không Thiên La Thần Thương cũng không thể làm hắn bị thương. Nhưng Thần kỹ của hắn đã khiến cho nhục thân vượt xa cường giả cấp Chân Thần thông thường. Khi có thêm Thần kỹ thì chỉ dựa vào Thiên La Thần Thương sẽ không thể nào tiêu diệt được.

Nếu có thêm Kỳ Lân Thánh Linh chắc sẽ có thêm tia hy vọng nhưng hiện tại sử dụng Kỳ Lân Thánh Linh chắc chắn sẽ bại lộ sự thật Kim Tệ chính là Hàn Sâm.

Cũng may bây giờ chưa ai biết Hàn Sâm chính là Nhân tộc, cho dù bại lộ thì trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không bị Thần Linh chĩa mũi nhọn vào, sau này thế nào thì đợi sau này hãy nói.

Rắc!

Ngay lúc Hàn Sâm muốn triệu hồi Kỳ Lân Thánh Linh gắn vào Thiên La Thần Thương thì đột nhiên nghe thấy hư không đằng xa vang lên âm thanh của vật gì đó vỡ ra.

Mọi thứ trong hư không gần đó đều đã bị sức mạnh của Hàn Sâm và Thần Lục Thiên nghiền nát thành hạt bụi, còn có thứ gì có thể vỡ ra được nữa chứ.

Hàn Sâm nghe thấy âm thanh đó thầm kêu không ổn, quay đầu nhìn lại quả nhiên thấy trên thân tháp Thiên Mệnh đã xuất hiện vết nứt, chắc hắn đã phải chịu sức mạnh quá lớn.

Không đợi Hàn Sâm phản ứng thì đã nhìn thấy hào quang thánh khiết màu vàng tỏa ra từ trong vết nứt, rất nhanh đã nhìn thấy một thiếu nữ tóc vàng chậm rãi bay ra.

Tóc vàng tung bay, tay áo phấp phới, chính là Uyển Nhi vẫn luôn chìm vào giấc ngủ trong tháp Thiên Mệnh. Nhưng bây giờ Uyển Nhi đã hóa thân thành một thiếu nữ tóc vàng, cả người phát ra ánh vàng rực rỡ khiến nàng trông hệt như ảo mộng, không chân thật.

Trạng thái hiện tại của Uyển Nhi gần giống với thể Thần Linh Siêu Cấp của Hàn Sâm nhưng vẫn hơi khác nhau.

Lúc này, Uyển Nhi mở to hai mắt, rõ ràng đã thoát khỏi trạng thái ngủ sâu. Nhưng đôi mắt vàng đã hoàn toàn mất đi tiêu điểm, giống như một cái xác không hồn vậy.

“Uyển… Uyển Nhi… Không… Không thể nào… Sao ngươi vẫn còn sống chứ… Ngươi không thể còn sống được…” Thần Lục Thiên nhìn thấy Uyển Nhi tóc vàng, lập tức biến sắc, giống như nhìn thấy quỷ vậy.

Cho dù lúc nấy Hàn Sâm đâm hắn bị thương, hắn cũng chẳng có biểu cảm như vậy, vẫn giữ được sự kiêu ngạo của Thần Linh.

Nhưng bây giờ chỉ mới nhìn thấy Uyển Nhi, hắn đã thất thố như thế, quả thật khiến Hàn Sâm khó mà tưởng tượng nổi.

Thần Lục Thiên nhận ra Uyển Nhi, Hàn Sâm cũng không lấy làm kỳ lạ.

Thần Lục Thiên chắc hẳn là một trong những Thần Linh mượn xác giáng lâm năm đó, gặp Uyển Nhi ở trong Thánh Vực cũng không kỳ lạ. Nhưng mà nhìn dáng vẻ của hắn lại có phần sợ hãi Uyển Nhi, điều này khiến Hàn Sâm rất bất ngờ.

Mọi thứ chỉ xảy ra trong chớp mắt, sau khi Uyển Nhi bay ra từ tháp Thiên Mệnh, đôi mắt không có tiêu điểm nhìn chằm chằm Hàn Sâm khiến Hàn Sâm cũng hơi sợ hãi.

Xoetl

Cơ thể của Uyển Nhi đột nhiên trở nên mờ ảo trước tầm mắt của Hàn Sâm. Dựa vào thị lực của Hàn Sâm lại không thể nhìn rõ quỹ đạo chuyển động của nàng.

Hàn Sâm lui về phía sau theo bản năng nhưng hắn lập tức phát hiện Uyển Nhi không hề xông đến chỗ hắn. Dáng người uyển chuyển xinh đẹp ấy đã xuất hiện ngay trước mặt Thần Lục Thiên, nét mặt không cảm xúc nâng cánh tay phải lên, bàn tay từ trên cao chém xuống như đao, mái tóc vàng và tay áo phất phơ trong gió theo thế chém xuống của nàng.

Gương mặt Thần Lục Thiên toát lên nét kinh hãi, hai tay nâng cự chùy oanh kích về phía Uyển Nhi, đồng thời cơ thể lại thụt lùi về sau.

Bàn tay Uyển Nhi mang theo hào quang ánh vàng chém xuống. Cự chùy có thể hủy diệt tất thảy lại bị bàn tay nàng chém ra làm hai như đậu hũ vậy.

Thần Lục Thiên hoàn toàn không thể né tránh được, gương mặt cũng cũng bị ngón tay của Uyển Nhi rạch ra một vết máu, từ trên trán kéo dài xuống cằm giống như vẽ ra một vạch đỏ ngay chính giữa gương mặt vậy.

Hết chương 2987.

Chương 2988. Lại thu hoạch được Thần Cách

“Mạnh vậy sao?” Trong lòng Hàn Sâm thầm hoảng sợ.

Điều khiến người khác kinh ngạc hơn vẫn còn ở phía sau. Sau khi Thần Lục Thiên bị thương thì sợ hãi muốn bỏ chạy nhưng ngay cả động tác xoay người hắn cũng không làm được.

Nét mặt của Uyển Nhi không hề mang theo chút cảm xúc nào, dáng người xinh đẹp đong đưa chập chờn như linh hồn, đôi tay chém ra theo sự chuyển động của cơ thể. Bởi vì tốc độ quá nhanh nên dựa vào thị lực của Hàn Sâm chỉ có thể nhìn thấy cơ thể của Uyển Nhi lúc ẩn lúc hiện, đôi tay mang theo từng vệt lưu quang màu vàng kim lóe lên trên người Thần Lục Thiên.

Lúc Thần Lục Thiên xoay người định bỏ chạy, Uyển Nhi đã dừng lại, thân hình nhỏ nhắn treo lơ lửng giữa không trung, chậm rãi xoay lại đối diện với Hàn Sâm.

Thần Lục Thiên xoay người chạy ra ngoài mới được mười mấy mét đã thấy thần huyết bắn tung tóe, trong nháy mắt cơ thể của hắn bị cắt rời ra, còn thê thảm hơn ngũ mã phanh thây.

Một giây sau Hàn Sâm đã thấy một tia thần quang phóng thẳng lên không trung nhưng lại bị lực Đại Tịch Diệt của tinh vực Đại Tịch Diệt ngăn cản, không thể xông vào hư không tạo thành Thần thương được.

Nhưng sau khi thần thể của Thần Lục Thiên cháy hết còn để lại một khúc xương cánh tay. Độ dài của khúc xương tay đó khoảng một mét, †ạo thành một cái dùi trống trận, toàn thân đen hịt như mực, thoạt nhìn có vẻ rất nặng.

“Xem ra sức mạnh của Uyển Nhi vẫn hơi khác biệt so với ta. Thần Linh bị nàng giết còn để lại Thần Cách, còn những Thần Linh mà bị ta giết chẳng để lại thứ gì cả, ngay cả Thần Cách cũng bị hủy hết.” Hàn Sâm thầm nói.

Song lúc này Hàn Sâm không còn tâm trạng để suy nghĩ nhiều nữa. Uyển Nhi vừa lóe lên đã đến trước mặt hắn, Hàn Sâm nhanh chóng ngưng tụ sức mạnh nhìn chằm chằm Uyển Nhi một cách cảnh giác.

Uyển Nhi tóc vàng rất có thể sẽ lục thân không nhận. Với sức mạnh mà nàng thể hiện vừa rồi, Hàn Sâm tự thấy bản thân chưa chắc đã là đối thủ của nàng.

Uyển Nhi đến trước mặt Hàn Sâm, ánh sáng vàng trên người nàng đan xen với hào quang trắng rực rỡ của Hàn Sâm, hai nguồn sức mạnh dung hòa vô hình giống như đang tan vào nhau.

“Anh ơi.” Uyển Nhi hơi mơ màng gọi Hàn Sâm, sau đó bèn bổ nhào vào lòng hắn.

Hàn Sâm đỡ lấy Uyển Nhi bằng một tay, ánh sáng trên người hắn và Uyển Nhi nhanh chóng tan biến, chỉ trong nháy mắt đã biến mất sạch, cả hai đều khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Anh… Uyển Nhi nhớ anh lắm… Rất nhớ anh…” Hàn Sâm cúi đầu nhìn Uyển Nhi, chỉ thấy mí mắt nàng ngày càng chùng xuống. Tuy nàng cố hết sức mở mắt ra nhìn Hàn Sâm nhưng dường như không thể chống lại cơn buồn ngủ, cuối cùng cũng nhắm chặt đôi mắt tiến vào giấc ngủ.

Vẻ mặt của Hàn Sâm cực kỳ khó coi, bởi vì tình hình của Uyển Nhi vô cùng tệ, sinh cơ trên người nàng đã yếu đến mức sắp không còn cảm nhận được nữa, dường như có thể đoạn tuyệt sinh cơ mà chết đi bất

cứ lúc nào.

Hàn Sâm vội lấy bình dịch gen ra đút cho nàng nhưng không có hiệu quả gì, lại triệu hồi Quang Minh Tỉnh Liên ra nhưng cũng chẳng giúp ích được gì cho Uyển Nhi.

“Nếu ngươi đã nhớ anh như vậy thì dù thế nào ngươi cũng phải tiếp tục kiên trì, nếu chết rồi thì mãi mãi cũng sẽ không được gặp nữa đâu.” Hàn Sâm ôm Uyển Nhi dậy, tiện tay cầm khúc gậy xương của Thần Lục Thiên quay về.

Trên thân tháp Thiên Mệnh xuất hiện những vết nứt từ trên xuống giống như bị người ta bổ ra. Hàn Sâm vừa nhìn đã biết vết nứt này không thể do Thần Lục Thiên làm chấn động gây ra mà chắc chắn là do Uyển Nhi xông thẳng ra ngoài đã trực tiếp bổ nó ra.

Hàn Sâm ôm lấy Uyển Nhi vào bên trong tháp Thiên Mệnh, kiểm tra lại những thứ bên trong, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Bên trong đây không thiếu đi thứ gì, chỉ thiếu mất hai người, hai tên Cổ Ma và Cổ Uyên đã không thấy đâu nữa. Thạch đài và kết giới không gian để nhốt bọn họ còn nguyên vẹn không hư tổn gì nhưng họ đã biến mất rồi.

“Thế sự khó lường, cuối cùng vẫn để Cổ Ma chạy thoát, thôi đành vậy.” Hàn Sâm khẽ lắc đầu, đặt Uyển Nhi vào tháp Thiên Mệnh sau đó lại thu tháp Thiên Mệnh lại.

Ngắm nghía xương cánh tay của Thần Lục Thiên, Hàn Sâm thầm nghĩ: “Đến nay, nếu tính cả Thần Cách của Yêu Liên Thần Tử và Thần Thiên Giáp thì đây chính là Thần Cách thứ ba trong tay ta rồi. Nhưng Yêu Liên Thần Tử và Thần Thiên Giáp đều chỉ là cấp Phá Hoại, đương nhiên không thể so sánh với Thần Lục Thiên cấp Hủy Diệt. Hay là đổi chúng thành võ trang Thần Cách luôn nhỉ?”

Sở dĩ Hàn Sâm do dự là vì đối với Hàn Sâm, Thần Cách mà những sinh vật bình thường nhận thức chính là gen Thần Linh, việc này đã được âm thanh kia nhắc nhở rất rõ ràng.

Tuy bây giờ Hàn Sâm vẫn chưa thể hấp thu gen Thần Linh được nhưng hắn vẫn luôn có cảm giác, nếu những gen khác có thể hấp thu thì gen Thần Linh không có lý nào lại không thể hấp thu được. Có lẽ do hắn chưa tìm ra cách hấp thu gen Thần Linh mà thôi.

Giống như lúc trước thu hoạch được gen Thần Siêu Cấp ở Tí Hộ Sở vậy, ban đầu người bình thường không thể hấp thu được, có lẽ gen Thần Linh cũng giống vậy.

Nhưng một khi đổi Thần Cách thành võ trang Thần Cách thì không biết còn hấp thu được nữa hay không.

“Thần Lục Thiên đó lợi hại như vậy, chỉ mượn cơ thể giáng trần thôi mà đã gần như vô địch, trong Thần Miếu chắc chắn càng đáng sợ hơn. Bình thường ta muốn giết Nữ Thần Sát Na cùng cấp bậc với hắn, cơ hội thật sự quá mong manh. Nếu có võ trang Thần Cách của Thần Lục Thiên thì cơ hội chắc sẽ lớn hơn nhiều, quay về vẫn nên đổi thôi.” Hàn Sâm đưa ra quyết định rồi lại nghĩ sang chuyện khác: “Không biết võ trang Thần Cách của Thần Lục Thiên là loại gì. Tốt nhất là loại áo giáp để ta có thể ngăn cản được sự tấn công của Nữ Thần Sát Na, không đến nỗi bị nàng giết chết trong nháy mắt.”

Trong lòng Hàn Sâm hiểu rõ, xác xuất võ trang Thần Cách của Thần Lục Thiên là áo giáp rất nhỏ. Nhìn thế nào cũng thấy khúc xương tay này không giống kiểu có thể biến thành áo giáp.

Nhưng cho dù là thứ gì thì có được một võ trang Thần Cách cấp Hủy Diệt trong tay chắc chắn sẽ rất có lợi.

Thu xương cánh tay lại, Hàn Sâm phân biệt phương hướng một chút rồi tiếp tục đi vào sâu bên trong tinh vực Đại Tịch Diệt. Nếu đã đến đây rồi, vừa hay hắn cũng muốn đến Thánh điện xem thử xem Tiểu Hoa và Lão Miêu đã quay về chưa.

Có Thánh Linh bên người nên bóng đêm không phải là nguy hiểm gì lớn lắm với Hàn Sâm, cả đường gần như không hề có trở ngại mà đi đến địa chỉ cũ Thánh điện.

Khôi phục thân phận Hàn Sâm, Hàn Sâm đi tới vị trí của Thánh điện. Nhưng khi Hàn Sâm mượn ánh đèn Trường Minh đăng nhìn rõ cảnh tượng hoang phế của Thánh điện, sắc mặt lập tức thay đổi.

Thánh điện trước đây đã bị trận chiến lúc Hàn Sâm đến phá hủy cả rồi, Thánh điện hoang phế lúc này hầu như biến thành màu đen của máu.

Cơ thể cực lớn của Xích Mị, Vô Nhãn và Lão Điêu nằm ngổn ngang trên đống đổ nát, những vết thương trên người sắp đông lại, sinh cơ đã đoạn tuyệt.

Cơ thể của cự thú Vô Nhãn bị chặt ra làm hai, đầu của Xích Mị bị chém đứt, lông vũ trên cả người Lão Điêu bị nhổ sạch mà ở trên đỉnh phế tích có một bóng dáng ngạo nghề đứng đó, một tay tóm cổ của dì Mị, nâng người dì Mị lên không trung.

Dì Mị không còn sức giấy dụa, đôi tay đè lại bàn tay kia nhưng làm thế nào cũng không thể thoát ra được.

“Công… tử…” Dì Mị nhìn thấy Hàn Sâm vào khu vực Trường Minh đăng, trong đôi mắt vốn đã tuyệt vọng chợt lóe lên một tia hy vọng, lập tức ngưng

tụ sức mạnh của toàn thân, dùng hết hơi sức cuối cùng hét lên với Hàn Sâm: "Cẩn thận Lão Miêu…"

Hết chương 2988.

Chương 2989. Thánh Điện kịch biến

"Hắn…" Dì Mị còn đang muốn nói gì đó thì bàn tay của bóng hình kia đã đặt lên đầu nàng, vặn đầu nàng, vứt xuống đất như vứt rác.

Đầu dì Mị lăn lông lốc dưới mặt đất. Hai mắt trợn to, đôi mắt lộ vẻ không cam lòng, như thể chết không nhắm mắt.

"Ngươi là ai? Tại sao lại giết bọn họ?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào bóng hình kia, hỏi.

Hình bóng kia trông rất giống con người, có vẻ còn trẻ, khoảng tầm đôi mươi, cực kỳ khôi ngô. Chỉ là trên người hắn có tà khí khó tả, đôi mắt hẹp dài giống như mắt hồ ly.

"Cả đám toàn đứa vô dụng, để bọn chúng trông coi Thánh Điện mà cũng không làm nổi. Không giết chúng thì giữ lại làm cái gì?" người thanh niên liếm môi, cười híp mắt nhìn Hàn Sâm, nói: "Ngươi là cha của Tiểu Hoa? Không ngờ một tên không có tư cách tu luyện Thánh thể mà lại được Tần Tu công nhận."

"Ngươi là ai?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm người thanh niên trước mặt, hỏi lại lần nữa.

"Ta là ai, ngươi không cần biết. Ta đến đây chỉ là để cảm ơn ngươi thôi. Nếu không phải ngươi phá vỡ Thánh điện, khiến tộc đăng mà Tần Tu vất vả tạo nên bị dập tắt hết thì ta cũng khó mà giết được bốn con chó giữ nhà này." người thanh niên cười híp mắt nhìn Hàn Sâm, nói tiếp: "Giờ chỉ cần

giết ngươi, sau đó tìm được Lão Miêu cùng với đứa con tu luyện Thánh Thể kia của ngươi rồi giết hết thì tất cả hy vọng của Tần Tu đều sẽ bị dập tắt, không còn cơ hội trở mình nữa."

Nghe vậy, Hàn Sâm khẽ nhíu mày. Giọng điệu này của đối phương có vẻ không giống với đám người Lão Miêu.

Vậy tại sao lúc sắp chết dì Mị lại cố dùng hết sức lực cuối cùng của mình chỉ để nhắc nhở hắn hãy đề phòng Lão Miêu?

"Ngươi có thù với Tần Tu à?" Hàn Sâm hỏi người thanh niên.

"Có thể nói là có, cũng có thể nói là không." người thanh niên chậm rãi bước xuống khỏi phế tích Thánh Điện.

"Ý ngươi là gì?" Hàn Sâm hỏi.

Người thanh niên cười đáp: "Đối với ta, Tần Tu như thầy như cha. Hắn dạy ta thuật gen, cho ta tài nguyên, tất nhiên không thể nói là có thù được. Nếu nói là có hận có thù thì cũng là hắn hận ta oán ta, chỉ sợ đến khi chết hắn cũng không dám tin cuối cùng Thánh Vực lại bị hủy trong tay ta.

Chuyện đại nghịch bất đạo như vậy mà qua lời người thanh niên kia lại biến thành một chuyện cực kỳ bình thường. Thậm chí hắn còn có vẻ dương dương đắc ý.

"Ngươi nói thế ta cũng đủ hiểu, ngươi chính là phản đồ của Thánh Vực." Hàn Sâm bình tĩnh nói với người thanh niên.

Hàn Sâm đã từng nghe nói Thánh Chủ sau này bị cô lập. Nhưng đám người Cửu Thiên Đế mà trước đây hắn gặp đều là những người trung thành với Thánh Chủ nên nhất thời hắn vẫn chưa nghĩ ra được.

"Sao nào? Muốn báo thù cho Tần Tu à?" Người thanh niên nhìn chằm chằm Hàn Sâm, miệng mỉm cười nhưng trong mắt đã lóe lên sát khí.

"Ta không có quan hệ gì với Thánh Vực, lại càng không có hứng thú báo thù cho Tần Tu." Hàn Sâm lắc đầu nói. Hắn chẳng có chút hứng thú nào với chuyện báo thù cho Tần Tu cả.

Người thanh niên nghe thấy hắn nói vậy thì vỗ tay đôm đốp, cười phá lên: "Tần Tu ơi là Tần Tu, uổng cho một đời anh hùng của ngươi. Không ngờ người ngươi lựa chọn cuối cùng cũng chỉ là một tên cướp nhát gan. Xem ra người mù thật rồi."

Người thanh niên không cười nữa, nhìn Hàn Sâm rồi nói: "Đáng tiếc ghê. Tuy ta và ngươi không thù không oán nhưng ai bảo Tần Tu lại chọn trúng ngươi cơ chứ? Nhổ cỏ không nhổ tận gốc, xuân về cỏ lại xanh. Cái tên Tần Tu kia chắc phải hận ta thấu xương. Sao ta lại có thể để cho kẻ mà hắn lựa chọn sống sót trên đời này được cơ chứ?"

"Xem ra người quan tâm đến mối thù này là ngươi chứ không phải là Tần Tu."

Sắc mặt người trẻ tuổi tối sầm lại, mắt trừng lớn. Người nhanh như sấm sét lao đến trước mặt Hàn Sâm trong nháy mắt, giơ tay bóp cổ hắn.

Kengl

Nhân Quả Báo Ứng Đao xuất hiện trong tay Hàn Sâm. Trên thân đao bốc lên sức mạnh Thánh Linh, va chạm với bàn tay của người thanh niên kia.

Hàn Sâm chỉ thấy một luồng sức mạnh truyền tới từ thân đao. Thân thể hắn không khống chế được mà bị đẩy lùi về sau, vạch ra hai vết hằn sâu trên thềm đá.

Người thanh niên nói với giọng lạnh căm căm: "Đấy là bởi vì Tần Tu chết rồi nên hắn mới không có cơ hội để ý đến mà thôi."

"Có thật thế không?" Hàn Sâm cầm chặt đao, cả người đã nhập vào trong ý cảnh thiên hạ như quân cờ, đôi mắt đen như đêm tối nhìn người thanh niên.

"Có nói ngươi cũng chẳng hiểu đâu. Ngươi chỉ là kẻ đáng thương vô tri bị Tần Tu lợi dụng mà thôi." Dường như người thanh niên nghĩ đến điều gì đó, sát ý trong mắt vơi bớt đi, cười mỉm nói: "Chỉ sợ ngươi chẳng biết Tần Tu là hạng người như thế nào, còn đang mơ tưởng có thể trở thành chủ nhân mới của Thánh Vực này à? Ta nói cho ngươi biết, không có chuyện đó đâu. Cho dù là ngươi hay là đứa trẻ đã tu luyện đến Thánh thể kia đều chỉ là quân cờ để hắn lợi dụng mà thôi. Để đạt được mục đích của mình, Tần Tu sẽ không từ thủ đoạn nào. Trong mắt hắn, mạng của các ngươi còn chẳng bằng sợi tóc cỏn con của em gái hắn đâu. Sau khi bị lợi dụng xong thì ngươi cũng sẽ bị hắn vứt bỏ như rác rưởi mà thôi."

"Nghe những gì ngươi nói thì có vẻ Tân Tu đã làm chuyện gì đó rất quá đáng với ngươi thì phải?" Hàn Sâm nheo mắt lại, hỏi hắn.

Sắc mặt người thanh niên lập tức đổi sang vẻ khó coi, thậm chí có hơi vặn vẹo. Môi hắn nhếch lên thành nụ cười, nghiến răng nghiến lợi nói: "Cũng chẳng có gì. Chỉ là giống như các ngươi, biến thành quân cờ của hắn, trở thành vật thí nghiệm của hắn mà thôi."

"Nhưng mà ta khác với các ngươi. Suy cho cùng các ngươi cũng chỉ là quân cờ, là chuột bạch, đến khi chết cũng không có cơ hội thay đổi vận mệnh. Còn ta thì khác. Ta không những đã thoát khỏi vận mệnh một quân cờ mà

còn trở thành người đánh cờ, chiến thắng Tần Tu. Giờ ta muốn tước đi hy vọng cuối cùng của Tần Tu để hắn vĩnh viễn không thể trở mình, cho dù ở trong địa ngục cũng chỉ có thể kêu rên tuyệt vọng mà thôi.” Lúc nói chuyện, hai hàm răng người thanh niên nghiến ken két, cuối cùng thì cười phá lên.

“Vậy hy vọng cuối cùng của Tần Tu là cái gì? Là Thánh Linh sao?” Mắt Hàn Sâm lướt qua sức mạnh Thánh Linh đang rực cháy trên Nhân Quả Báo Ứng Đao.

Người thanh niên nói với giọng khinh khỉnh: “Thứ bán thành phẩm chẳng ra gì đó sao có thể là hy vọng của Tần Tu được, cái ta muốn là nguyên thể gen kia. Tần Tu chắc chắn đã dùng cách nào đó giao nguyên thể gen lại cho ngươi hoặc là con của ngươi. Người chết không có lựa chọn nào khác đâu. Chỉ cần giết cả hai cha con ngươi thì Tân Tu chắc chắn sẽ trở thành một kẻ thất bại hoàn toàn.”

“Nguyên thể gen? Đó là cái gì?” Hàn Sâm ra vẻ chưa từng nghe nói tới thứ này, hỏi hắn với vẻ ngạc nhiên.

Người thanh niên cách Hàn Tâm không tới năm mét. Hắn không định dừng lại mà tiếp tục đi tiếp về phía Hàn Sâm, vừa đi vừa nói: “Thật đúng là buồn cười. Ngươi là quân cờ của Tần Tu mà lại không biết nguyên thể gen là thứ gì hay sao?”

“Nếu đã đồng bệnh tương liên thì liệu các hạ có thể giải thích cho ta được không?” Hàn Sâm bình tĩnh nói.

“Im mồm, ta là người thay thế mà Tần Tu tỉ mỉ bồi dưỡng ra. Ngươi là cái thá gì mà cũng xứng đồng bệnh tương liên với ta cơ?” Mgười thanh niên cáu giận hét lớn, đột nhiên tăng tốc, giống như quỷ mị lao đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm vung đao chém ra nhưng lại chợt thấy tay người đàn ông kia chuyển động. Hắn lập tức cảm thấy cả không gian như bị đảo lộn, đổi thành hắn quay lưng về phía người thanh niên. Còn thời gian dường như đã bị kéo dài ra, khiến động tác của Hàn Sâm trở nên cực kỳ chậm chạp.

“Hôm nay ta sẽ cho ngươi thấy đâu là Thánh Thể thực sự, đâu mới là sự tồn tại vượt qua cả Tần Tu.” Thanh niên cười xảo quyệt, tay bóp cổ Hàn Sâm.

Hết chương 2989.

Chương 2990. Thể Phục Chế

Kengl

Tay của người thanh niên kia sắp chạm đến cổ Hàn Sâm nhưng lại bị ngăn cản bởi một ánh đao. Ánh đao va chạm với lòng bàn tay, lập tức để lại một vết máu dài trên tay người thanh niên.

“Đao pháp Thiên Chi Hạ của Trấn Thiên Cung cũng có vài phần ảo diệu đấy.” Người thanh niên thoáng nhìn vết máu trong lòng bàn tay, nụ cười trên mặt lại càng đậm nét hơn. Hắn phẩy tay, vết thương trong

lòng bàn tay lập tức biến mất không còn dấu vết.

Hàn Sâm đắm mình trong ý cảnh của Thiên Chi Hạ, mặt mày lạnh tanh nhìn người thanh niên, đao trong tay tiếp tục chém xuống.

“Để ta xem xem ngươi chống đỡ được bao lâu.” Thủ ấn của người thanh niên biến ảo, thời gian không gian đều bị thay đổi.

Đao của Hàn Sâm chậm dần đi, vị trí trong không gian của hắn cũng bị thay đổi. Sức mạnh thời không này giống y hệt Thánh Thể trong truyền thuyết.

Năm đó, lúc Tiểu Hoa tham gia trận chiến Phổ Gen Chúng Sinh cũng đã từng thể hiện sức mạnh tương tự.

Vị trí cơ thể của Hàn Sâm trong không gian và thời gian bị thay đổi không ngừng nhưng người thanh niên vẫn không thể đột phá được đao thế của Hàn Sâm. Rõ ràng hắn đã dịch chuyển thế công của Hàn Sâm, cũng đã giảm tốc độ của Hàn Sâm nhưng vẫn không thể làm tổn thương được đến thân thể của Hàn Sâm.

Tuy bị thay đổi vị trí trong không gian nhưng Hàn Sâm không hề lúng túng, chém từng đao về phía không người.

Song mỗi khi người thanh niên kia tấn công vào vị trí yếu hại không hề có phòng ngự của Hàn Sâm thì đều sẽ có một ánh đao xuất hiện từ hư không, ngăn cản bàn tay của hắn.

Sắc mặt người thanh niên càng ngày càng khó coi. Hắn cũng đã nhìn ra được chút mánh khóe. Tuy vị trí trong thời không của Hàn Sâm bị bóp méo nhưng Hàn Sâm đã bày sẵn ánh đao từ trước, công kích của hắn đều sẽ bị ánh đao bày sẵn của Hàn Sâm chặn lại.

“Thánh Thể của ngươi cũng chỉ đến thế mà thôi. Thế này mà đã muốn vượt qua Tần Tu sao?” Hàn Sâm vừa vung đao vừa nói.

Thật ra trong lòng Hàn Sâm cũng hơi hoài nghi. Đám ma nữ nói chỉ có Tiểu Hoa mới có thể luyện thành Thánh Thể nhưng lại có người học được Thánh Thể của Tần Tu từ trước. Dường như Thánh Thể cũng không hiếm thấy như những gì đám ma nữ nói.

Cho nên Hàn Sâm mới dùng ngôn ngữ để kích thích người thanh niên kia, hy vọng hắn sẽ nói ra chút gì đó liên quan tới bí mật Thánh Thể.

“Lúc nãy mới chỉ là màn dạo đầu thôi.” Ánh mắt người thanh niên nghiêm túc hẳn lên. Đôi mắt đột nhiên biến thành màu xanh quỷ dị, như thể có một luồng sức mạnh màu xanh phủ lên đôi mắt hắn vậy,

Đồng thời mạch máu trên người hắn cũng dần dần nổi lên. Ngay cả mao mạch cũng cuộn lại trên da dẻ hắn như những con rắn nhỏ, máu như thể sắp thấm ra bên ngoài.

“Lam Huyết?” Hàn Sâm giật mình nhìn người thanh niên.

Theo sự biến hóa của máu, khí tức trên người thanh niên càng lúc càng trở nên kinh khủng, như thể lệ quỷ bò ra từ địa ngục đang thôn phệ tất cả, hóa thành chất dinh dưỡng cho mình.

“Không sai, chính là Lam Huyết đấy. Tân Tu dùng gen của mình làm bản gốc, dung hợp với gen ưu tú hơn mới sinh ra ta. Tuy bản thân hắn không muốn thừa nhận nhưng hắn lại chẳng thể gạt bỏ được một sự thật đó là ta xuất sắc hơn hắn. Ta mới chính là Tần Tu thật sự, là Thánh Chủ chân chính.” Ánh mắt người thanh niên lộ ra sự điên cuồng.

Hàn Sâm lập tức hiểu ra. Hóa ra năm đó Tần Tu đã dùng tới thể Phục Chế nhưng không biết vì cái gì mà cuối cùng hắn lại từ bỏ.

Có lẽ người thanh niên này chính là sản phẩm thất bại bị Tần Tu vứt bỏ, cuối cùng phản lại Thánh Vực.

Nhìn kỹ gương mặt người thanh niên kia thì quả thật hơi giống với Tần Tu, có thể nói là giống đến tám, chín mươi phần trăm.

Chỉ là khí chất của Tần Tu quá đặc biệt. Tuy tướng mạo hai người họ giống nhau nhưng người thanh niên này không có được khí chất như Tần Tu cho nên ban đầu Hàn Sâm cũng không để ý đến sự giống nhau giữa hai người họ.

Bùm!

Lúc Hàn Sâm đang đánh giá hắn thì khí diễm trên người thanh niên chợt hóa thành thực chất, cả người hắn trở nên trong suốt như thủy tinh.

"Đó là… khí tức Thần Linh.." Hàn Sâm nhíu mày nhìn người thanh niên. Khí tức mà hắn phát tán ra lại tương tự với khí tức đặc biệt của Thần Linh.

"Đúng vậy. Ta có được gen của Tần Tu, lại có thêm cả gen Thần Linh cấp Hủy Diệt. Ta hoàn hảo hơn Tần Tu, ta mới chính là chúa tể chân chính của thế giới này." Sức mạnh trên người thanh niên càng lúc càng lớn. Áo giáp toàn thân bị sức mạnh kinh khủng kia khí hóa, lộ ra thân thể trần trụi.

Thân thể hắn tựa như thủy tinh, có thể thấy rõ lam huyết chảy xuôi trong cơ thể. Sức mạnh Lam Huyết và sức mạnh Thần Linh trộn lẫn với nhau khiến cho khí tức của hắn biến hóa vô cùng kỳ dị, giống người mà không phải người, như thần mà không phải thần.

"Nếu ngươi đã hoàn hảo như vậy thì vì sao sau khi Tần Tu bị giết chết, ngươi lại không thể trở thành chúa tể của đại vũ trụ giống như hắn?" Hàn Sâm cố ý nói với giọng khinh thường.

"Đó là do Tần Tu sai. Nếu hắn chịu giao nguyên thể gen lại cho ta thì ta đã thống trị toàn bộ thế giới từ lâu rồi. Cái gì mà Thánh Vực, cái gì mà Thần Linh, tất cả đều chỉ có thể rên rỉ gào khóc dưới chân ta mà thôi." Người thanh niên nói với vẻ điên cuồng.

“Vậy rốt cuộc nguyên thể gen là thứ gì?” Hàn Sâm thấy trạng thái của người thanh niên kia không ổn định, không chừng hắn lại nói ra, bèn vội vàng hỏi.

“Đầu là… Đều là do Tần Tu sai…” Người thanh niên dường như phát điên. Hai mắt tràn đầy sự điên loạn. Hắn ngửa mặt lên trời, gầm thét, sức mạnh kinh khủng trên người phun trào không khác gì núi lửa.

Ban đầu trong thân thể chỉ có lam huyết đang chảy xuôi. Nhưng chỉ trong giây lát, lam huyết như thể bắt đầu bùng lên khiến cho thân thể trong suốt bị nhuộm thành sắc xanh, ngay cả hào quang bao phủ quanh thân cũng biến thành màu xanh lam.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày. Hắn lấy làm lo lắng, sợ Tiểu Hoa sẽ theo bước chân người thanh niên trước mắt này.

Trước đó hắn đã dùng tất cả sức mạnh Liên Minh để tìm Tiểu Hoa trong Tí Hộ Sở nhưng lại không có chút tin tức nào cả. Hàn Sâm nghĩ mà bất an.

“Tần Tu ơi là Tân Tu, rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì chứ?” Trong mắt Hàn Sâm, Tần Tu còn đáng sợ hơn cả đám Thần Linh kia.

Chí ít thì Thân Linh vẫn còn tuân theo quy tắc nhất định, còn Tần Tu thì coi trời bằng vung. Hắn đã muốn làm chuyện gì thì sẽ không thèm để ý đến cái khác, cũng chẳng có ai ngăn cả được hắn, thậm chí còn không có một quan niệm đạo đức gì hết.

Bản thân bất quy tắc đã là vực sâu đáng sợ nhất rồi, mà Tần Tu lại chính là ác ma đáng sợ nhất trong vực sâu bất quy tắc.

Hắn chém giết Thần Linh, sử dụng kỹ thuật gen hỗn tạp giống loài. Thánh Thú do tự tay hắn bồi dưỡng ra cũng để chặt sừng rút linh, thậm chí gen Thể Phục Chế của chính hắn cuối cùng cũng bị dồn sang phe đối lập.

“Có liên quan đến Tần Tu thì đều đáng chết hết…” Người thanh niên giống như Thần Linh lam tinh nhìn Hàn Sâm, gắn từng câu từng chữ. Hắn xòe bàn tay nhắm thẳng về phía Hàn Sâm. Trong nháy mắt, lam quang phóng ra, bóp méo toàn bộ không gian.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy thân thể mình bị sức mạnh thời không thao túng, không biết đã đến trước mặt người thanh niên từ lúc nào, tay người thanh niên chộp lấy cổ hắn.

“Chết đi!” Trên gương mặt người thanh niên lộ vẻ khát máu và điên cuồng, bàn tay phát lực, lam quang tỏa ra bốn phía, như thể muốn bẻ gãy cổ Hàn Sâm.

Hết chương 2990.

Chương 2991. Vui vẻ giết heo

“Bùm!”

Cơ thể Hàn Sâm bị bàn tay của người thanh niên bóp vỡ như bọt nước nhưng đồng thời một cơ thể khác của hắn đã xuất hiện phía sau người thanh niên.

Một luồng dao động sức mạnh kỳ lạ lan ra trên đầu ngón tay Hàn Sâm, lập tức điểm lên gáy người thanh niên.

“Nếu sức mạnh của Tứ Thánh Linh hợp lại thì còn có chút tác dụng với †a, chứ chỉ bằng mỗi Kỳ Lân Thánh Linh thì chẳng thể làm gì được Thánh Thể Thần Linh của ta đâu.” Người thanh niên cười mỉa mai, nói.

Nhưng hắn đã lập tức biến sắc, bởi vì hắn phát hiện Hàn Sâm không sử dụng sức mạnh Kỳ Lân Thánh Linh mà chỉ đơn giản chạm nhẹ lên trên gáy hắn mà thôi.

Sau một đòn ấy, Hàn Sâm đã lùi về phía xa.

“Ta đã nói rồi, ta là sự tồn tại còn xuất sắc hơn Tần Tu, là Thánh Thể Thần Linh chân chính trường tồn bất diệt, sức mạnh của ngươi chẳng có tác dụng với ta hết.” Người thanh niên xoay người lạnh lùng nhìn Hàn Sâm rồi nói, một chỉ của Hàn Sâm vốn chẳng đủ để làm xước da đầu của hắn nữa là.

Hàn Sâm không lên tiếng, chỉ bình tĩnh nhìn hắn.

“Không cần lãng phí thời gian làm gì. Sau khi giết ngươi, ta sẽ nhanh chóng đưa con trai ngươi đến gặp ngươi, sẽ không để ngươi cô đơn một mình trên đường xuống suối vàng đâu.” Người thanh niên giơ tay lên, định sử dụng sức mạnh kết hợp giữa Thánh Thể và sức mạnh Thần Linh.

Nhưng trong khoảnh khắc hắn vừa đưa cánh tay lên, đồng tử của người thanh niên bỗng nhiên co lại. Hắn thấy ngón tay mình run rẩy mất kiểm soát, hơn nữa ngày càng run mạnh hơn, ngón tay như đang lướt trên phím đàn dương cầm trong không trung.

Không, không chỉ có bàn tay, người thanh niên nhanh chóng phát hiện cả người hắn đều đang run rẩy, cơ bắp co giật, mạch máu nhảy lên, còn run hơn cả bị bệnh Parkinson.

Tuy thân thể đang run dữ dội nhưng người thanh niên không hề cảm nhận được gì cả, giống như cơ thể này không thuộc về hắn.

“Ngươi… Ngươi đã làm gì ta…” Người thanh niên dùng một tay bắt lấy cánh tay còn lại nhưng vẫn không thể khiến nó ngừng run, hắn nhìn Hàn Sâm cao giọng gặng hỏi.

“Không có gì cả. Ta là kiểu người không thích phiền phức, chiến đấu với sinh vật xuất sắc quá thì mệt mỏi lắm nên ta khá thích biến những sinh vật xuất sắc thành heo, sau đó làm thịt, như vậy sẽ bớt chuyện

hơn rất nhiều.” Hàn Sâm bình tĩnh nhìn người thanh niên, ánh sáng †hần thánh trên đao chập chờn không ngừng.

“Ngươi là cái thá gì mà lại dám nói những lời đó trước mặt ta, mau chết đi…” Vầng sáng màu lam trên cơ thể người thanh niên lan rộng, đưa tay muốn nắm lấy Hàn Sâm.

Nhưng khi hắn vừa cử động thì máu thịt toàn thân lập tức co rút lại, ngay cả ánh sáng thần thánh màu lam trên người cũng suy yếu nhanh chóng.

Thần thể vốn lóng lánh trong suốt cũng suy thoái trong phút chốc, hóa thành phàm thể ban đầu.

“Sao… sao lại… Thánh Thể Thần Linh của ta…” Người thanh niên cực kỳ hoảng sợ, hai mắt nhìn đăm đăm vào đôi tay mình.

Đôi tay kia chẳng những đã thoát ly khỏi trạng thái Thần Linh mà Thánh Thể còn nhanh chóng suy thoái, sinh cơ và khí tức cũng tuột dốc không phanh. Hắn từ cấp Chân Thần rớt xuống biến thành cấp Hóa Điệp.

“Hiện giờ ngoài ngươi ra thì còn ai muốn biến thành heo cho ta làm thịt hay không nào?” Thanh đao trong tay Hàn Sâm vung lên, thân hình lập tức lóe lên.

Ánh đao khắp trời chuyển động theo cơ thể hắn, như dải ngân hà đổ xuống cơ thể của người thanh niên.

“AI” Người thanh niên lập tức sử dụng sức mạnh thời không của Thánh Thể, nhưng sức mạnh thời không ở cấp Hóa Điệp vốn chẳng thể ngăn cản được đao của Hàn Sâm.

“Uỳnh!”

Trong chớp mắt, cơ thể của thanh niên bị đao lưu chém tung tóe, nổ ra một vùng sáng lam. Chỉ thấy một luồng lưu quang màu lam nhanh chóng trốn vào trong bóng tối, đồng thời âm thanh nghiến răng nghiến lợi của người thanh niên vang lên: “Hàn Sâm, ta phải giết chết ngươi.”

Hàn Sâm xông vào bóng tối nhưng không thấy bóng người thanh niên kia đâu nữa, khẽ nhíu mày.

Trở lại chỗ cũ nhìn quanh, chỉ thấy một đống kim loại màu xanh còn sót lại trên mặt đất. Hàn Sâm dùng kinh Tử Đồng Thần Điệp quan sát đống sắt vụn kia, rất nhanh đã phát hiện ra đó là con rối kim loại, chắc là cùng loại với dị bảo thế thân bảo mệnh gì đó.

án”

“Đáng tiếc không thể giết chết hắn.” Hàn Sâm nhìn sơ qua thi thể của đám Ma Nữ, phất tay thu hết thi thể của họ vào tháp Thiên Mệnh.

Hàn Sâm không có tình cảm gì với họ, nếu không phải quan tâm đến cảm nhận của Tiểu Hoa thì hắn chém chết bọn họ ngay lúc Thánh điện bị phá hủy rồi.

Giờ họ đã chết, tất nhiên Hàn Sâm không cảm thấy đau khổ gì trước cái chết của bọn họ. Hàn Sâm định đưa những thi thể cấp Chân Thần này về trước, sau đó xem Tiểu Hoa định xử lý thế nào.

Nếu Tiểu Hoa không có ý kiến gì, Hàn Sâm không ngại luyện chế thành bọn họ thành dịch gen.

Nhìn thoáng qua Thánh Điện đã sớm thành đống hoang tàn, Hàn Sâm bèn rời khỏi tinh vực Đại Tịch Diệt, sau đó trực tiếp dịch chuyển tới Hoa Viên Không Trung.

“Tuy thể Thần Linh Siêu Cấp và Chích Thủ Già Thiên rất mạnh nhưng khi giết chết Thần Linh, không biết loại sức mạnh nào mới trực tiếp hủy diệt Thần, không để lại bất cứ thứ gì. Việc này hoàn toàn bất lợi với †a, ta không thể có được gen Thần Linh và Thần Chi Linh, cũng không lấy được võ trang Thần Linh, khó mà khiến bản thân mạnh hơn.” Hàn Sâm suy đi nghĩ lại, cảm thấy trước mắt nên giết chết một ít thần linh cấp thấp, để lấy được võ trang Thần Cách và Thần chi linh phù hợp với bản thân, như vậy mới có cơ hội cứu Kim Mao Hống.

Khi trở về Hoa Viên Không Trung, Hàn Sâm bắt gặp Cửu Thiên Đế. Vì Cửu Thiên Đế phải hộ tống gen dị chủng tới Hoa Viên Không Trung cho nên mới thoát được một kiếp.

Hàn Sâm nói cho Cửu Thiên Đế tin tức bọn ma nữ đã chết và chuyện của người thanh niên kia.

Sau khi nghe xong, Cửu Thiên Đế tức giận nghiến răng, giọng nói tràn đầy căm phẫn: “Thì ra hắn là phản đồ.”

“Ngươi biết hắn sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Sao mà không biết được? Hắn là đệ tử mà chủ thượng sủng ái nhất, ngay cả tên của hắn cũng là do chủ thượng đặt, đều là họ Tần, hắn tên Tần Lam. Chủ thượng đối xử với hắn như người thân, còn cho hắn địa vị cao hơn cả Thập Đại Thần Tướng, không ngờ hắn lại tạo phản.” Cửu Thiên Đế tràn đầy căm phẫn, hận không thể thiên đao vạn quả Tần Lam, diệt trừ phản đồ cho Thánh Vực.

Hàn Sâm hỏi Cửu Thiên Đế một số chuyện liên quan đến Tần Lam, tiếc rằng Cửu Thiên Đế cũng không biết nhiều, ngay cả việc Tần Lam là thể phục chế gen của Tần Tu cũng không biết thì càng không thể biết những việc khác được.

Song gen dị chủng mà Cửu Thiên Đế mang tới lại khiến Hàn Sâm hết sức mừng rỡ. Trong đó có không ít gen dị chủng cấp Chân Thần và cấp Hóa Điệp, vừa đủ để Tiểu Thiên Sứ tăng lên cấp Chân Thần.

“Còn lại một ít tài nguyên có thể tạo ra một cấp Chân Thần nữa, cho ai trước bây giờ?” Hàn Sâm thầm suy nghĩ, ngoại trừ Tiểu Thiên Sứ có khả năng hợp thể với hắn, những người khác chỉ có thể hỗ trợ hắn bên ngoài, khó mà phát huy tác dụng trực tiếp.

“Việc này không cần nóng vội, cứ từ từ đã. Trước tiên nên đổi Thần Cách ta có thành võ trang Thần Cách đã.” Hàn Sâm tìm cơ hội biến lại thành Kim Tệ, cầm theo Thần Cách bay về phía Thần cung.

Hết chương 2991.

Chương 2992. Đổi lấy võ trang Thân Cách

Trên tay Hàn Sâm có tổng cộng ba thần cách, lần lượt là Thần Thiên Giáp và Yêu Liên Thân Tử cấp Phá Hoại và Thần Lục Thiên cấp Hủy Diệt.

Trước tiên, Hàn Sâm đến Thần miếu của Yêu Liên Thần Tử, muốn xem thử võ trang Thần Cách của Yêu Liên Thần Tử như thế nào.

“Sao Kim Tệ lại tới nữa? Không phải hắn vừa mới chém chết Khắc Chi Thần sao?”

“Chắc là giết đến nghiện luôn rồi.” “Không biết lần này hắn sẽ thách đầu với Thần Linh cấp độ nào.”

“Ít nhất cũng là cấp Tai Nạn nhỉ? Trước cũng đã giết Khắc Chi Thần cấp Tai Nạn rồi, không có lý nào lần thách đầu này lại thấp hơn được.”

Trong khi các tộc đang tự bàn bạc, Hàn Sâm đã bước vào trong Thần miếu của Yêu Liên Thần Tử, làm cho những người quan sát trận đấu của các tộc đều lấy làm kỳ lạ.

“Chuyện gì vậy? Sao Kim Tệ lại thách đấu Thần Linh cấp Phá Hoại?”

“Không đúng, ngôi Thần miếu đó đang ở trạng thái niêm phong mà nhỉ? Hình như không thể thách đấu, sao hắn lại đi vào đó?”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Một lúc sau, mọi người nhìn thấy lá cờ thần trước Thần miếu có ảnh sáng lóe lên rồi tối đi nhanh chóng, rõ ràng là Thần Linh bị chém chết rồi.

Rất nhanh, Hàn Sâm bước ra từ trong Thần miếu của Yêu Liên Thần Tử, lại tiếp tục đến Thần miếu của Thần Thiên Giáp.

Tình huống tương tự lại diễn ra, Hàn Sâm lại từ trong Thần miếu của Thần Thiên Giáp xông ra ngoài một cách nhanh chóng.

“Vãi, gì vậy trời? Kim Tệ có thể đi vào Thần miếu bị niêm phong, còn giết chết Thần Linh trong đó, ăn gian trắng trợn vậy sao?”

Những sinh vật bình thường không biết sự khác biệt của Thần miếu đã niêm phong, đều ngạc nhiên trừng mắt nhìn.

“Còn không đi sao? Kim Tệ lên Thần miếu tầng trên rồi, chẳng lẽ hắn lại muốn thách đấu Thần Linh cấp Tai Nạn à?”

“Không đúng, Kim Tệ đã vượt qua dàn Thần miếu cấp Tai Nạn rồi, vẫn tiếp tục đi lên.”

“Hắn muốn thách đấu Thần Linh cấp Hủy Diệt…” “Đi vào rồi, thật sự đi vào rồi.”

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Hàn Sâm mở cửa Thần miếu Lục Thiên đang bị niêm phong, trực tiếp bước vào, sau đó cổng Thần miếu tự động đóng lại.

Với loại Thần miếu có Thần Linh chết ở bên ngoài sau khi hạ thế này, chỉ có sinh vật đoạt được thần cách của Thần Linh mới có thể vào trong. Sinh vật bình thường vốn chưa từng giết Thần Linh giáng thế, tất nhiên không thể biết còn có cách đi vào Thần miếu như vậy.

Trước đó Hàn Sâm đã đi vào Thần miếu của Yêu Liên Thần Tử và Thần Thiên Giáp, giết chết hai vị Thần Linh không có năng lực phản kháng, đáng tiếc là không thu được Thần chi linh, chỉ nhận được được võ trang Thần Cách.

Võ trang Thần Cách của Yêu Liên Thần Tử là một chiếc nhẫn thạch anh tím có hình hoa sen, còn võ trang Thần Cách của Thần Thiên Giáp lại là một bộ giáp nửa người, khác với đao khí mà Hàn Sâm tưởng tượng.

Tạm thời chưa thử xem hai võ trang Thần Cách này có sức mạnh thế nào, Hàn Sâm đến Thần miếu của Thần Lục Thiên trước, chỉ thấy thần thể trống rỗng của Thần Lục Thiên đứng trên Thần đàn, thoạt nhìn không giận tự uy, vô cùng mạnh mẽ uy vũ.

Nhưng Hàn Sâm đã có kinh nghiệm từ trước, biết đó chỉ là một cái vỏ rỗng vô dụng mà thôi, không hề có sức chiến đấu gì cả.

Ánh mắt của Hàn Sâm tìm tòi trên người Thần Lục Thiên. Muốn giết Thần Linh, trước tiên phải hủy diệt Thần Cơ của hắn, bằng không sức mạnh tự lành của Thần Linh quá mạnh, sẽ không thể tiêu diệt được.

Thần Linh cấp thấp như Yêu Liên Thần Tử còn dễ. Hàn Sâm chỉ cần một đao là có thể bổ đôi thần thể của hắn, tìm được Thần Cơ rất dễ dàng.

Nhưng Thần Linh cấp Hủy Diệt như Thần Lục Thiên thì không đơn giản như thế.

May mà Hàn Sâm đã tận mắt nhìn thấy Thần Lục Thiên bị Uyển Nhi chém chết. Khi đó hắn thấy rất rõ ràng, đoán được đại khái nơi chứa Thần Cơ, ngược lại tránh được không ít phiên phức.

Hắn không dám dùng Chích Thủ Già Thiên vì sợ phá hủy mọi thứ, cuối cùng không lấy được võ trang Thần Cách cho nên chỉ đành triệu hồi Thiên La Thần Thương, dùng toàn lực đâm một thương vào cơ thể Thần Lục Thiên.

Thiên La Thần Thương đâm vào ngực thần thể trống rỗng. Nhất thời chỉ thấy tia lửa bắn tung tóe, thế mà chỉ đâm rách một ít da thịt, ngay cả máu cũng không chảy ra.

“Thần thể thật sự của Thần Lục Thiên, còn mạnh hơn Thần thể đại vũ trụ khi hắn giáng thế” Hàn Sâm biết cứ tiếp tục như vậy chắc chắn không thể chém vỡ Thần Cơ được. Do dự một lát, hắn bèn triệu hồi Kỳ Lân Thánh Linh, cho nó bám vào Thiên La Thần Thương, Thiên La Thần Thương lập tức bùng lên ngọn lửa trắng chói mắt.

Hàn Sâm lại đâm một thương nữa. Lần này, cuối cùng mũi thương cũng đâm vào một đoạn dài nhưng vẫn bị cơ bắp và xương bên trong làm kẹt lại.

Hàn Sâm đâm từng thương liên tiếp, bận rộn một hồi cũng đâm xuyên qua được máu thịt và xương cốt bên ngoài, nhìn thấy một trái tim đang tản ra khói đen trong lồng ngực.

“Nó đây rồi” Hàn Sâm đâm một thương về phía trái tim nhưng không ngờ nó còn rắn chắc hơn cả Thần cốt và Thần nhục bên ngoài.

Hàn Sâm cầm Thiên La Thần dồn sức đâm hơn nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc mới đâm xuyên qua được trái tim ấy. Hắn lau mồ hôi trên trán, nói thầm:

“May mà tên này phụ thể giáng thế đuổi theo ta. Nếu hắn dùng Thần thể này đánh nhau với ta thì e rằng trận đấu của ta sẽ còn khó khăn hơn.”

Sau khi hoàn toàn phá hủy trái tim, Hàn Sâm vội lấy xương cánh tay của Thần Lục Thiên ra, chỉ thấy Thần thể phân giải thành hạt sáng ngưng tụ về phía xương cánh tay trong tay Hàn Sâm. Từng hạt từng hạt, tất cả đều dung nhập vào trong xương.

Ánh sáng đen trên xương ngày càng mạnh, khúc xương bay lên từ trong tay Hàn Sâm. Khi tất cả hạt ánh sáng đều dung nhập vào trong xương, ánh sáng trên xương mới dần dần tối đi.

Sau khi hào quang lụi tắt, Hàn Sâm mới nhìn thấy xương cánh tay đã biến thành một cái chùy bằng xương màu đen.

Song cốt chùy lại quá nhỏ, đầu chùy chỉ to hơn nắm tay một chút, giống như cái búa cao su thường dùng ở nhà.

“Sao cây chùy này lại khác với cây mà Thần Lục Thiên sử dụng như vậy? Cây mà Thần Lục Thiên sử dụng uy vũ bá đạo biết bao, cái vật nhỏ này thì có tác dụng gì chứ?”

Hàn Sâm thầm mắng, trong đầu lại vang lên lời nhắc nhở. “Nhận được võ trang cấp Hủy Diệt Lục Thiên chùy.”

Hàn Sâm cẩn thận quan sát Lục Thiên chùy trong tay. Cái tên có vẻ uy vũ bá đạo nhưng hình dáng lại nhỏ bé tinh xảo. Cả cốt chùy là một màu đen, đầu chùy hình trụ, hai đầu mút mỗi bên có một thần văn chạm nổi, trông có vẻ vừa cổ kính vừa thần bí, chỉ là Hàn Sâm không biết, hai thần văn ấy có ý nghĩa gì.

Song trước đó lúc Thần Lục Thiên chiến đấu, trên cây chùy khổng lồ của hắn cũng hiện ra hai thần văn như vậy, có lẽ biểu thị cho nguồn sức mạnh của hắn.

Giống như vừa rồi, trong Lục Thiên chùy có một dòng tin truyền vào trong đầu Hàn Sâm.

Lục Thiên chùy: võ trang Thần Cách cấp Hủy Diệt.

Nhìn thấy Thần Lục Thiên đang sống lại, Hàn Sâm nào dám tiếp tục ở lại đây, vội vàng thu Lục Thiên chùy vào hồn hải, sau đó rời khỏi Thần miếu Lục Thiên.

Các tộc vũ trụ đều nhìn chằm chằm vào Thần miếu Lục Thiên, thấy hắn đi ra từ trong Thần miếu, ánh sáng trên cờ thần lóe lên rồi lại vụt †ắt, rõ ràng có Thần Linh đã chết trong Thần miếu.

“Thật hay giả vậy? Kim Tệ tiêu diệt được cả Thần Linh cấp Hủy Diệt, lại còn trong tình trạng đóng miếu, gì mà ảo ma thế?”

“Thế cũng được ấy hả?” Sinh vật các tộc đều trợn tròn mắt, khó mà tin nổi.

Hàn Sâm vừa mới xông ra khỏi phạm vi của Thần cung đã nhìn thấy Bạch Hoàng lơ lửng trong hư không, đang nhìn hắn mỉm cười.

Hết chương 2992.

Chương 2993. Dịch gen Thánh thể

“Tìm một nơi nói chuyện chút đi” Bạch Hoàng mỉm cười nhìn Hàn Sâm rồi nói.

“Được.” Hàn Sâm cũng muốn biết, tại sao Bạch Hoàng lại xuất hiện cứu hắn vào lúc đó, với lại tại sao lúc trước Bạch Hoàng lại cho hắn nhiều lợi ích đến vậy.

Bạch Hoàng cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp đi trước dân đường. Hàn Sâm vốn tưởng Bạch Hoàng sẽ đưa hắn đến tộc Hoàng Cực, kết quả lại không phải. Bạch Hoàng dừng lại ở một vành đai thiên thạch, tuỳ ý ngồi lên một tảng thiên thạch tinh thể, mỉm cười vẫy tay với Hàn Sâm: “Ngồi đi.”

“Tìm ta có chuyện gì?” Hàn Sâm ngồi xuống hỏi. Bạch Hoàng chỉ về Thần cung trong hư không rồi nói: “Chắc ngươi cũng đã được chứng kiến thực

lực của Thần Linh cấp Huỷ Diệt rồi, chỉ dựa vào sức của một người thì gần như không thể chiến thắng được bọn họ ở trong Thần Miếu. Nhưng nếu như chúng ta liên thủ thì có lẽ sẽ vẫn còn một cơ hội, ngươi cảm thấy thế nào?"

Hàn Sâm quan sát Bạch Hoàng từ trên xuống dưới, không hề trả lời câu hỏi của hắn, bình tĩnh nói: "Tại sao lại là ta, cho ta một lý do."

Bạch Hoàng đã biết trước Hàn Sâm sẽ hỏi như thế, cười nhẹ rồi nói: "Thật ra rất đơn giản, là bởi vì nó."

Bạch Hoàng xoa chiếc nhẫn mà hắn đeo trên ngón tay. Đó là một chiếc nhẫn kim loại, bên trên khảm một viên bảo thạch màu đen, trên đó không hề có dao động sức mạnh đặc biệt, nhìn thoáng qua còn tưởng rằng đó là một chiếc nhẫn trang sức bình thường. Nhưng khi Hàn Sâm tỉ mỉ xem kỹ lại thì trong lòng hắn lại chấn động: "Viên bảo thạch màu đen đó, sao lại giống với tinh thể màu đen mà Hoành Tà đưa cho ta quá vậy."

Thấy phản ứng của Hàn Sâm, Bạch Hoàng mỉm cười, vuốt ve tinh thể màu đen trên chiếc nhãn rồi nói: "Chiếc nhẫn này là một trong những bảo vật mà Thủy Tổ tộc ta đem ra từ trong Thánh Vực. Thủy Tổ đã từng để lại di huấn, sinh vật khiến cho chiếc nhẫn này sinh ra phản ứng chính là người mà tộc Hoàng Cực ta phải hết lòng phò tá. Chỉ có sinh vật này mới có thể đem lại tự do và sức mạnh thật sự cho Tộc Hoàng Cực."

"Nó có phản ứng với ta?" Hàn Sâm chau mày hỏi. Trên thực tế Hàn Sâm không tin Bạch Hoàng là một người sẽ tuân thủ di huấn của Thủy Tổ. Cường giả có thể trở thành hoàng đế, ai chẳng là anh hùng sở hữu lòng tin mạnh mẽ và lý tưởng kiên định, sao có thể vì một di huấn của Thủy Tổ mà bất chấp tất cả để giúp một sinh vật ngoại tộc được coi là kẻ địch như Hàn Sâm.

Bạch Hoàng khẽ gật đầu: "Phải, chiếc nhẫn này được truyền từ đời hoàng đế này qua đời hoàng đế khác của tộc ta nhưng lại chưa từng có phản ứng. Vì thế nên bọn ta cũng đã từng nghi ngờ lời di huấn của Thủy Tổ đại nhân có phải là thật hay không. Không ngờ thời gian trôi qua đã mấy trăm triệu năm, ta lại thật sự đợi được. Khi ngươi đến bên cạnh ta, chiến nhẫn này đã có phản ứng. Sự rúng động từ sâu thẳm linh hồn đó, chỉ có người đeo chiếc nhẫn này mới có thể cảm ứng được nhưng nó lại vô cùng mạnh mẽ và rõ

ràng. Khoảnh khắc đó, ta biết được, ngươi chính là người mà tộc Hoàng Cực chờ đợi không biết bao nhiêu tỷ năm.” Hàn Sâm nhìn Bạch Hoàng không lên tiếng. Loại chuyện này chỉ tồn tại trong tiểu thuyết diễn nghĩa, Hàn Sâm vốn không tin lại có người trung thành đến vậy.

Cũng không phải nói trên thế giới này không có người trung thành như thế, giống như đám Cửu Thiên Đế và Ma Nữ cực kỳ trung thành với Tần Tu, Hàn Sâm cũng tin rằng bọn họ thật sự trung thành.

Nhưng tộc Hoàng Cực thì lại khác. Một người trung thành thì không khó nhưng truyền từ đời này qua đời khác, tất cả mọi người đều trung thành như thế thì Hàn Sâm lại không tin.

Cái gọi là ba đời quên cội, một người đi ra nước ngoài phát triển, trải qua ba đời, người đời sau sẽ không còn nhớ đến Tổ quốc thật sự của họ nữa, huống chỉ là tộc Hoàng Cực đã truyền không biết bao nhiêu đời. Nói bọn họ vẫn còn trung thành với di huấn của Thủy Tổ, kẻ nào tin thì đầu óc chắc chắn có vấn đề.

Bạch Hoàng dường như đã nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, vuốt ve chiếc nhẫn rồi nói: “Tất nhiên, di huấn của Thủy Tổ đại nhân không phải là nguyên nhân chủ yếu mà ta đối xử với ngươi như thế. Nguyên nhân chủ yếu nằm ở bên trong di huấn, ngươi chính là mấu chốt trong vận mệnh của tộc Hoàng Cực bọn ta, khiến ta không thể không đối xử với ngươi như thế”.

“Là mấu chốt gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Hoàng thể của tộc Hoàng Cực bọn ta có nguồn gốc từ một dự án nghiên cứu gọi là dịch gen Thánh thể của Thánh Chủ. Nếu nghiên cứu dịch gen Thánh thể thành công thì có thể khiến cho tất cả sinh vật đều kích phát ra được tiềm lực và sức mạnh gen gốc của bản thân, từ đó thực hiện sự siêu tiến hoá gen, mỗi sinh vật đều có thể sở hữu Thánh Thể Siêu Cấp của riêng mình.”

Nói đến đây, Bạch Hoàng chợt nhìn sang Hàn Sâm, dường như định hỏi gì đó nhưng cuối cùng vẫn không mở lời, lại tiếp tục nói về chủ đề lúc nấy: “Nhưng cho đến khi Thánh Vực bị huỷ diệt, dịch gen Thánh thể vẫn chưa được nghiên cứu thành công. Mà khi đó, Thủy Tổ tộc ta đã sử dụng bán

thành phẩm của dịch gen Thánh thể nên đã có được một loại thể chất đặc biệt, mượn sự giúp đỡ của loại thể chất đặc biệt đó mới may mắn sống sót được trong trận đại nạn, đồng thời khởi nguồn cho thời đại huy hoàng của tộc Hoàng Cực ta.

“Loại thể chất đặc biệt đó chính là Hoàng thể?” Hàn Sâm nói.

Bạch Hoàng gật đầu: “Không sai, chính là Hoàng thể. Loại thể chất đặc biệt này còn có tính di truyền mạnh mẽ nhưng lại hơi khác so với sự di truyền thông thường. Lúc đầu, hậu bối của tộc Hoàng Cực ta đều có thể thức tỉnh Hoàng thể, hơn nữa Hoàng thể mà mỗi một người thức tỉnh đều không giống nhau. Nhưng theo thời gian trôi qua, cùng với sự kế thừa và sự pha loãng không ngừng của huyết mạch, đến ngày nay, chỉ sau khi thăng cấp lên cấp Vương, tộc nhân của tộc Hoàng Cực ta mới có khả năng thức tỉnh Hoàng thể. Đa số tộc nhân tộc Hoàng Cực ta đã khó để thức tỉnh Hoàng thể một lần nữa.”

“Điều đó thì có liên quan gì với chiếc nhẫn này?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm chiếc nhẫn rồi hỏi.

Bạch Hoàng tháo chiếc nhân xuống đưa đến trước mặt Hàn Sâm rồi nói: “Theo như di huấn của Thủy Tổ, chiếc nhẫn này chính là thiết bị mà lúc ấy dùng để kiểm tra Thánh thể. Nó sẽ chỉ có phản ứng với Thánh thể thật sự thành công.”

Hàn Sâm đón lấy chiếc nhẫn, cầm trên tay. Lúc này, chiếc nhẫn trông có vẻ rất bình thường lại khiến cho linh hồn Hàn Sâm run rẩy, dường như có thể nghe thấy một sự rúng động của linh hồn bên trong viên bảo thạch màu đen đó.

“Không ngờ lại thần kỳ đến vậy. Nhưng hình như viên bảo thạch màu đen trên chiếc nhẫn có cảm giác hơi khác so với tinh thể đen.” Hàn Sâm vừa vuốt ve viên bảo thạch trên chiếc nhẫn, vừa tỉ mỉ cảm nhận nó.

“Thủy Tổ đại nhân tin rằng, Thánh chủ chắc chắn sẽ để lại người kế nhiệm. Cho dù hắn chết rồi thì cũng nhất định sẽ có người nghiên cứu thành công dịch gen Thánh thể. Chỉ cần bọn ta vẫn giữ gìn lại chiếc nhẫn này, luôn đợi cho tới khi dịch gen Thánh thể thật sự xuất hiện, là có thể tiến hoá Hoàng

thể của bọn ta một cách hoàn hảo, trở thành Thánh thể thật sự, và sẽ không suy yếu dần qua từng đời giống như Hoàng thể nữa.” Ánh mắt Bạch Hoàng sáng quắc nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

“Nếu ngươi muốn có được dịch gen Thánh thể từ chỗ ta thì ngươi nghĩ sai rồi, ta chưa sử dụng dịch gen Thánh thể bao giờ, cũng không biết làm sao để chế tạo ra thứ đó.” Hàn Sâm nói rồi ném trả chiếc nhẫn lại cho Bạch Hoàng.

Bạch Hoàng đón lấy chiếc nhẫn, mỉm cười nói: “Chuyện này để sau chúng ta từ từ bàn bạc. Hôm nay đến tìm ngươi chủ yếu là để liên thủ chém giết Thần Linh cấp Huỷ Diệt, không biết ngươi có hứng thú không?” Hàn Sâm biết ngay Bạch Hoàng vẫn còn có chuyện gì đó chưa nói, do dự một chút rồi hỏi: “Ngươi muốn giết vị Thần Linh cấp Huỷ Diệt nào?”

“Nữ Thần Sát Na.” Bạch Hoàng từ tốn nói ra bốn chữ.

Hết chương 2993.

Chương 2994. Liên minh

Mưa lớn chảy dọc theo mái hiên rồi trút xuống phiến đá, bắn lên từng bọt nước.

Phóng tầm mắt ra xa, vạn dặm sơn lâm ở bên ngoài ngôi nhà cổ trên đỉnh núi bao la bạt ngàn, nước mưa phủ lên những cánh rừng xanh biếc một tầng sương trắng.

Két

Giữa cơn mưa như trút nước, cánh cổng lớn của ngôi nhà cổ bị đẩy ra. Bởi vì quá cũ kỹ nên khi trục cửa chuyển động vang lên tiếng cọ sát chói tai, ngay cả âm thanh của cơn mưa cũng không thể hoàn toàn che lấp được.

Cửa chính của ngôi nhà cổ bị đẩy ra một cánh, đập vào mắt là một chiếc giày cao gót màu đỏ tỉnh tế, sau đó là một đôi chân ngọc ngà trắng nõn, tiếp

đến là một bộ sườn xám màu đỏ.

Chỉ thấy một cô gái đang che ô giấy đỏ, mặc bộ sườn xám màu đỏ bước vào trong sân của ngôi nhà cổ, tư thái lả lơi, mái tóc bồng bềnh như mây.

“Tên thầy bói, ngươi định trốn đến bao giờ hả?” Người phụ nữ mặc đồ đỏ, che ô đỏ đi đến giữa khoảng sân, nhìn vào bên trong gian nhà chính rồi khẽ nói.

Giọng nói của nàng rất nhẹ nhàng nhưng tiếng mưa lại không cách nào che lấp được.

“Trốn được giờ nào hay giờ đấy, trốn được giây nào hay giây đấy, chết yên không bằng sống mòn, có thể sống được chút nào hay chút đấy.” Cánh cổng lớn chạm trổ hoa của gian nhà chính bị đẩy ra, một ông cụ †ay cầm cờ vải, tay xách bình rượu hồ lô, ngồi trên một chiếc bàn bát tiên cũ nát, uống một hớp rượu rồi híp mắt nhìn người phụ nữ váy đỏ bên ngoài, nói.

Mưa quá lớn, mép ô lại kéo xuống rất thấp, nhìn không rõ dung mạo của người phụ nữ váy đỏ như thế nào. Nhưng dáng người chữ S nuột nà cùng với bộ tóc dài đen nhánh như thác nước lại vô cùng nổi bật, cho dù không nhìn thấy gương mặt nàng thì vẫn dễ dàng ghi nhớ bóng dáng nàng.

“Chỉ sợ ngươi sống không bằng chết.” Người phụ nữ váy đỏ đứng trong mưa, nói với giọng dịu dàng.

Ông lão cười khà khà: “Nói vậy, ngươi đến là để lấy mạng của ông thầy bói này sao?”

“Có lấy mạng của ngươi hay không thì phải xem ngươi bói có chuẩn hay không.” Người phụ nữ váy đỏ nói.

“Vậy rốt cuộc thì ta bói chuẩn hay không?” Ông lão lại xách bình rượu hồ lô lên uống một ngụm, híp mắt lại nói.

“Chuẩn, cũng không chuẩn.” Người phụ nữ váy đỏ nói.

“Ông già này nghe không hiểu thật, không biết chỗ nào chuẩn thật chỗ nào không chuẩn?” Ông lão mỉm cười hỏi.

Người phụ nữ váy đỏ im lặng trong chốc lát, sau đó mới mở miệng nói: "Nửa câu đầu ngươi bói cho chủ nhân nhà ta rất chuẩn, Thần cung quả nhiên xuất hiện đúng thời hạn. Nhưng nửa câu sau lại không chuẩn, Thần cung không hề bị phá hủy, vẫn có thể trấn áp chư thiên."

Ông lão bói toán cười phá lên: "Quý chủ nhân quá nóng vội rồi, đây chẳng phải là do thời gian vẫn chưa đến hay sao?"

"Thời gian chỉ còn lại chưa đầy một tháng, ngay cả Thần miếu cấp Hủy Diệt còn chưa có tòa nào bị phá, thật sự không biết làm thế nào mà Thần Điện Gen lại bị phá trong vòng một tháng." Người phụ nữ váy đỏ nói.

"Thời gian đến rồi, ngươi tự nhiên sẽ hiểu thôi." Vẻ mặt ông thầy bói trở nên nghiêm túc, nhìn người phụ nữ váy đỏ nói: "Nhưng ta có lời muốn nói trước. Chủ nhân nhà ngươi bắt buộc phải làm theo những gì mà lão hủ nói, không thể có chút sai sót gì thì thời điểm trong tính toán mới xảy ra."

"Ta đến đây chính là vì việc này. Chủ nhân nhà ta không hiểu, tại sao nhất định phải làm như thế? Điều này có liên quan gì đến việc Thần cung bị phá? Tuy người nọ có chút năng lực nhưng cuối cùng vẫn chưa từng bước qua cảnh giới đó. Với năng lực của hắn, không thể nào đánh đổ được Thần cung." Người phụ nữ váy đỏ nói.

"Thiên mệnh khó lường, ta đây liều cả cái mạng già này cũng chỉ tính †oán ra một kết quả như thế. Còn về quá trình ở giữa ra sao, ta cũng không thể bói ra hết được. Nếu quý chủ nhân không tin ông lão này thì không cần phải làm theo." Ông thầy bói nói với vẻ bất cần đời.

"Hy vọng tính toán của ngươi là đúng, bằng không tự ngươi cũng hiểu được, nếu chọc giận chủ nhân thì có là người trong Thần Điện Gen đó cũng cứu không nổi ngươi. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi sẽ phải ở lại nơi này cho đến khi thời khắc đó xảy ra, sống chết đều do ngươi tự tính †oán, không trách được người khác." Người phụ nữ váy đỏ nói xong bèn quay người rời đi, bước đi xa dần trong cơn mưa, cho đến khi hoàn toàn bị màn mưa che khuất.

Ông lão híp mắt lại nhìn lên bầu trời đang đổ mưa, tự lẩm bẩm: "Nếu ta không cố ý làm vậy thì các ngươi thật sự nghĩ mình có thể tìm thấy ta, giam

ta ở nơi này sao? Vậy thì quá xem thường Hàn Kính Chỉ ta rồi.”

Trong lúc nói chuyện, ông lão xách bình rượu hồ lô cùng với lá cờ vải viết tính hết thiên mệnh, loạng choạng bước ra khỏi sảnh đường, đi về phía sân sau của ngôi nhà cổ.

Cơn mưa trút xuống người ông lão, khiến quần áo và đầu tóc hắn đều ướt hết, chỉ có lá cờ tính hết thiên mệnh là không dính giọt nước mưa nào, giống như hoàn toàn tách biệt với nước vậy.

Ông lão đi thẳng đến sân sau của căn nhà cổ. Đây đã là nơi cao nhất của ngọn núi, hắn khoa tay trước mắt, dạo vài vòng trong sân, giống như đang đo đạc thứ gì đó.

Qua một lúc sau mới cắm lá cờ vải trong tay vào trong khe hở giữa phiến đá, lùi về sau vài bước, quan sát ước lượng, sau đó lại điều chỉnh lại góc độ và vị trí của lá cờ, lúc này mới gật đầu hài lòng tự nhủ: “Kết cục không có nghĩa là điểm cuối của vận mệnh. Tuy Hàn Kính Chỉ ta không thể nghịch thiên cải mệnh nhưng chắc chắn sẽ không để cho thời khắc đó trở thành kết cục.”

Nói xong, ông lão xoay người trở về bên trong sảnh đường, nằm trên cái bàn cũ nát, ngáp một cái rồi cứ thế ngủ thiếp đi.

Hàn Sâm bàn bạc với Bạch Hoàng rất lâu, sau đó mới rời khỏi vành đai thiên thạch.

Bạch Hoàng muốn chém giết Nữ Thần Sát Na, đây vốn không phải là sự lựa chọn tùy tiện. Hắn biết quan hệ giữa Hàn Sâm và Kim Mao Hống, cũng biết Hàn Sâm chắc chắn muốn đi cứu Kim Mao Hống.

Hơn nữa Bạch Hoàng nói hắn có cách để phá bỏ Thần lực thời gian trên người Kim Mao Hống, khiến Kim Mao Hống khôi phục lại tự do, đến lúc đó có thể mượn sức mạnh của Kim Mao Hống để chiến đấu với Nữ Thần Sát Na.

Tổng hợp tất cả các điều kiện, Bạch Hoàng mới quyết định thử giết Nữ Thần Sát Na. Song Bạch Hoàng có một yêu cầu, chính là sau khi chém giết

Nữ Thần Sát Na, nếu có được võ trang Thần Cách thì bắt buộc phải giao lại cho hắn.

Hàn Sâm cũng không có ý kiến gì. Bản thân hắn không nắm chắc sẽ cứu được Kim Mao Hống, nếu thật sự có thể thành công, đưa võ trang Thần Cách cho Bạch Hoàng cũng chẳng sao.

Nhưng trong kế hoạch của Bạch Hoàng, hắn không chỉ muốn mời Kim Tệ xuất chiêu mà còn muốn liên thủ với Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm rất đau đầu.

Bạch Hoàng chỉ biết Kim Tệ chính là Thánh Anh chứ không hề biết Kim Tệ cũng chính là Hàn Sâm.

Hắn thấy Hàn Sâm vì muốn cứu Kim Mao Hống mà liều mạng như thế, hơn nữa cũng nhìn trúng năng lực của Hàn Sâm, bèn đề xuất Kim Tệ liên hệ với Hàn Sâm, để Hàn Sâm cũng ra tay giúp sức cho bọn họ.

Hàn Sâm cứ ngỡ Bạch Hoàng đã nhìn ra bí mật của hắn nên mới nói như vậy. Nhưng sau khi nghe Bạch Hoàng giải thích, hắn mới biết không có chuyện đó.

Từ việc Kim Tệ là Thánh Anh, Thánh Anh lại đi ra từ Hoa Viên Không Trung nên Bạch Hoàng mới suy ra quan hệ giữa Kim Tệ và Hàn Sâm có lẽ rất sâu đậm, cho nên mới bảo Kim Tệ liên hệ với Hàn Sâm.

Song Bạch Hoàng không ngờ rằng, một Tinh tộc và một dị chủng lại là cùng một người.

“Ta đi đâu tìm một Hàn Sâm nữa cho hắn bây giờ?” Hàn Sâm thầm cười khổ. Tuy cao thủ trong Hoa Viên Không Trung có rất nhiều nhưng bây giờ vẫn chưa trưởng thành, muốn tìm một người giả mạo Hàn Sâm hay Kim Tệ cũng không được.

Hết chương 2994.

Chương 2995. Hoàn thành nguyện vọng

Trở lại Hoa Viên Không Trung, Hàn Sâm vẫn còn đang buồn phiền vì chuyện này.

Tuy không phải không thể dùng thân phận Hàn Sâm để từ chối nhưng trước đó Hàn Sâm liều mạng muốn cứu Kim Mao Hống, thế mà giờ có cơ hội tốt như vậy hắn lại từ bỏ thì chắc chắn sẽ khiến Bạch Hoàng nghi ngờ.

Tuy nhìn bề ngoài Hàn Sâm không giống Kim Tệ, người bình thường cũng sẽ không nghỉ ngờ gì cả. Nhưng với một nhân vật như Bạch Hoàng, lại còn biết quan hệ giữa Kim Tệ và Thánh Anh, nếu Kim Tệ và Hàn Sâm không thể xuất hiện cùng một lúc thì khó đảm bảo là hắn sẽ không nghi ngờ.

“Chuyện này hơi phiên phức rồi đây. Nhưng ta lại không còn cách nào khác cả, đành từ chối vậy.” Hàn Sâm nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra được cách nào hay ho cả.

Nếu chờ thêm một khoảng thời gian nữa, đến khi nhân loại và dị linh khác trưởng thành, thăng cấp lên Chân Thần thì kiếm người giả mạo cũng dễ dàng thôi nhưng thời điểm hiện tại lại rất khó.

Vo vel

Hàn Sâm vẫn đang trầm ngâm suy nghĩ thì nghe thấy bên tai có tiếng đập cánh vo ve, nhìn kỹ lại thì hóa ra là một con ong mật, không biết đã bay đến đây từ lúc nào.

Hàn Sâm lấy làm lạ, sao lại có một con ong mật dị chủng bay vào đây được? Chỗ của hắn có kết giới bảo vệ, dị chủng ở đẳng cấp này vốn không thể xuyên qua kết giới được.

Bụp!

Đột nhiên con ong mật kia biến thành một luồng sương mù. Một cô bé xinh xắn rơi xuống từ bên trong, ngã thẳng vào lòng Hàn Sâm.

“Bảo Nhi?” Đến lúc này Hàn Sâm mới nhận ra người rơi xuống chính là Bảo Nhị, trên mặt đeo một cái kinh râm thật to.

Bảo Nhi ôm cổ Hàn Sâm, cười hì hì nói: “Cha ơi, mấy hôm nay cha đi đâu thế? Sao cha không chơi với Bảo Nhi?”

“Dạo này cha…” Hàn Sâm đang định nói gì đó thì bất chợt võ đùi, thốt lên: “Sao ta lại quên mất cái kính râm này được nhỉ?”

Hàn Sâm lập tức hưng phấn hơn hẳn, vội ôm lấy Bảo Nhị, hỏi: “Bảo Nhi à, con có thể dùng cặp kính này biến thành ta được không?”

“Dạ được. Nhưng sao lại biến thành cha vậy ạ?” Bảo Nhi nghiêng đầu, hỏi đầy tò mò.

“Đừng hỏi cái này vội. Giờ con mau nói cho ta biết, con có thể biến thành cha trong khoảng bao lâu?” Hàn Sâm hỏi.

“Năng lượng thân thể của cha rất mạnh nên biến thành cha sẽ tiêu hao rất nhiều thể lực. Tối đa chỉ có thể duy trì được khoảng một giờ thôi ạ.” Bảo Nhi ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời.

“Một giờ à? Thế cũng đủ rồi.” Hàn Sâm trầm ngâm giây lát rồi nói với Bảo Nhi: “Giờ con biến thành ta thử xem nào?”

Bảo Nhi ngoan ngoãn dùng kính râm quét hình Hàn Sâm, không lâu sau đã thành công biến thành Hàn Sâm.

“Con có sử dụng được chiêu này không?” Hàn Sâm giơ nắm đấm, nắm đấm tỏa ra ánh sáng của Huyền Hoàng Kinh.

“Có phải thế này không ạ?” Bảo Nhi vươn tay ra. Tay nàng lập tức sáng lên hào quang Huyền Hoàng Kinh hệt như Hàn Sâm.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi. thử sử dụng thêm mấy loại thuật gen nữa. Rất nhanh hắn đã phát hiện ra những thuật gen mà Bảo Nhi có thể sử dụng đều là những thuật gen Dị Chủng Hóa của hắn.

Các loại gen thuật như Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, Huyền Hoàng Kinh hay thuật Băng Cơ Ngọc Cốt thì đều có thể sử dụng được.

Nhưng Động Huyền Kinh với Gen Vật Ngữ thì không sao mô phỏng ra được.

Hàn Sâm suy nghĩ một lát bèn biến thành dạng Dị Chủng Hóa rồi nói với Bảo Nhi: “Như thế này thì sao? Ngươi có biến thành ta trong hình dạng này không?”

Bảo Nhi lại lấy kính râm ra quét một lượt, kết quả vẫn thuận lợi biến thân sang trạng thái Dị Chủng Hóa như Hàn Sâm. Nhưng vẫn giống y như trước, dù ở trạng thái Dị Chủng Hóa thì Bảo Nhi cũng chỉ có thể sử dụng những thuật gen như Băng Cơ Ngọc Cốt, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chứ không thể sử dụng sức mạnh Động Huyền Kinh và Gen Vật Ngữ.

Còn thể Thần Linh Siêu Cấp thì bất kể trạng thái nào nàng cũng không thể sử dụng được.

“Vậy cũng đủ rồi. Bảo Nhi dùng trạng thái Dị Chủng Hóa giả trang Kim Tệ, còn mình sẽ xuất hiện với thân phận Hàn Sâm như cũ.” Hàn Sâm ngẫm nghĩ một lát, lại đưa nhẫn Yêu Liên, giáp Thiên Cốt và Lục Thiên

Chùy cho Bảo Nhi để nàng thử xem có dùng được hay không.

Bảo Nhi đeo nhãn Yêu Liên và giáp Thiên Cốt lên thì thấy mặt nhân Yêu Liên lóe ra ánh sáng rồi biến thành hư ảnh hình hoa sen màu tím, bao phủ cả người nàng vào bên trong.

Đó chính là kết giới Yêu Liên, có tác dụng miễn dịch cực mạnh với sức mạnh các hệ, là bảo vật bảo mệnh.

Đao phong trên giáp Thiên Cốt lập lòe, hóa thành từng ánh đao bao xung quanh thân thể Bảo Nhỉ. Giáp Thiên Cốt này là võ trang công phòng hiếm có khó tìm, ánh đao hộ thể không chỉ có lực phòng ngự mạnh mẽ mà ánh đao còn chuyển động liên tục như bánh răng, có tính công kích cực cao.

Còn Lục Thiên Chùy, một kích phá nát hư không, lực công kích cực kỳ mạnh mẽ, khủng khiếp. Các loại sức mạnh kết giới đều bị một kích của Lục Thiên Chùy phá tan.

“Bảo Nhi biến thành trạng thái Dị Chủng Hóa, thân thể vốn đã mạnh mẽ, lại có thêm ba món võ trang Thần Cách và ta ở bên cạnh, chắc sẽ không có nguy hiểm gì đâu. Đến lúc đó để cho nàng đi trước là được.” Hàn Sâm thấy cũng ổn rồi bèn thuật lại chỉ tiết mọi việc cho Bảo Nhi nghe, hỏi nàng có chịu làm hay không.

“Bảo Nhi muốn biến thành cha Kim Tệ, chơi vui lắm ạ. Bảo Nhi thích lắm” Bảo Nhi trông cực kỳ hưng phấn.

“Thực lực của nữ thần Sát Na sâu không lường được, ngươi không được chủ quan, nhớ làm theo lời ta nói, phải là người cuối cùng đi vào Thần miếu và là người đầu tiên lao ra ngoài. Tuyệt đối không được mạo hiểm giao đấu với nữ thần Sát Na kia, chỉ cần tạo dáng đứng ở xa đánh ra vài chùy là được rồi. Còn lại đã có cha lo rồi biết chưa…” Hàn Sâm tiếp tục căn dặn Bảo Nhi.

Dạo gần đây Tiểu Thiên Sứ đang cố gắng bổ sung dịch gen, sắp đạt đủ cấp độ rồi nhưng chắc vẫn không đuổi kịp đại chiến Thần miếu sắp tới.

Sang ngày hôm sau đã đến thời gian hẹn của Hàn Sâm với Hồ Phi. Hàn Sâm hóa thành Kim Tệ, mặc Thiên Thần Duan, mở cửa miếu Thần Tài của mình.

Miếu Thần Tài mới mở không lâu đã thấy Hồ Phi lén lén lút lút đi đến trước Thần miếu, đứng ngoài cửa nói: "Tín đồ Hồ Phi, cầu kiến Thần Tài đại nhân."

"Vào đi." Hàn Sâm đứng trên Thần đàn, vẻ mặt uy nghiêm nói.

"Nô gia bái kiến đại nhân." Hồ Phi vừa bước vào miếu bèn vội vàng hành lễ.

"Chuyện mà bổn thần đã đồng ý với ngươi há lại không làm được. Ngươi dám hoài nghi thần uy của bổn thần hay sao?" Hàn Sâm nói với giọng lạnh lùng.

"Nô gia không dám. Chỉ là Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính kia quá quan trọng đối với Hồ tộc của nô gia nên nô gia mới thấp thỏm bất an như thế. Xin đại nhân thứ lỗi." Hồ Phi sợ hãi quỳ lạy nhưng trong lòng lại âm thầm vui sướng.

"Hừ, cầm lấy đi." Hàn Sâm vừa nảy ra ý niệm, Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính đã đột ngột xuất hiện, bay về phía Hồ Phi.

Ngay giây phút Hồ Phi vừa cầm được Cửu Chuyển Thiên Mệnh Kính, trong Thiên Thần Quan lập tức nhảy ra một tin tức truyền vào trong đầu Hàn Sâm.

"Nguyện vọng đã được thực hiện, nhận được ba trăm năm tuổi thọ kèm theo điều kiện là khế ước chủ nô có hiệu lực."

Tuổi thọ trên người Hồ Phi bay ra một lượng lớn truyền vào người Hàn Sâm. Hàn Sâm thấy tuổi thọ của mình tăng lên nhanh chóng, thêm tận ba trăm năm tuổi thọ, tổng lại đã gần ba nghìn năm tuổi thọ.

Đồng thời Hàn Sâm còn nhìn thấy trên trán Hồ Phi có thêm một Thần văn chữ Tài trong Thần Tài, sinh ra liên hệ đặc biệt nào đó với Thiên Thần

Quan.

Hết chương 2995.

Chương 2996. Liên minh tấn công Thần Miếu

“Đại nhân, Bạch Vô Thường tộc Hoàng Cực cứ đuổi theo nô gia không tha. Nô gia không phải đối thủ của hắn, e rằng sớm muộn gì cũng bị hắn giết chết mất thôi. Đến lúc đó khó có thể làm việc cho đại nhân được nữa” Hồ Phi nói với vẻ mặt chân thành.

Hàn Sâm thầm nghĩ: “Hay cho Hồ Phi ngươi, đã làm nô bộc mà còn †oan tính nhiều như vậy, muốn lợi dụng ta giải quyết Bạch Vô Thường giúp ngươi.”

Hàn Sâm vừa động ý niệm, chỉ thấy ấn ký Thần Tài trên trán Hồ Phi lóe lên. Hồ Phi lập tức ôm đầu, ý chí như nàng mà cũng không thể chịu đựng được phải lăn lộn trên đất kêu thảm. Chỉ trong chớp mắt, sắc mặt nàng đã trắng bệch đi, gân xanh trên người nổi lên, hai mắt trợn to trông có vẻ cực kỳ đau đớn, dường như có thể nổ tan xác bất cứ lúc nào.

“Đại nhân… Đại nhân… Tha mạng…” Hồ Phi liên tục cầu xin.

Hàn Sâm thu lại ấn ký Thần Tài rồi nói với Hồ Phi: “Ngươi là nô bộc của bản thần, bản thần nói gì thì ngươi phải nghe theo, đâu đến lượt ngươi nói chuyện?”

“Đại nhân, nô gia biết sai rồi.” Hồ Phi vội vàng bò dậy hành lễ, trong lòng lại đang chửi thâm: “Lão già này, ngươi đừng tưởng như vậy là có thể khống chế bà đây cả đời. Nếu không phải đã nghĩ ra phương pháp phá giải từ lâu thì sao bà đây lại để ngươi khống chế được chứ.”

“Đây là tín vật của bản thần, thấy vật cũng như thấy bản thần. Nếu có người cầm tín vật giống như vậy đến tìm ngươi, ngươi phải nghe lệnh làm việc. Nếu không, hậu quả không cần bản thần nói nữa đâu nhỉ?” Hàn Sâm lấy ra một vật ném cho Hồ Phi rồi nói.

“Vâng thưa đại nhân.” Hồ Phi cung kính hành lễ rồi cầm lấy tín vật một cách cẩn thận.

Đợi Hồ Phi rời đi, Hàn Sâm mới âm thầm suy nghĩ: “Nam nữ xinh đẹp của Hồ tộc trải rộng khắp các tộc trong đại vũ trụ, mạng lưới tình báo cũng là trình độ hạng nhất. Nếu nhận được sự trợ giúp của Hồ tộc thì chẳng khác nào có thêm rất nhiều đôi mắt. Song Hồ Phi là ái phi của Quỷ Cốt Tướng, biết không ít bí mật về Thần Linh và Thánh Vực. Lần này quy phục ta, chưa chắc trong lòng không mưu tính, ta vẫn phải sử dụng nàng cẩn thận mới được”

Chờ Hồ Phi đi xa, Hàn Sâm mới phát hiện ra lợi ích của Thiên Thần Quan. Hồ Phi có ấn ký Thần Tài tren người, cho dù nàng ở đâu trong đại vũ trụ, Hàn Sâm cũng có thẻ cảm ứng một cách rõ ràng, chỉ cần một suy nghĩ là có thể khống chế ấn ký Thần Tài, muốn nàng sống thì nàng được sống, muốn nàng chết thì nàng phải chết.

Nhưng sau khi Hàn Sâm cởi bỏ Thiên Thần quan thì lại không cảm ứng được nữa. Chỉ còn lại ba trăm năm tuổi thọ vẫn ở lại trên người Hàn Sâm.

“Địa vị Thần Linh của ta bắt nguồn từ Thiên Thần Quan, cũng không phải là thân phận Thần Linh thật sự, chuyện này cũng hợp lí.” Hàn Sâm cũng không cảm thấy đáng tiếc bởi hắn vốn không định thành Thần, có thể nhận được tuổi thọ đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Hoa viên nhỏ trong hoàng cung tộc Hoàng Cực, Hàn Sâm ở trạng thái Dị Chủng Hoá đang đi bộ vào bên trong.

“Kim Tệ, kết quả của chuyến đi này thế nào rồi?” Bạch Hoàng đang pha trà nhẹ giọng hỏi.

“May mà không làm nhục sứ mệnh, tại hạ đã khuyên được Hàn Sâm tham gia lần hành động liên minh này của chúng ta, nhưng hắn có một điều

kiện.” Hàn Sâm nói.

“Điều kiện gì?” Bạch Hoàng không ngẩng đầu lên, dường như đã đoán trước được rồi.

“Phải giao dị bảo dùng để giải cứu Hoàng Kim Hống cho hắn, để hắn là người giải cứu Hoàng Kim Hống.” Hàn Sâm nói.

“Chuyện này cũng được nhưng phải tới ngày đó mới có thể giao cho hắn. Đến bên ngoài Thần cung, ta sẽ giao cho hắn.” Bạch Hoàng gật đầu nói.

“Chuyện này chắc không có vấn đề gì đâu.” Hàn Sâm nhìn chiếc nhân hắc bảo thạch trên tay Bạch Hoàng: “Bệ hạ có thể cho tại hạ mượn chiếc nhẫn trên tay ngươi một lát được không?”

“Có vấn đề gì à?” Bạch Hoàng nói rồi tháo nhẫn xuống ném cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm cầm nhẫn quan sát một lát rồi trả lại cho Bạch Hoàng: “Bệ hạ thật sự xác định chiếc nhẫn này là dùng để kiểm tra đo lường dịch gen Thánh thể sao?”

“Lời này có ý gì?” Bạch Hoàng nhìn chằm chằm Hàn Sâm, hỏi.

“Dù bệ hạ tin hay không, tại hạ cũng có thể nói với ngươi một cách chắc chắn rằng, ta chưa từng sử dụng dịch gen Thánh thể nhưng chiếc nhãn này lại có phản ứng với ta. E là có nguyên nhân khác, bệ hạ có thể giải quyết nghi vấn này cho tại hạ được không?” Hàn Sâm cũng nhìn Bạch Hoàng đáp.

Bạch Hoàng không khỏi nhíu mày: “Ngươi cho rằng bổn hoàng đang lừa ngươi sao?”

“Nếu bệ hạ thật sự không biết thì e rằng chuyện này đã sai ngay từ ban đầu rồi.” Hàn Sâm suy nghĩ một lát rồi nói: “Thôi vậy, chân tướng là thế nào sau này tự nhiên sẽ biết. Tại hạ còn có vài việc phải làm, xin cáo từ trước.”

Nói rồi Hàn Sâm lắc mình rời đi, sau khi ra khỏi kết giới mới sử dụng thuật Tinh Không Đại Na Di rời đi.

“Chẳng lẽ chiếc nhãn này thật sự có vấn đề? Hay là Kim Tệ đó có mưu đồ gì?” Bạch Hoàng nhìn về phía Hàn Sâm rời đi, thì thào tự hỏi, cảm xúc trên gương mặt cũng không ngừng thay đổi.

Sau khi Hàn Sâm trở về Hoa Viên Không Trung, chợt thấy trong phòng có thêm một Hàn Sâm nữa.

“Thế nào rồi?” Hàn Sâm trong phòng hỏi Hàn Sâm vừa bước vào.

Bùm, trên người Hàn Sâm vừa bước vào dâng lên một làn khói, sau đó lập tức biến thành dáng vẻ của Bảo Nhi, cười hì hì nói: “Chiếc nhẫn đó có phản ứng với con.”

“Vậy là tốt rồi.” Hàn Sâm khẽ gật đầu.

Tuy hắn đã đoán được kết quả này từ lâu nhưng không thử một lần thì không thể hoàn toàn yên tâm được.

Trước kia Bạch Hoàng đã từng gặp Hàn Sâm nhưng hắn lại không đối xử đặc biệt với Hàn Sâm mà sau khi Hàn Sâm dùng trạng thái chiến thể Dị Chủng Hoá để gặp Bạch Hoàng, Bạch Hoàng lại lập tức có rất nhiều hành động không thể hiểu được với hắn.

Như vậy có thể đoán được chiếc nhãn chỉ có phản ứng với Hàn Sâm khi hắn đang ở trạng thái chiến thể Dị Chủng Hóa, mà không có phản ứng gì với Hàn Sâm ở trạng thái bình thường.

Song Hàn Sâm không biết Bảo Nhi bắt chước trạng thái chiến thể Dị Chủng Hóa có thể khiến cho chiếc nhẫn kia có phản ứng hay không. Cho nên hắn mới để Bảo Nhi giả mạo thành hắn đi thử một lần.

Nếu không có phản ứng gì, Bạch Hoàng tất nhiên sẽ không đưa nhân cho Bảo Nhi. Đến lúc đó Bảo Nhi lại giả vờ làm thích khách đánh với Bạch Hoàng mấy chiêu. Cho dù Bạch Hoàng có nghi ngờ cũng chẳng có chứng cứ, không thể làm gì được Hàn Sâm.

Hiện giờ đã chứng minh được chiếc nhẫn đó thật sự có phản ứng với chiến thể Dị Chủng Hóa, khiến Hàn Sâm nảy ra rất nhiều suy đoán: “Chiến thể dị

Chủng Hóa là kết quả khi ta dung hợp bốn loại thuật gen. Chiếc nhẫn đó có phản ứng với chiến thể Dị Chủng Hóa, e rằng vốn không phải dụng cụ dùng để kiểm tra đo lường dịch gen Thánh thể. Chuyện này rất kỳ lạ, cũng không biết Bạch Hoàng đang lừa ta hay Bạch Hoàng, thậm chí là tất cả các vị hoàng đế của tộc Hoàng Cực đều bị lừa”

Nhưng chuyện này cũng không liên quan gì đến Hàn Sâm. Tới ngày hẹn, Hàn Sâm để Bảo Nhi quét thân thể Dị Chủng Hoá của hắn trước nhưng không lập tức biến thân.

“Nhớ kỹ, con nhất định phải là người đi vào cuối cùng và ra ngoài nhanh nhất, không được tới gần Nữ Thần Sát Na. Con đợi ở đây trước, chờ sau khi ta và Bạch Hoàng nói xong rồi lại đi ra.” Hàn Sâm mặc một áo màu lam vạt đen, lại dặn dò Bảo Nhi vài câu rồi mới đi về phía Thần cung. Ở đó đã có Bạch Hoàng và hai bóng người đứng chờ.

“Bệ hạ, đã lâu không gặp, từ đó đến nay ngài vẫn khỏe chứ?” Hàn Sâm đi tới trước mặt Bạch Hoàng, hơi hành lễ rồi nói. Cùng lúc đó, ánh mắt hắn cũng đánh giá hai bóng người kia.

Hàn Sâm vốn cho rằng Bạch Hoàng sẽ dẫn theo rất nhiều cao thủ tộc Hoàng Cực tới đây. Không ngờ lại chỉ dẫn theo hai người, hơn nữa hai sinh vật đó rõ ràng không phải là tộc Hoàng Cực.

Hết chương 2996.

Chương 2997. Quang Âm Tiễn

Trong đó có một sinh vật cả người là lông trắng nhưng làn da lại đen sì, trông như một con vượn già.

Người còn lại thân như yêu linh, cả người phát ra lục quang giống như u linh màu xanh, có thể nhìn xuyên thấu qua cơ thể của nó thấy được cảnh vật phía sau.

Khi tức trên người hai dị chủng này đều cực kỳ mạnh mẽ, chắc chắn là dị chủng cấp Chân Thần.

“Để Hàn Thần phụ phải lo lắng rồi, bổn hoàng vẫn vậy. Sao chưa thấy Kim Tệ tới đây nhỉ?” Bạch Hoàng mỉm cười chào hỏi cứ như không hề để bụng ân oán giữa hắn và Hàn Sâm vậy.

“Kim Tệ nói hắn phải chuẩn bị một chút, chuẩn bị một món vũ khí mạnh mẽ nên sẽ tới hơi muộn” Hàn Sâm trả lời.

Bạch Hoàng gật đầu không nói thêm gì, sau đó chỉ vào hai dị chủng kia và nói: “Vị này là Nhật Nguyệt Thần Viên, dị chủng Chân Thần hệ Thời Gian mạnh mẽ. Còn vị này là Không Chi Yêu Linh, là cường giả Chân Thần hệ Không Gian. Có sự giúp đỡ của họ và hai người thực lực đỉnh cấp như ngươi và Kim Tệ ra tay, chuyến đi này của chúng ta mới có một cơ hội chiến thắng.”

“Bệ hạ suy nghĩ thật chu đáo.” Hàn Sâm lại hỏi: “Không biết bệ hạ định phá vỡ Thần lực Thời Gian trên người Hoàng Kim như thế nào?”

“Chính là thứ này.” Bạch Hoàng cũng không nói lời vô nghĩa, lấy một dị bảo ra.

Chỉ thấy hóa ra thứ đó một chiếc kéo kim ngọc. Lưỡi kéo bên trên được chế tạo bằng kim loại màu đen thuần. Lưỡi kéo bên dưới lại được làm bằng ngọc, màu sắc thuần trắng. Hai lưỡi kéo có hình Giao Long, ghép lại với nhau giống như nhị long hí châu.

“Dị bảo này có tên Quang Âm Tiễn, nguyên liệu chủ yếu để chế tạo ra nó là gen dị chủng của Quang Âm Giao, dị chủng Chân Thần hệ Thời Gian. Để tạo ra được chiếc kéo này, Thủy Tổ tộc ta đã tự tay giết chết hai con Quang Âm Giao một đực một cái, lại bỏ thêm rất nhiều tài liệu quý báu và gen dị chủng, sau đó lại dùng bí pháp luyện chế mấy vạn năm, cuối cùng mới tạo ra Quang Âm Tiễn. Nó có tác dụng lớn nhất với cấm chế và kết giới dạng Thời Gian, ta nghĩ muốn phá vỡ Thần lực Thời Gian trên người Hoàng Kim cũng không khó. Đây cũng là món lợi khí quan trọng nhất để chúng ta giết chết Nữ Thần Sát Na lần này.”

Bạch Hoàng dừng một lát rồi nói thêm: “Bổn hoàng đã đồng ý giao cây kéo này cho ngươi. Nhưng chỉ có sức mạnh hệ Thời Gian mới có thể phát huy uy lực chân chính của Quang Âm Tiễn. Bổn hoàng kiến nghị chúng ta nên để Nhật Nguyệt Thần Viên sử dụng cây kéo này. Như vậy mới có thể phát huy hết sức mạnh của nó, đem lại cho chúng ta sự trợ giúp lớn nhất.”

“Đương nhiên là quyền quyết định vẫn là ở ngươi, Hàn Thần phụ. Lời nói của ta chỉ là một đề nghị mà thôi.” Bạch Hoàng nói rồi đưa Quang Âm Tiễn cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm thử đưa một chút sức mạnh của mình vào, quả nhiên phát hiện ra hắn không thể kích hoạt được Quang Âm Tiễn. Món Chân Thần Khí đỉnh cấp này thật sự cần đến sức mạnh hệ Thời Gian mới có thể thôi động được.

“Đúng là một con cáo già, biết ta không phải là sức mạnh hệ Thời Gian nhưng trước đó lại không nói rõ. Bây giờ chỉ có Nhật Nguyệt Thần Viên mới sử dụng được Quang Âm Tiễn, ta cầm đi cũng không dùng được, chỉ có thể đưa cho nó sử dụng.” Hàn Sâm nghĩ đến đó, cười khẩy trong lòng: “Nhưng ngươi nhầm rồi. Tuy ta không am hiểu sức mạnh hệ Thời gian nhưng đã từng nghiên cứu qua.”

Bạch Hoàng nhìn thấy Hàn Sâm không kích hoạt được Quang Âm Tiễển, chỉ mỉm cười không nói gì. Mà vẻ mặt của Nhật Nguyệt Thần Viên lại rất đắc ý, nó cho rằng chắc chắn Hàn Sâm sẽ đưa Quang Âm Tiễn cho nó sử dụng.

Hàn Sâm cầm Quang Âm Tiễển, nhìn thoáng qua Nhật Nguyệt Thần Viên. Ngay lúc Nhật Nguyệt Thần Viên cho rằng Hàn Sâm sẽ đưa Quang Âm Tiễn cho nó, lại chợt thấy khí tức trên người Hàn Sâm hơi biến đổi. Quang Âm Tiễn trong tay hắn đột nhiên phát ra hai tiếng rồng ngâm, hai ánh sáng màu trắng đen trên kéo tỏa ra, hoá thành hai con Giao Long một đen một trắng bay xung quanh Hàn Sâm.

Vẻ mặt Nhật Nguyệt Thần Viên lập tức thay đổi, Bạch Hoàng cũng sững sờ nhưng chỉ qua giây lát đã bình thường trở lại, hắn cười nói: “Hàn Thần phụ quả nhiên không phải người thường, vậy mà còn tinh thông cả sức mạnh hệ Thời Gian nữa.”

“Chỉ là từng đọc qua mà thôi, nhưng dùng để kích hoạt cây kéo này cũng đã đủ rồi” Hàn Sâm bình tĩnh nói, trực tiếp thu Quang Âm Tiễn về.

Uy lực của Quang Âm Tiễn này rất mạnh nhưng cũng tiêu hao rất nhiều sức mạnh. Hàn Sâm chỉ sử dụng trong một lát mà đã cảm thấy hơi mệt mỏi.

“Sao Kim Tệ kia còn chưa tới vậy? Chẳng lẽ là sợ Nữ Thần Sát Na nên không dám tới?” Nhật Nguyệt Thần Viên vốn cho rằng mình sẽ được dùng Quang Âm Tiễn nhưng bây giờ lại không có cơ hội nên trong lòng cũng hơi bực bội, cất giọng oang oang.

Hàn Sâm nhìn Bạch Hoàng, thấy hắn cười mà không nói, cũng không định mở miệng hỏi, không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

“Tuy Bạch Hoàng không biết Hàn Sâm và Kim Tệ là cùng một người nhưng chắc chắn sẽ nghi ngờ quan hệ giữa hai chúng ta, chưa chắc đã không liên tưởng. Nói không chừng lần liên thủ này cũng có ý thăm dò, may mà có Bảo Nhi và kính râm dùng được, nếu không có lẽ đã bị Bạch Hoàng đoán ra được rồi.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, mọi người lại nhìn thấy Bảo Nhi biến thành Kim Tệ bay tới.

“Để mọi người đợi lâu rồi” Bảo Nhi học theo dáng vẻ của Hàn Sâm, nói.

“Tới là tốt rồi” Bạch Hoàng cười nói.

“Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy chúng ta nhanh chóng đi vào Thần miếu thôi, tránh đêm dài lắm mộng.” Hàn Sâm triệu hồi khiên Medusa ra, một tay cầm Quang Âm Tiễn, một tay cầm khiên, đồng thời mở ra Lĩnh Vực Thời Gian.

“Được.” Bạch Hoàng khẽ gật đầu.

Mọi người cũng không có ý kiến gì, mỗi người đều triệu hồi ra Chân Thần khí và võ trang Thần Cách của mình.

Bảo Nhi cũng trực tiếp mở kết giới Yêu Liên và giáp Thiên Cốt, trên người nàng lập tức xuất hiện ánh sáng tím ẩn hiện, ánh đao xoắn lại ôm lấy cả cơ thể nàng vào trong.

Bạch Hoàng cũng triệu hồi linh thể giống như thần linh của hắn ra. Trên người Nhật Nguyệt Thần Viên và Không Chi Yêu Linh cũng xuất hiện dị tượng thần kỳ, rõ ràng đều có sức mạnh hộ thể cường đại.

Lí do trước khi đi vào Thần Miếu, mọi người đều phóng ra đủ loại sức mạnh là sợ khi thật sự đối mặt với Nữ Thần Sát Na, có lẽ còn chẳng có cơ hội phóng ra.

Sau khi chuẩn bị xong, mọi người mới cùng nhau đi vào phạm vi Thần cung.

Bọn họ vừa bước vào phạm vi của Thần cung đã lập tức hấp dẫn sự chú ý của sinh vật đại vũ trụ.

"Ơ, không phải người kia là Kim Tệ à? Hắn lại muốn vào Thần Miếu giết Thần Linh?"

"Sao Bạch Hoàng lại đi cùng Kim Tệ vậy?"

"Uầy, ngay cả Hàn Thần phụ cũng ở đây. Lần trước hắn bị Nữ Thần Sát Na đánh bại, không ngờ còn dám tới nữa."

"Hai dị chủng kia hình như cũng không bình thường. Đội hình mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc bọn họ muốn khiêu chiến vị Thần Linh nào vậy? Chắc là cấp Tai Nạn nhỉ?"

"Gì mà cấp Tai Nạn? Thần Linh cấp Tai Nạn chỉ cần một mình Kim Tệ là có thể giết chết rồi, cần gì cường giả như Bạch Hoàng và Hàn Thần phụ cùng ra tay. Chỉ sợ Thần Linh mà bọn họ muốn giết lần này rất có thể là cấp Huỷ Diệt."

Rất nhiều cường giả khủng bố của đại vũ trụ đều nhìn vê phía nhóm người Hàn Sâm.

Trong cung điện Hồng Ải Tinh, một người phụ nữ mặc sườn xám màu đỏ, trên tay cầm một chiếc ô đang ngẩng đầu nhìn hư không, nhẹ giọng nói: "Chủ nhân, Hàn Sâm thật sự muốn khiếu chiến Nữ Thần Sát Na một lần nữa. Chúng ta có nên làm như Hàn Kính Chỉ nói không?"

“Ngươi cảm thấy chúng ta có nên làm theo lời hắn nói không?” Nhân Đế ngôi trên bảo toạ, cười như không cười nhìn nhóm người Hàn Sâm đi vào Thần cung rồi nói.

“Tuy Hàn Kính Chi không thể có con cháu được, theo lý mà nói thì Hàn Kính Chi không cần phải làm như vậy nhưng dù sao Hàn Sâm cũng là cháu trai trên danh nghĩa của hắn, thế nào phải cũng có chút cảm tình. Nói không chừng hắn đang cố ý lợi dụng chúng ta, giúp đỡ Hàn Sâm đột phá ranh giới kia.” Người phụ nữ áo đỏ ẩn mình dưới tán ô, lạnh nhạt nói.

Hết chương 2997.

Chương 2998. Tái chiến Nữ Thần Sát Na

Thần miếu Sát Na, nhóm người Hàn Sâm vừa mới bước vào phạm vi của Thần Miếu, Hàn Sâm đã lập tức sử dụng dịch chuyển tức thời, trong nháy mắt đã tới bên cạnh Kim Mao Hống đang bị Thần Quang Thời Gian giam cầm, Quang Âm Tiễển trong tay cắt về phía Kim Mao Hống.

VùI

Một luồng sóng xung kích trong suốt có thể thấy được bằng mắt thường lấy Thần miếu Sát Na làm trung tâm lập tức đánh tới. Chỉ trong nháy mắt, thời gian chậm đi rất nhiều nhưng sức mạnh của Quang Âm Tiễn kia lại không hề bị ảnh hưởng. Hai con Giao Long một đen một trắng uốn lượn bay về phía Kim Mao Hống, cắt đứt không gian gấp khúc kia như cắt một tờ giấy trắng, thế như chẻ tre xung kích về phía Kim Mao Hống.

Kengl

Thấy Quang Âm Tiễn sắp phá vỡ Thần lực giam cầm trên người Kim Mao Hống nhưng trước mắt mọi người đột nhiên hoa lên, con chưa kịp thấy rõ cái gì, Nữ Thần Sát Na đã đứng trước mặt Kim Mao Hống, ngón tay ngọc ngà thon dài bắn ra, dừng ở phía trên đầu rồng của Quang Âm Tiễn, trực tiếp bị Quang Âm Tiễn đẩy lùi.

"Nhật Nguyệt Thần Viên!" Bạch Hoàng có linh vật ba đầu sáu tay hộ thể, tuy cũng chịu chút ảnh hưởng nhưng không nghiêm trọng. Hắn cưỡng chế phá vỡ sức mạnh thời gian trì hoãn, vung sáu món binh khí đánh về phía Nữ Thần Sát Na.

Nhật Nguyệt Thần Viên cũng không dám chậm trễ, một tay nâng Nhật một tay nâng Nguyệt, Nhật Nguyệt luân chuyển khiến tốc độ chảy của thời gian xung quanh nhanh hơn chỉ trong phút chốc, triệt tiêu sự trì hoãn do Thần lực gây ra trên một bộ phận thời gian, cũng giảm sức ảnh hưởng mà đám Hàn Sâm đang phải chịu đựng đi rất nhiều.

Mà dường như con Không Chi Yêu Linh kia lại không bị thời gian đảo ngược ảnh hưởng. Bàn tay trong suốt điên cuồng vung về phía Nữ Thần Sát Na, một vết rách không gian lập tức lan rộng ra.

Bị mọi người vây công nhưng sắc mặt Nữ Thần Sát Na vẫn không hề thay đổi. Thần Quang trên người bùng lên, một ngón tay bắn ra, thời gian như bị đảo ngược, động tác của đám Hàn Sâm lùi về phía sau giống như tua chậm.

Bóng dáng Nữ Thần Sát Na chợt loé lên, lập tức bay tới trước mặt người gần nàng nhất là Hàn Sâm. Tuy thời gian đảo ngược không ảnh hưởng đến Quang Âm Tiễn nhưng Hàn Sâm lại bị sức mạnh đó ảnh hưởng. Hắn bất giác lùi về phía sau, căn bản không thể giơ Quang Âm Tiễn lên chặn công kích của Nữ Thần Sát Na được.

Sinh vật của các tộc trong vũ trụ đều tròn mắt kinh ngạc, đám Hàn Sâm và Bạch Hoàng đều là cường giả đỉnh cấp của đại vũ trụ nhưng trước mặt Nữ Thần Sát Na đều trở nên bất lực.

Uỳnh!

Chỉ thấy một tiếng sét đánh đột nhiên vang lên trong Thần Miếu, Kim

Tệ tay cầm một cây búa nhỏ màu đen đập vào hư không. Không gian

của Thần Miếu lập tức xuất hiện những vết rách hư không, khiến đám Hàn Sâm, Bạch Hoàng, Nhật Nguyệt Thần Viên và Không Chi Yêu Linh không ngừng nôn ra máu.

Nhưng điều khiến bọn họ ngạc nhiên là thời gian đảo ngược trên người họ đã mất đi tác dụng, còn khoé miệng của Nữ Thần Sát Na lại trào ra thần huyết.

"Á đù, Kim Tệ mạnh thật, chỉ dùng một chùy đã khiến Nữ Thần Sát Na bị thương rồi." Mọi người đều chấn động.

Hàn Sâm cũng không ngờ sức mạnh của Lục Thiên Chuỳ lại mạnh mẽ đến vậy. Nó đập tan không gian và thời gian, ngay cả Thần lực thời gian đảo ngược cũng không may mắn thoát được.

Rầm! Rầm! Rầm!

Bảo Nhi liên tục đập thêm ba nhát vào hư không, chỉ thấy Thần văn trên chùy chấn động, toàn bộ không gian trong Thần Miếu như thuỷ tinh bị đập nát, vết nứt không gian cũng càng ngày càng nhiều.

"Đại thần Kim Tệ, thu lại thân thông của ngươi đi!" Nhật Nguyệt Thần Viên thảm thiết hét lên. Ba chùy đập xuống không giết chết được Nữ Thần Sát Na nhưng thần thể của nó sắp bị đập nát rồi. Xương bị gãy vài khúc, lục phủ ngũ tạng đều chảy máu, không biết đã phun ra bao nhiêu máu tươi rồi.

Không chỉ Nhật Nguyệt Thần Viên, Không Chi Yêu Linh cũng không tốt hơn bao nhiêu. Bạch Hoàng và Hàn Sâm thì đỡ hơn một chút nhưng sắc mặt cũng trở nên trắng bệch đến đáng sợ, khóe miệng có máu tươi rỉ ra.

Sắc mặt Nữ Thần Sát Na cũng hơi tái đi nhưng trông còn tốt hơn nhóm người Hàn Sâm rất nhiều. Tâm mắt nàng nhìn về phía Bảo Nhi, bóng người chợt loé, xuất hiện trước mặt Bảo Nhi, một chỉ điểm về phía Bảo Nhi.

Bảo Nhi lại đập thêm một chùy, chỉ thấy chùy quang và sức mạnh thời gian gấp khúc va chạm với nhau, bay lên như cực quang khi hằng tinh bị hủy diệt.

Nữ Thần Sát Na bị đánh lùi về sau mấy dặm trên không trung, Bảo Nhi cũng bay ngược ra ngoài. Một kích này lại không ai chiếm được lợi.

Ban đầu Hàn Sâm còn lo Bảo Nhi sẽ chịu thiệt, thấy vậy trong lòng lập †ức vui mừng, sao còn phải do dự thêm nữa. Hắn trực tiếp lấy Quang Âm Tiễn ra, cắt về phía Kim Mao Hống.

Hai con Giao Long một đen một trắng uốn lượn bay đến chỗ Kim Mao Hống, vòng quanh cơ thể nó, cắt đứt Thần lực Thời Gian trên người nó như cắt mở bức màn sân khấu vậy.

“Kim Tệ đừng sợ, bổn hoàng tới giúp ngươi.” Thần quang linh thể trên người Bạch Hoàng bùng lên, quơ sáu món binh khí xông về phía Nữ Thần Sát Na.

Nhật Nguyệt Thần Viên và Không Chi Yêu Linh, một con buff sức mạnh thời gian, một con buff sức mạnh không gian giúp Bạch Hoàng mạnh mẽ phá tan Lĩnh Vực Thời Gian của Nữ Thần Sát Na.

“Sát Na Phương Hoa!” Ánh mắt Nữ Thần Sát Na lạnh băng, chắp tay †rước ngực như một nữ thần. Dao động thời gian trên người như ánh mặt trời chiếu rọi toàn bộ không gian của Thần Miếu.

Chỉ trong nháy mắt mà nhóm người Bạch Hoàng và Hàn Sâm đều cảm thấy cơ thể mình đang già đi một cách nhanh chóng, giống như đã là cả nghìn năm trôi qua vậy.

Hàn Sâm càng sợ hãi khi phát hiện ra tuổi thọ của mình đột nhiên ít đi mấy trăm năm, và vẫn đang tiếp tục trôi đi nhanh chóng.

Uỳnh!

Lại là một tiếng sét đánh, sức mạnh của Sát Na Phương Hoa lập tức bị phá tan. Lúc này, tuổi thọ của Hàn Sâm mới tạm thời dừng lại, không cần nhìn

cũng biết một chùy của Bảo Nhi đã phá nát thần lực của Sát Na Phương Hoa.

Song lực chấn động của một chùy này cũng khiến cơ thể của đám Hàn Sâm như sắp tan vỡ đến nơi, suýt thì bị không gian vỡ nát xé rách.

Vẻ mặt của Bạch Hoàng và nhóm người Bạch Nguyệt Thần Viên đều cực kỳ quái gở, vừa vui mừng vì được Kim Tệ cứu vừa có hơi buồn bực.

Mạng thì được cứu nhưng lại bị đánh mấy chùy. Bọn họ không chết trong tay Nữ Thần Sát Na mà sắp bị Kim Tệ đập chết rồi.

Grào!

Nhưng lúc này, cuối cùng Quang Âm Tiễn cũng đã loại bỏ được hết cấm chế trên người Kim Mao Hống. Kim Mao Hống bị nhốt lâu ngày cuối cùng cũng được giải thoát, nó ngửa mặt lên trời gầm thét, rúng động chư thiên vạn giới.

Kim Mao Hống chỉ là bị nhốt chứ không hề đánh mất bản thân. Nó đã nhìn rõ những chuyện xảy ra trong không gian Thần Miếu từ lâu. Sau tiếng rống đó, kim quang trong miệng nó phun trào, một cánh cổng hoàng kim thần bí cổ xưa bị nó phun ra.

Nữ Thần Sát Na nhìn thấy miệng Kim Mao Hống phun ra cánh cổng hoàng kim thì lập tức nhíu mày lại. Mũi chân nàng khẽ điểm trên không trung, dao động thời gian kỳ dị khuếch tán ra xung quanh. Động tác của Kim Mao Hống lập tức chậm lại, cảnh cổng hoàng kim cũng chậm chạp không thể bay ra từ trong miệng nó.

An”

“Giúp nó mở cửa nhanh lên.” Bạch Hoàng bay về phía Nữ Thần Sát Na, đồng thời cũng hét to với Nhật Nguyệt Thần Viên và Không Chi Yêu Linh.

Nhật Nguyệt Thần Viên và Không Chi Yêu Linh người đầy máu tươi nhanh chóng buff sức mạnh thời gian và sức mạnh không gian của mình lên người

Kim Mao Hống, tốc độ xuất thế của cánh cổng hoàng kim lập tức nhanh hơn rất nhiều.

Mắt thấy Bảo Nhi lại chuẩn bị đập thêm một chùy, Nhật Nguyệt Thần Viên bị doạ sắp đái ra quần, vội vàng hét lên: “Đại thần Kim Tệ, đừng đập nữa, đập nữa là tụi này chết trước đó…”

Vết thương trên người chúng không phải do Nữ Thần Sát Na gây ra, mà tất cả là do Bảo Nhi đập mà thành.

Hết chương 2998.

Chương 2999. Kim Tệ đại thần

Hàn Sâm đã biết trước phạm vi công kích của Lục Thiên Chùy rất đáng sợ nhưng cũng không còn cách nào khác. Thứ này lợi hại thì lợi hại đấy nhưng lại không cách nào khống chế phạm vi sức mạnh.

Cũng may, cách vị trí trung tâm chấn động càng gần thì lực xung kích càng mạnh. Bọn họ cách khá xa cho nên lực xung kích phải chịu cũng yếu đi rất nhiều. Nếu chống chọi chính diện với Lục Thiên Chùy như Nữ Thần Sát Na thì e rằng một chùy cũng đủ nện cho Nhật Nguyệt Thần Viên sống dở chết dở rồi.

Nữ Thần Sát Na cũng nhìn ra lai lịch của Lục Thiên Chùy, biết sức mạnh của cây chùy này có thể phá vạn pháp, bèn bỏ qua Bảo Nhị, lách mình bay đến khoảng không phía trên Kim Mao Hống, mười ngón tay nhanh chóng biến ảo, kết ra một thủ ấn kỳ lạ, ép xuống Kim Mao Hống ở bên dưới. Nhất thời chỉ nhìn thấy một làn sóng xô về phía Kim Mao Hống, cái miệng rộng của Kim Mao Hống há được một nửa, cảnh cổng hoàng kim cũng chỉ bay ra phân nửa từ trong miệng nó, giống như đông cứng lại ở đó.

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt. Ngay khi động tác của Kim Mao Hống dừng lại, thân hình Nữ Thần Sát Na cũng lóe lên, tránh né đao vung kiếm

chém của Bạch Hoàng, xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm, mang theo lưu quang thời gian, một tay chộp về phía Quang Âm Tiễn trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy vậy thì hiểu ra, chắc Nữ Thần Sát Na cực kỳ kiêng kị cánh cổng hoàng kim trong miệng Kim Mao Hống, hơn nữa sức mạnh của nàng chỉ có thể vây nhốt Kim Mao Hống chứ không cách nào lập tức giết chết nó được, nếu không nàng đã ra tay từ lâu rồi.

Nữ Thần Sát Na định cướp Quang Âm Tiễn chính là vì không để cho Hoàng Kim Hống thoát khỏi cấm chế lần nữa.

"Thần Linh cấp Hủy Diệt đã khó chơi như vậy, không biết thần linh cấp Trọng Khải còn đáng sợ đến mức nào." Hàn Sâm đã mở Lĩnh Vực Thời Gian nhưng chẳng có ảnh hưởng gì với Nữ Thần Sát Na hệ Thời Gian cả.

Trái lại Hàn Sâm còn phải hứng chịu ảnh hưởng từ Thần lực Thời Gian của Nữ Thần Sát Na, thoạt nhìn di chuyển vô cùng chậm chạp, hoàn toàn không kịp né tránh bàn tay của Nữ Thần Sát Na.

Cơ thể Bảo Nhi chợt lóe lên, bay đến đỉnh đầu Hàn Sâm, giơ chùy nện xuống bàn tay Nữ Thần Sát Na.

"Đừng…" Nữ Thần Sát Na không có phản ứng gì nhưng Hàn Sâm, Bạch Hoàng, Nhật Nguyệt Thần Viên và Không Chỉ Yêu Linh lại hét lớn, sắc mặt ai nấy đều tối sâm lại.

Vừa rồi Bảo Nhi nện mấy phát ở xa đã khiến cho bọn họ sống dở chết dở, xương cốt vụn nát rồi.

Bây giờ trực tiếp nện xuống ngay bên cạnh bọn họ thì còn đâu cái mạng già này của họ nữa.

Nhưng bây giờ nói gì cũng muộn rồi, chùy trong tay Bảo Nhi đã đập vào bàn tay Nữ Thần Sát Na.

Hàn Sâm thấy tình thế không ổn, vừa nhanh chóng bay ngược ra sau, vừa giơ khiên Medusa lên, cố hết sức bảo vệ cơ thể mình.

Bạch Hoàng để linh thể kia nâng khiên lên phòng ngự, đồng thời nhanh chóng rời đi xa.

Nhật Nguyệt Thần Viên và Không Chi Yêu Linh cũng vội vã chạy đi, mồ hôi lạnh ròng ròng trên trán.

Uỳnh!

"ÁI"" Bốn người Hàn Sâm đều kêu lên thảm thiết, hệt như cảnh tượng bị nổ bay trong phim truyền hình, bốn người bị nổ cho bay tứ tung, thần huyết không ngừng phun ra.

Hàn Sâm và Bạch Hoàng còn đỡ hơn chút, chỉ là xương cốt và nội tạng vỡ ra thôi. Riêng Nhật Nguyệt Thần Viên và Không Chi Yêu Linh thì chỉ còn lại nửa cái mạng, đặc biệt là Nhật Nguyệt Thần Viên, cả người xụi lơ, co quắp hệt như bánh quai chèo, sắp bị chấn thành người tàn tật luôn rồi.

"Đại thần, cầu xin ngươi đừng đập nữa… Khụ khụ… Nữ Thần Sát Na còn chưa đánh đến ta… Khụ khụ… Ta đã bị ngươi nện chết rồi…" Nhật Nguyệt Thần Viên vừa nói vừa hộc máu, như sắp khóc đến nơi rồi.

"Ý kiến cái gì, có vài vết thương nhỏ mà đã khóc thành thế này, ngươi là thằng nhóc ba tuổi à?" Bảo Nhi bĩu môi, duỗi tay điểm ra một chỉ. Nhất thời, chỉ thấy quang ảnh của một đóa hoa sen khổng lồ hiện ra, cánh hoa buông xuống từng tia sáng thánh khiết. Đám Nhật Nguyệt Thần Viên được tắm mình trong ánh sáng thánh khiết, vết thương trên người nhanh chóng khôi phục với tốc độ khó tin.

Quang ảnh hoa sen chính là Quang Minh Tỉnh Liên - thú hồn cấp Chân Thần mà Hàn Sâm có được, sở hữu kết giới chữa trị mạnh mẽ. Trước đó Hàn Sâm đã đưa nó cho Bảo Nhi để nếu Bảo Nhi thật sự gặp phải nguy hiểm thì cũng có thể nhờ đóa sen này bảo vệ tính mạng.

Trong nháy mắt, vết thương trên người đám Nhật Nguyệt Thần Viên đã đỡ hơn rất nhiều. Nhật Nguyệt Thần Viên không khỏi mừng rỡ nói nói: "Quả nhiên Kim Tệ đại thần có bản lĩnh thông thiên triệt địa…

“Bớt nói nhảm đi, tăng thêm sức mạnh thời gian và không gian cho ta.” Bảo Nhi quát khẽ, cầm chùy xông về phía Nữ Thần Sát Na.

Nhật Nguyệt Thần Viên và Không Chi Yêu Linh vội vàng ngưng tụ sức mạnh của mình buff cho Bảo Nhi, để Bảo Nhi có thể đuổi kịp bóng dáng của Nữ Thần Sát Na.

Uỳnh!

Sức mạnh của Lục Thiên Chùy lại va chạm với sức mạnh thời gian của Nữ Thần Sát Na. Bảo Nhi dựa vào Lục Thiên Chùy chiến đấu chính diện với Nữ Thần Sát Na, vậy mà không bị rơi xuống thế hạ phong.

Chỉ khổ đám người Nhật Nguyệt Thần Viên. Tuy có kết giới chữa trị của Quang Minh Tỉnh Liên bảo vệ nhưng kết giới kia chỉ có thể chữa trị chứ không thể ngăn cản tổn thương.

Đám người Nhật Nguyệt Thần Viên chịu xung kích hết lần này đến lần khác, vừa hộc máu vừa được chữa lành, xương cốt gãy rồi liền, liền rồi lại gãy, nội tạng rách rồi lành, lành rồi lại rách, chẳng khác gì liên tục chịu đựng cực hình, cảm giác thật sự rất khó chịu.

“Kim Tệ đại thần không hổ là đệ nhất cường giả của đại vũ trụ ta, vậy mà có thể đánh ngang tài ngang sức với Nữ Thần Sát Na”

“Kim Tệ đại thần oai phong bá đạo, mau đập chết Nữ Thần Sát Na, làm rạng danh cho sinh vật của đại vũ trụ ta”

“Kim Tệ đại thần vô địch!”

Lúc này sinh vật các tộc đều học theo giọng điệu của Nhật Nguyệt Thần Viên, thêm hai chữ đại thần vào đằng sau tên Kim Tệ mà cũng không có ai cảm thấy có gì không ổn.

Lúc này đa phần sinh vật trong đại vũ trụ đều cho rằng Kim Tệ hoàn †oàn xứng đáng là đệ nhất cường giả của đại vũ trụ, mấy tên Chân Thần đứng trước mặt Kim Tệ đều yếu không chịu nổi, chỉ có danh xưng đại thần mới có thể phân biệt được với những cường giả cấp Thần Hóa khác.

“Thú vị” Nhân Đế nheo mắt nhìn trận chiến giữa Nữ Thần Sát Na và Bảo Nhị, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Người phụ nữ áo đỏ đứng sau lưng hắn cũng lên tiếng: “Nhìn thế nào cũng thấy tên Kim Tệ này mới có khả năng đột phá cảnh giới kia nhưng Hàn Kính Chi lại cứ muốn chúng ta trợ giúp Hàn Sâm, chẳng lẽ thật sự không phải là có lòng riêng sao?

Nhân Đế lại cười nói: “Quả thật Kim Tệ rất mạnh nhưng cũng chỉ là ỷ vào võ trang Thần Cách mà thôi. Kết giới Yêu Liên và đao giáp Thiên Cốt cũng thôi đi, nhưng nếu như ta không nhìn lầm thì cây chùy này chắc là võ trang Thần Cách của Thần Lục Thiên. Có lẽ là khi Thần Lục Thiên dùng nhục thân giáng trầm đuổi giết hắn, bị hắn giết ngược lại, nhờ đó thu hoạch được món võ trang Thần Cách cấp Hủy Diệt này.”

“Thần Lục Thiên phụ thể giáng trần đúng là yếu hơn rất nhiều nhưng muốn giết chết Thần Lục Thiên vẫn là chuyện cực kỳ khó khăn, khi đó trong tay hắn cũng không có Lục Thiên Chùy.” Cô gái áo đỏ nói.

Nhân Đế khẽ gật đầu: “Người này đúng là rất hiếm thấy, cũng không biết là quái vật do vị nào chế tạo ra. Sự phức tạp của bộ gen còn cao hơn sinh vật Tí Hộ Sở một bậc.”

Khi mọi người nói chuyện, Hàn Sâm đã cầm Quang Âm Tiễn xông về phía Kim Mao Hống lần nữa. Hắn biết thời gian của Bảo Nhi không còn nhiều lắm, nhất định phải nhanh chóng giải quyết trận đấu này, ít nhất cũng phải cứu được Kim Mao Hống ra trước đã.

Chiến đấu kịch liệt thế này, rất có thể Bảo Nhi chống đỡ chưa đến một tiếng thì đã tiêu hao hết tất cả sức lực rồi.

Hết chương 2999.

Chương 3000. Sát Na Chỉ Cảnh

Bảo Nhi đập liên tục hết chùy này tới chùy khác, từng đợt sóng sức mạnh khủng bố không ngừng chấn động. Vì đó là sức mạnh có tính hủy diệt trên phạm vi rộng đồng đều nên dù Nữ Thần Sát Na có nhanh đi nữa cũng không thể xông qua được.

Cho dù là Sát Na Vĩnh Hằng cũng sẽ bị Lục Thiên Chùy đánh tan. Đảo ngược thời gian cũng chỉ có thể sử dụng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, không thể hoàn toàn ngăn cản sức mạnh của chùy kia.

Nhìn Quang Âm Tiễn trong tay Hàn Sâm sắp phá tan cấm chế thời gian đang giam cầm Kim Mao Hống lần nữa, Nữ Thần Sát Na khẽ nhíu mày.

“Thần Lục Thiên đúng là được việc thì ít mà hỏng việc thì nhiều!” Nữ Thần Sát Na lạnh nhạt nói, bàn tay ngọc ngà nâng lên, rút cây trâm đang cài trên tóc xuống. Mái tóc búi cao lập tức xõa xuống như thác, dài gần chạm gót chân.

Hình dáng của trâm cài tóc kia hơi kỳ lạ, cả vật thể như được đúc bằng thủy tinh, nhưng bề ngoài lại trông như một cây kim đồng hồ.

Nữ Thần Sát Na kẹp cây trâm giữa ngón tay, ánh mắt trầm tĩnh, dáng vẻ trang nghiêm, chậm rãi giơ lên trước mắt.

“Vạn pháp đều mạnh, thời gian vi vương. Tuy đời đời kiếp kiếp dài lâu nhưng lại như bóng câu lướt qua khe cửa. Chớp mắt có thể là mãi mãi, cũng có thể là sát na. Sát na tức là không, nhận lấy sự phẫn nộ của ta, Sát Na Chỉ Cảnh.” Theo Thần âm lạnh lùng vô tình của Nữ Thần Sát Na, một hư ảnh đồng hồ khổng lồ xuất hiện trước mặt nàng. Nhưng hư ảnh ấy lại không có kim chỉ thời gian.

Tay ngọc của Nữ Thần Sát Na chạm nhẹ, đặt trâm cài tóc trong tay lên trên mặt đồng hồ hư vô, chiếc trâm và đồng hồ hư vô kia lập tức hòa làm một.

Uỳnh!

Một sóng chấn động kỳ lạ phóng ra từ trong đồng hồ hư vô. Chiếc đồng hồ vốn không tồn tại đột nhiên hóa thành thực thể, giống như đồng hồ chỉ giờ ở giáo đường hoặc Thần miếu viễn cổ. Song trên mặt chiếc đồng hồ kia chỉ

có kim đồng hồ do trâm cài tóc tạo thành, cũng không phân biệt giữa giờ, phút và giây.

Tích tắc!

Kim đồng hồ ban đầu chỉ mười hai giờ, lúc này lại đột nhiên nhảy lên một số, chỉ về mốc một giờ.

Đồng thời, sau khi kim đồng hồ nhảy số, dường như toàn bộ không gian trong Thần miếu Thời Gian đều xảy ra thay đổi kỳ lạ nhưng lại không nhìn thấy có dao động sức mạnh nào xuất hiện nên không thể ngăn cản được.

Quang Âm Tiễn của Hàn Sâm rời tay, hóa thành hai con giao long Quang Âm một đen một trắng cấu xé sức mạnh cấm chế thời gian trên người Kim Mao Hống, khiến Kim Mao Hống lại thoát vây, há miệng tiếp tục phun ra cánh cổng hoàng kim.

Nhật Nguyệt Thần Viên và Không Chi Yêu Linh bị trúng xung kích, há miệng hộc ra máu tươi, đồng thời còn phải gia tăng sức mạnh thời gian và sức mạnh không gian cho Bảo Nhi khiến vẻ mặt chúng trông vô cùng méo mó.

Còn Bạch Hoàng lại tỏ vẻ vui mừng, nhìn chằm chằm vào Kim Mao Hống, mấp máy môi định nói gì đó.

Nhưng ngay giây sau, mọi thứ lại trở lại điểm xuất phát. Quang Âm

Tiễn trong tay Hàn Sâm lại cắt về phía Kim Mao Hống, Nhật Nguyệt Thần Viên và Không Chi Yêu Linh lại hộc máu, Bạch Hoàng lại mỉm

cười.

Và Bảo Nhi cũng dùng chùy nện xuống lần nữa, khiến cả không gian chấn động.

Lặp lại hết lần này tới lần khác, giống như đang bật vòng lặp tự động khi xem một đoạn phim ngắn, tất cả mọi người đều lặp đi lặp lại khoảnh khắc này.

Trong vòng lặp vô hạn đó, ngay cả bản thân Nữ Thần Sát Na cũng không thể may mắn thoát khỏi. Vòng lặp vô hạn không ngừng tiếp diễn, sinh vật các tộc đều kinh ngạc trợn tròn mắt.

“Theo truyền thuyết, Thần Linh có thể phát động một loại Thần kỹ đặc quyền trong Thần miếu của họ. Có vẻ Thần kỹ đặc quyền của Nữ Thần Sát Na chính là Sát Na Chỉ Cảnh rồi. Vậy mà có thể khiến thời gian không ngừng lặp lại, Thần kỹ đặc quyền quả nhiên là danh bất hư truyền.” Cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn Thần miếu Sát Na đang liên tục lặp lại khoảng khắc thời gian bằng ánh mắt sáng rực, nói.

Thủ tọa Trấn Thiên Cung lại nhíu mày nói: “Sát Na Chỉ Cảnh có thể khiến thời gian không ngừng lặp lại trong một khoảng thời gian nhưng như vậy cũng chẳng có lợi gì đối với nàng. Bản thân nàng cũng bị cuốn vào vòng lặp thời gian, rơi vào tử cục.”

“Thần kỹ đặc quyền ấy à, trừ phi Thần miếu Sát Na thoát khỏi sự khống chế của Thần cung, nếu không loại sức mạnh này cũng sẽ chịu sự ảnh hưởng của quy tắc Thần cung, ngay cả bản thân nàng cũng không thể hoàn toàn khống chế được, không có gì kỳ lạ cả. Nếu Nữ Thần Sát Na không sợ cánh cổng hoàng kim trong miệng Hoàng Kim Hống mở ra thì cũng sẽ không sử dụng đến Sát Na Chỉ Cảnh. Chuyện này thú vị đấy, rốt cuộc phía sau cánh cổng hoàng kim kia có gì mà ngay cả Thần Linh cấp Hủy Diệt cũng sợ hãi như thế?” Cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn cánh cổng hoàng kim trong miệng của Hoàng Kim Hống một cách thích thú.

Nhưng Hoàng Kim Hống vẫn hành động theo từng vòng lặp thời gian. Cánh cổng hoàng kim cứ lộ ra rồi lại thu về, lộ ra rồi lại thu về, làm thế nào cũng không mở ra được.

“Cho dù là gì thì cũng vô dụng rồi. Bây giờ Thần miếu Sát Na đã biến thành một vùng tử vực. Bất cứ vật chất nào tiến vào trong đó đều sẽ bị cuốn vào trong vòng lặp thời gian, bọn họ xong đời rồi.” Thủ tọa Trấn Thiên Cung dừng một lát rồi nói tiếp: “Nhưng như vậy cũng tốt. Hàn Sâm được Thánh Chủ lựa chọn, có được Kỳ Lân Thánh Linh, biết đâu sẽ thật sự gây ra chuyện phiền phức gì đó trong tương lai. Mà Kim Tệ kia lại có lai lịch kỳ lạ, Bạch Hoàng cũng là loại bụng dạ khó lường. Nếu không bị vây lại thì bọn họ đều là những nhân tố nguy hiểm. Như vậy vừa giải quyết được rất

nhiều phiền phức, vừa có thể hù dọa những kẻ ẩn nấp trong bóng tối, khiến bọn họ không dám tùy ý làm bậy. Chỉ cần đợi tới khi kết giới không gian khép kín, Thần cung lại trở về hư vô thì tất cả đầu sẽ khôi phục bình thường."

Cung chủ Trấn Thiên Cung lại khẽ lắc đầu nói: "Chỉ e là chuyện này không đơn giản như vậy. Đám lão ngoan đồng lắm mưu nhiều kế kia đã âm thầm lên kế hoạch không biết bao nhiêu năm rồi, khó khăn lắm mới chờ được cơ hội như thế, sao có thể dễ dàng dừng tay? Đám Hàn Sâm bị vây nhốt chỉ là sự khởi đầu, bọn họ vẫn đang chờ đợi, chờ những kẻ khác ra tay trước, không muốn bản thân ra tay trước làm lợi cho người. Nhưng cho dù thế nào, cuối cùng cũng sẽ có người không nhịn nổi mà ra tay.

"Cho dù bọn họ ra tay thì sao chứ? Chẳng phải đương thời vẫn còn Thánh Chủ giết Thần như giết cẩu, đánh vào Thần Điện Gen đó à?" Thủ †ọa Trấn Thiên Cung nói.

Cung chủ Trấn Thiên Cung đang muốn nói gì đó, lại nhìn thấy bóng người chợt lóe lên trong hư không. Có sinh vật nào đó đã tiến vào không gian của Thần miếu Sát Na trong vòng lặp vô hạn.

Cung chủ Trấn Thiên Cung và những người đang quan sát trận chiến đều kinh ngạc, tò mò không biết ai lại dám tiến vào phạm vi Thần miếu Sát Na lúc này, vội vàng tập trung nhìn lại.

Chỉ thấy một cô gái mặc sườn xám màu đỏ, chân đi giày cao gót đỏ, cầm ô giấy dầu màu đỏ trong tay đang chậm rãi bước đi, đôi chân thon dài trắng nõn ẩn hiện trong từng bước đi, đường nét hoàn mỹ như bước ra từ trong tranh.

Nhưng cô gái kia không phải là trọng điểm, ô giấy dầu trong tay nàng cũng không phải để che cho mình mà nàng giống như người hầu, cầm ô che cho người đàn ông phía trước, dáng vẻ cẩn thận như sợ nắng chiếu tới người đàn ông kia.

Một nam một nữ đi vào phạm vi không gian của Thần miếu Sát Na, chiếc ô giấy dầu đỏ lập tức rủ xuống vô số hà quang bao lấy họ, khiến người ta hoàn toàn không nhìn rõ dáng vẻ của hai người. Bóng dáng họ trông như

quang ảnh hư vô, đi vào trong vòng lặp thời gian nhưng lại không bị vòng lặp thời gian hạn chế.

“Cuối cùng cũng không nhịn được mà ra tay rồi à? Nhưng lúc này bọn họ tới Thần miếu Sát Na làm gì? Chẳng lẽ bên trong có người của bọn?” Cung chủ Trấn Thiên Cung khẽ nhíu mày.

Hết chương 3000.

Chương 3001. Lam Huyết hiện thế

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, một nam một nữ đi tới trước mặt Hàn Sâm. Hàn Sâm vẫn còn đang lặp đi lặp lại quá trình phóng thích Quang Âm Tiễn, khó có thể thoát ra được, căn bản không có lựa chọn nào khác.

“Hai người này là ai?” Tuy Hàn Sâm đang không ngừng lặp lại hành động nhưng tư tưởng không đi theo vòng lặp, vẫn duy trì sự tỉnh táo, thấy một nam một nữ đi tới trước mặt hắn, thầm lấy làm lạ.

Nhưng vì hào quang trên chiếc ô đỏ buông xuống nên không thấy rõ dáng vẻ một nam một nữ bên dưới thế nào.

Đáp án mà Hàn Sâm muốn biết cũng là đáp án mà các sinh vật trong đại vũ trụ đang chờ đợi.

Bên trong Hoa Viên Không Trung, Vương Vũ Hàng lo lắng nói: “Không ngờ hai tên kia có thể chống lại được sức mạnh Sát Na Chỉ Cảnh, liệu bọn Hàn Sâm có làm sao không?”

“Nếu hai người kia là kẻ địch thì đám người Hàn Sâm nguy to.” Hoàng Phủ Tĩnh nhíu mày nói.

“Đi cứu hắn.” Tà Tình Đế đứng dậy, ánh mắt nóng rực nói.

“Đừng làm loạn. Các ngươi đi cũng vô dụng, sẽ cùng rơi vào trong

vòng lặp thời gian của Sát Na Chỉ Cảnh, không thể giúp được gì đâu. Nữ Đế Sát Na tựa vào khung cửa, lạnh nhạt nói.

“Thì sao chứ? Không thử một lần, chẳng lẽ nhìn bọn họ chịu chết?” Tà Tình Đế nói.

“Tình ca, đừng nóng vội. Nữ Đế Sát Na nói không sai, bây giờ chúng ta

đi chẳng có tác dụng gì hết, chỉ thêm người chịu chết thôi.” Linh nói. “Thế này không được, thế kia cũng không được, chẳng lẽ nhìn Tam Mộc chết?” Vương Vũ Hàng bực bội, nói.

Nữ Đế Sát Na lạnh lùng đáp: “Các ngươi không cần gấp gáp như vậy, đám Hàn Sâm không chết dễ thế đâu. Trong Sát Na Chỉ Cảnh, thời gian vẫn luôn lặp lại, dù một nam một nữ kia muốn giết bọn họ thì sau khi giết chết, họ vẫn sẽ sống lại lần nữa theo vòng lặp thời gian. Muốn giết họ, nhất định phải phá vỡ Sát Na Chỉ Cảnh. Nếu Sát Na Chỉ Cảnh bị phá, Hàn Sâm và Kim Tệ sẽ có năng lực phản kích, cho dù không đánh lại cũng có thể chạy trốn.”

“Sao ta lại quên mất chuyện này chứ.” Vương Vũ Hàng nghe vậy lập †ức mừng rỡ, tất cả mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu bọn họ đã không giết được Hàn Sâm thì đến đó làm gì? Có ý đồ gì?” Tần Huyên trầm tư nói.

Mọi người cũng không thể giải thích nổi vấn đề này, chỉ đành nhìn chằm chằm vào Thần miếu Sát Na, nhìn xem một nam một nữ kia có hành động gì.

Cô gái áo đỏ vẫn cầm ô đứng phía sau người đàn ông, còn người đàn ông đứng bên cạnh Hàn Sâm, dường như đang đánh giá Hàn Sâm, nhìn động tác phóng Quang Âm Tiễn của hắn không ngừng lặp lại.

Nhìn một lát, người đàn ông vươn một bàn tay ra, che trên đỉnh đầu Hàn Sâm.

Bàn tay kia bị hào quang sắc đỏ bao quanh, chỉ có thể nhìn thấy đường nét đại khái, mười ngón tay thon dài nhưng lại tràn đầy sức mạnh, cảm tưởng hoàn mỹ không tỳ vết.

“Hắn muốn làm gì?” Cung chủ Trấn Thiên Cung cau mày nhìn bàn tay của người đàn ông kia, nhất thời cũng không đoán ra hắn muốn làm gì.

“Hắn không định dùng một chưởng đánh chết Hàn Sâm đấy chứ? Mà dù đánh chết thì cũng có tác dụng gì đâu? Ở trong Sát Na Chỉ Cảnh, Hàn Sâm có thể hồi sinh liên tục.” Vẻ mặt thủ tọa Trấn Thiên Cung cũng nghỉ hoặc.

Trên thực tế, khắp đại vũ trụ đều có cường giả khủng bố nhìn thấy cảnh tượng này, nét mặt cũng đầy vẻ hoài nghi.

Chỉ có nơi căn nhà cũ trong rừng núi, một ông cụ xem bói giơ bình rượu hồ lô lên, nhìn bàn tay của người đàn ông kia, trong mắt có tia sáng lướt qua: “Cuối cùng đã chịu đi bước đầu tiên rồi sao?”

Ngay lúc ông cụ xem bói khẽ thì thào, bàn tay khác của người đàn ông kia chợt lóe lên ánh sáng lạnh, cắt ra một vết thương trên bàn tay đang đặt trên đỉnh đầu Hàn Sâm.

Cường giả các tộc kinh ngạc nhìn bàn tay bị thương kia, không biết người đàn ông rốt cuộc có ý gì.

Dòng máu màu lam dần trào ra từ trong vết thương, trong suốt lấp lánh ánh lam, thoạt nhìn yêu dị mà xinh đẹp.

Hàn Sâm thấy dòng máu kia cũng kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng: “Chuyện gì vậy? Lam Huyết này có cùng khí tức với Lam Huyết của Huyết Mệnh Giáo nhưng lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với những Lam Huyết thuần túy mà ta từng thấy. Hắn là ai? Nhân Đế à? Hắn tới nơi này làm gì? Tại sao phải làm vậy?”

Trong lòng Hàn Sâm tràn đầy nghi ngờ nhưng không có ai giải thích được cho hắn, cũng không thể lên tiếng hỏi được. Bởi vì bên trong vòng lặp thời gian, trừ lặp lại động tác lúc trước, hắn không làm được gì cả.

“Thánh huyết!” Cung chủ Trấn Thiên Cung và thủ tọa Trấn Thiên Cung nhìn thấy dòng máu màu lam kia, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cũng giống như bọn họ, không ít lão ngoan đồng trong đại vũ trụ đều biến sắc, ai nấy làm như thấy quỷ.

Một giọt máu lam trong suốt óng ánh rơi lên đỉnh đầu Hàn Sâm. Nơi bị giọt huyết dịch nhỏ xuống, tóc màu đen và da đầu màu trắng cũng lập tức bị nhuộm thành màu lam.

Lòng bàn tay người đàn ông vẫn treo trên đỉnh đầu Hàn Sâm, để mặc máu từ vết thương nhỏ từng giọt xuống đỉnh đầu Hàn Sâm.

Sát Na Chỉ Cảnh có thể khiến mọi thứ không ngừng lặp lại nhưng sau khi tuần hoàn, chỗ trên đầu Hàn Sâm bị nhuộm thành màu lam vẫn giữ nguyên, không bị vòng lặp thời gian xóa đi.

Máu lam ngày càng nhiều, theo tóc và gương mặt Hàn Sâm chảy xuống. Cả mắt và cổ Hàn Sâm đều bị nhuộm thành màu lam, hơn nữa máu vẫn còn chảy vào bên trong quần áo của hắn, dường như muốn nhuộm cả người hắn thành màu lam.

“Rốt cuộc tên này muốn làm gì? Ta đâu phải Lam Tinh Linh, nhuộm cơ thể ta thành màu lam làm gì?” Trong đầu Hàn Sâm nảy ra vô số suy nghĩ nhưng vẫn chưa hiểu rốt cuộc đối phương muốn làm gì.

Tất cả cường giả các tộc đều trợn trừng mắt ngạc nhiên nhìn cảnh tượng này xảy ra, cũng không ai hiểu được, người đàn ông đột nhiên xuất hiện định làm gì.

Uỳnh!

Tại Thần Điện Gen nằm trên tầng cao nhất Thần cung truyền đến tiếng vang như sấm sét, chợt thấy cửa lớn Thần Điện Gen từ từ mở ra.

Cánh cổng Thần Điện Gen hoàn toàn mở rộng nhưng bên trong đèn đuốc sáng trưng, chói lóa đến mức khiến người ta không thấy rõ cảnh tượng bên trong, chỉ có thể mơ hồ thấy một bóng dáng đứng trong cánh cổng. Nhưng

bởi vì ánh sáng quá mạnh, không nhìn ra bóng dáng đó trông thế nào, chỉ cảm nhận được một luồng khí tức như thần như ma phát ra. Bất kể nơi đâu trong đại vũ trụ cũng bị khí tức kia đè ép hầu như không thở nổi, có loại xúc động muốn quỳ bái.

“Thật sự không làm không được sao?” Bóng dáng kia đứng trong cánh cổng, mắt nhìn xuống người đàn ông trên quảng trường Thần miếu Sát Na, nói.

“Ngươi thử ngăn cản ta xem.” Người đàn ông bình thản nói, bàn tay vẫn treo trên đỉnh đầu Hàn Sâm, để mặc máu lam của mình không ngừng nhỏ lên người Hàn Sâm.

“To gan!” Chư thiên Thần Linh đều tức giận, từng luồng thần quang trong Thần miếu trùng tiêu, vô số khí tức kinh khủng ép xuống, dường như bất cứ lúc nào những Thần Linh kia cũng có thể đồng loạt ra tay tiêu diệt người đàn ông dưới tán ô đỏ.

“Nhát gan thì làm thế nào tàn sát hết chư thiên Thần Linh được?” Giọng người đàn ông vẫn bình tĩnh như nước nhưng lời nói ra lại khiến chư thiên Thần Linh nổi giận, từng luồng Thần quang trong Thần miếu tựa như núi lửa phun trào, có vẻ rất nhiều Thần Linh đều sắp phá miếu đi ra.

Sinh vật trong đại vũ trụ cũng xem đến kinh hồn bạt vía. Tuy uy áp của những Thần Linh kia không hướng về phía bọn họ nhưng cũng khiến bọn họ hoảng sợ kinh hãi, không nhịn được liên tục lui về sau.

Nhưng người đàn ông kia lại làm như không thấy sự hung tợn của chư thiên Thần Linh, vẫn bình tĩnh đứng đó, để lam huyết của mình không ngừng nhỏ lên người Hàn Sâm.

Hết chương 3001.

Chương 3002. Lam Huyết khởi động

Bóng người trong cánh cổng Thần Điện Gen cũng không có động tác gì, chỉ nhìn thoáng qua Hàn Sâm đã bị Lam Huyết xối ướt toàn thân, lạnh nhạt nói: "Hi vọng ngươi sẽ không hối hận."

Sau câu nói này, bóng dáng kia xoay người đi, dần dần biến mất dưới ánh đèn sáng trưng bên trong Thần điện, cửa lớn Thần Điện Gen cũng ầm ầm đóng lại.

Sinh vật các tộc vốn cho rằng sẽ có một cuộc đại chiến kinh thiên, ai ngờ lại kết thúc như thế. Sau khi cánh cổng Thần Điện Gen đóng lại, tất cả những Thần miếu trong Thần cung cũng dừng công kích. Nhất thời, †oàn bộ Thần cung đều khôi phục sự yên tĩnh.

"Trời ạ, ngay cả chư thiên Thần Linh bị sỉ nhục như vậy cũng không dám ra tay với hắn, người đàn ông kia rốt cuộc có lai lịch ra sao? Là sự †ồn tại kinh khủng của bộ tộc nào vậy?"

"Không phải là đại lão tộc Thái Thượng chứ?"

"Tuy tộc Thái Thượng rất mạnh nhưng cũng không thể khiến chư thiên Thần Linh đều lùi bước chứ?"

"Rốt cuộc hắn muốn làm gì với Hàn Thần phụ đây?"

Nhất thời các tộc đều sôi nổi bàn luận, suy đoán lai lịch của một nam một nữ kia và mục đích của hắn.

Vẻ mặt thủ tọa Trấn Thiên Cung hơi biến đổi: "Tuy Thần cung hiện thế, chư thiên Thần Linh cũng bị quy tắc của Thần cung chế ước, chỉ có thể thủ trong Thần miếu của mình, không thể vượt qua Thần miếu chiến đấu nhưng người đàn ông kia buông lời khinh thường như vậy mà người trong Thần Điện Gen kia cũng có thể nhịn được cục tức này. Lẽ nào, người đàn ông kia thật sự là Thánh Chủ sao?"

Cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn chằm chằm người đàn ông kia hồi lâu mới lên tiếng: "Hắn không phải là Thánh Chủ. Tuy màu máu có vẻ giống với Thánh Chủ trong truyền thuyết nhưng ta và ngươi đều biết, Thánh Chủ không thể còn sống được, hắn tuyệt đối không phải Thánh Chủ."

“Bất kể có phải hay không, hắn có thể khiến người trong Thần Điện Gen phải kiêng ky, e rằng cũng là một mối họa lớn. Hắn dùng máu của mình xối lên người Hàn Sâm để làm gì?” Sắc mặt thủ tọa Trấn Thiên Cung vẫn rất khó coi.

Cung chủ Trấn Thiên Cung trầm ngâm một lát, nói “Ngươi nói Hàn Sâm xuất thân từ Tí Hộ Sở, hắn rất có thể không phải là huyết mạch Tinh tộc thuần túy, chuyện này sợ rằng không đơn giản như vậy.”

Trong lúc hai người nói chuyện, người đàn ông kia đã thu tay về, vết thương trên tay cũng tự động khép lại mà toàn thân Hàn Sâm bị lam huyết nhuộm thành màu lam hoàn toàn, trông như một Lam Tinh Linh †ỏa ra ánh sáng lam.

Lam huyết như bị bọt biển hấp thu, dần dần thẩm thấu vào trong da, thân thể Hàn Sâm cũng dần khôi phục dáng vẻ vốn có, tóc màu đen, da trắng nõn.

Nhưng trong mạch máu của hắn, máu đỏ lại dần bị máu lam đồng hóa, cũng biến thành máu lam giống hệt.

Người đàn ông đứng dưới tán ô, lui về phía sau mấy bước, dường như đang ngắm nhìn tác phẩm nghệ thuật do mình sáng tạo ra, hứng thú đánh giá Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy máu toàn thân như đang sôi trào, dù có vòng lặp thời gian cũng không thể ngăn cản sức mạnh của lam huyết cuồn cuộn rít gào trong cơ thể.

Sau khi bị lam huyết đồng hóa, máu đỏ tinh hóa ban đầu cũng hòa tan ra, mang theo một cỗ sức mạnh quỷ dị mà ly kỳ trào lên, thẩm thấu vào cơ quan và bắp thịt toàn thân Hàn Sâm, mạch máu như những con rắn nhỏ màu lam nổi lên trên da.

“Grào!” Hàn Sâm ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gâm đau đớn.

Theo tiếng gầm kia, hào quang lam trên cơ thể bùng nổ như núi lửa phun trào, bao lấy cả người Hàn Sâm vào trong.

Giờ khắc này, vòng lặp thời gian do Sát Na Chỉ Cảnh tạo thành đã mất tác dụng với Hàn Sâm, khiến cho thân thể hắn khôi phục sự tự do.

“Quả nhiên, Hàn Sâm cũng không phải Tỉnh tộc đơn thuần, bên trong thân thể hắn cũng có huyết mạch của Thánh Chủ, nếu không sẽ không thể nào dung hợp sức mạnh Lam Huyết được.” Cung chủ Trấn Thiên Cung thở dài.

“Ngươi là ai?” Hàn Sâm đã khôi phục tự do nhìn chằm chằm người đàn ông dưới tán ô hỏi. Bây giờ hắn cảm thấy toàn thân đang tràn ngập một loại sức mạnh khác thường.

Tuy Hàn Sâm hoài nghi người đàn ông này chính là Nhân Đế nhưng lại không thể xác nhận được.

“Ta là ai không quan trọng. Ngươi chỉ cần biết, sức mạnh này là ta cho ngươi, như vậy là đủ rồi.” Người đàn ông nói xong lập tức xoay người đi ra ngoài Thần miếu Sát Na.

Cô gái áo đỏ vẫn che ô đi theo phía sau người đàn ông. Rất nhanh hai người đã ra khỏi Thần miếu Sát Na, biến mất giữa tinh không.

Hàn Sâm không có thời gian đi truy xét người đàn ông kia rốt cuộc là ai, trước tiên giải quyết phiền phức ở đây mới là việc chính, không thể để Bảo Nhi bị vây ở đây được.

Hàn Sâm vừa nghĩ vậy bèn lao về phía Nữ Thần Sát Na, Quang Âm Tiễn Nữ đánh ra, hai con giao long một đen một trắng quấn quanh cắt vào cổ Nữ Thần Sát Na.

Rắc!

Vậy mà sức mạnh của Quang Âm Tiễn chỉ cắt đứt được vài cọng tóc của Nữ Thần Sát Na, trên cổ cũng chỉ xuất hiện một vết đỏ. Hơn nữa, ở vòng lặp sau đó, Nữ Thần Sát Na đã khôi phục lại nguyên trạng.

“Tuy Quang Âm Tiễn có thể phá vỡ sức mạnh thời gian nhưng lực phá hoại lại không mạnh lắm. Hơn nữa, nhờ Lam Huyết mà bản thân mình mới thoát khỏi trói buộc của vòng lặp thời gian nhưng bọn họ vẫn còn ở trong vòng

lặp thời gian. Dù ta có thể giết Nữ Thần Sát Na cũng vô dụng, vòng lặp thời gian còn tồn tại thì Nữ Thần Sát Na vẫn sẽ sống lại.” Hàn Sâm khẽ cau mày. Hắn có thể cảm nhận được sức mạnh lam huyết bên trong thân thể nhưng sức mạnh kia lại không nghe hắn sai khiến.

Từ bỏ ý định giết chết Nữ Thần Sát Na, Hàn Sâm lách mình đến bên cạnh Nhật Nguyệt Thần Viên, muốn thử bắt nó mang ra khỏi Thần miếu Sát Na.

Hàn Sâm không dám lấy Bảo Nhi và Kim Mao Hống ra làm thí nghiệm, đành phải oan ức Nhật Nguyệt Thần Viên vậy.

Đáng tiếc, Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện ra, bản thân hắn cũng khó mà mang nó ra khỏi vòng lặp thời gian được. Bất kể đi đâu, nó vẫn sẽ xuất hiện trong vòng lặp thời gian. Hơn nữa, cơ thể nó cũng không thoát khỏi phạm vi Thần miếu Sát Na.

“Làm sao bây giờ?” Trong đầu Hàn Sâm hiện lên vô số ý nghĩ.

Hiện tại, dựa vào sức mạnh Lam Huyết, bản thân hắn có thể bỏ qua sức mạnh Sát Na Chỉ Cảnh, muốn đi ra ngoài cũng không khó.

Nhưng Bảo Nhi và Kim Mao Hống lại bị vây ở chỗ này. Đây là điều Hàn Sâm tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Dưới tình huống như vậy, cho dù Hàn Sâm sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp thì cũng chỉ có thể khiến bản thân không bị vòng lặp thời gian ảnh hưởng chứ không cứu được đám người Bảo Nhi.

“Sức mạnh lam huyết không bị vòng lặp thời gian ảnh hưởng. Nếu ta có thể khống chế sức mạnh này thì không biết có thể giết chết Nữ Thần Sát Na được không?” Hàn Sâm nghĩ đến người đàn ông nhỏ Lam Huyết ở trên người mình, nơi mà lam huyết tiếp xúc không còn bị vòng lặp thời gian ảnh hưởng nữa.

Hàn Sâm thử khống chế sức mạnh trong lam huyết, kết quả lại không như mong muốn, sức mạnh kia hoàn toàn không bị Hàn Sâm khống chế.

Hàn Sâm do dự một lát, bèn vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh. Hắn biết, chỉ có thuật gen này mới có thể khống chế sức mạnh Lam Huyết nhưng trong lòng hắn vẫn còn hơi kiêng ky, nên vừa rồi mới không sử dụng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nhưng bây giờ lại không lo được nhiều như vậy.

Một khi Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mở ra, sức mạnh lam huyết trong thân thể sẽ lập tức vận chuyển không ngừng theo Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh. Huyết dịch nhanh chóng lưu chuyển, thậm chí vượt qua cả tốc độ vận chuyển của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh. Đã không còn là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh khống chế sức mạnh lam huyết vận chuyển, mà là sức mạnh lam huyết lôi kéo Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh điên cuồng vận chuyển.

“Sắp bắt đầu rồi sao?” Bên trong cung điện, Nhân Đế nheo mắt lại, nhìn đôi mắt màu đen của Hàn Sâm đang dần nổi lên ánh sáng màu lam, tự lẩm bẩm.

Hết chương 3002.

Chương 3003. Nhân loại thật sự

“Grào!” Hàn Sâm bất giác dang tay ra, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét, toàn bộ con mắt đều sung huyết biến thành màu lam, lóe ra quang mang khiến người ta sợ hãi.

Đầu óc Hàn Sâm vẫn rất tỉnh táo nhưng cơ thể lại vô cùng đói khát, giống như một kẻ nghiện, tuy đầu óc biết rõ không nên tiếp tục nữa nhưng phản ứng cơ thể khiến hắn không thể khống chế nổi bản thân.

Ánh sáng màu lam lấp lóe, cơ thể Hàn Sâm phá vỡ không gian, chớp mắt đã đến trước mặt Nữ Thần Sát Na, giơ một tay nắm lấy cổ Nữ Thần Sát Na, trực tiếp nhấc bổng Nữ Thần Sát Na lên.

Nữ Thần Sát Na đang ở trong vòng lặp thời gian, không thể ngăn chặn đòn tấn công của Hàn Sâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Lúc này Hàn Sâm chỉ thấy trong cơ thể tràn đầy ham muốn giết chóc hệt như dã thú, bàn tay mang theo sức mạnh vô cùng khủng bố bóp chặt cổ Nữ Thần Sát Na.

Hơn phân nửa sức mạnh kia là đến từ Lam Huyết, còn một phần nhỏ là sức mạnh cơ thể Hàn Sâm. Ngoài ra, sức mạnh của các loại thuật gen đều mất đi tác dụng, ngoài Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thì thuật gen khác hoàn toàn không cách nào vận chuyển.

Mà dưới sự dẫn dắt của sức mạnh Lam Huyết, vận chuyển của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng có thay đổi kì lạ. Hàn Sâm không hề xa lạ với sự biến hóa này. Trước đó Nhân Đế đã cho hắn một phần Hậu Tục, mà loại biến hóa này chính là biến hóa của Hậu Tục.

Rắc!

Cổ Nữ Thần Sát Na bị Hàn Sâm vặn gấy, đồng thời trên cổ nàng cũng xuất hiện ấn ký màu lam, ngay cả vòng lặp thời gian cũng không thể khôi phục phần tổn thương bị lam hóa đó.

Song một kích này cũng không thể giết chết Nữ Thần Sát Na được. Hai tay Hàn Sâm hệt như thanh đao vung lên, liên tục chém lên trên người Nữ Thần Sát Na đang không thể đánh trả, chém ra rất nhiều vết thương trên cơ thể nàng, máu thịt và xương cốt ở miệng vết thương đều biến thành màu lam.

Không ngờ sau khi có được sức mạnh Lam Huyết, Hàn Sâm có thể tay không tấc sắt để lại vết thương sâu tận xương trên người Nữ Thần Sát Na. Mà trước đó, Hàn Sâm sử dụng Quang Âm Tiễn cũng không thể tổn thương đến da thịt của Nữ Thần Sát Na.

Toàn bộ đại vũ trụ đều yên lặng như tờ, trơ mắt nhìn Hàn Sâm phanh ngực mổ bụng, đánh vỡ đầu Nữ Thần Sát Na.

Mãi đến khi đầu Nữ Thần Sát Na nổ tung, cũng đồng nghĩa với việc đồng hồ Sát Na Chỉ Cảnh vỡ nát, hóa thành những đốm sáng tiêu tán trong hư không.

“Săn giết thần linh cấp Hủy Diệt - Nữ Thần Sát Na, thu được Thần Chi Linh.”

Một giây sau, Hàn Sâm nhìn thấy cơ thể Nữ Thần Sát Na hóa thành ánh sáng bay đầy trời, sau đó toàn bộ ngưng tụ trên chiếc trâm cài trông giống như kim đồng hồ kia.

Hàn Sâm cầm cây trâm cài, lập tức nghe được âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu.

“Thu được Sát Na Thời Trâm - võ trang Thần Cách cấp Hủy Diệt.”

Vào lúc Sát Na Chỉ Cảnh tiên tán, không gian trong Thần miếu cũng khôi phục lại bình thường, đám người Bảo Nhi và Bạch Hoàng cũng đều thoát ra khỏi vòng lặp thời gian.

Song hai mắt Hàn Sâm lại nhìn chòng chọc vào Kim Tệ do Bảo Nhi biến thành. Đầu óc của hắn rất tỉnh táo nhưng cơ thể lại có loại kích động muốn xông lên giết chết Bảo Nhi.

“Đã xảy ra chuyện gì…” Trong lòng Hàn Sâm tràn đầy hoảng sợ nhưng lại không khống chế được cơ thể mình. Bàn tay không kiểm soát được mà giơ lên, năm ngón tay run rẩy kịch liệt khum lại, giống như muốn chụp vào đầu Bảo Nhi.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Hàn Sâm cố hết sức khống chế cơ thể mình phóng ra bên ngoài Thần miếu. Hắn sợ ngay sau đó mình sẽ không khống chế nổi cơ thể mà xông lên giết chết Bảo Nhi.

Hắn cưỡng ép điều khiển cơ thể xông ra khỏi phạm vi của Thần miếu Sát Na. Trong quá trình này, cơ thể Hàn Sâm vẫn luôn run rẩy không ngừng, chỉ muốn lập tức quay lại giết chết Bảo Nhi.

Khó khăn lắm mới xông ra khỏi phạm vi của Thần miếu Sát Na, Hàn Sâm muốn sử dụng Tinh Không Đại Na Di nhưng lại phát hiện không cách nào phát động Thần Du Thuật. Sức mạnh Lam Huyết ngăn cản không cho sức mạnh khác trong cơ thể hắn vận chuyển.

Tuy không thể phát động Tinh Không Đại Na Di thành công nhưng cơ thể hắn vẫn cưỡng ép phá vỡ không gian, dịch chuyển tức thời ra ngoài. Đó cũng bắt nguồn từ sức mạnh Lam Huyết.

Uỳnh!

Hàn Sâm cũng không biết mình dịch chuyển tức thời đến nơi nào, chỉ thấy xung quanh đều là vành đai thiên thạch. Cơ thể Hàn Sâm nặng nề rơi xuống một tinh cầu, hệt như thiên thạch khổng lồ rơi xuống, tạo ra một cái hố to hình tròn trên bề mặt tinh cầu. Mặt đất bằng đá lật tung như sóng biển lan ra bên ngoài, kéo dài hơn một nghìn dặm mới dừng lại được.

Hàn Sâm quỳ ở trung tâm hố tròn, cơ thể run lẩy bẩy. Tuy đã cách xa Bảo Nhi nhưng cơ thể hắn vẫn có loại khát vọng không gì sánh được, khát vọng muốn giết chóc.

“Sức mạnh… Sức mạnh Lam Huyết có vấn đề…” Toàn thân Hàn Sâm vẫn không ngừng đổ mồ hôi lạnh, đây là kết quả của việc hắn cưỡng ép khống chế cơ thể mình.

Suy nghĩ và cơ thể khó mà thống nhất khiến Hàn Sâm cảm thấy vô cùng tồi tệ.

“Đừng khống chế nó. Đó mới là bản tính và sức mạnh thật sự của ngươi. Hãy để lam huyết tràn ngập cơ thể ngươi, để nó kích hoạt cơ thể ngươi, để ngươi có được sức mạnh thật sự.” Một giọng nói ở phía trước cách Hàn Sâm không xa vang lên.

Hàn Sâm chật vật ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy cô gái áo đỏ cầm ô đứng ở nơi không xa phía trước, người đàn ông dưới ô đang từ trên cao nhìn xuống hắn.

“Ngươi đã làm gì với ta?” Hàn Sâm cắn răng hỏi, ngay cả giọng nói cũng run rẩy.

“Không không, không phải ta làm gì ngươi, mà là bản thân ngươi muốn làm gì. Ngươi vẫn chưa hiểu rõ bản thân, chưa biết rốt cuộc mình muốn cái gì.” Người đàn ông khẽ cười nói.

“Ta biết ta là ai, cũng biết ta muốn làm cái gì. Lấy Lam Huyết của ngươi ra, đó không phải là thứ ta muốn.” Cơ thể Hàn Sâm run rẩy kịch liệt, mồ hôi trên khuôn mặt không ngừng nhỏ xuống.

Sức mạnh Lam Huyết thật sự quá mức mạnh mẽ, hắn chỉ khống chế cơ thể mình thôi đã rất khó khăn rồi.

“Ngươi thật sự biết ngươi là ai sao?” Người đàn ông đi ra từ dưới tán ô đỏ, ngồi xổm trước mặt Hàn Sâm, duỗi một tay ra, ngón tay nâng cằm Hàn Sâm, như cười như không nhìn hắn.

“Nhân Đế… Quả nhiên là ngươi…” Cuối cùng Hàn Sâm cũng thấy rõ khuôn mặt kia. Đó là một khuôn mặt anh tuấn, còn mang theo một loại khí chất đặc biệt không có ở người thường, giống như bậc đế vương tối cao trên thế gian.

Ngón tay người đàn ông nâng cằm Hàn Sâm, cười nhạt nói: “Con trai của ta, ngươi không biết ngươi là ai, ngươi không giống như trong tưởng tượng của ngươi đâu.”

“Ta không biết ngươi đang nói gì hết, lấy Lam Huyết của ngươi ra đi.” Hàn Sâm muốn quay mặt thoát khỏi bàn tay người đàn ông nhưng cơ thể tràn đầy sức mạnh Lam Huyết lại không chịu nghe lời.

“Con trai của ta, ngươi là hậu bối của ta, trong cơ thể ngươi đang chảy dòng máu của ta, bây giờ ngươi lại có được tổ huyết của ta. Từ giờ trở đi, ngươi chính là một Nhân loại thật sự.” Nhân Đế vuốt ve khuôn mặt Hàn Sâm, mỉm cười nói: “Rất nhanh thôi, ngươi sẽ hiểu rõ, trở thành một Nhân loại thật sự là sự cao quý và đáng tự hào đến nhường nào, ngươi sẽ hưởng thụ tất cả những điều đó.”

“Ta không cần làm Nhân loại thật sự gì cả, ta chính là ta, ta là Hàn Sâm.” Hàn Sâm cắn răng nói.

“Vậy không được đâu. Con trai của ta, vui vẻ hưởng thụ sống cuộc sống của một Nhân loại thật sự đi. Sau này ngươi sẽ cảm ơn ta, đồng thời trở lại bên cạnh ta.” Nhân Đế thương tiếc duỗi ngón tay lau đi mồ hôi trên mặt hắn, sau đó đứng dậy chậm rãi rời đi.

Hai tay Hàn Sâm chống đỡ cơ thể, khó khăn ngẩng đầu nhìn cô gái áo đỏ cầm ô hộ tống Nhân Đế đi vào hư không, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Hết chương 3003.

Chương 3004. Tất cả đều phải chết

Sức mạnh Lam Huyết tràn ngập cơ thể khiến Hàn Sâm xuất hiện cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Sức mạnh Lam Huyết vô cùng mạnh mẽ nhưng đồng thời cũng khiến Hàn Sâm có cảm giác bị vứt bỏ, dường như tất cả quy tắc và sức mạnh đều bài xích cơ thể hắn, hắn giống như đã bị thế giới này vứt bỏ vậy.

"Đáng chết…" Hàn Sâm cực ghét cảm giác không thể khống chế nổi mình này, liều mạng muốn chống đối với sức mạnh Lam Huyết nhưng sức mạnh của bản thân hắn lại không bằng sức mạnh Lam Huyết, dần bị Lam Huyết ăn mòn, càng ngày càng không khống chế được cơ thể.

Mà cũng không thể nói là không chế được, chỉ cần nghe theo khát vọng của Lam Huyết thì vẫn có thể khống chế cơ thể, nhưng khát vọng của bản thân Lam Huyết là điều mà Hàn Sâm không cho phép xảy ra.

Băng Cơ Ngọc Cốt… không có tác dụng… Động Huyền Kinh… không cách nào vận chuyển.

Hàn Sâm liên tục biến ảo nhiều loại thuật gen nhưng hắn vẫn không thể cảm nhận được sự tồn tại của sức mạnh kia, ngay cả Vật Ngữ Gen cũng hoàn toàn không có phản ứng.

Muốn biến thân thành trạng thái Dị Chủng Hóa cũng vẫn không nhận được phản ứng từ cơ thể.

"Uyển Nhi vẫn đang ở trong tháp Thiên Mệnh, bây giờ cơ thể ta lại mất khống chế, không cách nào đưa Uyển Nhi ra, cũng không thể duy trì trạng

thái Thần Linh Siêu Cấp trong thời gian dài. Nhưng chuyện đã đến nước này cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể thử một lần thôi" Hàn Sâm đang chuẩn bị sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp, lại đột nhiên cảm thấy trong cơ thể có luồng nhiệt bốc lên.

Hàn Sâm cảm thấy dường như sức mạnh nóng rực này đã nung đỏ toàn bộ sống lưng hắn, khiến hắn đau đớn đến mức hét lên. Lúc này Hàn Sâm đã không thể sử dụng Động Huyền Kinh nữa, cũng biết được rốt cuộc sau lưng bị làm sao.

Nhưng sau khi trên lưng xuất hiện cảm giác nóng rực, sức mạnh Lam Huyết lại không tiếp tục ăn mòn cơ thể hắn nữa. Đặc biệt là sau lưng, sức mạnh Lam Huyết vẫn không cách nào chiếm giữ được nơi đó, dường như Lam Huyết vừa chảy đến sau lưng thì đã bị luồng nhiệt kia làm cho bốc hơi rồi.

Tuy không thể hoàn toàn xua tan sức mạnh Lam Huyết nhưng cuối cùng Hàn Sâm cũng cảm thấy tốt hơn chút, chật vật lấy một chiếc gương ra, cởi áo ngoài xuống, lộ ra phần lưng trần trụi, lấy gương soi thử.

Hàn Sâm nhìn thấy lưng mình thì lập tức giật nảy mình. Trên lưng hắn đều là máu đỏ, vậy mà lại là hình xăm của Cửu Mệnh Huyết Miêu, hầu như giống hệt hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng Linh.

"Sao hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu lại xuất hiện, không phải đã bị ta luyện hóa rồi sao?" Trong lòng Hàn Sâm thầm nghi ngờ.

Trước đây, mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu hòa làm một thể với hắn, trên lưng đã từng xuất hiện hình xăm này. Nhưng về sau, khi hắn †u luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, hình xăm cũng dần dần bị hấp thụ rồi biến mất.

Bây giờ Lam Huyết chiếm giữ cơ thể Hàn Sâm, hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu đã biến mất này lại xuất hiện, còn chống lại sức mạnh Lam Huyết, không cho Lam Huyết chiếm giữ toàn bộ cơ thể hắn.

"Mặt dây chuyền Cửu Mệnh Huyết Miêu trước kia có thể kiềm chế hiệu quả của Lam Huyết. Tuy nó đã bị ta hấp thu nhưng chắc hẳn hiệu quả vẫn còn đó, chỉ là sức mạnh Lam Huyết của Nhân Đế quá mạnh, cho dù có sức

mạnh của Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng không thể hoàn toàn loại bỏ Lam Huyết trên người.” Trong lòng Hàn Sâm thầm suy đoán.

Sức mạnh Lam Huyết và hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu đều có thể bị Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh kích hoạt nhưng lại khắc chế lẫn nhau.

Chỉ là sức mạnh của hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu yếu hơn chút, chỉ có thể ngưng tụ ở phần lưng, mà Lam Huyết thì chiếm giữ những bộ phận khác của cơ thể. Hai luồng sức mạnh không ngừng giằng co trong cơ thể Hàn Sâm, không thứ nào có thể chiếm giữ toàn bộ cơ thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm miễn cưỡng khống chế cơ thể của mình, lảo đảo đứng dậy nhưng hoàn toàn không biết đây là nơi nào. Hơn nữa bây giờ hắn cũng thể sử dụng Tinh Không Đại Na Di, cho dù muốn chạy ra ngoài cũng không được.

“Đây là một tinh cầu sinh mệnh?” Ánh mắt Hàn Sâm dò xét xung quanh, phát hiện cách tinh cầu này không xa có một tinh cầu khổng lồ, thoạt nhìn còn gần hơn khoảng cách giữa mặt trăng và trái đất, thậm chí có thể nhìn thấy rõ cổ thụ to lớn và dãy núi bên trên.

Hàn Sâm quan sát một lát, phát hiện trên tinh cầu kia còn có một công trình kiến trúc.

Mạnh mẽ khống chế cơ thể bay về phía tinh cầu kia, bây giờ Hàn Sâm chỉ có thể dựa vào sức mạnh cơ thể để bay trên không trung, hắn cũng muốn nghe ngóng rõ ràng xem rốt cuộc nơi này ở đâu trước đã.

Lam Huyết và Xích Huyết trong cơ thể không ngừng ăn mòn lẫn nhau, cảm giác này vô cùng đau đớn, lại thêm Hàn Sâm khó có thể khống chế cơ thể như thường, cho dù bay một khoảng cách ngắn cũng loạng chà loạng choạng, dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Bịch!

Vừa tiến vào tầng khí quyển của tinh cầu kia, Hàn Sâm lập tức bị lực hấp dẫn của tinh cầu hút lấy, không khống chế nổi cơ thể mà ngã cắm xuống đất.

Cũng may cơ thể hắn đủ mạnh mẽ, từ trên cao rơi xuống đập vào núi rừng, hủy hoại một khoảnh đất lớn nhưng người lại không bị thương.

Bò dậy từ dưới đất, Hàn Sâm bay về phía kiến trúc trên đỉnh núi mà mình nhìn thấy, một lúc lâu mới bay đến trước kiến trúc. Sau khi nhìn rõ hình dạng thật sự của kiến trúc kia, hắn không khỏi thất vọng.

Đó là một kiến trúc bằng gỗ kiểu cũ, thoạt nhìn là tòa đại trạch rất cổ xưa. Từ công nghệ và vật liệu của cổ trạch, có thể đoán được trình độ khoa học kỹ thuật của tinh cầu này còn chưa tiến vào thời đại tinh tế.

“Nếu đã đến rồi, hi vọng có thể hỏi ra được gì đó.” Hàn Sâm rơi xuống trước cổng của cổ trạch, vừa định đi lên gõ cửa đã thấy cánh cổng tự động mở ra.

“Chờ ngươi lâu lắm rồi, vào đi.” Một ông lão đứng trong cửa lớn cười híp mắt nói với Hàn Sâm, sau đó đi về phía cổ trạch.

“Ngươi là ai?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

“Vào rồi nói tiếp. Ngươi đã thành ra thế này rồi, còn gì phải sợ nữa.” Ông lão cũng không quay đầu lại, cất lời.

Hàn Sâm ngẫm nghĩ, cảm thấy lời ông lão nói cũng không sai. Hắn đã thế này rồi, còn có cái gì để ám hại đâu chứ?

Hàn Sâm cất bước đi vào trong cổ trạch, theo ông lão tiến vào trong phòng khách.

Gian phòng này vô cùng cũ nát, bên trong chỉ còn một cái bàn bát tiên coi như được giữ gìn hoàn chỉnh nhưng lớp sơn đỏ bên trên cũng đã bong ra từng mảng, không nhìn ra hình thù gì nữa, đa phần đều lộ ra màu gỗ gốc, thoạt nhìn cực kỳ cũ nát.

“Uống đi.” Ông lão ngồi xuống mặt bàn gỗ, vứt rượu hồ lô bên cạnh cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhận lấy rượu hồ lô, cũng không nói gì, mở nắp ra uống một ngụm. Dựa vào sức mạnh cơ thể hắn hiện giờ, đặc biệt là trạng thái khi có

Lam Huyết, chỉ sợ không có chất độc gì có thể làm tổn thương đến cơ thể của hắn, cho nên cũng không có gì phải kiêng dè cả.

“Muốn làm gì thì cứ nói thẳng đi.” Hàn Sâm ném trả rượu hồ lô cho ông lão, ngồi xuống ngay ngưỡng cửa, tỏ vẻ lợn chết không sợ nước sôi.

Ông lão cũng uống một ngụm rượu. Sau khi uống xong, hắn nhìn Hàn Sâm cười híp mắt hỏi: “Ngươi có tin số mệnh hay không?”

“Tin, nhưng không tin hoàn toàn.” Hàn Sâm trả lời.

“Ý là gì?” Ông lão rất hứng thú hỏi.

“Quả thật trong số mệnh có rất nhiều thứ do trời định nhưng muốn

nắm giữ nhiều hơn, vẫn cần bản thân phải tranh giành.” Hàn Sâm nói.

Ông lão nhìn chằm chằm Hàn Sâm, tiếp tục hỏi: “Nếu †a nói cho ngươi biết, số mệnh an bài cả ngươi và ngươi nhà của ngươi đều phải chết, ngươi có tin hay không?”

Hết chương 3004.

Chương 3005. Ông cố

“Tin, tất cả sinh vật đều sẽ có một ngày chết đi.” Hàn Sâm cũng không tức giận, thuận miệng đáp lời.

Ông lão lắc đầu nhưng cũng không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ lấy một đồ vật ra đưa cho Hàn Sâm: “Cho ngươi cái này, chắc sẽ có ích với ngươi.”

Hàn Sâm không lập tức giơ tay nhận lấy mà quan sát tỉ mỉ đồ vật trong †ay ông lão. Chỉ thấy trong tay hắn cầm một cái ống nghiệm trong suốt, bên trong chứa một loại chất lỏng màu đỏ.

“Đây là cái gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Một loại thuốc ức chế sức mạnh huyết dịch, có thể tạm thời khiến huyết dịch trong cơ thể ngươi không sinh sự nữa. Nhưng cũng chỉ là tạm thời ức chế mà thôi, không thể thật sự giải quyết vấn đề, nếu như ngươi thật sự muốn giải quyết vấn đề huyết dịch thì phải đi tìm một người.” Ông lão nói rồi vứt lọ thuốc kia cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhận thuốc, nhíu mày hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai, có mục đích gì?

“Nếu ta nói rằng ta tính ra được trong số mệnh của ngươi có một kiếp nạn, cho nên đặc biệt đến giúp ngươi vượt qua kiếp nạn này, ngươi có tin không?” Ông lão cười híp mắt nói.

Hàn Sâm nhìn ông lão, không biết phải nói gì hơn. Hắn cũng không phải đứa trẻ lên ba, sao có thể bị lời nói giả thần giả quỷ này lừa dối.

Ông lão biết Hàn Sâm không tin, nhún vai, lại uống một ngụm rượu rồi nói tiếp: “Ngươi không tin lời ta, vậy ngươi có tin lời Hàn Kính Chi không?”

“Ngươi là Hàn Kính Chi?” Hàn Sâm giật mình, lập tức mở to hai mắt nhìn ông lão.

Theo như hắn biết, Hàn Kính Chi xuất thân từ phái Giang Tương, môn phái lừa bịp cổ xưa trên giang hồ. Đám lừa đảo trong phái này đều giả mạo thầy tướng số đi lừa đảo, cực kỳ giống với ông lão trước mặt này.

“Bàn về vai vế, ngươi phải gọi ta một tiếng ông cố đấy.” Ông lão cười híp mắt nói.

“Sao ta biết ngươi có phải là Hàn Kính Chi thật hay không. Hơn nữa cho dù ngươi là Hàn Kính Chỉ thật thì cũng chưa chắc đã có quan hệ máu mủ với ta.” Hàn Sâm nói.

“Nếu không có mặt dây chuyền là thánh vật Huyết Mệnh Giáo mà ta để lại, cơ thể của ngươi đã sớm bị Lam Huyết ăn mòn, sợ là không còn cơ hội nói những lời này với ta nữa rồi.” Hàn Kính Chi lên tiếng.

“Trong bản ghi chép đặt cùng một chỗ với thánh vật viết cái gì?” Hàn Sâm thấy Hàn Kính Chỉ nói vậy, trong lòng cực kỳ kích động. Nếu ông lão trước

mặt thật sự là Hàn Kính Chi thì có lẽ Hàn Sâm sẽ tìm được

đáp án của câu hỏi mà hắn vất vả truy tìm bấy lâu nay rồi.

“Nếu lão già này nhớ không nhầm thì khi ấy bên trên viết là bốn chữ gen Thần Siêu Cấp, còn đánh một dấu chấm hỏi.” Hàn Kính Chỉ nói.

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Hàn Kính Chi. Hắn vất vả tìm kiếm nhiều năm như vậy, bây giờ đột nhiên nhìn thấy một Hàn Kính Chi sống sờ sờ ngay trước mặt mình, nhất thời không biết nên hỏi cái gì.

Hàn Sâm mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời. Hàn Kính Chi bèn lên tiếng nói trước: “Ngươi là chắt trai ruột của ta, cha ngươi cũng là cháu trai ruột của ta, điều này chính xác không thể nghi ngờ.”

Hàn Sâm cứ mấp máy môi rồi lại bị Hàn Kính Chi ngắt lời: “Lúc trước ta cũng là bất đắc dĩ nên mới sử dụng kế kim thiền thoát xác, để phụ thân ngươi ở lại nhà họ Hàn, vì thế mà có người nhà họ Hàn đã mất đi thân phận và tính mạng. Đúng như cha ngươi nói, chúng ta thiếu nợ mạng sống của nhà họ Hàn, cho nên có một số thứ nên trả vẫn phải trả, đó là món nợ của chúng ta.”

Khó khăn lắm Hàn Sâm mới tìm được một kẽ hở để chen vào. Vừa muốn lên tiếng, Hàn Kính Chỉ lại nói thêm: “Đừng hỏi ta vì sao phải làm như vậy, bởi vì cho dù ta giải thích, ngươi cũng sẽ không tin, giống như ngươi không tin chuyện số mệnh an bài người thân của ngươi đều sẽ phải chết mà ta nói.”

Hàn Sâm mấp máy môi. Lần này Hàn Kính Chi không cắt ngang lời nữa nhưng hắn lại không thể nói ra lời, bởi vì hắn chưa lên tiếng hỏi mấy vấn đề mình vừa nghĩ ra thì Hàn Kính Chi đã trả lời hết cả rồi, trong lúc nhất thời cũng không biết nên hỏi cái gì.

Hàn Kính Chi mỉm cười, uống một ngụm rượu rồi nói tiếp: “Lam Huyết trên người ngươi là ta tính kế Nhân Đế, để hắn cho ngươi.”

“Vì sao?” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy nặng nề, hắn không ngờ việc Nhân Đế cho hắn Lam Huyết lại khúc chiết như vậy.

“Bởi vì chỉ có như vậy, ngươi mới có thể ngăn cản chuyện bất hạnh xảy ra” Sắc mặt Hàn Kính Chi cổ quái nói.

“Chuyện bất hạnh gì? Chính là như lời ngươi nói, số mệnh an bài ngươi thân của ta đều sẽ chết?” Hàn Sâm hỏi.

“Không chỉ là như vậy, còn cả thế giới này.” Hàn Kính Chi nghiêm mặt nói.

“Ngươi muốn nói ta là Chúa cứu thế?” Hàn Sâm cười lạnh, hắn càng nhìn càng thấy Hàn Kính Chi này giống một tên lừa đảo.

“Không, ngươi không phải. Không ai là Chúa cứu thế cả, tất cả đều đã định sẵn là sẽ bị hủy diệt. Việc chúng ta có thể làm chỉ là cố gắng khiến cho kết quả ấy sẽ không trở thành kết cục cuối cùng.” Hàn Kính Chi nói.

“Có ý gì?” Hàn Sâm cau mày nói.

Hàn Kính chỉ lắc đầu: “Vì vậy mới nói, có một số việc, cho dù ta có giải thích thì ngươi cũng sẽ không tin. Nhưng bất kể ra sao, giải quyết vấn đề Lam Huyết trên người ngươi trước đã, uống thuốc tạm thời ức chế sức mạnh huyết dịch, sau đó đi tìm Hàn Vũ Phi. Chỉ có nàng mới có cách giúp ngươi khống chế sức mạnh Lam Huyết trong cơ thể.”

“Ta không cần sức mạnh Lam Huyết gì cả.” Hàn Sâm nói. “Không, ngươi cần. Chỉ khi sở hữu sức mạnh Lam Huyết, ngươi mới có thể không bị Tần Tu giết chết.” Hàn Kính Chi nói rất chắc chắn.

“Không phải Tần Tu đã chết từ lâu rồi sao?” Hàn Sâm giật mình.

“Nếu là chết thật rồi thì tốt quá.” Hàn Kính Chỉ nói rồi đứng dậy, nhìn thoáng qua sân sau của cổ trạch, sau đó lại nói với Hàn Sâm: “Chỉ có Lam Huyết mới có thể chống lại sức mạnh Lam Huyết. Tuy ngươi không thể thắng được sức mạnh giống mình nhưng ít nhất ngươi còn cơ hội sống sót. Cho dù ngươi có bằng lòng hay không, bây giờ ngươi đã trở thành Lam Huyết rồi, không còn con đường nào khác có thể đi nữa. Hiện giờ Hàn Vũ Khi đang ở tinh cầu Lãnh Ngưng, đi tìm nàng, nói thân thế của ngươi cho nàng, nàng sẽ giúp ngươi.”

Hàn Sâm nhìn Hàn Kính Chi chăm chú, trong đầu xuất hiện vô số suy nghĩ.

Nói thật, cho đến bây giờ Hàn Sâm vẫn nghi ngờ không biết Hàn Kính Chi trước mặt là thật hay giả. Cứ cho là thật đi, vậy tất cả những chuyện hắn nói cũng quá hoang đường, thật sự khiến người ta khó mà tin được.

"Có rất nhiều người đều nói, ngươi không thể có con cháu, vì sao vậy?" Hàn Sâm nhìn Hàn Kính Chỉ hỏi.

"Tìm Hàn Vũ Phi, nàng sẽ nói tất cả đáp án cho ngươi." Hàn Kính Chi nói rồi nhìn lên bầu trời: "Không còn thời gian nữa, ô đỏ sắp đến rồi, ngươi phải đi ngay."

"Ô đỏ? Là cô gái bên cạnh Nhân Đế kia sao? Rốt cuộc quan hệ giữa ngươi và Nhân Đế là thế nào?" Hàn Sâm lại hỏi.

Hàn Kính Chi nhếch miệng cười với Hàn Sâm, sau đó đột nhiên bay lên đạp một cước lên mặt Hàn Sâm, trực tiếp đạp Hàn Sâm ngã về phía sau.

Vốn dĩ sau lưng Hàn Sâm là một mặt đá nhưng mặt đá này lại bị Hàn Sâm va vào rồi lật ngược lại. Hàn Sâm lập tức ngã xuống, như rơi vào vực sâu không đáy.

"Tiểu tử, nhớ kỹ, làm thế nào cũng phải sống sót. Dù có một ngày ngươi cảm thấy tuyệt vọng cũng đừng từ bỏ chính mình, không từ thủ đoạn cũng phải sống sót, bởi vì chỉ khi ngươi còn sống, người thân của ngươi mới có hi vọng sống sót." Giọng nói của Hàn Kính Chi truyền vào trong tai Hàn Sâm. Hàn Sâm chỉ cảm thấy cơ thể đang không ngừng rơi xuống, dường như có một luồng sức mạnh đang kéo hắn, khiến hắn không cách nào thoát ra được.

Cũng vì bây giờ Hàn Sâm rất khó khống chế cơ thể của mình. Nếu là lúc bình thường, tất nhiên sức mạnh như vậy không thể trói buộc được hắn nhưng bây giờ Hàn Sâm chỉ có thể để mặc cho cơ thể rơi xuống.

Hết chương 3005.

Chương 3006. Đại na di ngẫu nhiên

Tùm!

Hàn Sâm cảm thấy cơ thể mình rơi vào trong nước, cuốn theo dòng nước cuồn cuộn, cũng không biết đã bị cuốn đi bao xa, đến khi cơ thể ổn định lại, bơi từ trong nước ra thì phát hiện mình đã ở trong một hồ nước.

Khắp nơi có thể nhìn thấy thảo nguyên mọc thành vùng, còn có bầu trời xanh thẳm mênh mông bát ngát, nước hồ trong vắt như một tấm gương.

Nước và trời phản chiếu lẫn nhau, khiến người ta có cảm giác kỳ diệu như đang dạo chơi trên bầu trời.

"Đây là nơi nào?" Hàn Sâm biết bản thân chắc chắn không chỉ đơn giản là rơi xuống, rất có thể là đã trải qua loại truyền tống nào đó, nếu không thì không thể nào xuất hiện trong hồ nước này được.

Nơi hắn tới trước đó rõ ràng là địa hình rừng núi, xung quanh đều là núi non và rừng cây, dù có rơi thế nào cũng không thể nào vọt tới thảo nguyên được.

Đưa mắt quan sát xung quanh, hắn phát hiện tinh không nơi này khác hẳn với trước đó, rõ ràng không phải cùng một tinh vực.

Hắn muốn đứng lên nhưng lam huyết và xích huyết trong cơ thể xung đột rất dữ dội, tay chân run rẩy gần như mất kiểm soát.

Hàn Sâm biết nếu còn tiếp tục như vậy, một khi thân thể hắn hoàn toàn không khống chế được thì đến lúc đó, dưới sự dẫn dắt của thân thể, hắn sẽ làm ra những chuyện mà đến cả bản thân cũng không thể kiểm soát được.

Hàn Sâm cắn răng, dùng bàn tay run rẩy lấy lọ thuốc Hàn Kính Chi cho mình ra, mở nắp uống một ngụm.

Bây giờ cũng chỉ có thể cố chữa ngựa chết thành ngựa sống thôi, tuyệt đối không thể để bản thân mất khống chế.

Nhưng Hàn Sâm vẫn cảm thấy khó hiểu, tại sao sau khi lam huyết trong cơ thể mất khống chế lại muốn giết chết Bảo Nhi mà không có phản ứng gì với Bạch Hoàng và Nhật Nguyệt Thần Viên.

“Là bởi vì chiến thể Dị Chủng Hóa, hay là bản thân Bảo Nhi đây?” Nhất thời Hàn Sâm cũng nghĩ không thông vấn đề này.

Nước thuốc vào bụng như dòng suối trong, huyết khí trên người Hàn Sâm lập tức bị dập tắt, còn có hiệu quả hơn cả Berberin.

Mất đi huyết khí chồng đỡ, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh vốn đang vận chuyển không ngừng cuối cùng cũng dừng lại.

Lúc này, dù là lam huyết hay là hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu đều giống như ngọn lửa bị dập tắt, lặng lẽ chìm xuống.

“Có tác dụng thật này.” Cuối cùng Hàn Sâm cũng lấy lại quyền khống chế đối với cơ thể nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã lại đau đầu.

Sau khi Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh ngừng lại, trong cơ thể hắn đã không còn bất cứ sức mạnh nào có thể vận chuyển. Cho dù là các loại thuật gen hay là sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, tất cả đều biến mất.

Nói cách khác, bây giờ ngoại trừ thể xác vẫn còn duy trì trình độ cấp Chân Thần thì Hàn Sâm đã không còn bất cứ sức mạnh đặc thù nào có thể sử dụng.

Bây giờ Hàn Sâm có thể nhảy rất cao nhưng lại không có cách nào phi hành, có thể một quyền đánh nát tinh thần nhưng nhất định phải để nắm đấm của mình chạm đến tinh thần mới có thể làm được.

“Lần này không xong rồi. Đến năng lực phi hành cũng không có, ta phải làm sao mới đến được tinh cầu Lãnh Ngưng đây?” Hàn Sâm buồn bực trong lòng.

Hàn Sâm có thể mạo hiểm sử dụng sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nhưng hắn sợ sau khi bản thân vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần

Kinh sẽ lại kích thích sức mạnh Lam Huyết, đến lúc đó thì càng phiền phức hơn.

“Xem ra chỉ đành thử thể Thần Linh Siêu Cấp một lần xem có thể loại bỏ sức mạnh Lam Huyết hay không.” Hàn Sâm không do dự nữa, mở thể Thần Linh Siêu Cấp.

Uỳnh!

Một luồng sáng trắng lóa chảy xuôi trên cơ thể Hàn Sâm, rất nhanh đã đưa Hàn Sâm tiến vào trạng thái Thần Linh Siêu Cấp, cả người giống như thần linh trong hư vô, các loại sức mạnh lập tức trở về trên cơ thể Hàn Sâm.

Nhưng vì Uyển Nhi nên thể Thần Linh Siêu Cấp chỉ có thể duy trì trong thời gian rất ngắn, Hàn Sâm lại hồi phục trạng thái ban đầu của cơ thể.

“Không thể loại bỏ trạng thái dị thường của cơ thể sao?” Hàn Sâm phát hiện cơ thể của mình vẫn không thể sử dụng sức mạnh của các loại thuật gen, máu vẫn là lam huyết.

“Xem ra thật sự chỉ có thể đi tinh cầu Lãnh Ngưng một chuyến thôi.” Hàn Sâm vốn đã định đến tinh cầu Lãnh Ngưng rồi, cho dù thể Thần Linh Siêu Cấp có thể giải trừ được lam huyết trong người thì hắn cũng phải đi tìm Hàn Vũ Phi, hỏi rõ ngọn nguồn mọi chuyện.

Bây giờ không giải trừ được cấm chế của lam huyết thì hắn càng phải đi.

“Hàn Phi Vũ chắc là người phụ nữ bị nhốt ở núi Lưỡng Giới. Nếu đã biết diện mạo của nàng, lại biết nàng ở núi Lưỡng Giới thì muốn đi tìm nàng cũng không phải chuyện khó. Quan trọng là bây giờ ta phải làm sao mới có thể đến được tinh cầu Lãnh Ngưng đây?” Hàn Sâm chỉ có thể nghỉ ngơi một lát, đợi cơ thể hồi phục rồi sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp một lần nữa, để cho mình có thể sử dụng các loại thuật gen, tranh thủ thời gian chốc lát đó, lấy Lĩnh Vực Động Huyền quét hình cả tinh cầu, sau đó xem sơ qua tình hình phân bố tinh cầu ở gần đây.

Kết quả khiến Hàn Sâm rất thất vọng, nơi đây chính là một tinh cầu nguyên thủy, tuy cũng có sinh vật nhưng đều là một ít sinh vật cấp thấp, đến một

sinh vật trí tuệ cao có thể giao lưu cũng không có.

Tinh cầu phân bố ở gần đây cũng rất xa lạ, không phải tinh hệ mà Hàn Sâm hiểu rõ. Hơn nữa ngoại trừ tinh cầu này thì không còn có tinh cầu nào có sự sống cả, cũng không có dấu tích của nền văn minh.

“Vậy chỉ đành mạo hiểm sử dụng Tinh Không Đại Na Di thôi.” Bây giờ điều đáng mừng duy nhất của Hàn Sâm là thể Thần Linh Siêu Cấp còn sử dụng được, nếu không thì chỉ có thể dựa vào thể xác nhảy tới nhảy lui ở trong tinh không thôi, cũng không biết tới khi nào mới đến được †inh cầu Lãnh Ngưng.

Hàn Sâm nằm trên cỏ nghỉ ngơi một lát. Sau khi dưỡng đủ tinh thần, Hàn Sâm lại biến thân thể Thần Linh Siêu Cấp một lần nữa, tranh thủ thời gian chốc lát đó sử dụng Tinh Không Đại Na Di.

Bởi vì không thể xác định tọa độ và khoảng cách, lần này Hàn Sâm chỉ có thể dựa vào vận may sử dụng Tinh Không Đại Na Di, căn bản chẳng phân biệt được phương hướng và vị trí.

“Ông trời ơi hãy mở mắt ra, để cho ta dịch chuyển tức thời đến tinh vực có sinh mệnh trí tuệ cấp cao đi mà.” Trong lòng Hàn Sâm âm thầm cầu nguyện.

Tùm!

Thể Thần Linh Siêu Cấp mất đi hiệu lực, Hàn Sâm lập tức rớt khỏi Tinh Không Đại Na Di, cảm thấy bản thân lại rơi vào trong nước.

“Có phải gần đây ta đã phạm vào thủy sát không, tại sao cứ liên tục rơi vào trong nước vậy?” Hàn Sâm chui từ trong nước ra, nhìn rõ tình hình xung quanh, lập tức ngây người.

Hắn đúng là đã rơi vào trong nước nhưng lại không phải rơi vào trong sông hồ, cũng không phải biển lớn hay nhà tắm, mà là rơi vào trong một cái nồi lớn.

Một cái nồi sắt rất lớn, đường kính của miệng nồi khoảng hơn bốn mét, chiều cao khoảng bảy tám mét, bên trong đổ hơn nửa nồi nước, trong nước còn nổi các loại gia vị trông như miếng hành gừng tỏi và hoa hồi.

Nước dính trên môi Hàn Sâm, nhấp môi một cái, lập tức cảm thấy hương vị vừa chua vừa cay truyền vào khoang miệng.

"Đù mé, sao lại dịch chuyển vào trong nồi nhà người khác rồi? Đây là đang làm gì? Nấu đầu cá chua cay sao ? " Hàn Sâm nhìn quét qua xung quanh, phát hiện trọng nồi còn có rất nhiều miếng ớt xanh đỏ cùng với gia vị không rõ.

Những miếng ớt xanh đỏ kia miếng nào miếng nấy còn to hơn cả cái đầu, vừa nhìn là biết không phải là loại thông thường.

Hàn Sâm đang định nhảy từ trong nồi ra ngoài rồi tính sau, nhưng ánh mắt bất giác nhìn lướt qua đáy nồi, lập tức ngây cả người.

Trong nồi này không chỉ có ớt, tiêu và gia vị mà còn có một sinh vật sống sờ sờ, quan trọng là Hàn Sâm cũng nhận ra sinh vật này.

"Gì thế này? Long Vương Hư Không xếp hạng thứ tám trong cuộc chiến Thần Bảng lại bị người ta ném vào trong nồi làm tôm hùm chua cay? Không đúng, phải là Long Vương chua cay mới đúng." Hàn Sâm nhìn sinh vật chìm ở đáy nồi, nhất thời vẫn chưa phản ứng lại được.

Hết chương 3006.

Chương 3007. Vạc Thai Thân

Trong nồi sắt khổng lồ, một thi thể dị chủng toàn thân là lớp vỏ giáp xác trông như con rết nằm ở đáy nồi.

Tuy lớp giáp xác của nó đã bị nấu hơi đỏ lên, có chút khác biệt với giáp xác màu đen của Long Vương Hư Không nhưng Hàn Sâm có thể khẳng định, đây chính là Long Vương Hư Không không còn nghi ngờ gì nữa.

Tuy tên nó là Long Vương Hư Không nhưng hình dáng lại không liên quan gì đến rồng cả, cơ thể giống con rết, đầu giống độc giác tiên, đuôi giống bọ cạp, sau lưng còn có cánh rất dài giống như chuồn chuồn.

Hình dạng như vậy, bất cứ ai nhìn qua cũng sẽ không quên được. Với khả năng ghi nhớ của Hàn Sâm, tuy chỉ từng nhìn nó chiến đấu nhưng cũng nhớ rõ ràng rành mạch.

"Thực lực của Long Vương Hư Không cũng là đỉnh cấp trong cấp Chân Thần, còn là thuộc tính hư không, có năng lực xuyên qua vật chất. Ai có bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể bắt nó đi làm thịt, làm thành Long Vương chua cay chứ?" Hàn Sâm tự thấy thực lực không thua gì của Long Vương Hư Không nhưng muốn giết nó cũng không dễ dàng như vậy.

Năng lực của Long Vương Hư Không tương tự với Tiểu Tinh Tinh, có thể xuyên qua tất cả vật chất, thậm chí còn có thể đi vào không gian phản vật chất, là nhân vật cực kỳ khó chơi.

Hàn Sâm bám vào cạnh nồi, nhô đầu ra, cẩn thận đánh giá tình hình bên ngoài nồi.

Bây giờ hắn khó có thể sử dụng sức mạnh, lại không thể kích hoạt Lam Huyết, sức chiến đấu rất hạn chế, đối phương lại còn là dạng tồn tại có thể làm lẩu Long Vương Hư Không, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Hàn Sâm vừa nhìn ra ngoài, lập tức phát hiện hóa ra nơi đây lại là một cái hang to lớn. Hắn cứ ngỡ đây là một cái nồi sắt nhưng thật ra lại không phải là nồi, nhìn qua trông giống một cái vạc hơn.

Vạc là cái đỉnh không chân, là một dụng cụ nhà bếp dùng để nấu thịt cá thời xa xưa.

Nhưng sau này nó lại dần dần biến thành một dụng cụ tra tấn, dưới sự thống trị của quân vương tàn bạo, phạm nhân sẽ bị đưa vào trong vạc nấu sống.

Bây giờ cái vạc này được mấy cái xích sắt to bằng bắp đùi giữ lấy, treo lơ lửng trong hang, mà bên dưới hang lại có một luồng địa hỏa phun ra †ừ trong hỏa nhãn, không ngừng thiêu đốt đáy vạc, đun nóng nước ở bên trong,

liên tục tản ra hơi nóng. Long Vương Hư Không trong nồi cũng bị nấu chuyển dần sang màu đỏ.

Cũng may sau khi hấp thu lam huyết, thể xác của Hàn Sâm đã trở nên rất kiên cố, nhiệt độ cao có thể nấu chín Long Vương Hư Không cũng không thể làm tổn thương đến thân thể hắn. Hàn Sâm chỉ cảm thấy nước hơi nóng, mùi hương của hoa hồi không ngừng chui vào trong mũi.

"Cái nồi này và địa hỏa bên dưới không biết có lai lịch thế nào, lại có thể khiến trong nồi sinh ra nhiệt độ cao như vậy. Nếu ta ở thêm lát nữa, nói không chừng sẽ thật sự bị nấu thành canh thịt cùng với Long Vương Hư Không kia mất." Hàn Sâm thấy trong hang không có người, đang định nhảy ra khỏi nồi, lại đột nhiên nghe được tiếng nói chuyện truyền đến từ trong một nhánh hang động, có người đang đi vào bên trong.

Hàn Sâm chỉ đành rụt về, nửa cơ thể ẩn trong nước, dùng một miếng ớt xanh lớn che kín thân hình, sau đó nghiêng tai cẩn thận lắng nghe, chợt nghe thấy một giọng ồm ồm nói: "Nấu Long Vương Hư Không lâu như vậy rồi mà vẫn chưa nhừ, muốn nấu toàn bộ tinh hoa gen của nó ra cũng không biết phải mất bao lâu?"

Sau đó lại có một giọng bất âm bất dương, hơi chói tai nói: "Ngươi vừa đến đây chưa bao lâu, đương nhiên không biết chuyện ở đây rồi. Ta nhớ một lần dài nhất là nấu một con dị chủng Hống, ước chừng nấu hơn ba trăm chín mươi triệu năm, mới nấu hết toàn bộ gen tinh hoa của nó ra. Tuy con Long Vương Hư Không này không mạnh như con Hống kia nhưng cũng là Chân Thần đỉnh cấp, không đến mười tám triệu năm, sợ là không có thể nấu hết toàn bộ tinh hoa gen của nó được."

"Như ta nói, cần gì phải phiền phức vậy, trực tiếp đập nát Long Vương Hư Không rồi nấu chẳng phải sẽ nhanh hơn nhiều sao?" Giọng ồm ồm hỏi.

Chất giọng chói tai lại vang lên: "Không được, phải hầm nguyên con trên lửa nhỏ mới có thể lợi dụng Vạc Thai Thần nấu toàn bộ tinh hoa gen ra ngoài, như vậy mới không khiến cho những tinh hoa gen đó bị tổn thất. Mấy dị chủng trước đó đều nấu theo cách này cả nhưng lần này sợ là không đợi được rồi. Tiểu thư sắp trưởng thành, ở lễ trưởng thành phải uống dịch thánh gen, cho nên nhất định phải tranh thủ trước khi đến lễ trưởng thành

của tiểu thư, nấu nhừ hoàn toàn tinh hoa gen của con Long Vương Hư Không này ra."

"Ngươi nói phải một mười triệu năm mới nấu xong cơ mà? Ngày kia là tiểu thư đón lễ trưởng thành rồi, làm sao nấu xong được?" Giọng ồm ồm hơi nghi hoặc nói.

"Nếu không thì ngươi nghĩ chủ nhân để chúng ta tới đây làm gì? Chính là muốn chúng ta tăng độ lửa, nhất định phải nấu nhừ toàn bộ tinh hoa gen của Long Vương Hư Không trước lễ trưởng thành đó." Giọng nói chói tai nói.

"Không phải ngươi nói nếu quá nhanh sẽ làm hỏng tinh hoa gen sao?"

"Bình thường thì tất nhiên là vậy rồi, nhưng bây giờ chủ nhân để cho ta mang theo bảo bối này tới. Chỉ cần thả nó vào trong nồi nấu cùng, không những có thể khiến tốc độ nấu nhừ tăng nhanh, mà còn có thể gìn giữ tinh hoa gen toàn vẹn. Ngươi cứ thành thật làm theo ta là được, đợi sau khi lễ trưởng thành của tiểu thư hoàn tất, chủ nhân nhất định sẽ khen thưởng cho chúng ta."

Hàn Sâm đang nghe dở thì thấy một sinh vật đi đến trước nồi nhưng hắn chỉ có thể thông qua kẽ hở nhìn thấy một cái đầu nhô ra phía trên nồi, còn những bộ phận khác thì lại không nhìn thấy.

Cái đầu kia to gần bằng nửa cái nồi, trông vô cùng kỳ lạ, mặt đen như nước sơn, trên mũi mọc ra một con mắt to đùng, đỉnh đầu có một cái sừng, trên sừng còn tỏa ra ánh lửa màu xanh, trông như Độc Nhãn Quỷ Vương sống sờ sờ.

Trong ấn tượng của Hàn Sâm cũng không có tư liệu về dị chủng này, năng lực cảm nhận lại không thể sử dụng, không biết cấp bậc của dị chủng này là gì.

Dị chủng kia thoáng nhìn vào trong nồi, dường như đang quan sát Long Vương Hư Không phía dưới, thấy giáp xác vừa mới ửng đỏ của Long Vương Hư Không, lắc đầu nói: "Lớp vỏ mới vừa đỏ, xem ra chúng †a phải khẩn trương làm việc rồi."

Nói xong, dị chủng giống như quỷ vương lấy một cái hộp từ trong ngực ra, cẩn thận lấy ra một vật, từ từ thả vào trong nồi, sau đó cái đầu kia lập tức lùi qua bên cạnh, cất giọng the thé nói: “Chen gì mà chen, còn không mau phun Chân Dương Hỏa của ngươi ra, tăng hỏa lực lên, phải nấu toàn bộ tinh hoa gen của Long Vương Hư Không ra trước khi đến lễ trưởng thành.”

“Chỉ là ta ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, muốn xem thử thôi mà.”

“Xem gì mà xem. Lỡ như nước bọt của ngươi rơi vào đó, làm hỏng dịch thánh gen của tiểu thư thì chúng ta đừng mong sống sót, làm việc nhanh lên.”

Hàn Sâm thấy chúng vẫn đang tiếp tục làu bàu nhưng hắn không có ý muốn nghe nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thứ bị dị chủng kia ném vào trong nồi, trong lòng chợt hoảng sợ.

Thứ bị ném vào trong nồi lại là một đưa trẻ sơ sinh vừa mới ra đời. Hơn nữa hình dáng đứa bé này còn giống trẻ sơ sinh nhân loại y như đúc, xem ra chính là một đứa trẻ nhân loại trắng trẻo mập mạp.

Đứa bé rơi vào trong nồi, bị nước trong nồi làm bị bỏng, lập tức khóc †oáng lên. Tay chân bé xíu toàn thịt bị bỏng đỏ cả lên, không ngừng vùng vẫy trên mặt nước.

Hết chương 3007.

Chương 3008. Cổ Linh Chủng

Hàn Sâm biết đứa nhỏ đó chắc chắn không phải là con người. Nhiệt độ trong nồi lúc này đã có thể nấu chính máu thịt cấp Chân Thần rồi. Nếu đứa nhỏ đó thật sự là con của nhân loại, e rằng không cần đợi nó vào nồi, chỉ cần ở bên cạnh thôi cũng bị hơi nóng thổi chín rữa máu thịt cả người luôn.

Hiện giờ sau khi đứa nhỏ rơi vào trong nước, làn da chỉ bị phỏng phiếm đỏ một chút thôi, vẫn còn có thể lăn qua lăn lại trong nước, rõ ràng không phải

là sinh vật bình thường.

“Thứ này rốt cuộc là gì vậy?” Hàn Sâm nhìn đứa trẻ sơ sinh khóc oa oa †rong nước, trong lòng thầm suy đoán nhưng cũng không biết rõ rốt cuộc nó là chủng tộc gì.

Hàn Sâm cũng không thể sử dụng Lĩnh Vực Động Huyền nên nhìn không rõ tình hình bên ngoài nồi. Nhưng hắn cảm nhận được nhiệt độ nước đang tăng cao lên, không cần nhìn cũng đoán được phần nào, hai dị chủng nói chuyện lúc nãy nhất định đang sử dụng sức mạnh hệ hỏa gia tăng nhiệt độ cho Vạc Thai Thần.

“Làm gì bây giờ?” Hàn Sâm phải đợi thêm chút nữa mới có thể triệu hồi thể Thần Linh Siêu Cấp nhưng nhiệt độ trong nồi càng ngày càng cao khiến hắn cảm thấy làn da bỏng rát.

Đứa trẻ đó càng khóc càng lớn tiếng, vẫn đang đạp nước tung tóe. Tuy da thịt của nó bền bỉ nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ sơ sinh, năng lực hành động rất kém, không thể thoát ra khỏi miệng Vạc Thai Thần.

Đứa nhỏ đạp đạp một lúc, không biết giãy dụa thế nào lại đến được chỗ Hàn Sâm.

“Đi đi đi, đừng có qua đây.” Hàn Sâm thấy nó sắp đạp hỏng miếng ớt mình đang đội trên đầu, vội vàng giơ tay ra muốn đuổi nó đi.

Nhưng ai ngờ bàn tay vừa mới chạm vào cơ thể của đứa bé, nó đã phát hiện ra sự tồn tại của hắn, bèn dùng đôi tay và đôi chân bụ bẫm ôm chặt lấy cánh tay Hàn Sâm giống như con Koala, không khóc tiếp nữa, nước mắt giàn giụa nhìn Hàn Sâm.

“Ta còn không lo nổi thân mình, lấy đâu ra sức mà cứu ngươi chứ, mau đi đi” Hàn Sâm thầm nghĩ, vừa nghĩ vừa phẩy tay, muốn hất đứa nhỏ ra.

Nhưng đứa bé giống như dán lên cánh tay của hắn vậy, phẩy cỡ nào cũng không dứt ra được.

Hàn Sâm không dám lên tiếng, cũng không dám cử động quá mạnh, nhất thời cũng không biết làm thế nào với đứa bé này.

“Kỳ lạ, sao Cổ Linh Chủng không khóc nữa rồi?” Giọng nói lanh lảnh của dị chủng độc nhãn lại truyền đến khiến Hàn Sâm run lên.

“Chắc chắn là bị nấu chín rồi. Địa Tâm Viêm cộng với Vạc Thai Thần vốn đã cực kỳ nóng, lại thêm Chân Dương Viêm của ta và U Minh Hỏa của ngươi. Đến cả dị chủng cấp Chân Thần cũng có thể nấu chín huống chỉ chỉ là một đứa trẻ.” Giọng ôm ồm nói.

“Ngươi thì biết gì! Đó không phải là đứa trẻ bình thường mà là Cổ Linh Chủng đó ngươi hiểu không hả?” Dị chủng độc nhãn nói.

“Cái gì là Cổ Linh Chủng?” Giọng ồm ồm không hiểu, hỏi.

Dị chủng độc nhãn lạnh lùng hừ một tiếng: “Dầu gì ngươi cũng từng là độc bá một vùng tinh không, thế mà ngay cả Cổ Linh Chủng của tộc Cổ Thần cũng không biết.”

Dừng một lát, dị chủng độc nhãn lại tiếp tục nói: “Tộc Cổ Thần được truyền thừa nhờ vào Nguồn Gốc Cổ Thần. Sau khi Cổ Thần đời trước chết đi để lại Nguồn Gốc Cổ Thần mới có thể thai nghén ra Cổ Thần mới. Cho nên số lượng của tộc Cổ Thần phải ổn định, không được nhiều cũng không được ít. Trừ phi khi Nguồn Gốc Cổ Thần bị hủy, tộc Cổ Thần mới phải thông qua một nghỉ thức thần bí để sinh ra một Cổ Thần mới. Nhưng chỉ sau khi Nguồn Gốc Cổ Thần của một vị Cổ Thần bị hủy mới có thể tiến hành nghỉ thức này để sinh ra một Cổ Thần mới, mà Cổ Thần vừa mới sinh ra này vẫn còn ở trong trạng thái ấu thể, chưa được sự công nhận của sức mạnh, không thể khống chế sức mạnh một hệ thì được gọi là Cổ Linh Chủng. Sau khi Cổ Linh Chủng được sự công nhận sức mạnh một hệ thì mới có thể trở thành Cổ Thần thật sự”

“Nói vậy Cổ Linh Chủng chính là tộc Cổ Thần, dùng Cổ Linh Chủng chế thành dịch gen cho tiểu thư uống há chẳng phải là ăn thịt đồng tộc sao…” Giọng ôm ồm còn chưa nói xong thì đã bị cắt ngang.

“Nhỏ tiếng thôi, ngươi không nói linh tinh, không ai bảo ngươi câm đâu.” Dị chủng độc nhãn nhỏ giọng nói tiếp: “Chủ nhân của chúng ta là vua của tộc Cổ Thần, chỉ một Cổ Linh Chủng thì có là gì chứ, cho dù nấu một Cổ Thần thật sự cũng không ai dám nói gì.”

Giọng ồm ồm cũng đè thấp xuống, nhỏ giọng hỏi: “Lạ thật đấy. Nếu tộc Cổ Thần nhất định phải đợi đến khi Cổ Thần già chết đi, Cổ Thần mới mới được sinh ra, vậy tại sao chủ nhân lại có đời sau là tiểu thư chứ?”

“Đây không phải là bí mật mà ta và ngươi có thể biết được. Đừng nói nhiều nữa, mau châm lửa đi, phải nhanh chóng nấu xong dịch gen trước lễ trưởng thành của tiểu thư, nếu không ta và ngươi gánh không nổi trách nhiệm này.” Dị chủng độc nhãn dừng lại một chút rồi lại nói: “Ngươi cứ đốt trước đi, ta đi xem Cổ Linh Chủng đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Còn xem cái gì nữa, chắc chắn đã bị nấu chín rồi.” “Kêu ngươi đốt thì cứ đốt đi, gì nhiều lời thế”

Hàn Sâm nghe thấy âm thanh chuyển động của dị chủng độc nhãn, lại nhìn Cổ Linh Chủng ôm lấy cánh tay hắn như Koala, nước mắt giàn giụa, không khỏi thở dài: “Không ngờ lại dịch chuyển đến vùng đất của tộc Cổ Thần, hơn nữa còn là địa bàn của vua Cổ Thần, không biết có thể xông ra ngoài bằng cơ thể xác thịt hay không?”

Thấy cái đầu của dị chủng độc nhãn đã đưa đến miệng nồi, Hàn Sâm mang theo Cổ Linh Chủng nhảy lên, đạp lên đầu của dị chủng độc nhấn rồi bay vọt lên không trung, xông thẳng đến một thông đạo trong hang động mà không hề dừng lại tí nào.

Trong khoảnh khắc xông ra ngoài, Hàn Sâm nhìn qua một con dị chủng khác, lại thấy đó là dị chủng như gấu đen, có đến tám cánh tay, miệng đang phun lửa vào đáy nồi.

Đầu óc của nó hình như không được linh hoạt lắm, nhìn thấy Hàn Sâm mang theo Cổ Linh Chủng bay ra ngoài mà chỉ ngơ ngác đứng đó nhìn Hàn Sâm chui vào trong thông đạo, căn bản không phản ứng được đã xảy ra chuyện gì.

“Còn ngơ ra đó làm gì? Có kẻ địch lẩn vào cướp mất Cổ Linh Chủng rồi, còn không mau đuổi theo…” Dị chủng độc nhãn gầm lên, xoay người xông đến thông đạo trong hang đá mà Hàn Sâm đi qua.

Nhưng bởi vì thông đạo mà Hàn Sâm chọn chỉ cao bằng một người, cơ thể của dị chủng độc nhãn lại quá to lớn khiến hang đá bị đụng vỡ, trực tiếp phá đá chui ra đuổi theo.

Hàn Sâm không thể sử dụng thuật gen nhưng sức mạnh cơ thể vẫn là cấp Chân Thần, bây giờ chạy trốn như tia chớp, lao ầm ầm trong thông đạo thông suốt bốn phía, gần như không thể nhìn rõ bóng dáng của hắn.

Cổ Linh Chủng ôm chặt cánh tay Hàn Sâm, gương mặt bé nhỏ bị cơn gió thổi mạnh đến biến dạng.

Hàn Sâm trở tay ôm Cổ Linh Chủng vào lòng, lúc này Cổ Linh Chủng mới buông cánh tay hắn ra. Hai bàn tay nhỏ nhỏ nắm lấy vạt áo trước ngực Hàn Sâm, cặp mắt mở to nhìn Hàn Sâm cười khanh khách.

Hàn Sâm không có sức mạnh cảm nhận của Lĩnh Vực Động Huyền, chỉ đành có đường thì chạy có cầu thì qua, di chuyển loạn xạ trong thông đạo giống như con ruồi không đầu vậy.

Cũng may cả đường không gặp phải dị chủng nào khác, cũng không thấy người của tộc Cổ Thần, khiến Hàn Sâm an tâm hơn một chút.

Đột nhiên hang đá phía trước rộng mở tạo thành một không gian trong lòng đất cực lớn. Hàn Sâm nhìn thấy trong không gian dưới lòng đất đó mọc rất nhiều hoa quả kỳ lạ, giống như một vườn hoa dưới lòng đất xinh đẹp.

Trong vườn hoa đó có một thiếu nữ mặc đồ trắng ngồi trên xích đu, ngơ ngác nhìn Hàn Sâm và Cổ Linh Chủng xông vào vườn hoa.

Hết chương 3008.

Chương 3009. Làm như vậy không đúng

“Sao ngươi lại ở đây?” Hàn Sâm và thiếu nữ áo trắng gần như cùng lúc cất tiếng hỏi.

Thiếu nữ áo trắng trước mặt chính là nữ đầu bếp của Long tộc. Trước đây nàng rời khỏi Hoa Viên Không Trung đi tu hành, vẫn chưa từng quay lại Hoa Viên Không Trung. Hàn Sâm còn lấy làm lạ nàng đã đi đâu, không ngờ lại gặp nàng ở đây.

“Ta cũng không rõ. Trước đó ta săn giết dị chủng ở đảo Dị Thú, kết quả gặp được một tên rất kỳ quái, cứ nói ta là truyền nhân của hắn, sau đó bèn mang ta đến đây.” Long Nữ dừng lại một chút rồi lại nói: “Hắn thường lấy rất nhiều nguyên liệu dị chủng quý báu cho ta dùng nấu ăn. Ta thấy nơi này khá tốt nên cũng không vội đi.”

“Vậy tiểu thư trong miệng hai tên dị chủng kia chính là ngươi đấy à?” Hàn Sâm trợn mắt nhìn Long Nữ, nét mặt đầy khó tin.

Tộc Cổ Thần luôn thần bí khó lường, huống chi là vua tộc Cổ Thần. Nếu Long Nữ thật sự kế thừa được y bát của vua tộc Cổ Thần, không dám nói sau này sẽ tung hoành trong đại vũ trụ nhưng người dám động đến nàng cũng không nhiều đâu.

“Tiểu thư cái gì? Sao lại chửi ta hả?” Long Nữ chau mày nói.

“Không phải là ý đó…” Hàn Sâm vừa muốn giải thích thì nghe thấy một tràng rầm rầm vang lên, dị chủng độc nhãn và dị chủng gấu đen tám †ay xông đến.

“Tiểu tử, ta xem ngươi chạy đi đâu, chịu chết đi!” Gấu đen tám tay hét lên quái dị, ánh sáng trên tám bàn tay gấu lóe lên ngưng tụ thành một mặt trời nhỏ, ném về phía Hàn Sâm.

“Gấu đần, ngươi làm gì vậy?” Long Nữ trừng gấu đen tám tay khẽ quát.

Gấu đen tám tay nghe giọng của Long Nữ, cơ thể to lớn run lên, vội thu mặt trời nhỏ trong tay vào. Hắn vừa định nói gì đó thì dị chủng độc nhãn ở bên cạnh đã giành nói trước, giọng the thé cất lên: “Tiểu thư, tiểu tử này đã cướp Cổ Linh Chủng, bọn ta định đánh gục hắn, lấy Cổ Linh Chủng về. Tiểu thư ngươi tránh đi, đợi bọn ta giành lại Cổ Linh Chủng mà hắn cướp đi rồi sẽ tạ lỗi với ngươi sau.”

Nói rồi, dị chủng độc nhãn và gấu đen tám tay bèn động thủ với Hàn Sâm.

“Ta nói với các ngươi bao nhiêu lần rồi, không được phép gọi ta là tiểu thư. Còn nữa, ai cho các ngươi bắt người ở chỗ ta. Hắn là bạn thân của †a, hai người các ngươi dám động vào một ngón tay của hắn, ta sẽ biến các ngươi thành xiên nướng hết.” Long Nữ lạnh lùng quát.

“Hắn là bạn tốt của tiểu… chủ nhân… sao?” Dị chủng độc nhãn và gấu đen tám tay đều ngẩn ra.

“Còn không đi mau, đợi ta hầm lên à?” Long Nữ lạnh lùng nói.

“Sao mà thế được, Cổ Linh Chủng còn ở chỗ hắn, bọn ta không mang về sẽ bị chủ nhân mắng…” Gấu đen tám tay nói lí nhí.

Dị chủng độc nhãn vội kéo gấu đen tám tay lại, ngắt lời hắn, tươi cười nịnh nọt nói: “Tiểu chủ nhân ngươi nghỉ ngơi đi, bọn ta đi trước.”

Nói rồi, dị chủng độc nhãn bèn kéo gấu đen tám tay lui ra ngoài.

“Ngươi kéo ta làm gì, chúng ta không mang Cổ Linh Chủng về lỡ như chủ nhân tức giận chẳng phải người gặp xui xẻo sẽ là chúng ta hay sao?” Gấu đen tám tay bất mãn nói.

“Ngươi thì biết cái gì. dịch thánh gen vốn là chủ nhân chuẩn bị cho tiểu thư, nếu chúng ta không nghe theo mệnh lệnh của tiểu thư, lát nữa chủ nhân sẽ càng tức giận hơn, đến lúc đó ngươi lại càng thảm hơn nữa. Nếu tiểu thư đã mở miệng thì đây không phải là chuyện mà chúng ta có thể giải quyết được,

vẫn nên nhanh chóng báo cho chủ nhân biết mới đúng.” Dị chủng độc nhãn nói xong thì nhanh chóng rời đi.

Trong vườn hoa, Long Nữ đánh giá Hàn Sâm từ trên xuống dưới rồi nói: “Ngươi bị người đàn ông kỳ lạ kia giội Lam Huyết khắp người, cơ thể hình như không giống với trước đây nữa rồi.”

“Ngươi cũng thấy rồi à. Đúng vậy, thật sự là hơi khác rồi.” Hàn Sâm cười khổ nói.

“Có vẻ các tổ chức cơ bắp đã chặt chẽ hơn rồi, hàm lượng chất béo cũng thấp hơn, thịt thế này không thích hợp để chiên nướng nhưng

dùng làm thịt muối cũng không tệ.” Long Nữ đánh giá cả người Hàn Sâm rồi nói.

Hàn Sâm toát mồ hôi: “Có thể đừng dùng đôi mắt nhìn thức ăn mà nhìn ta được không?”

Dừng một lát, Hàn Sâm đánh giá Long Nữ, nói: “Xem ra ngươi tiến bộ rất nhanh nhỉ, trình độ tiến hóa có vẻ rất cao.”

“Ta thì không cần nói rồi. Tên kỳ quái kia cho ta rất nhiều tư liệu dị chủng cao cấp, khiến ta nhận được không ít gen cao cấp, bây giờ đã là cấp Hóa Điệp rồi. Hắn còn nói cho ta một bát dịch thánh gen gì đó, nói rằng sau khi ta uống xong có thể thăng lên cấp Chân Thần.” Long Nữ đáp.

“Long Vương Hư Không trong nồi thật sự là nấu cho ngươi sao?” Hàn Sâm nghe xong ngưỡng mộ không thôi.

“Long Vương Hư Không gì?” Long Nữ hơi ngẩn ra.

Hàn Sâm kể lại sự việc một lượt, Long Nữ nghe xong hơi tức giận nói: “Sao có thể như vậy được.”

“Quả thật không nên, đứa nhỏ dễ thương như vậy sao có thể tùy tiện nấu lên chứ” Hàn Sâm gật đầu, Cổ Linh Chủng trong lòng cũng gật đầu lia lịa.

“Đúng vậy, nguyên liệu cao cấp thế này sao có thể tùy tiện nấu như vậy, nên giao cho ta tự tay xử lý mới đúng.” Long Nữ nghiêm túc nói.

Hàn Sâm và Cổ Linh Chủng (=.=||I), đặc biệt là Cổ Linh Chủng, sợ hãi chui tọt vào lòng Hàn Sâm.

“Khụ khụ, Long Nữ à, nếu không ảnh hưởng lắm hoặc là có vật thay thế thì có thể nể mặt ta mà tha cho nó một mạng không?” Hàn Sâm chỉ Cổ Linh Chủng trong lòng nói.

Tên nhóc này thật sự rất giống với trẻ sơ sinh nhân loại, dù thế nào Hàn Sâm cũng không nhẫn tâm nhìn nó bị biến thành thức ăn.

“Ta thì không sao, chỉ là không biết hắn có đồng ý hay không.” Long Nữ nhún vai nói.

“Nếu Hàn Thần phụ đã mở lời, lý nào ta lại không nghe theo.” Một âm thanh cực lớn vang vọng trong vườn hoa dưới lòng đất, chỉ thấy một nhân vật giống như Thần Linh phá vỡ không gian mà đi vào trong vườn hoa.

Hàn Sâm giật mình, tâm mắt nhìn về phía nhân vật giống Thần Linh đó nhưng chỉ thấy được một bóng người nam tính cường tráng được bao bọc trong vầng sáng bảy màu nhưng bị vầng hào quang đó làm lóa mắt nên hắn không nhìn rõ rốt cuộc người kia trông thế nào.

“Tại hạ Hàn Sâm, các hạ là vua tộc Cổ Thần đó sao?” Tuy bây giờ Hàn Sâm không cảm nhận được khí tức trên người đối phương nhưng chỉ với khí thế này cũng đủ biết đối phương không tầm thường.

“Ngươi là bạn của Long Nữ, gọi ta là Cổ Nguyên Thần được rồi.” Vua Cổ Thần thản nhiên nói.

“Các hạ khách sáo rồi, ngươi có thể tha cho nó một đường sống, lời này là thật sao?” Hàn Sâm vội hỏi.

“Tha cho nó đương nhiên là được. Nhưng không có nó, Long Vương Hư Không không thể nấu thành công trong một khoảng thời gian ngắn được, như vậy sẽ làm chậm trễ thời gian chế tạo dịch thánh gen, trừ phi…” Cổ

Nguyên Thần không nói tiếp, chỉ đưa tầm mắt dừng lại trên người Hàn Sâm.

“Các hạ có lời gì không ngại nói thẳng.” Hàn Sâm biết nhất định còn về sau.

“Trừ phi có thể tìm vật thay thế, theo ta thấy ngươi cũng không tệ.” Thần Cổ Uyên nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Hàn Sâm lập tức thay đổi. Tuy hắn có thương hại Cổ Linh Chủng nhưng vẫn chưa đến mức lấy mình ra để thay thế, chứ đừng nói là chết vì nó.

“Hắn là bạn của ta, ngươi không được động đến hắn.” Long Nữ đứng trước mặt Hàn Sâm, nhìn Cổ Nguyên Thần nói.

Hết chương 3009.

Chương 3010. Huyết mạch Cổ Thần Vương

“Đừng căng thẳng như vậy, ta chỉ muốn một giọt máu của hắn mà thôi, cũng không phải thả hắn vào Vạc Thai Thần nấu lên, ngươi căng thẳng như vậy làm gì chứ?” Cổ Nguyên Thần thản nhiên nói.

Hàn Sâm và Long Nữ cùng thở phào nhẹ nhõm nhưng Hàn Sâm vẫn nghi ngờ nhìn Cổ Nguyên Thần hỏi: “Máu của ta có tác dụng gì?”

“Nếu ngươi đã mang Cổ Linh Chủng đi thì đương nhiên phải có vật thay thế. Máu của ngươi có thể miễn cưỡng dùng được.” Cổ Nguyên Thần nói.

Hàn Sâm nhíu mày không lên tiếng. Cả đại vũ trụ đều biết hắn bị Nhân Đế giội Lam Huyết, máu trong khắp người đều biến thành màu lam. Cổ

Nguyên Thần lại muốn lấy máu của hắn, e rằng mục đích không đơn giản như Cổ Nguyên Thần nói.

Nhưng một giọt máu cũng không phải tổn thất gì với Hàn Sâm, có thể đổi được một mạng cho Cổ Linh Chủng cũng xem như xứng đáng.

“Được, vậy thì đổi. Nhưng vẫn còn một chuyện mong các hạ có thể giải thích cho ta” Hàn Sâm nhìn Cổ Nguyên Thần nói.

“Ta biết ngươi muốn hỏi gì, giao Cổ Linh Chủng cho Long Nữ trước, ngươi đi theo ta” Cổ Nguyên Thần nói rồi đi ra con đường bên ngoài vườn hoa.

“Ở đây đợi ta.” Hàn Sâm giao Cổ Linh Chủng trong lòng cho Long Nữ rồi nói với Long Nữ.

“Ta đi với ngươi.” Long Nữ nhíu mày nói.

“Không cần lo lắng, Nữ Thần Sát Na còn không làm gì được ta, hắn có thể làm gì ta chứ?” Hàn Sâm mỉm cười nói.

“Nhưng hắn là vua tộc Cổ Thần, không hề yếu hơn Nữ Thần Sát Na, ngươi đừng khinh thường.” Long Nữ nhìn theo hướng Cổ Nguyên Thần rời đi rồi nói với Hàn Sâm.

“Ta biết, ở đây đợi ta.” Hàn Sâm nói xong bèn nhét Cổ Linh Chủng vào lòng Long Nữ. Lúc này Cổ Linh Chủng cực kỳ nghe lời, ngoan ngoãn nắm chặt cánh tay Long Nữ.

Sau khi rời khỏi vườn hoa dưới lòng đất, Hàn Sâm nhìn thấy Cổ Nguyên Thần đi đằng trước bèn nhanh chóng đuổi theo.

Cổ Nguyên Thần vừa đi vừa nói: “Tộc Cổ Thần của ta vốn dĩ là bá chủ thế giới này, nuốt gan rồng mật phượng, vạn vật đều là thức ăn của bọn ta. Mãi cho đến trước khi Thánh Chủ và Thánh Vực quật khởi, tộc †a trấn áp chư thiên, không gì có thể địch nổi.”

Hàn Sâm không biết tại sao Cổ Nguyên Thần lại nói những chuyện này. Hắn nghe nói trước đây tộc Cổ Thần từng có một giai đoạn lịch sử huy hoàng nhưng thật sự đã rất lâu rồi, không còn ai nhớ đến thời đại ấy nữa.

Chưa nói đến thời đại của tộc Cổ Thần, cho dù là thời đại của Thánh Vực đến nay cũng chỉ có vài lão ngoan đồng nhớ tới mà thôi, những sinh vật bình thường trong đại vũ trụ rất xa lạ với cái tên Thánh Vực này, người biết rõ cũng chỉ có ba tộc Thái Thượng, Cổ Thần và Hoàng Cực mà thôi.

Đương nhiên tộc Cổ Thần bây giờ không thể so được với tộc Cổ Thần xưng bá vũ trụ trước đây.

Cổ Nguyên Thần nói tiếp: "Nhưng khi Thánh Vực quật khởi, cùng với trận chiến Thần Linh giáng lâm sau này, tộc Cổ Thần bọn ta nhanh chóng suy tàn, từ lâu đã không còn là bá vương vũ trụ năm ấy nữa rồi. Ngươi có biết vì sao tộc Cổ Thần lại suy tàn như vậy không?"

Hàn Sâm do dự rồi đáp: "Tộc Cổ Thần truyền từ đời này sang đời khác, chỉ cần Nguồn Gốc Cổ Thần không bị hủy thì tộc Cổ Thần vẫn tiếp tục được truyền thừa, thực lực không hề hao tổn gì cả. Theo lý thuyết có thể luôn duy trì được trạng thái đỉnh cao, tại hạ cũng cảm thấy rất kỳ lạ †ại sao tộc Cổ Thần lại suy tàn như ngày nay?"

"Đúng vậy, từ xưa đến nay Cổ Thần ba ngàn tộc nhân, không hơn cũng không kém. Cho dù Nguồn Gốc Cổ Thần của tộc Cổ Thần bị hủy vẫn có thể sinh ra một Cổ Thần mới trong Thần địa của tộc ta. Theo lý thuyết, thực lực của tộc Cổ Thần phải luôn duy trì trạng thái đỉnh cao mới đúng." Cổ Nguyên Thần nói đến đây, tâm trạng hơi kích động, ngay cả hào quang bảy màu trên người hắn cũng sinh ra sự dao động lạ thường.

Cổ Nguyên Thần nói tiếp: "Nhưng đó cũng chỉ là lý thuyết mà thôi. Thực tế sau khi Thánh Vực quật khởi, số lượng Cổ Thần trong tộc Cổ Thần bọn ta vẫn luôn giảm đi."

"Ý ngươi là Thánh Vực giết Cổ Thần? Vậy cũng không phải, cho dù giết Cổ Thần hủy diệt Nguồn Gốc Cổ Thần, trong Thần địa của tộc Cổ Thần vẫn có thể sinh ra một Cổ Thần mới, thực lực không nên suy yếu nghiêm trọng đến thế" Hàn Sâm nhíu mày nói.

Cổ Nguyên Thần lạnh lùng nói: "Đây chính là điểm mà tộc Cổ Thần bọn †a cảm thấy kỳ lạ. Mấy Cổ Thần trong tộc bọn ta sống không thấy người, chết không thấy xác, không có Cổ Thần nào có thể tái sinh trong Thần địa,

dường như bọn họ đều bốc hơi khỏi đại vũ trụ. Đến nay ba ngàn Cổ Thần chỉ còn lại không đến ba trăm mà thôi, ngay cả Thần Vương tộc bọn ta cũng đã mất tích từ lâu sau thời đại Thánh Vực.

"Nếu có chuyện như vậy… Thì chỉ có một khả năng, có người đã giam cầm những Cổ Thần đó." Hàn Sâm do dự đáp.

"Tộc bọn ta cũng nghĩ như vậy nhưng bọn ta đã tìm kiếm khắp đại vũ trụ rồi. Cho dù là Thánh Vực hay Thiên Ngoại Thiên, bọn ta cũng từng mạo hiểm xâm nhập vào để tìm kiếm nhưng vẫn chưa phát hiện bất cứ manh mối nào." Cổ Nguyên Thần thở dài nói: "Tuy tộc bọn ta đoán là do Thánh Vực giở trò nhưng không tìm được bất cứ chứng cứ nào. Huống chi Thánh Vực đã sớm bị tiêu diệt, muốn tìm ra chân tướng lại càng khó hơn."

Hàn Sâm thầm nói: "Chuyện tà môn như vậy, chín mười phần thật sự là do Tần Tu làm ra. Ngoài hắn ra còn ai có được năng lực và thủ đoạn như vậy, lại có thể khiến cho tộc Cổ Thần uy danh hiển hách biến thành diện mạo như hiện nay."

Tất nhiên Hàn Sâm không hề nói ra được, chỉ nhìn Cổ Nguyên Thần hỏi: "Vậy ngươi không phải là hậu duệ của lão Thần Vương sao?"

Cổ Nguyên Thần gật đầu: "Sau khi Thần Vương tộc bọn ta mất tích, tộc nhân còn lại cũng chỉ đành bất đắc dĩ chọn lại một Thần Vương. Đó chính là đời trước của ta, ta và lão Thần Vương không có quan hệ truyền thừa."

"Nói vậy, Long Nữ nàng ấy…" Hàn Sâm

"Đúng vậy, cơ thể nàng kế thừa nguồn gen của lão Thần Vương nhưng không biết vì sao bên trong còn pha trộn với gen của các sinh vật khác, khiến cho huyết mạch của nàng trở nên hỗn tạp không thuần khiết."

Cổ Nguyên Thần khẳng định suy đoán của Hàn Sâm rồi lại nói tiếp: "Tuy vậy nhưng sự kế thừa Thần Vương của nàng lại rất hoàn chỉnh, chỉ thiếu kích hoạt truyền thừa mà thôi. Ta định dùng Thực Chi Bí Pháp của tộc Cổ Thần để giúp Long Nữ nuốt nhiều tinh hoa gen dị chủng, đạt đến mục đích kích hoạt kế thừa Thần Vương hoàn toàn để nàng thừa hưởng vị trí Thần Vương."

Hàn Sâm nghe xong lại khẽ nhíu mày. Vua Cổ Thần nghe thì rất oai phong nhưng nghĩ lại nếu có một ngày thiên hạ đại loạn, ma quỷ quấy phá, Thần Linh lộng hành, để cho Long Nữ gánh vác trách nhiệm to lớn của cả tộc chưa chắc đã là chuyện tốt.

"Ngươi đã hỏi ý kiến của Long Nữ chưa?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm Cổ Nguyên Thần hỏi.

Cổ Nguyên Thần khẽ mỉm cười: "Ngươi yên tâm, tộc Cổ Thần bọn ta không hề có dã tâm xưng bá vũ trụ, chỉ cầu mong có thể tiếp tục truyền thừa, cùng lắm là muốn tìm ra tung tích của những Cổ Thần mất tích mà thôi. Nếu Long Nữ không đồng ý trở thành Thần Vương, chúng ta cũng không ép nàng, chỉ cần nàng có thể truyền thừa huyết mạch Thần Vương cũng đủ rồi. Cho dù nàng có làm Thần Vương hay không, vì để huyết mạch của nàng được truyền lại, những dịch thánh gen này đều cho có lợi cho nàng."

"Vậy ngươi lấy máu của ta làm gì?" Hàn Sâm đột nhiên nhìn Cổ Nguyên Thần hỏi.

Cổ Nguyên Thần và Hàn Sâm bốn mắt nhìn nhau, thản nhiên nói: "Bởi vì Lam Huyết trên người ngươi thuộc về Thánh Chủ, đó là sức mạnh gen của Thánh tộc. Năm xưa tộc Cổ Thần bọn ta tung hoành vũ trụ, ăn hết vạn tộc, hấp thu tinh hoa gen vạn tộc làm cho cơ thể cường tráng nhưng lại chưa từng ăn tinh hoa gen Thánh tộc. Với gen mạnh mẽ như Thánh Chủ, nếu Long Nữ có được sự trợ giúp của tinh hoa gen này, nhất định có thể tiến xa hơn nữa."

Hết chương 3010.

Chương 3011. Lễ trưởng thành

Hàn Sâm nghe xong, sắc mặt không ngừng biến đổi. Không phải nói hắn không chịu cho Long Nữ một giọt máu, đừng nói một giọt, cho dù là cả

thùng máu, chỉ cần Long Nữ cần thì Hàn Sâm cũng cho luôn, đó chẳng phải tổn thất gì lớn với hắn cả.

Nhưng bây giờ máu này không thể cho được. Ngay cả hắn cũng không khống chế được sức mạnh Lam Huyết, nếu Long Nữ thật sự nuốt Lam Huyết, lỡ không thể hấp thu luyện hóa được mà còn bị nhiễm Lam Huyết thì phiền phức rồi.

"Các hạ thật sự cho rằng huyết mạch của Thánh Chủ dễ dàng bị hấp thu như vậy sao? Thật không dám giấu, cơ thể tại hạ nhiễm Lam Huyết, bị sức mạnh Lam Huyết khống chế, ngay cả bản thân cũng không kiểm soát được như thường. Hiện giờ ta vẫn chưa nghĩ được cách loại bỏ Lam Huyết này, các hạ lại muốn Long Nữ lấy thân mình mạo hiểm thì có phải có hơi qua loa quá rồi không?" Hàn Sâm nghiêm nghị nói.

Cổ Nguyên Thần nghe vậy thì gật đầu đáp: "Lời này cũng có lý. Tuy tộc Cổ Thần bọn ta nuốt vạn tộc trong thiên hạ nhưng dù sao gen của Thánh Chủ cũng rất khác biệt, không thể không đề phòng."

Do dự một lúc, Cổ Nguyên Thần lại mở miệng nói: "Như vậy đi, nếu Hàn Thần phụ chịu giúp đỡ, trước tiên hãy cho bản vương một giọt máu, bản vương bảo một Cổ Thần thử trước, nếu không sao thì đưa cho Long Nữ hấp thu cũng không muộn"

Hàn Sâm đương nhiên đồng ý, cắt lên đầu ngón tay của mình, nhỏ Lam Huyết vào trong một cái bình ngọc.

Lúc này Lam Huyết đã lặn xuống, ngoại trừ màu sắc trông như màu mực lam thuần túy thì chẳng có gì kỳ lạ.

"Ân đức của Hàn Thần phụ với tộc Cổ Thần bọn ta, bản vương xin ghi nhớ trong lòng." Cổ Nguyên Thần nhận lấy bình ngọc, sau đó gọi một người tộc Cổ Thần đến.

Toàn thân tộc Cổ Thần đó được tạo thành từ sắt thép, giống như một quái vật bằng sắt vậy. Hàn Sâm nhìn diện mạo của hắn, đoán được đại khái đó là một Cổ Thần có sức mạnh kim loại.

“Cổ Thiết Thần, ngươi uống máu này vào.” Cổ Nguyên Thần ném cái bình ngọc trong tay cho Cổ Thiết Thần.

“Tuân mệnh.” Cổ Thiết Thần không hề do dự cũng không hỏi nguyên do, sau khi nhận lấy bình ngọc bèn đổ giọt máu trong bình vào miệng, nuốt xuống.

Hàn Sâm và Cổ Nguyên Thần đều chăm chú nhìn Cổ Thiết Thần, thấy trên người hắn không có vấn đề gì cả.

Cổ Nguyên Thần cất giọng hỏi: “Cổ Thiết Thần, giọt Lam Huyết kia đã bị ngươi luyện hóa chưa?”

Cổ Thiết Thần lấy làm lạ nói: “Giọt máu này ngưng tụ trong dạ dày của †a giống như viên đá ngoan cố vậy, không thể nào luyện hóa được.”

“Lại có chuyện như vậy sao?” Cổ Nguyên Thần nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm nghe vậy cũng hơi bất ngờ. Trước đây khi Nhân Đế nhỏ Lam Huyết lên người hắn, Lam Huyết trực tiếp xâm nhập vào cơ thể hắn, vốn dĩ không cần luyện hóa.

Nhưng nghĩ lại, Hàn Sâm lại có vài suy đoán: “Nhân loại vốn là con lai dung hợp giữa Tỉnh tộc và huyết mạch của Thánh Chủ, mà Nhân Đế lại là Thủy Tổ của nhân loại, ta dung hòa máu của hắn đương nhiên dễ dàng rồi. Nhưng ngoại tộc muốn dung hòa máu của hắn thì không đơn giản như vậy.”

Cổ Thiết Thần mãi vẫn không thể luyện hóa được Lam Huyết, căn bản khó mà lay động được Lam Huyết.

“Nếu đã không thể luyện hóa, vậy chỉ đành cho vào Vạc Thai Thần thử thôi” Cổ Nguyên Thần bảo Cổ Thiết Thần ép giọt Lam Huyết đó ra thì thấy Lam Huyết vẫn trong suốt lấp lánh như cũ, không dính chút bụi

bặm nào.

Bỏ Lam Huyết vào trong bình ngọc, Cổ Nguyên Thần dẫn Hàn Sâm đến trước Vạc Thai Thần.

Vạc Thai Thần này không phải là cái nấu Long Vương Hư Không trước đây, bên trong chỉ đổ vào nửa nồi nước trong, bên dưới vẫn đang đốt lửa khiến cho nước trong nồi sôi sùng sục.

Nhưng nước sạch có sôi thế nào cũng chẳng thấy hơi nước bốc ra, nước bên trong cũng chẳng hề giảm đi.

Cổ Nguyên Thần nhỏ Lam Huyết vào trong nước đang sôi lại thấy giọt Lam Huyết ngưng tụ thành một vòng chứ không hề tản ra, cũng không đông lại trong nồi nước đang sôi ùng ục kia, nó vẫn giữ nguyên trạng thái lỏng của giọt máu.

Cổ Nguyên Thần gọi dị chủng gấu đen tám tay và dị chủng độc nhãn lại. Hai con dị chủng một con phun lửa đỏ, một con phun lửa xanh làm †ăng thêm uy thế của ngọn lửa. Nhưng đã đốt một lúc lâu, ngay cả Vạc Thai Thần cũng bị nung đỏ lên, nước sạch bên trong sôi trào như giao long chuyển mình mà giọt Lam Huyết vẫn không hề thay đổi.

Nét mặt Cổ Nguyên Thần chợt biến đổi: “Huyết mạch Thánh Chủ thật lợi hại, ngay cả Vạc Thai Thần cũng khó mà nấu ra được tinh hoa gen của nó.”

Hàn Sâm khế thở dài: “Lam Huyết không thể luyện hóa chưa chắc đã là chuyện xấu. Với sự quỷ dị Lam Huyết, nếu có thể luyện hóa hấp thu thì đến lúc đó ác mộng mới thật sự bắt đầu, giống như ta vậy.”

Cổ Nguyên Thần im lặng rất lâu mới nói: “Lam Huyết đúng là quỷ dị thật. Nếu đã như vậy thì cứ từ từ nghiên cứu trước, tạm thời không cần thêm máu này vào trong dịch thánh gen.

“Vậy Cổ Linh Chủng…” Hàn Sâm do dự hỏi.

“Ngươi yên tâm. Nếu bản vương đã đồng ý với ngươi thì đương nhiên sẽ không làm hại đến tính mạng của nó. Ta có cách khác nấu ra tinh hoa gen của Long Vương Hư Không.” Cổ Nguyên Thần nói đến đây chợt quay ra bảo Hàn Sâm: “Hàn Thần phụ đến thật đúng lúc. Ngươi cứ ở lại đây đi, đợi sau khi tham dự lễ trưởng thành của Long Nữ xong rồi đi cũng không muộn”

Hàn Sâm gật đầu đồng ý. Đây là một chuyện rất quan trọng với Long Nữ, cho dù Hàn Sâm muốn đến tinh cầu Lãnh Ngưng thì trong hai ngày này cũng không vội.

Sau khi quay lại vườn hoa nơi ở của Long Nữ, Hàn Sâm và Long Nữ kể cho nhau nghe về những việc mình trải qua gần đây. Long Nữ nghe nói Hàn Sâm bị Lam Huyết khống chế nên muốn đến Lãnh Ngưng tìm Hàn Vũ Phi, nàng bèn nói: "Cổ Nguyên Thần nói đợi sau khi ta đón lễ trưởng thành xong thì có thể tự quyết định đi hay ở. Đến lúc đó ta đến tinh cầu Lãnh Ngưng với ngươi, tránh phải gặp nguy hiểm trên đường. Bây giờ cả đại vũ trụ đều biết trên người ngươi có Lam Huyết - huyết mạch Thánh tộc, cũng không biết có bao nhiêu lão ngoan đồng muốn đối phó ngươi. Lỡ bọn họ phát hiện ra tung tích của ngươi, chắc chắn sẽ rất phiền phức."

"Vậy phải làm phiền nữ anh hùng bảo vệ rồi." Hàn Sâm cũng không từ chối, mỉm cười nói.

"Anh hùng thì không dám nhận. Ta chỉ là một đầu bếp, nếu có ai muốn đưa nguyên liệu cho ta xử lý thì chẳng có lý gì ta lại không nhận." Long Nữ thản nhiên nói.

Hàn Sâm ở lại trong vườn hoa đợi lễ trưởng thành bắt đầu. Cổ Linh Chủng kia rất dính người, lúc nào cũng bò lên người Hàn Sâm không chịu đi.

Tuy nhóc con trông như đứa trẻ sơ sinh nhưng vì nó là Cổ Thần mới sinh, một khi nó hoàn toàn thức tỉnh thì sẽ lập tức trở thành Cổ Thần một hệ, nắm trong tay Thần lực thuộc hệ nào đó.

Chỉ là bây giờ nó chưa thức tỉnh hoàn toàn nên không nhìn ra được rốt cuộc là Cổ Thần hệ nào.

Không đến hai ngày đã là lễ trưởng thành, Cổ Nguyên Thần bèn mời Hàn Sâm cùng dự lễ.

Đứng trên quảng trường Cổ Thần rộng lớn, từng vị Cổ Thần phá không bay đến, có Cổ Thần như được hình thành từ ngọn lửa ngưng tụ, cũng

có Cổ Thần kim loại giống như Cổ Thiết Thần, có người lại được ngưng tụ từ đá.

Mỗi vị Cổ Thần đều đại diện cho một loại thuộc tính, hơn nữa mỗi người đều khủng khiếp không gì sánh bằng. Tuy thành viên trong tộc Cổ Thần hiện tại chỉ còn lại không đến ba trăm nhưng trong đó có rất nhiều người đã là sự tồn tại đáng sợ cấp Chân Thần. Hôm nay tề tựu lại đây, cho dù Hàn Sâm không thể dùng Lĩnh Vực Động Huyền quan sát cũng cảm nhận được bầu không khí đáng sợ này.

“Chẳng trách tộc Cổ Thần có thể trở thành một trong tam đại thượng tộc hiện nay. Thật không thể tưởng tượng nổi, năm ấy khi ba ngàn Cổ Thần tề tựu lại là cảnh tượng kinh thiên thế nào.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Dưới sự chủ trì của Cổ Nguyên Thần, lễ trưởng thành chính thức bắt đầu. Cổ Nguyên Thần cầm trong tay một cổ đồng khí như tước, bên trong như có sinh cơ đang cuộn trào mãnh liệt, kết thành một luồng hơi nước màu trắng, ngưng tụ ở ngay miệng khí không tan.

Nét mặt Cổ Nguyên Thần nghiêm nghị, hai tay nâng cổ đồng khí lên, miệng niệm một loại ngôn ngữ gì đó mà Hàn Sâm nghe không hiểu, giống như lời cầu nguyện lúc hiến tế, khiến người ta có một cảm giác nghiêm trang thần bí.

Cùng với lời cầu khấn của Cổ Nguyên Thần, thần quang bảy màu trên người hắn cũng tỏa ra. Khi thần quang bảy màu rực rỡ đến cực điểm, Cổ Nguyên Thần nhỏ một giọt máu lấp lánh hào quang vào trong cổ đồng khí.

Sau khi làm xong mọi thứ, Cổ Nguyên Thần mới giao cổ đồng khí cho một Cổ Thần bên cạnh. Vị Cổ Thần đó cũng giống như Cổ Nguyên Thần, sau khi cầu khấn xong thì nhỏ giọt máu Cổ Thần của mình lên Thần khí đồng cổ.

Cứ như vậy hết người này đến người khác, hơn hai trăm vị Cổ Thần nhỏ giọt máu của mình vào cổ đồng khí, cuối cùng mới giao đến tay Long Nữ.

Hết chương 3011.

Chương 3012. Luôn ở bên nàng

Khi đồ cổ đồng được Long Nữ ôm trong tay, thập quang ngũ sắc trong nó biến đổi không ngừng, sinh cơ như thể mây mù nhiều màu.

Hàn Sâm nhìn mà thầm ngưỡng mộ, tạm không nói chất lỏng trong đồ cổ đồng là do rất nhiều dị chủng cấp Chân Thần nấu thành, bên trong loáng thoáng có âm thanh Thần Quỷ nỉ non, tiếng dã thú gầm gừ, một cốc dịch thánh gen có thể sánh được với nỗ lực suốt bao nhiêu năm của Hàn Sâm.

Chỉ là gần ba trăm tộc Cổ Thần ấy, mỗi giọt máu của mỗi vị Cổ Thần, có lẽ đủ để tạo nên một vị cường giả cấp Chân Thần.

"Lễ trưởng thành của tộc Cổ Thần đều xa xỉ như vậy sao? Thật mong kiếp sau có thể đầu thai thành tộc Cổ Thần." Hàn Sâm cảm thán trong lòng.

Long Nữ đứng trên tế đàn, hai tay ôm đồ cổ đồng, một ngụm uống cạn dịch thánh gen bên trong, sức mạnh mà cái cốc dịch thánh gen ấy chứa đựng quả thực quá lớn, vừa vào cơ thể Long Nữ thì ngay lập tức trên người Long Nữ có biến đổi kỳ lạ.

Lửa bùng cháy, ánh sáng ở khắp mọi nơi, ngọn gió vô hình, sấm sét tàn phá bừa bãi, nhật nguyệt tinh tú, biển trời một màu, vô cùng nhiều dị tượng xuất hiện trên tế đàn, hoàn toàn không nhìn thấy rõ được chân thân của Long Nữ trông thế nào.

"Năng lượng khổng lồ như vậy, cơ thể của Long Nữ chịu đựng được không?" Hàn Sâm không khỏi thấy hơi lo lắng, lực lượng đó quả thực quá mạnh.

"Đừng lo lắng, nàng ta là huyết mạch của Thần Tộc Vương, chắc chắn có thể chịu được sức mạnh của dịch thánh gen." Không biết từ lúc nào, Thần Cổ Nguyên đã đến bên Hàn Sâm, tự tin nói.

"Lễ trưởng thành của tộc Cổ Thần đều xa xỉ như vậy sao?" Hàn Sâm hỏi.

Thần Cổ Nguyên lắc đầu nói: "Đương nhiên là không rồi, đây là phương thức cổ xưa trong lễ trưởng thành của Vương tộc Cổ Thần ta. Dù cho là khi tộc ta ăn hết vạn vật trên thế gian này, thống trị cả vũ trụ, thì cũng chỉ có Cổ Thần Vương mới được hưởng thụ nghỉ thức này, những thành viên bình thường khác của tộc Cổ Thần đều không có tư cách hưởng dụng. Vả lại đến nay, tộc Cổ Thần đã không còn huy hoàng như trước kia nữa, cho nên càng khó kiếm được nguyên liệu chế tạo dịch thánh gen, thậm chí lúc bổn vương kế thừa ngôi vị Thần Vương thì cũng chưa từng được hưởng thụ loại đãi ngộ này. Nhưng mà dịch thánh gen lần này không thể so được với dịch thánh gen mà Cổ Thần Vương trước đây sử dụng, trước kia có ba nghìn Nguồn Gốc Cổ Thần, nay chỉ còn lại chưa đến ba trăm."

Hàn Sâm nghĩ cũng phải, nếu như Cổ Thần nào cũng chơi như vậy, e rằng dị chủng cao cấp của đại vũ trụ đều bị bọn họ ăn đến tuyệt chủng mất.

Hàn Sâm nói thầm trong lòng: "May mà tộc Cổ Thần không lớn bằng trước kia, nếu như đại vũ trụ vẫn do tộc Cổ Thần quản lý, vạn tộc đều là thức ăn của bọn họ, vậy thì còn không bằng bầy giờ."

Dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Hàn Sâm, Thần Cổ Nguyên bình tĩnh nói: "Tộc Cổ Thần ta coi trọng việc trở lại tự nhiên, bản thân Cổ Thần cũng là một phần của tự nhiên, sẽ chỉ lấy một phần tài nguyên mà chúng ta cần, tuyệt đối sẽ không công thành đoạt đất như những tộc khác, vì hưởng thụ mà phung phí các loại tài nguyên vũ trụ, hơn nữa bản thân mỗi Cổ Thần sau khi chết đi, ngoài Nguồn Gốc Cổ Thần thì sức mạnh của bản thân sẽ trả lại đại vũ trụ."

"Hóa ra là vậy." Hàn Sâm bỗng nhiên tỉnh ngộ, với thực lực của tộc Cổ Thần ngày nay, mặc dù thống trị cả vũ trụ là điều không thể, nhưng độc chiếm một phương thì rất dễ dàng, nhưng lại chưa nghe nói tộc Cổ Thần chiếm giữ một vùng tinh vực bao giờ, có lẽ những gì Thần Cổ Nguyên nói không sai.

Ầm!

Đột nhiên nghe thấy phía tế đàn truyền đến âm thanh chấn động, rất nhiều dị tượng nổ tung, để lộ ra thân thể của Long Nữ.

Lúc này cả người Long Nữ đều bị bao bọc trong một bộ chiến giáp kỳ lạ, người cũng bày ra một tư thế cổ quái, giống như cầu khấn lúc cúng tế.

Còn đằng sau nàng, một cái bàn cò quay kỳ dị to lớn đang trôi nổi, sau khi nhìn kỹ, phát hiện đó vốn không phải một bàn cò quay, mà là thứ do rất nhiều dụng cụ sắp xếp tạo thành.

Dao ăn, nĩa, dao làm bếp, thìa, xiên nướng thịt, xẻng cơm,… Đều là dụng cụ nấu nướng, sắp xếp thành hình dạng một bàn cò quay ở sau lưng nàng.

Trên bộ đồ ăn hay dụng cụ đầu tiên đều có thần quang rực rỡ vờn quanh, phát ra khí tức mạnh mẽ, như quỷ như thần làm người ta không dám nhìn thẳng.

“Cuối cùng huyết mạch của Cổ Thần Vương cũng đã được kích hoạt, nhưng bởi vì do hỗn huyết nên huyết mạch Cổ Thần Vương của nàng hình như xảy ra một số biến đổi, nếu không thì sẽ không là trạng thái này mới đúng.” Thần Cổ Nguyên nói với vẻ mặt kỳ quái.

“Biến đổi như này là tốt hay xấu?” Hàn Sâm không có sức mạnh quét hình của lĩnh vực Động Huyền, cũng không biết tình trạng hiện giờ của Long Nữ rốt cuộc tốt hay xấu.

“Không biết, chỉ có thể để thời gian đánh giá.” Thần Cơ Nguyên trả lời dứt khoát.

Sau khi lễ trưởng thành kết thúc, rất nhiều Cổ Thần của tộc Cổ Thần đều phân tán, họ cư trú ở nơi khác nhau, bình thường sẽ không tụ tập cùng nhau.

“Thần Cổ Nguyên, ngươi có phải là nên tuân theo giao hẹn, cho ta quyền tự do không?” Long Nữ trên người mặc áo giáo đến trước mặt Thần Cổ Nguyên nói.

“Đương nhiên rồi, nhưng trước đó, ta hy vọng ngươi có thể cân nhắc lại thật kỹ, có muốn kế thừa ngôi vị Cổ Thần Vương hay không.” Thần Cổ Nguyên nhìn Long Nữ, nói một cách nghiêm túc.

Long Nữ khẽ lắc đầu: “Ta bằng lòng kế thừa thân phận của tộc Cổ Thần, nhưng chỉ là thành viên tộc Cổ Thần bình thường, ngôi vị Cổ Thần Vương ta không gánh nổi.”

Thần Cổ Nguyên cười: “Không sao cả, ta đã từng nói sẽ không ép buộc ngươi, chỉ cần ngươi bằng lòng thừa nhận thân phận của tộc Cổ Thần là đủ rồi.”

Hàn Sâm vốn tưởng rằng tộc Cổ Thần không dễ dàng thả Long Nữ, suy cho cùng bọn họ đã đánh đổi quá nhiều vì Long Nữ, e rằng tộc Cổ Thần hiện giờ, không còn sức mạnh chế tạo một phần dịch thánh gen khác.

Nhưng ai ngờ tộc Cổ Thần lại thật sự để Long Nữ tự do, chấp nhận nàng lựa chọn rời đi, thậm chí còn vạch ra con đường đến tinh cầu Lãnh Ngưng cho mấy người Hàn Sâm.

“Tại sao không ngăn cản Long Nữ, ngươi biết chuyến này ta đi nguy hiểm trùng trùng, nếu như nàng đi cùng ta, e là sẽ có nguy hiểm.” Tìm được cơ hội xung quanh không có người, Hàn Sâm nhìn Thần Cổ Nguyên nói.

Thần Cổ Nguyên nói thờ ơ: “Sau này nàng sẽ là Vương của tộc Thần Cổ ta, Vương của tộc ta là sinh linh đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn, nếu như ngay cả chút sóng gió này cũng không chịu nổi, thì làm sao có thể đứng trên đỉnh chuỗi thức ăn chứ.”

“Ngươi chưa hề từ bỏ kế hoạch để nàng làm Cổ Thần Vương?” Hàn Sâm cảm thấy như này mới hợp lý, tộc Cổ Thần đã trả một cái giá lớn như thế, không thể thật sự thả Long Nữ đi.

“Nàng thừa hưởng huyết mạch của Cổ Thần Vương, chỉ có nàng mới có thể trở thành Cổ Thần Vương thực sự, không phải ta bắt nàng làm Cổ Thần Vương, mà là tự nàng sẽ đảm nhận trách nhiệm mà nàng nên gánh vác.” Thần Cổ Nguyên nói.

“Ý ngươi là Thần Điện Gen hay huyết mạch Thánh vực?” Hàn Sâm đã nghe ra ý mà của Thần Cổ Nguyên ám chỉ.

“Không biết, nhưng ta có thể cảm nhận được, bây giờ là sự yên bình trước cơn bão, e là đại vũ trụ thật sự loạn rồi, tộc Cổ Thần ta cũng khó bàng quan không màng, ta tin rằng Long Nữ là một tộc Cổ Thần thật sự, khi đảm nhận trách nhiệm, nàng chắc chắn sẽ đứng ra, cho dù có một ngày ta thất bại, nàng vẫn sẽ dẫn dắt tộc Cổ Thần bước tiếp.”

Ánh mắt Thần Cổ Nguyên sáng quắc nhìn chằm chằm Hàn Sâm, trịnh trọng hỏi: “Hàn Sâm, nói cho ra, nếu thời điểm đó đến, người sẽ là đồng minh của Long Nữ, đúng không?”

“Chỉ cần Long Nữ muốn thì ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng.” Hàn Sâm nói một cách nghiêm túc.

Hết chương 3012.

Chương 3013. Hàn Vũ Phi.

Tinh cầu Lãnh Ngưng, một nam một nữ đi vào trong Tuyết Vực, trong lòng của người đàn ông kia còn ôm một đứa trẻ mặc áo lông cừu.

Thần Cổ Nguyên bảo Cổ Thần hệ Không Gian, trực tiếp dịch chuyển Hàn Sâm, Long Nữ, và Cổ Linh Chủng kia tới tinh cầu Lãnh Ngưng, giúp Hàn Sâm giảm bớt nhiều phiền phức.

Ban đầu Hàn Sâm tưởng tìm một người trên tinh cầu Lãnh Ngưng chắc là không khó gì, nhưng ai biết sau khi tới tinh cầu Lãnh Ngưng, lại phát hiện đây không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy tinh cầu Lãnh Ngưng là tinh cầu sinh mệnh, nhưng môi trường sống lại rất khắc nghiệt, nhiệt độ của cả tinh cầu đều rất thấp, sinh vật nhiều nhất ở đây chính là dị chủng hệ Hàn.

Chủng tộc duy nhất có thể coi là sinh vật thông minh bậc cao, là chủng tộc có tên Tuyết Nhân, Tuyết Nhân không phải là dị chủng, nhưng trình độ khoa học công nghệ của tộc Tuyết Nhân vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn của thời đại tinh tế, cho dù là mức độ tiến hóa của cơ thể thì bọn họ vẫn dừng ở mức độ của tinh cầu, chủng tộc này khá lạc hậu.

Nơi duy nhất mà Hàn Sâm có thể nghe ngóng được tin tức là các bộ lạc Tuyết Nhân, nhưng Tuyết Nhân có ngôn ngữ riêng của mình, bọn họ hoàn toàn không hiểu ngôn ngữ phổ thông của vũ trụ, cho nên giao tiếp rất rắc rối.

Đám Hàn Sâm đã tới hơn mười bộ lạc Tuyết Nhân, nhưng không nghe ngóng được bất kỳ tin tức nào liên quan tới Hàn Vũ Phi.

“Hàn Vũ Phi ở tinh cầu Lãnh Ngưng thật sao?” Hàn Sâm hơi nghỉ ngờ, những gì mà Hàn Kính Chi nói có thật không, tên đó được mệnh danh là kẻ lừa đảo vĩ đại nhất, nếu thật sự là nói dối, Hàn Sâm cũng sẽ không cảm thấy lạ.

Điều khiến Hàn Sâm buồn bực nhất là hắn không thể sử dụng lĩnh vực Động Huyền, nếu không hắn hoàn toàn có thể sử dụng lĩnh vực Động Huyền để quét toàn bộ tinh cầu, nếu Hàn Phi Vũ thật sự ở đây, tin rằng chắc là không khó để tìm ra.

Ngay khi Hàn Sâm đang cân nhắc xem có nên sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp, sau đó mở lĩnh vực Động Huyền để quét toàn bộ tinh cầu hay không, thì đột nhiên nghe thấy Long Nữ hỏi: “Đó là cái gì?”

Hàn Sâm nhìn về phía mà Long Nữ chỉ, chỉ nhìn thấy trên băng nguyên mênh mông, lại xuất hiện một ngọn núi tuyết.

Đương nhiên núi tuyết không có gì lạ, điều lạ là ngọn núi tuyết kia lại trông giống như một cái bánh bao lớn màu trắng đang tọa lạc trên sông băng, trông có vẻ vô cùng to lớn và kỳ lạ.

Núi băng và núi tuyết trên tinh cầu Lãnh Ngưng có rất nhiều, nhưng lại không có ngọn núi nào có hình dáng bán cầu, mà đặc tính của tuyết và sông

băng, cũng đã định sẵn là không thể xuất hiện núi tuyết và núi băng hình bán cầu.

“Chúng ta tới đó xem thử.” Người Hàn Sâm khẽ động, giống như tia chớp phóng tới trước núi tuyết hình bán cầu kia.

Sau đó Hàn Sâm mới phát hiện, quả nhiên đây không phải là một ngọn núi, mà là một tòa nhà có hình bán cầu, nhưng bên ngoài bị tầng tuyết dày bao phủ, chỉ có chỗ cửa chính là không có tuyết đọng.

“Nơi này lại có kiến trúc công nghệ cao, cho dù không phải là nơi mà Hàn Phi Vũ ở, nhưng chắc cũng có thể nghe ngóng được một số tin tức có ích.” Hàn Sâm nhìn cánh cổng kim loại hình dây cung, trong lòng biết rằng đây chắc chắn không phải là kiến trúc mà tộc Tuyết nhân có thể tạo ra.

Long Nữ cũng đi lên, ngay khi hai người đang quan sát tòa nhà kia, đột nhiên cánh cửa kim loại mở ra, để đám Hàn Sâm nhìn thấy được cảnh tượng bên trong tòa.

“Tòa nhà này chủ yếu làm bằng băng sao?” Hàn Sâm nhìn những khối băng khổng lồ trong suốt ở khắp nơi trong tòa nhà, cho dù là vách tường hay là một số bệ đỡ, thì chúng cũng đều được làm bằng băng, chỉ có số ít dụng cụ là sử dụng một số kim loại hoặc vật liệu công nghệ cao.

“Chào mừng các ngươi đến với phòng thí nghiệm không độ.” Một người máy loại bánh xích có vẻ rất cổ đi ra, đầu của nó giống như một cái đèn lớn hình bán cầu giống đèn xe cảnh sát, luân phiên lóe lên ánh hai màu đỏ và xanh, đang từ từ tiến đến phía cửa chính.

Hàn Sâm và Long Nữ thấy người máy đang định nói gì đó thì đột nhiên mặt biến sắc, ngọn đèn trên đầu người máy chiếu lên người bọn họ, rồi người bọn họ nhanh chóng bị đông cứng và biến thành khối băng trong chớp mắt.

“Lại bắt được ba vật thí nghiệm, thật là tốt quá rồi, chủ nhân chắc chắn sẽ rất vui, ha ha ha” Người máy nói với giọng giống như âm thanh tổng hợp điện tử, nhưng giọng điệu không giống người máy.

Tíu

Người máy đang tiến đến muốn mang đám Hàn Sâm đã bị đông cứng đi, nhưng đột nhiên nhìn thấy ánh sáng kỳ lạ lóe lên trên người Long Nữ đang bị đông cứng, nó trực tiếp phá vỡ khối băng ở bên ngoài ta, hai tay Long Nữ quơ lên, một dao một nĩa khổng lồ mỗi thứ nằm ở trong một lòng bàn tay.

“Cho dù ngươi là người máy thì cũng phải có giác ngộ sẽ trở thành thức ăn, Dao Nĩa Loạn Vũ của Long Thực Bát Pháp.” Giọng Long Nữ bình tĩnh, dao nĩa trong tay lại giống như bão tố đánh về phía người máy.

Chỉ nghe thấy tiếng răng rắc’ bên tai, người máy kia bị cái nĩa giữ chặt, và rồi chỉ trong chốc lát nó đã bị phân thây thành mảnh nhỏ trong lưỡi đao loạn vũ, biến thành đống đồng nát rơi đầy đất.

Nhưng từ trong ngọn đèn lớn ở trên đầu người máy, lại có một con dị chủng loại tinh tinh băng tuyết bay ra, như U Linh tránh né bão tố từ dao rĩa của Long Nữ trong sự rung động của đôi cánh, nhanh chóng lao về phía bên trong của tòa nhà.

Lúc này Hàn Sâm mới biết, người máy chỉ là một lớp sự ngụy trang, dị chủng như Tuyết Tinh Linh kia, mới là đòn sát thủ thật sự.

“Còn muốn chạy, không dễ như vậy đâu.” Ánh mắt Long Nữ lạnh lùng, khẽ quát: “Nĩa Nướng Thịt của Long Thực Bát Pháp.”

Nĩa trong tay Long Nữ phóng tới, tinh linh băng tuyết đang nhanh chóng chạy trốn kia, bị một luồng hư ảnh của cái nĩa giữ chặt thân hình, muốn động cũng không thể động được.

Nĩa trong tay Long Nữ vừa đè xuống, nhất thời thân thể của tinh linh băng tuyết cũng bị đè xuống theo hư ảnh.

Giây tiếp theo, một ngọn lửa bốc lên từ con dao trong tay khác của Long Nữ, muốn nướng luôn tinh linh băng tuyết đang bị giữ chặt kia.

“Chủ nhân, cứu mạng…” Yêu tinh Băng Tuyết giãy dụa kêu lớn.

Nhìn ngọn lửa sắp bùng cháy trên người tinh linh băng tuyết, bỗng thấy ánh sáng lạnh lóe lên trong hư không, và rồi hư ảnh của cái nĩa bị ánh sáng lạnh cắt đứt. Ngay tức khắc tinh linh băng tuyết khôi phục tự do, vỗ cánh bay đi, tránh né sự nguy hiểm từ sự thiêu đốt của ngọn lửa.

Chỉ thấy một người phụ nữ khoác áo blu trắng, mặc váy ngắn, đi tất và giày cao gót, đeo gọng kính màu đen, với mái tóc ngắn trông thành thục đi ra từ trong thông đạo nội bộ của phòng thí nghiệm, trong tay vân đang cầm một con dao phẫu thuật, xem ra luồng lãnh quang kia là được phóng ra từ con dao phẫu thuật này.

Tỉnh linh băng tuyết chạy đến bên người phụ nữ, bay loạn quanh người này và kêu lên: "Chủ nhân, bọn họ tự tiện xông vào phòng thí nghiệm, còn muốn giết ta, bắt bọn họ làm vật thí nghiệm đi."

Ánh mắt của người phụ nữ và Long Nữ giao đấu trong không trung, như có tia lửa bắn ra, người phụ nữ thản nhiên nói: "Ta còn tưởng là ai mà dám xông vào phòng thí nghiệm của ta tìm phiền phức, hóa ra là một Cổ Thần hỗn huyết không có phẩm cấp, vừa hay trở thành sản phẩm thử nghiệm của ta, cũng có vài tác dụng."

Long Nữ nghe vậy, nhất thời sầm mặt, nắm chặt dao nĩa, nhíu mày nói:

"Trước đó, e rằng người đã biến thành thức ăn trên bàn của ta rồi."

Hai nàng đứng đối diện nhau trên không trung, phía trên dao nĩa và dao phẫu thuật đều lóe lên ánh sáng khủng bố, khí thế trên người của hai người cũng không ngừng tăng lên.

"Dừng tay, đều là người một nhà, có gì thì từ từ nói, đây chỉ là hiểu lầm" Hàn Sâm phá băng đi ra, vội vàng chạy tới giữa hai nàng, ngăn cản trận đại chiến này lại.

"Ai là người một nhà với nàng ta."

"Là ngươi? Sao ngươi lại tới nơi này?" Sau khi nói xong, người phụ nữ mới nhìn rõ dáng vẻ của Hàn Sâm, nói với vẻ hơi kinh ngạc khi quan sát Hàn Sâm.

“Hàn Kính Chi bảo ta tới đây tìm ngươi, nói chỉ có ngươi mới có thể giải quyết vấn đề Lam Huyết trên người ta.” Hàn Sâm nói thẳng.

“Hàn Kính Chỉ? Đó là ai?” Mặt của Hàn Vũ Phi lộ vẻ nghi ngờ.

Hết chương 3013.

Chương 3014. Không quen

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, Hàn Kính Chi bảo hắn đến tìm Hàn Vũ Phi, nhưng Hàn Vũ Phi lại không nhận ra Hàn Kính Chi, chuyện này hơi lạ à nha.

“Ngươi không biết Hàn Kính Chi sao? Đó là một ông lão chuyên coi bói, đôi mắt vừa hẹp vừa dài..” Hàn Sâm miêu tả sơ sơ gương mặt của Hàn Kính Chỉ.

Hàn Vũ Phi lắc đầu: “Ngươi đã biết ta vẫn luôn ở trong núi Lưỡng Giới, trừ phi là người của thời đại Thánh vực, không thì ta thế nào được?”

Hàn Sâm lập tức ngẩn ra, thầm nghĩ: “Đúng ha, với số tuổi hiện có, số tuổi hiện giờ của Hàn Kính Chi nếu ở trong loài người thì được coi là trường thọ, nhưng trước mặt Hàn Vũ Phi, số tuổi của hắn còn chưa bằng số lẻ của nàng thì làm sao hắn biết Hàn Vũ Phi được chứ?”

“Đi vào rồi nói” Hàn Vũ Phi quay người và đi vào trong phòng thí nghiệm.

Hàn Sâm gọi Long Nữ lên cùng, tinh linh băng tuyết đóng kín cửa lại.

Trong căn phòng thí nghiệm bằng băng này toàn là băng, nhiệt độ rất thấp, thậm chí Hàn Sâm còn nhìn thấy một vài cái tủ và hũ được chế ra từ băng. Nhìn xuyên qua khối băng hơi trong suốt ấy là có thể nhìn thấy rất nhiều thứ kỳ lạ, có bộ phận của sinh vật, có một số chất lỏng đủ mọi màu sắc, ngoài ra còn có dị chủng hoàn chỉnh đã bị đông cứng bên trong một chiếc tủ thật lớn.

“Ngươi ngồi xuống đi.” Họ đi đến một căn phòng trông như phòng nghỉ, Hàn Vũ Phi ngồi lên một cái ghế băng nhìn Hàn Sâm và hỏi: “Ngươi nói Hàn Kính Chi đó bảo ngươi đến tìm ta, sao hắn lại biết ta ở nơi này? Với lại sao hắn biết tên của ta?”

“Hắn chỉ nói ta đến đây tìm ngươi, ngoài ra không nói gì khác nữa, ta còn tưởng hắn quen ngươi chứ.” Hàn Sâm nói với giọng buồn bực, hiện giờ xem ra hắn đã bị Hàn Kính Chi lừa rồi.

“Ta có thể khẳng định với ngươi trước nay ta chưa từng nghe thấy cái tên ấy ở đây, đương nhiên cũng không biết người đó.” Hàn Vũ Phi suy nghĩ rồi lại hỏi: “Vậy hắn bảo ngươi đến tìm ta vì điều gì?”

“Chắc ngươi đã biết việc ta có Lam Huyết đúng không?” Hàn Sâm hỏi lại.

“ Lam Huyết? Lam Huyết nào?”

“Ngươi không thấy chuyện xảy ra trong Thần Cung hay sao?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra.

“Ta có rất nhiều nghiên cứu cần phải thực hiện, lấy đâu ra thời gian để xem những chuyện đó.” Hàn Vũ Phi thuận miệng trả lời.

Hàn Sâm đành phải tường thuật lại chuyện mình bị Nhân Đế xối Lam Huyết, sau khi Hàn Vũ Phi nghe xong thì sắc mặt khẽ biến, nắm luôn lấy bàn tay Hàn Sâm. Không đợi Hàn Sâm phản ứng, nàng đã lấy một cây kim chẳng biết từ nơi nào ra và đâm vào đầu ngón tay của hắn, sau đó rút ra một ống máu.

Không đợi Hàn Sâm lên tiếng, Hàn Vũ Phi nhanh chóng bước ra khỏi phòng nghỉ ngơi và đi đến một căn phòng thí nghiệm với đầy đủ các loại thiết bị.

Hàn Sâm và Long Nữ vừa muốn đi vào thì lại nghe thấy Hàn Vũ Phi đang đứng quay lưng về phía họ lên tiếng: “Các ngươi đứng ở ngoài, đừng vào.”

Hàn Sâm biết những nơi như phòng thí nghiệm ấy không phận sự miễn vào, không may chạm vào thiết bị nào đó sẽ khiến thí nghiệm không suôn sẻ, thế

nên họ đành ngồi đợi bên ngoài.

May thay vách tường trong phòng thí nghiệm đều làm từ băng nên tương đối trong suốt, ngồi bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Hàn Vũ Phi dùng những ống nghiệm và các thiết bị tiến hành nghiên cứu và phân tích Lam Huyết, một tiếng trôi qua, nàng mới bước ra khỏi phòng thí nghiệm.

“Không tệ, dòng máu bên trong người ngươi chính là huyết mạch Thánh Chủ.” Hàn Vũ Phi đánh giá Hàn Sâm và nói: “Như vậy, thân thể ngươi vốn đã có gen di truyền của Thánh Chủ, nếu không thì chẳng thể dung hợp được những Lam Huyết đó, nhưng cái tên cho ngươi Lam Huyết đã lấy huyết mạch Thánh Chủ ở nơi nào? Nồng độ cao như vậy sắp gần bằng bản thân Thánh Chủ luôn rồi.”

“Người đó có khả năng là Thánh Chủ hay không nhỉ?” Hàn Sâm vẫn luôn nghi ngờ, Nhân Đế và Tần Tu có thể là một người chăng?

“Không thể” Hàn Vũ Phi cực kỳ khẳng định.

“Tại sao?” Hàn Sâm không biết vì sao Hàn Vũ Phi lại khẳng định như vậy.

“Đi theo ta, ta phải kiểm tra thân thể của ngươi một lần nữa.” Hàn Vũ Phi vừa dẫn Hàn Sâm đi tới phòng thí nghiệm vừa giải thích: “Huyết mạch Thánh Chủ rất khác với sinh vật bình thường, nếu gã mà ngươi nói kia là Thánh Chủ thật, vậy thì hắn không thể nói chuyện trực tiếp với ngươi được.”

“Ý ngươi là sao?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

Hàn Vũ Phi vừa đi vừa nói: “Chắc ngươi đã từng nghe nói Thánh Chủ luôn mặc áo giáp, chưa có ai nhìn thấy hình dáng thật của hắn phải không?”

“Đúng vậy.” Trước kia Hàn Sâm có đã từng nghe như thế, nhưng sau khi hắn gặp tàn hồn của Tần Tu và tượng đá của hắn rồi thì cũng chẳng để ý gì tới chuyện đó nữa.

Hàn Vũ Phi nói: “Thánh Chủ luôn mặc áo giáp là do thân thể của hắn khác với người thường. Nếu như không mặc áo giáp, thân thể của hắn sẽ xảy ra vấn đề lớn, đừng nói tới chuyện cắt đứt tay để cho ngươi Lam Huyết, vì Thánh Chủ vốn không thể để lộ tay ra ngoài áo giáp. Vì thế người cho ngươi Lam Huyết chắc chắn không phải Thánh Chủ.”

Trong lúc nói chuyện, Hàn Vũ Phi dẫn Hàn Sâm vào bên trong phòng thí nghiệm.

Những đồ vật trong phòng thí nghiệm khác xa với trước kia, kiến trúc của nó được xây dựng bởi các vật dụng công nghệ cao, nhiệt độ cũng cao.

Để Hàn Sâm nằm vào trong khoang thiết bị, Hàn Vũ Phi khởi động thiết bị, tiến hành quét toàn thân để phân tích.

“Thánh chủ bị bệnh à? Tại sao không mặc áo giáp thì sẽ xảy ra chuyện?” Hàn Sâm nằm vào khoang thiết bị rồi hỏi.

“Chắc ngươi cũng cảm giác được phải không? Sau khi máu của ngươi biến thành Lam Huyết, các quy tắc của đại vũ trụ và lực lượng đều sẽ sinh ra một loại ngăn cách với ngươi.” Hàn Vũ Phi nói.

“Đúng vậy.” Hàn Sâm gật đầu, hắn đâu chỉ cảm nhận, mà còn cảm nhận được rất mãnh liệt là đằng khác.

“Thân thể Thánh Chủ không chỉ xuất hiện sự ngăn cách đơn giản như vậy. Nếu không có áo giáp bảo vệ, thân thể của hắn sẽ bị quy tắc lực lượng của đại vũ trụ bài xích, bắt buộc phải chống lại toàn bộ lực lượng của đại vũ trụ, kết quả thế nào cũng đoán được.” Hàn Vũ Phi vừa khởi động thiết bị vừa nói.

Hàn Sâm nghe xong thì chợt nghĩ tới gì đó: “Sao ta cứ thấy quen quen thế nhỉ, trông khá giống ở trong Tí Hộ Sở, sau khi thăng lên cao cấp thì sẽ bị quy tắc của Tí Hộ Sở cấp thấp bài xích.

“Kì quái…” Hàn Vũ Phi nhìn số liệu trên màn hình thì nhíu mày. “Có gì kì quái sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Trong thân thể của ngươi, ngoài gen Lam Huyết thì còn một loại gen khác nữa. Loại gen này vô cùng giống gen Lam Huyết, nhưng nó lại không cách nào dung hòa được với gen Lam Huyết. Do sự tồn tại loại gen này nên khiến ngươi không thể triệt để hóa Lam Huyết…” Hàn Vũ Phi nghiêm túc nói.

“Đó là hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu phải không?” Hàn Sâm nói một lượt về lai lịch của hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu.

Hiện giờ Hàn Sâm đã có hơi tin vào lời nói của Hàn Kính Chi, trông vẻ hình như Hàn Vũ Phi có thể giải quyết được phiền phức trên người hắn, vì dù gì Hàn Vũ Phi cũng có chút hiểu biết về Lam Huyết.

“Gen Cửu Mệnh Huyết Miêu sao? Việc này không thể nào, trừ phi…” Hàn Vũ Phi nhìn số liệu trên màn hình rồi lẩm bẩm một mình, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, rồi nhanh nhẹn thao tác thiết bị, nó lại quét thân thể Hàn Sâm một lần nữa.

Hết chương 3014.

Chương 3015. Manh mối về Thánh Chủ

“Quả nhiên là thế!” Hơn một tiếng sau, khuôn mặt Hàn Vũ Phi đầy phấn khích, nàng nhìn chăm chú vào số liệu đến nỗi hai mắt đều sáng rực.

“Rốt cuộc hiện giờ là thế nào? Có cách nào lấy lực lượng của Lam Huyết trong người ta ra ngoài hay không?” Hàn Sâm nói với giọng buồn bực.

“Ngươi trả lời mấy vấn đề của ta trước.” Hàn Vũ Phi không đợi Hàn Sâm đồng ý đã hỏi tiếp: “Ngươi là người đi ra từ Tí Hộ Sở đúng không?”

“Đúng vậy.” Hàn Sâm gật đầu, chuyện đến nước này chẳng cần giấu giếm nữa.

“Ngươi là người có dòng máu lai từ Tinh tộc và huyết mạch Thánh Chủ?” Hàn Vũ Phi vẫn phấn khởi và đánh giá Hàn Sâm.

“Ta không biết.” Mặc dù bản thân hắn cũng đoán như thế, nhưng vẫn không chắc lắm.

“Không sai, chính là ngươi.” Hàn Vũ Phi lại cực kỳ khẳng định với Hàn Sâm.

“Sao ngươi có thể chắc chắn như vậy?” Hàn Sâm hỏi với vẻ không hiểu.

Hàn Vũ Phi đáp bằng giọng lạnh nhạt: “Bởi vì người phụ trách nghiên cứu huyết mạch Thánh Chủ lúc ấy chính là ta. Chỉ có ta từng nghiên cứu Thánh huyết và chỉ có trợ lý của ta đã từng xem những tư liệu nghiên cứu ấy. Nếu không có những tài liệu đó thì bất kỳ chủng tộc nào cũng không thể dung hợp huyết mạch Thánh Chủ.”

“Trợ lý của ngươi… Tinh tộc…” Hàn Sâm phản ứng ngay, trước kia Hàn Vũ Phi từng nói với hắn sau khi Tinh tộc tối ưu hóa gen thì trí óc họ đã phát triển vượt bậc, vì lẽ đó Hàn Vũ Phi mới cho rằng trợ lý của mình đã sử dụng thí nghiệm của Thánh Chủ.

“Đúng vậy, chính là Tinh tộc. Nếu ngươi là Tinh tộc thì chắc chắn có thể dung hợp Lam Huyết. Ngươi chính là dòng máu lai được Tinh tộc †ạo ra từ huyết mạch Thánh Chủ. Nhưng do nghiên cứu lúc đó chưa hoàn toàn thành công nên khả năng dung hợp huyết mạch Thánh Chủ rất yếu, gần như không hề gây ảnh hưởng đến máu của Tinh tộc. Người ngoài không nhận ra, họ chỉ coi ngươi là một Tinh tộc bình thường.”

Hàn Vũ Phi ngừng lại một chút, sau đó nở nụ cười: “Không ngờ đám người Tả Phong chỉ dựa vào một ít thông tin đã có thể làm đến mức này, thật khó cho bọn họ.”

“Cho dù ta là hỗn huyết giữa Tinh tộc và Thánh Chủ thì có quan hệ gì đến Cửu Mệnh Huyết Miêu?” Hàn Sâm hỏi tiếp.

“Cửu Mệnh Huyết Miêu, Quỷ Xa, Phượng Hoàng và Thánh Kỳ Lân là bốn đại Thánh Thú của Thánh vực, đó cũng chính là một trong những nghiên

cứu quan trọng của Thánh Chủ. Khác với hướng nghiên cứu của gen Thần Siêu Cấp, mục đích nghiên cứu bốn đại Thánh Thú là vì muốn Thánh Linh hóa toàn bộ sinh vật trong đại vũ trụ biến thành một loài mới có thể chống lại Thần Linh. Cuối cùng chỉ có Thánh Kỳ Lân thành công, ba Thánh Thú khác thì không, đặc biệt trong quá trình nghiên cứu Cửu Mệnh Huyết Miêu lại xảy ra chút vấn đề."

Nói đến đây, vẻ mặt Hàn Vũ Phi lại trở nên kỳ lạ, nàng im lặng không nói nữa.

"Xảy ra vấn đề gì?" Hàn Sâm vô cùng sốt ruột, khó khăn truy tìm nhiều năm như vậy cuối cùng đã sắp tiếp cận chân tướng, người ngoài khó có thể hiểu thấu tâm trạng đó.

"Không biết." Câu trả lời của Hàn Vũ Phi suýt chút nữa khiến Hàn Sâm nhảy cẫng lên.

"Sao ngươi lại không biết được chứ?" Hàn Sâm trợn to đôi mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Vũ Phi.

"Ta thật sự không biết, quá trình Thánh Linh hóa diễn ra cực kỳ nguy hiểm. Trong một lần thí nghiệm, do Cửu Mệnh Huyết Miêu bị rót linh lực quá nhiều, bản thân không chịu nổi nên nổ tung, kết quả tất nhiên là chết, thân xác cũng mất đi sức sống, thi thể Cửu Mệnh Huyết Miêu bị Thánh Chủ mang đi."

Hàn Vũ Phi nói đến đây thì nhìn Hàn Sâm: "Ta mới vừa biết tin Cửu Mệnh Huyết Miêu chưa chết từ chỗ ngươi, hơn nữa máu của nó lại gần giống với Lam Huyết… Chuyện này vốn là không thể nào…"

Sắc mặt Hàn Sâm trở nên lạ kỳ, vô số suy nghĩ thoáng qua trong đầu, cuối cùng hắn hoảng sợ la lên: "Ý ngươi nói Cửu Mệnh Huyết Miêu sống lại là do Thánh Chủ, nó có thể chính là…"

Hàn Sâm không nói hết câu, bởi vì khả năng đó thật sự quá đáng sợ.

Hàn Vũ Phi gật đầu và nói: "Theo ta đoán có hai khả năng. Một là giống như ngươi nghĩ, Thánh Chủ đã mượn thân xác của Cửu Mệnh Huyết Miêu

tiến hành thí nghiệm nào đó để nó trở thành thế thân của hắn. Khả năng còn lại đó là Thánh Chủ lấy máu của mình dung hợp với Cửu Mệnh Huyết Miêu, nên khiến nó sống lại và trở thành một loài biến dị mới. Chỉ có vậy mới giải thích được tại sao sức mạnh gen của Cửu Mệnh Huyết Miêu lại gần giống như Lam Huyết của Thánh Chủ, đó cũng là lý do vì sao lực lượng của Cửu Mệnh Huyết Miêu có thể chống lại lực lượng Lam Huyết, chỉ có lực lượng của Thánh tộc mới có thể

kìm hãm sức mạnh của Thánh tộc.

"Ngươi cảm thấy là loại khả năng nào?" Sắc mặt Hàn Sâm quái dị, hắn nhớ đến trước khi chết ma nữ có nói nên cẩn thận lão Miêu, lúc này nhớ đến câu nói đó thật sự có ý nghĩa sâu xa.

"Không biết." Hàn Vũ Phi đóng kín thiết bị, thả Hàn Sâm từ trong khoang ra ngoài.

"Có cách nào bài trừ Lam Huyết trên người ta không?" Hàn Sâm vừa hoạt động cơ thể vừa hỏi.

"Gen đã dung hợp thì không thể xóa bỏ, nhưng sao ngươi lại muốn xóa nó? Nếu chỉ mỗi lực lượng Lam Huyết thì sẽ có nhược điểm rất lớn, nhưng trong cơ thể ngươi còn có gen Lam Huyết biến dị của Cửu Mệnh Huyết Miêu này. Loại gen biến dị này không bị quy tắc đại vũ trụ bài xích, ngươi chỉ cần dung hợp hai loại gen này lại thành một là có thể khống chế nó tuyệt đối. Khi đó ngươi sẽ trở thành một Thánh Chủ không bị các quy tắc của đại đại vũ trụ bài xích, và ngươi sẽ làm được nhiều chuyện hơn so với Thánh Chủ hiện thời, thậm chí đến lúc đó ngươi có thể giết Thần Linh mà không cần đến gen Thần Siêu Cấp." Hàn Vũ Phi nói với vẻ phấn khích.

"Tại sao ta lại giết Thần Linh?" Hàn Sâm cau mày và hỏi.

Bản thân Hàn Sâm đã từng thử trở thành một Thần Linh. Mặc dù Thần Linh đúng là có vài thành phần nguy hiểm, nhưng vẫn chưa đến mức cần ắt phải tiêu diệt.

Nói đến mức độ nguy hiểm, thì tội ác mà các tộc phạm phải khi phát triển làm lớn mạnh bản thân thì còn nhiều hơn cả Thần Linh ấy chứ, mức nguy

hiểm của họ không hề kém cạnh Thần Linh.

Nếu không vì mình có thù với Thần Linh thì Hàn Sâm chẳng nghĩ ra được lý do vì sao mình phải giết bằng được bọn họ.

Hàn Vũ Phi nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt kỳ lạ, hồi lâu nàng mới than nhẹ: "Ngươi còn chưa biết rõ về bản chất của Thần Linh, nếu ngươi rõ ràng thì cũng sẽ nghĩ như vậy."

"Ngươi có thể giúp ta hiểu mà." Hàn Sâm nhìn Hàn Vũ Phi bằng ánh mắt sáng rực.

"Nhất thời khó có thể nói tường tận mọi chuyện." Hiển nhiên Hàn Vũ

Phi không muốn trả lời chuyện này, nàng bèn chuyển chủ đề: "Ngươi

tạm ở lại chỗ này trước đi, ta sẽ nghĩ cách để ngươi khống chế được lực lượng Lam Huyết, còn việc loại trừ Lam Huyết thì e rằng ta không đủ khả năng."

"Sau khi dung hợp xong, ta còn có thể sử dụng những thuật gen đã tu luyện trước kia không?" Hàn Sâm hỏi.

"Không thể, sức mạnh gen của Thánh huyết rất mạnh, cho dù nó không bài xích thì cũng không thể đồng hành với bất kỳ loại gen nào khác. Sau này ngươi chỉ có thể sử dụng một loại lực lượng, nhưng nhiêu đó đã đủ rồi." Hàn Vũ Phi nói.

"Ngươi có chắc sau khi sở hữu lực lượng Thánh huyết thì chẳng thể sử dụng bất kỳ lực lượng nào khác không?" Hàn Sâm hỏi với vẻ mặt kỳ dị. "Tất nhiên, chẳng phải ngươi đã đích thân trải nghiệm rồi sao?" Hàn Vũ Phi hỏi lại.

"Đúng rồi, ta cực kỳ có hứng thú với Hàn Kính Chi đó, ngươi hãy kể tường tận những chuyện của hắn cho ta nghe." Hàn Vũ Phi nheo mắt và nói.

"Có thể, giao dịch đi, ta muốn biết bản chất của Thần Linh là gì?" Hàn Sâm bình tĩnh đáp lời.

Hàn Vũ Phi nhìn Hàn Sâm một cách nghiêm túc, một lúc lâu sau nàng mới nói: “Được, ta có thể cố gắng giải thích cho ngươi nghe, nhưng ta không đảm bảo ngươi sẽ hiểu những gì ta nói.”

Hết chương 3015.

Chương 3016. Thần và trường sinh

“Chỉ cần ngươi bằng lòng giải thích, thì chắc là ta sẽ hiểu được.” Hàn Sâm nhìn Hàn Vũ Phi nói.

Hàn Vũ Phi không có ý kiến gì, chỉ nhẹ nhàng nói: “Ngoài tộc Cổ Thần và các Thần Linh, tất cả các sinh vật trong vũ trụ đều có tuổi thọ nhất định, ngươi có biết điều gì quyết định độ dài tuổi thọ không?”

Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói: “Các sinh vật khác nhau có tuổi thọ khác nhau, chắc là bị ảnh hưởng bởi gen của chúng, phải không?”

Hàn Vũ Phi gật gật đầu: “Đúng là như vậy, nếu không phải chết do ngoài ý muốn thì yếu tố lớn nhất gây ảnh hưởng tới tuổi thọ sẽ là gen; sinh vật khác nhau có gen khác nhau, và cũng quyết định việc tuổi thọ của chúng khác nhau. Nhưng điều này không phải là tuyệt đối, trên thực tế, có nhiều cách ảnh hưởng đến tuổi thọ, chẳng hạn như kỹ thuật đóng băng vốn đã phổ biến trong đại vũ trụ, có thể làm chậm quá trình cập nhật thông tin của gen, đạt được mục đích kéo dài tuổi thọ.”

“Công nghệ đóng băng chỉ là một phương pháp ngu ngốc, bởi vì trong quá trình đóng băng, sinh vật gần như tương đương với trạng thái đã

chết đi, cho nên khoảng thời gian này hoàn toàn là vô nghĩa. So ra thì, có một thuật gen thời gian cao cấp, có thể dừng thời gian của cơ thể,

như vậy thì gen của cơ thể sẽ không bao giờ được cập nhật, về mặt lý thuyết thì có thể nói là trường sinh bất tử, hơn nữa còn có thể giữ mãi tuổi thanh xuân.”

“Giống như ngươi sao?” Hàn Sâm nhìn Hàn Vũ Phi nói, Hàn Vũ Phi đã bị mắc kẹt trong núi Lưỡng Giới không biết bao nhiêu trăm triệu năm, nhưng nàng vẫn duy trì tuổi thanh xuân của mình, cũng không chết đi, giống như là một loại sức mạnh thời gian.

Hàn Vũ Phi không trả lời Hàn Sâm mà tiếp tục nói: “Về lý thuyết thì, chắc là có nhiều sinh vật có thể sống trường sinh bất tử, nhưng trên thực tế thì không phải như vậy, cho dù đó là sinh vật bình thường, hay là dị chủng Chân Thần có khả sức mạnh thời gian mạnh mẽ, thì một khi chúng sống lâu hơn tuổi thọ gen của chính mình thì sẽ có đủ loại cái chết ngẫu nhiên. Trước khi Thánh vực xuất hiện, tình huống này rất phổ biến, những sinh vật mạnh mẽ như Chân Long và Phượng Hoàng, cho dù cơ thể có mạnh đến mức nào, sức sống có tràn đầy đều đâu, thì đến một thời khoảng gian nhất định, bọn họ vẫn sẽ chết một cách khó hiểu.”

“Ý của ngươi là Thần tước đoạt tuổi thọ của những sinh vật đó sao?” Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Hàn Sâm, hắn nghĩ đến khả năng cướp đi tuổi thọ của Thần Linh.

Hàn Vũ Phi gật đầu nói: “Không sai, chính là như vậy, sau khi Thánh vực xuất hiện, cưỡng chế phá vỡ kết giới không gian, buộc Thần Cung phải hiện thế, chém giết không biết bao nhiêu là Thần Linh hàng thế, khiến cho Thần Cung bị thương nghiêm trọng. Sau khi ta thoát khỏi vây nhốt thì đã thấy rất nhiều lão ngoan đồng ở thời đại Thánh vực còn sống cho tới tận bây giờ, với tuổi thọ nguyên bản của bọn họ thì hoàn toàn không sống được đến giờ mới đúng. Lời giải thích duy nhất là do trận Thần chiến ở Thánh vực kia, đã làm yếu đi phần nào sự khống chế của Thần Linh, cho nên bọn họ có thể sử dụng nhiều cách khác nhau để tồn tại cho đến bây giờ. Ở Thánh vực trước đây căn bản là chưa bao giờ xảy ra tình huống này.”

“Như vậy có nghĩa là, giết Thần Linh là để trường sinh bất tử sao?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, mặt dù cách nói của Hàn Vũ Phi có chút lý lẽ, nhưng Hàn Sâm vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Trường sinh bất tử không phải là thứ mà ta theo đuổi, nhưng ta cũng không thích cảm giác bị gò bó tính kế, ta có thể sống được bao lâu là do khả năng và số phận của ta, Thần Linh muốn cưỡng đoạt quyền được sống sót của ta, thì ta sẽ không để bọn họ được như ý, còn muốn để bọn họ được

nếm thử mùi vị tính mạng của bản thân bị nắm trong †ay của người khác." Hàn Vũ Phi vừa nói vừa dùng tay đỡ cặp kính gọng đen bên.

"Người phụ nữ này… Thật điên cuồng…" Hàn Sâm không thể không thừa nhận rằng Hàn Vũ Phi là một trong những người phụ nữ đáng sợ nhất mà hắn từng gặp.

Hàn Sâm đột nhiên nhớ tới trong bức tranh, Hán Vũ Phi bị buộc tội báng bổ Thần Linh, nhưng bản án còn nặng hơn hình phạt của giết Thần, điều này không phải là không có lý.

Hàn Sâm thậm chí có thể chắc chắn rằng ở thời đại Thánh vực, người phụ nữ này hẳn đã thí nghiệm với Thần Linh, đây chắc chắn là tội nặng hơn cả việc giết Thần.

"Vậy còn Thánh Chủ thì sao? Hắn cũng giết Thần Linh vì lý do này sao?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Hàn Vũ Phi và hỏi.

"Hắn nói với ta như vậy, nhưng ta đoán chắc không giống vậy hoàn †oàn đâu, ít nhất hắn không đơn giản là vì bản thân, chắc là có quan hệ với người khác." Hàn Vũ Phi trầm ngâm nói.

"Uyển Nhi?" Hàn Sâm nói thẳng cái tên đó, quan sát phản ứng của Hàn Vũ Phi.

Trên mặt Hàn Vũ Phi lộ rả vẻ mặt ngạc nhiên: "Ngươi biết Uyển Nhi sao?"

Hàn Sâm thầm nói trong lòng: "Đâu chỉ là biết."

Hàn Vũ Phi không đợi Hàn Sâm trả lời, mà tiếp tục nói: "Đúng vậy, đó là người mà Thánh Chủ cưng chiều nhất, ta nghĩ Thánh Chủ muốn giết Thần như vậy có lẽ là có chút liên quan đến Uyển Nhi, nếu không thì với năng lực của hắn, muốn tránh Thần Linh để sống tiếp cũng không khó."

"Uyển Nhi là em gái của Thánh Chủ sao?" Hàn Sâm thấy giọng điệu của Hàn Vũ Phi có chút kỳ lạ nên vội vàng hỏi.

"Mặc dù Thánh Chủ luôn nói rằng Uyển Nhi là em gái của hắn, nhưng mà ta có thể chắc chắn rằng Uyển Nhi không phải là em gái của hắn,

bởi vì Uyển Nhi và hắn hoàn toàn không phải một chủng tộc.” Hàn Vũ khẳng định nói.

“Ngươi chắc chắn bọn họ không cùng chủng tộc sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Tất nhiên, Uyển Nhi là tộc nhân của ta, xét về thâm niên, nàng còn phải gọi ta là dì, ta gần như đã nhìn nàng lớn lên, ngươi nghĩ là ta có nhầm được không?” Hàn Vũ Phi bĩu môi nói .

“Cái gì? Uyển Nhi và ngươi là người cùng một tộc? Ngươi là tộc nào?” Hàn Sâm trợn tròn mắt nhìn Hàn Vũ Phi, đến bây giờ hắn vẫn không biết Hàn Vũ Phi thuộc tộc nào.

“Tộc Vu.” Hàn Vũ Phi thở dài: “Nhưng tộc của bọn ta đã gần như tuyệt chủng từ rất lâu trước đây, e rằng có rất ít người trong đại vũ trụ từng nghe nói đến cái tên này, ngoài ta ra, cũng không biết còn tộc nhân nào còn sống hay không. Năm đó ít nhất còn có Thái Nhất, Đế Tuấn và Tử Đấu, nhưng bây giờ…”

“Mấy người Thái Nhất, Đế Tuấn và Tử Đấu đều là tộc Vu sao?” Hàn Sâm mở to mắt.

Hàn Vũ Phi cười khổ: “Bây giờ thì không phải nữa, Đế Tuấn đã trở thành Thần, tất nhiên không còn là người của tộc Vu bọn ta nữa, mà Tử Đấu cũng đã mất từ lâu rồi, Tử Đấu ở núi Lưỡng Giới cũng chỉ là chấp niệm của hắn mà thôi. Thái Nhất thì càng không biết tung tích, e rằng hắn đã chết trong Thần chiến.”

Hàn Sâm càng nghe thì sắc mặt càng trở nên kỳ lạ, không ngờ hai người Uyển Nhi và Hàn Vũ Phi lại là cùng một tộc, cả Đế Tuấn và Thái Nhất đều là người của tộc Vu.

Kể từ sau khi Thần Cung hiện thế, Hàn Sâm đã bí mật tìm kiếm Thần miếu của Đế Tuấn, muốn trả lại mối thù mà năm xưa hắn để lại. Tuy nhiên, Hàn Sâm lục khắp Thần Cung cũng không tìm thấy một lá cờ †hần có chữ “Đế Tuấn “, cũng không biết được rốt cuộc thì Đế Tuấn ở trong Thần miếu nào.

Còn Thái Nhất và Thần miếu Kim Chúc kia, Hàn Sâm cũng không tìm thấy, điều này khiến Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ lạ.

Hàn Sâm nhanh chóng nói với Hàn Vũ Phi về chuyện hắn gặp được Thái Nhất và chuyện Thái Nhất sửa chữa xong Thần miếu Kim Chúc thì phá không đi mất, hắn muốn nghe ý kiến của Hàn Vũ Phi.

Hàn Vũ Phi sau khi nghe điều này thì tỏ ra vô cùng ngạc nhiên: "Thái Nhất vẫn còn sống à?"

"Đúng vậy, nhưng hắn sửa Thần miếu Kim Chúc rồi thì phá không đi mất, sau khi Thần Cung hiện thế, ta cũng không tìm thấy Thần miếu Kim Chúc kia trong Thần Cung, chuyện gì đang xảy ra?" Hàn Sâm hỏi.

Hàn Vũ Phi cười cười: "Đương nhiên không tìm được, bởi vì Thần miếu Kim Chúc đó vốn là một Thần miếu được làm ra dựa theo Thánh vực, muốn thay thế Thần miếu nguyên bản, trở thành chủ nhân mới của vũ trụ, không còn bị trói buộc bởi Thần Cung và Thần Điện Gen nữa, mục đích cuối cùng là thay thế toàn bộ Thần Cung. Tiếc là còn chưa thành công thì Thánh vực đã bị phá hủy, Thần miếu Kim Chúc cũng bị phá hủy, không ngờ là Thái Nhất đã khởi động lại Thần miếu Kim Chúc một lần nữa"

Hàn Sâm muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên cảm thấy toàn bộ phòng thí

nghiệm rung chuyển dữ dội, tường băng nứt ra, kim loại vỡ vụn, như thể xảy ra một trận động đất.

Một luồng khí tức đáng sợ cùng lúc bao phủ lấy mặt đất, với sự trì độn của Hàn Sâm hiện giờ cũng có thể cảm nhận được luồng khí tức đáng sợ đó.

Hết chương 3016.

Chương 3017. Thần Âm Ảnh

"Tàn dư của Thánh vực, còn không nhanh ra đây chịu chết." Âm thanh của Thần Hạo Nhiên chấn động không gian, bức tường băng của phòng thí

nghiệm bằng băng vỡ tung, dụng cụ tan nát, cả phòng thí nghiệm sắp sụp đổ đến nơi.

Ánh mắt của Hàn Vũ Phi đột nhiên trở nên lạnh lẽo, cầm con dao giải phẫu trong tay, trong nháy mắt lao ra khỏi phòng thí nghiệm bằng băng, đáp xuống đỉnh của tòa kiến trúc, lấy ra một quả cầu kim loại rỗng ruột từ trong túi của nàng, ném vào không trung.

‘Từng chùm từng chùm tia sáng lập tức bắn ra từ quả cầu kim loại, những chùm sáng đó đan xen vào nhau thành một kết giới, bảo vệ kiến trúc băng, lập tức chặn âm thanh của thần, giúp phòng thí nghiệm không còn bị hư hại nữa.

Hàn Sâm và Long Nữ cũng bước ra khỏi phòng thí nghiệm bằng băng ấy, thấy tinh không bốn phía đã biến thành bóng tối, như thể toàn bộ †inh cầu Lãng Ngưng đã bị tách ra khỏi thế giới.

Hình như trong khoảng không gian tối tắm đó, có một bóng đen lơ lửng đang lạnh lùng nhìn bọn họ, mà thần âm đáng sợ ban nãy đúng là được phát ra từ bóng ma đó.

Bởi vì bóng ma kia hòa làm một với khoảng không gian tối tăm, nên hoàn toàn không nhìn ra được k nó trông như thế nào, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt đỏ như hai vết máu trong khoảng không.

Hàn Sâm có thể cảm nhận rõ ràng là đôi mắt kia chủ yếu là nhìn chằm chằm hắn, cộng thêm những lời nói vừa rồi, không khó để đoán ra tên không rõ lai lịch này đang nhắm đến hắn.

“Ngươi là ai? Tại sao lại đến đây?” Hàn Sâm lên tiếng hỏi.

“Thần Âm Ảnh, ta tới đây để thanh trừ tàn dư của Thánh vực là ngươi.” Giọng nói hùng hồn của vị thần kia lại vang lên, đôi mắt đỏ như máu trong khoảng không càng trở nên ác liệt hơn.

“Xác thịt của Thần Âm Ảnh cấp Hủy Diệt trực tiếp giáng lâm, có vẻ như Thần Linh thực sự rất kiêng ky huyết mạch của Thánh Chủ, nóng lòng muốn giết những kẻ có được Lam Huyết.” Vẻ mặt Hàn Sâm không thay

đổi, nhìn về phía Thần Âm Ảnh, lạnh nhạt nói: “Muốn quét sạch tàn dư của Thánh vực thì ngươi nên đi tìm cái tên đã cho ta Lam Huyết mới đúng chứ? Thả kẻ cầm đầu ở đó không giết, lại đi giết nạn nhân bị ép phải tiếp nhận Lam Huyết là ta, hóa ra Thần Linh cũng chỉ là những kẻ mềm nắn rắn buông mà thôi.”

“Hừ, chỉ cần là tàn dư của Thánh vực thì đều phải chết.” Bóng ma nói xong thì hồng quang trong mắt hóa thành hai chùm sáng đỏ rọi về hướng Hàn Sâm.

Đang lúc Hàn Sâm chuẩn bị nghênh chiến, thì nhìn thấy bóng dáng của Hàn Vũ Phi lóe lên thoáng cái đã đứng trước mặt Hàn Sâm, trên tay cầm điều khiển từ xa, chỉ nhìn thấy ngón tay đặt trên điều khiển của Hàn Vũ Phi bấm hai lần, một bức màn ánh sáng ngay lập tức được chiếu ra từ điều khiển từ xa, tạo thành một màn ảnh trông như gương.

Chùm sáng đỏ của Thần Âm Ảnh bắn lên trên màn hình, lại bị bắn ngược trở lại, và vì thế Thần Âm Ảnh phải bắn ra thêm hai chùm sáng màu đỏ nữa, cho chúng triệt tiêu lẫn nhau.

“Thần Âm Ảnh, ta không quan tâm ngươi muốn giết ai, nhưng nếu ngươi dám phá hủy phòng thí nghiệm của ta, thì ngươi phải trả giá.” Hàn Ngọc Phi lạnh lùng nói.

“Hàn Vũ Phi, chuyện này không liên quan gì đến ngươi, nếu như ngươi không muốn bị giam cầm thêm hàng trăm triệu năm nữa, thì khôn hồn rời đi ngay lập tức.” Thần Âm Ảnh hừ lạnh.

“Ta rất muốn biết, người giam giữ ta hàng trăm triệu năm kiểu gì?” Hàn Vũ Phi lạnh nhạt nói.

“Nếu như ngươi muốn chết như vậy thì bổn thần sẽ tác thành cho ngươi.” Giọng của Thần Âm Ảnh lạnh lùng nghiêm nghị, hồng quang trong mắt đôi mắt lóe lên, nhưng lần này nó không biến thành một chùm tia màu đỏ và bắn ra, mà thay vào đó lại giống như hai mặt trời đỏ như máu, tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ lạ trong khoảng không tối tăm.

Hàn Sâm và Long Nữ đột nhiên thay đổi sắc mặt, bọn họ đều ngưng tụ lực lượng để phòng ngự, nhưng lại đột nhiên cảm thấy thân thể mình bị mất tự chủ, bị cố định ở đó như một con rối.

Không chỉ vậy, một giây sau, thân thể Hàn Sâm đột nhiên chuyển động không kiểm soát được, cánh tay đang cầm Cổ Linh Chủng lại đưa lên, †ừ từ ép về phía đầu của hắn, cuối cùng hắn ấn vào đầu bằng cả hai tay, dùng sức vặn, như thể muốn tháo đầu của mình xuống.

Long Nữ cũng không khác là bao, ôm đầu bằng cả hai tay, đã vặn cổ mình đến chín mươi độ rồi, hơn nữa vẫn còn dùng sức để vặn ngược tiếp, tiếng ken két của xương cổ vang lên không ngừng, như thể đầu sẽ bị vặn xuống bất cứ lúc nào, khiến cả miệng và mũi của Long Nữ tràn máu.

Hàn Sâm cũng không khá hơn là bao, cảm thấy cổ sắp bị bẻ gãy, cằm sắp chạm vào lưng, cả khuôn mặt như sắp nổ tung.

“Tự vặn gãy đầu của mình, cách chết này đúng là mới lạ!” Hàn Sâm cười tự giễu nghĩ.

Hắn biết rằng hắn và Long Nữ bị điều khiển bởi sức mạnh của Thần Âm Ảnh, nhưng không biết rốt cuộc thì là loại sức mạnh gì, mà có thể khống chế được bọn họ lúc nào không hay.

Cơ thể của Hàn Sâm bị mắc kẹt trong sức mạnh của Lam Huyết, căn bản là không có cách nào để giải quyết, trừ phi hắn sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp hoặc sử dụng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh để kích hoạt sức mạnh của Lam Huyết, không thì cũng không còn cách nào khác.

Ầm!

Trong lúc Hàn Sâm đang lưỡng lự không biết nên sử dụng sức mạnh nào, thì đột nhiên hắn nhìn thấy một tia sáng bắn ra từ đỉnh của chiếc điều khiển từ xa trong tay Hàn Vũ Phi, chùm sáng kéo dài ra hơn một mét, sau đó mở ra xung quanh, ngay lập tức biến thành một chiếc ô ánh sáng.

Hàn Vũ Phi lại ấn vào chiếc điều khiển từ xa đã trở thành tay cầm của chiếc ô, chiếc ô đột nhiên biến thành màu đen, chắn ngang đỉnh đầu của bọn họ, chặn ánh sáng màu đỏ của Thần Âm Ảnh.

Hàn Sâm và Long Nữ đồng thời thở phào nhẹ nhõm, lấy lại quyền kiểm soát cơ thể của mình.

“Hồng quang đó là sức mạnh gì vậy?” Hàn Sâm hỏi với cái cổ vẫn còn đau.

“Hồng quang chỉ là thứ trợ giúp, sức mạnh thực sự của hắn chính là nó.” Hàn Vũ Phi chỉ xuống đất.

Hàn Sâm nhìn lướt qua, thấy không có gì trên mặt đất, nơi bọn họ đứng là đỉnh của tòa kiến trúc bằng băng bị tuyết dày bao phủ.

Nhưng chỉ trong giây lát sau, Hàn Sâm hiểu được thứ Hàn Vũ Phi đang nói đến chính là cái bóng, dưới sự chiếu sáng của hồng quang kia, chiếc ô trong tay Hàn Vũ Phi tạo thành một cái bóng lớn, che hết bóng của mấy người Hàn Sâm.

“Cho nên như vầy thì có thể chặn được sức mạnh Thần Âm Ảnh ta sao?” Thần Âm Ảnh hừ lạnh, hồng quang trong mắt hắn tăng vọt, làm cho những bóng đen xung quanh hắn trở nên rõ ràng hơn.

Hàn Sâm ngay lập tức phát hiện ra chiếc ô mà Hàn Vũ Phi đang cầm đang rung lên dữ dội, như thể nó sẽ bay khỏi tay nàng bất cứ lúc nào.

Hàn Vũ Phi khẽ cau mày, đang định di chuyển thì đột nhiên nghe thấy tiếng chuông ngân vang trong khoảng không tối tăm, như thể có rất nhiều chiếc chuông nhỏ cùng rung lên.

Ngay sau đó, mấy người Hàn Sâm nhìn thấy trong khoảng không tối †ăm có một vầng sáng màu tím xuất hiện, mười con Chân Long với những tia sáng rực rỡ kéo một cỗ xe bằng đồng, bước đi không trung, như thể tia sáng lúc rạng đông giữa trời và đất.

"Đó là… Thanh Đồng Chiến Xa của Tử Đấu…" Hàn Sâm nhìn lướt qua, ngay lập tức nhận ra lại lịch của cỗ xe kia, trước đây hắn đã từng giấu trong mắt Tử Đấu, đi trên Thanh Đồng Chiến Xa đó.

Vân Long kéo chiến xa đến phía trên phòng thí nghiệm bằng băng, đặt toàn bộ phòng thí nghiệm bằng băng dưới bóng của chiến xa và Vân Long.

Một tiếng két vang lên bên tai, cánh cửa của chiếc xe bằng đồng mở ra, Tử Đấu bước ra khỏi đó, đứng trên không trung nhìn chằm chằm vào Thần Âm Ảnh trong bóng tối.

Hết chương 3017.

Chương 3018. Đệ nhất thần tướng

"Đệ nhất thần tướng, Tử Đấu… Nghe tên đã lâu… Thật đáng tiếc… Ngươi của hiện giờ chỉ còn lại chấp niệm mà thôi…" Thần Âm Ảnh nhìn thấy Tử Đấu lạnh lùng thì nói với chút ngạo nghễ.

Tử Đấu hoàn toàn không để ý đến Thần Âm Ảnh, thay vào đó lại nhìn vào Hàn Vũ Phi ở bên dưới.

Hàn Vũ Phi cong môi cười lạnh: "Chuyện của ta không cần ngươi lo."

Tử Đấu nhẹ giọng nói: "Ta không quan tâm đến chuyện của ngươi, chỉ không cho phép bất cứ người nào ai làm tổn thương ngươi thôi."

"Vây là ngươi nghĩ ta không bằng hắn chứ gì?" Hàn Vũ Phi nói với vẻ mặt u ám.

Tử Đấu lắc đầu: “Không phải, dù ngươi có mạnh đến đâu, hay ngươi đã trở thành kẻ mạnh nhất vũ trụ, nhưng chỉ cần ta vẫn còn ở đây thì không cần biết là ai muốn làm tổn thương ngươi, tất cả đều phải bước được qua xác của ta đã.”

Hàn Sâm nghe mà cả người đều nổi da gà, trong lòng thầm nói: “Xem ra hai người này có gian tình, nhưng trước đó Hàn Vũ Phi đã nói Tử Đấu chết từ lâu rồi, chỉ còn lại chấp niệm mà thôi, không lẽ Tử Đấu hiện giờ không phải là một tồn tại có xác thịt sao?”

“Đủ rồi! Các ngươi tưởng bổ thần là không khí đấy à?” Thần Âm Ảnh hiển nhiên không nghe nổi nữa, nghiêm nghị hét lên, thần âm vang vọng như sấm sét, hồng quang trong mắt lại tăng vọt, chiếu rọi thế giới đen tối thành một màu đỏ như máu.

Nhưng dưới cái bóng của Thanh Đồng Chiến Xa, bóng của mấy người Hàn Sâm đã bị che mất, Thần Âm Ảnh cũng không điều khiển bọn họ được thông qua cái bóng nữa.

Lúc này Hàn Sâm mới ngạc nhiên khi thấy trên người của Tử Đấu không có bóng, trông giống như một âm hồn quỷ mị vậy.

Khi hồng quang trong mắt của Thần Âm Ảnh ngày càng mạnh hơn, cơ thể hòa với bóng tối cũng dần hiện ra, lúc này mấy người Hàn Sâm mới nhìn thấy rõ ràng.

Thần Âm Ảnh giống như một con Tà Long màu đen, toàn thân đều là vảy đen như mực, nhưng trên lưng lại có một đôi cánh bướm màu đen, đầu giống như Giao Long, nhưng chỉ có một chiếc sừng nhọn, cả người Thần Âm Ảnh tản ra diễm khí màu đen kỳ dị ma quái, như thể màn đêm đều được tỏa ra từ nó vậy.

Chỉ thấy đôi cánh phía sau Thần Âm Ảnh vỗ vỗ, toàn bộ không trung tối tăm đều chấn động theo đôi cánh của nó, bóng tối kia lại dần cô đặc lại, biến thành những cự thú hắc ám đáng sợ, xuất hiện mở mọi hướng trong hư không.

Chân Long, Phượng Hoàng, Kỳ Lân, Côn Bằng, tất cả các loại sinh vật huyền thoại liên tục được hình thành trong bóng tối, mỗi con đều toát ra khí tức vô cùng đáng sợ, nhìn kiểu gì cũng thấy không chỉ đơn giản là cái bóng.

Nhưng cơ thể của bọn chúng đều đen như mực, cứ như một cái bóng, nhưng cũng có cảm giác vừa chân thật vừa rắn chắc, cực kỳ yêu dị huyền ảo, vừa thật vừa giả như vậy khiến người ta không thể phân biệt được.

"Những dị chủng do bóng đen biến thành kia, chắc là sẽ không có năng lực chiến đấu thật đâu đúng không?" Trong lòng Hàn Sâm hơi kinh ngạc, nếu những thứ kia đều có năng lực chiến đấu thật, cho dù có gấp đôi quân số của bọn họ thì cũng không đánh lại nhiều sinh vật kinh khủng như vậy.

Vẻ mặt của Hàn Vũ Phi không thay đổi, trông vẻ rất thản nhiên nói: "Đó là cơ thể bằng bóng được tạo ra bởi thần lực ảnh của Thần Âm Ảnh, đương nhiên không phải là dị chủng thực sự"

Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm, nhưng Hàn Vũ Phi lại nói luôn: "Nhưng những bóng đen đó có tám mươi phần trăm sức mạnh của bản thân dị chủng"

Hàn Sâm không nói nên lời, tám mươi phần trăm sức mạnh, giờ đây toàn bộ khoảng không đều là bóng của các dị chủng, cái gì mà phần sót lại của Chân Long Phượng Hoàng, mỗi một cái đều là tồn tại kinh khủng cấp Chân Thần, đừng nói là có tám mươi phần trăm sức mạnh, cho dù chỉ có năm mươi phần trăm sức mạnh thì nhiều bóng đen đáng sợ như thế kia cũng đủ sức để hủy diệt mọi thứ.

"Cái bóng trong bóng tối, hồi sinh linh hồn của ngươi, nghiêm phạt thế giới này… Vương quốc của những cái bóng… Bóng tối buông xuống…" Cùng với tiếng gầm của Thần Âm Ảnh, vô số bóng của dị chủng cũng rít lên, lao về phía tinh cầu Lãng Ngưng từ mọi hướng.

Những cái bóng của dị chủng kia, mỗi một cái đều là nhưng kẻ có trình độ huyer diệt được tinh cầu, giờ đang ùn ùn kéo tới giống như thú triều, giống như ma triều màu đen, cảnh tượng cực kỳ chấn động.

Long Nữ và Hàn Sâm đều đã sẵn sàng để chiến đấu, một lực lượng đáng sợ như vậy có lẽ đã không phải thứ mà Tử Đấu có thể chống lại được.

Hàn Sâm thậm chí còn có kế hoạch dùng thể Thần Linh Siêu Cấp để trốn thoát, những cái bóng kinh khủng như thủy triều đang tấn công, đã không phải là thứ thực lực của một hai người có thể chống lại được.

Hàn Vũ Phi chỉ đứng đó, không hề có ý định chiến đấu, nàng bình tĩnh nhìn những cái bóng dị chủng đến từ mọi hướng, không hề có chút động tĩnh nào.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm thấy một khí thế đáng sợ bùng phát, giống như chiến ý không gì có thể dập tắt của thời cổ đại, lấp đầy trời đất trong chốc lát.

Đưa mắt nhìn về phía Tử Đấu, chỉ thấy tử khí bốc lên từ cơ thể của Tử Đấu, toàn thân bùng lên ngọn lửa màu tím rừng rực, chiến ý đáng sợ tỏa ra từ cơ thể hắn biến thành một vầng sáng màu tím có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, như nhuộm bóng tối kia thành màu tím.

“Ta đã nói, chỉ cần có ta ở đây, không ai có thể làm tổn thương ngươi.” Giọng của Tử Đấu lạnh lùng, nhưng đôi mắt lại nóng cháy rực lửa.

“Vậy để ta xem, đệ nhất thần tướng của Thánh vực chỉ còn lại chấp niệm thì có bản lĩnh đến mức nào.” Hắc diễm trên Thần Âm Ảnh chập chờn, làm bóng của dị chủng ở trong bóng tối càng thêm nhiều.

Vẻ mặt của Tử Đấu không thay đổi, Hàn Sâm và Long Nữ đều đã sẵn sàng chiến đấu, bóng của những dị chủng đó đến quá nhanh, đánh tới như một dòng lũ hủy diệt.

Ầm!

Ngay trong khoảnh khắc đó, chiến ý trên người Tử Đấu hoàn toàn bùng nổ, ngọn lửa màu tím ngưng tụ thành chu thiên tinh thần, bao quanh hắn như vòng sao vũ trụ.

“Hạp khí xung Đẩu Ngưu… Tử vi định càn khôn… Chu thiên tinh thần sát…” Cùng với giọng nói lãnh đạm của Tử Đấu, vũ trụ tinh thần trên cơ thể hắn nổ tung ngay lập tức.

Chiến ý đáng sợ quét qua Bát Hoang Lục Hợp, những ngôi sao màu tím giống như vụ nổ lớn của vũ trụ, biến thành hàng ngàn tỉ lưu quang bắn ra, nơi mà những lưu quang của sao trời đi qua, mọi thứ đều bị chôn vùi.

Bóng của dị chủng giống như thủy triều kia bị hủy diệt chôn vùi giữa lưu quang của sao trời, giống như tuyết gặp phải than.

Khoảng không đen tối lúc này đã biến thành một màu tím rực rỡ, Tử Đấu giống như Tỉnh đẩu ở trung tâm vũ trụ, những ngôi sao trên bầu trời đang xoay vòng và tản ra xung quanh hắn.

Ma triều che trời rợp đất trong nháy mắt đã bị thanh tẩy không còn gì, Thần Âm Ảnh tối hét lên một tiếng thảm thiết, biến mất tăm trong sự đan xen của ánh sao tím.

“Tử Đấu, nếu không phải bổn thần bị giới hạn bởi xác thịt, sao có thể cho phép ngươi càn rỡ” Giọng nói của Thần Âm Ảnh dần biến mất, bầu trời đây sao cũng trở lại bình thường.

Tử Đấu không nói gì, chỉ liếc Hàn Dư Phi, sau đó quay trở lại Thanh Đồng Chiến Xa, mười con Vân Long kéo Thanh Đồng Chiến Xa phá không rời đi, nhanh chóng biến mất giữa các vì sao.

“Tử Đấu đúng là mạnh mẽ, không hổ danh là người từng có thể đánh một trận với Thánh Chủ.” Hàn Sâm khen ngợi.

Trước đây hắn đã nghe nói Tử Đấu là là thân tướng có sức chiến đấu mạnh nhất ở Thánh vực, nhưng lại không có khái niệm nên hắn cũng không biết

là mạnh đến mức nào, nhưng giờ hắn đã tận mắt chứng kiến sự kinh khủng của Tử Đấu.

Tử Đấu chỉ còn lại chấp niệm không có xác thịt, vẫn tự mình đánh bại Thần Linh cấp Hủy Diệt.

“Trở về đi, chắc tạm thời Thần không tới nữa đâu, bọn ta nhất định giúp ngươi khống chế sức mạnh của Thánh huyết càng sớm càng tốt.” Hàn Vũ Phi liếc mắt nhìn nơi Thanh Đồng Chiến Xa biến mất, vẻ mặt không thay đổi quay trở lại phòng thí nghiệm.

Hết chương 3018.

Chương 3019. Ngươi hiểu thật sao

Trong phòng thí nghiệm Băng bảo, sắc mặt của Hàn Sâm vô cùng kỳ quái.

“À thì, cô Hàn, làm vậy có thể khiến ta khống chế được sức mạnh của Lam Huyết thật sao?” Chân sau Hàn Sâm đứng trên một khối băng, hai †ay cung ra hai bên, đó là tư thế của chiêu thức Kim Kê Độc Lập.

Hắn đã duy trì tư thế đứng này mười mấy giờ, mà Hàn Vũ Phi cứ để cho hắn đứng như vậy, không để cho hắn làm gì cả, cũng không cho hắn tiêm các loại dịch gen, càng không dạy hắn thuật gen gì hết. Việc này khiến cho Hàn Sâm rất nghi ngờ.

“Cảm thấy chưa đủ sao? Vậy thêm vài giờ nữa.” Hàn Vũ Phi nói xong thì đặt một quả táo trong tay lên trên đỉnh đầu Hàn Sâm. Sau đó đỡ cặp kính đen của mình, nheo mắt lại nói: “Khống chế thân thể của chính mình, duy trì trạng thái tĩnh lặng.”

“Cô Hàn, như vậy có tác dụng thật ư?” Hàn Sâm vô cùng nghi ngờ rằng Hàn Vũ Phi đang giở trò với mình. Nếu chỉ cần đứng là có thể khống chế được sức mạnh của Lam Huyết, vậy còn cần những nhân viên nghiên cứu

cao cấp kia làm gì? Thánh Chủ nghiên cứu suốt nhiều năm như thế cũng thành công cốc rồi.

Hàn Vũ Phi cũng thản nhiên hỏi: “Ngươi thật sự hiểu thế nào là tĩnh sao?”

Hàn Sâm nói: “Ta cũng từng học một chút công phu tu thân dưỡng tính, hơn nữa những thuật gen mà ta từng tu luyện trước kia, cũng có sở trường về kỹ thuật khống chế bản thân, ở phương diện này cũng coi là có chút tự tin.”

“Thật sao?” Trong tay Hàn Vũ Phi cầm một que chỉ bảng dài mảnh, nàng cầm que chỉ bảng đâm vào lồng ngực của Hàn Sâm, dồn sức chọt chọt.

Người Hàn Sâm vững vàng như núi, không nhúc nhích chút nào.

Hàn Vũ Phi thu que chỉ bảng về, sau đó nhìn Hàn Sâm hỏi: “Hai phát vừa rồi có cảm giác như thế nào?”

“Đau.” Hàn Sâm nói. “Còn gì nữa?” Hàn Vũ Phi hỏi tiếp. “Còn muốn có gì nữa?” Hàn Sâm nao nao.

Hàn Vũ Phi cầm que chỉ bảng chọt vào ngực Hàn Sâm: “Cho nên nói, vốn ngươi không hiểu thân thể của chính mình, thậm chí ngay cả cảm giác của chính mình cũng không mấy rõ ràng. Sinh vật càng cao cấp, chức năng thân thể của bản thân cũng càng phức tạp, tồn tại nhiều dạng cơ chế. Đau đớn đối với ngươi là một cảm giác tổng hợp. Trên thực tế sự biến hóa của nó còn có nhiều mức độ hơn, nhưng ngươi không dốc lòng cảm nhận mà thôi. Lúc que chỉ bảng hạ xuống, va chạm giữa quần áo và lông tơ, cùng ma xát với làn da, còn có cơ thể lõm xuống khi sinh ra lực đàn hồi, cũng như tổn thương của các tế bào, tan vỡ của các mao mảnh mạch máu, ngươi thật sự đều đã cảm nhận cẩn thận những cảm giác này sao?”

Hàn Sâm nuốt một ngụm nước miếng, tuy rằng trước kia hắn lợi dụng Động Huyền Khí Tràng là có thể khống chế hoàn mỹ từng tấc cơ thể, nhưng thật sự hắn chưa từng lưu ý cảm giác của chính mình tinh tế như vậy.

“Hãy dốc lòng cảm nhận tất cả những cảm giác tinh tế của cơ thể, hơn nữa để thân thể tiến vào trạng thái bất động tuyệt đối. Nếu chừng nào ngươi có

thể làm được điều này thì có lẽ chính là lúc có thể khống chế Lam Huyết." Hàn Vũ Phi nói một cách nghiêm túc.

"Thế nào là bất động tuyệt đối?" Hàn Sâm có chút tin tưởng Hàn Vũ Phi, còn nghiêm túc hỏi.

"Chính là ngăn tất cả các cơ quan trong thân thể ngươi hoạt động, đều duy trì ở trạng thái bất động. Đó chính là bất động tuyệt đối." Hàn Vũ Phi giải thích.

"Nếu các chức năng của cơ thể hoàn toàn ngừng lại, không phải sẽ chết sao?" Hàn Sâm nhíu mày nói.

Tuy rằng làm cho trái tim ngừng đập, máu không hề chảy, cũng không phải chuyện khó khăn gì với Hàn Sâm. Nhưng nếu tất cả các chức năng của cả cơ thể ngừng hoạt động thì sẽ không khác gì người chết.

"Bất động cũng không có nghĩa là chết. bất động tuyệt đối là chỉ sự bất động của thân thể, mà không phải sự bất động của sức sống. Có nói thì ngươi cũng không hiểu được, phải tự mình cảm nhận mới được. Khi nào ngươi có thể làm được "Tâm lặng như nước, thân như gương sáng " thì đó sẽ là lúc ngươi thành công." Hàn Vũ Phi lại cầm que chỉ bảng quất một nhát vào mông Hàn Sâm: "Luyện tập cho tốt, thời gian của ngươi không còn nhiều."

Khi một roi này quất tới, Hàn Sâm cố cảm nhận thử, que chỉ bảng quất vào quần áo, quần áo đè lên lông tơ, làm lông tơ ma xát với làn da, sinh ra một loại cảm giác ngứa ngáy. Sau đó lại cảm nhận được xúc cảm khi quần áo ma xát với làn da, cuối cùng mới là cơn đau xảy ra khi làn da và mao mạch bị tổn thương.

Mà đồng thời khi cảm giác được đau đớn, máu bên trong đã bị dồn ép, sinh ra cảm giác sưng và trướng, tất cả đều được phản ánh rõ ràng vào đại não Hàn Sâm.

Cái loại cảm giác phức tạp này, một chữ đau không bao giờ diễn tả được hết.

Hàn Vũ Phi đi đến ghế bên cạnh ngồi xuống, sau đó nói với Long Nữ bên cạnh: “Ngươi đánh người chắc là rất giỏi, đúng không?”

“Ta chỉ giỏi nấu ăn.” Long Nữ bình tĩnh nói.

“Vậy ngươi cứ coi hắn như một miếng thịt heo, làm thịt hắn tàn nhẫn vào.” Hàn Vũ Phi nhấc đùi đẹp thon dài, vừa uống trà vừa nói.

“Nhỡ nướng chín thì phải làm sao?” Long Nữ hỏi.

“Nếu thân thể có Thánh huyết bị nướng chín dễ dàng như vậy, thì hắn cũng là do hắn đáng đời.” Hàn Vũ Phi nói.

Long Nữ không nói gì nữa, đi về phía Hàn Sâm đồng thời duỗi tay nắm chặt, trên hai tay đều xuất hiện một thanh đao. Đao trong tay trái nhọn mảnh cong như nguyệt câu, đao tay trong phải thì lại như bán nguyệt.

Hai thanh đao này, một thanh là đao róc xương, một thanh là đao chặt thịt. Đối với đầu bếp thì chúng nó có tác dụng khác nhau.

“Này… Các người không nghiêm túc, đúng không?” Hàn Sâm thấy Long Nữ không hề đổi sắc mặt bước lại đây tiêu sái, trong lòng cũng không khỏi có chút ớn lạnh.

Tuy cơ thể hiện giờ của hắn rất mạnh, nhưng Long Nữ có huyết mạch Cổ Thần Vương, còn đã thăng cấp lên Chân Thần thì cũng chẳng kém gì hắn. Nếu chém từng đao xuống thật thì người có khỏe đến đâu cũng không thể chống nổi.

“Đương nhiên là nghiêm túc rồi. Mặc dù cơ thể thuộc về ngươi, nhưng cảm giác giác không thể tự nó kích hoạt được, phải có ngoại lực ảnh hưởng tới thân thể của ngươi mới có thể kích hoạt các phản ứng khác nhau trong thân thể. Như thế ngươi mới hiểu được thân thể của chính mình một cách chân chính. Việc này giống như một đứa ngốc chưa từng ra ngoài nhìn ngắm thành phố, chưa ăn uống, chơi bời, cờ bạc bao giờ, vậy thì làm sao biết được đâu là tốt đâu là xấu được?” Hàn Vũ Phi nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Hàn Sâm cảm thấy những gì Hàn Vũ Phi nói có vẻ có chút đạo lý, nhưng sao cách ví von lại nghe thấy hơi là lạ.

“Cởi quần áo của hắn ra trước đã, tránh cho lãng phí đồ đạc.” Hàn Vũ Phi nói với Long Nữ đang chạy tới trước mặt Hàn Sâm.

Long Nữ cũng không nói gì trực tiếp khua đao, chỉ trong nháy mắt đã cởi lam bào Hàn Sâm mặc bên ngoài ra, nhìn áo choàng trượt xuống.

Sau đó lại vung thêm vài nhát, cởi hết quần áo trên người Hàn Sâm xuống luôn, từng món một rơi xuống đất.

“Được rồi… Được rồi…” Hàn Sâm thấy bản thân chỉ còn lại có một cái quần lót, vội vàng kêu lên.

Long Nữ nhìn về phía Hàn Vũ Phi, Hàn Vũ Phi cũng không ngẩng đầu lên nói: “Lúc ngươi nấu cơm có để lại mảnh vải nào bên ngoài miếng thịt lợn không?”

“Sẽ không.” Long Nữ đáp một câu, trực tiếp khua đao, lập tức cắt đứt quần lót của Hàn Sâm.

“Không hổ là thân thể dung hợp Thánh huyết, cũng không tệ lắm.” Hàn Vũ Phi nheo mắt, như đánh giá Hàn Sâm tán thưởng nói.

Hàn Sâm đang định nói gì thì đao róc xương trên tay trái Long Nữ đâm vào xương sườn của hắn, nhất thời khiến Hàn Sâm nhịn không được hít một hơi dài, mi mắt hắn run lên vì đau đớn, suýt nữa nhịn không được kêu thành tiếng.

“Đừng nhúc nhích, dốc lòng mà cảm nhận thân thể của chính mình đi.” Hàn Vũ Phi vẫn bình tĩnh nói.

Hết chương 3019.

Chương 3020. bất động tuyệt đối

Hàn Sâm cảm thấy mình thực sự đã trở thành một con cá trên thớt rồi, quả thực đúng kiểu mặc người xâu xé.

Long Nữ đổi cách khác để hành hạ hắn, chẳng hạn như cắt bằng dao và rìu, hay là nướng lửa đun sôi. Nói chung các loại biện pháp khác nhau đều được nàng dùng đến, còn kém mỗi nước nêm thêm chút gia vị, khiến Hàn Sâm vô cùng nghỉ ngờ liệu có phải Long Nữ đã nhằm vào hắn từ sớm, muốn ăn thịt hắn, nếm xem mùi vị của hắn ra sao rồi hay không.

Nhưng Hàn Sâm của hiện giờ, tuy rằng không thể sử dụng thuật gen, nhưng thân thể lại rất mạnh mẽ. Dao nhỏ trong tay Long Nữ cũng chỉ có thể cắt ra được một vết thương nông, rất khó cắt đứt hoàn toàn.

Hơn nữa tốc độ khôi phục của miệng vết thương cực nhanh, ngay cả vết sẹo cũng không để lại một cái.

Long Nữ ra tay cũng cực có chừng mực, vài đao đó thật sự không nguy hiểm đến tính mạng. Đao róc xương chém hơn một trăm nhát đã sắp đâm vào bụng Hàn Sâm, đáng kinh ngạc là không một nhát đao nào làm tổn thương đến bộ phận quan trọng của hắn.

Nếu Hàn Sâm là một con trâu thật, vậy thì Long Nữ chính là đầu bếp, có thể róc sạch thịt của hắn, không thừa một chút nào.

Cảm giác đau đớn kịch liệt ập đến, khiến người có tâm hồn kiên cường như Hàn Sâm đau tới mức phải cắn chặt răng, suýt nữa sẽ hét lên.

“Thực ra đau đớn chính là một loại cơ chế báo động của cơ thể, hơn nữa lượng tin tức báo động sẽ thay đổi khác nhau tùy theo tình huống. Và có nhiều chế độ báo động khác nhau, ví dụ như đau, ngứa, xót, tê. Người bình thường chỉ có thể cảm nhận được một loại cơ chế báo động mạnh nhất. Ví dụ như phía sau lưng ngươi ngứa, nhưng nếu lúc này chân của ngươi bị đinh đâm thủng, như vậy người bình thường cũng chỉ cảm giác được sự đau đớn của chân, mà xem nhẹ phía sự ngứa phía sau lưng. Mà ngươi, phải cảm nhận một cách tỉ mỉ thì mới thực sự hiểu rõ về thân thể của mình được, sau đó mới khống chế được nó một cách chân chính.” Hàn Vũ Phi đứng bên cạnh nói.

Hàn Sâm cố bình tĩnh lại, cảm nhận cảm giác thân thể sau khi bị thương. Vốn đau đớn cũng đã rất đả thương người rồi, Hàn Sâm lại còn phải cảm nhận cẩn thận đó là cảm giác như thế nào, cảm giác chua xót trong đó không cần phải nói.

Trong tình trạng như vậy, Hàn Vũ Phi còn yêu cầu Hàn Sâm đạt được trạng thái "tâm lặng như nước, thân như gương sáng " quả thực còn ác hơn cả ma quỷ.

Cũng may Hàn Sâm cũng không phải người bình thường, chỉ mất hơn một ngày, hắn đã quen cảm giác bị thương, và đã có thể bình tĩnh lại, cẩn thận cảm nhận cảm giác của chính mình.

Trong loại cảm giác này, quả nhiên hắn phát hiện có một chút khác. Ngay cả cùng là một cảm giác đau, cũng có những khác biệt rất nhỏ về mức độ. Đau khác nhau đại diện cho phản ứng khác nhau của thân thể, cũng đại diện cho những tổn thương khác nhau trên thân thể, và thân thể có thể sẽ sinh ra thay đổi sau đó.

Khi đau thì đương nhiên sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng nếu cảm nhận kỹ thì sẽ thấy một số cơn đau thực ra còn đi kèm với vài cảm giác rất nhỏ khác, khiến người ta khó phân biệt rốt cuộc là khó chịu hay là dễ chịu.

"Hình thức tiến hóa của sinh vật bình thường là làm cho thân thể cứng rắn cường tráng, cho rằng đó mới là mạnh mẽ. Tuy nhiên lại thường bỏ qua việc tăng cường các giác quan, khiến cho thân thể càng ngày càng mạnh mẽ, nhưng năng lực cảm ứng lại càng ngày càng giảm sút. Thật ra đây là chiều hướng tiến hóa sai lầm. Không đau không có nghĩa là thân thể sẽ không bị thương, nhưng cảm ứng nhạy bén của cơ thể mới có thể khiến phản ứng tự nhiên của cơ thể nhanh hơn, mới có thể tạo ra nhiều phản ứng nhỏ bé hơn. Phản ứng thân thể như thế còn nhanh hơn suy nghĩ của ngươi nhiều."

Hàn Vũ Phi tiếp tục giải thích: "Ví như lúc đang ngủ, đùi của ngươi bị lửa đốt cháy, đó là báo động đau của thân thể truyền vào đại não của ngươi. Sau đó đại não mới có thể cân nhắn và cho ra phản ứng, nghĩ xem phải làm như thế nào. Tuy nhiên bởi vì cảm giác đau của bản thân chính là cơ chế báo động của thân thể, căn bản không cần phải nghĩ nên làm như thế nào, sẽ

phản ứng bằng trực giác nên loại phản ứng này là nhanh nhất. Nếu ngươi có thể chiến đấu hoàn toàn bằng cách dựa vào phản ứng của cơ thể, như vậy ngươi sẽ nhanh hơn tất cả mọi người. Bởi vì ngươi vốn chẳng cần suy nghĩ, cho nên tiết kiệm rất nhiều thời gian phản ứng hơn những người khác."

Hàn Sâm thầm oán trong lòng: "Đó không phải là kẻ lỗ mãng ngốc ngếch, đầu óc ngu sỉ tứ chi phát triển sao?"

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Hàn Sâm, Hàn Vũ Phi cười nói: "Đừng xem thường phản ứng tự nhiên của cơ thể, ngốc nghếch không có nghĩa là ngu ngốc thật. Nếu ngươi thật sự có thể chiến đấu thuần bằng phản ứng của thân thể, hơn nữa với sức mạnh của Thánh huyết, hoàn toàn có thể ngốc nghếch lật đổ tất cả sinh vật."

Tuy Hàn Vũ Phi nói có vẻ rất có đạo lý, nhưng Hàn Sâm cũng không hoàn toàn đồng ý. Hắn vẫn cảm thấy được tình huống nào được đầu óc suy nghĩ một chút sẽ tốt hơn.

Tuy nhiên nếu có thể làm chủ được loại năng lực phản ứng này theo lời của Hàn Vũ Phi, cũng không phải là một chuyện xấu.

Thật ra cảm giác theo lời của Hàn Vũ Phi cũng không khó. Nhưng người bình thường bao gồm cả Hàn Sâm đều sẽ xem nhẹ vấn đề này.

Hiện giờ Hàn Sâm dốc lòng cảm nhận, hơn nữa với sự trợ giúp của Long Nữ, chỉ cần hai ba ngày là có thể nắm rõ trong lòng bàn tay tất cả những cảm giác nhỏ bé của thân thể.

Nhưng cho dù là vậy, Hàn Sâm cũng không cảm thấy mình đã khống chế được Lam Huyết, vẫn cứ trong tình trạng chuyện ta ta làm, cũng không có dấu hiệu dung hợp với xích huyết.

Sau khi Hàn Sâm nói ra nghi vấn của bản thân, Hàn Vũ Phi nói: "Hiểu được cảm xúc của chính mình chỉ là bước đầu tiên, bước tiếp theo mới là bước khởi đầu thực sự. Còn nhớ rõ lời ta nói gì không? Ngươi phải đạt tới mức độ bất động tuyệt đối thì mới thực sự khống chế được Lam Huyết. Khiến cho toàn bộ cơ thể của ngươi đều bất động.

Cẩn thận cảm nhận thân thể của mình, có thể hiểu được hay không thì phải dựa cả vào bản thân, không ai giúp ngươi được.”

Từ đó về sau, Long Nữ không làm hắn bị thương nữa, Hàn Sâm chỉ một mình đứng bất động ở đấy thôi.

Rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện, muốn đạt tới trạng thái bất động tuyệt đối gần như là một việc bất khả thi.

Hắn có thể làm cho tim mình ngừng đập, có thể làm cho phổi mình ngừng hô hấp, có thể ngăn máu lưu chuyển, nhưng trong cơ thể vẫn có rất nhiều cơ năng đang vận hành.

Ví dụ như đại não, ví dụ như phân chia tế bào. Vốn Hàn Sâm nghĩ rằng bất động vô cùng dễ, nhưng càng muốn tĩnh lặng thì Hàn Sâm lại phát hiện thân thể của chính mình càng tranh cãi ầm ĩ, có vô số sự hoạt động của tế bào, quả thực giống như một bữa tiệc tối ca múa liên hoan.

Bởi vì trước đó, cảm giác đã đạt tới mức độ tinh tế, cảm giác quá mức nhạy cảm, khiến Hàn Sâm cảm giác thân thể càng ngày càng khó bất động tuyệt đối.

Am

“Căn bản không có khả năng đạt tới bất động tuyệt đối.” Cuối cùng Hàn Sâm nhịn không được nói với Hàn Vũ Phi.

“Vốn dĩ sức mạnh của Lam Huyết không phù hợp với quy tắc của thế giới này. Nếu ngươi không thể đạt được khống chế tuyệt đối với cơ thể của mình, thì làm sao có thể khống chế sức mạnh bên ngoài quy tắc?” Hàn Vũ Phi chỉ thản nhiên nói một câu.

Hàn Sâm không nói gì nữa, bởi vì những gì Hàn Vũ Phi nói thật sự rất có lý, người phi thường mới có thể làm được việc phi thường. Nếu không có năng lực siêu việt tất cả chúng sinh thì làm sao có thể khống chế sức mạnh vượt ra ngoài quy tắc này.

Hàn Sâm cần phải bình tĩnh, cố gắng làm cho cơ thể của mình càng tĩnh lặng hơn, hy vọng có thể đạt đến trạng thái bất động tuyệt đối như lời của Hàn Vũ Phi nói.

Tuy nhiên Hàn Sâm càng muốn làm thân thể tĩnh lặng, các loại phản ứng của thân thể lại càng trở nên mạnh mẽ. Dường như đứng bất động khiến hắn cảm thấy mệt mỏi hơn là chiến đấu hết mình.

“Chuyện này thật sự có thể sao?” Long Nữ nhìn Hàn Sâm đứng ở nơi đó giống như hoá thạch, đi đến bên người Hàn Vũ Phi hỏi.

“Hắn nhất định phải làm. Đây cũng là cơ hội sống sót duy nhất, Thần Linh sẽ không bỏ qua cho bất luận kẻ nào có được Lam Huyết. Khi Thần Linh trở lại, sẽ không còn là một Thần Âm Ảnh đâu.” Vẻ mặt Hàn Vũ Phi nghiêm trọng nói.

Hết chương 3020.

Chương 3021. Áo giáp của Thánh Chủ

Trong khu vực bóng tối tại tinh vực Đại Tịch Diệt, một con thú con tựa như mèo nhưng không phải mèo, tựa hồ ly nhưng không phải hồ ly và một thiếu niên điển trai đang đứng trước phế tích của Thánh Điện.

“Tại sao có thể như vậy… Dì Mị… Lão Điêu… Các ngươi ở nơi nào…” Thiếu niên gào lớn, đôi mắt tìm kiếm khắp nơi, hy vọng có thể phát hiện một chút manh mối.

Nhưng kết quả lại khiến hắn thất vọng, ngoài một ít vết máu ra thì xung quanh chẳng có gì cả.

“Đây là… Máu của dì Mị..” Thiếu niên vừa thấy vết máu trên bức tường đổ nát thì cơ thể lập tức run rẩy, khuôn mặt tái xanh mấy phần.

“Đây là máu của nàng.” Lão Miêu nhảy đến trên bức tường đổ nát, hắn nhích lại gần ngửi một cái rồi nói với vẻ mặt nặng nề.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Hoa cắn răng, đưa tay chạm vào vết máu, trong khoảnh khắc ngón tay hắn chạm vào vết máu, một cổ lực lượng kỳ lạ lập tức tràn vào.

Một luồng ánh sáng kỳ quái xuất hiện trước vết máu, thời gian như trôi ngược về quá khứ, từng hình ảnh xuất hiện trong làn ánh sáng ảo diệu như một thước phim.

Trong hình ảnh quá khứ, cảnh tượng dì Mị bị Tần Lam thảm sát hiện lên, Tiểu Hoa nhìn mà nghiến răng nghiến lợi, môi bị cắn sắp chảy máu.

Đáng tiếc chỉ có hình ảnh dì Mị bị Tần Lam giết hiện lên, những thứ khác không hề thấy rõ.

Tiểu Hoa lại đến những vết máu khác, lợi dụng lực lượng Thời Không dung nhập vào từng vết máu, hắn nhanh chóng nhìn thấy cảnh Tần Lam giết Lão Điêu, Vô Nhãn và Xích Khôi.

“Ta muốn giết hắn! Lão Miêu, nói ta biết tên này đang ở đâu?” Hai mắt Tiểu Hoa đỏ như sắp nhỏ ra máu.

“Tiểu Hoa, ngươi bình tĩnh, trước mắt ngươi không phải là đối thủ của hắn.” Lão Miêu trầm ngâm lên tiếng.

Tiểu Hoa phẫn nộ, hai mắt đỏ ngầu sắp nhỏ ra máu, hắn nhìn chằm chằm lão Miêu và nói: “Chẳng phải ngươi đã nói chỉ cần ta thăng cấp toàn mãn gen Thần Siêu Cấp ra khỏi Tí Hộ Sở thì thực lực có thể tăng lên nhanh chóng hay sao? Mau nói ta biết phải làm thế nào.”

Lão Miêu lộ vẻ khó xử: “Bây giờ ngươi chỉ mới thăng cấp đến Thần Hóa, mà thực lực của tên Tần Lam đó đã sắp vượt qua Chân Thần, muốn vượt nhiều cấp bậc như vậy trong khoảng thời gian ngắn là một chuyện rất khó. Mặc dù có một cách nhưng nó lại cực kỳ gian khổ, cần phải chịu nỗi đau đớn thấu xương…”

“Nói cho ta biết phải làm sao, dù thế nào ta cũng phải báo thù thay bọn người dì MỊ.”

“Được, hy vọng thứ đó vẫn còn.” Lão Miêu hơi do dự, hắn đi vào đống phế tích trong Thánh điện và tiến đến chân tượng đá Tần Tu đã bị vỡ †an tành.

Lão Miêu đi quanh chân tượng bị bể hai vòng, sau đó đưa tay nhấn xuống một chỗ ngay bệ đá. Chân tượng đột nhiên rung lắc rồi từ từ mở ra, một cánh cửa thông vào lòng đất xuất hiện, thấy cả từng bậc thềm bằng đá chìm sâu bên dưới.

“Đi theo ta.” Lão Miêu nói với Tiểu Hoa, lập tức bước vào thềm đá.

Tiểu Hoa tiến vào theo hắn. Thềm đá không quá dài, khoảng chừng ba mươi mét đã đi đến cuối, mà cuối thêm đá là một cánh cửa bằng đá trông rất cổ xưa.

Trên cửa đá đó được điêu khắc rất nhiều hình ảnh kỳ quái, những hình vẽ kia vô cùng trừu tượng, cơ bản chẳng thể nhận ra đang khắc họa điều gì.

“Ngươi thử xem có thể mở cánh cửa này hay không. Nếu như đồ vật bên trong chưa bị người khác đoạt đi thì nó sẽ giúp ích cho ngươi rất nhiều.” Lão Miêu lên tiếng.

Tiểu Hoa đưa tay đẩy cánh cửa ra, nhưng lực lượng của hắn lại chẳng thể làm nó nhúc nhích.

“Ngươi phải dùng lực lượng Thánh thể để đẩy, chỉ dùng lực lượng Thánh Thể mới có thể mở cánh cửa này.”

Tiểu Hoa gật đầu, ngọn lửa trắng trên người cháy bừng lên, không gian xung quanh dường như vặn vẹo theo ngọn lửa ấy.

Lúc hắn đặt bàn tay lên cánh cửa đá lần nữa, ngọn lửa trắng như dung nhập vào hình vẽ chính giữa cửa đá, khiến cho những hình vẽ ấy cũng bị nhuộm thành màu trắng, tản ra ánh sáng thánh khiết lóa mắt.

“Răng rắc!”

Toàn bộ hình vẽ trên cửa đá sáng lên, cánh cửa được Tiểu Hoa đẩy mở ra từng chút, từ khe cửa phát ra vầng sáng kỳ lạ, hơn nữa nó ngày càng sáng hơn.

Sau khi cửa đá hoàn toàn mở ra, Tiểu Hoa nhìn vào bên trong thì ngẩn người.

Chỉ thấy bên trong cửa đá là một tòa cung điện bằng đá cổ xưa, ở tận cùng phía trong có một bộ áo giáp màu đen thần bí, giống như tượng thần đang lẳng lặng đứng ở đó.

“Lão Miêu, áo giáp kia chính là thứ mà ngươi vừa nói lúc nãy sao?” Tiểu Hoa nhìn về phía áo giáp màu đen rồi hỏi.

“Đúng vậy, áo giáp kia là bộ áo giáp Thánh Chủ Tần Tu đã mặc, là đồ vật quý báu nhất trong toàn vũ trụ, có năng lực vô cùng. Ngươi chỉ cần có được sự công nhận của nó và mặc lên người thì ngươi sẽ có lực lượng đối đầu với

cả thế giới. Đừng nói là một Tần Tu, cho dù là mười Tần Tu thì ngươi cũng có thể giết sạch, nhưng…" Lão Miêu nói đến đây thì dừng lại không nói tiếp.

"Nhưng cái gì?" Tiểu Hoa hỏi.

"Nhưng áo giáp kia chỉ có Thánh Chủ Tần Tu mới có thể sử dụng. Ngoài hắn ra, cho dù là Thần Linh tối cao đến đây cũng khó điều khiển được nó. Mặc dù ngươi tu luyện Thánh Thể, nhưng việc có được nó công nhận hay không thì là một ẩn số; nếu không thành công thì hậu quả rất nguy hiểm… Ta khuyên ngươi vẫn nên chờ đợi thêm, nếu ngươi có thể thăng đến cấp Chân Thần, sau đó lại dùng Thánh thể để mặc áo giáp, khi ấy tỷ lệ thành công của ngươi sẽ lớn hơn rất nhiều." Lão Miêu nói.

"Cơ hội thành công là bao nhiêu?" Tiểu Hoa nhìn chằm chằm áo giáp và hỏi.

"Chỉ một nửa" Lão Miêu trả lời.

"Nếu một nửa cơ hội thì ta nên liều mạng một lần, ta không thể chờ lâu như vậy, ngươi nói cho ta biết làm sao có thể điều khiển được nó?" Tiểu Hoa vừa đi về phía áo giáp vừa hỏi.

"Dùng Thánh Thể của ngươi chinh phục nó, nếu như được nó đồng ý, đương nhiên ngươi sẽ mặc được nó thôi." Lão Miêu híp mắt nói.

"Được" Tiểu Hoa đi tới trước áo giáp, ngọn lửa trên người hắn chuyển động, hắn nhìn xoáy sâu vào áo giáp và vươn tay ra chạm vào nó.

"Âm "1

Ngay lúc bàn tay Tiểu Hoa tiếp xúc tới áo giáp, ngọn lửa trắng trên người hắn lập tức vọt vào trong áo giáp ấy, tức khắc ánh sáng màu đen của áo giáp được phóng thích ra, nó cũng bùng cháy một ngọn lửa màu trắng giống như thân thể Tiểu, vị trí có hai mắt lóe lên tia sáng kỳ dị.

Tiểu Hoa nhíu mày, cảm giác năng lực bên trong cơ thể đang điên cuồng đồn về áo giáp, mà chiếc áo giáp này lại giống như chìm vào vực sâu không

đáy, không có cách nào lấp đầy nó.

“Âm!”

Áo giáp bất chợt chia năm xẻ bảy, những mảnh vụn hóa thành từng tia sáng vọt về phía người Tiểu Hoa, trong nháy mắt đã bọc cơ thể hắn lại, hợp thành một bộ áo giáp mới.

Toàn thân áo giáp có màu trắng bạc, ngọn lửa màu bạc chói lọi

chuyển động không ngừng, chỉ có hai mắt là đen thui như mực, như thể có ma diễm màu đen đang cháy ở trong đó.

“AI” Tiểu Hoa bị áo giáp bao quanh, ngửa mặt lên trời rồi thét lớn. Tóc hắn vốn ngắn nay lại nhanh chóng mọc dài ra, giống như thác nước màu đen.

Khe hở của áo giáp cũng có ngọn lửa màu đen bốc lên, tạo thành hai màu trắng đen rõ rệt.

Hết chương 3021.

Chương 3022. Áo giáp hiện thế

Lực lượng trên người Tiểu Hoa dao động, không gian xung quanh như bị vặn vẹo theo, Thánh điện vốn đã bị phá hủy nay lại dần khôi phục trong ngọn lửa trắng đen đang cháy rực.

Không chỉ có Thánh điện, toàn bộ bóng tối ở Thánh vực cũng xảy ra biến hóa dưới sự tác động của lực lượng ấy.

Bóng tối vĩnh hằng thối lui, kiến trúc vốn đã đổ nát nay lại khôi phục nguyên dạng, cho dù là kiến trúc bị hủy hoại hay dấu vết mà năm tháng lưu lại đều được lực lượng thần kỳ khôi phục. Thánh vực từ một mảnh phế tích không thể tưởng tượng nổi dần trở lại thời kỳ huy hoàng.

Không lâu sau, bóng tối bao phủ toàn bộ Thánh vực đã hoàn toàn biến mất, toàn bộ tinh vực Đại Tịch Diệt đều khôi phục sức sống và vẻ đẹp

ban đầu của nó, nhiều sinh vật trên tinh cầu lại lan tỏa sức sống, công trình đổ nát cũng sáng bừng lên.

Ngay cả tượng đá bên trong Thánh điện cũng khôi phục như ban đầu, thứ duy nhất không trở về nguyên dạng chính là tượng đá của Tần Tu, mà Tiểu Hoa mặc khôi giáp lại đang trôi lơ lửng ở chỗ đó, sự khó diễm trên người dần biến mất.

“Tiểu Hoa, ngươi thành công rồi.” Lão Miêu bên cạnh trợn to hai mắt nhìn Tiểu Hoa, hắn hưng phấn la lên.

“Ta đã thăng cấp đến Chân Thần thật rồi” Tiểu Hoa hơi mừng rỡ, hắn nắm tay lại, cảm nhận lực lượng lớn mạnh đang lưu chuyển bên trong cơ thể.

“Không, không chỉ mỗi cấp Chân Thần thôi đâu, bình cảnh của thân thể ngươi là cấp Chân Thần, nhưng lực lượng áo giáp truyền cho ngươi lại vượt qua cái bình cảnh này. Thánh thể kết hợp với khôi giáp đã đủ để ngươi phát huy lực lượng mạnh hơn cấp Chân Thần.” Lão Miêu nói.

“Tên Tần Lam đó ở đâu? Ta phải báo thù cho đám dì Mị.” Tiểu Hoa siết chặt quả đấm, sát khí khủng bố lóe lên trong mắt.

“Hắn ở nơi đó…” Lão Miêu đứng trên đỉnh của Thánh điện, móng vuốt chỉ vào một hướng trong không trung.

Tiểu Hoa nhìn theo hướng móng vuốt của hắn chỉ thì lập tức nhìn thấy Thần Cung trong hư không.

“Hắn là Thần Linh? Thần miếu của hắn ở đâu?” Hai mắc Tiểu Hoa sáng quắc nhìn chằm chằm vào Thần Cung và hỏi.

“Hắn không phải là Thần Linh chân chính, chỉ là một tên phản đồ đáng xấu hổ của Thánh vực mà thôi. Lúc này hắn đang ngồi bên trong Thần Điện Gen, chỉ có tiến vào Thần Điện Gen thì ngươi mới có thể thấy hắn.” Lão Miêu trả lời.

“Thần Điện Gen sao?” Tiểu Hoa nhìn đăm đăm vào chỗ cao nhất trên Thần Cung, ánh mắt ngày càng kiên định, khí thế trên người ngày càng tăng.

“Âm!”

Khí tức trên người Tiểu Hoa bùng nổ như viên đại bác bắn vào không trung. Cơ thể hắn thoắt ẩn thoắt hiện như dịch chuyển tức thời tiến vào phạm vi của Thần Cung, nhanh chóng tiến đến Thần Điện Gen cao nhất trong Thần Cung.

Thần Cung xuất hiện đã lâu nên các tộc trong vũ trụ đã quen với sự †ồn tại của nó, thỉnh thoảng có một ít sinh vật tiến vào Thần Cung để cầu nguyện, hoặc cũng có sinh vật hùng mạnh đến để khiêu chiến với Thần Linh.

Một sinh linh Vũ tộc vừa mới tiến vào phạm vi Thần Cung, đang do dự không biết có nên đi vào Thần miếu để cầu nguyện hay không thì bỗng thấy một vệt sáng màu trắng xuất hiện trong không trung đang xông thẳng đến tầng trên của Thần Cung.

“Bay nhanh thế? Bộ muốn kịp giờ đi đầu thai à?” Vũ tộc nọ thầm mắng một câu, cho rằng chủ nhân của vệt sáng trắng kia đang muốn đến Thần miếu ở tầng trên để cầu nguyện.

Dù sao, trường hợp khiêu chiến Thần Linh cấp Hủy Diệt như Hàn Sâm đây, xưa nay bọn họ chỉ mới chứng kiến một lần.

Nhưng Vũ tộc nọ nhanh chóng phát hiện có điều gì đó sai sai, bởi vì vệt sáng trong trắng ngoài đen kia đã vượt qua Thần miếu cấp Tai Nạn và cấp Hủy Diệt và vẫn đang bay lên trên, nhìn dáng vẻ đó dường như đang hướng về Thần Điện Gen nằm trên tầng cao nhất của Kim tự tháp Thần Cung.

“Hắn muốn làm gì?” Vũ tộc có hơi ngạc nhiên.

Thực tế có rất nhiều người trong đại vũ trụ chú ý đến hành động của Tiểu Hoa, họ đều nghi ngờ nhìn hắn.

Lúc này, Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng đang nhìn Tiểu Hoa, hắn càng nhìn thì sắc mặt càng quái lạ. Người hắn bỗng lóe lên dịch chuyển tức thời

tiến vào một mật thất, nhanh chóng mở máy móc và lấy ra một bức tranh cuộn cổ xưa bên trong chuông đồng to lớn.

Hắn cầm cuộn tranh và dùng dịch chuyển tức thời để rời khỏi mật thất, sau đó nhìn chằm chằm bóng dáng Tiểu Hoa và nhanh chóng mở cuộn tranh trong tay ra.

Trên bức tranh vẽ một người đàn ông mặc khôi giáp, áo giáp bao lấy toàn thân người đó nên không thể thấy rõ khuôn mặt của hắn. Dù người ấy chỉ lẳng lặng đứng nơi đó nhưng lại như đang bay nhảy trên giấy, khí thế như xưng bá thiên hạ.

Cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn người đàn ông mặc áo giáp trong tranh rồi lại nhìn Tiểu Hoa đang bay trên Thần Cung, sắc mặt ngày càng nặng nề.

Áo giáp trong tranh thì đen tuyền, nhưng áo giáp trên người Tiểu Hoa lại trắng thuần một mảnh, trừ điểm này thì hai người giống nhau như đúc, dường như được khắc ra từ một người.

“Cung chủ… Người nọ… Áo giáp kia…Thủ tọa Trấn Thiên Cung vội vàng đi đến trước mặt Cung chủ, người luôn luôn bình tĩnh như hắn nhưng hiện giờ lại không thể nói chuyện mạch lạc.

Không đợi thủ tọa Trấn Thiên Cung nói xong, một bóng người con gái cũng xuất hiện bên cạnh Cung chủ Trấn Thiên Cung, vẻ mặt nàng cũng mang đầy kinh sợ: “Áo giáp đó… Thật sự là thứ đó sao?”

“Khó nói được, trông thì rất giống nhưng lại có chỗ không giống.” Cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn áo giáp trong bức họa.

Hắn lại nhìn Tiểu Hoa bên trong Thần Cung, vẻ mặt phức tạp cực kỳ, như thể không khẳng định ngay được.

Rất nhiều sinh vật cổ xưa trong đại vũ trụ đều lộ vẻ hoảng sợ khi nhìn thấy Tiểu Hoa, ngay cả Nhân Đế đang ngồi trong cung điện Huyết Mệnh Giáo cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Hoa.

Một người phụ nữ mặc quần áo màu đỏ cầm một chiếc dù màu đỏ chẳng biết đã đi đến bên cạnh Nhân Đế từ lúc nào, chiếc dù đỏ vẫn luôn che mặt nàng khiến nhìn không thấy rõ tướng mạo.

“Chủ nhân, thứ đó có phải là áo giáp của Thánh Chủ không?” Trong giọng nói của cô gái mặc đồ đỏ lộ vẻ nghi ngờ.

“Không biết.” Nhân Đế khẽ lắc đầu.

Cô gái mặc đồ đỏ lại nói: “Còn chưa tới mười hai canh giờ nữa là đã đến thời gian mà Hàn Kính Chi dự đoán, nếu đó thật sự là áo giáp của Thánh Chủ, Thánh Chủ lại thật sự chưa chết thì không chừng sẽ có cơ hội phá tan Thần Điện Gen. Nhưng hình như tất cả mọi thứ không hề liên quan đến Hàn Sâm, đáng tiếc chủ nhân đã trả giá nhiều Thánh huyết như vậy, cơ thể còn đang suy yếu. E rằng chúng ta đã bị Hàn KíÍnh Chi lừa gạt rồi, rõ ràng hắn đang lợi dụng Thánh huyết của chủ nhân vì lợi ích cá nhân của Hàn Sâm”

Nhân Đế chỉ khẽ mỉm cười: “Vậy chưa chắc, mặc dù ta không biết áo giáp đó có phải là đồ của Thánh Chủ hay không, cho dù chính là nó thì người mặc nó không thể nào là Thánh Chủ. Người đó có thể đánh bại Thần Điện Gen không vẫn còn là ẩn số, có lẽ đến lúc đó Hàn Sâm vẫn còn có chỗ dùng không chừng. Dù chúng ta bị gạt cũng chẳng sao, chỉ cần có thể phá hủy Thần Điện Gen thì tất cả đều đáng giá.”

“Sao ngươi có thể chắc rằng người mặc áo giáp đó không phải là Thánh Chủ?” Cô gái mặc đồ đỏ nghỉ ngờ hỏi.

“Chẳng lẽ ngươi đã quên rồi? Huyết mạch của ta đã cực kỳ gần với Thánh Chủ Tần Tu, nếu người bên trong áo giáp là Thánh Chủ thì tất nhiên ta sẽ cảm nhận được.” Nhân Đế bình tĩnh nhìn Tiểu Hoa đang bay đến Thần Điện Gen và nói tiếp: “Nhưng lúc này ta chẳng thể cảm nhận được mối liên hệ huyết mạch trên người hắn. Có lẽ hắn có một ít huyết mạch của Tần Tu, nhưng mà hắn chắc chắn không phải là Tân Tu.”

Tiểu Hoa đã bay đến Thần Điện Gen và đáp xuống quảng trường trước Thần điện trong ánh mắt kinh hoàng của vô số cổ lão.

Hết chương 3022.

Chương 3023. Cuộc chiến trước điện

Các tộc đều kinh hãi, trước nay chỉ có đám người Hàn Sâm, Bạch Hoàng dám khiêu chiến Thần Linh cấp Hủy Diệt, lúc này lại có người đến thẳng Thần Điện Gen, sao không làm người ta sợ hãi cho được.

Lúc Tiểu Hoa vừa đáp xuống Thần Điện, chưa đợi hắn lên tiếng thì một †hần âm vừa lạnh lùng vừa ngạo nghề trang nghiêm truyền ra từ bên trong Thần điện: "Ngươi có biết xúc phạm Thần Linh là tội như thế nào không?"

Cánh cổng của Thần điện Gen mở ra trong sự khủng bố mà Thần Linh tản ra, bên trong tràn ngập đèn đuốc sáng chói. Trong ánh đèn rực rỡ, một bóng người chậm rãi bước ra, tuy chưa thấy rõ hình dạng nhưng dựa vào khí thế kinh khủng kia đã khiến người ta thấy áp lực.

"Ta không cố tình xúc phạm Thần Linh, ta tới đây chỉ vì Tần Lam, chỉ cần giao hắn ra đây thì ta sẽ rời khỏi ngay tức khắc." Tiểu Hoa nhìn

chằm chằm bóng người đang đi ra khỏi Thần Điện Gen và nói.

Lúc này, Hàn Sâm vốn đang trên tinh cầu Lãnh Ngưng lại bất chợt trợn †o hai mắt, hắn nhìn Tiểu Hoa đứng trước Thần Điện Gen, mặc dù nhiều năm không gặp nhưng hắn vẫn có thể nhận ra đó chính là Tiểu Hoa của hắn.

"Tiểu Hoa đang làm gì ở đây?" Lòng Hàn Sâm nôn nóng, hắn rất rõ sự khủng khiếp của Thần Điện Gen. Nếu là Thần Linh cấp Hủy Diệt thì cũng thôi, bọn họ cùng lắm là mạnh về thực lực, nếu thật sự chiến đấu thì vẫn còn cơ hội gỡ gạc.

Nhưng cái tên tự xưng là Thần kia mới là kẻ sâu không lường được, không chỉ đơn giản bốn chữ lực lượng mạnh mẽ là hình dung hết được đâu.

"Kỳ lạ.." Hàn Vũ Phi nhìn Tiểu Hoa trước Thần điện thì nhíu mày, tự lẩm bẩm: "Sao áo giáp của Thánh Chủ lại ở đây? Sao nó lại biến thành bộ dạng

đó?”

“Ngươi nói gì? Thứ Tiểu Hoa đang mặc trên người là áo giáp của Tần Tu?” Hàn Sâm nghe vậy thì cơ thể lập tức run lên, cảm giác cực kỳ bất ổn.

“Ngươi biết người đang mặc áo giáp ư?” Hàn Vũ Phi hơi bất ngờ hỏi Hàn Sâm.

“Đó là con ta.” Hàn Sâm trả lời rồi vội vàng hỏi lại: “Ngươi nói áo giáp đó là áo giáp của Thánh Chủ sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Con trai của ngươi?” Hàn Vũ Phi đơ ra, nàng không trả lời vấn đề của Hàn Sâm mà hỏi ngược lại hắn bằng vẻ không tin: “Con trai của ngươi? Ngươi có chắc người mặc cái khôi giáp đó là con trai của ngươi?”

Sau khi hỏi xong, Hàn Vũ Phi lại dập thêm một câu: “Đó là con trai ruột của ngươi ư?”

“Ta có thể đảm bảo đó chính là con trai ruột của ta. Tuy nó bị Cửu Mệnh Huyết Miêu trộm mất và mang đến Thánh điện từ khi còn rất nhỏ, nhưng ta có thể chắc chắn nó là con trai của ta.” Hàm Sâm cực kỳ khẳng định.

Sao hắn có thể nhận sai cho được, không nói đến cảm giác máu mủ ruột rà, chỉ bằng với thể chất Đế Linh, ngoài con trai của hắn thì trên thế giới không có người thứ hai có được nó.

“Vậy thì kỳ lạ, phần lớn gen của ngươi đều đến từ Tinh tộc, con trai của ngươi sinh ra chỉ có thể là Tinh tộc, không cách nào mặc được áo giáp đó, trừ phi…” Sắc mặt Hàn Vũ Phi càng ngày càng nghiêm trọng.

“Trừ phi gì?” Hàn Sâm nóng lòng đến nỗi hận không thể bổ đầu của Hàn Vũ Phi ra, trực tiếp lấy đáp án bên trong.

“Không thể nào?” Hàn Vũ Phi lắc đầu tựa như phủ định suy đoán của mình.

“Có gì ngươi nói thẳng ra đi.” Hàn Sâm lòng nóng như lửa đốt.

“Ta không chắc, đó chỉ là suy đoán vô căn cứ, hơn nữa không nhất định chính xác, cứ quan sát trước rồi bàn sau.” Hàn Vũ Phi nói vừa trừng Hàn

Sâm: “Trước mắt ngươi vội vàng cũng vô dụng thôi, cho dù đó thật sự là con trai của ngươi, lúc này ngươi đi đến thì cũng đâu có ích gì. Nếu không khống chế được sức mạnh Lam Huyết thì ngươi đến Thần Điện Gen thì cũng chỉ có một con đường chết. Nếu thứ mà kẻ chưa biết có đúng là con trai của ngươi hay không đang mặc là áo giáp của Thánh Chủ, thì không chừng còn có cơ hội. Hiện giờ ngươi nên bình tĩnh, trong khoảng thời gian ngắn ngươi phải đạt đến trạng thái bất động tuyệt đối, khi đó cho dù con ngươi không đánh lại Thần Linh thì ngươi vẫn còn cơ hội cứu hắn.”

Hàn Sâm sao lại không hiểu đạo lý này, có điều một tháng gần đây, hắn vẫn luôn thử tiến vào trạng thái bất động tuyệt đối nhưng vẫn không thành công, lúc này lòng hắn lại nóng như lửa đốt thì làm sao có thể bình tĩnh.

“Ta phải tỉnh táo lại, Hàn Vũ Phi nói không sai, ta phải có đủ lực lượng thì mới giải quyết được vấn đề.” Hàn Sâm hít sâu một hơi, ép buộc bản thân phải tỉnh táo.

Lúc này bóng người đó đã ra đến cổng Thần Điện Gen, trong khoảnh khắc người đó vừa bước ra, cổng của Thần Điện Gen lập tức đóng lại cái “ầm “.

“Nữ thần Kshana!” Cuối cùng các tộc trong vũ trụ đã thấy rõ bóng người bước ra từ Thần điện là ai.

Đương nhiên Hàn Sâm cũng thấy, nhưng hắn không hề sửng sốt. Lúc trước hắn đã từng nghe thần nói Thần Điện Gen do mười hai vị Thần cấp Hủy Diệt thay phiên bảo vệ, có thể lúc này đến phiên của Nữ thần Kshana bảo vệ Thần Điện Gen.

Nữ thần Kshana trước sau vẫn lạnh lùng, nàng đứng trên bậc thang trước cửa Thần Điện Gen, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Hoa: “Bất kể ngươi đến vì lý do gì, đã xúc phạm Thần điện thì chỉ có thể lấy cái chết để đền tội”

Dứt lời, Nữ thần Kshana từ từ nâng tay lên, ngón trỏ chỉ vào Tiểu Hoa. Lực lượng khủng bố dao động trên ngón tay nháy mắt bao phủ toàn bộ không gian của Thần điện, thời gian tựa như bị đóng băng, tất cả mọi thứ đều rơi vào trạng thái ngừng hoạt động.

Sinh vật các tộc đã được chứng kiến lực lượng Ngưng Đọng Thời Gian của Nữ thần Kshana trong cuộc chiến lần trước, bây giờ tuy được thấy lần nữa nhưng mọi người vẫn cảm thấy khó tin như cũ.

Thấy lực lượng trên ngón tay Nữ thần Kshana sắp đến trước mặt Tiểu Hoa, mọi người đều cho rằng hắn chỉ có thể hứng chịu một đòn này mà không có cơ hội phản kháng.

Thế nhưng ai ngờ Tiểu Hoa dưới sự tác động của Ngưng Đọng Thời Gian lại có thể quơ nắm đấm nghênh đón ngón tay của Nữ thần Kshana.

"Âm!"

Ngọn lửa trắng chói sáng trực tiếp đánh nát sóng ánh sáng ở một chiêu đó, rồi đập mạnh về phía Nữ thần Kshana như thiên thạch.

Sắc mặt Nữ thần Kshana khẽ đổi, cơ thể chợt lóe né tránh một đòn ấy.

Ngọn lửa trên nắm đấm va chạm với cánh cổng của Thần Điện Gen phát ra tiếng "ầm " thật lớn, mặc dù không gây ra hư hại gì với cổng

Thần Điện Gen nhưng vẫn khiến nó lay động không ngừng. "Sao có thể!" Sinh vật các tộc đều hoảng sợ.

Sự mạnh mẽ của Nữ thần Kshana đã sớm ăn sâu vào lòng mọi người, nhưng hiện giờ có người chỉ dùng một đấm đã phá vỡ lực lượng Ngưng Đọng Thời Gian, thậm chí còn khiến Nữ thần Kshana không dám đối kháng trực tiếp, đây là lực lượng khủng khiếp cỡ nào.

"Rốt cuộc tên đó là ai?"

"Lực lượng thật đáng sợ! Từ lúc nào trong vũ trụ của chúng ta lại có một cao thủ như vậy?"

Các tộc trong vũ trụ đều kinh sợ, lén lút bàn luận, sắc mặt của một số cổ lão đại viễn cổ thì thay đổi không ngừng, ngày càng khó coi.

"Ta không muốn sát sinh, đừng ép ta phải ra tay, mau giao Tần Lam ra đây." Tiểu Hoa bước từng bước vào cổng Thần Điện Gen, nói với vẻ mặt kiên

định.

“Sát Na… Phương Hoa…” Nữ thần Kshana không đáp lời, nhưng lực lượng dao động trên người càng sáng chói, như muốn thúc đẩy dòng thời gian khiến nó tăng tốc độ dòng chảy, ngày và đêm trôi qua như tên bắn nháy mắt đã trôi qua ngàn năm.

Hết chương 3023.

Chương 3024. Thần Thánh chỉ tích.

Thời gian trôi qua nhanh, chớp mắt đã qua ngàn năm, nhưng Tiểu Hoa lại hoàn toàn không thay đổi, giống như năm tháng hoàn toàn không thể lưu lại dấu vết trên người hắn.

Con ngươi của Nữ thần Kshana co lại, chỉ thấy Tiểu Hoa giơ một tay lên, năm ngón tay xòe ra, dưới lòng bàn tay của hắn, dòng thời gian đã bị đảo ngược, sức mạnh của Sát Na Phương Hoa bị cuốn ngược trở về trong chớp mắt.

Nữ thần Kshana đang ở trong dòng thời gian bị cuốn ngược trở về kia, thân hình chịu ảnh hưởng của thời gian, lại xuất hiện dấu hiệu cải lão hoàn đồng.

“Con mẹ nó, rốt cuộc tên nhóc kia là ai, mà dám sử dụng sức mạnh thời gian trước mặt Thần Linh hệ Thời Gian, đã thế còn mạnh mẽ áp chế nữ thần Kshana!”

Toàn bộ đại vũ trụ đều sôi trào trong khoảnh khắc này, Thần Linh cấp Hủy Diệt cao cao tại thượng, lại bị một sinh vật của đại vũ trụ áp chế đến mức này, điều mà trước đó hoàn toàn không thể tưởng tượng ra.

Ngay cả những lão ngoan đồng biết một chút về Thánh vực và Thánh Chủ, lúc này cũng há miệng kinh ngạc, không khỏi sợ hãi mà thốt lên rằng: “Đó là sức mạnh Thời Không của Thánh thể… Lẽ nào người trong áo giáp thật sự là Thánh Chủ Tần Tu?”

Nữ thần Kshana đưa tay rút trâm cài tóc, chấm một cái ở trên không, lúc này mới miễn cưỡng chế trụ được dòng thời gian đảo ngược, nhưng vẻ mặt đã rất khó coi.

Ngay khi nữ thần Kshana chuẩn bị phát động Sát Na Chỉ Cảnh, lại thấy cửa của Thần Điện Gen mở ra, một bóng người đi ra từ trong đó.

“Kshana, ngươi không phải là đối thủ của hắn, vẫn nên giao hắn cho ta, chuyện của Thánh vực vẫn nên do chính ta kết thúc.” Tần Lam bước ra †ừ trong Thần Điện Gen, quang diễm trên người càng ngày càng mạnh,

†oàn thân trong suốt như pha lê xanh, tản ra khí tức mạnh mẽ yêu dị.

Nữ thần Kshana nghe vậy khẽ nhíu mày, thu hồi kim đồng hồ, lắc mình quay về trước cửa của Thần Điện Gen, nhưng không quay vào trong thần điện, nàng đứng ở trước cổng xem trận chiến.

“Cho dù ngươi có là Tần Tu chân chính đi chăng nữa, hôm nay cũng sẽ chết trong tay ta, trên thế gian này chỉ cần một Tần Lam là đủ rồi, không cần thêm một Tần Tu gì đó, cũng không cần truyền nhân Thánh vực gì hết, cái thứ thối nát đó, nên chôn vùi từ lâu rồi.”

“Là ngươi đã giết đám dì Mị và lão Điêu?” Tiểu Hoa nhận ra Tần Lam ngay lập tức, trong mắt tràn đầy sát ý.

Tần Lam hơi giật mình, nhưng ngay sau đó lại nở nụ cười xấu xa, nói: “Xem ra ngươi không phải là Tần Tu, lại là một kẻ ngu xi đần độn bị Tần Tu lợi dụng, cũng được, vì cho dù ngươi là ai cũng đều không quan trọng, dù gì ngươi cũng sắp chết rồi.”

“Có phải ngươi đã giết đám dì Mị và lão Điêu không?” Tiểu Hoa hỏi lại với vẻ mặt vô cảm.

“Đúng thì thế nào? Mấy lão nô tài vướng víu, giết cũng đã giết rồi, lại có thể thế nào?” Tần Lam nói với vẻ khinh thường.

“Dùng mạng của ngươi để đền mạng của bọn họ.” Tiểu Hoa giận dữ khi nghe vậy, quang diễm màu trắng trên người hắn tăng vọt, bàn tay duỗi về

phía Tần Lam vừa bắt vừa kéo ở trong không trung.

Chỉ thấy dòng thời gian trôi nhanh hơn, không gian thu hẹp lại, người Tần Lam bị kéo tới trước mặt của Tiểu Hoa trong chớp mắt, tay của Tiểu Hoa đã sắp túm lấy cổ của Tần Lam.

“Sức mạnh Thời Không của Thánh Thế, có lẽ có tác dụng với người khác, nhưng lại giống như trò trẻ con với Tần Lam ta thôi.” Tân Lam khinh thường nói, rõ ràng là xem thường dòng thời gian, sự thu hẹp của không gian, vừa hơi nghiêng đầu, tránh bàn tay của Tiểu Hoa, vừa tung một quyền về phía bụng của Tiểu Hoa.

Bịch!

Một nắm đấm khác của Tiểu Hoa mang theo quang diễm màu trắng được tung ra, va chạm vào nắm đấm của Tần Lam, nhất thời chỉ thấy làn sóng xung kích hai màu xanh trắng lan rộng ra từ chỗ mà nắm đấm của bọn họ giao kích, lực lượng mạnh mẽ vững vàng đẩy lùi thân thể của hai người.

“Cũng có chút bản lĩnh, ta muốn xem, rốt cuộc Tần Tu đã dạy ngươi cái gì” Ánh mắt của Tần Lam lạnh lùng, thân thể hóa thành ánh sáng xanh đánh về phía Tiểu Hoa lần nữa.

Tiểu Hoa cũng không chịu thua kém, cũng đánh với Tần Lam. Chỉ thấy hai luồng ánh sáng một trắng một xanh không ngừng giao kích trong không gian phía trước Thần gen Điện, về cơ bản thì sinh vật dưới cấp Thần Hóa đều không thể nhìn thấy bóng dáng khi bọn họ di chuyển, cũng chỉ có thể nhìn thấy hai luồng ánh sáng không ngừng quấn lấy nhau từ trên trời xuống đất.

Nhân Đế ngồi trên bảo tọa, nhìn hai người đánh nhau một cách thích thú, nói: “Thật thú vị, có vẻ như bọn họ đều xuất thân từ môn phái của Tần Tu, nhưng sức mạnh vẫn có sự chênh lệch quá lớn. Trên người của Tần Lam kia lại là thể dung hợp của gen Thần Linh và gen Thánh huyết, người còn lại càng thú vị hơn, lại có được sức mạnh tương tự Thánh thể, nhưng không phải là Lam Huyết, nên hơi kỳ lạ ”

“Hắn có thể phá vỡ Thần Điện Gen sao?” Người phụ nữ mặc áo đỏ cầm ô hỏi.

“Nếu chỉ có thế thì e là không thể, chắc là thực lực của bọn họ đã gần bằng Tần Tu năm đó, nhưng cũng chỉ là gần bằng mà thôi, chuyện mà ngay cả Tần Tu cũng không làm được, sao bọn họ có thể làm được?” Nhân Đế thờ ơ nói.

“Thời gian mà Hàn Kính Chi dự đoán đã sắp đến rồi, nếu hắn không thể phá vỡ Thần Điện Gen, thì chính là kẻ chuyên lừa đảo - Hàn Kính Chi kia lại đang lừa chúng ta.”

“Ta đi tìm hắn tính sổ.” Người phụ nữ mặc áo đỏ lạnh lùng nói.

“Không cần vội, xem xong rồi nói.” Nhân Đế chỉ thản nhiên nói một câu, một tay chống cằm, tiếp tục xem trận chiến giữa Tiểu Hoa và Tần Lam.

Dường như sức mạnh Thời Không của Tiểu Hoa không có tác dụng đối với Tần Lam, mà sức mạnh của Tần Lam cũng không thể áp chế Thánh Thể của Tiểu Hoa, thời không rối loạn, trời long đất lở vì trận chiến của hai người, nhưng lại vẫn chưa có ai có thể chiếm được thế thượng phong.

“Nếu ngươi đã muốn chết như thế, vậy thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.” Thân hình của Tần Lam đột nhiên rút ra khỏi vòng chiến, quang diễm màu xanh trên người càng ngày càng mạnh, hai mắt như hai vầng thái dương xanh, hai tay mở ra, giống như ôm Thương Khung, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rít gào.

Theo tiếng rít gào kia, quang diễm màu xanh trên người Tần Lam giống như núi lửa phun trào, ngay cả bộ áo giáp hắn đang mặc cũng †an chảy ra, lộ ra thân thể cường tráng như Thần Thánh, trong thân thể trong suốt như pha lê đó, chỉ có cột sống phía sau là màu xanh sẫm, giống như một thanh nhận Long Tích, trong thân thể của hắn toát ra sức mạnh đáng sợ, khiến khí thế trên người Tần Lam không ngừng tăng lên.

Một tay của Tần Lam đâm thẳng vào trong ngực của hắn, thế rồi hắn rút xương sống của mình ra, cầm trong tay giống như một thanh kiếm khí yêu dị.

“Tần Tu tự cho mình là đúng, xem ta là sản phẩm thất bại, nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ, ta không những ngưng tụ được thể Thánh huyết, mà còn có thể dung hợp gen Thần Linh, tạo ra Thần Thánh chỉ tích, đây mới là gen mạnh nhất trong vũ trụ, là huyết mạch bất khả chiến bại nhất, Tần Lam ta mới là kẻ xưng bá thiên hạ.” Tần Lam nhìn chằm chằm vào xương sống đang cầm trong tay bằng ánh mắt si mê, rồi cười nói: “Nếu ngươi mặc áo giáp của Tần Tu, vậy thì chắc chắn là †ruyền nhân của Tần Tu, hôm nay ta sẽ giết ngươi, hoàn toàn cắt đứt hy vọng của Tần Tu, khiến hắn không thể yên nghỉ ở âm phủ, hối hận vì năm đó đã đối xử với ta như vậy.

Nói xong, Tần Lam chậm rãi giơ Thần Thánh chỉ tích trong tay lên, trên cột sống kỳ dị màu xanh sãm kia, quang diễm màu xanh kỳ lạ đang bùng cháy, dường như toàn bộ đại vũ trụ đều đang run rẩy theo Thần Thánh chỉ tích kia, như thể đang hưởng ứng lời kêu gọi của nó, cộng hưởng cùng nó.

Hết chương 3024.

Chương 3025. Ta đã trở lại

“Tần Tu mạnh thì đã sao, và rồi hắn vẫn là người bị thế giới này vứt bỏ thôi, dù hắn có cố gắng thế nào cũng chẳng thể được thế giới này chấp nhận. Ta không giống vậy, ta không những có lực lượng của hắn mà còn có cả gen Thần Linh, là chúa tể của thế giới này, toàn bộ vũ trụ sẽ trở thành trợ lực của ta…”

Như đáp lại lời Tân Lam, dường như toàn bộ đại vũ trụ đều xuất hiện sự cộng hưởng với Thần Thánh chi tích, vô số lực lượng kỳ lạ trong không trung đều hướng về Thần Thánh chỉ tích khiến cho lực lượng trên người Tần Lam và nó ngày càng lớn mạnh, gần như sắp đột phá đến chân trời.

Khí thế của Tiểu Hoa vốn đáng sợ, nhưng khi so sánh với Tần Lam lại bị lép vế, thật giống như sự chênh lệch giữa người bình thường và một người vĩ đại.

Sắc mặt Tiểu Hoa nặng nề nhưng không có ý chùn bước, hai ngọn lửa trắng đen cháy cao ngất trời thể hiện ý chí chiến đấu điên cuồng, chĩa thẳng về phía uy áp của thiên địa đáng sợ kia.

“Chết đi!” Cuối cùng Thần Thánh chỉ tích trong tay Tân Lam đã chuyển động, đâm vào tim của Tiểu Hoa như một thanh kiếm.

Tiểu Hoa muốn giơ tay lên đỡ nhưng lại bất ngờ phát hiện cơ thể như bị cả thế giới đông cứng lại không thể nào nhúc nhích.

Chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, hoàn toàn không cho Tiểu Hoa thời gian phản ứng lần thứ hai, chuôi Thần Thánh chỉ tích đã đâm vào ngực hắn, đến áo giáp của Thánh Chủ cũng chẳng thể ngăn nổi nó và bị nó đâm xuyên qua.

“Chuyện nên đến rốt cuộc cũng đến.” Trong rừng sâu vạn dặm, ông lão bói toán nhắm mắt và thở dài một tiếng.

“Cuối cùng… Sắp bắt đầu…” Lão Miêu đứng trước Thánh điện đầy vẻ hưng phấn.

Khuôn mặt Tần Lam đầy dữ tợn và điên cuồng, hắn phấn khích nắm thanh Thần Thánh chỉ tích và cười †o: “Áo giáp của Tần Tu thì sao? Người kế thừa do Tần Tu chọn thì thế nào? Từ trước tới giờ Tần Tu vẫn †hua kém Tần Lam ta, ta mới thật sự là người có thể vượt qua Tần Tu…”

Lời nói điên cuồng của Tần Lam vẫn chưa dứt thì vẻ mặt hắn bỗng biến đổi dữ dội, một giây sau nụ cười điên cuồng trên mặt hắn biến thành hoảng sợ.

Tần Lam kêu to kinh hoàng như muốn thả Thần Thánh chỉ tích trong tay ra, nhưng lại như tiếp xúc với điện vậy, không thể ném nó đi.

Lúc này, lực lượng trên người Tần Lam lại chảy vào Thần Thánh chi tích một cách kỳ lạ, mà Thần Thánh chi tích đang đâm vào ngực Tiểu Hoa lại như bị hòa tan hóa thành một chất lỏng màu lam chảy vào trong cơ thể hắn.

“Không… Không thể nào…” Khuôn mặt Tần Lam vặn vẹo đến cực điểm, có cả không cam lòng, tuyệt vọng, sợ hãi, bất lực, oán độc và thù

hận.Nhưng dù hắn đang nghĩ gì cũng chẳng thể thoát khỏi Thần Thánh chi tích, hơn nữa sức sống bên trong cơ thể đang chảy cuồn cuộn tràn vào Thần Thánh chỉ tích không ngừng khiến cho hắn nhanh chóng già đi.

Khuôn mặt vốn dĩ trẻ trung đẹp trai lại biến thành già nua yếu ớt trong tích tắc, đến cả mái tóc cũng chuyển sang màu bạc.

Nữ thần Kshana biến sắc, tập trung thần lực Thời Gian vào trâm cài tóc trong tay và muốn đâm vào Tiểu Hoa, nhưng khi Thần lực Thời Gian còn cách Hàn Tiểu Hoa và Tần Lam rất xa thì dường như rơi vào giữa không gian vô tận, làm sao cũng không thể khiến nó đến gần hơn.

Các tộc trong đại vũ trụ hoảng sợ nhìn Tần Lam nhanh chóng già yếu, †ừ một cao thủ vô địch thoáng chốc đã biến thành một lão già tóc bạc sắp hấp hối, sức sống trên cơ thể yếu đến mức gần như không cảm nhận được.

“Bịch!”

Cuối cùng Tần Lam cũng thoát khỏi Thần Thánh chỉ tích, cả người ngã trên mặt đất, đáng tiếc hiện giờ hắn đã già yếu đến mức không thể bò dậy nổi, chỉ có thể dùng đôi mắt già cỗi nhìn chăm chú vào Hàn Tiểu Hoa.

Thần Thánh chỉ tích đã hoàn toàn hóa thành chất lỏng và tiến vào trong cơ thể của Tiểu Hoa, vết rách trên áo giáp đã tự động khép lại. Ngoài hai ngọn lửa đen trắng thì trong cơ thể của Tiểu Hoa còn đang có một luồng lực lượng màu lam chảy xuôi, nhanh chóng dung hợp với cơ thể của hắn.

Áo giáp ấy như bị nhuộm bằng Lam Huyết, trên áo giáp màu trắng bắt đầu xuất hiện một ít hoa văn màu lam kỳ lạ.

“Âm!”

Một đôi cánh màu lam trong suốt giương rộng phía sau lưng, từ từ kéo dài đến tận hư không, dường như sát cánh cùng với hư không vũ trụ.

Lúc ngày đôi mắt của Tiểu Hoa đã biến thành màu xanh tối, sát ý nồng đậm trong mắt từ từ vơi đi khiến hắn bình tĩnh lại, hình như còn mỉm cười dịu dàng.

“Ngươi… Ngươi là… Ngươi là… Khụ khụ…” Tần Lam hấp hối, toàn bộ cơ thể đều run rẩy kịch liệt, hai mắt trợn cực kỳ to như phát hiện chuyện nào đó rất đáng sợ, nhưng hắn không thể nói được nữa.

“Vất vả cho ngươi, sứ mệnh của ngươi đã hoàn thành, ngươi đã làm rất tốt” Tiểu Hoa dịu dàng nhìn Tần Lam và nói như một trưởng bối đang khen ngợi một tiểu bối.

“Không thể nào… Không thể nào… Ta không thể nào…” Hình như Tần Lam đã hiểu ra điều gì, nhất thời trong lòng có muôn vàn cảm xúc dấy lên, hắn cố gặng gượng chống cơ thể già yếu què quặt bò dậy.

Hắn muốn nhào tới Tiểu Hoa, nhưng vừa đi được hai bước thì đã ngã nhào ra đất, trợn mắt nhìn Tiểu Hoa với vẻ oán hận và tuyệt vọng. Hai tay hắn cố gắp muốn chạm vào Tiểu Hoa nhưng cuối cùng lại vô lực rũ xuống, hai mắt trừng thật to, chết không nhắm mắt.

ư”

“Đứa bé đáng thương của ta, sao ngươi lại phải thế.” Tiểu Hoa than thở một tiếng nhưng lại không nhìn Tần Lam, hắn chuyển tầm nhìn về phía Thần Điện Gen.

Ở bên trong cung của điện Huyết Mệnh Giáo, Nhân Đế đứng lên khỏi bảo tọa, vẻ mặt quái dị lên tiếng: “Tân Tu thật sự không chết, Tân Lam kia đã chết oan uổng rồi, hắn tự cho mình đã thoát khỏi sự khống chế của Tần Tu, tiêu diệt Thánh vực, không ngờ Tần Tu đã cố ý chuẩn bị trước. Nếu không phải hắn tiến vào Thần Điện Gen để dung hợp gen Thần Linh và đúc ra Thần Thánh chỉ tích thì sao Tần Tu có thể chân chính lột xác hoàn toàn, không còn bị đại vũ trụ bài xích nữa… Ai có thể ngờ được kẻ phản bội lớn nhất của Thánh vực chính là chìa khóa để Tần Tu sống lại. Trước mắt Tần Tu đã có thể mượn xác hồi sinh và sở hữu thể xác lớn mạnh, lại không bị đại vũ trụ bài xích, thậm chí còn có thể có được đặc quyền của đại vũ trụ giống như những Thần Linh kia… Hay cho một tên Tần Tu… Tính toán thật ác độc…”

“Thần… Tần Tu ta đã trở lại..” Tiểu Hoa mỉm cười dịu dàng nhìn Thần Điện Gen, hắn mỉm cười và bước từng bước đến đó.

Nữ thần Kshana vừa muốn ra tay thì nghe một tiếng “ầm “ thật lớn, cổng Thần Điện Gen mở ra, một bàn tay đè bả vai nàng để ngăn cản nàng xông ra.

“Thần… Đại nhân…” Nữ thần Kshana quay đầu vừa thấy người đè bả vai nàng là ai thì lập tức cung kính hành lễ.

“Lui ra đi, trở về Thần miếu của ngươi.” Thần võ bả vai nữ thần Kshana, mỉm cười nói. Nữ thần Kshana cung kính hành lễ, lui về trong Thần miếu Kshana.

Các tộc trong đại vũ trụ thấy bóng dáng kia là một người con gái, trên

cơ thể không hề có chút khí tức lực lượng nào, chẳng hiểu tại sao lại

khiến nữ thần Kshana cung kính đến vậy.

Cô Trúc nhìn thấy cô gái kia thì giật mình, la lên thất thanh: “Uyển Nhi!” Hết chương 3025.

g 3026. Thà gánh chịu muôn vàn tội nghiệt nhưng quyết không l

Cô Trúc rút kiếm xông lên, muốn bay vào không trung.

Thế nhưng hắn bỗng thấy không gian xung quanh dao động, một kết giới to lớn vây kín hắn lại. Cô Trúc vung một kiếm chém lên kết giới nhưng chỉ thấy ánh sáng lóe lên, một kiếm đó hoàn toàn không phá được kết giới.

“Sư tôn, ngươi thả ta ra, ta nhất định phải mang Uyển Nhi trở về.” Cô Trúc nói với ánh mắt kiên định.

“Vạn vật đều bắt đầu từ hư vô và về với hư vô, nếu ngươi có thể lĩnh hội được ý nghĩa chân chính của Vô Tự Thiên Thư thì ngươi sẽ mở được kết giới.” Âm thanh của Cung chủ Trấn Thiên Cung truyền vào trong kết giới.

“Uyển Nhi!” Cô Trúc lòng nóng như lửa đốt, chém từng nhát vào kết giới, nhưng hình như kết giới có thể hấp thụ tất cả lực lượng vậy, kiếm lực mạnh mẽ của Cô Trúc hoàn toàn chẳng thể làm ảnh hưởng đến sự tồn tại của nó.

Trước Thần Điện Gen, Tần Tu nhìn Thần bằng ánh mắt bình tĩnh, trong mắt hắn bề ngoài và thể xác không hề quan trọng, thứ mà hắn thấy được đó chính là Thần.

“Thần, lần trước ta thất bại là do bị thế giới này bài xích, hiện giờ cơ thể của ta đã được sự chấp nhận của thế giới này, ta đã đứng cùng điểm xuất phát với ngươi, đã đến lúc phải kết thúc rồi.” Tân Tu nói bằng giọng lạnh nhạt.

Thần đứng trước Thần Điện Gen, nhìn Tần Tu với vẻ bình tĩnh: “Ngươi đã bại rồi”

“Ồ, vậy ta muốn hỏi thử xem ta đã thua ở chỗ nào?” Tần Tu nhìn Thần nói với vẻ hứng thú.

Thần mỉm cười và nói: “Ta vẫn còn nhớ Thánh Chủ Tần Tu kiêu ngạo đã từng nói cho dù phải đối địch với cả thế giới thì hắn vẫn phải tạo ra một vùng đất trời. Nhưng hôm nay ngươi lại lựa chọn khuất phục trước thế giới này, cho dù ngươi có thể đánh bại ta thì ngươi cũng đã từng thất bại”

Tần Tu nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, ta đã từng thất bại. Vốn ta muốn dựa vào gen ban đầu để chế tạo ra một loại gen có thể vượt qua Thần, để ta có thể đứng trên đỉnh cao thế giới, nhưng cuối cùng ta vẫn thất bại. Chuyện đó hoàn toàn vô vọng, cho nên ta chỉ đành lấy lui làm tiến, tự lấy thân mình dung hợp với gen của Thần, biến cơ thể thành nửa người nửa Thần, chẳng những có thể giữ lại lực lượng của bản thân mà còn được thế giới này tiếp nhận.”

Nói đến đây, ánh mắt của Tần Tu không hề dao động, hắn vẫn nói đầy kiên định: “Nhưng những thứ này không hề quan trọng, cho dù ta phải dùng hết mọi thủ đoạn mà mọi người khinh bỉ, cho dù không từ bất cứ thủ đoạn nào bị vạn vật phỉ nhổ, dù thân này đã bại nhưng cũng chẳng sao. Chỉ cần có thể hoàn thành tâm nguyện của ta, dù tan thành mây khói ta cũng không hối tiếc.”

“Wì lợi ích của bản thân mà khiến vạn vật phải nếm khổ ải, nó thật sự đáng giá sao?” Thần hỏi.

“Ta tình nguyện gánh chịu muôn vàn tội nghiệp trên thân, nhưng lòng †a tuyệt không thay đổi.” Tâm Tần Tu cứng như sắt đá, chẳng thể dao động, hắn bước từng bước đến Thần Điện Gen.

Theo bước chân của hắn, toàn bộ sức ép khắp đất trời như đều hướng đến Thần Cung, trên Thần Cung bất tử lại xuất hiện vô số vết nứt.

Thần miếu dưới đáy bị nứt đầu tiên, một ít Thần miếu khá nhỏ đã văng ra khỏi Thần Cung.

“Thần Cung đã bắt đầu sụp đổ, không hổ là Thánh Chủ Tần Tu.” Nhân Đế nhìn vào không trung, trong mắt đầy vẻ hưng phấn.

“Tiên đoán của Hàn Kính Chi sắp biến thành sự thật rồi.” Cô gái mặc đồ đỏ cũng hưng phấn đến mức giọng nói run run.

Thấy Tần Tu đang bước từng bước đến Thần Điện Gen, mà Thần Cung dưới chân hắn đang không ngừng rạn nứt, từng vết nứt như những con rồng lớn xé nát Thần Cung khiến nó liên tục sụp đổ, giống hệt như ngày tận thế.

Thần đứng trước cửa Thần Điện Gen nhưng không hề nhúc nhích, trên người tỏa ra vầng sáng thần thánh trang nghiêm để chống lại lực lượng của Tần Tu.

Nhưng sức của Thần chẳng thể ngăn cản được bước chân hắn, chỉ có thể khiến hắn chậm bước hơn mà thôi.

Tần Tu vừa đi vừa nói: “Trong thế giới này, người đáng giá để ta khâm phục không nhiều, ngươi là một trong số đó. Nhưng đáng tiếc ngươi lại bị quy tắc trói buộc, mà ta lại ở ngoài những quy tắc đó, tự do tự tại không bị trói buộc. Cao thấp thắng bại đã được phân ra từ lâu, hôm nay cho dù là ngươi cũng chỉ có thể thất bại mà thôi.”

Thần Cung sụp đổ, nhưng Thần vẫn bình tĩnh như trước: “Ta không cho là vậy, không gì có thể tự sinh ra, đều phải có quy tắc hạn chế. Nếu không có thì mọi thứ sẽ không thể tồn tại, ta và ngươi cũng thế. Ý trời đã định, không thể cưỡng cầu quá mức.”

“Đạo trời bất công, cần thứ đó có ích gì? Nếu như thế giới này thật sự cần có quy tắc vậy thì hãy để ta định nghĩa lại quy tắc này đi.” Thần quang trong mắt Tần Tu tỏa sáng, hai ngọn lửa đen trắng trên người càng cháy rực hơn, hoa văn màu xanh trên áo giáp cũng lóe ra ánh sáng màu xanh quỷ dị, như thể nó là một vật sống.

“Âm ầm!”

Dưới sức ép của Tần Tu, vết nứt trên Thần Cung ngày càng nhiều. Mặc dù Thần đã cố hết sức bảo vệ Thần Điện Gen nhưng lực lượng của hắn chẳng có mấy tác dụng với Tần Tu, dưới uy áp của Tần Tu, khóe miệng của hắn đã tràn ra máu tươi.

“Thần thể của ngươi bị quy tắc hạn chế không thể đánh một trận với †a, chỉ có thể mượn thân xác giáng thế, nhưng cơ thể này của ngươi quá yếu ớt. Có lẽ ngươi lựa chọn nàng nhất định có âm mưu nào đó, chi bằng hãy nói ta nghe thử xem.” Tần Tu vừa ép sát vừa nói.

“Nàng tên là Uyển Nhi.” Thần nói. Vừa nghe thấy cái tên này, người Tần Tu run lên.

Bước chân hắn dừng lại trong nháy mắt, trong ánh mắt hắn thoáng hiện lên vẻ phức tạp.

Nhưng chỉ trong tích tắc, ánh mắt Tần Tu lại khôi phục vẻ trong suốt, hắn nhìn Thần và nói: “Uyển Nhi này không phải là Uyển Nhi kia, nếu ngươi nghĩ lợi dụng nàng là có thể ngăn cản ta thì ngươi đã sai rồi.”

Dứt lời, Tân Tu lại nặng nề bước về phía trước. Khí tràng của hắn va chạm với Thần khiến Thần Cung sụp đổ nhanh hơn, hàng loạt Thần miếu không ngừng rơi ra trôi nổi trong không trung.

Toàn bộ Thần Cung đã sắp tan rã, hầu hết các Thần miếu ở phía dưới đã bắt đầu sụp đổ.

“Không, ta chỉ nói với ngươi, trên thế giới này không chỉ có ngươi mới có người thân.” Thần nói.

“Vậy thì đã sao? Cho dù thế gian này vô số sinh linh, nhưng đối với ta chỉ có duy nhất một người mà thôi.” Ý của Tần Tu đã quyết, hắn bước từng bước chèn ép đi đến Thần Điện Gen.

Thần Điện Gen vốn vững tựa thái sơn nay lại bắt đầu rung lắc, hàng vạn tộc đăng bên trong Thần điện phóng ra ánh sáng rực rỡ để trợ giúp cho Thần đối kháng với lực lượng của Tần Tu.

“Âm ầm!”

Đất trời thay đổi kịch liệt, một Thần miếu cấp Hủy Diệt trong Thần Cung bị văng ra ngoài, bay vào trong hư không.

Lúc này, chư thiên vạn tộc cũng hoảng sợ, ở khắp mọi nơi trong vũ trụ đều xảy ra tai nạn nghiêm trọng cùng lúc với sự sụp đổ của Thần Cung.

Lũ lụt dữ dội, núi lửa phun trào, giông bão tàn sát trong không trung, những dòng chảy loạn lạc khắp nơi, y hệt như ngày tận thế.

Trên tinh cầu Lãnh Ngưng, hai mắt Hàn Sâm hừng hực như lửa cháy, người hắn run rẩy không ngừng.

Hắn có thể cảm giác được Tiểu Hoa vẫn còn tồn tại ở bên trong cái áo giáp đó, nhưng bị lực lượng của Tần Tu áp chế, giống như Thần phụ thể của Uyển Nhi vậy, về bản chất thì vẫn là Tiểu Hoa nhưng lại bị lực lượng từ bên ngoài chiếm cứ.

Chỉ cần đuổi được nguồn lực lượng kia đi là hắn sẽ cứu được Tiểu Hoa, nhưng Hàn Sâm vẫn mãi không lĩnh ngộ được bất động tuyệt đối, chẳng thể khống chế nổi sức mạnh Lam Huyết bên trong cơ thể mình.

“Không thể chờ được nữa, mặc dù trước mắt Tiểu Hoa chỉ bị áp chế, nhưng lực lượng của Tần Tu ngày càng mạnh, Tiểu Hoa có thể sẽ bị sa vào hoàn toàn…” Hàn Sâm biết bản thân chẳng còn thời gian, chỉ đành mạo hiểm đánh một trận, hắn vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, nháy mắt đã kích hoạt sức mạnh Lam Huyết bên trong cơ thể.

Hết chương 3026.

Chương 3027. Đảo ngược huyết mạch

Dịch gen mà Hàn Kính Chi cho Hàn Sâm trước kia chỉ có thể làm cho Lam Huyết ổn định, nhưng bây giờ Hàn Sâm lại khởi động Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh khiến sức mạnh Lam Huyết lập tức bị kích thích.

Đồng thời hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu cũng hiện ra trên lưng Hàn Sâm.

“Ngươi làm gì vậy? Không nên làm bậy, sức mạnh của ngươi chưa đủ để khống chế Lam Huyết, dù cho ngươi cưỡng chế sử dụng sức mạnh Lam Huyết thì ngươi cho rằng mình có thể chiếm được lợi thế khi đối đầu với người có Lam Huyết chính thống sao?” Hàn Vũ Phi nhíu mày nói.

Hàn Sâm biết Hàn Vũ Phi nói rất đúng, dù là sức mạnh Lam Huyết trên người Nhân Đế hay trên người hắn đều không là gì so với Tần Tu, việc sử dụng sức mạnh Lam Huyết trước mặt Tần Tu chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ.

Nhưng trước mắt Hàn Sâm chẳng còn lựa chọn nào khác, hắn không thể trơ mắt nhìn Tiểu Hoa lún sâu vào. Nó là con ruột của hắn, một giọt máu đào hơn ao nước lã. Lúc này mọi việc không còn đơn giản như giải một đề toán, nó không có đáp án chính xác, dù một số việc biết rõ không nên làm nhưng vẫn phải làm.

Khi Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chuyển động, gen Lam Huyết và sức mạnh hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu lập tức bùng nổ, khiến cho Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chuyển động càng nhanh, rơi vào trạng thái mất khống chế.

Vào lúc này, khí tức trên người Hàn Sâm lại thay đổi, khí huyết toàn thân đảo ngược, vận chuyển dọc theo hướng ngược với Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

“Huyền Hoàng Kinh “ là thuật gen hoàn toàn ngược lại với Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, lúc trước Hàn Sâm không dám chuyển động Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh bởi vì hắn không biết rõ việc đảo ngược nó sẽ gây ra hậu quả gì.

Hiện giờ thân thể của hắn vẫn bị sức mạnh Lam Huyết và Cửu Mệnh Huyết Miêu không chế, tình hình của cơ thể quá phức tạp, nếu lỡ đảo ngược khí huyết tạo thành ba loại lực lượng hỗn tạp, đến lúc đó sẽ khiến khí huyết thân thể hỗn loạn.

Nhưng lúc này Hàn Sâm không lo được nhiều như vậy, nếu chỉ dựa vào sức mạnh Lam Huyết thì không thể đánh bại được Tần Tu, càng không thể cứu được Tiểu Hoa, chỉ cần có hi vọng thì Hàn Sâm đều muốn thử nghiệm.

Khi khí huyết bị đảo ngược, sức mạnh Lam Huyết cũng đảo ngược theo, trong quá trình nghịch chuyển, màu xanh kỳ dị lại nhạt dần rồi chuyển thành màu đỏ.

Hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu sau lưng càng phát sáng, giống như được thần lực ban phước, gần như hóa thành Thần quang mờ ảo bao phủ thân thể Hàn Sâm.

“Sao có thể như vậy? Chẳng lẽ sức mạnh của Cửu Mệnh Huyết Miêu thật ra chính là đảo ngược Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh?” Hàn Sâm cảm thấy hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu trên lưng ngày càng nóng, sức mạnh bên trong cơ thể cũng ngày càng mạnh, Lam Huyết trong cơ thể gần như hóa thành màu đỏ thâm.

Đột nhiên, một bóng người đạp trên lớp tuyết dày đi tới, rất nhanh đã đến gần Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn thấy bóng dáng kia, tức khắc ánh mắt trở nên lạnh lùng, nhìn chằm chằm bóng dáng kia nói: “Ngươi còn dám xuất hiện trước mặt ta?”

“Cửu Mệnh Huyết Miêu sao?” Vẻ mặt của Hàn Vũ Phi lộ vẻ kinh ngạc, trước kia nàng chỉ nghe nói Cửu Mệnh Huyết Miêu còn sống, bây giờ tận mắt nhìn thấy khó tránh khỏi có hơi sửng sốt.

Dù sao năm đó nàng cũng tận mắt thấy Cửu Mệnh Huyết Miêu chết đi, có thể làm cho người chết sống lại, ngay cả nàng cũng không ngờ tới. Nàng chỉ đứng dưới góc nhìn của nhà nghiên cứu mà quan sát Cửu Mệnh Huyết Miêu, muốn biết Tần Tu đã sử dụng biện pháp gì để cho Cửu Mệnh Huyết Miêu đã chết sống lại.

“Ta có lỗi với nhà họ Hàn các ngươi, cũng có lỗi với Tiểu Hoa. Nếu ngươi muốn giết ta, hiện giờ có thể ra tay.” Lão Miêu tiến dần về phía Hàn Sâm, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

“Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi à?” Hàn Sâm siết chặt nắm đấm, một quyền đánh về phía lão Miêu đang cách hắn không quá ba mét.

“Bốp “!

Mặc dù một quyền này không sử dụng thuật gen, nhưng cơ thể Hàn Sâm rất cường tráng, mới đánh một quyền đã khiến cho khuôn mặt của lão Miêu méo mó biến dạng, thân thể bay ra xa rồi đụng vào một khối băng cứng, làm khối băng sụp đổ.

Rất nhanh lão Miêu từ trong khối băng sụp đổ bò ra, khóe miệng dính máu, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh. Nó vừa tiến về hướng Hàn Sâm vừa nói: “Người phàm đều biết ta là một trong tứ đại Thánh Thú của Thánh vực, nhưng không biết rằng tứ đại Thánh Thú chỉ là vật thí nghiệm đáng thương mà thôi. Mà ta là kẻ đáng thương nhất, dù chết rồi vẫn bị Tần Tu kéo ra từ địa ngục, không cách nào thoát khỏi số phận bi thảm bị hắn khống chế”

“Đã như vậy, sao ngươi còn muốn hại Tiểu Hoa?” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn nó, siết chặt nắm đấm muốn tung ra một quyền nữa.

Lão Miêu lắc đầu nói: “Dù ta không chọn Tiểu Hoa thì vẫn có người khác bị chọn trúng, hơn nữa người đó cũng là người của nhà họ Hàn các ngươi. Vì vậy ta đã chọn Tiểu Hoa, cho nhà họ Hàn các ngươi cũng như ta một tia hy vọng.”

“Ngươi có ý gì?” Hàn Sâm nhíu mày.

“Người khác không biết rõ nhưng ta lại hiểu rõ huyết mạch của Tiểu Hoa là di truyền từ ngươi, nhưng huyết mạch của hắn không hoàn mỹ, đứa con khác của ngươi, Linh Nhi mới có huyết mạch hoàn mỹ. Ngươi có biết vì sao ta không mang Linh Nhi đi mà lại là Tiểu Hoa không?” Lão Miêu đi tới chỗ cách Hàn Sâm không tới mười mét, thì ngừng lại không đi tiếp.

“Bởi vì Linh Nhi ra đời quá trễ, ngươi không có cơ hội đổi thành người khác, hoặc là do Tần Từ không có thời gian để chờ đợi nữa.” Hàn Sâm lạnh nhạt đáp.

Lão Miêu lắc đầu nói: “Nếu Tần Tu gặp Linh Nhi, sợ rằng hắn tình nguyện chờ hơn ngàn năm vạn năm, đừng nói chỉ là mấy trăm năm này thôi.”

Ngừng một chút, lão Miêu nói tiếp: “Gen huyết mạch của Tiểu Hoa rất tốt, nhưng không hề hoàn mỹ. Tần Tu muốn mượn cơ thể hắn để trọng sinh thì sẽ có sơ hở, có sơ hở thì có cơ hội. Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta.”

Đối với lời nói của lão Miêu, Hàn Sâm không tin dù chỉ một chữ, hắn lạnh lùng nói: “Nếu ngươi không đưa Tiểu Hoa cho hắn, thì hắn hoàn toàn không có cơ hội sống lại.”

“Vậy là ngươi chưa hiểu rõ về con người của Tần Tu rồi, chuyện mà hắn muốn làm, chắc chắn sẽ không để lại mỗi một đường lui thôi đâu. Cho dù ta không đưa Tiểu Hoa cho hắn thì chắc chắn hắn cũng sẽ có cách đạt được thứ mà hắn mong muốn. Thay vì đứng chờ hắn lấy được thân thể hoàn mỹ, thôi thì thà đưa cho hắn một thân thể không hoàn mỹ nhưng lại khiến cho hắn động tâm là được.” Lão Miêu nói.

“Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời ngươi sao?” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn lão Miêu.

“Ta không cần ngươi tin tưởng, chỉ cần ngươi có thể hoàn thành tâm nguyện của mình là được.” Lão Miêu cười rồi nói.

“Tâm nguyện của ta là giết chết ngươi, sau đó giết chết Tần Tu.” Hàn Sâm nhìn chằm chằm lão Miêu rồi nói.

Nụ cười trên mặt lão Miêu càng tươi hơn: “Tâm nguyện thứ hai chỉ có thể do bản thân ngươi thực hiện, còn tâm nguyện thứ nhất thì ta sẽ giúp ngươi

hoàn thành.”

Vừa nói xong thì trên người lão Miêu có một ngọn lửa đỏ bùng cháy, nhưng khi quan sát kĩ thì phát hiện đó không phải ngọn lửa bình thường, mà là những sinh cơ khí huyết tự nó rút ra khỏi thân thể.

Hàn Sâm và Hàn Vũ Phi đều ngẩn ra, không biết nó muốn làm gì, sao lại tự rút ta khí huyết sức sống của bản thân, như vậy chẳng khác nào tự phá hủy mình, còn đau đớn hơn bị chém vạn đao rút gân lột da.

Hết chương 3027.

Chương 3028. Thay Đổi Kế Hoạch

Huyết khí sinh cơ thoát ra từ người lão Miêu, nó như bị nam châm hút, lao thẳng vào người Hàn Sâm, rất nhanh đã bắt đầu nhập vào, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nghịch chuyển, trở thành một phần của dòng Huyền Hoàng Kinh, khiến sức mạnh của Hàn Sâm càng trở nên mạnh hơn.

“Tại sao lại làm như vậy?” Hàn Sâm nhìn huyết khí sinh cơ của lão Miêu đang rút đi nhanh chóng, thân thể cũng nhanh chóng già đi thì vẻ mặt trở nên kỳ quái.

Vẻ mặt lão Miêu lại vô cùng bình tĩnh: “Ta chết vì thí nghiệm thánh linh, Tần Tu đã dùng huyết mạch gen của hắn để hồi sinh ta, biến ta thành con rối của hắn. Mặc dù những năm gần đây ta đã cố gắng chống lại Lam Huyết nhưng vẫn khó hoàn toàn thoát khỏi khống chế của Lam Huyết. Dù có nghiên cứu thuật nghịch chuyển Lam Huyết thì vẫn khó như vậy. Về sau ta mới dần hiểu ra rằng ta đã sớm bỏ mình, linh cũng đã vỡ nát. Khi Tần Tu khôi phục linh cho ta thì đã dung nhập với linh của hắn, vì vậy dù ta có làm thế nào thì cũng không thoát khỏi sự kiểm soát của hắn được.”

“Tuy nhiên, thuật nghịch chuyển Lam Huyết mà ta nghiên cứu có thể khắc chế được gen Lam Huyết. Ban đầu, ta định trao sức mạnh của mình cho Linh Nhị, vì chỉ có thể chất hoàn mỹ của Linh Nhi mới có thể đánh bại Tần

Tu.” Khi lão Miêu nói đến đây, vẻ mặt trở nên kỳ lạ: “Nói thật, có lẽ ta bắt đầu chú ý đến ngươi và Nhân Đế từ lâu, nhưng cuối cùng không chọn các ngươi. Vì trong mắt ta các ngươi không phải hoàn mỹ, cả hai đều có chỗ khuyết thiếu, không có khả năng lớn lên trở thành người có thể đánh bại Tần Tu.”

huyết diễm trên người lão Miêu giảm dần, đồng nghĩa với việc sức sống của nó sắp hết.

Khuôn mặt lão Miêu lộ ra vẻ buồn bã: “Ta thật có lỗi với Tiểu Hoa, hắn coi ta như người thân, nhưng ta lại đẩy hắn xuống địa ngục, chết cũng không đủ chuộc tội. Bây giờ ta lấy mạng của mình trả lại cho ngươi, lấy mạng của ta, đánh bại Tần Tu cứu Tiểu Hoa trở về, ta biết chuyện này rất khó khăn, nhưng lần này, ta tin ngươi sẽ làm được.”

Nói rồi, lão Miêu ngẩng đầu nhìn về phía Tần Tu trong hư không, hay có thể nói là Tiểu Hoa với ánh mắt phức tạp, có tội lỗi, bất đắc dĩ, bất lực và cả quyết tâm.

“Tiểu Hoa cũng tin tưởng ngươi nhất định sẽ làm được.” Lão Miêu nói xong, huyết khí trên người tuôn trào, giống như ánh hoàng hôn cuối cùng, huyết diễm cả người bộc phát, lao thẳng về phía Hàn Sâm.

huyết diễm như hồ quang phản chiếu, bùng cháy rồi nhanh chóng tắt đi, chỉ để lại một đống tro tàn, phiêu tán theo gió tuyết.

Ánh mắt Hàn Sâm phức tạp, trong lòng không biết có cảm giác gì.

Hắn hận lão Miêu, chính lão Miêu đã khiến họ khó cốt nhục phân ly, lão Miêu còn hại Tiểu Hoa khiến thân thể Tiểu Hoa bị Tần Tu chiếm lấy.

Nhưng mà lúc này Hàn Sâm lại rất khó mà hận nó, tuy rằng lão Miêu không nói rõ ràng, nhưng Hàn Sâm đã hiểu ý của nó.

Vốn dĩ, lão Miêu muốn đợi đến khi Linh Nhi lớn lên, sau đó để Linh Nhi kế thừa sức mạnh huyết mạch của hắn đánh bại Tần Tu cũng không còn hoàn mỹ kia.

Nhưng nếu phải chờ đến lúc đó, Tiểu Hoa sẽ hoàn toàn không thể cứu được nữa, vì vậy lão Miêu đã từ bỏ sự lựa chọn của mình, cuối cùng chọn người nó không coi trọng là Hàn Sâm.

Điều này tất nhiên không phải vì sự xuất sắc của Hàn Sâm đã lay chuyển nó, mà là vì lão Miêu không thể nhìn Tiểu Hoa hoàn toàn trầm luân nên cuối cùng vẫn thay đổi kế hoạch của mình. Nó ký thác tất cả mọi thứ của bản thân, mạng sống, hy vọng, hận thù và tình yêu vào người Hàn Sâm, người mà nó không muốn chọn.

“Cho dù không có mạng của ngươi thì chắc chắn ta vẫn sẽ cứu được Tiểu Hoa, yên tâm đi.” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào hư không, Cửu Mệnh Huyết Miêu tỏa ra hào quang rực rỡ, huyết quang trong cơ thể gào thét, uy lực vô tận ngưng tụ trong cơ thể. Hình xăm Cửu Mệnh Huyết Miêu dường như có linh tính, biến thành quang ảnh khẽ gật đầu, trong nháy mắt tan biến, hóa thành một luồng sáng nhập vào trong cơ thể Hàn Sâm, hình xăm huyết sắc dần phai nhạt, hòa vào trong dòng chảy của Huyền Hoàng Kinh.

Thần Cung sụp đổ, các toà Thần miếu bị chia cắt, toàn bộ đại vũ trụ cũng vô cùng hỗn loạn, thiên tai liên tiếp xảy ra ở các tộc. Hầu như toàn bộ đại vũ trụ không nơi nào được bình yên.

Ầm!

Thần Cung còn chưa nứt ra mà thần quang trong miếu đã phóng ra, tựa như núi lửa phun trào, như có Thần Linh muốn lao ra khỏi Thần miếu.

Lúc này, Thần mở miệng nói: “Chúng Thần Linh mỗi người một việc, không được phép rời khỏi vị trí của mình. Thần Cung có thể bị phá vỡ nhưng căn cơ của đại vũ trụ không thể bị phá hủy.”

ân”

“Bọn ta sẵn sàng sống chết cùng đại nhân.” Từ trong các tòa miếu truyền ra thần âm bi phẫn, làm rung chuyển cả chư thiên vạn giới.

Thần khẽ mỉm cười, thân thể chợt ngã xuống, cùng lúc đó, linh thể quang ảnh của một người đàn ông xuất hiện, một tay hắn ôm lấy Uyển Nhi đang bất tỉnh.

“Trách nhiệm trên mình, ta có ra sao cũng không đáng tiếc.” Khi Thần nói, hào quang thánh khiết trên người tỏa sáng rực rỡ, cả Thần Cung bị chia năm xẻ bảy trong hào quang của hắn, tất cả các Thần miếu đều bị tách ra khỏi Thần Điện Gen, phiêu đãng tứ tán về hướng đại vũ trụ, chỉ còn lại Thần Điện Gen sừng sững trong hư không.

“Trước kia ta ở bên ngoài thể chế, ngươi có thể đánh bại ta, nhưng hiện giờ ta ở bên trong thể chế, ngươi không thể làm gì được ta. Thật sự là đáng tiếc, đáng buồn. Đây là trật tự mà ngươi muốn bảo vệ sao?” Tần Tu thở dài, nói.

Thần nhếch miệng cười, vươn tay đẩy, Uyển Nhi trong ngực bị thánh quang bao bọc, bay ra khỏi phạm vi của Thần Điện Gen, đi về hướng Trấn Thiên Cung.

Làm xong tất cả, Thần nhìn Tần Tu, nghiêm túc nói: “Đúng vậy, đây là thứ trật tự ta giữ và ta nhất định sẽ bảo vệ nó.”

“Xin lỗi ha, trật tự của ngươi, ta phải phá bỏ.” Vẻ mặt Tần Tu đầy kiên quyết, người đã đứng trước mặt Thần, hai người cách nhau không đến một

mét, mặt đối diện nhau, sức mạnh khủng bố của hay người không ngừng đan xen, va chạm vào nhau.

Ầm ầm!

Cả Thần Điện Gen rung chuyển dữ dội, tách khỏi vị trí ban đầu, từ từ chìm xuống, rơi xuống.

Trong lúc nhất thời, các vết nứt không gian và các dòng chảy hỗn loạn xuất hiện ở khắp mọi nơi trong đại vũ trụ, dẫn đến tai họa hoành hành, như thể ngày tận thế đến.

"Thần Điện Gen sắp sụp đổi" Vẻ mặt của Nhân Đế tràn đầy vẻ hưng phấn.

Nhưng có rất nhiều sinh linh ở khắp nơi trong đại vũ trụ đang kêu than, không biết có bao nhiêu sinh linh bị liên lụy bởi thảm họa, giãy giụa để †ồn tại trong những thảm họa, nhưng lại bị thảm họa nuốt chửng.

Đồi núi sụp đổ, sông suối chảy ngược, ngày đêm đảo ngược, như thể thế giới này sắp tan vỡ vậy.

"Chết tiệt… Thần Điện Gen và đại vũ trụ có quan hệ cực chặt chẽ… Không thể để hắn phá hủy Thần Điện Gen được…." Cung chủ Trấn Thiên Cung Cung phá không bay đi, muốn xông vào phạm vi của Thần Điện Gen.

Nhưng mà hắn vừa xông tới trước Thần Điện Gen, vung một đấm về phía Tần Tu thì thần quang phía trên Thần Điện Gen sáng rực, một nguồn sức mạnh hất văng Cung chủ Trấn Thiên Cung ra ngoài.

Sức mạnh của Thần Điện Gen lại đang bảo vệ cho kẻ muốn phá hủy nó.

Có rất nhiều cường giả có cùng suy nghĩ với Cung Chủ Trấn Thiên Cung, nhưng tất cả bọn họ đều bị chặn bên ngoài Thần Điện Gen, không ai có thể xông vào. Họ đều bị sức mạnh của Thần Điện Gen chặn lại, công kích của bọn họ ngược lại biến thành công kích Thần Điện Gen làm cho nó rơi nhanh hơn.

Ngay lúc nhiều cường giả rất mạnh đang bất lực, họ đột nhiên nhìn thấy một hào quang đỏ sậm như máu phóng lên tận trời, xem nhẹ kết giới của

Thần Điện Gen, chỉ trong chốc lát đã phá vỡ kết giới đi vào phạm vi của Thần Điện Gen, chiếu xuống trước quảng trường của Thần Điện Gen.

Hết chương 3028.

Chương 3029. Chiến đấu với Tân Tu

"Hàn Sâm!" Mọi người đều thấy rõ người đi vào Thần Điện Gen trước, hoá ra là Hàn Sâm.

Hàn Sâm đứng ở bên cạnh, ánh mắt nhìn Tần Tu đang đứng trước Thần điện nhưng cũng không ra tay ngay.

Tần Tu đương nhiên cũng nhìn thấy Hàn Sâm, lạnh giọng nói: "Đây không phải là nơi ngươi nên tới đâu."

Hàn Sâm nghe câu này thì biết tàn hồn của Tần Tu trong Thánh Viên lúc trước không đơn giản, Tần Tu rõ ràng được hắn, mà trong khi hắn và Tần Tu gặp nhau, Tần Tu chỉ là một tàn hồn mà thôi.

"Ta cũng không muốn đến, nhưng ngươi đã làm một chuyện khiến ta bắt buộc phải đến." Hàn Sâm nhìn chằm chằm Tần Tu nói.

"Chuyện gì?" Tân Tu vừa áp chế Thần mà vẫn còn dư sức nói chuyện phiếm với Hàn Sâm, sắc mặt không chút thay đổi, dường như vẫn còn dư lực.

"Rời khỏi thân thể đó, nó không thuộc về ngươi." Hàn Sâm nói.

Tần Tu lúc này mới nhìn về phía Hàn Sâm, hỏi: "Ngươi và thân thể này có quan hệ sao?"

"Con trai ta." Hàn Sâm vừa nói xong, không những Tần Tu mà rất nhiều cường giả bên ngoài Thần Điện Gen đều lộ vẻ giật mình.

Không ai ngờ rằng thân thể trọng sinh của Tần Tu lại là con trai của Hàn Sâm, bỗng chốc sắc mặt mọi người đều trở nên kỳ lạ.

Tần Tu lại bật cười: "Đúng là lão Miêu, thật giỏi tính toán, chẳng trách nó lại đưa thân thể này cho ta, thì ra là thế, nếu là ngươi thì ta buộc phải có chút cố ky rồi."

Cung chủ Trấn Thiên Cung và tộc trưởng tộc Thái Thượng nhìn nhau, đều nhìn thấy vẻ giật mình trong mắt đối phương, đối mặt với các vị Thần Linh cấp Trọng Khải trong Thần Điện Gen, Tần Tu đều không có chút cố ky nào.

Hiện giờ, chính miệng hắn nói ra những lời như vậy, hiển nhiên không phải là nói dối.

Nhưng bọn họ không hiểu tại sao Tần Tu lại cố ky với Hàn Sâm như vậy. Nếu nói vì Hàn Sâm có được sức mạnh của Lam Huyết và từng đánh bại Nữ thần Kshana thì có phần không hợp lý.

Sức mạnh của Lam Huyết vốn có nguồn gốc từ Tần Tu, nếu sức mạnh Lam Huyết mà Hàn Sâm có được từ người khác lại khiến Tần Tu phải cố ky thì không ai tin được.

Tần Tu nói tiếp: "Mặc dù thấy có lỗi, nhưng ta không thể trả lại thân thể này cho ngươi được. Nếu như muốn lấy Uyển Nhi để uy hiếp ta, vậy ngươi sai rồi."

"Chẳng nhẽ lời ngươi nói "chỉ vì một người ", không phải chỉ Uyển Nhi sao?" Hàn Sâm đúng là muốn lấy Uyển Nhi đổi Tiểu Hoa, nhưng không ngờ Tần Tu lại dứt khoát cắt đứt con đường này như vậy.

"Đúng vậy, ta có thể làm bất cứ điều gì vì Uyển Nhi, nhưng ta càng biết rõ nếu không phá được Thần Điện Gen thì cho dù Uyển Nhi có sống sót cũng vô nghĩa." Tân Tu cười nói: "Hơn nữa, ta biết rất rõ, ngươi sẽ không vì tư tâm mà nhẫn tâm xuống tay với một cô gái vô tội."

"Có lẽ ta cũng như ngươi, có thể vì một người mà phạm tội nghiệt." Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Tần Tu nói.

Nét cười trên mặt Tân Tu càng đậm hơn: “Vậy thì ngươi càng không thể tổn thương Uyển Nhị, bởi vì nàng là mạng sống của ta, nếu nàng chết, ta cũng không thể sống nữa, ta sống không nổi thì thân thể này đương nhiên cũng sẽ chết.”

“Nếu đã vậy, ta và ngươi phải đánh một trận rồi.” Hàn Sâm biết không cần nói thêm nữa, cũng không thể lấy Uyển Nhi để đổi Tiểu Hoa.

“Không ai ngăn được ta phá dỡ Thần Điện Gen đâu, kể cả ngươi, nhưng xem như trả ơn ngươi vì đã chăm sóc Uyển Nhị, ta sẽ không giết ngươi.” Tần Tu nói.

“Ta có thể.” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Tần Tu lại cười: “Không phải là ta khinh thường ngươi, nhưng máu của †a chảy trong cơ thể của ngươi đấy, có thể nói ngươi là hàng nhái của †a, ngươi cho rằng một hàng nhái có thể vượt qua bản tôn sao?”

“Vậy thì phải thử rồi mới biết được.” Hàn Sâm vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, toàn thân phát ra thứ ánh sáng lam kỳ lạ.

“Muốn sử dụng sức mạnh của ta để đánh bại ta, ngươi cũng ngây thơ quá rồi đấy.” Tần Tu lãnh đạm nói, hoa văn màu xanh lam trên áo giáp lóe lên, nhưng hắn không có ý định chiến đấu với Hàn Sâm, hắn vẫn áp chế Thần, như thể Hàn Sâm không đáng để hắn chú ý tới.

Ánh sáng lam trên người Hàn Sâm càng ngày càng mạnh, đồng thời tiến từng bước về phía Tần Tu, mỗi một bước, khí thế trên người hắn lại tăng lên gấp bội, giống như chiến thần nghịch thiên phạt chiến.

Tần Tu nói: “Ngươi có thể luyện gen Lam Huyết của ta đến trình độ này, quả thật rất kinh người, đã so được với ta hồi đó rồi. Nhưng thật đáng tiếc, ta của bây giờ không phải là ta của trước kia, huống hồ sức mạnh đó vốn là của ta, không ai có thể sử dụng sức mạnh của ta để làm tổn thương ta được.”

Hàn Sâm không nói lời nào, đấm một quyền về phía Tần Tu, ánh sáng lam đáng sợ xé toạc mọi quy tắc trật tự, mang sức mạnh hủy diệt đánh về phía

Tần Tu.

Sức mạnh Lam Huyết không hợp với quy tắc của đại vũ trụ, nhưng sức mạnh này cũng gây tổn thương lớn nhất cho quy tắc đại vũ trụ, trong uy lực một đấm này của Hàn Sâm thì đến tinh vực khổng lồ cũng bị phá hủy.

Một cường giả như nữ thần Kshana cũng bị hắn giết chết ngay lập tức.

Nhưng đối mặt với sức mạnh mạnh mẽ như vậy, Tần Tu lại không hề có ý định né tránh, thậm chí cũng không định đối kháng luôn, để mặc cho ánh sáng lam đáng sợ đánh vào sau lưng mình.

Như nắng xuân hoá tuyết, ánh sáng lam đáng sợ đánh lên người Tần Tu, lại không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho hắn, ngược lại còn hòa vào trong áo giáp và bị những hoa văn màu lam kia hấp thụ, lực lượng bị hấp thụ đó càng khiến nó trở nên yêu diễm hơn, khí thế trên người Tần Tu cũng mạnh lên một bậc.

“Ta đã nói rồi, sử dụng sức mạnh của ta thì không làm ta bị thương được đâu” Tần Tu lạnh nhạt nói.

Sắc mặt các cường giả bên ngoài Thần Điện Gen thay đổi rõ rệt, Tần Tu so với tưởng tượng của bọn họ rất nhiều, tuy rằng trong lòng bọn họ cũng không cho rằng Hàn Sâm có thể là đối thủ của Tần Tu, nhưng không ngờ lại thảm như vậy, đừng nói tới làm Tần Tu bị thương, ngay cả sức mạnh của Hàn Sâm cũng trở thành trợ lực Tần Tu.

“Vậy à?” Vẻ mặt của Hàn Sâm không thay đổi, lại ngưng tụ sức mạnh lần nữa, đánh một quyền về phía Tần Tu.

Nhưng mà lần này, hào quang trên nắm tay của hắn biến thành màu đỏ tươi, hoàn toàn khác với màu lam trước đó, như thể là hai thái cực.

Tần Tu khẽ nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, hiển nhiên trong lòng hắn thấy hơi nghi hoặc, nhưng vẫn không cam lòng từ bỏ áp chế với Thần Điện Gen, chỉ vươn nắm đấm nghênh đón một đấm của Hàn Sâm. Sức mạnh quỷ dị hai màu xanh trắng va chạm với sức mạnh huyết sắc của Hàn

Sâm, huyết sắc nhanh chóng nhuộm đỏ hai màu xanh trắng ấy, trong nháy mắt, áo giáp trên người Tần Tu đã bị nhuộm thành màu đỏ.

“Còn có chuyện như vậy? Sức mạnh đã nghịch chuyển Lam Huyết sao?” Tần Tu trợn tròn hai mắt, thân thể hắn nhanh chóng thoái hoá, phạm vi sức mạnh cũng suy giảm rất nhiều.

Thần vốn luôn bị áp chế cuối cùng cũng có cơ hội phản kích, thần quang trên người tản ra rực rỡ, hất văng Tần Tu luôn áp chế Thần Điện Gen ra ngoài.

Ầm!

Người Tần Tu va vào cột đá, thân thể vẫn đang không ngừng thoái hóa, hoa văn màu lam trên áo giáp càng ngày càng nhạt, lam quang trong mắt cũng dần suy yếu.

Hết chương 3029.

Chương 3030. Không thuộc về thế giới này.

Đẳng cấp đại vũ trụ và đẳng cấp Thần Linh của Tần Tu đều đang suy thoái nhanh chóng, đẳng cấp Thần Linh cấp Hủy Diệt mà hắn có được sau khi dung hợp với Thần Thánh chỉ tích, đã giảm xuống cấp Tai Nạn trong giây lát, hơn nữa vẫn đang tiếp tục giảm xuống.

Đẳng cấp đại vũ trụ của thân thể Tiểu Hoa cũng đang giảm xuống rất nhanh, Chân Thần, Hóa Điệp, Phá Kén… Vẫn luôn giảm xuống liên tục.

Cung chủ Trấn Thiên Cung và những cường giả khác đều vừa mừng vừa sợ, mặc dù Hàn Sâm có tiếng là Hàn thần phụ, nhưng không ai ngờ rằng sức mạnh của hắn có thể đánh gục cả Tần Tu.

Lúc này thấy đẳng cấp Thần Linh trên người Tần Tu đã sắp giảm xuống cấp Phá Hoại, Thần Điện Gen đã không còn che chở cho thân thể của hắn nữa, nên bọn họ không do dự nữa, đều thi triển các loại sức mạnh mạnh nhất, định giết chết Tần Tu, trừ mối họa lớn nhất cho đại vũ trụ.

Các loại sức mạnh hủy thiên diệt địa giáng xuống, khi sắp giết được Tần Tu thì đột nhiên nhìn thấy bóng người chợt lóe, Tần Tu biến mất, vùng hư không kia bị rất nhiều sức mạnh khủng bố nổ nát, sụp đổ tạo thành hố đen.

“Hàn Sâm… Ngươi làm gì vậy… Không thừa dịp này mà giết hắn đi… Nhỡ hắn…” Một vị trưởng lão của tộc Thái Thượng hét lớn.

Mọi người nhìn thấy Hàn Sâm đang dìu Tần Tu, xuất hiện ở phía bên kia của tinh không.

Nhưng rất nhanh bọn họ đã nghĩ ra, thân thể mà Tần Tu chiếm cứ là của con trai Hàn Sâm, đương nhiên Hàn Sâm không thể nhìn con trai của mình bị giết chết được.

“Hàn Sâm, Tần Tu là đại ma đầu hủy diệt vũ trụ, không thể cho hắn cơ hội, nhanh giết hắn đi, nếu không hậu hoạn vô cùng!” Tộc trưởng tộc Thái Thượng nói.

Hàn Sâm lạnh lùng nói: “Ta mặc kệ Tần Tu muốn làm gì, nhưng con trai của ta chắc chắn không thể chết được.”

Hàn Sâm nắm lấy Tần Tu, nhìn Tần Tu toàn thân đều đang thoái hóa nói: “Tần Tu, rời khỏi thân thể của con trai ta, ta không quan tâm những chuyện khác, cũng không cần tính mạng của ngươi.”

Ánh sáng xanh trong mắt Tần Tu đã nhạt vô cùng, thân thể cũng bị Hàn Sâm khống chế không thể nhúc nhích, nhưng lại nở nụ cười, nói: “Hàn Sâm, ta thật không ngờ, ngươi lại có thể nghịch chuyển sức mạnh của gen Lam Huyết, đây quả là kiệt tác đỉnh cao của thiên tài, ngay cả ta cũng chưa từng thử qua, ngươi thật sự đã khiến ta kinh ngạc rồi.”

“Bớt nói nhảm lại, rời khỏi thân thể của con trai ta” Hàn Sâm nắm lấy Tần Tu, sức mạnh của Huyền Hoàng Kinh không ngừng tuôn ra, áp chế xâm nhập vào thân thể của Tần Tu, khiến thân thể của Tần Tu không ngừng thoái hóa.

Tần Tu lại cười vô cùng điên cuồng, làm như không nghe thấy lời của Hàn Sâm, tự kỉ nói: “Ta nên nghĩ ra từ lâu, thật sự quá tuyệt vời, ta rất vui…”

Hàn Sâm còn muốn nói gì đó, thì đột nhiên một luồng sức mạnh từ trên người Tần Tu bộc phát ra, màu xanh vốn đã mờ nhạt trong mắt hắn, lập tức biến thành màu đỏ như máu, tất cả hoa văn màu xanh trên áo giáp cũng biến

thành màu đỏ như máu, hơn nữa vầng sáng còn khủng bố hơn cả màu xanh trước đây, cả người giống như là được bao bọc trong một vùng huyết diễm.

Quang dực sau lưng cũng biến thành màu đỏ như máu, nhuộm đỏ toàn bộ hư không, đại vũ trụ bị phản chiếu trong một vùng sáng màu máu ấy.

Trong sự va chạm giữa sức mạnh của Hàn Sâm và sức mạnh của Tần Tu, trong nháy mắt Hàn Sâm đã bị chấn lui, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Tộc trưởng tộc Thái Thượng và những người khác càng thêm kinh hãi, ai cũng nhìn ra được, Tần Tu đã nắm giữ loại sức mạnh có thể đánh gục đẳng cấp Thần Linh kia của Hàn Sâm.

Trước đây Tần Tu đã gần như là bất khả chiến bại, hiện giờ lại nắm giữ sức mạnh của Hàn Sâm, chẳng phải là khiến người ta tuyệt vọng sao.

Nhìn thấy khí thế trên người Tần Tu tăng vọt, đẳng cấp Thần Linh và đẳng cấp Thân Thể đều đang nhanh chóng khôi phục, tộc trưởng tộc Thái Thượng lập tức hét lớn một tiếng, đẩy sức mạnh Thái Thượng Cảm Ứng Thiên tới cực hạn, cả người và sức mạnh trật tự của đại vũ trụ hòa vào làm một, biến thành sức mạnh to lớn hùng hậu trấn áp Tần Tu, đồng thời hét lớn: “Nhân lúc hắn vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, giết hắn đi.”

Rất nhiều kẻ địch của đại vũ trụ đều không do dự, ai cũng dùng sức mạnh mạnh nhất của mình, đánh về phía Tần Tu.

Ầm!

Tần Tu ngửa mặt lên trời hét dài, trong chớp mắt sóng xung kích màu đỏ phóng ra ngoài, đánh tan hết sức mạnh của đám cường giả khủng bố cũng như của tộc trưởng tộc Thái Thượng, đánh thân thể của bọn họ bay ra ngoài.

Điều khiến người ta sợ hãi hơn chính là, tộc trưởng tộc Thái Thượng và những người khác đều phát hiện thân thể của bản thân đang thoái hóa nhanh chóng, trong chớp mắt đã giảm xuống cấp Hóa Điệp, hơn nữa vẫn đang thoái hóa nhanh chóng, ngoài Hàn Sâm ra thì không ai có thể may mắn thoát khỏi.

"Xong rồi!" Một vị trưởng lão của tộc Thái Thượng lộ ra vẻ mặt trắng bệch, tràn đầy sự tuyệt vọng nói.

Không chỉ hắn, mà tất cả cường giả của đại vũ trụ cũng biết rằng thế là xong đời rồi, Tần Tu thật sự đã nắm giữ sức mạnh của Hàn Sâm, thậm chí còn mạnh hơn cả Hàn Sâm.

"Cảm ơn ngươi Hàn Sâm, nếu không có ngươi, ta cũng không thể tưởng tượng được sức mạnh của gen Lam Huyết còn có thể dùng như vậy." huyết diễm trên người Tần Tu cuồn cuộn ngập trời, vừa đi về phía Thần Điện Gen vừa nói.

"Đây không phải là sáng chế của ta." Hàn Sâm gắt gao nhìn chằm chằm vào Tần Tu nói.

"Ta biết." Tân Tu khẽ gật đầu: "Nếu ta đoán đúng, thì đây là kiệt tác của lão Miêu, nhưng tóm lại ngươi là người đã thể hiện nó trên thế gian. Nói là thành tựu của ngươi cũng đúng."

"Tránh ra đi, ngươi không ngăn được ta đâu, với thực lực hiện giờ của ngươi, ta phá vỡ Thần Điện Gen chỉ có lợi mà không có hại đối với ngươi, thậm chí ta có thể để ngươi trở thành chúa tể của thế giới này, trở thành sự tồn tại vĩ đại hơn cả Thần." Tần Tu nói.

“Rời khỏi thân thể của Tiểu Hoa, ngươi muốn làm gì ta cũng không quan tâm.” Hàn Sâm nghiêm túc nói.

“Ngươi cứ khăng khăng ngăn cản ta, vậy thì đừng trách ta không niệm tình ngươi chăm sóc Uyển Nhi.” Tần Tu nói xong, huyết diễm trên người tăng vọt, trong nháy mắt đã tới trước mặt Hàn Sâm, một tay chụp về phía ngực của Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng ngưng tụ sức mạnh của Huyền Hoàng Kinh, một quyền nghênh đón Tần Tu, hai lưông sức mạnh màu máu đan xen vào nhau, Hàn Sâm phát hiện lực Huyền Hoàng của bản thân lại chảy về phía thân thể của Tần Tu, khiến sức mạnh trên người Tần Tu càng ngày càng mạnh.

“Ngươi rất mạnh, nhưng đáng tiếc bổn nguyên sức mạnh của ngươi lại đến từ ta, cho dù ngươi có cố gắng thế nào đi nữa, cũng không thể vượt qua ta, trong vũ trụ này, ngoài ta thì không ai có thể khống chế được loại sức mạnh này, ngươi có biết tại sao không?” Tần Tu bắt lấy nắm đấm của Hàn Sâm, bình tĩnh nói.

“Tại sao?” Hàn Sâm muốn thoát khỏi lòng bàn tay của Tần Tu, nhưng lại phát hiện sức mạnh trong cơ thể hoàn toàn không nghe theo sự sai khiến, giống như bị nam châm cực mạnh hút, không ngừng chảy về phía Tần Tu.

“Bởi vì ta hoàn toàn không thuộc về thế giới này, sức mạnh của ta cũng không thuộc về thế giới này. Còn ngươi nói sao thì vẫn là sinh mệnh của thế giới này, cho dù trong cơ thể có huyết mạch gen của ta, thì cũng không thể nắm giữ sức mạnh không thuộc về thế giới này được. Lão Miêu hao tổn tâm cơ, thậm chí là trả giá cả sinh mạng vì điều này, gửi gắm mọi thứ lên người của ngươi, nhưng nó vĩnh viễn không hiểu, vốn những tính toán đó của nó không thể thành công, bởi vì ngay từ khi bắt đầu nó đã sai rồi” Tần Tu nói xong, một tay khác vung lên chụp về phía trán của Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ cảm thấy hồn hải chấn động, và rồi tháp Thiên Mệnh không thể khống chế tự động bay khỏi hồn hải, hạ xuống lòng bàn tay của Tần Tu.

Răng rắc!

Tháp Thiên Mệnh vỡ nát, nhưng thứ ở bên trong đều rơi ra, Uyển Nhi đang ở trong đó, bị một tay của Tần Tu vòng qua eo ôm vào trong ngực.

Hết chương 3030.

Chương 3031. Không phải là kết cuộc

“Hàn Sâm, mặc dù ta rất không muốn giết ngươi, nhưng là vì Uyển Nhi, bất cứ kẻ nào ngăn cản ta thì đều phải chết. Nếu ngươi có lời trăng trối gì thì bây giờ có thể nói, xét về mặt tình cảm của Uyển Nhi, chỉ cần không mâu thuẫn với lời nói của ta, thì chắc chắn sẽ giúp ngươi hoàn thành.” Tần Tu nhìn Uyển Nhi nằm trong ngực nói với vẻ đầy yêu thương.

“Muốn ngươi chết.” Sức mạnh trên người Hàn Sâm điên cuồng bộc phát, không hề nghĩ muốn thoát khỏi hấp dẫn của Tần Tu, mà ngược lại đẩy sức mạnh điên cuồng về phía Tần Tu một lần duy nhất.

“Đáng tiếc.” Tần Tu thở dài một hơi, bàn tay bắt lấy nắm đấm của Hàn Sâm trong nháy mắt phát lực, một chưởng oanh kích lên ngực Hàn Sâm, lập tức đánh thân thể Hàn Sâm bay ra ngoài.

Bùm!

Người Hàn Sâm giống như sao băng xẹt qua hư không, đụng nát hết †inh cầu này tới tinh cầu khác, cuối cùng va vào trong một khối tinh cầu, rồi không còn tiếng động gì nữa, không biết là đã bay cách bao nhiêu tinh vực rồi.

Sau khi Hàn Sâm biến mất, kim quang trên người Uyển Nhi cũng dần sáng rực lên, biến thành trạng thái thiếu nữ tóc vàng, từ trong giấc ngủ say tỉnh lại.

“Anh…” Sau khi mở to mắt, Uyển Nhi nhìn thấy Tần Tu, mặc dù là đang ở trong trạng thái tóc vàng, những cũng không hề bạo tẩu, ngược lại còn gọi một tiếng rất ngọt ngào.

“Uyển Nhi…Chờ một chút… Ta lập tức đưa ngươi trở về…” Tần Tu vuốt ve mái tóc vàng của Uyển Nhi, ánh mắt dịu dàng khiến cho người ta say mê.

“Ừm”” Uyển Nhi khẽ gật đầu, nhắm mắt lại dựa vào trước ngực Tần Tu.

“Thần…Hôm nay không còn có bất kỳ kẻ nào có thể ngăn cản ta… Từ bỏ đi…” Tần Tu ôm lấy Uyển Nhi, ngẩng đầu nhìn về phía Thần Điện Gen, huyết diễn trên người tản ra ánh sáng rực rỡ, trong chốc lát đã nghiền ép vầng sáng của Thần Điện Gen tới gần như dập tắt.

Thần Điện Gen mãi mãi bất diệt giờ đang bị sức mạnh kinh khủng kia nghiền ép, từng vết nứt quanh co xuất hiện trên bức tường, cả Thần Điện Gen đều đang sụp đổ xuống.

Cùng với sự sụp đổ của Thần Điện Gen, các loại tai họa trên khắp đại vũ trụ càng ngày càng diễn ra nghiêm trọng, đừng nói là sinh vật bình thường, cho dù là những cường giả cấp Vương, cũng hứng chịu ảnh hưởng cực lớn, giữa trời đất u ám như thế vũ trụ sắp nổ lớn vậy.

Thần đứng ở trước Thần Điện Gen khổ sở chống đỡ, nhưng lại không cách nào ngăn cản sức mạnh nghiền ép của huyết diễm kia, quang huy thần thánh trên người càng ngày càng yếu, ngọn đèn của vạn tộc cũng càng ngày càng ảm đạm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể dập tắt.

Sinh linh đồ thán, vạn vật đều vong, Cung chủ Trấn Thiên Cung cùng một đám cường giả đều mặt xám như tro, mặc dù có lòng liều mạng đánh một trận, nhưng cũng đã không cách nào xoay chuyển cục diện, huống hồ lúc này bản thân bọn họ cũng khó bảo toàn, ở dưới chiếu rọi của hào quang huyết sắc, thân thể bọn họ đã sắp giảm xuống cấp Thần Hóa.

“Thần, từ bỏ đi, nếu bây giờ ngươi chịu rời khỏi Thần Điện Gen, phụ thể giáng sinh trong đại vũ trụ, vậy thì còn có một chút cơ hội sống.” Tần Tu nhìn Thần đang khổ sở chống đỡ nói.

“Nơi này chính là mạng của ta, nếu mạng không còn, cho dù sống sót còn có ý nghĩa gì?” Thần lạnh nhạt nói.

“Ngươi nói không sai, ta cũng như vậy, nếu mạng của ngươi cản mạng của ta, vậy thì chỉ đành lấy đi mạng của ngươi vậy.” Tần Tu bước ra một bước, huyết quang đầy trời như thể cũng tiến lên theo một bước này của hắn, nóc của Thần Điện Gen bị đè ép sụp xuống, cột đá đứt gãy, rất nhiều tộc đăng trong điện cũng suýt chút nữa bị dập tắt, toàn bộ Thần Điện Gen lung lay sắp đổ, hình như bất cứ lúc nào cũng sẽ sụp xuống.

Quang huy thần thánh trên người Thần cũng bị nghiền ép gần như muốn dập tắt, đến cả thân thể Thần Linh cũng trở nên ảm đạm, lúc ẩn lúc hiện, giống như muốn biến mất.

Ầm!

Hàng loạt cột sáng dâng lên từ trong hư không, đó là các Thần miếu tản mát khắp vụ trụ bên ngoài khi Thần Cung sụp đổ.

Hàng loạt thần quang trong những Thần miếu này phóng lên cao, xuyên qua hư không dung nhập vào Thần Điện Gen, khiến ánh sáng của Thần Điện Gen sáng hơn. Thể Thần Linh của Thần cũng dần trở nên rực rỡ trong sự chiếu rọi của rất nhiều lực lượng Thân Linh.

“Nếu các ngươi đã muốn chết như vậy, thì cùng nhau hủy diệt đi.” Tần Tu ôm lấy Uyển Nhi, giống như ác ma giáng thế đi từng bước áp bức về phía Thần Điện Gen.

Mặc dù có thần lực của chư thiên Thần Linh gia tăng, nhưng Thần Điện Gen vẫn không thể ngăn cản được áp bức của Tần Tu, Thần Điện Gen không ngưng nứt vỡ.

Mà Thần điện mỗi lần nứt vỡ một phần, thì tai họa của đại vũ trụ cũng nhiều thêm một phần, cả đại vũ trụ đã là một mảnh hỗn loạn, không biết đã có bao nhiêu sinh linh chết đi trong tai họa.

Trên một tinh cầu cổ xưa tầm thường trong đại vũ trụ, mặt đất nứt ra, núi lửa phun trào, rừng rậm nguyên thủy bị cắn nuốt một mảng lớn, hồng thủy đang tàn phá bừa bãi khắp mặt đất tan hoang.

Mà ở trong một mảnh hỗn loạn này, lại có một ngọn núi rừng yên bình như thường, rất nhiều tai họa cũng không hề lan đến gần ngọn núi nhỏ không đáng ý chú ý này.

Mà ở trên đỉnh núi của núi nhỏ, có một ngôi nhà cũ nát, ở trong hậu viện của ngôi nhà này, dựng một cột lá cờ vải trắng, trên lá cờ viết bốn chữ Toán Tận Thiên Mệnh.

Nhưng lá cờ vải vốn là màu trắng, lúc này đã bị máu tươi nhuộm đỏ,ở trong hỗn hợp màu trắng cùng màu đỏ đó, bốn chữ Toán Tận Thiên Mệnh lộ ra đặc biệt chói mắt.

Mà ở đỉnh của lá cờ vải kia, thân thể của một đàn ông bị mũi nhọn của lá cờ vải đâm thủng, thân thể ngửa lên, tứ chỉ giang rộng, hai mắt trống rỗng, vô thần nhìn vào hư không.

Máu đỏ tươi chảy ra từ trong thân thể của hắn, không ngừng chảy lên trên lá cờ vải, rất nhanh đã hoàn toàn nhuộm đỏ nó.

Người này đương nhiên là Hàn Sâm bị Tần Tu đánh bay ra ngoài, cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, cuối cùng hắn lại rơi vào trong một ngôi nhà cũ, hơn nữa còn bị lá cờ vải dựng ở hậu viện đâm xuyên qua thân thể.

"Bụi về với bụi, đất về với đất, con cháu nhà người khác hưởng phúc nhất, nhưng ai bảo ngươi sinh ở Hàn gia ta? Nếu sinh ở Hàn gia, nếu ngươi an phận làm người bình thường, vậy cũng có thể an ổn cả đời, nhưng ai bảo ngươi lại không an phận, hết lần này tới lần khác ra mặt chứ? Đây là mệnh, cũng là ngày đã định trước, có chút khổ ngươi cũng phải ăn, có chút mệnh ngươi cũng phải nhận. Lão già ta vô dụng, không cứu được mệnh của ngươi, cũng không có bản lĩnh nghịch thiên cải mệnh, điều có thể làm, cũng chỉ là cho ngươi một chút biến số như vậy, có thể thay đổi vận mệnh của mình hay không, vậy còn phải xem chính bản thân ngươi. Người của Hàn gia không dựa trời, không dựa đất, chỉ dựa vào chính mình, nếu ngươi không muốn chết, nếu trong lòng ngươi còn chưa từ bỏ, vậy thì sử dụng sức mạnh của bản thân ngươi đứng lên, một lần nữa trở về, tranh giành một mạng vì bản thân ngươi, cũng vì sự không cam trong lòng ngươi giết ra một con đường sống." Hàn Kính Chi đứng ở trong viện, nhìn Hàn Sâm bên trên lá cờ vải lẩm bẩm tự nói.

Máu tươi trong cơ thể Hàn Sâm bị lá cờ vải kia dẫn dắt, không ngừng nhỏ xuống theo lá cờ vải, máu của cơ thể gần như chảy hết.

Mà tinh thần của Hàn Sâm lúc này lại tỉnh táo lạ thường, nhưng hình như cơ thể lại có hơi không nghe sai khiến, cái loại cảm giác này giống như là tinh thần cùng thân thể bị chia lìa vậy.

Không biết tại sao, lúc này tâm trạng Hàn Sâm lại rất bình tĩnh, loại cảm giác yên tĩnh này tuyệt vời không nói nên lời.

“Đây chính là tĩnh lặng bất động mà Hàn Vũ Phi từng nói sao?” Hàn Sâm cảm nhận được sự yên tĩnh, trong cơ thể lại có một luồng sức mạnh đang thiêu đốt, ánh lửa màu trắng từ bên trong tế bào của toàn cơ thể Hàn Sâm tuôn trào ra, lá cờ vải đó cũng bị ánh lửa màu trắng đốt, giống như một bó đuốc bốc cháy hừng hực.

“Ta biết mà…Ta biết ngay mà…Đây chắc chắn không phải là kết cuộc…” Đôi mắt già nua của Hàn Kính Chi sáng lên, cả cơ thể đều đang run rẩy.

Hết chương 3031.

Chương 3032. Bại lộ

Răng rắc!

Cánh cửa của Thần Điện Gen đứt gãy, cửa lớn cũng theo đó sụp đổ, có thể nhìn thấy ánh lửa của tộc đăng trong cửa lớn chập chờn, một ngọn tộc đăng lúc sáng lúc tối, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió mạnh thổi tắt.

Theo sự sụp đổ của Thần Điện Gen, những thần quang tận trời trong

Thần miếu cũng bị đánh tan, những Thần miếu kia cũng sụp đổ theo. đại vũ trụ thành tử vực, ngoài tiếng kêu rên tuyệt vọng, thì dường như đã không cách nào nghe được âm thanh nào nữa.

Đến cả chư thiên Thần Linh cũng đã ảm đạm im lặng, chỉ còn lại âm thanh sụp đổ.

“Tai họa lớn như vậy, không biết còn có bao nhiêu sinh mệnh có thể sống sót..” Cung chủ Trấn Thiên Cung mặt trầm như băng, cho dù là bên trong Trấn Thiên Cung, cũng không ngừng xảy ra tai họa.

Ngọc Lâu và Ngọc Thành của Bạch Ngọc Kinh đều nổi lên, tiên khí bên trong tuôn trào, tiên khí vốn chỉ tồn tại bên trong Bạch Ngọc Kinh, lúc này chảy ngược vào Trấn Thiên Cung, khiến cho bên trong Trấn Thiên Cung tiếng kêu than dậy khắp trời đất, nếu không phải có rất nhiều cao thủ và

Tiên Hồ đằng chống đỡ, chỉ sợ Trấn Thiên Cung đã bị tiên khí kia làm cho nổ tung.

Thiên Ngoại Thiên cũng không khá hơn chút nào, mặt đất nứt ra, từng cột linh khí giống như núi lửa phun trào, mạch đất rò rỉ, dị chủng điên cuồng chạy trốn, tất cả trật tự đều đã sụp đổ.

Trấn Thiên Cung và Thiên Ngoại Thiên còn như thế, thì càng đừng nói những không gian dị chủng khác và tinh cầu bình thường.

"Đại vũ trụ xong thật rồi!" Nỗi sợ hãi tuyệt vọng lan tràn trong lòng của mỗi sinh linh, không ai biết mình có thể sống sót qua đại kiếp lúc này hay không.

Oa oa… Bên trong dòng nước lũ, trẻ con của tộc Kate chập trùng lên xuống, tiếng khóc thảm thương đó, trong tiếng gầm gừ của dòng nước lũ căn bản nhỏ bé không đáng kể.

Dưới núi lửa phun trào, còn có mảng lớn thôn trang và thành thị bị hủy diệt, thậm chí còn có tinh cầu bị thiên thạch đâm vào trực tiếp xảy ra vụ nổ tinh cầu.

"Mở cho ta." Trong đôi mắt Tần Tu là vẻ cuồng nhiệt, huyết diễm áp bức xuống, đề luôn sập cửa lớn của Thần Điện Gen, đá vụn bắn tung †óe ra bốn phía.

Người Thần bị ép trượt ngược vào trong Thần Điện Gen, thẳng đến trước vạn tộc đăng mới dừng lại, rất nhiều tộc đăng sau lưng hắn đã dập tắt.

Mỗi khi một tộc đăng bị dập tắt thì sẽ có một Thượng tộc bị trọng thương, khiến cho chủng tộc vốn đang lâm vào cảnh khốn khó tai họa lại càng thêm khó tự cứu.

"Vì một người mà khiến cho hàng tỉ chủng tộc bị diệt sạch, đây thật sự chính là điều ngươi muốn sao?" Thần nhìn Tần Tu nói.

Tần Tu lạnh nhạt nói : "Lúc ta đang bất lực tuyệt vọng nhất, thì chỉ có một người đứng ở bên cạnh ta, đối với ta thì thế giới này cũng chỉ có một người

mà thôi, hàng tỉ hàng vạn sinh linh khác đối với ta cũng không hề có bất cứ nghĩa gì, cũng không cần quan tâm."

Nói rồi, Tần Tu tiếp tục đi áp bức Thần Điện Gen, Tần Tu tiến một bước, thì Thần bị ép lùi một bước, sắp đụng vào ngọn lửa trên vạn tộc đăng tới nơi rồi.

Tất cả chủng tộc đều biết, một khi ánh lửa của vạn tộc đăng bị tắt, thì e Thần Điện Gen sẽ hoàn toàn xong đời, nhưng bây giờ hoàn toàn không ai ngăn cản được Tần Tu, đến Thần mạnh nhất cũng đã không có sức ngăn cản hắn phá hủy Thần Điện Gen.

Tần Tu đang định tiến thêm một bước, hoàn toàn đè sập Thần Điện Gen, thì lại đột nhiên dừng bước, ánh mắt ngưng lại, hắn xoay người nhìn vào trong hư không.

Cường giả các tộc vốn đã tuyệt vọng, lúc trong lòng đầy giật thót, không biết đã xảy ra chuyện gì lại có thể khiến Tần Tu dừng bước, trong lòng bọn họ không khỏi dâng lên một tia hi vọng.

"Nhưng vào lúc này, trong đại vũ trụ còn có ai có thể khiến Tần Tu để ý như vậy chứ?" Trong lòng các cường giả tràn đầy nghi hoặc và bất an.

Cường giả của các đại chủng tộc chủ yếu đều ở nơi này, nhưng ở dưới sức mạnh áp chế của Tần Tu, cho dù là cường giả cấp Chân Thần, cũng đã giảm xuống cấp Thần Hóa, hoàn toàn không có bất cứ sinh vật nào có thể đánh một trận với Tần Tu.

Mặc dù trong lòng bọn họ hy vọng xa vời rằng sẽ xuất hiện kỳ tích, nhưng cũng biết khả năng xảy ra kỳ tích rất nhỏ.

Nhưng bọn họ vẫn đưa ánh mắt nhìn về chỗ Tân Tu đang chăm chú nhìn, trong lòng vô cùng mong đợi một điều gì đó, nhưng cũng không hề phát hiện nơi đó có khí tức mạnh mẽ gì cả.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng nhẽ là ảo giác? Tại sao lại có cảm giác bất an nhỉ?" Tần Tu nhìn về hướng kia lẩm bẩm tự nói, bất an trong lòng lại càng phát ra mãnh liệt.

Đột nhiên, vài cường giả nhìn thấy một bóng dáng màu trắng lờ mờ đang từ nơi đó chậm rãi bay đến, tốc độ cũng không nhanh, cũng không hề có khí tức mạnh mẽ gì, trông giống như mặt trời sáng sớm, chậm rãi bay lên bầu trời, bước vào trong khu vực của Thần Điện Gen.

"Là Hàn Sâm…Hắn vẫn còn sống… Cung chủ Trấn Thiên Cung là tinh mắt nhất, sau khi nhìn thấy rõ bóng dáng màu trắng kia, nghẹn ngào kêu lên.

Các cường giả đều lần lượt nhìn thấy rõ ràng, quả nhiên là Hàn Sâm đi vào phạm vi của Thần Điện Gen.

Nhưng lúc này Hàn Sâm hoàn toàn không giống trước đó, trên người đã không còn quang diễm màu đỏ, ngược lại là cả người màu trắng, cơ thể ở trong một loại trạng thái nửa trong suốt, trông có vẻ đã không giống sinh vật của đại vũ trụ, mà có mấy phần giống Thần Linh.

Tần Tu nhìn Hàn Sâm từng bước đạp không đi tới, nhưng sắc mặt thay đổi kịch liệt, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, giống như nhìn thấy một chuyện khó tin nào đó.

"Không thể nào… Thí nghiệm của gen Thần Siêu Cấp hoàn toàn không thành công… Tại sao lại có sức mạnh như vậy tồn tại…Chắc chắn không phải gen Thần Siêu Cấp hoàn mĩ thật sự…Chắc là có chỗ thiếu sót nào đó giống như Uyển Nhi…" Tần Tu lẩm bẩm tự nói.

Hàn Sâm dừng lại ở phía xa, trạng thái thể Thần Linh Siêu Cấp, khi cách Uyển Nhi tương đối gần, vẫn có bóng dáng xuất hiện như cũ.

"Tần Tu, rời khỏi thân thể của Tiểu Hoa, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi."

Tần Tu lại lạnh lùng nói : "Gen của ngươi vậy lại có thể tiến hóa đến trình độ này, là ta xem thường ngươi rồi, nhưng cho dù ngươi đã tiến hóa đến rất gần với gen Thần Siêu Cấp rồi thì cũng vô dụng, phế phẩm chung quy vẫn là phế phẩm, thì sức mạnh của ngươi sẽ hoàn toàn bị áp chế khi ở trước mặt Uyển Nhi, người tiến hóa càng gần với gen Thần Siêu Cấp hơn."

“Vậy sao?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói, gen vật ngữ lại đang vận chuyển trong cơ thể, theo sự vận chuyển của gen vật ngữ, cơ thể Hàn Sâm cũng tiến vào trạng thái dị chủng hóa.

Trạng thái dị chủng hóa và thể Thần Linh Siêu Cấp đồng thời tồn tại trên người Hàn Sâm, khiến khí tức của Hàn Sâm trở nên càng thêm kỳ dị.

“Kim Tệ…Hàn Sâm chính là Kim Tệ..” Trong thời gian ngắn toàn bộ sinh vật trong đại vũ trụ đều ngẩn người, lúc cơ thể Hàn Sâm ở trạng thái thể Thần Linh Siêu Cấp, bọn họ đã cảm thấy hơi kỳ lạ, bây giờ lại biến thành dị chủng hóa chiến thể thì cuối cùng cũng hiểu rõ. Cho dù là ai thì cũng nhìn ra, Hàn Sâm và Kim Tệ là cùng một người.

“Hàn Sâm và Kim Tệ là cùng một người?” Vẻ mặt của Isa cực kỳ phức tạp, không thể tin được mở to hai mắt nhìn, nhớ lại nhiều chuyện đã qua, sắc mặt nàng càng phức tạp hơn, lúc thì xanh lúc thì trắng lúc thì đỏ, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Trên Vô Định sơn, Thanh Mao Hống cũng há to miệng, hồi lâu vẫn chưa khép lại.

Bây giờ cuối cùng nó đã hiểu, tại sao Kim Mao Hống lại tặng hạng nhất cho Kim Tệ, tại sao lại ngoan ngoãn nghe theo Kim Tệ như vậy.

“Ôi trời ơi, Hàn thần phụ và Kim Tệ đại thần lại là cùng một người!” “Cái này…Cái này quá khó tin rồi…” Ngay cả vũ trụ đang ở trong ngày tận thế, nhưng vẫn có nhiều sinh vật

phải trợn mắt há hốc mồm, như thể không dám tin vào hai mắt của mình.

“Cái tên đó, cuối cùng cũng bại lộ rồi!” Vương Vũ Hàng nhún vai, hắn sớm đã biết sẽ có chuyện như vậy.

Những người khác trong Hoa Viên Không Trung cũng không kinh ngạc lắm, mặc dù Hàn Sâm chưa từng nói, nhưng hầu hết bọn họ sớm đã đoán được rồi.

Hết chương 3032.

Chương 3033. Cùng nhau thưởng thức phong cảnh địa ngục

Hàn Sâm khẽ động, chưa nhìn thấy được động tác của hắn thì người đã đi tới trước mặt Tần Tu, một tay đặt trên đỉnh đầu Tần Tu, dùng sức đè mạnh xuống.

Rầm!

Đỉnh đầu Tần Tu bị tay của Hàn Sâm đè thẳng xuống phiến đá trên mặt đất, đầu đập mạnh vào thần thạch không thể phá vỡ của Thần Điện Gen đang nằm trên mặt đất kia, đập bể thần thạch bất hủ chia năm xẻ bảy, cả đầu của Tần Tu đều lọt vào trong thần thạch vỡ vụn.

Tần Tu trợn to mắt, hình như con ngươi đã mất đi tiêu điểm, vẻ mặt không thể tin, Uyển Nhi trong ngực cũng bay ra ngoài, ngã xuống một bên trên mặt đất.

Một tay Hàn Sâm ấn trán Tần Tu, đè lên hắn, làm Tân Tu không có cách nào ngẩng đầu, cả người Tần Tu huyết diễm cuộn trào, hai tay chống đất, muốn đứng lên nhưng lại bị một tay của Hàn Sâm đè xuống, làm thế nào cũng không nhấc đầu lên nổi, cặp mắt không thể tin nhìn chằm chằm Hàn Sâm: “Không thể nào… Tại sao ngươi lại không bị Uyển Nhi ảnh hưởng…”

“Gen vật ngữ là ngươi nghiên cứu ra sao? Chẳng nhẽ ngươi không biết nó có sức mạnh vĩnh hằng, sẽ không bị bất kỳ sức mạnh nào ảnh hưởng sao?” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Sức mạnh gen vật ngữ khởi động mỗi tế bào trong thân thể hắn, nếu như lúc trước Hàn Sâm không có cách nào thúc đẩy giới hạn của gen vật ngữ, thì sau khi lĩnh ngộ, Hàn Sâm cũng hiểu được cái gì là vĩnh hằng chân chính, đã khống chế được thân thể của mình, cho dù là Uyển Nhi cũng không có cách nào ảnh hưởng hắn.

“Không… Không thể nào… Gen vật ngữ căn bản không có cách nào thành lập… Phải có gen Thần Siêu Cấp mới có thể luyện thành gen vật ngữ… Nếu như có gen Thần Siêu Cấp… Vậy cần gì phải đi luyện gen vật ngữ… Cái này là một vòng tuần hoàn chết chóc không được thành lập mới đúng…. Không thể nào thành công…” Tần Tu vừa nói, huyết diễm trên người điên cuồng bộc phát, muốn nhấc cơ thể lên đánh bay Hàn Sâm.

Nhưng đầu của hắn vừa mới ngẩng lên được một tấc lại bị bàn tay Hàn Sâm đè thẳng xuống, lại đâm vào trong đá vụn, nhưng lần này đâm vào còn sâu hơn lần trước, cả thân thể cũng bị vùi vào.

Huyết diễm khủng bố đánh lên người Hàn Sâm, nhưng không tài nào làm thân thể Hàn Sâm tổn thương chút nào, lực nghịch chuyển Huyết Mệnh có thể đánh Thần Linh rơi xuống phàm trần kia lại không có hiệu quả đối với Hàn Sâm.

“Tần Tu, thiếu nợ thì nên trả.” Hàn Sâm ấn người Tần Tu, trong mắt lóe ra hào quang kỳ dị.

Toàn thân Tần Tu huyết diễm bạo tẩu, giống như núi lửa phun trào, nhưng làm sao cũng không giấy dụa nổi, nhưng lại mỉm cười: “Không ngờ cái loại thuật gen gen vật ngữ này vốn không có khả năng thành công lại bị ngươi luyện thành? Nhưng vậy thì thế nào? Ngươi có thể giết ta sao? Ta chết, chẳng khác nào Tiểu Hoa chết, ngươi vẫn không giết được ta?”

“Vậy sao?” Vẻ mặt Hàn Sâm không đổi, hào quang kỳ dị trong mắt lại càng lúc càng sáng.

Sức mạnh Động Huyền Kinh lẳng lặng chảy xuôi theo cơ thể Hàn Sâm, cả vũ trụ cũng phân giải ra trong mắt Hàn Sâm, chia thành hạt mịn nguyên thủy nhất.

Hàn Sâm ấn bàn tay trong suốt xuống trán Tần Tu, lại giống như hư ảo vậy, trực tiếp xuyên thấu vào bên trong mũ giáp, xuyên qua thân thể Tiểu Hoa.

Một bóng dáng đẫm máu, bị một tay Hàn Sâm đẩy mạnh ra từ bên trong thân thể Tiểu Hoa, đập thẳng xuống mặt đất.

Người Tiểu Hoa bị đánh bay đi, nền nhà thần thạch như mạng nhện chia năm xẻ bảy lan ra bên ngoài, tạo thành một hố đá lớn, một quang ảnh đỏ thẫm nằm ở giữa trung tâm của hố đá mà Hàn Sâm tạo ra kia có diện mạo giống Tần Tu như đúc.

Bóng dáng Tiểu Hoa ngã trên mặt đất, người đã tỉnh táo lại, ho khan bò dậy từ trên đất, vui mừng nhìn Hàn Sâm gọi: "Cha…"

"Ngươi không sao chứ?" Hàn Sâm ấn Tần Tu hỏi. "Không sao." Tiểu Hoa vội vàng lắc đầu.

"Không có chuyện gì là tốt rồi, ngươi rời khỏi đây trước, Hoa Viên Không Trung sẽ có người tới đón ngươi, chút nữa ta còn có chuyện

án"

cần tính sổ với hắn." Hàn Sâm nhìn chằm chằm Tần Tu nói.

"Cha, ngươi tự mình cẩn thận." Tiểu Hoa biết mình ở lại chỉ ảnh hưởng Hàn Sâm, sau khi nói một câu đã bay ra khỏi Thần Điện Gen.

"Tần Tu, ngươi nói không sai, chúng ta đều là cùng một loại người, vì người mình để ý mà có thể không tiếc hy sinh hết tất cả, thế nên ngươi nhất định phải chết." Hàn Sâm nói xong, đột nhiên tăng thêm sức mạnh trên tay, sức mạnh Chích Thủ Già Thiên muốn triệt để chôn vùi Tần Tu thành tro.

Linh thể màu đỏ thẫm của Tần Tu không ngừng hóa thành tro bụi màu đỏ rồi trôi mất trong sức mạnh Chích Thủ Già Thiên ấy, nhưng trên mặt Tần Tu vẫn còn duy trì nụ cười.

"Đúng, là ta quên mất chúng ta đều cùng một loại người, ta có thể hiểu ngươi, ngươi cũng có thể hiểu ta." Nói xong, Tần Tu đảo mắt, nhìn thoáng qua Uyển Nhi nằm ở một bên khác nói: "Cả đời Tần Tu ta chưa bao giờ cầu xin bất kỳ ai, bây giờ ta có thể nhờ ngươi một chuyện không?"

"Nói." Miệng Hàn Sâm vừa nói xong, sức mạnh trên tay lại không hề yếu đi, vẫn tiếp tục nghiền ép cơ thể Tần Tu, làm linh thể của hắn tan nát càng lúc càng nhanh.

“Nếu như ta thắng, vậy hiển nhiên không cần nhắc lại, nếu như ta thua thì các ngươi chăm sóc Uyển Nhị, tất cả tội nghiệt đều do ta gây ra, Uyển Nhi không làm gì sai, nàng cũng không nên chịu tổn thương, nhờ các ngươi chăm sóc nàng.” Tần Tu nói.

“Có thể, chỉ cần nàng không làm tổn thương người khác, có Hàn Sâm †a còn đây một ngày, cũng sẽ không để bất kỳ ai bắt nạt nàng.” Hàn Sâm nói.

“Cảm ơn” Lông mày Tần Tu giãn ra, khí tức trên người dần thay đổi, vẻ mặt khác thường tiếp tục nói: “Thế giới này đối với ta không khác gì địa ngục, nhưng mà đây cũng là thế giới của Uyển Nhị, thế giới này có người thân và bạn của nàng, nàng muốn ta có làm gì thì cũng không được hủy diệt thế giới này, cho dù là thấy nàng chết đi.”

“Nhưng mà, ta thật sự không làm được, “ Tần Tu nhắm hai mắt lại, bên trong linh thể đỏ thẫm kia hiện ra một mặt trời yêu dị.

Ầm!

Cùng với sức mạnh trên người Tần Tu bị phóng ra, hư không dưới người hắn nứt ra, tạo thành một vết rách thời không khổng lồ, lúc này vết rách thời không không giống với vết rách không gian bình thường, trong vết rách kia trào ra khí tức xám tro hết sức quỷ dị, làm Hàn Sâm cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Mà Tần Tu lại như cá gặp nước ở trong loại khí tức kia, hào quang đỏ thâm trên người càng lúc càng mạnh.

"Mau giết hắn… Không thể để cho hắn mở ra thông đạo nghịch chuyển…" Thần thấy một màn như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, hét lớn với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, ngay cả Thần điện cũng bị sức mạnh trong không gian kinh khủng kia cắn nuốt, thần thạch bất hủ tan ra như tuyết, khí tức kinh khủng trong không gian kia càng ngày càng mạnh, giống như ma tức đến từ Ma Giới.

Nhưng loại sức mạnh này làm Hàn Sâm cảm thấy quen thuộc vô cùng, ban đầu lúc hắn câu ở bên hồ Thiên Ngoại Thiên cũng đã từng cảm nhận được khí tức này, đó là khí tức đến từ thế giới phản vật chất.

Tần Tu đột nhiên mỉm cười quỷ dị: "Hàn Sâm, chúng ta cùng nhau thưởng thức phong cảnh địa ngục nào."

Hai tay Tần Tu đột nhiên ôm lấy Hàn Sâm, đồng thời người hắn cũng bị hút vào vết rách không gian dưới thân.

Hết chương 3033.

Chương 3034. Kim Tệ nguyên niên

Hàn Sâm muốn giết chết Tần Tu, nhưng linh thể của Tần Tu vô cùng bền bỉ, cho dù nâng sức mạnh Chích Thủ Già Thiên tới cực hạn, trong khoảng thời

gian ngắn vẫn không có cách nào khác phá hủy hoàn toàn linh thể của Tần Tu.

Tần Tu lôi kéo Hàn Sâm cùng nhau rơi vào bên trong vết rách thời không, cũng kéo theo Uyển Nhi ở bên cạnh cùng rơi xuống, ba người không ngừng rơi xuống bên trong vết rách thời không quỷ dị này.

Hàn Sâm phát hiện linh thể Thần Siêu Cấp của mình lại không chống chọi nổi với sức mạnh quỷ dị trong thông đạo, thân thể đang bị phân giải từng chút một.

Điều làm Hàn Sâm ngạc nhiên là hình như Tần Tu hoàn toàn không bị sức mạnh trong thông đạo ảnh hưởng, không hề có dấu hiệu phân giải.

Sức mạnh màu vàng của Uyển Nhi cũng không chống chọi được với sức mạnh quỷ dị trong thông đạo nghịch chuyển, thân thể của nàng cũng bị phân giải, hơn nữa tốc độ phân giải còn nhanh hơn Hàn Sâm.

“Quả nhiên, gen vật ngữ của ngươi cũng không thành công hoàn toàn, nếu không đã không bị sức mạnh thông đạo nghịch chuyển phân giải.” Tần Tu buông lỏng Hàn Sâm ra, ôm lấy Uyển Nhi ở một bên nói.

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, bây giờ có thể là cơ hội cuối cùng để Tần Tu thắng hắn, bản thân Tần Tu không bị sức mạnh đảo ngược bên trong thông đạo ảnh hưởng, mà Hàn Sâm lại bị ảnh hưởng, chỉ cần Tần Tu một mực kéo hắn rơi xuống thông đạo không gian, cho dù trong lúc này Hàn Sâm có thể giết chết hắn, đó cũng chỉ là đồng quy vu tận.

“Nhớ kỹ, ngươi đã đồng ý với ta, chăm sóc tốt Uyển Nhi, cho dù như thế nào, xin để nàng sống sót một cách vui vẻ.” Tần Tu nói xong, yêu thương vuốt ve tóc Uyển Nhi, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái.

Theo nụ hôn này, ánh sáng màu đỏ trên người Tần Tu phóng mạnh về phía Uyển Nhi, hóa thành ánh sáng chói lọi đỏ thẫm, bao vây Uyển Nhi ở trong, giống như bên ngoài thân thể nàng hiện lên một tầng hồng quang, ngăn cản sức mạnh trong thông đạo nghịch chuyển ăn mòn nàng.

Nhưng bởi vì mất đi quá nhiều sức mạnh, bóng dáng bản thân Tần Tu đã hết sức ảm đạm, lúc ẩn lúc hiện, hơn nữa linh quang trên người bởi vì bị sức mạnh trong thông đạo nghịch chuyển chầm chậm phân giải

mà biến thành càng lúc càng mờ nhạt.

Hai tay đưa Uyển Nhi tới trước mặt Hàn Sâm, sau khi Hàn Sâm nhận lấy Uyển Nhi, Tần Tu khẽ mỉm cười với hắn, nhưng nụ cười kia lại cho người ta cảm giác bi thương: "Trở về đi, về lại thế giới của ngươi, mang theo Uyển Nhi sống cho thật tốt, có vẻ như vậy mới thật sự là tốt với nàng, thứ đã bỏ lỡ cuối cùng vân đã bỏ lỡ, dù thế nào cũng không có cách đền bù, cuối cùng Tần Tu ta vẫn không thể đi ngược với trời. "

Dứt lời, hồng quang trên người Tần Tu tỏa ra rực rỡ, cả người đều bốc cháy như ngọn lửa, hóa thành một luồng sức mạnh đỏ thâm, bao lấy Hàn Sâm và Uyển Nhi phóng tới lối vào thông đạo nghịch chuyển.

Khoảng cách đến lối vào thông đạo nghịch chuyển càng lúc càng gần, hào quang đỏ thâm do Tần Tu biến thành cũng càng ngày càng yếu, đây là lực lượng mà hắn đã sử dụng hết phần sinh mệnh cuối cùng để hóa thành, khi hào quang đỏ thẫm tắt cũng là lúc Tần Tu hoàn toàn tan biến.

Khi đã sắp tới lối vào của thông đạo nghịch chuyển, hào quang đỏ thâm mà Tần Tu biến thành cũng tiêu tán, Hàn Sâm dựa vào sức mạnh của chính mình hoàn toàn có thể xông ra.

Nhưng lúc Hàn Sâm chuẩn bị muốn xông ra, bên trong hồn hải lại đột nhiên phát ra tiếng kêu rung, áo giáp Hắc Tinh vẫn luôn im lặng, lúc này lại chạy ra khỏi hồn hải, bao trùm lấy thân thể Hàn Sâm.

Càng làm Hàn Sâm kinh hãi hơn là sau khi áo giáp Hắc Tinh mặc lên người hắn rồi lại đi ngược xuống, kéo người của hắn hướng về chỗ sâu của thông đạo nghịch chuyển.

"Ngươi muốn làm gì?" Hàn Sâm điên cuồng vận chuyển sức mạnh, muốn thay đổi quỹ đạo lao ra khỏi thông đạo nghịch chuyển, lại hoàn †oàn vô ích, bị áo giáp Hắc Tinh không ngừng kéo xuống.

Nhưng lại không có người trả lời hắn, áo giáp Hắc Tinh lặng ngắt như tờ, chỉ luôn không ngừng kéo Hàn Sâm rơi xuống, hơn nữa sức mạnh

của thông đạo nghịch chuyển cũng không thể làm hỏng hay phân giải áo giáp Hắc Tỉnh.

Nhưng trong thông đạo nghịch chuyển lại có một loại sức mạnh kỳ lạ xuyên thấu qua áo giáp Hắc Tinh, không ngừng tràn vào bên trong thân thể Hàn Sâm, làm thân thể Hàn Sâm phát sinh biến hóa kỳ dị, Hàn Sâm cũng không rõ loại cảm giác kỳ dị này là tốt hay xấu, với sức mạnh của Hàn Sâm lại hoàn toàn không ngăn cản được sức mạnh này biến đổi thân thể hắn.

Mà Uyển Nhi nhận được sức mạnh bảo hộ Tần Tu cho nàng, không xảy ra biến hóa tương tự.

Thông đạo nghịch chuyển giống như một vực sâu không đáy, Hàn Sâm và Uyển Nhi rơi xuống, tất cả những gì có thể nhìn thấy đều trở nên hư ảo dần, giống như ngay cả thân thể của bọn họ cũng bị hư vô cắn nuốt vậy.

Đại vũ trụ lịch Kim Tệ nguyên niên.

Ở đây một năm, thủy tổ Nhân tộc Kim Tệ đánh bại kẻ diệt thế, cứu vớt vô số sinh vật của vớt đại vũ trụ gen, vì kỷ niệm Kim Tệ đồng quy vu tận với kẻ diệt thế, một năm này được đặt là Kim Tệ nguyên niên trong đại vũ trụ lịch, một chương mới của đại vũ trụ cũng bắt đầu từ một năm này.

Nhân loại và tộc Dị Linh chính thức trở thành một thành viên của đại vũ trụ gen, vô số cường giả loài người và cường giả Dị Linh đi ra từ Hoa Viên Không Trung và Thánh vực, khiến cho loài người và Dị Linh chiếm địa vị càng ngày càng cao trong đại vũ trụ.

“Tình ca, nghiên cứu thế nào rồi? Có cách mở ra thông đạo liên kết với thế giới phản vật chất không?” Vương Vũ Hàng đến bên trong phòng thí nghiệm, nhìn về phía Tà Tình Đế hỏi.

“Vẫn chưa được, sức mạnh của thế giới phản vật chất quá quỷ dị, chúng ta đã thử tiến vào thế giới phản vật chất từ Kính Hồ, nhưng không có bất kỳ

vật chất nào có thể thừa nhận sức mạnh ăn mòn của thế giới phản vật chất." Tà Tình Đế nói.

Tần Huyên cầm lấy bảng ghi chép đi tới: "Trong hai năm qua, chúng ta đã thử các loại biện pháp để mở ra thông đạo phản vật chất, kết quả đều thất bại, thí nghệm lần này lại thất bại nữa, xem ra chỉ có thể nghĩ cách khác."

"Tên Thần kia trong Thần Điện Gen chắc chắn biết làm thế nào để đi đến thế giới phản vật chất, nhưng mà hắn lại không chịu nói cho chúng †a." Vương Vũ Hàng buồn bực nói.

"Không cần gấp gáp, chỉ cần biết Hàn Sâm còn chưa chết là tốt rồi, nếu hắn có thể đi qua, chúng ta nhất định cũng có thể đi qua." Giọng điệu của Tần Huyên đầy kiên định.

"Đúng vậy, chúng ta nhất định phải nghĩ cách đi qua, không thể để cho Tiểu Tam Mộc làm màu một mình trong thế giới phản vật chất được." Vương Vũ Hàng quơ quả đấm nói.

"Các ngươi có thấy Bảo Nhi không?" Linh từ trong thông đạo đi ra, cau mày hỏi.

"Không có nha, mà lại nói hình như đã lâu rồi không nhìn thấy nàng, không phải nàng dẫn Tiểu Lục và Tiểu Cửu đi săn sao?" Tà Tình Đế nói.

Vương Vũ Hàng bĩu môi nói: "Không cần lo lắng, ở Hoa Viên Không Trung của chúng ta, ai gì được nàng chứ? Cho dù thật sự có ai muốn làm hại nàng, đó cũng chính là tự mình chán sống rồi."

Gần như ngay lúc đó, trong sơn cốc không người nào đó ở Hoa Viên Không Trung, Bảo Nhi đang đứng trước mặt một đồ thanh đồng cổ quái, mở to mắt đánh giá đồ thanh đồng này, đồ thanh đồng này rõ ràng là tòa Tứ Dương Phương Tôn của Hàn Sâm.

Mà đứng ở bên cạnh Bảo Nhi còn có một cụ già coi bói cầm lá cờ vải trong tay, trong tay cụ già còn cầm một cây cờ vải nữa, trên mặt vải viết bốn chữ Toán Tận Thiên Mệnh to đùng.

“Vật này thật sự có thể dẫn ta đi tìm cha?” Bảo Nhi to mắt chớp chớp, không khỏi chớp mắt nhìn cụ già coi bói hỏi.

“Đương nhiên rồi, ông già ta đây từ lúc sinh ra tới giờ chưa từng gạt người.” Cụ già coi bói chỉ vào chỉ lên trời thề thốt.

Hết chương 3034.

Chương 3035. Trứng gen trong truyền thuyết

“Tìm được rồi… Cuối cùng cũng tìm được rồi… Đã chết nhiều người như vậy… Cuối cùng chúng ta cũng tìm được…”

Trong nham động u ám dưới đất, từng con sông ngầm tạo thành thác nước đổ từ trên cao xuống, mang theo tiếng ầm ầm, rơi xuống bên trong đáy đầm nước.

Nhưng mà nhìn kỹ lại phát hiện những nước sông ngầm dưới đất lại đều lả máu đỏ, giống một con Huyết Long gầm thét lao xuống, chừng hơn chín con.

Bảy tám người áo rách tả tơi đứng bên đầm nước máu đó, ánh mắt chăm chăm vào trong đầm nước, một đám người kích động tới run rẩy hết cả người.

“Dương phu tử, vậy thứ đó chắc là ở trong chỗ đầm nước này đúng không?” Một người đàn ông trung niên nhìn về phía lão già tóc hoa râm bên cạnh, giọng run rẩy hỏi.

Lão già được gọi là Dương phu tử đưa mắt đánh giá bốn phía, cẩn thận quan sát một lúc lâu mới nói: “Nơi này vì có bố cục địa mạch Huyết Long về tổ, là nơi cực mạch đỉnh cấp, trong đó đương nhiên chắc chắn sẽ thai nghén ra trứng gen đỉnh cấp, nhưng có phải quả trứng gen mà Tần Hoàng

đã chôn hay không thì lão hủ không biết được, còn cần chính Mông đại nhân ngươi phán đoán nữa.”

Những người đó mặc dù có chút sợ hãi trong lòng, nhưng vẫn phải nhảy vào huyết đàn trong sự bức bách do dâm uy của Mông đại nhân, bơi tới chỗ hồng quang dưới đáy đầm nước, chỉ có Mông đại nhân và Dương phu tử đứng ở cạnh huyết đàm nhìn.

Không lâu sau, sáu người kia đã ló đầu ra, nhưng bọn họ còn mang một vật lên theo, đó là một thứ hình trứng khổng lồ cao hơn một mét.

Vật hình trứng bị bọn họ mang ra khỏi huyết đàm, hào quang của nước trong đầm cũng biến mất theo, chỉ có trên mặt trứng khổng lồ tản ra hồng quang óng ánh, cả quả trứng khổng lồ giống như một khối phỉ †húy máu, xinh đẹp đến khó tin.

Nhìn quả trứng khổng lồ xinh đẹp có phần yêu dị này, trong mắt mọi người lộ ra sự si mê và vẻ tham lam, Mông đại nhân lại càng hưng phấn đến nói năng có hơi lộn xộn: “Sẽ không sai, đây nhất định là trứng gen kia. Huyết mạch Tần Hoàng trời sinh vô cùng kém, khi còn nhỏ chịu tất cả ức hiếp, kỳ muội Uyển Nhi lại là huyết mạch vạn năm khó gặp trác tuyệt trời sinh, vì giúp kỳ huynh có thành tựu, Uyển Nhi từ bỏ huyết mạch, để Tần Hoàng có huyết mạch tuyệt đại của em gái hắn, từ đó khai sáng thống trị một đời nước Tần. Nhưng Uyển Nhi vì mất đi huyết mạch mà biến thành phế nhân không có cách nào tu hành, sau này lại mắc bệnh nan y mà chết. Nếu như Uyển Nhi không mất đi huyết mạch, cũng sẽ không mắc bệnh nan y, Tần Hoàng vì điều này mà tự trách nặng nề, gần như đau đến không muốn sống, thậm chí còn trở nên điên cuồng. Người đời chỉ biết Tần Hoàng tìm kiếm thuật trường sinh bất tử, lại không biết tất cả cũng không vì bản thân hắn, mà là vì có thể làm cho em gái của hắn Uyển Nhi khởi tử hồi sinh. Cuối cùng Tần Hoàng tìm được một viên trứng gen đỉnh cấp trong truyền thuyết, hy vọng có thể mượn sức mạnh của trứng gen này làm Uyển Nhi có thể sống lại.”

“Nhưng người chết sao có thể sống lại, cuối cùng Uyển Nhi vẫn không thể sống lại, không có Uyển Nhị, tất cả mọi thứ trên thế giới đối với Tần Hoàng đã không còn ý nghĩa, quả trứng gen kia cũng bị Tần Hoàng tiện tay vứt bỏ tại chỗ. Tổ tiên nhà ta là cận vệ thân tín của Tần Hoàng, biết đại khái chỗ

Tần Hoàng muốn phục sinh Uyển Nhi là bên trong Vạn Cổ Đại Thần sơn, cũng biết lúc ấy Tần Hoàng không mang trứng gen ra ngoài nữa, và từ đó cũng không trở lại. Nhưng tổ tiên nhà ta cũng không biết vị trí cụ thể của thí nghiệm, khổ sở tìm nhiều đời như vậy, chết nhiều người như vậy, cuối cùng ta cũng tìm được quả trứng gen này… Có trứng gen trong tay… Lo gì không thể khai sáng Mông gia một đời phát đạt…" Mông đại nhân nói đến đây, không nhịn được bèn cười lớn.

"A… Tiếng cười của Mông đại nhân chưa dứt, đột nhiên nghe thấy có tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy sáu người tiến vào huyết đàm vớt quả trứng khổng lồ lên, một đám người ngã xuống đất hét thảm thiết.

Mông đại nhân và Dương phu tử đều chấn động, chỉ thấy những người đó giãy dụa vặn vẹo trên mặt đất, toàn thân đều nhanh chóng thối rữa hóa thành máu loãng.

"Đại nhân… Cứu… Cứu bọn ta…" Vài người đưa bàn tay vặn vẹo giãy dụa đau đớn, muốn cầu cứu Mông đại nhân, nhưng mới nói mấy câu thì đã tắt thở.

Xương cũng bắt đầu thối rữa hóa thành máu loãng, chỉ trong chớp mắt, cả sáu người đều hóa thành máu loãng, ngay cả một cọng tóc cũng không còn.

Mông đại nhân và Dương phu tử đều hoảng sợ nhìn nhau, lúc trước bọn họ đã thí nghiệm thử chút nước sông kia, cũng không phát hiện điều gì khác thường, nhưng giờ lại đột nhiên xảy ra loại chuyện này, thực sự quá quỷ dị.

Mông đại nhân cầm lòng không đặng thầm cảm thấy may mắn, chính hắn không có tiếp xúc với nước trong huyết đàm.

"Dương phu tử, phiền ngươi vác trứng gen về giúp ta." Mông đại nhân nhìn về phía Dương phu tử nói.

Sắc mặt Dương phu tử chợt cứng đờ, cười khổ nói: "Mông đại nhân, ta chỉ là một phu tử, cũng không phải là người tu hành."

"Dương phu tử không cần lo, bọn họ bỏ mình là bởi vì bị nước huyết đàm ăn mòn, trứng gen không có vấn đề, ngươi có thể yên tâm."Ánh mắt Mông

đại nhân lóe lên nói.

Dương phu tử thầm nghĩ trong lòng: “Nếu không có vấn đề, sao ngươi không tự mình vác?”

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mà Dương phu tử cũng biết chính mình không có sức phản kháng, hắn cẩn thận đi về phía quả trứng khổng lồ như phỉ thúy máu kia trong cái nhìn chăm chú của Mông đại nhân.

Mặc dù trên mặt quả trứng khổng lồ đã không còn máu loãng, hết sức sạch sẽ, nhưng Dương phu tử vẫn không dám đụng trực tiếp vào trứng khổng lồ kia, mà cởi áo choàng của mình ra, gói ở bên ngoài trứng khổng lồ, cột lại một cái, sau đó mới quay lưng đi, chuẩn bị vác trứng khổng lồ lên lưng.

Nhưng ai ngờ Dương đại phu vừa mới dùng lực đã nghe tiếng răng rắc, quả trứng khổng lồ giống như phỉ thúy lại nứt ra, hơn nữa vết nứt còn nhanh chóng lan ra trên bên ngoài vỏ trứng.

Dương phu tử và Mông đại nhân đều ngây ra, chẳng mấy chốc sau đó, Mông đại nhân lại hưng phấn kêu lên: “Đúng là trời giúp nhà họ Mông †a, không ngờ trứng gen lại nở ra ngay lúc này, không biết trứng gen có thể nở ra chủng gen nào đây.”

Dương phu tử cũng ngạc nhiên nhìn chằm chằm trứng gen nứt ra nói: “Tần Hoàng là hoàng đế lập ra nước Tần, bây giờ cách đây cũng lâu lắm rồi, chuyện về hắn tất cả chỉ là truyền thuyết mà thôi. Nếu như truyền thuyết là thật, quả trứng gen này chắc có thể ấp ra được chủng gen tuyệt thế.”

Trong lúc hai người nói chuyện, lại nghe một tiếng răng rắc nữa, quả trứng khổng lồ sớm đã hiện đầy vết nứt đã hoàn toàn vỡ vụn ra, hàng loạt mảnh vỏ trứng như phỉ thúy đỏ rơi xuống đất.

Dương phu tử và Mông đại nhân cũng trợn to mắt nhìn vỏ trứng bể tan tành, sau đó chợt thất thần ở chỗ đó.

“Chủng… Chủng gen… Hình người…” Mông đại nhân hưng phấn tới mức giọng cũng hơi run rẩy.

Hết chương 3035.

Chương 3036. Một quyền

Hàn Sâm cảm giác như mình đã ngủ một giấc sảng khoái, toàn thân gần như thoải mái đến rên rỉ thành tiếng.

Mở mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt làm hắn hơi ngẩn ra, như thể chưa hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Sâm chỉ nhớ rõ mình bị áo giáp Hắc Tinh kéo vào thông đạo nghịch chuyển, cứ bị hút vào không ngừng, cuối cùng ngay cả ý thức cũng mơ hồ.

Ban đầu Hàn Sâm cho rằng bản thân xong đời rồi, nói không chừng còn bị áo giáp Hắc Tỉnh hại chết, nhưng mà ai ngờ lại không xảy ra tình huống đó, tựa như chỉ ngủ một giấc.

Nhưng mà lần tỉnh lại này, Hàn Sâm phát hiện mình lại trần như nhộng núp ở bên trong một vỏ trứng bể tan tành, Uyển Nhi chẳng biết đã đi đâu, mà hắn thì đang đối mặt với một người đàn ông trung niên, vẻ mặt tham lam nhìn chằm chằm cơ thể của mình.

Trong đầu Hàn Sâm lập tức lóe ra mấy từ mấu chốt như “Sắc lang” “Đồng chí” “Pha lê” “, Hàn Sâm trơ mắt nhìn người đần ông trung niên kia dang rộng hai tay, vội vàng đi tới, Hàn Sâm còn nghe thấy hắn thầm lẩm bẩm trong miệng: “Ngươi đã là của ta… Ngươi là của ta rồi…”

“Đi chết đi! Tên biến thái!” Hàn Sâm không nói hai lời, vung luôn một quyền đánh tới người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên nhìn thấy một quyền Hàn Sâm đánh tới, hoàn toàn lơ đênh, vẻ mặt càng hưng phấn hơn: “Chủng gen hình người, đúng là chủng gen hình người hiếm thấy, không biết là thuộc tính gì, trứng gen Tần Hoàng tìm được trong truyền thuyết là thuộc tính thời không, nếu đây là chủng gen hình người hệ thời không thì tương lai sẽ đào tạo hắn thành tài,

cho dù là chiếm giữ Thần miếu khai tông lập quốc cũng chưa chắc không có khả năng…”

“Mông đại nhân cẩn thận… Có điểm không thích hợp…” Dương phu tử ở một bên cũng là sắc mặt cổ quái nhắc nhở.

“Yên tâm, ngươi còn sợ bản đại nhân không thu phục được chủng gen hình người mới sinh ra này hay sao?” Mông đại nhân hoàn toàn không để lời nói của Dương phu tử trong lòng, hắn không cảm ứng đc bất kỳ sức mạnh nào dao động trong một quyền này của Hàn Sâm, chủng gen mới sinh ra càng không thể làm gì hắn.

“Bất kể thế nào, cứ thu phục được hắn trước rồi hằng nói, mang đi rồi †ừ từ điều giáo. Nhưng chủng gen hình người vô cùng quý giá, tuyệt đối không thể để lộ tin tức ra ngoài, không thể để lại Dương phu tử…” Mông đại nhân nghĩ trong lòng, trong thân thể đột nhiên tuôn ra một luồng sức mạnh, đồng thời xòe bàn tay ra ngăn một quyền kia của Hàn Sâm lại.

Thân thể Mông đại nhân đột nhiên phồng lên, xuất hiện một vài đặc thù cổ quái, đỉnh đầu xuất hiện sừng trâu, trên người mọc lông màu đen trông giống kim thép, nhưng thân thể không biến thành vô cùng hùng tráng, tự nhiên sinh ra một khí thể mạnh mẽ.

Nhưng mà ngay khi bàn tay của Mông đại nhân tiếp xúc với nắm đấm của Hàn Sâm, sắc mặt lập tức hắn thay đổi, hoàn hoàn không có bất kỳ cơ hội nào phản ứng lại, thì lòng bàn tay của hắn đã bị nắm đấm kia của Hàm Sâm đấm xuyên quan Nắm đấm ấy đấm xuyên qua tay rồi vân không ngừng lại, còn đấm vào ngực hắn nữa, đã đánh người hắn văng ra ngay tức khắc, đâm vào thạch bích, nát thành một đống vụn máu dính trên thạch bích.

Dương phu tử há hốc miệng, ngơ ngác nhìn Mông đại nhân biến thành vụn máu, người cũng đã choáng váng, vẻ mặt hoàn toàn không tin được.

Dù mới vừa rồi hắn cảm giác có cái gì đó không đúng, nhưng cũng không hề nghĩ sẽ xảy ra loại chuyện này.

Cho dù chủng gen hình người cao cấp tới đâu, mới vừa sinh ra cũng sẽ không quá mạnh, mặc dù khả năng lĩnh hội của chủng gen cao cấp ấu sinh

hơi mạnh, cũng không đến mức một quyền đấm Mông đại nhân thành mảnh vụn.

Phải biết rằng Mông đại nhân là cường giả có thứ hạng cô cùng cao ở thành Vạn Cổ Thần, cho dù không kịp sử dụng chủng gen, chỉ với sức mạnh huyết mạch của hắn cũng đủ để vượt lên trên đa số nhân loại, sao có thể bị một chủng gen mới sinh giết chết chỉ trong một quyền.

Dương phu tử rất chắc chắn, cho dù hắn nói chuyện này ra, khẳng định cũng không có ai tin.

“Sao lại yếu như vậy…” Hàn Sâm nhìn quả đấm của mình, cũng hơi ngẩn ra.

Hắn không muốn giết người, nhưng hắn không ngờ người đàn ông trung niên kia trông thì rất mạnh, trên thực tế lại yếu tới mức quá đáng như vậy, ngay cả một quyền nhẹ thế cũng không chịu nổi.

Trên thực tế đó quả thật chỉ là một quyên nhẹ của Hàn Sâm, lúc Hàn Sâm định đấm ra còn vận chuyển thuật gen, muốn dùng sức mạnh của thuật gen để bao vây người đàn ông này, bắt sống người để hỏi thăm †in tức, hỏi cho rõ đây là có chuyện gì.

Ai dè hắn vừa dùng thuật gen, lập tức cảm giác có áp lực khủng bố phủ xuống ở trên người hắn, đè nén sức mạnh của hắn, trực tiếp loại bỏ sức mạnh thuật gen, ngay cả sức mạnh khi đấm cũng bị giảm xuống rất nhiều, giống như đấm trong nước vậy, lực cản lớn muốn chất.

Nhưng một quyền như vậy lại trực tiếp đánh bại người đàn ông trung niên mạnh mẽ kia.

Hàn Sâm không sợ giết người, nhưng lại sợ giết nhầm người tốt cho nên muốn hỏi trước rõ ràng, ai biết lại là kết quả thế này, cũng khó tránh khỏi thấp thỏm trong lòng, ánh mắt chuyển hướng sang Dương phu tử ở bên kia.

Dương phu tử lập tức run sợ trong lòng, cảnh tượng kinh khủng một quyền của Hàn Sâm giết chết Mông đại nhân vừa rồi sớm đã hù hắn sợ mất mật, lúc này trong ánh mắt bình tĩnh của Hàn Sâm dừng lại trên người hắn, nhìn

chăm chú còn đáng sợ hơn Ma Vương, chỉ thấy hai chân Dương phu tử mềm nhũn, lại ngồi phịch xuống đất, dưới quần ướt một mảng lớn.

Hàn Sâm khẽ cau mày, muốn vận chuyển Động Huyền kinh liếc Dương phu tử một cái, nhưng Động Huyền kinh trên người hắn vừa khởi động, thì cảm giác uy áp thiên địa khủng bố kia lại phủ xuống trên người hắn, gần như bị đóng đinh tại chỗ, giống như có núi cao chèn ép, cũng không có cách nào vận hành được thuật gen.

Sau khi Hàn Sâm loại bỏ thuật gen, uy áp thiên địa quỷ dị kia cũng biến mất theo đó không thấy nữa.

"Chẳng nhẽ là… Ta đi tới một thế giới khác…" Hàn Sâm không xa lạ gì với cảm giác bài xích vừa rồi, lúc trước khi hắn sử dụng sức mạnh Lam Huyết cũng sẽ bị quy tắc đại vũ trụ bài xích, nhưng không mãnh liệt như vậy.

Hàn Sâm thử mấy lần, rất nhanh đã phát hiện suy đoán của hắn không sai, đúng là sức mạnh của thế giới này bài xích hắn, nhưng cũng không phải là bài xích hoàn toàn, chỉ cần không sử dụng thuật gen và sức mạnh thân thể vượt qua một trình độ nhất định, thế giới này cũng sẽ không mạnh mẽ bài xích thân thể của hắn, bình thường gần như không cảm nhận được sức mạnh bài xích.

"Ta hiểu rồi, nơi này chắc là thế giới Tần Tu sinh ra, bên trong thân thể của ta có một phần gen di truyền của Tần Tu, thế nên cũng sẽ không bị bài xích hoàn toàn, nhưng mà trong thế giới này, thuật gen vốn là của đại vũ trụ sẽ chịu sự bài xích, tình huống của ta bây giờ cũng không khác với lúc trước Tần Tu tiến vào đại vũ trụ." Hàn Sâm rất nhanh đã suy nghĩ cẩn thận đây là chuyện gì.

Điều làm Hàn Sâm vui mừng là ban đầu hắn sợ thế giới của Tần Tu có rất nhiều sinh vật hùng mạnh, bây giờ xem ra cũng không có chuyện như vậy, ít nhất hai người trước mặt này nhìn có vẻ vô cùng yếu ớt, chẳng chịu nổi một kích.

"Nếu Tần Tu có thể đến đại vũ trụ, chắc chắn ta cũng có thể trở về, điều quan trọng nhất bây giờ là hiểu rõ rốt cuộc thế giới này ra sao, nói không

chừng có thể hỏi thăm được chút chuyện về Tần Tu.” Ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía Dương phu tử đang run bần bật ngồi phịch trên đất.

Hết chương 3036.

Chương 3037. Lại thấy Thần miếu

Vạn Cổ Đại Thần sơn là một dãy núi viễn cổ, tên thành Vạn Cổ Thần mặc dù tương tự lại không nằm ở trong Vạn Cổ Đại Thần sơn, mà nằm chỗ yên bình bên cạnh dãy núi.

Hàn Sâm mặc một bộ áo đen, sau khi theo Dương phu tử đi tới Vạn Cổ Đại Thần sơn, thì luôn tò mò đánh giá mọi thứ bên trong thành Vạn Cổ Thần.

Cả thành Vạn Cổ Thần đều cho rằng Hàn Sâm cảm giác mới lạ, nơi này là một toàn thành thị vô cùng hiện đại hóa, thay vì nói là thành, không bằng nói là một tòa pháo đài hiện đại.

Có thể thấy bên trong thành có xe hơi thậm chí là đồ phi hành khí, hơn nữa số lượng cũng không ít.

Nhưng Hàn Sâm không rõ lắm, thành thị phát đạt như vậy mà vẫn còn ở trong thời đế chế, thành Vạn Cổ Thần là một trong những thuộc địa của đế quốc Đại Tần.

Đơn vị thấp nhất của cả đế quốc Đại Tần là thành, không có chia ra châu quận linh tinh, mỗi tòa thành đều là trực thuộc đế quốc Đại Tần, mà mỗi một hành tinh sinh mệnh đều chỉ có một toà thành.

Kỳ lạ hơn nữa là, ngoài những khoa học kỹ thuật tiên tiến kia thì gần như có thể nhìn thấy bên cạnh mỗi con người đều có mỗi loại thú cưng khác nhau.

Theo cách nói của Dương phu tử, tên của những thú cưng kia gọi là chủng gen, là sinh vật được ấp ra từ trứng gen, hơn nữa Hàn Sâm cũng sinh ra từ trong trứng gen, hình như còn là loại rất cao cấp.

Mắt Hàn Sâm nhìn xung quanh, thấy có nhiều chủng gen như hổ, sư tử, voi, thậm chí còn có người mang theo một con bọ ngựa lớn cả người xanh biếc nữa.

Hàn Sâm không thể sử dụng lĩnh vực Động Huyền quét những chủng gen kia xem thử rốt cuộc là thế nào, chỉ nhìn vẻ bề ngoài thì không thể nhìn ra cái gì.

"Đại nhân, đằng trước là Thần miếu Vạn Cổ Thần rồi." Vẻ mặt Dương nịnh hót chỉ về phía trước nói.

Hàn Sâm nhìn theo hướng Dương phu tử chỉ, lập tức nheo mắt lại.

Tòa Thần miếu này nằm ở vị trí trung tâm trong thành Vạn Cổ Thần, toàn bộ kiến trúc là do một loại đá màu tím tạo thành, trông vô cùng cổ xưa, hình dáng của miếu cũng rất kỳ lạ, miếu thờ dính sát vào nhau, từ xa nhìn lại giống như một gốc hoa sen màu tím khổng lồ, mà ở trên cổng Thần miếu có điêu khắc bốn chữ "Thần miếu Yêu Liên"

Tên này, hình dáng thành này, Hàn Sâm cũng rất quen thuộc, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: "Ngoài không có cờ thần thì đây là Thần miếu của Yêu Liên Thần Tử mà!"

Hàn Sâm đang muốn đi vào nhìn xem rốt cuộc bên trong có tượng thần Yêu Liên Thần Tử hay không, nhưng Dương phu tử đã vội vàng kéo hắn lại, có phần bối rối nói: "Đại nhân, tuyệt đối không được, Thần miếu là một vị trí trọng yếu của một thành trì, là nơi quan trọng của thành, thành chủ phái quân đội hùng hậu canh gác, người bình thường không thể đi vào, chỉ có ngày mở ra huyết mạch mới có thể mở cửa cho người ngoài, cho phép người đến tuổi đi vào Thần miếu tiếp nhận †hần ân, mở ra huyết mạch của Thần."

"Ồ, vậy thì lúc nào mới là ngày mở ra huyết mạch?" Hàn Sâm cũng không có vội vã xông vào.

Mặc dù bây giờ sức mạnh của thân thể hắn vẫn còn, nhưng mà phải chịu áp chế của đại vũ trụ, cũng không thể chiến đấu bằng toàn lực được, mà dựa

vào cách nói của Dương phu tử thì hình như nơi này cũng được gọi là thế giới của đại vũ trụ gen, có bảy đế quốc đại vũ trụ.

Đế quốc Đại Tần chỉ là một trong số đó, mà người sáng lập đế quốc Đại Tần tên là Tần Tu, nhưng đó đã là chuyện của rất nhiều năm trước, hoàng đế của đế quốc Đại Tần hiện giờ là đời sau của Tần Tu.

Nếu như Tần Tu này chính là Tần Tu mà Hàn Sâm biết kia, mà Tần Tu ở thời đại kia, hắn cũng không thể thống nhất đại vũ trụ, đã nói rõ sáu đế quốc khác của đại vũ trụ cũng không kém hơn nước Tần là bao, rất có thể có cường giả không thua kém Tần Tu.

Bây giờ Hàn Sâm tác chiến sân khách, bị quy tắc của thế giới này áp chế, hơn nữa thế giới này cũng rất có thể có Thần Điện Gen tồn tại, nói không chừng Thần Điện Gen cũng sẽ nhằm vào kẻ ngoại lai như hắn giống như nhằm vào Tần Tu.

‘Thế nên Hàn Sâm muốn biết rõ ràng rốt cuộc đại vũ trụ gen này là thế nào, sau đó mới quyết định sẽ hành động ra sao, cũng không muốn khoa trương quá mức.

Tần Tu và Tần Uyển Nhi trong truyền thuyết, Hàn Sâm cũng nghe Dương phu tử kể, về cơ bản có thể xác định Tần Tu chính là người sáng lập đế quốc Đại Tần.

“Nếu như nơi này thật sự là thế giới phản vật chất, vậy thì nơi này lại có quan hệ gì với đại vũ trụ gen? Tại sao áo giáp Hắc Tinh lại muốn kéo ta đến đây? Tại sao nơi này cũng cũng có Thần miếu chứ?” Bây giờ Hàn Sâm chỉ muốn mau chóng đi vào Thần miếu Yêu Liên xem một chút, xem thử Thần Yêu Liên trong lời Dương phu tử có phải là Yêu Liên Thần Tử hay không.

“Thưa đại nhân, thành Vạn Cổ Thần ba tháng mở ra một lần, tính ngày thì ngày kia có lẽ là ngày mở ra huyết mạch, đến lúc đó đại nhân có thể theo mọi người cùng nhau đi vào xem lễ.” Dương phu tử hơi do dự, giống như đã hạ quyết tâm, nịnh hót nói: “Nhà ta ở trong thành Vạn Cổ Thần này, nếu như đại nhân không chê, không bằng tới nhà của ta trước ở tạm hai ngày, ngày kia lại đến xem lễ?”

“Cũng được.” Hàn Sâm khẽ gật đầu.

Hàn Sâm không phải là người không nói lý lẽ, càng không phải là thổ

phỉ hay cường đạo, nếu như không cần thiết, hắn cũng không hy vọng dùng vũ lực lung tung, chờ thêm hai ngày cũng không phải chuyện gì

lớn, không cần thiết cưỡng chế xông vào Thần miếu.

“Dương phu tử, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, trong lòng ngươi cũng rõ ràng nhỉ?” Hàn Sâm nhìn Dương phu tử lạnh lùng nói.

“Xin đại nhân yên tâm, Dương mỗ hiểu được, đại nhân chính là đại nhân, là đại nhân tới từ bên ngoài thành.” Trong lòng Dương mỗ phát lạnh, vội vàng nghiêm nghị nói.

Sau khi Dương phu tử đi, Hàn Sâm ngồi vào trong sảnh đường uống trà, thế giới này ngoài áp chế thân thể Hàn Sâm ở một mức độ nhất định thì hình như không khác đại vũ trụ gen là mấy, đến mùi vị trà cũng không khác lắm.

Hàn Sâm đưa lưng về phía cửa chính của phòng khách, vừa uống trà vừa thưởng thức mấy bức vẽ trên tường.

Những thứ được vẽ trong bức họa đều là chủng gen, điều làm cho Hàn Sâm thấy kinh ngạc là chủng gen được vẽ trong một bức vẽ lại trông quen mắt vô cùng, , thế nhưng nhìn vô cùng quen mắt, rất giống Long Vương Hư Không.

“Xin hỏi các hạ có phải là Dương phu tử không?” Hàn Sâm đang xem bức vẽ, đột nhiên nghe từ ngoài cửa truyền tới giọng của một cô gái. Hắn quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một cô gái mặc thanh sam đứng ngoài cửa, mi mục như họa vô cùng tuấn tú, xem chừng khoảng hơn hai mươi tuổi.

“Cô nương tìm Dương phu tử có chuyện gì không?” Hàn Sâm thuận miệng hỏi, song trong lòng cũng có hơi nghi ngờ, chỗ này là nhà của Dương phu tử, cô gái thanh sam vào được nơi này nhưng sao lại không biết Dương phu tử.

“Không ngờ Dương phu tử lại trẻ tuổi như vậy, ta tên Ninh Tịnh, là Đồi đại nhân giới thiệu ta tới, muốn mời Dương phu tử theo ta vào núi Vạn Cổ Đài Thần một chuyến, giúp ta tính ra một vị trí thần mạch.” Cô gái trực tiếp nói rõ ý đồ đến, cũng không dây dưa dài dòng.

Lúc trước Hàn Sâm đã nghe Dương phu tử nói, phu tử là tôn xưng của một loại nghề nghiệp, cũng không phải tên của hắn, lúc trước Dương phu tử cũng bị Mông đại nhân mời đi đoán vị trí thân mạch.

Tất cả trứng gen đều sinh ra trong thần mạch, thần mạch khó tìm, trứng gen bên trong thần mạch cũng không dễ tìm, mà phu tử chính là những nhân sĩ chuyên nghiệp chuyên môn nghiên cứu những thứ này.

Hết chương 3037.

Chương 3038. Thân miếu Yêu Liên

Hàn Sâm đang định giải thích rằng hắn không phải là Dương phu tử, thì đã thấy Dương phu tử bước vào, hành lễ với Hàn Sâm: “Đại nhân, có chút rắc rối ở sân sau, ngươi mau vào xem một chút.”

Hàn Sâm liếc Dương phu tử, sau đó nhìn Ninh Tịnh một cách rất tự nhiên và nói: “Ninh tiểu thư, xin mời nghỉ ngơi ở đây một lát, ta đi rồi về liền.”

“Dương phu tử, xin mời.” Ninh Tịnh không quan tâm.

Hàn Sâm đến sân sau với Dương phu tử, Dương phu tử đột nhiên quỳ xuống trước Hàn Sâm và nói: “Đại nhân, xin hãy cứu ta.”

“Ý của phu tử là gì?” Hàn Sâm đoán được đái khái là có lẽ hành động của Dương phu tử có liên quan đến Ninh Tịnh.

Dương phu tử vội nói: “Ninh Tịnh kia là hậu đại của thành chủ của thành Long Ca, ta đã nghe Mông đại nhân nói rằng dòng dõi của thành chủ Long Ca giống hắn, đều đang tìm kiếm trứng gen mà Tần Hoàng để lại. Lần này tới đây tìm ta, chắc là đã nhận được tin tức, muốn để cho ta dẫn bọn họ đi

tìm sào huyệt của Huyết Long. Nhưng ở đó không còn trứng gen, nếu ta dẫn bọn họ đi thì e tới lúc đó sẽ không thoát được cái chết, xin đại nhân hãy cứu ta."

"Nếu như ngươi không muốn đi thì có thể từ chối Ninh Tịnh." Hàn Sâm nói.

Dương phu tử liên tục lắc đầu: "Có lẽ đại nhân không biết, quý tộc có quyền kiểm soát sự sống chết thường dân, huyết mạch của ta không thuần, không thể đạt được huyết mạch mà Thần Linh ban tặng, chỉ là một người dân bình thường, bất đắt dĩ phải học một số địa mạch tạp học để kiếm sống, địa vị cực kỳ thấp. Một đại quý tộc như thành chủ thành Long Ca, dù không phải là thành chủ của thành này, nhưng nếu hắn muốn giết ta thì cũng chỉ cần bồi thường một ít mà thôi, cho dù là thành chủ thành Vạn Cổ Thần thì cũng sẽ không so đo với thành chủ Long Ca chỉ vì một người bình thường như ta, ta sao dám từ chối chứ? Xin đại nhân hãy cứu mạng ta, ta bằng lòng làm nô lệ để đền đáp ân cứu mạng."

Nói xong, Dương phu tử lại quỳ lạy trên mặt đất.

Hàn Sâm không khỏi khẽ cau mày, đế quốc Đại Tần phồn vinh và thịnh vượng như vậy, nhưng luật pháp vẫn thiếu văn minh, kém hơn Liên minh nhiều, không khác đại vũ trụ kia là bao.

Tuy nhiên, bảy đại đế quốc đều là đế quốc của nhân loại, đại vũ trụ gen lại là một đại vũ trụ hoàn toàn do thế lực của nhân tộc cai trị, ngay cả Tần Tu cũng là một nhân tộc thuần túy.

Điều này khiến Hàn Sâm phải suy nghĩ rất nhiều, thế giới phản vật chất do nhân tộc thống trị, nhưng đại vũ trụ gen không có nhân tộc, mãi cho đến khi Tần Tu bước vào đại vũ trụ gen, sau đó là tinh tộc dung hợp với gen của hắn, mới tạo ra nhân tộc trong Tí Hộ Sở gen.

Thần cũng giữ kỹ bí mật về chuyện của nhân tộc, từ trước đến nay luôn muốn đàn áp nhân tộc, nếu như nói nguyên nhân chỉ là vì Tần Tu thì thật sự có chút không thể hiểu được.

Có rất nhiều chủng tộc trong đại vũ trụ gen muốn giết Thần Linh, nhưng chưa bao giờ thấy Thần nhắm mục tiêu vào chủng tộc khác như cách bọn họ nhắm vào nhân tộc.

Trọng điểm là ở trong truyền thuyết, lẽ ra Tần Uyển Nhi cũng đã chết, Tần Tu có làm cách nào thì cũng không thể hồi sinh nàng, nhưng tại sao nàng lại vẫn sống trong đại vũ trụ gen? Điều này không hề hợp về mặt logic.

Kỳ lạ hơn nữa là Hàn Vũ Phi rõ ràng là đã nói với rằng Hàn Sâm rằng Tần Uyển Nhi là người của Vu tộc, không cùng tộc với Tần Tu, tất cả những điểm này đều rất mâu thuẫn, chắc chắn là có một mắc xích quan trọng mà Hàn Sâm không biết đã có vấn đề.

Mặc dù trong lòng Hàn Sâm có một số suy đoán, nhưng hiện giờ không có cách nào chứng minh, cũng không biết suy đoán của mình là đúng hay sai.

“Ngươi muốn ta cứu ngươi như thế nào?” Hàn Sâm cảm thấy nếu như hắn muốn tìm hiểu thế giới này trong một khoảng thời gian ngắn, thì có một người bản địa ở bên cạnh sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, nếu như không quá rắc rối thì giúp hắn cũng không sao.

“Trước đây ta chuyển từ ngoại thành đến đây, không có mấy người biết †a, chắc là mấy người Ninh Tịnh và Thành chủ Long Ca đều không biết bộ dáng của ta. Nếu như đại nhân muốn cứu ta thì chỉ cần từ chối bọn họ với thân phận của ta là được. Nhưng nếu làm như vậy, bọn họ nhất định sẽ gây khó dễ cho ngươi…” Dương phu tử ấp a ấp úng nói.

“Ngươi tính toán hay thật đấy, để ta đội cái nồi này giùm ngươi, còn ngươi trốn đi nơi khác để tránh tai họa sao?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Không dám, ta biết rằng đại nhân thần lực vô biên, ngay cả Mông đại nhân mà cũng có thể bị giết chỉ bằng một đòn, mặc dù thành chủ Long Ca kia mạnh hơn Mông đại nhân một chút, nhưng mạnh hơn cũng chỉ có hạn, tất nhiên là sẽ không làm gì được đại nhân. Nếu như đại nhân bằng lòng thu nhận giúp đỡ, ta bằng lòng đi theo hầu hạ ngươi.” Dương phu tử hết sức lo sợ nói.

Hắn cũng được coi là kẻ tinh khôn, nhìn ra được Hàn Sâm không hề có tính thích giết chóc, đó là lý do tại sao hắn lại đưa ra quyết định như vậy.

“Trong trường hợp này, nếu như ngươi đã quyết tâm từ chối Ninh Tịnh mà nàng vẫn muốn dùng vũ lực, ta đương nhiên sẽ giải quyết cho ngươi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Cảm ơn đại nhân.” Dương phu tử vui mừng khôn xiết, lại hành lễ cảm ơn.

Bước vào phòng một lần nữa, Dương phu tử trực tiếp bước tới hành lễ, giải thích danh tính của mình.

“Thì ra là ngươi mới là Dương phu tử.” Ninh Ninh khẽ gật đầu, liếc mắt nhìn Hàn Sâm nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ lạnh nhạt nói: “Dương phu tử, ta muốn mời ngươi đi vào Vạn Cổ Đại Thần sơn để giúp ta tìm kiếm thần mạch với một số tiền lớn, nếu như rảnh thì xin ngươi hãy đi cùng ta.”

Dương phu tử liếc Hàn Sâm, sau đó đáp: “Thực xin lỗi Ninh Tịnh tiểu thư, chủ nhân có mệnh lệnh cho ta, nên ta không thể rời khỏi thành Vạn Cổ Thần.”

“Chủ nhân của ngươi là ai?” Mặc dù ngoài miệng Ninh Tịnh hỏi vậy, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Hàn Sâm, cẩn thận cau mày quan sát.

“Người này chính là chủ nhân của ta.” Đúng như dự đoán của Ninh Tịnh, Dương phu tử chỉ vào Hàn Sâm và giới thiệu.

“Không biết ngươi có thể cho mượn Dương phu tử để sử dụng không?” Ninh Tịnh đánh giá Hàn Sâm nói.

Nàng không cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của huyết mạch quý tộc từ trên người Hàn Sâm, vì vậy trước đó mới coi Hàn Sâm là Dương phu tử.

Bây giờ Dương phu tử nói rằng Hàn Sâm là chủ nhân của hắn, vì vậy hắn chắc chắn là một quý tộc.

Mặc dù thân phận của phu tử không bằng quý tộc, nhưng cũng cao hơn người bình thường rất nhiều, người có thể khiến Dương phu tử nhận làm chủ nhân ắt cũng là quý tộc.

Nhưng Ninh Tịnh không cảm thấy được khí tức quý tộc từ trên người Hàn Sâm, cho nên chỉ có hai khả năng, một là Hàn Sâm hoàn toàn không phải quý tộc, khả năng còn lại là Hàn Sâm có huyết mạch cao hơn nàng, cố ý kìm hãm khí tức trên người vậy nên nàng không thể cảm nhận được.

“Không cho mượn, nếu không còn chuyện gì nữa thì ngươi có thể về rồi” Hàn Sâm hời hợt nói.

Ninh Tịnh thấy Hàn Sâm khí độ bất phàm, hành vi có vẻ thản nhiên, nhưng lại có cảm giác ung dung uy nghiêm, càng chắc chắn rằng Hàn Sâm là một quý tộc cao cấp nên càng không dám hành động hấp tấp.

Hàn Sâm vốn tưởng sẽ gặp phải rắc rối gì đó, nhưng ai mà ngờ Ninh Tịnh cũng không nói gì thêm, sau khi hỏi tên của hắn thì cứ thế cáo từ rồi rời đi.

“Đại nhân đừng chủ quan, Ninh Tịnh chỉ là không biết nội tình của ngươi cho nên mới tạm lui ra ngoài, e là sẽ lại đến nữa.” Dương phu tử nhắc nhở.

“Không sao.” Hàn Sâm hơi nheo mắt lại, thản nhiên nói một câu.

Đúng như dự đoán của Dương phu tử, sau khi Ninh Tịnh trở về thì bắt đầu điều tra thân phận của Hàn Sâm, nhưng sau khi sử dụng mạng lưới điều tra ở thành Vạn Cổ Thần, thì lại hoàn toàn không tìm thấy bất kỳ thông tin nào liên quan đến Hàn Sâm, khiến cho Ninh Tịnh càng thấy nghi hoặc.

Ở trong nhà Dương phu tử hai ngày, đợi đến này huyết mạch mở ra thì Hàn Sâm theo Dương phu tử đến miếu Thần miếu Yêu Liên. Lúc này cánh cửa của Thần miếu Yêu Liên đã mở rộng, từ xa Hàn Sâm đã nhìn thấy một bức tượng của một vị Thần đang đứng trên thần đàn trong Thần miếu, đó rõ ràng dáng vẻ của Yêu Liên Thần Tử.

Hết chương 3038.

Chương 3039. Huyết mạch Thần Linh

“Quả nhiên là Thần miếu của Yêu Liên Thần Tử, tại sao thế giới này lại có Thần miếu của Yêu Liên Thần Tử? Rốt cuộc thì quan hệ giữaThần miếu của hai thế giới là gì?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Trước đây hắn đã nghe Dương phu tử nói rằng trong mỗi một thành thị ở đế quốc của đại vũ trụ đều có một Thần miếu, mà đều là Thần miếu có trước, sau đó mới dựa vào Thần miếu để xây dựng thành thành phố cho nhân loại.

Các Thần miếu ở thế giới này có quyền lực tối cao, không chỉ bảo vệ các thành phố của nhân loại mà còn trao quyền cho nhân loại với sức mạnh huyết mạch vô song.

Trong lúc Hàn Sâm đang miên man suy nghĩ thì thấy dân thường xếp hàng ở phía trước trong sự giám sát của quân lính. Lúc đi vào trong Thần miếu, bọn họ đi đến trước tượng Yêu Liên Thần Tử, quỳ xuống đất một cái bịch, giống như các tín đồ đang cầu nguyện với Thần Linh, trông cực kỳ sùng đạo.

Người dân thường kia là một thiếu niên mười mấy tuổi, sau khi cầu nguyện thì hắn lại đứng dậy, đi đến trước bàn thờ tượng Thần, cầm con dao găm trên bàn thờ lên, rạch một đường trên ngón tay của mình, nhỏ một giọt máu của bản thân vào trong thạch lư màu tím ở trước bàn thờ, sau đó nhìn chằm chằm vào thạch lư với vẻ hồi hộp và mong đợi.

Nhưng đợi một lúc sau, thạch lư vẫn không có chút thay đổi nào, vẻ mặt chờ mong của ngươi thiếu niên dần dần chuyển thành tuyệt vọng, người khẽ run, hai chân run rẩy suýt nữa ngã quy xuống đất.

“Không thể nào… Không có chuyện ta không có huyết mạch Thần Linh được… Chắc chắn là đã sai… Chắc chắn là đã làm sai…” Người thanh niên lại nhặt con dao găm lên như một kẻ điên, liên tục rạch vài đường trên tay mình, đổ máu lỏng vào trong thạch lư, máu bắn tung tóe khắp nơi.

Nhưng thạch lư màu tím kia vẫn không có bất cứ phản ứng nào, đầu óc của thiếu niên như thể không còn tỉnh táo nữa, hắn lấy dao găm cắt đứt cổ tay của mình, và rồi động mạch bị cắt đứt ngay tức khắc, máu tuôn ra như nước suối chảy vào trong thạch lư.

“Ta chắc chắn sẽ có huyết mạch Thần Linh… Chắc chắn sẽ có…” Đôi mắt của thiếu niên đỏ như máu, khuôn mặt dữ tợn, nhìn chằm chằm vào thạch lư.

Nhưng thạch lư kia căn bản chính là một vật chết, ngay cả khi cuối cùng thiếu niên trút hết máu và ngã xuống đất, thì cũng sẽ không có phản ứng gì.

Thạch lư vẫn là thạch lư, mà thiếu niên cũng đã không thể kiên trì được nữa, hôn mê vì mất quá nhiều máu, vết thương trên cổ tay vẫn đang chảy máu, tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, giống như đã không còn cảm thấy kinh ngạc từ lâu, thờ ở tới mức không có ai để ý đến sự điên cuồng của thiếu niên kia.

Thiếu niên bất tỉnh bị quân lính lôi ra khỏi Thần miếu như một con chó chết, sau đó bị ném ở một khoảng đất trống trong góc, không một bóng người, hoàn toàn không có ai quan tâm đến sự sống chết của hắn.

Cô gái thường dân ở vị trí thứ hai giống như bị dọa sợ, run rẩy bước vào trong Thần miếu, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn lại.

Không giống như thiếu niên kia, có một số người thân bên ngoài đã cổ vũ cô gái, liên tục vẫy tay chào cô từ bên ngoài Thần miếu, cuối cùng thì cô gái cũng lấy hết dũng khí đi đến trước thần đàn, giống như thiếu niên lúc nấy, quỳ lạy cầu nguyện tượng thần Yêu Liên Thần Tử, rồi lấy một cây kim mang theo mình, cắn răng đâm vào ngón tay, nhỏ một giọt máu của mình vào thạch lư màu tím.

Sau khi một giọt máu của cô gái nhỏ xuống, không bao lâu sau thì phía trên thạch lư màu tím phát ra thần quang lấp lánh, ánh sáng màu tím †ừ từ dâng lên từ thạch lư, giống như một khối không khí màu tím, dần ngưng tụ thành một quang ảnh hoa sen màu tím phía trên thạch lư.

Cô gái chợt vui mừng đến bật khóc khi nhìn thấy quang ảnh hoa sen màu tím, cha mẹ và người thân bên ngoài người nào cũng vô cùng ngạc nhiên, tất cả đều quỳ xuống cảm tạ sự phù hộ của Yêu Liên Thần Tử.

Quang ảnh hoa sen màu tím rời khỏi thạch lư rơi lên trên trán cô gái, thấm vào như suối nước, tạo thành quang ảnh hình bông hoa màu tím trên trán,

rồi dần biến mất không thấy gì nữa.

“Chúc mừng tiểu thư đã lấy được huyết mạch của Yêu Liên Thần.” Người lính vốn có khuôn mặt lạnh lùng cũng bày ra vẻ mặt tươi cười, đưa cô gái ra ngoài với vẻ ôn hòa, khác hẳn với khi đối xử với thiếu niên.

“Dương phu tử, cấp độ huyết mạch Yêu Liên mà cô gái đó có được ở thành Vạn Cổ Thần được xem là trình độ như thế nào?” Hàn Sâm hỏi Dương phu tử ở bên cạnh.

Dương phu tử trả lời: “Thần miếu được chia thành bốn cấp: Cấp Phá Hoại, cấp Tai Nạn, cấp Hủy Diệt và cấp Trọng Khải, đương nhiên, Thần miếu có cấp càng cao thì huyết mạch Thần Linh ban cho càng mạnh. Yêu Liên Thần là Thần Linh cấp Phá Hoại nên dị tượng Thần Linh là quang ảnh Yêu Liên có cấp bậc thấp nhất, được xem là huyết mạch Thần Linh cấp tương đối thấp. Nhưng chỉ có như vậy thì người bình thường mới dấn thân được vào con đường tu luyện dung hợp trứng gen, mới có khả năng và cơ hội, đây cũng là một trong những điều kiện thiết yếu để trở thành quý tộc.”

Nói tới đây, Dương phu tử lại thở dài: “Trông thì như hoàn toàn không có khó khăn, nhưng phần lớn nhân loại đều không thể bước qua cánh cửa này, giống như sự khác biệt giữa thiên đường và địa ngục.”

Hàn Sâm khẽ gật đầu, nhưng hắn lại thoáng liếc cô gái kia, mặc dù nàng có được huyết mạch của Yêu Liên Thần Tử, nhưng thân thể của nàng cũng không có quá nhiều thay đổi, sức mạnh cũng không có sự gia tăng đáng kể.

Huyết mạch mà Thần Linh ban tặng giống như một chiếc chìa khóa, không liên quan trực tiếp đến sức mạnh của nhân loại, thứ thực sự quyết định sức mạnh của nhân loại thực ra là những quả trứng gen và chủng gen.

“Tại sao vẫn có một ông già đến nhận khảo nghiệm huyết mạch?” Hàn Sâm lấy làm lạ khi nhìn thấy một ông già tóc bạc trắng bước vào Thần miếu.

Dương phu tử nhìn thoáng qua rồi nói: “Bởi vì thần lực của mỗi Thần miếu là khác nhau, những người được chọn cũng sẽ khác nhau, nếu ngươi không nhận được sự chấp thuận của Thần Linh ở Thần miếu Yêu Liên, thì nói không chừng đi đến các Thần miếu khác vẫn sẽ có cơ hội. Nhưng xác suất

này nói chung là rất nhỏ, hầu hết các Thần Linh đều có điều kiện lựa chọn giống nhau, không khác nhau là bao.”

Hàn Sâm nhìn một lúc, ngoài cô gái trước đó thì cũng có vài nhân loại liên tục tiến vào, nhưng không ai trong số họ có được huyết mạch Thần Linh.

“Hình như năm đó Tần Tu không có huyết mạch Thần Linh, mà là do Uyển Nhi đã cho hắn huyết mạch Thần Linh của mình, nghĩ lại thì trong một thế giới như thế này, không có huyết mạch Thần Linh thì không có cách nào mà tu luyện, đó chắc là một chuyện rất đau lòng đúng không?” Hàn Sâm vẫn luôn ở bên cạnh quan sát, nhưng hắn vẫn chưa hiểu được quan hệ giữa huyết mạch Thần Linh và việc tu luyện của nhân loại.

“Đại nhân, ngươi đang làm gì vậy?” Dương phu tử ngạc nhiên cất tiếng hỏi khi thấy Hàn Sâm đột nhiên đứng trong hàng ngũ xếp hàng đợi đến lượt.

“Đây là một cơ hội hiếm có, vì vậy ta cũng muốn thử xem.” Hàn Sâm nở nụ cười rồi nói.

“Ngươi…” Dương phu tử muốn nói gì đó nhưng chợt ngừng lại.

Xếp hàng được một lúc thì từ phía trước vang lên một tiếng kêu kinh ngạc khác, một người đàn ông đang hét lên đầy phấn khích, trong thạch lư kia lại sinh ra hai đóa hoa sen màu tím cùng chung một đài.

“Ta muốn xem thần lực của Yêu Liên Thần Tử kia sẽ phản ứng thế nào với máu của ta.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Ở một bên khác của quảng trường, Ninh Tịnh quan sát hết thảy mọi chuyện đã xảy ra ở Thần miếu. Khi nhìn thấy Hàn Sâm đang xếp hàng thì đầu tiên nàng thấy sửng sốt, ngay sau đó lại bật cười: “Đang không biết điều tra nội tình của hắn kiểu gì thì hắn lại đến Thần miếu để tự kiểm tra, đúng là quá tốt.”

Hết chương 3039.

Chương 3040. Không bái Thần Linh

Xác suất nhân loại nhận được huyết mạch Thần Linh ban cũng không thấp như trong tưởng tượng của Hàn Sâm, tính tổng lại thì tỉ lệ cũng là khoảng một phần năm.

Nhưng mà phần lớn nhân loại đều chỉ nhận được một đoá tử liên, hai đoá tử liên đã là rất hiếm có rồi. Nhưng trong đó có một thiếu niên cực kỳ lợi hại, lại nhận được bốn đoá tử liên.

“Đại nhân, ngươi thật sự muốn thí nghiệm sao?” Thấy sắp đến lượt Hàn Sâm, cuối cùng Dương phu tử vẫn không nhịn được mà hạ giọng nhỏ giọng hỏi.

“Có vấn đề gì không?” Hàn Sâm nhìn hắn một cái rồi hỏi.

Dương phu tử nhìn xung quanh, cuối cùng bước tới gần Hàn Sâm rồi nói với âm lượng cơ hồ chỉ có hai người nghe thấy: “Đại nhân, Thần Linh chỉ ban cho nhân loại huyết mạch Thần Linh.”

Hàn Sâm lập tức hiểu ý mà Dương Phủ Tử muốn nói, Dương phu tử tưởng hắn là chủng gen cho nên mới lo lắng.

“Nếu là máu của chủng gen nhỏ vào trong thạch lò thì sẽ có phản ứng gì?” Hàn Sâm mỉm cười hỏi.

“Bình thường sẽ không có phản ứng gì.” Dương phu tử nghĩ rồi nói.

“Vậy không phải là được rồi sao, nhiều nhất cũng chỉ là không có phản ứng gì mà thôi, sẽ không có ảnh hưởng gì đâu, ngươi cứ yên tâm đi.” Hàn Sâm an ủi.

Dương phu tử nghĩ lại thấy cũng đúng, nhưng trong lòng vẫn thấy hơi bất an. Dù gì lai lịch của Hàn Sâm quá kì quái, lỡ như gặp chuyện gì thì sẽ

phiền phức lớn.

Xếp hàng một lúc lâu, cuối cùng cũng đến lượt Hàn Sâm. Dương phu tử hắn đi vào trong Thần miếu thì sốt sắng lên, mà hai mắt Ninh Tịnh ở phía xa lại trở nên sáng ngời, tập trung tinh thần cẩn thận quan sát quá trình thí nghiệm của Hàn Sâm.

Sau khi Hàn Sâm đi vào Thần miếu thì trực tiếp đi về phía thần lò, định nhỏ một giọt máu vào đó thử xem, không ngờ binh lính hai bên lại bước tới ngăn cản: "Còn chưa quỳ bái Thần Linh đại nhân."

Hàn Sâm nghe xong thì khẽ nhíu mày, lúc trước hắn còn xử lý cả Yêu Liên Thần Tử, mà bây giờ lại bảo hắn quỳ lạy một bức tượng đá của Yêu Liên Thần Tử, bái kiểu gì.

"Còn không quỳ lạy nhanh lên." Binh lính không kiên nhãn lại thúc giục. Hàn Sâm nghĩ rồi trực tiếp xoay người đi, dù sao cũng chỉ là hứng khởi nhất thời, thí nghiệm hay không thí nghiệm cũng không gây trở ngại gì cho hắn, bảo hắn quỳ lạy Yêu Liên Thần Tử thì hắn thấy mất tự nhiên quá, thế là không thí nghiệm nữa.

Nhìn thấy Hàn Sâm quay đầu rời đi, binh lính trấn thủ Thần miếu đều nao nao, trong lúc nhất thời vẫn ngơ ra, chưa phản ứng lại.

"Ngươi định cứ bỏ đi như vậy à?" Khi Hàn Sâm sắp ra khỏi cửa Thần miếu thì một người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt chặn lại.

"Đột nhiên nhớ tới có chuyện quan trọng phải làm, hôm nay không thí nghiệm, làm phiền tránh đường." Hàn Sâm nói.

"Không thí nghiệm cũng được, nhưng mà vào Thần miếu là phải quỳ lại cầu nguyện, nếu không chính là phạm tội khinh nhờn Thần Linh." Người đàn ông đó không hề có ý thoái nhượng mà vẫn chặn Hàn Sâm lại lạnh lùng nói.

Lúc này, binh tính trấn thủ Thần miếu cũng đều phản ứng lại, đều xông tới vây Hàn Sâm ở giữa.

“Thạch Bác thiếu gia, đây chỉ là hiểu nhầm thôi. Cậu bạn này của ta mới từ trong núi ra, không hiểu quy củ, nếu có nơi nào mạo phạm xin Thạch Bác thiếu gia nể mặt lão hủ mà tha cho hắn lần này.” Dương Phủ Tử vội vàng chạy tới nói.

Hắn tới không phải là sợ Hàn Sâm bị thương mà là sợ Thạch Bác thiếu gia chọc giận Hàn Sâm. Quay đầu lại Hàn Sâm tát một cái đánh Thạch Bác thành cặn bã thì thật sự phiền phức lớn.

Thạch Bác là con trai của thành chủ thành Vạn Cổ Thần, nếu Thạch Bác bị giết thì chắc chắn thành chủ sẽ không ngồi yên nhìn. Đến lúc đó Hàn Sâm lại đánh thành chủ thành cặn bã, vậy thì sẽ làm kinh động tới đám lãnh đạo của đế quốc Đại Tần mất.

Trong mắt Thạch Bác, dù Hàn Sâm cao cấp thế nào thì cũng vẫn chỉ là một chủng gen, sao có thể đối kháng với cao tầng của Đại Tần đế quốc được, đến lúc đó hắn cũng sẽ bị liên luy theo.

“Hoá ra là người nhà quê, vậy cũng khó trách.” Thạch Bác chợt hiểu ra, nhưng một giây sau đã lạnh mặt: “Ta mặc kệ hắn là người miền núi hay là người miền gì, khinh nhờn Thần Linh là tội chết. Nếu hắn thành tâm quỳ lạy có lẽ ta có thể tha cho hắn một mạng, nhưng tội chết có thể miễn, mang vạ khó tha…”

“Nếu hôm nay ta không bái thì sao?” Không chờ Thạch Bác nói xong, Hàn Sâm đã mở miệng đánh gãy lời của hắn.

“Không bái cũng được.” Thạch Bác lạnh lùng cười một tiếng rồi duỗi †ay, chỉ một ngón tay lên trời, một giây sau đã nghe thấy tiếng ầm vang.

Chỉ thấy một con sinh vật giáp xác màu đen to lớn dừng trước mặt Thạch Bác, làm quảng trường cũng phải rung lên ba lần.

Hàn Sâm nhìn kỹ sinh vật giáp xác đó, thấy ngoại hình của nó giống như Độc Giác Tiên. Giáp xác toàn thân sáng bóng đen sì, đôi cánh màu đen dựng ngược lên, trông như đang chọn người để cắn vậy.

“Chỉ cần ngươi bằng lòng làm đồ ăn cho Bá Vương Trùng của ta, thì bổn thiếu gia sẽ tha tội khinh nhờn Thần Linh cho ngươi.” Thạch Bác bĩu môi nói, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

“Đó chính là Bá Vương Trùng của Thạch Bác thiếu gia à? Nghe nói là chủng gen cấp Vương có sức mạnh và sức phòng ngự vô cùng mạnh

me.

“Nếu ta có một con chủng gen mạnh như vậy, cả đời này đã đủ rồi.”

Người dân trên quảng trường đều nhìn Bá Vương Trùng với vẻ mặt hâm mộ. Nhưng với Hàn Sâm lại không hề có ý thương hại gì.

Trong mắt bọn họ thì Hàn Sâm chỉ là một người miền núi. Chỉ một người miền núi mà cũng dám khinh nhờn Thần Linh, còn dám chống đối một vị quý tộc như Thạch Bác, đó chính là tự tìm đường chết.

Trong lòng Dương phu tử đang vô cùng sốt ruột, nhưng hắn lại không có cách gì, chỉ có thể đứng bên cạnh lo lắng suông.

Thạch Bác đắc ý nhìn Hàn Sâm: “Ngươi muốn quỳ lạy cầu nguyện, sau đó để bổn thiếu gia đánh gấy một chân, hay là muốn trở thành thức ăn của Bá Vương Trùng?”

“Ta chỉ muốn chạy lấy người.” Hàn Sâm thuận miệng nói một câu, hắn tạm tha cho Bá Vương Trùng, chuẩn bị rời khỏi Thần miếu.

“Tìm chết!” Thạch Bác nghe vậy bèn giận dữ.

Đây là lần đầu tiên hắn chủ trì điển lễ của Thần miếu, vốn không muốn sát sinh, nhưng mà không ngờ Hàn Sâm lại gàn bướng hồ đồ tới vậy, nên hắn chẳng quan tâm gì nữa, trực tiếp ra lệnh cho Bá Vương Trùng.

Bá Vương Trùng gầm lên một tiếng rồi mở cái miệng mọc đầy gai nhọn định nuốt Hàn Sâm.

Thạch Bác đứng ôm hai tay trước ngực lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, chuẩn bị thưởng thức hình ảnh Hàn Sâm bị Bá Vương Trùng nuốt trọn.

Ninh Tịnh lại nhíu mày nhìn mọi chuyện, nàng thật sự không hiểu Hàn Sâm làm như vậy để làm gì, nhìn thế nào thì cũng giống như hắn đang cố ý gây chuyện vậy.

Cho dù ở quốc gia nào, kính sợ Thần Linh cũng là lễ nghỉ tối thiểu. Hàn Sâm vào Thần miếu lại không chịu quỳ lạy Thần Linh, rõ ràng là đang gây sự, cũng không trách Thạch Bác sẽ tức giận.

“Cũng được, để xem thực lực của hắn thế nào.” Ninh Tịnh thầm nghĩ trong lòng.

Nhìn thấy Bá Vương Trùng đã sắp cắn tới Hàn Sâm, nhưng mà hắn lại không hề có hành động triệu hoán chủng gen mà chỉ giơ nắm tay lên, sau đó vung về phía đầu của Bá Vương Trùng.

Ninh Tịnh lập tức ngẩn người, Thạch Bác lại càng nhìn hắn như đang nhìn một kẻ ngu ngốc vậy.

Không sử dụng chủng gen, cũng không sử dụng huyết mạch Thần Linh, mà lại muốn dùng lực lượng của cơ thể để đối kháng với chủng gen giống như Bá Vương Trùng. Dù là ai cũng đều cảm thấy Hàn Sâm không phải là kẻ ngốc thì cũng là người điên.

Nhưng mà giây phút khi nắm tay của Hàn Sâm đánh vào đỉnh đầu của Bá Vương Trùng, tất cả mọi người đều há to miệng, sau một lúc lâu vân chưa đóng lại.

Hết chương 3040.

Chương 3041. Đào trứng

Một con Bá Vương Trùng khổng lồ có chủng gen cấp Vương bị Hàn Sâm đánh nổ tan xác chỉ bằng một nắm đấm. Giáp xác rách nát và máu thịt văng ra khắp nơi, nhuộm cả vùng phía trước của Thần miếu thành một màu máu, song cũng tạo ra một bóng ma ở trong lòng mọi người.

Trước quảng trường lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn, miệng há thành hình chữ O, như bị hoá đá mà nhìn Hàn Sâm trong cánh cửa Thần miếu.

Bá Vương Trùng, đó chính là Bá Vương Trùng đó. Trong các cấp của chủng gen như Vương, Công, Hầu, Bá, Tử, Nam, chủng gen nào càng xếp đầu thì càng cao cấp hơn. Mặc dù con Bá Vương Trùng kia chưa hoàn toàn trưởng thành nhưng thực lực cũng không phải chủng gen bình thường có thể so sánh được.

Chủng gen mạnh đến vậy thế lại bị một người đấm một cái nát thành thịt vụn, lực lượng này phải lớn thế nào chứ.

Trong lúc nhất thời, mọi người đều nhìn chằm chằm Hàn Sâm với vẻ mặt kì lạ, trông như thể đang nhìn một con quái thú tiền sử vậy.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì sẽ không có ai tin lại có chuyện như vậy xảy ra.

Vẻ mặt của Thạch Bác là kì lạ nhất, tức giận, oán hận, buồn bực, muốn diệt trừ cho thoải mái. Nhưng mà trong rất nhiều cảm xúc này, lại có một loại cảm giá sợ hãi từ trong tận đáy lòng.

Không sử dụng huyết mạch Thần Linh mà trực tiếp dùng nắm đấm giết chết chủng gen cấp Vương. Loại chuyện này đừng nói hắn chưa từng thấy, mà cho dù là nằm mơ cũng chưa từng mơ thấy luôn ấy.

Nhìn thấy Hàn Sâm bước lên phía trước một bước, Thạch Bác lập tức lùi về phía sau theo bản năng, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng, vừa lùi lại vừa hoảng sợ hét lên: “Ngươi muốn làm gì?”

Hàn Sâm nhìn hắn một cái, cũng không để ý đến hắn mà đi lướt luôn qua người hắn. Người dân trên quảng trường lập tức tránh ra một con đường với tốc độ nhanh đáng ngạc nhiên, còn nhanh hơn tiểu thương khi nhìn thấy thành quản.

Hàn Sâm là người từng nhìn thấy nhiều trường hợp lớn nên không hề để ý tới chuyện này. Hắn bình tĩnh đi ra ngoài trong những ánh mắt như nhìn

thấy quỷ của người dân.

Dương phu tử cắn răng một cái rồi vội vàng đi theo.

Không có ai dám ngăn hai người lại, ngay cả Thạch Bác và một đám binh lính của phủ thành chủ, quý tộc cũng đều không có ai dám lên tiếng ngăn bọn họ.

Đùa à, đó chính là nhân vật tàn nhãn một đấm đánh Bá Vương Trùng nổ tung xác đó, ai dám lấy mạng của mình để cản chứ. Nhìn thịt nát và mảnh giáp vỡ của Bá Vương Trùng đang dính trên tường của Thần miếu, bọn họ cũng chỉ cảm thấy hai chân run rẩy, cả người mềm nhũn.

"Thú vị lắm, không sử dụng chủng gen vậy lại đánh nát bét được một con Bá Vương Trùng vị thành niên chỉ bằng một đấm. Chẳng nhẽ, hắn là huyết mạch bẩm sinh?" trong mắt Ninh Tịnh ở phía xa toát ra vẻ kinh dị.

Ngoài kiểu người có huyết mạch bẩm sinh như bật hack này thì Ninh Tịnh thật sự không nghĩ ra được còn có người nào có thể bộc phát ra sức mạnh khủng bố ở trong tình huống không sử dụng chủng gen như vậy.

"Thành Vạn Cổ Thần lại xuất hiện một người có huyết mạch bẩm sinh. Chuyện này có hơi là lạ, cần phải nhanh chóng báo cáo lên mới được." Ninh Tịnh nhìn thoáng qua bóng người sắp biến mất ở cuối đường, sau đó bóng người chợt lóe, rời khỏi quảng trường.

Bây giờ Dương phu tử đang âm thầm cảm thấy may mắn trong lòng, may mà Hàn Sâm không đấm Thạch Bác thành thịt vụn, nếu không thì phiền phức lớn rồi.

Nhưng mà tình huống hiện giờ cũng chả tốt đẹp gì, Bá Vương Trùng là chủng gen hiếm thấy cỡ nào, trong toàn bộ thành Vạn Cổ Thần cũng không có mấy con. Bây giờ bị Hàn Sâm đấm chết một con, chỉ sợ thành chủ đại nhân sẽ không chịu để yên.

Nói nỗi lo của mình cho Hàn Sâm nghe, hắn lại chỉ mỉm cười: "Không sao, muốn đến thì cứ để bọn họ đến."

Hàn Sâm đương nhiên không sợ thành chủ, tuy cơ thể của hắn bị sức mạnh của thế giới này áp chế, rất khó phát huy ra hết được toàn bộ thực lực, nhưng cũng không phải là người mà một kẻ hèn thành chủ có thể so sánh.

“Đúng rồi, phu tử, nơi nào có thể lấy được chủng gen? Những chủng gen đó sử dụng thế nào?” Hàn Sâm tò mò nhìn về phía Dương phu tử hỏi.

“Chủng gen đều được ấp từ trong trứng gen, mà hình như trứng gen đều được đào ra từ trong địa mạch.” Dương phu tử dừng lại một lát rồi nói thêm: “Người nào cũng có thể nuôi nấng chủng gen, nhưng mà chỉ có nhân loại có được huyết mạch Thần Linh mới có thể dung hợp huyết mạch của chủng gen.”

“Làm thế nào để dung hợp huyết mạch?” Hàn Sâm càng hứng thú hơn.

Dương phu tử cười khổ lắc đầu: “Ta không có huyết mạch Thần Linh nên không có cách nào biểu thị cho đại nhân xem. Dung hợp huyết mạch chính là làm chủng gen kết hợp với bản thân, làm bản thân có được năng lực của chủng gen. Huyết mạch Thần Linh càng mạnh thì xác suất dung hợp chủng gen thành công càng cao, số lượng có thể dung hợp cũng sẽ càng nhiều hơn.”

“Ví dụ như Thần Yêu Liên là Thần Linh cấp Phá Hoại, có được huyết mạch Thần Linh của hắn thì dung hợp chủng gen cấp Nam Tước và cấp Tử Tước sẽ rất dễ dàng. Nhưng muốn dung hợp chủng gen cao cấp hơn thì sẽ hơi khó, bởi vì lực lượng linh hồn của chủng gen cao cấp rất mạnh, sẽ không thần phục một cách dễ dàng. Nhưng nếu có được huyết mạch Thần Linh càng cao cấp hơn thì sẽ dễ dàng hơn nhiều.” Hàn Sâm chợt hiểu ra, lúc này hắn mới hiểu rõ tác dụng của huyết mạch Thần Linh, trong lòng thầm nghĩ: “Hoá ra cái gọi là huyết mạch Thần Linh thật ra chính là một loại áp chế về mặt tinh thần.”

“Nếu sở trường của ngươi là tìm kiếm địa mạch, vậy hãy dẫn ta đi đào mấy trứng gen chơi đi.” Hàn Sâm muốn biết rõ ràng lực lượng của thế giới này rốt cuộc ra sao.

Điều quan trọng nhất là hắn muốn biết mình có thể sử dụng lực lượng của thế giới này không.

“Đại nhân, ngươi có thể sử dụng chủng gen sao?” Dương phu tử nói với vẻ mặt kỳ quái. Từ trước tới nay hắn vẫn luôn cho rằng Hàn Sâm là một chủng gen, chưa nghe nói chuyện chủng gen có thể dung hợp chủng gen bao giờ.

“Thử xem sao.” Hàn Sâm hờ hững nói. Nếu hắn biết đáp án thì cũng chẳng bảo Dương phu tử đào trứng gen cho hắn.

“Loại chuyện này còn phải thử sao?” Dương phu tử mắng thầm trong lòng, nhưng lại không dám nói thêm gì, hắn dẫn Hàn Sâm trực tiếp ra khỏi thành Vạn Cổ Thần.

Dương phu tử sảng khoái như vậy chủ yếu cũng là vì trong lòng thấy sợ hãi, sợ Thạch Bác dẫn theo cao thủ của phủ thành chủ tới gây chuyện với Hàn Sâm. Cho nên cảm thấy ra khỏi thành tránh né cũng không phải là chuyện xấu.

Nếu không phải muốn dẫn Hàn Sâm ra ngoài tránh hoạ, Dương phu tử cũng sẽ không đồng ý đi ra ngoài đào trứng gen với Hàn Sâm. Bản thân hắn tuy không có cách nào sử dụng chủng gen, nhưng mà dựa vào bản lĩnh tìm địa mạch cũng đã đào được không ít trứng gen. Không có trứng gen cao cấp, nhưng trong nhà cũng có không ít trứng gen cấp thấp, tặng cho Hàn Sâm một hai quả cũng không sao.

Hai người nhanh chóng ra khỏi thành Vạn Cổ Thần, nhưng mà Dương phu tử không dám dẫn Hàn Sâm tới Vạn Cổ Thần sơn, mà là đi tới một thảo nguyên ở phía khác.

“Địa mạch còn được gọi là thần mạch, vạn vật đều có Thần, thân mạch chính là nơi hội tụ của thần vạn vật, chỉ có nơi như vậy mới ngưng kết ra được trứng gen.” Dương phu tử vừa đi vừa giải thích.

“Vậy thì Thần là gì?” Hàn Sâm hỏi.

Dương phu tử trầm ngâm nói: “Chuyện này rất khó giải thích, ngươi có thể tưởng tượng như nó là một khí tràng, giống như sương mù, mây trên trời vậy, sẽ lưu động theo sự thay đổi của đất trời mà không phải cố định. Cho nên tìm địa mạch và đào trứng gen là một môn học, không phải đào lung tung là đào được.”

“Nhìn thấy gò đất nhỏ kia không? Nơi đó chính là nơi hội tụ của khí tràng, bên dưới chắc chắn sẽ có trứng gen, nhưng mà khí tràng ở đó quá yếu nên cấp bậc của trứng gen bên trong sẽ không được cao cho lắm” Dương phu tử chỉ vào một sườn đất cao bảy, tám mét phía trước rồi nói.

Hết chương 3041.

Chương 3042. Suối phun ác linh

Hàn Sâm đi tới trước sườn đất, đang chuẩn bị nâng quyền phá luôn sườn đất thì Dương phu tử lại vội vàng bước tới ngăn cản, hắn nói: “Đại nhân, không thể làm vậy, trước khi trứng gen chưa được ấp nở thì cực kỳ yếu ớt, không chịu nổi nắm đấm của ngươi đâu, nếu bị tổn hại thì chủng gen bên trong sẽ trở nên vô dụng.”

Hàn Sâm đành phải bỏ tay xuống, nhìn Dương phu tử hỏi: “Vậy phải làm thế nào để đào trứng gen.”

Dương phu tử bất đắc dĩ nói: “Đại nhân hãy đứng đây đợi một lát, lão hủ lập tức đào trứng gen ra.”

Dương phu tử thật sự cảm thấy bất đắc dĩ, hắn chỉ là một phu tử, lại không có chủng gen sử dụng được. Cho dù ngày thường có người mời hắn đi tìm địa mạch cũng sẽ không để hắn làm cái việc này.

Nhưng mà bây gờ Dương phu tử lại không còn lựa chọn nào khác. Hắn đã nhận Hàn Sâm là chủ, sao có thể để Hàn Sâm tự tay làm cu li được đúng không? Chỉ có thể tự mình ra tay.

Bây giờ Dương phu tử đã bắt đầu cảm thấy may mắn, may mà mình không dẫn Hàn Sâm tới Vạn Cổ Thần sơn. Bởi nơi đó toàn là núi đá, dù hắn có mệt đến chết cũng không đào được.

Nơi này chỉ có bùn đất và cây cỏ nên việc đào bới cũng dễ hơn rất nhiều.

Dương phu tử đi xung quanh gò đất vài vòng, lại lấy xẻng nhỏ ra đào ít bùn đất trên mặt đất rồi cẩn thận quan sát, thỉnh thoảng lại dùng mũi ngửi, thậm chí còn liếm thử bằng lưỡi, làm Hàn Sâm nhìn mà trợn mắt há miệng.

Cuối cùng, Dương phu tử chọn một địa điểm rồi lấy xẻng nhỏ bắt đầu đào từng xẻng từng xẻng một. Cái xẻng đó vốn đã nhỏ, sức lực của Dương phu tử lại không lớn nên đào một lúc lâu mới đào sâu được hai thước. Dương phu tử mệt đến nỗi tái hết mặt mũi, ngồi ở bên cạnh thở hổn hển.

Hàn Sâm ở bên cạnh cười nói: "Dương lão, phu tử đều văn nhã giống ngươi như vậy à?"

Dương phu tử nghe hiểu ý trong câu nói của Hàn Sâm, thở hổn hển trả lời: "Người nào cũng có thể học thuật tìm địa mạch, quý tộc có thể sử dụng chủng gen đương nhiên sẽ học được dễ hơn. Phu tử không có huyết mạch Thần Linh như ta đều là bị cuộc sống bức ép đưa đẩy, nên buộc phải học."

"Hay là để ta đào nhé?" Hàn Sâm thấy Dương phu tử mệt tới nỗi sắp không thẳng được eo, trên trán vẫn luôn đổ mồ hôi lạnh bèn nói.

"Đại nhân cứ ngồi là được, địa mạch ở đây vô cùng yếu ớt, chôn không sâu, chắc là sắp đào tới rồi, chờ thêm một lát là được." Dương phu tử lắc đầu nói.

Hàn Sâm thấy Dương phu tử khăng khăng như thế nên cũng không nói thêm gì, bèn đứng bên cạnh nhìn hắn đào đất với vẻ mặt đầy hứng thú.

Đào thêm một lúc thì đột nhiên nghe thấy tiếng răng rắc, giống như cỏ bị chặt đứt vậy, vẻ mặt Dương phu tử lập tức thay đổi: "Không phải là đào hỏng trứng gen rồi đấy chứ? Không đúng, theo ta tính thì hẳn là còn nửa thước nữa mới đúng, không thể nào tính sai được."

Dương phu tử nghĩ vậy rồi vội vàng nhấc xẻng lên, khoảnh khắc xẻng được nhấc khỏi mặt đất, lập tức thấy một dòng suối phun ra từ vết nứt của cái xẻng đó.

Nhưng dòng nước của suối phun đó có hơi kì lạ, nó có màu tím đậm, một cột nước được hình thành đang phun lên trời kia cao khoảng một mét. Sau

khi rơi xuống lập tức bao phủ hố đất mà Dương phu tử đào, chất lỏng màu tím trong hố cũng càng ngày càng nhiều.

Dương phu tử đơ người ra, sau đó nhìn kỹ vào chất lỏng màu tím như suối phun kia, vẻ mặt lập tức đại biến, thất thanh kêu lên: "Địa tuyền ác linh… Sao nơi này lại có thể có địa tuyền ác linh…"

Hàn Sâm thấy vẻ mặt của Dương phu tử trở nên hoảng sợ, thân hình già nua liên tục lùi về phía sau, suýt nữa thì ngã lăn xuống mặt đất, ngay cả xẻng cũng suýt ném đi bèn vội vàng vươn một tay đỡ lưng hắn, sau khi giúp hắn đứng vững lại mới hỏi: "Cái gì mà địa tuyền ác linh, không phải ngươi nói nơi này có trứng gen sao?"

Sắc mặt Dương phu tử tái nhợt, liên tục nói: "Chúng ta đi nhanh thôi, nơi này không thể tiếp tục đào được nữa, nếu tiếp tục đào thì cả hai chúng ta đều sẽ chết mất."

"Ngươi phải nói lí do cho ta nghe trước đã, vừa rồi vẫn không sao cơ mà, sao bây giờ lại không thể đào nữa?" Hàn Sâm lại không chút nóng nảy, cười nhạt nói.

Dương phu tử hận không thể lập tức nhanh chóng chạy đi, nhưng mà Hàn Sâm không đi, hắn cũng không thể chạy trước được nên đành phải vội vàng giải thích: "Lúc trước là ta nhìn nhầm, cho rằng nơi này chỉ là một địa mạch nhỏ. Nhưng mà không ngờ nơi này vậy mà lại có suối phun ác linh, nếu không đi thì chúng ta chắc chắc sẽ đại hoạ lâm đầu."

"Cuối cùng suối phun ác linh là chuyện thế nào?" Hàn Sâm lại không có ý định rời đi. Hắn kéo Dương phu tử lại, nhìn cái hố vẫn đang phun trào nước suối màu tím đó rồi hỏi.

Trong lòng Dương phu tử thật sự rất sốt ruột, hận không thể dùng xẻng đập Hàn Sâm hôn mê rồi sau đó kéo hắn nhanh chóng chạy khỏi nơi này.

Tiếc là giá trị vũ lực của hắn không đủ, bị Hàn Sâm kéo lại muốn chạy cũng không chạy được, chỉ có thể nôn nóng nói: "Không phải lúc trước †a đã nói với ngươi vạn vật đều có Thần, trứng gen là thứ được ngưng kết từ Thần của vạn vật sao?"

“Đúng rồi, ta vẫn nhớ rõ.” Hàn Sâm gật đầu nói.

“Thứ gọi là Thần nói thẳng ra chính là linh, vạn vật đều có linh, mà những linh này ngưng tụ với nhau sẽ kết thành trứng gen. Vạn vật có tốt có xấu, thì linh tất nhiên cũng sẽ có tốt có xấu. Bình thường nếu nhìn thấy mây tía xuất hiện trên địa mạch, thì chỗ linh của chỗ địa mạch đó rất có thể là ác linh. Thường thường là một số chiến trường cổ đại, hoặc là nơi có rất nhiều người chết sẽ xuất hiện loại địa mạch ác linh này.”

Dương phu tử hơi dừng lại rồi nói tiếp: “Ta chưa từng nghe nói vùng thảo nguyên này có chiến trường gì, không ngờ nơi này không những có khí ác linh, mà đến linh của địa mạch cũng đã kết thành mà tuyền luôn rồi. Điều này chứng tỏ phía dưới địa mạch là nơi cực ác, nếu không rời đi, chúng ta sẽ chịu ảnh hưởng của suối phun ác linh đó, rất có thể sẽ có chuyện không may xảy ra trên người chúng ta, thôi thì chúng ta đi mau thôi ha?”

Sau khi Hàn Sâm nghe xong thì khẽ đảo mắt, hắn hỏi: “Dựa theo cách nói của ngươi thì nơi có suối phun ác linh cũng là nơi có địa mạch cực kỳ mạnh mẽ đúng không, chắc là có thể kết ra trứng gen cao cấp chứ nhỉ?”

“Lời này không sai, nhưng nếu bị suối phun ác linh dính vào người sẽ có điềm xấu lớn, hơn nữa trứng gen do địa mạch cực ác thế này kết ra, tính tình đều cực kỳ hung ác, huyết mạch Thần Linh bình thường hoàn toàn không thể áp chế được nó. Nếu cứ cố ấp nở dung hợp, thì có khi còn cắn ngược lại chủ nữa ấy chứ. Trứng gen càng mạnh thì nguy hiểm với chủ nhân càng lớn, chúng ta không nên chạm vào… Dương phu tử nhìn hố đất sắp bị màu tím chất lỏng rót đầy, vẻ mặt càng thêm khó coi, hận không thể chạy trốn luôn.

“Thì ra là thế, Dương lão, ngươi đi trước đi.” Hàn Sâm thả Dương phu tử ra rồi đi thẳng về phía chỗ suối phun kia.

“Đại nhân, ngươi muốn làm gì?” Dương phu tử vốn muốn chạy, nhưng mà nhìn thấy Hàn Sâm đi về phía suối phun ác linh thì lại vội vàng kêu lên.

“Ngươi đi về trước đi, khi nào trở về ta sẽ đi tìm ngươi.” Hàn Sâm nói rồi nhặt lên xẻng nhỏ mà Dương phu tử ném xuống, sau đó ngồi xổm bên cạnh hố đất chuẩn bị đào tiếp.

“Đại nhân, không thể làm vậy, theo lão hủ biết, người nhìn thấy suối phun ác linh, đừng nói là đào, cho dù bị nước suối ác linh dính vào một chút thôi cũng sẽ có chuyện xấu xảy ra. Thành chủ trước kia của thành Vạn Cổ Thần này là bởi vì đào phải một suối phun ác linh, bị nước suối ác linh dính vào người rồi cuối cùng biến thành một con quái vật mắt tím gặp người nào giết người đó. Đây vẫn là trong tình huống hắn không đào trứng gen đó…” Dương phu tử nôn nóng vội vàng lên tiếng khuyên.

“Ngươi đi về trước đi, ta có chừng mực.” Hàn Sâm không để ý tới lời khuyên của Dương phu tử, hắn đào luôn.

Chư thiên Thần Linh hắn còn không sợ thì sợ cái gì ác linh.

Hết chương 3042.

Chương 3043. Dị tượng thân mạch

Sức lực của Hàn Sâm đương nhiên không phải là điều mà Dương phu tử có thể so được, hắn dốc hết sức khống chế sức mạnh của mình thì chẳng khác gì với máy xúc, cái xẻng nhỏ bay vọt ra trong chớp mắt đã đào ra một rãnh nước khiến cho chất lỏng màu tím từ bên trong hố chảy ra ngoài.

Nói ra cũng lạ không biết chất lỏng màu tím đó rốt cuộc là gì, tốc độ bốc hơi vô cùng nhanh, sau khi chảy ra chưa được bao xa đã bốc hơi hết toàn bộ.

Xung quanh bốc lên làn sương mù màu tím sau đó bị cơn gió trên thảo nguyên thổi tan ra.

Dương phu tử không dám lại gần nhưng hắn cũng không dám bỏ đi, chỉ đành giậm chân đứng trông ngóng từ đằng xa, khẩn cầu cho Hàn Sâm tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì.

Hàn Sâm chết cũng không quan trọng nhưng mà không có sự bảo vệ của Hàn Sâm thì hắn sẽ gặp phiền phức lớn.

Không nói đến Ninh Tịnh vẫn đang tìm hắn, cả nhà Thạch Bác e rằng cũng không bỏ qua cho hắn.

“Rốt cuộc kiếp trước ta đã tạo nghiệt gì mà lại gặp phải cái đồ tự tìm đường chết như vậy…” Dương phu tử than vãn trong lòng.

Hàn Sâm đào kênh dẫn nước, nhưng nước suối màu tím lại liên tục ứa ra ngoài không hề có dấu hiệu suy giảm nào nên hắn chỉ đành nhảy vào trong nước suối để đào.

Dương phu tử đứng từ xa nhìn thấy Hàn Sâm nhảy vào nước suối thì cạn lời luôn, khóe mắt co giật liên tục: “Tìm đường chết…Đây chính là tự tìm đường chết mà…”

Hàn Sâm đứng bên trong nước suối cảm thấy nước suối màu tím đó hơi mát lạnh, cảm giác đó giống như được thoa rượu cồn vậy.

Nhưng mà cái thứ này bốc hơi nhanh hơn rượu cồn, cho nên mặc dù chất lỏng màu tím trào ra liên tục nhưng không hề tạo thành vũng nước với diện tích lớn. Hàn Sâm đứng bên trong đó cũng chỉ vừa mới qua đầu gối mà thôi.

“Dương lão, cái trứng gen dưới này chôn sâu bao nhiêu?” Hàn Sâm nhìn thấy Dương phu tử ở đằng xa không hề rời đi nên hét to với hắn một câu.

Lúc nãy Dương phu tử cũng đã nói, trứng gen trước khi nở ra khá mỏng, hắn sợ đào vỡ trứng gen.

Khóe mắt Dương phu tử giật giật, cuối cùng vẫn đáp: “Ban đầu ta đoán chắc cách tầm nửa thước, nhưng nếu đã có suối phun ác linh bên dưới nên phán đoán trước đây của ta có lẽ không chính xác, nhưng mà có thể chắc chắn không trên ba mét.”

Hàn Sâm nghe Dương phu tử nói vậy thì cắm cái xẻng thẳng xuống lớp bùn bên dưới con suối, ngay lập tức có một nguồn sức mạnh khủng bố truyền vào trong lớp bùn đất chém mặt đất tạo thành một cái rãnh sâu ba mét.

Bây giờ Hàn Sâm không thể sử dụng lĩnh vực Động Huyền nên không thể tra xét được tình hình bên dưới, nhưng mà năng lực khống chế sức mạnh

vẫn còn đó, muốn chém sâu ba mét thì cũng không sai lệch một tí nào.

Ngay lúc rãnh lớn được chém ra, suối phun ác linh vốn chỉ to bằng cánh tay của trẻ sơ sinh trong chớp mắt lại như núi lửa phun trào cao đến mười mấy trượng khiến cho cả người Hàn Sâm đều ướt đẫm.

Gào!

Từ đằng xa Dương phu tử nhìn thấy bên trong nguồn nước phun ra có một quang ảnh màu tím phóng thẳng lên cao, dường như có một con cự thú đáng sợ ẩn bên trong mây mù. Quang ảnh cự thú phát ra tiếng gào thét, sau đó mới hóa thành tử khí tan biến vào không trung, dường như ánh nắng ráng chiều phía cuối chân trời cũng bị nhuộm thành màu tím.

"Đó là… Dị tượng thần mạch… Ác thú cổ…" Dương phu tử hoảng sợ ngồi phịch xuống đất, đôi mắt mở to nhìn lên hư không y như gặp quỷ vậy.

Hàn Sâm cũng nhìn thấy dị tượng thoáng qua đó, nghe thấy âm thanh của thú rống nhưng chẳng hề để tâm.

Sự phun trào của suối phun ác linh ban nãy như thể đã trút hết toàn bộ chất lỏng màu tím bên trong ra, nước suối nhanh chóng rút xuống dần, không còn phun ra nữa.

Còn chất lỏng màu tím phun ra lúc trước cũng nhanh chóng bốc hơi, chỉ trong chốc lát trên mặt đất đã không còn nửa giọt nước, nhưng mà trên không trung vẫn còn tử khí lờ mờ bao quanh, nhưng vừa bị ánh mặt trời chiếu vào thì tan biến ngay lập tức.

Hàn Sâm sợ làm tổn thương đến trứng gen cho nên sau khi vào trong rãnh thì dùng hai tay để đào, nhưng tốc độ cũng không chậm.

Lại đào thêm hơn ba thước nữa thì đột nhiên cảm thấy thứ chạm vào ngón tay có hơi khác thường, trong lòng không khỏi vui mừng: "Chắc đã đào đến rồi."

Hàn Sâm vội vàng lấy tay gạt bùn đất bên cạnh ra, nhìn thấy một vật kim loại màu đen ở bên dưới còn tưởng rằng đó là trứng gen. Nhưng mà khi đào

tiếp xuống phía dưới thì nhanh chóng phát hiện ra đó không phải là trứng gen gì đó.

“Cái quái gì đây?” Hàn Sâm hơi thắc mắc mà đánh giá món đồ mình đào ra.

Cho dù hắn không hiểu trứng gen thế nào đi nữa cũng có thể nhìn ra món đồ trước mắt truyệt đối không phải là trứng gen, trứng nhà ai mà lại trông giống cái chày gỗ lớn thế này?

Món đồ trước mặt là một trụ kim loại màu đen, đường kính của trụ to bằng cái miệng tô. Phần Hàn Sâm đào ra được chỉ hơn một mét, phần bên dưới còn chôn trong bùn đất, không biết bị chôn sâu bao nhiêu.

Phần lộ ra ngoài thoạt nhìn trông đen nhánh toàn thân, bên ngoài khắc rất nhiều ký hiệu và văn tự mà Hàn Sâm không biết trông giống như một cái cột sắt khắc đầy kinh văn.

“Dương lão, ngươi đến đây xem đây là thứ gì? Sao trong địa mạch lại có thể đào được cái trụ sắt vậy?” Hàn Sâm vẫy tay nói với Dương phu tử ở đằng xa.

Dương phu tử hình như bị dọa không hề nhẹ, nhưng nghe Hàn Sâm nói như vậy cơ thể khế run lên, từ trên mặt đất sột soạt bò dậy, chạy như bay đến bên cạnh rãnh lớn, nằm bò bên cạnh rãnh nhìn xuống dưới.

Vừa nhìn thấy sắc mặt Dương phu tử lập tức tái nhợt đi, tự lẩm bẩm như người mất hồn: “Tiêu rôi, tiêu rồi… Lần này thật sự gặp rắc rối to rồi…”

“Xem ra Dương phu tử nhận ra món đồ này, dù sao cũng đã đào ra rồi, ngươi nói xem rốt cuộc đây là thứ gì?” Sự hứng thú trong lòng Hàn Sâm ngày càng tăng lên.

Hắn thuộc kiểu người tò mò nhất, nếu không cũng không đến nông nỗi ngày hôm nay. Nét mặt của Dương phu tử càng giống như trời sập càng khiến hắn tò mò, muốn làm rõ xem đây rốt cuộc là chuyện gì.

“Chẳng trách… Chẳng trách trước đây ta không hề nhìn ra ở đây có suối phun ác linh… Lẽ nào ở đây thật sự có đồ trấn mạch… Đúng là xui xẻo tám

kiếp mà, sớm biết ở đây có đồ trấn mạch có đánh chết ta cũng không đến đây đào trứng gen…” Dương phu tử hối hận tới xanh ruột.

“Dương lão, nếu ngươi còn nói như vậy nữa có tin ta nhét cái trụ sắt này vào người ngươi không?” Sắc mặt Hàn Sâm không tốt nhìn chằm chằm vào Dương phu tử nói.

Mặc dù tính tình của hắn rất tốt, nhưng ghét nhất người nói chuyện như vậy, trước đây đã gặp nhiều rồi nên trong lòng để lại ám ảnh.

Dương phu tử nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Hàn Sâm thì giật mình, vội nói: “Đại nhân chớ trách, lúc nãy chỉ là lão hủ quá kích động. Trụ sắt này chắc là vật, đó chính là thứ mà cường giả tối cao dùng để trấn áp địa mạch.”

“Tại sao lại phải trấn áp địa mạch?” Thấy Dương phu tử cuối cùng cũng biết nói chuyện hẳn hoi, sắc mặt của Hàn Sâm cũng hòa hoãn hơn một chút.

Dương phu tử lại thở dài nói: “Đương nhiên vì chủng gen cực kỳ hung ác trong địa mạch, sau khi những Cường giả đó phát hiện thì không muốn cho các chủng gen trong địa mạch đó ra đời nhưng lại không có đủ sức phá hủy nó, cho nên chỉ đành trấn áp nó bằng vật trấn mạch, để cho chủng gen đó không thể có mặt trên thế gian này.”

Hết chương 3043.

Chương 3044. Hung thú cực ác

“Nói như vậy bên dưới chắc chắn đang chôn một trứng gen vô cùng mạnh?” Hàn Sâm vui mừng trong lòng, hai tay ôm lấy trụ sắt màu đen muốn dùng lực nhổ nó ra để xem thứ trấn áp bên dưới rốt cuộc là trứng gen như thế nào.

Hàn Sâm từng là nhân vật xưng bá tinh không, những trứng gen bình thường hắn chẳng coi ra gì, còn trứng gen thú vị như thế này thì đương nhiên không thể bỏ qua rồi.

Còn về có hung hay không hung thì Hàn Sâm cũng không quan tâm.

Dương phu tử nhìn thấy vậy cũng cực kỳ hoảng sợ, bị dọa mất hồn mất vía vội vàng đưa tay ra nói: “Đại nhân không thể được, nếu như chủng gen đó được sinh ra chắc chắn sẽ làm hại thiên hạ sinh linh đồ thán…”

Lời của Dương phu tử còn chưa nói xong, vật trấn mạch giống như trụ sắt ấy đã bị Hàn Sâm nhổ ra hơn một thước. Trụ sắt vô cùng nặng nhưng lại không là gì với sức lực của Hàn Sâm.

Hai tay Hàn Sâm luân phiên nhau nhổ trụ sắt lên từng thước một, chỉ trong chớp mắt cái trụ kim loại màu đen dài khoảng bốn mét đã bị hắn kéo lên toàn bộ.

Ầm!

Ngay lúc cái trụ kim loại được nhổ ra, cả mặt đất như rung chuyển, ngay cả thành Vạn Cổ Thần ở phía xa cũng rung theo khiến cho cư dân trong thành bị dọa, còn tưởng rằng là động đất.

Nhưng sau khi rung chuyển xong thì không còn động tĩnh gì nữa, khiến cho mọi người đều ngơ ngác không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Oan nghiệt… Oan nghiệt mà…" Dương phu tử ngồi phịch xuống đất, đôi mắt nhìn Hàn Sâm đăm đăm, miệng khẽ lẩm bẩm, bị dọa đến mức quên luôn việc chạy trốn.

Hàn Sâm lười để ý đến hắn, hắn đi đến nhìn xuống cái lỗ được để lại sau khi rút trụ kim loại ra, thấy bên dưới có một tử quang chớp động óng ánh trong bóng tối, giống như là dạ minh châu trong bóng đêm vậy.

Nhưng mà cái miệng lỗ này nhỏ quá chỉ có thể nhìn một phần thôi, đại khái cũng đoán được là một bộ phận của trứng gen.

"Quả nhiên có trứng gen." Hàn Sâm trong lòng vui mừng, sau khi xác định vị trí của trứng gen thì không còn kiêng ky gì nữa, lấy tay bổ thẳng xuống dưới.

Một âm thanh răng rắc vang lên, bùn đất bị một chưởng này của Hàn Sâm bổ thẳng ra, trong nháy mắt đã tạo ra nên một khe nứt rất lớn, ngay lập tức thứ phía dưới trở nên vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt Hàn Sâm chăm chú, trong lớp bùn đất có một quả trứng ngọc vỏ màu tím với đường kính hơn một mét, tỏa ra một ánh sáng tím óng ánh quỷ dị dưới ánh mặt trời, trên vỏ trứng còn có rất nhiều hoa văn giống như những ký hiệu điêu khắc vậy.

"Dương phu tử, ta phải làm sao mới có thể khiến cho trứng gen này nở ra?" Hàn Sâm đứng bên cạnh trứng gen đưa tay sờ vào vỏ trứng như ngọc tím. Điều khiến Hàn Sâm cảm thấy kỳ lạ là hắn lại có thể cảm nhận được tiếng tim đập yếu ớt từ bên trong vỏ trứng truyền ra.

Dương phu tử thở dài: "Nếu như ngươi có huyết mạch Thần Linh, chỉ cần tiếp xúc với nó tự nhiên sẽ có tâm linh cảm ứng. Nếu nó bằng lòng phục tùng ngươi thì sẽ phóng ra tín hiệu, nhưng mà đại nhân ngươi…"

Dương phu tử còn chưa nói xong, Hàn Sâm đã hiểu ý của hắn.

"Không có huyết mạch Thần Linh thì không còn cách nào khác để thu phục trứng gen sao?" Hàn Sâm đương nhiên không có huyết mạch Thần Linh gì đó và cũng không có cách nào để kết nối với nó.

"Không có, nếu như có cách thì người dân đã không phải xem trọng huyết mạch Thần Linh đến như vậy." Dừng lại một lúc Dương phu tử lại khuyên nhủ: "Đại nhân, dù sao ngươi cũng không dùng được, hay là nhanh chóng chôn vật trấn mạch vào lại đi."

Hàn Sâm lại do dự nói: "Không đúng nha, không phải trước đây ngươi nói bất cứ ai cũng có thể nuôi dưỡng chủng gen sao?"

"Chủng gen đương nhiên có thể nuôi được nhưng mà không thể dung hòa với cơ thể mình, chỉ có thể dùng như thú cưng thôi, hơn nữa cũng không phải tùy tiện là nuôi được, nếu như gặp được chủng gen có tính cách khá ngoan hiền nói không chừng còn có thể thuần phục. Nhưng chủng gen có tính cách hơi ác, đừng nói đến nuôi dưỡng, nhìn thấy thôi đã chạy còn không kịp rồi. Trứng gen này chắc chắn là loại cực ác, lỡ như nó ra đời…"

Dương phu tử còn chưa nói xong đã nghe thấy âm thanh răng rắc vang lên, vỏ của trứng gen lại đang nứt ra từ bên trên và lan nhanh xuống phía dưới, nhất thời khiến cho Dương phu tử kinh ngạc đến há hốc mồm hóa đá.

Hàn Sâm khá hứng thú nhìn trứng gen nứt ra, nhìn thấy đường vân nứt ra bên trên ngày càng nhiều, trong chốc lát đã vỡ vụn hơn phân nửa, một cái đầu đầy lông lá từ bên trong chui ra.

Hàn Sâm tỉ mỉ quan sát trong lòng bỗng kinh ngạc.

Bên trong quả trứng khổng lồ mà lại chỉ ấp ra chủng gen to hơn nắm †ay một chút, béo núc na núc ních, tròn xoe giống như quả bóng bằng lông vậy.

Bộ lông màu đỏ trên người óng ả, cái đuôi xoăn, đôi tai nhọn, còn có đôi mắt vừa mới hé mở với con ngươi thẳng đứng màu đỏ máu, dáng vẻ này rõ ràng là một con mèo con.

Điều làm Hàn Sâm kinh ngạc không phải vì kích cỡ của nó mà vì con mèo này trông hơi kỳ lạ. Hàn Sâm nhìn thế nào cũng cảm thấy nó giống với tên khốn lão Miêu.

Nhưng mà con mèo này nhỏ hơn lão Miêu rất nhiều, vô cùng mềm mại đáng yêu, không hề đáng ghét như lão Miêu.

Nhưng giữa hai người vẫn có nét tương đồng, ví dụ như những con mèo bình thường sẽ không có đuôi lớn như vậy, cái đuôi lớn này càng giống với hồ ly hơn, còn có đôi tai của nó dài hơn nhọn hơn mèo bình thường một chút, cũng giống với đặc trưng của hồ ly.

Những điều như vậy thì mèo con này có nhiều điểm khác so với mèo bình thường, nhưng lại rất giống với kiểu nửa mèo nửa hồ ly như lão Miêu.

“Meo.” Sau khi mèo con bò ra từ bên trong vỏ trứng, kêu với Hàn Sâm hai tiếng, lắc lư bò đến bên chân Hàn Sâm, bám lấy ống quần của Hàn Sâm bằng móng vuốt rồi bò lên trông có vẻ hơi tốn sức.

Hàn Sâm giơ tay nắm lấy cái cổ của nó đưa đến trước mặt, tỉ mỉ đánh giá chủng gen mèo con vừa mới chào đời này, ngoài sự ngây ngô đáng yêu thì càng nhìn càng thấy nó giống với lão Miêu.

Mèo con bị Hàn Sâm nắm lấy, dáng vẻ ngoan ngoãn, gương mặt tròn xoe vô tội lè cái lưỡi béo mập kêu meo meo với Hàn Sâm.

“Chắc không có khả năng đâu nhỉ, không nói đến lão Miêu đã chết rồi, cho dù còn sống cũng không thể cải lão hoàn đồng, càng không thể chạy vào trong trứng gen được.” Hàn Sâm nhìn mèo con thầm nghĩ.

“Dương lão, đây là chủng gen hung tàn mà ngươi nói đó sao?”Hàn Sâm nắm lấy mèo con nhảy ra khỏi hố đất, hỏi Dương phu tử.

Dương phu tử cũng ngơ ngác nhìn mèo con đang bị Hàn Sâm nắm trong tay, một lúc lâu cũng không lên tiếng.

Qua một lúc, Dương phu tử mới chậm rãi nói: "Mức hung ác của chủng gen không thể đánh giá theo tướng mạo, có thể do nó quá nhỏ vẫn chưa trưởng thành… Tóm lại bị vật trấn mạch trấn áp, lúc trước còn có sự xuất hiện của dị tượng thần mạch ác thú cổ, nó chắc chắn là ác thú tuyệt thế…"

"Vậy dị tượng thần mạch và ác thú cổ gì đó là sao?" Trước đây Hàn Sâm đã nghe Dương phu tử hô to gọi nhỏ hai từ này, bây giờ hắn lại nói như vậy nữa nên thuận miệng hỏi một câu.

Dương phu tử nói: "Người bình thường chỉ biết chủng gen phân làm sáu cấp bậc gồm Vương, Công, Hầu, Bá, Tử, Nam, nhưng lại không biết còn có một chủng gen càng cao cấp hơn. Khi chủng gen đó ra đời sẽ có các dị tượng thần mạch, ác thú cổ chính là một trong dị tượng thần mạch, nghe nói đó là dấu hiệu của dị chủng cực ác ra đời…"

Hết chương 3044.

Chương 3045. Để ngươi làm người hầu của ta

"Nghe ra rất lợi hại, nó thật sự là chủng gen lợi hại như vậy sao?" Hàn Sâm nhấc bé mèo sữa đến trước mắt, nhìn tới nhìn lui ngoại việc thấy hơi giống với lão Miêu thì chả thấy có điểm nào đặc biệt.

Bé mèo sữa bị Hàn Sâm nắm lấy cơ thể tự nhiên chùng xuống, nó nhìn Hàn Sâm chằm chằm với đôi mắt vô tội mở to giống như một đứa bé háu ăn ngây thơ, cái gì cũng không hiểu vậy.

"Cái này ấy à bình thường thì chủng gen của dị tượng thần mạch sẽ rất mạnh, có thể do nó còn quá nhỏ cần phải có thời gian để trưởng thành." Dương phu tử do dự nói.

Mặc dù biết rõ chủng gen này có lẽ có khả năng là hung thú, nhưng mà nhìn dáng vẻ của nó lại chẳng thể gắn với hung thú, ngay cả Dương phu tử cũng nghi ngờ phán đoán của mình.

Cái gì mà đất nung vạn dặm, thiên tai không ngừng, những dấu hiệu của hung thú ra đời dường như chẳng xuất hiện trên người nó.

“Làm thế nào để nó lớn lên được, phải cho ăn thức ăn mèo sao?” Hàn Sâm nhìn bé mèo sữa hỏi.

“Chủng gen phải ăn trứng gen hoặc chủng gen mới có thể tiến hóa, thức ăn bình thường không thể nào khiến nó lớn lên được.” Dương phu tử đáp chắc nịch.

“Vậy thì hơi phiền phức, đi đâu tìm được nhiều chủng gen như vậy để cho nó ăn chứ?” Hàn Sâm nghe xong thì có hơi buồn rầu.

Đào được một trứng gen đã rắc rối như vậy rồi, theo Hàn Sâm thấy muốn kiếm được một lượng lớn chủng gen không phải là chuyện dễ dàng gì.

“Bây giờ nó vẫn còn nhỏ, trứng gen cấp thấp bình thường hoặc là chủng gen đều có thể cho nó ăn, có lẽ không khó để hoàn thành bước tiến hóa đầu tiên. Nhưng khi nó lớn hơn một chút, trứng gen và chủng gen bình thường có lẽ sẽ rất khó để nó tiến hóa thêm nữa, bắt buộc phải ăn chủng gen cao cấp mới có thể tiếp tục tiến hóa.” Dừng lại một lúc Dương phu tử lại nhắc nhở Hàn Sâm: “Đại nhân, ngươi thật sự muốn nuôi nó sao? Nó thật sự là hung thú, hơn nữa ngươi không thể sinh ra liên kết linh hồn với nó, chỉ là thuần dưỡng bình thường sẽ rất dễ làm phản…”

“Không ngại, cứ nuôi chơi trước đã. suy nghĩ một lúc rồi nói với nó: “Ngươi tên là Tiểu Miêu đi.”

Hàn Sâm nhấc bé mèo sữa lên,

Hàn Sâm vốn dĩ không giỏi đặt tên, nhìn thấy nó cùng loài với lão Miêu nên dứt khoát gọi nó là Tiểu Miêu, đợi đến khi già rồi có thể đổi thành lão Miêu vô cùng tiện lợi.

“Meo!” Tiểu Miêu dường như hiểu được, kêu lên với Hàn Sâm bằng giọng điệu non nớt giống như rất hài lòng với cái tên của mình.

“Dương lão, phiền ngươi tìm giúp ta tìm vài thần mạch, chúng ta đi đào trứng gen tiếp.” Bây giờ Hàn Sâm đã biết bản thân không thể nào dung hòa được với trứng gen nên cũng không có hứng thú gì nhiều đối với trứng gen nữa. Hắn muốn đào vài trứng gen đơn giản là vì để nuôi Tiểu Miêu thôi.

“Được” Dương phu tử bất đắc dĩ gật đầu, nét mặt phức tạp nhìn Tiểu Miêu sau đó mới nói: “Một năm gần đây không biết vì sao số lượng địa mạch lại tăng nhanh, hơn nữa số lượng trứng gen cũng nhiều lên đáng kể. Trước đây trong một địa mạch có thể hoài ra hai quả trứng gen đã là hiếm thấy, gần đây lại có thể nhìn thấy địa mạch ba trứng gen thậm chí là bốn trứng nữa, muốn tìm một quả trứng gen cấp thấp có lẽ sẽ không khó, nếu đổi là trước đây e rằng có hơi phiền phức.”

Hàn Sâm liếc nhìn cái trụ kim loại tầm bốn mét kia, hắn đi đến bên cạnh trực tiếp khiêng lên vai giống như khiêng bó củi vậy.

“Món đồ này chắc hẳn đáng tiền nhỉ? Có thể đổi lấy trứng gen không?” Hàn Sâm hỏi.

Sắc mặt Dương phu tử kỳ lạ nói: “Vật trấn mạch đương nhiên có giá trị liên thành, nhưng mà chủ nhân của nó e rằng không phải hạng tâm thường. Nếu như bị chủ nhân ban đầu phát hiện thì chỉ sợ phiền phức thêm thôi.”

Hàn Sâm cũng không thèm để ý khiêng cái trụ kim loại đi theo sau Dương phu tử, hai người tiếp tục đi tìm địa mạch đào trứng gen.

Giống như Dương phu tử nói, địa mạch dường như không hề khó tìm, đi mười mấy dặm lại tìm được một địa mạch, lần này không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào nữa, rất nhanh đã đào được một cái trứng màu trắng to bằng nắm tay.

Dương phu tử nhìn thấy thì nói đó là trứng của Độc Dịch Xà chủng gen cấp Nam Tước, xem như là một chủng gen thường gặp, có rất nhiều người trong thành Vạn Cổ Thần đều sử dụng loại chủng gen này.

Không phải là món hàng tốt gì nên Hàn Sâm cũng không để vào mắt, gõ luôn một cái lỗ trên trứng của Độc Dịch Xà đưa đến miệng Tiểu Miêu. Tiểu Miêu vô cùng phấn khích mà đưa cái lưỡi ra liếm lòng trứng, vừa liếm vừa kêu meo meo, xem ra nó vô cùng thích.

Đầu của Tiểu Miêu không lớn nhưng sức ăn lại không hề nhỏ. Một quả trứng rắn to bằng nắm tay đã bị liếm vô cùng sạch sẽ, cái bụng nhỏ lại chẳng hề thay đổi gì cả, còn có cả gương mặt như vẫn ăn chưa đủ nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm chỉ đành bảo Dương phu tử dẫn hắn đi đào trứng gen tiếp, hai người mới đi được chưa bao xa bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau ầm ầm truyền đến.

Quay đầu lại chỉ nhìn thấy một con Bá Vương Trùng to lớn điên cuồng chạy về phía bọn họ, trong lòng Dương phu tử hoảng sợ, sợ hãi nói: “Thạch Bác dẫn người đến báo thù sao?”

“Không phải Thạch Bác, là Ninh Tịnh, còn có một thiếu niên nhỏ tuổi hơn nàng.” Thị lực của Hàn Sâm rất tốt, từ xa đã nhìn rõ người ngồi trên lưng Bá Vương Trùng.

Quả nhiên, sau khi Bá Vương Trùng tiến lại gần, Dương phu tử đã nhìn thấy Ninh Tịnh, còn có một thiếu niên áo trắng khôi ngô ngồi bên cạnh Ninh Tịnh.

Bá Vương Trùng dừng lại cách bọn người Hàn Sâm không đến năm mét, thiếu niên áo trắng tầm mười ba mười bốn tuổi kia vô cùng hứng thú đánh giá Hàn Sâm nói: “Ninh Tịnh, ngươi nói người tay không tấc sắt đánh chết Bá Vương Trùng chính là hắn sao?”

“Đúng vậy, Bạch công tử.” Ninh Tịnh cung kính đáp.

Dương phu tử thầm hoảng sợ trong lòng, Ninh Tịnh là cháu gái của thành chủ Long Ca, thân phận tôn quý, nhưng mà nhìn nàng kính nể người thiếu niên này như vậy, xem ra lai lịch của chàng thiếu niên này còn cao quý hơn cả nàng.

“Ngươi thật sự tay không đánh chết Bá Vương Trùng sao?” Thiếu niên áo trắng từ trên lưng Bá Vương Trùng nhảy xuống, đi đến trước mặt Hàn Sâm hỏi.

“Đúng vậy.” Hàn Sâm khẽ gật đầu không hề phủ nhận.

“Vậy ngươi có thể đánh chết con Bá Vương Trùng này không?” Thiếu niên áo trắng vào Bá Vương Trùng mà bọn họ cưỡi tới nói.

Con Bá Vương Trùng này rõ ràng là thể trưởng thành, khí thế đó mạnh hơn con của Thạch Bác trước đây nhiều, hình thể cũng lớn gấp đôi.

“Giữa chúng ta không thù không oán, tại sao ta phải đánh chết Bá Vương Trùng của ngươi?” Hàn Sâm nói.

“Đây không phải là Bá Vương Trùng của ta, là của nàng ấy. Ta chỉ muốn xem ngươi có đánh chết được Bá Vương Trùng bằng tay không hay không thôi.” Thiếu niên áo trắng chỉ vào Ninh Tịnh nói.

Sắc mặt của Ninh Tịnh lúc này có hơi khó coi, nhưng nàng không nói gì cả, rõ ràng vô cùng kiêng nể vị thiếu niên áo trắng này.

“Sao ta phải để ngươi xem? Đánh chết Bá Vương Trùng rồi ta được lợi gì chứ?” Hàn Sâm chau mày nói, người thiếu này khiến người ta làm thấy là lạ.

Thiếu niên áo trắng nghe Hàn Sâm nói vậy, gương mặt toát lên vẻ suy nghĩ sâu xa, nghĩ một lúc rồi nói: “Nếu như ngươi thật sự có thể tay không tấc sắc mà đánh chết Bá Vương Trùng, ta sẽ để ngươi làm người hầu của ta.”

Thiếu niên áo trắng nói như lẽ đương nhiên, như thể để Hàn Sâm làm người hầu cho hắn chính là để Hàn Sâm chiếm được món hời lớn vậy.

Dương phu tử nghe xong câu này thì cảm thấy thôi xong rồi. Hắn hiểu rõ Hàn Sâm tính tình thế nào, tên này làm sao mà chịu được cục tức này.

Hết chương 3045.

Chương 3046. Đứa con ngốc nhà địa chủ

Ai mà ngờ lần này lại nằm ngoài dự đoán của Dương phu tử, Hàn Sâm không hề tức giận, ngược lại còn mỉm cười.

“Làm người hầu của ngươi thì không cần, nếu như ta đánh chết nó thì có thể giao xác của nó cho ta hay không?” Hàn Sâm chỉ vào Bá Vương Trùng nói.

Nói xong còn hỏi Dương phu tử: “Dương lão, chủng gen thế này có lẽ cho Tiểu Miêu ăn được phải không?”

“Có lẽ…Là được…” Sắc mặt Dương phu tử trông kỳ quặc. Lấy chủng gen cấp Vương để nuôi một chủng gen vừa mới ra đời đây không phải là vấn đề có thể hay không, mà là quá lãng phí.

“Được.” Thiếu niên áo trắng gật đầu một cách sảng khoái.

Nét mặt Ninh Tịnh hơi khó coi, nàng muốn nói gì đó, đôi môi khẽ động đậy rồi cuối cùng vẫn không nói ra.

“Ninh Tịnh mau bảo Bá Vương Trùng của ngươi tấn công hắn, ta muốn xem thử hắn có thể tay không tấc sắt đánh chết Bá Vương Trùng thật hay không.” Thiếu niên áo trắng nhìn Ninh Tịnh thúc giục nói.

Khóe mắt của Ninh Tịnh giật giật, xem vẻ nội tâm đang rất đấu tranh, nhưng mà cuối cũng vẫn phải nghe mệnh lệnh của thiếu niên áo trắng, ra lệnh cho Bá Vương Trùng xông về phía Hàn Sâm.

Có hơi khác với con Bá Vương Trùng của Thạch Bác, lớp vỏ của con Bá Vương Trùng này mặc dù là màu đen, nhưng lại loáng thoáng có màu đồng sáng bóng, sức mạnh và tốc độ mạnh hơn Bá Vương Trùng của Thạch Bác nhiều.

“Muốn lấy Bá Vương Trùng của ta làm thức ăn cho mèo, ngươi đi chết đi” Trong lòng Ninh Tịnh căm hận, chỉ mong Bá Vương Trùng của mình có thể nuốt trọn Hàn Sâm.

Cơ thể Bá Vương Trùng to lớn nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh người y như bọ chét, thân hình thoáng cái đã đến trước mặt Hàn Sâm.

Khi những giác quan bên mép mọc toàn chiếc răng nhọn ấy sắp nuốt lấy Hàn Sâm, thì Hàn Sâm lại nâng một cánh tay lên cao rồi nện xuống một nắm đấm.

Ầm!

Đầu của Bá Vương Trùng bị đập mạnh xuống cắm vào trong đất, não văng tung tóe, chết oan uổng ngay lập tức.

Ninh Tịnh nhìn đến mức con ngươi sắp nhảy ra ngoài luôn rồi. Trước đây Hàn Sâm một chưởng đánh nát Bá Vương Trùng chưa trưởng thành còn dễ nói, nhưng Bá Vương Trùng của nàng đã trưởng thành, Hàn Sâm lại có thể đánh nát đầu của nó chỉ bằng một chưởng, chuyện này quá khó tin.

Thiếu niên áo trắng đứng một bên xem, ánh mắt trở nên sáng rực, vỗ tay nói: "Quá thú vị, lại có người thể đánh chết Bá Vương Trùng bằng tay không thật kìa, sao ngươi lại có sức lực mạnh như vậy?"

"Lời ngươi nói lúc nãy có tính hay không?" Hàn Sâm nhìn thiếu niên đó hỏi.

"Đương nhiên tính chứ, Ninh Tịnh đưa xác của Bá Vương Trùng cho hắn." Thiếu niên áo trắng nói xong đi đến chỗ Hàn Sâm, vừa đi vừa hỏi: "Ngươi tên Hàn Sâm đúng không? Ngươi là huyết mạch bẩm sinh sao? Là huyết mạch hệ nào sao có thể có sức mạnh lớn như thế?"

Nói xong, thiếu niên áo trắng còn muốn đưa tay ra sờ cơ bắp trên cánh tay Hàn Sâm, nét mặt vô cùng tò mò.

"Điện hạ…Không thể…" Thiếu niên áo trắng còn chưa đến trước mặt Hàn Sâm thì đã nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện trước mặt thiếu niên áo trắng, khiến hắn không thể nào tiếp cận Hàn Sâm được.

"Không phải ta đã bảo các ngươi đừng đi theo ta sao, sao các ngươi lại đến đây?" Thiếu niên áo trắng liền tỏ ra không hài lòng, trừng mắt với người đó nói.

"Thuộc hạ biết tội." Người đó lập tức quỳ xuống trước mặt thiếu niên áo trắng, nhưng mà không hề có ý định tránh ra, cúi đầu nói tiếp: "Người này quá nguy hiểm, xin điện hạ đừng mạo hiểm."

“Ta chỉ muốn nói chuyện với hắn, có cái gì nguy hiểm chứ? Mau lui xuống” Thiếu niên áo trắng lạnh lùng quát.

“Điện hạ, xin hãy nghĩ lại.” Người đó vẫn quỳ trước thiếu niên không hề có ý định lui bước.

“Ta mang Bá Vương Trùng đi đây.” Hàn Sâm nhìn ra thiếu niên áo trắng có lai lịch không tâm thường, nhưng chuyện này không liên quan gì đến hắn. Hắn chào hỏi với thiếu niên áo trắng xong thì đi thẳng đến bên cạnh xác của Bá Vương Trùng, kéo cái xác lên định rời đi.

“Tên khốn kiếp, cút ra cho ta.” Thiếu niên áo trắng không chút lưu tình đá lên người của tên kia rồi đuổi theo Hàn Sâm.

“Hàn Sâm nếu ngươi chịu theo ta về, ta bảo đảm vinh hoa phú quý hưởng không hết.” Thiếu niên áo trắng đi theo bên cạnh Hàn Sâm, ánh mắt tha thiết nói.

“Ngươi bảo ta theo ngươi về làm gì?” Hàn Sâm vừa đi vừa nói.

“Chị của ta nuôi một chủng gen vô cùng lợi hại, ta luôn thua nàng bị nàng bắt nạt, ta muốn ngươi giúp ta đánh bại chủng gen của nàng, xả giận cho ta.” Thiếu niên áo trắng nghiến răng nghiến lợi nói.

Hàn Sâm trợn mắt nhìn hắn: “Ta là người không phải chủng gen.”

“Ta biết mà, nhưng mà không ai quy định con người không thể vào trường đấu thú cải!” Thiếu niên trịnh trọng nói.

“Không đi.” Hàn Sâm không thèm quay đầu lại mà nói.

“Không phải ngươi muốn xác của chủng gen sao? Nếu như ngươi có thể giết chủng gen của chị ta thì toàn bộ thi thể đều thuộc về ngươi.” Thiếu niên áo trắng vội ra giá.

“Không hứng thú.” Hàn Sâm nghĩ cũng không thèm nghĩ, từ chối hết lần này đến lần khác, hắn cũng không phải thiếu chủng gen thật.

“Ta cho ngươi mười quả trứng gen…Không…Hai mươi quả…” Thiếu niên áo trắng tiếp tục ra giá, dáng vẻ cố chấp không buông tha.

Hàn Sâm mặc kệ hắn vẫn bước đi về phía trước.

Thiếu niên áo trắng không chịu từ bỏ, vẫn luôn đi theo Hàn Sâm, muốn thuyết phục hắn.

Ninh Tịnh và người trông như hộ vệ kia cũng theo sát phía sau thiếu niên, luôn cảnh giác nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, như thể sợ Hàn Sâm gây bất lợi cho thiếu niên vậy.

Hàn Sâm cãi với thiếu niên thấy hơi phiền bèn chỉ vào Ninh Tịnh thuận miệng nói một câu: “Để ta vào trường đấu thú gì đó cũng được, chỉ cần nàng ấy chịu làm nô tỳ của ta là được.”

Ninh Tịnh tức giận: “Ngươi nói gì cơ?”

Thiếu niên áo trắng nghe Hàn Sâm nói vậy thì trong lòng vui mừng, nhìn Hàn Sâm hỏi: “Lời này là thật sao?”

“Thật còn hơn vàng.” Hàn Sâm cười nói.

“Ninh Tịnh, vậy phải để ngươi chịu uất ức rồi” Thiếu niên áo trắng nhìn Ninh Tịnh nói.

Nét mặt Hàn Sâm và Ninh Tịnh đều thay đổi, Hàn Sâm thầm nghĩ: “Đệt, đây là đứa con ngốc của nhà địa chủ nào vậy, dám mở miệng thật!”

Ninh Tịnh là cháu gái của thành chủ Long Ca, nếu là người bình thường thì sẽ không thể nào đồng ý điều kiện của Hàn Sâm, cho dù là hoàng đế của đế quốc Đại Tần e rằng cũng không làm nhục trọng thần của mình thế này.

Nhưng cái tên thiếu niên áo trắng này không hề để ý, mở miệng bảo Ninh Tịnh làm nô tỳ cho hắn, ngu ngốc biết bao nhiêu mới có thể đứng trước mặt mọi người nói ra lời này chứ.

“Điện hạ… Xin ngươi ban chết cho Ninh Tịnh…” Ninh Tịnh lập tức quỳ xuống với vẻ mặt đầy căm uất nói.

Đến vẻ mặt của tên hộ vệ kia cũng trở nên kỳ quặc, hắn nhìn thiếu niên áo trắng nhưng cũng không dám nói gì.

Thiếu niên áo trắng nghe Ninh Tịnh xin ban chết thì sửng sốt, đang định muốn nói gì đó thì tên hộ vệ kia bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên: "Điện hạ cẩn thận."

Nói xong dị quang trên người hộ vệ tỏa ra rực rỡ, sau lưng mọc ra một đôi cánh, đỉnh đầu cũng mọc ra một cái sừng kỳ lạ, tung một quyền đấm thẳng lên trời.

Chỉ thấy một tia sấm sét từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đánh cho cả người tên hộ vệ đó cháy như than, ngã thẳng xuống đất không còn tiếng động gì.

Hàn Sâm quay đầu lại nhìn, thì thấy một cô gái xinh đẹp giống như thiên sứ, sau lưng mọc một đôi cánh trắng tinh, trên người mặc sa y màu trắng, sấm sét bao quanh người phá không đi đến.

Hết chương 3046.

Chương 3047. Mục Xạ Thiên Sứ

Lúc này, thiếu niên áo trắng phản ứng cực kì nhanh, lập tức rụt lại phía sau Hàn Sâm, nắm chặt lưng áo của hắn.

Hàn Sâm vốn muốn ném tên con trai địa chủ ngu xuẩn này ra ngoài, hai người vốn không quen biết nhau, Hàn Sâm cũng không biết hắn là người tốt hay người xấu, cũng không muốn giúp hắn đỡ kiếm.

Nhưng cô gái đẹp như thiên sứ phá không đi tới kia lại không quan †âm nhiều như vậy, nàng cầm trường kiếm trong tay ở đằng xa chĩa về phía Hàn Sâm, ngay lập tức một đường sấm sét dữ dội như muốn phá vỡ hư không bắn đến, rõ ràng là muốn đánh cho Hàn Sâm và thiếu niên áo trắng phía sau thành than cốc.

Hàn Sâm không gây chuyện, nhưng cũng không bao giờ để ai bắt nạt mình, trực tiếp trở tay dùng một quyền nghênh đón sấm sét phá không lao đến kia.

Ninh Tịnh ở bên cạnh hét lên: “Cẩn thận, nàng đã dung hợp chủng gen cấp Thần - Đại Hư Không Lôi Điện Thần Ưng, Đại Hư Không Thần Lôi có thể hủy diệt mọi thứ, cũng có thể truyền đi ngàn dặm, bất khả chiến bại…”

Nhưng sấm sét ập đến quá nhanh, Ninh Tịnh chưa kịp nói hết lời thì nắm đấm của Hàn Sâm đã đánh trúng sấm sét kinh thiên động địa kia.

Ầm!

Sấm chớp nổ tung, sấm sét đáng sợ bị một quyền của Hàn Sâm làm nổ tung, sấm chớp lấp lóe trên bầu trời, nhưng không có làm Hàn Sâm bị thương được, cũng không truyền đến thiếu niên áo trắng phía sau.

Ninh Tịnh há to miệng, nửa ngày vẫn chưa khép lại được, lấy thân thể chống chọi với Đại Hư Không Thần Lôi mà lại không hao tổn một sợi tóc nào, điều này đã vượt quá giới hạn nhận biết của nàng.

Trong ánh mắt của cô gái xinh đẹp trên bầu trời cũng lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất, giây tiếp theo, trường kiếm trong tay liên tục quơ múa, từng Đại Hư Không Thần Lôi ầm ầm lao phía Hàn Sâm.

"Quả nhiên, thế giới này vẫn có cao thủ." Hàn Sâm cảm thấy nắm tay của mình run lên, mặc dù tia chớp kia không làm hắn bị thương nhưng nó cũng khiến hắn cảm thấy có hơi khó chịu.

Nhìn từng đường lôi điện từ trên trời giáng xuống, Hàn Sâm vung quyền đón lấy, một quyền lại một quyền, đánh sấm sét văng bắn, tia lửa văng khắp nơi, giống như chiến thần tắm mình trong sấm sét.

Dương phu tử và Ninh Tịnh đều nhìn tới choáng váng, Dương phu tử càng khẳng định Hàn Sâm không phải là người bình thường, còn Ninh Tịnh càng nhìn lại càng thấy Hàn Sâm không giống người.

Thiếu niên áo trắng ở phía sau Hàn Sâm lại càng hưng phấn, núp sau thân hình cường tráng của Hàn Sâm, cảm giác trên đời này không có gì phải sợ, bèn lớn tiếng hét lên: "Hàn Sâm, không phải ngươi thích nữ nô sao? Mau đánh cho cô gái lợi hại kia rơi xuống, ta sẽ ban nàng và Ninh Tịnh cho ngươi làm nữ nô."

Hàn Sâm nghe hắn nói mấy lời này, thật sự vừa bực vừa buồn cười, Hàn Sâm hắn muốn mỹ nữ gì mà không có, sao lại phải tham luyến sắc đẹp.

Hơn nữa, nếu thật sự đánh gục được cô gái xinh đẹp như thiên thần này, thì sao phải cần hắn ban thưởng?

Vẻ mặt của Ninh Tịnh bên kia còn xấu hơn Hàn Sâm, đứa con trai địa chủ ngốc nghếch này vẫn còn nhớ kĩ chuyện này.

Hàn Sâm chặn liên tiếp hơn chục đòn sấm sét, hai tay gần như bị điện giật sưng lên, thấy mỹ nữ vẫn không nói lời nào và cũng không có dấu hiệu dừng lại, hắn cảm thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách, bỗng nhiên nhảy lên một cái, tính bay lên chộp lấy cô gái xinh đẹp kia.

Hàn Sâm cũng không còn cách nào, thân thể của hắn bị thế giới này bài xích, không có cách nào bay trên không, chỉ đành dùng sức nhảy, với lại nhảy càng nhanh, lực dùng càng mạnh, nhận bài xích cũng càng lớn.

Cả người Hàn Sâm như đạn pháo lao lên trời, nhưng cô gái xinh đẹp kia lại tung cánh như sấm sét bay lên nơi cao hơn, một trảo thất bại, Hàn Sâm bất đắc dĩ rơi xuống mặt đất.

Cô gái nữ xinh đẹp không đợi hắn đáp xuống đất, trường kiếm trong †ay vung chém không thương tiếc, nàng nhanh như tia chớp, kiếm tàn phá bừa bãi tựa sấm sét, người chợt ẩn chợt hiện trong làn sấm sét ấy, còn sấm sét thì như lợi kiếm giăng đầy trời, tất cả đều vọt về phía Hàn Sâm.

“Cô gái này có bệnh sao? Không nói lời nào, vừa tới đã muốn lấy mạng người. Ta thật sự không cùng một đường với tên con nhà địa chủ ngu ngốc này!” Hàn Sâm cảm thấy phiền muộn trong lòng, trên không †rung hoàn toàn không chỗ mượn lực, ngay cả tránh cũng không được, sấm sét phía trước còn dễ đối phó, nhưng sấm sét phía sau thì không có cách nào ngăn được, từng tia sấm sét đánh vào lưng khiến người Hàn Sâm run lên, như thể bị roi quất.

Tuy rằng loại sức mạnh này không thể gây tổn thương cho thân thể hắn, nhưng cảm giác lại không hề dễ chịu.

Hàn Sâm bèn cau mày, cho dù bị sức mạnh của thế giới này bài xích, thì giá trị vũ lực của hắn vẫn mạnh hơn cô gái điên cuồng kia, nhưng cô gái kia dựa vào sức mạnh của sấm sét bay lên, khiến cho Hàn Sâm không đụng được tới nàng, chỉ có thể nằm yên chịu trận.

Ngay lúc Hàn Sâm đang phiền muộn trong lòng thì Tiểu Miêu trong tay hắn đột nhiên kêu lên một tiếng. Sau đó, Hàn Sâm nhìn thấy hồng quang trên thân Tiểu Miêu lấp lóe, hóa thành một luồng ánh sáng màu đỏ nhập vào trong cơ thể hắn.

Trong nháy mắt, Hàn Sâm cảm giác được trong cơ thể tràn ngập một nguồn sức mạnh nóng rực, giây tiếp theo, sức mạnh kia gào thét lao

nhanh trong cơ thể, Hàn Sâm không nhịn được ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng: "Meo!"

Cùng với tiếng mèo kêu kinh thiên động địa này, trên đỉnh đầu Hàn Sâm xuất hiện một đôi tai mèo màu đỏ, phía sau xuất hiện một cái đuôi mèo, ngay cả đôi mắt cũng biến thành con ngươi dựng đứng

đứng màu đỏ như Tiểu Miêu.

"Rốt cuộc là dùng loại chủng gen gì?" Ánh mắt Ninh Tịnh ngưng tụ, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, nàng muốn biết cường giả như thế này sử dụng chủng gen gì.

Mà Dương phu tử bên này lại há to miệng, như mắc trứng gà ở cổ họng, nói không ra tiếng, cũng không nuốt vào được, bộ dạng vô cùng kỳ quái.

"Không…Không thể nào… Hắn không phải chủng gen sao…Chủng gen làm sao có thể hợp thể được với chủng gen chứ…" Đầu óc của Dương phu tử như bị chết máy.

Hàn Sâm nhìn mỹ nữ bay nhanh như tia chớp kia, một luồng lực lượng kỳ dị tràn ngập trong đôi mắt hắn trong đôi mắt hiện lên một luồng dị năng, làm cho đồng tử của hắn càng thêm đỏ rực.

Cô gái xinh đẹp kia thấy Hàn Sâm dung hợp với chủng gen, sức mạnh sấm sét trên người càng mãnh liệt hơn, hai tay cầm trường kiếm chém liên tiếp về phía Hàn Sâm. Sấm sét ngưng tụ thành hình một quái điểu, trong nháy mắt chém tới trước mặt Hàn Sâm.

Ầm!

Trong mắt Hàn Sâm lóe lên hồng quang, bắn ra hai chùm sáng đỏ đánh đại bàng sấm sét nổ tung, mà hồng quang ấy vẫn chứ dừng lại, nó như tia laser xuyên qua bầu trời.

Chỉ thấy hoa tươi rơi tung toé, hai chùm sáng màu đỏ đâm xuyên qua cơ thể của cô gái khiến nàng thét lên một tiếng thê thảm, trừng mắt nhìn Hàn Sâm đầy hung dữ, hai cánh phía sau võ mạnh, hoá thì sấm sét bay đi, trong chớp mắt đã lẫn vào mây đen rồi biến mất.

Sau khi Hàn Sâm bắn một đường ánh sáng từ đôi mắt thì đột nhiên hắn cảm thấy sức mạnh kỳ dị trong cơ thể suy yếu đi rất nhiều, muốn bắn thêm một đường ánh sáng từ mắt nữa cũng không thể.

Cô gái biến mất không thấy tăm hơi, sức mạnh trên người Hàn Sâm cũng theo đó biến mất, hóa thành một tia sáng đỏ nhỏ đi ra từ ngực của Hàn Sâm, sau đó ngưng tụ thành dáng vẻ của Tiểu Miêu.

Nhưng bây giờ Tiểu Miêu trông rất yếu ớt, móng vuốt mềm mại túm lấy ngực áo Hàn Sâm, uể oải kêu một tiếng: “Meo.”

“Tốt lắm, tốt lắm, cuối cùng cũng không uổng công nuôi ngươi, tốt hơn

lão Miêu chết tiệt kia nhiều.” Hàn Sâm thấy vui vẻ, ôm Tiểu Miêu không ngừng khen ngợi.

“Xem ra ta cũng sử dụng được sức mạnh của thế giới này.” Hàn Sâm kiểm tra cơ thể Tiểu Miêu, phát hiện nó chỉ suy yếu một chút thôi thì mới yên lòng, song cũng thấy hưng phấn.

Vốn hắn cho rằng bản thân không thể sử dụng chủng gen, nhưng giờ xem ra không phải vậy.

Hết chương 3047.

Chương 3048. Thái tử Tần Bạch

“Thái tử điện hạ, thuộc hạ cứu giá chậm trễ, tội đáng muôn chết!” Một âm thanh chói tai, không âm không dương truyền đến, chỉ nhìn thấy hơn mười bóng người bay đến, tất cả đều quỳ gối trước thiếu niên áo trắng, một người là thủ lĩnh đang thỉnh tội.

“Một đám vô dụng, nếu không có Hàn Sâm cứu giúp, e rằng ta đã bị cô gái kia đánh thành than cốc từ lâu rồi, đám các ngươi còn có ích gì nữa?” Thiếu niên áo trắng tức giận nói.

“Nô tài tội đáng muôn chết!” Hơn mười người kia hoàn toàn không dám phản bác, chỉ quỳ trên mặt đất thỉnh tội.

“Ui trời, đây là đang đóng kịch cổ trang à?” Hàn Sâm trợn mắt há hốc mồm, mặc dù trong đại vũ trụ có vài chủng tộc theo chế độ quân chủ chuyên chế, nhưng cũng đâu có khoa trương như này.

“Hàn Sâm ngươi có công cứu Thái tử, hay là ngươi trở về cung với ta, †a sẽ cảm tạ người thật hậu hĩnh.” Thiếu niên áo trắng không để ý đến những người kia, tỏ ra ôn hoà nhìn về phía Hàn Sâm nói.

“Cái này, có thể cho ta hỏi một câu không, ngươi là Thái tử của nước nào?” Hàn Sâm nhìn thiếu niên áo trắng với ánh mắt phức tạp, hỏi.

“Nơi này thuộc quyền sở hữu của đế quốc Đại Tần, còn ta đương nhiên là Thái tử của đế quốc Đại Tần rồi, ta họ Tần tên Bạch, ngươi có thể gọi tên của ta.” Thiếu niên áo trắng tự hào nói.

Vẻ mặt Hàn Sâm càng phức tạp hơn, thầm nghĩ trong lòng: “Tần Tu kiêu hùng một đời, sao trong đám con cháu lại có đứa ngốc nghếch như vậy, xem ra thứ đồ chơi gọi là gen di truyên này cũng không đáng tin lắm.”

“Thái tử điện hạ, hồi cung với ngươi thì miễn, nếu muốn cảm ơn ta thật thì ngươi có thể thưởng cho ta vài quả trứng gen cao cấp.” Hàn Sâm nói.

Tần Bạch nghe Hàn Sâm nói vậy thì tỏ vẻ trầm tư, sau một hồi lâu thì hai mắt sáng lên, vui vẻ nói: "Ngươi muốn có trứng gen cao cấp à, vậy cũng không khó, trong giếng Cổ Kim ở trong cung có một quả trứng gen cao cấp, nghe nói đẳng cấp rất cao, ngươi hồi cung với ta, ta sẽ cho ngươi quả trứng gen đó. "

Hàn Sâm còn chưa nói gì thì sắc mặt của gã thủ lĩnh đang quỳ trên mặt đất chợt thay đổi, hắn vội vàng nói với giọng không âm không dương: "Điện hạ, tuyệt đối không được, đó là vật trấn áp khí vận của Đại Tần ta, tuyệt đối không thể tùy tiện động vào! Nếu để bệ hạ phát hiện ra, chắc chắn hắn sẽ rất tức giận. "

Nghe đến hai chữ "bệ hạ" này, Tân Bạch không khỏi có hơi sợ hãi, đành đổi giọng nói: "Dù thế nào thì chỉ cần Hàn Sâm ngươi đồng ý trở về với ta, ta chắc chắn sẽ cho ngươi một quả trứng gen đỉnh cấp."

"Lòng tốt của Thái tử điện hạ ta xin khắc ghi trong lòng, nhưng ta còn có việc quan trọng phải làm. Tạm thời không thể đến đó được." Hàn Sâm vẫn chưa hiểu rõ về thế giới này, nên hắn không muốn đến nơi như hoàng cung Đại Tần.

Nếu như thân thể không bị bài xích bởi thế giới này, hắn cũng chẳng cố ky cái gì, nhưng hiện giờ thì không nên phô trương quá mức.

Dường như Tần Bạch rất muốn Hàn Sâm trở về cùng mình, nhưng Hàn Sâm nhất quyết không đi, Tân Bạch không còn cách nào khác, trước khi rời đi, hắn bước thật chậm, liên tục căn dặn Hàn Sâm là nếu Hàn Sâm có đến quốc đô thì nhất định phải đến tìm hắn, hắn sẽ chuẩn bị cho Hàn Sâm một quả trứng gen tốt nhất.

Tần Bạch rời đi, nhưng Ninh Tịnh lại không đi cùng với hắn.

"Hàn Sâm, có hứng thú làm giao dịch không?" Ninh Tịnh nghiêm túc nhìn Hàn Sâm, hỏi.

"Giao dịch gì?" Hàn Sâm tiếp tục kéo thi thể của Bá Vương Trùng, vừa đi vừa hỏi.

“Không phải ngươi cần chủng gen và trứng gen sao? Ta biết ở một nơi có rất nhiều chủng gen và trứng gen. Nếu như ngươi và Dương phu tử đồng ý đi theo giúp ta một chuyến, thì đến lúc đó chắc chắn sẽ có thu hoạch.” Ninh Tịnh nói.

Hàn Sâm không trả lời, chỉ nhìn về phía Dương phu tử.

Dương phu tử ho nhẹ nói: “Ninh tiểu thư, thứ ngươi nói không phải là bảo tàng của Tần Hoàng chứ? Thật không giấu gì ngươi, trước đó ta được Mông đại nhân cho đi cùng để tìm bảo tàng của Tần Hoàng, nhưng bọn ta không tìm thấy được bảo vật mà Mông đại nhân còn bị hãm sâu vào đó, cho đến hiện giờ vẫn chưa biết sống chết như thế nào. “

Ninh Tịnh khẽ lắc đầu, nói: “Dương phu tử hiểu lầm rồi, thứ ta muốn †ìm không phải là bảo tàng của Tần Hoàng, mà là chỗ thần mạch tàng linh, ta đã đoán được sơ sơ về vị trí của thần mạch tàng linh, nhưng không cách nào tìm ra được vị trí chính xác, vậy nên ta muốn nhờ phu tử giúp đỡ, sau khi mọi việc xong xuôi thì đương nhiên sẽ có cảm tạ hậu hĩnh.”

“Thần mạch tàng linh? Trong Vạn Cổ Đại Thần sơn sao?” Dương phu tử nghe xong thì vô cùng kinh ngạc, không thể tin được nhìn về phía Ninh Tịnh, hỏi.

“Đúng vậy, ngay trong Vạn Cổ Đại Thần sơn.” Ninh Tịnh gật đầu nói: “Ta nghĩ phu tử cũng biết, một năm qua thường xuyên xuất hiện thần mạch cỡ lớn, số lượng trứng gen cũng nhiều hơn trước kia không biết bao nhiêu lần. Chỗ thân mạch tàng linh mà ta nói tới là mới xuất hiện gần đây, đã có thể nhìn thấy được mạch khí rồi, nhưng vị trí chính xác thì không dễ xác định, nếu phu tử có thể tìm được vị trí cụ thể, khi lấy được chắc chắn ngươi sẽ có một phần.”

Dương phu tử nghe vậy thì dao động vô cùng nhưng vẫn không đồng ý ngay, mà nhìn về phía Hàn Sâm, rõ ràng là tỏ ý nghe theo Hàn Sâm, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

“Thần mạch tàng linh là gì?” Hàn Sâm hỏi.

Dương phu tử chậm rãi giải thích, bình thường địa mạch có thể tạo ra hai hoặc ba quả trứng gen thì được coi là có năng suất cao, nhưng các thần mạch tàng linh có thể tạo ra hàng trăm quả trứng gen, thậm chí nhiều hơn nữa.

Nếu lấy mạch khoáng làm ví dụ, thì thần mạch tàng linh chẳng khác gì với quặng cực phẩm.

Hàn Sâm nghe vậy thì thấy hứng thú vô cùng, sau khi biết mình có thể hợp thể với chủng gen, thì Hàn Sâm lại càng có hứng thú với chủng gen hơn.

Đương nhiên, chủ yếu là sau khi đánh với cô gái kia một trận, Hàn Sâm phát hiện thân thể của bản thân đã bị thế giới này áp chế quá mạnh, nếu có thêm một ít chủng gen mạnh trợ giúp thì sẽ khiến hắn nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Một cô gái đã mạnh đến như vậy, bảy đại đế quốc không biết có bao

nhiêu cường giả mạnh hơn nữa, Hàn Sâm cảm thấy với tình hình của

mình hiện giờ, có lẽ không thể đánh bại được cường giả đỉnh cấp của bảy đại đế quốc.

“Năm đó, rốt cuộc Tần Tu đã phá vỡ kết giới không gian, tiến vào đại vũ trụ bằng cách nào vậy?” Sức mạnh của Hàn Sâm không thua gì Tần Tu, nhưng hắn hoàn toàn không thể đánh thủng thông đạo trong sự áp chế của quy tắc thế giới được.

“Nếu hai vị chịu giúp ta tìm ra thần mạch tàng linh, thì đến khi lấy được, hai vị mỗi người đều được mười phần trăm, thế nào?” Ninh Tịnh ra điều kiện.

“Hai người bọn ta chỉ được có hai mươi phần trăm, có ít quá hay không?” Hàn Sâm nhíu mày nói.

Ninh Tịnh lắc đầu nói: “Vậy thì ngươi không biết rồi, trong thân mạch tàng linh có rất nhiều nguy hiểm, không phải chỉ cần một, hai người là có thể lấy được nên ta cũng phải hợp tác với những người khác nữa. Thật ra, cuối

cùng ta lấy được cũng chỉ có ba mươi phần trăm thôi, các ngươi lấy hai mươi phần trăm, năm mươi phần trăm còn lại sẽ được chia cho những người khác.”

Hàn Sâm không hiểu mấy thứ này, chỉ đành nhìn Dương phu tử.

Dương phu tử khẽ gật đầu: “Thần mạch tàng linh thật sự rất nguy hiểm, bên trong chắc chắn sẽ có chủng gen nở ra. Nếu như thần mạch tàng linh đó đã xuất hiện từ lâu, có lẽ chủng gen trong đó đã nuốt chửng những quả trứng gen chưa nở, trưởng thành từ sớm rồi nữa ấy chứ, trường hợp đó thì sẽ rất phiền phức. ”

“Cũng được, hai mươi phần trăm thì hai mươi phần trăm.” Hàn Sâm thấy hình như Dương phu tử rất muốn đi, mà bản thân hắn cũng muốn đi xem thử nên bèn đồng ý.

“Nếu đã vậy thì mời hai vị tới nơi trú quân của ta trước đã, ta sẽ giới thiệu những người khác cho cho hai ngươi.” Ninh Tịnh cười nói.

Hết chương 3048.

Chương 3049. Huyết mạch Thần Linh cao quý.

Ban đầu Hàn Sâm cho rằng hắn và Dương phu tử sẽ muốn tham gia kiếm lời, e rằng vẫn sẽ có chút trắc trở, nhưng ai ngờ khi Ninh Tịnh dẫn bọn họ quay về, sau khi giới thiệu Dương phu tử với đối tác của nàng, những người đó lại rất nhiệt tình với Dương phu tử, không để ý tới việc chia hai mươi phần trăm lợi nhuận kia.

“Dương lão, không ngờ ngươi lại nổi tiếng như vậy đấy!” Khi trở về phòng nghỉ ngơi, Hàn Sâm nhìn Dương phu tử cười nói.

Dương phu tử cười khổ nói: “Có đôi khi cũng rất khổ sở vì hữu danh vô thực, tuy ta biết một số kiến thức về phương diện tìm mạch, nhưng lại không có thực lực bảo vệ bản thân, đây chính là đạo lý mang ngọc mắc tội. Nếu không có ngươi ở đây, Ninh Tịnh cũng sẽ không khách sáo với ta như vậy, e dù ta có muốn hay không thì cũng đều phải tới, và chưa chắc đã nhận được cái định mức hai mươi phần trăm kia.”

Hàn Sâm vừa nói chuyện với Dương phu tử, vừa bỏ thịt lấy từ cơ thể của Bá Vương Trùng vào trong lò nướng.

Đây là một khách sạn trong thành Vạn Cổ Thần, không tiện nhóm lửa, nhưng có lò nướng điện cũng tốt.

Tiểu Miêu ngoan ngoãn canh giữ ở bên cạnh lò nướng điện, nó nhìn chằm chằm vào miếng thịt nướng bên trong qua tấm kính trong suốt, nước miếng cũng sắp chảy xuống luôn rồi.

Sau khi vất vả nướng xong, Hàn Sâm chia thịt thành ba phần, vốn hắn định chia cho Dương phu tử một phần, nhưng ai ngờ Dương phu tử lại lắc đầu liên tục: “Thân thể của lão hủ không chịu nổi thịt của chủng gen này, các ngươi ăn với nhau đi.”

“Đám quý tộc kia cũng không ăn thịt của chủng gen sao?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Nếu là khi không có thức ăn thì cũng sẽ ăn, nhưng thường thì sẽ không ăn quá nhiều, vì thịt của chủng gen có quá nhiều năng lượng kỳ lạ, cơ thể của nhân loại không thể chịu đựng nổi khi loại năng lượng này quá nhiều, chỉ có chủng gen mới có thể ăn với số lượng lớn.” Dương phu tử nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, nói.

Thấy Hàn Sâm một ngụm là ăn hết một miếng thịt nướng, thâm nói trong lòng: “Rốt cuộc thằng cha này có phải là chủng gen không? Nếu nói hắn không phải là chủng gen thì thân thể và sức ăn này của hắn cũng không phải là thứ mà nhân loại có thể so sánh được, về cơ bản là giống với chủng gen. Nếu nói hắn là chủng gen, vậy sao chủng gen lại dung hợp được với chủng gen?”

Hàn Sâm và Tiểu Miêu, một người một mèo ăn rất nhiều thịt của Bá

Vương Trùng, đừng thấy người Tiểu Miêu nhỏ mà lầm, thịt Bá Vương Trùng mà nó đã ăn bằng một con trâu đực lớn đó, lúc này bụng nhỏ

của nó căng tròn, nó nằm trên đệm duỗi bốn chân ra, chân nhỏ mập mạp áp vào cái bụng nhỏ tròn xoe kia, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Hàn Sâm ăn mấy miếng, phát hiện không thu được nhắc nhở của gen thì trong lòng thấy hơi thất vọng, không ăn tiếp nữa.

Dương phu tử còn muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên nhìn thấy bầu trời đêm bên ngoài khách sạn sáng lên, giống như có người đang đốt pháo hoa.

Hàn Sâm và Dương phu tử đều nhìn ra ngoài cửa sổ lớn, chỉ thấy một chùm ánh sáng màu tím phóng lên trời, xuyên vào trong tầng mây, giống như một cây trụ nối trời và đất.

“Là chỗ Thần miếu Yêu Liên, chỗ đó đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Sâm đứng trước cửa sổ, nhíu mày nhìn chùm ánh sáng màu tím.

Dương phu tử ngớ ra hồi lâu, rồi nói với vẻ hâm mộ: “Người nào đó đã có được huyết mạch Thần Yêu Liên hoàn chỉnh, không ngờ thành Vạn

ư”

Cổ Thần lại có thiên tài như thế: “Có ý gì?” Hàn Sâm nhìn về phía Dương phu tử.

Dương phu tử giải thích: “Huyết mạch Thần Linh mà người bình thường có được đều không hoàn chỉnh, giống như một hay là hai ba đóa tử liên mà chúng ta đã thấy trước đây, thậm chí là bốn đóa, đều không phải là huyết mạch Thần Linh hoàn chỉnh. Lúc này xảy ra dị tượng, chứng tỏ người nào đó đã có được huyết mạch Thần Yêu Liên hoàn chỉnh, thiên phú đã tới cực điểm rồi, chinh phục chủng gen cũng dễ hơn người thường rất nhiều, đây là thiên phú và cũng là mệnh.”

Nói tới đây, Dương phu tử không khỏi thở dài, nói: “Đúng là không thể so sánh giữa người với người, ta chỉ muốn một chút huyết mạch Thần Linh mà

cũng không được, trong khi người ta lại có được tất cả, thiên tài như thế e đến thành chủ của thành Vạn Cổ Thần cũng sẽ tự mình tới mời chào."

"Huyết mạch Thần Linh thật sự quan trọng như vậy sao?" Hàn Sâm rất phản đối chuyện này.

Nơi Hàn Sâm đã sống và lớn lên, chú trọng đến năng lực và cống hiến cá nhân, chỉ cần có năng lực là có thể phát triển trong Tí Hộ Sở nhờ vào chính năng lực của mình, từ đó trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng có vẻ thế giới này lại hoàn toàn khác, huyết mạch Thần Linh giống như đã quyết định vận mệnh của một người, không có huyết mạch Thần Linh, thậm chí ngay cả cơ hội để trở nên mạnh mẽ hơn cũng không có.

"Rất quan trọng, huyết mạch Thần Linh của một đóa tử liên, nếu muốn chủng gen cấp Nam Tước thần phục, thì phải cố gắng liên tục để kết nối với nó, nhưng cũng chưa chắc có thể thành công. Mà huyết mạch Thần Yêu Liên hoàn chỉnh, lại có cơ hội khiến chủng gen cấp Vương trực tiếp thần phục, ngươi nghĩ mà xem, một thiếu niên mười mấy tuổi, nhưng có thể dung hợp với chủng gen cấp Vương để chiến đấu, có thể nói là một bước lên mây, chỉ trong một đêm đã trở thành cường giả hàng đầu của thành Vạn Cổ Thần, ngươi nói xem có quan trọng không?" Dương phu tử nói với vẻ mặt chua xót.

Không có được huyết mạch Thần Linh, đó là nỗi đau cả đời này của hắn.

Trong khi hai người đang nói chuyện, chùm sáng màu tím kia đã nở ra giống như một bông sen, tạo thành một bông sen ánh sáng màu tím khổng lồ, xuất hiện trên tinh không trong vài phút trước khi dần tan biến.

Bây giờ, Hàn Sâm ngày càng có hứng thú với Thần miếu, hắn rất muốn biết, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì nếu bản thân hắn đi thí nghiệm.

"Yêu Liên Thần Tử có thể cho ta huyết mạch Thần Yêu Liên không?" Hàn Sâm nhìn về phía Thần miếu Thần Yêu Liên một cách thích thú.

Đáng tiếc là có quá nhiều quy định khi đi thí nghiệm ở Thần miếu, Hàn Sâm cũng không muốn ỷ mạnh hiếp yếu phá vỡ quy định của Thần miếu,

cho nên chỉ đành từ bỏ.

Còn đối với việc cúng bái Thần Yêu Liên theo quy định, lại càng không thể.

Trong phòng khách sạn có một trí não, xem vẻ trình độ khoa học của thế giới này cũng rất tiên tiến không kém gì đại vũ trụ, thao tác trên trí não cũng rất đơn giản, Hàn Sâm đăng nhập vào cộng đồng ảo, tra được rất nhiều thông tin và từ đó càng hiểu được thêm về thế giới này.

Như Dương phu tử đã nói, thế giới này là thế giới lấy huyết mạch để phân chia địa vị cao thấp, không có sự gia trì của huyết mạch Thần Linh thì cho dù là ở đế quốc nào trong bảy đế quốc của đại vũ trụ, cũng đều là tầng lớp hạ lưu - Tầng lớp thấp nhất, thậm chí có rất nhiều người trong số đó còn bị buôn bán như nô lệ.

Huyết mạch Thần Linh nhận được càng mạnh, thì địa vị sẽ càng cao.

Nhưng điều này cũng không phải tuyệt đối, người có huyết mạch Thần Linh mạnh mẽ nhưng nếu không có chủng gen đủ mạnh hỗ trợ, thì cũng coi như vô dụng.

Hoàng đế của bảy đại đế quốc đều có được huyết mạch Thần Linh cấp Hủy Diệt, cho nên mới thống trị được một thế giới.

Điều khiến Hàn Sâm cảm thấy kì lạ là, hắn không tìm thấy thông tin liên quan về Thần Linh và Thần miếu cấp Trọng Khải trong cộng đồng ảo, như thể chưa có ai nhận được huyết mạch Thần Linh cấp Trọng Khải vậy.

“Chắc là Thần Linh cấp Trọng Khải đang ở trong Thần điện Gen, nhưng không có truyền thuyết về Thần điện Gen ở thế giới này, thế thì có hơi kỳ lạ thật.” Khi Hàn Sâm xem tư liệu thì phát hiện ra một chức năng thú vị của cộng đồng ảo.

Chức năng này lại có thể kiểm tra sự mạnh yếu của huyết mạch Thần Linh, hơn nữa còn chia huyết mạch Thần Linh thành rất nhiều cấp bậc.

Hết chương 3049.

Chương 3050. Khảo nghiệm huyết mạch Thần Linh

Hàn Sâm không hiểu rõ lắm về nguyên lý khảo nghiệm, phương pháp cụ thể rất đơn giản, chỉ cần ngồi trên một cái ghế ở cộng đồng ảo, sau đó căn phòng hình tròn sẽ bắt đầu luân chuyển, mà càng xoay sẽ càng nhanh.

Trên vách tường đang xoay tròn sẽ xuất hiện một số chữ viết, người khảo nghiệm cần ghi nhớ những chữ viết đó, có thể ghi nhớ càng nhiều chữ viết thì chứng tỏ huyết mạch Thần Linh càng mạnh.

Người không có huyết mạch Thần Linh cũng có thể khảo nghiệm, nhưng mà bình thường sau khi căn phòng bắt đầu xoay tròn thì sẽ không nhìn thấy những chữ viết đó nữa.

Hàn Sâm vô cùng tò mò, dù sao cũng chỉ là khảo nghiệm ảo, sẽ không bị bất cứ tổn hại gì, chỉ là mở ra cấp độ khảo nghiệm ảo và ngồi trên ghế ở bên trong căn phòng ảo thôi.

Sau khi Hàn Sâm ngồi xuống, chiếc ghế tự động nâng lên giữa không trung, căn phòng hình tròn cũng dần bắt đầu luân chuyển.

Trước khi bắt đầu xoay tròn, Hàn Sâm cũng không nhìn thấy có bất cứ chữ viết nào trên vách tường, nhưng đến khi tốc độ xoay tròn của căn

phòng tăng lên, Hàn Sâm lại dần nhìn thấy một số chữ viết giống như

ánh sáng lóe lên ở bên trên vách tường.

Chữ viết ở nơi này cũng giống như chữ viết thông dụng ở đại vũ trụ, Hàn Sâm nhận ra được những chữ đó, lập tức ghi nhớ từng chữ một.

Cùng với sự gia tăng tốc độ xoay tròn của căn phòng, số lượng chữ cũng càng lúc càng nhiều lên, nhưng Hàn Sâm lại không hề có bất cứ cảm giác nào, rất dễ dàng ghi nhớ những chữ viết hiện ra.

“Nội dung của những chữ viết này có chút kỳ lạ.” Hàn Sâm quan sát một lúc, càng nhìn thì càng thấy giống một loại thuật gen, nhưng loại thuật gen này không giống với thuật gen của đại vũ trụ, dường như không được sử dụng cho nhân loại.

Hàn Sâm vừa ghi nhớ vừa nghiên cứu, phát hiện cái này không nên gọi là thuật gen mà phải gọi là một loại thuật Thần Linh, một dị thuật chỉ có huyết mạch Thần Linh mới có thể sử dụng.

Cùng lúc Hàn Sâm đang hồi tưởng nghiên cứu thuật Thần Linh, bên trong viện Thần Huyết của thủ đô đế quốc Đại Tần, một lão già đang trợn mắt há hốc mồm nhìn một tấm bia cổ ở bên trong thiết bị.

Viện Thần Huyết là một cơ quan khá thông thoáng trong đế quốc Đại Tần, chủ yếu là chịu trách nhiệm giám sát và ghi chép số lượng cùng với cấp độ huyết mạch Thần Linh bên trong đế quốc.

Trước kia còn phải tổng điều tra cả nước, cần rất nhiều nhân lực và vật lực.

Nhưng từ sau khi hệ thống khảo nghiệm huyết mạch Thần Linh ảo được thành lập, khối lượng công việc của viện Thần Huyết đã giảm đi rất nhiều, chỉ cần thu thập số liệu ở bên trong việc là được rồi.

Bây giờ ở viện Thần Huyết, ngoài một số nhân viên công tác quan trọng, hầu hết các đơn vị cấp dưới đều đã bị cắt bỏ trong cuộc cải cách.

Bây giờ tổng cộng cả viện Thần Huyết cũng chỉ có hơn ba mươi thành viên, trong đó còn bao gồm một vị chánh viện trưởng và ba vị phó viện trưởng.

Hiện nay người chịu trách nhiệm duy trì hệ thống khảo nghiệm huyết mạch Thần Linh ảo là Mã Quốc Thần, một trong ba vị phó viện trưởng. Mã Quốc Thần đang bưng một chén trà giống như thường lệ, ung dung ngồi trên ghế xem tin tức.

Nhưng rồi hắn lại đột nhiên thấy số liệu của máy chủ xuất hiện biến động kỳ lạ, điều này làm cho Mã Quốc Thần sợ hết hồn.

Sau khi máy chủ được thành lập từ hơn ba nghìn năm trước, hệ thống vẫn hoạt động ổn định đến ngày hôm nay và chưa xảy ra bất cứ sai sót nào.

Không phải là hệ thống này không thể bị phá vỡ, mà bởi vì các thiết bị bên ngoài của máy chủ cũng được thay mới đúng thời hạn, vẫn luôn duy trì trạng thái tốt đẹp.

Cho dù có sự cố thì cũng có bộ máy dự phòng có thể chuyển đổi một cách thông minh, nếu số liệu của hệ thống xảy ra vấn đề, trí não sẽ lập tức tự động chuyển sang bộ máy dự phòng.

Nhưng hiện giờ vấn đề chưa được giải quyết, âm thanh số liệu dao động bất thường vẫn không ngừng vang lên, đây cũng là điều chưa bao giờ xảy ra, làm cho trong lòng Mã Quốc Thần hoảng hốt, hắn vội vàng bật camera phòng máy lên.

Vừa nhìn thấy cái này, nhất thời làm cho Mã Quốc Thần chấn động, tất cả linh kiện của hệ thống khảo nghiệm đều có thể thay đổi, chỉ có một vật duy nhất không thể thay đổi được, đó chính là trung tâm của toàn bộ hệ thống khảo nghiệm Thần Linh ảo, tấm bia cổ Thần Linh đó.

Mỗi một thủ đô đế quốc đều có hệ thống khảo nghiệm Thần Linh ảo, nhưng phương thức khảo nghiệm sẽ có chút khác biệt, phương thức khảo nghiệm của đế quốc Đại Tần là dựa vào tấm bia cổ Thần Linh này.

Tương truyền tấm bia cổ Thần Linh này là khi bắt đầu tạo ra Tần quốc, do Tần hoàng đời thứ nhất để lại, tấm bia đó vô cùng kỳ dị, trải qua rất nhiều đời người nghiên cứu cũng không thể làm rõ được tác dụng cụ thể và lai lịch của tấm bia cổ Thần Linh này.

Sau đó, có một nhà nghiên cứu đã kết hợp tấm bia cổ Thần Linh cùng với hệ thống mô phỏng, nhưng lại phát hiện ra, tấm bia cổ có thể hiện ra một số chữ viết dựa vào mạng ảo.

Trải qua rất nhiều năm nghiên cứu, cuối cùng cách đây hơn ba nghìn năm trước mới có một hệ thống khảo nghiệm huyết mạch Thần Linh ảo ra đời.

So sánh với phương thức khảo nghiệm của các đế quốc khác, độ chính xác của hệ thống khảo nghiệm Tần quốc này tương đối cao, gần như chẳng bao giờ xảy ra sai sót quá lớn.

Mã Quốc Thần cũng đã ở trong viện Thần Huyết mấy thập niên, hắn chưa từng thấy tình huống nào như thế, chỉ thấy lúc này tấm bia cổ Thần Linh bị khảm ở bên trong thiết bị lại tỏa ra hào quang chói lóa, từng chữ viết trên tấm bia lóe lên tia sáng quỷ dị, bản thân tấm bia cổ Thần Linh đó lại càng giống như một khối sắt nung màu vàng.

Biến thành trạng thái bán trong suốt.

“Đây là tình huống gì vậy?” Mã Quốc Thần cảm thấy việc lớn không ổn, hắn vội vàng bấm máy liên lạc, muốn gọi cho nhân viên bảo trì thiết bị nhanh chóng đi kiểm tra thiết bị bên trong phòng máy, xem có phải linh kiện thiết bị nào đó có vấn đề hay không.

Nhưng mà rất nhanh Mã Quốc Thần đã phát hiện ra, máy liên lạc hoàn toàn không có tín hiệu, hơn nữa tất cả thiết bị cũng bắt đầu rối loạn, thậm chí một số thiết bị đã bắt đầu bốc lên khói trắng.

“Chết tiệt, rốt cuộc đây là tình huống gì vậy?” Mã Quốc Thần quyết định thật nhanh, hắn vội vàng chạy về phía công tắc tổng của phòng máy và kéo công tắc xuống, cắt đứt nhiên liệu cung cấp cho toàn bộ phòng máy, khiến cho tất cả thiết bị đều ngừng hoạt động.

Kể từ đó, tình huống bên trong phòng máy cuối cùng cũng có chuyển biến tốt đẹp, tấm bia cổ Thần Linh nhìn qua giống như có thể nổ tung bất cứ lúc nào kia cũng dần thu lại tia sáng, chỉ trong giây lát đã khôi phục dáng vẻ tấm bia đá màu xám tro lúc đầu.

Tín hiện truyền tin cũng trở lại bình thường, Mã Quốc Thần vội vàng liên hệ với viện trưởng và những thành viên cốt lõi khác của viện Thần Huyết, đồng thời cũng gọi đội làm công tác bảo trì tới.

Sau khi những người đó chạy tới, nhìn thấy bên trong phòng máy vẫn còn rất nhiều thiết bị đang bốc khói thì bọn họ đều tỏ ra nghỉ hoặc. Viện trưởng Lý Thanh Vân nghiêm mặt hỏi Mã Quốc Thần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mã Quốc Thần giải thích sự việc một lần, tất cả mọi người nghe xong đều bán tín bán nghi, Lý Thanh Vân ra lệnh cho đội công tác kiểm tra, sửa chữa và điều tra nguyên nhân rõ ràng.

Có rất nhiều linh kiện thiết bị bị hư hỏng, may mà toàn bộ máy chủ đều là mô đun hóa, có thể trực tiếp tiến hành thay thế, chỉ cần thời gian nửa ngày là máy chủ sẽ khôi phục hoạt động bình thường.

Nhưng mà đội công tác cũng không thể tìm ra được nguyên nhân của sự cố, sau khoảng mấy ngày nghiên cứu cũng như sửa chữa kịp thời và điều tra bản ghi chép bị tổn hại thì đã phát hiện được một chút dấu vết.

“Khi xảy ra sự việc, dữ liệu được truyền đến từ thành Vạn Cổ Thần đã xảy ra biến động trên diện rộng, đáng tiếc dữ liệu bị tổn hại, hơn nữa cũng không thể nào định vị được cho nên không có cách nào xác định được, rốt cuộc những dữ liệu mà thành Vạn Cổ Thần truyền về kia là cái gì.” Đội công tác đưa báo cáo kết luận cuối cùng bằng hình thức văn bản cho Lý Thanh Vân.

Hết chương 3050.

Chương 3051. Tái nhập Đại Thân Sơn

Hàn Sâm cảm thấy vô cùng kỳ quái, cho đến khi chữ viết trong khảo nghiệm đã hiện lên hoàn toàn thì Hàn Sâm vẫn không xuất hiện những triệu chứng giống như trên mạng nói.

Theo quy trình khảo nghiệm được chia sẻ từ những người khảo nghiệm khác ở trên mạng, huyết mạch Thần Linh của nhân loại càng kém thì sẽ càng dễ bị hoa mắt chóng mặt, thậm chí còn sẽ có triệu chứng hôn mê.

Dù là những quý tộc có huyết mạch Thần Linh hoàn chỉnh thì cũng rất khó chống đỡ được qua nửa tiếng, nhưng Hàn Sâm cũng đã khảo nghiệm hơn

một tiếng đồng hồ mà vẫn không có bất cứ cảm giác khó chịu nào cả.

Ngay cả những chữ viết lóe lên kia cũng đã bắt đầu lặp lại liên tục, lúc đang lặp lại, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, người cũng đẩy ra từ bên trong phòng khảo nghiệm ảo.

“Khảo nghiệm xong rồi sao?” Hàn Sâm thấy có hơi nghi ngờ, hắn cũng chưa nhìn thấy thành tích khảo nghiệm của mình, sao lại bị đẩy ra ngoài rồi chứ?

Hắn lại kết nối với cộng đồng khảo nghiệm ảo kia lần nữa, nhưng nhắc nhở máy chủ không tồn tại đã hiện ra, ngay cả trang web chính thức cũng không mở ra được.

“Sao cái trang web đểu này nói đóng là đóng như vậy chứ, quá không đáng tin mà.” Hàn Sâm có hơi buồn bực, hắn vẫn còn muốn nhìn xem mình có thể xếp hạng ở cấp độ nào, kết quả ngay cả trang web cũng không mở ra được nữa rồi.

Không còn cách nào, Hàn Sâm lại xem thử những trang web khác để †ìm hiểu thêm về thế giới này.

Hàn Sâm cũng đã đọc một số tài liệu về địa mạch, rất nhanh hắn đã hiểu ra, tại sao quý tộc bình thường cũng chỉ biết được một chút về địa mạch rồi rồi.

Đây quả thực là một môn học phức tạp nửa giả tưởng nửa lý luận, rất nhiều thứ bên trong đều không được giải thích rõ ràng, cũng không người nào, không có một tiêu chuẩn xác minh nào, cũng không khác gì huyền học mà Hàn Sâm đã biết, mức độ phức tạp bên trong đó còn khó hiểu hơn cả hóa học.

Ít nhất hóa học còn có công thức rõ ràng để học theo, nhưng thuật địa mạch thì đến công thức cũng còn chẳng có, các loại nhân tố khác nhau đều sẽ tạo ra ảnh hưởng tinh tế đối với địa mạch, hơn nữa còn có một số nhân tố chỉ có thể hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, căn bản không không giải thích rõ ràng.

Học một chút sơ qua thì không khó, cái khó là thật sự thông thạo môn học này, chưa nói đến việc cần một khoảng thời gian lớn để học tập, còn cần có rất nhiều kinh nghiệm thực tế thì mới học được một chút tỉnh túy.

Quý tộc làm gì có nhiều thời gian học những thứ này như vậy, bình thường cũng chỉ đặc biệt bồi dưỡng một số phu tử giúp bọn họ tìm kiếm địa mạch thôi.

Lúc đầu Hàn Sâm còn có chút hứng thú đối với thuật địa mạch, nhưng sau khi xem một hồi, nó cũng giống như những huyền học đã được Bạch tiên sinh dạy, nhìn mà mù mờ như lọt vào sương mù, rắc rối khó hiểu, cuối cùng hắn bỏ qua.

Ninh Tịnh còn muốn làm một số công tác chuẩn bị nên phải đến ngày mốt mới có thể lên đường, Hàn Sâm nhàn rỗi không có việc gì làm, hắn bèn nghiên cứu những chữ viết đã nhìn thấy ở bên trong phòng khảo nghiệm.

Những chữ viết ghi chép đó là một loại kỹ xảo được gọi là "thuật Thần Bộc", hoặc gọi là thuật Thần Linh, yêu cầu để sử dụng thuật Thần Bộc rất đơn giản, cần có được huyết mạch Thần Linh, sau đó phải có một

chủng gen.

Sau khi hợp thể với chủng gen, sức mạnh của chủng gen có thể ngưng tụ trong một đòn, sau một đòn này, sinh mệnh tinh hoa của chủng gen hợp thể với con người sẽ bị rút cạn hoàn toàn, cứ thế tan thành mây khói.

Nhưng sau khi sức mạnh của chủng gen ở trong một đòn kia hoàn toàn bộc phát ra, uy năng được tạo ra là thứ mà chủng gen bình thường không thể nào so sánh được sau khi hợp thể.

"Thật là một kỹ xảo độc ác, một lần sử dụng sẽ giết chết một chủng gen, cũng chỉ có cường hào mới sử dụng loại kỹ xảo này." Hàn Sâm không có huyết mạch Thần Linh, cũng không nỡ để cho con mèo nhỏ nổ tung, vậy nên mặc dù đã nghiên cứu nó nhưng hắn cũng không có ý muốn sử dụng.

Bên trong vành đai thiên thạch bí mật ở một chỗ trong tinh không, một thiên thạch có kích thước lớn bằng sân đá bóng chậm rãi trôi lơ lửng theo

đám thiên thạch.

Thiên thạch này trông không có gì đặc biệt, nhưng bên trong nó là một căn cứ bí mật với đầy đủ các cơ quan nội tạng.

Người phụ nữ xinh đẹp áo trắng ngày hôm đó đuổi giết Thái tử Tần Bạch, chiến đấu một trận cùng với Hàn Sâm, cuối cùng trốn thoát được đang ở trong căn cứ, nhưng trên lưng của nàng đã không còn đôi cánh thiên sứ bình thường nữa, tướng mạo và khí chất kém hơn thời điểm biến thân rất nhiều, cho dù Hàn Sâm có ở đây thì cũng không nhận ra được nàng.

“Tông chủ, ngươi muốn liều mình đi mạo hiểm thật à?” Tô Linh Nhi trợn †o mắt nhìn người phụ nữ áo trắng.

Người phụ nữ áo trắng dửng dưng nói: “Hiếm khi Thái tử Tần Bạch lạc đàn, cơ hội tốt như vậy cũng không thể ám sát, sau này còn muốn giết hắn thì sẽ càng khó khăn hơn. Dựa vào tình báo mà chúng ta có được, Tần Bạch vẫn nhớ mãi không quên Hàn Sâm, vẫn muốn đưa Hàn Sâm về thủ đô, mặc dù bị từ chối nhưng vẫn chưa chịu từ bỏ, vậy thì sớm muộn gì Hàn Sâm cũng sẽ vào thủ đô Đại Tần, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, sau này không lo không có cơ hội tiếp xúc với Tân Bạch.”

“Nhưng mà tông chủ cũng không cần tự mình mạo hiểm chứ? Để cho thuộc hạ đi là được.” Tô Linh Nhi vội vàng nói.

Người phụ nữ áo trắng lắc đầu: “Lai lịch của tên Hàn Sâm đó rất bí ẩn, hơn nữa hắn cũng không phải hạng người tâm thường, ngay cả ta cũng không chắc có thể đối phó được hắn, huống hồ là ngươi, lần này chỉ có thể để ta đích thân đi.”

Dừng lại một chút, người phụ nữ áo trắng lại hỏi một câu: “Chuyện phân phó ngươi đã làm xong chưa?”

“Làm xong rồi, Quỷ La Sát đã biến mất khỏi thế giới.” Tô Linh Nhi nghiêm nghị nói.

“Vậy thì tốt, tất cả làm theo kế hoạch.” Người phụ nữ áo trắng hài lòng gật đầu.

Hàn Sâm chờ đợi đến ngày lên đường.

Đám người Ninh Tịnh lại mang đến hai người mới, một người là phụ nữ mặc áo đen, đeo mặt nạ dạ quỷ, người còn lại là một thiếu niên mặc áo giáp lộng lẫy.

Khi Ninh Tịnh giới thiệu, nàng chỉ nói cô gái áo đen kia có biệt danh là Quỷ La Sát, là cao thủ mà bọn họ dùng rất nhiều tiền để mời tới.

Mà khi giới thiệu người thiếu niên mặc áo giáp lộng lẫy kia lại làm cho đám người Hàn Sâm có hơi liếc mắt.

Người thiếu niên này là người đã đạt được huyết mạch Thần Linh hoàn chỉnh vào hai ngày trước, người đã kích hoạt dị tượng Yêu Liên.

Hàn Sâm chỉ biết hắn tên là Âu Dương Thu Sơn, là người của gia tộc Âu Dương giàu có trong thành Vạn Cổ Thần, lần này cũng sẽ đi cùng bọn họ tới Vạn Cổ Đại Thần sơn.

Còn tại sao Ninh Tịnh muốn dẫn hắn đi thì cũng không phải là điều Hàn Sâm có thể biết.

Thiếu niên Âu Dương Thu Sơn đắc chí, hắn đã có huyết mạch Thần Linh hoàn chỉnh, mặc dù bề ngoài thì trông có giáo dưỡng và lễ nghi rất tốt, nhưng lại không thể che giấu hết được sự kiêu ngạo tản ra từ †rong xương cốt.

Âu Dương Thu Sơn chỉ có hơi coi trọng Ninh Tịnh, còn những người khác hắn không coi ra gì.

Hàn Sâm cũng chẳng có hứng thú gì với Âu Dương Thu Sơn, đừng nói là hắn cũng chỉ là kẻ có được huyết mạch của Yêu Liên Thần Tử, cho dù có là bản thân Yêu Liên Thần Tử cũng bị Hàn Sâm đánh gọi cha mà thôi.

Cuối cùng đoàn người cũng lên đường đi tới Vạn Cổ Đại Thần sơn, đoạn đường đầu tiên là do người của Ninh Tịnh ở phía trước dẫn đường, sau khi đã đến vị trí chung chung thì mới cần Dương phu tử ra tay suy tính vị trí chính xác.

Đường bọn họ tiến vào Vạn Cổ Đại Thần sơn không cùng hướng với nơi mà Hàn Sâm đi ra lúc trước, điều này khiến cho Dương phu tử khẽ thở phào nhẹ nhõm, bây giờ hắn mới chắc chắn Ninh Tịnh không phải đang đi tìm di bảo của Tần hoàng.

Mới đi chưa được bao lâu, ở khu rừng phía trước truyền đến tiếng động vật gào thét kỳ lạ, giống như tiếng trẻ sơ sinh đang khóc, lại giống như tiếng kêu quái dị của mèo hoang, làm cho người ta cảm thấy vô cùng khó chịu khi nghe.

Ninh Tịnh giải thích: "Bên trong Vạn Cổ Đại Thần sơn ít ai lui tới, có không ít trứng gen sau khi nở ở trong địa mạch thì ngay lập tức ẩn núp vào bên trong dãy núi. Trong núi sâu đầm lầy này, không biết có bao nhiêu chủng gen kinh khủng tồn tại, trên đường đi mọi người phải cẩn thận một chút, phối hợp nhiều hơn với nhau mới được."

Hết chương 3051.

Chương 3052. Chủng gen trong núi rừng

Âu Dương Thu Sơn nhìn chằm chằm vào rừng núi, đột nhiên trên người hắn có một tia sáng màu xanh đậm bay lên, ánh sáng ở trên người Âu Dương Thu Sơn lóe lên rồi biến mất giống như một con quái xà vậy.

Một giây sau, đám người Hàn Sâm chợt nhìn thấy đôi mắt của hắn trở nên giống mắt rắn, hoàn toàn biến thành màu trắng xanh, không hề có sự khác nhau giữa lòng trắng mắt và con ngươi, trên người hắn cũng xuất hiện vảy rắn màu xanh đậm, sau lưng còn xuất hiện một đôi lân dực kỳ dị, cả người trông giống như yêu mạ, rõ ràng là hợp thể với chủng gen rồi.

Không đợi cho mọi người kịp phản ứng, Âu Dương Thu Sơn vươn tay về phía tiếng thú rống phát ra từ bên trong núi rừng, chỉ thấy một luồng gió vô hình thổi vào giữa núi rừng, một vùng những nhánh cây và cây khô lớn

cách đó vài trăm mét đều bị chém đứt, sau đó nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết truyền đến, tiếp đó tất cả mọi thứ trở lại yên tĩnh.

“Giải quyết xong rồi.” Âu Dương Thu Sơn dửng dưng nói.

Ninh Tịnh khẽ cau mày, Dương phu tử kinh ngạc nhìn Âu Dương Thu Sơn nói: “Chẳng nhẽ chủng gen của Thu Sơn thiếu gia chính là Phong Dực Xà trong truyền thuyết?”

Trên mặt Âu Dương Thu Sơn lộ ra vẻ đắc ý, hắn tỏ ý khen ngợi nhìn Dương phu tử nói: “Không hổ danh là sư phụ, quả nhiên kiến thức rộng rãi, đây chính là Phong Dực Xà của nhà Âu Dương ta.”

Một người đàn ông không biết lai lịch của Phong Dực Xà nhìn Dương phu tử hỏi: “Dương phu tử, Phong Dực Xà là chủng gen cấp độ nào thế? Có phải rất lợi hại không? So với Bạo Phong Hổ cấp Vương thì thế nào?”

Âu Dương Thu Sơn nghe thấy vậy thì trong mắt toát ra chút khinh thường, cũng không định giải thích.

Dương phu tử nói: “Bạo Phong Hổ cấp Vương đúng là lợi hại, nhưng Phong Dực Xà lại không giống Bạo Phong Hổ. Tương truyền rằng trong lúc chủ nhân đời trước của nhà Âu Dương đang tìm kiếm địa mạch ở trong Đại Thần Sơn, thì đột nhiên nhìn thấy một cơn gió bão nổi lên ở trong dãy núi phía xa, ban ngày ban mặt trong phút chốc đã trở nên u ám, một luồng yêu phong màu xanh giống như ác long cuồn cuộn tàn sát bừa bãi ở bên trong sơn cốc, cuốn cả những cây trong núi mà vài người ôm không xuể bật gốc bay lên không trung. Nhưng nói tới thì cũng là, ác phong khủng khiếp đó lại không ra khỏi sơn cốc nửa tấc. Chủ nhân của nhà Âu Dương nhìn ra được trong sơn cốc chắc chắn có điều kỳ lạ. Hắn đợi ở bên ngoài sơn cốc khoảng nửa tháng, cho đến khi yêu phong tản ra, lúc này mới cẩn thận từng chút đi vào trong sơn cốc, phát hiện ở đó có một địa mạch vô cùng kỳ quái và đào ra một quả trứng Phong Dực Xà từ trong địa mạch đó.”

“Trứng Phong Dực Xà này thậm chí còn có dị tượng, ta nghĩ chắc chắn là chủng gen vô cùng hùng mạnh, lần này có Thu Sơn thiếu gia mang theo chủng gen này hỗ trợ, chúng ta có thể yên tâm, không cần lo lắng gặp phải chủng gen mạnh nữa rồi.” Một người đàn ông nói.

Tất cả những người khác cũng đều lên tiếng phụ họa theo, luôn miệng tán dương Âu Dương Thu Sơn, khiến cho vẻ đắc ý ở trên mặt Âu Dương Thu Sơn càng rõ ràng hơn.

Hàn Sâm ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, có mấy tên trong đó khóe miệng cũng mang theo nụ cười xấu xa không có ý tốt.

Những người dám đến một nơi như Vạn Cổ Đại Thần sơn này không có mấy kẻ dễ trêu chọc, đây là bọn họ đang bắt nạt Âu Dương Thu Sơn còn trẻ, cố ý thổi phồng giết hắn.

Được bọn họ tâng bốc như thế, lúc gặp phải chủng gen hùng mạnh Âu Dương Thu Sơn chắc chắn sẽ nóng lòng muốn thể hiện và xông lên phía trước mọi người, điều này sẽ làm cho chỉ số nguy hiểm của bọn họ giảm xuống rất nhiều.

“Được rồi, trước tiên đi xem thử đây là chủng gen gì đã.” Ninh Tịnh bảo một người đàn ông đến lấy chủng gen mà Âu Dương Thu Sơn đã giết.

Ấn ký huyết mạch Thần Linh trên trán của người đàn ông kia lóe lên, hắn lập tức triệu hồi ra chủng gen có dáng vẻ một con vượn lông vàng, sau khi hợp thể xong, trông hắn giống như một người vượn, hắn bám vào vách núi nhanh chóng leo lên, nhanh nhẹn như đang đi trên mặt đất, chẳng mấy chốc đã xông vào trong núi rừng.

“AI” Tất cả mọi người đều đang chờ chờ hắn mang thi thể của chủng gen về, nhưng ai ngờ sau khi người đàn ông kia tiến vào bên trong rừng chưa được bao lâu thì đột nhiên có tiếng kêu sợ hãi vang lên.

“Lão Cửu, xảy ra chuyện gì vậy?” Triệu Tước Gia dẫn đầu nhìn chằm chằm vào rừng hét lớn.

Mặc dù lần này Ninh Tịnh là người dẫn đầu, nhưng mà nàng chỉ dẫn theo một gã hộ vệ, ngoài Hàn Sâm thì những người khác như Dương phu tử, Âu Dương Thu Sơn, Quỷ La Sát đều là người của Triệu Tước Gia.

Hàn Sâm không rõ về lai lịch của Triệu Tước Gia lắm, Ninh Tịnh cũng không giới thiệu chỉ tiết.

Trông Triệu Tước Gia là một lão già có gương mặt hiền lành, khoảng năm sáu mươi tuổi, tóc bạc mặt hồng hào, trông dáng vẻ có chút tiên phong đạo cốt, nói chuyện cũng cực kỳ hài hước thú vị, trên đường đi luôn vừa nói vừa cười cùng với đám người Hàn Sâm, cứ như thế là một trưởng bối hòa nhã dễ gần.

Nhưng mà Hàn Sâm nhìn ra được, những người đàn ông dưới quyền đều kính trọng hắn một cách lạ thường, thậm chí có thể nói là kính sợ.

Triệu Tước Gia liên tục kêu lên mấy tiếng, nhưng trong rừng lại không có ai trả lời, nhất thời mọi người đều đã biến sắc.

Sắc mặt của Âu Dương Thu Sơn là khó nhìn nhất, là hắn nói đã giải quyết chủng gen đã kêu la quái dị ở bên trong rừng, nên Triệu Tước Gia mới bảo lão Cửu đi vào nhặt xác.

Bây giờ lão Cửu xảy ra vấn đề, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên hắn, trong lúc nhất thời vẻ mặt của Âu Dương Thu Sơn có hơi vặn vẹo.

“Ta đi xem thử” Âu Dương Thu Sơn nói, lân dực ở sau lưng rung lên, hắn phóng lên cao, bay vào trong rừng.

“Cùng đi xem.” Ninh Tịnh như thể sợ Âu Dương Thu Sơn xảy ra chuyện, nàng vội vàng triệu hồi ra chủng gen của mình, sau khi hợp thể thì đi về phía vách núi.

Mọi người vội vàng triệu hồi ra chủng gen của riêng mình, sau khi hợp thể cũng trèo lên vách núi bằng phương hướng riêng của mình và lao về phía rừng.

“Dương phu tử, làm ngươi phải chịu thiệt thòi chút rồi.” Một tay Hàn Sâm vác cột sắt, một tay kẹp Dương phu tử, hắn tung người nhảy về phía vách núi.

Nhảy lên xuống mấy lần trên vách núi đá, vừa mới để Dương phu tử xuống thì đã nghe thấy tiếng kêu sợ hãi truyền đến từ bên trong rừng.

Hàn Sâm vội vàng xông vào rừng cùng với mọi người, cảnh tượng đập vào mắt chợt khiến Hàn Sâm hơi ngẩn ra, mà trên mặt những người khác cũng lộ ra vẻ hoảng sợ.

Chỉ thấy trong một đống cành lá hỗn loạn, trên một thân cây cổ thụ có đường kính hơn ba mét có một bộ da khỉ với bốn chân to lớn, bộ lông có màu vàng óng, lúc này phần lớn đều đã bị nhuộm thành màu máu đỏ sãm, vẫn còn đang nhỏ máu.

Hàn Sâm nhìn kỹ lại, đó nào phải da khỉ, rõ ràng chính là lão Cửu sau khi biến thân hợp thể, nhưng lúc này lão Cửu chỉ còn lại một tấm da, máu thịt và xương bên trong cũng không biết đi đâu mất rồi, chỉ còn lại một bộ da khỉ đầm đìa máu tươi bị nhánh cây găm lên thân cây.

"Qel" Âu Dương Thu Sơn không nhịn được, há mồm phun ra ngay tức khắc, ói đến mức ngay cả mật cũng sắp ra rồi.

kinh người đến mức độ này, máu tưới trên bộ da chảy xuống theo thân cây, tất cả mọi người nhìn đều thấy rợn tóc gáy, ớn lạnh sống lưng.

"Hu… hu…" Âm thanh như mèo kêu và còn giống như tiếng trẻ sơ sinh khóc lại truyền đến từ bên trong núi rừng rậm rạp cách đó không xa, tiếng kêu ấy lọt vào tai của mọi người làm cả đám không nhịn được đồng thời rùng mình.

Hàn Sâm nhìn về nơi phát ra tiếng kêu, đáng tiếc là bảy giác quan của hắn bị đè nén quá ghê gớm ở thế giới này, hơn nữa rừng và dây leo ở đó vô cùng rậm rạp, vốn không thể nhìn ra bất cứ thứ gì ở bên trong.

Hết chương 3052.

Chương 3053. Huyết Mị Linh

"Bổn thiếu gia muốn nhìn xem, rốt cuộc ngươi là thứ gì" Âu Dương Thu Sơn hừ lạnh một tiếng, đôi cánh sau lưng vỗ võ, muốn mượn sức gió để bay

qua.

Ninh Tịnh đột nhiên ngăn cản hắn lại, nàng trầm giọng nói: “Trước tiên nhìn cho rõ đã rồi nói tiếp, sợ rằng trong Vạn Cổ Đại Thần sơn có rất nhiều chủng gen hung ác, nói không chừng chúng ta gặp phải một thứ kinh khủng rồi, không thể hành động thiếu suy nghĩ được.”

“Huyết Mị Linh… Nhất định là chúng ta gặp phải Huyết Mị Linh rồi… Một trong những phu tử dưới quyền Triệu Tước Gia kêu lên.

Một cuộc hành động lớn như vậy, chắc chắn không chỉ có một phu tử là Dương phu tử, Triệu Tước Gia cũng có hai phu tử ở dưới trướng, lúc này vị phu tử có vẻ mặt hoảng sợ, lên tiếng nói chuyện có biệt danh là Lý Tam Nhãn.

Hắn họ Lý, nguyên nhân hắn có cái biệt danh Tam Nhãn này là vì hắn có một vết sẹo ở giữa hai lông mày, trông giống như một con mắt nhắm lại dựng đứng.

Đương nhiên điều quan trọng nhất là, ngoài việc hắn có thể nhìn địa mạch, hắn còn có ánh mắt vô cùng sắc bén đối với trứng gen và chủng gen, chỉ cần nhìn ngoại hình của trứng gen là có thể đoán được chủng gen bên trong là chủng loại gì, vậy nên mới có cái biệt danh Lý Tam Nhãn này.

Triệu Tước Gia nghe thấy ba chữ Huyết Mị Linh đó thì đột nhiên biến sắc, vẻ hiền hậu trên mặt đã sớm biến mất không còn lại chút gì, hắn nhìn chằm chằm Lý Tam Nhãn hỏi: “Tam Nhãn, ngươi chắc chắn đó chính là Huyết Mị Linh sao?”

Lý Tam Nhãn run rẩy nói: “Sẽ không sai đâu, chắc chắn là Huyết Mị Linh, trước kia ta đã từng nghe nói đến việc bên trong Vạn Cổ Đại Thần sơn có Huyết Mị Linh, bây giờ bộ da của lão Cửu đang treo ở đó, ngoài Huyết Mị Linh có thể hút máu thịt, xương tủy thì còn chủng gen nào có cách giết người như vậy nữa chứ?”

Rõ ràng đám người Ninh Tịnh và Hàn Sâm đều cũng không biết Huyết Mị Linh là chủng gen như thế nào, lập tức lên tiếng hỏi: “Lý phu tử, ngươi nói rõ ra đi, Huyết Mị Linh là chủng gen có cấp bậc và thuộc tính như thế nào?”

Lý Tam Nhãn đáp lại với ánh mắt phức tạp: “Ninh tiểu thư, đế quốc Đại Tần ta có một tên sát thủ nổi tiếng tên là Mạc Ly, có lẽ ngươi đã từng nghe nói đến rồi chứ?”

Ninh Tịnh gật đầu: “Mạc Ly là một đại anh hùng, đại hào kiệt nổi tiếng của Tần quốc ta, năm đó tam đại đế quốc Sở, Ngụy, Hàn muốn liên thủ công phạt đế quốc Đại Tần ta, tình thế bấp bênh nguy hiểm, sát thủ Mạc Ly của Sở quốc đã một mình một kiếm ám sát Ngụy Vương, hoàn thành nhiệm vụ rồi bỏ mình, khiến cho liên quân của ba nước tan rã. Cho đến mười mấy năm sau mới biết, Mạc Ly đó thật ra là người của đế quốc Đại Tần, đã giả mạo làm sát thủ của Sở quốc để ám sát Ngụy vương, giải mối nguy bị lật đổ cho đế quốc Đại Tần ta, đồng thời nhận lấy ô danh mười mấy năm, là anh hùng phi thường của Tần quốc ta.”

Lý Tam Nhãn gật đầu nói: “Tương truyền Mạc Ly có ba chủng gen, nổi tiếng nhất là Độc Thiên Giao đã chấn động thiên hạ vì ám sát Ngụy vương, người đời đều biết đến tên của nó, nhưng thật ra có rất ít người biết, ban đầu Mạc Ly lần lượt hợp thể cùng với ba chủng gen mới có thể thành công ám sát Ngụy vương, một trong những con đó chính là Huyết Mị Linh.”

“Lại còn có chuyện này sao? Rốt cuộc con Huyết Mị Linh này là chủng gen cấp bậc gì, có năng lực như thế nào?” Âu Dương Thu Sơn cũng có chút giật mình hỏi.

Ai ngờ Lý Tam Nhãn lại lắc đầu, trên mặt hắn tràn ngập vẻ sợ hãi: “Không có ai biết Huyết Mị Linh có năng lực như thế nào, bởi vì ngoài Mạc Ly, trên đời này không còn ai có Huyết Mị Linh, nhưng mà theo như truyền thuyết, địa mạch nơi Huyết Mị Linh được sinh ra nằm dưới đống hoang tàn của một thành trì. Trong một đêm hàng nghìn vạn người ở thành trị đó đều bị tàn sát hết, da người treo ở khắp thành, máu chảy thành sông, nhưng không có ai biết được nguyên nhân. Sau đó lại phát hiện có một địa mạch ở dưới thành phố bỏ hoang, mà trứng gen được sinh ra và nuôi dưỡng trong đó chính là Huyết Mị Linh.”

Nghe đến đó, Ninh Tịnh cũng biến sắc: “Chẳng nhẽ thành phố bỏ hoang mà Lý phu tử nhắc đến chính là Bán Thiên thành?”

“Đúng vậy, chính là Bán Thiên thành.” Lý Tam Nhãn khẽ gật đầu.

Ninh Tịnh nhìn lướt qua rừng núi rậm tạp giống như hang động đen tối, vẻ mặt nàng lại càng trở nên ngưng trọng hơn: "Ta cũng chỉ được nghe nói qua về chuyện của Bán Thiên thành, chỉ nghe nói có một chủng gen hung ác ở đó quấy phá, nhưng không biết đó lại là Huyết Mị Linh."

"Hu… Hu…" Giống như đang đáp lại lời nói của Ninh Tịnh, trong rừng núi lại truyền đến tiếng kêu giống như tiếng trẻ sơ sinh khóc, như thể vừa khóc vừa cười, nghe thấy mà rợn tóc gáy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

"Nếu quả thật là Huyết Mị Linh, thì e chuyến này chúng ta lành ít dữ nhiều, Huyết Mị Linh hung dữ tàn ác bậc nhất, nếu kinh động đến nóthì chắc chắn sẽ bị đuổi cùng giết tận, cho dù bây giờ chúng ta có chạy ra khỏi Vạn Cổ Đại Thần sơn thì có lẽ nó cũng sẽ không buông tha cho chúng ta" Lúc nói chuyện, Lý Tam Nhãn nhìn thoáng qua Âu Dương Thu Sơn.

Trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ cái nhìn này của Lý Tam Nhãn, là tên Âu Dương Thu Sơn đó đắc tội với Huyết Mị Linh, nếu như giao nộp hắn ra thì mọi người còn có một chút cơ hội sống sót.

Ngoài Âu Dương Thu Sơn lúc này còn chưa hiểu rõ tình huống, thì trong lòng những người khác đều rõ như gương, sắc mặt Ninh Tịnh khẽ thay đổi, nàng quả quyết nói: "Chưa nói đến việc chúng ta vẫn còn chưa thể xác định được đó có phải là Huyết Mị Linh hay không, cho dù là đúng, chẳng nhẽ vì một con Huyết Mị Linh mà chúng ta lại chùn bước, không đi thần mạch tàng linh nữa sao?"

Ninh Tịnh vừa nói như thế, lập tức Triệu Tước Gia có hơi do dự.

Ninh Tịnh muốn bảo vệ Âu Dương Thu Sơn, điều này tất cả mọi người đều nhìn ra được.

Nhưng những lời nàng nói cũng có lý, bọn họ đều trải qua cuộc sống đầu đao liếm máu, chẳng nhẽ giờ lại chỉ vì một chủng gen là Huyết Mị Linh rồi cứ rút lui như vậy sao?

Nếu như muốn tiếp tục đi tới đích, có Phong Dực Xà của Âu Dương Thu Sơn rõ ràng là một sự trợ giúp vô cùng lớn.

Triệu Tước Gia khẽ mỉm cười, hắn chắp tay hành lễ với Âu Dương Thu Sơn và nói: "Thu Sơn thiếu gia, ở đây thực lực của ngươi là cao nhất, bọn ta cũng sẽ hành động theo ngươi, ngươi có muốn tiếp tục đi tới đích không?"

Dù sao Âu Dương Thu Sơn cũng còn quá nhỏ tuổi, lại là thiếu niên đắc chí, kinh nghiệm thật sự quá ít, hắn vốn không hiểu đạo lý lòng người hiểm ác, còn tưởng rằng mọi người đều rất ỷ lại vào hắn, lại không biết Triệu Tước Gia vốn muốn để hắn làm bia đỡ đạn mà thôi.

Nhìn thấy đám người Triệu Tước Gia cực kỳ cung kính với hắn, giống như đang nương tựa vào bức tường thành, hắn nói: "Lúc đầu chúng ta đến đây để săn giết chủng gen, sao có thể bị một chủng gen dọa lui được chứ, bổn thiếu gia đi trước mở đường, bảo vệ an toàn cho tất cả các vị."

Mọi người lại tâng bốc một trận, tấng bốc vị thiếu gia chưa từng trải sự đời này lên tận trời, đám người Hàn Sâm nhìn rồi đều cười khổ, còn Âu Dương Thu Sơn vẫn dương dương tự đắc mà không hay biết gì.

Ninh Tịnh muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén lại không nói thêm.

Tai họa này là do Âu Dương Thu Sơn gây ra, nếu như cố bảo vệ hắn thì sợ là sẽ chọc giận nhiều người, đến lúc đó lòng người tan rã, tiếp tục chuyến đi này, e rằng sẽ lành ít dữ nhiều.

Lúc Ninh Tịnh đang suy nghĩ phải giải quyết chuyện này như thế nào, thì lại nghe thấy tiếng kêu quái dị truyền đến từ trong rừng núi, như xa mà như gần, làm cho người nghe thấy ớn lạnh.

Âu Dương Thu Sơn không nói hai lời, hắn ỷ có Phong Dực Xà trong người, thân hình di chuyển như gió, trong phút chốc đã xông ào vào trong rừng núi, rõ ràng là đi tìm con chủng gen kia.

Ninh Tịnh cắn răng, nàng cũng vọt vào trong núi rừng, nhưng trong lòng thì đang than vãn: "Sớm biết Âu Dương Thu Sơn ngây thơ như vậy thì ta không nên đồng ý với gia chủ của Âu Dương gia dẫn hắn đến đây."

“AI” Ninh Tịnh còn chưa xông vào rừng núi thì đã nghe thấy một tiếng hét thảm thiết vang lên, trong lòng nàng lộp bộp, tiếng kêu thảm thiết đó là giọng của Âu Dương Thu Sơn.

Hết chương 3053.

Chương 3054. Con khỉ lông tím

Lưỡi đao gió cuồng bạo bắn ra từ trong rừng núi, chặt đứt nhánh cây và thân cây giống như một thanh đao, chẳng mấy chốc đã cắt rừng núi trở thành một mảnh đất trống.

Đám người Hàn Sâm cũng nhìn thấy rõ, những lưỡi đao gió kia bộc phát ra từ trên người Âu Dương Thu Sơn, nhưng tình hình lúc này của Âu Dương Thu Sơn lại cực kỳ tồi tệ.

Âu Dương Thu Sơn nửa quỳ trên đất, hai tay hắn giơ lên, lưỡi đao gió trên người vẫn còn đang tuôn trào, nhưng mà trên lưng của hắn lại có một bóng hình màu tím đang ôm chặt lấy thân thể của hắn từ phía sau, một đôi tay có bộ lông màu tím xuyên qua dưới nách Âu Dương Thu Sơn, sau đó siết lấy cổ hắn, làm hai tay Âu Dương Thu Sơn buộc phải đưa lên.

Cái tư thế cực kỳ quái dị này, làm con quái vật lông tím kia như lệ quỷ phụ thân, không chỉ giam cầm Âu Dương Thu Sơn mà lúc này còn đang giương nhanh, cắn mạnh vào sau ót của hắn, nhìn dáng vẻ dữ tợn giống như đang muốn hút não của Âu Dương Thu Sơn vậy.

Tất cả mọi người chưa từng nhìn thấy Huyết Mị Linh, bọn họ đều không biết rốt cuộc cái con toàn thân lông tím và có ngoại hình giống như con vượn này có phải Huyết Mị Linh hay không.

Nhưng may mà chủng gen hợp thể với Âu Dương Thu Sơn là Phong Dực Xà, đây là chủng gen cấp Thần, sau khi dung hợp trên thân thể đã được bao phủ bởi vảy rắn màu xanh đậm vô cùng cứng cáp, đổi lại nếu như là người

bình thường thì chỉ sợ đã sớm giống như lão Cửu, bị con chủng gen kia hút đến chỉ còn lại một tấm da rồi.

Ninh Tịnh thấy Âu Dương Thu Sơn vẫn chưa mất đi toàn bộ sức sống, trong lòng nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm, một con báo cháy rực dung hợp lên trên người nàng, lúc này móng vuốt giống như lưỡi dao sắc bén mang theo ngọn lửa lao về phía con chủng gen lông tím kia.

Trước đó tất cả mọi người đều bị uy danh của Huyết Mị Linh làm cho chấn động, quả thực trong lòng có hơi sợ hãi, nhưng lúc này thấy con Huyết Mị Linh đó cũng không đáng sợ giống như trong truyền thuyết.

Thân hình cao hơn một mét, toàn thân lông tím, trông bộ lông vô cùng sáng sủa, ngoài răng nanh có chút kinh khủng thì cũng không được coi là xấu xí, nỗi sợ hãi trong lòng bọn họ cũng đã tan đi rất nhiều.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là Âu Dương Thu Sơn không bị giết chết ngay, điều khiến cho bọn họ cảm thấy nghi ngờ về phán đoán trước đó. Nếu như thật sự là Huyết Mị Linh thì Âu Dương Thu Sơn đã sớm bị hút khô rồi, làm sao còn chống đỡ được đến bây giờ chứ.

Nếu như ngay cả Âu Dương Thu Sơn cũng không bị giết thì bọn họ cảm thấy đó không phải là Huyết Mị Linh thật sự, nên đương nhiên nỗi sợ hãi trong lòng cũng giảm đi rất nhiều.

Nhìn thấy Ninh Tịnh ra tay, tất cả mọi người cũng lao nhao ra tay hỗ trợ, con khỉ lông tím kia hú lên một tiếng kỳ dị, giống như tiếng khóc của trẻ sơ sinh, đột nhiên người nó lại nhảy dựng lên, mượn lực lăn lộn trên không trung, trong nháy mắt đã chạy ra ngoài mười mét mấy, trốn sâu vào trong rừng núi.

“Cái con khỉ chết tiệt kia lại nấp trong lá cây rồi đánh lén ta, phải làm thịt nó.” Sau khi Âu Dương Thu Sơn thoát khỏi nguy hiểm, thì hắn giận dữ, hai cánh sau lưng rung lên, mang theo gió lốc đuổi theo con khỉ lông tím.

Ninh Tịnh cắn răng, kêu mọi người cùng nhau đuổi theo.

Không phải là nàng nuông chiều Âu Dương Thu Sơn, mà vì chủng gen bình thường đều rất mang hận, nếu như đã đắc tội với nó, nếu như không thể giết chết, cho dù chủng gen biết rõ không địch lại được thì cũng sẽ âm thầm quấy rối.

Nếu đây không phải là Huyết Mị Linh, thì đương nhiên bọn họ phải giết chết nó, không thể để lại mối họa.

Đám người Triệu Tước Gia cũng biết rõ đạo lý này, vậy nên mới nghe theo mệnh lệnh của Ninh Tịnh, nếu không bọn họ đã không để ý tới sống chết của Âu Dương Thu Sơn rồi.

Tốc độ của con khỉ lông tim kia cực kỳ nhanh, tốc độ của hợp thể Âu Dương Thu Sơn với Phong Dực Xà vốn nhanh hơn con khỉ đó một chút, nhưng con khỉ đó vòng tới vòng lui ở trong rừng núi, lợi dụng cây cối và núi đá để che giấu, khiến cho hai cánh của Âu Dương Thu Sơn khó giương lên, trong lúc nhất thời cũng không đuổi kịp nó.

Con khỉ lông tím vừa chạy trốn vừa hét lên kỳ quái, thậm chí nó còn xoay đầu lại làm mặt quỷ với Âu Dương Thu Sơn, làm cho Âu Dương Thu Sơn càng tức giận, không chịu buông tha.

Tốc độ của mọi người đều không nhanh bằng Âu Dương Thu Sơn, bọn họ chỉ có thể đuổi theo phía sau hắn, Hàn Sâm cõng Dương phu tử trên lưng, đi theo sau cùng trong đám người, cũng không định xông lên.

Dương phu tử gục trên lưng Hàn Sâm, hắn cau mày nhỏ giọng nói với Hàn Sâm: “Đại nhân, có gì đó sai sai, hình như con khỉ kia cố ý dụ dỗ chúng ta qua đó.”

Hàn Sâm khẽ gật đầu, hắn đã sớm cảm giác được nhưng không nói gì thôi. Hắn cũng muốn nhìn thử xem rốt cuộc con khỉ lông tím kia muốn dẫn bọn họ đến chỗ nào.

Đuổi theo một hồi, bọn họ đã bay qua một ngọn núi lớn và đi tới một nơi trong sơn cốc, con khỉ lông tím đo vẫn còn đang luồn lên nhảy xuống trốn ở bên trong.

Ninh Tịnh và Triệu Tước Gia cũng cảm thấy có gì đó không đúng, bọn họ đều là người từng trải có kinh nghiệm, không phải là người mà cái loại người lỗ mãng như Âu Dương Thu Sơn có thể so sánh.

“Thu Sơn thiếu gia, dừng lại ngay, đừng đuổi theo nữa.” Ninh Tịnh lớn tiếng kêu lên với Âu Dương Thu Sơn đang ở phía trước, giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Nếu không phải Phong Dực Xà của Âu Dương Thu Sơn quá nhanh thì nàng đã đuổi theo cản hắn lại rồi, mà lúc này cũng chỉ đành lên tiếng gọi hắn.

Nhưng Âu Dương Thu Sơn không dừng lại, hắn bị con khỉ kia chọc cho giận điên lên, trong lòng chỉ nghĩ muốn đuổi kịp con khỉ đó, bắt nó băm thành tám mảnh, hắn bỏ ngoài tai những lời của Ninh Tịnh, vẫn cắn răng đuổi theo.

“Thằng ranh bướng bỉnh này sắp xui xẻo rồi.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này đám người Triệu Tước Gia cũng ngừng lại, không ai đuổi theo vào bên trong nữa, bọn họ có thể sống được đến bây giờ, tuyệt đối không phải là người liều mạng, bọn họ biết lúc nào nên vào lúc nào nên lui.

Sắc mặt Ninh Tịnh lúc xanh lúc trắng, nàng tức giận nói: “Thu Sơn, ngươi đứng lại đó cho ta, nếu không sau khi trở về ta sẽ nói chuyện ngày hôm nay với Âu Dương lão gia tử.”

“Chị Tĩnh, nó đã bị vây vào ngõ cụt rồi, ta có thể giết chết nó ngay lập tức, ngươi chờ thêm một chút.” Đương nhiên Âu Dương Thu Sơn vẫn không chịu buông tha.

Ninh Tịnh còn muốn nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Âu Dương Thu Sơn và tiếng thú gầm rống vang lên cùng một lúc.

Tiếng thú gầm rống đó giống như hổ gầm trong núi, làm cho màng nhĩ của mọi người đều sắp bị rách rồi, dù là ai cũng nghe ra được, tiếng kêu này chắc chắn không phải của con khỉ lông tím đó.

Không đợi cho mọi người hiểu rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thì đã thấy Âu Dương Thu Sơn chật vật lao vọt ra khỏi sơn cốc, mà ở phía sau hắn còn có một con dị thú trắng như tuyết cao gần bằng người trưởng thành đuổi theo.

Con dị thú đó trông giống như hổ mà cũng không giống hổ, giống sư tử mà cũng không giống sư tử, bộ lông cả người phát ra ánh sáng lạnh, trông cực kỳ uy vũ bá đạo."Đó là Ngọc Sư Vương… Chạy mau…" Triệu Tước Gia liếc mắt một cái là nhận ra chủng gen trắng như tuyết đó ngay lập tức, sắc mặt hắn chợt thay đổi dữ dội, quát to một tiếng rồi xoay người muốn chạy trốn.

Tất cả mọi người cũng lao nhao xoay người, nhưng sau khi xoay người thì sắc mặt của bọn họ cũng hoàn toàn thay đổi rồi.

Chỉ thấy vách núi và rừng rậm xung quanh sơn cốc, thậm chí là cả lối ra đều xuất hiện những con Ngọc Sư màu xám trắng, mặc dù không thô bạo giống Sư Vương nhưng con nào con nấy đều không tầm thường, chỉ nhìn khí thế thôi cũng biết, chắc chắn không phải là chủng gen cấp thấp.

Hàn Sâm liếc sơ qua, phát hiện bốn phía xung quanh đã có hơn bảy tám chục con Ngọc Sư, bọn chúng đều đang nhìn chằm chằm và vây lại, mà con khỉ lông tím thì đang ở trên vách núi đá phía xa nhìn bọn họ oán giận kêu oa oa có chút hả hê, giống như đang cười nhạo bọn họ vậy.

Hết chương 3054.

Chương 3055. Bị vây ở Ngọc Sư cốc

Đối với đám Ninh Tịnh mà nói thì Ngọc Sư Vương cấp Vương không hề đáng sợ. Cho dù Ngọc Sư Vương đã tiến hoá đến thể trưởng thành thì nó cũng chỉ là một chủng gen mạnh hơn cấp Vương bình thường một chút mà thôi.

Chỉ cần chuẩn bị thoả đáng thì bọn họ dám đấu với cả chủng gen cấp Thần thể trưởng thành, huống hồ chỉ là một chủng gen cấp Vương.

Song chủng gen Ngọc Sư Tử này có phần khác biệt, chủng gen bình thường thường sống đơn lẻ, nhiều nhất chỉ có hai, ba con. Nhưng Ngọc Sư Tử là một chủng gen sống theo bầy đàn. Lực sát thương của một bầy Ngọc Sư Tử cấp Vương còn khủng khiếp hơn cả một con chủng gen cấp Thần.

Ninh Tịnh biết hôm nay lành ít dữ nhiều, chỉ có thể cưỡng chế mở một con đường máu. Nàng biết Hàn Sâm lợi hại, nên không còn tuyệt vọng nữa.

Vì vậy, tinh thần Ninh Tịnh phấn chấn hẳn lên, nàng bình tĩnh ra lệnh: "Quỷ La Sát, ngươi và ta bọc hậu; Triệu Tước Gia, các ngươi ở giữa bảo vệ mấy vị phu tử cho tốt; Hàn Sâm, ngươi và Thu Sơn…"

Nói tới đây, Ninh Tịnh bỗng sững sờ, mọi người cũng ngẩn ra, sau đó nàng tức đến mức toàn thân run lên, gần như không thèm thiết tha hình tượng nữa, suýt chửi đổng lên.

Nàng vốn định để Hàn Sâm và Âu Dương Thu Sơn cùng nhau mở đường, dựa vào hai người mạnh nhất mà mở một đường máu. Chỉ cần thoát khỏi Ngọc Sư cốc, chạy được vào trong rừng thì cơ hội sống sẽ lớn hơn nhiều.

Nhưng không ngờ nàng vừa mới liếc mắt nhìn sang phía Âu Dương Thu Sơn lại thấy hắn ỷ vào khả năng bay Phong Dực xà của mình, vọt lên trời với tốc độ cực nhanh, bay về phía rìa cốc, cứ thế chạy mất.

Bây giờ Ninh Tịnh rất muốn chửi mười tám đời tổ tông nhà hắn. Khi nàng đến Âu Dương gia bái kiến Âu Dương gia chủ, Âu Dương Thu Sơn vừa nghe nói nàng muốn vào Đại Thần Sơn đã lập tức gọi một câu tỷ tỷ, hai câu tỷ tỷ ngọt xớt, năn nỉ Ninh Tịnh dẫn hắn vào núi mở mang tâm mắt.

Ninh Tịnh được Âu Dương gia chủ giao phó nên đành đưa hắn vào. Trên đường đi, nàng đối xử với hắn cũng được coi là hết lòng quan tâm dìu dắt. Nếu không vì hắn thì mọi người đã không rơi vào thế hiểm như này.

Không ngờ Âu Dương Thu Sơn lại tự mình phủi đít chạy trốn, hoàn toàn không để ý đến sự sống chết của họ.

Ninh Tịnh cảm thấy buồn bực là điều đương nhiên. Nhưng ngay sau đó, nét mặt Ninh Tịnh đột nhiên thay đổi, giương mắt nhìn Âu Dương Thu Sơn sắp sửa bay khỏi Ngọc Sư cốc. Đám Ngọc Sư Tử không có khả năng bay, cơ bản không thể cản hắn lại.

Không ngờ một tia sáng tím đột nhiên loé lên xoẹt qua không trung, chợt thấy Tử Hầu Kim Mao đuổi theo Âu Dương Thu Sơn, nhanh như một tia chớp tím.

Âu Dương Thu Sơn cảm thấy sai sai, ngoái đầu nhìn lại, con Tử Hầu Kim Mao kia khóa chặt người hắn từ phía sau, ngoạm lấy đầu hắn.

"AI" Tiếng kêu thảm thiết của Âu Dương Thu Sơn quét ngang sơn cốc. Răng nanh của Tử Hầu Kim Mao cắm phập vào hộp sọ của hắn, cắn chặt đầu hắn như thể một con ác quỷ.

Sau đó, mọi người cùng thấy cơ thể Âu Dương Thu Sơn xeẹp đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Trong chớp mắt, hắn đã bị hút cạn, chỉ còn một lớp da phủ đầy vảy rắn.

Một chân Tử Hầu Kim Mao tóm lấy da Âu Dương Thu Sơn, một bên khác găm móng vuốt vào mỏm đá trên vách núi, sau đó treo bộ da Âu Dương Thu Sơn trên vách núi đá, giống như da của lão Cửu, đều bị kéo giãn thành hình chữ đại, ghim thật chắc lên vách đá, khiến máu văng tung toé khắp mọi nơi.

Tử Hầu Kim Mao ở một bên, nhìn chằm chằm đám Ninh Tịnh bằng ánh mắt rất gian tà, cười khà khà một cách quái dị, trông vẻ mặt nó như đang muốn cười, nhưng cách cười ấy lại làm người ta cảm thấy sởn tóc gáy.

Lúc này mọi người mới nhận ra tốc độ của Tử Hầu Kim Mao còn nhanh hơn Âu Dương Thu Sơn đã hợp thể với Phong Dực xà. Trước đó nó còn †ỏ ra yếu thế, rõ ràng là đang cố ý dụ bọn họ vào Ngọc Sư cốc.

Cả đám người cùng rùng mình kinh hãi, thấy lạnh từ sống lưng đến đáy lòng. Chưa nói đến việc liệu họ có sống sót trước vòng vây của bầy Ngọc Sư hay không, cho dù có sống được thì có lẽ cũng không thể thoát khỏi sự truy sát của con Tử Hầu Kim Mao tà ác kia.

“Đó không phải là Huyết Mị Linh thật chứ?” Trong lòng mọi người cùng nảy ra một suy nghĩ đáng sợ.

Song tình hình thực tế không cho bọn họ có thời gian ngẩn ngơ, đàn Ngọc Sư đã gầm thét vọt lên từ bốn phía, hoàn toàn chặt đứt lối thoát của họ.

“Hàn Sâm, Quỷ La Sát, các ngươi cùng nhau mở đường; ta và Triệu Tước Gia chặn ở phía sau; những người khác bảo vệ các phu tử, chúng †a xông ra ngoài.” Ninh Tịnh hô to.

Mặc dù đám Triệu Tước Gia rất bất mãn với việc Ninh Tịnh dẫn theo con hàng kia, nhưng họ biết bây giờ không phải lúc oán trách Ninh Tịnh, họ nghe theo lệnh Ninh Tịnh, xếp thành đội ngũ cùng xông ra ngoài.

Hai tay Hàn Sâm ôm cột sắt, trực tiếp quét ngang một đường, lập tức đánh văng bảy, tám con Ngọc Sư Tử đang nhào tới, tuy không đánh chết nhưng cũng khiến khoé miệng chúng rỉ máu.

Mọi người nhìn mà sửng sốt, sau đó mừng rỡ nói: “Hàn huynh đệ cừ quái”

Hàn Sâm nhếch mép cười, tiếp tục khua cột sắt trong tay. Cột sắt dài hơn bốn mét được khua như một cây côn gõ, vô cùng trôi chảy. Ngọc Sư Tử cấp Vương không dám bén mảng tới gần nữa, hắn ngang tàng mở ra một lối thoát.

“Thần lực của Hàn huynh đệ tựa như thần tiên hạ phàm, không biết đã dung hợp với chủng gen nào?

“Thần lực của Hàn huynh đệ dư sức đứng đầu một thành.”

“Sống nhiều năm như vậy mà hôm nay mới biết thần lực chân chính là thế nào.”

Cả đám đàn ông lớn tiếng tán tụng. Tuy có vài phần xu nịnh nhưng dáng vẻ tung hoành hung hãn bất khả chiến bại của Hàn Sâm thực sự đã khiến bọn họ kinh sợ.

Lúc này, nỗi khiếp đảm vì bị đàn Ngọc Sư bao vây đã nhạt đi rất nhiều, Triệu Tước Gia híp mắt cười, nói với Ninh Tịnh: “Ninh tiểu thư, ngài tìm

được vị đại quý tộc này từ đâu vậy? Thảo nào ngài dám tiến vào Vạn Cổ Đại Thần Sơn một mình.”

Ninh Tịnh chỉ cười khổ, không đáp lại, liếc nhìn lớp da của Âu Dương

Thu Sơn ở trên vách núi, cảm thán trong lòng: “Âu Dương Thu Sơn tự tìm đường chết, không thể trách ai, nhưng ta ăn nói với Âu Dương gia chủ kiểu gì bây giờ?”

Đàn Ngọc Sư Tử hùng mạnh đã bị Hàn Sâm áp chế, không dám ngăn cản bọn họ nữa. Đám Hàn Sâm sắp sửa xông ra khỏi Ngọc Sư cốc, bỗng nghe thấy một tiếng kêu kỳ dị như trẻ sơ sinh đang khóc quấy.

Bồỗng nhiên, một bóng tím lóe lên, con Tử Hầu Kim Mao kia vọt đến cửa sơn cốc, nhe nanh rít lên với họ, ánh mắt cực kỳ quỷ dị.

Hàn Sâm không để ý nhiều như thế, tiếp tục khua côt sắt đánh đuổi đàn Ngọc Sư, mở đường xông ra cửa cốc.

Đột nhiên, con Tử Hầu Kim Mao cho ngón giữa vào miệng, dùng răng cắn thật mạnh, ngón giữa của nó rơi xuống đất, dòng máu màu tím nhỏ tong tỏng vào bùn đất trong sơn cốc.

Đám người Hàn Sâm lấy làm lạ, không biết nó đang làm gì, đột nhiên cảm thấy toàn bộ Ngọc Sư cốc rung chuyển. Đàn Ngọc Sư Tử tỏ vẻ kinh hãi như những con mèo nhỏ bình thường, chạy trốn thật nhanh, trong chớp mắt không còn một mống.

Rắc rắc!

Mặt đất trong sơn cốc nứt vỡ, một cái đầu khổng lồ nhô lên ở chỗ Tử Hầu Kim Mao vừa nhỏ máu xuống. Cái đầu ấy là một con rắn quái dị vô cùng to lớn, riêng phần cơ thể trồi khỏi mặt đất đã cao trên mười mét, to hơn cả thùng nước.

Con rắn kia trông hết sức kỳ quái, toàn thân đầy vảy xanh thì thôi, trên đỉnh đầu còn mọc ra một cái sừng trong suốt như ngọc.

Hết chương 3055.

Chương 3056. Độc Thiên Giao

“Độc Thiên Giao…” Triệu Tước kinh hãi thốt lên.

Nghe thấy ba chữ ấy, Hàn Sâm không khỏi nhíu mày. Lúc trước hắn cũng từng nghe qua cái tên này. Đó là chủng gen mà thích khách Tần quốc Mạc Ly sử dụng, xem ra nó rất nổi tiếng.

“Nếu con Tử Hầu Kim Mao kia đúng là Huyết Mị Linh, thêm con Độc Thiên Giao mới xuất hiện này nữa, chỉ là trùng hợp thôi sao?” Rất nhiều suy nghĩ lóe lên trong đầu Hàn Sâm.

“Đại nhân, mau chạy đi, đó là Độc Thiên Giao thể trưởng thành, chủng gen có tiếng tăm lẫy lừng nhất trong bảy đế quốc lớn, không thể địch lại đâu…” Dương Phu Tử đang được đám Triệu Tước Gia bảo vệ đột ngột thét lớn.

Thực ra tất cả mọi người đều đã lùi về sau. Bầy Ngọc Sư chạy đi rồi, không còn thứ gì chặn đường lui của họ nữa. Ninh Tịnh và Triệu Tước Gia dẫn mọi người lùi sâu vào trong sơn cốc, không ai có ý định giao chiến với Độc Thiên Giao.

Độc Thiên Giao nhìn cực giống rắn, ngoại trừ việc trên đỉnh đầu mọc thêm một cái sừng thì nó không có bộ vuốt mà Giao Long nên có. Lúc này nửa thân trên của nó đã nhô lên khỏi mặt đất, trông như một pho tượng ngọc bích ngẩng cao đầu giữa không trung, đôi mắt gian tà kỳ dị của nó nhìn chằm chằm về phía đám Hàn Sâm.

Một giây sau, Độc Thiên Giao há to miệng rắn, một luồng khói xanh phun ra từ miệng nó, hoá thành một cột khói, tấn công vào đám Hàn Sâm với tốc độ nhanh đến khó tin, khiến họ hoàn toàn không có chỗ né tránh.

Hàn Sâm vốn không định trốn, khua cột sắt giống như một cây trường thương, nghênh đón luồng khói kia.

Bùm!

Cột sắt và khói xanh va chạm, thân mình Hàn Sâm đột ngột bay ra ngoài giống như sao băng rơi, lập tức văng xa cả nghìn mét, đập thẳng vào vách núi đá sâu trong sơn cốc, làm vách đá sụp mất một mảng.

Đám Ninh Tịnh thấy Hàn Sâm thậm chí không chịu nổi một đòn, lập tức hiểu đây là Độc Thiên Giao thật, không thể nhầm được.

Ninh Tịnh cắn răng, trên người loé lên điện quang. Dường như một chủng gen Điện Man mới vừa dung hợp với cơ thể nàng, biến nàng trở thành người có đuôi cá, như thể một mỹ nhân ngư, quanh người được bao trùm bởi những ánh điện kỳ dị.

Rõ ràng Ninh Tịnh đã chuẩn bị rất kỹ nên mới dám đến mạo hiểm ở một nơi như Vạn Cổ Đại Thần Sơn. Bằng không Âu Dương gia chủ cũng sẽ không yên tâm để nàng dẫn Âu Dương Thu Sơn cùng vào núi.

Tiếc là tên Âu Dương Thu Sơn đã tự tìm đường chết, bằng không chỉ cần bám theo Ninh Tịnh, hắn đã chẳng chết thẳng cẳng như thế.

“Đi!” Bàn tay Ninh Tịnh nhấn lên mặt đất, điện quang tựa như hoa văn nở bung, bao phủ một phạm vi có đường kính năm mét. Một giây sau, điện quang vọt thẳng lên, Ninh Tịnh và đám Triệu Tước Gia biến mất không chút vết tích theo ánh điện ấy, giống như vừa rời đi bằng truyền tống trận.

Chỉ còn lại hai, ba người đàn ông không kịp chạy vào trong vòng điện quang, lúc này đều tỏ vẻ tuyệt vọng.

Thấy bọn Ninh Tịnh bỏ trốn, Tử Hầu Kim Mao ở trên vách đá rú lên giận dữ, Độc Thiên Giao lại phun ra một làn khói xanh. Làn khói xanh như thể sóng triều lập tức thổi bay máu thịt của ba người đàn ông khỏi xương cốt của họ, chỉ để lại ba bộ xương khô.

Hàn Sâm bị một kích của Độc Thiên Giao đánh bay vào trong vách núi, cảm thấy xương khớp toàn thân đau nhức, nhưng không đến nỗi bị thương nặng, chỉ hơi bị trầy xước mà thôi.

Tuy hắn bị thế giới này áp chế rất gay gắt nhưng năng lực chống đỡ vẫn còn đó. Cho dù sức mạnh của Độc Thiên Giao khủng bố đến đâu cũng khó có

thể khiến hắn bị thương nặng.

Nhưng vách núi sụp đổ đã vùi lấp hắn ở dưới, Hàn Sâm thử đánh nổ đá nham, không ngờ vừa mới, lớp đá sau lưng lập tức long ra,lăn sang một bên. Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện đằng sau hắn lại là một hang động nham thạch.

Trong lúc hắn đang cau mày, chợt thấy một làn khói đen len vào từ khe nứt trên tảng đá. Hàn Sâm còn tưởng đó là một năng lực gì đó của Độc Thiên Giao, không ngờ khói đen lại ngưng tụ thành hình dáng của một người phụ nữ, hoá ra là Quỷ La Sát, người đeo mặt nạ dạ quỷ.

“Có thể chịu một đòn của Độc Thiên Giao mà không chết, thực lực của ngươi chắc cũng thuộc hàng chiếu trên trong đại vũ trụ.” Quỷ La Sát hơi kinh ngạc, nói với Hàn Sâm.

Nàng vốn chỉ hơi không cam tâm, muốn vào xem Hàn Sâm có chết thật không. Nếu còn sống thì nàng có thể cứu Hàn Sâm một mạng, dùng cách này tiếp cận Hàn Sâm, sau đó đến gần rồi ám sát Tần Bạch Thái tử Tần Quốc.

Không ngờ rằng Hàn Sâm trông có vẻ chỉ bị thương nhẹ, dường như chẳng có vấn đề nghiêm trọng nào.

“Sao ngươi lại vào đây? Đám người Dương Phu Tử đâu rồi?” Hàn Sâm nhìn Quỷ La Sát, hỏi.

“Ngươi yên tâm, Dương Phu Tử đã được Ninh Tịnh cứu đi rồi. Trên người nàng có Điện Quang Hoả Thạch Man cấp Thần, có thể đi xa nghìn dặm trong chớp mắt, tiếc là ta chưa kịp tiến vào lĩnh vực Điện Quang Hỏa Thạch, bằng không cũng chẳng cần trốn vào đây.” Quỷ La Sát bình tĩnh nói.

“Quả nhiên Ninh Tịnh có hậu chiêu.” Hàn Sâm không bất ngờ lắm. Người giống Ninh Tịnh mà vào Vạn Cổ Đại Thần Sơn khi chưa có sự chuẩn bị trước thì mới khiến Hàn Sâm thấy lạ.

Quỷ La Sát còn muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy núi đá chấn động. Khói xanh len qua những khe hở vào trong, sau khi bị ám khói xanh, những tảng

đá bắt đầu hoá thành màu xanh ngọc bích trong suốt sau đó nhanh chóng nứt vỡ, biến thành cát sỏi màu xanh.

“Độc Thiên Giao đuổi tới nơi rồi, ngươi còn đi được không?” Quỷ La Sát định tiến lại đỡ Hàn Sâm.

“Không cần, ta vẫn đi được.” Hàn Sâm và Quỷ La Sát cùng chui vào hang, cái hang ấy khá lớn, lại còn có khá nhiều nhánh.

Tiếng Độc Thiên Giao phá vỡ đá nham ở ngay sau lưng, họ không còn thời gian phân biệt nữa, chọn một hang động rồi chui thẳng vào đó.

Độc Thiên Giao vẫn không ngừng bám theo, họ có thể nghe thấy cả tiếng rít gào của Tử Hầu Kim Mao, Hàn Sâm vừa ngoái đầu liếc nhìn đã thấy Tử Hầu Kim Mao cưỡi trên lưng Độc Thiên Giao, điên cuồng đuổi theo hướng đi của họ.

Đối mặt với tình hình này, Hàn Sâm càng nghi ngờ hơn trước: “Chẳng lẽ đó đúng là Độc Thiên Giao và Huyết Mị Linh của Mạc Ly? Vậy tại sao chúng lại ở đây? Mạc Ly đã chết tại chỗ ngay khi ám sát Ngụy Vương, lẽ ra chủng gen của hắn chắc chắn cũng sẽ chết theo. Tại sao chúng lại trốn đến Vạn Cổ Đại Thần Sơn này?”

“Qua bên này.” Quỷ La Sát ở phía trước gọi một tiếng, chui vào một cái ngách chỉ vừa đủ cho một người lách qua.

Hàn Sâm lập tức hiểu ý nàng. Con Độc Thiên Giao kia có hình thể khổng lồ, rất khó chui vào ngách đá nhỏ hẹp như thế này, chỉ cần ngăn được nó một chặng thì có thể kéo dãn khoảng cách.

Hàn Sâm bám theo nàng, cùng chui vào đó. Hai người nhanh chóng tiến về đằng trước, chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng nổ cực lớn ở sau lưng, sau đó là tiếng núi đá vỡ vụn.

Quả nhiên, Độc Thiên Giao không chui lọt được, mỗi khi nhích thêm một đoạn là nó phải khai sơn phá thạch, tốc độ lập tức chậm lại.

Bọn Hàn Sâm chạy hơn nửa giờ, âm thanh ầm ầm ở đằng sau đã nhỏ đến mức khó nghe thấy được, còn hang động phía trước trở nên rộng lớn hơn hẳn.

“Lạ thật, tại sao ở đây lại có dấu vết đào bới bằng sức người nhỉ?” Quỷ La Sát ở đằng trước đột ngột dừng lại, quan sát hai bên tường đá rồi nói.

Hàn Sâm cũng thất trên hai bên tường đá khắc rất nhiều hoa văn, tuy nét vẽ khá cổ xưa và đơn giản nhưng rõ ràng có thể nhận ra vết tích nhân tạo.

Khi Hàn Sâm quan sát hình khắc trên vách tường, con ngươi hắn đột ngột co lại, vậy mà hắn lại bắt gặp một bóng dáng quen thuộc trên đó.

Hết chương 3056.

Chương 3057. tỉnh thể đen

Trong vài nét vẽ được khắc trên tường, Hàn Sâm thấy một hình vẽ mà hắn vô cùng quen thuộc.

Nó khắc hoạ hình dáng của một quả trứng, to bằng trứng bồ câu, dường như có hàng nghìn hàng vạn ngôi sao đang dịch chuyển trong nó, như thể ảnh thu nhỏ của một đại vũ trụ gen.

Mặc dù chỉ là một nét khắc đơn giản nhưng hình thái và kích thước của nó thực sự quá quen thuộc với Hàn Sâm. Ngày trước, khi giết Hắc Giáp Trùng cấp Thần Huyết trong Tí Hộ Sở, hắn đã thu được tinh thể đen thần bí, nó cũng có hình dạng và kích cỡ như vậy, gần như giống hệt thứ trong hình vẽ.

Sau đó Hàn Sâm hấp thu vỏ ngoài của tinh thể đen, bên trong tinh thể đen đó lại có cả một bộ Áo Giáp Hắc Tinh, cũng chính là bộ Áo Giáp Hắc Tinh đã kéo Hàn Sâm đến với vũ trụ đế quốc.

Vậy mà lúc này lại bắt gặp hình vẽ rất giống tinh thể đen trên vách tường. Hàn Sâm chợt giật mình.

“Là trùng hợp hay còn có bí mật gì khác?” Vô số ý nghĩ nảy ra trong đầu Hàn Sâm.

Sau khi bị Áo Giáp Hắc Tinh kéo vào đại vũ trụ gen, hắn xuất hiện ở Vạn Cổ Đại Thần Sơn, mà vị trí của bức bích họa cũng là Vạn Cổ Đại Thần Sơn, thật khó có thể không liên tưởng tới quan hệ giữa hai bên.

Hàn Sâm vội vàng xem xét tỉ mỉ hình điêu khắc bên trên, rất nhanh đã phát hiện trên đó khắc họa hình ảnh một số nhân loại đang cử hành nghỉ thức hiến tế nào đó.

Song, ở lễ tế ấy không có biểu tượng mang ý nghĩa tượng trưng cho một vị thần hay vị hoàng đế nào. Bọn họ hiến tế và cúng bái tinh thể đen, một thứ không rõ ràng lắm.

“Có vẻ trong tranh vẽ cảnh tiến hành một nghi thức tế lễ nào đó. Nhưng lạ thật đấy, theo ta biết thì bảy đế quốc lớn đều thờ phụng thần linh, song đó là những vị thân khác nhau. Ta chưa từng nghe nói có nước nào tế bái một quả trứng, chẳng lẽ đây là một trứng gen?” Quỷ La Sát nói.

“Ngươi không biết thì ta càng không biết.” Tuy ngoài miệng Hàn Sâm nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ: “Chẳng lẽ tinh thể đen thực sự là một quả trứng gen, Áo Giáp Hắc Tinh ở bên trong là một chủng gen?”

Nhưng nghĩ lại thì không đúng lắm, nếu tinh thể đen kia thật ra là một quả trứng gen, vậy nó chạy tới Tí Hộ Sở thứ nhất của Liên Minh bằng cách nào.

Vả lại sức mạnh của chủng gen hoàn toàn khác với sức mạnh của đại vũ trụ gen. Nếu tinh thể đen thật sự là trứng gen thì nó sẽ bị đại vũ trụ gen loại bỏ mới đúng chứ.

Thực tế trái ngược hoàn toàn, chẳng những tinh thể đen không bị loại trừ mà ngược lại còn có thể tăng cường sức mạnh cho dị sinh vật.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước, vừa đi vừa quan sát hình vẽ trên vách tường, giống như đang xem tranh liên hoàn, những bức điêu khắc diễn tả cả quá trình tế lễ.

Vô số nhân loại cúng bái cầu nguyện trước tinh thể đen, cuối cùng còn có hình ảnh nhân loại hiến tế cho tinh thể đen bằng máu tươi của chính mình.

Càng về sau, nội dung điêu khắc càng trở nên kỳ dị. Một nhân vật có vẻ là quan tế tự nâng tinh thể đen bằng cả hai tay rồi ném tinh thể đen vào trong một nơi trông giống miệng núi lửa.

Trong bức khắc họa tiếp theo, một đám sương mù bốc lên từ miệng núi lửa, nhân loại quỳ lạy cầu nguyện trước sương mù.

Hàn Sâm và Quỷ La Sát đều muốn biết những chuyện xảy ra tiếp theo, cùng rảo bước tiếp tục tiến về phía trước, nhưng những gì họ thấy trong bức bích họa tiếp theo là điều họ không ngờ tới.

Nội dung được vẽ là một người ngoại lai từ trên trời giáng xuống, lao vào miệng núi lửa, bức kế tiếp chính là hình ảnh người ngoại lai nhặt tinh thể đen, lao ra khỏi miệng núi lửa rồi chạy trốn.

Bức cuối cùng vẽ cảnh rất đông nhân loại phẫn nộ nhìn lên trời, sau đó không còn bức nào khác, vết khắc cũng biến mất ở đây.

Bởi vì những nét khắc này rất đơn sơ và trừu tượng nên không thể xác định người vẽ chúng là ai, đương nhiên cũng chẳng biết ai là kẻ trộm tinh thể đen, nhưng Hàn Sâm lại bất giác nghĩ tới Tần Tu.

Song đây chỉ là suy đoán trong vô thức của Hàn Sâm mà thôi, cơ bản không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh kẻ trộm tinh thể đen là Tần Tu.

“Ngươi có từng nghe về tích xưa nào giống vậy không?” Hàn Sâm không hiểu rõ lịch sử của đại vũ trụ gen lắm, chỉ có thể liếc sang Quỷ La Sát, hy vọng sẽ tìm được thông tin có ích nào đó từ nàng.

Quỷ La Sát trầm ngâm một chốc, đáp: “Ta chưa từng nghe tích xưa nào như thế này. Có lẽ những nhân loại cúng tế trứng gen này là một tiểu quốc tương đối nhỏ. Vào thời viễn cổ, có rất nhiều vương quốc nhỏ, không giống bây giờ chỉ có bảy đại vũ trụ đế quốc. Có thể những gì được khắc trên đây là một chuyện xưa của một quốc gia cổ đại nhỏ bé.”

Hàn Sâm khẽ gật đầu, nhìn về vách tường đá trước mặt nhưng không †ìm ra bức vẽ nào khác, nhưng lại thấy đằng trước hang đá có một thềm đá dẫn xuống dưới.

‘Thềm đá đi xuống theo hình xoắn ốc, không biết cuối cùng sẽ dẫn đến đâu. Hai người liếc mắt nhìn nhau, bước dọc theo các bậc đá xuống dưới một cách ăn ý.

Hàn Sâm và Quỷ La Sát cùng nảy sinh niềm hứng thú mãnh liệt với nơi đây, cả hai đều muốn biết ai đã để lại nhiều thứ hay ho trong lòng Vạn Cổ Đại Thần Sơn này.

“Theo ta biết thì Độc Thiên Giao là chủng gen cấp Thần vô cùng hiếm gặp, nó xuất hiện trong truyền thuyết với số lượng có thể đếm được bằng một bàn tay. Nổi tiếng nhất là con của Mạc Ly. Nếu con Tử Hầu Kim Mao kia thực sự là Huyết Mị Linh thì con Độc Thiên Giao vừa nãy rất có thể là của Mạc Ly.” Quỷ La Sát vừa đi vừa nói.

“Nếu Mạc Ly đã bị giết ở hoàng cung Nguy Quốc thì chủng gen của hắn cũng chết theo mới phải, sao có thể xuất hiện ở đây?” Hàn Sâm đưa ra nghỉ vấn của mình.

“Không biết nữa, nhưng nếu không phải Mạc Ly thì ai có thể sở hữu cùng lúc cả Độc Thiên Giao và Huyết Mị Linh, điều này quá trùng hợp, đúng không?” Quỷ La Sát nói.

“Hiện tại chưa thể xác nhận Tử Hầu Kim Mao chính là Huyết Mị Linh, có lẽ không phải.

“Cũng đúng.” Quỷ La Sát gật đầu, không nói gì thêm.

Hai người men theo các bậc đá tiến thẳng xuống dưới, ít nhất cũng xuống được mấy trăm mét, rốt cuộc đã tới điểm cuối, trước mắt hiện ra một cánh cửa đá.

Quỷ La Sát quan sát một lát, không phát hiện điểm bất thường nào ở cửa đá, lấy tay đẩy, cửa đá vẫn chẳng nhúc nhích.

“Để ta thử.” Hàn Sâm lấy cột sắt trên tay đánh vào cửa đá, sức mạnh của hắn quá lớn, sau mấy lần đánh, cửa đá bị vỡ tung.

Ánh mắt hai người đổ dồn vào bên trong cửa đá, chỉ thấy trong đó là một đại điện cổ kính, trên vách tường vẽ rất nhiều bức hoạ mang phong cách giống hệt bên ngoài.

Ở trung tâm cung điện còn có một lò đá cao hơn ba mét, dưới lò là một ngọn lửa màu xanh vẫn đang cháy rực, chiếu sáng toàn bộ cung điện.

Hai người tiến vào trong điện thờ đá một cách thận trọng, chẳng mấy chốc đã phát hiện một bộ hài cốt mặc áo giáo, xương cốt sắp nứt ra, có vẻ chết lâu lắm rồi.

Hàn Sâm không nhìn ra bộ xương có gì đặc biệt, ánh mắt không nhịn

được mà hướng lên tranh vẽ trên tường, mới nhìn đã không khỏi sửng sốt.

Bên ngoài đều là hình vẽ, không có chữ. Phía trong lại khắc toàn là chữ, thậm chí Hàn Sâm còn đọc hiểu nó, thứ được khắc chính là “Vật Ngữ Gen”.

Hết chương 3057.

Chương 3058. Vật Ngữ Gen cổ văn

Song nó cũng hơi khác Vật Ngữ Gen mà Hàn Sâm tu luyện. Ngôn từ trong Vật Ngữ Gen ở đây có vẻ súc tích hơn, không có nhiều chú thích đồng thời càng thêm huyền ảo và trúc trắc hơn. Giống như Hàn Sâm đọc Động Huyền Kinh ngày trước, phải có kiến thức về cổ văn rất sâu rộng mới có thể hiểu được.

Nếu chưa từng luyện Vật Ngữ Gen, có lẽ hắn sẽ không thể hiểu nghĩa của những chữ viết trên tường.

Nói trắng ra thì Vật Ngữ Gen ở đây là bản cổ văn, còn thứ trước đây Hàn Sâm tu luyện chính là bản viết theo tiếng phổ thông hiện đại.

Mặc dù cách thức miêu tả khác nhau vài chỗ nhưng nội dung cơ bản giống nhau, không khác biệt nhiều lắm.

“Quái lạ, chẳng phải Vật Ngữ Gen là do Tần Tu và Hàn Vũ Phi cùng nghiên cứu ra sao? Sao ở nơi này lại có một phiên bản cổ xưa?” Hàn Sâm càng lúc càng cảm thấy lạ.

“Ngươi hiểu trên ấy viết gì à?” Quỷ La Sát hỏi. “Đoán được sơ sơ, có lẽ là dị thuật nào đó.” Hàn Sâm đáp.

Quỷ La Sát lắc đầu: “Tuy phần lớn những chữ này đều là ngôn ngữ thông dụng trong vũ trụ nhưng cách sử dụng lại rất cổ xưa, có lẽ đã xuất hiện từ thời đại Nguyên Tỉnh.”

“Thời đại Nguyên tinh là gì?” Hàn Sâm nhíu mày, hỏi.

Quỷ La Sát nhìn Hàn Sâm với vẻ ngạc nhiên: “Ngươi không biết thời đại Nguyên Tinh ư?”

“Ta không có hứng thú với lịch sử.” Hàn Sâm tuỳ tiện đáp.

Quỷ La Sát không truy hỏi nưa, nàng giải thích: “Huyết thống của bảy đế quốc lớn trong vũ trụ đều bắt nguồn từ một tinh cầu. Tinh cầu ấy được gọi là Nguyên Tinh, thời kỳ đó cũng chính là thời đại Nguyên Tinh. Nhưng Nguyên Tinh bị hủy diệt từ rất lâu rồi, chẳng biết là chuyện của bao nhiêu trăm triệu năm trước.”

Nhìn lên văn tự trên tường, Quỷ La Sát nói tiếp: “Ta từng đọc một ít tài liệu về thời đại Nguyên Tinh, ngữ pháp được sử dụng trong những văn tự này rất gần với thời đại ấy.

“Ý ngươi là, kia là di vật từ thời đại ấy?” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

Không ngờ Quỷ La Sát lại lắc đầu, đáp: “Chắc không phải đâu, ở thời đại Nguyên Tinh hoàn toàn không thể thực hiện các chuyến du hành giữa các hành tinh. Làm sao những thứ từ thời đại ấy có thể chạy tới Vạn Cổ Đại Thần Sơn ở tinh cầu khác? Có lẽ trên kia là văn bản gốc đến từ thời đại Nguyên Tinh, nhưng chỉ là do người đời sau sao chép lại thôi.”

“Nhưng mà không biết chủ nhân nơi đây rốt cuộc là ai, tại sao lại dựng một điện thờ bằng đá ở một chỗ như này…” Quỷ La Sát hướng mắt về phía bộ xương kia.

Hai người cẩn thận kiểm tra một lượt bên trong điện thờ đá nhưng không có phát hiện quan trọng nào khác, chỉ còn thi thể và lò đá chưa được lục soát.

“Nếu ngươi có hứng thì có thể tra xét thử xem.” Hàn Sâm cười nói.

Hàn Sâm muốn biết lai lịch của chủ nhân điện thờ đá hơn cả Quỷ La Sát, nhưng hắn không để lộ ra.

“Ta cũng có ý này.“Quỷ La Sát không từ chối, khom lưng chuẩn bị kiểm tra xác chết.

Đột nhiên, một cái bóng màu tím loé lên, đánh úp vào lưng Quỷ La Sát giống như một con ác quỷ. Bóng tím ấy thực sự quá nhanh, Hàn Sâm và Quỷ La Sát không kịp phản ứng lại.

Thậm chí Quỷ La Sát còn không có thời gian xoay người, mặc dù Hàn Sâm kịp phản ứng lại nhưng cơ thể hắn lại bị thế giới này bài xích. Hắn ra tay càng nhanh thì phải áp lực càng lớn nên không thể qua cứu viện.

Song Hàn Sâm vẫn có thể nhìn rõ bóng tím kia chính là Tử Hầu Kim Mao, lúc này trên người nó bung toả hào quang tím, giống như một quanh ảnh màu tím. Chỉ trong chớp mắt, Tử Hầu Kim Mao đã áp sát sau lưng Quỷ La Sát, cũng giống như lúc khống chế Âu Dương Thu Sơn, nó lập tức quấn lên lưng Quỷ La Sát, ngoạm một phát vào đầu nàng.

Nhưng đúng lúc nó cắn xuống, cơ thể Quỷ La Sát đột ngột biến thành khói đen rồi tản đi, khiến nhát cắn của Tử Hầu Kim Mao trở nên vô ích. Làn khói đen chuyển động rồi lại ngưng tụ thành thân thể Quỷ La Sát.

Tử Hầu Kim Mao phát ra tiếng kêu như tiếng trẻ sơ sinh quấy khóc, một lần nữa hoá thành bóng tím lao về phía Quỷ La Sát. Hai bên đánh ngay tại chỗ, nhất thời khó phân thắng bại.

Lúc này Hàn Sâm mới phát hiện năng lực của Quỷ La Sát còn mạnh hơn Âu Dương Thu Sơn rất nhiều, dù là kinh nghiệm chiến đấu hay thể lực đều vượt xa tên kia. Tuy thế công của Tử Hầu Kim Mao vô cùng quỷ quyệt nhưng từ đầu đến cuối không thể làm tổn thương Quỷ La Sát.

Dù vậy, Quỷ La Sát cũng chẳng thể làm gì Tử Hầu Kim Mao. Đôi bên đại chiến ngay trong điện thờ đá nhưng đều khá kiêng dè, ngay cả Tử Hầu Kim Mao cũng tự khống chế sức mạnh của mình, không làm hư hại đồ vật ở đây.

Thấy Quỷ La Sát tạm thời chưa gặp quá nhiều nguy hiểm, Hàn Sâm bèn đến gần bộ xương, duỗi tay lục lọi bên trong áo giáp, hy vọng có thể tìm ra thứ gì đó.

Tử Hầu Kim Mao phát hiện Hàn Sâm đụng chạm đến bộ hài cốt, lập tức rít lên liên tục, thậm chí còn bỏ mặc Quỷ La Sát, nhe răng nhếch mép xông về phía Hàn Sâm.

Một tay Hàn Sâm lục áo giáp trên thi thể, một tay múa cột sắt, không ngờ Tử Hầu Kim Mao lại bám lên cột sắt như rắn quấn, tiếp tục lao về hướng Hàn Sâm.

Hàn Sâm mò được một vật từ trong túi của áo giáp, chẳng kịp nhìn xem đó là gì, duỗi tay kéo nó ra ngoài, đồng thời nhanh nhẹn lùi ra sau.

Ở thế giới này, Hàn Sâm như đi trong vùng nước sâu, lực cản quá lớn, khiến tốc độ của hắn chẳng thể tăng lên dù có cố đến đâu. Tuy hắn đã né vô cùng nhanh nhưng vẫn bị móng nhọn của Tử Hầu Kim Mao tóm lấy.

Y phục trên người lập tức bị cào rách, song móng vuốt sắc bén của bóng tím kia không thể đâm thủng da thịt hắn, chỉ để lại một vài vệt đỏ.

Quỷ La Sát thầm kinh ngạc, chớp mắt hai lần, phóng người qua đó, quấn lấy Tử Hầu Kim Mao.

Tốc độ của Hàn Sâm không thể tăng lên, rất khó chen chân vào chiến trường, chỉ đành lùi sang một bên, quét mắt nhìn thứ vừa lấy từ túi áo của thi thể.

Hoá ra đó là một quyển sổ da, được làm hoàn toàn bằng da thuộc chứ không phải giấy trắng bình thường.

Hàn Sâm mở ra xem thử, thấy nó được viết bằng chữ viết phổ thông trong vũ trụ, nhưng cách dùng từ cũng giống Vật Ngữ Gen trên tường, đều là ngữ pháp cổ xưa.

Hàn Sâm đọc mấy dòng nhưng chỉ cảm thấy nó quá trúc trắc và khó hiểu, chỉ có thể đọc hiểu một vài đoạn tương đối đơn giản ở trong đó.

"Hoá ra người này là trọng thần Tần Quốc, nhận lệnh của Tần Hoàng bôn ba tìm kiếm thuật khởi tử hồi sinh." Hàn Sâm kết luận từ những điều mình hiểu được, người này chính là thuộc hạ của Tần Tu.

Vì phần lớn câu cú khá giật cục và khó hiểu nên Hàn Sâm nhất thời không hiểu lắm. Đại khái là người viết nói mình phát hiện điều gì đó trong Vạn Cổ Đại Thần Sơn, về phần tình hình chỉ tiết thì phải tìm hiểu toàn bộ nội dung bên trong mới có thể hiểu được.

Với tình thế hiện tại, Hàn Sâm đương nhiên không có thời gian nghiên cứu kĩ càng, đành phải nhét sổ ghi chép vào túi áo trước đã. Hắn đưa mắt về phía chiến trường, chuẩn bị liên thủ với Quỷ La Sát nhằm tiêu diệt con Tử Hầu Kim Mao kia.

Dường như ý thức được mối nguy hiểm, Tử Hầu Kim Mao đột ngột hú lên một tiếng quái dị, lông tím toàn thân dựng đứng cả lên, thực sự rất giống một ánh lửa vừa bùng cháy. Ngọn lửa màu tím kinh khủng lập tức bao trùm hoàn toàn cơ thể nó. Trong ngọn lửa tím, thân thể nó trở nên trong suốt tựa pha lê, như thể yêu ma. Đồng thời, một luồng khí tức kỳ dị cũng bắt đầu phát tán từ cơ thể nó.

"Nó thực sự là Huyết Mị Linh." Quỷ La Sát la thất thanh. Hết chương 3058.

Chương 3059. Ác ma giáng thế

Trong mắt Huyết Mị Linh loé lên hung quang, cơ thể nó vọt tới trước mặt Quỷ La Sát như thể một bóng ma, tốc độ nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Quỷ La Sát chỉ có thể nhìn thấy một phần vệt sáng mờ ảo màu tím, thậm chí không thấy rõ hình dáng và quỹ đạo của nó.

Quỷ La Sát biến thành khói đen để tránh, song Hàn Sâm vẫn nghe thấy tiếng kêu rên vọng ra từ làn khói đen. Khi khói đen lại ngưng tụ thành Quỷ La Sát cũng chính là lúc bụng nàng có thêm mấy vết cào, máu tươi tuôn trào ào ạt.

“Chạy mau.” Quỷ La Sát biến sắc, quay sang hét lên với Hàn Sâm rồi lại biến thành khói đen, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng hung tính của Huyết Mị Linh đã nổi dậy, bóng tím chợt loé, vọt tới trước mặt rồi vụt qua làn khói đen. Quỷ La Sát lại một lần nữa bị ngã văng ra ngoài, trên lưng có thêm mấy vết cào, máu chảy đầm đìa.

Sắc mặt Quỷ La Sát trở nên khó coi, mặc dù nghe qua tiếng xấu của Huyết Mị Linh từ lâu nhưng nàng không ngờ rằng Huyết Mị Linh thực †hụ còn đáng sợ hơn cả những gì mình tưởng tượng.

Trước đó nàng từng chứng kiến sức mạnh của Tử Hầu Kim Mao và Độc Thiên Giao lúc ở bên ngoài, nàng nhận định bản thân mình có năng lực tự vệ nên mới bám theo Hàn Sâm xuống đây.

Nhưng hiện tại nàng đã hơi hối hận, chẳng ngờ Huyết Mị Linh còn kinh khủng hơn Độc Thiên Giao. E rằng chủng gen chính được Mạc Ly sử dụng để ám sát Ngụy Vương vốn không phải là Độc Thiên Giao tiếng †ăm lừng lẫy mà lại chính là Huyết Mị Linh.

“Xem ra chỉ có thể để lộ thân phận.” Quỷ La Sát biết mình không thể dựa vào một mình Quỷ Yên Thú để đánh lại Huyết Mị Linh, chỉ có thể hợp thể hợp thể cùng chủng gen khác mới có cơ hội giữ mạng.

Nhưng nếu vậy thì kế hoạch tiếp cận Hàn Sâm của nàng cũng sẽ đổ bể hoàn toàn, song lúc này nàng không quan tâm được nhiều như thế.

Ngay khi suy nghĩ này vừa nảy ra, Quỷ La Sát quyết định triệu hồi Đại Hư Không Lôi Điện Thần Ưng - chủng gen mà nàng am hiểu nhất. Nhưng bỗng nhiên, nàng lại cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân suy yếu, không còn sức lực, không thể triệu hoán Đại Hư Không Lôi Điện Thần Ưng ra.

"Sao lại thế được?" Quỷ La Sát khiếp đảm, cúi đầu phát hiện máu chảy từ vết thương ở bụng mình chuyển sang màu tím. Đồng thời, một luồng tử khí cũng tràn lên người nàng. Dấu ấn huyết mạch Thần Linh trên đỉnh đầu nàng cũng bị nhiễm phải tử khí, khó lòng triệu hoán chủng gen bên trong ra ngoài để hợp thể.

Lúc này Quỷ La Sát biết có hối cũng đã muộn. Thông tin về Huyết Mị Linh quá ít, không ai biết Huyết Mị Linh có năng lực khủng khiếp nhường này, nếu biết sớm thì nàng đã không đợi đến bây giờ mới triệu hồi chủng gen.

Huyết Mị Linh tiếp tục ra đòn, rõ ràng nó đang muốn giải quyết nàng xong mới quay sang đối phó với Hàn Sâm.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, dồn toàn lực vào cột sức trong tay đánh về phía Huyết Mị Linh. Huyết Mị Linh ngoái đầu liếc Hàn Sâm, bộ vuốt đánh lên chóp cột sắt. Đột nhiên, Hàn Sâm cảm thấy có một luồng sức mạnh khủng khiếp dội đến từ cột sắt, nhất thời không khống chế được cơ thể mà lùi về sau, va vào tường đá sau lưng, khiến nó vỡ tung ra.

Hai người liên thủ đối phó với Quỷ La Sát, song hoàn toàn không phải đối thủ của nó, đặc biệt là Quỷ La Sát, vết thương trên người càng lúc càng nhiều, thậm chí khí tím trên người càng ngày càng đậm đặc, thương thế chuyển biến xấu rất nhanh, nhìn bằng mắt thường cũng thấy sắp toang rồi.

Tuy Hàn Sâm không bị thượng nặng nhưng lại bị sức mạnh của thế giới này áp chế, khó có thể phát huy toàn lực, chỉ đành đứng ăn đòn.

"Cứ tiếp tục như vậy không phải là cách, đành phải cưỡng chế xé nát sức mạnh của thế giới này." Ánh mắt Hàn Sâm trở nên tập trung, năng lượng bên trong máu thịt xương cốt không ngừng bộc phát, chống đối sức mạnh quy tắc thế giới.

Trước mắt chỉ có cách xé rách sức mạnh của quy tắc thế giới này. Hắn có thể phát huy ra năng lực của mình một cách bình thường, nhưng hắn phải trả cái giá phải rất cao cho việc này. Cơ thể hắn sẽ bị hao tổn cực kỳ nghiêm trọng, sức lực của hắn cũng rất khó đối chọi với quy tắc thế giới trong một thời gian dài. Vả lại nó còn khó lòng bổ sung và phục hồi.

Quan trọng nhất là Hàn Sâm nghỉ ngờ thế giới này cũng có thần linh và Thần điện Gen. Tần Tu đến đại vũ trụ gen cũng là vì hắn là kẻ ngoại lai, vậy nên mới bị tập đoàn thần linh nhắm tới.

Hiện tại trong cơ thể Hàn Sâm có một chút gen đến từ Tần Tu nên không bị thế giới này bài xích hoàn toàn, nếu không tạo ra động tĩnh quá lớn thì thần linh chắc cũng sẽ không phát hiện ra.

Ngặt nỗi, nếu xé tan sức mạnh quy tắc thế giới thì sẽ gây ra động tĩnh rất lớn, nhỡ đâu lại thật sự thu hút sự chú ý của thần linh. Hàn Sâm không biết kết quả sẽ như thế nào, chẳng biết chư thiên thần linh có nhắm vào hắn giống như từng làm với Tần Tu hay không.

Nếu chư thiên thần linh cũng coi hắn là kẻ địch thì hắn sẽ lâm vào cảnh cùng quân giống như Tần Tu năm ấy.

Song chuyện đã tới nước này thì Hàn Sâm không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành xé tan hoàn toàn quy tắc ràng buộc của thế giới, hắn sẽ có cơ hội tiêu diệt Huyết Mị Linh.

Sức mạnh trong cơ thể Hàn Sâm không ngừng dâng tràn và bộc phát. Khi nó bộc phát cũng là lúc năng lượng áp chế của quy tắc thế giới càng thêm mãnh liệt, khiến sức mạnh mà hắn có thể phát huy bị hạn chế rất nhiều.

Lúc này, Hàn Sâm như bị trấn áp dưới biển sâu vạn trượng, cho dù dồn toàn lực đánh ra một kích thì nó cũng bị ngàn mét nước sâu cản trở, sức mạnh vọt lên mặt nước chẳng còn sót là bao.

Chỉ còn cách rẽ nước, phá sóng, cho nổ biển rộng, tạo thành một lỗ hổng thì sức mạnh của hắn mới có thể tác động trực tiếp lên thế giới này.

Trong thế giới này, thuật gen duy nhất mà Hàn Sâm có thể vận hành chính là Huyền Hoàng Kinh. Còn về tại sao Huyền Hoàng Kinh vẫn vận hành bình thường thì Hàn Sâm đoán đó là do nó vốn đến từ chính nơi đây. Đó cũng là một trong số các căn cứ khiến Hàn Sâm suy đoán vũ trụ đế quốc chính là một không gian phản vật chất.

Mặc dù có thể vận hành Huyền Hoàng Kinh nhưng cơ thể hắn vẫn bị trấn áp, vậy nên việc vận hành được Huyền Hoàng Kinh cũng không có tác dụng mấy, trừ khi hắn phá vỡ hoàn toàn sự áp chế của thế giới lên người mình.

Cùng với sự vận hành của Huyền Hoàng Kinh, da dẻ Hàn Sâm cũng chuyển sang màu đỏ ửng trông rất kỳ dị, vả lại còn càng lúc càng đậm , như thể vừa uống rượu say vậy, dòng máu trong người hắn sôi trào lên.

Quỷ La Sát dốc hết sức lực quần thảo với Huyết Mị Linh nhưng cơ bản không phải đối thủ của nó. Cơ thể nàng đã bị tử khí xâm nhập bằng sạch, dấu ấn huyết mạch Thần Linh cũng bị tử khí bao trùm hoàn toàn, không nhìn thấy chút xíu thần quang nào nữa.

Quỷ La Sát sinh lòng tuyệt vọng, biết mình chuyến này khó lòng thoát nạn. Dòng máu tím ứa ra từ các vết cào khiến bộ đồ đen của nàng nhuốm sang sắc tím.

Huyết Mị Linh hóa thân thành thành bóng tím, lại nhào tới trước mặt Quỷ La Sát, lướt móng vuốt từ trên xuống dưới, đám vuốt sắc như móc câu đâm thẳng về phía đầu nàng.

Quỷ La Sát không còn sức né tránh nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn móng vuốt của Huyết Mị Linh chĩa thẳng đầu mình. Nàng biết nếu chịu một

cú này thì đầu mình chắc chắn sẽ bị xuyên thủng năm cái lỗ, chết mất ngáp là chắc, chẳng cần hồi hộp.

“Không ngờ Lý Băng Ngữ ta đường đường là một trong chín tông chủ Vô Vi Đạo Cung mà hôm nay lại bỏ mạng tại đây.” Lý Băng Ngữ thầm thở dài trong lòng, đang định nhắm mắt chờ chết, đột nhiên lại thấy ngay sau Huyết Mị Linh có một vầng sáng chói lọi màu đỏ máu bốc lên ngùn ngụt như thể núi lửa phun trào, nhuộm toàn bộ điện thờ đá thành sắc máu.

Gần như là cùng lúc ấy, Lý Băng Ngữ thấy một bóng hình hùng tráng hiện ra ở sau Huyết Mị Linh, toàn thân rừng rực hào quang màu máu, tựa như ác ma giáng thế.

Hết chương 3059.

Chương 3060. Người quen cũ

Huyết Mị Linh giật mình, cảm thấy bất thường, vặn người giữa không trung, nhìn về phía sau, nhưng mới vừa quay đầu lại thì nắm đấm của một Hàn Sâm đang rừng rực hào quang đỏ tươi đã đập vào mặt nó.

Mặt Huyết Mị Linh bị biến dạng bởi cú đấm của Hàn Sâm, cả người bay ra ngoài như một quả đạn pháo xoay tròn, bắn thẳng vào bức tường đá sau lưng Quỷ La Sát, khiến tường đá bị đâm sập quá nửa, chôn vùi nó bên trong, không rõ sống chết.

Quỷ La Sát ngơ ngác nhìn Hàn Sâm như thể ác ma giáng thế đứng trước mặt nàng, đôi môi đỏ mọng hé mở, mất hồi lâu vẫn chưa có phản ứng.

Thân hình Hàn Sâm khẽ chuyển động, tiến lại gần Quỷ La Sát, vươn tay ấn một cái lên trán nàng. Quỷ La Sát vốn đang bị trọng thương, chưa kịp phản ứng, bỗng thấy hai mắt tối sầm, ngất luôn tại chỗ.

Một tay Hàn Sâm ôm lấy Quỷ La Sát, đồng thời cưỡng chế truyền sức mạnh của mình vào trong cơ thể nàng, ép tử khí của Huyết Mị Linh ra khỏi người nàng.

Song mắt Hàn Sâm không hướng về Quỷ La Sát hay Huyết Mị Linh đang bị tường đá chôn vùi mà chỉ cau mày hướng về một nơi bên trong điện thờ đá.

Đột nhiên, không gian nơi đó đang nảy sinh dao động dữ dội. Một vầng sáng có dạng hoa văn bông sen màu tím dập dờn bay lên, chẳng mấy chốc đã hoá thành hình thể của một người đàn ông điển trai.

“Yêu nghiệt phương nào, dám ở trong địa bàn của Bổn thần… Người đàn ông trịch thượng như một vị thần lạnh lùng nói. Nhưng khi mắt thấy rõ Hàn Sâm, hắn sửng sốt lùi về sau, kêu lên thất thanh: “Kim Tệ… Ngươi… Ngươi… Sao ngươi chưa chết?”

“Yêu Liên Thần Tử, ngươi muốn ta chết đến thế sao?” Hàn Sâm như cười như không, nhìn Yêu Liên Thần Tử, trong đầu bật ra rất nhiều ý

nghĩ: “Vậy mà Thần Linh lại có thể xuất hiện ở đại vũ trụ đế quốc, rốt cuộc bọn họ sắm vai trò gì trong cả hai thế giới?”

“Không phải!” Yêu Liên Thần Tử đã bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt hướng về phía Hàn Sâm vẫn cực kì rối rắm: “Này… Kim Tệ… Ngươi có thể thu

hồi sức mạnh trên người ngươi trước đã hay không. Tuy nơi này là địa

bàn của ta nhưng ngươi đã phá vỡ quy tắc thế giới trong thời gian dài,

sẽ bị Thần Linh cấp cao cảm ứng mất thôi, đến lúc ấy càng phiền toái

hơn, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.”

Hàn Sâm thấy tử khí trên người Lý Băng Ngữ đã bị loại trừ sạch, bèn †hu sức mạnh của mình lại. Thực ra hắn cũng sắp không kiên trì được nữa. Lượng sức mạnh bị hao tổn khi chống lại toàn bộ quy tắc thế giới thực sự quá khổng lồ, lúc này hắn cảm thấy mình sắp bị ép khô rồi.

Thấy Hàn Sâm khôi phục bộ dạng bình thường, biểu cảm của Yêu Liên Thần Tử càng trở nên cổ quái, nhìn Hàn Sâm từ đầu đến chân, hồi lâu vân không lên tiếng.

“Yêu Liên Thần Tử, nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra?” Hàn Sâm cũng thăm dò Yêu Liên Thần Tử.

Có vẻ Yêu Liên Thần Tử này không phải đang nhập xác giáng thế mà là giáng thế bằng thần thể thực sự, lúc này hắn đang nắm giữ toàn bộ quyền năng của mình.

“Xảy ra chuyện gì cơ? Ta không biết ngươi đang nhắc tới chuyện gì, dù sao ngươi cũng đừng nên gây rắc rối ở tinh cầu này.” Yêu Liên Thần Tử vừa nói xong đã muốn truyền tống rời đi.

“Ngươi có tin ta đập nát Thần miếu của ngươi không?” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn chằm chằm Yêu Liên Thần Tử.

Yêu Liên Thần Tử lập tức biến sắc, dừng lại, nghiến răng nghiến lợi nhìn Hàn Sâm: “Ta cảnh cáo ngươi, đừng tưởng ngươi cứu vớt được đại vũ trụ gen nên được quyền làm loạn. Bây giờ ngươi đã phá hỏng quy tắc vũ trụ, nếu bình thường thể xác ngươi không bị quy tắc thế giới bài xích thì ngươi hãy ngồi đợi đàng hoàng, chớ gây chuyện khắp nơi, bằng không bên trên biết, đến lúc ấy ngươi sẽ thảm như Tần Tu.”

“Tần Tu thảm chỗ nào? Chẳng phải hắn phá hủy Thần cung rất sảng khoái hay sao?” Hàn Sâm cười nói.

Sắc mặt Yêu Liên Thần Tử lúc trắng lúc xanh, nhưng cuối cùng không dám giận Hàn Sâm ra mặt, chỉ lạnh lùng nói: “Hừ, Tần Tu mượn cơ thể con ngươi, đã hoàn toàn trở thành một phần của đại vũ trụ gen, không bị quy tắc thế giới bài xích nữa. Nhưng ngươi không có năng lực như vậy, ngươi cảm thấy với trạng thái của mình bây giờ có thể đấu lại Thần Linh cấp cao ư?”

“Đương nhiên ta không có lòng tin rằng mình chống lại được Thần Linh đại nhân kia, nhưng đập phá Thần miếu của ngươi chẳng phải là việc khó khăn gì.” Hàn Sâm hờ hững đáp.

Khóe mắt Yêu Liên Thần Tử giần giật, hung hãn nói: “Rốt cuộc ngươi muốn gì?”

“Mấy người trong Hoa Viên Không Trung giờ sao rồi?” Hàn Sâm không hỏi thẳng tình hình ở thế giới này mà hỏi ngược lại.

“Cũng ổn lắm, hiện tại Hoa Viên Không Trung đã là thế lực đứng đầu đại vũ trụ gen, thiếu điều để nhân loại đốt đèn nữa thôi.” Yêu Liên Thần Tử nói.

“Nếu đã là thế lực đứng đầu, vậy tại sao nhân loại không đốt đèn?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

“Ta biết sao được, ngươi đi hỏi con mình ấy.” Yêu Liên Thần Tử trợn mắt đáp.

“Được thôi, nhưng ta về hỏi thằng con kiểu gì đây?” Hàn Sâm đáp theo lời Yêu Liên Thần Tử.

Yêu Liên Thần Tử nhất thời đứng hình, mất một lúc lâu mới mở miệng: “Chuyện này đừng có hỏi ta, ta không biết thật mà, trừ Tần Tu ra thì không sinh vật nào có thể ngang ngạnh tiến vào một thế giới khác, ngươi đi hỏi hắn ấy. Thời gian giáng thế của ta có hạn, nhất định phải trở về.”

“Hai thế giới có quan hệ gì với nhau?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Không biết, ngươi tự tìm hiểu đi. Thần Linh cũng có quy tắc của Thần Linh, nếu ta phá vỡ quy tắc và bị cấp cao phát hiện thì tới lúc đó ngươi cũng gặp chuyện xui xẻo như ta thôi. Ta phải đi rồi. Nếu ngươi muốn phá Thần miếu của ta thật, cùng lắm thì khi ấy cá chết lưới rách, ngươi cũng sẽ bị cấp cao phát hiện, lúc đó sẽ là cục diện một mất một còn, ngươi chớ nghĩ về nó.” Nói xong, Yêu Liên Thần Tử lườm Hàn Sâm, không thèm để ý Hàn Sâm nói gì, quay người định truyền tống rời đi.

“Đừng đi nhanh như thế, có thể cho ta mượn huyết mạch Thần Linh gì đó chơi một tí được không?” Hàn Sâm cười nói.

“Không cho.” Bóng hình Yêu Liên Thần Tử dần dần tiêu tan, nghiến răng nói.

“Đừng bủn xỉn như vậy chứ, ngươi cho nhiều người thế mà chẳng thể cho ta một cái để chơi hay sao? Hay ngươi muốn ta đích thân xuống địa ngục tới Thần miếu của ngươi cầu xin thì mới chịu cho ta?” Hàn Sâm nhìn Yêu Liên Thần Tử, cười tửm tỉm.

Bóng dáng sắp sửa tiêu tan của Yêu Liên Thần Tử bất chợt run lên, giọng đầy căm hận: “Huyết mạch gen của ngươi đã trên cơ ta, gen Thần Linh của

ta cơ bản không thể tác động lên gen nhà ngươi, sao có thể cho ngươi huyết mạch Thần Linh.”

“Ra là thế, ngươi phải nói sớm chứ.” Hàn Sâm tỏ vẻ bừng tỉnh ngộ ra, sau đó cười tít nói: ‘Gặp lại sau nhé, sau này có việc ta sẽ tìm ngươi, ta nghĩ ngươi chắc chắn sẽ giúp ta, đúng chứ?”

Yêu Liên Thần Tử sắp biến mất nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt cực kỳ phức †ạp, u oán và tức giận, xen lẫn là cảm xúc bất lực và phức tạp mà Hàn Sâm không thể hiểu nổi.

Thấy Yêu Liên Thần Tử sắp biến mất hoàn toàn, Hàn Sâm lẩm bẩm: “Xem ra giúp người khác có được huyết mạch Thần Linh hay đại loại thế không khó lắm. Nếu sau này Dương phu tử làm tốt thì ta phải đến miếu xin giúp hắn huyết mạch Yêu Liên.”

Song thái độ của Yêu Liên Thần Tử đối với Hàn Sâm là điều không lý giải được. Yêu Liên Thần Tử có vẻ khá kiêng kị hắn, và tình hình cũng không giống những gì Yêu Liên nói, nếu Thần Linh cấp cao dồn toàn lực đối phó với Hàn Sâm thì Yêu Liên Thần Tử cứ việc báo cáo lên trên là xong, cần gì phải lo nghĩ vì Hàn Sâm để phải chịu tủi cực thế này. “Xem ra Thần Linh ở thế giới này cũng chịu nhiều quy tắc và hạn chế.

Không biết Thần Linh đại nhân kia sẽ có thái độ gì nếu gặp lại ta.” Hàn Sâm nghĩ thầm.

Hết chương 3060.

Chương 3061. Đánh thành trứng

Hàn Sâm chuyển đống đá vỡ đi, muốn thử xem Huyết Mị Linh chết hay chưa. Chưa chết, lập tức bổ thêm một quyền, nếu chết rồi thì tiện thể lấy cho Tiểu Miêu ăn.

Tiểu Miêu ăn khá nhiều thịt Bá Vương Trùng nhưng vẫn chưa thể hồi phục hoàn toàn, cơ thể vẫn có phần suy nhược, cũng chưa tiến hoá, cần tiếp tục bồi bổ.

Nhưng sau khi gạt hết đá vụn, Hàn Sâm lại hơi sửng sốt. Nơi ấy không có thân xác Huyết Mị Linh bằng xương bằng thịt mà trái lại chỉ có một quả trứng ngọc màu tím to bằng nắm tay, có vẻ nó đúng là trứng gen của Huyết Mị Linh, không thể sai được.

"Không phải chứ, mới đánh một quyền đã quay về trạng thái trứng gen?" Lúc đầu Hàn Sâm hơi giật mình, sau đó là vui mừng khôn xiết.

Đối với người thuộc vũ trụ đế quốc, duy chỉ trứng gen mới có thể bị họ hàng phục bằng huyết mạch Thần Linh. Về cơ bản, không thể hàng phục trứng gen đã nở bằng cách sử dụng lại huýet mạch Thần Linh.

Cho dù nhận nuôi được, cũng chỉ có thể xem nó như một con thú cưng, không thể hợp thể cùng bản thân.

Huyền Hoàng Kinh của Hàn Sâm trực tiếp đánh chủng gen về trạng thái trứng gen, có thể thu phục một lần nữa. Đồng nghĩa với việc Hàn Sâm có thể thu được các chủng gen hiếm mà rất nhiều người không thể có được thông qua việc đoạt các chủng gen ở thể trưởng thành, hắn chẳng cần đi vào địa mạch tìm trứng gen bằng vận khí nữa.

"Đúng là món hời, không ngờ ở đại vũ trụ đế quốc Huyền Hoàng Kinh lại có công dụng kỳ diệu như vậy." Hàn Sâm nhặt trứng gen Huyết Mị Linh lên, trong lòng hơi đắc ý.

Dựa vào năng lực của Huyền Hoàng Kinh, hắn hoàn toàn có thể làm giàu phát tài ở đây. Nên biết rằng giá của chủng gen bèo hơn trứng gen nhiều lắm.

Chỉ cần đánh một ít trứng gen đưa ra ngoài, Hàn Sâm có thể kiếm gấp mười lần, thậm chí mấy chục lần chỉ trong nháy mắt.

Dồn toàn lực bộc phát Huyền Hoàng Kinh tiêu hao quá nhiều sức mạnh, khiến việc đánh chủng gen cao cấp thành trứng gặp chút khó khăn. Nhưng

Hàn Sâm hoàn toàn không cần đi đánh đám chủng gen cao cấp ấy. Cho dù không bộc phát sức mạnh thì hắn cũng có thể sử dụng Huyền Hoàng Kinh đánh đám chủng gen dưới cấp Vương thành trứng, không có gì là khó.

“Xem ra sau này chẳng cần lãng phí thời gian mạo hiểm ở mấy chỗ địa mạch gì đó, có lẽ bán đại một ít trứng gen là đủ nuôi Tiểu Miêu.” Hàn Sâm cực kỳ thỏa mãn.

Liếc sang Quỷ La Sát vẫn còn hôn mê, Hàn Sâm không vội cứu nàng tỉnh lại, trước tiên mở nóc lò đá ra, định tìm xem trong đó có thứ gì có giá trị hay không.

Vừa mở nóc đã ngửi thấy mùi hương thơm ngát phả ra từ trong lò đá, Hàn Sâm nghĩ thầm: “Chẳng lẽ trong đó có đan dược gì đó? Tần Tu phái hắn ra ngoài tìm phương pháp khởi tử hồi sinh, hay là hắn luyện đan dược hồi sinh ở đây?”

Hàn Sâm ngó đầu vào bên trên lò, nhìn vào trong, không khỏi ngạc nhiên.

Trong lò không có đan dược như hắn đoán, song nó cũng chẳng trống rỗng, dưới đáy lò còn có một quả trứng gen màu vàng kim, lớn cỡ trứng đà điểu, toàn thân trong suốt như Kim Tinh, bên trong có ánh vàng cuộn chảy.

“Đặt một quả trứng gen trong lò cơ à, bị lửa thiêu biết bao năm, chắc bị nướng chín rồi nhỉ? Nhưng đúng lúc lắm, bây giờ ta cũng hơi đói, ăn lót dạ chắc tạm được, chẳng biết mùi vị trứng gen ra sao, có thơm ngon hơn trứng chim bình thường không đây?” Hàn Sâm lầu bầu, đưa tay nhặt quả trứng màu vàng kim ra khỏi lò.

Trứng gen vừa vào tay, Hàn Sâm đã cảm nhận được sự dao động khá giống nhịp tim, hắn biết quả trứng gen này không bị nướng chín, nó vẫn còn sống.

“Ta nghĩ cấp bậc của viên trứng gen này chẳng thấp đâu, có thể thử †hu phục xem sao.” Hàn Sâm vuốt ve trứng gen, nhất thời cảm thấy sầu não.

Lần trước là Tiểu Miêu chủ động nhập thể với hắn, làm Hàn Sâm biết bản thân có thể hợp thể với chủng gen. Nhưng hắn không biết nhân loại của thế giới này thu nhận chủng gen như thế nào.

“Nếu Yêu Liên Thần Tử đã nói huyết mạch gen của ta còn mạnh hơn của hắn thì chẳng có lý nào huyết mạch Thần Linh của hắn có tác dụng còn huyết mạch của ta lại không được.” Hàn Sâm suy nghĩ một chốc, hắn không có dấu ấn huyết mạch Thần Linh nên đành thử dùng phương pháp cổ xưa nhất.

Hàn Sâm duỗi ngón giữa, nặn ra một giọt máu tươi, nhỏ lên quả trứng gen.

Máu đỏ lập tức bị trứng gen vàng kim hút vào, giống như bọt biển tan vào nước, chớp mắt chẳng thấy tăm hơi.

Một giây sau, Hàn Sâm nghe thấy tiếng nhắc nhở vang lên trong đầu. “Thu được chủng gen cấp Thần biến dị Kim Sí Khổng Tước Vương.”

Dưới cái nhìn chằm chặp của Hàn Sâm, trứng gen vỡ vụn, một con Tiểu Khổng Tước màu vàng bay ra, hoá thành một luồng ánh vàng, bị hút vào trong hồn hải.

“Chủng gen bị thu phục thực sự có thể thu vào hồn hải giống như thú hồn ư?” Hàn Sâm kinh ngạc.

Tuy hồn hải vẫn ở đây nhưng không thể triệu hoán thú hồn bên trong ra ngoài, chúng cũng như Hàn Sâm, bị sức mạnh của thế giới bài xích, cơ bản không thể triệu hoán chúng.

Hàn Sâm thử triệu hoán Kim Sí Khổng Tước Vương ra ngoài, nhận thấy rằng gọi nó ra rất dễ dàng. Một con Tiểu Khổng Tước với dòng ánh sáng vàng chảy quanh thân mình xuất hiện trước mặt Hàn Sâm.

Cũng giống đám thú hồn, Hàn Sâm có thể thấy thông tin tài liệu về nó. Kim Sí Khổng Tước Vương: Chủng gen cấp Thần biến dị (thể ấu sinh).

Hàn Sâm vừa nảy ra ý nghĩ này, Kim Sí Khổng Tước Vương đã lập tức biến thành một luồng ánh sáng màu vàng dung nhập vào cơ thể Hàn Sâm, làm cơ thể hắn sinh ra sự biến đổi, trên đầu mọc thêm Khổng Tước Linh, sau lưng mọc ra một đôi cánh chim màu vàng.

“May mà dưới mông không mọc thêm lông Khổng Tước…” Hàn Sâm ngắm dáng vẻ sau khi hợp thể với Kim Sí Khổng Tước Vương của mình, không khỏi thở phào một hơi.

Ngay khi ý nghĩ bật ra, hai cánh tràn kim quang trên lưng Hàn Sâm động đậy, Hàn Sâm đột ngột bay lên, tốc độ tương đối nhanh.

“Cuối cùng thì sau này chẳng cần cuốc bộ nữa.” Hàn Sâm không sợ vất vả, nhưng bước đi bằng sức của mình dễ bị quy tắc thế giới bài xích, chạy mãi mệt lắm.

Khả năng phi hành của chủng gen không bị quy tắc thế giới cấm cản, tính ra nhẹ nhàng hơn rất nhiều, chẳng ai muốn ngày nào cũng phải sống dưới áp lực khổng lồ.

Thấy phương pháp nhỏ máu khá khả thi, Hàn Sâm lấy ra trứng gen Huyết Mị Linh, nhỏ một máu của mình lên nó.

Cũng gần giống Kim Sí Khổng Tước Vương, trứng gen Huyết Mị Linh lập tức nở ra, đồng thời trong đầu Hàn Sâm vang lên âm thanh nhắc nhở.

“Thu được chủng gen cấp Thần biến dị Huyết Mị Linh.”

Quả nhiên, quả trứng gen màu tím nở ra một con Tử Mao Hầu Tử, nhưng con Tử Mao Hầu Tử này chỉ là dạng thu nhỏ, cầm gọn trong lòng bàn tay, hết sức long lanh và đáng yêu, giống như được điêu khắc từ ngọc tím vậy.

Huyết Mị Linh: Chủng gen cấp Thần biến dị (thể ấu sinh).

“Tiếc thật, bị đánh về dạng trứng gen nên Huyết Mị Linh cũng trở về thể ấu sinh, nếu muốn nuôi nó về trạng thái lúc trước thì phải tốn biết bao thức ăn đây.” Hàn Sâm lơ đãng nghĩ.

Hàn Sâm vốn định thử hợp thể với Huyết Mị Linh một lần xem có nhiều cái lợi hay không, nhưng Quỷ La Sát ở đằng kia đã kêu hừ hừ, hình như sắp tỉnh lại.

Hàn Sâm chỉ đành thu Huyết Mị Linh và Kim Sí Khổng Tước Vương vào hồn hải sau đó dõi mắt về phía Quỷ La Sát.

Hết chương 3061.

Chương 3062. Ơn cứu mạng

Ý chí của Lý Băng Ngữ rất bền bỉ, chẳng mấy chốc đã tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Ngay khoảnh khắc mở mắt, Lý Băng Ngữ đã bắt gặp khuôn mặt tươi cười của Hàn Sâm, trong đầu nàng nảy ra hình ảnh từng thấy trước khi ngất đi, nàng lập tức bật dậy từ dưới mặt đất, đôi mắt đề phòng nhìn chòng chọc vào Hàn Sâm.

Lý Băng Ngữ nhớ như in cảnh Hàn Sâm được bao phủ bởi hào quang màu đỏ tươi, trông như ác ma giáng thế, đánh bay Huyết Mị Linh chỉ bằng một quyền.

Ánh mắt nhìn Hàn Sâm dần dần chuyển từ sắc bén sang nghi hoặc, rồi †ừ nghỉ ngờ lại biến thành cảm xúc phức tạp hơn.

Nếu là Quỷ La Sát thật thì nàng sẽ chỉ nghĩ rằng Hàn Sâm rất mạnh và không ý thức được sự mạnh mẽ này là gì. Nhưng Lý Băng Ngữ lại khác, thân phận thực sự của nàng là một trong chín đại tông chủ của Vô Vi Đạo Cung, kiến thức của nàng uyên thâm hơn Quỷ La Sát thật rất nhiều.

Tựa như việc loại chủng gen tuyệt thế Huyết Mị Linh lại bị một quyền của Hàn Sâm đánh bay, vả lại nhìn tình hình bây giờ thì Huyết Mị Linh tám, chín mươi phần trăm đã bị Hàn Sâm tiêu diệt. Diều này không thể †óm gọn chỉ bằng một từ “Mạnh”.

Cho dù tính trong cả Vô Vi Đạo Cung thì số cường giả bậc này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Một nhân vật không có danh tiếng gì nhưng lại có thực lực khủng khiếp như vậy, thật là khiến người ta khó tin.

“Ngươi không sao chứ?” Hàn Sâm nhìn Lý Băng Ngữ, hỏi. “Rốt cuộc ngươi là ai?” Lý Băng Ngữ nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

“Ta tên Hàn Sâm, ngươi không nhớ rõ sao? Tiêu đời, hay đầu óc bị đập hỏng rồi? Ngươi còn nhớ chuyện hai ta theo Ninh Tịnh, cùng vào Vạn Cổ Đại Thần Sơn… Hàn Sâm vừa nói vừa đặt ngón tay lên trán Lý Băng Ngữ, vừa chăm chú quan sát con ngươi của nàng, dường như đang xác nhận xem nàng có bị cháy hỏng đầu óc hay không.

Lý Băng Ngữ thầm nổi cáu, bèn đẩy tay Hàn Sâm ra, lạnh lùng nói: “Đừng đánh trống lảng, nếu có thể đánh bại Huyết Mị Linh thì sao ngươi có thể là một nhân vật không có tiếng tăm gì, còn nữa, tại sao ngươi lại đánh ta ngất đi?”

“Ta là một nhân vật nhỏ không ai biết đến thật mà, ngươi không tin thì †a cũng bó tay thôi. Ta đánh ngươi ngất đi là vì muốn trị thương cho ngươi. Việc đó cực kỳ khó chịu, vừa rồi ta không có sẵn thuốc mê nên đành đánh ngất ngươi, để ngươi không phải chịu quá nhiều đau đớn.” Hàn Sâm xoè tay giải thích, vẻ mặt hết sức thành thật.

Lúc này Lý Băng Ngữ mới sực nhớ ra việc trước đó bản thân bị thương rất nghiêm trọng, vả lại năng lượng trên người Huyết Mị Linh còn tràn vào toàn thân nàng, bịt kín cả huyết mạch Thần Linh.

Hiện tại sức mạnh của Huyết Mị Linh trên người nàng đã biến mất hoàn toàn, các vết thương cũng đã kết vảy, rõ ràng là nhờ Hàn Sâm loại bỏ sức mạnh của Huyết Mị Linh giúp nàng.

“Huyết Mị Linh đâu rồi?” Lý Băng Ngữ dò xét bốn phương với vẻ kỳ quái, song không tìm thấy xác của Huyết Mị Linh.

“Chạy rồi.” Hàn Sâm thuận miệng đáp một câu, sau đó đứng dậy: “Ngươi đã không sao rồi, vậy chúng ta mau ra khỏi đây thôi. Ninh Tịnh đã chạy rồi, chúng ta không biết thần mạch tàng linh ở đâu, hay trở về Vạn Cổ Thần rồi bàn sau.”

a”

“Gượm đã” Thấy Hàn Sâm xoay người định rời đi, thân mình Lý Băng Ngữ chợt lóe lên, chặn đường hắn, đôi mắt xinh đẹp chăm chú quan sát Hàn Sâm.

“Có chuyện gì à?” Hàn Sâm cười hỏi.

Quỷ La Sát thầm nghĩ trong lòng: “Tuy không giống kế hoạch lắm nhưng đây chính là cơ hội tốt để ta tiếp cận hắn, tuyệt đối không thể bỏ lỡ”

Nghĩ tới đây, ánh mắt Quỷ La Sát bình tĩnh lại, nhìn Hàn Sâm, nói từng chữ một: “Quỷ La Sát ta không nợ ân huệ của người khác, ngươi cứu ta một mạng, cái mạng này của ta cũng là của ngươi.”

“Ta muốn mạng ngươi làm gì?” Hàn Sâm cười hỏi.

“Muốn hay không là chuyện của ngươi, nhưng mạng này của ta chắc chắn phải trả cho ngươi.” Quỷ La Sát tỏ vẻ chân thành.

“Vậy ngươi định trả lại như thế nào?” Hàn Sâm nhìn Quỷ La Sát với vẻ hứng thú.

Quỷ La Sát không chút nghĩ ngợi, đáp thẳng: “Bắt đầu từ bây giờ, ta vẫn sẽ đi theo ngươi, cho dù kẻ nào muốn gây bất lợi cho ngươi cũng phải bước qua xác ta trước đã, cho tới khi ta cứu ngươi một mạng mới thôi.”

“Không cần phiền phức thế đâu, chẳng phải người ta luôn nói ơn cứu mạng không thể báo đáp, chỉ có thể lấy thêm đền đáp hay sao? Ngươi không cần trả ta một mạng đâu, cứ lấy thân đền lại đi, được không?” Hàn Sâm cười tủm tỉm với Quỷ La Sát.

Quỷ La Sát nhất thời biến sắc,cắn môi nói: “Tuy ngươi đã cứu ta một mạng như không có nghĩa là ngươi được xúc phạm ta.”

“Vậy coi như xong, ngươi đã không chịu thì đâu cần theo ta nữa, đôi bên đường ai nấy đi.” Hàn Sâm vừa nó vừa quay người bỏ đi. Hắn vốn không muốn để một người như Quỷ La Sát đi theo nên mới nói thế.

Vẻ mặt Quỷ La Sát biến đổi liên tục, cắn răng, vẫn cứ đi theo, lằng lặng bám đuôi Hàn Sâm.

Hàn Sâm biết con Độc Thiên Giao kia vẫn ở bên ngoài, vừa nãy sức mạnh của hắn đã bị tiêu hao rất nghiêm trọng, không có hơi sức phá vỡ quy tắc áp chế của thế giới lần nữa, e rằng sẽ không thể đấu lại Độc Thiên Giao, chỉ có thể tìm lối ra khác.

Mặc dù sau này Huyết Mị Linh và Kim Sí Khổng Tước Vương có thể mạnh hơn Độc Thiên Giao nhưng tiếc rằng hiện tại chúng còn là ấu thể, không phải đối thủ của Độc Thiên Giao.

Điện thờ đá chỉ lớn có thế, hai ngươi lượn vài vòng nhưng không tìm ra đường ra khác.

Lý Băng Ngữ ngồi xổm trên mặt đất,kiểm tra bộ xương nọ nhưng không phát hiện điểm khác lạ nào, nàng đoán Hàn Sâm đã tìm thử trong lúc mình hôn mê, chẳng biết Hàn Sâm đã tìm được thứ gì.

“Nơi này không có lối thoát nào khác, ngươi có cách nào thoát khỏi địa bàn của Huyết Mị Linh và Độc Thiên Giao không?” Hàn Sâm giấu bộ xương đi rồi quay sang hỏi Lý Băng Ngữ.

“Còn một cách, có thể thử một lần.” Hàn Sâm chỉ một ngón tay, triệu hoán một chủng gen trông giống chuột đồng, song nó to gấp đôi chuột đồng bình thường, hơn nữa móng vuốt nó thoạt nhìn trông khá giống kim loại.

“Đây là Địa Mạch Thử cấp Vương, có khả năng đào bới và tìm phương hướng dưới đất rất mạnh, có lẽ nó có thể dẫn chúng ta thoát ra ngoài.” Trong lúc Lý Băng Ngữ nói dỏ, con Địa Mạch Thử kia đã chui ra bên ngoài điện thờ đá.

Hàn Sâm và Lý Băng Ngữ cùng bám theo sau nó, Địa Mạch Thử dũi ra dũi vào trong đá, thỉnh thoảng lại đào một cái hố trên tường đá rồi chui vào.

Nó đào ở đâu thì ở đằng sau nơi ấy đều thông với các hang động khác, không phải chỉ là khoét hang vô tội vạ.

Sau một hồi lâu bám heo Địa Mạch Thử, họ thực sự thoát khỏi hang động, trở lại mặt đất, song vị trí của họ không còn là Ngọc Sư cốc nữa.

“Theo ta.” Lý Băng Ngữ phân biệt phương hướng một chốc rồi đi theo một hướng.

Hàn Sâm không còn hứng tiếp tục thăm dò Vạn Cổ Đại Thần Sơn, lúc này hắn chỉ muốn mau chóng trở lại thành Vạn Cổ Thần, lên mạng tra một ít tài liệu, làm rõ nội dung trong cuốn sách, xem có thể tìm ra manh mối nào không.

Hàn Sâm có linh cảm rằng trong sổ ghi lại những thông tin vô cùng quan trọng, rất có thể có liên quan đến việc bí mật tiến vào đại vũ trụ gen.

Tiếc là vốn hiểu biết về cổ văn mà hắn học được hồi xưa không hoàn toàn tương thích với kiến thức cổ văn ở thế giới này, cần mượn thêm chút tài liệu mới có thể làm rõ hoàn toàn xem rốt cuộc cuốn sổ ghi chép những gì.

Hết chương 3062.

Chương 3063. Chính phản sinh mệnh luân hồi

“Nếu là ta thì lúc này ta không vào thành đâu” Khi sắp ra khỏi Vạn Cổ Đại Thần Sơn, Lý Băng Ngữ bất ngờ nói với Hàn Sâm.

“Vì sao?” Hàn Sâm nhìn Lý Băng Ngữ với vẻ thích thú.

“Âu Dương Thu Sơn đã chết trong Vạn Cổ Đại Thần Sơn, mà hắn lại là huyết mạch Thần Linh hoàn mỹ duy nhất của nhà Âu Dương trong mấy năm gần đây, là đứa con được Âu Dương gia chủ cưng chiều nhất, chắc chắn nhà Âu Dương sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.” Lý Băng Ngữ đáp.

“Ý ngươi là nhà Âu Dương sẽ đổ món nợ này lên đầu chúng †a?” Hàn Sâm trầm ngâm.

“Dù sao cũng phải có người chịu trách nhiệm về việc này. Có lẽ nhà Âu Dương sẽ không làm gì Ninh Tịnh, nhưng với kẻ khác thì khó nói lắm, nỗi đau mất con mà, chung quy vẫn cần làm gì đó mới có thể nguôi ngoai.” Lý Băng Ngữ đáp.

“Vừa rồi chúng ta đâu có xung đột với Âu Dương Thu Sơn, càng chẳng đắc tội hắn, tại sao nhà Âu Dương lại trút giận lên đầu chúng †a?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

Lý Băng Ngữ bình tĩnh đáp: “Nếu Thái tử của một nước bị ám sát bên ngoài thì những hộ vệ chịu trách nhiệm bảo vệ hắn cũng phải chôn hết theo, ngươi cảm thấy như thế có lý không?”

Hàn Sâm cười: “Ngươi nói rất có lý, vậy theo ý ngươi bây giờ ta nên đi đâu?”

“Đi đâu cũng được, miễn là đừng đến thành Vạn Cổ Thần, tốt nhất là lập tức rời khỏi tinh cầu này. Suy cho cùng thì nhà Âu Dương chỉ là quý tộc hào môn ở thành Vạn Cổ Thần thôi, nếu rời khỏi tinh cầu thì nhà Âu Dương cũng không uy hiếp nổi nữa.” Lý Băng Ngữ nói.

“Ngươi cảm thấy nhà Âu Dương mạnh hay con Huyết Mị Linh kia mạnh?” Hàn Sâm nháy mắt với Lý Băng Ngữ.

“Bàn về thực lực, đương nhiên nhà Âu Dương không bằng ngươi. Nhưng nhà Âu Dương cũng là quý tộc của đế quốc Đại Tần, còn ngươi chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt ở đây. Nếu nổ ra xung đột, cho dù ngươi có đủ sức tiêu diệt nhà Âu Dương thì về sau muốn đi lại trong lãnh thổ nước Tần cũng rất phiền phức.”

“Nói cũng có lý.” Hàn Sâm không sợ nhà Âu Dương, nhưng quả thực rất ngại phiền toái.

“Nếu ngươi cần, cứ nói, ta có cách giúp ngươi qua tinh cầu khác.” Lý Băng Ngữ nói tiếp.

“Vậy thì làm phiền ngươi, nhưng trước đó ta muốn gặp Dương phu tử đã.” Hàn Sâm suy nghĩ một lát rồi đáp.

“Chuyện này không khó, chỉ cần hắn ở trong thành Vạn Cổ Thần thì ta sẽ nghĩ cách hẹn hắn ra ngoài cho ngươi gặp, nhưng hắn có chịu đến gặp ngươi hay không thì ngoài tầm kiểm soát của ta.”

“Ý ngươi là gì?”

“Nếu để người bình thường lựa chọn giữa nhà họ Ninh ở Thành Long Ca và ngươi, người thường sẽ chọn về trước. Nếu nói vậy thì ngươi định làm gì?” Lý Băng Ngữ chăm chú nhìn Hàn Sâm với đôi mắt sáng rực.

“Bất luận ra sao, nhất định phải đưa hắn về theo. Nếu ngươi không làm

được, ta sẽ đích thân vào thành tìm hắn.” Hàn Sâm thản nhiên đáp.

Dương phu tử biết chuyện Hàn Sâm đi ra từ trứng gen, kiểu gì cũng phải làm rõ vấn đề này. Hàn Sâm không thể cứ bỏ đi như vậy.

“Được, ta hiểu, ta nhất định sẽ đưa Dương phu tử về cùng.” Dứt lời, Lý Băng Ngữ xoay người hóa khói bay đi.

Hiệu suất xử lý công việc của Lý Băng Ngữ rất cao, khiến Hàn Sâm không khỏi bất ngờ, chỉ mất một buổi đã đưa Dương phu tử tới.

“Đại nhân, quả nhiên ngài không hề hấn gì.” Dương phu tử nhìn thấy Hàn Sâm, nhất thời vui mừng quá đỗi.

“Ta định rời khỏi Vạn Cổ Thần Tinh. Dương lão muốn đi cùng ta hay định ở lại đây?” Hàn Sâm hỏi Dương phu tử.

“Lão hủ đã đi theo đại nhân, đại nhân muốn đi đâu, đương nhiên lão hủ cũng phải theo đến đó.” Dương phu tử đáp ngay.

“Nếu đã vậy thì phiền Quỷ La Sát ngươi thu xếp giúp bọn ta.” Hàn Sâm quay sang Lý Băng Ngữ.

“Không thành vấn đề, ngươi muốn đi đâu?” Lý Băng Ngữ mừng thầm trong lòng.

“Nếu hắn định tới thủ đô nước Tần thì ta sẽ có cơ hội tiếp cận Thái tử Tần Bạch.”

“Tới tinh cầu Đô Linh đi.” Hàn Sâm trầm ngâm.

“Được.“Nghe Hàn Sâm không định tới thủ đô nước Tần, trong lòng Lý Băng Ngữ có phần thất vọng, nhưng không nói thêm gì, chỉ lên tiếng nhận lời.

Hàn Sâm chọn đi tinh cầu Đô Linh không phải bởi thuận mồm nhắc tên mà là vì truyền thuyết kể rằng Tần Tu, hoàng đế khai quốc của Đại Tần được sinh ra ở tinh cầu Đô Linh, đó là quê gốc của Tần Tu.

Tần Tu và Tần Uyển Nhi đều sinh ra và lớn lên ở đó, Hàn Sâm muốn tới xem xét nơi đó, có lẽ sẽ tìm được một vài manh mối liên quan.

Theo sự sắp xếp của Lý Băng Ngữ, Hàn Sâm và Dương phu tử cùng lên một chiếc tàu chở hàng giữa các tinh cầu, Lý Băng Ngữ cũng vào cùng.

Hành trình di chuyển giữa các tinh cầu dài đằng đẵng, Hàn Sâm tranh thủ lên mạng tra tài liệu, âm thầm nghiên cứu nội dung trong sổ ghi chép.

Sau khi nghiên cứu rất sâu, nội dung thu được khiến Hàn Sâm thực sự sửng sốt.

Tần Tu phong ấn thi thể Tần Uyển Nhi trong một cỗ quan tài thần bí để cơ thể nàng luôn giữ nguyên trạng thái lúc mới chết, không bị phân huỷ, chờ đợi cơ hội hồi sinh.

Vị này tên Bạch Mặc, là trọng thần nước Tần, phụng mệnh Tần Tu đi †ìm thuật khởi tử hồi sinh, mong có thể làm Tần Uyển Nhi sống lại.

Bạch Mặc nghiên cứu rất nhiều phương pháp nhưng rốt cuộc vẫn không thể thành công, cuối cùng vô tình tìm ra một ít tài liệu, những tài liệu ấy tới từ một môn phái cổ xưa ở Nguyên Tinh, trong đó ghi lại nhiều điều vô cùng kỳ quái, khiến người ta cảm thấy khó tin.

Nhưng sau các nghiên cứu của Bạch Mặc thì một vài trong số các ghi chép khó tin ấy rất có thể là có thật.

Sổ ghi chép không nhắc tới nội dung nghiên cứu cụ thể, song trong đó có một câu khiến Hàn Sâm kinh hãi không lý giải nổi.

Cái chết chỉ là một sự khởi đầu khác. Khi viết câu này, rõ ràng Bạch Mặc đã rất kích động, thậm chí nét bút còn khác hẳn vẻ chỉn chu thường ngày, có vẻ cực kỳ gấp gáp, có thể mường tượng ra lúc ấy hắn hưng phấn đến mức nào.

Có lẽ người khác sẽ không hiểu ý nghĩa của câu này, nhưng khi thấy nó, Hàn Sâm càng lúc càng chắc chắn với suy đoán của mình.

Phía sau còn một vài nội dung giải thích ý của những lời kia. Đại ý nói năng lượng là thứ được bảo toàn, không biến mất hoàn toàn mà chỉ chuyển đổi sang dạng khác nhau.

Nhân loại và các loài sinh vật trong đại vũ trụ đế quốc cũng là một dạng năng lượng, nó sẽ không hoàn toàn tan biến vào vũ trụ, cho dù nhân loại tử vong thì cuối cùng vẫn sẽ tiếp tục sinh mệnh dưới một hình thức khác.

Căn cứ vào nghiên cứu của Bạch Mặc, nhân loại sau khi tử vong sẽ được sinh ra ở một thế giới khác, tương tự vậy, sinh vật chết ở thế giới khác cũng sẽ tái sinh tại đại vũ trụ đế quốc.

Bạch Mặc gọi sự chuyển đổi năng lượng sinh mệnh này là sinh mệnh chính phản luân hồi. Chẳng biết có phải trùng hợp hay không, Bạch Mặc gọi thế giới khác ấy là thế giới phản vật chất, hơn nữa sinh vật thuộc thế giới chính tuyệt đối không thể sinh tồn ở thế giới phản vật chất, nếu tới gần sẽ bị huỷ diệt.

Sinh vật ở hai thế giới đều cho rằng thế giới bên kia mới là thế giới phản vật chất.

Không hẹn mà nên, tất cả đều trùng với suy đoán của Hàn Sâm. Trước đây Hàn Sâm cũng đoán như vậy, nhưng có vài điểm mà hắn không hiểu lắm, rốt cuộc thần linh đóng vai trò gì ở cả hai thế giới?

Nội dung đằng sau càng làm Hàn Sâm thêm giật mình. Khi Bạch Mặc nghiên cứu đến môn phái cổ kia, hắn phát hiện môn phái ấy sở hữu một thánh vật có thể mở ra thông đạo giữa hai thế giới.

“Tinh thể đen!” Hàn Sâm thấy món thánh vật ấy được vẽ trên sổ, rõ ràng là hình dạng của tinh thể đen, trông giống hệt thứ hắn nhìn thấy ở vách tường trong hang động.

Hết chương 3063.

Chương 3064. Ngộ ra nhân quả

Hàn Sâm vội vàng lật giở, tiếp tục nghiên cứu nội dung phía sau trong sổ, muốn biết rốt cuộc tinh thể đen là vật gì.

Một khi Bạch Mặc đã nhắc tới chuyện vật thể đen có thể mở ra thông đạo giữa hai thế giới thì Tần Tu rất có thể sẽ lợi dụng tỉnh thể đen để tiến vào đại vũ trụ gen.

“Nếu đúng là vậy thì lời giải thích sẽ rất hợp lý. Giả sử Tần Uyển Nhi đã được sinh ra trong một thế giới khác thì Uyển Nhi không tài nào sống lại ở thế giới này, Tần Tu làm gì cũng vô dụng, trừ phi hắn có thể đi vào một thế

giới khác, tìm ra Tần Uyển Nhi mới rồi đưa nàng về.” Hàn Sâm lờ mờ hiểu rõ lý do khiến Tần Tu tiến vào đại vũ trụ gen.

Tuy sinh mệnh luôn luôn luân hồi, không chết đi triệt để nhưng luân hồi không có nghĩa là một người thực sự còn sống.

Không có tình cảm và hồi ức một đời, dù người kia tồn tại thì Tần Uyển Nhi kiếp này và Tần Uyển Nhi kiếp trước cũng chẳng liên quan gì với nhau.

Đối với Tần Tu, Uyển Nhi mà hắn tìm thấy chỉ là Uyển Nhi thuộc Vu tộc chứ không phải em gái Uyển Nhi của hắn.

Vậy nên Tần Tu muốn đưa Uyển Nhi về, để nàng dung hợp với thân thể kiếp trước và khôi phục ký ức đời trước. Nhưng nếu muốn thực hiện hết thảy những điều này thì phải mở được đường thông giữa hai thế giới. Song Thần điện Gen tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra, thế nên Tần Tu phải phá huỷ Thần điện Gen mới có thể đưa Uyển Nhi về.

“Nhưng nếu Tần Tu đã thực sự dùng tinh thể đen nhằm đi vào đại vũ trụ gen thì chắc hẳn hắn cũng có thể đưa Uyển Nhi về theo, cơ bản không cần phiền phức như vậy. Nếu tinh thể đen ta đoạt được chính là thánh vật mà Bạch Mặc nhắc tới, vậy tại sao nó lại xuất hiện ở tầng thứ nhất Tí Hộ Sở, tại sao nó không nằm trong tay Tần Tu? Với năng lực và óc tính toán của Tần Tu, chắc chắn hắn không thể tự nhiên làm mất thứ quan trọng thế này. Do ta đã đoán sai hay trong việc này xảy ra ẩn tình nào đó?” Hàn Sâm vắt óc nghĩ một lúc lâu song không thể tìm ra đáp án.

Những phần đằng sau trong cuốn sổ kể về quá trình tìm kiếm di tích môn phái cổ và thánh vật của Bạch Mặc.

Vì Nguyên Tình đã bị huỷ diệt từ lâu nên môn phái cổ kia cũng không còn tồn tại. Bạch Mặc tìm đủ mọi cách nhằm tìm tòi tài liệu liên quan.

€ó lẽ ông trời không phụ lòng người có tâm, thực sự đã để Bạch Mặc †ìm được một chút manh mối. Tuy không thể tìm ra truyền nhân của môn phái kia nhưng lại cho hắn tìm thấy thánh vật và một lò luyện bằng đá. Trong lò đá còn có khắc một dị thuật kỳ quái, chính là “Vật Ngữ Gen” bản cổ văn.

Bạch Mặc hiến dâng thánh vật và bản sao của Vật Ngữ Gen cho Tần

Tu. Đồng thời, dưới sự chỉ dẫn từ Tần Tu, hắn chủ trì công việc nghiên cứu. Tuy không thể phá giải bí mật của Vật Ngữ Gen nhưng lại tìm ra

rất nhiều công dụng kỳ diệu của thánh vật.

Căn cứ vào những điều trong sổ, cuối cùng Tần Tu đã sử dụng thánh vật trong Vạn Cổ Đại Thần Sơn để tiến vào thế giới phản vật chất do Bạch Mặc nhắc tới, cũng chính là đại vũ trụ mà Hàn Sâm ra đời.

Sau khi Tần Tu rời đi, Bạch Mặc vẫn tiếp tục nghiên cứu Vật Ngữ Gen, nhưng tiến độ hết sức chậm chạp, gần như không có gì tiến triển.

Nội dung ghi chép đến đây là kết thúc. Về sau Bạch Mặc không đề cập đến chuyện riêng của mình, cũng không viết tại sao trong lò đá lại có một quả trứng Kim Sí Khổng Tước Vương.

Về việc tại sao hai đại chủng gen của Mạc Ly lại ở đây, là trùng hợp hay có người cố tình bày ra thì Hàn Sâm cũng không tìm ra câu trả lời.

“Chết mất thôi. Thì ra Tần Tu sử dụng tinh thể đen để đến đại vũ trụ gen. Tuy bây giờ tinh thể đen đã biến thành Áo Giáp Hắc Tinh nằm trong hồn hải của ta nhưng ta hoàn toàn không thể khống chế nó, thậm chí nó còn đưa ta tới đây. Nếu ta muốn lợi dụng nó để trở về, e rằng không thể được.” Hàn Sâm nhìn vào hồn hải, thấy Áo Giáp Hắc Tinh đang bất động lửng lơ trong hồn hải. Mặc dù hắn có thể cảm ứng được Áo Giáp Tinh Thạch, đồng thời do liên quan với việc tu luyện Vật Ngữ Gen nên giữa hắn và Áo Giáp Tinh Thạch có một mối liên hệ khó lý giải nổi. Tuy vậy, hắn vẫn chẳng thể kiểm soát nó.

“Ông lớn ơi, rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Nói một câu được chứ? Ta là người có vợ có con rồi, ta muốn về thăm họ chút thôi. Ngươi có thể thả ta rồi cho ta về nhà hai ngày được không? Không thì một ngày cũng được.” Hàn Sâm khúm núm thượng lượng với Áo Giáp Tinh Thạch, thiếu điều quỳ xuống xin, nhưng Áo Giáp Tinh Thạch không có tí phản ứng nào, vẫn là dáng vẻ trầm lặng đầy nguy hiểm ấy.

Nếu có thể đẩy Áo Giáp Hắc Tinh ra ngoài thì Hàn Sâm đã đánh nó một trận sấp mặt rồi, tiếc rằng hắn chẳng thể khống chế nó.

Sổ ghi chép của Bạch Mặc nói rằng thánh vật có thể thúc đẩy sự tiến hoá của chủng gen, làm ấu thể nhanh chóng trưởng thành, có thể tiến hoá đến thể trưởng thành, thậm chí là thể cuối cùng chỉ trong một thời gian ngắn. Nó có khả năng khiến chủng gen tước vị thấp đột biến lên tước vị cao. Những thứ này khá giống công năng của tinh thể đen trong Tí Hộ Sở. Tiếc là bây giờ nó đã biến thành áo giáp, năng lực ấy vô dụng thôi." Nghĩ tới đây, mắt Hàn Sâm bỗng sáng rực lên, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa.

"Thứ áo giáp rách nhà ngươi không nói tiếng nào là định bốn cợt ta sao? Tưởng ta không có cách đối phó với ngươi hả?" Mắt Hàn Sâm sáng lên, hạ lệnh cho Kim Sí Khổng Tước Vương bên trong hồn hải.

Sau khi nhận được lệnh của Hàn Sâm, Kim Sí Khổng Tước Vương bỗng kêu khẽ một tiếng, giang hai cánh bay tới gần Áo Giáp Hắc Tinh.

Tiếp đó nó há mỏ chim, đột nhiên trở nên to lớn, đớp và nuốt chửng Áo Giáp Hắc Tinh.

"Ta xem ngươi nhịn được bao lâu, có gan thì ngươi đừng lên tiếng." Hàn Sâm buồn bực trong lòng nghĩ vậy, vẫn chăm chú nhìn Kim Sí Khổng Tước Vương nuốt Áo Giáp Hắc Tinh.

Đột nhiên, Hàn Sâm thấy ánh kim trên thân Kim Sí Khổng Tước Vương bung toả, những sợi ánh sáng bắn ra mượt mà như con tằm nhả tơ, từ từ bọc kín cơ thể nó lại, rất nhanh đã biến thành một quả trứng lớn màu vàng kim, bao bọc nó ở trong đó.

Trong khoảng thời gian này Hàn Sâm nghiên cứu khá nhiều tài liệu chủng gen, đương nhiên hắn nhận ra Kim Sí Khổng Tước Vương đang tiến hoá đến thể trưởng thành.

"Thì ra công năng của tinh thể đen vẫn còn đó!" Nét mặt Hàn Sâm trở nên cổ quái. Hắn vốn tưởng rằng Áo Giáp Tinh Thạch muốn kháng cự, song nó không hề có ý phản kháng, mặc cho Kim Sí Khổng Tước Vương mượn sức mạnh của mình để tiến hoá.

Quá trình tiến hoá của Kim Sí Khổng Tước Vương không thể hoàn thành trong một thời gian ngắn. Hàn Sâm nhìn một hồi lâu, quả trứng vàng kim to lớn kia không có động tĩnh gì, còn phi từng cũng đã tới tinh cầu Đô Linh.

Dương phu tử và Lý Băng Ngữ qua tìm Hàn Sâm, ba ngoài ra khỏi phi thuyền bằng lối đi cho nhân viên.

"Bạch Mặc nói thể xác Tần Uyển Nhi bị Tần Tu phong ấn ở một nơi trong hoàng cung nước Tần. Vậy giả sử Uyển Nhi thực sự đi qua thông đạo nghịch chuyển giống ta, liệu nàng có thể trở lại thân thể kiếp trước hay không? Nếu thật sự như thế, ta phải đến thủ đô nước Tần một chuyến mới được." Hàn Sâm âm thầm suy tính đến khả năng này.

"Đừng giả chết, nhanh lên cho ta." Hàn Sâm đang suy nghĩ miên man, bỗng nghe thấy tiếng roi quất, tiếp đó là giọng chửi rủa.

Hắn thấy một tên hộ vệ quý tộc cầm roi lôi điện, thỉnh thoảng quất vào đám người đang xếp hàng xuống phi thuyền. Những người đó mặc đồ rách bươm, khá nhiều người bị thương, mỗi lần bị quật lại thét lên tiếng kêu thống khổ và thảm thiết.

Lúc này Hàn Sâm mới biết bọn họ vừa ngồi trên một chiếc phi thuyền buôn nô lệ.

"Đế quốc phồn vinh như vậy mà vẫn còn chế độ nô lệ ư?" Hàn Sâm không khỏi âm thầm nhíu mày.

Hết chương 3064.

Chương 3065. Kiếm Bất Cô

Mặc dù Hàn Sâm thông cảm với những nô lệ kia nhưng chế độ của bảy đế quốc lớn là thế, không phải cứ cứu được một hai người là thay đổi được vấn đề.

Thấy trong số nô lệ có khá nhiều trẻ con, cả đám người đeo vòng và còng tay thông minh, gấp gáp bước đi như chó mèo, Hàn Sâm chỉ có thể âm thầm lắc đầu.

Dương phu tử bên cạnh thấy Hàn Sâm lắc đầu, cũng thở dài theo: "Con người vốn không chia cao thấp sang hèn, nhưng vì có Thần Linh, có huyết mạch nên kẻ cao quý và thấp hèn tách biệt với nhau."

Khi hai người đang trò chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng một cô bé kêu khóc thất thanh: "Mẹ… Mẹ…"

Đám Hàn Sâm đảo mắt nhìn sang, chỉ thấy một người mẹ trẻ đang ngã nhào dưới đất, cản trở bước đi của hàng lối. Nhân viên giám sát cầm roi trên tay, quật nàng.

Hình như người mẹ trẻ có vấn đề về thể chất, nhất thời không đứng dậy nổi, chỉ có thể liều mình bảo vệ cô bé đang khóc rống trong lòng mình, để mặc mưa roi quất lên người.

Đột nhiên, một bàn tay vươn ra bắt lấy chiếc roi, định thần nhìn lại, đó là một người đàn ông trung niên, nhìn quần áo, vòng và còng trên người, rõ ràng cũng là một nô lệ bị buôn bán.

"Xin hãy khoan dung độ lượng, nếu đánh chết bọn họ thì các ngươi

chẳng có lợi lộc gì, vả lại còn bị hao hụt khá nhiều tiền." Nô lệ trung niên buông chiếc roi, nói với nhân viên giám sát.

Tên nhân viên giám sát bình thường đã quen nết hành hung ngang ngược với đám nô lệ, lúc này lại bị một kẻ nô lệ chống đối. Đột nhiên, hắn cảm thấy mình không còn tí thể diện nào nữa, lập tức quất người đàn ông, đồng thời tức giận quát: "Ông đây thích thế, quất chết mấy con hàng hạ tiện nhà ngươi."

Người đàn ông trung niên ập tức ăn vài nhát roi, trên người hiện ra từng vết rớm máu, song hắn vẫn nhất quyết che chở đôi mẹ con, không có ý định lùi bước.

Càng như vậy thì nhân viên giám sát càng khó chịu, vừa mắng vừa ra sức quất mạnh hơn: “Mẹ kiếp, muốn chết thì lão tử chiều ý ngươi.”

Nhưng rất nhanh sau đó, roi của hắn lại bị một bàn tay ghìm chặt, không thể tiếp tục vung xuống.

“Ngươi làm gì đấy?” Nhân viên giám sát thấy kẻ ghìm roi của mình không phải nô lệ mà là người vừa xuống phi thuyền, không dám ngang ngược như khi đối mặt với đám nô lệ.

“Ba người này giá bao nhiêu, ta muốn mua.” Hàn Sâm thả lỏng roi, chỉ vào người đàn ông trung niên và đôi mẹ con.

“Ngươi muốn mua ba nô lệ này?” Một người đàn ông trông giống quản sự tiến lại, nhìn từ đầu đến chân Hàn Sâm.

“Văn quản sự.” Nhân viên giám sát nọ vội vàng hành lễ với người đàn ông, bộ dạng cực kỳ cung kính.”

“Đúng vậy.” Hàn Sâm gật đầu.

Văn quản sự nheo mắt, đánh giá Hàn Sâm một chốc, cười khẽ: “Đám nô lệ này là do Thất Tâm viện đặt hàng riêng, không thể tuồn ra ngoài được.”

“Thế thì xin mời Văn quản sự ra một cái giá không bình thường.” Hàn Sâm cười nhạt.

Nghe vậy, Văn quản sự cực kì khoái chí, biết hôm nay mình đụng trúng kẻ có tiền rồi, thầm nghĩ: “Con heo mập đã tới tận cửa, ngu gì mà không làm thịt.”

Vạn quản sự không hề chém gió, đám nô lệ này đúng là hàng gửi riêng cho Thất Tâm viện. Nhưng trong quá trình vận chuyển cũng thường xuyên có kẻ bị chết. Vậy nên mỗi lần vận chuyển nô lệ đều chở dư thêm một nhóm, nhóm ấy chính là số người bị hao hụt.

Số người bị hao tổn trong chuyến này khá dài, người ta chịu ra giá cao, bán ba tên không thành vấn đề.

“Công tử đang muốn làm khó tại hạ đây mà.” Văn quản sự định xẻo Hàn Sâm một miếng thật đau, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ khó xử.

“Vậy cái giá nào mới khiến ngươi không khó xử?” Hàn Sâm nhìn Văn quản sự.

Văn quản sự cuối cùng cũng nở nụ cười, đáp: “Nếu công tử coi trọng chúng như vậy thì tại hạ đành cho công tử chút mặt mũi thôi. Tại hạ sẽ nghĩ cách khác để giao dịch với Thất Tâm viện. Còn ba nô lệ này, chỉ cần ba nghìn Tần tệ là công tử đực dẫn chúng đi, nếu Thất Tâm viên truy cứu thì tại hạ sẽ tự mình gánh vác trách nhiệm.

“Ba nghìn Tần tệ, sao ngươi không đi cướp luôn đi?” Dương phu tử cả giận mắng.

Bình thường,trên thị trường nô lệ nam trưởng thành khoẻ mạnh chỉ có giá năm, sáu mươi Tần tệ mà thôi. Nếu là trẻ con cùng lắm cũng chỉ hơn một trăm Tần tệ. Với thuyền nô lệ cỡ lớn này thì giá buôn số lượng lớn còn thấp hơn nhiều.

Ba nô lệ giá ba nghìn Tần tệ, đúng là giá trên trời.

“Đừng nói thế chứ. Đây là nô lệ mà Thất Tâm viện muốn có, ta bán chúng cho ngài, tức là gánh rủi ro rất lớn…”

Văn quản sự chưa kịp nói hết câu đã bị Hàn Sâm cắt ngang. Hàn Sâm nói với Dương phu tử: “Phu tử, đưa hắn đi, ta muốn ba người này.

Tuy Dương phu tử vẫn cảm thấy mình đang bị người ta làm thịt nhưng vì Hàn Sâm đã mở lời nên hắn đành giao ba nghìn Tần tệ cho Văn quản sự.

“Công tử, ngài tinh mắt thật đấy, nếu sau này còn cần gì thì cứ đến tìm tại hạ nhé.” Văn quản sự nhận ba nghìn Tần tệ, sắp cười đến mức nở hoa.

Chỉ là ba tên tiện nô, vốn chẳng đáng mấy đồng, lúc này lại bị hắn bán với giá cao gấp trăm lần, Văn quản sự hết sức sảng khoái, giao ra ba nô lệ.

Hàn Sâm nhận lấy chứng nhận nô lệ, để bọn Dương phu tử trả lại cho họ, tiện thể đỡ hai mẹ con lên.

“Nên xưng hô với các hạ thế nào?” Hàn Sâm chắp tay nói với người đàn ông trung niên.

“Đa tạ công tử cứu giúp, tại hạ là Kiếm Bất Cô.” Người đàn ông trung niên đáp lễ.

Nghe thấy cái tên này, tất cả mọi người sững sờ, sau khi bừng tỉnh, tên giám sát quất nô lệ nói với vẻ khinh miệt: “Một tên nô lê như ngươi lại dám mang tên Kiếm Bất Cô? Không sợ bị người ta chém đầu.”

Bên cạnh cũng có người cười nói: “Tên của nô lệ kia ngang ngược thật đấy. vậy mà lại giống Thái phó Kiếm Bất Cơ của đế quốc Đại Tần ta. Tiếc là cùng tên không cùng số mệnh, một người là Thái phó nước Tần vang danh thiên hạ, một kẻ chỉ là nô lệ hèn mọn tỉ tiện.

Văn quản sự cũng cảm thấy thú vị: “Một kẻ nô lệ cũng mang tên Kiếm Bất Cô, nhưng có thể bán với giá ba ngàn Tần tệ, mặc kệ hắn tên gì, tự xưng là thiên thần cũng được.”

Theo tiếng xì xào bàn tán của đám đông, Hàn Sâm biết sơ sơ về lai lịch của Kiếm Bất Cô, vừa là Thái phó vừa là đế sư, đứng đầu tam công (ba chức quan cao nhất). Nếu bậc đế vương còn thơ dại hoặc để trống vị trí thì hắn sẽ thay mặt quản lý quốc gia.

Kiếm Bất Cô không chỉ là Thái phó mà còn là đệ nhất kiếm khách của đế quốc Đại Tần, nhưng mười năm trước Kiếm Bất Cô đã rời triều về ở ẩn, rất lâu rồi không có ai nghe đến cái tên Kiếm Bất Cô.

Rõ ràng không ai nghĩ rằng tên nô lệ trước mặt lại là Kiếm Bất Cô, đệ nhất kiếm khách nước Tần năm xưa.

Hàn Sâm không biết người nọ có phải Kiếm Bất Cô hay không, trước đây hắn chưa từng nghe thấy cái tên Kiếm Bất Cô, nhưng hắn nhận ra người kia không hề tầm thường, tính cách hướng nội và khí chất trầm tĩnh này vượt xa người thường.

Lý Băng Ngữ cũng nhìn đánh giá Kiếm Bất Cô với ánh mắt lọc lõi, nàng không tin Kiếm Bất Cô sẽ trở thành nô lệ, nhưng sau một phen quan sát cẩn

thận, lại phát hiện mặt mũi nô lệ này quả thực rất quen mắt.

Tuy Lý Băng Ngữ chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy Kiếm Bất Cô nhưng trong Vô Vi Đạo Cung có treo một bức hoạ của Kiếm Bất Cô. Mặc dù dáng vẻ của người đàn ông trung niên này có vẻ tang thương hơn Kiếm Bất Cô trong tranh rất nhiều, cũng không sở hữu khí khái ưu việt cao ngạo như thế, nhưng sau khi ngắm kĩ lại thấy đúng là có vài nét tương đồng.

Hết chương 3065.

Chương 3066. Thánh Văn Bạch Lộc

Tinh cầu Đô Linh khác với các tinh cầu còn lại, nơi này có sao nhưng không có Thần miếu, không có Thần miếu nên đương nhiên cũng không có thành thị thuộc Thần miếu.

Vậy nên tinh cầu Đô Linh cũng là tinh cầu có ít thành thị, cộng cả lớn nhỏ cũng chỉ có hơn trăm toà thành.

Trong Linh Quang thành, thành phố có cảng hàng không lớn nhất, Hàn Sâm, Dương phu tử, Quỷ La Sát, Kiếm Bất Cô và hai mẹ con nọ cùng đi trên đường cái.

“Tiên sinh không cần làm vậy, nếu có nơi để đi thì ngài hãy lên đường.” Hàn Sâm nói với Kiếm Bất Cô ở bên cạnh.

Nhưng Kiếm Bất Cô chỉ khẽ lắc đầu: “Công tử tốn ba nghìn Tần tệ mua †a, trừ phi ta trả hết nợ, bằng không cái thân này chính là của công tử.”

Hàn Sâm bật cười, không nói gì thêm, đưa mắt nhìn đôi mẹ con, bảo: “Nếu các ngươi muốn đi, ta có thể cho một ít tiền.”

“Cầu xin chủ nhân thu nhận.” Người mẹ trẻ vội vàng kéo cô bé cùng quỳ xuống khấu đầu với Hàn Sâm.

“Đứng lên đi, nếu các ngươi đã muốn ở lại thì cứ ở lại trước đã.” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, để Dương phu tử đỡ họ lên, sau đó hỏi đối phương: “Dương lão,ngài biết nơi ở ngày xưa của Tần Hoàng ở đâu không?”

“Chỗ ở cũ của Tần Hoàng chính là thành Tần Hoàng bây giờ, nhưng ta nghe nói nơi ấy vốn không có thành trì, sau này được Tần Hoàng dựng lên ở chỗ cũ.” Dương phu tử đi bên cạnh Hàn Sâm, vừa đi vừa kể chút

truyền thuyết và điển cố.

Lúc này ở trong Thất Tâm viện, Văn quả sự tái nhợt mặt mày, há hốc mồm, nhìn Thất Tâm viện chủ Phương Thất Nguyện với vẻ không thể tin nổi.

“Phương viện chủ, ngài đang đùa sao?” Văn quản sự lắp bắp.

“Ai rỗi hơi nói đùa với ngươi? Kẻ ngươi bán chính là người ấy, Thái phó nước Tần Kiếm Bất Cô vang danh thiên hạ năm ấy.” Phương Thất Nguyện nhìn Văn quản sự như nhìn một tên đần.

Văn quản sự vẫn chưa dám tin: “Không phải chứ? Nếu hắn thực sự là Thái phó Kiếm Bất Cô, vậy tại sao lại biến thành nô lệ, hơn nữa còn mặc cho người ta hành hạ, chắc chắn là đoán sai ở đâu rồi…”

Phương Thất Nguyện cười lạnh: “Mười mấy năm trước, Kiếm Bất Cô nhận hoàng mệnh một thân một mình tiến vào Vô Vi Đạo Cung, chém liên tiếp hai tông chủ Vô Vi Đạo Cung, khiến Vô Vi Đạo Cung rút lui khỏi lãnh thổ nước Tần. Nhưng thầy dạy kiếm pháp vỡ lòng cho Kiếm Bất Cô cũng chính là người đứng đầu Kiếm Tông, một trong chín tông chủ Vô Vi Đạo Cung. Hắn tự cảm thấy mình phạm tội phản thầy nên tự lập lời thề sẽ ngưng dùng vũ lực trong hai mươi năm, kể cả khi đối mặt với cái chết cũng không ra tay với kẻ khác, thậm chí còn lui triều quy ẩn, từ đó không rõ tung tích.”

“Lúc ấy ta từng gặp Kiếm Bất Cô vài lần, hơn nữa còn tận mắt chứng kiến hắn dùng kiếm phá huỷ Vô Vi Đạo Cung. Người nọ chắc chắn là Kiếm Bất Cô, không thể sai được” Nói tới đây, Phương Thất Nguyện liếc sang Văn

quản sự đang xám ngoét mặt, bĩu môi nói: “Nếu ngươi giữ hắn lại, cho dù đưa hắn đến phía chính phủ nước Tần hay bán cho Vô Vi Đạo Cung cũng có thể thu được một món hời cực lớn. Không ngờ ngươi lại bán hắn với giá ba nghìn Tần tệ, thiên hạ này chắc chỉ có mỗi ngươi thực hiện phi vụ làm ăn này.”

Nghe vậy, Văn quản sự lập tức ngã quy xuống đất, miệng không ngừng lẩm bẩm một câu: “Ta bán Thái phó nước Tần Kiếm Bất Cô với giá ba nghìn Tần tệ…”

Ánh mắt Phương Thất Nguyện dần nóng rực lên: “Kỳ hạn hai mươi năm chưa tới, xem ra Kiếm Bất Cô thực sự vẫn giữ lời thề, nếu ông trời để ta tìm ra hắn thì đó chính là vận mệnh an bài.”

Đám Hàn Sâm đương nhiên không biết chuyện xảy ra trong Thất Tâm viện, nhưng Lý Băng Ngữ vẫn lặng lẽ quan sát Kiếm Bất Cô, ngầm nảy sinh sát tâm.

Một trong hai vi tông chủ bị Kiếm Bất Cô giết chính là sư tôn của Lý Băng Ngữ, bằng không chỉ với tuổi tác và kinh nghiệm của nàng, hoàn toàn không đủ tư cách ngồi lên vị trí tông chủ.

Luận cả công lẫn tư, Kiếm Bất Gô luôn là kẻ thù không đội trời chung của Lý Băng Ngữ.

Nhưng Lý Băng Ngữ không dám khẳng định Kiếm Bất Cô trước mặt có phải Thái phó nước Tần danh chấn thiên hạ hay không, nàng không hề tận mắt chứng kiến trận chiến ấy.

Đúng lúc lòng Lý Băng Ngữ rối bời, bỗng nghe thấy tiếng bước chân rào rào như mưa rơi. Một văn sĩ râu đen mặc đồ trắng cưỡi hươu trắng mà đến, con hươu trắng kia nổi bật hơn cả ngựa, toàn thân tản ra quang huy thánh khiết.

Hàn Sâm cũng nhìn thấy hươu trắng và văn sĩ kia, thấy bạch lộc tiến thẳng về phía họ, không khỏi dừng bước.

Chỉ trong tích tắc, hươu trắng chạy đến cách họ chưa đầy mười mét, sau đó lập tức trở về vẻ yên tĩnh, tuỳ cực động chuyển sang cực tĩnh, rõ ràng vô cùng tự nhiên, hươu trắng đứng yên trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

“Nghe nói công tử mua ba nô lệ với giá ba nghìn Tần tệ, ta chỉ ba nghìn Tần tệ đổi lấy một người trong đó, ngươi thấy sao?” Phương Thất Nguyện cưỡi trên lưng hươu trắng, song ánh mắt hắn không hề nhìn Hàn Sâm mà chỉ tập trung vào Kiếm Bất Gô.

“Không đổi.” Hàn Sâm nói với Phương Thất Nguyện.

Dương phu tử đanh mặt, nói nhỏ với Hàn Sâm: “Đại nhân cẩn thận, vật người nọ đang cưỡi rất có thể là Thánh Văn Bạch Lộc, đứng trong top một trăm chủng gen mạnh nhất ở đế quốc Đại Tần…

Phương Thất Nguyện chẳng buồn để ý Dương phu tử và Hàn Sâm, chỉ quan sát Kiếm Bất Cô, nói: “Thái phó đại nhân, còn nhớ Phương Thất Nguyện không?”

Lời vừa nói ra làm cả đám Dương phu tử đều sửng sốt,không ngờ người nô lệ kia đúng là Thái phó nước Tần Kiếm Bất Cô.

Kiếm Bất Cô bình tĩnh nhìn Phương Thất Nguyện nói: “Ngươi là đệ tử Thiên Tông chủ, khi ấy ta từng gặp ngươi ở dưới đỉnh Thiên Đạo, lúc đó ngươ đứng cạnh Thiên Tông chủ.”

“Ngươi biết rồi thì ta không cần nói nhiều lời nữa. Hôm nay ngươi phải trả món nợ với Vô Vi Đạo Cung.” Phương Thất Nguyện lạnh lùng nói, hào quang trên người tỏa sáng, dung hợp cơ thể với con Thánh Văn Bạch Lộc mình đang cưỡi, khiến thân thể Phương Thất Nguyện càng trở nên hùng tráng. Đầu hắn mọc thêm một cặp sừng hươu thần thánh, toàn thân toả ra thánh quang rực rỡ, bàn tay biến thành bộ móng hươu, ở trên còn khắc dấu ấn giống như thánh văn trời sinh.

Trong mắt hắn chợt loé thần quang, Phương Thất Nguyện tung chưởng đánh về phía Kiếm Bất Cô, thánh quang quanh người trút xuống như sông ngân, ngưng tụ trên thánh văn trong lòng bàn tay, làm thánh văn càng nở ra rạng rỡ.

Dường như phù văn thánh quang đó được sinh ra từ đất trời, khơi gợi uy lực thiên địa, ngay cả bọn Hàn Sâm cũng cảm nhận dưới một chữ ấy, đến trời đất cũng bị áp đảo, một từ có thể trấn áp sơn nhạc.

Kiếm Bất Cô vẫn đứng đó bình tĩnh nhìn một chưởng do Phương Thất Nguyện đánh tới, không hề nhúc nhích né tránh, càng không có ý ra tay đáp trả, cũng chẳng triệu hồi chủng gen hợp thể.

Hàn Sâm vốn chỉ định đứng xem cuộc vui, nhưng mắt thấy một chưởng của Phương Thất Nguyện sắp đánh lên người Kiếm Bất Cô mà Kiếm Bất Cô vẫn không tránh né, giống như đang đợi chết, không khỏi kinh ngạc.

Hắn nhận ra Kiếm Bất Cô thật sự không có ý định ra tay, chẳng khác nào chờ chết.

Mắt Phương Thất Nguyện loé lên hung quang, trong lòng ngập tràn hưng phấn, Kiếm Bất Cô thực sự giữ vững lời thề, rốt cuộc lần này hắn có thể diệt trừ một kẻ địch mạnh giúp Vô Vi Đạo Cung rồi.

Chữ quang văn sắp dội lên người Kiếm Bất Cô, mặc kệ danh tiếng hắn hiển hách thế nào, nếu không hợp thể cùng chủng gen, chắc chắn không thể ngăn một đòn kia.

Chẳng ngờ bỗng có một bàn tay vươn ra kéo tay Kiếm Bất Cô, khiến một chưởng của Phương Thất Nguyện bị đánh hụt vào không khí.

Phương Thất Nguyện cau mày, ánh mắt hướng về kẻ kéo Kiếm Bất Cô đi, nhận ra đó chính là người mua Kiếm Bất Cô bằng ba nghìn Tần tệ.

“Chưa thương lượng giá cả xong đã muốn bắt người, các hạ không lịch sự lắm nhỉ?” Hàn Sâm mỉm cười, nhìn Phương Thất Nguyện.

Hết chương 3066.

Chương 3067. Huyết Mạch Tà Ác

Ý định giết Kiếm Bất Cô của Phương Thất Nguyện thực sự quá bức thiết. Đây gần như là cơ hội ngàn năm có một của hắn.

Nếu không phải Kiếm Bất Cô đã phát lời nguyền tuyệt đối không dùng vũ lực với ai trong ha mươi năm thì dù ở đây có thiên quân vạn mã, chiến hạm kín trời cũng rất khó lấy được mạng hắn.

Phương Thất Nguyện hiểu rất rõ rằng mình chắc chắn phải nắm bắt cơ hội này. Chỉ cần giết chết Kiếm Bất Cô, địa vị của hắn trong Thiên Tông sẽ lên như diều gặp gió, thậm chí có khi còn được kế thừa chức vị tông chủ Thiên Tông.

Không chút do dự, một chưởng sơn nhạc văn ấn của Phương Thất Nguyện đánh về phía Hàn Sâm. Hôm nay ai định ngăn hắn giết Kiếm Bất Cô, hắn giết hết.

Thánh văn rực sáng trên lòng bàn tay, giống như núi cao trấn áp xuống, Hàn Sâm không định tránh đi, trực tiếp triệu hồi Huyết Mị Linh rồi hợp thể.

Kim Sí Khổng Tước Vương vẫn đang trong quá trình tiến hoá, còn Tiểu Miêu tuy đã gần hồi phục hẳn nhưng nó không phải chủng gen do Hàn Sâm thu phục, không chịu sự kiểm soát của Hàn Sâm, dù Hàn Sâm muốn hợp thể cũng phải chờ Tiểu Miêu tự đề xuất trước.

Vậy nên hiện tại Hàn Sâm chỉ có thể sử dụng một chủng gen là Huyết Mị Linh. Một luồng tử khí tuôn ra từ thân trên Hàn Sâm, đằng sau lập tức có thêm một cái đuôi khỉ, đầu tóc chuyển sang màu tím, thoáng cái đã dả¡a trông thấy, toàn thân tỏa ra hào quang tím kỳ dị, tựa như ngọn lửa tím cháy rực,khiến da và tóc Hàn Sâm trở nên trong suốt long anh như tỉnh thể tím.

“Hợp thể thành công với Huyết Mị Linh, đạt được kỹ thuật hợp thể gen Huyết Mạch Tà Ác.”

Hàn Sâm chẳng biết Huyết Mạch Tà Ác là cái gì, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh kỳ dị chảy xuôi trong cơ thể mình, bắt đầu tuôn ra theo cú đấm của hắn.

Đùng!

Quả đấm của Hàn Sâm đang rừng rực hào quang màu tím va chạm với sơn nhạc văn ấn của Phương Thất Nguyện. Một tiếng nổ vang lên, Hàn Sâm đứng trên mặt đất không nhúc nhích còn sơn nhạc văn ấn đã bị hắn đánh nổ tung. Nắm đấm vẫn không ngừng đánh lên lòng bàn tay Phương Thất Nguyện, khiến cái tay đã biến thành móng hươu bị xé †toạc ra, cả người văng ra ngoài, va đổ cả một gò đất.

"Khụ!" Phương Thất Nguyện tự ra sức lao ra khỏi bùn đất, thánh quang trên người loé lên, khóe miệng rớm máu, nhìn chằm chằm Hàn Sâm và Kiếm Bất Cô, nói: "Ta còn tưởng Kiếm Bất Cô ngươi thực sự không sợ chết, muốn tuân thủ lời thề hai mươi năm, thì ra chỉ là phường đạo đức giả lừa đời lấy tiếng thôi. Miệng thì nói muốn thực hiện lời thề, trong vòng hai mươi năm không có bất cứ quan hệ nào với Tần Vương, thực tế lại có cao thủ nước Tần âm thầm bảo vệ. Hay cho Thái phó nước Tần Kiếm Bất Cô, hay cho ý nguyện hai mươi năm, thật là nực cười."

Vẻ mặt Kiếm Bất Cô lạnh tanh, không đôi co với Phương Thất Nguyện, nhưng Hàn Sâm không chịu được nữa, khinh bỉ nói: "Cho ngươi ra giá mà ngươi không ra, hết lần này đến lần khác đòi cướp, đã cướp còn nói nhảm đến nhiều, toàn là cái kiểu như ngươi sao?"

"Câm mồm, cái tên ảo tưởng như ngươi mà dám khinh thường Vô Vi Đạo Cung của ta. Ngươi thực sự nghĩ rằng mình có thể ngăn Phương Thất Nguyện ta ta ư? Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết chủng gen của Phương Thất Nguyện kỳ diệu đến đâu. Đã là kẻ địch của Phương Thất Nguyện thì ngươi muốn sống cũng không được đâu." Dút lời, Phương Thất Nguyện định mở huyết mạch Thần Linh, một lần nữa triệu hồi chủng gen để hợp thể.

Một số cao thủ có thể hợp thể cùng nhiều chủng gen, số người này trong bảy đế quốc lớn cũng không hiếm lắm. Phương Thất Nguyện tự xưng là Thất Tâm viện chủ, có bảy chủng gen vô cùng đặc biệt, đồng thời hợp thể được với cả bảy chủng gen, đây là điều cực kỳ hiếm thấy.

Ngươi bình thường chỉ có thể hợp thể với tối đa ba, bốn chủng gen, hơn nữa còn cần thuộc tính của các chủng gen không xung đột với nhau.

Ví dụ như chủng gen thuộc tính Thuỷ và chủng gen thuộc tính Hoả không thể hợp thể cùng lúc, bằng không sẽ xung đột với nhau, tự đả thương cơ thể.

Vẻ mặt Phương Thất Nguyện cực kì hung tợn, muốn triệu hồi sáu chủng gen khác để hợp thể. Đột nhiên hắn giật mình phát hiện mình không thể kết nối với huyết mạch Thần Linh, khó lòng triệu hoán chủng gen bên trong ra ngoài.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Phương Thất Nguyện khiếp đảm, sử dụng Nội Thị Thuật, vừa nhìn đã phát hiện dấu ấn huyết mạch Thần Linh của hắn bị một lớp tử khí phong toả, vết thương trên tay hắn cũng đang rỉ máu màu tím đen.

Ngay tức khắc, Phương Thất Nguyện bỗng thấy toàn thân lạnh như băng, không khỏi thất thanh kêu lên: “Huyết Mạch Tà Ác của Huyết Mị Linh… Không thể nào… Chẳng phải sau khi Mạc Ly chết Huyết Mị Linh đã biến mất không thấy tăm hơi hay sao? Sao trên đời vẫn còn có Huyết Mị Linh…”

Lúc này Phương Thất Nguyện quay sang quan sát bộ dạng của Hàn Sâm, càng nhìn càng cảm thấy rất giống Huyết Mị Linh trong truyền thuyết, chủng gen độc nhất của kẻ dám một mình xông vào hoàng cung ám sát hoàng đế.

“Ngươi mới nói gì vậy?” Hàn Sâm cười hỏi Phương Thất Nguyện.

Cơ thể Phương Thất Nguyện run bắn, lập tức quay người chạy như điên. Chỉ có thể hợp thể với Thánh Văn Bạch Lộc, hắn biết mình không phải đối thủ của Hàn Sâm, nếu không trốn ngay thì chuyến này khó lòng sống sót.

“Chết tiệt, đáng ra ta nên nghĩ tới từ lâu, Kiếm Bất Cô sao có thể tự tìm đường chết..” Phương Thất Nguyện thầm mắng.

“Làm màu xong định bỏ đi thế à,ngươi tưởng Hàn Sâm ta là người chết hả?” Hàn Sâm hừ lạnh, cột sắt trên tay nhắm thẳng Phương Thất Nguyện, đánh một quyền lên đuôi cột sắt. Cột sắt bay tới phía Phương Thất Nguyện như đạn bắn. Sức mạnh của Hàn Sâm dữ dội biết bao, cột sắt ngay lập tức tới sau lưng Phương Thất Nguyện.

Nghe thấy tiếng xé gió kinh khủng kinh, tim Phương Thất Nguyện giật thon thót, chỉ có thể ngưng tụ sức mạnh nện song quyền vào cột sắt.

Một tiếng nổ lớn vang lên, Phương Thất Nguyện chỉ cảm thấy song quyền như sắp bị bẻ gãy, một sức mạnh khổng lồ va vào ngực hắn, khiến hắn lập tức hộc máu mồm, cả người ngã lưn trên đất, khiến mặt đất in hằn một cái rãnh sâu.

Phương Thất Nguyện định bật dậy, lại thấy Hàn Sâm đã mỉm cười đứng trước mặt mình, nhìn mình chằm chằm.

“Nước Tần sản sinh ra thanh niên đáng sợ thế này từ lúc nào?” Phương Thất Nguyện vô cùng hối hận.

Hắn âm thầm thâm nhập vào nội bộ nước Tần đã hơn mười năm, tự cho rằng mình nắm rõ cao thủ nước Tần trong lòng bàn tay. Trước đó hắn không thèm đếm xỉa tới Hàn Sâm, đó là bởi hắn nhớ nước Tần không có cao thủ nào trẻ tuổi thế này, bây giờ hối hận đã muộn rồi.

“Tên ngươi là Phương Thất Nguyện đúng không?” Hàn Sâm nhìn Phương Thất Nguyện, cười hỏi.

“Muốn giết cứ giết, nói nhảm nhiều vậy làm gì?” Phương Thất Nguyện tự biết hôm nay mình khó trốn thoát. Đối phương có chủng gen tuyệt thế Huyết Mị Linh, xem ra hắn có quan hệ gì đó với Mạc Ly, nói không chừng còn là thích khách nối nghiệp cha. Muốn trốn trong tay loại người này, thực sự rất khó.

Huống hồ hắn đã trúng Huyết Mạch Tà Ác, không thể triệu hồi chủng gen nào nữa, thậm chí còn bị thương nặng, càng hết cơ hội thoát thân.

“Nếu ngươi muốn chết dễ dàng thì ta chỉ cần dùng một ngón tay cũng khiến ngươi chết cả trăm lần. Nhưng nếu ngươi muốn sống thì chẳng khó đâu.” Hàn Sâm không nổi cáu, nhìn Phương Thất Nguyện rồi nói.

“Muốn bắt ta phản bội Vô Vi Đạo Cung, tuyệt đối không có khả năng này..”” Phương Thất Nguyện vẫn hết sức kiên cường.

“Ta chẳng phải người nước Tần, ngươi phản bội Vô Vi Đạo Cung hay không cũng không quan trọng với ta.” Hàn Sâm đáp.

“Ý ngươi là gì?” Phương Thất Nguyện bỗng hơi sững sờ, hắn cứ tưởng Hàn Sâm là cao thủ nước Tần phái tới bảo vệ Kiếm Bất Cô, nhưng lúc này chính miệng Hàn Sâm lại nói mình không phải người nước Tần, điều này làm đầu óc hắn thấy hơi lú.

“Giữ mạng ngươi cũng dễ thôi. Ta thấy con Thánh Văn Bạch Lộc của ngươi được đấy, ta đang cần thú cưỡi, nếu ngươi chịu tặng, ta sẽ đổi cho một mạng.” Hàn Sâm cười nói.

“Ngươi… Ngươi đừng hòng lừa ta… Muốn lấy chủng gen của ta hả… Mơ đi..”” Phương Thất Nguyện hoàn toàn không tin Hàn Sâm.

“Ta nói từ lâu rồi mà. Ta chỉ là một thương nhân bình thường, không hề có quan hệ với hắn, chỉ là trùng hợp nên mua hắn thôi. Nếu ngươi ra một cái giá ngon nghẻ từ đầu thì ta bán luôn cho ngươi rồi, cần gì phải đánh đánh giết giết phiền phức ra. Vừa nãy ngươi không tin ta, bây giờ vẫn vậy, cho dù ta không muốn lấy mạng ngươi thì cũng phải lấy thôi, không lấy không được.” Hàn Sâm thở dài, lai gần Phương Thất Nguyện: “Ta vốn không muốn giết ngươi, đây là do ngươi cố tình tìm đường chết, ta phải chiều lòng ngươi thôi.”

“Đợi chút… Ta đưa Thánh Văn Bạch Lộc cho ngươi… Ngươi thực sự không giết ta…” Thấy Hàn Sâm tiến tới, Phương Thất Nguyện vội hét lớn.

Lý Băng Ngữ đứng một bên nghe thấy lời ấy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi. Suy cho cùng thì nàng là một trong chín tông chủ Vô Vi Đạo cung, chứng kiến đồng môn mình nhát chết thế này, đương nhiên nàng không vui nổi.

May mà nàng đang đeo mặt nạ, người xung quanh không nhìn ra vẻ mặt của nàng.

Hết chương 3067.

Chương 3068. Sầu não vì tiền

Rốt cuộc Phương Thất Nguyện cũng phải khuất phục, đồng ý đưa Thánh Văn Bạch Lộc cho Hàn Sâm.

Những người mang huyết mạch Thần Linh có thể chuyển giao chủng gen đã được thuần phục cho nhau, nhưng chuyển giao được không có nghĩa là sử dụng được.

Nếu huyết mạch Thần Linh và thuộc tính chủng gen không hợp thì dù lấy được chủng gen cũng khó lòng hợp thể thành công, cưỡng chế hợp thể còn làm tổn hại bản thân.

Hàn Sâm thử dùng hồn hải của mình tiếp thu Thánh Văn Bạch Lộc do Phương Thất Nguyện chuyển giao sang. Kết quả làm Hàn Sâm rất vui mừng, hồn hải tiếp nhận Thánh Văn Bạch Lộc một cách thuận lợi, vậy thì người khác rất khó phát hiện hắn tới từ thế giới khác.

“Thu được chủng gen cấp Thần Thánh Văn Bạch Lộc.” Cùng lúc ấy, trong đầu hắn vang lên tiếng nhắc nhở.

Hàn Sâm đọc lướt qua tài liệu về Thánh Văn Bạch Lộc, kết quả hơi nằm ngoài dự đoán của hắn.

Thánh Văn Bạch Lộc: Chủng gen cấp Thần.

Con Thánh Văn Bạch Lộc này mới chỉ là thể trưởng thành, chưa đạt tới trình độ thể cuối cùng, điều này hơi khác với những gì Dương phu tử nói.

Song chủng gen cấp Thần thể trưởng thành này cũng không tệ lắm, dư sức làm phương tiện để khỏi phải đi bộ.

Đương nhiên Hàn Sâm không chỉ muốn lấy Thánh Văn Bạch Lộc làm phương tiện đi lại, thực ra hắn chỉ không muốn giết Phương Thất Nguyện mà thôi, giữ lại Phương Thất Nguyện vẫn còn có ích.

“Bây giờ ta đi được chưa?” Phương Thất Nguyện cắn răng nói, hắn nhìn vào bảy chủng gen của mình, lúc này đã bị Hàn Sâm cướp mất một con, hiển nhiên là không cam tâm.

“Đương nhiên rồi, trừ khi ngươ muốn ở lại ăn tối cùng bọn ta.” Hàn Sâm cười đáp.

“Còn Huyết Mạch Tà Ác trên người ta?” Phương Thất Nguyện hỏi.

“Ta chỉ nói không giết ngươi chứ đâu bảo sẽ giúp ngươi giải trừ Huyết Mạch Tà Ác. Muốn ta giúp cũng được thôi, xì ra thêm một chủng gen cùng cấp bậc với Thánh Văn Bạch Lộc, hay là trứng gen gì đó.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Ngươi… Phương Thất Nguyện giận tím ruột nhưng cuối cùng cũng không dám bộc phát ra ngoài, hắn cũng không xin Hàn Sâm giải trừ Huyết Mạch Tà Ác nữa.

Phương Thất Nguyện không dám xoay người, nhìn Hàn Sâm chằm chặp mà lùi về sau, cứ thế lùi lại một khoảng thật xa rồi mới quay người chạy như điên.

Thấy Hàn Sâm không truy sát mình, lúc này Phương Thất Nguyện mới dám thở phào nhẹ nhõm, đồng thời thầm hối hận: “Chẳng lẽ hắn thực sự không phải là cao thủ do nước Tần phái tới bảo vệ Kiếm Bất Cô? Nếu hắn nói thật thì từ đầu ta nên mua kbc mới đúng, sao lại rơi vào †ình cảnh thế này?”

Hiện tại Phương Thất Nguyện không dám quay lại nữa, chỉ đành nghĩ cách xử lý Huyết Mạch Tà Ác trên người trước đã, bằng không việc không thể sử dụng chủng gen sẽ khiến hắn cực kỳ bất an.

“May mà Huyết Mạch Tà Ác không phải kỹ năng hợp thể có thể gây chết người trong thời gian ngắn. Đợi ta hồi phục rồi sẽ tìm hắn tính sổ sau.” Phương Thất Nguyện oán hận nhìn về phía đám Hàn Sâm, lúc này mới bỏ chạy như điên.

Hàn Sâm triệu hoán Thánh Văn Bạch Lộc ra ngoài. Một con hươu trắng hùng trắng và thánh khiết hiện ra trước mặt, sừng hươu trên đầu †rong suốt như ngọc quý.

Hình thể của Thánh Văn Bạch Lộc còn lớn hơn ngựa một chút, dư sức cho hai, ba người cùng cưỡi.

“Dương lão, ngươi và hai mẹ con Du Du cùng cưỡi Thánh Văn Bạch Lộc đi” Hàn Sâm muốn tăng tốc độ, ba người này chỉ là người thường không sử dụng được chủng gen, đi bộ chậm quá.

Nhưng Dương phu tử và mẹ con Du Du nhất quyết không dám ngồi lên Thánh Văn Bạch Lộc, Dương phu tử nói: “Đại nhân, hay ngài cưỡi đi. Đâu có đạo lý chủ nhân đi bộ, kẻ dưới ngồi cưỡi, nếu người ta nhìn thấy còn tưởng bọn ta không biết pháp tắc, không để chủ nhân vào mắt, không hợp lẽ đâu.”

Hàn Sâm nói mấy câu nhưng chẳng thể thuyết phục họ nên không nhiều lời nữa, tự mình cưỡi, sau đó nói với mẹ Du Du: “Cho Du Du lên ngồi với ta đi, bằng không mấy người đi chậm quá, ta không đợi được.”

Lúc này Giang Thị mới gật đầu, đặt Du Du lên lưng hươu trắng.

Du Du mới ba, bốn tuổi, vốn rất nhát gan. Hàn Sâm ôm bé và lòng, cảm thấy cơ thể bé run bần bật như một con mèo con.

Vì Dương phu tử và Giang Thị đi không nhanh lắm nên dù Hàn Sâm có thần ky cũng chạy không nhanh, đành lững thững tản bộ.

Lý Băng Ngữ triệu hồi một chủng gen giống con sói đen, cưỡi nó đi sóng đôi với Hàn Sâm, nhưng trong lòng lại chìm trong những suy nghĩ phức tạp.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Hàn Sâm lại sở hữu Huyết Mị Linh? Chẳng lẽ trong điện thờ đá kia có giấu trứng gen của Huyết Mị Linh?” Lý Băng Ngữ lấy làm lạ nhưng nghĩ mãi không ra tại sao Hàn Sâm có thể đánh Huyết Mị Linh thể trưởng thành thành trứng.

Cả đám cùng đến thành Tần Hoàng, tham quan nhà cũ năm xưa của Tần Tu. Nhưng Hàn Sâm cực kỳ thất vọng. Nơi này chỉ là một điểm du lịch do người hiện đại dựng lên, không liên quan gì đến anh em Tần Tu. Nhìn là biết những kiến trúc kia chẳng thể đến từ thời đại của bon Tần Tu.

Thời đại Tần Tu ở cách đây rất lâu, song những công trình kiến trúc kia cùng lắm chỉ tầm hơn nghìn năm tuổi, sao có thể là nhà cũ của Tần Tu.

Chuyến đi tới tinh cầu Đô Linh lần này khiến Hàn Sâm thất vọng, hoàn toàn chẳng tìm được gì liên quan với Tần Tu, càng không có phát hiện về Tần Uyển Nhi.

“Có lẽ đành phải tới thủ đô nước Tần một chuyến rồi, bây giờ chỉ có ở đó mới mong tìm ra chút manh mối.” Sau vài ngày thăm thú ở vùng lân cận, Hàn Sâm quyết định tới thủ đô nước Tần.

Diều khiến Hàn Sâm buồn bực chính là hắn không đủ tiền mua vé tàu.

Các khoản chỉ phí trước đây đều trả bằng tiền tiết kiệm của Dương phu tử. Tiếc là Dương phu tử cũng chẳng dư dả cho lắm, ít tiền bán trứng gen lúc ấy chắc cũng tiêu gần hết rồi.

Kiếm Bất Cô và mẹ con Giang Thị càng khỏi bàn, nghèo rớt mồng tơi.

Hàn Sâm đành phải mở miệng vay Quỷ La Sát chút tiền, đến lúc ấy mới thanh toán được tiền vé tàu của cả bọn. Cả đám người cùng lên phi thuyền tới thủ đô nước Tần.

“Sau khi đến thủ đô nước Tần càng phải tiêu nhiều khoản, vả lại chẳng biết bao giờ mới tìm được đầu mối, không thể vay tiền để sống mãi được?” Hàn Sâm trầm ngâm suy nghĩ. Làm sao để kiếm nhiều tiền, muốn đặt chân ở thủ đô nước Tần, không có tiền không được.

Săn giết chủng gen hoặc chủng gen là cách kiếm tiền nhanh nhất, Hàn Sen chẳng có hứng thú gì với nó cả, theo anh, hắn coi đó là việc làm lãng phí thời gian.

Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định sau khi tới thủ đô nước Tần sẽ mở tiệm trứng gen. Với năng lực của Huyền Hoàng Kinh, kiếm tiền không phải chuyện khó.

“Nhưng một kẻ như Phương Thất Nguyện còn có năng lực như vậy, chắc chắn ở hoàng cung nước Tần còn có nhiều cao thủ hơn Với tình trạng của ta lúc này, xông vào hoàng cung tìm Tần Uyển Nhi là chuyện không tưởng, chỉ có thể nghĩ cách lẻn vào.” Điều đầu tiên Hàn Sâm nghĩ tới chính là thằng ngốc giàu sụ Tần Bạch.

Nhưng cuối cùng Hàn Sâm lại từ bỏ ý định đi tìm Tần Bạch. Nếu Tần Bạch là Hoàng Đế, hắn mà đi nhờ vả thì có lẽ sẽ được chút quyền lực.

Ngặt nỗi Tần Bạch chỉ là hoàng tử mà thôi. Hàn Sâm đi nương nhờ chẳng có được thực quyền mà còn có thể bị đối xử như cho săn, kẻ hầu người hạ, đến lúc ấy tiến thoái lưỡng nan.

"Hay là mở một cửa tiệm trước đã, bao giờ cuộc sống dễ thở hơn thì nghĩ cách tiếp." Tuy rất sốt ruột nhưng Hàn Sâm biết có một số việc dục tốc bất đạt.

Hết chương 3068.

Chương 3069. Hoạ đổ máu

"Lão già bịp bợm, ta đói rồi." Trên đường cái, một cô bé xinh như búp bê kéo vạt áo ông già đứng bên cạnh, đôi mắt to tròn mở to, trông thật đáng thương.

Vẻ mặt ăn không đủ no mặc không đủ ấm như bị ngược đãi quả thực khiến người ta phải xót xa, nghe mà đau lòng rơi lệ.

Khóe mắt ông già giần giật. Nếu không phải một lúc lâu trước Bảo Nhi vừa đánh chén một bữa thịnh soạn ở nhà hàng xa hoa nhất trong thành, khiến hầu bao hắn bị bòn xẹp lẹp thì chính hắn cũng suýt tin, hận không thể vả mồm mình mấy phát, chửi bản thân vô dụng, không nuôi nổi một cô bé con.

"Bà cô nhỏ của ta ơi, từ lúc đến đây, miệng ngươi chưa từng ngừng. Ngươi cứ ăn như vậy thì có núi vàng núi bạc cũng bị xơi sạch hết. Ngày trước tiểu tử Hàn Sâm ngu ngốc kia nuôi ngươi kiểu gì thế?" Ông già buồn bực nói.

"Cha không để Bảo Nhi đói đâu, ngươi nuôi không nổi thì thôi, ta đi về. Bảo Nhi nổi cáu, quay người định bỏ đi.

"Bà cô nhỏ, ta sợ ngươi rồi đấy, ngươi chờ chút, lão già ta đây sẽ dẫn ngươi đi ăn ngon." Ông già vội vàng kéo Bảo Nhi, dỗ.

“Ông già bịp bợm, ngươi đừng lừa ta nhé.” Bảo Nhi híp mắt nhìn đối phương.

“Ta có lừa ai cũng không dám gạt bà cô nhỏ nhà ngươi, ngươi chờ một lát thôi, ta sẽ đưa ngươi đi đánh chén no nê ngay thôi, muốn ăn gì được nấy, cam đoan cho ngươi ăn no.” Ông già nói.

“Ông ơi, ông thật tốt.” Bảo Nhi lập tức cười hớn hở, kéo tay ông cụ làm nũng.

“Đứa bé này… Nuôi lớn ngần này mà chưa bị đánh chết, đúng là chẳng dễ dàng… Không biết tiểu tử thối Hàn Sâm làm sao nuôi được ngươi lớn bằng này…” Ông già cạn lời.

“Đúng rồi, ông già bịp bợm, chẳng phải ngươi bảo không có tiền ư?” Bảo Nhi nhìn ông cụ, chớp chớp mắt.

“Ăn nhưng chưa chắc phải trả tiền.” Một tay giơ lá cờ vải, một tay dắt Bảo Nhị, đi bộ sang bên đường, đảo mắt tìm kiếm khắp nơi. Lát sau, ông già khom lưng nhặt một hòn đá nhọn to cỡ nắm tay.

Dắt tay Bảo Nhi tiếp tục đi về phía trước, đi tới một ngã ba hình chữ T, nhìn trái ngó phải, đặt hòn đá vào một ngã rẽ.

“Làm thế đã có tiền ăn cơm chưa?” Bảo Nhi chớp mắt hỏi.

“Đương nhiên rồi, đồ ăn ngon tìm tới cửa nhanh thôi.“Ông già vừa nói vừa dắt tay Bảo Nhi từ từ đi về phía trước. Đi không bao lâu, lại dừng ở ven đường, đặt lá cờ vải xuống, trải một tấm vải lên mặt đất, sau đó cầm cái ghế đẩu ra sau tấm vải vàng, nheo mắt nghỉ ngơi.

“Ông già bịp bợm, ngươi làm được không vậy?” Bảo Nhi đợi một hồi nhưng chẳng thấy món ngon nào hiện ra.

“Đừng sốt ruột, tới ngay thôi.” Ông già không thèm hé mắt, tỏ vẻ chắc chắn.

Một lát sau, chợt thấy trên đường nháo nhào một phen. Một người cưỡi chủng gen Cua Hoàng Kim lượn lờ lung tung trên đường, khiến đường phố

đang yên ả bỗng mịt mù khói bụi.

Thấy con Cua Hoàng Kim to hơn xe tăng sắp chạy đến sạp, ông cụ híp mắt, chu môi rồi thổi một hơi, lập tức phát ra một âm thanh khẽ khàng nhưng rất kỳ quái.

Con Cua Hoàng Kim nghe thấy âm thanh này, thân mình đang lướt như bão táp phanh kít lại. Người cưỡi trên lưng Cua Hoàng Kim đang rất hưng phấn, vì nó dừng lại nên hắn bị văng xuống đất theo quán tính, hắn ngã với tư thế vồ ếch, đầu cắm trước gian bói toán của ông già.

“Người trẻ tuổi, ta thấy ấn đường ngươi chuyển sang màu đen, đầu bốc khí hung, hôm nay ắt sẽ gặp hoạ đổ máu.” Ông già nhìn cậu thanh niên đang ngã chổng mông trước sạp, nói.

Tên thanh niên lồm cồm bò dậy từ dưới đất, lau máu trên mặt mũi, ngắm nghía ông cụ, xấc xược nói: “Lão già kia, định lừa tiểu gia ta thì cung phải hỏi thăm xem ta đây là ai chứ?”

Vừa nói, hắn vừa vừa động tay muốn đánh ông già, song ông già không nhúc nhích, bình tĩnh nói: “Nếu lão già ta không nhầm thì hôm nay ngươi mới trải qua chuyện buồn, sau lại chuyển sang tin cực vui, gặp được cơ duyên lớn.”

Nghe vậy, tên thanh niên nhất thời ngẩn ra, nắm đấm sắp tung lên người ông lão khựng lại.

“Ông già kia, ai sai ngươi tới? Lai còn nghe ngóng kĩ mọi chuyện của ta như thế?” Tên thanh niên dò xét ông già xem bói từ đầu đến chân.

Ông già xem bói lắc đầu đáp: “Lão già này có lòng cứu thế nhưng người đời vô tri, thôi đi.”

Ông già xem bói vừa nói vừa thu dọn sạp hàng, sau đó kéo cô bé bên cạnh rời đi, lúc đi còn tự lẩm bẩm một mình: “Trời cao đố ky anh tài… Đáng tiếc…

“Đợi một chút, lão già, rốt cuộc ý ngươi là gì? Nói rõ ra cho thiếu gia ta nghe, bừng không Thiên thiếu gia ta sẽ cắt miệng ngươi, cho ngươi khỏi nói xằng nói bậy.” Gã thanh niên vươn tay ngăn cản một già một trẻ lên đường.

Ông già xem bói thở dài: “Lão nói ra chỉ sợ ngươi không tin. vậy đi, lão hủ đưa ngươi một vật, không lấy xu nào của ngươi. Nếu có ích, coi như lão tích chút công đức, nếu vô dụng thì ngươi cũng chẳng chịu tổn thất

ì”

gì: Ông lão vừa nói vừa lấy ra một sợi dây thừng, đưa cho tên thanh niên.

“Ý ngươi là gì?” Gã thanh niên bán tín bán nghi đưa tay ra nhận sợi dây. Đây chỉ là một sợi dậy rất bình thường, dài không quá ba thước, to bằng ngón tay.

Nếu trước đó ông già cọi bói này không nói đúng việc hắn gặp cơ duyên thì với cái tính choai choai của mình, hắn đã vứt ngay sợi dây lên mặt lão.

Ông già đáp: “Ngươi buộc một đầu dây ngang hông mình, đầu còn lại buộc lên thân chủng gen, chẳng mấy sẽ biết tác dụng kỳ diệu của nó.”

“Được, ta chống mắt xem ngươi giở trò gì, nếu nó vô dụng thì ta sẽ quay đầu đánh nát cái miệng xúi quẩy của ngươi. Người đâu, trông coi lão già và đứa nhóc này cho tốt.” Theo tiếng thét của gã thanh niên, mấy người đàn ông chạy tới chặn hai ông cháu.

“Ta có chuyện quan trọng cần đi xử lý. Đến lúc ta về mà nó vô dụng thì lão già ngươi chết chắc.” Gã thanh niên vừa nói vừa nhảy lên lưng con cua. Theo lời ông già, hắn buộc một đầu ngang hông mình, một đầu

buộc lên con cua, sau đó trèo lên định rời đi.

“Đợi đã, thu ngắn sợi dây còn một mét bảy.” Lão thầy bói lại gọi ten thanh niên.

Tên thanh niên nửa tin nửa ngờ, vì chuyện xảy ra hôm nay không có nguoiwf ngoài góp mặt, thay lý thì không ai biết chuyện, nhưng lão già này

lại nói đúng chuyện của hắn, khiến hắn hơi kiêng ky. Song hắn khó có thể tin tưởng hoàn toàn, cho nên phải thử một lần cho biết.

Người trẻ tuổi vừa thu gọn sợi dây vừa nghĩ: "Nếu ta xong chuyện trở về mà sợi dây ghẻ này không có tác dụng gì thì ta sẽ đánh vỡ cái mồm thối nhà ngươi."

Mới buộc sợi dây chưa bao lâu, khi đi qua một khúc quẹo, vì Cua Hoàng Kim rẽ quá nhanh nên tên thanh niên bị ngã từ trên lưng nó xuống. Hắn mở to mắt, thấy bản thân sắp ngã nhào xuống đất, bỗng cảm thấy bên hông căng ra, cơ thể chỉ cách mặt đất nửa mét được sợi dây kéo căng treo giữa không trung.

Tên thanh niên cẩn thận quan sát, nhất thời túa mồ hôi lạnh khắp người. Ở cách mắt hắn chưa đầy nửa mét thì mọt hòn đá nhọn. Nếu không có sợi dây níu lại, hắn cắm đầu đập xuống, chắc chắn sẽ bị chọc mù mắt trái.

Nghĩ tới hậu quả khi không có sợi dây, tên thanh niên cảm thấy hai chân như nhũn ra, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, thầm nghĩ nguy hiểm thật.

Mấy người đàn ông vạm vỡ ngăn ông lão và cô bé và khá nhiều người quây quanh hóng hớt, bỗng thấy cậu thanh niên vừa rẽ đã quay lại, vừa chạy vừa gọi: "Lão thần tiên… Lão thần tiên, ngài đúng là thần…"

Hết chương 3069.

Chương 3070. Bát Âm Trùng

Khi đám Hàn Sâm tới thủ đô Đại Tần, đã là nửa tháng sau.

Lãnh thổ đế quốc Đại Tần thực sự quá lớn, mặc dù đã có không gian phụ và kỹ thuật bước nhảy không gian như từ tinh cầu Đô Linh đến thủ đô vẫn mất nửa tháng, giữa đường còn phải đổi phi thuyền hai lần.

"Đây chính là thủ đô Đại Tân sao?" Đám Dương phu tử rúng động trước cảnh tượng trước mặt. Toàn bộ thủ đô Đại Tần không chỉ được thành lập

trên một tinh cầu mà đạt tạt một biển sao trời nhân tạo khổng lồ.

Chỉ tính diện tích nền của ngôi sao này đã lớn hơn tinh cầu Đô Linh rất nhiều lần, từ xa nhìn lại trông rất giống một khối ngọc bích lơ lửng giữa trời sao.

Trong lòng Lý Băng Ngữ sinh ra một cảm giác hưng phấn mơ hồ. Theo nàng thấy thì nếu Hàn Sâm tới thủ đô, chắc chắn hắn sẽ nghĩ cách đi †ìm Tần Bạch, như vậy cơ hội của nàng sẽ đến ngay thôi.

đô nước Tần không được dựng trên một tinh cầu. Chỗ này là thành Ngọc Bích, cũng chính là kỳ tích người nước Tần tự hào nhất. Đó là nơi được Tần Hoàng sáng lập, đến nay đã trải qua hàng trăm triệu năm,kinh qua vô số cuộc chiến và khó khăn nhưng vẫn luôn vận hành bình thường, gánh theo hàng tỉ con dân và quý tộc nước Tần sinh sôi phồn vinh. Nó là kỳ tích trong lịch sử đại vũ trụ."

"Kiệt tác của Tần Tu ư?" Hàn Sâm lặng lẽ quan sát tòa thành Ngọc Bích được ví như kỳ tích.

Kiếm Bất Cô mỉm cười tiếp lời: "Thật ra Tổ hoàng có thể hoàn thành kỳ tích xưa nay chưa từng có này cũng là vì khi ấy thực lực của nước Tần đã vô cùng cường thịnh, dường như sắp đạt tới trình độ thống trị đại vũ trụ. Tuy sáu đế quốc lớn khác chưa đến mức diệt vong nhưng năm nào cũng giao nộp một lượng lớn tài nguyên để chứng minh cho quan hệ giao hảo giữa hai bên. Nếu như đổi thành bây giờ thì nước ta có lẽ không đủ sức tạo nên thành Ngọc Bích. Tiếc rằng đúng lúc nước Tần thịnh trị nhất, Tổ Hoàng đột nhiên biến mất không rõ tung tích, khiến nước Tần không thể thống nhất đại vũ trụ."

Hàn Sâm không khỏi cảm khái trong lòng: "Tần Tu không hổ là kẻ xuất chúng nhất cả thế hệ. Không khó để sức mạnh cá nhân vươn lên hàng đỉnh cao, ta cũng làm được thôi. Nhưng ta kém hắn ở khoản vừa đạt tới đỉnh cao cá nhân vừa thành lập cả một đế quốc khổng lồ, thậm chí còn vận hành cực thành công."

Sau khi và thành Ngọc Bích, Hàn Sâm mới phát hiện suy nghĩ trước kia của mình ngây thơ quá. Đừng nhắc tới chuyện mở tiệm, hắn chỉ có dư một chút

tiền, còn chẳng đủ thuê chỗ nghỉ chân.

Ở cái nơi thủ đô tấc đất tấc vàng này, dù là một cửa hàng có mặt tiền lớn bằng cái phòng vệ sinh cũng tiêu tốn cả vạn tiền thuê một tháng.

“Kiếm tiên sinh, Quý Tộc trong thành Ngọc Bích săn giết chủng gen ở đâu vậy?” Hàn Sâm hỏi Kiếm Bất Cô.

Kiếm Bất Cô đáp: “Trong thành Ngọc Bích có tang bị truyền tống lượng tử, có thể trực tiếp truyền tống đến những tinh cầu chi nhánh chung quanh thành Ngọc Bích, trên các tinh cầu ấy có rất nhiều đia mạch và chủng gen.”

Hàn Sâm khẽ gật đầu, trước tiên đang cân nhắc có nên đi đánh ít trứng gen đem về, đợi có tiền mới lo chuyện mở tiệm sau.

“Tạm thời chưa mở tiệm vội. Cứ mở bán hàng trực tuyến đi.” Sau khi dàn xếp công việc, Hàn Sâm để Dương phu tử phụ trách online, còn hắn chuẩn bị truyền tống tới tinh cầu chỉ nhánh đanh ít trứng gen đem về.

Lý Băng Ngữ muốn đi cùng Hàn Sâm, song bị Hàn Sâm từ chối.

“Chẳng lẽ hắn định mở gian hàng online ở đây thật? Chắc chắc chỉ là ngụy trang, mục đích cuối cùng của hắn là đi tìm Thái tử Tần Bạch” Lý Băng Ngữ thầm cười lạnh.

Nàng biết rõ Hàn Sâm không có tiền. Vả lại còn mở gian hàng online bán trứng gen ở thành Ngọc Bích này, chỉ sợ đến lúc ấy cả bọn chết đói hết với nhau.

Thủ đô rất khác những nơi kia, đây là chỗ muôn vàn thương nhận hội tụ, những người có thể bán trứng gen đều là đại quý tộc hoặc có thế lực lớn nắm trong tay cực nhiều dia mạch, người bình thường rất khó kinh doanh.

Huống hồ Hàn Sâm còn định mở gian hàng online, một là không có tiền chạy quảng cáo, hai là không có nguồn cùng cấp ổn định, thực sự rất khó phát triển, không lỗ là may lắm rồi.

Lý Băng Ngữ có cảm giác mình được thấy cảnh gian hàng online của Hàn Sâm sập tiệm nhanh thôi, đồng thời nàng hạ quyết tâm nếu Hàn Sâm vay

tiền thì nàng sẽ nói mình cũng rỗng ví rồi. Đến lúc ấy Hàn Sâm sẽ phải đi đánh Tần Bạch thôi.

Hàn Sâm lên mạng tìm hiểu tình hình sơ lược của thành Ngọc Bích, thử dạo qua các gen hàng bán trứng gen online, biết địa khái dạng trứng gen nào sẽ bán chạy.

Đến lúc tới trạm truyền tống lượng tử, Hàn Sâm không khỏi sửng sốt há hốc miệng. Những thiết bị truyền tống kia cực kỳ giống với thiết bị truyền tống trong Tí Hộ Sở.

"Chẳng lẽ công nghệ trang thiết bị truyền tống của Tí Hộ Sở thực sự đến từ đại vũ trụ đế quốc?" Vẻ mặt Hàn Sâm hết sức kỳ dị.

Hắn biết công nghệ truyền tống của Liên Minh bắt nguồn từ việc phá giải khoa học kỹ thuật còn sót lại của các nên văn minh khác, nhưng khi nhìn thấy những thiết bị truyền tống kia hắn mới phát hiện chúng giống y hệt nha, nếu nói không có quan hệ thì rất khó làm người ta tin.

Sau khi trả phí truyền tống, Hàn Sâm trải qua một cảm giác quen thuộc, tới một tinh cầu tên là Gwa.

Hắn đã tra cứu trên mạng, trên tinh cầu Gwa có một số loại chủng gen cực kỳ hiếm gặp, chúng không khó tìm nhưng trứng gen lại rất khó kiếm.

Ví dụ như một loại tên Linh Nhãn Yêu, là chủng gen cấp tử Tước, cấp bậc không cao nhưng nếu hợp thể sẽ giúp nhân loại sở hữu khả năng nhìn xuyên thấu. Giá của trứng gen Linh Nhãn Yêu đắt hơn rất nhiều

trứng gen cấp Bá Tước khác, tiếc rằng có tiền cũng chẳng mua được.

Đương nhiên Hàn Sâm không tính đánh trứng gen Linh Nhãn Yêu đem bán. Thứ nhất là vì phần lớn kẻ mua loại trứng gen này đều ấp ủ vài suy nghĩ thiếu đạo đức trong đầu, thứ hai là bởi Linh Nhãn Yêu sống rất khó tìm.

"Lúc về tự tìm một con để chơi là được." Hàn Sâm vừa đi vừa nghĩ thầm.

Thánh Văn Bạch Lộc phô trương quá, chỗ này lại có rất nhiều người, nên Hàn Sâm không mang ra cưỡi, chỉ đi bộ từ từ, vừa đi vừa tìm hiểu †ình hình

trên tinh cầu Gwa.

Dưa theo thông tin tra được trên mạng, đi về phía Tây không xa lắm sẽ gặp một nơi có tên Dạ Khốc Cốc, chỗ đó là nơi chủng gen cấp Tử Tước Bát Âm Trùng hay đi qua. Mục tiêu làn này của Hàn Sâm chính là bắt Bát Âm Trùng.

Giống như Linh Nhãn Yêu, trứng gen Bát Âm Trùng cực kì hiếm gặp, hơn nữa giá bán rất cao.

Năng lực chiến đấu của Bát Âm Trùng rất yếu, kỹ năng hợp thể bát âm cũng chẳng có nhiều công dụng thực tế, nhưng nó có thể tăng cường khả năng cảm nhạc và kỹ năng thanh nhạc của nhân loại.

Vũ trụ đế quốc không chỉ phát triển mạnh về vũ lực mà còn phát triển các loại hình văn hoá giải trí, có rất nhiều tượng đài âm nhạc sống trong thời đại này.

Cũng có khá nhiều người trẻ ôm mộng trở thành ca sĩ hay minh tinh, đặc biệt là tầng lớp Quý Tộc, họ vô cùng sùng bái loại hình giải trí này. Không cần nói cũng biết tầm quan trong của Bát Âm Trùng đối với giới ca sĩ, chủng gen này vốn chẳng nhiều lắm, tuy cao cấp hơn cũng có nhưng chúng không phải thứ người bình thường kham nổi. Trứng gen Bát Âm Trùng vốn khan hiếm nên cung luôn không đủ cầu. Bát Âm Trùng trong Dạ Khốc Cốc là thể trưởng thành, không thể thu phục hợp thể, đương nhiên không có ai đến đây bắt Bát Âm Trùng. Hết chương 3070.

Chương 3071. Dạ Khốc Cốc

Hàn Sâm cứ tưởng bên trong Dạ Khốc Cốc không có người nào, nơi này chỉ có Bát Âm Trùng thể trưởng thành, lại còn chẳng có địa mạch, thêm việc Bát Âm Trùng khá khó Bát Âm Trùng, chắc là không ai bén mảng tới đây.

Nhưng Hàn Sâm mới vừa tiến vào sơn cốc đã thấy một cô gái che mặt bằng vải lụa mỏng màu xanh, nàng ngồi trên một tảng đá bên trong Dạ Khốc

Cốc, nhắm mắt như đang nghỉ ngơi.

Hàn Sâm nhìn dáng vẻ nàng, biết chắc là nàng đến đây bắt Bát Âm Trùng. Đám Bát Âm Trùng chỉ bò lên khỏi mặt đất khi trời tối, rõ ràng cô gái nàng đang đợi trời tối.

Có lẽ nàng cũng không ngờ sẽ có người đến đây, cô gái Bát Âm Trùng ngờ mở mắt ra, liếc sang Hàn Sâm.

Mặc dù không thấy mặt mũi nàng, vả lại nàng còn mặc một cái áo choàng rộng, không nhìn rõ vóc dáng nhưng nhìn con ngươi có hồn tựa làn thu thuỷ kia, người ta có cảm giác nàng hẳn là một cô gái rất xinh đẹp.

“Có lẽ chỉ có đôi mắt hút hồn, có khi các bộ phận khác trên mặt trông rất kỳ quặc, bằng không đang yên lành ai che kín mặt làm gì?” Hàn Sâm thầm thắc mắc.

Nếu Hàn Sâm biết cô gái này là ai thì sẽ hiểu tại sao nàng phải che mặt.

Phượng Phi Phi, một trong ba ca cơ nổi tiếng nhất đế quốc Đại Tần,

được biết đến với cái tên Phượng Ngâm Ca Cơ. Địa vị của nàng ở đế quốc Đại Tần không hề tâm thường, người hâm mộ nhiều vô kể, nếu không che mặt khi ra ngoài thì sẽ gây tắc nghẽn giao thông.

Chớ coi ca sĩ ở đế quốc Đại Tần là minh tinh hay nghệ sĩ giải trí bình thường. Lại nhớ năm ấy một ca khúc của ca vương nước Tần Chung Ly Tình đã khiến mười mấy hạm đội chính quy nước Triệu đang xâm phạm tỉnh cầu Thiên Mạc rúng động, ấy là một trong những đội quân mạnh nhất bấy giờ.

Đương nhiên chủ yếu là vì chủng gen tuyệt thế trên người Chung Ly Tình - Tuyệt Đối Âm Giới. Tuy tam đại ca cơ không có địa vị cao như Chung Ly Tình nhưng hiện tại họ cũng chỉ đứng sau vị trí của ca vương, tất cả đều là cường giả có chủng gen hệ Âm cấp Thần chứ không chỉ là minh tinh đơn thuần.

Ở vũ trụ đế quốc, nếu không có chủng gen cường đại trợ giúp thì làm gì cung khó bước đến thành công đỉnh cao, mỗi nhân vật đứng đầu các lĩnh vực đề là cường giả vô cùng khủng bố.

Rõ ràng Phượng Phi Phi đến Dạ Khốc Cốc là để bắt Bát Âm Trùng. Tuy không thể thu phục, hợp thể với Bát Âm Trùng đã nở nhưng có thể dùng để điều chế nước thuốc gen dưỡng giọng, đó là thứ rất tốt cho các ca sĩ.

Tất nhiên ở cảnh giới của Phượng Phi Phi, bọn Bát Âm Trùng bình thường chẳng thể lọt vào mắt xanh của nàng. Trước đó nàng nghe nói có một con Bát Âm Trùng đột biến cực kỳ quý hiếm xuất hiện trong Dạ Khốc Cốc, vả lại nàng cũng ra ngoài một chuyến nên mới mọt mình đến đây bắt Bát Âm Trùng.

Thấy Hàn Sâm tiến vào Dạ Khốc Cốc, Phượng Phi Phi chẳng thèm để ý. Cho dù Hàn Sâm tới đây bắt Bát Âm Trùng giống nàng thì cũng chẳng tranh với nàng được đâu, huống hồ nàng tới đây vì muốn bắt Bát Âm Trùng biến dị, không có hứng thú với đám Bát Âm Trùng thường.

Phượng Phi Phi mặc kệ Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm lại hơi khó xử. Có người ngoài ở đây, hắn không thể sử dụng Huyền Hoàng Kinh, nếu để người lạ thấy hắn đánh chủng gen thành trứng, liệu hắn có bị bắt đi mổ xẻ nghiên cứu hay không.

Vả lại Hàn Sâm vừa nhìn đã biết Phượng Phi Phi không phải dạng người dễ dây dưa, đây chỉ là một loại trực giác, thực tế chưa có căn cứ chính xác.

Thấy Phượng Phi Phi nhắm mắt dưỡng thần, Hàn Sâm bèn vòng qua nàng, tiến sâu vào trong Dạ Khốc Cốc hòng tránh xa nàng một chút, để nàng không thấy mánh khoé mình sử dụng.

Thường thì người hát hay đều có đôi tai rất thính, Phượng Phi Phi lại là người nổi bật nhất trong số đó, huống hồ cơ thể nàng còn dung hợp với chủng gen đặc biệt. Tuy không mở mắt nhưng mọi cử động của Hàn Sâm đều lọt vào tai nàng, não nàng lập tức vẽ ra một chuỗi tranh động.

Thấy Hàn Sâm không nhận ra mình, thẳng tiến vào sâu trong cốc, Phượng Phi Phi không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu bị nhân ra, nàng sẽ bị hạn chế hành động, e rằng không tiện đi tranh Bát Âm Trùng biến dị. Bằng không chuyện ca cơ nổi tiếng Phượng Phi Phi tranh giành một con Bát Âm Trùng nhỏ bé lại bị đồn thổi ra ngoài, dù nàng chẳng làm gì sai thì e rằng cũng bị bàn tán xôn xao.

Mặc dù Phượng Phi Phi không sợ, nhưng tựu chung chẳng thấy dễ chịu gì.

Nhưng thật ra Phượng Phi Phi lo xa quá, Hàn Sâm hoàn toàn không biết chuyện Bát Âm Trùng biến dị, chỉ trùng hợp tới đây bắt Bát Âm Trùng bình thường mà thôi.

Hàn Sâm đi thẳng vào sâu Dạ Khốc Cốc. Mặc dù bây giờ mới là chập tối, sắc trời bên ngoài chưa tối hẳn nhưng càng tiến sâu vào sơn cốc Hàn Sâm càng thấy khung cảnh chung quanh trở nên âm u.

Trong sơn cốc không có cây lớn, chỉ có thực vật thân thảo mọc lên, song chúng trông rất tươi tốt, có thể cao tới hơn một thước.

Sở dĩ nơi đây được gọi là Dạ Khốc Cốc là vì chủng gen chõ này hay ra ngoài vào ban đêm, ban ngày rất khó thấy, vậy nên Hàn Sâm đi thẳng vào sâu sơn cốc cũng không thấy chủng gen nào.

Vào đến nơi sâu nhất sơn cốc, thấy đằng trước không còn đường, lúc này Hàn Sâm mới cẩn thận quan sát bốn phía.

Nơi này cách chỗ cô nàng kia khá xa, từ lâu không còn thấy bóng dáng nàng, hơn nữa xung quanh có rất nhiều cỏ cây cao hơn một thước, chỉ cần nàng không chạy tới đây, nàng sẽ không biết tình hình của Hàn Sâm ở bên này.

Ở trong cùng sơn cốc là một cái ao do suối trong tạo thành, diện tích không lớn, to bằng nửa sân bóng rổ, nước trong vắt, có thể thấy đá đá cuội dưới đáy.

Bên cạnh ao có khá nhiều khối đá nham lớn, Hàn Sâm chọn một tảng cao nhất ngồi lên, có thể đưa mắt trông xa tám hướng rồi ra tay cũng chưa muộn.

Sắc trời dần tối, dưới ánh nắng chiều tranh tối tranh sáng, đột nhiên Hàn Sâm nghe thấy tiếng tiếng ri ri trong veo, Hàn Sâm không ạ gì nó, ấy là tiếng dế mèn.

Hàn Sâm lần theo tiếng kêu nhưng nghe thấy bóng dáng dế mèn, âm thanh phát ra từ khe những tảng đá nằm bên cái ao.

Ngay khi Hàn Sâm định qua xem thử bên trong có chủng gen không, hắn bỗng nheo mắt lại, hình như dưới nước có gì đó đang chuyển động.

Ổn định cơ thể bất động,Hàn Sâm thận trọng nhìn xuống đáy nước. Tuy ánh sáng trong sơn cốc rất mờ nhưng với nhãn lực của mình, Hàn Sâm vẫn nhìn rõ ở đáy ao có một sinh vật kỳ dị đang từ từ chuyển động.

Có vẻ vật đó khá giống thằn lằn, nhưng dầu nó rất lớn, dài hơn một thước, thân màu xanh đen, nó Bát Âm Trùng động dưới đáy nước, hoà mình với rêu xanh bên dưới, rất khó phát hiện.

Song lúc này con thắn lằn to lớn đang vặn mình dưới đáy nước, nó đang tiến về nơi khe đá phát ra âm thanh ri ri.

Chẳng mấy chốc, con thằn lằn to đã bò khỏi nước hồ, nhìn chằm chằm vào khe đá, bò qua từng chút một, giống như một con rắn độc đang canh me đớp trả con người.

Trên thân mình xanh đen của nó không có vảy nhưng lại mọc chỉ chít những cục mụn cơm, nhìn rất giống cục u độc trên thân con cóc.

Thằn lằn sắp bò lại gần khe đá. Đột nhiên hắn thấy một bóng màu đỏ loé lên từ khe đá, một vật gì đó vọt ra từ bên trong.

Hết chương 3071.

Chương 3072. Hang dế mèn

Một con dế lớn mình đen, đầu màu đỏ chui ra từ khe đá, quần thảo đánh nhau với con thằn lằn xanh đen.

Con dế chỉ to bằng nắm đấm, bé hơn thằn lằn rất nhiều, nhưng tốc độ cực kì nhanh, không hề rơi vào thế hạ phong, hai cái bóng một đen một xanh đáp trả lẫn nhau, trông tương đối đặc sắc.

Hàn Sâm trên tảng đá cũng thấy thích thú, hai con chủng gen này có cấp bậc không cao, chắc chỉ là Tử Tước mà thôi, nhưng đánh nhau lại rất hăng hái, cảm giác như đang xem chọi dế.

"Chim sẻ bé mấy cũng là thịt, đợi bọn họ đấu gần xong thì đánh cả hai thành trứng, đem về chắc bán được chút tiền, ít nhất có thể giải quyết vấn đề tiền thuê nhà trong một thời gian ngắn."

Hàn Sâm đang xem say sưa, chợt thấy u mụn trên thân con thằn lằn nổ tung toé. Chất lỏng màu xanh bung nở như hoa tươi, lập tức phọt hết lên người con dế.

Lớp vỏ dế mèn như thể mới bị tạt axit sunfuric, toả ra khói trắng, nhanh chóng bị ăn mòn.

Con dế kêu "ri ri" một tiếng, rơi xuống đất, thằn lằn biết đã thành công, lập tức lao tới thật nhanh, dế mèn giãy giụa toan chui vào kẽ đá.

Nhưng chất độc trên người con thằn lằn thật sự quá ghê gớm, con dế chưa kịp bò đến kế đá thì lớp võ đã bị ăn mòn để lộ phần thịt nhầy nhụa, nó sắp tiêu đời rồi.

Như thể hồi quang phản chiếu, con dế đạp mạnh chân sau, thân thể †oé toét lập tức vọt lên, tránh khỏi đầu lưỡi thằn lằn, đồng thời chen vào kẽ đá.

"Bị thương nặng thế thì có trốn về ổ cũng vô dụng, e rằng không cần con thằn lằn chạm vào thì nó vẫn biến thành vũng máu thôi." Hàn Sâm cảm thấy thời cơ đã đến, định chuẩn bị ra tay. Đột nhiên, đồng tử hắn co lại.

Khi thằn lằn vọt tới trước khe đá, trong khe bắn ra một luồng ánh sáng lạnh lẽo, con thằn lằn xanh đen không có cơ hội phản ứng, lập tức biến thành

một khối hoá thạch.

“Ơ, con dế kia có khả năng hóa đá à? Vậy sao vừa nấy nó không thể hiện?” Hàn Sâm hơi nghi ngờ.

Nhưng không còn thời gian suy nghĩ xa xôi nữa, Hàn Sâm sợ con dế bị thương quá nặng, chút nữa sẽ biến thành đống máu. Huyền Hoàng Kinh của hắn lợi hại đến đâu cũng chẳng thể đánh một vũng máu thành trứng.

Thân hình lóe lên, hắn tiến lại trước khe đá, ngưng tụ Huyền Hoàng Kinh, biến ra một tia sáng màu đỏ tươi đánh lên người con thằn lằn bị hoá đá.

Mặc dù cơ thể nó đã bị hoá đá, nhưng dưới sức mạnh của Huyền Hoàng Kinh, nó vẫn bị thoái hoá nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã biến thành một quả trứng màu xanh đen to bằng trứng chim bồ câu.

Thu được trứng thắn lằn, Hàn Sâm vươn tay đánh một quyền lên khe đá bên cạnh, muốn cho nổ kẽ đá, xem con dế bên trong ra sao.

Ai ngờ đánh xuống một quyền thôi mà tảng đá đã vang tiếng nứt, nhưng không vỡ tan luôn.

“A, chuyện gì đây?” Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, sức lực trong quyền này của hắn đáng sợ biết mấy, đừng nói là tảng đá, ngay cả thép hợp kim cũng sẽ bị dánh tan. Song nó chỉ làm tảng đá này bị nứt mấy đường, rõ ràng nó có phần kỳ lạ

Hàn Sâm thấy trong khe đá không có động tĩnh gì, không thấy chùm †ia sáng hoá đá được bắn ra nữa. Thậm chí khi tung thêm mấy quyền liên tiếp, mãi cho đến quyền thứ tư thì tảng đá mới bị vỡ nát, vết nứt trên đó lan to bằng cái chậu rửa mặt.

Hs hướng mắt vào trong hang, chợt ngẩn người, chỉ thấy trong đó là một hang đá to bằng cái bồn tắm, chẳng thấy bóng dáng con dế đâu, trên mặt đất chỉ còn một vũng máu, tám chín mươi phần trăm là xác con dế biến thành.

“Đây là gì?” Hàn Sâm quan sát máu loãng.

Trong hang rất ẩm ướt, có một lớp rêu xanh cực dày, sau khi bị máu loãng ăn mòn, một phần rêu bị tan chảy, để lộ tảng đá phía dưới.

Tảng đá phía dưới cực kỳ bằng phẳng, giống như có người mài nhẵn, trên đó khắc một vài ký hiệu, song ở trên có rêu và máu lỏng nên không nhìn rõ cho lắm.

Hàn Sâm đưa tay gạt sạch đám rêu xanh, chẳng mấy chốc đã phát hiện dưới hang đá hình như là một phiến đá được khắc những ký hiệu đặc biệt.

Hàn Sâm đánh vỡ đá nham ở xung quanh, định móc phiến đá ra xem. Nhưng đá phiến dài cỡ bốn thước, rộng hơn một thước, không biết dày thế này, rất khó lấy ra trực tiếp.

Hàn Sâm đành kiên nhẫn đập vỡ một tảng đá nham bên cạnh phiến đá, từ đó phát hiện phiến đá này dày nửa thước, màu xám trắng, bản chất khác hẳn đá hoa cương bên cạnh.

Sau một hồi hì hụi, cuối cùng Hàn Sâm cũng đào được phiến đá lên. Khi Hàn Sâm lôi phiến đá ra ngoài, hắn mới biết đây không phải một khối đá phiến mà là một cái hộp đá.

Hàn Sâm cố thử mở hộp đá ra, song ổ khoá của nó không có chút phản ứng nào. Hàn Sâm biến ra chưởng bổ xuống mấy nhát nhưng chỉ để lại vài vệt trắng trên nó.

“Xem ra hộp đá này có điểm kỳ quái.” Hàn Sâm nhìn sắc trời, thấy còn sớm, Bát Âm Trùng chưa xuất hiện. Sau khi kéo hộp đá ra ngoài, hắn không phát hiện điều gì khác lạ, lúc này mới nhét đá cuội vào lấp hang.

“Tia sáng hoá đá kia chắc không phải do con dế bắn ra, nhìn nó có vẻ không phải chủng gen hệ Thạch. Nếu không phải nó thì sẽ là kiệt tác của hộp đá này. Nhưng tại sao ta đào nó ra, vật lộn lâu như vậy mà nó chẳng có tí phản ứng nào?” Hàn Sâm ngẫm nghĩ.

Tuy Hàn Sâm tự cho rằng mình khá tuấn tú nhưng chắc hắn chưa đẹp trai đến độ hộp đá thay đổi thái độ đối đãi đâu nhỉ.

“Rốt cuộc ngyên nhân là gì?” Hàn Sâm nhìn nắp trên hộp đá, nơi có vết máu loãng của con dế đã bị khô và đặc lại.

Tim Hàn Sâm bỗng giật thót lên: “Hay là thấy máu thì nó mới có phản ứng?”

Mặc dù là thế nhưng Hàn Sâm không định lấy máu mình đi thử, ánh mắt hắn sục sạo khắp nơi, tính săn giết một chủng gen rồi kiểm tra xem máu tươi từ chủng gen có thể kích hoạt hộp đá không.

“Ting!” Hàn Sâm chợt nghe thấy từ bụi cỏ cách đó không xa truyền tới tiếng gảy dây đàn, nhìn lên thấy sắc trời đã tối hoàn toàn, trăng lưỡi liềm đang treo trên đỉnh núi.

Không lâu sau, hắn nghe thấy tiếng gảy dây đàn truyền tới từ bốn phía, như thể có người đang gảy đàn cổ diễn tấu, âm thanh nghe thật êm †ai, khiến sơn cốc chìm trong bóng đêm lộ ra vẻ tịch mịch.

Hàn Sâm đột nhiên nín thở, cả người như bị hoá đá,không thể cựa quậy.

Bát Âm Trùng không có thị lực nhưng lại cực kì nhạy cảm với âm thanh. Tiếng muỗi vo ve cách đây vài dặm cũng không thể qua mặt chúng. Vậy nên muốn bắt Bát Âm Trùng, tuyệt đối không được phát ra bất kỳ tiếng động nào, ngay cả tiếng tim đập cũng sẽ quấy nhiễu bọn chúng.

Chỉ có đợi tới lúc chúng bò lên từ dưới đất, đứng bên cạnh tung một đòn tất tay, không cho chúng cơ hội trốn về lòng đất, rất khó bắt ngay lập tức.

Hàn Sâm không chế cơ thể, ngồi đó như một pho tượng, rất nhanh đã thấy có ánh sáng trắng từ từ hiện lên trong bụi cỏ gần đó, trông như những con đom đóm giữa màn đêm.

Hết chương 3072.

Chương 3073. Bát Âm Trùng biến dị

Tuy Hàn Sâm đã từng lên mạng xem ảnh Bát Âm Trùng nhưng lúc tận mắt nhìn vẫn có cảm giác rung động trước vẻ đẹp của nó.

Một con bướm xinh xắn như tỉnh linh, trên người lập loè ánh huỳnh quang trắng. Nơi vốn phải là thân trùng lại giống như nhân loại, ngoại trừ khuôn mặt trắng bệch và đôi râu mọc trên đỉnh đầu thì nó giống hệt một con người bướm bản thu nhỏ.

Trong lòng ôm một vật nho nhỏ, hình như là đàn tỳ bà, song có tám dây đàn. Khi Bát Âm Trùng gảy ngón tay, nó sẽ phát ra tiếng đàn lanh lảnh.

Tuy tiếng đàn của Bát Âm Trùng rất êm tai nhưng Hàn Sâm không có hứng thưởng thức, chỉ muốn dùng Huyền Hoàng Kinh làm cho xong chuyện, bỗng nghe thấy gần đó truyền đến một tiếng đàn tuyệt vời.

“Lại có Bát Âm Trùng ra hả?” Hàn Sâm lập tức dừng hình, nếu giờ đánh rắn động cỏ thì các Bát Âm Trùng khác cũng nghe thấy tiếng động, không ra ngoài nữa.

Quả nhiên, chỉ một chốc sau, lại có những ánh huỳnh quanh bay ra từ bụi cỏ, đều là Bát Âm Trùng. Những tiếng đàn khác biệt hoà quyện với nhau nhưng không hề bị lạc lõng, dường như đây là một buổi hòa nhạc long trọng.

Từng con Bát Âm Trùng xinh đẹp bay múa trên bụi cỏ, số lượng càng lúc càng nhiều, chỉ một lát đã thấy mười mấy con Bát Âm Trùng xuất hiện.

Hàn Sâm biết Dạ Khốc Cốc có nhiều Bát Âm Trùng, nhưng không ngờ lại đông như vậy, chỉ trong một khoảng nhỏ đã có mười mấy con Bát Âm Trùng.

“Ting!” Lại là một tiếng đàn truyền đến. Song âm thanh này hơi khác những tiếng đàn trước đó, ngay cả Hàn Sâm cũng thấy mình rung động trước thanh âm này, kìm lòng không được mà bị tiếng đàn thu hút.

Ngay khi âm thanh ấy cất lên, tiếng đàn của mười mấy Bát Âm Trùng nọ cũng lập tức dừng lại.

Ánh mắt Hàn Sâm chuyển hướng tới nơi phát ra tiếng đàn, chỉ thấy một chùm sáng màu bạc đang bay lượn trên nước suối. Ấy là một con Bát Âm Trùng toả ánh sáng màu bạc. Không biết nó bay ra từ đâu, lúc này ó đang vừa bay giữa không trung trên ao nước vừa gảy đàn tỳ bà tám dây.

Bát Âm Trùng bình thường đều là màu trắng, còn con Bát Âm Trùng kia là màu bạc nhạt. Hình như chiếc đàn tỳ bà kia cũng được đúc từ bạc ngọc, ngân quang dao động trên tám dây đàn. Khi ngón tay tinh xảo vuốt dây đàn cũng là lúc tiếng nhạc trong trẻo như suối nguồn truyền vào tai Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm cảm thấy tâm hồn mình như vừa được thanh tẩy.

“Bát Âm Trùng biến dị?” Hàn Sâm hơi vui mừng, Bát Âm Trùng biến dị thực sự rất hiếm. Hắn vốn không ngờ mình sẽ bắt gặp một con Bát Âm Trùng biến dị.

Gần như không chút do dự, thân hình Hàn Sâm bật lên, vọt tới trước mặt Bát Âm Trùng như một bóng ma, trên tay loé sáng hào quang đỏ, lập tức đánh lên người Bát Âm Trùng biến dị.

Hàn Sâm chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, không biết thưởng thức âm nhạc, cứ bắt Bát Âm Trùng biến dị trước đã, thế mới thực tế.

Bát Âm Trùng biến dị chỉ là cấp Bá Tước, cố lắm cũng chỉ hơn Bát Âm Trùng bình thường cấp Tử Tước. Nhưng trước mặt Hàn Sâm nó vẫn để lộ vẻ yếu ớt, bị hào quang đỏ đánh trúng.

Hàn Sâm chẳng thèm nhìn kết quả, thân thể loé lên, liên tục đánh ra mười mấy quyền. Mười mấy con Bát Âm Trùng bị Hàn Sâm đánh trúng hết.

Tính cả con Bát Âm Trùng biến dị, tất cả Bát Âm Trùng đều nhanh chóng thoái hoá, hoá thành trứng gen mà trắng trong chớp mắt. Con Bát Âm Trùng

biến dị chỉ gắng gượng được mấy hơi, sau đó biến thành trứng gen màu bạc.

“Có kỹ năng thần kỳ này trong tay, lo gì không có tiền ăn ngon chè chén.“Hàn Sâm nắm mười mấy quả trứng gen tinh xảo như trân chân trong lòng bàn tay, sung sướng không nói thành lời.

Đang lúc đắc ý, bỗng nghe thấy tiếng vượt gió từ xa. Quay đầu lại nhìn, chính là cô nàng đeo lụa che mặt từng gặp ở sơn cốc, nàng đang rung đôi cánh sau lưng, bay tới đây.

Phượng Phi Phi chờ ở giữa sơn cốc. Bát Âm Trùng biến dị có thể xuất hiện ở bất cứ đâu, nàng đều có thể đến đó ngay.

Khi tiếng đàn của Bát Âm Trùng biến dị vang lên bên này, Phượng Phi Phi lập tức vọt đến, tiếc rằng vẫn chậm một bước, lúc nàng chạy đến Hàn Sâm đã thu trứng gen rồi.

Phượng Phi Phi xé gió bay tới, không thấy Bát Âm Trùng biến dị, nhưng lại gặp Hàn Sâm, biết là có chuyện không hay xảy ra.

“Sao có chuyện trùng hợp thế chứ? Rõ ràng ta nghe nói Bát Âm Trùng xuất hiện mấy lần ở chỗ vách hồi âm trong sơn cốc, sao lần này lại xuất hiện ở bên bờ ao thế nhỉ?” Phượng Phi Phi nhìn ngó xung quanh, song chẳng thấy nổi một con Bát Âm Trùng, chỉ có Hàn Sâm đứng bên bờ ao. Nàng đoán có thể Hàn Sâm đã bắt được Bát Âm Trùng biến di, trong lòng không khỏi hụt hãng.

Hàn Sâm liếc nhìn nàng, không nói gì, quay người định rời khỏi cốc.

Phượng Phi Phi lập tức bay tới. Động tĩnh quả thực quá lớn, những con Bát Âm Trùng khác đã bị dọa sợ trốn về lòng đất, có lẽ mấy ngày nữa sẽ không ra ngoài.

“Các hạ có săn được Bát Âm Trùng biến dị không?” Phượng Phi Phi suy nghĩ một hồi, cất tiếng hỏi Hàn Sâm đang chuẩn bị rời đi.

`.

“Bát Âm Trùng biến dị là gì? Chưa từng thấy.” HS nói dối mà không đỏ mặt thở gấp, nói xong bỏ ra ngoài sơn cốc.

Phượng Phi Phi nhất thời thấy rất chán nản. Nếu Hàn Sâm nói không đuổi kịp Bát Âm Trùng biến dị, đã để nó chạy về lòng đất thì Phượng Phi Phi sẽ miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng rõ ràng nàng đã nghe thấy tiếng đàn của Bát Âm Trùng biến dị vọng lại từ đây, Hàn Sâm vẫn luôn ở khu vực này, tại sao chưa từng gặp nó, chắc chắn hắn đang nói dối.

“Các hạ chớ hiểu lầm. Nếu các hạ chịu bắn Bát Âm Trùng thì ta sẽ mua lại với giá gấp đôi giá thị trường.” Phượng Phi Phi lại nói.

“Không bán.” Lần này Hàn Sâm trả lời chắc nịch.

Bát Âm Trùng biến dị đã biến thành trứng, bây giờ lấy ra cho Phượng Phi Phi thấy, chắc chắn sẽ bị nghi ngờ. Huống hồ giá bán trứng gen không chỉ trả gấp đôi là xong. Loại trứng biến dị hiếm hoi như này cho dù cấp bậc không cao nhưng bán gấp mười mấy lần không phải chuyện khó.

Hơn nữa Hàn Sâm còn muốn mang trứng gen hiếm này về thu hút tiếng tăm, hắn không dễ dàng xuất hàng đâu.

Phượng Phi Phi hết sức thất vọng. Nhưng việc tới nước này rồi, nàng chỉ đành từ bỏ.

Hàn Sâm vác hộp đá chạy tới giữa Dạ Khốc Cốc, đột nhiên thấy trước mắt hiện ra một người cưỡi Độc Giác Thú trắng như tuyết, người này mặc một bộ áo giáp bạch ngọc, là một nam tử uy nghiêm và tuấn tú.

“Bất cứ giá nào, bổn công tử muốn có Bát Âm Trùng biến dị, ra giá đi” Người đàn ông cưỡi Độc Giác Thú nhìn xuống Hàn Sâm như một thiên chi kiêu tử.

“Công Thúc Cẩn, sao ngươi lại ở đây?” Phượng Phi Phi đang rời khỏi sơn cốc cũng thấy người đàn ông anh tuấn nọ, khẽ nhíu mày hỏi.

“Nghe nói tiểu thư Phi Phi đến Dạ Khốc Cốc một mình, ta sợ ngươi gặp

nguy hiểm nên mới âm thầm theo sau bảo vệ.” Công Thúc Cẩn cười nói.

“Cẩn công tử thật có lòng.” Phượng Phi Phi không vui nhưng không tỏ vẻ ra mặt.

“Nên như vậy.” Công Thúc Cẩn nở một nụ cười mê người, sau đó chuyển hướng sang Hàn Sâm, nói: “Bát Âm Trùng biến dị là thứ cô Phi Phi rất cần. Ngươi chỉ cần ra giá, dù là bao nhiêu thì bổn công tử cũng không kì kèo, ngươi cứ mở miệng là được.”

Phượng Phi Phi muốn chen ngang nhưng lại nghe thấy Hàn Sâm dứt khoát đáp một tiếng không bán,không khỏi ngạc nhiên nhìn sang Hàn Sâm.

Hết chương 3073.

Chương 3074. Ăn cướp?

Phượng Phi Phi khá ngạc nhiên, quan sát Hàn Sâm. Từ chối sức hút của tiền bạc không hải chuyện quá khó khăn, nhưng để khước từ Công Thúc Cẩn thì cần cân nhắc.

Công Thúc Cẩn là con trai của đại phu tử Công Thúc Chỉ, vốn có tiếng là tài tử, hắn bộc lộ tài năng ở thành Ngọc Bích từ thuở nhỏ, sức chiến đấu không những phi phàm mà còn kế thừa cả thiên phú của Công Thúc phu tử ở trên phương diện thuật địa mạch. Tuy chức quan của hắn ở Tần quốc không cao lắm, nhưng địa vị thì lại không tâm thường.

Công Thúc phu tử là một trong số rất ít các đại phu tử nước Tần, chẳng biết đã có bao nhiêu vương công quý tộc muốn kết giao với hắn, mời hắn đoán địa mạch. Mạng lưới quan hệ của hắn trải rộng vượt xa bình thường.

Tuy Phượng Phi Phi không ưa Công Thúc Cẩn lắm nhưng cũng chẳng muốn đắc tội hắn, nguyên nhân chủ yếu chính là địa vị của Công Thúc phu tử ở nước Tần.

Vậy mà Hàn Sâm dám từ chối thẳng thừng thế này, trừ phi hắn không hề nao núng trước địa vị của Công Thúc Cẩn. Bằng không với tính cách của Công Thúc Cẩn, e rằng động thái của Hàn Sâm sẽ mang lại phiền phức lớn.

Phượng Phi Phi biết rõ tâng lớp quyền quý trong lòng bàn tay, nhưng không biết mặt Hàn Sâm, vậy nên nàng không khỏi ngạc nhiên.

Nhìn Hàn Sâm rảo bước bỏ đi, chẳng mấy chốc sẽ rời khỏi Dạ Khốc Cốc, trong mắt Công Thúc Cẩn hiện lên sát ý, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất ngay, khuôn mặt tuấn tú lại khôi phục dáng vẻ lịch lãm nho nhã vốn có.

“Vốn muốn làm chút chuyện vì tiểu thư Phỉ Phỉ nhưng không ngờ không thể dốc sức, tại hạ ngại quá.” Công Thúc Cẩn tiến lại gần Phượng Phi Phi.

“Làm phiền công tử tốn công, Phỉ Phỉ vốn chỉ có hứng nhất thời, bây giờ đã hết hứng rồi.” Phượng Phi Phi mỉm cười nói.

“Ta đưa nàng trở về nhé?” Công Thúc Cẩn cưỡi Độc Giác Thú, duỗi tay ra dấu mời, rõ ràng là muốn Phượng Phi Phi cưỡi chung với hắn.

“Ta xin nhận ý tốt của công tử, nhưng ta vẫn muốn đi dạo một mình một lát, không dám làm phiền công tử.” Phượng Phi Phi khẽ hành lễ, sau đó rung đôi cánh ánh sáng, bay ra ngoài sơn cốc.

Phượng Phi Phi tỏ ý từ chối quá rõ, Công Thúc Cẩn vẫn giữ vững phong thái, không đuổi theo nàng. Nhưng sau khi Phượng Phi Phi đi xa, mắt hắn ánh lên tia tức giận: “Phượng Phi Phi, bổn công tử sớm muộn gì cũng sẽ bắt ngươi cầu xin tha thứ trên giường.”

Sau khi ra khỏi Dạ Khốc Cốc, Hàn Sâm lập tức tiến thẳng hướng đến chỗ thiết bị truyền tống.

Vừa nãy lúc Công Thúc Cẩn ra giá cao, trong lòng Hàn Sâm cũng thấy hơi tiếc nuối. Nếu biết có kẻ tiêu tiền như nước chủ động ngỏ ý thì hắn đã chẳng đánh Bát Âm Trùng biến dị thành trứng.

Dù sao cũng là bán, bán cho ai chẳng được. Có kẻ hét giá cao, rất muốn bán, tiếc rằng Bát Âm Trùng biến dị biến thành trứng rồi, thực sự không thể

lấy ra bán trước mặt người ta.

Trước khi Hàn Sâm trở lại trạm truyền tống, hắn thấy một bóng dáng bay đến, đáp xuống đối diện mình, chính là Phượng Phi Phi.

“Cô nương còn chuyện gì sao? Nếu là về Bát Âm Trùng biến dị thì chớ nhắc tới.” Hàn Sâm nói.

Phượng Phi Phi khẽ lắc đầu: “Ta không tới vì Bát Âm Trùng biến dị. Ngươi đã biết công tử vừa nãy là ai?”

“Không biết.” Hàn Sâm lắc đầu.

“Quả nhiên.” Phượng Phi Phi cười khổ: “Hắn là một trong Tứ đại tài tử thành Ngọc Bích, được xưng là Chân Ma tài tử Công Thúc Cẩn, phụ thân hắn là Công Thúc Chỉ, đại phu tử nổi tiếng bậc nhất của nước Tần. Vừa rồi ngươi đã không nể mặt hắn, e rằng sau này sẽ gặp phiền phức.”

Chuyện này bắt nguồn từ Phượng Phi Phi nên nàng không đành lòng nhìn người khác gặp rắc rối vì mình, thế nên nàng mới chạy tới đây báo cho Hàn Sâm.

“Đa tạ tiểu thư nhắc nhở. Nếu không còn chuyện khác thì tại hạ xin cáo †ừ trước.” Hàn Sâm chắp tay nói.

“Ngươi không tin ta ư?” Thấy Hàn Sâm vẫn rất bình tĩnh, Phượng Phi Phi cho rằng Hàn Sâm chưa tin lời nàng.

Do dự một chốc, nàng tháo khăn che mặt xuống, để lộ gương mặt xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành rồi thở dài, nói: “Ta không lừa ngươi đâu. Ta lo chuyện này chuyển xấu, nếu ngươi tin ta, ta sẽ nghĩ cách giải quyết giúp ngươi.”

Ai”

“Đa tạ ý tốt của tiểu thư, nhưng không cần đâu.” Cảm ơn xong, Hàn Sâm lập tức xoay người rời đi.

Phượng Phi Phi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm đi mất,nhất thời không biết cảm xúc trong lòng mình là gì. Nàng tháo khăn che mặt cho Hàn Sâm biết thân phận thật nhưng Hàn Sâm không hề có chút phản ứng nào, điều này khiến nàng rất bất ngờ.

“Hắn không nhận ra ta thật ư?” Phượng Phi Phi nhìn về phía Hàn Sâm đi xa với ánh mắt phức tạp, song nàng không đuổi theo nữa.

Nàng đã làm hết những việc có thể làm, nếu Hàn Sâm gặp rắc rối thì cũng không liên quan đến nàng nữa.

Phượng Phi Phi là ca cơ nổi tiếng, đừng nói là người nước Tần, thì người dân của sáu đế quốc lớn kia dù chưa bao giờ gặp nàng trực tiếp cũng sẽ từng xem nàng biểu diễn qua internet. Hiếm lắm mới có người không nhận ra nàng.

Phượng Phi Phi cảm thấy rất có thể là Hàn Sâm cố ý giả vờ không nhận ra mình, có lẽ hắn còn có mục đích khác cũng nên.

Đương nhiên Hàn Sâm không nhận ra Phượng Phi Phi thật. Hắn mới đến thế giới này không bao lâu, cơ bản chưa từng chú ý đến mấy ngôi sao kiểu này.

Về phần lời nhắc của Phượng Phi Phi, Hàn Sâm cũng tin. Nhưng chỉ là một tên Công Thúc Cẩn mà thôi, không đáng để hắn chú ý.

“Dương lão, chuyện bán online sao rồi?” Sau khi trở về nhà, Hàn Sâm hỏi thăm Dương phu tử về tình hình phát triển..

“Dựa theo lời đại nhân, đã làm xong tất cả thủ tục rồi, lúc nào cũng có thể cho hàng lên kệ. Nhưng đại nhân muốn đặt tên như vậy sao?” Dương phu tử nhìn Hàn Sâm với vẻ kỳ quặc.

“Cứ để thế” Hàn Sâm cười nói.

Hàn Sâm không có tài đặt tên, gian hàng online của hắn tên là “Một gian hàng nhỏ”. Trong mắt Dương phu tử, cái tên này thực sự không độc đáo và kém thu hút, bán hàng online phải có mánh khoé quảng cáo chứ.

Song Hàn Sâm đã đặt tên như vậy thì hắn sẽ không nói gì thêm.

“Dương lão, mau xếp hàng lên kệ. Sau này chúng ta có tiền ăn chơi nhảy múa hay không đều dựa hết vào nó đấy.” Hàn Sâm hăng hái bừng bừng. Mặc dù ngày trước hắn từng tung hoành thiên hạ nhưng đây là

lần đầu tiên hắn mở tiệm.

Dpt âm thầm cười khổ. Hắn và Lý Băng Ngữ giống nhau, hai người đều không xem trọng chuyện bán hàng qua mạng.

Song nhìn Hàn Sâm hào hứng như vậy, hắn cũng không nhiều lời, chỉ hỏi Hàn Sâm: “Đại nhân, ngài định bày bán mặt hàng gì?”

Lý Băng Ngữ ở bên cạnh cũng nhìn Hàn Sâm, nàng cũng tò mò xem Hàn Sâm chuẩn bị bán thứ gì.

“Ta làm một chuyến tới tinh cầu Gwa, vận khí khá ổn, kiếm được ít trứng gen, tuy cấp bậc không cao nhưng chắc cũng đủ cầm cự một thời gian. Dưỡng lão, ngươi xem thử giúp ta, cái này nên đặt giá bao nhiêu là vừa?” Hàn Sâm lấy ra một quả trứng gen đưa cho Dương phu tử.

Dương phu tử không ngờ Hàn Sâm mới đi chưa đầy hai ngày nhưng vẫn kiếm được trứng gen, nhận lấy xem xét kỹ càng: “Công tử có vận khí tốt thật đấy. Đây là Độc Dịch Bích Hổ cấp Tử Tước, có kỹ năng hợp thể bắn nọc độc, khả năng sát thương của nó ở cấp Tử Tước được coi là khá bá đạo, bán với giá vài nghìn không phải chuyện khó.”

“Còn đây thì sao?” Hàn Sâm lấy thêm một quả trứng gen cho Dương phu tử xem.

“Đây là… Trứng gen Bát Âm Trùng… Công tử, vận khí ngài tốt quá. Tuy Bát Âm Trùng chỉ là trứng gen cấp Tử Tước nhưng giá của nó đắt hơn nọc độc thằn lằn nhiều, hẳn là bán được hàng chục nghìn đấy, giá tiền cụ thể bao nhiêu thì lão phu còn phải nghiên cứu cẩn thận đã” Dương phu tử tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ngươi cầm cái này bán trước đi.” Hàn Sâm lấy ra mười mấy trứng gen, nhét vào tay Dương phu tử.

Dưng phu tử nhìn trứng gen trong tay, mọi người sửng sốt một hồi, trợn mắt há hốc mồm, nhất thời không phát ra tiếng.

“Đại nhân… Không phải ngài đi ăn cướp chứ?” Một lúc sau, Dương phu tử mới lắp bắp nặn ra một câu.

Hết chương 3074.

Chương 3075. Bí bảo trong tráp

“Cướp? Ngươi ở đâu mà cướp được thứ này hả?” Hàn Sâm ném một quả trứng Bát Âm Trùng màu bạc cho Dương phu tử.

Dương phu tử nhận lấy trứng Bát Âm Trùng biến dị, cầm lên trước mắt quan sát cẩn thận, tròng mắt sắp trừng rớt cả ra ngoài: “Đại nhân… Cái này là ngươi đào được thật sao?”

“Không phải đào được chắc đẻ được đấy?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

Dương phu tử khó mà tin nổi, Hàn Sâm không biết thuật địa mạch, tùy tiện đi dạo quanh tinh cầu Cổ Á một vòng, không chỉ đào được hơn mười quả trứng Bát Âm Trùng mà còn đào được một quả trứng Bát Âm Trùng biến dị, đây thật sự là kỳ tích khó có thể tưởng tượng được. Nếu mọi người đều giống như Hàn Sâm thì đám phu tử như họ chắc chết đói sạch cả rồi.

Lần đầu tiên Dương phu tử sinh ra sự hoài nghi với nghề nghiệp của mình, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải.

Lý Băng Ngữ cũng không tin đống trứng Bát Âm Trùng này là Hàn Sâm tự đào được, thầm nghĩ: “Chắc hắn có liên lạc với Tần Bạch, xem ra cơ hội của ta sắp tới rồi.”

“Dương lão, đám trứng gen này giao cho ngươi đấy, bán lấy giá tốt cho †a, chi phí ăn mặc của chúng ta đều dựa vào chúng cả.” Hàn Sâm nói với Dương phu tử.

“Đại nhân, trứng Bát Âm Trùng biến dị này tốt nhất đừng nên bán, chỉ bán những quả trứng Bát Âm Trùng bình thường thôi, quả trứng biến dị này để lại làm bảo vật trấn tiệm. Có nó trong tiệm chúng ta thì chắc chắn sẽ đem lại cho chúng ta rất nhiều mối buôn bán.” Dương phu tử nói.

“Ngươi cứ xem mà làm thôi.” Hàn Sâm không có hứng thú quá lớn với tiền bạc, chỉ cần có đủ tiền để hắn sống ở thành Ngọc Bích là được rồi.

“Thi thể của Tần Uyển Nhi rốt cuộc đang ở đâu đây?” Hàn Sâm đã nghiên cứu kỹ bản đồ thành Ngọc Bích nhưng vì thành Ngọc Bích thật sự quá rộng, rất khó đoán được chỗ thần bí mà Bạch Mặc nói ở đâu.

Hàn Sâm mua một ít máu chủng gen bảo quản lạnh trên mạng, đều là mặt hàng cấp thấp, không mất bao nhiêu tiền.

Nhờ có hệ thống chuyên chở lượng tử, dù cách mấy tinh hệ cũng có thể trực tiếp đưa đến trạm chuyên trở, sau đó sẽ do nhân viên chuyển phát nhanh giao hàng.

Hàn Sâm nhanh chóng nhận được mấy túi máu chủng gen lớn, sau đó tự nhốt mình trong phòng.

Đặt tráp đá kia vào trong bồn tắm, Hàn Sâm đổ túi máu để lạnh lên mặt trên tráp đá. Khi máu tiếp xúc với tráp đá, nhất thời chỉ thấy ký hiệu kỳ dị khắc bên trên sáng lên, tỏa ra quang mang hóa đá lạnh lẽo.

Nơi tia sáng hóa đá đó chiếu lên, bất kể kim loại hay máu thịt đều trực tiếp hóa đá, ngay cả quần áo trên người Hàn Sâm cũng bị biến thành đá.

Đáng tiếc dạng tia sáng hóa đá này không làm gì được cơ thể Hàn Sâm. Hàn Sâm chỉ cảm thấy hơi lành lạnh, da lông không hề có dấu hiệu bị hóa đá.

Theo lượng máu đổ xuống càng nhiều, hoa văn phía trên tráp đá cứ như biết hút máu, tất cả máu đều bị hút vào trong hoa văn.

Hàn Sâm đổ hết túi máu này đến túi máu khác, những hoa văn màu máu đó ngày càng sậm màu, ánh sáng hóa đá cũng ngày càng mãnh liệt. Đến tận khi chỉ còn dư lại một túi máu, Hàn Sâm đột nhiên nghe được một tiếng rắc, tráp đá tự động mở ra một khe.

"Không biết bên trong đựng thứ gi nhỉ?" Hàn Sâm rất tò mò, thò tay mở tráp đá ra, lập tức sững người.

Chỉ thấy thứ đặt bên trong tráp đá là một tảng đá hình trứng, trông như một quả trứng, phần đỉnh có miệng, mặt bên có sáu lỗ, toàn thân màu xám tối, rõ ràng là một cái huyên đá.

Huyên là một loại nhạc cụ, Hàn Sâm chẳng xa lạ gì với nó cả. Trước đây Hương Âm - một trong Bát Ma Tướng dưới trướng Cổ Ma, đã từng đưa cho Hàn Sâm một cái huyên, còn dạy hắn cách thổi huyên.

Đáng tiếc tế bào âm nhạc của Hàn Sâm quá bình thường. Tuy hắn nghiêm túc tự học một thời gian nhưng không có thành tựu gì nổi bật, cũng chỉ thỉnh thoảng cầm ra tiêu khiển mà thôi.

Hôm nay lại thấy được một cái huyên, Hàn Sâm cầm nó trong tay, đáy lòng không khỏi phiền muộn. Từ lúc chị gái Hương Âm phi thăng, Hàn Sâm từng nghĩ rất nhiều cách để tìm nàng nhưng vẫn mãi không tìm được, đây cũng là nỗi tiếc nuối trong lòng Hàn Sâm.

Quang mang hóa đá trên tráp đá đã biến mất, Hàn Sâm vuốt ve huyên đá, thầm thở than: "Chị Hương Âm ơi, rốt cuộc ngươi đã đi đâu rồi?"

Huyên đá mang phong cách cổ xưa, bên trên không có bất cứ hoa văn trang trí nào, chính là một cái huyên đá trông hình thù không có chút mỹ quan nào, thậm chí có thể nói là thô sơ.

Thậm chí mặt ngoài huyên đá còn chẳng mãi nhẵn, thoạt nhìn rất gồ ghề, cứ như đồ vật từ thời viễn cổ.

Hàn Sâm lại cẩn thận tìm tòi trong tráp đá, đáng tiếc trừ cái huyên đá này ra thì không còn gì khác.

“Tráp đá quỷ dị như vậy, chắc đồ vật bên trong cũng không tầm thường đâu nhỉ?” Hàn Sâm nhìn trái rồi lại nhìn phải mà chẳng nhìn ra cái huyên đá này có chỗ nào đặc biệt.

Suy nghĩ một lát, Hàn Sâm đưa huyên đá tới bên miệng, định thổi thử một bài thử xem cái huyên đá này có năng lực gì đặc biệt hay không.

Nhưng Hàn Sâm đưa hơi vào đó, huyên đá lại không kêu, trừ tiếng gió hắn thổi ra thì chẳng có âm thanh gì hết.

“Lạ thật đấy, sao cái huyên đá này lại không kêu?” Hàn Sâm kinh ngạc quan sát huyên đá lần nữa, vẫn không nhìn ra vấn đề gì cả. Huyên đá

có cấu tạo không khác gì huyên bình thường, lỗ khí cũng không bị tắc nhưng không biết vì sao lại không thổi ra tiếng.

Đặt huyên lên miệng lần nữa, lúc này Hàn Sâm ngưng tụ sức mạnh Huyền Hoàng Kinh, trực tiếp rót khí tức mạnh mẽ vào trong một hơi thở, thổi vào trong huyên.

“UI” Tiếng huyên sâu thẳm thê lương vang lên. Ngón tay Hàn Sâm di chuyển, khiến huyên phát ra những âm thanh khác nhau.

Khiến Hàn Sâm ngạc nhiên là, khi ngón tay hắn rời đi, làn khói mỏng manh đột nhiên bay ra từ trong lỗ huyên. Làn khói dần ngưng tụ trên không trung, chẳng bao lâu sau đã biến thành một đám mây trắng.

“Gì thế này?” Hàn Sâm ngừng thổi huyên, nghi ngờ nhìn đám mây trắng lơ lửng trên không trung, thoạt nhìn cứ như cân đẩu vân mà Tôn Ngộ Không vẫn hay cưỡi.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe được trong đám mây trắng vang lên âm thanh như có như không. Thanh âm kia không nhỏ lắm nhưng lại rất khó nghe rõ, tựa như tiếng người con gái nỉ non, lại như tiếng Phật Đà niệm kinh.

“Ai ở trong đó?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, đánh một quyền về phía đám mây. Đám mây tan ra theo nắm đấm của hắn, trực tiếp tiêu tan thành mây khỏi, âm thanh kia cũng biến mất theo.

“Đây rốt cuộc là thứ gì?” Hàn Sâm không khỏi nhíu mày, lại cầm huyên đá lên thổi lần nữa. Rất nhanh, lỗ huyên lại có làn khói bay ra, ngưng tụ thành đám mây.

Hàn Sâm nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên lại nghe thấy tiếng nỉ non trầm thấp cổ quái truyền ra từ trong đám mây, âm thanh ấy như xa tận chân trời lại gần ngay trước mặt, phiêu hốt bất định.

Hàn Sâm nghiêm túc nghe một hồi lâu, vẻ mặt dần thay đổi mà đám mây lại tự động biến mất vào lúc này.

Hắn vội vã cầm huyên đá thổi lần nữa, quả nhiên lại ngưng tụ ra đám mây. Lúc này Hàn Sâm càng cẩn thận lắng tai nghe, nghe một lúc, vẻ mặt càng trở nên quái dị.

Hết chương 3075.

Chương 3076. Dưới chân thiên tử lắm quý tộc

Trước đây, Hàn Sâm cũng từng nghe thấy tiếng nỉ non trong mây. Đó là bên trong cánh cổng hoàng kim của Kim Mao Hống.

Không ai biết bên trong cánh cổng hoàng kim rốt cuộc có thứ gì, phàm là sinh vật bị kéo vào trong đó đều chết hết, không một ai có thể đi ra.

Nhưng lúc trước, khi Hàn Sâm đứng bên cạnh cánh cổng hoàng kim, hắn đã từng nghe được âm thanh quỷ dị truyền ra từ bên trong, như Cổ Thần đang cầu khấn, lại như Phật Đà tụng kinh.

Song Hàn Sâm không đi vào đó, chỉ đứng ngoài cánh cổng lắng tai nghe, cũng không nghe rõ lắm.

Bây giờ nhớ kỹ lại, âm thanh trong cánh cổng hoàng kim cực kỳ giống với âm thanh vọng ra từ trong đám mây, song Hàn Sâm lại không hiểu những âm thanh này đang niệm cái gì.

Phụ nữ đều thích mua sắm, cho dù là Phượng Phi Phi - một trong tam đại ca cơ cũng không ngoại lệ. Lúc này, Phượng Phu Phi đang lướt web trên Xã Hội Giả Tưởng.

Song khác với phụ nữ bình thường, nàng không cần mua mấy thứ như đồ trang điểm, bây giờ nàng đang tìm kiếm Bát Âm Trùng.

Trước đó, nàng đến Dạ Khốc cốc nhưng không săn giết được Bát Âm Trùng, cũng lười tiếp tục đi săn, định trực tiếp mua một ít Bát Âm Trùng để chế tạo dịch thuốc bổ trợ giọng hát.

Đầu tiên là search Bát Âm Trùng, sau đó trực tiếp sắp xếp theo giá từ cao đến thấp. Phượng Phi Phi không để ý giá cả, muốn dùng thì phải dùng hàng tốt nhất.

Một loạt ảnh sản phẩm giả tưởng xuất hiện trước mắt Phượng Phi Phi. Nàng xem một lượt từ giá cao nhất xuống dưới theo thói quen nhưng vừa mới nhìn thấy sản phẩm đầu tiên, Phượng Phi Phi đã giật mình.

“Trứng Bát Âm Trùng biến dị? Thật hay giả vậy?” Phượng Phi Phi trực tiếp nhấn vào thông tin cụ thể của sản phẩm, hình ảnh lập thể của trứng Bát Âm Trùng biến dị lập tức xuất hiện trước mắt nàng.

“Là trứng Bát Âm Trùng biến dị thật!” Phượng Phi Phi mừng rỡ. Hàng hóa trong Xã Hội Giả Tưởng đều là quét hình 3D từ hiện vật, nếu có thể thấy hình ảnh 3D thì chứng tỏ đồ vật thật sự tồn tại.

Nhưng Phượng Phi Phi vừa nhìn giá thì không khỏi nhíu mày. Bởi vì giá niêm yết của trứng Bát Âm Trùng biến dị lại là chín triệu chín trăm chín mươi ngàn - mức giá cao nhất của hàng hóa chủng loại này.

Tuy trứng Bát Âm Trùng biến dị hiếm có nhưng dù sao cũng chỉ là cấp Bá Tước mà thôi, giá tiền này cũng quá khoa trương, chủ tiệm rõ ràng không thật sự muốn bán ra.

“Chủ tiệm, trứng Bát Âm Trùng biến dị của ngươi có giá thực tế thế nào?” Phượng Phi Phi liên lạc với chủ tiệm.

“Xin chào, cửa tiệm đã yết giá công khai rồi, chỉ cần sản phẩm không gỡ xuống khỏi web là có hàng, bất cứ lúc nào cũng có thể đặt hàng, chắc chắn giao hàng trong vòng hai mươi tư giờ, nếu không sẽ bồi thường gấp đôi.” Trả lời Phượng Phi Phi chính là Giang Thị.

Dương phu tử phụ trách kinh doanh cửa hàng, Giang Thị trở thành nhân viên chăm sóc khách hàng, hơn nữa làm việc cũng cực kỳ chăm chỉ, chịu uất ức cũng chưa bao giờ đáp trả.

Nàng với Du Du vốn chỉ là nô lệ, bây giờ đi theo Hàn Sâm, Hàn Sâm hầu như không coi các nàng là nô lệ, Giang Thị đã thấy rất biết ơn rồi, chuyện Hàn Sâm giao cho nàng cũng cố gắng hết sức hoàn thành.

“Ta thật sự muốn mua, cho một cái giá bán hợp lý xem nào.” Phượng Phi Phi nói.

“Thân ái, thật sự không giảm giá được nữa đâu, đây đã là giá thấp nhất rồi. Ngươi có thể đi xem sản phẩm của những tiệm khác, tiệm ta có trứng Bát Âm Tùng cấp Tử Tước giá cả rất phải chăng, chất lượng hàng đầu, vừa túi tiền mà năng lực cũng rất tốt.” Giang Thị vội vã nói. Những thứ này đều là lời thoại trước đó Dương phu tử đã dạy cho nàng, Dương Thị đã thuộc làu làu.

Phượng Phi Phi nhìn qua, quả nhiên thấy trong cửa tiệm cũng có trừng Bát Âm Trùng thông thường, song với thân phận địa vị của nàng, trứng Bát Âm Trùng bình thường đã chẳng còn sức hấp dẫn gì nữa rồi.

“Nếu bao giờ thật sự muốn bán thì nhắn cho ta, giá cả có thể thương lượng.” Phượng Phi Phi nói rồi thu trứng Bát Âm Trùng biến dị vào trong giỏ hàng.

“Được, thân ái.” Giang Thị trả lời rất quy củ.

Phượng Phi Phi hơi buồn bực. Nàng muốn mua quả trứng Bát Âm Trùng biến dị này không phải dùng cho mình mà là muốn tặng cho đứa cháu gái làm quà sinh nhật.

Tuy Phượng Phi Phi có chủng gen hệ âm tốt hơn nhưng đăng cấp quá cao, mà cháu gái của nàng vẫn còn rất nhỏ, không chịu nổi việc hợp thể với loai gen hệ âm cao cấp như vậy.

Đẳng cấp của trứng Bát Âm Trùng biến dị vốn không cao lắm, lại là trứng gen, trứng nở ra chính là ấu thể, gánh nặng với tân thể rất nhỏ, thích hợp cho trẻ em sử dụng.

Sau đó, theo sự trưởng thành của trứng Bát Âm Trùng biến dị, đạt đến thể Chung Cực có hiệu quả tăng cường âm sắc rất tốt, thậm chí còn tốt hơn rất nhiều trứng gen hệ âm cấp Hầu Tước, thậm chí là Công Tước.

Dù sao chủng gen hệ âm cũng không phải đều là tăng cường âm sắc, về những phương diện khác thì trứng Bát Âm Trùng biến dị không phải quá tốt nhưng đối với việc tăng cường âm sắc lại có thể sánh ngang với một ít trứng gen hệ Âm đỉnh cấp.

“Đáng tiếc, đối phương lại không muốn bán.” Phượng Phi Phi nhìn tên cửa tiệm kia, âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Phủ Công Thúc, một gia thần bước vào thư phòng của Công Thúc Cẩn, hành lễ với hắn rồi nói: “Công tử, chuyện người đặn dò đều đã tra ra được rồi.”

Nói rồi gia thần đưa một phần tư liệu ra trước mặt Công Thúc Cẩn.

“Làm tốt lắm.” Công Thúc Cẩn khen ngợi rồi cầm lấy tư liệu lật xem. Sau khi xem xong, hắn lạnh lùng nói: “Một người nhà quê chạy tới Thần thành Vạn Cổ, không có chống lưng không có phông bạt, cũng dám không nể mặt Công Thúc Cẩn ta. Không cho hắn một bài học thì hắn không biết dưới chân thiên tử lắm quý tộc là gì.”

“Công tử, loại nhân vật này thật sự không xứng để ngươi phải tự ra tay, cứ sai thuộc hạ làm đi?” Gia thần hành lễ nói.

“Cũng được. Chuyện này giao cho ngươi đi. Nhớ lấy, nhất định phải mang thi thể Bát Âm Trùng biến dị hoàn chỉnh trở về. Mấy ngày nữa chính là sinh nhật tiểu thư Phi Phi, ta muốn tặng nàng làm quà sinh nhật.” Công Thúc Cẩn lạnh nhạt nói.

“Công tử cứ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ làm âm thầm, thần không biết quỷ không hay…” Trong mắt Lâu Cửu lóe lên một tia sát khí.

“Đại nhân, trứng Bát Âm Trùng đã bán được năm quả, mỗi quả đều bán với giá ba mươi lăm ngàn, hơn nữa còn có không ít ngươi hỏi thăm giá của trứng Bát Âm Trùng biến dị.” Dương phu tử mừng rỡ báo cáo thành tích với Hàn Sâm.

Chỉ mới vừa mở bán ngày đầu tiên đã có lượng tiêu thụ lớn như vậy, đương nhiên là đáng mừng rồi.

“Làm tốt lắm.” Hàn Sâm khẽ gật đầu. Số tiền này không hề nhỏ trong mắt Dương phu tử nhưng với Hàn Sâm thì vốn chẳng là gì hết, hắn cũng không để tâm vào vấn đề này.

“Đúng rồi đại nhân, ngươi có nghe nói đến chuyện này chưa?” Dương phu tử dò hỏi.

“Chuyện gì thế?” Hàn Sâm nhìn Dương phu tử hỏi.

“Chính là ngày bảy tháng trước, thành Ngọc Bích xảy ra một trận động đất. Nghe nói tổ miếu hoàng gia cũng bị chấn sập, có người thấy một cột sáng màu vàng xông thẳng lên tinh không từ hướng thần miếu.” Dương phu tử nhìn sắc mặt Hàn Sâm, nói.

Lý do Dương phu tử nhắc đến chuyện này là vì ngày bảy tháng trước chính là ngày mà hắn và Mông đại nhân đào được Hàn Sâm, hắn cứ cảm thấy dường như giữa hai chuyện có mối liên hệ nào đó.

“Có chuyện như vậy sao? Nhưng động đất làm sập kiến trức không phải chuyện rất bình thường à?” Hàn Sâm trầm ngâm nói.

“Đại nhân à, thành thị khác xảy ra động đất là rất bình thường. Song thành Ngọc Bích là thành phố vũ trụ được xây dựng hoàn toàn nhân †ạo, sao có thể xảy ra động đất được?” Dương phu tử đáp.

“Tổ miếu hoàng gia ở chỗ nào thế?” Hàn Sâm suy nghĩ một lát rồi hỏi.

“Đại nhân, người bình thường không đến nơi đó được đâu. Nghe nói ở đó có rất đông cao thủ bảo vệ, chỉ có thành viên hoàng thất mới có tư cách đến Thần miếu tế bái vào một số ngày lễ.” Dương phu tử bèn vội vàng nói.

Hết chương 3076.

Chương 3077. Thuật gen kinh khủng

Ngoài miệng Hàn Sâm nói không đi nhưng trong lòng đã quyết định, nhất định phải đi xem thử.

Dương phu tử cũng không biết nhiều, chỉ nói được đại khái, cũng may tuy tổ miếu hoàng tộc thủ vệ sâm nghiêm nhưng vào ngày tế tổ hàng năm sẽ có nghỉ lễ, người bình thường không thể tới gần nhưng cũng có thể đứng từ xa quay chụp, cho nên trên mạng cũng không thiếu video tư liệu.

Hàn Sâm lướt web xem một lúc, đã biết đại khái vị trí tổ miếu Hoàng Thị, cũng thấy loáng thoáng dáng dấp của tổ miếu.

“Sao tòa tổ miếu này trông cứ như Thần miếu kim loại được Thái Nhất †u sửa ấy nhỉ?” Hàn Sâm nhìn tổ miếu trong video, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Ngoại trừ trông có vẻ cổ kính hơn thì thoạt nhìn tổng thể tổ miếu thật sự rất giống Thần miếu kim loại, nhưng bên trên lại viết bốn chữ tổ miếu Đại Tần chứ không phải Thần miếu kim loại.

Hàn Sâm còn đích thân chạy đến chỗ tổ miếu, quan sát tổ miếu từ xa, hắn nhận thấy ý định lẻn vào trong tổ miếu ban đầu mà thần không biết quỷ không hay là chuyện không thể.

Nhưng bây giờ lại khác, tổ miếu có rất nhiều chỗ sụp xuống, tuy có hộ vệ thay phiên tuần tra nhưng lại quá nhiều những chỗ sụp xuống như vậy trong tổ miếu to lớn, không thể nào trông chừng hết tất cả mọi chỗ được.

Hàn Sâm không dám đến quá gần để tránh bị chú ý, chỉ đi ở xa xa quanh tổ miếu, sau đó lại không khỏi nhíu mày.

Canh phòng trong tổ miếu thật sự quá nghiêm ngặt, hơn nữa còn có đủ loại thiết bị giám sát. Giờ hắn không thể sử dụng thuật gen, muốn vào trong tổ miếu mà thần không biết quỷ không hay là chuyện không có khả năng.

Cũng không biết có phải ảo giác của hắn hay không, Hàn Sâm cứ cảm thấy dường như trong tổ miếu có thứ gì đang vẫy gọi hắn, khiến hắn hận không thể lập tức đi vào trong.

Đáng tiếc bây giờ không thể vào được, Hàn Sâm chỉ đành tạm thời bỏ qua suy nghĩ đi vào tổ miếu, quay về nghĩ cách trước đã.

Trên đường về, Hàn Sâm thấy ven đường có mấy món quà vặt đặc sắc trông rất ngon, thấy thời gian cũng sắp đến bữa trưa bèn mua một ít trở về.

Hắn trở lại chỗ ở, gọi đám Dương phu tử, Kiếm Bất Cô vào ăn cùng, chỉ có Lý Băng Ngữ là không thấy đâu. Năm người quây thành một bàn, Hàn Sâm vừa cầm một thứ trông tương tự với bánh nhân thịt chuẩn bị ăn, Kiếm Bất Cô lại đưa tay ra ngăn cản hắn.

“Thứ này không ăn được đâu.” Kiếm Bất Cô nói. “Những cái bánh thịt này có vấn đề à?” Hàn Sâm đặt miếng bánh thịt đã đưa đến miệng xuống, nhìn Kiếm Bất Cô hỏi.

Kiếm Bất Cô khẽ gật đầu: “Chủng loại của chủng gen trong đại vũ trụ rất phong phú, bất kể là đẳng cấp cao hay thấp, mỗi chủng gen đều có đặc tính của mình. Nếu có thể lợi dụng tốt thì chủng gen cấp thấp cũng có thể phát huy tác dụng cực lớn. Có câu tục ngữ rất hay, chỉ có gen sư phế vật chứ không có chủng gen phế vật.”

“Ý ngươi là bên trong này có chủng gen?” Hàn Sâm nhíu mày nói.

Kiếm Bất Cô bảo mấy người bỏ bánh thịt xuống, sau đó mới nói tiếp: “Nếu ta không nhìn lầm, trong những chiếc bánh thịt này đều có Thực Tạng Trùng. Nếu để nó tiến vào cơ thể thì sẽ sinh sôi nảy nở rất nhanh, ký sinh cắn nuốt nội tạng, cuối cùng ăn rỗng tất cả bên trong cơ thể, người cũng chết theo. Tuy đó chỉ là một loại chủng gen cấp Hầu Tước nhưng từ xưa đến nay đã có không ít cường giả có chủng gen cấp Thần đều chết do Thực Tạng Trùng. Song trứng gen của Thực Tạng Trùng cực kỳ hiếm thấy, cũng không biết ai có thù lớn như vậy với ngươi, lại không tiếc dùng Thực Tạng Trùng hại ngươi, còn thả một lúc sáu con liền.”

“Thực Tạng Trùng!” Dương phu tử hoảng sợ biến sắc, rõ ràng là biết được sự kinh khủng của Thực Tạng Trùng.

Hàn Sâm cũng biến sắc. Bản thân hắn không sợ Thực Tạng Trùng gì hết nhưng nhân loại của vũ trụ đế quốc lại khác. Tuy cao thủ nơi đây cũng rất mạnh mẽ, dựa vào sức mạnh chủng gen có thể hủy thiên diệt địa nhưng thể chất của bản thân họ lại không nổi bật lắm, sau khi được chủng gen bồi dưỡng mới tăng cường thêm một chút nhưng cường độ thân thể vẫn kém rất xa so với kiểu tự tiến hóa như Hàn Sâm.

Thực Tạng Trùng chẳng có tác dụng gì với Hàn Sâm cả nhưng đối với đám Dương phu tử lại là sự đả kích mang tính hủy diệt. Cho dù là Kiếm Bất Cô, nếu không có phòng bị, bị Thực Tạng Trùng xâm nhập vào nội †ạng thì cũng rất phiền phức.

Kiếm Bất Cô cầm dao ăn lên, cắt bánh thịt ra, sau đó thận trọng gạt nhân thịt bên trong ra. Nhất thời chỉ thấy con côn trùng nhỏ như hạt vừng trộn lẫn trong nhân thịt, không nhìn kỹ thì vốn không thể thấy

được, huống chỉ người ăn bánh thịt cũng chẳng gạt ra nhìn bao giờ.

Sắc mặt mọi người đều cực kỳ khó coi, Hàn Sâm cũng sầm mặt xuống. Nếu không có Kiếm Bất Cô thì đám Dương phu tử xong đời rồi.

“Không cần lo lắng. Tuy Thực Tạng Trùng đáng sợ nhưng chỉ cần không vào trong cơ thể thì cơ bản luôn bị vây trong trạng thái ngủ đông, cũng không có tác dụng gì cả, không có tính công kích.” Kiếm Bất Cô nhặt hết Thực Tạng Trùng trong sáu cái bánh thịt ra, sáu con côn trùng nhỏ như hạt vừng đen được đặt trong bát, vẫn không nhúc nhích.

“Có điều tra được là ai làm không?” Hàn Sâm sầm mặt hỏi.

Kiếm Bất Cô lắc đầu: “Nếu có chủng gen Thiên Kính thì có thể soi ra được liên hệ giữa chúng và chủ nhân, từ đó sẽ đoán được chủ nhân của chúng là ai. Đáng tiếc, trên cả đế quốc Đại Tần, chủng gen này cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.”

“Nếu chúng đi vào cơ thể thì sao? Chủ nhân của chúng có cảm nhận được không?” Hàn Sâm nhìn Kiếm Bất Cô, hỏi.

“Nếu Thực Tạng Trùng đi vào cơ thể và bị kích hoạt thì chủ nhân của chúng chắc chắn có thể cảm nhận được. Bình thường, với tốc độ sinh sôi nảy nở của Thực Tạng Trùng, không quá ba ngày là có thể ăn rỗng nội tạng của một người.” Kiếm Bất Cô nói.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, thò tay bắt lấy sáu con Thực Tạng Trùng, xoay người đi ra ngoài.

Sau khi đi khỏi, Hàn Sâm trực tiếp ném sáu con Thực Tạng Trùng vào miệng, sau đó nuốt xuống rồi đi ra ngoài.

“Đắc thủ rồi.” Lâu Cửu mai phục trong khách sạn gần đó cảm ứng được Thực Tạng Trùng bị kích hoạt, không khỏi mừng rỡ.

Rất nhanh hắn đã cảm ứng được Thực Tạng Trùng đang di động, bèn lặng lẽ đi theo, thấy Hàn Sâm một mình đi ra khỏi khách sạn, không khỏi nhíu mày: “Lạ thật, sao sáu con Thực Tạng Trùng đều ở trong cơ thể hắn hết vậy?”

Nhưng nghĩ lại cũng rất tốt, sáu con Thực Tạng Trùng đều rơi vào trong bụng Hàn Sâm, hắn sẽ càng chết nhanh hơn mà thôi.

Lâu Cửu không cho rằng có ai ăn phải Thực Tạng Trùng mà còn sống được, tự nhiên cũng không nghi ngờ gì khác.

“Tiểu tử, muốn trách thì phải trách ngươi không biết lượng sức mình, đắc tội Cẩn công tử.” Lâu Cửu cười nhạt, dựa vào năng lực cảm ứng với Thực Tạng Trùng, âm thầm theo dõi Hàn Sâm.

Hắn còn muốn lấy Bát Âm Trùng biến dị, cho nên chỉ đành di theo Hàn Sâm, chờ Hàn Sâm chết rồi mới lấy cắp Bát Âm Trùng biến dị.

Lâu Cửu có thể cảm nhận được, Thực Tạng Trùng đang sinh sôi nảy nở nhanh chóng trong cơ thể Hàn Sâm, số lượng nhiều khủng khiếp, không khỏi nghĩ thầm: “Xem ra chỉ cần nửa ngày là có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi. Có được chút công trạng ắt sẽ được Cẩn công tử trọng thưởng, không chừng lần này còn có cơ hội nhận được con Tuyệt Mệnh Thú kia.”

Hắn theo Hàn Sâm dạo khắp đường phố, thấy Hàn Sâm vẫn mua đủ các loại đồ ăn vỉa hè, dáng vẻ rất sành ăn, không khỏi cười giễu: “Đúng là thứ không biết sống chết, đến giờ còn ăn luôn mồm, chẳng khác gì heo, vừa tham ăn vừa ngu ngốc.”

Đột nhiên, Hàn Sâm biến sắc, ôm bụng ngồi xổm dưới đất, sau đó cố gắng chống đỡ cơ thể chạy về phía bệnh viện.

Hàn Sâm chạy qua một con đường, rẽ vào một hẻm nhỏ rồi ngã nhào trên đất, co lại thành một cục nằm rên rỉ, toàn thân run rẩy kịch liệt, dường như sắp không xong rồi.

Lâu Cửu thấy hẻm nhỏ yên tĩnh vắng người, rất hợp ý hắn, bèn không trốn tránh nữa, trực tiếp đi vào trong hẻm nhỏ, đến bên cạnh Hàn Sâm.

“Kiếp sau đầu thai thì phải biết nhìn trước ngó sau, đừng đắc tội người

không nên đắc tội.” Lâu Cửu đưa tay định chạm vào người Hàn Sâm nhưng lại đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai.

Lẽ ra khi bị Thực Tạng Trùng cắn nuốt nội tạng thì phải thổ huyết mới đúng. Nhưng hắn lại chẳng thấy chút máu nào ở đây cả.

Lâu Cửu thầm kêu không ổn, vừa định rút lui lại đột nhiên thấy Hàn Sâm đang nằm rạp trên đất bật dậy, chớp mắt đã đến trước mặt hắn, một tay túm cổ hắn, trực tiếp nhấc bổng hắn lên.

Hết chương 3077.

Chương 3078. Máu nhuộm phủ Công Thúc

Lâu Cửu hoảng sợ tột độ, bị Hàn Sâm dùng một tay nắm cổ nhấc bổng cả người lên. Mắt thấy tử khí trên người Hàn Sâm bốc lên, một đôi mắt lóe ra tử quang yêu dị như ác ma nhìn hắn chằm chằm, trong lòng vừa sợ vừa giận.

Muốn triệu hồi chủng gen hợp thể nhưng Lâu Cửu kinh hãi phát hiện, mối liên hệ của hắn với huyết mạch Thần Linh trở nên gián đoạn, vậy mà lại không triệu hồi được chủng gen.

“Ngươi muốn chết thế nào?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Lâu Cửu, lạnh lùng nói.

Lâu Cửu lập tức cảm thấy cõi lòng trầm xuống, đối phương lại trực tiếp muốn lấy mạng hắn. Theo sức mạnh trên bàn tay kia ngày càng tăng lên, Lâu Cửu chỉ cảm thấy cổ mình sắp bị bóp gãy, thở không nổi nữa, rõ ràng đối phương không có ý định hỏi cung hắn.

Không có chủng gen bên người, Lâu Cửu không thể phản kháng nổi, trong lòng kinh hoàng cực độ, hai tay kéo bàn tay Hàn Sâm ra, nhân lúc vẫn còn miễn cưỡng nói được, nặn ra một câu khản đặc từ trong cổ họng: “Ta chỉ là người lấy tiền làm việc… Ngươi không muốn biết là ai muốn đối phó với ngươi sao?”

“Món nợ này ta sẽ tìm Công Thúc Cẩn đòi sau.” Hàn Sâm đáp chắc nịch.

Nhưng lời hắn nói chỉ là phép thử. Trước đó vừa mới xảy ra tranh chấp với Công Thúc Cẩn, bên này đã có người tới muốn lấy mạng hắn, hiềm nghi lớn nhất dĩ nhiên chính là Công Thúc Cẩn.

Thấy Lâu Cửu biến sắc, Hàn Sâm biết ngay mình đoán không sai.

“Nơi đây là thánh Ngọc Bích. Ngươi giết ta, ngươi cũng không trốn thoát được.” Lâu Cửu giãy dụa nói, mặt đỏ bừng.

“Thế à?” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Lâu Cửu, lòng bàn tay vận sức, Lâu Cửu lập tức không nói lên lời, mặt trướng thành màu gan heo.

Song Hàn Sâm không trực tiếp bóp gãy cổ hắn mà hơi hé môi, chỉ thấy một làn sương đen phun ra từ giữa môi hắn.

Lâu Cửu thấy làn sương đen kia, đôi mắt vốn đã lồi lên lập tức lộ ra vẻ khó tin. Thứ phun ra từ miệng Hàn Sâm chẳng phải sương đen gì cả mà là những con Trùng Thực Tạng.

Đám Trùng Thực Tạng này vốn thuộc về Lâu Cửu nhưng bây giờ Lâu Cửu hoàn toàn không cảm nhận được ý chí của chúng nữa, một lượng lớn Trùng Thực Tạng tỏa ra tử khí đầy mình, trực tiếp vọt vào trong miệng Lâu Cửu.

Lâu Cửu liều mạng giãy dụa nhưng dưới bàn tay Hàn Sâm, ngay cả khép miệng lại mà hắn cũng không làm được, chỉ có thể kinh hoàng nhìn đám Trùng Thực Tạng chạy hết vào miệng mình, trực tiếp tiến vào thực quản.

Đến tận khi Trùng Thực Tạng chui vào hết không còn thừa lại con nào, Hàn Sâm mới buông lỏng bàn tay đang bóp cổ hắn, nhìn Lâu Cửu nằm rạp trên đất như chó chết, nói: “Đây là Trùng Thực Tạng của ngươi đấy, cứ từ từ mà hưởng thụ đi nhé.”

Lâu Cửu không còn sức đứng dậy nữa. Hắn định liên lạc với Trùng Thực Tạng nhưng lại phát hiện hoàn toàn không liên lạc được, nhưng con Trùng Thực Tạng này vốn không nghe theo sự khống chế của hắn.

“ÁI” Lâu Cửu chỉ cảm thấy nội tạng như bị trăm ngàn cây kim găm vào, ôm bụng kêu thảm thiết, miệng ộc ra máu tươi, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Bò dậy từ dưới đất, Lâu Cửu ôm bụng lảo đảo chạy ra ngoài. Hắn muốn sống tiếp, hắn còn chưa muốn chết, vừa nghĩ tới nội tạng của mình sẽ bị Trùng Thực Tạng ăn sạch, cái chết đau đớn như vậy khiến Lâu Cửu càng run rẩy kịch liệt hơn.

Vừa chịu nổi đau bị cắn nuốt nội tạng vừa liều mạng chạy về phía nhà Công Thúc, máu tươi không ngừng trào ra từ trong miệng.

Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Lâu Cửu chạy đi, cũng không ngăn cản hắn.

Phép thử trước đó của hắn, Lâu Cửu có thể nói dối. Nhưng đứng trước sự sống cái chết, người có ý chí kiên định đến mức nào cũng sẽ lộ ra sơ hở, huống chỉ Lâu Cửu còn chẳng phải người có ý chí mạnh mẽ gì.

Nhân loại của đại vũ trụ đế quốc thiếu tu luyện tự thân, phần lớn đều dựa vào ngoại lực, sức mạnh ý chí cũng không được cứng cỏi cho lắm.

Lâu Cửu lảo đảo chạy về phủ Công Thúc, hộ vệ canh cổng thấy dáng vẻ của Lâu Cửu, nhất thời giật nảy mình, vội vàng đỡ lấy Lâu Cửu hỏi: "Lâu tiên sinh, ngươi sao vậy?"

"Đưa… Đưa ta đi gặp Cẩn công tử…' Lâu Cửu cứ há miệng là phun ra máu đen, lẫn trong máu còn có thịt nát.

Hộ vệ vội vàng đỡ hắn vào phủ Công Thúc, mà trong hẻm nhỏ cách phủ Công Thúc không xa, Hàn Sâm thấy cảnh tượng này, khóe miệng vẽ lên một nụ cười nhạt.

"Công tử, Lâu tiên sinh đã về rồi."

Công Thúc Cẩn đang ở trong hoa viên thưởng thức ca vũ, đột nhiên nghe được có hộ vệ bên ngoài báo cáo, còn chưa chờ hắn nói gì, đã thấy Lâu Cửu xông vào.

Công Thúc Cẩn lập tức nhíu mày, cực kỳ không hài lòng, hành động này của Lâu Cửu không biết lễ nghĩa gì hết. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ Lâu Cửu, hắn cũng không khỏi biến sắc.

Chỉ thấy Lâu Cửu lảo đảo xông vào, miệng đầy máu đen, chảy ướt cả ngực áo, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, vành mắt cũng trũng xuống biến thành màu đen, cả người như zombie.

"Công… Công tử… Cứu… Cứu… Phụt…' Lâu Cửu vừa chạy về phía Công Thúc Cẩn vừa kêu cứu nhưng khi còn cách Công Thúc Cẩn không đến ba mét, lại đột nhiên phun ra một ngụm máu đen lẫn với nội tạng nát bấy, trông như mưa máu, bắn tóe ra khắp nơi.

Cơ thể Lâu Cửu cũng ngã nhào về phía trước.

Hai mắt lồi ra, một tay đưa về phía Công Thúc Cẩn, vẫn giữ tư thế cầu cứu nhưng sinh cơ trên người đã biến mất.

Công Thúc Cẩn vừa sợ vừa giận, nhìn Lâu Cửu chết không nhắm mắt và hoa viên khắp nơi đều là máu đen, tạng nát, sắc mặt âm trầm như băng giá ngàn năm.

Hàn Sâm quay về khách sạn, thấy Kiếm Bất Cô và Dương phu tử đều ngồi trong phòng khách chờ hắn, bèn tự đi tới hỏi: "Có cách nào có thể phòng ngừa tác hại của chủng gen tương tự không?"

Bản thân hắn không sợ Thực Tạng Trùng nhưng người bên cạnh lại phải chịu tổn thương. Lúc này còn có Kiếm Bất Cô ở đây nên may mắn không xảy ra chuyện gì, ngộ nhỡ sau đó Kiếm Bất Cô đi vắng thì sao?

Hơn nữa, lần này là Thực Tạng Trùng, không chừng lần sau sẽ còn có những sự tồn tại cao cấp đáng sợ hơn, có lẽ đến lúc đó ngay cả cơ thể hắn cũng không chống đỡ nổi.

Dương phu tử trầm ngâm nói: "Có thì cũng có đấy. Có một loại gen chủng tên là Đế Thính, có thể phân biệt chủng gen. Phàm là có chủng gen tiếp cận ở khoảng cách nhất định, Đế Thính có thể phát hiện ra ngay. Song bản thân Đế Thính lại là một truyền thuyết, căn bản chưa từng có ai gặp được. Cũng có những chủng gen khác có năng lực tương tự nhưng đẳng cấp quá thấp, cũng chỉ có thể cảm ứng được chủng gen cấp thấp chứ không thể nhận biết tất cả chủng gen, hơn nữa cũng cực kỳ hiếm có."

Hàn Sâm lại nhìn về phía Kiếm Bất Cô, Kiếm Bất Cô khẽ gật đầu đáp: "Loại chủng gen này đúng là cực kỳ hiếm có, hơn nữa đẳng cấp quá thấp, phạm vi tác dụng quá nhỏ. Đăng Thảo Trùng mà gen sư bình thường sử dụng chính là loại chủng gen này, Đăng Thảo Trùng cấp Tử Tước, tối đa chỉ có thể cảm ứng được chủng gen cấp Bá Tước, hơn nữa năng lực cảm ứng với chủng gen thuộc tính thủy rất yếu. Cho dù có Đăng Thảo Trùng trong người cũng không cảm ứng được Thực Tạng Trùng cấp Hầu Tước."

Suy nghĩ một lát, Kiếm Bất Cô lại nói tiếp: “Cũng có một loại chủng gen có năng lực cảm ứng rất toàn diện. Tuy bản thân nó chỉ là cấp Vương nhưng cho dù là chủng gen cấp Thần, chỉ cần bước vào phạm vi nhất định là nó có thể cảm ứng được. Song trứng của loại chủng gen này quá hiếm thấy, theo ta được biết, cửa hàng Lữ Thị cũng có nuôi mấy con nhưng đều là thể trưởng thành hoang dã, để giữ nhà còn tạm được chứ không thể mang theo bên người, tác dụng cũng không lớn.”

Hết chương 3078.

Chương 3079. Thuần Quang Nguyên

Hàn Sâm nghe mà chợt nghĩ: “Chủng gen đó tên là gì?”

Kiếm Bất Cô ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Ta nhớ chủng gen đó tên là Thuần Quang Nguyên, chỉ có bên bờ sông Quang Chi Thánh Hà, là chủng gen cấp Vương trời sinh nhưng các loại năng lực của bản thân nó lại không mạnh lắm, ngay cả chủng gen cấp Công Tước cũng có thể nuốt chửng nó một cách đơn giản. Nhưng năng lực cảm ứng của nó đối với chủng gen lại cực kỳ mạnh, chủng gen còn chưa tới gần nó, nó đã chạy trốn mất hút rồi, rất khó bắt. Hơn nữa trứng gen Thuần Quang Nguyên quá hiếm thấy, theo ta được biết, Thuần Quang Nguyên bị thu phục trong thành Ngọc Bích không vượt quá năm con, trong đó ba con còn đang trong đại nội hoàng cung, muốn lấy được trứng Thuần Quang Nguyên cũng không dễ dàng.”

Hàn Sâm hạ quyết tâm nhất định phải bắt mấy con Thuần Quang Nguyên về. Với hắn, Thuần Quang Nguyên hoang dã và trứng gen chẳng có gì khác biệt, có Thuần Quang Nguyên bên người, hắn mới có thể yên tâm về sau.

Hắn không nói thêm gì nữa. Nếu cửa hàng Lữ Thị có Thuần Quang Nguyên thì mua mấy con về là được.

“Kiếm tiên sinh, trong các chủng gen cao cấp nhất có loại lam huyết không?” Khi Hàn Sâm tới vũ trụ đế quốc mới biết được nhân loại ở nơi đây vốn không tu luyện tự thân, hơn nữa máu của họ đều có màu đỏ.

Máu trên người Tần Tu là màu lam, chắc đến tám mươi phần trăm là sau khi hợp thể với chủng gen mới có được, có lẽ không phải là huyết mạch thật sự của Tần Tu.

Kiếm Bất Cô ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: “Chủng gen lam huyết có rất nhiều nhưng nhắc đến loại nổi tiếng nhất thì đương nhiên chính là Giới Vương Thần của Tổ Hoàng đế quốc Đại Tần ta. Đó là chủng gen tuyệt thế vượt qua cả cấp Thần đỉnh cấp, chỉ tiếc Giới Vương Thần đã biến mất cùng với Tổ Hoàng, không thể tiếp tục truyền lại, nếu không đế quốc Đại Tần ta cũng không đến mức suy yếu nhanh chóng sau khi Tổ Hoàng mất tích.”

“Là chủng gen như thế nào?” Hàn Sâm vội hỏi.

“Trong truyền thuyết, Giới Vương Thần là sinh vật thần thoại nắm trong tay cả một giới. Dáng dấp cụ thể ra sao đã không thể khảo cứu được nữa, qua một ít tư liệu được lưu truyền lại thì chắc là một chủng gen hình người cực kỳ hiếm thấy.” Kiếm Bất Cô đáp.

Hàn Sâm lại hỏi thăm Kiếm Bất Cô rất nhiều vấn đề về chủng gen. Tuy kiến thức của Dương phu tử khá tốt nhưng vẫn còn kém hơn Kiếm Bất Cô rất nhiều.

Những điều Dương phu tử biết đều là một ít tư liệu đại chúng, mà kiến thức về chủng gen cao cấp của Kiếm Bất Cô lại vượt xa Dương phu tử, khiến Hàn Sâm có hiểu biết sâu hơn về sức mạnh của chủng gen ở thế giới này.

Theo Kiếm Bất Cô đánh giá, Thánh Văn Bạch Lộc cũng chỉ vừa mới trở thành trào lưu, đối với gen sư bình thường được xem là thần vật nhưng đối với cường giả đỉnh cấp thực thụ thì cũng chỉ có thể coi là công cụ thay cho đi bộ mà thôi.

Mà chủng gen trong thần thoại truyền thuyết như Giới Vương Thần đều có truyền thừa ở thất đại đế quốc, là gốc rễ trấn quốc. Điều này khiến Hàn Sâm sinh lòng cảnh giác.

“Xem ra thế giới này không đơn giản như ta tưởng tượng, chuyện của Tần Tu cũng khá kỳ lạ. Nếu lam huyết đúng là huyết mạch của Giới Thần Vương thì người chết đi khi ấy có thật sự là Tần Tu hay không?” Trong lòng Hàn Sâm nảy ra rất nhiều nghỉ vấn.

Sau khi trò chuyện với Kiếm Bất Cô xong, Hàn Sâm bèn xuất phát đến cửa hàng Lữ Thị. Hắn đã hoàn toàn đắc tội với Công Thúc Cẩn, tiếp đó e rằng không phải ngươi chết chính là ta vong, cho nên Hàn Sâm phải chuẩn bị trước.

Trước khi tìm được cơ hội giết chết Công Thúc Cẩn, hắn nhất định phải bảo đảm an toàn của mình và đám Dương phu tử mới được, Thuần Quang Nguyên nhất định phải thu vào tay.

Cho dù không phải đối phó với Công Thúc Cẩn thì sau này cũng khó tránh khỏi sẽ gặp phải những đối thủ khác. Loại chủng gen này nhất định phải có, nếu không cũng rất dễ dàng trúng chiêu.

Cửa hàng Lữ Thị là cửa hàng lớn nhất đế quốc Đại Tần, sản nghiệp ở khắp đại vũ trụ, chủng gen và trứng gen chỉ là một trong những nghiệp vụ của bọn họ, cửa hàng có chi nhánh ở khắp các thành phố lớn.

Hơn nữa cửa hàng Lữ Thị không có nghiệp vụ bán hàng online, chỉ có thể đến tận cửa hàng để chọn mua.

Tuy vậy, cửa hàng Lữ Thị vẫn là nơi có sinh ý tốt nhất Tân quốc, chủng gen và trứng gen của họ có chất lượng cao và chủng loại phong phú, không phải cửa hàng nhỏ có thể so sánh được.

Khi đến cửa hàng Lữ Thị, Hàn Sâm trực tiếp chỉ đích danh muốn ‘Thuần Quang Nguyên hoang dã. Nhưng kết quả lại khiến hắn kinh hãi, giá của Thuần Quang Nguyên lên đến hơn ba triệu một con, mức giá này sắp ngang bằng với một số loại trứng gen cấp Thần rồi mà đây còn chỉ là mặt hàng hoang dã, về cơ bản chỉ có thể nuôi nhốt.

Nhân viên cửa hàng cũng rất kiên nhẫn giải thích cho Hàn Sâm, nói cho hắn biết tuy Thuần Quang Nguyên chỉ là cấp Vương nhưng vì năng lực bản thân khá hiếm có, bắt cũng rất khó, hơn nữa do năng lực của nó nên rất nhiều

người có tiền đều thích mua một con Thuần Quang Nguyên về trấn trạch, cho nên giá cả mới cao như vậy.

Tuy hoang dã không thể mang ra ngoài nhưng để trong nhà, có chủng gen ngoại lai xâm lấn, nó vẫn sẽ phản ứng cho nên vẫn có tác dụng, đạt quan quý nhân cũng cực kỳ yêu thích Thuần Quang Nguyên.

“Ngay cả một con Thuần Quang Nguyên hoang dã cũng không mua nổi sao?” Hàn Sâm nghĩ mà buồn phiền. Toàn bộ tài sản của hắn đập vào cũng không mua nổi một con Thuần Quang Nguyên hoang dã chứ đừng nói đến trứng gen.

“Thực sự không được thì ta chỉ có thể tự đến Quang Chi Thánh Hà bắt Thuần Quang Nguyên thôi.” Hàn Sâm bất đắc dĩ quay về khách sạn, lại lên mạng tra cứu tư liệu về Quang Chi Thánh Hà và Thuần Quang

Nguyên, phát hiện muốn bắt Thuần Quang Nguyên thật sự không dễ.

Quang Chi Thánh Hà nằm ở tinh cầu Gwa Hàn Sâm từng đi qua nhưng nơi hắn đến là khu vực tương đối an toàn, không có chủng gen cao cấp nào.

Quang Chỉ Thánh Hà lại khác, nơi đó được gọi là cấm địa tử vong của †inh cầu Gwa. Bản thân Quang Chi Thánh Hà chính là một siêu địa mạch thần bí, qua thời gian cả trăm triệu năm, trong Quang Chi Thánh Hà đã thai nghén không biết bao nhiêu chủng gen kinh khủng, ngay cả chủng gen cấp Thần cũng thường xuất hiện ở Quang Chi Thánh Hà.

Rất nhiều cường giả đỉnh cấp của Tần quốc cũng không dám đơn giản thâm nhập Quang Chi Thánh Hà.

Khu vực Thuần Quang Nguyên thường xuất hiện chính là ven bờ Quang Chi Thánh Hà. Chúng nó là sinh vật lưỡng cư, phần lớn thời gian sẽ ở trong Quang Chi Thánh Hà nhưng đôi khi cũng sẽ lên bờ.

Quang Chi Thánh Hà vốn là một nơi cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa lấy năng lực cảm ứng của bản thân Thuần Quang Nguyên với chủng gen, nhân loại chỉ cần sử dụng chủng gen, còn chưa lại gần nó thì nó đã lặn vào sâu trong Quang Chi Thánh Hà rồi.

Nếu không sử dụng hợp thể với chủng gen ở một nơi như Quang Chi Thánh Hà thì chẳng khác gì đi tìm chết, cho nên muốn bắt Thuần Quang Nguyên thật sự không dễ dàng.

Nhưng những khó khăn này hoàn toàn không thành vấn đề với Hàn Sâm. Hắn vẫn quyết định đến Quang Chi Thánh Hà, trước khi đi bèn dặn dò đám Dương phu tử rằng trước khi hắn quay về, dù thế nào cũng không được rời khỏi khách sạn, còn nhờ Kiếm Bất Cô giúp đỡ chiếu cố bọn họ.

Nơi này là thành Ngọc Bích, cho dù là Công Thúc Cẩn cũng không dám trắng trợn giết người, chỉ có thể lợi dụng chủng gen âm thầm hạ sát thủ. Có Kiếm Bất Cô ở đây, muốn ám hại bọn họ cũng không dễ dàng.

Chỉ cần đám Dương phu tử không cách xa Kiếm Bất Cô thì sẽ không có vấn đề gì lớn.

Huống chỉ mục tiêu của Công Thúc Cẩn vốn là Hàn Sâm, Hàn Sâm không ở đây thì Công Thúc Cẩn cũng không có hứng thú gì với đám Dương phu tử.

Khi rời khỏi khách sạn, Hàn Sâm cũng cảm nhận được dọc đường đều có người đang theo dõi hắn. Hắn mới đến tinh cầu Gwa, tin tức cũng đã truyền đến chỗ Công Thúc Cẩn.

“Tốt lắm.” Sát khí lóe ra trong mắt Công Thúc Cẩn, hắn lạnh lùng nói.

Hết chương 3079.

Chương 3080. Quang Chỉ Thánh Hà

Quang Chi Thánh Hà nằm trên cao nguyên Myadia ở độ cao lớn nhất so với mặt biển thuộc tinh cầu Gwa, là con sông cao nhất ở tinh cầu Gwa, có mỹ danh là thiên thượng hà.

Song nhân loại có can đảm đến đây cũng không nhiều, toàn bộ Quang Chi Thánh Hà kéo dài mấy vạn dặm, vô số nhánh sông, nơi sông đi qua đều thuộc phạm vi có địa mạch cực lớn bao trùm, hàng tỷ năm qua không biết đã thai nghén ra bao nhiêu chủng gen kinh khủng.

Chủng gen nơi đây không chỉ có đẳng cấp cao, trình độ tiến hóa cao mà đáng sợ hơn là chủng loại cực nhiều, đủ loại chủng gen năng lực cổ quái khiến người ta khó lòng phòng bị.

Tuy cơ thể Hàn Sâm rất mạnh mẽ nhưng vì sự áp chế của thế giới nên năng lực cảm ứng của hắn không được nhạy bén, khó mà phát hiện sớm được sự tồn tại của những chủng gen quỷ dị này.

Gần sông Tiểu Cầm - một nhánh của Quang Chi Thánh Hà có một trạm truyền tống. Sau khi rời khỏi trạm truyền tống, Hàn Sâm bèn thân trọng đi về phía sông Tiểu Cầm.

Bình thường, Thuần Quang Nguyên đều sống ở khu vực nước cạn gần bờ sông, thi thoảng cũng có thể bắt gặp bóng dáng nó trên bờ sông. Song vì số lượng rất ít ỏi nên không phải lúc nào cũng có thể tìm thấy được.

Phụ cận sông Tiểu Cầm vắng tanh không người, vì quá nguy hiểm nên rất ít người tới đây.

Hàn Sâm cẩn thận đi về phía trước, rất nhanh đã nhìn thấy không ít chủng gen. Trên trời, rất nhiều chủng gen loại chim đang bay lượn, trên mặt sông sóng gợn lăn tăn cũng có các loại chủng gen uyên ương, thiên nga,… đang nô đùa, thậm chí Hàn Sâm còn thấy có một chủng gen rất lớn trông như khủng long cổ dài nổi trên mặt sông.

Trong rừng cây hai bên bờ sông, thấp thoáng thấy được rất nhiều chủng gen loại tiểu thú hình thù kỳ lạ và côn trùng bay lượn.

Chủng loại chủng gen ở đây thật sự quá nhiều, tuy phần lớn đều là cấp thấp, cũng không nguy hiểm lắm nhưng không ai biết được bên trong có cất giấu sự tồn tại kinh khủng nào hay không.

Hàn Sâm không biết nhiều lắm về chủng gen, đa số chủng gen hắn đều không nhận ra. Cho nên trước khi tới, hắn đã đặc biệt mua một quyển sách tranh về chủng gen nhưng khi đến nơi này mới phát hiện, tác dụng của sách tranh không lớn lắm.

Chủng gen ở đây thật sự quá nhiều, liếc mắt nhìn sáng là có thể phát hiện hơn mười loại, đi tra từng con chắc tra cả ngày cũng chẳng xong.

Ý vào cơ thể mình mạnh mẽ vô địch, lại có Huyết Mị Linh trong người, Hàn Sâm cắn răng lẩn vào bờ sông Tiểu Cầm, đi dọc theo bờ sông, đưa mắt đánh giá xung quanh, hy vọng có thể thấy được tung tích của Thuần Quang Nguyên.

Hàn Sâm không triệu hồi chủng gen ra vì Thuần Quang Nguyên cực kỳ nhạy cảm với chủng gen, nếu mang chủng gen bên người thì e rằng còn chưa nhìn thấy Thuần Quang Nguyên, nó đã trốn thoát từ lâu rồi.

Cũng may không phải tất cả chủng gen đều thích công kích nhân loại, đa số chủng gen đều không thèm để ý đến nhân loại, thậm chí có một số chủng gen còn sợ hãi nhân loại. Khi Hàn Sâm đến gần chúng, chúng sẽ trốn ngay lập tức.

“Xem ra Quang Chỉ Thánh Hà cũng không nguy hiểm như trong truyền thuyết nhỉ?” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Xa xa, một đám thiên nga bơi lội trên mặt sông trong veo. Trời nước một màu, dường như hòa làm một thể, thoạt nhìn những con thiên nga đó như đang bơi trên bầu trời.

Xung quanh thoang thoảng hương cây cỏ và hoa dại thấm vào khứu giác, khiến Hàn Sâm cảm thấy thần thanh khí sảng, thoải mái khó tả.

Đáng tiếc dọc đường đi không phát hiện ra tung tích Thuần Quang Nguyên, Hàn Sâm đành vừa đi vừa lật tìm sách tranh, hy vọng phân biệt ra được một ít chủng gen hi hữu, cũng có thể lấy trứng gen quay về bán lấy tiền.

Nếu thật sự không tìm được Thuần Quang Nguyên thì đành phải kiếm tiền sau đó vung tay đến cửa hàng Lữ Thị mua Thuần Quang Nguyên hoang dã

vậy.

Đi một lúc lâu cũng không có thu hoạch gì. Tuy chủng gen nơi đây rất nhiều nhưng đa phần không có giá trị lớn lắm, Hàn Sâm cũng lười mang về.

Hắn đang đi thì đột nhiên phát hiện bờ sông trước mặt có một người đang đứng. Người nọ chỉ chừng hai mươi tuổi, trông cực kỳ tráng kiện, đáng chú ý nhất là cái đâu không một cọng tóc, là một mái đầu bóng loáng có thể soi gương được.

Đầu trọc đứng trước bờ sông Tiểu Cầm, nhìn chằm chằm mặt sông bên dưới, không biết hắn đang nhìn cái gì.

"Lẽ nào hắn phát hiện ra chủng gen hi hữu gì sao? Có phải Thuần Quang Nguyên không nhỉ?" Hàn Sâm nghĩ vậy bèn đi về phía đại hán đầu trọc, vừa đi vừa hỏi: "Anh bạn, ngươi nhìn gì ở đó thế?"

Đại hán đầu trọc không để ý tới hắn, vẫn nhìn chằm chằm mặt sông như trước, như người câu cá chuyên tâm nhưng trong tay lại không có cần câu.

Hàn Sâm nhìn hắn, thấy biểu cảm của hắn có vẻ rất mừng rỡ, lại càng †ò mò hơn.

"Anh bạn, ngươi không sao chứ?" Hàn Sâm đi tới bên cạnh đại hán đầu trọc, lại hỏi một câu nhưng đại hán vẫn không để ý đến hắn.

Hàn Sâm lấy làm lạ, không biết tên đầu trọc này đang giở trò quỷ rồi, bèn theo ánh mắt của hắn nhìn xuống mặt sông.

Vị trí mà đại hán đầu trọc đang nhìn chính là mặt sông dưới chân, sâu không quá một hai thước, nước sông trong vắt, tựa như thủy tinh không tỷ vết, liếc mắt là thấy được đáy.

Hàn Sâm nhìn một lát, hình như ngoại trừ đá cuội dưới lòng sông ra thì chẳng có lấy một con cá tôm nhỏ nào chứ đừng nói là Thuần Quang Nguyên.

"Anh bạn, rốt cuộc ngươi đang nhìn cái gì thế?" Hàn Sâm nhìn tên đầu trọc, lại hỏi.

Nhưng dường như đầu trọc không nghe thấy hắn nói, vẫn chăm chú nhìn chằm chằm vào mặt sông. Nếu không phải nghe được hắn còn đang thở, Hàn Sâm còn tưởng hắn đã chết luôn rồi.

Lần này, Hàn Sâm nhìn rất kỹ, soi đi soi lại nhiều lần, một tấc cát đá dưới đáy nước cũng không bỏ sót mà vẫn không có bất cứ thu hoạch gì.

"Tên này rốt cuộc đang giở trò quỷ gì? Lẽ nào trong lòng sông thật sự có thứ tốt gì đó mà ta còn chưa phát hiện ra sao?" Hàn Sâm thầm lấy làm lạ, lại theo ánh mắt của đâu trọc nhìn vào nước sông.

Không có, thật sự không có, phía dưới là làn nước trong trông còn tỉnh khiết hơn là nước lọc, ngay cả một cọng bèo còn chẳng có.

Hàn Sâm lại nhìn đầu trọc, thấy hắn vẫn tập trung tinh thần, không giống đang giả vờ chút nào. Hàn Sâm nhíu mày đánh giá hắn, nhìn một lát lại đột nhiên cảm thấy sai sai.

"Tiêu điểm trong mắt tên đầu trọc này hình như không phải đáy sông mà là trên mặt nước…' Hàn Sâm vừa nghĩ vậy bèn nhìn lên mặt nước.

Nhưng trên mặt nước cũng chẳng có thứ gì, nếu có thì hắn đã nhìn thấy rồi.

Mặt nước trong suốt như tấm gương, phản chiếu bóng dáng của hai người. Hàn Sâm đột nhiên ý thức được, hình như thứ tên đầu trọc đang nhìn chính là cái bóng của hắn trong nước.

"Điên à? Ở đây nhìn cái bóng của mình trong nước?" Hàn Sâm theo bản năng nhìn thoáng qua bóng mình trên mặt nước. Song vừa nhìn, Hàn Sâm lập tức đứng đực ra đó.

Đẹp, thật sự quá đẹp. Hàn Sâm chưa bao giờ phát hiện bản thân mình lại đẹp trai như vậy. Ảnh phản chiếu của mình trong nước quả là một tuyệt thế mỹ nam tử, chỉ nhìn thoáng qua cũng khiến hắn nảy sinh cảm giác rung động khi yêu.

Giống như mối tình đầu, một ánh mắt tình cờ va phải nàng lại phát hiện không cách nào dứt ra được, trái tim đập thình thịch bất quy tắc như hươu

chạy.

Hết chương 3080.

Chương 3081. Kìm lòng không đậu

Cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu tại sao tên đầu trọc kia lại nhìn chằm chằm mặt nước không nhúc nhích rồi. Lúc này, nhìn cái bóng của mình †rong nước, Hàn Sâm chỉ có một cảm giác.

“Đù má đẹp vê lù!” Hàn Sâm biết có gì đó sai sai nhưng làm thế nào cũng không thể dời ánh mắt khỏi bóng dáng của mình được, càng xem càng yêu, càng xem càng thích, tựa như gặp được người yêu ngày nhớ đêm mong vậy.

Hàn Sâm và đầu trọc sóng đôi ngồi xổm trên bờ sông, cúi đầu nhìn chăm chú giống như nhập ma.

“Không ổn… Thật sự không ổn… Không nên xem nữa… Đẹp quá trời ơi…” Hàn Sâm thầm xoắn xuýt, lại không nhịn được nhìn tiếp. Lấy sức mạnh ý chí của hắn lại không chống đỡ nổi cám dỗ như vậy.

Hàn Sâm biết đây không phải là sức mạnh ý chí của mình có vấn đề mà là mình bị sức mạnh nào đó trói buộc, cưỡng chế bóp méo ý chí của hắn, khiến hắn phải lòng ảnh phản chiếu của mình trong nước.

Giờ điều khiến Hàn Sâm cảm thấy may mắn nhất là hắn không yêu phải ảnh phản chiếu của tên đầu trọc kia.

“Đợi đến khi trời tối, không còn ánh sáng chắc sẽ không nhìn thấy cái bóng trong nước nữa.” Trong lòng Hàn Sâm vẫn còn duy trì sự tỉnh táo, chỉ không có cách nào thoát khỏi nút thắt này mà thôi.

Theo thời gian trôi qua, hai người ngồi xổm trước mặt nước nhìn chăm chú, đến khi mặt trời xuống núi, sắc trời tối dần.

Hàn Sâm cư ngỡ như vậy sẽ có chuyển biến tốt đẹp nhưng ai ngờ tinh cầu Gwa không những có mặt trăng mà còn có đến ba mặt trăng lận. Ba vầng trăng sáng nhô lên cao, xua tan cả bóng đêm, cái bóng trên mặt sông vẫn có thể thấy được rõ ràng.

Càng kinh khủng hơn là, Hàn Sâm đã yêu say đắm ảnh phản chiếu của mình đến mức không thể kiềm chế được, nảy sinh loại xúc động muốn ôm lấy ảnh phản chiếu.

Hàn Sâm mới chỉ là xúc động thôi, còn đầu trọc đã đứng lên rồi, giang hai tay đi về phía lòng sông, đi dần vào trong nước, gương mặt vẫn mang nụ cười mỉm.

Ý chí của Hàn Sâm vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ, ép mình liếc mắt nhìn về phía đầu trọc bên cạnh. Chỉ thấy hắn vẫn đi về phía mặt sông, cười khúc khích, bước tứng bước một xuống chỗ nước sâu.

Nước sông trong veo từ từ ngập quá đầu gối, rồi qua đùi hắn. Mắt Hàn Sâm thấy đầu trọc từ từ đi vào trong nước, vẻ mặt hắn lại không hề thay đổi, nét cười càng lúc càng xán lạn, giống như sắp ôm lấy cô gái mà mình thích vậy.

“Chắc chắn là chủng gen đang tác quái. Quả nhiên chủng gen ở thế giới này không bình thường mà, đây rốt cuộc là thứ gì vậy?” Tuy trong lòng Hàn Sâm suy nghĩ rất rõ ràng nhưng lại không nhịn được đi xuống nước.

Biết rõ chỉ là một ảnh phản chiếu, biết rõ là không nên nhưng Hàn Sâm rất muốn ôm lấy cái bóng trong nước, giống như chỉ có vậy mới giải được nỗi khổ tương tư trong lòng.

Loại cảm giác này giống như một cảnh tượng kinh điển trong phim truyền hình cẩu huyết, biết rõ đối phương là kẻ thù giết cha mình lại không nhịn được đem lòng yêu người ta, giống như thiêu thân lao vào trong lửa, dù trong lòng biết rõ là cái chết nhưng lại không hề hối hận.

“Là Công Thúc Cẩn sao? Lại do hắn giờ trò quỷ? Mà cũng không phải, nếu là hắn thì đã sớm xuất hiện giết ta rồi. Bây giờ ta bị loại sức mạnh quỷ dị này ràng buộc, căn bản không có năng lực phản kháng.” Trong đầu Hàn Sâm nảy ra vô số suy nghĩ, người đã bước vào trong nước sông.

Nước sông lạnh lẽo nhưng không thể dập tắt nổi lửa lòng của Hàn Sâm, hắn vẫn bước từng bước vào lòng sông sâu. Mắt thấy nước sông đã ngập quá đùi mà cũng không thể dừng lại được.

Muốn triệu hồi chủng gen cũng chẳng có tác dụng gì. Người đang chìm đắm trong tình yêu làm sao có thể rút đao với người mình yêu được, không phải là không thể mà là không muốn.

Tuy Hàn Sâm biết cảm giác không muốn đó vốn không thật sự là ý chí của mình nhưng cũng không thể làm trái được.

Đầu trọc xuống nước sớm hơn Hàn Sâm, đi cũng nhanh hơn, lúc này nước sông đã ngập quá cái đầu bóng loáng của hắn.

Hàn Sâm biết hắn chết chắc rồi. Cơ thể nhân loại của thế giới này không mạnh mẽ lắm, không có chủng gen hỗ trợ thì hắn vốn không thể ở trong nước thời gian dài được.

Hàn Sâm lại chẳng sao hết, cho dù bị cám dỗ tiến vào trong nước, hắn vẫn có thể sống tốt, muốn giết hắn trong nước vốn là chuyện không thể.

“Ta muốn xem thử, rốt cuộc ngươi còn có thủ đoạn gì nữa.” Hàn Sâm đi từng bước xuống lòng sông, rất nhanh nước sông đã che lấp hai mắt hắn, khiến hắn không thể nhìn thấy ảnh phản chiếu của mình nữa.

Nhưng ảnh phản chiếu biến mất cũng không khiến hắn khôi phục lại tự do. Người đang trong nước nhưng hai mắt của hắn lại trông thấy trong nước sông đằng trước có một bóng hình giống hắn như đúc đang lơ lửng trong nước, ở lòng sông sâu đối diện mỉm cười nhìn hắn.

Hàn Sâm thân bất do kỷ đi về phía bóng dáng đó, đi từng bước vào trong lòng sông sâu.

Hàn Sâm thấy được đầu trọc đi phía trước, sắc mặt đã trở lên rất khó coi, miệng không ngừng toát ra bọt khí, rõ ràng là uống rất nhiều nước, hơn nữa hắn cũng không thể thở được trong nước, cứ đi xuống tiếp sợ rằng rất nhanh thôi sẽ chết đuối.

Dù thế, trên mặt đầu trọc vẫn mang nụ cười sung sướng. Nhưng vào lúc này, nụ cười ấy trông lại cực kỳ khủng bố, như nụ cười của tử thần vậy.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày. Tuy đầu trọc với hắn không quen biết gì nhưng chỉ cần không phải kẻ thù, Hàn Sâm cũng không muốn thấy một đồng loại chết đi trước mặt mình.

Đang lúc Hàn Sâm do dự có muốn cưỡng ép phá vỡ lực áp chế của thế giới này hay không, lại đột nhiên thấy phía trước tỏa ra ánh sáng kỳ dị.

Hàn Sâm ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy đáy sông có một vầng sáng mông lung, như một viên bảo thạch cực lớn đang tản ra ánh sáng yếu ớt nơi đáy sông sâu.

Mà hướng cái bóng trong nước dụ dỗ Hàn Sâm đi tới chính là vầng sáng yếu ớt ở đáy sông kia.

Hàn Sâm quan sát thật kỹ vâng sáng ấy, dần thấy rõ được diện mạo thật sự của nó. Hóa ra lại là một vỏ sò cực lớn, hiện ra màu trắng ngà bán trong suốt, thoạt nhìn giống như điêu khắc từ ngọc tinh.

Lúc này vỏ sò cực lớn đang mở ra. Khi Hàn Sâm nhìn thấy vỏ sò, cái bóng ở đối diện cũng chui vào bên trong, dung hợp cùng với bóng dáng trong vỏ sò, khiến tất cả tình yêu của Hàn Sâm đều chuyển dời lên hình bóng kia.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng thấy rõ cái bóng trong vỏ sò là gì. Đó là một cô gái xinh đẹp, ngọc thể nằm vắt ngang trong vỏ sò, một tay chống lên gương mặt câu hồn đoạt phách, trên người quấn lụa mỏng, dải lụa hầu như trong suốt bay múa trong làn nước, tôn lên dáng người xinh đẹp mê hoặc của nàng.

Cô nàng nằm nghiêng trong vỏ sò nhìn Hàn Sâm, không có lời nói, cũng không có bất kỳ động tác nào nhưng Hàn Sâm vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa, không kiềm lòng được mà đi về phía nàng, dường như nàng chính là người yêu đã lên duyên với mình trăm ngàn kiếp, hận không thể lập tức ôm nàng vào lòng ân ái, thổ lộ tất cả nỗi nhớ nhung và yêu thương cho nàng nghe.

Đầu trọc trước mặt đã hôn mê, không biết có phải chết đuối rồi hay không, cơ thể dập dềnh trong nước, bụng cũng trương phềnh lên như quả bóng.

Mà Hàn Sâm vẫn bị cỗ sức mạnh kia mê hoặc, đi từng bước về phía cô gái trong vỏ sò. Nàng dùng một đôi mắt biết nói nhìn hắn, dường như đang nói: "Đến đây nào, tình lang của ta, người yêu của ta, mau nhào vào lòng ta."

Hết chương 3081.

Chương 3082. Đại Thiên Ma

Trong lòng Hàn Sâm nảy ra cảm ứng với nguy hiểm, hắn ngày càng yêu cô gái kia sâu đậm, biết nếu thật sự đi đến bên cạnh nàng, e rằng sẽ nguy hiểm vô cùng.

Nếu đã tìm được chính chủ, Hàn Sâm cũng không do dự nữa. Huyền Hoàng Kinh bạo phát triệt để, trực tiếp phá vỡ áp chế quy tắc của thế giới này, cả người giống như ác quỷ bừng bừng huyết diễm.

Nước sông xung quanh đều bị hào quang làm bốc hơi lên, sự ràng buộc tình yêu cũng lập tức biến mất khỏi người Hàn Sâm.

Hàn Sâm cưỡng ép phá vỡ áp chế quy tắc của thế giới, áp lực phải chịu đựng thật sự quá lớn, không thể liên tục duy trì trạng thái này, hơn nữa còn gây tiêu hao cực lớn với cơ thể.

Không dám chậm trễ thời gian, Hàn Sâm đánh một quyền về phía cô gái. Lượng lớn nước sông bốc hơi trong nháy mắt, ánh mắt cô nàng lộ ra vẻ kinh ngạc, bàn tay khẽ động, vỏ sò như ngọc thạch lập tức đóng lại.

Uỳnh!

Vỏ sò bị một quyền của Hàn Sâm đánh vỡ, trực tiếp tan thành tro bụi, chẳng còn để lại thứ gì.

Hàn Sâm không nhìn thấy cô gái xuất hiện, không biết có phải nàng đã bị đánh nát cùng với vỏ sò hay không nhưng trong lòng lại lờ mờ cảm thấy không đơn giản như vậy.

Ánh mắt tìm kiếm xung quanh nhưng không phát hiện dấu vết gì, dường như nàng đã thật sự tan biến cùng với vỏ sò.

Không thể đối kháng với quy tắc thế giới trong thời gian dài, Hàn Sâm đánh phải thu lại sức mạnh rồi cảm ứng xung quanh, không cảm nhận được sự khác thường gì nữa.

Thấy đầu trọc còn đang trôi nổi trong nước, cũng không biết còn sống hay đã chết.

Hàn Sâm bơi qua kéo hắn lên bờ, cảm thấy tim tên này ngừng đập luôn rồi, e rằng đã thành xác chết.

"Yêu nghiệt phương nào, lại dám làm càn trên địa bàn của bản Thần… Kim Tệ…" Một bóng dáng hùng tráng phá không bay tới, giáng xuống tựa như Thần Linh, thấy Hàn Sâm lập tức lộ vẻ kinh hãi, ngay cả lời nói cũng khựng lại giữa chừng.

Hàn Sâm biết người tới chính là Thần Linh, song hắn lại không nhận ra vị Thần Linh này, thấy người nọ râu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt tựa lão thần tiên. Nếu không có biểu cảm kinh hãi trên gương mặt hắn lúc này thì đúng là cũng có vài phần khí chất Thần Linh.

"Ở đây cũng có Thần miếu à? Thần hào của ngươi là gì thế? Là Thần Linh đẳng cấp nào?" Hàn Sâm nhìn Thần Linh hỏi.

Lão Thần Linh ho nhẹ đáp: "Tiểu Thần tên Vũ Tiên, là tiểu Thần Linh cấp Phá Hoại. Kim Tệ đại nhân, sao ngươi lại tới đây?"

Hàn Sâm thấy Vũ Tiên lại cung kính với hắn như vậy, không khỏi hoài nghỉ: "Xem ra quả nhiên là có vấn đề. Thái độ của Yêu Liên Thần Tử với †a cũng hơi kỳ quái, kẻ này lại càng lạ lùng hơn. Cùng là bước vào một thế giới khác mà hình như đãi ngộ của ta với Tần Tu khác nhau xa quá."

“Vũ Tiên, tên rất hay. Thần miếu của ngươi ở đâu? Sao ta không nghe nói có Thần miếu nào †ồn tại ở tinh cầu Gwa nhỉ?” Hàn Sâm nhìn Vũ Tiên hỏi.

Vũ Tiên cười khổ nói: “Thần miếu của ta ở trên núi Quang Minh, thượng lưu của Quang Chi Thánh Hà. Vì ở đó có chủng gen tuyệt thế tồn tại nên nhân loại bình thường vốn không thể đến được đây, đại nhân không biết cũng không có gì lạ.”

Hàn Sâm hỏi thêm mấy vấn đề nhưng mãi không nắm được trọng điểm. Tuy Vũ Tiên rất cung kính với hắn nhưng trong ngôn từ lại tránh nặng tìm nhẹ, không tiết lộ tin tức mà Hàn Sâm muốn biết.

Hàn Sâm lại hỏi vài chuyện liên quan đến đại vũ trụ gen, Vũ Tiên đều biết gì nói nấy, đại khái cũng giống như lời Yêu Liên Thần Tử, khiến Hàn Sâm yên tâm hơn nhiều.

“Ngươi có biết ở đâu có Thuần Quang Nguyên không?” Hàn Sâm thấy không hỏi ra được gì, đành phải chuyển chủ đề.

“Bản thân Thuần Quang Nguyên đã hiếm có, ở Quang Chi Thánh Hà cũng không thường gặp, lại bị nhân loại lùng bắt nhiều, bây giờ cũng chỉ còn vài con bên nhánh sông Thu Diệp. Nếu đại nhân cần thì có thể qua bên kia tìm kiếm.” Vũ Tiên đáp.

Hàn Sâm xem địa đồ, rất nhanh đã tìm được sông Thu Diệp, là nhánh sông khác cách sông Tiểu Cầm không xa lắm.

“Nếu đại nhân không còn chuyện gì khác thì tiểu thần xin được cáo lui trước.” Vũ Tiên hành lễ với Hàn Sâm, nói.

“Chờ đã, ta là người từ bên ngoài tới, cũng không có bạn bè gì ở đây, nếu muốn tìm ngươi tâm sự thì phải làm thế nào mới đến được Thần miếu của ngươi?” Hàn Sâm gọi giật Vũ Tiên lại, cười híp mắt nói.

Vũ Tiên lập tức cười khổ đáp: “Miếu nhỏ đã chẳng còn nhang khói từ lâu, bây giờ cũ nát khôn tả, chỉ sợ làm bẩn thân thể của đại nhân.”

“Không sao hết, chốn có cố nhân khác chi Bồng Lai. Chỉ cần có ngươi ở cùng ta thì không thể nói là cũ nát được.” Hàn Sâm xua tay nói.

Vũ Tiên cực kỳ phiền muộn, không dám nói thêm gì, chỉ vẽ cho Hàn Sâm một mật đạo đi đến Thần miếu. Đi từ đó đến Thần miếu Vũ Tiên cực kỳ an toàn, trên đường sẽ không gặp phải chủng gen quá mạnh.

Song Vũ Tiên cũng liên tục dặn dò Hàn Sâm, khi leo lên Quang Minh Thánh Sơn nhất định không được gây ra động tĩnh quá lớn, nếu không kinh động đến chủng gen tuyệt thế ở đó sẽ có phiền toái lớn.

Lúc này Hàn Sâm mới thả cho Vũ Tiên đi. Lý do hắn muốn đến Thần miếu Vũ Tiên không phải để trò chuyện gì với Vũ Tiên mà là muốn lấy cho Dương phu tử huyết mạch Thần Linh.

Dù Hàn Sâm lấy được trứng Thuần Quang Nguyên, nếu không có người sử dụng thì cũng biến thành vô dụng. Hàn Sâm cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh họ được.

Nếu Dương phu tử có thể sử dụng được trứng gen thì sẽ bớt đi rất nhiều phiền phức.

Vũ Tiên đi rồi Hàn Sâm mới nhớ ra tên đầu trọc kia, bèn đi đến bên cạnh đầu trọc kiểm tra thử. Ai ngờ đầu trọc đúng là mệnh lớn, vậy mà còn chưa chết. Hàn Sâm đánh một quyền vào bụng hắn, kình lực thấu vào trong phủ, đầu trọc phun ra mấy ngụm nước, tim lại đập bình thưởng, dần dần tỉnh lại.

“Là… là ngươi đã cứu ta sao?” Đầu trọc mở mắt, thấy được Hàn Sâm, nhất thời tỏ vẻ nghi hoặc nói.

Ban ngày lúc ở bờ sông, Hàn Sâm đứng bên cạnh gọi hắn, đầu trọc vẫn còn chút ý thức nhưng khi vào đêm, ý chí đã hoàn toàn mất khống chế, cho nên hắn vẫn biết Hàn Sâm.

“Cứ cho là thế đi.” Hàn Sâm thuận miệng đáp, thấy hắn đã không sao bèn đứng dậy chuẩn bị đi.

“Ngươi đừng đi mà. Tại hạ là Hạ Vũ Phi, mọi người hay gọi là anh đầu trọc, ngươi cứ gọi ta anh đầu trọc là được. Anh bạn làm thế nào đối phó được với chủng gen kia thế? Chủng gen có phải là Đại Thiên Ma không?” Đầu trọc đuổi theo hắn, mới gặp lần đầu đã thân thiết xưng huynh gọi đệ với Hàn Sâm.

“Đại Thiên Ma gì cơ?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

“Chính là chủng gen vây khốn chúng ta đó. Sức mạnh tình dục to lớn như vậy rất giống Đại Thiên Ma - chủng gen tuyệt thế trong truyền thuyết, bản thân nó nắm giữ sức mạnh thất tình lục dục của thế gian, là một trong những chủng gen đứng đầu… Hề hề… Cũng chỉ có thể là chủng gen kinh khủng như vậy, bằng không làm sao anh đầu trọc này lại trúng chiêu được? Ngươi không thấy được chủng gen sao? Vậy ngươi đối phó với nàng thế nào?” Đầu trọc cao lớn thô kệch, vẻ ngoài rất dọa người, trông như đại ca xã hội đen.

Nhưng lại là một tên lắm lời, đã nói là không ngừng lại được.

“Ta chẳng thấy Đại Thiên Ma nào hết.” Hàn Sâm lắc đầu nói, song trong lòng lại cảm thấy không đúng lắm.

Theo như đầu trọc miêu tả, cô gái hắn nhìn thấy thật sự rất giống Đại Thiên Ma. Nếu thật sự là Đại Thiên Ma, lại lợi hại như đầu trọc nói thì hình như sẽ không thể đối phó dễ dàng như vậy mới phải.

Hàn Sâm bất giác nhìn lướt qua mặt nước bên cạnh, vừa nhìn đã khiến đồng tử của hắn co lại. Cái bóng trong nước lại không phải bóng của hắn mà là dáng vẻ của cô gái kia, hơn nữa cô gái còn đang quay đầu cười với hắn.

Hết chương 3082.

Chương 3083. Giao Long Cấu

Hàn Sâm đánh một quyền vào trong nước. Mặt nước nổ tung, ảnh phản chiếu của cô gái cũng tan thành theo bọt sóng tung tóe nhưng trong gợn nước vỡ tung sóng sánh vẫn có thể thấy được nụ cười yêu mị vặn vẹo của cô gái kia.

Chờ mặt nước quay về bình lặng, Hàn Sâm nhìn kỹ lại, ảnh phản chiếu trong nước đã biến thành dáng vẻ của hắn, không còn bóng dáng cô gái đâu nữa.

Hàn Sâm biết chuyện này vẫn chưa xong. Đại Thiên Ma chưa bị hắn chém giết, thậm chí hắn còn không biết phải làm sao mới có thể giết chết Đại Thiên Ma.

“Ngươi sao vậy?” Đầu trọc hoài nghỉ nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Không có gì, hơi hoa mắt, cho rằng trong nước có chủng gen ấy mà.” Hàn Sâm thuận miệng giải thích, bèn tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đi có mấy lần hắn cố ý nhìn vào ảnh phản chiếu trong nước nhưng đều là hình dáng của mình chứ không thấy Đại Thiên Ma đâu nữa.

“Người anh em, ngươi định đi đâu thế?” Đầu trọc đi bên cạnh Hàn Sâm hỏi.

“Ngươi theo ta làm gì?” Hàn Sâm không đáp, nhíu mày nhìn về phía đầu trọc, hỏi.

Đầu trọc cười khà khà: “Một nơi nguy hiểm như Quang Chi Thánh Hà, thêm một người là thêm một phần sức lực. Ngươi định đi săn giết chủng gen hay đào trứng gen? Để ta giúp ngươi!”

“Không cần đâu.” Hàn Sâm trợn mắt xoay người rời đi. Từng gặp người da mặt dày nhưng chưa bao giờ thấy ai mặt dày như vậy. Được người †a cứu còn có thể nói ra câu đó, đúng là nhân tài hiếm thấy.

“Không cần khách khí. Người anh em tên gì đấy? Thanh niên tài tuấn ở thành Ngọc Bích ta đều biết cả, sao chưa từng thấy ngươi bao giờ nhỉ?” Đầu trọc cũng chẳng hề xấu hổ, theo bên cạnh Hàn Sâm hỏi này hỏi kia.

“Nếu ngươi không đi, đến lúc gặp nguy hiểm thì ta cũng không cứu được ngươi đâu đấy.” Hàn Sâm nói.

Đầu trọc võ ngực nói: “Chỉ cần không gặp phải tồn tại kinh khủng như Đại Thiên Ma thì ai có thể bắt nạt được anh đầu trọc này chứ. Ngươi yên tâm, có anh đầu trọc ở đây, cho dù gặp phải tồn tại cực kỳ khủng bố thì cũng có thể bảo vệ ngươi sống sót.”

Hàn Sâm không biết nói gì hơn, cũng lười cãi nhau với hắn, ngậm miệng đi về phía trước.

Ké như Công Túc Cẩn muốn giết người thì cơ bản không cần tự mình động thủ.

Công Thúc phu tử danh trấn thiên hạ, không biết từng đào được bao nhiêu thần mạch rúng động vũ trụ, cất giữ vô số trứng gen hi hữu cao cấp, thuộc hạ cũng có rất nhiều gen sư cường đại đi theo. Trong phủ Công Thúc, gen sư như Lâu Cửu không phải số ít.

Huống chỉ rất nhiều đại lão muốn làm thân với Công Thúc phu tử, chỉ cần Công Thúc Cẩn sai bảo, vương công quý tộc cũng nguyện giết người thay hắn.

Cho dù chết mấy gen sư cũng chẳng là gì. Có thể nhận được nhân tình của Công Thúc phu tử, trong mắt những vương công quý tộc đó còn có giá trị hơn tính mạng của mấy gen sư.

Lâu Cửu chết trước mặt Công Thúc Cẩn khiến hắn cảm thấy rất mất mặt, cho nên quyết tâm đích thân dẫn người đi giết chết Hàn Sâm. Hàn muốn tận mắt nhìn thấy Hàn Sâm chết trước mặt mình, hơn nữa tuyệt đối không thể để Hàn Sâm chết dễ dàng được.

Song Công Thúc Cẩn cũng không phải kẻ lỗ mãng. Tuy trong lòng hắn hận Hàn Sâm vô cùng, muốn tự tay hành Hàn Sâm đến chết nhưng cũng cực kỳ cẩn thận, không chỉ mang theo một đám gen sư thân tín mà còn cố ý mời Hoa Lộng Nguyệt - một trong những gen sư mà Công Thúc phu tử coi trọng nhất.

Hoa Lộng Nguyệt được Công Thúc phu tử cứu về từ trong một địa

mạch. Để báo đáp ơn cứu mạng của Công Thúc phu tử, Hoa Lộng

Nguyệt mới đi theo Công Thúc phu tử, bằng không với bản lĩnh của hắn, tuyệt đối sẽ không cúi đầu dưới một vị phu tử.

Công Thúc Cẩn biết Hoa Lộng Nguyệt đi theo cha mình đã gần năm mươi năm nhưng dung mạo của hắn vẫn duy trì ở tuổi hai mươi, thoạt nhìn cực kỳ tuấn nhã phong thần, là một trong những mỹ nam tử nổi tiếng của thành Ngọc Bích.

Đồng thời, Công Thúc Cẩn cũng biết thủ đoạn của Hoa Lộng Nguyệt. Hắn làm người ngạo mạn nhưng trước mặt Hoa Lộng Nguyệt lại không dám tỏ vẻ gì cả, ngôn từ cũng tỏ ra rất cung kính.

“Chú Hoa, đã tìm được tung tích tiểu tử kia rồi. Ngươi xem chúng ta nên ra tay thế nào?” Công Thúc Cẩn khiêm tốn nhìn về phía Hoa Lộng Nguyệt thỉnh giáo.

Hoa Lộng Nguyệt cầm một cây quạt giấy nhưng chưa từng mở ra, chỉ để trong tay võ nhè nhẹ vào lòng bàn tay kia, đồng thời mỉm cười nói: “Từ dấu vết này có thể đoán được bên cạnh hắn còn có một người khác. Tìm hiểu rõ thân phận của người kia rồi động thủ cũng chưa muộn.”

“Chuyện này dễ thôi. Lão Triệu, giao cho ngươi cả đấy.” Công Thúc Cẩn nói với ông lão bên cạnh.

“Công tử cứ yên tâm.” Ông lão lên tiếng, triệu hồi ra một chủng gen trông như diều hâu, dung hợp với cơ thể, biến thành quái vật mặt ưng, võ cánh bay lên không trung, bay về hướng đám Hàn Sâm đang ở.

Công Thúc Cẩn cười nói với Hoa Lộng Nguyệt: “Lão Triệu có một biệt hiệu tên là Ưng Nhãn Lão Triệu. Tuy Linh Mục Ưng hắn dung hợp chỉ là cấp Vương nhưng lại có sự nâng cao cực lớn về thị lực, có thể thấy được cả muỗi kiến ở ngoài trăm dặm, sở trường là điều tra.”

Hoa Lộng Nguyệt khẽ gật đầu, chỉ cười mà không nói.

Dọc đường, Hàn Sâm cứ nghĩ làm sao mới có thể quăng đầu trọc đi nhưng tên này lại cứ như keo con chó, làm thế nào cũng không ném đi được.

“Người anh em ơi đừng đi vội, ta thấy ở đây có trứng gen này.” Đầu trọc kéo Hàn Sâm lại, chỉ vào một chỗ sườn núi bên bờ sông nói.

“Ngươi còn biết cả Thuật Địa Mạch cơ à?” Hàn Sâm ngạc nhiên đánh giá đầu trọc. Trông dáng dấp cao lớn thô kệch của hắn, thấy thế nào cũng không giống người có kiên nhãn nghiên cứu Thuật Địa Mạch.

Đầu trọc cười khà khà: “Đương nhiên rồi. Dù sao sư phụ ta cũng là người đứng đầu trong tam đại phu tử tiếng tăm lừng lẫy của Tần quốc mà, Thuật Tâm Mạch Đào Noãn là sở trường của ta đấy. Tuy học không được tốt lắm nhưng cũng mạnh hơn phu tử bình thường một chút.”

“Tốt lắm, thế ngươi cứ đào trứng gen ở đây đi nhé, ta còn có việc phải đi trước.” Hàn Sâm nói rồi bèn cất bước đi.

Có tên đầu trọc này đi theo, hắn không thể sử dụng Huyền Hoàng Kinh đánh chủng gen thành trứng được, dọc đường không biết đã lãng phí bao nhiêu cơ hội.

“Người anh em ơi, ngươi nghe ta nói đã. Ngươi xem nơi này có hai nhánh sông đổ vào, trong Thuật Địa Mạch, loại địa hình này có tên là Giao Long Cấu. Ý nói là nơi giao long giao hợp, chắc chắn sẽ có rất nhiều trứng gen được sinh ra.” Nói rồi, đầu trọc lại cẩn thận quan sát xung quanh, vừa quan sát vừa nói: “Bản thân Quang Chi Thánh Hà chính là một địa mạch cực lớn, từ trường cũng mạnh mẽ vô cùng. Giao Long Cấu hình thành ở đây, trứng gen được sinh ra chắc chắn không phải chuyện đùa. Người anh em đã cứu ta một mạng, trứng gen ở đây coi như là nhân tình ta trả cho ngươi, đào ra được toàn bộ đều thuộc về ngươi.”

“Thật hay giả thế? Nói cứ như đúng rồi ấy nhỉ?” Hàn Sâm nhìn đầu trọc với vẻ nghi ngờ. Hắn trông thế nào cũng thấy đầu trọc không giống một phu tử đáng tin.

Đầu trọc vỗ ngực bôm bốp nói: “Đã thế nhé, nếu ngươi không đào được ra trứng gen cao cấp ở chỗ này thì ngươi cứ lấy cái đầu trọc của †a xuống xem

như trứng gen mà mang về.”

“Ta mang đầu ngươi về có lợi ích gì hả?” Hàn Sâm dở khóc dở cười nói. “Thì ta cứ nói thế. Dù sao nơi này chắc chắn có trứng gen cao cấp, ít nhất cũng phải cấp Vương, nếu may mắn thì không chừng còn có thể

đào được trứng gen cấp Thần ấy chứ. Người anh em tin ta một lần đi mà”” Đầu trọc tỏ vẻ rất thành khẩn.

Hàn Sâm cũng chẳng coi trọng gì trứng gen nhưng hắn lại muốn xem thử, tên đầu trọc này có thật sự có bản lĩnh như vậy hay không. Hàn Sâm không đi tiếp nữa, theo đầu trọc cùng đào đất dưới sườn núi.

Hết chương 3083.

Chương 3084. Huyết Long Thăng Thiên

Trên sườn đất dốc này mọc lên rất nhiều cỏ màu đỏ sậm, thoạt nhìn đúng là hơi khác với những chỗ còn lại. Bên ngoài dốc đất phủ màu xanh tươi như ngọc bích, chỉ có sườn dốc ở đây là một mảng đỏ thẫm.

Đầu trọc bảo đó là Long Tinh Thảo, thật ra Long Tinh Thảo cũng không phải tên riêng của loại cỏ này, bất cứ loài cỏ cây nào mọc lên ở khu vực bên dưới Giao Long Cấu cũng sẽ biến thành màu đỏ sậm, nên chúng được gọi là Long Tinh Thảo.

Hàn Sâm không biết hắn nói thật hay giả, dù sao cũng cứ để hắn chém gió đi.

Dựa theo vị trí do đầu trọc phán đoán, hai người cùng đào đất ở sườn dốc, đào sâu tầm ba, bốn mét mà không thấy trứng gen nào cả.

“Đầu trọc, rốt cuộc ngươi có được không đấy?” Hàn Sâm ngồi cạnh hố đất, uống một hớp nước, nhìn vào trong cái hố, hỏi đầu trọc.

Đầu trọc cũng lấy làm lạ: “Chắc chắn ta không nhìn nhầm đâu, nơi này đúng là Giao Long Cấu, bình thường đáng lẽ trứng gen Giao Long Cấu chắc cũng chỉ nằm ở một nơi cách mặt đất không sâu lắm, sao lại không có được nhỉ?”

Đầu trọc vừa nói vừa đào, hắn mang theo xẻng chuyên dụng, mới xắn một nhát xẻng xuống dưới, bỗng thấy có một dòng nước suối tuôn ra theo mép xẻng.

Hàn Sâm thấy có nước suối phun ra ngoài, lại còn là nước suối màu máu, lập tức kinh ngạc thốt lên: “Đây chẳng phải là suối phun Ác Linh sao?”

“Ngươi biết cả suối phun Ác Linh hả?” Ngoài miệng thì nói vậy nhưng đầu trọc lại vui mừng ra mặt: “Cơ mà đây không phải suối phun Ác Linh đâu, đây là Long Huyết Tuyền, dị tượng này chỉ xuất hiện ở địa mạch Giao Long Cấu, hơn nữa không phải nơi Giao Long Cấu nào cũng có dị tượng Long Huyết Tuyền. Long Huyết Tuyền xuất hiện chỉ rõ việc địa mạch chỗ ấy là cực phẩm trong cực phẩm. Trứng gen bên trong chắc chắn sẽ không kém, cơ bản có thể khẳng định sẽ cho ra đời trứng gen cấp Thần.”

Hàn Sâm hứng thú nhìn huyết tuyền trong hố phun ra. Huyết tuyền đỏ mà không dị, sáng mà không đục, cũng không có cảm giác khủng bố gì, trái lại còn có một loại sức sống đồi dào, không ngửi thấy mùi màu tươi mà chỉ phảng phấp hương thơm.

Long Huyết Tuyền phun cao mấy trượng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi hóa thành sương máu bốc lên giống như một con huyết long xung thiên, bay thẳng lên trùng mây.

Ưng Nhãn Lão Triệu phi hành truy tung trong đám mây, chợt thấy dị tượng Huyết Long Thăng Thiên, cũng nhìn thấy hai người đầu trọc và Hàn Sâm.

Hắn không nhận ra dị tượng Long Huyết Tuyền, lẩn trong mây xanh nhìn một lúc, xác định hai người đang đào trứng gen ở đó bèn tự lặng lẽ bay về.

Ưng Nhãn Lão Triệu tả lại tình hình cặn kế cho Công Thúc Cẩn và Hoa Lộng Nguyệt nghe. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Công Thúc Cẩn cất lời: "Không ngờ tên kia lại may mắn như vậy, tìm được địa mạch Giao Long Cấu, còn đào được cả Long Huyết Tuyền, trong đó ắt sẽ có trứng gen cực phẩm xuất thế. Đúng lúc lắm, giết người đoạt trứng, coi như đền mạng cho Lâu tiên sinh."

Công Thúc Cẩn đang chuẩn bị sai người chạy tới đó, thừa dịp đám Hàn Sâm đào trứng gen thì bao vây họ lại rồi chém giết nhưng Hoa Lộng Nguyệt lại ngăn cản hắn, nói: "Công tử chớ vội, trước tiên đừng kinh động đến bọn họ."

"Chú Hoa lo lắng còn có người khác sao? Thật ra không cần phải lo nghĩ nhiều. Ta biết tên đầu trọc kia, đó là đệ tử nhập môn của Vệ phu tử - Hạ Vũ Phi, biệt danh đầu trọc, xuất thân là thành chủ của một tiểu thành. Với thân phận và tư chất của hắn vốn không có tư cách bái nhập môn hạ của Vệ phu tử. Chỉ là vì có một lần Vệ phu tử đang đào trứng gen ở phụ cận tiểu thành thì gặp nạn, trùng hợp được cha của Hạ Vũ Phi cứu giúp, thành chủ nọ lại cực lực cầu xin, Vệ phu tử mới nhận Hạ Vũ Phi làm đệ tử nhập môn. Hắn không có bối cảnh gì ở thành Ngọc Bích, trình độ học thức của bản thân cũng chỉ nửa vời. Nếu hắn thức thời thì giữ lại cho hắn một mạng, nếu không thức thời thì giết luôn, chẳng có phiền toái gì hết." Công Thúc Cẩn nói.

Hoa Lộng Nguyệt lại lắc đầu nói: "Ta cũng từng nghe đến tên Hạ Vũ Phi này nhưng không phải vì hắn."

Dừng một lát, Hoa Lộng Nguyệt nhìn về phía Ưng Nhãn Lão Triệu hỏi: "Khi ngươi vừa nhìn thấy Long Huyết Tuyền phun trào, có phải có một luồng huyết khí như chân long xông thẳng trùng mây không?"

"Thuộc hạ cũng không biết nó có giống chân long không, chỉ nhìn thấy nước suối hóa thành sương máu bay thẳng lên trời, giống như một cơn lốc màu máu vậy." Ưng Nhãn Lão Triệu suy nghĩ một lát rồi đáp.

"Vậy thì đúng rồi, chắc chắn là dị tượng Huyết Long Thăng Thiên không còn nghỉ ngờ gì nữa." Hoa Lộng Nguyệt gõ chiết phiến nói.

“Huyết Long Thăng Thiên?” Công Thúc Cẩn nghe được bốn chữ này, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại vui mừng khôn xiết thốt lên: “Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ tới, nếu thật sự là Huyết Long Thăng Thiên…”

Công Thúc Cẩn không nói hết lời mà bảo Ưng Nhãn Lão Triệu thuật lại tỉ mỉ tình hình lúc đó.

Sau khi nghe xong, Công Thúc Cẩn càng mừng rõ hơn, hành lễ với Hoa Lộng Nguyệt nói: “Nhờ có chú Hoa nhắc nhở, bằng không ta đã lỡ mất đại sự rồi.”

Hoa Lộng Nguyệt mỉm cười nói: “Công tử quá lời rồi. Công tử được truyền thừa của lão phu tử, mạnh hơn Hoa mỗ không biết bao nhiêu lần, nếu tận mắt nhìn thấy chắc chắn có thể nhận ra ngay. Chỉ là nghe kể lại không được rõ ràng, nhất thời còn chưa nghĩ đến phương diện đó mà thôi. Năm đó ta đi theo lão phu tử, từng gặp được dị tượng Huyết Long Thăng Thiên, cho nên mới nghĩ nhiều hơn một chút.”

“Chú Hoa kinh nghiệm phong phú, sau này xin hãy chỉ điểm Cẩn nhiều hơn.” Công Thúc Cẩn lại hành lễ nói, tỏ vẻ khiêm tốn hiếu học.

Hoa Lộng Nguyệt suy nghĩ một lát, lại nói: “Dị tượng Huyết Long Thăng Thiên cực kỳ hiếm thấy, bên trong chắc chắn thai nghén ra trứng gen đỉnh cấp. Chỉ là dị tượng này có một chỗ nguy hiểm, nếu xử lý không kịp thì ắt sẽ gặp bất trắc. Có lẽ Hạ Vũ Phi chỉ nhận ra được Long Huyết Tuyền chứ không biết đến sự nguy hiểm của dị tượng Huyết Long Thăng Thiên, nếu không thì hai người đó sẽ không tiếp tục đào sâu xuống mới phải.”

Công Thúc Cẩn gật đầu nói: “Ta nhớ trong sách từng ghi chép, Huyết Long Thăng Thiên, ắt có người chết, truyền rằng muốn đào được trứng gen bên trong Huyết Long Thăng Thiên, ắt phải có một người làm vật tế sống thì mới có thể thuận lợi đào được trứng gen, không biết việc này là thật hay giả?”

Hoa Lộng Nguyệt gật đầu: “Đúng thế. Năm đó ta đi theo đại phu tử, gặp phải nơi Huyết Long Thăng Thiên. Ban đầu không phải chúng ta phát hiện ra mà do một vị phu tử cực kỳ nổi tiếng khác phát hiện, đào địa mạch ra.

Kết quả vị phu tử kia phải chết oan, sau đó chúng ta mới thuận lợi đào ra được trứng gen.”

“Phu tử kia chết thế nào?” Công Thúc Cẩn tò mò hỏi.

“Không biết nữa. Ngày đầu tiên vẫn bình thường nhưng sang ngày thứ hai, khi chúng ta chạy tới, hắn đã chết trong địa mạch, hiện trạng trông cực kỳ quái dị, toàn thân không một vết thương, trên người lại toàn máu đỏ, cơ thể cong lại, trông như một con tôm luộc.” Hoa Lộng Nguyệt nói.

Công Thúc Cẩn bèn cười bảo: “Vậy cũng vừa đúng lúc, để Hàn Sâm và đầu trọc đào trước, chờ bọn họ phá thế cục Huyết Long Thăng Thiên xong, chúng ta đến tiếp nhận cũng không muộn. Chỉ là để Hàn Sâm chết như vậy thì lợi cho hắn quá.”

Hàn Sâm và Hạ Vũ Phi chờ Long Huyết Tuyền phun cạn, đợi mất nửa tiếng đồng hồ, huyết tuyền trong hố mới hoàn toàn biến mất.

Hạ Vũ Phi không chờ nổi nữa, nhảy vào trong hố tiếp tục đào. Khi Hàn Sâm định nhảy xuống theo, trong lòng hắn lại mơ hồ rúng động, cảm giác có chút bất an.

Hết chương 3084.

Chương 3085. Tế sống

Hàn Sông không hiểu Thuật Địa Mạch, ngay cả Giao Long Cấu hắn cũng không biết là gì, huống chi đây là dị tượng Huyết Long Thăng Thiên đến đầu trọc cũng chẳng biết.

Song tu vi tâm cảnh của Hàn Sâm cực cao, ngay cả khi bị quy tắc thế giới áp chế nhưng chuyện không may sắp xảy ra với bản thân thì vẫn khiến hắn cảm thấy rúng động.

Có thể khiến Hàn Sâm nảy ra sự rúng động như vậy chứng minh nhất định có chuyện gì đó cực kỳ nguy hiểm sắp xảy đến, bằng không cũng khó mà

chạm đến tâm linh của hắn.

“Đầu trọc, ngươi khoan hãy đào.” Hàn Sâm đánh giá mọi thứ trong hố, chậm rãi nói với đầu trọc.

“Sao thế?” Đầu trọc buông xẻng xuống, nghi ngờ nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Chỗ này có gì đó sai sai. Ngươi xác định đây là Giao Long Cấu với Long Huyết Tuyền gì đó hả?” Hàn Sâm vẻ mặt trịnh trọng hỏi.

Đầu trọc nghe vậy thì lấy làm ngạc nhiên, lại quan sát kỹ xung quanh rồi mới lên tiếng: “Đúng mà. Chỗ này chính là Giao Long Cấu không sai được đâu. Long Huyết Tuyền vừa nãy ngươi cũng thấy mà phải không?”

Hàn Sâm trầm ngâm một lát rồi đáp: “Vậy được, ngươi lên đi, để ta đào.”

“Ai đào mà chẳng giống nhau? Dù sao cũng sắp đào đến nơi rồi còn đâu.” Đầu trọc cười nói.

“Đừng lảm nhảm nữa. Ngươi lên cho ta đào, nếu không ta bỏ đi luôn này.” Hàn Sâm chẳng có lòng nào để đùa giốn.

“Sao đấy? Ngươi phát hiện ra cái gì à?” Đầu trọc thấy vẻ mặt Hàn Sâm không giống đang nói đùa, bèn kéo xẻng bò ra từ trong hố, đánh giá xung quanh hỏi.

Hàn Sâm không giải thích gì, cũng không giải thích được. Hắn chỉ là cảm ứng tâm linh thôi, căn bản không có cách nào giải thích.

Cầm lấy cái xẻng trong tay đầu trọc, Hàn Sâm nhảy xuống hố đất, vừa đào vừa nói với đầu trọc: “Ngươi ở bên ngoài trông chừng, đừng có xuống đây, có chuyện gì thì gọi ta.”

Đầu trọc nghe mà lấy làm kỳ, không biết rốt cuộc Hàn Sâm có ý gì. Song hắn vẫn nghe lời Hàn Sâm, đứng trên hố đất quan sát, không đi xuống nữa.

Hàn Sâm dùng xẻng đào từ từ, cũng không cố sức quá, vừa đào vừa nhìn bùn đất bên dưới. Đào được hơn ba thước thì bỗng cảm thấy mũi xẻng đụng phải thứ gì, rúng động trong lòng Hàn Sâm càng trở lên mãnh liệt.

Hầu như không chút suy nghĩ, Hàn Sâm lập tức triệu hồi Huyết Mị Linh ra hợp thể với mình, đồng tử biến thành huyết sắc, phía sau cũng mọc ra một cái đuôi khỉ.

“Đào được trứng gen rồi à?” Đầu trọc bên trên ngạc nhiên hỏi.

Hàn Sâm không trả lời, để cái xẻng trong tay xuống, đưa tay phủi lớp bùn đất bên trên đi, lập tức thấy được một thứ lộ ra từ trong bùn đất.

Tuy chỉ lộ ra một phần nhưng bất cứ ai cũng nhìn ra được đó không phải trứng gen, bởi vì không có một loại trứng gen nào trông như hóa thạch xương cá hết.

Phía dưới bùn đất là một tảng đá màu xám tro, từ phần lộ ra bên ngoài có thể thấy được đường vân như hóa thạch xương cá. Song khác với màu trắng xám của hóa thạch thường thấy, nó có một màu đen thuần.

Nói chính xác thì càng giống với màu đỏ thẫm gần hóa đen khi máu đen đọng lại.

“Đó là thứ gì thế?” Đầu trọc cũng sững ra, định nhảy vào trong hố xem cho rõ.

“Ngươi đừng có xuống!” Hàn Sâm quát đầu trọc dừng lại, dùng xẻng hất bùn đất bên cạnh ra, phát hiện đó vốn không phải hóa thạch xương cá gì hết, bởi vì hóa thạch dài gần bốn mét, phần xương của hóa thạch uốn lượn như rồng, rõ ràng là hóa thạch long cốt.

“Huyết Long Quy Thiên bi… Không ổn rồi… Hàn Sâm… Ngươi mau lên đây…” Khi thấy được hoàn chỉnh hóa thạch, đầu trọc cũng lập tức biến sắc, kinh hô thành tiếng.

Nhưng không còn kịp nữa. Hắn vừa thốt lên lời thì đã thấy huyết quang trên khối hóa thạch long cốt kia tỏa ra, lập tức chiếu toàn bộ hố đất thành màu máu, từ xa nhìn lại trôn như biến thành hồ dung nham.

“Hàn Sâm… Ngươi không sao chứ… Mau ra đây đi… Đầu trọc đứng ngoài kêu to, triệu hồi ra chủng gen hợp thể định vọt vào trong hố đất.

“Đầu trọc, ngươi tiết kiệm sức lực đi. Đó là cách cục Huyết Long Thăng Thiên, phải hy sinh mạng người mới có thể phá cục. Mà người bị tế sống có làm thế nào cũng không thể sống nổi, chết như vậy cũng dễ cho hắn quá.” Công Thúc Cẩn dẫn đầu một đám gen sư đi tới, lạnh lùng nhìn chằm chằm đầu trọc nói.

“Công Thúc Cẩn, sao ngươi lại ở đây?” Đầu trọc lập tức biến sắc.

“Đầu trọc, ta vốn không có thù oán gì với ngươi nhưng ai bảo ngươi lại dính đến tiểu tử kia chứ? Đúng là tự chuốc lấy xui xẻo.” Công Thúc Cẩn không giải thích nhiều, chỉ phất tay. Mấy gen sư bên cạnh hắn lập tức nhào về phía đầu trọc như lang như hổ.

Trong lúc xông tới, có quái nhân biến thân hổ lang, có biến thân điểu nhân, có người lại càng kỳ lạ, nửa người trên vẫn là hình người, nửa dưới đã biến thành bò.

Đầu trọc lập tức biến sắc. Tuy chủng gen của hắn không tệ nhưng song quyền nan địch tứ thủ, sao có thể là đối thủ của hơn mười gen sư được. Huống chi chủng gen mà những gen sư này dung hợp đều không kém, về cơ bản đều là thể trưởng thành cấp Vương.

Đầu trọc cực kỳ hung mãnh, hợp thể với một con xuyên sơn giáp vảy lam, cả người bọc trong lớp vảy, tay cũng biến thành vuốt sắc như kim loại, lấy một địch chúng mà vẫn thế như mãnh hổ.

Nhưng dù sao cũng chỉ có mình hắn, dưới sự vây công rất nhanh đã bị một gen sư như hỏa hùng đè xuống đất, mấy gen sư lập tức nhào lên, vững vàng ép đầu trọc trên mặt đất.

“Công Thúc Cẩn, ngươi muốn trứng gen bên dưới thì ta cho ngươi là được, cần gì phải giết người?” Đầu trọc giãy dụa kêu lên.

Công Thúc Cẩn mỉm cười: “Trứng gen tất nhiên là ta muốn rồi nhưng người ta cũng muốn giết. Muốn trách thì trách ánh mắt ngươi quá kém, lại cứ phải đi kết bạn với một người chết làm gì.”

Nói rồi, Công Thúc Cẩn đặt tay lên cổ, làm thủ thế giết, sau đó không để ý đến đầu trọc nữa, mắt nhìn về phía hố đất.

Lúc này, huyết quang trong hố đất vẫn nóng rực phun trào như dung nham, một vùng huyết quang huy hoàng, căn bản không nhìn ra được rốt cuộc trong hố đất có thứ gì.

Một gen sư cầm trong tay lợi nhận, chuẩn bị chém xuống đầu đầu trọc. Đầu trọc thầm than khổ trong lòng nhưng giấy dụa thế nào cũng không nhúc nhích nổi, chỉ đành trơ mắt nhìn lưỡi đao hạ xuống, không khỏi hét lớn: "Ta chết không có gì đáng tiếc nhưng vì học nghệ không tinh mà làm hại Hàn huynh đệ. Hàn huynh đệ, ngươi đừng trách ta nhé, trên đường đến suối vàng, người anh em này nguyện làm trâu làm ngựa cho ngươi, những gì nợ ngươi chỉ đành để kiếp sau trả lại."

Uỳnh!

Huyết quang trong hố đất chợt phóng lên cao. Trong huyết quang rực rỡ, một bóng hình màu đỏ phá không xuất hiện, nháy mắt đã bay đến trước người đầu trọc, một tay chộp lấy lợi nhận đang chém xuống đầu trọc.

Thanh Lãnh Kim đao được chế tạo từ sừng của chủng gen Lãnh Kim Ngưu cấp Vương bị bàn tay kia dùng sức bẻ, nhất thời gáy lìa, hóa thành từng mảnh nhỏ văng tung tóe.

"Vậy mà ngươi còn chưa chết?" Khi nhìn rõ huyết ảnh kia, đồng tử Công Thúc Cẩn co lại, không nhịn được mà kêu lên thành tiếng.

Hóa ra bóng hình màu máu lại chính là Hàn Sâm. Khi hóa thạch long cốt tỏa ra huyết quang, hắn lập tức cảm nhận được có một luồng nhiệt lưu chảy vào trong cơ thể mình, cỗ nhiệt lượng ấy hầu như có thể hóa sắt thép thành thể lỏng trong nháy mắt.

Tuy cơ thể Hàn Sâm cực kỳ cường hãn nhưng cỗ nhiệt lưu cũng khiến hắn cảm thấy cơ thể như có dung nham chảy qua. Mặc dù không tổn thương đến hắn nhưng cũng hơi khó chịu.

Hết chương 3085.

Chương 3086. Huyết Long Thần mạch

Sức mạnh nóng rực chảy khắp cơ thể Hàn Sâm, khiến nhiết khí trên người hắn bốc lên, giống như ráng mây ngũ sắc khi mặt trời xuống núi.

“Loại sức mạnh này… Dường như đang thay đổi gen trong cơ thể ta…” Hàn Sâm cảm nhận được từng tế bào trong cơ thể đều bị sức mạnh nóng rực này xâm lần, giống như đang xảy ra sự lột xác nào đó.

“Thu được gen Huyết Long Thần, mở khóa Huyết Long Thần mạch.” Trong đầu Hàn Sâm đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở, khiến Hàn Sâm giật mình thảng thốt.

Hắn nhìn thoáng qua tư liệu của mình, phát hiện bên trong đã thêm một mục huyết mạch Thần Linh.

Huyết Long Thần: Huyết mạch Thần Linh cấp Phá Hoại.

“Chắc không phải gen Thần Linh đấy chứ?” Hàn Sâm vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ.

Khi còn ở đại vũ trụ gen, tuy Hàn Sâm cũng từng săn giết Thần Linh, †hu được gen Thần Linh cũng chính là Thần Cách nhưng vẫn không thể hấp thu để bản thân mình sử dụng.

Cho nên Hàn Sâm vẫn luôn nghỉ ngờ, Chân Thần là điểm cuối trong quá trình tiến hóa của nhân loại nhưng giờ hắn lại có thể nhận được huyết mạch Thần Linh, đây rõ ràng là không bình thường.

“Đây thật sự là gen Thần Linh à? Hay lại giống như huyết mạch Thần Linh mà nhân loại của thế giới này lấy được từ trong Thần miếu, đều chỉ là huyết mạch Thần Linh mà thôi?” Hàn Sâm hoài nghi nhìn hóa thạch long cốt bên dưới nhưng tảng đá vẫn còn đó, long cốt bên trong lại biến mất.

Nghe được tiếng kêu gào của đầu trọc ở bên ngoài, Hàn Sâm đành phải dừng suy tư lại, từ bên trong lao ra cứu đầu trọc một mạng.

Tuy tên đầu trọc này hơi dông dài nhưng cũng không phải kẻ xấu, Hàn Sâm không muốn thấy hắn chết trước mặt mình.

Đương nhiên quan trọng nhất là Hàn Sâm không muốn để tên Công Thúc Cẩn kia được như ý.

Một tay bóp nát Lãnh Kim đao, Hàn Sâm lạnh lùng nhìn chằm chằm Công Thúc Cẩn nói: "Xem ra ngươi cũng không nhận được bài học gì †ừ chuyện của Lâu Cửu nhỉ?"

Công Thúc Cẩn nghe thấy Hàn Sâm nhắc tới Lâu Cửu, sát khí trong mắt bùng lên nhưng vẻ mặt lại không hề thay đổi, chỉ lạnh lùng nói: "Giết hết chúng cho ta. Với lại, đừng để hắn chết dễ dàng."

Hơn chục gen sư nhao nhao vâng lệnh, các loại sức mạnh đổ dồn về phía Hàn Sâm và đầu trọc. Nhất thời lôi điện tóe ra, phong hỏa liêu nguyên, đủ loại hào quang đầy trời giáng xuống.

Hàn Sâm mặt không đổi sắc, chỉ bước lên một bước. Bước đi này cũng cực kỳ quỷ dị, khiến người ta nhìn không ra Hàn Sâm định bước về bên nào, đồng thời nắm đấm của hắn cũng đánh ra.

"Grào!" Theo nắm đấm của Hàn Sâm, một long khí màu tím bá đạo bay ra, lấy thế như chẻ tre đánh bay hơn chục gen sư trong nháy mắt.

Có gen sư bị đập vỡ đầu, có người lõm cả một mảng ngực, có người trực tiếp nổ tung. Hơn chục gen sư lập tức tử vong, ba người sống sót cũng đều tay tàn chân gãy, ngã trên đất kêu rên không ngừng.

Hàn Sâm cũng không ngờ sức mạnh của huyết mạch Huyết Long Thần lại bá đạo như vậy. Nhìn long khí màu tím bốc lên trên người mình, hắn không khỏi giật mình.

Sức mạnh của một kích thật sự có thể sánh ngang với Thần Linh cấp Phá Hoại mà không phải chỉ có huyết mạch Thần Linh đơn thuần.

Đầu trọc đứng đó há hốc miệng nhìn Hàn Sâm cả người tỏa ra tử khí, tựa như Thần Linh giáng trần, hồi lâu cũng không khép miệng lại được.

Công Thúc Cẩn tái mặt. Một quyền giết chết hơn chục gen sư hợp thể với gen chủng cấp Vương, loại sức mạnh này dù có cho hắn chủng gen cấp Thần, hắn cũng không thể làm được.

"Thàn Linh hợp nhất… Hắn là người được Thần lựa chọn… Quý tộc Thần huyết chân chính…" Hoa Lộng Nguyệt cũng biến sắc, lập tức vọt tới bên cạnh Công Thúc Cẩn, kéo Công Thúc Cẩn hóa thành một tia sét lao về phía xa.

Hoa Lộng Nguyệt hiểu rất rõ quý tộc Thần huyết thật sự khủng bố đến mức nào. Đó là sự tồn tại mạnh mẽ có thể câu thông Thần Linh, hòa làm một thể với Thần Linh.

Mỗi quý tộc Thần huyết đều là tồn tại vô thượng, là chúa tể và người thủ hộ chân chính của đế quốc.

Hoàng tộc của thất đại đế quốc đều là người được Thần lựa chọn, là sự tồn tại cao quý có thể hợp nhất với Thần Linh. Quý tộc như vậy có ở mỗi đế quốc nhưng số lượng không nhiều. Dù sao không phải nhân loại nào cũng được Thần Linh để mắt tới.

Đó không chỉ đơn giản là ban cho huyết mạch Thần Linh mà là làm bạn cùng chiến đấu với Thần Linh. Cho dù là quý tộc Thần huyết cấp thấp nhất thì cũng có chiến lực kinh khủng mà người thường khó có thể sánh bằng.

Công Thúc Cẩn nghe được bốn chữ quý tộc Thần huyết, nhất thời mặt tái không còn chút máu.

Tuy nhân mạch của Công Thúc phu tử rất rộng nhưng không ai lại chịu đắc tội với một quý tộc Thần huyết vì hắn hết.

"Không thể nào… Hắn chỉ là tên nông dân đến từ một thành thị nhỏ… Sao có thể là quý tộc Thần huyết được…" Công Thúc Cẩn không thể tin nổi.

“Định chạy à?” Long khí tím trên người Hàn Sâm chảy xuôi như tử hà, thân hình hơi động đã vọt lên cửu tiêu, lập tức bay đến phía sau Hoa Lộng Nguyệt và Công Thúc Cẩn.

Tinh quang trong mắt Hoa Lộng Nguyệt lóe lên, một tay đẩy Công Thúc Cẩn ra xa, lôi điện trên người lóe lên, mái tóc bay múa tứ tán tựa ma thần, hào quang sắc đỏ bao phủ khắp người, lấy thế càn quét không trung, đánh một chưởng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn chỉ đánh ra một quyền rất bình thường, long khí màu tím như bá long thương thiên nghiền nát tinh vũ, đánh tan lôi điện hồng hà trên người Hoa Lộng Nguyệt.

Cơ thể Hoa Lộng Nguyệt cũng bị long khí tím đánh trúng, đột nhiên tan ra thành cánh hoa bay khắp trời, tựa như hoa anh đào theo gió rơi lả tả, lại ngưng tụ thành hình người ở nơi xa. Song sắc mặt hắn đã trắng bệch, vạt áo rách tả tơi, khắp nơi đều là vết máu loang lổ, rõ ràng không thể hoàn toàn tránh được sức mạnh của Long Huyết Thần mạch.

Công Thúc Cẩn thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời kinh hồn táng đảm. Hắn hiểu rất rõ thực lực của Hoa Lộng Nguyệt, thậm chí ngay cả Hoa Lộng Nguyệt cũng suýt bị một quyền đánh chết là biết Hàn Sâm chắc chắn là quý tộc Thần huyết chân chính không thể nghi ngờ.

Đôi cánh sau lưng Công Thúc Cẩn rung lên, nhanh như điện xẹt, muốn lập tức thoát khỏi nơi này.

Đáng tiếc tuy tốc độ của hắn rất nhanh nhưng vẫn kém Hàn Sâm được Long Huyết Thần mạch gia trì. Hàn Sâm giậm một chân xuống đất, cơ thể trực tiếp xé rách hư không bay đến phía sau Công Thúc Cẩn trong nháy mắt, long khí tím trên người lượn lờ bốc lên, tựa như ma thần giáng thế, một quyền đánh về phía Công Thúc Cẩn.

Uỳnh!

Nắm đấm nện lên lưng Công Thúc Cẩn, lại chợt thấy phần lưng Công Thúc Cẩn hiện ra bóng của một con tiên hạc. Quang ảnh tiên hạc dang cánh, che chở cơ thể Công Thúc Cẩn.

Long khí tím của Hàn Sâm đánh lên tiên hạc, lập tức xé tan quang ảnh tiên hạc thành mảnh nhỏ nhưng long khí tím cũng bị cản lại.

Chỉ thấy một tiếng rắc vang lên, ngọc bài tiên hạc trên ngực Công Thúc Cẩn vỡ ra, một làn khói bay ra từ bên trong, hóa thành một dáng vẻ một cụ già tóc bạc.

“Lão hủ Công Thúc Chỉ, bất kể con ta có chỗ nào đắc tội, lão hủ đều †ình nguyện gánh chịu tất cả. Xin các hạ hạ thủ lưu tình, tha cho con ta một mạng.” Quang ảnh ông cụ chính là Công Thúc phu tử Công Thúc Chỉ tiếng tăm lừng lẫy Tần quốc.

Hết chương 3086.

Chương 3087. Cuối cùng cũng nhận được trứng gen

“Gánh chịu? Ngươi định gánh chịu thế nào đây?” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn quang ảnh Công Thúc Cẩn hỏi.

“Lão hủ cũng có chút của ăn của để, chỉ cần các hạ bằng lòng buông tha con ta, muốn tiền hay trứng gen đều được. Dù ngươi muốn trở thành chủ một thành, lão hủ cũng có thể giúp đỡ ngươi một, hai.” Công Thúc Chỉ nói.

“Đáng tiếc, tiền không mua được mạng người. Đã muốn giết người thì phải biết sẽ có lúc bị giết lại, mạng của con trai ngươi không mua được đâu.” Hàn Sâm lạnh lùng nói, long khí tím trên người cuồng bạo bốc lên như núi lửa phun trào.

Công Thúc Cẩn vốn cho là mình có đường sống nhưng nghe được lời Hàn Sâm nói, sắc mặt lập tức thay đổi, dị quang trên người lóe lên, ra sức vẫy cánh muốn trốn đi thật xa.

Quang ảnh Công Thúc Chỉ quát lên chói tai: “Nếu ngươi giết con ta thì Công Thúc Chỉ ta sẽ không đội trời chung với ngươi…”

Uỳnh!

Công Thúc Chỉ còn chưa dứt lời, long khí tím khủng bố đã lấy thế nuốt chứng thiên dịa đánh về phía Công Thúc Cẩn, lập tức làm bốc hơi cả Công Thúc Cẩn lẫn quang ảnh Công Thúc Chỉ.

Không dừng lại, Hàn Sâm thân như du long, bay vọt về phía Hoa Lộng Nguyệt đang chạy trốn. Hoa Lộng Nguyệt tái mặt, tuy tốc độ của hắn rất nhanh nhưng cũng không nhanh hơn được Hàn Sâm. Mắt thấy tử khí che trời bay tới, cách hắn càng ngày càng gần, Hoa Lộng Nguyệt cắn răng, quạt xếp trong tay mở ra, phẩy một cái về phía Hàn Sâm.

Nhất thời chỉ thấy cuồng phong gào thét như bão tố quét qua, ngay cả núi đá lẫn cổ thụ cũng bị cuồng phong nhổ bật gốc, cuốn vào trong cơn cuồng phong đánh về phía Hàn Sâm.

Tử khí tung hoành, lấy tư thái vô địch ập đến. Núi đá, cổ thụ, cuồng phong bị Hàn Sâm trực tiếp đánh bể chỉ trong chớp mắt, chúng vốn không thể ngăn cản được sức mạnh Huyết Long Thần mạch.

Uỳnh!

Cơ thể Hoa Lộng Nguyệt lại bị đánh tan, hóa thành cánh hoa bay khắp trời. Song lúc này, cánh hoa không chạy trốn được nữa, tiêu tan trong tử khí đang tàn sát bừa bãi.

Chỉ thấy những cảnh hoa tàn dư tung bay, thổi về phía cây quạt xếp rơi trên mặt đất rồi lập tức chui vào mặt quạt, biến mất không tăm hơi.

Hàn Sâm thầm kinh ngạc, đáp xuống chân núi, đưa tay nhặt quạt xếp lên. Chỉ thấy cây quạt nan đen mặt trắng, bên trên vẽ một gốc cây cổ †hụ như anh đào, từng cánh hoa bay từ trên cây xuống.

Giữa lúc hoa rơi lả tả, có một văn sĩ nho nhã đứng dưới cây cổ thụ, dường như đang ngắm hoa song khóe miệng văn sĩ vẫn đang rỉ máu tươi.

“Tên này có thể tiến vào trong tranh à?” Hàn Sâm lấy làm ngạc nhiên. Văn sĩ trong bức tranh rõ ràng chính là Hoa Lộng Nguyệt vừa rồi.

“Chỉ cần hủy cây quạt xếp đi là có thể giết chết hắn… Hắn hại ngươi như vậy… Sao có thể để hắn sống sót được…” Có một cô gái xinh đẹp thì thầm bên tai Hàn Sâm, khiến sát khí trong lòng hắn tăng vọt.

Nhìn văn sĩ trên cây quạt, Hàn Sâm đột nhiên gấp quạt lại, cũng không hủy nó đi mà xoay người nhìn lại, song hắn không thấy bóng dáng của cô gái kia đâu.

“Đại Thiên Ma, quả nhiên ngươi vẫn đi theo ta.” Hàn Sâm lạnh lùng nói. Vừa rồi sát khí trong lòng hắn bùng lên, rõ ràng là có người giở trò quỷ, bằng không với tâm tính của hắn, chỉ hành sự bằng tín niệm, trong lòng chắc chắn sẽ không sinh ra sát khí thù hận như vậy.

“Hi hi, ngươi chưa chết thì ta sẽ không chết, sao có thể chia lìa được? Đông sấm rền, hạ mưa tuyết, núi đá mòn, trời đất hợp một, mới ly biệt cùng chàng.” Bóng dáng Đại Thiên Ma như đang ôm lấy Hàn Sâm từ phía sau, nói cười nũng nịu bên tai Hàn Sâm.

Thậm chí Hàn Sâm có thể cảm nhận được Đại Thiên Ma đang thè lưỡi liếm lấy vành tai hắn nhưng khi xoay người thì chẳng thấy tung tích Đại Thiên Ma đâu.

“Lại có thể dung hợp với Thần mạch, đúng là ngày càng thú vị. Cả ngươi lẫn trái tim của ngươi, ta đã định rồi đó.” Dường như bóng Đại Thiên Ma lại xuất hiện ở một bên khác, hơi thở như lan, nói bằng chất giọng yêu mị. Dứt lời, bóng dáng nàng lập tức biến mất, tựa như ảo ảnh quỷ mi.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày. Ngay cả khi có Huyết Long Thần mạch trong người, khiến hắn có được sức mạnh của Thần Linh cấp Phá Hoại thì cũng không tìm ra nổi chân thân của Đại Thiên Ma ở đâu.

“Một chủng gen lại lợi hại đến vậy sao?” Hàn Sâm vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ. Song nghĩ đến Giới Vương Thần của Tần Tu, Hàn Sâm lại thấy bình thường trở lại.

“Hàn huynh đệ, hóa ra ngươi là quý tộc Thần huyết à?” Đầu trọc hưng phấn chạy tới, xoay quanh Hàn Sâm, như đang nhìn động vật trong vườn bách thú.

“Vừa nãy ngươi có thấy cái gì không?” Hàn Sâm nhìn đầu trọc, hỏi.

“Không, ta chẳng thấy gì hết. Ta cũng đã gặp mấy người nhà Công

Thúc đó bao giờ đâu.” Đầu trọc vội vàng nói. Hàn Sâm biết đầu trọc hiểu lầm ý hắn, song hắn cũng đã nhận được đáp án mà mình muốn.

Có vẻ đầu trọc không thấy được Đại Thiên Ma, vừa nãy Đại Thiên Ma không thật sự hiện ra bên cạnh hắn, chỉ lợi dụng thủ đoạn nào đó trò chuyện với hắn mà thôi.

“Rốt cuộc chân thân của Đại Thiên Ma đang ở đâu?” Hàn Sâm thu sức mạnh Huyết Long Thần mạch lại, trong lòng thầm suy đoán.

“Hàn huynh đệ, tạm thời không nhắc đến mấy chuyện đó nữa. Nếu cách cục Huyết Long Thăng Thiên đã được phá giải thì trứng gen bên dưới có thể đào ra một cách an toàn rồi. Ngươi cứ nghỉ ngơi đi, ta đào giúp ngươi.” Đầu trọc dứt lời bèn nhảy vào trong hố đất.

Hàn Sâm mặc hắn đào, còn mình thì nghiên cứu cây quạt xếp trong tay.

Nan quạt thuần màu đen, có vẻ được chế tạo từ sừng hoặc xương gì đó, mà mặt quạt lại trắng muốt như tuyết, vừa mềm mại lại có sức co giãn rất tốt, không biết làm từ chất liệu gì.

Hàn Sâm có thể xác định, văn sĩ trong cây quạt chính là Hoa Lộng Nguyệt nhưng dù hắn có mày mò thế nào cũng không thể kích hoạt được quạt xếp, cũng khó hiểu thấu được sự thần bí trong cây quạt.

“Đào được… Đào được trứng gen rồi…” Lúc này, trong hố đất vang lên giọng nói hưng phấn của đầu trọc.

Hàn Sâm đi tới miệng hố nhìn xuống, chỉ thấy đầu trọc hai tay ôm một quả trứng gen lớn chừng trái bóng, nét mặt hưng phấn nhảy ra.

Trứng gen vừa to vừa tròn, cả quả trứng rực rỡ ánh tím, như có Thần quang huy hoàng chảy xuôi bên trong. Vỏ ngoài thi thoảng lại có đủ loại kỳ hiệu kỳ dị lập lòe, thoạt nhìn cực kỳ thần bí.

“Đây là trứng gen ta chưa thây bao giờ. Tuy không biết nó thuộc đẳng cấp gì nhưng có dị tượng Huyết Long Thăng Thiên xuất hiện thì chắc chắn là cực phẩm rồi.” Đầu trọc tỏ vẻ hưng phấn đưa trứng gen cho Hàn Sâm: “Ngươi cứu mạng ta hai lần, trứng gen này không đổi được nhiều nhân tình như vậy. Phần còn lại cho ta trả sau nhé.”

“Lần này là ta liên lụy tới ngươi, hai bên hòa nhau, ta và ngươi không ai nợ ai.” Hàn Sâm không muốn có quan hệ với quá nhiều người, chỉ lạnh nhạt nói.

“Nợ chính là nợ. Đầu trọc ta không phải người thiếu nợ mà không trả.” Đầu trọc cố chấp nói.

“Tùy ngươi. Nhưng ta thật sự có chuyện riêng cần làm, ngươi đừng đi theo nữa.” Hàn Sâm không muốn dính quá nhiều nhân quả, hơn nữa hắn giết Công Thúc Cẩn, Công Thúc Chỉ chắc chắn sẽ không bỏ qua, Hàn Sâm không muốn liên lụy đến những người khác.

“Được. Ngươi bận việc đi, trở về ta lại tìm ngươi sau.” Lần này đầu trọc rất dứt khoát, trực tiếp xoay người rời đi.

Hàn Sâm hơi ngạc nhiên, không ngờ hắn lại dứt khoát như vậy, sững người nhìn đầu trọc đi xa, cuối cùng mới nhớ tới trứng gen trong tay.

Hết chương 3087.

Chương 3088. Chủng gen chuyên dụng

Thần vận chảy xuôi bên trong trứng gen màu tím, vừa nhìn là biết không phải vật phàm.

Hàn Sâm chỉ cầm trứng gen trong tay, Huyết Long Thần mạch cũng đã tự sinh ra cảm ứng, không ngừng xao động.

“Thảo nào, đây vốn là trứng gen sinh ra từ trong cách cục Huyết Long Thăng Thiên, bị Huyết Long Thần mạch ảnh hưởng cũng là chuyện

đương nhiên.” Hàn Sâm vừa nảy ra ý niệm, khí Huyết Long Thần mạch đã tự động tràn ra, chảy vào trong trứng gen.

Lúc này không cần Hàn Sâm nhỏ máu, trứng gen đã được ấp nở. Trong vầng tử quang rực rỡ, vỏ trứng gen tan ra, nhanh chóng biến mất hoàn †oàn, lộ gen chủng gen bên trong.

Đó là một con rắn nhỏ toàn thân vảy tím, chì dài chừng cái đũa, trông rất nhỏ nhắn.

Song lớp vảy trên người lại cực kỳ tôn quý hoa mỹ, như được điêu khắc từ tử tinh, một đôi mắt tựa bảo thạch tím, lấp lánh tử mang sáng ngời.

Huyết Long Thần mạch tràn ra, con rắn nhỏ lập tức bị hút vào trong hồn hải.

“Thu được chủng gen cấp Thần biến dị Huyết Thần Long.”

Huyết Thần Long: Chủng gen cấp Thần biến dị (thể ấu sinh), chủng gen chuyên dụng của Huyết Long Thần mạch.

Hàn Sâm sững sờ, lòng thầm nghi hoặc: “Chủng gen chuyên dụng là sao?”

Triệu hồi Huyết Thần Long thử nghiệm vài lần, cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu được chủng gen chuyên dụng là ý gì, đồng thời cũng biết thêm về huyết mạch Thần Linh.

Khi sử dụng Huyết Long Thần mạch rồi dùng thêm những chủng gen khác sẽ không có sự khác biệt quá lớn với lúc bình thường sử dụng chủng gen, kỹ năng hợp thể gen cũng không được cường hóa.

Nhưng nếu dưới trạng thái Huyết Long Thần mạch sử dụng Huyết Thần Long thì sẽ khiến uy lực của Huyết Thần Long tăng lên rất nhiều.

Theo cách hiểu của Hàn Sâm, huyết mạch Thần Linh chỉ cung cấp sức mạnh cơ bản nhất, còn làm sao để lợi dụng sức mạnh của huyết mạch Thần Linh một cách hữu hiệu thì phải cần thông qua chủng gen hoàn thành.

Ví dụ trước đó khi Hàn Sâm sử dụng Huyết Long Thần mạch, hắn chỉ có thể tăng cường sức mạnh đơn thuần. Nhưng nếu hợp thể với Huyết Thần Long thì có thể chuyển hóa sức mạnh kia thành kỹ năng hợp thể gen Huyết Thần Long phóng ra ngoài, khiến cho uy lực của kỹ năng hợp thể gen được phóng đại vô số lần.

Huyết Thần Long vốn là ấu thể, uy lực mà kỹ năng hợp thể gen có thể phát huy ra được cực kỳ có hạn nhưng khi được sự chúc phúc của Huyết Long Thần mạch, uy năng của kỹ năng hợp thể gen thậm chí còn vượt qua cả Huyết Thần Long thể trưởng thành.

Đương nhiên, phải là chủng gen chuyên dụng của Huyết Long Thần mạch mới có thể nhận được loại chúc phúc này, không phải chủng gen chuyên dụng sẽ không nằm trong phạm vi chúc phúc.

Ký năng hợp thể gen Huyết Thần Long chính là Huyết Long Thăng Thiên - một loại kỹ năng công kích cực kỳ bá đạo. Khi được Huyết Long Thần mạch chúc phúc, chỉ là trạng thái ấu thể thôi cũng đã cực kỳ bá đạo rồi. Nếu Huyết Thần Long có thể tiến hóa đến thể chung cực thì uy năng khi đó thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Tuy nhận được Huyết Thần Long và Huyết Long Thần mạch là chuyện đáng mừng nhưng cũng đã kết tử thù với Công Thúc Chỉ. Tên này là phu tử cấp đại sư, thuộc hạ đầy nhân tài dị sĩ cùng với vô số trứng gen đáng sợ. Bản thân ta không sợ nhưng đám Dương phu tử lại không thể không đề phòng, phải mau chóng bắt được Thuần Quang Nguyên.” Hàn Sâm không do dự nữa, di men theo con đường này, rất nhanh đã đi về phía sông Thu Diệp.

Hàn Sâm vội vã quay về, dọc đường cũng không có tâm trạng đi săn bắt trứng gen, chạy ào đến sông Thu Diệp, ẩn nấp bên bờ sông tìm tung tích

của Thuần Quang Nguyên.

Tuy sông Thu Diệp là một nhánh sông nhưng cũng kéo dài cả ngàn dặm, không biết đám Thuần Quang Nguyên đang ở nơi nào.

Hàn Sâm đi tới bờ sông, nhìn lướt qua mặt sông lại phát hiện ảnh phản chiếu của mình đã biến thành Đại Thiên Ma, nàng còn đang mỉm cười với mình.

Hàn Sâm tạm thời không tìm được biện pháp đối phó với nàng, đành phải coi như không nhìn thấy.

“Muốn Thuần Quang Nguyên à? Ta giúp ngươi nhé, tiểu tình lang của †a.” Song lúc này, Đại Thiên Ma lại đánh động hắn, không chỉ biến thành cái bóng của hắn mà còn nói chuyện với hắn.

“Được, ngươi định giúp ta thế nào?” Hàn Sâm mỉm cười hỏi, giống như đang đối thoại với bạn bè bình thường.

Đại Thiên Ma ngẩn ra, sau đó ý cười trên mặt càng sâu hơn, tủm tỉm nói: “Ngươi đi dọc theo sông, khi thấy được một thung lũng bạch ngọc thì sẽ tìm được Thuần Quang Nguyên thôi.”

Dứt lời, bóng Đại Thiên Ma biến mất, ảnh phản chiếu của Hàn Sâm lại khôi phục bình thường.

Dù sao bản thân Hàn Sâm cũng khó mà tìm được, cho nên hắn cứ nghe theo lời Đại Thiên Ma, đi dọc con sông. Đến khi chạng vạng thì thấy được con đường trước mặt xuất hiện một thung lũng bạch ngọc, núi đá hai bên tựa như bạch ngọc tản ra thánh quang lóng lánh, cực kỳ thần dị.

Hàn Sâm thận trọng ẩn nấp trên vách núi ở một bên thung lũng, nhìn vào trong nước, quả nhiên thấy được ba con Thuần Quang Nguyên dài hơn một thước, trông như kỳ nhông nhưng đáng yêu hơn rất nhiều đang nô đùa trong nước.

Cả người Thuần Quang Nguyên như dương chỉ bạch ngọc, mắt như hắc bảo thạch, trông cực kỳ dễ thương.

Hàn Sâm nấp trên vách đã nhìn một lúc, thấy ba con Thuần Quang Nguyên bơi lội trong nước, trên nguoif tản ra quang huy thánh khiết, màu da trong suốt như thấu sáng.

“Xin lỗi nhé.” Thân hình Hàn Sâm như liệp ưng nhảy lên, xông vào trong nước, đồng thời vận chuyển Huyền Hoàng Kinh, chớp mắt đã phá vỡ mặt nước đánh về phía ba con Thuần Quang Nguyên.

Hàn Sâm không sử dụng chủng gen, ban đầu ba con Thuần Quang Nguyên hoàn toàn không phát hiện ra. Chờ đến khi chúng cảm nhận được nguy hiểm đến gần thì đã không còn kịp nữa, bị một quyền của Hàn Sâm đánh thành trứng gen như mã não.

Trong phủ Công Thúc, Công Thúc Chỉ hai mắt đỏ như máu, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Tuy Công Thúc Chỉ nổi tiếng khắp thiên hạ, cũng không ít thê thiếp nhưng chỉ có một đứa con trai là Công Thúc Cẩn. Hôm nay lại chính mắt thấy con trai mình bị người ta giết chết, trong lòng hắn sao có thể không đau đớn cho được.

“Chủ nhân, đã tra ra được, người kia tên là Hàn Sâm, vốn không có thù oán gì với Cẩn thiếu gia, chỉ vì Cẩn thiếu gia theo đuổi ca cơ Phượng Phi Phi nên trùng hợp gặp được hắn trong Dạ Khốc Cốc.” Một người trông như lão bộc bẩm báo tiền căn hậu quả mọi chuyện với Công Thúc Chỉ.

“Dù Cẩn Nhi cò ngàn sai vạn sai thì hắn cũng không nên giết Cẩn Nhi. Thù này ta nhất định phải báo thay Cẩn Nhi.” Vẻ mặt Công Thúc Chỉ đờ đẫn, ánh mắt toát lên sự oán độc.

“Cẩn công tử từng điều tra Hàn Sâm, kết quả chỉ tra được đối phương là một nông dân tới từ Vạn Cổ Thần Thành. Giờ xem ra điều tra chắc đã có sai sót gì rồi, có cần phải điều tra kỹ lại không?” Lão bộc hỏi.

Công Thúc Chỉ lắc đầu nói: “Không cần. Bất kể hắn có lai lịch gì đều không thành vấn đề. Nơi này là đế đô Đại Tần, ta chỉ cần biết hắn không phải hoàng tộc đế đô là đủ rồi, dù hắn có thân phận gì cũng phải chôn theo Cẩn Nhi.”

Nói đến đây, ánh mắt Công Thúc Chỉ lại lóe lên sự tàn khốc, lạnh giọng nói tiếp: “Còn cả Phượng Phi Phi kia, không phải Cẩn Nhi thích nàng sao? Để nàng đi theo Cẩn Nhi đi, tránh cho Cẩn Nhi cô đơn dưới đó.”

“Chủ nhân, vậy không tốt lắm đâu. Phượng Phi Phi chính là một trong tam đại ca cơ đang hot nhất hiện nay, sắp đạt đến danh hiệu ca hậu rồi, nhân tài dị sĩ bên cạnh rất đông đảo… Ngay cả nhiều đại quý tộc chân chính cũng cực kỳ ngưỡng mộ nàng. E rằng…” Lão bộc lo lắng nói.

“Ta tự có cách. Bọn chúng đều phải chôn theo Cẩn Nhi.” Ánh mắt Công Thúc Chỉ càng trở nên sắc bén.

Hết chương 3088.

Chương 3089. Mỹ nữ tới cửa

Quang Chi Thánh Hà cực kỳ nguy hiểm, có vài nơi dù là Hàn Sâm cũng không dám tuỳ tiện bước chân vào. Không phải hắn sợ chết, mà là sợ bị giam ở trong đó, khó mà thoát thân.

Cũng may có địa đầu xà như Vũ Tiên chỉ điểm, hắn có thể tránh được rất nhiều khu vực nguy hiểm, lấy được Thuần Quang Nguyên sau đó thuận lợi quay trở về trạm truyền tống, trên đường trở về còn đào được thêm mười mấy trứng gen cấp Tử Tước và Bá Tước, định dùng để duy trì hoạt động của cửa hàng.

Sau khi về tới khách sạn, đám Dương phu tử đều không gặp nguy hiểm gì, khiến Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm.

“Tất cả mọi người lại đây, ta có lời muốn nói.” Hàn Sâm triệu tập tất cả mọi người tới, nói sơ qua chuyện mình giết Công Thúc Cẩn, đắc tội Công Thúc Chỉ ở tinh cầu Gwa, không nói rõ chỉ tiết trong đó.

Đám Dương phu tử nghe mà há hốc miệng kinh ngạc, một lúc lâu cũng không nói nên lời.

“Đại nhân, ngài nói Công Thúc Chỉ, là đại phu tử Công Thúc Chỉ nổi tiếng của đế quốc Đại Tần ta sao?” Dương phu tử không thể tin nổi mà hỏi lại.

“Chính là hắn, cho nên tiếp theo rất có thể hắn sẽ điên cuồng trả thù, thậm chí sẽ ra tay với người bên cạnh ta. Đi theo ta thực sự quá nguy hiểm, nếu các ngươi còn nơi nào để đi thì có thể lĩnh một khoản tiền từ cửa hàng, tự tìm kế sinh nhai.” Hàn Sâm nói.

Dương phu tử lập tức đáp: “Nếu lão hủ đã đi theo đại nhân thì đương nhiên không có lý nào lại gặp nguy hiểm là chạy được. Vả lại nơi này là thủ đô của đế quốc Đại Tần, cho dù là Công Thúc Chỉ cũng không thể trắng trợn làm loạn ở chỗ này được.”

Lý Băng Ngữ lại thầm suy tư trong lòng: “Sao Hàn Sâm lại đột nhiên

giết Công Thúc Cẩn? Bên trong có huyền cơ gì sao? Hay là nhận lệnh của thái tử Tân Bạch? Hay là còn có mục đích khác?”

Thấy Hàn Sâm nhìn về phía mình, Lý Băng Ngữ bèn lạnh lùng nói: “Nợ của ta còn chưa trả xong, đương nhiên không thể cứ thế mà đi. Công Thúc Chỉ đến gây sự cũng tốt, đúng lúc để ta trả ơn cứu mạng của ngươi.”

Kiếm Bất Cô mỉm cười, rõ ràng không có ý định rời đi. Giang Thị ôm Du Du cũng không muốn đi.

“Các ngươi đã không muốn rời đi thì sau này có gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, cũng đừng trách ta làm liên lụy các ngươi.” Dừng một lát, Hàn Sâm lại nói với Dương phu tử: “Dương lão, ngươi chuẩn bị một chút, đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai theo ta đi một chuyến đến tinh cầu Gwa, giúp ta tìm một chỗ địa mạch.”

Hàn Sâm dự định mang Dương phu tử đến chỗ Vũ Tiên xin huyết mạch Thần Linh, để hắn có thể sử dụng trứng gen.

“Hiện giờ tình hình quá hung hiểm, e rằng trên đường sẽ xảy ra chuyện bất trắc, hay ta đi cùng các ngươi nhé?” Lý Băng Ngữ nói.

“Không cần, ngươi ở lại nơi này, chăm sóc cho Kiếm tiên sinh với đám Du Du.” Hàn Sâm thuận miệng đáp, sau đó lấy ra trứng gen mình mang về giao cho Dương phu tử.

Dương phu tử tiếp nhận trứng gen, vẻ mặt lấy làm kỳ. Tuy nói Tinh cầu Gwa nhiều địa mạch nhưng tùy tiện ra ngoài hai ngày đã đào được nhiều trứng gen như vậy, thực sự quá đáng sợ.

Hàn Sâm về phòng nghỉ ngơi, mọi người cũng đều tự bận việc mình, Lý Băng Ngữ cũng trở về phòng mình, tự hỏi rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Nàng nghĩ quá phức tạp, cho rằng đây rất có thể là một âm mưu chính trị, không thì chẳng ai đang yên đang lành lại đi giết con trai của một phu tử danh chấn thiên hạ cả?

Nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được ở mối liên quan gì trong đó, nàng bèn bước vào phòng tắm, ngâm nước nóng cho thoải mái.

Bao lấy khăn tắm đi ra, Lý Băng Ngữ đứng trước gương, chuẩn bị chải chuốt trước gương nhưng ai ngờ, mắt thấy bóng dáng mình trong gương, lập tức ngẩn người.

Trong gương, bản thân nàng da trắng mặt xinh, eo nhỏ mông cong, ngũ quan tinh xảo, mắt sáng trong như nước, quả nhiên một tuyệt thế đại mỹ nhân, càng xem càng thấy đẹp, khiến người ta phải rung động.

“Hỏng rồi!” Lý Băng Ngữ đã ý thức được điều gì nhưng đã không kịp nữa, ánh mắt hoàn toàn không thể thoát khỏi bóng mình trong gương, ánh mắt dần trở nên si mê, càng nhìn càng yêu say đắm.

Ý chí của Lý Băng Ngữ cũng khá cứng cỏi nhưng ngay cả Hàn Sâm còn khó

mà ngăn cản hoàn toàn thì đương nhiên nàng càng không thể chịu nổi, chẳng bao lâu sau đã chìm đắm triệt để, hoàn toàn đem lòng yêu hình bóng trong gương.

Mà cái bóng kia lại không phải không thay đổi, trong mắt Lý Băng Ngữ, cái bóng trong gương của mình đang từ từ biến hóa, vậy mà lại dần biến thành dáng vẻ của Hàn Sâm.

Hàn Sâm đang nằm trên giường suy tư làm sao để ứng phó với sự trả thù của Công Thúc Chỉ, bị động chờ Công Thúc Chỉ hành động không phải là tính cách của hắn, nếu Công Thúc Chỉ thật sự không đội trời chung, một sống hai chết với hắn, hắn nhất định phải tiên hạ thủ vi cường.

Lúc đang trầm tư thì đột nhiên hắn nghe được tiếng cửa bị đẩy ra, không khỏi khẽ nhíu mày.

Đám Dương phu tử không thể tùy tiện đẩy cửa bước vào, dù Công Thúc Chỉ có phái tới người thì chắc họ cũng sẽ không trắng trợn đẩy cửa vào.

Hoài nghi quay đầu nhìn lại, Hàn Sâm lập tức sững sờ. Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp quấn một cái khăn tắm màu trắng, phía trên lộ ra mảng lớn trắng phau đầy đặn, bên dưới gần như có thể nhìn thấy nếp lằn mông, cặp đùi trắng noãn thon dài thẳng tắp lóa mắt người.

Lại thêm một mái tóc dài ẩm ướt tựa như thác nước cùng ánh mắt long lanh khêu gợi, nhất thời khiến Hàn Sâm cũng phải ngẩn ra.

“Quỷ La Sát, có chuyện gì không?” Hàn Sâm lấy lại bình tĩnh, mới nhận ra người tới là Quỷ La Sát. Bình thường nàng đều mang mặt nạ dạ quỷ, lúc nào cũng lạnh như băng, giờ lại mặc thành thế này. Nếu không phải Hàn Sâm có thần giác cực cao, đã quen thuộc hương vị của Quỷ La Sát thì căn bản không nhận ra đây là cùng là một người.

Lý Băng Ngữ không đáp lời, trở tay đóng cửa, còn trực tiếp khóa lại, sau đó giống như là một con mèo rừng nhỏ tham ăn đi tới bên giường rồi leo lên, hai tay đặt trên bờ vai Hàn Sâm, một đôi mắt lấp lánh ánh nước và trìu mến cách Hàn Sâm không đến ba tấc, duỗi đầu lưỡi nho nhỏ liếm lên gương mặt Hàn Sâm.

“Ngươi điên rồi?” Hàn Sâm vội vàng đè lại hai vai Lý Băng Ngữ, không cho nàng lại gần chính mình.

Tuy trước mắt xuân quang vô hạn nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy có gì đó sai sai, đây rõ ràng không phải tính cách Lý Băng Ngữ.

Lý Băng Ngữ lại quấn quýt si mê vô cùng, chỉ thấy người đàn ông trước mắt chính là tình yêu cả đời mình, hận không thể dâng hiến hết thảy cho hắn, đồng thời chiếm hữu tất cả của hắn.

Cả người nàng quấn lên người Hàn Sâm, phát ra tiếng thở dốc khiến người ta mặt đỏ tim đập nhanh.

Khi Hàn Sâm đang nhíu chặt mày, lại đột nhiên nghe được bên tai truyền đến giọng nói yêu mị của Đại Thiên Ma: "Thích mỹ nữ này không? Chỉ cần ngươi bằng lòng, ta có thể cho tất cả mỹ nữ thiên hạ đều ôm ấp yêu thương ngươi, để các nàng yêu ngươi điên cuồng, nguyện vì ngươi trả giá hết thảy, dù phải bỏ mạng cũng không nuối tiếc."

Hư ảnh Đại Thiên Ma cứ như đang ngủ bên cạnh Hàn Sâm, đôi môi dán lên lỗ tai Hàn Sâm, khi nói chuyện hơi thở như hương lan ập vào vành tai Hàn Sâm, khiến lỗ tai hắn nhột không chịu được.

"Mỹ nữ thì tất nhiên là thích rồi. Nhưng ta lại không thích con rối bị

người khác khống chế" Hàn Sâm lạnh lùng nói, thần quang trong mắt lóe sáng, như mũi tên đâm vào đôi mắt đầy tình dục của Lý Băng Ngữ.

Lý Băng Ngữ lập tức rùng mình, từ trong ái dục tỉnh táo lại, cả người như mèo rừng nhỏ dán lên người Hàn Sâm, cánh tay ngọc ngà còn ôm lấy cổ Hàn Sâm, bốn mắt chạm nhau, mặt đối mặt.

Hết chương 3089.

Chương 3090. Lên núi cầu Thần

Mặt Lý Băng Ngữ đỏ bừng, nhảy dựng lên như điện giật từ trên người Hàn Sâm, nắm khăn tắm trắng bao lấy thân thể rồi chạy ra khỏi gian phòng của Hàn Sâm.

Sức mạnh của Đại Thiên Ma quá lợi hại, đó là một loại sức mạnh biết rõ không nên nhưng lại không khống chế nổi bản thân. Mọi thứ xảy ra vừa rồi, Lý Băng Ngữ đều rõ cả nhưng lại vẫn làm như vậy, không phải xuất phát từ bản ý của nàng nhưng lại không ngăn cản nổi ma quỷ dụ hoặc từ sâu trong nội tâm.

Lý Băng Ngữ biết đó là sức mạnh của chủng gen nhưng lại không biết đến sự tồn tại của Đại Thiên Ma, rất tự nhiên mà liên hệ chuyện này với chuyện Công Thúc Chỉ trả thù.

"Công Thúc Chỉ đáng chết, ngươi muốn trả thù Hàn Sâm thì tự đi mà †ìm hắn, sao lại sử dụng loại chủng gen bỉ ổi này với ta." Lý Băng Ngữ trở lại phòng mình, sắc mặt trông cực kỳ khó coi, nghĩ đến rất nhiều hành động của mình trước mặt Hàn Sâm vừa rồi, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Sau khi Lý Băng Ngữ rời đi, Hàn Sâm đánh giá gian phòng nhưng không nhìn thấy Đại Thiên Ma đâu. Cô nàng này đúng là xuất quỷ nhập †hần, ngay cả Hàn Sâm cũng không thăm dò được chân thân của nàng ở đâu.

"Phải nghĩ cách bắt nàng lại mới được, nếu không cứ để một kẻ âm hồn bất tán đi theo bên người như vậy thật sự hơi phiền phức." Hàn Sâm thầm nhíu mày, nhất thời cũng không nghĩ ra được cách nào hay.

Lấy một quả trứng Thuần Quang Nguyên ra đặt trong lòng bàn tay, thử sử dụng sức mạnh Huyết Long Thần mạch kích hoạt nó, xem thử có thể biến nó thành chủng gen chuyên dụng của Huyết Long Thần mạch không. Đáng tiếc kết quả lại khiến Hàn Sâm phải thất vọng, có lẽ bởi vì thuộc tính có xung đột nên Huyết Long Thần mạch hơi bài xích với Thuần Quang Nguyên, không dung nhập sức mạnh vào trong Thuần Quang Nguyên.

Không còn cách nào khác, Hàn Sâm chỉ đành nhỏ một giọt máu của mình lên trên trứng Thuần Quang Nguyên, sau đó thấy Thuần Quang Nguyên nhanh chóng được ấp ra.

Thuần Quang Nguyên vừa mới ấp ra như một con nòng nọc bạch ngọc, hình thể không lớn lắm, móng vuốt cực kỳ tinh tế, toàn thân bán trong suốt như ôn ngọc điêu khắc thành, bộ dáng vô cùng nhỏ nhắn đáng yêu.

“Thu được chủng gen cấp Vương Thuần Quang Nguyên.” Thanh âm nhắc nhở lập tức vang lên.

Hàn Sâm thử hợp thể với Thuần Quang Nguyên. Vì là thể ấu sinh, sức mạnh của Thuần Quang Nguyên còn rất yếu, Hàn Sâm chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh tỉnh khiết dung nhập vào trong thân thể hắn, rất nhanh đỉnh đầu đã mọc ra một đôi râu bạch ngọc.

Chỉ cần có chủng gen tiến vào phạm vi nhất định, cặp râu như bạch ngọc sẽ sinh ra cảm ứng, hơn nữa căn cứ vào sự khác biệt thuộc tính của chủng gen, cặp râu còn có thể đổi màu.

Tuy cặp râu kia không xấu, thậm chí còn rất đáng yêu nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy hơi khó tiếp thu, lập tức tách ra khỏi Thuần Quang Nguyên, để Thuần Quang Nguyên duy trì cơ thể của nó, đặt nó trong túi áo.

Dù không hợp thể, bản thân Thuần Quang Nguyên cũng có thể cảm ứng được chủng gen tới gần, Hàn Sâm thử triệu hồi Huyết Mị Linh ra, râu Thuần Quang Nguyên lập tức biến thành màu đỏ máu.

Bởi vì chỉ là thể ấu sinh, phạm vi cảm giác Thuần Quang Nguyên cực kỳ có hạn, chỉ chừng mười mét, song với Hàn Sâm thì như vậy cũng đã đủ rồi.

Nơi này là thủ đô của Đại Tần, không phải dã ngoại hoang vu, chỉ cần phòng ám toán là được.

“Không biết Thuần Quang Nguyên có cảm ứng được sự tồn tại của Đại Thiên Ma không nhỉ?” Hàn Sâm quan sát kỹ Thuần Quang Nguyên, thấy lúc này nó chẳng có phản ứng gì cả, cũng không biết là Đại Thiên Ma không ở đây hay là nó không cảm ứng được Đại Thiên Ma.

“Có Thuần Quang Nguyên là an toàn hơn nhiều rồi. Song vẫn phải nhanh chóng để Dương phu tử nhận được huyết mạch Thần Linh mới được.” Hàn Sâm đã quyết định sáng sớm ngày mai sẽ mang theo Dương phu tử đi Thần miếu Vũ Tiên.

Trong phủ Công Thúc, một lão bộc vội vã đi đến trước mặt Công Thúc Chỉ.

“Chủ nhân, bên khách sạn truyền đến tin tức, nói không tìm thấy tổ chức da hay tóc của Hàn Sâm.” Lão bộc lấy làm lạ nói.

“Sao lại không tìm thấy được? Có phải bọn họ không chú tâm làm việc hay không?” Sắc mặt Công Thúc Chỉ lập tức trầm xuống.

Lão bộc vội vàng nói: “Không phải bọn họ không chú tâm làm việc, lão nô cũng giả thành công nhân vệ sinh đi vào phòng Hàn Sâm nhưng lại không tìm được một sợi tóc hay tổ chức nào trong phòng hắn, ngay cả gầu còn không có, xem ra chắc đã đề phòng từ trước rồi.”

“Nói vậy thì chắc hắn cũng là cao thủ về đạo này.” Công Thúc Chỉ khẽ nhíu mày: “Bên phía Nhã Nhi tiến hành thế nào rồi?”

“Nhã Nhi là khuê mật của Phượng Phi Phi. Mấy ngày nay nàng đều lấy cớ chúc mừng sinh nhật Phượng Phi Phi để ở lại nhà Phượng Phi Phi, chắc sẽ không khó lấy được tóc của Phượng Phi Phi, tin là chẳng mấy chốc sẽ đưa tới thôi.” Lão bộc vội vàng đáp.

“Đã như vậy thì để tiểu tiện nhân Phượng Phi Phi kia xuống dưới đó theo Cẩn Nhi trước.” Trong mắt Công Thúc Chỉ lóe lên tia sáng lạnh.

“Chủ nhân, nếu không lấy được da tóc của Hàn Sâm thì Tư Mệnh Ma Chủng sẽ không thể sử dụng được, vậy phải làm thế nào đối phó với Hàn Sâm đây?” Lão bộc lo lắng hỏi.

Công Thúc Chỉ cười lạnh đáp: “Lão phu xông xáo ở đại vũ trụ cả trăm năm, không biết từng đào được bao nhiêu Thần mạch kinh thiên, chủng gen mạnh mẽ mà ta đoạt được cũng không chỉ có mình Tư Mệnh Ma Chủng, muốn một người phải chết thì có gì khó đâu, cứ trừng trị tiểu tiện nhân Phượng Phi Phi kia trước rồi lại đối phó hắn cũng không muộn.”

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Hàn Sâm đã mang theo Dương phu tử xuất phát tiến về tinh cầu Gwa.

“Đại nhân, khu vực phía trước là bố cục Hổ Ngọa Sơn Cương, phía dưới ắt sẽ có địa mạch. Nơi này không hổ là thủ đô, địa mạch còn nhiều hơn cả Vạn

Cổ Thần Sơn.” Đi chưa được bao lâu, Dương phu tử bèn chỉ vào một gò núi rồi nói.

Hàn Sâm lắc đầu cười bảo: “Lần này ta đến không phải là vì địa mạch.”

Dương phu tử sững sờ: “Không phải là vì địa mạch? Vậy đại nhân mang lão hủ tới, chẳng lẽ là có chuyện quan trọng cần thương nghị?”

Hàn Sâm thuận miệng nói: “Cũng không phải đại sự gì, ta phát hiện ra một Thần miếu vô chủ trong núi, ở đó có thần linh thủ hộ, cho nên dẫn ngươi đi cầu nguyện thử xem có thể cầu được huyết mạch Thần Linh không.”

Dương phu tử cười khổ nói: “Đa tạ ý tốt của đại nhân. Mấy chục năm qua, lão phu cũng đi qua không ít Thần miếu, đều không thể cầu được huyết mạch Thần Linh. Về sau được một vị cao thủ kiểm tra, gen của bản thân ta quá kém, không thể lọt vào mắt xanh của Thần Linh, đã sớm tuyệt vọng rồi, đại nhân không cần phải lao tâm vì ta đâu.”

“Đến cũng đến rồi, thử một lần cũng không sao.” Hàn Sâm khẽ cười nói.

Dương phu tử thấy Hàn Sâm đã quyết ý, cũng không biết nói gì cho phải, hắn không ôm hi vọng gì với chuyến đi này cả.

Khi còn trẻ, hắn chưa từ bỏ ý định, không biết đã đến bao nhiêu Thần miếu, không một trăm cũng phải tám chục, cuối cùng cũng đều tuyệt vọng, không có một vị Thần Linh nào chịu ban cho hắn huyết mạch. Hàn Sâm dựa theo mật đạo mà Vũ Tiên chỉ, một đường đi về phía Quang Minh Thánh Sơn, trên đường cũng không gặp phải nguy hiểm gì.

Tình cờ gặp được mấy chủng gen, Hàn Sâm chỉ cần hơi lộ ra khí tức Huyết Mị Linh đã dọa chúng nó chạy mất.

Rất nhanh hai người đã đi tới trước một ngọn núi lớn tỏa ra quang huy †hần thánh. Trên ngọn núi, thánh quang lóng lánh tựa như nơi mặt trời nhô lên, có khí vận vạn khí triều dương.

Hết chương 3090.

Chương 3091. Ban tặng huyết mạch

Vũ Tiên nói trên Quang Minh Thánh Sơn có cực kỳ kinh khủng chủng gen tuyệt thế, Hàn Sâm trong lòng có kiêng kị, không nguyện ý gây phiền toái, liền mang theo Dương phu tử lặng lẽ lên Thánh Sơn.

Từ khi gặp qua Đại Thiên Ma về sau, Hàn Sâm liền biết cái thế giới này quái dị rất nhiều, hắn chưa hẳn có thể toàn bộ giải quyết, có thể điệu thấp vẫn là không cần trương dương tốt.

“Đại nhân, đây chắc là Quang Minh Thánh Sơn, đầu nguồn của Quang Chi Thánh Hà trong truyền thuyết?” Dương phu tử trong lòng chấn kinh, nhìn ngọn núi sáng chói thần bí, hai chân đều đang run rẩy.

“Hình như đúng là tên như vậy.” Hàn Sâm lại không thèm để ý, mang theo Dương phu tử tiếp tục đi lên núi.

Dương phu tử sợ mất mật: “Đại nhân, nghe nói trên Quang Minh Thánh Sơn có chủng gen tuyệt thế kinh khủng, càng có sương mù thần bí mênh mông, dù là cường giả đỉnh cấp tiến vào bên trong cũng hữu tử vô sinh…”

“Không sao, ta biết một mật đạo, có thể an toàn đến Thần miếu trên đỉnh núi.” Hàn Sâm vừa nói vừa tiếp tục đi.

Trên núi sương mù thần bí bao phủ, ngoài năm mét là không nhìn rõ cái gì, chỉ thỉnh thoảng nghe được thanh âm thú gầm kinh khủng loáng thoáng truyền đến, còn có tiếng sấm vang rền quẩn quanh.

Dương phu tử rất hoảng sợ, theo sát sau lưng Hàn Sâm không dám rời đi nửa bước.

Tuy có rất nhiều cảnh tượng dọa người nhưng là Hàn Sâm leo lên dựa theo con đường Vũ Tiên chỉ, cũng không gặp phải chuyện gì nguy hiểm.

Dương phu tử tuổi già sức yếu, leo chưa được bao lâu đã thở hồng hộc, người mướt mồ hôi, không còn sức mà leo nữa. Hàn Sâm đành phải đưa một tay đỡ hắn, rảo bước lên núi.

Cũng không biết rốt cuộc núi này cao bao nhiêu, lấy tốc độ của Hàn Sâm mà vẫn phải mất nửa ngày mới thấy được đỉnh núi.

Khác với phía dưới muôn hình vạn trạng, đỉnh núi trông cực kỳ bình lặng, như nằm trên biển mây, thấy rõ tất thảy, không gió không sấm cũng không bụi bặm, tựa như chốn Bồng Lai.

Trên đỉnh núi có một ngôi miếu cổ lát bằng ngói xanh, nhìn rất có phong vị cổ xưa thần bí, song lại hơi cũ nát, nhìn là biết không có hương hỏa gì.

"Đại nhân, nơi này thật sự có Thần miếu." Nhìn thấy Thần miếu, Dương phu tử yên tâm hơn rất nhiều.

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lên trên cửa miếu, quả nhiên thấy trên đó

viết bốn chữ "Thần miếu Vũ Tiên", kiểu chữ phiêu dật xuất trần, như tuyệt tác của thần tiên.

"Đi vào đi, cầu được huyết mạch Thần Linh rồi chúng ta phải mau mau trở về." Hàn Sâm nói rồi bước vào trong Thần miếu.

Dương phu tử không dám chậm trễ, vội vàng đi về phía Thần miếu: "Đại nhân, dù lão đây cầu nguyện thì cũng chỉ sợ thân thể này vô dụng, cô phụ tấm chân tính của đại nhân."

Dứt lời, Dương phu tử bèn tiến vào Thần miếu, đi tới trước thần án, dựa theo lễ tiết nhanh chóng quỳ lạy cầu nguyện, sau đó đưa một giọt máu của mình nhỏ vào trong Thần lô.

Bản thân hắn biết tình trạng của mình, căn bản không thể thu được huyết mạch Thần Linh, cho nên chỉ muốn phải nhanh chóng làm xong hết nghi thức quay về, tránh chậm trễ đại sự của Hàn Sâm.

Huyết dịch nhập lô nhưng không có chút phản ứng nào cả. Tuy đã lường trước được sẽ là như thế nhưng Dương phu tử cũng không khỏi có chút thất

vọng.

Hàn Sâm đứng ở cửa Thần miếu, Dương phu tử đứng dậy nhìn về phía hắn cười khổ nói: “Đại nhân, xem ra ông lão này đã phụ ý tốt của ngươi rồi.”

Hàn Sâm không khỏi khẽ nhíu mày. Hắn đã đến tận đây rồi mà tên Vũ Tiên kia lại không chịu cho hắn chút thể diện nào, khiến hắn rất là khó chịu.

“Không sao, ngươi chờ một lát.” Hàn Sâm vốn định để Dương phu tử nhận được huyết mạch Thần Linh là xong, không cần mình ra mặt là tốt nhất, bây giờ lại đành phải tự đi đến trước thần án.

Uỳnh!

Hàn Sâm vỗ một chưởng lên trên thấn án, lập tức võ ra một dấu tay trên thần án bằng đá, toàn bộ Thần miếu cũng theo đó mà chấn động, rung lên kịch liệt.

Hành động này làm Dương phu tử kinh hãi, liên tục xua tay nói: “Đại nhân đừng… Không được đâu…”

Người của đại vũ trụ đế quốc từ nhỏ đã được giáo dục là Thần Linh chí cao vô thượng, Thần Linh sáng tạo ra thiên địa vũ trụ, ban cho nhân loại quyền lợi sinh tồn, có được quyền uy chí cao vô thượng.

Mà Thần miếu chính là biểu tượng thần quyền, tuyệt đối không thể khinh nhờn, nếu không ắt sẽ bị Thần Linh giáng tai họa.

Tuy những quan niệm này có một phần nguyên nhân là do Thần Linh ban cho huyết mạch nhưng quan trọng nhất vẫn là kết quả tuyên truyền giáo dục của giai cấp thống trị, cho nên cũng không thể trách Dương phu tử, dù sao hoàn cảnh sống của hắn chính là như vậy.

Trong mắt Dương phu tử, người dám đập bàn trước mặt Thần như Hàn Sâm rõ ràng chính là đại nghịch bất đạo, dù là đương kim Hoàng đế của đế quốc Đại Tần cũng không dám làm chuyện như vậy.

“Vũ Tiên đâu.” Hàn Sâm cũng không để ý tới Dương phu tử, chỉ là lạnh giọng quát hỏi.

Câu này dọa Dương phu tử sợ rụt cổ. Trước đó vỗ thần án chưa là gì, giờ còn dám gọi thẳng tên Thần Linh như thế, đúng là tìm đường chết.

Một giây sau, sắc mặt Dương phu tử thoắt cái trắng bệch. Chỉ thấy tượng thần Vũ Tiên đột nhiên tỏa ra quang huy khủng bố thiêng liêng, biến thành một lão thần tiên tiên phong đạo cốt, lơ lửng bên trên thần án.

"Xong đời rồi… Xong đời rồi… Chân thân Thần Linh hiện thế… Đây là điềm chẳng lành… Đại nhân đi mau…" Dương phu tử run rẩy tiến lên định kéo Hàn Sâm chạy đi.

Nhưng hắn đã cao tuổi, lại không có chủng gen gia trì, động tác thực sự quá chậm. Dương phu tử vừa giữ chặt cánh tay Hàn Sâm thì Thần Linh tựa như lão thần tiên đã bay xuống, đi tới trước mặt Hàn Sâm.

Dương phu tử mặt mày xám ngoét, thầm nghĩ: "Đúng là oan nghiệt, lần này xong rồi."

Nhưng ai người Thần Linh kia lại khom người, một mực cung kính hãnh lễ với Hàn Sâm, nói: "Tiểu thần không biết đại nhân đến đến, không kịp ra ngoài đón tiếp, mong đại nhân thứ tội."

Cả người Dương phu tử như là hóa đá, mở to hai mắt ngơ ngác nhìn Vũ Tiên và Hàn Sâm, đầu óc trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì.

Hàn Sâm chỉ vào Dương phu tử nói: "Đây là người hầu của ta, ta cố ý dẫn hắn tới cầu huyết mạch Thần Linh, ngươi xem có thể ban cho hắn huyết mạch gì?"

Vũ Tiên nhìn Dương phu tử rồi lại nhìn xem Hàn Sâm, dè dặt hỏi: "Đại nhân thấy ban tặng huyết mạch gì thì phù hợp?"

Vũ Tiên phiền muộn trong lòng. Tuy huyết mạch Thần Linh là do hắn khống chế nhưng ban tặng huyết mạch cần tiêu hao Nguyên Thần lực vốn có của hắn. Nếu đưa huyết mạch cho người có tư chất quá kém thì thành tựu người kia cũng sẽ cực kỳ có hạn, chẳng có lợi lộc gì với hắn cả.

Dương phu tử trước mặt thuộc dạng người có tư chất gen cực kém, nếu dựa theo trình tự bình thường thì hắn tuyệt đối sẽ không cho người như vậy huyết mạch Thần Linh.

Nhưng Hàn Sâm đã mở miệng, Vũ Tiên cũng không tiện từ chối. Tuy người trước mặt tư chất quá kém nhưng huyết mạch Thần Linh cũng nhất định phải cho.

“Ngươi cứ xem mà cho thôi.” Hàn Sâm như cười như không nhìn Vũ Tiên.

Vũ Tiên cắn răng, thâm nghĩ trong lòng: “Dù sao lần này phải chịu thiệt chắc rồi, thay vì làm ơn mắc oán, ngược lại để Kim Tệ đại nhân sinh lòng bất mãn với ta, còn không bằng trực tiếp bán một món nợ nhân tình cho hắn.”

Nghĩ đến đây, Vũ Tiên bèn điểm một cái lên Thần lô. Chỉ thấy quang huy thánh khiết bên trong Thần lô tuôn ra như núi lửa phun trào, từng chiếc lông vũ tuyết trắng trùng tiêu bay lên, bao phủ cả tòa Thần miếu, như tuyết lông ngỗng từ trên trời rơi xuống.

Nhất thời, ngàn vạn lông vũ đều bay về phía cơ thể Dương phu tử, từng phiến dung nhập vào trong thân thể của hắn, khiến cả người Dương phu tử đều cảm thấy phiêu phiêu dục tiên, như đang nằm mơ.

“Huyết mạch Thần Linh hoàn mỹ!” Dương phu tử hoài nghi mình đang

nằm mơ. Không, phải nói ngay cả nằm mơ hắn cũng không dám nghĩ

tới, mình không chỉ nhận được huyết mạch Thần Linh, mà còn là huyết mạch Thần Linh hoàn chỉnh. Đây chính là huyết mạch Thần Linh hoàn mỹ mà bao nhiêu người có nằm mơ cũng không cầu được!

Hết chương 3091.

Chương 3092. Bữa tiệc sinh nhật

Dương phu tử cảm thấy bản thân như đang nằm mơ. Hắn thực sự không dám tin những gì mình đã trải qua trên Quang Minh Thánh Sơn.

Thần Linh cao cao tại thượng, được thế nhân cúng bái lại nghe lệnh Hàn Sâm, thậm chí còn gọi Hàn Sâm là đại nhân.

Hàn Sâm chỉ tùy tiện nói một câu, Thần Linh kia đã ban cho hắn huyết mạch Thần Linh hoàn mỹ. Tất thảy khiến Dương phu tử càng kính sợ Hàn Sâm hơn.

“Rốt cuộc đại nhân là người thế nào? Sinh ra trong trứng gen, ngay cả Thần Linh cũng phải tất cung tất kính với hắn, thế gian có loại tồn tại như vậy sao?” Dương phu tử rúng động trong lòng. Với kiến thức của hắn cũng không cách nào tưởng tượng được lai lịch của Hàn Sâm.

Song có một điều Dương phu tử rất xác định, e rằng Hàn Sâm còn tôn quý hơn cả quý tộc Thần huyết bình thường.

Tuy Quý tộc Thần huyết có thể làm bạn với Thần Linh nhưng cũng chỉ là đạt được sự công nhận của Thần Linh, mượn sức mạnh của Thần Linh mà thôi, quan hệ tối đa cũng chỉ được coi là bình đẳng.

Song lại chưa từng nghe nói, có Thần Linh kính sợ một quý tộc Thần huyết như vậy, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi.

“Đại nhân, lão đã đến tuổi này còn có thể nhận được huyết mạch Thần Linh, được đền bù mong muốn cả đời, đời này cũng không có gì tiếc nuối. Nếu đại nhân không chê, về sau mạng già của lão đây chính là của đại nhân.” Dương phu tử nghiêm nghị hành lễ, lời nói ra đều từ tâm can phế phủ.

Tuy thiên phú của Dương phu tử về Thuật Địa Mạch không tệ, lại chịu thương chịu khó nhưng làm thế nào cũng không nhận được huyết mạch Thần Linh, cho nên không thể lọt vào mắt xanh của tầng lớp phu tử chân chính, nhận hết tình người ấm lạnh, vốn cho rằng cả đời không còn hi vọng nữa.

Bây giờ lại thu được huyết mạch Thần Linh vào lúc không ngờ tới nhất, còn là huyết mạch hoàn mỹ, nỗi kích động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Hàn Sâm mỉm cười, không nói thêm gì nữa. Trăm câu nói hay không bằng hành động thiết thực, Dương phu tử làm người thế nào còn phải xem chuyện hắn làm về sau, lời nói dễ nghe đi nữa cũng vô dụng.

"Ở đây có một quả trứng gen, ngươi ấp nó đi, về sau lúc nào cũng phải mang theo bên mình, sẽ có chút tác dụng." Hàn Sâm đưa một quả trứng gen Thuần Quang Nguyên cho Dương phu tử.

Kiến thức Dương phu tử rất tốt, tuy chưa từng nhìn thấy trứng Thuần Quang Nguyên thật nhưng cũng từng gặp trong tài liệu. Giờ thấy được trứng gen nọ, hắn lập tức giật nảy mình, không thể tin được nhìn Hàn Sâm hỏi: "Đại nhân… Lẽ nào đây chính là trứng Thuần Quang Nguyên?"

"Gặp may thôi, trước đó đào được mấy quả." Hàn Sâm thuận miệng nói.

"Mấy quả… Dương phu tử cạn lời. Trứng gen cấp Vương hiếm có như Thuần Quang Nguyên, một quả cũng đủ để bán với giá trên trời, Hàn Sâm lại tùy tiện đào mấy quả, đúng là không thể tin nổi.

"Cũng đúng. Với thân phận địa vị của đại nhân, ngay cả Thần Linh cũng phải tất cung tất kính, muốn mấy quả trứng Thuần Quang Nguyên có gì khó đâu." Lúc này. Dương phu tử không còn tin mấy chuyện ma quỷ như may mắn nữa. Mấy hôm trước, Kiếm Bất Cô mới kể về Thuần Quang Nguyên mà Hàn Sâm đã đào được mấy quả rồi, có là Chân Thần giáng lâm cũng không thể có được vận khí nghịch thiên như vậy

Hàn Sâm triệu hồi Thánh Văn Bạch Lộc ra, mang theo Dương phu tử nhanh chóng chạy về trạm truyền tống.

Tuy trong khách sạn có Kiếm Bất Cô tọa trấn nhưng Kiếm Bất Cô thân có đại nguyện trên người, dù phải bỏ mình cũng tuyệt đối không xuất thủ, cho nên Hàn Sâm vẫn hơi lo lắng sẽ xảy ra chuyện.

Cũng may khi Hàn Sâm trở lại khách sạn chẳng có chuyện gì xảy ra cả nhưng lại có một tên đầu trọc ngồi trong phòng khách nhà họ, đang tám dóc

nước miếng văng tung tóe.

“Đầu trọc, sao ngươi lại ở đây rồi?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, lúc trước hắn không hề nói với đầu trọc chỗ ở của hắn.

Đầu trọc cười hề hề: “Hàn huynh đệ, đây chính là thủ đô. Chỉ cần muốn tra thì có chuyện gì giấu diếm được mắt người đời đâu?”

“Tìm ta có chuyện gì?” Hàn Sâm thực sự không muốn liên lụy đến quá nhiều người. Với thế giới này, hắn vẫn chỉ là một người ngoài.

Hắn khác với Tần Tu. Tần Tu muốn phá vỡ quy tắc mang chuyển thế của Tần Uyển Nhi quay về, mà hắn chỉ muốn một mình quay về, cho nên không cần hao tổn tâm cơ đi làm nhiều chuyện như vậy, cũng không cần phải liên lụy quá nhiều nhân quả.

“Đương nhiên là có chuyện rồi, hơn nữa còn là chuyện tốt.” Đầu trọc nói xong bèn lấy ra một tấm thiệp, vẫy vẫy trước mặt Hàn Sâm như đang khoe khoang: “Biết đây là cái gì không?”

“Không biết.” Hàn Sâm lắc đầu nói. “Đoán thử xem nào.” Đầu trọc tỏ vẻ chờ mong nói.

“Không đoán, không có việc gì thì ngươi mau về đi. Ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi.” Hàn Sâm rất muốn đóng cửa tiễn khách.

“Được rồi, vậy ta nói cho ngươi biết nhá.” Đầu trọc lại coi không nghe thấy, dương dương đắc ý quơ tấm thiệp trong tay nói: “Đây là thiếp mời tham gia tiệc sinh nhật của Phượng Phỉ Phỉ. Chắc ngươi cũng biết Phượng Phi Phỉ đúng không, một trong ba vị ca cơ nổi tiếng nhất đương thời, thiên tư cực kỳ thần dị, thậm chí có hi vọng đăng lâm vị trí ca hậu. Bản thân nàng cũng là giai nhân tuyệt sắc, nói là nhất tiếu khuynh thành cũng không quá. Ở nơi thủ đô Đại Tần đạt quan quý nhân như nước cũng không có mấy người đủ tư cách nhận được tấm thiệp mời này.”

Nói đến đây, đầu trọc lấy thiệp che mặt, tiến đến Hàn Sâm bên tai nhỏ giọng nói: “Ta là bạn chí giao của Phượng Phi Phi cho nên mới nhận được

tấm thiệp này. Đừng nói ta làm anh em không nghĩ tới ngươi, đêm nay mang ngươi cùng đi gặp gặp vị đại mỹ nhân kia. “

“Không hứng thú.” Hàn Sâm rất quả quyết từ chối. Mỹ nhân hắn đã thấy nhiều, nếu nói đến xinh đẹp, e rằng thế gian không có nhân loại nào đẹp hơn Cố Khuynh Thành.

Phượng Phỉ Phỉ đúng là nhân gian tuyệt sắc nhưng còn chưa đến mức để Hàn Sâm phải lé mắt, huống chỉ lúc trước hắn đã từng gặp Phượng Phỉ Phỉ, cũng không cảm thấy có chỗ nào đặc biệt.

“Không phải chứ? Ngươi không có hứng thú với Phượng Phỉ Phỉ luôn hả, không phải ngươi…” Đầu trọc nói rồi lại đưa mắt Hàn Sâm nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới, vẻ mặt đầy hoài nghi.

Hàn Sâm =.=|||: “Nhìn cái gì vậy, ta chỉ không muốn lãng phí thời gian trên người phụ nữ xa lạ thôi.”

“Sao lại là phụ nữ xa lạ được? Phượng Phỉ Phỉ chính là tình nhân trong mộng của đàn ông cả đế quốc, tất cả mọi người đều rất quen thuộc.” Đầu trọc cười rồi nói thêm: “Với lại lần này có rất nhiều quyền quý tham dự, nghe nói có không ít quý tộc Thần huyết đều sẽ đích thân tới. Dù Hàn huynh đệ ngươi không hứng thú với Phượng Phỉ Phỉ thì đi xem một chút cũng tốt.”

Hàn Sâm cảm thấy đầu trọc nói cũng không sai. Giờ hắn còn chưa biết nhiều về cao thủ của đế quốc Đại Tần, cái gọi là quý tộc Thần huyết cũng hoàn toàn không biết gì cả, đến đó tìm hiểu một chút cũng không tệ.

Đầu trọc thấy vẻ mặt Hàn Sâm buông lỏng bèn lập tức thêm mắm dặm muối du thuyết, cuối cùng thuyết phục được Hàn Sâm đi cùng hắn tham gia tiệc sinh nhật của Phượng Phỉ Phỉ.

Chờ đến cuộc yến hội địa chỉ về sau, Hàn Sâm mới biết được đầu trọc nói bạn bè chí giao gì đó căn bản chính là nói bậy. Pháo đài cổ lớn như vậy, tân khách không một ngàn cũng phải tám trăm, đầu trọc chỉ là một trong số đó, cũng chỉ có thể vui chơi giải trí trong bữa tiệc mà thôi, vốn không có cơ hội tiếp xúc gần gũi với Phượng Phỉ Phỉ.

Cũng may Hàn Sâm vốn không đến vì Phượng Phỉ Phỉ, bèn cùng đầu †rọc vừa ăn uống vừa nghe đầu trọc giới thiệu về những nhân vật quan trọng trong số các khách mời.

Hết chương 3092.

Chương 3093. Hiến ca

“Có thấy cái tên huênh hoang đắc ý kia không, kia chính là một trong

†ứ đại công tử thành Ngọc Bích - Thần Nhất công tử đấy.” Đầu trọc chỉ về một phía, thao thao bất tuyệt nói.

Hàn Sâm đảo mắt nhìn sang, chỉ thấy một thanh niên ngọc thụ lâm phong, cực kỳ tuấn nhã bị rất nhiều cô gái vây quanh như chúng tỉnh phủng nguyệt, nhìn cử chỉ của hắn đều là ung dung thỏa đáng, bất giác hấp dẫn ánh mắt của người bên ngoài, trở thành tiêu điểm vạn người chú ý, vừa nhìn là biết không phải nhân vật bình thường.

“Thần Nhất công tử? Sao lại có cái tên quái dị vậy?” Hàn Sâm lấy làm lạ hỏi

“Thần Nhất là ngoại hiệu của hắn, tên thật là Cung Chân Quân, là thiên tài bẩm sinh, nghe nói từ nhỏ đến lớn đều cực kỳ ưu tú, bất kể làm gì đều chưa bao giờ đứng thứ hai, cho nên mới có biệt danh là Thần Nhất.” Đầu trọc nói xong bèn nhếch môi khinh thường: “Thần Nhất công tử kia tự cho là tiêu sái, thật ra chỉ là một tên ẻo lả mà thôi, cũng chỉ có những cô nàng kiến thức nông cạn mới coi trọng hắn.”

“Vậy à, xin lỗi nhé.” Lúc đầu trọc đang thì thầm to nhỏ với Hàn Sâm, lại đột nhiên thấy có người ngồi xuống bên cạnh Hàn Sâm, hóa ra chính là Thần Nhất công tử kia, không biết hắn đã đi tới từ lúc nào.

Đầu trọc lập tức xấu hổ, ai ngờ nói xấu sau lưng lại bị người ta bắt tại trận. Da mặt dày như đầu trọc cũng không khỏi đỏ mặt

“Vị này chắc là Hàn Sâm, Hàn công tử phải không?” Thần Nhất công tử chắp tay chào Hàn Sâm, hỏi.

“Sao công tử lại nhận ra tại hạ?” Hàn Sâm lấy làm ngạc nhiên.

Thần Nhất công tử cười thần bí nói: “Vòng quan hệ của thành Ngọc Bích nhỏ lắm, xảy ra chuyện lớn một chút là rất khó giấu được người khác. Chuyện lớn như Chân Ma công tử Công Thúc Cẩn bị người giết chết sao có thể không biết được, có phải chính Hàn công tử đã ra tay không?”

“Thần Nhất công tử có ý gì?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói, mặt không đổi sắc.

Thần Nhất công tử cười nói: “Hàn công tử chớ hiểu lầm, tại hạ không có ác ý gì cả. Tuy việc này chỉ là lời đồn, nhà Công Thúc cũng không có ai để lộ ra Công Thúc Cẩn chết như thế nào, nhưng nhìn cây quạt xếp trong tay ngươi, tại hạ đã từng thấy nó trên tay Hoa Lộng Nguyệt. Giờ ngay cả Hoa Lộng Nguyệt cũng mất tích, tại hạ cũng chỉ suy đoán đại khái mà thôi.”

Đầu trọc biến sắc, Hàn Sâm lại vẫn bình tĩnh như thường, nhìn Thần Nhất công tử hỏi: “Vậy thì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn báo thù thay Công Thúc Cẩn?”

Thần Nhất công tử lắc đầu nói: “Hàn công tử hiểu lầm rồi. Tuy tại hạ và Công Thúc Cẩn đều là một trong tứ công tử nhưng trên thực tế cũng không có quan hệ gì cả, sống chết của hắn chẳng liên quan gì đến tại hạ hết. Lần này tại hạ đến, một là vì muốn kiểm chứng suy đoán trong lòng, hai cũng là muốn kết bạn một cường giả có thể chém giết Chân Ma công tử Công Thúc Cẩn.”

“Một trong tứ đại công tử lại muốn làm quen với tại hạ, thật khiến người ta thụ sủng nhược kinh.” Hàn Sâm thuận miệng nói.

Thần Nhất công tử lại khẽ thở dài: “Cái gì mà Tứ đại công tử chứ. Phàm phu tục tử cảm thấy danh hiệu này rất oai phong nhưng trong mắt quý tộc thật sự, cái danh công tử cũng giống như ca cơ, chỉ là thứ để người xem giải trí thôi.”

“Có thể gặp được Hàn công tử, Chân Quân cảm thấy chỉ hận gặp nhau quá muộn. Song đây không phải nơi để nói chuyện, hôm khác có cơ hội chúng ta sẽ nói sau.” Thần Nhất công tử nói xong bèn đứng dậy hành lễ, sau đó rảo bước rời đi.

“Sao tên này kỳ quặc thế nhỉ?” Đầu trọc tỏ vẻ ngờ vực, không hiểu tại sao Thần Nhất công tử lại đột nhiên chạy đến nơi đây mà nói mấy lời không thể giải thích được, sau đó lại đi mất một cách thần kỳ.

Hàn Sâm đang định nói gì đó, đã thấy chủ nhân của bữa tiệc hôm nay - Phượng Phỉ Phỉ đi ra. Khác với lần Hàn Sâm gặp nàng ở Dạ Khốc Cốc, hôm nay Phượng Phỉ Phỉ mang trên mình khí tượng kinh người, như có tiên vận quẩn quanh, mái tóc đen xõa tung, lờ mờ có hào quang chảy xuôi.

Nơi ánh mắt mang theo thánh huy quét qua khiến người ta tự ti mặc cảm, dường như đối mặt với nàng cũng là một loại khinh nhờn, người có ý chí hơi yếu ớt đều theo bản năng tránh đi ánh mắt của nàng.

Phượng Phỉ Phỉ bị đông đảo vương công quý tộc như chúng tinh phủng nguyệt vây vào giữa, ngay cả quý tộc bẩm sinh đứng cạnh cũng khó che đậy được phong tư của nàng, quả là một nhân vật xuất sắc.

Đầu trọc nhìn chăm chú si mê, suýt thì chảy nước miếng. Đáng tiếc tuy hắn tự xưng là bạn bè chí giao của Phượng Phỉ Phỉ nhưng ngay cả tư cách tới gần vòng tròn quanh Phượng Phỉ Phỉ cũng không có, căn bản không có cơ hội tiếp xúc gần gũi với Phượng Phỉ Phi.

“Bắt đầu, cuối cùng cũng bắt đầu rồi.” Đầu trọc cực kỳ hưng phấn nói. “Cái gì bắt đầu rồi?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

“Ở bữa tiệc sinh nhật hàng năm, Phượng Phỉ Phỉ đều sẽ hiến một ca khúc để cảm ơn khách khứa đến đây chúc mừng.” Đầu trọc vừa mong chờ nhìn Phượng Phỉ Phỉ trên đài, con mắt sắp biến thành hình trái tim đến nơi.

“Không phải bìa album của Phượng Phỉ Phi có ở khắp nơi trên mạng à? Có gì đáng ngạc nhiên đâu?” Hàn Sâm hỏi.

Đầu trọc khinh thường nói: “Sao mà giống được? Hình ảnh kém xa hiện trường, huống chi lần này là biểu diễn tại hiện trường, là hợp thể biểu diễn với Tiên Âm Phượng Hoàng - chủng gen hệ Âm cấp Thần của nàng, loại cảm giác này không phải trên mạng có thể nghe được đâu.”

Nói đến đây, giọng đầu trọc ngưng bặt, bởi vì toàn bộ bữa tiệc đều đã yên tĩnh trở lại, bốn phía tối om, sau đó lập tức nghe được âm thanh của một cô gái trên đài vang lên.

Thanh âm kia tựa như tiếng ca của tiên tử, vừa lọt vào tai đã chiếm lấy †âm hồn người ta, khiến mọi người không kiềm được mà lâm vào trong ý cảnh của thanh âm ấy.

Đến tận lúc này, giữa sân mới sáng lên ánh đèn, song những ánh đèn ấy đều tập trung trên người Phượng Phỉ Phỉ giữa đài. Lúc này Phượng Phỉ Phỉ giống như tiên tử hạ phàm thực thụ, dường như cả người cũng tản ra thánh huy tiên vận, môi đỏ khẽ cất tiếng, tiếng ca làm cho lòng người say mê quanh quẩn trong cả hội trường, kích thích tiếng lòng của nhân loại, khiến người ta không nhịn được mà phiêu theo khai thừa chuyển hợp của âm nhạc

Hát đến giữa bài, hội trường lớn như vậy vẫn lặng ngắt như tờ, người người đều dường như mê như sỉ nhìn Phượng Phỉ Phỉ như tiên tử, không ít người khóe mắt lấp lánh lệ quang, những cô gái tình cảm phong phú hơn chút đã sớm lệ rơi đầy mặt.

“Sinh nhật mà lại đi hát mấy bài như này à?” Hàn Sâm nghe mà cạn lời. Phượng Phỉ Phỉ hát thật sự không tệ nhưng nếu không có chủng gen hệ âm cường đại gia trì thì cũng không thể tạo thành sức ảnh hưởng mạnh như vậy, chỉ có thể nói thiên phú âm nhạc và cách vận dụng chủng gen của nàng đều rất lợi hại. Đáng tiếc với Hàn Sâm mà nói, hai cái này đều không có tác dụng lớn lắm.

Hàn Sâm vốn mù tịt nhạc lý, nhiều lắm cũng chỉ học được vài ca khúc diễn tấu bằng huân, còn thổi không được tốt lắm.

Sức ảnh hưởng của chủng gen lại càng vô hiệu với hắn, cho nên Hàn Sâm chỉ cảm thấy Phượng Phỉ Phỉ hát không tệ lắm, chứ hoàn toàn chẳng có chút cảm động nào.

Lúc này trên hội trường, dù là quý tộc chân chính cũng phải thả lỏng nội tâm, lẳng lặng lắng nghe tiếng ca của Phượng Phi Phi. Tuy họ có thể ngăn cản sức mạnh hệ âm nhưng cũng tuyệt đối không chống lại, chỉ để mình chìm đắm trong tiếng ca.

Tất cả mọi người đều say mê, Hàn Sâm lại lia mắt nhìn khắp xung

quanh, trông cực kỳ đột ngột. Huống chi Phượng Phỉ Phỉ vốn có ấn tượng rất sâu với hắn, tầm mắt vừa chuyển đã lập tức phát hiện ra hắn.

“Sao tên này lại ở đây?” Phượng Phỉ Phỉ kinh ngạc trong lòng, lại thấy hắn không hề nghe hát mà cứ ngó dọc ngó ngang, trong lòng cũng không khỏi hơi buồn bực.

Hết chương 3093.

Chương 3094. Công kích sóng âm

Đương nhiên Phượng Phi Phi sẽ không vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà tức giận, song trong lòng Phượng Phi Phi vẫn muốn thử dò xét suy nghĩ của Hàn Sâm, tiếng ca dần ngấm vào một luồng sức mạnh thần bí, đó là Lực Phượng Minh của Tiên Âm Phượng Hoàng.

Quan hệ giữa Hàn Sâm và Công Thúc Cẩn không ai rõ hơn Phượng Phi Phi. Hiện giờ đột nhiên truyền ra tin Công Thúc Cẩn chết, tuy chỉ là lời đồn nhưng cũng khiến Phượng Phi Phi sinh lòng hoài nghi.

Nàng đoán việc này có liên quan tới Hàn Sâm nhưng lại cảm thấy rất khó tin. Thấy Hàn Sâm tới đây, nàng bèn dùng tiếng ca thăm dò, muốn biết Hàn Sâm hư thực thế nào để đoán xem hắn thật sự có năng lực giết chết Công Thúc Cẩn hay không.

Khả năng khống chế tiếng ca và sức mạnh hệ âm của Phượng Phi Phi đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, không hổ là một trong tam đại ca cơ của Tần quốc.

Lúc này nàng đưa Lực Phượng Minh vào trong tiếng ca, người bên ngoài chỉ cảm thấy tiếng ca càng trở nên động lòng người hơn nhưng Hàn Sâm lại cảm nhận được một luồng sóng âm kinh khủng ép về phía hắn, như lôi âm cuồn cuộn nổ tung trong tai hắn, lại như tiếng sấm xuân đầu tiên giữa trời đất.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, ánh mắt quét khắp xung quanh, thấy người bên ngoài đều nghe như si như dại, hoàn toàn không có cảm giác gì, hắn biết ngay Phượng Phi Phi đang nhắm vào mình.

Hàn Sâm mặt không đổi sắc. Thanh âm kia là sức mạnh kinh khủng không thể chịu đựng nổi với người khác nhưng Hàn Sâm lại hoàn toàn không để tâm, chỉ cần ngưng thần chống đỡ, thanh âm kia lập tức biến thành tiếng muỗi vo ve, ngay cả chủng gen hắn cũng không cần sử dụng.

Phượng Phi Phi thấy Hàn Sâm chẳng những không chút phản ứng nào, lại còn nháy mắt với nàng, vừa kinh ngạc vừa nghỉ ngờ, cũng không khỏi sinh lòng háo thắng.

Lực Phượng Minh lại tăng cường, thâm nhập vào trong tiếng ca, giống như phượng minh cửu tiêu đột phá chân trời, như muốn dẫn Hàn Sâm vào trong vòng xoáy u minh.

Song người ngoài lại không nghe được chút nào, ngay cả đầu trọc ngồi bên cạnh Hàn Sâm cũng không hề phát giác, vẫn giữ biểu cảm si mê, lắng nghe tiếng ca kinh diễm của Phượng Phi Phi.

Hàn Sâm cũng ra vẻ không hề có cảm giác. Tuy hắn nghe được thanh âm kia nhưng nó lại khó mà dao động được hắn.

Phượng Phi Phi thấy Hàn Sâm vẫn luôn cười tửm tỉm nhìn nàng. Không biết vì sao, Phượng Phi Phi lại cảm thấy nụ cười kia chói mắt quá thể, không khỏi tiếp tục tăng cường Lực Phượng Minh.

Nhưng bất kể Phượng Phi Phi tăng cường Lực Phượng Minh ra sao, Hàn Sâm đều tỏ ra như không nghe được, một mực mỉm cười nhìn nàng, khiến Phượng Phi Phi hoài nghi có phải Lực Phượng Minh của mình xảy ra vấn đề gì hay không.

Mắt thấy một ca khúc sắp hát xong nhưng vẫn không thể khiến Hàn Sâm dao động, Phượng Phi Phi cũng bị khơi dậy lòng háo thắng mãnh liệt.

Khi câu hát cuối cùng cất lên, Phượng Phi Phi trực tiếp sử dụng kỹ năng hợp thể gen của nàng và Tiên Âm Phượng Hoàng - Loan Phượng Hợp Minh.

Loan Phượng Hợp Minh sinh ra sức mạnh sóng âm, đủ để chấn vỡ hợp kim cường độ cao. Tuy Phượng Phi Phi chưa dùng hết toàn lực nhưng sóng âm kinh khủng kia đã không thể hoàn toàn che giấu nữa, ngay cả tiếng hát của nàng cũng sinh ra chút biến hóa khác thường.

Lúc này đã có rất nhiều cao thủ chân chính phát hiện sự khác thường trong tiếng ca của Phượng Phi Phi, không khỏi khẽ nhíu mày, đều dồn ánh mắt về phía Hàn Sâm bị sức mạnh của Loan Phượng Hợp Minh trực tiếp công kích.

Hàn Sâm lại làm như không nghe được sóng âm kinh khủng kia, tùy ý sóng âm quét qua người hắn, vẫn ngồi ngay ngắn ở đó không hề nhúc nhích, mỉm cười nhìn Phượng Phi Phi.

Nhưng đầu trọc ngồi cùng bàn lại lập tức đưa hai tay bịt tai, trên mặt lộ rõ vẻ đau đớn, rõ ràng là vì khoảng cách giữa hắn và Hàn Sâm quá gần, chịu dư âm tác động.

Cũng may Phượng Phi Phi không hổ là một trong tam đại ca cơ, sức mạnh kinh khủng như vậy lại được thu liễm cực kỳ thoả đáng, một chút chấn động sinh ra hoàn toàn không đủ để thật sự tổn thương đầu trọc.

Song như vậy, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía bàn Hàn Sâm, lập tức biến bọn họ trở thành tiêu điểm.

Người bình thường đều nhìn về phía đầu trọc đang bịt tai, vẻ mặt đau đớn, mà những người quyền quý thật sự ý thức được vấn đề lại rất hứng thú nhìn Hàn Sâm.

Chuyên gia ca hát như Phượng Phi Phi lại dùng bí kỹ Loan Phượng Hợp Minh nhằm vào một người trong tiệc sinh nhật của mình, dù là ai cũng sẽ nảy sinh hứng thú với kẻ này.

Thần Nhất công tử đứng đằng xa nhìn Hàn Sâm như có điều suy nghĩ, gương mặt vẽ lên nụ cười mỉm.

Phượng Phi Phi cũng biết lần này mình hơi quá trớn nhưng thấy Hàn Sâm vẫn giữ nụ cười trêu tức ấy, nàng lại cảm thấy không cam lòng .

“Biết thế một câu Loan Phượng Hợp Minh cuối cùng ta đã dùng hết toàn lực.” Phượng Phi Phi cũng chỉ là ngẫm lại mà thôi. Uy lực của Loan Phượng Hợp Minh quá lớn, nếu dùng toàn lực thì cả hội trường đều sẽ bị liên lụy, đó không phải mong muốn của nàng.

“Sinh nhật vui vẻ nha cô.”

Phượng Phi Phi hát xong một bài, đã thấy có một bé gái xinh xắn tay nâng bánh sinh nhật đi lên sân khấu, đi tới trước mặt Phượng Phi Phi.

Hàn Sâm nhìn thấy cô bé kia, cơ thể đột nhiên run lên, đồng tử bất giác co lại, khóe mắt hơi ươn ướt.

Tuy cô bé kia chỉ chừng năm sáu tuổi nhưng dáng vẻ của nàng thực sự rất giống Hương Âm, rõ ràng chính là Tiểu Hương Âm phiên bản nhi đồng.

“Không thể nào… Chẳng lẽ Hương Âm… Hương Âm đã tử vong chuyển thế…” Hàn Sâm nhìn cô bé kia, chỉ cảm thấy tầm mắt hơi mơ hồ.

Nghĩ đến đủ chuyện trải qua cùng Hương Âm khi xưa, và Hương Âm đã đối xử với hắn tốt thế nào là trong lòng hắn lại đau như dao cắt.

Tuy Hàn Sâm vẫn chưa thể xác định cô bé kia chính là Hương Âm chuyển thế nhưng đã nhiều năm không có tin tức của Hương Âm, khả năng nàng đã chuyển thế là rất cao.

Hơn nữa khí chất và dáng vẻ của cô bé cực kỳ giống với Hương Âm, Hàn Sâm không nghĩ đến phương diện đó.

“Cám ơn ngươi Tiểu Âm.” Phượng Phi Phi thu lại ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm, ngồi xổm xuống cười nói với cô bé.

“Nàng tên Tiểu Âm sao?” Trong lòng Hàn Sâm lại rúng động.

Tuy tâm như sắt đá nhưng cũng không khỏi có những lúc đau lòng. Năm xưa, sự cảm động mà Hương Âm mang lại cho hắn là những thứ chưa từng có ở người khác.

Trong tiếng chúc mừng của mọi người, Phượng Phi Phi thổi tắt ngọn nến trên bánh sinh nhật, là tiêu điểm được vạn người ghé mắt, nhưng †rong mắt Hàn Sâm lại chỉ còn bóng dáng của một mình cô bé kia.

“Nàng có phải chị Hương Âm thật không?” Trong lòng Hàn Sâm cực kỳ xoắn xuýt, cũng không biết là tư vị gì.

Hàn Sâm vốn định rời đi sớm nhưng bây giờ lại từ bỏ ý định. Hắn chỉ muốn tìm cơ hội tiếp xúc với cô bé tên Tiểu Âm kia, xem rốt cuộc nàng có phải chuyển thế của chị Hương Âm hay không.

Song cô bé kia vẫn luôn ở chung với Phượng Phi Phi, mà Phượng Phi Phi bị một đám quan lại quyền quý bao vây. Với thân phận của Hàn Sâm và đầu trọc, căn bản không có tư cách bước vào cái vòng kia.

Hàn Sâm lại không thể đợi nổi nữa, mấy năm gần đây hầu như không còn chuyện gì có thể khiến tâm linh của hắn chấn động kịch liệt nữa, thế nhưng lúc này tâm linh của hắn lại rung động mạnh mẽ.

“Tiểu tình lang của ta… Ngươi muốn nàng sao? Vậy thì chiếm lấy nàng đi, chỉ cần ngươi bằng lòng, ta sẽ trợ giúp của ngươi, không cần phải sợ”” Ảo ảnh Đại Thiên Ma lại xuất hiện bên cạnh Hàn Sâm, dường như đang ôm lấy Hàn Sâm từ phía sau, tiến đến hắn bên tai nói bằng giọng điệu mị hoặc.

Hết chương 3094.

Chương 3095. Tư Mệnh Ma Chủng

Hàn Sâm không để ý tới Đại Thiên Ma. Tuy tâm tình của hắn dao động nhưng Đại Thiên Ma muốn thức giục sát ý của hắn cũng không dễ dàng như vậy.

Dường như cảm ứng được ánh mắt Hàn Sâm, cô bé vẫn đứng bên cạnh Phượng Phi Phi quay đầu nhìn về phía này, chạm phải ánh mắt Hàn Sâm.

Cô bé sững sờ, dường như đang suy tư, đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa sự mờ mịt.

Một lát sau, cô bé đi ra từ trong đám người, bước về phía Hàn Sâm.

Tiêu điểm của mọi người đều đặt trên người Phượng Phi Phi, không ai chú ý đến cử động của cô bé. Rất nhanh nàng đã tới trước mặt Hàn Sâm, đôi mắt sáng ngời nhìn Hàn Sâm từ trên xuống dưới, nghi ngờ hỏi: "Anh ơi, trước kia chúng ta từng gặp nhau rồi sao?"

Hai mắt Hàn Sâm lập tức nhòe đi, càng khẳng định cô bé chính là Hương Âm chuyển thế.

Năm đó Hương Âm là một trong bát ma tướng dưới trướng Cổ Ma, Hàn Sâm nhìn nàng phi thăng trong Tí Hộ Sở, còn hẹn ngày gặp lại. Nhưng sau khi Hàn Sâm tấn thăng lại không tìm được nàng, không ngờ nàng đã chuyển thế trùng sinh.

"Không. Ta tên Hàn Sâm, ngươi tên là gì?" Hàn Sâm nhìn cô bé hỏi.

"Phượng Phi Phi là cô của ta, ta tên Phượng Âm Âm, ngươi có thể gọi ta Tiểu Âm." Không biết vì sao, sau khi Phượng Âm Âm nhìn thấy Hàn Sâm, nàng lại cảm thấy hắn rất thân thiết, bất giác muốn tiếp cận hắn.

"Được, ngươi cũng có thể gọi ta là Tam Mộc." Hàn Sâm nói.

"Tam Mộc, ngươi tới đây, ta dẫn ngươi đi xem đồ tốt.' Phượng Âm Âm không hề coi Hàn Sâm là người lạ, kéo tay Hàn Sâm đi về phía lâu đài cổ.

Hàn Sâm đương nhiên sẽ không từ chối, đầu trọc cũng thầm kinh ngạc, không ngờ cháu gái của Phượng Phi Phi lại hợp với Hàn Sâm như thế, cũng đứng lên đi theo cùng.

Tất cả mọi người lấy Phượng Phi Phi làm tiêu điểm, không có ai chú ý đến bọn họ, Phượng Âm Âm mang theo Hàn Sâm và đầu trọc đi qua cửa ra vào và hành lang, rất nhanh đã đi tới một hoa viên.

Trong hoa viên kia có một gốc cổ thụ, trên cây mọc đầy những chiếc chuông nhỏ như hoa như quả nhưng không có lấy một chiếc lá, khi gió nhẹ

thổi qua, chuông nhỏ trên cây phát ra tiếng chuông đỉnh đang như điệu nhạc, không khiến người ta cảm thấy ồn ào chút nào, ngược lại còn rất vui sướng bình thản.

Đầu trọc nhìn mà không khỏi khiếp sợ, chỉ vào gốc cổ thụ toàn thân tản ra ánh sáng nhạt nói: "Chẳng lẽ đây chính là Cổ Linh Thần Thụ trong truyền thuyết? Chủng gen hệ âm đỉnh cấp?"

Phượng Âm Âm cười gật đầu nói: "Chính là Cổ Linh Thần Thụ, đáng tiếc là thể trưởng thành, không thể thu phục được, chỉ có thể dời đến trồng ở đây, mỗi ngày tắm trong Cổ Linh thần âm, có thể tăng cường âm cảm""

Nói xong, Phượng Âm Âm bèn kéo Hàn Sâm đến nằm trên bãi cỏ dưới tàng cây, nhắm mắt lại nói: "Cô của ta cực kỳ quý trọng cái cây này, không cho phép người ngoài tiếp cận. Nhưng nàng thương ta nhất, chỉ có ta có thể tự do ra vào nơi này. Tam Mộc đừng nói cho người khác biết các ngươi từng đến đây nhé."

"Đương nhiên rồi." Đầu trọc vỗ ngực đảm bảo

"Đúng rồi Tam Mộc, nhà ngươi ở đâu? Sau này ta phải tìm ngươi thế nào?" Phượng Âm Âm lại hỏi Hàn Sâm.

"Ta vừa tới đế đô không bao lâu, còn chưa ổn định chỗ ở. Đây là dãy số liên lạc của ta, nếu ngươi muốn tìm ta thì gọi vào số này là được." Hàn Sâm đưa số liên lạc của mình cho Phượng Âm Âm.

"Vậy ngươi tới nhà ta ở đi." Phượng Âm Âm mừng rỡ nói.

Nếu người ngoài nói vậy thì Hàn Sâm sẽ chẳng thèm cân nhắc mà từ chối ngay. Nhưng là Phượng Âm Âm nói thì hắn lại khó mà cự tuyệt, trên thực tế hắn cũng hy vọng có thể ở cùng Phượng Âm Âm nhiều hơn, dù chỉ nhìn nàng như thế này thôi cũng đủ rồi.

Ánh mắt đầu trọc quái gở nhìn Hàn Sâm, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ tên này có tiềm năng dụ dỗ mấy bé gái?"

Một cô gái áo tím lẳng lặng đi ra khỏi bữa tiệc, đi tới một góc hẻo lánh bên ngoài lâu đài cổ, nơi đó một người đang ngồi trong góc tối.

“Bên trong chính là thứ mà các ngươi muốn.” Cô gái áo tím rón rén như kẻ trộm, lấy trong lòng ra một vật giao cho người kia.

“Tại sao lâu như vậy mới lấy được?” Người trong bóng tối nhận lấy món đồ, dò hỏi.

Cô gái áo tím nói: “Phượng Phi Phi cực kỳ cẩn thận, nếu không phải mượn lúc chúc mừng hỗn loạn vừa rồi thì ta vốn không thể lấy được. Thứ ta muốn đâu rồi?”

Người trong bóng tối đưa một cái hộp cho cô gái áo tím, sau đó bèn trực tiếp đứng dậy rời đi.

Cô gái áo tím mở hộp ra nhìn thoáng qua, sau đó lập tức đậy lại, cẩn thận cất đi nhưng trong lòng lại cực kỳ kích động: “Có trứng Thiên Âm Bách Linh Điểu cấp Thần, thành tựu của Tư Đồ Nhã ta chắc chắn sẽ không dưới Phượng Phi Phi. Hơn nữa Phượng Phi Phi chết đi, tam đại ca cơ tự nhiên sẽ trống đi một vị trí…”

Sau khi cách xa lâu đài cổ, người trong bóng tối ban nãy trực tiếp chạy về hướng phủ Công Thúc, hóa ra hắn chính là lão bộc của Công Thúc Chỉ.

“Chủ nhân, đã lấy được tóc của Phượng Phi Phi.” Lão bộc thận trọng lấy một sợi tóc từ trong bình thủy tinh ra, hai tay đưa tới trước mặt Công Thúc Chỉ.

“Rất tốt, cuối cùng cũng lấy được rồi.” Công Thúc Chỉ nhận lấy sợi tóc, trong mắt lóe lên sát ý nồng nặc.

Ấn ký huyết mạch Thần Linh trên trán Công Thúc Chỉ lấp lóe, một cái bóng màu đen lập tức xuất hiện trước mặt hắn, đó là một nhân tượng thanh đồng cao bằng một người.

Tứ chi đầu tóc đủ cả nhưng trên mặt lại không có ngũ quan, trông vừa cổ xưa vừa yêu dị.

“Có sợi tóc này là có thể phát động sức mạnh của Tư Mệnh Ma Chủng. Chẳng phải nàng thích tổ chức tiệc tùng sinh nhật sao? Ta muốn tiểu tiện nhân kia phải chết trước mắt mọi người.” Công Thúc Chỉ nghiến răng nghiến lợi, cầm sợi tóc đặt lên gương mặt trống không của nhân tượng thanh đồng.

Nhân tượng thanh đồng lập tức loé lên lục quang yêu dị, phân giải hấp †hu sợi tóc kia. Cùng lúc đó, nhân tượng thanh đồng cũng biến hóa theo, trên mặt dần dần xuất hiện ngũ quan.

Nếu cẩn thận xem xét sẽ phát hiện ngũ quan của nó càng lúc càng giống Phượng Phi Phi.

Không chỉ ngũ quan, ngay cả thân thể của nhân tượng thanh đồng cũng dần dần biến hóa. Chẳng bao lâu sau đã hóa thành bộ dáng của Phượng Phi Phi.

“Rất tốt, Tư Đồ Nhã không gạt chúng ta, nàng quả nhiên đã lấy được †óc của Phượng Phi Phi.” Trong mắt Công Thúc Chỉ lóe ra hào quang cuồng nhiệt, nhìn chằm chằm Tư Mệnh Ma Chủng hóa thành dáng vẻ của Phượng Phi Phi, tiếng nói như rít ra từ kẽ răng: “Cẩn Nhi, ngươi chịu đựng một thời gian ngắn nữa thôi, cô gái ngươi thích chẳng mấy chốc sẽ xuống dưới cùng ngươi.”

Trong lúc Công Thúc Chỉ thì thào, đôi mắt của nhân tượng thanh đông đã biến thành màu đỏ máu, yêu dị như ma quỷ.

Phượng Phi Phi phát hiện không thấy Phượng Âm Âm đâu bèn tìm kiếm khắp nơi. Tuy hôm nay là sinh nhật của nàng nhưng sinh nhật Phượng Âm Âm chỉ cách nàng một ngày, qua mười hai giờ đêm chính là sinh nhật Phượng Âm Âm. Cho nên mỗi năm sinh nhật, nàng đều sẽ mừng sinh nhật cùng Phượng Âm Âm, đồng thời vào lúc không giờ tặng cho Phượng Âm Âm lễ vật mà mình đã lựa chọn tỉ mi.

Nhưng mắt thấy đã sắp tới mười hai giờ đêm mà Phượng Âm Âm lại biến mất, Phượng Phi Phi cho người đi tìm nàng cũng không có tìm thấy, đành phải tự mình đi tìm.

Đi tới hậu hoa viên, quả nhiên thấy Phượng Âm Âm đang ở đó. Nhưng trừ Phượng Âm Âm ra còn có hai người khác, một trong số đó chính là Hàn Sâm khiến Phượng Phi Phi rất khó chịu.

Hết chương 3095.

Chương 3096. Người nhà quê mở cửa hàng online

"Tiểu Âm, sao lại chạy tới đây rồi?" Phượng Phi Phi đi tới trước mặt Phượng Âm Âm, vẻ mặt ôn hòa nói.

Bình thường nàng rất thương yêu Phượng Âm Âm, huống chi hôm nay còn muốn chúc mừng sinh nhật cho Phượng Âm Âm nên sẽ không răn dạy gì hết. Tuy không hài lòng với việc Phượng Âm Âm đưa đám Hàn Sâm tới đây nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Phượng Âm Âm đang định trả lời, lại đột nhiên nhìn Phượng Phi Phi kinh ngạc nói: "Cô ơi, ngươi chảy máu mũi kìa."

Phượng Phi Phi sững người, lấy khăn tay ra lau dưới mũi, quả nhiên có một vệt máu tươi thấm lên chiếc khăn trắng muốt.

"Chắc do nóng quá." Phượng Phi Phi không cảm thấy thân thể có gì bất thường, sau khi lau sạch máu mũi bèn kéo tay Phượng Âm Âm nói: "Tiểu Âm, chúng ta đến đại sảnh tiệc đi. Sắp đến sinh nhật ngươi rồi, lần này cô có lễ vật rất đặc biệt muốn tặng cho ngươi."

Dứt lời bèn nhìn về phía Hàn Sâm và đầu trọc: "Mời hai vị cùng đến đại sảnh thưởng rượu."

"Tiểu Âm, hôm nay là sinh nhật của ngươi sao?" Hàn Sâm chỉ biết hôm nay là sinh nhật Phượng Phi Phi nhưng lại không biết Phượng Âm Âm cũng sinh nhật.

“Qua mười hai giờ mới là sinh nhật ta. Tam Mộc, cùng ta chúc mừng sinh nhật nhé.” Tiểu Âm một tay nắm tay Phượng Phi Phi, cái tay còn lại kéo Hàn Sâm, vui vẻ đi về phía đại sảnh.

Phượng Phi Phi rất ngạc nhiên, không biết sao Phượng Âm Âm lại có quan hệ tốt với Hàn Sâm như vậy, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm giống như đang nhìn một tên bại hoại dụ dỗ trẻ vị thành niên.

Hàn Sâm trực tiếp bỏ qua ánh mắt của Phượng Phi Phi, nàng đành phải vừa đi vừa hỏi Phượng Âm Âm: “Tiểu Âm, ngươi kết bạn với tên này từ lúc nào thế, sao ta chẳng biết gì cả?”

“Ta quen hắn ở bữa tiệc, còn chưa kịp giới thiệu cho cô biết. Nhưng không sao hết, về sau có nhiều thời gian để các ngươi làm quen, chúng ta đến đại sảnh nhanh nào, ta rất muốn biết ngươi tặng ta lễ vật đặc biệt gì nha.” Phượng Âm Âm kéo hai người đi vê phía đại sảnh.

Nhân vật chính là Phượng Phi Phi biến mất, tự nhiên sẽ có rất nhiều người đang tìm kiếm tung tích của nàng. Khi Phượng Âm Âm mỗi tay một người kéo Phượng Phi Phi và Hàn Sâm cùng tiến vào, không ít người đều hơi nhíu mày.

“Phỉ Phỉ, Tiểu Âm, các ngươi đi đâu thế?” Tư Đồ Nhã đi tới, cười tủm tỉm nhìn Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm hỏi.

“Không có gì, chuẩn bị lễ vật Tiểu Âm ấy mà.” Phượng Phi Phi nói.

“Vị này là?” Tư Đồ Nhã thấy một tay khác của Phượng Âm Âm kéo Hàn Sâm, bèn hỏi.

Giới thượng lưu đế đô trong ấn tượng của nàng hình như không có người như vậy. Song đầu trọc Hạ Vũ Phi bên cạnh, nàng lại có chút ấn tượng.

Tuy Hạ Vũ Phi là đệ tử của Vệ phu tử nhưng đáng tiếc thiên phú của bản thân hắn chỉ bình thường, lại không có bối cảnh gì lớn, vốn không đủ tư cách tiến vào giới thượng lưu bọn họ.

“Đây là Tam Mộc, bạn của ta.” Phượng Âm Âm nói xong bèn kéo Hàn Sâm ngồi xuống bàn chính.

Với những bữa tiệc như thế này, ai ngồi vị trí nào đều đã được sắp sẵn †ừ trước, ngồi ở bàn chính đều là nhân vật phi phàm ở đế đô.

Bây giờ Phượng Âm Âm kéo Hàn Sâm ngồi xuống bàn chính, chiếm cứ một vị trí, hơn nữa còn ở ngay bên cạnh nàng, một trái một phải với Phượng Phi Phi khiến ánh mắt của không ít người đều trở nên kỳ dị.

Tư Đồ Nhã nghi ngờ liếc nhìn Phượng Phi Phi, Phượng Phi Phi tỏ vẻ bất đắc dĩ, sau đó nói: “Hàn công tử là bạn của Tiểu Âm, Tiểu Âm cố ý mời hắn đến cùng chúc mừng.”

Mọi người nghe vậy, biết Hàn Sâm ngồi đây cũng không phải do Phượng Phi Phi sắp xếp, mà là Phượng Âm Âm không hiểu chuyện, bất ngờ đưa một người bạn tới, trong lòng cũng thoải mái hơn.

Tư Đồ Nhã nhìn thoáng qua Hàn Sâm, mỉm cười hỏi: “Có thể trở thành bạn của Tiểu Âm chắc cũng là nhân trung tuấn kiệt, không biết Hàn công tử xuất thân từ gia tộc nào?”

“Ta sinh ra ở Vạn Cổ Đại Thần Sơn.” Hàn Sâm ăn ngay nói thật, hắn đi ra từ trong quả trứng ở Vạn Cổ Đại Thần Sơn, đó cũng có thể xem là nơi hắn sinh ra.

Nghe vậy, vẻ mặt đám vương công quý tộc lại càng cổ quái hơn, trong mắt không ít người đều ẩn chứa sự giễu cợt.

Người có xuất thân cao quý thật sự, bình thường đều sẽ báo xuất xứ huyết mạch của mình, kém hơn một chút cũng có địa danh là thành phố.

Hàn Sâm báo đại danh là Vạn Cổ Đại Thần Sơn, chỉ có thể nói Hàn Sâm là một sơn dân thảo mãng, ngay cả tên thành phố cũng không có.

Ở đế quốc Đại Tần, thân phận như vậy chỉ cao hơn nô lên một chút, dù có nhận được huyết mạch Thần Linh thì vì không có bối cảnh, bình thường

cũng rất khó làm nên nghiệp lớn, tương lai có thể trở thành chủ một thành đã là cách cục cực lớn rồi.

Nhưng ở đây, chủ một thành cũng chẳng là gì hết. Người quyền quý đến được nơi này, trong tay ai lại chẳng có vài ba tòa thành?

“Hóa ra Hàn công tử đến từ nơi xa xôi như vậy, chắc cũng là người làm ăn lớn ở thành Ngọc Bích nhỉ?” Tư Đồ Nhã như cười như không nhìn Hàn Sâm hỏi.

Nàng không phải muốn nhằm vào Hàn Sâm. Tuy Hàn Sâm là do Phượng Âm Âm kéo tới nhưng dù sao cũng là khách của Phượng Phi Phi, nếu để Hàn Sâm thành trò cười thì mặt mũi của Phượng Phi Phi cũng mất sạch.

Tư Đồ Nhã và Phượng Phi Phi cùng là ca cơ, lại là hảo khuê mật. Người ngoài cho rằng họ là chị em tốt nhưng thật ra Tư Đồ Nhã vô cùng đố ky với Phượng Phi Phi. Nếu không phải vậy thì nàng cũng sẽ không giúp Công Thúc Chỉ ám hại Phượng Phi Phi.

Song ngoài mặt Tư Đồ Nhã lại rất thảo mai cho nên Phượng Phi Phi vân luôn xem nàng như chị em tốt.

“Cũng không phải buôn bán lớn gì, chỉ mở một cửa hàng online bán ít trứng gen mà thôi. ” Hàn Sâm nói như thật.

Nghe đến đây, Tư Đồ Nhã và đám quyền quý đều tỏ vẻ khinh bỉ. Tuy cửa hàng bán trứng gen online cũng làm ăn rất khá nhưng có tốt thế nào, cũng không cùng đẳng cấp.

Giống như thương hội Lữ Thị, cửa hàng trứng gen cao cấp chân chính, căn bản sẽ không bán trên mạng bao giờ.

“Hóa ra Hàn công tử là đồng nghiệp với tại hạ. Tại hạ bất tài, tiệm kinh doanh trứng gen tên Thiên Chính, không biết cửa hàng của Hàn công tử tên là gì? Bán trứng gen đẳng cấp nào?” Một công tử trẻ tuổi cười híp mắt phe phẩy quạt giấy nói.

Vẻ mặt không giống thảo luận với Hàn Sâm mà như đang trêu chọc tiểu miêu tiểu cẩu.

“Cửa hàng online của ta tên Một Cửa Tiệm Nhỏ, vừa mở không bao lâu, hiện giờ chủ yếu là kinh doanh trứng gen cấp Tử Tước và Bá Tước.” Hàn Sâm đáp.

Mọi người nghe xong đều bật cười, công tử trẻ tuổi lại càng cười to nói: “Vậy đúng là một cửa tiệm nhỏ thật rồi, Hàn công tử không định lấy cửa hàng trứng gen của mình làm quà sinh nhật cho Âm Âm đấy chứ?”

“Đúng vậy.” Tất cả mọi người đều cho rằng Hàn Sâm không thể đưa ra một lễ vật nghèo nàn trước mặt Phượng Phi Phi, ai ngờ Hàn Sâm lại thật sự có tính toán như vậy.

“Vậy ta rất chờ mong lễ vật của ngươi đấy.” Tư Đồ Nhã chế nhạo nói. Song nàng lại tự thấy như vậy quá mất giá nên cũng không nói thêm gì nữa. Sau khi mọi người ngồi xuống, mọi người trên bàn chính đều trò chuyện vui vẻ, song lại không ai để ý tới Hàn Sâm cả, chỉ có Phượng Âm Âm thỉnh thoảng nói chuyện với Hàn Sâm.

Cũng không phải bọn hắn cố ý ngó lơ Hàn Sâm, mà bởi vì một người nhà quê bán hàng online vốn không thể dung nhập vào thế giới của họ, khác biệt thế giới thì chẳng có chủ đề chung gì hết, tự nhiên cũng không có ai có ý định chủ động kết giao với Hàn Sâm.

Hết chương 3096.

Chương 3097. Quà sinh nhật

Khi Hàn Sâm nói ra tên cửa hàng của mình, Phượng Phi Phi cảm thấy hơi quen tai nhưng lại không nhớ từng nghe qua ở đâu nên cũng không để ý.

Đám người cười cười nói nói, hư ảnh Đại Thiên Ma lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hàn Sâm, hai tay vươn từ phía sau lưng vuốt ve lồng ngực Hàn

Sâm, hơi thở như lan thì thầm bên tai Hàn Sâm: “Tiểu tình lang của ta ơi, ca cơ xinh đẹp kia đã trúng chủng gen của người khác, sắp chết đến nơi rồi, ngươi nỡ để nàng chết sao?”

“Ngươi nói ai cơ?” Hàn Sâm dùng âm lượng chỉ mình có thể nghe được hỏi một câu, đồng thời nhìn thoáng qua Thuần Quang Nguyên trong túi áo, thấy tuy Thuần Quang Nguyên trên người hắn có phản ứng nhưng đều là nhằm vào chủng gen khác xung quanh, hoàn toàn không có phản ứng với sự xuất hiện của Đại Thiên Ma.

“Đương nhiên chính là Phượng Phi Phi kia rồi. Đúng là một cô gái xinh đẹp, ngay cả ta cũng thấy hơi rung động đấy. Đợi lát nữa nếu nàng thất khiếu chảy máu da, lột da mà chết, thực sự hơi đáng tiếc.” Đại Thiên Ma thân mật kề đôi môi đỏ mọng bên cạnh khuyên tai của Hàn Sâm, thanh âm cực kỳ mị hoặc truyền từng tiếng rành rọt vào tai Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn về phía Phượng Phi Phi. Tuy hiểu biết của hắn với chủng gen không nhiều nhưng dù sao cũng từng học sơ qua chút huyền học, không nhìn ra được Phượng Phi Phi có trúng chủng gen hay không nhưng có thể nhìn ra được, khí sắc của Phượng Phi Phi hơi sai sai, gương mặt ửng hồng bất thường.

Người bên ngoài nhìn chỉ cảm thấy kinh diễm, tựa như màu phấn hồng trên mặt thiếu nữa nhưng Hàn Sâm lại nhìn ra, trong sắc đỏ ấy chứa một luồng khí tà dị.

Hơn nữa trong đồng tử màu đen của Phượng Phi Phi cũng lờ mờ lộ ra †ia máu, không nhìn kỹ thì không thấy được gì, nhìn kỹ lại khiến người †a kinh hãi, tơ máu ấy giống như con rắn đang cựa quậy.

Lại nghĩ tới trước đó Phượng Phi Phi tự nhiên chảy máu cam, cảm thấy Đại Thiên Ma nói đúng đến tám chín mươi phần trăm.

“Làm thế nào mới có thể phá giải chủng gen trên người Phượng Phi Phi?” Hàn Sâm lại thấp giọng hỏi.

Nếu chỉ là một Phượng Phi Phi thì Hàn Sâm cũng lười xen vào việc của người khác. Nhưng Phượng Phi Phi lại là cô của Tiểu Âm, quan hệ với Tiểu

Âm tốt như vậy, Hàn Sâm không muốn nhìn thấy Tiểu Âm đau lòng. Nếu đã biết thì hắn không thể khoanh tay đứng nhìn được.

“Đây chính là Tư Mệnh Ma Chủng, chủng gen cấp Thần mạnh mẽ hiếm thấy. Chủ nhân của nó cũng đã bồi dưỡng Tư Mệnh Ma Chủng đến trình độ thể chung cực. Nếu phát hiện từ ban đầu thì muốn diệt trừ cũng không khó, đáng tiếc bây giờ mệnh hồn của nàng hầu như đã bị

Ma Chủng hoàn toàn ăn mòn, muốn trừ bỏ sẽ rất khó khăn.” Đại Thiên Ma cười híp mắt nói.

“Nói vậy là không cứu nổi à?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Không phải vậy. Nếu tiểu tình lang thích nàng thì đương nhiên ta sẽ dốc hết toàn lực cứu nàng. Nhưng chuyện này thật sự rất khó khăn, cần tiểu tình lang ngươi giúp ta mới được.” Đại Thiên Ma thở dài nói.

“Làm sao để giúp ngươi?” Hàn Sâm hỏi.

“Rất đơn giản, chỉ cần tiểu tình lang dùng máu mình vẽ một tấm phù, dán huyết phù kia lên người nàng là có thể thoát khỏi sức mạnh của Tư Mệnh Ma Chủng.” Đại Thiên Ma nói.

Hàn Sâm nghe xong bèn bĩu môi, căn bản không tin một chữ nào Đại Thiên Ma nói ra. Đại Thiên Ma muốn máu tươi vẽ bùa, e là muốn đối phó với hắn có khả năng cao hơn.

“Tiểu tình lang, nếu ngươi không cứu nàng thì nàng sẽ chết thật đó, không tin ngươi xem nhìn lỗ tai của nàng xem.” Đại Thiên Ma bình tĩnh nói.

Hàn Sâm nhìn về phía lỗ tai của Phượng Phi Phi. Vì hắn và Phượng Phi Phi ngồi ở hai bên Tiểu Âm, đối diện với nhau, Hàn Sâm dễ dàng thấy được tai trái của Phượng Phi Phi, thấy lỗ tai nàng đỏ lên như uống rượu quá chén.

Người bình thường sẽ không chú ý đến vết đỏ dị thường đó, cũng không phát hiện ra vấn đề gì, nhưng Hàn Sâm xem kỹ, lại phát hiện trong lỗ tai Phượng Phi Phi dường như có tơ máu xuất hiện, hơn nữa còn đang lan ra bên ngoài.

Bởi vì Tư Mệnh Ma Chủng thực sự quá hiếm thấy, rất nhiều vương công quý tộc chưa chắc đã nghe nói tới, lúc này lại đang là phần cao trào của bữa tiệc, vốn chẳng ai chú ý tới một biểu hiện khác thường trên người Phượng Phi Phi, chỉ cho là tửu lượng của Phượng Phi Phi không được cao lắm.

Tuy Hàn Sâm nhìn ra được Phượng Phi Phi có vấn đề nhưng hắn không hiểu biết nhiều về chủng gen, cũng không biết rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể loại trừ sức mạnh của chủng gen trên người Phượng Phi Phi.

Thấy Hàn Sâm không có động tĩnh gì, Đại Thiên Ma thở dài nói: "Tiểu oan gia ơi, ngươi đa nghi quá. Nếu ngươi đã không muốn dùng máu của mình thì chỉ còn lại có một cách. Trên người ngươi có chủng gen Huyết Mị Linh, sức mạnh của Huyết Mị Linh có thể tạm thời áp chế Tư Mệnh Ma Chủng, song chỉ có thể áp chế chủ muốn loại trừ triệt để sẽ không dễ dàng như vậy, còn cần phối hợp bí pháp đặc biệt mới được."

"Phải làm thế nào?" Hàn Sâm nhỏ giọng hỏi.

Đại Thiên Ma rất thẳng thắn, thuật lại phương pháp cho Hàn Sâm nghe, cũng không biết rốt cuộc trong lòng nàng đang có ý định gì.

Bữa tiệc được tiến hành vô cùng thuận lợi. Vừa qua mười hai giờ, trong phòng tiệc lập tức lóe sáng ánh đèn tựa như pháo hoa nở rộ, mọi người cùng nâng chén chúc Phượng Âm Âm sinh nhật vui vẻ.

Sau khi chúc mừng xong, Phượng Phi Phi đưa một cái hộp đến trước mặt Phượng Âm Âm, cưng chiều nói: "Tiểu Âm, đây là lễ vật cô tặng cho ngươi, xem có thích hay không."

"Cảm ơn cô." Phượng Âm Âm thành thạo mở hộp ra. Đây là việc mà năm nào nàng cũng làm, cho nên cũng đã sớm quen thuộc.

Rất nhanh chiếc hộp đã được Phượng Âm Âm mở ra. Chỉ thấy trong hộp đặt một quả trứng gen toàn thân sáng chói như bảo thạch, thậm chí còn có thể nghe được tiếng nhạc diệu kỳ vang lên trên mặt trứng gen.

Phượng Âm Âm chỉ biết đây là trứng gen, lại không nhận ra là trứng gen gì.

Tư Đồ Nhã bên cạnh nhìn thấy trứng gen kia, trong lòng vừa ghen ty vừa ước ao, tỏ vẻ bình tĩnh mở miệng nói: "Tiểu Âm, cô ngươi tốt với ngươi quá đi mất. Đây chính là chủng gen hệ âm đại danh đỉnh đỉnh - Thu Âm Thiền. Tuy Thu Âm Thiền chỉ là chủng gen cấp Hầu Tước nhưng lại cực kỳ hiếm thấy, đặc biệt đối với ca cơ mà nói, Thu Âm Thiền có thể trao cho chủ nhân của nó âm sắc thu ý thê lương. Loại kia âm sắc khàn khàn ấy khi cất tiếng hát sẽ cực kỳ đặc biệt, không biết có bao nhiêu ca sĩ muốn một con Thu Âm Thiền mà không được."

Câu cuối cùng của Tư Đồ Nhã là lời thật lòng, ngay cả nàng cũng muốn một con Thu Âm Thiền, đáng tiếc Thu Âm Thiền thực sự quá hiếm thấy, tuy chỉ là cấp Hầu Tước nhưng với ca sĩ thì nó còn có giá trị hơn cả chủng gen cấp Vương, bất kể là ca sĩ nào, nhận được Thu Âm Thiền đều sẽ như nhặt được chí bảo, căn bản sẽ không tùy tiện bán ra, cho dù có tiền cũng chưa chắc mua được.

"Cảm ơn cô, ta thích lắm." Phượng Âm Âm ôm cổ Phượng Phi Phi, hôn lên gò má nàng.

"Ngươi thích là được rồi. Thật ra Thu Âm Thiền thích hợp với người trưởng thành hơn, ta vốn muốn tặng cho ngươi một con Bát Âm Trùng biến dị, đó mới là chủng gen thích hợp với ngươi nhất, đáng tiếc…" Phượng Phi Phi nói đến đây thì không tiếp tục nữa, nghĩ đến cái kia trứng Bát Âm Trùng biến dị báo giá gần ngàn vạn kia, nàng cũng không biết làm sao.

Một vị công tử trẻ tuổi bên cạnh nói: "Trứng Bát Âm Trùng không khó tìm nhưng trứng Bát Âm Trùng biến dị lại là bảo vật có tiền cũng không mua được, còn hiếm thấy hơn cả Thu Âm Thiền, đúng là không dễ kiếm, Phượng Phi Phi có thể tìm được Thu Âm Thiền đã rất giỏi rồi."

Đám người cũng nhao nhao đồng tình, Phượng Âm Âm cũng nói nàng thích Thu Âm Thiền hơn.

"Không biết Hàn công tử tặng lễ vật là chủng gen gì đây? Không phải là Bát Âm Trùng biến dị đấy chứ?" Một cô gái bàn bên cạnh đùa cợt nói.

Cô nàng vốn được sắp xếp ở bàn chính nhưng là vì Phượng Âm Âm kéo Hàn Sâm tới bàn chính nên nàng bị chen ra ngoài, cảm thấy rất mất mặt, tự

nhiên cũng không vừa mắt Hàn Sâm, lúc này nhịn không được mở miệng châm chọc, muốn nhìn Hàn Sâm phải xấu hổ.

Hết chương 3097.

Chương 3098. Dị biến xảy ra

“Ngươi có thể tới đã là lễ vật tốt nhất với ta rồi.” Phượng Âm Âm vỗ lên mu bàn tay Hàn Sâm, dịu dàng nói, rõ ràng là không muốn Hàn Sâm khó xử.

Hàn Sâm áy náy nói với Phượng Âm Âm: “Thật xin lỗi, trước khi đến ta không biết hôm nay là sinh nhật ngươi.”

Đám người nghe Hàn Sâm nói như vậy, nụ cười trên mặt càng trở nên châm chọc, cô gái kia còn bĩu môi nói: “Ai mà không biết hàng năm Phượng đại gia đều tổ chức sinh nhật cùng Âm Âm?”

Hàn Sâm không để ý đến nàng, lấy một quả trứng gen đưa đến trước mặt Phượng Âm Âm: “Cho nên bây giờ cũng không thể chuẩn bị được hộp quà, chỉ có thể đưa cho ngươi thế này thôi.”

“Ta thích lắm.” Phượng Âm Âm cũng không biết đó là trứng Bát Âm Trùng biến dị, chỉ không muốn Hàn Sâm phải khó xử, cho nên bèn trực tiếp nhận lấy, mỉm cười nói với Hàn Sâm.

“Đó là… Trứng Bát Âm Trùng biến dị… Phượng Phi Phi bên cạnh lại kinh ngạc thốt lên.

Nàng nhìn thấy trên mạng nhiều lần, vẫn muốn mua cho Phượng Âm Âm, rất quen thuộc với trứng Bát Âm Trùng biến dị đó, lúc này nhìn thấy trứng gen trong tay Phượng Âm Âm, lập tức nhận ra ngay.

“Thật hay giả thế? Thật sự là trứng Bát Âm Trùng biến dị sao?” Tất cả mọi người đều không dám tin nhìn về phía trứng gen trong tay Phượng Âm Âm,

không thể tưởng tượng nổi lại có chuyện trùng hợp như vậy. Vừa nhắc đến trứng Bát Âm Trùng biến dị, Hàn Sâm đã đưa ra một quả thật.

“Phỉ Phỉ, ngươi không nhìn nhầm đó chứ?” Tư Đồ Nhã không nhận ra Bát Âm Trùng biến dị trông dài ngắn thế nào, cực kỳ hoài nghi nhìn về phía Phượng Phi Phi.

Phượng Phi Phi lại cẩn thận quan sát trứng gen trong tay Phượng Âm Âm, dường như nghĩ tới điều gì, chợt nhìn về phía Hàn Sâm hỏi: “Hàn công tử, ngươi mới nói cửa hàng online của ngươi tên là Một Cửa Tiệm Nhỏ?”

“Đúng vậy.” Hàn Sâm gật đầu nói.

Sau khi nhận được câu trả lời xác định, ánh mắt Phượng Phi Phi trở lên kỳ lạ: “Hóa ra ngươi chính là ông chủ của Một Cửa Tiệm Nhỏ. Nói vậy, đây chính là trứng Bát Âm Trùng biến dị mà cửa tiệm của ngươi treo bán?”

“Đúng vậy.” Hàn Sâm lại gật đầu.

Một vị ca cơ bàn bên cũng kinh ngạc lên tiếng: “Ta nhớ ra rồi, hóa ra là Một Cửa Tiệm Nhỏ, chẳng trách vừa rồi ta lại cảm thấy hơi quen tai. Ta cũng thấy trên mạng, trứng Bát Âm Trùng biến dị, yết giá chín trăm chín mươi chín vạn, không thiếu một xu. Ta có một người bạn ra giá ba triệu, cửa tiệm kia cũng không chịu bán, hóa ra chủ tiệm chính là Hàn công tử à?”

Đám người nghe nàng nói vậy, đều biết quả trứng gen này hẳn là trứng Bát Âm Trùng biến dị không thể nghi ngờ, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm đều trở nên cổ quái.

Trong lòng Tư Đồ Nhã vừa đố ky vừa ghen ghét, lại không muốn tin tưởng, bèn cười nói với Phượng Âm Âm: “Chủng gen hiếm thấy như vậy, chỉ bằng bây giờ Âm Âm thử ấp ra xem, cũng cho chúng ta mở mang kiến thức.”

Phượng Âm Âm nhìn về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm mỉm cười gật đầu với nàng.

Lúc này Phượng Âm Âm mới cười đồng ý, sau đó kích hoạt huyết mạch Thần Linh của mình, ấp trứng Bát Âm Trùng biến dị.

Khi một con Bát Âm Trùng xuất hiện trên bàn tay Phượng Âm Âm, như bươm bướm bay múa, lòng đố ky của Tư Đồ Nhã càng thêm mãnh liệt.

“Thứ mà ta bước từng bước gian nan đi đến hiện tại, không biết phải ngậm đắng nuốt cay bao nhiêu cũng chưa từng có được mà nàng lại tiện tay là đạt được, dựa vào cái gì?” Tư Đồ Nhã trong lòng ghen ghét, nụ cười trên mặt lại càng xán lạn.

Có Bát Âm Trùng biến dị làm lễ vật, tuy lễ vật của những người khác cũng có chỗ đặc biệt nhưng đều không bì nổi sự xuất sắc khiến người ta phải ghé mắt của Bát Âm Trùng biến dị.

Phượng Phi Phi lòng ôm nỗi nghi hoặc với hành vi của Hàn Sâm, lễ vật trân quý như vậy lại tặng cho Phượng Âm Âm, nàng không biết rốt cuộc Hàn Sâm có mục đích gì.

Nếu nói Hàn Sâm vì nịnh nọt nàng mới làm như thế thì hình như không phải. Dù sao lúc trước Phượng Phi Phi gia giá mua thi thể Bát Âm Trùng biến dị từ chỗ Hàn Sâm, hắn cũng không chịu bán cho nàng, còn vì vậy mà đắc tội Công Thúc Cẩn.

Giờ trực tiếp đưa cho Phượng Âm Âm trứng Bát Âm Trùng biến dị, rõ ràng không phải là vì Phượng Phi Phi nàng.

“Rốt cuộc vì sao Âm Âm và hắn lại trở thành bạn bè?” Phượng Phi Phi muốn hỏi thăm rõ ràng nhưng đang giữa buổi tiệc lại không tiện làm như vậy.

Trải qua chuyện này, có không ít người đối với Hàn Sâm nảy sinh hứng thú với cửa tiệm của, hỏi thăm trong tiệm Hàn Sâm còn có trứng gen gì hiếm thấy hay không.

Nhân loại của đại vũ trụ đế quốc quá ỷ lại vào sức mạnh của chủng gen, bất cứ ai cũng đều muốn làm bạn với người có thể đoạt được trứng gen hiếm thấy.

Đáng tiếc câu trả lời của Hàn Sâm lại khiến bọn họ phải thất vọng, nói hắn chỉ kinh doanh một cửa tiệm nhỏ, bán một ít trứng gen cấp thấp, trứng Bát

Âm Trùng biến dị đã coi như bảo vật trấn tiệm rồi, không có trứng gen khác hi hữu hơn.

Những kẻ quyền quý kia lại không tin. Có thể tùy tiện đem tặng trứng Bát Âm Trùng biến dị, bọn họ không tin cửa hàng Hàn Sâm lại đơn giản như vậy. Mọi người đều âm thầm ghi nhớ cái tên Một Cửa Tiệm Nhỏ, chuẩn bị trở về xem thử.

"Cô ơi… Cô làm sao thế…" Trong lúc bữa tiệc đang tiến hành, Phượng Âm Âm lại đột nhiên chỉ vào Phượng Phi Phi la toáng lên.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía Phượng Phi Phi, sau khi thấy rõ gương mặt Phượng Phi Phi, lập tức giật mình kinh hãi. Chỉ thấy trong mắt Phượng Phi Phi đang chảy ra huyết lệ.

Nước mắt đỏ tươi nhỏ xuống theo gương mặt, phối hợp với gương mặt tuyệt mỹ của Phượng Phi Phi, có loại mỹ cảm yêu dị kinh khủng.

"Ta… Ta làm sao…' Phượng Phi Phi hơi hoài nghi, dường như bản thân nàng chẳng có cảm giác gì cả, vội lấy một cái gương từ trong túi xách ra soi, thấy được hai hàng huyết lệ kia, giật thót cả người.

Hầu như không chút do dự, Phượng Phi Phi trực tiếp triệu hồi Tiên Âm Phượng Hoàng hợp thể, toàn thân tiên âm lượn lờ, phía sau Phượng Hoàng giương cánh, phát ra thần quang chói lọi.

Phượng Phi Phi biết mình chắc chắn đã trúng sức mạnh chủng gen, song nàng cũng không biết rốt cuộc là chủng gen gì, chỉ có thể lấy sức mạnh của Tiên Âm Phượng Hoàng ra bảo vệ thân thể, hy vọng có thể ngăn cản tình hình cơ thể chuyển biến xấu.

Nhưng rất nhanh Phượng Phi Phi đã phát hiện không có tác dụng gì. Tiên Âm Phượng Hoàng cấp Thần đã đạt tới thể trưởng thành của nàng lại không có chút hiệu quả nào.

Lúc này không chỉ mắt nàng chảy ra huyết lệ, ngay cả miệng mũi và lỗ †ai cũng bắt đầu chảy ra máu tươi, trông hệt như lệ quỷ, ngay cả tiên khí của

Tiên Âm Phượng Hoàng trên người, cộng thêm gương mặt tuyệt mỹ của nàng cũng không thể xóa đi sự kinh khủng đó.

“Phượng đại gia đừng hoảng sợ, ta đến giúp ngươi.” Một người đàn ông nho nhã trẻ tuổi trên bàn chính, bá khí trên người trùng tiêu, hợp thể với Cự Linh Thần, trên thân phát ra quang huy thần thánh, đánh ra một luồng thần quang chí thánh lên người Phượng Phi Phi, muốn giúp nàng áp chế sức mạnh quỷ dị trên người.

Nhưng rõ ràng cũng không có hiệu quả gì, hai mắt Phượng Phi Phi đã biến thành màu đỏ máu, dường như thần chí cũng xảy ra vấn đề, đột nhiên ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét, sóng âm kinh khủng dưới sự gia trì Tiên Âm Phượng Hoàng, trực tiếp chấn vỡ toàn bộ đại sảnh bữa tiệc.

Rất nhiều vương công quý tộc trong sảnh đều phản ứng rất nhanh, nhao nhao hợp thể với chủng gen ngăn cản sóng âm kinh khủng kia, nhưng vẫn có không ít người bị tiếng thét chói tai chán ngã xuống đất, ai nấy thất khiếu rướm máu.

Hàn Sâm đưa tay kéo Phượng Âm Âm đến phía sau mình, hào quang huyết sắc trên người bốc lên, chặn lại sóng âm kinh khủng kia.

Đại sảnh buổi tiếc vốn hoa lệ hầu như biến thành đống đổ nát trong chớp mắt.

Hết chương 3098.

Chương 3099. Cứu người

Phượng Phi Phi là một trong tam đại ca cơ, thực lực cực kỳ đáng gờm. Tuy người đến đều là nhân vật thượng lưu nhưng cũng không ít người bị sóng âm của nàng gây thương tích.

Tuy có người sử dụng sức mạnh của chủng gen, định giúp đỡ nàng nhưng đều không có tác dụng gì, tiên âm trên người nàng cuồn cuộn như thủy

triều, thêm cả Phượng Hoàng tiên vận hộ thể, ngoại lực vốn là không thể tới gần được.

Đây vốn là điểm mạnh của nàng nhưng giờ đây lại trở thành sức mạnh giết chết nàng.

Sức mạnh kinh khủng khiến vô số cường giả đều không thể tới gần, không biết nên làm thế nào với nàng.

Phượng Phi Phi không công kích người bên ngoài, sau khi thét lên một tiếng, đột nhiên giơ đôi tay thần quang sáng chói cắm vào mặt mình

Nếu đôi tay đó cắm vào thì không chỉ mắt của nàng, mà e rằng khuôn mặt đều sẽ bị hủy hoại.

"Cô ơi đừng mà…" Phượng Âm Âm khóc lóc kêu to, định lao tới gần Phượng Phi Phi.

Hàn Sâm thầm thở dài, thân hình lóe lên, chớp mắt đã đi tới sau lưng Phượng Phi Phi, một cánh tay như kìm sắt vòng lấy thân thể nàng, chặn lại hai cánh tay của nàng, để nàng không thể hủy hoại bản thân.

Thân hình lóe lên, Hàn Sâm lập tức mang theo Phượng Phi Phi bước vào một căn phòng bên cạnh đại sảnh, sau đó khép cửa phòng lại, nói với Phượng Âm Âm chạy đến ngoài cửa: "Tiểu Âm, trông coi cửa phòng, đừng cho bất cứ kẻ nào tiến đến."

Không biết vì sao trong lòng Phượng Âm Âm cực kỳ tin tưởng Hàn Sâm, nghe Hàn Sâm nói vậy bèn canh ở ngoài cửa, ngăn cản rất nhiều cường giả quý tộc định xông vào.

Những gia thần bên cạnh Phượng Phi Phi chạy tới, bị Phượng Âm Âm quát dừng lại, cũng đều nghe mệnh lệnh giữ ở trước cửa.

Trong phòng, một tay Hàn Sâm ấn Phượng Phi Phi lên bàn, để nàng không thể động đậy được, đồng thời tay còn lại cởi bỏ lớp áo trước ngực nàng, lộ ra da thịt phiếm hồng.

Chỉ thấy ở vị trí trái tim nàng có một vết bớt màu xanh đen tựa như một đóa hoa sen đang tản ra khí hung sát đáng sợ, giống như một đóa tử vong chỉ hoa nở rộ trên da nàng.

Lòng bàn tay Hàn Sâm tràn đầy huyết khí, một cái tay đặt trên vết bớt kia, móng tay đâm rách da thịt, đồng thời rót sức mạnh của Huyết Mị Linh vào trong.

‘Theo sức mạnh Huyết Mị Linh rót vào trong máu, trên vết bớt kia rỉ ra từng sợi tơ thanh đồng giống như sợi tóc.

Những sợi tơ thanh đồng chui ra từ trong làn da của nàng, mang theo từng tia máu tươi. Cảm giác đau như kim châm khiến Phượng Phi Phi kêu rên thành tiếng.

“Tiểu Âm, tên Hàn Sâm kia không rõ lai lịch, sao có thể để hắn ở riêng một phòng với cô ngươi được, mau để chúng ta đi vào.” Tư Đồ Nhã sốt sắng nói.

Đương nhiên không phải nàng lo lắng cho an nguy của Phượng Phi Phi, mà là sợ Phượng Phi Phi chưa chết, nếu Hàn Sâm thật sự có bản lĩnh phá hoại sát cục của Công Thúc Chỉ thì sao nàng có thể khoanh tay đứng nhìn được.

Giờ nàng sốt ruột muốn đi vào là hi vọng phá hoại hành động Hàn Sâm, nàng không muốn để chuyện ngoài ý muốn phát sinh, Phượng Phi Phi nhất định phải chết.

Hàn Sâm đã không muốn để người khác đi vào chứng tỏ quá trình cứu chữa không thể bị kinh động. Nếu nàng xông vào, nói không chừng có thể khiến Hàn Sâm thất bại.

“Không được, các ngươi không thể đi vào, Tam Mộc đang cứu cô của ta.” Phượng Âm Âm lại rất kiên định đứng trước cửa, hai tay giang rộng giữ lấy khuôn cửa, không cho phép bất cứ kẻ nào tới gần.

“Tiểu Âm, ngươi không biết lòng người hiểm ác, tên Hàn Sâm kia không rõ lai lịch, nói không chừng là hắn âm thầm hại cô ngươi. Chúng †a mau mau vào xem, bằng không hắn hại chết cô ngươi thì không còn kịp nữa rồi.” Tư

Đồ Nhã thấy Phượng Âm Âm khăng khăng ngăn cản bèn nói thêm: “Nếu hắn thật sự muốn cứu người thì vì sao lại không cứu ngay trước mặt chúng ta, trong đó ắt có điều khuất tất. Chúng ta chỉ là vào xem thử, nếu hắn thật sự đang cứu Phỉ Phi thì chúng ta sẽ không ảnh hưởng đến hắn.”

Mọi người đều cảm thấy có lý, nhao nhao thuyết phục Phượng Âm Âm. Song Phượng Âm Âm không chịu nghe gì hết, vẫn kiên định canh giữ trước cửa, không chịu cho ai vào.

“ÁI” Nhưng vào lúc này, trong gian phòng lại truyền ra tiếng kêu của Phượng Phi Phi, hơn nữa tiếng kêu kia hơi khác thường, một tiếng nối tiếp một tiếng.

Phượng Phi Phi còn đang ở trạng thái hợp thể với Tiên Âm Phượng Hoàng, thanh âm vốn ưu mỹ dịu dàng, tuy lúc này đang kêu thảm nhưng cũng không phải kiểu kêu thảm rất khó nghe. ngược lại càng giống với khó chịu rên rỉ.

Giữa những tiếng kêu liên tiếp, người bên ngoài nghe được, sắc mặt đều thay đổi, có vài người tư tưởng không thuần khiết, trong óc còn hiện lên mấy hình ảnh kỳ quái.

Bọn họ sao biết được, những sợi tơ thanh đồng cắm trong da thịt giống như sợi tóc chui từ trong da ra, khiến Phượng Phi Phi vừa đau vừa ngứa lại vừa nhột, tiếng kêu cất lên cũng không phải đau đớn đơn thuần, cho nên mới kỳ lạ như thế.

“Không ổn, e là tiên khốn kia đang vũ nhục Phi Phi, chúng ta mau vào đi” Tư Đồ Nhã biết không thể có chuyện đó nhưng vẫn cố ý nói như vậy.

Trong những vị khách quý này có không ít quý tộc trẻ tuổi đều đang theo đuổi Phượng Phi Phi, nói như vậy tất nhiên bọn họ sẽ không thể nhịn được, dù Phượng Âm Âm có ngăn cản thế nào cũng vô dụng.

Quả nhiên, nghe được Tư Đồ Nhã nói vậy, không ít thanh niên đều biến sắc, lại nghe thấy tiếng kêu như đau như ngứa kia, khiến bọn họ càng suy nghĩ miên man.

“Âm Âm tiểu thư, xin hãy để chúng ta đi vào. Nếu tên kia làm chuyện đồi bại với Phi Phi tiểu thư thì chẳng phải ngươi đã hại cô của ngươi rồi hay sao?” Một người đàn ông đi đến trước mặt Phượng Âm Âm nói.

Người đàn ông này có thân phận cực kỳ cao quý, Tư Đồ Nhã thấy hắn lên tiếng, trong lòng lập tức mừng thầm.

“Tam Mộc sẽ không hại cô đâu.” Phượng Âm Âm khẳng định chắc nịch. Nàng tâm tư ngây thơ, lại tin tưởng hoàn toàn vào Hàn Sâm, căn bản không có chút dao động nào.

“Tiểu Âm không hiểu chuyện, chúng ta lại không thể ngồi nhìn Phỉ Phỉ bị ác nhân làm hại, cùng nhau xông vào đi.” Tư Đồ Nhã nói rồi bèn xông về phía cửa phòng.

Gia thần của Phượng Phi Phi định ngăn cản nàng, Tư Đồ Nhã lập tức quát lên: “Tiểu Âm không hiểu chuyện, các ngươi cũng không hiểu hay sao? Chúng ta cũng là vì tốt cho Phi Phi, nếu các ngươi không yên tâm thì cùng nhau đi vào.”

Một đám gia thần cũng tỏ ra do dự. Thứ nhất, lai lịch của Hàn Sâm thật sự có vấn đề, thứ hai âm thanh truyền ra từ trong phòng quả thực khiến người ta suy nghĩ lan man.

Thừa dịp những gia thần kia do dự, Tư Đồ Nhã vọt thẳng vào ôm lấy Phượng Âm Âm ngăn ở trước cửa, nói với mọi người: “Mọi người cùng nhau đi vào, tuyệt không thể để tên kia hại Phi Phi được.”

Quý công tử kiacũng nói: “Đi vào cùng nhìn xem, không thể để Phượng đại gia chịu uất ức. Nếu hắn thật sự đang cứu Phượng đại gia thì chúng ta cũng có thể giúp đỡ một hai.”

Những gia thần kia cũng thầm hoài nghi Hàn Sâm đang làm gì đó với Phượng Phi Phi bên trong, lúc này không biết có nên ngan cản hay không, huống chỉ thân phận của quý công tử thật sự quá tôn quý. Lúc còn đang do dự, quý công tử đó và mấy người thân phận tôn quý đã đi theo Tư Đồ Nhã cùng đến trước cửa phòng.

Phượng Âm Âm còn quá nhỏ, bị Tư Đồ Nhã ôm không tránh thoát được, chỉ có thể kêu lên: “Các ngươi thả ta ra, không cho phép các ngươi đi vào… Chú Lưu ơi… Các ngươi đang làm gì thế… Mau cản bọn họ lại…”

“Tiểu Âm ngoan, chúng ta cũng là vì tốt cho cô của ngươi.” Tư Đồ Nhã tỏ vẻ vì tốt cho các ngươi nhưng bàn tay không kịp đợi nữa, đẩy ra cửa phòng.

Đẩy một cái mà không đẩy ra được, biết phòng đã khóa cửa, Tư Đồ Nhã bèn hừ lạnh nói: “Nếu hắn không có ý đồ xấu thì tại sao lại phải khóa cửa phòng.”

Dứt lời, Tư Đồ Nhã bèn ngưng tụ sức mạnh, định cưỡng ép phá cửa.

Một kích này của nàng đã dùng hết toàn lực, muốn kinh động đến người bên trong.

Hết chương 3099.

Chương 3100. Đô Thiên Ngọc

Uỳnh!

Cửa phòng bị Tư Đồ Nhã phá ra nhưng lại không nhìn thấy được cảnh tượng bên trong, chỉ thấy một thân ảnh màu trắng hùng tráng thiêng liêng chặn ngay trước cửa.

Bịch!

Tư Đồ Nhã còn chưa thấy rõ thân ảnh màu trắng kia rốt cuộc là cái gì, hai mắt đã tối sầm, hai cái móng hung hăng đá lên mặt nàng, trực tiếp đạp bay nàng ra ngoài, đồng thời thân ảnh màu trắng đó cũng ngậm lấy Phượng Âm Âm trong lòng Tư Đồ Nhã.

Trên mặt Tư Đồ Nhã xuất hiện hai dấu móng đỏ tươi rõ ràng, xương mặt lõm xuống, xương mũi cũng gãy nát, bay vào trong đám người, bị vị quý

công tử phía sau đưa một tay ra đỡ, lúc này mới dừng lại được, cả khuôn mặt đều là máu tươi.

Lúc này đám người mới thấy rõ, thứ đá bay Tư Đồ Nhã là một con bạch lộc thánh khiết, chiếc sừng hươu trên đỉnh đầu tản ra quang huy thần thành, tựa như bước ra từ vầng dương.

Bạch lộc đặt Phượng Âm Âm lên lưng nó, đứng chặn trước cửa, nhìn chằm chằm đám người ngoài cửa, yên lặng mà trầm ổn, như một pho tượng bạch ngọc.

"Thánh Văn Bạch Lộc thể trưởng thành!" Có người giật mình kêu lên, chủng gen cấp Thần đều rất hiếm thấy, tuy Thánh Văn Bạch Lộc xếp hạng không cao nhưng khá khác loại, cũng ít khi thấy.

Hơn nữa nuôi được chủng gen cấp Thần đến thể trưởng thành cũng không phải một chuyện đơn giản, cần một lượng lớn tài lực chống đỡ.

"Tiểu công gia, Hàn Sâm này quả nhiên là lòng lang dạ thú, ngươi phải cứu Phi Phi!" Tư Đồ Nhã thổ huyết, trong lòng hoảng sợ, vẫn không quên mê hoặc người ngoài.

Nàng hiểu rất rõ, lần này nàng bán rẻ Phượng Phi Phi, nếu Phượng Phi Phi không chết ắt sẽ tra ra được là nàng. Với quan hệ và năng lực của Phượng Phi Phi, e rằng nàng khó mà thoát được.

Người được Tư Đồ Nhã gọi là tiểu công gia đương nhiên chính là vị quý công tử có thân phận cực kỳ tôn quý kia. Mái tóc màu tím của hắn xõa tung, dường như tản ra hào quang tứ phía, một đôi mắt như trăng sáng nhô cao, cả người toát ra khí tức thần bí mà tôn quý, tựa như Thần Linh bước ra từ trong thần thoại.

Trong số khách khứa của Phượng Phi Phi có rất nhiều nhân loại thân phận tôn quý, nhưng nói đến quý tộc chân chính cũng chỉ vẻn vẹn một mình hắn. Bản thân Tư Đồ Nhã bị trọng thương nhưng vẫn mê hoặc người này là biết lúc này chỉ có hắn xuất thủ mới có thể trấn áp hết thảy.

Người này chính là Đô Thiên Ngọc, là con trai Thái úy, quý tộc Thần huyết chân chính, được thần linh bảo hộ, không phải cường giả bình thường có thể so sánh.

“Hàn Sâm, cho dù ngươi đang cứu người thì tình hình Phượng đại gia như thế nào, cũng phải để cho chúng ta nhìn thấy mới có thể an tâm.” Đô Thiên Ngọc buông Tư Đồ Nhã ra, đi về phía Thánh Văn Bạch Lộc.

Cũng không biết hắn dung hợp chủng gen gì, trên người lại có khí vận thần bí lượn lờ, hầu như ngưng tụ thành thực chất, hóa thành thánh mang lấp lóe trên người hắn.

Hắn bước một bước, thân hình dường như lại cao hơn một chút, con Thánh Văn Bạch Lộc hùng tráng thánh khiết dường như cũng trở nên thấp bé trước mặt hắn.

Mọi người đều biết đây là ảo giác, cũng không phải thân hình Đô Thiên Ngọc đang lớn lên, mà là khí thế của hắn quá mạnh, mới khiến cho người ta sinh ra loại ảo giác này, trong lòng không khỏi cực kỳ hâm mộ.

Chỉ có quý tộc Thần huyết chân chính, nhận được thần linh bảo hộ mới có thể có được khí thế như vậy, đây chính là huyết mạch cao quý trời sinh, con cưng kế tập của Thần.

Ngay cả Thánh Văn Bạch Lộc thể trưởng thành cũng sợ sệt không dám bước lên trước mặt hắn, nếu không có mệnh lệnh của Hàn Sâm, e rằng lúc này nó đã rút lui mà chạy rồi.

Đô Thiên Ngọc bước ra một bước, đồng thời mở miệng quát khẽ: “Tránh ra.”

Tuy giọng hắn rất nhỏ nhưng lại có uy thế vô biên, bá đạo ép xuống.Thánh Văn Bạch Lộc nhịn không được lui về sau nửa bước, thân thể đều run rẩy, chỉ là nghe theo lệnh Hàn Sâm mới không quay đầu chạy trốn.

“Đã như vậy thì đừng trách Đô Thiên Ngọc ta.” Đô Thiên Ngọc lạnh nhạt nói, trên nắm tay ngưng tụ thần mang kinh khủng, một quyền đánh về phía Thánh Văn Bạch Lộc.

Tư Đồ Nhã ở phía sau nhìn thấy rõ, tuy vết thương trên mặt cực kỳ đau đớn nhưng trong lòng lại mừng thầm. Nàng nhận ra đó là kỹ năng hợp thể gen của Đô Thiên Ngọc và chủng gen cấp Thần Ngọc Tinh Ma — Ngọc Ma Quyền.

Nghe đồn quyền này không gì không phá được, hơn nữa còn có sức mạnh âm nhu cực hạn. Một quyền đánh có thể chấn một ngọn núi thành bụi phấn nhưng ngọn núi kia lại ngưng tụ không tan, vẫn duy trì hoàn chỉnh, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng chỉ cần gió thổi qua, ngọn núi đó sẽ ầm ầm sụp đổ, hóa thành cát bụi bay đầy trời, dù là chủng gen cấp Thần cũng khó có thể chính diện lấy cứng chọi cứng với một quyền này.

Tới được nơi đây đều là nhân vật có mặt mũi, hầu như đều nhận ra Ngọc Ma Quyền của Đô Thiên Ngọc. Dù không nhận ra cũng chắc chắn đã từng nghe qua, trong lòng đều cảm thấy tiếc hận, một con Thánh Văn Bạch Lộc tốt như vậy, sợ là sẽ bị đánh nát, tan thành tro bụi.

Mắt thấy Ngọc Ma Quyền sắp đánh lên người Thánh Văn Bạch Lộc, lại thấy một cỗ quyền lực huyết hồng đánh ra từ trong căn phòng, va chạm với Ngọc Ma Quyền của Đô Thiên Ngọc.

Uỳnh!

Sau một tiếng ầm vang, tất cả mọi người kinh hãi phát hiện, Đô Thiên Ngọc lại bị cỗ quyền lực màu đỏ kia đánh cho lui lại một bước. Chỉ thấy mái tóc của Đô Thiên Ngọc tung bay, vạt áo tán loạn, gương mặt đỏ lên bất thường, rõ ràng đã phải chịu thua thiệt.

“Sao có thể… Vậy mà lại cách không chặn được Ngọc Ma Quyền của Đô Thiên Ngọc…”

“Thật là đáng sợ, e rằng lại lịch của tên Hàn Sâm có vấn đề. Trong số tuấn kiệt thành Ngọc Bích, người có thể ngăn cản được Ngọc Ma Quyền chẳng có mấy ai đâu.”

“Hồng quang kia thật quỷ dị, không biết sức mạnh của chủng gen gì.”

Hai mắt Đô Thiên Ngọc sáng chói thần huy, nhìn chằm chằm cửa phòng bị Thánh Văn Bạch Lộc cản trở, chậm rãi nói: "Huyết Mị Linh, hóa ra ngươi lại có Huyết Mị Linh? Ngươi rốt cuộc là ai?"

Lời vừa nói ra, toàn bộ đại sảnh đều không khỏi kinh hãi. Uy danh của Huyết Mị Linh, trong số lãnh đạo Tần quốc không ai không biết. Trước đây Mạc Ly đã dựa vào ba chủng gen Huyết Mị Linh ám sát Ngụy vương của Ngụy quốc, cứu Tần quốc ở trong cơn nguy khốn, đó là công lao tuyệt thế nhường nào.

"Không thể nào… Hắn chỉ là một tên nông dân… Làm sao lại có chủng gen như Huyết Mị Linh được…" Tư Đồ Nhã không thể tin nổi.

Đô Thiên Ngọc lạnh lùng nói: "Nếu không phải Huyết Mị Linh thì thiên hạ không có chủng gen thứ hai có thể triệt tiêu sức mạnh của Ma Ngọc Quyền, đó chắc chắn là Huyết Mị Linh không thể nghi ngờ."

Nhất thời, sắc mặt của đông đảo quan lại quyền quý trong đại sảnh đều cực kỳ cổ quái. Vốn cho rằng Hàn Sâm chỉ là một nông dân mở cửa hàng online mà thôi, lại không ngờ hắn chẳng những đem tặng Bát Âm Trùng biến dị, lại còn có được chủng gen đẳng cấp như Thánh Văn Bạch Lộc và Huyết Mị Linh, ngay cả quý tộc Thần huyết Đô Thiên Ngọc cũng bị một quyền của hắn ngăn ở ngoài cửa, đây là nhân vật kinh khủng cỡ nào.

"Ta chỉ là một nông dân bán hàng online mà thôi." Giọng nói của Hàn Sâm từ trong phòng vọng ra, không có biến hóa gì đặc biệt, hắn còn đang giải trừ sức mạnh của Tư Mệnh Ma Chủng trên người Phượng Phi Phi

"Các hạ đã không chịu nói thì để ta tự xem vậy." Thần quang trong Đô Thiên Ngọc phóng ra, hào quang trên người trở lên sáng chói giống như thần linh bay về phía cửa phòng.

Thánh Văn Bạch Lộc nhận lệnh của Hàn Sâm tránh sang một bên, mắt thấy Đô Thiên Ngọc đã đến cửa, lại có quyền mang huyết sắc xông ra từ trong căn phòng.

"Tới hay lắm." Đô Thiên Ngọc kiêu ngạo quát lạnh, ngọc quang trên nắm tay phóng ra tựa như mặt trời đánh phía quyền mang huyết sắc.

Hết chương 3100.

Chương 3101. Một tay cự địch

Ngọc Ma Quyền của Đô Thiên Ngọc cực kỳ bá đạo âm tàn, bởi vì là chủng gen chuyên dụng của huyết mạch Thần Linh, uy lực phát huy ra cũng mạnh hơn xa chủng gen cấp Thần bình thường.

Nhưng bất kể hắn hung ác bá đạo ra sao vẫn bị quyền mang màu đỏ ngăn lại, khó mà xông vào trong gian phòng nửa bước.

Mọi người đều lấy làm kinh hãi. Quý tộc Thần huyết như Đô Thiên Ngọc dùng hết toàn lực công phạt, lại bị chặn ngoài cửa không thể bước vào nửa bước, thực lực của Hàn Sâm đã mạnh đến mức khó mà tưởng tượng nổi.

"Thú vị đấy." Thần Nhất công tử đứng ở đằng xa, hứng chí nhìn xem Đô Thiên Ngọc đại chiến với quyền mang màu đỏ.

Tư Đồ Nhã cực kỳ sợ hãi. Hàn Sâm càng mạnh mẽ thì càng có khả năng giải trừ sức mạnh chủng gen Phượng Phi Phi trúng phải, đây chắc chắn không phải một tin tức tốt với nàng.

Trong phòng, long khí tím trên người Hàn Sâm xen lẫn với sức mạnh huyết hồng. Một tay hắn vung quyền chặn Đô Thiên Ngọc ngoài cửa, một tay khác đâm vào trong da thịt trước ngực Phượng Phi Phi, rút từng sợi tơ thanh đồng trước ngực Phượng Phi Phi ra.

Theo từng dây tơ thanh đồng chui ra ngoài, vết bớt hoa sen trên da thịt cũng nhạt dần, huyết sắc trong mắt Phượng Phi Phi từ từ biến mất, tinh thần cũng tỉnh táo trở lại.

"Hắn đang làm gì vậy…" Phượng Phi Phi dần tỉnh lại, lập tức nhìn thấy Hàn Sâm trông như ma thần, quang hoa hai màu đỏ tím quấn quanh thân, trong lòng thầm kinh ngạc.

Đợi nàng làm rõ tình hình, trong lòng không khỏi khiếp sợ.

“Quý tộc Thần huyết… Hắn lại là quý tộc Thần huyết…” Phượng Phi Phi nhìn thấy một cái tay của Hàn Sâm đánh ra quyền mang, chặn Đô Thiên Ngọc ngoài cửa, thậm chí không thèm nhìn về phía cánh cửa, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào ngực nàng.

“Ngực!” Phượng Phi Phi nghĩ tới đây, gương mặt chợt ửng đỏ nhưng nhìn thấy những sợi tơ thanh đồng kinh khủng trước ngực, nàng cũng biết Hàn Sâm đang cứu mình.

Trong lòng xấu hổ nhưng nhiều hơn là sự kinh ngạc. Hàn Sâm dùng một tay chặn cường giả như Đô Thiên Ngọc, còn dư sức trừ bỏ sức mạnh quỷ dị khủng bố trên người nàng mà trông vẫn rất thong dong, đây nhân vật kinh khủng đến mức nào, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

“Rốt cuộc hắn là ai? Sao lại làm bạn với Tiểu Âm?” Tâm trạng Phượng Phi Phi cực kỳ phức tạp, một đôi mắt đẹp tràn đầy sự hiếu kỳ.

Ngoài cửa, Đô Thiên Ngọc đã triệu hồi Thần Linh hợp thể, phát huy huyết mạch Thần Linh đến cực hạn, cả người tựa như Thần Linh chuyển thế, tỏa ra thần quang huy hoàng, dường như mỗi quyền đều mang theo sức mạnh hủy diệt thiên địa.

Tuy vậy nhưng vẫn khó mà xông vào trong phòng nửa bước, khiến mọi người đều tròn mắt kinh ngạc.

“Rốt cuộc Hàn Sâm có lai lịch thế nào? Lại có thể chống lại quý tộc Thần huyết? Chẳng lẽ hắn cũng là một quý tộc Thần huyết?”

“Không thể nào? Chưa từng nghe nói nước ta có quý tộc Thần huyết họ Hàn bao giờ.”

“Nhưng nếu không phải quý tộc Thần huyết thì làm thế nào ngăn cản được Đô Thiên Ngọc hợp thể với Thần Linh?”

“Chuyện hôm nay thực sự quá quỷ dị ly kỳ, tên Hàn Sâm cũng quá thần bí.”

“Xin tiểu công gia hãy dừng tay, Hàn Sâm đang giúp ta trị liệu vết thương, không hề có ý làm hại ta, xin chư vị chờ bên ngoài một lát, đợi vết thương

của ta đỡ hơn sẽ cảm tạ chư vị sau.” Giọng Phượng Phi Phi vang lên từ trong phòng.

Phượng Âm Âm nghe được thanh âm của Phượng Phi Phi, lập tức vui mừng hỏi: “Cô ơi, cô sao rồi?”

“Tiểu Âm không cần lo lắng, Hàn Sâm đang giúp ta trị liệu, chắc chẳng

mấy chốc là ổn thôi.” Giọng Phượng Phi Phi lại vang lên.

Lời vừa nói ra, mọi người càng kinh ngạc. Đang chiến đấu với Đô Thiên Ngọc mà Hàn Sâm còn có thể trị thương cho Phượng Phi Phi, thật không thể tưởng tượng nổi.

Đô Thiên Ngọc nghe vậy cũng khẽ nhíu mày, thần quang trong mắt càng cháy rực lên nhưng hắn không còn ra tay nữa.

“Hàn công tử quả là lợi hại, hôm nay có nhiều bất tiện, ngày khác cùng đánh một trận với ngươi.” Đô Thiên Ngọc nhìn qua cửa phòng nói một câu rồi quay người rời đi.

Trận chiến hôm nay khiến tên tuổi Hàn Sâm vang dội khắp thành Ngọc Bích. Tuy phạm vi lan truyền không rộng lắm nhưng cũng khiến không ít quan lại quyền quý phải kiêng kị.

Đương nhiên, bởi vì chỉ có rất ít người tận mắt nhìn thấy, những người khác đều là nghe kể lại, phần lớn đều cho rằng đó là lời đồn thổi quá đà, có rất nhiều chỗ không xác thực. Dù có được Huyết Mị Linh thì cũng không thể vừa trị thương cho Phượng Phi Phi vừa chặn quý tộc Thần huyết Đô Thiên Ngọc ngoài cửa.

Song chuyện Hàn Sâm đem tặng Bát Âm Trùng biến dị, còn có được Thánh Văn Bạch Lộc, Huyết Mị Linh lại khiến người ta cực kỳ rúng động. Không ít người đều tìm kiếm Một Cửa Tiệm Nhỏ, muốn xem thử cửa hàng của Hàn Sâm có bán chủng gen hiếm lạ gì không.

Kết quả lại khiến bọn họ không khỏi thất vọng, cửa hàng của Hàn Sâm đúng là có Bát Âm Trùng biến dị đang treo bán nhưng yết giá lại quá cao,

căn bản không đáng bỏ ra một số tiền lớn như vậy để mua lại.

Trừ cái đó ra thì đều là một số chủng gen cấp Tử tước và Bá tước, tuy cũng có mấy món hiếm thấy nhưng không phải đồ tốt thật sự.

Ngược lại có mấy người săn đồ lạ bèn mua ít trứng gen hiếm có trong tiệm.

Trong phủ Công Thúc, ánh mắt Công Thúc Chỉ tối sầm xuống, chỉ thấy 'Tư Mệnh Ma Chủng hóa thành dáng vẻ của Phượng Phi Phi đột nhiên bốc lên hắc khí.

Chỉ lát sau đã từ dáng vẻ của Phượng Phi Phi biến về hình dạng tượng thanh đồng không mặt ban đầu, cơ thể Công Thúc Chỉ run lên, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"Không thể nào… Tuyệt đối không thể… Là ai đã phá sức mạnh của Tư Mệnh Ma Chủng?" Trong mắt Công Thúc Chỉ lấp lóe tinh mang hãi người.

"Chủ nhân, ngươi không sao chứ?" Lão bộc bèn vội vàng tiến lên đỡ Công Thúc Chỉ dậy.

"Ta không sao, tìm Tư Đồ Nhã đến, hỏi nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì" Công Thúc Chỉ đẩy lão bộc ra, nghiêm nghị nói.

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy Tư Đồ Nhã tóc tai rối bời, máu me đầy mặt vội vội vàng vàng chạy tới, vừa gặp đã hỏi: "Phu tử, Tư Mệnh Ma Chủng của ngươi bị phá rồi sao?"

"Tiện nhân Phượng Phi Phi kia đã làm gì rồi?" Công Thúc Chỉ tức giận quát hỏi.

Tư Đồ Nhã thấy thế, sắc mặt xám ngoét, biết Tư Mệnh Ma Chủng của Công Thúc Chỉ đã bị phá, vội vàng kể lại một lượt chuyện Hàn Sâm đối đầu với Đô Thiên Ngọc, đồng thời chữa trị cho Phượng Phi Phi.

Nàng không dám ở lại nhìn Phượng Phi Phi đi ra, chột dạ trốn đến tìm Công Thúc Chỉ.

Công Thúc Chỉ nghe xong, sắc mặt đại biến: “Tên Hàn Sâm lại có năng lực như vậy sao?”

“Phu tử, chúng ta phải làm gì bây giờ? Phượng Phi Phi chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta.” Tư Đồ Nhã vội la lên.

Sắc mặt Công Thúc Chỉ không ngừng thay đổi, hồi lâu mới cắn răng nói: “Không cần lo lắng, ta có biện pháp để bọn hắn chết không có chỗ chôn.”

“Biện pháp gì?” Tư Đồ Nhã vội hỏi.

“Mạc đại nhân vẫn muốn Tư Mệnh Ma Chủng và những chủng gen khác của ta nhưng ta cứ không nỡ cho. Lần này không lo được nhiều như vậy nữa, Cẩn Nhi đã chết, ta giữ lại những chủng gen này cũng vô dụng. Chỉ cần mời Mạc đại nhân xuất thủ, hai tiện nhân kia chắc chắn phải chết không nghỉ ngờ.” Mắt Công Thúc Chỉ lộ ra hung quang.

“Mạc đại nhân mà ngươi nói, chẳng lẽ chính là vị đại nhân trấn thủ Thần miếu Băng Tuyết?” Tư Đồ Nhã vừa mừng vừa sợ.

“Đúng vậy, có Mạc đại nhân xuất thủ, dù hắn có thể đối đầu với Đô Thiên Ngọc cũng vô dụng, tuyệt đối không tránh khỏi cái chết.” Công Thúc Chỉ nghiến răng nghiến lợi nói.

Hết chương 3101.

Chương 3102. Kim sắc lôi điện văn

Hàn Sâm vừa mới về đến khách sạn, Dương phu tử đã tỏ vẻ hưng phấn nói: “Đại nhân, trứng gen bày trên cửa hàng của chúng ta bán hết rồi. Trừ trứng Bát Âm Trùng biến dị, tất cả đều bị mua sạch.”

Hàn Sâm biết đại khái chuyện gì xảy ra. Ở bữa tiệc, hắn hiển lộ tài năng, nơi đó đều là kẻ có tiền xuất thân xa xỉ, tò mò đến xem cửa hàng nhỏ của hắn, thuận tay mua ít trứng gen cũng rất bình thường.

“Gỡ trứng Bát Âm Trùng biến dị xuống đi. Sau khi mấy món hàng khác phát xong thì liền tạm thời đóng cửa, chờ ta đào được trứng gen mới

rồi tính tiếp.” Hàn Sâm chẳng muốn đào trứng gen gì hét, mục đích của hắn cũng không phải kiếm tiền đơn thuần, đủ là được rồi.

“Đại nhân, tuy ngươi thần thông quảng đại nhưng chỉ dựa vào mình ngươi đi đào trứng gen, vừa lãng phí thời gian của đại nhân mà không thể hình thành quan hệ cung cầu hợp lý, bất lợi cho phát triển lâu dài.” Dương phu tử nói.

“Ý của Dương lão là?” Hàn Sâm nhìn Dương phu tử hỏi.

“Chúng ta có thể tìm con đường nhập hàng, sau đó tiêu thụ trên mạng, †uy như vậy sẽ kiếm được ít hơn nhưng lại tế thủy trường lưu.” Dương phu tử trình bày rõ suy nghĩ của mình.

“Vậy chuyện này phiền phu tử rồi.” Hàn Sâm bèn giao hết tài chính và quyền lợi cho Dương phu tử.

Dương phu tử cực kỳ hưng phấn chuẩn bị đại triển quyền cước. Trước kia hắn không có huyết mạch Thần Linh, cũng không có mục tiêu gì để theo đuổi. Bây giờ có huyết mạch Thần Linh rồi, còn là huyết mạch Thần Linh hoàn mỹ, cả người Dương phu tử cứ như trở về mười mấy tuổi, toàn thân tràn đầy nhiệt tình.

“Đúng rồi, Thánh Văn Bạch Lộc tạm thời đưa ngươi sử dụng.” Hàn Sâm nói rồi giao Thánh Văn Bạch Lộc cho Dương phu tử. Lúc hắn không ở đây, có chuyện gì phiên phức, Dương phu tử có Thánh Văn Bạch Lộc cũng có thể ngăn cản một hai.

“Đại nhân xin yên tâm, lão nhất định sẽ kinh doanh tốt cửa hàng.” Dương phu tử kích động khó tả. Trước kia hắn chưa từng nghĩ tới, một ngày kia hắn cũng có thể khu sử chủng gen cấp Thần.

“An toàn là trên hết, chuyện khác cố gắng là được rồi.” Hàn Sâm khoát †ay, quay về phòng mình.

Nằm trên giường, Hàn Sâm lấy thạch huân ra ngắm nghía nhưng trong lòng lại âm thầm thở dài: “Khi Tháp Thiên Mệnh bị nổ, ngay cả cái huân mà chị Hương Âm tặng cho ta cũng bị hủy, thật sự là có lỗi với nàng.”

Đặt thạch huân bên miệng thổi một khúc mà lúc trước Hương Âm từng dạy cho hắn, trong lỗ huân có mây mù tràn ra, hình thành một đám mây phía trên đầu hắn.

Trong đám mây có âm thanh truyền ra, như tiếng sấm rền vang, lại như Phật ngữ nỉ non.

Âm thanh này Hàn Sâm dã nghe rất nhiều lần nhưng không rõ rốt cuộc có ý nghĩa gì. Hôm nay vì nhớ nhung Hương Âm cho nên cũng không chú tâm nghe những âm thanh này, chỉ nhắm mắt lại tự mình thổi.

Tiếng huân u u, sâu thẳm mà tĩnh mịch, sức mạnh hệ âm vốn là sóng chấn động nhưng tiếng huân lại khiến tâm linh người ta an tĩnh lại, dù vốn hơi nóng nảy cũng sẽ bị thanh âm kia cảm hóa, trở nên tâm bình khí hòa.

Hàn Sâm thổi hết một khúc, vuốt ve thạch huân trong tay, hai mắt đang khép hờ cũng mở ra nhưng lần này khi hắn thấy đám mây trên đỉnh đầu, lại sững sờ.

Trước kia khi Hàn Sâm thổi huân đều chỉ nghe được thanh âm nỉ non như thần ngữ, cũng không hiểu có ý nghĩa gì.

Nhưng lần này, hắn không chỉ nghe được nữa thanh âm nỉ non mà còn chứng kiến kim sắc lôi điện lấp lóe bên trong đám mây kia.

Càng kỳ lạ hơn là, điện văn được hình thành từ lôi điện kia lại là một vài ký hiệu và văn tự. Tuy Hàn Sâm chưa từng nhìn thấy loại văn tự đó nhưng không biết vì sao, khi nhìn thấy những điện văn đó, trong lòng hắn lại nảy sinh cảm giác kỳ lạ, dường như có thể lập tức hiểu được ý nghĩa của chúng.

Hàn Sâm lập tức lên tinh thần, nhìn chằm chằm kim sắc lôi điện không ngừng biến ảo trong đám mây nghiền ngẫm hồi tưởng, càng xem lại càng kinh ngạc.

Chỉ chốc lát, lôi điện liền đã dần thu liễm lại, Thân âm bên trong cũng †ừ từ biến mất, không bao lâu sau ngay cả đám mây cũng tiêu tan theo.

Hàn Sâm vội lấy thạch huân ra thổi lần nữa, rất nhanh đám mây đã ngưng tụ lại, bên trong lại vang vọng tiếng tụng kinh nhưng không còn tiếp tục xuất hiện những kim sắc lôi điện văn kia nữa.

"Sao lại thế nhỉ?" Hàn Sâm thử đi thử lại mấy lần, kết quả đều giống nhau, bất kể hắn có thổi như nào, dùng hết toàn lực thổi xong một bài hát cũng không thấy được kim sắc lôi điện hiện ra từ trong đám mây.

"Gặp ma thật rồi, rõ ràng là cùng một bài hát, thạch huân cũng là cùng một cái, vì sao lại có khác biệt lớn như vậy?" Hàn Sâm thầm nghi hoặc, cẩn thận nhớ lại vừa rồi mình thổi có gì khác với bây giờ.

"Trước đó lúc ta thổi cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ đang hoài niệm chuyện đã trải qua cùng chị Hương Âm, bây giờ lại có rất nhiều †ạp niệm. Nếu như nói có cái gì khác biệt thì chắc cũng chỉ như vậy." Hàn Sâm muốn tìm lại cảm xúc vừa rồi đi thổi huân.

Đáng tiếc thứ như cảm xúc, dù ngươi có sức mạnh hủy thiên diệt địa

cũng không thể khống chế, chỉ là sự rung động bất chợt của tâm hồn, cũng có thể là cảm ngộ trong nháy mắt, không phải sức người có thể khống chế.

Hàn Sâm càng ép mình không suy nghĩ nhiều thì càng không thể chạm đến cảm xúc kia, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

"Nếu ý nghĩa bên trong những kim sắc lôi điện văn đó là thật thì quá đáng sợ rồi." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Tuy hắn không nhìn thấy hoàn chỉnh lôi điện văn, song chỉ nhìn thấy đôi câu vài lời đã khiến người ta phải kinh ngạc. Thứ được ghi chép lại chính là phương pháp Chú Thần.

Cái gọi là phương pháp Chú Thần cũng không phải là bồi dưỡng ra chủng gen cấp Thần mà là phương pháp rèn đúc Thần Linh chân chính.

Đáng tiếc Hàn Sâm nhìn thấy chỉ là một phần trong đó, không đầu không đuôi, chỉ vẻn vẹn suy đoán ra được ngần ấy.

“Làm thế nào mới có thể nhìn thấy toàn văn nhỉ?” Hàn Sâm thật sự rất muốn làm rõ, rốt cuộc cần phải thế nào mới có thể rèn đúc Thần Linh, thứ được ghi lại trong đó rốt cuộc có phải thật không.

“Tế Thần Huân!” Hư ảnh Đại Thiên Ma xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, mắt nhìn vào thạch huân trong Hàn Sâm, ánh mắt sáng rực lên.

“Ngươi biết thứ này sao?” Hàn Sâm nhìn về phía Đại Thiên Ma hỏi.

“Nó tên là Tế Thần Huân, là tế khí dùng để tế Thần.” Đại Thiên Ma đáp, ánh mắt không rời khỏi thạch huân.

“Ta biết đây là huân rồi. Ta muốn hỏi ngươi là thứ này có thể làm được gì cơ?” Hàn Sâm cau mày nói.

Lúc này Đại Thiên Ma mới thu tầm mắt lại, khẽ mỉm cười nói: “Tên như ý nghĩa, đương nhiên là khí cụ dùng để tế bái thần linh rồi, nếu không còn có tác dụng gì nữa?”

Hàn Sâm nhìn Đại Thiên Ma không nói gì. Từ biểu hiện của Đại Thiên Ma khi nhìn thấy thạch huân, chắc chắn sẽ không đơn giản như nàng nói.

“Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt như vậy. Nếu ngươi muốn biết cách sử dụng cụ thể của nó cũng được thôi, nhưng phải bồi thiếp thân vui vẻ một đêm.” Đại Thiên Ma nghiêng người nằm đối diện Hàn Sâm, dùng ngón tay ôm lấy cằm hắn, yêu mị nói.

“Ta còn có việc, ngươi tự vui vẻ đi ha.” Hàn Sâm đứng dậy xuống giường. Đại Thiên Ma không nói hay không cũng chẳng sao, hắn chỉ cần thấy rõ được lôi điện văn bên trong đám mây kia là có thể hiểu được rốt cuộc thạch huân có tác dụng gì.

Song tế bào âm nhạc của Hàn Sâm thực sự không ra gì, trước đó chỉ là bất chợt hoài niệm chị Hương Âm mới kích phát ra kim sắc lôi điện.

Để hắn thổi lại lần nữa, không có tâm cảnh như vậy thì có làm thế nào cũng không ra nổi.

“Bản thân ta không được, không có nghĩa là người khác không được. Nếu Phượng Âm Âm thật sự là chị Hương Âm chuyển thế thì nàng chắc chắn là rất có thiên phú về âm nhạc, chắc có thể giúp ta phá giải bí mật bên trong thạch huân.” Hàn Sâm tính toán trong lòng, định gọi Phượng Âm Âm hỗ trợ.

Hết chương 3102.

Chương 3103. Thiết Mạc

Hàn Sâm còn chưa kịp đi tìm Phượng Âm Âm thì Phượng Phi Phi đã mang theo Phượng Âm Âm đến chỗ hắn ở.

“Tam Mộc, ta đã bàn bạc với cô xong rồi, ngươi dọn đến nhà chúng ta ở nhé.” Phượng Âm Âm kéo tay Hàn Sâm, vui vẻ nói.

Hàn Sâm nhìn về phía Phượng Phi Phi bên cạnh, Phượng Phi Phi cười nói: “Ân cứu mạng còn chưa báo đáp, huống chỉ Tiểu Âm lại hợp ý Hàn công tử như vậy. Nếu là Hàn công tử bằng lòng dọn tới, Phi Phi chắc hẳn sẽ rất vui.”

“Được.” Hàn Sâm lập tức nhận lời. Hắn vốn đang có chuyện cần Phượng Âm Âm hỗ trợ, cũng không từ chối.

Phượng Phi Phi không ngờ Hàn Sâm lại đồng ý dứt khoát như vậy, kinh ngạc sững người.

“Hàn công tử, Phi Phi có chuyện muốn thỉnh giáo.” Phượng Phi Phi hồi thần, chợt hỏi.

“Chỗ ta chỉ có một cái phòng khách, không có thư phòng. Nếu Phượng đại gia không chê thì vào phòng ta nói đi.” Hàn Sâm biết Phượng Phi Phi muốn nói chuyện riêng với hắn, nghĩ một lát rồi đáp.

“Được.” Phượng Phi Phi thoáng do dự nhưng vẫn đồng ý.

Hàn Sâm để Giang Thị trông coi Phượng Âm Âm, còn mình mang Phượng Phi Phi đi vào phòng.

Bình thường Phượng Phi Phi đương nhiên sẽ không tùy tiện bước vào phòng của một người đàn ông, song lần này có chuyện khẩn cấp nên cũng không để ý được nhiều như vậy.

Tâm mắt quét khắp gian phòng Hàn Sâm, thấy bài trí đều rất bình thường, chắc là bài trí gốc của khách sạn, khiến Phượng Phi Phi cảm thấy hơi thất vọng.

Nàng vốn cho rằng một nhân vật như Hàn Sâm, hẳn sẽ có một ít đam mê đặc biệt, ai ngờ lại bình thường như vậy.

“Phượng đại gia có gì xin cứ nói.” Hàn Sâm ngồi xuống sofa, nhìn xem Phượng Phi Phi nói.

Phượng Phi Phi vẻ mặt trịnh trọng, hành lễ Hàn Sâm nói: “Hôm nay Phi Phi đến đây, một là vì cảm tạ ân cứu mạng của Hàn công tử, hai là vì cứu công tử một mạng mà đến.”

“Lời Phượng đại gia có ý gì?” Hàn Sâm hứng thú nhìn Phượng Phi Phi.

“Là Hàn công tử giết Công Thúc Cẩn phải không?” Phượng Phi Phi không trả lời ngay mà nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Phải thì sao?” Hàn Sâm không phủ nhận.

Phượng Phi Phi thở dài nói: “Suy cho cùng Công Thúc Cẩn cũng coi như vì ta mà chết, Công Thúc Chỉ không buông tha ta cũng có thể giải thích được. Nhưng ngay cả ta mà hắn cũng không buông tha, đương nhiên sẽ càng không bỏ qua cho công tử ngươi.”

“Ngươi nói là chuyện trong bữa tiệc là Công Thúc Chỉ ra tay với ngươi sao?” Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

Phượng Phi Phi gật đầu: “Ta đã nhờ bạn bè điều tra xong chuyện này, đúng là Công Thúc Chỉ gây nên. Hắn còn mượn sức của Tư Đồ Nhã — khuê mật của ta, nếu không cũng không thể khiến ta bị sức mạnh chủng gen khống chế mà không hay biết gì. Chuyện này còn phải đa tạ công tử cứu giúp, nhưng như vậy, Công Thúc Chỉ lại càng không chịu bỏ qua cho ngươi.”

“Phượng đại gia đã biết là do Công Thúc Chỉ và Tư Đồ Nhã gây nên, chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn bọn họ tiếp tục ung dung tự tại hay sao?” Hàn Sâm mỉm cười nhìn Phượng Phi Phi hỏi.

“Ta vốn không định buông tha bọn họ nhưng bây giờ chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ ung dung tự tại. Mới hôm qua, bọn họ đều được mời đến thành Băng Tuyết rồi.” Phượng Phi Phi thấy Hàn Sâm không hiểu, bèn tiếp tục giải thích nói: “Thành Băng Tuyết là thuộc quyền sở hữu quý tộc Thần huyết Thiết Mạc đại nhân. Đó là thế tập huyết mạch Thần Linh, có được sức mạnh vô cùng cường đại, vả lại trong tay Thiết Mạc đại nhân còn nắm giữ cấm vệ quân vương đình, là một trong những nhân vật nắm thực quyền của đế quốc Đại Tần ta. Suy cho cùng, Phi Phi cũng chỉ là một ca cơ mà thôi, tuy có chút tình mọn nhưng cũng chẳng ai chịu vì một ca cơ mà chống đối với Thiết Mạc đại nhân.”

“Tại sao Thiết Mạc phải bảo vệ Công Thúc Chỉ?” Hàn Sâm trầm ngâm hỏi.

“Theo tin tức ta thăm dò được, Công Thúc Chỉ tặng hết chủng gen cấp Thần mà hắn giành được và cất giữ cả đời cho Thiết Mạc đại nhân, không chỉ mời Thiết Mạc đại nhân bảo vệ bọn họ, hơn nữa còn muốn chém giết hai người chúng ta.” Phượng Phi Phi nói đến đây cũng không nhịn lộ vẻ u sầu.

Nếu chỉ là một Công Thúc Chỉ, Phượng Phi Phi còn có lòng tin đọ sức được nhưng quý tộc Thần huyết Thiết Mạc lại không phải người nàng có thể chọc nổi, dù nàng có muốn dàn xếp ổn thỏa cũng không làm được.

Cũng có một số quý tộc chân chính bày tỏ đồng ý giúp đỡ Phượng Phi Phi hóa giải ân oán nhưng là điều kiện ngầm đưa ra lại khiến Phượng Phi Phi không thể nào tiếp thu được.

Lần này Phượng Phi Phi tìm đến Hàn Sâm là hy vọng có thể cùng Hàn Sâm đối kháng với Thiết Mạc. Người ngoài không biết thực lực chân chính của

Hàn Sâm nhưng nàng lại hiểu rất rõ, Hàn Sâm cũng là quý tộc Thần huyết, dù không mạnh như Thiết Mạc nhưng cũng không phải cường giả có thể tùy tiện chém giết.

Vả lại trong thành Ngọc Bích, Thiết Mạc có cường thế đến mức nào cũng không thể giết chóc mà không cần lý do.

Hàn Sâm không nói thêm gì, sát ý trong mắt lóe lên, dường như trong lòng đã hạ quyết định.

Nếu đã quyết định muốn ở lại nhà Phượng Phi Phi, Hàn Sâm cũng không dây dưa dài dòng nữa, bảo đám Giang Thị và Dương phu tử thu thập đồ đạc xong bèn cùng đến lâu đài cổ ở thành Ngọc Bích của Phượng Phi Phi.

Giờ trong lâu đài cổ không còn tiệc tùng náo nhịt, trông cực kỳ tĩnh lặng. Phượng Phi Phi cho người sắp xếp đám Hàn Sâm vào ở trong một viện lạc riêng.

Hàn Sâm và Phượng Âm Âm thì đi dạo chơi trong hoa viên. Thấy bốn bề vắng lặng, Hàn Sâm bèn đưa thạch huân cho Phượng Âm Âm: “Tiểu Âm, ngươi thử xem có thể thổi một khúc bằng thạch huân này không? Nhưng thạch huân hơi kỳ lạ, nhất định phải rót sức mạnh vào đó mới có thể thổi ra được.”

Tuy thực lực của Phượng Phi Phi mạnh hơn Phượng Âm Âm rất nhiều nhưng Hàn Sâm lại không tin tưởng nàng, không muốn để nàng nhìn thấy kim sắc lôi điện văn trong đám mây, cho nên chỉ có thể để Phượng Âm Âm thổi.

“Ta thử xem.” Phượng Âm Âm nhận lấy thạch huân, sau đó triệu hồi ra Bát Âm Trùng biến dị cùng Thu Âm Thiền, hợp thể cùng hai chủng gen.

Hợp thể kép yêu cầu sức mạnh ý chí và khả năng chịu đựng của bản thân là rất lớn, gen sư bình thường đều cần luyện tập rất nhiều mới có thể làm được.

Phượng Âm Âm mới nhận được hai chủng gen không bao lâu mà đã có thể tiến hành hợp thể kép, rõ ràng có thiên phú cực tốt.

Sau khi hợp thể xong, Phượng Âm Âm nhìn về phía Hàn Sâm hỏi: “Tam Mộc, ngươi muốn nghe bài gì?”

“Ngươi cảm thấy thích nhất là được.” Hàn Sâm vội nói. Nếu hắn đoán không sai thì không phải có tài năng âm nhạc là có thể khiến kim sắc lôi điện văn xuất hiện, nhất định phải đưa tình cảm vào đó mới được.

Phượng Âm Âm khẽ gật đầu, hơi suy nghĩ một chút, bèn đặt thạch huân lên môi thổi.

Tiếng huân vốn nên thê lương tịch mịch nhưng khi Phượng Âm Âm thổi lên lại cho người ta một loại cảm giác tươi mới tự nhiên, khiến Hàn Sâm cảm thấy rất mới mẻ.

Theo Phượng Âm Âm diễn tấu, từng lưồng sương mù tràn ra từ trong lỗ huân, hình thành một đám mê trên đỉnh đầu nàng. Trong đám mây vọng ra từng trận thần âm, như có Thần Ma cầu nguyện bên trong.

Một lát sau, Hàn Sâm chợt thấy trong đám mây kia, nhảy ra từng tia sét ánh kim. Theo ánh sét ngày càng dày đặc, dần hình thành hoàng kim lôi điện văn.

Hàn Sâm cực kỳ mừng rỡ, xem xét tỉ mỉ hoàng kim lôi điện văn, lĩnh hội sự ảo diệu bên trong.

Hết chương 3103.

Chương 3104. Chú Thần Đình

Giờ cuối cùng cũng có cơ hội quan sát hoàn chỉnh hoàng kim lôi điện văn, hắn mới biết những lôi điện văn kia tên là Chú Thần Đình.

Xem tiếp xuống dưới lại khiến Hàn Sâm lấy làm kỳ lạ. Trong Chú Thần Đình ghi chép phương pháp Chú Thần, không phải biến bản thân thành Thần Linh, mà đúc chủng gen thành Thần Linh.

Chủng gen chia làm ba giai đoạn trưởng thành: thể ấu sinh, thể trưởng thành, thể chung cực. Chủng gen bình thường đều có thể đạt tới thê trưởng thành, song chỉ có chủng gen thiên phú cực tốt mới có thể tiến hóa đến thể chung cực, khai phá hoàn toàn năng lực bản thân, bộc phát ra sức mạnh kinh khủng khó có thể tưởng tượng.

Song chủng gen muốn tiến hóa, cần ăn một lượng lớn máu thịt của chủng gen khác, mới có thể từng bước tiến hóa trưởng thành.

Bất kể là chủng gen cấp Thần, hay là chủng gen cấp Tử Tước bình thường, điểm đến cuối cùng đều là thể chung cực, không có tồn tại nào vượt trên thể chung cực.

Dù là chủng gen tuyệt thế như Đại Thiên Ma cũng chỉ có thể tiến hóa đến thể chung cực, đó là điểm tiến hóa cuối cùng của tất cả chủng gen.

Nhưng phương pháp Chú Thần Đình này lại có thể khiến chủng gen thể chung cực tiến thêm một bước, bước vào trạng thái cứu cực siêu phàm thoát tục, đúc thành thân thể Thần Linh.

Nói cách khác, nếu Hàn Sâm có thể rèn đúc chủng gen của mình trở thành Thần Linh thì hắn sẽ có thể khống chế một đám Thần Linh chiến đấu, hoặc hợp thể chiến đấu với Thần Linh, phát huy ra năng lực chiến đấu khó có thể tưởng tượng.

Căn cứ theo ghi chép bên trong, muốn biến chủng gen thành Thần Linh cũng không dễ dàng, đầu tiên cần phải có Thần mạch ủng hộ.

Cái gọi là Thần mạch, chính là Huyết Long Thần mạch mà Hàn Sâm đoạt được, đó là tiên thiên thần lực được thai nghé từ mệnh mạch vũ trụ, chẳng khác gì sức mạnh nguyên thủy của Thần Linh.

Sau khi có được Thần mạch thì cần một chủng gen có thuộc tính tương xứng với Thần mạch, sau đó dựa vào Thần mạch để chủng gen đó không ngừng tiến hóa, cuối cùng giúp nó siêu phàm thoát tục tấn thăng Thần Linh.

Song dù có được Thần mạch và chủng gen chuyên dụng thì cơ hội thành công cũng rất thấp, không phải tất cả chủng gen đều có thể thuận lợi tấn

thăng Thần Linh.

Tuy phần nội dung này khiến Hàn Sâm cảm thấy rất thú vị nhưng cũng không đả động được hắn, vì Hàn Sâm đã có Thần chi linh từ lâu, chỉ là không biết vì sao, Thần chỉ linh lại bị sức mạnh của thế giới này bài xích, không thể triệu hồi ra được ở đại vũ trụ đế quốc mà thôi.

Nhưng nội dung phía sau của Chú Thần Đình lại khiến Hàn Sâm mở to mắt nhìn.

Mục đích cuối cùng Chú Thần Đình cũng không phải là tiến hóa ra Thần Linh đơn thuần, mà là muốn lợi dụng sức mạnh hợp thể với Thần Linh để đánh vỡ vách ngăn không gian, tiến vào cảnh giới siêu việt chư thiên vạn giới và luân hồi, từ đó có thể không chịu quy tắc của thế giới áp chế, bỏ qua pháp tắc sinh tử, có thể tự do ra vào luân hồi và chư thiên vạn giới.

“Nếu thật sự có thể đạt tới loại cảnh giới đó thì chẳng phải ta sẽ có thể tùy ý đánh vỡ vách ngăn không gian trở về đại vũ trụ?” Hàn Sâm cực kỳ mừng rỡ.

Nhưng khi xem tiếp, sắc mặt Hàn Sâm lại trở lên khó coi.

Theo ghi chép bên trên, muốn đạt đến loại cảnh giới đó, cần đúc thành một Thần Linh cấp Trọng Khải, đồng thời đồng thời hợp thể với nó mới có thể làm được.

Những kim sắc lôi điện thần văn tiếp sau đó còn đưa ví dụ về chủng gen tiến hóa có xác xuất thành công cực cao, Thập Phương Thiên Giới Thần Vương và Chư Thiên Đại Dục Ma Thần đều được liệt kê bên trong.

Thập Phương Thiên Giới Thân Vương gọi tắt là Giới Vương Thần, cũng chính là chủng gen tuyệt thế của Tần Tu trong truyền thuyết.

Chư Thiên Đại Dục Ma Thần gọi tắt là Đại Thiên Ma, cũng chính là cái thứ đang quấn lên Hàn Sâm.

Bọn chúng đều là chủng gen tuyệt thế có xác suất tấn thăng thành Thần Linh cấp Trọng Khải. Dù chúng không thăng cấp Thần Linh, chỉ là thể

chung cực đã có thực lực đối chọi với Thần Linh, cường đại khó mà tưởng tượng nổi.

Có năm chủng gen như vậy được ghi chép lại trong tư liệu của Chú Thần Đình, ba chủng gen khác Hàn Sâm vốn chưa từng nghe nói.

Trong tư liệu còn ghi, tất cả chủng gen đều có tỉ lệ tấn thăng đến trình độ đó, song chủng gen thiên tư càng thấp thì tỷ lệ cũng càng thấp.

Dù là Giới Vương Thần và Đại Thiên Ma thì tỷ lệ thành công rèn đúc nên Thần Linh Trọng Khải cũng chỉ là hai ba mươi phần trăm mà thôi, tỷ lệ của chủng gen khác thấp đến khó mà tưởng tượng.

“Không ngờ vị trí của Đại Thiên Ma lại cao như thế, còn có thể so sánh với Giới Vương Thần của Tần Tu.” Hàn Sâm lấy làm ngạc nhiên.

Tuy hắn đã biết Đại Thiên Ma rất mạnh nhưng lại không ngờ nàng mạnh đến như vậy.

Hàn Sâm cực kỳ hoài nghi, người khuấy lên gió tanh mưa máu trong đại vũ trụ gen rất có thể chỉ là Giới Vương Thần được Tần Tu khống chế, chứ không phải bản thân Tần Tu.

Nếu không thì khó mà giải thích được tại sao máu của Tần Tu lại có màu xanh, máu nhân loại của vũ trụ đế quốc rõ ràng đều là màu đỏ, Tần Tu không thể là ngoại lệ được, mà trùng hợp, máu của Giới Vương Thần lại là màu xanh.

“Đại Thiên Ma coi trọng thạch huân như vậy, chẳng lẽ nàng cũng muốn mượn phương pháp Chú Thần Đình thành tựu Thần Linh chỉ thể?” Hàn Sâm thầm suy đoán trong lòng.

“Tam Mộc, thạch huân này lạ quá, sao lại có đám mây và lôi điện ngưng tụ ra được?” Phượng Âm Âm thổi xong một khúc, lúc này mới chú ý tới mây mù và lôi điện đỉnh đầu, kinh ngạc hỏi thăm.

“Tiểu Âm Âm, thạch huân và đám mây lôi điện là bí mật giữa hai chúng †a, đừng nói cho những người khác được không?” Hàn Sâm kéo Phượng Âm

Âm nói.

“Ngay cả cô cũng không được nói sao?” Phượng Âm Âm hỏi.

“Không được nói cho ai hết, chỉ có hai người chúng ta biết thôi.” Hàn Sâm trịnh trọng nói.

“Được. Đây là bí mật của hai ta, Âm Âm sẽ không nói ra.” Phượng Âm Âm duỗi ngón tay, cười nói: “Chúng ta ngoắc tay đi.”

“Được, ngoắc tay.” Hàn Sâm duỗi ngón út ra, móc cùng với ngón út của Phượng Âm Âm, hai ngón cái chạm nhau.

Phát hiện ra Chú Thần Đình khiến Hàn Sâm lại cháy lên hi vọng. Tuy biết không hề dễ dàng nhưng dù sao cũng là một cơ hội.

Năm chủng gen trong tư liệu, Hàn Sâm tạm thời không lấy được. Đại Thiên Ma ngay tại bên cạnh hắn mà hắn cũng không đối phó được, ngay cả chân thân của Đại Thiên Ma ở nơi nào hắn cũng không biết.

“Tuy ta không có chủng gen tuyệt thế, song chủng gen cấp Thần biến dị có xác suất Chú Thần thành công gần với những chủng gen kia, trên tay ta đang có Huyết Mị Linh và Kim Sí Khổng Tước Vương, đến có thể thử một lần. Nhưng không biết phải đi đâu để tìm Thần mạch phù hợp với chúng đây?” Hàn Sâm âm thầm suy tư: “Trước mắt chủng gen duy nhất phù hợp cũng chỉ có Huyết Thần Long và Huyết Long Thần mạch. Song Huyết Thần Long mới chỉ là thể ấu sinh, phải nuôi nó đến thể chung cực mới có cơ hội hợp thể cùng Huyết Long Thần mạch, đúc thành thân thể Thần Linh, chuyện này không hề dễ dàng.”

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm nhìn thoáng qua Kim Sí Khổng Tước Vương trong hồn hải, thấy nó vẫn giữ nguyên trạng thái quang noãn, còn chưa hoàn thành tiến hóa.

“Tự mình nuôi thật sự quá chậm, cũng không có nhiều huyết nhục chủng gen có thể dùng được. Xem ra chỉ đành đợi Kim Sí Khổng Tước Vương tiến hóa hoàn thành rồi trực tiếp lợi dụng Áo Giáp Hắc Tinh làm Huyết

Thần Long tấn thăng.” Hàn Sâm hạ quyết tâm, đáng tiếc lại không biết bao giờ Kim Sí Khổng Tước Vương mới có thể tiến hóa xong.

Khi Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm huyên náo, đứng dậy nhìn ra ngoài từ cửa sổ, chỉ thấy có rất nhiều người mặc chế phục quân đội bao vây lâu đài cổ của Phượng Phi Phi.

Hết chương 3104.

Chương 3105. Cổ tế đồng

“Chẳng hay Lỗ thống lĩnh tới hàn là vì có chuyện gì?” Phượng Phi Phi dẫn gia thần ra cửa nghênh đón, đứng song đôi giằng co với những cấm vệ quân kia.

Cấm vệ quân vương đình chịu trách nhiệm về sự an toàn phòng vệ của thành Ngọc Bích, trong đội cấm vệ quân này tổng cộng mười bốn đội ky binh, do mười bốn vị thống lĩnh trông coi, mà mười bốn vị thống lĩnh này đều thuộc sự quản hạt của Thiết Mạc.

Ở dưới trướng của Thiết Mạc còn có hai phụ tá, đây chính là kết cấu của cả cấm vệ quân vương đình.

Mười bốn đội cấm vệ quân còn có một cái tên rất hay đó là Vương đình Thập Tứ ky, vị thống lĩnh nào cũng đều là nhân vật không hề tâm thường. Tuy nói cả cấm vệ quân không phải là của Thiết Mạc, nhưng có hơn nửa già thống lĩnh trung thành và tận tâm với Thiết Mạc.

Đội Lôi Sư ky này phụ trách công tác phòng vệ của khu vực này, mà thống lĩnh Lỗ Tam Trực của đội ky binh này lại là tâm phúc ái tướng của Thiết Mạc.

Hôm nay hắn dẫn theo thành viên của Lôi Sư ky vây nhà của Phượng Phi Phi lại, rõ ràng ý đồ tới của hắn không tốt lành gì, vậy nên sắc mặt của Phượng Phi Phi rất khó coi.

“Lôi Sư ky nhận được khiếu nại là có khả năng nơi này giấu hàng cấm nên bắt buộc phải lục soát, mong Phượng đại gia phối hợp.” Vóc người của Lỗ Tam Trực cao to, hắn mặc một bộ lân giáp trên người, cưỡi một con hùng sư cả người bùng cháy lên ngọn lửa, trông cứ như Ma Thần giết tới từ địa ngục vậy, khí thế cực kỳ khủng bố.

“Hàng cấm? Hàng cấm gì?” Phượng Phi Phi cau mày hỏi.

“Cơ mật” Lỗ Tam Trực lạnh lùng nói rồi phất tay: “Đi vào lục soát, lục soát kỹ chút.”

“Khoan đã, Lỗ thống lĩnh, ngươi tự tiện xông vào nhà dân vô duyên vô cớ như vậy, có vẻ không hợp với quy củ thì phải ha?” Phượng Phi Phi nhíu mày hỏi.

“Sao đây? Chẳng nhẽ Phượng đại gia muốn thành địch với cấm vệ quân?” Vẻ mặt của Lỗ Tam Trực không thay đổi, hắn lạnh mặt nói.

“Không dám.” Phượng Phi Phi biết rõ tuyệt đối không thể để bị hắn chụp cái mũ này lên đầu, làm kẻ địch của cấm vệ quân thì sẽ có hiềm nghi mưu phản, là tội lớn giết không tha.

“Nếu không dám thì mau không lui ra.” Lỗ Tam Trực ra lệnh cho binh lính dưới quyền tiếp tục xông tới trong lâu đài cổ.

Phượng Phi Phi chỉ đành lệnh cho gia thần nhường đường, tránh cho xảy ra xung đột với Lôi Sư ky. Nếu không dù không có tội thì cũng sẽ thành tội lớn, chẳng khác nào kẻ địch của quốc pháp của cả đế quốc Đại Tần là địch.

Phượng Phi Phi biết lần này Lỗ Tam Trực tới không đơn giản, nhưng nàng cũng đành bó tay chịu trói thôi. Mặc dù nàng có danh khí lớn, là một trong ba ca cơ đang nổi, nhưng thân phận ca cơ chỉ có danh thôi, chứ không hề có quyền lực và địa vị thực.

Bình thường những quan lại quyền quý nể mặt nàng, đương nhiên cấm vệ quân sẽ không dám tùy ý mạo phạm nàng.

Nhưng bây giờ khác xưa rồi, nếu Lỗ Tam Trực là được theo mệnh lệnh của Thiết Mạc thì ai ra mặt cũng chẳng được tích sự gì, trừ phi là đại quý tộc chân chính ra mặt thì may ra. Đáng tiếc lần trước Phượng Phi Phi đã từ chối những quyền quý kia, nên lúc này cũng chẳng có đại quý tộc nào chịu ra mặt giúp nàng.

Lỗ Tam Trực không vào lục soát, nhưng hắn cưỡi hùng sư dừng ở cửa lớn, đang đợi kết quả lục soát của thuộc hạ.

"Xảy ra chuyện gì?" Hàn Sâm đi tới bên cạnh Phượng Phi Phi, hỏi.

"Lỗ thống lĩnh nói có người khiếu nại nhà của ta giấu hàng cấm." Phượng Phi Phi nói.

Hàn Sâm nhìn chăm chú vào Phượng Phi Phi không nói gì, Phượng Phi Phi đương nhiên là hiểu ý của hắn, nàng khẽ nói với Hàn Sâm: "Sao ta lại giấu hàng cấm cho được, chắc chắn là Thiết Mạc đang cố ý gây phiền phức cho chúng ta đây mà."

"E không đơn giản là tới gây phiền phức đâu." Hàn Sâm hờ hững nói.

Phượng Phi Phi còn muốn nói điều gì đó thì lại đột nhiên thấy một tên ky binh của Lôi Sư ky binh sĩ chạy tới rồi quỳ một gối xuống trước mặt Lỗ Tam Trực báo cáo: "Bẩm thống lĩnh, phát hiện được một lượng lớn cổ tế đồng ở trong tầng hầm ngầm"

"Không thể nào!" Sắc mặt của Phượng Phi Phi thay đổi dữ dội ngay tức khắc, trực tiếp kêu lên.

"Là thật hay giả nhìn cái là biết." Lỗ Tam Trực lạnh lùng nói một câu, rồi kêu thủ hạ áp giải đám người Phượng Phi Phi xuống hầm ngầm.

Hàn Sâm vẫn ở bên cạnh Phượng Phi Phi, Phượng Phi Phi bước vội tới trước tầng hầm ngầm, nàng nhìn vào bên trong thì quả nhiên thấy hàng loạt đồ đồng được làm thành gạch.

Màu sắc của những viên gạch đồng kia có hơi là lạ, màu của nó không phải đồng xanh bình thường, cũng chẳng phải đồng vàng hay đồng tím, mà là

một màu lam yêu dị, trông những đồ đồng đó giống những cục gạch đồng màu xanh lam.

“Phượng đại gia, ngươi to gan quá ha, dám tư tàng cả cổ tế đồng cơ đấy. Ngươi có biết đây là tội lớn gì không?” Lỗ Tam Trực lạnh giọng quát lên với Phượng Phi Phi.

“Có người vu oan hãm hại ta, những cổ tế đồng kia không phải của ta.” Sắc mặt của Phượng Phi Phi vô cùng khó coi, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào Lỗ Tam Trực, nàng không biết là Lỗ Tam Trực cho người làm hay là trong đám gia thần của nàng có phản đồ.

“Muốn nói gì thì quân bộ của cấm vệ quân rồi nói sau, chuyện này chắc chắn phải tra cho rõ.” Lỗ Tam Trực vung tay lên, quát khẽ: “Người đâu, bắt hết về cho ta.”

Không đợi Phượng Phi Phi phân phó, tất cả gia thần đều triệu hồi chủng gen, giằng co với binh sĩ của Lôi Sư ky, sắc mặt của cả đám người đều khó coi.

Cái nơi như quân bộ của cấm vệ quân đó, người sống khỏe mạnh vào trong đó xong cũng phải bị lột xuống một lớp da thì mới được ra ngoài, đó còn là may mắn đó, ai mà xui xeri thì còn chẳng sống để ra được nữa cơ. Bọn họ chẳng ai muốn tới nơi đó, tới đó thì quả thực chẳng khác gì là xuống địa ngục.

Trong lúc nhất thời, Phượng Phi Phi ruột gan rối bời, dù ca cơ cả nổi tới đâu, thực lực mạnh tới mức nào thì cũng không thể đối đầu với cơ quan quốc gia được. Trừ phi đạt tới trình độ như ca vương Chung Ly Tình, khiến rất nhiều quý tộc Thần Huyết và Hoàng đế phải dè chừng.

Có vậy thì mới làm cấm vệ quân thấy hơi kiêng ky được.

Đương nhiên Phượng Phi Phi vẫn chưa đạt tới trình độ đó, nàng cũng không ngờ Thiết Mạc lại chơi chiêu này, muốn bắt bọn họ lại, không đánh mà thắng.

Chỉ cần bắt bọn họ vào quân bộ của cấm vệ quân thì e dù có lý hay không thì cũng không sống để ra ngoài được.

Nếu như phản kháng thì đó là đại tội mưu nghịch tạo phản, đến lúc đó sẽ chết thảm hại hơn, cho dù bây giờ có thể phá vây chạy ra ngoài thì cũng không trốn khỏi thành Ngọc Bích được.

Đến lúc đó không những Lôi Sư ky mà cả đế quốc Đại Tần cũng sẽ thành kẻ địch của bọn họ.

Lúc này Phượng Phi Phi đã không còn chủ kiến nữa rồi, ánh mắt nàng không tự chủ được nhìn về phía Hàn Sâm.

“Lỗ thống lĩnh, ngươi chắc chắn là muốn dẫn bọn ta trở về ư?” Hàn Sâm nhìn Lỗ Tam Trực hỏi.

“Ngươi là Hàn Sâm?” Lỗ Tam Trực lạnh lùng nhìn Hàn Sâm hỏi ngược lại.

“Xem ra Lỗ thống lĩnh quen biết tại hạ.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Lỗ Tam Trực lạnh lùng hừ một tiếng: “Người gây chuyện trong buổi tiệc sinh nhật của Phượng đại gia là ngươi chứ gì? Theo ta thấy thì là ngươi muốn vu oan hãm hại Phượng đại gia, những cổ tế đồng kia cũng là kiệt tác của ngươi đúng không?”

Những ngôn từ đổi trắng thay đen, còn cố ý khích châm ngòi quan hệ giữa hắn và Phượng Phi Phi thế này đã làm Hàn Sâm xác định được rằng, tất cả những việc này chắc chắn đều là kiệt tác của Thiết Mạc, không sai được.

Lỗ Tam Trực không hề cho Hàn Sâm cơ hội để nói chuyện, quát to luôn: “Còn chờ gì nữa, mau bắt hết đám tặc tử ác độc này lại cho ta.”

Binh sĩ của Lôi Sư ky cùng đồng thanh đáp, rồi chuẩn bị bắt hạ Hàn Sâm.

Lỗ Tam Trực cậy thế ung dung ngồi trên lưng hùng sư, ánh mắt nhìn Hàn Sâm đầy khinh miệt, ánh mắt ấy giống như đang nhìn một người chết vậy.

Theo hắn thấy, dù Hàn Sâm có phản kháng hay không, thì hôm nay cũng khó thoát được kiếp này, chắc chắn là một người chết.

Nhưng đúng lúc này, hắn lại đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu la truyền tới từ bên ngoài cửa lớn: “Hàn Sâm… Hàn Sâm ngươi ở đâu thế?”

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía bên ngoài của cửa lớn, một tuổi thiếu niên mười ba, mười bốn đang kêu la và đi từ bên ngoài vào, tỏ ra hốc hách không coi ai ra gì, coi trời bằng vung, xông thẳng vào như thể không nhìn thấy những cấm vệ quân hung thần ác sát kia vậy, hệt như tiểu bá vương hư hỏng trong thôn.

Hết chương 3105.

Chương 3106. Thái tử phá của giá lâm

“Thái tử điện hạ!” Khi Lỗ Tam Trực thấy thiếu niên kia thì ngẩn người ra, sau đó vội vàng bò xuống khỏi lưng của hùng sư, quỳ một gối hành lễ với thiếu niên kia.

Binh sĩ của Lôi Sư ky đồng loạt quỳ xuống, ai cũng gối hành lễ với thiếu niên kia.

Thiếu niên cũng chẳng thèm để ý, đi thẳng tới trước mặt Hàn Sâm, kéo tay Hàn Sâm tay nói: “Hàn Sâm, sao ngươi tới thành Ngọc Bích mà lại chẳng báo cho ta một tiếng chứ. Nếu chuyện ngươi hành hung Thiên Ngọc ở trên yến hội của Phượng Phi Phi không truyền vào trong cung, thì ta cũng không biết ngươi đã đến thành Ngọc Bích luôn ấy.”

Thiếu niên này đương nhiên là Thái tử của Tần quốc Tần Bạch, người thừa kế duy nhất của đế quốc Đại Tần tương lai, đương kim Hoàng đế cũng chỉ có một đứa con trai là Tân Bạch, nên cho dù hắn không muốn làm Hoàng đế cũng không được.

“Hoàng cung của Hoàng đế không phải là nơi mà người bình thường tới được, dù ta muốn tìm ngươi thì cũng không vào được.” Hàn Sâm cười nói.

“Thì ra là vậy, là do bổn thái tử sơ sót rồi, đi thôi, bây giờ theo ta vào cung chơi đi.” Tân Bạch kéo Hàn Sâm muốn rời đi, giống như một đứa trẻ to xác vậy.

Trên thực tế, quả thật thì hắn cũng là một đứa trẻ to xác, mười ba mười bốn tuổi tuổi, nếu là ở nhà người bình thường thì cũng là tuổi ham chơi.

“Thái tử điện hạ, người này bị nghi có dính líu đến tư tàng cổ tế đồng, phải dẫn hắn về quân bộ của cấm vệ quân để điều tra.” Lỗ Tam Trực vội vàng bước lên phía trước nói.

“Tư tàng cổ tế đồng gì chứ, bổn thái tử muốn dẫn hắn đi không được à?” Tần Bạch bực bội nhìn chằm chằm Lỗ Tam Trực nói.

Lỗ Tam Trực vội vàng hành lễ nói: “Xin Thái tử điện hạ thứ tội, cổ tế đồng là vật quan trọng của quốc gia, liên quan đến sự hưng suy vinh nhục của đế quốc Đại Tần ta. Quốc pháp của Đại Tần có luật thép, kẻ nào dám tư tàng cổ tế đồng từ nửa kg đổ lên thì đều phạm vào tội chém đầu, mà nơi này lại giấu ít nhất cũng phải mấy trăm kg cổ tế đồng, tội này phải chỉ du cửu tộc…”

Chát!

Lỗ Tam Trực vẫn chưa nói hết thì Tần Bạch đã tát một cái vào mặt của hắn, mặc dù Lỗ Tam Trực có thể né được chỉ trong chớp mắt nhưng hắn không dám lấy lực lượng để chống lại Tần Bạch, nên trên khuôn mặt ăn luôn một bàn tay thẳng cánh cò bay ấy hiện lên dấu tay màu đỏ, dấu năm ngón tay có thể thấy được rõ ràng.

“Bổn thái tử làm gì còn cần ngươi dạy ư?” Tần Bạch trừng mắt nhìn hắn đầy ngang ngược, ra vẻ ông trời to nhất, còn ông đây to thứ hai, quả thực là cực phẩm trong những đứa con phá của.

Nhưng mà một tát này đánh xuống, lại làm tâm trạng của Hàn Sâm tốt hơn hẳn, Phượng Phi Phi tỏ ra vui mừng, nàng không ngờ Hàn Sâm lại có quan hệ như vậy với Thái tử Tần Bạch.

“Thái tử điện hạ, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, cổ tế đồng…” Lỗ Tam Trực không dám đánh trả, quỳ gối trước mặt Tân Bạch nhưng cũng không chịu thối lui, còn muốn nói tiếp.

Chát!

Tần Bạch lại tát một cái nữa vào bên mặt khác của ha3wsn, lần này đánh còn ác hơn, tát cho Lỗ Tam Trực phun máu luôn.

Lỗ Tam Trực há miệng muốn nói nữa nhưng còn chưa nói ra lời thì lại bị một cái bạt tai của Tân Bạch đánh vào mặt, đánh bay luôn lời hắn muốn nói và máu tươi trong miệng hắn.

“Những cổ tế đồng kia là bổn thái tử gửi ở chỗ hắn đấy, ngươi muốn chém đầu bổn Thái tử cùng bọn họ luôn đúng không, ngươi còn muốn giết cửu tộc của bổn thái tử nữa hả?” Tần Bạch lớn tiếng quát Lỗ Tam Trực.

Sắc mặt Lỗ Tam Trực chợt thay đổi, người hắn run lên, mồ hôi lạnh trên sống lưng ứa ra, thoáng cái đã làm ướt đẫm quần áo. Đương nhiên hắn biết những cổ tế đồng này không phải của Hàn Sâm và Phượng Phi Phi, cũng biết chắc không phải của Tần Bạch.

Nhưng mà hôm nay Tần Bạch đã nói như vậy thì hắn cũng không dám nói thêm gì nữa, muốn giết cửu tộc của hoàng gia, đây chẳng phải là tội danh mà một thống lĩnh cấm vệ quân nho nhỏ gánh được, đến cả đương kim Thái úy cũng gánh nổi cái tội này.

“Thần không dám, thần không biết những cổ tế đồng kia là đồ của Thái tử điện hạ, xin Thái tử điện hạ thứ tội…” Lỗ Tam Trực nuốt máu tươi trong miệng xuống, vội vàng dập đầu xin lỗi Tần Bạch, hắn thật sự không gánh nổi tội danh như vậy.

“Nếu đã biết tội thì còn không mau cút đi, đúng là đồ vô dụng.” Tần Bạch chẳng thèm nhìn Lỗ Tam Trực lấy một cái, hừ lạnh nói, ra vẻ ta đây là tiểu bạo quân.

Trong lòng Lỗ Tam Trực vừa hận vừa tức, hắn vốn tưởng có thể bắt gọn một mẻ cả Hàn Sâm và Phượng Phi Phi, dẫn về quân bộ của cấm vệ quân.

Nhưng ai ngờ được người không mang về được, mặt cũng bị đánh sưng lên thì thôi không nói, nhưng hơn năm mươi kg cổ tế đồng kia cũng không lấy về được rồi.

Nhưng mà hôm nay có Tần Bạch ở chỗ này, lại gánh thay chuyện cổ tế đồng thì hắn không thể bắt Hàn Sâm đi được, chỉ đành hành lễ với Tần Bạch rồi trừng mắt liếc Hàn Sâm đầy oán độc, sau đó mới dẫn theo binh sĩ của Lôi Sư ky binh sĩ rút.

Đám người Phượng Phi Phi vừa mừng vừa sợ, bọn họ vốn tưởng chạy trời không khỏi nắng, nhưng ai mà biết vị Thái tử phá của tiếng tăm lừng lẫy này lại như thần binh giáng trần, không những bảo vệ bọn họ, mà còn đánh sưng mặt một nhân vật tay nắm thực quyền như Lỗ Tam Trực ở trước mặt mọi người, thật sự là làm hả hê lòng người mà.

Cuối cùng bây giờ Hàn Sâm cũng biết tại sao nhiều người muốn làm Hoàng đế như vậy rồi, hơn nữa cả đám đều muốn làm bạo quân, quả nhiên làm hôn quân, bạo quân thoải mái hơn là làm một vị Hoàng đế tốt.

Kiểu Thái tử phá của coi trời bằng vung như Tần Bạch này, quả nhiên

muốn làm gì thì làm, nghĩ phá của thế nào thì phá thế đó, muốn thoải mái ra sao thì thoải mái như thế, nhưng rồi người khổ lại là dân chúng của Tần quốc.

Nhưng hành động của Tần Bạch lại làm Hàn Sâm thấy sảng khoái vô cùng và nên cũng không hắn là tên phá của.

“Hàn Sâm, bây giờ không có chuyện gì nữa rồi, ngươi hồi cung với ta đi ha. Ngươi tới đúng lúc lắm, lần này ngươi phải báo thù cho ta đó.” Tần Bạch hăng hái bừng bừng kéo Hàn Sâm nói.

“Thái tử điện hạ, chuyện của ngày hôm nay thì đúng là xong rồi, nhưng chuyện này vẫn chưa giải quyết xong, e là tạm thời ta vẫn chưa vào cung được với ngươi rồi.” Hàn Sâm thở dài nói.

“Còn có chuyện gì nữa? Không phải chuyện cổ tế đồng ta đã giải quyết giúp ngươi rồi sao? Lỗ Tam Trực không dám tới tìm ngươi gây chuyện nữa

đâu.” Tần Bạch có hơi sững sờ.

“Lỗ Tam Trực chỉ là một tiểu nhân vật nghe lệnh làm việc thôi, kẻ thật sự muốn mạng của ta là Đại thống lĩnh của cấm vệ quân vương đình Thiết Mạc.” Hàn Sâm kể đầu đuôi câu chuyện một lượt.

“Cái lão già Công Thúc Chỉ kia thật đáng chết, ngươi nên giết hắn từ sớm rồi mới phải. Giờ hắn chạy tới thành Băng Tuyết của Thiết Mạc rồi,

chuyện này khó giải quyết rồi đây.” Trên gương mặt của Tần Bạch lộ vẻ lúng túng.

Mặc dù hắn vô pháp vô thiên, nhưng cũng không phải không cố ky tí gì thật, ngoài cha hắn đương kim Hoàng đế thì vẫn có mấy người làm hắn thấy hơi kiêng ky.

Mà người mà Tần Bạch sợ nhất đúng là mấy vị Thái phó, đó là giáo viên dạy hắn, là người dám đánh hắn nên trong lòng hắn thấy rất kính Sợ.

Còn Thiết Mạc, cũng là một trong những nhân vật tay nắm thực quyền của đế quốc Đại Tần, dù hắn ham chơi không hiểu chuyện thì cũng biết sự lợi hại của người này. Tuy hắn không sợ nhưng cũng không thể đối xử với Thiết Mạc như đối xử với Lỗ Tam Trực được.

Suy nghĩ một lúc, Tần Bạch lại hồ hởi nói: “Nhưng mà không sao đâu, ngươi và Phượng đại gia cùng vào cung với ta, ta không tin chẳng nhế tên Thiết Mạc kia còn dám vào tận trong cung để gây khó dễ cho các ngươi chắc?”

Đám người Phượng Phi Phi nghe vậy thì đều cười khổ trong lòng, nơi như hoàng cung đâu phải là nơi mà người bình thường được phép tùy tiện ra vào. Cho dù Tần Bạch bằng lòng chiêu bọn họ vào cung thì cũng không thể ở trong đó quá lâu, nếu không ắt sẽ khiến đại thần chê trách, thậm chí còn gán cho bọn họ trọng tội không coi quân thượng ra gì, không có lễ nghi quân thần.

“Thái tử điện hạ, chuyện này sớm muộn gì thì cũng phải giải quyết thôi, trốn đi cũng không phải cách gì hay ho, vào cung thì xin miễn, nhưng †a có

thể nhờ ngươi một việc không?” Hàn Sâm cười dài hỏi.

“Ngươi nói đi, chỉ cần là việc bổn thái tử giúp được thì chắc chắn sẽ

không làm ngươi thất vọng đâu.” Tần Bạch võ ngực nói.

Hết chương 3106.

Chương 3107. Ma chủng Tư Mệnh riêng

“Thật là vớ vẩn.” Sau khi Thiết Mạc nghe Lỗ Tam Trực báo cáo thì lạnh mặt nói.

“Mạc đại nhân, quan hệ giữa Hàn Sâm và Thái tử không tâm thường, chúng ta muốn động vào hắn thì e không dễ.” Lỗ Tam Trực nói.

Thiết Mạc có hơi khinh thường: “Giang sơn của đế quốc Đại Tần là do những thần tử như chúng ta đánh bạc cả cái mạng để đánh hạ được, đương kim bệ hạ anh minh, là minh quân đương thời, sao lại để Thái tử càn quấy cho được. Đám gian nịnh như thế ắt phải trừ, nếu không tương lai chắc chắn sẽ làm loạn triều cương.”

“Nhưng mà bây giờ Thái tử điện hạ đang ở trong lâu đài cổ của Phượng Phi Phi, e không dễ ra tay.” Lỗ Tam Trực khó xử nói.

Mặt của hắn đến bây giờ vẫn còn đau âm ỷ, thật sự không dám tới lâu đài cổ của Phượng gia bắt người nữa.

Thiết Mạc khoát tay nói: “Không cần đi, nếu đã muốn giết hắn rồi thì không cần bắt nữa, ở xa nghìn vạn dặm cũng lấy được mạng hắn.”

“Ý của đại nhân là?” Lỗ Tam Trực nghi hoặc nhìn Thiết Mạc.

Thiết Mạc khẽ mỉm cười, tiện tay triệu hồi một chủng gen ra, chủng gen đó là một cổ nhân thanh đồng, đó là ma chủng Tư Mệnh của Công Thúc Chỉ.

“Lão già Công Thúc Chỉ kia tìm được ma chủng Tư Mệnh cấp Thần ở một địa mạch cổ âm, loại chủng gen này cực kỳ hiếm thấy, đã thế còn xứng đôi với huyết mạch Thần Linh của ta nữa chứ. Trước kia ta tìm hắn nhiều lần, ra giá cao muốn mua lại nhưng hắn luôn tìm mọi cách để đùn đẩy từ chối, không chịu để cho cho ta. Thế mà lần này hắn lại †ự mình dâng tới cửa, hiện giờ ta đã có được chủng gen ma chủng Tư Mệnh của riêng mình, vừa khéo có thể lấy Hàn Sâm để thử chút uy lực của nó.”

“Ta nghe nói ma chủng Tư Mệnh phải có tổ chức gen của đối phương thì mới sử dụng được, bây giờ chắc chắn tên Hàn Sâm kia đang rất đề phòng, nên muốn lấy được tổ chức gen của hắn cũng không phải chuyện dễ.” Lỗ Tam Trực nói.

Thiết Mạc nhìn ma chủng Tư Mệnh có hơi si mê, nói: “Đó là ở trong tay Công Thúc Chỉ thôi, lão già kia chỉ giỏi khoản đào địa mạch thôi, còn nói đến chuyện sử dụng chủng gen thì hắn là một tên phế vật. Chủng gen mạnh như ma chủng Tư Mệnh, hắn hoàn toàn không thể phát huy ra hết được uy lực thật sự của nó, không thì sao lại để Phượng Phi Phi kia sống đến bây giờ?”

Thiết Mạc duỗi tay vuốt ve ma chủng Tư Mệnh, trông cứ như đang vuốt ve da thịt của người yêu vậy, lẩm bẩm nói tiếp: “Lực lượng của ma chủng Tư Mệnh cũng không đơn giản như thế, hơn nữa nó lại xứng đôi với huyết mạch Thần Linh của ta, đã bị ta luyện hóa thành chủng gen riêng, nên uy lực mà nó có thể có thể phát huy sẽ càng mạnh hơn.”

Lỗ Tam Trực tò mò đánh giá ma chủng Tư Mệnh, trước kia hắn cũng chưa được thấy ma chủng Tư Mệnh bao giờ, lúc này nhìn kỹ thì thấy là một cổ nhân đồng xanh không có mặt.

Nhưng mà nhìn cẩn thận nhìn thì lại phát hiện không phải thanh đồng bình thường, ở trên người cổ nhân thanh đồng này còn có cả những tơ hồng trông như kinh mạch mạch máu, chúng nằm rải rác ở khắp người.

“Ngươi chú ý tới những tơ máu đó à? Đó là kết quả sau khi ma chủng Tư Mệnh trở thành chủng gen riêng, được huyết mạch Âm Ty gia trì. Ma chủng Tư Mệnh của bây giờ không cần tổ chức gen của Hàn Sâm, cũng vẫn lấy được mạng hắn như thường” Thiết Mạc nói rồi duỗi ngón trỏ của tay phải ra, lấy đao cắt vào ngón tay dùng đao đem cắt vỡ, sau đó hay máu của mình, sau đó hắn viết hai chữ Hàn Sâm lên khuôn mặt không có mắt, mũi, miệng của cổ nhân thanh đồng bằng chính máu của mình.

Hai chữ Hàn Sâm được viết từ máu tươi lập tức lóe lên lên huyết quang quỷ dị, những huyết quang kia cứ như biết lây truyền vậy, nó làm cho tất cả tơ máu trên người ma chủng Tư Mệnh đều sáng lên, hơn nữa càng ngày càng sáng chói.

Ở bên trong huyết quang quỷ dị ấy, ma chủng Tư Mệnh dần thay đổi, hình thái của nó hình như đang biến đổi thành dáng vẻ của Hàn Sâm.

Thiết Mạc đắc ý nói: “Lực lượng chân chính của ma chủng Tư Mệnh là một loại lực lượng giống như số mệnh, phương pháp sử dụng cấp thấp thì cần tổ chức gen của đối phương, một sợi tóc hay một chút da đều được hết. Nhưng mà đó cũng chỉ là cách sử dụng thuộc cấp thấp nhất thôi, phương pháp sử dụng chân chính không phiền phức như vậy, chỉ cần viết tên của đối phương lên nó thì có thể kích hoạt ma chủng Tư Mệnh trong lực lượng của nhân quả số mệnh. Đương nhiên, tên phải là tên mà đối phương thường xuyên sử dụng, dù đó là tên giả thì cũng được hết. Tên chỉ là một loại ký hiệu của vận mệnh, chỉ cần hắn sử dụng ký hiệu này trong thời gian dài thì mặc kệ là thật hay là giả, nó đều sẽ bị dính lực lượng của số mệnh, sinh ra liên hệ với bản thể của hắn.”

“Ma chủng Tư Mệnh mạnh mẽ như thế, lần này Hàn Sâm chết là cái chắc rồi.” Lỗ Tam Trực vui vẻ nói.

Khi những tơ máu kia vặn vẹo, cổ nhân thanh đồng cũng dần biến thành dáng vẻ của Hàn Sâm, Lỗ Tam Trực vội vàng khen nói: “Quả nhiên là dáng dấp của Hàn Sâm, đại nhân có được ma chủng Tư Mệnh làm chủng gen riêng của mình, sau này chắc chắn sẽ càng mạnh hơn, thực lực vượt qua Tam công là chuyện nằm gọn trong lòng bàn tay rồi.”

Thiết Mạc cười nói: “Thực lực của Tam công không phải cứ sở hữu một ma chủng Tư Mệnh là sẽ sánh được. Mặc dù ma chủng Tư Mệnh mạnh, nhưng vẫn có nhược điểm, nếu như thực lực của đối phương quá mạnh, hoặc là có huyết mạch Thần Linh mạnh mẽ che chở, thì lực lượng ma chủng Tư Mệnh sẽ không có tác dụng quá lớn, thậm chí còn sẽ bị cắn trả.”

Lỗ Tam Trực chợt thấy hơi lo lắng, bèn hỏi: “Nghe nói tên Hàn Sâm kia hình như cũng là quý tộc Thần Huyết, nhỡ đâu lại miễn dịch với lực lượng của ma chủng Tư Mệnh thì sao?”

Thiết Mạc cười lạnh nói: “Cho dù hắn là quý tộc Thần Huyết thì chắc chắn cũng không cao quý bằng huyết mạch Thần Băng Tuyết của ta. Huống hồ ta còn lấy được huyết mạch Âm Ty ở trong địa mạch nữa, có hai loại huyết mạch này gia trì, cho dù hắn là quý tộc Thần Huyết thật thì cũng chỉ có một con đường chết.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, ma chủng Tư Mệnh đã hoàn toàn biến thành dáng dấp của Hàn Sâm.

Tinh cầu Băng Tuyết là một tinh cầu trong khu vực trực thuộc của thành Ngọc Bích, thành Băng Tuyết xây ở ngay trên tinh cầu này, ở chính giữa của thành thị là một tòa Thần miếu Băng Tuyết.

Cả nhà Thiết Mạc đều được Thần Băng Tuyết ban cho huyết mạch của Thần, có thể câu thông với Thần Băng Tuyết, thậm chí còn có thể hợp thể chiến đấu cùng với Thần Băng Tuyết, đã vượt qua những huyết mạch Thần Linh bình thường. Dù là huyết mạch Thần Linh hoàn mỹ thì cũng có phần kém cạnh với huyết mạch Thần Băng Tuyết của Thiết gia.

Hơn nữa loại huyết mạch này có thể thừa kế, nói cách khác người Thiết gia vừa ra đời là đã có được huyết mạch Thần Băng Tuyết rồi. Nhưng muốn hợp thể với Thần Băng Tuyết thì phải tiến hành ở bên trong Thần miếu Băng Tuyết.

Địa mạch và chủng gen ở trên tinh cầu Băng Tuyết có rất nhiều, Thiết gia cũng đã mở tinh cầu Băng Tuyết. Suy cho cùng thì không có thương nhân và mậu dịch thì rất khó làm cho một tinh cầu trở nên phồn vinh nếu chỉ dựa vào lực lượng của một gia tộc.

Thiết gia tới đời Thiết Mạc thì đã là liên tục ba đời ngồi vững ở cái chức Đại thống lĩnh cấm vệ quân vương đình, cũng nhờ sự tiện lợi từ chức vụ này mà tinh cầu Băng Tuyết phát triển khá phồn vinh.

Lúc này Hàn Sâm đang đi ở trên đường phố của thành Băng Tuyết, chẳng mấy chốc đã đi tới trước cửa Thiết phủ. Nhìn cánh cổng cao tới ba trượng và hàng loạt những kiến trúc kiểu cung điện kia, khóe miệng của Hàn Sâm lộ ra một nụ cười lạnh.

Hàn Sâm luôn không thích phiền toái, và càng không thích người khác gây phiền phức cho hắn. nếu phiền phức đã tìm tới cửa thì hắn phải giải quyết phiền phức này cho triệt để thôi.

Thiết phủ xây vây quanh Thần miếu Băng Tuyết, lúc Hàn Sâm đứng ở trước cổng lớn thì nhìn thấy một tòa Thần miếu giống như được điêu khắc từ băng.

“Để ta xem thử quý tộc Thần Huyết của thế giới này mạnh ra sao cái nào.” Hàn Sâm nâng bước, đi về phía cổng lớn của Thiết phủ.

“Thiết phủ có lệnh cấm, người không có phận sự thì không được tự tiện xông vào.” Khi Hàn Sâm cách cổng lớn còn có hơn trăm mét thì hộ vệ canh cửa lớn tiếng quát hắn.

Hết chương 3107.

Chương 3108. Một mình xông vào Thiết phủ

“Đại nhân, có một kẻ tự xưng là Hàn Sâm nói tới bái kiến ngươi.” Thiết Mạc đang chuẩn bị khởi động lực lượng của ma chủng Tư Mệnh dồn Hàn Sâm vào chỗ chết, thì đột nhiên nghe thấy có người ở bên ngoài bẩm báo.

“Cái gì? Hàn Sâm hắn dám tới thành Băng Tuyết ư?” Lỗ Tam Trực chợt †ỏ ra giận dữ.

“Hắn dẫn theo bao nhiêu người tới?” Thiết Mạc cau mày hỏi. “Chỉ có một.” Hộ vệ ở bên ngoài đáp. “Một?” Thiết Mạc hơi ngẩn ra.

“Đại nhân, trong chuyện này chắc chắn là có âm mưu.” Lỗ Tam Trực vội vàng nói.

“Ở trong phủ của ta thì hắn gây ra trò gì được? Ta muốn xem thử hắn muốn làm gì, mời hắn vào phòng tiếp khách đi.” Thiết Mạc thong dong nói.

Thành Băng Tuyết là nơi ở của hắn, dù là cường giả đỉnh cấp của đế quốc Đại Tần tới đây thì cũng phải kiêng ky ba phần, chứ đừng nói là một Hàn Sâm.

Thiết Mạc nhanh nhẹn thu ma chủng Tư Mệnh đã biến thành dáng dấp của Hàn Sâm vào trong ấn Thần Linh. Bây giờ hết thảy mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ cần hắn nghĩ thì đã có thể đồn Hàn Sâm vào chỗ chất.

Nhưng không sử dụng tổ chức gen, chỉ dùng máu tươi của bản thân để cướp đoạt tính mạng của đối phương thì có một tai hại.

Lấy mạng đối phương bằng tổ chức gen, nếu bị cắn trả như thì thương tổn mà bản thân phải chịu sẽ rất nhỏ. Nhưng nếu lấy mạng đối phương bằng chính máu của bản thân, nếu bị đối phương phản công ngược lại thì sẽ phải chịu tổn thương rất là lớn.

Dầu gì thì phương pháp đoạt mệnh bằng máu tươi này, Thiết Mạc là dùng chân huyết của bản thân làm dẫn, cộng thêm cả năng lực tâm linh của bản thân Thiết Mạc lại chọn hình tượng của Hàn Sâm, nên hắn đã sinh ra liên hệ chặt chẽ với Hàn Sâm rồi. Nếu không thì chỉ với một cái tên, khó tránh khỏi trường hợp có người trùng tên trùng họ.

Thiết Mạc và Lỗ Tam Trực cùng nhau đi ra thì thấy Công Thúc Chỉ và Tư Đồ Nhã cũng đang đợi ở bên ngoài.

“Mạc đại nhân, tên Hàn Sâm kia lại dám vác xác tới Thiết phủ, đây là cơ hội tốt nhất để giết hắn, kính xin đại nhân hạ lệnh giết báo thù cho †a.” Công Thúc Chỉ cực kỳ phẫn nộ nói.

“Đây là chuyện đương nhiên, nhưng mà trước đó nghe thử xem hắn muốn nói gì cũng không sao.” Thiết Mạc vừa nói vừa đi về phía phòng tiếp khách.

Công Thúc Chỉ không dám làm trái ý Thiết Mạc nên đành nói: “Mạc đại nhân, lão hủ đi cùng ngươi đi, ta muốn được tận mắt nhìn thấy hắn chết”

“Được thôi.” Thiết Mạc thản nhiên nói.

Công Thúc Chỉ đi theo sát ở phía sau của Thiết Mạc, một trái một phải cùng với Lỗ Tam Trực vào phòng tiếp khách, Tư Đồ Nhã hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn đi theo.

Hàn Sâm đang thưởng thức tranh vẽ trên tường trong phòng khách thì thấy đám người Thiết Mạc đi vào, hắn nhìn người cầm đầu kia rồi hỏi: “Các hạ là Thiết Mạc đại nhân đúng không?”

“Đúng vậy, bổn tọa chính là Thiết Mạc, ngươi đến tìm ta là có chuyện gì?” Thiết Mạc ngồi ở trên chỗ chủ vị, trong lúc lơ đãng để lộ ra sự thô bạo, hắn bình tĩnh hỏi Hàn Sâm.

Mọi thứ liên quan tới Hàn Sâm hắn đã điều tra rõ ràng, hơn nữa cũng đã xem qua dáng dấp của Hàn Sâm trong hình ảnh mà Lỗ Tam Trực mang về, nếu không thì hắn cũng không thể nào sử dụng tâm linh khóa Hàn Sâm.

“Lần này ta tới chỉ vì một chuyện thôi, đó là mong đại nhân giết chết Công Thúc Chỉ và Tư Đồ Nhã, làm được vậy thì chuyện cổ tế đồng ta sẽ xí xóa, ta và đại nhân sẽ không còn ân oán nữa.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“To gan!” Hàn Sâm vừa dứt lời thì Lỗ Tam Trực gầm lên đầu tiên.

Công Thúc Chỉ cũng nói với Thiết Mạc: “Người này lại dám ngông cuồng như vậy, xin đại nhân hãy ra lệnh chém.”

Thiết Mạc không để ý đến bọn họ, hắn chỉ nhìn Hàn Sâm với vẻ lạnh lùng: “Tần quốc là nơi có pháp lý, ngươi tưởng ỷ vào quyền thế của Thái tử là có

thể một tay che trời thật sao? Đừng nói bây giờ Thái tử vấn chưa thừa kế ngôi vị, dù hắn có kế thừa ngôi vị Hoàng đế của Tần quốc thì cũng không thể không màng tới phép tắc trị quốc, làm xằng làm bậy theo gian nịnh được."

"Những lời mà Mạc đại nhân đúng là nói có sách, mách có chứng, chính trực kiên trung ha." Hàn Sâm thản nhiên nói.

"Ngươi đang châm chọc bổn tọa đó hả?" Thiết Mạc ngồi ở địa vị cao lâu rồi, nên dù không dùng tới chủng gen thì loại khí thế được sinh ra †ừ việc hắn ngồi trên địa vị cao lâu rồi cũng đủ làm cho người ta cảm thấy có một loại áp bách vô hình đang phủ xuống, như thể bị ánh mắt sắc bén như đao của hắn nhìn một cái là sẽ sợ tới mềm nhũn chân tay vậy.

Đáng tiếc loại khí thế này có tác dụng với người khác nhưng lại chẳng có tác dụng gì với kiểu người phá vỡ thiên địa, đến Thần miếu cũng còn dám đập như Hàn Sâm.

Hàn Sâm từ chối cho ý kiến, tiếp tục nói: "Lần này ta tới đây, thứ nhất là không phải ỷ vào quyền thế của Thái tử, thứ hai là không phải tới để giảng đạo lý. Ta chỉ muốn hỏi Mạc đại nhân một câu, hai kẻ Công Thúc Chỉ và Tư Đồ Nhã này, đại nhân có giết hay không?"

"Không giết thì sao?" Mắt ưng của Thiết Mạc trở nên sắc bén, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, khí thế không giận tự uy quả thực phi phàm.

"Mạc đại nhân, tại hạ thật sự không muốn dính quá nhiều máu tươi." Hàn Sâm khẽ thở dài.

Những lời này của Hàn Sâm là những lời nói thật xuất phát tâm can, hắn trước giờ đều không phải người thích giết chóc, vấn đề có thể giải quyết được mà không cần giết người thì hắn luôn không muốn làm hai tay mình bị dính máu tanh.

Nhưng mà lời này lọt vào trong tai đám người Thiết Mạc thì lại thành cuồng vọng tự đại vô cùng.

Đám người Lỗ Tam Trực gầm lên, mà Thiết Mạc thì tức quá hóa cười: "Được lắm, được lắm, vậy để ta xem thử ngươi muốn dính máu tươi ở trong phủ của Thiết Mạc như thế nào."

Hàn Sâm biết đã không còn khả năng bàn bạc tiếp nữa rồi, và thế là hắn cũng chẳng nói gì thêm, chỉ triệu hồi Huyết Mị Linh ra rồi dung hợp làm một với bản thân.

Chủng gen được triệu hồi ra cùng lúc đó còn có Huyết Thần Long, và nó cũng dung hợp một cách hoàn mỹ với bản thân Hàn Sâm.

Huyết Thần Long trao cho hắn vảy tím, bao bọc cả người hắn vào trong, còn Huyết Mị Linh thì làm tóc hắn rũ xuống và biến thành máu đỏ, sau lưng còn mọc ra một cái đuôi khỉ.

Ánh mắt của Hàn Sâm thì chịu ảnh hưởng chung của cả Huyết Thần Long và Huyết Mị Linh nên biến thành một màu đỏ tím yêu dị, đã thế trên người hắn còn tản ra quầng sáng hai màu đỏ tím nữa, trông hắn giống như một con ác quỷ yêu dị vậy.

"Dám sử dụng chủng gen ở Thiết phủ, ngươi chán sống." Lỗ Tam Trực hợp thể với một con lôi hỏa sư, vung một quyền mang theo lực lượng lôi hỏa kinh khủng về phía Hàn Sâm.

Luồng lực lượng lôi hỏa ấy biến hóa thành hùng sư tràn đầy lực lượng có tính bạo tạc kinh khủng, bổ nhào về phía Hàn Sâm.

Công Thúc Chỉ hận Hàn Sâm cực kỳ, gần như là ra tay cùng lúc với Lỗ Tam Trực, chủng gen mà hắn dung hợp là một con Huyền Âm lang, chủng gen cấp Thần, hơn nữa nó đã được hắn thăng cấp lên hình thái cuối cùng, đây mới là chủng gen mạnh nhất của hắn.

Trên đầu Công Thúc Chỉ mọc ra tai sói, sau lưng thì mọc ra đuôi sói, còn trên người thì mọc lông đen. Hắc khí âm u lạnh lẽo tản ra từ trên người bị hắn ngưng tụ vào trong tay rồi chộp thẳng vào đầu Hàn Sâm, và rồi hắc khí màu đen đó biến thành một đầu sói màu đen.

Tư Đồ Nhã cắn răng, trong miệng hắn phát ra một tiếng như tiếng chim sơn ca hót, những tiếng đó hóa thành hàng loạt sóng âm dập dờn tản ra, vọt về phía lôi hỏa sư và đầu sói màu đen như thủy triều, làm lực lượng của lôi hỏa sư và đầu sói màu đen đều mạnh lên không ít.

Hai luồng lực lượng khủng bố đó hùng hổ cuồng bạo nhào về phía Hàn Sâm trong sự trợ giúp của sóng âm như thủy triều.

Sắc mặt của Hàn Sâm vẫn rất bình tĩnh, hắn chỉ giơ một nắm tay lên, hai dòng khí đỏ tím ngưng tụ trên nắm tay hắn, loáng thoáng truyền ra tiếng rồng ngâm.

“Không ổn, hắn là quý tộc Thần Huyết thật, các ngươi mau lui lại.” Thiết Mạc lớn tiếng quát.

Nhưng đã không còn kịp rồi, Hàn Sâm đã sử dụng kỹ năng hợp thể gen của Huyết Thần Long - Huyết Long Thăng Thiên. Một con cự long màu đỏ tím gào thét lao ra từ nắm đấm của Hàn Sâm, đánh tan lực lượng của lôi hỏa sư và đầu sói màu đen rồi vẫn không xông về phía trước với phong thái bá đạo không gì sánh kịp, trong nháy mắt hủy diệt hết thảy.

Hết chương 3108.

Chương 3109. Huyết Long Thăng Thiên

Thiết Mạc chỉ trong chớp mắt đã biến thành chiến thần Băng Tuyết, một đầu tóc đen biến thành tóc trắng, làn da cũng trở nên trong suốt lóng, cả người hắn tản ra hàn khí mãnh liệt, khắp bốn phía tự dưng có bông tuyết rơi xuống, hắn vung một quyền về phía Huyết Long Thăng Thiên của Hàn Sâm, nhưng tiếc là vẫn chậm một chút.

Ầm!

Lỗ Tam Trực và Công Thúc Chỉ là kẻ đứng mũi chịu sào, bị lực lượng bá đạo của Huyết Long Thăng Thiên đánh bay ra ngoài, đập đổ vách tường của phòng tiếp khách, Tư Đồ Nhã phun máu liên tiếp lui về phía sau.

Lực lượng của Huyết Long Thăng Thiên và Thiết Mạc lực Thần Băng Tuyết đụng vào nhau, chỉ trong chớp mắt đã đánh bay nóc phòng khách, đại sảnh lớn như cung điện trong nháy mắt tan tác.

“Hàn Sâm, ngươi dám ra tay thất đấy à?” Sắc mặt của Thiết Mạc âm trầm, hắn đứng ở trên phế tích của phòng khách, mái tóc trắng tung bay, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Hàn Sâm.

Rất nhiều cường giả của Thiết phủ đều lao đến, trên người người nào người nấy đều tản ra luồng khí tức chủng gen mạnh mẽ, vây cả đống phế tích lại.

Công Thúc Chỉ và Lỗ Tam Trực cũng bị người ta đỡ dậy, nhưng vết thương của bọn họ quá nặng, vẫn hộc máu không ngừng, có người sử dụng chủng gen có sức mạnh chữa lành để trị liệu vết thương trên người bọn họ, nhưng mà tác dụng cũng không rõ ràng lắm.

“Mạc đại nhân, ta đã nói không muốn dính máu tươi rồi, nhưng đáng tiếc Mạc đại nhân ngươi vẫn khăng khăng làm theo ý mình, tại hạ đây cũng là hết cách rồi.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Thiết Mạc giận quá mà cười: “Ngươi tưởng ngươi có quý tộc Thần Huyết thì muốn làm gì thì làm sao? Ta vốn nể mặt Thái tử nên định để cho ngươi toàn thây, nhưng xem vẻ là không cần rồi.

Nói rồi Thiết Mạc lập tức hành động, ma chủng Tư Mệnh đã biến thành dáng dấp của Hàn Sâm bỗng dưng xuất hiện, trên người giống như băng tuyết của Thiết Mạc tuôn trào ra làn sương đen quỷ dị. Một †ay của hắn bỗng đặt lên đỉnh đầu của ma chủng Tư Mệnh, sương đen kinh khủng rót thẳng vào bên trong cơ thể ma chủng Tư Mệnh từ đỉnh đầu.

“Đây là chủng gen đã hại Phượng Phi Phi à?” Hàn Sâm nhìn ma chủng Tư Mệnh, khi thấy dáng dấp của ma chủng Tư Mệnh là hình dáng của mình thì hắn chợt hiểu ra điều gì đó.

“Hàn Sâm, hôm nay ngươi ra tay ở thành Băng Tuyết của ta, đây đã là tội chết rồi. Nhưng bổn tọa sẽ không cho ngươi chết dễ dàng như vậy đâu.” Thiết Mạc nhìn chằm chằm Hàn Sâm đầy lạnh lùng, sương đen trên người không ngừng tuôn về phía ma chủng Tư Mệnh.

Lúc này ma chủng Tư Mệnh bỗng dưng lại thất khiếu chảy máu, trông †hê thảm như ma quỷ, đã thế nó còn duỗi hai tay ra, mười ngón tay của nó giống như cái dùi sắc, vung lên cắm vào mặt mình.

Răng rắc!

Mười ngón tay đâm thẳng vào trong mặt, đâm thủng luôn hai mắt, để lại trên mặt mười lỗ máu, và máu tươi tuôn ra như suối từ những lỗ máu ấy.

“Hôm nay bổn tọa sẽ khiến ngươi tự lột da, tự dóc xương của mình, để người trong thiên hạ này biết, kết cục của việc làm kẻ địch với Thiết Mạc ta.” Giọng nói thâm trầm của Thiết Mạc vừa ngớt thì ánh mắt hắn nhìn về phái Hàn Sâm cũng ngây ra.

Nếu là tình huống bình thường thì lúc này Hàn Sâm phải làm ra động tác giống y như ma chủng Tư Mệnh rồi, lấy mười ngón tay đâm thủng hai mắt và khuôn mặt của hắn rồi mới đúng.

Nhưng lúc này Hàn Sâm vẫn đứng ở nơi đó, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Thiết Mạc, trên khuôn mặt của hắn không hề có chút thay đổi nào và cũng càng không lấy hai tay của mình cắm vào trong hai mắt và da thịt trên mặt của mình.

“Không thể nào…” Thiết Mạc thấy kinh hãi trong lòng, Thiết gia nắm giữ cấm vệ quân vương đình suốt ba đời, đến cả những huyết mạch hoàng tộc, kia cũng phải kiêng ky Thiết gia ba phần, và điều này cũng làm Thiết Mạc bá đạo quen rồi.

Nếu là cường giả nổi tiếng khắp thiên hạ thật, thì có lẽ Thiết Mạc sẽ kiêng ky phần nào, và không muốn trở thành kẻ thù không đội trời chung. Tiếc rằng Hàn Sâm chỉ là kẻ vô danh từ bên ngoài tới, dù may mắn có được truyền thừa của quý tộc Thần Huyết thì hắn cũng chỉ là một tân quý tộc không có bối cảnh mà thôi, Thiết Mạc hoàn toàn không coi hắn ra gì.

Nhưng mà hôm nay đến ma chủng Tư Mệnh cũng không ảnh hưởng được đến Hàn Sâm, đã buộc Thiết Mạc phải nhìn thẳng vào con người của Hàn Sâm.

"Chết đi cho ta!" Thiết Mạc nổi giận gầm lên một tiếng, sương đen trên người ồ ạt đổ về phía ma chủng Tư Mệnh như thủy triều, mười ngón †ay của ma chủng Tư Mệnh kia dồn sức đâm xuyên qua xương đầu, như thể muốn xé đầu lâu của mình thành hai nửa vậy.

"AI" Đột nhiên Thiết Mạc hét thảm lên một tiếng, máu tươi trong miệng phun ra như xối, người hắn như bị một lực lượng vô hình đánh bay, đập mạnh vào vách tường của cung điện, đạp sập luôn một tòa cung điện.

Lực lượng của ma chủng Tư Mệnh lực lượng là thuộc về hệ số mệnh, dù là quý tộc Thần Huyết tới đây thì với sự gia trì của huyết mạch Âm Ty mà Thiết Mạc sở hữu thì hắn cũng có thể cho kia quý tộc Thần Huyết ăn thiệt lớn.

Đáng tiếc Hàn Sâm lại khác, hắn vốn không thuộc về thế giới này, mà thế giới này cũng không có số mệnh thuộc về hắn, nên đương nhiên lực lượng của ma chủng Tư Mệnh chẳng có hiệu quả gì với hắn.

Lúc này mặt Thiết Mạc thất khiếu chảy máu, trông giống như lệ quỷ, hắn lao ra từ trong đống phế tích của cung điện, máu tươi trên mặt vẫn chảy không ngừng.

Mà lúc này cả người ma chủng Tư Mệnh kia lại tản ra hắc khí, biến từ dáng dấp Hàn Sâm về một thành một cổ nhân thanh đồng không có mặt chỉ trong phút chốc, rõ ràng là lực lượng bị phá, đã mất tác dụng.

"Hôm nay ta chỉ đến vì bốn người Công Thúc Chỉ, Tư Đồ Nhã, Lỗ Tam Trực và Thiết Mạc, không muốn làm tổn thương tính mạng của những

người khác. Nhưng nếu có ai dám ngăn trở thì ta cũng không ngại cả hai tay đều bị dính vong hồn đâu.” Huyết khí trên người Hàn Sâm bùng nổ, vung một quyền nện về phía Công Thúc Chỉ đang bị trọng thương.

Huyết Long gầm thét cuộn người, hùng hổ vọt về phía Công Thúc Chỉ với phong thái vô cùng bá đạo, lướt ngang bầu trời.

“Mạc đại nhân cứu mạng…” Công Thúc Chỉ quá sợ hãi, vội vàng muốn rút lui và đồng thời còn lớn tiếng cầu cứu.

Nhưng tiếc là đã không còn kịp rồi, trong chớp mắt lực lượng của Huyết Long Thăng Thiên đã đến trước mặt hắn, Công Thúc Chỉ chỉ đành liều mạng ngưng tụ lực lượng để ngăn cản.

Ầm!

Người Công Thúc Chỉ và Huyền Âm Lang mà hắn hợp thể đều bị nện nát thành huyết vụ, mấy tên hộ vệ, gia thần của Thiết phủ tưởng muốn ngăn cản giúp hắn cũng đều chấn tới phun máu bay ra ngoài, rơi xuống mặt đất sống chết không rõ.

Lực lượng bá đạo tuyệt đối nhất thời làm chấn động rất nhiêu cường giả của Thiết phủ, lực lượng thế này thì đã vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của người bình thường rồi.

Hàn Sâm không hề dừng lại, ánh mắt hắn nhìn về Tư Đồ Nhã, làm Tư Đồ Nhã sợ tới mặt cắt không còn một giọt máu ngay tức khắc, chân hắn như nhữn ra vừa lui về phía sau vừa la lớn: "Đừng… Đừng giết ta…"

Hàn Sâm không nói một lời, lực lượng bá đạo của Huyết Long Thăng Thiên lại bị phát động, điên cuồng lao về phía Tư Đồ Nhã.

Lần này không có ai dám ra tay ngăn cản lực lượng kinh khủng kia thay Tư Đồ Nhã nữa, cả đám hộ vệ và gia thần của Thiết phủ thi nhau lui về phía sau. Tư Đồ Nhã bị lực lượng của Huyết Long Thăng Thiên cắn nuốt luôn, chỉ trong phút chốc đã biến thành huyết vụ.

Hàn Sâm còn muốn giết Lỗ Tam Trực thì Thiết Mạc lại lao đến, hắn giận giữ vô cùng, nói: "Ngươi đúng là chán sống rồi, giết hắn cho ta."

Có mệnh lệnh của Thiết Mạc, những hộ vệ kia và gia thần kia không dám lui về sau nữa, đều điều động lực lượng vây giết Hàn Sâm.

Thiết Mạc mình cũng ngưng tụ lực lượng của Thần Băng Tuyết và chủng gen riêng Tuyết Sơn Thần Viên, lấy kỹ năng hợp thể gen - Tuyết Thần Gào Thét đón đầu Huyết Long Thăng Thiên của Hàn Sâm.

Đùng!

Huyết Long cuồng dại, bá đạo vô song phá hủy hết thảy, chấn cho Thiết Mạc và một đám cường giả của Thiết phủ đều hộc máu lui về phía sau, sắc mặt của cả đám cực kỳ khó coi.

Lực lượng của thần mạch Huyết Long phối hợp với chủng gen riêng Huyết Thần Long, cộng thêm cả sự gia trì của lực lượng Huyết Mị Linh nữa, đã sớm vượt qua cực hạn lực lượng mà người bình thường có thể đạt tới rồi.

“Giết hắn, giết hắn cho ta.” Trong lòng Thiết Mạc hận vô cùng, hắn ra

lệnh hộ vệ và gia thần vây giết Hàn Sâm, song bản thân lại nhanh chóng lui về phía sau, xông về phía Thần miếu Băng Tuyết. Hắn muốn hợp thể với Thần Băng Tuyết, muốn giết chết kẻ cuồng vọng Hàn Sâm này ở nơi đây, tuyệt đối không thể để hắn còn sống mà rời đi Thiết phủ.

Hết chương 3109.

Chương 3110. Nữ thần Băng Tuyết

Hàn Sâm cũng không vội vã đuổi theo Thiết Mạc làm gì, hắn vung một quyền về Lỗ Tam Trực.

Giờ Lỗ Tam Trực đã bị trọng thương, hoàn toàn không có năng lực ngăn cản, và rồi hắn vẫn bị một đòn Huyết Long Thăng Thiên đánh thành huyết vụ trong khi Hàn Sâm đang bị rất nhiều hộ vệ và gia thần vây giết.

Huyết Long Thăng Thiên đúng là kỹ năng hợp thể gen bá đạo cực kỳ, hiện giờ Huyết Thần Long vẫn chỉ trong trạng thái ấu sinh mà đã đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, trấn giết hết thảy thế này rồi. Nếu như đợi tới khi Huyết Thần Long tiến hóa tới trạng thái cuối cùng thì không biết là còn kinh khủng cỡ nào.

Rất nhiều hộ vệ và gia thần của Thiết phủ đều sợ hãi, mặc dù thành Băng Tuyết cách thành Ngọc Bích khá xa, phải sử dụng trạm truyền tống thì mới tới được nơi này.

Nhưng mà dù sao cũng là hành tinh trực thuộc của thành Ngọc Bích, lại là lãnh địa của Đại thống lĩnh cấm vệ quân, nên cho tới bây giờ vẫn chưa có ai dám gây chuyện ở chỗ này.

Mà hôm nay lại có người đánh thẳng vào Thiết phủ, còn giết tới quý tộc Thần Huyết Thiết Mạc phải trốn vào Thần miếu, đây là nhân vật khủng bố nhường nào cơ chứ, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Dù biết rõ là không địch lại nhưng hộ vệ và gia thần vẫn liều chết lao thẳng về phía Hàn Sâm, không ai lùi bước.

Đế quốc Đại Tân không giống với sáu đại đế quốc khác lắm, đế quốc Đại Tần đã từng gần như thống trị đại vũ trụ một lần, mặc dù nó đã chuyển từ hưng thịnh thành suy vong vì sự mất tích của Tần Tu, sau đó còn suýt nữa thì bị các đế quốc khác liên thủ tiêu diệt.

Sau đó đế quốc Đại Tần trọng dụng lý luận của Pháp gia, thực hiện pháp chế hiếm thấy của thời đại đế quốc, thưởng phạt phân minh thì mới khiến đế quốc Đại Tần từ suy chuyển mạnh. Ở trong dòng sông dài lịch sử đã có không biết có bao nhiêu đế quốc bị tiêu diệt, nhưng đế quốc Đại Tần vẫn phát triển cho đến ngày nay và trở thành một trong bảy đại đế quốc, việc kiên trì đi theo con đường pháp chế cũng có công lao trong đó.

Mặc dù quốc pháp của đế quốc Đại Tần không hoàn thiện cho lắm, mà quý tộc cũng có rất nhiều đặc quyền, nhưng khi so với đế quốc khác thì đã được coi là một ngoại tộc.

Dù là bình dân hay quý tộc, hễ mở miệng là sẽ nói tới pháp, lấy pháp luật làm niềm kiêu ngạo, đến cả là Hoàng đế của đế quốc hiện giờ cũng thường xuyên bị các đại thần lấy pháp luật khuyên nhủ.

Luật pháp của Đế quốc Đại Tần có mặt khoan dung, nhưng cũng có mặt tàn khốc. Nếu như những hộ vệ và gia thần này lâm trận lùi bước, thì thứ chờ bọn họ không chỉ là chính bản thân mình phải chịu hình, mà đến cả người nhà cũng phải chịu tội liên đới, sự tàn khốc của nó không tài nào tưởng tượng nổi.

Rất nhiều người thà chết trận, chứ cũng không muốn làm liên lụy tới người nhà của mình, cho nên dù họ biết thừa là không địch lại nhưng vẫn muốn tử chiến.

Trong lòng Hàn Sâm cũng hiểu điều này, hắn không muốn hai tay dính máu tươi không cần thiết, nên sau khi giết chết Lỗ Tam Trực thì cự long gầm thét trên nắm tay đánh ra một con đường, phóng về phía Thần miếu Băng Tuyết.

Ba ngàn thiết giáp cũng không ngăn được lực lượng bá đạo của Huyết Long Thăng Thiên, tất cả hộ vệ và gia thần ngăn chặn ở phía trước đều bị long khí cuồn cuộn đánh văng ra, không ai ngăn được đường mà Hàn Sâm đi.

Thiết Mạc đã trốn vào bên trong Thần miếu Băng Tuyết, hắn lau đi máu tươi trên mặt, sát ý trong lòng cuồn cuộn.

Thiết gia là quý tộc Thần Huyết cha truyền con nối, lại trấn thủ thành Ngọc Bích, làm Đại thống lĩnh của cấm vệ quân vương đình suốt ba đời, có thể nói là quyền thế ngập trời, nên sao hắn chịu sao nổi loại vũ nhục bị người ta giết tới tận cửa, còn bị đả thương này cơ chứ.

Thiết Mạc hận tới muốn điên, dồn cả tâm trí vào việc muốn giết Hàn Sâm, sau khi vào trong Thần miếu thì thẳng tay cắt bàn tay của mình, để máu tươi chảy vào trong thần lư trên thần án, đồng thời quỳ gối trước Thần Băng Tuyết và thỉnh cầu, còn kích phát cả huyết mạch Thần Băng Tuyết của bản thân nữa.

Tượng thần của Thần Băng Tuyết là được điêu khắc từ ngọc thạch trông giống băng tinh, Thần Băng Tuyết giống như tiên tử ở Quảng Hàn cung, nhưng lụa trắng đã che đi mặt mũi của nàng, nên không thấy rõ được nàng trông ra sao.

Mà ánh mắt lộ ra ngoài kia lại làm cho người cảm thấy nàng thần thánh và cao quý, khiến người ta không dám đối mặt với nàng, như thể chỉ liếc nhìn nàng một cái cũng là tỏ ra khinh nhờn nàng.

Khí băng tuyết trên người Thiết Mạc bay lên, nó vọt lên trời cao như một đống lửa, đồng thời bên trong thần lư cũng có băng diễm tuôn trào ra. Mà tượng thần kia giống như bị triệu hồi vậy, sinh ra cộng hưởng với Thiết Mạc và thần lư, cũng tản ra khí tức băng tuyết khủng bố.

Một quang ảnh trong suốt dần hiện ra từ tượng thần, trông giống như nữ thần Băng Tuyết đến từ Thần giới, mang theo lực lượng vô tận dần phủ xuống. Cả Thần miếu Băng Tuyết cũng bị đóng băng bởi lực lượng kinh khủng kia, trên tất cả mọi vật thể đều có một lớp hàn băng, đến cả không khí cũng như đọng lại.

Thiết Mạc mừng rỡ như điên khi cảm thụ được khí tức kinh khủng cực kỳ kia, hắn ngẩng đầu nhìn về tượng thần, chỉ thấy kia quang ảnh của nữ thần Băng Tuyết đã hiện ra rõ ràng tới nhìn thấy được, nàng đứng trôi nổi ở trên thần lư, đầy ngạo nghễ miệt thị chúng sinh.

“Con cháu đời thứ chín của Thiết gia Thiết Mạc, mong đại nhân hợp thể chém giết cường địch với ta.” Thiết Mạc vội vàng dập đầu bái lạy thỉnh cầu với quang ảnh của nữ thần Băng Tuyết.

Mặc dù nữ thần Băng Tuyết ban cho Thiết gia huyết mạch truyền từ đời này qua đời khác, trở thành người bảo vệ trên danh nghĩa của Thiết gia, cùng một giuộc với Thiết gia.

Nhưng mà trên thực tế, nữ thần Băng Tuyết càng giống Thần Minh mà Thiết gia cung phụng hơn. Ngoài tổ tiên Thiết gia đời thứ nhất được nữ thần Băng Tuyết công nhận thì những truyền nhân khác của Thiết gia, nếu muốn mời nữ thần Băng Tuyết tới hợp thể chiến đấu, thì phải cung kính thỉnh cầu, chứ không thể khống chế nàng một cách tự nhiên.

“Tuân theo khế ước thần từ viễn cổ, bổn thần ban cho ngươi thần lực tối cao, cho đến ngày sa đọa của thế giới này.” Thần âm lạnh như băng vang lên, song quang ảnh của nữ thần Băng Tuyết cũng phủ xuống người Thiết Mạc.

Thể Thần Linh của nữ thần Băng Tuyết tan thành hàng loạt băng quang tuyết khí, ngưng tụ về phía đỉnh đầu của Thiết Mạc. Thiết Mạc chịu đựng sự xâm lấn của lực lượng kinh khủng, người hắn không tự chủ được đứng lên, cả người tản ra khí diễm lạnh như băng.

Đúng lúc này Hàn Sâm cũng tiến vào Thần miếu Băng Tuyết, thấy Thiết Mạc đang dung hợp với nữ thần Băng Tuyết.

Thiết Mạc đứng ở trước thần án, băng diễm trên đỉnh đầu chập chờn, một pho tượng Thần Linh được biến thành từ băng quang đang phủ xuống, mà bên ngoài thân thể của hắn thì đang dần ngưng tụ ra một bộ băng giáp, trên đỉnh đầu còn xuất hiện một mũ miện có hình dáng đơn sơ trông giống ngọc tuyết băng tỉnh.

Thiết Mạc nghe thấy tiếng động thì bèn xoay người nhìn về phía cửa lớn, vừa liếc mắt thì đã thấy Hàn Sâm, sát ý trên người hừng hực, hắn nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói với giọng căm hận, gằn từng câu từng chữ: "Mới có được một huyết mạch Thần Linh mà đã hung hăng ngang ngược đến thế này rồi. Hôm nay bổn tọa phải cho ngươi biết, ai mới là thiên tuyển chỉ tử, mới là người Thần chọn thật sự. Quốc pháp Đại Tần không tha cho ngươi, và Thiết Mạc ta càng không muốn tha cho ngươi, ngươi phải sống cho lâu vào, sống để nhìn bổn tọa cắt đứt thần mạch của ngươi ra sao, lóc từng tấc từng tấc thịt của ngươi xuống kiểu gì…"

Thiết Mạc nói với vẻ cực kỳ phân nộ, trong lòng hận như muốn điên lên.

Chín đời của Thiết gia chưa từng chịu khuất nhục như thế bao giờ, thế mà giờ lại bị người giết tới tận cửa, cục tức này hắn có nuốt thế nào cũng không trôi được. Nếu không băm Hàn Sâm ra thành vạn đoạn thì e mặt mũi của nhà lão Thiết sẽ bị mất hết, sau này dừng chân sinh sống ở thành Ngọc Bích này thế nào cơ chứ?

Đường đường là chủ của cấm vệ quân vương đình mà đến nhà mình còn không bảo vệ được, thì bảo vệ sự an toàn của thành Ngọc Bích thế nào?

Ngay lúc Thiết Mạc đang tức giận, thì chợt cảm thấy lực lượng của nữ thần Băng Tuyết đặt ở trên người hắn đang rút vê một cách quỷ dị, băng giáp và mũ miện ngưng tụ ra ở trên người đều đang tan ra nhanh chóng.

Mà nữ thần Băng Tuyết Nguyên vốn đã sắp giáng trần hoàn thành, giờ lại tách ra khỏi người hắn, trôi nổi trên thần án.

"Đại nhân, ngươi làm gì vậy?" Thiết Mạc thấy hoảng sợ trong lòng, nhìn về phía quang ảnh của nữ thần Băng Tuyết đang lơ lửng ở trên thần án. Trong lịch sử của Thiết gia, hình như chưa xuất hiện tình huống như thế bao giờ.

Nữ thần Băng Tuyết không trả lời, thậm chí còn chẳng thèm liếc hắn một cái, nàng đáp xuống đất, đi tới trước mặt Hàn Sâm, hành đại lễ vạn phúc và cúi đầu nói: “Tiểu thần Băng Tuyết, bái kiến đại nhân.”

Hết chương 3110.

Chương 3111. Cứu ngươi kiểu gì?

Cả người Thiết Mạc như bị người ta đâm mạnh cho một đao vào ngực, hắn mở to hai mắt ra nhìn Hàn Sâm và quang ảnh của nữ thần Băng Tuyết đang đứng ở trước cửa lớn của Thần miếu đầy vẻ hoảng sợ.

Thần Linh là tối cao, loại ý niệm này đã ăn sâu bén rễ vào trong tư tưởng của người thuộc các đế quốc. Dù khi có khế ước với Thần Băng Tuyết, có thể coi như là đồng bạn, nhưng Thiết gia chưa bao giờ có chút ý nghĩ khinh nhờn nào với Thần Băng Tuyết, bọn họ vẫn luôn tôn thờ, coi là thần hộ mệnh của Thiết gia.

Nhưng mà hôm nay vị thần hộ mệnh của Thiết gia, đường đường là nữ thần Băng Tuyết, giờ lại hành đại lễ với Hàn Sâm, đã thế còn như bề dưới bái kiến bề trên, cung kính gọi tiếng đại nhân. Điều này đã khiến Thiết Mạc gần như không dám tin tất cả những gì đang xảy ra là thật.

“Trời ạ! Rốt cuộc ta đã kết thù với quái vật khủng bố nhường nào thế này?” Chỉ trong nháy mắt, Thiết Mạc cảm thấy trời đất quay cuồng, suýt nữa thì đứng không vững, ngã ra đất.

Gia thần và hộ vệ của Thiết phủ cũng đã đuổi tới bên ngoài của Thần miếu, nhưng lúc này Thần miếu bị băng quang tuyết khí bao phủ, làm bọn họ không tài nào tới gần được và cũng không thấy rõ được tình huống bên trong.

Có một gia thần có được chủng gen cấp Thần ngưng tụ lực lượng, muốn xông thẳng vào trong băng quang tuyết khí, và rồi suýt nữa bị đóng bằng thành khối chỉ trong chớp mắt, hắn hoảng sợ lùi về phía sau, mà hai tay tiếp

xúc với băng quang tuyết vụ đầu tiên cũng đã bị đông lạnh tới mất đi tri giác.

Mọi người ai nấy đều sợ hãi, không dám tiếp xúc với băng quang tuyết vụ nữa, chỉ đành vây Thần miếu lại.

Bên trong Thần miếu Băng Tuyết, người Thiết Mạc run rẩy, trong đôi mắt hắn hẳn toàn tơ máu, nhìn Hàn Sâm đầy vẻ hoảng sợ, nỗi sợ hãi cái chết dần dấy lên trong lòng hắn.

"Không thể nào… Nữ thần Băng Tuyết là thần bảo vệ của Thiết gia bọn †a… Ta có huyết mạch Băng Tuyết… Nàng không vứt bỏ ta được… Không thể nào…"

Hàn Sâm chẳng thèm nhìn Thiết Mạc, hắn đưa mắt ngắm nữ thần Băng Tuyết đang ở trước mặt hỏi: "Hắn là người của ngươi à?"

Mặc dù lúc trước nữ thần Băng Tuyết không ở chỗ này, nhưng lúc này nàng cũng đoán sơ sơ được là đã xảy ra chuyện gì, thản nhiên nói: "Ta từng ký khế ước thần với tổ tiên Thiết gia, cho phép Thiết gia có huyết mạch Thần của ta"

"Người này muốn giết ta, nếu hắn đã là người của ngươi thì ngươi nói xem, nên xử trí hắn thế nào?" Hàn Sâm nhìn nữ thần Băng Tuyết hỏi.

Trong lòng Thiết Mạc thấy khủng hoảng cực kỳ, vội vàng kêu lên: "Đại nhân… Ngươi là thần bảo vệ của Thiết gia ta… Ngươi phải cứu ta…"

Nhân loại trong đại vũ trụ đế quốc đều mượn những ngoại lực như Thần Linh và chủng gen, không hề coi trọng việc tu hành của bản thân. Mặc dù Thiết Mạc ngồi ở địa vị cao, có phong thái kiêu hùng, nhưng sự sợ hãi khi đối mặt với tử vong là không ngăn cản nổi, hắn quyền cao chức trọng, thê thiếp thành đoàn, phú khả địch quốc, sao mà nỡ chết được có chứ.

Nhưng mà một câu mà nữ thần Băng Tuyết nói ra này lại đánh Thiết Mạc rơi vào địa ngục khôn cùng trong nháy mắt.

Nữ thần Băng Tuyết liếc Thiết Mạc một cái, khẽ thở dài: “Ngươi lại muốn giết người mà đến Thần cũng không dám đắc tội, ngươi muốn ta cứu ngươi kiểu gì đây?”

Thiết Mạc bỗng như rớt vào hầm băng, mặt cắt không còn một giọt máu.

Nhưng dù sao thì hắn cũng là người có địa vị cao, hơn nữa còn là đại tướng tay nắm binh quyền. Giờ đây rơi vào tuyệt cảnh thì hắn bất chấp luôn, bộc phát hết lực lượng trên người.

Nhưng mà ngay lập tức Thiết Mạc đã phát hiện ra, huyết mạch Thần Băng Tuyết trên người hắn đã biến mất vô tung trong nháy mắt, hiển nhiên là nữ thần Băng Tuyết đã thu hồi lực lượng huyết mạch mà nàng đã ban cho hắn.

Trong lòng Thiết Mạc thấy bi thương cực kỳ, nhưng mà sự tàn nhẫn trong lại chẳng hề giảm đi tí nào, tuy đã không còn lực lượng của Thần Băng Tuyết, nhưng hắn vẫn còn huyết mạch Âm Ty có được từ địa mạch. Mặc dù có rồi băng tuyết của thần, nhưng hắn còn có được từ địa mạch, mặc dù nó không phải huyết mạch Thần hoàn chỉnh nhưng cũng mạnh hơn huyết mạch được Thần Linh ban cho ở trong Thần miếu rất nhiều.

Lúc này Thiết Mạc chỉ nghĩ sống sót, vận chuyển huyết mạch Âm Ty toàn lực, hắc khí quanh thân lượn lờ, xông ra ngoài Thần miếu như lệ quỷ.

Trong lòng hắn có muôn vàn oán hận, nhưng hắn chẳng dám đối kháng với Hàn Sâm nữa. Đây là nhân vật khủng bố có thể khiến Thần Linh cũng phải cúi đầu, hắn đâu dám chiến đấu chứ.

Lúc này Thiết Mạc chỉ muốn chạy ra khỏi Thần miếu Băng Tuyết, trốn về thành Ngọc Bích, giờ chỉ có về tới nơi đó thì hắn mới giữ được tánh mạng của mình.

Nhưng Thiết Mạc còn chưa chạy ra khỏi Thần miếu Băng Tuyết thì đã nghe thấy giọng của nữ thần Băng Tuyết vang lên lần nữa: “Đại nhân,

xin ngươi hãy nể mặt tiểu thần, cho hắn được chết toàn thây.

Bên trong thành Băng tuyết, mấy vị thống lĩnh của cấm vệ quân vội vã dẫn người chạy tới, còn người nhà Thiết gia thì đón bọn họ tới trước Thần miếu Băng Tuyết.

Nhìn thoáng qua Thần miếu Băng Tuyết đang bị băng quang tuyết vụ bao phủ, thống lĩnh của Phượng linh vệ Liễu Tiêm Tiêm nhìn em họ của Thiết Mạc - Thiết Nghênh Đường hỏi: "Nghênh Đường đại nhân, rốt cuộc chuyện này là thế nào?"

Thiết Nghênh Đường thầm chờ Thiết Mạc chết ở trong Thần miếu Băng Tuyết, có vậy thì hắn sẽ có khả năng cao được tiếp quản Thiết gia, trở thành chủ Thiết gia, nhưng mà mặt ngoài thì hắn vẫn vờ ra vẻ phẫn nộ nói: "Có một thích khách xông vào Thiết phủ, dám ám sát anh họ của ta. Bây giờ bọn họ đang bị vây ở bên trong Thần miếu Băng Tuyết nên cũng không biết rốt cuộc tình huống ra sao rồi nữa."

Liễu Tiêm Tiêm và mấy vị thống lĩnh khác liếc nhau, trong lòng ai cũng đều cảm thấy hoảng sợ và kinh ngạc. Ban ngày ban mặt, mà lại có người dám tới tận cửa ám sát Đại tướng của Tần quốc, kiêu ngạo quá rồi đó.

Nhưng giờ Thần miếu Băng Tuyết bị lực lượng của Thần Băng Tuyết bao phủ, bọn họ muốn xông vào cũng không xông vào nổi nên Liễu Tiêm Tiêm chỉ đành hỏi thăm tình hình chỉ tiết từ chỗ bọn họ.

Đồng thời còn an ủi: "Mạc đại nhân là huyết mạch Thần Băng Tuyết, hắn vào trong Thần miếu thì đương nhiên sẽ hợp thể với Thần Băng

Tuyết. Dù thích khách kia có mạnh tới đâu thì e cũng khó làm hắn bị thương được. Xin các vị đừng kinh hoảng, chúng ta nên bảo vệ Thần miếu trước, đừng để tên thích khách kia chạy. "

Dứt lời, Liễu Tiêm Tiêm lại thuận miệng hỏi một câu: "Các ngươi biết thích khách là ai không?"

Chính bản thân Liễu Tiêm Tiêm cũng không ngờ sẽ có người trả lời nàng, nếu là thích khách thì đương nhiên sẽ không để bại lộ dễ dàng rồi.

“Là Hàn Sâm, là kẻ ở trong nhà của Phượng Phi Phi, hắn không những ám sát Mạc đại nhân mà còn giết chết cả Công Thúc Chỉ, Tư Đồ Nhã và Lỗ thống lĩnh…” Người hầu già ở bên cạnh kêu lên với giọng căm hận.

Đám người Liễu Tiêm Tiêm ngây hết cả người, gặng hỏi thêm một lát thì sắc mặt càng trở nên cổ quái hơn. Không ai trong số họ ngờ tới có người dám đánh Thiết phủ quang minh chính đại như vậy.

Đương nhiên cái tên Hàn Sâm này bọn họ biết, Lỗ Tam Trực đã trở thành trò cười ở thành Ngọc Bích vì bị Thái tử vả mặt, đám đồng liêu như bọn họ sao lại không biết cơ chứ.

Nhưng dù còn họ có nghĩ tới nát óc thì cũng không ngờ tới Hàn Sâm dám đánh tới tận Thiết phủ, đã thế còn giết chết Lỗ Tam Trực và Công Thúc Chỉ.

Liễu Tiêm Tiêm còn muốn hỏi gì đó nhưng chợt thấy băng quang tuyết vụ bên ngoài Thần miếu Băng Tuyết ngoài tản đi, khôi phục về dáng vẻ trong suốt như ngọc vốn có của nó.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào phía bên trong của Thần miếu Băng Tuyết, sau đó đều cảm thấy nặng nề, trên khuôn mặt lộ ra hoảng Sợ.

Chỉ thấy Thiết Mạc quỳ gối ở cửa lớn của Thần miếu Băng Tuyết, thất khiếu chảy máu, cả người đỏ ngầu, giống như con tôm bị chưng chín, trên người hắn đã không còn khí tức và sức sống từ lâu.

“Mạc đại nhân… Mạc đại nhân… Chết rồi…” Có người nhích tới gần Thiết Mạc, duỗi tay dò thử hơi thở của hắn rồi chợt hoảng sợ kêu lên thành tiếng.

“Hàn Sâm… Hàn Sâm đâu?” Đám người Liễu Tiêm Tiêm vừa sợ vừa giận, nhưng vẫn còn nhớ tới nhân tố quan trọng của sự việc, lập tức dẫn người vọt vào trong Thần miếu Băng Tuyết.

Nhưng mà điều làm bọn họ cảm thấy không thể tin nổi đó là, bên trong Thần miếu Băng Tuyết ngoài thi thể của Thiết Mạc thì chẳng có cái bóng ma nào cả. Mà tên thích khách Hàn Sâm đã vào Thiết phủ hành hung một cách quang minh chính đại ở trong lời của những người Thiết gia, lại như bốc hơi khỏi nhân gian, không thấy bóng dáng.

Hết chương 3111.

Chương 3112. Tân Bạch làm chứng

Tin tức Thiết Mạc ở bị giết Thần miếu Băng Tuyết, Công Thúc Chỉ, Tư Đồ Nhã và Lỗ Tam Trực cũng bị chém ở trong Thiết phủ của thành Băng Tuyết đã truyền khắp cả thành Ngọc Bích trong nháy mắt.

Đại thống lĩnh của cấm vệ quân là người có máu có mặt ở trong thành Ngọc Bích, lại còn chịu trách nhiệm liên quan tới sự an toàn của thành Ngọc Bích, mà giờ bị chém giết ở ngay trong nhà mình, đã hơn trăm năm rồi thành Ngọc Bích chưa từng xảy ra loại sự kiện ác tính này.

Hơn nữa chuyện thích khách của đế quốc khác ám sát đại thần Tần quốc cũng không hiếm thấy, nhưng mà chuyện như Hàn Sâm giết tới tận cửa đường đường chính chính, giết chết quý tộc Thần Huyết Thiết Mạc ở trong Thần miếu thì chưa có bao giờ, thế nên ảnh hưởng mà nó †ạo thành có thể nói là cực kỳ ác liệt.

Không ít quan to quý tộc có chút hiểu biết về sự kiện này, biết nội tình trong đó, bọn họ vốn tưởng rằng lần này Phượng Phi Phi và Hàn Sâm ắt gặp khó khăn nhưng ai ngờ Hàn Sâm chẳng bị sao mà còn đánh tới tận Thiết phủ, giết chết Thiết Mạc. Lúc nghe được tin tức thì bọn họ đều kinh ngạc tới nói không ra lời.

Ảnh hưởng của chuyện này thật sự quá lớn, đám người Liễu Tiêm Tiêm nhanh chóng báo lên trên, hơn nữa còn triệu tập cả quân tinh nhuệ của cấm vệ quân, vội vàng chạy tới lâu đài cổ của Phượng Phi Phi.

Cấm vệ quân tổng cộng có mười bốn đội, mặc dù Thiết Mạc là thủ lĩnh của cấm vệ quân nhưng lại không phải đệ nhất cao thủ trong cấm vệ quân, sức chiến đấu đứng đầu của cấm vệ quân chân chính là Triệu Long của Long Chiến vệ và Liễu Tiêm Tiêm của Phượng Linh vệ. Hai người mới là phái thực lực đích thực của cấm vệ quân, và nhất là Triệu Long, có thể nói hắn là đệ nhất cao thủ chân chính của cấm vệ quân vương đình.

Nhưng vì bối cảnh của hai người khá bình thường cho nên dù thực lực đã vượt qua Thiết Mạc, nhưng vẫn bị xếp dưới Thiết Mạc và hai vị phó thủ lĩnh.

Nhưng khu vực mà Long Chiến vệ và Phượng Linh vệ do bọn họ thống lĩnh có trách nhiệm bảo vệ lại là hai khu vực gần hoàng cung nhất, chiến lực của hai đội ky vệ cũng là mạnh nhất trong Thập Tứ ky.

Hôm nay Thiết Mạc lại bị giết, Thập Tứ ky đều hành động, Triệu Long và Liễu Tiêm Tiêm cũng tự mình dẫn ky vệ chạy tới lâu đài cổ của Phượng Phi Phi.

Bọn họ vốn cũng chẳng ôm hy vọng gì quá lớn trong lòng, vì dù là ai thì sau khi phạm vào án lớn như vậy, chắc chắn sẽ không trở lại nơi hung hiểm như vậy.

Nhưng sau khi bọn họ tới lâu đài cổ của Phượng Phi Phi thì kinh ngạc phát hiện ra rằng, Hàn Sâm không những còn đang ở bên trong lâu đài cổ của Phượng Phi Phi, mà còn tỏ ra như thể không có chuyện gì, đánh cờ nhảy với Thái tử Tân Bạch đầy nhàn nhã.

“Hàn Sâm, trò cờ nhảy gì gì đó này của ngươi hay thật đó, chúng ta lại chơi ván nữa đi.” Khi Triệu Long và Liễu Tiêm Tiêm đi tới trước mặt Hàn Sâm, Thái tử Tân Bạch đang nói chuyện hăng hái bừng bừng với Hàn Sâm.

“Thái tử điện hạ” Cả đám thống lĩnh cấm vệ quân Triệu Long và Liễu Tiêm Tiêm hành lễ với Tần Bạch trước, rồi Triệu Long nói: “Hàn Sâm xông vào Thiết phủ, ám sát Đại thống lĩnh của cấm vệ quân Thiết Mạc Thiết đại nhân và thống lĩnh của Lôi Sư ky Lỗ Tam Trực, Công Thúc Chỉ, Tư Đồ Nhã, bọn ta muốn bắt hắn về quy án, làm theo quốc pháp.”

Vẻ mặt của Tần Bạch tràn đầy kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, rồi hắn lại ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Long hỏi: “Còn có chuyện vậy à? Chuyện này xảy ra khi nào?”

Triệu Long đáp: “Ngay nửa giờ trước.”

Tần Bạch chợt lắc đầu nói: “Chắc chắn là các ngươi lầm rồi, hôm nay Hàn Sâm vẫn luôn đánh cờ cùng với ta và chưa rời đi dù chỉ một bước, sao hắn có thể chạy tới Thiết phủ giết người được chứ?”

Đám người Triệu Long nghe vậy thì sắc mặt cũng thay đổi, nếu như là người khác nói ra những lời này thì bọn họ sẽ chẳng cần để ý tới, và thậm chí là còn bắt cả người nói chuyện về thẩm vấn.

Nhưng bây giờ người nói lời này lại là Thái tử Tân Bạch của Tần quốc, đã thế còn là người thừa kế duy nhất của Tần quốc, nên đương nhiên bọn họ không thể làm như vậy được.

“Thái tử điện hạ, ngươi chắc chắn rằng hôm nay hắn vẫn luôn ở chung một chỗ với ngươi, không hề rời khỏi tâm mắt của ngươi lần nào ư?” Triệu Long cau mày hỏi.

“Đương nhiên rồi, hắn luôn đánh cờ với ta, chưa bao giờ rời khỏi tầm mắt của ta luôn. Theo ta thấy thì chắc chắn là có người muốn vu oan hãm Hàn Sâm rồi, thôi các ngươi mau cút đi tra đi, đừng để thích khách chân chính nhởn nhơ ở ngoài vòng pháp luật, thế thì chẳng phải Thiết đại thống lĩnh sẽ chết không nhắm mắt sao?” Tần Bạch tỏ vẻ muốn đuổi người.

Triệu Long rõ ràng không tin lời của vị Thái tử quần áo lụa là nổi danh này, nhưng vì thân phận của đối phương thực sự là quá tôn quý, nên hắn chỉ đành cố kìm chế lại tính tình, nói rằng: “Thái tử điện hạ, hơn ngàn hộ vệ, gia thần và trực hệ của Thiết gia ở trong Thiết phủ đều tận mắt nhìn thấy Hàn Sâm giết người. Cho dù là có người hãm hại thật thì bọn ta cũng phải mời hắn về để giúp điều tra cho rõ ràng, nếu có người hãm hại thật thì chắc chắn bọn thần sẽ trả lại trong sạch cho hắn.”

“Khốn kiếp, cấm vệ quân các ngươi đều là phế vật ngu ngốc à? Cấm vệ quân chịu trách nhiệm bảo vệ an nguy của đế đô, đường đường là Đại thống lĩnh của cấm vệ quân mà lại bị người ta giết chết ở trong nhà, các ngươi còn chẳng bảo vệ nổi mình thì còn làm ăn được gì nữa? An nguy của thủ đô Đại Tần ta giao cho những tên phế vật như các ngươi bảo vệ, có khi có người xông vào trong hoàng cung lấy đầu của ta và phụ hoàng ta, thì các ngươi cũng vẫn chẳng hay biết gì ấy chứ…” Tần Bạch mắng đám người Triệu Long xối xả.

“Thần biết tội.” Đám người Triệu Long chỉ đành quỳ xuống xin tội, Đại thống lĩnh của cấm vệ quân lại bị người giết chết, đây đúng là sỉ nhục xưa nay chưa từng có của cấm vệ quân.

“Cút hết cho ta, bổn thái tử đã nói rồi, Hàn Sâm vẫn luôn ở chung một chỗ với ta, nên hắn không thể nào là hung thủ được, đám phế vật các ngươi còn không mau cút đi tìm hung thủ thật sự cho ta.” Tân Bạch phẫn nộ quát.

Sắc mặt của đám người Triệu Long rất khó coi, nhưng bọn họ cũng biết bây giờ không mang Hàn Sâm đi được rồi. Thân phận của Tần Bạch không tầm thường, hắn nếu làm người nhân chứng cho Hàn Sâm thì dù là thật hay là giả, chuyện cũng sẽ không do bọn họ quyết định nữa rồi.

Triệu Long và Liễu Tiêm Tiêm liếc mắt nhìn nhau, chỉ đành hành lễ rồi lui ra khỏi lâu đài cổ của Phượng gia.

Nếu như đổi thành đế quốc khác, khi người thừa kế duy nhất của hoàng tộc, Hoàng đế của Tần quốc tương lai lên tiếng thì khả năng cao chuyện này là không giải quyết được gì.

Nhưng mà Tần quốc lại có hơi khác với những quốc gia khác, dù cho thân phận của Tần Bạch tôn quý, nhưng xưa nay Tần quốc luôn coi trọng pháp luật, vậy nên Thái tử Tần Bạch cũng không thể muốn làm gì thì làm được.

Sau khi đám người Triệu Long ra ngoài thì cũng không rời đi ngay, bọn họ sắp xếp cấm vệ quân cố thủ ở ngoài lâu đài cổ, vây chặt lâu đài cổ như nêm cối, nước chảy không lọt, hơn nữa còn báo cáo tình huống bây giờ lên trên và đợi quyết định từ cấp trên.

Khi quyết định vẫn chưa truyền xuống thì tuyệt đối không thể để Hàn Sâm rời khỏi phạm vi khống chế của bọn họ được.

Tin tức truyền vào trong cung, có rất nhiều Ngự sử đại phu đều mắng Tần Bạch là tên giá áo túi cơm ngu ngốc, tương lai chắc chắn là hôn quân.

Nếu là ở đế quốc khác, chuyện như vậy chắc chắn sẽ không xảy ra, vì dù người của hoàng gia có sai tới đâu thì cũng không phải chuyện mà thần tử

được phép phê bình, chỉ trích, càng không có chuyện há mồm là mắng như vậy.

Nhưng mà Tần quốc thật sự có hơi khác người, mặc dù ai cũng biết luật pháp của Tần quốc có quá nhiều điều không công bằng và dị thường, nhưng mà đại thần của Tần quốc cũng là đám thần tử coi trọng pháp nhất và dám nói nhất.

Đến cả đương kim Hoàng đế nếu làm ra chuyện trái pháp luật thì cũng sẽ bị những Ngự sử đại phu mắng to là ngu ngốc. Mà Hoàng đế dù khi nghe thấy phãn nộ thật đấy nhưng mặt ngoài vẫn phải khích lệ đối phương là thần tử tốt coi trọng pháp nhất và dám nói thật, nếu không sẽ là hôn quân, bạo quân làm trái pháp luật của tổ tiên.

Thần tử của Tần quốc cũng thường thấy tự đắc vênh váo vì điều này, cộng thêm đương kim Hoàng đế nhân hậu khoan dung nên đã khiến bầu không khí bàn pháp luật và coi trọng pháp luật ở Tần quốc càng thịnh hành hơn.

Có thể nói sự hiểu hiểu biết về pháp luật của Tần quốc đã đạt đến trình độ cố chấp và điên cuồng, pháp luật bất thường đã tạo ra Tần quốc và cũng đã hạn chế Tần quốc.

Chuyện Thiết Mạc bị giết quá lớn, mà hành động lần này của Tần Bạch lại càng chọc giận một đám đại thần. Thâm chí, đám đại thần tự xưng là cương trực công chính ấy còn dâng thư lấy cái chết để can gián luôn, tuyên bố nếu Hoàng đế không đánh chết Hàn Sâm thì bọn họ sẽ đâm chết ở trên triều đường.

Đương nhiên, ý thì ý vậy nhưng lời can gián thì không viết như thế.

Hết chương 3112.

Chương 3113. Dũng khí

Trên long án của Cảnh Chân hoàng đế chất đầy tấu chương của đại †hần, cho dù hắn không mở ra nhìn thì cũng biết nội dung trong đó đều là những lời như trách cứ Thái tử, yêu cầu xử lý nghiêm vụ án của Thiết Mạc, cách diễn tả trong đó đều vô cùng kịch liệt.

Cứ như thể chỉ cần hắn không giết Hàn Sâm thì sẽ là hôn quân vô đức, mà tên Hàn Sâm kia nếu không diệt trừ thì tương lai ắt sẽ là gian nịnh làm rối loạn triều cương ấy.

“Bệ hạ, Thái tử điện hạ không chịu hồi cung.” Một thái giám vào trước bẩm báo.

Trên khuôn mặt của Cảnh Chân hoàng đế lộ ra vẻ kinh ngạc , hắn biết

rõ tính nết của đứa con trai kia của hắn ra sao, dù có tùy hứng làm bậy tới đâu thì vẫn kính sợ người cha như hắn vô cùng, nên mệnh lệnh của hắn, Tần Bạch không dám không nghe.

Nhưng mà lần này, Tần Bạch lại chống lại mệnh lệnh của hắn, chuyện này trước kia chưa xảy ra bao giờ.

“Thái tử điện hạ còn nói…” Thái giám ấp a ấp úng. “Nói thẳng đi, không sao.” Cảnh Chân hoàng đế nói.

Thái giám nghe vậy thì mới nói: “Thái tử điện hạ nói, nếu như đến sự trong sạch của mà hắn cũng không bảo vệ được thì chức vị Thái tử này còn có ý nghĩa gì nữa chứ, không làm cũng được.”

“Càn quấy.” Cảnh Chân hoàng đế quát lên một tiếng, nhưng trong lòng thì lại thấy hơi hứng thú với con người tên Hàn Sâm này.

Hắn hiểu Tần Bạch rất rõ, trong lòng của thằng oắt ranh còn chưa được khai hóa tư tưởng chân chính kia chẳng có điểm mấu chốt thật gì đâu, mà không có điểm mấu chốt thì đương nhiên là cũng không có sự kiên trì rồi.

Bình thường mặc dù nổi hứng làm bậy, nhưng mà nếu làm hắn thấy bất an thật thì chắc chắn Tần Bạch sẽ lui.

Nhưng mà lần này, Tần Bạch lại cãi lại lời hắn, đã thế còn nói ra lời như vậy vì kẻ trên Hàn Sâm này. Đây là một hành động rất hiếm thấy của Tần Bạch, và cũng là sự kiên trì ít có với hắn.

“Đi mời Bách Lý thái phó, kêu hắn đi một chuyến, đưa hoàng nhi về.” Cảnh Chân hoàng đế suy nghĩ một lúc rồi nói.

Thái phó Bách Lý Thiên Nhai đã dạy Tần Bạch từ nhỏ, nếu nói tới sợ thì sự kính sợ mà Tần Bạch dành cho Bách Lý Thiên Nhai còn trên cả Cảnh Chân.

Chuyện nhỏ thế này vốn không cần Bách Lý Thiên Nhai phải ra mặt, nhưng Cảnh Chân hoàng đế muốn xem thử ranh giới kiên trì cuối cùng của Tần Bạch là ở đâu, cho nên hắn mới phái Bách Lý Thiên Nhai tự mình đi một chuyến, dẫn Tần Bạch về.

Vụ án của Thiết Mạc có ảnh hưởng quá lớn, dù là Cảnh Chân hoàng đế thì cũng không thể tùy tiện đưa ra kết án cho chuyện này được, nên đương nhiên Tần Bạch cũng không dính vào được.

“Bệ hạ, nếu như Bách Lý thái phó cũng không mang được Thái tử điện hạ về thì sao?” Trước khi gã thái giám kia ra ngoài thì vẫn do dự hỏi một câu.

“Vậy thì triệu cả Hàn Sâm kia vào cung cùng luôn.” Cảnh Chân hoàng đế cười nhạt nói.

Hắn cũng hy vọng loại chuyện kia sẽ xảy ra, có, có sự kiên trì thì đó là dấu hiệu của một người bắt đầu trưởng thành một cách chân chính, chứng tỏ trong lòng hắn đã có kinh vĩ quy tắc của bản thân, cho dù kinh vĩ của những quy tắc kia là sai thì nó cũng đã chứng tỏ Tần Bạch đang trưởng thành .

Đáng tiếc Cảnh Chân rất rõ ràng, trong lòng Tần Bạch còn không biết ranh giới cuối cùng của quy tắc là thứ gì, ít nhất thì khi hắn đứng ở †rước mặt Bách Lý Thiên Nhai mà hắn kính sợ nhất thì sự kiên trì ấy sẽ không vững chắc như vậy nữa.

Bách Lý Thiên Nhai là một quốc học đại sư tráng niên nghiêm cẩn chính trực, cực kỳ tuân theo đạo của Thánh Nhân.

Hắn được Cảnh Chân hoàng đế tự mình mời tới làm Thái phó dạy dỗ Tần Bạch, nhưng khổ nỗi Tần Bạch thật sự là quá thảm hại, đầu óc thì ngu ngơ, đến cả đại sư một đời cũng bó tay không dạy hắn thành tài được.

Nhưng Tần Bạch cũng bị Bách Lý Thiên Nhai làm cho sợ thật, từ nhỏ đến lớn, Tần Bạch không biết đã ăn bao nhiêu thước của Bách Lý Thiên Nhai rồi. Có một một lần Tần Bạch phạm phải sai lầm lớn và bị Bách Lý Thiên Nhai đánh ba mươi thước, hai tay sưng tới không cầm nổi đồ để ăn cơm nữa.

Vì thế nên khi Tân Bạch đang chơi cờ nhảy với Hàn Sâm bỗng nhìn thấy Bách Lý Thiên Nhai, hắn suýt nữa thì bị dọa nhảy dựng lên.

"Thái phó… Sao ngươi lại tới đây…" Tần Bạch vội vàng đứng bật dậy, người cứng ngắc hành lễ với Bách Lý Thiên Nhai, cơ mặt co quắp lại, hắn cúi đầu không dám nhìn Bách Lý Thiên Nhai, như học sinh tiểu học đã làm sai chuyện vậy.

Bách Lý Thiên Nhai liếc Hàn Sâm liếc ở bên, tính cách của hắn cực kỳ nghiêm cẩn, và hắn cũng có nghe thấy một vài về chuyện mà Hàn Sâm phạm vào nên vô cùng không thích.

Lúc này lại thấy Hàn Sâm chẳng hề hấn gì ngồi ở nơi đó thì tỏ ra lạnh nhạt với Hàn Sâm và càng không thích Hàn Sâm hơn.

Nhưng dù Bách Lý Thiên Nhai không thích Hàn Sâm thì cũng không nói gì thêm. Hắn không phải cấm vệ quân, cũng không phải Ngự sử, không cần xử án bắt người, chỉ cần mang Tần Bạch về là đủ rồi.

"Thái tử điện hạ, ngươi đã không làm bài tập hai ngày rồi, Nghiệp học tinh thông nhờ chuyên cần, dở dang do qua loa hời hợt, đức hạnh thành tựu nhờ suy nghĩ sâu xa, đức hạnh bị huỷ hoại do cẩu thả tùy tiện. Ngươi là vua của đế quốc Đại Tần tương lai, thật sự không nên bỏ bê việc học như thế, càng không nên làm ra loại chuyện hoang đường như thế này, bây giờ về với lão hủ đi." Bách Lý Thiên Nhai vừa nói vừa kéo tay Tần Bạch, muốn rời khỏi lâu đài cổ của Phượng gia.

Mặt Tần Bạch cứng đờ, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm như đang cầu cứu, hắn cũng không muốn đi, nhưng mà hắn sợ Bách Lý Thiên Nhai hoàn toàn không dám phản kháng.

Mà Hàn Sâm thì chỉ mỉm cười nhìn Tần Bạch, cũng không định lên tiếng ngăn cản.

Nếu Tần Bạch ở lại thì đúng là tốt không còn gì bằng, nhưng nếu bị mang đi thì cũng chẳng sao.

Mặc dù Hàn Sâm mời Tần Bạch hỗ trợ, nhưng hắn cũng không đặt hết mọi thứ lên người một đứa con trai ngốc nhà địa chủ như Tần Bạch. Hắn đã có dự định khác ở trong lòng từ lâu rồi, vậy nên dù Tần Bạch bị mang đi thật thì hắn cũng không để tâm.

Tần Bạch bị Bách Lý Thiên Nhai kéo ra ngoài, luôn cẩn thận nhìn về phía Hàn Sâm, mong Hàn Sâm lên tiếng giữ hắn lại. Nhưng Hàn Sâm lại không nói gì, chỉ cười dài nhìn hắn.

Không biết tại sao, Tân Bạch thấy Hàn Sâm cười như vậy thì trong lòng thấy khó chịu vô cùng, cũng không biết hắn lấy dũng khí từ đâu, đứng ì tại chỗ không đi nữa.

Bách Lý Thiên Nhai chỉ khẽ kéo Tần Bạch thôi, cũng không dùng sức gì, thế nên khi Tần Bạch dừng lại như vậy thì Bách Lý Thiên Nhai cũng ngừng tho, hắn nhìn về phía Tần Bạch hỏi: “Thái tử điện hạ, còn có chuyện gì sao?”

Tần Bạch bị hai mắt của Bách Lý Thiên Nhai nhìn chăm chú thì lập tức cúi đầu, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hắn cắn răng rồi nói: “Thái phó, ta đã hứa với Hàn Sâm ở lại đây chơi với hắn rồi, ngươi luôn dạy đệ tử rằng một lời hứa của quân tử đáng giá nghìn vàng, tiểu nhân nói chuyện không giữ lời, lời của Hoàng đế nặng tựa giang sơn, sao đệ tử có thể làm một tên tiểu nhân nói chuyện không giữ lời cơ chứ?”

Những lời mà Tần Bạch nói này trông rất thiếu tự tin, sau khi nói xong hắn cúi đầu cũng không dám nhìn Bách Lý Thiên Nhai, nhưng mà trong mắt của Bách Lý Thiên Nhai lại toát ra sự kinh ngạc.

Từ trước đến giờ Tần Bạch luôn sợ hắn cực, chưa bao giờ tần bạch dám nói ra những lời như vậy ở trước mặt hắn.

Bách Lý Thiên Nhai thấy rằng, mặc dù Tần Bạch sợ hãi nhưng có vẻ không định đi cùng với hắn nên hắn không nhịn được liếc Hàn Sâm vài lần.

Đương nhiên hắn sẽ không cưỡng chế dẫn Tần Bạch đi, vì nếu như muốn cậy mạnh thì chẳng cần Bách Lý Thiên Nhai hắn tới đây làm gì.

Bách Lý Thiên Nhai khẽ gật đầu, buông cánh tay của Tần Bạch mà hắn kéo ra, rồi đi về phía Hàn Sâm đang ngồi ở trước bàn cờ.

Hắn biết, một mình bản thân Tần Bạch là sẽ không có dũng khí như vậy, mà nếu nói có người cho hắn dũng khí thì cũng chỉ có thanh niên độ hơn hai mươi tuổi ở trước mặt này thôi. Hắn chỉ cần chấn nhiếp được Hàn Sâm thì dũng khí của Tần Bạch sẽ biến mất không còn tăm hơi ngay tức khắc, khi đó đương nhiên sẽ dẫn Tần Bạch rời đi một cách dễ dàng rồi.

Hết chương 3113.

Chương 3114. Kỳ giới

Bách Lý Thiên Nhai biết Hàn Sâm không phải nhân vật đơn giản, có thể chém giết Thiết Mạc ở Thần miếu Băng Tuyết thì không còn gì để nghi ngờ nữa, Hàn Sâm chắc chắn cũng là một vị quý tộc Thần Huyết, hơn nữa trình độ của huyết mạch và chủng gen còn mạnh hơn Thiết Mạc.

Nhưng mà thế thì đã sao? Hắn đường đường là Thái phó của đế quốc Đại Tần, là cường giả tối cao chân chính, đã vượt xa Thiết Mạc rồi. Nếu không thì thành đế sư thế nào được.

Điều mà Bách Lý Thiên Nhai luôn hướng tới là trở thành đế sư tuyệt thế như Kiếm Bất Cô, không những bồi dưỡng Hoàng đế thành minh quân của một thế hệ, mà còn lập được chiến công phi thường cho đế quốc Đại Tần.

Nhưng đáng tiếc mãi tới tận bây giờ, Bách Lý Thiên Nhai vẫn chưa có được thành tựu gì quá lớn trong việc dạy bảo Tần Bạch, còn về chiến công thì càng không có cơ hội luôn.

Cái danh Thái phó của hắn khi mang ra so sánh với Kiếm Bất Cô đã dạy bảo Cảnh Chân hoàng đế, đại phá Vô Vi Đạo Cung năm ấy thì là có danh nhưng không công lao gì.

Bách Lý Thiên Nhai luôn lấy Kiếm Bất Cô làm tiêu chuẩn mà hắn muốn, hiển nhiên là dù thế nào hắn cũng muốn dạy bảo Tần Bạch cho tốt, để hắn trở thành minh quân một đời có thể sánh ngang với Cảnh Chân đế.

“Ngươi chính là Hàn Sâm?” Bách Lý Thiên Nhai nhìn ngồi Hàn Sâm ở chỗ đó, hỏi.

“Đúng.” Hàn Sâm ngồi ở đó, cũng chẳng định đứng dậy.

Bách Lý Thiên Nhai khẽ cau mày, chức vị Thái phó tôn quý nhường nào, đến cả đương kim Hoàng đế cũng phải cung kính gọi một tiếng tiên sinh khi nhìn thấy hắn.

Nhưng mà Hàn Sâm lại ngồi lì chỗ đó nói chuyện với hắn, theo hắn thì là vô lễ cực kỳ.

Bách Lý Thiên Nhai nhìn thoáng qua bàn cờ trên mặt bàn, sau đó ngồi xuống vị trí đối diện với Hàn Sâm, thản nhiên nói với Hàn Sâm rằng: “Có muốn đánh một ván cờ với lão phu không?”

“Tiên sinh cũng biết chơi cờ nhảy ư?” Hàn Sâm nhìn Bách Lý Thiên Nhai hỏi.

Đại vũ trụ đế quốc không có trò cờ nhảy này, bàn cờ này là sử dụng chỉ lực vẽ ra ở trên bàn đá, rồi vê đá thành hạt, làm ra một bộ cờ nhảy như vậy để dụ Tần Bạch chơi.

Khi ở trong nhà ở Liên Minh, Hàn Sâm cũng sẽ chơi cờ nhảy với con gái Tiểu Linh hoặc với đám Bảo Nhi, Hàn Sâm am hiểu thuật bố cục, nên cờ gì hắn chơi cũng được.

Dù là cờ nhảy thì cũng chỉ có Bảo Nhi là chơi được với hắn, còn những người khác thì thắng được hắn ít lắm.

Nếp nhăn của Bách Lý Thiên Nhai giật giật, thậm chí đến tên của hắn Hàn Sâm cũng chẳng thèm hỏi, thật sự là vô lễ vô cùng. Nhưng hắn bây giờ cũng chẳng có hơi đâu đi so đo những thứ này với Hàn Sâm, chỉ thản nhiên nói: "Đạo lý rất đơn giản, tới cuối cùng thì đều là trăm sông đổ về một biển cả thôi. Ban nấy ta thấy ngươi đánh cờ với Thái tử thì đã biết quy tắc đánh cờ rồi."

"Nếu tiên sinh có nhã hứng như vậy thì đương nhiên tại hạ cũng xin hầu." Hàn Sâm không để ý tới ánh mắt của Tần Bạch đang ở một bên, cười nhạt nói.

Tần Bạch ở một bên gấp không chịu được, điên cuồng liếc mắt ra hiệu cho Hàn Sâm, trình độ của Bách Lý Thiên Nhai ở phương diện kỳ đạo nổi tiếng là lợi hại, đến cả Cảnh Chân đế cũng khen hắn là Cờ Thánh đương đại.

Hàn Sâm đánh cờ với Bách Lý Thiên Nhai, Tân Bạch không phải là sợ hắn thua, mà là sợ sau khi hắn thua thì bắt buộc phải đồng ý với một vài điều kiện của Bách Lý Thiên Nhai.

Nhưng mà điều nằm ngoài dự liệu của Tần Bạch là Bách Lý Thiên Nhai hoàn toàn không bàn điều kiện với Hàn Sâm như những gì hắn đã nghĩ, Bách Lý Thiên Nhai bày cờ xong thì đánh cờ với Hàn Sâm luôn.

Bách Lý Thiên Nhai tự xưng là thánh thủ của cờ đạo nên đương nhiên kỳ nghệ cũng không kém, nhưng hắn cũng không định làm Hàn Sâm kinh sợ bằng kỳ nghệ của mình.

"Xin mời các hạ trước." Bách Lý Thiên Nhai thản nhiên nói.

Hàn Sâm cũng không khách sáo gì, hắn cầm một hạt châu tròn lên, di chuyển một bước trên bàn cờ.

Đến lượt Bách Lý Thiên Nhai đánh cờ thì hắn lấy một hạt thạch châu lên bằng ngón tay, rồi từ từ đánh xuống vũng trên bàn cờ.

Kengl

Trong giây phút mà thạch châu bị đặt xuống ấy, cứ như thể có một luồng lực lượng vô hình bỗng khuếch tán ra với thạch châu là trung tâm, không gian cũng vặn vẹo theo.

Hàn Sâm ngồi trước bàn cờ, chợt cảm thấy không gian trước mặt dao động và chẳng biết bản thân đã đứng ở trên bàn cờ lúc nào không hay.

Bàn cờ này là bàn cờ hắn khắc ở trên trên bàn đá nhưng giờ nó trở nên vô cùng khổng lồ, viên thạch châu cũng lớn hơn người hắn, mà chỗ hắn đứng đúng là vị trí hắn vừa hạ thạch châu.

Mà ở đối diện của bàn cờ, Bách Lý Thiên Nhai lại đứng ở vị trí mà chính hắn vừa hạ thạch châu.

Ngoài bàn cờ và hai người thì bốn phía đều biến thành bóng tối và sương mù, cứ như thể thế giới bàn cờ này xoay vờn ở trong hỗn độn vậy.

“Thủ đoạn của tiên sinh thật cao minh.” Hàn Sâm vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhìn Bách Lý Thiên Nhai ở đối diện nói.

Bách Lý Thiên Nhai giống như Thần Linh, người hắn lơ lửng bồng bềnh trên bàn cờ, nhìn xuống Hàn Sâm trên cao nói: “Kỳ đạo tức là Thiên Đạo, đánh cờ như liều mạng, lão phu có huyết mạch của Kỳ Thần cấp Tai Nạn, còn có cả chủng gen Kỳ Giới Đạo Sư thể chung cực, ngươi nếu đỡ được lực lượng ở Kỳ giới này thì lão phu sẽ cho Thái tử ở lại.”

Trong lúc nói chuyện, một ngón tay của Bách Lý Thiên Nhai nhấn về phía Hàn Sâm, một quân cờ khổng lồ ở sau lưng hắn bay lên và nện về phía Hàn Sâm giống như sao băng.

Long khí màu tím trên người Hàn Sâm bộc phát ra, đồng thời những miếng vảy màu tím quỷ dị sinh ra ở trên người, chỉ trong phút chốc hắn khởi động lực lượng của thần mạch Huyết Long và Huyết Thần Long.

Ầm!

Hàn Sâm tung mạnh một đòn Huyết Long Thăng Thiên, cự long gầm thét màu tím đụng quân cờ tròn bằng đá kia, mây tía nổ tan, bụi đá mù mịt. Mà Hàn Sâm thì không khống chế được lùi về sai một bước trong sự phản chân của lực lượng mạnh mẽ ấy, hắn cảm giác hai tay tê rần, bị chấn không hề nhẹ.

"Huyết mạch Thần Linh cấp Phá Hoại, dung hợp với chủng gen riêng cấp Thần hiếm thấy, đáng tiếc chỉ là cấp ấu sinh, nếu có thể thăng cấp tới hình thái cuối cùng thì có lẽ sẽ chống đỡ được lực lượng của lão phu trong một thời gian ngắn." Bách Lý Thiên Nhai thản nhiên nói.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng: "Một Thái phó đã có năng lực thế này rồi, quả nhiên đại vũ trụ đế quốc ngọa hổ tàng long. Đây mới chỉ là huyết mạch Thần Linh cấp Tai Nạn phối hợp thêm chủng gen cấp Thần, nếu như là Thần Linh cấp Hủy Diệt hay thậm chí là cấp Trọng Khải phối hợp thêm chủng gen tuyệt thế, thì không biết sẽ mạnh đến loại trình độ nào nhỉ? Đế quốc Đại Tần có nhân vật như vậy không?"

Hàn Sâm nhìn Bách Lý Thiên Nhai ở trước mặt, trong lòng thấy có hơi do dự. Nếu chỉ dựa vào lực lượng của chủng gen và huyết mạch Thần Linh thì lực lượng của hắn kém Bách Lý Thiên Nhai quá nhiều.

Nhưng nếu cố đột phá hạn chế mà phép tắc của thế giới tạo ra cho hắn, thì chắc chắn sẽ kinh động tới rất nhiều cường giả khủng bố của thành Ngọc Bích, e đến Thần Linh cũng phải giáng thế.

Mặc dù rất nhiều Thần Linh tỏ ra kính sợ hắn, nhưng thái độ của những Thần Linh đó khá mập mờ, cũng không nói nguyên nhân với hắn. Hàn Sâm cảm thấy chuyện này không đơn giản, nếu làm kinh động tới Thần Linh cao cấp thật thì chưa chắc hắn đã vớt được chỗ tốt gì.

Huống hồ nếu hắn đột phá phép tắc của thế giới thì quá hao thể lực, lực lượng đủ cho hắn kiên trì chiến đấu quá ít, chưa chắc đã chống đỡ sự vây công của nhiều cường gia thuộc đế quốc Đại Tần.

“Nếu đã không thể đánh bại ngươi bằng lực lượng, vậy thì cũng chỉ đành lấy khéo thắng vụng vậy.” Hàn Sâm nhìn Bách Lý Thiên Nhai ở phía đối diện, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

“Vẫn chưa nhận thua à?” Cùng với lời nói cuồn cuộn như thần âm kia của Bách Lý Thiên Nhai, thì hai tay của hắn giơ lên, tất cả quân cờ thạch châu trong không gian của cả bàn cờ đều giống như những quả bom khổng lồ trôi nổi trong không trung, và vọt về phía Hàn Sâm với đủ loại quỹ tích quỷ dị.

Hết chương 3114.

Chương 3115. Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn

Thạch châu như ngôi sao đầy trời, vọt tới trấn áp Hàn Sâm với quỹ tích huyền ảo, những thạch châu nhiều chỉ chít như sao trời ấy đã chặn lại hết tất cả khả năng né tránh của Hàn Sâm.

Mắt Hàn Sâm híp lại, định nhích người xuyên qua quỹ đạo của những sao trời kia và tới thẳng trước mặt Bách Lý Thiên Nhai.

Dù lực lượng của Bách Lý Thiên Nhai có mạnh tới đâu thì thân thể xác thịt của hắn cũng không bằng Hàn Sâm được, chỉ cần tới được trước mặt hắn thì Hàn Sâm có thể đập cho tên này một trận ra trò rồi.

Nhân loại của thế giới này khi so với Hàn Sâm thì chẳng khác gì pháp sư và chiến sĩ. Dù thân thể của Hàn Sâm có bị quy tắc thế giới áp chế tới đâu thì cường độ cơ thể vẫn còn đó, nên đánh cận chiến với Bách Lý Thiên Nhai cũng không phải chuyện gì khó khăn.

Nhưng mà Hàn Sâm vừa ngưng tụ lực lượng, người hơi di động một tí thì đột nhiên ánh mắt hắn ngưng lại, nhìn chằm chằm vào những viên thạch châu bay thấp kia, như thể phát hiện ra điều gì đó.

Bởi vì do bị quy tắc thế giới áp chế nên năng lực cảm ứng của hắn ở đại vũ trụ đế quốc rất yếu, ngoài trình độ thị lực và thính lực giống người bình thường thì gần như không có năng lực cảm ứng quá mạnh mẽ.

Theo đạo lý thì, khi Hàn Sâm sử dụng lực lượng cơ thể thì sẽ cảm nhận được lực lượng của quy tắc thế giới áp chế rất mạnh, giống như đi ngược với thác nước vậy.

Nhưng mà lần này hắn ngưng tụ lực lượng để di chuyển thì lại không cảm ứng được loại lực cản ấy.

"Thì ra Kỳ giới cũng không phải là thế giới không gian chân chính, chỉ như thế giới tinh thần mà thôi." Hàn Sâm chợt hiểu ra, nơi này chỉ là một ảo cảnh tinh thần, không phải thế giới tồn tại thật. Mà giờ chắc cơ thể của hắn đang ngồi trước bàn cờ và đánh cờ với Bách Lý Thiên Nhai, người hắn cũng không bị kéo vào thế giới này thật.

"Năng lực thế giới tinh thần thế này trông cũng lạ thật, đáng tiếc muốn đấu tinh thần lực với ta thì dù là Thần Linh tự mình tới đâu cũng chưa chắc đã thắng được." Hàn Sâm thầm thả lỏng.

Nếu như nói tới loại lực lượng nào mà Hàn Sâm còn có thể sử dụng ở trong thế giới này thì ngoài cơ thể, cũng chỉ còn ý cảnh mà hắn tu luyện trước kia, mỗi tội không giải phóng ra được mà thôi.

Kiểu công kích của lực lượng thế giới tinh thần, kéo thẳng hắn vào thế giới tinh thần thế này, chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp, nếu đã bị Hàn Sâm phát hiện ra thì nó sẽ chẳng còn tác dụng gì nữa.

Thạch châu tản ra ánh sao sáng chói bay xuống, Hàn Sâm đứng ở nơi đó không hề tránh né, chỉ đứng yên rồi nhìn thôi.

Bách Lý Thiên Nhai nhìn khóe miệng của Hàn Sâm nở nụ cười, thì chẳng biết tại sao trong lòng lại thấy hơi hoảng hốt, như thể có một loại cảm giác bất an đang lan ra vậy.

"Chắc là không đâu, hắn đã bị ta kéo vào Kỳ giới, ở chỗ này thì ta chính là Thần, ta có thể khống chế hết thảy ở trong tay…" Bách Lý Thiên Nhai thầm

ngHĩ.

Khi nhưng thạch châu kia sắp đập xuống người Hàn Sâm thì hắn lại thản nhiên nói: “Thiên địa là bàn, thân ta là cờ, nhưng thế thì đã sao chứ. Không có cờ thì sẽ không có bàn cờ, không có ta thì thiên địa cũng chẳng còn, ta là thiên địa mà thiên địa cũng là ta.”

Lời nói ấy thực sự là quá kiêu căng ngạo mạn, Bách Lý Thiên Nhai lạnh lùng hừ một tiếng, hắn đang định nói gì đó thì chợt thấy những thạch châu kia lại không chịu sự khống chế của hắn, đều dừng lại hết, chúng nó giống như vô số ánh sao sáng chói vô ngần vây quanh Hàn Sâm.

Bách Lý Thiên Nhai thấy kinh hãi trong lòng, vội vàng điều động lực lượng của chủng gen Kỳ Giới Đạo Sư, muốn điều khiển lực lượng của Kỳ giới. Nhưng chẳng mấy chốc hắn bèn hoảng sợ phát hiện ra rằng, lực lượng tinh thần của chủng gen Kỳ Giới Đạo Sư ở trong sự gia trì của Kỳ giới lại không làm dao động nổi ý chí của Hàn Sâm.

“Điều này sao có thể chứ… Chẳng nhẽ lực lượng tinh thần của hắn còn mạnh hơn cả Thần Linh cấp Tai Nạn…” Bách Lý Thiên Nhai nhìn Hàn Sâm đầy vẻ kinh hãi, không dám tin.

“Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.” Giọng nói của Hàn Sâm vang lên như thần dụ. Bên trong của cả Kỳ giới thay đổi bất ngờ, thạch châu biến thành hàng loạt ánh đao khủng bố, xé rách không gian và chém về phía Bách Lý Thiên Nhai như hải triều muốn hủy diệt thiên địa.

Quả nhiên giống như những gì Hàn Sâm đã nghĩ, người của Hàn Sâm và Bách Lý Thiên Nhai vẫn ngồi ở trước bàn cờ, cả hai vẫn duy trì tư thế ban nãy.

“Lão Dương, rốt cuộc chuyện này là sao? Sao chỉ đi một nước cờ thôi thế, sao Hàn Sâm và Thái phó lại không động đậy tí nào vậy?” Tần Bạch giương mắt nhìn hai người bọn họ, cũng không biết rốt cuộc tình huống bây giờ là thế nào.

“Thái tử, lão hủ cũng không biết.” Dương phu tử cười khổ nói.

Mà Lý Băng Ngữ ở một bên thì nhìn thoáng qua bóng lưng nho nhỏ của Tần Bạch, đấu tranh trong lòng: "Bách Lý Thiên Nhai có huyết mạch Kỳ Hồn, là quý tộc Thần Huyết cao cấp, công thêm chủng gen cấp Thần Kỳ Giới Đạo Sư đã có hình thái cuối cùng. Sức mạnh của hắn chắc chắn không phải thứ mà Hàn Sâm địch lại được. Hàn Sâm gây ra †ai họa lớn như thế, nếu như tinh thần bị thương thì Thái tử Tần Bạch sẽ bị mang đi, đây gần như đã là kết cục chết rồi, và cũng là cơ hội cuối cùng để mình ám sát Tần Bạch."

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng bây giờ lâu đài cổ của Phượng gia đã bị cấm vệ quân bao vây cả rồi, cao thủ ở ngoài kia nhiều như mây, dù giờ nàng có ám sát được Tần Bạch thì chắc chắn cũng không toàn thân mà lùi được.

Nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này thì e sau này nàng sẽ không còn cơ hội thứ hai tốt như vậy nữa.

"Nếu có thể cắt đứt huyết mạch của Tần quốc thì dù có phải hy sinh cái mạng này ta cũng không tiếc." Lý Băng Ngữ thầm quyết định trong lòng, đang định liều chết ám sát Tần Bạch thì đột thấy nhiên kinh hãi,

nàng không nhịn được xoay người nhìn lại.

Nàng thấy Kiếm Bất Cô tay bưng khay trà, đi tới từ trong lâu đài cổ nơi xa, trên khuôn mặt của hắn mang theo nụ cười mỉm đầy vô hại.

Lý Băng Ngữ lập tức thu sát ý lại, trong khoảng thời gian này nàng chưa hề ra tay là vì kiêng ky Hàn Sâm và Kiếm Bất Cô, bây giờ Hàn Sâm bị Bách Lý Thiên Nhai kiềm chế, nhưng Kiếm Bất Cô vẫn còn

đang nhởn nhơ kia kìa.

Mặc dù Kiếm Bất Cô đã nói sẽ không bao giờ sử dụng tới sức mạnh

nữa, nhưng dầu gì thì hắn cũng từng là Thái phó Tần quốc, thầy giáo của Cảnh Chân Đế. Lý Băng Ngữ không tin hắn sẽ trơ mắt nhìn huyết mạch hoàng thị duy nhất của Tần quốc chết ở trước mắt hắn.

“Nhưng nếu lúc này không liều mạng thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa…” Ngay lúc Lý Băng Ngữ do dự thì bên chỗ ván cờ lại có động tĩnh.

Lý Băng Ngữ bèn quay đầu nhìn lại thì thấy Bách Lý Thiên Nhai vốn ngồi ở chỗ đó, một tay ấn cờ, nhưng lúc này lại đột nhiên phun ra máu tươi, nhuộm đỏ cả bàn cờ, thoáng cái hắn đã ngã ngồi ra đất.

Mặt mũi Bách Lý Thiên Nhai trắng bệch ngồi dưới đất, trên những sợi râu bạc cũng dính máu tươi, hắn mở to hai mắt, vẻ mặt đầy kinh hãi nhìn Hàn Sâm.

Đám người đứng vây xem đánh cờ ở một bên thấy vậy thì đều kinh ngạc, không hiểu sao Bách Lý Thiên Nhai mới chỉ đánh một nước cờ thì đột nhiên lại thành ra thế này.

“Thái phó, ngươi chưa gặp loại cờ nhảy này bao giờ nên không biết đánh cũng là chuyện bình thường, đừng gấp ha.” Tần Bạch vội vàng chạy tới đỡ Bách Lý Thiên Nhai lên, ngoài miệng thì an ủi nhưng trong lòng thì lại thấy vui mừng quá đõi: “Hàn Sâm lợi hại thật đó, đến Thái phó cũng bị hắn dọa cho thành thế này. Ngày sau có Hàn Sâm ở bên cạnh ta thì để ta xem hắn còn dám đánh tay ta nữa không.”

Bách Lý Thiên Nhai men theo cái nâng của Tần Bạch để đứng lên, hắn chỉ vào Hàn Sâm định nói gì đó thì chợt thấy có một người bưng khay trà đi tới bên Hàn Sâm.

“Đại nhân, trà pha xong rồi.” Kiếm Bất Cô lấy chén trà trong khay đặt ở trước mặt Hàn Sâm.

Sau khi Bách Lý Thiên Nhai thấy rõ là Kiếm Bất Cô thì run rẩy cả người, con ngươi như muốn lồi ra, cứ như gặp phải quỷ. Hắn tránh khỏi sự dìu đỡ của Tần Bạch, tiến lên hành đại lễ với Kiếm Bất Cô và hỏi: “Kiếm thái phó? Sao ngươi lại ở đây?”

“Đại nhân ngươi nhận lầm người rồi, tại hạ chỉ là người hầu của Hàn Sâm công tử thôi, không phải Thái phó gì đâu.” Kiếm Bất Cô đặt một chén trà khác ở trước mặt Bách Lý Thiên Nhai, nói một tiếng mời đại nhân dùng rồi xoay người rời đi.

Hết chương 3115.

Chương 3116. Thái phó Kiếm Bất Cô

Trong lòng Bách Lý Thiên Nhai thấy chấn động, suýt nữa thì không biết bản thân đã ra khỏi lâu đài cổ của Phượng gia thế nào luôn.

“Người kia chắc chắn là Kiếm thái phó, không thể nào sai được, chắc chắn là Kiếm thái phó, nhưng sao hắn lại…” Trong đầu Bách Lý Thiên Nhai hỗn loạn vô cùng.

Hắn thật sự không thể hiểu nổi, sao người mà hắn coi là mục tiêu của cuộc đời - Thái phó của Đại Tần Kiếm Bất Cô lại tự xưng là người hầu của Hàn Sâm, chuyện này làm người ta hãi hùng quá.

Đó là Kiếm Bất Cô đó, là cường giả mà khắp đế quốc Đại Tần ai cũng biết, là cường giả đỉnh cấp mà đến thể lực khổng lồ như Vô Vi Đạo Cung cũng bị hắn quét khỏi Tân quốc, không dám công khai lập giáo bên trong ở Tần quốc nữa.

Bách Lý Thiên Nhai mang theo lòng ngờ vực trở về hoàng cung, phục mệnh với Cảnh Chân hoàng đế.

“Bệ hạ, Thiên Nhai bất tài, không đưa được Thái tử điện hạ về.” Bách Lý Thiên Nhai cười khổ nói.

“Ồ, lần này Bạch Nhi cố chấp tới bất ngờ đấy nhỉ?” Cảnh Chân hoàng đế có hơi kinh ngạc.

“Quả thật là Thái tử điện hạ vô cùng cố chấp, dù Hàn Sâm không có lên tiếng xin hắn, nhưng hắn vẫn kiên trì muốn ở lại lâu đài cổ của Phượng gia.” Bách Lý Thiên Nhai đáp.

Cảnh Chân hoàng đế khẽ gật đầu, ánh mắt hắn nhìn Bách Lý Thiên Nhai, thấy có hơi kỳ lạ: “Thái phó, hình như sắc mặt của ngươi không tốt lắm thì phải?”

“Bẩm bệ hạ, thần lấy Kỳ giới dò xét thử Hàn Sâm thì bị Hàn Sâm gây thương tích, theo thần suy đoán, khả năng cao là hắn có huyết mạch Thần Linh đặc biệt, hơn nữa rất có thể là huyết mạch Thần Linh cấp

Hủy Diệt có liên quan tới tinh thần lực.” Bách Lý Thiên Nhai nói với vẻ chua sót.

Theo hắn thấy thì người ở trong Kỳ giới của hắn mà có thể khống chế ngược lại Kỳ giới bằng tinh thần lực thì chắc chắn là kẻ có huyết mạch Thần Linh mạnh hơn hắn, nếu không thì chẳng thể nào giải thích nổi.

“Huyết mạch Thần Linh cấp Hủy Diệt à?” Cảnh Chân hoàng đế khẽ cau mày.

Ở khắp đại vũ trụ đế quốc, hiện giờ cũng mới chỉ phát hiện được tổng cộng mười hai toà Thần miếu chính cấp Hủy Diệt. Tần đế là cường thế nhất, một nước một nước có tận bốn tòa Thần miếu cấp Hủy Diệt, đây cũng là cội nguồn của Tần quốc mạnh mẽ.

Mà sáu đại đế quốc khác, bình thường thì đều chỉ có một, hai tòa Thần miếu cấp Hủy Diệt thôi, nước nào mạnh nhất thì cũng chỉ có ba tòa Thần miếu cấp Hủy Diệt là cùng.

Nhưng trong bốn tòa Thần miếu cấp Hủy Diệt của Tần quốc này, nhưng Thần miếu thực sự nằm trong tay của hoàng tộc thì cũng chỉ có hai tòa mà thôi, còn hai tòa khác thì nằm trong tay của hai vị đại quý tộc trong tay. Bọn họ vốn không phải người của Tần quốc, cũng vì sau khi quốc gia của bọn họ bị tiêu diệt nên bọn họ tới Tần quốc an cư lạc nghiệp, trở thành trụ cột của Tần quốc.

Trên thực tế thì từ sau khi Tần quốc cải cách chính trị, thực hiện pháp chế thì mới có nhiều cường giả tới Tần quốc, làm Tần quốc càng ngày càng lớn mạnh. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu cho việc vì sao Tần quốc lại kiên

trì thực hiện pháp chế như vậy, từ Hoàng đế đến đại thần cứ hở ra là lại nói tới pháp luật.

Nhưng ngoài mười hai toà Thần miếu cấp Hủy Diệt này, không phải là không có cách có được huyết mạch Thần Linh cấp Hủy Diệt khác. Ở trong một vài thần mạch siêu cấp có sinh ra dị tượng có thần mạch nguyên thủy, nếu vận may tốt thì có lẽ sẽ lấy được huyết mạch Thần Linh cấp Hủy Diệt, loại thần mạch này được gọi là thân mạch hoang dã.

Bởi vì không có sự tồn tại của Thần miếu, cũng không có sự gia trì của Thần Linh hợp thể, nên có vẻ thần mạch hoang dã yếu hơn thần mạch chính một ít.

Nhưng mà dù có yếu tới đâu thì thần mạch cấp Hủy Diệt cũng đều vô cùng kinh khủng, đủ để Cảnh Chân Đế coi trọng.

“Tên Hàn Sâm kia có thần mạch cấp Hủy Diệt, lại thân thiết với Thái tử như thế, phải chăng trong chuyện này có huyền cơ gì đó?” Cảnh Chân Đế cau mày thì thào.

Vẻ mặt của Bách Lý Thiên Nhai ở bên trông cổ quái, hắn nói: “Bẩm bệ hạ, Hàn Sâm có vấn đề hay không thì thần không biết, nhưng thần lại thấy Kiếm thái phó ở bên cạnh hắn.”

“Cái gì? Ý của ngươi là thầy giáo ư?” Thoáng cái Cảnh Chân Đế đã đứng bật dậy, mắt cũng trừng lớn.

Với Cảnh Chân Đế, Kiếm Bất Cô không chỉ là Thái phó, quan hệ của hắn và Kiếm Bất Cô giống y chang như quan hệ của Bách Lý Thiên Nhai và Tần Bạch vậy. Kiếm Bất Cô nhìn Cảnh Chân Đế lớn lên từ nhỏ, thay vì nói là quân thần thì nói tình cảm giữa bọn họ giống cha con thì đúng hơn. Ở sâu trong nội tâm của Cảnh Chân Đế, hắn có một sự ỷ mà người khác rất khó hiểu được vào Kiếm Bất Cô.

Kiếm Bất Cô khác với Bách Lý Thiên Nhai, hắn cũng không phải là một vị Thái phó nghiêm nghị gì, nhưng hắn lại dậy dỗ Cảnh Chân Đế trở thành minh quân thời thịnh thế.

Nhưng mà vào mười mấy năm trước, Cảnh Chân Đế đã ép Kiếm Bất Cô có quan hệ sâu xa với Vô Vị Đạo Cung ra tay với Vô Vi Đạo Cung, chỉ vì hắn muốn đuổi Vô Vi Đạo Cung ra khỏi Tần quốc.

Mà Kiếm Bất Cô cũng đã phụng mệnh của hắn vào Vô Vi Đạo Cung, đuổi Vô Vi Đạo Cung ra khỏi Tần quốc. Nhưng sau đó, Kiếm Bất Cô chỉ để lại một bức thư rồi từ quan rời đi, còn phát đại nguyện trong vòng hai mươi năm sẽ không hề dùng tới vũ lực.

Cảnh Chân Đế không thấy hối hận khi làm như vậy, Vô Vi Đạo Cung có ảnh hưởng quá lớn tới lòng dân, nếu hắn không diệt bỏ nơi đó thì hoàng gia rất khó thu được lòng dân. Mà lúc ấy người có năng lực làm được chuyện này cũng chỉ có mình Kiếm Bất Cô thôi.

Mặc dù không hối hận, nhưng Cảnh Chân Đế lại thấy rất áy náy với Kiếm Bất Cô, những năm này hắn vẫn luôn phái người âm thầm điều tra tung tích của Kiếm Bất Cô nhưng chẳng thu được tin tức gì. Không ngờ giờ phút này lại nghe được tin tức về Kiếm Bất Cô.

“Thầy… Thầy giáo… Hắn có khỏe không?” Giọng Cảnh Chân Đế run run.

Bách Lý Thiên Nhai nghe vậy thì sắc mặt càng cổ quái hơn, hắn hé miệng nhưng nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Chẳng nhẽ thầy giáo đã xảy ra chuyện gì rồi?” Người Cảnh Chân Đế chợt run rẩy, hắn hiểu rất rõ về Kiếm Bất Cô, Kiếm Bất Cô đã nói hai mươi năm không động võ thì chắc chắn sẽ làm vậy. Dù cho có chết thì hắn cũng cũng tuyệt đối không động võ.

Hắn vẫn luôn lo lắng về chuyện này, là hắn ra lệnh cho Kiếm Bất Cô xử lý kẻ địch mạnh như Vô Vi Đạo Cung, mà Kiếm Bất Cô lại rời khỏi sự bảo vệ của Tần quốc, đã thế còn không dùng tới vũ lực thì thật sự là làm người ta rất tưởng tượng được, hắn rất lo Kiếm Bất Cô sẽ chết đi.

“Không không không, bệ hạ ngươi hiểu lầm rồi, Kiếm thái phó hắn rất khỏe, cũng không bị thương gì, nhưng mà…” Bách Lý Thiên Nhai do dự mãi, không biết có nên nói ra hay không.

“Bách Lý tiên sinh, ngươi đừng nữa thừa nước đục thả câu nữa, nhưng mà cái gì?” Cảnh Chân Đế nghe Kiếm Bất Cô vẫn còn sống khỏe thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn vội hỏi như cũ.

Bách Lý Thiên Nhai cắn răng rồi mới lên tiếng: “Nhưng Kiếm thái phó tự xưng là người hầu của tên Hàn Sâm kia.”

“Cái gì?” Phản ứng đầu tiên của Cảnh Chân Đế là ngẩn người, rồi sau đó là nổi giận, hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt: “Hay cho một tên Hàn Sâm, hắn lại dám sỉ nhục thầy giáo của ta như thế, trẫm phải diệt cửu tộc của hắn…”

“Bệ hạ bớt giận.” Bách Lý Thiên Nhai vội mở miệng khuyên nhủ: “Kiếm thái phó là nhân vật thế nào chứ, nếu bản thân hắn không muốn thì dù là chư thiên Thần Linh cũng chẳng thể làm hắn cúi đầu. Theo ta thấy thì Kiếm thái phó cũng không bị ép buộc, hơn nữa Hàn Sâm cũng rất khách sáo với hắn, có lẽ hành động này của Kiếm thái phó là có ý sâu xa gì đó.”

Cảnh Chân vốn không phải bạo quân, khi hắn nghĩ lại cẩn thận thì lửa giận trong lòng cũng dần nguôi ngoai.

“Nếu Kiếm thái phó ở bên cạnh Hàn Sâm, hơn nữa hôm nay còn cố ý cho ta thấy vậy, chắc là muốn bảo vệ Hàn Sâm. Nếu bệ hạ xử trí Hàn Sâm thì có lẽ sẽ làm hỏng kế hoạch của Kiếm thái phó.” Bách Lý Thiên Nhai nhân cơ hội bèn nói.

Cảnh Chân Đế khẽ gật đầu: “Nếu đã có thầy giáo ở bên cạnh Hàn Sâm thì dù người này có vấn đề gì, thây giáo đều sẽ có thu xếp tính toán. Nếu đến thầy giáo cũng bảo vệ hắn, lại còn không ngăn Bạch Nhi qua lại gần gũi với hắn thì chắc vấn đề của Hàn Sâm không có gì lớn.”

Nói đến đây, trên khuôn mặt của Cảnh Chân Đế toát ra vẻ cười khổ: “Nhưng mà phiền phức do Hàn Sâm gây ra thì lại làm trãm thấy có hơi khó xử rồi.”

Hết chương 3116.

Chương 3117. Thân mạch siêu cấp hiện thế

Cả đế quốc Đại Tần đều chờ đợi Hàn Sâm nhận lấy cái chết, nhưng ai ngờ Hàn Sâm không bị bắt vào đại lao, mà cấm vệ quân vương đình bao vây ở bên ngoài lâu đài cổ của Phượng gia đều bị quân bảo vệ thành thay thế.

Mặc dù Thiết gia có được sự an ủi từ Hoàng đế nhưng Hoàng đế cũng không đề cập tới chuyện Hàn Sâm giết Thiết Mạc, mà quan viên phụ trách xử lý án này thì cũng chỉ nói đang trong quá trình điều tra, kiểm chứng.

Thấy chuyện này không được giải quyết, những đại thần tự cho là lấy quốc pháp làm trọng kia sao có thể ngồi đó mà nhìn được. Cả đám bi phẫn dâng thư, yêu cầu Cảnh Chân Đế xử lý nghiêm khắc vụ án này, không thể để gian nịnh nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật được, nếu không có nước mà như không nước, ắt có đại loạn.

Thậm chí còn có đại thần quỳ gối chờ lệnh ở bên ngoài cửa cung, hô to khẩu hiệu giết gian nịnh bảo vệ quốc pháp, cứ như thể không giết Hàn Sâm thì Đại Tần sẽ mất nước vậy.

Những tấu chương trắng phau như bông tuyết chồng chất ở trên đầu án thư của Cảnh Chân Đế, nếu là lúc bình thường, nhiều đại thần dâng thư như vậy thì e Cảnh Chân Đế đã nghĩ tới việc nhượng bộ.

Nhưng mà lần này hoàng cung đại nội mãi vẫn không có động tĩnh gì, chỉ có quan viên phá án đưa ra một câu trả lời chắc chắn sau mấy ngày, nói là sau khi kiểm chứng từ nhiều phương diện thì người đã ám sát Thiết Mạc là người khác, Hàn Sâm chỉ là bị hãm hại mà thôi.

Đại thần trong triều ai mà chẳng là hạng người có thủ đoạn ngập trời cơ chứ, ai trong số họ cũng biết vụ án này đâu có điều tra cái gì, Hàn Sâm vẫn luôn ở trong lâu đài cổ của Phượng gia, chưa hề bị thẩm vấn thì sao lại kết án cơ chứ?

Trong lúc nhất thời cả thành Ngọc Bích xôn xao hết cả lên, mà Hàn Sâm đã trở thành gian nịnh lớn nhất nước Đại Tần chỉ trong một đêm, còn Thái tử Tần Bạch cũng đã trở thành Thái tử ăn chơi trác táng nhất, ngu ngốc nhất, hoang đường nhất trong miệng của chúng nhân.

Cũng không biết là ai đang âm thầm xúi giục, có rất đông con cháu quý tộc tụ tập nhau kháng nghị ở bên ngoài lâu đài cổ của Phượng gia, thậm chí còn có con em quý tộc chỉ thẳng vào cửa cung mắng to trời cao không có mắt, lại để nước Đại Tần có một vị Thái tử hoang đường như vậy.

Chuyện như vậy rất ít xảy ra ở đế quốc khác, nhưng mà ở nước Đại Tần nước thì càng ngày càng nghiêm trọng, dù là Cảnh Chân Đế thì cũng rất khó ra tay xử trí những con em quý tộc và đại thần kia.

Pháp điều méo mó trong quốc pháp Đại Tần khác với nơi khác, chính sự méo mó ấy đã đưa Tần quốc từ suy bại lại trở về với sự huy hoàng trước kia, nhưng cũng chính nó đã sự huy hoàng của cho Tần quốc không thể rạng rỡ hơn được.

Thực lực của tầng lớp của quý tộc Tần quốc thật sự là mạnh vô cùng, thậm chí có thể chống lại được hoàng quyền, nên dù là Cảnh Chân Đế thì cũng không thể muốn làm gì thì làm, khi làm việc có nhiều cố ky.

Hoàng gia có hai tòa Thần miếu cấp Hủy Diệt thì tầng lớp quý tộc cũng có, hoàng gia có cao thủ thì cao thủ của tầng lớp quý tộc còn nhiều hơn. Có đôi khi Cảnh Chân Đế buộc phải thỏa hiệp về rất nhiều chuyện, điều này cũng khiến cho triêu đình của Đại Tần sinh ra một loạt cần bằng kỳ dị.

Nhưng mà lần này, Cảnh Chân Đế lại không muốn thỏa hiệp, dù cho những đại thần kia có dâng thư thế nào, hay thậm chí có đại thần trung thành khóc hô muốn đâm đầu chết ở trong triều thì Cảnh Chân Đế vẫn không bày tỏ điều gì, chỉ nói án này đã kết.

Những quý tộc và các đại thần kia cũng không vì thế mà buông bỏ, bọn họ đang tạo thế điên cuồng, mà Hàn Sâm cũng chẳng thèm để ý tới, núp ở trong lâu đài cổ của Phượng gia, nên ăn thì ăn nên uống thì uống.

“Hàn Sâm, chờ sau khi ta trở về hoàng cung thì phụ hoàng có đánh chết ta không nhỉ?” Tân Bạch sợ vô cùng, vì chuyện lần này quá rầm rộ ầmĩĩ.

“Ngươi yên tâm đi, nếu bệ hạ không bắt ngươi về, mà cũng không phái người đến bắt ta, vậy thì chứng tỏ hắn đã ngầm đồng ý cho ngươi ở lại đây rồi.” Hàn Sâm cười nói.

Lúc này Tần Bạch nghe vậy thì mới tươi tắn hơn chút, nhưng sẻ mặt vẫn tràn đầy lo lắng. Tầng lớp quý tộc ở Tần quốc là mạnh nhất trong bảy đại đế quốc, thậm chí có thể chống lại được hoàng quyền. Tần Bạch cũng hiểu biết sơ sơ về điều này, nên hắn mới thấy lo lắng khi hôm nay thấy rất nhiều con cháu quý tộc vây ở bên ngoài lâu đài cổ của Phượng gia, mãi không rút.

Hàn Sâm lần đầu tiên biết, tầng lớp quý tộc của Tần quốc lại có quyền thế như vậy, đến hoàng quyền cũng không trấn áp được hoàn toàn.

Lần này hắn giết Thiết Mạc, có thể nói là đã đụng vào lợi ích của tầng lớp quý tộc và dấy lên một hồi va chạm giữa hoàng quyền và tầng lớp quý tộc.

Nhìn từ kết quả thì thấy, hoàng quyền cũng không chiếm hết thế thượng phong, thậm chí còn thoáng lộ ra kém cạnh.

Nhìn thoáng qua Kiếm Bất Cô dịch dàng như như ngọc, đang làm việc một mình kia, Hàn Sâm rất muốn đánh một trận với Kiếm Bất Cô, hắn muốn xem thử cường giả đỉnh cấp nhất của thế giới này mạnh tới mức nào.

Đáng tiếc loại người đã phát đại nguyện như Kiếm Bất Cô này, cho dù có chết thì cũng sẽ không ra tay với hắn, đương nhiên Hàn Sâm cũng chẳng đi ép buộc hắn làm gì.

Hàn Sâm vốn tưởng những con cháu quý tộc kia còn muốn làm ầm ĩ một hồi nữa, nhưng ai ngờ không tới hai ngày thì tất cả những con cháu quý tộc kia đều chạy hết.

“Những tên kia không có kiên nhãn tới vậy à? Không nên như vậy mới đúng!” Hàn Sâm cảm giác có hơi kỳ lạ, với những gì hắn hiểu biết về người của Tần quốc trong khoảng thời gian này, thì không bao giờ có chuyện bọn họ lùi bước dễ dàng như vậy.

Sau khi Phượng Phi Phi tìm người hỏi thăm thì mới biết, ở tinh vực Kim Tinh xuất hiện cực quang vô tận, nó bao phủ cả tinh vực, chiếu rọi khắp cả tinh vực như một mặt trời bảy màu khổng lồ.

Dù là ai cũng biết, đó là dị tượng mà thần mạch siêu cấp chiếu ra, vậy nên tạm thời những quý tộc kia không có hơi đâu đi tìm Hàn Sâm gây phiền phức, bởi vì bọn họ đều chạy tới tinh vực Kim Tinh đào trứng gen hết rồi.

Vả lại căn cứ vào suy tính của đệ nhất phu tử của Tần quốc Vệ phu tử, cũng chính là sư phụ của Đầu Trọc thì bên trong thần mạch kia đã sinh ra dị tượng làm kinh hãi thế tục, hơn rất có khả năng đã ngưng tụ ra thần mạch cao cấp.

Điều này đã khiến những quý tộc kia càng thêm điên cuồng, ngộ nhỡ là †hần mạch cấp Hủy Diệt, chỉ cần có được huyết mạch cấp Hủy Diệt thì có thể một bước lên trời rồi.

Mà bàn lùi lại thì dù không chiếm được thần mạch cấp Hủy Diệt, nhưng kiểu thần mạch cỡ lớn như thế xuất hiện thì kiểu gì cũng sẽ có một lượng lớn trứng gen chôn sâu ở trong đó, hơn nữa chắc chắn sẽ có chủng gen cấp Thần.

“Ta chưa thấy loại thần mạch lớn tới thế bao giờ, chúng ta cùng qua xem đi.” Hàn Sâm biết, trong một khoảng thời gian ngắn những quý tộc và đại thần kia sẽ không bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy, thay vì bị vây ở trong lâu đài cổ của Phượng gia không có việc gì để làm thì thôi thà ra ngoài thăm thú một chút.

Hơn nữa sau khi được chứng kiến lực lượng của Bách Lý Thiên Nhai, thì hắn cũng cảm thấy có thêm một vài huyết mạch Thần Linh hoặc là chủng gen khá mạnh cũng không phải chuyện gì xấu, chúng nó cũng sẽ cung cấp rất nhiều trợ giúp cho hành động trước kia của hắn.

Suy cho cùng đột phá quy tắc thế giới quá phiền phức, lượng tiêu hao cũng vô cùng lớn, rất khó chiến đấu trong thời gian dài.

Nếu những con cháu quý tộc kia đều đã rút thì Hàn Sâm cũng đuổi Tần Bạch về. Hắn không muốn dẫn theo Tần Bạch đi thăm dò khắp nơi đâu, lỡ

có gì sơ xuất thì sau này muốn về thành Ngọc Bích cũng khó.

Dương Phu Tử và mẹ con Giang thị phải kinh doanh bán hàng qua mạng, nên đương nhiên sẽ không đi chung với Hàn Sâm được, Kiếm Bất Cô không thể chiến đấu nên cũng chỉ có thể ở lại.

Hàn Sâm vốn nghĩ đi một mình nhưng lại khăng khăng muốn đi cùng hắn, Hàn Sâm cũng không từ chối.

Hàn Sâm hiểu về đại vũ trụ đế quốc không nhiều, nếu có người ở bên phổ cập tri thức cho hắn thì cũng là một chuyện tốt.

Sử dụng trang bị truyền tống lượng tử tới tinh vực hậu thổ ở lân cận tinh vực Kim Tinh, có thể nhìn thấy mặt trời bảy màu khổng lồ lơ lửng ở trong tinh không từ xa, dù cho đứng cách xa nhau một vùng tinh vực lớn thì vẫn có thể thấy được rõ ràng, cứ như thể nó ở ngay trên đỉnh đầu vậy.

Hàn Sâm biết đây không phải là mặt trời thật, mà là một tinh vực khổng lồ, nhưng vì tia sáng quá mạnh nên mới khiến nó trông giống một một vòng mặt trời.

Hết chương 3117.

Chương 3118. Tỉnh vực Kim Tỉnh

“Mực Tinh thú… Bán Mực Tinh thú đây…” Trên đường phố, có không ít người đang rao bán chủng gen, đặc biệt là một loại chủng gen tên Mực Tỉnh thú là dễ bán nhất.

Hàn Sâm hỏi thăm thì mới biết, bởi vì hào quang của tinh vực Kim Tinh quá mạnh mẽ, sẽ tạo ra tổn thương vô cùng lớn cho mắt. Nếu như có một con Mực Tinh thú bảo vệ mắt thì không những có thể bảo vệ đôi mắt không vị những hào quang kia ảnh hưởng, mà còn có thể nhìn được vật ở trong những hào quang chói mắt ấy, đã thế còn nhìn được xa hơn.

Chỉ cần là quý tộc tới tinh vực Kim Tinh đào trứng gen thì trên cơ bản đều có chủng gen tương tự, nếu như không có thì cũng chỉ đành bỏ tiền mua, không thì sau khi tiến vào tinh vực Kim Tinh sẽ thành người mù ngay tức khắc.

Mực Tỉnh thú vốn chỉ là một chủng gen cấp Nam Tước, giờ lại bị nâng giá cao tới mười ngàn một con, con đắt hơn cả chủng gen cấp Tử Tước.

Ánh mắt của Hàn Sâm còn mạnh hơn chủng gen cấp Thần nên đương nhiên hắn không cần Mực Tinh thú, hắn nhìn Lý Băng Ngữ ở một bên hỏi: "Quỷ La Sát, ngươi cần Mực Tinh thú không?"

Lý Băng Ngữ lắc đầu nói: "Ta có chủng gen có chức năng tương tự, không cần loại chủng gen cấp thấp này. Nếu như ngươi cần thì tốt nhất đừng mua Mực Tỉnh thú, loại chủng gen này cấp bậc quá thấp, năng lực cũng quá yếu, tới một vài khu vực bình thường thì còn được, nhưng nếu muốn vào sâu trong thần mạch thì chỉ mình con Mực Tỉnh thú này là không đủ để ngăn cản những hào quang chói lóa kia đâu, đã thế còn chiếm mất một danh ngạch hợp thể nữa."

Hàn Sâm gật đầu, đang định xuất phát tới tinh vực Kim Tinh thì đột nhiên nghe thấy có người gọi tên của hắn.

"Hàn Sâm… Chờ ta một chút…" Một tên Đầu Trọc đặc biệt nổi bật ở trong đám người, hắn vừa xông về phía Hàn Sâm, vừa khoát tay.

"Đầu Trọc, sao ngươi lại ở đây?" Hàn Sâm hỏi.

Đầu Trọc nói với vẻ dương dương tự đắc: "Ta là đệ tử của Vệ phu tử, †hần mạch siêu cấp như thế xuất thế, sao ta lại không tới cho được?"

"Vệ phu tử cũng tới à?" Lý Băng Ngữ nghe vậy thì vội vàng nhìn Đầu Trọc hỏi.

Đầu Trọc gật đầu: "Sư phụ và mấy vị sư huynh đều đi hết, lần này bọn †a chuẩn bị chơi lớn một phen, kiểu gì cũng phải đào được mấy quả trứng gen cấp Thần mang về, hay là các ngươi cũng nhập hội với bọn †a đi ha?"

Hàn Sâm còn chưa trả lời thì nghe thấy có người ở cách đó không xa châm trọc mỉa mai: “Đầu Trọc sư đệ, ngươi đừng có nói lung tung, người ta là sủng thần của Thái tử đó, thân phận tôn quý vô cùng, chúng ta đâu có tư cách đi chung với hắn.”

Một nhóm mười mấy người đi tới, người cầm đầu là một ông già râu bạc trắng, mà người nói chuyện là một người trung niên người mặc áo giáp, bộ áo giáp ấy lộng lẫy phi thường, nhìn là biết không phải hàng rẻ tiền.

“Tam sư huynh, sao ngươi lại nói thế?” Sắc mặt của Đầu Trọc có chút khó coi.

Người đàn ông trung niên kia bĩu môi nói: “Đầu Trọc sư đệ, lời của ta ngươi nghe không hiểu sao? Vậy để ta đây nói cho rõ chút, bản thân làm bạn với gian nịnh thì cũng thôi, nhưng đừng làm bại hoại danh tiếng của sư phụ. Ngươi muốn đi cùng hắn bọn ta không có phản đối, nhưng muốn lôi bọn ta xuống nước thì ta sợ sẽ chết đuối trong nước bọt của người khác đó.

Đầu Trọc giận dữ muốn nói gì đó thì ông già râu bạc trắng kia lại lên tiếng nói vào đúng lúc này: “Được rồi Vũ Phi, đừng nghịch nữa, thời gian báu, chúng ta còn phải đi tra xét địa mạch, không có thời gian ở đây quậy đâu.”

Sắc mặt của Đầu Trọc có hơi khó coi, hắn cắn răng nói: “Mời Vị sư huynh cứ tự nhiên, ta đi chung với Hàn Sâm.”

Ông già râu bạch trắng kia nghe vậy thì khẽ cau mày, đang định nói gì đó thì tam sư huynh lại nói: “Đại sư huynh, ngươi đừng quản hắn nữa, dù sao cũng chỉ có tí trình độ đó, chẳng giúp được gì đâu nên có hắn cũng như không thôi ấy mà. Hắn thích làm bạn với sủng thần thì sao chúng ta lại đi cản đường thăng quan phát tài của người ta làm gì?”

Ông già râu bạc trắng lắc đầu nói: “Vũ Phi, nơi mà chúng ta đi người cũng biết, sau đó nhớ đuổi kịp.”

“Đại sư huynh, các ngươi không cần chờ ta đâu, xin hãy thay ta nói với sư phụ một tiếng, ta tới tinh vực Kim Tinh thử vận may với bạn.” Đầu Trọc nói.

“Thôi được rồi, vậy thì tam sư huynh ta chúc vận may của ngươi bạo lầu, đào được trứng gen cấp Thần ha.” Người đàn ông trung niên nói như bốn cợt.

“Tam sư đệ chớ có nói vậy.” Ông già râu bạc trắng quát người đàn ông trung niên nhân rồi thở dài, dẫn người của bọn họ rời đi.

Chờ khi bọn họ đi xa, Đầu Trọc mới cười nói với Hàn Sâm: “Hàn Sâm, có Đầu Trọc ta ở đây thì ngươi cứ yên tâm, bảo đảm ngươi sẽ có thu hoạch.”

“Điều này thì ta tin” Hàn Sâm cũng không có trông cậy vào việc Đầu Trọc đào trứng gen cho hắn, nhưng ngay tại lúc này mà Đầu Trọc còn muốn nhận người bạn này như hắn, làm cho lòng người thấy có hơi ấm áp.

Dấu sao thì bây giờ Hàn Sâm là gian nịnh mà người người đều đòi đánh, có thể nói là tử địch của cả tầng lớp quý tộc, quen người bạn này như hắn không những có hại cho danh tiếng, mà còn còn có thể sẽ bị nguy hiểm tới tính mạng.

Ba người cùng lên đường, suốt dọc đường đi Đầu Trọc giảng giải cho Hàn Sâm nghe sự không tầm thường của thần mạch ở nơi này.

Bởi vì sự thay đổi của từ trường trong trời đất nên tinh vực Kim Tinh mới có thần mạch siêu cấp. Căn cứ vào suy tính của Vệ phu tử thì rất có thể ở trong thần mạch nơi này có huyết mạch cấp Hủy Diệt ngưng kết, hơn nữa còn sinh ra không ít trứng gen cấp Thần.

Đầu Trọc cười khà khà nói: Nơi huyết mạch ngưng kết thì với trình độ của ta e là không tìm được, nhưng tìm vị trí của trứng gen cấp Thần thì không khó, các ngươi đi theo ta là không sai đâu.”

Bởi vì lực lượng từ trường quá mức mạnh nên các thiết bị ở tinh vực Kim Tinh đều không nhạy, phi thuyền cũng không vào trong đó được, Đầu Trọc triệu hồi là một chủng gen trông giống cự long rồi khoe với Hàn Sâm: “Hì hì, đây là chủng gen Thần Phong Cự Long cấp Vương đã tiến hóa đến thể chung cực, tốc độ bay xếp hạng nhất, nhì trong ở chủng gen cấp Vương đó.”

“Trông vẻ chủng gen này cũng uy phong thật đấy.” Hàn Sâm nhìn Thần Phong Cự Long cao hơn mười mét cười nói.

“Cái gì mà trông rất uy phong chứ, trên thực tế cũng rất uy phong đó nha. Lần này chúng ta vào tinh vực Kim Tinh thì phải nhờ nó để di chuyển hết đó, cùng lên nào.” Đầu Trọc ngồi ở trên lưng Thần Phong Cự Long, dương dương tự đặc nói.

Hàn Sâm cũng không từ chối, ngồi lên lưng của Thần Phong Cự Long với Lý Băng Ngữ, hai cánh của Thần Phong Cự Long vung lên rồi bay vọt lên trời như một cơn lốc, nó bay về phía tinh vực Kim Tinh đang tỏa ra hào quang chói lóa kia, chỉ trong chốc lát đã xông vào trong tinh không rồi.

Hàn Sâm thấy không ít nhân loại cưỡi trên lưng của đủ loại chủng gen bay về phía tinh vực Kim Tinh, mà loại chủng gen nhiều nhất đúng là thuộc loài chim, còn có một vài chủng gen kỳ dị như Tráp Sí Hổ, hoặc là con dơi gì gì đó, chủng gen kỳ lạ quý hiếm, cổ quái gì đều có hết.

Đầu Trọc chỉ vào những chủng gen kia và giới thiệu cho Hàn Sâm: “Con Tứ Sí Hổ kia cũng khá được đấy, nhưng vẫn kém Thần Phong Cự Long của ta…

Hàn Sâm cũng cảm thấy rất hứng thú, đang nghe hăng say thì đột nhiên cảm giác bên trong hồn hải bên của bản thân có dao động khí †ức mãnh liệt. Kim Sí Khổng Tước Vương sau khi nuốt áp giáp Hắc Tỉnh rồi vẫn luôn trong giai đoạn tiến hóa, lại hoàn thành quá trình tiến hóa vào đúng lúc này.

Phía trên bề mặt của quang kén màu vàng trông giống quả trứng ấy xuất hiện hàng loạt vết nứt, để lộ ra kim quang sáng chói. Khi tiếng kén vỡ càng lớn thì kim quang cũng càng càng chói mắt, cuối cùng nó giống như mặt trời ban trưa màu vàng trôi nổi ở trong hồn hải, qua một hồi lâu mới thu lại những ánh sáng rực rỡ ấy.

Lúc này Hàn Sâm mới thấy rõ được Kim Sí Khổng Tước Vương đã tiến hóa xong, đập vào mắt hắn là một con thần điểu lông vàng tựa như ảo mộng, cả người tản ra thần quang lấp lánh, như thể đi ra từ trong thần thoại vậy.

Mà ở phía trên Kim Sí Khổng Tước Vương có một bộ áo giáp Hắc Tinh đang lơ lửng bất động một cách lặng lẽ, trên nó không có chút khí cơ nào, giống như một vật chết.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua tài liệu về Kim Sí Khổng Tước Vương thì thầm thấy vui mừng trong lòng, hắn phát hiện nó đã tiến hóa tới thể chung cực rồi.

Hết chương 3118.

Chương 3119. Chủng gen thiên phú đỉnh cấp

Kim Sí Khổng Tước Vương: Chủng gen cấp Thần biến dị

Kỹ năng gen: Hoàng Kim Thần Sí, Khổng Tước Vương Nhãn, Mãn Thiên Phi Vũ.

Sau khi xem tư liệu chỉ tiết về Kim Sí Khổng Tước Vương thì Hàn Sâm còn thấy vui hơn, con Kim Sí Khổng Tước Vương này lại có tới tận ba kỹ năng gen, chắc chắn là thiên phú cao cấp nhất rồi.

Chủng gen thể ấu sinh bình thường có thể sẽ có một kỹ năng gen, hoặc cũng có thể là không có. Nếu như không có kỹ năng gen thì phải chờ tới khi thăng cấp lên thể trưởng thành thì mới thức tỉnh được kỹ năng gen.

Mỗi một lần thăng cấp cũng là một cơ hội thức tỉnh kỹ năng gen, nhưng mà tỷ lệ thức tỉnh cũng không cao, nói cách khác chủng gen thể chung cực cùng lắm thì chỉ có ba kỹ năng gen.

Nhưng mà chủng gen bình thường dù có thể tiến hóa đến thể chung cực thì cũng rất ít chủng gen có tới ba kỹ năng gen, có tới hai đã được coi là cực phẩm rồi, hầu hết là chỉ có một kỹ năng gen, thậm chí còn có chủng gen chẳng có kỹ năng gen nữa cơ.

Kim Sí Khổng Tước Vương có tới ba, chắc chắn là đỉnh cấp trong đỉnh cấp rồi.

Nếu như muốn bán lấy tiền, thường thì chủng gen cùng chủng loại cùng đẳng cấp có nhiều hơn bình thường một kỹ năng thì giá sẽ cao lên gấp mấy lần, thậm chí còn gấp mười mấy lần, mấy chục lần.

Đặc biệt là chủng gen có ba kỹ năng, nếu như bản thân nó là chủng gen hi hữu lại có kỹ năng gen thực dụng thì đúng là giá trên trời trong giá trên trời.

Hàn Sâm mới thấy kỹ năng gen Hoàng Kim Thần Sí của thể ấu sinh thôi, sau khi hợp thể nó sẽ cho Hàn Sâm một đôi cánh như hoàng kim, sau khi sử dụng thì có được năng lực bay phá không mạnh mẽ, hơn nữa đôi cánh hoàng kim đó còn có phá hoại kinh khủng, có thể xé rách hết thảy như lưỡi đao.

Còn Khổng Tước Vương Nhãn và Mãn Thiên Phi Vũ thì đầu là kỹ năng gen được thức tỉnh sau khi thăng cấp, Hàn Sâm vẫn chưa biết hai kỹ năng gen này có tác dụng gì.

Hiện giờ đang tới gần tinh vực Kim Tinh, hào quang càng ngày càng kinh khủng, Lý Băng Ngữ và Đầu Trọc đã hợp thể với chủng gen để ngăn hào quang từ sớm, mà Hàn Sâm vốn không cần hợp thể với chủng gen, nhưng bây giờ vừa hay có thử một lần, nên hắn triệu hồi Kim Sí Khổng Tước Vương ra hợp thể.

Chỉ thấy thần quang lưu ly màu vàng mông lung phủ lên người Hàn Sâm, sau lưng có một đôi cánh Khổng Tước như được đúc từ hoàng kim ngưng tụ thành hình, đôi mắt của Hàn Sâm cũng bị nhuộm kim quang lưu ly, trông cứ như có xoáy nước màu vàng chuyển động ở trong đó vậy, yêu dị đẹp đế vô cùng.

Mái tóc vàng dài xõa tung ra, tản mạn khắp nơi như thác nước, sợi tóc nào cũng lóng lánh trong suốt, như thể có kim quang óng ánh vờn quanh vậy.

Sau khi hợp thể thì bị gen và khí chất của Kim Sí Khổng Tước Vương ảnh hưởng, khuôn mặt và đường cong cơ thể của Hàn Sâm đều trở nên có hơi

mềm mại thon dài, càng làm hắn thêm phần âm nhu gợi cảm, trông như Yêu Vương hóa thành vậy.

Đầu Trọc ngơ ngác nhìn Hàn Sâm, qua một hồi lâu mới nuốt nước miếng hỏi: “Hàn Sâm, chủng gen này của ngươi là gì thế? Kiếm ở đâu vậy? Còn con nào không?”

Lý Băng Ngữ cũng nhìn Hàn Sâm, trong mắt nàng toát ra vẻ khác thường, sau khi hợp thể với Kim Sí Khổng Tước Vương thì hình tượng của Hàn Sâm trở nên khôi ngô đẹp đếẽ lạ thường, y như Tà Thần hạ phàm, cả người tản ra một loại mỹ cảm xấu xa, tà mị mỹ cảm, có sức hấp dẫn người khác phái.

“Kim Sí Khổng Tước Vương, tự mình đào nên cũng không biết có chủng gen cùng loại hay không.” Hàn Sâm thuận miệng đáp.

“Thế thì tiếc thật đó, sau khi hợp thể với chủng gen này, ngươi trông phong cách thật luôn đó. Nếu mà Đầu Trọc ra mà có , nếu là ta một chủng gen như vậy thì có khi mơ ước của ta sẽ thành sự thật, cua được Thần Thiên Liên ấy chứ.” Đầu Trọc nhìn Hàn Sâm với vẻ mong đợi vô cùng, hắn hỏi: “Chủng gen này của ngươi bán không? Nếu như bán thì giá tiền không là vấn đề, dù có táng gia bại sản thì Đầu Trọc ta cũng muốn mua lại.”

Hàn Sâm đã nghe nói về cái tên Thần Thiên Liên này, nàng giống Phượng Phi Phi đều là một trong ba ca cơ nổi tiếng hiện giờ của Tần quốc. Đầu Trọc rất thích nàng, thường xuyên nhắc tới nhưng mà chỉ Thần Thiên Liên người ta lại chướng mắt hắn.

“Không bán” Vất vả lắm Hàn Sâm mới có được một chủng gen thể chung cực như vậy, giờ hắn còn trông cậy vào nó sẽ ra sức đây, tạm thời không có ý bán.

Hơn nữa Huyết Thần Long ban nãy đã nuốt áo giáp Hắc Tinh theo lệnh của Hàn Sâm và tiến vào trạng thái tiến hóa, trong một khoảng thời gian ngắn là không ấp ra được. Vì thế chủng gen mà Hàn Sâm sử dụng được cũng chỉ còn lại có Kim Sí Khổng Tước Vương và Huyết Mị Linh thôi.

Đáng tiếc hai chủng gen không thể trở thành chủng gen riêng như huyết mạch Huyết Long Thần, rất khó đạt được sự gia trì của huyết mạch Huyết Long Thần, nên về phương diện uy lực chắc chắn sẽ kém Huyết Thần Long không ít.

Đầu Trọc tỏ ra tiếc hận, hắn cũng không hỏi Hàn Sâm về cấp bậc và năng lực của Kim Sí Khổng Tước Vương, vì đây đều là điều cấm ky của mỗi người. Nếu không phải tình huống đặc biệt thì người bình thường sẽ không chủ động đi hỏi làm gì.

Sau khi đến gần tinh vực Kim Tinh thì thấy nơi này cũng không phải một mặt trời khổng lồ, mà được tạo thành từ rất nhiều tinh hệ tản ra hào quang rực rỡ.

Vốn hầu hết hành tinh sẽ không phát sáng, chỉ có những hành tinh như hằng tinh mới sẽ phát ra tia sáng, con những tinh cầu khác thì chỉ là phản xạ ánh sáng mà thôi.

Nhưng mà hiện giờ tất cả tinh cầu bên trong tinh vực Kim Tinh đều tản ra ánh sáng chói lọi kinh khủng. Nham thạch cây cối vốn bình thường trên tinh cầu, lúc này cũng đều lấp lánh hào quang, giống như bảo vật lộng lẫy vậy.

Đến cả những kiến trúc và máy móc vốn là nhân tạo giờ đây đều như tản ra hào quang mung lung, cả thế giới như được điêu khắc từ đá quý, trông thần thánh lộng lẫy vô cùng.

Đầu Trọc chỉ huy Thần Phong Cự Long tới gần tới một hành tinh vốn là nơi cứ trú của nhân loại, nhưng sau khi thấy ánh sáng phát ra từ vật kiến trúc thì sắc mặt bèn thay đổi: “Thần mạch đúng là làm người ta thấy quá kinh ngạc rồi. Thậm chí đến thứ không có kinh hồn do con người tạo ra cũng bị khí tức của thần mạch ăn mòn, còn đáng kinh ngạc hơn trong tưởng tượng, có khi sẽ chủng gen tuyệt thế ra đời luôn ấy chứ”

“Chủng gen tuyệt thế à?” Hàn Sâm chợt nghĩ tới gì đó, mấy ngày gần đây hắn không nhìn thấy Đại Thiên Ma xuất hiện, cũng không biết nàng còn đi theo hắn không.

Bởi vì tinh cầu này nằm ở khu vực biên giới của tinh vực Kim Tỉnh nên quý tộc nhân loại xuất hiện ở nơi này khá nhiều, từ xa có thể nhìn thấy có rất nhiều người đang đào bới xung quanh.

Đầu Trọc ngó lơ những chỗ đó, hắn vừa điều khiển Thần Phong Cự Long bay về nơi sâu trong tinh vực Kim Tinh vừa nói: "Chẳng hiểu chút gì về thuật thần mạch mà còn chạy tới nơi này đào trứng gen, đào ra được thì mới đúng là gặp phải quỷ. Thần mạch này kinh khủng vô cùng, nhưng không phải chỗ nào cũng sinh ra trứng gen."

Hàn Sâm hỏi: "Thế nơi nào mới có trứng gen?"

Đầu Trọc tỏ ta trịnh trọng nói: "Thần mạch ở đây có rất nhiều dị tượng hào quang, bình thường thì ánh sáng và nhiệt độ là hai thuộc tính phụ trợ. Mặc dù dị tượng hào quang ở đây trông kinh người nhưng lại không có chút thay đổi nhiệt độ nào, rồi lại nhìn từ tình huống phần bố của nguồn sáng, nếu như ta không đoán lầm thì chắc thần mạch này giống với kết cấu bố cục của Hàm Quang Uyên."

"Cái ngươi nói tới là thần mạch Hàm Quang Uyên đã xuất hiện ở Tề quốc vào hai mươi năm trước ư?" Đột nhiên Lý Băng Ngữ cất tiếng hỏi.

Đầu Trọc hưng phấn gật đầu nói: "Đúng thế, nơi này quả thật rất giống với Hàm Quang Uyên đã xuất hiện ở Tê quốc. Hàm Quang Uyên lần đó sản sinh ra một thần mạch hoang dã cấp Hủy Diệt, và đã bồi dưỡng ra

một đại tướng kinh hãi thế tục cho Tề quốc tên Điền Thiện, bố cục kết

cấu của nơi này rất giống Hàm Quang Uyên, có lẽ sẽ sinh ra thân mạch hoang dã cấp Hủy."

Hết chương 3119.

Chương 3120. Địa mạch kinh thiên

“Nói một hồi lâu rồi cuối cùng ngươi cũng có nói tới trọng điểm đâu, nơi nào mới đào được trứng gen thế?” Hàn Sâm không hiểu Hàm Quang Uyên gì gì đó và cũng chưa nghe qua cái tên Điền Thiện, hắn chỉ muốn biết nơi nào thì đào được chủng gen thôi.

Đầu Trọc cười hì hì: “Ngươi đừng gấp, mặc dù bố cục có hơi giống nhưng trên thế giới không có chuyện sẽ hai loại bố cục thần mạch giống hệt nhau, dù cho có xấp xỉ thì cũng sẽ có chút khác biệt, cái này còn phải quan sát suy tính cẩn thận nữa. Chúng ta đi thêm một đoạn nữa, nếu có nơi mà trứng gen sinh ra thì chắc chắn ta sẽ nhìn ra được.”

Hàn Sâm nghe vậy thì hiểu được ngay, mấy kẻ này học nghệ không tinh, không biết căn cứ vào hướng của thần mạch để suy tính ra nơi sinh ra trứng gen, bọn họ chỉ có thể tới gần quan sát khí thế vận tượng thì mới biết được đôi chút.

Nhưng dù là thế thì cũng giỏi hơn Hàn Sâm nhiều, nên đương nhiên là nghe theo hắn.

Thần Phong Cự Long bay thẳng tới nơi sâu trong tinh vực Kim Tinh, trong lúc đó bọn họ đi qua rất nhiều tinh cầu nhưng tất cả đều bị Đầu Trọc phủ nhận. Mãi cho đến ngày thứ tư, ánh mắt của Đầu Trọc bỗng sáng ngời, hắn chỉ vào một tinh cầu phía trước nói: “Tinh cầu kia chắc chắn có sinh ra gen cao cấp.”

Hàn Sâm đưa mắt qua nhìn thì thấy đó là một tinh cầu không có sự sống, khắp nơi toàn nham thạch và bụi đất, còn có không ít hố thiên thạch nữa.

Nhưng lúc này dù là nham thạch và bụi đất thì cũng lộng lẫy như đá quý, tản ra ánh sáng mung lung.

Một tinh cầu như thế này, suốt bốn ngày nay Hàn Sâm đã thấy quá nhiều, hắn thật sự không nhìn ra được tinh cầu này có gì đặc biệt.

Đầu Trọc điều khiển Thần Phong Cự Long bay vào trong tinh cầu, vừa làm nhỏ bay ở tầng trời thấp vừa ngó nghiêng đánh giá khắp mọi nơi, chẳng qua bao lâu thì hắn hưng phấn kêu lên: “Không sai được, nơi này chắc chắn có trứng gen.”

Mặc dù thần mạch này khủng bố nhưng vì mới hình thành nên chủng gen chôn ở trong thần mạch vẫn chưa bị ấp ra, vì thế cũng không cần lo lắng quá.

Nguy hiểm lớn nhất tới từ người tới nơi này đào trứng gen, còn cả những chủng gen còn sinh sống ở đây.

Thần mạch kinh khủng như thế ra đời, nếu như nơi này vốn có chủng gen sinh sống thì sau khi bọn chúng phát hiện và ăn một lượng lớn trứng gen, rất có thể sẽ sinh ra sự tiến hóa kinh khủng.

Nhưng đây là một tinh cầu không có sự sống, đến chủng gen cũng chẳng thấy con nào nên cũng không cần lo lắng quá.

Còn những nhân loại khác, tạm thời đám người Hàn Sâm vẫn chưa phát hiện ra ai, sau khi ba người đáp xuống thì bắt đầu đào móc theo vị trí đánh dấu của Đầu Trọc.

Đào chừng được một mét thì đã thấy dưới có một quả trứng gen phát ra ánh sáng trắng ở dưới lớp nham thạch, nó to chừng quả bóng rổ, cả quả trứng trắng nõn như ngọc.

Đầu Trọc mừng rỡ ôm trứng gen ra ngoài, nhưng mà nhìn trái nhìn phải một hồi vẫn không nhận ra đây là trứng gen gì.

“Mặc dù không biết chủng loại cụ thể, nhưng căn cứ vào khí tức và bề ngoài của nó thì chắc chắn bên trong không phải chủng gen cấp thấp, ít nhất cũng là chủng gen cấp Hầu Tước trở lên. Chúng ta đào tiếp đi, địa mạch này không phải chỉ có một quả trứng gen mới đúng.” Đầu Trọc vừa nói vừa đặt trứng gen ở một bên rồi lại đào tiếp.

Quả nhiên như lời Đầu Trọc đã nói, bọn họ tổng cộng đào được bốn quả trứng gen từ địa mạch này, trông vẻ là cùng một loại.

Đầu Trọc một người hai quả, Hàn Sâm và Lý Băng Ngữ mỗi người một quả.

Ba người tìm kiếm địa mạch đào trứng gen ở trên tinh cầu này, không

thể không nói đây đúng là một thần mạch siêu cấp, địa mạch và trứng gen được sinh ra rất nhiều, bọn họ chỉ tốn có nửa ngày là đã tìm được bốn địa mạch, đào được mười mấy quả trứng gen.

Nhưng tất cả đều là cấp Hầu Tước và cấp Công Tước, mặc dù cấp bậc không thấp lắm, cũng đáng giá rất nhiều tiền, nhưng tiếc là nó không có tác dụng gì với Hàn Sâm.

Trong lúc đó cũng thấy không ít nhân loại cưỡi chủng gen bay qua trên bầu trời, nhưng bọn họ vừa thấy Thần Phong Cự Long thì hầu hết đều lựa chọn rời đi, cũng không dừng lại ở nơi này.

Thần Phong Cự Long thể chung cực vẫn có chút lực chấn nhiếp, điều này làm Đầu Trọc thấy đắc ý vô cùng.

Hàn Sâm và Lý Băng Ngữ đi theo Đầu Trọc, được chia không ít trứng gen, Đầu Trọc không ngừng cưỡi Thần Phong Cự Long tìm kiếm địa mạch, sau khi tìm được thì giao cho Hàn Sâm và Lý Băng Ngữ đào bới, còn hắn tìm kiếm địa mạch tiếp, ba người phối hợp khá là ăn ý.

Hàn Sâm không cảm thấy gì, nhưng trong lòng Lý Băng Ngữ thì lại thấy rất khinh thường: “Bản lĩnh chém gió của tên Đầu Trọc này giỏi nhưng tiếc là thuật thần mạch thì chẳng học được nên thân. Bố cục kết cấu của tinh vực Kim Tinh đúng là giống với với Hàm Quang Uyên, nhưng bản thân tinh vực Kim Tinh là được tạo thành từ bảy tinh hệ, có bố cục Thất Tinh Phá Đẩu, nó và các cục của Hàm Quang Uyên ảnh hưởng lẫn nhau, và sẽ phát triển thành cách cục Khôi Tinh Đấu Quang. Ở trong bố cục này thì nơi có thể sinh ra trứng gen cấp Thần chỉ có bảy chỗ, chia nhau nằm ở trên bảy tinh hệ sao Khôi, mà tinh cầu này lại không nằm trong nhóm đó.”

Lý Băng Ngữ là một tông chủ, có hiểu biết rất sâu về thuật thần mạch, mặc dù kém người có tài học chân chính Vệ phu tử, nhưng mà giỏi hơn cái tên nửa vời Đầu Trọc này rất nhiều.

“Phải dẫn Hàn Sâm tới bảy tinh cầu đó kiểu gì đây?”

“Mục đích chủ yếu nhất mà lần này Lý Băng Ngữ theo Hàn Sâm tới đây cũng không phải là vì đào trứng gen.

Nàng rất muốn biết, rốt cuộc thực lực chân chính của Hàn Sâm ra sao, mặc dù ngoài kia cũng đồn hắn giết Thiết Mạc ở bên trong Thần miếu Băng Tuyết, nhưng dầu gì thì đó cũng chỉ là lời đồn thôi, hoàn toàn không có ai được chứng chiến thực lực chân chính của Hàn Sâm.

“Lão Hàn đừng đào nữa, ngươi mau qua bên này mà xem, ta tìm được thứ tốt nè.” Đầu Trọc vô cùng lo lắng cưỡi Thần Phong cự Long bay tới, hét lớn với Hàn Sâm còn đang đào bới.

“Bên của ta sắp đào xong rồi, đợi đào được trứng gen rồi lại đi cũng không muộn mà.” Hàn Sâm vừa đào vừa nói.

Đầu Trọc lại nhảy thẳng xuống kéo Hàn Sâm, kéo hắn ra khỏi hầm: “Còn đào cái gì nữa mà đào, ta phát hiện một địa mạch kinh thiên, biết đâu chừng sẽ có trứng gen cấp Thần đó, cứ bỏ nơi này trước đã, sau đó lại về đào cũng đâu có muộn.”

Nói rồi Đầu Trọc kéo Hàn Sâm lên người Thần Phong Cự Long, gọi cả Lý Băng Ngữ cùng đi, rồi hắn bay vào trong một khu núi đá thấp bé nhấp nhô trông như đồi núi với vẻ hứng thú bừng bừng.

Lý Băng Ngữ thầm nghĩ trong lòng: “Đào được trứng gen cấp Thần ở nơi này thì đúng là gặp quỷ.”

Thần Phong Cự Long đã bay tới phía trên vùng núi đá nhỏ đó, Đầu Trọc chỉ vào một nơi trong núi đá hoie: “Các ngươi nhìn xem nơi đó là gì?

Hàn Sâm và Lý Băng Ngữ cùng nhìn về hướng mà ngón tay của Đầu Trọc đã chỉ thì thấy ở vị trí trung ương của những ngọn núi đá nhỏ đó lại mọc một cây cổ thụ.

Cho dù Hàn Sâm không hiểu thuật địa mạch và cũng không cảm ứng được khí tức của cây cổ thụ kia, nhưng hắn cũng biết chắc chắn cây cổ thụ đó không tầm thường.

Tinh này không phải tinh cầu có sự sống, đừng nói là cây cổ thụ, đến cả vi khuẩn cũng rất khó sống được ở tinh cầu này, thế thì sao lại mọc ra được một gốc cây cổ thụ cơ chứ?

Hàn Sâm đánh giá cẩn thận, thấy cây cổ thụ này uốn lượn thành vòng, trên nhánh cây mọc toàn những đóa hoa màu hồng, trông giống một gốc cây mai.

Cả tinh vực Kim Tinh đều bị dị tượng hào quang của thần mạch nhuộm lên, nhưng mà gốc cổ thụ kia lại không có một tia hào quang nào, cứ như thể chỉ là một cái cây bình thường, cả cây nở đầy hoa, trông bình thường vô cùng.

Nhưng một gốc cây mai bình thường như thế mọc ở một nơi như thế này lại làm người ta thấy có hơi không tin nổi.

Hết chương 3120.

Chương 3121. Dưới cây mai

"Gốc cây mai là dị tượng địa mạch nào?" Hàn Sâm nhìn về phía Đầu Trọc hỏi.

Đầu Trọc gãi cái Đầu Trọc to của hắn, có hơi lúng túng nói: "Mặc dù ta không nhìn ra được đây là dị tượng gì nhưng ta có thể khẳng định rằng nơi này chắc chắn có một dị tượng cực kỳ thần diệu."

Hàn Sâm thầm khinh bỉ trong lòng, tên Đầu Trọc này quả thực chẳng đáng tin chút nào, dù hắn không học thuật thần mạch thì cũng nhìn ra được đây không phải dị tượng tâm thường.

Lý Băng Ngữ cũng thấy kinh ngạc, vì với khả năng quan sát của nàng thì tinh cầu này cũng không phải chỗ mấu chốt của thần mạch ở tinh vực Kim Tinh, không nên sinh ra dị tượng mạnh mẽ mới đúng.

Nhưng mà gốc cây mai này quả thật quá thần dị cổ quái, khiến người †a không tưởng tượng nổi.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy làm gì, cứ đào đã rồi tính tiếp. Nơi này chắc chắn là có thứ tốt, biết đâu chừng lại đào ra được huyết mạch Thần Linh" Đầu Trọc vừa nói vừa đào, hắn cũng không định đi tìm địa mạch khác nữa.

Hàn Sâm và Lý Băng Ngữ cũng cùng tới hộ, bốn phía đều là núi đá nhưng khu vực chỗ cây mai lại là mặt đất, đào lên cũng dễ hơn nhiều.

Nhưng cũng chỉ là dễ hơn chút mà thôi, bùn đất phía bên dưới còn cứng hơn cả sắt sa khoáng, mặc dù rời rạc nhưng rất khó đào được ra nhiều bùn đất trong một lần.

Hàn Sâm bỏ chút đất vào trong bàn tay rồi quan sát, phát hiện những bùn đất này có hình bi màu trắng, lộ ra kim loại sáng bóng, cứ như thể là mỏ cát khoáng kim loại vậy.

Đào hơn ba mét, đột nhiên cảm giác phía dưới đụng phải vật cứng, đẩy bùn đất ra nhìn thì thấy đó là rễ cây ngoằn ngoèo như một con Giao Long.

Rễ cây đen như mực, trên rễ cây như là có vảy trông rất kỳ dị, nhìn qua thì còn tưởng là loài rắn, loài mãng xà đã chết khô.

Ba người đào tiếp xuống men theo rễ cây, Đầu Trọc vừa đào vừa nói: "Phải cẩn thận một chút, bây giờ vẫn chưa biết được nơi này có chuyện gì, đào mỗi lần đừng sâu quá, nhỡ đào phải suối phun ác linh thì không ổn"

Càng ngày càng nhiều rễ cây bị đào lên, đám người Hàn Sâm phát hiện rễ của cây mai còn khổng lồ hơn thân cành của nó, những rễ cây như Giao Long rắc rối phức tạp, đan xen vào nhau ở dưới lòng đất, phạm vi nó bao trùm ít nhất cũng phải có đường kính hơn mười mét, còn lớn hơn phạm vi bảo phủ của nhánh cây rất nhiều.

Đám người Hàn Sâm chỉ đành dần mở rộng phạm vi đào bới, cuối cùng phải đào ra hơn mười ba mét thì mới phát hiện không còn rễ cây nữa.

Bọn họ đào tiếp xuống theo rễ cây, một lượng lớn rễ cây đan xen vào nhau ở cùng một chỗ giống như hàng tường rào vậy, Đầu Trọc đào có hơi gấp, đâm mạnh cái xẻng xuống cái rễ chỉ to bằng ngón út, kết quả đến cái dấu trắng cũng chẳng để lại được.

"Rễ cây cứng quá!" Đầu Trọc giật nẩy người, trên người hắn dung hợp chủng gen cấp Vương mạnh vô cùng, cái xẻng hắn cầm cũng là vật phi phàm, nhưng lại không thể để lại dấu vết trên rễ cây.

“Cây mai này càng thần dị thì chứng tỏ phía dưới càng không bình thường, đào tiếp đi.” Lòng tò mò của Hàn Sâm cũng bị khơi lên, hắn vừa đào vừa nói.

Ba người đào một hồi lâu, đào ra một cái hố sâu chừng ba mươi mét, một phần ba rễ cây của cây mai lộ ra bên ngoài. Nhìn một phần lộ ra ấy thì thấy rễ cây giống một đồ bện hình bán cầu, che kín mít phần bên dưới tới mức không lọt nổi gió.

“Đừng đòi nữa, theo ta thấy phía dưới chẳng có gì đâu, thứ tốt ở trong rễ cây mai này này.” Đầu Trọc để cái xẻng xuống, lau mồ hôi trán nói.

Những bùn đất giống như cát mỏ kim loại thực sự là quá khó đào, dù đã hợp thể với chủng gen có lực lượng mạnh mẽ nhưng khi đào vẫn mệt chết đi được.

Hàn Sâm và Lý Băng Ngữ cũng đồng ý với phán đoán của Đầu Trọc, bọn họ đã đào sâu hơn ba mươi mét. Dù trứng gen vẫn còn ở bên dưới nữa thì cũng nên để lộ dị tượng rồi, nhưng ai dè đến bây giờ lại chẳng xảy ra gì cả, nên khả năng cao bên dưới không có gì, mà nếu có thứ tốt thì chắc chắn là đang ở trong số rễ cây này.

Hơn nữa rễ cây này trông vô cùng không bình thường, chúng đan vào nhau như vách tường, rõ ràng là đang bảo vệ thứ gì đó.

“Lão Hàn, ngươi nghĩ xem có cách gì cắt đứt vào cái rễ cây để xem rốt cuộc bên trong có cái gì không?” Đầu Trọc cầm cái xẻng đâm vài cái nhưng lại không để lại được dấu vết gì trên rễ cây, cuối cùng hắn bất lực nhìn về phía Hàn Sâm.

“Quỷ La Sát, ngươi xem thử đi.” Hàn Sâm nói với Lý Băng Ngữ.

Lý Băng Ngữ không từ chối, chuyện tới bây giờ, nàng cũng thấy tò mò về cây mai này, quang diễm trên người nàng bốc lên, trên đỉnh đầu mọc ra đôi tai mèo, sau lưng cũng mọc ra một cái đuôi mèo, còn trên ngón tay thì mọc ra những chiếc móng sắc nhọn như lưỡi dao, hơn nữa còn cháy rực.

“Chủng gen này của ta là một con Hỏa Diễm Thần Trảo Miêu thể trưởng thành cấp Thần, bình thường hệ hỏa khắc sinh vật hệ mộc nên chắc sẽ có tác dụng.” Lý Băng Ngữ nói rồi vung một móng vuốt về những rễ cây kia.

Chỉ thấy trên móng tay của nàng hình thành hỏa nhận chém mạnh lên rễ cây, nhưng tia lửa văng khắp nơi mà rễ cây vẫn không bị chặt đứt, cũng không bốc cháy. Hai tay Lý Băng Ngữ khẽ run, ngọn lửa trên móng tay cũng chập chờn theo.

Trông như nàng bị chấn không nhẹ.

“Cứng quá.” Lý Băng Ngữ khẽ cau mày, nàng rất muốn triệu hồi chủng gen mạnh nhất của chính mình ra thử một lần, nhưng nếu làm vậy thì thân phận của nàng sẽ bại lộ, nên nàng đành đè ý nghĩ này xuống.

Hàn Sâm lấy tay sờ chỗ bị Lý Băng Ngữ chém qua, phía trên có ba vết chém mỏng tới rất khó nhìn ra, lực lượng của Hỏa Diễm Thần Trảo Miêu vẫn có chút tác dụng với rễ cây, nhưng tác dụng không lớn mà thôi.

Không do dự nữa, đôi cánh Khổng Tước màu vàng khổng lồ sau lưng Hàn Sâm giang ra, thần mang màu vàng lập lòe trên cánh, khiến đôi cánh vàng này như thần nhận để lộ ra mũi nhọn vậy.

Kỹ năng hợp thể gen Hoàng Kim Thần Sí phát động, chỉ trong nháy mắt Hoàng Kim Thần Sí cắt qua rễ cây, giống như ánh sáng lung linh màu vàng kim.

Răng rắc!

Tiếng đứt gãy truyền vào trong tai của ba người, ngay tức khắc Đầu Trọc thấy vui mừng không thôi, nhìn về phía rễ cây. Một loạt mười mấy sợi rễ đã bị chém một vết sâu nửa thước, nhưng lại không đứt hẳn.

Hàn Sâm thầm thấy kinh hãi, Lý Băng Ngữ và Đầu Trọc không biết, nhưng hắn thì lại rất rõ ràng, chủng gen cấp Thần biến dị ở trong hình thái cuối cùng, cộng thêm lực lượng cơ thể của hắn mà chỉ chém sâu được có nửa thước, quả thực là cứng tới đáng sợ.

Nhưng nếu chém được rễ cây thì cũng là chuyện tốt, Hàn Sâm liên tục phát động Hoàng Kim Thần Sĩ, đôi cánh Khổng Tước nhanh như chớp, hàng loạt tia sáng màu vàng chém qua, cắt dần rễ cây ra.

Sau vài lần liên tiếp thì đã có không ít rễ cây bị chém đứt, để lộ ra bóng hình bên trong, nhìn từ nơi rễ cây bị đứt thì thấy bên trong đám rễ cây bao lấy một khối hàn băng lạnh tới khiếp người.

Ánh mắt của ba người nhìn xuyên qua khối băng thì phát hiện bên trong khối băng đó lại đóng băng một cô gái mặc đồ trắng. Cô gái mặc đồ trắng ấy ngồi xếp bằng trong hàn băng không hề nhúc nhích, nhưng khi nhìn thì lại không giống người chết, như thể nàng chỉ ngủ say thôi vậy.

Trong lòng Hàn Sâm thấy kinh ngạc vô cùng, điều làm hắn kinh ngạc không phải là bên trong hàn băng có một người phụ nữ, mà là khí tức tản ra từ hàn băng.

“Băng Cơ Ngọc Cốt… Không đúng… Chắc là Nghiễm Hàn Kinh…” Sắc mặt của Hàn Sâm đầy cổ quái, hắn duỗi tay vuốt ve hàn băng, suýt nữa thì kêu ra tiếng.

Hết chương 3121.

Chương 3122. Nguyệt Thần

Thuật Băng Cơ Ngọc Cốt mà Hàn Sâm tu luyện, là bắt chước theo Nghiễm Hàn Kinh - Truyền thừa của Nguyệt Thần, ở Liên Minh và đại vũ trụ gen đều có truyền thừa về Nghiễm Hàn Kinh.

Hàn Sâm vẫn không rõ người sáng tác chân chính của Nghiễm Hàn Kinh là ai, nhưng qua suy đoán thì là một người được gọi là Nguyệt Thần, còn về chuyện rốt cuộc Nguyệt Thần thuộc chủng tộc gì, hay nàng là Thần Linh thì Hàn Sâm cũng không đoán được.

Nhưng mà ở đại vũ trụ đế quốc, hắn lại phát hiện ra loại lực lượng giống với Băng Cơ Ngọc Cốt, ngoài Nghiễm Hàn Kinh thì Hàn Sâm không nghĩ được loại khả năng nào khác nữa.

Khác với lực lượng hệ băng thuần túy, lực lượng của Nghiễm Hàn Kinh cũng không phải băng hàn thuần túy, băng hàn chỉ là biểu tượng thôi, trên thực tế Nghiễm Hàn Kinh chân chính là một loại thuật gen tu luyện chí thể thuần khiết, ưu hoá gen của bản thân, làm nó trở nên thuần túy vô cùng, đạt tới cảnh giới chí thuần.

Nhưng nơi này là vũ trụ đế quốc, đối với Liên Minh thì nơi này là thế giới phản vật chất, nên lực lượng của Nghiễm Hàn Kinh không thể có tác dụng ở nơi này mới đúng, nhưng mà khối hàn băng trước mặt này rõ ràng là được ngưng tụ từ lực lượng của Nghiễm Hàn Kinh, cũng không bị thế giới bài xích.

Hàn Sâm thấy ngờ vực trong lòng, cẩn thận đánh giá người phụ nữ ở trong hàn băng, mặc dù cách một tầng hàn băng dày nên không nhìn rõ lắm, nhưng xem đường nét thì chắc là một người phụ nữ đẹp tuyệt trần, hơn nữa chắc Hàn Sâm cũng gặp qua người này.

“Không đúng… Đây không phải là Nghiễm Hàn Kinh…” Bàn tay của Hàn Sâm ấn lên khối băng, cảm giác lực lượng ở trên khối băng đó thì lại thấy có gì đó sai sai. Mặc dù rất giống nhau nhưng nếu cảm nhận kỹ thì vẫn có chút khác biệt nhỏ.

“Phát tài rồi, đừng nói trong này là chủng gen hình người gái xinh nhé? Các ngươi đừng ai tranh với ta, chủng gen hình người gái xinh này ta lấy chắc rồi, phần của các ngươi ra giá bao nhiêu cũng được hết.” Đầu Trọc hưng phấn nhìn mỹ nữ trong hàn băng kêu lên.

“Ngươi điên rồi sao? Ngươi nhìn khối hàn băng này có giống trứng gen không hả?” Lý Băng Ngữ lạnh lùng nói.

“Băng xà và rất nhiều trứng gen hệ băng đều có xác ngoài là hàn băng mà đúng không? Biết đâu chừng chủng gen hình người này cũng giống thế.” Đầu Trọc nhìn mỹ nữ trong hàn băng, chảy nước miếng ròng ròng.

Không hải là hắn chưa gặp mỹ nữ bao giờ, mà là vì chủng gen hình người quá hiếm thấy.

Lý Băng Ngữ nói: “Nếu ta mà là ngươi thì sẽ không lạc quan như vậy.”

Đầu Trọc còn muốn nói gì đó thì lại thấy có lẽ vì hàn băng lộ ra dưới ánh mặt trời nên đã bắt đầu tan ra, một lượng lớn hàn khí bốc lên, tạo ra, đại lượng hàn khí bay lên, tạo thành sương mù màu trắng dày đặc.

“Cẩn thận!” Lý Băng Ngữ vừa nói vừa lui, như thể rất sợ những hàn khí kia.

Hàn Sâm đã lui về phía sau, đồng thời còn kéo theo cả Đầu Trọc, hắn biết sự lợi hại của Nghiễm Hàn Kinh, mà thứ được ẩn chứa ở bên trong khối băng này không phải chỉ có mỗi hàn khí.

Đầu Trọc lui lại có hơi chậm nên hàn khí đã bám lên góc áo của hắn. Góc áo bị hàn khí bám lên ấy đã hóa thành tinh thể trong nháy mắt, bị Đầu Trọc hơi kéo một cái thì vỡ tan rơi đầy đất.

Đầu Trọc sợ tới mặt cắt không còn một giọt máu, nào dám do dự nữa, hắn nhanh chóng lui về phía sau, rời khỏi khu vực đó.

Chỉ thấy sương lạnh màu trắng bốc lên từ trong rễ cây đã bao phủ cả cây mai vào trong, trông giống thất thải hà quang ở trong sự chiếu rọi của ánh sáng xung quanh.

Theo hàn khí bay lên, đóa hoa trên cây mai cũng dần héo tàn, từng đóa hoa màu hồng bay lên bầu trời theo hàn khí, đẹp đẽ và tráng lệ lạ thường, giống như quỷ dị xinh đẹp vừa tráng lệ, giống như một màn mưa hoa bay ngược lên trời vậy.

“Đêm dài muôn đời còn lại hận, chỉ mong mãi say không nguyện tỉnh.” Trong màn mua hoa đầy trời ấy, một giọng nữ thăm thẳm truyền đến từ trong màn sương lạnh.

“Người phụ nữ kia sống…” Đầu Trọc trợn to mắt nhìn sương lạnh thì thấy có một bóng người màu trắng đang dần đi ra từ trong đó.

Lý Băng Ngữ nghe thấy âm thanh của người phụ nữ kia thì sắc mạnh thay đổi dữ dội: “Không ổn, nàng là Dạ Thần Vô Nguyệt của đế quốc Đại Tần, chạy mau.”

Hàn Sâm và Đầu Trọc đều ngẩn người, bọn họ cũng không chưa nghe nói Dạ Thần Vô Nguyệt gì đó, nhưng nghe giọng của Lý Băng Ngữ thì hình như là nhân vật khó lường. Đang lúc bọn họ muốn rút theo Lý Băng Ngữ thì lại nghe thấy giọng nói mập mờ của người phụ nữ kia truyền đến: “Không ngờ vẫn còn người nhớ được tên của ta.”

Trong lúc nói chuyện, người phụ nữ đã đi ra từ trong sương lạnh, nàng là cô gái mặc đồ trắng trong hàn băng, chân ngọc để lộ ra ngoài kia của nàng giãm nhẹ xuống đất, chợt có một luồng băng quang khủng bố khuếch tán ra trên không trung, đã đóng băng hết thảy mọi thứ ở xung quanh chỉ trong phút chốc.

Ngay cả Lý Băng Ngữ đang xé rách hư không để chạy trốn cũng bị đông lại ở trong không trung, Đầu Trọc thì vẫn còn duy trì cái dáng vẻ trợn tròn mắt, há hốc miệng, cứ như biến thành tượng băng vậy.

Kim quang trên Hàn Sâm sáng chói, nhưng nó cũng bị băng quang áp cho gần như không thể rời khỏi cơ thể, một luồng hàn khí lạnh khủng khiếp chạy khắp trong cơ thể. May là người hắn rất mạnh, lại thêm bản thân còn tu luyện thuật gen giống với Nghiêm Hàn Kinh là thuật Băng Cơ Ngọc Gốt, nếu không thì dù có Kim Sí Khổng Tước Vương hộ thể, e cũng bị đóng băng thành tượng băng rồi.

“Ngươi từng tu luyện Nghiễm Hàn Kinh ư?” Người phụ nữ áo trắng nhìn Hàn Sâm với vẻ có hơi kinh ngạc, nàng nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi hỏi.

“Thứ ngươi tu luyện cũng là Nghiễm Hàn Kinh, ngươi là ai?” Hàn Sâm nhìn chăm chú vào người phụ nữ áo trắng hỏi.

Người phụ nữ áo trắng cũng không đáp, mũi chân nàng nhón nhẹ, nàng như thiên ngoại phi tiên bay trước mặt Hàn Sâm chỉ trong phút chốc, ngón tay ngọc ngà của nàng ấn vào ấn đường của Hàn Sâm.

Phong thái của nàng tao nhã tới cực điểm, nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy rợn hết tóc gáy, như bị loài mãnh hổ mông muội theo dõi vậy.

Hoàng Kim Thần Sí sau lưng chấn động, ánh sáng màu vàng chuyền vờn, đồng thời có một loạt quang vũ ngưng tụ thành hình ở sau người Hàn Sâm, chúng biến thành lông bay đầy trời trút xuống người của người phụ nữ áo trắng.

Nhưng những chiếc lông Khổng Tước màu vàng ấy mới đến giữa không trung thì đã bị hàn băng đông lại và cứ dừng ở giữa không trung như vậy. Mà thân hình vội vàng bay trốn của Hàn Sâm cũng dần chậm lại vì hai cánh sau lưng của hắn đã bị băng quang khủng bố kia đóng băng.

Động tác của người phụ nữ áo trắng như chẳng hề thay đổi, ngón tay ngọc ngà vẫn còn nhấn về phía ấn đường của Hàn Sâm, cách càng ngày càng gần.

Sắc mặt của Hàn Sâm trầm xuống, lực lượng Nghiễm Hàn Kinh trên người của người phụ nữ kia quá mạnh, đã vượt xa tưởng tượng của Hàn Sâm, đến cả Kim Sí Khổng Tước Vương thể chung cực cũng không đối đầu được với nàng.

Ầm!

Một giây sau, Hàn Sâm xé mạnh áp chế của quy tắc thế giới, lực lượng khủng bố hoàn toàn bùng nổ, đồng thời hắn cũng vận chuyển lực Băng Cơ Ngọc Cốt trong cơ thể, cũng nhấn một ngón tay về phía người phụ nữ.

Hai ngón tay đụng nhau trong hư không, hai dòng khí tức băng ngọc khủng bố ấy đụng vào nhau nhưng lại không tạo ra vụ nổ lực lượng khủng khiếp, thậm chí còn không có âm thanh hay dao động gì truyền tới.

Hai lực lượng ấy như thể hòa tan lẫn nhau, triệt tiêu nhau trong lúc vô hình.

“Ngươi tới từ một thế giới khác?” Người phụ nữ kinh ngạc mà nhìn Hàn Sâm.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Ánh mắt của Hàn Sâm như lưỡi dao, nhìn chăm chú cô gái trước mặt, một kích toàn lực của hắn lại chỉ đánh ngang tay được với người phụ nữ này, sự mạnh mẽ của nàng đã đạt tới mức độ cực kỳ khủng bố rồi.

Hơn nữa bây giờ Hàn Sâm đã xác định được rằng, Nghiễm Hàn Kinh của người phụ nữ này rất có vấn đề, lực lượng của nàng đã không coi là Nghiễm Hàn Kinh được nữa rồi, mà nó giống với Huyền Hoàng Kinh, là Nghiễm Hàn Kinh đảo ngược.

Cho nên mới tương sinh tương khắc với Băng Cơ Ngọc Cốt của hắn, khi hai lực lượng chạm vào nhau thì sinh ra hiệu quả bị triệt tiêu như thế.

“Ngươi đã học Nghiễm Hàn Kinh, chẳng nhẽ lại không biết tới Nguyệt Thần của Vu tộc sao?” Người phụ nữ áo trắng thong dong nói.

Hết chương 3122.

Chương 3123. Kẻ phá hoại trật tự

“Ngươi thật sự là người sáng tạo ra Nghiễm Hàn Kinh - Nguyệt Thần? Khoan đã… Ngươi nói ngươi là Vu tộc… Ngươi cũng là người của đại vũ trụ gen… Không đúng… Ngươi không bị lực lượng của thế giới này bài xích…” Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn người phụ nữ áo trắng.

Người phụ nữ áo trắng không trả lời, nàng chỉ duỗi ngón tay ra nhấn về phía Hàn Sâm. Nhưng mà lần này, khí tức trên người nàng chợt thay đổi, như thể có hai loại lực lượng khác nhau ngưng tụ trên ngón tay nàng, chỉ trong chớp mắt đã làm Hàn Sâm thấy rợn hết tóc gáy.

Hàn Sâm nhìn thấy rõ ràng, Nguyệt Thần có thể vận chuyển Nghiễm Hàn Kinh chính thống và Nghiễm Hàn Kinh đảo ngược song song, hai loại lực lượng này ngưng tụ làm một, sinh ra một loại lực lượng kinh khủng tới cực điểm, đến Hàn Sâm cũng còn cảm thấy sợ.

Trong nháy mắt, cả người Hàn Sâm có ánh sáng trắng rực chuyền vờn, tất cả lực lượng đều bị ánh sáng kia ăn mòn, hắn tiến vào trạng thái thể Thần Linh siêu cấp, vung một quyền đón lấy ngón tay ngọc của Nguyệt Thần.

Lực lượng khủng bố đẩy lui Nguyệt Thần, nhưng Hàn Sâm cũng cảm giác được trên nắm tay truyền đến cảm giác lạnh thấu xương, hắn cúi đầu nhìn thì phát hiện trên nắm đấm của hắn xuất hiện một vết thương tản ra hàn khí, Mặc dù không làm thương vào xương, nhưng nó vẫn làm cho hàn Sâm thấy kinh hãi trong lòng.

Ở trong trạng thái thể Thần Linh siêu cấp mà còn bị thương được, chứng tỏ lực lượng của Nguyệt Thần rất mạnh, e cũng chẳng kém gì Tần Tu, thậm chí còn mạnh hơn là đằng khác.

“Ấy, ngươi sử dụng lực lượng gì thế? Lại ngăn được lực Phá Giới của ta luôn?” Trên khuôn mặt của Nguyệt Thần cũng toát ra vẻ kinh sợ.

Hàn Sâm đang định nói gì đó thì đột nhiên cảm giác không gian bốn phía dao động mãnh liệt, có khí tức cực kỳ kinh khủng đáng phủ xuống.

“Cái tên chết tiệt kia tới rồi, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện ha” Nguyệt Thần thu khí tức lại, vung tay một cái, Lý Băng Ngữ và Đầu Trọc đang bị đóng băng bỗng bị nàng mang theo chạy.

Đương nhiên Hàn Sâm biết đây là Thần Linh giáng thế, nên đành phải thu hồi lực lượng, sử dụng Hoàng Kim Thần Sí bay theo Nguyệt Thần.

Hai người vừa bỏ chạy thì một pho tượng Thần Linh mang theo khí tức kinh khủng giáng xuống, ngó nghiêng đánh giá khắp nơi nhưng lại không thấy mục tiêu mà hắn đang tìm kiếm. Nhưng khi hắn nhìn thấy cây mai đã héo tàn thì sắc mặt thay đổi dữ dội: "Không ổn rồi, Dạ Thần Vô Nguyệt lại xuất thế, phải mau về bẩm báo với đại nhân."

Gần như là không hề có chút chần chờ nào, vị Thần Linh kia phá không rời đi, chỉ trong phút chốc đã biến mất không thấy tăm hơi.

Nguyệt Thần đáp xuống một tinh cầu không người, sau khi Hàn Sâm theo kịp thì đánh giá hắn với vẻ rất hứng thú, nói rằng: "Không ngờ Tần Tu, vẫn còn có người có thể xuyên qua được hai giới, rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta tên Hàn Sâm, là một nhân loại và là bạn tốt của Vu tộc Hàn Vũ Phi. Nếu các hạ đã là Vu tộc, vậy thì sao lại ở đây?" Hàn Sâm lôi tên của Hàn Vũ Phi ra.

"Nghiễm Hàn Kinh của ngươi là do Vũ Phi truyền thụ cho ngươi à?" Nguyệt Thần không đáp, nàng lại hỏi.

"Không phải." Hàn Sâm nói sơ qua một lượt về những quá trình tu luyện thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của hắn cho Nguyệt Thần nghe.

Nguyệt Thần khẽ gật đầu: "Tuy không phải truyền thừa chính thống của Vu tộc, nhưng nếu ngươi có được truyền thừa của Nguyệt Thần điện thì cũng coi như là đệ tử của ta, nhưng đáng tiếc không phải Vu tộc"

Không đợi Hàn Sâm nói chuyện, Nguyệt Thần lại lầm bầm lầu bầu nói: "Có phải Vu tộc hay không thì có sao?"

"Các hạ bây giờ còn là Vu tộc không đấy?" Hàn Sâm chợt nghĩ tới điều gì, nhìn Nguyệt Thần hỏi một câu.

Nguyệt Thần khẽ lắc đầu nói: "Ta đã không phải là Vu tộc từ lâu rồi, Nguyệt Thần đã chết, đời này chỉ còn Dạ Thần Vô Nguyệt."

Hàn Sâm đã hiểu ý của Nguyệt Thần, hắn nhìn Nguyệt Thần với vẻ mặt cổ quái nói: “Chẳng nhẽ sau khi ngươi chuyển thế trọng sinh thì vẫn còn ký ức của kiếp trước?”

Nguyệt Thần gật đầu nói: “Đúng vậy, mặc dù đời trước ta không đánh vỡ được luân hồi, nhưng cũng không biến thành linh thuần túy đi luân hồi như sinh vật phàm tục khác. Ta vẫn còn giữ lại ký ức thuộc về mình, đây cũng coi như là một loại kéo dài sinh mệnh khác mà ha.”

“Các hạ có biết rốt cuộc luân hồi của hai thế giới này là sao không?” Hàn Sâm hỏi.

Nguyệt Thần liếc Hàn Sâm một cái rồi mới nói: “Luân hồi của hai thế giới cũng không thể cói là luân hồi sinh mệnh thuần túy được, nên nói là luân hồi của linh. Chỉ có linh mới có thể luân hồi giữa hai thế giới, mà bản thân linh là thứ thuần túy, không có trí nhớ và tình cảm. Cả đời này ngươi là loài người, nhưng nếu chết đi rồi và luân hồi tới một thế giới khác, thì tất cả những tin tức thuộc về người đều sẽ bị xóa bỏ hết, chỉ còn lại một linh đơn thuần tiến vào một thế giới khác và tái sinh, †ạo ra một sinh mệnh khác. Mà sinh mệnh đó có thể là nhân loại, mà cũng có thể là thể sinh mệnh khác, nói chung hắn đã không còn là ngươi. Linh có thể luân hồi một cách vô hạn, nhưng ngươi thì không.”

“Vậy Thần Linh thì sao? Bọn họ thì đóng vai trò gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

Nguyệt Thần trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Linh luân hồi vô hạn ở hai thế giới, ngươi có cảm thấy cách thức này quen thuộc không?”

“Ý ngươi là động cơ vĩnh cửu?” Trước kia Hàn Sâm cũng nghĩ tới vấn đề này, luân hồi sinh mệnh của hai thế giới, quả thật rất giống động cơ Vĩnh cửu mãi mãi sẽ không dừng lại.

“Đúng vậy, đúng là động cơ vĩnh cửu, nhưng mà trên thực tế chúng ta cũng biết, động cơ vĩnh cửu không hề tồn tại, những thứ nghiệm gọi là động cơ vĩnh cửu kia thực chất dù nhiều hay ít đều có lực lượng bên thứ ba tham gia vào.” Nguyệt Thần nói.

“Ý của ngươi là, Thần Linh là lực lượng bên thứ ba phụ trách bảo đảm động cơ vĩnh cửu có thể vận chuyển?” Hàn Sâm hỏi với vẻ mặt cổ quái.

“Cũng không hẳn, nhưng mà có ít nhất một phần trong đó là đúng, Thần Linh sẽ khống chế một vài thành phần quá mạnh mẽ, thậm chí là giết chết một số nhân tố không ổn định.Ví dụ như Tần Tu chẳng hạn, hoặc là ta.” Nói tới đây, Nguyệt Thần lại liếc Hàn Sâm: “Tình huống bây giờ của người làm ta thấy có hơi nghi ngờ. Xét về mặt lý luận thì ngươi giống Tần Tu, đều là kẻ phá hoại trật tự, rất có thể sẽ khiến cho chức năng của cỗ máy động cơ vĩnh cửu thuộc về đại vũ trụ này bị mất thăng bằng, thậm chí còn dẫn tới một cuộc đại hủy diệt. Năm đó khi Tần Tu ở đại vũ trụ gen, nếu không có tộc ta che chở thì e đã bị Thần Linh giết chết từ lâu rồi, hắn phải cố gắng trăm cay ngàn đắng, trải qua không biết bao nhiêu lần nguy hiểm tới tính mạng nhưng vẫn còn sống thì mới đứng vững gót chân được ở đại vũ trụ gen.”

Nói tới đây, ánh mắt mà Nguyệt Thần nhìn về phía Hàn Sâm càng thêm cổ quái: “Mà ngươi rõ ràng cũng là kẻ phá hoại trật tự vũ trụ, nhưng lại không bị Thần Linh nhằm vào, vẫn có thể chạy loạn khắp nơi ung dung tiêu dao như thế, hơn nữa còn đánh vỡ quy tắc thế giới táo bạo không kiêng nể gì. Nếu Tần Tu mà giống ngươi thì không biết đã bị giết chết bao nhiêu lần rồi.”

“Chắc là vì trong cơ thể ta có gen của Tần Tu, nên cũng được coi là nhân loại của thế giới này.” Hàn Sâm nói sơ qua về xuất thân lai lịch của mình một lượt.

“Chắc chắn không phải nguyên nhân này, không bàn tới gen huyết mạch của Tần Tu trong người ngươi rất thưa thớt, cho dù ngươi là con trai của Tần Tu đi nữa, thì khi phá hư quy tắc như thế, cũng sẽ không được Thần Linh tha cho dễ dàng.” Nguyệt Thần nói rất chắc chắn: “Cơ thể của ta đã là nhân loại của thế giới này, chỉ có ấn ký của đời trước thôi mà cũng đã bị Thần Linh coi như tử địch rồi, huống hồ là ngươi.”

“Chẳng nhẽ là vì ta từng cứu vớt thế giới?” Hàn Sâm thì thào lẩm bẩm.

“Ngươi cứu vớt thế giới nào?” Nguyệt Thần nhìn Hàn Sâm và hỏi đầy nghi hoặc.

Hết chương 3123.

Chương 3124. Lực Phá Giới

Hàn Sâm đành phải kể chuyện Tần Tu muốn đánh sập Thần điện Gen, và cuộc chiến giữa hắn và Tần Tu một lần.

Nguyệt Thần tỏ ra kinh ngạc đánh giá Hàn Sâm từ trên xuống dưới, qua một hồi lâu mới lên tiếng: "Có thể đánh bại được Giới Vương Thần đã tiến hóa tới trình độ như thế, công nhận cơ thể và lực lượng của ngươi có hơi cổ quái."

"Ngươi là nói, kẻ ta đánh bại không phải Tần Tu ư? Mà là chủng gen của hắn Giới Vương Thần?" Hàn Sâm đã thấy nghi ngờ từ lâu rồi, mà hình như Nguyệt Thần rất chắc chắn về điều này.

"Chắc thế, ít nhất thì cũng không phải là toàn bộ của Tần Tu, Tần Tu là nhân loại, sao hắn có thể Lam Huyết chứ? Trừ phi khi hắn hợp thể với Giới Vương Thần, máu biến thành màu lam, nhưng nếu hắn hợp thể với Giới Vương Thần thật thì không nên chỉ có vài thủ đoạn như thế mwois đúng." Nguyệt Thần trầm ngâm nói.

Hàn Sâm gật đầu, hắn cũng cảm thấy hình như lúc đó Tần Tu cũng không mạnh như trong tưởng tượng.

Dừng một chút, Nguyệt Thần lại lắc đầu nói: "Nhưng Thần Linh không nhằm vào và giết chết ngươi, chắc không phải vì nguyên nhân này. Bởi vì cho dù ngươi không đánh bại Giới Vương Thần thì Thần điện Gen cũng không bị hủy diệt được."

"Tại sao?" Hàn Sâm hơi sửng sốt, ý kiến kiểu này hắn mới được nghe lần đầu tiên.

Nguyệt Thần nói: "Ngươi có biết vì sao Thần Linh cao cấp nhất là cấp Trọng Khải không?"

“Không biết.” Hàn Sâm lắc đầu nói ngay.

Nguyệt Thần nhìn thoáng qua tinh không rồi nói: “Đó là vì Thần Linh cấp Trọng Khải, có năng lực khởi động lại hết thảy, bao gồm cả vũ trụ.”

“Có ý gì?” Sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, hắn đã đoán được chút ít nhưng không dám khẳng định, chuyện đó thực sự là quá kinh khủng.

Nguyệt Thần bĩu môi nói: “Đúng như những gì ngươi nghĩ đó, nếu đại vũ trụ là máy tính thì Thần Linh cấp Trọng Khải sẽ là người có năng lực hoàn nguyên lại hệ thống. Nhưng cái giá phải trả cho việc khởi động lại đó quá lớn, cũng không ai biết sau khi khởi động lại thì trong đại vũ trụ sẽ còn lại thứ gì. Có lẽ tất cả sinh vật sẽ bị tiêu diệt, có lẽ có một vài sinh mệnh thời xa xưa là tồn tại được, hoặc cũng không nghiêm trọng như vậy, đó chỉ là một quá trình chữa trị vũ trụ bị hao tổn mà thôi, sẽ không dẫn tới việc sinh mệnh bị hủy diệt. Nhưng có điều là chắc chắn, chỉ phá hủy một Thần điện Gen, là tuyệt đối không đánh bại được Thần Linh cấp Trọng Khải.”

Hàn Sâm nghe vậy mồ hôi lạnh chảy ròng, nếu quả thật là vậy thì quá kinh khủng.

Nguyệt Thần cười nói: “Nhưng ngươi yên tâm, dù là Thần Linh cấp Trọng Khải thì bản thân hắn cũng rất khó gánh nổi cái giá cho việc khởi động lại, thế nên nếu không phải bất đắc dĩ thì hắn cũng sẽ không khởi động lại vũ trụ đâu. Vậy nên ngươi đánh bại Giới Vương Thần giúp hắn, chắc vị ở trong Thần điện Gen kia cũng phải rất biết ơn ngươi lắm, nhưng đây tuyệt đối không phải lý do mà hắn thả cho kẻ phá hoại trật tự như ngươi tự do.”

“Vậy thì là vì sao nhỉ?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

“Sao mà ta biết được, ta cũng đâu phải Thần Linh cấp Trọng Khải.” Nguyệt Thần liếc Hàn Sâm một cái rồi đột nhiên nhìn hắn hỏi: “Nếu ngươi biết Hàn Vũ Phi, vậy ngươi có biết một người đàn ông tên là Thái Nhất của Vu tộc hay không?”

“Đã gặp rồi và cũng đã tán gẫu với nhau luôn, nhưng mỗi tội không thân lắm thôi.” Hàn Sâm nói.

“Hắn… Có khỏe không?” Ánh mắt Nguyệt Thần rung động, vẻ mặt thanh lãnh ấy như bị hòa tan trong nháy mắt.

“Có gian tình…” Hàn Sâm nhạy cảm phát hiện điều gì đó, tuy ngọn lửa hóng hớt đang cháy rực trong lòng nhưng hắn đành đè nén nó xuống, thuật lại một lần về chuyện Thái Nhất sửa xong Thần miếu Kim Chúc rồi đi vào trong hư không.

“AI Hắn tới nơi này rồi… Hắn chắc chắn… Vẫn chưa quên ta…” Nguyệt Thần chợt trở nên kích động, cứ như từ một nữ thần hóa thân thành một thiếu nữ chỉ trong chớp mắt vậy.

“Ngươi là nói, Thái Nhất tới đại vũ trụ đế quốc?” Hàn Sâm không dám tin, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì cảm thấy rất có khả năng.

Bởi vì hình như chỉ có Thần Linh và Thần miếu là có thể cùng tồn tại ở hai thế giới, mà Thái Nhất đã phá vỡ hư không rời đi sau khi sửa xong Thần miếu. Hàn Sâm vốn nghĩ điểm đến của tòa Thần miếu Kim Chúc này là chỗ của Thần điện Gen, nhưng giờ xem ra thì khả năng hắn tiến vào đại vũ trụ đế quốc là cao hơn.

án”

“Ta muốn đi tìm hắn.” Nguyệt Thần hoàn toàn không để ý tới Hàn Sâm, xoay người muốn phá không rời đi.

“Ê, ngươi đừng đi vội, chúng ta tán gẫu thêm tí nữa… Tán gẫu thêm một phút thôi có được không?” Hàn Sâm hận không thể tát vào miệng mình hai cái, đang yên đang lành nói Thái Nhất làm gì, bây giờ Nguyệt Thần chạy rồi, mà hắn thì còn có quá nhiều nghi vấn vẫn chưa được làm rõ.

“Cái này tặng ngươi coi như là quà báo đáp chuyện ngươi đã nói tin tức của Thái Nhất cho ta, chắc là nó sẽ có chút tác dụng với ngươi.” Giọng nói của Nguyệt Thần truyền đến từ trong hư không.

Chẳng mấy chốc, có một vòng ngọc phá không bay đến trước mặt Hàn Sâm, bị Hàn Sâm chộp vào trong tay.

Hàn Sâm không khỏi cười khổ, hắn cứu Nguyệt Thần từ dưới cây mai

ra, Nguyệt Thần cũng chẳng thèm cảm ơn lấy nửa câu, nhưng chỉ một chút tin tức con con về Thái Nhất, nàng lại cảm ơn hắn, người này cổ

quái thật sự.

Hàn Sâm đánh giá vòng ngọc trong tay, thấy vòng ngọc này tuyết tinh trong suốt, trông không giống ngọc thạch, cũng không biết được chế tạo từ vật liệu gì.

Hắn truyền một ít năng lượng vào trong vòng ngọc, ngay tức khắc, vòng ngọc trở nên óng ánh long lanh, một luồng tin tức tràn về phía Hàn Sâm và trong đầu hắn chợt có thêm rất nhiều tư liệu chỉ trong thời gian chớp mắt.

“Chính Nghiễm Hàn Kinh và Nghịch Nghiễm Hàn Kinh?” Trong lòng Hàn Sâm thấy kinh ngạc, nội dung trong vòng ngọc lại là Nghiễm Hàn Kinh bản gốc, hơn nữa còn là phiên bản của hai thế giới.

Nhưng cái này không phải quan trọng nhất, cái quan trọng nhất là vẫn còn một phương pháp hợp hai thuật gen làm một ở phần cuối.

Nguyệt Thần gọi loại lực lượng này là lực Phá Giới, đây là lực lượng được tạo ra sau khi nàng giáng sinh ở đại vũ trụ đế quốc thì phát hiện thuật gen trước kia không dùng được ở chỗ này, nên đành phải nghiên cứu ra thêm Nghịch Nghiễm Hàn Kinh, và rồi sau khi đạt được thành tựu cực cao thì đột nhiên trong đầu nàng sinh ra một ý tưởng kỳ lạ, nàng cưỡng chế phá vỡ sự áp chế của quy tắc thế giới, đồng thời vận chuyển Chính Nghiễm Hàn Kinh và Nghịch Nghiễm Hàn Kinh.

Loại lực Phá Giới này giết được cả Thần Linh, nhưng lúc bắt đầu luyện thì lại vô cùng phiền toái.

Bởi vì thân thể nhân loại ở đại vũ trụ đế quốc không thích hợp tu luyện, hoặc là nói quy tắc của nơi này không cho phép thân thể nhân loại tu luyện được. Cho nên muốn tu luyện Nghịch Nghiễm Hàn Kinh thì bắt buộc phải tìm được một chủng gen thích hợp trước đã, sau khi hợp thể với chủng gen thì mới tu luyện được Nghịch Nghiễm Hàn Kinh.

Nhưng cũng chính vì thế, nên giới hạn tối đa của chủng gen sẽ quyết định thành tựu của Nghịch Nghiễm Hàn Kinh, vậy nên bắt buộc phải có một chủng gen đỉnh cấp có cùng thuộc tính thích hợp với bản thân.

Chủng gen mà bản thân Nguyệt Thần sử dụng là Thái Âm Thần Cơ cấp Tuyệt Thế, mãi cho đến khi Thái Âm Thần Cơ tiến hóa tới thể chung cực, Nghịch Nghiễm Hàn Kinh của nàng mới đạt tới trình độ xấp xỉ với trình độ của Nghiễm Hàn Kinh đời trước.

"Nếu đã thế, vì sao ta lại đồng thời tu luyện được cả Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyền Hoàng Kinh nhỉ?" Hàn Sâm nghỉ ngờ trong lòng, nhưng chỉ suy nghĩ một lát là hắn đã hiểu ra.

Đó là vì bên trong cơ thể hắn cũng có gen Lam Huyết của Giới Vương Thần, Giới Vương Thần vốn là chủng gen đỉnh cấp tới từ ở thế giới phản vật chất.

"Nếu Chính Nghiễm Hàn Kinh và Nghịch Nghiễm Hàn Kinh có thể tạo thành lực Phá Giới, vậy thì Chính Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Nghịch Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của ta phải chăng cũng có thể? Làm gì có đạo lý Nguyệt Thần làm được mà ta thì không được đúng không?" Hàn Sâm thầm suy tư trong lòng.

Hết chương 3124.

Chương 3125. Nơi Khôi Tỉnh Đấu Quang

Mặc dù chiếm được phương pháp đảo ngược Nghiễm Hàn Kinh nhưng tiếc rằng Hàn Sâm cũng không có chủng gen phù hợp với Nghiễm Hàn Kinh, vậy nên tạm thời không tu luyện được.

"Nếu Nghiễm Hàn Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng đảo ngược được, vậy thì có phải gen vật ngữ và Động Huyền Kinh đều có thể đảo

ngược không?" Hàn Sâm thầm nghĩ.

Nhưng thời gian này Hàn Sâm vẫn chưa có thời gian nghiên cứu những thứ này, hiện giờ hắn cũng cần chủng gen, không chỉ là chủng gen cần để đúc Thần đình, muốn nghịch luyện lại thuật gen thì cũng cần có chủng gen.

"Nếu như tinh vực Kim Tinh sinh ra một chủng gen tuyệt thế là tốt rồi, lấy phương pháp đúc Thần đình khiến chủng gen tuyệt thế đột phá, sau đó lại phối hợp với thuật gen nghịch luyện, không biết sẽ mạnh tới đâu." Hàn Sâm không nhịn được tự sướng trong lòng.

Không nói đến tinh vực Kim Tinh có thể sinh ra được chủng gen tuyệt thế hay không, dù co có sinh ra được thì chưa chắn hắn đã tìm được.

"Nếu có thể đánh cho Đại Thiên Ma biến thành trứng thì biết đâu chừng sẽ có cơ hội phối hợp được với Nghịch Nghiễm Hàn Kinh." Hàn Sâm nhằm vào Đại Thiên Ma.

Đáng tiếc Đại Thiên Ma thực sự là quá quỷ quái, tới không thấy người đi không thấy bóng, đến người còn không biết đang ở chỗ nào thì tỷ lệ đánh Đại Thiên Ma về thành trứng còn chẳng bằng đi đào thần mạch.

Lý Băng Ngữ và Đầu Trọc vẫn còn đang bị đóng băng, Hàn Sâm cố vận chuyển Băng Cơ Ngọc Cốt, xua tan lực lượng Nghiễm Hàn Kinh trên người bọn họ thì bọn họ mới tỉnh lại.

Sau khi Đầu Trọc tỉnh lại thì sợ hết hồn hết vía nói: "Rốt cuộc người phụ nữ kia là ai thế, đáng sợ quá. May có Hàn Sâm ngươi ở đây không thì bọn ta thê thảm rồi, ngươi đánh chết nàng rồi à?"

"Ta không phải đối thủ của nàng, tự nàng rời đi" Hàn Sâm nhún vai nói.

Nguyệt Thần có ký ức của hai đời, hơn nữa đời nào cũng bước lên đỉnh cao của vũ trụ, với lực Phá Giới được ghép thành từ hai loại lực lượng chính gốc và đảo ngược này thì e là tìm khắp trong vũ trụ của hai đời, cũng không tìm ra được mấy sinh vật mạnh hơn nàng.

“Đến ngươi cũng không phải đối thủ của nàng sao?” Đầu Trọc bị dọa cho rụt cổ.

Lý Băng Ngữ cũng nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt khác thường, Hàn Sâm và Đầu Trọc không biết Dạ Thần Vô Nguyệt là ai, nhưng nàng thì rất rõ.

Nàng là truyền thuyết đứng sau Tần Tu của Tần quốc, nhưng Vô Nguyệt lại không nổi danh như Tần Tu. Đó là vì Vô Nguyệt không có trở thành Hoàng đế của Tần quốc, nàng chỉ là một Thái phó.

Nữ thái phó của Tần quốc cũng có mấy người, Vô Nguyệt lại là một vị khá không có danh tiếng trong số đó, hình như không có điểm gì đặc biệt.

Nhưng mà ở thời đại mà Vô Nguyệt sống kia, cũng là thời đại mà Tần quốc chuyển qua pháp chế, mà vị Hoàng đế thời đó cũng được ca tụng là đệ nhất minh quân sau Tổ Hoàng.

Nhưng mà Lý Băng Ngữ lại nhìn thấy hồ sơ tuyệt mật liên quan tới Vô Nguyệt trong ghi chép của Vô Vi Đạo Cung, có thể nói rằng chính vị nữ Thái phó này đã thúc đẩy quá trình cải cách chính trị của cả đế quốc Đại Tần, nàng mới là điểm mấu chốt đã khiến Tần quốc chuyển từ suy bại thành cường thịnh.

Hơn nữa lúc đầu Vô Vi Đạo Cung đã ăn không ít thiệt từ chỗ của vị nữ thái phó Vô Nguyệt này, mặc dù không thảm tới mức bị đuổi ra khỏi Tần quốc nhưng cũng bị đè chặt. Lúc Vô Nguyệt còn sống thì Vô Vị Đạo Cung không gây được thành tựu gì ở Tần quốc, thậm chí còn bị Vô Nguyệt ép phải làm việc cho nàng ta.

Đối mặt với một nhân vật đi ra từ trong truyền thuyết như vậy, mà Hàn Sâm vẫn không bị thương tí gì. Nếu là Vô Nguyệt tự mình rời đi thì còn may, nhưng nếu không phải thế thì thật đáng sợ.

“Đầu Trọc, đừng nói nhiều như vậy làm gì, mau đi tìm địa mạch đi, tốt nhất là loại địa mạch có thể đào ra được chủng gen cao cấp ấy.” Bây giờ Hàn Sâm thấy rất nhiệt tình với chủng gen.

“Đào, đương nhiên là phải đào rồi, hơn nữa còn phải đào hăng hái nữa chứ.” Lúc này đột nhiên lá gan của Đầu Trọc to hẳn lên.

Đến người phụ nữ khủng bố như vậy mà Hàn Sâm còn xử được thì hắn còn cần sợ gì nữa chứ.

Đầu Trọc vốn còn có chút bận tâm, nếu đào phải địa mạch cực kỳ khủng bố thì bọn họ sẽ xong đời. Nhưng sau khi trải qua chuyện này thì đột nhiên Đầu Trọc phát hiện ra rằng, Hàn Sâm còn mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn nhiều. Nếu Hàn Sâm đã nói thế thì hắn còn cần lo trước lo sau gì nữa?

“Đi, chúng ta lại đi sâu vào bên trong tinh vực Kim Tinh xem thử, tỷ lệ đào ra chủng gen cấp Thần ở đây quá thấp, lần này phải chơi lớn mới được.” Đầu Trọc cắn răng nói.

Hàn Sâm thấy có hơi cạn lời, biết thừa tỷ lệ có chủng gen cấp Thần ở nơi này thấp, mà còn tới đây đào cái gì mà đào chứ.

Nhưng may Đầu Trọc tới đây một chuyến, không thì hắn sẽ bỏ lỡ mất cơ hội được gặp Nguyệt Thần.

Đầu Trọc triệu hồi Thần Phong Cự Long ra, mang Hàn Sâm và Lý Băng Ngữ rời khỏi tinh cầu này, bay vào nơi sâu trong tinh vực Kim Tỉnh.

Chẳng mấy chốc, Lý Băng Ngữ phát hiện ra Đầu Trọc vẫn có chút bản lĩnh thật, lúc trước hắn không chọn đúng vị trí, không phải là vì hắn không biết, mà là hắn sợ sẽ gặp bất trắc khi tới nơi có Khôi Tinh Đấu Quang.

Bình thường địa mạch lớn khủng bố đều sẽ đi kèm với dị tượng cực kỳ kinh khủng, Đầu Trọc không dám đi mạo hiểm thì cũng không gì đáng trách.

Nơi mà lần này Đầu Trọc dân đám người Hàn Sâm tới là một trong bảy điểm mấu chốt của cách cục Khôi Tinh Đấu Quang.

Thần Phong Cự Long còn chưa bay tới gần tinh cầu kia thì đã thấy ky sĩ cưỡi chủng gen phi hành gộp lại thành nhóm tuần tra ở bên ngoài tinh cầu, không cho những người khác đến gần tinh cầu kia, rõ ràng là có đại nhân vật đã chiếm cứ nơi đó rồi.

“Đó là đoàn ky sĩ Thiên Không Chi Dực của Thiên Nguyên Vương, thôi chúng ta chọn chỗ khác đi.” Đầu Trọc thấy những ky sĩ kia từ đằng xa thì sắc mặt chợt đổi.

Hàn Sâm có nghe nói qua về vị Thiên Nguyên Vương này, hắn là một trong những vị vương khác họ hiếm thấy ở Tần quốc, hơn nữa còn là vị †ay nắm thực quyền, rất có sức ảnh hưởng ở Tần quốc.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu làm Thiên Nguyên Vương nổi danh như vậy, là vì nhà bọn họ là quý tộc truyền từ đời này qua đời khác, có một tòa Thần miếu cấp Hủy Diệt, suốt nhiều thế hệ đều được Thần Linh cấp Hủy Diệt che chở.

Dù sao thì tinh vực Kim Tinh lớn như vậy, Hàn Sâm cũng nhất thiết phải đi gây sự với Thiên Nguyên Vương, thế nên chuẩn bị theo Đầu Trọc rời đi.

Nhưng chưa đi được bao xa thì đột nhiên nghe thấy có một tiếng thú rống kinh khủng truyền đến từ sau lưng. Ba người quay đầu nhìn lại thì thấy, ở tinh cầu mà đoàn ky sĩ Thiên Không Chi Dực bảo vệ, lúc này đang tản ra hào quang ngất trời, thần quang lưu ly màu vàng chiếu rọi chư thiên. Một tinh cầu vốn có bề mặt phần lớn là đá, bây giờ thoáng cái đã biến thành dung nham biển lửa, cả tinh cầu giống như một mặt trời vừa mới lên, hơn nữa nhiệt độ cũng càng ngày càng cao.

Điều kinh khủng hơn đó là, ở trong ở trong dung nham biển lửa ấy lại mọc ra một mầm non màu xanh, nó lớn nhanh mơn mởn ở trong ngọn lửa cháy hừng hực ấy, chẳng mấy chốc đã sinh trưởng thành một bụi cây mây khổng lồ lớn tới mấy chục ngàn mét, đã thế nó vẫn còn đang sinh trưởng tiếp.

Thực vật hệ mộc bình thường mộc hoặc thậm chí là chủng gen đều rất sợ lửa, nhưng mà bụi cây mây khổng lồ này thì lại như đang hấp thu chất dinh dưỡng của ngọn lửa để sinh trưởng vậy.

Tinh cầu kia bùng cháy càng mãnh liệt thì bụ cây khổng lồ kia lớn lên càng nhanh. Chẳng mấy chốc nó đã sinh trưởng được chừng chục ngàn dặm, trông giống như một con quái thú màu xanh biếc nằm phủ phục ở phía trên dung nham vậy.

Những thành viên của đoàn ky sĩ Thiên Không Chi Dực vốn ở bên trong tinh cầu kia, có rất nhiều người trốn ra rất chật vật, nhưng số ky sĩ bị dung nham nhiệt độ cao làm tan chảy còn nhiều hơn số người chạy ra được, đến cả thi thể cũng không còn.

Những ky sĩ may mắn trốn ra được ấy vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên thấy sợi mây của bụi cây mây đó cuốn về phía bọn họ, tốc độ nhanh tới kinh người, giống y như một con mãng xà kỳ quái. Sau khi nó cuốn lấy người của bọn họ thì kéo thẳng vào trong dung nham, chớp mắt cái, một loạt tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ trong dung nham.

Hết chương 3125.

Chương 3126. Cướp đoạt huyết mạch

Ngoài những ky sĩ vốn đã canh giữ ở ngoài tinh cầu, thì những gen sư và phu tử tiến vào tinh cầu gần như bị diệt hết, thành viên của đoàn ky sĩ Thiên Không Chi Dực sợ hãi nhanh chóng bỏ chạy.

Ba người Đầu Trọc, Hàn Sâm và Lý Băng Ngữ cũng sợ hết hồn, thực vật kia quỷ dị hung tàn vô cùng, rất nhiều gen sư mạnh mẽ có năng lực nháy mắt đi vạn dặm cũng không thoát được khỏi trói buộc từ dây leo của nó. Chỉ cần bị kéo vào trong dung nham, dù gen sư có mạnh tới đâu thì cũng không thoát được cái chết.

“Huyết mạch Thần Linh… Trên tinh cầu chắc chắn sinh ra huyết mạch Thần Linh…” Hai mắt Đầu Trọc sáng lên nhìn tinh cầu sáng chói như mặt trời này.

“Đừng nói với ta, thực vật kia chính là huyết mạch Thần Linh đấy nhé?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

“Đương nhiên nó không phải huyết mạch Thần Linh rồi, nếu ta đoán không lầm thì chắc cổ đằng này vốn là chủng gen sống trong tinh cầu này. Sau khi huyết mạch Thần Linh sinh ra ở đây thì chủng gen cổ đằng kia hấp thu trứng gen sinh ra trong địa mạch, cho nên mới tiến hóa nhanh tới vậy. Mà thuộc tính của nó vừa hay lại phù hợp với huyết mạch Thần Linh này, có được sự tẩm bổ và gia trì của huyết mạch Thần Linh nên mới kinh khủng như thế”

Đầu Trọc dừng một chút rồi nói: “Hay là chúng ta đừng đi chọc nó đã, người của Thiên Nguyên Vương chắc chắn sẽ không cứ thế mà ngừng đâu, cứ để bọn họ đi thử xem thực lực của cổ đằng kia thế nào đã.”

Có một câu mà Đầu Trọc chưa nói ra đó là, nơi này hình thành huyết mạch Thần Linh khủng bố, có lẽ Thiên Nguyên Vương sẽ tự mình tới một chuyến, hơn nữa gây ra động tĩnh lớn như vậy, những cường giả khác chẳng mấy chốc sẽ tới đây thôi. Nếu bây giờ vào cướp địa mạch thì quá mạo hiểm.

“Ngươi có đoán được vị trí cụ thể của huyết mạch Thần Linh không?” Hàn Sâm nhìn về phía Đầu Trọc hỏi.

Hắn cũng biết điều mà Đầu Trọc cố ky, nhưng hắn nghĩ khác với Đầu Trọc, theo Hàn Sâm thấy thì đây là một cơ hội vô cùng tốt, nhân lúc những cường giả khác chưa tới kịp, thì đây là cơ hội tốt nhất để cướp huyết mạch Thần Linh.

“Ngươi muốn cướp huyết mạch Thần Linh đấy à?” Đầu Trọc lập tức nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm.

“Có tìm được vị trí cụ thể không?” Hàn Sâm coi như đã thừa nhận.

Đầu Trọc cắn răng nói với Hàn Sâm: “Nếu như phán đoán của ta không sai, huyết mạch Thần Linh đang ở bên trong tâm của tinh cầu, chắc sau khi người của Thiên Nguyên Vương đào tới tâm tinh cầu thì mới khiến cho cả tinh cầu bị huyết mạch Thần Linh tiết ra ngoài ăn mòn. Nếu là lúc trước, buộc phải tìm được lối mà bọn họ đào ra thì mới vào được, nhưng bây giờ không cần phiền phức như thế nữa. Cả tinh cầu đều đã biến thành trạng thái lỏng, chỉ cần ngươi có thể chịu được nhiệt độ cao kinh khủng đó thì có thể tới thẳng vị trí trung tâm của tinh cầu, †ìm kiếm huyết mạch Thần Linh.”

Dừng một chút, Đầu Trọc lại nhắc nhở: “Nếu muốn cướp thì phải mau, bây giờ huyết mạch Thần Linh vẫn chưa bùng nổ hoàn toàn, đợi lát nữa nó bùng nổ hết ra rồi thì chắc chắn sẽ có rất nhiều dị tượng kinh thế hãi tục xảy ra và thu hút vô số cường giả, đến lúc đó e là dù ngươi có chiếm được huyết mạch Thần Linh thì cũng rất khó thoát.”

“Được rồi, các ngươi tới chỗ xa chút chờ ta, sau khi ta chiếm được huyết mạch Thần Linh thì sẽ đi tìm các ngươi.” Hàn Sâm vừa nói dứt lời thì cánh Khổng Tước ở sau lưng vung lên, hắn vọt về tinh cầu giống như mặt trời kia nhanh tới mức chỉ để lại một tia ánh sáng vàng.

Sắc mặt của Lý Băng Ngữ có hơi phức tạp, hiểu biết của nàng nhiều hơn Đầu Trọc nhiều, biết loại huyết mạch Thần Linh sinh ra trong trung †âm tinh cầu này chắc chắn kinh khủng cực kỳ, không phải thứ mà huyết mạch Thần Linh bình thường sánh được. Nếu muốn tiếp nhận loại huyết mạch Thần Linh thế này thì bản thân phải có tố chất cơ thể cực cao.

Mà bây giờ trên tinh cầu kia lại có một chủng gen cổ đằng canh giữ nữa, Lý Băng Ngữ nhận ra được chủng gen cổ đằng kia. Ở trong ghi chép của Vô Vi Đạo Cung, đó là chủng gen tuyệt thế của thượng cổ Thái Dương Linh Hồ, là một loại chủng gen chí dương chí hỏa.

Lúc trước Thái Dương Linh Hồ kia chắc chắn là nở ra ở trong tâm tinh cầu, nhưng vì chu kỳ sinh trưởng của nó cực kỳ dài, sinh trưởng ở trong †âm tinh cầu không biết suốt bao nhiêu năm tháng nhưng vẫn không chui ra khỏi mặt đất được, nên mới không bị nhân loại phát hiện.

Nhưng là bởi vì từ trường của trời đất thay đổi, tinh vực Kim Tỉnh trở thành thần mạch siêu cấp, mà tinh cầu nay lại trở thành một trong bảy điểm mấu chốt của cách cục Khôi Tinh Đấu Quang, sinh ra huyết mạch Thần Linh khủng bố và một lượng lớn trứng gen, đã thế huyết mạch Thần Linh này vừa khéo cũng là hệ hỏa chí dương.

Thế nên là, Thái Dương Linh Hồ vốn phải tiến hóa trăm triệu năm, lại vì ăn một lượng lớn trứng gen, còn chiếm được sự tẩm bổ của huyết mạch Thần Linh nên đã tiến hóa đến thể chung cực.

Thử nghĩ xem, bản thân là chủng gen tuyệt thế Thái Dương Linh Hồ thể chung cực, lại được thêm sự gia trì của huyết mạch Thần Linh kinh khủng kia, thì sự mạnh mẽ của nó chắc chắn đã vượt quá tưởng tượng rồi.

Dù Hàn Sâm có mạnh tới đâu thì cũng rất khó sống sót được ở sân nhà của Thái Dương Linh Hồ, nàng đang do dự có nên nói chuyện này cho Hàn Sâm hay không.

Nhưng động tác của Hàn Sâm quá nhanh, không có thời gian cho Lý Băng Ngữ suy nghĩ nữa, Lý Băng Ngữ cất tiếng gọi Hàn Sâm lại, nhưng mà Hàn Sâm chẳng nghe thấy gì hết, hắn đã xông vào trong tinh cầu như mặt trời kia rồi.

“Thôi, có lẽ với năng lực của hắn thì có lẽ vẫn có cơ hội sống để trốn ra.” Lý Băng Ngữ khẽ than thở, cũng không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Hàn Sâm bay thẳng vào trong dung nham nóng hừng hực, mà cũng không thể nói là dung nham được. tất cả đều là chất lỏng kỳ dị ở trong nhiệt độ cao, dù là kim loại hay nham thạch thì hiện giờ cũng đều óng ánh long lanh như nước.

Mặc dù có lực lượng của Kim Sí Khổng Tước Vương bảo vệ, nhưng Hàn Sâm vẫn cảm thấy người nóng vô cùng, may và thân thể xác thịt của hắn mạnh mẽ, không sợ nóng bức, hắn bay về hướng cách vị trí của cổ đằng khá xa.

Càng vào sâu trong trung tâm tinh cầu thì nhiệt lượng càng kinh khủng, nhưng nó cũng chẳng có ảnh hưởng gì quá lớn với Hàn Sâm, trong hai mắt của hắn lấp lóe kim quang yêu dị, hắn nhìn xuyên qua được chất lỏng có nhiệt độ cao kia, thần lực có thể đạt tới hơn ngàn mét.

Đây là kỹ năng hợp thể gen Khổng Tước Vương Nhãn của Kim Sí Khổng Tước Vương, nếu không có năng lực này, thì tầm nhìn của Hàn Sâm không vượt qua được mười mét.

Ngay lúc hắn đang bay thì đột nhiên có một bóng dáng uốn éo như Giao Long lao nhanh tới từ trong dung nham, chỉ trong phút chốc đã đến trước

mặt Hàn Sâm. Đó rõ ràng là một cự đằng còn lớn hơn một cái bể cá, còn lớn hơn là cổ đằng ở ngoài kia.

Hàn Sâm đã sớm có phòng bị, biết cổ đằng vốn sinh ra từ trong tâm tinh cầu, nên bộ phận núp ở dưới đất chắc chắn là nơi chủ thể của nó ở.

Nhưng mà Hàn Sâm không ngờ được rằng, cố đằng đã bao trùm cả tâm tỉnh cầu rồi.

Hoàng Kim Thần Sí phát động, ánh vàng trên đôi cánh Khổng Tước sau lưng Hàn Sâm chớp lóe, hắn biến thành một đường ánh sáng vòng cung màu vàng sượt qua bên cạnh của dây leo này.

Kengl

Hoàng Kim Thần Sí đánh đâu thắng đó lại chỉ để lại được một vết thương nông trên sợi cổ đằng này, mà cổ đằng vẫn điên cuồng xoắn về phía Hàn Sâm.

Hoàng Kim Thần Sí lại phát động, tránh đi công kích của cổ đằng, nhưng một giây sau, lại có vài dây leo lao tới từ nhiều phương hướng.

Ởgiữa những dây leo như long tựa rắn này, Hàn Sâm giống một con Khổng Tước bay lượn, nhanh nhẹn biến đổi thân hình đầy tao nhã, tránh né đòn bao vây chặn đánh của hết dây leo này đến dây leo khác, bay vào sâu trong tâm tinh cầu.

Mặc dù rất nhiều thuật gen trước kia đầu không sử dụng được, nhưng những năng lực như dự phán, bày bố v.v… Mà hắn am hiểu nhất thì dù ở nơi đâu hắn cũng đều sử dụng được.

Ở trong sự đan xen của vô số sợi cổ đăng ấy, hắn vẫn nhanh nhẹn xông được vào trong tâm tinh cầu, gần như không ai ngăn cản nổi.

Hết chương 3126.

Chương 3127. Thái Dương Linh Hồ

Nhiệt độ của tâm tinh cầu cao tới kinh khủng, Hàn Sâm thấy cổ đằng kinh khủng kia đang uốn vòng dây dưa trong tâm tỉnh cầu, tạo thành một hình cầu khổng lồ, thay thế tầng vỏ vốn có của tâm tinh cầu.

Hàng loạt dây leo chui ra từ trong quả cầu mây được đan từ cổ đằng đó, chúng như những con Giao Long lao về phía Hàn Sâm, buộc Hàn Sâm phải nhanh chóng di chuyển, tránh đụng phải chúng nó.

Khổng Tước Vương Nhãn bị Hàn Sâm phát huy đến cực hạn, ánh mắt hắn nhìn vào bên trong xuyên qua kẽ hở của dây leo, thì thấy chất lỏng nhiệt độ

cao ở bên trong đã biến thành màu trắng, càng trong suốt hơn.

Mà ở bên trong chất lỏng kia, Hàn Sâm thấy một con cá kỳ lạ đang ngủ say, cả người con cá kia trắng rực, trông thì hình như là thật thể, nhưng mà lại cho người ta một loại cảm giác không chân thật.

Xét về ngoại hình thì con cá kia có hơi giống với Điện Man Chình, nhưng kích cỡ cơ thể thì lại hơn ngàn mét, cuộn mình ở bên trong qua cầu cổ đằng, sức sống phơi phới như thể sắp tỉnh vậy.

Ở trên người con cá kia, Hàn Sâm cảm nhận được nguồn lực lượng hỏa diễm kinh khủng vô cùng, hơn nữa còn khí tức của Thần Linh ở trong, chắc chắn nó là huyết mạch Thần Linh được sinh ra ở địa mạch khủng bố này.

Hàn Sâm đang muốn xông vào thì đột nhiên phát hiện bên trong quả cầu cổ đằng không phải chỉ có một con cá, ở trong đám dây leo, cũng là phía trên đầu con cá có treo một quả hồ lô.

Hồ lô kia cao chừng nửa người, cả quả trắng tinh lóng lánh, tựa ở trên đầu con cá, trông như mặt dây chuyền hình hồ lô nho nhỏ.

Nhưng khi Hàn Sâm nhìn thấy nó, thì trong lòng lại dấy lên sự sợ hãi khi đụng độ nguy hiểm, cứ như thể hồ lô kia còn có sức uy hiếp hơn con cá có huyết mạch Thần Linh vậy. Hơn nữa điều làm Hàn Sâm cảm thấy quỷ dị đó là, quả hồ lô không có mắt đó lại như đang theo dõi hắn, loại cảm giác này làm cho người ta thấy sởn hết gai ốc.

Hàn Sâm vừa tránh né công kích của dây leo, vừa quan sát bên trong dây leo, phía trên cổ đằng khổng lồ vô cùng kia lại chỉ có một quả hồ lô này.

Hơn nữa hình như hồ lô kia đang hấp thu lực lượng của con cá có huyết mạch Thần Linh, nơi mà hồ lô và đầu cá tiếp xúc, có một loạt tia lửa nhỏ màu trắng rực tản ra từ đầu cá, dung nhập vào bên trong hồ lô.

“Nó đang hấp thu huyết mạch Thần Linh đấy à?” Ngay tức khắc, Hàn Sâm không do dự nữa, hắn tìm một cơ hội vọt vào bên trong quả cầu mây.

Chủng gen đã tiến hóa đến loại trình độ này thì đã không thể thu phục được nữa rồi, nếu để nó hấp thu hết huyết mạch Thần Linh thì đó là lãng phí.

Nhưng mà Hàn Sâm còn chưa vọt vào trong quả cầu cổ đằng thì chợt thấy phía trên quả hồ lô kia cháy bùng lên ngọn lửa trắng rực kinh khủng trắng, cả hồ lô giống như một mặt trời phóng ra tia sáng.

Bịch!

Người Hàn Sâm bị tia sáng chiếu vào, lập tức cảm giác giống như nhảy vào trong lò luyện mặt trời. Với sự cường hãn của cơ thể hắn, cộng thêm lực lượng của Kim Sí Khổng Tước Vương lại không ngăn cản nổi cái nhiệt lượng này, thoáng cái lông chim trên đôi cánh Khổng Tước sau lưng cháy bùng lên, lông tơ cả người hắn cũng bị đốt cháy, mái tóc màu vàng cũng bắt lửa, chân mày và lông mi cũng cháy theo.

Hàn Sâm bỗng đột phá áp chế của quy tắc thế giới, cưỡng chế vận chuyển lực lượng dập đi ngọn lửa trên người, sau đó nhanh chóng lui về phía sau.

Ngọn lửa mà hồ lô kia phun ra vô cùng kinh khủng, e là ngang với Thần Linh cấp Hủy Diệt luôn rồi, chỉ này một quang diễm này thôi cũng đã sáng ngang được với nữ thân Kshana.

Nếu không có lực lượng của quy tắc thế giới áp chế, thì có lẽ Hàn Sâm sẽ áp chế được quả hồ lô kia, nhưng bây giờ hắn bị áp chế tới sít sao, chỉ có thể sử dụng toàn bộ lực lượng trong một khoảng thời gian rất ngắn, nên chưa chắc đã làm thịt được quả hồ lô kia.

Không dám đột phá quy tắc thế giới trong thời gian dài, lực lượng của Hàn Sâm vừa phóng ra thì thu về luôn, sau khi rời xa quả cầu cổ đằng thì hắn phá dung nham bay đi nhờ vào lực lượng của Kim Sí Khổng Tước Vương.

Hàn Sâm cũng không định từ bỏ, hắn bay nhanh quanh quả cầu cổ đằng, hy vọng tìm được nhược điểm của hồ lô, một kích giết chết.

Thứ kinh khủng thế này, dù Hàn Sâm sử dụng Huyền Hoàng Kinh toàn lực thì cũng không dám chắc sẽ đánh nó biến về thành trứng, chỉ có thể cố thử một lần thôi.

Hàn Sâm còn chưa kịp ra tay thì dung nham chợt nổi gợn sóng, một bóng người khủng bố tách chất lỏng nhiệt độ cao đó ra đi tới gân quả cầu cổ đằng.

Hàn Sâm chăm chăm nhìn thì đó thấy một ông già hùng tráng mặc một bộ áo giáp nền đen viền trắng, ở sau lưng của hắn có một vầng sáng âm dương thái cực giống như thực chất đang chuyển vần, trông như thần quang của Thần Linh vậy.

Vầng sáng âm dương thái cực kia chuyển vờn, khi vô số dây leo vọt tới, ông già đó chẳng buồn ra tay, vì những dây leo kia đã bị lực lượng của vầng sáng âm dương thái cực đánh văng ra rồi.

"Hắn chính là Thiên Nguyên Vương của thế hệ này à?" Hàn Sâm đoán được hắn là ai ngay.

Thiên Nguyên Vương kế thừa huyết mạch Thần Linh cấp Hủy Diệt, mà vị Thần Linh cấp Hủy Diệt kia là Thần Thiên Nguyên, nghe nói là Thần Linh nắm giữ thiên địa tạo hóa, có sức mạnh nguyên khí âm dương.

Thiên Nguyên Vương của lúc này chắc chắn đã hợp thể với Thần Thiên Nguyên, có được lực lượng của Thần Linh cấp Hủy Diệt, thậm chí còn mạnh hơn.

Suy cho cùng thì ngoài lực lượng của Thần Linh cấp Hủy Diệt, hắn còn dung hợp cả lực lượng của chủng gen nữa, nhà Thiên Nguyên Vương truyền thừa lâu vậy rồi chắc chắn có rất nhiều chủng gen riêng mạnh mẽ.

Nhưng Thiên Nguyên Vương cũng không am hiểu lực lượng hệ mắt, nên rõ ràng là hắn không nhìn thấy Hàn Sâm đang đứng ở nơi xa.

Lao thẳng tới quả cầu cổ đằng, chắc là tới cướp huyết mạch Thần Linh.

"Cứ để hắn đánh trận đầu trước đã, xem thử rốt cuộc hồ lô kia có năng lực gì" Hàn Sâm chợt nghĩ, rồi bỏ ý định xông qua cướp đoạt huyết mạch Thần Linh, chỉ đứng ở nơi xa quan sát bằng Khổng Tước Vương Nhãn.

Thiên Nguyên Vương dũng mãnh vô cùng, chỉ trong nháy mắt đã vọt tới vị trí ban nãy của Hàn Sâm, quả nhiên hồ lô kia lại phát ra hào quang như ánh sáng mặt trời.

Thiên Nguyên Vương lạnh lùng hừ một tiếng, sau lưng vầng sáng âm dương thái cực bao bọc lấy cả người hắn, quang diễm kia không tài nào phá được vòng bảo vệ mà nguyên khí âm dương tạo thành.

Khi Thiên Nguyên Vương sắp xông vào trong quả câu cổ đẳng thì phía trên hồ lô lại xảy ra dị biến, quang diễm trắng rực kinh khủng lại bùng nổ, nó biến thành một con Tam Túc Thái Dương Kim Ô, thét dài với Thiên Nguyên Vương.

Mà trên mặt của Thiên Nguyên Vương lại lộ vẻ ngưng trọng, hắn vung một quyền đánh về phía Tam Túc Thái Dương Kim Ô, mà một quyền đó của hắn cũng phóng ra thần quang khủng bố giống như mặt trời, lực lượng chí cương chí dương đó tuyệt không không kém gì hồ lô kia.

Rầm!

Tam Túc Thái Dương Kim Ô bị kỹ năng hợp thể gen Thái Dương Thần Quyền của Thiên Nguyên Vương đánh bại, nhưng mà quyền mang của Thái Dương Thần Quyền cũng nổ bể ra.

Một giây sau, phía trên quả hồ lô như mặt trời kia có một loạt Tam Túc Thái Dương Kim Ô bay ra, chúng mang theo thái dương thần diễm ngất trời biến thành một bầy quạ khủng bố lao tới vây giết Thiên Nguyên Vương.

Thiên Nguyên Vương như chiến thần trọng sinh, Thái Dương Thần Quyền liên tục vung ra, đánh nát hết con Tam Túc Thái Dương Kim Ô này đến con Tam Túc Thái Dương Kim Ô khác, xông xáo chém giết ở trong bầy quạ tự nhiên.

Nhưng vì bị bầy quạ kia vây công nên trong nhất thời Thiên Nguyên Vương không thể vọt tới bên cạnh con cá có huyết mạch Thần Linh được.

Mà hình như Thiên Nguyên Vương cũng kiêng dè gì đó, không muốn làm trễ nãi quá nhiều thời gian, và rồi hai tay bỗng tỏa ra thần mang, một tay

như nắng gắt trên trời, một tay tựa trăng chiếu đại địa. Hai nắm đấm đụng vào nhau, trong nháy mắt đã tạo thành một hố đen khủng bố, hút cả những con Tam Túc Thái Dương Kim Ô và dung nham vào trong.

Những con Tam Túc Thái Dương Kim Ô vùng vẫy mãi nhưng không thoát được và bị hố đen nuốt chửng trong nháy mắt. Thiên Nguyên Vương bắt lấy cơ hội này, hắn xông tới quả cầu cổ đằng nhanh như sét đánh, đánh về phía con cá có huyết mạch Thần Linh kia.

Hết chương 3127.

Chương 3128. Phi ngư

Hố đen trong tay Thiên Nguyên Vương nuốt chửng hết thảy, rất nhiều Tam Túc Thái Dương Kim Ô chui ra từ trong Thái Dương Linh Hồ đều bị hố đen nuốt chửng hết, chúng nó không làm gì được Thiên Nguyên Vương.

Khi mà Thiên Nguyên Vương sắp vọt tới trước Thái Dương Linh Hồ, muốn hút nó vào trong hố đen luôn thì lại thấy con cá có huyết mạch Thần Linh ở phía dưới hồ lô mở mắt, cả người nó cháy bùng lên ngọn lửa trắng rực, chỉ trong tích tắc cả thế giới đều biến thành một vùng trắng rực, đến cả lực lượng của Khổng Tước Vương Nhãn cũng không nhìn xuyên qua được hào quang nóng rực đó, nên Hàn Sâm không rõ bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Ánh sáng mà con cá có huyết mạch Thần Linh kia bộc phát ra đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nhoáng cái đã dịu đi, Hàn Sâm vội vàng ngưng tụ Khổng Tước Vương Nhãn nhìn qua.

Con cá có huyết mạch Thần Linh kia biến mất tăm hơi, mà cả người Thái Dương Linh Hồ thì cháy bùng lên ngọn lửa trắng, như muốn đốt hết thảy mọi thứ thành hư vô vậy, đến cả hố đen của Thiên Nguyên Vương kia khi nhích tới gần nó thì cũng bị ngọn lửa trắng rực đốt thủng.

Sắc mặt của Thiên Nguyên Vương thay đổi, hắn cố đẩy hố đen về phía hồ lô, nhưng dù hố đen kia có khủng bố thế nào, nhưng chỉ cần tới gần hồ lô thì sẽ bị ngọn lửa đốt thành hư vô, không tài nào nuốt nổi hồ lô.

Rắc!

Đột nhiên nghe thấy một tiếng giòn vang, phía trên hồ lô xuất hiện một vết nứt.

Thiên Nguyên Vương vui mừng không thôi, nghĩ là hồ lô không chịu nổi sự áp chế của nguồn lực lượng liên hồi như thế, nên hắn ngưng tụ hố đen càng điên cuồng hơn, ép về phía hồ lô.

Hàn Sâm lại không lạc quan như Thiên Nguyên Vương, hồ lô nứt ra chưa chắc đã là không chịu nổi áp lực, cũng có thể là bên trong nó có thứ gì đó muốn chui ra.

Hắn còn nhớ rõ cảm giác lúc trước, như thể có một đôi mắt nhìn trộm hắn ở trong hồ lô, hắn không tin đó chỉ là năng lực cảm ứng của bản thân hồ lô.

Có lẽ hồ lô đằng này chỉ là một cái xác ngoài mà thôi, còn thứ ở trong hồ lô kia mới thật sự là thành phần kinh khủng.

Huống hồ Hàn Sâm đã được chứng kiến quá trình Bảo Nhi ra đời từ trong hồ lô, nên khi nhìn thấy hồ lô thì hắn luôn cảm thấy bên trong có gì đó theo bản năng.

Thiên Nguyên Vương thì lại khác, hắn chưa thấy trong hồ lô xuất hiện sinh mệnh bao giờ nên chỉ nghĩ nếu hồ lô đằng bị phá hủy thì chẳng khác nào giết chết chủng gen này, vì thế hắn không ngừng dồn lực lượng nghiền ép hồ lô.

Vết nứt trên hồ lô ngày càng nhiều, như thế đã không chịu nổi áp lực nữa sắp nổ tung tới nơi rồi, Hàn Sâm lui về sau theo bản năng, vì hắn cảm thấy có hơi bất an trong lòng.

Hồ lô kia cắn nuốt huyết mạch Thần Linh, dựa theo cách nói của Chú Thần Đình thì rất có thể hồ lô kia sẽ phải đột phá tới trạng thái cuối cùng, tiến

hóa lên một cấp sinh mệnh khủng bố khác, từ chủng gen tiến hóa lên Thần Linh hoang dại.

Đương nhiên, đó là phương pháp của Chú Thần Đình, cần con người can thiệp thì mới hoàn thành được, Hàn Sâm không biết chủng gen hoang dại có thể tự mình hoàn thành quá trình lột xác cấp độ sinh mệnh này không.

Đoàng!

Cuối cùng hồ lô kia cũng nổ tan, xác ngoài trắng muốt như ngọc vỡ tan †ành thành từng mảnh toái tinh, ở trắng rực trong ngọn lửa và bị hòa †an nhanh chóng, trong chớp mắt đã biến thành hư vô.

Nhưng mà mặt của Hàn Sâm và Thiên Nguyên Vương lại đều đổi sắc, trong hồ lô nổ tan đó lại có một sinh vật quái dị xuất hiện.

Sinh vật kia trông giống một con Điện Man Chình, nhưng mà trên lưng nó lại mọc hai cánh, giống như là là hợp thể của cá và chim, không giống với Tiểu Hồng Điểu có thể thay đổi giữa hai trạng thái cá và chim.

Mà bản thân nó vừa là cá nhưng cũng là chim, hoặc gọi nó là phi ngư thì khá hợp.

Sau khi phi ngư đi ra thì hai mắt nó nhìn chằm chằm Thiên Nguyên Vương, há mồm phun ngay ra một ngọn lửa trắng rực.

Sắc mặt của Thiên Nguyên Vương nặng nề vô cùng, một tay thái âm, một tay thái dương đánh vào nhau tạo ra một hố đen cực lớn, hố đen ấy đón đầu ngọn lửa trắng rực trông có vẻ không đặc biệt gì kia mà phi ngư phun ra.

Xèo xèol

Ngọn lửa trắng rực kia đột thủng hố đen, bám vào tay của Thiên Nguyên Vương.

Sắc mặt Thiên Nguyên Vương chợt đổi, hắn rẽ chất lỏng nhiệt độ cao kia ra nhanh chóng di chuyển, song trên người cũng dâng lên hào quang âm u lạnh lẽo, những hào quang đó đổ dồn về phía hộ giáp ở trên tay như nước.

Nhưng mà ngọn lửa trắng rực kia vẫn cháy, nó không những không bị dập tắt mà còn lan tràn nhanh trên phần hộ giáp ở tay.

Lúc này Thiên Nguyên Vương mới thấy sợ hãi, hắn chẳng nghĩ ngợi gì bỏ luôn đi phần hộ giáp che phần tay kia đi, mới tránh được nguy cơ cả bàn tay bị đốt.

Con Hỏa Diễm phi ngư kia lại không định bỏ qua cho hắn, hai cánh của nó phe phẩy đuổi theo, miệng lại ra ngọn lửa.

Thiên Nguyên Vương vốn còn định giết chủng gen này, dù sẽ mất huyết mạch Thần Linh, nhưng loại chủng gen mạnh thế này cũng là tài liệu đỉnh cấp cho chế tạo tế khí.

Nhưng bây giờ hắn đã chẳng còn ý định đó nữa rồi, sau khi hắn hợp thể với chủng gen gì gì đó mà hắn triệu hồi ra, thì sau lưng xuất hiện một đôi cánh lôi điện, sau một đập cánh thì hắn chạy trốn nhanh như bay.

Nhưng hình như tốc độ của phi ngư nhanh hơn hắn, Hàn Sâm nghe thấy một tiếng hét thảm, cái mông của Thiên Nguyên Vương bị phi ngư đốt, trông chật vật vô cùng.

Thiên Nguyên Vương vừa trốn vừa cởi váy chiến, chẳng có tí dũng khí quay lại đánh một trận nào.

Hàn Sâm vội vàng vung cánh đuổi theo, thấy Thiên Nguyên Vương kia luôn bị phi ngư đuổi giết, áo giáp trên người bị đốt không ngừng, buộc Thiên Nguyên Vương phải cởi áo giáp trên người ra vứt đi hết lần này

tới lần khác, đúng là bị đánh cho tơi bời.

Tốc độ của Thiên Nguyên Vương và phi ngư đều nhanh vô cùng, gần như là dịch chuyển tức thời, chẳng mấy chốc cả hai đã lao ra khỏi tinh cầu, phá không vào trong tinh không.

Hàn Sâm dồn hết toàn lực thì mới gặng gượng đuổi kịp được bọn họ, hơn nữa khoảng cách bị giãn ra càng ngày càng xa.

Thấy bản thân sắp bị bỏ lại, Hàn Sâm buộc phải tạm thời phá bỏ quy tắc thế giới, sử dụng một lần Tinh Không Đại Na Di để kéo gần khoảng cách, làm thế thì hắn mới không bị bỏ lại phía sau.

Thị lực của người bình thường hoàn toàn không theo kịp được tốc độ di chuyển của bọn họ, còn chẳng nhìn thấy Thiên Nguyên Vương và phi ngư luôn ấy chứ. Nhưng Hàn Sâm thì lại thấy rõ, một vị vương khác họ của Tần quốc, một kẻ làm chấn động vũ trụ giờ đang bị một con phi ngư đuổi giết tới mức trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào, tóc tai bù xù, thực sự là có hơi thê thảm.

Thiên Nguyên Vương vẫn luôn sử dụng các loại kỹ năng hợp thể gen khủng bố, định ngăn lại sự truy kích của phi ngư nhưng lại không có tác dụng gì. Ngọn lửa kia quả thực vô cùng đáng sợ, tất cả những gì nó chạm vào đều sẽ bị đốt thành hư vô, hơn nữa nó còn có hiệu quả dẫn cháy, nếu dính vào thì muốn dập cũng không dập được, nó sẽ đốt sạch những gì cạnh với nó.

Thiên Nguyên Vương hơi sơ sẩy nên bị nó đốt tóc, hắn không hề do dự cắt phăng luông mái tóc trắng của mình, hắn sợ bị ngọn lửa dính vào người.

“Con phi ngư này muốn nghịch thiên đây mà!” Hàn Sâm nhìn mà sợ hết hồn hết vía, ngọn lửa của nó không chỗ nào không đốt, cộng thêm tốc độ lại nhanh tới đáng sợ, dù là chống lại Thần Linh cấp Hủy Diệt thì nó cũng hoàn toàn có sức đánh một trận.

“Huyết mạch Thần Linh kia chắc là cấp Hủy Diệt thật, nếu không thì con phi ngư này sẽ không không lợi hại tới thế” Mặc dù Hàn Sâm rất muốn ra tay đánh cho phi ngư biến về thành trứng, nhưng mà hắn ước lượng lại bản thân, thì thấy dù bản thân có phá vỡ quy tắc thế giới, ra †ay hết mình thì cũng chưa chắc đã vớt vát được gì.

Thiên Nguyên Vương bị nó truy kích tới mức trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào, không biết đã bị đốt hỏng bao nhiêu võ trang gen, nhưng chính hắn lại chẳng dám tiếp xúc với ngọn lửa bằng cơ thể mình, nên dù đau lòng muốn chết nhưng hắn vẫn phải cắn răng sử dụng võ trang gen.

Cuối cùng hết võ trang gen rồi, khi mà hắn thật sự không tránh né được thì sẽ triệu hồi chủng gen ra chặn đòn thay hắn, nhìn những chủng gen cấp

Thần kia bị đốt thành tro, Hàn Sâm cũng thấy đau lòng xót ruột thay hắn.

Hết chương 3128.

Chương 3129. Thiên Nguyên Vương

Thiên Nguyên Vương đã trốn ra khỏi tinh vực Kim Tinh, nhưng con phi ngư kia vẫn cứ đuổi theo hắn không tha, trông có vẻ nó hận Thiên Nguyên Vương lắm luôn, không đốt chết hắn thì tuyệt đối không bỏ qua.

Hàn Sâm cũng chỉ đành bay đuổi theo bọn họ suốt một đường, hy vọng tìm được cơ hội ra tay với phi ngư.

Không thể không nói, Thiên Nguyên Vương không hổ là một trong những người có quyền thế nhất của đế quốc Đại Tần, gia sản phải nói là phong phú vô cùng, đủ loại chủng gen cao cấp bị hắn lôi ra dùng để giữ mạng như hàng không cần tiền.

Đương nhiên, nếu thực lực của Thiên Nguyên Vương không kinh người thì cũng chẳng có cơ hội để sử dụng như vậy.

Đột nhiên, Hàn Sâm phát hiện chuyện này có chút kỳ lạ, hắn lấy bản đồ ra nhìn qua thì hiểu ra liền.

“Gã Thiên Nguyên Vương này đúng là một nhân vật lợi hại!” Hàn Sâm đã nhìn ra, rõ ràng Thiên Nguyên Vương muốn lây vạ cho người khác, vì nơi mà hắn đi rõ ràng là biên cảnh giữa Tần quốc và Hàn quốc, chỉ cái này thôi cũng đã chứng tỏ hắn muốn họa thủy đông dẫn.

Quả nhiên suy đoán của Hàn Sâm không sai, khi tới một tinh cầu của Hàn quốc ở biên cảnh thì Thiên Nguyên Vương lại chẳng cố ky gì bay thẳng vào trong tinh cầu. Lúc trước, khi hắn còn ở trong biên giới của Tần quốc thì

chưa làm vậy bao giờ, lúc hắn chạy trối chết cũng sẽ vẫn cố ý tránh đi tinh cầu có sự sống.

“Phen này Hàn quốc thảm.” Hàn Sâm buộc phải thừa nhận rằng gừng càng già càng cay, Thiên Nguyên Vương bị thiệt lớn như thế nên muốn đòi chút lời lãi từ Hàn quốc đây mà.

Hàn Sâm chẳng cần đoán cũng nghĩ ra được, chắc chắn quan hệ giữa Thiên Nguyên Vương và Hàn quốc cũng chẳng tốt đẹp gì, thậm chí bọn họ còn có xung đột về lợi ích, nếu không thì hắn sẽ chẳng dụ phi ngư chạy đến đây.

Nếu là muốn lây vạ bừa thật thì Ngụy quốc gần hơn chút, nhưng hắn lại chạy một mạch một đoạn đường xa như thế để tới tinh cầu của Hàn quốc, rõ ràng là có mưu đồ.

Phi ngư đuổi theo Thiên Nguyên Vương tiến vào trong tinh cầu, hơn nữa nơi mà nó tới rõ ràng là một thành phố lớn, Hàn Sâm cầm lòng không đặng phát ra tiếng thở dài..

Với lực lượng của phi ngư, nếu là không có cường giả đỉnh cấp tới đối kháng thì e tinh cầy này sẽ bị phá hủy.

Nhưng mà điều nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm đó là, sau khi phi ngư đáp xuống thành phố thì cảnh tượng lửa cháy ngút trời không xuất hiện, mà im ắng như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Hàn Sâm còn tưởng rằng Thiên Nguyên Vương và phi ngư vẫn chưa đánh, nhưng chờ thêm giây lát lại vẫn không thấy có ngọn lửa phóng lên cao.

“Lạ ghê, xảy ra chuyện gì rồi? Chẳng nhẽ Thiên Nguyên Vương đã sắp đặt sẵn mai phục ở chỗ này và vây nhốt phi ngư lại rồi?” Hàn Sâm cảm thấy loại khả năng không cao lắm, nhưng nghỉ thì lại không biết có chuyện gì xảy ra, nên đành phải tới gần tinh cầu này một chút, xem thử đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Sâm không tới quá gần, vì Khổng Tước Vương Nhãn của hắn còn tốt hơn vệ tinh nhiều, ánh mắt lấp lóe, tình huống phía dưới đã hiện ra rõ ràng.

Chỉ thấy lúc này vị Thiên Nguyên Vương chật vật tới không nỡ nhìn, trông như tên ăn mày kia đang đừng như trời chồng ở trên đường như một pho tượng đá.

May mà giờ hắn mặt xám mày tro, trên người toàn bụi bặm tro tàn còn vương lại sau khi bị đốt cháy, tóc cũng cắt, quần áo rách bươm, nên hoàn toàn không có ai nhận ra hắn là Thiên Nguyên Vương, không thì phải bị cười chết.

Nhưng cho dù là thế thì vẫn có rất nhiều người ở trên đường cái chỗ xa xa chỉ chõ hắn.

Nhưng mà Thiên Nguyên Vương không dám động đậy, hắn chẳng thèm để ý tới những tiếng cười nhạo và bàn luận xôn xao của những người đó, hắn nhìn chằm chằm vào phía trước, người không nhúc nhích, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống từ trên trán.

Mà con phi ngư kia, lúc này đang ở chỗ cách Thiên Nguyên Vương chưa đầy một mét, đôi mắt cá của nó cũng đang nhìn chằm chằm vào Thiên Nguyên Vương, nhưng mà nó cũng không phun lửa ngay.

Bởi vì lúc này con phi ngư đang bị một đôi tay trắng noãn nhỏ bé ôm.

Khi Hàn Sâm thấy rõ ràng chủ nhân của đôi tay trắng noãn nhỏ bé kia thì con ngươi suýt nữa lồi ra ngoài, hắn không nhịn được nghẹn ngào kêu lên: “Bảo Nhi… Sao nàng lại ở đây…”

Trên trán Thiên Nguyên Vương không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, hắn nhìn phi ngư và cô bé ở trước mặt, sắc mặt trông rất lạ, nhưng lại lại không dám nhúc nhích.

Hắn vốn định làm như những gì Hàn Sâm đã nghĩ, hắn muốn họa thủy đông dẫn, để phi ngư gây họa cho Hàn quốc, cho nên mới vọt thẳng vào trong thành phố.

Mà phi ngư cũng đuổi theo thật, nhưng ai mà ngờ sau khi phi ngư đáp xuống thành phố thì cũng không phun lửa ngay rồi đối kháng với lực lượng phòng vệ của tinh cầu theo như dự tính.

Con phi ngư này đáp xuống bên cạnh một cô bé, mà điều làm hắn càng thấy kinh ngạc đó là, cô bé kia lại duỗi tay ôm lấy phi ngư, như thể đang ôm búp bê vậy.

Điều càng khó tin hơn đó là, phi ngư lại không phản kháng, mặc cho cô bé kia ôm, đã thế còn cọ lòng bàn tay cô bé bằng đầu hết sức thân mật.

Thiên Nguyên Vương ngây ngẩn cả người, mà cũng chỉ trong thời gian một thoáng ngẩn người ấy, con phi ngư kia đã lách mình tới trước mặt của hắn, nhìn chằm chằm vào hắn.

Bởi vì khoảng cách quá gần, phi ngư không động nên Thiên Nguyên Vương cũng không dám động, nếu hắn lộ ra chút sơ hở nào thì sẽ bị con phi ngư này cho ăn một công kích trí mạng ngay.

Bởi vì phi ngư không có phun lửa làm tổn hại thành phố nên lực lượng phòng ngự cũng không khởi động, điều này khiến cho kế hoạch của Thiên Nguyên Vương thất bại hoàn toàn.

Thiên Nguyên Vương nhìn cô bé đi tới đang ôm lấy phi ngư, sờ đầu phi ngư như sờ đầu con chó, con mèo thì khóe mắt giật giật.

Hắn chưa gặp loại cảnh tượng này bao giờ, chủng gen kinh khủng như thế giờ lại nghe theo một cô bé như thế, đây là chuyện từ xưa tới nay đều không xảy ra.

Dù là công chúa hoàng tộc của bảy đại đế quốc cũng không có năng lực như thế.

Đừng nói là công chúa, cho dù Hoàng đế tới thì chắc con phi ngư khủng bố này cũng sẽ phun cho mặt Hoàng đế toàn nước miếng.

“Rốt cuộc cô bé này là ai?” Thiên Nguyên Vương nhìn cô bé với vẻ mặt cổ quái, nở nụ cười: “Cô bé, ngươi ôm phi ngư đi có được không? Gia gia cho ngươi tiền mua kẹo ăn.”

Mặc dù phi ngư bị cô bé ôm nhưng nó vẫn nhìn chằm chằm vào hắn, chỉ cần hắn hơi lộ tí sơ hở là nó sẽ phát động tấn công, một kích trí mạng ngay.

Thiên Nguyên Vương không dám động, hắn muốn lấy lòng cô bé, lừa cô bé kia ôm phi ngư đi, có thể thì hắn mới trốn được.

“Tiền là cái gì thế?” Cô bé ôm phi ngư, tỏ ra nghi ngờ nhìn Thiên Nguyên Vương hỏi.

“Tiền là… Là thứ có thể mua được rất nhiều rất nhiều kẹo… Đột nhiên Thiên Nguyên Vương phát hiện, hắn không biết phải giải thích với một cô bé rốt cuộc tiền là thứ gì.

“Thế kẹo là cái gì?” Cô bé vẫn tỏ ra nghi hoặc.

Thiên Nguyên Vương thấy nghỉ ngờ vô cùng, cô bé này lại không biết kẹo là cái gì, nhưng khi nhìn vẻ mặt ngây thơ vô số tội kia của cô bé thì đúng là không giống nói láo thật.

“À thì… Kẹo là một thứ ăn rất ngon, vị ngọt…” Thiên Nguyên Vương đành phải giải thích tiếp.

“Có thật không? Vậy ngươi cho ta một cái kẹo đi, cho ta nếm thử” Cô bé nhìn Thiên Nguyên Vương với vẻ mong đợi.

“Ta không có kẹo, nhưng ta có thể cho ngươi tiền để ngươi đi mua thật nhiều kẹo…” Thiên Nguyên Vương nói.

“Thế thì đưa đây.” Cô bé vươn tay nói.

Thiên Nguyên Vương lại bị kẹt, hắn đâu có mang theo tiền cơ chứ, mà dù có mang thì cũng bị đốt trụi từ lâu rồi, với lại hắn không dám cử động, con phi ngư kia còn đang theo dõi hắn kia kìa.

“Bạn nhỏ à, ngươi mang phi ngư đi trước đi ha, gia gia nhìn nó là sợ, không lấy tiền cho ngươi được.” Thiên Nguyên Vương giả bộ sợ sệt nói.

Nếu để cho người ta thấy dáng điệu lúc này của Thiên Nguyên Vương thì e sẽ không dám tin lẻ này là vị Thiên Nguyên Vương bá đạo vô cùng kia.

“Cá nhỏ đáng yêu như thế, sao ngươi lại sợ nó cơ chứ?” Cô bé vừa nói vừa giơ phi ngư trước mặt Thiên Nguyên Vương, miệng cá cách Thiên Nguyên

Vương chưa đầy một thước, dọa cho hai chân của Thiên Nguyên Vương như nhũữn ra, sợ run cả người, trong nháy mắt mồ hôi lạnh đã chảy ướt đẫm quần áo rách rưới trên người hắn.

Hết chương 3129.

Chương 3130. Dạy hắn làm người

“Cô bé, đừng nói giỡn, gia gia đã già rồi, không chịu nổi sợ hãi đâu. Ngươi lấy nó ra mau đi, gia gia dẫn ngươi đi mua kẹo.” Thiên Nguyên Vương hãi hùng khiếp vía, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy nét cười, những lời như nhược như thế không biết đã bao năm rồi hắn chưa nói.

“Vậy à, thôi được rồi.” Bảo Nhi gật đầu, ôm phi ngư như định lùi về phía sau.

Thiên Nguyên Vương mừng rỡ trong lòng, chỉ cần phi ngư cách hắn một khoảng cách nhất định, hoặc là cô bé xoay người thì hắn sẽ thoát được tầm ngắm của phi ngư, phá không rời đi luôn.

Cho dù phi ngư lại đuổi theo thì cũng rất khó khóa chặt mục tiêu, đến lúc đó hắn lại nghĩ cách cắt đuối nó cũng không muộn, loại cảm giác lúc nào cũng cảm thấy bị uy hiếp thế này không dễ chịu chút nào.

Thấy Bảo Nhi ôm phi ngư chậm rãi xoay người, lòng Thiên Nguyên Vương dần kích động lên, khi thấy cô bé sắp xoay qua chỗ khác tới nơi rồi thì Thiên Nguyên Vương đã ngưng tụ toàn bộ lực lượng, chuẩn bị phá không rời đi.

Mà khi lực lượng chuẩn bị bộc phát ra thì ai ngờ cô bé kia lại đột nhiên hơi xoay người lại, làm khoảng cách giữa hắn và phi ngư lại trở nên càng gần hơn.

Lúc này Thiên Nguyên Vương khó chịu tới muốn hộc máu, cố kìm chế nguồn lực lượng như muốn phá người để chui ra kia, ép bản thân ở nguyên

tại chỗ, mặt banh tới đỏ bừng.

“Ngươi sẽ không gạt ta, chờ ta xoay người thì bỏ chạy chứ?” Cô bé nhìn Thiên Nguyên Vương với vẻ không tin tưởng, hỏi.

Dù cho Thiên Nguyên Vương từng trải nhiều thì lúc này cũng nhịn không được đỏ hết cả mặt già, quả thật là hắn có ý định như vậy, nghĩ xem hắn đường đường là Thiên Nguyên Vương mà lại đi lừa gạt một cô bé, còn bị vạch trần ở ngay trước mặt như thế, tâm trạng có thể nói là phức tạp.

“Sao có thể cơ chứ? Bổn… Lão gia gia ta từ trước đến giờ nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói thì chắc chắn sẽ làm.” Thiên Nguyên Vương vội vàng phân bua.

“Người lớn… Giỏi gạt người nhất, sao ta biết ngươi có đang dối gạt ta hay không chứ?” Cô bé tỏ vẻ không tin, nhìn Thiên Nguyên Vương.

Lòng Thiên Nguyên Vương thì gấp nhưng hắn cũng hết cách rồi, phi ngư vẫn đang nhìn chằm chặp vào hắn, sát khí của nó nhằm chuẩn

vào lấy hắn, chỉ cần hắn hơi có dị động thôi là nó sẽ phát động công kích kinh khủng nhất, Thiên Nguyên Vương thật sự không dám mạo. hiểm.

Hắn bất động, thì phi ngư cũng không làm gì được hắn, nhưng nếu hắn dám động đậy, để lộ ra sơ hở thì có thể sẽ phải đối mặt với cục diện không chết thì cũng bị thương.

“Bà cô nhỏ của ta ơi, ta không lừa ngươi thật mà, ngươi mau ôm nó đi đi, ta chắc chắn sẽ cho ngươi rất nhiều tiền luôn, để ngươi không lo ăn mặc cả đời, cũng có thể mua được rất nhiều quần áo đẹp, châu báu trang sức.” Thiên Nguyên Vương đã không bị người phụ nữ nào cho ăn thiệt lớn như vậy từ rất lâu rồi, mà bây giờ hắn muốn cung phụng cô bé này tổ tông luôn rồi.

Cô bé cũng đánh giá hắn một hồi, rồi chỉ vào một thứ ở trên người Thiên Nguyên Vương nói: “Tiền gì gì đó thì ta không biết là gì, mà cũng chẳng biết dùng thế nào, thế này đi, ta thấy thứ kia đẹp, ngươi tặng nó cho ta đi.”

Quần áo trên người Thiên Nguyên Vương rách mướp, áo phần ngực xẻ ra thành từng mảng từng mảng một, hoàn toàn không che hết người được, nên có thể thấy được hắn đeo một sợi dây chuyền trông giống ngọc bài.

Ngọc bài đó có hình tròn, điêu khắc đồ án Thái Cực, nửa đen nửa trắng, trông thì không đẹp đế lộng lẫy nhưng lại có một loại tiên vận thần bí cổ xưa.

Thấy cô bé muốn miếng ngọc bài này thì sắc mặt của Thiên Nguyên Vương chợt đổi.

Miếng ngọc bài này không phải là phải thứ vớ vẩn, đó là tế khi mà hắn đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết mới đào được từ trong một địa mạch khủng bố, có năng lực trấn áp địa mạch mạch mẽ.

Hắn dám một mình một người xông vào địa tâm, cũng là vì có tế khí này, nó có thể phát huy tác dụng bảo vệ hắn một mạng vào thời điểm mấu chốt.

Đây cũng chỉ là nguyên nhân thứ yếu, nguyên nhân chính là miếng ngọc bài này là tượng trưng cho thân phận Thiên Nguyên Vương của hắn. Thân tín và rất nhiều bạn tốt, thậm chí là cao tầng của quý tộc ở nước Đại Tần đều nhận ra miếng ngọc bài này. Khi có chuyện cơ mật thì hắn chỉ cần kêu thân tín cầm miếng ngọc bài này đi làm việc, mà người ta thấy miếng ngọc bài này thì cũng nể mặt hắn vài phần.

Vật đại biểu cho thân phận Thiên Nguyên Vương của hắn như thế, tặng cho người khác thì quả thật không ổn.

“Cô bé à, vật này rẻ lắm, không đáng giá tiền đâu, ngươi chọn cái khác đi được không?” Thiên Nguyên Vương tươi cười rạng rỡ nói.

“Ừ, mẹ luôn dạy ta không thể tùy tiện lấy đồ của người ta, nhất là đồ quý giá, rẻ là tốt nhất, ta muốn nó.” Cô bé nói đầy thành thật.

“Không phải mẹ ngươi đã dạy không được tùy tiện lấy đồ của người khác hay sao?” Thiên Nguyên Vương không nhịn được đáp lời một cách mỉa mai.

“Đúng rồi đó, nhưng mà cha ta nói, có của hời mà không chiếm thì là đứa khốn kiếp, lời của cha và của mẹ ta buộc phải nghe, thế nên ta nghe mỗi người một nửa.” Cô bé cười hì hì nói.

Thiên Nguyên Vương nghe theo quan chức chút hộc máu, trong lòng mắng to: “Cô bé này có phụ thân là cái tên hỗn đản, đã vậy còn quá dạng dạy con gái của mình, thật là đáng chết.

“Ông ơi, đừng nói là ngươi muốn gạt ta, không định cho ta đấy nhé?” Cô bé nhìn Thiên Nguyên Vương đầy nghỉ ngờ.

Thiên Nguyên Vương cắn răng, nở nụ cười có hơi cứng ngắc nói: “Sao thế được, một món đồ chơi nhỏ không đáng giá tiền mà thôi, nếu ngươi thích thì ông già ta đưa là được rồi chứ gì, ngươi mang…”

Thiên Nguyên Vương còn chưa nói hết thì cô bé đã hoan hô: “Cảm ơn ông nhiều ạ, ngươi đúng là người tốt mà”

Nói rồi cô bé buông con phi ngư kia ra, sau đó chạy tới sau lưng Thiên Nguyên Vương, nhảy thẳng lên lưng của hắn, tháo miếng ngọc bài đó từ trên cổ hắn xuống.

Mắt Thiên Nguyên Vương giật giật, cuối cùng vẫn đứng yên không nhúc nhích, mặc cho cô bé tháo miếng ngọc bài từ trên cổ hắn xuống.

Sau khi cô bé lấy được ngọc bài thì đeo luôn lên cổ mình, rồi đi tới trước mặt Thiên Nguyên Vương, nghịch ngọc bài hỏi: “Ông à, ta đeo có đẹp không?”

“Đẹp, rất là đẹp, bé con ngươi vốn đã đoan trang nên đeo gì cũng đẹp hết.” Thiên Nguyên Vương không biết đã bao lâu bản thân không nói mấy loại câu lấy lòng người ta thế này rồi.

Với thân phận địa vị của hắn, dù hắn thích người phụ nữ nào thì cần nói một lời là được, đâu cần đi lấy lòng thế này.

Thấy cô bé vui vô cùng, Thiên Nguyên Vương vội vàng nói: “Đồ cho ngươi rồi, ngươi mau ôm con phi ngư kia đi đi, ông già ta nhìn thấy nó thì sợ”

“Vậy cũng được.” Cô bé đang định ôm phi ngư đi, thì lại thấy có một người đi về phía này.

Cô bé thấy người nọ thì vui mừng chạy tới, nhào vào trong lồng ngực của người nọ kêu lên: “Chal”

Hi vọng vừa mới dâng lên trong lòng Thiên Nguyên Vương lại tan biến, hắn nghẹn tới khó chịu, khi nghe thấy cô bé kêu cha thì vội vàng nhìn về phía người tới, đồng thời nổi cái ở trong lòng: “Để ta xem thử, rốt cuộc là ai dạy ra một đứa con ghê gớm như vậy, sau đó phải bắt hắn nhốt lại, tìm vài vị tiên sinh tới dạy hắn lễ nghi đạo đức mỗi ngày hai mươi bốn giờ, không học được thì cứ mặt mà đánh, đánh cho tới khi hắn học tốt thì mới thôi, để cho hắn biết đạo lý làm người cần giữ đức là cái gì, tránh cho sau này lại dạy hư con trẻ.”

Ánh mắt hắn nhìn về người nọ, Thiên Nguyên Vương giật thót tim, đó là một người thanh niên hơn hai mươi tuổi, tuy thanh niên này hắn chưa gặp bao giờ nhưng hắn biết.

Là lãnh đạo cấp cao của Tần quốc, nếu chuyện Thiết Mạc bị giết lớn như thế mà hắn cũng không quan tâm, để ý tới thì cái vương vị khác họ này của hắn thành phế phẩm rồi.

Video hình ảnh về Hàn Sâm Thiên Nguyên Vương có xem qua và cũng đã nghiên cứu phân tích về Hàn Sâm.

Suy cho cùng thì quan hệ giữa Hàn Sâm và Thái tử quá tốt, nếu sau này Thái tử kế vị, Hàn Sâm chắc chắn sẽ trở thành cận thần của Hoàng đế. Dù Thiên Nguyên Vương không thèm để ý tới Hàn Sâm thì cũng không thể không quan tâm tới Hoàng đế tương lai, đây chính là nhân vật sẽ ảnh hưởng tới vận mệnh của dòng dõi Thiên Nguyên Vương.

Hết chương 3130.

Chương 3131. Đại thiện nhân

“Nàng là con gái của Hàn Sâm? Đây là ngẫu nhiên hay trùng hợp?” Trong lòng Thiên Nguyên Vương có vô vàn suy nghĩ nhưng trên mặt vẫn không để lộ gì, giả bộ không nhận ra Hàn Sâm.

“Bảo Nhi, ngươi ở đây làm gì?” Hàn Sâm vuốt đầu Bảo Nhi hỏi.

Hắn rất muốn hỏi sao Bảo Nhi lại ở đây, nàng tới thế giới phản vật chất bằng cách nào, nhưng khi nhìn thấy mặt của Thiên Nguyên Vương thì Hàn Sâm lại không hỏi những vấn đề này.

Đương nhiên Bảo Nhi cũng rất rõ ràng, không hổ là người được chứng †ỏ là con gái ruột của hắn trong giám định huyết thống, nàng nghe cái là hiểu ngay: “Cha à, ban nãy ta ở chỗ này chơi thì nhặt được một bé phi ngữ đáng yêu, còn có vị tiên sinh tốt bụng này nữa, cứ nằng nặc đòi tặng ta một sợi dây chuyền thôi.”

Nói rồi Bảo Nhi còn lấy sợi dây chuyền đeo ở trước ngực ra cho Hàn Sâm nhìn, như thể nàng rất thích vậy.

“Bảo Nhi, bình thường ta dạy ngươi thế nào, sao ngươi lại làm thế cơ chứ?” Mặt mày Hàn Sâm nghiêm nghị, nói với vẻ rất không vui.

Khi Thiên Nguyên Vương nghe thấy Bảo Nhi nói nhặt được một con phi ngư thì khóe mắt giật giật, nghĩ thầm: “Cái thứ này nói nhặt bừa là nhặt bừa được à? Phải tích âm đức mấy đời mới có được vận may này cơ chứ?”

Sau đó hắn lại nghe thấy Bảo Nhi gọi hắn là tiên sinh tốt bụng, còn nói Thiên Nguyên lệnh là hắn không cần nên đưa cho nàng, thì hắn cảm thấy không phải mỗi khóe mắt, mà đến tim hắn cũng quặn đau luôn.

Rồi sau đó lại nghe thấy Hàn Sâm khiển trách Bảo Nhị, thì mới cảm thấy dễ thở chút: “Xem ra tên Hàn Sâm này vẫn có chút chuẩn mực đạo đức đấy, chỉ là do đứa nhỏ này không chịu học mà thôi.”

Bảo Nhi tỏ ra tủi thân nói: “Ta cũng đâu có muốn, là hắn cứ nằng nặc phải cho ta đó chứ.”

“Đưa sợi dây chuyền cho ta xem thử.” Hàn Sâm duỗi tay kêu Bảo Nhi đưa Thiên Nguyên lệnh qua, hắn cầm ở trong tay nhìn kỹ.

Thiên Nguyên Vương nghĩ thầm: “Có Thiên Nguyên lệnh làm ở, Hàn Sâm chắc chắn sẽ nhận ra thân phận của ta. Thế cũng tốt, mặc dù có hơi chật vật, nhưng xem vẻ tên Hàn Sâm sẽ nể mặt ta vài phần, trả Thiên Nguyên lệnh trả lại cho ta.”

Thiên Nguyên Vương thấy Hàn Sâm đi tới trước mặt hắn, thì tưởng là Hàn Sâm sẽ trả Thiên Nguyên lệnh lại cho hắn, nhưng ai ngờ Hàn Sâm lại cầm Thiên Nguyên lệnh hỏi: “Lão tiên sinh, đây là thứ ngươi đưa cho con gái ta đấy sao? Đây là vật gì?”

Thiên Nguyên Vương thấy có hơi ngạc nhiên, hắn không tin Hàn Sâm không biết thứ mà hắn đang cầm là Thiên Nguyên lệnh, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm của Hàn Sâm thì hắn lại không cảm thấy người này đang giả bộ.

“Là lão phu đưa cho nàng, một miếng ngọc bài mà thôi, cũng không phải thứ gì tốt, chỉ đáng chút tiền thôi ấy mà” Thiên Nguyên Vương cắn răng nói, nghĩ thầm: “Không biết cũng tốt, đỡ mất thể diện.”

Hàn Sâm giơ ngọc bài tới trước mặt Thiên Nguyên Vương, Thiên Nguyên Vương còn tưởng Hàn Sâm muốn trả ngọc bài lại cho hắn, ai ngờ Hàn Sâm lại nói: “Lão tiên sinh ngươi hào phóng thật đó, chỉ là bèo nước gặp nhau thôi mà lại tặng cho con gái ta món quà quý thế này, từ đó có thể thấy được ngươi đúng là một đại thiện nhân đích thực.”

“Đâu có đâu có, lão phu chỉ cảm thấy bản thân có duyên với con gái của ngươi thôi, đã thế nàng còn ngoan ngoãn, làm người ta thích vô cùng nữa chứ. Thế nên ta mới tiện tay tặng nàng một món đồ chơi, coi như kết thiện duyên.” Thiên Nguyên Vương chỉ đành bấm bụng làm tiếp, bất đắc dĩ nói.

Con phi ngư kia vẫn còn ở một bên nhìn chằm chằm vào hắn nên hắn cũng chẳng dám động đậy. Nếu bây giờ Hàn Sâm ra tay với hắn thì e rằng hắn sẽ có tai hoạ ngập đầu, nên hắn không dám đắc tội Hàn Sâm.

“Ngươi nói đúng vô cùng, con gái của ta đúng là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. Người gặp nàng thì đều nói nàng, ngoan ngoãn hiểu chuyện còn lanh lợi nữa.” Hàn Sâm nói rất đắc ý, trông như thể hắn rất tự hào về con gái của mình vậy.

Thiên Nguyên Vương nghe thấy câu này của Hàn Sâm thì hận không thể giãm luôn một cước lên mặt hắn, nhổ nước bọt đầy mặt hắn rồi mắng thêm hai câu: “Cái quần què gì thế, ngươi dạy ra đứa con gái đáng ghét như thế mà vẫn còn dám mèo khen mèo dài đuôi á?”

Mặc dù trong lòng thấy không cam lòng cực kỳ, nhưng ngoài miệng thì hắn vẫn ừ ừ hai tiếng coi như đồng ý với cách nói của Hàn Sâm trong khi rất không tình nguyện.

Hàn Sâm lại nói tiếp: “Đều nói con gái giống cha, lão tiên sinh, ngươi có phát hiện được không, con gái ta trông rất giống ta ấy?”

“Giống à?” Thiên Nguyên Vương không tình nguyện nhìn thoáng qua hai người, cũng không nhận ra giống nhau chỗ nào.

Bảo Nhi mặt tròn nhỏ nhắn, còn mặt Hàn Sâm thì có hơi dài, cũng càng có góc cạnh hơn, hơn nữa mắt của Bảo Nhi rõ ràng lớn hơn mắt Hàn Sâm nhiều, tóm lại Thiên Nguyên Vương không nhìn ra được hai người bọn họ giống nhau chỗ nào.

“Rất giống đó nha, mọi người đều nói hai cha con bọn ta như được đúc ra từ một khuôn đó.” Hàn Sâm nói rất chân thành.

“Ờ” Thiên Nguyên Vương lười nói nhảm với Hàn Sâm, chỉ ờ thôi.

“Ta đã nói rồi, ngươi chắc chắn cũng thấy rất giống.” Hàn Sâm rất vui vẻ, lại giơ Thiên Nguyên lệnh tới trước mặt Thiên Nguyên Vương.

Thiên Nguyên Vương thầm vui mừng: “Mặc dù bọn họ nói chuyện rối bòng bòng, nhưng cuối cùng vẫn hiểu chút lễ nghĩa liêm sỉ”

Nhưng ai ngờ Hàn Sâm lại chỉ quơ quơ Thiên Nguyên lệnh ở trước mặt hắn, hoàn toàn không định trả lại cho hắn, còn nói tiếp: “Nếu ông già ngươi

đã có duyên với con gái của ta như thế, mà ta lại giống con gái †a y như đúng thì chứng tỏ ta cũng có duyên với lão tiên sinh ngươi, ngươi cũng đã tặng ngọc bài cho con gái ta rồi, vậy thì ta đây…”

Thiên Nguyên Vương suýt nữa thì tức tới ói máu, hắn gặp qua người không biết xấu hổ rồi, nhưng không biết xấu hổ tới mức này thì hắn chưa thấy bao giờ. Cuối cùng bây giờ hắn cũng tin người khác nói hai cha con bọn họ giống nhau rồi, loại diện mạo hèn hạ, vô sỉ, không biết xấu hổ này quả thực là giống nhau như đúc, giống y như được đúc ra từ một cái khuôn.

May Thiên Nguyên Vương là người thấy qua cảnh đời, nên chẳng mấy chốc hắn đã bình tĩnh lại. Bây giờ hắn có thể khẳng định, tám chín phần mười là Hàn Sâm đã nhận ra hắn, nhưng cố ý làm như không nhận ra, muốn lừa hắn một phen đây mà.

Thiên Nguyên Vương không sợ Hàn Sâm lừa, chỉ sợ hắn lừa xong thì lại chơi xỏ hắn một phen, đến lúc đó thì hắn sẽ mất cả tiền lẫn mạng.

Nhưng khi nhìn thấy phi ngư còn đang vận sức chờ phát động ở một bên thì Thiên Nguyên Vương cũng chỉ đành cắn răng nói: “Có duyên, đương nhiên là có duyên, lão phu thật sự là có duyên phận không cạn với cha con nhà các ngươi. Nhưng miếng ngọc bài này chỉ có một thôi, †a còn có một vật hữu duyên nữa, không biết ngươi có hài lòng hay không.”

Nói rồi, Thiên Nguyên Vương vội vàng chuyển một chủng gen của mình cho Hàn Sâm.

“Đạt được chủng gen Bát Tí Ác Long cấp Thần, trạng thái trưởng thành là thể chung cực.”

“Lão tiên sinh đúng là đại thiện nhân mà, hai cha con bọn ta gặp được ngươi đúng là phúc ba đời.” Hàn Sâm cười cảm ơn.

Thiên Nguyên Vương cắn răng nghĩ xem phải nói gì thì ai ngờ Hàn Sâm sau khi nói xong thì kéo Bảo Nhi xoay người rời đi luôn.

Trong ngực Bảo Nhi ôm phi ngư, vừa đi vừa quay đầu lại vẫy tay tạm biệt với Thiên Nguyên Vương: “Tiên sinh tốt bụng, lần sau lại chơi với nhau

nhé!”

Thiên Nguyên Vương cũng không ngờ Hàn Sâm sẽ rời đi như vậy, hắn cũng chợt ngây người ra: “Đừng nói hắn không nhận ra ta thật đấy nhé?”

Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy chuyện này là không thể nào, nếu Hàn Sâm không biết hắn, thì khi thấy Bát Tí Ác Long sao lại chẳng có chút phản ứng gì như vậy.

Cho dù có là kẻ ngu nhưng khi thấy Bát Tí Ác Long thể chung cực thì cũng sẽ biết thân phận của hắn chắc chắn không đơn giản.

“Người này rất kỳ lạ, còn có đứa con gái của hắn nữa, sao con phi ngư kia lại thuận theo con gái của hắn như vậy chứ. Đó là chủng gen cắn nuốt huyết mạch Thần Linh cấp Hủy Diệt đó!” Mạnh như Thiên Nguyên Vương mà lúc này cũng cảm thấy trên người hai cha con tràn đầy bí ẩn.

Nhìn hai cha con đi xa, hắn còn loáng thoáng nghe thấy Hàn Sâm đang dạy dỗ Bảo Nhi: “Bảo Nhi, lần sau không được làm như vậy nữa, gặp phải một đại thiện nhân như thế thì sao lại chỉ lấy có một miếng thôi? Làm thế là tỏ ra bản thân không tôn trọng đại thiện nhân đấy có biết không?”

“Cha, Bảo Nhi biết sai rồi.”

Nghe âm thanh đối thoại của hai cha con dần trôi xa, sắc mặt của Thiên Nguyên Vương hết đen rồi lại xanh, khá là đặc sắc.

Hết chương 3131.

Chương 3132. Lại vào tỉnh vực Kim Tỉnh

Sau khi đưa Bảo Nhi đến chỗ an toàn, Hàn Sâm mới hỏi Bảo Nhi là sao lại tới đây.

“Là lão lừa đảo mang ta tới.” Bảo Nhi nói. “Lão lừa đảo? Lão lừa đảo nào?” Hàn Sâm có hơi sửng sốt.

“Chính là ông già mặc quần áo kỳ lạ, còn giơ một lá cờ vải kia ấy, hắn biết lừa người đó cha à, suốt dọc đường hết ăn lại uống, còn lừa rất

nhiều thứ tốt của người ta nữa, nhưng lại chẳng cho ta cái gì cả” Bảo Nhi tức giận nói.

“Hàn Kính Chi?” Tim Hàn Sâm đập như trống, vội vàng kêu Bảo Nhi kể chỉ tiết lại chuyện đã trải qua.

Và cũng thế thì Hàn Sâm mới biết, Tứ Dương Phương Tôn lại truyền tống được tới thế giới phản vật chất, nhưng bốn đầu dê phải cùng nhấn xuống thì mới được.

Lão lừa đảo kia vốn nghĩ lừa lấy Tứ Dương Phương Tôn ở trong tay Bảo Nhi, nhưng mà Bảo Nhi cũng không ngu, đương nhiên nàng sẽ không đưa cho hắn, kết quả lão lừa đảo lại mang theo Bảo Nhi tới thế giới phản vật chất. Điều đáng ghét hơn đó là, sau khi lừa mất Tứ Dương Phương Tôn thì hắn lại bỏ lại một mình Bảo Nhi ở nơi này.

“Đúng là đáng ghét mà, lừa mất Tứ Dương Phương Tôn thì cũng thôi, hắn lại còn ném Bảo Nhi ở đây một mình nữa chứ.” Hàn Sâm nghe vậy thì giận dữ.

Nhưng mà Hàn Sâm nào biết, không phải Hàn Kính Chi không muốn dẫn Bảo Nhi theo, mà là bị Bảo Nhi ăn cho tới sợ luôn. Vì cung ứng cho cuộc sống phóng túng của Bảo Nhi, nên trong khoảng thời gian này, ngày nào hắn cũng phải lao tâm lao lực đi kiếm tiền, đó quả thực một đoạn lịch sử làm nông nô đầy máu và nước mắt. Cuối cùng hắn không nuôi nổi nữa nên mới nghĩ cách đủn nàng đi, hắn loáng thoáng tính được có lẽ Hàn Sâm sẽ tới nơi này, hơn nữa Bảo Nhi còn lấy được chút cơ duyên ở đây, thế là hắn bỏ Bảo Nhi ở lại đây đợi Hàn Sâm.

Còn nếu Bảo Nhi không gặp được Hàn Sâm thì phải làm sao, lão lừa đảo chẳng lo lắng tí gì về vấn đề này. Vì sự chung đụng trong khoảng thời gian

này đã cho hắn biết, Bảo Nhi không lừa người ta thì thôi, chứ ai mà lừa được nàng.

Đến Tứ Dương Phương Tôn cũng là lão lừa đảo bỏ ra một số tiền lớn để đổi, khác hoàn toàn với những gì Bảo Nhi đã nói với Hàn Sâm.

“Cha đừng bỏ lại Bảo Nhi nữa nha, Bảo Nhi nhớ cha lắm, muốn ở bên cha mãi mãi.” Bảo Nhi ôm cổ Hàn Sâm cố làm nũng nói.

Hàn Sâm thấy đau lòng, xoa đầu nhỏ của Bảo Nhi: “Sau này cha và Bảo Nhi sẽ ở chung với nhau mãi mãi, không tách ra nữa. Đúng rồi, Tiểu Hoa và Linh Nhi có khỏe không? Mẹ của ngươi không sao chứ?”

Bảo Nhi gật đầu nói: “Bọn họ đều khỏe hết, Bảo Nhi đã nói với mẹ và em trai, em gái rằng cha không sao từ lâu rồi. Mẹ và các em đang đợi cha trở về.”

“Cái lão lừa đảo đáng ghét kia lừa mất Tứ Dương Phương Tôn, nếu không chúng ta đã có thể trở về đoàn tụ với họ rồi.” Hàn Sâm oán hận nói.

“Vâng.” Bảo Nhi thấy có hơi chột dạ, ngượng ngùng không nói xấu lão lừa đảo nữa.

Đại vũ trụ đế quốc lớn như vậy, Hàn Sâm cũng không biết phải tới đâu để tìm lão lừa đảo nữa, nên chỉ đành đi tới đâu thì hay tới đó, hắn dẫn Bảo Nhi tới tinh vực Kim Tinh đào thần mạch tiếp đã.

Hàn Sâm hỏi về đôi chút tình hình của Bảo Nhi, ở thế giới này nàng không có cảm giác bị áp chế, còn vì sao phi ngư lại theo nàng thì đến bản thân Bảo Nhi cũng không rõ.

Hàn Sâm đã quen rồi, như thể dù là sinh vật gì thì đều rất có thiện cảm với Bảo Nhi, càng là sinh vật cao cấp thì càng như thế.

“Lai lịch của Bảo Nhi chắc chắn phi phàm, rốt cuộc nàng thuộc chủng tộc gì?” Mặc dù trong lòng Hàn Sâm đã có chút suy đoán, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Mang theo Bảo Nhi trở lại tinh vực Kim Tinh, hắn tới khu gần tinh cầu có huyết mạch Thần Linh đó để tìm Đầu Trọc và Lý Băng Ngữ trước, may bọn họ vẫn chưa rời đi, còn ở gần đó chờ nên Hàn Sâm tìm được bọn họ rất dễ dàng.

Hàn Sâm biết được những chuyện xảy ra sau khi hắn và Thiên Nguyên Vương rời đi từ chỗ của bọn họ.

Quả thật có rất nhiều cao thủ đến đây, nhưng cũng không thu hoạch được gì từ tinh cầu kia, đừng nói tới huyết mạch Thần Linh, đến cả trứng gen cũng còn chẳng có một quả nào nữa ấy chứ.

"Đương nhiên là không đào được gì rồi, thứ tốt đều bị phi ngư chà đạp hết rồi còn đâu." Hàn Sâm nhìn thoáng qua con phi ngư đi theo bên cạnh Bảo Nhi giống như một con chó nhỏ kia, thầm nghĩ trong lòng.

"Lão Hàn, cô bé này ngươi tìm ra ở đâu đấy? Sao lại mang tới đây?" Đầu Trọc tò mò nhìn Bảo Nhi hỏi.

"Đây là con gái ta Bảo Nhi, Bảo Nhi, đây là chị Quỷ La Sát, còn đây là chú Hạ Vũ Phi." Hàn Sâm giới thiệu Bảo Nhi với bọn họ.

"Thật hay giả thế, ngươi có con gái lớn vậy thật á, còn đáng yêu thế này nữa?" Đầu Trọc hết nhìn Hàn Sâm rồi lại nhìn Bảo Nhi với vẻ mặt không thể tin nổi, sau đó mới phản ứng lại, kêu lên đầy bất mãn; "Sao nàng là chị mà ta lại là chú?"

"Sao thế? Không giống à? Mọi người đều nói hai cha con bọn ta trông rất giống nhau mà." Hàn Sâm nói.

"Không ngờ đấy, con gái của ngươi còn đẹp hơn ngươi nhiều." Đầu Trọc cười hì hì, lấy một quả trứng gen ra đưa tới trước mặt Bảo Nhi: "Bảo Nhị, đây là chú tặng ngươi nha."

"Cảm ơn chú Hạ." Bảo Nhi nhận lấy trứng gen, cảm ơn rất lễ phép.

"Gọi ta là anh Đầu Trọc là được." Đầu Trọc muốn khoe khoang một chút nên đã nói lai lịch và phẩm cấp của quả trứng gen kia cho Bảo Nhi, để nàng

thấy vui vẻ chút.

Nhưng ai ngờ Bảo Nhi lại ném luôn quả trứng gen này vào trong miệng của con tiểu phi ngư mày bạch ngọc ở bên cạnh, còn con tiểu phi ngư kia thì há miệng nuốt luôn.

Đầu Trọc chợt kêu to: "Không được…"

Nhưng đã không còn kịp rồi, tiểu phi ngư đã nuốt trứng gen vào trong bụng, Đầu Trọc nhìn mà đau lòng tới muốn hộc máu.

"Mau… Mau xé bụng nó ra… Lấy trứng gen ra… Đó là trứng gen cấp Vương hiếm thấy mà ta vất vả mãi mới đào được đó… Đầu Trọc khóc không ra nước mắt, muốn ra tay bắt lấy tiểu phi ngư, giết cá lấy trứng.

Hàn Sâm sợ hết hồn, vội vàng ngăn Đầu Trọc lại, nếu hắn dám đụng vào tiểu phi ngư thật thì chẳng khác gì chán sống.

"Thôi bỏ đi, ăn cũng ăn mất rồi, lấy ra cũng không ấp được nữa." Hàn Sâm nói với Đầu Trọc.

Bảo Nhi cũng nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt đầy nghi ngờ, nàng hỏi: "Cha, Bảo Nhi làm sai điều gì rồi sao? Không phải ngươi nói trứng gen là dùng để nuôi nấng chủng gen sao?"

Đầu Trọc cười khổ nói: "Thế thì cũng phải xem đó là trứng gen gì, đó là một quả trứng gen cấp Vương hiếm thấy, rất khó có được, lấy nó để nuôi một con tiểu phi ngư thì lãng phí quá."

Tiểu phi ngư rõ ràng là nghe hiểu lời muốn giết nó mà ban nãy Đầu Trọc nói, cộng thêm sự khinh thường của bây giờ nữa, nó nhìn chằm chằm vào Đầu Trọc bằng đôi mắt cá chết.

Hàn Sâm ở một bên nhìn mà sợ hết hồn hết vía, nếu không phải có Bảo Nhi ở chỗ này thì e tên Đầu Trọc này chết chắc luôn rồi. Với tính cách thù dai của phi ngư, chắc chắn nó sẽ cho một mồi lửa đốt Đầu Trọc thành tro bụi.

Thấy phi ngư trợn to mắt, Đầu Trọc liều lĩnh trừng mắt ngược về, còn lớn tiếng nói: "Con cá chết tiệt kia, trừng mắt cái gì mà trừng mắt? Chắc mộ

của tổ tiên nhà ngươi bốc khói xanh thì ngươi mới ăn được †rứng gen cấp Vương hiếm thấy như vậy, đời này e là ngươi cũng chỉ có một cơ hội lần này được ăn thôi đấy."

Hàn Sâm thấy Bảo Nhi duỗi tay ôm lấy tiểu phi ngư, nếu không thì chắc con tiểu phi ngư kia đã bay tới liều mạng với Đầu Trọc rồi.

"Được rồi, chúng ta đi tìm địa mạch đi, thần mạch của nơi này phản ứng mạnh như thế, nên chắc trứng gen cấp Vương cũng không khó †ìm, nếu như may thì biết đâu chừng còn đào được trứng gen cấp Thần nữa ấy chứ." Hàn Sâm cười nói.

"Nơi này nguy hiểm như thế, ngươi dẫn con gái tới đây làm gì?" Đầu Trọc có hơi lo lắng hỏi.

"Bình thường nàng đi theo ta quen rồi, lần này ta rời nhà đi lâu quá, nàng thấy không quen, nên người nhà đưa nàng tới đây, ta cũng chỉ đành dẫn theo nàng thôi. Nhưng không sao đâu, có ta ở đây thì sẽ

không có ai làm nàng bị thương được đâu." Hàn Sâm cười nói.

Đầu Trọc nghe vậy thì cảm thấy Hàn Sâm qua quýt, lơ là quá, nhưng việc đã đến nước này rồi, mà hắn cũng không còn cách gì khác, nên chỉ đành dẫn theo Bảo Nhi cùng lên đường.

"Bảo Nhị, lỡ có chuyện gì thì ngươi cứ đi theo anh Đầu Trọc nha, ta đảm bảo ngươi sẽ bình an vô sự." Đầu Trọc còn cố ý dặn dò Bảo Nhi. "Cảm ơn anh Đầu Trọc, Bảo Nhi biết rồi" Bảo Nhi ngoan ngoãn đáp.

Hết chương 3132.

Chương 3133. Bác Bì thảo

Mấy người Hàn Sâm ngồi ở trên Thần Phong Cự Long của Đầu Trọc lên đường, Đầu Trọc cũng biết sơ sơ vị trí của bảy tinh cầu mấu chốt trong bố cục Khôi Tinh Đấu Quang.

Nếu tinh cầu đầu tiên đã bị phá hỏng rồi, vậy cũng chỉ đành rời khỏi tinh hệ này, đi tìm nơi Khôi Tinh Đấu Quang thứ hai.

“Ta nói này lão Hàn, ngươi có phát hiện thần mạch ở trong tâm tinh cầu không thế?” Cuối cùng Đầu Trọc vẫn không nhịn được, hỏi.

“Có phát hiện, nhưng thần mạch kia bị một chủng gen hấp thu, ta chẳng vớt vát được tí gì” Hàn Sâm nói.

Câu này của hắn đúng là thật, quả thật là hắn không vớt được chút màu mè gì, thứ tốt đều bị con phi ngư kia xơi hết rồi, hơn nữa phi ngư cũng đi theo Bảo Nhi, hắn chỉ lừa được một chủng gen Bát Tí Ác Long thể chung cực từ Thiên Nguyên Vương thôi.

Chủng gen cấp Thần thể chung cực, nuôi nấng rất hao thời gian và tài nguyên, đối với người bình thường thì có được một con cấp Thần thể chung cực, có lẽ là ước mơ cả đời không thể thực hiện được.

Huống hồ này con Bát Tí Ác Long này là hàng cực phẩm có ba kỹ năng, nên Hàn Sâm vẫn thấy rất hài lòng về chủng gen này, nếu không thì hắn cũng chẳng bỏ qua cho Thiên Nguyên Vương dễ dàng như vậy.

Giống với đám người Hàn Sâm, có không ít quý tộc hùng mạnh cũng đang tìm nơi Khôi Tinh Đấu Quang, thỉnh thoảng lại có một chủng gen phi hành hợp lại thành đoàn bay ngang qua.

Thậm chí còn có một con chuồn chuồn màu đỏ tím to như một chiến hạm phá không bay qua, thanh thế của nó làm cho người ta thấy sợ hãi cực kỳ, tất cả chủng gen đều tự động né tránh, đến , cả Thần Phong Cự Long cũng tỏ ra rất sợ hãi rồi nhường đường, đợi kia con chuồn chuồn màu đỏ tím kia phá không rời đi rồi thì mới dám bay dọc theo phương hướng cũ tiếp.

“Con chuồn chuồn kia uy phong thật đó.” Bảo Nhi hâm mộ nói.

Đầu Trọc bĩu môi nói: “Đương nhiên uy phong rồi, đó là khen thưởng của hạng nhất trong trận chiến Thần Tiền, chủng gen tuyệt thế Biến Chủng Thanh Đình, cả đại vũ trụ cũng chỉ có một con đó thôi. Đó vốn là do đệ nhất kiếm khách Kiếm Bất Cô của đế quốc Đại Tần ta đoạt được ở trận

chiến Thần Tiền, sau đó tặng cho Mạc gia, bây giờ thuộc về thiên tài của Mạc gia Mạc Thượng Thương.”

“Sao Kiếm Bất Cô lại tặng Biến Chủng Thanh Đình cho Mạc gia?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Ngay tức khắc, trong mắt Đầu Trọc dấy lên ngọn lửa hừng hực, cười khà khà nói: “Bà cô của Mạc gia, cũng chính là đại tiểu thư của Mạc gia, nàng ta yêu Kiếm thái phó tới chết đi sống lại. Lúc tuổi còn trẻ đã làm rất nhiều chuyện vì Kiếm thái phó, nhưng mà Kiếm thái phó một lòng tu luyện kiếm đạo, hơn nữa hắn chỉ cũng coi đại tiểu thư của Mạc gia là em gái, sau đó khi hắn lánh đời thì tặng Biến Chủng Thanh Đình cho đại tiểu thư Mạc gia. Mạc gia vốn chỉ được coi là quý tộc hạng hai, nhưng vì có Biến Chủng Thanh Đình và Kiếm Bất Cô nên bọn họ mới nhận được sự tin chiều từ bệ hạ, hiện giờ Mạc gia cũng được coi là quý tộc hạng nhất ở đế quốc Đại Tần rồi.”

Hàn Sâm cũng biết Kiếm Bất Cô là một người có chuyện xưa, nhưng hắn không ngờ chuyện xưa đó còn đặc sắc hơn trong tưởng tượng của hắn.

Đúng lúc đang đàm luận thì thấy một con bạch hạc bay tới, nó bay về phía của bọn họ, làm cho tất cả mọi người đều cảnh giác.

Tinh không trống trải, dù có một đội phi ky đi qua thì cũng chẳng cần nhích tới gần bọn họ, nhưng mà con bạch hạc kia rõ ràng là đang vọt về phía bọn họ.

“Lâu rồi không gặp, Hàn huynh.” Sau khi bạch hạc tới gần, một vị công tử tuấn tú, thần thái sáng láng ngồi ở trên bạch hạc cất tiếng chào hỏi với Hàn Sâm.

“Thần Nhất công tử Cung Chân Quân, hắn tới tìm ngươi làm gì?” Đầu Trọc cau mày nhỏ giọng hỏi.

“Hóa ra là Thần Nhất công tử, không biết ngươi có gì muốn chỉ giáo?” Hàn Sâm nhìn về phía Thần Nhất công tử đã đến gần, hỏi.

Thần Nhất công tử và Công Thúc Cẩn đều là một trong tứ đại công tử của thành Ngọc Bích, mặc dù tứ đại công tử có tài danh, nhưng ở trong mắt của đại quý tộc chân chính thì bọn họ chẳng là gì cả.

Thần Nhất công tử cười nói: "Trong lúc vô tình thấy bóng dáng của Hàn huynh nên mạo muội tới chơi, mà quả thật là ta cũng có một chuyện muốn bàn bạc với Hàn huynh."

"Mời công tử nói." Hàn Sâm nói.

Thần Nhất công tử trầm ngâm một lúc rồi nói: "Tại hạ phát hiện một địa mạch, nhưng địa mạch đó vô cùng hung hiểm, nếu chỉ với sức mạnh của một mình tại hạ thì không đào được, mà tại hạ cũng không có bạn bè thân thích gì ở đây. Vậy nên muốn mời Hàn huynh giúp tại hạ đào địa mạch kia, đợi chuyện xong xuôi thì ta sẽ chia một nửa thu hoạch cho các ngươi, không biết ý của Hàn huynh thế nào?"

Hàn Sâm còn chưa trả lời, Đầu Trọc đã bĩu môi nói: "Bên trong tỉnh vực Kim Tinh này có vô số địa mạch, sao bọn ta không tự mình đi vào chứ, đã thế còn phải chia cho ngươi một nửa?"

Thần Nhất công tử mỉm cười nói: "Hạ huynh là ái đồ của Vệ phu tử, vậy chắc ngươi cũng có nghe nói về Bác Bì thảo ha?"

"Ngươi tìm được Bác Bì thảo à?" Đầu Trọc nghe vậy thì chợt thấy kinh ngạc.

Thần Nhất công tử gật đầu nói: "Nếu không phải địa mạch kinh thiên thì tại hạ cũng không nhờ Hàn huynh ra tay."

Hàn Sâm nhìn về phía Đầu Trọc, Đầu Trọc giải thích: "Thật ra thì Bác Bì thảo cũng là một loại dị tượng của địa mạch, bởi vì có một loại cỏ kỳ dị sinh trưởng ở trên địa mạch, hấp thụ hết dị tượng lọt ra từ trong địa mạch, vậy nên nếu không nhìn thấy những ngọn cỏ kia ở khoảng cách gần thì hoàn toàn không biết được nơi đó có địa mạch. Hơn nữa nơi mà Bác Bì thảo xuất hiện, chắc chắn sẽ có địa mạch làm kinh thế hãi tục, có tỷ lệ đào được trứng gen cấp Thần rất cao, nhưng mà…"

Đầu Trọc nói tới đây thì hơi do dự, Thần Nhất công tử tiếp lời: "Nhưng loại thực vật như Bác Bì thảo này, có rất nhiều chủng gen đều vô cùng thích nó, huống hồ đó còn là Bác Bì thảo đã hấp thu khí của địa mạch, ắt sẽ có chủng gen cấp Thần chờ đợi ở bên, đợi tới khi mầm cỏ của Bác Bì thảo chín. Bên cạnh chỗ Bác Bì thảo mà tại hạ đã phát hiện ra này, có rất nhiều chủng gen khủng bố trông chừng, cho nên ta mới mời Hàn huynh ra tay giúp đỡ."

"Các ngươi thấy sao?" Hàn Sâm nhìn về phía Đầu Trọc và Lý Băng Ngữ hỏi.

"Nếu đúng là Bác Bì thảo thật, vậy thì tới xem chút cũng không sao." Rõ ràng Đầu Trọc có hơi động tâm.

Hàn Sâm cũng không có mục đích rõ ràng nên đồng ý, bọn họ đi về một hướng khác trong tinh không với sự dẫn đường của Thần Nhất công tử.

Tinh cầu mà Thần Nhất công tử tới là một tinh cầu sinh mệnh nhưng không có nhân loại. Ở tinh cầu này chỉ toàn chủng gen hoành hành, lúc trước khi mà thần mạch siêu cấp vẫn chưa xuất hiện ở tinh vực Kim Tinh thì nơi này là nơi nhân loại rất ít khi đặt chân tới.

Hiện giờ thần mạch siêu cấp xuất hiện, chủng gen ở nơi này đều đột phá và dị biến, cũng trở nên càng khủng khiếp hơn, người bình thường chẳng dám tới gần tinh cầu này.

Đầu Trọc cũng cảm thấy có hơi ngoài ý muốn, Thần Nhất công tử lại dám chạy tới nơi này đào trứng gen một mình, thật đúng là to gan lớn mật.

Sau khi vào trong tinh cầu, Thần Nhất công tử dẫn bọn họ đáp xuống đỉnh một ngọn núi với vẻ cẩn thận từng li từng tí một, hắn đứng ở đỉnh núi rồi chỉ vào lưng chừng núi của một ngọn núi cao ở một bên khác, nói: "Bác Bì thảo ở chỗ này."

Hàn Sâm sử dụng Khổng Tước Vương Nhãn nhìn sang thì thấy ở giữa sườn núi của ngọn núi kia có một giàn giáo lớn chừng sân đá banh, phía trên giàn giáo mọc rất nhiều loại cỏ kỳ dị, bao trùm hết giàn giáo.

Những ngọn cỏ kia cao chừng nửa thước, phiến lá của nó có màu vàng non, rủ xuống mặt đất giống lan diệp, mà ở giữa ngọn cỏ có một bộ phận trông giống trẻ sơ sinh ngồi xếp màu đỏ, cũng không biết đó là hạt giống của cỏ hay là gì.

Nhìn kỹ thì còn tưởng là trẻ sơ sinh bị lột da, để lộ ra máu thịt đỏ ngầu vậy, làm cho người ta cảm thấy khó chịu vô cùng.

Mặc dù vùng Bác Bì thảo đó không có ánh sáng sặc sỡ, nhưng lại có khí huyết sát, trông không giống vật phàm tục.

Hết chương 3133.

Chương 3134. Huyết Nhãn Điệp

“Chủng gen ở đâu?” Hàn Sâm thấy Bác Bì thảo, nhưng hắn không nhìn thấy chủng gen canh giữ Bác Bì thảo.

“Ngươi nếu có thể nhìn xa tới vậy, thế thì nhìn vào mặt của người tí hon ở giữa Bác Bì thảo ấy.” Đầu Trọc nói.

Hàn Sâm nhìn kỹ, lập tức phát hiện chỗ quái dị, hắn vốn nghĩ người tí hon ở giữa cỏ có ngũ quan, nhưng mà nhìn kỹ thì mới phát hiện, những thứ kia chẳng phải ngũ quan gì, mà là một loại hồ điệp màu máu có hoa văn kỳ dị. Hồ điệp đậu ở trên mặt người cỏ, hoa văn trên giống một đôi mắt, thân thể của nó giống như là lỗ mũi của con người tí hon kia.

Thần Nhất công tử tiếp lời nói: “Mặc dù Bác Bì thảo thần dị nhưng đầu sao thì nó vẫn là một loại cỏ, trung tâm của cỏ chỉ trông giống một đứa trẻ sơ sinh mà thôi, cũng không phải là trẻ sơ sinh thật nên đương nhiên cũng sẽ không có các ngũ quan như mắt mũi. Trên thực tế thứ đang đậu ở trên tâm cỏ là một loại chủng gen tên là Huyết Nhãn Điệp, bình thường Huyết Nhãn Điệp là cấp Hầu Tước, cấp bậc không quá cao, nhưng nếu xuất hiện Huyết Nhãn Điệp cấp thủ lĩnh thì sẽ là , liền phải cấp Công Tước, nếu như xuất hiện Huyết Nhãn Điệp Vương thì sẽ là cấp Vương.”

“Dù là Huyết Nhãn Điệp cấp Vương thì cũng không làm khó được công tử mà đúng không?” Đương nhiên là Hàn Sâm không tin đến cả chủng gen cấp Vương mà Thần Nhất công tử cũng không đối phó được.

Thần Nhất công tử cười khổ nói: “Hàn huynh ngươi xem trọng tại hạ quá, mặc dù cấp bậc của Huyết Nhãn Điệp không cao, nhưng nó có một điểm vô cùng lợi hại đó là, nếu không có lực lượng tương ứng ngăn cản thì dù là chủng gen cấp Thần cũng sẽ trúng bây của nó.”

“Ồ, đây là năng lực gì?” Hàn Sâm thấy có hơi ngạc nhiên.

Thần Nhất công tử nhìn về phía Đầu Trọc nói: “Hạ huynh là truyền nhân của Vệ phu tử, ở phương diện này hiểu hơn ta nhiều, để Hạ huynh giải thích đi.”

Đầu Trọc cũng không khiêm tốn, nói thẳng: “Huyết Nhãn Điệp hết sức cổ quái, mặc dù trong tên chỉ có một chữ mắt, nhưng lực lượng của nó lại không phải hệ mắt, mà nó là chủng gen hệ độc. Phấn độc tản ra từ trên người nó có hiệu quả gây ảo giác mạnh mẽ, chỉ cần dính vào làn da, hoặc bị mũi, miệng hút vào thì sẽ làm người ta sinh ra ảo giác, rồi lặng lẽ chết trong đó. Phấn độc trí huyền này cũng chỉ là thứ yếu thôi, chỉ cần hợp thể với chủng gen đủ mạnh, hoặc sử dụng chủng gen có năng lực loại vòng bảo vệ thì cũng tránh được tác dụng của phấn độc trí huyễn.”

Dừng một chút, Đầu Trọc lại nói tiếp: “Nhưng mà hoa văn trông giống đôi mắt ở phía trên cánh bướm của nó kia còn có một loại năng lực đặc thù nữa. Nếu như nó cảm giác được có kẻ địch đến thì hoa văn giống ánh mắt ở phía trên cánh bướm sẽ phát ra vâng sáng màu đỏ, trông thì không chói mắt lắm, chỉ như đom đóm đỏ thôi; nhưng mà chỉ cần nhìn thấy loại hào quang đỏ này, dù là chủng gen cấp Thần thì cũng có thể sinh ra ảo giác.”

“Nếu như không nhìn thì sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Không nhìn cũng vô dụng thôi, trước đó ta đã nói rồi mà, Huyết Nhãn Điệp không phải chủng gen hệ mắt, mà là hệ độc, hào quang đỏ đó thực chất là một loại độc tố, cho dù ngươi nhắm mắt lại không nhìn, nhưng chỉ cần bị hào quang đỏ chiếu vào thì vẫn sinh ra ảo giác như thường. Huyết Nhãn Điệp bình thường thì cũng thôi, nhưng nếu có Huyết Nhãn Điệp cấp

Vương tồn tại thật, thì đến chủng gen cấp Thần chỉ cần sơ sẩy một cái là vẫn sẽ rơi vào bẫy của nó.” Đầu Trọc đáp.

Đang lúc bọn họ nói chuyện thì đột nhiên thấy một con cự xà to như thùng nước bò lên từ dưới vách núi, vọt tới trên giàn giáo.

Hàn Sâm lập tức được thấy cảnh tượng như Đầu Trọc đã nói, những hoa văn hình mắt trên lưng Huyết Nhãn Điệp đều sáng lên, trông như thể những người cỏ đó đều mở bừng đôi mắt đỏ lừ ra vậy.

Con cự xà kia vốn còn diễu võ dương oai, há mồm định ăn Bác Bì thảo, nhưng ai ngờ miệng rắn còn chưa đụng vào những Bác Bì thảo kia thì chính nó đã tự ngừng lại.

Sau đó đám người Hàn Sâm thấy được một cảnh tượng điên cuồng, con cự xà kia tự dưng lại đi cắn người mình như bị điên, còn nuốt luôn cái đuôi của chính nó nữa chứ, cuối cùng nuốt một nửa cơ thể vào trong bụng tạo thành một vòng rắn, trông vô cùng quỷ dị.

VùI

Hồ điệp màu máu bay lượn khắp trời rồi lao về phía con cự xà đã không còn động đậy như một áng mây máu, chỉ trong chốc lát đã gặm cự xà chỉ còn lại mỗi xương.

Phần xương cốt còn dư lại đã bị đẩy xuống vách núi bởi lực lượng của những con Huyết Nhãn Điệp ấy.

Hàn Sâm nhìn xuống phía dưới vách núi, Khổng Tước Vương Nhãn lóe lên, nhìn xuyên qua màn sương lạnh của núi rừng, thì chợt thấy đủ loại xương cốt chồng chất lên nhau cao như núi ở dưới đáy sơn cốc, cũng không biết đã có bao nhiêu chủng gen sau khi bị Huyết Nhãn Điệp cắn nuốt thì vứt xuống đáy cốc.

“Huyết Nhãn Điệp thật là lợi hại!” Hàn Sâm không nhịn được cất tiếng khen.

Thần Nhất công tử lại nói: “Theo những gì tại hạ quan sát được, thì †rong nhóm Huyết Nhãn Điệp này, không những đã sinh ra vương, hơn nữa có thể là một con cấp Vương biến dị.”

“Còn có chuyện như vậy à?” Đầu Trọc kinh hãi hỏi.

Thần Nhất công tử cười khổ nói: “Thật không dám giấu diếm, tại hạ có một con chủng gen Bích Độc Thiềm Thừ, tuy chủng gen này chỉ là cấp Vương, nhưng lại có tác dụng khắc chế mạnh với lực lượng gen hệ độc. Ta vốn tưởng có thể loại bỏ được Huyết Nhãn Điệp nhờ vào nó, nhưng ai dè lại phát hiện ra trong số đó có một con Huyết Nhãn Điệp cấp Vương biến dị, suýt nữa thì mất luôn cái mạng nhỏ ở đây, nên ta mới phải đi xin hàn huynh giúp đỡ thế này đây.”

“Kỹ năng gen của Bích Độc Thiềm Thừ - Bích Độc Tráo có thể phá được những kỹ năng gen hệ độc khác nhưng lại không cản được độc †ố của Huyết Nhãn Điệp Vương, vậy thì có lẽ ra đời Điệp Vương biến dị thật. “ Đầu Trọc gật đầu nói.

“Nghe nói Hàn huynh có Huyết Mị Linh, không những có thể trừ vạn độc mà còn có thể phá vạn pháp, lần này không có Hàn huynh thì không được.” Thần Nhất công tử nhìn về phía Hàn Sâm nói.

“Nếu đã vậy thì ta đây thử một lần.” Hàn Sâm để Bảo Nhi ở một bên, triệu hồi Huyết Mị Linh hợp thể, cơ thể vốn có chút tà khí sau khi hợp thể với Kim Sí Khổng Tước Vương, giờ lại bị phủ lên một tầng huyết khí thì trông lại càng gian tà hơn, giống như tà ma tuấn tú đi ra từ trong địa ngục vậy.

Thật ra thì với cường độ cơ thể của Hàn Sâm thì có thể miễn nhiễm với lực lượng của Huyết Nhãn Điệp, nhưng đám người Thần Nhất công tử đều đang nhìn, Hàn Sâm cũng muốn quá rêu rao.

“Các ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi một lát rồi về.” Hàn Sâm nói rồi vỗ cánh bay về phía giàn giáo mọc đầy Bác Bì thảo.

Chỉ trong chốc lát, Hàn Sâm đã bay tới phía trên giàn giáo, mà những hoa văn trên cánh bướm của những con Huyết Nhãn Điệp vừa trở về đậu trên

Bác Bì thảo lại sáng lên, giống như hàng đôi hàng đôi đèn lồng đỏ au một đang phát ra ánh sáng đỏ quỷ dị vậy.

Nhưng những hào quang đỏ kia không có tác dụng gì với Hàn Sâm cả và cũng không thể xâm nhập vào trong huyết khí mà Huyết Mị Linh tạo ra.

Hàn Sâm còn thấy có rất nhiều hạt bụi máu nhỏ li ti trong không khí, chắc đó là một loại năng lực khác của Huyết Nhãn Điệp, phấn độc trí huyễn.

Đối với Hàn Sâm, những phấn độc chất kia cũng là thứ vô dụng thôi, Hàn Sâm đáp xuống giàn giáo, lập tức dọa cho hồ điệp bay lên đầy trời và Hàn Sâm thấy một con Huyết Nhãn Điệp kỳ quái ở trong đàn Huyết Nhãn Điệp có số lượng đông đảo.

Hình dáng và kích cỡ của Huyết Nhãn Điệp đều giống nhau, dù là cấp Hầu Tước hay cấp Công Tước, ngoài sự mạnh yếu của lực lượng là khác nhau thì ngoại hình của chúng nó chẳng khác nhau tí gì.

Nhưng mà con Huyết Nhãn Điệp kia thì lại có hơi khác với những con khác, mặc dù kích cỡ của nó giống với Huyết Nhãn Điệp bình thường, nhưng mà màu của nó lại là màu tím.

“Chắc nó là Huyết Nhãn Điệp Vương biến dị nhỉ?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Hết chương 3134.

Chương 3135. Nói không cần là không cần.

Tử Sắc Huyết Nhãn điệp Vương thoạt nhìn vô cùng yêu diễm, giống như Minh Điệp bay tới từ trong địa ngục, đồ án một đôi mắt tử quang lóng lánh trên mặt cánh khiến người ta có loại cảm giác không rét mà run.

Cho dù những Huyết Nhãn điệp kia có số lượng kinh người, Hàn Sâm vẫn liếc mắt là nhìn thấy nó.

Khổng Tước Vương nhìn thẳng vào đôi mắt hoa văn màu tím của Huyết Nhãn điệp Vương, vậy mà khiến Hàn Sâm sinh ra cảm giác mơ hồ trong khoảnh khắc, lại xuất hiện bóng chồng khi nhìn đồ vật.

Nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc mà thôi, sau khi thân thể thích ứng với loại độc tố kia, thì lập tức hóa giải trong vô hình.

Thế nhưng Hàn Sâm vẫn hơi kinh ngạc, nó chỉ là một con chủng gen cấp Vương mà thôi, mà lại có thể xuyên qua hai tầng phòng ngự của Huyết Mị Linh và Kim Sí Khổng Tước Vương, quả thực hơi kỳ dị.

Huyết Mị Linh vẫn là thể ấu sinh, năng lực không đủ, Hàn Sâm còn có thể lý giải, Kim Sí Khổng Tước Vương đã là thể chung cực, lại vẫn không ngăn cản được lực lượng của Huyết Nhãn Điệp Vương, thì hơi khó tin.

May mà thân thể Hàn Sâm vô cùng mạnh mẽ, nếu đổi lại là người của đại vũ trụ đế quốc, cho dù nắm giữ chủng gen cấp Thần hộ thể, chỉ e giờ phút này cũng đã trúng chiêu.

Hàn Sâm hơi suy nghĩ một chút, liền hiểu được đạo lý này trong đó.

Sức mạnh chủng gen của đại vũ trụ đế quốc đi theo đạo sinh khắc, Kim Sí Khổng Tước Vương dù mạnh, giống như lưỡi dao không gì không phá nổi. So đấu lực lượng và sức phá hoại, Huyết Nhãn Điệp Vương đương nhiên không phải là đối thủ.

Thế nhưng lưỡi dao mạnh hơn hơn, cũng không có cách nào bảo vệ tốt ngọn lửa đốt cháy, cả hai căn bản không phải một hệ thống.

Lực lượng độc tố của Huyết Nhãn Điệp Vương chính là như thế, không cùng một hệ thống với lực lượng của Kim Sí Khổng Tước Vương, cho nên dù Kim Sí Khổng Tước Vương mạnh thế nào, cũng rất khó ngăn cản được lực lượng của Huyết Nhãn Điệp Vương.

“Chỉ dựa vào ngoại lực, từ đầu đến cuối sẽ có vấn đề, nơi như đại vũ trụ đế quốc này, chỉ cần sử dụng chủng gen thoả đáng, cho dù dùng chủng gen cấp thấp cũng có thể chém giết cường giả cấp cao, lại càng không cần phải nói đến ám sát” Lúc này Hàn Sâm cũng hiểu ra đôi chút.

Trước kia ở đại vũ trụ gen mà hắn quen thuộc, luôn cảm thấy bản thân cường giả cũng rất mạnh, gần như rất ít có nhược điểm, cấp thấp đối đầu cấp cao, rất khó chém giết vượt cấp.

Thế nhưng ở đây lại khác, con người bình thường cũng sẽ không hợp thể cùng chủng gen hai mươi bốn giờ, dù sao cũng có gánh nặng nhất định đối với bản thân.

Cho nên ở đây, sử dụng năng lực của chủng gen khác biệt một cách chính xác mới là mấu chốt để chiến thắng kẻ địch, mà không phải nhất định cần chủng gen cực kỳ mạnh.

Đầu là chủng gen loại hình công kích, có một con mạnh tương đối là đủ rồi, tốn thời gian và tinh lực nuôi nấng nhiều chủng gen cùng loại hình, thật ra lại không có tác dụng quá lớn.

“Năng lực độc tố của con Huyết Nhãn Điệp Vương biến dị cũng rất thú vị, không bằng đánh nó thành trứng, biết đâu sau này sẽ có hiệu quả. Hàn Sâm vừa động tâm niệm, mở ra Khổng Tước vũ như vòng ánh sáng sau lưng, trong chốc lát chỉ thấy kim vũ đầy trời bay qua như mưa tên, chém giết rất nhiều Huyết Nhãn điệp.

Trong chớp mắt, ngoài Huyết Nhãn Điệp Vương biến dị, Huyết Nhãn điệp khác gần như sắp chết sạch. Dù sao đó cũng là kỹ năng gen hợp thể cấp Thần của thể chung cực, đừng nói là Huyết Nhãn điệp phổ thông, cho dù Huyết Nhãn Điệp Vương cũng khó có thể ngăn cản.

Hàn Sâm có lòng muốn thu con Huyết Nhãn Điệp Vương biến dị này, nên mới thả cho nó một con đường sống.

Huyết Nhãn Điệp Vương biến dị hiển nhiên bị hù dọa, liều mạng đập đôi cánh màu tím yêu diễm bay đi. Hàn Sâm lập tức đuổi theo, Huyết Nhãn Điệp Vương kia vừa lúc rẽ sang một chỗ ngoặt, Hàn Sâm đã vận chuyển

Huyền Hoàng Kinh. Một luồng sức mạnh đáng sợ đánh vào trên thân Huyết Nhãn Điệp Vương biến dị kia, lập tức đánh nó thành một quả trứng trong suốt màu tím.

Khi Hàn Sâm thu hồi trứng Huyết Nhãn Điệp Vương biến dị, quay người bay về, đám người công tử Thần Nhất đã đến bên phía sân trời này.

Công tử Thần Nhất tán thưởng nói: "Hàn huynh quả nhiên không giống phàm tục, không chỉ có lực lượng của Huyết Mị Linh, chủng gen hóa thành mũi tên màu vàng kia càng khủng bố hơn, thoạt nhìn không phải là chủng gen cấp Thần thể chung cực đơn giản?"

Hàn Sâm cũng không định giấu diếm, cười nói: "Công tử thật có ánh mắt, đây là một con chủng gen cấp Thần biến dị.

"CMN, lão Hàn, ngươi quả nhiên là kẻ có tiền, thậm chí đến cả cấp Thần biến dị cũng có thể lấy tới tay, còn là trạng thái chung cực, lại thêm Huyết Mị Linh, tài sản này của ngươi đủ để mua tòa thành lớn tiếp theo rồi đấy." Đầu Trọc ao ước nói.

"Những Bác Bì thảo này phải xử lý thế nào?" Hàn Sâm không để ý tới Đầu Trọc.

Công tử Thần Nhất nói: "Bác Bì thảo dùng để nuôi dưỡng chủng gen thì rất tốt, rất có tác dụng với sự tiến hóa. Hơn nữa, chủng gen dùng ăn Bác Bì thảo để tiến hóa, tỷ lệ lĩnh ngộ kỹ năng sẽ cao hơn, chúng ta thu lại trước, sau đó cùng phân phối như thu hoạch."

"Được." Hàn Sâm khẽ gật đầu.

Đám người ra tay nhổ tận gốc tất cả Bác Bì thảo, một mảng lớn Bác Bì thảo này quả thực có không ít, hơn một vạn gốc. Công tử Thần Nhất đã chuẩn bị kỹ bao vải to đặc thù, sau khi bỏ vào thì có thể che đậy khí tức của Bác Bì thảo.

Cất kỹ Bác Bì thảo rồi, mọi người mới bắt đầu đào địa mạch.

Không có Bác Bì thảo dụ dỗ, cũng không có chủng gen nào lại tới nơi này, công việc đào móc được tiến hành rất thuận lợi, không bao lâu đã đào ra một quả trứng gen xanh ngọc có đốm đen, trong đó có từng đợt dị quang chảy xuôi. Khí tức mạnh mẽ kia, đễn cả Hàn Sâm cũng cảm giác được.

"Nếu ta không nhìn lầm, đây cũng là trứng của chủng gen cấp Thần, Bán Thiên Ưng." Hai mắt Đầu Trọc sáng lên, hắn nói.

"Đáng tiếc, nơi này chỉ sinh ra một quả trứng gen cấp Thần." Công tử Thần Nhất suy nghĩ rồi nói: "Như vậy đi, một quả trứng Bán Thiên Ưng này coi như một phần, những Bác Bì thảo kia coi như một phần, Hàn huynh chọn trước đi."

"Đã như vậy, thì tại hạ không khách khí rồi." Hàn Sâm suy nghĩ, nhìn về phía Đầu Trọc hỏi: "Đầu Trọc, ngươi nói chọn cái gì?"

"Bán Thiên Ưng là đồ tốt, chủng gen loại phi hành hiếm có, nhưng Bác Bì thảo cũng rất thưa thớt, rất có ích lợi với sự tiến hóa của chủng gen… Được rồi… vẫn chọn Bác Bì thảo đi. Ngươi đã có một con chủng gen phi hành cấp Thần biến dị rồi, lấy thêm một con Bán Thiên Ưng cũng là dư thừa." Đầu Trọc trầm ngâm nói.

"Vậy ta muốn Bán Thiên Ưng." Hàn Sâm chỉ vào trứng gen Bán Thiên Ưng nói.

"Được, nói ra thì ta vẫn chiếm chút lợi lộc, dù sao Bác Bì thảo càng hiếm thấy hơn một chút." Công tử Thần Nhất giao trứng gen cho Hàn Sâm, nói thẳng thắn.

"Không sao." Hàn Sâm tiếp nhận trứng Bán Thiên Ưng, trực tiếp vứt cho Đầu Trọc: "Cái này chia cho ngươi trước, sau này lại chia đồ vật, thì bỏ một phần này đi."

Vừa rồi Hàn Sâm thấy Đầu Trọc nhìn chằm chằm vào trứng Bán Thiên

Ưng, rõ ràng rất khát vọng có được nó. Nhưng hắn lại suy nghĩ trên góc độ của Hàn Sâm, để Hàn Sâm chọn Bác Bì thảo.

Đầu Trọc vừa mừng vừa sợ: “Lão Hàn, lời thừa thãi ta liền không nói. Trứng gen ta nhận lấy, ân tình ta lĩnh, toàn bộ thu hoạch sau này đều thuộc về ngươi, ta không cần gì nữa.”

“Ngươi chắc chắn không cần sao? Sau này sẽ không hối hận chứ?” Hàn Sâm như cười như không mà nhìn Đầu Trọc, nói.

“Ha ha, Đầu Trọc ta nhất ngôn cửu đỉnh, nói không cần là không cần.” Đầu Trọc yêu thích mà vuốt ve trứng gen không buông tay, nói.

Hết chương 3135.

Chương 3136. Phong tỉnh.

Khi bọn người Hàn Sâm đến Khôi Tinh Đấu Quang chỉ địa thứ hai, phát hiện nơi đó đã là một mảnh núi thây biển máu, trên tinh cầu khổng lồ, khắp nơi đều tràn ngập thi thể của các loại sinh vật, trong đó cũng không thiếu cường giả loài người.

Hơn nữa tinh cầu kia thoạt nhìn đã thủng trăm ngàn lỗ, giống như tổ ong vò vẽ. Càng đáng sợ là, còn có bầy ong như mây đen bay múa trên bầu trời, che khuất bầu trời, gần như bao phủ cả hành tinh.

Rất nhiều Quý Tộc đều quan sát ở nơi cách xa tinh cầu, không ai cũng dám tới gần tinh cầu đó.

“Huynh đệ, tình huống nơi này rốt cuộc thế nào?” Đầu Trọc hỏi một người bên cạnh.

Người kia có lẽ là một độc hành hiệp, tính tình cũng rất hào sảng, nghe vậy liền nói: “Trên tinh cầu này có vô số ong độc chui ra từ dưới đất, sinh mệnh trên tinh cầu đều bị ong độc giết chết. Tất cả mọi người hoài nghi bên trên tinh cầu này có địa mạch động trời, thế nhưng sau khi mấy đợt nhân vật lợi hại đi vào, mà đến cả một người còn sống đi ra cũng không có, những ong độc kia thực sự quá kinh khủng.”

Đang lúc nói chuyện, lại nghe có người gọi tên Đầu Trọc, Hàn Sâm quay đầu nhìn sang, đó là những sư huynh đệ kia của Đầu Trọc, người dẫn đầu là một vị phu tử cực già, có lẽ đó là Vệ phu tử, sư phụ của Đầu Trọc.

"Vũ Phi, sao hiện tại ngươi mới đến?" Vệ phu tử ngồi trên lưng một con Thánh Văn Bạch Lộc, nhìn Đầu Trọc hỏi.

Đầu là Thánh Văn Bạch Lộc, một con của Vệ phu tử rõ ràng tốt hơn con của Hàn Sâm rất nhiều, chẳng những hùng tráng hơn, mà toàn thân đều có Thánh Văn hiển hiện, nó đã thăng cấp đến thể chung cực.

"Sư phụ, ta vừa lúc gặp bạn bè, liền đi dạo cùng bọn họ ở đây." Đầu 'Trọc cung kính đáp.

Tam sư huynh ở một bên lại âm dương quái khí nói: "Sư phụ, hiện tại Hạ sư đệ có tiền đồ rồi, toàn kết bạn với nhân vật lớn. Ngươi còn không biết đâu, vị kia chính là bạn tốt của Hạ sư đệ, sủng thần của Thái tử điện hạ, Hàn Sâm tiếng tăm lừng lây đã chém giết Đại thống lĩnh Cấm Vệ quân của Vương đình."

Nghe nói như thế, Vệ phu tử cũng không khỏi hơi nhíu mày.

Tuy Hàn Sâm rất được Thái tử tin tưởng, thế nhưng lại bởi vì chuyện ám sát Thiết Mạc, mà đắc tội cả giai cấp quý tộc, xem như vật hi sinh cho sự va chạm giữa giai cấp quý tộc và hoàng quyền.

Hiện tại trong toàn bộ nước Đại Tần, Hàn Sâm có thể bị coi là kẻ gian nịnh người người kêu đánh.

Vệ phu tử cũng là một thành viên của giai cấp quý tộc, xuất thân từ nhà quý tộc danh môn, lại tôn sùng pháp chế, đương nhiên không có cảm tình gì đối với Hàn Sâm tùy ý làm bậy.

"Vũ Phi, địa mạch kinh thế đã mở ra, nơi đây quá hung hiểm, tốt hơn là ngươi nên cùng đi với vi sư." Vệ phu tử không mong muốn Đầu Trọc kết bạn cùng Hàn Sâm, để tránh bị Hàn Sâm liên lụy.

Đầu Trọc cắn răng nói: “Sư phụ, ta và bạn bè đã hẹn cùng hành động rồi, không dễ nuốt lời vì tư lợi.”

Vệ phu tử còn muốn nói điều gì, Tam sư huynh ở một bên lại nói: “Sư phụ, thế này rồi mà ngài vẫn chưa rõ sao? Hiện tại Hạ sư đệ trèo lên cành cây cao, chướng mắt chúng ta rồi.”

“Ngươi nói hươu nói vượn gì đó?” Đầu Trọc rất tức giận.

Tam sư huynh đang muốn chế giêu lại, lại đột nhiên nghe thấy có tiếng gầm của Cự Long truyền đến từ phía xa, như sấm sét đánh tới, chấn động toàn bộ tinh không.

Tất cả mọi người nhìn lại phương hướng mà tiếng gầm của Cự Long truyền đến, chỉ thấy một nhánh quân không ky được tạo thành từ ky sĩ Cự Long xuyên khoảng không mà bay đến, ước chừng hơn vạn, thanh thế vô cùng to lớn.

Giữa đoàn Không Ky Cự Long kia, có một cỗ chiến xa hoa lệ được tám con Cự Long còn hùng tráng hơn kéo đi. Chiến xa kia được trang trí huy hoàng đẹp đẽ vô cùng, vừa nhìn đã thấy không phải tầm thường.

“Thiên Nguyên Vương đến rồi.” Tam sư huynh vui vẻ nói.

Vệ phu tử nhìn Đầu Trọc một chút, thở dài nói: “Vũ Phi, kết bạn phải thận trọng, nếu không sẽ chịu tai hoạ ngược từ đó.”

“Sư phụ, đệ tử hiểu, Hàn Sâm thật sự không phải là người như các

ngươi nghĩ.” Đầu Trọc giải thích.

Vệ phu tử thấy Đầu Trọc kiên trì, lắc đầu không nói gì nữa, dẫn đầu một đám đệ tử hướng về vị trí của Thiên Nguyên Vương nghênh đón.

Khôi Tinh Đấu Quang chỉ địa quá hung hiểm, mặc dù bản thân Vệ phu tử cũng có chút thực lực, nhưng lại không đủ đào ra loại địa mạch kinh khủng kia, cho nên lựa chọn hợp tác cùng Thiên Nguyên Vương.

Vệ phu tử đi tới trước chiến xa, dẫn theo một đám đệ tử hành lễ vấn an với Thiên Nguyên Vương trong xe.

Thiên Nguyên Vương là một trong hai đại vương khác họ của Tần quốc, có thể nói là nhân vật quan trọng trong giai cấp quý tộc. Mặc dù Vệ phu tử có tiếng tăm, lại không dám tự cao tự đại trước mặt Thiên Nguyên Vương.

"Phu tử vất vả, mời lên xe một lần." Âm thanh của Thiên Nguyên Vương truyền tới từ trong chiến xa, có hạ nhân mở cửa xe ra, cung mời Vệ phu tử lên xe.

Vệ phu tử dặn dò một đám đệ tử đi theo phía sau xe, sau đó mình thì leo lên chiến xa.

Những đệ tử kia đi theo sau xe, đều ao ước trong lòng, Tam sư huynh thì nhỏ giọng nói với sư huynh đệ bên cạnh: "Không biết lúc nào ta mới có thể uy phong giống như sư phụ, cùng ngồi chung một xe với vương công quý tộc."

Đại sư huynh nói: "Ngươi chỉ cần chuyên tâm đi theo sư phụ học tập, chờ ngươi có trình độ của sư phụ, tương lai đương nhiên sẽ có một ngày như vậy."

"Nói thì dễ rồi, thuật Thần Mạch bác đại tinh thâm, nào có dễ dàng học thông hiểu được như vậy." Tam sư huynh thở dài, nói.

Chính trong lúc nói chuyện, bọn họ đột nhiên phát hiện, đội ngũ vốn đi hướng tinh cầu, lại đột nhiên thay đổi phương hướng giữa chừng, không biết muốn đi đâu.

"Chuyện gì xảy ra rồi? Không phải muốn đi lên tinh cầu đào địa mạch sao? Sao lại thay đổi phương hướng rồi?" Một đám sư huynh đệ đều nghi hoặc trong lòng.

Bọn họ và Thiên Nguyên Vương hẹn nhau đến tận đây, chính vì muốn đi sao địa mạch của Khôi Tinh Đấu Quang chỉ địa, sao đến trước mặt, đội ngũ Thiên Nguyên Vương lại chuyển phương hướng.

Đám người không biết ý của hắn, cũng không có tư cách đến hỏi, đành phải nghi ngờ đầy mặt mà đi theo trong đội ngũ.

Không bao lâu, đội ngũ đi qua bên cạnh đám người Hàn Sâm, Tam sư huynh còn dương dương đắc ý, liếc mắt nhìn Đầu Trọc bên cạnh, khóe môi hơi nhếch lên, lộ ra một độ cong khinh thường.

Hắn vô cùng coi thường Đầu Trọc, bởi vì Đầu Trọc không phải xuất thân từ quý tộc thành Ngọc Bích. Mặc dù hắn là con trai của người đứng đầu một thành, cũng coi như giai cấp quý tộc, nhưng trong mắt loại quý tộc thành Ngọc Bích giống như Tam sư huynh, thì đó chỉ là con trai của thổ tài chủ nông thôn mà thôi.

Nếu không phải hắn may mắn, thì sao có thể bái vào môn hạ của Vệ phu tử.

“Thật sự là thằng nông thôn quê mùa không kiến thức, không có chút ánh mắt, kiến thức nào, lại còn muốn nịnh bợ cái tên không biết trời cao đất rộng như Hàn Sâm. Thái tử cuối cùng chỉ là Thái tử, không biết khi nào mới có thể kế vị, mà Thái tử tâm tính bất định, cho dù hiện tại cực kì sủng ái Hàn Sâm, qua một thời gian ngắn cũng sẽ chán ngán. Chỉ cần một ngày Thái tử không kế vị, Hàn Sâm sẽ không được chút chỗ tốt nào, sau này bị Thái tử lãng quên, thì chẳng phải là gì cả. Bậc nhân vật như Thiên Nguyên Vương mới thật sự là trọng thần của một nước, nếu tương lai có thể làm phu tử dưới môn hạ của Thiên Nguyên Vương, thì đó mới là chỗ tốt rất lớn.” Tam sư huynh nghĩ thầm trong lòng.

Chính vào lúc đang suy tư, hắn đã thấy đội ngũ đột nhiên ngừng lại.

Đám người tam sư huynh đều nghỉ hoặc, nơi này không tinh cầu không địa mạch, không biết đội ngũ đậu ở chỗ này làm gì.

Trong lúc nghi hoặc, đã thấy chiến xa của Thiên Nguyên Vương lại mở cửa ra, nhưng lần này, người bước xuống từ trên xe lại là bản thân Thiên Nguyên Vương.

Hết chương 3136.

Chương 3137. Ngươi quá yếu.

Tam sư huynh hơi nghi hoặc, không biết Thiên Nguyên Vương xuống xe ở đây làm gì, gần đây hình như cũng không có đại nhân vật gì mà.

Thế nhưng ngay sau đó, Tam sư huynh lại phát hiện, Thiên Nguyên Vương đi xuống từ chiến xa lại đi về phía đám người Hàn Sâm.

"Xem ra Thiên Nguyên Vương đã nhận ra Hàn Sâm, e là muốn cho hắn một bài học." Tam sư huynh âm thầm cười lạnh trong lòng: "Đầu Trọc còn muốn nịnh bợ Hàn Sâm, quả thực là tự tìm đường chết."

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Thiên Nguyên Vương quả nhiên đi đến trước mặt Hàn Sâm.

Sắc mặt Đầu Trọc không dễ nhìn lắm, trong lòng có hơi lo lắng. Hắn và Tam sư huynh suy nghĩ giống nhau, đều cho rằng Thiên Nguyên Vương đến gây sự với Hàn Sâm.

Lý Băng Ngữ cũng nghĩ như thế, bất quá trong lòng lại hưng phấn, nếu Thiên Nguyên Vương ra tay với Hàn Sâm, như vậy nàng có thể thăm dò thực lực chân chính của Hàn Sâm rồi.

Thế nhưng không ai ngờ tới, sau khi Thiên Nguyên Vương đi đến trước mặt Hàn Sâm lại nở nụ cười, trông như một trưởng bối ôn hoà, dễ gần, chào hỏi Bảo Nhi mà Hàn Sâm đang ôm trong lòng: "Cô bé, còn nhận ra bản vương sao?"

Tất cả mọi người ngẩn ngơ, không ngờ Thiên Nguyên Vương lại nói chuyện với cô bé trong lòng Hàn Sâm.

"Ngươi là ai chứ, tại sao ta phải biết ngươi?" Câu trả lời của Bảo Nhi khiến vẻ mặt một đám đệ tử của Vệ phu tử đều trở nên kỳ quái.

Thiên Nguyên Vương lại không thay đổi sắc mặt, vẫn giữ nụ cười trên mặt, nói: "Cô bé, ngươi quên rồi, bản vương còn tặng ngươi một cái thẻ ngọc

xinh đẹp mà?”

“A, ngươi là đại thiện nhân!” Bảo Nhi bừng tỉnh đại ngộ, kéo Thiên Nguyên lệnh đeo trên cổ ra ngoài.

Mọi người thấy cái thẻ ngọc kia, đều giật mình, lộ vẻ khó tin, đến cả Đầu Trọc cũng đầy mặt không thể tin.

Đây chính là Thiên Nguyên lệnh đó. Không nói giá trị của bản thân nó, chỉ nói riêng về đặc điểm có thể đại biểu cho Thiên Nguyên Vương, thì nó đã là bảo vật vô giá.

Thực sự không cách nào tưởng tượng được, Thiên Nguyên Vương lại tặng Thiên Nguyên lệnh cho người khác, hơn nữa còn cho một cô bé thoạt nhìn chỉ có chừng bốn, năm tuổi.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Cô bé kia là ai? Sao Thiên Nguyên Vương lại tặng Thiên Nguyên lệnh cho nàng? Chẳng lẽ nàng xuất thân từ Hoàng thị? Hay là hậu duệ của đại quý tộc nào đó?” Vô số dấu chấm hỏi hiện lên trong đầu Tam sư huynh.

Thế nhưng cử động tiếp theo của Thiên Nguyên Vương lại làm cho bọn người Tam sư huynh hoàn toàn choáng váng.

Thiên Nguyên Vương chào hỏi Hàn Sâm với vẻ mặt tươi cười: “Hàn huynh đệ, bản vương vô cùng yêu thích con gái ngươi, muốn thu nàng làm đệ tử, không biết ý của Hàn huynh đệ thế nào?”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi, thế mới biết cô bé kia lại là con gái của Hàn Sâm, mà Thiên Nguyên Vương còn muốn thu nàng làm đệ tử. Chuyện này thực sự quá lạ thường.

Bọn họ cũng không cho rằng đại nhân vật như Thiên Nguyên Vương, sẽ tùy tiện thu một người đệ tử, huống chỉ còn là con gái của Hàn Sâm. Điều này làm bọn họ liên tưởng đến nhiều thứ hơn.

“Chẳng lẽ, Thiên Nguyên Vương lại muốn lôi kéo Hàn Sâm? Đây rốt cuộc đại biểu cho điều gì đâu? Chẳng lẽ Thiên Nguyên Vương phải ngả về phía

một hệ của Thái tử rồi?" Mọi người đều hiện lên suy nghĩ phức tạp hơn trong lòng.

Hàn Sâm cười, nói: "Mặc dù ta là phụ thân của Bảo Nhi, nhưng loại chuyện như bái sư, còn phải xem mong muốn của chính Bảo Nhi."

Không đợi Thiên Nguyên Vương nói chuyện, Bảo Nhi đã trực tiếp cự tuyệt: "Ta không muốn."

"Vì sao vậy? Chỉ cần ngươi chịu bái bản vương làm sư phụ, thì sẽ có rất nhiều đồ ăn, đồ chơi thật tốt, dùng mãi mà không hết, không cạn." Thiên Nguyên Vương cũng không tức giận, tiếp tục mỉm cười nói.

"Ngươi quá yếu." Bảo Nhi ăn ngay nói thật.

Thế nhưng lời này rơi trong tai những người khác, lại cảm thấy Bảo Nhi thực sự quá vô tri.

Đây chính là Thiên Nguyên Vương, người thừa kế huyết mạch thần linh cấp Hủy Diệt, trong chính thần của toàn bộ đế quốc Đại Tần, hết thảy chỉ có bốn vị thần linh cấp Hủy Diệt mà thôi.

Có thể nói Thiên Nguyên Vương chính là cao thủ có thể xếp vào top năm của đế quốc Đại Tần, vậy mà lại bị một cô bé nói là quá yếu, chỉ có thể nói người không biết không sợ.

"Ta xem Hàn Sâm kết thúc thế nào." Tam sư huynh cười lạnh trong lòng.

Đầu Trọc lại toát mồ hôi lạnh vì Hàn Sâm, liên tiếp nháy mắt với Hàn Sâm, hi vọng hắn có thể nhanh chóng đáp ứng giúp Bảo Nhi.

"Thật ngại quá. Vương gia, ngươi cũng nghe thấy rồi." Hàn Sâm rốt cục mở miệng, thế nhưng lời nói ra lại làm cho sắc mặt mọi người đều trở nên kỳ quái hơn.

Bọn họ thực sự không nghĩ ra, Thiên Nguyên Vương đích thân mở miệng muốn thu đồ đệ, dựa vào cái gì mà Hàn Sâm hắn lại cự tuyệt.

Càng ngoài dự liệu hơn là Thiên Nguyên Vương bị cha con Hàn Sâm đối xử như thế, lại không tức giận chút nào, hắn vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, nói: "Không sao, nếu Bảo Nhi không muốn thì thôi, các ngươi cũng đi Phong tinh đào móc địa mạch sao? Không bằng ngồi chiến xa của bản vương cùng đi, có thể tránh đi chút phiền toái nhỏ."

"Chúng ta nhiều người như vậy, không quá thích hợp đâu?" Hàn Sâm nói.

"Không sao cả, bản vương cũng muốn tâm sự cùng Bảo Nhi, người càng nhiều càng náo nhiệt." Thiên Nguyên Vương bày ra dáng vẻ trưởng giả có đức.

Hàn Sâm không tiếp tục chối từ, dân đám người Đầu Trọc cùng leo lên chiến xa với Thiên Nguyên Vương.

Bọn người tam sư huynh trợn mắt hốc mồm nhìn xem đám Đầu Trọc và Hàn Sâm cùng tiến lên chiến xa của Thiên Nguyên Vương, không thể tiếp thu được sự thật này.

Bậc nhân vật như Thiên Nguyên Vương lại mời Hàn Sâm đồng hành, còn để người bên cạnh Hàn Sâm cùng lên xe. Đãi ngộ này, e là Hoàng tộc bình thường cũng không hưởng thụ được.

"Chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Tam sư huynh cắn chặt môi, đầy mặt không cam lòng nhìn bóng lưng lên xe của Đầu Trọc.

Hắn thực sự xem mà không hiểu!

Không chỉ Tam sư huynh không hiểu, đến cả Lý Băng Ngữ cũng xem mà không hiểu lắm.

Nàng rất rõ ràng tranh đấu phe phái trong triều đình Tần quốc, Hàn Sâm là người thân tín của Thái tử Tân Bạch, cũng chính là một hệ Thái tử, đại biểu cho hoàng quyền.

Mà Thiên Nguyên Vương là một trong hai đại vương khác họ, đại biểu cho giai cấp quý tộc. Nếu Thiên Nguyên Vương đối đãi Thái tử Tần Bạch như thế, thì tất cả mọi người sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng Hàn Sâm hắn chỉ là một sủng thần của Thái tử, một kẻ gian nịnh, nói trắng ra chính là một con chó săn bên cạnh Thái tử mà thôi, hắn dựa vào cái gì mà được Thiên Nguyên Vương tiếp đãi long trọng như thế?

Tất cả mọi người không nghĩ ra, thế nhưng trong lòng Thiên Nguyên Vương lại hết sức rõ ràng.

Tuy nói Bảo Nhi và Hàn Sâm lừa gạt đồ vật của hắn, thế nhưng quả thực xem như tha cho hắn một mạng. Lúc ấy, nếu Hàn Sâm ra tay với Thiên Nguyên Vương, Thiên Nguyên Vương đương nhiên sẽ cửu tử nhất sinh.

“Đôi cha con rất không bình thường!” Thiên Nguyên Vương liếc mắt nhìn phi ngư màu bạch ngọc bị Bảo Nhi ôm vào trong lòng, hắn không †in đây đơn giản chỉ là một trùng hợp như vậy.

Tam sư huynh vốn cảm thấy có thể đi theo sau chiến xa của Thiên Nguyên Vương là một chuyện rất có mặt mũi, thế nhưng bây giờ lại khác. Đầu Trọc lại thành khách quý của Thiên Nguyên Vương, ngồi trong chiến xa, mà hắn lại chỉ có thể đi theo sau chiến xa. Việc này khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu, giống như có vô số đôi mắt trào phúng đang nhìn hắn chằm chằm, khiến toàn thân hắn không thoải mái.

Bên trong chiến xa Thiên Nguyên Vương cũng vô cùng xa hoa, dễ chịu, không khác gì một chiến hạm xa hoa, không gian bên trong rất lớn.

“Sư phụ.” Sau khi Đầu Trọc nhìn thấy Vệ phu tử, đã vội vàng tiến lên hành lễ, kêu gọi.

Vệ phu tử nhìn thấy Đầu Trọc cũng hơi ngoài ý muốn, lại nhìn thấy Thiên Nguyên Vương lại cười cười nói nói, cùng đi đến với Hàn Sâm, vẻ kinh ngạc trên mặt càng sâu sắc.

Hắn chỉ biết Thiên Nguyên Vương xuống xe đi gặp bạn bè, lại không

nghĩ đến người được mời tới lại là Hàn Sâm, mà không chỉ một mình Hàn Sâm lên chiến xa, đến cả người đứng bên cạnh hắn cũng được

Thiên Nguyên Vương mời vào cùng.

Đối với Vệ phu tử vô cùng hiểu rõ Thiên Nguyên Vương, sự kinh ngạc trong lòng càng sâu sắc hơn người khác. Hắn rất rõ ràng, Thiên Nguyên Vương vô cùng coi trọng chiếc chiến xa này, căn bản không cho phép người không có liên quan leo lên chiến xa. Cho dù một vị vương khác họ khác đến đây, cũng chỉ có thể lên xe một mình, bạn bè, gia thần bên cạnh chỉ có thể chờ bên ngoài xe.

Hết chương 3137.

Chương 3138. Ba phần ích lợi.

"Vệ phu tử, mời ngươi nói rõ chỉ tiết về tình huống của Phong tinh đi." Thiên Nguyên Vương nói với Vệ phu tử.

Vệ phu tử trầm ngâm, không lập tức nói chuyện, Thiên Nguyên Vương hiểu lo lắng của Vệ phu tử, liền tự nói: "Phu tử cứ việc nói rõ chỉ tiết, người có thể ở trong chiến xa của bản vương không phải người ngoài."

Vệ phu tử nghe Thiên Nguyên Vương nói như vậy, hết sức kinh ngạc trong lòng. Theo đạo lý, Thiên Nguyên Vương và Hàn Sâm nên coi là hai phe cánh đối lập.

Hiện tại cả giai cấp quý tộc đều kêu đánh kêu giết Hàn Sâm, vậy mà

Thiên Nguyên Vương, quý tộc lớn nhất Tần quốc này lại nói Hàn Sâm không phải người ngoài, Vệ phu tử thế nào cũng cảm thấy hơi hoang đường.

Vệ phu tử làm sao biết được, Thiên Nguyên Vương cũng bất đắc dĩ, người khác không biết sự lợi hại của con cá bên cạnh Bảo Nhi, hắn lại rất rõ ràng.

Hơn nữa, hắn cũng hiểu rất rõ phẩm tính của hai cha con này.

So với việc bị Hàn Sâm quấy rối khi đào địa mạch, còn không bằng trực tiếp chia cho hắn một phần, để hắn đừng lại làm ra trò liều lĩnh gì nữa.

Đương nhiên, Thiên Nguyên Vương cũng có ý nghĩ mượn nhờ lực lượng của Hàn Sâm và phi ngư. Có lực lượng mạnh mẽ của phi ngư trợ giúp, nếu thật sự gặp được hung hiểm, cũng có chỗ dựa dẫm.

Vệ phu tử trầm ngâm một chút rồi nói: "Không thể nghi ngờ, tinh cầu này là một trong bảy tinh cầu thuộc Khôi Tinh Đấu Quang. Hiện tại trên cả hành tinh đều tràn ngập chủng gen ong độc kinh khủng, thì chỉ có một khả năng. Đó là trước khi thần mạch hình thành, trên tinh cầu này đã tồn tại một con chủng gen loại ong cực kì mạnh mẽ, phỏng đoán cẩn thận thì có lẽ ít nhất là cấp Thần."

"Vệ phu tử, bầy ong bên trên tinh cầu kinh khủng như vậy, ong chúa trong đó có khả năng cắn nuốt thần mạch trên tinh cầu này hay không?" Thiên Nguyên Vương một khi bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Vệ phu tử lắc đầu nói: "Vương gia nghĩ nhiều, mặc dù bầy ong trên tinh cầu này khổng lồ, nhưng thật ra chỉ có một con ong độc mà thôi, toàn bộ bầy ong chỉ do nó triệu hoán ra. Năng lực của một con ong độc này có lẽ là triệu hồi bầy ong."

Ngừng một chút, Vệ phu tử lại nói tiếp: "Ta đã quan sát ở đây một thời gian, mặc dù bầy ong độc kinh khủng, nhưng cũng không xuất hiện khí tức thần linh. Lão phu cũng không dám phán đoán liều con ong độc kia đến đẳng cấp gì, nhưng nó tuyệt đối không cắn nuốt huyết mạch thần linh. Hơn nữa, căn cứ quan sát của ta, trên tinh cầu này chắn hẳn không hình thành huyết mạch thần linh."

"Như thế thì tốt rồi." Thiên Nguyên Vương khẽ gật đầu: "Nếu như vậy, chuyện này nên làm sớm, không nên chậm trễ. Chúng ta tiêu diệt con chủng gen ong độc trên tinh cầu trước rồi lại nói, tránh cho trứng gen trong địa mạch bị nó chà đạp quá nhiều."

"Lời ấy của Vương gia rất đúng ý ta." Vệ phu tử cũng đồng ý quyết định của Thiên Nguyên Vương.

Nhưng Thiên Nguyên Vương lại không lập tức hạ lệnh, mà nhìn Hàn Sâm rồi nói: "Hàn huynh đệ, lần này ích lợi trên tinh cầu kia, ngươi và Vệ phu tử đều được ba phần, ta ra người góp sức, được bốn phần thì thế nào?"

“Vậy xử lý theo như vương gia nói đi.” Hàn Sâm nói.

Vệ phu tử và bọn người Đầu Trọc đều lộ vẻ mặt kỳ quái. Vệ phu tử phụ trách thăm dò địa mạch, còn muốn cung cấp hỗ trợ kỹ thuật, cũng mới được chia ba phần mà thôi, Hàn Sâm không ra người cũng không góp sức, vậy mà cũng được chia ba phần. Việc này thực sự khiến bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Bọn họ làm sao biết được, Thiên Nguyên Vương chỉ cầu mong hai cha con Hàn Sâm và Bảo Nhi không quấy rối là tốt rồi, căn bản không nghĩ tới để bọn họ góp sức.

Lý Băng Ngữ thì âm thầm suy nghĩ: “Sao Thiên Nguyên Vương lại đối đãi với Hàn Sâm như thế, hắn và Hàn Sâm lại quen biết thế nào đây? Nếu trước kia bọn họ đã quen biết nhau, thì thân phận của Hàn Sâm tuyệt đối không đơn giản như mặt ngoài.”

“Không sai, Hàn Sâm nhất định là truyền nhân gia tộc lánh đời nào đó của Tần quốc. Nếu không Thiên Nguyên Vương sao lại tặng Thiên Nguyên lệnh tượng trưng cho thân phận của hắn cho con gái của Hàn Sâm, lại lấy lòng Hàn Sâm như vậy đây?” Lý Băng Ngữ càng nghĩ càng thấy không sai.

Đoàn Không Ky Cự Long bay vọt thẳng vào bên trong tinh cầu, mặc dù những bầy ong độc kia kinh khủng, nhưng trước mặt ky sĩ Cự Long thành đàn, lại có vẻ không kinh khủng như vậy.

Từng con Cự Long phun ra ngọn lửa, thiêu chết mảng lớn ong độc như mây đen, nhanh nhẹn xông vào bên trong tinh cầu.

Đáng tiếc những ong độc kia thực sự nhiều lắm, tạm thời không thanh lý hết được, Đoàn Không Ky Cự Long chỉ có thể quét dọn bầy ong độc gần đó.

Quả thực giống như Vệ phu tử đã nói, những bầy ong độc kia không phải là thực thể, sau khi bị giết chết thì lập tức tiêu tán, không để lại thi thể, hiển nhiên không phải là chủng gen thật sự.

“Phu tử, có cách nào tìm ra chân thân của ong độc không?” Thiên Nguyên Vương nhìn về phía Vệ phu tử, hỏi.

“Việc này không khó.” Vệ phu tử lên tiếng, triệu hồi ra một con chủng gen.

Chủng gen kia trông giống như rùa đen, đầu lại là hình rắn, trên lưng rùa có rất nhiều ký hiệu thần bí, hơn nữa còn có một kim đồng hồ, thoạt nhìn hơi kỳ quái.

Vệ phu tử cắn nát đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu trên kim đồng hồ của mai rùa. Dính máu của Vệ phu tử, kim đồng hồ kia lập tức xoay tròn.

Sau khi kim đồng hồ dừng lại ở một phương hướng, Vệ phu tử lập tức nói: “Chân thân của con ong độc kia ngay ở hướng đó.”

Thiên Nguyên Vương lập tức mệnh lệnh đoàn không ky xông lên, giết về hướng kia, chỉ thấy kim đồng hồ trên mai rùa không ngừng thay đổi phương hướng, ngay sau đó bọn họ đã phát hiện chân thân của con ong độc kia.

Bởi vì chỉ khi con ong độc đó thay đổi phương hướng, kim đồng hồ trên mai rùa mới có thể thay đổi phương hướng theo.

Tìm tới chân thân của con ong độc kia, căn bản không cần Thiên Nguyên Vương đích thân ra tay, cường giả dưới tay hắn đã chém giết ong độc cấp Thần kia.

Hàn Sâm nhìn mà thấy thú vị, cho dù là ong độc có được năng lực triệu hồi kinh khủng, hay Chỉ Châm Quy của Vệ phu tử, đều có năng lực vô cùng thần kỳ.

Đặc biệt là Chỉ Châm Quy của Vệ phu tử, chỉ là một chủng gen biến dị cấp Công Tước, nhưng nếu không có nó, thì rất khó giết chết con ong độc cấp Thần kia.

“Năng lực của chủng gen quả là thiên biến vạn hóa. Đẳng cấp không phải mấu chốt tuyệt đối, chỉ vận dụng thoả đáng, bất cứ chủng gen nào cũng có tác dụng của nó.” Hàn Sâm càng phát hiện không phải chủng gen đẳng cấp cao thì nhất định sẽ có tác dụng.

Đương nhiên, chủng gen đẳng cấp cao theo có ưu thế bẩm sinh, trong chủng gen cùng loại năng lực, cao cấp vẫn thỏa đáng hơn.

Ong độc vương vừa chết, bầy ong độc trên cả hành tinh cũng biến mất theo, đoàn Không Ky Cự Long lập tức khống chế cả hành tinh.

Vệ phu tử và các đệ tử của hắn phụ trách thăm dò địa mạch, sau khi phát hiện địa mạch thì giao cho đoàn ky sĩ Cự Long đào móc. Mà đám người Hàn Sâm thật sự không cần làm gì, chỉ đi dạo cùng Thiên Nguyên Vương trượt đát trượt đát, sau đó tâm sự.

"Đám Hàn Sâm dựa vào cái gì mà được chia ba phần? Bọn họ căn bản không làm gì cả." Sau khi tam sư huynh biết, tức giận kêu lên.

Đại sư huynh hạ giọng quát: "Tam sư đệ, chớ có nói lung tung, Thiên Nguyên Vương chịu chia cho hắn ba phần, đã đủ chứng minh Hàn Sâm này có giá trị đó, ngươi chớ có chọc hắn nữa."

Mặc dù trong lòng tam sư huynh không cam lòng, nhưng cũng biết lời nói đại sư huynh là đúng, chỉ có thể tái xanh mặt, không nói thêm gì nữa.

"Hàn huynh đệ, ngươi và Bảo Nhi có hứng thú tham gia trận chiến Thần Tiền lần này hay không?" Những người khác, bao gồm cả Vệ phu tử, đều đang bận rộn, chỉ có Thiên Nguyên Vương và mấy người Hàn Sâm rất nhàn rỗi, ngồi quanh một cái bàn, vừa giám sát, vừa uống trà nói chuyện phiếm.

"Đến lúc đó xem tình huống đi, có thời gian thì ta tham gia." Hàn Sâm thuận miệng nói, nghe như rất phóng khoáng. Trên thực tế, hắn hoàn toàn không biết trận chiến Thần Tiền rốt cuộc là thứ gì, đương nhiên cũng không dễ trả lời rõ ràng.

Hết chương 3138.

Chương 3139. Xà Quy Tàng.

Tinh cầu này không hổ là Khôi Tinh Đấu Quang chỉ địa, trên cả hành tinh, khắp nơi tràn đầy địa mạch. Có thể nói là ba bước gặp một mạch nhỏ, mười bước gặp một mạch lớn, cầm cuốc tùy tiện cuốc lên mặt đất mấy lần, không chừng có thể đào được trứng gen.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nói khoa trương, nhưng nơi này quả thực có rất nhiều địa mạch và trứng gen. Chỉ trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, bọn họ đã đào được hơn ngàn quả trứng gen, mặc dù còn chưa xuất hiện trứng gen cấp Thần, nhưng đã đào được không ít cấp Vương.

Khi công việc đào móc tiến hành đến ngày thứ năm thì lại xảy ra chuyện, có một ky sĩ của đoàn Không Ky Cự Long chết rồi.

Ban đầu, chuyện này cũng không gây chú ý. Ky sĩ kia và mấy ky sĩ cùng đội khác ngủ trong cùng một lều vải, sáng sớm hôm sau đã tắt thở, khi phát hiện, thi thể đều đã lạnh. Trên người hắn không có bất cứ vết thương nào, ky sĩ cùng đội cũng không nghe thấy tiếng động khác thường, chỉ cho rằng hắn bất ngờ phát tật bệnh mà chết.

Thế nhưng mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày đều có một ky sĩ ngủ đến chết. Toàn bộ đều có thần thái bình thản, trên người không có chút tổn thương nào.

Quân y tiến hành kiểm tra thi thể của những ky sĩ kia, kết quả vẫn không phát hiện vấn đề gì, không trúng độc, nội tạng cũng không có vết tích bị tổn thương, giống như tử vong tự nhiên.

Thiên Nguyên Vương hoài nghỉ có người muốn tranh đoạt địa mạch với hắn, cho nên tăng thêm người tiến hành tuần tra, còn tìm gen sư lợi hại tới bố trí canh phòng.

Kết quả vẫn không thu hoạch được gì như cũ. Người vẫn cứ chết, một ngày một người, không nhiều cũng không ít, khiến toàn bộ đoàn Không Ky Cự Long đều lòng người bàng hoàng, sắp không dám đi ngủ, sợ người chết tiếp theo chính là mình.

“Vương gia, ta xem chuyện này có lẽ không phải do kẻ địch bên ngoài xâm lấn” Vệ phu tử do dự nói với Thiên Nguyên Vương.

“Phu tử có ý gì?” Thiên Nguyên Vương híp mắt lại, vẻ mặt thoạt nhìn rất bình tĩnh. Thế nhưng người quen biết hắn lại biết, hiện tại tâm tình của vị vương gia này rất không tốt.

“Những ky sĩ kia xảy ra chuyện kia đều đào móc địa mạch ở cùng một khu vực. Theo ta thấy, có lẽ bọn họ bị địa mạch ảnh hưởng.” Vệ phu tử nói.

“Ngươi nói rằng, trong địa mạch kia có chủng gen quấy phá?” Thiên Nguyên Vương hơi kinh ngạc nói.

Vệ phu tử lại lắc đầu: “Không nhất định là chủng gen, có rất nhiều địa mạch đều chứa lực lượng điềm xấu, giống như dị tượng suối phun ác linh.”

“Thế nhưng ta đã hỏi thăm rồi, bọn họ cũng không đào được suối phun ác linh.” Thiên Nguyên Vương nói.

Vệ phu tử nói: “Suối phun ác linh chỉ là dị tượng tương đối rõ ràng, có một vài lực lượng không rõ không dễ dàng bị phát hiện, lão phu muốn đến địa mạch đó để kiểm tra cẩn thận, cũng có thể nhìn ra đầu mối.

“Vậy được, bản vương đi cùng phu tử, ta muốn xem, cái gì đang quấy phá.” Sát khí lấp lóe trong mắt Thiên Nguyên Vương.

Đám người Hàn Sâm cũng cùng đi theo, dù sao hắn cũng cầm ba phần lợi ích, không thể thật sự mặc kệ tất cả.

Khu vực địa mạch những ky sĩ chết đi kia đào móc không giống nhau, nhưng đều ở hai bên bờ một con sông.

Con sông kia là con sông lớn nhất trên tinh cầu này, uốn lượn mấy vạn dặm không ngừng, có vô số chỉ nhánh.

Những sinh vật khác trên tinh cầu đều gần như bị ong độc giết sạch, chỉ còn có một vài sinh vật trong nước tồn tại. Lúc trước Thiên Nguyên Vương cũng hoài nghi chủng gen trong nước quấy phá, trải qua điều tra, lại không có phát hiện gì.

Vệ phu tử dẫn mấy người đệ tử đi dọc theo bờ sông, quan sát hướng đi của núi non, sông ngòi, thỉnh thoảng lấy ra một đồ vật giống như la bàn để xác

định phương hướng.

Cuối cùng lại đi mấy địa mạch mà những ky sĩ kia phụ trách đào móc, dò xét tại hiện trường, mặc dù trên đường đi Vệ phu tử không nói gì thêm, thế nhưng vẻ mặt lại càng ngày càng nghiêm trọng.

Cho đến sau khi tra xét rõ ràng mấy địa mạch một lần, Vệ phu tử mới lộ vẻ mặt nghiêm trọng, nói với Thiên Nguyên Vương: "Vương gia, chúng ta không thể đào địa mạch trong phạm vi ba trăm dặm hai bên bờ con sông này."

"Đây là vì sao?" Thiên Nguyên Vương nghỉ hoặc mà hỏi thăm.

Vệ phu tử chỉ vào con sông lớn kia, nói: "Vương gia, mời xem nơi đó. Con sông lớn này bắt nguồn từ nơi sông băng trên cao nguyên, vốn nên nên thuận thế chảy thấp vào biển cả. Thế nhưng sau khi con sông này đi đến nửa hành trình, lại chảy vào dưới mặt đất, hình thành sông ngầm dưới lòng đất, mặc dù cuối cùng vẫn chảy vào biển cả, thế nhưng trong địa mạch, loại bố cục này có một cách gọi chuyên môn, là Xà Quy Tàng."

"Xà Quy Tàng là loại bố cục gì? Bản vương còn chưa từng nghe nói đến." Thiên Nguyên Vương hỏi.

Vệ phu tử cười khổ, nói: "Núi non, sông ngòi ở trên địa mạch lại được xưng là long mạch, thế nhưng long hướng về chín tầng trời, sẽ không lặn ở dưới đất. Bây giờ một nửa bộ phận của con sông lớn này lặn ở dưới đất, giống như một con rắn trốn trong mai rùa, cho nên gọi là Xà Quy Tàng."

"Bố cục này có chỗ đặc biệt gì sao? Vì sao không thể đào địa mạch nơi này?" Thiên Nguyên Vương lại hỏi.

Vệ phu tử nói: "Vương gia đã từng gặp rắn và rùa đánh nhau chưa?" "Quả thật đã gặp không ít." Thiên Nguyên Vương gật đầu, nói.

Vệ phu tử gật đầu tiếp tục nói: "Rắn muốn ăn rùa, thì nhất định phải cắn cổ rùa. Rùa đen bị đau, cắn ngược lại thân rắn, đồng thời rút đầu vào trong mai rùa, liền mang theo đầu rắn cùng vào trong đó. Rắn và rùa cắn nhau như thế, liều chết không nhả miệng, mãi cho đến khi cả hai con đều chết mới

thôi, có thể nói là kết cục ngọc nát đã tan. Bố cục Xà Quy Tàng cũng như thế, chúng ta đào địa mạch ở hai bên bờ sông này, giống như đào thân rắn và mai rùa kia, rắn và rùa vốn ngọc nát đá tan lại có thể giải bố cục, người đào thân rắn, mai rùa lại gặp tai ương. Đây là bố cục cực hung, cực không may. Địa mạch sinh ra trong đó đều là mạch ác, đào tiếp chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, cho dù có thể được chút trứng gen, thì cái được không bù nổi cái mất."

"Sông này có phạm vi cực lớn, địa mạch xung quanh đó lại rất nhiều, nếu không đào khu vực ba trăm dặm gần sông lớn, ít nhất sẽ tổn thất một, hai phần mười, phu tử có cách phá cục này không?" Thiên Nguyên Vương nói.

"Thế ác mạch đã thành, xin thứ cho lão hủ bất lực." Vệ phu tử bất đắc dĩ nói.

"Đã như vậy, không đào thì không đào đi." Thiên Nguyên Vương cũng nhìn thật thoáng, sai người quy hoạch một lần nữa, tránh đi khu vực ba trăm dặm gần con sông lớn kia.

Còn về phần bộ phận sông lớn chảy xuống dưới đất, thì do Vệ phu tử †ự suy tính hướng chảy của nó, tránh đi vùng đất sông ngầm chảy qua.

Kể từ đó, hiện tượng một ngày chết một người của đoàn Không Ky Cự Long cuối cùng cũng ngừng lại, không có ky sĩ lại vì vậy mà chết.

Vốn cho rằng chuyện cứ qua đi như vậy, thế nhưng không đến mấy ngày, con sông lớn kia nổi lên ánh hào quang mịt mờ vào lúc ban đêm, phảng phất như một con sông phát sáng.

Nhìn từ bên ngoài tinh cầu, giống như một con chân long toả ra ánh hào quang nằm trên mặt đất, thế của nó vô cùng huy hoàng.

Cho dù ai cũng nhìn ra, đây là dị tượng có địa mạch kinh thế. Thế nhưng khổ nỗi vì nơi đó là bố cục Xà Quy Tàng, căn bản không có cách nào đi đào móc.

Sau này Thiên Nguyên Vương lại lặng lẽ phái một đội ky sĩ đi đào móc

địa mạch gần con sông lớn. Kết quả, không đến mấy ngày, đội ky sĩ kia đã chết sạch, không một người sống sót.

Kể từ đó, Thiên Nguyên Vương không dám phái người đến đó đào móc địa mạch nữa, nhưng mỗi ngày nhìn một địa mạch kinh thế ở ngay bên cạnh mà không dám đi đào. Tâm tình đương nhiên không tốt gì.

Hết chương 3139.

Chương 3140. Tịch Tà Tê.

Hàn Sâm bọn họ vốn rất nhàn rỗi, sau khi nghe nói quỷ dị nơi đó, đã định dẫn theo Bảo Nhi đi đào xem, hắn không tin có địa mạch nào có thể làm gì bọn họ.

Nếu thật sự có thần mạch kinh thế, không chừng có thể đào ra trứng gen tuyệt thế. Hiện tại Hàn Sâm chỉ thiếu thứ này.

Nói với Thiên Nguyên Vương một tiếng, Thiên Nguyên Vương nghe vậy thì vui mừng quá đỗi: "Các ngươi cứ đi đào, toàn bộ trứng gen đào được đều thuộc về chính các ngươi, không cần chia cho chúng ta."

Con sông lớn kia uốn lượn mấy vạn dặm, còn có một nửa dưới đất, phạm vi phóng xạ cực lớn, địa mạch nhiều vô số kể. Hai cha con Hàn Sâm đi đào, cho dù đào cả một đời, e là cũng không đào hết địa mạch nơi đó được.

Cho nên Thiên Nguyên Vương không lo lắng bọn họ đào đi quá nhiều trứng gen chút nào, nhưng sau khi bọn họ đi, nếu phá được bố cục Xà Quy Tàng kia, thì đại quân của hắn có thể tiến vào bên trong đào móc. Khoản sổ sách này, hắn vẫn có thể tính toán rõ ràng.

Cho dù không phá được, thì cũng không có tổn thất gì đối với Thiên Nguyên Vương, còn bán một nhân tình cho Hàn Sâm, cớ sao mà không làm.

"Lão Hàn, ta đi cùng các ngươi." Đầu Trọc cắn răng nói.

“Ngươi đi theo chúng ta làm gì? Không biết nơi đó có hung hiểm lớn sao?” Hàn Sâm nói.

“Các ngươi còn không sợ, ta sợ cái chim.” Đầu Trọc hung tợn nói.

Hàn Sâm nghĩ thầm: “Chúng ta đương nhiên không sợ, nhưng ngươi thì khác. Thân thể của ngươi quá yếu, lỡ không ngăn cản nổi hung cục Xà Quy Tàng, thì chẳng phải là mất mạng sao.”

Hàn Sâm không đáp ứng để Đầu Trọc đi, thế nhưng Đầu Trọc lại nói: “Ta không đi, các ngươi hiểu nhìn địa mạch sao? Biết nơi nào có thể đào được trứng gen sao? Biết đào thế nào sao?”

Hàn Sâm nghe, lập tức ngẩn người. Đây quả thật là một vấn đề. Con sông lớn kia dài mấy vạn dặm, cho dù biết nơi đó có đồ tốt, cũng không có khả năng đi đào từng tấc một.

Trứng gen không giống những vật khác, trước khi chưa ấp ra đều rất yếu đuối. Nếu Hàn Sâm dùng lực lượng quá lớn để đào móc, trứng gen có thể sẽ bị phá hỏng cùng bùn đất, nham thạch.

“Chúng ta cùng đi chứ, ta có cách để bảo vệ Đầu Trọc chu toàn.” Lý Băng Ngữ mở miệng nói ra.

“Ngươi có cách nào?” Hàn Sâm và Đầu Trọc đều kinh ngạc nhìn về phía Lý Băng Ngữ. Đây chính là bố cục đại hung mà đến cả Vệ phu tử cũng không thể giải quyết.

Lý Băng Ngữ lạnh nhạt nói: “Các ngươi không cần nhìn ta như vậy. Cách này của ta, Vệ phu tử chắc chắn cũng biết. Thế nhưng biện pháp như vậy chỉ có thể khiến một, hai người không chịu ảnh hưởng bởi bố cục đại hung kia, mà không có cách nào sử dụng trên phạm vi lớn, cho nên vô ích đối với công việc đào móc cỡ lớn. Nhưng một hai người đi vào, đào cả một đời thì có thể đào được bao nhiêu đâu?”

“Rốt cuộc là biện pháp gì?” Đầu Trọc vội vàng hỏi.

“Chỗ ta có một con chủng gen tên là Tịch Tà Tê, sau khi hợp thể cùng nó, dù cho thân bị vây trong vùng đất đại hung cũng không bị nó ảnh hưởng, nhưng chỉ có người hợp thể cùng Tịch Tà Tê mới có hiệu quả, người bên ngoài sẽ không được nó che chở.” Lý Băng Ngữ nói.

Đầu Trọc nghe vậy thì kinh hãi: “Tịch Tà Tê là chí bảo tìm núi đào mạch của phu tử, không ngờ ngươi lại có một con? Nhưng chúng ta có bốn người, một con Tịch Tà Tê cũng vô dụng mà?”

“Chính Hàn Sâm chắc hẳn có biện pháp, ta cũng có chủng gen khác có thể dùng, chính ngươi sử dụng Tịch Tà Tê là được.” Lý Băng Ngữ nói xong liền chuyển Tịch Tà Tê cho Đầu Trọc.

Đầu Trọc cầm Tịch Tà Tê, gương mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng: “Mặc dù con Tịch Tà Tê chỉ có cấp Vương, thế nhưng lại vô cùng hiếm thấy. Bất cứ phu tử nào có được một con đều coi là chí bảo. Lão sư của ta có một con, các sư huynh đệ đều vô phúc có được, không ngờ tới hôm nay Đầu Trọc ta cũng có thể sử dụng Tịch Tà Tê.”

Ai”

“Chỉ cho ngươi mượn tạm mà thôi.” Lý Băng Ngữ lạnh lùng nói.

“Chỉ cần đã từng có được, không quan tâm thiên trường địa cửu.” Đầu Trọc cười hì hì, nói.

Một nhóm bốn người chuẩn bị kỹ càng, liền tiến về khu vực con sông lớn.

“Lão Hàn, dẫn theo Bảo Nhi thật sự không có vấn đề gì sao?” Đầu Trọc vẫn còn hơi lo lắng cho Bảo Nhi.

“Ngươi yên tâm, ta có biện pháp bảo vệ Bảo Nhi không có việc gì, nhưng phương pháp kia chỉ có tác dụng với người thân nhất.” Hàn Sâm thuận miệng nói.

Bốn người còn chưa tới khu vực sông lớn, đã thấy có một đội nhân mã đang đào móc địa mạch ở phía trước.

“Thật sự là oan gia ngõ hẹp.” Sau khi Đầu Trọc thấy rõ ràng đội nhân mã kia, không khỏi phun ra một bãi nước miếng.

Người chỉ huy đội nhân mã kia đào móc địa mạch chính là tam sư huynh của Đầu Trọc.

Tam sư huynh hiển nhiên cũng nhìn thấy bọn họ, cưỡi một con cự điểu đến đón, nhưng thái độ hoàn toàn khác với khi trước. Từ thật xa, tam sư huynh đã cười rạng rỡ nói: “Hạ sư đệ, ngươi và Hàn công tử muốn đi nơi nào? Sư huynh tương đối quen thuộc vùng này, có thể dẫn đường cho các ngươi.”

Đầu Trọc nao nao. Hắn chưa bao giờ thấy Tam sư huynh dùng loại thần thái này, giọng điệu này nói chuyện với hắn, nghĩ lại đã hiểu được vì sao Tam sư huynh lại thay đổi thái độ như vậy.

Đầu Trọc cũng không vạch trần Tam sư huynh, chỉ như cười như không mà nhìn hắn, nói: “Chúng ta dự định đi bên phía sông lớn đào chút chủng gen chơi, Tam sư huynh có hứng thú đi cùng không?”

Nghe vậy, tam sư huynh thay đổi sắc mặt, gượng cười nói: “Chỗ kia quá hung hiểm. Hạ sư đệ muốn đào trứng gen, khu vực này cũng có rất nhiều địa mạch, làm gì mà đi loại vùng đất đại hung đó?”

Đầu Trọc cười khà khà: “Đào địa mạch phổ thông thì làm sao có thể hiện ra trình độ của học trò Vệ phu tử ta. Tam sư huynh đã không đi, thì chúng ta đi trước một bước.”

Dứt lời, Đầu Trọc liền kêu gọi Tịch Tà Tê, cưỡi tê giác đi theo phía sau đám người Hàn Sâm.

Tam sư huynh nhìn thấy Tịch Tà Tê, sắc mặt liên tục thay đổi nhiều màu, trong mắt tràn đầy đố ky và không cam lòng.

“Thoải mái, thật là thoải mái.” Sau khi đi xa, Đầu Trọc cười phá lên.

Lý Băng Ngữ lạnh lùng nói: “Ngươi làm người như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị tiểu nhân đâm đao sau lưng.”

Đầu Trọc lại xem thường, nói: “Hắn đã sớm đâm đao vào sau lưng ta rồi. Những năm này học nghệ bên cạnh sư phụ, ta bị hắn bắt nạt không ít, hôm nay cuối cùng đã xả được cơn giận.”

“Sắp tới địa điểm rồi, ngươi hợp thể cùng Tịch Tà Tê trước đi, tránh cho xảy ra chuyện.” Hàn Sâm nói với Đầu Trọc.

Lúc này Đầu Trọc mới thu hồi Tịch Tà Tê, sau đó hợp thể.

Đầu Trọc vốn đã trông cường tráng, sau khi hợp thể cùng Tịch Tà Tê, thân thể lại cường tráng hơn nữa, giống như một bức thịt tường, trên mũi còn một ra một cái sừng tê giác màu bạc rất dài. Lúc này, bốn người mới tiến vào khu vực ba trăm dặm gần sông lớn.

Con người, dù làm chuyện gì, đều cần tích lũy kinh nghiệm. Trước kia Đầu Trọc không có quá nhiều kinh nghiệm đào địa mạch, mặc dù học không ít, thế nhưng vận dụng thực tế lại chẳng ra sao cả.

Vào thời điểm này, hắn vẫn đào các loại địa mạch, lại trải qua không ít địa mạch đặc thù, trình độ tăng lên vùn vụt, ánh mắt cũng cao hơn nhiều. Hắn chỉ nhìn thêm vài lần, đã phát hiện một địa mạch ngay bên bờ sông.

Hàn Sâm không có cảm giác nơi này có gì khác biệt nơi khác, liên tục đào mấy địa mạch đều có thu hoạch, được mười mấy quả trứng gen, trong đó đã có ba quả cấp Vương.

“Trên cổ ngươi có cái gì vậy?” Đầu Trọc đột nhiên chỉ vào cổ Hàn Sâm, nói.

“Cái gì?” Hàn Sâm cầm tấm gương soi, phát hiện trên cổ lại xuất hiện một sợi dây mảnh màu đen, không nhìn kỹ còn tưởng rằng mang một sợi dây chỉ đen.

Hết chương 3140.

Chương 3141. Dây Chặt Đầu.

Hàn Sâm dùng tay xoa một cái, sợi chỉ đen kia giống như ở dưới làn da, không thể vò đi.

“Trên cổ Bảo Nhi cũng có.” Đầu Trọc lại chỉ vào Bảo Nhi kêu lên.

Hàn Sâm khế nhíu mày, liếc mắt nhìn cổ tuyết trắng của Bảo Nhi, quả nhiên cũng có thêm một vệt đen.

Trên thực tế không chỉ Bảo Nhi, bọn họ đã nhanh chóng phát hiện, không biết lúc nào trên cổ bốn người đều xuất hiện một vệt đen.

Sắc mặt Lý Băng Ngữ hơi khó coi: “Nếu ta không nhìn lầm, vệt đen rất giống Dây Chặt Đầu trong truyền thuyết.”

“Cái gì là Dây Chặt Đầu?” Hàn Sâm và Đầu Trọc đều nhìn về Lý Băng Ngữ.

“Đầu Trọc, ngươi là đệ tử của Vệ phu tử, chắc hẳn đã nghe nói về truyền thuyết đại phu tử Điền Huống của Tề quốc không?” Lý Băng Ngữ không trả lời, mà nhìn về phía Đầu Trọc nói.

“Nghe nói rồi, ba trăm năm trước Điền đại phu tử Tề quốc nổi danh khắp thiên hạ, đào không biết bao nhiêu thần mạch kinh thiên, ngay lúc đó tên tuổi quá nổi, còn ở trên ân sư của ta ngày nay, có thể nói là đại phu tử đứng đầu nổi tiếng khắp bảy nước lúc ấy.” Đầu Trọc dừng một chút, nhìn về phía Lý Băng Ngữ nói: “Truyền kỳ, chuyện xưa trong cả đời Điền đại phu tử rất nhiều, ngươi nói đến chuyện nào?”

“Chính là chuyện cuối cùng.” Lý Băng Ngữ nói.

Đầu Trọc hơi ngẩn người: “Chuyện cuối cùng, chẳng lẽ là chuyện trong truyền thuyết, Điền đại phu tử dẫn theo một đám đệ tử thân tín đi đào một đại mạch, kết quả một đi không trở lại, từ đây lại không còn tin †ức, mấy trăm đệ tử cũng không có một người xuất hiện trên đời nữa sao?”

“Không sai, chính là chuyện đó.” Lý Băng Ngữ gật đầu nói.

“Vậy thì có gì để nói, Điền đại phu tử tìm được một thần mạch bí ẩn, triệu tập phần lớn đệ tử, học trò của mình cùng đi đào thần mạch, kết quả một đi

không trở lại.” Đầu Trọc nghi hoặc mà nhìn Lý Băng Ngữ, không biết nàng nhắc đến chuyện này là có ý gì.

Lý Băng Ngữ cười khổ, nói: “Đây chỉ là một phiên bản trong truyền thuyết, ta còn từng nghe nói về một phiên bản khác. Truyền thuyết, sau khi Điền đại phu tử dẫn theo mấy trăm đệ tử đến chỗ thần mạch kia, trong đêm đào móc thần mạch ở nơi đó. Kết quả, bùn đất nơi đó rất kỳ quái, lộ ra màu sắc đen tối, rất khó đào móc, đào bảy ngày bảy đêm, mới đào xuống không đến ba mét, nhưng vào lúc này, bọn họ đào được một mảnh ngói đá màu xanh ở đó.”

Đầu Trọc chưa từng nghe nói về truyền thuyết sau đó, giống như Hàn Sâm, đều vểnh tai nghe Lý Băng Ngữ kể chuyện xưa.

Lý Băng Ngữ tiếp tục nói: “Điền đại phu tử và một đám đệ tử đều rất kỳ quái. Nơi bọn họ đào thần mạch là một tinh cầu không có sinh mệnh, sao lại có ngói đá được? Cho nên bọn họ tiếp tục đào xuống dưới, ngay sau đó bọn họ phát hiện, dưới mặt đất kia lại có một tòa kiến trúc lụi bại, bức tường đổ nát không biết làm sao lại bị chôn dưới mặt đất. Đến khi bọn họ đào ra toàn bộ kiến trúc xem xét, chỉ thấy trên bức hoành bằng đá trước cửa kiến trúc được khắc bốn chữ —— Thần miếu Chặt Đầu.”

Đầu Trọc nghe đến đó, không tin tưởng lắm, nói: “Thần miếu đều là tồn tại bất hủ bất diệt, cho dù cường giả vô địch của bảy nước cũng không thể phá hủy nó. Sao nó lại biến thành tường đổ nát được, hơn nữa còn

chôn dưới đất? Đây là trò đùa dai à?”

“Lúc ấy đám người Điền đại phu tử cũng nghĩ như vậy, mà bên trong miếu không có thần chủng, bọn họ cũng cho rằng đây chỉ là một thần miếu người xưa phỏng chế. Hơn nữa, vị trí thần mạch kia ở ngay dưới thần miếu Chặt Đầu, bọn họ chỉ có thể dỡ bỏ thần miếu, sau đó tiếp tục đào xuống dưới. Nhưng vào ngày thứ hai bọn họ dỡ bỏ rơi thần miếu Chặt Đầu, trên cổ tất cả mọi người đều xuất hiện một sợi dây nhỏ màu đen.” Lý Băng Ngữ nói đến chỗ này, giọng nói đều hơi thay đổi.

Đầu Trọc vô ý thức rùng mình, đưa tay sờ sờ cổ của mình.

Lý Băng Ngữ tiếp tục nói: “Sợi dây đen kia không đau không ngứa, cũng không có trạng thái khác thường nào. Điền đại phu tử cũng không nhìn ra đầu mối, nghĩ rất nhiều phương pháp cũng khó có thể loại bỏ nó. Chuyện đáng sợ cũng phát sinh từ sau ngày thứ hai đó, có mấy đệ tử bị người ta chặt đứt đầu trong giấc mộng, mà vét chém hoàn toàn trùng khớp với vệt đen trên cổ hắn. Từ đó về sau, chỉ cần có người ngủ, thì bất tri bất giác sẽ bị chặt đứt đầu.”

“Điền đại phu tử khiến rất nhiều đệ tử nhìn chằm chằm một đệ tử đi ngủ. Ban đầu đệ tử kia còn không dám ngủ, thế nhưng dù sao người cũng là người, mạnh thế nào cũng nhất định phải đi ngủ, cuối cùng vẫn không chống đỡ nổi mà ngủ thiếp đi. Thế là những đệ tử nhìn chằm chằm hắn liền thấy một cảnh quái dị mà ly kỳ. Sau khi đệ tử kia ngủ, vệt đen trên cổ hắn lập tức cắt ra, giống như bị người ta dùng đao búa chặt đứt, máu tươi lập tức chảy đầy đất. Thế nhưng những đệ tử chịu trách nhiệm giám sát lại không nhìn thấy sinh vật gì.”

“Điền đại phu tử dùng hết thủ đoạn, cũng không thể tìm ra nguyên nhân vệt đen sinh ra, cuối cùng bất đắc dĩ, sau khi gây tê một đệ tử không chống đỡ nổi, trực tiếp lột đi phần da trên cổ hắn, lột da để tự vệ. Thế nhưng ai biết vệt đen kia lại không chỉ tồn tại trên làn da, mà còn xâm nhập vào máu, thịt, xương, chỉ lột da đi căn bản là vô dụng. Cuối cùng đệ tử kia vẫn bị chém đứt đầu sau khi ngủ.”

“Cứ như thế, chỉ cần có người ngủ thì sẽ bị chặt đầu mà chết. Người thì làm sao có thể không ngủ được đây? Con người có mạnh đến đâu, có thể không ngủ mười ngày nửa tháng được, có thể cưỡng ép chèo chống một tháng, hai tháng, nhưng không có khả năng luôn không ngủ được. Chỉ cần bọn họ ngủ thì khó thoát khỏi cái chết. Cuối cùng Điền đại phu tử và những đệ tử của hắn, không có một ai may mắn thoát khỏi, toàn bộ đều bị chặt đầu mà chết, dây đen trên cổ kia cũng được người ta gọi là Dây Chặt Đầu.”

Đầu Trọc nghe, không rét mà run, miễn cưỡng vừa cười vừa nói: “Đây chỉ là một truyền thuyết, chuyện xưa của ngươi thôi. Nếu đám người Điền đại phu tử thật sự chết hết, thì câu chuyện này và truyền thuyết Dây Chặt Đầu được ai truyền ra tới nay đây? Huống chi chúng ta căn bản không đào được thần miếu Chặt Đầu nào? Dây đen trên cổ chúng †a căn bản không phải Dây Chặt Đầu gì đó.”

“Ta cũng hi vọng không phải, thế nhưng thứ này thực sự rất giống Dây Chặt Đầu trong truyền thuyết.” Lý Băng Ngữ nghiêm nghị nói, không có chút ý đùa giỡn nào.

Hàn Sâm khẽ cau mày, nói: “Trước đó những thành viên không ky đã chết kia, cũng không bị chặt đầu, không nghe nói trên cổ bọn họ xuất hiện vệt đen.”

“Đúng vậy, chúng ta một, không đào được thần miếu, hai, không phá thần miếu, sao có thể chọc đến thần Chặt Đầu.” Nói thì nói thế, thế nhưng âm thanh của Đầu Trọc đã hơi run lên, hai tay vẫn đang xoa vệt đen trên cổ, nhưng xoa thế nào cũng không hết.

Hàn Sâm đương nhiên không tin loại hình truyền thuyết báo ứng. Rất rõ ràng, đây là lực lượng nào đó đang quấy phá, nhưng loại lực lượng này lại có thể khiến hắn và Bảo Nhi cùng trúng chiêu, thì rất không tầm thường.

Lý Băng Ngữ khẽ thở dài: “Cho dù đây không phải Dây Chặt Đầu, thì e là cũng có phiền toái lớn, nếu không Tịch Tà Tê trên người Đầu Trọc không thể không có chút phản ứng nào.”

“Dù thế nào, chúng ta trở về một chuyến trước đi, để sư phụ ta xem một chút, có lẽ lão nhân gia hắn biết vệt đen này rốt cuộc là thứ gì.” Đầu Trọc nuốt một ngụm nước bọt, nói.

Chính trong lúc nói chuyện, Đầu Trọc lại đột nhiên kêu thảm một tiếng, hai tay che phần cổ, chỉ thấy máu tươi lại chảy ra từ chỗ sợi dây đen trên cổ hắn.

“CMN, không phải ngủ mới có thể chặt đầu sao?” Đầu Trọc che cái cổ đau đến bỏng rát, cực kỳ hoảng sợ mà kêu lên thảm thiết.

Hết chương 3141.

Chương 3142. Thần miếu Chặt Đầu.

Mắt thấy sợi dây đen trên cổ Đầu Trọc càng ngày càng đỏ, giống như bị máu tươi thấm đẫm, vô cùng đáng sợ, đến cả làn da cũng bị kéo căng, dường như có thể đứt gấy bất cứ lúc nào.

Mặc dù Đầu Trọc hợp thể cùng Tịch Tà Tê, thế nhưng dường như lại không có tác dụng gì, hoàn toàn không cách nào ngăn cản máu tươi chảy ra được.

“Chẳng lẽ thật là lực lượng của thần linh?” Hàn Sâm âm thầm nhíu mày.

Tịch Tà Tê có tinh lọc vạn tà. Chủng gen bình thường chắc chắn không thể khiến cho nó không có chút tác dụng nào, nếu nói đó là thần linh chỉ lực, thì tương đối hợp lý.

Tịch Tà Tê chỉ có thể trừ tà, lại không thể trừ thần.

Thế nhưng bọn họ cùng nhau đi tới đây, mặc dù đào không ít địa mạch, nhưng không thấy thần linh nào, càng không nhìn thấy thần miếu.

Da thịt trên cổ Đầu Trọc càng kéo càng căng chặt, xem ra đã sắp đến cực hạn, giống như một giây sau sẽ nứt ra. Máu tươi rỉ ra đã nhuộm đỏ cổ và bàn tay của hắn. Nét mặt của hắn trông hết sức đau đớn.

Lý Băng Ngữ sử dụng mấy loại kỹ năng gen hợp thể, đều không có hiệu quả gì với Dây Chặt Đầu.

Hàn Sâm khế nhíu mày, triệu hồi ra Huyết Mị Linh hợp thể, một tay đặt trên cổ Đầu Trọc, để lực lượng của Huyết Mị Linh xuyên qua bên trong Dây Chặt Đầu, muốn ngăn cản lực lượng trong đó lan tràn.

Thế nhưng kết quả vẫn vô dụng như cũ, lực lượng của Huyết Mị Linh cũng không ngăn cản được Dây Chặt Đầu xé rách da.

Nhưng vào lúc này, Dây Chặt Đầu trên cổ Lý Băng Ngữ cũng bắt đầu chảy ra máu tươi, sắc mặt Lý Băng Ngữ khó coi. Nàng lập tức triệu hồi ra mấy loại chủng gen, muốn ngăn cản sức mạnh đáng sợ đó lan tràn trên người nàng, thế nhưng căn bản là vô dụng.

"Lão Hàn, ta sắp không được rồi. Nếu ngươi may mắn không chết, thì đi Trúc thành báo tin cho cha ta, nói kiếp sau ta còn làm con của hắn, để hắn nhanh tìm một bà nương sinh thêm một đứa, để ta mau mau đầu thai." Đầu Trọc che cổ, khó khăn nói, âm thanh hắn khàn khàn giống như bị người ta bóp cổ, sắp không thở nổi.

"Có ta ở đây, không ai có thể lấy mạng của ngươi." Thần quang trong mắt Hàn Sâm nở rộ, đồng thời lực lượng của Huyền Hoàng Kinh vận chuyển, đưa tay đặt trên cổ Đầu Trọc.

Nói cũng kỳ quái, sau khi lực lượng của Huyền Hoàng Kinh dính trên cổ Đầu Trọc, tựa như lau bảng đen, lại xoá đi một đoạn dây đen trên cổ Đầu Trọc.

Hàn Sâm thấy thế, bàn tay thuận thế bôi một vòng trên cổ Đầu Trọc, Dây Chặt Đầu kia hoàn toàn bị xóa đi, không để lại một chút vết tích nào nữa.

Hàn Sâm vốn dự định nếu Huyền Hoàng Kinh không có tác dụng, thì trực tiếp xé rách áp chế của quy tắc thế giới, xem rốt cuộc là thứ gì đang quấy phá.

Nếu Huyền Hoàng Kinh có tác dụng, thì không cần phiền phức như vậy nữa.

Sợi dây đen trên cổ Đầu Trọc vừa biến mất, cả người hắn lập tức thả lỏng, giống như vừa được người cứu từ trên sợi dây thắt cổ, ngồi dưới đất, thở hồng hộc.

Dây Chặt Đầu trên cổ Lý Băng Ngữ cũng đã máu me đầm đìa, nàng đã bất chấp có bại lộ hay không, sử dụng mấy loại bí thuật của Vô Vi Đạo cung, kết quả vẫn không thể có tác dụng. Dây Chặt Đầu kia thật giống như một lưỡi đao vô hình, càng thu càng chặt trên cổ của nàng, khiến vết máu trên

cái cổ trắng ngọc như tuyết của nàng càng ngày càng đậm, cũng làm cho Lý Băng Ngữ sinh lòng tuyệt vọng.

Hàn Sâm đi đến trước mặt nàng, đặt tay trên cổ của nàng, Lý Băng Ngữ lập tức cảm thấy cổ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Bàn tay Hàn Sâm vuốt qua cổ của nàng một vòng, Lý Băng Ngữ hoàn toàn được giải phóng. Mặc dù nàng không phải không chịu nổi như Đầu Trọc, nhưng cũng có loại cảm giác trở về từ cõi chết, chỉ nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt kỳ quái.

Lực lượng mà đến cả bí thuật của Vô Vi Đạo cung cũng không phá được, Hàn Sâm lại tiện tay loại bỏ. Bậc năng lực quả thực kinh thế hãi tục.

Lý Băng Ngữ và Hàn Sâm chung đụng càng lâu, lại càng cảm thấy người này sâu không lường được, gần như không cách nào dùng lẽ thường để cân nhắc.

Sợi dây đen trên cổ Bảo Nhi không phát tác, nhưng Hàn Sâm vẫn xoá nó đi, nhưng để lại sợi dây đen trên cổ mình mà không xoá đi.

Hiện tại, hắn đã biết đại khái, thật ra Dây Chặt Đầu này chỉ là một loại ký hiệu, hay nói cách khác là đánh dấu. Bản thân Dây Chặt Đầu không có lực lượng mạnh mẽ, nhưng lực lượng kinh khủng kia chỉ có thể thông qua Dây Chặt Đầu mới phát huy được tác dụng.

Hắn để lại Dây Chặt Đầu, vì muốn thử xem một chút, lực lượng kia rốt cuộc bắt nguồn từ nơi nào.

Một lát sau, Hàn Sâm chỉ cảm thấy cổ căng một chút, giống như có một sợi tơ nhỏ cực kỳ cứng cỏi đang siết trên cổ hắn, mà còn càng siết càng chặt, như muốn cắt đứt cổ của hắn.

Hàn Sâm dùng tay sờ cổ của mình, không sờ được sợi tơ gì, chỉ có thể cảm giác được làn da chỗ Dây Chặt Đầu trở nên căng cứng.

“Lão Hàn, ngươi đang làm gì? Sao không xoá Dây Chặt Đầu trên cổ mình đi?” Đầu Trọc hỏi.

“Cho dù là ai, đã dám gây chuyện với ta, không trả giá thì đi thế nào được.” Hàn Sâm lạnh lùng nói, vẫn không muốn xóa Dây Chặt Đầu đi.

Lực lượng tuôn ra từ bên trong Dây Chặt Đầu càng ngày càng kinh khủng, nhưng đối với cường độ thân thể của Hàn Sâm, chút lực lượng này còn chưa đủ làm hắn bị thương.

Mặc dù lực lượng kinh khủng kia vẫn đang không ngừng tăng mạnh, nhưng từ đầu đến cuối lại không thể khiến cổ Hàn Sâm xuất hiện hiện tượng rướm máu, chỉ có chỗ sợi dây đen kia lõm xuống dưới một chút, như có một dây thừng vô hình ghìm cổ Hàn Sâm.

Thời gian không ngừng trôi qua trong khi Hàn Sâm giằng co với Dây Chặt Đầu. Đầu Trọc nhìn mà nuốt nước miếng. Thế nhưng từ đầu đến cuối cổ Hàn Sâm lại không xuất hiện hiện tượng rướm máu, trái lại nước sông bên trong con sông lớn kia nổi lên từng đợt gợn sóng, mà dao động càng ngày càng kịch kiệt hơn.

Về sau, rộng lớn trên mặt sông, nhấc lên thao thiên cự lãng, thậm chí so trên biển lớn sóng biển còn muốn hung mãnh bành trướng.

Lý Băng Ngữ và Đầu Trọc đều nhìn chằm chằm mặt sông với vẻ mặt nghiêm túc. Bọn họ có thể cảm giác được, có một luồng khí tức kinh khủng đang khuếch tán trên mặt sông, như có đồ vật gì nổi lên từ dưới đáy nước.

Soạt!

Ngói đá màu xanh vọt ra khỏi mặt nước, lộ ra một cái nóc phòng, sau đó là nóc nhà trải ngói xanh. Ngay sau đó, một tòa miếu cổ tàn tạ dần dần nổi lên từ trong nước.

Đầu Trọc thấy rõ ràng trên hoành phi ở cửa tòa miếu cổ kia có khắc chữ viết, lập tức kêu lên sợ hãi: “Thần miếu Chặt Đầu… Thật là Thần miếu Chặt Đầu… Thần miếu Chặt Đầu khiến Điền đại phu tử và một đám đệ tử chết oan chết uổng năm đó lại ở đây…”

Thần miếu cổ xưa, tự nhiên thậm chí đã tàn tạ đến không còn hình dáng. Đó chỉ là một tòa miếu hoang trong mắt người bình thường, thế nhưng dưới

mắt Khổng Tước Vương của Hàn Sâm, lại có thể nhìn thấy ánh hào quang màu tím đen bốc lên phía trên tòa thần miếu, giống như bị lực lượng của ác ma bao phủ.

Hàn Sâm có thể rõ ràng cảm giác được, trong miếu cổ kia, có một sinh vật vô cùng kinh khủng đang nhìn hắn chăm chú, nhưng khí tức của sinh vật kia lại rất kỳ quái. Hàn Sâm cũng không thể xác định, nó rốt cuộc có phải thần linh hoặc một loại chủng gen nào đó hay không.

Sau khi thần miếu hoàn toàn nổi lên từ trong nước sông, đám người Hàn Sâm có thể nhìn thấy cảnh tượng trong miếu cổ.

Cổng lớn của miếu cổ chỉ còn lại một nửa, đang mở một nửa, căn bản không có cách ngăn trở tầm mắt của đám Hàn Sâm. Ánh mắt của bọn họ có thể nhìn thấy rõ thần đàn trong miếu cổ.

Thế nhưng phía trên thần đàn lại không có tượng thần, mà có một đài chém đầu tràn ngập mùi máu tanh.

Hết chương 3142.

Chương 3143. Thân miếu kỳ dị.

Đài chém đầu là một loại hình cụ tử hình. Tại quốc gia nào đó thời đại viễn cổ, đài chém đầu là phương thức tử hình hợp pháp duy nhất, còn có một vị hoàng hậu trứ danh đã từng bị đẩy lên đài chém đầu xử tử hình.

Đài chém đầu thoạt nhìn như là khung cửa có một cánh, dưới có đài kê đầu, trên có lưỡi đao nặng hình thức cửa cống. Kéo lưỡi đao nặng đến cuối cùng, đặt đầu phạm nhân trên đài kê đầu, sau đó chặt đứt dây thừng buộc nặng lưỡi đao, lưỡi đao nặng như cánh cửa nhỏ kia sẽ thuận thế rơi xuống, cổ cứng rắn hơn nữa cũng bị trực tiếp chặt đứt.

Mà một tòa đài chém đầu này cao hơn bốn mét, bộ phận khung chặt đầu được chế tạo từ gỗ màu đồng cổ, đài kê đầu và lưỡi đao nặng đều bằng màu

đen kim loại.

Bộ phận khung chặt đầu thoạt nhìn có vết máu loang lổ, không biết đã nhiễm bao nhiêu máu tươi, chặt bao nhiêu đầu người.

Toàn bộ đài chém đầu tràn ngập khí tức ác quỷ kinh khủng, giống như có vô số oán linh quay xung quanh đó, đang gầm thét kêu rên thảm thiết, hoàn toàn không tới gần thần miếu, lại như có vô số lệ quỷ muốn kéo bọn họ đi lên đài chém đầu.

Hàn Sâm đang đánh giá đài chém đầu, đã thấy Đầu Trọc đứng bên cạnh, lại hơi giật mình đi đến đài chém đầu bên trong thần miếu, cả người giống như con rối không có hồn phách, đến cả tư thế đi đường cũng rất máy móc.

“Đầu Trọc.” Hàn Sâm hạ giọng gào thét, lập tức đánh thức Đầu Trọc chạy tới bên bờ sông. Đầu Trọc phát hiện mình lại đứng trong sông, nước đã ngập đến bắp chân, bị doạ đến vội vàng chạy về.

“Vật kia thật tà khí, ta nhìn đài chém đầu, cảm giác mình rất mong muốn đi tới đó luồn đầu vào, sau đó liền mơ hồ…” Đầu Trọc sợ hãi nói.

“Không có việc gì, ta muốn xem, nó rốt cuộc là cái thứ gì.” Hàn Sâm nói rồi đi về hướng thần miếu.

Hắn có thể cảm giác được, tòa thần miếu này và đài chém đầu đều vô cùng kỳ dị, rất khác biệt với thần linh bình thường.

Hàn Sâm đã tiến vào không ít thần miếu, càng từng gặp nhiều thần linh, thế nhưng cho dù là Thần Tử Yêu Liên, Đế Tuấn hay vị trong Thần điện Gen kia, cảm nhận bọn họ đem đến cho Hàn Sâm đều có loại cảm giác như bị quy tắc trói buộc.

Dù bọn họ có mạnh, ngang ngược đến đâu, đều sẽ làm việc theo quy tắc, mà cảm giác một vị thần Chặt Đầu này cho Hàn Sâm lại có một loại ngang ngược và tà khí không chút kiêng dè, hoàn toàn không giống thần linh bình thường.

Bảo Nhi ngồi trên bờ vai Hàn Sâm, ôm con tiểu Phi ngư kia trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng hiếm có.

Khi Hàn Sâm bước vào miếu cổ tàn tạ, mới nhìn thấy phía sau đài chém đầu kia vẫn còn có đồ vật.

Dây thừng buộc lưỡi đao nặng lên đài chém đầu vẫn kéo dài đến phía sau, dây thừng kia không được chốt trên thứ gì, mà bị một bàn tay lôi kéo.

Bàn tay kia không phải là bàn tay loài người, mà thuộc về một bức tượng gỗ. Đó là một con rối cổ xưa, thoạt nhìn là một vị người phụ nữ mặc trang phục cung đình hoa lệ, còn đội một cái vương miện trên đỉnh đầu.

Nhưng bởi vì con rối quá cũ kỹ, rất nhiều nơi đều đã mất màu sắc, lại bị nhiễm rất nhiều máu đen, trông vô cùng cũ nát, kỳ dị.

Khi Hàn Sâm đang đánh giá con rối kia, con rối vốn đang nhắm mắt lại lập tức mở ra, một đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, cái miệng gỗ có thể hoạt động còn phát ra tiếng cười quái dị.

“Ngươi đến rồi? Ta chờ ngươi rất lâu.” Âm thanh kia phập phù, quỷ quái, mang theo một loại thanh âm rung động khiến người ta cảm thấy ê răng. Âm thanh kia như đến từ chỗ sâu trong Địa Ngục.

“Ngươi biết ta sao?” Hàn Sâm nhìn con rối kia, hỏi.

Thần linh bình thường không có khả năng không nhận ra hắn, tòa thần miếu này lại tràn ngập kỳ dị, khiến Hàn Sâm rất hoài nghi, đây rốt cuộc có phải thần miếu chân chính hay không.

“Đương nhiên là biết, ta đã chờ đợi ngươi hàng tỷ năm tháng, ngươi cuối cùng cũng đến rồi… Tới đây đi… Đến chỗ ta… Cùng ta làm thần Vĩnh sinh… Đời đời kiếp kiếp không còn tách rời…” Con rối phát ra tiếng cười khiến người ta sợ hãi.

Mà theo tiếng cười của nàng, thân thể con rối lại động lên, từng chút một lôi kéo dây gai bị máu đen thẩm thấu nhuộm thành màu đen, kéo lưỡi đao nặng lên từng chút một.

Theo nặng lưỡi đao dâng lên từ trên đầu đài, ánh hào quang màu tím đen trên toàn bộ đài chém đầu cũng bùng nổ theo đó, phảng phất có ngàn vạn ác linh đang gầm thét, rên rỉ, toàn bộ thần miếu Chặt Đầu đều bị diễm khí tím đen kinh khủng bao trùm.

Mỗi khi lưỡi đao nặng lên cao hơn một chút, hào quang màu tím đen kinh khủng quang kia lại mạnh hơn một chút. Theo ánh hào quang màu tím đen kia bốc lên, trong đó dường như có vô số ác linh gâm thét đánh tới Hàn Sâm.

"Mạn Thiên Phi Vũ." Kim quang trên thân Hàn Sâm bùng lên, Khổng Tước vũ hình thành vòng ánh sáng màu vàng, rồi hóa thành mưa tên đầy trời đâm về hướng những ác linh kia.

Thế nhưng một giây sau, Hàn Sâm kinh ngạc phát hiện, Mạn Thiên Phi Vũ được ngưng tụ từ Khổng Tước vũ lại căn bản không có cách khiến những ác linh kia bị thương, trực tiếp xuyên qua thân thể của chúng nó.

Khổng Tước vũ như mưa to đụng vào phía trên đài chém đầu, từng nhánh vỡ vụn thành kim quang, không thể dao động đài chém đầu kinh khủng kia chút nào.

"Vô dụng thôi. Ta là thần, lực lượng của người phàm dù mạnh đến đâu, cũng không thể đối kháng với lực lượng của thần. Người phàm chẳng qua là một trò cười hèn mọn mà thôi, thần phục ta, ngươi sẽ có lực lượng của thần, vĩnh sinh bất tử giống như thần, khinh miệt hết thảy sinh linh thế gian…" Âm thanh càn rỡ the thé của con rối kia không ngừng quanh quẩn bên trong miếu cổ, kèm theo tiếng kim loại ma sát nặng phát ra khi lưỡi đao bị kéo, khiến hết thảy có vẻ càng kỳ dị, kinh khủng.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, lực lượng của Kim Sí Khổng Tước Vương lại vô dụng với đài chém đầu. Vậy thì chỉ có thể nói rõ một điều, tòa miếu cổ này là thần miếu chân chính, đài chém đầu và con rối cũng chắn hẳn là thần linh chân chính.

Trước kia, khi Hàn Sâm ở đại vũ trụ gen, đã nhìn thấy loại tình huống này nhiều lắm. Lực lượng của người bình thường không hề có tác dụng với thần linh, nhất định phải có lực lượng đặc thù mới có thể làm thần bị thương.

Nếu không phải Tần Tu hoặc nói là Giới Vương thần đánh xuyên vách ngăn không gian, khiến Thần điện Gen hiện ra trên đời, người có thể làm thần linh bị thương sẽ càng ít.

Tại đại vũ trụ đế quốc hiển nhiên cũng là như thế, đến cả Kim Sí Khổng Tước Vương cấp Thần biến dị cũng không đánh đài chém đầu và con rối bị thương được, không biết cần loại lực lượng nào mới có thể làm bọn chúng bị thương.

Khi Hàn Sâm suy tư, ánh sáng tím đen đã buông xuống trên người hắn, giống như bị vô số ác linh bao bọc, lôi kéo, Hàn Sâm lại không khống chế nổi thân thể của mình, đi về hướng đài chém đầu từng bước một.

"Tới đi… Chặt đầu đi… Cùng ta thành tựu thần thể bất lão bất tử…" Con rối lôi kéo dây thừng từng một chút, phát ra tiếng cười the thé bi thảm, quái lạ.

Hàn Sâm vận chuyển Huyền Hoàng Kinh đánh về phía những ác linh kia. Mặc dù có thể đánh một số ác linh tan thành mây khói, thế nhưng lại có càng nhiều ác linh bắt đầu quấn lấy, như vô cùng vô tận.

Ngay cả Lý Băng Ngữ và Đầu Trọc đứng trên bờ sông cách xa cũng bị ảnh hưởng. Lý Băng Ngữ còn có thể giấy dụa một chút, Đầu Trọc lại hai mắt mê ly đi về hướng miếu cổ.

Hàn Sâm đang chuẩn bị muốn phá vỡ sự áp chế của quy tắc thế giới này, biểu hiện lực lượng của mình phá hủy đài chém đầu, lại đột nhiên nhìn thấy con tiểu phi ngư bay lên từ trong lòng Bảo Nhi, miệng phun ra rực ngọn lửa màu trắng.

Hết chương 3143.

Chương 3144. Hội Thần Loạn.

Sau khi ngọn lửa trắng lóa dính đến ác linh tím đen, giống như gặp được xăng, lập tức đốt toàn bộ thần miếu thành một biển lửa.

Lực lượng nắm kéo đám Hàn Sâm và Đầu Trọc cũng biến mất theo, làm bọn họ khôi phục sức khống chế với bản thân.

Đầu Trọc há to miệng nhìn tiểu phi ngư phun ra lửa đối kháng với đài chém đầu, kinh ngạc đến mức thật lâu không khép miệng lại được. Ngọn lửa kinh khủng kia lại có thể đối kháng với thần linh, mà lại không hề rơi xuống thế yếu chút nào, đặt toàn bộ thần miếu cổ xưa trong một biển lửa. Chỉ có thần đàn, bởi vì có đài chém đầu tồn tại trên đó, nên không bị bốc cháy.

Ánh sáng màu tím đen và ác linh bên trên phát ra đài chém đầu, nhưng cũng ngọn lửa bị phi ngư phun ra ngăn chặn lại.

Đầu Trọc nghĩ đến lúc trước mình còn muốn xé bụng phi ngư ra, những lời nói với phi ngư kia, trong lòng không khỏi rung động điên cuồng, may mắn mình nhặt về mấy cái mạng.

Lý Băng Ngữ càng lộ vẻ mặt kinh hãi. Mặc dù nàng cảm thấy kia tiểu nhi ngư hơi kỳ quái, có lẽ không phải là chủng gen cấp thấp phổ thông, lại không ngờ tới nó kinh khủng như vậy, có thể chống lại lực lượng của thần linh.

Chủng gen có thể có được loại năng lực này, thì chỉ có một khả năng, chứng minh trước kia chủng gen này đã từng hấp thu huyết mạch thần linh, đã trở thành chủng gen cấp Thần Linh.

Hàn Sâm cũng ngạc nhiên vui mừng, xem ra sau khi chủng gen hấp †hu huyết mạch thần linh, sẽ có được lực lượng chống lại thần linh.

Sau này hắn chỉ cần sử dụng Đúc Thần Đình tiến hóa ra chủng gen cấp thần linh, thì không cần phá vỡ quy tắc thế giới, cũng có thể đánh một trận với thần linh.

Hiện tại Hàn Sâm càng thêm hi vọng, Huyết Thần Long mau mau tiến hóa hoàn toàn, sau đó để nó hấp thu Huyết Long thần mạch, không biết đến lúc đó Huyết Thần Long sẽ mạnh đến mức nào.

“Chủng gen cấp Thần Linh mạnh mẽ như thế mà lại khuất phục nhân loại, sao có thể có chuyện này?” Con rối cũng hơi kinh ngạc mà nhìn chằm chằm vào phi ngư, hiển nhiên trong lòng cũng rung động.

“Hiện tại có thể nói cho ta, ngươi rốt cuộc có lai lịch gì rồi chứ?” Hàn Sâm nhìn con rối, lạnh giọng nói.

Đài chém đầu và con rối đầu có vẻ kỳ quặc, tuyệt đối không phải thần linh bình thường đơn giản.

Con rối lại nở nụ cười: “Ngươi đắc ý quá sớm, chủng gen thần linh này của ngươi quả thực rất mạnh. Nếu ta không nhìn lầm, bản thân nó chắc hẳn là chủng gen tuyệt thế, sau đó lại hấp thu huyết mạch thần linh cấp Hủy Diệt, có thể nói là một trong những tồn tại mạnh nhất trong vũ trụ, chỉ tiếc…”

“Đáng tiếc cái gì?” Hàn Sâm không thay đổi sắc mặt mà hỏi.

“Chỉ tiếc nó không có thần miếu làm chỗ dựa, cuối cùng chỉ có thể coi là dã thần không ra gì mà thôi.” Con rối nói, đột nhiên kéo dây thừng, lưỡi đao nặng lập tức bị kéo đến đỉnh cao nhất, dây thừng kéo căng thẳng tắp.

Trong tích tắc, bên trên toàn bộ đài chém đầu lại bùng nổ ra ánh hào quang tím đen vô cùng kinh khủng, như núi lửa phun trào, đối kháng với ngọn lửa của tiểu phi ngư.

Một giây sau, con rối buông lỏng bàn tay, mặc cho dây thừng trượt đi, lưỡi đao nặng điên cuồng chém xuống, hung hăng đụng vào bên trong đài chém đầu.

Ầm!

Toàn bộ đài chém đầu đều nổ tung theo đó, tựa như Địa Ngục bị chém ra một đạo cánh cửa lớn, vô số ác linh kinh khủng phun ra ngoài. Trong chốc lát, ánh hào quang màu tím đen kinh khủng đã quét ngang hết thảy.

Tiểu phi ngư chắn trước mặt bọn người Hàn Sâm, trong chốc lát thân thể đã phồng lên thành quả bóng da tròn vo, sau đó phun ra lượng lớn ngọn lửa trắng lóa, đối kháng với lực lượng kinh khủng sinh ra từ đài chém đầu tự hủy.

Phi ngư phun ra máu tươi, mình đầy thương tích, ngã về.

Bảo Nhi đón lấy tiểu phi ngư vết thương chằằng chịt, tinh thần uể oải, vẻ phẫn nộ tràn đầy khắp khuôn mặt, đôi mắt to lóe ra sát ý hiếm thấy.

Con rối lại cười càng càn rỡ: “Ta đã nói rồi, dù nó có mạnh đến đâu, từ đầu đến cuối đều là dã thần không ra gì. So với Chân Thần như ta vậy, có khoảng cách không cách nào vượt qua được.”

Trong tiếng cười bén nhọn của con rối, đài chém đầu vốn đã tự hủy kia lại ngưng tụ, thành hình trên thần đàn lần nữa, không khác đài chém đầu lúc trước chút nào, đến cả khí tức mạnh mẽ kia cũng không thay đổi chút nào.

Lực lượng của đài chém đầu và tiểu phi ngư gần như khó phân trên dưới, thậm chí nó còn yếu hơn tiểu phi ngư một ít, nhưng nó lại được thần miếu che chở, có thể sống lại không hạn chế trên thần đàn.

Cho nên đài chém đầu có thể không chút kiêng dè mà ngọc nát đá tan cùng tiểu phi ngư, cho dù tự tổn hại một trăm, giết mười kẻ địch cũng không quan trọng, thế nhưng tiểu phi ngư lại khó mà khôi phục giống nó được.

Sát cơ trong mắt cũng hiện lên Hàn Sâm, hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm con rối, nói: “Thứ ngươi dựa vào chính là năng lực bất tử bất diệt mà thần miếu ban cho sao?”

“Phải thì thế nào? Đây là đặc quyền của thần, cũng là sự khác biệt giữa tiên phàm có.” Con rối lôi kéo dây thừng trong tay, kéo lên lưỡi đao nặng trên

đài chém đầu từng chút một lần nữa. Ánh mắt nó tham lam nhìn chằm chằm tiểu phi ngư: “Chủng gen thần linh như thế, nếu có thể hấp thu nó làm việc cho ta, cho dù xung kích cấp Trọng Khải chí cao vô thượng cũng chưa chắc không có khả năng. Đây là vận thế mà trên trời cho ta.”

“Hàn Sâm mau lui lại, ta biết đó là vật gì, nó không phải thần linh, mà là thành viên của hội Thần Loạn.” Lý Băng Ngữ đột nhiên kêu lên với vẻ mặt kinh hãi.

Con rối tiếng cười càng đắc ý: “Không ngờ tới lại còn có con người nhớ tới sự tồn tại của hội Thần Loạn chúng ta, thật sự là càng ngày càng thú vị”

“Hội Thần Loạn là cái gì?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Lý Băng Ngữ nói bằng âm thanh run rẩy: “Đó là một tổ chức hình thành †ừ sinh vật siêu phàm. Mỗi một sinh vật trong hội Thần Loạn đều có thể chống lại thần linh, bọn chúng không phải thần linh, lại có được năng lực mà đến cả thần linh cũng run rẩy vì đó. Trong truyền thuyết, vào thời đại Thái Cổ, hội Thần Loạn đã từng tàn sát bừa bãi khắp vũ trụ, đánh chư thiên thần linh vẫn lạc, suýt nữa hủy diệt đại vũ trụ…”

Con rối cười quái dị cắt ngang Lý Băng Ngữ: “Ngươi hiểu cái gì, những thần linh kia mới là căn nguyên tội ác của thế giới này. Thế giới vốn nên hỗn loạn, mà những thần linh kia ép buộc khống chế trật tự của đại vũ trụ. Bản thân chuyện này là khinh nhờn đại vũ trụ, chúng ta chỉ làm đại vũ trụ trở về khởi điểm mà thôi.”

“Nói như vậy, ngươi không phải là thần linh?” Hiện tại Hàn Sâm hơi minh bạch, vì sao hắn sẽ cảm giác đài chém đầu và con rối hơi khác biệt với thần linh.

“Không, ta đương nhiên là thần linh, chẳng qua là thần linh chân chính, mà không phải những thần linh phế vật tự cho mình là đúng kia.” Con rối đột nhiên ngừng tiếng cười, nghiêm nghị nói: “Chính thức giới thiệu, †hần danh của ta là Hoàng Hậu Chặt Đầu, khống chế các loại hình pháp tử hình trong vũ trụ, các ngươi cũng có thể xưng ta là thần Tử Hình.”

“Thật là đáng tiếc, con tiểu phi ngư kia vốn có cơ hội gia nhập hội Thần Loạn chúng ta, thành một thành viên Chân Thần. Đáng tiếc nó vẫn cứ muốn là kẻ địch với bổn hoàng hậu, vậy thì chỉ có thể đưa các ngươi cùng lên đường.” Hoàng Hậu Chặt Đầu vừa nói, vừa kéo mạnh dây thừng, lại kéo lưỡi đao nặng chặt đầu lên đến đỉnh cao nhất.

Ầm!

Lưỡi đao nặng rơi xuống lần nữa. Toàn bộ đài chém đầu bùng nổ ánh sáng màu tím đen kinh khủng khôn cùng. Vô số ác linh phun ra ngoài như tận thế.

“Rất lâu đã không chém giết thần linh rồi” Hàn Sâm đối mặt với ánh sáng màu tím đen kinh khủng xung kích như biển gầm, thân hình lại không muốn lui lại chút nào. Màu sắc trắng lóa nhanh chóng lan tràn trên người hắn. Trong chốc lát, toàn thân hắn đã dâng lên màu trắng lóa, tóc dài rủ xuống đến gót chân, con ngươi cũng biến thành màu trắng lóa.

Hết chương 3144.

Chương 3145. Thần cơ Hủy Diệt.

Thể Thần Linh siêu cấp mở ra, lực lượng kinh khủng lập tức xé nát sự áp chế của quy tắc thế giới, khiến cả người Hàn Sâm như một vị thần, tản ra ánh hào quang huy hoàng.

“Làm sao có thể… Loại khí tức kia chẳng lẽ là…” Trên cái mặt gỗ củaHoàng Hậu Chặt Đầu lộ ra vẻ kinh hãi.

Hàn Sâm không có thời gian nghe nó nói nhảm. Thời gian hắn có thể phá vỡ sự áp chế của quy tắc thế giới có hạn. Không phải tình trạng nguy cấp, hắn căn bản sẽ không sử dụng loại lực lượng này. Nếu đã sử dụng, thì nhất định phải mau chóng kết thúc trận chiến đấu, nếu không lực lượng tiêu hao quá trầm trọng, gặp lại kẻ địch thì sẽ vô cùng gay go.

Thân thể Hàn Sâm trực tiếp xuyên qua từ lực lượng tự bạo kinh khủng của đài chém đầu, không bị ảnh hưởng bởi lực lượng mang tính bùng nổ chút nào, phảng phất những ánh sáng màu tím đen và ác linh dâng trào kia đều là hư vô.

Trong chốc lát, Hàn Sâm đã đến trước mặt con rối, đặt một tay trên đỉnh đầu con rối.

Oành!

Cả cái đầu của con rối trực tiếp bị một chưởng của Hàn Sâm đập nát, kèm theo thân thể cũng cùng sụp đổ, hóa thành bụi bặm.

Lực lượng của Thể Thần Linh siêu cấp mạnh đến mức mà cả thần linh cấp Hủy Diệt cũng khó có thể chống lại, bị trực tiếp phá hủy.

Lý Băng Ngữ và Đầu Trọc chỉ thấy trong vụ nổ lớn theo hình thức tự hủy của đài chém đầu, trên thân Hàn Sâm toả ra ánh hào quang huy hoàng. Hắn lại đi ngược dòng nước, không nhìn lực lượng kinh khủng kia, trực tiếp đập nát con rối bằng một chưởng.

Cho dù Lý Băng Ngữ đã sớm đánh giá Hàn Sâm rất cao, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, Hàn Sâm lại có thể giết chết thành viên của hội Thần Loạn.

Mặc dù thành viên của hội Thần Loạn không phải thần linh chân chính, thế nhưng có lẽ bọn chúng còn đáng sợ hơn thần linh. Chúng nắm giữ lực lượng cấp bậc thần linh, lại có thần miếu có thể sống lại giống như thần linh, mà không giữ quy tắc giống như thần linh chân chính.

Tồn tại kinh khủng bố như vậy lại bị Hàn Sâm đánh nổ bằng một chưởng. Đây là sức mạnh đáng sợ dường nào.

“Xem ra có lẽ hắn có được huyết mạch thần linh cấp Hủy Diệt, nếu không hắn đã không có khả năng giết chết Hoàng Hậu Chặt Đầu” Lý Băng Ngữ nghĩ thầm trong lòng.

Thế nhưng Hoàng Hậu Chặt Đầu và đài chém đầu bị hủy diệt cũng không vì vậy mà biến mất hoàn toàn, lại ngưng tụ lần nữa trên thần đàn, nhanh chóng trở về lần nữa.

“Thật sự là lực lượng mạnh mẽ, xem ra ngươi cũng có được thần mạch cấp Hủy Diệt. Đáng tiếc dù lực lượng của ngươi có mạnh hơn nữa, cũng vô

dụng với bổn hoàng hậu… Hôm nay bổn hoàng hậu sẽ cắn nuốt ngươi và con tiểu phi ngư kia, xung kích cấp Trọng Khải chí cao…” Hoàng Hậu Chặt Đầu phát ra cười the thé quái dị, cánh tay đột nhiên dùng sức, kéo lưỡi đao chặt đầu nặng nề.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, không nói hai lời trực tiếp lui lại, trong chốc lát đã lui ra khỏi thần miếu.

“Hiện tại mới muốn chạy trốn, không cảm thấy muộn sao?” Hoàng Hậu Chặt Đầu cười lạnh, nói, ánh sáng màu tím đen trên thân nó phóng lên tận trời.

Hàn Sâm cũng không trốn xa, chỉ đứng trước cổng chính của thần miếu, nhìn Hoàng Hậu Chặt Đầu, nói: “Ai nói ta muốn trốn? Nếu tòa †hần miếu này khiến ngươi có được năng lực bất tử bất diệt, thì ta sẽ phá hủy tòa thần miếu này cùng ngươi.”

Hoàng Hậu Chặt Đầu như nghe thấy một chuyện cười lớn, cái đầu gỗ được điêu khắc mà thành cười đến cằm không ngừng run rẩy: “Ha ha, ngươi lại muốn phá hủy thần miếu, chẳng lẽ ngươi không biết thần miếu đều là tồn tại bất hủ sao? Huống chỉ đây là một tòa thần miếu cấp Hủy Diệt, cho dù thần linh cấp Trọng Khải đến cũng không thể hủy diệt nơi này.”

“Thật sao?” Hàn Sâm không có thời gian nói nhảm nhiều với nó, thể Thần Linh siêu cấp hoàn toàn bùng nổ, đồng thời hắn vận chuyển kỹ xảo mạnh nhất trong Động Huyền Kinh, Chích Thủ Già Thiên.

Hàn Sâm đánh một chưởng lên tấm hoành phi trước cổng thần miếu, toàn bộ thần miếu dường như cũng chấn động theo một chưởng này của hắn.

Đến khi Hoàng Hậu Chặt Đầu lấy lại tinh thần, Hàn Sâm đã hạ xuống trên thềm đá trước cửa thần miếu.

“Quả nhiên không được sao?” Đầu Trọc thở dài một tiếng, loại chuyện phá hủy thần miếu này, hắn gần như chưa từng nghe nói đến.

Hoàng Hậu Chặt Đầu phát hiện thần miếu dường như không có việc gì cả, đến cả cửa cũng không tổn hại chút nào, không khỏi cười càng càn rỡ hơn:

“Kẻ ngông cuồng, vô tri, sao ngươi có thể… làm gì… thần miếu… ”

Oành!

Vào lúc này, toàn bộ thần miếu lại sụp đổ, giống như phân giải, hóa thành điểm sáng bay lên đầy trời.

Thần trụ vỡ vụn, thần đàn sụp đổ, đến cả đài chém đầu kia cùng giải thể theo. Toàn bộ thần miếu đều đang nhanh chóng phân giải.

“Không… Không có khả năng… Ta là thần linh… bất tử… bất diệt… Hoàng Hậu Chặt Đầu hoảng sợ kêu to, thế nhưng lời còn chưa nói hết, thân thể đã cùng phân giải theo đó.

Chỉ trong chớp mắt, cả tòa thần miếu sụp đổ, thoáng chốc đã biến thành hư vô.

ĐinhI

Chỉ nghe một âm thanh thanh thúy vang lên, lại có một vật rơi ra từ trong thần miếu bị giải thể. Nó không bị lực lượng của Hàn Sâm phá hủy mà rơi vào trên mặt hồ.

“Chém giết chủng gen thần linh, Hoàng Hậu Chặt Đầu, phát hiện thần cơ cấp Hủy Diệt.”

Hàn Sâm đưa tay bắt lấy, đồ vật rơi ra ngoài từ trong thần miếu giải thể đã đến trong tay hắn. Đó là một hình lập phương được chế thành từ gỗ. Về độ lớn, nó không khác khối rubic bình thường cho lắm, chỉ không thể chuyển động, thoạt nhin rất cổ xưa. Bên trên được điêu khắc một vào hoa văn kỳ dị mà xưa cũ, hình điêu khắc trên một mặt trong đó chính là đài chém đầu và Hoàng Hậu Chặt Đầu.

Lý Băng Ngữ và Đầu Trọc ngơ ngác nhìn Hàn Sâm đứng trên mặt hồ, đại não đã không cách nào suy xét được nữa.

Hàn Sâm lại phá hủy một tòa thần miếu. Chuyện này làm cho bọn họ căn bản không thể tin tưởng được.

Trong lòng con người tại đại vũ trụ đế quốc, thần linh là chí cao vô thượng, thần miếu càng là tiêu chí của Thần quyền bất hủ, cho tới bây giờ chưa nghe nói đến, con người lại có thể phá hủy thần miếu.

Cho dù trong truyền thuyết, thần thoại, con người tối đa cũng chỉ có thể thay thế vị trí của thần linh, trấn thủ thần miếu, trở thành thần linh mới, lại chưa bao giờ có truyền thuyết thần miếu bị phá hủy.

Nhưng một cảnh bây giờ lại thật sự xuất hiện trước mắt bọn họ.

Hiện tại Lý Băng Ngữ chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, nàng vốn muốn mượn nhờ Hàn Sâm tiếp cận Thái tử Tân Bạch, cắt đứt huyết mạch truyền thừa của Hoàng tộc Tần quốc.

Nhưng bây giờ, nàng đột nhiên phát hiện, có lẽ người trước mặt này khả năng còn đáng sợ hơn cả quốc quân Tần quốc, càng có thể ảnh hưởng thế

cục của toàn bộ đại vũ trụ.

Sau khi Hàn Sâm phá hủy thần miếu, lập tức thu liễm lực lượng. Dù vậy, hắn vẫn cảm giác toàn thân không còn chút sức lực nào, giống như mệt lả.

Phá vỡ sự áp chế của quy tắc thế giới thực sự quá tiêu hao thể lực. Hiện tại nếu lại có một thần linh hoặc chủng gen thần linh ở loại đẳng cấp này tới, Hàn Sâm sẽ không còn năng lực để chống lại.

Hàn Sâm đang nghĩ đến trong lòng, lại đột nhiên thấy không gian bốn phía dao động, có khí tức thần linh kinh khủng đang lan tràn đến. Hắn lập tức gượng cười: "Thật sự là tốt không linh, xấu lại linh, hi vọng kẻ đến sẽ không phải đồng đội của Hoàng Hậu Chặt Đầu."

Khí tức mạnh mẽ kia, hiển nhiên không phải thần linh phổ thông có thể có được. Với tình huống thân thể của Hàn Sâm hiện tại, không có khả năng lại chiến đấu giống như vừa rồi.

Đầu Trọc phản ứng tương đối trễ, còn chưa phát hiện ra gì, thì Lý Băng Ngữ đã nhạy cảm cảm thấy sự thay đổi của không gian bốn phía, vẻ mặt hơi kinh nghỉ bất định.

Ầm ầm!

Không gian bốn phía chấn động, chỉ thấy một tòa thần miếu lại chui ra từ trong hư không, đang chậm rãi giáng lâm.

Chỉ nhìn khí thế rộng lớn và dao động lực lượng kinh khủng của tòa thần miếu kia, liền biết đó tuyệt đối không phải một tòa thần miếu phổ thông, mà rất có thể là một tòa thần miếu cấp Hủy Diệt.

Điều càng khiến cho Lý Băng Ngữ kinh hãi là nàng đã gặp mười hai toà †hần miếu của chính thần cấp Hủy Diệt, trong đó không có một tòa này, chứng minh tòa thần miếu này rất có thể là thần miếu mà thành viên hội Thần Loạn nắm giữ.

Hết chương 3145.

Chương 3146. Thân Tài giáng lâm.

Khi tòa thần miếu kia hoàn toàn nổi lên thời điểm, Hàn Sâm lại hơi giật mình.

Tòa thần miếu này thực sự trông quá quen mắt, chính là tòa miếu thần Tài mà hắn sử dụng Thiên Thần Quan tiến vào lúc trước.

Thế nhưng từ sau khi tiến vào đại vũ trụ đế quốc, Thiên Thần Quan cũng không thể sử dụng, Hàn Sâm không còn tiến vào trong miếu thần Tài nữa, đến cả nó ở nơi nào cũng không biết.

Bây giờ miếu thần Tài đột nhiên hiện thân, để Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ quái, không biết phải chăng trong miếu thần Tài có mới thần linh hay không.

Sau khi miếu thần Tài hoàn toàn nổi lên, Hàn Sâm lập tức cảm thấy Thiên Thần Quan bên trong hồn hải đang không ngừng rung động, dường như được tòa thần miếu kia triệu hoán.

Thiên Thần Quan vẫn luôn không có phản ứng rốt cuộc có phản ứng, Hàn Sâm lập tức vui mừng trong lòng, nhanh chân đi về hướng miếu thần Tài kia.

Lý Băng Ngữ và Đầu Trọc giật nảy mình, còn tưởng rằng Hàn Sâm phá hủy thần miếu nghiện rồi, muốn hủy nốt tòa miếu thần Tài này.

Toàn bộ miếu thần Tài đều bị sương mù bao phủ, sau khi Hàn Sâm tiến vào bên trong miếu, cánh cổng lập tức tự động đóng.

“Là ngươi à?” Hàn Sâm có này kinh ngạc nhìn kẻ tự xưng là thần ở †hần án trên cao kia. Lúc này, hắn đang ngồi trên thần án, tay cầm một cái ly uống rượu, vừa uống rượu vừa mỉm cười nhìn Hàn Sâm.

“Đã lâu không gặp, xem ra gần nhất ngươi sống rất không tồi.” Thần đặt chén rượu xuống, cười tủm tỉm nhìn Hàn Sâm nói.

“Tạm được.” Hàn Sâm nghe ra lời này của hắn không giống là lời thăm hỏi lắm.

Thần thở dài, nói: “Ngươi sống rất không tồi, thời gian qua ta lại sống rất khổ, mỗi lần đều phải chùi đít cho ngươi, ngươi nói có phải thời gian này ta sống rất phiền muộn hay không?”

“Việc này… hình như ta không gây ra chuyện gì mà?” Hàn Sâm dang ra hai tay, nói.

Mặc dù đối phương là thần linh chí cao vô thượng, thế nhưng không biết vì sao, mỗi lần Hàn Sâm ở cùng với hắn, đều rất thả lỏng.

Thần tức giận nói: “Ngươi làm vậy mà còn gọi là không gây ra chuyện gì? Tùy ý phá hỏng quy tắc thế giới, nếu đổi lại là những sinh vật khác, thì đã sớm bị chư thiên thần linh cùng nhau tấn công rồi. Ngươi cho rằng ngươi có thể an nguy không việc gì mà sống đến bây giờ, không có thần linh tới thu dọn ngươi, thật là bởi vì những thần linh kia sợ ngươi sao?”

“Chẳng lẽ ngươi đang giúp ta?” Hàn Sâm không dám nghĩ như vậy. Mặc dù thực lực của hắn mạnh, thế nhưng quy tắc thế giới này áp chế hắn quá gay gắt. Đối phó một, hai thần linh cấp Hủy Diệt còn được, lại nhiều hơn, thể lực của hắn căn bản không đủ để chống đỡ tiếp.

Ở trong thế giới này, lực lượng hắn tiêu hao rất khó được bổ sung. Đây là nguyên nhân căn bản mà hắn không cách nào chiến đấu trong thời gian dài.

Thần không trả lời, hỏi ngược lại: “Ngươi đã biết thần linh vì sao lại chia làm bốn đẳng cấp Phá Hoại, Tai Nạn, Hủy Diệt và Trọng Khải không?”

“Không biết.” Hàn Sâm thành thành thật thật lắc đầu.

“Đó là bởi vì thiên kiếp thần linh đánh xuống hình thành lực phá hoại mạnh, thậm chí là tai nạn mang tính thiên tai và hủy diệt, chính là vì trừng phạt cái đám phá hỏng quy tắc thế giới như các ngươi. Chỉ có như thế, mới có thể làm đại vũ trụ vận hành ổn định, không đến mức đi về hướng hủy diệt.” Thần nói.

“Vũ trụ thật sự có khả năng ngừng vận chuyển bởi vì cố ý phá hỏng sao?” Sau khi Hàn Sâm từng nghe nói về lý luận động cơ vĩnh cửu vũ †rụ của Nguyệt thần, luôn mang thái độ hoài nghi với điều này.

“Đương nhiên, bất cứ vật chất nào đều có tuổi thọ, chỉ là thời gian dài hay ngắn mà thôi. Đại vũ trụ cũng giống như vậy, cho dù đại vũ trụ vẫn vận chuyển bình thường, cũng sẽ có một ngày đi về hướng hủy diệt, huống chỉ mấy cái tên giống như ngươi vẫn đang phá hỏng, điều này sẽ dẫn đến đại vũ trụ càng nhanh đi hướng sự hủy diệt.”

Thần nhìn Hàn Sâm, lại tiếp tục nói: “Nếu ngươi lại tiếp tục làm như vậy, ngay cả ta cũng không thể không ra tay giết ngươi, để duy trì đại vũ trụ vận chuyển bình thường.”

Hàn Sâm cười khổ, nói: “Ta cũng không muốn làm vậy, thế nhưng ta gặp phải nguy hiểm, cũng không thể không làm gì, đứng ở đó chờ chết chứ?”

“Cho nên ta mang miếu thần Tài đến cho ngươi, sau này ngươi có thể sử dụng lực lượng của miếu thần Tài. Không cho phép ngươi lại phá hỏng quy tắc vũ trụ nữa, nếu không đừng trách ta không niệm tình xưa, đánh ngươi vào chỗ vạn kiếp bất phục.” Thần nói rất chân thành.

“Lực lượng của một miếu thần Tài đối kháng được hội Thần Loạn sao?” Hàn Sâm nhìn xem sắc mặt thần, hỏi dò.

Thần không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Hàn Sâm thật lâu, cho đến khi Hàn Sâm bị nhìn rất không được tự nhiên, mới mở miệng nói ra: “Ngươi có thể bởi vì chó cắn ngươi một ngụm, liền biến thành chó đi cắn chó sao?”

“Nếu nó dám cắn ta, ta không ngại biến thành chó cắn lại.” Hàn Sâm đáp.

Thần lập tức im lặng, thật lâu mới lên tiếng: “Ta mặc kệ ngươi nghĩ thế nào, dù sao không cho phép ngươi phá hỏng quy tắc vũ trụ nữa. Hiện †ại miếu thần Tài cho ngươi, sau này ngươi có thể mượn nhờ lực lượng của miếu thần Tài và chủng gen chiến đấu, chỉ cần vận dụng thoả đáng, cho dù gặp gỡ thành viên của hội Thần Loạn cũng chưa chắc không thể chiến một trận.”

“Cho ngươi thêm một lời nhắc nhở hữu nghị, giết chết những tên của hội Thần Loạn kia, ngươi có thể có được chỗ tốt không tưởng được. Hơn nữa, lực lượng của chủng gen sẽ trợ giúp rất nhiều ngươi.” Thần nói xong, căn bản không chờ Hàn Sâm hỏi lại gì, đã trực tiếp quay người, biến mất không thấy gì nữa, rõ ràng là không muốn dây dưa tiếp với Hàn Sâm.

“Nhớ đấy, không được phá hỏng quy tắc vũ trụ nữa. Nếu đại vũ trụ thật sự bị hủy diệt, có lẽ ngươi còn có cơ hội sống sót, nhưng người thân và bằng hữu của ngươi, thì tuyệt đối không ai có thể may mắn thoát khỏi tai nạn.” Âm thanh trôi nổi của Thần không ngừng quanh quẩn trong miếu thần Tài.

“Này, ta sử dụng miếu thần Tài thì có thể về đại vũ trụ gen sao?” Hàn Sâm lớn tiếng hỏi.

Thế nhưng không có ai trả lời hắn, không biết thần đã rời đi, hay căn bản không muốn trả lời hắn.

Hàn Sâm liên tục gọi vài tiếng đều không có ai trả lời, chỉ có thể bất đắc dĩ coi như thôi, sau đó thử kêu gọi Thiên Thần Quan ra.

Lần này Thiên Thần Quan quả nhiên đáp lại lời triệu hồi của hắn, xuất hiện trên đỉnh đầu hắn. Hàn Sâm lập tức sinh ra liên hệ kỳ dị với toàn bộ miếu thần Tài, trở thành thần Tài chân chính.

Đồng thời, tin tức kỳ dị cũng chảy vào trong óc Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm hiểu được rất nhiều chuyện trước kia hắn không biết.

Đương nhiên, những tin tức này đều liên quan tới thần miếu.

Tin tức trực tiếp nhất là Hàn Sâm biết liên quan tới quy tắc ban cho huyết mạch. Thì ra thần linh ban huyết mạch cho con người cũng có quy tắc nhất định. Nếu ban huyết mạch lung tung cho loài người, chẳng những vô ích với thần linh, trái lại còn có hại.

Cho tới bây giờ, Hàn Sâm mới biết được, trước đó hắn ép buộc Vũ Tiên cho Dương phu tử huyết mạch thần linh quả là quá làm khó người ta. Một khi không tốt, Vũ Tiên có thể chịu thiệt thòi lớn bởi vì ban huyết mạch cho Dương phu tử.

Ban cho loài người huyết mạch thần linh cũng có chỗ tốt với thần linh. Điều kiện tiên quyết là con người có được huyết mạch thần linh có thể mượn huyết mạch thần linh mà trưởng thành. Những con người kia càng mạnh, phản hồi đối với thần linh lại càng tốt, có thể làm lực lượng của thần linh trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu con người thu hoạch được huyết mạch thần linh vẫn lạc, thì thân linh liên quan sẽ bị tổn thương tới trình độ nhất định.

Cho nên đối với mỗi một thần linh, chọn lựa con người có tư chất tốt để ban cho huyết mạch cũng là vấn đề cần cân nhắc thận trọng. Đặc biệt, những quý tộc thần huyết thế tập kia càng liên quan hệ đến việc bản thân thần linh thăng cấp và tiêu vong.

Nói một cách đơn giản chính là phải chọn lựa một số con người có thiên phú có tiềm lực để ban cho huyết mạch thần linh, thông thường đều có thể kiếm bộn, không lỗ.

Hết chương 3146.

Chương 3147. Miếu thân Tài.

Tuyển chọn con người để ban cho huyết mạch tựa như đầu tư, chú trọng ánh mắt, đồng thời cũng cần tung lưới rộng, chỉ cần có thể có một, hai con người trưởng thành, sẽ có thể mang đến rất nhiều chỗ tốt.

Đáng tiếc hiện tại miếu thần Tài rơi vào loại địa phương này, con người có thể đến nơi đây vốn không nhiều. Sau này chỗ trống Hàn Sâm có thể chọn lựa rất nhỏ, chuyện này khiến Hàn Sâm rất phiền muộn.

Loại vật như thần miếu, nếu rơi vào nơi nào đó thì không cách nào di động nữa, giống như thần miếu của Vũ Tiên. Nơi đó gần như không có con người có thể đến, Vũ Tiên lại còn phải canh giữ ở đó như cũ, không có cách nào lựa chọn địa chỉ thần miếu lần nữa.

Hàn Sâm không rõ ràng vì sao vị thần đại nhân kia lại có thể di động miếu thần Tài, chính Hàn Sâm lại chắc chắn không thể di động.

Nhưng Hàn Sâm vẫn phát hiện chút chuyện thú vị từ trong những tin tức kia. Thì ra trong một tòa thần miếu, không phải chỉ cho phép có một vị Thần Linh tồn tại.

Thứ chân chính quyết định số lượng thần linh không phải thần miếu, mà là thần cơ trong thần miếu.

Bởi vì trong thần miếu nguyên thủy đều chỉ có một thần cơ, cho nên chỉ có thể chứa đựng một vị Thần Linh, nhưng nếu có được càng nhiều thần cơ, một tòa thần miếu có thể dung nạp rất nhiều thần linh bên trong. Thần miếu càng cao cấp hơn thì càng có thể dung nạp nhiều thần linh.

Thần miếu cấp Phá Hoại nhiều nhất chỉ có thể chứa đựng một vị chính thần cùng hai vị phó thần. Thần miếu cấp Tai Nạn có thể chứa đựng một vị chính thần và bốn vị phó thần. Thần miếu cấp Hủy Diệt có thể chứa đựng một vị chính thần và tám vị phó thần.

Tất cả thần miếu chỉ có thể có một vị chính thần, tất cả phó thần đều do chính thần thống ngự, nhưng phó thần cần chính thần tự đi tìm thần cơ, cho nên không nhiều thần miếu có được phó thần. Thông thường, phó thần đều đến từ một vài dã thần thăng cấp.

Nhưng có càng nhiều phó thần, thì thân miếu có Thần quyền càng mạnh.

Ví dụ như thần miếu của Hàn Sâm là miếu thần Tài, đặc quyền của hắn là vận tiền tài. Nếu có thể thu hoạch được một phó thần hệ Hỏa, thì thần miếu sẽ có thể có được đặc quyền hệ Hỏa.

Hơn nữa, phó thần cũng có thể bảo vệ cho thần miếu không bị lực lượng bên ngoài quấy nhiễu, cho dù Hàn Sâm không ở trong miếu, cũng không cần sợ hãi thần miếu bị người khác công chiếm.

Hàn Sâm thử lấy ra khối thần cơ của Hoàng Hậu Chặt Đầu, dung nhập nó vào bên trong miếu thần Tài của mình, chỉ thấy khối thần cơ kia lập tức tự

động bay về phía một bên Thiên Điện, hình thành một tòa thần đàn mới bên trong Thiên Điện.

Đồng thời, Hàn Sâm chỉ cảm thấy một luồng lực lượng kỳ dị tràn vào trong Thiên Thần Quan, lại khiến lực lượng của Thiên Thần Quan mạnh lên rất nhiều.

Toà đài chém đầu và Hoàng Hậu Chặt Đầu cũng xuất hiện trên thần đàn của Thiên Điện. Nhìn thấy Hàn Sâm tiến đến, Hoàng Hậu Chặt Đầu quỳ một gối trước Hàn Sâm: "Tiểu thần bái kiến đại nhân."

Hoàng Hậu Chặt Đầu do thần cơ đúc lại, không có ý thức và ký ức của Hoàng Hậu Chặt Đầu trước kia. Dùng cách nói của Hàn Vũ Phi, đây là một thần linh hoàn toàn mới. Mặc dù bề ngoài và năng lực giống Hoàng Hậu Chặt Đầu trước kia như đúc, nhưng lại không cùng một thể sinh mệnh.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn Hoàng Hậu Chặt Đầu, lại lập tức nhìn thấy tư liệu của nàng.

Hoàng Hậu Chặt Đầu: thần linh cấp Hủy Diệt (phó thần của miếu thần Tài).

Thần quyền: Tử hình. Thần lực: Đài chém đầu.

Hàn Sâm sai khiến Hoàng Hậu Chặt Đầu bóp vai, đấm lưng cho hắn. Hoàng Hậu Chặt Đầu không dám phản kháng chút nào, như nô lệ được Hàn Sâm phân công.

Điều duy nhất khiến Hàn Sâm cảm thấy rất khó chịu là thần miếu không thể tùy ý tiến vào đại vũ trụ gen. Giống như Thiên thần Đế Tuấn lúc trước, thần linh trong thần miếu tiến vào đại vũ trụ gen, chẳng những có hạn chế về thời gian, hơn nữa còn sẽ có rất nhiều quy tắc hạn chế.

Ví dụ như Hàn Sâm làm thần Tài tiến vào đại vũ trụ gen, thì không cho phép tổn thương bất cứ sinh vật nào, hơn nữa chỉ có thể là giữ gìn tính hoàn chỉnh của đại vũ trụ gen, cho dù phá hỏng chút núi đá, cây cối cũng phải bị trừng phạt.

Trên thực tế, cho dù thần linh muốn thương tổn sinh vật của đại vũ trụ gen cũng gần như không có khả năng. Lực lượng thần linh ở nơi đó bị hạn chế cực lớn. Trừ khi ở bên trong thần miếu, nếu không lực lượng của bọn họ gần như vô hiệu với sinh vật của đại vũ trụ gen.

Đương nhiên, nếu sinh vật của đại vũ trụ gen cầu nguyện với bọn họ, thì coi là một chuyện khác. Trong quá trình thực hiện nguyện vọng, có thể dùng sức mạnh mà không bị hạn chế, không gian có thể thao tác rất lớn.

Hàn Sâm tính toán đại khái. Hai tháng sau, hắn mới có cơ hội tiến vào đại vũ trụ gen, mà thời gian dừng lại đó chỉ có bốn ngày.

"Sao ta cảm thấy thần linh trong đại vũ trụ gen bị hạn chế nhiều hơn nhiều so với đại vũ trụ đế quốc? Hơn nữa, sinh vật của đại vũ trụ gen cũng không thể được thần linh che chở giống như con người của đại vũ trụ đế quốc, càng không khả năng hợp thể cùng thần linh để chiến đấu?" Hàn Sâm nhíu mày suy tư.

Đãi ngộ của hai đại vũ trụ có khác biệt rõ ràng, Hàn Sâm đang suy tư điều này có ý nghĩa gì.

Lý Băng Ngữ vẫn canh giữ bên ngoài thần miếu gen mà không hề rời đi, Đầu Trọc nói với Lý Băng Ngữ: "Quỷ La Sát, ngươi nói tòa thần miếu này có thể cũng là của hội Thần Loạn gì kia hay không?"

"Không biết." Lý Băng Ngữ lắc đầu, nói.

Nàng chỉ nhìn thấy ghi chép liên quan tới hội Thần Loạn từ trong sổ ghi của Vô Vi Đạo cung.

Thành viên của Hội Thần Loạn đều là một vài thần linh hoang dại mạnh mẽ khác thường.

Bọn họ chém giết chính thần, cướp đoạt thần linh, nhiễu loạn thế giới vũ trụ, có thể nói là đại danh từ vô pháp vô thiên.

Vào thời đại viễn cổ, thời kì hội Thần Loạn mạnh nhất, thậm chí gần như thay thế được chư thiên chính thần, thành lập vương triều Thần đình mới.

Đáng tiếc, cuối cùng chúng vẫn là bị thần linh đánh tan, biến mất trong sông dài lịch sử. Nếu không phải lịch sử của Vô Vi Đạo cung lâu đời, căn bản không có khả năng có ghi chép liên quan đến hội Thần Loạn.

Thời kỳ hội Thần Loạn hưng thịnh căn bản còn chưa có bảy đại đế quốc gì.

Vị Hoàng Hậu Chặt Đầu này chính là một trong những thành viên cốt cán của hội Thần Loạn. Bởi vì Lý Băng Ngữ cũng chỉ tùy ý xem ghi chép một lần, ghi chép liên quan tới Hoàng Hậu Chặt Đầu cũng chỉ có một hai câu, cho nên trước đó nàng mới không nhớ tới.

Vào lúc hai người đang tâm thần không yên, đột nhiên nhìn thấy cánh cổng tòa thần miếu kia mở rộng, Hàn Sâm dù bận nhưng vẫn ung dung đi ra từ bên trong thần miếu.

“Lão Hàn, ngươi không sao chứ?” Đầu Trọc vội vàng nghênh đón.

“Không có việc gì. Tòa thần miếu này do bạn cũ của ta mở, mời ta đi vào tâm sự, trò chuyện xong ta liền ra.” Hàn Sâm cười tủm tỉm nói.

“Ngươi và thần linh là bạn?” Đầu Trọc trợn mắt hốc mồm nhìn Hàn Sâm.

Hắn còn tưởng rằng sẽ có một trận đại chiến, ai biết Hàn Sâm lại đi vào nói chuyện phiếm cùng thần linh.

“Đúng vậy, chính thần của tòa thần miếu này là thần Tài, là huynh đệ tốt của ta. Nếu ngươi muốn thay đổi huyết mạch thần linh, ta cùng hắn nói một tiếng là được, cam đoan ban cho ngươi một huyết mạch thần Tài hoàn chỉnh.” Hàn Sâm cười nói.

“Thần Tài là thần linh hệ gì, có được loại Thần quyền nào?” Đầu Trọc lập tức hưng phấn mà hỏi thăm.

“Thần Tài đương nhiên là thần hệ tiền tài, có được Thần quyền tài vận. Nếu ngươi có được huyết mạch thần Tài, sau này thăng quan phát tài lớn ở trong tầm tay.” Hàn Sâm lừa dối.

Thần linh không thể tuỳ tiện ban huyết mạch, nhưng không thể không ban cho huyết mạch, nhất định phải có con người có được thần linh huyết mạch

rồi làm ra cống hiến, thì thần linh và thần miếu mới có thể †rở nên càng mạnh hơn.

Hàn Sâm đã quyết định sau khi trở về, sẽ lừa dối vị thiếu nữ thiên tài Phượng Âm Âm đến môn hạ thần Tài của mình, tương lai nàng chắc chắn có thể có thành tựu cực lớn, góp một viên gạch vì sự hưng thịnh của miếu thần Tài.

Hết chương 3147.

Chương 3148. Tác dụng của Thần miếu.

Đầu Trọc nghe nói là đặc quyền tài vận, lập tức mất đi hứng thú, liên tục lắc đầu bày tỏ không cần.

Tốt xấu gì cha hắn cũng là người đứng đầu một thành, không coi là rất có tiền, nhưng sẽ không thiếu tiền. Đối với hắn, kiếm tiền không có sức hấp dẫn quá lớn.

Nếu là thần linh trợ giúp được cho thuật Thần Mạch, hoặc là thần linh †ăng lên năng lực chiến đấu, Đầu Trọc sẽ không chút do dự tiếp nhận. Huyết mạch thần Tài thực sự không có tác dụng gì với hắn. Dù sao hắn cũng có huyết mạch hoàn chỉnh, chẳng qua huyết mạch thần linh của hắn tương đối thấp, chỉ có cấp Phá Hoại.

Trong khi ba người nói chuyện, toà miếu thần Tài vốn lơ lửng trên sông lớn, qua thời gian lại dần đi vào bên trong sông lớn. Nơi đó chính là vị trí của thần miếu Chặt Đầu trước kia.

“CMN, ta lại không phải thần sông, ngươi chìm đến trong sông đi làm gì? Lúc đầu trên tinh cầu này đã không có người nào, ngươi lại chìm đến trong nước, thì ai sẽ đến tế bái, khẩn cầu a?” Hàn Sâm phiền muộn trong lòng, thế nhưng thần miếu không thể di động. Vừa rồi thần miếu được thần lực nâng

nổi trên mặt nước, hiện tại hắn rời khỏi thần miếu, thần lực trong thần miếu thu lại, đương nhiên là chìm xuống dưới.

Sau khi thần miếu Chặt Đầu bị trừ khử, đám người Hàn Sâm không còn gặp phải những chuyện kỳ dị kia nữa. Toàn bộ sông lớn vẫn toả ánh hào quang óng ánh, có thể thấy được dị tượng của địa mạch không liên quan đến thần miếu Chặt Đầu.

Không gì hơn thế này, đám Hàn Sâm có thể không chút kiêng dè đào móc địa mạch ở hai bên bờ sông lớn. Mặc dù địa mạch bản thân sẽ sinh ra ảnh hưởng không tốt nhất định với bọn họ, nhưng những ảnh hưởng kia, Tịch Tà Tê đã đủ để ứng phó, không đủ để tạo thành nguy hại với bọn họ, đào được không ít trứng gen.

Huống chỉ nơi này đã trở thành miếu thần Tài địa bàn, có miếu thần Tài lực lượng che chở, những cái kia tai ách lực lượng đối bọn họ ảnh hưởng cơ hồ có thể không cần tính.

Hàn Sâm quyết định đặt tên con sông này là sông thần Tài, chờ sau này lại nghĩ biện pháp đem hành tinh quyền sở hữu đem tới tay, đổi tên là thần Tài tinh, lại nhiều chiêu điểm thiện nam tín nữ tới, để cho mình miếu thần Tài nhiều chút hương hỏa, nếu không như thế một tòa miếu hoang chìm tại không có nhân loại lớn đáy sông, quỷ mới đến tế bái.

Địa mạch gần sông Thần Tài có phẩm chất vô cùng tốt, tùy tiện đào một chút cũng có thể đào được trứng gen cấp Vương, vậy mà chỉ đào hơn một ngày đã đào được một quả trứng gen cấp Thần, làm Đầu Trọc rất hưng phấn. Nhưng hắn đã từng nói sau khi mình cầm Bán Thiên Ưng, không cần gì cả, nên Đầu Trọc đào, trong lòng lại vừa hưng phấn lại vừa phiền muộn.

Hàn Sâm không có hứng thú gì với những trứng gen phổ thông này, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng nhìn về phía tiểu phi ngư ở một bên.

Sau khi con này hấp thu huyết mạch thần linh, đã biến thành chủng gen thần linh, trên bản chất cũng thuộc về một loại dã thần, có thể thu vào trong miếu làm phó thần.

Nhưng tình huống của tiểu phi ngư hơi phức tạp, muốn để nó trở thành phó thần không dễ dàng giống như Hoàng Hậu Chặt Đầu vậy, bởi vì tiểu phi ngư không có thần cơ.

Thần cơ này, ngoài phá hủy thần miếu khác có thể thu hoạch được, thì con đường duy nhất để thu hoạch được chính là sau khi ban cho con người huyết mạch, theo những con người kia trưởng thành, thần linh cũng thu hoạch một chút chỗ tốt, thần miếu sẽ theo đó lớn mạnh, đến lúc đó có thể hình thành phó thần điện và thần cơ trống mới.

Đáng tiếc miếu thần Tài của Hàn Sâm mới vừa lúc xuất thế, phó thần điện trống không còn có bảy, thế nhưng bên trong lại không có thần cơ trống.

Thần miếu có càng nhiều phó thần, thì năng lực cũng càng mạnh. Nếu Đầu Trọc có thể bái vào môn hạ của chính thần miếu thần Tài, không chỉ có thể thu hoạch được đặc quyền thần linh của chính thần thêm vào, có được tài vận, còn có thể được tăng thêm đặc quyền tử hình của phó thần. Sau này Hàn Sâm thu phục được càng nhiều phó thần, đặc quyền Đầu Trọc có thể được thêm vào cũng càng nhiều.

Đương nhiên, Hàn Sâm sẽ không dùng thân phận thần Tài tùy tiện ban cho huyết mạch. Nếu chỉ bái vào môn hạ phó thần, thì chỉ có thể thu hoạch được huyết mạch và đặc quyền thêm vào của một phó thần, không có quan hệ trực tiếp với chính thần và phó thần khác trong cùng miếu.

Nhưng sau khi tất cả tín đồ của phó thần có thành tựu, sẽ có chỗ tốt đối với chính thần.

Phượng Âm Âm chắc chắn phải cất vào môn hạ của thần Tài, Hàn Sâm còn dự định sau này sẽ tìm một phó thần hệ Âm cao cấp gia trì cho Phượng Âm Âm, tránh cho lãng phí thiên phú hệ Âm của nàng.

Còn về những người khác, xem tình huống mà định ra, thiên tài bình thường ban thưởng huyết mạch của phó thần thì thôi, thiên tài tuyệt thế mới chân chính miễn cưỡng cân nhắc thu vào môn hạ của mình.

“Chờ đã… sao ta cảm thấy… phương pháp của Chú Thần Đình chính là phương pháp chế tạo phó thần vậy?” Hàn Sâm nghĩ tới chỗ này, vẻ mặt trở

nên hơi kỳ quái.

Phạm vi của sông Thần Tài thực sự quá lớn, đám người Hàn Sâm đào mấy ngày cũng chỉ mới đào mất một sợi lông của chín con trâu mà thôi.

“Địa mạch nơi này thật quá nhiều. Đầu Trọc, ngươi có thể nhìn ra, địa mạch khiến toàn thân sông lớn phát ra ánh hào quang óng ánh rốt cuộc là cái nào không?” Bây giờ Hàn Sâm không có hứng thú quá lớn với việc đào địa mạch. Tuy trứng gen cũng tốt, nhưng Hàn Sâm càng muốn huyết mạch thần linh hơn. Có vật kia, hắn mới có thể tạo ra chủng gen thần linh.

Nếu không, chỉ có chủng gen, thì không thể tạo thần.

“Việc này… suy luận căn cứ bố cục Xà Quy Tàng, chỗ địa mạch hung hiểm nhất có lẽ ở hạ lưu sông ngầm, bên trong lòng đất. Rắn rùa cắn nhau, co lại bên trong mai rùa, chỗ bọn chúng dây dưa chính là nơi có hung hiểm lớn nhất.” Đầu Trọc nói.

“Vậy chúng ta tới đó thử xem đi.” Hàn Sâm nói.

Đầu Trọc lập tức cười khổ nói: “Chỉ e không được, sông ngầm dưới lòng đất chôn trong lòng đất. Chút bản lãnh này của ta còn chưa đủ để suy tính ra xu thế và chỗ địa mạch của sông ngầm dưới lòng đất từ trên mặt đất. Nếu đào từng chút một, không biết phải đào đến năm nào tháng nào, trừ khi sư phụ của ta chịu ra tay. Nếu không phải chúng †a đi cũng vô dụng.”

“Đã như vậy, chúng ta trở về mời Vệ phu tử đi.” Hàn Sâm suy nghĩ rồi nói.

Đầu Trọc nói: “Ta biết sự lợi hại của lão Hàn ngươi, nhưng người ngoài lại không biết. Nơi này là cách cục đại hung Xà Quy Tàng, chỉ e sư phụ lão nhân gia không dám tới.”

“Không thử một lần thì làm sao biết. Chúng ta đã đào vài ngày ở đây rồi, lại không có chút việc gì, có lẽ Vệ lão phu tử sẽ cân nhắc.” Hàn Sâm cười nói.

Đầu Trọc không nói gì nữa, sau khi thu dọn đồ đạc, cùng đi về hướng căn cứ của Thiên Nguyên Vương.

Sau khi rời khỏi sông Thần Tài, bọn họ lại gặp gỡ tam sư huynh của Đầu Trọc, tam sư huynh kia thấy tất cả bọn họ đều bình an vô sự, hơn nữa còn đào rất nhiều trứng gen, trong lòng lại vừa đố kị vừa hận.

"Kỳ quái! Cho dù Đầu Trọc có Tịch Tà Tê hộ thân, không có khả năng ai ai trong bọn họ cũng có chứ? Cô bé kia căn bản không tới tuổi có thể sử dụng chủng gen. Đến cả nàng cũng không có việc gì, thì chẳng lẽ bố cục Xà Quy Tàng kia cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng, chỉ cần không tiếp cận sông ngầm dưới lòng đất sẽ không có vấn đề quá lớn rồi?" Tam sư huynh âm thầm động lòng.

Dù sao trứng gen hắn đào được ở đây, có một bộ phận lớn đều phải cho Thiên Nguyên Vương và Hàn Sâm. Sư phụ hắn, Vệ phu tử chỉ có thể được chia ba phần, trứng gen có thể đến tay hắn lại càng ít.

Thế nhưng, nếu đi đào ở sông lớn bên kia, đào được bao nhiêu đều thuộc về chính hắn, khác biệt ở trong đó rất lớn.

Người chết vì tiền, chim chết vì ăn. Tam sư huynh vừa bất chấp, đã chạy tới một nhánh sông của con sông lớn đào địa mạch. Hắn không dám tới quá gần nhánh sông kia, vẫn cách nhánh sông kia khoảng hai trăm dặm.

Chính hắn cũng có chủng gen trừ tà, nhưng không cao cấp như Tịch Tà Tê, tác dụng hơi kém một chút.

"Địa mạch nơi này quả nhiên có phẩm chất cực cao, lần đầu tiên đã đào ra trứng gen cấp Vương rồi…" Ban đầu Tam sư huynh còn hơi thấp †hỏm, thế nhưng sau khi đào được trứng gen, hắn lại hưng phấn đến gần như nhảy lên: "Hừ, Đầu Trọc thì là cái thứ gì, hắn có thể đào được địa mạch, ta cũng có thể đào, hơn nữa còn càng nhiều càng tốt hơn hắn."

Tam sư huynh hưng phấn trong lòng, nhưng hắn không phát hiện, chẳng biết lúc nào một vệt đen đã xuất hiện trên cổ của hắn.

Hết chương 3148.

Chương 3149. Phó hội trưởng.

Thiên Nguyên vương thấy đám người Hàn Sâm bình yên vô sự trở về, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, cười ha hả nói: “Hàn huynh đệ, Bảo Nhị, thu hoạch lần này như thế nào?”

“Thu hoạch bình thường, chỉ đào được một viên trứng gen cấp Thần. Lần này trở về, ta muốn mượn Vệ phu tử dùng một lát, mời Vệ phu tử giúp ta tìm được chủ địa mạch của sông lớn.” Hàn Sâm cũng không định quanh co lòng vòng, trực tiếp nói thẳng ý đồ đến.

“Chuyện này e là có hơi phiền toái.” Thiên Nguyên vương trầm ngâm nói: “Không phải bản vương không muốn, mà Vệ phu tử không phải là thuộc hạ của bản vương. Hơn nữa, một chuyến này phu tử có rất nhiều kiêng kị với bố cục đại hung, chỉ e rất khó mời hắn ra tay. Như vậy đi, bản vương đi gặp Vệ phu tử cùng các ngươi, hi vọng có thể mời được hắn đi.”

“Như vậy, đa tạ vương gia.” Hàn Sâm nói cám ơn.

Thiên Nguyên vương cười ha hả, nói: “Hàn huynh đệ không cần phải khách khí, bản vương vô cùng yêu thích Bảo Nhi, vẫn muốn thu nàng làm đệ tử. Lại nói, chúng ta cũng không coi là người ngoài, có thể giúp một tay, bản vương nhất định sẽ hết sức.”

Mặc dù có Thiên Nguyên vương hỗ trợ thuyết phục, thế nhưng dù thế

nào, Vệ phu tử cũng không đồng ý đi sông Thần Tài đào địa mạch, nói nơi đó là tuyệt địa hẳn phải chết, tuyệt đối không thể đào. Trái lại, hắn còn thuyết phục Hàn Sâm và Thiên Nguyên vương không nên có ý đồ

với nơi đó, nếu không chắc chắn có đại họa.

Vệ phu tử không đi thì thôi, Hàn Sâm mời hắn chỉ điểm địa mạch chủ của sông Thần Tài chỗ, hắn cũng không chịu nói, chỉ nói không thể hại người.

Hàn Sâm vô cùng im lặng, đang muốn thuyết phục một hai, ai biết có người đến báo, nói một người đệ tử của Vệ phu tử chết ở bên ngoài trụ SỞ.

Đám người ra ngoài xem xét, chỉ thấy đầu và thân Tam sư huynh tách rời, hắn chết trên mặt đất, máu tươi chảy đầy đất.

Đám Hàn Sâm vừa nhìn là biết hắn chết bởi lực lượng của Dây Chặt Đầu.

"Kẻ này thật lớn mật, lại dám đi sông Thần Tài đào địa mạch của ta." Hàn Sâm âm thầm cười lạnh trong lòng. Miếu thần Tài có Hoàng Hậu Chặt Đầu trông coi, địa mạch gần bên sông Thần Tài há lại để người khác nhúng chàm.

Không có sự cho phép của Hàn Sâm đã đi sông Thần Tài đào địa mạch, không khác gì muốn chết.

Lý Băng Ngữ và Đầu Trọc lại hơi kinh nghi bất định. Bọn họ rõ ràng đã nhìn thấy Hoàng Hậu Chặt Đầu bị Hàn Sâm giết chết rồi, sao còn sẽ có Dây Chặt Đầu xuất hiện?

'Thầm nghĩ, không khỏi nhìn về phía Hàn Sâm, Hàn Sâm lại giả vờ như không nhìn thấy, không định giải thích.

Nhưng kể từ đó, Vệ phu tử càng thêm không chịu chỉ điểm chỗ chủ địa mạch của sông Thần Tài, Hàn Sâm cũng không thể làm gì.

Không tìm thấy chỗ chủ địa mạch, đào chút địa mạch phổ thông cũng không có ý nghĩa gì. Dù sao sông Thần Tài này đã là địa bàn thuộc về hắn, sau này chậm rãi đào cũng không sao. Cho nên Hàn Sâm dự định lại đến năm tinh cầu khác của Khôi Tinh Đấu Quang xem một chút, có lẽ sẽ có cơ duyên cũng khó nói.

Thế nhưng Thiên Nguyên vương lại nói cho Hàn Sâm, năm tinh cầu khác đều đã có chủ. Thế lực sau lưng nó không kém gì hắn.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, Thiên Nguyên vương tiếp tục nói: "Trận chiến Tiền Thần sắp bắt đầu rồi. So với việc mạo hiểm đi những tinh cầu khác, tranh đoạt với những tên kia, Hàn huynh đệ không bằng chuẩn bị tham gia trận

chiến Tiền Thần. Đến lúc đó, nếu có thể cướp đoạt hạng nhất Thần Tiền, có thể đạt được phần thưởng trứng gen tuyệt thế, chẳng phải càng thực tế hơn tranh đoạt những địa mạch không biết có thể đào ra vật gì ở đây sao?"

"Cũng được." Lần trước, sau khi Hàn Sâm đã nghe Thiên Nguyên vương nhắc đến trận chiến Tiền Thần, đã tự hỏi thăm Đầu Trọc về trận chiến Tiền Thần là chuyện gì xảy ra.

Cái gọi là trận chiến Tiền Thần, thật ra chính là đại biểu các đại thần miếu đi chiến đấu.

Đây là một loại hoạt động của thần miếu được lưu truyền từ xưa đến nay tới nay. Mỗi mười năm làm một lần, chỉ cần trở lại thần miếu ban huyết mạch cho mình, thì có thể đại biểu thần linh của mình đi chiến đấu.

Nếu có thể đánh bại đối thủ, đi đến cuối cùng, còn có thể đạt được phần thưởng trứng gen tuyệt thế.

Cho dù không lấy được hạng nhất, trăm người đứng đầu cũng có phần thưởng trứng gen. Hơn nữa, nếu biểu hiện xuất sắc trong trận khiêu chiến Thần Tiền chỉ thư, còn có thể được thần linh thưởng thức, được ban cho huyết mạch thế tập cũng khó nói.

Qua nhiều thế hệ, có không ít quý tộc trở thành quý tộc thần huyết thế †ập thông qua trận chiến Tiền Thần.

Nhưng có một điều rất kỳ quái, lẽ ra mỗi mười năm sẽ ra một quả trứng gen tuyệt thế. Đại vũ trụ đế quốc đã truyền thừa không biết bao nhiêu tỷ năm, chủng gen tuyệt thế chắc hẳn không phải số ít. Thế nhưng, trên thực tế, mãi cho tới bây giờ, chủng gen tuyệt thế trong đại vũ trụ lại rất hiếm thấy.

Lần này thời gian còn thừa lại của trận chiến Tiền Thần có bảy tám ngày, Thiên Nguyên vương đã chuẩn bị trở về Thiên Nguyên tinh của hắn để tham gia trận chiến Tiền Thần. Hàn Sâm căn bản không có huyết mạch thần linh, hắn chuẩn bị đi miếu thần Tài xem thử một chút, có thể tham gia trận chiến Tiền Thần hay không.

Cách trận chiến Tiền Thần còn có bảy tám ngày, Hàn Sâm cũng không nóng nảy, tạm thời đi theo Đầu Trọc cùng đào móc địa mạch bốn phía, sau đó để Thiên Nguyên vương phái người đưa trứng gen hắn không dùng được đi thành Ngọc Bích cho Dương phu tử, thuận tiện cho Dương phu tử làm lớn cửa hàng trên mạng.

Trước khi đi, Thiên Nguyên vương còn xin Hàn Sâm hỗ trợ chiếu trông nom tỉnh cầu này, tránh cho những người khác thừa dịp hắn không ở đây, mà tới cướp đoạt địa mạch.

Hàn Sâm đương nhiên đáp ứng đầy miệng, dù sao nơi này còn có ba phần cổ phần của hắn.

Nể mặt ba phần cổ phần kia, hắn cũng không thể chịu đựng người khác đến cướp đoạt.

Cùng ngày sau khi Thiên Nguyên vương đi, Đại Thiên Ma vẫn chưa từng xuất hiện, lại xuất hiện bên cạnh Hàn Sâm.

“Tiểu tình nhân của ta, ngươi chọc ra đại họa ngập trời rồi” Đại Thiên Ma tựa bên người Hàn Sâm, duỗi tay vuốt ve gương mặt hắn, nói.

“Đại họa gì?” Hàn Sâm thuận miệng hỏi.

“Ngươi giết Hoàng Hậu Chặt Đầu, thành viên cốt cán của hội Thần Loạn, những tên của hội Thần Loạn chắc chắn sẽ không buông tha cho ngươi.” Đại Thiên Ma thở dài nói.

“Ta có thể giết chết Hoàng Hậu Chặt Đầu, đương nhiên cũng có thể giết chết những người khác.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Đại Thiên Ma dường như yêu thương vuốt ve gương mặt của Hàn Sâm nói: “Tiểu tình nhân của ta, ngươi có thể giết chết Hoàng Hậu Chặt Đầu, thực lực quả thực kinh người. Nhưng đối mặt hội Thần Loạn, e là cũng không chiếm được chỗ tốt, nếu không làm nhỏ chuyện đi, thậm chí tám chín phần mười là sẽ chết oan chết uổng.”

“A, vì sao ta nghe nói hội Thần Loạn đã sớm bị chư thiên thần linh giết chết, không có người nào rồi?” Hàn Sâm nói.

Đại Thiên Ma lắc đầu nói: “Những tên của hội Thần Loạn kia, làm sao có thể bị giết chết đơn giản như vậy. Mặc dù một lần đó quả thực không ít thành viên của hội Thần Loạn đã chết, thế nhưng cuối cùng vẫn có mấy vị cốt cán sống tiếp được. Quan trọng nhất là trong truyền thuyết, hội trưởng hội Thần Loạn cũng chưa chết. Trải qua hàng tỷ năm âm thầm nghỉ ngơi lấy lại sức như vậy, hội Thần Loạn đã dần dần khôi phục được nguyên khí.”

“Ngươi hiểu rõ hội Thần Loạn như vậy, chẳng lẽ ngươi cũng là một thành viên của hội Thần Loạn?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Đại Thiên Ma, đột nhiên hỏi.

“Không sai, lại nói, lúc trước người ta vẫn là một trong ba vị phó hội trưởng của hội Thần Loạn đâu?” Đại Thiên Ma mỉm cười trả lời.

Hàn Sâm nao nao, không ngờ tới Đại Thiên Ma lại thừa nhận như vậy.

“Nói như vậy, ngươi muốn báo thù vì Hoàng Hậu Chặt Đầu rồi?” Hàn Sâm nheo mắt lại, nhìn Đại Thiên Ma nói.

Đại Thiên Ma lại dán mặt trên lồng ngực Hàn Sâm, dịu dàng nói: “Sao có thể được, ta giết ai cũng sẽ không giết tiểu tình nhân của ta, huống chi người ta đã sớm rời khỏi hội Thần Loạn rồi.”

Hết chương 3149.

Chương 3150. Phiên phức của Tần Bạch.

“Tại sao ngươi phải thoát khỏi hội Thần Loạn?” Hàn Sâm hơi ngoài ý muốn mà hỏi.

“Mặc dù trong truyền thuyết, hội trưởng đại nhân chưa chết đi, thế nhưng lại chưa từng xuất hiện, hiện tại hội Thần Loạn được cầm giữ trong tay một vị phó hội trưởng khác, mà ta vừa lúc có chút mâu thuẫn với hắn, cho nên…” Đại Thiên Ma còn chưa nói hết, nhưng ý đã rất rõ ràng.

“Vị phó hội trưởng kia là ai?” Hàn Sâm hỏi một câu.

“Ta không thể nói cho ngươi điều này, trừ khi ngươi thật sự biến thành tiểu tình nhân của ta” Đại Thiên Ma dán môi đỏ đến bên tai Hàn Sâm, thổ khí như lan, nói lời mê hoặc.

Hàn Sâm lại không hề bị lay động: “Ngươi đã trở mặt cùng hội Thần Loạn rồi, làm gì còn muốn bảo vệ bí mật thay bọn họ?”

Đại Thiên Ma quay người dựa vào trong lòng Hàn Sâm, nói: “Trong truyền thuyết, hội trưởng đại nhân còn trên đời. Mặc dù không biết là thật hay giả, thế nhưng lỡ có một ngày hắn trở về, ta cũng phải cho để lại mình một đường lui, không phải sao?”

“Đã như vậy, ngươi vẫn mau mau đi thôi. Ngươi ở lại nơi này, người của hội Thần Loạn mà đến, chẳng phải sẽ hiểu lầm ta và ngươi là đồng bọn sao?” Hàn Sâm ung dung thản nhiên, nói.

“Ngươi cũng biết tỷ tỷ ta gánh chịu nguy hiểm lớn đến mức nào vì ngươi đó.” Đại Thiên Ma u oán liếc nhìn Hàn Sâm rồi tiếp tục nói: “Ai bảo ngươi là tiểu tình nhân ta yêu nhất đâu? Dù thế nào tỷ tỷ cũng không thể nhìn ngươi bị người ta giết chết, cho nên nghĩ cho ngươi một biện pháp, không chỉ có thể để ngươi trốn được sự truy sát của hội Thần Loạn, hơn nữa còn có thể khiến sau này người của hội Thần Loạn không đến tìm ngươi gây chuyện nữa.”

“A, đó là biện pháp gì?” Hàn Sâm nhìn Đại Thiên Ma hỏi.

“Rất đơn giản, ngươi chỉ cần bái vào môn hạ của tỷ tỷ, tỷ tỷ đương nhiên sẽ che chở ngươi.” Đại Thiên Ma quyến rũ.

“Bái vào môn hạ của ngươi có ý gì?” Mặc dù Hàn Sâm đoán được là chuyện gì, nhưng vẫn cần xác nhận lại.

“Chính là giống những con người khác, được thần linh ban cho huyết mạch, tỷ tỷ cũng có thể cho ngươi huyết mạch Đại Thiên Ma” Đại Thiên Ma nghiêm mặt nói.

“Ngươi có thần miếu?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Đại Thiên Ma. “Đương nhiên.” Đại Thiên Ma trợn mắt nhìn Hàn Sâm.

“Thần miếu của ngươi từ đâu mà có? Ngươi là chủng gen, cho dù cắn nuốt huyết mạch thần linh, tiến hóa thành chủng gen thần linh, cũng không có khả năng có được thần miếu mà?” Hàn Sâm vô cùng nghỉ hoặc chuyện này.

Hoàng Hậu Chặt Đầu có được thần miếu đã khiến Hàn Sâm rất giật mình, không ngờ tới Đại Thiên Ma lại cũng có. Nếu như toàn bộ những †ên của hội Thần Loạn đều có thần miếu, vậy thì hơi kinh khủng rồi.

“Khó trách lúc trước hội Thần Loạn có thể chống lại thần linh.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Đại Thiên Ma mỉm cười: “Thần miếu của ta tự có chỗ xuất xứ, ngươi không cần phải để ý đến những điều này. Ngươi có muốn gia nhập môn hạ của ta hay không?”

“Đương nhiên… Không muốn…” Hàn Sâm cự tuyệt, đồng thời cũng đang suy tư trong lòng: “Xem ra Đại Thiên Ma cũng không biết chuyện †a có được miếu thần Tài, nhưng nàng lại biết ta giết Hoàng Hậu Chặt Đầu. Thời gian chênh lệch giữa lúc xảy ra hai chuyện này có hạn, sao nàng lại không biết miếu thần Tài?”

“Chờ mấy kẻ của hội Thần Loạn tìm tới cửa, đến lúc đó ngươi lại đến cầu ta, thì không đơn giản như vậy đâu.” Đại Thiên Ma nói, người đã dần dần biến mất, không thấy gì nữa.

Hàn Sâm còn muốn hỏi nàng chút chuyện liên quan tới hội Thần Loạn, thế nhưng Đại Thiên Ma đã không thấy.

Hàn Sâm vốn muốn đợi trận chiến Tiền Thần bắt đầu ở nơi này, thế nhưng lại có người tới đoàn Không Ky Cự Long, còn mang đến tin tức khẩn cấp của Tần Bạch.

Tần Bạch nói hắn gặp phải phiền toái lớn, để Hàn Sâm lập tức trở về giúp hắn, nếu không lần này hắn chết chắc rồi.

Người sứ giả kia không nói rõ ràng Tần Bạch rốt cuộc gặp phiền toái gì, chỉ nói Thái tử Tần Bạch để hắn cần phải mời Hàn Sâm mau chóng chạy về, nếu đi muộn, e là không kịp.

Mặc dù Hàn Sâm nghi hoặc, không biết Tân Bạch rốt cuộc gặp gỡ phiền toái gì, nhưng thấy Tần Bạch nói nghiêm trọng trên thư như vậy, đành phải đi suốt đêm về thành Ngọc Bích.

"Hàn Sâm, ngươi phải cứu ta, nếu không ta chết chắc rồi!" Thái tử Tần Bạch nhìn thấy Hàn Sâm, tựa như nhìn thấy cây cỏ cứu mạng, chạy như bay tới lôi kéo hắn, nói với vẻ mặt thống khổ, nước mắt suýt nữa rơi xuống.

"Thái tử điện hạ, ngươi đừng có gấp, nói lại chuyện này cho rõ ràng, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?" Hàn Sâm đỡ Tần Bạch, hỏi.

Tần Bạch lộ vẻ mặt thống khổ, bất đắc dĩ, giấy giụa nói: "Giả thái phó trở về."

"Giả thái phó là ai? Hắn trở về thì liên quan gì đến ngươi?" Hàn Sâm nghi hoặc mà hỏi thăm.

Tần Bạch kích động nói: "Giả thái phó chính là thái phó dạy võ đạo của †a. Trước đó hắn làm đại sứ đi sứ Tề quốc, đã nhiều năm không trở về. Hiện tại hắn trở về rồi, mà vừa về đã kiểm tra bài học của ta. Sau khi xem xong, hắn giận dữ, còn sắp xếp một môn kiếm thuật cho ta, hạn định ta phải học được trong vòng bảy ngày, nếu không sẽ phạt ta thật nặng…"

Hàn Sâm nghe mà trợn mắt hốc mồm, Thái tử hoàn khố vô pháp vô thiên này lại còn sẽ sợ một người đến như vậy, thật làm Hàn Sâm hơi †ò mò, Giả thái phó kia rốt cuộc là nhân vật ra sao.

Mà Tần Bạch lại để hắn đi suốt đêm trở về bởi vì một chút chuyện nhỏ như thế, không biết có thể kịp tham gia trận chiến Tiền Thần hay không, cũng khiến hắn dở khóc dở cười.

“Ngươi là đương kim Thái tử, cho dù ngươi không luyện được, Giả thái phó kia thật sự có thể làm gì ngươi được sao?” Hàn Sâm cũng lười mắng Tần Bạch, suy nghĩ rồi nói.

Tần Bạch lập tức gấp gáp: “Ngươi không biết, Giả thái phó là bạn thân của phụ hoàng ta, làm người máu lạnh vô tình nhất. Đừng nói là ta, nghe nói trước kia đến cả phụ hoàng cũng bị hắn đánh rồi, càng ra sức nặng tay với ta. Trước kia có một lần ta không làm tốt bài tập, hắn đánh ta một trận hung ác, đánh đến cái mông ta không thể dính giường vài ngày sau đó, chỉ có thể nằm sấp ngủ. Sau này hắn đi sứ Tề quốc, một lần này đi thật nhiều năm, ta còn tưởng rằng hắn không về được… Ai biết…”

Nói đến đây, Tần Bạch lộ vẻ mặt đau đến không muốn sống, có thể thấy được hắn e ngại vị Giả thái phó này dường nào.

“Như vậy, Giả thái phó để ngươi luyện kiếm thuật gì vậy?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Tần Bạch lấy ra một bản quyền phổ đưa cho Hàn Sâm, sau đó nói: “Hắn để ta luyện cái môn “Ba Lan Kiếm Pháp’ này. Kiếm pháp cần hợp thể với chủng gen hệ Thủy mới có thể tu luyện. Giả thái phó còn cho ta một con chủng gen hệ Thủy cấp Thần, Cửu Trọng Lãng Ngư, để ta quen thuộc, nắm giữ hợp thể cùng Cửu Trọng Lãng Ngư để trong bảy ngày, đồng thời sử dụng ra Ba Lan Kiếm Pháp… Vậy không phải muốn mạng của ta sao? Hợp thể cùng chủng gen cấp Thần vốn đã không dễ khống chế, còn muốn ta luyện thành Ba Lan Kiếm Pháp trong bảy ngày. Việc này căn bản không có khả năng… Ta hoài nghi… Giả thái phó căn bản mượn cớ đánh ta một trận…”

“Hàn Sâm, ngươi xấu nhất, nhất định có biện pháp, nhanh nghĩ biện pháp cứu ta đi. Ta không muốn bị Giả thái phó đập nát mông!” Tần Bạch lôi kéo Hàn Sâm, năn nỉ.

Hàn Sâm cười, nói: “Để một đứa bé như ngươi khống chế chủng gen cấp Thần vốn hơi khó xử, huống hồ còn muốn ngươi luyện thành Ba Lan Kiếm Pháp trong vòng bảy ngày. Đây vốn là chuyện không thể

”

nào. “Đúng vậy.” Tần Bạch liên tục gật đầu. “Thế nhưng không phải hoàn toàn không có khả năng, ta có một phương pháp, có thể để ngươi nhanh chóng thuần thục khống chế Cửu Trọng Lãng Ngư trong vòng bảy ngày, hơn nữa còn có thể luyện thành Ba Lan Kiếm Pháp.” Hàn Sâm nói rất bình tĩnh. “Thật ư? Biện pháp gì? Có khó không? Nếu quá khó, ta có thể không làm được.” Tần Bạch vừa kinh ngạc vừa vui mừng mà hỏi. “Đương nhiên là thật, mà không khó chút nào, ngươi chỉ cần biết chơi, thì nhất định có thể làm được.” Hàn Sâm cười tủm tỉm, nói. “Chơi, ta giỏi nhất, Hàn Sâm ngươi mau nói phải chơi thế nào?” Tần Bạch nghe, lập tức vui mừng quá đỗi. “Khụ khụ, Thái tử điện hạ, ta giới thiệu cho ngươi. Đây là con gái của †a, Hàn Bảo Nhi.” Hàn Sâm cười tủm tỉm, giới thiệu Bảo Nhi cho Tần Bạch.

Hết chương 3150.

Chương 3151. Tân Bạch luyện kiếm.

“Hàn Sâm, ngươi lại có con gái lớn như vậy?” Tần Bạch rất kinh ngạc, nhìn Bảo Nhi.

Thế nhưng hiện tại Tân Bạch không có tâm tình quan tâm chuyện này, lại vội vàng nói tiếp: “Hàn Sâm, ngươi rốt cuộc có biện pháp nào, mau nói đi.”

Hàn Sâm mỉm cười nói: “Biện pháp của ta rất đơn giản, con gái của ta cũng học một chút kiếm thuật cùng ta, để nàng tùy tiện luyện một chút cùng Thái tử ngươi là được.”

Tần Bạch trợn to mắt nhìn Hàn Sâm: “Hàn Sâm, không phải ngươi đang nói đùa đấy chứ? Con gái của ngươi mới lớn một chút như vậy, nàng lại biết kiếm thuật gì? Cho dù nàng biết, cũng kém hơn hộ vệ bên cạnh ta. Muốn tìm người luyện cùng, chỗ ta còn nhiều, cần gì phải để một cô bé luyện kiếm cùng ta?”

Hàn Sâm cười một tiếng thần bí: “Thái tử điện hạ đừng vội, mặc dù kiếm thuật của con gái ta rất bình thường, nhưng nàng có một điểm †hần kỳ, chỉ cần người luyện kiếm cùng nàng, kiếm pháp sẽ tiến nhanh trong khoảng thời gian ngắn.”

Tần Bạch lộ vẻ mặt không dám tin tưởng đánh giá Bảo Nhi: “Thật có loại chuyện này sao?”

Hàn Sâm nói có vẻ rất chân thành: “Điện hạ, ngươi đối xử với ta tốt như vậy, sao ta sao lại gạt ngươi chứ? Con gái của ta quả là có thiên phú dị bẩm. Thật ra, luyện kiếm chỉ là thứ yếu, ngươi chỉ cần chơi đùa cùng nàng, không đến mấy ngày kiếm pháp sẽ tiến nhanh, luyện thành Ba Lan Kiếm Pháp gì kia tuyệt đối không đáng kể.”

“Như thế thì rất tốt, vậy bây giờ chúng ta bắt đầu đi.” Tân Bạch nửa tin nửa ngờ nói.

Hàn Sâm lại lắc đầu nói: “Thái tử điện hạ, nơi này là hoàng cung đại nội, các ngươi chơi ở đây, chỉ e không quá thỏa đáng đâu?”

“Đúng, đúng, đúng, không thể để Giả thái phó nhìn thấy, vậy chúng ta đi đến chỗ ngươi đi.” Tần Bạch liên tục gật đầu, nói với vẻ mặt hưng phấn.

“Như thế rất tốt, ta vẫn luôn ở lâu đài cổ của Phượng gia, điện hạ cùng đi theo ta chứ.” Hàn Sâm cười tủm tỉm dẫn theo Tần Bạch ra cung, đi hướng về lâu đài cổ Phượng gia.

Hiện tại, bọn người Hàn Sâm cùng ở nhờ tại lâu đài cổ Phượng gia, chủ yếu vẫn hi vọng có thể thường xuyên gặp được Phượng Âm Âm, nếu không Hàn Sâm đã sớm chuyển ra ngoài.

“Vừa lúc, ta đã thật lâu chưa từng nghe hòa nhạc, để Phượng Phỉ Phỉ hát hai bài ca cho chúng ta nghe chút.” Tần Bạch gật đầu nói.

Hàn Sâm dẫn theo Tần Bạch đi một đường đến Lâu đài cổ Phượng gia. Phượng Phỉ Phỉ lại không ở trong nhà, nghe Phượng Âm Âm nói là ra ngoài diễn xuất, chắc hẳn sẽ không đến trong thời gian gần đây.

“Không ở mới vừa hay.” Tân Bạch hơi thất vọng, nhưng lại rất hợp tâm ý của Hàn Sâm.

“Điện hạ đi theo ta.” Hàn Sâm nói rồi đi đến trong viện mà mình.

Viện này xây theo hình thức vườn hoa, là một viện tốt nhất trong Lâu đài cổ Phượng gia. Phượng Phỉ Phỉ sai người đặc biệt thu dọn ra cho đám người Hàn Sâm ở lại. Hàn Sâm coi như hài lòng với nơi này, đặc biệt là hoa viên nhỏ kia, thiết kế rất lịch sự tao nhã.

“Thái tử, ngươi chơi cùng Bảo Nhi ở chỗ này đi, ta còn có việc, tạm thời rời đi một lát. Hàn Sâm nói với Tần Bạch.

“Ngươi có việc thì cứ đi thôi, con gái của ngươi có bổn Thái tử trông rồi, không có việc gì.” Tân Bạch nói.

Hàn Sâm không nói gì, chỉ cười cười, rồi ra khỏi gian phòng của mình.

Mặc dù Hàn Sâm không phải người chuyên dùng kiếm, nhưng tu vi kiếm đạo của hắn cực cao, cũng kém hơn cao thủ kiếm đạo chân chính. Chỉ có loại cao thủ kiếm đạo tuyệt thế như Lục Đạo Đại Đế, mới có thể hơi mạnh hơn Hàn Sâm một chút về ý cảnh kiếm đạo.

Muốn dạy Tần Bạch học Ba Lan Kiếm Pháp rất dễ dàng, thế nhưng Hàn Sâm vẫn hiểu biết Tần Bạch đôi chút. Tâm chơi bời của kẻ này quá nặng, chính là một đứa trẻ con.

Trẻ con như vậy sinh ra trong gia đình bình thường, có thể nói là rất bình thường. Nhưng hết lần này tới lần khác, hắn lại sinh ở nhà đế vương, lại là người thừa kế duy nhất của đế quốc. Hậu quả xấu của loại này tâm chơi bời này sẽ bị phóng đại lên ngàn vạn lần.

Thật ra, với tính cách của Tần Bạch, nếu hắn sinh ra trong gia đình bình thường, lại sẽ hạnh phúc hơn một chút.

Thế nhưng thiên mệnh đã như thế, nhân lực không thể thay đổi. Hàn

Sâm biết nếu mình đứng đắn dạy hắn luyện kiếm, chắc chắn hắn luyện hai lần đã cảm thấy không có gì hay. Hắn không muốn luyện, Hàn Sâm cũng

không có khả năng ra tay đánh hắn, cho nên căn bản là vô dụng.

Loại vấn đề nhi đồng này, giao cho Bảo Nhi thích hợp nhất.

Liếc mắt nhìn Tần Bạch tràn đầy phấn khởi nói chuyện phiếm cùng Bảo Nhi trong vườn hoa, Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng: "Đây là đo chính ngươi cầu xin ta."

Đóng cửa phòng, Hàn Sâm kêu gọi ra Thiên Thần Quan, thử dùng Thiên Thần Quan về miếu thần Tài. Trước kia tại đại vũ trụ gen thì có thể làm vậy, nhưng ở đây lại không biết có được hay không.

May mà tác dụng của Thiên Thần Quan vẫn còn y nguyên. Từ sau khi được Thần giải trừ hạn chế tại đại vũ trụ đế quốc, Thiên Thần Quan đã hoàn toàn khôi phục tác dụng của nó.

Hàn Sâm rất muốn cho Thần giúp hắn giải trừ hạn chế tất cả võ trang Thần Cách, thế nhưng từ sau một lần đó, hắn không còn gặp lại Thần nữa.

Hàn Sâm đứng trên thần đàn, cảm giác lực lượng của Thiên Thần Quan hợp thành một thể với toàn bộ thần miếu, mà thần miếu giống như một gốc cây đại thụ cắm rễ ở đây. Thông qua xúc cảm của bộ rễ, vào lúc Hàn Sâm mang Thiên Thần Quan, có thể cảm thấy được toàn bộ chuyện xảy ra trong vòng vạn dặm quanh sông Thần Tài.

Thế nhưng nếu sông Thần Tài chảy vào trong sông ngầm dưới lòng đất, lực cảm giác của Thiên Thần Quan lại trở nên tệ hơn, dường như bị lực lượng nào đó che đậy.

"Bên trong sông ngầm dưới lòng đất kia rốt cuộc có cái gì vậy?" Hàn Sâm rất muốn đi tìm tòi hư thực, thế nhưng sông ngầm dưới lòng đất dài mấy vạn dặm, không có tọa độ xác thực, rất khó tìm được vị trí chính xác.

Vào lúc Hàn Sâm đang suy tư, đột nhiên cảm ứng được chút gì đó, hơi chuyển động ý nghĩ, một cảnh tượng lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

Chỉ thấy một người phụ nữ ôm một đứa bé xông vào khu vực sông Thần Tài, sau lưng còn có mấy người đang đuổi theo nàng.

“Chị dâu, ngươi đừng chạy nữa, đứa bé kia là người không rõ, nó chẳng những sẽ hại ngươi, còn hại cả đại ca nữa.” Người phía sau vừa đuổi theo vừa gọi.

Thế nhưng người phụ nữ kia lại không nói chuyện, chỉ chạy trối chết.

Hàn Sâm có thể nhìn ra từ sắc mặt của người phụ nữa kia, chỉ e nàng đã sắp đến mức đèn cạn dầu, dựa vào ý niệm chèo chống mới có thể chạy đến bây giờ.

Khi chạy đến bên bờ sông, người phụ nữ ôm con rốt cục bị những người kia đuổi kịp.

“Chị dâu, sao ngươi phải khổ như vậy chứ? Vì một người chẳng lành, làm cho chuyện thành như vậy. Đây thật sự là điều ngươi mong muốn sao?” Một người trong đó thở dài với người phụ nữ, nói.

“Ta cầu xin các ngươi, thả cho hai mẹ con chúng ta một con đường sống đi.” Người phụ nữ ôm con quỳ xuống, liều mạng dập đầu người kia.

“Chị dâu, không phải chúng ta không cho các ngươi đường sống, thực sự là đứa bé này là khắc tinh, tai họa của đại ca. Nếu nó không chết, đại ca sẽ không sống yên lành được. Chị dâu, ngươi làm vợ chồng cùng đại ca, ngươi cũng không muốn nhìn hắn xảy ra chuyện phải không?” Người kia vừa nói vừa ra hiệu bằng mắt, cả đám dần dần tới gần người phụ nữ.

“Đây là con của chúng ta, hắn lại thật nhẫn tâm như thế sao?” Người phụ nữ ôm con, bi thương nói.

Hàn Sâm cảm thấy kỳ quái: “Loại địa phương này, sao lại phát hiện loại chuyện như vậy được? Cả hành tinh đều bị người của Thiên Nguyên vương khống chế. Chẳng lẽ người phụ nữ này có quan hệ gì với Thiên Nguyên vương sao?”

Hàn Sâm hơi động trong lòng, không khỏi nhìn đứa trẻ trong lòng người phụ nữ kia, vừa xem đã lập tức ngẩn người.

Chỉ thấy đứa bé kia lớn chừng hai ba tuổi, được người phụ nữ ôm vào trong lòng, mặc dù mắt mở to, thế nhưng không khóc, cũng không ầm

Đây không phải mấu chốt. Điểm mấu chốt là dáng vẻ của đứa bé này, trắng trẻo mũm mĩm, trông rất đáng yêu. Thế nhưng nó lại là một người đầu trọc, mà đỉnh đầu còn mọc ra chín bướu thịt nhỏ, vị trí sắp xếp giống như vết sẹo tròn của Phật tử.

Hơn nữa, Hàn Sâm càng nhìn đứa bé này càng cảm thấy nó trông rất quen. Một lát sau, Hàn Sâm mới nghĩ đến đứa bé này giống ai: "Không thể nào, chẳng lẽ đứa bé này là chuyển thế của Thủy Tổ Nhiên Đăng Phật tộc?"

Hết chương 3151.

Chương 3152. Có duyên cùng hắn.

Hàn Sâm càng xem mặt mày đứa trẻ kia lại càng giống Nhiên Đăng, tính toán thời gian, thời gian Nhiên Đăng qua đời cũng tương đương với tuổi của đứa trẻ này.

"Nhiên Đăng, vị Thủy Tổ một tộc này, sau khi chuyển thế lại rơi vào kết quả như vậy, cũng coi là bi thương." Hàn Sâm thở dài trong lòng.

Nhớ năm đó Nhiên Đăng lật tay thành mây, trở tay thành mưa, tiện tay đánh Hàn Sâm thành con kiến, uy phong vô địch bậc nào, đáng tiếc đương thời e là chưa hẳn có thể trưởng thành.

Nhưng Hàn Sâm cũng biết, cho dù đứa bé trai này thật sự là chuyển thế của Nhiên Đăng, về cơ bản, hắn và Nhiên Đăng cũng không có quan hệ gì. Chuyển thế chỉ là linh mà thôi, không bao gồm trí nhớ kiếp trước và tin tức lạc ấn của Nhiên Đăng.

Giống như một tờ giấy trắng, viết chữ hoặc vẽ đồ án lên trên thì mới có ý nghĩa. Cho dù tờ giấy trắng này được nấu lại, làm lại nhưng không có chữ viết và tranh vẽ trên giấy, thì nó cũng chỉ là một tờ giấy trắng mới mà thôi.

“Không biết Nhiên Đăng đương thời có thiên phú thế nào?” Hàn Sâm vừa động tâm niệm, dùng ý nghĩ sai khiến Hoàng Hậu Chặt Đầu trong phó điện.

Hoàng Hậu Chặt Đầu trong phó điện lập tức tuân mệnh nói: “Tuân mệnh.”

Người phụ nữ ôm đứa trẻ đau khổ cầu khẩn, thế nhưng những người kia lại quyết tâm muốn giết đứa bé kia, một người dẫn đầu nói: “Chị dâu, đừng trách chúng ta nhẫn tâm.”

Nói xong, hắn liền muốn ra tay giết chết đứa bé kia. Mặc dù người phụ nữ vốn có chút năng lực, thế nhưng chạy trốn một đường đến đây, nàng đã sớm đến mức đèn cạn dầu, nào còn có thể chiến đấu với bọn họ.

“Ai tới cứu con của ta, nếu có thể để con ta sống, cho dù khiến ta chết đi, ta cũng cam lòng.” Người phụ nữ ôm con, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng và thê lương.

Mắt thấy đao của mấy người sắp rơi xuống, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh răng rắc, đầu của mấy người kia cùng bị cắt ra, máu tươi phun ra, bay lên giữa không trung. Một hồi lâu sau, thi thể không đầu mới ngã trên đất.

Người phụ nữ trợn to mắt nhìn hết thảy chuyện này xảy, sau đó nàng thấy một đài chém đầu khổng lồ, nhuốm máu hiển hiện trong hư không, phía sau đài chém đầu kia, còn có một con rối có dáng vẻ hoàng hậu đang kéo dây thừng.

Người phụ nữ hoảng sợ nhìn Hoàng Hậu Chặt Đầu, phản ứng đầu tiên chính là bảo vệ con của mình ở sau lưng.

Cho dù ai nhìn thấy tạo hình của Hoàng Hậu Chặt Đầu, đều không cho rằng nàng là một thần linh cứu khổ cứu nạn, mà là một chủng gen kinh khủng cắn nuốt sinh mệnh.

“Nếu muốn đứa bé còn sống thì đi theo ta.” Hoàng Hậu Chặt Đầu kéo đài chém đầu đi về hướng sông Thần Tài.

Sắc mặt người phụ nữ không ngừng biến đổi, nhưng nàng thật là một người phụ nữ có quyết đoán, huống chỉ vì con của mình, dù thế nào nàng cũng

phải sống sót.

Người phụ nữ nay đã sắp dầu hết đèn tắt, lúc này đi theo Hoàng Hậu Chặt Đầu tiến lên một đường, hoàn toàn dựa vào lực ý chí. Thân thể nàng lung la lung lay, lảo đảo, nếu không có tín niệm bảo vệ con sống sót đang chèo chống, chỉ e nàng cũng không đi nổi một bước.

Rốt cục đi đến bờ sông nơi miếu thần Tài chìm xuống, Hoàng Hậu Chặt Đầu chỉ vào bờ sông nói với người phụ nữ kia: "Có một thần miếu ở nơi ngàn trượng dưới sông, nếu ngươi có thể dẫn con đến nơi đó, đứa bé kia sẽ được thần linh che chở, huyết mạch thế tập tôn quý, tự sẽ tung hoành giữa thiên địa, không có ai có thể giết hắn. Nếu ngươi không đi, thì có thể tự rời đi."

Dứt lời, Hoàng Hậu Chặt Đầu liền kéo đài chém đầu chìm vào trong sông, biến mất không thấy gì nữa trong nháy mắt.

Người phụ nữ kia biết thân thể của mình đã không chống đỡ nổi, hiện tại nghỉ ngơi lập tức cũng cần một khoảng thời gian rất dài mới có thể khôi phục nguyên khí. Nếu lại lấy này thân thể lặn xuống ngàn trượng, chỉ e là tám chín phần mười sẽ bỏ mạng tại đây.

Nhưng khi nhìn đứa trẻ trong lòng, vẻ kiên nghị lóe lên trong mắt người phụ nữ. Nàng duỗi tay vuốt ve gương mặt đứa trẻ, người phụ nữ nói với vẻ mặt đau khổ: "Con ta số khổ, cho dù hôm nay có thể chạy thoát, cô nhi quả mẫu chúng ta cũng khó thoát khỏi cái chết. Nếu thật sự có thể đổi được huyết mạch thế tập cho con ta, cho dù là núi đao biển lửa, ta cũng muốn xông vào một lần, nhìn thần linh cho con ta một con đường sống sót."

Nói rồi, người phụ nữ hôn lên trán đứa trẻ, sau đó ôm con đi về hướng con sông.

Sông Thần Tài vốn phi phàm, người phụ nữ lặn xuống nước, triệu hồi ra một con chủng gen đã bị thương bảo vệ con, để hắn không đến mức chết đuối trong nước.

Thế nhưng người phụ nữ chạy trốn một đường, thứ nàng còn lại chỉ có một con chủng gen bị thương nặng như thế, bảo vệ cho con, chính nàng chỉ có

thể liều mạng lặn xuống dưới.

Đáng tiếc, tố chất thân thể của con người ở thế giới này đều không tốt. Tố chất thân thể của người phụ nữ đã coi như rất không tệ ở thế giới này, nếu bình thường, nàng còn có thể lặn xuống ngàn trượng, bây giờ lại là muôn vàn khó khăn.

Người phụ nữ cắn răng lặn xuống dưới, lại cảm thấy thân thể càng ngày càng bất lực, mặc dù vẫn cứ cắn răng, đau khổ chèo chống, muốn dựa vào lòng tin của mình mà chui vào thần miếu.

Nhưng có một số việc, không phải chỉ dựa vào lòng tin là được, thân thể người phụ nữ này thực sự đã không chống đỡ nổi. Nàng không tự chủ được mà há mồm muốn hô hấp, nước sông lập tức rót vào.

Người phụ nữ biết tiếp tục như vậy thì không được, thế nhưng nàng đã không còn cách nào khác. Nhìn con của mình, nàng ngưng tụ tất cả lực lượng lên thân đứa trẻ, há to miệng, muốn kêu tên của nó ở trong nước, thế nhưng lại chỉ bị nước sông rót đây miệng.

Dưới ý niệm khống chế của người phụ nữ, chủng gen đã trọng thương kia mang đứa trẻ phóng về hướng đáy sông, mà người phụ nữ lại chỉ

có thể vô lực nhìn con mình, dần dần chìm vào đáy sông tối tăm, ánh

mắt cũng bắt đầu tan rã.

Hàn Sâm xem hết thảy chuyện này xảy ra trong miếu thần Tài, không khỏi nhẹ nhàng thở dài. Dù cho vào lúc cuối cùng, người phụ nữ vẫn lựa chọn để lại cơ hội sống cho con của mình.

“Chặt Đầu.” Hàn Sâm kêu nhẹ một tiếng.

Hoàng Hậu Chặt Đầu lập tức hiểu ý Hàn Sâm, tuân mệnh đi ra khỏi †hần miếu.

Ngay khi ý thức của người phụ nữ sắp biến mất hoàn toàn, một sợi dây thừng nhuộm máu đột nhiên xuyên qua từ trong nước, quấn lấy thân thể của nàng, kéo nàng đi về hướng đáy sông.

Người phụ nữ lập tức giật cả mình, ý thức dường như cũng khôi phục đôi chút, trong ánh mắt dần dần xuất hiện một mảnh ánh sáng, chỉ thấy kia chỗ sâu trong ngọn nguồn con sông lại có một tòa thần miếu vàng son lộng lẫy.

Nước sông ngàn trượng bốn phía đều bị thần miếu chặn ở bên ngoài, hình thành một khu vực chân không to lớn. Sợi dây thừng kia được kéo dài từ trước thần miếu, đầu bên kia được Hoàng Hậu Chặt Đầu giữ trong tay.

Mà tay kia Hoàng Hậu Chặt Đầu đang ôm con của nàng.

"Khục khục… Đỗ Như Lan bái tạ ân cứu mạng của thần linh đại nhân… Đại ân, đại đức không thể báo đáp…" Người phụ nữ ngã xuống trên quảng trường trước thần miếu, vội vàng đứng lên, vừa sặc nước vừa quỳ lạy Hoàng Hậu Chặt Đầu.

"Đi theo ta" Hoàng Hậu Chặt Đầu chỉ nói một câu lạnh lùng, sau đó liền ôm đứa trẻ đi đến chủ điện của thần miếu.

Đỗ Như Lan nhìn thấy ba chữ miếu thần Tài trên tòa thần miếu, không khỏi nao nao. Hoàng Hậu Chặt Đầu có dáng vẻ kỳ dị như vậy lại là thân Tài. Chuyện này khiến nàng rất ngoài ý muốn.

Thế nhưng sau khi nàng đi vào thần miếu, mới biết được Hoàng Hậu Chặt Đầu không phải là thần Tài, phía trên thân đàn cao cao kia, vẫn còn một pho tượng thần khí độ rộng lớn.

Hoàng Hậu Chặt Đầu không dám nhìn thẳng tượng thần, cũng quỳ một gối với tượng thần kia: "Đại nhân, ta mang người đến rồi."

Đỗ Như Lan thế mới biết, Hoàng Hậu Chặt Đầu trông rất giống quỷ này chỉ là thuộc hạ của vị thần bên trong thần miếu này mà thôi. Nàng không khỏi quỳ lạy hướng về thần linh theo Hoàng Hậu Chặt Đầu, cảm †ạ ơn cứu mạng của thần linh.

"Bản thần có duyên với kẻ này, ngươi có bằng lòng để hắn bái vào dưới trướng bản thần không?" Tượng thần Tài mở miệng nói ra.

Hết chương 3152.

Chương 3153. Đại chiến ba trắm ván.

“Ta bằng lòng.” Đỗ Như Lan liên tục dập đầu bái lạy.

“Nếu ngươi bằng lòng, thì Chặt Đầu, ngươi dẫn nó đi gian điện phụ kiểm tra huyết mạch đi.” Hàn Sâm không định trực tiếp cho Nhiên Đăng huyết mạch thần Tài, dự định để Hoàng Hậu Chặt Đầu cho hắn huyết mạch.

Còn về cho Nhiên Đăng loại huyết mạch gì, còn phải nhìn thiên phú của chính hắn thế nào, nhiều lắm thì chăm sóc một hai, nhưng không có khả năng ép buộc Hoàng Hậu Chặt Đầu ban cho hắn huyết mạch thế tập.

Đỗ Như Lan nghe tượng thần Tài nói, không khỏi nao nao, nhìn thấy Hoàng Hậu Chặt Đầu đã đi về hướng điện phụ, chỉ đành phải bái tạ, rồi đi theo Hoàng Hậu Chặt Đầu vào điện phụ.

Xuất thân của Đỗ Như Lan không tệ. Nhìn thấy tượng thần Chặt Đầu ở điện phụ, nàng lập tức biết vị Hoàng Hậu Chặt Đầu này lại là phó thần linh của miếu thần Tài, trong lòng không khỏi hơi thất vọng.

Năng lực của chính thần một miếu đương nhiên là lớn nhất, bái dưới trướng phó thần, cho dù huyết mạch có tốt, thì có thể tốt hơn chỗ nào?

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, Đỗ Như Lan đương nhiên không tiện nói thêm gì. Mẹ con bọn họ có thể sống sót đã có được đại tạo hóa, nào còn dám chọn chọn lựa lựa.

Hoàng Hậu Chặt Đầu ôm cậu bé đi tới trước thần án, thả cậu bé lên, sau đó nói với nó: “Nếu ngươi bằng lòng bái vào dưới trướng bổn hoàng hậu, thì cầm tế đao* lên, cắt vỡ ngón tay của mình, nhỏ giọt

máu vào trong Thần Lô.

(*tế đao: đao dùng để cúng tế)

án”

“Đại nhân, hắn còn quá nhỏ, để cho ta tới giúp hắn.” Đỗ Như Lan đứng dậy, chuẩn bị đi trợ giúp, thế nhưng lại đột nhiên cảm thấy thân thể mình không cách nào động đậy, bị một luồng lực lượng kinh khủng ngăn chặn.

“Đây là lựa chọn của chính hắn.” Hoàng Hậu Chặt Đầu lạnh nhạt nói. Đỗ Như Lan không thể mở miệng cũng không thể động, chỉ có thể trơ mắt nhìn con trai, lòng như lửa đốt.

Đứa bé trai này quả thực phi phàm, trải qua nhiều biến cố như vậy, lại không khóc không ầm ĩ. Sau khi nghe lời của Hoàng Hậu Chặt Đầu, liền tự bò lên, cầm tế đao bên trên thần án, cắt vỡ ngón tay nhỏ của mình, mặc cho máu tươi nhỏ vào trong Thần Lô.

Ầm!

Chỉ thấy ánh sáng màu tím đen bên trong Thần Lô xông lên, hóa thành ma diễm kinh thiên. Toàn bộ điện phụ phóng ra sát khí, một đài chém đầu sát khí tận trời nổi lên trong tinh không.

Hàn Sâm đang ở bên trong chính điện, không khỏi cười nói: "Nhiên Đăng quả nhiên không hổ là Nhiên Đăng, cho dù bỏ mình chuyển thế, người thường cũng không thể so sánh được."

Nghĩ đến Nhiên Đăng có thể đưa Phật tộc từ một tộc nhỏ vô danh vào một rừng cường giả, thậm chí suýt nữa khiến Phật tộc trở thành Thượng tộc đỉnh cấp. Năng lực mạnh đến mức người thường không thể so sánh được.

"Đại nhân, Chặt Đầu muốn định ra khế ước thần linh với hắn, để hắn trở thành huyết mạch thế tập của ta." Hoàng Hậu Chặt Đầu đi tới trước tượng thần Tài, quỳ lạy nói.

"Được." Hàn Sâm chỉ nói một chữ.

Hoàng Hậu Chặt Đầu không do dự nữa, ánh sáng tím đen đầy trời dâng lên phía trên đài chém đầu và con rối, hóa thành khí diễm kinh khủng, giáng lâm trên thân thể nhỏ bé của cậu bé.

Thân thể cậu bé lập tức bị ánh sáng màu tím đen bao bọc, một ấn ký đài chém đầu kỳ dị hiện ra trên trán, mà bên trong ấn ký kia còn có một dấu ấn đại biểu cho thần linh cấp Hủy Diệt.

"Hoàng Hậu Chặt Đầu lại là thần linh cấp Hủy Diệt?" Lúc này Đỗ Như Lan vừa mừng vừa sợ, quả thực không thể tin được tất cả những gì mắt mình chứng kiến.

Phó thần của một thần miếu lại là tồn tại chí cao vô thượng cấp Hủy Diệt, nàng thực sự không cách nào tưởng tượng, chính thần của miếu này là tồn tại kinh khủng dường nào.

"Ông trời thương xót, con ta rốt cục có chỗ trông cậy." Đỗ Như Lan vui đến phát khóc.

Hàn Sâm nhìn cậu bé kết thành khế ước cùng Hoàng Hậu Chặt Đầu, trở thành người huyết mạch thế tập của Hoàng Hậu Chặt Đầu, sắc mặt không khỏi trở nên hơi quái dị. Một vài hình tượng kỳ quái dần hiện ra trong đầu hắn.

Ngẫm lại sau này cậu bé lớn lên, Nhiên Đăng Thủy Tổ có dáng vẻ từ bi như vậy, mà lại kéo đài chém đầu trong tay, giết chết vô số cường giả, liền khiến Hàn Sâm cảm thấy vô cùng quái dị.

Trong một hoa viên nhỏ của lâu đài cổ Phượng gia, Tần Bạch và Bảo Nhi mặt đối mặt ngồi trước bàn cờ.

“Bảo Nhi, ngươi có thể hay không chơi cờ cá ngựa không, ta dạy ngươi chơi.” Tân Bạch nói rất đắc ý.

Bảo Nhi lại khinh thường bĩu môi một cái rồi nói: “Ngươi học cờ cá ngựa với cha ta chứ gì?”

“Ta đã quên mất chuyện này. Ngươi là con gái của Hàn Sâm, sao có thể không biết cờ cá ngựa. Vậy thì thật tốt quá, ngươi và ta giết tới ba trăm ván, ta sẽ không nương tay đâu.” Tần Bạch vừa cười vừa nói.

“Giữ lời đấy, nhất định phải chơi đủ ba trăm ván nha.” Bảo Nhi cũng nở nụ cười.

“Đó là đương nhiên, ngươi đi trước đi” Tân Bạch nói rất hào sảng.

Hắn mê muội cờ cá ngựa, huống chỉ chỉ cần không cần luyện kiếm, để hắn chơi bao nhiên ván cũng không đáng kể.

Bảo Nhi không khách khí, ngón tay nhặt lên một viên thạch châu, nhảy một bước về phía trước.

Một quân cờ này rơi xuống, nhưng rơi vào trong mắt Tần Bạch lại không phải chuyện như vậy, mà như có một luồng kiếm khí kinh thiên điên cuồng đâm về phía hắn, mang đến cho hắn một cảm giác giống như ngay cả bầu trời cũng có thể đâm xuyên.

Tần Bạch bị doạ đến muốn kêu to, thế nhưng lại phát phát hiện mình không kêu được, cũng không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm khí kinh thiên kia xông vào bên trong trán của hắn.

Hắn lập tức bị doạ đến tiểu ra quần.

Đó dĩ nhiên không phải kiếm khí chân chính, mà là Tâm Kiếm Đạo Bảo

Nhi sử dụng. Môn kiếm thuật này vốn là tuyệt học của Lục Đạo Đại Đế, sau này bị Hàn Sâm học được. Mặc dù Hàn Sâm không học hết, nhưng ngẫu nhiên cũng luyện nhiều mấy kiếm, đã bị Bảo Nhi học được.

Bây giờ, Bảo Nhi sử dụng Tâm Kiếm thuật mô phỏng kiếm ý của Ba Lan Kiếm Thuật, trực tiếp công kích ý chí của Tần Bạch, khiến hắn cảm nhận được kiếm ý của Ba Lan Kiếm Thuật.

Học tập là một chuyện rất khó khăn, đặc biệt là đối với người không muốn học tập, quả thực còn khó hơn lên trời.

Nhưng có một loại tình huống, có thể khiến người học tập rất nhanh, mà rất khó quên.

Đó chính là cái gọi là ngã một lần thì khôn hơn. Ý nghĩa của những lời này chính là chịu thiệt, tổn hại, bất lợi càng lớn, thì càng nhớ kỹ hơn, mà không phải thật sự trở nên thông minh.

Tâm càng đau thì càng dễ dàng ghi nhớ bài học. Hiện tại Bảo Nhi đang sử dụng loại phương pháp này, nàng muốn để vị Thái tử điện hạ này, ghi nhớ sâu sắc Ba Lan kiếm ý.

Thế là sinh hoạt bi kịch của Tần Bạch bắt đầu như vậy. Hắn phát phát hiện mình không kêu ra tiếng được, cũng không thể động đậy được, thậm chí thân thể lại bị mất khống chế mà chơi cờ cùng Bảo Nhi.

Thế nhưng mỗi một lần Bảo Nhi hạ cờ, nó sẽ hóa thành một luồng kinh khủng Ba Lan kiếm ý giết về phía hắn. Cho dù sau này đã biết rõ kiếm ý kia sẽ không giết chết hắn, vẫn khiến Tần Bạch cảm thấy đau đến không muốn sống như cũ.

Uy thế kiếm ý mang đến sẽ rất khó tiếp nhận đối với người bình thường. Thương tích tâm linh không đơn giản như đau đớn trên thân thể, mà Tần Bạch lại không thể không tiếp nhận kiếm pháp kinh khủng kia chém giết một lần tiếp một lần. Mỗi một lần đều khiến Tần Bạch cảm thấy như mình sắp chết mất, nội tâm vô cùng sụp đổ.

Những hộ vệ kia của hắn lại hoàn toàn không biết gì, chỉ cho rằng Thái tử đang đánh cờ cùng Bảo Nhi. Không ai biết, hiện tại Tần Bạch đang thừa nhận tra tấn đau đớn không phải người có thể chịu được.

Tâm tình bây giờ của Giả Diệc Chân rất không tồi. Trước kia Thái tử Tần Bạch sợ nàng nhất, cho dù ngang bướng thế nào, cũng nhất định nghe nàng, thành thành thật thật, nghiêm túc hoàn thành bài tập mà nàng sắp xếp.

Thế nhưng ai biết lần này, Tần Bạch lại không khắc khổ luyện kiếm, còn chạy ra hoàng cung chơi đùa. Chuyện này khiến Giả Diệc Chân rất lo lắng, lo lắng vì vận mệnh sau này của Đại Tần đế quốc.

Hết chương 3153.

Chương 3154. Giả Diệc Chân.

Khi nghe Tần Bạch chơi cái gọi là cờ cá ngựa liên tiếp hai ngày trong pháo đài cổ Phượng gia, mông không hề rời khỏi cái ghế, đến cả kiếm cũng không cầm một lúc nào, loại lo lắng này của Giả Diệc Chân lên đến đỉnh điểm.

Đế quốc khác đều bao nhiêu vị người thừa kế, có chỗ trống để chọn lựa, thế nhưng đế quốc Đại Tần chỉ có một vị Thái tử như thế. Sau này, đế vị nhất định rơi trên người hắn. Nếu đến lúc đó Tân Bạch còn hoang đường như thế, thì đế quốc Đại Tần rất có thể sẽ từ cực thịnh chuyển thành cực suy.

“Gian nịnh lầm nước.” Trong lòng Giả Diệc Chân không khỏi hiện ra bốn chữ này, bốn chữ mà những vương công đại thần kia thường xuyên treo bên miệng.

Từ sau khi trở lại Tân quốc, Giả Diệc Chân nghe thấy bốn chữ này nhiều nhất, mà gần như mỗi lần nghe thấy, cũng sẽ liên hệ Hàn Sâm với hai chữ này.

Ban đầu Giả Diệc Chân còn ôm thái độ không thể tin hết lời người ta, cũng không hoàn toàn không tin tưởng. Thế nhưng lần này đích thân trải qua khiến Giả Diệc Chân rất khẳng định, Hàn Sâm chính là một kẻ gian nịnh, gian nịnh thật lớn.

"Ta muốn nhìn, một kẻ tiểu nhân không quan không tước, rốt cuộc dựa vào cái gì mà mê hoặc Thái tử điện hạ." Giả Diệc Chân quyết định muốn đi lâu đài cổ Phượng gia một chuyến, đi gặp đại gian nịnh nổi danh khắp triều đình này một lần.

Khi Hàn Sâm trở lại Lâu đài cổ Phượng gia, nhìn thấy Bảo Nhi còn đang đánh cờ cùng Tần Bạch. Bảo Nhi dường như rất vui vẻ, thế nhưng sắc mặt Tần Bạch rất khó coi.

Phượng Âm Âm ở một bên rất hứng thú mà xem trận chiến. Trên thực tế, hai ngày qua này nàng và Bảo Nhi thay phiên đánh cờ cùng Tần Bạch. Nàng vừa học được cờ cá ngựa, có hứng thú rất nồng hậu với trò này.

Nàng còn tưởng rằng Tần Bạch giống như nàng, cho nên mới đến mức cả thời gian nghỉ ngơi cũng từ bỏ, vẫn đánh cờ cùng bọn họ ở nơi này.

Có trời mới biết lúc này Tần Bạch thống hận đánh cờ nhất. Cả đời này, hắn không còn muốn chơi cờ cá ngựa nữa. Sau này ai lại đề cập đến ba chữ cờ cá ngựa này với hắn, hắn có thể ói ra.

Nhìn thấy bóng người xuất hiện trong hoa viên, Tần Bạch lập tức ném ánh mắt cầu giúp đỡ tới Hàn Sâm, ánh mắt kia còn đáng thương, vô tội hơn cả một con dê đợi làm thịt.

"Thái tử điện hạ, chơi với Bảo Nhi vui vẻ sao?" Hàn Sâm giả vờ như không biết, đi đến trước mặt Tần Bạch hỏi.

Tần Bạch cảm thấy thân thể thả lỏng, rốt cục khôi phục tự do, lập tức ngã xuống từ trên ghế.

Hàn Sâm liền vội vàng tiến lên đỡ hắn, kinh ngạc hỏi: “Thái tử điện hạ, ngài không sao chứ?”

Tần Bạch cảm thấy tức giận đến sắp nổ tung, vốn muốn phát cáu thật lớn với Hàn Sâm, thế nhưng liếc mắt nhìn Bảo Nhi ngồi bên cạnh, hắn lập tức thu lại tám phần, hạ giọng, oán hận nói với Hàn Sâm: “Hàn Sâm, bổn Thái tử coi ngươi là bạn, không hề bạc đãi ngươi, sao ngươi lại hại ta như thế?”

“Thái tử điện hạ, ngươi nói gì vậy? Sao ta lại hại ngươi?” Hàn Sâm nhìn Tần Bạch với vẻ kinh ngạc rồi nói.

“Ngươi không hại ta, vì sao để… nàng đối xử với ta như vậy?” Tần Bạch nói, liếc mắt nhìn Bảo Nhị, khí thế lại yếu đi mấy phần.

Cả đời này, người hắn sợ không ít, thế nhưng cho dù là Giả Diệc Chân, Giả thái phó, cũng không khiến hắn sợ hãi như thế. Hiện tại hắn đột nhiên cảm thấy, Giả thái phó thực sự ôn hòa, dễ gần, mà khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia của Bảo Nhị, thấy thế nào cũng giống như một con tiểu ác ma.

Hàn Sâm dường như bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Không phải Thái tử ngươi muốn luyện kiếm sao? Không phải ta đã để Bảo Nhi luyện kiếm cùng ngươi sao? Nàng làm gì ngươi rồi?”

“Nàng…” Trong chốc lát, Tần Bạch không biết nên nói thế nào.

Hàn Sâm cũng không chờ hắn suy nghĩ kỹ càng, liền nói thẳng: “Thái tử, ngươi vẫn luôn đánh cờ cùng Bảo Nhi sao?”

“Đúng là luôn đánh cờ, chơi hai ngày hai đêm…” Tân Bạch nghiến răng kêu kèn kẹt.

Hàn Sâm không chờ hắn nói tiếp, lại nhìn Tân Bạch với vẻ kinh ngạc rồi nói: “Thái tử, ngươi thật sự là đàn ông đích thực có tín niệm như sắt. Không hổ là Thái tử của đế quốc Đại Tần ta, thiên chi kiêu tử nhất thống thiên hạ trong tương lai. Người bình thường mà ý chí không kiên định, chơi cờ cùng Bảo Nhi thì gần như sụp đổ. Mà Thái tử ngài lại chơi hai ngày hai đêm với Bảo Nhi, mạnh, thực sự quá mạnh. Cuộc đời này Hàn Sâm ta chưa từng bội

phục người nào, lần này lại không thể không bội phục Thái tử điện hạ ngươi.”

Tần Bạch thất thần, hắn rốt cuộc vẫn là một dứa trẻ ham chơi. Mặc dù cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng lắm, thế nhưng nhìn vẻ mặt kinh ngạc không thể tin được của Hàn Sâm, Tần Bạch lại cảm thấy trong lòng hơi lâng lâng.

“Khụ khụ, không có gì, chỉ là mấy ván cờ mà thôi, đối với bổn Thái tử, không đáng kể chút nào.” Tần Bạch hơi say mê mà nói.

“Bảo Nhi, ta không phải đã dặn dò ngươi phải kết hợp làm việc và nghỉ ngơi sao? Sao ngươi lại để Thái tử luôn đánh cờ cùng ngươi, thực sự là không biết lễ nghĩa.” Hàn Sâm lạnh mặt xuống, chuyển sang khiển trách Bảo Nhi.

Bảo Nhi vô tội nói: “Ta vốn dự định như vậy, thế nhưng không phải Thái tử điện hạ đã nói muốn đại chiến ba trăm ván với ta. Hắn là Thái tử mà, sao ta dám không nghe mệnh lệnh của hắn? Sao bây giờ lại trách †a rồi?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi tràn đầy vẻ oan ức, Tần Bạch nhìn cũng không đành lòng lắm.

Suy nghĩ cẩn thận, hình như lúc trước hắn quả thực đã nói với Bảo Nhi như vậy. Thoáng chốc, hắn hận không thể tự tát cho mình hai cái, sớm biết như vậy, không có việc gì thì hắn nói lời vô ích làm gì.

“Lần này không phạt ngươi thật nặng, sau này ngươi còn làm xằng làm bậy như thế, chắc chắn sẽ chọc đại hoạ ngập trời.” Hàn Sâm trầm mặt xuống, dường như muốn dạy dỗ Bảo Nhị, lại âm thầm nháy mắt với Bảo Nhi.

Hàn Sâm còn chưa đụng tay đến nàng, Bảo Nhi đã khóc rống lên, vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: “Là Thái tử điện hạ để ta làm như vậy, ngươi không phạt hắn mà phạt ta làm gì?”

“Được rồi, được rồi, trách ta không biết rõ ràng đã nói lung tung. Hàn Sâm, ngươi đừng làm khó dễ Bảo Nhi.” Tần Bạch mềm lòng, nói.

“Còn không tạ ơn Thái tử, lần sau không cho phép tiếp tục như vậy nữa.” Hàn Sâm lập tức buông Bảo Nhi ra.

“Thật xin lỗi, Thái tử. Lần sau ngươi lại đánh cờ cùng ta, ta cam đoan chơi mười ván sẽ để ngươi nghỉ ngơi một ván.” Bảo Nhi nói như lời thề son sắt.

Tần Bạch nghe mà hai chân mềm nhũũn, suýt nữa bị dọa đến ngồi dưới đất, liên tục lắc đầu nói: “Không chơi, không chơi, sau này ta không chơi cờ nữa.”

Hàn Sâm nhìn mà cảm thấy buồn cười, đang muốn nói gì, lại nghe thấy bên ngoài có người báo cáo: “Hàn công tử, Giả tam thái phó cầu kiến.” Người kia vừa nói hết lời, đã thấy một người phụ nữ mặt mũi lạnh lùng đi đến. Tần Bạch nhìn thấy người phụ nữ kia, lập tức run rẩy cả người, liền vội vàng tiến lên hành lễ thầy trò, nói: “Tần Bạch bái kiến Giả thái phó” “Thái tử khách khí.” Khi Giả Diệc Chân nói chuyện, ánh mắt lại không nhìn Tân Bạch, mà đang dò xét Hàn Sâm.

Không giống với những gì nàng nghe nói lắm, không xấu xí như trong truyền thuyết, mà lại khá tuấn tú, gương mặt sắc nét rõ ràng, không nhìn ra tuổi thực tế, chỉ nhìn bề ngoài, có vẻ chừng hai ba mươi tuổi.

Nhưng Giả Diệc Chân không phải là một người trông mặt mà bắt hình dong, cho nên cảm nhận của nàng đối với Hàn Sâm cũng không có bất cứ thay đổi nào bởi vì tướng mạo của hắn.

“Thái tử điện hạ, ngươi làm gì ở đây vậy?” Giả Diệc Chân không trực tiếp nói chuyện với Hàn Sâm. Dưới cái nhìn của nàng, nói chuyện với một sủng thần không quan không tước như Hàn Sâm quả thực làm bẩn miệng của nàng.

Hết chương 3154.

Chương 3155. Ba Lan kiếm ý.

Tần Bạch lộ vẻ bối rối, ấp a ấp úng, không biết trả lời thế nào. Hàn Sâm tiếp lời nói: “Thái tử điện hạ ở đây để luyện kiếm.”

“Ta đang nói chuyện cùng Thái tử, lúc nào đến phiên ngươi nói chuyện rồi?” Giả Diệc Chân nhìn Hàn Sâm với ánh mắt lạnh lùng.

Loại thái độ mở to mắt nói lời bịa đặt này của Hàn Sâm khiến Giả Diệc Chân càng thêm xác định hắn chính là một con chó săn không có giới hạn cuối cùng.

Ván cờ bên cạnh mới chơi đến một nửa, căn bản chưa thu lại tới cùng, lại nói Tần Bạch đang luyện kiếm. Đừng nói Giả Diệc Chân, đổi thành bất cứ kẻ nào cũng sẽ không tin tưởng.

“Thái phó, ta thật sự đang luyện kiếm.” Thấy Giả Diệc Chân không tin, trong lòng Tần Bạch cũng thấy oan ức. Hắn chịu khổ nhiều như vậy ở đây, nếu Giả Diệc Chân còn tưởng rằng hắn đang chơi, thì chẳng phải rất oan uổng sao?

Thấy Tần Bạch cũng trợn tròn mắt nói láo, Giả Diệc Chân lại nhíu mày càng chặt.

Trước kia Tần Bạch tinh nghịch thì có tinh nghịch một chút, thế nhưng lại có một điểm tốt. Đó chính là dám làm dám chịu, xưa nay sẽ không nói dối, trốn tránh trách nhiệm, càng sẽ không nói dối trước mặt nàng.

Hiện tại biểu hiện của Tần Bạch đương nhiên bị Giả Diệc Chân nhìn thành bị chó săn Hàn Sâm này ảnh hưởng.

Giả Diệc Chân không phải là kẻ bốc đồng không có đầu óc, không muốn trực tiếp vạch trần Tần Bạch, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Như vậy Thái tử, ngươi luyện thế nào rồi? Có chỗ nào nghi vấn, không hiểu không?”

Tần Bạch không xác định lắm mà nhìn Hàn Sâm, hắn chỉ bị ngược hai ngày, căn bản chưa từng cầm kiếm chân chính, chưa từng hợp thể cùng Cửu Trọng Lãng Ngư, trong lòng quả thực không nắm chắc.

Hàn Sâm lại hơi gật đầu với hắn, học kiếm, quan trọng là ngộ ra. Các loại chiêu thức kia, thật ra chỉ là phụ. Tân Bạch bị Bảo Nhi mô phỏng Ba Lan kiếm ý ngược hai ngày, cho dù đần thế nào đi nữa, chắc hẳn cảm đồng như mình đã chịu mà học được một chút rồi.

Huống chi Tần Bạch không đần chút nào, chỉ ham chơi thôi.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ hốt hoảng và ánh mắt xin trợ giúp của Tần Bạch, Hàn Sâm đành phải ho nhẹ một tiếng, còn nói thêm: "Hai ngày nay, Thái tử chỉ luyện kiếm pháp, còn chưa luyện tập hợp thể cùng Cửu Trọng Lãng Ngư, không bằng Thái phó kiểm tra kiếm pháp của Thái tử trước."

Lần này Giả Diệc Chân cũng không ngắt lời Hàn Sâm, nhưng trong lòng lại tự cười lạnh: "Lời này quả thực là cực kỳ hoang đường. Nếu không hợp thể cùng Cửu Trọng Lãng Ngư, thì không cảm giác được lực lượng hệ Thủy và lực gợn sóng trùng điệp. Nếu không có hai cảm thụ này, Ba Lan kiếm pháp kia cũng không đứng được, còn luyện cái gì?

Tất cả kỹ pháp đại vũ trụ đế quốc đều cần kết hợp cùng chủng gen mới có thể sử dụng được, nếu không chỉ là một cái thùng rỗng mà thôi. Giả Diệc Chân sẽ không tin tưởng chuyện ma quỷ của Hàn Sâm.

Nàng không phản bác, chỉ nói với Tần Bạch: "Nếu đã luyện kiếm pháp, thì biểu diễn một lần đi, để ta xem luyện ngươi thế nào."

Tần Bạch không nắm chắc, lại nhìn về phía Hàn Sâm. Hàn Sâm lại trực tiếp cầm một thanh kiếm cho Tần Bạch, nháy mắt với Tần Bạch, để hắn yên tâm biểu diễn Ba Lan kiếm pháp.

Tần Bạch cắn răng, tiếp nhận kiếm, đi đến trên đất trống, chuẩn bị biểu diễn Ba Lan kiếm pháp.

Giả Diệc Chân không nói một lời, nhìn Tần Bạch tiến hành biểu diễn. Dù Tần Bạch biểu diễn hỏng bét đến thế nào, nàng cũng không ngoài ý, nàng chỉ muốn nhân cơ hội này giáo dục Tần Bạch, để hắn xa tiểu nhân, thân quân tử.

Đặc biệt là loại chó săn gian nịnh như Hàn Sâm, tốt nhất là tuyệt giao lập tức.

Thậm chí Giả Diệc Chân đã nghĩ kỹ lời để nói, phải lợi dụng chuyện này từng bước một thế nào để giáo dục Tần Bạch.

Tần Bạch không phải hoàn toàn dốt đặc cán mai đối với kiếm pháp, dù sao hắn đã đi theo mấy vị Thái phó học nhiều năm như vậy. Mặc dù không học được tốt, nhưng hắn vẫn vận dụng kiếm pháp bình thường.

Thế nhưng Ba Lan kiếm pháp này, hắn quả thực chưa luyện, chỉ biết đại khái chiêu thuật thế nào.

Lúc này hắn biểu diễn, chiêu thức cũng không trôi chảy, thoạt nhìn có vẻ như không luyện tập nhiều.

Giả Diệc Chân đã sớm ngờ tới sẽ như thế, nên cũng không ngoài ý muốn, chỉ lạnh lùng nhìn Hàn Sâm ở một bên. Thấy hắn vẫn khí định †hần nhàn, như không liên quan gì đến hắn, nàng cảm giác sâu sắc da mặt của người nọ thực sự rất dày.

Nếu Thái tử không bị hắn mang đi chơi, thì làm sao lại không luyện tập chút nào, mà hắn thì tốt rồi, không có chút áy náy, thấp thỏm nào.

“Loại người có phẩm hạnh như vậy, dù thế nào cũng không thể để hắn lui tới cùng Thái tử nữa.” Giả Diệc Chân thầm nghĩ.

Nhìn thấy Tần Bạch gập ghềnh biểu diễn Ba Lan kiếm pháp ở đó, Giả Diệc Chân đã bỏ mặc, không xem tiếp nữa. Nếu không phải muốn Tần Bạch biết hổ thẹn sau đó dũng cảm, nàng đã sớm quát bảo ngưng lại.

Thế nhưng kiếm pháp Tần Bạch biểu diễn ra tiếp đó, lại làm cho Giả Diệc Chân nao nao.

Lúc ban đầu, Tần Bạch thực sự quá khẩn trương, căn bản không biết mình đang luyện cái gì, vô cùng hốt hoảng. Thế nhưng biểu diễn mấy chiêu, không biết vì sao, trong đầu liền hiện ra từng luồng kiếm ý kinh thiên chém đến của Bảo Nhi.

Đây chính là đọc thuộc lòng ba trăm bài thơ Đường, không biết làm thơ cũng biết ngâm.

Tần Bạch còn không thể hoàn toàn lý giải ý cảnh của những kiếm ý kia, nhưng đã tự thân bị hại, lúc này mới nhìn mèo mà vẽ hổ ra được, rốt cuộc có một hai phần ý như vậy, mà chính hắn cũng cảm thấy mình dùng thông thuận hơn rất nhiều.

Dù sao Tần Bạch đã ngựa chết chữa như ngựa sống, cứ tiếp tục biểu diễn một đường như vậy.

Ban đầu Giả Diệc Chân còn không nhìn rõ lắm, thế nhưng theo biểu diễn của Tần Bạch, thoạt nhìn chiêu kiếm của hắn xác thực không thuần thục lắm, thế nhưng bên trong kiếm thức lại mơ hồ có mấy phần kiếm ý của Ba Lan kiếm pháp.

Giả Diệc Chân không dám tin tưởng, kiếm ý thực sự quá hiếm hoi tại đại vũ trụ đế quốc. Bởi vì mượn nhờ ngoại lực, rất ít người tu hành bản thân, cho nên gen sư đều chỉ truy cầu lực lượng hợp thể, mà không quá chú trọng ý cảnh. Chỉ có đại cao thủ đến trình độ nhất định, khi lực lượng của bản thân đến bình cảnh, mới có thể cố gắng theo đuổi ý cảnh.

Ở cái tuổi này Tần Bạch, đừng nói hắn căn bản không hiếu học, cho dù hiếu học, cũng không có bất cứ liên quan gì đến ý cảnh.

Bây giờ lại nhìn thấy ý cảnh bên trong kiếm pháp của Tần Bạch, điều này khiến Giả Diệc Chân quả thực hơi giật mình, thậm chí có thể nói là không dám tin tưởng.

Giả Diệc Chân xác nhận nhiều lần, càng xem càng cảm thấy không sai. Bên trong Tần Bạch kiếm pháp lại thật sự có kiếm ý tồn tại, ý cảnh từng lớp từng lớp gợn sóng kia tuyệt đối không sai.

Tần Bạch vừa biểu diễn kiếm pháp vừa vụng trộm dò xét Giả Diệc Chân, thấy Giả Diệc Chân lại lộ ra vẻ khiếp sợ, trong lòng lập tức cảm thấy vô cùng thoải mái.

Hắn bị Giả Diệc Chân dạy bảo rất nhiều năm, lại chưa từng có nhìn thấy vẻ mặt như thế từ trên mặt của Giả Diệc Chân, trước kia đầu các loại đau lòng nhức óc, khuyên nhủ và khuyên bảo, giống như hắn chính là một khúc gỗ mục không thể điêu khắc.

Lần đầu tiên hắn mới nhìn thất vẻ như thế từ trên mặt Giả Diệc Chân, lòng tự trọng lập tức tăng mạnh, thoáng chốc chỉ cảm thấy giống như ăn quả Nhân Sâm, từ trên xuống dưới khắp toàn thân đều sung sướng đê mê.

Tần Bạch chỉ quá sợ Giả Diệc Chân, nên quá khẩn trương, hiện tại tất cả khẩn trương như đã biến mất không thấy gì nữa, kiếm pháp lập tức thông thuận hơn rất nhiều. Ý cảnh của Ba Lan kiếm pháp kia cũng nhiều hơn thêm mấy phần.

Giả Diệc Chân càng xem càng giật mình, nàng thực sự không nghĩ ra, sao trong kiếm pháp của Tần Bạch lại có kiếm ý?

Hết chương 3155.

Chương 3156. Luận bàn kiếm kỹ.

“Giả Thái phó, ngài xem lần này ta luyện kiếm pháp thế nào?” Tần Bạch ra vẻ đã luyện Ba Lan kiếm pháp. Thấy mặt mũi Giả Diệc Chân tràn đầy vẻ kinh ngạc không tin nổi, lòng tự tin của hắn lập tức tăng mạnh, hơi chút đắc ý hỏi Giả Diệc Chân.

Nếu vào lúc thông thường, hắn căn bản không dám nói chuyện như vậy với Giả Diệc Chân, hiện tại đắc ý rồi, không sợ đầu sợ đuôi như bình thường.

“Ba Lan kiếm pháp này, Điện hạ luyện vô cùng tốt, nếu lại phối hợp cùng Cửu Trọng Lãng Ngư, tất nhiên sẽ có hiệu quả.” Giả Diệc Chân gật đầu nói.

Trong lòng nàng ngạc nhiên, lại hỏi: “Hai ngày nay Thái tử điện hạ luyện kiếm pháp thế nào? Lại có thể luyện được một, hai phần Ba Lan kiếm ý, thực sự là kỳ tài ngút trời.”

Tần Bạch nghe vậy càng đắc ý phi phàm, ngại nói mình bị Bảo Nhi ngược ra, liền tự mỹ hóa một chút: "Thái phó để ta luyện kiếm, thế nhưng trong chốc lát, ta lại không biết bắt đầu từ đâu, đành phải mời Hàn Sâm hỗ trợ. Hàn Sâm liền để con gái của hắn luyện kiếm cùng ta, để ta quen thuộc Ba Lan kiếm pháp hơn. Hai ngày qua ta vẫn đang khổ luyện kiếm pháp, nếu Thái phó cảm thấy luyện không tệ, xem ra là có chút hiệu quả."

Tần Bạch là kẻ lành vết sẹo đã quên đau điển hình. Lúc này hắn chỉ cảm thấy Hàn Sâm làm quá tốt, lại khiến Giả Thái phó cũng khen thưởng hắn. Đây là điều trước kia đến cả nghĩ hắn cũng không dám nghĩ, cho nên còn cố gắng nhắc đến Hàn Sâm, cũng đẻ cho hắn được thơm lây.

"Thời điểm then chốt vẫn là Hàn Sâm hữu dụng, nếu không có Hàn

Sâm, thì sao ta có thể được Giả Thái phó khích lệ như thế" Tần Bạch đắc ý trong lòng.

Giả Diệc Chân lại nghe mà nhíu mày, ánh mắt rơi trên người Bảo Nhị, nghĩ thầm trong lòng: "Cô bé này trông chỉ có bốn, năm tuổi, Thái tử luyện kiếm cùng nàng thì có thể đến ngộ được kiếm ý? Thật khiến người ta khó mà tin được."

Thế nhưng nếu không tin, Tần Bạch lại thật sự ngộ được kiếm ý trong vòng hai ngày, nói hắn không luyện kiếm, thì càng khó mà giải thích.

"Xem ra lời đồn cũng không thể tin hết, Hàn Sâm này cũng không phải hoàn toàn không có gì khác." Ánh mắt Giả Diệc Chân lại rơi trên người Hàn Sâm, nàng quy hết thảy tội trạng về trên người Hàn Sâm.

Dù sao Hàn Sâm đã từng chém giết Thiết Mạc, nếu nói nơi này có người có thể giáo Tần Bạch kiếm ý, thì cũng chỉ có Hàn Sâm.

"Các hạ hiểu kiếm?" Giả Diệc Chân cũng thay đổi xưng hô đối với Hàn Sâm.

"Học qua một chút, nhưng không học tốt lắm." Câu trả lời này của Hàn Sâm rất thành thật.

Hắn am hiểu đao pháp và tiễn thuật nhất, kiếm pháp chỉ có thể xếp ở vị trí thứ ba, không thể coi là thật sự tốt.

Hàn Sâm tự đánh giá ý cảnh và thiên phú kiếm đạo của mình kém hơn Lục Đạo Đại Đế, cũng không sánh được với Cô Trúc. Nhân vật như vậy mới thật sự là kiếm khách, mà Hàn Sâm lại không dành nhiều công sức cho kiếm pháp.

Rơi vào trong tai Giả Diệc Chân, lời nói như vậy lại hơi quá khiêm tốn. Bản thân việc có thể dạy bảo Tần Bạch lĩnh ngộ kiếm ý đã là chuyện rất không dễ.

“Các hạ không cần khiêm tốn. Nếu các hạ hiểu kiếm, vậy luận bàn một hai cùng ta thì thế nào?” Giả Diệc Chân muốn thử xem, Hàn Sâm này rốt cuộc có mấy phần bản lĩnh thật sự.

Nếu hắn là người có bản lĩnh thật sự, để Tần Bạch lui tới cùng hắn cũng không sao. Nhưng nếu hắn chỉ dùng biện pháp đầu cơ trục lợi nào đó, để Tần Bạch học được kiếm ý, thì lại không thể dung túng Tần Bạch chơi cùng hắn nữa.

“Đao kiếm không có mắt, lỡ có chỗ tổn thương thì e là không tốt.” Hàn Sâm nói.

“Không sao, ngươi và ta chỉ đọ kiếm kỹ, không sử dụng lực lượng chủng gen.” Giả Diệc Chân nghe vậy thì nhíu mày.

Hàn Sâm nói e rằng sẽ có tổn thương, chẳng phải là đang nói sợ đánh nàng bị thương sao?

Thấy Giả Diệc Chân khăng khăng như thế, Hàn Sâm cũng không tiếp tục chối từ: “Nếu Thái phó đã có chút nhã hứng, tại hạ đương nhiên sẽ phụng bồi.”

Giả Diệc Chân cũng không nói nhiều, lấy hai thanh kiếm, vứt một thanh cho Hàn Sâm, giữ lại một thanh trong tay mình, thức mở đầu chính là thức đầu tiên của Ba Lan kiếm pháp, Phong Bình Lãng Tĩnh.

Hàn Sâm thấy nàng sử dụng một thức Phong Bình Lãng Tĩnh này, lập tức lhiểu được dụng ý của nàng, Giả Diệc Chân rõ ràng muốn so đấu Ba Lan kiếm pháp với hắn.

Ba Lan kiếm pháp không phải là lại kiếm pháp mạnh mẽ khác thường gì. Về sự phát triển võ kỹ, thế giới này kém hơn đại vũ trụ gen kỳ không ít.

Bọn họ quá chú trọng ngoại lực, tồn tại thiếu hụt không nhỏ đối với việc khai phá lực lượng của bản thân. Ngoài một vài cường giả đỉnh cấp, rất hiếm có người có thể làm tốt cả hai điều.

Trước kia Hàn Sâm đã từng luyện kỹ pháp tương tự, sau khi nhìn Tần Bạch biểu diễn một lần, đã rõ ràng Ba Lan kiếm pháp trong lòng, cũng dùng một thức mở đầu Phong Bình Lãng Tĩnh tương tự.

Giả Diệc Chân thấy Hàn Sâm sử dụng thức mở đầu giống nhau, không khỏi hơi nhíu mày. Nàng dùng Phong Bình Lãng Tĩnh làm thế phòng thủ, vì muốn để Hàn Sâm ra tay trước.

Hàn Sâm bày ra thế phòng thủ tương tự, lại để nàng ra tay trước.

Nghĩ đến nàng đường đường là Thái phó Tần quốc, lại có tiếng biết dùng kiếm pháp, cử động như vậy của Hàn Sâm chẳng khác nào đang khinh thường nàng.

Giả Diệc Chân cũng không so đo, chuẩn bị dùng tiên cơ hội tấn công Hàn Sâm, thế nhưng khi nàng thật sự muốn công kích, lại đột nhiên cảm thấy không thể ra tay.

Hàn Sâm đứng yên ở đó, sử dụng một thức Phong Bình Lãng Tĩnh mà nàng hết sức quen thuộc.

Thế nhưng một thức này do Hàn Sâm dùng đến, thoạt nhìn thường thường không có gì lạ, nhưng thật sự đến lúc muốn công kích, lại đột nhiên phát hiện căn bản không tìm thấy sơ hở.

Chẳng những không tìm thấy sơ hở, còn cho Giả Diệc Chân một loại cảm giác nguy cơ tứ phía. Nếu nàng tùy ý ra tay, rất có thể dẫn tới phản kích trí

mạng ở một đòn sau, đến lúc đó một chiêu lập tức phân rõ sinh tử.

Động tác của Giả Diệc Chân lập tức ngưng tại nơi đó, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng nghiêm trọng, ánh mắt nhìn chằm chằm thế kiếm của Hàn Sâm, muốn tìm ra điểm đột phá.

Thế nhưng Giả Diệc Chân càng xem càng cảm thấy một thức này của Hàn Sâm vô cùng thần kỳ, giống như vùng biển giấu giếm sát cơ khôn cùng, nhìn như gió êm sóng lặng, thế nhưng dưới mặt nước kia lại cất giấu không biết bao nhiêu mãnh thú tiền sử.

Cái trán Giả Diệc Chân dần dần xuất hiện mồ hôi, nàng không dám động chút nào, sợ chỉ cần khẽ động sẽ dẫn tới phản kích kinh khủng.

Nàng chưa hề nghĩ tới, một chiêu thức mở đầu không coi là xuất sắc như Phong Bình Lãng Tĩnh, lại có thể có ý cảnh và khí tượng đáng sợ như thế.

Giả Diệc Chân càng xem càng cảm thấy Hàn Sâm sâu không lường được, càng xem càng cảm thấy thế kiếm kia giống như biển cả khôn cùng, giấu giếm quá nhiều kinh khủng và huyền diệu.

Không cách nào xuất thủ, lúc này cảm giác của Giả Diệc Chân tựa như một con người đang đối mặt biển cả khôn cùng, loại cảm giác bất lực kia khiến nàng cảm thấy sâu sắc bản thân nhỏ bé dường nào.

Nếu có thể sử dụng chủng gen, nàng còn có thể sử dụng lực lượng kì lạ của chủng gen mạnh mẽ tiến công, nhưng thuần túy so đấu kiếm kỹ như bây giờ, Giả Diệc Chân chỉ cảm thấy toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, làm ướt đẫm cả quần áo. Thân thể hoàn toàn không cách nào động đậy được, giống như chỉ cần khẽ động, sẽ dẫn tới sát chiêu vô tận của đối phương, rơi vào kết cục chết oan chết uổng.

“Hàn Sâm này rốt cuộc có lai lịch gì? Sao hắn lại có tu vi kiếm đạo đáng sợ như thế? Chỉ một chiêu thức mở đầu thường thường không có gì lạ, lại có khí tượng kinh khủng như vậy trong tay hắn, khó trách hắn có thể dạy bảo Tần Bạch luyện được kiếm ý…” Hiện tại Giả Diệc Chân đã hoàn toàn lật đổ ấn tượng của mình đối với Hàn Sâm lúc trước.

Giả Diệc Chân không tin người nắm giữ tu vi kiếm đạo và ý cảnh như thế, chỉ là một con chó săn gian nịnh.

Hết chương 3156.

Chương 3157. Nghiên cứu Chính Nghịch Hợp Nhất.

Tần Bạch nhìn Hàn Sâm lại nhìn Giả Diệc Chân, hắn không xem hiểu kiếm đạo quá cao thâm, thế nhưng lại có thể nhìn ra một chút từ biểu cảm.

Hàn Sâm bình tĩnh, lạnh nhạt, mà Giả Diệc Chân lại lộ vẻ nghiêm trọng, thậm chí đến cả mồ hôi lạnh đều chảy xuống, chỉ xem dáng vẻ cũng có thể hiểu được đại khái ai chiếm ưu thế.

"Hàn Sâm quả nhiên lợi hại, thậm chí đến cả Giả Thái phó cũng không chiếm được chút lợi lộc trước mặt hắn." Tân Bạch mừng thầm trong lòng, loại cảm giác này giống như tìm được núi dựa.

Loại cảm giác này khác với những người khác. Người bên cạnh Tần Bạch có hai loại, một loại là sủng thần tâm phúc có thể hống hắn vui vẻ, một loại chính là người dạy bảo hắn giống Bách Lý Thái phó và Giả Thái phó vậy.

Bởi vì hắn vẫn chưa cầm quyền, cho nên sủng thần bên cạnh hắn không có quyền lợi gì, chỉ có thể dỗ dành cho hắn vui vẻ, mà không thể chân chính giải quyết khó khăn vì hắn.

Các Thái phó lại quá nghiêm khắc với hắn, đến mức khiến mỗi lần hắn nhìn thấy các Thái phó giống như chuột thấy mèo.

Hơn nữa, mẹ của hắn mất sớm, Cảnh Chân Đế lại là một thế hệ minh quân, mỗi ngày vất vả với chuyện của đất nước, rất ít có thời gian có thể ở bên cạnh hắn.

Khi Tần Bạch có chuyện gì, những sủng thần kia không giúp được gì. Hắn lại không thể nói những việc tư kia với các Thái phó, nếu không chẳng những sẽ không được trợ giúp, lại còn bị giáo dục các loại.

Trong sinh mệnh của Tần Bạch, người có thể ra sức làm chỗ dựa cho hắn giống như Hàn Sâm vẫn là người đầu tiên.

Thiết Mạc, Bách Lý Thái phó, Giả Thái phó, những người khiến Tần Bạch cảm thấy nhức đầu, Hàn Sâm lại có thể đối phó tự nhiên, thậm chí còn có thể dễ dàng áp chế. Loại mạnh mẽ và tự tin toát ra giữa sự †ôn trọng khiến sâu trong nội tâm Tần Bạch sinh ra một loại cảm giác ỷ lại nào đó.

Loại ỷ lại này càng giống ỷ lại đối với anh trai, không có kính sợ, mà chỉ đơn thuần dựa vào, cho dù làm sai chuyện gì, cũng có thể không chút kiêng dè mà yêu cầu Hàn Sâm trợ giúp. Hàn Sâm chắc chắn có thể giúp hắn giải quyết.

Tâm tình Giả Thái phó lại không tốt như Tần Bạch. Hiện tại nàng đang lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Một thức Phong Bình Lãng Tĩnh kia của Hàn Sâm khiến nàng không cách nào tiến công được, thế nhưng lại không dễ kết thúc như vậy, trong chốc lát, vẫn giằng co tại đó.

“Lão ba, Bảo Nhi đói.” Bảo Nhi ở một bên đột nhiên nháy mắt nói.

Hàn Sâm nghe vậy, thu thế kiếm, cười nói: “Thái phó đại nhân, hôm nay không bằng dừng ở đây nhé?”

Giả Thái phó lập tức cảm thấy tinh thần thả lỏng, loại cảm giác áp lực kia biến mất không còn tăm tích, không khỏi thở nhẹ ra một hơi. Nàng dùng ánh mắt khác thường đánh giá Hàn Sâm, hồi lâu sau mới nghiêm †úc nói: “Ta đã thua, ngày khác lại thỉnh giáo kiếm pháp với Hàn công tử”

Lúc này, Giả Diệc Chân đã hoàn toàn không có loại tâm cao khí ngạo như lúc tới, giọng điệu và xưng hô đều thay đổi rất nhiều.

Trên đường trở về, Giả Thái phó vẫn đang suy tư hết thảy chuyện phát sinh hôm nay khi nhìn thấy Hàn Sâm, vẫn không dám tin tưởng lắm.

Một vị chó săn nổi tiếng khắp thành Ngọc Bích như vậy lại có được trình độ kiếm đạo trác tuyệt dường này, hơn nữa trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, hắn còn làm cho Tần Bạch, học sinh khiến người ta đau đầu này học được mấy phần kiếm ý.

Tất cả chuyện này dường như có khác biệt rất lớn với Hàn Sâm mà nàng nghe nói đến.

"Giả Thái phó, bệ hạ mời ngươi đi thư phòng một chuyến." Giả Diệc Chân vừa trở lại trong phủ, đã bị Cảnh Chân Đế triệu hồi vào hoàng cung.

"Thái phó đã đi gặp Hàn Sâm rồi sao?" Trong thư phòng chỉ có hai người Cảnh Chân Đế à Giả Diệc Chân, người hầu và hộ vệ khác đều bị Cảnh Chân Đế đuổi ra ngoài.

Giả Diệc Chân gật đầu đáp: "Đúng vậy, bệ hạ, hôm nay ta vừa gặp rồi."
"Thái phó cảm thấy người này thế nào?" Cảnh Chân Đế hỏi.

Giả Diệc Chân trầm ngâm nói: "Người này sâu không lường được, thực sự khó mà phán đoán, vì sao bệ hạ có câu hỏi này?"

Cảnh Chân Đế thở dài nói: "Quan hệ của hắn và Bạch Nhi càng ngày càng thân thiết, quả nhân đương nhiên cũng muốn biết nhiều hơn chút về chuyện của hắn. Thái phó cảm thấy người này ở lại bên cạnh Bạch Nhi thì tốt hay xấu?"

Giả Diệc Chân nghe vậy, nghiêm túc nghĩ một lát, lại không trả lời vấn đề của Cảnh Chân Đế, mà hỏi ngược lại: "Bệ hạ có biết lai lịch, xuất thân của người này không?"

Cảnh Chân Đế lắc đầu: "Quả nhân đã sai người cẩn thận điều tra lai lịch của hắn, lại không có quá nhiều tin tức, chỉ biết người này là dân núi đi ra từ Vạn Cổ Đại Thần Sơn, lại không thể biết những điều khác."

Giả Diệc Chân nghe vậy, nghiêm mặt nói: "Nếu như vậy, thần cho rằng tốt nhất vẫn đừng để Thái tử quá thân thiết với hắn thì tốt hơn."

"Cớ sao Thái phó lại nói ra lời ấy?" Cảnh Chân Đế hỏi.

Giả Diệc Chân nói: “Lai lịch của người này không rõ ràng, tu vi lại sâu không lường được. Nếu thật sự có thể làm việc vì Đại Tần ta và Thái tử, tương lai có lẽ là một sự giúp đỡ lớn. Nhưng nếu hắn có lòng dạ khác, thì chắc chắn là tai họa ác liệt nhất đối với Đại Tần ta. Giữ khoảng cách thích hợp mới là phương pháp vẹn toàn.”

Cảnh Chân Đế nghe vậy, gật đầu: “Thái phó nói cũng có đạo lý, nhưng còn có một chuyện liên quan tới Hàn Sâm, Giả Thái phó nghe qua thì thôi, không nên truyền ra ngoài.”

“Chuyện gì?” Giả Diệc Chân nao nao, Cảnh Chân Đế rất ít dùng loại giọng điệu này nói chuyện.

Cảnh Chân Đế nói: “Kiếm Thái phó ngay ở bên cạnh Hàn Sâm.”

Trong chốc lát, Giả Diệc Chân chưa kịp phản ứng, đầu tiên ngẩn người, sau khi phản ứng kịp, lập tức ngạc nhiên, mừng rỡ nói: “Người bệ hạ nói tới chẳng lẽ là Kiếm Thái phó, Kiếm Bất Cô?”

Không đợi Cảnh Chân Đế trả lời, Giả Diệc Chân còn nói thêm: “Vậy thì khó trách, thì ra Hàn Sâm là đệ tử được Kiếm Thái phó dạy bảo, khó trách lại có tu vi kiếm đạo như thế. Có truyền nhân của Kiếm Thái phó dạy bảo Thái tử điện hạ, tương lai Thái tử chắc chắn là một minh quân có đức.”

Cảnh Chân Đế lại cười khổ, nói: “Thái phó, ngươi lầm rồi.” “Lầm gì cơ?” Giả Diệc Chân nghi hoặc mà hỏi thăm.

Vẻ mặt Cảnh Chân Đế càng trở nên kỳ quái, nhìn Giả Diệc Chân, chậm rãi nói: “Hàn Sâm không phải truyền nhân của Kiếm Thái phó, Kiếm Thái phó ở bên cạnh hắn… Tự xưng… Tự xưng là… người hầu… của Hàn Sâm”

“Cái gì!” Giả Diệc Chân lập tức ngây ra như phỗng, há to mồm thật lâu mà chưa lấy lại tinh thần được.

Tần Bạch không ở lâu đài cổ Phượng gia, hắn thật sự sợ Bảo Nhi. Khi nhìn thấy Bảo Nhi, ánh mắt kia thật giống như nhìn thấy chó dữ, chỉ sợ đến mức tránh mà không kịp.

Sau khi Tần Bạch đi, Hàn Sâm và Bảo Nhi chơi trong chốc lát, ăn cơm tối xong rồi, liền phối hợp cùng nghiên cứu pháp môn Chính Nghịch Hợp Nhất.

Bởi vì không có chủng gen thích hợp, cho nên không có cách nào tu luyện Nghịch Quảng Hàn Kinh.

Nhưng những ngày này, Hàn Sâm đã nghiên cứu cẩn thận Chính Nghịch Quảng Hàn Kinh. Đặc biệt là phương pháp liên quan tới kết hợp Chính Nghịch, hắn càng nghiên cứu vô số lần.

Hàn Sâm muốn mượn Nguyệt thần Kinh, kết hợp Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyền Hoàng Kinh của mình với nhau, xem có thể sinh ra lực phá giới hay không.

Nhưng dù sao cả hai không phải cùng một loại công pháp, có vài chỗ có thể tham khảo trong tâm đắc Nguyệt thần Kinh, nhưng phần lớn lại cần Hàn Sâm căn cứ tình huống của bản thân mà thay đổi.

Cho nên Hàn Sâm vẫn đang nghiên cứu phương pháp Chính Nghịch Hợp Nhất, tiến triển lại không quá lớn.

“Nếu có thể lấy được một chủng gen chỉ thích hợp tu luyện Nghịch Quảng Hàn Kinh thì tốt rồi” Hàn Sâm không khỏi nghĩ đến trận chiến Thần Tiền.

Chỉ phải đạt được hạng nhất trong trận chiến Thần Tiền, hắn sẽ có thể

†hu hoạch được một chủng gen tuyệt thế. Nếu thuộc tính phù hợp, thì có thể dùng để tu luyện Nghịch Quảng Hàn Kinh.

Cho dù thuộc tính không thích hợp, hắn cũng có thể dùng cho Chú Thần Đình, hoặc thử xứng đôi với Động Huyền Kinh và gen vật ngữ một lần, tóm lại sẽ có chút tác dụng.

Hết chương 3157.

Chương 3158. Lowe Kidd.

Chỗ khó lớn nhất của Chính Nghịch Hợp Nhất chính là cân bằng. Lực lượng của Huyền Hoàng Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nhất định phải đạt tới cân bằng tuyệt đối, mới có thể có cơ hội hợp hai làm một.

Thế nhưng tại đại vũ trụ đế quốc, Hàn Sâm căn bản không cách nào sử dụng lực lượng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, trừ khi đi đầu đột phá sự áp chế của quy tắc thế giới, mới có thể sử dụng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh.

Cho dù như thế, một loại sức mạnh được quy tắc thế giới trợ lực, một loại lực lượng khác bị quy tắc thế giới bài xích. Dưới loại tình huống này, muốn làm hai loại sức mạnh đạt tới cân bằng tuyệt đối quả thực rất khó khăn.

Bởi vì lời cảnh cáo của Thần, Hàn Sâm cũng không tiện trắng trợn phá hỏng quy tắc thế giới, chỉ có thể luyện tập cẩn thận từng li từng tí, thành quả không quá lớn.

“Hàn công tử, bên ngoài có một vị tiên sinh họ Lo cầu kiến, nói rằng muốn nói chuyện làm ăn với ngươi?” Khi Hàn Sâm đang luyện tập, người hầu Phượng gia thông báo ở ngoài viện.

“Dẫn hắn tới phòng khách đi.” Hàn Sâm cân nhắc một chút rồi nói.

Khi Hàn Sâm đi tới phòng khách, quả nhiên thấy một người đàn ông đang ngồi chờ ở đó.

Người đàn ông kia mặc một bộ lễ phục màu đen, toàn thân từ trên xuống dưới cẩn thận tỉ mỉ. Bộ lễ phục kia của hắn còn không có cả một chút nếp uốn, giày da cũng bị lau sáng bóng đến mức có thể soi.

Hắn đội một cái mũ dạ màu đen trên đỉnh đầu, khi nhìn thấy gương mặt phía dưới mũ dạ, ấn tượng sâu nhất của Hàn Sâm chính là hai hàng ria mép.

Người bình thường để râu ria sẽ khiến người ta cảm thấy lôi thôi hoặc cuồng dã, thế nhưng hai hàng ria mép màu đen của người này lại khiến người ta cảm thấy rất thích hợp với mặt của hắn. Nếu không có hai hàng ria mép này, thì trông hắn còn thiếu mấy phần hương vị đàn ông.

Nhiều thêm hai hàng ria mép này khiến người đàn ông đó có loại sức hấp dẫn thành thục không nói nên lời, lại thêm cặp mắt màu đen như mọc lên bóng đêm của hắn khiến người đàn ông này có một sức hút tà dị không nói nên lời.

Đến cả Hàn Sâm khi nhìn thấy hắn lần đầu tiên, cũng không thể không thừa nhận, về ấn tượng đầu tiên, đây là một người đàn ông rất dễ dàng để lại ấn tượng tốt cho người ta.

“Chào ngươi, Hàn tiên sinh, ta tên Lowe Kidd, rất vinh hạnh được gặp ngài.” Người đàn ông nhìn thấy Hàn Sâm tiến đến, lập tức đứng lên, một tay bỏ mũ dạ hắn xuống, một tay khác vươn ra, muốn bắt tay với Hàn Sâm.

Đối phương khách khí như vậy, Hàn Sâm cũng không cự tuyệt, đưa tay ra bắt tay với Lowe Kidd.

Lowe Kidd rất lịch sự, chỉ bắt tay nhẹ với Hàn Sâm một chút, đã thuận thế buông tay.

“Không biết Lowe tiên sinh tìm ta muốn nói chuyện làm ăn gì?” Sau khi Hàn Sâm mời Lowe Kidd chia ra chủ và khách ngồi xuống, nhìn Lowe Kidd hỏi.

Lowe Kidd nói: “Là như vậy, Hàn tiên sinh, trước đó ngươi giết chết thành viên Hoàng Hậu Chặt Đầu của hội Thần Loạn chúng ta. Lần này †a được hội trưởng nhờ vả, đến nói về vấn đề bồi thường với ngươi một chút.”

“A, không biết quý hội tính toán muốn ta bồi thường thế nào?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc trong lòng.

Sự kinh ngạc của hắn không chỉ bởi vì Lowe Kidd là người của hội Thần Loạn, càng nhiều hơn là hơi kỳ quái vì người của hội Thần Loạn lại lấy loại phương thức này tới gặp hắn.

Lowe Kidd nói rất chân thành: “Tục ngữ có câu, giết người đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền. Từ trước đến nay, hội Thần Loạn chúng ta luôn rất công bằng. Hàn tiên sinh giết Hoàng Hậu Chặt Đầu, khiến chúng ta hội Thần Loạn tổn thất một thành viên cốt cán, cho nên hi vọng Hàn tiên sinh có thể

gia nhập hội Thần Loạn chúng ta, bù vào trống chỗ này, như vậy, món nợ này coi như đã thanh toán.”

“Nghe thì quả thực rất công bằng, nhưng ta không có hứng thú gì với việc gia nhập hội Thần Loạn.” Hàn Sâm nói.

Lowe Kidd cũng không tức giận, vẫn khẽ cười nói rất ưu nhã: “Không sao, nếu Hàn tiên sinh cảm thấy phương án này không được, ta còn chuẩn bị phương án thứ hai.”

“Mời nói.” Hàn Sâm rất hứng thú nhìn Lowe Kidd.

Lowe Kidd nói với giọng thành khẩn: “Nếu để Hàn tiên sinh luôn làm việc vì công ty, quả thật hơi khó xử. Nhưng Hoàng Hậu Chặt Đầu làm thành viên cốt cán của chúng ta, lại không thể chết vô ích, cho nên chỗ †a có một phương án điều hoà, Hàn tiên sinh chỉ cần làm ba việc cho chúng ta hội Thần Loạn, thì coi như bù đắp được một khoản nợ này, ý Hàn tiên sinh thế nào?”

“Ba chuyện nào?” Hàn Sâm hỏi.

“Việc này tạm thời còn chưa có kế hoạch, nhưng Hàn tiên sinh xin yên †âm, hội Thần Loạn chúng ta tuyệt đối sẽ không khó xử ngươi. Yêu cầu đưa ra tất nhiên ở trong phạm vi năng lực của Hàn tiên sinh ngươi.” Lowe Kidd nói.

“Thật xin lỗi, xưa nay ta sẽ không đáp ứng yêu cầu mà chính ta cũng không rõ ràng.” Hàn Sâm nói.

Lowe Kidd nhìn Hàn Sâm, sắc mặt dần dần tối sâm: “Nói như vậy, Hàn tiên sinh không có ý định trả một khoản nợ này rồi?”

“Cả đời này, Hàn Sâm ta thiếu rất nhiều món nợ mạng sống, nếu ai cũng phải trả, thì đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi, sao còn có thể sống đến bây giờ được?” Hàn Sâm không định thỏa hiệp, chỉ lạnh nhạt nói.

“Hi vọng Hàn tiên sinh vẫn suy nghĩ lại cho tỉ mỉ rõ ràng. Nếu thay đổi ý định, có thể gọi vào số này tìm ta. Trước mười hai giờ nửa đêm, số này

luôn hữu hiệu.” Lowe Kidd nói, hai tay đưa một đồ vật giống như danh

thiếp cho Hàn Sâm, Sau đó lại nói một câu: “Quấy rầy”

Làm xong hết thảy mọi việc, lúc này Lowe Kidd mới đội lên mũ dạ màu đen của hắn, sửa sang lại quần áo, đi ra phòng khách.

“Tiên lễ hậu binh sao? Hội Thần Loạn này còn có chút thú vị.” Hàn Sâm nhìn tấm card trong tay.

Toàn thân được chế tạo từ kim loại màu đen, mặt chính diện khắc tên Lowe Kidd, phía sau là một loạt dãy số, bên dưới còn có một hàng chữ nhỏ, viết là “bộ trưởng bộ ngoại vụ hội Thần Loạn” .

Lật qua tấm card kim loại, chỉ thấy mặt sau tấm thẻ kia không được khắc chữ, chỉ có đồ án một tên hề.

Hàn Sâm nhìn thấy đồ án này, cảm thấy hình như hơi quen thuộc, như đã gặp ở nơi nào. Thế nhưng trong chốc lát, hắn lại không nghĩ ra.

Đồ án tên hề này có màu đỏ sậm, đang nhảy vọt chạy như bay hướng về một bên, thế nhưng mặt của hắn lại xoay thành chín mươi độ, vừa đúng phía trước tấm thẻ.

Nó đội cái mũ hai sừng trên đầu đỉnh, mắt híp thành hai vầng trăng non, khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười kỳ dị, khiến người nhìn mà vô cùng khó chịu.

Hàn Sâm càng nhìn càng cảm thấy đồ án tên hề này quen thuộc, mình nhất định dã gặp ở nơi nào.

Cầm tấm card cẩn thận hồi ức một hồi lâu, Hàn Sâm rốt cục nhớ được mình đã từng gặp đồ án này ở đâu.

Lúc trước hắn và Linh Lung, Lý Khả Nhi cùng một chỗ tiến vào một phòng thí nghiệm Tinh tộc được xây dựng bên trong Lĩnh Vực Hạch Tâm, ở chung một khoảng thời gian với Đại, Tiểu Ngạc Thần ở chỗ này.

Chính ở nơi đó, hắn phát hiện rất nhiều cái bình trong suốt mà Tinh tộc dùng để thí nghiệm. Ở đó, Hàn Sâm phát hiện phần thi thể còn lại của một người chết, chỉ còn một cánh tay, chính trên cánh tay tàn kia có đồ án hình xăm thằng hề tương tự.

“Không đúng, không chỉ tương tự, gần như giống nhau như đúc. Ta nhớ hình như đến cả kích thước lớn nhỏ cũng không khác mấy, chẳng lẽ đây chỉ là trùng hợp sao?” Đáy lòng Hàn Sâm cảm thấy khác thường. Hắn nhìn chằm chằm vào đồ án thằng hề kia, lộ vẻ suy nghĩ.

Hắn nhớ rõ lúc trước mình còn phát hiện một vài chữ nơi xương cánh †ay, nội dung là: vật thí nghiệm số M67 phát sinh biến dị khác thường, kết quả thí nghiệm không biết, kế hoạch tạo thần hạch tâm số hiệu 7586 thất bại.

Hết chương 3158.

Chương 3159. Hình bóng tử vong.

“Mặc dù Tỉnh tộc lợi hại, thế nhưng cũng chưa tới trình độ có thể đột phá luân hồi. Sao có thể có quan hệ dính líu với hội Thần Loạn đây?” Đáy lòng Hàn Sâm nghi hoặc, trong chốc lát cũng khó có thể cởi bỏ nỗi băn khoăn này.

Nhưng có một điểm Hàn Sâm rất rõ ràng, Lowe Kidd đã nói thông tin dãy số trên tấm thẻ này hữu hiệu trước mười hai giờ nửa đêm. Như vậy, nói cách khác, qua mười hai giờ nửa đêm, hội Thần Loạn sẽ ra tay với hắn.

Đối với hội Thần Loạn, Hàn Sâm không dám khinh thường chút nào, †ồn tại gần như thay thế các thần linh trước kia, e là không thể yếu hơn Tần Tu.

Mà Hàn Sâm nhận bị quy tắc thế giới áp chế, cho dù hắn không thèm để ý lời cảnh cáo của Thần, mạnh mẽ phá vỡ quy tắc thế giới, cũng không kiên trì được quá lâu.

Hàn Sâm vừa nghiên cứu thuật Chính Nghịch Hợp Nhất, vừa chờ đợi mười hai giờ nửa đêm đến.

Trong một tòa nhà cổ, Lowe Kidd đang im lặng ngồi trong phòng khách, nhìn đồng hồ được bày biện trong phòng khách, cũng chờ đợi thời khắc này đến.

"Bộ trưởng đại nhân, trực tiếp giết Hàn Sâm là được mà. Vì sao còn muốn cho hắn một cơ hội?" Một sinh vật có dáng vẻ người hầu nữ đứng bên cạnh Lowe Kidd nói.

Sở dĩ không nói nàng là con người, đó là bởi trên đỉnh đầu nàng còn một đôi sừng rồng màu đen thật lớn.

Lowe Kidd khẽ cười, nói: "Sở dĩ lần trước hội Thần Loạn chúng ta sẽ thất bại, chính là vì khinh thường lực lượng của con người bình thường. Lần này chúng ta đương nhiên chỉ có thể khống chế cường giả bên trong loài người đều dưới trướng mình, không cho những thần linh kia có cơ hội đầu cơ trục lợi nữa."

"Thì ra là thế, bộ trưởng đại nhân anh minh." Người hầu nữ sùng bái nhìn Lowe Kidd, nói.

Lowe Kidd lại khế thở dài: "Hàn Sâm có thể chém giết Hoàng Hậu Chặt Đầu, phá hủy thần miếu Chặt Đầu, thực lực như vậy có thể sánh bằng mười hai chính thần, chỉ tiếc, e rằng rất khó để hắn làm việc vì hội Thần Loạn chúng ta."

"Bộ trưởng đại nhân nói, hắn sẽ không gọi tới sao? Vậy tại sao còn phải đợi?" Người hầu nữ kinh ngạc nói.

"Nhân tài như vậy, cũng nên cho hắn một cơ hội mới tốt." Ánh mắt thâm thúy của Lowe Kidd nhìn đồng hồ, hắn nói.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Khi tất cả kim đồng hồ đều chỉ hướng mười hai giờ, đồng hồ phát ra tiếng vang đinh đong báo giờ.

Sau khi mười hai tiếng chuông vang lên, Lowe Kidd đứng lên từ trên ghế salon, thở dài nói: “Hội Thần Loạn đã rất lâu không xuất hiện máu mới và tư tưởng mới gia nhập rồi, ta vốn rất chờ mong có thể có một khởi đầu tốt đẹp cùng Hàn Sâm, có lẽ giữa chúng ta còn có thể sinh ra chút tia lửa, đáng tiếc…”

Người hầu nữ mở to hai mắt nhìn, mong đợi nhìn Lowe Kidd, ánh mắt đảo quanh, nói: “Bộ trưởng đại nhân muốn sử dụng thứ kia sao?”

Lowe Kidd không trả lời, chỉ chậm rãi nâng tay phải của mình lên, nhìn chằm chằm bàn tay của mình với vẻ mặt nghiêm túc.

Ngón tay của hắn thon dài mà mạnh mẽ, thoạt nhìn hết sức xinh đẹp, phía trên không có một vết sẹo, cũng không có vẻ già nua và nếp nhăn. Đây là một đôi bàn tay có thể nhận lời mời làm nghề người mẫu tay.

Thế nhưng lúc này trên bàn tay này lại dần dần dâng lên ánh sáng màu đen, tựa như ma khí tới từ địa ngục.

Trên thực tế không chỉ bàn tay kia, cả người Lowe Kidd đều thiêu đốt ánh sáng màu đen kỳ dị, biểu cảm trên mặt cũng hoàn toàn thay đổi, trong mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt, một bàn tay khác nắm lấy không trung, trong tay đã nhiều thêm một tờ giấy trắng.

“Nghệ thuật của ánh sáng và cái bóng, va chạm kích tình giữa sinh mệnh và tưởng tượng, ban cho linh hồn vật vô tình đẹp nhất… Hình Bóng Tử Vong…” Lowe Kidd thì thâm trong miệng, ánh sáng màu đen trên tay phải lại nhanh chóng ngưng tụ, như có cái bóng của Hàn Sâm nhảy lên bên trong ánh hào quang màu đen.

Hàn Sâm ở trong hoa viên của lâu đài cổ nhà họ Phượng cách xa, như có cảm giác trong lòng, không khỏi nhìn về phía tay phải của mình, dường như cảm giác được cái gì, thế nhưng loại cảm giác này chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua mà thôi.

“Chẳng lẽ… Hôm nay lúc bắt tay cùng Lowe Kidd…” Hàn Sâm nghĩ đến điều gì, không khỏi hơi nhíu mày.

Trong phòng khách. Lowe Kidd nắm lại tay phải, những ánh hào quang màu đen lại ngưng tụ thành một cái kéo, bị hắn cầm trong lòng bàn tay.

Một giây sau, hai mắt Lowe Kidd tỏa ánh sáng, cái kéo và giấy trắng trong tay bắt đầu chuyển động đồng thời. Động tác của hắn vô cùng mau lẹ ưu nhã, cắt loạn một mạch thành cuồng, gần như có thể nhìn thấy hai tay sinh ra vô số tàn ảnh, giống như một con ác ma mọc rất nhiều cánh tay.

Gần như trong nháy mắt, tờ giấy trắng vốn chỉnh tề đã bị cắt thành một hình người, mà giấy màu trắng cũng biến thành màu đen.

Nhìn cẩn thận ra sao cũng sẽ phát hiện hình bóng kia cực giống mặt bên của Hàn Sâm. Cho dù chỉ là cái bóng màu đen, không có bất cứ ngũ quan và biểu cảm nào, chỉ cần là người quen thuộc Hàn Sâm, đều có thể liếc một cái đã nhận ra đây chính là Hàn Sâm.

“Không hổ là bộ trưởng đại nhân, cho dù nhìn bao nhiêu lần, Hình Bóng Tử Vong cũng thực sự quá lợi hại.” Người hầu nữ lộ vẻ mặt sùng bái nhìn Lowe Kidd.

Nhưng Lowe Kidd thật giống như căn bản không nghe thấy lời ca ngợi của người hầu nữ, hắn vẫn hết sức chăm chú như cũ. Ánh mắt cuồng nhiệt nhìn chằm chằm vào hình bóng kia, dường như đang thưởng thức tác phẩm kiệt xuất nhất của mình.

“Thật là đáng tiếc, linh hồn thú vị như thế lại sắp biến mất rồi.” Nói xong, cái kéo trên tay phải Lowe Kidd lập tức biến thành ngọn lửa màu đen nhảy múa, giống như ngọn lửa Luyện Ngục thiêu đốt trên bàn tay của hắn.

Lowe Kidd lại liếc mắt nhìn hình cắt giấy, sau đó mới di động nó về phía trên ngọn lửa đen. Trong khoảnh khắc hình cắt giấy đụng phải ngọn lửa đen, nó lập tức bị nhen lửa, bộ phận chân bắt đầu cháy rừng rực trước.

Cùng lúc đó, trong hoa viên, thân thể của Hàn Sâm không lửa mà tự cháy, ngọn lửa màu đen bỗng dâng lên từ lòng bàn chân, bao trùm hai chân của hắn, hơn nữa còn đang nhanh chóng lan tràn lên trên dọc theo hai chân.

Ngọn lửa màu đen kia vô cùng kỳ dị, thoạt nhìn đang cháy hừng hực, thế nhưng lại không đốt đến cả quần áo của Hàn Sâm, chân cũng không bị nhóm lửa chân chính.

Thế nhưng Hàn Sâm lại cảm giác được một loại nóng rực và đau đớn đến từ sâu trong linh hồn, tựa như hai chân đã bị đốt thành tro, khiến loại người có ý chí kiên định bậc này như hắn cũng suýt nữa không nhịn được đau đớn mà kêu ra tiếng, thân thể đang run lẩy bẩy.

Sắc mặt Hàn Sâm tái mét, lập tức vận chuyển Huyền Hoàng Kinh, muốn tiêu diệt cái ngọn lửa đen kỳ dị kia, thế nhưng lực lượng của Huyền Hoàng Kinh hoàn toàn vô dụng với ngọn lửa đen kia.

Chỉ trong thời gian nháy mắt, lửa đen đã đốt tới vị trí đùi, từ phần đùi trở xuống tựa như đã hoàn toàn mất đi tri giác, mặc dù chân vẫn còn, lại không có chút cảm giác và phản ứng nào.

Không chút do dự, Hàn Sâm triệu hồi ra Thiên Thần Quan đội lên đỉnh đầu, biến thành thần Tài cấp Hủy Diệt, trực tiếp trở về bên trong thần miếu, mượn nhờ thần linh chỉ lực của thần miếu và Thiên Thần Quan đối kháng với ngọn lửa màu đen kia.

Hết thảy động tác này rốt cục có hiệu quả. Dưới lực lượng của thần linh, ngọn lửa màu đen bị áp chế lại, không thể tiếp tục lan tràn, nhưng không bị dập tắt, mà vẫn còn đang thiêu đốt lên.

Người giấy trong tay Lowe Kidd cũng như thế, ngọn lửa màu đen dừng lại ở vị trí bắp đùi, không tiếp tục đốt lên nữa.

“Rất tốt, để Chỉ thần Lowe Kidd ta nhìn xem, ngươi rốt cuộc có thể đến trình độ nào đi.” Đôi mắt Lowe Kidd phảng phất lập tức bắt đầu cháy rừng rực, ngọn lửa màu đen bùng nổ từ trong đôi mắt như núi lửa phun trào.

Hết chương 3159.

Chương 3160. Phá Giới.

“Phá Giới… Minh Giới Tiễn Chỉ…” Lowe Kidd quát khẽ một tiếng, ngọn lửa màu đen trên người thoáng chốc chuyển hóa thành màu trắng, nồng đậm tựa như tan không ra băng tuyết.

Người giấy màu đen trước đó bị ngọn lửa màu trắng kia đốt, lập tức biến thành màu sắc trắng như tuyết, toàn thân đều bị ngọn lửa trắng bao vây.

Thân thể Hàn Sâm lập tức bị ngọn lửa màu trắng bao vây, ngọn lửa kinh khủng kia phảng phất đang thiêu đốt linh hồn của hắn. Lực lượng của thần miếu và thần Tài lại không áp chế nổi ngọn lửa màu trắng kỳ dị kia, vầng sáng của toàn bộ thần miếu đều ảm đạm theo đó.

“Đại nhân!” Thần quang màu tím đen trên thân Hoàng Hậu Chặt Đầu †oả sáng, thần quang của đài chém đầu và con rối đều xông lên tận trời, trợ giúp thần miếu và Hàn Sâm cùng ngăn cản ngọn lửa màu trắng kinh khủng kia, làm tốc độ ăn mòn của ngọn lửa màu trắng chậm hơn nhiều.

Dù vậy, ngọn lửa màu trắng vẫn đang cắn nuốt linh hồn Hàn Sâm từng chút, ngọn lửa màu trắng không thương tổn phàm thể, lại có tổn thương vô cùng kinh khủng đối với Thần chỉ linh.

“Đây là lực Phá Giới!” Hàn Sâm lập tức cảm thấy quen thuộc.

Lúc trước khi Nguyệt thần sử dụng lực Phá Giới, thì có loại cảm giác này, nhưng thuộc tính của cả hai thứ có khác biệt, nhưng cấp độ loại lực lượng kia lại tuyệt đối không sai.

Nhưng Hàn Sâm vẫn cảm giác được, loại lực lượng này yếu hơn lực Phá Giới của Nguyệt thần một chút, còn không kinh khủng bố như vậy.

Không chút do dự, Hàn Sâm trực tiếp phá vỡ áp chế của quy tắc thế giới, tiến vào trạng thái thể Thần Linh siêu cấp, chỉ có thể Thần Linh siêu cấp mới có thể chống lại với lực Phá Giới.

Ngọn lửa trắng rực lập tức bốc cháy lên từ trong mắt Hàn Sâm, trong chốc lát trải rộng toàn thân, khiến thân thể của hắn hóa thành bóng ảnh màu trắng lóa, giống như không có thân thể thực chất.

Lực lượng của thể Thần Linh siêu cấp, rốt cục ngăn cản được ngọn lửa màu trắng ăn mòn linh hồn. Quang ảnh lấp lóe trong ánh mắt Hàn Sâm, xích trật tự của toàn bộ thế giới đều hiện ra trong mắt của hắn, một bàn tay ấn về từng chuỗi xích trật tự kia, lập tức kéo đứt xích trật tự của ngọn lửa màu trắng.

Ngọn lửa màu trắng lập tức dập tắt trên người hắn, giống như chưa từng thiêu đốt cho tới giờ.

Trong phòng khách của nhà, người giấy màu trắng trong tay Lowe Kidd lập tức thiêu thành tro tàn, khóe miệng Lowe Kidd cũng chảy ra máu tươi.

“Thú vị, lại có thể phá vỡ Minh Giới Tiễn Chỉ của ta, khó trách có thể chém giết Hoàng Hậu Chặt Đầu.” Ánh mắt Lowe Kidd lóe lên chút kinh ngạc. Hắn duỗi ra đầu lưỡi đỏ tươi, liếm đi vết máu ở khóe miệng, biểu cảm cũng trở nên hưng phấn: “Cũng tốt, ta rất hứng thú với sự khởi đầu như vậy. Hàn Sâm, ngươi có tư cách trở thành con mồi của Lowe Kidd ta.”

Đặc tính vạn pháp chi xâm của thể Thần linh siêu cấp khiến Hàn Sâm rốt cục trừ bỏ ngọn lửa trăbsf trên thân, thế nhưng hắn lại không vui mừng vì điều đó.

Hội Thần Loạn càng đáng sợ hơn trong tưởng tượng, mà mỗi lần hắn lại không có khả năng dựa vào thể Thần Linh siêu cấp giải quyết vấn đề.

“Nhất định phải mau chóng học được lực Phá Giới mới được.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

Thần đàn dao động, một người đàn ông xuất hiện trên thần đàn, bất ngờ lại chính là Thần đại nhân hết sức quen thuộc với Hàn Sâm, tồn tại vô thượng nắm giữ Thần điện Gen.

“Ngươi lại phá giới.” Thần nhìn Hàn Sâm nói.

“Ta thật bất đắc dĩ, người của hội Thần Loạn muốn giết ta, ta cũng không thể chờ chết chứ?” Hàn Sâm bất đắc dĩ dang tay ra.

Thần nháy mắt, như cười như không: “Thật ra ta thì không sao cả, nhưng bởi vì ngươi tồn tại, mà cả hai thế giới đều đang chịu đựng tổn thương, đến lúc đó thế giới này hủy diệt, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.”

“Có nghiêm trọng như vậy sao?” Hàn Sâm đương nhiên không tin mình phá vỡ quy tắc thế giới sẽ có nguy hại lớn như vậy, trước kia Tần Tu không phải cũng làm rất nhiều lần sao?

“Ngươi đã đi tới vũ trụ này trong một khoảng thời gian rất dài, chắc hẳn cũng có sự hiểu biết nhất định đối với nơi này. Ngươi có từng nghe nói đến, trước kia vũ trụ này có nhiều thần mạch và trứng gen siêu cấp xuất hiện giống như bây giờ không?” Thần nói.

“Chuyện này, hình như nghe nói gần đây rất nhiều thần mạch và các loại gen trứng xuất hiện, chẳng lẽ đó không phải là bởi vì trước đó đại vũ trụ gen chết nhiều sinh linh lắm sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Đây chẳng qua là một phần nguyên nhân trong đó, sinh vật sinh ra mới đối ứng với tử vong, thần mạch và địa mạch lại không phải.” Thần ngừng một chút, còn nói thêm: “Nói như vậy, từ sau trận chiến ấy của ngươi và Tần Tu, hai bên vũ trụ đều sinh ra thay đổi rất lớn. Điều rõ ràng nhất là sinh vật đều đang tiến hóa cực nhanh, các loại đồ vật vốn lẽ không nên xuất hiện, từng thứ một đều xuất hiện quá sớm.”

“Điều này liên hệ tất nhiên gì với phá hỏng quy tắc vũ trụ sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Nói chuẩn xác hơn, những dị tượng thần bí này xuất hiện, thật ra là do công năng chữa trị và cân bằng của bản thân đại vũ trụ. Sau khi vũ trụ bị thương tích, tự nhiên cần càng nhiều lực lượng để duy trì, chữa trị. Lực lượng vốn lẽ không nên kích phát, lại bị kích phát ở thời điểm này, tựa như thân thể người đang tiêu hao tiềm năng, nếu vũ trụ tiếp tục †iêu hao tiềm năng quá mức như vậy, thì không cách nào duy trì vũ trụ vận chuyển bình thường nữa. Như vậy, cỗ máy vũ trụ này có thể sẽ ngừng vận chuyển, đến lúc đó chính là đại hủy diệt tối tăm.”

“Nghe rất phức tạp, ta không quan tâm những điều này. Ta có thể không phá hỏng quy tắc thế giới, thế nhưng ngươi cũng không thể để †a chờ chết

chứ?" Hàn Sâm nói.

Không đợi thần nói lời nào, Hàn Sâm lại cười tủm tỉm nói: "Một bộ trưởng nào đó của hội Thần Loạn đã có sức mạnh đáng sợ như thế, e là cho dù đám nữ thần Kshana cũng không phải là đối thủ. Trước kia các ngươi đã đánh bại hội Thần Loạn thế nào?"

Thần biết tâm tư của Hàn Sâm, lại vẫn nói: "Thật ra rất đơn giản, ngươi cho rằng tại sao thần linh phải ban huyết mạch cho con người?"

"Ngươi nói là, lực lượng con người trả về cho thần linh có thể khiến thần linh trở nên càng mạnh mẽ hơn, thậm chí có thể đối kháng lực Phá Giới?" Hàn Sâm không quá tin tưởng.

"Lực Phá Giới có tính phá hoại quá mạnh đối với vũ trụ, thần linh không có khả năng sử dụng loại lực lượng kia. Nhưng làm người bảo vệ vũ trụ, thần linh có thể mượn nhờ lực lượng của thế giới này, cho dù con người hay chủng gen đều có thể trở thành trợ lực của thần linh. Ví dụ như Hoàng Hậu Chặt Đầu ngươi có được trước đó, sau khi nàng trở thành phó thần của ngươi, trên thực tế thần lực của ngươi đã được †ăng cường, mà nàng cũng có thể dùng mình lực lượng trợ giúp ngươi chiến đấu. Con người cũng không khác nhiều, ngươi thu càng nhiều tín đồ, thành tựu của bọn họ càng cao, thì lực lượng có thể phản hồi lại cho ngươi cũng càng nhiều."

"Như vậy phải tới trình độ nào, mới có thể chống lại cùng những tên của hội Thần Loạn kia?" Hàn Sâm quan tâm chuyện này hơn.

"Thật ra rất đơn giản, bản thân thần Tài ngươi không phải là thần linh chiến đấu, cho nên ở phương diện này có vẻ hơi yếu một chút, nhưng chỉ cần ngươi có thể đưa phó thần tới tám phó điện của thần miếu cấp Hủy Diệt, tốt nhất đều là dã thần cấp Hủy Diệt, chắc hẳn sẽ chống lại được Lowe Kidd rất dễ dàng." Thần cười nói.

Hàn Sâm lườm hắn một cái: "Ngươi nói thì dễ dàng lắm, dã thần cấp Hủy Diệt nào dễ tìm được như vậy?"

"Đương nhiên không dễ, nếu không lúc trước hội Thần Loạn đã không suýt công phá được Thần điện Gen, làm cho điện chủ đại nhân đời trước không

thể không khởi động lại đại vũ trụ, mới diệt được hội Thần Loạn.” Thần thở dài.

Hết chương 3160.

Chương 3161. Con người không nên tồn tại.

“Cái gì? Đại vũ trụ đã từng bị khởi động lại một lần? Sau khi khởi động lại sẽ có hậu quả gì? Có phải tất cả trong vũ trụ đều bắt đầu từ số 02” Hàn Sâm vội vàng truy vấn.

Thần lắc đầu: “Không phải như thế, thần linh cấp Trọng Khải có được lực lượng khởi động lại, nhưng không phải thật sự khiến đại vũ trụ về đến điểm bắt đầu, việc liên quan trong đó rất nhiều, ta cũng không nói rõ ràng được.”

“Không phải ngươi chính là thần linh cấp Trọng Khải sao, đến cả năng lực của mình, ngươi cũng không nói rõ được?” Hàn Sâm không tin nhìn Thần.

Thần nghiêm mặt nói: “Ta đúng là thần linh cấp Trọng Khải, cũng có được năng lực khởi động lại, thế nhưng ngươi biết khởi động lại vũ trụ cần phải trả cái giá lớn đến mức nào không?”

“Giá lớn gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Vừa rồi không phải ta đã nói với ngươi, điện chủ đại nhân đời trước khởi động lại đại vũ trụ mà.” Thần híp mắt cười nói.

Hàn Sâm ngẩn ngơ, sau đó lập tức phản ứng kịp, ý của Thần đã rất rõ ràng, điện chủ Thần điện Gen tiền nhiệm phát động lực lượng khởi động lại vũ trụ, thế là hắn trở thành tiền nhiệm.

“Nói cách khác, hiện tại ngươi là điện chủ Thần điện Gen?” Hàn Sâm nói với vẻ mặt kỳ quái.

Thần gật đầu: “Ngươi còn không quá đần, cho nên mặc dù ta có được năng lực khởi động lại, thế nhưng sau khi khởi động lại sẽ có hậu quả thế nào, ngay cả chính ta cũng không thể dự báo.”

Dừng một chút, Thần lại nói tiếp: “Khởi động lại đại vũ trụ không có khả năng giải quyết triệt để vấn đề của hội Thần Loạn, nhưng cũng làm cho hội Thần Loạn bị đả kích thật lớn. Phần lớn hội viên của hội Thần Loạn đều đã chuyển thế sống lại, trở thành sinh vật mới, không còn liên quan với kiếp trước, nhưng vẫn có một ít cá lọt lưới, lại trưởng thành lần nữa trong vô tận năm tháng.”

“Mà sau khi các thần linh khởi động lại, cũng chịu đựng tổn hại to lớn. Những thần linh vốn đã tới đỉnh phong cũng bị đánh về trạng thái ban đầu, chỉ có thể làm lại một lần nữa. Chỉ bởi vì đại vũ trụ khởi động lại, †ài nguyên trên các phương diện đều trở nên rất thiếu thốn, các thần linh cũng tiến hóa rất chậm, nếu không thần miếu cao cấp mà ngươi nhìn thấy trước kia sẽ không chỉ có một chính thần mà thôi.”

Nói đến đây, thần cười: “Đại vũ trụ bị ngươi và Tần Tu làm cho long trời lở đất, nhưng cũng là một kỳ ngộ đối với thần linh. Hiện tại tài nguyên có thể lấy được trong vũ trụ còn nhiều hơn nhiều năm tháng vô tận trước kia. Bọn họ đều đang trưởng thành nhanh chóng, rất nhiều thần linh đã sắp trở lại đỉnh cao.”

“Ta còn có một nghỉ vấn, vì sao con người ở đại vũ trụ đế quốc có thể được thần linh che chở, thậm chí trở thành đồng bạn cùng chiến đấu với thần, mà ở đại vũ trụ gen, lại chỉ có thể cầu nguyện, bị hố?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Thần, hỏi.

Đây là một vấn đề hắn vẫn luôn không hiểu được, đãi ngộ của hai bên đại vũ trụ cũng chênh lệch quá nhiều.

Thần nhìn Hàn Sâm, nhìn một lúc lâu mới mở miệng nói ra: “Đại vũ trụ gen vốn cũng không có con người, cũng không nên có con người, con người chỉ có thể tồn tại ở đại vũ trụ đế quốc.”

“Đây là ý gì?” Hàn Sâm nghe mà không quá hiểu.

“Đại vũ trụ đế quốc là chính, đại vũ trụ gen là nghịch, bản thân loại sinh vật con người này chỉ có thể là chính, không có khả năng tồn tại ở thế giới nghịch.” Thần chậm rãi nói.

Hàn Sâm nghe mà cả người đều ngây ra, hắn rốt cuộc hiểu được.

Quả thực, đại vũ trụ gen không có con người, bởi vì có Tần Tu đến, mới có con người, hơn nữa còn không thể coi là con người thực sự.

Dùng cách nói thế tục, đại vũ trụ đế quốc là dương gian, đại vũ trụ gen chính là âm gian địa phủ, người sống sao có thể vào địa phủ được? Cho nên con người căn bản không có khả năng tồn tại ở đại vũ trụ gen.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại ví von, trên thực tế cũng không có cách nói dương gian âm phủ gì. Hai bên đều là thế giới sinh mệnh, nhưng một bên là thế giới chính, một bên là thế giới nghịch.

“Nếu ta là ngươi, sẽ mau chóng nghĩ biện pháp tăng lên thần lực, mà không phải tùy ý phá hỏng quy tắc vũ trụ.” Thần võ bả vai Hàn Sâm.

Hàn Sâm muốn nói gì, thế nhưng quay đầu nhìn lại, Thần đã không thấy đâu.

Hàn Sâm rõ ràng có thể cảm giác được, gần đây thần dường như không rảnh rang. Trong hai lần gần nhất nhìn thấy hắn, hắn đều đến, đi vội vàng, hiển nhiên đang bận chuyện rất quan trọng.

Pin?

“Xem ra chuyện về hội Thần Loạn, đến cả hắn cũng rất đau đầu. Sâm lắc đầu bất đắc dĩ.

Hàn

Hắn cũng đau đầu giống vậy, Lowe Kidd còn sống, tồn tại đáng sợ của hội Thần Loạn tuyệt đối không chỉ có một mình hắn, hiện tại thành kẻ địch cùng hội Thần Loạn, chỉ e sau này không sống yên lành được.

“Bất kể thế nào, trước tiên làm ra tám phó thần rồi nói sau, cũng phải †hu nhiều tín đồ một chút. Thần nói không sai, mỗi một lần ta không thể phá vỡ quy tắc thế giới để chiến đấu. Cho dù vũ trụ có thể chịu nổi, chính ta cũng không chịu nổi loại tiêu hao kia” Hàn Sâm nghĩ tới đây, đột nhiên loé lên suy nghĩ trong lòng.

Hắn nghĩ tới Thần chỉ linh bên trong hồn hải của mình, Thần chỉ linh khác thì coi như thôi, nhưng ở trong đó có một nữ thần Kshana cấp Hủy Diệt.

“Không biết Thần chi linh của ta có thể trực tiếp triệu hoán ra làm phó thần của thần miếu hay không? Nếu có thể thì quá tốt rồi. Đây chính là một trong mười hai chính thần, làm một phó thần bên trong miếu của †a chắc hẳn dư xài. Đáng tiếc không có thần cơ trống có thể dùng, nên không có cách nào thí nghiệm.” Hàn Sâm nghĩ tới đây lại trở nên đau đầu.

Muốn thần cơ, thì nhất định phải thu nhiều tín đồ, lực lượng tín đồ phản hồi về mới có thể dùng để rèn đúc thần cơ.

Hiện tại tín đồ miếu thần Tài của Hàn Sâm, tính toán đâu ra đấy chỉ có một tiểu trọc đầu Nhiên Đăng hư hư thực thực, hơn nữa còn chỉ có lớn một chút, chờ hắn lớn lên có tư cách, không biết còn phải chờ bao nhiêu năm.

“Không được, phải thu mấy tín đồ lập tức có thể hồi vốn trước mới được.” Hàn Sâm lại định hướng đến trên thân Phượng Âm Âm: “Tư chất của Âm Âm chắc chắn không tồi. Cho dù không được, ta cũng có biện pháp để nàng mạnh lên, sau đó thu nàng vào môn hạ thần Tài trước rồi nói sau.”

Thầm nghĩ, Hàn Sâm đã rời khỏi miếu thần Tài, trở lại lâu đài cổ Phượng gia.

“Tam Mộc, ngươi không sao chứ?” Phượng Âm Âm nhìn thấy Hàn Sâm trở về, lo lắng đánh giá hắn, hỏi.

Vừa rồi nàng và Bảo Nhi tận mắt thấy Hàn Sâm bị ngọn lửa đen đốt, cho nên vẫn luôn rất lo lắng ở lại trong hoa viên, chờ Hàn Sâm trở về.

“Ta không sao.” Hàn Sâm vừa lúc thừa cơ hỏi: “Đúng rồi, Âm Âm, trước đó ngươi có huyết mạch thần linh nào không?”

“Ta còn chưa có huyết mạch thần linh, cô út nói muốn tìm một cho ta huyết mạch thần linh hệ Âm tốt nhất, nhưng vẫn luôn không có cơ hội, cho nên ta vẫn không có huyết mạch thần linh, chỉ có một huyết mạch lấy được từ trong địa mạch.” Phượng Âm Âm nói xong, hơi nghi hoặc mà nhìn Hàn Sâm hỏi: “Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?”

“Ta biết có một tòa thần miếu, thần linh ở đó rất không tệ. Nếu ngươi mong muốn, ta có thể giúp ngươi trở thành huyết mạch thế tập của vị thần linh kia.” Hàn Sâm nói.

“Được, đó là loại thần linh nào?” Phượng Âm Âm rất tin tưởng Hàn Sâm, trước đáp ứng xuống, mới hỏi là cái gì thần linh.

“Thần Tài.” Hàn Sâm báo thần hào của mình.

Phượng Âm Âm còn chưa nói gì thêm, đã thấy Phượng Phi Phi vội vàng đi đến, lớn tiếng nói: “Không được, tuyệt đối không được, thiên phú âm nhạc của Tiểu Âm tốt như vậy, sao có thể bái thần Tài, huyết mạch thần linh của nàng nhất định phải là hệ Âm.”

Hết chương 3161.

Chương 3162. Kiểm tra thiên phú của Phượng Âm Âm.

Phượng Phi Phi đi tới, nói với Hàn Sâm: “Hàn công tử, ý tốt của ngươi, Phi Phi và Tiểu Âm đều chân thành ghi nhớ. Nhưng thiên phú hệ Âm của Tiểu Âm rất tốt, chúng ta vẫn hi vọng nàng có thể có được huyết mạch thần linh hệ Âm”

Ngoài nguyên nhân Phượng Phi Phi nói ra, còn có một nguyên nhân nàng ngại nói ra miệng.

Thần Tài mà Hàn Sâm nói tới, Phượng Phi Phi vốn chưa nghe nói. Không cần nói mười hai chính thần cấp Hủy Diệt, ngay cả bên trong thần linh cấp Tai Nạn cũng không có một vị thần Tài này.

Những năm này Phượng Phi Phi vẫn luôn bôn ba, hi vọng có thể khiến Phượng Âm Âm thu hoạch được huyết mạch của một vị thần linh Hủy Diệt hệ Âm, nhưng huyết mạch của thần linh cấp Hủy Diệt, nào có dễ dàng đạt được như vậy.

Cho dù tư chất của Phượng Âm Âm đủ để cho thần linh động lòng, thế nhưng, trên cơ bản mười hai thần miếu cấp Hủy Diệt đều bị Hoàng thị bảy nước khống chế, người bình thường căn bản không có cơ hội đi nơi đó khẩn cầu huyết mạch thần linh.

Trong mười hai thần linh vị cấp Hủy Diệt bên, có tất cả hai vị có liên quan đến hệ Âm, trong đó một vị là thần linh hệ Âm thuần chính, một vị khác là kiêm dung hệ Âm.

Phượng Phi Phi vẫn đang bôn ba vì Phượng Âm Âm, hi vọng nàng có thể đến trong miếu của vị thần linh hệ Âm thuần chính kia thử một lần. Đáng tiếc, vị thần linh hệ Âm kia bị Hoàng thị Sở quốc nắm giữ. Chỉ có Hoàng thị Sở quốc mới có tư cách tiến vào thần miếu khẩn cầu huyết mạch, Phượng Phi Phi dùng hết tâm tư, cũng không có một cơ hội nhỏ nhoi nào.

Một vị thần linh còn lại có chút cơ hội, trước đó Phượng Phi Phi rời nhà ra ngoài, chủ yếu bởi vì việc này.

Đáng tiếc, trời không theo ý người, bởi vì một số nguyên nhân, vẫn làm Phượng Phi Phi không công mà lui. Nhưng trải qua lần này, Phượng Phi Phi có chút chắc chắn, tin tưởng dùng thêm một số thủ đoạn, chắc hẳn sẽ cầu được một cơ hội vì Phượng Âm Âm.

“ cô út, không sao mà, thần linh mà Tam Mộc giới thiệu cho ta chắc chắn sẽ không kém.” Phượng Âm Âm vừa cười vừa nói.

Nàng nói như vậy không chỉ vì tin tưởng Hàn Sâm, mà còn không muốn để Phượng Phi Phi lại bôn ba vì chuyện của nàng. Phượng Âm Âm rất rõ ràng,

vì chuyện huyết mạch thần linh, Phượng Phi Phi ngậm đắng nuốt cay bao nhiêu, phí bao nhiêu tâm cơ vì nàng.

Mặc dù Phượng Phi Phi là một trong đại ca cơ đang nổi tiếng, nhưng muốn hoàn thành một chuyện lớn như vậy cũng không thể không đi cầu xin người ta. Nỗi uất ức trong đó đương nhiên không cần phải nói.

Phượng Âm Âm nhìn ở trong mắt, đương nhiên cũng đau lòng Phượng Phi Phi, cho nên không muốn nàng chịu uất ức vì mình nữa.

Phượng Phi Phi lại vội vàng nói: "Ta biết thần linh Hàn công tử giới thiệu chắc chắn không kém, nhưng thiên phú âm nhạc của ngươi tốt như vậy, có được huyết mạch thần linh hệ khác thực sự hơi lãng phí thiên phú."

Hàn Sâm nghe Phượng Phi Phi nói như vậy, thoáng chốc cũng không phản bác được. Hắn cũng biết thiên phú âm nhạc của Phượng Âm Âm rất tốt, nếu không có huyết mạch thần linh hệ Âm thì quả thật hơi đáng tiếc.

Hàn Sâm cũng có lòng tìm một phó thần hệ Âm tọa trấn miếu thần Tài, nhưng e là trong chốc lát cũng không làm được loại chuyện này. Phượng Phi Phi chưa chắc có thể tin ngân phiếu khống.

Thấy Hàn Sâm không kiên trì nữa, Phượng Phi Phi mới thở dài một hơi, lại sờ đầu Phượng Âm Âm nói: "Âm Âm, ngươi yên tâm, huyết mạch thần linh của ngươi đã có rồi, nhiều nhất nửa tháng nữa, ngươi có thể đạt được huyết mạch thần linh.

Mặc dù Hàn Sâm xem thường, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Cứ cho là Phượng Phi Phi thật sự cầu được cơ hội cho Phượng Âm Âm, tối đa chỉ đạt tới một huyết mạch hoàn chỉnh, không thể là huyết mạch thế tập, cho nên cũng không có ý nghĩa quá lớn.

Cùng là cấp Hủy Diệt, mặc dù thần Tài không phải hệ Âm, lại có thể để Phượng Phi Phi có được huyết mạch thế tập. Chênh lệch giữa hai bên rất lớn.

Nhưng loại chuyện này, Hàn Sâm không thể dùng sức mạnh, chỉ có thể nghĩ cách thuyết phục Phượng Phi Phi.

Việc này cũng không vội, tóm lại muốn Phượng Âm Âm về môn hạ của mình, không có khả năng để nàng đi bái thần linh khác.

Sáng sớm hôm sau, Phượng Phi Phi lại vội vàng ra ngoài. Xem dáng dấp của nàng, tám chín phần mười vẫn đang bôn ba vì chuyện của Phượng Âm Âm.

Sau khi Phượng Phi Phi đi không bao lâu, Phượng Âm Âm đã chạy tới chỗ Hàn Sâm, nghiêm túc nói với Hàn Sâm: "Tam Mộc, có thể dẫn ta đi miếu thần Tài mà ngươi nói sao?"

"Đương nhiên là được, nhưng ngươi chắc chắn không cần được cô út của ngươi đồng ý trước sao?" Hàn Sâm không muốn Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm sinh ra khoảng cách bởi vì việc này.

Hàn Sâm nhìn ra, Phượng Phi Phi thật sự yêu thương Phượng Âm Âm. Dù sao từ nhỏ Phượng Âm Âm đã rời khỏi mẹ, chính Phượng Phi Phi một tay nuôi lớn nàng, nói là cháu gái, thật ra lại không khác gì con gái.

"Thật ra, ta không muốn để cô út nhọc lòng vì chuyện của ta nữa. Mặc dù nàng chưa từng nói với ta, nhưng ta biết đại khái một chút. Thần linh nàng muốn cầu cho ta quả thực rất tốt, ta cũng rất thích. Thế nhưng tòa thần miếu kia lại thuộc về một vị vương khác họ của đế quốc Đại Tần ta, mà những vị vương khác họ kia rất có cảm tình với cô út riêng, chỉ e…" Nói đến đây, Phượng Âm Âm không nói tiếp nữa.

Hàn Sâm đương nhiên nghe rõ ý trong đó, không khỏi tán thưởng Phượng Âm Âm săn sóc tỉ mỉ, tuổi còn nhỏ đã có thể nhìn ra rất nhiều đầu mối, không hổ là chuyển thế của Hương Âm.

"Được, vậy ta dẫn ngươi đi miếu thần Tài. Mặc dù thần Tài không phải hệ Âm thần linh, nhưng chắc hẳn cũng sẽ không khiến ngươi thất vọng." Hàn Sâm mỉm cười nói.

"Tam Mộc chưa từng khiến ta thất vọng." Phượng Âm Âm nháy mắt nói.

Hiện tại dẫn Phượng Âm Âm đi tinh vực Kim Tinh đương nhiên là không kịp, cho nên Hàn Sâm trực tiếp sử dụng Thiên Thần Quan, một tay ôm Bảo Nhi, một tay kéo Phượng Âm Âm truyền tống vào miếu thần Tài, xuất hiện phía trên thần đàn của miếu thần Tài.

Phượng Âm Âm kinh ngạc nhìn Hàn Sâm: "Làm sao ngươi làm được? Sao có thể lập tức từ trong nhà đi tới thần miếu?"

"Bởi vì đây chính là thần miếu của ta, ta đương nhiên có thể tới, lui tự nhiên." Hàn Sâm cười nói.

"Thần miếu của ngươi? Tam Mộc, ngươi là thần linh sao?" Phượng Âm Âm tò mò nhìn Hàn Sâm hỏi.

"Xem như vậy đi." Hàn Sâm nói.

"Thế nhưng tượng thần này không giống ngươi lắm thì phải?" Phượng Âm Âm đánh giá tượng thần Tài. Đó là tượng thần thế thân của Hàn Sâm, do thần cơ huyễn hóa.

Nhưng bởi vì Hàn Sâm chỉ đội Thiên Thần Quan, nên mới thành tựu vị trí thần linh. Bản thân hắn không phải là thần linh, cho nên tượng thần thoạt nhìn không hoàn toàn giống hắn, mà mặt mày tượng thần hoàn †oàn mông lung, căn bản không nhìn rõ ràng.

Nhưng Thiên Thần Quan trên đỉnh đầu tượng thần lại giống như đúc Thiên Thần Quan trên đỉnh đầu Hàn Sâm.

"Nhỏ một giọt máu tươi của ngươi vào bên trong Thần Lô là được." Hàn Sâm cũng không giải thích, chỉ vào lò đá trên thần án nói.

Phượng Âm Âm nhẹ gật đầu, đi đến trước lò đá, cầm lấy tế đao, lại hơi khẩn trương, tay nàng run nhè nhẹ.

"Không cần khẩn trương, nơi này do ta quyết định, cho dù tư chất của

ngươi thế nào, đều tất nhiên có thể có được huyết mạch thế tập." Hàn Sâm nói với Phượng Âm Âm. "Cám ơn ngươi, Tam Mộc " Phượng Âm Âm không còn khẩn trương

như vừa rồi nữa. Nàng cắt ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi vào bên trong Thần Lô.

Sau một lát, lập tức chỉ thấy từng hồi thần âm vang lên bên trong Thần Lô, từng luồng kim quang phun ra, lại có một gốc cây thần thụ màu vàng mọc ra từ cái trong lò này.

Thần thụ thông thiên, toàn thân như vàng, đủ loại đồng vàng được treo đầy trên cây. Ấy thế mà là một gốc cây rụng tiền.

Hết chương 3162.

Chương 3163. Huyết mạch thần Tài.

Mặc dù biết rõ đây chẳng qua là ảo ảnh dị tượng, thế nhưng nhìn thấy cây rụng tiền thông thiên treo đầy đồng vàng phía trên, loại cảm giác núi vàng biển bạc như sao đầy trời, vẫn khiến người ta nhìn mà hai mắt †ỏa sáng, có loại xúc động đánh rụng những đồng vàng kia xuống.

Đồng vàng bên trên cây rụng tiên dồn dập rơi xuống, rơi lên trên người Phượng Âm Âm, dung nhập vào trong thân thể của nàng, khiến trán nàng dần dần xuất hiện một lạc ấn thần linh hình đồng vàng, lại càng ngày càng sáng chói.

Tất cả đồng vàng khắp cây đều rơi xuống, toàn bộ dung nhập vào bên trong thân thể Phượng Âm Âm. Nhưng vào lúc này, một vài tin tức kỳ diệu truyền đến từ bên trong Thiên Thần Quan.

Cường độ linh hồn: Thập tinh.

Tiềm lực gen: Thập tinh.

Độ xứng đôi: Cửu tinh.

Đánh giá tổng hợp: Người thừa kế huyết mạch cấp S.

“Thì ra thần linh dựa vào thứ này để phán đoán lựa chọn cho ai huyết mạch!” Đồng thời Hàn Sâm còn tiếp thu được một tin tức khác truyền đến từ bên trong Thiên Thần Quan.

Đó là lựa chọn cho đối phương huyết mạch Truyền Thừa, có tất cả bốn lựa chọn: Nhất Giác, Tàn Khuyết, Hoàn Mỹ và Truyền Thừa.

Nhất Giác chính là chút huyết mạch thần linh ngẫu nhiên, ban thưởng huyết mạch thần linh đẳng cấp thấp nhất chỉ có thể làm cho đối phương có được một chút huyết mạch thần linh của mình, tác dụng rất yếu ớt, miễn cưỡng xem như gen sư cấp độ nhập môn.

Huyết mạch thần linh Tàn Khuyết mạnh hơn chút, nắm giữ một số đặc tính nào đó của thần linh, nhưng vì không hoàn chỉnh, nên năng lực không mạnh.

Hoàn Mỹ thì không cần giải thích. Truyền Thừa chính là trên cơ sở cho đối phương huyết mạch thần linh hoàn mỹ, lại kết thành khế ước, vào lúc đối phương cần, có thể triệu hồi thần linh khế ước tiến hành hợp thể để chiến đấu.

Thần linh có thể mượn nhờ huyết mạch Truyền Thừa trực tiếp giáng lâm trên người nàng, cho nàng lực lượng của mình để tiến hành chiến đấu.

Đương nhiên, thần linh ban cho con người những chỗ tốt này, chủ yếu là mượn nhờ sự trưởng thành của con người, mỗi khi con người khế ước một con chủng gen, thần linh sẽ rút ra một chút lực lượng từ đó. Chủng gen càng mạnh, thì lực lượng có thể rút ra cũng càng mạnh.

Mà những lực lượng được rút ra này chính là lực lượng dùng để rèn đúc thần cơ.

Nhưng bản thân thần linh ban huyết mạch cho con người, cũng sẽ có tổn thương thần lực nhất định, cho nên nếu không phải con người đặc biệt ưu tú, bình thường sẽ không cân nhắc ban cho huyết mạch cấp Hoàn Mỹ, càng không khả năng cho huyết mạch Truyền Thừa.

Bản thân Phượng Âm Âm đã hết sức ưu tú, mặc dù không phải xứng đôi hoàn mỹ, nhưng đánh giá cấp S, cho huyết mạch Truyền Thừa không có chút vấn đề nào cả.

Trên thực tế, cho dù đánh giá của Phượng Âm Âm có thấp thế nào, Hàn Sâm cũng sẽ dành cho nàng huyết mạch Truyền Thừa, huống chỉ Phượng Âm Âm còn ưu tú như vậy.

“Lấy danh nghĩa thần Tài, ban cho ngươi huyết mạch của ngô, Phượng Âm Âm, ngươi có bằng lòng trở thành người thừa kế của ngô hay không?” Hàn Sâm đặt một tay trên trán Phượng Âm Âm, Thiên Thần Quan toả ra thần quang óng ánh, bao phủ cả người Phượng Âm Âm trong đó.

“Ta đồng ý.” Phượng Âm Âm nghiêm túc trả lời.

Ầm!

Thần quang màu vàng bên trong Thiên Thần Quan tuôn ra như nước suối về hướng lạc ấn đồng vàng trên trán nàng. Một liên hệ kỳ dị hình thành giữa hai người.

Sau khi hoàn thành nghỉ thức truyền thừa, Hàn Sâm có thể rõ ràng cảm giác được, lực lượng của Thiên Thần Quan cực kỳ suy yếu, ánh hào quang của toàn bộ miếu thần Tài cũng ảm đạm đi nhiều.

Nếu không phải bên trong miếu thần Tài còn có Hoàng Hậu Chặt Đầu bảo vệ, chỉ e hiện tại một chủng gen thần linh cấp Tai Nạn tới, miếu thần Tài cũng khó mà trấn áp nó.

“Không biết khi nào lực lượng của Thiên Thần Quan mới có thể khôi phục, huyết mạch Truyền Thừa quả nhiên không thể tùy tiện ban cho.” Hàn Sâm nghĩ thầm trong lòng.

“Tam Mộc, thì ra ngươi thật là thần linh à?” Mặc dù Phượng Âm Âm biết thân phận thần Tài của Hàn Sâm, lại không thay đổi thái độ vì điều này, vẫn có dáng vẻ thân thiết, thản nhiên cười nói như vậy.

“Đây là bí mật của chúng ta, đừng nói cho những người khác, bao gồm cô út của ngươi.” Hàn Sâm nói với Phượng Âm Âm, hắn không muốn khiến người khác nhìn hắn như nhìn quái vật.

“Được, đây là bí mật của hai người chúng ta.” Phượng Âm Âm nháy mắt nói.

“Hiện tại đợi Phượng Âm Âm đi thu phục chủng gen, rút ra chỗ tốt từ đó.” Hàn Sâm chờ mong trong lòng, chỉ không biết Phượng Âm Âm thu phục bao nhiêu chủng gen, mới có đủ lực lượng để hắn rèn đúc một thần cơ.

Nghĩ rồi, Hàn Sâm lấy ra một quả trứng gen cấp Vương cho Phượng Âm Âm, vừa cười vừa nói: “Ngươi thử xem, có thể sử dụng huyết mạch thần Tài ấp trứng, thu phục nó hay không?”

Phượng Âm Âm cũng không khách khí, tiếp nhận trứng gen rồi, trực tiếp sử dụng huyết mạch thần Tài thu phục nó. Huyết mạch thần linh cấp Hủy Diệt không thể coi thường, trứng gen cấp Vương kia trực tiếp bị nó thu vào bên trong lạc ấn thần linh, đồng thời ấp trứng ra.

Nhưng vào lúc này, Hàn Sâm cảm thấy một tia lực lượng kỳ dị bay ra từ trong lạc ấn thần linh, trực tiếp dung nhập vào trong Thiên Thần Quan.

Hàn Sâm lập tức cảm thấy hơi thất vọng. Đối với Thiên Thần Quan, một tia lực lượng này giống như đổ một chén nước vào trong ao, căn bản không nổi lên gợn sóng quá lớn, muốn rèn đúc thần cơ, chút lực lượng này chênh lệch quá xa.

May mà sau này chỉ cần chủng gen tiến hóa bên trong lạc ấn thần linh của Phượng Âm Âm, Hàn Sâm có thể rút ra một phần lực lượng, đẳng cấp chủng gen tiến hóa càng cao, lực lượng có thể rút ra cũng càng nhiều.

Hiện tại chỉ ấp trứng ra, lực lượng rút ra rất ít cũng có thể lý giải.

“Khó trách thần linh cần rất nhiều tín đồ, chỉ dựa vào một tín đồ, rèn

đúc một thần cơ không biết cần bao lâu.” Hàn Sâm cũng tính toán làm thế nào mới có thể có nhiều mấy tín đồ ưu tú.

Nhưng nghĩ lại, trực tiếp xử lý những tên kia của hội Thần Loạn, có thể thu hoạch được thần cơ luôn, chẳng phải là càng nhanh, càng trực tiếp hơn thu tín đồ sao.

“Không biết thân miếu của tên Lowe Kidd kia ở đâu?” Hàn Sâm muốn bắt lấy Lowe Kidd, đáng tiếc đến cả người của hắn cũng không tìm thấy, chớ đừng nói chỉ là tìm thần miếu của hắn.

Dẫn theo Phượng Âm Âm và Bảo Nhi trở lại lâu đài cổ Phượng gia, phát hiện Phượng Phi Phi đã sớm trở lại, mà vẫn luôn tìm bọn họ.

“Các ngươi đi đâu? Sao mới vừa rồi không thấy các ngươi đâu?” Sau khi Phượng Phi Phi nhìn thấy bọn họ trong hoa viên, hơi nghi hoặc mà hỏi thăm.

Trước đó nàng đã hỏi người hầu bên trong lâu đài cổ, họ đều nói chưa từng gặp bọn họ, cũng không tìm được ở nơi nào.

“Cô út, ngươi tìm chúng ta có chuyện gì không?” Phượng Âm Âm đổi chủ đề, hỏi.

Hiển nhiên tâm tình của Phượng Phi Phi rất không tồi. Nàng không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề trước đó nữa, mà kéo tay Phượng Âm Âm nói: “Tiểu Âm, ta đã nói chuyện với Thần Ngôn Vương rồi, hắn cho phép ngươi khẩn cầu huyết mạch thần linh với thần Dự Ngôn, hôm nay ngươi chuẩn bị đi, ngày mai đi cùng tới ta thần miếu Dự Ngôn.”

“Cô út, không cần, ta đã có huyết mạch thần linh rồi.” Phượng Âm Âm hơi thấp thỏm nhìn Phượng Phi Phi, lúc này mới lên tiếng nói.

“Cái gì?” Phượng Phi Phi lập tức thất thần, không tin tưởng nói: “Sao ngươi lại có huyết mạch thần linh?”

Phượng Âm Âm lấy dũng khí nói: “Cô út, ta xin Tam Mộc dẫn ta đi miếu thần Tài, đã khẩn cầu được huyết mạch thần Tài trong miếu thần Tài rồi”

Trong chốc lát, cả người Phượng Phi Phi đều ngây ra, biểu cảm trên

mặt không ngừng thay đổi, nói không nên lời là tư vị gì.

Nàng dùng hết tâm cơ, không biết tốn hao bao nhiêu tâm huyết, thiếu bao nhiêu ân tình, mới có thể cầu được cơ hội lần này, ai biết một câu của Phượng Âm Âm đã bác bỏ toàn bộ tâm huyết của nàng.

Hết chương 3163.

Chương 3164. Thật là cấp Hủy Diệt.

“Tiểu Âm, lần này ngươi làm cho cô út đau lòng quá.” Đôi mắt Phượng Phi Phi đỏ hoe, nước mắt đã sắp chảy ra.

€ó trời mới biết nàng chịu bao nhiêu đau khổ, trả giá bao nhiêu tâm huyết vì huyết mạch thần linh của Phượng Âm Âm, dùng chín chín tám mươi mốt khổ nạn để hình dung cũng không đủ.

Nàng trả giá vì Phượng Âm Âm như thế, lúc này đột nhiên bị dội một chậu nước lạnh, lại há có thể không khó chịu.

Nếu đổi thành những người khác, chỉ e càng không chịu được, Phượng Phi Phi đã coi như rất kiềm chế.

“Cô út, thật xin lỗi, ta biết ngươi tốt với ta, thế nhưng thần linh Tam Mộc tìm cho ta thật sự rất tốt, không hề kém gì thần Dự Ngôn.” Phượng Âm Âm thấy dáng vẻ cô út như thế, trong lòng cũng khó chịu, kéo tay của nàng giải thích.

“Cho dù tốt thì có thể tốt hơn thần Dự Ngôn được sao? Thôi thôi, ngươi lớn rồi, sau này không cần cô út lại quản ngươi nữa.” Phượng Phi Phi chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí.

Nếu không phải Hàn Sâm có ơn lớn với nàng, nàng còn muốn giết Hàn Sâm.

Đôi mắt Phượng Âm Âm cũng phiếm hồng, nàng kéo tay Phượng Phi Phi không buông, sốt ruột giải thích: “Cô út, ngươi đừng như vậy, Âm Âm nhìn rất khó chịu. Thần linh Tam Mộc giới thiệu cho ta thật sự rất tốt, là một vị thần linh cấp Hủy Diệt.”

“Thần linh cấp Hủy Diệt? Là vị nào? Ngươi được huyết mạch gì?” Phượng Phi Phi há lại thật sự không quan tâm Phượng Âm Âm, nghe nói huyết mạch thần linh Phượng Âm Âm đoạt được tới từ một vị thần linh cấp Hủy Diệt, lập tức lại dâng lên một chút hi vọng.

Cho dù không phải thần linh hệ Âm, nhưng chỉ cần là cấp Hủy Diệt, thì cũng coi như không tệ, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với tùy tiện tìm một tòa huyết mạch cấp thấp thần cầu xin.

“Lần trước Tam Mộc đã nói rồi, chính là vị thần Tài kia.” Phượng Âm Âm vội vàng nói.

Khi Phượng Phi Phi nghe thấy hai chữ thần Tài, lập tức thất vọng, bên trong mười hai chính thần cấp Hủy Diệt căn bản không có một vị như thần Tài.

“Ngươi không cần an ủi cô út. Dù sao việc đã đến nước này, cô út cũng không có bản lĩnh giúp ngươi đổi một huyết mạch khác, tức giận thế nào cũng vô dụng.” Phượng Phi Phi thở dài nói.

“Cô út, ta thật sự không có lừa ngươi, thần Tài thật là thần linh cấp Hủy Diệt, hơn nữa còn là chủ thần của một miếu, bên trong miếu kia còn có một vị phó thần cũng là cấp Hủy Diệt.” Phượng Âm Âm thấy Phượng Phi Phi không tin, sốt ruột giải thích.

“Ngươi, đứa nhỏ này, càng nói càng thái quá, ta đã nói không trách ngươi, nếu ngươi còn nói láo nữa, cô út sẽ thật không vui.” Phượng Phi Phi nào chịu tin.

Trong thần miếu của mười hai chính thần cấp Hủy Diệt, quả thực có phó thần tồn tại, nhưng vẫn tương đối ít, mà phó thần đều là thần linh cấp Tai Nạn, nào có giống như chủ thần, đều là cấp Hủy Diệt.

“Cô út, ta thật sự không có lừa ngươi.” Phượng Âm Âm không biết nên giải thích thế nào tốt, chỉ ăn ngay nói thật: “Thần Tài và một vị phó †hần khác đều là thần linh cấp Hủy Diệt, thần Tài còn ban cho ta huyết mạch Truyền Thừa nữa.”

Phượng Phi Phi nghe thấy bốn chữ huyết mạch Truyền Thừa, lập tức ngẩn ngơ tại đó. Nàng thật sự không dám tin tưởng, không phải người nào cũng có thể đạt được huyết mạch Truyền Thừa, cho dù là huyết mạch Truyền Thừa cấp Phá Hoại cũng cực kì tôn quý, bao nhiêu gen sư muốn cầu cũng không cầu được.

Thế nhưng lời của Phượng Âm Âm thực sự quá không hợp thói thường, Phượng Phi Phi căn bản không có cách nào tin tưởng.

Thần linh bình thường chỉ chọn cho một gia tộc làm huyết mạch Truyền Thừa, mười hai vị thần linh cấp Hủy Diệt đều đã có người thừa kế, không phải Hoàng tộc thì chính là chúa tể một phương, nào dễ dàng đạt được như vậy.

"Âm Âm, cho Phượng đại gia xem lạc ấn thần linh của ngươi đi, nàng đương nhiên sẽ tin tưởng." Hàn Sâm đứng ở một bên, nhẹ giọng nhắc nhở.

Vừa rồi Phượng Âm Âm quá gấp, bị Hàn Sâm nhắc nhở như vậy mới nhớ ra, vội vàng biểu hiện ra lạc ấn thần linh của mình.

Một đồng vàng óng ánh nổi lên trên trán Phượng Âm Âm, giống như một vầng mặt trời màu vàng, phía trên đồng vàng kia được khắc một chữ "Tài", toả ra thần vận kỳ diệu.

Trong khoảnh khắc, khí tức thần linh kinh khủng bao phủ cả hoa viên, phía trên đồng vàng còn có tiêu chí đại biểu cho thần linh cấp Hủy Diệt.

"Thật là cấp Hủy Diệt… Tiểu Âm… Đây thật là huyết mạch Truyền Thừa của thần linh cấp Hủy Diệt sao?" Phượng Phi Phi nhìn thấy tiêu chí kia, lập tức vừa mừng vừa sợ.

Nếu thật sự như lời Phượng Âm Âm nói, nàng có được huyết mạch Truyền Thừa của thần linh cấp Hủy Diệt, vậy đây nhất định chính là chuyện vô cùng tốt không cách nào tưởng tượng được, tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với thần Dự Ngôn mà nàng đi cầu kia.

Mặc dù thần Dự Ngôn cũng là cấp Hủy Diệt, nhưng nhiều nhất chỉ có thể cho Phượng Âm Âm một huyết mạch Hoàn Mỹ, không có khả năng cho nàng huyết mạch Truyền Thừa.

Huyết mạch Truyền Thừa trân quý không chỉ đơn giản là thu hoạch của một người, mà là vinh quang vô thượng có thể ban ơn cho đời sau.

Cho dù Phượng Âm Âm có được huyết mạch Hoàn Mỹ của thần Dự Ngôn, thì tối đa chỉ rạng danh một thế hệ. Thế nhưng có được huyết mạch Truyền Thừa, lại có thể khiến đời đời con cháu cũng rạng danh vì đó, được người

tôn kính đời đời kiếp kiếp, hưởng thụ đãi ngộ của quý tộc, khác biệt trong đó không thể so sánh nổi.

Đừng nói là cấp Hủy Diệt, cho dù chỉ là cấp Tai Nạn, thậm chí là huyết mạch Truyền Thừa cấp Phá Hoại đã đủ để Phượng Phi Phi liều mạng đi tranh thủ.

Thế nhưng thần linh sẽ không tùy tiện lựa chọn người huyết mạch Truyền Thừa, cho dù với thiên phú và địa vị của Phượng Âm Âm, cũng cầu còn không được, đến cả huyết mạch Truyền Thừa cấp Phá Hoại cũng không cầu được.

“Cô út, tiểu Âm đã từng lừa ngươi lúc nào chứ? Vị thần Tài Tam Mộc †ìm cho ta thật sự là thần linh cấp Hủy Diệt, hơn nữa còn cho ta huyết mạch Truyền Thừa. Hơn nữa, phó thần của miếu thần Tài thật là cấp Hủy Diệt, hiện tại ta có hai đặc quyền thần lực cấp Hủy Diệt gia trì, một là tài vận, một là tử hình.” Phượng Âm Âm nói.

Lạc ấn chỉ có thể nhìn ra là cấp Hủy Diệt, không nhìn ra được có phải là huyết mạch Truyền Thừa hay không, Phượng Phi Phi đưa ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm như muốn chứng thực.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, Phượng Phi Phi lập tức vừa mừng vừa sợ, nhưng vẫn không dám tin tưởng.

Chuyện này thật sự hơi quá nghịch thiên, khiến người ta khó có thể tin, Phượng Phi Phi hơi động trong lòng, chuyển Tiên Âm Phượng Hoàng của mình cho Phượng Âm Âm.

Tiên Âm Phượng Hoàng của nàng là chủng gen cấp Thần, lại đã tiến hóa đến trạng thái chung cực, lại thêm không phải do chính Phượng Âm Âm tiến hóa ra. Cho dù nàng chuyển nó cho Phượng Âm Âm, nếu Phượng Âm Âm không có huyết mạch Truyền Thừa cấp Hủy Diệt cũng rất khó khống chế tự nhiên.

“Tiểu Âm, ngươi thử xem có thể hợp thể cùng Tiên Âm Phượng Hoàng hay không” Trong lòng Phượng Phi Phi chờ mong mà khẩn trương, nàng thật sự rất hi vọng lời Phượng Âm Âm nói đều là thật, nhưng lại sợ là công toi.

Sau khi hượng Âm Âm tiếp nhận Tiên Âm Phượng Hoàng, trực tiếp triệu hoán ra Tiên Âm Phượng Hoàng rồi hợp thể.

Tiên Âm Phượng Hoàng rất mạnh, thế nhưng dưới thần uy của hai đại thần linh Hủy Diệt cấp, nó căn bản không dám phản kháng chút nào, để Phượng Âm Âm thuận lợi triệu hoán ra hợp thể, đơn giản giống như đã sớm hợp thể trăm ngàn lần vậy.

Phượng Âm Âm sợ Phượng Phi Phi không tin, còn sử dụng Tiên Âm Phượng Hoàng kỹ năng gen hợp thể Phượng Minh Tiên Âm. Khi Phượng Phi Phi nghe thấy âm thanh kia, nhìn thấy Phượng Âm Âm sử dụng thuần thục kỹ năng gen hợp thể Tiên Âm, nước mắt đều không cầm được mà chảy xuống.

"Cô út, sao ngươi… không phải ta đã làm được rồi sao?" Phượng Âm Âm giật nảy mình, vội vàng đi đỡ Phượng Phi Phi.

Phượng Phi Phi lại hành đại lễ trước mặt Hàn Sâm: "Đại ân đại đức của Hàn tiên sinh đối với Phượng gia chúng ta, Phi Phi và Tiểu Âm không thể báo đáp…"

Hàn Sâm không chờ nàng bái xuống, đã trực tiếp đưa tay đỡ lấy nàng: "Ta và Âm Âm hợp ý, giúp nàng chút việc nhỏ mà thôi, cái khác thì không cần nhiều lời, chỉ cần ngươi không giận ta tự chủ trương thì tốt rồi"

"Phi Phi ánh mắt thiển cận, trách oan Hàn tiên sinh, tiên sinh muốn trách phạt thế nào, Phi Phi đều cam tâm tình nguyện." Phượng Phi Phi đỏ mặt nói.

Hết chương 3164.

Chương 3165. Thích phụ nữ xấu xa.

“Phượng đại gia nói quá lời, trách phạt thì không dám, nhưng thật có một chuyện, nghĩ mời Phượng đại gia hỗ trợ.” Hàn Sâm nói.

“Hàn tiên sinh có mệnh lệnh, chỉ cần Phi Phi có thể làm được, cho dù dốc hết tất cả, cũng nhất định đạt thành mong muốn của tiên sinh.” Phượng Phi Phi nghiêm nghị nói.

“Không nghiêm trọng như vậy, ta chỉ muốn mời Phượng đại gia giúp ta chăm sóc Bảo Nhi đôi chút, giúp ta dẫn nàng đi chơi khắp nơi một chút, gần đây ta có chút việc muốn làm, bây giờ không có thời gian dẫn nàng ra ngoài.” Hàn Sâm nói.

“Hàn tiên sinh xin yên tâm, ta sẽ chăm sóc Bảo Nhi như chăm sóc con gái mình.” Phượng Phi Phi nói xong, đột nhiên cảm thấy lời nói này của mình không ổn lắm, gương mặt lập tức ửng đỏ.

Nhưng Phượng Phi Phi cũng biết, loại thời điểm này không thể giải thích, nếu không càng giải thích chỉ càng xấu hổ, dứt khoát giả vờ điềm nhiên như không có việc gì.

“Như vậy Bảo Nhi xin nhờ Phượng đại gia.” Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

“Hàn tiên sinh, ngươi vẫn gọi ta là Phi Phi đi, trước mặt tiên sinh, ta thực không dám nhận hai chữ ‘đại gia.” Phượng Phi Phi kéo tay Bảo Nhi, nói nhỏ.

“Cũng được.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, sau đó nói với Bảo Nhi: “Bảo Nhi, ngươi muốn ăn cái gì chơi cái gì, cứ nói với Phi Phi tỷ tỷ, gần đây lão ba có một số việc muốn làm, không có thời gian ở cùng ngươi.”

“Biết, lão ba.” Bảo Nhi nháy mắt nói.

Hàn Sâm nhìn nét mặt của nàng, liền biết trong lòng nàng chắc chắn đang có ý đồ quỷ quái gì, nhưng hắn cũng lười suy đoán Bảo Nhi rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Gần dây hắn đã nắm được chút thời cơ, nghĩ muốn rèn sắt nhân lúc còn nóng, hi vọng có thể hợp nhất Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyền

Hoàng Kinh, mau chóng ngộ ra lực Phá Giới.

Mặc dù Thần nói lực Phá Giới sẽ ảnh hưởng đến sự vận chuyển của toàn bộ đại vũ trụ, thế nhưng nếu đến cả tính mạng mình còn không giữ nổi, cho dù đại vũ trụ vận chuyển tốt thì có ích lợi gì.

Lowe Kidd và hội Thần Loạn nhìn chằm chằm trong bóng tối, Hàn Sâm nhất định phải chuẩn bị càng nhiều.

Hàn Sâm trở lại gian phòng của mình, liền bắt đầu nghiên cứu lực Phá Giới, hi vọng có thể mau chóng lĩnh ngộ trước khi trận chiến Thần Tiền bắt đầu.

“Bảo Nhi, có nơi nào muốn đi chơi không?” Phượng Phi Phi ngồi xổm trước mặt Bảo Nhi, hỏi.

“Ta cũng không rõ nơi này có chỗ nào chơi vui, Phi Phi tỷ tỷ, ngươi làm chủ thì tốt rồi” Bảo Nhi rất ngoan ngoãn nói.

Phượng Phi Phi suy nghĩ rồi nói: “Tỷ tỷ dẫn ngươi đi công viên trò chơi có được không?”

“Những nơi kia đều là chỗ trẻ con đi, ta mới không muốn đi.” Bảo Nhi lắc đầu nói.

“Vậy ngươi muốn đi nơi nào?” Phượng Phi Phi cười hỏi, cho rằng Bảo Nhi chỉ giả vờ người lớn.

“Ở đây có nơi nào như quán bar không?” Bảo Nhi chớp mắt hỏi.

“Ngươi còn quá nhỏ, nơi thế ấy không thích hợp ngươi.” Phượng Phi Phi khó khăn nói.

Bảo Nhi nháy mắt, nhìn Phượng Phi Phi nói: “Phi Phi tỷ tỷ, ngươi như vậy là không được đâu.”

“Cái gì?” Phượng Phi Phi không rõ ràng lắm nhìn Bảo Nhi, không biết vì sao nàng lại nói như vậy.

“Có phải ngươi thích lão ba ta không?” Bảo Nhi như cười như không nhìn Phượng Phi Phi hỏi.

Phượng Phi Phi đỏ mặt: “Bảo Nhi, ngươi nói nhăng gì đấy?”

“Cho nên ta nói rồi, ngươi cứ như vậy là không được, ta có mẹ đó. Ngươi như vậy thì đến cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có.” Bảo Nhi nói rất chân thành.

Một tia thất vọng lóe lên trong mắt Phượng Phi Phi, nhưng nàng vẫn kéo tay Bảo Nhi, ngồi xổm trước mặt nàng, cười nói: “Bảo Nhi, ngươi nghĩ nhiều quá, Phi Phi tỷ chỉ có cảm kích và sùng kính đối với Hàn tiên sinh, không có thứ khác, càng sẽ không phá hoại gia đình của các ngươi.”

“Sai, vô cùng sai, Phi Phi tỷ, đây chính là chỗ không đúng của ngươi rồi. Mẹ của ta ở một thế giới khác, hiện thế giới này chỉ có một mình lão ba, ngươi biết hắn cô độc, tịch mịch dường nào không? Hơn nữa, một người đàn ông độc thân như hắn còn phải chăm sóc một cô con gái, ngươi biết hắn vất vả đến mức nào không? Chẳng lẽ ngươi không muốn giúp hắn sao?” Bảo Nhi nói với vẻ mặt kích động.

Nếu Hàn Sâm nghe thấy những lời này của Bảo Nhi, thế nào cũng hộc máu, sau một khoảng thời gian tên này ở cùng Hàn Kính Chi, đã trở nên càng ngày càng tệ.

Mặc dù đó đều là lời nói thật, thế nhưng nói ra lại hoàn toàn thay đổi hương vị.

“Mẹ ngươi…” Phượng Phi Phi quả nhiên hiểu lầm, ánh mắt càng trở nên mềm mại, vầng sáng mẫu tính lóe lên trên mặt nàng, muốn ôm chặt Bảo Nhi an ủi.

Bảo Nhi lại dùng tay nhỏ ngăn lại động tác của nàng, bày ra dáng vẻ cụ non nói: “Cho nên, Phi Phi tỷ, ngươi như vậy là không được. Đàn ông thích phụ nữ xấu xa, phụ nữ thiện lương, xinh đẹp giống như ngươi rất khó chiếm được đàn ông yêu thích.”

“Hàn… Cha ngươi thích phụ nữ xấu xa?” Phượng Phi Phi do dự hỏi.

“Không phải xấu xa thật sự, chính là phụ nữ bề ngoài thoạt nhìn có chút xấu xa, nội tâm lại rất tốt. Nội tâm và bề ngoài của ngươi đều được, chỉ thiếu một chút cảm giác xấu xa khiến cha ta động tâm. Ngươi lại cố gắng thêm chút nữa, cha ta chắc chắn sẽ yêu chết ngươi.” Bảo Nhi bày ra vẻ mặt thành thật.

“Vậy cái gì mới là cảm giác xấu xa?” Phượng Phi Phi nhìn Bảo Nhi hỏi.

Nàng là người có thanh danh tốt nhất trong ba đại ca cơ, nổi danh bởi vẻ thánh khiết đoan trang, tiếng ca cũng xuất trần, vô cấu nhất.

Trên thực tế, tướng mạo và tính cách của nàng cũng quả thực thuộc về loại hình tương đối đoan trang, thiếu mấy phần vũ mị mà phụ nữ vốn nên có.

“Nhân sinh cần quan sát, chúng ta đi quán bar trước, sau đó ta lại chỉ cho ngươi xem, cha ta thích loại phụ nữ nào, ta hiểu rõ nhất.” Bảo Nhi kéo tay Phượng Phi Phi đi ra ngoài.

Mặc dù Phượng Phi Phi cảm thấy hình như không đúng chỗ nào lắm, thế nhưng trong chốc lát, nàng bị Bảo Nhi lừa gạt được, cùng Bảo Nhi đi ra lâu đài cổ Phượng gia.

Hàn Sâm đương nhiên không biết Bảo Nhi mượn danh nghĩa của hắn lừa dối Phượng Phi Phi dẫn nàng đi quán bar, còn đang lĩnh hội lực Phá Giới bên trong phòng của mình.

Mặc dù Huyền Hoàng Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cùng ra từ một mạch, thế nhưng cả hai lại có thuộc tính hoàn toàn tương phản, giống như hai thái cực của băng và lửa, vốn rất khó dung hợp chúng nó làm một.

Huống chỉ bởi vì vấn đề quy tắc thế giới, lại dẫn đến cả hai không cân bằng.

Hàn Sâm đã nghiên cứu trong một khoảng thời gian rất dài, vẫn luôn không có tiến triển quá lớn. Nhưng sau khi hóa thân thành thần Tài lần nữa, lại hành sử một chút quyền lực của thần linh, lại làm cho hắn có được linh cảm.

“Thần linh có thể mượn nhờ thân thể con người giáng lâm, để lợi dụng lực lượng của bản thân ở mức lớn nhất có thể, đồng thời không bị quy tắc vốn có chế ước, có phải loại biện pháp này cũng thích hợp với ta không?” Hàn Sâm vừa nghiên cứu vừa tiến hành thí nghiệm.

Đương nhiên, Hàn Sâm không giáng lâm giống thần linh thật, thật ra vật dẫn hắn nói tới là chính hắn.

Để chuẩn bị, có lẽ hắn nên tự tu luyện một bộ phận, tựa như chiến giáp được tạo thành từ Động Huyền Kinh, Chú Ngữ mà gen vật ngữ biến thành.

Nếu vận chuyển thuật gen chính từ những vật này, mà thân thể của chính hắn vận chuyển thuật gen nghịch, xung đột giữa hai bên sẽ giảm đến nhỏ nhất, đồng thời lại có hiệu quả như thân thể của hắn cùng lúc vận chuyển hai loại thuật gen.

Hiện tại, vấn đề duy nhất là Hàn Sâm chưa từng nghịch chuyển Động Huyền Kinh và nghịch chuyển gen vật ngữ, mà Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh lại không có ngoại vật cùng loại để dùng được.

“Không biết thân thể Chú Ngữ có thể vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của ta hay không?” Hàn Sâm chủ yếu muốn làm một thí nghiệm này.

Hết chương 3165.

Chương 3166. Trận chiến Thần Tiền mở ra.

Hàn Sâm mạnh mẽ phá vỡ quy tắc thế giới, trong thời gian có hạn, kêu gọi Chú Ngữ ra.

Dáng vẻ của Chú Ngữ không có thay đổi quá lớn, áo giáp màu trắng, †óc dài màu trắng và đồng tử màu trắng, tinh mỹ dường như tượng ngọc Venus.

Không có quá nhiều thời gian đi nhìn dáng vẻ của Chú Ngữ, dưới trạng thái này, thời gian Hàn Sâm có thể kiên trì rất ngắn, tâm niệm vừa động, lực lượng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đã bắt đầu chuyển động ngay trong thân thể Chú Ngữ.

Thế nhưng vẻn vẹn lưu chuyển một chút, khí tức đã biến mất không thấy gì nữa, mà không ngưng tụ ra khí lực.

Trong lòng Hàn Sâm chợt lạnh, biết nếm thử thất bại. Sau khi lại vận chuyển một lần, xác định Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không cách nào tự động vận chuyển trong thân thể Chú Ngữ, chỉ có thể thu hồi lực lượng, đến về sự áp chế của quy tắc thế giới.

"Xem ra không có thân thể của ta chèo chống, cho dù là Chú Ngữ cũng không thể sử dụng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, vậy suy nghĩ của ta hoàn toàn thất bại." Trong lòng Hàn Sâm hơi có chút phiền muộn.

Nhưng điều khiến Hàn Sâm giật mình lại phát sinh, hắn không dùng sức mạnh xé ra quy tắc thế giới, vốn cho rằng Chú Ngữ sẽ tự động trở lại trong cơ thể của hắn bởi vì quy tắc thế giới áp chế.

Thế nhưng trên thực tế Chú Ngữ lại không nhúc nhích, vẫn đứng ở đó. Hơm nữa thân thể của nàng lại không có bị quy tắc thế giới này bài xích.

"Tại sao có thể như vậy? Nàng là gen vật ngữ sản phẩm, hẳn là đại vũ trụ gen lực lượng sản phẩm, sao lại thế…" Hàn Sâm đột nhiên ngẩn người, hắn nhớ tới trước đó phát hiện gen vật ngữ cổ văn phiên bản.

Tâm niệm vừa động, Hàn Sâm thử để Chú Ngữ sử dụng lực lượng của nàng. Hàn Sâm đã mau chóng phát hiện, Chú Ngữ lại có thể tự do sử dụng lực lượng của mình mà không bị quy tắc thế giới áp chế.

Thế nhưng nếu chính Hàn Sâm sử dụng lực lượng gen vật ngữ, sẽ bị quy tắc thế giới áp chế, để Hàn Sâm rất phiền muộn, thoáng chốc không nghĩ rốt cuộc là đạo lý gì.

Rõ ràng Chú Ngữ là thân thể do hắn sáng tạo nên, thế nhưng lực lượng Chú Ngữ có thể sử dụng, hắn lại không cách nào sử dụng.

Không gì hơn cái này, Hàn Sâm lại nghĩ tới một chuyện tốt. Nếu Chú Ngữ có thể tự do sử dụng lực lượng của gen vật ngữ, như vậy hắn chỉ cần nghiên cứu ra gen vật ngữ nghịch, thì có thể hợp thể cùng Chú Ngữ, trực tiếp tiến vào trạng thái Phá Giới.

Như vậy, cho dù gen vật ngữ chính hay phản đều sẽ không bị thế giới này bài xích.

"Muốn nghiên cứu ra gen vật ngữ nghịch chuyện thế nào thì dễ, nhưng nếu Lão Miêu cũng có thể nghiên cứu ra Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh nghịch, không có đạo lý ta không làm được." Hàn Sâm quyết định, muốn trước nghiên cứu ra gen vật ngữ nghịch.

Nhưng nghiên cứu một loại thuật gen mới, cho dù trên cơ sở của người đi trước, cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày. Hắn vốn muốn nghiên cứu ra lực Phá Giới trước trận chiến Thần Tiền, hiện tại xem ra là không được.

Quả nhiên, công việc nghiên cứu gen vật ngữ không quá thuận lợi, đồ vật liên quan trong đó rất nhiều, không chỉ đơn giản là vận chuyển ngược thuật gen.

Cho đến khi trận chiến Thần Tiền bắt đầu, nghiên cứu gen vật ngữ của Hàn Sâm chỉ vừa mới bắt đầu.

Hàn Sâm cũng coi như người nhìn quen cảnh tượng hoành tráng, thế nhưng cảnh tượng trận chiến Thần Tiền mở ra vẫn làm hắn giật nảy mình.

Trong tinh vực vô biên, từng luồng sáng giống như trụ trời kết nối trời đất, những chùm sáng kia đều tới từ thần miếu. Trong đó, chùm sáng huy hoàng nhất, chói mắt nhất chính là chùm sáng của mười hai toà thần miếu Hủy Diệt.

Toàn bộ tinh không giống như biến thành một rừng rậm tia sáng, chùm sáng của mười hai toà thần miếu Hủy Diệt chính là mười hai gốc đại thụ chọc trời bắt mắt nhất trong rừng rậm. Chùm sáng khác, dù yếu một chút, lại cũng có được huy hoàng nối liền trời đất.

“A, một chùm thần quang kia đến từ nơi nào?” Bình dân và quý tộc của bảy đại đế quốc đột nhiên phát hiện, có một vệt sáng lại có thể sánh cùng chùm sáng của mười hai toà thần miếu Hủy Diệt.

Chùm sáng của thần miếu Hủy Diệt đều có khác biệt của nó, đều mang thần uy của thần linh và thuộc tính của bản thân thần miếu.

Mà chùm sáng có thể sánh bằng cấp Hủy Diệt này, toàn thân vàng óng ánh, giống như một cây cột vàng vô cùng to lớn chèo chống duy trì thiên địa, thoạt nhìn nó có ánh vàng sáng chói, tràn ngập khí chất nhà giàu mới nổi.

Thời gian Thần quang liên tục rất ngắn ngủi, đều đã thu liễm về. vô số cường giả chỉ có thể đánh giá ra luồng thần quang hoàng kim kia tới từ tinh vực Kim Tinh, lại không cách nào biết được vị trí cụ thể của nó.

Khi Hàn Sâm dẫn theo Phượng Âm Âm và Bảo Nhi truyền tống về đến miếu thần Tài, phát hiện trước tượng thần Tài có thêm một màn ánh sáng, có thể nhìn thấy một mảnh tinh không kỳ quái bên trong màn sáng kia.

Mặc dù Phượng Âm Âm vừa mới có được huyết mạch thần linh, nhưng huyết mạch thần linh của nàng vô cùng mạnh, đã có thể sử dụng chủng gen cực mạnh. Thế nhưng Tiên Âm Phượng Hoàng do một tay Phượng Phi Phi tiến hóa ra, độ phù hợp với Phượng Phi Phi quá cao, cho nên Phượng Âm Âm còn phải đích thân bồi dưỡng.

Phượng Phi Phi cho nàng một con chủng gen cấp Thần, đáng tiếc vẫn chỉ là trạng thái ấu sinh, mà không quá mạnh.

Phượng Phi Phi vốn không cho phép Phượng Âm Âm mạo hiểm tham gia trận chiến Thần Tiền, nhưng Phượng Âm Âm rất muốn tham gia náo nhiệt, cho nên đáp ứng sẽ không đích thân tiến vào chiến trường, mà chỉ khống chế chủng gen của mình tham chiến.

Trận chiến Thần Tiền có thể đích thân tiến vào, cũng có thể chỉ dùng chủng gen tham chiến. Chỉ cần không gặp kẻ địch quá mạnh, người bình thường đều chọn dùng chủng gen đối địch trước.

Hàn Sâm cũng tính toán như vậy,

Nhưng làm bản tôn thần linh, Hàn Sâm không có cách nào đăng ký dự thi, chỉ có thể lấy xuống Thiên Thần Quan, rồi mới đã đăng ký được như ước nguyện.

Hàn Sâm vẫn dùng hai chữ Kim Tệ đăng ký, Bảo Nhi thấy hắn dùng danh hiệu, cũng đặt một danh hiệu Nguyên Bảo theo, muốn cùng tham chiến.

Phượng Âm Âm cảm thấy thú vị, suy nghĩ, lúc ghi danh cũng lấy một danh hiệu "Chiêu Tài".

Hôm nay chỉ là thời gian đăng ký, trận chiến Thần Tiền chân chính sẽ bắt đầu ba ngày sau, khi đó mới có thể rút ra đối thủ của bọn họ.

"Bảo Nhi, ta đem Kim Sí Khổng Tước Vương cho ngươi dùng nhé?" Hàn Sâm thấy Bảo Nhi cũng muốn dự thi, biết trên người nàng hình như không có chủng gen mạnh mẽ nào, thế là nói.

Bảo Nhi ôm Tiểu Miêu, vừa chơi đùa với Tiểu Miêu vừa nói: "Không cần, ta có Tiểu Phi Phi và Tiểu Miêu."

"Bọn chúng cũng có thể thay mặt ngươi tham gia trận chiến Thần Tiền sao?" Hàn Sâm nao nao, hắn vốn cho rằng chỉ có chủng gen được thu phục mới có thể tham chiến, mà Tiểu Phi Ngư và Tiểu Miêu đều là hoang dại.

"Chắc là có thể chứ." Bảo Nhi cũng không quá khẳng định, nhưng nàng không sao cả, dự thi hoàn toàn vì chơi vui mà thôi.

"Vậy đến lúc đó lại xem đi." Hàn Sâm suy nghĩ, lại chuyển Kim Sí Khổng Tước Vương của mình cho Phượng Âm Âm: "Âm Âm, mặc dù con chủng gen kia của ngươi có nội tình không tồi, nhưng chỉ có trình độ thể ấu sinh, rất khó đi xa, một con Kim Sí Khổng Tước Vương này tạm thời cho ngươi mượn dùng đi."

"Được." Phượng Âm Âm cũng không chối từ, nhận lấy Kim Sí Khổng Tước Vương.

Đổi thành người bình thường, cho dù là người thừa kế của thần linh cấp Hủy Diệt khác cũng căn bản không có khả năng thu phục khống chế Kim Sí

Khổng Tước Vương trong thời gian ngắn. Dù sao Kim Sí Khổng Tước Vương đã có lạc ấn tinh thần của Hàn Sâm, chuyển cho những người khác cần một khoảng thời gian rất dài mới có thể thuần phục một lần nữa.

Phượng Âm Âm lại hơi khác biệt, bởi vì nàng chính là người thừa kế của Hàn Sâm, có một tia tinh thần lực của Hàn Sâm thêm thân, lại thêm hai tầng thần quyền của thần linh Hủy Diệt gia trì, mới có thể miễn cưỡng khống chế Kim Sí Khổng Tước Vương.

Sở dĩ Hàn Sâm cho mượn Kim Sí Khổng Tước Vương, là bởi vì Huyết Thần Long hoàn thành tiến hóa. Có Huyết Thần Long rồi, Kim Sí Khổng Tước Vương không có huyết mạch chèo chống đã coi như có cũng được mà không có cũng không sao.

Hết chương 3166.

Chương 3167. Trận chiến bắt đầu.

Huyết Thần Long: Biến dị cấp Thần (thể chung cực). Kỹ năng gen: Huyết Long Thăng Thiên, Long Phệ, Thần Huyết Biến.

Huyết Thần Long thông thường có ba loại kỹ năng gen cực phẩm, tương xứng với Kim Sí Khổng Tước Vương, nhưng Huyết Thần Long có †hần mạch Huyết Long gia trì. Về mặt sức chiến đấu chân thực, Kim Sí Khổng Tước Vương kém hơn nó rất nhiều.

Hàn Sâm vốn định dùng Chú Thần Đình chế tạo nó thành chủng gen thần linh, nhưng cũng phải cần một khoảng thời gian, hiện tại đại chiến sắp đến, còn cần đến nó, chỉ có thể hoãn một chút trước.

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, thần linh ban huyết mạch cho Phượng Phi Phi không ở thành Ngọc Bích, cho nên nàng rời khỏi thành Ngọc Bích đi tham gia trận chiến Thần Tiền.

Lý Băng Ngữ cũng dùng cớ này rời khỏi thành Ngọc Bích, trở về Vô Vi Đạo cung.

Trước khi đi, Lý Băng Ngữ vô cùng tin tưởng muốn ám sát Tần Bạch, cắt đứt huyết mạch truyền thừa của đế quốc Đại Tần.

Nàng quả thực tìm được rất nhiều cơ hội, thế nhưng càng ngày càng hiểu rõ Hàn Sâm hơn, nàng đã phát hiện mục đích của mình căn bản không có khả năng thực hiện.

Cho dù khi Hàn Sâm không có ở đây, nàng cũng không giết được Tần Bạch.

Có Kiếm Bất Cô, có Tiểu Phi Ngư bên cạnh Bảo Nhi, bất cứ một ai cũng khiến nàng bận tâm quá nhiều, căn bản không có cơ hội ra tay.

“Tông chủ, ngươi rốt cục trở về.” Một đám nữ đệ tử nhìn thấy Lý Băng Ngữ trở về, đều mừng rỡ, Tô Linh Nhi càng vui mừng ra mặt.

Lý Băng Ngữ lần này đi hung hiểm dị thường, có thể còn sống trở về, đã để Tô Linh Nhi chờ sư muội đệ tử rất là cao hứng.

“Mọi chuyện trong tông đều tốt chứ?” Lý Băng Ngữ nhàn nhạt hỏi.

“Có Lăng sư thúc chiếu cố, trong tông đến là không có vấn đề gì lớn.” Tô Linh Nhi nói.

Lý Băng Ngữ nhìn nét mặt của các nàng, liền biết trong tông chắc chắn phát sinh một vài chuyện.

Năm đó Kiếm Bất Cô trục xuất Vô Vi Đạo cung ra khỏi Tần quốc, sư phụ Lý Băng Ngữ, tông chủ Bất Vi tông, chết đi trong chiến dịch kia, mà Bất Vi tông đã không có trưởng bối có thể tiếp nhận vị trí Tông chủ đời tiếp theo. Lý Băng Ngữ trẻ tuổi đành tiếp nhận vị trí tông chủ Bất Vi tông, tuổi mới hơn hai mươi, đã gánh vác trách nhiệm của một tông.

Vô Vi Đạo cung có chín đại tông, Bất Vi tông là tông môn yếu nhất trong đó. Lý Băng Ngữ có thể dẫn dắt Bất Vi tông đi tới một bước ngày hôm nay, có thể nói là trả giá tâm huyết mà người thường không cách nào tưởng tượng được.

Nhưng dù sao đây cũng là thiên hạ đặt thực lực cao hơn hết, dù cho trong nội bộ Vô Vi Đạo cung, Bất Vi tông cũng là một loại tương đối bị khinh bỉ. Đệ tử Bất Vi tông khó tránh khỏi phải chịu chút cơn giận không đâu. Mặc dù Lý Băng Ngữ cố gắng thay đổi loại hiện trạng này, nhưng dưới tình huống không có cường giả đỉnh cấp tọa trấn, chung quy khó mà đứng ngang hàng với tám tông khác.

"Tô Linh Nhi, từ giờ trở đi, ngươi chấp chưởng Bất Vi tông thay ta, tạm thay vị trí Tông chủ." Trên đại điện tông môn của Bất Vi tông, Lý Băng Ngữ giao tín vật đại biểu tông chủ Bất Vi tông cho Tô Linh Nhi.

"Tông chủ, ngươi làm gì vậy?" Tô Linh Nhi không nhận đồ vật, kinh sợ nhìn về phía Lý Băng Ngữ.

"Ta muốn vào giếng Bất Vi." Lý Băng Ngữ lạnh nhạt nói.

Tô Linh Nhi nghe vậy thì kinh hãi: "Tông chủ, ngươi không thể đi vào. Nơi đó quá nguy hiểm, nhiều tiền bối của Bất Vi tông ta đã tiến vào giếng Bất Vi, cuối cùng đều không thể sống sót mà đi ra ngoài, cường giả tiền bối chết bên trong đó không có một ngàn cũng có tám trăm…"

Lý Băng Ngữ lại ngăn cản Tô Linh Nhi nói tiếp, khuôn mặt Hàn Sâm thoáng hiện qua trong đầu, ánh mắt nàng trở nên kiên nghị: "Thế giới này đang thay đổi, càng ngày càng nhiều cường giả xuất hiện. Nếu chúng ta không thể đuổi theo tiết tấu của thời đại, thì sẽ bị thời đại đào thái."

"Thế nhưng không nhất định phải vào giếng Bất Vi, còn có rất nhiều phương pháp có thể mạnh lên." Tô Linh Nhi nói.

Lý Băng Ngữ lắc đầu nói: "Không đủ, những phương pháp kia không thể để ta trở nên đủ mạnh, chỉ có con chủng gen trong giếng Bất Vi mới có thể khiến ta chân chính chống lại được những cường giả kia."

Tô Linh Nhi còn muốn nói điều gì, lại bị Lý Băng Ngữ mạnh mẽ ngăn lại.

"Cầm nó đi. Nếu ta không thể ra khỏi giếng Bất Vi, thì sau này ngươi chính là tông chủ của Bất Vi tông ta." Lý Băng Ngữ nhét tín vật cho Tô Linh Nhi, rồi tự quay người mà đi.

Tô Linh Nhi muốn đuổi theo, lại nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Lý Băng Ngữ truyền đến: “Dừng lại, gánh vác trách nhiệm ngươi nên gánh, đây là mệnh của ta, cũng là số mệnh của ngươi.”

Ánh mắt Tô Linh Nhi chớp lên, sau khi nhìn bóng lưng Lý Băng Ngữ biến mất trên đại điện Bất Vi tông, cuối cùng không tiếp tục nói ra một câu.

Ba ngày sau đó, bảng đối chiến rốt cục hiện ra.

Phía trên màn sáng Thần Tiền, lít nha lít nhít tên người, nhưng tên những người này đều có một tiền tố, trên cơ bản đều là thần nào đó.

Ví dụ như phía trước hai chữ Kim Tệ mà Hàn Sâm dùng chính là (thần Tài) Kim Tệ, điều này đại biểu Kim Tệ là huyết mạch của một hệ thần Tài, thay mặt thần Tài xuất chiến.

Hàn Sâm cố gắng tra một chút, phía trước Nguyên Bảo của Bảo Nhi và Chiêu Tài của Phượng Âm Âm cũng đều có chữ “thần Tài”. Thế nhưng ngoài Phượng Âm Âm, hắn và Bảo Nhi đều không phải huyết mạch thần Tài, bây giờ lại có tiền tố thần Tài, Hàn Sâm suy đoán nguyên nhân có thể là bởi vì bọn họ tham chiến bên trong miếu thần Tài.

Bảo Nhi có vẻ rất hưng phấn, đamh quan sát đối thủ của nàng.

Tên của đối thủ rất phổ thông, là loại nhét vào trong đám người thì không tìm được, mà lại thuộc về thần hệ không có danh tiếng gì, là một thần linh mà Hàn Sâm chưa từng nghe nói, chắc hẳn không phải thần linh cao cấp gì.

Đối thủ của Phượng Âm Âm cũng như thế, Hàn Sâm đại khái có thể tưởng tượng được, các nàng chắc hẳn có thể thuận lợi tiến vào vòng tiếp theo, thế là lại đi nhìn đối thủ của mình.

Hắn chưa nghe nói về tên của đối thủ, nhưng thần linh đối phương phụ thuộc, Hàn Sâm lại như sấm bên tai.

Thần Hư Vô, một trong mười hai vị thần linh cấp Hủy Diệt, bản thân có thuộc tính không gian, nhưng lại không phải thuộc tính không gian tuyệt

đối, còn có một chút thuộc tính thần bí gia trì, là một vị thần bí nhất trong mười hai chính thần Hủy Diệt.

Truyền thuyết Thần Hư Vô là sinh ra trong hỗn độn thiên địa sơ khai, là một vị thần linh vô cùng cổ xưa, mạnh mẽ. Hiện tại Thần Hư Vô là thần linh Hoàng thị Yến quốc thủ hộ.

Đối thủ tên là Yến Bắc Phi, đại khái có thể đoán được, hẳn là thành viên của Hoàng tộc Yến quốc.

Trên thực tế, Hàn Sâm không biết Yến Bắc Phi, thế nhưng trong đại vũ trụ bây giờ, người này tuyệt đối là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Nhắc đến bốn chữ đao khách Phi Yến này, trong bảy đại đế quốc, thật rất ít người không biết.

Lúc này Yến Bắc Phi cũng đang quan sát bảng đối chiến, nhìn thấy đối thủ của mình là Kim Tệ, thuộc vê một hệ của thần Tài.

“Nhị ca, không ngờ tới ngươi và ta lại được phân xa như thế, e là phải chiến tranh trước top 8, mới có cơ hội phân thắng bại.” Một người đàn ông mỉm cười nhìn Yến Bắc Phi, nói.

“Yến Đan, trận chiến này, ta tất đưa ngươi lên trước, để người trong thiên hạ này biết, Yến quốc chúng ta cũng xuất hiện một nhân vật có thể xưng hùng thiên hạ.” Yến Bắc Phi nhìn người đàn ông kia với ánh mắt kiên định rồi nói.

“Nhị ca, ngươi tội gì chứ, thiên phú và tư chất của ngươi đều không kém ta, thực lực cũng không dưới ta, chúng ta đều có cơ hội.” Yến Đan nói.

Yến Bắc Phi lại lắc đầu, nói: “Ta đã cẩn thận nghiên cứu bảng đối chiến rồi, nếu quả thật không có gì bất ngờ xảy ra, ta sẽ gặp được Trác Đông Lai trước top 8.”

“Thế mà là hắn?” Yến Đan thay đổi sắc mặt.

Yến Bắc Phi lại nói với ánh mắt sáng rực: “Như vậy là tốt nhất, ta sẽ dùng hết tất cả lực lượng, ngăn Trác Đông Lai ngoài top 8, đánh ra một con

đường thông đến top 4 vì ngươi, ngươi chớ khiến ta thất vọng.”

Yến Đan lộ vẻ nghiêm nghị, khom người tới đất, chăm chú nói: “Đan chắc chắn sẽ vào hai vị trí đầu.”

Hết chương 3167.

Chương 3168. Yến Bắc Phi.

Cùng lúc cuộc tranh tài bắt đầu, Bảo Nhi và Phượng Âm Âm đều chỉ sử dụng chủng gen chiến đấu, không đi vào chiến trường bằng chân thân, không cần quá lo lắng cho vấn đề an toàn của các nàng.

Khi Hàn Sâm nhìn thấy dưới sự khống chế của Bảo Nhi, Tiểu Phi Ngư tiến vào tinh không chiến trường, đã biết dù nàng muốn thua cũng rất khó.

Hàn Sâm suy nghĩ, sau khi hợp thể cùng Huyết Thần Long, mới thông qua màn sáng Thần Tiền đi vào chiến trường tinh không.

Dù Huyết Thần Long đã rất mạnh, nhưng còn chưa hấp thu thần mạch Huyết Long tấn thăng làm chủng gen thần linh, nếu đụng tới một vài kẻ nắm giữ chủng gen thần linh, muốn thắng cũng không dễ dàng.

Yến Bắc Phi là Hoàng thị Yến quốc, khó đảm bảo hắn không có vài chủng gen thần dị, Hàn Sâm không muốn bị đào thải ngoài ý muốn ở vòng thứ nhất, cho nên cuối cùng vẫn dự định tự đi một chuyến.

Tâm tình Trần Thất không tồi lắm, vừa lúc một con chủng gen cấp Vương của hắn thăng đến thể trưởng thành, chuẩn bị đại triển quyền cước trên trận chiến Thần Tiền.

Hắn chưa từng nghĩ đạt tới thứ tự nào, thế nhưng nếu có thể biểu hiện trên trận chiến Thần Tiền, không chừng sẽ được thần linh mình tín ngưỡng nhìn với con mắt khác, lại cho hắn huyết mạch thần linh mạnh hơn chút cũng không tồi.

Đối với con người, trận chiến Thần Tiền là một trận tranh đấu, mà đối với thần linh, đây lại là một cuộc thi đấu tuyển chọn.

Thông qua quan sát tín đồ dưới trướng mình chiến đấu, thần linh xác định khả năng phát triển của bọn họ trong tương lai. Nếu có một vài tín đồ trước kia thoạt nhìn không xuất chúng lắm, bây giờ lại biểu hiện cực kỳ tốt, chưa hẳn không thể ban cho huyết mạch lần thứ hai.

Đương nhiên, nhất định phải có biểu hiện vô cùng đột xuất, mới có thể khiến thần linh động tâm vì đó, tỉ lệ xuất hiện loại tình huống này rất thấp.

Mặc dù Hàn Sâm cũng có quyền hạn thần linh, đáng tiếc dưới trướng thần Tài chỉ có một Phượng Âm Âm, đã cho huyết mạch cao cấp nhất, căn bản không cần thử thách nữa.

Ngoài điều đó ra, mỗi khi Phượng Âm Âm thắng lợi một trận, thần Tài cũng có thể có được một chút thần lực làm phần thưởng. Thứ tự của Phượng Âm Âm càng cao, thần lực mà thần Tài có được cũng càng nhiều, nếu Phượng Âm Âm có thể đạt được hạng nhất, thì thần lực ban thưởng mà thần Tài có được sẽ vô cùng kinh người, dùng để rèn đúc thần cơ cũng đủ.

Nhưng đáng tiếc, cho dù Phượng Âm Âm có được Kim Sí Khổng Tước Vương, cũng không có khả năng đi đến trình độ đó, cho nên Hàn Sâm không thật sự trông cậy vào nàng.

Mục tiêu của Trần Thất thấp hơn, chỉ muốn có chút biểu hiện mà thôi. Sau khi hắn nhìn thấy đối thủ vòng thứ nhất của mình là tín đồ của một thần Tài không chút danh tiếng gì đó, Nguyên Bảo, trong lòng lập tức vô cùng vui mừng.

Hắn thật sự rất sợ gặp được tín đồ của những thần linh có danh tiếng kia. Đừng nói là tín đồ của mười hai thần linh cấp Hủy Diệt, cho dù là tín đồ của thần linh cấp Tai Nạn, hắn cũng không nắm chắc gì.

Cho nên Trần Thất cẩn thận nghiên cứu tất cả thần linh đã biết, thần Tài gì đó này tuyệt đối không phải thần linh cấp Hủy Diệt và cấp Tai Nạn, thậm chí không phải thần linh cấp Phá Hoại nổi danh. Cái tên Nguyên Bảo này cũng chưa từng nghe nói đến. Kể từ đó, cơ hội của hắn sẽ rất lớn.

Khi Trần Thất nhìn thấy một con phi ngư bạch ngọc dài có một thước tiến vào chiến trường, hắn suýt nữa vui mừng đến cười ra tiếng.

Rất rõ ràng, đối thủ của hắn sợ chết, căn bản không dám đích thân tiến vào chiến trường, chỉ phái một con chủng gen tiến đến, hiển nhiên thực lực vô cùng bình thường.

Hơn nữa, con Tiểu Phi Ngư kia là thứ gì, một con nhỏ như vậy, còn mọc một đôi cánh, trông thật đáng yêu, nhưng đáng yêu thì có tác dụng gì đâu, xem dáng vẻ kia của nó, một bàn tay là có thể đánh bay.

"Đừng trách Trần Thất ta nhãn tâm, muốn trách thì trách thế giới này quá tàn khốc đi." Trần Thất cười khà khà, kêu gọi chủng gen cấp Vương của hắn, Bạo Long Vương.

Đối mặt một con Tiểu Phi Ngư như vậy, Trần Thất đương nhiên không định tự ra tay, mà chuẩn bị dùng Bạo Long Vương trực tiếp nghiền ép nó, một ngụm nuốt luôn con Tiểu Phi Ngư kia.

Bạo Long Vương thể trưởng thành có hình thể to lớn, cao chừng ba †ầng lầu, sau khi rơi trên mặt đất, lập tức ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm chấn động sơn hà, trông cực kỳ hung tàn, ngang ngược, hình thành chênh lệch rõ ràng với Tiểu Phi Ngư vỗ cánh nhỏ, thoạt nhìn ngoan ngoãn, đáng yêu.

"A Thất, ngươi quá tuyệt, không hổ là con trai của Trần Lão Tài ta." "Thất ca, ngươi mạnh nhất." "Con trai, cứ thừa thế xông lên như vậy đi."

"Lão Thất, hung hăng xử lý con cá con kia đi, đừng nương tay, nhân từ đối với kẻ địch nhân là tàn nhãn với chính mình."

Một đám người thân bạn bè của Trân Thất đều đang xem hình ảnh bên trong màn sáng trước thần miếu, hưng phấn cổ vũ, động viên trợ uy vì Trần Thất.

Mặc dù không nghe được âm thanh của bọn họ, nhưng Trần Thất cũng rất hưng phấn giống vậy, chỉ huy Bạo Long Vương trực tiếp vọt về hướng Tiểu Phi Ngư, mở ra cái miệng lớn như bồn máu, muốn nuốt Tiểu Phi Ngư vào.

Mắt thấy Tiểu Phi Ngư sắp bị nuốt chửng, Trần Thất và một đám người thân bạn bè đều cho rằng trận đấu này kết thúc.

Thế nhưng một giây sau, chỉ thấy Tiểu Phi Ngư phun ra một ngọn lửa nhỏ, thoạt nhìn không đáng chú ý, gần như có thể bỏ qua, ngọn lửa màu trắng nho nhỏ trước mặt Bạo Long Vương tựa như một chút xíu tia lửa rơi vào trên mũi Bạo Long Vương.

Ầm!

Trong một giây đó, toàn thân Bạo Long Vương đều bị đốt, chỉ trong thời gian nháy mắt, nó đã bị đốt thành than đen, giống như một pho tượng màu than đen dừng ở đó, còn duy trì trạng thái cúi đầu cắn.

Gió thổi qua, Bạo Long Vương than đen kia liền biến thành tro bụi, bay múa đầy trời mà đi.

Trần Thất và một đám người thân bạn bè vốn còn đang hưng phấn đầy mặt, la to, lập tức giống như hóa đá, há to miệng, tròng mắt sắp trừng lọt ra ngoài.

Hiện tại, bọn họ đột nhiên cảm thấy, thế giới này thật mẹ nó tàn khốc.

Một giây sau, Trần Thất phản ứng lại, nhận thua vèo một tiếng, xông ra chiến trường, sợ chạy chậm, bị Tiểu Phi Ngư kia phun lên một ngọn lửa.

“Bạo Long Vương của ta…” Trần Thất vừa chạy vừa đón gió rơi lệ, trông thật đau lòng đến gần chết.

Khi Hàn Sâm tiến vào chiến trường, Yến Bắc Phi đã chờ bên trong chiến trường.

Ngoại hiệu của hắn là “đao khách Phi Yến”, hắn cũng treo một thanh đao bên hông. Thanh đao kia tên là Phi Yến, một trong bảy đại danh đao trong lịch sử Yến quốc. Trong truyền thuyết, nó được chế tạo thành từ tài liệu là một khúc xương cốt của chủng gen tuyệt thế.

Cho dù đao tốt, nhưng nếu không có một chủ nhân tốt thì cũng vô dụng, mà Yến Bắc Phi vừa hay là một chủ nhân tốt. Hắn không chỉ có được huyết mạch truyền thừa Thần Hư Vô của Hoàng thị Yến quốc, hơn nữa còn có được xứng đôi với chủng gen mạnh mẽ. Điều trọng nhất chính là hắn còn có thể vận dụng hết thảy điều này đến đỉnh cao. Một thanh đao Phi Yến, sau khi ra khỏi vỏ, chưa từng có người sống.

Yến Bắc Phi nhìn thấy một người bị huyết khí bao vây, căn bản không rõ thấy dáng vẻ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của đối thủ. Đôi mắt

hắn dần dần híp lại.

Mặc dù không biết năng lực chân thực của đối thủ thế nào, nhưng chỉ xem khí tức của hắn sau khi hợp thể cùng chủng gen, là biết chủng gen vốn có của hắn không tầm thường.

Nhưng đối với Yến Bắc Phi, lại không có khác biệt quá lớn, cho dù đối thủ nắm giữ chủng gen cấp Thần trạng thái chung cực, hắn cũng có thể chém chết bằng một đao.

“Hôm nay ta không muốn giết người.” Yến Bắc Phi nhìn Hàn Sâm đối diện, nói. Hắn biết mình ra tay quá ác, quá tuyệt, cho nên nếu không cần thiết, hắn cũng không muốn dễ dàng xuất đao.

“Ta cũng không thích giết người.” Hàn Sâm trả lời một câu.

“Nha.” Yến Bắc Phi lên tiếng, không nói gì nữa. Hắn đã biết đáp án của Hàn Sâm, dùng bàn tay cầm lấy thanh đao bên hông.

Hết chương 3168.

Chương 3169. Yến Phản.

Trong khoảnh khắc Yến Bắc Phi nắm chặt thanh đao, khí tức thần bí phun trào ra trên cả người. Mặc dù người hắn bất động, thế nhưng lại dường như có lưu quang lược ảnh xông qua từ trên người hắn, phẳng phất năm tháng vô tình trôi qua.

Hàn Sâm vẫn tuỳ ý đứng ở đó, không muốn chủ động ra tay, mà rất hứng thú nhìn Yến Bắc Phi.

Sau khi hắn đi tới thế giới này, phần lớn con người nhìn thấy đều mượn dùng ngoại lực làm chủ, rất ít gặp được bản thân cường giả có cảnh giới rất cao.

Ngoài Kiếm Bất Cô, Yến Bắc Phi này xem như cao thủ ở trình độ ít có, mà lại luyện đao ý. Đây chính là thứ Hàn Sâm am hiểu nhất.

Cho nên Hàn Sâm rất hứng thú nhìn, Yến Bắc Phi rốt cuộc luyện đao thuật đến cảnh giới nào.

“Mượn dùng lực lượng của chủng gen tu luyện đao ý của bản thân, đồ chơi phức tạp như vậy, cũng thật thú vị.” Hàn Sâm nhìn Yến Bắc Phi, nghĩ thầm trong lòng.

“Ra tay đi.” Yến Bắc Phi thấy Hàn Sâm chậm chạp không ra tay, liền quát nhẹ một tiếng.

“Lúc nên ra tay thì ta tự nhiên sẽ ra tay.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm vừa nói ra lời này, những đang quan sát quyền quý Yến quốc trận chiến của Yến Bắc Phi, và các tiểu thanh niên sùng bái Yến Bắc Phi đều giận dữ trong lòng, cảm thấy Hàn Sâm cực kỳ ngông cuồng.

Yến Bắc Phi có danh hiệu đao khách Phi Yến. Ngoài đao của hắn tên là Phi Yến, chủ yếu là hình dung đao của hắn nhanh, nhanh đến tình trạng đao vừa mới ra vỏ đã phân ra sinh tử.

Hàn Sâm lại muốn để Yến Bắc Phi xuất đao trước, theo bọn họ nghĩ thì không khác gì muốn chết.

“Thật sự là kẻ ngông cuồng vô tri, lại để Yến tiên sinh ra tay trước. Người này tất nhiên sẽ bị chém bởi một đao, tuyệt đối không có lý lẽ may mắn còn sống sót.” Một quý tộc Yến quốc nói bằng giọng lạnh lùng.

“Dám khoe khoang trước mặt đao khách Phi Yến, thật sự là tự tìm đường chết.” Công chúa của Hoàng thị Yến quốc cũng tức giận đầy mặt.

Yến Bắc Phi không có ý nghĩ như những quyền quý Yến quốc kia. Mặc dù Hàn Sâm chỉ tùy ý đứng ở đó, lại cho hắn một loại cảm giác như núi lớn.

Yến Bắc Phi biết mình gặp gỡ cao thủ. Dù Kim Tệ này không có danh tiếng gì, thế nhưng quả thật là một vị cao thủ đáng sợ.

Ý thức được điểm này, Yến Bắc Phi cũng không lùi bước. Trái lại, chiến ý trên thân càng ngày càng tăng vọt. Cường giả không sợ, dù đối mặt với bất cứ kẻ địch mạnh nào, từ đầu đến cuối đều phải gìn giữ một trái †im tất thắng, nếu không chưa chiến mà đã bại trước.

Khí thế trên người Yến Bắc Phi càng ngày càng mạnh, nhưng sau khi đến một đỉnh điểm, lại chuyển hóa thành thu liễm trong chốc lát. Khí tức trên thân hắn phảng phất biến thành vực sâu vô tận, khiến người ta nhìn không rõ, không nhìn thấy đáy, vừa nhìn hắn một chút, ánh mắt dường như đã bị hút vào bên trong vực sâu.

Ngay trong một khắc này, Yến Bắc Phi rốt cục động, đao Phi Yến phá ra theo bàn tay mạnh mà có lực kia, đao ra mà không bóng dáng, phảng phất tan rã trong hư không như vậy.

“Phi Yến khẽ động thành thất truyền, đầu người rơi xuống đất còn không biết. Hay cho một đao khách Phi Yến, hay cho một chiêu đao pháp Phi Yến, thực sự là khoái đao thế gian khó có được.” Trác Đông Lai đang xem trận chiến, nhìn thấy một đao này của Yến Bắc Phi, không khỏi tán thưởng.

Các quyền quý Yến quốc cũng tán thưởng liên tục, cho dù bọn họ căn bản không nhìn ra một đao này tốt ở chỗ nào.

Thế nhưng mặc dù một đao này đã ra, lại không thể chém xuống đầu Hàn Sâm.

Đao của Yến Bắc Phi nhanh không thể tưởng tượng nổi, nhanh đến mức khiến người còn không nhìn thấy cả ánh đao. Thế nhưng Hàn Sâm lại nhìn thấy, chẳng những nhìn thấy, mà lại chỉ nhẹ nhàng nghiêng người lui lại một bước, đã né tránh được một đao nhanh như Phi Yến vút lên không trung.

“Yến Phản!” Khí thế của Yến Bắc Phi không đình trệ bởi vì một đao này của mình không trúng, đao ý trên thân không rơi rụng mà trái lại còn tăng vọt, đồng thời đao Phi Yến được nâng lên cũng trở vào trong vỏ dễ dàng.

Mà với một động tác của hắn, một luồng đao lực bá đạo tuyệt lệ chém ngược mà quay về từ phía sau Hàn Sâm, càng nhanh, càng ác, càng tuyệt hơn một đao Yến Bắc Phi chém ra lúc trước.

Đây là đao pháp mà Yến Bắc Phi kết hợp huyết mạch, chủng gen, năng lực, đặc điểm của bản thân mà sáng tạo. Một chiêu Yến Phản này vốn chuẩn bị vì Trác Đông Lai. Thế nhưng hắn cảm thấy uy hiếp cực lớn trên người Hàn Sâm, không kìm lòng được mà sử dụng ra bí kỹ Yến Phản. Hắn muốn nhất kích tất sát, chém kẻ địch mạnh Hàn Sâm dưới đao.

"Hay cho một chiêu Yến Phản, quả nhiên là kỳ quỷ tuyệt luân. Cho dù là ta, nếu trước đó không biết một đao này, e là cũng phải ăn đau khổ không nhỏ." Trác Đông Lai kinh ngạc nói.

Yến Đan đã giải quyết đối thủ của mình, trở về vừa hay nhìn thấy Yến Bắc Phi sử dụng một chiêu Yến Phản này, không khỏi nao nao.

Hắn nhớ kỹ đối thủ đầu tiên của Yến Bắc Phi chỉ là một người vô danh, sao lại khiến cho Yến Bắc Phi dùng đến bí kỹ Yến Phản. Hắn rất rõ ràng, Yến Bắc Phi luyện gần hai năm mới luyện thành bí kỹ đòn sát thủ này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng vận dụng. Đến bây giờ, người biết một chiêu Yến Phản cũng chỉ có một mình Yến Đan hắn mà thôi.

Yến Đan vốn cho rằng vào lúc Yến Bắc Phi đánh với Trác Đông Lai một trận mới có thể nhìn thấy một đao này, ai biết lại nhìn thấy lúc này, có thể nghĩ trong lòng kinh ngạc thế nào.

Một giây sau, vẻ kinh ngạc của Yến Đan đã biến thành không thể tin. Đối thủ của Yến Bắc Phi bước ra một bước, lại né tránh được đao khí của Yến Phản, trông thật hời hợt, phẳng phất chỉ tùy ý làm mà thôi.

Trong chốc lát này, đến cả Trác Đông Lai cũng thay đổi sắc mặt, nhìn Hàn Sâm với ánh mắt kỳ quái.

Yến Bắc Phi hét lớn một tiếng, người như núi cao, đao như Phi Yến, từng luồng đao khí kinh thiên điên cuồng chém xuống Hàn Sâm, chém đến trời đất đổi màu, nhật nguyệt vô quang.

Thế nhưng Hàn Sâm lại tựa như người vô sự, nhàn nhã đi bộ qua lại giữa đao khí kinh thiên giăng khắp nơi, từ đầu tới cuối đều không ra một chiêu, thế nhưng đao pháp của Yến Bắc Phi lại không đụng đến cả góc áo của hắn.

“Lúc nào một vị cao thủ như thế xuất hiện trong vũ trụ?” Đôi mắt Trác Đông Lai lộ ra ánh sáng kỳ dị, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm bóng dáng đỏ rực như huyết diễm của Hàn Sâm, muốn nhìn xem hắn rốt cuộc là ai.

Sắc mặt Yến Đan cũng vô cùng âm u. Hắn hiểu Yến Bắc Phi rất rõ, thế đao của Yến Bắc Phi quá trọng khí thế. Một chiêu rút đao, một chiêu Yến Phản, đó đã là đỉnh cao mạnh nhất của hắn. Nếu hai chiêu này đều không thể đánh kẻ địch bị thương, thì có thể nói là thắng bại đã phân ra.

Trong Yến quốc cũng ồn ào một mảnh. Một tiểu nhân vật không có danh tiếng gì, lại có thể chiến cân sức ngang tài cùng Yến Bắc Phi, thực sự hơi quá đáng sợ, khiến bọn họ không thể tin.

Lúc này, tất cả mọi người không khỏi đi nhìn đối thủ của Yến Bắc Phi rốt cuộc là ai. Trước lúc này, bọn họ vốn chưa từng để ý đối thủ của Yến Bắc Phi tên là gì, là tín đồ tới từ vị thần linh nào.

Bởi vì ngoài một vài cường giả nổi danh, bọn họ căn bản không cho rằng Yến Bắc Phi có thể thua, nên chỉ nhìn lướt qua sơ lược, thấy không phải nhân vật nổi danh gì, đến cả danh tự và thần linh cũng hoàn toàn không ghi nhớ.

Lúc này đi nhìn, lại càng mờ mịt.

“Kim Tệ? Thần Tài? Ai có thể nói cho ta, đây là vật gì?”

Lúc này, cho dù là nhân vật như Yến Đan và Trác Đông Lai, trong lòng cũng nghỉ hoặc tầng tầng.

Tên có thể tùy tiện đặt, có khối người dùng tên giả, mà tên thần linh lại không có khả năng làm giả. Nhưng bọn họ căn bản chưa từng nghe nói đến thần Tài này, không biết là thần linh đẳng cấp gì.

“Các ngươi có biết thần Tài là thần linh nào không?” Yến Đan nhìn một đám phụ tá của mình, thế nhưng lại nhìn thấy một mảnh ánh mắt mờ mịt.

“Kim Tệ? Thần Tài? Thú vị!” Trác Đông Lai lại rất hứng thú đánh giá Hàn Sâm đang trong chiến đấu.

Hết chương 3169.

Chương 3170. Không coi là đao pháp.

Đáy lòng Hàn Sâm hơi thất vọng. Mặc dù đao ý của Yến Bắc Phi không tệ, nhưng vẫn có một ít chênh lệch so với cường giả đỉnh cấp chân chính của đại vũ trụ gen.

Lúc này Yến Bắc Phi lại đột nhiên ngừng đao thế, không tiếp tục tấn công Hàn Sâm nữa. Hắn cầm đao ngưng thế đứng trong tinh không.

“Ngươi dùng đao?” Yến Bắc Phi nhìn chằm chằm Hàn Sâm, hỏi.

Mặc dù Hàn Sâm chưa dùng ra một chiêu, thế nhưng thân là một đao khách, Yến Bắc Phi vẫn nhạy cảm cảm giác được chút gì đó.

Ánh mắt Hàn Sâm lộ ra vẻ tán thành. Mặc dù đao đạo của Yến Bắc Phi còn chưa tới đỉnh cao, nhưng vẫn có tiềm lực, hắn còn có cơ hội tiến thêm một bước.

“Không sai, biết một chút.” Hàn Sâm gật đầu nói.

“Về đao pháp, ta không bằng ngươi, một trận chiến này, ta bại.” Yến Bắc Phi dứt lời, lại nói tiếp: “Nhưng trận chiến này, ta nhất định phải thắng, cho nên thật xin lỗi.”

Nói xong, một luồng lực lượng xé rách hư không dâng lên trên người Yến Bắc Phi, đồng thời phía sau lưng của hắn, một đôi cánh chim màu đen cũng theo đó mà mở ra.

“Kim Tệ rốt cuộc là thần thánh phương nào? Lại có thể ép Yến Bắc Phi sử dụng ra chủng gen truyền thừa tuyệt thế của Hoàng tộc Yến thị, Liệt Không Cửu Kiếp Yến!” Quyền quý Yến quốc nhìn thấy người Yến Bắc Phi xuất hiện biến hóa khác thường, đều giật mình trong lòng.

Liệt Không Cửu Kiếp Yến là chủng gen tuyệt thế tổ truyền của Hoàng thị Yến quốc, truyền thừa mấy chục đời cũng không thể làm nó tiến hóa đến trạng thái chung cực, đến bây giờ vẫn chỉ thể trưởng thành.

Chủng gen tuyệt thế đều tiến hóa vô cùng khó khăn, cho dù có tài nguyên cũng chưa chắc có thể tiến hóa thành công.

Giống như một con Liệt Không Cửu Kiếp Yến này, cả đời cần trải qua chín lượt thiên kiếp mới có thể thăng cấp đến chung cực. Yến quốc truyền thừa nhiều đời như vậy, cũng chỉ làm nó trải qua tám lượt thiên kiếp mà thôi, từ đầu đến cuối vẫn chưa thể đến hình thái cuối cùng.

Dù vậy, trong trận chiến Thần Tiền không thể hợp thể cùng thần linh để chiến đấu, đây cũng là sức chiến đấu đỉnh cao.

Mặc dù các đại đế quốc đều có chủng gen thần linh truyền thế, nhưng nơi như trận chiến Thần Tiền này, không có ai sẽ sử dụng chủng gen thần linh, bại lộ át chủ bài của đế quốc, làm đế quốc khác có thể thừa dịp.

Cho nên chủng gen tham chiến mạnh nhất chỉ là thể chung cực tuyệt thế, có thể nói Liệt Không Cửu Kiếp Yến là tồn tại rất gần sức chiến đấu mạnh nhất.

Nếu đối chiến bình thường, Yến Bắc Phi tình nguyện nhận thua cũng không sử dụng Liệt Không Cửu Kiếp Yến. Thế nhưng lần này, hắn muốn trợ giúp Yến Đan chút sức lực, dù thế nào cũng không thể thua trận quyết đấu ở đây.

Trong nháy mắt hoàn thành hợp thể cùng Liệt Không Cửu Kiếp Yến, cả người Yến Bắc Phi giống như thần trên bầu trời, mọi cử động có thể xé rách hư không, mang theo lực lượng không gian vô cùng mạnh.

“Không có gì, chủng gen cũng là một phần thực lực, dùng ra sức chiến đấu mạnh nhất của ngươi đi.” Hàn Sâm nhìn Yến Bắc Phi, lạnh nhạt nói.

“Như ngươi mong muốn, một đao này, ta sẽ dùng hết sức mình.” Yến Bắc Phi chậm rãi trả đao Phi Yến vào trong vỏ đao, rồi nắm lấy chuôi đao một lần nữa.

Thời gian phảng phất dừng lại trong nháy mắt này, không gian cũng dường như ngưng kết vì đó. Khi Yến Bắc Phi rút ra đao Phi Yến lần nữa, không gian phảng phất bị một đao này của hắn cắt bỏ, mang theo lực lượng và tốc độ không gì sánh kịp, chém về phía Hàn Sâm.

Một đao xé rách hư không. Một đao này đã không hề khác gì dịch chuyển tức thời, con người bình thường căn bản không có khả năng tránh được.

Đáng tiếc Hàn Sâm không phải là con người bình thường, chính hắn cũng am hiểu dịch chuyển tức thời, mà đã từng chiến đấu với cường giả có thể thuấn di vô hạn. Theo người ngoài, có lẽ lực lượng như vậy là vô địch tất sát, nhưng đối với hắn, lại không làm cho người ta kinh diễm hơn Yến Phản lúc trước.

Hàn Sâm thở dài trong lòng, cử động tay phải, dựng thẳng bàn tay làm đao, thân hình lập tức động, lại đón đao khí liệt không của Yến Bắc Phi như đi ngược dòng nước.

Ánh sáng và bóng tối giao thoa, Hàn Sâm và Yến Bắc Phi tựa lưng vào nhau mà đứng, người bình thường căn bản không thấy rõ ràng vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Yến Bắc Phi chậm rãi xoay người lại, nhìn về phía Hàn Sâm hỏi: “Đó là đao pháp gì vậy?”

“Tiện tay vung lên, không coi là đao pháp.” Hàn Sâm nói, không quay đầu nhìn lại Yến Bắc Phi nữa, mà đi thẳng về hướng lối ra.

Phụt!

Máu tươi dâng trào trong lồng ngực Yến Bắc Phi, từng vết đao nghiêng nghiêng vạch thẳng xuống từ vai trái của hắn, mãi cho đến vị trí bụng phải. Trong nháy mắt, máu tươi nhuộm đỏ áo giáp của hắn, thân thể rơi xuống, trực tiếp ngã ra chiến trường tinh không.

Trong chốc lát, quyền quý Yến quốc và những người tuổi trẻ đang xem trận chiến đều yên tĩnh như chết. Không ai có thể tin nổi, đao khách Phi Yến tiếng tăm lừng lẫy của Yến quốc, sau khi sử dụng chủng gen tuyệt thế Liệt Không Cửu Kiếp Yến, lại bị một chiêu của người ta giết trong nháy mắt.

“Hay cho một câu không coi là đao pháp, e là đao pháp của người này đã tuyệt thế.” Đôi mắt Trác Đông Lai lại lộ ra ánh sáng, sáng rực nhìn chằm chằm Hàn Sâm, trên người lại tản ra chiến ý.

Hắn vốn chỉ đến xem thử Yến Bắc Phi, lại không nghĩ nhìn thấy tình cảnh như vậy.

“Đi tra rõ ràng lai lịch của người này và lai lịch, địa điểm của miếu thần Tài.” Yến Đan dặn dò với vẻ mặt bình tĩnh, thế nhưng sát cơ đáng sợ lại lóe lên trong mắt.

Mặc dù Yến Bắc Phi và hắn không cùng một mẹ sinh ra, tình cảm lại như anh em ruột thịt. Dù thế nào hắn đều muốn thay Yến Bắc Phi đòi lại món nợ này.

“Đan, lần này ta không giúp được ngươi.” Yến Bắc Phi lung la lung lay đi ra từ bên trong màn sáng, mặc dù máu tươi đầy người, nhưng vẫn chưa chết đi.

“Nhị ca, ngươi không chết!” Yến Đan vừa mừng vừa sợ, vội vàng đi qua đỡ Yến Bắc Phi.

“Người kia để lại cho ta một cái mạng, người này sâu không lường được. Ở trước mặt hắn, đao pháp của ta ngây thơ như con trẻ, ngươi nhớ phải cẩn thận.” Yến Bắc Phi nói xong, liền ngã trong lòng Yến Đan hôn mê đi.

“Mau mời mời Tuyên thái sư đến chữa thương cho nhị ca.” Yến Đan lớn tiếng kêu lên.

Bởi vì chỉ là trận chiến đầu, không có ai tin tưởng Yến Bắc Phi sẽ thua, cũng không nhiều người cho rằng một trận chiến này sẽ đặc sắc đến mức nào. Cho nên, ngoài một vài quyền quý Yến quốc chú ý đế Yến Bắc Phi, rất ít người đang xem chăm chú một trận chiến này.

Sau này có người biết Yến Bắc Phi lại bị đào thải bị loại tại vòng thứ nhất, đều kinh ngạc trong lòng, lại đi nhìn đối thủ của Yến Bắc Phi, cũng lộ vẻ mờ mịt.

Hai cái tên Kim Tệ và thần Tài này thật sự quá lạ lãm đối với bọn họ.

Nhưng trong Yến quốc, hai cái tên này cũng đã truyền ra, cho dù trước kia không biết, hiện tại đầu đã biết hai cái tên này.

Đặc biệt là Kim Tệ, khi quyền quý và bình dân Yến quốc nhắc đến người này, đều hận đến nghiến răng.

Giết người chỉ là chuyện đầu chạm đất, Yến Bắc Phi thua thì thua, thế nhưng một câu "Tiện tay vung lên, không coi là đao pháp" kia của Hàn Sâm lại làm cho người Yến quốc cảm thấy vô cùng sỉ nhục, cho rằng Hàn Sâm đang cố ý vũ nhục Yến Bắc Phi.

Thế nhưng bọn họ làm sao biết, đó quả thực chỉ là một chiêu Hàn Sâm tiện tay vung lên, vốn không phải là đao pháp gì. Hàn Sâm chỉ ăn ngay nói thật mà thôi.

Đáng tiếc, trong thiên hạ này, lời tổn thương người ta nhất chính là lời nói thật, cho nên người Yến quốc đã hận Hàn Sâm đến tận xương tủy, hận Hàn Sâm không thể bị người dạy dỗ ở vòng tiếp theo, giẫm trên mặt đất, tùy ý vũ nhục.

Dù thế nào đi nữa, Yến quốc người đều ghi nhớ hai cái tên Kim Tệ và thần Tài này, giống như vết cắt khắc bằng lưỡi dao trên trái tim, dù muốn quên cũng không thể quên được. Đó là sỉ nhục đẫm máu.

Hết chương 3170.

Chương 3171. Chung Diệu Âm.

Khi Hàn Sâm giành được thắng lợi, Phượng Âm Âm và Bảo Nhi đã sớm đắc thắng trở về, mà đều là thắng lợi theo hình thức nghiền ép.

Phượng Âm Âm rất vui mừng, Bảo Nhi lại không vui lắm mà nói: “Không thể tự đi vào chơi, thật không có ý nghĩa.”

“Chém chém giết giết thì có ý nghĩa gì, nuôi sủng vật, thả chó… thả cá… Không phải rất thú vị sao?” Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

“Đối thủ quá yếu, không có ý nghĩa.” Bảo Nhi hếch miệng nhỏ lên, nói.

“Hiện tại mới bắt đầu, sau đó sẽ có rất nhiều cường giả.” Hàn Sâm an ủi.

Rời khỏi miếu thần Tài, trở lại lâu đài cổ Phượng gia, Kiếm Bất Cô đã chuẩn bị kỹ càng cơm trưa.

“Kiếm tiên sinh, ngươi làm bánh bao nhân thịt này thật sự rất tuyệt.” Hai người Hàn Sâm và Bảo Nhi đều cầm một cái bánh bao nhân thịt, vừa ăn vừa khen không dứt miệng.

Trước đó Bảo Nhi chỉ nói một câu muốn ăn bánh bao nhân thịt, sau khi Kiếm Bất Cô hỏi cách làm, vẫn đang thí nghiệm, hôm nay rốt cục hoàn thành, ăn ngon đến mức khiến người ta không dừng được.

Không biết Kiếm Bất Cô dùng thịt gì, bị hắn cắt thành mảnh mỏng như cánh ve, hương vị đương nhiên không cần phải nói. Loại cảm giác vào miệng là tan đi kia, phối hợp với bánh mì ngoài cháy xém, bên trong mềm, cắn một cái là nước thịt chảy ra từ trong thịt hòa làm một thể với bánh mì, quả thực là hưởng thụ thăng tiên.

“Công tử quá khen, chỉ là chút sở trường không có ý nghĩa mà thôi. Trước kia lưu lãng tứ xứ, lại không có tiên đi nhà hàng, khách sạn, chỉ có thể tự động tay mà làm, cho nên cái gì đều biết một chút.” Kiếm Bất Cô mỉm cười đáp.

“Lão Kiếm, tay nghề này của ngươi, nếu đi mở tiệm, chắc chắn có thể nổi danh khắp vũ trụ.” Bảo Nhi ăn đến miệng đầy mỡ chảy, vừa nhai vừa nói.

“Bảo Nhi tiểu thư thích là tốt rồi.” Kiếm Bất Cô mỉm cười nhìn Bảo Nhị, nói.

Trong một tòa thần miếu, Lowe Kidd đang xem danh sách của trận chiến Thần Tiền, ánh mắt rơi vào hai chữ Kim Tệ.

“Không thể nghi ngờ, Kim Tệ chắc hẳn là Hàn Sâ,. Hắn là huyết mạch của thần Tài, lúc nào lại ra một thần Tài? Chẳng lẽ lần trước Hàn Sâm có thể phá vỡ lực lượng Minh Giới Tiễn Chỉ của ta, chính vì lực lượng

của vị thần Tài này?” Lowe Kidd tự lẩm bẩm.

“Bộ trưởng đại nhân, hiện tại Hàn Sâm đã đề phòng, chúng ta lại muốn giết hắn sẽ không dễ dàng như vậy, không bằng cứ chờ một chút.” Hầu gái rồng cung kính nói.

Lowe Kidd lại cười, nói: “Không cần chờ, trận chiến Thần Tiền lần này chính là một cơ hội.”

Hầu gái rồng nao nao, hơi nghỉ ngờ hỏi: “Trận chiến Thần Tiền là trận chiến đấu giữa tín đồ của chính thần, chúng ta chắc sẽ không xen tay vào được chứ?”

Lowe Kidd cười tủm tỉm nhìn danh sách, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên thân Yến Đan: “Chúng ta đương nhiên không có cách nào tham gia trận chiến Thần Tiền, nhưng lại có thể tìm người thương lượng đôi chút. Có lẽ hắn sẽ không cự tuyệt ý tốt của chúng ta.”

“Bộ trưởng đại nhân, ngươi muốn dẫn dụ Yến Đan sa đọa sao?” Hầu gái rồng suy nghĩ, dường như lại cảm thấy không ổn lắm, nói tiếp: “Yến Đan là huyết mạch truyền thừa của Thần Hư Vô, rất khó làm hắn sa đọa mà?”

“Không, không, không, chỉ cho hắn chút trợ giúp nho nhỏ mà thôi, không cần khoa trương như sa đọa vậy.” Lowe Kidd cười tủm tỉm nói.

Đối thủ tiếp theo của đám Hàn Sâm đều không phải kẻ địch gì, có thể dễ dàng thăng cấp lên vòng tiếp theo, đến cả Phượng Âm Âm cũng rất nhẹ nhõm.

Nhưng vào lúc ở vòng thứ tư, Phượng Âm Âm lại gặp một vị người nổi tiếng của Tần quốc.

Một trong ba đại ca cơ Tần quốc, cùng hàng với Phượng Phi Phi, Chung Diệu Âm, danh tiếng tại Tần quốc rất lớn, còn trên cả Phượng Phi Phi.

Sở dĩ Chung Diệu Âm có danh tiếng lớn như vậy, không phải bởi vì nàng xuất sắc hơn Phượng Phi Phi, phải nói là hai người đều có đặc sắc.

Phượng Phi Phi đoan trang, Chung Diệu Âm thanh thuần, động lòng người, phong cách âm nhạc cũng không đi cùng một con đường.

Sở dĩ Chung Diệu Âm nổi danh hơn Phượng Phi Phi, là bởi vì Chung Diệu Âm là con cháu của Ca Vương Chung Ly Tình, quý nữ trời sinh. Thân phận, địa vị của nàng, không phải ca cơ bình thường có thể sánh bằng.

Chung Diệu Âm có fan hâm mộ đông đảo, có thể nói là khắp bảy nước. Vào một trận chiến ngày hôm nay, rất nhiều người trong các quốc gia đều đang chú ý đến trận chiến đấu của nàng.

Chung Diệu Âm quả thực thanh thuần động lòng người, lại thêm khí chất tốt đẹp được bồi dưỡng từ nhỏ, còn có thần quang tiên âm vờn quanh sinh ra sau khi hợp thể với chủng gen cao cấp, khiến nàng trông giống như tiên tử của Tiên giới hạ phàm.

“Diệu Âm tiểu thư… Tất thắng…”

Nhìn thấy Chung Diệu Âm xuất hiện trên chiến trường, một đám fan hâm mộ đều rống đến khàn cả cuống họng, mặc kệ nàng có thể nghe được hay không.

Cùng lúc đó, một con Khổng Tước màu vàng cũng bay vào bên trong chiến trường tinh không. Đó chính là Kim Sí Khổng Tước Vương mà Hàn Sâm cấp cho Phượng Âm Âm.

“Thật là lẽ nào lại như vậy, chiến một trận với Nữ thần Diệu Âm của chúng ta lại dám không đích thân nghênh chiến, chỉ phái một con chủng gen ứng chiến, thật quá ngông cuồng.”

“Chiêu Tài gì đó, nghe tên đã thấy tục không chịu được, e là thực lực quá kém, căn bản không dám chiến một trận cùng nữ thần Diệu Âm”

“Nói cũng đúng, căn bản nghe đều chưa từng nghe nói đến thần Tài gì đó, chắc chắn là một thần linh cấp thấp. Nào giống nữ thần Diệu Âm của chúng ta, đó chính là huyết mạch thần linh hệ Âm cấp Hủy Diệt…”

Đối với việc Phượng Âm Âm chỉ phái một con chủng gen ứng chiến, fan hâm mộ của Chung Diệu Âm vô cùng phẫn nộ, châm chọc, khiêu khích đủ kiểu.

Chính Phượng Âm Âm không cảm thấy có gì, nàng vốn không có lòng muốn đoạt giải quán quân, cũng không quá để chuyện thắng bại vào trong lòng, nên không thèm để ý mình có thua Chung Diệu Âm hay không.

Chung Diệu Âm nhìn thấy Kim Sí Khổng Tước Vương bay tới, cũng không muốn đích thân chiến đấu với một con chủng gen, như thế không khỏi mất thân phận của nàng. Thế là nàng liền triệu hồi ra một con chủng gen nghênh đón Kim Sí Khổng Tước.

Đó là một con Âm Ba Thần Điểu cấp Thần, đã được Chung Diệu Âm tiến hóa đến thể chung cực. Nó có thực lực vô cùng mạnh, là chủng gen đỉnh cấp trong hệ Âm.

Âm Ba Thần Điểu bay ngang trời đón lấy Kim Sí Khổng Tước Vương, đồng thời phát ra một tiếng chim hót từ trong miệng, lập tức chỉ thấy một luồng sóng âm khuếch tán ra, tất cả vật chất gặp được sóng âm đều bị chấn nát thành hạt.

Đây là kỹ năng gen Sóng Âm Chấn Động của Âm Ba Thần Điểu, là kỹ năng công kích trên phạm vi lớn.

Kim Sí Khổng Tước Vương không nhìn Sóng Âm Chấn Động, kim quang trong mắt lóe lên, hai cánh nó mở ra. Trong chốc lát, nó đã hóa thành một luồng ánh sáng màu vàng, phảng phất cắt ngang màn trời, cắt đứt sóng âm, giao thoa cùng Âm Ba Thần Điểu kia trong nháy mắt.

Lập tức chỉ nghe một tiếng rên rỉ, thần huyết rải xuống đầy trời, con Âm Ba Thần Điểu kia lại bị Kim Sí Khổng Tước Vương cắt thành hai nửa, trực tiếp chết oan chết uổng.

Còn không đợi một đám fan hâm mộ choáng váng kịp phản ứng, tà quang trong mắt Kim Sí Khổng Tước Vương nở rộ. Nó mở ra miệng chim, khẽ hút thi thể của con Âm Ba Thần Điểu kia, hút cả thi thể Âm Ba Thần Điểu và máu tươi, không thừa một giọt vào trong bụng.

"CMN, đây là tình huống thế nào?" Hàn Sâm đang quan sát một trận chiến này, sau khi thấy cảnh như vậy, rất kinh ngạc trong lòng.

Đối với chủng gen thông thường, sau khi bị thuần phục, không có mệnh lệnh của chủ nhân thì sẽ không tùy ý cắn nuốt chủng gen khác, cho dù muốn ăn, cũng phải được chủ nhân cho phép trước.

Hiện tại Kim Sí Khổng Tước Vương rõ ràng đang chủ động căn nuốt Âm Ba Thần Điểu, mà không phải được Phượng Âm Âm gợi ý. Điểm này, chỉ nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Phượng Âm Âm là biết.

"Chẳng lẽ có gì đó kỳ quái trên thân Kim Sí Khổng Tước Vương sao?" Hàn Sâm ngầm suy đoán trong lòng.

Kim Sí Khổng Tước Vương là chủng gen cấp Thần biến dị, nhưng lai lịch của nó lại không tầm thường, mà nó xuất hiện từ trong lò đá thần bí kia. Hàn Sâm vẫn luôn nghỉ hoặc, vì sao lại có một quả trứng gen như thế trong lò đá thần bí.

Hết chương 3171.

Chương 3172. Hấp thu kỹ năng gen.

Sau khi Kim Sí Khổng Tước Vương nuốt ăn thi thể Âm Ba Thần Điểu, kim quang trên thân càng mãnh liệt hơn mấy phần. Nó mở miệng chim, phát ra âm thanh chim hót với Chung Diệu Âm.

Lập tức chỉ thấy Sóng Âm Chấn Động khuếch tán, đó lại là Sóng Âm Chấn Động của Âm Ba Thần Điểu.

Hàn Sâm giật nảy cả mình. Có lẽ người khác còn tưởng rằng Kim Sí Khổng Tước Vương vốn đã biết Sóng Âm Chấn Động, nhưng Hàn Sâm lại rất rõ ràng, Kim Sí trong ba loại kỹ năng gen vốn có của Khổng Tước Vương, không có bất cứ cái nào là hệ Âm. Nó tuyệt đối không có khả năng sử dụng Sóng Âm Chấn Động mới đúng.

Chung Diệu Âm vội vàng ngưng tụ sức mạnh chống lại Sóng Âm Chấn Động. May mà nàng thường xuyên sử dụng Sóng Âm Chấn Động, hết

sức quen thuộc với lực lượng của Sóng Âm Chấn Động, cũng biết nên phá giải thế nào.

"Định!" Chung Diệu Âm thốt ra một chữ, dường như có thần lực, những Sóng Âm Chấn Động kia không có cách nào lại tiến vào phạm vi ba mét trước người nàng.

Fan hâm mộ của Chung Diệu Âm thấy nàng phát thần uy như thế, đều vui mừng quá đõi, dôn dập kêu hay.

Thế nhưng, chính Chung Diệu Âm lại khiếp sợ trong lòng. Trên thực tế, một tiếng a vừa rồi của nàng, là đang sử dụng kỹ năng gen hợp thể của Ma Âm Thú, Ma Âm Phong. Ma Âm Phong khắc chế được Sóng Âm Chấn Động của Âm Ba Thần Điểu nhất. Trước kia khi Ma Âm Thú luyện tập cùng Âm Ba Thần Điểu, Ma Âm Phong có thể trực tiếp làm Sóng Âm Chấn Động ngừng lại.

Thế nhưng, lần này, Ma Âm Phong lại chỉ có thể bảo vệ vùng ba mét quanh người nàng, mà không cách nào khiến Sóng Âm Chấn Động ngừng lại. Điểm này chứng minh Sóng Âm Chấn Động của con Kim Sí Khổng Tước Vương kia mạnh hơn Âm Ba Thần Điểu rất nhiều.

Khi Chung Diệu Âm kinh ngạc, đã thấy lông đuôi Khổng Tước phía sau Kim Sí Khổng Tước Vương mở ra, hóa thành một tấm chắn Khổng 'Tước màu vàng, tản ra vạn luồng kim quang, hóa thành mũi tên đầy trời bắn về hướng Chung Diệu Âm.

Chung Diệu Âm ngăn cản Sóng Âm Chấn Động đã rất vất vả rồi. Đồng thời, khi ngăn cản Sóng Âm Chấn Động, nàng lại không còn lực để ngăn cản mưa tên đầy trời kinh khủng. Tuy trong lòng có không cam lòng, nhưng lại không thể không nhận thua, rời khỏi chiến trường tinh không, lúc này mới tránh được nguy cơ bị bắn thành con nhím.

"Ông trời của ta, dùng một con chủng gen đã đánh bại được một trong ba đại ca cơ, Chung Diệu Âm"

"Con chủng gen kia rốt cuộc là thứ gì? Quá kinh khủng."

"Không biết chủ nhân của chủng gen kia là ai. Một con chủng gen đã mạnh như thế rồi, nếu hắn đích thân xuất chiến, không biết sẽ mạnh đến mức nào."

Mọi người đều đi xem đối thủ của Chung Diệu Âm tên là gì. Thế nhưng, sau khi xem lại rất mờ mịt, cái tên Chiêu Tài này vừa nhìn đã biết là tên giả, hai chữ thần Tài thì không giả. Nhưng bọn họ hoàn toàn chưa nghe nói đến có một thần linh mạnh mẽ tên là thần Tài.

Mà sau khi người Yến quốc nhìn thấy tên thần Tài, lại giật nảy cả mình.

"Sao tín đồ của thần Tài này lại mạnh mẽ đến thế. Trước đó Kim Tệ chỉ cần một chiêu đã giết được đao khách Phi Yến trong nháy mắt. Lần này, Chiêu Tài lại chỉ phái một con chủng gen ra, đã đánh bại được một trong ba đại ca cơ của Tần quốc, Chung Diệu Âm…"

"Thần Tài rốt cuộc là loại thần linh nào? Sao tín đồ của hắn đều mạnh mẽ như thế?"

"Thật muốn đi miếu thần Tài xem một chút."

Ngoài người Yến quốc ra, hiện tại không ít người cũng bắt đầu chú ý tới vị thần linh thân Tài này. Sau khi bọn họ điều tra danh sách, phát

hiện đến bây giờ, tín đồ của thần Tài còn có ba vị đang tiếp tục tranh tài.

Trong một người tên là Kim Tệ, lại chính là người đã đào thải Yến Bắc Phi.

Nguyên Bảo và Chiêu Tài cũng đều là thăng cấp một đường theo kiểu nghiền ép, căn bản không ai có thể ngăn cản bọn họ. Điều càng đáng sợ là bản thân bọn họ vốn chưa từng xuất hiện, chỉ bằng vào một con chủng gen đã quét ngang đối thủ.

Rất nhiều người chú ý đến thần Tài và đám Kim Tệ bởi vì trận chiến này. Đám người Hàn Sâm lại hoàn toàn không biết gì về chuyện này, hay nói cách khác, cho dù biết cũng sẽ không để trong lòng.

Lúc này, Hàn Sâm đang nghiên cứu Kim Sí Khổng Tước Vương, trong kỹ năng gen của Kim Sí Khổng Tước Vương lại nhiều thêm một Sóng Âm Chấn Động, hiển nhiên là kỹ năng gen nó hấp thu được từ chỗ Âm Ba Thần Điểu.

“Kim Sí Khổng Tước Vương lại còn có năng lực như vậy? Vậy nó chỉ cần cắn nuốt đủ nhiều chủng gen, chẳng lẽ có thể có vô số kỹ năng

gen sao?” Hàn Sâm đã sớm cảm thấy Bạch Mặc không có khả năng thả một quả trứng gen phổ thông trong lò đá.

Lúc trước, sau khi Bạch Mặc phụng mệnh Tần Tu tìm kiếm phương pháp phục sinh Tần Uyển Nhi, đã tìm thấy Hắc Tinh Thạch và lò đá có khắc gen vật ngữ từ trong một tông môn cổ xưa.

Hắc Tinh Thạch bị Tần Tu mang đến đại vũ trụ gen, lò đá bị Bạch Mặc nắm giữ, nghiên cứu.

Bạch Mặc đã sớm chết đi, trứng Kim Sí Khổng Tước Vương lại ngày đêm được địa hỏa rèn luyện bên trong lò đá. Cho đến khi Hàn Sâm lấy được nó, nó mới được ấp trứng, nở ra.

Mặc dù Kim Sí Khổng Tước Vương đã là chủng gen đỉnh cấp, nhưng Hàn Sâm vẫn cảm thấy, nếu chỉ là trứng gen cấp Thần biến dị, dường như không đáng để Bạch Mặc cất giữ như vậy.

Với thân phận, địa vị của Bạch Mặc, cất giữ một quả trứng gen tuyệt thế ở đó cũng không quá đáng, nhưng thứ bên trong lò vẫn cứ là Kim Sí Khổng Tước Vương.

“Xem ra Kim Sí Khổng Tước Vương này tuyệt đối không đơn giản giống như bề ngoài.” Trong chốc lát, Hàn Sâm cũng không biết Kim Sí Khổng Tước Vương sẽ có loại tác dụng gì, chỉ có thể chờ đợi sau này lại xem biểu hiện của nó.

Nhưng bây giờ có thể khẳng định một điểm, Kim Sí Khổng Tước Vương có thể cắ nuốt chủng gen khác để tiếp tục tiến hóa. Còn về phương hướng tiến hóa của nó rốt cuộc là thần linh hay chủng gen tuyệt thế, thì không phải là điều mà Hàn Sâm có thể đoán được hiện tại.

Ba người Hàn Sâm chiến thắng liên tiếp, một đường xông vào top 100 với thế như chẻ tre. Bây giờ thần Tài và tên giả của ba người bọn họ đã truyền khắp bảy nước.

Các quyền quý bảy nước đều đang âm thầm suy đoán, thần Tài rốt cuộc là thần linh đẳng cấp gì, sao tín đồ đều mạnh đến thế. Còn có ba người Kim Tệ, Nguyên Bảo, Chiêu Tài rốt cuộc có lai lịch gì, nhân vật như vậy, không thể là hạng người không có tiếng tăm gì.

Phượng Phi Phi ủ rũ trở lại lâu đài cổ Phượng gia. Mặc dù nàng đã cố gắng muốn biểu hiện một phen, thế nhưng vận may quá kém, gặp một vị đại cao thủ chân chính, dừng bước ở ngoài top 100.

Nhưng Phượng Phi Phi cũng không quá thất vọng, nàng vội vã chạy về lâu đài cổ Phượng gia, chủ yếu muốn hỏi Phượng Âm Âm một câu, xem nàng có nhận ra ba người Kim Tệ, Nguyên Bảo và Chiêu Tài hay không.

Hiện tại rất nhiều người đều đang bàn luận về thần Tài và ba người này, Phượng Phi Phi cũng muốn biết lai lịch của bọn họ.

Bởi vì hôm nay không có trận tranh tài, Phượng Âm Âm vừa lúc đang ở nhà. Khi bị Phượng Phi Phi kéo ra truy hỏi, Phượng Âm Âm liền nói: “Ta đương nhiên biết ba người ngươi nói.”

“Bọn họ là ai?” Phượng Phi Phi tò mò hỏi.

“Chính là Tam Mộc, Bảo Nhi và ta.” Phượng Âm Âm chỉ vào mũi mình, nói.

“Cái gì? Là các ngươi? Ngươi là người nào?” Phượng Phi Phi nhìn Phượng Âm Âm với vẻ mặt cổ quái.

“Ta đặt ngoại hiệu là Chiêu Tài.” Phượng Âm Âm đáp rất chỉ tiết.

“Ngươi nơi nào đến con kia cường đại Khổng Tước chủng gen?” Phượng Phi Phi nhìn xem Phượng Âm Âm lại hỏi, thần sắc hơi khác thường.

“Tam Mộc cho ta mượn.” Phượng Âm Âm nói.

Vẻ mặt Phượng Phi Phi càng kỳ quái, ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại đang giãy dụa, xoắn xuýt: “Hàn Sâm và Tiểu Âm vô thân vô cố, lại đối xử tốt với Tiểu Âm như vậy. Không phải hắn coi trọng

Tiểu Âm đấy chứ? Thế nhưng Tiểu Âm, nàng vẫn một đứa trẻ, làm sao

`)

có thể…

Hết chương 3172.

Chương 3173. Hiểu lầm.

“Phi Phi, có phải ngươi có lời gì muốn nói không?” Hàn Sâm luôn cảm thấy sau lần này trở về, ánh mắt Phượng Phi Phi nhìn mình là lạ.

Trong lòng Phượng Phi Phi phức tạp. Nàng dùng ánh mắt khác thường nhìn Hàn Sâm, do dự một lát mới lấy dũng khí, mở miệng hỏi: “Hàn tiên sinh, có phải ngươi thích Âm Âm không?”

“Đúng vậy, cô bé đáng yêu giống như Âm Âm, ai mà không thích chứ?” Hàn Sâm cười, nói.

Thân thể Phượng Phi Phi run lên, nghĩ thầm trong lòng: “Quả là thế, khó trách hắn lại làm nhiều chuyện vì Âm Âm như vậy, tặng cho Âm Âm Bát

Âm Trùng biến dị, lại tìm huyết mạch truyền thừa cấp Hủy Diệt cho nàng, tặng cho nàng chủng gen mạnh như vậy…”

Nghĩ tới đây, Phượng Phi Phi đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi chua chua. Trước đó nàng vẫn cảm thấy, Hàn Sâm làm nhiều chuyện như vậy vì Phượng Âm Âm, chắc hẳn có liên quan với nàng.

Nhưng bây giờ xem ra không phải có chuyện như vậy, ít nhất Hàn Sâm chưa từng chủ động đến gần nàng. Cho dù Hàn Sâm ở lại trong lâu đài cổ Phượng gia, cũng nói chưa từng chuyện nhiều với nàng.

Hiện tại hết thảy nỗi băn khoăn đều đã được cởi bỏ, Hàn Sâm căn bản không phải tới vì nàng, mà tới vì Âm Âm.

“Hàn tiên sinh, Âm Âm vẫn còn là con nít…” Trong chốc lát, Phượng Phi Phi không biết nên nói thế nào.

Mặc dù Hàn Sâm rất ưu tú, nhưng dù sao hắn đã là cha của một đứa bé, mà Âm Âm vẫn là một thiếu nữ, để Âm Âm gả cho một người cha đơn thân. Loại chuyện này nàng thực sự không thể tiếp thu được.

“Ngươi yên tâm đi, Âm Âm rất hiểu chuyện, nàng có chừng mực, biết nên lựa chọn thế nào, sẽ không làm việc sai lầm.” Hàn Sâm cho rằng Phượng Phi Phi nói mình quá cưng chiều Phượng Âm Âm, sẽ chiều hư Phượng Âm Âm.

Thế nhưng, lời này rơi vào trong tai Phượng Phi Phi lại làm cho sắc mặt Phượng Phi Phi trở nên kỳ quái hơn. Nàng cắn răng: “Hàn tiên sinh, mặc dù nói như vậy, thế nhưng từ đầu đến cuối, Âm Âm quá nhỏ. Nàng còn không có cách nào phân biệt tâm ý chân chính của mình, còn chưa chuẩn bị tốt để làm mẹ kế. Xin ngươi cho nàng chút thời gian đi, đợi đến khi nàng chân chính lớn lên, lại để chính nàng lựa chọn. Đến lúc đó nếu nàng vẫn lựa chọn ngươi, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản nữa.”

Hàn Sâm nghe ngẩn người, sau đó sắc mặt trở nên kỳ quái: “Không phải… ngươi có ý gì?”

“Thật xin lỗi, Hàn tiên sinh, ta thật sự không thể để Âm Âm ở bên ngươi hiện tại.” Phượng Phi Phi cúi đầu hành lễ, nói.

“Phụt!” Hàn Sâm suýt nữa phun hết một ngụm nước vừa uống ra ngoài.

“Ta… Ngươi…” Hàn Sâm hoàn toàn không suy nghĩ đến phương hướng kia, hồi lâu sau mới nhìn Phượng Phi Phi cười khổ, nói: “Phượng đại gia, ngươi nghĩ quá nhiều. Ta không có hứng thú gì với một cô bé tiểu phát dục, ta thích phụ nữ thành thục đầy đặn. Cho dù ta thật sự muốn tìm phụ nữ, cũng nên tìm loại như Phượng đại gia ngươi chứ? Ngươi coi ta thành người nào rồi?”

Phượng Phi Phi nghe xong, gương mặt lập tức ửng đỏ.

“Không phải…” Hàn Sâm vừa rồi quá kích động, nói một phen như vậy, lúc này mới phản ứng kịp là mình nói sai.

“Hàn tiên sinh, Phi Phi hiểu tâm ý của ngươi.” Dứt lời, Phượng Phi Phi liền đỏ mặt, đứng dậy rời đi.

“Không phải… Ngươi hiểu cái gì… Ta không có ý đó…” Hàn Sâm trợn tròn mắt, tạm thời không biết nên giải thích thế nào.

Không đợi Hàn Sâm nghĩ ra cách nói thích hợp, Phượng Phi Phi đã đi, không thấy bóng người đâu.

Hàn Sâm đang phiền muộn, đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng, như phía sau có linh đang nhìn chằm chằm mình. Quay đầu nhìn lại, hắn nhìn thấy Bảo Nhi ôm Tiểu Miêu ngồi trên khóm hoa, cặp mắt lóe ra ánh sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm hắn cười.

“Lão ba, vừa rồi ta đã xem hết, nghe hết được rồi nha.” Bảo Nhi hơi vểnh khóe miệng, mỉm cười nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nói.

“Ngươi muốn thế nào?” Hàn Sâm biết giải thích cùng Bảo Nhi là vô dụng, tên này chính là kẻ chỉ ngại thiên hạ không loạn.

Bảo Nhi chạy tới, nhảy vào trong lòng Hàn Sâm, ôm cổ Hàn Sâm làm nũng, nói: “Lão ba thương Bảo Nhi nhất, sao Bảo Nhi lại bán lão ba ngươi đây.

Chuyện này, Bảo Nhi nhất định thủ khẩu như bình, tuyệt đối sẽ không để lão mẹ biết, nhưng mà…”

Hàn Sâm ký kết không ít hiệp ước không bình đẳng như mỗi ngày muốn cùng Bảo Nhi đi phố ăn vặt một chuyến, cuối cùng mới làm tiểu ác ma Bảo Nhi này hài lòng.

“Ta chọc ai, trêu ai rồi?” Hàn Sâm thở dài một tiếng.

Trận chiến Thần Tiền vẫn còn tiếp tục. Sau khi tiến vào top 100, biểu hiện của ba người Kim Tệ càng thu hút sự chú ý của người khác. Tiểu Phi Ngư vốn tầm thường nhất, bây giờ đã được mọi người biết hết.

Bởi vì Tiểu Phi Ngư, không ít người đoán ra thân phận của Nguyên Bảo. Ít nhất Thiên Nguyên Vương biết chắc, Nguyên Bảo nhất định chính là Bảo Nhi.

“Chủng gen thần linh Hủy Diệt tham gia đại chiến Thần Tiền không phải là đang gian lận sao?” Thiên Nguyên Vương cười trên nỗi đau của người khác, nghĩ thầm.

Bởi vì không cách nào hợp thể cùng thần linh để tham gia chiến đấu, cường giả bình thường cũng sẽ không sử dụng chủng gen thần linh, cho nên trong trận chiến Thần Tiền Tiểu Phi Ngư chính là một tồn tại ở cấp độ BOSS.

Mà bây giờ Boss này lại va chạm với kẻ đối đầu cũ của Thiên Nguyên Vương, Thần Ngôn Vương. Chuyện này há có thể không khiến Thiên Nguyên Vương cười trên nỗi đau của người khác.

Hiện tại Thiên Nguyên Vương đã không kịp chờ đợi muốn xem Thần Ngôn Vương và Tiểu Phi Ngư đại chiến, sau đó bị Tiểu Phi Ngư đuổi đến trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào với dáng vẻ chật vật.

“Cho dù Thần Ngôn Vương không ngại nguy hiểm bại lộ át chủ bài, sử dụng chủng gen thần linh, thì chỉ e cũng không phải là đối thủ của con Tiểu Phi Ngư kia.” Thiên Nguyên Vương càng nghĩ càng đắc ý, phảng phất đã thấy hình tượng Thần Ngôn Vương bị Tiểu Phi Ngư đốt thành than đen.

Trên thực tế, cường giả các quốc gia đều đang chú ý trận chiến này. Đây là cường giả cấp bá chủ chân chính đầu tiên mà ba người của hệ thần Tài gặp được, bọn họ đều hi vọng ép ra chân thân của Nguyên Bảo từ trận chiến này, xem Nguyên Bảo rốt cuộc là ai.

Cùng ngày trận tranh tài, không chỉ có người Tần quốc, mà không ít cường giả của bảy đại đế quốc đều chú ý tới trận chiến này. Nhân tuyển tranh tài vốn rất lôi cuốn, lại không có người nào đi chú ý.

Đến cả trận tranh tài của Kim Tệ và Chiêu Tài, người xem cũng tương đối ít. Dù sao so với Thần Ngôn Vương, đối thủ của bọn họ không chỉ yếu hơn một đẳng cấp, thực sự không có gì khó tin.

Sau khi trận tranh tài bắt đầu, mọi người liền thấy con Tiểu Phi Ngư màu bạch ngọc kia tiến vào chiến trường tinh không, vỗ một đôi cánh chim màu trắng, chậm rãi trượt trong tinh không, thoạt nhìn như một con cá lười biếng bồng bềnh giữa nước và trời, dáng vẻ thật vô hại.

Thế nhưng bây giờ người trong bảy nước đều đã biết con Tiểu Phi Ngư này đáng sợ dường nào. Đến cả chủng gen cấp Thần cũng bị nó trực tiếp đốt thành tro bụi.

Mọi người đều đang đợi Thần Ngôn Vương đến, muốn xem một trận đại chiến chấn động thế gian, thậm chí còn đang tưởng tượng, chủ nhân của Tiểu Phi Ngư đích thân ra sân chiến đấu cùng Thần Ngôn Vương.

Đáng tiếc, chủ nhân của Tiểu Phi Ngư chưa từng xuất hiện, hiển nhiên vẫn chuẩn bị dùng Tiểu Phi Ngư ứng chiến.

Dùng một con chủng gen nghênh chiến một vị vương có được huyết mạch thần linh cấp Hủy Diệt, chuyện này không thể chỉ hình dung bằng hai chữ phách lối, mọi người đều ôm tâm tình xem kịch vui mà chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thế nhưng là Thần Ngôn Vương dĩ nhiên thẳng đến chưa từng xuất hiện,

“Chẳng lẽ Thần Ngôn Vương muốn bỏ chiến sao?”

“Không thể nào? Thần Ngôn Vương là nhân vật bậc nào, dù con chủng gen kia lợi hại đến đâu, cũng không thể là đối thủ của Thần Ngôn Vương chứ.”

“Thế nhưng vì sao đến bây giờ Thần Ngôn Vương còn chưa xuất hiện?”

Dân chúng các quốc gia bàn luận ầm ĩ, thế nhưng cho đến khi thời hạn tiến vào tinh không chiến trường đã hết, vẫn không thấy Thần Ngôn Vương xuất hiện. Cuối cùng mọi người có thể xác định, một trong hai đại vương khác họ của Tần quốc, Thần Ngôn Vương lại bỏ chiến, không dám tranh đấu cùng con Tiểu Phi Ngư kia.

Hết chương 3173.

Chương 3174. Trác Đông Lai.

Các quốc gia xôn xao một mảnh. Người thừa kế của một trong mười hai vị thần linh cấp Hủy Diệt, Thần Ngôn Vương lại bỏ chiến, khiến cho danh tiếng của Nguyên Bảo vốn tâm thường nhất trong ba tín đồ của thần Tài, lập tức tăng mạnh.

Tất cả mọi người đang thảo luận vì sao Thần Ngôn Vương lại tránh chiến, là thật sự tự biết không địch lại, hay có ẩn tình gì khác.

Thiên Nguyên Vương lại hơi buồn bực, không ngờ tới Thần Ngôn Vương lại bỏ chiến, trong lòng càng nghỉ hoặc: “Thần Ngôn Vương đạt được tin tức từ đâu?”

Bên trong Thần Ngôn Vương phủ, một người trung niên trông như nho sinh đang phối hợp tưới hoa, vừa tưới nước cho hoa cỏ, vừa tự lẩm bẩm: “Mùng tám tháng chín, hôm nay kị xuất hành, đao binh và bắt cá, không đi cũng được.”

Bảo Nhi cảm thấy rất không thú vị, nàng chỉ muốn chơi đùa, nhưng đối thủ lại trực tiếp bỏ quyền, khiến nàng rất khó chịu.

Mà sau khi Thần Ngôn Vương bỏ quyền, loại khó chịu liên tục thêm lên này vẫn tiếp tục kéo dài.

Bởi vì đến cả Thần Ngôn Vương cũng bỏ quyền, những người khác càng không dám chiến một trận với Tiểu Phi Ngư, cho nên dồn dập bỏ quyền, khiến Bảo Nhi thăng cấp thông suốt một đường, căn bản không cần đánh.

So ra, Kim Sí Khổng Tước Vương lại được khiêu chiến mấy lần, nhưng đều hữu kinh vô hiểm, còn để Kim Sí Khổng Tước Vương cắn nuốt thêm mấy chủng gen.

Hàn Sâm phát hiện không phải chủng gen gì, Kim Sí Khổng Tước Vương cũng cắn nuốt. Trên cơ bản, nó chỉ cắn nuốt chủng gen loại chim muông, mà không phải chủng gen cấp Thần thì nó sẽ không cắn nuốt.

Còn về năng lực rút ra kỹ năng gen cũng vô cùng không ổn định, đôi khi có tác dụng, đôi khi lại vô dụng. Hơn nữa, dường như rút ra loại kỹ năng gen nào cũng là ngẫu nhiên, Hàn Sâm tạm thời chưa phát hiện quy luật của nó.

Còn về chính Hàn Sâm, hắn cũng thuận lợi thăng cấp một đường, Huyết Thần Long phối hợp thêm thần mạch Huyết Long, trên cơ bản đều nghiền ép đối thủ.

Hàn Sâm mau chóng thăng cấp lên top 16, mà trong trận chiến vào †op 8, đối thủ của Hàn Sâm chính là Trác Đông Lai.

Hàn Sâm đã từng nghe nói đến tên của người này. Không phải Hàn Sâm cố gắng nghe ngóng hư thực của đối thủ, mà là Trác Đông Lai thực sự quá có tiếng.

Hắn là đệ tử của Thiên Tông trong Vô Vi Đạo cung, truyền thuyết cha mẹ của hắn bị người đuổi giết, trốn vào trong một thần mạch để tị nạn. Lúc ấy mẹ của hắn vừa lúc mang thai, sinh hạ Trác Đông Lai bên trong thần mạch kia.

Nghe nói thời điểm Trác Đông Lai ra đời, có tử khí đến từ phương đông, giáng lâm trên người hắn, khiến khắp người hắn sinh ra vầng sáng tím, có thật nhiều chữ viết thần bí hiển hiện. Sau này kiểm tra thì phát hiện, hắn lại

có được huyết mạch thần linh trời sinh, được xưng là thần nhân thiên bẩm, đồng thời cũng có cái tên Đông Lai này.

Sau này, Trác Đông Lai được tông chủ Thiên Tông đứng đầu chín đại tông của Vô Vi Đạo cung thu làm đệ tử. Trong thời gian ngắn ngủi mười mấy năm, hắn đã bộc lộ tài năng ngay trong Vô Vi Đạo cung, được khen ngợi là đệ tử có đạo duyên nhất trong gần ngàn năm của Vô Vi Đạo cung.

Còn có truyền thuyết, Trác Đông Lai một mình chiến đấu với truyền nhân của chín tông trong thi đấu chín tông của Vô Vi Đạo cung, trong lúc nói cười đã liên tiếp đánh bại chín người, càng vào Đạo hồ, đắc đạo nhận chủng gen tổ truyền.

Dù sao truyền thuyết liên quan tới Trác Đông Lai rất, rất nhiều, nếu thu thập sửa sang truyền thuyết liên quan tới hắn lại, thậm chí có thể viết ra một tiểu thuyết kỳ ngộ YY.

Sở dĩ Hàn Sâm có thể ghi nhớ Trác Đông Lai không phải bởi vì Trác Đông Lai mạnh đến đâu, mà bởi vì đối với Hàn Sâm, có một vài ký ức đặc biệt liên quan ba chữ này.

Năm đó, bên trong nguyên lão của hiệp hội Bán Thần, Liên Minh Tả Toàn có một vị cũng tên là Trác Đông Lai, "Tử Phủ Tiên Kinh" hắn tu luyện cũng là thuật gen huyền ảo trong Huyền Môn.

Năm đó, Trác Đông Lai vẫn luôn hi vọng thu Hàn Sâm làm đệ tử, truyền thừa "Tử Phủ Tiên Kinh", thế nhưng sau này trời xui đất khiến, chung quy đã bỏ lỡ cơ duyên.

Sau này, khi Hàn Sâm nghe nói Trác Đông Lai qua đời, trong lòng còn có chút tiếc hận, còn từng cảm thán từ nay về sau Tử phủ Tiên Kinh trở thành thất truyền.

Cho nên, khi Hàn Sâm nghe thấy cái tên Trác Đông Lai này, mới có thể ghi nhớ người như vậy.

Bên trong Thiên Tông, Trác Đông Lai đang ngồi trong thạch đình, nhìn bầy cá trong ao mà ngẩn người.

“Trác sư đệ, ngày mai ngươi muốn chiến một trận cùng Kim Tệ kia, trong lòng có chắc chắn hay không?” Một ông lão mặt mũi cổ xưa đi tới trong thạch đình, nhìn Trác Đông Lai tựa trên lan can đá ngẩn người, hỏi.

“Không” Trác Đông Lai thuận miệng nói, đôi mắt vẫn nhìn qua bầy cá, ánh mắt không có bất cứ thay đổi nào.

“Tông chủ hi vọng ngươi có thể thắng một trận chiến này.” Lão già khẽ nhíu mày, trong lòng hơi tức giận, nhưng vẫn kêm chế cơn giận, nói.

“Nếu ta không thể thắng thì sao?” Lúc này Trác Đông Lai mới xoay đầu lại, nhìn về phía ông lão, hỏi.

“Ngươi có một trong bốn đại chủng gen tuyệt thế dưới trướng đạo tổ, Tử Hà Tiên Y, nếu ngươi muốn thắng, thì nhất định có thể thắng.” Lão già nói.

“Sử dụng chủng gen thần linh trong trận chiến Thần Tiền là muốn để ta chọc giận thần linh sao?” Trác Đông Lai lạnh nhạt nói.

Trận chiến Thần Tiền vốn là trận chiến để thần linh kiểm tra năng lực của tín đồ. Chủng gen thần linh giống như một Thần Linh. Dùng lực lượng của thần linh khác để chiến đấu đương nhiên sẽ khiến thần linh nhà mình mất hết mặt mũi,

Nghiêm trọng hơn, thậm chí có thể trực tiếp bị đoạt lại huyết mạch thần linh. Đây cũng là một trong những nguyên nhân không có người nào sử dụng chủng gen thần linh trong trận chiến Thần Tiền.

Tử Hà Tiên Y là một trong bốn đại chủng gen tuyệt thế của Vô Vi Đạo †ổ năm đó, nó đã sớm dung hợp huyết mạch cấp Hủy Diệt, trở thành chủng gen thần linh.

Lão già để Trác Đông Lai sử dụng Tử Hà Tiên Y, tám chín phần mười sẽ chọc giận thần linh huyết mạch.

“Dù sao Trác sư đệ ngươi lại không thèm để ý việc này, chọc giận thì có thể thế nào đâu?” Lão già lộ ý cười trên mặt, nói.

“Đây là ý của sư tôn sao?” Trác Đông Lai bình tĩnh hỏi.

“Mặc dù tông chủ chưa hề nói, nhưng ta biết, trong lòng lão nhân gia hắn hi vọng sư đệ ngươi có thể thắng. Dù sao sư đệ ngươi thiên phú dị bẩm, là nhân tuyển có một không hai cho vị trí tông chủ Thiên Tông đời tiếp theo, sư phụ lão nhân gia hắn cũng hi vọng ngươi có thể làm mấy chuyện dương danh thiên hạ, đến lúc đó lại truyền vị cho ngươi. Đệ tử khác trong tông cũng không có lời nào để nói, không người không phục.” Lão già nói.

“Đã như vậy, thì phiền sư huynh trở về bẩm báo sư tôn, ta sẽ nỗ lực hết sức.” Một tia cô đơn lóe lên trong mắt Trác Đông Lai, không nhìn lão già nữa, lại nằm lên trên lan can đá, nâng cằm lên, nhìn cá bơi trong nước.

“Vậy chúc Trác sư đệ mã đáo thành công, nhất cử dương danh thiên hạ.” Lão già dứt lời, từ từ thối lui, nhưng sau khi xoay người, vẻ bốn cợt tràn đầy trong mắt.

“Dương danh thiên hạ sao?” Trác Đông Lai nhếch miệng, dường như rất khinh thường.

“Cũng tốt, có lẽ Kim Tệ kia sẽ là một người thú vị.” Nửa ngày sau, Trác Đông Lai mới đứng dậy, thần thái trong mắt dần dần ngưng tụ, tóc đen rối tung trượt xuống, trong màn đêm màu đen lại mơ hồ lộ ra một loại ánh hào quang màu tím kỳ dị.

Cùng ngày trận chiến top 16, rất nhiều người không biết nên xem trận nào thì tốt hơn, bởi vì người có thể đi đến một bước này đều là cường giả nổi danh trong vũ trụ. Bất cứ một vị nào đều là tài năng kinh thế, bỏ lỡ trận nào cũng khiến người ta cảm thấy tiếc nuối.

Sau khi do dự hồi lâu, không ít người vẫn lựa chọn trận tranh tài của ba người dưới trướng thần Tài. Trong đó, số người xem một trận chiến Kim Tệ nhiều nhất.

Hết chương 3174.

Chương 3175. Tử Khí Đông Lai

Sở dĩ mọi người lựa chọn quan sát một trận chiến này, thứ nhất là bởi vì danh tiếng thần Tài quá vang dội trong trận chiến Thần Tiền lần này. Môn hạ của một thần linh lại có ba người giết vào top 16, đây vốn đã là chuyện hiếm thấy.

Lại có nguyên nhân là Trác Đông Lai, vị thiếu niên thiên tài của Vô Vi Đạo cung này đã sớm có được danh tiếng kinh thế.

Ngoài bên trong đế quốc Đại Tần, thế lực của Vô Vi Đạo cung chỉ có thể giấu trong âm thầm, thì trong sáu đại đế quốc khác, thế lực của Vô Vi Đạo cung rất thịnh vượng, nói là đại giáo đệ nhất vũ trụ cũng không đủ.

Danh tiếng của Trác Đông Lai cũng rất hấp dẫn ánh mắt, không biết là †hần tượng trong lòng bao nhiêu thiếu niên nhiệt huyết.

“Nhị ca, ngươi cảm thấy ai sẽ thắng một trận chiến này?” Yến Đan và Yến Bắc Phi đang cùng xem trận chiến.

Vết thương trên người Yến Bắc Phi còn chưa khỏi hẳn, sắc mặt có hơi tái nhợt, ngồi trên mặt đất trước thần miếu, nhìn xem màn sáng Thần Tiền, không có chút nào không do dự mà nói: “Kim Tệ.”

Yến Đan gật đầu, không nói gì nữa, Yến Bắc Phi nhìn nét mặt của hắn, liền biết trong lòng hắn cũng xem thường.

“Thái tử điện hạ, mặc dù Trác Đông Lai cũng là tài năng ngút trời, nhưng nếu liều mạng, dù ta không thắng được hắn, cũng có thể khiến cho hắn đánh đổi một số thứ. Thế nhưng người Kim Tệ này lại làm cho †a cảm thấy tuyệt vọng, là tồn tại hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.” Sở dĩ Yến Bắc Phi sẽ nhấn mạnh điểm này, là bởi vì hắn sợ khi Yến Đan đối đầu Kim Tệ, còn có tâm lý chủ quan.

Yến Đan nói: “Có lẽ cấp độ cảnh giới của Kim Tệ quả thực rất mạnh, dốc hết toàn lực, Trác Đông Lai kia là thần nhân thiên bẩm, lại có chủng gen Tử Hà Tiên Y được truyền thừa từ Vô Vi Đạo Tổ, chỉ e Kim Tệ chưa hẳn có thể lấy được chỗ tốt.”

“Tử Hà Tiên Y quả thực mạnh mẽ vô địch, thế nhưng Trác Đông Lai hắn dám sử dụng trong trận chiến Thần Tiền sao?” Yến Bắc Phi ngạc nhiên nói.

Yến Đan cười: “Hắn không cần, tự nhiên sẽ có người khiến hắn dùng.”

“Thái tử biết chút gì sao?” Yến Bắc Phi nghe ra ý hàm xúc bên trong lời nói của Yến Đan.

Yến Đan nâng chén trà lên, khẽ nhấp một hớp, mới vừa cười, vừa nói: “Năm đó, khi tông chủ Thiên Tông nhận lấy Trác Đông Lai, quả thực coi Trác Đông Lai như mình sinh ra, nghiêng dùng hết khả năng dạy bảo hắn, coi hắn là tông chủ tương lai của Thiên Tông mà bồi dưỡng. Trác Đông Lai có thể có thành tựu của ngày hôm nay, ngoài thiên phú và cố gắng của bản thân hắn, có hơn phân nửa đều là công lao của tông chủ Thiên Tông.”

“Điều này thì có liên quan gì đến việc Trác Đông Lai có dùng Tử Hà Tiên Y hay không đâu?” Yến Bắc Phi hỏi.

Yến Đan than nhẹ một tiếng: “Chuyện bi ai nhất mà không ai vượt qua được trên đời này là anh hùng tuổi xế chiều. Một người già rồi, thì sẽ suy nghĩ nhiều, khí khái anh hùng bị năm tháng mài mòn đi, không có góc cạnh, chỉ còn lại một ít tính toán nhân tình. Thiên Tông tông chủ không phải quá già, nhưng hết lần này tới lần khác hắn già mới có con, người già đến sắp chết lại sinh một đứa con trai.”

Yến Bắc Phi lập tức hiểu được: “Hắn có con trai, đương nhiên hi vọng con của hắn có thể kế thừa vị trí Tông chủ Thiên Tông, thế nhưng có Trác Đông Lai kia ở Thiên Tông, cho dù con trai ruột của hắn cũng không có khả năng tranh được với Trác Đông Lai, cho nên…”

Yến Đan cười nói: “Đúng là như thế. Trong hai năm qua, quan hệ của tông chủ Thiên Tông và Trác Đông Lai không quá tốt, cho dù là những người ngoài cuộc như chúng ta cũng có thể thấy rõ, chỉ e Trác Đông Lai và tông chủ Thiên Tông chắc chắn có một bên bị thương.”

“Nói như vậy, nếu tông chủ Thiên Tông có ý nghĩ gì, Trác Đông Lai có khả năng sẽ sử dụng Tử Hà Tiên Y.” Hiện tại Yến Bắc Phi đã hoàn toàn hiểu được.

Trong lúc Hai người nói chuyện, nhìn thấy có bóng người xông vào trong chiến trường tinh không. Đó là thiên tài thiếu niên danh chấn thiên hạ kia, Trác Đông Lai.

Hôm nay toàn thân Trác Đông Lai mặc áo trắng trắng hơn tuyết, tóc dài rối tung đầy đầu như thác nước, vẫn chưa hợp thể cùng chủng gen, chỉ ngồi trên lưng một con bạch hạc, chậm rãi bay vào chiến trường tỉnh không.

"Hắn trở nên càng đáng sợ hơn một năm trước đó. Một năm trước đó, khi ta gặp được hắn, còn có thể nhìn ra ba phần sâu cạn, bây giờ lại không thấy rõ được chút nào. Hắn mới chỉ không đến hai mươi tuổi phải không? Bốn chữ kỳ tài ngút trời, đương thời e rằng chỉ có Trác Đông Lai hắn xứng." Yến Bắc Phi nghiêm nghị nói.

"Hiện tại, nhị ca, ngươi cảm thấy, một trận chiến này ai sẽ thắng?" Yến Đan cười hỏi.

Yến Bắc Phi do dự một chút, vẫn nói: "Kim Tệ."

Yến Đan hơi kinh ngạc nhìn Yến Bắc Phi: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy, Kim Tệ có thể chiến thắng Tử Hà Tiên Y?"

Yến Bắc Phi lắc đầu, vẻ sầu khổ hiện ra trên mặt: "Có thể là ta có bóng ma tâm lý, Trác Đông Lai và Tử Hà Tiên Y quả thực mạnh, nhưng ta luôn cảm thấy, Kim Tệ sẽ không thua."

Yến Đan lộ vẻ suy nghĩ sâu xa. Hắn vô cùng rõ ràng tâm chí Yến Bắc Phi kiên định đến mức nào. Đến cả Yến Bắc Phi cũng kiêng ky Kim Tệ kia như vậy, thậm chí sinh ra bóng ma tâm lý, có thể thấy được kia Kim Tệ quả thực không tầm thường, không thể không đối đãi thận trọng.

Lúc này bóng người lại lóe lên bên trong chiến trường tinh không, một bóng người bao phủ trong huyết diễm tiến vào giữa tinh không, nhìn Trác Đông Lai đang cưỡi trên lưng bạch hạc từ xa.

"Rốt cục đến." Thiên Nguyên Vương đã sớm đoán được Kim Tệ chính là Hàn Sâm, cho nên hắn cảm thấy rất hứng thú đối với trận chiến này, muốn biết chân chính thực lực của Hàn Sâm rốt cuộc thế nào.

Lowe Kidd cũng đang xem một trận chiến này, hắn cũng muốn biết, thần Tài phía sau Hàn Sâm rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Người chú ý một trận chiến này, đều không tự chủ được mà thẳng người lên, ánh mắt nhìn chằm chằm màn sáng Thần Tiền, chờ đợi hai vị cường giả kinh khủng bắt đầu chiến đấu.

Hàn Sâm nhìn Trác Đông Lai đối diện, vẻ mặt hơi kỳ quái.

Hắn vẫn đang suy đoán Trác Đông Lai này có phải chuyển thế của Trác Đông Lai của Liên Minh kia hay không, hiện tại khi mặt đối mặt nhìn thấy hắn, lại muốn lật đổ suy đoán của mình.

Trác Đông Lai của Liên Minh có dáng vẻ một ông lão, tạm giữ lại chòm râu dê, mặc dù không phải xấu lắm, thế nhưng tuyệt đối dính dáng gì đến hai chữ anh tuấn.

Còn vị Trác Đông Lai này lại là mặt ngọc tóc đen, mắt như điểm sơn, dáng người thon dài thẳng tắp, cho dù chỉ ngồi ở đó, vẫn có loại khí độ mà người thường khó đạt đến được.

Chỉ bàn về giá trị nhan sắc, đã đá lão đầu tử kia không biết mấy con phố.

Trác Đông Lai cũng đang quan sát Hàn Sâm, không định ra tay, chỉ hỏi rất tùy ý: “Ngoài đao pháp, ngươi còn am hiểu gì?”

“Cái gì cũng biết một chút, nhưng không coi là tinh xảo.” Hàn Sâm đáp.

“Biết là đủ rồi, gần nhất ta mê luyện kiếm pháp, ngươi có hứng thú hay không?” Trác Đông Lai vừa cười vừa nói.

“Kiếm pháp, ta cũng biết một chút, có thể phụng bồi một hai” Hàn Sâm rất hứng thú nhìn Trác Đông Lai, cảm thấy người này thật vô cùng thú vị.

“Như thế rất tốt, ta học kiếm một năm, chỉ học được một chiêu kiếm pháp, ngươi phẩm một chút xem một chiêu Tử Khí Đông Lai này của ta thế nào.” Trác Đông Lai vươn người đứng dậy, đứng trên lưng bạch hạc đó, ngón giữa và ngón trỏ tay trái khép lại, làm một thức mở đầu của kiếm pháp.

Trác Đông Lai vẫn chưa hợp thể cùng chủng gen, thế nhưng trên thân lại có tử khí bốc lên, giống như hào quang phương đông mới hiện, một điểm tử hà càng ngưng tụ trên đầu ngón tay của hắn.

Trong một giây đó, ánh mắt của tất cả người xem trận chiến đều không tự chủ được mà bị một điểm tử hà ở đầu ngón tay hắn hấp dẫn, cảm giác toàn bộ thiên địa tinh không dường như chỉ còn lại một điểm tử hà kia, trong mắt rốt cuộc không chứa được vật khác.

"Nhất Nguyên kiếm ý!" Vô Vi Đạo cung bên trong, một lão giả kinh hãi lên tiếng.

Hết chương 3175.

Chương 3176. Một kiếm diệt quốc.

"Sao có thể? Không phải hắn mới luyện kiếm pháp một năm sao?" Lão giả kinh hãi nhìn về phía tông chủ Thiên Tông ngồi ở vị trí trên.

Tông chủ Thiên Tông nhìn một điểm tử hà trên màn sáng Thần Tiền kia, hồi lâu mới than nhẹ một tiếng: "Đông Lai quả là kỳ tài đạo môn nghìn đời mới có."

Lão già lộ vẻ kỳ quái, lại không biết nên nói gì.

Mặc dù Nhất Nguyên kiếm ý không phải là kiếm ý thuần túy, mà là một môn thuật gen đỉnh cấp trong Vô Vi Đạo cung do Vô Vi Đạo tổ đích thân sáng tạo.

Thiên địa vạn vật đều bắt đầu từ một, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, nhất nguyên phục thủy mà vô cùng tận.

Có thể nói toàn bộ truyền thừa của Vô Vi Đạo cung đều bắt đầu từ Nhất Nguyên. Bất kỳ chủng gen thuộc tính nào đều có thể luyện Nhất Nguyên chỉ ý, luyện thành kiếm ý chính là Nhất Nguyên kiếm ý, luyện thành đao ý chính là Nhất Nguyên đao ý.

Bất cứ đệ tử Vô Vi Đạo cung nào cũng có thể học tập Nhất Nguyên chỉ ý, nhưng trong Vô Vi Đạo cung, người có thể luyện được ý cảnh chân chính đã ít lại càng thêm ít.

Đến cả tông chủ Thiên Tông, sau ba mươi năm khổ tu, mới ngộ ra Nhất Nguyên chỉ ý, bước vào cánh cửa đại đạo.

Trác Đông Lai chỉ luyện kiếm pháp một năm, lại đã luyện được Nhất Nguyên kiếm ý, bậc thiên phú này thực sự nghe mà rợn cả người, quả thật làm cho người ta không cách nào tin nổi.

Hàn Sâm nhìn thấy một điểm tử hà kia trên đầu ngón tay của Trác Đông Lai, ánh mắt lại đột nhiên sáng lên.

Đại vũ trụ đế quốc thực sự hiếm thấy cao thủ tu luyện bản thân ý cảnh, chỉ riêng kiếm ý một kiếm này của Trác Đông Lai đã hơn xa Yến Bắc Phi, thật khiến Hàn Sâm ngứa ngáy trong lòng.

Hàn Sâm cũng dựng thẳng ngón tay làm kiếm, tương xứng với đầu ngón tay của Trác Đông Lai ở xa xa.

Kiếm bất động, kiếm ý lại đã đột phá chín tầng trời.

Trong một giây đó, tất cả người xem trận chiến đều cảm thấy hai luồng kiếm ý vô song xông thẳng lên trời, mặc dù không nhìn thấy đao quang kiếm ảnh, thế nhưng lại làm cho người cảm thấy rùng mình lạnh lẽo, phảng phất có lưỡi kiếm kinh khủng đâm xuyên thân mình, không khỏi rút lui mấy bước.

Đến sau khi phản ứng lại mới nhớ ra, kiếm ý kia chỉ ở trong chiến trường tinh không, căn bản không có khả năng làm bọn họ bị thương.

“Kiếm ý thật lợi hại!” Yến Bắc Phi thay đổi sắc mặt, nói.

Ngay cả hắn cũng thay đổi sắc mặt vì đó, chớ đừng nói chỉ là người bên ngoài, quyền quý đế quốc bình thường đã sớm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Hàn Sâm và Trác Đông Lai đồng thời động, thân hình tùy ý đi, trong chốc lát đến một chỗ, chỉ thấy cánh tay của hai người vung lên, kiếm khí giăng khắp nơi, dù không có uy thế hủy thiên diệt địa, thậm chí không tổn thương đến bất cứ một vật nào, thế nhưng lại cho người ta một loại cảm giác giết chóc thiên quân vạn mã thảm thiết. Vẻn vẹn chỉ xem bọn họ chiến đấu đã làm người ta nhiệt huyết sôi trào, hận không thể xông lên thỏa thích giết chóc, vung một bầu nhiệt huyết trên cát vàng.

"Hôm nay mới biết cái gì mới là kiếm đạo thật sự." Một quý tộc học kiếm thán phục nói.

Con người của đại vũ trụ đế quốc quá theo đuổi lực lượng, mà thiếu khuyết sự lĩnh ngộ của bản thân đối với lực lượng, trận chiến đấu có một phong cách riêng bây giờ của Hàn Sâm và Trác Đông Lai khiến bọn họ mở rộng tầm mắt.

Một chiêu một thức của hai người thoạt nhìn như rất bình thường, không có lực lượng phá tan sơn hà, cũng không có ánh hào quang óng ánh, chói mắt, thế nhưng từng kiếm đều tru tâm, cho dù thân là người vây xem, cũng run cả tim mật vì đó.

"Học kiếm năm mươi xuân thu, xem trận chiến này mới biết kiếm là vật gì" Bên trong Đông Lăng Kiếm cung, một ông lão râu bạc trắng thở dài nói.

Hàn Sâm cũng chiến rất hưng phấn, hắn đã đến đại vũ trụ đế quốc lâu như vậy, hôm nay mới nhìn thấy một vị cao thủ chân chính.

Lực lượng mạnh hơn nữa thì cuối cùng đều chỉ là ngoại lực, chỉ có lĩnh ngộ và ý chí của bản thân mới là căn bản khiến một người mạnh mẽ. Cường giả mà Hàn Sâm tán thành chính là như Trác Đông Lai này, có ý chí và lòng tin mạnh mẽ của chính mình, mà không chỉ có được lực lượng mạnh mẽ.

Hàn Sâm vung ra kiếm đạo mà mình học được trước kia, chiến đấu cùng Trác Đông Lai.

Trác Đông Lai quả nhiên chỉ biết chiêu Tử Khí Đông Lai kia, dùng lặp đi lặp lại, lại sinh ra biến hóa và diệu dụng vô cùng vô tận.

Nhất nguyên sinh lưỡng nghị, lưỡng nghỉ sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, có thể luyện một chiêu kiếm pháp đến loại tình trạng này, Trác Đông Lai hiển nhiên đã lĩnh ngộ được đại đạo, là nhân vật kiếm đạo có thể sánh vai cùng Cô Trúc.

Nhưng khác với Cô Trúc, kiếm pháp của Trác Đông Lai quang minh

chính đại, cho người ta một loại cảm giác quang minh lẫm liệt, kiếm của hắn, người của hắn đều làm cho người ta cảm thấy hi vọng, mà không phải hủy diệt.

Đột nhiên, Hàn Sâm lách mình lui lại, thoát ra khỏi vòng chiến. “Vì sao ngươi muốn chết?” Hàn Sâm nhíu mày nhìn Trác Đông Lai, hỏi.

Kiếm pháp của Trác Đông Lai đẩy tới tầng tầng, đẩy trận chiến đấu lên cao trào, thế nhưng ở chỗ cao triều nhất, lại là không có chút lòng muốn thắng lợi nào. Hàn Sâm có thể cảm giác được, hắn đang tự đi về phía tử vong.

Trác Đông Lai cười rất cởi mở: “Ta nợ người khác một cái mạng, hiện tại người ta muốn thu hồi, cho nên ta phải trả cái mạng này. Có thể chết dưới kiếm pháp của bậc nhân vật như ngươi, cũng không uổng đời này.”

“Mạng ngươi nợ chỉ có thể dùng mạng để trả sao?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Không sai, không có hắn thì không có Trác Đông Lai ngày hôm nay.” Trác Đông Lai gật đầu nói.

“Được, vậy thì buông ra lực lượng của ngươi đánh với ta một trận, ta chỉ muốn giết một kiếm khách mạnh nhất, mà không phải một người đàn ông chịu chết.”

Hàn Sâm nói, Huyết Long thần mạch trên thân hoàn toàn bùng nổ, long khí màu đỏ như máu gần như ngưng tụ thành thực chất, như Huyết Long quay xung quanh thân thể Hàn Sâm.

“Được.” Trác Đông Lai nhìn chăm chú Hàn Sâm một lát, rồi mới gật đầu, lên tiếng.

Tử khí như ban mai nở rộ trên người Trác Đông Lai, hóa thành áo choàng màu mây tím trên thân Trác Đông Lai, toả ra tử mang vạn trượng, khiến hắn giống như Tử Dương Thần Đế lâm thế.

Một mái tóc đen vốn rối tung, lúc này đều hóa thành màu tím, như tia nắng mặt trời, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Đôi mắt kia càng giống như nắng gắt ngang trời, nhìn xuống vạn vật trên đất.

Trong chốc lát, khí tức kinh khủng bao phủ toàn bộ tinh không, phảng phất biến toàn bộ chiến trường tinh không thành chốn bồng lai dưới ánh hào quang.

“Cuối cùng Trác Đông Lai vẫn dùng Tử Hà Tiên Y.” Yến Bắc Phi thở dài nói.

Tử Hà Tiên Y khẽ động, cho dù Trác Đông Lai có thể chết hay không, e là huyết mạch thần linh của hắn vẫn bị tước đoạt, không có thần linh nào có thể khoan dung tín đồ của mình sử dụng lực lượng của thần linh khác trong trận chiến Thần Tiền để chiến thắng. Đây chẳng phải đang nói hắn không bằng thần linh khác sao?

“Lực lượng mạnh mẽ như vậy mới xứng với kiếm pháp của ngươi.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, nói.

“Vậy thì tới đi, để ta chết đi trong huy hoàng sáng chói nhất.” Trác Đông Lai nói, ngón tay hóa thành kiếm khí lần nữa, nhưng lần này không còn là một sợi màu tím ngưng trên đầu ngón tay nữa. Toàn bộ đất trời phảng phất đều có tia sáng màu tím ngưng tụ về đầu ngón tay của hắn, tiên quang trên Tử Hà Tiên Y càng lượn quanh, như có ngàn vạn hào quang phun trào.

Trác Đông Lai đâm ra một kiếm, vô số ánh hào quang chuyển động theo, vô cùng vô tận gào thét lao nhanh về hướng Hàn Sâm. Trong chốc lát, giữa thiên địa tinh không chỉ còn lại ánh kiếm màu tím, như thiên tai hồng hoang bao phủ toàn bộ tinh không.

Uy thế của một kiếm này có thể diệt thần phật, đến cả chư thiên thần linh cũng thay đổi sắc mặt vì đó.

Dưới sự gia trì kỹ năng gen Tử Hà Tiên Quang của chủng gen thần linh cấp Hủy Diệt Tử Hà Tiên Y, mỗi một tia hào quang kia đều tương đương với một kiếm toàn lực của Trác Đông Lai, kinh khủng không cách nào tưởng tượng.

"Năm đó, Vô Vi Đạo tổ dùng một kiếm diệt một nước, hôm nay khí tượng của Trác Đông Lai này cũng không kém cỏi, chỉ đáng tiếc sinh lầm nơi, bái sai người." Yến Đan khẽ thở dài.

Hết chương 3176.

Chương 3177. Tước đoạt huyết mạch.

"Mặc dù Trác Đông Lai không hợp thể cùng thần linh cấp Hủy Diệt, nhưng lực lượng của mỗi một luồng ánh kiếm lại tương đương với một đòn của thần linh cấp Hủy Diệt. Lực lượng kinh khủng như vậy thực sự nghe mà rợn cả người. Khó trách năm đó, dựa vào Tử Hà Tiên Y, một kiếm của Vô Vi Đạo tổ diệt được một nước, thực sự cực kỳ ngang ngược, không biết Hàn Sâm muốn đối phó ra sao?" Thiên Nguyên Vương híp mắt lại, lộ biểu cảm xem kịch vui.

Lowe Kidd cũng than nhẹ một tiếng: "Năm đó, Vô Vi Đạo tổ thực sự là thiên tài kinh thế. Đến cả hội trưởng đại nhân cũng kiêng kị hắn ba phần. Đáng tiếc, hắn lại không chịu nhập hội Thần Loạn ta, nếu không chắc chắn sẽ có một phen hành động lớn."

Tất cả mọi người bị một kiếm sáng chói kia chiếm lấy tâm chí, sinh ra suy nghĩ không thể địch nổi.

Hàn Sâm thấy kiếm ý kinh khủng vô biên kia đánh tới, nhưng lại không hoảng hốt, lấy ngón làm kiếm, đâm một kiếm hư ảo hướng về Trác Đông Lai.

Không có kiếm khí kinh thiên, không có ánh kiếm vô cùng, một phát đâm thoạt nhìn nhẹ nhàng, hoàn toàn không cách nào địch nổi kiếm pháp kinh thiên của Trác Đông Lai.

Nhưng chính một kiếm đâm tới như thế, lại làm cho tất cả người xem trận chiến rung động tâm linh, đều cảm thấy một kiếm kia như đâm vào trong lòng mình, đâm xuyên trái tim của mình, không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, liên tục rút lui. Thậm chí không ít người đều há mồm, phun ra máu tươi. Đến cả những cường giả đỉnh cấp kia, khóe miệng cũng rướm máu, tràn đầy vẻ kinh ngạc trên mặt.

Một kiếm này là Linh Kiếm Đạo mà Hàn Sâm học được từ chỗ Lục Đạo Đại Đế. Linh Kiếm Đạo không phải kiếm kỹ linh thể, mà là kiếm pháp chỉ thẳng tâm linh.

Đây là kiếm pháp dùng ý chí tâm linh để đánh cờ, một kiếm chỉ thẳng bản tâm. Nếu trong lòng có thiếu sót, tất nhiên sẽ bị một kiếm này gây thương tích, có tiếng mà không có chiêu, có linh mà không có thực.

Bản thân Linh Kiếm Đạo không có năng lực làm tổn thương người khác, kẻ địch chân chính của người trong Linh Kiếm Đạo là chính mình.

Trác Đông Lai nhìn một kiếm kia của Hàn Sâm đâm tới, lập tức như rơi vào trong cơn ác mộng. Trong chốc lát, vô số hình tượng ly kỳ lại thoáng hiện trong đầu, thoáng chốc ý chí đã thất thủ, một kiếm Tử Khí Đông Lai mạnh nhất kia lại tự sụp đổ, tan thành mây khói.

“Đó là kiếm pháp tà môn gì vậy?” Các quyền quý của bảy đại đế quốc đều vừa kinh vừa sợ, căn bản xem mà không hiểu một kiếm kia của Hàn Sâm rốt cuộc có loại lực lượng nào, mà lại có hiệu quả kỳ dị như vậy.

Bọn họ đã quen cho rằng lực lượng thực chất mới là căn bản, coi nhẹ việc tu luyện cảnh giới của bản thân, người có thể xem hiểu sự kỳ diệu †rong một kiếm kia của Hàn Sâm đã ít lại càng ít.

Chỉ có số ít cường giả đỉnh cấp nhìn thấy một kiếm kia của Hàn Sâm, đều là tán thưởng cảnh giới kiếm đạo của Hàn Sâm đã xuất thần nhập hóa.

Hàn Sâm lại nhíu mày nhìn Trác Đông Lai, bởi vì dù Linh Kiếm Đạo lợi hại, thế nhưng hắn lại không cho rằng Trác Đông Lai sẽ dễ dàng bị Linh Kiếm Đạo đánh tan như vậy. Hắn mơ hồ cảm thấy, Trác Đông Lai sụp đổ có nguyên nhân khác.

Đột nhiên chỉ thấy thần quang chợt hiện giữa hư không, một vệt sáng đến từ hư không, rơi vào trên người Trác Đông Lai, khiến trên người hắn toát ra từng tia sáng màu lam, giống như có lực lượng nào đang bị rút ra từ bên trong thân thể của hắn.

“Tước đoạt huyết mạch…” Yến Bắc Phi thở dài một tiếng.

Hiện tại ai cũng hiểu chuyện gì xảy ra, thần linh ban huyết mạch thần linh cho Trác Đông Lai, đang rút ra huyết mạch thần linh của hắn.

Mỗi khi những tia sáng màu lam kia phiêu tán ra một chút, khí tức trên người Trác Đông Lai lại yếu đi một chút, giống như kẻ sắp chết, sức sống bị dần dần rút ra.

Ầm!

Sau khi huyết mạch thần linh trên người Trác Đông Lai bị bóc ra tới trình độ nhất định, Tử Hà Tiên Y trên người hắn lại tự động thoát khỏi thân thể của hắn.

Đối với con người của đại vũ trụ đế quốc, huyết mạch thần linh là căn bản để khống chế chủng gen. Hiện tại huyết mạch thần linh của Trác Đông Lai bị rút ra, bậc chủng gen tuyệt thế như Tử Hà Tiên Y, đương nhiên không còn bị hắn hạn chế, khôi phục thân tự do.

Vẻ vui mừng lóe lên trong mắt tông chủ Thiên Tông, lão già bên cạnh cũng vui vẻ nói: "Tử Hà Tiên Y khôi phục tự do, tất nhiên sẽ quay về Đạo trì. Đến lúc đó tiểu sư đệ chỉ cần vào Đạo trì, sư tôn và ta cùng dốc sức tương trợ, tiểu sư đệ sẽ có cơ hội được thần chủng này bảo vệ, sau này nhất định có thể kế thừa đạo thống của Thiên Tông ta."

Sở dĩ tông chủ Thiên Tông ép buộc Trác Đông Lai, không chỉ vì làm hắn rời khỏi cuộc tranh đoạt vị trí tông chủ Thiên Tông, quan trọng nhất chính là mưu đoạt Tử Hà Tiên Y.

Nếu không có thực lực mạnh mẽ, cho dù tông chủ Thiên Tông cưỡng ép để con của mình kế thừa vị trí Tông chủ Thiên Tông, thì chắn chắn không ngồi lâu được.

Nhưng nếu được Tử Hà Tiên Y trợ giúp, thì vị trí tông chủ Thiên Tông chính là không gì phá nổi.

Tông chủ Thiên Tông đã sớm tính toán rất lâu, chỉ cần Tử Hà Tiên Y quay về Đạo trì, hắn dùng bí pháp và bí bảo gia trì cho con của mình, cho dù hi sinh tích luỹ và tâm huyết cả đời cũng phải mưu đồ tương lai vì con trai.

Mặc dù trong lòng tông chủ Thiên Tông cũng hổ thẹn với Trác Đông Lai, thế nhưng thiên tính cha con cùng thân thể và tâm linh già đi khiến hắn vẫn lựa chọn không tiếc hết thảy vì con trai.

Thế nhưng điều khiến tông chủ Thiên Tông và lão già cảm giác hơi kỳ dị là mặc dù Tử Hà Tiên Y rời ra từ trong thân thể của Trác Đông Lai, thế nhưng lại không hề rời đi, trở về Đạo trì, mà lơ lửng trước mặt Trác Đông Lai, đối diện với Trác Đông Lai từ xa, Tử Hà trên thân lấp lóe giống như tiên y mà thiên hà dệt thành.

Một người một áo cách không mà đứng, người đã khô già như cỏ rũ xuống, áo lại hào quang vạn trượng, hình ảnh kia vô cùng ly kỳ. Huyết mạch thần linh trên thân Trác Đông Lai đã hoàn toàn bị rút ra mà đi, chùm tia sáng thần bí đến từ hư không kia cũng bị tiêu tán.

Hiện tại Trác Đông Lai đã hoàn toàn không có khí thế như vừa rồi, không còn khí chất của một vị thần. Tóc dài vốn hóa thành màu tím, bây giờ đừng nói là chảy xuôi Tử Hà, đến cả màu đen cũng đã mất đi, tóc dài đầy đầu đều hóa thành khô trắng, như già nua trong vòng một đêm.

Nhìn mỹ nam tử mạnh mẽ như vậy lại rơi vào dáng vẻ như thế, không ít thiếu nữ và thiếu phụ đều rưng rưng nước mắt, trong lòng tiếc hận vì Trác Đông Lai.

Đến cả rất nhiều cường giả vô địch cũng tiếc nuối trong lòng, không đành lòng nhìn một vị thiên kiêu tuyệt thế rơi vào kết cục như vậy.

“Tông chủ Thiên Tông hơi quá đáng.” Bên trong Vô Vi Đạo cung, cũng có người bất bình vì Trác Đông Lai, nhưng đây là việc nhà của Thiên Tông. Cho dù bọn họ muốn ra mặt vì Trác Đông Lai, cũng chỉ là vô cớ xuất binh.

Nhưng nhưng vào lúc này, Tử Hà trên Tử Hà Tiên Y kia lại nở rộ, như thần linh giáng lâm, toả ra tiên vận màu tím vô biên.

“Tử Hà Tiên Y rốt cục muốn trở về Đạo trì sao?” Mặc dù trong lòng tông chủ Thiên Tông cũng có chút không đành lòng, nhưng nhìn thấy Tử Hà Tiên Y bay lên không, lại khó tránh khỏi kích động.

Thế nhưng một giây sau, tông chủ Thiên Tông lại mở to hai mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Tử Hà Tiên Y kia lại giáng lâm trên thân Trác Đông Lai tóc dài khô trắng đầy đầu lần nữa, giống như thần bào thêm lên người. Ngàn vạn tử khí, vô tận hào quang rơi xuống từ giữa thiên địa, khiến tử khí trên thân Trác Đông Lai bốc lên, khí cơ trên người nhanh chóng khôi phục, giống như thần tử đang tỉnh lại từ trong giấc ngủ say.

"Tại sao có thể như vậy? Chuyện này không có khả năng! Trác Đông Lai đã không còn huyết mạch thần linh, sao Tử Hà Tiên Y vẫn có thể lựa chọn hắn được. Đây là chuyện không có khả năng…" Tông chủ Thiên Tông vọt đứng lên, nhìn chằm chặp Tử Hà Tiên Y và Trác Đông Lai, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Hết chương 3177.

Chương 3178. Phá Giới.

Vẻ mặt Hàn Sâm nhìn Trác Đông Lai cũng phức tạp giống vậy, lúc này ngoài lực lượng của Tử Hà Tiên Y, trên thân Trác Đông Lai còn có một luồng lực lượng kỳ dị tuôn trào ra.

Chữ viết như lưu ly màu tím nổi lên từ trên thân Trác Đông Lai. Những chữ viết kia như thể được khắc lên trên xương thịt của Trác Đông Lai, phảng phất từ lúc mới sinh ra, đã khắc vào trong cốt nhục của hắn.

"Truyền thuyết lại là thật, Trác Đông Lai thật sự là thần nhân thiên bẩm. Những chữ viết thần bí kia chắc hẳn chính là thần văn hắn mang từ lúc sinh ra?"

"Người bất phàm cuối cùng vẫn bất phàm, dù có huyết mạch thần linh ban cho hay không cũng như nhau."

"Nét mặt bây giờ của tông chủ Thiên Tông chắc chắn rất đặc sắc."

Biểu cảm của cường giả các nước đều hơi kỳ quái. Có người cười trên nỗi đau của người khác, có người ao ước đố ky, duy chỉ có Hàn Sâm không

cách nào miêu tả tình cảm trong lòng.

Chữ viết thần bí hiện ra trên thân Trác Đông Lai, lại chính là "Tử Phủ Tiên Kinh". Mặc dù Hàn Sâm chưa từng học Tử Phủ Tiên Kinh, thế nhưng hắn đã từng nhìn Trác Đông Lai sử dụng, cũng biết đại khái một chút.

Bây giờ nhìn kỹ những cái kia văn tự, rõ ràng chính là Tử Phủ Tiên Kinh nội dung.

"Thì ra là thế, quả nhiên hắn chính là chuyển thế của Trác Đông Lai, dù chuyển thế cũng không thể xóa đi chấp niệm và ký ức đã khắc sâu trong linh hồn, cốt nhục. Đây là chấp nhất đáng sợ dường nào. Ngay cả mình là ai cũng đã quên đi, luân hồi chuyển thế cũng không thể ngăn hắn truyền thừa Tử Phủ Tiên Kinh sao? Hay là trước khi chết, hắn được cơ duyên gì, mới có thể khiến Tử Phủ Tiên Kinh khắc sâu trong linh bên, cùng chuyển thế?" Hàn Sâm rung động trong lòng.

Hơn nữa sau khi nhìn thấy Tử Phủ Tiên Kinh, Hàn Sâm rốt cuộc biết vì sao không có huyết mạch thần linh chèo chống, Tử Hà Tiên Y vẫn lựa chọn Trác Đông Lai.

Hết thảy trên thế giới đều có nguyên nhân của nó, lực lượng của Tử Hà Tiên Y và Tử Phủ Tiên Kinh kia rõ ràng là hai mặt chính phản, là một người có hai bộ mặt tồn tại.

Nói cách khác, tương lai, nếu có một ngày Trác Đông Lai có thể vận dụng đồng thời lực lượng của Tử Hà Tiên Y và Tử Phủ Tiên Kinh, thì hắn có thể tiến vào cấp độ Phá Giới.

Nhưng đáng tiếc, lực lượng hiện tại của bản thân hắn quá yếu, lực lượng của Tử Phủ Tiên Kinh lại bị thế giới này áp chế, sở dĩ hiển hiện lúc này chỉ bởi vì bị lực lượng của Tử Hà Tiên Y kích thích mà thôi.

Hiện tại Trác Đông Lai còn cách Phá Giới một khoảng cách, nhưng so với người bình thường, tỷ lệ hắn có thể Phá Giới không biết cao hơn gấp bao nhiêu lần, nói là kỳ tài thiên phú chân chính cũng không đủ.

Người bình thường chuyển sinh căn bản không có khả năng giữ được bất cứ trí nhớ gì ở kiếp trước, hắn lại giữ lại được thuật gen ở kiếp trước. Nếu người như vậy không thể xưng là thiên tài, e là trên đời cũng không có mấy thiên tài.

Sau khi chữ viết của Tử Phủ Tiên Kinh biến mất, Trác Đông Lai đã hoàn †oàn khôi phục lại, mặc dù mất đi huyết mạch thần linh, thế nhưng hắn cho người ta cảm giác lại trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Trước đó, cảm giác Tử Hà Tiên Y ở trên người hắn vẫn chỉ là một vật ngoài thân, mà bây giờ Tử Hà Tiên Y lại như trở thành một phần của thân thể hắn, cho người ta một loại cảm giác hắn chính là tiên y, tiên y chính là hắn.

“Hiện tại có thể chân chính phân thắng bại rồi.” Trác Đông Lai nhìn Hàn Sâm mỉm cười, nụ cười này như nắng xuân làm tuyết tan, lại khiến người ta không tự chủ cùng mỉm cười theo hắn.

Những thiếu nữ hoài xuân và đám thiếu phụ càng nhìn chăm chú.

“Được.” Hàn Sâm khẽ gật đầu, nhìn thấy Trác Đông Lai bày ra thức mở đầu của Tử Khí Đông Lai, lần này hắn lại chưa lại dùng kiếm pháp.

Kiếm ý và tâm linh của Trác Đông Lai đã hoàn mỹ vô khuyết, cho dù lại dùng Linh Kiếm Đạo, cũng không có chút tác dụng nào với hắn.

Trác Đông Lai dùng hai ngón tay làm kiếm, chỉ vào Hàn Sâm ở phía xa, nhưng lần này không có uy thế vạn kiếm cùng phát, chỉ có một đốm sáng tím chậm rãi bay về hướng Hàn Sâm.

Mà theo ánh sáng tím lưu động, giữa thiên địa dường như có Hồng Mông Tử Khí đến, tụ tập hướng về đốm sáng tím kia, phảng phất toàn bộ lực lượng trong thiên địa đều ngưng tụ trên một đốm sáng tím.

Đốm sáng tím cách Hàn Sâm càng gần, tử khí ngưng tụ lại càng nặng, dần dần từ một đốm hóa thành một dây, từ một dây hóa thành một kiếm. Tử khí ngưng tụ thành một kiếm, như một tia sức sống mới sinh ra trong thiên địa, được thiên địa vô tận hỗn độn tạo hóa, một kiếm ra mà thiên địa chia cắt.

Hàn Sâm cảm giác mình đã không thể lui, cũng không thể tránh, uy thế một kiếm kia có thể chia cắt thiên địa, huống chỉ là một người.

Bên trong tổng đàn của Vô Vi Đạo cung, một vị đạo nhân bế quan bên trong tháp cổ bỗng nhiên mở to mắt, tự lẩm bẩm: "Thiên địa luân hồi, vòng đi vòng lại, Tử Khí Đông Lai, một kiếm Phá Giới, Vô Vi Đạo cung rốt cục lại có người ngộ, là đệ tử một tông nào lại có tạo hóa như thế?"

"Vô Vi Đạo cung lại có thêm một vị cường giả vô thượng cấp siêu thoát, vì sao bá nghiệp Đại Tần của ta lại có nhiều gian nan khốn khổ như thế" Nhất quốc chi quân đứng trước màn sáng Thần Tiền, nhìn thấy uy thế của một kiếm kia, cũng chán nản tinh thần.

Trong lòng Hàn Sâm cũng thật kinh ngạc. Hắn vốn cho rằng Trác Đông Lai chỉ có điều kiện Phá Giới, nhưng vẫn cách Phá Giới một khoảng cách.

Thế nhưng lại không ngờ tới, một kiếm này của hắn đã đến cực hạn, lại từ dương cực mà sinh chí âm, từ cực chính chuyển thành cực phản, dùng một loại phương thức khác đạt tới chính phản đánh ra Lực Phá Giới.

Thật ra Hàn Sâm đã tính sai một điểm, Lực Phá Giới này không phải do chính Trác Đông Lai phát ra, mà là lực lượng của Tử Hà Tiên Y.

Khi Tử Hà Tiên Y đi theo Vô Vi Đạo tổ, Vô Vi Đạo tổ đã khiến nó thành lối tắt điều khiển Phá Giới, hiện tại nó chỉ tán thành Trác Đông Lai, để Trác Đông Lai có thể sử dụng lực lượng của nó mà thôi.

Dù Trác Đông Lai đã ngộ, nhưng lực lượng của chính hắn còn không làm được đến loại trình độ này.

Mắt thấy một kiếm kia chém tới, dường như thiên địa đều ép sát, làm Hàn Sâm cảm thấy áp lực không gì sánh kịp. Từ sau khi đánh với Lowe Kidd một trận, Hàn Sâm rốt cuộc chưa từng cảm nhận lực lượng kinh khủng như thế, toàn bộ thể xác, tinh thần đều như muốn bị một kiếm kia chém vỡ ra.

Hàn Sâm đứng trong hư không, tóc dài đầy đầu bay ngược gió. Từ nơi sâu xa, trong lòng Hàn Sâm có một loại cảm giác khó tả, đó là một loại xúc động muốn tiến thêm một bước.

Từ sau khi đến vũ trụ đế quốc, Hàn Sâm đều đang đối kháng cùng đủ loại lực lượng, thế nhưng lại không ai có thể chân chính chạm đến tâm linh của hắn.

Cho dù là Lowe Kidd, cũng chỉ khiến Hàn Sâm cảm thấy hơi khó chơi, lại không thể để tâm ý Hàn Sâm rung động.

Nhưng hôm nay một kiếm siêu thoát, đốn ngộ Phá Giới của Trác Đông Lai lại làm cho tâm linh Hàn Sâm rung động, rốt cục lại có loại rung động tu hành lúc trước.

Huyền Hoàng Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đồng thời vận chuyển bên trong thân thể Hàn Sâm. Hai loại lực lượng hoàn toàn tương phản, cùng lưu chuyển trong một thân thể, lại không sinh ra chút xung đột nào.

Trước đó Hàn Sâm đã từng thử rất nhiều lần, đều không thể thành công. Hôm nay bị kiếm ý của Trác Đông Lai kích phát, hắn lại giống như được thần trợ giúp, hai luồng lực lượng kia thuận theo tự nhiên mà lưu động tuần hoàn trong thân thể, không còn không hợp nhau giống như ngày xưa.

Đón ánh kiếm kia, không lùi mà tiến tới, Hàn Sâm bước ra một bước, bàn tay cũng chém ra theo đó, như đi thuyền ngược dòng nước, trước bàn tay như có sóng lớn trùng điệp ngăn cản, lại như có ngàn vạn núi cao trấn áp.

“Mở” Ánh mắt Hàn Sâm sáng rực, cả người phảng phất đều đang thiêu đốt, sức sống khó mà nhìn thấy bằng mắt thường, tay như cự phủ, chém xuống ánh kiếm kia.

Hai luồng ánh sáng một tím một đỏ thoáng hiện giống như vắt ngang trên tinh không, chỉ thoáng một mà qua, khiến người căn bản không nhìn rõ ràng rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng hai tia chớp biến mất, hai vết rạn tinh không lại không khép lại được, hình thành một vết rách không gian hình chữ X, lạc ấn giữa hư không, như vĩnh hằng, không cách biến mất.

Mọi người rung động tâm thần, còn đang dư vị phong thái của một đòn kia, ánh mắt lại nhìn Hàn Sâm và Trác Đông Lai không biết khi nào đã đứng

mặt đối mặt, mà bàn tay Hàn Sâm đã gác trên cổ Trác Đông Lai.

Hết chương 3178.

Chương 3179. Mạng đã thuộc về ngươi.

“Trác Đông Lai bại!” Vẻ khó tin tràn đầy trong mắt Yến Đan.

Trên thực tế, không chỉ Yến Đan, cường giả chân chính của các đại đế quốc đều khiếp sợ trong lòng. Trác Đông Lai mới khám phá đạo Phá Giới lại vẫn bại, một kiếm siêu việt phàm tục kia cũng không thể đánh bại Kim Tệ.

“Vậy mà lại bại rồi?” Bên trong tháp cổ, đạo nhân kia cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Vô Vi Đạo cung đã nhiều năm không có người đi đến Phá Giới, bây giờ rốt cục có người ngộ được Nhất Nguyên chi đạo, đánh ra một kiếm Phá Giới, lại vẫn bại.

“Trong những năm ta bế quan, trong vũ trụ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Đạo nhân lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

“Ta bại rồi.” Trác Đông Lai khoanh tay nói.

“Hiện tại cái mạng này của ngươi thuộc về ta, đúng chứ?” Hàn Sâm nhìn Trác Đông Lai hỏi.

“Không sai, hiện tại cái mạng này là của ngươi.” Trác Đông Lai nghiêm túc nói.

“Được, vậy ta để ngươi làm một chuyện, ngươi chắc chắn sẽ không cự tuyệt ta, phải không?” Hàn Sâm vừa cười vừa nói.

“Mạng cũng là của ngươi, đương nhiên là tùy ý ngươi xử trí, nhưng cái mạng này không đáng tiền, nếu ngươi muốn dùng cái mạng này đi đổi

mạng những người khác, chỉ e không đủ sức nặng.” Trác Đông Lai nói.

Hàn Sâm lắc đầu, nói: “Ta không muốn ngươi giết người, chỉ cần ngươi rời khỏi Vô Vi Đạo cung, bái vào môn hạ thần Tài, trở thành tín đồ của thần Tài.”

“Được, cái mạng nợ Vô Vi Đạo cung, ta đã trả rồi, cái mạng này, ngươi định đoạt.” Trác Đông Lai không hỏi vì sao, trực tiếp đáp ứng.

Hàn Sâm dời bàn tay gác trên cổ Trác Đông Lai xuống, đặt trên bờ vai Trác Đông Lai, sau đó rút ngắn khoảng cách, ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu, rồi mới cười lui lại.

Trác Đông Lai khẽ gật đầu, rồi rời khỏi tinh không chiến trường. Hàn Sâm cũng rời khỏi chiến trường tinh không giống như vậy.

“Cái gì! Người Phá Giới kia lại muốn phản Vô Vi Đạo cung ta?” Trong tháp cổ, cho dù ý chí của đạo nhân viên mãn không ngại, gần như đến cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, lúc này cũng khó tránh khỏi tức giận trong lòng.

Một đám cường giả và đệ tử phổ thông của Vô Vi Đạo cung sao lại không phải như thế, một nhân vật mạnh mẽ như thế lại đã phản Vô Vi Đạo cung rồi.

Thế nhưng bây giờ người biết chuyện trong Vô Vi Đạo cung lại không có cách nào oán hận Trác Đông Lai.

Trác Đông Lai quả thực đã trả hết những gì có thể trả, tông chủ Thiên Tông lấy mạng của hắn, muốn huyết mạch thần linh của hắn, muốn Tử Hà Tiên Y của hắn, Trác Đông Lai có thể đi, nhưng hắn không đi, mà trả về từng thứ một.

Hiện tại Trác Đông Lai không có được huyết mạch thần linh của Vô Vị Đạo cung, Tử Hà Tiên Y tự động bóc ra, mạng cũng thuộc về Kim Tệ. Những gì Vô Vi Đạo cung cho hắn, hắn đều đã trả hết. Cho dù hắn phản Vô Vi Đạo cung, người Vô Vi Đạo cung cũng không nghĩ ra lý do để oán hận.

“Thiên Tông à Thiên Tông, các ngươi làm chuyện này là sao?” Một vị tông chủ của Vô Vi Đạo cung, phẫn nộ trong lòng, trong lúc vung tay áo đã biến một tòa núi cao thành đất bằng.

“Cao thủ Phá Giới! Đây chính là một cao thủ Phá Giới, mà lại phản Vô Vi Đạo cung như thế!” Cảnh Chân Đế võ án cười to, gần như cười ra nước mắt được.

“Vô Vi Đạo cung… Thiên Tông… vậy thì thú vị rồi…” Yến Đan lộ vẻ mặt kỳ quái, như muốn cười, nhưng lại cố nén không cười.

“Thần Tài rốt cuộc là thần linh gì? Sao dưới trướng đều là tôn tại mạnh mẽ bậc này, hiện tại lại thêm một Trác Đông Lai. Đây là tiết tấu muốn nghịch thiên đó, dưới trướng mười hai thần linh cấp Hủy Diệt có nhiều cường giả kinh khủng như vậy sao?”

Đám người đột nhiên giật mình tỉnh lại, bởi vì trong trận chiến top 16 vào top 8, còn có hai vị tín đồ của thần Tài khác.

Đám người cuống quít đi xem trận chiến đấu giữa Nguyên Bảo và Chiêu Tài, lại phát hiện trận chiến đấu của Nguyên Bảo đã sớm kết thúc. Hơn nữa, không ngoài dự liệu, Nguyên Bảo đã thăng lên đến top 8.

May mắn là, trận chiến đấu của Chiêu Tài vẫn còn đang tiếp tục, còn chưa phân ra thắng bại, rất nhiều người đều đưa ánh mắt nhìn về phía trận chiến này.

Nhưng so với trận chiến của hai người Hàn Sâm, một trận chiến này hiển nhiên kém hơn nhiều, bởi vì người ta không dám sử dụng thần linh chủng gen giống như Trác Đông Lai, cho nên trận này là cuộc chiến đấu giữa hai con chủng gen kinh khủng.

Bọn họ đã thấy Kim Sí Khổng Tước Vương của Chiêu Tài rất nhiều lần, mà đối thủ của Kim Sí Khổng Tước Vương lại là một con chủng gen, chủ nhân cũng chưa từng xuất hiện trong chiến trường.

Giống như không có ai nhận ra Kim Sí Khổng Tước Vương, cũng không có ai nhận biết một chủng gen khác tên là gì, chỉ nhìn ra, đó là một con hổ màu

trắng.

Con cọp màu trắng chỉ có dài khoảng hai thước, vừa nhìn đã biết đây chỉ là một con ấu thú, nhưng một con hổ nhỏ như vậy lại chiến đầu đến khó phân thắng bại cùng Kim Sí Khổng Tước Vương.

Hàn Sâm đương nhiên nhìn ra, con hổ nhỏ kia chắc hẳn là một con chủng gen tuyệt thế, chỉ là trình độ tiến hóa còn chưa đủ. Nếu không e rằng Kim Sí Khổng Tước Vương không phải là đối thủ của nó.

Ánh mắt nhìn về phía đối thủ của Phượng Âm Âm, thấy tên người kia lại là tiểu Bạch, mà thần linh hắn phụ thuộc lại là nữ thần Kshana.

“Tín đồ của nữ thần Kshana sao?” Hàn Sâm không khỏi lộ ra vẻ cười xấu xa.

Sau này, nếu bên trong miếu thần Tài của hắn cũng có một vị nữ thần Kshana, không biết so với vị bên trong tòa thần miếu Kshana kia, rốt cuộc ai mới xem như nữ thần Kshana chính quy đâu?

Mặc dù con hổ nhỏ thần dị, nhưng dù sao nó vẫn chỉ là thể ấu sinh, còn chưa thể trưởng thành, cuối cùng không phải là đối thủ của Kim Sí Khổng Tước Vương. Sau hồi lâu kiên trì, nó bị Kim Sí Khổng Tước Vương đánh cho bị thương.

Chủ nhân của con hổ nhỏ lập tức gọi nó trở về, hiển nhiên không muốn đến con hổ nhỏ tiếp tục đánh nữa.

Cũng bởi vậy, Phượng Âm Âm thuận lợi tấn thăng đến top 8, đến đây toàn bộ ba người dưới trướng thần Tài đều thăng đến top 8.

Bên trong top 8 lại có ba người cùng tới từ môn hạ của một vị thần linh. Loại chuyện này thực sự cực kỳ hiếm có, khiến danh tiếng thần Tài hoàn toàn nổi khắp đại vũ trụ.

“Các ngươi nói thần Tài kia rốt cuộc là thần linh đẳng cấp gì? Sao trước kia chưa từng nghe nói đến vậy?”

“Chắc chăm là thần linh cấp cao, nều không thì làm sao nhiều cường giả kinh khủng như vậy lại trở thành tín đồ của hắn?”

“Thật muốn đi miếu thần Tài xem một chút, nếu thần Tài kia có thể coi trọng ta, làm ta cũng trở thành tín đồ của hắn, vậy thì phát đạt rồi.”

“Các ngươi còn nhớ rõ cột sáng màu vàng lúc trận chiến Thần Tiền mở ra không? Các ngươi nói xem, có phải đó chính là cột sáng của miếu thần Tài hay không?”

“Lời Ngươi nói thật sự có khả năng. Ta đã nói rồi, sao lại vô duyên vô cớ có thêm một thần trụ có thể sánh bằng mười hai thần linh cấp Hủy Diệt như vậy.”

“Thần trụ kia hình như xuất hiện từ trong tinh vực Kim Tinh, chẳng lẽ miếu thần Tài ở tinh vực Kim Tinh?”

Đại vũ trụ đều đang suy đoán địa điểm của miếu thần Tài, và thân phận ba người Kim Tệ, Nguyên Bảo và Chiêu Tài, còn có quyền quý thật sự phái người đi tinh vực Kim Tinh tìm kiếm miếu thần Tài.

Chỉ tiếc tinh cầu Thần Tài bị Không Ky cự long của Thiên Nguyên Vương trông coi, căn bản không ai có thể tiếp cận, đương nhiên không ai có thể tìm thấy miếu thần Tài.

Chỉ có một người lặng lẽ xuyên qua sự phong tỏa của Không Ky cự long, chui vào sông thần Tài, tiến vào bên trong miếu thần Tài, hứa nguyện trước chư thần, nhỏ máu hoá hình, bái vào môn hạ của thần Tài.

“Bộ trưởng đại nhân, việc ngươi dặn dò, ta đã làm tốt rồi.” Hầu gái rồng đi tới trước mặt Lowe Kidd, cung kính hành lễ, nói.

“Làm tốt lắm, trò hay chân chính sắp bắt đầu rồi, hi vọng Hàn Sâm đừng để ta thất vọng mới tốt.” Lowe Kidd cười tủm tỉm nói.

Hết chương 3179.

Chương 3180. Chiến Yến Đan.

Trận quyết đấu từ top 8 vao top 4 khiến Hàn Sâm hơi buồn bực. Đối thủ của hắn là Yến Đan Yến quốc, vậy cũng không có gì, thế nhưng Bảo Nhi và Phượng Âm Âm lại tông xe.

Dù ai giành thắng lợi, đều tổn thất một danh ngạch. Đây chính là việc tổn thất rất nhiều thu hoạch thần lực.

Nhưng chuyện cho tới bây giờ cũng không còn cách nào khác, Phượng Âm Âm vốn không có bao nhiêu lòng cầu thắng. Nàng bày tỏ sẽ rời khỏi trận chiến đấu, đồng thời trả Kim Sí Khổng Tước Vương cho Hàn Sâm.

“Bảo Nhi, ngươi phải thật cố lên, thắng về cả một phần của ta nữa.” Phượng Âm Âm sờ đầu Bảo Nhị, nói.

“Bảo Nhi sẽ làm vậy.” Bảo Nhi nháy mắt, nói.

bên trong Hoàng Đô Yến quốc, Hoàng đế Yến quốc, Yên Vân Tiêu bí mật triệu kiến thái tử Yến Đan.

“Đan nhi, một trận chiến giữa ngươi và Kim Tệ, ngươi có nắm chắc không?” Yên Vân Tiêu thâm ý sâu sắc mà hỏi.

“Nhi thần không nắm chắc. Kim Tệ kia sâu không lường được. Nếu hắn có thể đánh bại Trác Đông Lai có được Lực Phá Giới, bản thân hắn tất nhiên là cường giả cấp Phá Giới.” Yến Đan đáp.

Yên Vân Tiêu gật đầu: “Ngươi nói không sai. Đương thời cường giả cấp Phá Giới có thể nói là lông phượng sừng lân. Mỗi một người đều có tài năng ngút trời, nhưng dù cường giả cấp Phá Giới kinh khủng, lại không phải không thể chiến thắng. Nói cho cùng, Lực Phá Giới là một loại sức mạnh cấm ky, là lực lượng bị thần linh phỉ nhổ, cấm ky trong đó phá nhiều, có được Lực Phá Giới chưa chắc là một chuyện tốt.”

Yến Đan ở một bên chỉ im lặng nghe, hắn biết Yên Vân Tiêu gọi hắn đến, tất nhiên sẽ có an bài.

“Mặc dù Lực Phá Giới có mạnh, nhưng lực lượng của thần linh cũng có thể địch nổi. Nếu như nói Lực Phá Giới là một lưỡi dao, thì lực lượng của thần linh chính là một cái thuần, hoàn toàn có thể lợi dụng lực lượng của thần linh để hạn chế Lực Phá Giới.” Yên Vân Tiêu tiếp tục nói.

“Thế nhưng trong trận chiến Thần Tiền, không cách nào hợp thể cùng thần linh để chiến đấu, chỉ dựa vào huyết mạch thần linh của bản thân, rất khó đối kháng cùng Lực Phá Giới.” Yến Đan nói.

“Nếu chỉ dựa vào bản thân đương nhiên là không được, nhưng không phải không có cách nào khác.” Yên Vân Tiêu chỉ vào một hộp gỗ hình chữ nhật trên thư án, nói: “Đan nhi, ngươi mở hộp gõ này ra nhìn xem.”

Yến Đan hơi động trong lòng, như nghĩ đến điều gì, hai tay cung kính mở ra hộp gỗ. Ánh mắt hắn rơi vào trong hộp, lập tức phát sáng. Hắn hơi kích động mà nói: “Phụ hoàng, chẳng lẽ đây chính là vũ khí tế thần của Yến quốc ta, Phi Yến Song Thương sao?”

Thứ được đặt trong hộp gỗ là một cặp đoản thương. Thân thương toàn được chế tạo bằng kim loại đen, bên trên có khắc chú văn thần bí, đầu thương vô cùng quái dị, như là một con Phi Yến đôi cánh thu, vọt nhanh lên.

“Không sai, đây chính là tế khí tương truyền qua các thế hệ của Yến quốc ta, Phi Yến Song Thương.” Yên Vân Tiêu ngậm cười nói: “Tế khí được thờ cúng trên thần án, ngày đêm được thần linh chỉ lực xâm nhiễm, mà vào thời điểm con người kiểm tra huyết mạch, cũng phải dùng tế khí để lấy máu, cho nên tế khí nhiễm máu tươi của vô số tín đồ, đồng thời cũng hấp thu lực lượng huyết mạch của những tín đồ đó. Tế khí của Yến quốc chúng ta vốn là một thanh Phi Yến Thương, được thờ cúng trên thần án của Thần Hư Vô đại nhân, trải qua rất nhiều thế hệ Hoàng đế truyền thừa, không biết đã hấp thu lực lượng huyết mạch của bao nhiêu tín đồ, có được lực lượng mạnh mẽ vô song.”

“Vào thời điểm Long Đức Đế, Yến quốc gặp phải nguy cơ lớn, không thể không mời ra tế khí trấn áp tà ma, giúp nước ta vượt qua đại kiếp. Như thế,

thanh Phi Yến Thương này mới rời khỏi thần án, sau đó không thể không tạo một thanh thương mới để thờ trên thần án một lần nữa. Phi Yến Thương mới có lai lịch phi phàm như nhau, được chế tạo từ độc giác trên đỉnh đầu một con chủng gen tuyệt thế, ngày đêm được thần lực tẩm bổ, lại được huyết mạch của các tín đồ qua các thế hệ Hoàng đế xâm nhiễm. Thần lực của nó rất mạnh, không kém gì thanh Phi Yến Thương thứ nhất. Sau này nước ta rốt cục vượt qua đại kiếp, hai thanh Phi Yến Thương này đều cung phụng tại trên thần án, chỉ có lúc gặp phải nguy cơ cực lớn mới có thể mời ra."

Yên Vân Tiêu vuốt ve một đôi Phi Yến Thương kia, ánh mắt lộ vẻ ngang ngược: "Phi Yến Song Thương tuy không phải cấp thần linh, thế nhưng lực lượng của chúng lại có thể mạnh sánh ngang thần linh, nói là phân thân của Thần Hư Vô đại nhân cũng không đủ. Nếu được song thương này trợ giúp, dù gặp cao thủ cấp Phá Giới, cũng có sức mạnh cùng đánh một trận."

"Phụ hoàng muốn để ta sử dụng Phi Yến Song Thương đánh một trận với Kim Tệ sao?" Yến Đan kinh ngạc nhìn Yên Vân Tiêu.

Loại vũ khí quan trọng của quốc gia như Phi Yến Song Thương, không gặp quốc nạn sẽ không dễ dàng lấy ra. Sử dụng bên trong trận chiến Thần Tiền, mà lại là song thương đều ra, dường như hơi quá làm chuyện bé xé ra to.

Yên Vân Tiêu nhìn ra nghi ngờ trong lòng Yến Đan, thở dài nói: "Hôm nay chỉ có hai cha con chúng ta ở đây, cha cũng không gạt ngươi. Yến gia ta vốn thuộc về hạng bét trong bảy đại đế quốc, trong những năm gần đây lại càng ngày càng suy yếu. Có lẽ đế quốc khác sẽ không làm †o chuyện vì một con chủng gen tuyệt thế, thế nhưng đối với Yến quốc †a, đã thật nhiều năm chưa từng đạt được chủng gen tuyệt thế, cho dù †ăng thêm một con cũng tốt."

"Phụ hoàng xin yên tâm, nhi thần nhất định dyngf hết khả năng, giành được hạng nhất của trận chiến Thần Tiần vì Yến quốc ta, lấy được gen

trứng tuyệt thế." Yến Đan trịnh trọng hành lễ, nói.

"Cha đương nhiên tin tưởng ngươi có năng lực như thế, ngươi có thiên tư trác tuyệt, là hi vọng tương lai của đại Yến quốc ta. Lần này mời ra Phi Yến

Song Thương, không chỉ vì cướp đoạt một con chủng gen tuyệt thế, cũng vì khiến những kẻ nhìn chằm chằm Yến quốc ta nhìn một chút, Yến quốc ta còn có người, không cho phép người bên ngoài bắt nạt" Tinh mang lộ ra trong mắt Yên Vân Tiêu.

"Vâng." Yến Đan đáp lại trong miệng, nhưng lại thầm than trong lòng: "Đế quốc Đại Yên ta đã luân lạc tới cần nhờ vào loại thủ đoạn này để khoe khoang vũ lực sao? Xem ra bây giờ thế cục cua rYến quốc còn bết bát hơn trong tưởng tượng của ta."

"Phi Yến Song Thương tiếp nhận thần lực của Thần Hư Vô đại nhân tẩm bổ, giống như phân thân của Thần Hư Vô đại nhân, chỉ có huyết mạch của Hoàng thị Yến quốc ta mới có thể khởi động chúng. Với tư chất và năng lực của ngươi, lại thêm lực lượng của song thương, tất nhiên có thể phân cao thấp với Kim Tệ kia." Yên Vân Tiêu đặt hộp trong †ay ở Yến Đan, giống như giao phó gánh nặng ngàn quân.

Yến Đan cảm nhận được loại giao phó kia, cũng cảm thấy áp lực trên vai.

"Phụ hoàng xin yên tâm, trận chiến này nhi thân chắc chắn sẽ thắng." Hai tay Yến Đan tiếp nhận hộp gỗ, hắn nghiêm nghị nói.

Hắn vốn còn hơi do dự trong lòng, đang do dự nên sử dụng đồ vật như thế hay không, thế nhưng giờ trong lòng hắn lại có quyết đoán. Nếu đến lúc đó thật sự không phải là đối thủ của Kim Tệ, thì chỉ có thể sử dụng đồ vật như vậy. Dù thế nào, hắn nhất định phải thắng một trận chiến này.

Trận chiến đấu top 8 vào top 4 không còn được cùng cử hành nữa, mà là chiến đấu một trận tiếp một trận, mà trận chiến đấu mở màn chính là trận chiến giữa Bảo Nhi và Phượng Âm Âm.

Người xem trận chiến ở các quốc gia còn chờ mong nhìn thấy đồng môn tương tàn, kết quả Chiêu Tài lại căn bản không xuất chiến, Nguyên Bảo trực tiếp thăng cấp lên top 4.

Trận chiến thứ hai chính là một trận chiến giữa Kim Tệ và Yến Đan. Không biết có phải là trùng hợp hay không, trận chiến đấu của môn hạ thần Tài đều được đặt lên trước.

Bên trong Thần điện Gen, một thần linh chậm rãi bước vào, tay phải ấn lên trước ngực, hành lễ với Thần điện chi chủ, sau đó mới mở miệng nói ra: "Điện chủ đại nhân, Kim Tệ và Yến Đan bắt đầu đối chiến." Thần điện chi chủ nhắm mắt lại Mười hai thần linh vị mạnh mẽ vô song chia nhau ra đứng ở hai bên trong đại điện, ánh mắt đều nhìn về tinh không phía dưới, nơi đó chính là chiến trường tinh không của trận chiến Thần Tiền.

Hết chương 3180.

Chương 3181. Chiến Yến Đan (2)

Khi Hàn Sâm tiến vào chiến trường tinh không, Yến Đan đã đợi ở bên trong.

Nhìn thấy Hàn Sâm đến, Yến Đan trực tiếp liền hợp thể cùng chủng gen, một đôi màu đen cánh chim mở ra phía sau, trong lúc đó khí thế trên người đang tăng lên.

"Đây không phải Liệt Không Cửu Kiếp Yến của Yến Bắc Phi sao? Xem ra lần này Yến Đan quyết tâm muốn tử chiến cùng Kim Tệ." Thiên Nguyên Vương nhìn thấy biến hóa trên người Yến Đan, nheo mắt lại

noøI.

Trên thực tế, chỉ cần là cường giả có hiểu biết về Yến quốc, đều nhìn ra đó chính là Liệt Không Cửu Kiếp Yến của Yến Bắc Phi.

Sau khi hoàn thành hợp thể, dao động lực lượng kinh khủng trên thân thể Yến Đan bùng nổ lần nữa. Một đợt khí tức màu xám lan tràn trên người hắn, khiến thân thể của hắn được bao phủ trong ánh sáng màu xám, đồng thời mọc ra độc giác từ đỉnh đầu, sau lưng còn mọc ra một cái đuôi giống như đuôi rắn.

"Độc Giác Ma Nhãn Xà của Yến quốc, hai tầng chủng gen hợp thể, hơn nữa lại đều là thể trưởng thành. Đây đại khái là cực hạn của Yến Đan rồi?" Độc Giác Ma Nhãn Xà cũng là chủng gen tiếng tăm lừng lẫy của Yến quốc, thực sự rất nhiều người biết.

Thế nhưng một giây sau, khí thế trên người Yến Đan lại tăng vọt lần nữa, đồng thời một ngọn lửa màu đỏ bùng nổ ra trên người hắn, giống như núi lửa phun trào, trong chốc lát đã đốt hết thảy bốn phía đều thành màu đỏ tươi chói sáng.

Từng chiếc lông đuôi đỏ như máu triển khai sau lưng Yến Đan, giống như lông đuôi Phượng Hoàng.

"A, Nam Ly Chu Tước… lại là một con chủng gen tuyệt thế, hơn nữa còn là thể chung cực… lần này Yến quốc quả thật đã trả hết cả tiền vốn…" Thiên Nguyên Vương hơi kinh ngạc mà nhìn Yến Đan.

Không phải hắn kinh ngạc vì Yến quốc có thể lấy ra chủng gen tuyệt thế, mà là kinh ngạc thân thể Yến Đan lại có thể chèo chống ba con chủng gen tuyệt thế đồng thời hợp thể.

Việc này có yêu cầu vô cùng cao đối với tố chất thân thể, con người bình thường đồng thời tiếp nhận ba loại lực lượng kinh khủng xâm nhập, chỉ e sớm đã bạo thể bởi vì sức mạnh gen xung đột.

Mặc dù Yến Đan trông hơi cật lực, nhưng lại miễn cưỡng gắng gượng vượt qua, toàn thân tản ra khí diễm ba màu đỏ, tro, đen, cả người thoạt nhìn như Ma Thần giáng lâm, vô cùng yêu dị quỷ dị.

"Kim Tệ, mặc dù làm như vậy, có hơi thắng mà không vẻ vang gì, nhưng hôm nay ta nhất định phải thắng." Yến Đan nói, lấy hộp gỗ trên lưng xuống, lấy ra Phi Yến Song Thương bên trong, một tay cầm một thanh đoản thương, nhìn chằm chằm Hàn Sâm bằng ánh mắt sáng rực.

Hàn Sâm không có phản ứng gì, thế nhưng các quyền quý của sáu đại đế quốc khác lại vô cùng kinh ngạc. Đến cả Cảnh Chân Đế cũng lộ vẻ kinh ngạc: "Yên Vân Tiêu rốt cuộc muốn làm gì? Vì một trận chiến Thần Tiền, đến cả Phi Yến Song Thương cũng đem ra, thật sự đáng giá sao?"

Khi Lowe Kidd nhìn thấy Phi Yến Song Thương, hắn cũng ngẩn người: "Thậm chí còn mời của vũ khí Tế Thần, ta đánh giá thấp quyết tâm muốn thắng được trận chiến Thần Tiền của Yến quốc, nhưng thế này lại càng thú vị."

“Được làm vua thua làm giặc, không có gì là thắng mà không vẻ vang.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Nói hay lắm, vậy thì dùng hết toàn lực đi.” Yến Đan cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, đồng thời hợp thể cùng ba con chủng gen tuyệt thế, thân thể của hắn cũng chèo chống rất vất vả.

Yến Đan rót toàn bộ lực lượng kinh khủng trên thân vào trong Phi Yến Song Thương bên, thân thương màu đen kai lập tức dâng lên diễm khí kinh khủng, giống như một đôi ma thương đang phát ra ma diễm.

“Lấy lực lượng của ba đại chủng gen tuyệt thế khởi động Phi Yến Thương, e là uy thế của một đòn này sẽ không kém gì Thần Hư Vô đích thân đánh một đòn.” Bách Lý Thiên Nhai nói.

Giả Diệc Chân lại lắc đầu, nói: “Có lẽ khả năng còn kinh khủng hơn, Phi Yến Song Thương là hai vũ khí tế thần, mà đều là tế khí của Thần Hư Vô, do người thừa kế huyết mạch của Thần Hư Vô, Yến Đan dùng, lại thêm lực lượng của ba đại chủng gen tuyệt thế gia trì, có lẽ sẽ càng kinh khủng hơn”

Không đợi Bách Lý Thiên Nhai lại nói thêm gì, Phi Yến Song Thương trong tay Yến Đan đã bắt đầu chuyển động cùng lúc.

Một đôi đoản thương kia điên cuồng đâm về hướng tinh không mà Hàn Sâm đang đứng. Trong một giây đó, một đôi đoản thương rời tay bay ra, lại biến thành một đôi ma yến màu đen, xé rách hư không, bay lượn về hướng Hàn Sâm.

Lực Hư Vô đến từ Thần Hư Vô Thần khiến một đôi ma yến vào trong hư không đã biến mất không thấy gì nữa, chờ đến khi chúng nó lại xuất hiện, chính là lúc xuyên qua thân thể Hàn Sâm.

Có lẽ uy thế của một đòn này càng có lực phá hoại hơn Tử Khí Đông Lai của Trác Đông Lai, thế nhưng rơi vào trong mắt Hàn Sâm lại không cách nào khiến hắn nhấc lên chút hứng thú.

Một thân lực lượng của Yến Đan đều là ngoại lực, thậm chí những ngoại lực này đã mạnh mẽ đến mức khiến hắn khó mà gánh vác. Lực lượng như

vậy, dù mạnh đến thế nào, theo Hàn Sâm cũng chỉ là vẻ bề ngoài hào nhoáng.

Hàn Sâm lấy ngón tay làm kiếm, đâm một kiếm về hướng Yến Đan, vẫn là một chiêu Linh Kiếm Đạo kia.

Phụt!

Yến Đan chỉ cảm nhận được kiếm ý của Linh Kiếm Đạo, tâm linh vốn đã áp lực gấp bội lập tức sụp đổ. Máu tươi điên cuồng phun ra khỏi miệng, lực lượng trên thân hỗn loạn, ba con chủng gen lập tức giải thể, đến cả đôi kia Phi Yến Song Thương kia cũng mất khống chế, rơi xuống từ trong hư vô.

Các nước cường giả đều hít vào một ngụm khí lạnh, Yến Đan hao tổn †âm cơ dùng ra một đòn mạnh nhất, lại bị một ngón tay của Hàn Sâm dễ dàng phá sạch sẽ.

Sắc mặt Yên Vân Tiêu càng xám ngoét, hắn cũng từng nghĩ Yến Đan có thể sẽ bại, nhưng lại không ngờ tới lại bại khó coi như thế, còn không có tiếp được cả một ngón tay.

Yến Đan càng không có cách nào tiếp nhận kết quả này, chuẩn bị tỉ mỉ nhiều như vậy lại không chịu nổi một đòn, bại thê thảm như thế.

Lowe Kidd lại hưng phấn lên, ánh mắt sáng rực nhìn Yến Đan: “Đúng, chính là loại ánh mắt này. Dù ngươi là thần cũng được, ma cũng thế,

nếu đến cả chút lòng chấp nhất cũng không có, thì chỉ là một kẻ rác

rưởi. Ánh mắt như vậy mới đúng, đây mới là ánh mắt mà một cường

giả nên có, lấy ra đi, bây giờ ngươi sẽ cần nó…”

Yến Đan lau đi máu tươi ngoài miệng, đứng lên từ dưới đất. Hắn không phục, cũng sẽ không nhận thua. Yến Đan không thể bại, Yến quốc càng không thể bại, cho nên hắn phải tiếp tục chiến đấu, dù trả bất cứ giá nào cũng được, hắn muốn thắng.

Móc ra một vật từ trong lòng, Yến Đan nắm chặt nó trong lòng bàn tay, ánh mắt ngưng lại, bàn tay dùng sức, bóp vỡ nát đồ vật trong lòng bàn tay.

Từng luồng lực lượng kỳ dị phiêu dật ra từ lòng bàn tay của hắn, trôi từng li từng tí thân thể về phía Yến Đan, giống như hoa tuyết rơi ở trên người hắn, đã hòa tan biến mất, không thấy gì nữa.

Theo loại lực lượng kỳ dị kia dung nhập, khí tức suy bại trên thân Yến Đan lại tỉnh lại lần nữa, ba đại chủng gen được vẫy gọi một lần nữa, hòa làm một thể với hắn.

Nhưng lần này đã không nhìn thấy bất cứ vẻ phí sức nào trên người Yến Đan, phảng phất đơn giản như ăn cơm uống trà, thậm chí khóe miệng Yến Đan còn lộ ra một nụ cười mỉm.

Pin?

“Kim Tệ, trận chiến đấu của chúng ta vừa mới bắt đầu.” Yến Đan mở to mắt, nhìn về phía Hàn Sâm. Con mắt kia lại biến thành màu đen thuần túy, đã không phân chia tròng trắng mắt và đồng tử, giống như một đôi

ma nhãn của ác ma.

“Ngươi không phải Yến Đan, ngươi là ai?” Hàn Sâm nhíu mày nhìn Yến Đan, hỏi.

Hết chương 3181.

Chương 3182. Chiến Yến Đan (3)

“Nhìn ra nhanh như vậy sao? Cảm giác của ngươi thật là nhạy cảm, nhưng chúng ta đã là bạn cũ rồi, ngươi có thể đoán xem ta là ai.” Yến Đan vừa cười tà vừa nói.

“Lowe Kidd?” Hàn Sâm cau mày nói.

“Không sai, cảm giác của ngươi quả nhiên rất chuẩn, nhưng ngươi chỉ nói đúng một nửa. Hiện tại ta chính là Lowe Kidd, cũng là Yến Đan.” Yến Đan

nói, vẫy tay, Phi Yến Song Thương liền đến trong tay hắn, ma diễm trên thương kia bốc lên, uy thế càng mạnh hơn vừa rồi.

Một thanh thương đặt trước ngực, một thương khác chỉ vào Hàn Sâm, Yến Đan nói với ánh mắt sáng rực: “Tới đi, chiến một trận thỏa thích cùng ta, để ta xem ngươi rốt cuộc mạnh cỡ nào. Đừng có dùng những trò vặt lừa gạt người kia, tâm ta như thần như ma, cho dù có muôn vàn sơ hở, cũng sẽ không có dao động chút nào. Kiếm đạo kia của ngươi vô dụng với ta.”

Nói rồi, một thanh đoản thương trong tay Yến Đan đã đâm tới hướng Hàn Sâm, đoản thương hóa thành Phi Yến, trong chốc lát xé rách hư không, biến mất không còn tăm tích.

Xùy!

Thân hình Hàn Sâm lui lại, con Phi Yến kia bay qua sát gương mặt của hắn, lại rạch ra làn da trên mặt hắn, lộ ra một vết đỏ tinh tế.

_’

“Lực lượng của thần linh cũng rất thú vị đấy.” Yến Đan mỉm cười đâm ra một đoản thương Phi Yến khác.

Hai đoản thương đều biến thành Phi Yến, biến mất giữa hư không bốn phía quanh Hàn Sâm, không thấy gì nữa, như đồng hóa thành trong suốt, không ngừng công kích Hàn Sâm.

Hàn Sâm khế nhíu mày. Hắn cũng am hiểu dịch chuyển tức thời, thậm chí có thể nói là tinh thông, nhưng thần lực Hư Vô lại không phải đơn giản như dịch chuyển tức thời, mà là hóa bản thân thành hư vô.

Dịch chuyển tức thời còn cần phá vỡ không gian, chỉ là dao động không gian có thể làm Hàn Sâm dự phán vị trí Phi Yến Song Thương xuất hiện.

Thế nhưng thần lực Hư Vô căn bản không cần xé rách không gian, thật giống như hai con đoản thương Phi Yến hoàn toàn ẩn hình trước mặt Hàn Sâm, dù là khí tức hay dao động đều không cảm giác được.

Cho dù Hàn Sâm khuếch tán lực lượng của mình ra, cũng không cảm giác được Phi Yến Song Thương ở đâu vậy.

Hàn Sâm chẳng khác nào đang chiến đấu cùng hai kẻ địch không nhìn thấy cũng không cảm giác được. Cho đến khi thân thể của hắn bị Phi Yến đánh trúng, hắn mới có thể phản ứng.

Dù phản ứng của Hàn Sâm có nhanh thế nào, cũng đã muộn một bước. Nếu không phải thân thể của hắn mạnh mẽ vô song, đến cả lực lượng của Phi Yến Thương kia cũng không thể trực tiếp chém giết, nếu không hắn đã sớm đầu một nơi thân một nẻo.

"Lực lượng của thần Hư Vô thật sự rất thú vị." Yến Đan nhìn Hàn Sâm không ngừng bị Phi Yến Song Thương tấn công, đâm bị thương, mỉm cười nói "Xem ra ngươi không thể làm gì với lực lượng như vậy."

Hàn Sâm cũng không đáp, vẫn muốn cảm ứng được vị trí của Phi Yến Song Thương, nhưng lại lần lượt thất bại như cũ.

"Cho dù ngươi có được Lực Phá Giới thì có ích lợi gì đâu? Ngươi căn bản không cảm giác được Phi Yến Thương ở đâu. Cho dù lực lượng của ngươi có thể hủy diệt hết thảy, nhưng ngươi căn bản không biết nó ở đâu, chỉ có một thân lực lượng cũng không có chỗ để dùng." Yến Đan tiếp tục nói.

Hàn Sâm căn bản không để ý tới hắn, vết thương trên người lại càng ngày càng nhiều.

"Tam Mộc, hắn không có sao chứ?" Phượng Âm Âm lo lắng nói.

Bảo Nhi bĩu môi một cái, nói: "Không có việc gì, lão ba chỉ muốn biết rõ ràng lực Hư Vô mà thôi, nếu không đã sớm giải quyết xong hai con chim én kia rồi."

Quả thực như lời Bảo Nhi nói, Hàn Sâm chỉ muốn làm rõ ràng Lực Hư Vô mà thôi, đối phó hai thanh đoản thương Phi Yến không khó với hắn, chỉ là Lực Hư Vô này quả thật hơi kỳ dị, lại có thể làm cho Hàn Sâm hoàn toàn không cảm giác được dao động của lực lượng. Sau này nếu gặp lại, hắn vẫn không có phương pháp giải quyết.

Cho nên Hàn Sâm muốn thừa dịp hiện tại để làm rõ ràng phá giải Lực Hư Vô thế nào, cho nên mới tùy ý để Phi Yến Song Thương tấn công hắn.

“Không hổ là vũ khí tế thần của Thần Hư Vô, đến cả cường giả như Kim Tệ cũng hết cách với nó. Tiếp tục như vậy, sớm muộn gì Kim Tệ cũng sẽ bị chém giết.”

“Ta xem chưa chắc, ngươi không thấy Kim Tệ đều chỉ chịu chút vết thương nhẹ trên da thịt sao? Tin tưởng hắn nhất định có thể tìm được phương pháp phá giải.”

“Lại nói, Kim Tệ thật sự rất mạnh, vũ khí tế thân như Phi Yến Song Thương, được ba con chủng gen tuyệt thế gia trì lại chỉ có thể tổn

thương chút da thịt của hắn.

“Dù hắn mạnh thế nào, chỉ bị đánh cũng vô dụng, cuối cùng vẫn chỉ có thể bại một lần.”

Yến Bắc Phi lại hơi bận tâm, Yến Đan lại dung hợp linh hồn của những sinh vật khác. Đây là thuật cấm ky, hắn lo lắng sau trận chiến này, Yến Đan sẽ để lại di chứng.

Xùy!

Lại là một âm thanh lân giáp vỡ vụn, lân giáp hộ thể sinh ra sau khi Hàn Sâm hợp thể cùng Huyết Thần Long lại bị một con Phi Yến cắt đứt.

“Thì ra là thế” Hàn Sâm không thèm để ý đến vết thương trên người, lại thở ra một hơi, dường như cởi bỏ được nghỉ ngờ trong lòng.

“Từ bỏ sao?” Yến Đan nhìn thấy Hàn Sâm lại ngừng lại, không tiếp tục tránh né sự tấn công của Phi Yến, nhíu mày lẩm bẩm.

Thế nhưng một giây sau, Hàn Sâm lại đột nhiên bắt đầu chuyển động bàn tay, nhanh đến mức làm cho không ai có thể trông thấy quỹ tích di động. Hai thanh đoản thương Phi Yến kia lại bị hắn mỗi tay nắm chặt một thanh.

Phi Yến đoản thương chấn động vù vù trong tay hắn, như muốn phá không mà đi, thế nhưng lại bị Hàn Sâm nắm chặt trong tay, từ đầu đến cuối khó mà tránh thoát được.

“Lợi hại, lại có thể bắt lấy Phi Yến Song Thương có Lực Hư Vô, quả thực không tầm thường.” Yến Đan vỗ tay khen, không bởi vì song thương bị khống chế lại mà sinh ra bất cứ cảm xúc bối rối nào.

“Nhưng đáng tiếc, chỉ bắt lấy bọn chúng là vô dụng, đó là vũ khí tế thần, vật chỉ có thần linh hoặc người thừa kế thần linh mới có thể điều khiển. Cho dù chúng nó ở trong tay ngươi, thì vẫn là lợi khí có thể giết người như cũ.” Yến Đan nói, ba loại sức mạnh trên thân đồng thời bay lên, đều chuyển hóa thành Lực Hư Vô, thiêu đốt, phun trào trên người hắn.

Lực Hư Vô phía trên đôi đoản thương Phi Yến kia cũng bùng nổ theo, lực lượng kinh khủng dĩ nhiên khiến bọn chúng tránh thoát bàn tay Hàn Sâm, đâm thẳng về phía lồng ngực gần trong gang tấc.

Trong một giây song thương rời khỏi bàn tay Hàn Sâm, lại biến mất trong hư vô. Mặc dù biết rõ bọn chúng là đâm về lồng ngực, nhưng lại không nhìn thấy, không cảm ứng được chút nào.

“Lực lượng của Huyết Thần Long vẫn kém một chút.” Hàn Sâm lại tâm thần bất động, Huyền Hoàng Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đồng thời vận chuyển, tiến vào Phá Giới cảnh.

Trong một giây lồng ngực cảm thấy đau, hai tay Hàn Sâm phá vỡ hư không, lại bắt lấy Phi Yến Song Thương trong nháy mắt.

Căn bản không cần suy nghĩ, năng lực thân thể Hàn Sâm đã vượt qua tốc độ suy nghĩ. Phản ứng thân thể làm ra đủ để hắn đang ra tay nắm lấy Phi Yến song thương cùng lúc song thương đâm trúng hắn.

Lần này Yến Đan dường như thật kinh ngạc “Thật sự là kẻ đáng sợ, lại có được năng lực chiến đấu như vậy. Trong đại vũ trụ này, bàn về năng lực chiến đấu của thân thể, chỉ e đã không ai bằng ngươi. Đáng tiếc, trên thế giới không phải là chỉ có một loại phương thức chiến đấu, dùng thân thể của mình đi chiến đấu không hề nghi ngờ là ngu xuẩn nhất.”

Nói xong, tay Yến Đan kéo nhẹ trong hư không, lực lượng của Liệt Không Cửu Kiếp Yến lại biến thành một thanh cung, mà lực lượng của Độc Giác Ma Nhãn Xà lại biến thành một mũi tên.

Khi Yến Đan kéo cung tên đến cực hạn, Nam Ly thần quang bùng nổ trên mũi tên kia, nhất thời làm mũi tên hóa làm một luồng ánh sáng bắn về phía Hàn Sâm.

Hết chương 3182.

Chương 3183. Nhược điểm.

Hai tay Hàn Sâm đấu sức cùng Phi Yến Song Thương, không có dư lực đi tiếp được mũi tên Yến Đan bắn ra, mà sau khi những mũi tên kia rời khỏi dây cung, lập tức bị Lực Hư Vô ẩn giấu, căn bản không nhìn thấy mũi tên bắn về phía phương nào.

Trong một giây sức mạnh của mũi tên đụng chạm vào thân thể Hàn Sâm, sức mạnh của mũi tên như sờ được lại như không. Khi nó ép làn da xuống phía dưới, sắp đâm rách làn da, thân thể Hàn Sâm đã tự động làm ra phản ứng, hơi nghiêng người khiến mũi tên kia bắn về một bên.

Thân thể Hàn Sâm có thể chọi cứng sức mạnh của mũi tên, nhưng hiện tại lực lượng toàn thân hắn gần như đang đối kháng cùng Phi Yến Song Thương. Nếu thân thể gặp đòn mạnh, sẽ phá vỡ cân bằng, cho nên Hàn Sâm cũng không đối kháng chính diện với mũi tên.

“Ta xem ngươi tránh được mấy mũi?” Yến Đan liên tục mở cung, từng mũi tên như mưa sao băng điên cuồng bắn về phía Hàn Sâm, phảng phất phong kín tất cả đường lui của Hàn Sâm.

Phượng Âm Âm lo lắng đến mức nắm chặt hai tay, đặt ở trước ngực, dường như đang cầu nguyện vì Hàn Sâm.

Bảo Nhi vẫn giữ dáng vẻ không tim không phổi, phối hợp uống vào nước trái cây như cũ.

Nét mặt Hàn Sâm không thay đổi. Hắn tiếp tục rót lực lượng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyền Hoàng Kinh sau khi kết hợp vào bên trong Phi Yến Song Thương. Lực lượng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là huyết mạch truyền thừa, lực lượng của Huyền Hoàng Kinh lại là quay ngược về nguồn gốc. Hai loại sức mạnh chính phản kết hợp, khiến cho phản ứng hoá học kỳ diệu sinh ra. Lực lượng của lực Phá Giới được thêm vào có chút liên quan với Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyền Hoàng Kinh, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau.

Lực Phá Giới cuồn cuộn không dứt xâm lấn đến bên trong Phi Yến Song Thương. Hàn Sâm có thể cảm ứng được rõ ràng, bên trong Phi Yến Song Thương dường như đang phát sinh một loại biến hóa nào đó, mà loại biến hóa này làm hắn dần dần cảm ứng giữa mình và Phi Yến Song Thương đang sinh ra một loại liên hệ kỳ diệu nào đó.

Ngay vào lúc tình trạng nguy cấp này, Hàn Sâm đương nhiên không có cách nào phân tâm sự chú ý, cho nên Hàn Sâm hoàn toàn mặc kệ cho thân thể của mình phản ứng tự nhiên, mà dồn toàn bộ lực lượng để xử lý Phi Yến Song Thương.

Hàn Sâm dùng tâm chiến đấu rất kinh khủng bố, thế nhưng Hàn Sâm không dùng tâm lại càng đáng sợ.

Thân hình của hắn di động trong mưa tên đầy trời, thân thể giống như không có trọng lượng, từng mũi tên kinh khủng mà vô hình vô ảnh rơi trên người hắn, lại đẩy ra thân thể của hắn, mà không thể làm hắn bị thương.

Dù là lực lượng hung ác, kỳ dị đến thế nào, cũng không thể làm thân thể Hàn Sâm bị thương. Xúc cảm và năng lực phản xạ có điều kiện của thân thể kia dường như đã đến trình độ cực tinh tế, bất cứ một chút xíu dao động nào đều có thể khiến phản ứng tự sinh ra.

Con người trong đại vũ trụ đều nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, bọn họ đều chiến đấu dựa vào lực lượng của chủng gen, còn chưa bao giờ thấy tồn tại

kinh khủng lại có thể luyện năng lực chiến đấu của bản thân đến cảnh giới như vậy.

Sau trận chiến này, không ít người bắt đầu coi trọng việc tu hành năng lực chiến đấu của bản thân. Mặc dù không cách nào làm đến mức như Hàn Sâm, nhưng cũng khiến cho năng lực bản thân và cảnh giới của con người trong đại vũ trụ đế quốc chỉnh thể tăng lên một cấp bậc.

Yến Đan hơi nhíu mày, hừ lạnh nói: "Dù thân thể của ngươi phản ứng nhanh, ta không tin có thể né tránh tất cả lực lượng."

Yến Đan khẽ động thân hình, nhanh chóng di chuyển quanh Hàn Sâm như ảo ảnh, đồng thời cung tên trong tay hối hả bắn liên tiếp, mưa tên điên cuồng tập kích từ bốn phương tám hướng.

Nhưng Yến Đan lại không dám tới gần Hàn Sâm, loại năng lực chiến đấu của thân thể kinh khủng kia, Yến Đan tự hỏi không phải là đối thủ, không dám để Hàn Sâm có cơ hội chiến đấu chính diện với hắn một trận.

Thật ra Hàn Sâm căn bản không để ý tới Yến Đan, hiện tại hắn và Phi Yến Song Thương đã đối kháng đến thời điểm mấu chốt nhất rồi. Hắn mơ hồ cảm thấy chỉ cần tiến thêm một bước, đột phá lực lượng trung tâm nhất của Phi Yến Song Thương, thì có thể hoàn toàn thay đổi nó.

Cho dù tâm tư Hàn Sâm hoàn toàn không đặt trên chiến đấu, bản năng thân thể đã sớm luyện đến cực hạn, lại làm cho hắn tiến lui tự nhiên trong mưa tên như cũ, nhàn nhã như đang đi bộ trong vườn hoa.

"Vượt qua vạn bụi hoa, không dính một phiến lá vào người, năng lực chiến đấu thân thể của Kim Tệ thực sự kinh khủng." Thiên Nguyên Vương cũng không nhịn được mà tán thưởng một câu.

Mà bên trong Thần điện Gen, Thần điện chi chủ và mười hai vị thần linh đều cúi đầu nhìn xuống chiến trường, nhìn Hàn Sâm đi bộ nhàn nhã trong mưa tên vô hình vô ảnh.

"Năng lực chiến đấu thân thể của Hàn Sâm đã tới cực hạn, chỉ e cũng không ai có thể thắng hắn ở phương diện này." Một vị thần linh thở dài nói.

“Lực lượng chỉ đạo không phải là đã hình thành thì không thay đổi, cho dù năng lực chiến đấu thân thể của hắn đã bất bại, nhưng con người hắn lại không phải vô địch.” Thần Hư Vô lạnh nhạt nói.

“Thì sao chứ? Loại thể chất gần như siêu việt thần linh kia của hắn có thể làm cho hắn vạn pháp bất xâm, ngươi cảm thấy trên đời này còn có sức mạnh nào có thể ảnh hưởng đến hắn sao?” Một vị thần linh khác lại có quan điểm khác Thần Hư Vô.

“Vạn pháp bất xâm thì thế nào? Còn không phải ở trong quy tắc? Lực Phá Giới có thể tổn thương hắn, lực lượng của chúng ta cũng có thể gián tiếp ảnh hưởng đến hắn.” Thần Hư Vô vẫn nói lạnh nhạt như vậy.

“Ta rất xem trọng Kim Tệ, có lẽ hắn thật sự có thể đạt tới một bước kia cũng khó nói.”

“Khó, Tần Tu cũng muốn đạt tới một bước kia, không phải cũng thất bại rồi sao. Chẳng lẽ các ngươi cho rằng Tần Tu lúc trước lại yếu hơn Hàn Sâm hiện tại sao? Năm đó Tần Tu cũng đạt tới trình độ thân thể bất bại giống vậy, mà không phải bại rồi soa?”

Mười hai vị thần linh cao cao tại thượng phát biểu ý kiến của riêng mình, Thần điện chỉ chủ lại chỉ mỉm cười nhìn Hàn Sâm và Yến Đan chiến đấu, không nói một lời.

Yến Đan dùng hết các loại thủ đoạn, nhưng từ đầu đến không tổn thương được thân thể Hàn Sâm, mà lực lượng bên trên đôi Phi Yến Song Thương kia lại càng ngày càng yếu. Đông đảo người xem trận chiến đều biết Yến Đan đã mất đại thế, e là không có cơ hội nữa. Lúc Kim Tệ hoàn toàn chinh phục Phi Yến Song Thương, chính là lúc Yến Đan bại trận.

Yến Đan cũng không có bất cứ biểu cảm thất vọng nào, cầm cung tên, không tiếp tục bắn mũi tên nữa, chỉ nhìn xem Hàn Sâm mỉm cười nói: “Ngươi quả thực rất lợi hại. Đáng tiếc, người bên cạnh ngươi chưa hẳn đã mạnh giống như ngươi, tính toán thời gian, hiện tại Lowe Kidd đã đến rồi.”

Hàn Sâm nghe câu nói này, không khỏi hơi nhíu mày.

“Ngay vào lúc này.” Cung tên trong tay Yến Đan đột nhiên động, bắn ra ngàn vạn mũi tên.

Bên trong Lâu đài cổ Phượng gia, thành Ngọc Bích, một nam một nữ đi đến cổng chính của lâu đài cổ. Người đàn ông mặc một bộ lễ phục màu đen, đội mũ dạ, giữ lại hai hàng râu ria màu đen rậm rạp, trong †ay còn cầm một cái gậy chống tinh xảo.

Mà người phụ nữ kia mặc một bộ trang phục hầu gái, đỉnh đầu lại mọc ra một đôi sừng rồng.

“Hai vị có chuyện gì?” Thủ vệ của Lâu đài cổ tiến lên cản bọn họ lại.

Lowe Kidd vẫn tiếp tục đi lên phía trước, trong mắt như không có những thủ vệ kia.

Thủ vệ ra tay ngăn cản, ánh mắt hầu gái rồng ở một bên ngưng lại, những thủ vệ kia phảng phất bị cự long nhìn chăm chú. Từng người thừa nhận long uy kinh khủng, trong chốc lát thân thể đã bị đè trên đất, tứ chỉ kề sát đất, hoàn toàn không thể động đậy.

“Hàn Sâm, dù ngươi có mạnh thế nào, cuối cùng vẫn là một con người có nhược điểm, cho nên ngươi chỉ có thể thua.” Lowe Kidd híp mắt, nắm gậy chống, đi từng bước một vào Lâu đài cổ Phượng gia.

Đám người Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm đang quan sát trận chiến Thần Tiền, nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của thủ vệ truyền đến từ phía bên ngoài, thì vội vàng ra xem xét. Khi thấy Lowe Kidd và hầu gái rồng đang đi tới bên này, bọn họ lập tức thay đổi sắc mặt.

Các nàng đều nghe Hàn Sâm nhắc đến dáng vẻ của Lowe Kidd, lúc này liếc một cái đã nhận ra được, bởi vì ngoại hình của Lowe Kidd thực sự quá đặc biệt.

Hết chương 3183.

Chương 3184. Kiếm gỗ.

“Các ngươi là ai? Lại dám tự tiện xông vào Phượng gia, chẳng lẽ không Sợ vương pháp Tần quốc sao?” Phượng Phi Phi bảo vệ Phượng Âm Âm và Bảo Nhi, quát lớn với Lowe Kidd.

“Tiểu thư xinh đẹp, nếu vào lúc bình thường, ta rất tình nguyện trò chuyện với ngươi chủ đề liên quan tri thức tới luật pháp, nhưng hôm

nay ta lại đến vì nàng, cho nên chỉ có thể thật xin lỗi” Lowe Kidd dùng ậy chống chỉ vào Bảo Nhi, nói.

Phượng Âm Âm vội vàng bảo vệ Bảo Nhi, thế nhưng hầu gái rồng bên kia lại trừng mắt, một luồng uy thế kinh khủng lập tức hàng lâm xuống, Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm đều cảm thấy thân thể chìm xuống, sắp bị ép lên mặt đất.

Ầm!

Ngọn lửa bộc phát, một con cá con màu trắng xuất hiện trước mặt các nàng, uy thế của hầu gái rồng lập tức tiêu tán, phảng phất bị ngọn lửa thiêu thành tro tàn.

“Ngươi chơi cùng con cá con kia đi.” Lowe Kidd lạnh nhạt nói.

Hầu gái rồng đáp một tiếng, trong chốc lát thân thể đã bành trướng, làm nứt vỡ bộ trang phục hầu gái màu đen kia. Trong chớp mắt, nàng đã biến thành một con cự long màu đen rơi trên mặt đất, làm cả Lâu đài cổ Phượng gia đều chấn động không ngừng. Cự long phun một ngụm long tức về phía Tiểu Phi Ngư.

Tiểu Phi Ngư miệng phun lửa trắng, va chạm với long tức màu đen của cự long, lại giữ vững một cục diện khó phân trên dưới. Hai ngọn lửa một đen một trắng không ngừng va chạm rồi tan rã.

Lowe Kidd vòng qua chiến trường, đi về hướng Bảo Nhi phía sau, mang trên mặt nụ cười mỉm thân sĩ: “Tiểu công chúa đáng yêu không cần sợ hãi, chú chỉ mời ngươi đến tòa thành xinh đẹp làm khách thôi.”

“Thật sao?” Bảo Nhi nháy mắt, hỏi.

“Bảo Nhi, không nên tin hắn, hắn là người xấu.” Phượng Âm Âm ôm Bảo Nhị, liên tiếp lui về phía sau.

“Hai chữ ‘người xấu’ này không quá chuẩn xác, bởi vì ta không phải người, mà là thần. Ngươi có thể gọi ta là thần xấu hoặc Tà Thần cũng được. Tên ta là Lowe Kidd, thần vị chính thức là Chỉ Thần.” Lowe Kidd mỉm cười, vừa nói vừa đi về phía Bảo Nhi.

“Chúng ta đi thôi.” Phượng Phi Phi bảo vệ các nàng, muốn dẫn các nàng chạy trốn.

Lowe Kidd lại tiện tay vung lên, lập tức có hai trang giấy bay ra từ trong †ay hắn. Gậy chống trong tay kia như lưỡi dao cắt mấy lần, hai trang giấy kia đã lập tức bị cắt thành hai người giấy rơi trên mặt đất.

Hai người giấy lại tự đứng lên. Theo động tác của chúng nó, thân thể của Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm lại mất khống chế mà ngừng lại, giống như đang học người giấy, không tự chủ được buông ra Bảo Nhi ra, đi sang một bên.

“Hai vị tiểu thư xinh đẹp không cần lo lắng. Làm một thần linh có phong cách, xưa nay ta không giết phụ nữ.” Lowe Kidd mỉm cười, nói, người đã đi tới giữa các nàng, thẳng đến trước mặt Bảo Nhi.

“Tiểu công chúa xinh đẹp, mời đến trong thành bảo của ta làm khách được không?” Lowe Kidd cúi người, ra hiệu mời.

“Được!” Bảo Nhi cười gật đầu, duỗi tay nhỏ ra, đặt trên tay Lowe Kidd.

Lowe Kidd tràn đầy ý cười khắp khuôn mặt, mà Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm lại tràn đầy lo lắng. Thế nhưng các nàng không có cách nào động đậy, cũng không thể nói, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bảo Nhi bị Lowe Kidd dẫn đi về hướng cổng chính của lâu đài cổ.

“Buông ra tiểu thư Bảo Nhi ra.” Một âm thanh bình tĩnh vang lên trong pháo đài cổ.

Lowe Kidd quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người trung niên bưng khay trà đang đi về phía bên này, nhìn trang phục của hắn, dường như chỉ là người hầu bên trong lâu đài cổ.

Thế nhưng Lowe Kidd nhìn thấy người kia, ánh mắt lại ngưng động, nhìn chằm chặp người trung niên, nói ra từng chữ, kêu lên một cái tên: “Kiếm… Bất… Cô…”

“Mời buông tiểu thư Bảo Nhi ra.” Kiếm Bất Cô đi tới từng bước một, vẻ mặt cũng không có thay đổi rõ ràng.

Lowe Kidd lại nắm lấy tay Bảo Nhi không buông, hơn nữa còn nở nụ cười: “Kiếm Bất Cô, đại nguyện của ngươi chưa xong, cho dù ngươi ở đây thì có ích lợi gì? Ngươi có thể ngăn cản ta sao? Hay là ngươi muốn vi phạm đại nguyện, ra tay với ta?”

Kiếm Bất Cô lạnh nhạt nói: “Nếu ta đã ưng thuận đại nguyện, cho dù chết đi cũng sẽ không phá nguyện.”

“Vậy ngươi tới nơi này thì có ích lợi gì đâu? Kiếm Bất Cô thì thế nào? Một Kiếm Bất Cô không thể sử dụng kiếm thì không khác gì một kẻ rác rưởi.” Lowe Kidd bĩu môi, nói.

Kiếm Bất Cô không trả lời, chỉ đi đến trước mặt Bảo Nhi, nâng khay trà lên trước mặt Bảo Nhi: “Tiểu thư Bảo Nhi, đây là món quà tặng cho ngươi.”

Lowe Kidd vô cùng kiêng ky Kiếm Bất Cô. Hắn không ra tay, mà chỉ nhìn chằm chằm đồ vật bên trong khay trà kia, quan sát tỉ mỉ.

Đó là một thanh kiếm, một đoản kiếm được chế tạo từ đầu gõ, chỉ dài khoảng một thước, thoạt nhìn như đồ chơi cho nhỉ đồng dùng.

Lowe Kidd là nhân vật bậc nào, đương nhiên có thể nhìn ra, thanh kiếm gỗ kia tuyệt đối không phải chủng gen, cũng không phải là vũ khí tế thần, phảng phất chỉ là một vật phẩm trang sức được điêu khắc từ gỗ mà thôi.

“Đây là cái gì?” Bảo Nhi cầm lấy kiếm, hơi tò mò mà hỏi thăm.

“Đây là một thanh kiếm gỗ mà tại hạ mang theo bên người thuở nhỏ, được cha tại hạ tự tay khắc khi ta còn bé, tặng cho ta như là quà sinh nhật.” Kiếm Bất Cô nói.

“Vật trân quý như vậy, ta không thể nhận được.” Bảo Nhi lắc đầu, muốn trả cho Kiếm Bất Cô.

Thế nhưng Kiếm Bất Cô đã thu hồi khay trà, khế cười nói: “Tiểu thư Bảo Nhi không cần để ý, phụ thân ta chỉ là một kẻ phàm nhân. Đến cả huyết mạch thần linh cũng không có. Kiếm gỗ hắn khắc, dù là vật liệu gỗ hay thủ công đều chỉ là vật phàm tục. Tiểu thư Bảo Nhi xin đừng

`.

nên ghét bỏ, nhất thiết phải nhận lấy. “Ta rất thích món quà này.” Bảo Nhi cầm kiếm gõ, nói.

“Kiếm Bất Cô, ngươi cho rằng thanh kiếm gỗ này có thể ngăn được ta sao?” Lowe Kidd nhìn chăm chú thanh kiếm gỗ này, lạnh mặt nói.

Hắn không nhìn ra kiếm gỗ rốt cuộc có chỗ thần kỳ nào. Giống như lời Kiếm Bất Cô đã nói, đây chỉ là một thanh kiếm gỗ phổ thông, dù vật liệu hay thủ công đều rất bình thường, giống như chỉ cần hắn muốn, là có thể dễ dàng bóp nát.

“Không thể” Kiếm Bất Cô lắc đầu đáp một câu, sau đó không nói thêm gì nữa, bưng khay trà trở về, cũng không có ý tiếp tục ngăn cản Lowe Kidd nữa.

Lowe Kidd nhìn Kiếm Bất Cô trở về hậu viện với vẻ mặt kỳ quái, sau đó lại nhìn kiếm gỗ trong tay Bảo Nhi, vẫn không cảm thấy có chỗ nào đặc biệt.

“Tiểu công chúa Bảo Nhi, chúng ta đi thôi.” Mặc dù trong lòng Lowe Kidd hoài nghi, nhưng Kiếm Bất Cô đã không thể ra tay, hắn cũng không cần thiết kiêng kị gì nữa. Hắn không tin một thanh kiếm gỗ phổ thông như thế có thể làm gì hắn.

Bảo Nhi gật đầu, lại nói với Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm: “Phi Phi tỷ tỷ, Âm Âm, ta đi trong nhà hắn chơi một lát, sẽ mau chóng trở về”

Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm lo lắng trong lòng, lại không thể động cũng không thể nói, chỉ có thể trơ mắt nhìn Bảo Nhi nắm tay Lowe Kidd đi ra cổng lớn của lâu đài cổ.

Cổng lớn của lâu đài cổ kia phảng phất bị lực lượng nào đó vặn vẹo, sau khi bọn họ đi ra cổng lớn, bóng dáng lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Cự long màu đen mà hầu gái rồng biến thành bỗng phun ra một ngụm long tức, đẩy lui Tiểu Phi Ngư một chút, sau đó hóa về hình thái hầu gái rồng, cũng xông ra cổng chính theo. Khi Tiểu Phi Ngư lao ra theo, không gian khống chế cổng chính kia đã khôi phục bình thường. Tiểu Phi Ngư chỉ xông ra ngoài cửa, nhưng không thấy bóng dáng Lowe Kidd và hầu gái rồng. Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm cũng khôi phục bình thường, cùng xông ra cổng lớn, nhưng tìm thế nào cũng không thấy tung tích Bảo Nhi.

Hết chương 3184.

Chương 3185. Ta muốn giết người

Trên chiến trường tinh không, cung tên trong tay Yến Đan bắn liên tiếp, mũi tên giống bay về phía Hàn Sâm như bão. Hắn cho rằng sau khi nghe được tin tức kia, tâm linh Hàn Sâm đã xuất hiện sơ hở.

Nhưng những mũi tên kia không đủ để làm Hàn Sâm bị thương được, thân thể Hàn Sâm vẫn duy trì loại trạng thái gần với bản năng sinh mệnh, không có bất kỳ một mũi tên nào có thể thương tổn được thân thể của hắn.

Hàn Sâm vẫn đang dốc toàn lực công phá phòng tuyến của Song Thương Phi Yến. Hắn có linh cảm, một khi thành công, rất có thể nó sẽ mang đến cho hắn bất ngờ.

Yến Đan lạnh lùng hừ một tiếng, chủng gen Chu Tước Nam Ly trên người bộc phát, hỏa diễm trên mũi tên đại phóng, không chỉ là cực hạn với hình thức của lực Hư Vô nữa.

Mũi tên đầy trời bắn về phía Hàn Sâm, mặc dù không ẩn hình nữa, nhưng nó lại mang theo lực lượng hỏa tiễn hùng mạnh, trong nháy mắt chạm đến thân thể Hàn Sâm, mũi tên nổ tung giống như mặt trời.

Từng vòng mặt trời nổ ra bên cạnh Hàn Sâm, lực lượng khủng bố giống như có thể hòa tan tinh không.

Nhưng sau khi từng vòng mặt trời dập tắt, thân hình Hàn Sâm phá không lao ra, vẫn không hề bị chút tổn thương nào, cũng không bị thương.

Yến Đan khẽ cau mày, sức mạnh của ba chủng gen tuyệt thế với thể cuối cùng - Chu Tước Nam Ly là mạnh nhất, ngay cả lực lượng Chu Tước Nam Ly cũng không thể làm tổn thương được Hàn Sâm, hai chủng gen còn lại càng không có tác dụng.

Đột nhiên, ánh mắt Yến Đan sáng lên, dường như trong mơ hồ, hắn cảm giác được gì đó.

Hắn dung hợp một tia Thần Chi Linh của Lowe Kidd, mặc dù vẫn chỉ có thể coi là Yến Đan, không thực sự bị linh hồn chân chính của Lowe Kidd khống chế, nhưng trong tăm tối vẫn có một tia liên hệ kỳ dị với Lowe Kidd.

"Con gái của ngươi đã ở trong tay Lowe Kidd, nếu như không muốn nàng gặp chuyện không may, bây giờ từ bỏ trận chiến này ngay lập tức." Yến Đan dùng bí pháp truyền âm cho Hàn Sâm, hắn hiển nhiên không muốn người khác biết hắn dùng phương pháp hèn hạ như thế để giành thắng lợi.

"Vậy sao?" Hàn Sâm cuối cùng cũng nói một câu, thân hình cũng ngừng lại.

Mà Song Thương Phi Yến trong tay hắn lúc này cũng ngừng rung động, bị Hàn Sâm nắm trong tay giống như một vật chết.

Nhưng nếu cẩn thận nhìn lại sẽ phát hiện trên thân thương màu đen kia có từng vết huyết sắc, giống như huyết mạch kinh lạc rải rác trên thân Song Thương Phi Yến.

Huyết mạch lực Phá Giới cuối cùng đã hoàn toàn ăn mòn Song Thương Phi Yến, và quyền khống chế đã nằm hoàn toàn trong tay Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm cảm thấy vô cùng kỳ diệu, tất cả cấu tạo của Song Thương Phi Yến đều hiện ra trong đầu hắn, thậm chí Hàn Sâm còn có thể cảm giác được sự rung động và linh hồn bên trong Song Thương Phi Yến.

Cảm giác như vậy không cách nào hình dung được, giống như Song Thương Phi Yến là tác phẩm của hắn vậy, mà hắn chính là Thượng Đế đã sáng tạo ra Song Thương Phi Yến.

Nhưng lại không hoàn toàn là sao cả, cho dù là Thượng Đế thì cũng chưa chắc có thể thấu hiểu hoàn toàn tâm hồn của một người, nhưng mà cảm giác của Hàn Sâm bây giờ giống như là đã hiểu hết Song Thương Phi Yến.

“Hàn Sâm, ngươi có nghe hay không, ngươi phải bị ta đánh bại, nếu không con gái của ngươi sẽ mất mạng.” Giọng của Yến Đan truyền đến lần nữa.

Ánh mắt Hàn Sâm lập tức lạnh lẽo, giống như lưỡi kiếm sắc bén nhìn chằm chằm Yến Đan.

Hàn Sâm không phải là một người hiếu sát, cho dù là kẻ địch của hắn, hắn cũng sẽ không dễ dàng nổi lên sát tâm, bởi vì hắn có thể hiểu được, đứng ở vị trí đối địch, đối phương muốn giết hắn là chuyện rất bình thường, nên đối phó thế nào thì làm thế đó, không nhất thiết phải phát sinh bất kỳ cảm xúc không cần thiết nào vì điều này.

Nhưng mà những lời này của Yến Đan, đã khơi lên sát cơ của Hàn Sâm.

Yến Đan bị Hàn Sâm nhìn chằm chằm, trong lòng vậy mà run lên, không tự chủ được lui về phía sau nửa bước, nhưng chỉ trong chớp mắt hắn đã khôi phục bình thường.

Bảo Nhi ở trong tay Lowe Kidd, mà Hàn Sâm bây giờ đang ở chiến trường tinh không, cho dù Hàn Sâm không quan tâm đến sự sống chết của con gái thì hắn cũng có cơ hội nhận thua và rút lui khỏi chiến trường tinh không, không cần phải sợ Hàn Sâm.

“Hàn Sâm, nếu như ngươi không tin, ta có thể nói cho ngươi biết, con gái của ngươi có đeo một cặp Mặc Kính, Mặc Kính đó là…” Yến Đan cho rằng Hàn Sâm không tin Bảo Nhi đã bị Lowe Kidd mang đi, hắn miêu tả lại trang phục của Bảo Nhi một lần.

“Ta chưa từng gặp con gái ngươi, càng không có khả năng biết được dáng vẻ hiện tại của nàng, bây giờ ngươi đã tin chưa? Nếu như ngươi không bại, vậy thì con gái của ngươi nhất định phải chết.” Yến Đan †ruyền âm nói.

“Ta tin ngươi, ngay từ đầu ta đã tin ngươi.” Hàn Sâm nhìn Yến Đan lạnh lùng nói, đồng thời bàn tay đang nắm Song Thương Phi Yến của hắn cũng bộc phát ra sức mạnh kỳ dị.

“Nếu ngươi đã tin, vậy thì ngươi lựa chọn thế nào?” Yến Đan nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

“Giết ngươi.” Hàn Sâm vô tình nói, giọng lạnh như băng.

Hàn Sâm vừa nói, Song Thương Phi Yến trong tay hắn xảy ra biến hóa, thân thương gần như không thể phá hủy kia bị tháo rời ra, trong nháy mắt biến thành phân tử nguyên thủy nhất, giống như một mảnh khói hư vô bao trùm quanh hai tay Hàn Sâm.

Theo ý niệm của Hàn Sâm, hoặc là nói Hàn Sâm đã hàng phục linh hồn của bản thân Song Thương Phi Yến, dùng bản nguyên làm bản gốc, tháo rời và đúc lại Song Thương Phi Yến.

Quá trình này không cần hỏa diễm nung, cũng không cần dùng sức mạnh để đập, đây là trạng thái chuyển đổi vật chất nguyên thủy nhất, cũng là việc đúc lại phù hợp nhất với các đặc điểm riêng của bản thân chúng.

Sương mù hư vô chia ra ngưng tụ trên hai tay Hàn Sâm, rất nhanh đã ngưng tụ thành hình trên tay hắn.

Trong tay trái Hàn Sâm xuất hiện một cây đoản cung màu đen, mà trong tay phải thì ngưng tụ ra một mũi tên màu đen, cả cung cả tiễn đều tản ra thần lực hư vô mãnh liệt.

“Ngươi không cần mạng của con gái ngươi sao? Chẳng lẽ mạng sống của nàng còn không quan trọng bằng một trận thắng lợi sao? Nếu như ngươi không nhận thua, nàng nhất định sẽ phải chết, hơn nữa còn chết vô cùng thê thảm…” Hai mắt Yến Đan đỏ như máu, lớn tiếng truyền âm cho Hàn Sâm.

“Không ai có thể giết con gái của ta, mà ngươi chắc chắn phải chết, cho dù là chư thiên thần ma cũng không giữ được mạng của ngươi.” Hàn Sâm lắp mũi tên vào đoản cung, chậm rãi kéo dây cung.

Cây cung không lớn, nhưng trong nháy mắt Hàn Sâm kéo dây cung, trái tim m Yến Đan quả thật run lên, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, dường như bóng ma tử vong đang bao trùm lấy hắn.

Yến Đan cảm giác được nguy cơ tử vong mãnh liệt, hắn biết Hàn Sâm thật sự muốn giết hắn chứ không phải làm bộ làm tịch.

Yến Đan gần như không chút do dự, lập tức nhận thua. Mặc dù trong lòng hắn vô cùng không cam lòng, nhưng hắn cũng không dám kiên trì nữa.

“Hàn Sâm, con gái của ngươi chết chắc rồi.” Yến Đan oán hận truyền âm với Hàn Sâm lần nữa, đồng thời thông đạo không gian bên cạnh hắn đã hình thành, Yến Đan trực tiếp tiến vào trong đó, chuẩn bị rời khỏi chiến trường tinh không.

Thất Đế quyền quý đang xem cuộc chiến không nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng thấy Yến Đan nhận thua cũng biết cuộc chiến này sẽ kết thúc với chiến thắng thuộc về Kim Tệ.

Tuy nhiên lại nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Hàn Sâm vang lên: “Ta cũng đã nói rồi, hôm nay ngươi chết chắc.”

Thân hình Yến Đan đã sắp hoàn toàn xuyên qua thông đạo không gian, nghe vậy khinh miệt nói: “Rất đáng tiếc, hôm nay ngươi không có cơ hội giết ta, sau này càng không có cơ hội.”

Yến Đan hiểu rất rõ, hắn đã nhận thua, có được sự che chở của thần linh, thần linh sẽ không để cho một người đã nhận thua bị tấn công, huống chỉ hắn đã tiến vào thông đạo không gian.

“Bất kể là vị thần linh nào trông coi chiến trường tinh không, ta dùng †ên Kim Tệ phong cấm chiến trường tinh không, bất luận kẻ nào cũng không được rời đi, ta muốn giết người.” Hàn Sâm đã kéo cung tên đến cực hạn, đồng thời cất giọng nói.

“Có phải hắn điên rồi không?” Mọi người nghe được những lời này của Hàn Sâm đều ngẩn ra, khuôn mặt Yến Đan lại càng đầy vẻ khinh thường.

Phiên ngoại: Kết cục không phải kết quả cuối cùng

Ta tên Hàn Kính Chỉ, là đứa nhỏ năm tuổi ở trường mẫu giáo Con Voi, ở độ tuổi mà lẽ ra cuộc sống sẽ tràn đầy sức sống và rực rỡ như một nụ hoa, nhưng đối với ta đó lại là một quãng thời gian u ám.

Ta xuất thân từ thế gia lừa đảo, ba của ta là tên lừa đảo, ông của ta là tên lừa đảo, ông của ông ta cũng là tên lừa đảo. Dù sao cũng không biết bắt đầu từ vị nào, cả nhà chúng ta đã trở thành thành viên của phái Giang Tương.

Phái Giang Tương, một tổ chức của những kẻ lừa đảo giả danh thầy tướng, đi coi bói xem phong thủy lừa gạt người khác. Mặc dù các thành viên của tổ chức này biết xem tướng coi bói, nhưng lại không ai †in vào số mệnh. Cái gọi là số mệnh, đối với thành viên phái Giang Tương chẳng qua chỉ là một công cụ để đi lừa gạt mà thôi.

Phái Giang Tương không tin thiên mệnh luân hồi, không tin nhân quả báo ứng, không quan tâm nhân tình, sở trường là liệu cơm gắp mắm, tính toán lòng người.

Nếu như người nào bị người của phái Giang Tương nhắm tới, vậy thì quả thực là tai họa, nhẹ thì hao tài thoát nạn, nặng thì tan cửa nát nhà thê tử ly tán.

Ta sinh ra trong một gia đình có bối cảnh như vậy, nhưng ta tin tưởng vào số mệnh, nói chính xác là ta có thể thấy được số mệnh.

Đúng vậy, dùng cách nói của người hiện đại, ta chính là một người “siêu năng lực”, năng lực của ta chính là có thể nhìn thấy vận mệnh.

Năng lực của ta không chỉ có thể thấy được vận mệnh của con người, mà còn thấy được vận mệnh của tất cả vật chất trên thế giới này.

Ví dụ như, ta có thể thấy được hình ảnh của lần quay xổ số tiếp theo và biết được mã số trúng giải cuối cùng. Lại ví dụ như, chỉ cần ta muốn, †a có thể xem hình ảnh chiến thắng cuối cùng của cuộc đua ngựa.

Thậm chí ngay cả công việc của một người sắp làm trong tương lai, hoặc ai kết hôn, khi nào sẽ chết, chỉ cần ta muốn, ta đều có thể xem được kết cục.

Mặc dù loại năng lực này của ta không thể nhìn thấy quá trình, nhưng chỉ cần nhìn được kết quả, thế là đủ rồi.

Ta giống như một học sinh gian lận đã xem trước đáp án của bài thị, bất kể quá trình có như thế nào, đáp án cuối cùng chắc chắn sẽ không thể sai.

Có người cảm thấy việc này thật hạnh phúc, giống như một cuộc đời gian dối làm càn, không biết có bao nhiêu người hâm mộ đố ky đến phát điên.

Nhưng mà ta thà không có loại năng lực này. Năng lực nhìn thấu vận mệnh khiến cho cuộc đời của ta trở nên xám xịt. Mặc dù ta chỉ mới năm tuổi, nhưng đã giống như một ông già sắp chết, không còn hứng thú với bất cứ thứ gì nữa.

Khi còn học mẫu giáo, ta có một người bạn rất thân, hắn cực kỳ thích đá bóng, ước mơ của hắn là trở thành một cầu thủ bóng đá vĩ đại trong tương lai, hơn nữa còn hy vọng ta sẽ tập luyện bóng đá với hắn, trở thành đồng đội tốt nhất, tương lai chinh phục giải World Cup, trở thành ngôi sao sáng nhất.

Lúc ấy ta cảm thấy như thế rất tốt, nhưng khi ta nghĩ như vậy, siêu năng lực lại không tự chủ được mà lập tức khởi động. Ta thấy được tương lai của người bạn kia.

Nhưng trong tương lai, hắn không phải là một cầu thủ bóng đá, mà là một nhân viên bán hàng trung niên bụng phệ, mỗi ngày đều uống say như chết, đừng nói đến đá bóng, cho dù chạy năm mươi mét cũng sẽ thở hổn hển như sắp chết.

Trong khoảnh khắc đó, ta hoàn toàn mất hứng thú với bóng đá. Bởi vì †a biết, cho dù có cố gắng thế nào, hắn cũng không thể trở thành cầu thủ bóng đá, tất cả chỉ là uổng phí sức lực mà thôi. Vận mệnh mà ta nhìn thấy chắc chắn sẽ không sai, lại càng không thể bị thay đổi.

Ở trường mẫu giáo Con Voi của chúng ta, có một bạn học nữ cực kỳ xinbh đẹp, ta rất thích nàng, vốn muốn trở thành bạn thanh mai trúc mã với nàng, tương lai có lẽ còn có thể tiến thêm một bước.

Khi ta đang nghĩ như vậy, siêu năng lực lập tức khởi động, cho nên ta nhìn thấy tương lai của nàng. Tương lai nàng gả cho một ông chú đầu hói hơn bốn mươi tuổi, mặc áo cưới bước vào giáo đường cùng người đàn ông kia.

Trong khoảnh khắc đó, cuộc sống của ta như bị hủy diệt.

Ta mất đi hứng thú với tất cả mọi thứ, bởi vì bất kể ta muốn làm gì, ta đều sẽ nhìn thấy tương lai và kết cục.

Ta đi xem đá bóng thì biết trước kết quả; ta đi xem phim thì thấy trước kết cục; ngay cả đi xem một người đẹp bơi lội cũng nhìn thấy được dáng vẻ đáng sợ lúc tuổi già sức yếu của người đẹp đó. Đối với ta, thế giới này tràn đầy ác ý, khắp nơi đều là một màu u ám.

Ta cũng từng thử thay đổi vận mệnh. Ví dụ như ta ghét ăn hành tây nhất, khi ta đoán được tương lai, sáng hôm sau mẹ ta nhất định sẽ làm món trứng tráng hành tây, ta đã vứt hết tất cả hành tây ở trong nhà đi, hơn nữa còn mua hết hành tây từ tất cả các siêu thị và cửa hàng rau trong ba con phố gần đó.

Đừng hỏi ta vì sao một đứa trẻ năm tuổi lại có thể làm được chuyện như thế này, bởi vì từ trước đến giờ, tiền chưa bao giờ là vấn đề với ta.

Nhưng sáng ngày hôm sau khi thức dậy, ta phát hiện trên bàn vẫn bày món trứng tráng hành tây, tâm hồn bé nhỏ của ta muốn vỡ ra.

“Cục cưng, con phải ăn nhiều hành tây một chút. Gần đây ông nội ở quê nghỉ dưỡng đã trồng rất nhiều hành tây, năm nay được mùa, ông đã gửi cho chúng ta rất nhiều.” Lúc ấy mẹ vô cùng vui mừng nói với ta. Cho nên, suốt một tháng, nhà chúng ta ăn toàn hành tây. Ta nghi ngờ, đây chính là sự trừng phạt mà ông trời dành cho việc ta muốn thay đổi vận mệnh.

Không ai có thể hiểu được nỗi khổ của ta, thế giới này vĩnh viễn không có chuyện mà ta không biết, cũng vĩnh viễn không có được cảm giác mới mẻ. Ta mất đi thứ quý giá nhất của đời người, khát khao đối với tương lai.

Trên đường đi học về, nhìn ánh hoàng hôn buông xuống bên sông, trong lòng ta lại dâng lên một nỗi buồn khó tả.

Hỏi ta tại sao một đứa bé mẫu giáo năm tuổi lại đi học về một mình? Thật ra thì cũng không có gì, ba mẹ ta, ông bà nội, ông bà ngoại đều là đệ tử phái Giang Tương, hơn nữa còn là những nhân vật cấp nguyên lão. Bọn họ rất bận rộn, làm gì có thời gian đón ta tan học?

Dĩ nhiên, mẹ ta cũng đã từng cố gắng đưa đón ta đi học, nhưng trên đường đưa ta đi học, nàng đã lừa được tổng cộng hai cái ví tiền và một chiếc xe điện. Sau khi đến trường học, còn cố gắng muốn lừa gạt giáo viên trường mẫu giáo của ta, bị ta đẩy thẳng ra khỏi trường mẫu giáo, hơn nữa cầu xin bọn họ sau này không cần phải đưa đón ta đi học nữa.

“Ai, cuộc đời của ta rốt cuộc còn có ý nghĩa gì chứ?” Ngồi trên bờ đê, tâm hồn ta mờ mịi.

Việc về nhà đối với ta chẳng có bất kỳ ý nghĩa gì, bởi vì nơi đó căn bản không có ai. Nghe nói lần này cả nhà lên đường, muốn đi lừa gạt một †ên siêu giàu Trung Đông, đã nửa tháng rồi ta chưa gặp họ.

“Em trai, sao lại ngồi một mình ở đây? Em bỏ nhà đi sao?” Một giọng nói dịu dàng truyền vào tai ta.

Chóp mũi ta ngửi được một mùi hương thanh xuân tràn trề, không khỏi ngẩng đầu nhìn qua, phát hiện đó là một chị gái xinh đẹp mặc đồ thể thao màu trắng, buộc tóc đuôi ngựa.

Ta không khỏi ngẩn người, bởi vì ta chưa bao giờ nhìn thấy một chị gái xinh đẹp như vậy quanh đây, mà hiển nhiên nàng đang chạy bộ, hẳn là phải ở cách nơi này không xa mới đúng.

“Em trai, em tên là gì?” Chị gái thấy ta không nói lời nào, liền ngồi xổm xuống kéo tay ta, thân thiết hỏi.

“Em tên là Hàn Kính Chi.” Ta không tự chủ được trả lời. Nếu như là bình thường, ta căn bản sẽ không để ý đến những người đó, nhưng ai bảo †a là một nam sinh trường mẫu giáo mê cái đẹp chứ? Nể mặt sự xinh đẹp đáng yêu đó của nàng, vẫn nên trả lời nàng một câu.

“Tên của em thật thú vị, không giống cái tên mà tuổi này nên có.” Chị gái dịu dàng cười nói.

“Đây là tên ông đặt cho em, ông nói nhà em có thể không kính thần ma, không tôn lễ phép, không có tình cảm, không tin nhân luân, nhưng mà trong lòng nhất định phải có sự kính sợ, nếu không thì không được coi là người. Thế nên ông đặt tên em là Kính Chi, hy vọng em có thể giữ lại chút nhân tính cuối cùng.” Ta nói.

Thật ra thì ta cũng không hiểu ý của ông cho lắm, chỉ biết bọn họ lừa gạt người khác đến mất hết tính người, nhưng lúc về đến nhà lại chưa bao giờ nhắc đến chuyện lừa gạt người ta.

“Ông của em thật thú vị” Chị gái cười nói, có thể nàng cho rằng ta đang nói đùa.

Ta hơi ái ngại nhìn thẳng nàng, bởi vì ta sợ mình sẽ không khống chế được mà nhìn thấy tương lai của nàng, nhìn thấy nàng già yếu chết đi, hoặc là thấy nàng bị một gã đàn ông già nào đó ôm lên giường, như vậy ta sẽ rất đau lòng.

“Tiểu Chi Chi, có muốn uống trà sữa với chị không?” Chị gái hỏi.

Mặc dù ta không thích uống trà sữa, nhưng mà ai bảo ta là một đứa trẻ mẫu giáo yêu cái đẹp chứ? Thế nên ta vẫn gật đầu, kéo bàn tay mềm mại của chị gái, đi vào cửa hàng trà sữa với nàng.

Chị gái quả thực rất đáng yêu và dịu dàng, uống trà sữa với nàng thực sự rất vui vẻ, ta có chút vui quên trời đất, không tự chủ được nhìn kỹ nàng. Nhưng đúng lúc này, năng lực đoán trước chết tiệt kia lại xuất hiện.

Thứ khiến ta tan nát cõi lòng chính là cảnh tượng hiện lên trong đầu ta. Chị gái xinh đẹp đáng yêu vừa bước xuống chiếc xe thể thao màu đỏ đã bị một đám người mặc áo đen dùng súng máy bắn tới tấp, toàn thân máu me đầm đìa, phun ra như mưa.

Không còn gì để nghi ngờ nữa, nàng chắc chắn phải chết.

Tâm trạng của ta lập tức chìm vào bóng tối. Ta chỉ có thể đoán trước được hình ảnh tương lai, nhưng không thể biết được những hình ảnh kia sẽ xảy ra khi nào, cũng không biết nơi đó là nơi nào, càng không có năng lực ngăn cản những chuyện đó xảy ra.

Ta hận bản thân mình có năng lực như thế, lại càng đau đớn vì mình bất lực, cũng căm hận kết cục như vậy.

"Tiểu Chi Chi, em làm sao vậy?" Thấy tâm trạng của ta xấu đi, chị gái lo lắng hỏi.

"Chị à, thời gian tới chị có thể đừng đi xe thể thao màu đỏ được không?" Ta cố gắng muốn thay đổi vận mệnh.

"Tại sao vậy?" Chị gái có chút kỳ quái hỏi.

"Bởi vì em có thể đoán trước được tương lai. Nếu như chị lái một chiếc xe thể thao màu đỏ, kết cục của chị chính là cái chết." Ta biết chuyện này rất khó làm người khác tin tưởng, nhưng ta rất muốn thuyết phục nàng, bởi vì ta thực sự không muốn thấy nàng chết.

Chị gái sững sờ, sau đó dịu dàng xoa xoa đầu ta, cười nói: "Tiểu Chi Chỉ, thì ra em đang lo lắng cho chị. Cảm ơn em, chị sẽ không chết đâu."

"Em biết ngay là chị sẽ không tin em mà, nhưng kết cục tương lai quả thực không cách nào thay đổi được." Trong lòng ta vô cùng thất vọng, không khỏi cảm thấy đau lòng, căm hận sự bất lực của mình.

Nhưng chị gái lại kéo tay ta, nghiêm túc nói: "Chị tin em, Tiểu Chi Chi. Em phải nhớ kỹ, kết cục không phải là kết quả cuối cùng. Nếu như em thật sự có siêu năng lực đoán trước được tương lai, vậy sau này em nhìn thấy người cần được giúp đỡ, em tuyệt đối đừng bỏ cuộc. Bất kể kết cục thế nào cũng hãy cố gắng hết sức để làm những gì nên làm, được không nào?"

Tâm trạng của ta cực kỳ tồi tệ, gật đầu theo bản năng, nhưng không thực sự nghe lời. Sau khi trong lòng tràn đầy mất mát chia tay với chị gái, càng nghĩ càng cảm thấy không thể cứ từ bỏ như thế được.

Chị gái lương thiện đáng yêu như vậy, ta tuyệt đối không thể để nàng cứ như thế mà chết được.

“Cho dù ông trời có muốn nàng chết, ta cũng nhất định phải cứu nàng.” Một tinh thần chiến đấu không thể giải thích được dâng lên trong lòng ta.

Mặc dù ngay cả tên của chị gái kia ta cũng không biết, càng không biết nàng ở đâu, nhưng chuyện này đối với một người sinh ra trong một gia tộc lừa đảo không phải là vấn đề gì lớn.

Một trong những năng lực sở trường của kẻ lừa đảo chính là phân tích và suy đoán thông tin. Cẩn thận nhớ lại những hình ảnh tương lai đã nhìn thất, nơi chị gái bị bắn chết là một con đường lớn, mặc dù trong hình ảnh không có biển báo, nhưng nhìn những cây cối được trồng trong vành đai xanh ven đường, nơi đó có một loại cỏ ngải chỉ có ở vùng lân cận thành phố, thế nên địa điểm gặp nạn hẳn là ở thành phố này.

“Chiều rộng của đường chính hẳn là hơn bốn mươi mét, kiểu đường này vốn chỉ có ba con đường chính trong thành phố này có thể đáp ứng tiêu chuẩn…” Ta phân tích từng dữ liệu, đồng thời dùng chức năng bản đồ của máy truyền tin để xác định mục tiêu.

“Thời gian chắc là khoảng mười giờ mười lăm phút đêm, theo vị trí của ánh trăng… chính là đêm nay…” Ta vội vàng nhìn thời gian, phát hiện đã mười giờ kém năm.

“Không…” Ta hận chính mình đã không quyết định cứu chị gái sớm hơn. Nếu như có thể sớm hơn một chút, có lẽ có thể cứu được nàng.

Thậm chí trước khi tạm biệt, nếu như ta hỏi số điện thoại của nàng, có lẽ có thể tránh được mọi chuyện xảy ra.

Ta chạy ra khỏi phòng như điên, khởi động chiếc xe điện mini mà mẹ thường dùng để đi mua thức ăn, lao về địa điểm mà ta phán đoán.

Luật giao thông, đèn xanh đèn đỏ gì đó cũng mặc kệ, ta nhất định phải cứu được chị gái.

Tăng chân ga đến mức tối đa, nhưng mà tốc độ của xe điện khiến ta cảm giác chậm như rùa, nhìn thời gian trôi qua từng giây từng phút, lòng ta càng thêm lo lắng.

Cuối cùng, ta đã tới được con đường trong hình ảnh tương lai đã thấy, nhìn thấy xe thể thao màu đỏ của chị gái, thấy nàng đang từ trên xe bước xuống. Hôm nay nàng rất đẹp, mặc áo khoác đỏ và tất chân màu da, kết hợp với giày cao gót, vô cùng gợi cảm và quyến rũ.

Nhưng đồng thời, ta cũng nhìn thấy những người mặc áo đen cầm súng tiểu liên.

"Chị… chị… mau… chạy…" Đã quá muộn để cứu chị gái, ta vừa hét lên vừa lái xe tông vào những người mặc đồ đen kia.

Lạch cạch! Lạch cạch! Đoàng!

Tiếng súng và tiếng va chạm gần như vang lên cùng lúc. Ta và xe điện tông vào những người áo đen kia, súng trong tay người mặc áo đen cũng vang lên, tuy nhiên nó không bắn về phía chị gái.

"Tốt quá rồi!" Ta không suy nghĩ xem mình làm như thế có gây ra hậu quả gì không, chỉ cảm thấy có thể cứu được chị gái thực sự là quá tốt, trong lòng có cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

"Cắt cắt cắt! Thằng nhóc đó là sao vậy?" "Xin lỗi đạo diễn, đó là bạn của tôi!"

Sau khi ngã xuống đất ta nhìn thấy một ông chú trung niên đang cầm loa tức giận hét to về phía này, bốn phía có đủ loại thiết bị và nhân viên làm việc, chị gái vẫn đang nói xin lỗi với ông chú kia. Choáng váng bởi cảm xúc chưa từng có từ khi sinh ra đến giờ, ta bối rối.

"Tiểu Chi Chi, cảm ơn em đã tới cứu chị, em không sao chứ?" Chị gái nhanh chóng chạy đến trước mặt ta, ôm ta vào lòng lo lắng hỏi.

"Em không sao, chị không có việc gì là tốt rồi" Cuối cùng ta cũng hiểu ra là chuyện gì, ta cũng không buồn vì hiểu lầm của mình, có điều ta cảm thấy

tất cả những chuyện này quá tuyệt.

Kể xong câu chuyện lúc năm tuổi của mình, ta châm một điếu thuốc, rít mạnh một hơi, chậm rãi nhả khói ra, vẻ mặt chính trực nói: “Kể từ lúc đó, ta đã hiểu được kết cục không phải là kết thúc, thế nên gặp được người cần giúp đỡ, ta sẽ hỏi số điện thoại của họ, ngay cả chỉ có một phần triệu cơ hội, ta cũng sẽ dốc sức cứu bọn họ, bởi vì đây là giao ước của ta và chị gái.”

Cô gái xinh đẹp đối diện nhìn ta, vẻ mặt u ám đến đáng sợ, giống như núi lửa phun trào, tức giận rống lên với ta: “Hàn Kính Chi, vừa rồi anh thừa dịp tôi đi vệ sinh để hỏi số của cô gái gợi cảm kia sao?”

Bốp!

Tiếp theo đó là một cái bạt tai vang dội và bóng lưng xoay người rời đi của cô gái xinh đẹp.

“Được rồi, ta thừa nhận, mặc dù câu chuyện kia là sự thật, nhưng ta quả thực chỉ muốn cua cô em gợi cảm kia thôi, không có cách nào khác, ai bảo ta là Hàn Kính Chi, một tên mê cái đẹp chứ.” Nhìn bóng lưng của cô gái xinh đẹp rời đi, ta thì thào một mình, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra làn khói, nhưng trong mắt lại nhớ lại hình ảnh tương lai của cô gái xinh đẹp kia.

®ó là vị trí mà Hàn Sâm bây giờ đang ở, chẳng qua nơi này đã trở thành một biển lửa, ngọn lửa bao trùm khắp nơi trong quán bar, tia lửa bắn ra từ dây điện, rất nhiều đèn chùm từ trần nhà rơi xuống, trong đó có một chiếc đèn lớn hình tròn rơi trúng vào đầu cô gái.

Tingl Tiếng chuông báo cháy vang lên đúng lúc này.

“Tương lai có thể thay đổi hay không?” Nhìn đám người kinh hoàng chạy tứ tán và đám cháy lan nhanh, ta chỉ im lặng ngồi trước quầy bar, tiện tay cầm một ly rượu trên quầy lên uống, ánh mắt vẫn dừng lại ở vị trí chiếc đèn chùm hình tròn trong quán bar.

Hết chương 3185.

Chương 3186. Nhất tiễn tru tâm

Trận chiến Thần Tiền là trận đấu do thần linh điều khiển, tất cả các quy tắc đều nằm trong tay thần linh. Nếu nhận thua sẽ được thần linh che chở, ngay cả huyết mạch truyền thừa của Hoàng thị thất quốc cũng không thể phá vỡ quy tắc.

Hàn Sâm lại muốn thần linh phong tỏa một tên đã nhận thua, không cho rời khỏi chiến trường, điều này thoạt nhìn hiển nhiên là không thể nào.

Không chỉ có Yến Đan không tin, căn bản không một ai tin được sẽ có chuyện như vậy.

Hàn Sâm cũng biết thần linh sẽ không nghe theo mệnh lệnh của mình, có điều hắn nói như vậy vốn dĩ không phải muốn ra lệnh cho thần linh, chẳng qua hắn muốn cho thần linh biết, tên này chắc chắn sẽ bị giết, để những thần linh kia đừng nhúng tay vào.

Lúc Hàn Sâm nói chuyện, hắn đã xé nát quy tắc của thế giới, đẩy lực lượng của bản thân đến cực hạn, cuồn cuộn rót vào trong cây cung.

“Hàn Sâm này, càng ngày càng vô pháp vô thiên, dám uy hiếp cả chúng ta!” Thần Hư Vô lạnh mặt nói.

Dù sao Yến Đan cũng là một thành viên trong gia tộc truyền thừa huyết mạch của hắn, hành động đó của Hàn Sâm hiển nhiên là khiến Thần Hư Vô rất không thoải mái.

“Đại nhân, Hàn Sâm tùy tiện phá vỡ quy tắc như thế, e rằng sẽ là Tân Tu tiếp theo, chúng ta thực sự cứ để hắn tiếp tục như thế sao?” Nữ thần Kshana hành lễ nói với chủ của thần điện.

“Mặc dù quả thực Hàn Sâm có sai, nhưng đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì. Người Thần Hội ra tay đối phó hắn, chẳng lẽ để Hàn Sâm đứng im mặc người chém giết sao?”

“Hắn còn gọi là mặc người chém giết sao?”

Mười hai vị thần linh rõ ràng chia làm hai phe, một phe muốn khống chế Hàn Sâm, lúc cần thiết thậm chí có thể ra tay diệt trừ. Phe còn lại lại cho rằng có thể thuận lợi cho Hàn Sâm ở một mức độ nhất định, chỉ có một hai thần linh vẫn giữ vững thái độ trung lập.

Chủ của thần điện thở dài nói: “Phong tỏa chiến trường tinh không đi, nếu không toàn bộ chiến trường cũng sẽ bị hủy diệt.”

“Vâng, đại nhân.” Chủ của thần điện đã quyết định, mặc dù vẫn còn có thần linh bất mãn trong lòng, nhưng cũng không ai nói gì nữa.

Hơn nữa bọn họ cũng hiểu rõ, nếu như để mặc Hàn Sâm phá hủy hoàn toàn chiến trường tinh không, thể diện của thần linh sẽ càng khó coi hơn.

Không gian và thời gian bên trong Thần điện Gen không giống với bên ngoài, các thần linh thảo luận lâu như vậy, ở bên ngoài cũng chỉ là †rong chớp mắt mà thôi.

Yến Đan còn chưa hoàn toàn rời khỏi chiến trường, có điều thông đạo không gian đã sắp hoàn toàn đóng lại.

Nhưng đúng lúc đó, thông đạo không gian vốn đã đóng lại lại mở ra, Yến Đan đã sắp truyền tống rời đi lại bị truyền tống ngược lại chiến trường tinh không.

Yến Đan vẻ mặt kinh hãi lần nữa trở lại chiến trường tinh không, vẻ mặt đó không cách nào hình dung nổi, thông đạo không gian sau lưng hắn cũng đã đóng cửa.

“Tại sao có thể như vậy… Ta nhận thua… Ta đã nhận thua rồi… Thần linh đại nhân… Ta đã nhận thua rồi… Tại sao…” Yến Đan lần nữa nhận thua, nhưng chiến trường tinh không lại không hề có chút phản ứng, căn bản không có thông đạo không gian nào xuất hiện, cả chiến trường tinh không đều vô cùng yên tĩnh.

Bên trong đại vũ trụ cũng vô cùng tĩnh mịch, không ai tin nổi sẽ xảy ra chuyện như thế. Thần linh thực sự phong tỏa chiến trường tinh không theo lời Kim Tệ.

“Thần à! Tại sao? Ta là tín đồ trung thành của ngài, làm theo quy tắc của ngài, không dám mạo phạm dù chỉ một chút, tại sao ngài lại đối xử với ta như thế? Thiên lý ở đâu? Công bằng ở đâu? Uy tín của thần ở đâu?” Yến Đan bi thống gầm thét, chất vấn ông trời.

Dân chúng và những kẻ quyền quý của Yến quốc cũng mang vẻ mặt bi phẫn. Trong mặt bọn họ, Yến Đan bị đối xử cực kỳ không công bằng.

“Ngươi đã không tôn trọng thần linh, tội đáng trừng phạt.” Giọng Hàn Sâm lạnh lùng, giống như thẩm phán của chư thần, đồng thời buông lỏng tay đang kéo căng dây cung.

Ầm!

Trong nháy mắt mũi tên rời cung, lập tức biến mất không còn thấy gì nữa.

Yến Đan không nhìn thấy mũi tên, trong lòng vừa sợ vừa giận, biết mình chắc chắn không ngăn cản nổi sức mạnh của mũi tên kia, theo bản năng muốn cầu sinh, lập tức phóng ra ba chủng gen tuyệt thế mà bản thân đã hợp thể.

Chỉ thấy một con Thần Điểu được hình thành từ hỏa diễm, một con Ma Nhãn Quái Xà và một con Yến Tử lưng đen bụng trắng xuất hiện trước mặt Yến Đan, hoặc nói là chặn trước mặt hắn.

Lực lượng trên người ba con chủng gen tuyệt thế hoàn toàn bộc phát, chắn thành một đường thẳng tắp trước mặt Yến Đan. Nhưng trong khoảnh khắc, dường như có một lực lượng vô hifnnh xuyên qua.

Thân thể ba con chủng gen tuyệt thế gần như bị xuyên thủng thành một lỗ máu cùng lúc, mà luồng sức mạnh vô hình kia vẫn không dừng lại, tiếp tục xuyên qua đầu của Yến Đan phía sau bọn nó.

Lúc này người đang xem cuộc chiến mới nhìn thấy, mũi tên đen xuyên qua đầu Yến Đan từ chỗ giữa hai lông mày, xuyên qua sau gáy hắn rồi biến mất, không còn thấy gì nữa.

Ầm!

Ba con chủng gen tuyệt thế đồng thời nổ bung, hóa thành mưa máu bay đầy trời. Mà thi thể của Yến Đan với hai mắt mở to từ trong tinh không rơi xuống.

Có một sự im lặng chết chóc trong đại vũ trụ, tất cả mọi người đều cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Một mũi tên nổ tung ba con chủng gen tuyệt thế, giết chết Yến Đan. Kỹ năng bắn tên ngang ngược này khiến cho mọi người kinh hoàng. Càng khiến người ta kinh hãi hơn là, mũi tên này được bắn ra từ trong chiến trường tinh không, hơn nữa còn là sau khi Yến Đan đã nhận thua. ý nghĩa đằng sau điều này thậm chí còn khiến lòng người ớn lạnh hơn mũi tên đó.

Mặc dù Kim Tệ nói Yến Đan khinh nhờn thần linh, những người biết nội tình cũng biết Yến Đan quả thật đã làm một số việc không nên làm, nhưng càng không liên quan đến thần linh.

Nhưng mà dù vậy, thần linh vẫn phá bỏ quy tắc mà chính mình đặt ra. Một người khiến cho thần linh phá bỏ quy tắc lại càng đáng sợ hơn cả mũi tên trong tay hắn, càng khiến cho người ta sợ hãi.

Mũi tên này không chỉ giết người, mà còn giết tâm.

Ngay cả Hoàng Đế của thất đại đế quốc lúc này cũng mang vẻ mặt cổ quái nhìn bóng dáng đang dứng ngạo nghễ trong tinh không bên trong chiến trường tinh không.

Hoàng quyền tượng trưng cho quy tắc và uy quyền, nhưng bóng dáng đó thậm chí còn phá vỡ cả quy tắc của thần linh. Một kẻ phá hoại trật tự như vậy hiển nhiên khiến bọn họ bất an trong lòng.

“Chẳng lẽ Kim Tệ là thành viên của Thần Hội sao?” Có một cường giả khủng bố âm thầm suy nghĩ.

Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy chuyện này là không thể. Thành viên của Thần Hội căn bản không thể tham gia trận chiến Thần Tiền, nếu không Lowe

Kidd cũng sẽ không cần phải trợ giúp Yến Đan, hắn hoàn toàn có thể tự mình ra tay. Nhưng mà Kim Tệ không phải là thành viên của Thần Hội mà có thể làm được đến mức độ này, thật sự khiến cho người ta không thể tin nổi.

“Kim Tệ là tín đồ của Thần Tài, vị Thần Tài kia rốt cuộc là sự tồn tại thế nào? Một tín đồ của hắn lại có thể khiến cho chư thần thỏa hiệp, vậy thì bổn tôn Thần Tài còn mạnh đến mức nào? Chẳng lẽ hắn là thần linh cấp Trọng Khải sao?”

Mọi người càng háo hức muốn biết nơi mà miếu Thần Tài bị thôn phệ. Đánh xong trận này, thất đại đế quốc cũng phái ra rất nhiều nhân thủ đi †ìm kiếm miếu Thần Tài.

Sau khi giết Yến Đan, Hàn Sâm lập tức lui khỏi chiến trường tinh không, sau đó trở lại lâu đài cổ của Phượng gia.

Mặc dù hắn biết Bảo Nhi không có chuyện gì, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Hết chương 3186.

Chương 3187. Cắt giấy

Trên đỉnh núi xuyên thủng vòm trời, một tòa thần miếu quỷ dị tọa lạc trên đó.

Điện phủ thần miếu kia rất rõ ràng, có điều chính điện thì cao hơn trăm thước, có mấy điện phụ bên cạnh, thoạt nhìn rất hùng vĩ.

Nhưng mà thần miếu hùng vĩ như vậy lại khiến cho người ta có cảm giác có thể dễ dàng bị xuyên thủng, kỳ dị không nói nên lời.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, ngôi thần miếu này thực sự được làm bằng giấy trắng, như thể giấy trát, khó trách thoạt nhìn như đâm một cái là có thể phá hỏng.

Cung điện giấy trát màu trắng, kỳ dị không nói nên lời, ngay cả bàn, †hần án, thần lô và tượng thần bên trong cũng đều làm bằng giấy trát, có loại cảm giác âm trầm khủng bố.

Bảo Nhi cũng có chút hưng phấn qua lại trong thần miếu đánh giá, dường như nàng rất có hứng thú với nơi này.

“Nếu như châm một mồi lửa ở chỗ này thì sẽ thế nào nhỉ?” Bảo Nhi nhìn về phía Lowe Kidd, nháy mắt hỏi.

“Đây là thần miếu, không phải là giấy bình thường. Nước, lửa hay bất kỳ loại vũ khí nào cũng không thể làm hỏng nó được.” Lowe Kidd ngồi xuống ghế giấy, võ tay một tiếng, lập tức có hai hình người bằng giấy kích thước như người thật bưng mâm tới đây, dùng bình giấy và chén giấy rót cà phê cho Lowe Kidd.

“Tiểu công chúa đáng yêu, ngươi muốn uống chút gì không?” Lowe Kidd vừa ưu nhã uống cà phê vừa hỏi Bảo Nhi.

“Ta muốn uống hồng trà.” Bảo Nhi cũng không khách khí, ngồi xuống một chiếc ghế giấy khác.

Giấy trắng mỏng xếp thành chiếc ghế hình chữ S. Bảo Nhi ngồi trên đó, †ờ giấy mỏng như cánh ve khẽ đung đưa, nhưng không hề có dấu hiệu sắp gãy, đến mức cảm giác như một ghế bập bênh.

Người giấy rất nhanh đã bưng hồng trà tới cho Bảo Nhi. Bảo Nhi nhìn hình người được cắt từ giấy, vẻ mặt rất tò mò.

“Những hình người bằng giấy này thật thú vị.” Bảo Nhi ôm chén trà, nhìn người giấy nói.

“Nếu như ngươi thích, ta có thể cho ngươi mấy người giấy, còn có thể cắt thành dáng vẻ mà ngươi thích. Ngươi thích minh tinh đẹp trai hay là một vị đại tướng quân, ta đều có thể cắt cho ngươi.” Lowe Kidd vừa uống cà phê, vừa cười híp mắt nói.

“Ta thích người giấy có bộ dạng giống như ngươi, ngươi cắt một bức cho ta.” Bảo Nhi mang vẻ mặt mong đợi nhìn Lowe Kidd.

Khóe mắt Lowe Kidd giật giật mấy cái, nhìn kỹ Bảo Nhị, lại thấy một đôi mắt to trong suốt sạch sẽ, giống như dòng suối không dính bụi trần, nhìn thế nào cũng không giống như đang đũa bỡn hắn.

Hơn nữa lúc trước Bảo Nhi tự động đến đây với hắn, Lowe Kidd cảm thấy đây chỉ là một đứa nhỏ ham chơi không hiểu chuyện mà thôi.

Suy nghĩ một lúc, khóe miệng Lowe Kidd nhếch lên một nụ cười, ria mép cũng theo đó nhếch lên, trong lòng thầm nghĩ: “Ta quả nhiên là Lowe Kidd anh tuấn đẹp trai phong độ nhẹ nhàng được hàng ngàn nữ nhân và nữ thần yêu thích. Hết cách rồi, người đẹp trai luôn có loại phiền não này.”

Nhướng mày đầy tự hào, Lowe Kidd đặt cái chén xuống, ho nhẹ một tiếng nói: “Ngươi thực sự muốn như vậy sao?”

Bảo Nhi gật đầu lia lịa, nắm chặt hai bàn tay nhỏ thành nắm đấm nhỏ rồi đặt lên ngực, nhìn Lowe Kidd với vẻ mặt mong đợi, nói: “Muốn, quả thực rất có tác dụng, dáng vẻ của ngươi mà cắt thành người giấy nhất định sẽ rất đẹp.”

Lowe Kidd mỉm cười gật đầu nói: “Được rồi, nếu ngươi đã thành tâm thành ý thỉnh cầu ta, ta sẽ cố gắng cắt cho ngươi. Đây cũng là bản số lượng có hạn, là cái duy nhất trong toàn bộ vũ trụ này, ngươi phải quý trọng nó đấy.”

“Ta nhất định sẽ trân trọng nó như thứ quý giá nhất trong cuộc đời ta. Bảo Nhi giơ một tay lên thề.

Lowe Kidd rất hài lòng với thái độ của Bảo Nhi, hắn vừa lấy một tờ giấy trắng ra vừa nói: “Sau khi cắt cho ngươi, ngươi phải biết điều một chút, ở đây chờ ba của ngươi đến đón đấy.”

“Có ngươi cắt giấy, ba có đến hay không cũng không sao.” Bảo Nhi nói thẳng.

Lowe Kidd lập tức dương dương đắc ý thầm nghĩ: “Quá hấp dẫn cũng hết cách, ngay cả một cô bé nhỏ như thế cũng vì ta mà có thể không cần ba, ai, đúng là hao tổn tâm trí mà”

Nghĩ tới, Lowe Kidd cầm trang giấy lên, dùng ngón trỏ và ngón giữa của tay phải cắt trang giấy giống như cây kéo, vừa cắt vừa so sánh với mình, thoạt nhìn vô cùng cẩn thận.

Không thể không nói, kỹ thuật cắt giấy của Lowe Kidd thật sự rất tốt, mặc dù chỉ là một hình cắt, không có ngũ quan hay bộ phận chỉ tiết, nhưng quả thật rất giống hắn, còn có thể nhìn thấy ria mép khẽ nhếch lên.

Sau khi cắt xong, Lowe Kidd chỉnh sửa lại một chút, lúc này mới đưa cho Bảo Nhị, đắc ý nói: “Ngươi phải giữ cẩn thận, đây là hình cắt có một không hai trên thế giới đấy.”

Bảo Nhi dùng hai tay nhận lấy hình cắt, dáng vẻ vô cùng quý trọng, sau đó nói cảm ơn: “Cảm ơn ngươi, đại thúc.”

“Đại thúc?” Khóe mắt Lowe Kidd giật giật, hắn duỗi tay vỗ vỗ đầu Bảo Nhi, cười nói: “Tiểu công chúa, ngươi nên gọi ta là Thần đại nhân. Dĩ nhiên, nếu như ngươi muốn gọi là là bộ trưởng đại nhân anh tuấn thì cũng được.”

“Nhưng mà ta cảm thấy đại thúc rất thích hợp với ngươi.” Bảo Nhi nhìn Lowe Kidd nói.

Sắc mặt Lowe Kidd lập tức âm trầm, hừ một tiếng: “Tùy ngươi, dù sao bây giờ ngươi nên biết điều ở lại đây, cho đến khi Hàn Sâm tới đón ngươi.”

“Được, có đại thúc đi cùng ta, ba không đến cũng không sao.” Bảo Nhi cười nói.

“Bổn thần không có thời gian chơi với ngươi, ngươi ở đây chơi một mình đi.” Lowe Kidd vừa nói lập tức muốn đứng lên xoay người rời đi.

“Không cần, ta muốn ngươi chơi với ta.” Bảo Nhi lắc đầu nói.

“Ai rảnh mà để ý ngươi, bổn đại nhân rất bận.” Lowe Kidd không muốn

để ý đến Bảo Nhi nữa, xoay người đi ra bên ngoài thần miếu.

Nhưng mà mới vừa đi vài bước, hắn đột nhiên cảm thấy thân thể thật giống như không nghe theo sự điều khiển của mình nữa, không tự chủ được mà quay người lại, đi về phía Bảo Nhi.

"Chuyện… Chuyện gì xảy ra…" Sắc mặt Lowe Kidd lập tức đại biến, hắn vận dụng sức mạnh, cố gắng khống chế thân thể của mình, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Sau đó hắn nhìn thấy Bảo Nhi đang chơi với người giấy mà hắn vừa mới cắt.

"Chào." Bảo Nhi cầm lấy người giấy, bày người giấy thành tư thế chào.

Thân thể Lowe Kidd không chịu sự khống chế giơ tay phải lên, làm động tác chào giống như người giấy kia.

Sắc mặt Lowe Kidd lập tức thay đổi: "Sao… sao có thể… Nàng lại có lực khống chế mạnh như vậy sao… Không phải nàng chỉ là một bé gái nhân loại sao? Bé gái nhân loại ở tuổi này không thể nào có được sức mạnh như thế mới đúng. Cho dù có được chủng gen mạnh như vậy, thân thể của nàng cũng không chịu đựng nổi, huống chi căn bản không có chủng gen nào hợp thể với nàng… Đây… rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.. "

Hiện tại Lowe Kidd đang vô cùng hối hận, nếu như không phải hắn cắt dáng vẻ của mình cho Bảo Nhi, hơn nữa còn đưa ngay cho nàng, cho dù Bảo Nhi có mạnh thế nào cũng không thể khống chế hắn được.

Hơn nữa hắn cũng không ngờ, trên đời này trừ mình và một trong mười hai thần linh cấp Hủy Diệt kia ra còn có người giỏi về năng lực này, thậm chí còn mạnh đến mức có thể khống chế được hắn.

Cho dù là một trong mười hai vị thần linh cấp Hủy Diệt kia cũng không thể khống chế hắn hoàn toàn mà chỉ dựa vào một hình giấy như vậy.

"Đi đại tiện…" Bảo Nhi lại xoay xoay người giấy, biến thành tư thế hai chân dang rộng ngồi xổm xuống đi đại tiện.

“Đừng… Đừng mà… Hình tượng của ta… Tại sao có thể làm ra động tác mất thể diện như vậy…” Lowe Kidd kêu lớn, cả khuôn mặt đỏ bừng, xấu hổ giận dữ đến mức muốn đụng đầu mà chết.

Nhưng thân hình của hắn hoàn toàn không nghe theo điều khiển, làm thành tư thế giống hệt như người giấy đang đi đại tiện.

Hết chương 3187.

Chương 3188. Khảo thí huyết mạch

“Ngoáy mũi… Con chó bò… Chó nhỏ đi tiểu…” Bảo Nhi cầm lấy người giấy chơi vui đến quên trời đất, Lowe Kidd bên kia vô cùng giận dữ và xấu hổ.

Ngươi giết ta đi!” Lowe Kidd tức giận hét lên với Bảo Nhi.

“Đại thúc, tại sao ta phải giết ngươi, ngươi là người tốt như vậy, hơn nữa nếu ngươi chết thì không có ai chơi với ta nữa.” Bảo Nhi nghiêng đầu nhìn về phía Lowe Kidd nói.

“Rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi không thể nào là con gái Hàn Sâm được.” Lowe Kidd vẫn duy trì tư thế chó con, oán hận nói.

Hiện tại hắn chỉ cảm thấy mình đã bị lừa, một nhân vật cường đại như vậy, sao có thể là con gái của một .

tên nhân loại.

“Đại thúc, ngươi hỏi rất kỳ quái, ta chính là con gái của ba mà.” Bảo Nhi nghi ngờ nhìn Lowe Kidd nói.

“Không thể nào… Ngươi tuyệt đối không thể nào là con gái Hàn Sâm… Một tên nhân loại không xứng có một đứa con gái như vậy.” Lowe Kidd thấy dáng vẻ Bảo Nhi không giống như đang nói dối, trong lòng lập tức suy

nghĩ, nheo mắt lại nói: “Ta nghĩ rất có thể là Hàn Sâm lừa ngươi, hắn căn bản không phải là ba của ngươi, hắn chính là một tên giả

”

mạo. “Ngươi nói nhảm, ta chính là con gái của ba ta.” Bảo Nhi bĩu môi nói.

Lowe Kidd vội vàng nói: “Muốn biết ngươi có phải là con gái ruột của Hàn Sâm hay không rất đơn giản, chỉ cần kiểm tra một chút là biết.”

“Kiểm tra thế nào?” Bảo Nhi tò mò hỏi.

“Phía sau thần miếu có một bảo bối, đó là thần khí của hội Thần Loạn, chỉ cần nhỏ một giọt máu vào trong thần khí, thần khí có thể tự động phân tích gen, hơn nữa phản bổn quy nguyên, ngược lại có thể suy ra được huyết thống và xuất thân của ngươi…” Lowe Kidd nói.

“Vậy sao, thế thì thú vị thật.” Bảo Nhi vừa nói lập tức đi về phía sau †hần miếu, trong tay còn cầm người giấy.

Lowe Kidd không thể không đi theo Bảo Nhi đến phía sau thần miếu, rất nhanh hai người đã đi đến chính điện phía sau, chỉ thấy đó là một nơi tương tự như sân vườn.

Ở chính giữa sân vườn đặt một cái đỉnh bằng đồng xanh. Mặc dù đỉnh đồng cao hơn một mét, nhưng nhìn rất cổ xưa, trên đỉnh có khắc rất nhiều hoa văn thần bí.

“Thứ này có phải là bảo bối mà ngươi nói đến không? Thoạt nhìn cũng bình thường thôi mà.” Bảo Nhi tò mò nhìn đỉnh đồng nói.

Lowe Kidd vội vàng nói: “Ngươi đừng thấy vẻ ngoài của nó tầm thường mà lầm, đỉnh thanh đồng này được chế tạo từ Gen Thần, có sức mạnh vô cùng thần kỳ. Cả đại vũ trụ chỉ có một cái này, không có cái thứ hai.”

“Lợi hại như vậy sao? Ngươi nói chỉ cần nhỏ một giọt máu vào thì có thể nghiệm ra huyết mạch đúng không?” Bảo Nhi nhìn đỉnh thanh đồng nói.

“Đúng, mặc dù không thể kiểm tra tam sinh tam thế giống như Tam Sinh Thạch, nhưng có thể tra ra được huyết mạch. Nếu muốn vào hội Thần Loạn của chúng ta thì phải trải qua quá trình xác minh thân phận từ đỉnh đồng này, năm tháng vô tận cho đến nay chưa từng xảy ra sai lầm” Lowe Kidd nói.

“Được, vậy thì thử một chút đi.” Bảo Nhi vừa nói lập tức xoay người giấy, Lowe Kidd lập tức đi tới đỉnh thanh đồng.

“Không… Không… Không cần…” Lowe Kidd vẻ mặt sợ hãi kêu to.

Đáng tiếc hắn bị người giấy khống chế, căn bản không thể làm gì được, đi thẳng đến trước đỉnh thanh đồng, đưa ngón tay ra, treo trên đỉnh thanh đồng.

Bảo Nhi lấy ra thanh kiếm gỗ nhỏ mà Kiếm Bất Cô đưa nàng, cứa vào ngón tay Lowe Kidd một chút. Thanh kiếm gỗ thoạt nhìn bình thường này lại nổi lên một luồng kiếm ý, cắt đứt ngón tay của Lowe Kidd.

Chỉ một luồng kiếm ý đã có thể tổn thương đến thân thể Lowe Kidd, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính Lowe Kidd cũng không thể tin được.

“Tên khốn Kiếm Bất Cô kia đã tu luyện kiếm ý đến trình độ này rồi sao?” Trong lòng Lowe Kidd âm thầm giật mình.

Máu tươi trên ngón tay Lowe Kidd chảy vào bên trong đỉnh thanh đồng, hoa văn trên đỉnh thanh đồng lập tức sáng lên.

Bảo Nhi mở to hai mắt, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn đỉnh thanh đồng.

Ánh sáng trên đỉnh thanh đồng không ngừng biến ảo, như thể có vô số †ia sáng đang hoạt động trong đó. Một lát sau, có một quang ảnh phun ra từ bên trong đỉnh thanh đồng.

Quang ảnh giống như hình ảnh toàn bộ tin tức được chiếu ra, ngưng tụ thành một thân ảnh, chính là Chỉ Thần Lowe Kidd, giống hệt với Lowe Kidd bây giờ, chỉ có điều không mặc quần áo mà thôi.

Sau đó lập tức thấy bóng dáng Lowe Kidd nhanh chóng lột xác, càng ngày càng nhỏ càng ngày càng nhỏ, sau đó thân hình của hắn cũng theo đó xảy ra biến hóa.

Về sau lại biến thành một bóng đen giống như con mèo, đó chỉ là một bóng mèo đen, không có hình dáng thật, nhưng nó có sinh mệnh riêng, thoạt nhìn vô cùng kỳ quái.

Sau đó bóng dáng con mèo dần dần nhỏ đi, biến thành một chú mèo con mũm mĩm và dễ thương, cuối cùng biến thành một quả trứng gen.

"Đại thúc, thì ra ngươi là một con mèo hả?" Bảo Nhi nhìn Lowe Kidd từ trên xuống dưới bằng ánh mắt cổ quái.

"Ngươi mới là mèo, đó là ảnh mị… ảnh mị, có hiểu không hả…" Lowe Kidd đã xấu hổ và giận dữ muốn chết, sửa lại lời Bảo Nhi.

"Nhưng nó trông giống một con mèo!" Bảo Nhi thành thực nói.

Lowe Kidd lập tức cảm thấy thất bại, khuôn mặt đỏ lên, vội vàng ngậm miệng lại. Hắn không có ý định nói chuyện với Bảo Nhi nữa.

Sau khi Lowe Kidd biến thành trứng gen, quang ảnh kết thúc, đỉnh thanh đồng cũng khôi phục bình thường.

"Sao không nhìn thấy cha mẹ ruột của ngươi?" Bảo Nhi nghiêng đầu hỏi.

"Ta là chủng gen tuyệt thế ra đời từ trong thần mạch, là do thiên địa vũ trụ sinh ra, đương nhiên là không có cha mẹ ruột. Nếu như ngươi có, đỉnh thanh đồng nhất định sẽ hiện ra." Lowe Kidd nói.

"Được rồi." Bảo Nhi suy nghĩ một lúc, đi tới trước đỉnh thanh đồng, vươn ngón tay ra, cắn rách, nhỏ một giọt máu vào trong.

Bảo Nhi biết mình sinh ra từ hồ lô, nàng cũng muốn biết có phải nàng vẫn còn người thân khác hay không, có phải nàng là con gái ruột của Hàn Sâm hay không.

Máu của Bảo Nhi vừa vào đỉnh thanh đồng, đỉnh thanh đồng lập tức †ỏa ra ánh sáng, hoa văn trên đỉnh sáng lên như ánh mặt trời, thậm chí có dấu hiệu tan chảy.

Lowe Kidd nhìn thẳng, hắn là bộ trưởng bộ ngoại vụ hội Thần Loạn, đã chứng kiến rất nhiều trường hợp khảo nghiệm, cho dù là chủng gen Thần Linh tiến hóa từ chủng gen tuyệt thế, thậm chí là thần linh cấp Hủy Diệt sa ngã, lúc khảo nghiệm cũng chưa từng xảy ra biến hóa như vậy.

Đỉnh thanh đồng giống như bị đốt thành sắt lỏng, càng ngày càng tan chảy ra, những mảng lớn nước bằng đồng đỏ từ bên trên chảy xuống.

Ngay tại thời điểm toàn bộ chiếc đỉnh thanh đồng sắp tan chảy, một quang ảnh phun ra từ bên trong đỉnh. Quang ảnh kia vừa hình thành trong không trung, đỉnh thanh đồng lập tức tan chảy hoàn toàn, nổ thành nước đồng sôi trên mặt đất, hình ảnh kia cũng theo đó tan biến.

Lowe Kidd ngơ ngác nhìn vị trí vốn đặt đỉnh thanh đồng, ánh mắt đăm đăm, đôi môi run rẩy, cũng không biết vừa rồi hắn đã nhìn thấy gì.

Chờ đến khi hắn lấy lại tinh thần, ánh mắt rơi trên người Bảo Nhi, giọng nói run rẩy: “Ngài… ngài… Lowe Kidd tội đáng chết vạn lần… Xin đại nhân tha thứ…”

Nếu như bây giờ Lowe Kidd có thể cử động, sợ rằng hắn đã quỳ rạp xuống đất dập đầu với Bảo Nhi rồi.

Hết chương 3188.

Chương 3189. Cái tên không được phép nói

Bảo Nhi chớp mắt nhìn Lowe Kidd, một lúc lâu sau mới hỏi: “Ngươi biết ta sao?”

“Vâng… Không không không…” Lowe Kidd bắt đầu ăn nói không mạch lạc.

“Rốt cuộc là ngươi biết hay là không biết?” Bảo Nhi cau mày hỏi.

“Tại hạ biết sự tồn tại của đại nhân, nhưng mà chưa từng nhìn thấy

chân dung đại nhân.” Lowe Kidd vội vàng nói. “Ồ, vậy ngươi cho rằng ta là ai?” Bảo Nhi nheo mắt lại nhìn Lowe Kidd.

Lowe Kidd cười khổ nói: “Tại hạ không dám nói, cũng không thể nói. Nếu như nói ra tên của đại nhân, sợ rằng thế giới này sẽ nghiêng trời lệch đất”

“Điều này có ý gì?” Ánh mắt của Bảo Nhi lóe lên vẻ kỳ dị.

“Đại nhân, xin ngài hãy tin ta, Lowe Kidd ta trung thành với ngài, chỉ cần ngài bằng lòng, tại hạ có tan xương nát thịt, linh hồn tận diệt vì đại nhân cũng sẽ không tiếc.” Lowe Kidd nghiêm túc nói.

“Ngươi nói như vậy Bảo Nhi rất không thích. Nếu như ngươi còn nói với †a như thế, ta sẽ xé người giấy này thành hai nửa.” Bảo Nhi cầm lấy người giấy, làm bộ muốn xé.

Vẻ mặt Lowe Kidd lại bình tĩnh: “Nếu như thế có thể giữ được bí mật lớn của ngài, Lowe Kidd bằng lòng dâng lên tính mạng của mình.”

Dứt lời, Lowe Kidd nhắm hai mắt lại, dáng vẻ bình tĩnh chờ hy sinh.

“Ngươi thật sự cho rằng ta không dám giết người?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi trở nên u ám.

“Có thể chết vì đại nhân là vinh hạnh của tại hạ.” Lowe Kidd thành khẩn nói.

Bảo Nhi nhìn chằm chằm Lowe Kidd một lúc lâu, sau đó đột nhiên cầm người giấy trong tay hướng về phía Lowe Kidd. Thân thể Lowe Kidd lập tức bay về phía người giấy, hơn nữa thân thể càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hợp thành một thể với người giấy.

Vốn chỉ là một hình người cắt bằng giấy, lúc này lại có ngũ quan và biểu cảm, biến thành một hình người bằng giấy nhiều màu sắc.

“Khi nào ngươi muốn nói thì đến nói với ta.” Bảo Nhi có chút tức giận lấy ra một quyển sách, kẹp Lowe Kidd đã biến thành người giấy vào trong đó.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Bảo Nhi đẩy Mặc Kính trên mặt, tự lẩm bẩm: “Rốt cuộc người này đã xảy ra chuyện gì, thoạt nhìn quả thật giống như không sợ chết.”

Hầu gái rồng phụng mệnh ở bên ngoài lâu đài cổ Phượng gia chờ Hàn Sâm, thấy Hàn Sâm từ trong lâu đài cổ đi ra, lập tức đi tới nhàn nhạt nói: “Muốn gặp Bảo Nhi thì đi theo ta”

“Được.” Hàn Sâm cũng không nói nhiều, trực tiếp gật đầu, đi theo phía sau hầu gái rồng.

Hầu gái rồng mở ra thông đạo không gian, mang theo Hàn Sâm xuyên qua lối đi, đi tới trước đỉnh núi chỗ Miếu Chỉ Thần kia.

“Trước tiên ngươi cứ chờ ở nơi này.” Đi tới trước thần miếu, hầu gái rồng dừng lại, sau đó khom người về phía Miếu Chỉ Thần nói: “Bộ trưởng đại nhân, Hàn Sâm tới.”

Nhưng mà chờ một lát vẫn không nghe thấy tiếng Lowe Kidd trả lời, hầu gái rồng không khỏi khẽ cau mày, khom người lần nữa, nói: “Bộ trưởng đại nhân, ta đưa Hàn Sâm tới rồi.”

Vẫn không có người trả lời, nhưng mà cửa giấy của thần miếu bị người đẩy ra, một cô bé đáng yêu từ trong đó bước ra.

Hầu gái rồng thấy Bảo Nhi đi ra thì ngẩn người, sau đó dường như suy nghĩ kỹ điều gì đó, lập tức nổi giận, một tay đánh về phía Bảo Nhị, đồng thời quát hỏi: “Ngươi đã làm gì Bộ trưởng đại nhân rồi?”

Vèo!

Một thanh kiếm gỗ từ trên người Bảo Nhi bay lên, đặt ngang trước mặt nàng. Thanh kiếm gỗ kia nhìn vô cùng bình thường, nhưng kiếm ý trên thân

kiếm lại giống như thần thánh bất khả xâm phạm, khiến cho hầu gái rồng ngã trên mặt đất, sống lưng cũng không thể thẳng lên, gống như bị một thanh kiếm vô cùng nặng nề đè trên lưng.

“Ba, ngươi tới chậm quá.” Bảo Nhi nhào vào trong ngực Hàn Sâm, phàn nàn nói.

“Ta sợ ta tới nhanh quá, ngươi chơi không vui.” Hàn Sâm cười nói, nhìn thấy Bảo Nhi không có chuyện gì, trong lòng hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Lowe Kidd đâu rồi?”

“Hắn ở đây.” Bảo Nhi mở quyển sách trong lòng ra, sau đó lấy ra hình giấy Lowe Kidd.

“Đây là Lowe Kidd?” Hàn Sâm có chút kinh ngạc nhìn trang giấy hình người, dáng vẻ đúng là bộ dạng của Lowe Kidd, sống động như thật, chẳng qua là nhỏ hơn rất nhiều, có nhìn thế nào đi chăng nữa thì nó

cũng chỉ là một hình vẽ trên giấy mà thôi.

“Nhìn cái gì vậy? Nếu như không phải là Bảo Nhi đại nhân ở chỗ này, hôm nay ngươi nhất định phải chết.” Lowe Kidd bị Hàn Sâm nhìn như vậy, lập tức nổi giận.

“Là thật rồi, còn có thể nói chuyện.” Hàn Sâm cảm thấy rất thú vị, vươn †ay nắm lấy cái đầu giấy, cảm giác quả nhiên chỉ là một trang giấy mà thôi.

“Buông buông buông… buông ta ra…” Lowe Kidd xấu hổ giận dữ kêu †o, nhưng hiện tại hắn vị vây trong giấy trát, căn bản không có năng lực chống cự, bị Hàn Sâm túm đầu nhấc lên.

“Buông bộ trưởng đại nhân ra!” Hầu gái rồng tức giận rống to, cố gắng hết sức muốn đứng dậy, nhưng dưới sự áp bách của kiếm ý, xương cốt toàn thân của nàng kêu răng rắc, giống như muốn gấy rời, không thể nào đứng lên được.

“Kiếm ý thật mạnh, Kiếm tiên sinh còn mạnh hơn so với tưởng tượng của ta, không hổ đã từng là kiếm khách đệ nhất Đại Tần.” Hàn Sâm nhìn kiếm

gỗ, trong lòng kinh ngạc.

Hầu gái rồng kia thực sự không khác mấy so với hoàng hậu chặt đầu, bị kiếm ý trên thanh kiếm gỗ áp chế, thực lực của chủ nhân kiếm ý này thật sự khiến cho người ta cảm thấy khủng bố.

“Sao hắn lại biến thành thế này?” Hàn Sâm trả lại Lowe Kidd hình trang giấy cho Bảo Nhi, có chút ngạc nhiên hỏi.

Bảo Nhi đẩy Mặc Kính trên mặt cười nói: “Ta chỉ mô phỏng năng lực của hắn, sau đó sử dụng cho mình mà thôi. Không nhờ lực lượng của hắn cũng khá thú vị.

“Ta đúng là quên mất nó.” Lúc này Hàn Sâm mới nhớ tới, trên người Bảo Nhi còn có bảo bối Mặc Kính, chẳng qua là không ngờ năng lực của Mặc Kính lại có tác dụng ở đến quốc đại vũ trụ.

Vẻ mặt Bảo Nhi có phần cổ quái, thuật lại những lời Lowe Kidd nói cho Hàn Sâm nghe.

Hàn Sâm nghe xong cũng cảm thấy kinh ngạc, nhìn quân bài hình Lowe Kidd hỏi: “Lowe Kidd, ngươi biết xuất thân của Bảo Nhi sao? Nếu như ngươi chịu nói ra, ta sẽ đồng ý thả ngươi ra.”

Lowe Kidd khinh thường bĩu môi nói: “Ngươi không có tư cách nói chuyện với bổn đại nhân”

ân”

“Nói chuyện với cha ta cho cẩn thận.” Bảo Nhi duỗi tay nhéo mặt Lowe Kidd một cái.

“Đau đau đau…” Lowe Kidd lập tức hét thảm.

“Quên đi, trước tiên trở về đã rồi nói sau. Thu kiếm gỗ của Kiếm tiên sinh lại, chắc hắn nó là vật cực kỳ quý giá đối với hắn, sau khi trở về phải trả lại cho Kiếm tiên sinh.” Hàn Sâm nói.

Mặc dù kiếm gỗ kia là vật phàm, thế nhưng trên thân kiếm lại ký thác

kiếm ý của Kiếm Bất Cô, giống như kiếm khí bản mệnh của Kiếm Bất

Cô, chẳng qua là Hàn Sâm không biết rõ, tại sao Kiếm Bất Cô lại dùng một thanh kiếm gỗ bình thường như vậy làm kiếm khí bản mệnh.

Kiếm ý của thanh kiếm này dù có mạnh thế nào, bản thân lại không chịu nổi một kích, nếu như gặp phải cường giả có cảnh giới đủ để chống lại Kiếm tiên sinh, thanh kiếm này sẽ không có chút tác dụng nào.

Bảo Nhi thu lại kiếm gõ, hầu gái rồng lập tức khôi phục tự do, trong nháy mắt thân thể biến thành một con rồng khổng lồ màu đen, rống giận đánh về phía Hàn Sâm và Bảo Nhi.

Ầm!

Hàn Sâm ngưng tụ lực lượng, một quyền đánh bay hầu gái rồng ra ngoài, cả ngọn núi bị thân thể khổng lồ nện xuống chấn động một chút.

“Đừng giết nàng !” Lowe Kidd kêu lên.

“Cha, tha cho nàng một mạng đi.” Bảo Nhi chớp chớp mắt nói.

Hết chương 3189.

Chương 3190. Suy đoán

Khi Hàn Sâm và Bảo Nhi trở về lâu đài cổ Phượng gia, hầu gái rồng vẫn đi theo phía sau, mặc dù biết rõ không địch lại, nhưng nàng vẫn không chịu từ bỏ.

Trong lòng Hàn Sâm có suy nghĩ, cũng không đuổi hầu gái rồng đi, vẫn để nàng đi theo về lâu đài cổ Phượng gia.

Cầm lấy người giấy Lowe Kidd từ chỗ Bảo Nhi, Hàn Sâm một mình đi tới hoa viên.

“Lowe Kidd, ta có chuyện muốn nói với ngươi.” Hàn Sâm đặt Lowe Kidd trên bàn đá, nhìn hầu gái rồng cũng theo tới nói.

“Long Long, ngươi trông chừng bên ngoài hoa viên giúp ta.” Lowe Kidd giấy dụa thân thể bằng trang giấy, hiển nhiên hắn cực kỳ không thoải mái, nhưng vẫn nói với hầu gái rồng một câu.

Lúc này hầu gái rồng mới đáp một tiếng, đi ra bên ngoài hoa viên trông chừng.

“Lowe Kidd, ngươi biết những gì, không ngại nói thẳng ra.” Sau khi hầu gái rồng đi ra ngoài, Hàn Sâm mới nói với Lowe Kidd.

Lowe Kidd võ vỗ thân thể của mình, lạnh giọng nói: “Ngươi có tư cách gì nói chuyện với bổn thần?”

“Ta là phụ thân của Bảo Nhi.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Lowe Kidd lập tức nhảy dựng lên mắng: “Ngươi cũng xứng sao? Ngươi còn dám tự xưng là phụ thân của Bảo Nhi đại nhân, Lowe Kidd ta nhất định sẽ lấy mạng ngươi.”

Hàn Sâm cười nói: “Ngươi không thể phủ nhận chính tay ta đã nuôi lớn nàng như vậy đúng không?”

Miệng Lowe Kidd giật giật, lần này lại không nói gì.

“Ngươi đã không muốn nói, vậy thì ta đây đoán là được.” Hàn Sâm khẽ cười nói. Hắn đã trải qua quá nhiều câu đố, cũng có quá nhiều nghi vấn, suy nghĩ nhiều hơn, hiển nhiên cũng có chút kinh nghiệm suy đoán.

Thấy Lowe Kidd không nói lời nào, Hàn Sâm phối hợp bắt đầu nói: “Ngươi gọi Bảo Nhi đại nhân, cung kính với nàng như thế, cho thấy địa vị của nàng cao hơn ngươi, thực lực của nàng mạnh hơn ngươi. Nhưng một kẻ giống như ngươi, ngay cả thần linh cũng dám trở thành kẻ địch, có điều thực lực mạnh hơn ngươi, so sánh địa vị với ngươi, không thể nào khiến ngươi đối xử với nàng như thế. Như vậy chỉ có một khả năng, nàng và ngươi có quan hệ không tầm thường, ví dụ như có ân hoặc là có tình gì đó.”

“Hừ.” Lowe Kidd chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, từ chối bày tỏ ý kiến.

Hàn Sâm cười tiếp tục nói: “Bất kể ngươi và nàng có ân hay là có tình, một kẻ giống như ngươi nhất định sẽ nhớ rõ nàng, có chết cũng không quên, lúc đầu không thể không nhận ra một chút. Nhưng mà lúc đầu ngươi lại không nhận ra nàng, cho đến sau khi tiến hành khảo nghiệm, ngươi mới đột nhiên thay đổi thái độ, thế nên trong lúc khảo nghiệm, ngươi đã thấy được gì đó, cho nên mới nhận ra nàng.”

Lowe Kidd không nói một lời, chẳng qua là lạnh lùng nhìn Hàn Sâm.

“Ta nghe Bảo Nhi nói, đỉnh thanh đồng kia là bảo vật của hội Thần Loạn các ngươi, là thần khí dùng để khảo nghiệm huyết mạch của thành viên, trên thế giới chỉ có một chiếc như vậy.” Hàn Sâm nói tới đây thì đưa mắt nhìn Lowe Kidd: “Chẳng qua đỉnh thanh đồng kia chỉ có thể kiểm tra huyết mạch, không thể kiểm tra kiếp trước. Nói như vậy, chưa có khả năng chuyển thế, cái ngươi thấy được chính là kiếp này của Bảo Nhi, cũng nhận ra kiếp này của nàng.”

“Nhưng tại sao khi mới bắt đầu ngươi lại không nhận ra, mà sau khi thấy được quang ảnh huyết mạch của Bảo Nhi mới nhận ra được?” Hàn Sâm nheo mắt lại nhìn Lowe Kidd nói: “Còn cần ta nói tiếp không?”

“Không hiểu ngươi đang nói cái gì” Lowe Kidd lạnh lùng nói.

“Bảo Nhi gặp nguy hiểm, hơn nữa còn có nguy hiểm rất lớn, điểm này †a nói không sai chứ?” Hàn Sâm nhìn Lowe Kidd hỏi.

“Đúng vậy, nếu như ta là ngươi, ta sẽ lập tức buông tay, để Bảo Nhi theo ta rời đi.” Lowe Kidd nói rất đương nhiên.

“Ta tin rằng những gì ngươi nói là thật, thế nên nếu như ta không để cho Bảo Nhi rời đi, mà ngươi lại không thể quay về, vậy ngươi cảm thấy sau đó sẽ xảy ra chuyện gì? Ta nghĩ hội Thần Loạn chắc sẽ không tùy ý để bộ trưởng đại nhân ngài đây biến mất mà không quan tâm đâu đúng không?”

Trái tim Lowe Kidd lập tức nhảy lên, không đợi hắn nói chuyện, Hàn Sâm lại nói tiếp: “Ta và Bảo Nhi không khác gì cha con ruột, bất kể ngươi có chấp nhận hay không, ta cũng sẽ không để nàng rời khỏi ta, Bảo Nhi cũng sẽ không rời khỏi ta, mà ngươi cũng không có năng lực thay đổi mọi chuyện. Thế nên nếu như ngươi thật sự đứng về phía Bảo Nhi, ta nghĩ ngươi hẳn là có thể nói cho ta biết một số chuyện.”

Lần này Lowe Kidd không trực tiếp bác bỏ, hắn im lặng một lúc lâu không nói chuyện, hai mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm, lúc lâu sau mới lên tiếng: “Ngươi nên biết rằng, nếu như thân phận của Bảo Nhi đại nhân bại lộ, thì đó chính là một đại tai nạn chấn động, ta không ngăn cản được, ngươi lại càng không ngăn cản được.”

“Thế nên ngươi hẳn là càng nên nói cho ta biết rốt cuộc xuất thân của nàng là gì, để cho chúng ta nhanh chóng chuẩn bị” Hàn Sâm nói.

Lowe Kidd lại lắc đầu nói: “Tên của nàng ta không thể nói, lai lịch xuất thân của nàng ta lại không dám nói, chỉ cần nói ra một chữ, đó chính là lúc vũ trụ sẽ long trời lở đất.”

“Chuyện thoạt nhìn quả thật rất nghiêm trọng, vậy ngươi có thể nói cho †a biết một chút?” Hàn Sâm nhìn Lowe Kidd hỏi.

Lowe Kidd hơi do dự nói: “Giấu nàng đi, không thể để cho thần linh phát hiện ra chân thân của nàng, cũng không thể để hội Thần Loạn phát hiện ra sự tồn tại của nàng, nếu không sẽ là tai họa ngập trời.”

“Ta không thể để nàng sống trốn tránh cả đời, Bảo Nhi sẽ không đồng ý. Cho dù nàng đồng ý, ta cũng không thể chấp nhận.” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Ít nhất bây giờ không được, phải đợi nàng lớn lên, lúc đó có lẽ sẽ có thể” Lowe Kidd nói.

“Muốn lớn đến mức độ nào? Trọng Khải sao?” Hàn Sâm hỏi dò.

“Không biết, khả năng của Bảo Nhi đại nhân không phải là thứ chúng †a có thể hiểu hay suy đoán.” Vẻ mặt Lowe Kidd cổ quái nói.

“Được rồi, câu hỏi cuối cùng, trừ ngươi ra, còn có những sinh vật khác nào có thể nhìn ra xuất thân của Bảo Nhi?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Lowe Kidd hỏi.

“Có, cũng có thể đã không còn nữa.” Lời nói của Lowe Kidd rất kỳ lạ. “Nói dễ hiểu một chút.” Hàn Sâm cau mày.

Lowe Kidd thở dài nói: “Năm đó có lẽ có người có thể nhìn ra một chút manh mối, thế nhưng ta không chắc chắn tên đó còn sống hay không. Còn có vài tên mặc dù bình thường không nhìn ra điều gì, thế nhưng nếu như sử dụng đỉnh thanh đồng để thử nghiệm giống như Bảo Nhi đại nhân, rất có thể sẽ bị nhìn ra chút gì đó.”

“Nói như vậy, trên lý thuyết, Bảo Nhi tạm thời an toàn sao?” Trong lòng Hàn Sâm hơi thả lỏng một chút.

“Ngay cả ta cũng không nhận ra lai lịch của nàng, vậy thì trên đời này người có thể nhận ra lai lịch của nàng cũng không nhiều. Có điều tốt nhất ngươi vẫn đừng nên để nàng lộ diện quá nhiều, chỉ sợ không may thôi.” Lowe Kidd nghiêm nghị nói.

“Được rồi, ta hiểu rồi, ngươi đi đi, cấm chế trên người ngươi, ta nghĩ tự ngươi có thể giải trừ được, không cần phải làm phiền Bảo Nhi nữa.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi thực sự thả ta đi sao?” Lowe Kidd hơi ngẩn ra.

“Giữ ngươi ở lại đây sẽ chỉ phiên phức hơn thôi, ta lại không muốn giết ngươi, chỉ có thể thả ngươi về.” Hàn Sâm thuận miệng nói.

“Ngươi không sợ sau khi ta trở về sẽ tiết lộ bí mật của Bảo Nhi đại nhân sao?” Lowe Kidd hỏi.

“Sợ, nhưng ta tin ngươi sẽ không làm như vậy. Từ sau khi rời khỏi Bảo Nhi, ngươi đã có cơ hội trốn thoát, nhưng ngươi lại không làm vậy.” Hàn Sâm cười nói.

“Hừ.” Lowe Kidd lạnh lùng hừ một tiếng, lắc lắc thân thể bằng giấy rồi nhảy dựng lên, người trên không trung cũng đã khôi phục thành người thật, trong tay nắm người giấy kia, quăng cho Hàn Sâm: “Giao người giấy này cho Bảo Nhi đại nhân, nếu như khi nào nàng cần, chỉ cần lấy người giấy này ra, ta tự nhiên sẽ tới giúp nàng.”

Dứt lời, Lowe Kidd ném người giấy như phi thẻ bài cho Hàn Sâm, còn mình thì xoay người rời khỏi hoa viên, cùng hầu gái rồng rời khỏi nơi này.

Hết chương 3190.

Chương 3191. Phần thưởng của trận chiến Thần Tiền

Trước khi xé mở thông đạo không gian để rời khỏi, Lowe Kidd quay đầu lại nói với Hàn Sâm: "Ngươi đừng tưởng rằng Phá Giới là rất giỏi. Phá Giới cũng có sự phân chia mạnh yếu, ngươi chỉ vừa mới Phá Giới mà thôi, tuy rằng không có nhiều cường giả có thể giết ngươi, thế nhưng cũng không chỉ có một hai người. Nếu như ta là ngươi, ta sẽ để Bảo Nhi đại nhân đi theo ta"

"Ta sẽ không đưa con gái của mình cho bất cứ kẻ nào, cũng sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào làm tổn thương nàng." Hàn Sâm bình tĩnh nói.

Lowe Kidd hừ một tiếng, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào thông đạo không gian.

Nhìn thông đạo không gian đóng cửa, lúc này Hàn Sâm thì thào: "Nếu như quả thật giống như ta đoán, vậy thì rất phiền toái."

Hàn Sâm tiến vào bán kết, Bảo Nhi cũng thuận lợi tiến vào bán kết, vận khí của bọn họ rất tốt, không bị phân vào cùng tổ, lần lượt đối đầu với hai người khác cũng lọt vào bán kết.

Nhưng mà ngoài dự liệu của Hàn Sâm, lúc diễn ra vòng bán kết, đối thủ của hắn và Bảo Nhi lại không xuất hiện, tất cả đều bỏ cuộc.

Đây có thể là trận bán kết và chung kết nhàm chán nhất trong những năm qua. Vòng bán kết không thi đấu, trận chung kết cũng không thi đấu, Bảo Nhi trực tiếp rút lui, để cho Hàn Sâm thuận lý thành chương giành được chức vô địch trận chiến Thần Tiền.

Hai người lọt vào bán kết khác cũng là những nhân vật lớn có tiếng †ăm lừng lẫy trong vũ trụ, nhưng mọi người không ai nói thêm điều gì về việc bọn họ bỏ cuộc.

Đổi lại là bất kỳ người nào, không ai dám tiếp tục chiến đấu với mấy người Hàn Sâm. Ngay cả quy tắc mà thần linh đặt ra cũng bị phá vỡ, nếu bọn họ thực sự ứng chiến mới là kỳ lạ. Không ai sẵn sàng chấp nhận rủi ro trong một trận chiến như thế này.

Bọn họ tiến vào chiến trường tinh không, cho dù nhận thua cũng chưa chắc có thể sống sót ra ngoài. Nhưng nếu không nhận thua, bọn họ cũng không thể sử dụng chủng gen Thần Linh, nếu sử dụng sẽ bị thần linh giáng tội, không sử dụng thì chắc chắn không phải là đối thủ của Kim Tệ và Bảo Nhị, vậy thì đó quả thực là trận chiến chịu chết. Chỉ cần không phải là người ngu dốt thì chắc chắn sẽ biết lựa chọn như thế nào.

Kim Tệ trở thành người đầu tiên chiến thắng mờ ám nhất trong trận chiến Thần Tiần, nhưng lại không có ai dám chất vấn thực lực của hắn.

Mặc dù có chút không rõ ràng, nhưng Hàn Sâm cũng cảm thấy rất hài lòng. Hắn không có tâm trạng để ý tới chuyện chiến thắng vẻ vang, hắn chỉ cần có kết quả là được.

Sau khi Hàn Sâm đạt được vị trí đứng đầu trong trận chiến Thần Tiền, một tia sáng bắn vào chiến trường tinh không, rơi vào người Hàn Sâm, khiến thân hình Hàn Sâm biến mất.

Hàn Sâm không giấy giụa, đây chẳng qua chỉ là một chùm sáng truyền tống mà thôi, nó không có bất kỳ nguy hiểm nào với hắn.

Quang cảnh trước mắt Hàn Sâm thay đổi, chờ đến khi hắn khôi phục thị giác thì đã thấy mình ở bên trong một thần điện khổng lồ rồi.

Điều dễ thấy nhất trong thần điện chính là chiếc đèn chùm cổ thần bí treo ở vị trí trung tâm kia. Trên chiếc đèn chùm đó có từng ngọn đèn dầu nhỏ, số lượng ước chừng hơn vạn chiếc.

Hàn Sâm không xa lạ gì với những ngọn đèn đó. Đó chính là ngọn đèn vạn tộc. Mỗi một chiếc đèn dầu nhỏ đều có tên các tộc khác nhau, đứng đầu vẫn là tộc Thái Thượng.

Hàn Sâm cẩn thận đưa mắt nhìn tất cả các ngọn đèn gia tộc, nhưng không phát hiện ra đèn gia tộc của nhân loại, hiển nhiên nhân tộc vẫn chưa thắp đèn.

Trên thần tọa tận cùng bên trong thần điện, chính là vị Thần đại nhân mà Hàn Sâm quen thuộc kia. Bây giờ hắn nên gọi hắn là chủ của thần điện mới đúng, thần linh cấp Trọng Khải cường đại nhất trong vũ trụ.

“Nhân loại không thể đốt đèn, ta đã nói với ngươi từ trước. Nhân loại vốn không nên tồn tại trong đại vũ trụ gen.” Chủ của thần điện thờ ơ nói.

“Tồn tại là hợp lý. Nếu nhân loại đã tồn tại trong đại vũ trụ gen, tại sao lại không thể thắp đèn?” Hàn Sâm cười nói.

“Không thể chính là không thể, không có vì sao cả. Nếu như nhân loại thực sự thắp đèn trong đại vũ trụ gen, chưa nói những cái khác, thần linh chúng ta nhất định sẽ không thể ngồi yên không quan tâm. Để Tinh tộc đốt đèn đã là nhượng bộ lớn nhất rồi.” Chủ của thần điện nói.

“Được rồi, chuyện nhân loại đốt đèn ta không quan tâm, phần thưởng của người chiến thắng trong trận chiến Thần Tiền có phải là nên cho ta rồi không?” Hàn Sâm cười híp mắt nhìn chủ của thần điện hỏi.

“Có thể” Chủ của thần điện không đề cập đến việc hắn phá vỡ quy tắc, hơn nữa còn đồng ý với hắn một cách sảng khoái. Sau đó hắn lấy ra một quả trứng gen, tiện tay ném, quả trứng lập tức rơi vào trong tay Hàn Sâm.

“Đây là trứng gen tuyệt thế Huyền Vũ Thánh Quy, bây giờ ngươi đã hài lòng chưa?” Chủ của thần điện cười híp mắt nhìn Hàn Sâm nói.

“Không phải nói người chiến thắng có thể tùy ý lấy trứng gen sao? Không cần con rùa được không?” Hàn Sâm nhìn trứng gen màu đen xấu xí không hề thu hút trong tay, nói.

“Có thể” Chủ của thần điện vỗ tay, một cái bàn xoay lớn lập tức xuất hiện trước mặt Hàn Sâm.

“Tại sao bên trong những ô vuông đều trống rỗng? Vậy thì ta làm sao biết được mình sẽ rút được cái gì?” Hàn Sâm nhìn bàn xoay hỏi.

Chủ của thần điện cười nói: “Ngươi chỉ cần xoay bàn xoay, xoay đến ô nào, ta sẽ viết Huyền Vũ Thánh Quy vào ô đó là được.”

“Như cũng được hả… Vậy thì còn cần bàn xoay làm gì?” Hàn Sâm trợn mắt nhìn chủ của thần điện.

“Mấu chốt là phải tham gia, như vậy mới có thể thỏa mãn tâm lý.” Chủ của thần điện chỉ vào bàn xoay nói: “Mau xoay đi.”

“Còn xoay cái gì mà xoay, tưởng ta nhàn rỗi lắm hả?” Khóe mắt Hàn Sâm giật giật.

“Cũng được, bớt được một chút thời gian.” Chủ của thần điện rất vui mừng vì Hàn Sâm hiểu chuyện như vậy, hắn võ tay, bàn xoay lập tức biến mất.

“Vốn dĩ không cần phải tới đây để nhận phần thưởng. Hôm nay để ngươi tới đây là có một việc muốn nói với ngươi.” Chủ của thần điện cười dài nhìn Hàn Sâm nói.

“Ta rất bận, còn phải về nhà trông con, không thì để lần sau rồi nói đi?” Hắn không tin chủ của thần điện chỉ đơn giản là muốn kể chuyện xưa cho hắn nghe như vậy.

“Cũng được, dù sao nhân loại diệt vong cũng không liên quan gì đến †a.” Chủ của thần điện ra vẻ không sao cả, nói.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Hàn Sâm bất đắc dĩ đành thỏa hiệp.

“Ngươi đã từng đi qua Thiên Ngoại Thiên của tộc Thái Thượng, hẳn cũng biết đó là một nơi thế nào chứ?” Chủ của thần điện nói.

“Nghe nói đó là mảnh đất trung gian của thế giới phản vật chất, không biết là thật hay giả.” Hàn Sâm nói.

Chủ của thần điện gật đầu nói: “Đúng vậy, Thiên Ngoại Thiên đúng là vùng đệm của thế giới phản vật chất. Vùng đệm như vậy vốn dĩ không hề tồn tại

lỗ thủng, giống như miệng hồ của Thiên Ngoại Thiên kia, trên thực tế nơi đó chính là sự rạn nứt của thế giới phản ngược, cho nên mới có thể câu được những thứ của thế giới phản vật chất trong hồ." Điểm này Hàn Sâm đã sớm đoán được, có điều hắn thực sự rất tò mò, tại sao lại có sự tồn tại của lỗ thủng như vậy.

Dường như chủ của thần điện nhìn thấu được suy nghĩ của Hàn Sâm, hắn thở dài nói: "Chuyện này phải bắt đầu từ cuộc chiến của hội Thần Loạn và thần linh chúng ta. Quả thật mà nói, trải qua một trận đại chiến và trọng khải, đại vũ trụ vẫn chưa phục hồi lại như cũ, vẫn tồn tại không ít lỗ thủng, thế nên mới có những người xuyên qua luân hồi của thế giới chính phản như ngươi và Tần Tu, mới có những linh như Nguyệt Thần và Trác Đông Lai, mang theo ký ức của kiếp trước chuyển sinh.

"Không phải là ngươi muốn để ta sửa chữa những lỗ thủng kia đấy chứ? Ta không có năng lực đó." Hàn Sâm vội vàng nói.

Chủ của thần điện liếc hắn một cái: "Ta biết ngươi không có năng lực như vậy, có điều bây giờ hội Thần Loạn đã tiến vào vùng đệm, ý đồ muốn đả thông hai giới chính phản. Mặc dù bọn họ tạm thời vẫn không thể nào làm được, nhưng tốt hơn hết là nên ngăn chặn kịp thời, vậy cho nên…"

Nói tới đây, chủ của thần điện cười híp mắt, ánh mắt rơi trên người Hàn Sâm.

Hết chương 3191.

Chương 3192. Hang ổ của hội Thân Loạn

Lúc trở lại lâu đài cổ Phượng gia, trong lòng Hàn Sâm không khỏi có chút buồn bực.

Huyền Vũ Thánh Quy quả thật là đồ tốt, là chủng gen tuyệt thế hiếm thấy, chỉ là con non vừa mới nở đã có lực phòng ngự cực kỳ khủng bố, sau khi hợp thể có Huyền Vũ Thánh Thể, cũng có thể làm sức mạnh của cơ thể tăng lên đang kể, hơn nữa còn có năng lực phản chấn.

Huyền Vũ Thánh Quy cái gì cũng tốt, vấn đề duy nhất là, Huyền Vũ Thánh Quy là chủng gen lực lượng hệ thổ, không hợp với Động Huyền Kinh và Băng Cơ Ngọc Cốt, không cách nào sử dụng hai chủng gen nghịch nhau được.

Hàn Sâm hết sức hoài nghi, Thần đang cố ý trả thù

“Xem ra đúng là phải tới không gian đệm kia một chuyến, nếu không muốn dùng một con chủng gen tuyệt thế thật sự quá khó khăn.” Hàn Sâm thở dài trong lòng, nhưng vẫn dùng Áo Giáp Hắc Tinh tiến hóa

Huyền Vũ Thánh Quy.

Mặc dù không thể dùng làm chủng gen nghịch, nhưng dù sao đây cũng là con chủng gen tuyệt thế đầu tiên của Hàn Sâm. Trong trường hợp tìm được huyết mạch Thần Linh tương xứng, tiến hóa thành chủng gen Thần Linh cũng rất hữu ích.

Mắt thấy Huyền Vũ Thánh Quy đã nuốt Áo Giáp Hắc Tinh ở trong hồn hải, sau đó biến thành một quả cầu màu đen, Hàn Sâm vừa nhớ lại những lời mà chủ của thần điện nói với hắn.

Căn cứ theo cách nói của chủ thần điện, mặc dù lực Phá Giới tên là Phá Giới, nhưng cường giả chân chính có thể phá giới lại càng ít. Hội trưởng của hội Thần Loạn trước kia là một, sau đó có Tần Tu cũng miễn cưỡng được coi là một nửa, không còn ai khác nữa.

Sở dĩ Tần Tu chỉ được tính là nửa, là bởi vì hắn đã lợi dụng lỗ hổng của đại vũ trụ mới có thể tiến vào đại vũ trụ gen, chứ không phải hoàn toàn dựa vào lực lượng của chính mình.

Bản thân Hàn Sâm căn bản không thể phá giới. Hắn có thể đi được tới đại vũ trụ đế quốc chính là vì lực lượng của Giới Vương Thần.

Mặc dù Thể Thần Linh siêu cấp rất mạnh, nhưng cũng không thể phá vỡ để tiến vào thế giới khác. Mà Hàn Sâm mới vừa tiến vào Phá Giới cảnh, vẫn chỉ có thể coi là sơ cấp, khoảng cách đến Phá Giới viên mãn chân chính còn rất xa.

Trên thực tế không chỉ Hàn Sâm không thể phá giới, ngay cả hội trưởng hội Thần Loạn hiện nay, cũng chính là phó hội trưởng hội Thần Loạn trước kia, cũng chưa thể đạt tới Phá Giới cảnh viên mãn.

Chẳng qua do mối quan hệ giữa cuộc đại chiến lần trước và sự khởi động lại của vũ trụ, vũ trụ xuất hiện một vài lỗ hổng, thế nên hội trưởng hội Thần Loạn hiện tại có ý định lợi dụng chỗ thủng đó để xâm nhập vào lối đi giữa hai giới.

Hàn Sâm không biết việc xuyên qua lối đi giữa hai giới có lợi ích gì đối với hội Thần Loạn, đồng thời hắn cũng hỏi vấn đề này.

Chủ của thần điện lúc ấy nhìn Hàn Sâm một cái, bĩu môi nói: “Hai thế giới đối lập nhau, đối với đại vũ trụ gen, đại vũ trụ đế quốc chính là thế giới phản vật chất. Mà đối với đại vũ trụ đế quốc, đại vũ trụ gen chính là thế giới phản vật chất. Nói cách khác, đối với mỗi vũ trụ, một vũ trụ khác chính là cõi âm, sau khi lối đi giữa hai thế giới được đả thông, sinh vật của hai vũ trụ tiến vào một vũ trụ khác, chẳng khác nào là ma quỷ từ trong địa ngục bò ra dương giới, đến lúc đó hai vũ trụ sẽ đại loạn”

Hàn Sâm sờ sờ mũi, hắn biết chủ của thần điện đang nói hắn là ma quỷ, nhưng hắn cũng không phản bác. Sau khi hắn đi tới đại vũ trụ đế quốc, quả thật cũng chưa làm được chuyện gì tốt.

Chủ của thần điện vừa nói cho Hàn Sâm, vốn dĩ sinh vật hai vũ trụ muốn luyện thành lực Phá Giới là chuyện cực kỳ khó khăn, nhưng nếu hai thế giới được đả thông với nhau, như vậy sẽ xuất hiện rất nhiều sinh vật tương tự như Hàn Sâm và Tần Tu, rất dễ dàng lĩnh ngộ được lực Phá Giới. Mà những sinh vật này đều là đối tượng hấp thu đối với hội Thần Loạn.

Nếu quả thật loại tình huống đó xuất hiện, có quá nhiều Phá Giới giả xuất hiện, chỉ sợ cho dù là thần linh cũng không có cách nào áp chế được, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

May mắn thay, cho dù có lỗ hổng trong quy tắc, muốn đánh xuyên hai thế giới cũng không phải là chuyện dễ dàng. Hội Thần Loạn chỉ mới mưu đồ, thực sự muốn mở thông, chưa nói đến chuyện có thể làm được hay không, cho dù có thể thì e rằng cũng phải mất hàng trăm triệu năm mới có thể mở ra một lỗ hổng.

Chủ của thần điện cũng không trông cậy Hàn Sâm thật sự có thể tiêu diệt hết được hội Thần Loạn, chẳng qua hắn để Hàn Sâm đi cho hội Thần Loạn có thêm chút cản trở mà thôi.

Sau khi trọng khải, vùng đệm ban đầu của hai vũ trụ bị vỡ thành nhiều lớp, hơn nữa các lớp không được kết nối với nhau. Thiên Ngoại Thiên mà tộc Thái Thượng chiếm cứ chính là một trong số đó, và nó cũng là lớp gần với đại vũ trụ gen nhất.

Có tổng cộng ba mươi lớp đứt gãy không gian đệm giống như Thiên Ngoại Thiên. Nơi đó ngay cả thần linh cũng không cách nào chạm tới. Nếu như thần linh tiến vào nơi đó thì chính thần linh cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Bởi vì nơi đó là khe nứt giữa hai vũ trụ, lực lượng của Thần điện Gen và †hần miếu không có tác dụng ở đó. Nếu thần linh chết ở nơi đó thì căn bản sẽ không thể quay lại thần miếu để tái sinh.

Căn cứ vào tin tình báo trước kia, hội Thần Loạn đã đánh xuyên qua †ầng thứ bảy gần đại vũ trụ đế quốc, còn một khoảng cách rất xa nữa để hoàn toàn đánh xuyên qua lối đi. Có điều tầng thứ bảy kia hiện tại đã là địa bàn của hội Thần Loạn, cho dù thần linh có tiến vào nơi đó cũng phải cẩn thận, ở đó đã lâu không có tin tức gì rồi.

Chủ của thần điện có ý muốn để Hàn Sâm đánh vào đó, tốt nhất là có thể giết được thành viên hội Thần Loạn. Nếu như không giết được thì

cũng có thể thăm dò được chút tin tức tình báo, xem hiện tại hội Thần Loạn đã đánh qua bao nhiêu tầng.

Chủ của thần điện còn đồng ý, nếu Hàn Sâm có thể dò thăm tin tức chính xác, hắn có thể cho Hàn Sâm một con chủng gen tuyệt thế vô cùng đặc biệt, Hàn Sâm nhất định sẽ cực kỳ thích nó.

Nghe có vẻ rất hấp dẫn, có điều địa bàn của hội Thần Loạn cũng chẳng phải nơi có thể tự do qua lại. Điều duy nhất khiến Hàn Sâm khá vui mừng chính là, bên trong không gian đệm, lực lượng của hai vũ trụ đều sẽ không bị áp chế. Nói cách khác, ở nói đó, Hàn Sâm có thể bộc phát hết hỏa lực mà không bị bất kỳ áp chế nào.

Dĩ nhiên, điều càng khiến Hàn Sâm động lòng chính là những thần miếu của hội Thần Loạn kia. Chỉ cần phá hủy thần miếu là có thể đạt được Gen Thần, chẳng ai ngại việc có nhiều Gen Thần cả.

Hàn Sâm cũng đã hỏi chủ của thần điện, tại sao thành viên hội Thần Loạn không phải là thần linh nhưng lại có thần miếu và Gen Thần, chủ của thần điện vẫn chưa trả lời hắn, chẳng qua chỉ nói cho hắn biết cách tiến vào nơi đó mà thôi.

Hàn Sâm quả thực có hứng thú đi xem một chút, có điều trước đó, Hàn Sâm càng muốn muốn đi tổ miếu ở Tần quốc.

“Tần quốc tất nhiên có thể có cường giả Phá Giới tồn tại, chưa nói những người khác, Kiếm Bất Cô chắc chắn là một vị cường giả Phá Giới. Mà lực lượng của ta dù sao cũng bị quy tắc vũ trụ áp chế, muốn xông vào tổ miếu sợ là khó có kết quả.” Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn có ý định lén lút đi vào tổ miếu nhìn một chút.

Vì để tránh phiền toái, Hàn Sâm còn đặc biệt tìm Tần Bạch tới đây, muốn nghĩ cách lôi kéo Tần Bạch cùng đi tổ miếu. Đến lúc đó cho dù có bị phát hiện, có vị hoàng đế tương lai của Tần quốc là Tần Bạch này, chuyện lớn cũng có thể hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, có thể tránh được rất nhiều phiền toái không cần thiết.

“Hàn Sâm, Bảo Nhi nhà ngươi có ở đây không?” Lúc Tần Bạch đi tới lâu đài cổ Phượng gia, hắn không dám đi vào, mà để hạ nhân gọi Hàn Sâm ra, vẻ mặt giống như bên trong có chó dữ vậy.

“Đang chơi với Âm Âm ở vườn hoa rồi. Nếu thái tử nhớ nàng thì để ta gọi nàng ra ngoài.” Hàn Sâm cười nói.

“Đừng đừng đừng.” Sắc mặt Tần Bạch lập tức tái đi, vội vàng kéo Hàn Sâm.

Hết chương 3192.

Chương 3193. Giếng Thiên Mệnh

“Hàn Sâm, ngươi tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?” Tần Bạch kéo Hàn Sâm đến chỗ cách xa cửa lâu đài cổ Phượng gia một chút, lúc này mới hỏi.

“Thái tử điện hạ, ngài đã từng đến tổ miếu chưa?” Hàn Sâm nhìn Tần Bạch hỏi.

“Dĩ nhiên là đã đến rồi. Hằng năm vào ngày tế tổ phải quỳ rất lâu, vừa phải dập đầu vừa phải hành lễ, rất phiền.” Tần Bạch dường như có ký ức rất xấu về tổ miếu, tỏ ra chán ghét, rồi kỳ quái hỏi: “Ngươi hỏi ta chuyện này để làm gì?”

Hàn Sâm cười nói: “Ta nghe nói trong tổ miếu có cất giấu một bảo bối vô cùng lợi hại, thái tử điện hạ có biết đó là cái gì không?”

“Ngươi nghe ai nói hươu nói vượn vậy? Cái nơi như tổ miếu sao có thể có bảo bối gì được? Nơi đó chỉ là một ngôi miếu với một pho tượng thần Thủy Tổ, còn có một số đồ dùng tế lễ, ngoài ra không có cái gì khác, sao có thể có bảo bối gì được?” Hàng năm Tần Bạch đều tham gia tế tổ, hiển nhiên biết rõ trong tổ miếu có những gì.

“Trừ những thứ này ra, thực sự không có gì khác sao?” Hàn Sâm nghe xong cảm thấy hơi thất vọng. Nếu như năm đó Tần Tu quả thật giấu thi thể của Uyển Nhi trong tổ miếu thì cũng phải có dấu vết mới đúng, không thể nào không có gì cả.

Tần Bạch suy nghĩ một lúc nói: “Kỳ thật có đồ vật kỳ quái, nhưng không phải bảo bối gì cả, mà là một cái giếng.”

“Giếng gì?” Ánh mắt Hàn Sâm lập tức sáng ngời.

Tần Bạch suy nghĩ một lúc nói: "Tổ miếu có một chính điện, hai điện phụ và ba đại điện, bên trong chủ điện thờ tượng thần Thủy Tổ, trong điện bên trái thờ cúng bài vị hoàng đế các đời, mà điện bên phụ bên phải lại không thờ gì cả. Trong điện bên phải chỉ có một cái giếng cổ hình bát giác, trên thành giếng có hai chữ Thiên Mệnh do đích thân Thủy Tổ khắc lên. Thế nên cái giếng đó được đặt tên là giếng Thiên Mệng, còn có một tên gọi khác là giếng Quốc Vận."

Dừng một chút, Tần Bạch nhìn khắp nơi, thấy không có người ngoài mới nhỏ giọng nói với Hàn Sâm: "Nghe nói cái giếng kia rất quỷ dị, trên thành giếng có một cái khóa sắt còn to hơn cả cánh tay, xích sắt rũ xuống giếng. Truyền thuyết kể rằng bên dưới khóa sắt chính là thần thú trấn mạch của đế quốc Đại Tần ta. Khi còn nhỏ ta đã nghe ngươi †a nói, thần thú trấn mạch kia trấn áp số mệnh của nước Đại Tần chúng ta, bảo vệ đế quốc Đại Tần ta muôn đời hưng thịnh."

Hàn Sâm nghe đến đây, trong lòng vui mừng, nghĩ thầm: "Nếu như thân thể Uyển Nhi thật sự ở trong tổ miếu, vậy nơi có khả năng nhất chính là trong giếng Thiên Mệnh."

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm nói với Tần Bạch: "Món bảo bối lợi hại mà ta nghe nói, hẳn là ở trong giếng Thiên Mệnh."

Tần Bạch lắc đầu như trống bỏi: "Không thể nào, ta không biết trong giếng Thiên Mệnh có thần thú trấn mạch hay không, nhưng chỗ đó đúng là một nơi cực kỳ tà dị. Theo truyền thuyết, Thủy Tổ đại hưng Tần quốc ta, đến thế hệ thứ hai, con trai của Nhị Tổ đã nghịch ngợm và lén đi tiểu vào giếng Thiên Mệnh trong lúc tế tổ, từ đó về sau, Đại Tần quốc ta suy tàn không biết bao nhiêu năm, gần như mất nước. Chính vì sự kiện này, hoàng đế các triều đại đều dùng câu chuyện này để giáo dục các thành viên trong hoàng tộc, nhớ kỹ không được làm chuyện khinh nhờn đối với giếng Thiên Mệnh. Nếu như không phải lúc tế tổ có nghỉ thức tế giếng, ta căn bản sẽ không đến nơi đó."

Mặc dù Tần Bạch có chút bướng bỉnh phá gia, nhưng có một số chuyện hắn cũng không dám làm.

“Hàn Sâm, không phải là ngươi có ý đồ gì với cái giếng kia đấy chứ? Ta khuyên ngươi tốt nhất hãy bỏ suy nghĩ này đi.” Tần Bạch nhìn khắp nơi một chút, sau đó kéo Hàn Sâm đến góc tường, mới nói khẽ với hắn: “Tuyệt đối không được đi đến đó. Chỗ đó có cường giả cực kỳ khủng bố canh giữ, là nơi vững vàng nhất trong đế quốc Đại Tần ta. Ngay cả khi thành Ngọc Bích này bị công phá, nơi đó cũng sẽ không hề bị hư hại. Không có sự cho phép của phụ hoàng, ngay cả ta cũng không thể tùy ý đến gần nơi đó, mặc dù ngươi lợi hại, nhưng nếu như ngươi tự ý đến đó, e rằng cũng không còn mạng trở về.”

Tần Bạch quả thực là muốn tốt cho Hàn Sâm, nếu không hắn cũng sẽ không tiết lộ bí mật của tổ miếu.

“Ồ, là nhân vật khủng bố gì?” Hàn Sâm hỏi.

Tần Bạch lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ lắm, chuyện này là do phụ hoàng nói cho ta biết. Lúc tế giếng ta chưa từng thấy có ai canh giữ ở nơi đó, nhưng chuyện này đúng là có thật, chính miệng phụ hoàng đã nói cho ta, vả lại còn không cho ta nói cho bất kỳ kẻ nào biết. Hơn nữa còn nói, nếu sau này gặp phải nguy hiểm thực sự không có cách nào giải quyết, có lo lắng về tính mạng thì có thể chạy vào trong tổ miếu xin trợ giúp, tự nhiên sẽ có người cứu ta.”

Hàn Sâm nghe Tần Bạch nói như vậy, đại khái có thể khẳng định, bên trong tổ miếu tất nhiên là có thứ gì đó không tầm thường. Cho dù không phải là thân thể Uyển Nhi thì chắc chắn là có liên quan đến Tần quốc.

“Trong tổ miếu chắc chắn có cường giả mạnh nhất Tần quốc thủ hộ, nếu như cứng rắn xông vào, chỉ sợ chưa chắc sẽ có kết quả tốt.” Mặc dù Hàn Sâm rất mạnh, thế nhưng dưới sự áp chế của quy tắc thế giới, chưa chắn hắn đã có thể chống lại cả đế quốc Đại Tần.

“Thật là nhức đầu mài!” Trong lòng Hàn Sâm có chút buồn bực.

“Nếu Hàn Sâm ngươi thực sự muốn nhìn giếng Thiên Mệnh, chờ đến khi tế tổ ta dẫn ngươi đi xem là được, còn bình thường không thể tùy tiện xông vào.” Tần Bạch lại nói.

“Lúc tế tổ ngươi có thể dẫn ta vào sao?” Ánh mắt Hàn Sâm sáng lên, nhìn Tần Bạch hỏi.

“Có thể là có thể, chẳng qua khi đó chỉ có người hoàng tộc, quan lễ và tùy tùng được chỉ định là có thể đi vào. Nếu như ngươi thật sự muốn đi thì có thể cải trang thành tùy tùng của ta” Tần Bạch cười nói.

“Những tùy tùng kia không phải đều là thái giám chứ?” Vẻ mặt Hàn Sâm cổ quái hỏi.

“Quả thật đều là hoạn quan.” Tần Bạch gật đầu nói.

Mặc dù Hàn Sâm không muốn cải trang thành thái giám, nhưng ngoài cách này thì không còn cách nào khác có thể đến gần giếng Thiên Mệnh kia, nên hắn cũng chỉ có thể làm như vậy.

Sau khi thương lượng với Tần Bạch, lần tế tổ sau sẽ đi cùng hắn, lúc này Hàn Sâm mới tạm thời bỏ đi ý nghĩ muốn xông vào tổ miếu Tần quốc trong đầu.

“Hàn Sâm, gần đây Bách Lý thái phó và Giả thái phó rất nghiêm khắc với ta, cuộc sống của ta vô cùng bi thảm. Ngươi có cách gì để bọn họ đừng nhắm vào ta nữa được không?” Vẻ mặt Tân Bạch nhìn Hàn Sâm đầy mong đợi.

“Bọn họ nhằm vào ngươi, cũng là hy vọng ngươi có thể học giỏi. Ngươi học xong hết những bài học mà họ giao thì không phải là không còn vấn đề gì sao.” Hàn Sâm cười nói.

“Ngươi nói nghe thật dễ dàng, chỉ riêng thái phó đã có sáu vị, còn có hơn mười vị thái tử thái bảo. Nhiều người dạy ta như vậy, cái này ta phải học, cái kia ta cũng phải học, cho dù không ăn không ngủ, mệt đến chết cũng không học xong.” Tần Bạch vẻ mặt đưa đám nói.

Hàn Sâm nghe cũng cảm thấy Tần Bạch đáng thương, hắn là một người ham chơi như vậy, nhưng lại sinh ra trong gia đình hoàng đế, còn là độc định, có thể hiểu Cảnh Chân đế hy vọng hắn có thể thành †ài đến mức nào, tương lai sẽ thừa kế sự nghiệp sự nghiệp thống nhất đất nước.

Người bình thường chẳng qua chỉ học kỹ năng điều khiển chủng gen mà tôi, nhưng Tần Bạch là hoàng đế tương lai của Tần quốc, chỉ học khống chế chủng gen thì tuyệt đối không đủ, thứ mà hắn cần phải học quả thật có quá nhiều.

“Như vậy đi, gần đây ta chuẩn bị phải đi xa nhà một chuyến, ngươi hỏi hoàng đế bệ hạ xem ngài có đồng ý để ngươi theo ta du học hay không.” Hàn Sâm suy nghĩ một lúc rồi nói với Tần Bạch.

Hết chương 3193.

Chương 3194. Du học

Tần Bạch nghe vậy cười khổ nói: “Ta bây giờ liên tục rời khỏi hoàng cung rất khó khăn. Lần này vất vả lắm mới tìm được nhiều cớ để xuất cun gặp ngươi, phụ hoàng sao có thể cho phép ta với ngươi đi ra ngoài du học?”

“Thử một chút xem, có thể cha ngươi sẽ đồng ý thì sao? Đúng rồi, lúc ngươi cầu xin phụ hoàng có thể nói cho hắn biết, nói Kiếm tiên sinh cũng sẽ cùng đi.” Hàn Sâm cười nói.

“Ai, lời này ta cũng không dám nói với phụ hoàng, hắn sẽ mắng ta không biết phấn đấu.” Tần Bạch thở dài nói.

“Thử một lần sẽ có cơ hội, không thử thì chắc chắn sẽ không có cơ hội. Dù sao ta đã gợi ý cho ngươi, còn có làm hay không thì phải xem

Ai”

chính bản thân ngươi thôi.” Hàn Sâm dang tay nói. “Ngươi nắm chắc bao nhiêu phần trăm?” Tần Bạch cắn răng hỏi.

“Năm mươi phần trăm.” Hàn Sâm lừa gạt nói, dù sao cũng có năm mươi phần trăm cơ hội cho đến khi chẳng có chuyện gì có kết quả.

Tần Bạch nghe xong tinh thần chấn động: “Đã có năm mươi phần trăm cơ hội, ta đây sẽ liều mạng chịu bị mắng một trận, thử một chút xem.”

Sau khi tiễn Tần Bạch đi, Hàn Sâm trở lại lâu đài cổ, thấy Bảo Nhi đang cầm một thanh kiếm gỗ chơi đùa, chính là thanh kiếm của Kiếm Bất Cô.

“Không phải là bảo ngươi trả lại cho Kiếm tiên sinh sao?” Hàn Sâm kỳ quái hỏi.

Bảo Nhi nói: “Kiếm tiên sinh nói hắn không cần nữa, vốn dĩ đây là quà dành cho ta, không cần phải trả lại.”

Hàn Sâm trầm ngâm trong chốc lát, lúc này mới đi về phía gian phòng của Kiếm tiên sinh.

Hàn Sâm gõ cửa, giọng của Kiếm tiên sinh từ bên trong truyền tới: “Cửa không có khóa, công tử mời vào.”

Hàn Sâm đẩy cửa đi vào, thấy Kiếm tiên sinh đang cầm kim chỉ may vá quần áo, không khỏi cảm thấy hết sức cổ quái.

Vị đệ nhất cường giả đế quốc Đại Tần này, là nhân vật thậm chí có thể dùng kiếm ý áp chế thần linh, sao lúc này lại giống như một người đàn ông nội trợ vậy.

“Công tử mời ngồi.” Kiếm tiên sinh vừa khâu vá quần áo vừa nói.

“Kiếm tiên sinh, gần đây ta định đi xa, không biết có thể mời tiên sinh đồng hành không?” Hàn Sâm nghiêm nghị hỏi.

“Tại hạ là nô bộc mà công tử đã mua, công tử có chuyện gì chỉ cần phân phó là được.” Kiếm Bất Cô lại không để ý nói.

“Nơi ta muốn đi là Tam Thập Tam Thiên, chắc tiên sinh cũng không xa lạ gì đúng không?” Hàn Sâm nhìn Kiếm Bất Cô nói.

Kiếm Bất Cô nghe vậy buông kim chỉ trong tay xuống, nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: “Ngươi muốn dẫn Tần Bạch đi Tam Thập Tam Thiên?”

“Mặc dù Tam Thập Tam Thiên nguy hiểm trùng trùng, nhưng ta tự có biện pháp bảo vệ, không cần quá lo lắng. Tần Bạch là thái tử Tần quốc, cũng là tương lai của Tần quốc, đối với hắn, có thêm chút kinh nghiệm chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, Kiếm tiên sinh nghĩ sao?” Hàn Sâm thuận miệng nói.

“Mặc dù nói như vậy, nhưng nơi đó quả thực quá nguy hiểm. Ta đã từng đi qua Thất Trọng Thiên, suýt nữa đã không còn mạng quay về, huống chỉ ngươi và hội Thần Loạn còn có ân oán, đến đó không khác nào dê vào miệng cọp.” Kiếm Bất Cô nói.

“Nếu tiên sinh đã từng tới đó, vậy thì hẳn là hiểu rất rõ nơi đó. Ta chưa từng đến đó bao giờ, không biết tiên sinh có thể giới thiệu một chút không?” Hàn Sâm cười nói.

Kiếm Bất Cô nhớ lại chốc lát nói: “Bên trong Thất Trọng Thiên đều là người lưu lạc, tất cả các vị thần được tôn thờ đều là tà thần của hội Thần Loạn. Nơi đó khác với đại vũ trụ đế quốc, nhân loại lưu lạc và chủng gen đều cực kỳ hung ác. Hơn nữa bởi vì chịu ảnh hưởng của lực lượng thần bí từ Tam Thập Tam Thiên, con người và chủng gen nơi đó cũng xảy ra chút dị biến. Ngươi đã chứng kiến sức mạnh của Lowe Kidd, hẳn là hiểu rõ chủng gen nơi đó đáng sợ đến mức nào.”

“Trừ những điều này ra, ở đó còn có rất nhiều thứ đáng sợ chưa được biết đến. Ngay cả thần linh ở đó cũng có thể mất mạng, huống chỉ là Tần Bạch.” Mặc dù Kiếm Bất Cô đã từ bỏ ước nguyện, không hề để ý đến chuyện Tần quốc nữa, nhưng dù sao hắn cũng là người Tần, trong lòng vẫn một lòng hướng về Tần quốc.

“Ân oán của ta và hội Thần Loạn không cần phải lo lắng, ta tự có cách giải quyết, chắc sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến lần này.” Dừng một chút, Hàn Sâm lại nói: “Hơn nữa lần này đi, ta cũng chỉ muốn xem Nhất Trọng Thiên, sẽ không tiến sâu vào bên trong, cho nên cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn. Nếu như tiên sinh bằng lòng đi cùng, có thể trông coi Tần Bạch một chút, vậy hiển nhiên là không gì tốt hơn nữa rồi.”

Kiếm Bất Cô nhìn Hàn Sâm không nói gì, chẳng qua là trong mắt mang theo chút ý tứ kỳ quái: “Ta đã sớm nói rồi, mạng này của ta là do công †ử mua về, công tử có lệnh xin cứ phân phó là được.”

“Vậy được, xin tiên sinh chuẩn bị một chút, bất kể Tần Bạch có đi hay không, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.” Hàn Sâm dứt lời liền đứng dậy cáo từ rời đi.

Buổi tối hôm đó, có người đêm khuya xông vào lâu đài cổ Phượng gia, đánh một vật vào trong gian phòng của Kiếm Bất Cô. Không lâu sau, Kiếm Bất Cô rời khỏi lâu đài cổ Phượng gia, nửa đêm đi ra ngoài, cũng không biết là đi đâu.

Hàn Sâm đã sớm nhìn thấy tất cả, nhưng hắn không đuổi theo để điều tra.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm đã nghe thấy giọng nhảy nhót vui sướng của Tần Bạch: “Hàn Sâm, ngươi ở đâu? Sao còn chưa thức dậy? Nhanh nhanh chuẩn bị một chút, chúng ta phải lên đường rồi.”

“Sao ngươi lại tới sớm vậy?” Hàn Sâm ngáp đi ra, thấy Tần Bạch với dáng vẻ cực kỳ hưng phấn, cũng biết Cảnh Chân đế đã cho phép hắn đi du học rồi.

“Hàn Sâm, ngươi đúng là thần, lúc trước phụ hoàng còn không đồng ý, nhưng mà ta nghe theo lời ngươi, nhắc tới Kiếm tiên sinh, phụ hoàng lại không lập tức từ chối ta, nhưng mà cũng không đồng ý, ta còn tưởng không có hy vọng. Ai biết sáng sớm hôm nay, phụ hoàng để Bách Lý thái phó truyền lời, cho phép ta với ngươi cùng đi du học.” Tần Bạch nhìn Hàn Sâm bằng vẻ mặt sùng bái.

“Trong dự liệu.” Hàn Sâm vô cùng thản nhiên nói.

Tần Bạch còn muốn nói gì đó, lại thấy Bảo Nhi cũng đi ra, hắn lập tức sợ hãi núp phía sau Hàn Sâm, cười gượng gạo chào hỏi: “Bảo Nhi, xin chào.”

“Thái tử, xin chào, đã lâu không đánh cờ cùng nhau rồi, hay là chúng ta chơi vài ván đi?” Bảo Nhi nháy mắt nói.

“Không… Không… Ta và Hàn Sâm còn có chuyện quan trọng phải làm, hôm nay không chơi cờ được rồi, để hôm khác đi.” Sắc mặt Tần Bạch lập tức tái nhợt, vội vàng lắc đầu nói.

“Bảo Nhi, đồ đạc của ngươi đã chuẩn bị xong chưa?” Hàn Sâm cố nén cười hỏi.

Bảo Nhi cúi đầu nhìn một chút, tay trái ôm Tiểu Phi Ngư, tay phải ôm Tiểu Miêu, sau đó gật đầu nói: “Đã sắp xếp xong rồi.

Tần Bạch nghe thế sắc mặt lập tức thay đổi, sợ hãi nói: “Bảo Nhi còn nhỏ như vậy mà cũng đi du học cùng sao?”

“Đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường, đưa nàng đi ra ngoài học thêm kiến thức cũng rất tốt.” Hàn Sâm cười nói.

Bảo Nhi không nói chuyện, chẳng qua là nhìn Tần Bạch cười như không cười.

Bây giờ Tần Bạch đã có chút hối hận, sớm biết tiểu ma đầu này cũng đi, hắn đã chẳng hưng phấn như vậy.

Trong lòng Tần Bạch đã quyết định, dọc đường đi nên bớt trêu chọc tiểu ma đầu này, hơn nữa tuyệt đối không thể đồng ý chơi cờ với nàng.

Mọi người thu dọn đồ đạc xong, đang chuẩn bị lên đường, nhưng chưa rời khỏi lâu đài cổ Phượng gia đã trông thấy hai người một nam một nữ chờ ở bên ngoài lâu đài.

Tần Bạch nhìn kỹ, một người chính là Bách Lý Thiên Nhai - vị thái phó mà hắn kính nể nhất, một người khác là người mà hắn sợ nhất - thái phó Cổ Tự Chân, hắn lập tức cảm giác chuyện này không ổn.

Bách Lý Thiên Nhai và Cổ Tự Chân cùng nhau hành lễ với Hàn Sâm, có điều ánh mắt bọn họ đều không tự chủ được mà nhìn thoáng qua Tiểu Phi Ngư trong lòng Bảo Nhi.

Hiện nay Tiểu Phi Ngư này đã chấn động đại vũ trụ, gần như không người nào không biết. Chỉ có cái tên ngu si dốt nát Tần Bạch này là không xem trận chiến, nên không biết Tiểu Phi Ngư, còn tất cả những người khác đều biết rất rõ.

“Hàn tiên sinh, bệ hạ ra lệnh cho chúng ta đi du học cùng thái tử điện hạ, sẽ không quấy rầy đến tiên sinh chứ?” Bách Lý Thiên Nhai vừa nói xong, khuôn mặt Tần Bạch lập tức hoàn toàn xụ xuống.

Hết chương 3194.

Chương 3195. Binh Nhẫn Thiên

Cho dù là vùng đệm vũ trụ thì cũng không phải là nơi người bình thường có thể đi vào.

Hàn Sâm lợi dụng lực Phá Giới, đánh xuyên không gian ở vị trí mà chủ của thần điện nói cho hắn, tạo thành một thông đạo không gian, lúc này hắn mới dẫn theo rất nhiều người cùng nhau tiến vào trong đó.

Tất cả mọi người tận mắt chứng kiến đều chấn động. Cảnh tượng hùng vĩ kia quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Đao thương kiếm kích, búa rìu móc xiên, tên thuẫn đao chùy, tất cả các loại binh khí lớn nhỏ với những hình thù kỳ quái chất đầy khắp nơi. Dùng mắt thường có thể thấy được, đó là một rừng đao sắc bén trải dài vô tận không nhìn thấy điểm cuối.

Trên mặt đất cũng cắm đầy đao kiếm, có những thanh đao to lớn như ngọn đồi, có những thần thương giống như thông thiên phù đồ, cũng có những thanh đao kiếm được làm từ gỗ, đồng xanh, sắt thép, gỗ đá, các loại binh khí rực rỡ muôn màu làm từ đủ loại chất liệu với những hình dáng khác nhau.

Mặc Cổ Tự Chân và Bách Lý Thiên Nhai trước kia cũng đã từng nghe được những tin đồn về nơi này, thế nhưng đây cũng là lần đầu tiên bọn họ tận mắt nhìn thấy, trong lòng vô cùng chấn động.

“Trọng Thiên thứ nhất trong truyền thuyết là Binh Nhẫn Thiên, là thiên đường của binh khí, lời ấy quả nhiên không giả.” Bách Lý Thiên Nhai nhìn

biển binh khí mà sợ hãi thán phục.

Tần Bạch luôn tỏ ra không vui vẻ dọc theo đường đi lúc này cũng lộ vẻ ngạc nhiên: “Binh khí nơi này đều là thật sao? Có thể dùng để giết địch sao?”

Bách Lý Thiên Nhai giải thích: “Tam Thập Tam Thiên là chỗ kỳ diệu vượt ngoài đại vũ trụ, quy tắc của nơi này tự hình thành một cách riêng, không thể giải thích bằng quy tắc và lý luận của đại vũ trụ. Tất cả binh khí của Binh Nhẫn Thiên giống như hoa cỏ cây cối trong đại vũ trụ, đều có tính mạng và linh hồn của mình. Trừ khi bọn chúng tình nguyện đi cùng ngươi, nếu không, cho dù ngươi có cưỡng ép rút chúng ra thì bọn chúng sẽ hóa thành bụi phấn.”

Dừng một chút, Bách Lý Thiên Nhai lại nói tiếp: “Chẳng qua nếu bọn chúng bằng lòng đi theo ngươi, sau khi rút ra sẽ là một món binh khí rất tốt. Dĩ nhiên, những binh khí này giống như cây cối hoa cỏ, có nhiều chủng loại khác nhau, phẩm chất và năng lực hiển nhiên cũng không giống nhau, phần lớn cũng chỉ là binh khí bình thường, đại khái là tương đương với vũ khí cấp Nam Tước và cấp Tử Tước của Tần quốc chúng ta.”

“Thế thì không tệ. Nếu như có thể đem một lượng lớn về, quân đội của đế quốc Đại Tần ta sẽ không cần lo lắng đến chuyện binh khí nữa.” Tần Bạch nói một cách ngây thơ.

“Không đơn giản như vậy đâu. Chưa nói đến việc người bình thường căn bản không vào được Binh Nhẫn Thiên, cho dù có thể đi vào thì cũng chỉ có thể rút từng món binh khí ra mà thôi. Nếu như cưỡng ép rút ra toàn bộ, đến lúc đó phần lớn binh khí cũng sẽ hóa thành tro bụi, căn bản không thể nào mang đi. Huống chỉ bên trong những binh khí này còn có sự tồn tại cực kỳ khủng bố, lực lượng đó có thể so với thần linh. Nếu như kinh động đến bọn họ, đến lúc đó đừng nói mang binh khí trở về, có sống sót trở về được hay không cũng là một vấn đề.” Bách Lý Thiên Nhai nói.

“Nói như vậy, thật ra thì những binh khí này chính là chủng gen sao?” Hàn Sâm nói.

“Cũng có thể nói như vậy, chẳng qua những binh khí này vẫn có chút khác so với những chủng gen bình thường. Bọn họ không có trạng thái noãn hóa, cũng không thể thu thập lạc ấn thần linh, chỉ có thể coi là nửa binh khí nửa chủng gen. Hơn nữa bản thân chúng không thể di động, cho dù ở trong trạng thái ngủ say, chỉ có ngoại lực tác động chúng mới có thể thức tỉnh.” Bách Lý Thiên Nhai suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Nói như vậy, nếu như có thể tìm rút được một thanh binh khí có thể so với thần linh thì chẳng phải là đã có được một thanh thần khí sao?” Hứng thú của Tần Bạch tăng lên rất nhiều, ánh mắt đánh giá binh khí ở khắp bốn phía, có xúc động nóng lòng muốn thử.

“Nếu như có thể nhận được sự thừa nhận của binh khí, thế thì điều đó cũng không sai.” Bách Lý Thiên Nhai nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Có điều tốt nhất là không nên thử, nếu không có được sự thừa nhận của binh khí, ngươi rút nó ra thì sẽ dẫn đến cục diện không chết không thôi. Cho dù nó không địch lại ngươi thì cũng sẽ tự bạo hóa thành tro bụi, tuyệt đối sẽ không để ngươi sử dụng.”

“Thì ra là như vậy.” Tần Bạch lập tức rụt cổ, bỏ suy nghĩ rút thần khí ra khỏi đầu.

Mặc dù thần khí rất tốt, có điều Tần Bạch cảm thấy đồ vật đó chơi cũng không vui lắm, huống chỉ trong nhà hắn cũng có, không cần phải vì thế mà mạo hiểm tính mạng.

Hàn Sâm không nói gì, ánh mắt đánh giá khắp mọi nơi, hắn ngược lại cảm thấy rất hứng thú với những binh khí này. Nếu như thật sự có thể so với binh khí mạnh mẽ của thần linh, hắn sẽ không ngần ngại thử rút một lần.

Chẳng qua những binh khí này đều đang trong trạng thái ngủ say, không cách nào phân biệt được là tốt hay xấu. Hơn nữa số lượng cũng quá nhiều, không thể nào đi quan sát cẩn thận từng cái một được, nếu không cho dù chết già cũng không xem được mấy cái.

Hứng thú của Bảo Nhi rõ ràng lớn hơn rất nhiều. Nàng chạy tới bên cạnh một thanh tiểu kiếm bảo thạch đang cắm trên mặt đất, vươn tay muốn rút nó ra.

“Cẩn thận!” Bách Lý Thiên Nhai và Cổ Tự Chân đều hoảng sợ.

Quả nhiên, sau khi Bảo Nhi rút thanh đoản kiếm lục bảo thạch này ra, tiểu kiếm lục bảo thạch lập tức phát ra một tiếng kêu lanh lảnh, từ trong tay Bảo Nhi tự động bay lên.

Bách Lý Thiên Nhai và Cổ Tự Chân trong lòng căng thẳng, chuẩn bị ra †ay cứu viện. Bọn họ nhận ra Tiểu Phi Ngư, biết Tiểu Phi Ngư lợi hại, nhưng bọn họ lại không cho rằng một đứa nhỏ như Bảo Nhi sẽ có lực lượng cường đại.

Nhỡ đâu Tiểu Phi Ngư bên cạnh Bảo Nhi không phản ứng kịp, Bảo Nhi sẽ gặp nguy hiểm tính mạng.

Nhưng mà không chờ bọn họ ra tay, chỉ nghe thấy Bảo Nhi nói: “Xoay vòng…”

Tiểu kiếm lục bảo thạch kia lập tức nghe lời quay chung quanh Bảo Nhị, lấy nàng làm trung tâm vẽ ra một vòng tròn.

Bảo Nhi càng cảm thấy thú vị hơn, chỉ huy tiểu kiếm lục bảo thạch bay tới bay lui, chơi vui đến quên trời đất.

Hình như cảm thấy có phần chưa đã ghiền, hai tay Bảo Nhi nhanh chóng rút nhiều tiểu kiếm lục bảo ra.

Trong nháy mắt nàng đã rút ra ba bốn mươi thanh, khiến cho Bách Lý Thiên Nhai và Cổ Tự Chân nhìn thấy mà sợ mất vía, muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng mà thấy Hàn Sâm cũng không có phản ứng gì, bọn họ chỉ đành nuốt mấy lời định nói xuống.

Cứ rút ra như vậy, nhỡ đâu có một thanh tiểu kiếm lục bảo thạch không hàng phục, Bảo Nhi sẽ lập tức gặp nguy hiểm. Bọn họ cũng ngưng thần chuẩn bị, nếu thực sự chẳng may xảy ra vấn đề gì cũng có thể ra tay cứu giúp.

Nhưng mà tất cả những thanh tiểu kiếm lục bảo thạch kia lại đều hàng phục Bảo Nhi, không có thanh kiếm nào trở mặt. Sau khi bị Bảo Nhi nhổ sạch,

từng thanh tiểu kiếm lục bảo thạch nghe theo lệnh của Bảo Nhị, lúc thì xếp thành hình chữ nhân, lúc lại xếp thành hình chữ đại, bay tới bay lui trên không trung, giống như một tiểu đội binh sĩ đang luyện tập vậy.

Tần Bạch nhìn thú vị, trong lòng thầm nghĩ: "Thì ra Bách Lý thái phó căn bản là chỉ hù người ta, Bảo Nhi rút nhiều kiếm như vậy cũng chẳng có chuyện gì, rõ ràng là những binh khí này rất dễ rút ra."

"Ta cũng muốn rút một thanh." Tần Bạch thấy một đám tiểu kiếm lục bảo thạch bị Bảo Nhi chỉ huy bay tới bay lui, cảm tháy vô cùng thú vị, hắn nào có chịu đựng được nữa, đưa mắt đánh giá khắp nơi, nghĩ xem nên rút thanh nào ra.

"Thái tử điện hạ phải cẩn thận mới được" Bách Lý Thiên Nhai vội vàng

nói.

"Đệ tử biết rồi" Tần Bạch đáp một tiếng, nhưng hiển nhiên không để lời nói của hắn trong lòng, ánh mắt tập trung vào một thanh đại kiếm kim

cương dài hơn một mét, còn cao hơn cả hắn.

"Bảo Nhi nhỏ như vậy, chỉ có thể rút được tiểu kiếm, bổn thái tử đương nhiên phải rút một thanh thật lớn mới uy phong." Tần Bạch nghĩ trong lòng, lập tức đi tới chỗ đại kiếm kim cương kia.

Hết chương 3195.

Chương 3196. Rút kiếm

"Thái tử điện hạ, trước tiên triệu hồi chủng gen hộ thể rồi hãy rút kiếm." Bách Lý Thiên Nhai và Cổ Tự Chân cũng không dám chậm trễ, một trái một phải đi theo bên cạnh Tần Bạch, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ra tay cứu viện.

“Không cần.” Tần Bạch đi tới bên cạnh đại kiếm, duõi tay cầm chuôi kiếm, nhưng đại kiếm này quá cao, hắn cầm chuôi kiếm sẽ rất khó dùng sức.

Thấy đại kiếm không có mũi nhọn, Tần Bạch trực tiếp hai tay ôm lấy †hân kiếm, dùng sức rút ra.

Điều này khiến Bách Lý Thiên Nhai và Cổ Tự Chân làm cho sợ hãi. Cách rút kiếm như vậy, nhỡ đâu đại kiếm kia không thừa nhận Tần Bạch, nó sẽ lập tức công kích thân thể Tần Bạch, không cho hắn chút thời gian phản ứng nào.

Hai người muốn ngăn cản, nhưng mà hai tay Tần Bạch đã rút đại kiếm kim cương kia ra. Vừa nghe vù một tiếng, trên đại kiếm bộc phát ra kiếm mang sáng chói, trong khoảnh khắc đã cắt rách áo giáp trên người Tần Bạch, máu tươi lập tức nhiễm đỏ một mảng lớn áo giáp.

Cổ Tự Chân phản ứng cực nhanh, đánh ra một luồng kiếm quang nhanh như tia chớp, đánh bay đại kiếm kim cương kia ra ngoài.

Bách Lý Thiên Nhai thì phi thân ôm lấy Tần Bạch, lập tức xem xét thương thế của Tần Bạch. Cũng may Cổ Tự Chân phản ứng rất nhanh, không để đại kiếm chém vào xương ngực Tần Bạch, chỉ bị thương ngoài da mà thôi.

Cổ Tự Chân lại chém ra một luồng kiếm mang, trực tiếp chém đại kiếm kim cương thành hai đoạn. Đại kiếm kim cương sau khi gãy đôi lập tức tự bạo, bốc lên thành một đám mây hình nấm, hóa thành tro bụi bay đầy trời.

Nếu như vừa rồi Cổ Tự Chân trực tiếp chém đứt đại kiếm ngay trước ngực Tần Bạch, chỉ sợ một chiêu này có thể khiến Tần Bạch tan xương nát thịt.

Tần Bạch trợn to mắt nhìn máu tươi chảy ròng ròng từ vết thương †rước ngực mình, lúc này mới phản ứng kịp, đau đớn kêu to: “Đau… đau chết mất…”

Tần Bạch trước giờ chưa từng chịu thiệt thòi như vậy, nước mắt nước mũi chảy tèm lem.

Bách Lý Thiên Nhai triệu hồi ra một chủng gen có năng lực chữa trị, trị liệu vết thương trên người Tần Bạch.

“Thái tử điện hạ, chút vết thương nhỏ như vậy, không cần phải kêu thảm thiết như thế chứ?” Hàn Sâm đứng ở bên cạnh Tần Bạch cười hì hì nói.

“Người bị thương không phải là ngươi, tất nhiên ngươi không đau rồi.” Tần Bạch vừa chảy nước mắt vừa nói.

Hàn Sâm cười mà không nói, vết thương mà hắn từng chịu còn nhiều hơn số vết thương mà cả đời Tần Bạch gặp phải, chút vết thương nhỏ này quả thật chẳng đáng là gì.

Chẳng qua Hàn Sâm hiển nhiên sẽ không nói những thứ này với Tần Bạch, chỉ cười híp mắt nói với hắn: “Cũng đúng, đổi lại là ta, ta chắc chắn sẽ không tùy tiện rút kiếm ra như vậy. Những thanh kiếm đó, nếu không dùng chủng gen ta sẽ càng không rút chúng ra. Thái tử điện hạ ngài quả thật quá anh dũng.”

“Ngươi ngươi ngươi… Ngươi còn nói mỉa ta…” Tân Bạch cả giận nói.

Hàn Sâm nở nụ cười, Bảo Nhi ở bên cạnh bồi thêm một câu: “Anh dũng thì rất anh dũng, đáng tiếc là quá yếu, ngay cả một thanh kiếm cũng không chinh phục được, quá kém.”

“Ai nói ta không chinh phục được, chỉ là nhất thời thất thủ mà thôi.” Tần Bạch lập tức tức giận nói, vốn dĩ hắn muốn nổi giận, thế nhưng vừa nhìn thấy người nói chuyện chính là Bảo Nhị, khí thế lập tức yếu đi.

“Nhất thời thất thủ sao? Vậy ngươi rút mấy thanh kiếm lại lần nữa xem” Bảo Nhi tràn đầy hứng thú nhìn Tần Bạch nói.

“Rút thì rút.” Trong lòng Tần Bạch mặc dù có chút sợ hãi, thế nhưng hắn rất sĩ diện, lập tức mạnh miệng nói.

Bảo Nhi lại không chịu buông tha cho hắn, cười híp mắt nói: “Được, vậy ngươi rút đi, chỉ sợ ngươi bị dọa đến tè ra quần.”

Vết thương trên người Tần Bạch đã được Bách Lý Thiên Nhai chữa khỏi, nghe Bảo Nhi nói như vậy, vẻ mặt thật sự không nhịn được: "Hừ, Bảo Nhi ngươi nhìn cho kỹ, bổn thái tử sẽ rút ra cho ngươi xem."

Bách Lý Thiên Nhai nhìn về phía Hàn Sâm, hy vọng hắn ngăn cản, nhưng mà Hàn Sâm lại xem như chẳng nhìn thấy gì, phối hợp đứng một bên nói chuyện phiếm với Kiếm Bất Cô.

Tần Bạch ngoài miệng thì nói vậy, nhưng chân lại không di chuyển, đưa mắt cầu cứu Hàn Sâm, lại phát hiện Hàn Sâm căn bản không nhìn sang bên này, mà hắn đang hăng say nói chuyện với Kiếm Bất Cô.

"Sao thế? Ngươi thực sự không dám hả?" Bảo Nhi quệt miệng nói.

"Thiên hạ này chưa có chuyện gì mà bổn thái tử không dám làm" Tần Bạch cắn răng một cái, ánh mắt đánh giá bốn phía, rồi đi về phía một cái dùi cui thoạt nhìn đầy màu xanh gỉ đồng, vừa ngắn vừa nhỏ.

Bởi vì có bóng ma lần trước, lần này Tần Bạch không dám chọn những thứ hung khí sáng loáng kia, cảm giác cây gậy đồng này thoạt nhìn tương đối an toàn, lực sát thương hẳn là rất nhỏ.

Có sự dạy dỗ trước đó, trước tiên Tân Bạch triệu hoán chủng gen mạnh nhất trên người mình ra, sau khi hợp thể mới đi về phía cây gậy đồng kia.

Mặc dù chủng gen cấp Thần trên người hắn cũng không thiếu, chẳng qua bởi vì năng lực của bản thân hắn có hạn, lại tập luyện chẳng ra sao, cho nên cũng chỉ có thể hợp thể với một chủng gen, không có cách nào hợp thể nhiều hơn.

Hắn cẩn thận đi tới trước gậy đồng, thận trọng mà ngưng tụ lực lượng chủng gen, để ánh sáng màng vàng kim kia bảo vệ thân thể và hai tay, lúc này Tần Bạch mới dùng sức rút gậy ra.

Gậy đồng lập tức bị hắn rút ra, tuy nhiên nó lại run lên trong tay hắn, dường như muốn giãy giụa thoát khỏi bàn tay của hắn.

"Ngươi đã là của ta rồi." Tân Bạch cầm chặt cây gậy, lớn tiếng quát.

Cây gậy đồng kia không thoát được, lập tức tự bạo, mặc dù lực lượng của nó kém xa so với chủng gen trên người Tần Bạch, nhưng khi tự bạo, bản thân nó bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ, hất Tần Bạch về phía sau khiến hắn ngã lăn trên mặt đất. Mặc dù hắn không bị thương, nhưng hai tay cũng bị chấn tê dại.

"Quả nhiên vẫn còn quá yếu, ngay cả một cây dùi cui ngắn như vậy cũng không chinh phục nổi." Bảo Nhi lắc đầu thở dài nói.

Khuôn mặt Tần Bạch lập tức đỏ lên, không nói một lời bò dậy vọt tới chỗ một thanh binh khí khác.

Bây giờ hắn phát hiện, có chủng gen hộ thể cấp Thần, những binh khí kia cũng không đáng sợ như vậy, chỉ có thể làm hắn đau một chút, nhịn một chút thì không thành vấn đề.

Nhưng mà vận may của Tần Bạch hiển nhiên không tốt lắm, thậm chí rút ra bảy vũ khí, nhưng không có cái nào thừa nhận hắn, tất cả đều lựa chọn tự bạo.

May mắn thay, hắn là Tần Bạch, thái tử của đế quốc Đại Tần, chủng gen trên người vô cùng cường đại, binh khí bình thường tự bạo khó có thể thực sự làm hắn bị thương.

Nhưng đả kích như vậy lại làm cho Tần Bạch có chút không chấp nhận nổi.

"Rõ ràng Bảo Nhi rút ra nhẹ nhàng như vậy, nhiều tiểu kiếm lục bảo thạch công nhận nàng như vậy, tại sao ta rút được nhiều như thế nhưng thậm chí không có lấy một món nào thừa nhận ta? Chẳng lẽ ta thật sự vô dụng như vậy?" Tâm trạng của Tần Bạch vô cùng uể oải.

"Hàn Sâm, có phải ta thật sự rất vô dụng không? Tại sao những binh khí kia cũng không ủng hộ ta?" Tần Bạch đã có phần nghi ngờ cuộc sống của mình.

Bách Lý Thiên Nhai và Cổ Tự Chân đều thở dài trong lòng, khí tâm cũng như nhân tâm, bản thân Tần Bạch còn khá ham chơi, chưa có định tính, những binh khí kia sao có thể công nhận hắn.

Hàn Sâm lại cười nói: “Thái tử ngươi chỉ là không nắm bắt được phương pháp chính xác mà thôi. Chỉ cần dùng đúng phương pháp, muốn đạt được sự công nhận của những binh khí kia là chuyện không hề khó.”

Ánh mắt Tần Bạch lập tức sáng lên: “Thì ra là như vậy, vậy phải dùng phương pháp gì?”

“Bảo Nhi, đưa kiếm gỗ của ngươi cho thái tử dùng thử một chút.” Hàn Sâm nói với Bảo Nhi.

Bảo Nhi lấy ra kiếm gỗ nhỏ đưa cho Tần Bạch, Hàn Sâm lại nói: “Ngươi cầm lấy thanh kiếm này, lại qua bên kia thử rút một thanh kiếm xem.”

Tần Bạch nửa tin nửa ngờ cầm lấy kiếm gỗ đi tới chỗ thanh kiếm mà Hàn Sâm chỉ, rõ ràng đó là một thanh đại kiếm kim cương.

“Thật sự có thể sao?” Tần Bạch có chút không dám tin nhìn Hàn Sâm. “Thử một chút không phải là biết ngay sao?” Hàn Sâm cười nói.

Tần Bạch cắn răng một cái, dùng lực lượng chủng gen bảo vệ thân thể xong, hắn ôm lấy đại kiếm dùng sức rút ra, đại kiếm kim cương lập tức bị hắn rút ra.

Có điều thanh đại kiếm kim cương này không có tấn công hắn, mà là hàng phục, bị hắn cầm trong tay, tản ra thần quang sáng chói, khiến Tần Bạch vừa mừng vừa sợ: “Thực sự có thể này!”

Hết chương 3196.

Chương 3197. Phương pháp

“Hàn Sâm, tại sao phải như vậy? Tại sao cầm thanh kiếm gỗ nhỏ này là có thể khiến đại kiếm kim cương công nhận ta?” Tần Bạch không hiểu nhìn về phía Hàn Sâm hỏi.

“Chuyện gì cũng có cách giải quyết, chỉ xem ngươi có thể dùng đúng phương pháp hay không thôi. Thanh kiếm gỗ nhỏ này chính là một phương pháp, chẳng qua nó chỉ có thể làm ngươi chinh phục kiếm khí bình thường mà thôi.” Hàn Sâm dĩ nhiên sẽ không nói cho hắn biết, kiếm ý của kiếm gỗ nhỏ này tương đương với Kiếm Bất Cô đích thân đến, kiếm trong thiên hạ không công nhận Kiếm Bất Gô, quả thật là ít đến đáng thương.

“Thì ra là như vậy, khó trách Bảo Nhi có thể chinh phục nhiều tiểu kiếm lục bảo thạch như vậy.” Tần Bạch chợt hiểu ra.

Hàn Sâm cũng sẽ không nói cho hắn biết, Bảo Nhi căn bản không có dùng kiếm gõ, cũng không cần dùng kiếm gõ.

“Ta muốn chinh phục những vũ khí khác thì phải dùng phương pháp gì? Còn có đao gỗ và thương gỗ không?” Tần Bạch lại hiếu kỳ hỏi.

Hàn Sâm cười nói: “Biện pháp giải quyết không chỉ có mỗi kiếm gõ, chỉ cần ngươi có thể tìm đúng phương pháp, muốn chỉnh phục bất kỳ binh khí nào cũng rất đơn giản, ngươi trả lại kiếm gỗ nhỏ cho Bảo Nhi.”

Tần Bạch trả kiếm gỗ lại cho Bảo Nhi. Binh khí nơi này khác với con người, chúng không có nhiều suy nghĩ như vậy. Đại kiếm kim cương đã †hần phục, ngay cả khi không có kiếm gỗ nhỏ thì nó cũng sẽ không hai lòng.

Ánh mắt Hàn Sâm đánh giá khắp nơi, cuối cùng rơi vào một thanh đao, hắn chỉ vào thanh đao đó nói với Tần Bạch: “Ngươi thử đi rút thanh đao kia ra xem sao.”

“Cứ rút ra như thế sao? Có cần chuẩn bị vật gì không?” Tần Bạch đánh giá cây đao kia nói.

Đó là một thanh Liên Sáo Trường Đao hoa lệ, trên vỏ đao và chuôi đao được khảm nhiều bảo thạch, thoạt nhìn vô cùng chói mắt, hết sức rực rỡ.

“Đúng vậy, không cần gì cả, ngươi chỉ cần cầm lấy rút ra, ta đảm bảo nó sẽ thần phục ngươi.” Hàn Sâm khẳng định.

“Có thật không?” Tần Bạch có chút không dám tin.

“Thử một chút không phải là sẽ biết sao? Hay là ngươi không dám?” Hàn Sâm mỉm cười nói.

Cổ Tự Chân và Bách Lý Thiên Nhai cũng đều có chút nghi ngờ đánh giá thanh đao này. Bọn họ có thể đoán được một chút dụng ý của Hàn Sâm, chỉ có điều họ vẫn không thể tin được, Hàn Sâm lại có ánh mắt lợi hại như vậy.

Kiếm Bất Cô chỉ mỉm cười, im lặng mà nhìn tất cả.

Tần Bạch không thể chịu nổi phép khích tướng, cho nên lập tức chạy tớ, thử rút cây đao kia ra.

Tần Bạch mới vừa cầm chặt chuôi đao, cũng cảm giác trong thanh đao kia truyền đến một luồng ý chí, dường như nóng lòng muốn chạy vào trong ngực của hắn, bị hắn rút ra một cách dễ dàng, hơn nữa căn bản không hề có ý phản kháng hắn.

Nhìn thanh đao vui vẻ xoay tròn nhảy múa xung quanh Tần Bạch, luồn lên nhảy xuống theo ý của hắn, không chỉ có Tần Bạch, ngay cả Cổ Tự Chân và Bách Lý Thiên Nhai cũng đều cảm thấy kinh ngạc trong lòng, đại khái cũng hiểu ra một chút, ánh mắt nhìn về phía Hàn Sâm có thêm vài phần khâm phục.

“Hàn Sâm, tại sao lại như vậy?” Tần Bạch vui mừng hỏi.

Hàn Sâm giải thích: “Lúc trước ta đã nói với ngươi, bất kỳ khó khăn nào cũng có cách giải quyết, chẳng qua là xem ngươi có thể dùng đúng phương pháp hay không thôi. Lúc trước những binh khí kia sở dĩ không thừa nhận ngươi là vì ngươi chưa nhận thức rõ bản thân mình, cũng không thể hiểu được bọn chúng, dùng phương pháp sai lầm, cho nên dĩ nhiên là thất bại.”

“Là ý gì?” Tân Bạch nghe không hiểu.

“Muốn giải quyết khó khăn, đầu tiên nhất định phải hiểu rõ bản thân mình gặp phải khó khăn gì, khó khăn của ngươi chính là ở đó, ý niệm của ngươi và ý niệm của binh khí không cùng đường, thế nên bọn chúng sẽ không

hàng phục ngươi. Mà ý niệm của ngươi và ý niệm của thanh đao này hoàn toàn phù hợp, thế nên khi ngươi rút đao, thanh đao này sẽ tự nguyện đi theo ngươi.” Hàn Sâm nói.

“Thì ra là như vậy, ta phải làm thế nào mới có thể nhìn ra ý niệm của một binh khí tương hợp với ta?” Tân Bạch rất có hứng thú hỏi. Hắn cũng muốn rút được binh khí bằng chính bản lĩnh của mình.

“Cái này phải dùng đến thuật quan khí. Bách Lý thái phó là bậc thây trên phương diện này, mời hắn giảng giải cặn kẽ cho mọi người đi.” Hàn Sâm cười nói.

“Không dám, lão hủ còn kém xa Hàn tiên sinh.” Bách Lý Thiên Nhai nói mấy lời này từ tận đáy lòng, không hề có ý khen tặng.

Những binh khí này đều ở trong trạng thái ngủ say, ý chí của bản thân chúng đã thu liễm đến cực hạn, chỉ dựa vào đặc thù bên ngoài thì khó có thể tìm ra một thanh đao có tâm tính phù hợp với Tần Bạch trong số nhiều binh khí như vậy. Bách Lý Thiên Nhai tự nhận không thể làm được.

“Bách Lý thái phó, ngài đừng khiêm tốn, nói cho ta một chút đi.” Lúc này Tần Bạch đang có hứng thú, chủ động nói.

Trong lòng Bách Lý Thiên Nhai cảm khái, hắn dạy Tần Bạch nhiều năm như vậy, đây chính là lần đầu tiên thấy Tần Bạch chăm chỉ học hỏi như thế, không khỏi càng thêm kính nể Hàn Sâm.

Cổ Tự Chân cũng mang vẻ mặt cổ quái nhìn Hàn Sâm. Hàn Sâm có kiến thức, năng lực và tâm tính bực này đều khiến nàng vô cùng kinh ngạc. Khó trách lúc trước hắn có thể dạy Tần Bạch kiếm ý trong thời gian ngắn như vậy.

“Khó trách Kiếm tiên sinh cũng ở bên cạnh hắn, tên Hàn Sâm này quả thực sâu không lường được.” Cổ Tự Chân thầm nghĩ trong lòng.

Bách Lý Thiên Nhai vừa đi vừa giảng giải thuật quan khí cho Tần Bạch, lúc này Tần Bạch nghe rất chăm chú, còn thỉnh thoảng đặt câu hỏi, nói lên nghi ngờ trong lòng, chuyện này trước kia chưa từng có.

Trước kia khi Tần Bạch nghe hắn giảng bài, quả thực là đau khổ giống như ngồi tù vậy, hỏi một câu đáp một câu, giống như người máy, căn bản học không vào, làm gì có chuyện chủ động học hỏi như hiện tại.

Hàn Sâm quả thật có ý định dạy Tần Bạch. Suy cho cùng người này cũng là một trong số ít bạn xấu của hắn sau khi đến đại vũ trụ đế quốc, có thể giúp hắn một chút, Hàn Sâm hiển nhiên sẽ không keo kiệt. Hàn Sâm cũng không muốn trơ mắt nhìn hắn xáo trộn đế quốc Đại Tần trong tương lai, thậm chí biến thành một hoàng đế mất nước.

Hơn nữa nếu nói chính xác thì Tần Bạch là hậu thế của Tần Tu, bên trong thân thể Hàn Sâm cũng có một ít gen của Tần Tu, bọn họ cũng được cho là có quan hệ huyết mạch.

Chẳng qua sự giúp đỡ của người ngoài dù sao cũng có hạn, tương lai có thể thực sự trở thành minh quân hay không thì còn phải xem bản thân hắn có thể thức tỉnh không.

“Kiếm tiên sinh, thần miếu của Binh Nhẫn Thiên ở nơi nào?” Hàn Sâm đi song song cùng Kiếm Bất Gô, đi ở phía sau cùng của đoàn người.

“Từ chỗ này đi về phía trước, đại khái hơn ba ngàn dặm có thể nhìn thấy một ngôi thần miếu.” Kiếm Bất Cô vừa nói, ánh mắt nhìn về phía trước, có chút hoài niệm nói: “Không biết thanh kiếm kia có còn ở chỗ đó hay không?”

“Kiếm gì?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Có một thanh kiếm cắm ở phía trước cách đây một dặm. Ban đầu ta đã chịu khổ ở đó, nhưng cuối cùng cũng không thể rút nó ra. Có điều

đã nhiều năm trôi qua như vậy, không biết nó có còn ở đó hay không.” Kiếm Bất Cô nói.

“Ngay cả Kiếm tiên sinh ngài cũng phải chịu khổ, nói vậy nhất định là có chỗ kỳ diệu, không bằng tiên sinh dẫn chúng ta đi xem một chút.” Hàn Sâm lập tức hứng thú.

Bách Lý Thiên Nhai và Cổ Tự Chân đều lên tiếng phụ họa, Tần Bạch lại càng nóng lòng muốn thử, nghĩ phải thử thuật quan khí mà mình vừa học một chút.

Kiếm Bất Cô chỉ điểm phương hướng, đoàn người đi thẳng tới đó, thậm chí không trông thấy bất cứ một nhân loại nào, dường như nơi này ngoại trừ binh khí ra thì không còn thứ gì khác.

Ầm!

Đi chưa đến mười dặm đường, đột nhiên nghe được trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ, bầu trời lập tức thay đổi bất ngờ, sắc trời lập tức tối xuống, giống như có bão táp buông xuống.

Hết chương 3197.

Chương 3198. Một thanh kiếm

Chỉ thấy trong hư không, một tia sấm sét xẹt qua bầu trời, trời đất như bị xé rách ra thành một lỗ hổng lớn, binh khí ngập trời giống như mưa sa, trút xuống với uy thế hủy thiên diệt địa.

Tần Bạch bị dọa thét chói tai một tiếng, lập tức ôm đầu trốn về phía sau Bách Lý Thiên Nhai bên cạnh.

Bách Lý Thiên Nhai chỉ cười khổ một tiếng, cũng không có ngưng tụ sức mạnh để ngăn cản cơn mưa binh khí như hủy thiên diệt địa kia.

Một giây sau, cơn mưa binh khí rơi trên mặt đất xuyên qua cơ thể bọn họ, nhưng lại không hề làm họ bị thương. Chẳng qua tiếng kêu thảm thiết, tiếng nổ mạnh, tiếng rên rỉ, tiếng khóc đầy trời đan xen tạo thành một bản giao hưởng của địa ngục.

Mấy người Hàn Sâm tận mắt chứng kiến, bốn phía thật giống như biến thành chiến trường tu la, vô số sinh linh bị cơn mưa binh khí khủng bố kia chém giết, mặt đất bị binh khí chém nát, núi non bị san bằng, sông lớn bị lấp đầy, sinh linh đồ thán máu chảy thành sông, thiên địa biến thành một vùng ảm đạm.

“Truyền thuyết Binh Nhẫn Thiên đã từng là một chiến trường cổ, có Thần Binh Viễn Cổ giáng thần uy ở đây, hành hạ vô số sinh vật khinh nhờn thần linh ở đây đến chết, thiên địa cũng bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Bởi vì

thực sự quá thảm thiết, cảnh tượng bất diệt trong không trung năm đó sẽ tái diễn lại mỗi khi trời mưa.” Bách Lý Thiên Nhai giải thích.

Mặc dù biết rõ những thứ đó chỉ là ảo ảnh, nhưng cảnh tượng hủy thiên diệt địa kia thực sự quá kinh khủng. Hơn nữa, trong đó còn có sự †ồn tại của thần uy, người bình thường biết rõ là ảo ảnh, nhưng khó có thể chịu đựng được sự đả kích trong tâm hồn.

Tần Bạch núp ở phía sau Bách Lý Thiên Nhai lại không có chút tác dụng gì, loại đả kích tâm hồn này chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Sắc mặt Tần Bạch cực kỳ khó coi, dường như sắp phun ra máu. Hắn căn bản không thể chịu đựng được sự đả kích quá khủng bố như thế, chỉ có thể ôm đầu kêu to: “Hàn Sâm cứu ta.”

Hàn Sâm thở dài nói: “Thái tử điện hạ, có một số việc người khác không thể giúp ngươi được, ngươi chỉ có thể tự đối mặt. Ta có một pháp quyết ở đây, ngươi thực hành theo cách này, hẳn là có thể tốt hơn một chút.”

Hàn Sâm vừa nói liền đọc cho Tần Bạch một phương pháp tập dưỡng thần ngưng ý, mặc dù giọng của hắn không lớn, thế nhưng có thể xuyên qua âm thanh bi thương ác liệt của chiến trường ảo ảnh kia, rơi vào tai Tần Bạch, để cho Tần Bạch nghe thấy rõ ràng.

Tần Bạch ôm đầu hét lớn: “Ta rất khó chịu, hiện tại trong tình cảnh này †a làm sao có thể học được, mau nghĩ cách khác đi.”

“Chính bởi vì khó chịu cho nên mới cần phải học, học mới có thể dễ chịu hơn. Trừ cách đó ra, không ai có thể giúp được ngươi. Ta tin rằng ngươi có thể làm được.” Hàn Sâm lại đọc lại một lần.

Hai chân Tần Bạch run lên, sắc mặt tái nhợt, chỉ cảm thấy khí huyết sôi trào trong lồng ngực, cực kỳ khó chịu, chỉ có thể cố gắng tự trấn định tinh thần, cắn răng ghi nhớ theo lời Hàn Sâm, dùng phương pháp hắn dạy để dưỡng thần ngưng ý, chống lại đả kích tinh thần giống như thiên địa thần uy này.

Tần Bạch vốn không ngốc, thậm chí có thể nói là thiên tư thông minh, chỉ là bởi vì quá ham chơi, cho nên mới học hành không đến nơi đến chốn. Lúc

này bất đắc dĩ, học lại rất nhanh, không lâu sau đã học được chút cơ bản. Mặc dù vẫn không cách nào đối phó được với thần uy trong ảo ảnh trên không trung kia, thế nhưng cũng đã tốt hơn không ít.

Nếm được ngon ngọt, lúc này Tần Bạch mới liều mạng thực hành theo pháp quyết của Hàn Sâm, chẳng qua cũng không lâu sau, ảo ảnh kia đã thu lại, Tần Bạch run rẩy, hai chân mềm nhũn, đặt mông ngồi trên mặt đất.

"Hàn Sâm, pháp quyết kia của ngươi mặc dù hữu dụng, nhưng mà tác dụng không lớn. Không còn cách nào khác sao?" Tần Bạch phàn nàn nói.

"Không có, ngươi cảm thấy tác dụng không lớn, đó là bởi vì ngươi mới bắt đầu học. Luyện tập lâu, tác dụng sẽ lớn." Hàn Sâm cười nói.

"Hàn tiên sinh nói không sai, thái tử điện hạ cần phải luyện tập nhiều hơn. Trong Binh Nhãn Thiên sẽ thường xuyên xuất hiện những thứ ảo ảnh của thần chiến Viễn Cổ này, có đôi khi, nó thậm chí kéo dài vài giờ." Bách Lý Thiên Nhai đứng một bên nói.

Tần Bạch nghe xong vẻ mặt lập tức giống như ăn phải mướp đắng: "Sớm biết như vậy ta đã không đi theo rồi. Hàn Sâm, ngươi hại ta ăn quả đắng rồi."

Hàn Sâm cười ha ha: "Đắng thì chỉ đắng một chút, nhưng mà ngươi không cảm thấy rất thú vị sao? Ngươi ở trong trong hoàng cung không nhìn thấy những cảnh tượng này đúng không? Sau này trở lại hoàng cung rồi, những đại thần kia nói ngươi trẻ người non dạ, ngươi có thể hỏi bọn hắn, đã từng tới Binh Nhẫn Thiên chưa, đã từng gặp thần uy bực này chưa, hỏi bọn họ xem rốt cuộc ai là người không biết?"

Tần Bạch nghe xong hai mắt sáng lên. Hắn hận nhất là những người

khác nói hắn trẻ người non dạ, bởi vì mỗi lần hắn phạm lỗi dù chỉ một chút, hoặc là muốn làm chuyện gì thì đều sẽ bị những đại thần kia tố cáo với Cảnh Chân đế, trong đó từ được dùng nhiều nhất chính là trẻ người non dạ.

Bây giờ Tần Bạch nghe thấy bốn chữ này thì có xúc động muốn đâm đầu vào tường. Hiện tại nghe Hàn Sâm nói như thế chợt cảm thấy hết sức có lý.

“Đúng vậy, những đại thần kia ngày nào cũng ở trong nhà hưởng thụ cẩm y ngọc thực, mà bổn thái tử đã đi qua nơi nguy hiểm như thế này, †a xem sau này bọn họ còn mặt mũi nào nói bổn thái tử trẻ người non dạ.” Tần Bạch oán hận nói.

Hàn Sâm biết cho dù kinh nghiệm của Tần Bạch có nhiều hơn nữa, những đại thần kia cũng vẫn sẽ nói hắn trẻ người non dạ. Nhưng thực sự không biết và giả không biết vẫn có sự khác biệt rất lớn, nhiều kinh nghiệm hơn một chút dù sao vẫn là chuyện tốt.

“Hàn Sâm, ngươi mau giảng cặn kẽ cho ta pháp quyết kia một chút, ta phải nhanh chóng luyện thành mới được.” Tần Bạch có chút nóng lòng nói.

Mặc dù Tần Bạch làm việc nhiệt tình chẳng quá ba phút, nhưng ở trong Binh Nhẫn Thiên này, hắn không muốn kéo dài cũng không được, nếu không sau này lại xuất hiện ảo ảnh một lần nữa, hắn sẽ phải chịu khổ thêm một lần.

Thật ra thì đại đa số người bình thường đều giống như Tần Bạch, rất nhiều chuyện nếu không bị ép đến bước đường cùng thì sẽ không biết bản thân mình mạnh đến thế nào.

Đọc nhiều sách không bằng đi vạn dặm đường có ý nghĩa như vậy, đọc sách có thể lười biếng, nhưng đi đường lại không thể lười biếng, gặp phải chuyện nhất định phải giải quyết, nếu không sẽ phải chịu khổ.

Dọc theo đường đi, Hàn Sâm từ từ truyền thụ pháp quyết kia cho Tần Bạch. Pháp quyết đó cũng không phải là thuật gen gì, chỉ là một loại phương pháp ngưng thần cố niệm mà thôi, không phải là ở bất cứ nơi nào cũng có tác dụng.

Lần này Tần Bạch rất cố gắng học hỏi, Bách Lý Thiên Nhai và Cổ Tự Chân nhìn thấy âm thầm gật đầu, nghĩ thầm lần này bệ hạ ra quyết định quả nhiên là chính xác, không để cho Tần Bạch đi ra ngoài trải nghiệm một số chuyện, hắn ở trong cung vĩnh viễn sẽ không trưởng thành được.

Khác với những hoàng tử kia, hắn là dòng độc đỉnh của bệ hạ. Cảnh Chân đế chỉ có một đứa con trai duy nhất là hắn, không có chút áp lực cạnh tranh

nào, được cả hậu cung cưng chiều, chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi, đương nhiên là trưởng thành rất chậm.

Có điều bọn họ lại càng kính sợ Hàn Sâm. Bất kể là phương pháp quan khí của Hàn Sâm hay là thuật ngưng thần mà hiện tại hắn truyền cho Tần Bạch, tất cả đều huyền ảo dị thường, ngay cả bọn họ nghe cũng đạt được rất nhiều lợi ích.

“Rốt cuộc lai lịch của người này là thế nào? Những gì hắn học được quả thực khiến người ta kinh ngạc.” Ánh mắt Cổ Tự Chân nhìn về phía Hàn Sâm càng kỳ quái.

Sau khi đi bộ hơn trăm dặm, Kiếm Bất Cô chỉ vào một chỗ ở phía trước, nói: “Thanh kiếm mà ta nhìn thấy trước kia hẳn là ở chỗ này, không ngờ trải qua bao năm nó vẫn còn ở đó.”

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, chỉ thấy trong rừng binh khí phía trước lại có một khu vực trống, những chỗ khác khắp nơi đều là binh khí, còn nơi đó, trong phạm vi mười dặm đều trống không, ngay cả một món binh khí cũng không có.

Hàn Sâm ngưng mắt cẩn thận đánh giá khu vực trống trải kia, quả nhiên có một thanh kiếm cắm ở đó.

Hết chương 3198.

Chương 3199. Một tấc tương tư một tấc chán chường

Thanh kiếm trông cũng không có gì đặc biệt nổi bật, toàn thân làm bằng đồng xanh, kiểu dáng tương đối cổ xưa, không có quá nhiều trang trí công phu, trên thân kiếm chỉ có khắc một hàng ký tự cổ kính duyên dáng.

“Một tấc tương tư một tấc chán chường.” Hàn Sâm chậm rãi đọc dòng chữ kia lên. Tuy chỉ là mấy chữ đơn giản nhưng lại khiến người ta cảm nhận được nỗi khổ tương tư vô tận.

Kiếm Bất Cô tiếp lời: “Không sai, chính là thanh kiếm này. Khi đó lần đầu tiên nhìn thấy nó, ta đã nghĩ rằng đây là một thanh kiếm sỉ tình.”

Nói đến đây, vừa nhìn thấy Tần Bạch sắp bước vào khoảng đất trống, Kiếm Bất Cô bước ra một bước, vừa khéo chặn lại đường đi của hắn, thuận miệng nói: “Thanh kiếm đó khác với những thanh kiếm bình thường ở Binh Nhãn Thiên, khoảng đất trống kia chính là lĩnh vực của nó, không thể dễ dàng tiến vào trong đó.”

“Tiên sinh, nếu như tiến vào trong đó thì như thế nào?” Cổ Tự Chân cung kính hỏi.

Trên khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh của Kiếm Bất Cô lộ ra vẻ kỳ dị: “Thật ra thì cũng không có vấn đề quá lớn, chẳng qua là nếu như không cần thiết, vẫn đừng nên đi vào thì hơn.”

“Sẽ không có nguy hiểm tính mạng sao?” Tần Bạch hỏi.

““Trong trường hợp bình thường, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng. Thanh kiếm kia bình thường cũng sẽ không làm bị thương người. Nếu thực sự muốn, cũng có thể đi vào rút nó ra, nói không chừng sẽ có cơ duyên.” Kiếm Bất Cô nói.

“Vậy thì tốt, ta muốn xem một chút, rốt cuộc đó là một thanh kiếm thế nào” Thị lực của Tần Bạch không đạt đến trình độ đó, căn bản không nhìn được, lúc này nghe nói thì trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, thấy Kiếm Bất Cô nói không có nguy hiểm tính mạng, hắn lập tức bước vào khu vực trống.

Bách Lý Thiên Nhai và Cổ Tự Chân nghe ra được thâm ý trong lời nói của Kiếm Bất Cô, chẳng qua nếu Tần Bạch tiến vào, bọn họ cũng chỉ có thể cùng vào theo.

Hàn Sâm và Bảo Nhi cũng theo vào cùng lúc, chỉ có Kiếm Bất Cô là không nhúc nhích, vẫn đứng ở trong rừng binh khí, nhìn bọn họ đi vào, thì thào

lẩm bẩm: “Mặc dù bình thường sẽ không có nguy hiểm tính mạng, nhưng mà thanh kiếm kia quả thực khiến người ta đau đầu, tốt nhất là vẫn không nên đi trêu chọc nó.”

Mấy người mới vừa đi vào khu đất trống được mấy bước, đột niên nghe thấy tiếng kiếm giống như tiếng đàn dây vang lên, thật giống như một giấc mộng rất lâu không dứt.

Bách Lý Thiên Nhai nghe tiếng kiếm kia, tự động hỏi Tần Bạch: “Thái tử, lúc trước ta đã dạy ngươi thuật nghe tiếng kiếm, vậy ngươi có thể biết thanh kiếm này làm bằng chất liệu gì không?”

“Hẳn là kim loại đúng không?” Tần Bạch trả lời một cách không xác định.

“Đúng vậy, đúng là một thanh kiếm kim loại, nói chỉ tiết hơn thì nó là một thanh kiếm làm bằng đồng xanh. Chỉ nghe tiếng kiếm, đại khái có thể đoán được kiếm dài khoảng bốn thước, phần giữa của thân kiếm khá dày, hẳn là khoảng bốn cen-ti-mét, góc lưỡi khoảng ba mươi độ.” Bách Lý Thiên Nhai nói.

Hàn Sâm cũng không khỏi có chút bội phục. Bách Lý Thiên Nhai không hổ là thái phó Tần quốc, mặc dù Hàn Sâm cũng có bản lĩnh nghe kiếm, nhưng với điều kiện tiên quyết là sử dụng Động Huyền Kinh.

Nơi này là Binh Nhẫn Thiên, không có sự hạn chế của quy tắc vũ trụ, Hàn Sâm vận chuyển Động Huyền Kinh hết sức dễ dàng, hắn sẽ không nghe bằng tai.

Tần Bạch nóng lòng muốn biết Bách Lý Thiên Nhai đoán có đúng hay không, liền bước nhanh về phía có tiếng kiếm.

Đối với con người hợp thể với chủng gen cấp Thần, mười mấy con đường cũng chẳng có gì đáng kể, Tần Bạch rất nhanh đã thấy được thanh thanh đồng cổ kiếm có khắc dòng chữ một tấc tương tư một tấc chán chường.

“Bách Lý thái phó thật lợi hại, quả nhiên giống y như lời ngươi nói.” Tân Bạch kinh ngạc kêu lên.

“Quen tay hay việc mà thôi, thái tử điện hạ chỉ cần nghe nhiều nhìn nhiều suy nghĩ nhiều thì sẽ sớm làm được thôi.” Bách Lý Thiên Nhai nhân cơ hội khuyên Tần Bạch học tập.

“Tại sao Kiếm tiên sinh lại không tới đây?” Cổ Tự Chân chú ý tới Kiếm Bất Cô không theo tới, có chút kinh ngạch nói.

“Hẳn là hắn sợ phiền toái.” Hàn Sâm đã sớm biết Kiếm Bất Cô không có theo tới, đại khái đoán được nguyên nhân mà hắn không tới.

Tần Bạch lại không để ý những thứ này, hắn nhìn thanh thanh đồng cổ kiếm nói: “Bách Lý thái phó, với kiếm thuật mà ngươi dạy ta, thanh kiếm này hình như rất bình thường, chỉ là một thanh thanh đồng cổ kiếm dùng để trang trí mà thôi. Thoạt nhìn cổ xưa, uy mãnh, thực ra cũng không có giá trị thực tế quá lớn. Đây thực sự là một thanh kiếm tuyệt thế sao?”

Bách Lý Thiên Nhai nói: “Giống như kiếm thuật bác đại tinh thâm, không thể câu nệ vẻ bề ngoài, sau khi đạt đến trình độ nhất định, thứ nhìn thấy chính là thần của kiếm. Mặc dù vẻ bề ngoài của thanh kiếm này bình thường không có gì đặc biệt, nhưng bên trong nó có thần thái khủng bố…

Tần Bạch vừa nghe vừa gật đầu lia lịa, có phần mong đợi hỏi: “Vậy theo Bách Lý thái phó thấy, ý chí của thanh kiếm này có hợp với ý chí của ta không?”

“Thái tử điện hạ là người đứng đầu một nước trong tương lai, ý chí đặc biệt, kiếm khí bình thường không xứng với điện hạ.” Trong lòng có chút Bách Lý Thiên Nhai có chút khó xử, uyển chuyển nói.

Lực ý chí của Tần Bạch quá yếu, binh khí có thể xứng đôi với hắn quả thực không nhiều lắm. Hàn Sâm có thể chọn ra một thanh đã chẳng dễ dàng gì rồi, rất khó tìm được thanh thứ hai. Huống chỉ kiếm khí cường đại bực này, khả năng công nhận Tần Bạch lại càng thấp hơn.

Mặc dù Bách Lý Thiên Nhai nói chuyện khéo léo, nhưng Tần Bạch lại không ngốc, hắn hiển nhiên hiểu được ý của Bách Lý Thiên Nhai, vẻ mặt thất vọng.

“Bách Lý thái phó, ngươi và kiếm này phải chăng xứng đôi?” Tần Bạch lại hỏi.

“Cái này, sợ rằng phải thử thì mới biết được. Chẳng qua, thần kiếm như thế, ngay cả Kiếm tiên sinh cũng không cách nào thu phục, sợ là lão hủ cũng không có phúc phận này.” Tuy miệng Bách Lý Thiên Nhai nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ có vẻ chờ mong, biết đâu hắn lại có duyên với thanh kiếm này thì sao?

Đây chính là kiếm khí mà ngay cả Kiếm Bất Cô cũng không lấy được, nếu thực sự có thể có nó, sự vinh quang đó quả thực không cách nào tưởng tượng được.

lần”

“Đã như vậy, sao Bách Lý thái phó không thử một lần.” Tân Bạch không lấy được thanh kiếm kia, nhưng hắn cũng muốn biết thanh kiếm đó rốt cuộc có gì thần kỳ.

“Hàn tiên sinh vẫn nên thử trước đi.” Bách Lý Thiên Nhai khiêm nhượng nói.

Hàn Sâm nghe hắn nói như vậy, cũng biết hắn đã động tâm, liền cười nói: “Tốt hơn là Bách Lý thái phó cứ thử trước đi, bình thường ta không hay sử dụng kiếm.”

Bách Lý Thiên Nhai lại mời Cổ Tự Chân, Cổ Tự Chân cũng tỏ vẻ chẳng quan tâm, lúc này Bách Lý Thiên Nhai mới đi về phía thanh kiếm kia.

Mặc dù người đầu tiên rút kiếm sẽ có chút nguy hiểm, có điều Kiếm Bất Cô đã nói, bình thường sẽ không có nguy hiểm tính mạng, người như Kiếm Bất Cô hiển nhiên sẽ không nói dối, thế nên Bách Lý Thiên Nhai không quá lo lắng.

“Nhỡ đâu thật sự được thanh kiếm này thừa nhận…” Nét mặt già nua của Bách Lý Thiên Nhai hơi ửng đỏ, hiển nhiên trong lòng cũng vô cùng kích động.

Kích động thì kích động, nhưng Bách Lý Thiên Nhai cũng là một lão già thành tinh, không dám khinh thường dù chỉ một chút. Hắn liên tục triệu hồi ra bốn chủng gen, sau khi hợp thể mới đưa hai tay nắm lấy chuôi kiếm.

Thần quang trên người Bách Lý Thiên Nhai sáng chói, giống như ánh

sáng nhật nguyệt, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, muốn dùng sức rút ra.

Mấy người Hàn Sâm cũng trợn to mắt nhìn hắn, muốn xem chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng mà điều kỳ lạ chính là, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Không chỉ không xảy ra, Bách Lý Thiên Nhai còn thả chuôi kiếm, tất cả chủng gen trên người giải trừ hợp thể, khôi phục lại dáng vẻ vốn có, sau đó từ từ quay đầu lại nhìn về phía mấy người Hàn Sâm.

Hết chương 3199.

Chương 3200. Thanh kiếm phong tình

Hồi mâu nhất tiếu bách mị sinh, lục cung phấn đại vô nhan sắc.

Đây là một câu thơ đẹp đến mức nào, ý cảnh kia khiến trái tim người ta rộn ràng đến mức nào.

Nhưng hiện tại, khuôn mặt già nua của Bách Lý Thiên Nhai phối hợp với bộ râu và mái tóc bạc phơ, lại làm ra tư thái ngoái đầu nhìn lại cực kỳ kiều mị.

Ngươi nhìn khóe mắt phi tiếu kia đi, đôi mắt rung động quyến rũ, đó gọi là mị, có điều phía trước còn có thêm chữ yêu.

Mấy người Hàn Sâm và Tần Bạch cũng rùng mình một cái, vẻ mặt trở nên cực kỳ cổ quái. Đặc biệt là Tần Bạch, ấn tượng của hắn đối với Bách Lý Thiên Nhai chính là một lão học giả chính khí, nghiêm nghị, bảo thủ và già

dặn, có nằm mơ hắn cũng không ngờ Bách Lý Thiên Nhai sẽ có vẻ mặt và hành động như thế. Tất cả mọi người nhìn đến choáng váng.

Chỉ thấy Bách Lý Thiên Nhai làm thế tay lan hoa chỉ cực kỳ yêu mị xoay người lại, trong xinh đẹp có lẳng lơ, trong lẳng lơ mang theo sự phóng túng, trong phóng túng còn có chút đê tiện, quả thực là điển hình của sự lẳng lơ đê tiện.

Hàn Sâm, Bảo Nhi, Tần Bạch và Cổ Tự Chân xếp thành một hàng, há to miệng nhìn Bách Lý Thiên Nhai uốn éo cơ thể một cách phóng đại, hẳn là đang khiêu vũ.

Nếu một nữ tử xinh đẹp nhảy điệu nhảy đó sẽ khiến cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, thậm chí là trong lòng sinh ra ý nghĩ không thể miêu tả, nhưng một lão đầu lại xoay hông, xoay eo, làm những động tác khêu gợi, khiêu khích, thậm chí còn vươn một chân ra, dùng tay khẽ vuốt ve. Cảnh tượng bực này thật sự làm cho người ta chết lặng.

Cổ Tự Chân rùng mình một cái, chỉ cảm thấy dạ dày không thoải mái. Bây giờ cuối cùng nàng cũng biết, tại sao mới vừa rồi lúc Kiếm Bất Cô nói đến thanh kiếm này, vẻ mặt lại cổ quái như vậy.

“Kiếm thái phó nói hắn cũng đã từng ăn mệt vì thanh kiếm này, chẳng lẽ…” Trong đầu Cổ Tự Chân hiện ra một hình ảnh kỳ quái, khiến nàng không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Trên thực tế Hàn Sâm cũng đang nghĩ giống như vậy, hắn cực kỳ muốn biết, nếu như Kiếm Bất Cô nhảy điệu nhảy như vậy thì cảnh tượng đó sẽ như thế nào.

Một giây sau, hình ảnh kinh người hơn xuất hiện, Bách Lý Thiên Nhai vừa nhảy vừa cởi ngoại bào của hắn ra, giống như một vũ nữ thoát y trêu chọc những khán giả cuồng nhiệt, ném áo choàng của mình cho đám người Hàn Sâm.

Mấy người Hàn Sâm nhìn mà muốn rớt cằm, nhanh chóng tránh ra hai bên, một ngón tay cũng không muốn đụng vào áo choàng đó.

Vẻ mặt Tần Bạch cực kỳ cổ quái, vừa buồn cười vừa có chút không dám cười, khuôn mặt chợt đỏ bừng, trong lòng lại mơ hồ có xúc động muốn hô cởi cởi.

Hắn thật sự vô cùng ngạc nhiên vui mừng và bất ngờ, không thể tưởng tượng được rằng Bách Lý thái phó, người dạy bảo hắn như một đứa cháu trai lại có một khía cạnh như thế này. Hắn vừa nhìn vừa mừng thầm trong lòng: "Sau này Bách Lý thái phó sao có thể bày ra tư thái chính khí nghiêm nghị trước mặt ta nữa chứ?"

"Hàn tiên sinh, ngài xem chúng ta phải làm gì bây giờ? Có cần không chế Bách Lý thái phó trước không?" Cổ Tự Chân cố gắng khống chế nét mặt của mình, nhìn về phía Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm nhìn Bách Lý Thiên Nhai vẫn đang vừa nhảy vừa cởi đồ, trầm ngâm chốc lát nói: "Ta thấy trên thanh kiếm này không có lệ khí và sát cơ, hơn nữa Kiếm tiên sinh cũng đã nói, bình thường sẽ không gặp nguy hiểm, ta thấy chúng ta vẫn chưa cần ra tay, tránh việc chọc giận thanh kiếm kia, nói không chừng kết quả còn tồi tệ hơn."

Vẻ mặt Cổ Tự Chân cổ quái, gật đầu: "Cũng đúng, lời Kiếm tiên sinh nói chắc sẽ không sai, chẳng qua là không biết Bách Lý thái phó làm thế nào mới có thể khôi phục bình thường?"

Trong lúc hai người nói chuyện, Bách Lý thái phó đã cởi hết chỉ để lại một chiếc quần đùi màu trắng, để lộ ra làn da già nua khô ráp thể hiện sự quyến rũ lẳng lơ của mình.

Đối mặt với đám người Hàn Sâm, một chân hắn giãm lên một tảng đá lớn, vừa bắn ánh mắt quyến rũ về phía bọn họ, vừa lấy tay vuốt ve cái chân già nua của mình. Cảnh tượng đó khiến đám người Hàn Sâm suýt nữa không nhịn được phun ra.

Đột nhiên, Bách Lý Thiên Nhai giật mình một cái, vẫn duy trì tư thế này không hề nhúc nhích, con ngươi bắt đầu đăm đăm, giống như là con quỷ nhập vào người vừa rời đi.

Ánh mắt Bách Lý Thiên Nhai nhìn đăm đăm mấy người Hàn Sâm vài

giây, một tiếng thét thê lương kinh thiên động địa vang lên từ khu đất trống. Âm thanh kia quả thực là đau đớn đến rơi lệ, trẻ nhỏ hay khóc

ban đêm mà nghe thấy âm thanh này cũng sẽ lập tức ngừng khóc.

Chỉ chốc lát sau, Bách Lý Thiên Nhai đã mặc xong quần áo, có điều khuôn mặt già nua của hắn nhất thời lúc xanh lúc trắng, đứng ở nơi đó không nói một lời, giống như bị đả kích rất lớn.

Hàn Sâm và Cổ Tự Chân cũng biết, lúc này tốt nhất không nên nói chuyện với Bách Lý Thiên Nhai, thế nên bọn họ căn bản không có ý định tiến lên an ủi. Lúc này mà đi an ủi thì chẳng khác nào thêm dầu vào lửa.

“Khụ khụ, Cổ thái phó, hay là ngài cũng thử đi rút kiếm một chút xem sao?” Hàn Sâm đề nghị.

Tần Bạch vội vàng phụ họa: “Đúng đúng đúng, Cổ thái phó có quan niệm nghệ thuật rất sâu sắc, có lẽ sẽ nhận được sự tán thành của thanh kiếm đó.”

Cổ Tự Chân liếc thấy sự xấu xa cất giấu dưới con mắt thuần khiết của hai người kia, nghĩ đến việc mình cũng làm ra mấy tư thái đó giống như Bách Lý Thiên Nhai, khuôn mặt không khỏi đỏ lên.

“Hai người này, thật sự rất đáng giận.” Cổ Tự Chân biết hai người bọn họ đang suy nghĩ gì, nhưng mà nàng lại không cách nào nói ra khỏi miệng được, chỉ đành phải làm bộ như không có chuyện gì, nhìn về phía Hàn Sâm nói: “Ta và Bách Lý thái phó khó phân cao thấp. Nếu Bách Lý thái phó không làm được, ta cũng không làm được. Ngược lại, Hàn tiên sinh ngài có thể dạy thái tử điện hạ Ba Lan Kiếm Ý chỉ trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, tu vi kiếm ý của bản thân tất nhiên là cực cao. Ta thấy kiếm này phải là Hàn tiên sinh ra tay mới có thể hàng phục.”

“Đúng đúng đúng, Hàn Sâm, thanh kiếm này chắc chắn chỉ có ngươi mới có thể rút ra được.” Tần Bạch cũng phụ họa.

Trong lòng Hàn Sâm cũng có chút mâu thuẫn. Kiếm này là kiếm tốt, nếu như hắn không nhìn lầm, thanh kiếm này hẳn là đã phá giới, nếu không thì

không thể nào ảnh hưởng đến Bách Lý Thiên Nhai một cách dễ dàng, để Bách Lý Thiên Nhai hoàn toàn mất phương hướng như thế.

Một thanh kiếm như vậy, nếu có thể lấy làm của riêng thì hiển nhiên là không thể tốt hơn nữa. Có điều muốn chinh phục một thanh kiếm như vậy, chắc chắn không phải là chuyện dễ dàng.

“Nếu như đã tới thì cũng nên thử một lần mới được, huống chỉ nơi này không bị quy tắc vũ trụ áp chế, cho dù kiếm kia mạnh thế nào thì cũng không thể dễ dàng khiến ta mất phương hướng được.” Hàn Sâm nghĩ trong lòng, gật đầu nói: “Cũng được, vậy ta sẽ thử một lần.”

“Hàn tiên sinh, ngài phải cẩn thận lực lượng trên thanh kiếm kia, hệ sức mạnh vật chất bình thường hoàn toàn không có tác dụng gì với sức mạnh xâm lấn của nó.” Bách Lý Thiên Nhai vẫn đứng ngẩn người ở một bên lên tiếng nói.

“Đa tạ Bách Lý thái phó.” Hàn Sâm thật lòng cảm tạ, Bách Lý Thiên Nhai có thể nhớ đến việc nhắc nhở Hàn Sâm trong tình huống như vậy, đúng là một vị trưởng giả có đức.

Nhưng mà Hàn Sâm nghĩ đến bộ dạng vừa rồi của Bách Lý Thiên Nhai, hình tượng vừa được tạo dựng trong đầu lập tức sụp đổ trong nháy mắt, chỉ đành phải cố kìm nén để vẻ mặt của mình không có biến hóa.

“Một tấc tương tư một tấc chán chường, câu thơ này là trời sinh, hay là có người khắc lên đây?” Hàn Sâm đi tới trước thanh kiếm, trong lòng âm thầm suy tư.

Binh khí Binh Nhãn Thiên đều là sự tồn tại nửa vũ khí nửa chủng gen, nếu như là trời sinh thì dòng chữ này cũng chẳng kỳ lạ. Trên đường tới đây, bọn họ đã gặp không ít binh khí có khắc chữ và các loại văn chú cổ quái.

Nhưng khi nhìn thấy mấy chữ này, Hàn Sâm lại cảm thấy khí chất của bản thân có chút không hợp với thanh kiếm này. Có lẽ dòng chữ này được người khắc lên cũng không biết chừng.

Hết chương 3200.

Chương 3201. Kiếm ảnh

Hàn Sâm duỗi tay nắm chặt chuôi kiếm. Bảo Nhi, Tần Bạch, Cổ Tự Chân và Bách Lý Thiên Nhai cũng trợn to mắt nhìn Hàn Sâm, trong lòng không khỏi ác ý nghĩ, không biết nếu Hàn Sâm bị lực lượng của kiếm kia ảnh hưởng thì có nhảy điệu nhảy như thế không.

Đối mặt với một thanh kiếm cấp Phá Giới, Hàn Sâm hiển nhiên không dám khinh thường, lực lượng trên hai tay ngưng tụ, hai luồng sức mạnh một chính một phản hoàn toàn khác nhau được phát động, ngưng tụ thành lực Phá Giới, thông qua hai tay Hàn Sâm, truyền lên thân kiếm.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyền Hoàng Kinh tạo thành lực Phá Giới, có năng lực phân tích nguồn gốc của sự sống, phân giải và tổ chức lại, là một loại sức mạnh rất gần với bản chất nguyên thủy của sinh vật.

Mặc dù lực công kích không mạnh, nhưng lại có tác dụng rất lớn đối với các loại thể sinh mệnh.

Trong khoảnh khắc Hàn Sâm cầm chặt kiếm, lực Phá Giới chảy về phía thanh đồng kiếm, thanh đồng kiếm lập tức phát ra tiếng kiếm chấn động trời đất, trên thân kiếm bộc phát ra kiếm quang màu xanh, chặn lực Phá Giới màu đỏ của Hàn Sâm ở bên ngoài, khó có thể thẩm thấu vào trong.

Không chỉ như thế, trong kiếm quang màu xanh kia còn có một lực lượng giống như ảo ảnh thẩm thấu ra, xuyên qua lực Phá Giới của Hàn Sâm, lập tức khiến Hàn Sâm cảm giác đầu óc nổ vang, hình như có lực lượng khủng bố nào đó xâm lấn vào trong.

Hàn Sâm biến sắc, sức mạnh của thanh đồng kiếm mạnh hơn dự liệu của hắn, đối kháng với lực Phá Giới của Hàn Sâm hình như căn bản không có xuất ra toàn lực, vẫn còn sức mạnh dư lại tản mát ra, xâm lấn vào trong não Hàn Sâm, muốn khống chế hắn giống như đã khống chế Bách Lý Thiên Nhai.

Chẳng qua lực ý chí của Hàn Sâm mạnh hơn rất nhiều so với Bách Lý Thiên Nhai, mặc dù trong đầu sinh ra một luồng xúc động kỳ dị, nhưng Hàn Sâm vẫn khắc chế được ý nghĩ của mình, hắn đứng đó không nhúc nhích.

Hàn Sâm cầm kiếm đứng đó, giống như tượng đá, ánh sáng xanh trên thân kiếm và hào quang đỏ trên người hắn tạo thành một sự tương phản mạnh mẽ, bộc phát ra quang mang vô song.

"Hàn Sâm có thể làm được sao?" Tần Bạch nhìn về phía Cổ Tự Chân hỏi.

Cổ Tự Chân khẽ lắc đầu: "Không biết."

Lúc này bọn họ quả thật không nhìn ra được bên nào đang chiếm thế thượng phong, sức mạnh giao đấu vẫn còn tiếp diễn, chiến trường thực sự chính là tinh thần. Trừ phi phân ra thắng bại, nếu không người ngoài không thể nhìn ra được.

Trái tim của Hàn Sâm như sắt đá, nhưng lực tỉnh thần phát ra từ cổ kiếm lại như đang khóc, giống như một nữ tử si tình triền miên, tình là độc dược ăn vào tận xương, lực tinh thần kia mặc dù không mãnh liệt, nhưng nó lại vô cùng quấn quýt si mê. Cho dù lực ý chí của Hàn Sâm có vững chắc đến đâu thì vẫn cảm giác mình đang bị lực tinh thân này dần dần thẩm thấu.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn không muốn nhảy múa thoát y trước mặt mọi người giông như Bách Lý Thiên Nhai, vội vàng dốc sức ngưng tụ †âm thần, đối kháng với lực tinh thần của thanh kiếm.

Sức mạnh của thanh đồng kiếm giống như vô cùng vô tận, sâu không lường được giống như biển rộng, Hàn Sâm chỉ có thể giữ vững trái tim, không để ngoại vật xâm nhập mới có thể chống lại lực lượng của thanh đồng kiếm.

Một người một kiếm giằng co chưa có kết quả, đám người Tần Bạch mở to mắt nhìn chằm chằm bọn họ, mà Bảo Nhi nhìn thanh kiếm này lại như đang suy nghĩ chuyện gì.

Đúng lúc này, chỉ thấy mấy chữ "một tấc tương tư một tấc chán chường" được khắc trên thân thanh đồng kiếm nổi lên ánh sáng kỳ dị. Sắc mặt Hàn Sâm lập tức biến đổi, chỉ cảm thấy lực tinh thần này đột nhiên có xu hướng

biến thành sóng thần kinh thiên, thế nhưng trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh.

Trong đầu của Hàn Sâm xuất hiện ảo giác, là điềm báo cho sự sụp đổ, hắn không khỏi kinh hãi.

Nhưng khi Hàn Sâm nhìn rõ ảo cảnh, hắn lại hơi ngẩn ra.

Ảo ảnh do thanh đồng kiếm hình thành trong đầu hắn lại là một nữ tử tuổi thanh xuân tuyệt mỹ, mi mục như họa, xinh đẹp không nhiễm khói lửa nhân gian.

Trước kia Hàn Sâm cho rằng Cố Khuynh Thành đã là xinh đẹp cực hạn, cõi đời này hẳn là không tìm được người xinh đẹp hơn nàng nữa. Cho dù có là nữ thần chân chính, bàn về vẻ ngoài cũng không thể đẹp hơn Cố Khuynh Thành.

Nhưng hôm nay nhìn thấy nữ nhân trong ảo cảnh, ý niệm thâm căn cố đế trong đầu Hàn Sâm đã sụp đổ. So với nữ tử trong ảo cảnh này, cho dù là Cố Khuynh Thành thì cũng thua kém nàng nửa phần.

Nhưng sắc đẹp không phải là điều khiến Hàn Sâm kinh ngạc. Hàn Sâm đã từng thấy rất nhiều nữ nhân xinh đẹp, tuy không đẹp bằng nữ nhân trong ảo cảnh này, nhưng tất cả đều là những mỹ nhân tuyệt thế, Hàn Sâm đã sớm qua cái tuổi yêu ghét quyết định bởi vẻ bề ngoài rồi.

Sở dĩ hắn kinh ngạc là bởi vì tướng mạo của nữ nhân này thoạt nhìn rất quen thuộc, cứ như thể đã từng gặp ở đâu đó rồi.

Nói chính xác, nữ nhân này khá giống với người mà Hàn Sâm quen thuộc kia, khuôn mặt này làm cho Hàn Sâm cảm thấy rất quen thuộc, khiến cho trong đầu Hàn Sâm lập tức hiện ra khuôn mặt của Bảo Nhi.

Đúng, mặt mũi của nữ nhân này giống Bảo Nhi đến bảy phần, chỉ có điều Bảo Nhi có khuôn mặt mũm mỉm trẻ con, thoạt nhìn rất đáng yêu.

Mà nữ nhân này lại có vẻ đẹp của một phụ nữ trưởng thành, vóc người nàng hiển nhiên không thể so sánh với Bảo Nhi, chẳng qua ngũ quan và phong

thái của nàng quả thật rất giống.

Vốn dĩ tâm thần Hàn Sâm còn có chút rung chuyển, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt này, Hàn Sâm lại bình tĩnh lại một cách thần kỳ, không bị lực tinh thần kia ăn mòn nữa.

“Tại sao có thể như vậy? Trong kiếm lại xuất hiện một nữ tử giống với Bảo Nhi? Chẳng lẽ đây là do ta tự mình tưởng tượng ra dáng vẻ của Bảo Nhi sau khi lớn lên sao?” Trong lòng Hàn Sâm nghỉ ngờ, nhưng nghĩ lại thì cảm thấy không thể nào.

Ý chí của hắn còn chưa hoàn toàn bị công phá, không thể nào bóng ngược tâm linh lại hiện ra vào lúc này được. Ảo cảnh nữ nhân này nhất định là hình ảnh được cưỡng ép phủ xuống từ trong kiếm.

Nữ nhân trong ảo cảnh khẽ nhíu mày, dường như có nỗi phiền muộn không thể nói ra, khiến lòng người không khỏi sinh ra cảm giác thương tiếc.

Nữ nhân cứ thế nhìn Hàn Sâm chăm chú, như ngâm như hát lên tiếng thì thầm: “Một tấc tương tư một tấc chán chường…”

Mặc dù là ảo giác, nhưng Hàn Sâm lại có thể nghe rõ được giọng của nữ nhân kia. Thanh âm khắc cốt minh tâm không ngừng quanh quẩn trong tâm trí hắn, vang vọng không ngớt, hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn.

Thanh âm kia mang theo nỗi khổ tương tư không thể nói hết, theo tiếng vọng càng lúc càng lớn, ý chí của Hàn Sâm cũng theo đó dao động, hắn không thể không chế được cảm xúc của mình, nước mắt chảy xuống.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm khuôn mặt nữ nhân kia, bởi vì chỉ có như thế, hắn mới có thể thấy được một chút bóng dáng của Bảo Nhi, để ý chí của mình không bị vỡ nát hoàn toàn.

Dư âm trong đầu giống như sóng to gió lớn, tạo thành từng đợt từng đợt sóng nối tiếp nhau trong đầu Hàn Sâm, đánh thẳng vào chút bản tâm còn sót lại.

Tần Bạch và Cổ Tự Chân thấy Hàn Sâm rơi lệ, cũng cảm thấy chuyện không ổn, trong lòng không khỏi cả kinh.

“Hàn Sâm cũng sắp bị kiếm kia khống chế sao?” Tần Bạch khẩn trương hỏi.

Mặc dù hắn cũng muốn nhìn Hàn Sâm nhảy múa thoát y, nhưng mà lại sợ Hàn Sâm thực sự gặp chuyện không may.

Không ai có thể trả lời hắn, bởi vì ngay cả Cổ Tự Chân và Bách Lý Thiên Nhai cũng không nhìn ra tình hình hiện tại là như thế nào.

“Hàn tiên sinh vẫn chưa hoàn toàn mất phương hướng, hẳn là còn có thể chống đỡ thêm một lát.” Cổ Tự Chân không xác định nói.

Hết chương 3201.

Chương 3202. Kiếm Thốn Khôi

Lực ý chí cũng không phải là bẩm sinh, tuy rằng ý chí của một số người quả thực mạnh hơn, nhưng thực lực rất có hạn.

Cường giả chân chính rút kinh nghiệm từ vô số lần thất bại, để tâm trí có thể dần trở nên mạnh mẽ hơn. Chịu càng nhiều thất bại, tâm trí mới càng mạnh mẽ hơn.

Dĩ nhiên, cũng có nhiều người bỏ cuộc vì họ không thể chịu đựng được những thất bại ê chề, thậm chí là cam chịu, đây là loại người khó trở thành người tài.

Hàn Sâm đã trải qua vô số gian khổ, không biết bao nhiêu lần vào sinh ra tử, thành công có, thất bại có, tâm trí lại được hun đúc trong khủng hoảng, mặc dù không thể nói là không có ai có ý chí kiên định hơn hắn, nhưng trên thế giới, những chuyện có thể dao động ý chí của hắn đã rất ít.

Mặc dù ảo ảnh trong thanh kiếm mạnh hơn ý chí của Hàn Sâm, nhưng chung quy cũng không thể khiến lực ý chí của Hàn Sâm hoàn toàn khuất

phục.

Một người một kiếm giằng co ở đó, nữ nhân trong đầu Hàn Sâm không ngừng tái diễn câu một tấc tương tư một tấc chán chường kia, lực lượng tinh thần cường đại không ngừng lớn hơn, nhưng cũng không thể khiến lực ý chí của Hàn Sâm sụp đổ.

Kiếm ý như biển cả dũng mãnh, sóng biển dâng trào, ý chí của Hàn Sâm giống như đá ngầm, mặc dù đá ngầm nhỏ, nhưng sức mạnh của biển và sóng không thể đánh tan được nó.

“Thanh kiếm này rốt cuộc có lai lịch gì, ý chí kinh khủng bực này, sợ là có thể so sánh với Chủ Thần, nhưng nó chỉ là một thanh kiếm mà thôi. Trong lòng Hàn Sâm lộ vẻ xúc động, nhưng cũng không dám suy nghĩ nhiều, chẳng qua là đau khổ chống đỡ, chống chọi lại với kiếm ý kia.

Lúc này Hàn Sâm trong trạng thái cưỡi trên lưng cọp, nếu như muốn rút lui, phải buông thanh đồng kiếm ra, ý muốn rút lui trong lòng cũng sẽ bị kiếm ý thừa dịp xâm nhập, sẽ chỉ thất bại nhanh hơn mà thôi. Thế nên Hàn Sâm chỉ có thể tiếp tục, không thể lựa chọn rút lui.

Từng đợt sóng âm đánh thẳng vào ý chí của Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm cảm thấy đau đớn như bị một lưỡi trượt cắt, như bị hỏa diễm thiêu cháy.

Hắn biết rõ, chỉ cần mình lựa chọn khuất phục, loại đau đớn này ngược lại sẽ biến mất, chẳng qua chỉ cần múa thoát y một khúc là có thể tránh khỏi đau đớn này, nhưng mà Hàn Sâm không muốn.

Không biết qua bao lâu, ảo ảnh sinh ra chợt ngừng lại, ánh mắt nàng kia nhìn Hàn Sâm có chút kinh ngạc, nhưng chỉ chợt lóe rồi biến mất, không còn thấy gì nữa.

Hàn Sâm lập tức cảm giác cả người như sụp đổ, tuy rằng không có thực chiến, nhưng loại đối kháng tinh thần này sẽ tiêu hao nguyên khí hơn cả một trận huyết chiến.

Kiếm quang trên thanh đồng kiếm cũng đã thu liễm, khôi phục lại dáng vẻ vốn có. Hàn Sâm duỗi tay dùng sức rút, rút thanh đồng kiếm từ trên mặt đất

ra.

Thanh đồng kiếm cũng không phản kháng hắn, tuy nhiên nó cũng không nghe theo ý chí của Hàn Sâm, giống như biến thành một vật chết không có linh khí.

“Hàn Sâm rút kiếm ra rồi.” Tần Bạch trong lòng vui mừng, cảm thấy Hàn Sâm quả nhiên mạnh hơn rất nhiều so với mấy thái phó. Ngay cả Bách Lý thái phó cũng bị thanh kiếm kia làm cho dở ông dở thằng, Hàn Sâm lại có thể rút kiếm ra, lập tức có thể phân rõ cao thấp.

Cổ Tự Chân và Bách Lý Thiên Nhai cũng mang vẻ mặt kinh ngạc tiến lên phía trước chúc mừng: “Hàn tiên sinh quả nhiên là một nhân vật trên trời, ngay cả kiếm khí bực này cũng đều không thể không thần phục ngươi.”

Hàn Sâm lắc đầu nói: “Ta chỉ rút nó ra thôi, nhưng không thể làm nó thực sự thần phục. Mặc dù hôm nay nó thuộc về ta, tuy nhiên nó sẽ không nghe theo ý chí của ta, cũng không khác gì một thanh kiếm phế bình thường cả.”

“Sao lại như thế?” Cổ Tự Chân và Bách Lý Thiên Nhai cũng lộ vẻ nghỉ hoặc.

Hàn Sâm thử khống chế thanh đồng kiếm phi hành, thanh đồng kiếm kia cũng không nhúc nhích, không có sự linh động như lục bảo thạch kiếm và đại kiếm kim cương, nó giống như một thanh kiếm đồng bình thường.

Lúc mấy người đang nghiêm cứu, đột nhiên cảm giác không gian bốn phía bắt đầu chuyển động kịch liệt, binh khí nơi xa đều phát ra tiếng.

Trong hư không vặn vẹo, một tòa thần miếu quỷ dị dần dần hiện lên.

Ngôi thần miếu này khá kỳ quái, gạch miếu dùng chùy chiến đắp thành, ngói là các loại đao kiếm, tường là những hàng giáo dài, nền đất hình vuông là những tấm khiên chắn.

Cả thần miếu được tạo thành từ nhiều loại vũ khí khác nhau, giống như một kho binh khí khổng lồ và kỳ lạ.

Cổ Tự Chân và Bách Lý Thiên Nhai cũng biến sắc, thần miếu lại xuất hiện ở chỗ này, vậy thì chỉ có một khả năng, đây là thần miếu của hội Thần Loạn.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm, chỉ thấy trên tấm biển của thần miếu có viết ba chữ "Miếu Binh Thần".

Không đợi mọi người cẩn thận đánh giá miếu Binh Thần kia liền thấy cửa miếu tự động mở ra, một bộ khôi giáp cao hơn mười mét từ trong đó đi ra.

Sau lưng khôi giáp cao lớn, đủ loại vũ khí kỳ dị được xếp thành bánh xe vũ khí và treo lơ lửng phía sau, trông giống như Phật quang sau lưng Phật Đà vậy.

Hàn Sâm đoán đây chính là Thần Binh trong miếu Binh Thần. Chỉ nhìn khí tức trên người, sợ rằng cũng không thua kém gì Hoàng Hậu Chặt Đầu.

"Hội Thần Loạn rốt cuộc kiếm đâu ra nhiều cường giả khủng bố như vậy?" Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Thật ra thì Hàn Sâm không rõ lắm, thành viên hội Thần Loạn bây giờ mặc dù cũng không ít, chẳng qua thành viên nòng cốt chân chính lại không nhiều, có thể có được thần miếu thì lại càng ít.

Bên trong Binh Nhãn Thiên cũng chỉ có một thành viên nòng cốt của thần miếu hội Thần Loạn.

Cũng chính là một trong bát đại Thiên Vương của hội Thần Loạn, chịu trách nhiệm trông coi Binh Nhẫn Thiên.

"Bọn chuột nhắt phương nào, dám động đến kiếm Thốn Khôi, muốn chết phải không?" Ánh mắt Thần Binh lóe lên, giống như có thể nhìn thấu hư không vũ trụ, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, lạnh giọng quát hỏi.

"Thì ra thanh kiếm này gọi là tấc chán chường không phải là do câu thơ kia sao?" Hàn Sâm chợt hiểu ra.

Hàn quang trong mắt Thần Binh nở rộ, không nói câu nào, rút ra một thanh đại kiếm từ bánh xe vũ khí sau lưng, chém xuống Hàn Sâm.

Ánh đao kinh thiên cắt ngang hư không, trong phút chốc đã chém đến trước mặt Hàn Sâm, nhanh đến không thể tin nổi.

Trong tay Hàn Sâm nắm kiếm Thốn Khôi, trực tiếp lấy kiếm thay đao, một chiêu Khuyển Nha Giao Thác trong Nha Đao nghênh đón đại đao hơn mười mét bị thần khí chém tới.

Răng rắc.

Hàn Sâm không cảm nhận được lực lượng phát ra như thế nào, lưỡi kiếm của kiếm Thốn Khôi thoạt nhìn không chút nào thu hút, thế nhưng nó lại giống như cắt đậu hũ, chém đại đao của Thần Binh thành mấy khúc.

"Thanh kiếm này không kích hoạt uy lực, chỉ dựa vào độ sắc bén của lưỡi kiếm, có thể chém đứt vũ khí tương đương với cấp Hủy Diệt, điều này cũng có chút khủng bố." Trong lòng Hàn Sâm cực kỳ kinh ngạc. Thật sự không cách nào tưởng tượng được, nếu như lực lượng của thanh kiếm này bộc phát ra thì còn mạnh đến mức độ nào.

Sắc mặt Thần Binh cũng biến hóa, hoảng sợ mà nhìn kiếm Thốn Khôi trong tay Hàn Sâm. Mặc dù nó chỉ là một bộ khôi giáp, không có bất kỳ dung mạo gì, nhưng mà thần quang lóe ra trong hốc mắt đã thể hiện rõ sự dao động trong lòng.

"Để kiếm Thốn Khôi xuống, bổn thiên vương có thể tha cho ngươi một mạng." Thần Binh lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói.

Tần Bạch ở một bên kêu lên: "Lời này của ngươi thật vô lý, đao của ngươi cũng bị Hàn Sâm chặt đứt, xin tha cũng phải là các ngươi xin tha mới đúng."

Thần Binh nghe vậy trợn mắt nhìn Tần Bạch, lập tức dọa Tần Bạch núp sau Bảo Nhi.

"Thanh kiếm này cũng không phải là của ngươi, tại sao ngươi lại kêu ta phải để xuống?" Hàn Sâm nhìn Thần Binh nói.

“Cũng được, khinh nhờn kiếm Thốn Khôi, ngươi đã phạm phải tử tội. Vốn là muốn tha cho ngươi một mạng, nhưng nếu ngươi đã chán sống, vậy thì xuống địa ngục đi.” Thần Binh vừa nói, thần quang toàn thân nở rộ, binh khí sau lưng đổi phiên, một cây thương sáng lên.

Hết chương 3202.

Chương 3203. Kiếm chém Thần Binh

Trường thương sáng như tuyết tự động bay ra từ bánh xe vũ khí sau lưng Thần Binh, nằm ngang trước mặt Thần Binh, hai tay Thần Binh nắm trường thương, thương ý trên trường thương bộc phát.

Đám người Hàn Sâm lập tức cảm giác trong lòng run lên, núi cao và đại địa bốn phía cũng chấn động theo, khắp nơi tán loạn, binh khí giống như thương cắm trên mặt đất bộc phát ra sức mạnh khủng bố, phóng ra từng đợt thương mang kinh thiên, tập trung về phía trường thương trong tay Thần Binh.

Trường thương kia hấp thu lực lượng của nhiều loại binh khí ở Binh Nhẫn Thiên, thần quang trên thương càng ngày càng mãnh liệt, thân trường thương sáng rực ban đầu và ngọn lửa trên đó bỗng nhiên biến thành màu đen, giống như ngọn lửa đen xé rách hư không, chập chờn không ngừng trên thân thương.

“Lực Phá Giới!” Hàn Sâm hơi kinh ngạc, sau đó lập tức phản ứng lại.

Bản thân chủng gen Binh Nhãn Thiên cũng có chút dị thường, không thể coi là chủng gen thuần túy, ở vùng đệm của hai vũ trụ, bọn chúng cũng chịu ảnh hưởng của đại vũ trụ gen. Mặc dù chỉ là ảnh hưởng rất yếu ớt, nhưng nhiều lực lượng chủng gen thương tụ tập trên trường thương của Thần Binh khiến trường thương này mạnh mẽ phá giới.

“Thương chỉ giới - Phá sát!” Thần Binh quát lạnh, mũi thương trong tay mang theo chút ánh sáng lạnh lẽo điên cuồng đâm về phía Hàn Sâm, vừa nhanh vừa độc vừa chuẩn, lực lượng tập trung vào một điểm, có đặc tính khủng bố mang sức mạnh vô địch.

Hàn Sâm xuất kiếm cũng không lạ, kiếm Thốn Khôi trực tiếp chém về phía mũi thương.

Mắt thấy kiếm Thốn Khôi sắp chém trúng mũi thương, lại thấy ánh sáng lạnh lẽo trên mũi thương tách ra trong nháy mắt, hóa thành mưa sao băng, bao phủ về phía Hàn Sâm, chặn tất cả những đường mà Hàn Sâm có khả năng tránh né.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyền Hoàng Kinh đồng thời vận chuyển, đồng thời sử dụng lực Phá Giới, kiếm Thốn Khôi trong tay chém về phía thương mang đang nứt ra dữ dội.

Răng rắc!

Thương mang trực tiếp bị kiếm Thốn Khôi chém vỡ, kể cả đại thương được ngưng tụ lực lượng của vô số chủng gen thương cũng bị chém gẫy.

Hàn Sâm rất kinh ngạc trước sức mạnh của kiếm Thốn Khôi. Lực Phá Giới của hắn cũng không phải là lực lượng mang tính công kích, nhưng lại có thể dễ dàng chém gãy đại thương, hiển nhiên là nhờ sự giúp đỡ của kiếm Thốn Khôi sắc bén.

“Không hổ là kiếm mà đại nhân đã từng dùng.” Thần Binh thì thào tự nói một câu, đồng thời ánh sáng trong mắt càng tăng lên, hai tay dang rộng, bánh xe binh khí sau lưng phát ra ánh sáng, tất cả binh khí cũng sáng lên.

Các loại binh khí như đao, thương, kiếm, kích, rìu, việt, móc, xiên,… cũng lóe ra thần quang kinh người. Mà biển binh khí trong Binh Nhẫn Thiên đều tỏa sáng, dũng mãnh lao tới bánh xe binh khí sau lưng Thần Binh.

Binh khí trên bánh xe binh khí bao gồm tất cả các loại vũ khí, và toàn bộ chủng gen binh khí của Binh Nhẫn Thiên dường như cũng bị triệu hồi, đóng góp sức mạnh của mình vào bánh xe vũ khí.

Một phần sức mạnh này mặc dù không phải là toàn bộ chủng gen, nhưng toàn bộ Binh Nhẫn Thiên tương tự như một thế giới nhỏ, tất cả các sinh vật trong thế giới đều đóng góp một phần sức mạnh của mình, vậy sức mạnh ngưng tụ vô cùng đáng sợ.

Dưới sức mạnh khủng bố kia, khôi giáp Thần Binh biến hóa về chất, biến thành màu đen nhánh, hắc diễm khủng bố thiêu đốt trên đó, như thể cả hư không cũng đang bùng cháy.

Vẻ mặt Hàn Sâm có chút nghiêm trọng, nói với Bách Lý Thiên Nhai và Cổ Tự Chân: "Các ngươi đưa thái tử đi trước, nơi này giao cho ta."

Thần Binh mượn lực lượng của thế giới, tuyệt đối không thể khinh thường. Cho dù Hàn Sâm không sợ, nhưng hắn cũng lo lực lượng chiến đấu sẽ lan đến gần Tần Bạch.

"Hàn tiên sinh, an toàn là trên hết." Bách Lý Thiên Nhai nói một câu rồi lập tức ôm lấy Tần Bạch phá không mà đi.

Cổ Tự Chân muốn ôm Bảo Nhị, lại thấy Bảo Nhi đã nhảy lên trên vai Hàn Sâm, chỉ đành một mình phi độn đi.

Cho dù bọn họ có mạnh, thì cũng chỉ mạnh trong nhân loại, trong tình huống không hợp thể cùng thần linh, không ai dám thực sự chiến đấu chống lại các cường giả cấp Thần Linh.

Thần Binh cũng không thèm để ý đến nhưng sinh vật nhỏ yếu kia, trong mắt của hắn chỉ có thanh kiếm Thốn Khôi kia, hình như thanh kiếm này có ý nghĩa rất lớn đối với hắn.

"Chết đi!" Thần Binh dang rộng hai tay, bánh xe binh khí sau lưng trong nháy mắt tan rã, hóa thành hơn một trăm loại binh khí, hơn nữa mỗi món binh khí đều có lực Phá Giới khủng bố, đồng loạt bao phủ về phía Hàn Sâm.

Ánh mắt Hàn Sâm ngưng lại, lực Phá Giới hoàn toàn bộc phát, kiếm Thốn Khôi trong tay điên cuồng chém ra, trong phút chốc chặt gãy mấy loại binh khí. Nhưng cho dù kiếm Thốn Khôi có sắc bén thế nào thì việc chém đứt

nhữn binh khí cường đại kia cũng cần phải có thời gian. Lúc chém đứt mấy món binh khí đó, những binh khí còn lại đã đến gần thân thể Hàn Sâm.

Bùm!

Thân thể Hàn Sâm lập tức hóa thành một quang ảnh toàn thân rực cháy, ngọn lửa trắng rực trên thân thể hư ảo giống như một vị thần phóng ra, thân thể theo bản năng bắt đầu di chuyển.

Những binh khí có lực Phá Giới kia chém lên thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm giống như chém vào bông, chỉ khiến thể Thần Linh siêu cấp hơi lõm xuống, không thể chém rách được.

Mà kiếm Thốn Khôi trong tay Hàn Sâm thì bảo vệ Bảo Nhi đang ngồi trên vai hắn.

"Xem ra cũng không phải là tất cả lực Phá Giới đều có thể thương tổn được thể Thần Linh siêu cấp của ta. Cấp bậc Nguyệt Thần kia không phải là thứ mà Thần Binh này có thể so sánh được." Trong lòng Hàn Sâm bình tĩnh, nhìn binh khí bị chém rơi khắp người, thần quang trên người phóng ra, trong nháy mắt đã chấn vỡ tất cả binh khí.

"Cái gì!" Nhìn những mảnh binh khí bay đầy trời, trên mặt Thần Binh lộ ra vẻ kinh hãi. Lực lượng mạnh mẽ như vậy, hắn mới chỉ nhìn thấy ở hội trưởng hội Thần Loạn.

Ánh mắt Hàn Sâm lạnh lẽo, kiếm Thốn Khôi trong tay di chuyển theo ý nghĩ của hắn, trong phút chốc xuyên thủng hư không, chém thân thể khôi giáp khổng lồ của Thần Binh thành hai nửa.

"Cảm giác không bị quy tắc vũ trụ áp chế thật tốt, xem ra thể Thần Linh siêu cấp của ta vẫn mạnh hơn lực Phá Giới trước mắt một chút." Trong lòng Hàn Sâm vô cùng sảng khoái, thể Thần Linh siêu cấp không bị áp chế, hơn nữa hắn đã vượt qua năng lực chiến đấu cực hạn của bản thân, ngay cả thần linh cấp Hủy Diệt cũng không cách nào địch nổi.

Hắn chỉ mới là bước đầu Phá Giới, bàn về trình tự Phá Giới, sợ rằng hắn còn chưa đuổi kịp Thần Binh, hơn nữa sau khi phá giới, năng lực của Huyết

Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyền Hoàng Kinh trên phương diện chiến đấu cũng không thể hữu dụng như thể Thần Linh siêu cấp nữa.

Thân thể Thần Binh hóa thành ánh sao tản đi, nhưng cũng chưa chết. Hàn Sâm biết chân thân của hắn hẳn là vẫn có thể sống lại trong thần miếu. Chỉ cần Gen Thần vẫn còn ở đây, nó sẽ vĩnh viễn không chết.

Lúc Hàn Sâm nhìn về miếu Binh Thần, thân thể hắn đã dịch chuyển tức thời tiến vào bên trong thần miếu, quả nhiên thấy Thần Binh đang sống lại trên thần đàn.

"Đúng lúc ta thiếu hụt Gen Thần, cũng phải đạ tạ ngươi ban cho." Hàn Sâm vung kiếm Thốn Khôi trong tay lên, chém về phía thần đàn nơi thân thể Thần Binh đang ngưng tụ.

Kiếm mang ngưng tụ bởi lực Thần Linh siêu cấp trắng rực giống như một lưỡi đao sắc bén cắt ngang bầu trời, chém cả thần đàn lẫn Thần Binh đang ngưng tụ thành hình thành hai nửa, kiếm mang cường đại vô tận, chém ngôi thần miếu từ trung gian thành hai nửa.

Cổ Tự Chân và Bách Lý Thiên Nhai che chở Tần Bạch đã hội họp với Kiếm Bất Gô, lúc này quay đầu nhìn lại, đúng lúc nhìn thấy một luồng kiếm mang quỷ dị từ trong trong thần miếu phóng lên cao, miếu Binh Thần khổng lồ chia ra làm hai, giống như như núi cao sụp đổ, dẫn tới núi non xung quanh chấn động.

Hết chương 3203.

Chương 3204. Nữ thân Kshana

"Săn giết chủng gen Thần Linh Thần Binh cấp Hủy Diệt, đạt được Thần Chi Linh, phát hiện Gen Thần Hủy Diệt."

Trong đầu truyền đến thanh âm nhắc nhở, trong lòng Hàn Sâm vui mừng, trừ Gen Thần cấp Hủy Diệt ra, còn có được Thần Chi Linh của Thần Binh.

Hàn Sâm nhặt Gen Thần Hủy Diệt từ trên mặt đất lên, đồng thời nhìn thoáng qua hồn hải, quả nhiên thấy Thần Chi Linh của Thần Binh xuất hiện ở trong hồn hải của hắn.

“Cứ như vậy, ta chẳng phải là có hai Thần Binh sao?” Hàn Sâm vui sướng trong lòng.

“Hàn Sâm, sao ngươi lại chạy tới nơi này rồi? Còn dám phá hủy miếu Binh Thần, giết chết Thần Binh của một trong bát đại Thiên Vương, ngươi không muốn sống sao? Cho dù ngươi không muốn sống thì cũng đừng hại Bảo Nhi đại nhân chứ!” Một giọng nói truyền vào trong †ai Hàn Sâm, sau đó Hàn Sâm mới nhìn thấy một người giấy lớn cỡ bàn †ay chạy tới, vọt tới trước mặt Hàn Sâm, nhảy dựng lên, hét lớn.

“Không phải Hội Thần Loạn có rất nhiều chủng gen Thần Linh sao, giết một cái thì có gì mà nóng nảy?” Hàn Sâm cười nói, nơi này không bị quy tắc vũ trụ áp chế, hắn không sợ bất cứ kẻ nào.

Ở trong đại vũ trụ đế quốc không cách nào toàn lực tác chiến, cũng không thể tác chiến thời gian dài, nhưng mà ở đây thì khác.

Người giấy rõ ràng là của Lowe Kidd, nghe Hàn Sâm nói như vậy lại càng thêm tức giận: “Ngươi giết thành viên bình thường thì hiển nhiên không có gì. Thế nhưng đó là Thần Binh của một trong bát đại Thiên Vương, là thành viên nòng cốt chịu trách nhiệm trấn thủ Binh Nhẫn Thiên. Hắn chết như vậy nhất định sẽ kinh động đến hội trưởng đại nhân, ngươi bây giờ lập tức dẫn theo Bảo Nhi đại nhân rời khỏi Binh Nhãn Thiên.”

“Được rồi, vậy trong này giao cho ngươi.” Hàn Sâm cũng không định thực sự khai chiến với hội Thần Loạn.

Ngay cả chủ của thần điện đều không thể tiêu diệt hết hội Thần Loạn, hiển nhiên đó chính là một phiền toái lớn. Sở dĩ hắn đồng ý với chủ của thần điện tới đây thăm dò, chủ yếu là muốn lấy mấy Gen Thần.

Bây giờ Gen Thần cấp Hủy Diệt tới tay, hắn cũng không cần phải kiên trì nữa. Hắn không muốn trở thành vật hy sinh của các thần linh.

Hàn Sâm trực tiếp sử dụng Tinh Không Đại Na Di đi tới bên cạnh đám người Kiếm Bất Cô, sau đó lực lượng trên người bộc phát, mang theo cả bọn họ di chuyển đến lối ra của Binh Nhẫn Thiên, có phần không nỡ nhìn thoáng qua Binh Nhãn Thiên, sau đó mới đi ra ngoài.

Trở lại đại vũ trụ đế quốc, Hàn Sâm lập tức cảm giác trên người giống như bị gông xiềng nặng nề trói buộc, toàn thân không thoải mái, bất kể làm gì cũng cảm giác rất mất sức.

"Quả nhiên trạng thái không có gánh nặng thoải mái hơn." Hàn Sâm cảm khái trong lòng.

Sau khi đưa mấy người Tần Bạch đi, Hàn Sâm trở lại phòng của mình, lấy ra Thiên Thần quan, lần nữa tiến vào miếu Thần Tài.

Đặt Gen Thần trong một tòa điện phụ, trong thần điện kia lập tức xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, xuất hiện thần đàn, thần án và thần lô.

Nhưng điều khiến Hàn Sâm nghỉ ngờ chính là, không có Thần Binh xuất hiện.

"Chẳng lẽ, sau khi bị ta cướp đi Thần Chi Linh, Gen Thần này đã biến thành Gen Thần trống rỗng?" Hàn Sâm âm thầm suy tư, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có giải thích như thế mới hợp lý.

"Nếu như là Gen Thần trống rỗng, vậy có phải có thể để Nữ thần Kshana sử dụng Gen Thần này hay không?" Hàn Sâm thử triệu hồi Thần Chi Linh của Nữ thần Kshana, để nàng tiến vào bên trong Gen Thần.

Quả nhiên, Thần Chi Linh của Nữ thần Kshana vừa vào Gen Thần, điện phụ lập tức phát ra ánh sáng chói lọi, trên thần đàn xuất hiện tượng Nữ thần Kshana.

"Thật sự có thể!" Hàn Sâm vô cùng vui mừng.

Thần Chi Linh của Nữ thần Kshana sau khi cải tạo thần thể, chậm rãi †ừ trên thần đàn đi xuống, quỳ một gối xuống trước mặt Hàn Sâm nói: "Kshana bái kiến Thần Tài đại nhân."

Hàn Sâm chỉ cảm thấy lực lượng vô hạn rót vào bên trong Thiên Thần quan, khiến lực lượng của Thiên Thần quan tăng vọt, gần như tăng gấp đôi. Hiển nhiên sau khi Thần Chi Linh của Nữ thần Kshana trở thành thần linh, phước ban cho miếu Thần Tài mạnh hơn rất nhiều so với Hoàng Hậu Chặt Đầu.

"Khà khà, không biết Nữ thần Kshana của ta và cái vị của Thần điện Gen kia, ai mới được coi là Nữ thần Kshana chân chính đây?" Trong lòng Hàn Sâm âm thầm vui mừng.

Sau khi sắp xếp xong cho Nữ thần Kshana, lúc này Hàn Sâm mối đi xem thần lực của mình. Hắn và Bảo Nhi, Phượng Âm Âm lần này đều giành chiến thắng trong trận chiến, kiếm được một lượng lớn lực Gen Thần cho miếu Thần Tài, hẳn là đã chế tạo được Gen Thần rồi mới đúng.

Đi tới một tòa điện phụ trống không khác, quả nhiên là đã có thể chế tạo Gen Thần. Ý niệm của Hàn Sâm vừa lóe lên, trong điện phụ lập tức xảy ra biến hóa thay da đổi thịt, thần đàn trống rỗng được thành lập, †hần án cũng được dựng lên, thần lô dần dần ngưng tụ thành hình.

"Hoàn thành chế tạo Gen Thần cấp Phá Phôi." Sau khi tất cả đã hoàn thành, bên trong thần miếu truyền đến thần âm kỳ dị.

"Chỉ là cấp Phá Phôi sao? Không thể chế tạo Gen Thần cấp cao hơn sao?" Hàn Sâm cau mày nói.

"Lực Gen Thần chưa đầy, không thể tiếp tục chế tạo Gen Thần cao cấp được." Thanh âm của thần miếu vang lên lần nữa.

Hàn Sâm vô cùng thất vọng, cực khổ lâu như vậy, thế nhưng chỉ có thể chế tạo ra một Gen Thần cấp Phá Phôi, khó trách các thần linh tải qua hàng tỷ năm lại tiến bộ chậm như vậy. Muốn thăng cấp Gen Thần lên tới cấp Hủy Diệt, không biết cần phải có bao nhiêu lực Gen Thần mới được.

"Quả nhiên vẫn là trực tiếp phá hủy thần miếu để lấy Gen Thần sẽ nhanh hơn" Trong lòng Hàn Sâm tính toán, lúc nào đó lại tới hội Thần Loạn một chuyến nữa vậy.

Lúc này bên trong Thần miếu Kshana, Nữ thần Kshana cũng đang cau mày, thời điểm trong miếu Thần Tài của Hàn Sâm xuất hiện Nữ thần giống Kshana, tâm linh của nàng xuất hiện dao động kịch liệt.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại khiến cho tinh thần ta bất an như vậy?” Nữ thần Kshana thì thào tự nói, tuy nhiên lại không rõ chút bất an đó bắt nguồn từ đâu.

Cùng lúc đó, bên trong hội Thần Loạn, Lowe Kidd quỳ một gối trên đại điện, cúi đầu không nói gì.

“Lowe Kidd, ngươi là bộ trưởng bộ ngoại vụ mà làm việc kiểu gì thế? Thần miếu Hoàng Hậu Chặt Đầu bị hủy lâu như vậy, nhưng lại không loại bỏ được hung thủ phá hủy thần miếu. Bây giờ lại có người chạy tới địa bàn của hội Thần Loạn chúng ta giương oai, còn phá hủy miếu Binh Thần ở Binh Nhẫn Thiên này, bộ trưởng bộ ngoại vụ vô năng như vậy, bộ trưởng như ngươi cũng khó tránh được tội.” Trên thần tọa chỗ cao, một nam nhân cao lớn mạnh mẽ ngồi đó, có điều hắn lại không lên tiếng, chẳng qua chỉ bình tĩnh nhìn Lowe Kidd đang quỳ bên dưới, người nói chuyện với Lowe Kidd chính là một vị Bát Tí Ác Thần.

“Chuyện Hoàng Hậu Chặt Đầu là do thuộc hạ làm việc sơ sót, có điều bộ ngoại vụ chỉ phụ trách xử lý các vấn đề ngoại giới, chuyện xảy ra bên trong Binh Nhẫn Thiên, hẳn là không liên quan đến thuộc hạ đúng không?” Lowe Kidd không ngẩng đầu, giọng nói thản nhiên.

“Nếu không phải bộ ngoại vụ các ngươi làm việc sai sót thì tại sao Binh Nhẫn Thiên bị ngoại địch xâm phạm mà cũng không có chút tin tức gì? Không phải trách nhiệm của ngươi thì là trách nhiệm của ai?” Bát Tí Ác Thần hừ lạnh nói.

Lowe Kidd không giải thích nữa, dường như khinh thường không muốn giải thích với hắn.

Bát Tí Ác Thần còn muốn nói gì đó, nhưng nam nhân cường tráng trên thần tọa đã lên tiếng: “Được rồi, Lowe Kidd là nguyên lão của hội Thần Loạn ta, làm việc luôn không phạm sai lầm, chuyện nên làm thế nào hắn tự có chừng mực, không cần phải nói thêm nữa.”

“Vâng, đại nhân.” Bát Tí Ác Thần vội vàng cúi đầu hành lễ, lui qua một bên.

“Lowe Kidd, tại sao còn chưa diệt trừ được hung thủ phá hủy thần miếu Chặt Đầu?” Nam nhân cường tráng nhìn Lowe Kidd, nhàn nhạt hỏi, giọng điệu cũng không nghiêm nghị, tuy nhiên lại khiến người ta có một loại cảm giác bị áp bách mãnh liệt.

“Hội trưởng đại nhân, người phá hủy thần miếu Chặt Đầu là tín đồ của Thần Tài, thuộc hạ muốn tra lai lịch của miếu Thần Tài thông qua hắn, thế nên tạm thời chưa có ra tay.” Lúc này Lowe Kidd mới ngẩng đầu hồi đáp.

Nam nhân cường tráng khẽ gật đầu: “Thì ra là như vậy, chẳng qua chuyện này không cần tra nữa, cứ giết kẻ đó là được. Cần bao nhiêu thời gian?

Trong lòng Lowe Kidd khựng lại, chỉ có thể kiên trì nói: “Xin hội trưởng đại nhân cho thuộc hạ ba ngày.”

Hết chương 3204.

Chương 3205. Lai lịch kiếm Thốn Khôi

Hàn Sâm và Bảo Nhi đang ăn lẩu vui vẻ thì đột nhiên có cái gì đó rung lên trong túi bên hông của Bảo Nhi. Bảo Nhi mở túi ra, một quyển sách lập tức nhảy ra ngoài.

Trang sách trải rộng ra, một người giấy màu đen nhảy lên mặt bàn, chỉ vào Hàn Sâm giậm chân mắng: “Hàn Sâm à Hàn Sâm, ngươi đàng hoàng ngồi chờ ở nhà không được sao? Không có việc gì lại chạy đến Binh Nhẫn Thiên giết Thần Binh gì đó, không phải là muốn chết sao? Bây giờ hội trưởng hiện tại yêu cầu ta giết chết ngươi trong vòng ba ngày, ngươi nói phải làm sao bây giờ?”

“Đừng nóng vội, ngươi là một vị thân sĩ đấy, sao lại mất phong độ như vậy?” Hàn Sâm cười nói.

“Hừ.” Lowe Kidd lạnh lùng hừ một tiếng: “Bây giờ hội trưởng quyết tâm muốn mạng của ngươi, ngươi nói phải làm sao đây?”

“Làm sao ta biết được phải làm sao bây giờ? Hay là ngươi nghĩ cách cho ta đi?” Hàn Sâm vẫn cười nói.

“Tại sao ta phải chùi mông cho ngươi?” Lowe Kidd lạnh lùng nói. “Vậy ngươi cứ giết ta là được.” Hàn Sâm dang tay nói.

Trong lòng Lowe Kidd vô cùng oán hận, giận dữ nói: “Ngươi đừng tưởng rằng bổn bộ trưởng không giết được ngươi. Nếu như không phải nể mặt Bảo Nhi đại nhân, ta đã giết ngươi một vạn lần rồi”

Sau khi tức giận nói xong, Lowe Kidd lại nói: “Bất kể thế nào, thời gian này ngươi đừng có rời khỏi thành Ngọc Bích. Tần quốc có bốn vị thần linh cấp Hủy Diệt thủ hộ, trong đó có thần miếu của hai vị thần linh cấp Hủy Diệt đang ở trong thành Ngọc Bích, chỉ cần ngươi ở bên trong thành Ngọc Bích này, thành viên của hội Thần Loạn cũng không dám trắng trợn xông đến giết ngươi, cùng lắm là sử dụng chút thủ đoạn để đối phó ngươi, ngươi phải chú ý một chút, đừng để Bảo Nhi đại nhân phải chịu thiệt thòi.”

“Được.” Hàn Sâm đồng ý, sau đó nhìn Lowe Kidd hỏi: “Ta thì không vấn đề gì, nhưng phía ngươi phải giải thích thế nào?”

“Thế nên cần ngươi diễn một vở kịch với ta, nhất định phải dọa hội trưởng, khiến cho hắn không dám dễ dàng phái người tới thành Ngọc Bích đối phó ngươi nữa, như thế mới có thể bảo đảm sự an toàn của hù đến đại nhân.” Lowe Kidd nói.

“Phải làm thế nào?” Hàn Sâm hỏi.

“Không phải ngươi rút kiếm Thốn Khôi ở trong Binh Nhẫn Thiên sao?” Lowe Kidd nhìn thanh đồng kiếm giắt bên hông Hàn Sâm một chút.

Sau khi trở về Hàn Sâm đã tìm người làm cho hắn một cái vỏ da, kiếm Thốn Khôi cứ giắt bên hông như vậy.

“Ta đang muốn hỏi ngươi, kiếm Thốn Khôi này có lai lịch gì? Tại sao sau khi rút được thanh kiếm này ra lại kinh động đến Thần Binh của Binh Nhẫn Thiên?” Hàn Sâm rất muốn biết lai lịch thanh kiếm này. Nữ nhân bên trong ảo cảnh của thanh kiếm này quả thực quá giống Bảo Nhi.

Lowe Kidd nghiêm mặt nói: “Kiếm Thốn Khôi là phối kiếm của hội trưởng đại nhân của chúng ta.”

“Hội trưởng hiện tại hay hội trưởng trước kia?” Trong lòng Hàn Sâm sững lại, vội vàng hỏi.

“Đương nhiên là hội trưởng trước kia, cũng là hội trưởng chân chính. Hội trưởng hiện tại chẳng qua chỉ là hội trưởng đại diện, cũng chính là phó hội trưởng trước kia mà thôi.” Lowe Kidd bĩu môi nói.

Trong lòng Hàn Sâm thất kinh: “Kiếm này lại là của hội trưởng hội Thần Loạn? Vị hội trưởng kia suýt nữa đã diệt sạch Thần điện Gen, khó trách kiếm ý của thanh kiếm này lại khủng bố như thế. Nhưng mà tại sao nữ nhân trong thanh kiếm này lại giống Bảo Nhi như vậy? Chẳng lẽ Bảo Nhi là hội trưởng hội Thần Loạn chuyển thế hay sao?”

Lowe Kidd nhìn chằm chằm kiếm Thốn Khôi nói: “Ta không biết ngươi rút nó ra bằng cách nào, nhưng ta có thể khẳng định, ngươi không có cách nào kích thích được uy năng của nó đúng không?”

“Đúng là như vậy.” Hàn Sâm gật đầu nói.

Sau khi trở về hắn cũng đã thử rất nhiều cách, nhưng vẫn không thể kích hoạt kiếm Thốn Khôi. Tuy nhiên, chỉ với đặc tính và sức mạnh vô địch của thanh kiếm này, nó nằm trong tay hắn là có thể phát huy tác dụng cực mạnh.

“Đó là chuyện đương nhiên. Kiếm Thốn Khôi là đệ nhất kiếm trong vũ trụ, ngay cả chư thiên thần linh cũng đều sợ nó như rắn rết. Trừ hội trưởng đại nhân ra, không ai có thể khống chế nó, cũng không có tư cách khống chế nó.” Lowe Kidd nói.

“Nếu nó lợi hại như thế, sao có thể tùy tiện cắm trong Binh Nhẫn Thiên?” Hàn Sâm thử dò xét nói.

“Nếu không phải hội trưởng đại nhân…” Lowe Kidd mới nói được phân nửa đột nhiên cảnh giác, lập tức dừng đề tài câu chuyện, trợn mắt nhìn Hàn Sâm nói: “Chuyện này ngươi không cần biết, dù sao bây giờ thanh kiếm này cũng ở trên tay của ngươi, chúng ta chỉ cần khiến cho hội trưởng đại diện tin tưởng rằng kiếm Thốn Khôi ở trong tay ngươi có thể kích phát uy năng, thế là xong, cho dù có cho hắn một lá gan lớn như trời hắn cũng không dám tìm ngươi gây chuyện.”

“Ngươi có biện pháp có thể kích hoạt kiếm Thốn Khôi?”

Lowe Kidd khinh thường bĩu môi: “Dĩ nhiên là không thể. Nếu như có thể thì cũng sẽ không cần khiến hắn tin.”

Hàn Sâm lập tức hiểu được ý của Lowe Kidd, cười nói: “Vậy ngươi muốn ta phối hợp với ngươi thế nào mới có thể khiến hắn tin rằng ta có thể sử dụng kiếm Thốn Khôi?”

Lowe Kidd hơi do dự, trộm liếc nhìn Bảo Nhi, sau đó thu hồi ánh mắt rất nhanh, rồi nói với Hàn Sâm: “Tóm lại ta có cách khiến cho hắn tin, có điều có việc này ngươi nhất định phải làm được.”

“Cái gì?” Hàn Sâm hỏi.

Người giấy Lowe Kidd nhảy lên vai Hàn Sâm, ghé đến bên tai hắn: “Tuyệt đối không được để Bảo Nhi đại nhân sử dụng kiếm Thốn Khôi, nếu không sẽ có phiền phức lớn.”

“Tại sao?” Sắc mặt Hàn Sâm trở nên cổ quái, hắn càng ngày càng cảm thấy hội trưởng hội Thần Loạn và Bảo Nhi có mối liên hệ rất lớn.

“Ngươi cứ làm theo lời ta nói là được, còn nữa, khoảng thời gian này, tuyệt đối không được rời khỏi thành Ngọc Bích, nếu không mưu kế của †a sẽ thất bại, chắc chắn sẽ không lừa gạt được hội trưởng đại diện.” Lowe Kidd dặn dò Hàn Sâm lần nữa, tuy nhiên hắn lại chưa trả lời câu

hỏi của Hàn Sâm.

Nói xong câu này, người giấy kia lập tức giống như mất đi linh hồn, từ trên vai Hàn Sâm rơi xuống.

Hàn Sâm đón được trang giấy, kẹp lại nó vào trong quyển sách rồi trả lại cho Bảo Nhi, lông mày nhíu lại.

Nhìn biểu hiện của Lowe Kidd, rất có thể Bảo Nhi chính là hội trưởng

hội Thần Loạn chuyển thế. Chẳng qua nếu như vậy, hẳn là Bảo Nhi có thể kích hoạt kiếm Thốn Khôi mới đúng, thế thì không cần phải phiền phức như vậy, cứ trực tiếp để Bảo Nhi kích hoạt nó là được.

Nhưng mà Lowe Kidd lại nói không thể để cho Bảo Nhi đụng vào kiếm Thốn Khôi, điều này có chút kỳ quái. Hơn nữa Bảo Nhi cũng không tỏ ra quá hứng thú với kiếm Thốn Khôi. Nếu như đây quả thực là phối kiếm kiếp trước của nàng, ít nhiều gì cũng phải có chút cảm giác thân thiết gần gũi chứ đúng không?

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này kỳ lạ, nhưng không nghĩ ra được lý do nên chỉ có thể làm theo lời Lowe Kidd. Dù sao chuyện này cũng không làm hắn trở ngại gì, hắn vốn dĩ không có ý định rời khỏi thành Ngọc Bích.

Vẫn còn hơn một tháng nữa là đến đại điển tế tổ hàng năm của Tần quốc, hắn nhất định phải nhân cơ hội này tiến vào tổ miếu của Tần quốc, đi xem giếng Thiên Mệnh kia một chút.

Sau khi Lowe Kidd trao đổi xong với Hàn Sâm, hắn không hề xuất hiện nữa. Ba ngày nay nhất thời sóng êm gió lặng, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy.

Hàn Sâm không biết Lowe Kidd làm thế nào để lừa gạt tên hội trưởng đại diện kia, chẳng qua nếu vẫn không có chuyện gì xảy ra, tám chín phần mười là thành công.

Mà lúc này trong hội Thần Loạn, tất cả đều kinh ngạc. Ngay cả hội trưởng đại diện hội Thần Loạn cũng mang vẻ mặt khiếp sợ: “Hàn Sâm kia thật sự có thể sử dụng kiếm Thốn Khôi?”

Lowe Kidd mặc lễ phục màu đen, lúc này toàn thân đều là máu tươi, cánh tay trái đã đứt rời, sắc mặt tái nhợt nói: “Vâng thưa đại nhân, cánh tay này của ta chính là bị kiếm Thốn Khôi chặt đứt, hơn nữa, nếu không phải có kiếm Thốn Khôi trợ giúp, một mình tên nhân loại như hắn sao có thể phá hủy miếu Binh Thần được?”

“Kiếm Thốn Khôi lại để cho một tên nhân loại sử dụng sao? Chuyện giết Hàn Sâm tạm hoãn đã, trước tiên làm rõ chuyện này trước.” Hội trưởng hội Thần Loạn vẻ mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm vết thương của Lowe Kidd.

Lần này trong hội không có ai phản đối, chỉ là ba chữ kiếm Thốn Khôi đã dọa bọn họ mất mật.

Hết chương 3205.

Chương 3206. Dị biến của Kính Hồ

Hoa Viên Không Trung ở đại vũ trụ gen, Hàn Linh Nhi ngồi ở trên ghế đẩu, tay nhỏ bé nâng cằm, ngẩn người nhìn bầu trời.

“Tiểu Linh Nhi, ngươi có nhớ Vũ Hàng ca ca của nhà ngươi không nè.” Một người đàn ông cười đùa cợt nhả đi tới, nhìn Linh Nhi cười tửm tỉm rồi nói.

“Vũ Hàng gia gia, sao ngươi về nhanh thế?” Hàn Linh Nhi có hơi vui mừng nhìn Vương Vũ Hàng hỏi.

Mặt Vương Vũ Hàng xị xuống ngay: “Đã bảo là phải gọi Vũ Hàng ca ca rồi mà, gia gia gì ở đây, ta già tới vậy ư?”

“Nhưng mà bọn họ nói, cha cũng phải gọi ngươi là chú trẻ mà” Hàn Linh Nhi nháy mắt nói.

“Chúng ta đâu có quan hệ máu mủ, đương nhiên là muốn sao thì thế rồi, giao kèo của chúng ta không liên quan tới bọn họ, sau này ngươi cứ gọi ta là Vũ Hàng ca ca là được.” Vương Vũ Hàng nói.

“Đúng rồi, Tiểu Hoa ca ca nhà ngươi không có ở đây sao? Hắn đi đâu rồi?” Vương Vũ Hàng lại hỏi.

“Tiểu Hoa Hoa ca ca cùng Mộng nhi tỷ tỷ, Linh tỷ tỷ, Tiểu Thiên tỷ tỷ tới Thiên Ngoại Thiên rồi, nghe bảo bên Kính Hồ có phát hiện mới.” Linh Nhi nói.

“Có đột phá mới sao? Thế thì tốt quá, ta đang muốn mong ngóng tới thế giới phản vật chất xem thử, rốt cuộc tên nhãi Hàn Sâm kia sống thế nào.” Vương Vũ Hàng xoa tay hằm hè nói.

Nói rồi Vương Vũ Hàng bèn định rời khỏi Hoa Viên Không Trung tới Kính Hồ, nhưng chưa đi được hai bước thì đã bị một cái tay nhỏ kéo lại.

“Vũ Hàng ca ca, ngươi dẫn ta tới Thiên Ngoại Thiên có được không? Ta cũng muốn xem Kính Hồ” Linh Nhi nhìn Vương Vũ Hàng nói đầy vẻ đáng thương.

“Thế thì không được, ngươi còn quá nhỏ, nơi đó quá nguy hiểm đối với ngươi.” Vương Vũ Hàng lắc đầu lia lịa, hắn cũng không dám mang vị tiểu công chúa này của Hàn gia ra ngoài đâu.

Lỡ đâu xảy ra chuyện gì, thì sinh vật khủng bố của cả Hoa Viên Không Trung này sẽ liều mạng với hắn mất.

“Vũ Hàng ca ca, ngươi không muốn dẫn ta đi thật sao?” Dáng vẻ tội nghiệp ban nãy của Linh Nhi biến mất tăm, nàng nhìn Vương Vũ Hàng, nháy mắt hỏi.

“Không phải là không dẫn ngươi đi, mà là ở đó quá nguy hiểm, có rất nhiều rất sinh vật kinh khủng… A..” Vương Vũ Hàng vẫn chưa nói hết câu thì đột

nhiên cảm thấy người mình bị đảo lộn đầu dưới chân trên, treo lơ lửng thành hình chữ đại ở trên không trung.

Linh Nhi lại ngồi xuống ghế đẩu, nâng cằm nhìn Vương Vũ Hàng, hào quang trắng rực trong mắt lưu chuyển, cười híp mắt nói: "Ngươi không dẫn ta đi thì cũng được thôi, thế thì ở lại đây chơi với ta đi."

"Khụ khụ, ta có chuyện thật mà, hôm khác sẽ tới chơi với ngươi, thả ta xuống mau lên." Vương Vũ Hàng cố sức giãy dụa, nhưng hắn lại không †ài nào thoát được, giống như bị dây thừng vô hình trói treo ở không trung vậy.

"Dẫn ta đi hoặc là ở lại chơi với ta" Linh Nhi cười dài nói.

Sắc mặt Vương Vũ Hàng nghiêm nghị, banh mặt nói: "Tiểu Linh Nhị, sao ngươi lại đối xử với ta như thế chứ, ta là Vũ Hàng gia gia của ngươi đó, mẹ của ngươi vẫn luôn dạy ngươi phải biết tôn kính trưởng bối mà đúng không? Linh Nhi là một đứa trẻ biết nghe lời, đừng quậy nữa."

"Đúng vậy đó, mẹ dạy ta phải biết tôn kính trưởng bối, nhưng tự ngươi nói ngươi là Vũ Hàng ca ca, không phải là Vũ Hàng gia gia mà." Linh Nhi nháy mắt nói.

"Thôi được rồi, thôi được rồi, vậy ta đây chơi với ngươi, ngươi muốn chơi kiểu gì, Vũ Hàng ca ca nhà ngươi xin hầu tới cùng." Vương Vũ Hàng tức muốn nổ phổi, nhưng hắn lại không phản bác được, chỉ hận ban nấy bản thân nói linh tinh vớ vẩn.

"Tiểu Lục tử, chúng ta chơi trò chơi mà ngươi thích nhất có được hay không?" Linh Nhi vỗ tay nhỏ, thoáng cái Lục Nhĩ Di Hầu đã chạy tới, nịnh nọt ton hót đi tới trước mặt nàng.

Nghe thấy lời của Linh Nhi thì hai mắt của Lục Nhĩ Di Hầu chợt sáng lên, ánh mắt của nó nhìn về Vương Vũ Hàng.

"Ngươi muốn làm gì? Đừng tới đây…" Vương Vũ Hàng nhìn Lục Nhĩ Di Hầu không có ý tốt đang đi tới thì cảm thấy toang thật sự, trong lòng càng cảm thấy bất an.

Kính Hồ ở Thiên Ngoại Thiên, bên bờ Kính Hồ vốn có rất ít người đặt chân tới, lúc này lại có một căn cứ nghiên cứu khổng lồ được xây lên ở đó.

Trong căn cứ, rất nhiều người đều tỏ ra nghiêm túc nhìn màn sáng, cũng không có không ít người đang điều khiển các loại thiết bị.

"Vũ Phi tỷ, rốt cuộc tình hình hiện giờ ra sao rồi?" Hàn Nghiên không nhịn được bèn hỏi, những số liệu và thiết bị đó nàng nhìn chẳng hiểu gì cả.

Suốt mấy tháng nay, dị tượng trên Kính Hồ xảy ra liên tiếp, xuất hiện rất nhiều chuyện cổ quái, cả Thiên Ngoại Thiên đều bị ảnh hưởng.

Tộc Thái Thượng mãi vẫn không tra được ra nguyên nhân, chỉ đành phải mời cường giả của Hoa Viên Không Trung ra tay tương trợ, vậy nên mới có tòa căn cứ mà Hàn Vũ Phi xây ở bên Kính Hồ này.

Trên thực tế trong cả Hoa Viên Không Trung, cũng chỉ có mỗi Hàn Vũ Phi là khá hiểu về phương diện này, còn những người khác thì đều chịu bó tay hết.

Hàn Vũ Phi vừa quan sát những số liệu kia vừa nói: "Từ những số liệu và tài liệu hiện giờ, trong ba tháng gần đây nhất, dao động của phản vật chất trong Kính Hồ càng ngày càng mãnh liệt, hiện tượng phản vật chất chảy ra cũng càng ngày càng thường xuyên, từ lúc ban đầu khoảng bốn, năm ngày mới xuất hiện một lần giờ đã chuyển thành một ngày sẽ xuất hiện hai đến ba lần rồi."

"Vậy thì nó chứng tỏ điều gì?" Tà Đế cũng hỏi.

"Căn cứ vào tài liệu có được hiện giờ để suy luận thì có hai loại khả năng, một khả năng là thế giới phản vật chất xảy ra sự thay đổi nào đó đã khiến khu vực đệm giữa hai thế giới phải hứng chịu sự trùng kích mãnh liệt, cho nên mới sinh ra biến hóa như thế." Hàn Vũ Phi dừng một chút, trong mắt toát lên sự hưng phấn, nói tiếp: "Còn một loại khả năng khác đó là, ở một bên khác của Kính Hồ có một nguồn lực lượng đang muốn đánh thủng bức tường cản trở giữa hai bên."

Mọi người nghe vậy thì mặt đều biến sắc, Hàn Nghiên vui vẻ nói: “Liệu có phải ca ca hắn trở về từ thế giới phản vật chất không?”

Hàn Vũ Phi lắc đầu nói: “Căn cứ và tài liệu mà tộc Thái Thượng cung cấp thì thật ra loại dao động này đã tồn tại từ rất lâu rồi nhưng biểu hiện của khi đó vẫn còn rất yếu, cũng không ảnh hưởng tới những nơi khác của Thiên Ngoại Thiên, vậy nên bọn họ không để tâm lắm. Nhưng †a có thể khẳng định rằng, đây tuyệt đối không phải đã chuyện xảy ra †rong mấy năm gần đây, cho nên khả năng là Hàn Sâm rất nhỏ.”

“Nếu nói vậy thì, là sinh vật của thế giới phản vật chất muốn đánh thủng Kính Hồ rồi tiến vào thế giới của chúng ta ư?” Hàn Nghiên sợ hãi hỏi.

“Theo tình hình hiện giờ thì loại khả năng này là cao nhất.” Hàn Vũ Phi đáp.

“Nếu như bị đánh thủng thật thì sẽ có hậu quả thế nào?” Tộc trưởng tộc Thái Thượng đứng ở một bên tỏ ra nghiêm trọng hỏi.

“Không biết, nhưng có một điều ta có thể khẳng định là, nếu như hai thế giới bị đả thông, vậy thì chúng ta có thể cảm nhận được lực lượng khác nhau của hai thế giới một cách trực quan, có lẽ sẽ lĩnh ngộ được lực lượng của hai thế giới và trở thành cường giả cấp Phá Giới giống như cường giả Thái Nhất của tộc ta.”

“Phá Giới? Đó là lực lượng gì?” Ánh mắt của Tà Đế sáng lên, nhìn Hàn Vũ Phi hỏi.

Kể từ sau khi cuộc chiến của Gen Thần bảng hiện thế thì đại vũ trụ gen đã xảy ra thay đổi cực lớn, các loại tài nguyên đều được sản sinh ra một cách điên cuồng, khiến rất nhiều sinh vật tiến hóa nhanh chóng, Tà Đế đã đạt đến cấp Thần đỉnh phong và đã không còn không gian cho hắn phát triển nữa rồi.

Mà hắn thì lại không muốn trở thành Thần Linh, thế nên thực lực dạo này trì trệ không tiến, không thể nào mạnh hơn được nữa.

“Ta vẫn chưa đạt tới trình độ đó nên không nói rõ ràng chỉ tiết được, ta cũng chỉ biết sơ sơ là dung hợp lực lượng của hai thế giới chính và phản lại thành một thể thôi. Ở trong Vu tộc hiện giờ, chỉ có một mình Thái Nhất là đạt được tới cảnh giới này.” Hàn Vũ Phi hưng phấn nói: “Chúng ta rất khó Phá Giới là vì chúng ta hoàn toàn không cảm nhận được lực lượng của một thế giới khác. Nếu như Kính Hồ bị đánh thủng thật thì chúng ta có thể trực tiếp cảm nhận được lực lượng của thế giới phản vật chất, tới lúc đó có lẽ Phá Giới sẽ dễ hơn rất nhiều.”

Hết chương 3206.

Chương 3207. Tế tổ

Trưởng lão tộc Thái Thượng cũng không lạc quan như Hàn Vũ Phi, có hơi lo lắng nói: “Nếu như cường giả có năng lực đả thông thông đạo hai giới giáng lâm đại vũ trụ, thì đó sẽ là một hồi tai nạn đối với chúng ta”

Hàn Vũ Phi lại lắc đầu nói: “Ngươi suy nghĩ nhiều quá, dù có thể Phá Giới tới đây, nhưng cũng sẽ bị quy tắc của đại vũ trụ chúng ta áp chế thôi. Giống như Tần Tu năm đó vậy, dù Tần Tu có mạnh tới đâu đi chăng nữa, dù hắn có đủ thực lực giết chết Thần Linh, nhưng sau khi tới vũ trụ của chúng ta thì vẫn rất khó chống lại được cường giả đỉnh cấp chân chính của chúng ta, chứ đừng nói là đánh lâu dài.”

“Năm đó Tần Tu một mình xuyên qua, còn lần này thì lại là đả thông thông đạo của hai người, hai chuyện này cực kỳ khác nhau.” Trưởng lão tộc Thái Thượng vẫn không đồng ý với quan điểm của Hàn Vũ Phi.

Hàn Vũ Phi cũng không tranh luận với hắn nữa, chỉ nhàn nhạt nói: “Cho dù gặp nguy hiểm thật thì chúng ta cũng chẳng cản nổi, thay vì buồn lo vô cớ thì thà cứ nghĩ xem phải lợi dụng cơ hội này để nâng cao thực lực của bản thân thế nào còn hơn.”

“Đúng thế đúng thế, lời này của Vũ Phi tỷ rất hợp ý ta.” Tà Tình Đế cười nói, trong lời nói của hắn toàn ý lấy lòng.

Tà Tình Đế là người khí phách vô song, không sợ trời không sợ đất nên đương nhiên sẽ không sợ Hàn Vũ Phi. Nhưng bởi vì Hàn Vũ Phi đã làm thí nghiệm một thời gian ở Hoa Viên Không Trung rồi, đã giúp thực lực của sinh vật trong Hoa Viên Không Trung tăng lên một khoảng lớn, mà hắn thì cũng vớt được không ít chỗ tốt từ đó thế nên Tà Tình Đế rất kính nể Hàn Vũ Phi.

Đương nhiên Hàn Vũ Phi còn có chút hóm ruột, nàng thường xuyên làm một vài thí nghiệm cổ quái liên quan tới cuộc thí nghiệm nhưng lại không cần thiết, làm Tà Tình Đế ăn không ít khổ, mỗi lần nhớ tới là trong lòng lại thấy hãi.

“Đánh xuyên thông đạo hai giới thì càng hay, chúng ta có thể tới thế giới phản vật chất tìm Hàn Sâm, không thể để hắn ở bên đó chiếm hết danh tiếng được.” Đường Chân Lưu nói.

“Đúng rồi đấy.” Hoàng Phủ Tĩnh bình tĩnh nói.

Tà Tình Đế còn đề nghị, có nghĩ cách nào cùng đánh xuyên Kính Hồ từ bên này luôn không, để sớm này đả thông được thông đạo hai giới.

Người có thể đi ra từ Tí Hộ Sở thì đều toàn là tên vô pháp vô thiên, coi trời bằng vung cả, đề nghị này rất nhanh đã nhanh được sự ủng hộ từ hầu hết mọi người, dọa cho đám trưởng lão tộc Thái Thượng sợ hết hồn, vội vàng ngăn lại ý nghĩ của bọn họ.

Cuối cùng Hàn Nghiên nói chuyện giúp tộc Thái Thượng thì mới làm bọn họ tạm thời bỏ qua ý nghĩ đó.

Lần này Hàn Nghiên tới đại diện cho Trấn Thiên Cung, dị biến của Kính Hồ có lẽ sẽ gây nguy hiểm cho cả đại vũ trụ gen, nên đương nhiên Trấn Thiên Cung không thể ngồi yên không màng được.

Hàn Vũ Phi đi vào phòng nghỉ rót chén trà, Hàn Mộng Nhi cũng đi đến, nói thẳng: “Có phải là cứ có lực Phá Giới thì có thể tiến vào thế giới khác tìm cha không?”

Hàn Vũ Phi sờ đầu Hàn Mộng Nhi đầu, cũng chỉ có nàng mới dám làm ra hành động như thế với Hàn Mộng Nhi lạnh lùng như băng thôi.

"Thế thì cũng không được, thật ra lực Phá Giới chỉ là một loại lực lượng đặc biệt do lực lượng của hai vũ trụ chính và phản kết hợp với nhau tạo ra thôi, có được lực Phá Giới thì cũng không có nghĩa có thể Phá Giới thật, còn cần lực lượng của bản thân đạt tới một trình độ nhất định nữa thì mới đánh thủng được bức tường cản trở của thế giới." Hàn Vũ Phi suy nghĩ một lúc lại nói: "Lực Phá Giới của Tần Tu năm đó cũng được coi là cực mạnh rồi, nhưng hắn vẫn không thể đánh thủng một thông đạo chỉ với sức của mình hắn được, nên phải tìm lỗ hổng của vũ trụ rồi mới đánh xuyên qua, tới đại vũ trụ gen của chúng ta. Hơn nữa, sau khi hắn tới nơi này thì lại phải chịu sự áp chế của quy tắc đại vũ trụ, và rồi hắn chỉ đành tách chủng gen của hắn ra để làm giảm sự áp chế của vũ trụ đối với hắn."

"Bởi vậy, mặc dù sự áp chế của quy tắc của đại vũ trụ áp lên người hắn nhẹ hơn chút, nhưng hắn cũng mất đi cơ sở để Phá Giới, tất cả đều phải bắt đầu lại từ đầu, học cách thích ứng với đại vũ trụ gen, học tập sử dụng lực lượng của đại vũ trụ gen chúng ta. Nhưng vẫn phải công nhận rằng tên Tần Tu kia đúng là thiên phú kỳ tài, dù cho phải học lại lực lượng của đại vũ trụ gen chúng ta nhưng tốc độ tiến bộ trưởng thành của hắn vô cùng mau, cuối cùng vẫn đạt tới trình độ gần như vô địch."

Hàn Mộng Nhi lẳng lặng yên nghe Hàn Vũ Phi nói xong, mới lại hỏi: "Tần Tu qua đây từ nơi nào thế?"

"Là ở ngay Kính Hồ này nè." Hàn Vũ Phi khẽ cười nói: "Nhưng lực lượng của Giới Vương Thần vốn là lực lượng thế giới, còn lực lượng huyết mạch Thần Linh mà Tần Tu sở hữu có thuộc tính thời không, nên lực Phá Giới mà hai lực lượng này hết hợp lại với nhau sinh ra vốn đã có năng lực xuyên qua thế giới rồi, vì thế hắn có thể lợi dụng lỗ hổng tiến vào đại vũ trụ gen của chúng ta. Nếu không, dù là cường giả có lực lượng sánh ngang với hắn thì cũng không xuyên qua bằng sức của một người được."

Hàn Mộng Nhi nghe vậy thì thất vọng vô cùng: "Nói thế thì, ngoài việc đợi Kính Hồ bị đánh xuyên thì không còn cách nào khác có thể tiến vào một thế giới khác sao?"

“Cũng không phải là không có cách nào, trước kia bọn ta đã từng nghiên cứu về việc chế tạo Thần miếu nhân tạo, sau đó lợi dụng đặc tính có thể xuyên qua không gian của Thần miếu để tiến vào một thế giới khác. Thí nghiệm đó trên cơ bản thì sắp thành công rồi nhưng Thần chiến nổ ra, Thánh Vực bị diệt, Thần miếu nhân tạo cũng bị phá hủy, tài liệu ở lúc đó cũng bị hủy luôn, nếu muốn sưu tầm lại nguyên liệu chế tạo Thần miếu nhân tạo thì cũng không thể xong trong một thời gian ngắn được.” Hàn Vũ Phi nói rồi vỗ đầu Hàn Mộng Nhi: “Ngươi đừng lo, kiểu người như tên Hàn Sâm đó, dù có tới nơi nào thì cũng sống tốt được.”

Bây giờ Hàn Sâm quả thật là đang sống rất tốt, hắn ở trong ở lâu đài cổ của Phượng gia như đại gia, bên cạnh có người hầu hạ, cả ngày mỹ †ửu mỹ thực không ngừng.

“Hàn Sâm, ngươi muốn đi tham gia đại điển tế tổ với ta thật đó à?” Trong lòng Tần Bạch có hơi thấp thỏm.

Mặc dù bên cạnh hắn có hai thị giả cùng hắn tham gia đại điển, nhưng đó chỉ là lễ thị thôi, bọn họ sẽ ở bên cạnh Tần Bạch nhắc nhở hắn ở nên làm gì trên đại điển.

Nghỉ thức của đại điển tế tổ vô cùng phức tạp, người bình thường rất khó hết được tất cả trình tự và nghỉ thức, cho nên mới có sự tồn tại của lễ thị.

Nếu như Hàn Sâm trộm đổi lễ thị đi, ngộ nhỡ đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì e cha hắn Cảnh Chân Đế sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Ngươi yên tâm, ta có năng lực nhìn trộm tâm linh, đến lúc đó có thể trực tiếp xem xét ký ức của hai thị giả kia, rồi nhỡ kỹ quá trình tế tổ,

An”

chắc chắn sẽ không sai được đâu.” Hàn Sâm trấn an nói.

“Hai người? Ngươi không phải tới một mình à?” Tân Bạch mở to hai mắt nhìn.

Hàn Sâm cười rồi chỉ vào Bảo Nhi nói: “Ta cùng Bảo Nhi đều sẽ cải trang thành thị giả, đi cùng với ngươi.”

Tần Bạch lắc đầu lia lịa: “Ngươi giả mạo thị gia thì còn được, nhưng Bảo Nhi còn nhỏ như vậy, sao nàng có thể giả mạo thị giả mà không bị phát hiện cơ chứ?”

Bảo Nhi liếc Tần Bạch một cái, Mặc Kính trên mặt phát động, nàng biến thành dáng vẻ của Tần bạch trong ánh mắt ngạc nhiên vô cùng của Tần Bạch.

“Đừng nói giả mạo một thị giả, cho dù có giả mạo ngươi đi tham gia đại điển thì cũng không thành vấn đề.” Bảo Nhi nói nhái giọng của Tần Bạch.

Tần Bạch không thấy kinh sợ mà còn vui mừng nữa kìa: “Bảo Nhi ngươi còn có năng lực thần kỳ như thế ư. Vậy ngươi giả mạo thành ta luôn đi, dù sao ta cũng không thích tham gia mấy nghi thức khô khan đó”

Hàn Sâm lại lắc đầu nói: “Vậy cũng không được, đó là nghi thức tế tổ của huyết mạch Tần gia các ngươi, mặc dù Bảo Nhi nàng có thể biến thành bộ dáng của ngươi, nhưng suy cho cùng thì nàng cũng không phải huyết mạch của Tần thị. Lỡ đâu đã xảy ra chuyện gì thì đến lúc đó rất khó thu xếp xử lý, đừng nói đến những đại thần đó sẽ không tha cho ngươi, mà đến cha ngươi Hoàng đế bệ hạ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.”

Tần Bạch chợt mặt mày rầu rĩ: “Thôi được rồi, ngày mai các ngươi tới cung của ta, hai thị giả đó sẽ tới dạy ta lễ nghỉ tế tổ, đến lúc đó các ngươi đôi người, rồi tới ngày kia cùng nhau tới tổ miếu tham gia đại điển tế tổ.”

Tần Bạch nghĩ thầm, có lẽ có Hàn Sâm và Bảo Nhi đi cùng, buổi đại điển sẽ không nhạt nhẽo không thú vị nữa.

Hết chương 3207.

Chương 3208. Giếng Thiên Mệnh

Thành Ngọc Bích giống như là một viên ngọc bích, bên trong mặt phẳng hình tròn có một chỗ trống hình tròn, ở một bộ phận của trung tâm chỗ trống ấy có một tinh cầu nhân tạo trôi nổi, đó là vị trí của tổ miếu Tần quốc.

Quá trình của tế tổ vô cùng phức tạp, may Hàn Sâm và Bảo Nhi đã có chuẩn bị từ sớm, phục chế hết ký ức của hai thị giả đó rồi làm việc theo ký ức của bọn họ, cũng không gây ra sai lầm gì.

Hàn Sâm và Bảo Nhi một trái một phải ở bên cạnh Thái tử Tần Bạch, quỳ gối trước mặt tượng tổ hoàng gần ba giờ rồi mà nghi thức vẫn chưa kết thúc.

Hàn Sâm nhìn trộm qua tượng tổ hoàng, quả nhiên chính là dáng vẻ của Tần Tu, điều này làm Hàn Sâm cảm thấy có hơi kỳ quái: "Nếu như nói kẻ chết ở đại vũ trụ gen là Giới Vương Thần, vậy sao Giới Vương Thần lại giống y đúc với Tần Tu chứ?"

Lười nghĩ tới vấn đề này, Hàn Sâm trộm quan sát trắc điện bên trái, đáng tiếc không cảm nhận được gì, hắn cũng không dám phóng lực lượng ra quan sát, bị phát hiện sẽ không tốt.

Bây giờ cuối cùng Hàn Sâm cũng biết tại sao Tần Bạch không thích tế tổ rồi, là một người cũng không thích quỳ ở chỗ này nghe một hồi lâu tế văn mà bản thân không nghe hiểu, thỉnh thoảng còn phải ba lạy chín gõ, Hàn Sâm đoán sơ sơ, từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, bọn họ cũng phải dập đầu hơn ba mươi cái, nếu như không phải vì muốn xem giếng Thiên Mệnh thì Hàn Sâm đã không nhịn nổi nữa rồi.

Khó khăn lắm mới xong nghỉ thức tế bái tổ hoàng, tiếp theo lại phải vào trong trắc điện tế bái Hoàng đế các đời. Mặc dù biết đây là lưu trình nhưng làm thật thì cũng buồn bực phi thường.

Cảnh Chân Đế dẫn theo một đám hoàng tộc và trọng thần, lần lượt dập đầu với bài vị của của các vị đại hoàng đế, đi một vòng xong tới Hàn Sâm cũng phải nghệt người ra.

"Rốt cuộc Tần quốc này có bao nhiêu Hoàng đế thế? Dập đầu kiểu này thì tới bao giờ mới xong?" Hàn Sâm nhìn từng dãy bài vị Hoàng đế, cũng

không biết rốt cuộc là có bao nhiêu.

Bọn họ là dập đầu lạy từng hàng một, nếu như phải dập đầu lạy từng cái một thì e có thể đập nát đầu luôn ở đây được.

“Một gia tộc truyền thừa quá lâu cũng không phải chuyện gì tốt, đây thì khác gì tìm phiên phức cho con cháu hậu bối chứ.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Mãi tới tế bái xong Hoàng đế các đời, thời gian cũng đã tới nửa đêm rồi. Hàn Sâm chỉ nhớ rõ sáng sớm bọn họ tới đây, không phải quỳ thì là dập đầu, vẫn luôn dập đầu cho tới tận bây giờ.

“Cuối cùng đến phiên tế bái giếng Thiên Mệnh rồi.” Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, thấy Bảo Nhi ở bên cũng thế, hai người bọn họ sống nhiều năm như vậy, cũng chưa dập đầu nhiều như ngày hôm nay.

Lúc tế bái giếng Thiên Mệnh, một đám đại thần đều lui ra ngoài, đến cả con cháu hoàng tộc bình thường cũng lui hết ra ngoài tổ miếu, chỉ có con cháu trực hệ của Cảnh Chân Đế mới có tư cách tiến vào trong đó tế bái.

Đến con gái của Cảnh Chân Đế cũng phải lui ra ngoài điện, quỳ ở nơi đó chờ.

Cảnh Chân Đế cũng chỉ có một đứa con trai là Tân Bạch, Tần Bạch lại còn chưa kết hôn sinh con nên cuối cùng người tiến vào trắc điện tế bái giếng Thiên Mệnh, cũng chỉ còn lại hai người Cảnh Chân Đế và Tần Bạch, những khác đều là tế sư chủ trì hiến tế, còn có lễ thị bên người Tần Bạch, cũng chính là hai người Hàn Sâm và Bảo Nhi.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng thấy được giếng Thiên Mệnh trong truyền thuyết, giếng Thiên Mệnh khác với trong tượng tượng của Hàn Sâm, nó không có khí phái của hoàng gia, chỉ là một cái giếng cổ được xây thành từ đá xanh, đá xanh của miệng giếng bởi vì đã có niên đại xa xưa nên đã bị mài tới bóng loáng như bôi dầu, cứ như thể bị mài qua vậy.

Trên đài giếng hình bát giác quả nhiên có khắc ba chữ “Giếng Thiên Mệnh” giống như lời mà Tần Bạch đã nói. Nét bút của ba chữ kia Hàn Sâm thấy có

hơi quen quen, rất giống với bút tích của Tần Tu mà trước kia hắn gặp, chắc chắn là do Tần Tu viết rồi.

Khác với nghi thức tế bái trước đó, sau khi Cảnh Chân Đế và Tần Bạch đi vào, lần này không vội vã dập đầu, mà là quỳ gối trên bồ đoàn trước giếng, giống như đang đợi cái gì.

Hàn Sâm và Bảo Nhi một trái một phải quỳ gối ở phía sau Tần Bạch, những gì bọn họ lấy được từ ký ức của hai thị giả kia thì biết phải đợi tới mười hai giờ đêm thì mới bắt đầu tế bái.

Những nghỉ thức trước đó lâu như vậy cũng có một phần nguyên nhân là vì đợi tới thời gian tế bái giếng Thiên Mệnh.

Cách lúc mười hai giờ đêm còn không tới mười lăm phút đồng hồ, Hàn Sâm cũng chỉ đành kiến nhãn chờ, bình thường Tần Bạch càn rỡ vô cùng, nhưng tới lúc tế bái thì lại ngoan cực, ngoan ngoan đàng hoàng kêu làm gì thì làm đó, không nhiều lời dù chỉ một câu, chắc là lúc trước đã bị ăn thiệt nhiều.

Hàn Sâm cũng không nhìn ra được giếng Thiên Mệnh này có gì đặc biệt, trong lòng âm thầm buồn bực: “Chẳng nhẽ sau khi qua mười hai giờ đêm, giếng này sẽ có gì đó đặc biệt sao?”

Khó khăn lắm mới nhịn được tới mười hai giờ đêm, bọn họ bắt đầu thực hiện nghi thức tế bái đơn giản theo sự chủ trì của tế sư.

So với những nghỉ thức rườm rà trước đó, thì tế bái giếng Thiên Mệnh quả thật rất đơn giản, hai cha con Cảnh Chân Đế và Tần Bạch dâng hương khấn cầu, sau đó lạy ba cái, thế là kết thúc.

Hàn Sâm cứ nghĩ vậy là xong, trong lòng cũng thấy thất vọng vì hắn vân mãi không nhìn ra được giếng Thiên Mệnh có chỗ đặc biệt gì.

Nhưng mà ai biết nghi thức vẫn còn chưa kết thúc, theo sự an bài của †ế sư, Cảnh Chân Đế lấy ra một thanh tế đao, cắt rách ngón tay mình rồi nhỏ một giọt vào trong giếng cổ.

Sau khi giọt máu đó của Cảnh Chân Đế nhỏ vào trong giếng, thì bên trong giếng cổ vốn tĩnh lặng lập tức giống như mở nồi, không ngừng truyền ra tiếng ùng ục giống như tiếng nước sôi.

Trong lòng Hàn Sâm thấy kinh ngạc, sắc mặt của tế sư và Cảnh Chân Đế đều hơi đổi, nhưng ai cũng không dám động, đều đứng nguyên tại chỗ, nhìn chằm chằm vào miệng giếng cổ kia.

Tiếng vang bên trong giếng cố càng ngày càng lớn, chẳng qua bao lâu, xích sắt màu đen rủ xuống trong giếng cổ đột nhiên rung lên, phát ra tiếng vang rắc… Rắc…

Xích sắt kia còn lớn hơn cánh tay của người trưởng thành, một đầu của nó đâm vào trong hòn đá trên đài giếng, một đầu buông thõng xuống trong giếng. Lúc này tiếng sột soạt vang lên không ngừng, cả xích sắt đều bị kéo căng ra, giống như đang có thứ gì ở dưới đó đang kéo nó vậy.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn có nghe Tần Bạch nói về truyền thuyết của xích sắt đó, hình như nói là xích sắt khóa lại thần thú trấn quốc của Tần quốc, con thần thú đó bị trấn áp dưới giếng thì khí vận của Tần quốc sẽ không bao giờ đứt, Tân quốc cũng sẽ không vong.

Nhưng Hàn Sâm không nghe Tần Bạch nói còn có động tĩnh này nữa, ánh mắt của hắn nhìn về phía Tần Bạch thì thấy sắc mặt Tân Bạch của có hơi khó coi, rõ ràng là bị dọa rồi, hiển nhiên là hắn cũng không biết sẽ có động tĩnh này.

Đại tế sư đột nhiên tỏ ra vui mừng nói: “Bệ hạ, có thể là lời tiên đoán của thủy tổ đại nhân sắp ứng nghiệm rồi.”

“Có thật không?” Cảnh Chân sau khi nghe vậy thì trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

“Nước giếng sôi trào, thiên mệnh khóa động, đây chính là điềm báo

cho lời tiên đoán của tổ hoàng đại nhân.” Đại tế sư kia kích động vô cùng, dẫn theo các tế sư các lễ thị quỳ bái giếng Thiên Mệnh.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng ting, xích sắt to hơn cánh tay người trưởng thành đó lại đứt khỏi miệng giếng, cả sợi xích rơi vào trong giếng luôn.

Sau đó thì thấy từ trong giếng phun ra một lượng lớn nước giếng như núi lửa phun trào, nhưng màu sắc của nước giếng kia lại có hơi gớm ghiếc, nó có màu máu tươi, một lượng lớn nước giếng tuôn ra rồi đụng vào trần của đại điện, biến thành huyết vũ đầy trời rơi xuống.

Hết chương 3208.

Chương 3209. Huyết tế

"Thiên mệnh đứt, huyết mạch tuôn, lời tiên đoán của tổ hoàng quả nhiên đã ứng nghiệm…" Sắc mặt của tế sư hưng phấn vô cùng, mặc cho huyết vũ xối lên người, hắn quỳ lạy với Cảnh Chân Đế nói: "Bệ hạ, lời tiên đoán của tổ hoàng xuất hiện, đây là điềm báo hưng thịnh của nước Đại Tần ta, kính xin bệ hạ làm theo di huấn, thực hiện nghi thức huyết tế"

Ánh mắt của Cảnh Chân Đế đầy phức tạp, hắn nhìn chằm chằm vào giếng Thiên Mệnh đang phun trào nước giếng như máu tươi kia, im lặng không nói gì.

Chuyện mà Hoàng đế nghĩ tới nhiều hơn người bình thường rất nhiều. Mặc dù đây là cảnh tượng tiên đoán trong di huấn của tổ hoàng, nhưng mà Cảnh Chân Đế lại không chắc lời tiên đoán kia có đúng như những gì đã nói, hay đó là một cái bẫy được sắp đặt sẵn.

Là Đế Hoàng, đến cha con thân thuộc mà còn phải đề phòng chứ đừng nói tới vị tổ hoàng chưa từng gặp mặt.

Nhưng mà nếu tất cả trong lời tiên đoán đều thành hiện thực thì đối Cảnh Chân Đế, nó có sức hấp dẫn vô cùng lớn.

Thử nghĩ tới cảnh tượng thiên cổ nhất đế trong lời tiên đoán, Cảnh Chân Đế cũng cảm thấy nhiệt huyết trong người hắn đang sôi trào.

“Thống nhất vũ trụ, trở thành thiên cổ nhất đế, Cảnh Chân ta làm được thật sao?” Nắm tay của Cảnh Chân Đế nắm chặt, nhìn chằm chằm vào giếng Thiên Mệnh vẫn đang tuôn phào nước giếng kia, gương mặt của hắn ửng hồng một khác thường.

Từ trước tới nay Cảnh Chân luôn tự cho mình là minh quân, ôm ấp chí lớn trong lòng, nếu thật sự có thể thống nhất đại vũ trụ như trong lời tiên đoán thì đối với hắn, đây mới ra theo đuổi lớn nhất trong cuộc đời.

Nhưng mà làm một Đế Hoàng, Cảnh Chân Đế lại biết rõ, hắn không nên đi làm chuyện mà hắn không chắc.

Đang lúc hắn do dự thì đột nhiên nghe thấy đám đại tế sư đang bị huyết tuyền xối ướt kia phát ra tiếng kêu vui mừng, thần quang trên người bọn họ sáng chói, thân thể rực rỡ, cứ như thể đạt được lực lượng mạnh mẽ vô cùng vậy.

“Bệ hạ… Nước giếng Thiên Mệnh đang cường hóa cơ thể của ta… Ta cảm giác bây giờ cho dù không sử dụng lực lượng của chủng gen và huyết mạch Thần Linh… Thì cũng có thể đánh bại rất nhiều cường giả vô thượng…” Đại tế sư vui mừng kêu lên.

Cảnh Chân Đế và Tần Bạch đều đã lùi về sau từ lâu, có thị giả ngưng tụ lực lượng tạo thành màn sáng, ngăn lại huyết thủy cho bọn họ.

Nghe đại tế sư nói vậy, trong lòng Cảnh Chân Đế cũng có hơi dao động, hắn nhìn chằm chằm thân thể của một đám tế sư càng ngày càng lớn mạnh, thì cầm lòng không đặng bèn thì thầm lẩm bẩm: “Chẳng nhẽ nói tất cả những gì trong lời tiên đoán đều là thật, thứ ở trong giếng Thiên Mệnh có thể biến thân thể phàm trần thành Thánh?”

“Bệ hạ, xin hãy thực hiện nghỉ thức huyết tế, đây là cơ hội trăm triệu năm khó có được đó.” Đại tế sư lại xin chỉ thị.

Theo như lời tiên đoán thì huyết mạch chảy ra chỉ là điềm báo trước, bảo vật chân chính nằm bên trong giếng Thiên Mệnh cần tới huyết tế thì mới xuất hiện.

Nét mặt của Cảnh Chân Đế thay đổi không chừng, là Hoàng đế mà cũng lúc hắn khó đưa ra lựa chọn.

Nếu nói từ đạo làm vua thì hắn không nên mạo hiểm như thế, nhưng nếu bỏ qua cơ hội này, rất có thể hắn sẽ bỏ lỡ sự nghiệp thống nhất vũ trụ. Mà Cảnh Chân Đế lại không muốn bỏ qua bỏ qua cơ hội như vậy, nên nhất thời thấy khó cả đôi đường.

Thấy huyết tuyên được phun ra từ trong giếng Thiên Mệnh càng ngày càng ít, hình như sắp quy về yên tĩnh rồi thì đại tế sư lại xin chỉ thị: "Bệ hạ… Tận dụng thời cơ…"

Cảnh Chân Đế vẫn không lựa chọn, hắn khẽ cắn răng, hành lễ về phía bức tường ở sau giếng Thiên Mệnh, nói: "Cảnh Chân không biết nên làm thế nào, kính xin tiên sinh dạy ta."

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, hắn đâu có thấy ai đứng ở bên kia đâu.

Ánh mắt Hàn Sâm cũng nhìn về phía vách tường, lúc trước lực chú ý của Hàn Sâm đều đổ dồn lên giếng Thiên Mệnh nên không chú ý tới vách tường của cung điện, lúc này nhìn sang thì phát hiện được ngay ra, phía trên bức tường phía sau giếng Thiên Mệnh đó là một bức tranh vẽ trên tường khổng lồ.

Trong tranh có vẽ một cây hoa mai, hoa mai đang lúc nở rộ nhất, còn có nhiều những cách hoa mai đang bay xuống. Ở dưới cây mai này có một bạch lộc đang cúi đầu ăn cánh hoa mai.

Trên rễ cây đột nhiên trồi lên trên mặt đất của cây hoa mai ấy, là một ông lão mặc áo bào trắng, ông lão đó râu tóc trắng phơ, mặc một bộ áo bào trắng, trong tay cầm một quải trượng được làm từ rễ cây màu đen đó, đầu trượng còn treo một bầu rượu.

Người mà Cảnh Chân Đế lạy lại là ông già trong bức tranh vẽ kia.

“Lão hủ chỉ phụ trách canh giữ nơi này, không hỏi cái khác, có tế hay không thì tự ngươi quyết định.” Mà ông lão trong bức tranh kia lại cất tiếng nói chuyện, trông giống hệt người sống.

“Nếu như gặp phải hung hiểm, thì tiên sinh có thể bảo đảm toàn diện cho ta và Bạch Nhi không?” Cảnh Chân Đế lại hỏi.

“Lão hủ đã nhập vào tranh trăm triệu năm rồi và cũng đã canh giữ ở đây trăm triệu năm, ta đã chứng kiến cảnh hưng thịnh rồi suy của Tần quốc, cũng có cảnh ngoại tộc đánh tới đây mấy lần, cũng có cường giả vô thượng giáng xuống nơi này nhưng Thần miếu lại chưa bị hao tổn bao giờ.” Ông già trong tranh ngồi xếp bằng dưới cây mai, giọng nói lạnh nhạt nhưng lại có một loại khí phách nói không ra lời.

“Có lời ấy của tiên sinh, Cảnh Chân đã không còn sợ gì nữa.” Hai mắt Cảnh Chân Đế sáng ngời, kích động tới đỏ bừng mặt.

Có thể thống nhất được đại vũ trụ, trở thành thiên cổ nhất đế lúc sinh thời, đây là tâm nguyện của Cảnh Chân Đế từ lúc sinh ra.

Nhưng nếu như giữ vững hiện trạng, thì lúc sinh thời hắn sẽ không có hy vọng được nhìn thấy cảnh thống nhất vũ trụ, chỉ có liều một lần thì hắn mới có một tia hy vọng.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là có ông già trong tranh bảo vệ nên Cảnh Chân Đế mới dám mạnh dạn thử.

Ông già trong tranh đã thủ hộ Tần quốc không biết bao nhiêu đời, đã bao lần cứu Tần quốc ra khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, có thể nói hắn là chỗ dựa lớn nhất của đế quốc Đại Tần.

Nếu như ông già trong tranh có lòng muốn Tần quốc vong thì đế quốc Đại Tần đã diệt vong không biết bao lần rồi. Các Hoàng đế đời trước đều tôn thờ hắn như Thần Linh, thậm chí còn coi trọng hơn cả chuyện huyết mạch Thần Linh mà Tần gia kế thừa. Nếu một người như vậy đã nói sẽ bảo vệ hắn, nên mặc dù hung hiểm nhưng không không nguy hiểm là bao.

“Đại tế sư, chuẩn bị huyết tế.” Ánh mắt của Cảnh Chân Đế sáng quắc, phát ra mệnh lệnh.

Đại tế sư vui mừng quá đỗi, quỳ gối xuống huyết thủy và đáp: “Thần… Tuân chỉ…”

Đám tế sư cũng đều đi chuẩn bị huyết tế, Hàn Sâm đứng ở bên cạnh Tần Bạch, vẫn luôn nhìn giếng Thiên Mệnh và nước giếng màu máu trên mặt đất.

Mặc dù hắn không nhìn ra được vì sao những huyết thủy này lại có thể thay đổi thể chất của đám người đại tế sư, nhưng trong lòng hắn lại thấy hơi bất an.

“Con người Tần Tu này, hắn có thể không từ một thủ đoạn nào chỉ vì đạt tới mục đích, nếu như nói Tần Tu bẫy hậu nhân của chính mình thì †a cũng sẽ chẳng thấy kinh ngạc gì.” Trong lòng Hàn Sâm đang âm thầm cân nhắc.

Đáng tiếc thân phận của hắn bây giờ là thị giả của Tần Bạch, một kẻ vốn chẳng có quyền lên tiếng. Cho dù hắn có khuyên Cảnh Chân Đế đừng thực hiện huyết tế bằng thân phận Hàn Sâm, thì đoán chừng Cảnh Chân Đế cũng sẽ không để ý đến hắn, mà có thể sẽ duổi hắn ra nữa.

Đầu tiên, đây là chuyện nhà của Tần gia, thứ hai là quả thật Hàn Sâm cũng không chỉ ra được nơi này có vấn đề gì. Nếu như hắn nói tổ hoàng của Tần gia chẳng phải thứ gì tốt, có lẽ sẽ hại bọn họ, kêu Cảnh Chân Đế đừng huyết tế thì kiểu gì cũng sẽ bị Cảnh Chân Đế gọi người đánh chết hắn.

Thực lực của ông già trong tranh kia sâu không lường được, đến Hàn Sâm cũng không nhìn ra được thực lực chân chính của hắn ra sao, cũng không biết là thần thánh phương nào. Chỉ một người này thôi, Hàn Sâm đã không dám chắc sẽ đánh thắng được hắn trong tình trạng cơ thể bị quy tắc của đại vũ trụ áp chế rồi, huống hồ cao thủ của Tần quốc nhiều như mây, không thiếu những kẻ khủng bố có chủng gen Thần Linh.

Mà vị đại tế sư ở giữa sân kia cũng chẳng phải nhân vật tầm thường gì đâu, chắc cũng là một người thừa kế của huyết mạch Thần Linh.

Hàn Sâm vốn tưởng huyết tế là dùng máu tươi của huyết mạch Tần gia để tế. Nhưng chẳng mấy chốc Hàn Sâm đã phát hiện hóa ra không phải vậy, đại tế sư sai người dân một thiếu nữ đến, cô gái kia chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, trông dáng vẻ sợ hãi kia của nàng thì biết ngay không phải người trong hoàng tộc Tần thị rồi.

Hết chương 3209.

Chương 3210. Vật trong giếng

Trong ánh mắt của thiếu nữ toát lên sự khủng hoảng, nhưng nàng vẫn nghe theo sự phân phó của đại tế sư, đi tới trước giếng Thiên Mệnh.

Lúc này huyết tuyền trong giếng Thiên Mệnh đã sắp yên ả gần hết rồi, đại tế sư hét lớn lên với cô gái kia: "Đừng sợ hãi, cứ làm theo những gì mà bình thường dạy ngươi là được."

"Vâng." Thiếu nữ đáp rồi đi tới trước giếng Thiên Mệnh, rút tế đao ra và vắt một vết thương trên cổ tay của mình, nhỏ máu tươi của bản thân vào trong giếng.

Vết thương cũng không lớn, máu tươi nhỏ từng giọt một xuống giếng Thiên Mệnh giống như vòi nước vặn chặt vậy.

Nói thì cũng kỳ quái, sau khi máu tươi của thiếu nữ tiếp xúc với nước giếng thì nước nước giếng vốn còn đang trào ra ngoài kia đều rút về nhanh chóng.

Hàn Sâm luôn trộm đánh giá thiếu nữ và rồi cũng chẳng nhìn ra được thiếu nữ đó có gì đặc biệt, trên người nàng hoàn toàn không có khí tức của huyết mạch Thần Linh, cũng không có khí tức của chủng gen, trông thì rất giống một người bình thường.

"Đã không phải huyết mạch hoàng tộc Tần thị, lại không có huyết mạch Thần Linh cao cấp nốt, sao lại muốn dùng một thiếu nữ thế này để thực hiện huyết tế nhỉ?" Trong lòng Hàn Sâm có rất nhiều mối nghi ngờ.

Cùng với máu tươi của thiếu nữ nhỏ xuống thì giếng Thiên Mệnh cũng dần khôi phục lại bình tĩnh.

Vết thương mặc dù không lớn, nhưng máu tươi cứ nhỏ giọt như thế nên chẳng qua bao lâu thì sắc mặt của cô gái đã dần trở nên trắng bệch.

Đột nhiên, trong giếng lại vang lên tiếng xích sắt sột soạt, một sợi xích sắt màu đen bị đứt lại tự chui ra từ trong giếng Thiên Mệnh, sợi xích đó quấn luôn lên cổ tay bị thương của cô gái như một con rắn độc.

Bỗng chốc, người của thiếu nữ đã bị kéo về phía giếng Thiên Mệnh, Cảnh Chân Đế và đại tế sư đều tỏ ra căng thẳng, đại tế sư còn hét lớn với cô gái kia: "Mau… Mau kéo xích sắt ra… Nếu ngươi bị xích sắt kia kéo xuống… Thì chết là cái chắc đó…"

Thiếu nữ cắn răng kéo xích sắt, hai tay đồn sức kéo ra bên ngoài, nhưng mà xích sắt kia rất nặng, cộng thêm trước đó cô gái đã mất không ít máu, nên bây giờ kéo vô cùng đuối.

Hơn nữa vết thương trên cổ tay nàng vẫn còn đang chảy máu, nhỏ xuống xích sắt, nhuộm xích sắt thành một vệt máu loang lổ.

Trong lòng Hàn Sâm thấy nghỉ ngờ, không biết vì sao lại cứ phải để một thiếu nữ kéo, Tần quốc có nhiều cao thủ mạnh mẽ như vậy, chẳng nhẽ không có một ai tiến lên giúp đỡ một tay sao?

Cảnh Chân Đế thấy cô gái kia cố hết sức kéo xích sắt lên từng chút một thì trên khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng, trong miệng lẩm bẩm: "Bao nhiêu Hoàng đế hùng mạnh trong nhiều thế hệ ở Tân quốc ta cũng không kéo được xích sắt kia, dù chỉ là tí ti thôi cũng không kéo được. Mà thiếu nữ không có bất lực lượng nào này lại có thể kéo nó lên, quả nhiên giống y chang với nội dung trời lời tiên đoán. Xem ra đúng là tổ tiên che chở thật rồi, trời muốn Tần quốc ta đại hưng đây mà…

Đại tế sư ở một bên cũng nói với vẻ hơi kích động: "Các triều đại của Tần quốc nuôi dưỡng nhiều thiếu nữ sinh vào giờ âm, ngày âm, tháng âm, năm âm như vậy nhưng vẫn luôn không dùng được, bây giờ cũng coi như có tác

dụng, không lãng phí rồi. Thứ mà tổ hoàng đại nhân để lại trên đời chắc chắn là thứ cực kỳ quan trọng.”

Hàn Sâm nghe những lời này của bọn hắn thì mới biết, hóa ra không phải thiếu nữ nào cũng được, hơn nữa các triều đại của Tần quốc đã nuôi không biết bao nhiều thiếu nữ vậy rồi, nhưng chỉ có cô gái này là phát huy tác dụng trong ngày hôm nay.

Bởi vì đồn sức kéo xích sắt nên vết thương trên cổ tay thiếu nữ càng tràn ra nhiều máu tươi hơn, làm sắc mặt của nàng càng ngày càng tái nhợt.

Nhưng mà cũng lạ, nàng càng chảy nhiều máu thì hình như xích sắt kia càng nhẹ, tốc độ kéo xích sắt đoạn sau đó của thiếu nữ nhanh hơn không ít.

Bên trong giếng Thiên Mệnh phát ra tiếng kim loại ca chạm, hình như có thứ gì được bằng kim loại đụng vào thành giếng, nghe tiếng thì hình như thứ đó sắp bị kéo lên rồi.

Ánh mắt của mọi người đều không kìm được đổ dồn về miệng giếng, bọn họ cũng muốn biết, rốt cuộc thứ mà tổ hoàng của Tần quốc để lại ở trong giếng Thiên Mệnh là thứ gì.

Lôi lôi kéo kéo và rồi nghe thấy một tiếng keng như thể có thứ gì đụng vào mép giếng vậy, thiếu nữ lại kéo thêm hai cái nhưng không kéo nổi, xích sắt kia lại trở nên rất trầm trọng.

“Dùng sức kéo đi, nhất định phải kéo được nó ra.” Đại tế sư lo sốt sắng lên, hận không thể duỗi tay kéo thứ kia ra ngoài hội cô gái.

Đáng tiếc tổ huấn có nói, chỉ có thiếu nữ sinh vào giờ âm, ngày âm, tháng âm, năm âm mới kéo được xích sắt ra, nếu những người khác đụng vào xích sắt thì đồ vật bên trong sẽ chìm xuống đáy của giếng Thiên Mệnh mãi mãi, không hiện thế nữa.

Mặc dù đại tế sư có bản lĩnh thông thiên, nhưng cũng không dám tới giúp thiếu nữ, chỉ đành ở bên cạnh lo lắng suông.

Lúc này Cảnh Chân Đế cũng có hơi hội hộp, mặc dù vẻ mặt của hắn không thay đổi nhưng hai tay đã nắm chặt thành nắm đấm, hiển nhiên nội tâm của hắn không bình tĩnh giống như những gì hắn biểu hiện ra ngoài.

Lúc này lòng tò mò trong Tần Bạch cũng bị gợi lên, hắn thò đầu nhìn về phía Thiên Mệnh bên kia, nhưng đáng tiếc chỗ hắn đứng thì không nhìn thấy được bên trong giếng Thiên Mệnh có cái gì.

Thiếu nữ vừa chảy máu vừa gắng sức kéo, nàng cũng biết nếu bản thân không kéo được thứ ở trong lên thì chảy máu thôi cũng đủ lấy mạng nàng.

Thiếu nữ cắn chặt răng tới muốn bật máu.

Cuối cùng xích sắt kia cũng bị nàng kéo được, lôi được khoảng hai thước thì đã tới cuối của xích sắt, một đầu khác của xích sắt móc vào một vòng tròn.

Vòng tròn là kim loại màu đen, trông chẳng giống vàng bạc đồng thiết †í nào cả, cũng không biết là kim loại gì, nặng dị thường.

Thiếu nữ lại kéo tiếp, ở bên dưới của vòng kim loại có gắn một rương kim loại vuông.

Ánh mắt của Cảnh Chân Đế chợt sáng ngời, dù là vua của một nước thì lúc này cũng không kìm lòng được cảm thấy có hơi kích động, món đồ trong rương kia có khả năng sẽ làm cho Tần quốc thống nhất vũ trụ, sao mà hắn không kích động cho được cơ chứ.

“Mau, mau kéo cái rương ra.” Cảnh Chân Đế không nhịn được kêu to với thiếu nữ.

Lúc này thiếu nữ đã sắp không chịu nổi rồi, nàng không có huyết mạch Thần Linh, cũng không có chủng gen giúp đỡ, chỉ dựa vào sức của chính mình để kéo xích sắt, lại còn chảy nhiều máu như thế nữa, nếu không có ý chí kiên định thì e nàng đã không gắng gượng được, hôn mê rồi.

Khóe miệng thiếu nữ tràn ra máu tươi, hai tay kéo xích sắt từng chút từng chút một, người lui dần ra sau, kéo dần cái rương kim loại kia từ trong

giếng Thiên Mệnh ra ngoài.

Nhưng mà chiều cao của cái rương này lại có hơi ngoài dự liệu, cái rương có chiều dài và chiều rộng chỉ khoảng một mét này đã kéo lên được khoảng một mét rưỡi rồi mà vẫn chưa thấy đáy rương đâu.

Sắc mặt của Hàn Sâm cũng trở nên cổ quái, vố hắn cũng muốn thấy thứ đó giống cái rương, nhưng bây giờ cái rương lại trở nên cao như thế. Nếu đặt ngang ra nhìn thì cái rương này sẽ biến thành hình chữ nhật.

“Sao càng nhìn thì càng thấy cái rương này giống một cái quan tài có †ạo hình kỳ lạ nhỉ?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Ầm!

Lúc Hàn Sâm còn đang suy nghĩ thì cuối cùng cái rương kia cũng bị thiếu nữ kéo ra ngoài, rơi thẳng xuống chỗ ngoài giếng.

Cuối cùng lúc này mọi người cũng được thấy toàn cảnh của cái rương này một cách rõ ràng. Cái rương được chế tạo từ kim loại đen, bên trên hình khối vuông không có hoa văn gì.

Bây giờ ngả ra nhìn kiểu này thì nó dài khoảng hai mét, chiều rộng và chiều cao khoảng một mét, Hàn Sâm càng xem nó thì càng thấy nó giống một quan tài kim loại có hình thù kỳ lạ.

Hết chương 3210.

Chương 3211. Thi thể trong quan tài

Sợi xích sắt quần trên tay của thiếu nữ kéo quan tài cuối cùng cũng lỏng ra, thiếu nữ vội vàng lui sang một bên, hành lễ với Cảnh Chân Đế.

“Được lắm, được lắm, ngươi làm rất tốt.” Trên long nhan của Cảnh Chân Đế lộ ra vẻ cực kỳ vui mừng, nói liên tục hai chữ được lắm.

Kêu rế sư dẫn thiếu nữ đi trị thương xong thì Cảnh Chân Đế và đại tế sư cùng nhau đánh giá rương kim loại màu đen này.

Phía trên rương kim loại hình chữ nhật không có hoa văn gì, nhưng cũng không giống quan tài. Nắp của quan tài là ở phía trên, nhưng nắp của rương kim loại này thì lại ở mặt có khảm vòng kim loại.

Mà giữa nắp và thân rương lại được nối bằng vòng giữ kim loại, chỉ cần kéo vòng giữ ra là có thể mở được nắp.

Cảnh Chân Đế không biết có hai lễ thị là Hàn Sâm và Bảo Nhi giả mạo, hắn tưởng nơi này đều là thân tín của hắn nên cũng không kiêng ky gì, sai người kéo luôn vòng giữ đó ra.

Mọt mặt của rương kim loại đều có vòng giữ không khóa, các tế sư kéo vòng giữ ra, sau đó dồn sức kéo xích sắt, quả nhiên cái nắp bị kéo ra rồi.

Nhưng khác hoàn toàn với trong tưởng tượng, cái nắp này lại gắn liền với thứ gì đó, nó cùng bị kéo ra ngoài theo cái nắp và treo ngược trong không trung.

Chỉ thấy phía dưới cái nắp là một khối hàn băng hình chữ nhật, khối hàn băng kia không biết là đông cứng bằng cách nào, trông nó trong suốt cực kỳ, cứ như là thủy tinh không tì vết vậy. Qua lớp hàn băng ấy, có thể nhìn thấy một thiếu nữ tóc vàng bị đóng băng ở trong khối hàn băng đó một cách rất rõ ràng.

“Là thi thể của Uyển Nhi thật kìa!” Hàn Sâm thầm kêu lên trong lòng, thiếu nữ trong hàn băng giống y như đúc với Uyển Nhi khi trong trạng thái tóc vàng. Nhưng sắc mặt của thiếu nữ tóc vàng này tái nhợt như tờ giấy, không có một tí máu nào, cũng không có sức sống.

Cảnh Chân Đế và đại tế sư quay ra nhìn nhau, trước lúc mở ra rương kim loại thì trong lòng bọn họ đều đã có rất nhiều suy đoán, nhưng mà dù có

nghĩ tới đâu thì bọn họ cũng không ngờ được bên trong rương lại là thi thể của một thiếu nữ.

“Đây chính là trọng bảo mà tổ hoàng để lại ư?” Cảnh Chân Đế khẽ cau mày, nhìn đại tế sư rồi hỏi, hắn thật sự không hiểu một thi thể thiếu nữ thì giúp hắn thống nhất đại vũ trụ kiểu gì được.

Đại tế sư cũng tỏ ra nghi hoặc, cười khổ nói: “Tổ hoàng là một người giống như thiên nhân vậy, hắn để lại một thi thể ở đây thì chắc lắn là có đạo lý của hắn”

Cảnh Chân Đế còn muốn nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy Tần Bạch còn đang quỳ ở một bên hoảng sợ kêu lên: “Nàng… Nàng động đậy…”

Cảnh Chân Đế và đại tế sư vội vàng nhìn sang thì cũng không có phát hiện điều gì khác thường, thiếu nữ tóc vàng vẫn bị đóng băng ở trong hàn băng, làm gì có nhúc nhích.

Cảnh Chân Đế vừa định quay đầu lại hỏi Tần Bạch thì đột nhiên nghe thấy một tiếng rắc, phía trên hàn băng xuất hiện một vết nứt thật dài.

Một vết nứt này giống như quân bài domino đầu tiên vậy, phía trên hàn băng lập tức xuất hiện hàng loạt vết nứt khác, tốc độ xuất hiện càng ngày càng nhanh.

“Bảo vệ bệ hạ.” Ngay lập tức có hộ vệ chắn Cảnh Chân Đế và Tần Bạch Đô hộ ra sau.

Một tiếng ầm vang lên, khối hàn băng trà đầy vết nứt nổ tung, thi thể thiếu nữ tóc vàng ở trong hàn băng cũng không ngã xuống đất theo hàn băng nổ vụn, mà cả người nàng lơ lửng trong không trung. Mặc dù trên người vẫn không có sức sống, nhưng trong người của nàng lại có một loại gợn sóng màu vàng dập dờn, cũng là loại lực lượng này đã kéo người nàng lơ lửng trên không trung.

Loại lực lượng này Hàn Sâm quá quen thuộc, đó là lực lượng mà sau khi Uyển Nhi biến thành thiếu nữ tóc vàng thì mới có, tương sinh tương khắc với thể Thần Linh siêu cấp của hắn, có thể triệt tiêu lẫn nhau.

Sắc mặt của đại tế sư thay đổi, hắn chợt nói: "Bệ hạ, ta nhớ ra rồi, kể lại rằng sau khi tổ hoàng ra đời thì tư chất không tốt, không có vị Thần Linh nào bằng lòng ban huyết mạch Thần Linh cho hắn. Mà em gái ruột của tổ hoàng đại nhân lại là người tu hành đắc đạo bẩm sinh, vừa sinh ra đã có huyết mạch Thần Linh vô cùng mạnh rồi. Bởi vì không đành lòng nhìn ca ca của mình bị người ta sỉ nhục bắt nạt, vị tổ công chúa này đã đưa huyết mạch Thần Linh của nàng cho tổ hoàng đại nhân. Từ đó về sau, tổ hoàng đại nhân mới có thể một bước lên trời, từ một kẻ vô danh không có tiếng tăm gì sáng lập ra giang sơn bất diệt này của Tần quốc ta. Tất cả những điều này đều là do huyết mạch Thần Linh của tổ công chúa ban tặng."

"Những điều này trẫm cũng biết, truyền thuyết kể rằng tổ hoàng không thể truyền thừa tiếp huyết mạch Thần Linh kia cho đời sau, đến huyết mạch truyền thừa của nhị tổ cũng là lấy được từ Thần miếu cấp Hủy Diệt, chứ không phải do tổ hoàng đại nhân di truyền. Huyết mạch Thần Linh của hoàng tộc Tần thị ta khác với tổ hoàng, nhưng dẫu sao thì đây cũng chỉ là một truyền thuyết, là thật thay là giả thì không ai biết được, chẳng nhẽ đại tế sư ngươi nghi ngờ…" Cảnh Chân Đế đã hiểu đại †ế sư đang suy nghĩ gì.

Đại tế sư hưng phấn gật đầu nói: "Nếu như ta không đoán lầm thì có lẽ truyền thuyết kia là thật, mà người đang ở trước mặt chúng ta đây chính là tổ công chúa của Đại Tần ta. Tổ hoàng đại nhân để thi thể của nàng ở lại đây, còn nói có thể giúp bệ hạ thống nhất vũ trụ, có lẽ huyết mạch Thần Linh trên người vị tổ công chúa này cũng không đưa hết cho tổ hoàng đại nhân giống như như trong truyền thuyết đã nói. Có lẽ lực lượng huyết mạch Thần Linh trên người tổ công chúa còn có thể truyền thừa cho những người khác, thế nên tổ hoàng đại nhân mới sẽ giữ lại thi thể của nàng, để tương lai truyền thừa cho con cháu đời sau của mình."

Cảnh Chân Đế nghe thế thì hai mắt sáng lên, nếu quả thật có được huyết mạch của tổ hoàng trong truyền thuyết, vậy thì chưa chắc hắn đã không làm được tổ hoàng, làm một vị hoàng đế làm chấn động cả đại vũ trụ.

Năm đó Tần Tu suýt nữa thì thống nhất được đại vũ trụ, nếu như hắn cũng có huyết mạch giống như Tần Tu, thì hắn tin rằng bản thân làm sẽ không kém Tần Tu.

Hàn Sâm cũng không lạc quan như bọn họ, suy cho cùng thì đám người Cảnh Chân Đế chỉ hiểu về Tần Tu từ trong sử sách. Mà thứ như sách sử này sao có thể viết lão tổ tông của Tần quốc bọn họ là một kẻ xấu xa tội ác tày trời cơ chứ. Đừng nói Tần Tu vẫn chưa phải kẻ tội ác tày trời, cho dù là thật thì chắc chắn vẫn sẽ được tô điểm một cách vô hạn để thành một vị đại anh hùng.

Nhưng mà Hàn Sâm lại rất hiểu về con người Tần Tu, khác không nói, nhưng chắc chắn là hắn sẵn sàng trả bất cứ cái giá nào hắn vì em gái Uyển Nhi của hắn.

Nếu nói Tần Tu muốn truyền huyết mạch Thần Linh trên người Uyển Nhi cho con cháu đời sau của mình nên mới bày ra cục diện này, thì Hàn Sâm còn lâu mới tin, làm ngược lại thì còn có khả năng hơn ấy.

Gợn sóng kim sắc trên người Uyển Nhi càng ngày càng mãnh liệt, ban đầu vẫn chỉ là dao động như vằn nước, sau đó thì đã mãnh liệt tới mức nhìn giống như ngọn lửa màu vàng cháy trên người nàng vậy.

“Không thể tin nổi… Thật sự thật bất khả tư nghị là không thể tin nổi… Không có khí tức Thần Linh… Cũng không có lực lượng của chủng gen gia trì… Chỉ có mỗi lực lượng của cơ thể thôi mà đã mạnh tới mức này rồi… Thậm chí còn đáng sợ hơn cả cường giả Phá Giới… Rốt cuộc lực lượng huyết mạch của tổ công chúa là gì?” Đại tế sư nhìn quang diễm màu vàng trên người Uyển Nhi, ánh mắt trợn tròn tới như muốn lồi ra.

Thật ra thì không cần hắn nói, Cảnh Chân Đế cũng nhìn ra được, lực lượng trên người Uyển Nhi quả thật là mạnh tới không thể tưởng tượng nổi. Dù hắn lấy Đế Hoàng Chi Tôn hợp thể với Thần Linh cấp Hủy Diệt, rồi lại sử dụng chủng gen mạnh nhất Tần quốc thì cũng chưa chắc đã đạt được tới loại trình độ này.

“Chỉ thân thể thôi mà đã có được lực lượng đáng sợ như thế, cộng thêm huyết mạch Thần Linh và chủng gen của Tần thị ta, thì trong vũ trụ này còn ai có thể sánh ngang được với ta nữa chứ? Cho dù là Thần Linh cao cao tại thượng thì e cũng phải run rẩy dưới loại lực lượng này…” Cảnh Chân Đế như thể thấy được cảnh tượng nhất thống thiên hạ tương lai, ánh mắt nhìn chằm chằm Uyển Nhi sáng ngời.

Cảm giác bất an trong lòng Hàn Sâm càng ngày càng mãnh liệt, hình như lực lượng của Uyển Nhi còn mạnh hơn, đáng sợ hơn khi ở đại vũ †rụ gen.

Uyển Nhi là một cô gái tốt, nhưng khi ở trong trạng thái tóc vàng thì Uyển Nhi hoàn toàn không khống chế được ý chí và lực lượng của mình, đến Hàn Sâm cũng đã ăn không ít thiệt.

"Khoan đã… Lực lượng kim sắc của Uyển Nhi tương sinh tương khắc với thể Thần Linh siêu cấp của ta… Có khi nào… Lực lượng của nàng chính là nghịch thể Thần Linh siêu cấp…" Đột nhiên Hàn Sâm nghĩ đến một khả năng vô cùng đáng sợ.

Hết chương 3211.

Chương 3212. Sống lại

Hàn Sâm càng nghĩ thì càng có khả năng, lúc trước khi Uyển Nhi ở đại vũ trụ gen, nếu lực lượng màu vàng của nàng xuất hiện thì thân thể của nàng sẽ xuất hiện hiện tượng bị hao tổn quá độ.

Hàn Sâm vẫn luôn nghĩ rằng thân thể của nàng có vấn đề, nhưng bây giờ ngẫm kỹ lại thì có lẽ nàng giống với bản thân hắn bây giờ, đó là lực lượng không thuộc về đại vũ trụ gen nên bị thế giới đó bài xích.

Vậy nên chỉ cần lực lượng màu vàng trong người Uyển Nhi bị áp chế thì thân thể của nàng sẽ từ từ khỏe lại.

Mà thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm và lực lượng của nàng tương sinh tương khắc, vừa khéo áp chế được lực lượng nghịch thể Thần Linh siêu cấp của nàng, nên mới làm thân thể của nàng khôi phục về bình thường.

Nhưng Hàn Sâm vẫn thấy khó hiểu đôi chút, sau khi Uyển Nhi chuyển

thế thì thân thể của nàng chắc phải là thân thể của Vu tộc ở đại vũ trụ gen, thế nên người nàng mới không bị đại vũ trụ bài xích, nhưng vì sao nàng lại tu luyện ra lực lượng của kiếp trước chứ?

Rất nhanh Hàn Sâm bèn nghĩ tới một loại khả năng, có lẽ lực lượng trên người Uyển Nhi của Vu tộc cũng không phải do tự mình nàng tu luyện ra, mà là tới Tân Tu xuyên tới đại vũ trụ gen.

Nhưng mà Hàn Sâm suy nghĩ một lúc thì lại cảm thấy không đúng, chủng gen của Tần Tu là Giới Vương Thần, mà lực lượng của hắn là lực lượng đối ứng với Giới Vương Thần, nên mới có thể đạt tới Phá Giới cảnh khi hợp thể với Giới Vương Thần.

Nhưng mà lực lượng của thể Thần Linh siêu cấp cũng không phải lực lượng phù hợp tương ứng với Giới Vương Thần.

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy nghỉ ngờ, trong lúc nhất thời cũng

không phân tích ra được gì, nhưng có một điều hắn có thể khẳng định, thiếu nữ tóc vàng trước mắt này là Uyển Nhi, hơn nữa rất có thể là thể kết hợp của hai Uyển Nhi ở hai vũ trụ.

“Chẳng nhẽ nói, ban đầu Giới Vương Thần kéo ta và Uyển Nhi vào thông đạo giữa hai giới, vốn là định muốn kéo Uyển Nhi của Vu tộc qua, làm nàng dung hợp với Uyển Nhi kiếp trước, để hoàn mục đích phục sinh Uyển Nhi ư?” Hàn Sâm tỏ ra nghỉ ngờ và ngạc nhiên, cũng không biết suy đoán của bản thân có đúng hay không.

Thể Thần Linh siêu cấp trong người Hàn Sâm vốn bị quy tắc của vũ trụ này áp chế, hiện giờ lực lượng trên người Uyển Nhi đã trở nên mạnh mẽ dị thường vì Uyển Nhi của hai thế giới dung hợp với nhau. Hàn Sâm có thể rõ ràng cảm giác được, thể Thần Linh siêu cấp của hắn bị áp chế cực kỳ sít sao.

Chỉ mới đứng gần nhìn Uyển Nhi thôi mà hắn gần như đã không cảm giác được lực lượng của thể Thần Linh siêu cấp bên trong người.

“Nếu Uyển Nhi trong trạng thái này muốn giết người, thì trên cõi đời này có ai ngắn nổi nàng không?” Đột nhiên Hàn Sâm cảm thấy lạnh sống lưng.

Hàn Sâm biết rất rõ về sự đáng sợ của thể Thần Linh siêu cấp, khi bản thân hắn có thể sử dụng vô hạn chế thì có thể đánh được với cả cường giả cấp

Phá Giới, thậm chí là còn đánh bại được cường giả Phá Giới cấp thấp.

Mà bây giờ lực lượng trên người Uyển Nhi còn mạnh hơn Hàn Sâm, suy cho cùng Uyển Nhi của hai thế giới dung hợp làm một, lực lượng của nàng cũng trở thành lực lượng hợp nhất của hai người. Loại lực lượng được sinh ra kiểu này không đơn giản chỉ là sự cộng chồng lên một cộng một bằng hai.

Lực lượng trên người Uyển Nhi bây giờ đến Hàn Sâm nhìn mà cũng thấy linh hồn run rẩy.

Nhưng vào lúc này, đôi mắt Uyển Nhi chợt mở ra, đó là một đôi mắt có con ngươi màu vàng, lóa mắt như mặt trời.

Tuy ánh mắt của nàng đẹp nhưng nó lại thiếu mất sự ấm áp, trong ánh mắt ấy toàn là sjw lạnh lùng.

“Tổ công chúa, ta là Tần thị…” Cảnh Chân Đế dẫn theo đám người hành lễ với thiếu nữ tóc vàng, hy vọng sẽ được thiếu nữ tóc vàng ban cho huyết mạch.

Nhưng mà Hàn Sâm biết rõ, chuyện này hỏng bét rồi, với trạng thái bây giờ của Uyển Nhi thì chắc chắn nàng giống với Uyển Nhi ở thời kỳ là thiếu nữ tóc vàng ban đầu, lục thân không nhận.

Thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm trước kia còn có thể tiệt tiêu lần nhau với lực lượng của Uyển Nhi. Nhưng hiện giờ mang ra so sánh thì thể Thần Linh siêu cấp của hắn đã bị áp chế hoàn toàn, mặc dù lực lượng màu vàng của Uyển Nhi chịu một số ảnh hưởng, nhưng vẫn có thể bộc phát tùy ý, Hàn Sâm tự biết bản thân không có năng lực ngăn lại Uyển Nhi trong trạng thái thế này.

“Hi vọng chuyện sẽ không hỏng bét như những gì ta nghĩ, cũng mong

Tần Tu không ác như những gì ta đã nghĩ.” Hàn Sâm chỉ đành cầu nguyện ở trong lòng.

Nhưng mà người như Hàn Sâm, bình thường càng sợ cái gì thì cái đó càng tới. Đây cũng không phải thể chất đặc biệt nào đó của Hàn Sâm, mà là bởi vì hắn đã nhìn mọi chuyện quá thấu triệt, nên nếu hắn nghĩ tới trường hợp này thì khả năng xảy ra sẽ rất cao.

Uyển Nhi lơ lửng trên không trung, tóc vàng rũ xuống, nàng nhìn xuống đám người Cảnh Chân Đế như Thần Linh, trong mắt toàn là sự lạnh lùng.

Cảnh Chân Đế cũng cảm thấy có gì đó sai sai, sắc mặt hắn khẽ đổi bèn chậm rãi lui về phía sau, một đám hộ vệ và các tế sư che cho hắn và Tần Bạch.

Cuối cùng Uyển Nhi hành động, thoáng cái nàng đã tới trước mặt Tần Bạch, tốc độ của nàng nhanh mức mà những hộ vệ Tần quốc mạnh mẽ kia hoàn toàn không nhìn rõ nàng đã di chuyển thế nào.

Khi một bàn tay của Uyển Nhi sắp chụp vào đỉnh đầu của Tần Bạch, đám hộ vệ của hắn và tế sư căn bản là không phản ứng kịp, chỉ có Cảnh Chân Đế vốn đang kéo Tần bạch là kịp phản ứng thôi. Lực lượng khủng bố trên người Cảnh Chân Đế tuôn trào, vung một quyền mang theo lực diệt thế như sét đánh về phía lòng bàn tay của Uyển Nhi.

Không thể không nói, lúc trước Hàn Sâm có hơi coi khinh vị Hoàng đế của đế quốc này, Hoàng đế bình thường vì còn bận việc… Quốc sự, thế nên tu vi của bản thân sẽ không mạnh lắm.

Dầu rằng nhân loại của đại vũ trụ đế quốc đều mượn ngoại lực để chiến đấu, nhưng nếu bản thân không có lực ý chí mạnh mẽ và sự luyện tập đầy đủ thì rất khó vận dụng linh hoạt huyết mạch Thần Linh và chủng gen mạnh mẽ.

Thực lực của bản thân Cảnh Chân Đế cũng chẳng hề kém, có thể nhìn ra được hắn rất chăm chỉ tu luyện.

Mặc dù không đạt tới trình độ Phá Giới, nhưng cũng coi như là người nổi bật trong nhân loại, lực lượng của một quyền kia không kém gì một kích toàn lực của Hoàng Hậu Chặt Đầu.

Lòng bàn tay của Uyển Nhi không có uy hiếp gì đặc biệt mạnh mẽ, trông cứ như thể chẳng sử dụng lực lượng gì, chỉ có một quang diễm màu vàng cháy bừng trong lòng bàn tay của Uyển Nhi.

Bốp!

Nhưng mà một quyền bá đạo như vậy của Cảnh Chân Đế sau khi đụng phải lòng bàn tay của Uyển Nhị, thì cả người hắn bay ngược ra ngoài như diều đứt dây, hộc máu liên tục. Quyền lực bá đạo của hắn tiêu tán hết trong vâng sáng màu vàng đó, không còn thừa lại chút gì, thậm chí còn chẳng có tí âm thanh nào phát ra.

"Bệ hại" Đại tế sư hoảng sợ hô lên, phi người bay lên đỡ lấy Cảnh Chân Đế, nhưng cùng lúc đó hắn cũng hộc máu điên cuồng, cùng đập vào vách tường với Cảnh Chân Đế.

Mà lòng bàn tay của Uyển Nhi thì vẫn tiếp tục chộp tới đỉnh đầu của Tần Bạch, mà lúc này Tần Bạch đã sợ choáng váng, hắn có gặp trường hợp nào như vậy bao giờ đâu, hắn chưa thấy phụ hoàng cao cao tại thượng của hắn chật vật vô lực như vậy bao giờ.

Thân hình chợt lóe, Hàn Sâm ôm lấy Tần Bạch rồi dịch chuyển tức thời về sau giống như mị ảnh

Tần Bạch có vô liêm sỉ hơn nữa thì đó cũng chẳng là gì với Hàn Sâm, Hàn Sâm thật sự là không đành lòng nhìn hắn chết trước mắt mình.

Gần như cùng lúc đó, bức tranh trên vách tường sau giếng Thiên Mệnh †ỏa ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, thần quang trên người ông già trong tranh hừng hực như rửa, hắn đi ra từ trong tranh, người có đại thần thông hàng thế, chặn lại con đường của Uyển Nhi.

"Nếu lão hủ đã đồng ý thủ hộ tổ miếu, thì dù ngươi là gì thì cũng không được sát sinh ở chỗ này." Ông già đó tay cầm mộc trượng màu đen, thần quang trên người sáng choi, nhìn chăm chú vào Uyển Nhi nói.

Hết chương 3212.

Chương 3213. Ông già trong tranh

“Bệ hạ, để ta gọi các đại thần tới hộ giá…” Một tế sư vừa che chở cho Cảnh Chân Đế đang bị trọng thương và đại tế sư lui về sau vừa nói.

“Câm miệng, không ai được ra khỏi Thần miếu, nếu không sẽ giết không tha. Chuyện ngày hôm nay nếu để lọt tiếng gió ra ngoài thì các ngươi đều phải chết hết.” Cảnh Chân Đế trầm mặt cắn răng nói.

Cảnh Chân Đế không dám nghĩ tới, nếu như tổ miếu của Đại Tần xảy ra đại biến, tin tức hắn bị thương truyền ra ngoài thì sẽ tạo ra ảnh hưởng lớn nhường nào với Tần quốc, đến lúc đó tổn thật mà Tần quốc phải chịu chắc chắn sẽ không thể nào tính toán hết được.

Cảnh Chân Đế tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, hơn nữa hắn cũng tin ông già trong tranh kai có thể giải quyết vấn đề bây giờ.

“Phụ hoàng.” Tân Bạch nghẹn ngào đi tới trước mặt Cảnh Chân Đế, hắn chưa thấy dánh vẻ như vậy của Cảnh Chân Đế bao giờ, tóc tai bù xù, khóe miệng còn vương vết máu, trong sắc mặt tái nhợt lộ ra một luồng thanh khí.

“Bạch Nhi đừng sợ, không có chuyện gì.” Cảnh Chân Đế vỗ đầu Tần Bạch, để một thân tín mang Tần Bạch rời khỏi tổ miếu trước.

Mặc dù Thái tử rời khỏi tổ miếu trước vẫn sẽ khiến người ta nghỉ ngờ, nhưng Cảnh Chân Đế không muốn lấy tính mạng của Tần Bạch ra mạo hiểm, đây là đứa con trai duy nhất của Cảnh Chân hắn, hắn không thể để nó xảy ra chuyện gì được.

Cố nở một nụ cười, sau đó vừa nhìn Hàn Sâm ở phía sau Tần Bạch nói: “Ngươi là Hàn Sâm đúng không? Quả nhân đã muốn gặp ngươi từ lâu rồi, không ngờ lại gặp được ngươi trong loại tình cảnh này, lời của Thái phó quả nhiên không sai, ngươi là một người không tâm thường.”

“Mong bệ hạ thứ tội không mời mà tới cho tại hạ.” Hàn Sâm thuận miệng nói, hắn chẳng không để tới Cảnh Chân Đế, hắn vẫn luôn chú ý bên ông già

trong tranh và Uyển Nhi kia.

“Bệ hạ, ông già trong tranh kia là người phương nào?” Hàn Sâm thấy kia cả người ông già trong tranh tản ra thần huy, không có chút nhân tính nào, trông kiểu gì thì cũng giống một Thần Linh, mà không phải nhân loại.

“Không mời mà tới được đấy, nếu ngươi không tới thì Bạch Nhi nguy rồi” Cảnh Chân Đế dừng một chút lại nói: “Vị tôn giả kia không phải nhân loại, mà là một Thần Linh vô thượng. Trước vạn cổ đã là kẻ sánh ngang với Thần Linh cấp Hủy Diệt rồi.”

“Kẻ sánh ngang với mười hai vị Thần Linh cấp Hủy Diệt?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra, Thần Linh như vậy không ở trong Thần miếu, lại đi ẩn trong bức tranh của Cao Tổ Tần quốc.

Cảnh Chân Đế cũng không giấu diếm, nói: “Quả nhân cũng không rõ về lai lịch của vị tôn giả này lắm, chỉ biết là đại năng mà vị Hoàng đế đời trước mời tới trấn thủ tổ miếu thôi. Đồn rằng hắn là một vị Cổ thần, đã vô cùng mạnh mẽ từ trước khi có mười hai Chính Thần rồi. Nhưng ta tra tất cả tài liệu thì cũng không tra ra được bất kỳ tin tức nào liên quan tới vị tôn giả này.

Nghe những lời ấy của Cảnh Chân Đế, Hàn Sâm chợt nghĩ tới gì đó, †hần huy trên người ông già trong tranh kia mạnh mẽ vô cùng, cho dù là nữ thần Kshana trước kia đánh một trận với Hàn Sâm cũng không có thần huy khủng bố như vậy.

Nhưng ngoài mười hai vị Thần Linh cấp Hủy Diệt, cũng chỉ có vị kia ở Thần điện Gen là có thần huy như thế thôi, ông già trong tranh cũng không ở trong đó.

Nếu như đúng là còn Thần Linh mạnh như thế thì cũng chỉ còn trước khi đại vũ trụ trọng khải thôi.

Hàn Sâm từng nghe Chủ của Thần điện nói, bởi vì đại vũ trụ trọng khải, lực lượng của chư thiên Thần Linh cũng bị suy yếu trên phạm vi lớn, nữ thần Kshana mà trước kia Hàn Sâm chém giết, cũng không phải nữ †hần Kshana

ở thời kỳ đỉnh phong. Bởi vì đại vũ trụ trọng khải, nữ thần Kshana vẫn chưa khôi phục được thần lực vốn có của Thần Linh cấp Hủy Diệt.

Kẻ như ông già trong tranh này rất có thể là Thần Linh mạnh mẽ trước lúc đại vũ trụ trọng khải, nhưng không biết vì nguyên nhân gì hắn không bị đợt đại vũ trụ trọng khải ảnh hưởng tới, nên mới có thần huy kinh khủng như thế.

Nhưng dù hắn có thể sánh ngang với Thần Linh cấp Hủy Diệt ở trong trạng thái đỉnh phong, thì Hàn Sâm cũng không cho rằng hắn sẽ địch lại nổi Uyển Nhi đang ở trong trạng thái này.

Ánh mắt của Uyển Nhi không dao động, cứ như thể không nghe được lời của ông già trong tranh vậy, nàng đạp không từng bước đi tới, như không nhìn thấy ông già trong tranh đó vậy.

“Kinh vĩ thế giới, vạn vật như tranh.” Ông già trong tranh hình như bị thái độ miệt thị của bị Uyển Nhi chọc giận, mộc trượng trong tay gõ một cái, một luồng lực lượng thần kỳ bỗng lan về phía Uyển Nhi.

Hàn Sâm từng thấy loại lực lượng biến thứ vẽ ra thành thực thể của Tà Tình Đế, nhưng chưa thấy lực lượng biến thực thể thành tranh bao giờ.

Nơi mà thần huy của ông già trong tranh đi qua, tổ miếu vốn là thứ tồn †ại chân thật thoáng cái đã biến thành tranh vẽ 2D.

Giống như cảnh thật biến thành anime 2D vậy, tất cả mọi thứ đều trở nên không chân thật.

Nhưng mà Uyển Nhi cả người tản ra quang diễm màu vàng thì lại không chịu sự ảnh hưởng của lực lượng đó, nàng vẫn đạp không đi tới như thể nguồn lực lượng ấy không ảnh hưởng được tới nàng vậy.

Sắc mặt của ông già trong tranh hơi đổi, hắn là Họa Thần, là Chính Thần cấp Hủy Diệt trước khi đại vũ trụ trọng khải. Khi đó Chính Thần cấp Hủy Diệt cấp Hủy Diệt không phải chỉ có một mười hai vị.

Nhưng sau đó hắn lại lựa chọn sa đọa gia nhập hội Thần Loạn,

Và rồi trong trận đánh cuối, hắn đã trốn vào trong bức hoạ cuộn tròn

có thần lực vô biên để tránh đại kiếp đại vũ trụ trọng khải, cũng vì thế hắn mới tránh được một kiếp, không bị lực lượng của đại vũ trụ trọng khải xóa bỏ.

Nhưng không ngờ hắn lại bị nhốt ở trong bức họa cuộn tròn đó, sau đó có một vị Hoàng đế của Tần quốc vô tình chiếm được nó, hơn nữa còn ngoài ý muốn mở nó ra, và cũng nhờ thế hắn mới thoát được bức thần họa đó.

Vì báo đáp vị Hoàng đế Tần quốc kia và cũng là vì tìm cho mình một chỗ an thân, Họa Thần đã mất Thần miếu từ lâu đồng ý trấn thủ tổ miếu của Tần quốc, hơn nữa còn tiếp nhận sự cung phụng của hoàng tộc Tần thị.

Họa Thần cũng có nghe về truyền thuyết của Tần Tu và Tần Uyển Nhị, nhưng khi đó hắn còn bị nhốt ở trong thần họa nên chưa được chứng kiến Tần Tu và Tần Uyển Nhi tận mắt và cũng có hơi xem thường truyền thuyết đó.

Nhân loại đều là mượn lực lượng của huyết mạch Thần Linh và chủng gen cho nên cũng chẳng mạnh vào đâu. Nhưng Uyển Nhi ở trước mặt hắn ngày hôm nay lại làm hắn phải ứng phó đầy cẩn thận.

Thấy lực Họa Thần của bản thân lại không ảnh hưởng được tới Uyển Nhi thì thần huy quanh người Họa Thần quay vòng, đột nhiên ngưng tụ vào một trượng hắn cầm trong tay.

Bầu rượu treo ở đỉnh mộc trượng tự bay lên, nó đổ ra một chất lỏng như mực nước, Họa Thần lấy đầu của mộc trượng chấm vào mực nước, rồi cây mộc trượng ấy giống như một cây bút khổng lồ, dẫn mực vẽ về phía Uyển Nhi.

Thế giới giống như chỉ trong chớp mắt đã biến thành một bức họa, nơi mà mộc trượng của Họa Thần đưa qua thì đều sẽ biến thành một vùng bóng tối hỗn độn ngay tức khắc, trông cứ như tờ giấy vẽ bị bôi đen vậy. Dù trên giấy vẽ gì thì khi bị mực nước bôi lên đều sẽ biến mất không còn tồn tại.

Bất kỳ vật gì chỉ cần bị mực nước trên mộc trượng kia vẽ lên thì sẽ bị bao phủ ở trong bóng tối hỗn độn. Mộc trượng trong tay ông già đó vung vẩy, thoáng cái đã bôi đen cả một đầu của Thần miếu, một nửa Thần miếu đều trở nên đen tối hỗn độn, mà Uyển Nhi thì ở tỏng khu vực đó. Bây giờ trạng thái của Thần miếu trông vô cùng quái dị, một nửa là Thần miếu nguyên bản, còn một nửa là thế giới bóng tối hỗn độn trông giống thế giới 2D.

Hết chương 3213.

Chương 3214. Phong thái vô địch

Nhưng mà ở trong vùng bóng tối hỗn độn kia lại có một bóng người ánh lên màu vàng đang đung đưa, hơn nữa càng ngày càng sáng, chỉ qua vài giây thì Uyển Nhi đã đi ra từ trong vùng hỗn độn đó, cứ như thể đi ra từ trong bức tranh vậy.

“Không… Không thể nào…” Sắc mặt của Họa Thần thay đổi kịch liệt, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi. Trước khi đại vũ trụ trọng khải thì hắn đã là cường giả đỉnh cấp rồi, là kẻ khủng khiếp mà đến hội Thần Loạn cũng muốn lôi kéo.

Mặc dù cuối cùng hắn không đi tới được bước cuối cùng, trở thành kẻ sánh ngang với Thần Linh cấp Trọng Khải, không phải Thần Linh cấp Hủy Diệt bình thường có thể sánh được.

Đại vũ trụ sau khi khởi động lại, Thần Linh cấp Hủy Diệt cũng bị suy yếu rất nhiều nên càng không thể địch lại hắn, và Họa Thần tự tin rằng bản thân có thể đánh một trận với Thần Linh cấp Trọng Khải bây giờ, tuy không thắng được nhưng cũng sẽ không bại một cách quá thảm hại.

Nhưng khi đối mặt với một nhân loại, lực lượng của hắn lại chẳng có tí tác dụng nào, điều này quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Khác với Thần Linh bình thường, lực lượng mà hắn sở hữu không phải có mỗi thần lực, mà hắn sau khi sa đọa thì còn kết hợp thể bí pháp của hội

Thần Loạn nữa, lấy thần lực Phá Giới tạo thành lực lượng đại khủng bố.

Nếu không phải thế thì hắn cũng không dám nói bản thân có thể đánh một trận với Thần Linh cấp Trọng Khải.

Nhưng lực lượng như thế lại không đánh bị thương được một người thiếu nữ, điều này khiến hắn thấy vô cùng sợ hãi.

Uyển Nhi đi ra từ trong bóng tối, cuối cùng nàng cũng nhìn về phía Họa Thần, nhưng ánh mắt ấy vẫn lạnh lùng như cũ, trông cứ như không có tiêu cự vậy.

Một bàn tay của nàng giơ lên, rồi vung về phía Họa Thần như cương đao vung nghiêng.

Sắc mặt của Họa Thần thay đổi kịch liệt, hai tay nắm mộc trượng, lấy mực nước ra chắn như thể đang ngăn cản một đao vô hình vậy.

Rắc!

Một kim quang chợt lóe lên ở trong không gian, mộc trượng của Họa Thần và cả người hắn đều bị chặt nghiêng thành hai nửa, đồng thời tranh vẽ trên tường kia cũng bị cắt thành hai nửa.

Đám người Cảnh Chân Đế trơ mắt nhìn Họa Thần bị chém giết, thân thể thì tan rã tiêu tán ở trong quang diễm màu vàng, cả đám khiếp sợ không nói lên lời.

Nhân vật khủng bố đã bảo vệ Tần quốc không biết bao nhiêu năm, lại bị cô gái trước mắt này một kích chém giết, sự chấn động ấy không tài nào hình dung nổi.

Đặc biệt là người biết lai lịch của Họa Thần như Cảnh Chân Đế thì sự khiếp sợ trong lòng càng mãnh liệt hơn, trong bí sử của Tần gia có ghi chép tỉ mỉ thế này.

Ban đầu liên quân của ba nước Triệu Ngụy Hàn đánh tới thành Ngọc Bích, khi thành sắp bị công phá thì ông già trong tranh khủng khiếp này nhấn một

cái vào bức họa xa xa, đã giết chết nguyên soái của liên quân ở trong hư vô, phá giải nguy nan cho Tần quốc.

Còn có một lần, đại thân của Tần quốc làm phản, suýt nữa thì giết chết Hoàng đế Tần quốc tuổi còn ấu thơ, Hoàng thái hậu ôm Hoàng đế còn nhỏ trốn vào trong tổ miếu, quỳ cầu tổ tiên phù hộ.

Rất nhiều cường giả của phản thần vây giết ở trước tổ miếu, trong đó có không ít người là cường giả kinh thế, Tần quốc rơi vào nguy cơ thay đổi triều đại.

Lại là này vị ông già trong tranh ra tay, hắn vung một trượng trong lúc vẽ, hơn mười cường giả khủng bố bị giết chết ngay tại chỗ, hắn đảo ngược Càn Khôn, bảo vệ truyền thừa huyết mạch của Tần thị.

Một kẻ giống như Thần Minh như thế, giờ lại bị thiếu nữ một kích chém giết, sao Cảnh Chân Đế không thấy khiếp sợ cho được.

“Lui, mau lui ra khỏi tổ miếu.” Bây giờ Cảnh Chân Đế cũng chẳng quan †âm được gì nhiều nữa, hắn ra lệnh cho mọi người mau chóng rút khỏi tổ miếu. Hiện giờ đã không phải lúc bận tâm tới sau đó Tần quốc sẽ bị tổn thất thế nào nữa rồi, mà vấn đề bây giờ là có thể giữ được cái mạng hay không.

Hàn Sâm nhanh chóng rút đi, Uyển Nhi một kích xóa bỏ thần uy của Họa Thần, Hàn Sâm biết bản thân hắn không làm được như thế. Sau khi Uyển Nhi của hai vũ trụ hợp thể thì thực lực đã mạnh tới không tưởng tượng nổi rồi.

Thậm chí Hàn Sâm còn nghi ngờ, dù Chủ của Thần điện có dốc hết sức để đánh một trận với nàng thì chưa chắc đã thắng được.

Hoàng tộc đại thần ở bên ngoài cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy các tế sư và thị giả che chở Cảnh Chân Đế có sắc mặt khó coi chạy ra khỏi tổ miếu.

“Mở ra kết giới của tổ miếu.” Cảnh Chân Đế lâm nguy không loạn, phát ra ra lệnh.

Chỉ thấy quang mang ở bốn phía của tổ miếu lóe lên, hàng loạt quang ảnh dị thú hiện ra. Những quang ảnh dị thú đó nhìn như Long mà không phải Long, tổng cộng có hơn chín con. Chín con dị thú đó đầu đuôi nối liền nhau, tạo thành một quả cầu ánh sáng khổng lồ, bao bọc cả tổ miếu vào trong đó.

Rắc!

Chỉ thấy một đường kim quang hiện lên, chém xuống như đao thiên phạt, quang tráo do chín quang ảnh dị thú đó tạo thành đã vỡ nát chỉ trong nháy mắt. Mà kim quang đó cũng không ngừng lại, điên cuồng chém vọt về phía trước, chém tinh cầu nhân tạo ra một thung lũng hầm khủng bố, rồi vẫn vọt vào hư không, vẫn xông vào hư không, sau đó chém vào chủ thành của thành Ngọc Bích, chém ra một lỗ hổng cực kỳ lớn.

Cả thành Ngọc Bích đều bị nhát chém này kinh động, may trên tinh cầu nhân tạo đều là đại thần tới tế bái, không có người dân bình thường, nếu không thì e là một kích này sẽ gây ra thương vong vô số.

Những cường giả khủng bố của hoàng cung đại nội đã bảo vệ Cảnh Chân Đế và đưa hắn thoát khỏi tinh cầu tổ miếu, Hàn Sâm cũng kéo Bảo Nhi nhanh chóng bỏ chạy, hiện giờ hắn rất chắc chắn, quả nhiên Uyển Nhi chẳng nhớ gì cả, đã hoàn toàn biến thành thiếu nữ tóc vàng vô tình, đã thế còn không có thứ gì áp chế được nàng nữa.

Ngay cả thể Thần Linh siêu cấp cũng bị áp chế triệt để, Hàn Sâm thật sự không nghĩ ra được cách nào để áp chế Uyển Nhi tóc vàng nữa.

Mới vừa bay ra ngoài không được bao xa thì sắc mặt của Hàn Sâm trở nên khó coi vô cùng. Uyển Nhi không đuổi theo Cảnh Chân Đế, và rồi chẳng biết nàng đã xuất hiện ở sau lưng hắn, cách hắn một đoạn không xa từ khi nào.

“Ôi vãi, tình huống gì đây?” Hàn Sâm run rẩy trong lòng, còn tâm trí đâu mà ngụy trang nữa, thấy không có ai chú ý tới hắn thì hắn triệu hồi Thiên Thần quan ra luôn, lợi dụng Thiên Thần quan dẫn theo Bảo Nhi cùng truyền tống vào bên trong miếu Thần Tài.

Miếu Thần Tài nằm ở tinh vực Kim Tinh phía xa xa, cách thành Ngọc Bích rất nhiều tinh vực, nên chắc là Uyển Nhi sẽ không đuổi tới dễ dàng vậy đâu.

Nhưng mà Hàn Sâm mới vừa tiến vào miếu Thần Tài, thì đã thấy bóng dáng của Uyển Nhi xuất hiện ở trước miếu Thần Tài rồi.

“Chắc không xui xẻo tới vậy đâu nhỉ?” Mặt của Hàn Sâm đen như đáy nồi.

“Kẻ vô tri phương nào lại dám tự tiện xông vào miếu Thần Tài đấy.” Hoàng Hậu Chặt Đầu hiện thân ở trước miếu Thần Tài, trong tay nàng kéo đoạn đầu đài, quát lớn Uyển Nhi.

“Hoàng Hậu Chặt Đầu, ngươi vào đi.” Trên trán Hàn Sâm đổ mồ hôi lạnh, Hoàng Hậu Chặt Đầu đương nhiên là mạnh, nhưng ở trước mặt Uyển Nhi thì năng lực của nàng chẳng là cái thá gì.

Hàn Sâm sợ nàng bị Uyển Nhi một kích hủy diệt luôn, biết đâu chừng tới lúc đó thần cơ cũng không thể làm nàng phục sinh được.

Đáng tiếc Hàn Sâm nói ra hơi chậm, Uyển Nhi đã vung tay lên rồi, vẫn là chiêu trảm kích đây đơn giản.

Nhoáng cái quang diễm màu vàng đã sắp chém tới trước mặt Hoàng Hậu Chặt Đầu, Hàn Sâm muốn ra tay giúp thì cũng không kịp rồi.

Viul

Thời gian gần đó như đột nhiên bị dừng lại, đến quang diễm màu vàng của Uyển Nhi cũng bị làm trì trệ lại trong tích tắc. Mà trong khoảng thời gian tích tắc ấy, một bóng người ngược dòng đi tới, kéo Hoàng Hậu Chặt Đầu về.

Quang diễm màu vàng vọt lên trời, xuyên vào tinh không, thoáng cái đã chém vỡ tất cả tinh cầu cản ở trước mặt nó, ngay tức khắc hào quang trong tinh không bắn tóe ra, có vô số ánh sáng lung linh dao động.

Hàn Sâm thầm kêu nguy hiểm thật trong lòng, may nữ thần Kshana kịp thời ra tay, nếu không thì Hoàng Hậu Chặt Đầu xong đời.

Thể Thần Linh siêu cấp của hắn có năng lực giết chết Thần Linh, có lẽ nghịch thể Siêu Thần của Uyển Nhi cũng có năng lực giống thế, đúng là không nến dấn thân vào nguy hiểm mà.

Hàn Sâm cắn răng, mang theo Bảo Nhi đã khôi phục bổn tôn cùng dịch chuyển tức thời rời khỏi miếu Thần Tài.

Sức ảnh hưởng của sức mạnh thời gian mà Nữ thần Kshana sở hữu không có tác dụng mấy với Uyển Nhi. Dù cho có hai nàng giúp đỡ thì, Hàn Sâm cũng không chắc sẽ đánh được một trận với Uyển Nhi, nên chỉ đành dụ Uyển Nhi dẫn đi, để tránh cho nàng phá hủy miếu Thần Tài.

Hết chương 3214.

Chương 3215. Họa thủy đông dẫn

Thể Thần Linh siêu cấp và lực lượng của Uyển nhi giống như mối quan hệ giữa nước và lửa, nước có thể dập tắt lửa, nhưng lửa cũng có thể làm bốc hơi nước, nếu không phải sức mạnh ngang nhau có thể triệt tiêu lẫn nhau, giống như Hàn Sâm và Uyển nhỉ khi xưa, thời điểm bọn họ ở chung một chõ, cả hai lực lượng sẽ bị áp chế tan rã.

Nhưng sau khi hai đời của Uyển Nhi hợp nhất, lực lượng tăng vọt, vượt qua thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm rất nhiều, khiến cho sự cân bằng không còn nữa.

Dưới tình huống kiềm chế lẫn nhau, chỉ cần một bên lực lượng vượt qua đối phương một chút, sẽ có hiệu quả áp chế rất lớn, huống chỉ lực lượng của Uyển Nhi mạnh gấp đôi, khiến cho thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm hoàn toàn không có tác dụng, bị áp chế triệt để.

May thay chưa bao giờ Hàn Sâm chỉ dựa vào một loại lực lượng nào đó, mặc dù thể Thần Linh siêu cấp bị áp chế, nhưng hắn vẫn còn tới bốn thuật gen lực lượng nữa.

Hiện tại bất chấp việc duy trì sự cân bằng của đại vũ trụ, trực tiếp phá bỏ quy tắc vũ trụ, mở ra lực Phá Giới, dùng Tinh Không Đại Na Di mang theo Bảo Nhi cùng tiến vào cổng Binh Nhẫn Thiên.

Với loại trạng thái này của Uyển Nhi, dẫn nàng tới đó cũng là một loại tai họa, thà gây tai họa cho người bình thường, chứ không đi gây tai họa cho những người của hội Thần Loạn.

Uyển Nhi giống như một âm hồn, Hàn Sâm sử dụng Tinh Không Đại Na Di cũng chẳng thể bỏ lại nàng, vẫn bị nàng truy đuổi.

Hàn Sâm thấy luồng ánh sáng vàng hiện ra, lập tức rùng mình, thân hình biến ảo như nước, giống như bị luồng ánh sáng vàng đẩy ra, tránh được một kích khủng bố kia.

Vốn dĩ Hàn Sâm còn chuẩn bị sử dụng lực Phá Giới đánh xuyên qua tiến vào thông đạo không gian Binh Nhẫn Thiên, bây giờ một kích của Uyển Nhi trực tiếp chém ra một lối đi cực lớn.

Ngay lập tức hắn không hề do dự nữa, trực tiếp xông vào bên trong Binh Nhẫn Thiên, đi tới thế giới binh khí thần bí kia lần nữa.

Uyển Nhi cũng theo Hàn Sâm vọt vào, không nói một lời phất tay chém về phía thân thể Hàn Sâm.

Tốc độ của nàng thật sự quá nhanh, thời điểm bàn tay vung xuống giống như đã chém vào thân thể Hàn Sâm, căn bản không cho Hàn Sâm thời gian để phản ứng.

Cũng may năng lực chiến đấu của Hàn Sâm đã vượt xa trình độ phản ứng của bản thân, đại não còn chưa kịp phản ứng, thân hình đã tự nhiên ứng phó, tránh được một kích khủng khiếp kia.

"Tốt xấu gì chúng ta cũng là bằng hữu, ngươi không nhớ rõ cũng thôi đi, cần gì phải đuổi theo đánh ta?" Hàn Sâm buồn bực trong lòng, hét lớn một tiếng về phía Uyển Nhi.

Như hoàn toàn không nghe thấy hắn đang nói chuyện, Uyển Nhi vung †ay chém tới thêm lần nữa.

Trong thiên hạ hiện giờ số người có thể đánh một trận với Uyển Nhi thực sự không nhiều lắm, thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm mặc dù bị áp chế nhưng dựa vào vô số kinh nghiệm chiến đấu và năng lực, Uyển Nhi cũng không có khả năng chém giết hắn.

Hàn Sâm biết rõ bây giờ mà đi xuống không phải là biện pháp, hắn chỉ có thể vừa đánh vừa trốn, hy vọng có thể thoát khỏi sự truy bắt của Uyển Nhi.

Hắn dù không muốn giết Uyển Nhi nhưng cũng không muốn bị Uyển nhi giết, thế nên chỉ có thể chạy.

Rầm! Rầm!

Âm thanh lật trang sách vang lên, bên trong túi áo của Bảo Nhi, một quyển sách tự động mở ra, một người giấy từ bên trong nhảy ra ngoài, chỉ vào Hàn Sâm giậm chân mắng to: " Hàn Sâm, tên khốn kiếp nhà người, không phải ngươi mới đồng ý với ta không rời khỏi thành Ngọc Bích sao? Con mẹ nó ngươi nói không giữ lời sao? Ngươi rời khỏi thành Ngọc Bích cũng coi như thôi đi, còn con mẹ nó tới Binh Nhẫn Thiên. Ngươi tới Binh Nhẫn Thiên cũng thôi đi, thế nhưng lại dám đưa cả Bảo Nhi đại nhân đến…"

"Ngươi trước tiên câm miệng đi." thân hình Hàn Sâm chớp động, tránh khỏi công kích của Uyển Nhi, đồng thời nói với người giấy Lạc Cơ Đức: "Ta

cũng không muốn tới, nhưng tình thế bắt buộc thật sự không có cách nào."

"Kẻ nào ép ngươi…" Lạc Cơ Đức vừa mới nói xong liền thấy Uyển Nhi một tay chém xuống mặt đất, trên mặt đất toàn là binh khí kia liền xuất hiện một lối đi rộng lớn nhìn không thấy điểm cuối, không biết có bao nhiêu binh khí khủng bố bị phá hủy.

'Thế mà những binh khí khác ở tứ phía đầu không có một chút ý định phản kháng, vẫn còn ở đó lạnh run, thật giống như con cừu nhỏ gặp hổ.

"Đây là… cái gì vậy…" Vẻ mặt Lạc Cơ Đức biến đổi, hoảng sợ kêu lên.

"Ta cũng không biết đây là gì, ta chỉ biết là nàng muốn giết ta, bây giờ ta bị truy đuổi, trời cao không có đường chạy, địa ngục không có cửa vào, ngươi có cách nào tốt không? Hàn Sâm vừa tránh né chạy trốn vừa nói.

"Tại sao có thể có con người đáng sợ như vậy? Ngươi chọc ai không chọc, hết lần này tới lần khác toàn chọc những kẻ khủng bố như vậy, đáng đời ngươi, ta thì có thể có biện pháp gì?" Lạc Cơ Đức lạnh lùng nói.

"Ngươi đã không có cách nào vậy ta đây chỉ có thể tự mình nghĩ cách rồi" Hàn Sâm nhanh chóng xông về phía chỗ sâu nhất của Binh Nhẫn Thiên.

Tam Thập Tam Thiên mỗi một tầng đều bị đứt gãy, hội Thần Loạn mặc dù cường đại, cũng không thể hoàn toàn đả thông nơi không gian tiếp nối, chẳng qua chỉ là mở ra một lối đi mà thôi.

Bây giờ Hàn Sâm muốn tìm được lối đi đến Nhị Trọng Thiên, cứ như vậy một đường đi tới nhất định sẽ gặp thành viên của hội Thần Loạn.

Cái gì mà bộ trưởng Thiên Vương, mấy người tùy tiện đi lên, nếu như bọn họ muốn ngăn cản Uyển Nhi, nói không chừng sẽ có cơ hội thoát thân.

Lạc Cơ Đức nhìn thấu ý nghĩ của Hàn Sâm, sắc mặt tương đối khó coi kêu lên: "Đây là ngươi đang chán sống, mỗi một lần gây chuyện là có hai kẻ địch, tự ngươi muốn chết thì chết, chớ có liên lụy Bảo Nhi đại nhân."

Hàn Sâm cũng không thèm để ý tới lời nói của Lại Cơ Đức, ở bên trong Binh Nhẫn Thiên liên tục sử dụng Tinh Không Đại Na Di, mỗi lần hắn dịch

chuyển cũng không quá xa, sợ bỏ lỡ lối vào Nhị Trọng Thiên.

Chân thân Lạc Cơ Đức tại miếu Chỉ Thần đang rất buồn bực trong lòng, thật vất vả hắn mới bỏ đi ý định giết Hàn Sâm trong đầu, kết quả Hàn Sâm lại tự mình đưa tới cửa.

Hơn nữa phía sau hắn còn có thêm một kẻ đuổi theo muốn giết hắn. Lạc Cơ Đức cũng từng trải qua đại vũ trụ trọng khải, hai đời phụng sự †hần, nhưng cũng chưa từng thấy ai khủng bố như vậy.

“Cho dù là Tần Tu năm đó, chắc cũng không khủng bố như vậy? Người phụ nữa kia rốt cục là đến từ nơi nào?” Lạc Cơ Đức cau mày suy tư.

Hắn không quan tâm Hàn Sâm sống hay chết, nhưng không thể không để ý tới chuyện sinh tử của Bảo Nhi.

Bây giờ Hàn Sâm vô cùng muốn dẫn hết tất cả phiền phức về phía hội Thần Loạn, nhưng mà vị hội trưởng kia đâu dễ chọc, Hàn Sâm mà làm không tốt, tiếp theo sẽ là thân bị vây hãm bên trong công kích, đến lúc đó chỉ có chết nhanh hơn.

Thông qua hình ảnh người giấy bên kia truyền đến, Lạc Cơ Đức thấy Hàn Sâm đã tiến tới gần lối đi lên Nhị Trọng Thiên, sắc mặt hắn hơi đổi, cắn răng đứng dậy dời miếu Chỉ Thần.

Sau khi Thần Binh bị chém chết, Binh Nhẫn Thiên còn chưa có Thiên Vương mới đến tiếp nhận. Ngay cả có một vài thành viên hội Thần Loạn thấy được Hàn Sâm, nhưng cũng vô lực ngăn cản, chỉ biết trơ mắt nhìn Hàn Sâm xuyên qua cánh cổng lối đi, tiến vào Nhị Trọng Thiên.

Quang cảnh Nhị Trọng Thiên khác hoàn toàn Binh Nhẫn Thiên, ở đây không có binh khí chất như núi như biển, sau khi tiến vào trong, phóng †âm mắt khắp nơi đều là nước, đây thuần túy là một thế giới nước. Không có đất liền không có không khí, toàn bộ thế giới đều ngập trong nước.

Chẳng qua hình như nước này có chút kỳ quái, không chỉ có một loại màu sắc, các loại chất lỏng màu sắc đan vào chung một chỗ, giống như một thế giới chất lỏng rực rỡ huyễn lệ.

Hết chương 3215.

Chương 3216. Huyễn Thần

Hàn Sâm đã từng hấp thụ căn nguyên hệ thủy của hoàng tử tộc Hoàng Cực, nên cũng không lạ gì lực lượng hệ thủy, hành động trong nước không hề có trở ngại gì, còn thuận buồm xuôi gió như cá gặp nước nữa.

Uyển Nhi vẫn không chịu sự ảnh hưởng của những chất lỏng có màu sắc sặc sỡ kia, đuổi theo Hàn Sâm giống như u linh.

“Không biết này Thần miếu trấn thủ của Nhị Trọng Thiên ở đâu nhỉ?” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Khi ở Binh Nhẫn Thiên, bởi vì Hàn Sâm rút kiếm Thốn Khôi ra nên mới kinh động đến Binh Thần, nếu không Binh Nhãn Thiên lớn như thế, Binh Thần cũng chẳng thể biết bọn họ tiến vào Binh Nhẫn Thiên.

Sử dụng Tinh Không Đại Na Di không ngừng di chuyển trong nước, cho dù không tìm được Thần miếu thì tìm được lối vào Tam Trọng Thiên cũng được.

Nhưng Hàn Sâm suy đoán, rất có thể Thần miếu trấn thủ nằm ở lối vào của Tam Trọng Thiên.

Sử dụng xong một lần Tinh Không Đại Na Di, Hàn Sâm đột nhiên cảm giác người bị thứ gì đó làm kẹt lại, hắn nhìn xung quanh cũng không phát hiện sinh vật nào cả, vẫn là chất lỏng đủ loại màu sắc sặc sỡ đó, mà chỗ hắn ở thì là một vùng chất lỏng màu tím.

Nhìn kỹ thì Hàn Sâm phát hiện được vấn đề ở đâu ngay, hình dáng của chất lỏng màu tím này trông giống như một con cá voi khổng lồ, mà hắn thì mắc kẹt ở vị trí đầu cá voi.

Có lẽ vì sự xâm lấn của Hàn Sâm nên chất lỏng màu tím trông giống cá voi kia bắt đầu chuyển động, nó vẫy đuôi bơi trong nước, trông cứ như một con

cá voi thật, một con cá voi được tạo thành từ chất lỏng tím.

“Hóa ra sinh vật trong Thủy Giới Thiên đều là sinh vật thể lỏng.” Hàn Sâm bỗng hiểu ra.

Cá voi thể lỏng màu tím cá voi chưa bơi được bao xa thì thấy kim quang chợt lóe, người nó bị kim quang bổ ngay ra, một lượng lớn chất lỏng lan ra tứ phía.

Hàn Sâm vẫn chưa sử dụng Tỉnh Không Đại Na Di, bởi vì bị mắc kẹt nên không kịp trốn, chỉ đành rút kiếm Thốn Khôi ra, ngưng tụ lực Phá Giới, nghênh trực diện kim quang kia.

Kengl

Kim quang đụng vào trên kiếm Thốn Khôi, Hàn Sâm lập tức cảm giác có một luồng lực lượng không tài nào chống lại được đánh tới, người hắn bị đánh bật ra như bị tàu hỏa chạy với tốc độ cao đụng trúng vậy.

May kiếm Thốn Khôi quả thật thần dị, không bị kim quang kia chém đứt, Hàn Sâm lại am hiểu cảnh mượn lực chế lực, hắn dựa vào lực lượng kia để chạy trốn, tốc độ nhanh hơn không ít.

“Cứ trốn mãi như vậy cũng không phải là cách, nếu không thể chuyển mục tiêu của Uyển Nhi lên người hội Thần Loạn, thì mình rất khó thoát.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Lúc hắn đang suy nghĩ thì đột nhiên thấy ở vùng nước cách đó không xa xuất hiện một kiến trúc quỷ dị, một tòa cung điện giống thủy tinh tọa lạc trong thủy giới, không dựa vào trời, không dựa vào đất, cứ trôi lơ lửng như thế ở trong nước.

Hàn Sâm nhìn kỹ thì thấy trên tấm biển của cung điện đó có viết ba chữ “Miếu Dịch Thần”.

“Hóa ra người trấn thủ ở đây không phải Thủy Thần, mà là Dịch Thần, không biết Dịch Thần này có gì khác với Thủy Thần nhỉ?” Hàn Sâm nghĩ rồi, người đã xông về miếu Dịch Thần, đồng thời vung một quyền đánh về phía cửa lớn của miếu Dịch Thần.

Rầm!

Mặc dù lực Phá Giới Hàn Sâm không phải lực lượng có tính công kích, nhưng vẫn đánh sập cửa lớn và nửa cung điện của miếu Dịch Thần.

“là kẻ phương nào dám hủy Thần miếu của ta đấy!” Một giọng nói đầy giận dữ truyền ra từ trong Thần miếu, Hàn Sâm chẳng thèm nhìn xem trong miếu là ai, sử dụng luôn Tinh Không Đại Na Di dịch chuyển tức thời tới sau Thần miếu.

“Để Dịch Thần đó đụng độ với Uyển Nhi đi.” Hàn Sâm cầu nguyện trong lòng.

Chắc là vì dạo gần đây Hàn Sâm không làm chuyện gì xấu, ông trời thấy hắn biểu hiện rất tốt nên đã thành toàn hắn.

Dịch Thần nổi giận đùng đùng đi ra từ trong Thần miếu, liếc mắt thấy Uyển Nhi đuổi theo Hàn Sâm đang bơi tới, thì tưởng là Uyển Nhi đánh sụp Thần miếu của hắn, không nói hai lời, tung xúc tu cuốn lấy Uyển Nhi.

Vị Dịch Thần trông quái dị vô cùng, trông thì khá giống bạch tuộc, rồi lại có hơi giống sứa, cả người trong suốt như nước, mọc ra rất nhiều xúc tu, bên trong chất lỏng sặc sỡ muôn màu đang chuyển động.

Khi xúc tu của Dịch Thần sẽ quấn lấy Uyển Nhi, thì quang diễm màu vàng trên người Uyển Nhi sáng chói, như lưỡi dao sắc bén muốn cắt đứt xúc tu của Dịch Thần.

“Ngây thơ, chất lỏng là thứ vô cùng kín kẽ, nơi nào cũng có, công kích của lực nào đi chăng nữa thì đều không có tác…” Lời của Dịch Thần vẫn chưa nói hết thì người nó đã bị quang diễm màu vàng kia biến thành hư vô chỉ trong tích tắc, đến cả giọt nước cũng không còn.

Kim quang khủng bố kia vẫn không ngừng lại, nó biến tòa miếu Dịch Thần trông giống Thủy Tinh cung này thành hư vô luôn.

Cả tòa Thần miếu biến mất không còn tăm hơi, đến thần cơ cũng chẳng sót lại.

Trong lòng Hàn Sâm thấy kinh khủng, mặc dù thể Thần Linh siêu cấp của hắn có đặc tính vạn pháp bất xâm, cũng có sự tăng cường nhất định cho sức công kích, nhưng cũng không biến thái tới mức này.

Rất rõ ràng, lực lượng của Uyển Nhi thiên về tính công kích, vừa khéo lại ngược lại với thể Thần Linh siêu cấp.

Cho tới lúc này, ngoài kiếm Thốn Khôi trong tay Hàn Sâm, thì hắn chưa thấy có thứ nào ngăn được một kích của Uyển Nhi cả.

Hết chương 3216.

Chương 3217. Tam Trọng Thiên

Tam Trọng Thiên khác với hai Trọng Thiên trước đó, nếu không phải nơi này là Tam Thập Tam Thiên, thì Hàn Sâm còn tưởng nơi này là thế giới của nhân loại.

Thành phố, đường phố, cảng, trên khuôn mặt của những người qua lại đều có cảm xúc buồn hoặc vui, dù nhìn thế nào thì nó cũng giống thành phố của nhân loại.

Trên bầu trời còn đoàn tàu không trung và phi hành khí qua lại như con thoi, ở nơi mà Hàn Sâm nhìn thấy được còn có một nhóm học sinh đang đứng xếp hàng qua đường.

“Tam Trọng Thiên đúng là nằm ngoài dự đoán.” Trong lòng Hàn Sâm thấy kinh ngạc, hắn cứ tưởng Tam Thập Tam Trọng Thiên đều là nơi sinh sống của những quái vật đó.

Cho dù có nhân loại thì có lẽ cũng là cường giả trong nhân loại sau khi bị hội Thần Loạn dụ dỗ thì sa đọa đi tới nơi này.

Hiển nhiên Tam Trọng Thiên khác với trong tưởng tượng của Hàn Sâm, những người sinh sống ở nơi đây đều là bình dân, trên người bọn họ đều không có khí tức huyết mạch Thần Linh mãnh liệt, cũng không có lực lượng chủng gen mạnh mẽ.

Mặc dù nơi này trông thì tĩnh lặng và bình an, nhưng Hàn Sâm lại không nhịn được cau mày, nếu như nơi này đều là quái vật thì hắn lại thấy vui hơn ấy.

Hiện giờ chỗ này đều là người bình thường, nếu lực lượng của Uyển Nhi lan đến gần bọn họ, đó cũng không phải chuyện mà Hàn Sâm muốn thấy.

Hàn Sâm mới vừa tiến vào đệ Tam Trọng Thiên thì Uyển Nhi cũng đã đuổi tới nơi, quang diễm màu vàng trong lòng bàn tay lóe lên, phản ứng cơ thể của Hàn Sâm còn nhanh hơn suy nghĩ của hắn, hắn lắc mình né tránh một kích kia.

Quang diễm màu vàng trong phút chốc đã chém xuống mặt đất,chém ra một rảnh khổng lồ trong thành phố, đường cái nát tan, cao ốc ầm ầm sụp đổ, máy móc trông giống xe hơi cũng bị chém nát luôn.

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng la khóc vang lên ầm ĩ, những nhân loại nhỏ yếu kia chạy trốn khắp nơi, nhưng đã có rất nhiều người vĩnh viễn ngủ say dưới lòng đất rồi.

Những nhân loại bị quang diễm màu vàng đó quét phải thì người đều bị chém đứt hết, máu tươi phun ra khắp nơi, nhưng không thấy chân cụt tay đứt vì tất cả mọi thứ đụng phải quang diễm màu vàng đó đều bị tiêu diệt phá hủy hết.

Một kích kia của Uyển Nhi gần như chém tới cuối đại địa, không biết đã phá hoại bao nhiêu nhà cửa của nhân loại và lấy đi bao nhiêu nhân mạng nữa.

Hàn Sâm nhìn vậy khẽ cau mày, bây giờ có làm gì thì cũng không cứu vãn được, chỉ có thể dụ Uyển Nhi đi chỗ khác, như vậy thì những nhân loại này mới không bị thương.

Dịch chuyển tức thời đi xuyên qua, nơi này đều là đô thị của nhân loại, khoảng cách dịch chuyển tức thời trong một lần của Hàn Sâm lại không vượt qua được cái rãnh mà Uyển Nhi chém ra.

Đang chuẩn bị dịch chuyển tức thời thêm lần nữa để rời đi thì ánh mắt của Hàn Sâm đảo qua, thấy ở trong rãnh sâu mà Uyển Nhi chém ra kia, đó vốn là một cây cầu lớn, nhưng một bên khác của cây cầu đã bị Uyển Nhi chém mất rồi.

Một nửa cầu lớn còn dư lại lư lửng trong không trung, phía dưới là cái rãnh sâu không lường được.

Lúc này có bé gái khoảng năm, sáu tuổi hai tay nắm một đoạn cốt thép, người treo lơ lửng trên không sắp rơi xuống tới nơi rồi, đang khóc lóc không ngừng: “Mẹ ơi… Mẹ ơi…”

Hàn Sâm liếc cô bé kia một cái thì dịch chuyển tức thời tới bế cô bé lên luôn.

Cô bé bị Hàn Sâm ôm vào trong ngực, trong mắt toát ra vẻ đắc ý và âm tàn, trong lòng thầm đắc ý: “Ta còn tưởng là kẻ giỏi giang nào cơ, thì ra cũng chỉ tới thế. Nhân loại đều như thế, cứ tự cho đây là tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân, tên nào cũng giống tên nào. Hội trưởng đại nhân, ngươi xem cho kỹ nha, xem ta giết chết kẻ xâm lấn này thế nào.”

Huyễn Thần biến thành bé gái đang định nhân lúc Hàn Sâm không đề phòng thì hạ tử thủ với hắn. Nhưng đột nhiên nàng cảm thấy hai tay của Hàn Sâm dồn sức và rồi người nàng bị quăng ra ngoài như đạn pháo.

Huyễn Thần ngây ra như phông, nàng không ngờ Hàn Sâm lại quăng hắn về phía Uyển Nhi như đạn thịt.

Đợi khi nàng kịp phản ứng lại thì Uyển Nhi đã đến trước mặt nàng, kim quang trong tay vung về phía nàng.

Quang ảnh trên người Huyễn Thần bộc phát, chỉ trong tích tắc đã biến thành rất nhiều bóng người nhỏ, nhiều tới mức không phân biệt nổi đâu mới là thân phận thật của nàng, đâu là ảnh ảnh.

Những ảo ảnh trông giống phân thân kia, mỗi một ảo ảnh đều trông như người sống, hơn nữa còn trốn về rất nhiều phương hướng khác nhau.

Nhưng mà bàn tay của Uyển Nhi vung lên, kim quang cắt qua bóng người nho nhỏ đó, bóng người bị cắt qua ấy hét thảm lên một tiếng, †hần huyết phun ra như mưa.

“Sao ngươi lại phát hiện được vị trí chân thân của ta?” Huyền Thần thân thể bị chém thành hai nửa của mình thì hoảng sợ hô lên một tiếng, đầu và người mỗi thứ một nơi.

Không chỉ Huyễn Thần chết thảm, mà rất nhiều cường giả trong tổng bộ hội Thần Loạn đều nhìn trợn mắt há hốc mồm, Huyễn Thần là một trong bát đại Thiên Vương của hội Thần Loạn, đều là bát Vương với Binh Thần và Dịch Thần.

Mặc dù không phải cường giả đỉnh cấp, nhưng cũng là chủng gen Thần Linh cấp Phá Giới, có thể sánh ngang với Chính Thần cấp Hủy Diệt, sau khi hắn dùng tới lực Ảnh Cảnh mạnh nhất của hắn mà vẫn bị một kích giết chết dễ như chém rau, quả thật làm cho bọn họ không tin nổi.

"Người phụ nữ kia là ai thế? Sao lại có lực lượng khủng bố tới vậy? Trong nhân loại có một cường giả như thế tứ khi nào thế?" Một vị trưởng lão của hội Thần Loạn sau khi phản ứng lại thì hoảng sợ hỏi.

"Chưa nghe nói trong nhân loại có cường giả như thế bao giờ." "Rốt cuộc nàng là ai?"

"Đó là loại lực lượng gì thế? Trông hình như vẫn chưa Phá Giới, lực lượng chưa Phá Giới sao lại mạnh tới mức có thể chém chết Huyễn Thần ngay tức khắc như thế chứ?"

Trong lúc cả đám nghị luận xôn xao, thì hội trưởng hội Thần Loạn lại nhìn Uyển Nhi trong màn sáng với vẻ đầy hứng thú, nheo mắt lại nói: "Ta biết nàng là ai."

"Hội trưởng đại nhân biết nàng là ai ư?" Rất nhiều thành viên của hội Thần Loạn đều nhìn về phía hội trưởng.

Hội trưởng hội Thần Loạn nhàn nhạt nói: "Truyền mệnh lệnh của ta xuống, tất cả thành viên của hội Thần Loạn đều rút về bản bộ, không được xung đột với người phụ nữ kia."

"Hội trưởng đại nhân, rốt cuộc người phụ nữ đó là ai? Mà đáng để ngươi làm như thế?" Mọi người càng thêm kinh ngạc.

Hội trưởng hội Thần Loạn cười nói: "Chắc các ngươi còn nhớ chàng thiếu niên áo quần rách rưới đi tới Loạn thần điện, muốn làm giao dịch với chúng ta chứ?"

Mọi người nghe thấy hội trưởng nhắc tới người thiếu niên kia, thì sắc mặt đều trở nên khó coi ngay lập tức.

Một vị trưởng lão sắc mặt xanh mét nói: “Người hội trưởng đại nhân nói là Tần Tu?”

“Đúng thế” Hội trưởng hội Thần Loạn khẽ gật đầu.

“Vậy thiếu nữ này có quan hệ gì với tên Tần Tu đó?” Trưởng lão lại hỏi tiếp.

Ánh mắt của hội trưởng hội Thần Loạn sâu thẳm, nhìn Uyển Nhi trong màn sáng nói: “Chẳng nhẽ các ngươi đã quên mất, lúc ấy Tần Tu muốn giao dịch với chúng ta cũng là vì muốn phục sinh em gái của hắn Tần Uyển Nhi rồi ư2”

Cả đám cứng đờ cả người, trên khuôn mặt toát ra vẻ không tin nổi, trưởng lão kia thì còn hoảng sợ thốt lên: “Không thể nào… Em gái của hắn đã chết rồi… Không thể nào sống lại nữa… Trừ phi… Chuyện này không thể nào…”

Hội trưởng hội Thần Loạn lại chỉ nhàn nhạt nói: “Không có gì là không thể, bây giờ xem ra đúng Tần Tu đã thành công rồi, đúng là một kẻ tài giỏi. Nhưng đáng tiếc, Uyển Nhi sau khi phục sinh xảy ra một vài vấn đề, hình như thần trí vẫn chưa thanh tỉnh hoàn toàn.”

“Hội trưởng đại nhân, nếu nàng là em gái của Tần Tu, vậy chúng ta có cần bắt nàng…” Ánh mắt của một vị trưởng lão sáng lên, nhìn chằm chằm Tần Uyển Nhi trong màn sáng nói.

“Không cần, tên kia chắc là Hàn Sâm đúng chứ? Nếu hắn đã dẫn dụ Tần Uyển Nhi tới đây thì là muốn giá họa cho chúng ta rồi. Ta đây sẽ chiều ý hắn, để bọn họ lên đi.” Khóe miệng của hội trưởng hội Thần Loạn khẽ nhếch, nở một nụ cười quỷ dị.

Hết chương 3217.

Chương 3218. Không ai ngăn cản

Sau khi Huyễn Thần bị chém giết thì những đô thị, đường phố, phi hành khí, nhân loại v,v… Đều biến mất hết, chỉ trong phút chốc Tam Trọng Thiên đã từ một khu vực mà nhân loại sinh sống phát đạt biến thành một vùng đất cháy đen.

Khắp nơi đều là mặt đất rạn nứt và dung nham, thi thoảng còn thấy được núi lửa ở xa xa phun trào, trong không trung đâu đâu cũng có tro núi lửa bay, thứ đen nghìn nghịt trên bầu trời cũng không phải mây đen, mà là khói bụi mà núi lửa phun trào tạo thành.

Ở vùng đất như tới ngày tận thế này, ở trong phạm vi mà Hàn Sâm có thể nhìn thấy được, hắn thấy một tòa Thần miếu, kia Thần miếu đó được hợp thành từ một loại những tấm gương, trông cứ như một mê cung gương vậy.

Trên tấm biển của cung điện gương ấy có khắc ba chữ "Miếu Huyễn Thần", chắc là miếu thờ của vị Huyền Thần kia.

Hàn Sâm chợt nghĩ tới, nếu miếu Huyễn Thần vẫn còn ở đây, vậy thì dù Huyễn Thần có sống lại hay không thì thần cơ của miếu đều vẫn sẽ ở đây.

Khả năng cao thần cơ này cũng là cấp Hủy Diệt, Hàn Sâm nghĩ vậy thì nắm chặt nắm tay, vọt về phía miếu Huyễn Thần.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyền Hoàng Kinh đồng thời vận chuyển,hai luồng lực lượng khủng bố đan vào nhau tạo thành lực Phá Giới, Hàn Sâm vùng một quyền nện về phía miếu Huyễn Thần.

"Thần cơ, ta tới đây." Đồng thời Hàn Sâm hô to trong lòng.

Ầm!

Lực Phá Giới của Hàn Sâm đánh vào miếu Huyễn Thần, nhưng miếu Huyễn Thần cũng không bị đánh sập như trong dự liệu của hắn.

Lực Phá Giới màu đỏ đánh vào miếu Huyễn Thần nhưng lại bị Thần miếu giống như vô số tấm gương kia phản chiếu ngược lại, suýt nữa thì Hàn Sâm bị chính lực Phá Giới của mình đánh trúng.

May mà người Hàn Sâm phản ứng rất nhanh, nghiêng người tránh đi một kích kia, lực Phá Giới bị miếu Huyễn Thần phản chiếu ngược về vừa hay đánh về phía Uyển Nhi vừa tới đây, ai dè lại bị khua tay đánh tan.

“Ha ha, buồn cười chết ta mất, tên Hàn Sâm kia ngoài bản lĩnh chạy trối chết lấy sống có hơi lợi hại thì những bản lĩnh chẳng ra gì” Một vị trưởng lão cười to nói.

“Bản lĩnh chẳng ra gì, nhưng bản lĩnh gây chuyện thì lại không nhỏ, chọc vào hội Thần Loạn chúng ta còn chưa thôi, lại còn đi chọc vào một người phụ nữ khủng bố như thế nữa, đã thế còn muốn giá họa cho hội Thần Loạn chúng ta nữa chứ, đúng là đáng chết.”

“Các ngươi đừng khinh thường kẻ này, hắn không phá được miếu Huyễn Thần là vì hắn không biết đặc tính của miếu Huyễn Thần thôi, cũng không phải năng lực của hắn không mạnh đâu. Theo ta thấy, lực Phá Giới của hắn cũng kém gì bát đại Thiên Vương.” Có người lại đưa ra ý kiến khác.

“Các ngươi đừng có quên, hắn còn rút được kiếm Thốn Khôi ra, điều này đã chứng tỏ lực ý chí của hắn chắc chắn đủ mạnh. Kẻ như vậy, cho dù thực lực của bản thân có chút kém thì cũng vẫn là kẻ đáng sợ vô cùng, tuyệt đối không được khinh thường.”

Thành viên của hội Thần Loạn nghị luận xôn xao, hai mắt của Hàn Sâm cũng sáng ngời, miếu Huyễn Thần kia có hơi cổ quái, những gạch miếu trông như tấm gương kia có tác dụng phản xạ lực lượng, thậm chí đến cả lực Phá Giới cũng phản xạ được.

“Không biết miếu Huyễn Thần có thể phản xạ lực lượng của Uyển Nhi hay không. Nếu như có thể, vậy thì có cách để đối phó Uyển Nhi rồi.” Hàn Sâm chợt nghĩ, rồi bay về phía miếu Huyễn Thần.

Cũng Uyển Nhi không biết đang nghĩ gì, nàng cứ như nhắm chuẩn vào Hàn Sâm vậy, xuyên thẳng qua không gian tới phía sau của Hàn Sâm, phất tay chém về phía lưng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm đã sớm có chuẩn bị, hoặc là nói nơi này vốn là vị trí mà hắn chọn, cố ý dẫn dụ Uyển Nhi đến nơi này, để nàng ra tay ở đây.

Khoảnh khắc mà Uyển Nhi ra tay thì người Hàn Sâm cũng đã nghiêng né, một luông kim quang bay sượt qua mặt hắn, chém về phía sau miếu Huyễn Thần.

Quang diễm màu vàng chém lên miếu thờ trông giống tấm gương ấy, ngay tức khắc bên trong vô số tấm gương chiếu ra kim quang kinh khủng, khiến cả miếu Huyễn Thần chiếu ra kim quang giống như mặt trời.

Nhưng mà những kim quang kia cũng không bị bắn ngược về, trong khi đó trên tấm gương xuất hiện hàng loạt vết nứt, những vết nứt đó đang nứt ra nhanh chóng.

Thấy miếu Huyễn Thần không thể phản xạ lại lực lượng của Uyển Nhị, còn bản thân miếu thờ thì sắp vỡ vụn, Hàn Sâm không nói hai lời, rút kiếm Thốn Khôi ra, chém về phía miếu Huyễn Thần nhanh như một tia sáng.

Rắc!

Miếu Huyễn Thần vốn đã bể thành mảnh nhỏ, chịu thêm một kiếm mà Hàn Sâm chém ra này nữa thì miếu thờ nát tan, thần đàn thì bị Hàn Sâm chém luôn thành hai nửa.

“Phá hủy Thần miếu cấp Hủy Diệt, phát hiện thần cơ cấp Hủy Diệt.”

Hàn Sâm thấy trong thần đàn bể tan tành xuất hiện một thần cơ thì lấy luôn, sau đó nhanh chóng dịch chuyển tức thời rời đi, cả quá trình nước chảy mây

trôi làm liền một mạch, gọn gàng, không có một chút lề mề rườm rà nào, cứ như thể đã diễn luyện rất nhiều lần rồi vậy.

“Người này thật vô sỉ!” Một đám thành viên của hội Thần Loạn nhìn mà thấy phẫn nộ, bản thân Hàn Sâm không đánh nát được miếu Huyễn Thần thì lại đi lợi dụng Uyển Nhi để đánh nát miếu Huyễn Thần, rồi nhân cơ hội chém nát thần đàn, cướp đi thần cơ, làm cho người ta thấy căm hận.

“Tên khốn kia, thần cơ của Binh Thần chắc chắn là hắn lấy rồi.”

“Nhân loại quả nhiên đều là lũ vô liêm sỉ khốn kiếp, Tần Tu thế này, Hàn Sâm cũng giống thế, không một kẻ nào là người tốt cả.”

“Hội trưởng đại nhân, xin hãy cho phép thuộc hạ xuất chiến, làm thịt tên khốn kia.”

Hàn Sâm cũng không thấy hành vi của mình có gì sai, nhưng trong lòng hắn thầm nghĩ: “Khi ta phá hủy miếu Huyễn Thần, cũng không có nhắc nhở đã giết chết Huyễn Thần. Nói cách khác, Huyền Thần cũng không sống lại trong miếu Huyễn Thần, không biết là do thần đàn vẫn chưa kịp phục sinh hắn, hay là do lực lượng của Uyển Nhi có thể giết chết Thần Linh luôn?”

Nhưng đã không có thời gian cho Hàn Sâm suy nghĩ về vấn đề này nữa, Uyển Nhi ở phía sau lại lại đánh tới.

Hàn Sâm dùng hết tất cả vốn liếng mà vẫn không cắt đuôi được Uyển Nhi, thầm thấy buồn bực trong lòng: “Sao Uyển Nhi cứ bám theo ta không thôi thế nhỉ? Chẳng nhẽ là vì trông ta quá đẹp trai? Làm người †a chú ý quá mức rồi ư? Nếu không thì sao nàng bỏ người Tần gia ở đó không đi tìm, mà lại cứ muốn tới tìm ta?”

Nghĩ lại thì lòng Hàn Sâm giật thót: “Đừng nói là vì thể Thần Linh siêu cấp đấy nhé? Thể Thần Linh siêu cấp của ta và lực lượng của nàng tương sinh tương khắc, đừng nói vì điều này nên ở tiềm thức nàng, nàng muốn giết hết những tồn tại uy hiếp tới nàng, nên mới đuổi theo †a không bỏ nhé?”

Hàn Sâm càng nghĩ thì càng cảm thấy có khả năng, nếu không thì chẳng có lý gì Uyển Nhi lại luôn đuổi theo hắn không bỏ thế được.

Mỗi một Trọng Thiên của Tam Thập Tam Thiên đều rộng lớn vô cùng, nhưng ở đây lực lượng của Hàn Sâm không bị áp chế, nên khi hắn sử dụng Tinh Không Đại Na Di, thì nơi nào của Tam Thập Tam Thiên hắn cũng tới ngay được.

Điều đáng tiếc là, hắn không thể sử dụng Tinh Không Đại Na Di di chuyển giữa các thời không đoạn tầng khác nhau, nên chỉ đành đi tìm lối vào của tầng tiếp theo thì mới tầng tiếp theo được, cái này làm lãng phí một ít thời gian của Hàn Sâm.

Chẳng qua bao lâu, cuối cùng Hàn Sâm cũng tìm được lối vào tầng thứ tư, kế tiếp là tầng thứ năm, tầng thứ sáu, tầng thứ bảy, nhưng mà Hàn Sâm vẫn lao xuống đi, nhưng Hàn Sâm luôn xông tới mà lại không có bất kỳ kẻ nào ngăn trở.

Đừng nói là những Thiên Vương và bộ trưởng của hội Thần Loạn, đến binh tôm tướng cua bình thường cũng chẳng thấy đâu nữa là. Cả Tam Thập Tam Thiên cứ như tan hoang vậy, ngoài những sinh vật chỉ Tam Thập Tam Thiên có kia thì đến cái bóng ma cũng còn chẳng thấy.

“Xem ra hội Thần Loạn đã biết ý đồ của ta rồi, không chịu xung đột chính diện với Uyển Nhi.” Hàn Sâm khế cau mày, bỗng hắn thấy hơi do dự, rốt cuộc có nên xông xuống tiếp không.

Hết chương 3218.

Chương 3219. Phàm Trần Thiên

Mỗi một Trọng Thiên là một thế giới, sau khi Hàn Sâm xuyên qua Cửu Trọng Thiên mà vẫn không có một cái bóng nào của hội Thần Loạn.

“Đến Cửu Trọng Thiên cũng đã đả thông rồi, xem ra những năm này hội Thần Loạn cũng không nhàn rỗi.” Hàn Sâm vẫn vọt xuống tới, vừa lúc mượn cơ hội này xem thử rốt cuộc hội Thần Loạn đã đả thông được mấy Trọng Thiên rồi.

Cũng không phải toàn vì Chủ của Thần điện cho hắn chỗ tốt, mà bản thân Hàn Sâm cũng muốn biết rốt cuộc hội Thần Loạn đã tiến triển tới đâu rồi.

Nếu như hội Thần Loạn đánh xuyên được Tam Thập Tam Thiên thật, vậy thì hắn cũng có thể lợi dụng lối đi này để về đại vũ trụ gen, không cần trông chờ vào thời gian mấy ngày về đại đại vũ trụ gen thông qua miếu Thần Tài nữa.

Nhưng lỡ đại vũ trụ gen bị đánh xuyên thật, vậy thì chưa chắc đã là chuyện tốt đối với đại vũ trụ gen.

Đại vũ trụ gen và đại vũ trụ đế quốc chắc là hai thế giới có địa vị ngang nhau, nhưng mà cường giả cấp Phá Giới của đại vũ trụ gen lại rất ít, Hàn Sâm trên cơ bản là chưa gặp ai.

Dù cho có người có năng lực sánh ngang với cường giả Phá Giới thì cũng không Phá Giới được.

Những kẻ như Cung chủ Trấn Thiên Cung kia, dù là về thiên phú hay năng lực, thậm chí là cảnh giới thì đều không kém gì cường giả của đại vũ trụ đế quốc, nhưng mà hắn cũng không Phá Giới.

Vì sao cường giả Phá Giới của đại vũ trụ gen lại ít như vậy, hơn nữa Phá Giới khó tới nhường nào, những vấn đề này Hàn Sâm cũng từng nghĩ tới rồi, hắn cảm thấy đế quốc vũ trụ có nhiều cường giả Phá Giới như vậy là vì năm đó hội Thần Loạn đại chiến với Thần Linh cuối cùng dẫn đến Chủ Thần điện tiền nhiệm khởi động lại đại vũ trụ đế quốc, thế nên đã khiến đại vũ trụ đế quốc sinh ra rất lỗ hổng. Có sự tồn tại của những lỗ hổng ấy thì Phá Giới mới trở nên khá dễ dàng.

Mà đại vũ trụ gen lại không phải sân đánh chính, chỉ hứng chịu một chút liên lụy mà thôi, quy tắc vũ trụ cũng không bị phá hoại nghiêm trọng như bên đại vũ trụ đế quốc, nên muốn Phá Giới ở đại vũ trụ gen là rất khó khăn.

Khi Hàn Sâm tới Thập Trọng Thiên thì cuối cùng cũng thấy được nhân loại, tinh cầu bên trong Thập Trọng Thiên có rất nhiều, Trọng Thiên này giống như một vũ trụ đế quốc thu nhỏ vậy.

Có thể thấy nhân loại sinh sôi nảy nở ở chỗ này, có tinh cầu còn đang ở trong giai đoạn nguyên thủy, có tinh cầu thì đã tiến vào thời đại tinh tế, có không ít chiến hạm cỡ lớn bay ngang qua.

"Đây không phải ảo giác chứ?" Hàn Sâm khẽ cau mày, trong lực cảm giác của Động Huyền Kinh, hắn lại cảm thấy những nhân loại này là sinh mệnh thật, không phải những ảo giác mà Huyễn Thần tạo ra.

Nhưng nhân loại ở nơi này vô cùng kỳ quái, bọn họ không có huyết mạch Thần Linh, cũng không có lực lượng của chủng gen, năng lực của bản thân yếu tới đáng sợ, không khác mấy với nhân loại bình thường không tu luyện ở trong Tí Hộ Sở.

Nhưng mà rất nhanh, sắc mặt Hàn Sâm thay đổi, hắn cảm giác được lực lượng của bản thân đang bị suy yếu nhanh chóng. Phạm vi của Động Huyền Khí Tràng vốn có thể đạt phủ được mấy tinh vực, nhưng chỉ trong chốc lát đã co lại đến mức không thể do tháng được hết một tinh hệ rồi.

Không chỉ Động Huyền Khí Tràng, tất cả lực lượng bên trong người hắn đều thế hết. Điều đáng sợ hơn là, hình như đến Uyển Nhi cũng bị ảnh hưởng, lực lượng của nàng đang suy yếu nhanh chóng, có thể nhìn ra được từ quang diễm màu vàng kim lờ mờ trên người nàng.

"Sao lại vậy? Đây là do lực lượng của ai thế?" Sắc mặt Hàn Sâm khó coi, xoay người muốn: chạy ra khỏi Thập Trọng Thiên, đến nghịch thể Siêu Thần của Uyển Nhi còn bị ảnh hưởng, loại lực lượng này quả thực quá kinh khủng.

Nhưng mà Hàn Sâm mới vừa chọn phương hướng, đang muốn lao ra khỏi Thập Trọng Thiên thì lại thấy một người đàn ông nhưng hùng tráng khí phách, giống như đế vương, đứng chỗ cửa ra vào của Thập Trọng Thiên và nhìn hắn.

"Đây không phải lực lượng của ai cả, đây là lực lượng quy tắc của chính Phàm Trần Thiên, không có bất kỳ sinh vật nào có thể sử dụng lực lượng ở chỗ này, cho dù Thần Linh có tới đây thì cũng phải biến thành sinh vật phàm trần không có bất kỳ lực lượng nào thôi." Người đàn ông đó nhàn nhạt nói.

“Ngươi là ai?” Hàn Sâm cảm thấy lực lượng trong cơ thể đang nhanh chóng suy yếu, nếu cứ giảm theo tốc độ này thì e chỉ qua nửa giờ nữa thôi, hắn sẽ biến thành người bình thường trói gà không chặt.

“Táng Đạo Thiên, hội trưởng hội Thần Loạn.” Người đàn ông nhàn nhạt nói.

Hàn Sâm cũng đã đoán sơ sơ được mấy phần nên khi nghe thấy người đàn ông này nói như vậy, hắn cũng không thấy kinh ngạc, chỉ vừa tránh né công kích của Uyển Nhi, vừa quan sát Táng Đạo Thiên.

Hắn không thấy bất kỳ dao động lực lượng nào trên người của người đàn ông này, cứ như thể hắn chỉ là một người phàm bình thường, nhưng mà Hàn Sâm cũng không nghĩ hắn là một người phàm thật.

Tuy nói nơi này là Phàm Trần Thiên, lực lượng của nơi này có thể biến bất cứ sinh vật nào thành kẻ phàm trần. Nhưng đây cũng là hang ổ hội Thần Loạn, người đàn ông này lại là hội trưởng đương nhiệm của hội Thần Loạn, Hàn Sâm không tin hắn không thể ngăn cản lực lượng của Phàm Trần Thiên .

Nếu như hắn không thể ngăn cản lực lượng của Phàm Trần Thiên thì hắn sẽ chẳng xuất hiện ở chỗ này làm gì.

“Buộc phải nhân lúc lực lượng của ta còn chưa bị Phàm Trần Thiên làm hao mòn hết xông ra ngoài.” Trong lúc thân hình của Hàn Sâm chớp lóe né tránh công kích thì đột nhiên ánh mắt của hắn sáng lên, nhoáng cái hắn đã vọt về phía Táng Đạo Thiên, cùng lúc đó cầm thanh kiếm Thốn Khôi chém điên cuồng về phía Táng Đạo Thiên.

Hơn nữa cũng vì nước tính này của Hàn Sâm, một luồng kim quang của Uyển Nhi cũng đánh về phía của Táng Đạo Thiên.

“Cho dù bây giờ lực lượng của ta và Uyển Nhi đều bị suy yếu rất nhiều, nhưng nếu chỉ muốn hắn để lộ sơ hở rồi cưỡng chế lao ra khỏi Phàm Trần Thiên thì chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ? Suy cho cùng nghịch thể Siêu Thần của Uyển Nhi sau khi bị suy yếu thì vẫn rất mạnh.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Hàn Sâm không dám khinh thường vị hội trưởng đại diện này, dù hắn chỉ là hội trưởng đại diện những cũng là cường giả vô thượng từng đối kháng với cả một hệ thống Thần Linh.

Thấy Uyển Nhi và Hàn Sâm cùng đánh tới nhưng Táng Đạo Thiên lại chẳng có ý tránh né, hắn cứ như một ngọn núi cao sừng sững bất động vậy, mãi cho tới khoảnh khắc mà kiếm Thốn Khôi và kim quang sắp chém tới người hắn thì hắn mới cử động.

Hai ngón tay của hắn kẹp chặt lấy kiếm Thốn Khôi của Hàn Sâm, một bàn tay khác thì nắm chặt lấy lòng bàn tay mà Uyển Nhi bổ xuống.

Hàn Sâm chợt cảm thấy kiếm Thốn Khôi như bị kìm sắt kẹp chặt lại, hắn dồn hết toàn lực vào nhưng vẫn không làm kiếm Thốn Khôi nhúc nhích được tí nào.

“Nếu như là ở nơi khác, dù là bổn hội trưởng thì cũng sẽ không tùy tiện đánh một trận với các ngươi. Nhưng mà nơi này là Phàm Trần Thiên, lực lượng của các ngươi đã bị đánh rớt xuống phàm trần, rất khó chống lại được bổn hội trưởng, các ngươi vẫn nên ngoan ngoãn trò chuyện với bổn hội trưởng đi” Bàn tay của Táng Đạo Thiên khẽ dùng sức, Hàn Sâm và Uyển Nhi bị đẩy lui ra cùng lúc.

Hàn Sâm biết tình thế bây giờ vô cùng hung hiểm, lực lượng của hắn đã suy thoái đến mức còn không bằng một phần năm lúc bình thường rồi. Nếu như không nghĩ cách rời khỏi nơi này mau thì rơi vào trong tay của hội Thần Loạn chắc chắn sẽ không có kết quả tốt.

Thần thải trong mắt Hàn Sâm biến ảo, hai màu đen trắng luân chuyển một cách quỷ dị, Động Huyền Kinh lại càng vận chuyển điên cuồng hơn, kết cấu trụ cột nhất của Phàm Trần Thiên xuất hiện ở trong mắt của Hàn Sâm.

Hắn không phải người thích lãng phí thời gian cho việc hối hận, bây giờ cũng không phải lúc cảm thấy hối hận khi đã tới đây, hắn buộc phải nghĩ ra cách phá giải sự phong tỏa của Phàm Trần Thiên đối với lực lượng, trước khi lực lượng của bản thân hắn bị hao mòn hết. Nếu không e hắn và Uyển Nhì đều không thoát được kiếp này.

May mà vì một kích ban nãy nên giờ Uyển Nhi cũng không đuổi theo đòi đánh Hàn Sâm nữa, kim quang trên người nàng tỏa ra rực rỡ, nàng †ấn công Táng Đạo Thiên vừa đánh văng nàng ra kia.

Hết chương 3219.

Chương 3220. Táng Đạo Thiên

Không thể không nói, nghịch thể Siêu Thần quả nhiên mạnh mẽ vô cùng, ngay cả khi phải chịu sự ảnh hưởng của Phàm Trần Thiên, nhưng vẫn không suy yếu quá nhanh như những loại lực lượng bình thường, nghịch thể Siêu Thần vẫn duy trì được lực phá hoại mạnh mẽ.

Mặc dù vẫn phải chịu sự ảnh hưởng không nhỏ, nhưng tình hình của Uyển Nhi tốt hơn Hàn Sâm rất nhiều.

Táng Đạo Thiên đứng sừng sững bất động, một tay ngăn lại kim quang của Uyển Nhi hết lần này tới lần khác, lực lượng của hắn mạnh tới mức đánh nát luôn kim quang kia. Mặc dù lực lượng bây giờ của Uyển Nhi rất yếu, e còn không bằng ba phần mười lực lượng lúc trước, nhưng mà Táng Đạo Thiên có thể làm được tới trình độ này thì e lực lượng của hắn đã sánh ngang được với Thần Linh cấp Trọng Khải rồi.

“Một phó hội trưởng mà đã mạnh như vậy rồi, không biết vị hội trưởng chân chính của hội Thần Loạn năm đó mạnh tới mức nào nữa. Chẳng trách Chủ của Thần điện tiền nhậm phải khởi động lại đại vũ trụ.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Hiển nhiên thần trí của Uyển Nhi vẫn chưa thanh tĩnh hoàn toàn, chiến ý trên người nàng không ngừng bộc phát, tấn công Táng Đạo Thiên liên tục. Nhưng vì bị lực lượng của Phàm Trần Thiên ảnh hưởng nên lực công kích của nàng cứ yếu dần đi, sự uy hiếp đối với Táng Đạo Thiên cũng càng ngày càng nhỏ.

Táng Đạo Thiên không biết có chủ ý gì, mặc dù Uyển Nhi vẫn luôn không ngừng công kích hắn, nhưng hắn lần nào hắn cũng chỉ ra tay vừa phải đủ để đánh văng Uyển Nhi ra thôi, cũng không đả thương Uyển Nhi.

Hàn Sâm biết chắc chắn Táng Đạo Thiên có âm mưu gì đó với Uyển Nhi, nhưng đây cũng là cơ hội của hắn, lợi dụng chút thời gian này, nếu như có thể phá giải được lực lượng của Phàm Trần Thiên thì có lẽ sẽ thay đổi được Càn Khôn.

Phạm vi của Động Huyền Khí Tràng đã co lại còn có chừng một tinh cầu, nhưng đến một cái tinh cầu phạm vi, nhưng Hàn Sâm vẫn ngưng tụ nó ở bên ngoài cách người hắn một tấc, hai mắt hắn kết cấu thế giới vi mô nhất của Phàm Trần Thiên.

Hàn Sâm từng quan sát kết cấu của đại vũ trụ gen và đại vũ trụ đế quốc, giữa hai vũ trụ này có chút khác nhau. Mặc dù cấu tạo trụ cột nhất đều là một loại phân tử hình tròn bé, nhưng phân tử tròn của đại vũ trụ gen tỏa ra một loại màu trắng, trông như hư thể trong suốt, còn đại vũ trụ đế quốc thì lại là một loại phân tử tròn thực chất màu đen.

Hơn nữa trật tự sắp xếp phân tử của hai vũ trụ không giống nhau, đều có đặc điểm và kết cấu sắp xếp riêng.

Tam Thập Tam Thiên là khu vực trung gian giữa hai vũ trụ, kết cấu của nơi này rất phức tạp, phân tử trụ cột nhất của chín Trọng Thiên mà hắn đã qua trước đó thì màu sắc gì cũng có, đến hình dạng cũng thiên kỳ bách quái, không bị giới hạn ở phân tử hình tròn, đã thế trật tự sắp xếp của phân tử ở đây là có điểm khác với cả hai đại vũ trụ nữa.

Điều càng khoa trương hơn đó là, kết cấu và phân tử của mỗi một Trọng Thiên đều khác nhau, rất khó để nắm được quy luật trong đó.

Mà kết cấu cơ sở vi mô của Phàm Trần Thiên hiện ra trong mắt Hàn Sâm thì càng cổ quái hơn nữa, kết cấu phân tử cơ sở của Phàm Trần Thiên lại giống như một Thái Cực hình tròn.

Một nửa đen một nửa trắng, một nửa là thật thể một nửa là hư thể, hơn nữa còn đang quay vòng nhanh nữa.

Ở trong tác dụng của Động Huyền Khí Tràng, Hàn Sâm có thể thấy được rõ ràng, lực lượng trên người mình đang bị những phân tử giống Thái Cực kia hấp thu.

Những phân tử kia đâu đâu cũng có, tất cả mọi thứ ở đây, cho dù là chân không thì cũng do những phân tử thái cực cơ sở nhất đó tạo thành. Những phân tử thái cực xoay tròn kia giống như một đám xoáy nước hoặc gọi là lỗ đen cũng được, đang nuốt chửng lực lượng tản ra từ trên người Hàn Sâm và Uyển Nhi một cách vô tình.

Ngay cả nghịch thể Siêu Thần của Uyển Nhi cũng không ngăn được hết loại cắn nuốt này, chỉ là làm tốc độ cắn nuốt chậm một chút mà thôi.

Nếu như nói lực lượng bình thường là chiếc bánh ngọt thơm ngon đối với phân tử thái cực,vậy thì nghịch thể Siêu Thần của Uyển Nhi giống như một khối xương khó gặm.

Nhưng dù có khó gặm tới đâu thì vẫn bị phân tử thái cực cắn nuốt dần, làm cho lực lượng của Uyển Nhi càng ngày càng yếu.

Hàn Sâm thử sử dụng lực Phá Giới của mình để ngăn cản sự cắn nuốt lực lượng của những phân tử thái cực kia, nhưng cũng không có tác dụng gì mấy. Bản thân phân tử thái cực chính là cơ sở quy tắc của Phàm Trần Thiên, đối kháng với những phân tử thái cực đó thì chẳng khác nào là đang đối kháng với cả Phàm Trần Thiên. Lực Phá Giới của Hàn Sâm vẫn chưa mạnh tới trình độ đối kháng được với Phàm Trần Thiên, huống hồ lực lượng bây giờ của hắn đã bị cắn nuốt rất nhiều rồi, nên càng khó đối kháng với quy tắc của Phàm Trần Thiên hơn.

“Tại sao lực lượng của Táng Đạo Thiên lại không bị quy tắc của Phàm Trần Thiên cắn nuốt nhỉ, hắn làm kiểu gì vậy?” Hàn Sâm nhìn về phía Táng Đạo Thiên thì phát hiện những phân tử thái cực tụ tập ở bên cạnh hắn cũng không cắn nuốt lực lượng của hắn, vẫn luôn ở trong trạng thái chung đụng hòa bình. Mà Táng Đạo Thiên thì cũng không làm ra chuyện gì đặc biệt cả, cũng không sử dụng bất kỳ lực lượng nào để bài xích những phân tử thái cực kia.

“Gia cố Vĩnh Hằng.” Hàn Sâm không tìm được phương pháp giải quyết †ừ chỗ của Táng Đạo Thiên nên chỉ đành thử tự mình giải quyết.

Gia cố Vĩnh Hằng có thể làm cho thân thể Hàn Sâm ở trong trạng thái gia cố không bị thay đổi, nhưng lực lượng này lại chỉ làm tốc độ Hàn Sâm bị cắn nuốt chậm đi chút thôi, không thể hoàn toàn ngăn lại sự thất thoát của lực lượng.

Cũng không phải là do lực lượng của Vĩnh Hằng vô dụng, gia cố Vĩnh Hằng quả thật khiến cơ thể của Hàn Sâm có thể đối kháng với lực lượng quy tắc của Phàm Trần Thiên. Nhưng bây giờ Hàn Sâm đang ở bên trong Phàm Trần Thiên, mỗi một cử chỉ hành động đều sẽ tiêu hao lực lượng của chính bản thân, nếu đối kháng với Phàm Trần Thiên thì những lực lượng phóng thích ra đó sẽ bị phân tử thái cực cắn nuốt hết.

Trừ phi Hàn Sâm hoàn toàn không sử dụng lực lượng, nếu không lực lượng của hắn sẽ bị cắn nuốt hết, mà không có bất kỳ bổ sung nào.

Chỉ cần Hàn Sâm sử dụng lực lượng để chiến đấu thì chỉ cần lực lượng rời khỏi cơ thể là sẽ bị cắn nuốt hết, nếu không giải quyết được vấn đề căn bản thì tình hình của hắn sẽ chẳng khác tình hình bây giờ của Uyển Nhi là bao.

“Hàn Sâm, sao ngươi lại muốn trở thành kẻ địch của hội Thần Loạn ta chứ?” Táng Đạo Thiên vừa ứng phó công kích của Uyển Nhi vừa hỏi Hàn Sâm.

“Không phải là ta thành kẻ địch của hội Thần Loạn, mà là hội Thần Loạn các ngươi muốn giết ta, ta chỉ tự vệ mà thôi.” Hàn Sâm biết trì hoãn thời gian là sẽ bất lợi cho bản thân, nhưng đây cũng là cách có khả năng phá vỡ cục diện duy nhất, bây giờ hắn mà đánh với Táng Đạo Thiên thì càng không có cơ hội hơn.

Lực lượng của hắn còn dư lại không tới một phần mười, chắc chắn không thắng nổi Táng Đạo Thiên.

Táng Đạo Thiên cũng không bác bỏ ý kiến này của Hàn Sâm và cũng không định giải thích gì hết, hắn chỉ thản nhiên nói: “Nếu đã thế thì bổn hội trưởng

sẽ cho ngươi một cơ hội sống, chỉ cần ngươi gia nhập hội Thần Loạn thì những ân oán trước kia sẽ được xóa bỏ.”

“Tại hạ đã ngưỡng mộ quý hội từ lâu, nhưng không biết nếu gia nhập quý hội thì còn có những yêu cầu khác nữa không?” Hàn Sâm nói bừa.

“Xem ra ngươi không sợ chết thật.” Táng Đạo Thiên hiển nhiên không phải loại người thích lãng phí nước bọt, hoặc là nói hắn không có hứng thú gì mấy với Hàn Sâm.

Nếu như không phải thấy Hàn Sâm còn có chút thực lực, có thể giết chết Binh Thần trong bát đại Thiên Vương, thì e hắn chẳng thèm nói câu nào với Hàn Sâm luôn ấy chứ.

Táng Đạo Thiên một tay đánh nát kim quang của Uyển Nhị, và rồi Kinh Hồng hiện ra trong tay còn lại của hắn, Kinh Hồng xuyên qua vòm trời nhanh như cực quang, chỉ trong phút chốc đã tới trước mặt Hàn Sâm.

Bảo Nhi bỗng cau mày, bàn tay nàng nắm lấy một hồ lô nhỏ bèn muốn ra tay nhưng lại bị Hàn Sâm đè lại.

Ầm!

Lực Phá Giới của Hàn Sâm nghênh đánh Kinh Hồng xuyên qua trời đất kia và rồi cả người hắn bị đánh bay ra ngoài ngay tức khắc, đụng vào một tinh cầu, người hắn đập vào tinh cầu đó như đạn pháo.

Hết chương 3220.

Chương 3221. Thế cơ à?

“Quả nhiên hội trưởng đại nhân thật mạnh.”

“Đó là đương nhiên, ban đầu chúng ta đã dùng hết các loại phương pháp đều không thể đả thông Phàm Trần Thiên. Mặc kệ là sinh vật nào, cho dù là Chân Thần tiến vào trong đó cũng sẽ hóa thành người phàm, hoàn toàn không còn lực lượng để đi đánh xuyên qua bình chướng, chỉ có mình hội trưởng đại nhân có thể ngó lơ áp chế của Phàm Trần Thiên, đánh xuyên Phàm Trần Thiên chỉ với lực lượng của một người, trong đại vũ trụ e cũng chỉ có hội trưởng là làm được tới mức này.”

“Hai nhân loại hèn mọn thôi, dù có càn rỡ tới đâu thì hội trưởng đại nhân chỉ tiện tay là giết hết luôn.”

“Dù nhìn lại bao nhiêu lần thì hội trưởng đại nhân vẫn khiến người ta thấy khó tin như vậy.”

Bên trong tổng bộ của hội Thần Loạn, thành viên của hội Thần Loạn thấy một màn như vậy thì có khối người bắt đầu ca ngợi.

Nhưng mà có một số thành viên của hội Thần Loạn thì lại chỉ lạnh lùng nhìn một màn này xảy ra, Lowe Kidd là một người trong số đó, mới vừa rồi trái tim của hắn đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài.

May cuối cùng Hàn Sâm ngăn ra tay Bảo Nhi, nếu không thì có khi sẽ bị Táng Đạo Thiên phát hiện ra manh mối, thế thì rất phiên phức.

“Thật là đáng chết, không có chuyện gì thì chạy tới Tam Thập Tam Thiên làm cái gì không biết, quả thực là tìm chết mà.” Lowe Kidd cau mày nghĩ, phải cứu Bảo Nhi bằng cách nào.

“Bên trong Phàm Trần Thiên, dù Thần Linh cấp Trọng Khải có tới thì cũng sẽ bị đánh rớt thành phàm nhân, đó hoàn toàn là nơi mà quy tắc vũ trụ không thể chạm tới. Kẻ không sợ lực lượng của Phàm Trần Thiên trong khắp đại vũ trụ, tổng cộng cũng không có mấy người. Táng Đạo Thiên là một, Bảo Nhi đại nhân cũng là một, mặc dù lực lượng của Hàn Sâm và Tần Uyển Nhi mạnh, nhưng vẫn phải kiêng dè sức mạnh áp chế của Phàm Trần Thiên.” Lowe Kidd nghĩ tới nghĩ lui, dù dùng phương pháp gì thì hình như đều không thể cứu Bảo Nhi.

Nếu là ở những nơi khác thì có lẽ hắn còn có chút cách gì đó, nhưng mà ở bên trong Phàm Trần Thiên này, lực lượng của hắn cũng bị áp chế, đến lúc đó hoàn toàn không có lực lượng để dùng thì cứu kiểu gì.

Lực lượng của Uyển Nhi càng ngày càng yếu, bị một sợi Kinh Hồng mà Táng Đạo Thiên đánh ra trói chặt, có giãy dụa thế nào thì cũng không xé được Kinh Hồng.

Kim quang trên người nàng đã trở nên mờ nhạt, rõ ràng lực lượng đã tiêu hao hết, không thể chiến đấu tiếp nữa.

Ánh mắt Táng Đạo Thiên lóe lên, nhìn chằm chằm vào Uyển Nhi đang bị trói nói: “Ban đầu anh trai của ngươi Tần Tu lập đại nguyện, chỉ cần bọn ta đánh thủng hàng rào vũ trụ giúp hắn, để hắn có thể thế giới phản ngược tìm chuyển thế của ngươi, thì hắn sẽ trong ứng ngoại hợp với bọn ta cùng đả thông Tam Thập Tam Thiên. Đáng tiếc hắn đi rồi không về nữa, mất liên hệ với bọn ta, và cũng không thực hiện giao ước ban đầu. Ngươi đã là em gái của hắn thì phải có nghĩa vụ chịu trách nhiệm thay hắn, giúp bọn ta đánh thủng Tam Thập Tam Thiên.” Uyển Nhi hiển nhiên không nghe hiểu hắn đang nói gì, nhưng hình như vẻ mờ mịt trong mắt nàng biến thành chút ánh sáng có linh tính vì Nghịch thể Siêu Thần yếu bớt.

“Ngươi là ai? Sao ta lại ở chỗ này?” Uyển Nhi hỏi với vẻ mặt cổ quái, trong mắt toát lên đầy vẻ nghi hoặc, trông vẻ nàng chẳng nhớ gì tới chuyện xảy ra lúc trước.

Táng Đạo Thiên nhìn ra được vấn đề trên người của Uyển Nhi, thì thào lẩm bẩm: “Xem ra Tần Tu đã dẫn linh hồn của Uyển Nhi ở thế giới phản ngược về thành công, lại kết hợp lại với thân thể của nàng. Nhưng trông vẻ tình hình cũng không được hoàn mỹ lắm, linh hồn và thân thể của nàng không dung hợp được một cách hoàn mỹ.”

“Ngươi đang nói cái gì? Rốt cuộc ngươi là ai?” Uyển Nhi nhìn chằm chằm Táng Đạo Thiên hỏi.

“Ta là ai không quan trọng, điều quan trọng là bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là nô bộc của ta, ta kêu ngươi làm gì thì ngươi buộc phải làm cái đó.” Táng Đạo Thiên nói rất khí phách.

“Ta đâu có quen ngươi, sao phải làm nô bộc của ngươi chứ?” Uyển Nhi phản bác.

“Ta tên Táng Đạo Thiên, sẽ là chủ nhân của đại vũ trụ tương lai, tất cả sinh vật trên thế gian đều sẽ là nô bộc của ta, ngươi có thể trở thành nô bộc của ta từ bây giờ thì nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng.” Trông Táng Đạo Thiên như không đang nói đùa, tỏ vẻ theo lý thường phải thế.

Uyển Nhi lắc đầu nói: “Ta không làm nô bộc của ngươi đâu, anh ta nói với ta, bọn ta đều là những con người tự do, dù là Thần hay Ma thì đều không thể chi phối linh hồn của bọn ta, và càng không có ai có thể nô dịch được thân thể của bọn ta.”

Táng Đạo Thiên cười to nói: “Tần Tu đúng là rất ngạo mạn, đáng tiếc e là bây giờ hắn còn không giữ nổi mình, nếu không thì sao lại để ngươi chạy ra trong trạng thái này, ngươi là người mà hắn tới mạng mình cũng không cần nhưng vẫn muốn cứu đó.”

Uyển Nhi nghe được câu này thì mặt biến sắc: “Anh… Sao anh lại…”

Uyển Nhi muốn nhớ lại, nhưng đột nhiên nàng ôm đầu kêu lên thảm thiết, như thể trong đầu nàng có thứ gì đó nổ tung vậy.

Táng Đạo Thiên cũng đoán sơ sơ được là có chuyện gì xảy ra, cười lạnh nói: “Tên tiểu tử Tần Tu kia cũng khôn đấy, tới thế giới phản ngược mang

linh của ngươi về, sau khi dung hợp với thân thể thì khiến linh và ký ức bên trong thân thể hồi phục. Đáng tiếc, hắn vẫn tính sai một một nước, linh vừa chuyển qua kiếp khác thì đã thành một sinh thể sinh mệnh hoàn chỉnh khác rồi, cưỡng chế đưa một linh khác vào trong thân thể thì chẳng khác nào một xác hai hồn cả. Trong tình huống như thế thì chắc chắn sẽ xảy ra xung đột."

Nhìn Uyển Nhi đang ôm đầu thấy đau tới không muốn sống, Táng Đạo Thiên đi tới trước mặt nàng, vươn một tay ra, lấy đầu ngón tay vẽ lên trán Uyển Nhi.

"Đừng lo lắng, ngươi sẽ không thấy đau đớn nhanh thôi, bởi vì linh hồn của ngươi sắp bị xóa bỏ rồi, ta chỉ cần thân thể thôi, lực lượng kỳ lạ trong thân thể này có trợ giúp rất lớn cho việc đánh thủng Tam Thập Tam Thiên của bọn ta. Đúng là phải cảm tạ Tần Tu, nếu hắn không tạo ra thân thể quái vật này thì không biết bọn ta phải chờ tới năm nào tháng nào mới đánh thủng được Tam Thập Tam Thiên nữa." Ngón tay của Táng Đạo Thiên ấn lên trán Uyển Nhi, ngay tức khắc móng tay của hắn đâm vào, một tia máu chảy ra từ miệng vết thương.

"Buông, nếu không anh của ta sẽ không tha cho ngươi đâu." Uyển Nhi bị sự đau đớn của vết thương kích thích, trở nên tỉnh táo một chút, cắn răng nhịn đau nói.

"Ta Táng Đạo Thiên xưa nay làm việc cần tới sự tha thứ của một nhân loại sao? Không nói tới e Tần Tu đã luân hồi chuyển thế, cho dù hắn còn sống, thì ở trước mặt ta hắn cũng chỉ là một con kiến hôi một hèn mọn mà thôi, vung tay bừa là giết chết được." Táng Đạo Thiên khinh miệt nói.

Trong lúc nói chuyện, ngón tay của Táng Đạo Thiên kéo thêm ra, làm vết thương trên trán Uyển Nhi mở rộng, trông như thể trên trán nàng mọc ra thêm một con mắt đứng màu máu vậy.

"Thế cơ à?" Một giọng nói từ tính mị lực của một người đàn ông truyền đến từ trong bụi bặm.

Hàn Sâm vừa bị đập lún vào trong hành tinh thì một bóng người màu đen từng bước đi ra, đó là bộ áo giáp Hắc Tinh liền thể, không biết là ai đang mặc nó, cả người phát ra tia sáng màu đen kỳ dị, cả thiên địa cũng biến

thành mù mịt theo sự di chuyển của bóng hình đó, cứ như kẻ này đi ra từ trong địa ngục vậy.

“Anh!” Uyển Nhi nhìn áo giáp Hắc Tinh đi tới từ trong không trung kia thì kêu lên một tiếng đầy vui mừng.

Táng Đạo Thiên nghe thấy âm thanh kia thì mặt đổi sắc, nhìn chăm chú vào áo giáp Hắc Tỉnh rồi hỏi: “Tần Tu, ngươi vẫn còn sống ư?”

Hết chương 3221.

Chương 3222. Kẻ mạnh làm vua

Hàn Sâm ngăn Bảo Nhi ra tay, bị lực lượng kinh khủng kia của Táng Đạo Thiên đã đánh lún vào trong hành tinh, dù đã sử dụng phương pháp giảm bớt lực nhưng hắn vẫn cảm thấy xương cốt cả người đau âmỷ.

“Xích trật tự của Phàm Trần Thiên cổ quái dị thường, đến lực lượng của Chích Thủ Già Thiên cũng không thể phá vỡ được nó, đã thế còn bị hấp thụ nữa. Nếu muốn đánh nát xích trật tự thì e chỉ có một cách thôi.” Vẻ mặt của Hàn Sâm âm trầm.

Phân tử thái cực của Phàm Trần Thiên hình như là sự kết hợp của hai loại lực lượng chính và nghịch. Động Huyền Kinh là lực lượng của đại vũ trụ gen thuần túy, tạo ra rất ít tác dụng hiệu quả với phân tử thái cực, muốn đánh nát xích trật tự của Phàm Trần Thiên thì chỉ có hai loại lực lượng chính nghịch hợp nhất mới làm được.

Lực Phá Giới mà Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyền Hoàng Kinh kết hợp ra không phải chuyên phá vỡ quy tắc, hơn nữa còn là lực lượng chủ yếu nhằm vào thể sinh mệnh, không có mấy tác dụng với lực lượng quy tắc của Phàm Trần Thiên.

Hàn Sâm muốn đánh vỡ xích trật tự của Phàm Trần Thiên, thì còn nước cưỡng chế đảo ngược Động Huyền Kinh, đạt tới Phá Giới cảnh của chính

nghịch hợp nhất.

Nhưng mà thứ nhất, Hàn Sâm vẫn chưa ngộ ra được phiên bản nghịch của Động Huyền Kinh, đồng thời cũng không có chủng gen để tu luyện bản nghịch, vậy nên chỉ có thể cố vận chuyển Động Huyền Kinh đảo ngược bằng chính cơ thể mình.

May Động Huyền Kinh còn ngưng tụ chiến giáp gen, Hàn Sâm định dùng chiến giáp gen vận chuyển Chính Động Huyền Kinh, còn bản thân hắn thì vận chuyển Nghịch Động Huyền Kinh, cơ hội thành công quả thật rất thấp, hơn nữa còn rất nguy hiểm, nhưng đã đến tình trạng này rồi thì dù hi vọng có nhỏ bé cỡ nào, hắn cũng muốn thử.

Không có thời gian để nghĩ xem phải đảo ngược Động Huyền Kinh sao cho chính xác nữa, hắn trực tiếp vận chuyển một cách thô bạo, ngay tức khắc bèn cảm thấy sự đau đớn của xương cốt bị xé rách được cơ thể truyền tới.

Khi Hàn Sâm đang mạo hiểm đảo ngược Động Huyền Kinh, cũng chính là lúc Táng Đạo Thiên muốn cưỡng đoạt linh hồn của Uyển Nhị, thì ở khoảnh khắc Uyển Nhi bị thương ấy, Hàn Sâm chợt cảm thấy trong hồn hải của bản thân truyền đến một luồng khí tức thô bạo.

Khí tức đó bạo ngược vô cùng, khác hoàn toàn với cảm giác mà áo giáp Hắc Tinh cho hắn lúc bình thường. Mặc dù bình thường áo giáp Hắc Tinh không có phản ứng gì, nhưng mà đôi lúc tình cờ sinh ra một chút khí tức, sẽ cho Hàn Sâm cảm thấy khá bình thản, chưa bao giờ có khí tức thô bạo như vậy.

Vốn Hàn Sâm đang tiến hóa cho Huyền Vũ Thánh Quy bằng áo giáp Hắc Tinh, nhưng mà lúc này lực lượng của áo giáp Hắc Tinh đột nhiên đảo ngược, không những không cung cấp năng lượng tiến hóa cho Huyền Vũ Thánh Quy, mà hấp thụ ngược lại năng lượng của Huyền Vũ Thánh Quy một cách điên cuồng.

Chỉ trong chớp mắt, Huyền Vũ Thánh Quy đã bị áo giáp Hắc Tinh hút khô, biến thành tro bụi bay đi, mà áo giáp Hắc Tinh cũng lộ ra ngoài, †oàn thân tản ra khí tức giống như Ma Thần.

Loại khí tức này khác với áo giáp Hắc Tinh mà Hàn Sâm quen thuộc, làm Hàn Sâm thấy có hơi xa lạ, song lại có chút cảm giác quen thuộc.

“Loại cảm giác quen thuộc này là… Giới Vương Thần…” Hàn Sâm rất nhanh đã biết loại cảm giác quen thuộc bắt nguồn từ đâu.

Ở trong khí tức này có một tia giống với khí tức của Giới Vương Thần, nhưng không giống hết.

“Chẳng nhẽ bên trong áo giáp Hắc Tinh có ý chí của Tần Tu?” Sắc mặt của Hàn Sâm thay đổi kịch liệt, hắn cũng không cho rằng áo giáp Hắc Tinh vốn là đồ của Tần Tu.

Bởi vì hình thức của áo giáp Hắc Tinh rõ ràng là kiểu áo giáp của nữ, hơn nữa trước kia Hàn Sâm đã từng cảm thụ được khí tức lúc kích hoạt áo giáp Hắc Tinh, cái loại này khí tức ôn hòa bình tĩnh uyển chuyển, giống với khí tức của một người phụ nữ hơn, khác hẳn với luồng khí tức bá đạo giống với của Tần Tu này.

Thế nên Hàn Sâm suy đoán, không biết sao ý chí hoặc nói là linh hồn của Tần Tu lại vào được trong áo giáp Hắc Tinh.

Áo giáp Hắc Tinh đi ra từ trong hồn hải của Hàn Sâm, toàn thân tản ra khí tức giống như ác m, quay đầu liếc Hàn Sâm một cái, hờ hững nói: “Xem ra lúc ta ngủ say, ngươi chính là kẻ sở hữu nó.”

Bên trong cơ thể của Hàn Sâm đang đảo ngược Động Huyền Kinh, hoàn toàn không có hơi đâu đi phân tâm nói chuyện với hắn.

Mà hiển nhiên Áo Giáp Hắc Tinh cũng không có hứng thú thảo luận vấn đề này với Hàn Sâm, hắn chỉ nói một câu rồi bóng dáng chợt lóe, biến mất không thấy tăm hơi.

“Thế cơ đấy?” Táng Đạo Thiên đang muốn tước đoạt linh hồn của Uyển Nhi thì đột nhiên cảm giác có một khí tức kinh khủng phủ xuống, sau khi nghe thấy âm thanh kia thì sắc mặt hắn chợt đổi.

“Tần Tu, ngươi vẫn còn sống ư?” Táng Đạo Thiên nhìn chằm chằm vào áo giáp Hắc Tinh lạnh lùng hỏi.

“Anh.” Uyển Nhi cũng đồng thời vui mừng kêu ra tiếng.

“Uyển Nhi, không có chuyện gì, có anh ở đây.” Giọng nói của Tần Tu dịu dàng, mặc dù chỉ là một chiếc mặt nạ áo giáp không có chút biểu tình gì, nhưng lại có thể làm người ta mường tượng ra được trên khuôn mặt của hắn tràn đầy vẻ dịu dàng.

Nhưng khi Tần Tu nhìn về phía Táng Đạo Thiên thì giọng nói lại trở nên lạnh lùng vô cùng: “Táng Đạo Thiên, buông cái tay bẩn thỉu của ngươi

ra.

Táng Đạo Thiên nói với vẻ đầy khinh miệt: “Tần Tu, xem vẻ hình như ngươi rời khỏi đại vũ trụ đế quốc quá lâu nên đã quên mất, ai mới là chúa tể của nơi này rồi thì phải.”

“Nơi có Tần Tu ta ở, chúa tể chỉ có một.” Tần Tu nhàn nhạt nói.

“Ngươi vẫn ngạo mạn như thế, đáng tiếc sự ngạo mạn ngu ngốc là thứ nực cười. Ngươi không chết thì vừa khéo, y theo giao ước, ta giúp ngươi vào thế giới phản ngược, mà cái giá ngươi phải trả là muốn giúp †a đả thông Tam Thập Tam Thiên, bây giờ đã tới lúc ngươi và em gái ngươi trả giá rồi đấy.” Táng Đạo Thiên nắm đầu Uyển Nhi nói.

“Tần Tu ta đã nói là làm, đã nói là sẽ tính, ta đã nói giúp các ngươi đánh thủng Tam Thập Tam Thiên thì đương nhiên sẽ giúp các ngươi.” Tần Tu nói.

“Ngươi còn nhớ nợ nần của bản thân như vậy thì tốt.” Táng Đạo Thiên sẵng giọng nhìn chằm chằm Tần Tu.

“Nợ đương nhiên phải trả, nhưng món nợ giữa chúng ta vẫn chưa tính xong đâu. Ngươi dám làm tổn thương Uyển Nhi của ta, món nợ này tính thế nào đây?” Tần Tu nhìn chằm chằm Táng Đạo Thiên đầy lạnh lùng, nói.

“Tam Thập Tam Thiên duy ngã độc tôn, đả thương nàng thì đã sao?” Táng Đạo Thiên nói với vẻ khinh miệt.

“Thì đã sao ư?” Tần Tu khẽ mỉm cười, hắn xòe bàn tay ra rồi lật tay một cái.

Chỉ trong tích tắc, đột nhiên Táng Đạo Thiên vốn đang nắm Uyển Nhi giống như bị núi cao trấn áp, trong giây lát đã trầm xuống và rơi xuống tinh không phía dưới, chớp mắt cái đã rơi xuống một tinh cầu phía dưới đó, mặt đất dưới chân hắn nứt toác ra.

Táng Đạo Thiên nửa quỳ một chân trên mặt đất, sắc mặt cực kỳ khó coi, phát ra một tiếng gầm thét kinh trời, Kinh Hồng trên người tuôn trào như núi lửa, như thể cả thế giới đều sẽ bị hắn hủy diệt vậy.

Nhưng mà mặc cho lực lượng trên người hắn có kinh khủng nhường nào thì vẫn luôn không nâng chân đang quỳ kia lên nổi, hàm răng hắn nghiến vào nhau kêu kèn kẹt, nhưng đỉnh đầu không ngẩng lên nổi dù chỉ một chút xíu.

Bên trong tổng bộ của hội Thần Loạn im phăng phắc, sự hùng mạnh của Táng Đạo Thiên bọn họ biết rất rõ, đây chính là kẻ khủng khiếp sống sót từ đợt đại vũ trụ trọng khải.

Vậy mà hôm nay lại bị Tần Tu trấn áp chỉ trong một cái lật tay, đến chân cũng không nâng dậy nổi, kẻ này là kẻ khủng khiếp nhường nào.

“Đó là Tần Tu thật sao? Trước kia hình như hắn đâu có khủng bố như vậy nhỉ?” Một vị trưởng lão sống sót sau vụ trọng khải lúc trước nói với vẻ mặt tràn đầy kinh hãi.

Không có ai trả lời hắn, bên trong tổng bộ của hội Thần Loạn yên tĩnh tới ngột thở.

“Anh!” Uyển Nhi nhào tới trong ngực Tần Tu, người nàng đã suy yếu tới sắp không lơ lửng nổi trong hư không nữa rồi.

Tần Tu một tay ôm cả Uyển Nhi, một tay vuốt ve mái tóc của nàng: “Uyển Nhi, có ta ở đây, ngươi không phải sợ gì hết, không có ai làm tổn thương

ngươi được nữa, ngủ một giấc ngon lành đi, chờ khi ngươi tỉnh lại thì tất cả mọi thứ đều xong xuôi hết rồi.”

Nói rồi lòng bàn tay của Tần Tu sờ đôi mắt của Uyển Nhi, Uyển Nhi lập tức nhắm hai mắt lại, buông lỏng tinh thần, nàng ngủ rất nhẹ nhàng. “Hội Thần Loạn kẻ mạnh làm vua, từ nay về sau Tần Tu ta sẽ là chủ của hội Thần Loạn, Táng Đạo Thiên, ngươi phục không?” Tần Tu ôm Uyển Nhi đang ngủ say, hắn nhìn về phía Táng Đạo Thiên rồi nói với ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị.

“Ngươi không đủ tư cách.” Trên người Táng Đạo Thiên như có ý chí viễn cổ vờn quanh, lực lượng khủng bố khôn cùng hoàn toàn bộc phát.

Hết chương 3222.

Chương 3223. Một sự ngoài ý muốn

Lực lượng của Táng Đạo Thiên mạnh vô cùng, cả Phàm Trần Thiên chấn động bởi lực lượng của hắn, giống như cả thiên địa tinh không đều sắp bị lực lượng kinh khủng kia chôn vùi vậy.

Nhưng mà dù lực lượng của hắn có mạnh mẽ cỡ nào thì vẫn luôn không thể nhấc đầu gối khỏi mặt đất được.

Tần Tu ôm Uyển Nhi đi từng bước về phía Táng Đạo Thiên, mỗi khi hắn đi một bước thì lực lượng trấn áp trên người Táng Đạo Thiên cũng nặng thêm một phần.

Bịch!

Một chân khác của Táng Đạo Thiên cũng không chịu nổi áp lực quỳ trên mặt đất, vết nét của mặt đất dưới đùi hắn mặc ý lan tràn, còn trên mặt của

Táng Đạo Thiên thì tràn đây phẫn nộ, nhưng dù hắn có gào thét rống giận ra sao thì cũng khó vùng vãy ra được.

Trong trọng áp, hai tay của hắn cũng ấn lên mặt đất, cả người bị áp tới không đứng thẳng lưng nổi, Táng Đạo Thiên cố giữ thẳng đầu, không để bản thân cúi đầu xuống.

Tất nhiều sinh vật khủng bố bên trong tổng bộ của hội Thần Loạn đều kinh hãi muốn chết. Từ sau khi đại vũ trụ khởi động lại thì bọn họ chưa thấy có ai có thể áp chế Táng Đạo Thiên tới mức này.

Dù là trước khi đại vũ trụ trọng khải, thì người có thể áp chế được Táng Đạo Thiên cũng chỉ có hai vị, một vị là chủ Thần điện tiền nhậm, chúa †ể chân chính chưởng quản vũ trụ.

Còn một vị khác chính là hội trưởng tiền nhiệm của hội Thần Loạn, người chí cao vô thượng đó.

Ngoài hai vị này thì không còn ai áp chế được Táng Đạo Thiên tới như vậy nữa, còn ở thời đại hiện giờ thì càng không có ai sẽ áp chế được Táng Đạo Thiên tới thế này.

Nhưng bây giờ, một cảnh tượng không thể nào xảy ra ấy lại đang hiện hiện ngay trước mắt của đám sinh vật khủng bố, làm bọn họ hết kinh ngạc tới sợ hãi.

“Sao Tần Tu lại trở nên mạnh như thế chứ, e là đã sánh ngang được lão hội trưởng rồi.” Có sinh vật khủng bố sống qua lúc trọng khải sợ hãi nói.

Những sinh vật sống qua thời đại kia, lúc này trong lòng cũng dâng lên ý nghĩ giống thế, cứ như thể thấy uy thế của lão hội trưởng sống lại vậy.

Tần đi tới trước mặt Táng Đạo Thiên, đứng ở nơi đó không định ra tay, nhưng mà Táng Đạo lại chỉ nhìn thấy được chân của Tần Tu chân, đến ngẩng đầu lên liếc Tần Tu cũng làm không được.

Dù hắn tức giận, bạo ngược, không cam lòng tới thế nào, nhưng khi đối mặt với sự áp chế của lực lượng tuyệt đối thì vẫn phải cúi dần đầu xuống, gần

như muốn chạm đất.

“Grào!” Táng Đạo Thiên gầm thét bi thương, gần như muốn tự hủy, thà rằng chết chứ hắn không muốn cúi đầu chấm đất trước mặt Tần Tu.

Nhưng mà lực lượng vô hình trên người vẫn áp chế thân thể của hắn, khiến cho lực lượng của hắn không thể tự hủy kia thân, cuối cùng đỉnh đầu vẫn chạm đất, trong lòng rất nhiều sinh vật kinh khủng của hội Thần Loạn đang nhìn cũng dâng lên sự không đành lòng.

Cho dù là khi lão hội trưởng còn sống, hắn cũng chưa sỉ nhục Táng Đạo Thiên như thế bao giờ, dù sao thì hắn cũng là một trong những phó hội trưởng của hội Thần Loạn, chưa bao giờ bị khuất nhục như thế.

“Có phục không?” Tần Tu nhìn Táng Đạo Thiên từ trên cao xuống, giống như đang nhìn một con kiến hôi bé nhỏ không đáng kể.

“Tần Tu, ngươi vẫn chưa đủ tư cách nói những lời này với bổn tọa đâu, có gan thì giết ta đi” Người Táng Đạo Thiên bị áp trên mặt đất, nhưng hắn không thấy sợ hãi tí gì.

Tần Tu khẽ bĩu môi cười, nhìn Uyển Nhi ở trong ngực đang ngủ say nói: “Muốn chết đâu phải chuyện dễ như thế đúng không? Nếu ngươi chỉ đắc tội mỗi mình ta thì cùng lắm là giết ngươi thôi. Nhưng ngươi lại muốn cướp thân thể của Uyển Nhi để ngươi sử dụng, thế thì sao ta lại để ngươi chết dễ dàng được, thần phục ta hoặc là vĩnh viễn quỳ lạy ở đây để tạ tội với Uyển Nhi, ngươi chọn đi.”

Rất nhiều sinh vật của hội Thần Loạn đều thấy khiếp sợ trong lòng, tên Tần Tu kia muốn Táng Đạo Thiên vĩnh viễn bị trấn áp ở đó, làm hắn cả đời không thoát ra được, loại sỉ nhục nhường này với Táng Đạo Thiên,

thì còn khó chấp nhận hơn đi luân hồi chuyển thế.

Táng Đạo Thiên nghiến răng kèn kẹt, trong lòng tức giận tới cực điểm, hận tới muốn ăn sống nuốt tươi Tần Tu, nhưng tới chết hắn cũng không làm được, chứ đừng nói tới chuyện giết chết Tần Tu.

“Xem vẻ ngươi muốn quỳ cả đời đây mà.” Tần Tu thản nhiên nói một câu, rồi ôm Uyển Nhi xoay người chuẩn bị rời đi.

“Táng Đạo Thiên bái kiến hội trưởng đại nhân.” Đột nhiên Táng Đạo Thiên ở phía sau gầm lên, trong giọng nói kia còn mang theo sự bi phẫn và oán độc vô cùng.

“Rất tốt, vẻ mặt này của ngươi ta rất thích, câu kia nghe cũng rất lọt tai, nói thêm mấy lần nữa đi.” Tần Tu quay đầu lại nhìn Táng Đạo Thiên một cái rồi sau đó xoay người tiếp tục rời đi.

Áp lực trên người Táng Đạo Thiên cũng không biến mất, hắn vẫn quỳ rạp trên mặt đất, hô tới khàn giọng rách phổi: “Táng Đạo Thiên bái kiến hội trưởng đại nhân… Táng Đạo Thiên bái kiến hội trưởng đại nhân…”

Tần Tu không để ý đến Táng Đạo Thiên, chỉ vài bước thôi đã lướt qua sao trời tới trước mặt Hàn Sâm, mà Chính - Nghịch Động Huyền Kinh bên trong thân thể Hàn Sâm vẫn đang tự đi theo con đường riêng của mình, vẫn chưa dung hợp thành một thể.

“Có gen Thần siêu cấp thời gian dài như vậy, hơn nữa còn nhận được sự giúp đỡ của nàng, mà mới chỉ tới trình độ này thôi sao?” Tần Tu nhìn Hàn Sâm nhàn nhạt nói: “Nhưng nếu ngươi không tiêu hao lực lượng của gen Thần siêu cấp thì ta cũng khó thắng được ý chí của nàng, rồi hoàn toàn khống chế gen Thần siêu cấp. Đây cũng coi như có một phần công lao của ngươi, sau này ngươi hãy đi theo ta đi, trong đại vũ trụ tương lai chắc chắn sẽ có một chỗ đứng cho ngươi.”

“Xin lỗi, ta không có hứng thú đi theo bất cứ sinh vật nào.” Hàn Sâm cố kìm nén sự đau đớn từ xung đột của hai loại lực lượng kia ở trong cơ thể, cố gắng tỏ ra bình tĩnh nói.

Tần Tu nhìn Hàn Sâm nói với vẻ khá hứng thú: “Bên trong thân thể của ngươi có gen của ta và Giới Vương Thần, nhưng mà rất thưa thớt. Nếu như ta đoán không lầm thì ngươi là sản phẩm trong lần ngoài ý muốn đó đúng không?”

“Sản phẩm ngoài ý muốn gì ở đây?” Hàn Sâm lạnh giọng hỏi.

Tần Tu nói: “Sau khi tiến vào đại vũ trụ gen, ta và Giới Vương Thần đều bị quy tắc của đại vũ trụ gen áp chế, buộc phải tách ra để giảm bớt sự áp chế quy tắc vũ trụ. Ta nghĩ hết mọi cách để xóa bỏ sự áp chế của quy tắc, hơn nữa còn phải tìm cách phá Thần điện Gen, để Uyển Nhi hoàn toàn sống lại. Cho nên lúc ban đầu ta đã làm rất nhiều thí nghiệm, một thí nghiệm trong số đó là chuyển cả cơ thể của ta qua cho Giới Vương Thần, còn ta thì chuyển hóa thành trạng thái thể thuần linh, rồi tìm một vật dẫn mới có thể sử dụng được lực lượng trong đại vũ trụ gen. Giới Vương Thần có được cơ thể của thì tự mình làm một thí nghiệm to gan lớn mật, hắn muốn lợi dụng khoa học kỹ thuật gen lấy gen của bản thân bồi dưỡng ra một thân thể được đại vũ trụ tiếp nhận ở chính ngay đại vũ trụ gen này.”

“Đáng tiếc, thí nghiệm của hắn vẫn chưa thành công thì Thánh Vực đã bị Thần Linh nhân cơ hội công phá rồi. Giới Vương Thần còn không dung hợp được hoàn toàn với thân thể của ta, còn linh thể của ta mới vừa tiến vào gen Thần siêu cấp, bị ý chí của nàng áp chế, rất khó tham dự chiến đấu nên Thánh Vực đã bị phá hủy hoàn toàn, thí nghiệm kia cũng thành thất bại.”

Tần Tu dừng một chút lại nói: “Nhìn phần lớn gen trong người ngươi là đến từ Tinh tộc, chắc là trợ lý Tinh tộc tham gia thí nghiệm lúc trước đã mang đi một phần vật thí nghiệm gen Giới Vương Thần, dung hợp vào gen của bản thân nên mới có sinh mệnh ngoài ý muốn như ngươi ra đời.”

Hàn Sâm nghe những lời này của Tần Tu thì cuối cùng cũng biết xuất thân thật sự của nhân loại ở Tí Hộ Sở là một sự ngoài ý muốn, cũng không phải do Tần Tu và Giới Vương Thần cố tình tạo ra.

“Nói vậy thì, thủy tổ của nhân loại ở Tí Hộ Sở đúng là Tinh tộc rồi.” Hàn Sâm nói.

“Cũng có thể nói thế, nhưng các ngươi đã có gen của ta và Giới Vương Thần thì cũng coi là đời sau của ta, đi theo thủy tổ của mình thì cũng chẳng phải chuyện gì đáng xấu hổ” Tần Tu liếc Hàn Sâm một cái rồi nói tiếp: “Huống hồ tình huống bây giờ của ngươi rất không lạc quan, nếu như ta không ra tay cứu ngươi thì e cơ thể này của ngươi sẽ không chống đỡ nổi sự trùng kích của hai loại lực lượng chính - nghịch này đâu.”

Hết chương 3223.

Chương 3224. Mạo hiểm một phen

Hàn Sâm vốn đã có chút ý thỏa hiệp rồi nhưng sau khi nghe được câu nói sau cùng của Tần Tu thì hắn bỏ luôn tâm tư thỏa hiệp.

Tính tình của Hàn Sâm là vậy, nếu như thuận theo hắn thì chuyện gì cũng dễ bàn, nhưng mà giọng điệu uy hiếp trong câu cuối cùng kia của Tần Tu thì lại làm hắn bỉ đi ý định thỏa trong đầu.

“Xin lỗi, ta đã nói rồi, ta sẽ không đi theo bất cứ sinh vật nào, và đương nhiên cũng bao gồm cả ngươi.” Hàn Sâm nói.

“Không sao cả, sớm muộn gì thì ngươi cũng sẽ là người của ta thôi,

nhưng trước hết ngươi phải sống được cho tới lúc đó đã” Tần Tu nói xong thì xoay người rời đi.

“Táng Đạo Thiên, dẫn ta đi xem thử, bây giờ hội Thần Loạn trông ra sao, không biết còn tàn tạ như ngày xưa không.” Giọng của Tần Tu truyền vào trong tai Táng Đạo Thiên, cuối cùng Táng Đạo Thiên cũng khôi phục tự do.

“Vâng.” Cảm xúc của Táng Đạo Thiên đã hoàn toàn bình tĩnh lại, cũng không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, hắn đứng dậy mặt không đổi sắc dẫn Tần Tu rời đi.

“Cuối cùng áo giáp Hắc Tinh phải rời khỏi ta rồi.” Vẻ mặt của Hàn Sâm có hơi cổ quái.

Áo giáp Hắc Tinh luôn bên hắn từ lúc còn là trạng thái tinh thạch, nó đã cho hắn trợ giúp rất lớn, có thể nói nếu không có áo giáp Hắc Tinh thì sẽ không có Hàn Sâm hắn ngày hôm nay.

Nhưng rốt cuộc thì ngoại vật cũng có lúc có rời đi, Hàn Sâm cũng không thấy thương cảm lắm với sự ra đi này của nó, nhưng hắn cũng không định từ bỏ áo giáp Hắc Tinh.

“Áo giáp Hắc Tinh không phải là của Hàn Sâm ta, nhưng cũng không phải của Tần Tu ngươi, bây giờ lực lượng của ngươi mạnh thì ngươi cứ lấy, nhưng rồi sẽ có một ngày ta lấy nó về.” Tâm trạng của Hàn Sâm bình tĩnh, không nghĩ về chuyện của áo giáp Hắc Tinh và Tần Tu nữa, bây giờ tình huống trong cơ thể của hắn quả thật giống với lời mà Tần Tu đã nói, rất không lạc quan.

Cưỡng chế bạo lực đảo ngược Động Huyền Kinh đã tạo thành tổn thương rất lớn cho cơ thể của Hàn Sâm, cái gọi là đảo ngược đó không đơn giản chỉ là vận hành ngược chiều thôi đâu.

Tựa như Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Huyền Hoàng Kinh vậy, hai thuật gen này có sự khác biệt về mặt cơ bản, chúng có cơ sở lý luận

của riêng mình, chứ không phải một cái vận xuôi một cái vận chuyển ngược.

Loại này bạo lực đảo ngược này của Hàn Sâm vốn đã là một sai lầm, nhưng vì tình thế bức bách nên Hàn Sâm buộc phải làm thế.

Đảo ngược Động Huyền Kinh đã tạo ra thưởng tổn rất lớn cho thân thể hắn, bây giờ đan xen vào với lực lượng của Chính Động Huyền, không những không dung hợp, mà còn xảy ra xung đột, làm cơ thể Hàn Sâm chịu nhiều tổn thương hơn nữa.

Bây giờ hai nguồn lực lượng đó đã không chịu sự khống chế của Hàn Sâm nữa, giống như hồng thủy vỡ đê, đánh nhau loạn xạ ở trong người hắn.

Điều bết bát hơn đó là, bởi vì chịu bị sức mạnh của Phàm Trần Thiên áp chế, nên lực lượng của Hàn Sâm bị làm suy yếu vô cùng, mà lực lượng mất khống chế thì lại chẳng yếu đi tí nào, Hàn Sâm đã khống chế không được tình thế nữa rồi.

Thế nên Tần Tu mới nói, nếu như hắn không ra tay cứu Hàn Sâm thì e Hàn Sâm khó thoát được kiếp này.

Nhưng có một điều mà Hàn Sâm nhận định là, chắc bên trong áo giáp Hắc Tinh còn có một ý chí khác, là nàng mà Tần Tu đã nói ban nãy. Lúc trước

đều là ý chí của nàng khống chế áo giáp Hắc Tinh, nên những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian đó Tần Tu không biết thì mới phải.

Nếu không thì Tần Tu chắc chắn sẽ biết Hàn Sâm từng chăm sóc Uyển Nhi trong một thời gian ngắn, với tình cảm mà hắn dành cho Uyển Nhi thì sẽ không để mặc cho Hàn Sâm tự sinh tự diệt như thế.

Hàn Sâm cũng biết, nếu như hắn chịu nói những chuyện này ra, thì tám chín phần mười là Tân Tu sẽ cứu hắn một mạng.

Đáng tiếc Hàn Sâm là một người như thế đấy, biết rõ là vậy nhưng vẫn không lên tiếng.

Hàn Sâm cố đè nén sự đau đớn trong người, muốn dẫn hai nguồn lực lượng đó đi vào quỹ đạo, nhưng lực lượng của hắn bị suy yếu quá nhiều, các loại lực lượng bên trong thân thể đều sắp hàng xuống điểm thấp nhất rồi, đã không thể khống chế, điều tiết hai luồng lực lượng mất khống chế đang dây dưa với nhau này nữa.

“Muốn khống chế hai nguồn lực lượng này thì đã là chuyện không thể nữa rồi, nếu như ta dồn hết chút lực lượng còn sót lại của bản thân làm một phen được ăn cả ngã về không, thì có lẽ sẽ tách được hai lực lượng này ra, chỉ cần bọn chúng không va chạm vào nhau nữa thì có lẽ sẽ dần dịu lại Hàn Sâm cũng không phải là người dễ dàng bỏ cuộc, hắn đang sầu não vắt óc nghĩ cách để thoát khỏi khốn cảnh này.

Nhưng mà rất nhanh Hàn Sâm đã ý thức được, cách này chẳng thể thực hiện được, hai lực lượng kia đã lan tràn khắp toàn thân của hắn, dù Hàn Sâm có dồn hết sức mạnh còn lại tung ra một kích toàn lực thì cũng không thể tách hai luồng lực lượng này ra hoàn toàn.

“Nếu đã không có đường lui, vậy thì chỉ đành tìm đường sống trong

chỗ chết thôi.” Hàn Sâm hạ quyết tâm, hắn dồn hết lực lượng còn lại vào trợ giúp, làm tăng quá trình vận chuyển của hai lực lượng kia lên.

Làm như vậy, đến Hàn Sâm cũng không biết sẽ có hậu quả thế nào, nhưng có một điều hắn biết rõ đó là hai luồng lực lượng này chắc chắn không

dừng lại được nữa rồi.

Lực lượng của Động Huyền Kinh còn kinh khủng hơn trong tưởng tượng của Hàn Sâm, lực lượng của Chính Động Huyền Kinh có thể thấu hiểu quy tắc trụ cột nhất của thiên địa, mà Nghịch Động Huyền Kinh thì lại sinh ra một loại uy năng hoàn toàn khác

Bởi vì không tài nào khống chế nổi nó, nên Hàn Sâm vẫn chưa rõ rốt cuộc nó có năng lực thế nào, nhưng chỉ nhìn tính phá hoại của nó với cơ thể hắn thì đủ biết nó còn kinh khủng hơn Chính Động Huyền Kinh.

Bảo Nhi ở một bên lo lắng nhìn Hàn Sâm, nàng cũng cảm giác được †ình huống của Hàn Sâm rất không tốt, nên cũng không lên tiếng quấy rầy Hàn Sâm, để tránh cho Hàn Sâm bị phân tâm.

Hàn Sâm gom góp hết tất cả lực lượng còn lại, cùng lúc khởi động lực lượng của cả Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, Huyền Hoàng Kinh, Băng Cơ Ngọc Cốt và gen vật ngữ.

Mặc dù đều bị suy yếu vô cùng nhưng việc đã đến nước này rồi, có bao nhiêu lực lượng thì hay bấy nhiêu, sống hay chết đánh cược trong lần này.

Đột nhiên, trên người Hàn Sâm hiện lên chú văn, Chú Ngữ chủ động hợp thể với hắn, từ trạng thái áo giáp tiến vào trạng thái hợp thể.

Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Hàn Sâm đã trở nên nhu hòa hơn, bởi vì hợp thể với Chú Ngữ, mái tóc và con ngươi đều biến thành màu trắng, con ngươi và trên làn da mặt loáng thoáng có chú văn hiện lên.

Không biết có phải ảo giác hay không, Hàn Sâm cảm thấy hình như sức ảnh hưởng của sức mạnh của Phàm Trần Thiên tác động lên thân thể hắn giảm xuống rất nhiều.

“Dị chủng hóa!” Hàn Sâm cắn răng tiến vào trạng thái dị chủng hóa, đây là trạng thái bốn loại thuật gen hợp nhất, cũng là trạng thái mạnh nhất của Hàn Sâm ngoài thể Thần Linh siêu cấp.

Nhưng vì sự xuất hiện Huyền Hoàng Kinh nên đã dẫn tới sự không cân bằng của bốn loại thuật gen này. Bây giờ hắn lại tiến vào trạng thái này vì Động Huyền Kinh mất khống chế, hai loại lực lượng chính nghịch xung đột với nhau, Hàn Sâm cũng không biết sua khi bản thân tiến vào trạng thái dị chủng hóa thì sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng chuyện đến nước này, Hàn Sâm cũng chẳng quan tâm được nhiều vậy, hắn dồn hết mọi lực lượng vào mạo hiểm đánh cược một lần.

Khoảnh khắc mà người Hàn Sâm hoàn toàn dị chủng hóa ấy, Hàn Sâm cảm giác lực lượng trong cơ thể như chợt phá ra tiếng ong ong như kinh mạch cả người cả người bạo tạc, cứ như trong cơ thể đang diễn ra đại hội pháo hoa vậy.

Với sự kiên cường trong lực ý chí của Hàn Sâm mà cũng nhịn không được phải hét lớn lên, hét lên để phát tiết loại đau đớn tột cùng này.

€ó lẽ vì năng lực chịu đựng của thân thể đã đạt tới cực hạn, nên thân thể đã làm ra phản ứng, tiến vào trạng thái Thần Linh siêu cấp, nhưng loại đau đớn ấy cũng không giảm bớt vì hắn đã tiến vào trạng thái Thần Linh siêu cấp, mà còn trở nên khó chịu hơn.

Hàn Sâm ở trong trạng thái thể Thần Linh siêu cấp, trên thân thể quang ảnh trắng rực hư ảo kia xuất hiện hàng loạt vết nứt, Hàn Sâm chưa gặp phải tình huống như thế trong trạng thái thể Thần Linh siêu cấp bao giờ.

Hết chương 3224.

Chương 3225. Ước hẹn ba năm

Thể Thần Linh siêu cấp vạn pháp bất xâm, chưa nứt vỡ ra như thế bao giờ, mặc dù Hàn Sâm thấy kinh hãi những cũng chỉ đành tiếp tục.

Loại cảm giác bị xé ra từng chút một này làm cho người ta không chịu đựng nổi, dấy ý muốn tự sát chết ngay lên trong lòng.

Nhưng ý chí của Hàn Sâm kiên định, dù trong núi đao biển lửa thì hắn vân không hề có ý muốn chết, ý chí cầu sinh khá là mạnh mẽ.

Nhưng ý chí dù có kiên cường tới đâu thì sự đau đớn ở mặt khách quan vẫn tồn tại, Hàn Sâm đau tới vặn vẹo cả mặt mũi.

Sự đau đớn của hắn lúc này chủ yếu bắt nguồn từ Chính - Nghịch Động Huyền Kinh, lực lượng khác Hàn Sâm vẫn khống chế được, nhưng chỉ có lực lượng của Chính - Nghịch Động Huyền Kinh bạo tẩu là hiện giờ Hàn Sâm không tài nào khống chế nổi.

Nhưng những lực lượng khác vì bị quy tắc của Phàm Trần Thiên hạn chế nên cũng trở nên rất yếu, dù là thể Thần Linh siêu cấp thì cũng bị suy yếu vô cùng.

Nhưng mà hình như lực lượng Chính - Nghịch Động Huyền Kinh dây dưa với nhau ấy lại không bị sức mạnh của Phàm Trần Thiên áp chế, đã thế còn có khuynh hướng càng ngày càng mạnh.

“Quả nhiên ta đoán không sai, lực lượng của Chính - Nghịch Động Huyền Kinh đúng là có thể kiềm chế sức mạnh của Phàm Trần Thiên. Nhưng vì lực lượng này quá bá đạo, đến bản thân hắn cũng không chịu nổi, đến thể Thần Linh siêu cấp sau khi dị chủng hóa cũng bị nó xé rách luôn.” Hàn Sâm biết bản thân buộc phải chịu đựng tiếp.

Hai loại lực lượng chính nghịch đang dần kết hợp, nếu như cơ thể của hắn có thể kiên trì được tới lúc hai loại lực lượng này hoàn toàn kết hợp thì sẽ sống, còn nếu không kiên trì được tới lúc đó thì sẽ bị lực lượng của Chính - Nghịch Động Huyền Kinh xé rách rồi chết.

Nếu là bình thường, có lẽ Hàn Sâm hẳn có thể kiên trì được, nhưng bởi vì sức mạnh của Phàm Trần Thiên đã làm suy yếu những lực lượng khác, nên Hàn Sâm không dám chắc bản thân có kiên trì được tới lúc đó hay không.

Trên bóng hình hư ảo trắng rực ấy xuất hiện rất nhiều vết nứt, giống như một món đồ sứ tinh xảo sau khi làm vỡ thì dính lại vậy, vết nứt phía trên nhìn mà giật mình.

Lực lượng của Chính - Nghịch Động Huyền Kinh đã đến thời khắc quan trọng nhất, nó đang nhanh chóng dung hợp, trở nên càng ngày càng mạnh, nhưng mà trong tình huống đấy thì tổn thương nó tạo ra cho cơ thể cũng cực kỳ lớn.

Hàn Sâm cảm giác thân thể của mình đã sắp chống đỡ hết nổi rồi, uy năng mà sau khi Chính - Nghịch Động Huyền Kinh kết hợp sinh ra, còn kinh khủng đáng sợ hơn trong tưởng tượng của hắn.

Căn răng đau khổ chống đỡ, nhưng mà thân thể của Hàn Sâm lại giống như một món đồ sứ có thể nổ tan bất cứ lúc nào, không biết khi nào sẽ vỡ vụn hết ra.

Bảo Nhi cũng nhìn ra được nguy cơ của Hàn Sâm, nàng lấy hồ lô nhỏ màu vàng của nàng ra, đặt hồ lô nhỏ lên đỉnh đầu sâm.

Kim quang trên hồ lô nhỏ rũ xuống, rơi trên người Hàn Sâm như nước suối màu vàng, thẩm thấu vào làn da của hắn, tẩm bổ máu thịt xương cốt và ngũ tạng lục phủ của hắn.

Thân thể vốn sắp nổ tung được lực lượng này tẩm bổ, ngay tức khắc khiến cho Hàn Sâm cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, giữa các tế bào như được đổ chất dính vào vậy, tính dai tăng mạnh.

“Bảo Nhi!” Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ.

Bên trong tổng bộ của hội Thần Loạn, Tần Tu ngồi trên bảo tọa vốn thuộc về Táng Đạo Thiên, còn Táng Đạo Thiên thì buông thõng hai tay đứng thẳng ở một bên, mặt không có biểu cảm gì giống như một pho tượng đá.

Những thành viên khác của hội Thần Loạn đều nhìn Tần Tu với vẻ mặt cổ quái.

Mặc dù hội Thần Loạn là kẻ mạnh làm vua, nhưng vị trí hội trưởng vị này cũng không phải sinh vật nào cũng đều ngồi lên được.

Bất kỳ một sinh vật nào ở nơi này đều là những kẻ bá chủ của một phương, đều có kiêu ngạo của riêng mình, nếu như chỉ có thực lực mạnh hơn bọn họ

mà đã nghĩ làm bọn họ thần phục thì cũng không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng lực lượng của Tần Tu thật sự mạnh mức làm cho bọn họ thấy hơi run sợ, mặc dù trong lòng có không phục nhường nào thì lúc này cũng không có ai đứng ra phản đối.

Trấn áp được Táng Đạo Thiên chỉ với cái lật tay, đến Táng Đạo Thiên cũng phải thần phục, nên dù trong lòng bọn họ không muốn thì cũng sẽ không nói ra vào lúc này.

“Lúc ta rời đi, Tam Thập Tam Thiên đánh thủng Thập Nhất Trọng Thiên, hiện giờ đã qua mấy trăm triệu năm vậy rồi mà các ngươi cũng mới chỉ đánh thủng tới Thập Cửu Trọng Thiên. Tiến độ thế này thì phải tới năm nào tháng nào mới đánh thủng được Tam Thập Tam Thiên đây?” Ánh mắt của Tần Tu quét qua đám sinh vật khủng bố kia, bình tĩnh thong dong nói.

“Tam Thập Tam Trọng Thiên đâu có đánh thủng dễ vậy, mỗi một Trọng Thiên đều có sự thần dị riêng của mình, sẽ gặp phải những khó khăn khác nhau, mỗi lần đánh thủng một Trọng Thiên thì cũng đều phải bỏ ra một cái giá vô cùng lớn là và lượng nguyên khổng lồ. Ngươi làm gì có biết bọn ta đã phải trả giá bao nhiêu vì nó chứ?” Một vị trưởng lão hội Thần Loạn tính tình bộp chộp lạnh lùng nói.

Rất nhiều sinh vật khủng bố cũng đều âm thầm quan sát Tần Tu, muốn biết hắn định xử lý vị trưởng lão này thế nào.

Nếu hắn cường thế làm chủ hội Thần Loạn, thì có con chim đầu đàn tiên phong như thế, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

“Ba năm.” Nằm ngoài dự đoán của bọn họ, Tần Tu không tức giận, mà còn bình tĩnh nói ra hai chữ.

“Có ý gì?” Trưởng lão kia nhíu mày hỏi.

“Nếu như để ta làm hội trưởng hội Thần Loạn thì chỉ cần ba năm là có thể đánh thủng Tam Thập Tam Thiên.” Tần Tu vẫn nói với vẻ lạnh nhạt.

“Ba năm đánh thủng hết mười bốn Trọng Thiên còn lại của Tam Thập Tam Thiên? Ta thừa nhận lực lượng của ngươi mạnh mẽ, gần như có thể sánh ngang với lão hội trưởng của bọn ta. Nhưng đừng nói rằng ngươi tưởng chỉ cậy mạnh là đánh thủng được Tam Thập Tam Thiên đấy nhé?” Trưởng lão kia bĩu môi nói.

“Đương nhiên là không thể cậy mạnh rồi, nhưng mà ta lại có thể, nếu như trong vòng ba năm ta không thể đánh thủng Tam Thập Tam Thiên, thì chức vị hội trưởng này sẽ trả lại cho chư vị, Tân Tu ta từ đó về sau sẽ không bao giờ đặt chân tới Tam Thập Tam Thiên dù chỉ nửa bước.” Âm thanh của Tần Tu rất nhẹ, nhưng lại cho người ta có cảm giác chân thật đáng tin.

“Được, đây là quyết định của bản thân ngươi, bọn ta cũng không ép ngươi nên tới lúc đó đừng có nuốt lời.” Trưởng lão kia cười lạnh nói.

“Tần Tu ta làm việc thì làm gì có chuyện nuốt lời. Nhưng trong vòng ba năm này, nếu có người dám kiếm chuyện với ta thì dù hắn có thân phận ra sao trong hội Thần Loạn, đều phải hủy miếu diệt thân.” Âm thanh của Tần Tu trầm xuống.

“Được, bọn ta sẽ chờ ngươi ba năm.” Mấy vị trưởng lão thoáng nhìn nhau rồi cùng nói.

“Kho của hội ở đâu, dẫn ta đi xem một chút.” Tần Tu đứng dậy nói.

Mặt Táng Đạo Thiên không có chút biểu cảm nào, hắn nói: “Tài liệu trong hội đều do Ngũ bộ trưởng quản lý, mời Ngũ bộ trưởng dẫn hội trưởng đại nhân đi xem xét khoản mục của kho hàng.”

Vị Ngũ bộ trưởng kia vội vàng tuân mệnh dẫn Tần Tu rời đi, lúc này một đám sinh vật kinh khủng mới nói với Táng Đạo Thiên: “Hội trưởng, đừng nói ngươi định để Tần Tu chiếm mất hội Thần Loạn của chúng ta đấy nhé?”

“Chúng ta hợp lực lại chưa chắc đã không đánh được một trận với hắn.”

Táng Đạo Thiên lại lắc đầu cười lạnh nói: “Các ngươi đừng gấp, mặc dù tên Tần Tu mạnh nhưng cuối cùng cũng vẫn chỉ là một nhân loại mà thôi, chắc

chắn sẽ có sơ hở, chờ khi chúng ta tìm được sơ hở của hắn thì lại ra tay cũng không muộn.”

“Hận Quỷ, ngươi mang vật này tới Phàm Trần Thiên, thứ này có thể làm ngươi không bị lực lượng của Phàm Trần Thiên áp chế trong vòng hai tiếng đồng hồ, giết chết Hàn Sâm đi, đừng để ai phát hiện ra.” Táng Đạo Thiên gọi một sinh vật khủng bố tới bên, đưa một thứ cho nó rồi nói với nó bằng âm thanh chỉ nó nghe được.

“Hội trưởng đại nhân, bây giờ chúng ta giết Hàn Sâm thì còn ý nghĩa gì nữa sao?” Hận Quỷ nghi ngờ hỏi. “Ngươi cứ đi làm là được, ta có tính toán của mình rồi.” Trong mắt của Táng Đạo Thiên toát lên sự kỳ dị.

Hết chương 3225.

Chương 3226. Động Huyền Phá Giới

Hàn Sâm được vầng sáng vàng mà hồ lô nhỏ màu vàng rủ xuống tẩm bổ, tuy lực lượng của Chính - Nghịch Động Huyền Kinh cuồng bạo, nhưng cũng không xé rách hắn hoàn toàn được.

Hai lực lượng dần dung hợp và cũng dần trở nên bình tĩnh.

Đột nhiên, có bóng dáng chợt lóe qua, một quái nhân trông giống rắn mối đi tới trước mặt Hàn Sâm, thứ mà hai mắt đỏ ngầu của nó nhìn không phải Hàn Sâm, mà là thanh kiếm Thốn Khôi bên hông Hàn Sâm, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

Kiếm Thốn Khôi là phối kiếm của lão hội trưởng hội Thần Loạn, có lực lượng khủng bố phi thường, trước kia bị cắm ở bên trong Binh Nhẫn Thiên là vì không có một sinh vật nào rút được nó ra.

Bây giờ Hàn Sâm đã rút nó ra, nên đương nhiên Hận Quỷ muốn cướp kiếm Thốn Khôi về dùng.

“Táng Đạo Thiên chỉ kêu ta giết chết Hàn Sâm, không nói tới kiếm ‘Thốn Khôi, ta lấy được kiếm Thốn Khôi rồi âm thầm giấu đi, sau này dù

hắn có hỏi tới thì cũng có thể nói là chưa từng thấy.” Hận Quỷ hạ quyết †âm trong lòng, muốn chiếm kiếm Thốn Khôi làm của riêng.

Thân hình chợt lóe, Hận Quỷ đã đến trước mặt Hàn Sâm, lạnh lùng đánh giá Hàn Sâm.

Hàn Sâm ở lại bên trong Phàm Trần Thiên có hơi lâu, chắc là đã bị đánh thành người phàm rồi, nhưng Hận Quỷ vẫn cẩn thận quan sát hắn, cũng không tỏ ra khinh định sao nhãng vì điều đó.

Rất nhanh Hận Quỷ cũng đã xác nhận, Hàn Sâm đúng là đã gần giống phàm thể rồi, lúc này mới hơi buông lỏng.

“Dù ngươi có chống cụ thế nào cũng vô dụng thôi, sức mạnh của Phàm Trần Thiên không phải cứ cậy mạnh là đối kháng được. Dù Thần Linh tới đây thì cũng bị đánh rớt thành phàm nhân thôi.” Hận Quỷ nói rồi thì chộp về phía kiếm Thốn Khôi bên hông Hàn Sâm, muốn lấy kiếm Thốn Khôi trước.

Nhưng hắn còn chưa lấy được kiếm Thốn Khôi thì đã có một đôi tay nhỏ bé cướp được kiếm Thốn Khôi trước hắn, Hận Quỷ quay đầu nhìn lại thì thấy cô bé bên cạnh Hàn Sâm, hai tay ôm kiếm Thốn Khôi, trợn †o mắt lên lườm hắn.

“Đưa thanh kiếm cho ta.” Hận Quỷ nhìn chằm chằm vào Bảo Nhi đầy lạnh lùng nói.

“Sao phải đưa cho ngươi chứ? Đây là kiếm của cha ta mà.” Bảo Nhi quệt miệng nói.

“Kêu ngươi đưa cho ta thì đưa đi, bớt nói lời vô ích, nếu không ta sẽ đánh nát đầu ngươi đấy.” Lúc Hận Quỷ nói chuyện thì móng vuốt cũng đã giơ

lên, hiển nhiên là hắn chẳng có kiên nhẫn.

“Ngươi cứ đụng vào ta thử mà xem, cha ta sẽ đánh nát đầu ngươi trước đấy.” Bảo Nhi ôm kiếm lui về sau hai bước, nháy mắt nói.

“Vậy để ta xem thử, rốt cuộc là đầu ta nát trước hay đầu ngươi nát trước.” Hai tay của Hận Quỷ chộp tới đầu Bảo Nhi và kiếm Thốn Khôi trong tay nàng.

Nhưng mà hắn còn chưa thành công thì đột nhiên thấy có bóng dáng ở trước mặt chợt lóe, một bóng dáng mặc áo giáp liền thể màu đen chắn ở trước mặt Bảo Nhi, rõ ràng là Hàn Sâm ban nãy còn ngồi ở kia, Hận Quỷ thấy hoảng sợ trong lòng, vội vàng lui ra sau một đoạn.

Hàn Sâm chém thần binh, mà thực lực thần binh chẳng kém gì Hận Quỷ, thì sao mà Hận Quỷ không sợ cho được.

Nhưng rồi Hận Quỷ lại nghĩ, nơi này là Phàm Trần Thiên, lực lượng của Hàn Sâm đã bị quy tắc của Phàm Trần Thiên áp chế, dù còn dư lại chút lực lượng thì chắc cũng không nhiều, hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

“Nếu ngươi đã muốn chết trước thì bổn tọa sẽ thành toàn cho ngươi.” Hận Quỷ nói rồi, hào quang đỏ trong mắt sáng rực, khói khí màu đen trên người như ngọn lửa cháy rực, chộp thẳng về phía Hàn Sâm.

“Bảo Nhị, cất kỹ hồ lô của ngươi.” Hàn Sâm trả hồ lô nhỏ màu vàng kia lại cho Bảo Nhi, nếu không có hồ lô nhỏ này tẩm bổ hắn thì e rằng Hàn Sâm chưa chắc đã vượt qua được cửa ải này an toàn.

Nhưng hồ lô nhỏ lúc này chỉ còn lớn chừng nắm tay, rõ ràng là bị hao tổn vô cùng nghiêm trọng.

Sau khi vứt hồ lô nhỏ màu vàng cho Bảo Nhi thì Hận Quỷ đã tới trước mặt hắn, khói khí màu đen kinh khủng kia cuộn trào mãnh liệt như thủy triều, chiếu cho Hận Quỷ trông giống ác quỷ địa ngục.

Không nói hai lời, Hàn Sâm trực tiếp ngưng tụ lực lượng của Chính - Nghịch Động Huyền Kinh, hai luồng lực lượng đan vào nhau và ngưng kết

trên lòng bàn tay hắn, làm cho lòng bàn tay bị chiến giáp Động Huyền màu đen bao quanh kia càng đen hơn, giống như nó hấp thu mọi ánh sáng vậy, làm cho người ta không thấy rõ được bàn tay ấy, chỉ thấy một vùng mông lung thôi.

Lực lượng của Động Huyền Kinh để Hàn Sâm nhìn trộm được nguồn gốc quy tắc của vũ trụ, mà Nghịch Động Huyền Kinh thì lại là một cực đoan khác, để cho Hàn Sâm nắm giữ lực lượng mô phỏng quy tắc.

Trước kia Hàn Sâm phải sử dụng kỹ xảo của Chích Thủ Già Thiên để cố phá vỡ xích trật tự, còn Nghịch Động Huyền Kinh thì không phiền phức như thế, bởi vì hắn có thể khống chế quy tắc thông qua mô phỏng quy tắc, làm lực lượng của quy tắc trở thành lực lượng mà hắn sử dụng được, hoàn toàn không cần phí công đi xé đứt xích trật tự.

Mà khi lực lượng của Chính - Nghịch Động Huyền Kinh kết hợp lại với nhau thì sẽ xảy ra sự thay đổi về chất, lực Phá Giới mà hai loại lực lượng này sinh ra cũng không phải phá hoại quy tắc vũ tụ thuần túy, nếu như phải dùng một từ để hình dung về lực Phá Giới của Động Huyền Kinh thì phải là hai chữ “Sửa đổi “này.

Sửa đổi quy tắc căn nguyên nhất của vũ trụ, loại năng lực này thì đến cả Thần cũng khó có. Trên thực tế Thần mới là sinh vật tuân thủ quy tắc nhất, mỗi tội Thần biết lợi dụng nó hơn sinh vật khác mà thôi, bọn họ cũng không có năng lực thay đổi quy tắc.

Lực Phá Giới của Động Huyền Kinh có thể sửa đổi quy tắc của đại vũ trụ, xét từ phương diện nào đó thì loại lực lượng này còn mạnh hơn trực tiếp phá hư quy tắc của đại vũ trụ.

Ngón tay của Hàn Sâm gảy một cái, giống như đang gảy dây đàn, nhưng trong tay hắn không có đàn và cũng không có tiếng nhạc vang lên.

Thậm chí Hận Quỷ cũng chẳng hiểu rốt cuộc hắn gảy hai cái để làm gì,dáng vẻ hiện giờ của Hàn chẳng thể nào ngăn được công kích của hắn.

Nhưng mà giây tiếp theo, sắc mặt của Hận Quỷ lại thay đổi, hắn cảm giác không gian bốn phía xung quanh người hắn hình như trở nên vô cùng quỷ

dị, người hắn như bị lực lượng nào đó trói buộc, móng vuốt không tài nào đâm tiếp về phía trước được nữa dù chỉ chút xíu, cứ như thể có một tường thành vô hình chắn ở trước mặt hắn vậy.

Hận Quỷ lắc mình lùi về phía sau, cảm giác bản thân vẫn còn bình thường và rồi hắn thử đổi một tấn công từ một hướng khác. Hận Quỷ nhảy vọt lên tới đỉnh đầu của Hàn Sâm, vung một móng vuốt chộp tới đầu Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, ngón tay lại cử động vài cái như đang gảy đàn, người khác thì cho rằng nó là động tác vô nghĩa, nhưng mà bản thân Hàn Sâm thì lại biết, ở dưới ngón tay của hắn, phân tử thái cực của Phàm Trần Thiên bị ngón tay của hắn kích thích, và sửa đổi trật tự sắp xếp.

Phân tử thái cực kết hợp lại với nhau tạo thành bánh răng vũ trụ, bánh răng lại ăn khít lại với nhau và tạo thành xích trật tự.

Bây giờ sắp xếp của phân tử thái cực bị Hàn Sâm làm loạn lên rồi, kích cỡ của bánh răng vũ trụ cũng thay đổi theo nên đương nhiên xích trật tự cũng sẽ cùng thay đổi theo.

Vốn là quy tắc của Phàm Trần Thiên, giờ đây lại bị Hàn Sâm sửa đổi.

Loại sửa đổi này cũng không phá hỏng trật tự và quy tắc của Phàm Trần Thiên, nhưng nó sẽ làm cho quy tắc của Phàm Trần Thiên sản sinh ra sự thay đổi cực lớn.

“AI” Đột nhiên Hận Quỷ phát ra một tiếng hét thảm.

Người hắn như bị hút mất hàm lượng nước vậy, khô quất lại nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt đã trông giống như thây khô rồi.

“Không… Không thể nào… Ta có Tị Trần Châu trong người… Sức mạnh của Phàm Trần Thiên không có hiệu quả với ta mới đúng chứ… Hơn nữa có dù có tác dụng… Thì cũng không nên đáng… Đáng sợ như thế được…” Hận Quỷ còn chưa nói hết lời thì đột nhiên cả người hắn biến thành tro bụi, tất cả tinh hoa sinh mệnh và lực lượng của hắn đều bị phân tử thái cực hút hết sạch, người hắn hóa luôn thành tro bụi.

Hết chương 3226.

Chương 3227. Trở lại Hoa Viên Không Trung

“Săn giết chủng gen Thần Linh cấp Hủy Diệt Hận Quỷ.”

Chỉ có một nhắc nhở đơn giản, không có thông báo gì nữa khác, đến tro bụi mà Hận Quỷ biến thành cuối cùng cũng bị phân tử thái cực hấp thu sạch sẽ, không để lại chút gì.

Chỉ có một hạt châu rơi xuống từ trong đó, to bằng mổ viên Long Châu, không nhiễm bụi trần, giống một viên trân châu.

“Lực Phá Giới của Động Huyền Kinh đúng là kinh khủng cực kỳ!” Hàn Sâm duõi tay nắm chặt hạt châu này, vẻ mặt có hơi phức tạp.

Không thể không nói, đến bản thân Hàn Sâm cũng bị dọa đôi chút, hắn chỉ sửa đổi quy tắc bốn phía xung quanh Hận Quỷ, để bánh răng vũ trụ ở gần đó vận chuyển nhanh hơn rất nhiều lần, đâu ngờ lại có hiệu quả khủng bố như vậy, giết chết luôn một chủng gen Thần Linh cấp Hủy Diệt, thật sự làm cho người ta cảm giác có hơi kinh hãi.

May lực Phá Giới của Hàn Sâm mới vừa thành hình, thời gian duy trì hiệu quả rất ngắn, thoáng cái chẳng tới hai giây, phân tử thái cực bị sửa đổi đã khôi phục lại trật tự sắp xếp ban đầu.

Mặc dù như thế thì cũng mạnh tới quá biến thái rồi, Hàn Sâm mới chỉ thử sửa đổi với kiểu đơn giản nhất, thay đổi kích cỡ bánh răng vũ trụ, chưa hề ảnh hưởng tới tốc độ vận chuyển của cả sợi xích trật tự, mà

đã có tác dụng kinh khủng tới thế rồi.

Đây mới chỉ là kiểu sửa đổi đơn giản nhất, nếu như hắn thực hiện sửa đổi phức tạp thì không biết sẽ gây ra hậu quả lớn tới nhường nào.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm mới chỉ nhập môn, Động Huyền Kinh đạt tới trình độ này rồi thì đã không còn tấm gương đi trước cho hắn học hỏi nữa, mỗi một bước sau này Hàn Sâm chỉ đành tự mình sờ soạng thôi.

Còn sửa đổi bánh răng vũ trụ ra sao thì có hiệu quả thế nào, Hàn Sâm cũng phải tự mình mày mò tìm kiếm nốt.

"Đạo Phá Giới thì phải thế nào mới được coi là viên mãn, toàn vẹn nhỉ? Tần Tu hắn đã đạt tới trình độ nào rồi? Lực lượng của áo giáp Hắc Tinh thần kỳ tới khó lường, đến cả gen vật ngữ ta cũng phải nhờ vào sự trợ giúp của áo giáp Hắc Tinh thì mới luyện thành được. Tần Tu có thể khống chế áo giáp Hắc Tỉnh thì tu vi của bản thân hắn đã rất khó phỏng đoán được rồi." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

"Cha, hạt châu này đẹp quá, ngươi cho Bảo Nhi được không?" Bảo Nhi nhìn viên Tị Trần Châu ở trong tay Hàn Sâm kia với vẻ mặt tha thiết mong chờ.

Hàn Sâm cầm Tị Trần Châu, hắn có thể cảm giác được những phân tử thái cực kia của Phàm Trần Thiên đang tự động tránh đi nơi này, nên hắn cũng đoán sơ sơ được tác dụng của hạt châu này rồi.

Nhưng mà bây giờ Động Huyền Kinh của hắn đã Phá Giới thành công, nên quy tắc của Phàm Trần Thiên đã không còn ảnh hưởng được tới hắn nữa, và đương nhiên hạt châu này cũng chẳng có tác dụng gì với hắn.

"Đương nhiên là được, chỉ cần Bảo Nhi ngươi muốn, chỉ cần không phải chuyện thương thiên hại ký, không có tính người thì cha chắc chắn sẽ cho ngươi tất." Hàn Sâm đưa Tị Trần Châu cho Bảo Nhị, vuốt ve đầu của nàng nói.

Nếu không có hồ lô nhỏ của Bảo Nhi giúp đỡ thì e rằng bây giờ hắn đã dữ nhiều lành ít rồi.

Bảo Nhi nhận lấy Tị Trần Châu, nàng nhét nó vào trong hồ lô nhỏ với vẻ mặt vui rạo rực, sau đó lại lắc hồ lô nhỏ bên tai, rồi mới mặt mày rạng rỡ cất hồ lô nhỏ đi.

“Nơi này không phải nơi nên ở lâu, chúng ta đi thôi.” Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi, dịch chuyển tức thời rời đi luôn.

Hắn biết rõ bây giờ bản thân vẫn chưa phải đối thủ của Tần Tu, nên ở lại đây cũng vô dụng. Hơn nữa Hàn Sâm cũng muốn mau sớm về đại vũ trụ gen một chuyến, phải nói cho mấy tên ở Hoa Viên Không Trung kia biết, để bọn họ có chuẩn bị từ sớm.

Bây giờ Tần Tu nắm hội Thần Loạn trong tay, e rằng chẳng bao lâu nữa Tam Thập Tam Thiên đều sẽ bị đánh thủng hết, sau này cả hai đại vũ trụ sẽ rất khó được thái bình.

“Thôi thì tới chỗ của chủ Thần điện một chuyến trước, nói tin Tần Tu xuất thế cho hắn biết đã.” Sau khi Hàn Sâm rời khỏi Tam Thập Tam Thiên, thì đeo ngay Thiên Thần quan lên, tiến vào miếu Thần Tài, sau đó lợi dụng miếu Thần Tài để mở ra thông đạo thông tới Thần điện Gen.

“Thì ra là vậy, chẳng trách ta tìm mãi không thấy linh của Tần Tu đâu, không ngờ hắn lại dám đi tới bước này thật.” Chủ Thần điện nghe xong lời tự thuật của Hàn Sâm thì trầm ngâm nói.

“Thế rốt cuộc bộ áo giáp Hắc Tinh là thứ gì?” Hàn Sâm thấy tò mò với thứ này nhất.

Năng lực của áo giáp Hắc Tinh quả thật là thần kỳ vô cùng, lại có thể khiến các loại sinh vật tiến hóa, chỉ một năng lực này thôi cũng đã đủ làm cả đại vũ trụ phải khiếp sợ rồi, huống hồ chắc chắn áo giáp Hắc Tinh còn có rất nhiều năng lực mà Hàn Sâm vẫn chưa biết nữa.

Mặc dù Hàn Sâm có được áo giáp Hắc Tỉnh trong thời gian dài nhưng hắn vẫn không thể khống chế được nó một cách chân chính, hiểu biết của hắn về nó thực chất cũng rất có hạn.

“Nếu như ta đoán không lầm thì chắc là nguyên thể gen.” Chủ của Thần điện nói.

“Thế nguyên thể gen là gì?” Trước kia Hàn Sâm cũng có nghe thấy từ này, nhưng hắn vẫn không hiểu rõ về ý nghĩa chân chính của từ này lắm.

Chủ của Thần điện trầm ngâm trong chốc lát rồi mới nói: “Cái này rất khó giải thích, ngươi cứ coi nó là khởi nguyên của tất cả gen là được.”

“Thật sự có thứ như thế tồn tại sao?” Hàn Sâm có hơi không dám tin vào những gì nghe được.

Các loại sinh vật ra đời ở trong những hoàn cảnh khác nhau thì đương nhiên cấu trúc gen cũng sẽ khác nhau. Nếu như nói tất cả sinh vật đều có chung một khởi nguyên thì đúng là Hàn Sâm thấy khó tin thật sự.

Chủ của Thần điện cười nói: “Đừng nói tới ngươi không tin, trước kia ta cũng không tin ấy chứ, nhưng mà sau khi nghe tất cả những gì mà ngươi nói, thì quả thật là giống y như đúc với nguyên thể gen trong truyền thuyết kia, nếu như không phải là khởi nguyên của vạn vật thì sao nó có thể làm những sinh vật kia tiến hóa chứ?”

“Nói cũng có lý, nhưng mà loại chuyện này đúng là làm cho người ta thấy khó tin.” Hàn Sâm vẫn thấy không thể tin được.

“Bây giờ không phải lúc nói cái này, nếu như ta không đoán sai thì chắc Tần Tu vẫn chưa khống chế được nguyên thể gen, chúng ta buộc phải giết chết hắn, hoặc là đoạt lại nguyên thể gen trước khi hắn hoàn toàn khống chế được nguyên thể gen.” Chủ của Thần điện nói.

“Những điều này là vấn đề ngươi cần cân nhắc suy xét, ta chỉ là một nhân loại nhỏ bé, không có năng lực đi lo những chuyện lớn thế này đâu.” Hàn Sâm nói xong thì xoay người rời đi luôn.

Mặc dù hắn và Tần Tu có ân oán chưa giải quyết xong, nhưng hắn cũng không muốn làm lính hầu cho các Thần Linh.

Chủ của Thần điện cũng không định ngăn Hàn Sâm lại, Thần nhìn bóng lưng hắn rời đi, mỉm cười lẩm bẩm: “Dù cho có là Thần thì cũng không thể biết trước được hết thảy của vũ trụ, không thể nào đoán ngay được tương lai. Tên Tần Tu kia có ngàn tính vạn tính thì cũng không tính ra được sẽ có một ngoài ý muốn như vậy xuất hiện, có thể thật sự thay đổi được Càn Khôn hay không, có lẽ tương lai phải dựa vào ngoài ý muốn này rồi.”

Sau khi Hàn Sâm trở lại miếu Thần Tài thì khởi động một năng lực khác của Thiên Thần quan, tất cả Thần Linh đều có loại năng lực này, mỗi tội thời gian hạn chế của mỗi người là khác nhau thôi.

Hào quang trên Thiên Thần quan chuyển động, làm cả người Hàn Sâm cũng bị thần quang bao quanh rồi vượt qua thời không, đợi khi thị lực của Hàn Sâm khôi phục thì phát hiện cảnh vật bốn phía đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

“Nơi này là… Tộc Hoàng Cực… Rốt cuộc ta đã trở lại…” Hàn Sâm cảm giác cả người nhẹ nhàng vô cùng, hoàn toàn không có sự áp chế của quy tắc vũ trụ, cẩn thận đánh giá bốn phía thì trong lòng bèn thấy vui

mừng.

Mặc dù lợi dụng Thiên Thần quan tiến vào đại vũ trụ gen là có thời hạn, hơn nữa thời gian còn ngắn ngủi, nhưng dù thế nào thì cuối cùng hắn cũng trở lại rồi.

Hàn Sâm vội vàng sử dụng Tinh Không Đại Na Di tới Hoa Viên Không Trung.

Thứ mà Hoa Viên Không Trung ngăn cản là người khác, nên đương nhiên sẽ không ngắn Hàn Sâm, Hàn Sâm dịch chuyển thẳng vào trong nội bộ của Hoa Viên Không Trung, nhưng rồi hắn lại cứ ngỡ là mình tới nhầm chỗ.

Hoa Viên Không Trung hiện giờ trở nên còn khủng bố hơn trước, đâu đâu cũng là dị chủng thực vật cấp Thần, còn có rất nhiều thực vật khủng bố tới mức không thể nào tưởng tượng nổi nữa.

“Ta mới rời đi có hai năm thôi mà sao nơi này lại thay đổi lớn tới thế này?” Trong lòng Hàn Sâm thầm thấy kinh ngạc.

Hết chương 3227.

Chương 3228. Ngươi trở về rồi ư?

Sự đông đúc của dị chủng thực vật cấp Thần ở Hoa Viên Không Trung đã tới mức làm người ta không cách nào tưởng tượng nổi. Hàn Sâm không biết đây chỉ là hiện tượng cá biệt của Hoa Viên Không Trung, hay cả đại vũ trụ gen đều xuất hiện dị biến thế này.

Hàn Sâm nhớ tới chủ của Thần điện từng đã nói với hắn, bởi vì sự phá hoại của trận chiến giữa hắn và Giới Vương Thần đã tạo ra cho đại vũ †rụ quá lớn nên cả đại vũ trụ gen và đại vũ trụ đế quốc đều phải chịu mức độ ảnh hưởng khác nhau.

Thần mạch và trứng gen của đại vũ trụ đế quốc xuất hiện với số lượng lớn, bên đại vũ trụ gen cũng xuất hiện biến hóa, nhưng lúc chủ của Thần điện cũng không nói kỹ càng nên Hàn Sâm không nghĩ tới biến hóa ở đây còn lớn hơn trong tưởng tượng của hắn.

“Ngươi là ai mà lại dám tự tiện xông vào Hoa Viên Không Trung?” Một thiếu niên lấy kiếm chĩa vào Hàn Sâm quát khẽ.

Hàn Sâm nhìn dáng vẻ của thiếu niên kia thì thấy có hơi quen mắt, nhưng mà nghĩ thì lại không nghĩ ra được hắn đã gặp chàng thiếu này ở nơi nào.

“Loại địa phương như Hoa Viên Không Trung ta muốn tới thì tới, ngươi là ai, sao lại đòi quản ta?” Hàn Sâm mà nhìn thiếu niên hỏi với vẻ khá là hứng thú.

Thiếu niên này rõ ràng không phải nhân loại, mà là một thiếu niên Thiên Tộc, Thiên Tộc phải ở Trấn Thiên Cung mới đúng, sao lại chạy đến Hoa Viên Không Trung làm gì.

“Ta là đệ tử của Hoa Viên Không Trung Ngọc Vô Song, hôm nay đến phiên ta chịu trách nhiệm tra xét Hoa Viên Không Trung, tốt nhất ngươi đừng có phản kháng, theo ta trở về một chuyến giải thích cho rõ chuyện này Thiếu niên kia lạnh mặt nói.

“Được thôi.” Hàn Sâm gật đầu đáp.

Ngọc Vô Song không ngờ Hàn Sâm lại ngoan ngoãn theo hắn về thật, thế là hắn ngây ra một lúc, sau đó mới phản ứng lại, vẫn lấy kiếm chĩa vào Hàn Sâm nói: “Thế thì đi thôi.”

Hàn Sâm bị Ngọc Vô Song áp giải về phía trụ sở của Hoa Viên Không Trung, Hàn Sâm vừa đi vừa hỏi: “Ta thấy ngươi là một Thiên Tộc, sao

ngươi không ở yên trong Trấn Thiên Cung tu hành mà lại chạy tới Hoa Viên Không Trung thế?”

Ngọc Vô Song ngẩng đầu nói đầy kiêu ngạo: “Hoa Viên Không Trung là đệ nhất thánh địa của đại vũ trụ gen ta, là nơi mà Kim Tệ đại nhân đã từng tu hành, không biết có bao nhiêu người của vũ trụ các tộc muốn tới nơi đây tu hành, cảm thụ quang huy của Kim Tệ đại nhân mà cũng còn chưa có tư cách đấy. Trấn Thiên Cung ta qua lại thân thiết với Hoa Viên Không Trung nên mới có vài danh ngạch đưa đệ tử tới đây tu hành, sau khi ta đánh bại rất nhiều đồng môn cạnh tranh thì mới có tư cách đến chỗ này tu hành đó.”

“Thì ra là thế.” Nghe thế thì Hàn Sâm mới biết, quả thật Hoa Viên Không Trung hiện giờ đã xưa đâu bằng nay.

Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng đúng, cho dù hắn đã qua đời thì vẫn còn Tiểu Hoa ở đây, cộng thêm mấy tên đi ra từ Tí Hộ Sở như Tà Tình Đế, Cố Khuynh Thành đang dần trưởng thành, Hoa Viên Không Trung không muốn nổi danh cũng khó.

“Ngoài Trấn Thiên Cung, thì trong Hoa Viên Không Trung còn có đệ tử tới từ bên ngoài của những chủng tộc khác không?” Hàn Sâm lại hỏi.

Những chuyện này cũng không phải bí mật gì, đại vũ trụ hiện giờ cũng coi như là ai ai cũng biết rồi, thế nên Ngọc Vô Song đáp ngay: “Đương nhiên là

có chứ, ở đại vũ trụ không ai là không ngưỡng mộ đại danh của Kim Tệ đại nhân. Mặc dù Kim Tệ đại nhân đã qua đời, nhưng mà vẫn còn rất nhiều cường giả như Phỉ đại nhân còn ở đây, đừng nói là chủng tộc bình thường, dù là những Thượng tộc hào môn kia thì cũng đều muốn đưa con cháu hậu bối tới Hoa Viên Không Trung tu hành. Nhưng điều kiện tuyển chọn đệ tử của Hoa Viên Không Trung vô cùng nghiêm khắc, không phải ai muốn là cũng vào được, ngoài một vài chủng tộc như Thiên Tộc và tộc Rebet thì những chủng tộc khác muốn vào Hoa Viên Không Trung tu hành đều cực kỳ khó khăn."

Hàn Sâm trước ngây ra một lúc, sau đó mới nhớ ra Phỉ đại nhân mà Ngọc Vô Song nói tới là ai, rõ ràng là con trai hắn Hàn Phỉ, nhưng mà hắn vẫn luôn gọi nó là Tiểu Hoa nên cũng suýt quên luôn tên thật của nó.

Chợt nghe thấy đại danh của Tiểu Hoa, hắn vẫn có hơi không thích ứng được.

Ngọc Vô Song có hơi đắc ý nói: "Ta chính là đệ tử thuộc môn hạ của Phỉ đại nhân, đi theo Phỉ đại nhân tu hành"

"Bây giờ Hàn Phỉ hắn đang ở đâu?" Hàn Sâm mỉm cười hỏi, Tiểu Hoa cũng chẳng lớn là bao, thật ra thì cũng không lớn hơn Ngọc Vô Song là mấy, thế mà hắn đã thu đệ tử rồi.

Nếu tính cẩn thận ra thì, Ngọc Vô Song này là đồ tôn của hắn.

"Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì, ngoan ngoãn theo ta trở về là được." Ngọc Vô Song cảnh giác nhìn Hàn Sâm quát lên.

Đương nhiên Ngọc Vô Song vẫn rất có lòng phòng bị, chuyện liên quan đến nội bộ của Hoa Viên Không Trung thì hắn không hè nói gì nữa.

Trụ sở của Hoa Viên Không Trung lớn hơn lúc Hàn Sâm ở không biết bao nhiêu lần, hiện giờ trông nó như một đô thị khổng lồ vậy, độ phồn hoa không kém cạnh gì với hoàng đô của tộc Hoàng Cực.

Có thể thấy được có đủ loại sinh vật qua lại lui tới trong đó, Hàn Sâm liếc mắt nhìn thì thấy được không ít gương mặt quen thuộc.

Có rất nhiều sinh vật đều là nhân loại và dị sinh vật đi ra từ Tí Hộ Sở, thậm chí còn có cả dị linh nữa.

“Xem ra hai năm này, Tiểu Hoa đã dẫn không ít nhân loại và dị sinh vật ra khỏi Tí Hộ Sở.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Người có thể tự do ra vào Tí Hộ Sở, ngoài hắn thì cũng chỉ có Tiểu Hoa thôi.

Ở ngoài cửa lớn của trụ sở có hai thủ vệ, trong đó có một người rõ ràng là tộc Hoàng Cực, mà một người khác thì là tộc Thái Thượng, bọn họ đều giống Ngọc Vô Song, đều là những thiếu niên tuổi còn khá nhỏ, chắc là đệ tử mà các tộc đưa tới Hoa Viên Không Trung tu hành.

“Vô song, hắn là ai vậy?” Thiếu niên tộc Hoàng Cực kia chỉ vào Hàn Sâm hỏi.

“Lúc ta đi tuần tra thì gặp phải kẻ xông từ ngoài vào này, đang định

dẫn về giao cho Đường đại nhân xử lý đây.” Ngọc Vô Song nói. Thiếu niên tộc Hoàng Cực lạnh mặt nói: “Người từ ngoài tới không thể vào thành, để hắn ở đây đi, ta đi thông báo với Đường đại nhân luôn.”

Hàn Sâm im lặng nhìn thiếu niên của tộc Hoàng Cực lấy máy liên lạc ra rồi liên hệ rồi người nào đó, sau đó hắn nghe thấy một âm thanh quen thuộc truyền ra từ trong máy liên lạc.

“Cái gì! Có người từ ngoài tới xông vào Hoa Viên Không Trung? Các ngươi trông chừng hắn cho kỹ, ta tới ngay đây. Để ta xem thử là kẻ nào †hần thông quảng đại như vậy, lại dám tự tiện xông vào Hoa Viên Không Trung của chúng ta.” Âm thanh kia nói xong thì cúp máy liên lạc luôn.

Hàn Sâm nghe ra được đó rõ ràng là giọng của Đường Chân Lưu.

“Ta thấy hình như diện mạo của ngươi có hơi quen quen, ngươi có quan hệ thế nào với Bạch Vạn Giới thế?” Hàn Sâm nhìn thiếu niên tộc Hoàng Cực kia hỏi.

“To gan, dám gọi thẳng tên phụ hoàng ta hả.” Ngay tức khắc, thiếu niên của tộc Hoàng Cực phãn nộ quát lên.

“Thì ra Bạch Vạn Giới là cha của ngươi, ngươi gọi hắn phụ hoàng, chẳng nhẽ Bạch Vạn Giới đã tiếp nhận ngôi vị hoàng đế của tộc Hoàng Cực rồi sao?” Hàn Sâm kinh ngạc nói.

“Chuyện phụ hoàng ta tiếp nhận ngôi vị hoàng đế thì thiên hạ đều biết, ngươi định bới lông tìm vết chứ gì?” Thiếu niên tộc Hoàng Cực hỏi đầy lạnh lùng.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, trông vẻ trong hai năm hắn rời khỏi đại vũ trụ gen này đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng hoàng tử của tộc Hoàng Cực lại chạy tới trông cửa cho Hoa Viên Không Trung, xem ra địa vị của Hoa Viên Không Trung ở đại vũ trụ hiện giờ quả thật không tầm thường.

“Nơi này có chuyện gì thế?” Giọng nói của một người phụ nữ truyền tới †ừ bên trong thành, cùng lúc đó có một người phụ nữ mặc đồ xanh đi ra.

Ban đầu nàng là hỏi đám người Ngọc Vô Song, nhưng sau khi thấy rõ ràng dáng vẻ của Hàn Sâm, thì bỗng trợn to hai mắt, vẻ mặt tràn đầy sự khó tin, hốc mắt nàng thoáng cái đã đỏ, rưng rưng nước mắt.

“Ngươi…” Người phụ nữ ấy chỉ nói ra có một chữ thì không nghẹn ngào không nói gì nữa.

“Linh Lung, đã lâu không gặp.” Hàn Sâm cười chào hỏi, trong lòng cũng cảm thấy ngoài ý muốn, Linh Lung của tộc Thái Thượng lại ở Hoa Viên Không Trung.

“Ngươi… Trở lại…” Trong đôi mắt của Linh Lung tràn ngập nước mắt, nàng như muốn nhào vào trong ngực Hàn Sâm, nhưng nàng chỉ khụt khit vài cái rồi lại nhịn xuống, trong giọng nói mang theo chút sự run rẩy.

Hết chương 3228.

Chương 3229. Người đàn ông trở về từ trong địa ngục

Linh Lung thở dài trong lòng: “Thái Thượng Vong Tình, cuối cùng ta vân không làm được.”

“Linh Lung Sư cô, ngươi quen hắn sao?” Thiếu niên thủ vệ của tộc Thái Thượng kinh ngạc nhìn về phía Linh Lung hỏi.

“Đương nhiên là quen rồi, e là cả đại vũ tụ này không có ai là không biết hắn.” Ánh mắt của Linh Lung nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói.

“Về rồi, sự thay đổi của nơi này lớn thật đấy, ta suýt nữa thì tưởng tới nhầm nơi luôn. Linh Lung, sao ngươi lại ở Hoa Viên Không Trung?” Hàn Sâm cười hỏi.

Thấy nụ cười của Hàn Sâm, Linh Lung cũng nở nụ cười theo: “Đúng thế, hai năm ngươi đi này đã xảy ra quá nhiều chuyện, cả đại vũ trụ hiện giờ đều khác với lúc trước rồi. So với tới Thiên Ngoại Thiên, thì càng có nhiều sinh vật muốn tới Hoa Viên Không Trung tu hành hơn, mà ta cũng là một trong số đó.”

Vẫn còn có câu mà Linh Lung không nói tới, đó là nàng tới Hoa Viên Không Trung tu hành không phải là vì Hoa Viên Không Trung tốt hơn Thiên Ngoại Thiên, mà là vì đây là nơi mà Hàn Sâm tạo dựng lên.

Ba người Ngọc Vô Song thấy nụ cười của Linh Lung thì đều sợ ngây người, đế cả đệ tử của tộc Thái Thượng kia cũng đều tỏ ra không tin vào mắt mình.

Thái Thượng Vong Tình, cường giả đã tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên tới cảnh giới cực cao như Linh Lung thì hầu như đã không còn chút tình cảm nào nữa rồi. Dù là lúc nào thì vẻ mặt của nàng cũng lạnh lùng vô tình, chưa ai thấy dáng vẻ thế này của nàng bao giờ cả.

Ba người Ngọc Vô Song đều thấy kỳ quái trong lòng, không biết rốt cuộc người đàn ông trước mặt này là ai, mà lại làm Linh Lung để lộ vẻ mặt như vậy.

Ngay lúc họ đang nghỉ ngờ thì đột nhiên thấy một bóng dáng màu vàng lóe lên lao ra khỏi nội thành, một cự thú trông giống một con sư †ử màu vàng nhào về phía Hàn Sâm.

Ngay tức khắc, đám người Ngọc Vô Song sợ hết hồn, bóng dáng hoàng kim kia tuy không phải khổng lồ, nhưng bọn họ lại biết sự kinh khủng của bóng dáng kia.

Sơn chủ của Vô Định Sơn, con Hống duy nhất trong đại vũ trụ hiện giờ, là sinh vật khủng bố đã từng kề vai sát cánh chiến đấu với Kim Tệ, hiện giờ nó cũng là sinh vật vô địch ở trong Hoa Viên Không Trung.

Dù là là cường giả đỉnh cấp của tộc Hoàng Cực, Thái thượng và Trấn Thiên Cung khi nhìn nhìn thấy Hoàng Kim Hống thì cũng phải kính sợ ba phần, chứ đừng nói tới bọn tiểu bối bọn họ.

Bình thường Hoàng Kim Hống đều là ở nơi ở phía sâu trong Hoa Viên Không Trung, làm bạn với Tiểu Linh Nhi của Hàn gia. hôm nay không biết tại sao lại tới ngoài cửa thành, còn đánh về phía người đàn ông kia nữa, dọa cho đám người Ngọc Vô Song giật nảy mình.

Bị Hoàng Kim Hống bổ nhào cho một cái thì e dù là cường giả đỉnh cấp của đại vũ trụ, cũng phải mất nửa cái mạng. Theo bọn họ thấy thì người đàn ông trước mắt này chắc chắn dữ nhiều lành ít.

Nhưng mà một giây sau, bọn họ lại đều trợn tròn cả mắt, như thể không dám tin vào những gì trước mắt mà bản thân đã nhìn thấy vậy.

Hoàng Kim Hống nhào lên người của người đàn ông, hai chân trước khoác lên vai của người đàn ông đó, rồi lại còn thè lưỡi ra liếm mặt của hắn, cái đuôi sau lưng ngoáy tít lên, cứ như thể là một con chó to xác đang làm nũng với chủ nhân ấy.

“Rốt… Rốt cuộc người đàn ông này là ai..” Ba người Ngọc Vô Song nhìn tới trợn mắt há hốc mồm luôn.

“Chủ nhân… Ngươi trở về rồi…” Sự xuất hiện của Hoàng Kim Hống đã làm kinh động đến rất nhiều cường giả bên trong thành, một ông già phá không đi tới, kích động quỳ một gối xuống ở trước mặt Hàn Sâm.

Ba người Ngọc Vô Song cảm thấy nhân sinh quan của bản thân đang gặp phải một sự khiêu chiến cực lớn. Vị tự xưng là Cửu Thiên Đế này, bình thường ở trong Hoa Viên Không Trung ngang tàng vô cùng, ngoài một vài người của Hàn gia như Hàn Phỉ và Hàn Linh Nhi v.v… Thì hắn không biết nể mặt một ai cả.

Đấn tộc trưởng tộc Thái Thượng tự mình tới thì Cửu Thiên Đế vẫn tỏ ra kiêu căng ngạo mạn như thường, chẳng thèm để ý tới, như thể đối phương không đáng để hắn chú ý tới vậy.

Một kẻ khủng bố như thế, giờ lại hành đại lễ với người đàn ông trước mặt này, quả thực là khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

“Lão Cửu, không cần đa lễ.” Hàn Sâm vươn tay làm một động tác nâng trong không trung là đã nâng người của Cửu Thiên Đế lên rồi.

“Đại nhân! Ngươi trở về rồi!” Nhưng mà sinh vật kinh khủng ở trong thành đi ra ngoài càng ngày càng nhiều, tộc trưởng tộc Hoa Thần thấy Hàn Sâm thì kích động vô cùng.

“Oh shit, lão Hàn, sao ngươi về nhanh thế, bọn ta còn đang lập kế hoạch đánh vỡ kết giới không gian để tới tìm ngươi đây.” Đường Chân Lưu chạy ra, cười lớn nói.

“Kim Tệ đại nhân,.cuối cùng ngươi cũng trở về” Cuối cùng cũng có người hô lên cái tên Kim Tệ của Hàn Sâm.

Ngọc Vô Song nghe thấy cái tên này thì hóa đá ngay tức khắc: “Kim Tệ đại nhân … Hắn chính là Hàn Sâm… Người đàn ông đã cứu vớt vũ trụ… Chủ nhân của Hoa Viên Không Trung… Không phải hắn đã chết rồi sao? Chẳng nhẽ có sinh vật có thể trở về từ trong địa ngục thật sao?”

Cả Hoa Viên Không Trung đều sôi trào, hơn nữa tin tức này chẳng mấy chốc đã truyền khắp các đại Thượng tộc, chỉ cần là Thượng tộc có nguồn tin tức linh thông một chút thì đều biết người đàn ông kia trở về †ừ trong địa ngục rồi.

“Người tốt sống không lâu mà tai họa thì ngàn năm, lời này không sai một tí nào.” Bên trong tộc Hoàng Cực, Bạch Hoàng đã trở thành Thái Thượng Hoàng nhìn tinh không khẽ thở dài.

“Cuối cùng cũng trở về.” Bên trong Huyết Mệnh Giáo, ánh mắt của Nhân Đế tĩnh mịch như đang suy nghĩ điều gì.

“Sao hắn lại về nhanh thế, chẳng nhẽ hắn đã mạnh tới mức có thể đánh thủng luân hồi rồi sao?” Bên trong Ma tộc, Ma Tổ lại khẽ cau mày, tỏ ra nghỉ hoặc.

Nghe thấy tin tức Hàn Sâm trở về từ trong địa ngục thì biểu cảm của cường giả các tộc đều không giống nhau, Cung chủ Trấn Thiên Cung thì cười to ba tiếng, sau đó nhỏ giọng thì thầm: “Tai họa lại về rồi.”

Hàn Sâm biết được đám người Tiểu Hoa và Tà Tình Đế đều tới Kính Hồ của Thiên Ngoại Thiên từ chỗ của đám người Đường Chân Lưu, sau đó hắn lại hỏi chỉ tiết tình hình thì mới biết dị biến của Kính Hồ.

“Cha.” Linh Nhi nhào vào trong ngực Hàn Sâm giống như một con mèo nhỏ.

“Tiểu Linh Nhi càng lớn càng đẹp ra.” Hàn Sâm ôm lấy Linh Nhi, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, rồi tự dưng sinh ra loại cảm giác thỏa mãn: Có con gái thì đời này viên mãn.

“Hàn Sâm, cuối cùng ngươi cũng trở về.” Vương Vũ Hàng nhìn thấy Hàn Sâm thì rơi lệ đầy mặt, trong khoảng thời gian này hắn bị Linh Nhi cưỡng bắt ở lại Hoa Viên Không Trung, bị Linh Nhi giày vò tới thê thảm luôn.

Sau khi thấy Hàn Sâm trở về thì hắn có cảm giác như nông nô bị áp bức ngóng trông quân giải phóng vậy.

“Chú trẻ à, sao trông ngươi lại tiều tụy thế?” Hàn Sâm nhìn Vương Vũ Hàng đầy kinh ngạc.

Vương Vũ Hàng bèn muốn kể ngay cho Hàn Sâm nghe những khổ sở mà hắn phải chịu, nhưng bị Linh Nhi lườm cho một cái thì lại cười lớn nói: “Dạo này… Ngủ không ngon…”

Tiểu Hồng Điểu cũng bay tới, vây quanh người Hàn Sâm như là đang tìm gì đó.

“Bảo Nhi tạm thời không về được.” Hàn Sâm nói với Tiểu Hồng Điểu.

Ngay tức khắc, Tiểu Hồng Điểu tỏ ra buồn bực, đáp xuống đầu của Linh Nhi.

Hàn Sâm cũng hết cách rồi, Thiên Thần quan chỉ có thể đưa mình hắn vào đại vũ trụ gen thôi, hơn nữa còn có thời gian hạn chế nữa, nên chẳng thể mang theo Bảo Nhi về được.

“Hàn Sâm, ngươi trở về từ bên kia kiểu gì thế? Có cách nào dẫn bọn ta qua đó chơi không?” Trở lại trong Hoa Viên, khi chỉ còn lại một vài sinh vật có quan hệ rất tốt với Hàn Sâm thì Đường Chân Lưu mới nói.

“Lần này ta trở về là muốn nói chuyện này với các ngươi, nếu bọn họ đều đã tới Thiên Ngoại Thiên rồi thì chúng ta cũng tới Thiên Ngoại Thiên đi.” Hàn Sâm sử dụng Tinh Không Đại Na Di đưa mọi người cùng dịch chuyển tức thời tới Thiên Ngoại Thiên luôn.

Mặc dù đám người Hàn Nghiên đã biết Hàn Sâm trở về từ trước rồi, nhưng khi nhìn thấy Hàn Sâm thì vẫn rất kích động.

Hàn Sâm mời đám người tộc trưởng tộc Thái Thượng và Cung chủ Trấn Thiên Cung qua, rồi nói chuyện rất có thể hội Thần Loạn sẽ đánh thủng Tam Thập Tam Thiên cho bọn họ nghe.

Sắc mặt của một đám cường giả tộc trưởng tộc Thái Thượng và Cung chủ Trấn Thiên Cung đều rất khó coi, y theo cách nói của Hàn Sâm thì cường giả bên đại vũ trụ đế quốc lợi hại hơn bên đại vũ trụ gen rất nhiều, nếu như

Tam Thập Tam Thiên bị đánh thủng thật thì e sẽ là một tại nạn với đại vũ trụ gen.

Hết chương 3229.

Chương 3230. Một mình chiến quần hùng

“Các ngươi cũng đừng lo quá, cho dù Tam Thập Tam Thiên bị đánh thủng thật, sinh vậy trong vũ trụ khác tới nơi này của chúng ta thì cũng phải chịu sự bài xích quy tắc vũ trụ. Ngược lại, có lẽ những sinh vật trong Tam Thập Tam Thiên sẽ tạo ra ảnh hưởng không tốt cho đại vũ trụ.” Hàn Sâm nói rõ chuyện này một lượt thật chỉ tiết.

Hàn Sâm trở về dĩ nhiên để cho mọi người mừng rỡ, nhưng mà Hàn Sâm mang về tới tin tức, nhưng để cho tâm tình của bọn hắn biến thành rất nặng quan trọng.

“Thì ra là lực lượng còn dùng được như vậy nữa, thế thì không còn gì tốt hơn, ta đang lo không tìm thấy con đường tiếp tục thăng cấp đây. Sau khi hai vũ trụ thông với nhau thì chúng ta cũng có thể Phá Giới, đến lúc đó thì cần gì phải sợ bọn họ chứ?” Tà Tình Đế xoa tay hằm hè, trông như thể định làm một vố lớn vậy.

“Đúng rồi Hàn Sâm, hiện giờ ta cũng đã thăng lên đỉnh cấp rồi, chắc là không kém ngươi bao nhiêu đâu ha, hay là chúng ta đánh một trận đi,

để xem thử Phá Giới và chưa Phá Giới chênh lệch nhau lớn tới đâu.” Tà Tình Đế nhìn Hàn Sâm nói với vẻ cuồng nhiệt.

“Cả ta nữa” Y Đông Mộc vẫn. luôn im lặng cũng nhân cơ hội nói.

“Ta nữa, ta nữa.” Lâm Phong và Hoàng Phủ Tĩnh cũng nói, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người Hàn Sâm.

“Không phải là ta đả kích các ngươi đâu, nhưng sự chênh lệch giữa Phá Giới và chưa Phá Giới là rất lớn.” Hàn Sâm cười híp mắt nói.

“Chênh lệch có lớn hay không thì phải đánh mới biết được.” Tà Tình Đế bĩu môi nói.

“Nếu đã nói thế thì các ngươi cùng nhau xông lên một lượt luôn đi.” Hàn Sâm nheo mắt lại nói.

“Khà khà, đây là ngươi nói đó nha, tới lúc đó thì đừng có khóc sụt sùi nói bọn ta bắt nạt ngươi đấy.” Tà Tình Đế nói rồi thì bóng người hùng tráng kia chợt lóe, để lại một vệt sáng màu bạch phía sau, trong phút

chốc đánh tới trước mặt Hàn Sâm.

Y Đông Mộc cũng rút đao ra, gần như chưa nhìn thấy ánh đao của hắn lóe lên thì đao đã chém tới bên hông Hàn Sâm rồi.

Hoàng Phủ Tĩnh dịch chuyển tức thời tới đỉnh đầu Hàn Sâm, đùi đẹp thon dài giống như Chiến Phủ bình thường bổ về phía Hàn Sâm đầu.

Lâm Phong bất động như núi, giống như Phật Đà, tung ra một chưởng hùng hồn như núi cao trấn áp đại địa, như biển động đánh vào bờ cát.

Lực lượng của bốn người đều đặc sắc riêng, nhưng đều khủng bố tới cực điểm như nhau, quả thật là đều đã đạt tới trình độ đỉnh cấp của đại vũ trụ gen, thậm chí còn mạnh hơn đỉnh cấp bình thường một chút.

Bọn họ đều có thể Siêu Thần hoặc là Đế thể, lực lượng mà bọn họ sở hữu đều đáng sợ hơn sinh vật đại vũ trụ bình thường nhiều.

“Bọn ta nữa!” Hàn Nghiên và Cố Khuynh Thành đều tới góp vui, một người một kiếm điên cuồng chém về phía Hàn Sâm.

Kiếm pháp của Cố Khuynh Thành bá đạo cực kỳ, kiếm quang của Hàn Nghiên lại một kiếm linh, chém xuống với lực lượng kỳ dị.

“Cả ta nữa.” Kiếm trong tay Tần Huyên chính trực bình thản, nhưng lại lại mang theo một loại ý vương đại khó có thể diễn tả bằng lời.

Rất nhiều lực lượng đồng thời đánh về phía Hàn Sâm, mặc dù không dùng hết toàn lực nhưng nó vẫn khủng khiếp ngoài sức tưởng tượng.

Đến cả Cung chủ Trấn Thiên Cung và tộc trưởng tộc Thái Thượng cũng phải thầm thán phục, sinh vật của Hoa Viên Không Trung quả thật là được trời ưu ái, không phải những kẻ mà sinh vật của đại vũ trụ bình thường sánh được.

Sự đông đảo của cường giả ở Hoa Viên Không Trung hiện giờ đã đủ để xưng bá đại vũ trụ gen.

Nhưng cuối cùng ánh mắt của bọn họ vẫn đổ dồn lên người Hàn Sâm, điều mà bọn họ muốn biết nhất vẫn là lực Phá Giới mà Hàn Sâm nói mạnh tới đâu.

Hàn Sâm nhìn nhiều lực lượng kinh khủng chém tới như vậy, nhưng người hắn lại chẳng mảy may di chuyển, chỉ có ngón tay là giật một cái.

Sau đó tốc độ chảy của thời gian như bị cưỡng chế chảy chậm lại, động tác của mọi người đều biến thành động tác chậm trong phim truyền hình.

Trên thực tế không phải động tác của bọn họ trở nên chậm chạp, mà là do Hàn Sâm sử dụng lực Phá Giới của Động Huyền Kinh thay đổi kích cỡ của bánh răng vũ trụ thời gian, làm tốc độ chảy của thời gian biến chậm.

“Hàn Sâm, ngươi quá coi thường bọn ta rồi đấy, ngươi tưởng thay đổi tốc độ chảy của thời gian là có làm khó được bọn ta sao?” Tà Tình Đế gào to một tiếng, ngân quang trên người bộc phát giống như núi lửa phun trào, hào quang màu bạc sinh ra trong người hắn bốc cháy lên, trong phút chốc đã khiến người hắn đột phá hạn chế tốc độ chảy của thời gian.

Người của Hoàng Phủ Tĩnh cũng đã vượt qua tốc độ dòng chảy của thời gian trong khi chuyển tức thời, chân nàng đập về phía Hàn Sâm càng thêm cuồng bạo hơn.

Lãnh quang trong mắt Y Đông Mộc chợt lóe, thanh đao trong tay xé thời không, hoàn toàn không chịu sự ảnh hưởng của tốc độ chảy thời gian.

Mọi người cứ như đã hẹn trước vậy, cùng nhau bộc phát lực lượng của thể Siêu Thần, muốn cho Hàn Sâm một bài học.

Trên mặt Hàn Sâm vẫn mang theo mỉm cười, nhìn kiếm quang của Hàn Nghiên hóa thành một kiếm linh, hoàn toàn không chịu sự hạn chế của dòng chảy thời gian thì trong lòng hắn cảm thấy được an ủi vô cùng "Cuối cùng Tiểu Nghiên cũng trưởng thành."

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng động tác trên tay cũng không ngừng lại, theo những cử động của ngón tay, phân tử trụ cột nhất của vũ trụ bị hắn sửa đổi trật tự sắp xếp, bánh răng vũ trụ cũng đồng loạt bị thay đổi kích cỡ.

Hàn Sâm đứng nguyên tại chỗ vẫn không nhúc nhích, nhưng mà lực lượng của đám người Tà Tình Đế, Hoàng Phủ Tĩnh, Lâm Phong, Y Đông Mộc và Hàn Nghiên lại lệch đi một cách quỷ dị.

Nắm đấm của Tà Tình Đế và đao của Y Đông Mộc đụng vào nhau, tạo ra nổ khí kinh trời, hai người cũng bị chấn bay ngược về phía sau.

Chân dài của Hoàng Phủ Tĩnh đụng phải lòng bàn tay của Lâm Phong, giống như Thiên Đao đối kích với Sơn Nhạc, trong lúc nhất thời kình khí lan ra tứ phía, không gian bị xé nứt luôn.

Kiếm linh của Hàn Nghiên đối mặt với kiếm khí của Cố Khuynh Thành, trong bỗng chốc khung cảnh trở nên hỗn loạn vô cùng.

Hàn Sâm đứng đó giống như người không có chuyện gì để làm, đám người Tà Tình Đế dù nhiều dù ít thì cũng đều ăn thiệt, cả đám nhìn Hàn Sâm thấy hơi giật mình hoảng sợ.

Nếu nói lực lượng của Hàn Sâm mạnh hơn bọn họ thì bọn họ cũng không cảm thấy bất ngờ, nhưng mà loại lực lượng như đang tùy ý đùa bỡn bọn, loại thủ đoạn coi bọn họ như rối gỗ thế này thì lại làm bọn họ thấy hơi kinh hãi.

Đây cũng không phải đơn giản là kém nhau về mặt lực lượng, mà là hoàn toàn không cùng một cấp bậc rồi, trong lòng bọn họ cũng bắt đầu thấy

mong đợi về lực Phá Giới.

Sinh vật có thể đi ra từ Tí Hộ Sở thì không một ai không phải thiên chỉ kiêu tử, nếu biết phía trước vẫn còn đường để đi thì ai lại muốn dừng bước không tiến cơ chứ.

Cung chủ Trấn Thiên Cung và tộc trưởng tộc Thái Thượng liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy sự lo lắng trong mắt đối phương, nếu như cường giả Phá Giới ai cũng đều mạnh như Hàn Sâm thì khi Tam Thập Tam Thiên mở ra, đại vũ trụ gen nguy.

“Các ngươi ấy à, vẫn còn yếu quá, nếu muốn đánh một trận với ta thì Phá Giới đã rồi lại tính.” Hàn Sâm cười híp mắt nói.

“Phá Giới thôi mà, cũng đâu có gì to tát, đợi sau khi đại gia ta Phá Giới xong thì sẽ lại đánh một trận với ngươi.” Tà Tình Đế nghĩ rất là thoáng, cười lớn nói.

“Đúng vậy.” Y Đông Mộc gật đầu đầy lãnh khốc.

Hàn Sâm lại bàn tỉ mỉ với mọi người về một số chuyện của Tam Thập Tam Thiên, sau đó mới có thời gian riêng gọi Tiểu Hoa tới, chuẩn bị dẫn Tiểu Hoa và Linh Nhi cùng nhau trở về Tí Hộ Sở gặp Kỷ Yên Nhiên.

“Hàn Sâm.” Hàn Sâm còn chưa kịp sử dụng lực lượng trở về Tí Hộ Sở thì đã có người gọi hắn lại.

“Bạch tiên sinh.” Hàn Sâm vội vàng hành lễ với người tới.

Bạch tiên sinh là truyền nhân chính tông của dòng dõi Huyền Môn, có ơn truyền nghệ với Hàn Sâm, mặc dù bản thân Bạch tiên sinh không thừa nhận, nhưng Hàn Sâm vẫn coi hắn là trưởng bối trong sư môn.

“Ta muốn xem lực Phá Giới một chút.” Bạch tiên sinh rất thẳng thắn dứt khoát, hắn nói thẳng luôn mục đích hắn tới tìm gặp riêng Hàn Sâm.

“Đương nhiên là được.” Hàn Sâm sử dụng lực Phá Giới của bản thân, để Động Huyền Kinh ngưng tụ một đốm sáng đen trên đầu ngón tay của hắn.

Bạch tiên sinh nhìn một hồi thì khẽ gật đầu nói “ Thì ra là thế, vậy ngươi xem thử lực lượng này của ta có được coi là lực Phá Giới không.”

Bạch tiên sinh nói xong thì đốt lên một tia sáng ở đầu ngón tay, nhưng mà hào quang trên đầu ngón tay của hắn lại là màu trắng. Tuy màu sắc khác nhau nhưng Hàn Sâm cảm giác được hình như lực Phá Giới của Động Huyền Kinh và Phá Giới của Bạch tiên sinh có chỗ giống nhưng lại không giống nhau hoàn toàn.

“Bạch tiên sinh, ngươi Phá Giới khi nào thế?” Hàn Sâm nhìn Bạch tiên sinh đầy kinh ngạc, đó rõ ràng là lực Phá Giới.

“Sau khi quan sát trận chiến của ngươi và Giới Vương Thần thì ta lĩnh ngộ được một vài thứ, qua nửa năm sau đó thì có thể hợp nhất âm dương, nhưng ta lại không biết đây chính là lực Phá Giới.” Bạch tiên sinh nói.

“Ngươi đúng là quá mạnh.” Hàn Sâm cất tiếng tán thưởng.

Chỉ quan sát trận chiến giữa hắn và Giới Vương Thần thôi mà đã lĩnh ngộ tới được Phá Giới cảnh, vị truyền nhân chính tông của Huyền Môn Bạch tiên sinh này quả thật là có hơi khủng bố.

Hết chương 3230.

Chương 3231. Nhập môn huyền học

Trong đại vũ trụ gen, Phá Giới sẽ khó hơn gấp nhiều lần so với Phá Giới ở đại vũ trụ đế quốc. Bạch tiên sinh có thể Phá Giới ở đây chứng tỏ hắn không chỉ đơn giản là thiên phú kinh người thôi.

“Cuối cùng đại vũ trụ gen cũng xuất hiện một cường giả Phá Giới, nếu

Tam Thập Tam Thiên thật sự bị phá vỡ thì chưa chắc đã không có khả năng đánh trả.” Điều Hàn Sâm lo lắng không phải là những cường giả

Phá Giới mà là hai rắc rối lớn nhất - Tần Tu và Uyển Nhi.

Tuy Uyển Nhi chưa Phá Giới nhưng sức mạnh nghịch thể Siêu Thần của nàng còn đáng sợ hơn cường giả Phá Giới.

Về phần Tần Tu thì không cần phải nói, ở hàng tỉ năm xa lắc xa lơ xưa kia hắn đã là cường giả Phá Giới, lại khống chế Áo Giáp Hắc Tinh, dễ dàng trấn áp Táng Đạo Thiên, e rằng cả đại vũ trụ cũng khó ra được đối thủ của hắn.

Đến cả vị Thần Linh cấp Trọng Khải đứng đầu Thần điện, nếu không sử dụng sức mạnh Trọng Khải thì chưa chắc đã có thể áp chế được Tần Tu.

Điều quan trọng nhất đó là Hàn Sâm không biết Tần Tu muốn làm gì.

Hội Thần Loạn muốn phá hủy Tam Thập Tam Thiên là vì muốn quy tắc của hai vũ trụ trở nên hỗn loạn, sản sinh ra nhiều cường giả Phá Giới hơn, để Hội Thần Loạn lớn mạnh, tương lai sẽ thay thế Thần Linh và Thần Điện Gen.

Trước kia Tần Tu xuyên không đến hai vũ trụ khác nhau là muốn cứu Uyển Nhi sống lại. Nay nàng đã hồi sinh, Hàn Sâm không biết tại sao hắn vẫn muốn phá hủy Tam Thập Tam Thiên, không biết mục đích của Tần Tu sẽ là họa hay là phúc đối với đại vũ trụ gen.

Quay lại Tí Hộ Sở, Kỷ Yên Nhiên làm một bàn thức ăn, nàng còn dọn lên bốn bộ chén đũa, rõ ràng đang chờ bọn họ trở lại.

Hàn Sâm nhìn Kỷ Yên Nhiên với vẻ sửng sốt, hắn hỏi: “Sao ngươi biết chúng ta sẽ quay lại?”

Kỷ Yên Nhiên ngẩng đầu lộ ra sống mũi xinh đẹp, vẻ như cười như không trả lời Hàn Sâm: “Mấy năm nay ta vẫn luôn học thuật Huyền Môn, tuy chưa đạt được thành tựu gì to lớn lắm nhưng ta vẫn mơ hồ cảm nhận được mọi chuyện đã được sắp xếp sẵn. Hôm nay, trong lòng bất chợt có cảm ứng, ta

nghĩ ngay đến các người có thể quay lại, cho nên đã làm một ít món ăn mà mọi người thích, không ngờ các người thật sự quay về. Đây là lần đầu tiên ta cảm ứng chính xác như vậy."

Hàn Sâm nhìn những món ăn trên bàn, chúng thật sự đều là những món mà trước kia hắn và Tiểu Hoa thích ăn, còn có cả món tráng miệng mà Linh Nhi thích.

"Xem ra ngươi đã thật sự nhập môn huyền học rồi." Hàn Sâm thở dài nói.

Muốn nhập môn huyền học rất khó. Tuy bất cứ ai cũng học được nhưng người thật sự hiểu được đạo lý của nó, hơn nữa áp dụng vào thực tiễn đã ít lại càng ít.

Hàn Sâm phổ biến huyền học trong đại vũ trụ Liên Minh đã nhiều năm, nhưng từ trước tới giờ, người có thể thật sự học hiểu huyền học chỉ có duy nhất Bạch tiên sinh, người có thể nhập môn ít lại càng ít.

Không ngờ Kỷ Yên Nhiên lại có thiên phú về mặt này, trước mắt đã tiến vào giai đoạn nhập môn.

"Ta chỉ mới hiểu được một chút da lông mà thôi, hơn nữa vì các ngươi là người quan trọng nhất trong cuộc đời ta nên ta mới có thể cảm ứng với độ chính xác cao đến vậy, những lần cảm ứng trước kia hoàn toàn trật lất. Nhưng qua lần này, ta lại có một ít cảm ngộ khác với trước kia, có lẽ ta đã thật sự mở ra một khe cửa bước vào huyền học." Kỷ Yên Nhiên nói với vẻ hưng phấn.

Nhưng trong đầu Hàn Sâm lại có điều suy nghĩ: "Nếu chẳng may nàng thật sự học hiểu huyền học thì chẳng phải nàng sẽ tính hết được mọi chuyện hay sao?"

Nghĩ đến việc sau này vợ mình có thể hiểu thấu huyền cơ, lông tóc Hàn Sâm dựng đứng, hắn cảm thấy mình sắp bị nhìn trộm rồi.

"E hèm, huyền học là một môn học rất uyên bác và thâm sâu, không thể học vội vàng được. Ta thấy với thiên phú của ngươi, nếu học thuật gen thì chắc chắn sẽ đạt được thành tựu to lớn. Chi bằng ta dạy ngươi một vài thuật gen,

ngươi cứ học trước rồi đến đại vũ trụ gen với ta, như vậy chúng ta sẽ thuận tiện gặp mặt hơn.” Hàn Sâm vội vàng nói.

Kỷ Yên Nhiên lắc đầu, nói: “Đã tìm hiểu là phải học cho trót. Tuy vũ trụ Liên Minh nhỏ bé, nhưng đạo lý của vũ trụ Liên Minh liên hệ với đại vũ †rụ gen, cho nên ngộ huyền cơ ở đâu cũng vậy thôi.”

“Vợ à, ngươi nói sai rồi. Tuy giác ngộ huyền cơ ở đâu cũng vậy nhưng ở đại vũ trụ gen có ta và Tiểu Hoa, nếu ngươi và Linh Nhi đến đó thì chẳng phải bốn người nhà chúng ta sẽ đoàn tụ sao? Linh Nhi nói đúng không?” Hàn Sâm đá chủ đề sang Linh Nhi, hắn lặng lẽ chớp mắt.

“Mẹ, mẹ đi đi, con ở đây sẽ ít khi được gặp anh Tiểu Hoa và cha, còn sang bên kia thì lại khó gặp mẹ.” Linh Nhi lắc lắc cánh tay Kỷ Yên Nhiên, nói.

“Được rồi.” Lúc này Kỷ Yên Nhiên mới gật đầu.

“Vợ thật là sáng suốt. Lát nữa ta sẽ bắt đầu dạy ngươi một vài thuật gen, để ngươi có thể đột phá trong thời gian ngắn nhất, tiến vào đại vũ †rụ gen.” Hàn Sâm mừng thầm.

Kỷ Yên Nhiên bèn trừng hắn một cái, nàng như cười như không nhìn Hàn Sâm bảo: “Đừng cho rằng ta không biết trong lòng ngươi đang nghĩ gì. Ta sẽ đến đại vũ trụ gen nhưng ta vẫn sẽ tiếp tục học huyền học”

“Khụ khụ, ta nào có suy nghĩ gì. Huyền học là môn học chính đáng, đương nhiên ngươi phải học tập chăm chỉ rồi. Bạch tiên sinh - truyền nhân chính tông của Huyền Môn đang ở đại vũ trụ gen, ta sẽ dẫn ngươi đến đó để ngươi có thể học hỏi ở hắn nhiều hơn, đến lúc đó ngươi sẽ tiến bộ nhanh hơn.” Hàn Sâm cảm thấy ánh mắt của Kỷ Yên Nhiên như đã nhìn thấu điều gì đấy nên hắn vội vàng giải thích.

“Vậy sao? Để không phụ lòng mong đợi của chồng yêu, ta nhất định sẽ chăm chỉ học tập, sau đó tính cho chồng xem tương lai sẽ có bao nhiêu nợ đào hoa.” Kỷ Yên Nhiên nhìn Hàn Sâm, cười híp mắt nói.

“Khụ khụ!” Hàn Sâm vừa uống một hớp trà, suýt nữa bị sặc.

“Nào có nợ hoa đào gì… Vợ nghĩ nhiều rồi… Các chủng tộc trong đại vũ trụ gen đều là quái vật, chẳng có được mấy nhân loại, thẩm mỹ của mọi người lại khác nhau, sao lại có nợ đào hoa nào được chứ…” Hàn Sâm vội vàng giải thích.

“Thì ra là vậy. Chồng vất vả rồi, hay là ta tìm vài mối ở Liên Minh cho ngươi nhé? Nghe nói Tần Huyên và Hoàng Phủ Tĩnh đều đã đến đại vũ trụ… A đúng rồi… Nghe nói Cố Khuynh Thành cũng ở đó… Nàng chính là người đẹp nhất trong số nhân loại chúng ta…” Kỷ Yên Nhiên cười †ủm tỉm nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhìn khuôn mặt tươi cười của vợ mình, thế quái nào hắn cứ cảm thấy trong đôi mắt mỉm cười như trăng lưỡi liềm kia lại giấu từng lưỡi dao sắc bén. Hắn vội vàng ngồi thẳng dậy, hai mắt nghiêm chỉnh, nhìn Kỷ Yên Nhiên với vẻ nồng nàn: “Trong mắt ta, toàn bộ đại vũ trụ chỉ có mình ngươi là phụ nữ. Đám Tần Huyên, Cố Khuynh Thành dữ như cọp cái, ta đều xem bọn họ là đàn ông.”

Hàn Sâm ăn bữa cơm này trong sự sợ hãi, giờ hắn hơi hối hận vì đã để Kỷ Yên Nhiên học thuật Huyền Môn.

Dưới cương vị là Thần Linh cấp Hủy Diệt, nếu không có lý do đặc biệt, Hàn Sâm có thể sử dụng Thiên Thần Quan ở lại đại vũ trụ gen bốn ngày, sau đó hắn nhất định phải trở lại Thần miếu ở đại vũ trụ đế quốc.

Bốn ngày này là thời gian nhàn rỗi duy nhất mà Hàn Sâm có trong mấy năm trở lại đây. Hắn dạy cho Kỷ Yên Nhiên một vài thuật gen, trao đổi võ thuật với Tiểu Hoa, đi dạo trung tâm mua sắm với Linh Nhi, cuộc sống cực kỳ ung dung thoải mái.

Nếu không có hai phiền phức lớn là Hội Thần Loạn và Tần Tu thì Hàn Sâm tình nguyện sống những ngày như thế mãi.

Trong đại vũ trụ đế quốc, tinh vực Hải Tàng nằm ở ranh giới Sở quốc, một mảnh băng quang rộng lớn hiện ra, tinh vực hoang vu bị đóng băng như một băng nguyên lớn giữa tinh không.

Những tỉnh vực lân cận đều bị khí lạnh ảnh hưởng, nhiệt độ hạ xuống cực thấp, có người nhìn thấy trên không trung của của băng nguyên có một vầng trăng nhô cao, chiếu sáng khắp không trung.

Hết chương 3231.

Chương 3232. Điều kiện

Sau bốn ngày thì Hàn Sâm cũng đã về tới lâu đài cổ của nhà họ Phượng ở Tần quốc.

Hàn Sâm cũng nghe nói chuyện Thần mạch hệ băng kinh khủng xuất hiện ở biên giới Sở quốc, trong lòng hơi xao động.

Động Huyền Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đều đã Phá Giới, Vật Ngữ Gen cũng có thể sử dùng bản thân Chú Ngữ, không cần đến sự tác động của ngoại lực.

Chỉ có thuật Băng Cơ Ngọc Cốt còn cần một chủng gen hoàn mỹ làm vật dẫn sức mạnh ngược. Sở quốc xuất hiện thần mạch hệ băng siêu cấp, nói không chừng sẻ có chủng gen tuyệt thế hệ băng được sinh ra.

Tuy Băng Cơ Ngọc Cốt không hoàn toàn là hệ băng nhưng phải có chủng gen hệ băng làm vật dẫn mới được, cho nên Hàn Sâm muốn đi một chuyến đến băng nguyên.

“Sau khi Tần Tu nắm giữ Hội Thần Loạn, Hội Thần Loạn sẽ không có động tĩnh quá lớn. Chỉ sợ lại như Thần Linh đứng đầu Sở quốc nói, hắn cũng không thể khống chế hoàn toàn Áo Giáp Hắc Tinh, cho nên lòng còn băn khoăn, gần đây không nên xảy ra chuyện gì mới phải.” Hàn Sâm thầm nói trong lòng.

“Hàn tiên sinh, bệ hạ mời ngươi đến gặp mặt một chuyến.” Nhưng Hàn Sâm chưa kịp đi thì nội thần bên cạnh Cảnh Chân Đế đã lặng lẽ đến lâu đài cổ của nhà họ Phượng, truyền lại khẩu dụ của Cảnh Chân Đế.

Hàn Sâm ngẫm nghĩ, bèn đi theo nội thân vào gặp hoàng đế.

Vào lúc Uyển Nhi sống lại, Cảnh Chân Đế bị Uyển Nhi đánh một chưởng, bị thương nghiêm trọng. Về sau, Hàn Sâm cũng chưa gặp lại hắn, Hàn Sâm cũng rất muốn biết tình hình hiện tại của Cảnh Chân Đế.

Lúc Hàn Sâm nhìn thấy Cảnh Chân Đế, hắn không nhịn được nhíu mày.

Cảnh Chân Đế cũng được xem như cường giả đương thời. Lúc trước nhìn thấy Cảnh Chân Đế, tình trạng thân thể của hắn còn rất tốt. Nhưng hôm nay gặp lại đã thấy sắc mặt hắn xanh xao, ánh mắt vô hồn, rõ ràng còn chưa hết bệnh.

Hàn Sâm quan sát kỹ càng, không khỏi thở than: "Không ngờ vết thương của Cảnh Chân Đế còn nặng hơn ta nghĩ, e rằng không còn sống được bao lâu."

Cảnh Chân Đế mỉm cười, chỉ vào chiếc ghế bên cạnh: "Mời Hàn tiên sinh ngồi."

"Bệ hạ triệu kiến ta là có việc gì?" Hàn Sâm thẳng thắn hỏi. Với tình trạng thân thể của Cảnh Chân Đế bây giờ triệu kiến hắn, chắc chắn không phải muốn trò chuyện với hắn.

Cảnh Chân Đế thở dài nói: "Tiên sinh không phải người bình thường, chắc hẳn đã nhìn ra thời gian của ta không còn nhiều."

"Nếu bệ hạ đã tin tưởng ta thì ta xin được kiểm tra thân thể của bệ hạ một chút. Có lẽ năng lực của ta còn yếu kém, không thể nghịch thiên cải mệnh nhưng chắc vẫn có thể kéo dài tính mạng thêm ít ngày." Hàn Sâm thẳng thắn nói.

Trước mặt hoàng đế của Tần Quốc, người khác nói chuyện có lẽ sẽ có nhiều kiêng ky nhưng Hàn Sâm lại không dè dặt như vậy.

"Mời tiên sinh." Cảnh Chân trả lời không hề do dự.

Thường ngày, Cảnh Chân Đế chắc chắn sẽ không cho bất kỳ ai không rõ lai lịch chạm vào người, nhưng bây giờ thì khác.

Trong đế quốc Đại Tần có rất nhiều tồn tại cường đại nhưng họ đều bó tay với thương tích của hắn. Hắn chỉ có thể sống tối đa một năm, sự kiêng ky của Cảnh Chân Đế cũng giảm đi rất nhiều.

Hơn nữa Hàn Sâm từng cứu Tần Bạch một mạng trong tổ miếu, lại liều chết dẫn dụ Uyển Nhi đi, cho nên Cảnh Chân Đế cực kỳ tin tưởng hắn, mới không có băn khoăn gì về hắn.

Hàn Sâm đặt một ngón tay lên trán của Cảnh Chân Đế, mạnh mẽ khởi động sức mạnh Động Huyền Kinh truyền vào trong thân thể của Cảnh Chân Đế.

Cấu tạo cơ thể của Cảnh Chân Đế lập tức hiện ra trong đầu của Hàn Sâm, tất cả các tế bào bên trong đều nhiễm một màu vàng chói lọi.

Sắc vàng kia cực kỳ rực rỡ, cho dù chỉ là một tia sáng mỏng manh cũng khiến người khác không thể coi thường.

Đó chính là sức mạnh của Uyển Nhi, trông thì vô cùng mỹ lệ đẹp đế nhưng đối với Cảnh Chân Đế là tổn thương trí mạng.

Dưới sự ăn mòn của sắc vàng rực rỡ, chuỗi gen của Cảnh Chân Đế đang dần thành sắc vàng. Hiện giờ chuỗi gen của hắn đã có một phần biến thành màu vàng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ khi biến vàng quá ba phần, thân thể của Cảnh Chân Đế sẽ hoàn toàn bị phá hủy, đến lúc đó hắn chỉ có thể chờ chết.

Hiện tại trên người Cảnh Chân Đế có ba loại sức mạnh để áp chết sự lan tràn của ánh vàng, tác dụng đều rất bình thường, không thể làm chấm dứt hoàn toàn sự lây lan.

Dựa theo tốc độ lan tràn của ánh vàng, e rằng Cảnh Chân Đế chỉ còn sống nhiều nhất là một năm.

Hàn Sâm rút tay lại, nhíu mày nhìn Cảnh Chân Đế không nói gì.

“Trong lòng quả nhân đã sớm hiểu rõ tình hình của mình, Hàn tiên sinh cứ nói thẳng không cần ngại.” Cảnh Chân Đế nói.

Hàn Sâm gật đầu nói: “Theo tình trạng thân thể của bệ hạ bây giờ, nếu không có những sức mạnh khác tham gia chữa trị thì chỉ sống được nhiều nhất là một năm.”

“Kiếm thái phó cũng nói như thế, xem ra quả nhân không thể thoát được kiếp nạn lần này rồi.” Cảnh Chân Đế cười khổ nói.

Cho dù là đế quân một đời, cũng không thể thản nhiên với chuyện sinh tử, huống chi Cảnh Chân Đế thật sự không muốn chết.

“Vậy cũng chưa chắc.” Hàn Sâm do dự rồi nói. Ánh mắt Cảnh Chân sáng lên, nhìn Hàn Sâm rồi hỏi: “Chẳng lẽ Hàn tiên sinh có cách chưa thương sao ?”

Cảnh Chân Đế tìm tới Hàn Sâm tất nhiên vì ôm một tia hi vọng với hắn, đây cũng là hi vọng cuối cùng của Cảnh Chân Đế. Những người cần †ìm hắn đều đã tìm, ngay cả thần linh cấp Hủy Diệt bảo hộ nhà họ Tần cũng hết cách với vết thương của hắn.

Ban đầu Cảnh Chân Đế thật sự đã hết hi vọng, Kiếm Bất Cô lại đề nghị hắn thử tìm gặp Hàn Sâm, không chừng còn có thể xoay chuyển tình thế.

“Muốn chữa hết hoàn toàn thì e rằng ta không làm được. Nhưng ta có một vài phương pháp có thể kéo dài tuổi họ của bệ hạ thêm năm ba năm, có lẽ đến lúc đó sẽ có chuyển biến cũng không chừng.” Hàn Sâm suy nghĩ rồi đáp.

Cảnh Chân Đế cười khổ nói: “Có thể giúp quả nhân sống thêm năm ba năm đã là tốt lắm rồi. Nói ra Hàn tiên sinh có thể không tin, quả nhân không sợ chết, là do trong lòng còn có chút chuyện không bỏ xuống được.”

“Là chuyện của Thái tử điện hạ sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Hàn tiên sinh đúng là hiểu ta.” Cảnh Chân Đế thở dài nói tiếp: “Tuy đế quốc Đại Tần ta là đế quốc đứng đầu trong đại vũ trụ hiện nay, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, vượt xa sáu nước khác. Nhưng khác với sáu nước còn lại, đế quốc Đại Tần là nước đi theo pháp chế, tuy hoàng đế là sự tồn tại chí cao vô thượng nhưng dù không có hoàng đế, các tỉ các chấp vẫn có thể dựa vào

luật pháp để tiếp tục duy trì vận mệnh quốc gia. Bạch Nhi còn nhỏ, vẫn còn ham chơi, nếu để nó quản lý cả một đất nước ở cái tuổi này thì ta sợ nó làm hại quốc vận Đại Tần ta.”

Cảnh Chân Đế nói đã rõ ràng, Hàn Sâm cũng hiểu được ý hắn. Ý tứ là cho dù sau này Tần Bạch có kế nhiệm, cũng sẽ bị người khác lợi dụng quyền lực, trở thành bù nhìn.

“Tần quốc bây giờ loạn trong giặc ngoài, có rất nhiều vấn đề. Ta rất muốn sống thêm vài năm để ổn định, rồi giao đất nước thái bình này lại cho Bạch Nhi.” Cảnh Chân Đế, ánh mắt kiên định nói: “Hàn tiên sinh, bất luận phải trả giá gì, xin ngươi hãy giúp ta sống thêm vài năm, ta thật sự không thể chết lúc này.”

“Ta sẽ cố gắng hết sức giúp bệ hạ, sống thêm năm ba năm có lẽ không khó. Nhưng có thể kéo dài thêm được hay không thì phải xem số mệnh của bệ hạ.” Hàn Sâm ngừng một chút, rồi nói: “Nhưng cách này sẽ ảnh hưởng lớn tới bản thân ta, cho nên khi dùng nó, ta có một điều kiện.”

Hết chương 3232.

Chương 3233. Kính Nguyệt

“Hàn tiên sinh cứ nói. Quả nhân đã nói, chỉ cần không tổn hại tới gốc rễ của đế quốc Đại Tần ta, quả nhân có thể không tiếc bất cứ giá nào.” Cảnh Chân Đế quả quyết nói.

Hàn Sâm ngẫm nghĩ rồi nói: “Tương truyền Tần quốc có một chủng gen tên là Hắc Ám Đại Yêu Long Vương, có sức mạnh chí âm chí hàn. Nếu bệ hạ bằng lòng tặng chủng gen này, tại hạ chắc chắn một trăm phần trăm có thể giúp bệ hạ kéo dài tuổi thọ thêm ba năm, nếu may mắn, nhiều nhất có thể tới năm năm”

Nghe thấy tên Hắc Ám Đại Yêu Long Vương, mặt Cảnh Chân Đế hơi biến sắc.

Không đợi Cảnh Chân Đế đáp lời, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên từ sau bình phong: “Hắc Ám Đại Yêu Long Vương là chủng gen Thần Linh trấn quốc của đế quốc Đại Tần ta. Ngươi dám đòi vật ấy, rốt cuộc là có dụng ý gì?”

Dứt lời, một ông lão tóc bạc khí phách như triều vừa bước ra từ phía sau bức bình phong, một thân sinh cơ trào dâng, uy áp khủng bố như núi cao đè xuống.

Ông lão tóc bạc có khí thế kinh người kia nhìn chằm chằm Hàn Sâm bằng ánh mắt sắc bén như đao, còn bá đạo hơn Cảnh Chân Đế mấy phần.

Nhưng Hàn Sâm không hề phản ứng lại, hoàn toàn không nhìn về phía ông lão tóc bạc kia, giống như hắn hoàn toàn không tồn tại.

Ngay cả đám cường giả như Tần Tu và Thần Linh Trọng Khải cũng không thể dùng khí thế ép Hàn Sâm cúi đầu, chứ đừng nói chỉ là một cường giả của Tần quốc.

“Xin lão tổ bớt giận, Hàn tiên sinh đã cứu tính mạng của quả nhân và Bạch Nhi, chắc chắn không phải là người lòng dạ khó lường.” Cảnh Chân Đế vô cùng cung kính với ông lão tóc bạc kia.

“Bệ hạ, biết người biết mặt không biết lòng, có những việc có những người không thể không phòng. Vết thương trên người ngươi ngay cả thần linh cấp Hủy Diệt cũng phải bó tay. Hắn chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, cho dù có bản lĩnh thông thiên, chẳng lẽ còn hơn cả thần linh cấp Hủy Diệt mà nhà họ Tần ta thờ phụng sao?” Ông lão tóc bạc lạnh lùng nói, không hề để ý tới cảm nhận của Cảnh Chân Đế.

Tới đây, Hàn Sâm hơi kinh ngạc, liếc mắt nhìn ông lão tóc bạc kia, không biết rốt cuộc hắn là ai mà dám nói những lời như thế trước mặt Cảnh Chân Đế.

Theo lý mà nói, Tần quốc lấy Cảnh Chân Đế vi tôn, cho dù sức mạnh của một vài cường giả lớn hơn Cảnh Chân Đế thì cũng không thể bỏ ngoài tai cảm nhận của Cảnh Chân Đế như vậy.

Cảnh Chân Đế nhẹ giọng nói: “Hàn tiên sinh cần Hắc Ám Đại Yêu Long Vương, có lẽ có suy nghĩ của mình, vẫn mong Hàn tiên sinh giải thích rõ trước.”

“Cho dù hắn có gì lý do gì đi nữa, Hắc Ám Đại Yêu Long Vương cũng chắc chắn không thể rơi vào tay họ khác.” Ông lão tóc bạc nói chắc như đỉnh đóng cột, như thể lời của hắn mới là quyền uy.

Vẻ mặt của Cảnh Chân Đế hơi nghiêm lại nhưng vẫn nén giận nói: “Đương nhiên quả nhân sẽ không giao Hắc Ám Đại Yêu Long Vương cho ngoại nhân một cách tùy tiện, lão tổ đã lo lắng quá rồi. Nếu không có việc gì khác, lão tổ vẫn nên quay về nghỉ ngơi trước, quả nhân còn có vài lời muốn nói với Hàn Tiên sinh.”

Ông lão tóc bạc lạnh lùng liếc mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nói: “Nói gì cũng vô dụng, bổn tọa chắc chắn sẽ không giao Hắc Ám Đại Yêu Long Vương cho bất kỳ ngoại nhân nào, nó chỉ có thể truyền thừa trong nhà họ Tần ta.”

Dứt lời, ông lão tóc bạc đã xoay người rời đi, không hành lễ với Cảnh Chân Đế, thậm chí những lời đó hầu hết đều là nói cho Cảnh Chân Đế nghe.

“Bệ hạ, vị này là ai?” Hàn Sâm thầm thấy khó chịu trong lòng.

Hắc Ám Đại Yêu Long Vương vô cùng nổi tiếng ở Tần quốc, là chủng gen chí âm chí hàn. Hàn Sâm cũng đã nghe người ta nhắc tới chủng gen này, hắn nghĩ có lẽ nó sẽ phù hợp với thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, không cần đi tìm Thần mạch siêu cấp ở Sở quốc thử vận may nữa.

Hơn nữa bản thân Hắc Ám Đại Yêu Long Vương là chủng gen tuyệt thế, còn tiến hóa thành chủng gen Thần Linh, có thể sánh ngang Thần Linh cấp Hủy Diệt, nếu có thể dùng để tu luyện Nghịch Nghiễm Hàn Kinh thì sẽ bớt được nhiều phiền phức.

Vì mạng sống, thế nào Cảnh Chân Đế cũng sẽ suy nghĩ một chút, dù chủng gen có tốt thế nào đi chăng nữa, cũng không quan trọng bằng tính mạng.

Nhưng bây giờ lại tự nhiên nhảy ra một ông lão tóc trắng làm người ta khó chịu, khiến ý định của Hàn Sâm hoàn toàn thất bại.

“Đó là một vị trưởng bối của nhà họ Tần ta, đã sống trên đời không biết bao nhiêu năm tháng, chính là gốc rễ của họ Tần ta.” Cảnh Chân Đế thản nhiên nói, cũng không nói thêm gì nữa, rõ ràng là không muốn nói quá nhiều chuyện liên quan tới ông lão kia.

“Hàn tiên sinh, ngươi muốn Hắc Ám Đại Yêu Long Vương là vì liên quan tới việc chữa lành vết thương trên người quả nhân phải không?” Cảnh Chân Đế lại nhìn hắn hỏi.

Hàn Sâm cũng không có ý bịa chuyện nói dối, lắc đầu nói: “Không liên quan gì hết. Nhưng ta cưỡng chế trấn áp vết thương trên người ngươi ắt sẽ tiêu hao rất lớn. Nói câu này ra có lẽ bệ hạ sẽ không thích nghe, ngươi không phải là bạn bè thân thích của ta, ta không cần phải tổn hại bản thân như thế để cứu ngươi. Nếu không nể tình Thái tử điện hạ đối tốt với ta, cho dù ngươi có đưa chủng gen tuyệt thế tới trước mặt †a, ta cũng chưa chắc sẽ nhận việc này.”

“Hàn tiên sinh đúng là người thẳng thắn thành khẩn.” Cảnh Chân Đế nghe Hàn Sâm nói như vậy, trái lại vẻ mặt lại giãn ra một chút.

Nếu Hàn Sâm thật sự không muốn thứ gì, ngược lại sẽ khiến trong lòng Cảnh Chân Đế hơi khó tin.

“Hàn tiên sinh nhất định phải lấy Hắc Ám Đại Yêu Long Vương sao? Đó là chủng gen Thần Linh trấn quốc của nước ta, dù là ta cũng không thể dễ dàng sử dụng. Nếu Hàn tiên sinh chỉ cần chủng gen thì ta đã có một chủng gen hoàn toàn không thua kém Hắc Ám Đại Yêu Long Vương.” Cảnh Chân Đế không nói thêm nữa, ý tứ đã quá rõ ràng rồi.

Hàn Sâm nói: “Đương nhiên tại hạ không phải cố chấp muốn Hắc Ám Đại Yêu Long Vương nhưng tại hạ cần một chủng gen có thuộc tính âm hàn hoặc âm nhu tương đối thuần khiết. Không biết bệ nói có đúng là chủng gen loại này không?”

Cảnh Chân Đế không khỏi lộ ra vẻ bối rối, sau khi suy nghĩ một lát, đột nhiên hai mắt sáng lên, nói: "Đúng là quả nhân không có chủng gen loại này nhưng Quả nhân biết nơi nào có, hơn nữa chủng gen kia vẫn là vật vô chủ. Năng lực và thực lực của chủng gen kia đều không yếu hơn Hắc Ám Đại Yêu Long Vương, thậm chí còn nhỉnh hơn. Với bản lĩnh của Hàn tiên sinh, có lẽ sẽ có cơ hội thu phục nó."

"Đó là chủng gen gì?" Hàn Sâm tò mò hỏi.

Một chủng gen mạnh như thế mà lại là vật vô chủ, hơn nữa còn có thể để Hàn Sâm có cơ hội thu phục, sao nghe có vẻ hơi lạ lùng.

Cảnh Chân Đế xem như là người rộng rãi, bản thân đang nằm giữa sự sống và cái chết mà vẫn mỉm cười nói: "Chủng gen kia tên là Kính Nguyệt."

"Nghĩa là hoa trong gương, trăng trong nước à?" Hàn Sâm thầm nghĩ, nghe tên thì có vẻ là chủng gen hệ thủy âm nhu.

Ai ngờ Cảnh Chân Đế lại lắc đầu nói: "Ý nghĩa của Kính Nguyệt không phải là hoa trong gương, trăng trong nước. Chủng gen này cũng không liên quan gì tới hệ thủy cả. Quả nhân cũng không tả được rốt cuộc nó là chủng gen hệ gì, nhưng chắc chắn sức mạnh của nó liên quan đến hệ âm hàn"

"Tâm như gương sáng rọi ánh trăng, bất giải bất hoặc tri thiên mệnh. Hai câu này xuất xứ từ một vị vĩ nhân của đế quốc Đại Tần ta, cũng chính là nguồn gốc cho cái tên Kính Nguyệt." Trên mặt Cảnh Chân Đế lộ ra vẻ kỳ lạ.

"Không biết là vị vĩ nhân nào?" Hàn Sâm nghĩ thầm: "Không phải là Tân Tu chứ?"

"Dạ Thần Vô Nguyệt." Khi Cảnh Chân Đế nói ra cái tên này, vẻ mặt càng quái lại hơn: "Có lẽ Hàn tiên sinh chưa từng nghe nói tới cái tên này, nhưng nàng quả thật là một trong những người vĩ đại nhất trong lịch sử của Tần quốc ta."

Hết chương 3233.

Chương 3234. Một nửa ngọn nến

“Dạ Thần Vô Nguyệt, đó không phải là tên của Nguyệt Thần ở Tần quốc sao? Nàng còn lưu lại chủng gen ở Tần quốc à?” Hàn Sâm kinh ngạc trong lòng.

Nếu thật sự là chủng gen của Nguyệt Thần lưu lại thì đúng là không phải tầm thường.

Cảnh Chân Đế tiếp tục nói: “Không nói đến Dạ Thần Vô Nguyệt, chỉ một chủng gen Kính Nguyệt đã là một câu chuyện truyền kỳ rồi.”

“Không biết chủng gen kia có chỗ thần kỳ gì vậy?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Cảnh Chân Đế nói: “Theo truyền thuyết chủng gen này là do bạn tốt của Dạ Thần Vô Nguyệt lưu lại. Sau khi người kia chết rồi, Dạ Thần Vô Nguyệt không coi chủng gen này thành của riêng mà lưu ở một chỗ, lúc nào nhớ tới người bạn đã mất thì đi thăm chủng gen kia cùng trò chuyện.”

“Đương nhiên, còn có cách nói khác, rằng đó là chủng gen mà ngay cả Dạ Thần Vô Nguyệt đều không cách nào thu phục được, cho nên chỉ có thể để nó lại đó. Trên thực tế không biết chủng gen kia đã ở đế quốc Đại Tần ta mấy trăm triệu năm rồi nhưng vẫn chưa có ai có đủ khả năng thu phục được nó. Cũng may tính cách của nó khá ngoan ngoãn lại lười biếng, chỉ cần không trêu chọc đến nó thì nó sẽ không gây nguy hiểm cho người khác, nên vẫn luôn ở lại trong thành Ngọc Bích của ta.”

“Có chuyện như vậy sao, không biết chủng gen kia rốt cuộc là chủng loại gì vậy?” Lòng hiếu kỳ của Hàn Sâm đã bị gợi ra, không nhịn được hỏi.

“Nếu Hàn tiên sinh có hứng thú thì cứ đi xem là biết ngay.” Cảnh Chân Đế dừng một lát, gọi một nội thần tới nói: “Ngươi dẫn Hàn tiên sinh đến Minh Chúc viên.”

“Hàn tiên sinh, thân thể quả nhân không tiện nên không đi cùng ngươi được. Ngươi đi xem thử xem, nếu như có thể thu phục là tốt nhất, nếu

không thu phục được thì để quả nhân lại nghĩ cách khác vậy.” Cảnh Chân Đế ho nhẹ nói với Hàn Sâm.

“Bệ hạ bảo trọng, tại hạ cáo từ trước.” Hàn Sâm không chủ động đề nghị hỗ trợ chữa thương cho Cảnh Chân Đế.

Không phải Hàn Sâm lòng dạ ác độc không giúp Cảnh Chân Đế, mà hắn thật sự không có phương pháp xử lý tốt được. Sức mạnh của Uyển Nhi đã ngấm vào toàn thân Cảnh Chân Đế rồi, trong thiên hạ này người có thể cứu hắn e rằng chỉ có bản thân Uyển Nhi thôi, kể cả Tần Tu cũng chưa chắc có thể cứu được.

Thể Thần Linh Siêu Cấp của Hàn Sâm tương sinh tương khắc với sức mạnh của Uyển Nhi, đáng tiếc sức mạnh của Uyển Nhi đã tiến thêm một bước, tuy thể Thần Linh Siêu Cấp vẫn còn có chút công hiệu với Cảnh Chân Đế nhưng muốn hoàn toàn loại bỏ lại là chuyện không thể.

Hàn Sâm cưỡng ép phá vỡ quy tắc vũ trụ sử dụng thể Thần Linh Siêu Cấp cũng chỉ có thể kéo chậm thời gian ra đi cho Cảnh Chân Đế mà thôi. Mà đó là còn có Thần Linh Siêu Cấp, nếu đổi thành người khác thì ngay cả kéo dài tuổi thọ cũng không làm được. Hơn nữa riêng bản †hân chuyện phá vỡ quy tắc vũ trụ đã là chuyện phạm ky rồi, lại còn phải tiêu hao sức mạnh của thể Thần Linh Siêu Cấp, Hàn Sâm yêu cầu một chủng gen Thần Linh cũng không thể xem là quá đáng.

Hàn Sâm nói sau này Cảnh Chân Đế vẫn còn có khả năng chuyển biến tốt cũng không phải đang lừa gạt hắn.

Dù sao Cảnh Chân Đế cũng là hậu thế của Tần Tu, chỉ cần có thể giữ được mạng sống không chết, chờ sau khi Tần Tu trở về, nói không chừng sẽ kêu Uyển Nhi cứu hắn, đây là một trong những bước ngoặt.

Hơn nữa nếu Hàn Sâm có thể nghịch chuyển thể Thần Linh Siêu Cấp, đến lúc đó cũng có khả năng cứu hắn, đây là bước ngoặt thứ hai.

Nhưng mà hai bước ngoặt này đều là chuyện về sau, hiện giờ không ai cứu được hắn cả.

Sau khi Hàn Sâm đi đến Minh Chúc viên, phát hiện nơi này thật sự có một luồng khí tức kỳ dị, thoắt ẩn thoắt hiện, khi có khi không, ngay cả Hàn Sâm cũng khó nắm bắt được.

“Minh Chúc viên là cấm địa, không có ý chỉ của bệ hạ thì không thể tiến vào trong đó. Nô tài chỉ có thể đưa Hàn tiên sinh tới đây thôi.” Nội thần đi đến cổng không dám tiến lên nữa, cung kính nói.

“Cực khổ rồi.” Hàn Sâm đẩy thẳng cửa đi vào trong Minh Chúc viên.

Minh Chúc viên khá lớn nhưng trong vườn hoa to như vậy lại không hề có hoa cỏ cây cối, càng không có hòn non bộ nước chảy, trên mặt đất trải từ đá tảng chỉ xây một đình đá nhỏ

Đình đá nhỏ kia cực nhỏ, so với vườn hoa to lớn càng có vẻ trống trải hơn.

Ánh mắt của Hàn Sâm rơi lên trên bàn đá trong đình nhỏ, cả vườn hoa không có bất cứ sinh vật gì, chỉ có một ngọn nến cháy đến phân nửa.

Khí tức kỳ dị vừa rồi Hàn Sâm đã cảm ứng được khi ở bên ngoài phát ra từ trên một ngọn nến này.

“Lạ thật. Nếu nói ngọn nến cháy nửa này là chủng gen trong truyền thuyết thì nó phải là hệ Hỏa mới đúng, sao Cảnh Chân Đế lại nói nó là hệ âm hàn vậy? Hơn nữa hình như ngọn nến này chẳng có liên quan gì đến hai chữ Kính Nguyệt cả, chẳng lẽ đó không phải là chủng gen Kính Nguyệt trong truyền thuyết sao?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, ánh mắt lại một lần nữa đánh giá khắp nơi.

Kết quả không có gì khác trước cả, trừ ngọn nến cháy được một nửa kia ra, trong vườn hoa này không hề có sinh vật nào khác. Đừng nói chủng gen, ngay cả thực vật bình thường cũng chẳng có lấy một cây.

“Kỳ lạ thật. Chẳng lẽ ngọn nến kia thật sự là Kính Nguyệt?” Hàn Sâm bước đến đình đá. Hắn có thể cảm giác được, ngọn nến thật sự không phải phàm vật, nhưng vì khí tức của nó không rõ ràng nên Hàn Sâm khó có thể thấy rõ được lai lịch của nó.

Ở ngoài đình đá nhìn ngọn nến kia thì chẳng cảm thấy gì cả nhưng khi Hàn Sâm đi vào khu vực đình đá, lại lập tức cảm thấy toàn thân rét run, hơn nữa trước mắt đã biến thành một khoảng tối tăm, giống như đi vào hầm băng trong bóng đêm vậy.

Ánh mắt hắn lại không nhìn ra được bên ngoài đình đá, bốn phía đều đã hoàn toàn tối đen không thấy được năm ngón tay, chỉ có ngọn nến trên bàn đá đang lóe lên ánh sáng nhàn nhạt.

Hơn nữa ánh sáng kia cũng cực kỳ quái dị. Mới rồi ở ngoài đình đá nhìn thấy là ánh nến trong vàng mang đỏ, không có gì khác ánh lửa trên ngọn nến bình thường cả.

Nhưng bây giờ nhìn lại thì phát hiện ra ánh nến kia là màu xanh biếc thăm thẳm, giống như một đốm lửa ma trơi, còn đang tản ra khí lạnh âm trầm khủng bố, khí lạnh trong đình đá này dường như đều phát ra †ừ ánh nến.

Sau khi Hàn Sâm đi vào trong đình đá, ông già tóc trắng lúc trước đã từng gặp một lần trong cung điện bước ra, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Chỉ là một kẻ khác họ lại định lấy Kính Nguyệt đi, nếu tự biết mình, sớm rút lui thì thôi nhưng giờ muốn lui cũng đã muộn, chỉ sợ cả mạng cũng phải để lại đó.”

Dừng một chút, ông già tóc trắng lại hừ lạnh nói: “Cảnh Chân cũng vì sợ chết quá mà lú lẫn. Ngay cả Thần Linh cấp Hủy Diệt cũng bó tay với thương thế của hắn, thế mà lại đi tin tưởng một nhân loại từ bên ngoài tới có thể cứu được hắn. Xem ra hắn chỉ là hạng phàm phu tục tử mà thôi, không phải tư thái đế giả chân chính, Tần quốc ta có thống nhất vũ trụ hay không vẫn phải xem thế hệ sau rồi.”

Nghĩ đến đây, ông già tóc trắng lại sa sầm mặt: “Cảnh Chân chỉ có một đứa con là Tần Bạch nhưng thằng nhãi kia lại cực kỳ vô liêm sỉ, vận mệnh của Tần quốc ta đáng lo ngại, e là còn phải tiếp tục chờ đợi thời cơ, chờ đợi Tần Hoàng có tư thái đế giả chân chính xuất hiện.”

Hàn Sâm nhìn ánh nến kia, trong lòng thầm nghĩ: “Cảnh Chân Đế thật sự không gạt ta, ngọn nến cháy dở kia thật sự là chủng gen hệ âm hàn nhưng hình như lại có chút khác biệt. Rõ ràng là hỏa, lại âm hàn như vậy, nó rốt cuộc là chủng gen hệ gì đây? Và tại sao lại có cái tên Kính Nguyệt?”

Trong lúc suy nghĩ, Hàn Sâm đi từng bước về phía ngọn nến cháy dở kia. Dù nó không thể làm vật dẫn nghịch Băng Cơ Ngọc Cốt nhưng vẫn là chủng gen cường đại thú vị. Nếu có thể đoạt lấy, ắt sẽ không thiệt thòi.

Hết chương 3234.

Chương 3235. Ngọn nến Kính Nguyệt

Cách ánh nến càng gần, Hàn Sâm cảm thấy khí tức âm hàn bốn phía càng nặng hơn. Ngay cả khí chất mạnh mẽ như Hàn Sâm cũng cảm thấy có một luồng khí lạnh đang thấm thẳng vào trong cơ thể.

“Lạ thật, sức mạnh này hình như không phải thuộc tính âm hàn, nếu không Băng Cơ Ngọc Cốt phải kháng cự lại mới đúng. Giờ hàn khí đã nhập vào cơ thể, Băng Cơ Ngọc Cốt lại không hề có chút phản ứng nào, rõ ràng không đơn giản là thuộc tính âm hàn.” Hàn Sâm càng cảm thấy hứng thú hơn với ngọn nến cháy dở này.

Nghịch Động Huyền Kinh vận chuyển độc lập. Đây là sức mạnh phù hợp với đại vũ trụ đế quốc, sẽ không bị áp chế.

Năng lực của nghịch Động Huyền Kinh với chính Động Huyền Kinh không giống nhau. Sức mạnh của chính Động Huyền Kinh chủ yếu đến †ừ lực quan sát và phân tích của Động Huyền Khí Tràng, còn nghịch Động Huyền Kinh lại không cần quan sát phân tích, trực tiếp mô phỏng sức mạnh của đối phương.

Giống như máy photo, cho dù ngươi có nội dung gì đều có thể trực tiếp sao chép lại.

Nếu chính Động Huyền Kinh cần kỹ thuật thì nghịch Động Huyền Kinh là thuần bạo lực.

Sức mạnh của Hàn Sâm lập tức chuyển đổi, biến thành sức mạnh giống với khí tức âm hàn kia.

Khác với chính Động Huyền Kinh, tuy nghịch Động Huyền Kinh đơn giản bạo lực nhưng sau khi chuyển đổi lại chỉ có thể sử dụng, không thể thăm dò được sự ảo diệu trong đó. Tuy Hàn Sâm sử dụng sức mạnh giống với ngọn nến nhưng lại không hiểu rõ được đây là loại sức mạnh như thế nào.

Nhưng như vậy đã đủ rồi, lúc sức mạnh của Hàn Sâm trở lên giống với ngọn nến kia, nhất thời cảm thấy bóng tối xung quanh tản đi, khí tức âm hàn cũng biến mất

Đình đá vẫn là đình đá này, ngọn nến vẫn là ngọn nến kia, Hàn Sâm vẫn đứng trong đình đá, dường như tất cả mọi thứ xảy ra vừa rồi chỉ là giấc mộng.

Nhưng Hàn Sâm lại rất rõ ràng, đó không phải là giấc mộng, hắn có thể cảm nhận được sức mạnh của ngọn nến vẫn còn tồn tại, vẫn cường đại khủng bố như thế.

Nhưng khác với lúc trước, luồng sức mạnh kia lại mơ hồ có ý thân cận với hắn, rõ ràng là sau khi sức mạnh của Hàn Sâm thay đổi, đối phương coi hắn như đồng loại, hoặc là biểu đạt ra ý tứ thân cận với sức mạnh tương tự.

Hàn Sâm thử đi về phía ngọn nến, ngọn nến lại không tỏ vẻ bài xích nữa, ngọn nến trắng đã cháy phân nửa sáng lên ngọn lửa sắc vàng, không chỉ không có cảm giác âm hàn, mà dưới ánh nến chiếu rọi còn cảm thấy cơ thể ấm áp, giống như đang tắm mình trong hơi ấm lửa trại.

“Ngươi có thể trao đổi với ta không?” Hàn Sâm đi đến trước bàn đá, nhìn ngọn nến sáp ong kia hỏi.

Không biết nến sáp ong là thể sinh mệnh thế nào, rõ ràng nó không hề có năng lực ngôn ngữ, cũng không có năng lực câu thông, ánh nến chỉ run run, giống như đang trao đổi với Hàn Sâm vậy.

“Ngươi là Kính Nguyệt?” Hàn Sâm lại đặt câu hỏi.

Ngọn lửa bên trên run run, tỏ ý khẳng định

“Ngươi biết Nguyệt Thần không?” Hàn Sâm lại hỏi dò.

Ngọn lửa trên ngọn nến lại run run, rõ ràng nó có biết Nguyệt Thần. “Ngươi là chủng gen của Nguyệt Thần sao?” Hàn Sâm lại hỏi.

Một lần này ngọn lửa lại nhảy lên hai lần, Hàn Sâm lập tức hiểu được ý nó. Rõ ràng nó không phải chủng gen của Nguyệt Thần, nhảy lên hai lần biểu thị cho câu trả lời phủ định.

Hàn Sâm híp mắt lại, lại hỏi: “Nguyệt Thần đã từng thử dẫn ngươi đi chưa?”

Nhìn thấy ngọn lửa bên trên nhảy lên một cái, Hàn Sâm lại lập tức hỏi: “Nói vậy là ngươi không bằng lòng đi với nàng?”

Ngọn nến lại nhảy lên một cái, Hàn Sâm âm thầm kinh ngạc: “Xem ra truyền thuyết là thật, không phải Nguyệt Thần không muốn mang nó đi, mà là không thể dẫn nó đi.”

“Vậy ngươi bằng lòng đi theo ta không?” Hàn Sâm nhìn ngọn nến hỏi.

Hắn hỏi khá trực tiếp, bởi vì đã không cần phải quanh co lòng vòng nữa. Nếu Băng Cơ Ngọc Cốt không phản ứng với nó thì chứng tỏ ngọn nến cháy dở này là sinh vật quỷ dị, cũng không thể dùng làm vật dẫn nghịch Băng Cơ Ngọc Cốt.

Có thể mang đi tự nhiên tốt nhất, nếu không thể mang đi, Hàn Sâm cũng không có tổn thất gì.

Lần này ngọn lửa bên trên không nhảy lên, qua một hồi lâu mới nhẹ nhàng nhảy lên một cái.

“Nói vậy là ngươi chịu theo ta đi?” Hàn Sâm mừng thầm. Ngọn nến được gọi là Kính Nguyệt này đúng là thần kỳ. Nếu có thể mang đi được, nói không chừng tương lai sẽ có tác dụng lớn.

Lần này ánh lửa trên ngọn nến nhảy cực nhanh nhưng nó vẫn ở đó không hề nhúc nhích.

“Có phải bản thân ngươi không thể di chuyển không?” Hàn Sâm ngẫm nghĩ hỏi.

Ngọn lửa bên trên lại nhảy lên một cái, rõ ràng Hàn Sâm lại đoán đúng rồi, vậy mà chủng gen kỳ quái này lại không thể tự mình di chuyển.

Vậy cũng quá ngoại hạng. Chủng gen cấp bậc như Kính Nguyệt, có được sức mạnh sánh với Thần Linh cấp Hủy Diệt nhưng lại không thể di chuyển, thật sự ngoài dự đoán mọi người.

“Không có năng lực ngôn ngữ, không có năng lực trao đổi tinh thần, kể cả năng lực di chuyển cũng không có, đây rốt cuộc là loại gen Thần Linh gì vậy?” Hàn Sâm tỏ vẻ cổ quái nhìn Kính Nguyệt hỏi: “Ta có thể trực tiếp dùng tay mang ngươi đi không?”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Hàn Sâm mới dùng tay nắm lấy ngọn nến cháy dở, sau đó cầm nó lên.

Trong nháy mắt khi Hàn Sâm cầm lấy ngọn nến, bỗng cảm giác trước mặt tối sầm, không gian và thời gian xung quanh như bị sức mạnh quỷ dị nào đó bóp méo.

“Sợ rằng kể cả ta có nói ra cũng sẽ không ai tin ta đã thấy thứ gì.” Hàn Sâm giơ ngọn nến lên, trong lòng âm thầm cười khổ.

Giờ hắn đã hiểu rõ, vì sao ngọn nến này lại có khí tức âm hàn mãnh liệt như vậy, khí tức này không phải là sức mạnh hệ hàn chân chính.

Nơi tầm mắt Hàn Sâm đi qua có thể thấy được vùng trời của thành Ngọc Bích, có một linh hồn trong suốt màu trắng đang bay thẳng lên, về phía không trung hư vô.

Không chỉ thành Ngọc Bích, khắp cả tinh không đều có thể nhìn thấy lượng lớn linh hồn trong suốt màu trắng đang bay lên.

Những linh hồn này có trẻ có già có nữ có nam, còn có rất nhiều thứ vừa nhìn đã biết là chủng gen, tất cả linh hồn đều bay vê một hướng trong hư không.

Cảnh tượng này vô cùng đồ sô, linh hồn đã chết đi ở khắp nơi trong vũ trụ đều bay về phía hư không, quỷ dị hùng tráng khó tả.

Ở phương hướng mà Hàn Sâm thấy được, trong hư vô có một tòa thần điện vĩ đại, trên thần điện có khắc ba chữ.

"Thần Điện Gen!" Hàn Sâm khiếp sợ trong lòng: "Chẳng lẽ nói, những linh hồn trong suốt màu trắng này chính là linh của những sinh vật sau khi chết tiến vào luân hồi sao? Linh đều bay về phía Thần Điện Gen, nói cách khác, Thần Điện Gen thật ra là chỗ luân hồi của hai vũ trụ?"

Hàn Sâm vội vàng đặt ngọn nến trở lại trên bàn đá, linh và Thần Điện Gen trong hư không mà hắn mới vừa nhìn thấy đều biến mất, chờ khi hắn nâng ngọn nến lên, tất cả lại một lần nữa xuất hiện trước mắt hắn.

"Sức mạnh của cây nến cháy dở này thế mà lại có liên quan đến luân hồi sao?" Hàn Sâm nhìn ngọn nến trong tay, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

Hết chương 3235.

Chương 3236. Trưởng bối

Sức mạnh có thể có liên quan tới luân hồi đều vô cùng khủng bố.

Cho đến bây giờ Hàn Sâm vẫn không rõ ngọn nến chảy dở này rốt cuộc là tồn tại như thế nào. Ngay cả Thần Linh cấp Hủy Diệt chân chính cũng khó mà liên quan tới luân hồi, huống chi ngọn nến này chỉ là một chủng gen Thần Linh hoang dã tiến hóa.

"Nó rốt cuộc là tồn tại như thế nào? Chủ nhân của nó là ai?" Hiện giờ Hàn Sâm chỉ hận không thể lập tức đi tìm Nguyệt Thần, hỏi rõ lai lịch và năng

lực của Kính Nguyệt.

Tuy lấy được Kính Nguyệt nhưng Hàn Sâm lại không thể thu nó vào trong hồn hải của mình, rõ ràng Kính Nguyệt chỉ đồng ý đi cùng hắn chứ không muốn trở thành chủng gen của hắn.

“Có thể mang theo trên người là được, có thu vào hồn hải hay không cũng không quan trọng.” Hàn Sâm tư tưởng rất thoáng, cầm luôn ngọn nến đi ra khỏi Minh Chúc viên.

“Không… Không thể nào…” Ông già tóc trắng vốn tưởng rằng Hàn Sâm nhất định không thu hoạch được gì, ai ngờ lại nhìn thấy Hàn Sâm cầm ngọn nến đi ra khỏi Minh Chúc viên.

Tuy Kính Nguyệt không hề có ý nghĩa trọng đại với Tần quốc giống như Đại Yêu Hắc Ám Long Vương, nhưng lai lịch của nó khủng bố không kém gì Đại Yêu Hắc Ám Long Vương, thậm chí còn hơn.

Khi đó Dạ Thần Vô Nguyệt có ảnh hưởng to lớn đến Tần quốc, thậm chí còn trên cả Tần Tu. Dù sao Tần Tu chỉ khiến Tần quốc phong quang trong thời đại của hắn mà pháp chế mà Dạ Thần Vô Nguyệt thúc đẩy lại khiến Tần quốc hưng thịnh đến tận hôm nay, sừng sững không ngã, ít nhiều gì đều có liên hệ chặt chẽ đến pháp chế.

Bằng không, hơn phân nửa cường giả tuyệt thế đều không phải người Tần quốc thì dựa vào cái gì mà bán mạng bảo vệ cho Tần quốc chứ.

Còn ngọn nến Kính Nguyệt này, tuy không phải là chủng gen của Dạ Thần Vô Nguyệt nhưng lại có dây mơ rễ má với Dạ Thần Vô Nguyệt. Lúc trước khi Dạ Thần Vô Nguyệt mới tiến hành pháp chế mới đã gặp rất nhiều cản trở, thậm chí còn đi đến bước đường huynh đệ tương tàn. Có thể nói nhất pháp vạn mạng, mỗi một chế định của pháp chế mới đều sẽ liên lụy đến vô số mạng người, có thể nói là máu chảy thành sông.

Đến thời điểm mấu chốt khi thi hành pháp chế mới, hoàng đế lại đột nhiên băng hà, những quý tộc phản đối pháp chế mới đã lợi dụng việc này để gây khó dễ với phái pháp chế mới mà Dạ Thần Vô Nguyệt lãnh đạo, còn nói gì mà pháp chế mới chọc giận Thần Linh, cho nên mới giáng tai họa xuống

khiến hoàng đế băng hà, nếu còn tiếp tục làm trái ý trời thi hành pháp chế mới, Tần quốc chắc chắn sẽ phải chịu trời phạt còn hơn thế nữa, thậm chí sẽ bị diệt quốc.

Bởi vì hoàng đế băng hà nên những lời phản đối này ngày càng kịch liệt, gần như khiến cho pháp chế mới hoàn toàn khựng lại, mắt thấy nỗ lực và sự trả giá bằng máu tươi của nhiều người đều biến thành dã tràng xe cát.

Nhưng vào lúc này, Dạ Thần Vô Nguyệt mượn Kính Nguyệt tới, dựa vào sức mạnh của nó, phá vỡ luân hồi khiến hoàng đế đã chết đi mà sống lại, từ đó đảo ngược càn khôn, khiến pháp chế mới được thi hành thuận lợi.

Bởi vì việc này khiến người ta quá kinh hãi, hoàng đế đương thời đã hạ lệnh phong khẩu, các đại thần biết được chuyện hoàng đế chết đi rồi sống lại, mỗi người đều bỏ mạng một cách ly kỳ, ngay cả trong hoàng tộc cũng không còn ai dám bàn luận chuyện này.

Nhưng bí mật về ngọn nến Kính Nguyệt khiến hoàng đế chết đi rồi sống lại lại được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác. Tuy ngay cả hoàng tộc cũng không dám nói nhưng lại có không ít người âm thầm quan sát Kính Nguyệt.

Sau khi Dạ Thần Vô Nguyệt biến mất, đã có không ít hoàng tộc thử đi †hu phục Kính Nguyệt, ông già tóc trắng Tần Uyên cũng là một trong số đó, nhưng kết quả đều lấy thất bại làm kết cục.

Ngọn nến Kính Nguyệt vẫn lưu lại trong Minh Chúc viên của hoàng cung Tần quốc như vậy, đã trải qua không biết mấy trăm triệu năm, mãi cho đến hôm nay mới được Hàn Sâm mang ra khỏi Minh Chúc viên.

Trước đó Tần Uyên không phản đối Hàn Sâm đi Minh Chúc viên, đó là bởi vì hắn vốn không tin Hàn Sâm có thể mang ngọn nến Kính Nguyệt đi. Kể cả cường giả Phá Giới của nhà họ Tần cũng không thể đụng vào ngọn nến kia, huống chỉ là một nhân loại khác họ.

Nhưng hắn không ngờ rằng, Hàn Sâm lại thật sự mang ngọn nến Kính Nguyệt ra. Tần Uyên nào có thể khoanh tay đứng nhìn, đó là sức mạnh cường đại có thể nghịch thiên cải mệnh đấy.

Cho dù người nhà họ Tần không dùng được thì cũng không thể rơi vào tay người ngoài.

Ánh mắt Tần Uyên thâm sâu, xuyên qua hư không nhìn chằm chằm vào ngọn nến Kính Nguyệt mà Hàn Sâm đang cầm trong tay, đột nhiên ánh mắt sáng lên: "Hóa ra hắn vẫn chưa thể thu phục được ngọn nến Kính Nguyệt nhưng không biết đã dùng phương pháp gì mà lại có thể cầm ngọn nến Kính Nguyệt kia ra khỏi Minh Chúc viên."

Nếu Hàn Sâm đã thu phục được ngọn nến Kính Nguyệt rồi, trong lòng Tần Uyên sẽ có điều kiêng ky, vì sợ hãi sức mạnh quỷ thần khó lường của ngọn nến Kính Nguyệt nên sẽ không đi ngăn cản Hàn Sâm.

Nhưng bây giờ hắn phát hiện ra Hàn Sâm vẫn chưa thể thật sự thu phục được ngọn nến Kính Nguyệt, nhất thời mừng rỡ như điên, đứng phắt dậy sải bước, xuyên qua từng tầng không gian đi tới bên ngoài Minh Chúc viên.

Hàn Sâm nâng một cây nến cháy dở đi ra. Nội thần đưa Hàn Sâm đến Minh Chúc viên đứng bên ngoài chờ đợi, thấy Hàn Sâm lại thật sự lấy được ngọn nến kia ra, nét mặt cực kỳ kinh ngạc

Tuy rằng hắn không rõ lai lịch chân chính của ngọn nến Kính Nguyệt nhưng đã từng thấy không ít hoàng tộc tiến vào Minh Chúc viên. Cuối cùng cả đám đều chật vật đi ra, không ai có thể mang đi bất cứ thứ gì từ trong đó.

Đột nhiên thấy Hàn Sâm cầm một nửa ngọn nến ung dung đi ra, sao hắn lại không sợ hãi cho được.

"Chúc mừng Hàn tiên sinh, Hàn tiên sinh thật sự là đại năng chỉ sĩ. Lão nô đã trải qua ba đời hoàng triều, từng thấy không biết bao nhiêu người đi vào Minh Chúc viên nhưng chưa từng thấy ai có thể mang cái gì từ trong đó ra, Hàn tiên sinh là người đầu tiên đấy." Nội thần nịnh nọt tiến lên hành lễ nói.

Hàn Sâm đang định nói gì, lại đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng xuất hiện trước mặt hắn, chặn đường hắn.

Nội thần nhìn thấy bóng dáng kia, nhất thời thân mình run lên, vội vàng cúi đầu quỳ lạy, run giọng nói: "Tiểu nhân bái kiến lão tổ tông."

Tần Uyên không để ý đến tên nội thần, nhìn chằm chằm Hàn Sâm lạnh giọng nói: “Buông Kính Nguyệt ra, đây không phải là thứ ngươi có tư cách mang đi.”

“Thế à? Nhưng bệ hạ đã chính miệng nói với ta, nếu ta có thể mang nó đi, nó sẽ thuộc về ta.” Hàn Sâm không hề tức giận, lạnh nhạt nói.

“Cảnh Chân còn chưa khỏi bệnh, suy nghĩ hồ đồ, lời hắn nói sao có thể coi là thật được?” Tần Uyên nói rồi ép về phía trước, khí thế trên người như núi cao biển gầm, muốn khiến Hàn Sâm cúi đầu.

“Ý của ngươi là, đường đường là hoàng đế nước Đại Tần lại đầu óc không dùng được, nói lời nuốt lời?” Hàn Sâm nói thẳng.

“Nói hươu nói vượn, ta thấy ngươi đúng là không biết sống chết.” Khí thế trên người Tần Uyên càng thêm dữ dội, khí tức khủng bố kia sắp hóa thành ngọn lửa mà mắt thường có thể thấy được, mãnh liệt lao về phía Hàn Sâm, giống như muốn thiêu hắn thành tro tàn.

“Chẳng phải lời ngươi vừa nói có ý như vậy sao?” Hàn Sâm nhàn nhạt nói.

“Vậy thì sao chứ? Thằng nhóc Cảnh Chân kia là đời sau của bổn tọa, ông nội của ông nội hắn còn phải gọi bổn tọa một tiếng thái thúc gia gia. Ta là bậc cha chú, nói vài lời thật thì sao chứ?” Tần Uyên khí phách vô song, trên người khí diễm ngập trời.

“Khéo thật đấy, ta lại quen biết một người là bậc trưởng bối của nhà họ Tần, hơn nữa nàng còn gọi ta là anh trai. Vậy nếu bàn về bối phận, ngươi cũng nên gọi ta một tiếng thái thái thái thái thúc gia gia đó. Ta nói đầu óc ngươi có vấn đề, làm bậc cha chú ăn ngay nói thật chắc cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Hết chương 3236.

Chương 3237. Ma Thần Kiếm Linh

“Sỉ nhục dòng họ Tần ta, tội đáng muôn chết, kể cả bệ hạ cũng không

bảo vệ được tên vô liêm sỉ nhà ngươi đâu.” Sát khí trong mắt Tần Uyên bùng cháy, hắn thật sự muốn giết chết Hàn Sâm.

Hàn Sâm vốn nổi danh nịnh thần, sủng thần lớn nhất của đảng thái tử, ở trong mắt Tần Uyên đã vô cùng đáng chết rồi.

Hiện giờ Hàn Sâm lại có ý đồ mê hoặc Cảnh Chân Đế, cướp ngọn nến Kính Nguyệt đi, trước đó còn định mưu đoạt đại yêu hắc ám Long Vương, càng tội đáng chết vạn lần.

Không đợi Hàn Sâm nói gì, Tân Uyên đã búng ngón tay phải ra, một đường kiếm khí vô hình khủng bố đã im hơi lặng tiếng xuyên thẳng về phía ngực Hàn Sâm.

Tu vi của Tần Uyên vô cùng khủng bố, có thể sống bao nhiêu năm tháng như vậy càng không tầm thường. Hắn và Kiếm Bất Cô đều tu luyện kiếm đạo giống nhau nhưng thành danh trước Kiếm Bất Cô không biết bao nhiêu năm tháng, đã sớm là kiếm khách vô địch của Tần quốc.

Sau này nắm giữ Ám Vương Đình của nhà họ Tần, phụ trách bảo vệ truyền thừa của huyết mạch nhà họ Tần, không biết đã ngầm giết bao nhiêu cường giả khủng bố, hễ là sinh vật gặp phải Tuyệt Mệnh Vô Hình Kiếm này của hắn, kể cả là hoàng đế các đời, sợ rằng cũng khó cứu mạng.

Trên thực tế, Tần Uyên đã từng ám sát hoàng đế của đế quốc khác rồi, trước kia có một đế quốc tên là Việt quốc, chính là bị Tân Uyên ám sát hoàng đế mới khiến Việt quốc bị diệt.

Chết dưới Tuyệt Mệnh Vô Hình Kiếm cũng không thiếu chủng gen Thần Linh cường đại và cường giả các đại đế quốc.

Ám Vương Đình của Tần quốc và Tần Uyên người này còn khiến cho người của các đế quốc khác sợ hãi hơn cả vị hoàng đế Cảnh Chân Đế này.

Đặc điểm lớn nhất của Tuyệt Mệnh Vô Hình Kiếm chính là vô hình vô ảnh, khiến cho người ta đến chết đều không thể biết được mình đã chết như thế

nào, Tần Uyên ra tay chính là Tuyệt Mệnh Vô Hình Kiếm, hiển nhiên quyết tâm muốn mạng của Hàn Sâm.

Hàn Sâm bị quy tắc của đại vũ trụ đế quốc áp chế, không thể vận dụng chính Động Huyền Kinh mà nghịch Động Huyền Kinh lại không có năng lực nhìn trộm vũ trụ, cho nên không thể phát hiện ra đường kiếm khí Tuyệt Mệnh Vô Hình này.

Mắt thấy kiếm khí đã đâm vào trên ngực Hàn Sâm, Tần Uyên không khỏi thầm cười lạnh trong lòng: "Chính là một tên sủng thần gian nịnh, lại dám đoạt chủng gen Kính Nguyệt của Tần thị ta, đáng chết."

Nhưng một giây sau, sắc mặt của Tần Uyên lại chợt trầm xuống, khi kiếm khí Tuyệt Mệnh Vô Hình kia đụng tới quần áo của Hàn Sâm, thân thể Hàn Sâm thế mà lại như bị kiếm khí đẩy ra, không hề bị kiếm khí của Vô Hình Tuyệt Mệnh kiếm giết chết, thậm chí không hề bị thương.

"Ta với ngươi không thù không oán, ngươi thế mà lại ra tay định muốn mạng ta?" Hàn Sâm vốn không định giết người ở Tần quốc, càng không muốn giết người nhà họ Tần.

Dù sao Tần Bạch đối xử với hắn không tệ, về sau Tần Uyên nên là trợ lực cho Tần Bạch mới đúng, cho nên trước đó Tần Uyên thốt lời hung ác, Hàn Sâm không hề so đo với hắn.

"Ngươi đáng chết." Tân Uyên giống như một khi đã ra tay thì không còn gì cố ky, huyết mạch Thần Linh trên người bùng nổ, cả người giống như một thanh ma kiếm tuyệt thế, bộc phát ra kiếm ý tận trời.

Kiếm ý khủng bố kia khiến kiếm ý của cả thành Ngọc Bích đều lạch cạch không ngừng, giống như đang run run, lại giống như đang sợ hãi.

Tần Uyên không chỉ có huyết mạch Thần Linh cấp Hủy Diệt của Tần thị, mà còn có chủng gen Thần Linh của Ma Thần Kiếm Linh cấp Hủy Diệt, Tuyệt Mệnh Vô Hình Kiếm kia chính là kỹ năng gen được tạo nên †ừ sức mạnh của Ma Thần Kiếm Linh.

Lúc này Ma Thần Kiếm Linh hợp thể với hắn, bộc phát ra toàn bộ sức mạnh, chỉ thấy ngón tay Tần Uyên vung lên, kiếm khí kinh thiên vô hình giống như mưa kiếm chém giết về phía Hàn Sâm.

"Ma Thần Kiếm Linh của lão tổ… Đó là phương hướng của Minh Chúc

viên… Hắn lại định giết Hàn Sâm…" Sắc mặt Cảnh Chân Đế cực kỳ khó coi, phân nộ võ lên trên bàn một cái, bởi vậy đã chạm đến vết thương,

nhất thời ho ra vài ngụm máu tươi.

Cảnh Chân Đế còn trông cậy vào Hàn Sâm kéo dài tính mạng cho hắn, trước đó Tần Uyên không chịu giao Hắc Ám Đại Yêu Long Vương ra thì thôi, đó là chủng gen trấn quốc của Tần quốc, Cảnh Chân Đế còn có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

Nhưng bây giờ Tần Uyên lại đi Minh Chúc viên giết Hàn Sâm, đây đúng là muốn mạng của hắn mà.

"Tần Uyên, hoàng đế hiện giờ của Tần quốc vẫn là Cảnh Chân ta, không phải là Tần Uyên ngươi, ngươi miệt thị quả nhân như vậy, không giết ngươi Cảnh Chân ta thật uổng là đế quân Tần quốc." Trong mắt Cảnh Chân Đế lóe lên sát khí, hiển nhiên thật sự nổi giận.

Tần Uyên không để hắn vào trong mắt như vậy, về sau chỉ sợ càng không để Tần Bạch vào mắt, Cảnh Chân Đế sợ nếu như mình qua đời, Tần Bạch sẽ thật sự trở thành con rối hoàng đế.

Nhưng muốn giết Tần Uyên đâu có dễ dàng, không nói đến hắn đứng đầu Ám Vương Đình, nắm giữ lấy sức mạnh khủng bố bí mật của Tần thị, chính là sức mạnh của bản thân Tần Uyên, chỉ sợ trong phạm vi Tần quốc cũng khó có thể tìm được đối thủ.

Nếu Kiếm Bất Cô chịu ra tay, có lẽ còn có thể đánh một trận với Tần Uyên nhưng đáng tiếc kỳ hạn nguyện vọng lớn của Kiếm Bất Cô còn chưa tới, vốn không có khả năng hỗ trợ hắn chém giết Tần Uyên.

Trong lòng Cảnh Chân Đế hận nghiến răng nghiến lợi, hận không thể rút gân lột da tháo Tần Uyên thành tám khúc, nhưng lại chậm chạp không hạ được mệnh lệnh gì.

Hiện giờ Cảnh Chân Đế đột nhiên lại căm ghét hai chữ pháp chế, nếu không có pháp chế, quyền lực của hoàng đế Tần quốc sẽ không bị phân chia như thế, cũng sẽ không bó tay không có cách nào với một Tần Uyên.

"Nếu làm hoàng đế lại không thể muốn làm gì thì làm, vị trí hoàng đế này còn có ý nghĩa gì chứ? Khó trách trong lịch sử có nhiều hoàng đế tình nguyện để tiếng xấu muôn đời cũng muốn làm bạo quân như vậy… Hiện giờ quả nhân cũng muốn làm một bạo quân… Vì con ta giết ra một ngôi vị hoàng đế chí tôn vô thượng nói một không hai…" Cảnh Chân Đế rít gào trong lòng, nhưng lại khó có thể mở miệng, buồn bực lại ho ra vài ngụm máu, thương thế càng tăng thêm.

Trước Minh Chúc viên, vô số kiếm khí vô hình phủ lên trên người Hàn Sâm, thân thể của Hàn Sâm cũng theo đó mà bắt đầu chuyển động.

Thân hình của Hàn Sâm giống như một cành liễu đu đưa theo gió, thoạt nhìn mềm nhẹ không hề có lực, nhưng tất cả kiếm khí lại đều bị hắn né tránh được, không có một đường kiếm khí nào có thể tổn thương đến thân thể hắn.

Cho dù không sử dụng sức mạnh Phá Giới, năng lực chiến đấu của Hàn Sâm đã khó tìm được đối thủ, chỉ bằng phản ứng bản năng, kiếm khí này cũng không thể gây tổn thương cho hắn.

Tần Uyên thay đổi sắc mặt, thậm chí lại có người có thể chỉ bằng phản ứng của bản thân đã tránh né được tất cả công kích của hắn, trước kia chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn thẳng vào Tần Uyên, từng bước một đi tới, thân hình đột nhiên nhẹ nhàng di động, trong kiếm khí tung hoành kia, đi về phía Tần Uyên.

Tần Uyên đã phát huy Tuyệt Mệnh Vô Hình Kiếm đến cực hạn, nhưng từ đầu đến cuối đều không tổn thương được đến góc áo của Hàn Sâm, cũng

không cách nào ngăn cản được bước chân của hắn.

“Khó trách dám càn rỡ như thế, quả nhiên có chút bản lĩnh, nhưng mà đáng tiếc, ngươi không nên đối địch với ta, hôm nay cho dù ngươi có thủ đoạn thông thiên, bổn tọa cũng nhất định chém ngươi.” Sát khí trong mắt Tần Uyên càng mãnh liệt.

Đồng thời kiếm khí vô hình trên người thế mà lại hóa thành vật có hình, hai sức mạnh quỷ dị đan xen trên người hắn, thế mà lại dần dâng ngưng tụ thành một thanh kiếm, kia tự nhiên là sức mạnh Phá Giới thực chất hóa thành.

Lúc kiếm khí kia ngưng tụ thành khí, toàn bộ kiếm khí trong thành Ngọc Bích đều không áp chế nổi tự động ra khỏi vỏ, cả vài chủng gen hệ kiếm kia đều phát ra tiếng kiếm rung, có vẻ nóng nảy không yên, giống như muốn từ trong Thần Linh lạc ấn lao ra giết hại vậy.

“Ma Thần Kiếm Linh… rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Quái vật của Ám Vương Đình kia rốt cuộc đang chiến đấu với ai thế? Thậm chí còn sử dụng ra cả sức mạnh Phá Giới của hắn rồi.” Các nơi trong thành Ngọc Bích đều có cường giả nhìn về phía đại nội hoàng cung, trên mặt lộ ra cổ quái.

Hết chương 3237.

Chương 3238. Đoạt kiếm

Tần Uyên nắm giữ Ma Thần kiếm, khí tức trên thân kiếm giống như khí tức Ma Thần xé rách quy tắc vũ trụ, giống như sức mạnh gì đều không đỡ nổi mũi nhọn trên kiếm kia.

Hàn Sâm vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của sức mạnh Phá Giới hóa thành thực chất, sức mạnh Phá Giới của bản thân Hàn Sâm còn chưa đạt tới trình độ thực thể hóa.

Chỉ so sánh về trình độ Phá Giới, Tần Uyên quả thật mạnh hơn Hàn Sâm một tầng.

Nhưng mà trình độ cao thấp của Phá Giới lại không đại biểu cho thực lực mạnh yếu tuyệt đối, ánh mắt Hàn Sâm bình tĩnh nhìn chằm chằm Tần Uyên và Ma Thần kiếm trong tay hắn, Động Huyền Kinh cũng đồng thời Phá Giới mở ra.

Nhất thời nền móng cơ sở nhất của thế giới đã hiện ra trước mắt Hàn Sâm, thế giới mà Hàn Sâm thấy đã có khác biệt rất lớn với thế giới trong mắt người khác.

Thanh Ma Thần kiếm này là một thanh trọng kiếm màu đen, tạo hình †hô tục và khoa trương, sức mạnh trên đó càng khiến cho người ta sợ hãi.

Nếu là người bình thường, có thể chỉ nhìn thấy một thanh trọng kiếm khí phách vô song và kiếm khí trên trọng kiếm giống như ngọn lửa Ma Thần.

Nhưng ở trong mắt Hàn Sâm lại hơi khác lạ, theo Hàn Sâm, thanh trọng kiếm này là do một vài phần tử trật tự cổ quái tạo thành, hoàn †oàn khác với phần tử trật tự của không gian chung quanh, hoặc là nói không hề hợp nhau.

Hơn nữa theo Hàn Sâm, Ma Thần kiếm không phải tồn tại một mình, nó với thân thể của Tần Uyên có liên hệ dây mơ rễ má, giữa hai bên dường như có rất nhiều sợi tơ liên kết mà mắt thường không thể nhận ra được.

“Xem ra sức mạnh Phá Giới thực thể hóa là dùng sức mạnh Phá Giới ngưng tụ ra quy tắc trật tự của bản thân, chống lại quy tắc trật tự hiện giờ, có thực thể làm căn cơ, còn mạnh hơn sử dụng sức mạnh Phá Giới đơn thuần nhiều, hơn nữa sẽ không dễ dàng bị quy tắc vũ trụ áp chế.” Hàn Sâm đã đại khái hiểu ra được sự ưu việt khi sức mạnh Phá Giới thực thể hóa.

“Ma Thần Xuyên Tâm kiếm.” Ánh mắt Tần Uyên ác lạnh, vung Ma Thần kiếm trong tay, trọng kiếm kia lấy một quỹ tích kỳ ảo đâm ra, giống như khinh thường khoảng cách không gian, trong phút chốc đã đâm xuyên qua trái tim Hàn Sâm.

Phản ứng tự thân của Hàn Sâm đã làm ra ứng đối, nhưng không biết vì sao, sau khi tránh né một kiếm, lại vẫn bị Ma Thần kiếm đâm trúng ngực.

Mũi kiếm đâm rách cơ bắp xương cốt của Hàn Sâm, hung bạo đâm xuyên qua trái tim hắn, mũi kiếm xuyên ra sau lưng Hàn Sâm.

“Bổn tọa đã nói rồi, kể cả ngươi có sức chiến đấu nghịch thiên, hôm nay vẫn nhất định phải chết ở đây.” Tần Uyên nắm chuôi kiếm, lạnh nhạt nói với Hàn Sâm, giống như làm một chuyện đương nhiên, không buồn không vui.

“Đây là sức mạnh Phá Giới của ngươi sao? Nhất định có thể một kiếm xuyên tim?” Hàn Sâm đứng trong hư không, cúi đầu nhìn Ma Thần kiếm đâm vào ngực mình nói.

“Không sai, không chỉ xuyên tim, chỉ cần ta muốn, kiếm của ta có thể đâm thủng bất cứ vị trí nào trên thân thể ngươi, cho dù là thần linh đều không trốn thoát được sức mạnh Ma Thần kiếm của ta.” Tân Uyên ngạo nghễ nói.

“Đúng là sức mạnh đáng sợ, nếu người giống như ngươi tiếp tục sống sót trên thế giới, chỉ sợ kẻ địch của ngươi sẽ ăn ngủ khó yên.” Hàn Sâm tiếp tục nói

“Kẻ địch của ta vốn không cần ăn ngủ, bởi vì bọn họ đã sớm biến thành người chết rồi.” Tân Uyên nói xong định rút Ma Thần kiếm ra khỏi lồng ngực của Hàn Sâm.

“Ta không muốn biến thành người chết, cho nên chỉ có thể giết ngươi.” Hàn Sâm chìa một tay, cầm lấy mũi kiếm của Ma Thần kiếm.

“Hừ-” Tần Uyên cười khinh bỉ lời Hàn Sâm vừa nói, sức mạnh của Ma Thần kiếm có thể chặt đứt tất cả, cho dù là vật chất cứng rắn nhất thế gian cũng không ngăn được sự bén nhọn của Thần Ma kiếm.

Hàn Sâm dùng tay cầm lấy mũi kiếm, hắn chỉ cần nhẹ nhàng kéo, tay Hàn Sâm đang cầm mũi kiếm cũng sẽ bị chặt đứt.

Nhưng Tần Uyên dùng sức kéo, Ma Thần kiếm thế mà lại không chút động đậy, khiến Tần Uyên không khỏi khẽ nhíu mày, tăng thêm sức lực trên tay, lại dùng sức rút kiếm.

Ma Thần kiếm vẫn không hề nhúc nhích chút nào, giống như đã mọc rễ vậy, sắc mặt Tần Uyên lập tức thay đổi, ánh mắt liếc nhìn bàn tay Hàn Sâm.

Chỉ thấy bàn tay Hàn Sâm nắm lấy mũi kiếm, một phần thân kiếm bị bàn tay hắn nắm giữ thế mà lại mơ hồ lóe lên tia màu đỏ, hơn nữa tia màu đỏ kia còn đang lan tràn ra ngoài.

Giống như mạch máu ẩn sâu dưới làn da hiện ra ngoài ra, trên thân Ma Thần kiếm đang lan tràn màu đỏ giống như mạch máu, mà vị trí trung †âm chính là chỗ bàn tay Hàn Sâm cầm lấy mũi kiếm.

Tần Uyên bất an trong lòng, bộc phát ra toàn lực định rút Ma Thần kiếm về, nhưng cho dù hắn dốc ra toàn lực thì Ma Thần kiếm vẫn không hề nhúc nhích.

Càng khiến cho Tần Uyên kinh hãi chính là Ma Thần kiếm vốn do hắn ngưng tụ ra, nhưng bây giờ lại mang đến cho hắn cảm giác sức mạnh của mình đang vận chuyển tắc nghẽn trong Ma Thần kiếm, giống như nước chảy không thông, bị đất đá chặn lại dòng chảy vậy.

Tay Hàn Sâm cầm mũi kiếm, thần sắc không thay đổi, trong mắt lại biến thành sáng rỡ, sức mạnh huyết sắc trên bàn tay đã không ngừng t†uôn vào trong Ma Thần kiếm.

Trước đó Hàn Sâm thầm định dùng sức mạnh của Động Huyền Kinh chiến một trận với Tần Uyên, nhưng sức mạnh của Ma Thần kiếm khiến Hàn Sâm trực tiếp trúng kiếm, sức mạnh Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh bị kích hoạt tự động, để ngăn cản sức mạnh trên Ma Thần kiếm.

Đây vân là lần đầu tiên Hàn Sâm sử dụng hai loại sức mạnh Phá Giới là Động Huyền Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, dưới tác dụng của hai loại sức mạnh Phá Giới này, Hàn Sâm phát hiện ra một chuyện kỳ diệu.

Sức mạnh Phá Giới của Động Huyền Kinh có thể thay đổi quy tắc, mà sức mạnh Phá Giới của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh lại có thể phản bản quy nguyên, khi hai loại sức mạnh đồng thời tác dụng lên trên Ma Thần kiếm, Hàn Sâm phát hiện hắn lại có thể lợi dụng Động Huyền Kinh chặt đứt liên hệ giữa Ma Thần kiếm với Tần Uyên, còn Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh lại có thể khiến Ma Thần kiếm phản bản quy nguyên, giống như hồi sinh một lần nữa, không hề bị Tần Uyên khống chế.

Nhưng bởi vì Động Huyền Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mới

vừa Phá Giới không lâu, trình độ Phá Giới còn chưa cao, cho nên tốc độ cải tạo Ma Thần kiếm không được nhanh, chỉ có chỗ hắn nắm lấy đã cải tạo xong, nơi khác còn đang trong chậm rãi cải tạo.

Dù vậy, sức mạnh trên Ma Thần kiếm đã gần như không còn tác dụng gì đối với Hàn Sâm, Tần Uyên muốn lợi dụng sức mạnh của Ma Thần kiếm đến chặt đứt bàn tay Hàn Sâm vốn là chuyện không thể nào.

Hơn nữa nhân loại của đại vũ trụ đế quốc không tu bản thân, đều dựa vào lực bên ngoài, mà khí của Phá Giới ngưng tụ ra thực chất hóa chẳng khác nào rót phần lớn sức mạnh của bản thân vào trong khí của Phá Giới.

Hiện giờ khí của Phá Giới mất đi tác dụng, sức mạnh của Tần Uyên nhất thời cũng mất đi hơn phân nửa.

So về khí lực, đừng nói Tần Uyên hiện giờ đã mất đi hơn phân nửa sức mạnh, kể cả vào thời kỳ đỉnh cao nhất cũng không thể có khí lực mạnh hơn Hàn Sâm tu luyện thân thể được.

Tần Uyên lớn tiếng rít gào, dùng hết toàn bộ sức mạnh, Ma Thần kiếm vẫn ở trong tay Hàn Sâm không nhúc nhích, hơn nữa màu đỏ giống như mạch máu này đã sắp che kín toàn thân Ma Thần kiếm.

“Âm!”

Khi Ma Thần kiếm bị màu đỏ như máu kia phủ kín, một sức mạnh đánh văng bàn tay Tần Uyên ra, Tần Uyên hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Ma Thần kiếm đang cắm trong ngực Hàn Sâm, hắn thật sự không thể tin được,

Ma Thần kiếm do mình ngưng tụ ra thế mà lại không do mình khống chế, còn đánh văng bàn tay mình ra.

Hết chương 3238.

Chương 3239. Ám Vương Đình

Trong ánh mắt khiếp sợ của Tần Uyên, Hàn Sâm xòe tay cầm lấy chuôi của Ma Thần kiếm, chậm rãi rút Ma Thần kiếm ra khỏi ngực mình.

Theo Ma Thần kiếm được rút ra khỏi thân thể, vết thương trên người Hàn Sâm thế mà lại theo đó khép lại, trong nháy mắt miệng vết thương đã hoàn toàn biến mất, không hề lưu lại một chút dấu vết nào.

Lúc này trên Ma Thần kiếm đã hiện đầy màu đỏ hình dáng lưới mạch máu, trong nháy mắt khi Hàn Sâm rút Ma Thần kiếm ra, kiếm khí trên Ma Thần kiếm bốc lên, giống như cả thân kiếm đều bị thiêu đốt, Ma Thần kiếm hoàn toàn bị khí diễm màu máu bọc kín.

Khí diễm màu máu kia dần dần tắt, Ma Thần kiếm giống như dục hỏa trùng sinh, sau khi khí diễm màu máu tắt đi, vốn là một thanh trọng kiếm lại biến thành nhỏ đi khá nhiều cũng ngắn đi một chút, từ trọng kiếm biến thành một thanh kiếm dài, đồng thời thoạt nhìn cũng tinh xảo hơn.

Hàn Sâm nắm lấy thanh Ma Thần kiếm đã hoàn thành cải tạo này, vung vẩy trong không trung một chút, dưới ánh nhìn soi mói không thể tưởng tượng nổi của Tần Uyên, Ma Thần kiếm dấy lên Ma Thần kiếm khí khủng bố còn khủng bố tinh thuần hơn mới vừa rồi khi hắn sử dụng.

“Không… không thể nào…” Tần Uyên hoảng sợ lui về phía sau, hắn đã sống bao nhiêu năm tháng như vậy, nhưng chưa từng thấy chuyện như này.

Ma Thần kiếm là vũ khí Phá Giới của hắn, là món đồ mà hắn tự tay ngưng kết ra, cho dù có cường giả mạnh hơn hắn có thể đánh nát Ma Thần kiếm, nhưng không thể cướp nó đi được.

Hàn Sâm chẳng những cướp được Ma Thần kiếm đi, còn có thể biến sức mạnh của Ma Thần kiếm thành cho mình dùng, cho dù tận mắt nhìn thấy chuyện này, nhưng Tần Uyên vẫn không thể tin tưởng nổi.

Không chỉ Tần Uyên không tin, rất nhiều cường giả ở thành Bích Ngọc đang chú ý đến trận chiến này đều trợn to hai mắt nhìn, vẻ mặt không thể tin.

"Có phải ta mắt mờ nhìn lầm rồi không? Hàn Sâm thế mà lại cướp Ma Thần kiếm đi để mình sử dụng?" Bách Lý Thiên Nhai tỏ vẻ không thể tin nổi.

"Ngươi không nhìn lầm." Cổ Tự Chân ở bên cạnh vẻ mặt cổ quái nói.

Hàn Sâm lại một lần nữa phá vỡ nhận thức của nàng, tồn tại giống như Tần Uyên kia, có thể nói là vô địch trong cường giả của Tần quốc, cái †ên Ma Thần kiếm càng khiếp sợ đại vũ trụ, khiến vô số hoàng đế nghe thấy đều mất hồn mất vía.

Nhưng bây giờ Ma Thần kiếm kia thế mà lại đến trong tay Hàn Sâm, hơn nữa sức mạnh của nó dường như càng trở nên to lớn hơn.

Hàn Sâm chậm rãi giơ Ma Thần kiếm trong tay lên, kiếm khí khủng bố nhất thời khóa chặt vào Tần Uyên, lúc này trong lòng Tần Uyên sinh ra sợ hãi.

Từ nhỏ hắn đã có cơ duyên lớn trong người, kể cả là các đời hoàng đế đều không sống lâu bằng hắn, bao nhiêu hoàng đế Tần quốc đã thành một nắm đất vàng, nhưng hắn vẫn tung hoành vô địch trên thế gian.

Không biết đã có bao nhiêu năm Tần Uyên không nếm thử mùi vị của sự sợ hãi rồi, khi sợ hãi lại một lần nữa bao trùm lên trên người hắn, hắn đột nhiên phát hiện, cho dù bản thân trở nên cường đại cỡ nào, địa vị cao bao nhiêu, sợ hãi tử vong lại không hề giảm bớt chút nào, thậm chí còn khiến hắn càng thêm sợ hãi tử vong.

Khoảnh khắc khi Hàn Sâm chém Ma Thần kiếm ra, chân mày Tần Uyên giật giật, thân hình lùi lại phía sau nhanh như tia chớp, đồng thời từ trên người hắn tách ra một kiếm linh.

Đây chính là Ma Thần Kiếm Linh chủng gen cấp Hủy Diệt của Tần Uyên, nhưng mà hiện giờ thoạt nhìn Ma Thần Kiếm Linh không cường đại khủng bố như vậy, bởi vì hơn phân nửa sức mạnh của nó đã bị Tần Uyên dùng để ngưng kết Ma Thần kiếm, cho nên sức mạnh của Ma Thần Kiếm Linh đã vô cùng suy yếu.

Tần Uyên biết rất rõ ràng, không trốn thoát được sức mạnh của Ma Thần kiếm, mặc dù hắn có được Ma Thần Kiếm Linh, nhưng vẫn không trốn thoát được công kích của Ma Thần kiếm.

Chỉ có sức mạnh của Ma Thần Kiếm Linh chống lại Ma Thần kiếm mới có thể triệt tiêu kiếm lực nhất định trúng kia.

Nhưng mà Ma Thần Kiếm Linh thật sự quá yếu ớt rồi, hơn phân nửa sức mạnh của nó đều dùng để ngưng tụ Ma Thần kiếm, nó suy yếu như vậy vốn không có khả năng hoàn toàn triệt tiêu sức mạnh của Ma Thần kiếm.

Cho nên Tần Uyên chỉ có thể bỏ qua Ma Thần Kiếm Linh để thoát khỏi Ma Thần kiếm khóa chặt, khiến Ma Thần Kiếm Linh tới chống đỡ, tuy rằng biết rõ Ma Thần Kiếm Linh nhất định bị Ma Thần kiếm đâm nát, nhưng cũng không còn cách nào rồi, giữ mạng mới ở vị trí hạng nhất.

Sau khi tung ra Ma Thần Kiếm Linh, Tần Uyên còn có huyết mạch Thần Linh của Tần thị truyền thừa với chủng gen khác, sau khi triệu hồi ra chủng gen vừa người, không hề quay đầu lại mà cấp tốc chạy xa, đồng thời bắn ra một tia tín hiệu.

Từng bóng dáng phá không mà tới, tuy rằng không cường đại bằng Tần Uyên, nhưng đều không phải là kẻ yếu, những bóng dáng này đều là thành viên của Ám Vương Đình, sức mạnh căn cơ nhất của bộ tộc Tần thị, nếu không phải sống chết trước mắt, kể cả Cảnh Chân Đế hoàng đế của Tần quốc này đều không cách nào điều động được, người có thể trực tiếp điều động Ám Vương Đình cũng chỉ có Tần Uyên và một người khống chế Ám Vương Đình khác.

Các thành viên của Ám Vương Đình đều mặc áo bào màu đen thống nhất, trên mặt đeo mặt nạ không mặt màu trắng, từng bóng dáng đã xuất hiện bốn phía xung quanh Minh Chúc viên, xem như bao vây xung quanh đây lại.

Ma Thần kiếm trong tay Hàn Sâm đã đâm vào trên người Ma Thần Kiếm Linh, nhưng giữa hai bên lại không hề sinh ra sức mạnh va chạm, ngược lại thân thể bóng sáng hư vô của Ma Thần Kiếm Linh kia lại bị Ma Thần kiếm hút vào.

Sau khi hấp thu Ma Thần Kiếm Linh, bản thân Ma Thần kiếm đã xảy ra một ít biến hóa kỳ dị, giống như có được linh hồn chân chính, thế mà lại thoát khỏi tay Hàn Sâm, rồi lơ lửng ở trước mặt Hàn Sâm.

Ầm!

Kiếm quang toàn bộ tinh hệ nổi dậy, vô số kiếm khí đều tự động ra khỏi vỏ, kiếm càng nổi danh thì phản ứng lại càng lợi hại, từng đường kiếm quang chỉ lên trên trời cao, giống như đang chống đối lại sức mạnh nào đó.

Hàn Sâm không có thời gian làm rõ ràng xem vì sao Ma Thần kiếm lại như thế, tay đã nắm lên trên chuôi Ma Thần kiếm, trong một khoảnh khắc này, Hàn Sâm đã cảm thấy Ma Thần kiếm không giống trước, đây đâu còn chỉ là một thanh kiếm khí, nó đã biến thành thể sinh mệnh, trở thành Ma Thần Kiếm Linh mới.

Kể cả Ma Thần Kiếm Linh hiện giờ càng mạnh hơn Ma Thần Kiếm Linh trước đó, nó đã thành chủng gen Thần Linh cấp Phá Giới thuần túy.

Trên trăm thành viên của Ám Vương Đình đang vây quanh bốn phía Minh Chúc viên, trên người bọn họ đều dấy lên khí diễm màu đen quỷ dị, cũng không biết đây là sức mạnh của chủng gen gì.

Khí diễm màu đen này giống như có linh hồn, thế mà lại đều ngưng tụ về phía trên người Tần Uyên, trên người Tần Uyên cũng đều bốc lên khí đen.

Hiện giờ thân thể Tần Uyên đã trở nên rất cổ quái, trên người kín đặc vảy rồng màu đen, trên đầu còn mọc lên một cặp sừng đen, giống như một con rồng đen hình người.

Theo cường giả của Ám Vương Đình tập trung sức mạnh lên trên người Tần Uyên, khí tức trên người hắn dần dần càng mạnh, biến thành khủng bố vô cùng, thậm chí còn khủng bố hơn mới vưa rồi khi sử dụng sức mạnh Phá Giới.

Càng ngày càng có nhiều thành viên Ám Vương Đình tới, trên người dấy lên khí diễm màu đen, càng tăng khí diễm trên người Tần Uyên lên.

Những thành viên của Ám Vương Đình này đều là cao thủ mấy đời của nhà họ Tần, mỗi một người đều không tầm thường, nhiều sức mạnh như vậy

đều tập trung lên trên người Tần Uyên, có thể nghĩ đó là sức mạnh đáng sợ đến cỡ nào.

Hàn Sâm tay cầm Ma Thần kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tần Uyên. Tần Uyên chết không tiếc, nhưng những thành viên Ám Vương Đình này, bọn họ đều là bậc cha chú của nhà họ Tần, cũng là gốc rễ chân chính của nhà họ Tần, hiện giờ bọn họ đều đang dùng bí pháp nào đó chuyển sức mạnh của mình lên trên người Tần Uyên, nếu Hàn Sâm một kiếm đánh tan Tần Uyên, chỉ sợ các thành viên của Ám Vương Đình này đều sẽ phế đi.

“Chủng gen mà Tần Uyên sử dụng chắc là Hắc Ám Đại Yêu Long

Vương, hóa ra chủng gen này vẫn còn có bí mật như vậy, khó trách khi Tần Uyên nghe được ta muốn Hắc Ám Đại Yêu Long Vương, phản ứng lại kịch liệt như thế” Mắt Hàn Sâm lạnh như điện, nắm chặt Ma Thần

kiếm trong tay.

Hôm nay cho dù là thiên vương lão tử ở đây, hắn cũng muốn giết Tần Uyên, kể cả khiến Ám Vương Đình chôn cùng đều không tiếc.

Hết chương 3239.

Chương 3240. Ước hẹn ly long

Phía sau Tần Uyên mơ hồ hiện ra một bóng rồng màu đen, như ẩn như hiện, như ở trong mây mù nhìn không rõ lắm.

Hàn Sâm vung Ma Thần Kiếm Linh, một đường kiếm khí vô hình nhất thời chém về phía Tần Uyên, kiếm khí này vốn khiến cho không ai có thể tránh được.

Kengl

Kiếm khí thật sự chém trúng Tần Uyên, nhưng nó bị chặn lại cách thân thể hắn ba thước, không thể chém vào thêm.

Chỉ thấy một bóng rồng như có như không đang bơi ngoài thân Tần Uyên, chặn kiếm khí vô hình của Ma Kiếm thần linh, mà các thành viên Ám Vương Đình này đều đang miệng niệm chú ngữ, giống như tín đồ thành kính.

Theo mấy trăm thành viên Ám Vương Đình niệm chú ngữ cùng với hắc khí trên người, toàn bộ thành Ngọc Bích đều phát sáng lên, trong thành †hị nhân tạo vĩ đại giống như ngọc bích, rất nhiều kiến trúc thế mà lại tản ra ánh sáng thần bí, cẩn thận nhìn lại, phát hiện ánh sáng này là rất nhiều chú văn.

Trên toàn bộ thành Ngọc Bích giống như có một con chân long vĩ đại đang uốn quanh, chân long kia tản mát ra ánh sáng, mơ hồ phù hợp với bóng rồng trên người Tần Uyên, khiến khí tức trên người Tần Uyên biến thành càng thêm khủng bố.

Hàn Sâm không khỏi nhíu mày, hiện giờ sức mạnh trên người Tần Uyên đã không chỉ là sức mạnh của một mình hắn, sức mạnh này thậm chí còn khủng bố hơn cả thần linh cấp Hủy Diệt.

Trong hoàng cung, Cảnh Chân Đế cũng vẻ mặt cổ quái, trong mắt có vẻ nghỉ ngờ, lại như mơ hồ có một chút hưng phấn: “Lão tổ lại bị đồn đến tình trạng này sao? Kể cả ước hẹn ly long đều mở ra! Xem ra thật sự bị ép đến bước đường cùng rồi.”

Toàn bộ thành Ngọc Bích đều bị kinh động, rất nhiều hộ gia đình xưa cũ sinh sống mấy đời ở thành Ngọc Bích đều vẻ mặt nghi ngờ mờ mịt nhìn kiến trúc cổ xưa ở gần đó.

Bên trong thành Ngọc Bích có rất nhiều kiến trúc cổ xưa, cho dù thành thị phát triển như thế nào, nhưng kiến trúc cổ xưa này lại chưa từng bị dỡ bỏ đi.

Tứ hợp viện cổ xưa, miếu cổ cũ nát, bảo tháp do gạch đá xây thành, giáo đường loang lổ, tu đạo viện cũ kỹ, từng dãy nhà đá thấp bé, kiến trúc cũ kỹ này không hề hòa hợp với kiến trúc thời đại mới, lúc này đều tản ra ánh sáng khủng bố.

Trên quảng trường cũ nát cổ xưa, mỗi một tấm đá đều nở rộ ra ánh sáng và thần tức, giống như là sinh vật khủng bố đang trong ngủ say tỉnh lại.

Một cụ già vẻ mặt cổ quái nhìn tu đạo viện gần đó đang thần quang lộng lẫy, thì thào lẩm bẩm: "Hóa ra chuyện xưa mà cụ nội ta kể cho ta là thật, tu đạo viện cũ nát này thế mà lại thật sự là chỗ thần bí…"

Cư dân của thành Ngọc Bích đều mờ mịt nhìn các kiến trúc cổ xưa gần đó, thật sự khó mà tin được, kiến trúc tản ra ánh sáng thần thánh này là những phòng cổ cũ nát lúc nhỏ bọn họ thường xuyên đi vào trong đó chơi đùa, thậm chí đi tiểu trong đó.

Gần ngàn năm này Tần quốc càng ngày càng mạnh, rất hiếm khi sử dụng sức mạnh của ước hẹn ly long, kể cả cư dân mấy đời sống ở trong thành Ngọc Bích cũng chưa từng thấy cảnh tượng phát động đại trận ly long.

Trong miếu cổ truyền ra từng tiếng tụng kinh già nua. Trong phòng cũ, hình như có tiếng quỷ khóc.

Trong tu đạo viện, mơ hồ có thể nghe thấy được âm thanh cầu nguyện của phụ nữ.

Trong giáo đường, dường như có cha sứ đang cầu nguyện với thiên thần.

Mỗi một nơi đều thần bí, có sức mạnh khủng bố bùng nổ, khiến bóng dáng bàn long trên thành Ngọc Bích càng ngày càng lộng lẫy, mà bóng rồng trên người Tần Uyên cũng càng ngày càng chân thật, giống như có một chân long màu đen đang vờn quanh trên người hắn.

Ma Thần Kiếm Linh trong tay Hàn Sâm đã chém ra liên tiếp hơn mười kiếm, nhưng đều bị chân long màu đen trên người Tần Uyên ngăn cản, không thể chém thêm vào trong được chút nào.

Tần Uyên giống như chiếm được sức mạnh ban phước vô địch vậy, lại khủng bố đến không cách nào nghĩ ra nổi.

“Đế quốc Đại Tần đã trở thành một trong bảy đế quốc, truyền thừa không biết bao nhiêu trăm triệu năm, quả nhiên không phải là nhỏ, thành Ngọc Bích có được sức mạnh như vậy thủ hộ, chỉ sợ chỉ mạnh không yếu hơn Thần miếu cấp Hủy Diệt, ta vẫn khinh thường bảy đế quốc đã truyền thừa không biết bao nhiêu trăm triệu năm này rồi…” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

“Hàn Sâm, ngươi khi quân lộng quyền, kết đảng mưu lợi riêng, đố kỵ, giết hại trung lương, mê hoặc thái tử, còn định mưu đoạt bảo vật trấn quốc của Tần quốc ta, thật sự tội ác tày trời, tội không thể tha, tội này nên giết.” Tân Uyên đứng lơ lửng trên chín tầng trời, rồng đen quấn quanh trên người, giống như thần linh nhìn xuống Hàn Sâm, từng tiếng †hần âm chấn động thiên hạ, giống như tiếng thần phạt.

Cư dân và rất nhiều quý tộc vốn đã bị cảnh tượng kỳ lạ của những kiến trúc này dẫn đến thành Ngọc Bích, lúc này đây xem như rõ ràng, nghe như rõ ràng.

Bởi vì Hàn Sâm có danh nịnh thần, trước đó cũng đã truyền khắp thành Ngọc Bích, lúc này đây dân chúng bình thường nghe được âm thanh thẩm phán giống như thần linh, có ấn tượng vào trước làm chủ, đều căm hận trong lòng, không ít người đang kêu to khẩu hiệu giết nịnh thần.

Các “Trung thần” vốn hận Hàn Sâm thấu xương càng kêu to khẩu hiệu “Trời xanh có mắt, chém giết nịnh thần” vân vân, trong lúc nhất thời toàn bộ thành Ngọc Bích đều muôn người đồng lòng, đồng tâm hiệp

lực muốn giết nịnh thần.

Tuy rằng biết rõ Tần Uyên đang đổi trắng thay đen, nhưng Hàn Sâm không định giải thích rõ ràng, chỉ lạnh lùng nhìn Tần Uyên đang lơ lửng trong không trung.

Lúc này Tần Uyên quả nhiên không thể nhìn kỹ, thân hình hùng tráng, tóc bạc như tuyết, trên người thần quang lộng lẫy, ngoài thân có rồng đen vờn

quanh, giống như chiến thần hộ quốc của Tần quốc.

“Hàn Sâm, ngươi có lời nào để nói?” Tần Uyên từ trên cao nhìn xuống Hàn Sâm.

Trong hoàng cung, nhìn Tần Uyên ở trên chín tầng trời, vẻ mặt Cảnh Chân Đế do dự không thôi, hình như có chuyện gì khó có thể đưa ra quyết định.

“Phụ hoàng, van ngài cứu Hàn Sâm đi, hắn không phải là người xấu, cũng chưa bao giờ làm chuyện xấu gì, đều do nhi thần không tốt, luôn lôi kéo hắn càn quấy, những chuyện này đều không liên quan gì đến Hàn Sâm…” Tần Bạch chạy vào, mang theo âm khóc quỳ gối trước mặt Cảnh Chân Đế cầu khẩn nói.

Tần Bạch đã biết được một chút ít về sự đáng sợ của lão tổ, nhưng hiện giờ lại làm ra thế trận lớn như vậy, trong lòng Tần Bạch thật sự sợ hãi.

Cảnh Chân Đế nhìn Tần Bạch, không nói gì, nhưng ánh mắt đã dần dần trở nên kiên nghị.

“Bạch nhi, đỡ cha xuất cung.” Cảnh Chân Đế đứng dậy, ánh mắt dần đã biến thành mãnh liệt, gần từng chữ chậm rãi nói: “Cứu… Hàn… Sâm…

Hắn không phải vì Hàn Sâm mà xuất cung, hắn còn vì con trai độc nhất Tần Bạch, Tần Uyên chưa diệt trừ, sau khi hắn chết, sợ rằng Tần Bạch khó mà nắm quyền hoàng đế được.

Tần Bạch mừng rỡ, vội vàng đứng lên đỡ Cảnh Chân Đế, trên mặt còn vương nước mắt.

Hai cha con mặc trang phục bình thường rời khỏi hoàng cung, chỉ có một gã nội thần đi theo bên cạnh, không làm kinh động bất cứ kẻ nào.

Cảnh Chân Đế chưa khỏi trọng thương, đi không hề nhanh, hơn nữa đi được một đoạn lại dùng khăn tay che miệng ho khan vài tiếng, sau khi ho xong lại thu khăn lại, không để Tần Bạch nhìn thấy.

“Phụ hoàng, ngài không sao chứ?” Tần Bạch lo lắng hỏi.

“Không sao đâu, phụ hoàng con còn chưa đánh hạ giang sơn vô ưu cho con, không có việc gì.” Cảnh Chân Đế cười nói: “Đi thôi, lại không nhanh sẽ không kịp cứu Hàn Sâm.”

Nghe được chuyện cứu Hàn Sâm, Tần Bạch lại vội vàng hỏi: “Chúng ta phải làm gì mới có thể cứu được Hàn Sâm vậy? Phải đi ngăn cản lão tổ sao?”

“Không cần, người chúng ta muốn đi ngăn cản không phải là hắn.” Cảnh Chân Đế ánh mắt thâm thúy nhìn một miếu cổ nơi xa, kêu Tần Bạch đỡ hắn đi về phía miếu cổ.

“Hoàng đế Tần thị Cảnh Chân và con trai Tần Bạch bái kiến tổ tiên, thỉnh cầu tổ tiên thu hồi long khí.” Cảnh Chân Đế mang theo Tần Bạch đi đến trước miếu cổ, kéo Tần Bạch quỳ gối trước thềm đá, vái ba vái sau đó mới nói.

Hết chương 3240.

Chương 3241. Về đi

Bên trong miếu cổ vắng vẻ yên tĩnh nhưng vẫn tản ra quang huy khủng khiếp, văng vẳng tiếng tụng kinh.

“Cảnh Chân Đế cầu xin tổ tiên thu hồi long khí.” Cảnh Chân Đế vái cầu lần nữa.

“Bệ hạ về đi.” Tiếng tụng kinh trong miếu cổ dừng lại, một giọng nói già nua vọng ra.

Sắc mặt Cảnh Chân Đế khẽ biến, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào miếu cổ cố chấp nói: “Tổ tiên, thân là vua Tần quốc, ta cầu xin người thu hồi long khí.”

Giọng nói già nua khẽ thở dài: “Bệ hạ, ngươi không còn nhiều thời gian nữa rồi, sau này Tần quốc còn cần Ám vương đình trông nom, ngươi về đi”

Sắc mặt Cảnh Chân Đế lập tức trở nên tái nhợt như tuyết, thân thể không khỏi lảo đảo, trong mắt ngập tràn vẻ giận dữ, không cam lòng cùng oán hận.

“Phụ hoàng.” Tần Bạch vội vàng đỡ lấy Cảnh Chân Đế, vẻ mặt lo lắng kêu lên.

Tuy hắn không hiểu mọi việc rốt cuộc là sao, cũng không biết đến cùng Cảnh Chân Đế đã làm gì, nhưng hắn nhìn ra được dường như kế hoạch của Cảnh Chân Đế đã thất bại.

Cảnh Chân Đế khẽ khoát tay ý bảo Tân Bạch đừng lên tiếng. Hắn nhìn chằm chằm miếu cổ, gằn từng chữ một cắn răng hỏi: “Ta chỉ hỏi một câu, giờ Cảnh Chân Đế ta có còn là hoàng đế Tần quốc nữa hay không?”

“Phải, nhưng ngươi không còn sống được bao lâu nữa, có một số việc nên buông thì phải buông, nếu không sẽ phải gánh chịu hậu quả, giờ

ngươi về đi, ta sẽ coi như ngươi chưa từng tới đây.” Giọng nói già nua kia nói.

Cảnh Chân Đế chẳng nói chẳng rằng mà chỉ nhìn chằm chằm ngôi miếu cổ tản ra ánh sáng thần thánh kia, ánh mắt chan chứa những cảm xúc phức tạp khó tả.

“Bạch Nhị, dìu ta đi” Cảnh Chân Đế cắn răng bảo Tần Bạch.

Tần Bạch dù vô tri nhưng lúc này cũng không dám tùy hứng nữa, dìu Cảnh Chân Đế rời miếu cổ.

“Phụt!” Rời khỏi miếu cổ không bao xa, Cảnh Chân Đế cuối cùng cũng không nhịn nổi luồng khí tích tụ trong lòng, hơn nữa hắn vốn đang bị trọng thương, hắn phun ra một ngụm máu rơi xuống đường đá toàn bụi bặm.

“Phụ hoàng!” Tân Bạch vô cùng hoảng sợ.

“Ta không sao, chúng ta đi, ta còn chưa chết, ta vẫn là hoàng đế Tần quốc.” Cảnh Chân Đế ngẩng đầu, lau sạch vết máu bên khóe miệng, ánh mắt cố chấp nhìn về phía toà tu viện đằng trước.

Cảnh Chân Đế dẫn Tần Bạch tới trước viện, lạy ba lạy y hệt lúc nãy rồi nói: "Hoàng Đế Tần thị Cảnh Chân mang theo ấu tử Tần Bạch bái kiến †ổ tiên, xin tổ tiên thu hồi long khí."

Trong tu viện lộng lẫy truyền ra một giọng nữ thần thánh trang nghiêm: "Cảnh Chân Đế, ngươi cần gì phải cố chấp tới vậy. Ngươi là vua Tần quốc, con trai ngươi đương nhiên cũng sẽ trở thành vua Tần quốc, cần gì phải bận tâm tới những việc khác?"

"Cảnh Chân cầu xin người thu hồi long khí." Cảnh Chân Đế cắn răng lạy thêm lần nữa.

"Đi đi." Trong tu viện chỉ truyền ra hai từ yếu ớt rồi không còn tiếng động gì nữa.

Ánh mắt Cảnh Chân Đế sáng quắc, không nói một lời đứng dậy rời đi, bảo Tần Bạch dìu hắn đi tới hết tòa kiến trúc cổ tản ra ánh sáng thần thánh này đến tòa khác, đến chỗ nào cũng vái lạy, nhưng lần nào cũng nhận được đáp án phủ định.

Những tòa kiến trúc cổ kia đều do những người mạnh nhất mỗi thế hệ của nhà họ Tần thủ hộ, là gốc rễ của Tần thị nhất mạch.

Nhà họ Tần chọn Hoàng Đế không nhìn vào tư chất hay tu vi mà chỉ nhìn vào việc có năng lực làm hoàng đế hay không thôi. Nhưng người được chọn để thủ hộ những tòa kiến trúc cổ kia lại đều là những người mạnh nhất mỗi thế hệ.

Bất luận những người mạnh nhất của nhà họ Tần trước kia danh tiếng hiển hách tới đâu, một khi họ đã lập huyết thệ, bước vào trong những tòa kiến trúc cổ đó thì họ sẽ phải vứt bỏ thân phận địa vị, lấy tên là người thủ hộ kiến trúc cổ, thủ hộ phòng tuyến cuối cùng cho nhà họ Tần.

Bởi vì bọn họ không còn tên cũng chẳng còn vai vế, chỉ biết họ là tiền bối nhà họ Tần, thế nên Cảnh Chân Đế cũng chỉ có thể gọi bọn họ là tổ tiên.

Mà phòng tuyến cuối cùng này cần người đứng đầu Ám vương đình và Hoàng Đế đang tại vị cùng nhau khởi xướng thì mới có thể khởi động ước

hẹn Ly Long, để người đứng đầu Ám vương đình khống chế Hắc Ám Đại Yêu Long Vương lấy được sức mạnh duy trì Ly Long đại trận, trở thành kẻ mạnh nhất Tần quốc, có thể đánh bại tất cả kẻ địch.

Nhưng giờ chỉ có một mình Tần Uyên khởi động ước hẹn Ly Long mà các vị tiền bối Tần thị thủ hộ kiến trúc cổ cũng vẫn khởi động ước hẹn Ly Long, cho dù Hoàng Đế đang tại vị của Tần quốc là Cảnh Chân Đế đích thân ra mặt cầu xin nhưng vẫn bị từ chối, hiển nhiên là họ quyết

†âm muốn bảo vệ Tần Uyên chém giết Hàn Sâm.

Cảnh Chân Đế và Tần Bạch lạy hết nơi này đến nơi khác, sắc mặt Cảnh Chân Đế càng ngày càng tái nhợt, không còn nghỉ ngờ gì nữa, bởi vì mạng hắn đã lay lắt như ngọn nến trước gió, các tiên bối của gia tộc Tần thị đã vứt bỏ vị hoàng đế này rồi.

“Cảnh Chân, đừng càn quấy nữa, ngươi là vua Tần quốc, là Hoàng Đế do nhà họ Tần ta chọn ra, ngươi nên đủ dũng cảm đủ phong độ để đối mặt tử vong, không nên vì lợi ích cá nhân mà hủy hoại vận mệnh Tần quốc.” Một giọng nói trang nghiêm truyền ra từ trong một ngôi đền cổ.

“Cảnh Chân xin hỏi tổ tiên, ta hủy hoại vận mệnh Tần quốc lúc nào?” Sắc mặt Cảnh Chân Đế tái nhợt, nhưng trông hắn bình tĩnh tới xuất thần, nhìn chằm chằm ngôi đền cổ kia nói.

“Kính Nguyệt là bảo vật thiên hạ có khả năng cải tử hồi sinh, thân là Hoàng Đế Tần quốc, chỉ vì ham muốn cá nhân mà ngươi lại muốn chắp tay đưa cho người khác một bảo vật quan trọng như vậy, điều này chứng minh ngươi nhu nhược.” Giọng nói trong đền cổ đáp.

Cảnh Chân Đế cười: “Xin hỏi tổ tiên, trong suốt những năm tháng dài đằng đẵng ở Minh Chúc viên, liệu có mấy người dùng Kính Nguyệt để khởi tử hồi sinh? Trong Tần thị có ai được lợi từ nó?”

“Cơ duyên chưa tới.” Giọng nói trong đền cổ đáp.

“Nếu đã chẳng có ai được lợi từ nó, ta dùng một vật vô dụng như vậy để đổi lấy vài năm tuổi thọ, đặt thêm nền móng cho Tần quốc, cho Tần thị ta thì

xin hỏi ta sai ở đâu?" Cảnh Chân Đế siết chặt nắm tay, nhìn chằm chằm tháp cổ hỏi.

"Bất kể ra sao, một bảo vật quan trọng như Kính Nguyệt tuyệt đối không thể rơi vào tay người ngoài." Giọng nói trong đền cổ vừa lãnh khốc lại vô tình.

"Nói vậy, mạng của Cảnh Chân Đế ta còn chẳng bằng một chủng gen?" Cảnh Chân Đế bi phẫn nói.

"Ngươi không còn nhiều thời gian nữa rồi, chuyện gì nên buông bỏ thì hãy buông bỏ đi." Giọng nói trong đền cổ khế thở dài một tiếng: "Cảnh Chân, về đi, xử lý tốt những chuyện cần xử lý, những việc còn lại thì giao cho Tần Bạch."

Thân thể Cảnh Chân Đế run lên, nhưng trong ánh mắt hắn lại chẳng có chút thất vọng nào, bởi hắn đã không còn gì để thất vọng nữa rồi.

"Chỉ cần một ngày ta còn chưa chết thì ta vẫn là Hoàng Đế Tần quốc." Cảnh Chân Đế lạnh lùng nói một câu, kéo Tần Bạch sải bước về hướng Hoàng Cung.

"Phụ hoàng, Hàn Sâm hắn sẽ phải chết ư?" Tân Bạch lau nước mắt hỏi.

Cảnh Chân Đế trầm mặc không đáp, trong lòng hắn đã xấu hổ muốn độn thổ luôn rồi. Hắn là Hoàng Đế Tần quốc, là quân vương vĩ đại nhất đại vũ trụ. Vậy mà giờ đây, ngay trong quốc gia, thủ đô của mình, hắn còn không cứu nổi mạng của một người, nhục nhã biết bao.

Trên bầu trời, Tân Uyên nhìn xuống Hàn Sâm như một vị Thần, sức mạnh ước hẹn Ly Long cho hắn gần như có thể giúp hắn phá vỡ tinh không vũ trụ. Trong mắt hắn, Hàn Sâm đã chẳng còn chút đe dọa nào nữa rồi.

"Hàn Sâm, ngươi còn gì để nói?" Tần Uyên bước ra một bước, phảng phất như thể cả thế giới đều đang gây áp lực cho Hàn Sâm.

Hiện tại Tần Uyên không chỉ đại biểu cho một mình hắn, mà đại biểu cho sự tích lũy của Hoàng tộc Tần thị hàng nghìn tỷ năm nay, là vốn liếng để

Tần thị nhất mạch có gan xưng vương. Cho dù các vị thần linh có tới thì cũng không thể khiến Tần quốc đổi họ, bởi từ lâu vì Tân quốc đã được đóng dấu là của Tần thị rồi.

Hết chương 3241.

Chương 3242. Một nhát kiếm chém vỡ thành

Ảnh hưởng bởi khí thế của Tần Uyên, các trung thần nghĩa sĩ của thành Ngọc Bích cùng lúc hô lớn "giết chết gian thần Hàn Sâm", âm thanh làm rung chuyển cả thành Ngọc Bích.

Ánh mắt Hàn Sâm thanh tịnh như chẳng hề ăn khói lửa nhân gian, ánh mắt quét qua mặt đất nhìn thấy đại quân Ly Long được tạo bởi tòa kiến trúc cổ chói chang rợp trời giống như một con Chân Long muốn bay vọt lên Cửu Tiêu.

Trong tai nghe thấy âm thanh hô hào phải diệt trừ gian thần giết chết Hàn Sâm thì không khỏi khẽ mỉm cười.

"Ninh thần sao? Thật ra cũng không sai, nếu như trong đời mà ngay cả mấy người bạn không ra gì có thể cùng mình làm xằng làm bậy mà cũng không có thì chẳng phải càng thất bại hơn sao?" Hàn Sâm nhìn Tần Uyên thản nhiên nói.

Thật ra lời nói này không phải là hắn nói với Tần Uyên mà vì Động Huyền Kinh của hắn quá mạnh, đã bao phủ thành Ngọc Bích từ lâu, mọi thứ xảy ra trong thành Ngọc Bích đều không lọt khỏi tai hắn.

Chuyện Cảnh Chân và Tần Bạch vì hắn mà phải chịu nhục, Hàn Sâm đã nhìn thấy từ lâu.

Mặc dù hắn biết Cảnh Chân vì Tần Bạch mới lựa chọn như vậy, nhưng dù thế nào thì ngay lúc này Cảnh Chân và Tần Bạch đều đứng về phía hắn, vì hắn mới chịu hết mọi khuất nhục.

“Hừ, đắm chìm trong trụy lạc, cực kỳ vô liêm sỉ, quả nhiên không thể để cho thứ tiểu nhân như ngươi sống trên đời này.” Tần Uyên giơ nắm đấm lên, chỉ nhìn thấy thần quang trên rất nhiều tòa kiến trúc cổ trong thành Ngọc Bích nổi dậy, thần huy khủng bố hóa thành một quang ảnh Chân Long xông đến Tần Uyên khiến cho long khí trên người Tần Uyên đáng sợ đến mức không thể tưởng tượng được.

Khi nguồn sức mạnh đó đẩy lên đến cực điểm, Tần Uyên đánh một cú về phía Hàn Sâm đang ở phía dưới tinh không. Một con Chân Long màu đen phá nắm đấm chui ra, xé không gian rít gào bay đến Hàn Sâm. Những nơi bay qua đều bị nuốt chửng, không có một nguồn sức mạnh nào có thể ngăn chặn sự thôn phệ của Chân Long màu đen.

Cư dân và quý tộc trong thành Ngọc Bích đều bị chấn động bởi con Chân Long màu đen bay ngang qua không trung đó, Thần Long giáng thế còn kinh động lòng người hơn cả Thần Linh giáng thế, khiến cho mọi người đều sinh ra lòng tôn thờ.

Sức mạnh khủng khiếp đó khiến cho thần tử Tần quốc đều phải quỳ xuống bái lạy, miệng hô to: “Tân quốc vạn tuế, Chân Long vạn tuế”

Hàn Sâm buông lỏng Kiếm Linh Ma Thần ra để cho nó tùy ý bay xung quanh mình, một tay khác nắm chặt kiếm Thốn Khôi.

Kiếm Linh Ma Thần rất mạnh có thể so với kiếm của Thần Linh, nhưng mà sức mạnh của nó không thể nào chống lại được lịch sử hàng tỉ năm của Tần quốc, ngay cả chính thần cấp Hủy Diệt thật sự đích thân đến e rằng cũng không làm gì được Tần Uyên.

Trong lòng Hàn Sâm đã động sát ý cho nên hắn thả Kiếm Linh Ma Thần ra ngược lại nắm lấy kiếm Thốn Khôi.

Thanh kiếm này đã lâu không rời khỏi vỏ, bởi vì bình thường Hàn Sâm không dùng tới nó, hơn nữa sức mạnh của kiếm Thốn Khôi cũng không thể

kích hoạt được, ngoài sự sắc bén và kiên cố thì không còn ưu điểm nào khác.

Nhưng hai ưu điểm này cũng đã đủ với Hàn Sâm rồi.

Sức mạnh Động Huyền Kinh chính nghịch cùng lúc bộc phát hóa thành một nguồn sức mạnh kỳ quái truyền vào trong kiếm Thốn Khôi khiến cho trên mặt kiếm Thốn Khôi tỏa ra một kiếm khí mờ ảo.

Trong mắt Hàn Sâm cả thế giới đều biến thành thế giới do vô số chấm tròn tạo thành, những chấm tròn bản chất màu đen đó chính là sự cấu thành cơ bản nhất của thế giới đế quốc.

“Trước đây sức mạnh Chích Thủ Già Thiên chỉ có thể cắt đứt xích trật tự, nếu như có thể đánh vỡ sự cấu thành cơ bản này bằng sức mạnh Động Huyền Kinh Phá Giới thì không biết sẽ có hậu quả như thế nào?” Ánh mắt Hàn Sâm bình tĩnh nhìn con Chân Long màu đen đang rít gào thôn phệ bay đến, kiếm khí trên kiếm Thốn Khôi lại càng mạnh hơn.

Cho đến khi cái miệng của Chân Long màu đen đã đến trước mặt Hàn Sâm, muốn nuốt chửng hắn và mọi thứ xung quanh thì cuối cùng Hàn Sâm cũng rút kiếm ra chém một nhát về phía Chân Long màu đen.

Chân Long màu đen là Thần vật bá chủ tinh không, vô cùng vĩ đại giống như có thể nuốt luôn cả tinh không.

Còn Hàn Sâm và thanh kiếm trong tay của hắn lại giống như một con kiến nhỏ bé trước Chân Long màu đen, thanh kiếm và động tác chém ra đó gần như không đáng là gì.

Mọi người trong thành Ngọc Bích đều ngẩng đầu nhìn lên tinh không chăm chú xem cảnh này.

Cũng có vô số người tán thưởng sức mạnh của Tần Uyên và Hắc Long, cũng có người trong lòng không yên và cũng có người như có điều suy †ư.

Cả gương mặt của Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm đều đầy vẻ lo lắng, sức mạnh của con Hắc Long đó quả thực quá mức đáng sợ dường như ngay

cả thành Ngọc Bích này cũng có thể nuốt trọn, huống chi chỉ là một con người.

Cho dù Phượng Âm Âm vô cùng tin tưởng Hàn Sâm nhưng cũng không nén được lo lắng cho hắn.

Cảnh Chân Đế nhìn thấy vậy nét mặt lại có phần đau khổ. Đến ngày hôm nay hắn mới biết cái gọi là minh quân thiên cổ của bản thân đến lúc này cũng chỉ là một người vô dụng sắp chết.

“Ông trời có mắt, xử tử nịnh thần.” Một vị đại thần ngửa mặt lên trời nước mắt giàn giụa.

Bên trong kiến trúc cổ kính, tiếng tụng kinh vang lên không ngừng khiến cho cả thành Ngọc Bích giống như bị bao phủ bởi thần âm.

Kiếm Bất Cô đứng trong hoa viên chau mày nhìn con Chân Long màu đen bá đạo vô song trên bầu trời, bỗng nhiên thở dài nói: “Con đường pháp chế cân bằng của Tần quốc e rằng phải đi đến bước cuối cùng rồi”

Suy nghĩ của mỗi người không giống nhau ngẩng đầu nhìn một trận Hắc Long giáng thế động trời.

Đột nhiên một tia kiếm quang phá thiên nổi dậy, trong nháy mắt cơ thể †o lớn của Hắc Long bị kiếm quang đó chém ra làm hai, kiếm quang đó vân không ngừng lại mà chém về phía Tần Uyên đang ở trên tinh không.

Sắc mặt Tần Uyên thay đổi cực lớn, hắn không né kịp, hét lên một tiếng, bóng của Hắc Long trên người càng điên cuồng, dưới sự chiếu rọi của quang long trong thành Ngọc Bích giống như được long thần che chở, đấm một quyền về phía kiếm quang kia.

Kiếm quang và nắm đấm của Tần Uyên va chạm vào nhau khiến cho cả thành Ngọc Bích vang lên tiếng rung rinh, các tòa kiến trúc cổ đều phát ra thần âm đáng sợ, thần quang đã sáng rực đến cực điểm khiến cho cả thành Ngọc Bích được chiếu sáng rực rỡ giống như một khối ngọc bích Bàn Long trong tinh không vậy.

Tần Uyên nhờ vào thành Ngọc Bích làm hậu thuẫn, long khí khủng bố rít gào bộc phát để nó tùy ý va chạm với kiếm quang.

Kiếm quang đó vừa lóe lên lại tắt, trong nháy mắt đã biến mất chỉ còn lại một làn sóng giống như sóng xung kích, dập dờn cuồn cuộn tản ra hai phía lên tinh không.

Người dân thường và quý tộc trong thành Ngọc Bích đều bình tĩnh lại, bọn họ không biết kết quả trận chiến này rốt cuộc như thế nào, chỉ nhìn thấy Tần Uyên vẫn đứng trong tinh không nhưng không hề có bất cứ động tác nào.

Răng rắc!

Mọi người bỗng nhiên nghe thấy một tiếng rắc vang lên giống như âm thanh của ngọc thạch bị vỡ vậy.

Giây tiếp theo thì nhìn thấy cơ thể Tần Uyên chia ra làm hai, máu chảy ra ngoài như mưa, hơn nữa cùng với cơ thể bị chém của Tần Uyên, thành Ngọc Bích giống như xảy ra một trận động đất lớn, từng tòa kiến trúc nứt toạc sụp đổ, mặt đất nứt ra thành từng khe rãnh giống như ngày tận thế đã đến.

Trong chốc lát tiếng kêu la thảm thiết vang lên ngợp trời, đâu đâu cũng là đoàn người hoảng hốt lo sợ chạy lánh nạn, những tòa kiến trúc đổ xuống từng cái một thậm chí còn lọt vào lòng đất.

Thành Ngọc Bích vĩ đại không gì sánh được lại giống như sắp vỡ toang ra, khắp nơi đều là những khe nứt uốn lượn vạn dặm, hơn nữa còn không ngừng mở rộng.

“Trời ơi! Rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Có người hoảng sợ la lên, ánh mắt nhìn lên trời cao, chỉ nhìn thấy một bóng dáng thẳng tắp trên bầu trời, giữa eo vắt một thanh kiếm thanh đồng, bên cạnh còn có một thanh kiếm Ma Thần bay lơ lửng, dưới ánh trăng đứng nhìn mặt đất không ngừng nứt ra ở dưới chân đầy vẻ coi thường, cho dù không nhìn rõ nét mặt của hắn nhưng cũng khiến người ta khiếp sợ.

Hết chương 3242.

Chương 3243. Hiền thần?

Thành Ngọc Bích rung chuyển, khắp nơi đều là những tòa kiến trúc đổ nát, nhìn thấy những lão già cả người đầy bụi đất trốn ra ngoài từ tòa kiến trúc cổ, Cảnh Chân Đế hơi kích động muốn cười to.

“Cũng tốt, hủy đi cũng tốt, nếu đã không thể dùng cho ta thì cho dù có lợi ích lớn thế nào cũng chỉ là một trở ngại với ta mà thôi.” Rất lâu sau đó Cảnh Chân Đế mới yếu ớt thở dài, vẻ mặt có hơi phức tạp.

Hẹn ước Ly Long là nên móng của nhà họ Tần cũng là lá chắn cuối cùng của Tần quốc. Lúc này Hàn Sâm dùng một nhát kiếm phá vỡ hẹn ước Ly Long còn giết chết chủ của Ám vương đình Tần Uyên chính là một tổn thất to lớn đối với Tần quốc và huyết mạch họ Tần.

Nhưng đối với Cảnh Chân Đế chưa chắc lại là chuyện xấu.

Cho dù là Ám vương đình hay những cường giả ẩn thế của nhà họ Tần trong kiến trúc cổ thì đều đã vứt bỏ một hoàng đế sắp chết như hắn rồi.

Nhưng lúc này Hàn Sâm một nhát kiếm phá thành, phá vỡ đại quân Ly Long, một sức mạnh đáng sợ như thế chẳng hề thua kém gì với Kiếm Bất Cô năm đó một mình một kiếm bức lui cung Vô Vi Đạo, thậm chí còn vượt xa hơn.

Một người như vậy nói rằng có thể kéo dài tuổi thọ cho hắn có lẽ sẽ không lừa hắn đâu, huống chi người này chắc hẳn đứng về phía hắn và Tần Bạch.

Hơn nữa Ám vương đình và cường giả ẩn thế nhà họ Tần tổn thất lực lượng nghiêm trọng có lợi rất lớn để hắn tăng cường hoàng quyền sau này.

Nhìn thấy Tần Bạch mặt mày hớn hở, trong ánh mắt Cảnh Chân đầy sự chiều chuộng, trong lòng thầm nói: “Ông trời hãy cho ta sống thêm vài năm

nữa đi, ít nhất để ta giao cho Bạch Nhi một vương triều nhà Tần thật sự thuộc về hắn”

“Hàn Sâm quả thật lợi hại.” Tần Bạch không suy nghĩ gì nhiều, nhìn thấy Hàn Sâm chém chết Tần Uyên bằng một nhát kiếm thì vui mừng đến mức nhảy cẫng lên hò hét.

Cảnh Đế muốn nói với Tần Bạch gì đó, lời nói đã đến bên miệng nhưng lại nuốt trở lại, lòng thầm nghĩ: “Cứ để cho Bạch Nhi không có tâm tư gì mới tốt, nếu như trong lòng có tâm tư ngược lại có thể sẽ thất bại. Người như Hàn Sâm giống với Kiếm thái phó đều là người xem trọng Tình cảm, qua lại với bọn họ tính cách này của Bạch Nhi vẫn tốt hơn.”

Nghĩ đến đây Cảnh Chân lại khẽ thở dài: “Nhưng mà tính cách Bạch Nhi thế này quả thật rất khó trở thành minh quân một đời.”

Ầm ầm!

Trên thành Ngọc Bích trải qua hàng tỉ năm bất diệt xuất hiện một vết nứt khổng lồ, thần huy trùng tiêu, dãy kiến trúc cổ trên mặt đất giống như cự long đã vỡ ra hoàn toàn ngay trong lúc này.

Thành Ngọc Bích giống như ngọc bích lúc này trông như một miếng ngọc nát khắc đầy những vết nứt hình rồng, chốc chốc lại có kiến trúc sụp đổ rơi từ thành Ngọc Bích vào trong hư không, khắp nơi trong tinh không đều là một mớ hỗn độn.

Khi sự chấn động của thành Ngọc Bích dần dần dừng lại, những người đứng gần vết nứt to lớn kia đều yên lặng giống như đã chết vậy, vô số ánh mắt nhìn lên bóng dáng người đàn ông đứng trên tinh không, ánh mắt phức tạp không thể tả nổi.

Có thù hận, có căm phẫn, có kính nể, có sợ hãi, mọi cảm xúc đều đổ vào trong ánh mắt dừng lại trên bóng hình người đàn ông đó.

“Một nhát kiếm phá thành, sức mạnh kiếm đạo của Hàn Sâm e rằng không kém với Kiếm Bất Cô năm đó.” Một vị cường giả Tần quốc thán phục nói.

“Tại sao… Tại sao kiếm thuật như vậy lại xuất ra từ tay một tên gian thần… Lẽ nào ông trời không bảo vệ Tần quốc ta sao…” Một vị đại thần ngửa mặt lên trời cao khóc lóc thảm thiết giống như cha vừa chết vậy.

“Nhân vật như vậy xuất hiện ở Tần quốc ta cũng không biết là phúc hay họa, hẹn ước Ly Long đã bị hủy, tương lai Tân quốc sẽ ở nơi nào?” Trong ánh mắt Bách Lý Thiên Nhai hiện lên nỗi lo lắng sâu sắc.

“Chả trách ngay cả Kiếm thái phó cũng đuổi theo người này, người này quả thật là dũng mãnh có một không hai.” Cổ Tự Chân ngơ ngác nhìn bóng hình trong không trung mà lẩm bẩm.

Những lão già trốn ra từ kiến trúc cổ mặt mày lấm lem, khóe miệng còn đọng lại vệt máu, nét mặt kinh ngạc nhìn Hàn Sâm ngạo nghễ đứng thẳng tắp trên tinh không.

Lịch sử hàng tỉ năm của hoàng tộc họ Tần lại không uy nghiêm bằng một nhát kiếm của người đó, sức mạnh này bá đạo thế nào chứ.

Lúc này trong lòng bọn họ đều hối hận không thôi, nếu sớm biết người này mạnh như vậy, chỉ cần nghe lời Cảnh Chân thì sao phải thành ra nông nỗi này.

Bây giờ hẹn ước Ly Long đã bị hủy, đại quân Ly Long mà nhà họ Tần đã tốn tâm huyết và tài nguyên của không biết bao nhiêu thế hệ để xây dựng nên đã hoàn toàn tiêu tùng rồi. Thành Ngọc Bích bây giờ chả khác với một tinh cầu bình thường, cũng khó mà chống lại được sự tấn công của cường giả cao cấp trong đại vũ trụ. Cho dù là với Tần quốc hay nhà họ Tần thì đều là những tổn thất to lớn không thể bù đắp được.

“Nhớ lại Cảnh Chân đã bái lại từng người một, nếu như trong chúng ta có người nghe lời hắn thì đại quân Ly Long cũng không đến nỗi phải rơi vào bước đường này, tội gì phải vậy chứ…” Một lão già họ Tần cười khổ lắc đầu.

Trong lòng những cường giả cùng huyết mạch họ Tần cũng có suy nghĩ này, nhưng chuyện đã vậy nói gì cũng đã muộn rồi, trên thế gian chưa từng có hai chữ nếu như.

“Kiếm thuật đó sợ là vô địch trong đại vũ trụ hiện nay…” Những dân chúng và quý tộc trước đây la hét muốn giết chết Hàn Sâm đã im lặng không lên tiếng từ lâu, cả gương mặt kinh ngạc sợ hãi, còn những người từ lúc bắt đầu đã đứng ở lập trường trung lập lại bắt đầu cảm thán.

“Hàn Sâm này là kiếm khách số một ở Tần quốc chúng ta hiện nay, không cần nghỉ ngờ gì nữa.”

“Đâu chỉ là Tần quốc, theo ta thấy là kiếm khách đứng đầu đại vũ trụ mới đúng.”

Dù sao Tần quốc cũng là đất nước pháp chế, tuy một nhát kiếm của Hàn Sâm uy vũ chấn động cả thành Ngọc Bích nhưng hệ thống phòng vệ của Tần quốc vẫn được khởi động như cũ.

Vô số những chiến hạm, vũ khí và thành vệ quân đều bắt đầu hành động khiến cho toàn bộ không gian thành Ngọc Bích chật như nêm, nhưng không một ai dám tấn công Hàn Sâm.

Đặc biệt là ánh mắt những người của cấm vệ quân vương đình nhìn Hàn Sâm rất phức tạp, nhớ lại trước đây Thiết Mạc lại dám trêu chọc người này, bọn họ cảm thấy hơi buồn cười. Người đơn độc với một thanh kiếm gần như chém nát Ngọc Bích mà Thiết Mạc lại muốn lấy mạng người ta, quả thật là tìm đường chết, chết không oan uổn.

Bây giờ vô số chiến hạm và vũ khí vẫn đang nhắm vào Hàn Sâm thoạt nhìn thanh thế to lớn dường như chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng mà trong lòng bọn họ không có chút cảm giác an toàn nào.

Vô số chiến hạm và đại pháo cùng với những cường giả lớn mạnh bên cạnh vẫn khiến bọn họ cảm thấy bản thân mình dường như một thân một mình đứng trước mặt Hàn Sâm.

Nhưng vì văn hóa tín ngưỡng giáo dục của Tần quốc và sứ mệnh thiên chức của quân nhân cùng với lòng sợ hãi dành cho pháp luật mới khiến cho bọn họ không quay đầu bỏ chạy ngay lập tức.

Nhưng không một ai có dũng khí đi lên đầu tấn công Hàn Sâm. Hàn Sâm chỉ tùy ý đứng trong tinh không, ánh mắt đảo qua cũng khiến bọn họ gần như hít thở không thông, có người bất giác lui về đằng sau.

Bỗng nhiên một quầng sáng chiếu rọi vào tinh không, đồng thời trên màn hình chiếu lớn của các tòa nhà và cửa hàng đều xuất hiện một bóng dáng, đó chính là quân chủ của Tần quốc hiện nay, Cảnh Chân Đế.

"Phản tặc thông đồng với địch phản quốc, muốn náo loạn đô thành Đại Tần của ta hủy đi nền móng của Tần quốc. Hàn Sâm vì con trai ta Tần Bạch thái phó, có công bảo vệ đất nước, giết chết phản tặc, cứu lấy Tần quốc trong lúc nguy nan, có thể có được hiền thần này quả thật là may mắn của Tần quốc ta…" Lời nói Cảnh Chân Đế vang vọng có lực, những người nghe xong đều ngẩn ra, trong phút chốc đầu óc trở nên ngây dại.

Thật sự không hiểu tình huống hiện tại là như thế nào, một nịnh thần đứng đầu trong lịch sử Tần quốc sao đột nhiên lại biến thành đại hiền thần của Tần quốc rồi.

Mặc dù biết rõ chuyện này thật sự quá kỳ quặc nhưng những binh sĩ và cường giả quý tộc Tân quốc đang bao vây Hàn Sâm lại không biết tại sao có cảm giác một cục đá lớn trong lòng đã được tháo xuống, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hết chương 3243.

Chương 3244. Thân Linh đại nhân

Nói Hàn Sâm trở thành hiền thần gì đó dù sao thì trong thành Ngọc Bích cũng chả có ai tin.

Nhưng mà nói đến kiếm pháp mạnh mẽ của Hàn Sâm lại khiến mọi người thay đổi sắc mặt, cho dù căm thù Hàn Sâm hơn nữa cũng không thể không thừa nhận rằng bây giờ Hàn Sâm là kiếm khách đứng đầu của Tần quốc.

Bên trong hoàng cung, Hàn Sâm ngồi bên giường của Cảnh Chân, một †ay đặt lên trán của Cảnh Chân khẽ chau mày.

Trải qua sự giày vò lúc trước, hiện tại vết thương bên trong cơ thể của

Cảnh Chân lại nghiêm trọng hơn nhiều. Nếu không phải trên người hắn có vài tế khí thần bí trấn áp, đổi lại là người bình thường thì đã chết từ

lâu.

“Hàn Sâm, vết thương của phụ hoàng như thế nào rồi? Người không sao chứ?” Tần Bạch nước mắt lưng tròng hỏi.

Tần Bạch quả thật không hề tinh ý gì cả, nếu đổi lại là người khác tuyệt đối sẽ không hỏi câu hỏi như vậy trước mặt Cảnh Chân nhưng hắn lại chẳng hề kiêng dè gì.

“Yên tâm đi, có ta ở đây ta sẽ không để cho hắn chết, ít nhất hiện tại sẽ không.” Hàn Sâm nói.

Tần Bạch lập tức vui mừng: “Ta biết ngay mà, có chuyện gì cứ tìm Hàn Sâm ngươi là đúng rồi, ngươi nhất định có thể cứu phụ hoàng mà.”

Nói xong, Tần Bạch chạy đến bên cạnh Cảnh Chân, trên gương mặt còn đọng lại nước mắt nắm lấy tay Cảnh Chân, vui vẻ nói: “Phụ hoàng, thật tốt quá, Hàn Sâm có thể cứu ngươi, ngươi vẫn có thể được sống tiếp.”

Cảnh Chân miễn cưỡng mỉm cười, xoa xoa đầu Tần Bạch nói: “Vậy thì tốt quá, Bạch Nhi ngươi đi nghỉ ngơi trước đi, Hàn thái phó phải chuyên †âm trị thương cho ta, ngươi đừng quấy rầy hắn.”

Tần Bạch nhìn Hàn Sâm, Hàn Sâm khẽ mỉm cười gật đầu với hắn: “Có †a ở đây ngươi yên tâm quay về nghỉ ngơi đi.”

“Hàn Sâm, vậy phụ hoàng giao lại cho ngươi.” Trước đây Tần Bạch đi theo Cảnh Chân bái lạy các cường giả dòng họ Tần ở trong mấy kiến trúc cổ kia, không biết đã đi bao nhiêu xa, sau này lại chịu khổ lâu như vậy sớm đã mệt đến không chịu nổi rồi. Bây giờ Hàn Sâm quay lại rồi, trong lòng hắn cũng đã yên tâm liền cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Sau khi nhìn Tần Bạch rời đi, Cảnh Chân mới hỏi Hàn Sâm: “Hàn thái phó, vết thương của ta như thế nào? Cứ nói thật với ta là được, ta cần một thời gian chính xác để sắp xếp hậu sự cho mình.”

Cảnh Chân đã hạ lệnh phong thưởng cho Hàn Sâm làm thái phó, bây giờ Hàn Sâm cũng chỉ treo một cái hư danh như vậy thôi.

Hàn Sâm thở dài nói: “Nếu như không có lần này khiến vết thương chuyển biến xấu hơn thì dựa vào sức mạnh của ta có thể giữ lại mạng sống cho ngươi năm năm, nếu như sau này điều dưỡng hợp lý sống thêm hai năm nữa không phải là chuyện không có khả năng. Nhưng lần này vết thương của ngươi bị khí huyết tích tụ trong lòng dẫn ra tình trạng chuyển xấu vô cùng nghiêm trọng, cho dù ta dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể kéo dài ba năm”

Cảnh Chân không hề vì vậy mà đau lòng, ngược lại mỉm cười: “Ba năm đương nhiên không đủ, cho dù cho ta thêm ba trăm năm nữa cũng không đủ để ta hoàn thành chuyện mình muốn làm. Nhưng thời gian ba năm đã đủ để ta làm rất nhiều chuyện rồi, thậm chí có thể làm một vài chuyện cho Bạch Nhi để cho hắn có một giang sơn ổn định.”

Nói đến đây, Cảnh Chân nắm chặt tay của Hàn Sâm, ánh mắt nóng rực nhìn Hàn Sâm hỏi: “Hàn thái phó, ngươi sẽ giúp ta chăm sóc Bạch Nhi đúng không?”

Hàn Sâm hiểu ý của Cảnh Chân nhưng hắn không thể hứa gì được chỉ khẽ thở dài nói: “Bệ hạ, thật ra vết thương của ngươi còn có khả năng chuyển biến tốt, có lẽ tương lai ngươi có thể tiếp tục chăm sóc cho điện hạ.”

“Sức khỏe của ta tự ta biết rõ. Có thể sống thêm ba năm đều do Hàn thái phó ngươi nghịch thiên cải mệnh cho ta. Trong thiên hạ này ở nơi nào có thể tìm được một cường giả mạnh hơn Hàn thái phó duy trì mạng sống cho ta chứ?” Cảnh Chân lắc đầu nói.

“Cũng chưa chắc là không có, ví dụ người làm ngươi bị thương.” Hàn Sâm nói.

Ánh mắt Cảnh Chân sáng lên sau đó lại trở nên u ám, cười khổ nói: “Nếu nàng đã làm ta bị thương thì sao lại chịu chữa trị cho ta chứ, thái phó ngươi

không cần an ủi ta nữa. Bây giờ điều ta lo lắng duy nhất chính là Bạch Nhi, Bạch Nhi quả thật ngu dốt kém cỏi không thôi, cũng không có tư chất quân vương, nhưng hắn là đứa con duy nhất của ta. Ta lo sau khi mình chết đi hắn sẽ gây họa cho Tần quốc, không chỉ làm hại người dân mà còn hại cả tính mạng của mình. Nếu như vậy, hoàng đế này không cần làm cũng được, Hàn thái phó thấy sao?"

Hàn Sâm mỉm cười nói: "Tần quốc đều biết Hàn Sâm ta đây là một nịnh thần, người giống như ta sao có thể lo cho khó khăn của người dân. Cho dù tương lai thái tử điện hạ là hoàng đế tốt hay là một bạo quân cũng chả có gì khác biệt đối với một nịnh thần. Ta chỉ cần biết hắn là Tân Bạch, thái tử điện hạ mà ta quen biết vậy là đủ rồi."

Cảnh Chân cười lớn lên: "Tốt tốt lắm, có câu nói này của thái phó thì ta yên tâm rồi."

Cảnh Chân cười một lúc thì bắt đầu ho, ho đến mức phun ra máu.

"Xin bệ hạ đừng kháng cự sức mạnh của ta, bây giờ ta phải dốc toàn lực trấn áp vết thương trên người ngươi, tuyệt đối không thể bị quấy rầy." Hàn Sâm nói.

"Các ngươi lui xuống hết đi, lát nữa cho dù xảy ra chuyện gì, cho dù quả nhân băng hà, các ngươi cũng chỉ cần làm theo sự phân phó của Hàn thái phó." Cảnh Chân nói với những đại thần thân tín, sau đó đuổi hết bọn họ ra ngoài.

Hàn Sâm biết hành động này Cảnh Chân là tỏ rõ hẳn hoi với hắn, nhưng quả thật cũng xem như là cho hắn tín nhiệm rất lớn, đồng nghĩa với việc giao toàn bộ tính mạng vào tay hắn.

"Bệ hạ, những điều hôm nay nhìn thấy tốt nhất đừng cho người ngoài biết." Hàn Sâm nói xong rồi cưỡng chế phá áp chế của quy luật vũ trụ, khởi động thể Thần Linh Siêu Cấp.

Trong chớp mắt Hàn Sâm biến thành một linh thể mắt trắng tóc trắng, đặt một tay lên trán của Cảnh Chân.

“Ngươi… Ngươi… Ngươi là Thần Linh… đại nhân…” Cảnh Chân nhìn thấy bộ dạng này của Hàn Sâm, trong lòng kinh ngạc đến mức khó nói nên lời.

Loài người chính là loài người, cho dùng sử dụng sức mạnh nào đó, cho dù hợp thể với Thần Linh cũng tuyệt đối sẽ không biến thành dáng vẻ của Thần Linh.

Mà Hàn Sâm trong lúc này rõ ràng là thể Thần Linh thuần túy hoàn toàn khác với con người, cho nên Cảnh Chân Đế mới hiểu lầm Hàn Sâm là Thần Linh.

Hàn Sâm chỉ khẽ mỉm cười không lên tiếng, chậm rãi truyền sức mạnh của mình vào trong người Cảnh Chân Đế, dùng sức mạnh của thể Thần Linh Siêu Cấp trấn áp sức mạnh thể phản Siêu Thần mà Uyển Nhi đánh nào cơ thể Cảnh Chân Đế.

Cảnh Chân Đế im miệng không lên tiếng nhưng trong lòng lại dậy sóng cuồn cuộn: “Hàn Sâm là một Thần Linh, vậy hắn là Thần Linh cấp nào? Ngay cả các vị thần cấp Hủy Diệt cũng không thể áp chế vết thương của ta, hắn lại có thể làm được, lẽ nào cấp bậc của hắn còn trên cả Thần Linh cấp Hủy Diệt?”

Trong lòng Cảnh Chân Đế lúc này bỗng nhiên cảm thấy an tâm nhẹ nhõm hẳn.

Cho dù trước đây hắn tỏ thái độ tin tưởng Hàn Sâm cũng chỉ là làm cho người ngoài và Hàn Sâm xem thôi. Thực tế hắn chưa từng thật sự tin tưởng bất cứ ai, đây là tố chất tối thiểu nhất của một vị hoàng đế.

Huống chi Hàn Sâm mạnh như vậy, hắn thật sự lo rằng có một ngày Hàn Sâm sẽ làm gì đó với Tần quốc và Tần Bạch, chỉ là bởi vì hắn đã không còn sức để ngăn cản nên mới buộc phải lựa chọn phương án lôi kéo Hàn Sâm.

Nhưng bây giờ biết được Hàn Sâm là Thần Linh, cục đá lớn trong lòng hắn cũng đã tháo xuống, không cần phải lo lắng Hàn Sâm sẽ làm gì Tần Bạch và Tần quốc nữa.

Sự theo đuổi của Thần Linh và con người không giống nhau, đối với một người vua của một nước có lẽ là một sự hấp dẫn to lớn, nhưng đối với Thần Linh cho dù là Thần Linh cấp thấp nhất cũng không thèm làm vua một nước, huống chi một người như Hàn Sâm.

"Trời phù hộ con trai ta Bạch Nhi, sau này Bạch Như có Hàn thái phó… Không… Thần Linh đại nhân chăm sóc, cho dù không thể ngàn đời thiên thu, có lẽ cũng có thể một đời không trở ngại, Bạch Nhi quả là người có phúc."

Hết chương 3244.

Chương 3245. Băng Nguyên

Hàn Sâm dốc toàn lực cũng chỉ có thể tạm thời áp chế sức mạnh thể phản Thần siêu cấp, làm chậm lại tiến độ thông tin gen trong cơ thể Cảnh Chân Đế hóa thành màu vàng kim, có lẽ có thể kéo dài thời gian ba năm.

Sức mạnh của Uyển Nhi thật sự quá mạnh, Uyển Nhi hợp nhất hai đời gần như đã đẩy sức mạnh của thể phản Siêu Thần lên đến đỉnh điểm.

"Đa tạ Thần Linh đại nhân!" Cảnh Chân Đế đứng dậy bái lạy.

Dù Cảnh Chân Đế là vua Tần quốc nhưng khi đối diện với Thần Linh cũng phải cúi đầu, dù sao thì loài người trong vũ trụ như Cảnh Chân Đế đều phải mượn sức mạnh của Thần Linh để chiến đấu cho nên vô cùng kính nể Thần Linh.

"Bệ hạ không cần phải như vậy, có lẽ vết thương của ngươi trong ba năm tới sẽ không có vấn đề gì, ba năm sau thì phải xem tạo hóa của ngươi thôi." Hàn Sâm đỡ Cảnh Chân Đế dậy.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Hàn Sâm về thẳng lâu đài cổ nhà họ Phượng.

Trên đường đi gặp rất nhiều quan lớn quý tộc, ánh mắt của những người đó nhìn Hàn Sâm đều vô cùng kỳ quặc.

Kiếm pháp của Hàn Sâm quá mạnh khiến bọn họ sợ hãi trong lòng, nhưng dù cho Cảnh Chân Đế nói Hàn Sâm là trung thần trừ gian diệt ác như thế nào thì đi nữa nhưng con mắt của mọi người rất tinh tường, đặc biệt là Tần quốc nổi tiếng với pháp chế nên có rất nhiều người căm hận Hàn Sâm hơn là kính nể.

Thậm chí còn có đại thần ở ngay trước cửa thành hoàng cung mắng Hàn Sâm là đại gian thần hại nước hại dân, khẩn cầu Cảnh Chân Đế giết gian thần diệt trừ cái ác.

Cho dù Hàn Sâm không nhìn thấy cũng có thể tưởng tượng ra được †rong những tấu chương chất chồng như núi trên bàn của Cảnh Chân Đế trên chín phần đều là tấu chương yêu cầu trị tội hắn.

Hàn Sâm không cho là đúng nhưng cũng chả có tâm trạng mà đi thay đổi hình tượng của mình trong mắt người Tần quốc.

Sau khi quay về lâu đài cổ, Hàn Sâm vẫn ngắm nghía nửa cây nến ấy trong tay.

Cây nến này quả thật rất kỳ lạ, khi cầm cây nến này Hàn Sâm có thể nhìn thấy linh hồn rời khỏi cơ thể của sinh vật sau khi chết, những linh hồn đó trông có vẻ như không có ý thức mờ mịt bay lên hư không, cuối cùng tiến vào trong Thần Điện Gen.

Cầm lấy cây nến này có thể nhìn thấy được vị trí của Thần Điện Gen nhưng khi buông cây nến ra thì không thấy Thần Điện Gen nữa, bản thân cái này vô cùng kỳ quái.

“Nếu như cầm cây nến này tiến vào hư không thì không biết có thể tiến thẳng vào Thần Điện Gen hay không?” Trong lòng Hàn Sâm thầm suy đoán.

Dù biết cây nến này có sức mạnh thần bí nhưng đáng tiếc Hàn Sâm không thể thực sự thuần phục nó được, cũng không thể nào hợp thể với nó nên khó có thể chân chính sử dụng sức mạnh của nó.

“Cũng không biết Nguyệt Thần mượn được nửa thanh nến này từ đâu, sau này gặp Nguyệt Thần nhất định phải hỏi mới được.” Hàn Sâm chỉ đành thu cây nến vào lại trước.

Vốn dĩ Hàn Sâm dự định đến Băng Nguyên nước Sở một chuyến nhưng lại bị chuyện này trì hoãn lâu như vậy, cũng không thể có được chủng gen thích hợp nên chỉ đành đến Băng Nguyên tìm may mắn.

Bởi vì phải đến nước Sở nên người Tần quốc không tiện đi cùng, đặc biệt là Kiếm Bất Cô, nếu như rời khỏi Tần quốc e rằng sẽ bị người của cung Vô Vị Đạo vây giết.

Cho nên lần này Hàn Sâm chỉ mang theo Bảo Nhi và Tiểu Miêu, ngay cả Tiểu Phi Ngư cũng phải tạm thời ở lại Tần quốc.

Thành Ngọc Bích trước đây được hẹn ước Ly Long bảo vệ đương nhiên vô cùng kiên cố. Bây giờ mặc dù các cường giả nhà họ Tần vẫn còn đó nhưng không có đại quân Ly Long sức mạnh của bọn họ khó có thể †ập trung lại được, uy lực yếu đi rất nhiều.

Hàn Sâm để Tiểu Phi Ngư lại bên cạnh Tần Bạch cũng là để ngừa chuyện ngoài ý muốn. Dù sao thì Cảnh Chân Đế càng để ý an toàn của Tần Bạch chắc hẳn sẽ bố trí ổn thỏa mới phải.

Trong tinh không mênh mông, một mảng Băng Nguyên khổng lồ trôi nổi, những tinh thần bên cạnh Băng Nguyên đều trở nên vô cùng bé nhỏ.

Nghe nói ở đó vốn là một tinh vực rộng lớn, sau này xuất hiện băng quang khủng khiếp khiến cho vùng tinh vực rộng lớn đó đều bị đóng băng bên trong nên mới hình thành nên một mảng Băng Nguyên như vậy, bên trong đó không biết đã đóng băng bao nhiêu tinh cầu nữa.

Bởi vì tình huống của Băng Nguyên đặc biệt, các tinh cầu đều bị đóng băng bên trong Băng Nguyên nên muốn tìm thấy địa mạch để đào trứng gen là một chuyện vô cùng khó khăn.

Rất nhiều địa mạch sư ở nước Sở đều bó tay chịu trói trước Băng Nguyên, chỉ có một vài địa mạch sư cực kỳ cao minh mới có thể từ thế băng phập

phồng của Băng Nguyên và trong một vài dị tượng đoán ra được vị trí của địa mạch.

Cho dù như thế nhưng muốn phá vỡ sông băng sâu không thấy đáy để đào địa mạch cũng là một chuyện rất khó.

Cho nên dù mọi người đều biết bên trong Băng Nguyên nhất định có †ồn tại Thần mạch cao cấp, nhưng người thật sự đi đến đây đào địa mạch lại không nhiều. Ngay cả người nước Sở gần kế bên cũng không có nhiều người bằng lòng đến Băng Nguyên.

Phía trên Băng Nguyên có hai thanh niên tuấn tú cưỡi Ngọc Kỳ Lân chạy nhanh như bay bên trên Băng Nguyên.

Nếu nhìn kỹ lại thì sẽ phát hiện một người trong đó không những thanh †ú mà còn vô cùng dịu dàng, hơn nữa trên cổ không có hầu kết rõ ràng là nữ cải nam trang.

“Sư tỷ, bên trong Băng Nguyên thật sự có Băng Ngọc Yêu Cơ, chủng gen tuyệt thế trong truyền thuyết sao?” Cậu thanh niên kia hơi thắc mắc hỏi.

Người con gái giả trai kia nghe vậy thì nói: “Theo như cuốn ghi chép cổ xưa của Huyền Tân Tông chúng ta, dị tượng thế này chính là điềm báo của Huyền Ngọc Băng Tinh tám chín phần đã hoài thai chủng gen tuyệt thế Băng Ngọc Yêu Cơ. Lần này chúng ta nhất định phải đào được một chủng gen tuyệt thế, tăng thêm một chủng gen tuyệt thế cho Huyền Tãn Tông chúng ta.”

“Nếu như là Băng Ngọc Yêu Cơ, sư tỷ chả phải ngươi có thể mượn sức mạnh của nàng tu luyện bí thuật Chúng Diệu Chi Môn của Huyền Tãn Môn rồi sao?” Cậu thanh niên nói.

“Tìm Băng Ngọc Yêu cơ trước rồi hãng nói những cái khác đi” Cô gái chỉ thản nhiên nói.

Lúc hai con Ngọc Kỳ Lân đang chạy trên Băng Nguyên bỗng nhiên nhìn thấy gió tuyết phía trước có một bóng người đang chuyển động. Trong lòng cả hai đều giật mình chăm chú nhìn nhìn xuyên qua cơn gió tuyết.

Sau khi nhìn rõ bóng dáng đó, một nam một nữ đều ngẩn ra, bóng người đi trong gió tuyết lại chính là một người thanh niên ôm một bé gái.

Thanh niên đó xem ra khoảng hai mươi, ba mươi tuổi, trông có đầy vẻ nam tính.

Còn đứa bé trong lòng hắn chỉ khoảng bốn năm tuổi, lúc này đang chui rút vào vòng tay to lớn của người đàn ông đó, chỉ để lộ ra cái đầu nhỏ ra bên ngoài, cặp mắt mở to tò mò đánh giá gió tuyết xung quanh.

"Người này làm sao vậy? Lại ôm theo một đứa bé nhỏ như vậy đến nơi này." Người con gái không khỏi chau mày để lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

Nàng biết thất đại đế quốc có rất nhiều nơi có tập quán trọng nam khinh nữ, nhưng mà trọng nam khinh nữ thế nào cũng không nên đưa bé gái nhỏ như vậy đến nơi nguy hiểm như thế này chứ.

Khí lạnh ở Băng Nguyên này tuyệt đối không phải là thứ mà bé gái nhỏ như vậy có thể chịu đựng được. Nếu thật sự đến đây đào địa mạch thì không nên đưa bé gái đó đến đây.

Trừ phi đứa bé đó có công dụng đặc biệt ví dụ như con gái có thể biết một loại thuật Tế Mạch, gặp phải những nơi địa mạch âm tà, dùng máu của bé gái tiến hành một nghỉ thức tế máu đặc biệt thì có thể tìm thấy vị trí của âm mạch.

Rất nhiều địa mạch sư tàn ác đều sử dụng thuật địa mạch này, nhưng đa số đều sẽ dùng nô lệ làm tế phẩm.

Lại nghĩ đến thần mạch Băng Nguyên là địa mạch cực âm, trong lòng người con gái liền có suy nghĩ vào trước là chủ.

Cậu thanh niên bên cạnh mỉm cười nói: "Sư tỷ nếu như thương cho bé gái đó có thể xem xem tư chất của nàng như thế nào. Nếu như tư chất không tệ thì thu nhận nàng vào Huyền Tãn Môn cũng coi như là làm công đức."

Người con gái khẽ gật đầu giục Ngọc Kỳ Lân chạy đến vị trí của bé gái ấy.

Hết chương 3245.

Chương 3246. Bé gái đáng thương

“Mời ngài dừng bước.”

Hàn Sâm đang bế Bảo Nhi đi trong gió tuyết, nghe thấy âm thanh của một cô gái vang lên thì dừng lại nhìn qua.

Từ sau khi hắn dùng Tinh Không Đại Na Di dịch chuyển vào đồng băng thì vẫn đang tìm kiếm địa mạch. Tiếc rằng hắn không thông thạo thuật †ìm mạch nên cũng không có thu hoạch quá lớn. Hắn hơi hối hận sao không mang theo Dương Phu Tử đến, hoặc mời đầu trọc cùng tới cũng được.

Người đến là một nam một nữ cưỡi Ngọc Kỳ Lân. Hàn Sâm đã phát hiện bọn họ từ sớm, chỉ là không biết bọn họ gọi mình lại là có chuyện gì.

“Ngài tên là gì? Bọn ta là Điền Tĩnh và Tăng Hiệp, học sinh của Huyền Tân tông.” Một nam một nữ nhảy từ trên lưng Ngọc Kỳ Lân xuống. Cô gái hơi làm một điệu chào kỳ quái với Hàn Sâm I#l2ã#B#14T 7—` thlš49†ãZ(L, sau đó nói.

“Bèo nước gặp nhau, ta cũng chỉ là một người vô danh tiểu tốt nên không cần nói tên, hai vị có chỉ bảo gì?” Hàn Sâm cũng không có cảm giác đặc biệt gì với Huyền Tãn tông, chỉ biết hình như là một trong Thập Đại Tông của cung Vô Vi Đạo.

Lúc trước Hàn Sâm đã được biết Trác Đông Lai của Thiên tông, so với Trác Đông Lai, hai người này hiển nhiên kém hơn không ít.

“Xin hỏi ngài, bé gái này có quan hệ gì với ngài?” Điền Tĩnh nhìn Bảo Nhi đang trốn trong áo khoác của Hàn Sâm chỉ ló ra một cái đầu, nói.

“Con gái của ta làm gì mạo phạm sao?” Hàn Sâm nghĩ cẩn thận, suốt đường này Bảo Nhi đều ở cùng mình, hẳn là không có cơ hội nào chạy ra ngoài trêu chọc người khác mới đúng.

“Nàng là con gái của ngươi?” Điền Tĩnh hơi không tin quan sát Hàn Sâm và Bảo Nhi từ trên xuống dưới.

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” Hàn Sâm không biết rốt cuộc thì nàng có ý gì. “Là con gái ruột sao?” Điền Tĩnh lại hỏi một câu.

“Đương nhiên là con ruột.” Hàn Sâm nhíu mày nói, “Các ngươi rốt cuộc có chuyện gì? Nếu không có chuyện gì thì ta còn có chuyện quan trọng cần đi trước.”

Điền Tĩnh nghĩ rồi nói: “Ta muốn nhận con gái ngươi làm học trò để nàng vào Huyền Tãn tông của ta. Nếu ngài có điều kiện gì thì cứ nói, giá cả tuyệt đối không phải là vấn đề.”

Điền Tĩnh nhìn sao cũng thấy Bảo Nhi và Hàn Sâm không hề có chỗ giống nhau, thật sự khó tin được bọn họ là cha con ruột cho nên còn muốn thử một chút.

Nếu là địa mạch sư tà ác định sử dụng thuật huyết tế thì gần như là sẽ không chịu nổi cám dỗ này, bán bé gái cho nàng.

Rốt cuộc thì thuật tế huyết chỉ cần một bé gái là được, cũng không có yêu cầu đặc biệt nào khác. Đổi một bé gái nô lệ bình thường thành một vật vô giá, xem ra không có ai sẽ từ chối.

“Xin lỗi, tôi không bán con gái.” Sau khi nói một câu thì Hàn Sâm xoay người đi.

Hàn Sâm cảm thấy cô Điền Tĩnh này thật sự có hơi khó hiểu, thế mà lại †ìm tới cửa nói muốn mua con gái của hắn. Nếu không phải tính tình của Hàn Sâm khá tốt, lại thấy nàng có vẻ không có ác ý gì thì đã cho một quyền làm nàng nằm xuống từ lâu.

“Từ từ đã, trao đổi lấy chủng gen để con gái ngài làm học trò của sư tỷ †a thì sao?” Tăng Hiệp gọi Hàn Sâm lại, đồng thời triệu hồi ra một con chủng gen.

Chủng gen này giống như một con sư tử, cả người đều bốc cháy ngọn lửa làm băng tuyết ở bốn phía hòa tan. Ở nơi sông băng gió tuyết này giống như một đống lửa trại bốc cháy hừng hực, xem ra vô cùng cường tráng, khí phách.

"Xích Diễm Sư cấp Vương. Nếu ngài chịu để con gái ngươi bái làm môn hạ của sư tỷ của ta, nó sẽ là của ngươi." Tăng Hiệp lại nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm lập tức nhíu mày lại đột nhiên nghe thấy Bảo Nhi trong lòng ngực dùng âm thanh chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được nói: "Ba, ta thấy ngươi cũng không tìm thấy cái địa mạch. Hai người kia chắc là cũng vì địa mạch mà tới, ta đi theo bọn họ trước tìm hiểu chút tình báo cũng được."

Hàn Sâm ngẫm lại cũng đúng, dù sao để Bảo Nhi đi theo bọn họ cũng không có hại.

Ho nhẹ một tiếng, trên mặt Hàn Sâm nở một nụ cười: "Nếu hai vị có thành ý như vậy, được rồi, ta đây đồng ý để con gái ta làm học trò của vị nữ hiệp này vậy. Nhưng chúng ta nói trước, các ngươi phải chuyển chủng gen kia cho ta trước."

"Không có vấn đề gì, chúng ta đường đường là học sinh của Huyền Tân tông, sao lại đi lừa ngươi." Tăng Hiệp vô cùng thoải mái, trực tiếp chuyển con Xích Diễm Sư kia cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhận Xích Diễm Sư rồi đưa Bảo Nhi cho Điền Tĩnh: "Nữ hiệp, con gái ta giao cho ngươi. Nàng có đồng ý làm học trò của ngươi hay không thì không liên quan gì tới ta."

Bây giờ Điền Tĩnh nhìn Hàn Sâm, trên mặt đầy sự khinh thường. Cho rằng Hàn Sâm là một địa mạch sư tà ác tính lợi dụng bé gái để đi huyết tế tìm mạch, tự nhiên là không hòa nhã với hắn ta nữa.

"Không cần ngươi lo lắng, ngươi có thể đi rồi." Điền Tĩnh lạnh lùng nói.

Hàn Sâm biểu lộ sự kinh ngạc: "Vì sao ta phải đi? Con gái ta chỉ là học trò của ngươi, lại không phải bán cho ngươi, vì sao ta lại làm cha con chúng ta chia lìa?"

Điền Tĩnh hết lời để nói rồi, thật sự là chưa từng gặp người nào vô liêm sỉ mặt dày như vậy. Con gái đã bán mà còn có thể nói ra loại lời này.

“Bọn ta đang có chuyện quan trọng không thể cùng mang theo ngươi. Nếu ngươi muốn gặp con gái, về sau có thể đi đến Huyền Tẫn tông của ta tìm nàng là được.” Tăng Hiệp có hơi không kiên nhãn nói.

“Được rồi.” Vẻ mặt Hàn Sâm khó xử gật đầu, sau đó lại nói với Điền Tĩnh: “Đứa con gái này của ta rất bướng bỉnh, nữ hiệp khoan dung chút. Đây là số liên lạc của ta, nếu về sau ngươi không muốn nàng thì có thể gọi cho ta, ta lại đến đón nàng đi.”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ chăm sóc nàng hẳn hoi, tuyệt đối không vứt bỏ nàng.” Điền Tĩnh trừng mắt liếc nhìn Hàn Sâm một cái, về sau Hàn Sâm còn muốn lại đi bán Bảo Nhi một lần nữa.

“Khụ khụ, như vậy đương nhiên là tốt nhất. Nhưng số thì nữ hiệp vẫn nhận trước đi, nhỡ đâu có ích.” Hàn Sâm nhét tờ giấy viết số vào tay Bảo Nhi.

“Tin rằng về sau chúng ta sẽ có bất cứ liên hệ nào.” Điền Tĩnh lười phí thời gian với Hàn Sâm, không ngăn cản nhưng cũng không có ý muốn lấy số kia, trực tiếp bế Bảo Nhi lên Ngọc Kỳ Lân, sau đó Tăng Hiệp cưỡi đi như bay.

“Vậy thì không nhất định.” Hàn Sâm bĩu môi, bản thân đi chậm rãi trong gió tuyết.

“Em gái nhỏ, em tên gì?” Điền Tĩnh dùng một chùm tia sáng ấm áp bảo vệ Bảo Nhi để nàng không bị gió tuyết làm khổ, yêu thương hỏi.

“Chị, ta tên Bảo Nhi.” Bảo Nhi nháy đôi mắt nói.

“Bảo Nhi, người đàn ông vừa rồi thật là ba ngươi sao?” Tuy Điền Tĩnh đã rất xác định Hàn Sâm là một địa mạch sư tà ác muốn dùng Bảo Nhi huyết tế tìm mạch nhưng vẫn hỏi lại một câu.

“Hắn bảo ta kêu hắn là ba nhưng ta không phải là con ruột của hắn.” Bảo Nhi rất đáng thương nói.

Lời nói của Bảo Nhi đều là thật, nàng đúng là không phải do Hàn Sâm sinh ra mà là một cái hồ lô sinh ra.

Nhưng lời này vào tai Điền Tĩnh thì lại làm Điền Tĩnh càng thêm xác định Hàn Sâm là một địa mạch sư tà ác.

“Hắn còn bắt nạt ta, thường xuyên không cho ta đồ ăn…” Bảo Nhi vừa nói vừa lau nước mắt, dáng vẻ đáng thương như vậy đừng nói là Điền Tĩnh, ngay cả người có ý chí sắt đá cũng sẽ bị hòa tan.

“Bảo Nhi ngoan, ngươi yên tâm đi, về sau có chị chăm sóc ngươi, không ai còn dám bắt nạt ngươi nữa. Về sau ngươi muốn ăn gì ngon thì đều có.” Điền Tĩnh lập tức dâng trào tình thương của mẹ, bế Bảo Nhi lên trước ngực nói.

Nếu Điền Tĩnh biết Bảo Nhi nói Hàn Sâm bắt nạt nàng là thường xuyên chơi thắng trò chơi với nàng, nói không cho nàng đồ ăn là không cho nàng ăn quá nhiều đồ ăn vặt thì không biết sẽ là biểu cảm gì.

Từ đầu tới cuối Bảo Nhi không hề nói một câu nói dối lại làm trong đầu Điền Tĩnh hiện ra rất nhiều hình ảnh Bảo Nhi chịu hết những tra tấn bi thảm.

Hết chương 3246.

Chương 3247. Ngươi có thể hiểu đao

Trong đồng băng lớn vô biên vô bờ, Hàn Sâm đã dùng Động Huyền Khí Tràng quét nhìn cũng không thể phát hiện nơi nào chôn địa mạch và trứng gen.

Điều này làm Hàn Sâm không thể không thừa nhận, thuật có chuyên về một lĩnh vực. Dù sức mạnh của hắn mạnh nhưng về phương diện tìm địa mạch

này cũng không bằng Dương Phu Tử và đầu trọc.

Mà Điền Tĩnh và Tăng Hiệp rõ ràng có nghiên cứu rất sâu về thuật địa mạch. Căn cứ theo tin tức Bảo Nhi truyền về, Điền Tĩnh và Tăng Hiệp có vẻ là đang tìm kiếm một chỗ thần mạch kinh thiên lfRZ##fÈ, mà ở nơi đó rất có thể đang ấp ủ một con chủng gen tuyệt thế tên là Băng Ngọc Yêu Cơ.

"Tên này với thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của ta thật là xứng đôi, có lẽ lần này vật dẫn nghịch chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Gốt có hy vọng rồi." Hàn Sâm theo manh mối Bảo Nhi để lại, đi theo phía sau hai người Điền Tĩnh và Tăng Hiệp từ xa xa.

Không có người sẽ đề phòng một bé gái bốn năm tuổi. Ít nhất Điền Tĩnh và Tăng Hiệp không coi Bảo Nhi trở thành một uy hiếp, lúc nói chuyện cũng không cố ý phòng bị.

"Sư tỷ, ngươi nói trứng gen Băng Ngọc Yêu Cơ này rốt cuộc sẽ ở chỗ nào đây?" Tăng Hiệp vừa đi vừa nói chuyện.

Điền Tĩnh bế Bảo Nhi đang ngủ trong lồng ngực của nàng, thuận miệng trả lời: "Ngươi đã nghe qua câu băng nổi ở mặt mà ngọc giấu trong tim chưa?"

"Xin sư tỷ chỉ giáo." Tăng Hiệp cung kính nói.

"Sông băng luôn ở mặt ngoài còn ngọc thạch bình thường đều ẩn sâu dưới núi đá. Băng Ngọc Yêu Cơ này kiêm đủ cả đặc tính của băng và ngọc, cho nên nếu nơi này thật sự có thể ấp ủ ra trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ thì nó nhất định là ở chỗ băng bao ngọc." Điền Tĩnh nói.

"Thế nào là băng bao ngọc." Tăng Hiệp vẫn không hiểu lắm.

Ánh mắt Điền Tĩnh nhìn đồng băng mênh mông nói: "Nhìn tên đoán nghĩa, là trong băng bao lấy ngọc. Ở chỗ đó sẽ không có bất cứ dị tượng nào, chỉ có dưới tầng băng ẩn giấu ngọc mạch ngọc sơn. Nơi phù hợp với loại địa hình này rất có khả năng là nơi ấp ủ Băng Ngọc Yêu Cơ."

"Cánh đồng băng này mai táng không biết bao nhiêu ngôi sao, trong đó chắc chắc không thiếu ngọc sơn ngọc quặng. Nếu một đám đi đào thì sợ là

đào cả mấy trăm triệu năm cũng rất khó tìm thấy chỗ của Băng Ngọc Yêu Cơ đi?" Tăng Hiệp cười khổ nói.

Điền Tĩnh cười nói: "Cũng không hẳn là vậy. Ngọc sơn ngọc mạch bình thường chắc chắn là không ấp ủ ra Băng Ngọc Yêu Cơ. Không phải ta đã nói ngọc mạch bình thường đều ẩn giấu dưới núi đá sao, mà núi đá có quá nhiều tạp chất, khí cơ không tinh khiết, chắc chắn không thể ấp ủ ra Băng Ngọc Yêu Cơ. Cho nên nơi chúng ta muốn tìm chỉ có ở chỗ sông băng và ngọc mạch, ngoài ra chỗ này không thể có chút tạp chất nào, chỗ tinh khiết như vậy mới có thể ấp ủ ra trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ."

Lúc này Tăng Hiệp mới bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Hóa ra là thế, thật sự không nghĩ tới trong này thế mà còn nhiều thứ cần chú ý như vậy. Nếu chỉ mình ta tới chỉ sợ là hoàn toàn không tìm được nơi có trứng gen Băng Ngọc Yêu Cơ, càng đừng nói là đào trứng gen."

"Tăng sư đệ, ngươi nhập môn khá muộn không hiểu những điều này cũng rất bình thường, về sau từ từ học là được." Điền Tĩnh dừng một chút còn nói thêm: "Chúng ta đi mau thôi, tuy có những đặc trưng này có thể tìm ra nhưng bởi vì không có dị tượng nào lộ ra ngoài nên muốn †ìm được nơi đó cũng không dễ dàng."

Dứt lời, Điền Tĩnh thúc Ngọc Kỳ Lân đang ngồi tăng tốc lao đi điên cuồng trên đồng băng.

Tăng Hiệp cũng tăng tốc theo, nhưng hắn lại lặng lẽ ném một thứ xuống mặt tuyết, vẫn chưa bị Điền Tĩnh phát hiện.

Bảo Nhi vốn dĩ đang ngủ say trong lòng ngực Điền Tĩnh, đôi mắt lại một ra một khe nhỏ liếc nhìn Tăng Hiệp một cái.

Hàn Sâm không vội vàng đuổi theo đám Điền Tĩnh, chỉ bước đi chậm rãi trên cánh đồng tuyết. Có Bảo Nhi ở nơi đó hắn cũng không sợ sẽ bị mất dấu.

Cho dù bọn họ thật sự tìm được thần mạch nhưng muốn đào xong †hần mạch rồi tìm được trứng gen cũng tốn khoảng thời gian rất dài, cho nên Hàn Sâm không hề nóng nảy chút nào.

Ầm ầm ầm!

Hàn Sâm đang đi trên cánh đồng tuyết thì đột nhiên nghe thấy tiếng chân vang lên ầm ầm từ phía sau. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy chín con Thánh Văn Bạch Lộc đang kéo một chiếc xe ngọc trắng tuyết đi đến.

Loại chủng gen Thánh Văn Bạch Lộc này trước kia Hàn Sâm cũng từng được một con, sau đó lại cho Dương Phu Tử để hắn duy trì kinh doanh trong tiệm.

Bản thân Thánh Văn Bạch Lộc cũng đã rất hi hữu hiếm thấy thế mà lại có người dùng chín con Thánh Văn Bạch Lộc để kéo xe. Vả lại chín con Thánh Văn Bạch Lộc kia thấy sao cũng đều là thể cuối cùng. So với một con mà Hàn Sâm cho Dương Phu Tử mượn còn càng to lớn, mạnh mẽ, hoa lệ và thánh khiết hơn.

"Cũng không biết trong xe ngọc là người nào, điệu bộ thật lớn." Hàn Sâm rất hứng thú nhìn nhìn chín con Thánh Văn Bạch Lộc kéo xe ngọc đến, nhìn phương hướng bọn họ tiến lên thế mà có vẻ lại giống hắn.

Tốc độ của Thánh Văn Bạch Lộc rất nhanh, trong chớp mắt đã bay vọt qua người Hàn Sâm. Bởi vì ngoài xe ngọc kia có rất nhiều phù văn thần bí nên ánh mắt Hàn Sâm không xuyên vào được.

Chỉ có thể nhìn thấy phu xe lái xe, thế mà lại là một thiếu nữ xinh đẹp.

Dáng vẻ thiếu nữ kia chỉ có mười bảy mười tám tuổi. Thế mà có thể thuần thục khống chế chín con Thánh Văn Bạch Lộc, gần như chắc chắn chín con Thánh Văn Bạch Lộc kia là chủng gen mà nàng thu phục.

Kể từ đó, lòng hiếu kỳ của Hàn Sâm càng nặng thêm. Một phu xe thế mà có được chín con chủng gen Thánh Văn Bạch Lộc. Như vậy chủ nhân ngồi ở trong xe chỉ sợ không phải là một vị phú hào lớn giàu nhất thiên hạ thì cũng là một vị quý tộc lớn có quyền thế rất to.

Lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ thì sau khi chín con Thánh Văn Bạch Lộc đi ngang qua hắn lại đột nhiên dừng lại. Bốn vó của Thánh Văn Bạch Lộc như

đinh vào mặt trên sông băng, xe ngọc tuyết trắng kia cũng dừng lại vững vàng.

“Ngài hiểu đao?” Trong xe vang lên âm thanh của một người đàn ông thanh nhã.

ẩn”

“Có học từ sư phụ một chút, không tính là hiểu.” Hàn Sâm thấy xung quanh chỉ có một mình hắn, âm thanh trong xe hiển nhiên là đang nói chuyện với hắn vì thế trả lời.

Đao pháp của Hàn Sâm xem như không tồi, cũng là một trong những †ài nghệ sở trường nhất của hắn. Nhưng Hàn Sâm cũng không cho rằng bản thân là một đao khách thuần túy, bởi vì cảm giác của hắn đối với đao và với mũi tên, kiếm và binh khí khác không khác nhau lắm. Cho nên chỉ có thể nói là luyện khá quen nhưng không thể nói là luyện tốt.

“Trong lòng không đao cho dù đao pháp lại luyện tốt cỡ nào chung quy cũng không đạt được đại cục.” Nghe câu trả lời này của Hàn Sâm, âm thanh thanh nhã kia thở dài một tiếng.

Sau đó chín con Thánh Văn Bạch Lộc lại tự chuyển động, nháy mắt đã chạy xa ngàn dặm biến mất trong tâm nhìn của Hàn Sâm.

Hàn Sâm có lẽ có thể hiểu được ý nghĩ của người bên trong xe ngọc nhưng hắn cũng không hoàn toàn đồng ý với loại tư tưởng này.

Đối với Hàn Sâm, thích một việc cùng với có thể làm tốt được một việc cũng không phải là một chuyện. Cho dù hắn không thích kiếm như Lục Đạo Đại Đế nhưng cũng không có nghĩa là Hàn Sâm luyện kiếm không tốt.

Mấu chốt ở chỗ dụng tâm và dụng công mà không phải là thích và không thích.

Đương nhiên, có thích thì càng dễ dàng dụng tâm và dụng công hơn nhưng điều này cũng không phải là tuyệt đối.

Với cái gì Hàn Sâm cũng có chút hứng thú, lúc thật sự đi luyện cũng có đủ dụng tâm và dụng công. Hắn cũng không cho rằng đao pháp của bản thân kém hơn vài người thật sự thích đao.

Chỉ là người trong xe ngọc lại không nghĩ như vậy. Tuy cảm giác được trên người Hàn Sâm có ý vị của đạo đao nhưng lại vì câu trả lời của Hàn Sâm mà nhìn thấu hắn cũng không phải là một người cố chấp với đạo đao, cho nên bèn không hề để Hàn Sâm ở trong lòng.

Hết chương 3247.

Chương 3248. Thật xấu

"Công tử, đao pháp của người nọ rất mạnh sao?" Bên trong xe ngọc, một thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng vừa rót rượu cho công tử ngồi bên cạnh vừa tò mò hỏi.

"Mỗi hành động việc làm của hắn đều lộ ra khí tức của người luyện đao, nhưng mà trong lòng hắn không có đao, cũng chỉ có thể xem như là một người luyện đao thôi, đao pháp lại mạnh nữa nhưng không có thần thì chỉ có lực lượng mạnh chút mà thôi, không coi là mạnh chân chính." Công tử mặt như quan ngọc, thân khoác áo trắng cầm chén rượu nhỏ trăng như tuyết, nhàn nhạt nói.

Nếu quý tộc của bảy đế quốc chân chính nhìn thấy vị công tử này thì nhất định có thể nhận ra hắn.

Sở Viên công tử hạng nhất của nước Sở nổi danh khắp vũ trụ, khác biệt với bốn công tử của Tần quốc kia, Sở Viên là đại công tử danh xứng với thực.

Bản thân Sở Viên xuất thân từ hoàng tộc nước Sở, mặc dù không phải thuộc dòng chính của hoàng đế, nhưng bởi vì thiên phú của bản thân cực tốt, từ nhỏ lại thông minh tuyệt đỉnh, đã nhanh chóng nổi danh ở trong nước Sở.

Không nói đến thực lực của Sở Viên như thế nào, chỉ một điểm hắn say mê với đao đạo đã không phải cường giả của đế quốc đại vũ trụ bình thường có thể so sánh với.

Cường giả của đế quốc đại vũ trụ thông thường đều mượn dùng sức mạnh từ bên ngoài, rất hiếm có ai tu luyện bản thân, nhưng Sở Viên lại †ừ nhỏ đã học đao ngộ đạo, cảnh giới bản thân tuyệt đối không hề yếu kém hơn lực lượng của hắn, thậm chí còn mạnh hơn một bậc.

Tình huống cảnh giới lớn hơn thực lực này đều cực kỳ hiếm thấy trong cả toàn bộ đế quốc đại vũ trụ.

Huống chỉ Sở Viên được nước Sở ra sức ủng hộ, bản thân có thể có được chủng gen và thần mạch đều là đỉnh cấp, phóng tầm mắt toàn bộ nước Sở, nói hắn là cao thủ đệ nhất đều không tính là quá đáng.

Kể cả trong một thế hệ với Sở quốc lão đều không có ai có thể địch nổi Sở Viên, lại đã sớm lánh đời không ra, đương thời của nước Sở quả thật lấy Sở Viên là hạng nhất.

Thị nữ xinh đẹp kia vốn có hứng thú với Hàn Sâm kêu Sở Viên dừng xe hỏi thăm, nhưng mà nghe xong lời Sở Viên nói, nhất thời không còn hứng thú gì nữa.

Có thể trở thành thị nữ bên người Sở Viên, tự nhiên cũng có vài phần nhã ý, sau khi nghe nói Hàn Sâm chỉ là một người tầm thường luyện đao không luyện tâm đã khinh thường vài phần.

Sở Viên lại nói: “Tuy rằng người kia không phải là đao giả chân chính, nhưng mà đao pháp của hắn nhất định vô cùng bá đạo, nếu về sau ngươi gặp phải hắn, không thể chính diện là địch.”

“Đa tạ công tử dạy bảo.” Thị nữ chớp mắt, lại hỏi: “Công tử, lần này kể cả Điền Tĩnh của Huyền Tẫn tông đều đến băng nguyên tìm Băng Ngọc Yêu Cơ, nếu thật sự để cho nàng tìm được, đến lúc đó công tử dùng mưu đoạt lấy, lại được một chủng gen tuyệt thế, sau đó Thuần Chân đao quyết sẽ có thể nâng cao thêm một bước rồi.”

“Băng Ngọc Yêu Cơ có thật sự tồn tại hay không đến giờ còn là ẩn số, cho dù thật sự tồn tại, muốn thu phục nó cũng không phải chuyện dễ dàng gì đâu.” Sở Viên nói.

“Vì sao? Băng Ngọc Yêu Cơ không phải là trứng gen sao?” Thị nữ kỳ quái hỏi.

Sở Viên nheo mắt lại: “Nếu thật sự đơn giản là trứng gen mới hạ xuống, kể cả cung Vô Vi Đạo đều không thể biết trước tên của trứng gen kia được.”

“Nói như vậy, trong đó còn có bí mật?” Thị nữ đã bị gợi lên hứng thú rồi.

Sở Viên khẽ gật đầu nói: “Hơn tỷ năm trước, nơi này vốn không phải là †inh vực hoang vu, cũng có một đế quốc tồn tại, sau này xuất hiện cảnh tượng lạ thần mạch siêu cấp, khắp tinh vực đều đóng băng lại, đế quốc kia gần như bị diệt sạch, sau đó tuy rằng băng chảy tuyết tan khôi phục sức sống, nhưng vẫn không có ai dám ở lại đây.”

“Nói như vậy, trên trăm triệu năm trước, nưi này thế mà lại xuất hiện cảnh tượng lạ thần mạch siêu cấp?” Thị nữ kinh ngạc nói.

“Không sai, cái tên Băng Ngọc Yêu Cơ kia là do lúc cảnh tượng lạ thần mạch siêu cấp này đã truyền xuống tới. Nghe nói Huyền Tân tông đứng đầu đương thời đã từng thấy trái trứng gen này, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà lại không thể mang nó đi, chỉ ghi chép lại trong một quyển sách bí mật ở Huyền Tân tông, chỉ có tông chủ và người kế thừa tông chủ mới có thể lật xem.”

Sở Viên nâng chén rượu lên bên khóe miệng, khẽ nhấp một ngụm rồi lại tiếp tục nói: “Ta cũng vì xem ghi chép lại về thần mạch siêu cấp lần đó trong quyển sách bí mật ở nước Sở nên mới biết được có chuyện như vậy. Điền Tĩnh kia là người kế thừa tông chủ Huyền Tãn tông, nàng tự nhiên đã từng xem quyển sách bí mật của Huyền Tãn tông, chỉ có đi theo nàng, chúng ta mới có thể tìm được trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ, đến lúc đó mới biết được nguyên nhân vì sao vị tông chủ Huyền Tẫn kia lại không thể mang trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ đi”

“Thì ra là thế, may nhờ công tử đã sớm sắp xếp một quân cờ ở Huyền Tân tông, bằng không muốn lần theo dấu vết của Điền Tĩnh thật sự không dễ dàng gì.” Thị nữ cười nói.

“Hy vọng Điền Tĩnh kia đừng khiến ta thất vọng mới được.” Sở Viên nhàn nhạt nói.

Trên cánh đồng tuyết mênh mông, Điền Tĩnh và Tằng Hiệp nghỉ ngơi trong một động băng, bọn họ đã di chuyển trên băng nguyên được mười ngày rồi, vẫn không tìm được nơi gọi là Băng Bao Ngọc.

“Sư tỷ, đã nhiều ngày tỷ không được ăn thực phẩm chín rồi, tạm nghỉ ngơi trong này trước nhé, ta đi chuẩn bị con mồi.” Tằng Hiệp mỉm cười nói với Điền Tĩnh.

“Sư đệ, mọi việc phải cẩn thận, không thể sơ ý.” Điền Tĩnh dặn dò.

“Sư tỷ yên tâm, ta đi rồi về.” Tằng Hiệp thâm tình liếc nhìn Điền Tĩnh, lúc này mới rời động mà đi.

“Tĩnh tỷ tỷ, ngươi thích Tằng sư đệ kia sao?” Bảo Nhi ngồi bên cạnh Điền Tĩnh, nâng cằm lên, nhìn Điền Tĩnh nháy nháy mắt hỏi.

“Trẻ con thì biết cái gì, nói gì mà thích với không thích.” Gò má Điền Tĩnh hơi đỏ lên, giơ tay nhéo mặt Bảo Nhi, dùng để che giấu sự chột dạ của mình.

Dáng dấp Tằng Hiệp quả thật cao lớn anh tuấn, hơn nữa tính cách điềm đạm, làm việc rất có phong độ, không ít tỷ muội của Huyền Tân tông đều thầm mến Tằng Hiệp, mà Tằng Hiệp cũng đối xử với Điền Tĩnh vô cùng tốt.

Với tình huống nữ nhiều nam ít ở Huyền Tãn tông, Điền Tĩnh khó mà hoàn toàn không có chút ấn tượng tốt nào với Tằng Hiệp, bằng không đã không âm thầm cùng Tằng Hiệp tiến đến băng nguyên rồi.

“Sao lại không hiểu, ta cảm thấy Tằng sư đệ kia của ngươi còn không bằng cha ta đâu, ngươi thích hắn còn không bằng thích cha ta nha.” Bảo Nhi

nghiêm trang nói.

Điền Tĩnh nghe xong mà buồn cười, cảm thấy hai người khác biệt một trời một vực, sao có thể đặt cùng một chỗ mà so sánh được, vì thế nhéo mặt Bảo Nhi nói: "Cô bé ngốc của ta à, ngươi mới bao lớn chứ, nào có thể phân ra tốt xấu được. Cha ngươi là đồ trứng thúi, sao có thể đánh đồng với Tằng sư đệ được, vốn không thể so sánh có hiểu chưa nào?"

"Cha ta đúng là rất hư, nhưng cảm giác vẫn còn tốt hơn Tằng sư đệ kia của ngươi nhiều." Bảo Nhi lại nói thêm.

"Ngươi ấy, vẫn còn quá nhỏ, chơ sau này ngươi trưởng thành rồi sẽ rõ ràng cái gì mới là tốt chân chính." Điền Tĩnh chỉ cảm thấy Bảo Nhi là một đứa bé không hiểu chuyện, không hề đặt lời nàng nói vào trong lòng.

Bảo Nhi thấy Điền Tĩnh không nghe lọt lời nàng nói, nhưng chỉ cười cười: "Dù sao ta vẫn cảm thấy cha tốt."

"Thôi, không nói chuyện này nữa, sau này ngươi theo ta về Huyền Tân tông, ta sẽ dần dần dạy ngươi phân biệt tốt xấu như thế nào." Điền Tĩnh ôm lấy Bảo Nhị, dịu dàng nói: "Ngươi ngủ trước một chút đi nha, đợi lát nữa Tằng sư đệ bắt được con mồi, chúng ta có thịt nướng ăn rồi."

Chỗ cửa động băng đột nhiên truyền đến bước chân, Điền Tĩnh nhất thời nhíu mày, bởi vì nàng nghe ra được tiếng bước chân kia không phải thuộc về Tằng Hiệp.

Hết chương 3248.

Chương 3249. Gặp lại

"Là ngươi?" Điền Tĩnh nhìn thấy người tới lại là Hàn Sâm, không khỏi khẽ nhíu mày.

"Thật khéo nha, không nghĩ tới lại gặp được ở đây, chúng ta thật có duyên." Hàn Sâm cười nói.

“Ngươi tới đây làm gì?” Điền Tĩnh lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, kéo Bảo Nhi ra sau lưng mình.

Hàn Sâm lắc đầu nói: “Đừng lo lắng, ta chỉ vừa đúng dịp đi qua đây thôi, không nghĩ tới có thể gặp được các ngươi.”

Điền Tĩnh hiển nhiên không tin chuyện ma quỷ của Hàn Sâm, lạnh lùng nhìn hắn nói: “Lập tức rời đi ngay lúc này, bằng không đừng trách ta không khách khí với ngươi.”

“Ta đi đến đây đã sức cùng lực kiệt rồi, nào còn đi nổi nữa chứ, xin ngài thương xót, nể tình con gái ta, để cho ta ở trong này nghỉ ngơi một lúc rồi lại đi” Hàn Sâm ngồi xuống bên cạnh đống lửa.

Điền Tĩnh còn định nói gì, Bảo Nhi lại kéo góc áo của nàng nói: “Tỷ tỷ, ngươi để cha ở trong này nghỉ ngơi một chút nha.”

Điền Tĩnh nhìn Hàn Sâm, cuối cùng vẫn gật gật đầu: “Được rồi, nể tình Bảo Nhi cho ngươi lưu lại.”

“Đa tạ” Hàn Sâm ngồi bên đống lửa, vừa sưởi ấm vừa nói; “Thật khéo nha, không nghĩ tới các ngươi cũng tới đây.”

“Ngươi tới đây làm cái gì?” Điền Tĩnh lạnh mặt hỏi, nàng tự nhiên không có sắc mặt tốt gì khi đối diện với Hàn Sâm địa mạch sư gian ác này.

“Ta tới tìm địa mạch, nghe nói nơi này có một địa mạch siêu cấp.” Hàn Sâm tỏ vẻ tham lam nói.

Hàn Sâm vốn định chậm rãi đi theo phía sau đám người Điền Tĩnh tìm kiếm địa mạch, nhưng sau khi gặp được người trong xe ngọc, Hàn Sâm đã cảm thấy việc này có gì đó là lạ.

Căn cứ vào quan sát của hắn, xe ngọc rõ ràng đang đi theo đuổi đám người Điền Tĩnh, trên cở bản giống như Hàn Sâm, bọn họ có thể nắm giữ chính xác vị trí của Điền Tĩnh cũng chỉ có khả năng giống như Hàn Sâm, bên người Điền Tĩnh có nội gian.

Trừ bỏ Bảo Nhi, bên người Điền Tĩnh chỉ có một Tằng Hiệp, nội gian là ai không cần phải đoán nữa.

Cho nên Hàn Sâm mới trực tiếp đuổi theo, nếu chỉ là hai người Điền Tĩnh và Tằng Hiệp thì Hàn Sâm không cần lo lắng, nhưng người trong xe ngọc kia lại không phải người bình thường, nếu tới chậm, nói không chừng sẽ bị người trong xe ngọc kia cướp trứng gen trước.

Điền Tĩnh thấy Hàn Sâm không nói gì, trong lòng nàng còn hơi hoài nghỉ rằng Điền Sâm đang theo dõi bọn họ, nhưng nếu Hàn Sâm cố ý theo dõi bọn họ, hiện giờ bọn họ còn chưa tìm được địa mạch, Hàn Sâm lộ diện lúc này có vẻ hơi sớm rồi.

Nhưng nếu như nói Hàn Sâm không cố tình đi theo bọn họ, băng nguyên lớn như vậy, nếu nói vừa vặn có thể gặp được thì thật sự khiến người ta không cách nào tin nổi.

“Nữ hiệp, nghe nói ngươi là đệ tử của Huyền Tân tông, không biết quan hệ giữa Huyền Tãn tông với nước Sở như thế nào vậy?” Hàn Sâm vừa sưởi ấm vừa nói.

“Quý tộc sáu nước và hoàng thị vô cùng tôn trọng cung Vô Vi Đạo ta, nước Sở tự nhiên không hề ngoại lệ rồi.” Điền Tĩnh nói.

“Như vậy ở trong Huyền Tân tông có thể có đệ tử của nước Sở không?” Hàm Sâm lại hỏi.

“Tự nhiên có, đệ tử của cung Vô Vi Đạo vốn đều đến từ chính sáu đế quốc.” Điền Tĩnh nhíu mày nhìn Hàn Sâm nói: “Ngươi rốt cuộc định nói gì?

Thật ra Hàn Sâm đã gợi ý rất rõ ràng rồi, nhưng mà Điền Tĩnh lại không hề suy nghĩ về phương diện kia, cho nên không nghe ra được ý tứ trong lời nói của Hàn Sâm.

Hàn Sâm đành phải nói thêm: “Nếu trong Huyền Tãn tông có đệ tử của nước Sở, nơi đây lại là lãnh thổ của nước Sở, nữ hiệp nên tìm đệ tử của nước Sở đến mới dúng, có người dẫn đường luôn luôn tốt hơn tìm lung tung

giống như ta. A, ta nhớ ra rồi, đi cùng với nữ hiệp còn có một công tử, công tử kia là người của nước Sở hả?”

“Hắn không phải là người của nước Sở.” Cho dù Điền Tĩnh ngốc như thế nào thì giờ phút này đều nghe ra được ý tứ trong lời nói của Hàn Sâm, huống chi nàng không hề ngốc, nhưng chưa từng hoài nghi Tằng Hiệp mà thôi

So sánh với Hàn Sâm địa mạch sư gian ác lai lịch không rõ ràng này, bất cứ kẻ nào đều sẽ giống như Điền Tĩnh vậy, tin tưởng người bên cạnh mình chứ không thể nào đi tin tưởng Hàn Sâm.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Điền Tĩnh nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi, hiện giờ nàng đã hơi hoài ghi thân phận của Hàn Sâm rồi.

“Ta chỉ là một người đến tìm địa mạch mà thôi.” Hàn Sâm thấy Điền Tĩnh nghe hiểu ý tứ của hắn, nên không nhiều lời nữa, ngã vào bên cạnh đống lửa ngủ thiếp đi.

Điền Tĩnh còn định nói gì, nhưng nghe thấy ngoài cửa động truyền đến tiếng bước chân, lần này trở về đúng là Tằng Hiệp.

Tằng Hiệp mang theo một con thú về, không biết là chủng gen săn được ở đâu, đang định nói gì đó với Điền Tĩnh, lại liếc mắt nhìn thấy Hàn Sâm đang ngủ say bên cạnh đống lửa, nhíu mày hỏi: “Sao hắn lại ở đây vậy?”

Điền Tĩnh liếc nhìn Hàn Sâm, trong lòng hơi do dự, sau đó mới nói: “Vừa đúng gặp được ở trong này, để cho hắn tạm nghỉ ngơi trong này một chút đi”

Tằng Hiệp hơi nghi ngờ quan sát Hàn Sâm, sau đó đi tới bên người Điền Tĩnh nói: “Người này lai lịch không rõ ràng, thế mà lại gặp được hắn ở đây, không khỏi quá mức trùng hợp đi?”

“Người này thật sự hơi cổ quái.” Điền Tĩnh gật đầu nói: “Nhưng mà không sao, cho dù hắn thật sự có mưu đồ gì, ở trước mặt ngươi và ta đều khó mà đạt được.”

“Cũng đúng.” Tằng Hiệp ngẫm nghĩ, rồi đặt con thú đã rửa sạch sẽ lên trên lửa bắt đầu nướng.

Nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn về phía Hàn Sâm.

Điền Tĩnh đã âm thầm suy xét trong lòng: “Nếu người này thật sự có mưu đồ gì với chúng ta, không nên để lộ bản thân ra sớm như vậy mới đúng, hiện giờ hắn lộ bản thân ra, lại nói lời có ngụ ý, là định ly gián ta và Tằng Hiệp hay Tằng Hiệp thật sự có vấn đề vậy?”

“Sư tỷ, thịt nướng chín rồi, một miếng này không tệ, ngươi nếm thử trước.” Tằng Hiệp đưa một miếng thịt đã nướng chín tới trước mặt Điền Tĩnh.

“Tỷ tỷ, thịt nướng xong chưa? Bảo Nhi thật đói.” Bảo Nhi dụi dụi mắt, giống như bị mùi thịt dụ dỗ, từ trong ngủ say tỉnh lại.

“Nướng chín rồi, Bảo Nhi ngươi ăn miếng này trước đi.” Điền Tĩnh đưa thịt nướng mới vừa nhận cho Bảo Nhi.

Bảo Nhi không hề khách khí, nhận lấy miếng thịt đã gặm, thoạt nhìn thật sự đói bụng lắm rồi.

“Ngươi ăn từ từ, đừng vội, ăn hết rồi còn có.” Điền Tĩnh vuốt đầu Bảo Nhi nói.

“Có thịt nướng ăn à, có thể chia cho ta một ít không, ta đã rất lâu rồi không ăn gì cả.” Hàn Sâm cũng bò lên, nhìn thịt nướng nói.

“Muốn ăn thì tự đi săn thú đi, chỗ chúng ta không chuẩn bị đồ ăn cho ngươi.” Tằng Hiệp lạnh lùng nói.

“Nữ hiệp, ngươi là sư phụ của con gái ta, nể tình Bảo Nhi, phân cho ta một chút đi, trời tuyết lớn như vậy, những chủng gen đó đều trốn đi, ngươi kêu ta đi bắt con mồi béo mập như vậy ở đâu chứ?” Hàn Sâm tỏ vẻ đau khổ nói.

Điền Tĩnh nghe được câu này của Hàn Sâm, trong lòng thoáng nghĩ: “Người này nói không sai, trời tuyết lớn như vậy, kể cả chủng gen đều trốn trong hang ổ không đi ra, Tằng sư đệ bắt được con mồi ở đâu vậy?”

Nhưng mà thấy Tằng Hiệp không hề thay đổi sắc mặt, Điền Tĩnh lại cảm thấy mình nghĩ nhiều, dù sao muốn tìm được tổ thú cũng không phải không thể.

“Cho hắn một ít đi.” Điền Tĩnh ngẫm nghĩ nói với Tằng Hiệp.

Tằng Hiệp đáp lại, cắt một chân sau vứt cho Hàn Sâm: “Nể tình Bảo Nhi, tiện nghỉ ngươi.”

Tằng Hiệp không thay đổi sắc mặt, nhưng trong mắt lóe lên một tia sát khí mơ hồ.

Hết chương 3249.

Chương 3250. Phản bội

Ăn xong rồi, Điền Tĩnh bọn họ sẽ rời đi, nói với Hàn Sâm: “Mọi người ai đi đường nấy, nếu lại để chúng ta gặp ngươi, đến lúc đó đừng trách chúng ta không khách khí.”

“Được, mọi người ai đi đường nấy.” Hàn Sâm gật đầu đáp, nói xong ra khỏi động băng trước.

Điền Tĩnh và Tằng Hiệp xuất phát sau, lại phát hiện Hàn Sâm đi ngay trước mặt bọn họ, tốc độ đi không nhanh, chờ sau khi bọn họ vượt qua Hàn Sâm, Hàn Sâm lại đi theo sau lưng bọn họ.

“Ngươi rốt cuộc định làm gì?” Tằng Hiệp kéo Ngọc Kỳ Lân lại, quay đầu, lạnh lùng nhìn Hàn Sâm hỏi, ánh mắt ẩn hiển sát khí, dường như chỉ cần một lời không hợp sẽ ra tay với Hàn Sâm.

“Các ngươi đi đường của các ngươi, ta đi đường của ta, vậy có vấn đề sao?” Hàn Sâm tỏ vẻ vô tội nói.

“Xem ra ngươi quả nhiên có mục đích mà đến.” Tằng Hiệp nói xong chậm rãi rút phối kiếm ra.

“Thôi, Tằng sư đệ, để cho hắn đi trước là được” Trong lòng Điền Tĩnh có nghỉ ngờ, nhìn Hàn Sâm nói.

Tằng Hiệp nhét kiếm vào vỏ, lúc này mới lạnh lùng nói với Hàn Sâm: “Ngươi đi trước đi.”

“Ta vốn đi trước đó, các ngươi theo kịp sau lại còn nói ta đi theo các ngươi, người tuổi trẻ bây giờ haizzz…” Hàn Sâm vừa lắc đầu thở dài vừa đi qua bên người Tằng Hiệp.

Sau khi đi qua, Hàn Sâm lại chậm rãi thong dong đi phía trước, đi tương đương với chậm, Điền Tĩnh và Tằng Hiệp đi sau lưng hắn, đi cũng không được, mà không đi cũng không phải.

“Ngươi cố ý đi chậm như vậy, rốt cuộc có mục đích gì?” Đi được hơn một giờ, Tằng Hiệp cuối cùng không nhịn được đuổi theo, chỉ kiếm vào Hàn Sâm lạnh giọng quát hỏi.

“Cái gì là mục đích gì? Ta tới đây đương nhiên là vì tìm địa mạch, đương nhiên phải đi chậm một chút, đi quá nhanh sao có thể nhìn thấy rõ được nơi nào có địa mạch chứ? Nếu ngươi gấp gáp như vậy, thế đừng đi theo ta.” Hàn Sâm rung đùi đắc ý nói, ánh mắt còn đánh giá xung quanh, giống như thật sự đang tìm kiếm địa mạch.

Tằng Hiệp bị tức đến thiếu chút nữa hộc máu, định trực tiếp rút kiếm giải quyết Hàn Sâm tên lai lịch không rõ ràng lại còn càn quấy này.

“Thôi, không cần để ý đến hắn, chúng ta đi của chúng ta là được.” Điền Tĩnh gọi Tằng Hiệp lại, thúc giục Ngọc Kỳ Lân cấp tốc vượt qua Hàn Sâm.

Tằng Hiệp nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, rồi mới đuổi theo Điền Tĩnh, hơi nghi ngờ hỏi: “Sư tỷ, tên này rõ ràng đến có ý đồ không tốt, chỉ sợ có liên quan đến Băng Ngọc Yêu Cơ, sao không giải quyết phiền toái này trước vậy?”

Điền Tĩnh nói: “Tuy rằng người này hơi cổ quái, nhưng nếu thật sự vì Băng Ngọc Yêu Cơ mà đến, sao sẽ lộ mình sớm như vậy được, có lẽ chỉ là trùng

hợp thôi, trước không cần để ý đến hắn, chúng ta tăng tốc độ bỏ hắn lại phía sau là được.”

Điền Tĩnh đã quyết định, Hàn Sâm không tiện nói gì nữa, hai người cùng nhau tăng nhanh tốc độ rời đi, quả nhiên rất nhanh đã bỏ rơi Hàn Sâm không thấy gì nữa.

Nếu Hàn Sâm muốn đuổi theo, tự nhiên có thể đuổi theo bọn họ, nhưng mà đuổi theo không có ý nghĩa quá lớn, hắn đã cảnh cáo Điền Tĩnh rồi, nếu như Điền Tĩnh không nghe, vậy không có liên quan gì đến hắn cả.

Dù thế nào đi nữa, hắn cũng vì cướp Băng Ngọc Yêu Cơ mà đến, cho dù không tính là người tốt lành gì, nhưng chỉ cần đến nơi không chậm hơn người trong xe ngọc kia là được.

Thấy Hàn Sâm không đuổi theo, Điền Tĩnh và Tằng Hiệp đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại đi thêm hai ngày, Điền Tĩnh dừng lại trước một

ngọn núi băng vĩ đại, đi quanh núi băng kia mấy vòng, mới chỉ vào núi băng nói: “Nếu ta xem không sai, nơi này chắc là nơi băng bao ngọc.”

Tằng Hiệp cũng luôn quan sát núi băng kia, nhưng nhìn như thế nào đều không nhìn ra có gì đặc biệt, dường như đều vô cùng tương tự với vô số núi băng trên băng nguyên.

“Nếu không có sư tỷ chỉ ra nơi này chính là nơi băng bao ngọc, cho dù †a đi qua nơi này đều không thể phát hiện ra nơi này chính là nơi thai nghén Băng Ngọc Yêu Cơ.” Tằng Hiệp tán thưởng nói.

“Chỗ băng bao ngọc quả thật khó tìm, hoàn toàn không có hiện tượng lạ gì, hai là không có gì đặc thù, nhưng mà băng khí nơi đây đặc biệt tinh thuần, đó chính là một điểm nhắc nhở, thêm với căn cứ trên điển tích của Huyền Tãn tông ghi lại, chắc Băng Ngọc Yêu Cơ chỉ ở gần đây thôi, tám chín phần mười đang ở trong này.” Điền Tĩnh nói rất khẳng định.

“Một khi đã như vậy, chắc không sai đâu, sư tỷ, chúng ta ra tay từ chỗ nào đây?” Tằng Hiệp lại hỏi.

Điền Tĩnh nhìn chằm chằm vào núi băng đánh giá một lúc, chỉ vào một góc của núi băng nói: "Bắt đầu từ nơi này đi, đào vào sâu năm trăm mét trước, dưới năm trăm mét cần cẩn thận đào móc, nhiều nhất đến sáu trăm mét, chắc sẽ đoạt được."

"Sư tỷ ở bên cạnh chỉ huy là được rồi, việc cực khổ này cứ giao cho ta đi" Tằng Hiệp và một chủng gen hợp thể, hai tay biến thành một đôi móng kim loại vĩ đại, bắt đầu đào một góc của núi băng giống như hạt gạo mà so với mặt trăng theo lời Điền Tĩnh.

Dưới móng vuốt, cứ thế bị hắn đào ra một khối băng lớn chừng bảy tám mét vuông.

Dưới lực đào cường đại của hắn, hố sâu năm trăm mét dùng hết không đến nửa ngày, tiếp dưới không dám mạnh mẽ dứt khoát đào như vậy nữa, sợ sẽ làm tổn thương đến trứng gen ở phía dưới.

"Đừng đào quá nhanh, cẩn thận tổn thương đến trứng gen ở bên dưới. Tằng Hiệp đã thả chậm tốc độ rồi, dè dặt cẩn trọng đào móc, nhưng Điền Tĩnh vẫn nhắc nhở.

Tằng Hiệp đành phải càng thêm cẩn thận, tốc độ cũng chậm xuống, đào mười mấy canh giờ, chỉ mới đào được không đến ba mươi mét.

Đột nhiên, dưới tầng băng kia xuất hiện một tia sáng màu xanh, tia sáng xanh này cực kỳ mơ hồ, nếu không phải nhìn xem ở khoảng cách gần, còn tưởng rằng là tầng băng phản chiếu ánh mặt trời.

Điền Tĩnh và Tằng Hiệp đều lộ vẻ mặt vui mừng, Điền Tĩnh tự mình đi xuống ra tay bóc từng tầng băng ra, theo từng tâng băng bóc ra, trong băng lạnh kia lộ ra một vỏ trứng có màu sắc gần như tương tự với khối băng.

Trứng ở trong băng, không cẩn thận nhìn vốn không phát hiện ra được đây là một quả trứng gen, còn tưởng rằng là một phần của khối băng.

"Không sai, đây là quả trứng gen trong truyền thuyết đấy, khó trách lão tông sư nói bây giờ đến lấy là vừa thích hợp, hóa ra mãi đến lúc này, quả trứng gen này mới chính thức thành hình…" Điền Tĩnh nói xong đã đào cả quả

trứng gen kia lên, trứng gen kia chính là một khối băng có hình dạng quả trứng, khác biệt duy nhất so với các khối băng khác chính là trong đó có một chút tia sáng xanh lưu động mà thôi.

Hai tay Điền Tĩnh ôm trứng gen ra, trên mặt tràn đầy vui vẻ, chuẩn bị sử dụng tinh thần lạc ấn thu phục trứng gen kia cho mình sử dụng.

Điền Tĩnh mới vừa động, Tằng Hiệp lại đột nhiên vỗ một chưởng ra sau lưng Điền Tĩnh, nhất thời đánh thân hình Điền Tĩnh bay ra ngoài, quả trứng gen này cũng bị Tằng Hiệp cướp vào tay.

“Tằng Hiệp, ngươi làm gì?” Điền Tĩnh giấy giụa đứng lên trên mặt đất, khóe miệng còn chảy máu tươi, mặt kinh ngạc nhìn Tằng Hiệp.

“Xin lỗi sư tỷ, ta phải mang quả trứng gen này về.” Nói xong, Tằng Hiệp đánh lên trên bầu trời một chùm tia sáng, giống như tên tín hiệu.

“Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?” Bảo Nhi đi tới đỡ Điền Tĩnh. “Tỷ không sao, chúng ta đi.” Điền Tĩnh kéo Bảo Nhi định rời đi.

“Xin lỗi sư tỷ, nếu như để cho ngươi trở về Huyền Tẫẫn tông, vậy về sau

chỉ sợ ta không còn đất dung thân.” Tằng Hiệp nói xong đã ép về phía Điền Tĩnh đang trọng thương.

“Tằng Hiệp, không nghĩ tới ngươi lại là hạng người này, ta đối xử với ngươi như thế, ngươi cầm trứng gen không nói, còn định đuổi tận giết tuyệt?” Điền Tĩnh căm phân trừng mắt nhìn Tằng Hiệp.

“Thật ngại quá, ta cũng không có cách nào.” Trong mắt Tằng Hiệp đã hoàn toàn không còn vẻ dịu dàng như ngày xưa, vô cùng lạnh lùng, trong mắt không có một chút tình cảm.

Hết chương 3250.

Chương 3251. Sở Viên

“Nếu ta là ngươi, sẽ không tiến lên trước một bước.” Một giọng nói từ chân trời truyền đến.

Đám người Tằng Hiệp đều ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe ngọc do chín con Thánh Văn Bạch Lộc kéo phá không mà đến, dừng ở chỗ cách Tằng Hiệp không xa, giọng nói kia chính là truyền ra từ trong Xe ngọc.

“Bái kiến công tử, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, lấy được trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ.” Tằng Hiệp vội vàng hành lễ với xe ngọc kia, sau đó hai tay nâng trứng gen tới trước cửa xe.

Cửa xe mở ra, chỉ thấy một công tử tuấn mỹ mặc áo trắng ngồi ở trong xe, một tên thị nữ từ trong xe đi xuống, nhận lấy quả trứng gen này, rồi mới đưa tới trước mặt công tử tuấn mỹ.

“Trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ sao?” Sở Viên nhận lấy trứng gen, một bàn tay nâng trứng gen, trực tiếp dùng ngón tay bóp nát trứng gen kia, từng mảnh băng vụn theo ngón tay hắn phân tán xuống, hóa thành tia sáng xanh nhè nhẹ tiêu tán.

Sắc mặt Tằng Hiệp lập tức thay đổi: “Công tử, ngài làm gì vậy?”

Sở Viên liếc nhìn Tằng Hiệp, nhàn nhạt nói: “Ngươi đã làm rất tốt, lấy năng lực của ngươi, có thể nằm vùng ở Huyền Tân tông lâu như vậy mà không bị phát hiện, còn mang được tin tức quan trọng như vậy về, đã xem như không tệ, là lập một công lớn.”

“Công tử có ý là… Trứng gen này là giả…” Tằng Hiệp nhất thời thay đổi sắc mặt.

“Nếu như mới vừa rồi ngươi thật sự cho rằng Điền Tĩnh đã là người sắp chết mà đến gần nàng, như vậy bây giờ ngươi chắc đã là người chết rồi.” Sở Viên bình tĩnh nói.

Tằng Hiệp không thể tin nổi nhìn Điền Tĩnh, chỉ thấy thân thể bị thương của Điền Tĩnh đã đứng thẳng tắp, khí tức yếu ớt trên người cũng đã hoàn toàn khôi phục, nào còn có dáng vẻ phẫn nộ mới vừa rồi.

“Không hổ là Sở Viên công tử hạng nhất nước Sở.” Điền Tĩnh lau máu tươi bên khóe miệng, nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Tằng Hiệp tương đối khó coi, hắn như thế nào đều không nghĩ ra, bản thân lại bị Điền Tĩnh chơi xỏ, vội vàng thỉnh tội với Sở Viên nói: “Xin lỗi công tử, là thuộc hạ không làm tròn bổn phận, làm lỡ chuyện lớn của công tử, xin công tử trách phạt.”

Sở Viên không có ý tứ trách cứ Tằng Hiệp, chỉ khẽ cười nói: “Bị phụ nữ lừa vốn không phải là chuyện lớn gì, nếu trong cả đời một người không bị phụ nữ lừa gạt, vậy có thể nói rõ hắn là hòa thượng trời sinh hoặc là đồ ngu xuẩn vô dụng. Ngươi đã làm rất tốt, vượt qua mong muốn của †a, chờ sau khi trở lại nhà họ Sở sẽ có thưởng lớn.”

“Tạ công tử.” Tằng Hiệp vội vàng hành lễ.

“Ngươi lui ra đi.” Sở Viên ngồi trong xe ngọc, khế xua tay, để Tằng Hiệp lui sang bên cạnh, sau đó nói với Điền Tĩnh: “Điền tiểu thư không hổ là tông chủ tương lai của Huyền Tãn tông, kể cả thân hãm vào trong lưới tình, vẫn có thể nhanh chóng phá giải như vậy, thật sự khiến tại hạ khâm phục.”

“Sở công tử quá khen.” Trong lòng Điền Tĩnh mơ hồ hơi khó chịu, nhưng thần sắc trên mặt không hề thay đổi.

Nàng biết bây giờ mình không phải lúc bi thương vì bị người yêu phản bội, hiện giờ đối đầu với kẻ địch mạnh, nếu lỡ không tốt, mình và Bảo Nhi đều sẽ mất mạng.

Khí thế trên người kéo lên, một đôi cánh chim xuất hiện sau lưng Điền Tĩnh, đồng thời một bàn tay của nàng nhanh chóng hóa ngọc thạch, biến thành giống như huyền ngọc.

Sở Viên ngồi trên xe nhìn động tác của Điền Tĩnh, nhưng không hề có ý ngăn cản, chỉ khẽ cười nói: “Truyền thuyết Chúng Diệu Chi Môn của Huyền Tẫn nhất tông thần diệu vô song, một trong những kỹ thuật gen thần kỳ nhất thế gian, nếu Điền tiểu thư là người kế thừa của Huyền Tần tông, chắc nhất định có thể cho tại hạ mở rộng tầm mắt.”

“Đang có ý này.” Điền Tĩnh một tay ôm Bảo Nhi, một tay kia thì hóa thành huyền ngọc đẩy tới trước, trong lòng bàn tay nhất thời bắn ra từng đường sóng gợn mà mắt thường có thể nhìn thấy được, sóng gợn kia hình thành đồ án quỷ dị trong hư không, giống như một cửa sóng gợn.

Khoảnh khắc khi cửa sóng gợn kia xuất hiện, hai cánh sau lưng Điền Tĩnh rung lên, ôm Bảo Nhi giống như tia chớp xông vào trong cửa sóng gợn, trực tiếp theo cửa sóng gợn cùng biến mất không thấy gì nữa.

Sở Viên vẫn luôn ngồi trong xe ngọc, nhìn tất cả phát sinh, mãi cho đến Điền Tĩnh và Bảo Nhi cùng biến mất, thần sắc trên mặt không hề thay đổi.

Tằng Hiệp cũng sốt ruột trong lòng, hắn biết rõ sự thần kỳ của Chúng Diệu Chi Môn, xuyên qua hư không cũng không phải là việc khó, Điền Tĩnh dốc sức làm, rất có thể sẽ mượn dùng Chúng Diệu Chi Môn truyền tống ra ngoài băng nguyên.

Mặc dù Sở Viên nói hắn có công, nhưng bản thân Tằng Hiệp cũng hiểu được rất rõ, bởi vì một lần này do hắn quá tự tin và sơ ý, làm hư việc, nếu như lại để cho Điền Tĩnh chạy mất, vậy đúng là thất bại trong gang tấc.

“Công tử, xin cho phép thuộc hạ bắt Điền Tĩnh về, bù lại sai lâm trước đó.” Tằng Hiệp tiến lên hành lễ nói.

Sở Viên nhếch miệng mỉm cười, phe phẩy quạt xếp trong tay, nhàn nhạt nói: “Ta nói ngươi có công là có công, việc này không cần để trong lòng. Về phần Điền Tĩnh kia, nàng sẽ trở lại.”

Điền Tĩnh sử dụng Chúng Diệu Chi Môn xuyên qua hư không, nhưng chờ khi nàng từ trong Chúng Diệu Chi Môn đi ra, rõ ràng phát hiện trước mặt vẫn là xe ngọc do chín con Thánh Văn Bạch Lộc kéo đang đậu ở đó.

Nhìn kỹ lại, nàng vẫn ở vị trí ban đầu, không hề rời khỏi băng nguyên, thậm chí không thể rời khỏi vị trí mới vừa rồi.

Điền Tĩnh thay đổi sắc mặt, bàn tay hóa huyền ngọc liên tục đánh ra cửa sóng gợn, ôm Bảo Nhi nhanh chóng nhảy vào trong đó.

Nhưng cho dù Điền Tĩnh sử dụng Chúng Diệu Chi Môn bao nhiêu lần, kết quả lúc đi ra vẫn ở trước mặt xe ngọc kia, sắc mặt không khỏi biến thành vô cùng khó coi.

“Điền tiểu thư, đừng lãng phí sức lực và thời gian nữa, cho dù Chúng Diệu Chi Môn thần kỳ thật, nhưng mà ở dưới kết giới Thần Viên của ta, đừng nói chính là Chúng Diệu Chi Môn, kể cả cánh cửa thần giới chân chính đều không cách nào thông ra bên ngoài được.” Sở Viên nhẹ nhàng phe phẩy quạt xếp nói.

Điền Tĩnh biết lại lãng phí công sức mở Chúng Diệu Chi Môn ra đều vô dụng, ánh mắt nheo lại nhìn trời, phát hiện trong vòng chu vi trăm dặm đều bị vầng sáng thánh khiết bao phủ, mà nơi phát ra vầng sags kia chính là Sở Viên trong xe ngọc giống như Thánh Tử.

“Công tử hạng nhất nước Sở quả nhiên danh bất hư truyền.” Điền Tĩnh nói, cánh tay hóa huyền ngọc lại chớp động sóng gợn, từng đường ký hiệu giống như hào quang sáng lên trên cánh tay, khiến lực lượng trên cánh tay càng lúc càng mạnh, lúc khí thế lên đến đỉnh, một quyền đánh về phía Sở Viên.

Chỉ thấy sóng gợn ở nắm tay Điền Tĩnh tạo thành một cửa sóng gợn, quyền lực đánh vào cửa sóng gợn lập tức biến mất, khoảnh khắc tiếp theo, cửa sóng gợn kia mở ra ở sau lưng Sở Viên, một đường huyền quang khủng bố từ trong đó đánh ra.

Khoảng cách gần như vậy, chỉ sợ thần linh đều khó có thể tránh được.

Sở Viên không hề có ý trốn tránh, trên người bốc lên thánh quang, giống như một pho tượng thần, khi huyền quang đánh lên trên thần quang ngoài thân hắn, lập tức bị hóa giải trong vô hình, đừng nói tổn thương đến hắn kể cả áo bào của hắn đều không thể lay động được.

“Điền tiểu thư, đủ rồi chứ?” Sở Viên đưa mắt liếc nhìn Điền Tĩnh, Điền Tĩnh nhất thời cảm thấy một luồng uy áp khủng bố ép xuống, thân thể lại bị ép đến không thể nhúc nhích, hai chân thậm chí lại bắt đầu run lên, giống như không thể chống đỡ nổi áp lực khủng bố kia.

Điền Tĩnh cắn răng toàn lực bùng nổ lực lượng của mình, nhưng cho dù bùng nổ như thế nào, lại không cách nào hoàn toàn triệt tiêu được lực lượng áp bách kinh khủng kia, hai chân càng ngày càng cong xuống.

“Sở Viên còn khủng bố hơn trong truyền thuyết!” Điền Tĩnh hoảng sợ trong lòng, biết một lần này chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Hết chương 3251.

Chương 3252. Dừng tay

“Điền tiểu thư, Sở Viên ta lấy nhân cách của mình bảo đảm, chỉ cần ngươi dẫn ta đi tìm được trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ chân chính, ngươi nhất định bảo vệ được tính mạng không lo, còn sống rời khỏi nước Sở.” Sở Viên nhìn Điền Tĩnh nói.

“Nhân cách của Sở Viên công tử chưa chắc đã cao thượng hơn người bình thường.” Điền Tĩnh cắn răng nói, áp lực đang phải thừa nhận trên người càng ngày càng nặng.

Sở Viên cười nói: “Nhân cách của Sở Viên ta quả thật không hề cao thượng hơn người bình thường, thậm chí càng không bằng. Nhưng so với người bình thường thì trong tay ta lại có quyền sinh sát, ta muốn ai chết, kẻ đó phải chết, ta muốn ai sống, người đó có thẻ sống, như vậy, †uy rằng nhân cách của ta không cao thượng bằng người khác, nhưng cũng có chút giá trị. Điền tiểu thư, ngươi nói có đúng không?”

“Ngươi cho rằng đệ tử Huyền Tãn tông sẽ sợ chết sao?” Điền Tĩnh lạnh lùng nói.

“Có lẽ Điền tiểu thư ngươi không sợ chết, nhưng ngươi có thể trơ mắt nhìn nàng bởi vì ngươi mà chết sao?” Sở Viên chỉ vào Bảo Nhi ở trong lòng Điền Tĩnh.

Không đợi Điền Tĩnh nói chuyện, Sở Viên lại tiếp tục nói: “Cho dù ngươi có thể nhìn nàng chết, vậy ngươi có thể nhìn đệ tử của Huyền Tẫn †ông, các tỷ muội đồng môn của ngươi từng người chết đi sao?”

“Sở đại công tử không khỏi đánh giá mình cao quá, nếu ngươi dám đi Huyền Tãn tông, cho dù ngươi có bản lĩnh thông thiên, cũng khiến cho ngươi có mạng đi không có mạng về.” Điền Tĩnh khinh thường nói.

Sở Viên không hề tức giận, chỉ vào Tằng Hiệp lạnh nhạt nói: “Cung Vô Vi đạo ở dưới mười tông, là trừ Tần quốc ra, là chỗ tín ngưỡng của sáu nước chúng ta, tại hạ tự nhiên sẽ không khinh nhờn các thánh địa kia, nhưng hắn lại khác, hắn là đệ tử của Huyền Tãn tông, nếu như hắn trở về Huyền Tãn tông, nói cho tông chủ Huyền Tân rằng ngươi bị vây khốn trong vực sâu ở băng nguyên, ngươi nói đệ tử của Huyền Tãn tông và tông chủ Huyền Tãn sư phụ của ngươi có tới cứu ngươi không?”

Sắc mặt của Điền Tĩnh nhất thời thay đổi, Sở Viên có thực lực như thế, nếu đệ tử của Huyền Tãn tông ở trong núi, Sở Viên không thể làm gì bọn họ cả, nhưng nếu ra khỏi núi, đến lãnh thổ của nước Sở, vậy thật sự khó mà nói.

Hơn nữa có Tằng Hiệp tên phản bội này dẫn đường, nói không chừng đến lúc đó Huyền Tẫn tông có thể vì vậy mà nhận phải đả kích trọng đại.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Điền Tĩnh càng khó coi, hiện giờ cho dù nàng chết rồi, Sở Viên vẫn có thể thực thi kế hoạch này.

Ánh mắt Điền Tĩnh nhìn chằm chằm vào Sở Viên, không hề mắng to Sở Viên đê tiện như người phụ nữ khác, bởi vì cá lớn nuốt cá bé vốn là quy luật tự nhiên, không có gì để oán giận.

“Ở trong này, ta có thể làm bất cứ chuyện gì ta muốn làm, nói ví dụ như, hiện giờ ta có thể khiến cho con nhóc này vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới.” Sở Viên nói xong, ánh mắt hướng về phía Bảo Nhi.

“Không… đừng mà…” Thân mình Điền Tĩnh run lên, nhưng hai tay lại bị một luồng lực lượng giữ lấy, không tự chủ được mở ra, Bảo Nhi được nàng ôm vào trong ngực nhất thời rơi lên trên mặt băng.

Mà luồng lực lượng kia chỉ áp chế Điền Tĩnh, khiến cho nàng hoàn toàn không cách nào nhúc nhích, bất cứ người nào khác lại không hề bị ảnh hưởng gì, bao gồm Bảo Nhi trong đó.

Bảo Nhi đứng trên mặt băng, nhìn Điền Tĩnh giang hai tay không cách nào động đậy, nói: "Tỷ tỷ, người này thật hư, Bảo Nhi giúp ngươi đánh hắn nha."

Điền Tĩnh cười khổ trong lòng, mắt thấy Sở Viên chìa tay ra, một trảo bay qua về phía Bảo Nhi, thân thể Bảo Nhi nhất thời giống như bị một lực hấp dẫn bay vào trong tay Sở Viên.

"Buông nàng ra, ta đáp ứng dẫn ngươi đi tìm Băng Ngọc Yêu Cơ." Điền Tĩnh cắn răng nói.

Sở Viên lại không vì vậy mà tỏ vẻ cao hứng, vẫn hút Bảo Nhi đến trước mặt hắn, vừa chụp cổ Bảo Nhi vừa nói: "Ngươi đáp ứng quá muộn, đó là điều kiện vừa rồi, hiện giờ ta muốn nàng chết… Á…"

Sở Viên còn chưa nói hết lời, đột nhiên kêu đau một tiếng, tay rụt về, chỉ thấy trên bàn tay hắn nhiều thêm ba vết cào rướm máu.

Chỉ thấy trong lòng nàng xuất hiện một con mèo nhỏ màu đỏ, lúc này đang ở trong lòng Bảo Nhi nhe răng trợn mắt thấp giọng gào lên với Sở Viên, giống như đang đe dọa Sở Viên.

"Hay đấy, một chủng gen hoang dại lại có thể thương tổn đến bản công tử." Lúc Sở Viên nói chuyện, miệng vết thương trên bàn tay đã lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được khôi phục lại, trong nháy mắt miệng vết thương hoàn toàn khép lại, không hề lưu lại một vết sẹo.

Ánh mắt Sở Viên nhìn chằm chằm vào Bảo Nhi và Tiểu Miêu, khóe miệng nhếch lên, kéo ra một ý cười, khi nhìn thấy nụ cười này thì sắc mặt hai người thị nữ đều thay đổi, thân mình không tự chủ được run run lên, trong mắt lóe lên hoảng sợ run rẩy.

Các nàng rất rõ ràng khi Sở Viên công tử của các nàng cười như vậy thì có ý nghĩa hắn giận thật, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, mặc dù là người

một nhà đều bởi vậy mà kinh khủng.

“Đứa bé và chủng gen thật thú vị, nào, sang chỗ ta, để bản công tử cẩn thận nhìn xem.” Sở Viên vừa vẫy tay với Bảo Nhi, vừa nheo mắt lại cười nói: “Yên tâm đi, bản công tử thay đổi chủ ý, hiện giờ bản công tử tuyệt đối không giết các ngươi, chẳng những sẽ không giết các ngươi, mà còn có thể ăn ngon uống tốt nuôi dưỡng các ngươi, nuôi các ngươi đến trắng trẻo mập mạp. Cho đến mang các ngươi về vườn hoa của ta, sau đó chặt nửa người dưới của các ngươi chôn trong vườn hoa làm phân. Còn nửa người trên của ngươi vẫn sẽ còn sống, gắn lên trên cây hoa ma huyết lan của ta, khiến các ngươi biến thành một phần của ma huyết lan, máu trong thân thể dần dần chảy vào trong ma huyết lan. Nhưng các ngươi sẽ không chết nhanh, mà dần dần mất đi tất cả máu, cho dù vậy, các ngươi vẫn chưa chết được. Thân thể của các ngươi sẽ được ma huyết lan cải tạo, dần dần mất đi thần trí, một năm… hai năm… mười năm… mãi cho đến hoàn toàn bị ma huyết lan dung hợp hấp thu…”

“Sở công tử, ta đáp ứng dẫn ngươi đi tìm Băng Ngọc Yêu Cơ, ngươi đừng làm khó đứa bé kia, bằng không ta tình nguyện tự mình kết thúc cũng tuyệt đối không dẫn ngươi đi tìm Băng Ngọc Yêu Cơ.” Điền Tĩnh run giọng lớn tiếng nói.

Sở Viên ngồi trong xe ngọc kia, hiện giờ ở trong mắt nàng còn đáng sợ hơn ác ma vô số lần, khiến tâm linh của nàng đều sợ hãi run rẩy.

Sở Viên lại chỉ liếm liếm môi, nhàn nhạt nói: “Lời ta đã nói ra rồi cho tới bây giờ đều sẽ không thay đổi, nàng và con mèo kia hiện giờ muốn chết đều không được, còn ngươi nhất định sẽ mang ta đi tìm Băng Ngọc Yêu Cơ.”

“Thả nàng, bằng không bây giờ ta sẽ lập tức tự sát, đừng hoài nghi năng lực và quyết tâm của ta, ngươi có thể áp chế ta, nhưng không cách nào ngăn cản ta tự sát.” Điền Tĩnh run giọng nói.

“Ngươi có thể tự sát, nhưng sau khi tự sát rồi, mấy sư tỷ sư muội của ngươi, thậm chí là sư phụ của ngươi đều sẽ vì ngươi đi đến băng nguyên mà chết, ngươi bằng lòng, vậy chết đi.” Sở Viên lạnh lùng nói, ánh mắt hắn thậm chí không thèm nhìn Điền Tĩnh, bàn tay lại giơ lên, nhắm ngay Bảo Nhị, trên

mặt lộ ra vẻ điên cuồng: “Đến đây đi, ta rất muốn nhìn xem vẻ mặt thống khổ của các ngươi khi bị ma huyết lan cắn nuốt.”

“Dừng tay…” Điền Tĩnh sụp đổ kêu to, cho dù ý chí của nàng kiên định như thế nào, nhưng gặp phải Sở Viên đồ biến thái điên khùng này, cũng khó mà thừa nhận.

Điền Tĩnh hiện giờ quả thật sống không bằng chết, nàng tình nguyện chết trăm lần, nhưng kết quả như vậy khiến cho nàng càng không cách nào thừa nhận được, còn đáng sợ hơn tử vong.

“Chuyện ta quyết định, không có ai có thể ngăn cản được, càng không có ai có thể khiến ta dừng tay, cho dù là thần linh đều không được.” Điên cuồng trên mặt Sở Viên càng nặng thêm, Điền Tĩnh thậm chí còn nhìn thấy tia máu như ma quỷ trong mắt hắn.

“Ngón tay bẩn thỉu kia của ngươi còn dám đến gần con gái của ta một †ấc, về sau sẽ không còn có ai khiến ngươi ngừng tay.” Một giọng nói truyền đến từ cách đó không xa, tuy rằng không lớn, nhưng dừng lại trong tai Điền Tĩnh lại khiến cho nàng thất thần.

Hết chương 3252.

Chương 3253. Bàn tay rút đao

Điền Tĩnh không hề xa lạ với âm thanh này, hơn nữa chỉ trong chốc lát đã nghe ra chủ nhân của âm thanh này là ai, nhưng Điền Tĩnh lại có hơi không dám tin, chủ nhân của âm thanh này sẽ xuất hiện vào đúng lúc này, hơn nữa còn nói ra lời như thế.

Nhưng khi nàng quay đầu lại nhìn, điều làm nàng nhìn thấy bất ngờ chính là người trong trí tưởng tượng kia, sự kinh ngạc trong lòng nàng khó diễn tả được thành lời.

Cái người này ở trong mắt nàng chính là một tên bỉ ổi mưu đồ lợi dụng máu của trẻ con để tế tìm mạch, không ngờ thật sự đã xuất hiện trước mặt nàng.

Vốn dĩ Hàn Sâm cũng không muốn đi ra sớm như thế, cho dù Điền Tĩnh bị Sở Viên ép đi tìm địa mạch, đối với Hàn Sâm thì cũng là một chuyện tốt, hắn hoàn toàn có thể đợi đến khi đám người Điền Tĩnh tìm thấy trứng gen mới xuất chiêu cướp đoạt.

Nhưng ai ngờ tên Sở Viên này lại là một kẻ điên cuồng biến thái, quyết tâm muốn giết Bảo Nhi, buộc hắn không thể không ra tay.

Hắn ra tay thì vẫn tốt hơn là Bảo Nhi ra tay, ít nhất cũng không kinh thế hãi tục.

Tay của Sở Viên cũng khựng lại trong không trung một hồi, hắn không phát hiện được Hàn Sâm bước vào kết giới Thần Viên như thế nào.

Theo lý thì ở bên trong kết giới Thần Viên của hắn, hắn chính là chúa tể của nơi này, chính là thần ở nơi đây, không có lý nào mà có người vào được kết giới Thần Viên mà không bị hắn phát hiện.

Nhưng thực tế lại đúng như vậy, trước khi Hàn Sâm lên tiếng, quả thực là Sở Viên không phát hiện ra Hàn Sâm đã đến nơi này.

“Ồ, sao không có ai kêu ta dừng tay nữa vậy?” Sở Viên không quay đầu, bàn tay giơ lên cũng không thả xuống, hắn đã biết kẻ đến là ai.

“Bởi vì đến lúc đó ngươi làm gì còn tay nữa để mà người ta kêu ngươi dừng tay?” Hàn Sâm vừa đi về hướng của Sở Viên vừa nói, trông khí thế cũng không mạnh lắm, hắn ung dung đi tới như đang tản bộ vậy.

“Xem vẻ ngươi rất có tự tin với đao pháp của mình thì phải.” Sở Viên vân không quay đầu.

“Ta chỉ tự tin với bản thân mình thôi.” Hàn Sâm nói.

Khóe miệng Sở Viên nhếch lên, cười lạnh lùng nói: “Đáng tiếc, lòng tự †in của ngươi đối với ta thì là sự kiêu căng ngu ngốc, đều là người dùng đao, theo như ta thấy, đao đạo của ngươi thực chẳng ra gì.”

“Đao pháp của ta đúng thật không ra gì, nhưng để chém đứt tay của ngươi thì cũng đủ rồi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Thú vị? Bổn công tử vốn không muốn để nàng chết một cách sung sướng đến như vậy, nếu ngươi đã nói như vậy thì bây giờ bổn công tử sẽ chém đầu của nàng luôn, để xem thử là đao của ngươi nhanh hay đao của ta nhanh.” Trong mắt của Sở Viên toát lên sự điên cuồng, giương tay muốn rút thanh đao vắt bên eo của mình ra.

Sở Viên rất tự tin với tốc độ tay và tốc độ đao của mình, hắn luyện đao từ nhỏ, ba tuổi vào đao đạo, lúc những đứa trẻ nhà khác còn đang mặc quần yếm bò khắp sàn thì hắn đã ôm lấy đao luyện cách bổ chém rồi, chỉ cách thức rút đao thôi, cũng không biết hắn đã luyện bao nhiêu tỷ lần.

Thành công không có may mắn, cho dù là thiên tài thì cũng không ngoại lệ.

Hai mươi năm tựa một ngày, Sở Viên luyện đao ngộ đao, đến ngày hôm nay ở giới đao đạo, ở trong Sở quốc đã không còn ai có tư cách luận đao với hắn.

Đặc tính của kết giới Thần Viên cộng thêm lực lượng và đao đạo của hắn, đao này của hắn có thể nói là một đao của thần, đao xuất tức người vong, trong quá trình đó sẽ không có bất kỳ kẽ hở nào, còn nhanh hơn cả dịch chuyển tức thời, vì thế nên Sở Viên rất tự tin, đao của hắn chắc chắn có thể chém đứt cái đầu của Bảo Nhi.

Nhưng lòng bàn tay của Sở Viên vừa mới đụng vào cán đao thì chợt

cảm thấy trên cổ tay truyền đến một nỗi đau thấu tâm gan, hắn kiềm không được mở to hai mắt, con ngươi co lại, cúi đầu nhìn thấy cảnh

tượng máu bắn khắp nơi.

Cái tay mà hắn cầm đao đó lại bị tách khỏi cánh tay hắn, đang tuôn trào máu tươi.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngơ ngác, hai ả thị nữ và Tăng Hiệp đúng thật không dám tin vào mắt mình, hai ả thị nữ đã đi theo Sở Viên

nhiều năm, nhìn thấy quá nhiều cường giả bị Sở Viên chém dưới đao của hắn, quá nhiều cường giả vang danh lẫy lừng bị đao của Sở Viên chém đứt đầu, đến mình chết như thế nào cũng không biết.

Đối với bọn họ, Sở Viên là một người giống như Đao Thần vậy, hoặc nói là Đao Ma càng xác đáng hơn, đao xuất người vong, chưa từng có một lần ngoại lệ.

Nhưng lần này, ở trong tình huống Sở Viên đã có chuẩn bị từ trước, thế mà đến đao còn chưa kịp rút ra thì đã bị người ta chém đứt mất cánh tay rút đao, điều này thật sự khiến bọn họ không thể tin được, trên thế giới này không ngờ còn có đao nhanh hơn đao của Sở Viên.

Trong lòng Tăng Hiệp càng kinh ngạc hơn nữa, hắn có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được, một tên tiểu tử trông thì thế này mà lại sở hữu đao pháp đáng sợ tới thế, nghĩ đến những lần gặp mặt Hàn Sâm lúc trước, cơ thể hắn chợt run lên, rùng mình.

“Đó là Sở đại công tử Sở Viên đó, không ngờ đến đao còn chưa rút ra thì đã bị chặt đứt mất bàn tay rồi.” Sống lưng Tăng Hiệp lạnh cóng.

Lực áp chế trên người Điền Tĩnh đã biến mất, nhưng nàng vẫn đứng ở đó không động đậy, nhìn Hàn Sâm đầy vẻ không dám tin, thậm chí nàng còn không nhìn thấy Hàn Sâm đã chặt đứt bàn tay của Sở Viên như thế nào, thậm chí còn không thấy Hàn Sâm rút ra thanh kiếm vắt giữa eo của hắn.

Sở Viên không quan tâm đến bàn tay đã bị chặt đứt, chỉ nhìn chằm chằm Hàn Sâm, cánh tay bị đứt của hắn vẫn đang chảy máu. Vốn với huyết mạch Thần Linh và lực lượng chủng gen của hắn thì cái tay bị đứt đó nên mọc ra luôn, nhưng hiện giờ ở chỗ vết thương lại có một màu tím quái dị chuyển quanh, khiến tình trạng vết thương của hắn không ngừng chuyển biến xấu, hoàn toàn không có dấu vết hồi phục rồi mọc lại.

“Không phục sao? Ngươi vẫn còn một cái tay, có thể thử lại lần nữa, lần này ta đợi ngươi rút đao ra.” Hàn Sâm đã đi đến bên cạnh Bảo Nhi, bế Bảo Nhi lên, nhìn Sở Viên rồi lạnh nhạt nói.

“Ngươi sẽ hối hận.” Tiếng của Sở Viên lạnh như băng, ánh mắt lại nóng bỏng như lửa, bàn tay trái còn lại đó nhanh chóng cầm lấy cán đao, trên bàn tay bốc lên một ngọn ma diễm màu đen, giống như có một ác linh đang quấn lấy phía trên bàn tay của hắn vậy.

Có rất ít người biết, tay trái của Sở Viên còn đáng sợ hơn cả tay phải, bởi vì vẫn chưa có ai ép hắn phải dùng tới tay trái, cũng không có ai biết, hắn còn có chủng gen Thần Linh được gọi là Ác Ma Tả Thủ, đó là thứ có thể sánh ngang với Thần Linh cấp Hủy Diệt, lại cộng thêm kết giới Thần Viên và lực lượng của hắn, đao này không chỉ cướp đi mạng người mà còn sẽ nuốt chửng mất linh hồn của người, làm người ta sau khi chết đi, linh hồn cũng không bước vào được luân hồi.

Trong khoảnh khắc lưỡi đao của Sở Viên được rút ra, lực lượng của kết giới Thần Viên và lực lượng của Ác Ma Tả Thủ dung hợp vào nhau một cách quỷ dị, biến thành một lực lượng màu xám, lực lượng đó trực tiếp xé rách quy tắc của vũ trụ, sản sinh ra lực phá hoại khủng khiếp khiến người ta khó lòng tưởng tượng được.

“Lực Phá Giới!” Điền Tĩnh kinh ngạc đến mức kêu lên thành tiếng.

Sở Viên ở tuổi như thế này mà đã có thể Phá Giới, một thiên tài như thế quả thực có thể sánh với Trác Đông Lai, thứ mà Trác Đông Lai dựa dẫm vào là Tử Hà Tiên Y, còn Sở Viên rõ ràng là không có bảo vật như thế trợ giúp, nhưng hắn vẫn Phá Giới được.

Sắc mặt Hàn Sâm không thay đổi, nhưng trong lòng lại có một cảm giác kỳ lạ, lực Phá Giới của Sở Viên khiến hắn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không chỉ ra được không đúng chỗ nào.

“Chết đi!” Ánh mắt Sở Viên điên cuồng, đao ý trên người điên cuồng bạo phát, khoảnh khắc đao hoàn toàn ra vỏ đó như thể hắn đã chém đứt đầu của Hàn Sâm xuống vậy, bất giác rít gào thành tiếng.

Kengl

Thanh đao đã ra vỏ đó và cánh tay trái của Sở Viên cùng bay lên trên bầu trời, máu tươi cũng vương vãi ra theo.

Trên khuôn mặt của Sở Viên tràn đầy sự không tin, hắn mở to đôi mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm vẫn đứng ở đó như chưa từng động đậy. Điền Tĩnh, Tăng Hiệp và hai thị nữ đều tỏ ra kinh hãi, giống như gặp quỷ vậy.

"Không… Không thể nào… Sở Viên đã Phá Giới… Lại bị một đao chém đứt bàn tay…" Điền Tĩnh nhìn về phía Hàn Sâm, thật sự không có cách nào liên hệ người đàn ông ở trước mặt này với địa mạch sư bỉ ổi gian ác đã bán Bảo Nhi cho nàng trước đây.

Hết chương 3253.

Chương 3254. Mệnh hồn

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Hai tay của Sở Viên đều đã bị đứt, hai mắt đỏ lừ nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

"Cha của một đứa nhỏ." Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

"Thù này ta chắc chắn sẽ báo." Sở Viên nghiến răng nói ra từng chữ, hai chân bạo phát ra lực lượng cực lớn, muốn phá không rời đi.

Nhưng ngón tay của Hàn Sâm ngoắc một cái trong không trung, cơ thể của Sở Viên lập tức từ trên không trung rơi xuống, giống như con chim mất đi đôi cánh, máy bay hết nhiên liệu vậy.

Bùm!

Sở Viên rơi thẳng xuống mặt băng, người hắn bị trấn áp đến không thể động đậy được, cứ thế nằm sấp trên băng nguyên khổ sở vùng vẫy.

“Ta có nói sẽ thả ngươi đi sao?” Hàn Sâm đi đến bên cạnh Sở Viên, lạnh lùng nhìn Sở Viên nằm trên mặt đất không thể động đậy được kia, nói: “Ta ghét giết người, nhưng càng ghét có người ức hiếp con gái của †a hơn.”

Cuối cùng lúc này hai thị nữ kai cũng phản ứng lại, hai người nhìn nhau, một người cưỡi con Cửu Đầu Thánh Văn Bạch Lộc xông đến giết Hàn Sâm, người còn lại rút ra một thanh đao, xông đến giết giống như một luồng cực quang vậy.

Đôi mắt Hàn Sâm nheo lại, lực Phá Giới của Động Huyền Kinh làm rung chuyển quy tắc của vũ trụ, hai thị nữ và con Cửu Đầu Thánh Văn Bạch Lộc nằm bò trên đất ngay tức khắc, có vùng vãy thế nào cũng không đứng lên được.

Tăng Hiệp cực kỳ kinh hãi, quay đầu muốn phá không rời đi, nhưng cơ thể vừa mới động đậy thì như bị siêu nam châm sắt hút lại vậy, cả người giang rộng ngã xuống mặt băng một cách khoa trương.

Điền Tĩnh ngơ ngác nhìn Hàn Sâm và đám người Sở Viên, dường như vẫn còn có hơi không tin vào tất cả mọi thứ mà con mắt của bản thân nhìn thấy.

.”

“Cha, người này đáng ghét quá.” Bảo Nhi chỉ Sở Viên đang vùng vẫy

trên mặt băng, nói.

Hàn Sâm vừa định nói gì đó thì đột nhiên nhìn thấy Tiểu Miêu nhảy ra từ trong lòng Bảo Nhi, đi đến trước mặt Sở Viên, quan sát Sở Viên bằng đôi mắt mèo màu đỏ.

“Cút…” Sở Viên vừa mới nói một câu thì chợt nhìn thấy Tiểu Miêu há miệng.

Người của nó chỉ to hơn nắm đấm tay một chút mà thôi, nhưng cái miệng há ra của nó thì lại một ngụm nuốt chửng lấy Sở Viên, nhai răng rắc răng rắc hai cái rồi nuốt xuống, còn thè đầu lưỡi mềm mại mũm mĩm ra liếm môi với vẻ chưa đã thèm.

Tăng Hiệp và hai thị nữ nhìn mà thấy kinh hồn táng đảm, Hàn Sâm cũng thấy hơi kinh ngạc nhìn Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu mới chỉ là thể ấu sinh mà thôi, cho dù Sở Viên đã bị Hàn Sâm trấn áp, nhưng trên người Sở Viên dù gì cũng vẫn còn lực Phá Giới, thế mà Tiểu Miêu có vẫn nuốt được cơ thể của hắn, điều này rõ ràng rất không bình thường.

Sau khi Tiểu Miêu nuốt chửng Sở Viên thì cái bụng nhỏ trở nên căng tròn, ợ một cái, rồi người nó bắt đầu phân bố ra hàng loạt tơ máu, bao lấy cơ thể của nó giống như tơ tằm vậy, chẳng mấy chốc đã hình thành nên một cái huyết kén to bằng nắm tay.

“Sắp tiến hóa rồi sao?” Hàn Sâm trầm ngâm nhìn huyết kén.

Tiểu Miêu cảm thấy hứng thú với Sở Viên, nhưng lại không thèm để ý tới Tăng Hiệp và hai thị nữ, thậm chí đến con Cửu Đầu Thánh Văn Bạch Lộc kia nó cũng chẳng nhìn lấy một cái, điều này rõ ràng có chút bất thường.

Hơn nữa bắt đầu từ lúc Sở Viên Phá Giới, Hàn Sâm đã cảm thấy lực lượng trên người hắn có hơi cổ quái.

Mặc dù nói Phá Giới cần lĩnh ngộ được lực lượng nghịch của một thế giới khác, sau đó dung hợp với lực lượng chính của bản thân, thì mới có thể sinh ra được lực Phá Giới.

Nhưng lực lượng nghịch ở trên người Sở Viên có hơi cổ quái, lực lượng dung hợp ở trên tay trái của hắn tựa như ác ma kia, theo Hàn Sâm thấy, thay vì nói là chủng gen thì nói là thú hồn sẽ chuẩn hơn.

“Thú hồn!” Khi Hàn Sâm nghĩ ra cái từ này thì chợt giật mình trong lòng: “Thú hồn, không sai, lực lượng đó giống lực lượng của thú hồn hơn… Nhưng lại không giống hẳn…”

“Chị, ngươi định xử lý kẻ xấu xa này như thế nào.” Bảo Nhi thu kén mà Tiểu Miêu hóa thành lại, chạy đến bên cạnh Điền Tĩnh, chỉ vào Tăng Hiệp bị đè ở trên mặt băng không thể động đậy được, nói.

Điền Tĩnh liếc Tăng Hiệp một cái, sau đó hành lễ tạ ơn với Hàn Sâm: "Đa tạ các hạ cứu giúp, cho hỏi đại danh của các hạ là gì?"

"Hàn Sâm" Hàn Sâm không cần thiết phải nói tên giả.

"Đệ nhất kiếm khách của Tần quốc?" Điền Tĩnh nghĩ ngay ra được thân phận thật sự của Hàn Sâm, chuyện Hàn Sâm một kiếm phá đại trận Ly Long, chém lìa thành Ngọc Bích sớm đã truyền khắp bảy nước.

Cái danh đệ nhất kiếm khách Tần quốc này, trong bảy nước gần như không ai là không biết, chỉ là Điền Tĩnh không biết Hàn Sâm trông ra sao mà thôi.

"Đệ nhất kiếm khách ta không dám nhận, đệ nhất nịnh thần của Tần quốc mới là danh xứng với thực." Hàn Sâm chỉ vào Tăng Hiệp nói: "Kẻ này vẫn nên giao cho ngươi xử lý."

Nói xong, Hàn Sâm đi tới chỗ hai thị nữ của Sở Viên.

"Các ngươi muốn chết hay muốn sống?" Hàn Sâm nhìn xuống hai ả thị nữ đó nói.

Sắc mặt của hai thị nữ phức tạp, nhất thời không biết nên nói gì.

"Hiện giờ Sở Viên đã chết, cho dù ta tha cho các ngươi, e các ngươi có trở về Sở quốc thì cũng khó thoát tội chết, đúng lúc ta thiếu một tên đánh xe và một thị nữ, nếu như các ngươi muốn sống, ta có thể cho các ngươi một con đường sống." Hàn Sâm nói.

Hai thị nữ liếc mắt nhìn nhau, cùng cắn răng nói: "Đa tạ chủ nhân, bọn †a muốn sống."

"Nếu như đã muốn sống, vậy thì đi chuẩn bị xe ngựa đi" Hàn Sâm lạnh nhạt nói một câu, quay người đi không nhìn hai thị nữ đó nữa.

Hai thị nữ lập tức cảm thấy người bị buông lỏng ra, cuối cùng cũng khôi phục được tự do, sau khi liếc mắt nhìn nhau thì lặng lẽ đi về hướng của con Cửu Đầu Thánh Văn Bạch Lộc và xe ngọc.

Hàn Sâm vô cùng hứng thú nhìn Điền Tĩnh, hắn muốn biết Điền Tĩnh sẽ xử lý Tăng Hiệp như thế nào.

Vốn Hàn Sâm còn tưởng Điền Tĩnh sẽ có chút dây dưa, dù sao thì cũng là người đã từng yêu, nào ngờ Điền Tĩnh trực vung thẳng một kiếm chặt đầu của Tăng Hiệp xuống, không hề do dự.

“Người phụ nữ này trông thì yếu đuối nhưng không ngờ lại quả quyết đến như vậy.” Hàn Sâm có hơi kinh ngạc.

“Đa tạ Hàn tiên sinh đã cho ta cơ hội chính tay giết chết phản đồ.” Điền Tĩnh trở về trước mặt Hàn Sâm, sau khi hành lễ thì nói tiếp: “Tiên sinh ắt hẳn cũng đến vì Băng Ngọc Yêu Cơ phải không?”

“Đúng thế.” Hàn Sâm khẽ gật đầu.

“Ta có thể đưa tiên sinh đi tìm Băng Ngọc Yêu Cơ, nhưng ta có một thỉnh cầu, nếu như tiên sinh không đồng ý, Điền Tĩnh tự nguyện kết liễu mình.” Điền Tĩnh nói.

“Mời nói.” Hàn Sâm cười nói.

“Nơi mà Băng Ngọc Yêu Cơ ở có một món tế khí mà lão tông chủ Huyền Tẫn tông ta để lại, ta không lấy Băng Ngọc Yêu Cơ cũng được, nhưng món tế khí đó nhất định phải được đưa về Huyền Tãn tông.” Điền Tĩnh nói.

“Được, ta chỉ cần Băng Ngọc Yêu Cơ, những thứ khác đều thuộc về ngươi.” Hàn Sâm nói.

“Nếu thế thì đa tạ tiên sinh.” Điền Tĩnh chỉnh lại tóc ở trước trán, nhẹ nhàng hành lễ, nói.

Trong Tam Thập Tam Thiên, Táng Đạo Thiên đã đến trước cửa lớn của một tòa tháp cổ, hành lễ với tháp cổ nói: “Hội trưởng đạo nhân, ánh đèn của mệnh hồn số mười bảy đã tắt rồi.”

“Ồ, mới thả mệnh hồn đi chưa được bao lâu mà đã bị tắt rồi á. Ta thấy Sở Viên đó cũng là nhân kiệt một nước, phối hợp với lực lượng của mệnh hồn số mười bảy thì dư sức Phá Giới, trong đại vũ trụ này, kẻ có thể giết được

hắn chắc hẳn không nhiều, đi điều tra xem là ai.” Trong tháp cổ truyền đến giọng nói của Tần Tu.

“Vâng.” Táng Đạo Thiên đáp lại một tiếng rồi chậm rãi lui ra khỏi tháp cổ.

Hết chương 3254.

Chương 3255. Tỉnh câu dưới mái vòm băng

băng nguyên chứa đựng rất nhiều tinh vực, nếu như không có Điền Tĩnh dẫn đường thì Hàn Sâm có nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được, một nơi tâm thường thế này lại chính là nơi sinh ra trứng gen tuyệt thế.

Phía trước là ngọn núi băng nhỏ được bao quanh bởi rất nhiều núi băng, chỉ cao có vài trăm mét, trông không hề đồ sộ, so với các núi băng hở một tí là cao mấy chục ngàn mét ở gần đó, ngọn núi băng nhỏ này không bắt mắt chút nào.

“Nơi này chính là nơi mà lúc đầu lão tông chủ của Huyền Tãn tông bọn †a phát hiện ra Băng Ngọc Yêu Cơ. Nếu như những gì ở trong ghi chép không sai thì ở phía sau núi băng nhỏ đó chắc sẽ có một động băng thông đến đáy của núi băng.” Điền Tĩnh lấy ra một tấm bản đồ, đối chiếu với núi băng nhỏ một lúc rồi mới nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm bước xuống từ xe ngọc, nhìn núi băng nhỏ nói: “Ta thấy rất tò mò, lúc đầu lão tông chủ của quý tông đã gặp được gì ở đây, tại sao hắn lại không lấy đi Băng Ngọc Yêu Cơ, đã thế còn để rớt đồ của mình ở đây nữa chứ”

Điền Tĩnh nói: “Thật ra thì tình hình cụ thể ra sao ta cũng không rõ lắm, thông tin mà lão tông chủ để lại trong bí quyển thì chỉ có ghi chép về nơi mà Băng Ngọc Yêu Cơ trú ngụ, sau đó là về chuyện lấy lại tế khí đã bị mất kiểu gì, không nhắc nhiều về chuyện của Băng Ngọc Yêu Cơ. Hơn nữa còn

dặn dò nhiều lần, sau khi lấy được tế khí về thì phải về ngay, không được tham trứng gen Băng Ngọc Yêu Cơ ở bên trong, nếu không thì sẽ có chuyện không lành xảy ra.”

“Có khi nào phần có liên quan đến Băng Ngọc Yêu Cơ đã bị thất lạc trong quá trình truyền thừa lâu đời rồi không?” Hàn Sâm do dự hỏi.

Điền Tĩnh lại nói một cách rất chắc chắn: “Không, truyền thừa của Vô Vi Đạo Cung bọn ta rất chặt chẽ cẩn thận, những cơ mật vô cùng quan trọng đều có phương pháp truyền thừa đặc thù, gần như không thể nào xảy ra sơ sót được. Cho dù có xảy ra sơ sót thật thì toàn bộ phải thất lạc mới đúng, không thể nào chỉ thất lạc một phần.”

Hàn Sâm không đồng ý lắm với lời mà Điền Tĩnh nói, phương pháp truyền thừa có cơ mật đến đâu, chỉ cần thông qua người để hoàn thành thì đều có khả năng xảy ra vấn đề.

“Chuyện ta đồng ý với tiên sinh, ta chắc chắn sẽ làm được, còn ngươi có lấy được Băng Ngọc Yêu Cơ hay không thì không liên quan đến ta.” Điền Tĩnh nói xong thì đi về hướng núi băng nhỏ.

“Các ngươi ở đây đợi ta.” Sau khi Hàn Sâm dặn dò hai thị nữ xong rồi dẫn Bảo Nhi đi theo Điền Tĩnh.

Quả nhiên đúng như những gì Điền Tĩnh đã nói, phần đáy của núi nhỏ có một động băng, quanh co thông thẳng xuống dưới, cũng không biết rốt cuộc thông đến nơi nào.

Điền Tĩnh có thể trở thành người thừa kế của Huyền Tẫn tông thì người phụ nữ bình thường chắc chắn không thể so sánh được, chỉ nhìn việc nàng xử lý chuyện của Tăng Hiệp là biết tâm trí của người phụ nữ này không bình thường, rất khó đảm bảo nàng sẽ không dùng lại thủ đoạn mà nàng đã đối phó với Tăng Hiệp, thế nên Hàn Sâm cũng không dám hoàn toàn tin tưởng nàng.

Nhưng sau khi bước vào động băng, đi được một đoạn đường thì Hàn Sâm tin thêm vài phần, động này thông thẳng xuống được mấy chục ngàn dặm

dưới mặt băng rồi mà vẫn chưa nhìn thấy cuối, trông có vẻ không phải do công nhân đào ra.

Hơn nữa, càng đi xuống dưới, luồng khí âm hàn đó cũng càng dày hơn, đến người đã tu luyện thuật Băng Cơ Ngọc Cốt như Hàn Sâm cũng thấy hơi lạnh.

Vết nứt phía dưới băng xuyên thông đến bốn phương tám hướng, có rất nhiều nhánh, Điền Tĩnh lấy bản đồ ra so sánh không ngừng, chọn lựa con đường bình thường, một số nơi chỉ đủ cho một người chui qua, động băng ở một số nơi đều thẳng đứng, một khi đi xuống là mấy chục ngàn mét thậm chí sâu hơn.

Đối với một tinh vực, khoảng cách như này thật ra chẳng là gì, điều khiến Hàn Sâm khá tò mò là, hai lần thần mạch siêu cấp xuất hiện, không ngờ lại hình thành địa hình giống y hệt nhau, bản thân điều này đã có chút không bình thường.

“Cha, đó là gì?” Không biết đã xuống bao sâu trong động băng, bọn họ vừa mới rơi xuống từ một động băng thẳng đứng thì Bảo Nhi chỉ về một phương hướng hỏi.

Hàn Sâm và Điền Tĩnh cũng đều nhìn qua đó, ngay tức khắc đều cùng †ỏ ra kinh ngạc, nơi này không ngờ lại là một tinh cầu.

Bầu trời của tinh cầu hoàn toàn bị băng hàn bao phủ, như thể mái vòm băng vậy, nhưng tinh cầu ở bên trong mái vòm băng này lại vẫn có cỏ cây tốt tươi, còn có rất nhiều động vật đang chuyển động tự do thoải mái.

Đàn thiên nga bay lượn bên dưới mái vòm băng, trên mặt cỏ còn nhìn thấy được dê bò hợp thành đàn.

“Đúng rồi, nơi này chính là nơi mà lão tổ tông đã ghi lại.” Điền Tĩnh có chút hưng phấn nhìn tinh cầu kỳ lạ được giấu sâu dưới sông băng này.

“Ngươi chắc chắn là nơi này sao?” Hàn Sâm thấy hơi nghi ngờ, theo lý thì cho dù Băng Ngọc Yêu Cơ không phải thuộc tính băng thuần túy nhưng

cũng phải có một nửa lực lượng hệ băng, nơi sinh ra nàng sao mà là nơi này được.

Hơn nữa Hàn Sâm nhớ đến bên trong tin tức mà Bảo Nhi gửi cho hắn có nhắc đến, Điền Tĩnh từng nói với Tăng Hiệp, nơi sinh ra Băng Ngọc Yêu Cơ có lẽ là nơi chỉ có băng phủ ngọc mới đúng, mà nơi này, Hàn Sâm không nhìn thấy ngọc thạch gì cả, bùn thì lại có không ít.

Điền Tĩnh liếc Bảo Nhi một cái rồi mới khẽ hừ nói: "Chắc Bảo Nhi luôn nói cho ngươi những lời liên quan đến băng phủ ngọc phải không?"

"Đúng thật đã nghe qua một ít." Sắc mặt Hàn Sâm không thay đổi, cười mỉm nói, chẳng hề có chút xấu hổ nào.

Điền Tĩnh nói: "Thật ra từ lúc Tăng Hiệp nhất quyết yêu cầu đi theo ta tới băng nguyê thì trong lòng ta đã thầm cảm thấy có gì đó không đúng rồi. Nhưng lúc đó ta vẫn chưa có nghỉ ngờ gì nhiều, rồi sau khi gặp được ngươi và Bảo Nhi, ta mới thấy hơi nghi ngờ, nên mới nói ra mấy lời đó, sau đó tìm một nơi địa mạch hệ băng, muốn thăm dò hắn một chút."

"Thì ra là thế." Hàn Sâm gật đầu.

"Thật ra chữ Ngọc ở trong Băng Ngọc Yêu Cơ chỉ đến không phải là ngọc thạch bình thường, mà ý là thuần khiết." Điền Tĩnh nói.

"Thuần khiết là chỉ?" Hàn Sâm vẫn có chút không hiểu.

"Truyền thuyết thần thoại của thời đại viễn cổ thường xuyên dùng ngọc để ví thiếu nữ trong trắng không chút tì vết, không bị hoen ố, ngọc trong Băng Ngọc Yêu Cơ là có ý này, không có liên quan gì lắm với ngọc thạch thật." Điền Tĩnh lại giải thích.

"Thì ra là thế." Hàn Sâm bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Điền Tĩnh vừa quan sát tinh cầu, tìm kiếm đường đi về phía trước vừa nói: "Bản thân tinh cầu này vô cùng kỳ lạ, Bởi vì trước khi thần mạch siêu cấp xuất hiện, tinh vực ở nơi này bị đóng băng thì chỗ này không có tinh cầu

nào trông thế này cả, phải sau khi tinh vực bị đóng băng thì nó mới xuất hiện.”

“Lại còn có chuyện như vậy cơ à.” Hàn Sâm lấy máy truyền tin ra, tìm tinh đồ ở nơi đây rồi đối chiếu sơ qua vị trí thì quả nhiên đã phát hiện ở gần khu vực này không còn tinh cầu nào nữa.

Đừng nói là tinh cầu sinh mệnh giống thế này, đến những hành tinh, hằng tinh bình thường cũng còn chẳng có.

Lúc này, Điền Tĩnh và Hàn Sâm đã đáp xuống tinh cầu rồi, đột nhiên Điền Tĩnh lại quay người, cười nói với Hàn Sâm: “Hàn tiên sinh, thật ra có một chuyện ta không nói với ngươi.”

“Chuyện gì?” Sắc mặt Hàn Sâm không thay đổi, hỏi.

“Về tinh cầu này, vẫn còn một nơi vô cùng thần kỳ, chỉ có phụ nữ không trong sạch mới có thể bình an đứng được trên tinh cầu này, nếu không phải thế thì sẽ có một vài thứ không tốt xảy ra.” Điền Tĩnh cười mỉm nói với Hàn Sâm.

“Chuyện không tốt gì?” Sắc mặt Hàn Sâm vẫn không đổi, nhìn Điền Tĩnh rồi hỏi.

“Ngươi sẽ biết nhanh thôi.” Điền Tĩnh lại không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ cười mỉm nhìn hắn, nụ cười đó vô cùng quái dị.

Hết chương 3255.

Chương 3256. Lực lượng bất tường

Hàn Sâm không để ý mấy, với tố chất thân thể và lực lượng của hắn, lại cộng thêm đặc tính vạn pháp bất xâm của thể Thần Linh siêu cấp, thì trong cả hai đại vũ trụ đều rất khó có chuyện không lành gì xảy ra được ở trên người hắn.

“Xem ra phải khiến ngươi thất vọng rồi…” Hàn Sâm nói rồi sắc mặt chợt thay đổi.

Giọng nói của hắn lại có chút nữ tính hóa, nhưng lại không phải giọng nữ hẳn, nam không nam nữ không nữ trông rất kỳ lạ, giống một sinh vật trong truyền thuyết thời viễn cổ - Tổng quản đại nội.

Hàn Sâm thấy kinh ngạc trong lòng, vội vàng tập trung tinh thần lực vào một bộ phận nào đó của cơ thể, đợi sau khi cảm ứng được thì trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm: “Cũng may… cũng may… Vẫn còn

”

Nhưng một giây sau, sắc mặt của Hàn Sâm lại chợt trở nên rất khó coi, mặc dù cái đó vẫn còn, nhưng vốn to như xì gà lớn giờ lại thu nhỏ thành đậu phộng, trong trắng thoát tục, nhỏ nhắn lại tinh xảo.

Hàn Sâm cảm thấy bị sốc tới muốn ngất xỉu, nếu không vì Điền Tĩnh đang ở bên thì Hàn Sâm muốn lột ngay quần xuống, kêu lớn đánh thức †ên nhóc tội nghiệp đã ngủ say đó.

Điền Tĩnh nhìn dáng vẻ của Hàn Sâm như thế thì cười rất vui vẻ: “Hàn tiên sinh, người đừng lo, lực lượng của tinh cầu này sẽ không giết người, sẽ chỉ khiến cho sinh vật nam và sinh vật nữ không thuần khiết trở nên có chút kỳ lạ mà thôi.”

Trong lòng Hàn Sâm nghĩ: “Chút kỳ lạ gì mà chút kỳ lạ, nếu không khôi phục được, thì còn khó chịu hơn cả giết chết ta đấy có biết không?”

Nhìn vẻ cười trên nỗi đau của người khác của Điền Tĩnh, Hàn Sâm biết ngay là nàng chắc chắn vẫn nhớ thù hắn lừa gạt nàng trước đây.

Không thèm quan tâm đến Điền Tĩnh nữa, Hàn Sâm lập tức vận chuyển lực lượng của bản thân, dồn về hạt đậu phộng nhỏ nhắn tinh xảo đó, lực lượng của Nghịch Động Huyền Kinh và Huyền Hoàng Kinh đều chảy đến đó một cách thuận lợi, chỗ đó không hề có bất kỳ vấn đề gì, ngoài việc nó nhỏ hơn lúc trước rất nhiều, tinh xảo hơn rất nhiều thì hình như chẳng có ảnh hưởng gì hết.

“Hàn tiên sinh, thật ra ngươi không cần lo lắng đâu, chỉ cần ngươi rời khỏi tinh cầu này thì lực lượng đó sẽ dần mất đi tác dụng. Nhưng nếu như ngươi đi tiếp thì ở lại nơi này càng lâu, hoặc quá gần với nơi mà Băng Ngọc Yêu Cơ cư trú thì tác dụng của lực lượng ở trên người ngươi sẽ càng ngày càng mạnh, thậm chí có thể nghịch chuyển âm dương…” Điền Tĩnh tỏ ra đứng đắn nói với Hàn Sâm.

Nhưng Hàn Sâm rõ ràng nhìn ra được ý cười đang cố nhịn từ trong mắt của nàng, rất rõ ràng, nàng biết trên người Hàn Sâm đã xảy ra thay đổi gì.

“Trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ ở nơi nào?” Hàn Sâm cố giữ bình tĩnh rồi hỏi, nếu như có thể khôi phục, vậy thì không còn gì đáng sợ nữa.

Huống hồ Hàn Sâm còn có lực lượng của thể Thần Linh siêu cấp, nhớ đến đặc tính vạn pháp bất xâm của thể Thần Linh siêu cấp, có lẽ có thể khắc chế được lực lượng không lành quỷ dị này mới đúng.

“Chính là ở nơi này.” Điền Tĩnh giơ tay lên, chỉ tới một hướng.

Hàn Sâm nhìn theo ngón tay của Điền Tĩnh, thì thấy đó là một ngọn núi tuyết tọa lạc ở một mảnh đất xa, nói là núi tuyết nhưng thật ra chỉ có ngọn núi có tuyết trắng, những phần khác của ngọn núi đều là nham thạch màu xanh đen.

“Lão tông chủ đã phát hiện ra trứng gen Băng Ngọc Yêu Cơ ở đỉnh núi của ngọn núi đó, nhưng không biết bây giờ có còn hay không.” Điền Tĩnh nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Đúng rồi, ở trên tinh cầu này, ngươi tuyệt đối đừng dùng lực lượng của hệ không gian.”

“Lại tại sao nữa?” Hàn Sâm bình tĩnh hỏi.

Điền Tĩnh liếm môi cười: “Bởi vì không gian của tinh cầu này vô cùng bất ổn, nếu như ngươi sử dụng lực lượng truyền tống không gian thì rất khó đến được điểm đích mà ngươi muốn, thậm chí còn có thể lạc vào hư không đoạn tầng.”

“Thì ra là thế, không biết ở đây còn có cấm ky gì nữa không, thôi Điền tiểu thư nói rõ hết một lần luôn đi.” Hàn Sâm hận không thể tìm ngay

một nơi không có người để thử xem thể Thần Linh siêu cấp giải quyết được điều không lành trên cơ thể này hay không.

Nhưng mà Hàn Sâm lại không tỏ ra gấp gáp gì trước mặt Điền Tĩnh,.

“Cũng không có gì, lúc nãy đã nói qua rồi, không gian trên tinh cầu này rất không ổn định, có rất nhiều không gian đoạn tầng, lúc đi tốt nhất nên cẩn thận một chút, nếu như đi quá nhanh đụng trúng mấy không gian đoạn tầng kia thì e dù là thể Thần Linh cũng khó chống đỡ được lực không gian sai vị.” Điền Tĩnh nghĩ một hồi lại nói: “Còn nữa, tuyệt đối đừng thử làm hại những sinh vật trên tinh cầu này, điều đó sẽ đem đến điềm xấu đáng sợ hơn, còn về điềm xấu ra sao thì trên tư liệu mà lão tông chủ để lại không viết, xem ra tốt nhất vẫn nên nghe lời của hắn, đừng chọc giận những sinh vật kia thì tốt hơn.”

“Chỉ có nhiêu đây thôi sao?” Hàn Sâm không để ý quá nhiều về hai điều này, mặc dù không gian đoạn tầng đáng sợ, nhưng với cường độ và năng lực phản ứng của cơ thể hắn, cho dù đụng phải không gian đoạn tầng thì cũng sẽ không có uy hiếp quá lớn.

Còn về những sinh vật kia, Hàn Sâm vốn không phải người tàn sát bừa bãi, không có ý làm hại bọn nó.

“Trong tư liệu mà lão tông chủ để lại chỉ nói nhiêu đây thôi, còn có những điều khác không thì không phải điều mà ta có thể biết được.” Điền Tĩnh nhún vai, khi ánh mắt nhìn về Hàn Sâm tràn đầy ý cười, ánh mắt của nàng còn thỉnh thoảng trộm liếc thân dưới của Hàn Sâm nữa.

“Không phải ngươi muốn đi tìm tế khí của Huyền Tẫãn tông sao?” Hàn Sâm nói với giọng nói cổ quái lanh lảnh đó.

“Hàn tiên sinh không đi cùng sao? Vị trí của tế khí nằm ở ngay chân núi của ngọn núi tuyết đó, nếu như tiên sinh định lên núi tuyết tìm trứng gen Băng Ngọc Yêu Cơ thì chúng ta cũng có thể đi cùng nhau.” Điền Tĩnh cười mỉm nói.

“Tạm thời ta chưa có dự định tới núi tuyết, ngươi tự đi trước đi.” Hàn Sâm lạnh mặt nói.

“Nếu đã như thế, vậy ta xin phép đi trước một bước.” Điền Tĩnh lúc này mới quay người rời đi, sau khi nàng đã đi xa, Hàn Sâm nghe thấy một tiếng cười giống như tiếng chuông bạc phía xa xa, khiến cho người có da mặt khá dày như Hàn Sâm cũng cảm thấy trên mặt nóng cay cay.

“Rốt cuộc tinh cầu này là thế nào? Mà đến lực Phá Giới cũng không loại bỏ được lực lượng bất tường đó?” Hàn Sâm thử dùng lực Phá Giới của Động Huyền Kinh để phá giải lực lượng không lành ở trên người, nhưng lại không có tác dụng, có một loại lực lượng rất quỷ dị bao vây lấy chỗ bất hạnh đó, lực lượng của Động Huyền Kinh cũng không có cách nào phá vỡ nó.

Điều nữa là Hàn Sâm cũng không dám quá dùng lực, lỡ đâu đánh cái thứ đó văng ra, thì Hàn Sâm muốn chết luôn ấy chứ.

“Cha, cha làm sao thế?” Bảo Nhi nghi hoặc nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Không có gì” Hàn Sâm không thể nói cho Bảo Nhi biết hoàn cảnh hiện giờ của bản thân được, đợi sau khi Điền Tĩnh hoàn toàn đi xa, hắn mới khởi động thể Thần Linh siêu cấp.

Một màu trắng rực lập tức lan tràn khắp người Hàn Sâm, cũng may thể Thần Linh siêu cấp không làm Hàn Sâm thất vọng, lực lượng của thể Thần Linh siêu cấp đã loại bỏ lực lượng quỷ dị đó ở trên người hắn, làm người hắn khôi phục lại bình thường.

Đáng tiếc Hàn Sâm không thể phá vỡ sự áp chế của quy tắc vũ trụ trong thời gian dài, đợi thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm thu lại, cơ thể của hắn lại bị lực lương không lành quỷ dị kia bao lấy, xảy ra sự thay đổi bất thường.

“Thôi bỏ đi, vẫn nên đi xem trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ có còn hay không trước, đợi sau khi đi ra thì dùng thể Thần Linh siêu cấp để phá giải lực lượng này cũng không muộn.” Hàn Sâm biết mình không thể cứ mãi duy trì trạng thái thể Thần Linh siêu cấp được, nhưng nếu thể Thần Linh siêu cấp có tác dụng, thì cục đá lớn trong lòng hắn cũng coi như rớt xuống, hắn bế Bảo Nhi đi về hướng của ngọn núi tuyết.

Hết chương 3256.

Chương 3257. Băng Ngọc Yêu Cơ

Sự việc còn gay go hơn dự đoán của Hàn Sâm, Điền Tĩnh không lừa hắn, càng tiến gần về phía núi tuyết thì hạt đậu phộng càng lúc càng nhỏ, sắp biến thành hạt đậu nành rồi.

Lúc này trong lòng Hàn Sâm cũng có một ít chần chừ, nếu đúng như lời nói của Điền Tĩnh, có lẽ đến gần ngọn núi tuyết đó sẽ khiến hắn âm dương nghịch chuyển, thật sự sẽ trở thành phụ nữ, cũng không biết khi đó thể Thần Linh siêu cấp có thể khiến hắn hồi phục lại hay không.

Nhưng trông thấy núi tuyết ở nơi không xa phía trước, bảo hắn từ bỏ như vậy thì hắn lại hơi không cam tâm.

“Cha, dáng vẻ của ngươi trở nên kỳ lạ quá!” Hai mắt Bảo Nhi kinh ngạc trừng to, nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm vội vàng ngưng tụ ra một tấm gương sáng, quả nhiên hắn soi vào đó thì phát hiện dáng vẻ của mình biến đổi hẳn, đường nét khuôn mặt vốn góc cạnh rõ ràng giờ đây trở nên hết sức dịu dàng, hình như đôi mắt to lên không ít, mi mắt dài ra, yết hầu cũng nhỏ đi rất nhiều, gần như sắp không nhìn thấy nữa.

Hàn Sâm thầm hốt hoảng: “Đừng nói sẽ biến thành nữ thật nhé?”

Hắn lại cưỡng chế khởi động thể Thần Linh siêu cấp, loại bỏ lực lượng không lành trên người, tuy nhiên lần này Hàn Sâm lại cảm nhận được rõ ràng quá trình thay đổi của thể Thần Linh siêu cấp chậm đi khá nhiều, tuy sau cùng vẫn loại trừ lực lượng không lành trên người thành công, nhưng tốc độ biến thân lại chậm hơn trước đây gấp mấy lần.

Hắn thu thể Thần Linh siêu cấp lại, tốc độ nữ tính hoá của cơ thể cũng nhanh hơn khá nhiều.

“Đến cả thể Thần Linh siêu cấp cũng chịu một ít ảnh hưởng, lỡ như sau này không biến về được, thế thì hỏng bét thật rồi.” Hàn Sâm cũng hơi do dự.

Hình như không đáng mạo hiểm lớn như vậy vì một chủng gen.

“Rốt cuộc Băng Ngọc Yêu Cơ đó là một chủng gen như thế nào, tại sao nơi mà nó ở lại quỷ dị như thế? Có thể biến đàn ông thành phụ nữ, vậy liệu rằng nó có biến phụ nữ thành đàn ông được không nhỉ?” Hàn Sâm nghĩ tới đây thì trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ: “Chắc Chú Ngữ được tính là cơ thể của nữ giới ha? Nếu ta hợp thể với nàng, trong cơ thể cũng có một nửa là phụ nữ, có khi nào sẽ có chống lại được chút ít lực lượng quái lạ này không nhỉ?”

Nghĩ vậy, Hàn Sâm phá bỏ quy tắc của đại vũ trụ, sau khi biến thân thể Thần Linh siêu cấp thì triệu hồi Chú Ngữ hợp thể với mình.

“Chắc Chú Ngữ cũng là phụ nữ chứ nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm thầm cầu khấn.

Điền Tĩnh đang leo núi tuyết thì nhớ tới vẻ mặt trước đó của Hàn Sâm, bèn không nhịn được muốn bật cười.

“Cho dù sở hữu lực lượng hùng mạnh tới đâu thì cũng vô dụng ở một nơi như vậy, không phải ta không giữ chữ tín, là bản thân ngươi không lấy được Băng Ngọc Yêu Cơ, cái này không thể trách ta được.” Không biết vì sao, Điền Tĩnh nhớ tới vẻ mặt vừa rồi của Hàn Sâm thì tâm trạng nàng trở nên vô cùng vui vẻ, vui tới nức muốn cất tiếng ngâm nga.

Nàng quay đầu lại nhìn, không phát hiện Hàn Sâm đi theo, Điền Tĩnh cười thầm nói: “Quả nhiên lão tông chủ nói không sai, ở chỗ như thế này, dù có là đàn ông mạnh tới tới mức nào đi chăng nữa thì đều vô dụng cả, chỉ có cô gái trong trắng mới có thể đi lên núi tuyết, lấy được trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ.”

Trước kia Điền Tĩnh chưa nói hết sự thật, tất nhiên nàng đến đây cũng muốn lấy trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ, hơn nữa biết cách làm sao mới lấy được trứng gen.

Lúc bấy giờ lão tông chủ của Huyền Tấn tông và rất nhiều cường giả cùng đi vào nơi này, kết quả đã xảy ra không ít chuyện chẳng lành.

Đàn ông dần biến thành phụ nữ, không phải cô gái thân trong sạch thì mọc râu, xương cốt cơ thể trở nên thô to, dần biến thành đàn ông.

Không chỉ thế, vì bọn họ chọc giận những động vật đó nên xảy ra nhiều chuyện chẳng may hơn, chết mất không ít cường giả.

Sau khi lên núi tuyết, cho dù không chọc tức mấy động vật đó thì vẫn sẽ xảy ra khá nhiều chuyện chẳng lành đầy quỷ dị. Nhiều cường giả như thế tới đây nhưng cuối cùng chỉ có một mình lão tông chủ của Huyền Tãn tông lên tới đỉnh núi, trông thấy trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ.

Nhưng cuối cùng lão tông chủ vẫn không lấy được trứng gen Băng Ngọc Yêu Cơ, đó là vì người muốn lấy được trứng gen Băng Ngọc Yêu Cơ ngoài việc phải là gái trinh nhân thì còn có một số yêu cầu đặc biệt khác nữa.

Tuy lão tông chủ cũng là một cô gái trong trắng, nhưng thể chất của nàng không phù hợp yêu cầu, cho nên cuối cùng vẫn không lấy được trứng gen.

Điền Tĩnh dám một mình đến nơi này lấy trứng gen là vì nàng biết chỉ có thể chất của nàng là lấy được trứng gen Băng Ngọc Yêu Cơ đó, không thì nàng cũng sẽ không tự mình tới đây.

“Sau khi lão tông chủ trở về đã nghiên cứu rất lâu, sau cùng suy ra chắc chắn phải thể chất cực âm cực hàn mới có thể thu phục trứng gen Băng Ngọc Yêu Cơ. Từ đó về sau, mỗi đời tông chủ đều sẽ âm thầm tìm kiếm cô gái có thể chất như vậy để nhận làm đệ tử, sau đó bồi dưỡng kỹ càng, chờ đợi cho tới ngày thần mạch siêu cấp tái hiện, không ngờ lại chờ được thật.” Điền Tĩnh thầm than thời cơ mệnh vận của mình tốt quá.

Trước đây trong số những đệ tử thể chất cực âm cực hàn được Huyền Tân tông thu nhận đó, không thiếu thành phần hào kiệt, nhưng khi bọn họ còn sống, thần mạch siêu cấp đều không tái hiện trên đời.

Mà Điền Tĩnh sở hữu thể chất Tuyệt Mạch Cửu Âm, thiên phú của nàng cực tốt lại hết sức thông minh, cộng thêm sự đào tạo chu đáo của tông chủ

nhiệm kỳ trước trước đó, là người có cơ hội kế thừa vị trí tông chủ, nên mới biết được bí mật này. Không thì dù nàng có thể chất cực âm cực hàn, cũng không có cơ hội đến chỗ này, đủ các trùng hợp và cơ duyên không thể thiếu một.

"Tuy trải qua một ít trắc trở, nhưng sau cùng vẫn là ta có được trứng gen Băng Ngọc Yêu Cơ" Trong lòng Điền Tĩnh thấy hơi đắc ý.

Nàng nghĩ tới cuối cùng đến cường giả đẳng cấp như Hàn Sâm cũng chỉ đành bất đắc dĩ quay về, còn nàng lại có thể lên đỉnh núi lấy được trứng gen Băng Ngọc Yêu Cơ, thì cảm giác thắng lợi này trở nên vô cùng tuyệt vời.

"Đệ nhất kiếm khách của Tần quốc quả thật rất mạnh, nhưng ông trời đã định sẵn cơ duyên này không thuộc về ngươi, dù ngươi có mạnh tới đâu thì đi cũng vô dụng." Điền Tĩnh tập trung tinh thần, cẩn thận leo lên đỉnh núi.

Mọi thứ giống như tài liệu mà lão tông chủ để lại, nàng an toàn lên thẳng tới đỉnh núi tuyết nhờ vào con đường và phương pháp mà lão tông chủ để lại.

Ánh mắt của Điền Tĩnh chăm chú nhìn lên đỉnh núi, chợt trông thấy một quả trứng tuyết long lanh giống như pha lê không tỳ vết lơ lửng trên đỉnh núi tuyết.

Có thể nhìn thấy rõ ràng bóng hình của một cô gái xinh đẹp ở bên trong trứng tuyết, cô gái đó mặc bộ áo trắng, mái tóc trắng xoá óng ánh như từng sợi tơ tuyết xóa xuống sau lưng.

Làn da nõn nà không tỳ vết, ngũ quan tinh xảo giống như tiên tử không thuộc về trần gian.

"Quả nhiên Băng Ngọc Yêu Cơ là chủng gen tuyệt thế hình người hiếm thấy… Có nàng rồi thì việc tu hành Chúng Diệu Chi Môn của ta sẽ dễ dàng hơn rất nhiều… Có lẽ sẽ có cơ hội trở thành tông chủ duy nhất đạt tới trình độ đó ở Huyền Tãn tông cũng không chừng…" Trong lòng Điền Tĩnh mừng rỡ.

Song nàng không phải một cô gái dễ dàng bị thắng lợi làm choáng váng đầu óc, tuy thắng lợi đã gần ngay trước mắt, nhưng nàng vẫn thận trọng làm tốt mỗi một bước.

Điền Tĩnh cẩn thận đi tới phía trước trứng tuyết, nàng cắn đứt ngón tay của mình, nhỏ một giọt máu tươi lên trên trứng tuyết.

"Thành công rồi!" Nàng nhìn giọt máu đó dần thấm vào trong trứng tuyết, thẩm thấu vào vị trí Băng Ngọc Yêu Cơ đang ở, trong lòng Điền Tĩnh vui mừng quá đỗi.

Y hệt như trong tài liệu mà lão tông chủ để lại, chỉ cần giọt máu tươi đó thấm vào người của Băng Ngọc Yêu Cơ thì nàng sẽ sở hữu một chủng gen tuyệt thế độc nhất vô nhị trên thế gian này… Băng Ngọc Yêu Cơ.

Hết chương 3257.

Chương 3258. Nhận chủ

Nàng nhìn giọt máu đó chậm rãi thấm vào trong, tiến gần về trán của Băng Ngọc Yêu Cơ, lòng Điền Tĩnh cũng hồi hộp theo.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, giọt máu kia đã chạm tới làn da trên trán của Băng Ngọc Yêu Cơ, Điền Tĩnh có thể nhìn thấy máu tươi hoà hợp vào làn da của Băng Ngọc Yêu Cơ, sinh ra một loại liên hệ kỳ lạ.

"Thành công rồi… Cuối cùng ta cũng đã có được Băng Ngọc Yêu Cơ…" Điền Tĩnh cảm thấy liên hệ đó đang không ngừng trở nên chặt chẽ hơn, †âm trạng hết sức kích động, cho đến lúc này nàng mới xác định được bản thân đã có được chủng gen độc nhất vô nhị của thế gian này thật rồi.

Đang lúc Điền Tĩnh thấy hưng phấn thì lại chợt cảm thấy lồng ngực đau nhói, nàng há miệng phun một ngụm máu tươi ra, mối liên hệ được thành lập giữa nàng và Băng Ngọc Yêu Cơ chợt đứt.

“Sao lại như vậy? Rõ ràng đã thành công rồi mà, sao lại… Chẳng nhế Tuyệt Mạch Cửu Âm của ta vẫn chưa đủ cực âm cực hàn ư…” Hai mắt Điền Tĩnh trừng to, nhìn máu tươi đã thấm vào làn da Băng Ngọc Yêu Cơ được một nửa rồi, lại thoáng cái bật khỏi trán của Băng Ngọc Yêu Cơ, chỉ trong chớp mắt đã văng ra từ trong trứng tuyết, bắn vào trong đất tuyết trên đỉnh núi.

Khi Điền Tĩnh đang thấy thắc mắc không hiểu thì quả trứng tuyết đó lại bắt đầu động đậy, châm chậm bay xuống dưới núi.

Trong lúc nhất thời, Điền Tĩnh không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, †ại sao trứng tuyết lại tự mình nhúc nhích, mọi thứ quá lạ lùng.

Điền Tĩnh cố nén khí huyết cuồn cuộn trong lòng, đuổi theo trứng tuyết chạy xuống núi.

Tốc độ bay của trứng tuyết không nhanh, khi trứng tuyết trôi tới lưng chừng núi thì Điền Tĩnh nhìn thấy phía xa đang có một người tiến về phía núi tuyết.

Trông gương mặt của người đó giống một người đàn ông, nhưng lại tuấn tú đến nỗi khiến phụ nữ cũng tự thấy thẹn. Điền Tĩnh trông vẻ ngoài của hắn thì cũng không nhận ra hắn là ai, nhưng khi thấy cô bé đang ôm một con mèo con màu đỏ ngồi trên bờ vai của người đàn ông đó thì Điền Tĩnh chợt phản ứng lại, chắc người đàn ông khôi ngô này là Hàn Sâm đã chịu ảnh hưởng của lực lượng không lành.

“Hắn dám đi qua đây thật ư?” Trong lòng Điền Tĩnh thấy kinh ngạc.

Càng đến gần núi tuyết thì ảnh hưởng mà người đàn ông đó phải chịu cũng càng lớn, Hàn Sâm đã tới rất gần núi tuyết rồi, dựa theo cách nói của lão tông chủ thì một người đàn ông bước tới nơi đó chắc đã phải biến thành phụ nữ hoàn toàn rồi mới đúng.

Song, tuy dáng vẻ của Hàn Sâm tuấn tú tới mức không hợp lý, nhưng vẫn giữ lại khí tức dương cương của đàn ông, chứ chưa biến thành phụ nữ.

“Không lẽ trứng tuyết động đậy vì hắn?” Trong lòng Điền Tĩnh sinh ra ý nghĩ chẳng may.

Nhưng rất nhanh thì Điền Tĩnh lại phủ nhận cách nghĩ này, Băng Ngọc Yêu Cơ chỉ có phụ nữ bẩm sinh có huyết mạch âm hàn thu phục được thôi. Hàn Sâm đến phụ nữ cũng không phải, càng không có huyết mạch âm hàn, căn bản không thể nào thu phục Băng Ngọc Yêu Cơ, sao có thể khiến trứng tuyết rời khỏi núi tuyết được cơ chứ?

Nhưng Điền Tĩnh lại thấy trứng tuyết bay về phía Hàn Sâm, khi Hàn Sâm sắp bước đến phía trước núi tuyết, trứng tuyết đó đã bay tới trước mặt hắn, cách hắn chưa tới ba mét, hơn nữa còn đang bay thẳng tới hướng Hàn Sâm.

"Không thể nào… Không thể nào đâu… Điền Tĩnh hoàn toàn không tin nổi lại có sự việc như vậy, sao Băng Ngọc Yêu Cơ lại có thể động đậy vì một người đàn ông, nàng cảm thấy điều này tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Nhưng trứng tuyết lại dừng ở trước mặt Hàn Sâm, chỉ cách Hàn Sâm một cánh tay.

"Đây chính là Băng Ngọc Yêu Cơ sao?" Hàn Sâm hơi ngạc nhiên nhìn trứng tuyết trước mắt, đại khái cũng đoán được chủng gen trong trứng tuyết là gì. Nhưng hắn hơi thắc mắc, tại sao trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ lại bay từ trên núi xuống, hơn nữa còn tới trước mặt hắn.

Trước đó hắn chậm trễ lâu như vậy, tuy cuối cùng cậy vào lực lượng hợp thể với Chú Ngữ, không còn sợ lực lượng không lành đó, nhưng vì đã trôi qua quá lâu, Hàn Sâm tưởng Điền Tĩnh đã thu phục được Băng Ngọc Yêu Cơ rồi cơ, hắn qua đây cũng chỉ thử vận may thôi.

Ai ngờ lại gặp phải cảnh tượng khác lạ như thế, trứng gen của Băng Ngọc Yêu Cơ lại trôi từ trên núi xuống, đi tới trước mặt hắn.

Hàn Sâm đưa tay ra đặt trên trứng tuyết, muốn sờ xem thử đây có phải là trứng gen thật sự không.

Khi đầu ngón tay của hắn vừa chạm vào trứng tuyết, thì lấy đầu ngón †ay của hắn làm trung tâm, phía trên trứng tuyết xuất hiện đường nứt giống như mạng nhện, hơn nữa còn đang nhanh chóng lan ra, chẳng mấy chốc thì phủ khắp quả trứng tuyết.

Phich!

Trứng tuyết vỡ vụn, từng đốm sáng tuyết bắn tung toé như bầu trời sao đầy trời, trong một mảnh ánh sáng tuyết ấy, thân hình của Băng Ngọc Yêu Cơ hoàn toàn lộ ra.

Áo trắng như tuyết, mái tóc giống tơ tuyết, làn da trắng xoá nõn nà mềm mại, ngũ quan xinh đẹp đến nỗi khiến người khác ngột thở, mọi thứ đều tuyệt vời thế kia.

Khi Hàn Sâm nhìn chằm chằm Băng Ngọc Yêu Cơ, đôi mắt vốn nhắm chặt của nàng cũng chậm rãi mở ra, như một cặp đá quý lạnh băng long lanh đang chăm chú nhìn vào hai mắt của Hàn Sâm.

“Cho ta một giọt máu.” Băng Ngọc Yêu Cơ lại mở miệng nói chuyện, giọng nói lạnh lùng giống như một dòng nước suối chảy qua bên tai.

Điền Tĩnh đi theo phía sau nghe thấy câu này, chợt ngây người tại chỗ như bị sét đánh.

“Tại sao ta phải cho ngươi một giọt máu?” Hàn Sâm tỏ vẻ hứng thú nhìn Băng Ngọc Yêu Cơ hỏi, rõ ràng nàng không tầm thường, không phải chủng gen bình thường có thể so sánh, cho dù ở trong chủng gen tuyệt thế thì cũng là vô cùng đặc biệt.

Mặc dù là chủng gen tuyệt thế, nhưng vừa ra đời thì đã có trí tuệ như vậy, e rằng cũng cực kỳ hiếm thấy.

“Vì ngươi muốn ta trở thành chủng gen của ngươi, lý do này đã đủ chưa?” Băng Ngọc Yêu Cơ lạnh nhạt nói.

“Đủ rồi” Hàn Sâm quan sát Băng Ngọc Yêu Cơ một hồi, sau đó mới gật đầu, giơ ngón tay lên, ép ra một giọt máu.

Hai tay của Băng Ngọc Yêu Cơ nâng lấy giọt máu tươi đó của Hàn Sâm, thận trọng chấm nó lên trên trán của mình, giọt máu tươi kia liền thấm vào trong, hình thành một đốm đỏ trên trán Băng Ngọc Yêu Cơ, khiến cả người Băng Ngọc Yêu Cơ đều bắt đầu phát ra quầng sáng kỳ lạ.

“Điều này làm sao có thể?” Điền Tĩnh nghi ngờ phải chăng mình đang nằm mơ, Băng Ngọc Yêu Cơ lại chủ động xin trở thành chủng gen của một người đàn ông, đây tưởng chừng như lật đổ quan niệm thế giới của nàng.

“Chẳng phải chỉ có cô gái trong trắng mới được Băng Ngọc Yêu Cơ đồng ý sao? Không phải nói rằng đàn ông đến gần Băng Ngọc Yêu Cơ đều sẽ gặp không may sao? Chẳng phải chỉ có huyết mạch cực âm cực hàn mới có thể thu phục Băng Ngọc Yêu Cơ…” Trong đầu của Điền Tĩnh hiện ra mười ngàn câu vì sao, nhưng không một vì sao nào nhận được đáp án.

Trong ánh nhìn ngẩn ngơ của Điền Tĩnh, Băng Ngọc Yêu Cơ hoá thành một băng quang tiến vào trong hồn hải của Hàn Sâm, trở thành chủng gen của Hàn Sâm.

“Nhận được chủng gen Thần Linh cấp Huỷ Diệt Băng Ngọc Yêu Cơ.”

Trong đầu Hàn Sâm vang lên tiếng nhắc nhở quen thuộc, khiến Hàn Sâm hơi khựng người: “Băng Ngọc Yêu Cơ này sao vậy? Lại là chủng gen Thần Linh bẩm sinh… Hơn nữa còn là cấp Huỷ Diệt…”

Hàn Sâm liền nội thị tư liệu của Băng Ngọc Yêu Cơ, phát hiện mức độ tiến hoá của nàng vẫn là thể ấu sinh, nhưng đẳng cấp đúng là là chủng gen Thần Linh cấp Huỷ Diệt.

Hết chương 3258.

Chương 3259. Chủng gen khác người

“Cảm ơn dẫn đường, ta đã lấy được Băng Ngọc Yêu Cơ, không biết Điền tiểu thư đã tìm được món tế khí mà quý tông đã thất lạc chưa?” Hàn Sâm mỉm cười hỏi.

Đương nhiên là hắn nhìn được ra, Điền Tĩnh đã che giấu một vài chuyện, hơn nữa cũng có mưu đồ với Băng Ngọc Yêu Cơ.

Nhưng cũng không thể trách Điền Tĩnh, đây vốn là hắn đang cướp cơ duyên của Điền Tĩnh, Điền Tĩnh muốn giành lại cũng rất bình thường, mọi người tự dựa vào bản lĩnh của mình thôi, Điền Tĩnh cũng không làm sai việc gì.

Nếu Điền Tĩnh đã không nổi sát tâm với hắn, hơn nữa vạch rõ mối nguy hiểm của nơi này, thì Hàn Sâm cũng không định làm gì với nàng.

"Vẫn chưa tìm được, nếu Hàn huynh không vội rời đi, có thể kiếm thử cùng ta không?" Vẻ mặt Điền Tĩnh hồi phục bình thường, vuốt lại mái †óc, nở nụ cười quyến rũ nói.

"Vẫn là thôi đi, ta sợ tế khí của quý tông cũng tự mình bay qua đây đi theo ta." Hàn Sâm mỉm cười, chắp tay xong thì quay người rời khỏi.

Điền Tĩnh cảm thấy buồn bực, không thể tiếp tục giữ bình tĩnh nữa, tức giận nhìn bóng lưng đi xa của Hàn Sâm, lại không thốt nên được lời nào.

"Tông ta đã chuẩn bị cho Băng Ngọc Yêu Cơ lâu như thế, không ngờ cuối cùng Băng Ngọc Yêu Cơ lại rơi vào tay một người đàn ông, đúng là ý trời trêu người mà… Hàn Sâm… Ta nhớ mặt ngươi…" Điền Tĩnh cắn môi, nhìn chằm chằm hướng Hàn Sâm rời đi với vẻ mặt kỳ lạ.

Trở về dọc theo đường cũ dễ hơn lúc đến, chỉ chốc lát thì Hàn Sâm đã về lại băng nguyên, trực tiếp sử dụng Tinh Không Đại Na Di rời đi, quay về lâu đài cổ Phượng gia.

Hắn không chờ được nữa muốn triệu hồi Băng Ngọc Yêu Cơ từ trong hồn hải ra, nhưng điều khiến Hàn Sâm kinh ngạc là Băng Ngọc Yêu Cơ lại kháng cự ý của hắn, không bị triệu hồi ra.

Trong lòng Hàn Sâm thấy kinh ngạc, trước nay chưa từng xảy ra sự việc như vậy, dù là thú hồn trước đây hay chủng gen bây giờ, chỉ cần sau khi thu phục vào hồn hải, đều có thể mặc cho hắn tuỳ tâm khống chế, đây vẫn là lần đầu tiên bị chống lại triệu hồi như thế.

Hàn Sâm liên tục thử hết vài lần, kết quả đều như nhau, không cách nào triệu hồi Băng Ngọc Yêu Cơ ra ngoài.

“Không cần thử nữa, khế ước linh hồn giữa ta ngươi là khế ước bình đẳng, khác với mấy khế ước nô dịch đó, không có sự cho phép của ta thì ngươi không thể nào triệu hồi ta ra ngoài đâu, cho dù có thể triệu hồi ra, ta cũng có thể lựa chọn không chiến đấu vì ngươi, không hợp thể với ngươi.” Băng Ngọc Yêu Cơ lạnh nhạt nói.

“Nếu vậy, tại sao ngươi phải ký kết khế ước với ta?” Hàn Sâm cũng không bất ngờ lắm, nếu Băng Ngọc Yêu Cơ chịu mở miệng, hắn tin rằng mình rất nhanh thì có thể biết được một ít gì đó.

“Trong cơ thể của ngươi tồn tại lực lượng ngược lại với ta, ta cần nhờ vào lực lượng của ngươi để làm một số việc.” Băng Ngọc Yêu Cơ nói.

“Nói như thế, ngươi cũng không phải một chủng gen vừa ra đời.” Hàn Sâm nói.

“Có thể nói vậy, cũng không hẳn là thế.” Băng Ngọc Yêu Cơ trả lời hơi lạ lùng.

Hàn Sâm suy nghĩ một hồi, suy đoán rằng: “Ngươi có ký ức kiếp trước của trước khi bước vào luân hồi ư?”

“Đại loại thế, nhưng ta cũng không bước vào luân hồi của Thần điện Gen.” Băng Ngọc Yêu Cơ không có ý muốn che giấu.

“Không tiến vào luân hồi của Thần điện Gen cũng có thể chuyển thế? Hơn nữa còn ở chung một đại vũ trụ?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Băng Ngọc Yêu Cơ, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy chuyện này.

“Ta tự có cách của ta, ngươi đừng hỏi nhiều, nhưng hiện nay thân thể của ta quá nhỏ yếu, muốn về lại thời kỳ đỉnh phong rất khó khăn, muốn Phá Giới càng không biết còn phải chờ đợi bao lâu, ta đã không đợi được quãng thời gian dài như thế nữa rồi.” Băng Ngọc Yêu Cơ thản nhiên nói.

“Nếu vậy, chúng ta cứ bàn thử điều kiện đi, ngươi có thể làm việc gì cho ta?” Hàn Sâm dứt khoát hỏi.

“Ta có thể cho ngươi mượn lực lượng của ta, cũng chiến đấu cho ngươi giống như chủng gen bình thường, nhưng đổi lại trong lúc ta cần thì ngươi cũng phải cung cấp lực lượng cho ta làm một số việc.” Băng Ngọc Yêu Cơ nói.

“Chắc ta có quyền lực biết đó là việc gì chứ?” Hàn Sâm hơi hứng thú hỏi.

“Kiếp trước, khi ta sắp hoàn thành tiến hoá cuối cùng thì bị một nhân loại ám toán, dẫn đến tiến hoá thất bại, buộc phải chuyển thế trọng sinh. Ta muốn huỷ diệt linh hồn của nhân loại kia, làm kẻ đó biến mất khỏi thế giới này mãi mãi.” Băng Ngọc Yêu Cơ do dự một lúc mới mở miệng nói.

“Nhân loại mà ngươi nói là ai?” Hàn Sâm càng thêm tò mò.

“Không biết, ta quen biết hắn, nhưng không biết tên của hắn là gì, gặp được hắn là ta nhận ra ngay. Có thể phá hoại quá trình tiến hoá của ta, hắn chắc chắn không phải kẻ vô danh trong nhân loại, có lẽ không khó để tìm được hắn.” Băng Ngọc Yêu Cơ nói.

“Vậy được thôi, chúng ta đổi câu hỏi, tiến hoá cuối cùng mà ngươi nói có nghĩa đã tiến hoá tới mức nào?” Hàn Sâm chăm chú nhìn Băng Ngọc Yêu Cơ, quan sát tỉ mỉ vẻ mặt của nàng.

“Trọng Khải.” Trong mắt Băng Ngọc Yêu Cơ vụt qua một tia ngạo nghễ.

“Chủng gen thật sự có thể tiến hoá đến Trọng Khải sao?” Trong lòng Hàn Sâm cũng hơi kinh ngạc, cho tới hiện giờ, Hàn Sâm vẫn chưa nghe nói có ai có thể tiến hoá đến cấp Trọng Khải.

Tất cả sinh vật, bao gồm nhân loại ở trong đó, hình như Hàn Sâm cũng chỉ quen biết một sự kẻ cấp Trọng Khải mà thôi.

Ngay cả tên Tần Tu đó cũng không dám chính diện đối kháng với Thần Linh cấp Trọng Khải, nhưng sau khi hắn triệt để nắm chắc được áo giáp Hắc Tinh thì khó nói.

“Được, ta chỉ thiếu nửa bước thì sẽ thành công, đều tại nhân loại đáng ghét kia” Trên mặt lạnh lùng của Băng Ngọc Yêu Cơ không khỏi lộ ra một vẻ hận ý.

“Có phải nhân loại mà ngươi nói trông như vậy không.” Đầu ngón tay Hàn Sâm lóe lên một tia sáng, vẽ ra dáng vẻ của Tần Tu trong không trung.

“Ngươi triệu hồi ta ra ngoài.” Băng Ngọc Yêu Cơ nói. “Ngươi không nhìn thấy?” Hàn Sâm hơi ngẩn người.

“Nếu đã là khế ước bình đẳng, ngươi không khống chế được ta thì ta cũng không thể kiểm soát ngươi, nên đương nhiên ta không cảm nhận được mọi thứ ở bên ngoài từ trong hồn hải của ngươi, hơn nữa không có sự triệu hồi của ngươi, ta cũng không cách nào tiến vào hồn hải của ngươi.” Băng Ngọc Yêu Cơ không tính giấu giếm Hàn Sâm, chuyện này căn bản không tài nào che giấu, thời gian dài rồi chắc chắn sẽ bị thăm dò ra.

“Khế ước này thật công bằng.” Hàn Sâm để ý được Băng Ngọc Yêu Cơ lại nói ra hai chữ hồn hải, điều này khiến Hàn Sâm vô cùng kinh ngạc, ngoài Liên Minh Tí Hộ Sở, rất ít sinh vật biết được từ này.

Hàn Sâm bình tĩnh không biến sắc, lại triệu hồi Băng Ngọc Yêu Cơ, lần này thì triệu hồi vô cùng dễ dàng, Băng Ngọc Yêu Cơ thanh tú xinh xắn xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, ánh mắt cũng nhìn vào quang ảnh do Hàn Sâm vẽ ra.

“Không phải hắn.” Sau khi Băng Ngọc Yêu Cơ nhìn rõ dáng vẻ của Tần Tu, nàng lắc đầu một cách rất chắc chắn, đồng thời lại hỏi: “Nhân loại này là ai? Ngươi cố tình vẽ hắn ra, xem ra hắn không đơn giản lắm.”

Điều này có hơi ngoài dự đoán của Hàn Sâm, mọi khi chuyện này rất có thể sẽ dính líu với Tần Tu, không ngờ lần này lại không liên quan tới Tần Tu.

“Không phải thì tốt nhất, hắn là một tên khá rắc rối, nếu nhân loại hại ngươi là hắn, vậy ngươi muốn trả thù thì hơi khó đấy.” Hàn Sâm không muốn nói quá nhiều, quan sát trên dưới Băng Ngọc Yêu Cơ nói: “Nếu đã muốn hợp tác, thì thử xem sau khi hợp thể, lực lượng của chúng ta có thể Phá Giới hay không trước đi.”

Hàn Sâm nói xong, lần nữa triệu hồi Băng Ngọc Yêu Cơ, Băng Ngọc Yêu Cơ không có từ chối triệu hồi của hắn, thân thể mặt đối mặt trôi về phía Hàn Sâm, hợp vào cơ thể của Hàn Sâm.

Hết chương 3259.

Chương 3260. Vật thí nghiệm đột kích

“Hội trưởng đại nhân, đã điều tra xong, Sở Viên, kẻ có được mệnh hồn số mười bảy bị Hàn Sâm chém giết, mệnh hồn cũng đã tiêu tan rồi.” Táng Đạo Thiên cung kính hành lễ về phía tháp cổ và nói.

“Thì ra là hắn, cái đó cũng là bình thường.” Giọng nói của Tần Tu ở bên trong tháp cổ truyền đến.

“Hội trưởng đại nhân, ngươi có muốn khiến cho người này biến mất Vĩnh viễn hay không?” Táng Đạo Thiên cúi đầu nói.

“Để cho số mười chín đi đi, đúng lúc kiểm tra xem kết quả thí nghiệm mới nhất như thế nào.” Giọng điệu không có chút dao động nào của Tần Tu vang lên.

“Vâng, đại nhân.” Trong mắt Táng Đạo Thiên hiện lên một tia khác thường, lúc này hắn mới hành lễ lui ra.

“Đại nhân, ngươi nói xem rốt cuộc Tần Tu đang giở trò quỷ gì? Vì sao sau khi tới Tam Thập Tam Thiên của chúng ta thì luôn trốn không ra?” lô một nơi bí mật, Táng Đạo Thiên đang âm thầm bàn bạc cùng với mấy người thân cận.

“Theo ta thì thân thể của hắn hình như có vấn đề, nếu không tại sao vân nằm không gặp người khác? Có lẽ đây là cơ hội của chúng ta, có thể nhân

lúc cơ thể của hắn có vấn đề thì một phát đánh chết luôn, cướp đoạt lại quyền kiểm soát hội Thần Loạn.”

“Không được lỗ mãng, thực lực hiện nay của Tần Tu vô cùng khủng khiếp, nhất định phải nắm chắc một trăm phần trăm mới ra tay, nếu không đến lúc đó chúng ta đúng là tai họa ngập đầu.”

“Không mạo hiểm thì làm sao có thể làm thành việc lớn được chứ? Bỏ qua cơ hội này, nếu như Tần Tu giải quyết phiền phức của bản thân xong thì chúng ta càng không có cơ hội.”

Một đám các sinh vật kinh khủng tranh luận không ngớt, cuối cùng cũng hướng ánh mắt về phía Táng Đạo Thiên.

Táng Đạo Thiên dửng dưng nói: “Chắc chắn thân thể Tần Tu có vấn đề, nhưng mà trước khi biết rõ ràng tình hình cụ thể thì vẫn không nên ra †ay, hiện nay hắn đã đưa những mệnh hồn đó ra ngoài, cũng là một cơ hội của chúng ta, nếu như thí nghiệm mệnh hồn thật sự thành công, chúng ta có thể chiếm đoạt thành quả làm của riêng mình, đến lúc một tên Tần Tu là cái gì chứ.”

“Đại nhân nói đúng, nhưng mà tài liệu quan trọng của mệnh hồn đều nằm trong tay của Tần Tu, chúng ta cũng chỉ là chịu trách nhiệm tìm kiếm vật thí nghiệm và quan sát thì làm sao có thể chiếm đoạt thành quả làm của riêng được chứ?” Một vị trưởng lão khó hiểu hỏi lại.

“Ta tự có tính toán, Lowe Kidd, ngươi nghĩ cách mang vật thể thí nghiệm số mười chín đến chỗ Hàn Sâm trước đã, thử xem thứ đó có uy lực như thế nào.” Táng Đạo Thiên phân phó cho Lowe Kidd ở bên cạnh.

“Vâng, đại nhân.” Lowe Kidd cung kính hành lễ.

Hàn Sâm và Bảo Nhi đang ngồi trên ghế sô pha xem phim hoạt hình, đột nhiên có vật gì đó chuyển động trong túi áo Bảo Nhi, nàng thò tay lấy ra một quyển sách, sau khi mở ra lập tức có một người giấy nhảy ra ngoài.

“Hàn Sâm, ngươi có thể thành thật một chút đừng gây chuyện được không?” Thế thân người giấy của Lowe Kidd vừa xuất hiện đã nổi giận

đùng đùng gào thét la lên với Hàn Sâm.

“Ta lại gây ra chuyện gì?” Hàn Sâm vừa ăn bỏng vừa xem phim hoạt hình, thuận miệng hỏi một câu như vậy.

“Chuyện gì? Có phải ngươi giết Sở Viên không?” Lowe Kidd oán hận hỏi.

“Đúng vậy, chẳng nhẽ Sở Viên cũng là thành viên của hội Thần Loạn các ngươi?” Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

“Không phải, hắn làm gì có tư cách trở thành thành viên của hội Thần Loạn bọn ta, hắn chỉ là một vật thí nghiệm.” Lowe Kidd lạnh lùng nói.

“Vật thí nghiệm gì?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

Lowe Kidd hơi do dự một chút rồi mới thấp giọng nói: “Sau khi Tần Tu khống chế hội Thần Loạn đã làm một thí nghiệm, để cho người ta giao một thứ gọi là mệnh hồn cho một số sinh vật đặc biệt, sau khi những sinh vật đó có mệnh hồn sẽ có thể cảm nhận được lực lượng của thế giới nghịch, vì thế đã mượn mệnh hồ tiến vào cảnh giới Phá Giới, trong khoảng thời gian ngắn có thể tạo ra cường giả cấp Phá Giới.”

“Lại còn có chuyện như vậy sao? Mệnh hồn là cái gì?” Hàn Sâm đang nhớ tới củng gen quái dị ở trong tay trái của Sở Viên.

“Không biết, cái đó trông một loại trứng gen, nhưng hình như lại có chút khác biệt với trứng gen, hơn nữa mỗi một quả trứng gen đều phải có sinh vật ấp trứng riêng, vậy nên ngoài những vật thí nghiệm kia, hoàn toàm không có bất cứ kẻ nào biết được rốt cuộc mệnh hồn là như thế nào, kể cả là những vật thể thí nghiệm giao ra mệnh hồn, hơn nữa thành viên của hội Thần Loạn chịu trách nhiệm quan sát cũng không rõ rốt cuộc mệnh hồn là chuyện gì xảy ra.”

Lowe Kidd nói tới đây, hắn lại oán hận trừng mắt liếc Hàn Sâm một cái: “Sở Viên chính là vật thể thí nghiệm số mười bảy, đang yên đang lành ngươi giết hắn làm gì? Một mình ngươi muốn chết cũng đừng làm liên lụy đến Bảo Nhi đại nhân, không phải ngươi không biết thực lực của Tần Tu, trước kia nếu như thân phận của Bảo Nhi đại nhân bị Táng Đạo Thiên phát

hiện, vẫn còn có cơ hội tìm đường sống. Nếu như bị Tần Tu phát hiện, vậy thì thật sự là chết chắc rồi…

Hàn Sâm không nghe Lowe Kidd oán trách, hắn đang suy nghĩ rốt cuộc mệnh hồn là thứ gì, vật đó có điểm giống chủng gen, nhưng lại có chút giống với thú hồn, mà dường như là bao gồm đặc tính của cả hai.

“Rốt cuộc Tần Tu muốn làm gì?” Hàn Sâm thật sự nghĩ không ra, tại sao Tần Tu lại phải làm nhiều chuyện như vậy.

Nếu nói là vì Uyển Nhi, bây giờ Uyển Nhi đã sống lại rồi, hắn còn muốn làm gì?

“Vừa rồi ngươi mới nói Sở Viên là vật thí nghiệm số mười bảy, nói như vậy thì có lẽ trước đó còn có mười sáu vật thể thí nghiệm rồi, những thứ đó là sinh vật gì vậy?” Hàn Sâm nhìn Lowe Kidd hỏi.

“Không biết, hội Thần Loạn đã tách ra thành hai phe phái, một phe khăng khăng một lòng đi theo Tần Tu, phe còn lại âm thầm mưu tính kế hoạch lật đổ Tần Tu, mà mệnh hồn Tần Tu lấy ra chia cho thành viên của hai phe khác nhau, vậy nên ta cũng chỉ biết thuộc tính của một số mệnh hồn trong đó. Từ hiểu biết của ta, tỷ lệ thành công của mệnh hồn tương đối cao, trong số sáu kẻ có được mệnh hồn mà ta biết đã có ba người lên tới Phá Giới, ba kẻ khác nổi điên mà chết, tỷ lệ thành công là năm mươi phần trăm.” Lowe Kidd nói.

“Năm mươi phần trăm, cái này thật là đáng sợ.” Hàn Sâm biết mấy con số năm mươi phần trăm này đáng sợ như thế nào, đây chính là cao thủ cấp Phá Giới, cường giả Phá Giới ở Tần quốc có nhiều hơn chút, còn những nước yếu hơn rất có thể chỉ có hai ba cường giả Phá Giới chống đỡ.

Nếu giống như Tần Tu, có thể tùy tiện tạo ra một cao thủ Phá Giới, vậy chẳng phải thế giới sắp đại loạn rồi hay sao.

“Nhưng trông vẻ mệnh hồn trong tay Tần Tu cũng không có nhiều, cho tới bây giờ, tổng cộng cũng chỉ lấy ra mười chín mệnh hồn, hôm nay hắn đã hạ lệnh để cho kẻ có được mệnh hồn số mười chín tới lấy mạng của ngươi, một mình ngươi lo liệu đi, đừng làm liên lụy đến Bảo

Nhi đại nhân.” Lowe Kidd lạnh lùng nói. “Chủ nhân của mệnh hồn số mười chín là ai?” Hàn Sâm tò mò hỏi.

“Ca cơ đệ nhất của Triệu quốc, Triệu Ngưng Nhị, rất nhanh nàng sẽ tới Tần quốc, đến lúc đó chính ngươi hãy cẩn thận đi.” Lowe Kidd nói xong, người giấy lập tức giống như mất đi linh hồn, đùng một tiếng ngã xuống mặt bàn.

“Triệu Ngưng Nhi?” Đúng thật là Hàn Sâm đã từng nghe đến cái tên này.

Không phải hắn cố tình để ý đến Triệu Ngưng Nhi, mà là vì hắn ở trong nhà của Phượng Phi Phi, cả ngày cũng sẽ nghe được một số tin tức về Triệu Ngưng Nhi.

Rất nhiều người cũng thích so sánh Triệu Ngưng Nhi với tam đại ca cơ của Tần quốc, hơn nữa hầu hết mọi người đều cho rằng Triệu Ngưng Nhi vượt xa tam đại ca cơ của Tần quốc, là người được chọn của ca hậu tương lai, rất có thể sẽ sánh ngang với bậc thầy hệ âm cừ khôi của một thế ca vương Chung Ly Tình.

Một người như vậy cũng trở thành vật thí nghiệm của Tần Tu, xem ra mệnh hồn có sức hấp dẫn cực kỳ lớn đối với nhân loại, đến mức ngay cả kẻ nhân trung long phượng như Sở Viên và Triệu Ngưng Nhi cũng đều không thể chống lại được cám dỗ.

“Kỳ lạ, sao vật thể thí nghiệm mà Tần Tu tìm kiếm đều là những người trẻ tuổi chứ?” Hàn Sâm nhíu mày suy nghĩ.

Hết chương 3260.

Chương 3261. Triệu Ngưng Nhi

Trong số rất nhiều nhóm sinh vật, quyền giao phối cũng cần dùng võ lực để trao đổi.

Để có quyền giao phối, hươu đực đã dùng sừng hươu để liều mình đấu sức với đối thú, kể cả sừng gãy hươu chết cũng sẽ không hối tiếc.

Ở trong bầy sói, lang vương mạnh nhất được ưu tiên có quyền giao phối, tiếp theo là những con sói đực cường tráng, những con sói đực yếu ớt không có quyền giao phối.

Lúc này, đám quyền quý ở thành Ngọc Bích của Tần quốc giống như hươu đực và sói đực ngẩng cao đầu, một đám người hằm hè xắn tay áo, đang đợi Triệu Ngưng Nhi, đệ nhất ca cơ của Triệu quốc đến.

Những năm gần đây hai nước Tần Triệu không xảy ra chiến tranh lớn, ngoài mặt coi như là hòa thuận, qua lại cũng có thể coi là hài hòa.

Lần này Triệu Ngưng Nhi mở buổi hòa nhạc ở thành Ngọc Bích, nhận được rất nhiều sự ủng hộ của quan lại quyền quý thành Ngọc Bích, thậm chí vì lần này mà có người còn không tiếc bỏ ra một số tiền lớn, rất nhiều người đều mong đợi nhìn thấy hình dáng của Triệu Ngưng Nhị, liệu có thật sự giống như trong bức chân dung đẹp mê người đó không.

Đương nhiên, càng có nhiều quyền quý trong lòng mong đợi sẽ xảy ra chuyện gì đó với Triệu Ngưng Nhị, vậy nên lúc Triệu Ngưng Nhi vừa mới tới thành Ngọc Bích suýt nữa đã gây ra tắc nghẽn giao thông.

Đương nhiên ở trong đó không bao gồm Hàn Sâm, bây giờ Hàn Sâm không có tâm trạng chú ý đến Triệu Ngưng Nhi, mỗi ngày hắn đều đang nghiên cứu phiên bản nghịch của gen vật ngữ.

Sau khi hợp thể cùng với Băng Ngọc Yêu Cơ, kết hợp lực lượng của hai người thì miễn cưỡng có thể bước vào cảnh giới Phá Giới, nhưng mà cũng sẽ có một chút khác biệt trong trình độ ăn ý về khả năng khống chế và phân bố mạnh yếu của hai người, vì vậy rất dễ xảy ra vấn đề.

Nhưng cái này cũng chỉ là vấn đề thuần thục, sau khi phối hợp một thời gian lâu rồi đương nhiên sẽ giải quyết được, cũng không cần lo lắng quá mức.

Trong số bốn loại thuật gen mà Hàn Sâm tu luyện, chỉ còn lại gen vật ngữ chưa phá giới, đây là mục tiêu nghiên cứu chủ yếu của Hàn Sâm lúc này, hy vọng có thể sớm khiến cho gen vật ngữ phá giới.

Có thực lực mới có thể bảo đảm an toàn, bây giờ Hàn Sâm không phải là đối thủ của Tần Tu, cũng khó thắng được Tần Uyển Nhi, vậy nên hắn chỉ có thể nâng cao thực lực của mình.

Thể Thần Linh siêu cấp là một loại thể chất, không có pháp quyết, cũng không có cách nào lưu chuyển khí tức, ngay cả Hàn Sâm cũng biết đến sự tồn tại của nghịch thể Siêu Thần, nhưng cũng không thể nào đảo ngược thể Siêu Thần, vậy nên phương pháp nâng cao thực lực cũng chỉ còn lại bốn loại thuật gen, hoặc là lấy được chủng gen hùng mạnh.

Chủng gen tuyệt thế vốn rất hiếm thấy, Hàn Sâm vô cùng vất vả lấy mới được Băng Ngọc Yêu Cơ, nhưng kết quả lại không dễ sử dụng, con đường này không dễ đi, còn không bằng tự bản thân cường hóa.

Lúc Hàn Sâm đang hợp thể cùng với Băng Ngọc Yêu Cơ, hắn vẫn luôn phân tích năng lực của nàng, hy vọng có thể Phá Giới trong trường hợp không hợp thể cùng với Băng Ngọc Yêu Cơ, như thế mới không bị kìm hãm.

Nhưng điều khiến cho Hàn Sâm buồn bực chính là, lực lượng của Nghịch Băng Cơ Ngọc Cốt thật sự rất kỳ lạ, ngay cả nhìn thấy được cấu trúc lực lượng cũng rất khó mô phỏng ra được, dường như chỉ có thể chất phụ nữ mới có thể ngưng tụ được loại lực lượng như thế này.

Kể từ đó, Hàn Sâm không thể làm gì khác hơn đành phải tập trung nghiên cứu gen vật ngữ, vẫn luôn không ngừng nghiên cứu thí nghiệm nghịch gen vật ngữ.

Một luồng lực lượng khủng khiếp hoành hành bên trong thân thể Hàn Sâm, tế bào thật sự giống như đã trở thành vô số quả bom nguyên tử, rất nhanh đã nổ tung, làm cho Hàn Sâm phun ra một ngụm tiên huyết, bắt buộc phải dừng lại việc nghịch chuyển lực lượng gen vật ngữ.

Không giống lực lượng gia cố vĩnh viễn của gen vật ngữ, lực lượng của nghịch gen vật ngữ tàn bạo quá mức, Hàn Sâm chỉ nghịch chuyển gen vật ngữ cũng đã cảm thấy chuỗi gen đứt gãy, tế bào nổ tung, giống như thế giới bị hủy diệt vậy.

Đó chỉ là một chút khí tức dao động mà ngay cả bản thân Hàn Sâm cũng cảm thấy sợ hãi run rẩy, lực lượng đó thực sự quá đáng sợ, với thể chất cường hãn của Hàn Sâm cũng không thể chống lại được lực lượng của nghịch gen vật ngữ.

"Loại lực lượng gần như đại hủy diệt này, đừng nói là thân thể của ta, chỉ sợ cho dù tiến vào trạng thái thể Thần Linh siêu cấp cũng khó có thể chống đỡ, vốn dĩ cái này không thể nào luyện thành thuật gen được." Hàn Sâm âm thầm cau mày.

Lực lượng của nghịch gen vật ngữ quá tàn bạo, không tài nào luyện tập được, thân thể hoàn toàn không chịu đựng nổi, ngay cả cơ hội thử nghiệm cũng không có thì làm sao có thể thành công được.

Điều này làm cho Hàn Sâm nhớ đến thời điểm trước đây lúc hắn đang luyện tập gen vật ngữ, cũng không thể nào nhập môn được, thật sự yêu cầu về thân thể của gen vật ngữ quá cao, cao đến mức ngay cả cơ hội nhập môn cũng không có, cuối cùng vẫn phải có sự hỗ trợ của áo giáp Hắc Tinh thì Hàn Sâm mới có thể nhập môn được.

Hiện nay nghịch gen vật ngữ đang gặp phải vấn đề giống như trước, tiếc là áo giáp Hắc Tinh cũng không còn ở bên cạnh hắn.

"Làm người vẫn phải dựa vào chính bản thân mình." Hàn Sâm hít sâu một hơi, hắn vận chuyển lực lượng chữa trị vết thương trên thân thể, sau đó lại nghịch chuyển gen vật ngữ.

Bây giờ vấn đề mà Hàn Sâm đang suy nghĩ không phải là việc có thành công hay không, mà là muốn tìm kiếm một chút cơ hội trong cái loại lực lượng khủng khiếp đó.

Nghịch gen vật ngữ chỉ xoay chuyển trong nháy mắt, thân thể Hàn Sâm lập tức bị nứt ra, toàn thân hắn giống như đồ sứ được dính lại sau khi bị vỡ vụn, lộ ra đầy những vết rạn nứt, bên trong còn có máu tươi rỉ ra.

Hắn lập tức ngưng nghịch chuyển gen vật ngữ, chỉ là trong khoảng thời gian một nháy mắt mà suýt nữa làm thân thể của hắn tan vỡ, ngay cả quá trình nghịch chuyển này cũng chưa làm xong chứ đừng nói là vận chuyển.

Hàn Sâm chỉ có thể vừa chữa trị thân thể vừa nhớ lại cảm giác về lực lượng có tính hủy diệt vừa rồi, hy vọng có thể lĩnh ngộ được một điểm gì đó.

Đáng tiếc, đó chỉ là cảm giác nhất thời, hơn nữa còn ở trong tình huống thân thể bị tàn phá, thứ mà Hàn Sâm có thể cảm nhận được thật sự quá ít.

Hàn Sâm lần lượt trải qua sự tàn sát bừa bãi của lực lượng khủng khiếp đó hết lần này đến lần khác nhưng không có ý định từ bỏ.

Tổn thương mà nghịch gen vật ngữ tạo ra với thân thể của hắn càng lớn thì có nghĩa là lực lượng của nghịch gen vật ngữ càng mạnh, có lẽ sau khi gen vật ngữ Phá Giới sẽ xuất hiện uy năng đáng sợ vượt quá mức tưởng tượng.

Bên trong một tòa lâu đài lộng lẫy ở thành Ngọc Bích, rất nhiều quan lại quyền quý đang ngồi, trong đó không thiếu những nhân vật nổi tiếng và đại quý tộc của Tần quốc.

Nhân vật chính của bữa tiệc đương nhiên không phải là bọn họ, mà là một cô thiếu nữ năm nay khoảng chừng hai mươi tuổi, trông thuần khiết động lòng người, khắp toàn thân tỏa ra khí tức tuổi trẻ.

Thiên Nguyên Vương được gọi quay về thành Ngọc Bích cũng đang ngồi trong đại sảnh của bữa tiệc, vừa uống rượu vừa nghe tiếng hát của Triệu Ngưng Nhi.

“Bàn về xinh đẹp, có lẽ Triệu Ngưng Nhi không phải là đệ nhất mỹ nữ của bảy nước, nhưng khí tức thanh xuân thuần khiết trên người nàng cũng làm cho đám lão già chúng ta hâm mộ muốn chết, hận không thể đoạt lấy tuổi trẻ của nàng, trở nên ngang tuổi nàng, thỏa thích càn rỡ hoang phí.” Thiên Nguyên Vương thấp giọng nói với ánh mắt nóng rực lửa.

Người đàn ông ngồi bên cạnh Thiên Nguyên Vương cười nói: “Nếu không phải như thế, làm sao Triệu Ngưng Nhi có thể được quyền quý của bảy nước sùng bái như vậy, đừng nói là chúng ta, cho dù là những lão ngoan đồng đó, có không ít người cũng vô cùng si mê Triệu Ngưng Nhi, hoặc nói là lưu luyến khí tức tuổi xuân ở trên người Triệu Ngưng Nhi, muốn tìm lại về bóng dáng lúc còn trẻ của mình từ trên người nàng.”

“Nhưng mà thành Ngọc Bích vừa mới trải qua đại kiếp, ngay lúc này nàng đi tới đây làm cho người ta không thể không nghĩ nhiều.” Thiên Nguyên Vương nói.

“Mặc dù thành Ngọc Bích gặp phải đại kiếp, nhưng lực lượng thực sự cũng không phải thứ Triệu quốc sánh được, cho dù có đến vì mục đích gì thì cũng không thể làm cho căn cơ của Tần quốc ta lung lay.”

Lúc hai người thì thầm, Triệu Ngưng Nhi đã hát xong một khúc, bên trong đại sảnh đột nhiên vang lên một tràng vỗ tay.

Triệu Ngưng Nhi khế hành lễ cảm ơn, nàng đưa mắt nhìn mọi người, nhẹ giọng hỏi thăm: “Lúc tiểu nữ tử ở thủ đô của Triệu quốc đã nghe nói đến tên của Hàn Sâm, đệ nhất kiếm khách của Tần quốc, không biết hôm nay Tần tiên sinh có ở đây không?”

Hết chương 3261.

Chương 3262. Ước hẹn Hồng Tụ lâu

Nghịch gen vật ngữ tàn phá thân thể hết lần này đến lần khác, ngay cả Hàn Sâm cũng có chút không chịu nổi, hắn đành nghỉ ngơi hóng mát một lúc ở trong vườn hoa, đúng lúc Bảo Nhi và Phượng Âm Âm đang đánh cờ trong đó, Hàn Sâm lập tức ngồi xuống bên cạnh xem hai người đánh cờ.

Bởi vì mối quan hệ với Hàn Sâm, Bảo Nhi có thành tựu rất cao trong phương diện đánh cờ và chơi bài, Phượng Âm Âm hoàn toàn không phải đối thủ của nàng, mỗi một ván đều bị đánh cho tơi bời.

Nhưng tính cách của Phượng Âm Âm không so đo thắng thua, cho dù có thua bao nhiêu cũng không quan tâm, khiến cho cảm giác thắng cuộc của Bảo Nhi vô cùng nhàm chán.

“Đánh cờ với chị Tiểu Âm chẳng có ý nghĩa gì cả, cha, cha tiếp tục với †a đi” Bảo Nhi lại vừa thắng một ván, nàng cười ha ha nói.

Hàn Sâm đang chuẩn bị đồng ý thì lại thấy Phượng Phi Phi cùng với Đầu Trọc đi vào vườn hoa.

“Lão Hàn, Hàn đại tiên sinh của ta, lần này có lẽ ngươi thảm rồi.” Đầu Trọc bước tới nói với vẻ mặt mập mờ.

“Thảm cái gì?” Hàn Sâm khó hiểu hỏi lại.

Đầu Trọc cười ha ha nói: “Ngươi còn không biết sao? Hôm nay không phải là bữa tiệc chào đón đệ nhất ca cơ Triệu Ngưng Nhi của Triệu quốc sao, nàng đã nhắc tới ngươi, vị đệ nhất kiếm khách của Tần quốc trong bữa tiệc đó.”

“Không phải nàng muốn khiêu chiến với ta đấy chứ?” Hàn Sâm bình †ĩnh cầm tách trà lên, vừa nói vừa uống một ngụm trà.

Hàn Sâm đã sớm biết được tin tức đó từ chỗ Lowe Kidd, Triệu Ngưng Nhi chính là kẻ có được mệnh hồn số mười chín của Tần Tu, hơn nữa

mục đích nàng tới Tân quốc đúng là muốn giết Hàn Sâm, vậy nên Hàn Sâm không hề cảm thấy ngạc nhiên chút nào về chuyện này.

Đầu Trọc cười nói với vẻ mặt cổ quái: “Không có, chỉ là Triệu đại ca cơ nói, người ta vô cùng ngưỡng mộ ngươi, hận không thể gả cho ngươi làm một người vợ hiền mẹ tốt giúp chồng, nếu như ngươi muốn, bất cứ lúc nào người ta cũng sẽ quét dọn giường chiếu ở Hồng Tụ lâu để chờ ngươi, cùng với Tần đại kiếm khách nói chuyện trắng đêm… Bây giờ những nhân vật quý tộc nổi tiếng và đám lão ngoan đồng đều đố ky đến sắp phát điên rồi…”

“Phụt!” Ngụm nước Hàn Sâm vừa mới uống vào trong miệng suýt chút nữa đã bị phun ra toàn bộ, hắn trợn mắt nhìn Đầu Trọc hỏi: “Ngươi nói đùa đấy à?”

“Không tin ngươi hỏi Phượng đại gia đi.” Đầu Trọc nói với vẻ mặt bị oan uổng.

Hàn Sâm nhìn về phía Phượng Phi Phi, Phượng Phi Phi gật đầu nói: “Mặc dù Đầu Trọc có hơi khoa trương một chút, nhưng những lời Triệu Ngưng Nhi nói quả thật là có ý này, không biết nàng thật sự có hứng thú với ngươi hay là có mục đích khác, dù sao cũng giống như Đầu Trọc nói, bây giờ những người đàn ông ở thành Ngọc Bích cũng đố ky đến sắp phát điên rồi, cho dù biết rõ Triệu Ngưng Nhi có vấn đề, cũng hận không thể chém ngươi thành tám mảnh, ngươi vẫn phải cẩn thận một chút mới được.”

Hàn Sâm cười nói: “Không vấn đề, dù sao những vương công quý tộc đó đã nhìn ta không vừa mắt từ lâu rồi, hận không thể giết ta cho chó ăn, hận thêm một chút cũng không sao, bọn họ còn dám tới cắn ta chắc?”

“Lão Hàn, ngươi có đến Hồng Tụ lâu của Triệu Ngưng Nhi không? Đấy là đệ nhất ca cơ của Triệu quốc đó, nếu như là ta thì… Cắt đứt chân cũng phải bò đến muốn bò lên Hồng Tụ lâu hôn lên dung mạo đó một cái.” Đầu Trọc nói với vẻ mặt hâm mộ.

“Đi, đương nhiên phải đi, nếu như không đi, không phải ta phải gánh chịu oan uổng vô ích sao?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Rất đúng, Triệu đại ca cơ tình ý như vậy, nếu không đi chẳng phải là không bằng cầm thú sao.” Đầu Trọc vỗ vai Hàn Sâm cười phá lên.

Mà Bảo Nhi ở bên cạnh thì lén lút lấy ra một cuốn sổ nhỏ và ghi chép gì đó.

Hàn Sâm muốn đi Hồng Tụ lâu, chủ yếu là muốn xem vật thể thí nghiệm thứ mười chín Triệu Ngưng Nhi này rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt, nếu như Tần Tu để cho nàng đi, như vậy nhất định Triệu Ngưng Nhi có chỗ đặc biệt, không thể nào đơn giản chỉ là đến tìm cái chết như vậy.

Thay vì chờ Triệu Ngưng Nhi tìm tới tận cửa, tốt hơn là chủ động tấn công, có muốn gây tai họa cũng không thể gây họa ở lâu đài cổ của Phượng gia.

“Lão Hàn, có muốn ta đi cùng ngươi hay không?” Đầu Trọc nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt mong đợi.

“Chỉ sợ người ta chặn ngươi ở ngoài không cho vào, đến lúc đó chẳng phải ngươi rất mất mặt hay sao?” Hàn Sâm cười nói.

“Cũng đúng, Triệu Ngưng Nhi người ta chỉ mời một mình ngươi.” Đầu Trọc chua xót nói.

Hàn Sâm không thèm để ý đến hắn, nhìn về phía Phượng Phi Phi hỏi: “Hồng Tụ lâu ở chỗ nào?”

Phượng Phi Phi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm nói: “Ngươi thật sự sẽ đi à?2” “Có mỹ nữ mời, tại sao lại không đi chứ?” Hàn Sâm cười nói.

“Chẳng nhẽ bên ngoài kia là mỹ nữ, còn ở đây không phải sao?” Trong lòng Phượng Phi Phi có chút chua xót, nhưng nàng vẫn nói cho Hàn Sâm biết địa điểm của Hồng Tụ lâu.

Bảo Nhi ở bên cạnh cầm lấy bút sáp màu viết thật nhanh lên cuốn sổ nhỏ.

Bây giờ đã là ban đêm rồi, Hàn Sâm nói với Phượng Âm Âm một tiếng rồi đi về phía Hồng Tụ lâu.

Mới đi chưa được bao xa đã thấy một người đang đi tới từ đối diện, chặn đường Hàn Sâm.

“Hàn thái phó, ngươi muốn đi đâu vậy?” Người kia khẽ hành lễ hỏi.

Cái gọi là giơ tay không đánh người có khuôn mặt tươi cười, đối phương nho nhã lễ độ, Hàn Sâm cũng không tiện nói chuyện hung ác, hắn chỉ dửng dưng nói một câu: “Hồng Tụ lâu.”

Người đó nghe thấy vậy sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó hắn nhích tới gần Hàn Sâm nhỏ giọng hỏi: “Hàn thái phó đi gặp Triệu Ngưng Nhi sao? Nếu như Thái phó đồng ý đưa tại hạ cùng đi tới Hồng Tụ lâu gặp Triệu Ngưng Nhị, tại hạ nhất định sẽ trọng tạ.”

“Trọng tạ như thế nào?” Hàn Sâm có thêm chút hứng thú quan sát người đó.

Chỉ thấy hắn khoảng bốn mươi tuổi, trang phục trí thức nho nhã, dáng vẻ không tệ, chỉ là Hàn Sâm không nhớ mình có biết người này.

Người đàn ông ghét sát vào Hàn Sâm thấp giọng nói: “Tại hạ Chương Hoán, có lẽ Hàn thái phó chưa từng nghe tới cái tên này, nhưng mà Chương gia bọn ta coi như là cũng có chút danh tiếng ở Tần quốc, chủ yếu là kinh doanh trứng gen và chủng gen, vườn Phúc Bảo chính là mối làm ăn của Chương gia ta, nếu như Hàn thái phó đồng ý đưa ta cùng đến Hồng Tụ lâu làm khách, chủng gen và trứng gen bên trong vườn Phúc Bảo tùy ý Hàn thái phó chọn một.”

“Đừng nói những thứ phù phiếm này, nói thật đi” Hàn Sâm khịt mũi khinh bỉ với lời hứa hẹn này của Chương Hoán.

Không nói đến việc bình thường trứng gen cao cấp và chủng gen căn bản sẽ không bày ra bán trên mặt bàn, cho dù trước kia có bày ra, có lẽ sau này Chương Hoán cũng sẽ cất trứng gen cao cấp và chủng gen bên trong vườn Phúc Bảo đi.

Nhưng cái tên vườn Phúc Bảo này, đúng thật là Hàn Sâm đã từng nghe qua, đúng là một thương hiệu lâu đời nổi tiếng ở thành Ngọc Bích, là một trong hai cửa hàng trứng gen và chủng gen lớn nhất, xét về quy mô thì cả hai sàn sàn như nhau, nhưng mà cửa hàng kia chuyên về chủng gen, còn vườn Phúc Bảo thì chủ yếu bán trứng gen.

Bị nhìn thấu tâm tư, Chương Hoán cũng không lúng túng mà thấp giọng nói: “Bây giờ trong cửa hàng có sẵn mười mấy quả trứng gen cấp Thần, nếu như Hàn thái phó bằng lòng, bây giờ cũng có thể đi chọn… Hai quả…”

“Một quả trứng gen tuyệt thế, nếu có thì đi lấy, không có thì đừng làm lãng phí thời gian nữa, ta đang vội đến cuộc hẹn với Triệu Ngưng Nhi.” Hàn Sâm giở công phu sư tử ngoạm, chủ yếu là muốn dọa cho Chương Hoán rút lui, tránh để lãng phí thời gian.

“Hàn thái phó, ngươi muốn nhiều quá rồi đó!” Chương Hoán nghe xong trợn mắt há hốc mồm, một quả trứng gen tuyệt thế chỉ đổi đi theo một buổi hẹn, cái này thật sự quá đáng.

“Mọi người đều có lòng tham, mà ta chỉ tham lam hơn người khác một chút mà thôi. Trứng gen tốt hơn nữa cũng chỉ là vật ngoài thân, một vật ngoài

thân đổi lấy cơ hội tiến thêm một bước với Triệu đại ca cơ, ta cảm thấy cái giá này rất hợp lý.” Hàn Sâm cười híp mắt nói.

Hết chương 3262.

Chương 3263. Trứng Vô Cực

Đương nhiên Chương Hoán không cho rằng giá tiền này là hợp lý, trong lòng hắn âm thầm oán trách: “Ngươi tưởng ta coi tiền như rác sao? Cái này mà còn là giá cả hợp lý à?”

Đương nhiên những lời này Chương Hoán không dám nói ra trước mặt Hàn Sâm, hắn chỉ cười khổ nói: “Hàn thái phó, ngươi quá đề cao tại hạ rồi, mặc dù Chương gia bọn ta kinh doanh một cửa hàng trứng gen, nhưng trứng gen tuyệt thế thực sự quá hiếm thấy, tổ tiên bọn ta từng có một quả đã là vinh quang vô cùng lớn rồi, từ khi ta sinh ra đến giờ vốn chưa từng nhìn thấy một quả trứng gen tuyệt thế trông như thế nào.”

Chương Hoán cắn răng rồi lại nói tiếp: “Như vậy đi, trứng gen cấp Thần bên trong vườn Phúc Bảo của ta cho Thái phó tùy ý chọn năm quả, đây đã là giá cao nhất ta có thể đưa ra rồi, ngươi thấy sao?”

“Tuyệt thế ca cơ đương nhiên phải xứng với trứng gen tuyệt thế, Triệu đại gia đáng với cái giá này, ngươi nói có đúng không?” Hàn Sâm cười nói.

Hàn Sâm không phải thật sự điên rồ, muốn đổi một lần gặp mặt Triệu Ngưng Nhi lấy trứng gen tuyệt thế, nhưng bây giờ rất nhiều quyền quý đều đang âm thầm quan sát bọn họ, nếu như miệng của Hàn Sâm nới lỏng thì sợ rằng sẽ có rất nhiều người tới cản đường hắn, điều đó chẳng phải vô cùng phiền toái hay sao.

Chương Hoán chợt lộ ra vẻ thất vọng, nhưng hắn vẫn còn có chút không cam lòng nói: “Hàn thái phó, ngươi chào giá như vậy, sợ rằng không có ai đưa ra được.”

Hàn Sâm chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy một âm thanh truyền đến: “Ngươi nói đúng, tuyệt thế ca cơ đương nhiên phải xứng với trứng gen tuyệt thế, Hàn thái phó, chỗ này của ta có một quả trứng gen tuyệt thế, ta dùng nó để đổi lấy tư cách tối này cùng đi tới Hồng Tụ lâu gặp Triệu đại gia, không biết Hàn thái phó có dám trao đổi hay không?”

Chương Hoán khẽ ngây người, quay đầu nhìn qua, hắn không tin có người thật sự bỏ ra một quả trứng gen tuyệt thế chỉ để đổi lấy một lần gặp mặt Triệu Ngưng Nhi, hơn nữa cũng chỉ là đi cùng, cũng không phải là chính chủ mà Triệu Ngưng Nhi tiếp đãi.

Nhưng sau khi Chương Hoán nhìn thấy rõ dáng vẻ của người đó thì vẻ mặt của hắn cũng biến sắc, hắn cúi đầu xoay người rời đi, giống như là chuột thấy mèo vậy.

Hàn Sâm cũng đang nhìn người đó, tiếc là hắn không biết người đó là ai, chỉ nhìn thấy một lão già tóc hoa râm, hắn mặc áo choàng hoa, mí mắt rủ xuống, lúc hắn trợn tròn mắt thì đôi mắt cũng sẽ híp lại, trông có vẻ làm cho người ta cảm thấy vẻ híp mắt.

“Ngươi bằng lòng bỏ ra thì sao ta lại không dám chứ?” Hàn Sâm nhìn lão già hỏi.

“Được, quả trứng gen ở chỗ này, nếu ngươi muốn thì lấy đi.” Lão già

khom người xuống, thò tay vào bên trong tay áo, sau khi mò một lúc lâu mới móc ra một quả trứng gen, cầm trong lòng bàn tay đưa đến trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy quả trứng gen trong lòng bàn tay lão già chỉ lớn bằng quả trứng chim bồ câu, toàn thân giống như thủy tinh, hơn nữa còn nửa trắng nửa đen, nhưng lại tạo thành hoa văn Thái Cực tự nhiên.

Hơn nữa, trên vỏ quả trứng gen còn được khắc rất nhiều chữ viết kỳ quái, dùng kính hiển vi quan sát mới nhận thấy được những chữ viết rất nhỏ đó, trên vỏ quả trứng gen còn khắc hơn mấy chục ngàn chữ.

Những chữ viết đó có chút cổ xưa khó hiểu, trông giống những chữ viết thông dụng được lưu hành hiện nay ở đại vũ trụ đế quốc nhưng rồi cũng lại không giống lắm, trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng không hiểu nó có ý nghĩa gì, nhưng rõ ràng những chữ viết đó được khắc lên chứ không phải đường vân tự nhiên của trứng gen.

“ lão nhân gia, quả trứng gen này của ngươi không phải là trứng chết đấy chứ?” Hàn Sâm vô cùng hoài nghỉ, bị người ta khắc nhiều chữ viết ở trên như vậy, quả trứng gen này còn có thể ấp ra chủng gen được hay không.

Hơn nữa Hàn Sâm không cảm nhận được một tia khí cơ nào trên quả trứng gen này, cũng không biết nó có phải là trứng gen tuyệt thế không.

Lão già liếc mắt nhìn Hàn Sâm một cái: “Thật là không có kiến thức, thậm chí ngay cả quả trứng Vô Cực độc nhất vô nhị trên thế giới, danh chấn đại vũ trụ cũng không nhận ra. Thôi được, lão phu sẽ phổ cập cho ngươi một chút kiến thức, tránh để sau này ngươi lại bẽ mặt.”

Lão già cầm quả trứng gen kỳ quái lên, hắn nói với vẻ mặt đắc ý: “Vũ trụ thuở mới sơ khai, lúc Thần Linh chưa được sinh ra, thế gian đã xuất hiện một vị cổ nhân, người đó chúng là Vô Vi Đạo Tổ…”

“ lão nhân gia, ta không có hứng thú nghe chuyện thần thoại xưa.” Hàn Sâm cắt ngang lời lão già.

Thật ra câu chuyện này Hàn Sâm đã từng nghe qua, trước đây lúc Hàn Sâm vừa tới đại vũ trụ đế quốc đã từng thăm dò nguồn gốc của Vô Vị Đạo Cung.

Cung chủ đời đầu tiên của Vô Vi Đạo Cung cũng chính là Vô Vi Đạo Tổ, đã được các đệ tử của Vô Vi Đạo Cung thần thánh hóa, tôn sùng ngang hàng với Thần Linh hay thậm chí còn là sự tồn tại cao hơn một bậc.

Trong trích dẫn lời nói của Vô Vi Đạo Tổ còn có một câu nói nổi tiếng “Lúc ta sinh Thần chưa sinh”, có nghĩa là Vô Vi Đạo Tổ còn ra đời sớm hơn Thần Linh, là sự tồn tại còn vĩ đại hơn cả Thần Linh.

Đương nhiên, căn cứ vào sự hiểu biết sau này của Hàn Sâm, mặc dù lịch sử của Vô Vi Đạo Cung quả thật đã rất lâu đời, lâu đến mức có thể nó cũng đã

tồn tại và phát huy rạng rỡ ở thời đại Nguyên Tinh của nhân loại, nhưng có lẽ vẫn phải cách thời đại mà Thần Linh ra đời một khoảng thời gian.

Mặc dù một nhân vật thần thoại như vậy quả thực rất lợi hại, đã tạo ta cung Vô Vị Đạo gần như có thể được gọi là đệ nhất đại giáo của vũ trụ, nhưng những lời khoác lác đó thật sự vẫn có chút quá đáng.

Lão già rất bất mãn với việc Hàn Sâm cắt ngang lời hắn, hắn nghiêng qua liếc mắt nhìn Hàn Sâm một cái rồi lẩm bẩm: "Người trẻ tuổi đúng là không có kiên nhẫn, nói tóm lại, lúc trước Vô Vi Đạo Tổ xuất thế thì trong tay đã cầm một quả trứng gen, từ lúc hắn xuất thế cho đến khi hắn phá vỡ hư không rời đi, quả trứng gen này vẫn luôn ở trong tay hắn chưa bao giờ rời khỏi, chuyện này mọi người ở đại vũ trụ đều biết, không phải là giả."

"Không phải ngươi muốn nói, quả trứng trong tay ngươi chính là quả trứng gen của Vô Vi Đạo Tổ đó chứ?" Hàn Sâm thật sự rất khó tin.

Chưa nói đến việc từ khi sinh ra có phải Vô Vi Đạo Tổ đã cầm một quả trứng gen hay không, cho dù thật sự có chuyện như vậy, chắc chắn Vô Vi Đạo Cung cũng sẽ liều mạng cướp lấy, làm sao có thể để cho một lão đầu tử tùy tiện cầm đi ra ngoài như vậy chứ.

"Trẻ nhỏ dễ dạy, đúng vậy, đây chính là quả trứng gen trong tay Vô Vi Đạo Tổ, tên là Vô Cực, tất cả mọi người trong đại vũ trụ đều biết, Vô Cực này nhất định là một chủng gen tuyệt thế, ta dùng quả trứng gen này đổi với tư cách của ngươi, chắc là không thành vấn đề chứ?" Lão đầu tử đặt quả trứng gen đến trước mặt Hàn Sâm một lần nữa.

"Làm sao ta biết được quả trứng gen này có phải là quả ở trong tay Vô Vị Đạo tổ lúc đầu hay không?" Hàn Sâm khinh thường hỏi lại.

Nói thật, cho dù trên đời thật sự có quả trứng gen đó, Hàn Sâm cũng không cho rằng nó sẽ xuất hiện ở trong tay lão đầu mắt híp này.

"Quả trứng gen này là hàng thật giá thật, không tin ngươi hỏi tên tiểu tử của Chương gia đó đi." Lão đầu nói xong thò tay ra chộp một cái, Chương Hoán sắp đi tới đầu phố giống như bị một bàn tay to lớn vô hình tóm lấy, cứ thế bị kéo trở lại, bị bắt tới trước mặt lão đầu.

“Tiểu tử Chương gia, ngươi nói cho cái tên tiểu tử họ Hàn này biết, quả trứng Vô Cực ở trên tay ta là thật đúng không?” Lão đầu tử nhìn chằm chằm Chương Hoán nói.

“Thật, thật hơn cả vàng, hoàn toàn là thật.” Chương Hoán vội vàng nói. “Nói cho hẳn hoi.” Lão đầu lại trợn mắt liếc nhìn Chương Hoán một cái.

Chương Hoán nói với vẻ mặt đau khổ: “Hàn thái phó, ta có thể dùng danh dự của Chương gia đảm bảo, quả trứng Vô Cực trong tay lão Bạch hoàn toàn là hàng thật, người biết một chút về chuyện này ở trong địa vũ trụ đều biết, quả trứng Vô Cực này chắc chắn là quả trứng nằm trong tay của Vô Vi Đạo Tổ năm đó.”

Hết chương 3263.

Chương 3264. Trứng xui rủi

“Chuyện đó như thế nào?” Hàn Sâm có thêm chút hứng thú nhìn Chương Hoán hỏi.

Chương Hoán liếc mắt nhìn lão đầu một cái, lúc này hắn mới dè dặt nói: “Năm đó lúc Vô Vi Đạo Tổ phá vỡ hư không đã giao trứng Vô Cực cho một trong những đệ tử của mình, mà tên đệ tử đó của Vô Vi Đạo Cung cả đời cũng không thể ấp trứng được, vậy nên đã truyền từ đời này sang đời khác, đã truyền qua không biết bao nhiêu đời mà vẫn không có người có thể ấp trứng, sau đó người đệ tử được truyền lại trứng Vô Cực của cung Vô Vị Đạo đã bị một vị tuyệt thế đại năng chém giết, cho nên quả trứng Vô Cực đã được đổi chủ, chính là quả trứng trong tay của Bạch lão gia tử”

“Nói như vậy, người lúc đầu giết chết đệ tử của Vô Vi Đạo Cung chính là Bạch lão gia tử này?” Hàn Sâm nhìn lão đầu từ trên xuống dưới rồi hỏi.

Lão đầu tử đắc ý nói: “Mặc dù không phải là lão phu, nhưng cũng là tổ †iên của lão phu. Chuyện này thế nhân đều biết, trứng Vô Cực cũng chỉ có một quả duy nhất, tuyệt đối không phải giả, ngươi có nhận hay không?”

Hàn Sâm liếc mắt nhìn lão đầu tử một cái rồi lại nhìn Chương Hoán, trong lòng hắn biết cho dù trứng Vô Cực là thật nhưng trong đó chắc chắn có gì đó kỳ lạ, không chỉ có mỗi không thể ấp trứng như vậy.

Nhưng mà quả trứng gen trước mặt có sắc thái thần thoại như vậy, Hàn Sâm thật sự có chút hứng thú, nghe thấy vậy hắn nói: "Chỉ cần ngươi chịu cho, đương nhiên tại hạ không có lý do gì không nhận." "Được, đã như vậy, tiểu tử ngươi nhận lấy." Bạch lão gia tử nói xong thì ném luôn quả trứng Vô Cực trong tay cho Hàn Sâm.

Nhìn tư thế trịnh trọng đó cứ như thể ném ra một ngọn núi lớn, Hàn Sâm ngưng đọng lực đón lấy, lại phát hiện quả trứng Vô Cực nhẹ như không có gì, chẳng khác biệt trứng chim bồ câu bình thường, khiến cho hắn có chút bất ngờ.

"Ta đã đưa trứng Vô Cực cho ngươi, dựa theo giao ước, ngươi phải dẫn lão phu đến Hồng Tụ lâu gặp Triệu Ngưng Nhi, nhưng đừng trách lão phu không nhắc nhở ngươi, trứng Vô Cực đã đổi mấy lần chủ trong quá trình truyền thừa, kết quả ngoài người thừa kế của Vô Vi Đạo Cung, trên căn bản những người từng có trứng Vô Cực đều đã chết oan uổng, nếu như ngươi sợ, bây giờ ngươi trả lại trứng Vô Cực cho lão phu vẫn còn kịp." Bạch lão gia tử híp mắt nói.

"Nếu trứng Vô Cực chẳng lành như vậy, sao Bạch gia các ngươi mang theo nó lâu như vậy lại không có chuyện gì?" Hàn Sâm vuốt ve trứng Vô Cực nói, hắn vốn chẳng để lời nói của Bạch lão gia tử ở trong lòng.

Bạch lão gia tử cười to nói: "Người của Bạch gia bọn ta giống với hạng người phàm tục sao được, trứng Vô Cực ở trong tay của Bạch gia bọn †a không có chuyện gì, đổi lại là những người khác, cho dù tu vi khủng khiếp như thế nào cũng khó tránh khỏi gặp phải vận mệnh không tốt, ngươi vẫn nên suy nghĩ thật kỹ đi. Nhưng mà đồ ta cũng đã đưa rồi, cho dù ngươi có trả lại hay không thì cũng phải đưa lão phu đến Hồng Tụ lâu."

"Điều đó là đương nhiên, bây giờ chúng ta đi luôn đi." Hàn Sâm nói xong lập tức đi về phía trước, cũng không có ý định trả trứng Vô Cực lại cho Bạch lão gia tử.

Hắn đã gặp phải nhiều chuyện không may rồi, cũng không kém cái này, hơn nữa Hàn Sâm vẫn rất tò mò về Vô Vi Đạo Tổ, trình độ truyền kỳ của người này ở đại vũ trụ đế quốc thậm chí còn cao hơn Tần Tu.

Người đời chỉ biết Tân Tu là Đại Đế của Tần quốc, người bình thường vốn không biết Tân Tu đã từng làm những chuyện kinh khủng đến mức nào.

Nhưng những chuyện mà Vô Vi Đạo Tổ đã làm thì phụ nữ và trẻ em ở thất đại đế quốc đều biết, ngay cả Tần quốc đã trục xuất Vô Vi Đạo Cung cũng không xa lạ gì với sự tích của vị Vô Vi Đạo Tổ này.

Mặc dù câu nói "Lúc ta sinh Thần chưa sinh" có phần khoa trương, nhưng có thể tưởng tượng được, ở thời đại rất nhiều đế quốc hỗn chiến cho đến ngày hôm nay, Vô Vi Đạo Tổ có thể phát triển Vô Vi Đạo Cung thành đệ nhất đại giáo trong vũ trụ nhất định không đơn giản chỉ là hai chữ tình cờ.

Bạch lão gia tử mỉm cười không nói gì, chỉ đi theo phía sau Hàn Sâm về phía Hồng Tụ lâu.

Nói cũng kỳ quái, kể từ sau khi Bạch lão gia tử tới thì không còn người nào xuất hiện cản đường ở trước mặt Hàn Sâm nữa.

Nhưng Hàn Sâm lại không biết, sau khi hắn tiếp nhận trứng Vô Cực xong, bên trong thành Ngọc Bích đã nổi lên sóng to gió lớn.

"Tên tiểu tử Hàn Sâm kia lại dám tiếp trứng Vô Cực, tâm tư cũng thật lớn." Thiên Nguyên Vương nói với vẻ mặt đợi xem kịch hay.

"Cái gì? Hàn thái phó nhận trứng Vô Cực của Bạch Vô Mệnh sao?" Bách Lý Thiên Nhai nghe được tin tức kia, sắc mắt hắn đột nhiên thay đổi, từ trên ghế đứng bật dậy.

Bên trong đại nội của hoàng cung, sau khi Cảnh Chân Đế nghe được †in tức đó cũng có vẻ mặt kỳ quái, hắn thở dài nói: "Sợ rằng trong thiên hạ này cũng chỉ có Hàn thái phó mới dám nhận lấy trứng Vô Cực đó thôi."

"Bệ hạ, ta thấy rất có thể Hàn thái phó không biết nguồn gốc của trứng Vô Cực, có cần đi nhắc nhở hắn một chút hay không?" Giả Diệc Chân có chút

hiểu về Hàn Sâm nên biết hắn không hiểu rõ lắm về lịch sử của Vô Vi Đạo Cung.

Cảnh Chân Đế nghe vậy ngẩn người: “Không thể nào, trứng Vô Cực nổi tiếng như vậy, Hàn thái phó lại không biết sao?”

Giả Diệc Chân cười khổ nói: “Bệ hạ, Hàn thái phó là thế ngoại cao nhân, với sự hiểu biết của ta về hắn, hắn không hiểu rõ về chuyện thế tục lắm đâu, nói không chừng hắn không biết chuyện trứng Vô Cực thật ấy chứ”

“Đã như vậy thì ngươi mau đi báo cho Hàn thái phó, tuyệt đối đừng để cho hắn gặp chuyện không may.” Cảnh Chân Đế vội vàng nói.

Giả Diệc Chân nhận lệnh đi, dự định sẽ ngăn cản Hàn Sâm trước khi hắn tiến vào Hồng Tụ lâu.

Còn đám quyền quý trung thần coi Hàn Sâm là kẻ nịnh thần lớn nhất của Đại Tần quốc, sau khi nghe chuyện Hàn Sâm nhận trứng Vô Cực xong thì đều vui mừng khôn xiết.

“Hay cho một tên Hàn Sâm, lại dám nhận trứng Vô Cực, chính bản thân hắn muốn chết thì không thể trách người khác.”

“Ngoài người của Bạch gia, ngay cả chư thiên Thần Linh cũng không có ai dám lấy quả trứng Vô Cực đó, Hàn Sâm đúng thật đã coi mình là vô địch thiên hạ rồi sao?”

“E là hắn không biết sự lợi hại của trứng Vô Cực nên mới dám lấy quả trứng Vô Cực đó, cái này là người ngu ngốc vô tri không sợ, đáng đời đâm đầu vào chỗ chết.”

“Ngoài những thứ quái thai của Bạch gia, trong thiên hạ e là không có ai có thể chịu đựng được điềm xấu mà trứng Vô Cực mang đến, nếu Hàn Sâm nhìn thấy thời cơ sớm thì có lẽ còn có một chút cơ hội sống sót”

Hàn Sâm biết trứng Vô Cực đương nhiên không tầm thường, nhưng hắn cũng không để ý, hắn vừa đi vừa thưởng thức trứng Vô Cực, loáng thoáng cảm giác được một luồng lực lượng mịt mờ bên trong trứng Vô Cực. Nhưng

khi Hàn Sâm rót lực lượng của mình vào trứng Vô Cực, định thăm dò điều bí ẩn ở trong đó thì lại phát hiện bên trong quả trứng vô biên vô hạn, dù có rót vào bao nhiêu lực lượng thì cũng vẫn như đá chìm đáy biển, với năng lực của Hàn Sâm mà lại không thể nào xác minh được tình hình bên trong.

"Quả trứng Vô Cực này thật sự có chút kỳ quái, xem ra không phải giả." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

"Hàn thái phó, có thể qua bên này một chút để nói chuyện không?" Giả Diệc Chân xuất hiện ở nơi đầu phố phía trước, khẽ hành lễ với Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm nhìn thấy là Giả Diệc Chân thì gật đầu đi tới, hai người đứng trong con hẻm nhỏ, Giả Diệc Chân mở miệng hỏi trước: "Hàn thái phó, ngươi có biết chuyện về trứng Vô Cực không?"

"Chỉ biết đây là trứng gen do Vô Vi Đạo Tổ truyền lại." Hàn Sâm nói.

Trong lòng Giả Diệc Chân nghĩ quả nhiên đúng là vậy, vội vàng nói: "Hàn thái phó, ngươi vẫn nên mau chóng trả trứng Vô Cực lại cho Bạch lão gia tử đi, quả trứng này vô cùng quỷ dị, ngoài người của Bạch gia, những người hoặc sinh vật khác cầm lấy trứng Vô Cực đều sẽ gặp phải chuyện cực kỳ không may, ngay cả chư thiên Thần Linh cũng không ngoại lệ…"

Hết chương 3264.

Chương 3265. Hồng Tụ lâu

"Trứng Vô Cực quỷ quái như vậy sao?" Hàn Sâm kinh ngạc hỏi.

Giả Diệc Chân thấp giọng giải thích: "Vô Vi Đạo Tổ là nhân vật thần thoại, tương truyền từ lúc mới sinh ra đã có dị tượng chư thiên tinh thần rơi xuống làm bạn, mặc dù là một con người, nhưng thiên phú lại có thể sánh được với chủng gen tuyệt thế, thân thể có lực lượng vô cùng hùng mạnh, là nhân vật kinh khủng đã tạo ra một thời đại. Theo †ruyền thuyết trứng Vô Cực là

trứng đồng hành của hắn, có được lực lượng vô cùng kì diệu, nhưng không biết tại sao vẫn không thể ấp nở."

"Cho đến khi Đạo Tổ phá vỡ hư không mà trứng Vô Cực vẫn không thể ấp ra được, thế nên Đạo Tổ đã để lại cho một người đệ tử trông giữ, và thế là trứng Vô Cực được truyền lại qua nhiều đời ở Vô Vi Đạo Cung. Trong lúc đó, cho dù là nội bộ của Vô Vi Đạo Cung hay trong thất đại đế quốc thì đều có không ít cường giả chú ý đến quả trứng Vô Cực này, cũng có người lấy được trứng Vô Cực thật, nhưng mà kết quả lại thảm hại đến mức ngay cả đời sau cũng không được bình an, thậm chí còn xin trả về tay đệ tử của Vô Vi Đạo Cung nữa."

"Mãi cho đến khi Bạch Khởi, chiến thần phi phàm của đế quốc Đại Tần, giết chết đám đệ tử trông giữ trứng Vô Cực, hơn nữa còn giết không còn một ai. Từ đó trứng Vô Cực mới rơi vào Bạch gia, ngoài huyết mạch truyền nhân của Bạch gia, bất cứ ai lấy quả trứng Vô Cực cũng sẽ gặp phải điều không may. Ngay cả dòng dõi của Bạch gia cũng sẽ phải gánh chịu bất hạnh nặng nề, huyết mạch đời đời Bạch gia đều không sống được tới bốn mươi tuổi, hơn nữa đều là chưa già đã yếu, mười mấy đời liên tiếp của Bạch gia đều như vậy, ngoài ra đều là nhất mạch đơn truyền, cho dù có cưới bao nhiêu thê thiếp cuối cùng cũng chỉ tồn tại như con một"

"Ngươi sẽ không nói với ta là cái tên lão đầu tử híp mắt đó hiện nay còn chưa tới bốn mươi tuổi đó chứ?" Ánh mắt Hàn Sâm vô thức nhìn lão đầu đó.

"Có lẽ năm nay Bạch lão gia tử đã ba mươi chín tuổi, đến nay vẫn còn chưa lấy vợ, tương truyền khi hắn mười lăm tuổi cũng đã lập lời đại thề, cuộc đời này nhất định sẽ không cưới vợ sinh con, muốn cùng với nghiệt duyên trứng Vô Cực của Bạch gia theo hắn mà chết đi." Giả Diệc Chân cười khổ một tiếng rồi lại nói tiếp: "Nhưng chính vì như thế mà Bạch lão gia tử sống vô cùng phóng khoáng, thường có thể làm ra những chuyện mà người bình thường khó có thể tưởng tượng được. Chuyện lấy trứng Vô Cực ra để ăn cơm chùa như thế này, những năm nay Bạch lão gia tử đã làm không ít, mà cũng chỉ có Hàn thái phó ngươi dám nhận lấy trứng Vô Cực thật thôi."

"Thì ra là như vậy, đa tạ Giả thái phó đã cố ý tới báo cho ta biết." Lúc này Hàn Sâm mới biết nguyên do của trứng Vô Cực.

Lúc đầu Hàn Sâm còn tưởng rằng lão già kia có âm mưu gì, bây giờ mới biết thì ra cũng chỉ là một tên vô lại ăn cơm chùa mà thôi.

“Hàn thái phó khách sáo rồi, bệ hạ cũng rất lo lắng cho an nguy của ngươi, xin ngươi hãy bảo trọng.” Lúc này Giả Diệc Chân mới hành lễ rời đi.

Lúc Hàn Sâm quay trở lại đường lớn, Bạch lão gia tử cười híp mắt nhìn hắn nói: “Có lẽ nha đầu nhà họ Giả đã nói chuyện trứng Vô Cực cho ngươi nghe rồi, ngươi còn dám muốn có nữa không?”

“Chỉ cần là đồ đã vào túi của Hàn Sâm ta rồi thì sẽ không dễ dàng lấy lại như vậy đâu.” Hàn Sâm dửng dưng nói một câu, sau đó tiếp tục đi về phía Hồng Tụ lâu.

Trong mắt Bạch lão gia tử hiện lên một tia kỳ dị, hắn nhìn chằm chằm Hàn Sâm một hồi rồi lúc này mới đi theo.

“Hàn Sâm đã biết rõ sự lợi hại của trứng Vô Cực rồi mà vẫn không trả lại trứng Vô Cực cho Bạch lão gia tử sao?” Cảnh Chân Đế nghe Giả Diệc Chân báo cáo thì tỏ ra kinh ngạc.

“Đúng vậy bệ hạ.” Thần sắc của Giả Diệc Chân cũng có chút kỳ quái.

Trước đó Hàn Sâm không biết trứng Vô Cực nguy hại thì thôi, bây giờ đã biết rồi, hơn nữa vốn trứng Vô Cực không thể nào ấp nở, cầm một quả trứng gen tuyệt thế như vậy có tác dụng gì chứ? Chỉ có tác hại chứ không có lợi ích.

Ngay cả Vô Vi Đạo Cung cũng không muốn lấy quả trứng Vô Cực về, có thể thấy được sự nguy hại vô cùng to lớn của trứng Vô Cực, nếu không di vật của Đạo Tổ dù có là một tờ giấy thì dù thế nào Vô Vi Đạo Cung cũng sẽ phải đoạt lại, không để nó lưu lạc ở bên ngoài.

Rất nhiều vương công quý tộc của thành Ngọc Bích đều đang đợi xem Hàn Sâm sẽ xui xẻo như thế nào, trứng Vô Cực được truyền thừa cho

đến ngày nay, ngoài Bạch gia thì chưa có một ai có thể có được trứng Vô Cực mà không chết.

Chậm thì hai ba ngày, lâu thì mười ngày nửa tháng, nhất định sẽ có điềm xấu rơi xuống.

Hàn Sâm dùng tay vuốt ve trứng Vô Cực, cũng không cảm thấy có năng lực gì không tốt, nhưng Hàn Sâm cũng không dám xem thường, hắn vẫn luôn cầm trứng Vô Cực ở trong tay, luôn luôn chú ý đến động tĩnh của nó.

Hàn Sâm và Bạch lão gia tử lần lượt đi tới phía trước Hồng Tụ lâu nhưng lại bị hộ vệ ở bên ngoài ngăn lại.

"Hàn tiên sinh, tiểu thư nhà ta chỉ muốn gặp một mình ngươi." Một người hộ vệ cung kính hành lễ với Hàn Sâm nói.

"Ngươi nói với Triệu đại gia giúp ta, ta nhận lợi ích của người ta, nhất định phải đưa theo vị Bạch lão gia tử này lên Hồng Tụ lâu, nếu như nàng không cho phép thì cũng chỉ có thể quay về." Hàn Sâm bình tĩnh nói.

"Cái này…" Trong lúc người hộ vệ đó đang do dự, một cô gái trẻ tuổi giống như hầu nữ đi ra, nàng nói với Hàn Sâm và Bạch lão gia tử: "Tiểu thư nhà ta cho mời Hàn tiên sinh và Bạch lão gia tử lên Hồng Tụ lâu." "Cái này mới đúng nha, lão nhân gia ta chịu gặp nha đầu nhà họ Triệu, thì là nể mặt nhà họ Triệu mà." Bạch lão gia tử đĩnh đạc bước lên trên lầu.

Hàn Sâm cũng nhìn ra được, tên này chưa tới bốn mươi tuổi nhưng lại gọi là Bạch lão gia tử, thế mà lại không thấy băn khoăn chút nào, dù sao mạng cũng sắp mất rồi, còn có cái gì để tính toán so đo nữa chứ?

Lên lầu hai của Hồng Tụ lâu, Hàn Sâm nhìn thấy một thiếu nữ mặc áo trắng ngồi ở gần cửa sổ, ánh trăng lọt vào từ bên ngoài cửa sổ, đúng lúc chiếu lên trên người nàng, qua tấm bình phong có thể thoáng thấy được bóng dáng thướt tha đang gảy đàn, chỉ nhìn một cái bóng như vậy cũng khiến cho người ta cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

"Ngưng Nhi không biết hai vị đại nhân tới chơi muộn như vậy, chưa kịp trang điểm, không dám để dung nhan dơ bẩn làm bẩn mắt hai vị đại

nhân, mong hai vị đại nhân thứ lỗi." Một giọng nói yêu kiều truyền tới †ừ sau tấm bình phong.

“Lão nhân gia ta bỏ ra một cái giá rất lớn, không phải tới xem một tấm bình phong.” Bạch lão gia tử chẳng hề khách sáo chút nào, cậy mạnh đánh một chưởng về phía tấm bình phong, muốn đập vỡ tấm bình phong đó để quan sát trực tiếp dáng vẻ của Triệu Ngưng Nhi.

“Đinh!” Tiếng đàn vang lên từ sau tấm bình phong, một chưởng kia của Bạch lão gia tử giống như bị sóng âm vô hình làm cho tan biến, còn chưa tới được chỗ tấm bình phong thì đã tiêu tan hết.

“Chỉ là tiếng đàn cỏn con thì sao ngăn chặn được lão nhân gia ta.” Mắt Bạch lão gia tử hơi híp lại, hắn chuẩn bị ra tay tiếp.

“Tiếng đàn cỏn con đó thì sao ngăn chặn được Bạch lão gia tử ngươi chứ? Nhớ năm đó chiến thần Bạch Khởi vô địch của Tần quốc tung hoành khắp thất đại đế quốc, thậm chí còn tàn sát vô số người dân trong tứ đại tinh vực của Triệu quốc ta, làm thiên địa thay đổi, máu chảy thành sông, cả tứ đại tinh vực đều bị nhuộm thành màu máu, từ xa nhìn lại giống như một biển máu, sát khí uy phong nhường nào. Bạch lão gia tử là truyền nhân của chiến thần, đương nhiên một tiểu nữ như ta sao mà bằng được.” Triệu Ngưng Nhi nói với giọng điệu bình tĩnh.

“Nha đầu ngươi đã biết rõ rồi thì còn không mau vén bình phong, cho Bạch gia gia nhà ngươi xem rốt cuộc ngươi xinh đẹp như thế nào, mà lại có thể làm cho chúng sinh của thất đại đế quốc điên đảo.” Bạch lão gia tử dương dương đắc ý nói.

Hết chương 3265.

Chương 3266. Lật tay trấn áp

Triệu Ngưng Nhi vẫn chậm rãi thong dong, ôn hòa nhã nhặn nói: “Bạch lão gia tử muốn nhìn mặt mộc của tiểu nữ tử, tiểu nữ tử đương nhiên không dám không theo, nhưng mà ngươi là nhân vật lớn như vậy, cần thiết làm khó một tiểu nữ tử như ta đây vậy sao?”

Bạch lão gia tử cười ha ha: “Cả đời ta đây thích nhìn mấy cô gái khó xử, ít nói nhảm đi, nhanh để cho lão nhân gia ta đây nhìn xem ngươi rốt cuộc có dáng vẻ như thế nào.”

“Nếu Bạch lão gia tử nhất định phải xem, Ngưng Nhi đương nhiên không dám không theo, nhưng chỉ cần trong lòng không muốn, thì đến thánh nhân cũng sẽ tỏ ra không vui, huống hồ là Ngưng Nhi một tiểu nữ tử phàm tục như vậy, đến lúc đó ảnh hưởng đến đôi mắt thẩm mỹ của Bạch lão gia tử ngươi, chẳng phải phá hư phong cảnh sao?” Triệu Ngưng Nhi nhàn nhạt nói.

Bạch lão gia tử nghe xong nao nao, hắn vì sắc đẹp mà đến, nếu như không nhìn thấy khuôn mặt đẹp nhất của Triệu Ngưng Nhi, quả thật cảm thấy hơi đáng tiếc.

“Vậy ngươi muốn như thế nào mới chịu cam tâm tình nguyện gặp mặt lão nhân gia ta?” Bạch lão gia tử do dự hỏi.

“Rất đơn giản, tiểu nữ tử hỏi một vấn đề, nếu Bạch lão gia tử ngươi có thể trả lời được, tiểu nữ tử đương nhiên cam tâm tình nguyện gặp ngươi, còn có thể tự mình đánh một khúc đàn cho lão gia tử ngươi để nhận tội.” Triệu Ngưng Nhi nói.

“Nếu ngươi hỏi lão nhân gia ta, ngươi thích ăn gì uống gì, lão nhân gia †a làm sao biết được?”

“Vấn đề ta hỏi sẽ không đề cập đến chuyện riêng không ai biết được, cũng sẽ không thể hỏi mấy chuyện tầm thường, đều là lý lẽ đại đạo có thể tìm ra được.” Triệu Ngưng Nhi nói.

“Được, ngươi có lý lẽ đại đạo nào không rõ cứ hỏi đi, lão nhân gia ta chắc chắn sẽ giải thích cho ngươi.” Bạch lão gia tử dương dương đắc ý nói, tỏ vẻ kiêu ngạo lão phu ta vạn lý lẽ đều thông.

“Xin hỏi lão gia tử, trong bảy đế quốc, ngọn núi nào cao nhất?” Triệu Ngưng Nhi trầm ngâm một lát mới mở miệng hỏi.

Bạch lão gia tử cười ha ha: “Chuyện này ngươi không đánh trượt lão nhân gia ta được đâu, ngọn núi cao nhất trong bảy đế quốc chính là núi Thiên Vọng của Tần quốc ta, núi cao đến mức phải ngửa mặt lên nhìn, xét về chiều cao thẳng đứng, rất nhiều ngọn núi trên vô số hành tinh của bảy đế quốc đều không có một ngọn nào có thể so sánh bằng.”

Triệu Ngưng Nhi lại mỉm cười: “Núi Thiên Vọng ở trên tinh cầu Lạc Nham, mà quỹ đạo của tinh cầu Lạc Nham lại song song với tinh cầu Thiên Hạc, đỉnh núi Thiên Vọng hướng về tinh cầu Thiên Hạc, như vậy có phải bất cứ một ngọn núi nào ở trên tinh cầu Thiên Hạc đều cao hơn núi Thiên Vọng không?”

Bạch lão gia tử nghe vậy ngẩn ra, sau khi phản ứng lại thì tức giận nói: “Ngươi là đang ngụy biện, dựa theo cách nói của ngươi, trong bảy đế quốc vốn không có ngọn núi nào cao nhất cả, trên bất cứ ngọn núi nào cũng đều có những hành tinh khác.”

“Bạch lão gia tử bớt giận, tiểu nữ tử chỉ biết một ngọn núi, cho dù từ phương hướng nào đến xem, nó đều là một ngọn núi cao nhất.” Tiểu Ngưng Nhi thành khẩn nói.

“Còn có chuyện như vậy à? Lão nhân gia ta không tin, ở chỗ nào có ngọn núi như vậy, ngươi nói ra nghe thử xem, nếu có thì thôi, nếu như không có, ngươi chắc chắn là muốn đùa giốn lão nhân gia ta, đến lúc đó phạt ngươi uống rượu ca hát nhận tội với ta.” Bạch lão gia tử tức giận nói.

“Bạch lão gia tử, ngươi muốn nghe đáp án thật sao?” Giọng Triệu Ngưng Nhi âm u truyền đến.

“Đương nhiên muốn nghe. Bạch lão gia tử nói thẳng.

“Nếu đã như thế, vậy lão gia tử ngươi hãy nghe cho kỹ đây, ngọn núi cao nhất trong bảy đế quốc là núi Thiên Vọng.” Triệu Ngưng Nhi tỏ vẻ nghiêm trang nói.

Bạch lão gia tử hơi ngẩn ra: “Ta mới vừa nói núi Thiên Vọng, ngươi nói không đúng, hiện giờ ngươi lại nói núi Thiên Vọng là núi cao nhất, đây là đạo lý gì chứ?”

“Đạo lý rất đơn giản, bởi vì trong tất cả ngọn núi thì núi Thiên Vọng có chiều cao thẳng đứng cao nhất, đương nhiên là núi cao nhất rồi. Chẳng nhẽ lão nhân gia ngươi không cho là vậy à?” Triệu Ngưng Nhi khẽ cười nói.

Bạch lão gia tử chợt nổi giận: “Được đó, ngươi dám trêu chọc lão nhân gia ta.”

“Trêu chọc ngươi thì đã sao?” Giọng Triệu Ngưng Nhi lạnh lẽo.

“Xem ra tiểu nha đầu ngươi ít khi ra cửa, không biết sự lợi hại của lão nhân gia ta rồi.” Bạch lão gia tử càng nói càng tức giận, thần quang trên người hiện ra, đánh một chưởng về phía tấm bình phong kia.

Bình phong lập tức bị đánh dập nát, lực lượng kinh khủng kia vẫn không ngừng lao về phía Triệu Ngưng Nhi.

Triệu Ngưng Nhi ngồi trước cửa sổ, ngón tay đánh đàn, không hề có ý ngăn cản, nhưng khi tay áo vung lên thì Bạch lão gia tử lại bị ống tay áo hút vào, người càng ngày càng nhỏ, trong nháy mắt đã vào trong tay Triệu Ngưng Nhi.

Triệu Ngưng Nhi lật tay đặt Bạch lão gia tử chỉ lớn chừng bàn tay lên bên cạnh đàn, như thể không hề uổng phí chút khí lực nào.

Mắt Hàn Sâm không khỏi nhíu lại, Bạch lão gia tử chắc chắn không phải một kẻ yếu, Hàn Sâm có thể cảm giác ra được chủng gen trên người hắn cực kỳ mạnh.

Nhưng nhân vật như vậy lại bị Triệu Ngưng Nhi trấn áp chỉ với một cái lật tay, bị đánh thành tượng đất luôn, thực lực như vậy quả thật hơi kinh người.

“Hàn tiên sinh, hiện giờ đã không có ai quấy rầy chúng ta ở chung rồi, Ngưng Nhi đã ngưỡng mộ ngươi từ lâu, một chén này Ngưng Nhi kính ngươi.” Triệu Ngưng Nhi đứng lên, mang theo bầu rượu đến trước mặt Hàn Sâm, rót một chén rượu, hai tay nâng lên trước mặt Hàn Sâm, đôi mắt hơi đảo, chất chứa tình cảm nói.

Nếu không phải Hàn Sâm đã biết nàng vì nàng tới để giết hắn từ sớm, thì có lẽ sẽ cho rằng nàng có ý với hắn thật đấy.

Tuy Triệu Ngưng Nhi xinh đẹp, nhưng vẫn có chút kém cạnh với dung mạo khuynh quốc khuynh thành của Cố Khuynh Thành, nhưng Triệu Ngưng Nhi lại có vẻ đẹp thanh xuân, khiến cho người ta vừa thấy là như trở về thuở mối tình đầu, tuy mối tình đầu chưa chắc đã là đẹp nhất, nhưng lại khiến cho người ta có ấn tượng khắc sâu, khó có thể quên được nhất.

Cho dù Hàn Sâm là người thường xuyên nhìn thấy người đẹp, nhưng vẫn phải thừa nhận Triệu Ngưng Nhi là kiểu người phụ nữ dễ dàng khiến người ta động lòng, người phụ nữ này càng khiến người ta dễ dàng phạm tội hơn phụ nữ có vẻ mặt kiều mị.

“Vậy một chén này ta chắc chắn phải uống rồi.” Hàn Sâm ung dung thản nhiên nhận lấy chén rượu kia, đưa lên bên miệng khẽ nhấp, hắn muốn nhìn xem vật thí nguyện do Tần Tu tạo ra rốt cuộc có chỗ đặc biệt gì.

“Hàn tiên sinh, ngươi không tò mò sao, vì sao Ngưng Nhi lại ngưỡng mộ ngươi như vậy?” Triệu Ngưng Nhi hoạt bát chớp mắt hỏi.

“Vì sao thế?” Hàn Sâm mỉm cười hỏi.

“Ngươi thật sự muốn biết đáp án sao?” Triệu Ngưng Nhi khép hờ mắt đắm đuối đưa tình, giống như thẹn thùng không dám nhìn Hàn Sâm vậy.

“Thật sự muốn biết.” Hàn Sâm thấy dáng vẻ Triệu Ngưng Nhi như vậy, không khỏi rung động trong lòng.

“Bởi vì Ngưng Nhi rất muốn giết ngươi.” Sắc mặt Triệu Ngưng Nhi lại lạnh xuống, tay áo lại vung lên về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm chợt cảm thấy có một lực lượng kỳ dị sinh ra từ trong người hắn, làm hắn không tự chủ được bay về phía ống tay áo của Triệu Ngưng Nhi.

Thân thể to lớn mạnh mẽ dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một tượng đất lớn chừng bàn tay, bị Triệu Ngưng Nhi cầm trong lòng bàn tay.

“Đệ nhất kiếm khách của Tần quốc cũng chỉ là một thằng đàn ông háo sắc.” Triệu Ngưng Nhi hừ lạnh một tiếng, đặt Hàn Sâm đã biến thành tượng đất lên trên bàn.

Hết chương 3266.

Chương 3267. Tượng đất

Hàn Sâm và Bạch lão gia tử bị biến thành tượng đất, cùng được đặt lên trên bàn, trông như hai món đồ trang trí, hoàn toàn không thể ngờ được đó lại là hai cường giả khủng bố oai phong một cõi.

Triệu Ngưng Nhi làm xong việc này thì lấy một tấm gương cổ ra, thoáng cái trong gương đã chiếu ra chân dung của Táng Đạo Thiên.

“Táng Đạo Thiên, ta đã bắt được Hàn Sâm theo ước định, trứng gen ngươi đã hứa với ta đâu?” Triệu Ngưng Nhi nhìn Táng Đạo Thiên trong gương nói.

Táng Đạo Thiên nhìn thoáng qua tượng đất trên bàn, nhàn nhạt nói: “Không hổ là người có khả năng trở thành ca hậu nhất, lực Tâm Vấn của ngươi càng ngày càng mạnh, không những bắt được Hàn Sâm mà còn bắt được cả quái thai của Bạch gia, làm rất tốt.”

‘Thoáng dừng lại, Táng Đạo Thiên nói thêm: “Mang bọn họ đến Tam Thập Tam Thiên giao cho ta, rồi ngươi có thể lấy trứng gen ngươi muốn đi.”

“Táng Đạo Thiên, ngươi coi Triệu Ngưng Nhi ta là trẻ con ba tuổi hả?” Triệu Ngưng Nhi cười lạnh nói: “Ta sẽ mang theo bọn họ về Triệu quốc, vả lại ta còn cần dùng họ Bạch này để tế điện vong hồn Triệu quốc. Ngươi muốn Hàn Sâm, vậy mang theo trứng gen tự mình đến Triệu quốc đổi đi”

Nói xong, Triệu Ngưng Nhi đã đặt tấm gương cổ kia lên bàn, hình ảnh cũng theo đó biến mất.

Bạch lão gia tử và Hàn Sâm vào Hồng Tụ lâu rồi sau đó lại không đi ra, là chuyện khiến rất nhiều người trong thành Ngọc Bích hứng thú, tất cả mọi người đều đang suy đoán, bọn họ rốt cuộc làm gì ở trong Hồng Tụ lâu.

Nhưng mãi cho đến khi Triệu Ngưng Nhi biểu diễn xong, rời khỏi thành Ngọc Bích, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Sâm và Bạch lão gia tử.

Nếu nói Triệu Ngưng Nhi hại Hàn Sâm và Bạch lão gia tử thì sẽ không ai tin, không nói đến gã quái thai của Bạch gia Bạch lão gia tử, chỉ lực lượng khủng bố của Hàn Sâm kia thôi thì cũng không phải một Triệu Ngưng Nhi có thể đối địch được.

Thanh danh của Hàn Sâm ở Tần quốc không được tốt, nhưbg không có một người Tần quốc nào sẽ phủ nhận sự hùng mạnh của Hàn Sâm.

Đương nhiên, rất nhiều người Tần quốc đều thầm hy vọng Hàn Sâm cứ thế biến mất luôn, chỉ mong hắn bị thiên đao vạn quả, trọn đời không được siêu sinh.

Mãi đến khi Triệu Ngưng Nhi khởi hành rời khỏi Tần quốc thì mới có cấm vệ quân vương đình ngăn cản đội tàu của Triệu Ngưng Nhi, nhưng †ìm tòi mãi vẫn không có chút đầu mối nào về Bạch lão gia tử và Hàn Sâm.

Đáng ra một Thái phó của Tần quốc và một đại quý tộc nhiều đời của Tần quốc bốc hơi mất tích như vậy, Triệu Ngưng Nhi là kẻ hiềm nghỉ thì không thể rời khỏi Tần quốc dễ dàng như vậy được.

Nhưng đáng tiếc Hàn Sâm và Bạch lão gia tử đều là người không được chào đón ở Tần quốc, trong Tần quốc có người âm thầm động tay động chân để Triệu Ngưng Nhi thuận lợi rời khỏi Tần quốc, chờ đến khi Cảnh Chân Đế phản ứng kịp thì đã không muộn rồi.

Cảnh Chân Đế biết chuyện này không chỉ nhằm vào Hàn Sâm mà còn

nhằm cả vào một Hoàng đế gần đất xa trời là hắn này. Cho dù giận dữ cũng mất công, chỉ đành phải kêu thân tín đuổi theo Triệu Ngưng Nhị,

nhưng nào còn đuổi kịp được nữa.

Tuy Triệu Ngưng Nhi không phải là hoàng tộc Triệu quốc, nhưng lại khá có địa vị ở Triệu quốc, thậm chí có một hành tinh còn lấy tên của Triệu Ngưng Nhi để đặt, hơn nữa nhà của Triệu Ngưng Nhi cũng ở trên hành tinh này.

Hơn phân nửa tinh cầu này đều thuộc về Triệu Ngưng Nhi, mà tòa thành nàng ở lại trên một đảo nhỏ trong biển rộng, bình thường không có Triệu Ngưng Nhi cho phép thì không ai được bước lên trên đảo nhỏ dù chỉ nửa bước, chỉ có vài thị nữ thân tín có thể lên đảo làm công việc vệ sinh sắp xếp trong thời gian quy định.

Trong một đình bằng đá trên đảo nhỏ để hai tượng đất trông rất sống động, một trong hai tượng đang chấn động kịch liệt, đột nhiên một tiếng rắc nhỏ vang lên, từ một tượng đất biến thành một người sống SỜ SỜ.

“Xem ra vật thí nghiệm như Triệu Ngưng Nhi không bị Tần Tu khống chế hoàn toàn, bọn họ chỉ đạt thành một hiệp nghị nào đó với hội Thần Loạn mà thôi.” Hàn Sâm đã sớm nhìn ra được vấn đề mà Triệu Ngưng Nhi hỏi có cổ quái, nhưng vẫn cố ý để nàng khống chế là vì muốn nhìn xem có thể thăm dò được chút bí mật nào không.

Nhưng mà điều khiến Hàn Sâm thất vọng là Triệu Ngưng Nhi không biết được bí mật gì, trừ bỏ bị hội Thần Loạn biến thành một vật thí nghiệm thì nàng còn không phải là một thành viên của hội Thần Loạn.

Hàn Sâm thò tay lấy một thứ từ trong ngực ra, đó là trứng Vô Cực đã đổi được từ chỗ Bạch lão gia tử.

Hàn Sâm vốn còn định mai phục thêm một thời gian ngắn nữa, nhìn xem bên chỗ hội Thần Loạn kia sẽ xử lý Triệu Ngưng Nhi như thế nào, nhưng trứng Vô Cực này lại mang đến phiền toái, khiến Hàn Sâm không thể không phá lực lượng của Triệu Ngưng Nhị, khôi phục lại lại như cũ.

Trứng Vô Cực lúc này, đồ án Thái Cực bên trong nó lại đang chậm rãi xoay chuyển, lúc trước khi ở trong lòng Hàn Sâm thì giống như có một lực lượng kỳ dị, từ bên trong trứng Vô Cực chảy ra, ngấm vào trong thân thể Hàn Sâm.

Lực lượng này vô cùng quái dị, lấy lực lượng và khí lực của Hàn Sâm lại không thể ngăn cản lực lượng kia thấm vào, hơn nữa loại lực lượng này dường như có cảm giác khá quen thuộc.

Có vài phần giống với lực lượng quỷ dị trước đó Hàn Sâm đã gặp được trên tinh cầu Băng Ngọc Yêu Cơ ra đời, nhưng lại có chút khác biệt.

“Chẳng nhẽ trứng Vô Cực này có liên quan gì đến nơi Băng Ngọc Yêu Cơ sinh ra sao?” Hàn Sâm thầm nghĩ, ánh mắt vẫn đang quan sát trứng Vô Cực.

Trứng Vô Cực vẫn đang tản ra lực lượng quỷ dị, nếu không phải Hàn Sâm có được năng lực hiểu rõ của Động Huyền Kinh, năng lực cảm ứng của bản thân lại nhạy bén vô cùng, thì gần như không cảm giác được sự tồn tại của lực lượng quỷ dị này.

Sau khi lực lượng quỷ dị kia thoát ra khỏi trứng Vô Cực thì vọt thẳng vào trong người Hàn Sâm, nhưng cho tới bây giờ Hàn Sâm vẫn không phát hiện được lực lượng quỷ dị này có ích lợi gì.

Cứ như thể sau khi những lực lượng kia tiến vào thân thể hắn thì hòa tan biến mất ngay vậy, không tạo ra ảnh hưởng gì đối với thân thể hắn, cũng không xảy ra chuyện cổ quái gì.

Nhưng Hàn Sâm luôn cảm thấy có gì đó sai sai, bị lực lượng không biết tên rót vào trong thân thể, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Hàn Sâm thử vài loại lực lượng nhưng đều không thể ngăn cản được lực lượng của trứng Vô Cực rót vào trong thân thể hắn, nên chỉ đành phải triệu hồi Chú Ngữ ra hợp thể.

Quả nhiên, sau khi hắn và Chú Ngữ hợp thể thì lực lượng quỷ dị này đã không thể tràn được vào trong cơ thể hắn nữa, hơn nữa trứng Vô Cực cũng dừng phát ra lực lượng, đồ án Thái Cực trong đó cũng dừng xoay tròn.

Hàn Sâm đang định nghiên cứu trứng Vô Cực cẩn thận thì lại nghe thấy có giọng nói từ ngoài cửa truyền đến. Hàn Sâm vội vàng giải trừ hợp thể, lấy

Động Huyền Kinh mô phỏng lực lượng của Triệu Ngưng Nhị, lại biến thành tượng đất trở về trên bàn, đứng ở đó không nhúc nhích.

“Chị à, đây chính là đệ nhất kiếm khách của Tần quốc, một kiếm chém nứt thành Ngọc Bích Hàn Sâm à, trông cũng bình thường thôi mà.” Một cô bé có dáng dấp giống Triệu Ngưng Nhi như đúc cầm tượng đất do Hàn Sâm biến thành lên, nhìn từ trên xuống dưới nói.

Triệu Ngưng Nhi ở bên cạnh cười nói: “Lực lượng của Hàn Sâm quả thật rất mạnh, nhưng lực lượng mạnh lại không phải vạn năng, lực lượng phải dùng ở đúng chỗ mới được.”

“Chị à, ta cũng muốn Phá Giới, mệnh hồn gì kia của ngươi có thể lấy cho ta một cái không vậy?” Bé gái vẻ mặt chờ mong nhìn Triệu Ngưng Nhi.

Triệu Ngưng Nhi lại lắc đầu nói: “Hội Thần Loạn bụng dạ khó lường, bọn họ cho ta mệnh hồn cũng không phải có ý tốt lành gì, nếu không phải do tình thế bức bách thì chắc chắn ta sẽ không mạo hiểm tiếp nhận mệnh hồn đâu, ngươi đừng có ý tưởng như vậy.”

“Thôi quên đi vậy, mỗi lần ngươi đều như thế” Bé gái hơi tức giận xoay người rời đi. “Để tượng đất lại” Triệu Ngưng Nhi gọi bé gái.

“Dù sao người của hội Thần Loạn còn chưa tới mà, cho ta mượn chơi một chút đi.” Bé gái lại làm mặt quỷ, cầm lấy tượng đất của Hàn Sâm chạy mất.

Hết chương 3267.

Chương 3268. Chị em sinh đôi

Hàn Sâm thầm nghĩ: “Sao lại chưa từng nghe nói đến Triệu Ngưng Nhi có một người em gái song sinh nhỉ? Tuy rằng hai người có dáng dấp giống nhau, nhưng người ta cần quan sát là Triệu Ngưng Nhi chứ không phải cô em gái song sinh này đâu.”

Bé gái đã cầm Hàn Sâm vào trong phòng ngủ rồi, nhào lên trên giường, hai tay cầm tượng đất do Hàn Sâm biến thành, vừa đùa nghịch vừa thì thào tự nói: "Chị thật mạnh, thậm chí cả đệ nhất kiếm khách của Tần quốc đều có thể túm về, mệnh hồn thật sự mạnh như vậy sao?"

Người bình thường sau khi bị biến thành tượng đất sẽ không khác gì tượng đất chân chính, sẽ không còn bảy giác quan, nhưng đáng tiếc Hàn Sâm lại không phải bị đánh hành tượng đất thật, nên đương nhiên sẽ nghe được hết tất cả những lời bé gái nói.

Hơn nữa Hàn Sâm còn nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy lo lắng của bé gái, lại nghe nàng tiếp tục nói: "Chị chỉ ra đời sớm hơn ta có vài phút thôi, nhưng vẫn chiếu cố ta cho tới bây giờ, tuy rằng nàng không nói gì, nhưng ta lại biết nàng thật sự vất vả, cả ngày lượn quanh đám quyền quý này, vì không để cho ta bị thiệt thòi, không biết đã bỏ ra bao nhiêu †âm huyết rồi. Nếu không phải vì để cho ta không bị bắt nạt, chị đã không mạo hiểm nhận mệnh hồn"

Hàn Sâm không hề động lòng, chuyện đáng thương trên thế gian nhiều lắm, mỗi người đều có nỗi khổ bất đắc dĩ, Hàn Sâm không phải Thần đại nhân trong Thần điện Gen kia, tự nhiên không thể thực hiện được nguyện vọng của mọi người.

Nhưng Hàn Sâm thấy hơi kỳ quái, cô bé này nói những chuyện này với tượng đất làm cái gì.

Bé gái kia đặt tượng đất lên trên tủ đầu giường, chắp tay trước ngực, vái tượng đất, vẻ mặt thành kính tiếp tục rì rầm: "Ta biết ngươi vô tội, chị gái ta và ngươi không thù không oán, không nên hại tính mạng của ngươi. Nhưng mà chị gái ta không phải thật tình muốn hại ngươi đâu, tất cả đều bởi vì ta, nếu lòng ngươi có oán niệm, về sau biến thành quỷ đến hại ta là được, đừng đi tìm chị gái ta nhé…"

Nữ hài khẩn cầu tượng đất, trên mặt tràn đầy vẻ chân thành.

Hàn Sâm cũng tin tưởng từng lời của cô bé này xuất phát từ chân tâm, người bị Triệu Ngưng Nhi làm hại không khác gì tượng đất, vốn không

nghe được lời của nàng, cũng không nhìn ra được nàng đang làm gì, bé gái chắc không cần làm bài như vậy mới đúng.

Hàn Sâm vừa nghĩ, đột nhiên mở miệng nói: “Nếu trong lòng ngươi thật sự có thiện niệm, không bằng vụng trộm thả ta đi, ta tất nhiên cảm kích ngươi cả đời.”

Bé gái phát hoảng, sau đó kinh ngạc nhìn Hàn Sâm vẫn trong dáng vẻ tượng đất nói: “Sao ngươi còn có thể nói chuyện được vậy? Sinh vật bị chị ta đánh thành tượng đất phải không khác gì người chết mới đúng chứ”

“Lực lượng của ta khá đặc thù, miễn cưỡng có thể chống đỡ nổi, nhưng lại không cách nào thoát khỏi vây hãm, nếu trong lòng ngươi thật sự có lòng thương tiếc, kính xin ngươi phát thiện tâm, thả ta đi đi.” Hàn Sâm muốn xem thử bé gái này có lương thiện thật hay không.

“Nhưng nếu như ta thả ngươi đi, chị ta sẽ rất tức giận đó.” Bé gái do dự nói.

“Nếu ngươi không thả ta đi, ta đây chắc chắn phải chết, ngươi thật sự nhãn tâm nhìn ta bị chị gái ngươi hại chết sao? Van cầu ngươi đấy, thả †a đi đi” Hàn Sâm cầu khẩn.

Bé gái rất chần chừ, sau một lúc lâu mới cắn răng nói: “Ta sẽ thả ngươi đi, nhưng mà ngươi phải hứa với ta một chuyện, không được hận chị gái ta, cũng không được tìm chị ta gây phiền phức, nàng chỉ vì bất đắc dĩ thôi, không có lòng muốn hại ngươi đâu.”

“Được, chỉ cần ngươi chịu giúp ta, ta sẽ đáp ứng ngươi, chỉ cần chị gái ngươi không đến giết ta, ta sẽ không giết nàng.” Bây giờ Hàn Sâm còn chưa thể khẳng định, rốt cuộc bé gái này lương thiện thật hay lương thiện giả.

“Được rồi, ta phải làm gì mới có thể cứu được ngươi vậy?” Hai tay bé gái nâng tượng đất lên hỏi.

“Ngươi có thể mang ta đến Tần quốc không?” Hàn Sâm dò hỏi thử.

Bé gái lắc đầu: “Ta chưa từng rời khỏi tinh hệ Ngọc Đô, mấy năm gần đây còn chẳng rời khỏi tinh cầu Ngưng Nhi nữa ấy chứ, nên ta không biết tới

Tần quốc kiểu gì. Mà cho dù ta biết đường thì chị ta cũng sẽ không để cho ta rời khỏi tinh cầu Ngưng Nhi đâu.”

Hàn Sâm giả bộ bất đắc dĩ nói: “Vậy chỉ còn có một cách thôi, nhưng mà cách này khá mất công, cần sự phối hợp của ngươi thì mới cứu ta ra được.”

“Chỉ cần ta có thể làm được, thì ta chắc chắn sẽ cứu ngươi.” Bé gái nói.

Hàn Sâm dừng lại một chút rồi nói thêm: “Muốn cứu ta thì buộc phải phá vỡ được cấm chế mà chị ngươi để lại trên người ta, ngươi có biết giải trừ cấm chế mà chị gái ngươi để lại như thế nào không?”

Bé gái lắc đầu: “Linh mạch Thần Huyết của chị gái và của ta không giống nhau, chủng gen sử dụng cũng khác, huống hồ sau khi nàng có mệnh hồn thì đã trở thành cường giả Phá Giới, ta không giải được cấm chế nàng để lại.”

“Ta có một cách có thể giải trừ cấm chế. Ngươi chỉ cần vận chuyển lực lượng theo phương pháp ta nói, đưa lực lượng của chính mình vào trong cơ thể của ta là có thể giải trừ cấm chế trên người ta rồi.” Hàn Sâm nói.

“Được rồi, ta nên làm như thế nào vậy?” Bé gái gật đầu nói.

Hàn Sâm ngẫm nghĩ nói; “Sau khi ngươi và chủng gen hợp thể, ngưng tụ lực lượng vào mười đầu ngón tay trên cả hai bàn tay, chia ra đặt trên

”

ta…

Bé gái lại làm theo lời Hàn Sâm nói thật, quang vũ màu trắng trên người nàng hiện lên, tạo thành một đôi cánh chim, cả người hơi có ánh sáng thánh khiết tản mát.

Chỉ nhìn khí thế này thì đủ để biết chủng gen của nàng không phải yếu, chắc chắn không phải vật phàm.

Hai tay bé gái nâng tượng đất lên, ngón tay đặt lên trên người Hàn Sâm, truyền lực lượng của mình vào trong tượng đất cuồn cuộn không dứt.

Hàn Sâm thấy bé gái này quá ngốc nghếch, lại truyền hết lực lượng của bản thân vào trong thân thể hắn thật, không khỏi lại tin thêm vài phần, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng.

“Bây giờ là một bước mấu chốt nhất, ngươi ngưng tụ khí tức vào trong lồng ngực, dán môi lên trán ta, sau đó truyền khí tức, chỉ cần một thời gian ngắn thì cấm chế trên người ta có thể giải rồi.” Hàn Sâm định lại thử thêm một lần.

Ai biết bé gái kia không hề do dự, nàng ngưng tụ khí tức ở ngực, đôi môi thơm mọng dán lên trên trán của tượng đất theo lời Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm chợt cảm thấy một luồng lực lượng tinh thuần dũng mãnh vào thân thể, hơn nữa cuồn cuộn không dứt, mà sắc mặt bé gái dần trắng đi, trên trán đã tràn đây mồ hôi.

“Đầu cùng một mẹ sinh ra, hơn nữa còn là sinh đôi, sao hai chị em gái lại chênh lệch lớn như vậy chứ?” Hàn Sâm đã hơi tin tưởng cô bé này là ngốc thật.

Bé gái thấy tượng đất không hề có động tĩnh, còn tưởng rằng bản thân truyền khí tức không đủ, vì thế lại truyền thêm vào càng nhiều khí tức hơn nữa.

Hàn Sâm thấy hơi ngượng ngùng, nếu lừa những kẻ âm hiểm giả kia thì thì Hàn Sâm có thể càng độc càng tuyệt hơn, nhưng lừa một cô gái ngốc như vậy, Hàn Sâm lại cảm thấy bản thân không được tự nhiên.

“Đủ rồi, cấm chế đã giải.” Hàn Sâm nói xong thì bèn khôi phục lại dáng vẻ ban đầu của bản thân.

Bé gái thấy Hàn Sâm biến thành người sống thì cũng hơi vui sướng, nhưn lại chợt khẩn trương nói: “Ngươi đã hứa với ta rồi đấy, phải tha thứ cho chị gái ta, không được tìm nàng báo thù, nói chuyện phải giữ lời.”

“Ngươi yên tâm, Hàn Sâm ta nói chuyện luôn giữ lời, chỉ cần nàng không đến trêu chọc ta thì ta không có hứng thú gì với nàng cả.” Hàn Sâm gật đầu nói.

“Vậy ngươi nhanh trốn đi, về sau đừng để chị gái ta nhìn thấy ngươi nữa, lần sau ta không cứu ngươi được đâu.” Bé gái nói.

“Ta đi đây.” Hàn Sâm nói xong đứng dậy đi hai bước, lại giả vờ chân như nhũn ra nhào đầu tới trước, mắt thấy sẽ té ngã trên mặt đất.

Bé gái vội vàng đưa hai tay ôm lấy Hàn Sâm, lo lắng hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

“Phá vỡ cấm chế đã tiêu hao hết lực lượng của ta, hiện giờ cả người ta không có chút sức lực nào, không đứng nổi luôn rồi.” Hàn Sâm dựa vào trên người bé gái thở hổn hển nói.

Hết chương 3268.

Chương 3269. Đệ nhất kiếm khách Tần quốc?

“Ngươi thật sự là đệ nhất kiếm khách Tần quốc sao?” Bé gái đỡ Hàn Sâm, tỏ vẻ nghỉ ngờ hỏi.

“Đương nhiên, ta chính là đệ nhất kiếm khách của Tần quốc trên trời dưới đất không đâu địch nổi.” Hàn Sâm chớp mắt nói.

Bé gái lại không tin tưởng lắm nói: “Vậy sao ngươi lại yếu như vậy chứ? Nhìn ngươi không hề giống đệ nhất kiếm khách Tần quốc, một kiếm chém nứt thành Ngọc Bích như trong truyền thuyết.”

“Đó là bởi vì ta không ăn gì cả, đói bụng quá, trên người cũng không có khí lực gì, cho nên mới bị chị gái ngươi bắt được đó. Nếu ta ăn no rồi, cho dù mười chị gái ngươi đều không phải là đối thủ của ta đâu.” Ngay sau đó Hàn Sâm lại bổ sung thêm một câu: “Chỗ ngươi có đồ gì ăn không? Để cho ta lấp đầy bụng trước đã, không thì thật sự đi không nổi đâu.”

“Bây giờ còn chưa phải thời gian ăn cơm, như vậy đi, ta trồng một ít cây ăn quả, có rất nhiều cây đã kết trái rồi, ngươi ăn trái cây có được không?” Tuy rằng bé gái không hoàn toàn tin tưởng, nhưng mà vẫn đỡ Hàn Sâm vừa đi vừa hỏi.

“Có thể” Hàn Sâm vội vàng gật đầu.

Hắn còn chưa đợi được đến thành viên của hội Thần Loạn đến giao dịch với Triệu Ngưng Nhi thì đương nhiên không có khả năng rời đi vào lúc này, kéo được lúc nào hay lúc ấy.

Bé gái đỡ Hàn Sâm đi vào trong một vườn trái cây quy mô lớn, bên trong quả nhiên trồng rất nhiều cây ăn quả, không ít cành đều đã treo đầy quả chín.

Bé gái đỡ Hàn Sâm ngồi tựa vào một gốc cây, sau đó hái một ít quả chín đưa cho Hàn Sâm: “Ngươi ăn nhanh đi, ăn no rồi thì mau rời khỏi đây, đừng để cho chị gái ta tìm được ngươi, lần sau ngươi sẽ không may mắn như vậy đâu.”

“Ừ ừ” Hàn Sâm vừa gật đầu vừa gặm một quả chín giống như quả lê, chỉ cảm thấy miệng đầy hương vị thơm ngọt, trái cây kia ăn thật ngon.

“Đúng rồi, ta còn không biết tên của ngươi là gì nữa?” Hàn Sâm vừa ăn vừa nhìn bé gái hỏi.

Bé gái nghiêm túc nói: “Ta tên là Triệu Thu Ý, ngươi cũng có thể gọi ta là Thu Ý”

“Tên này của ngươi với tên của chị gái ngươi hình như bị ngược đúng không? Ta cảm thấy khí chất trong tên của ngươi hợp với chị gái ngươi hơn.” Hàn Sâm thuận miệng nói, hắn chỉ muốn nói chuyện phiếm với bé gái để kéo dài chút thời gian, chờ đợi thành viên của hội Thần Loạn đến.

Triệu Thu Ý cũng tỏ vẻ kinh ngạc: “Sao ngươi biết vậy? Triệu Thu Ý vốn là tên của chị gái ta đấy, trên thực tế ta mới là Triệu Ngưng Nhi, nhưng mà thầy Điền nói cái tên Thu Ý này không có tinh vận, cho nên đổi tên của ta

cho chị gái, để chị gái có thể trở thành đại minh tinh, còn ta lại dùng tên của chị gái ta.”

Hàn Sâm chỉ thuận miệng nói như vậy, không nghĩ tới lại nói trúng rồi.

“Thì ra là thế, mệnh hồn của chị gái ngươi từ đâu mà có vậy?” Hàn Sâm tiếp tục tán gẫn tìm hiểu tin tức.

“Là một quái nhân trông đáng sợ cho chị gái ta, chị gái ta vốn đã từ chối hắn rồi, nhưng lại có một người xấu muốn bắt nạt ta, chị gái ta lại không đánh lại tên xấu xa kia nên đành phải tiếp nhận mệnh hồn, rồi mới đánh chạy được tên xấu xa kia…” Triệu Thu Ý giống như đã rất lâu rồi không nói chuyện với người khác, sau khi tán gâu chán chê thì như đã quên luôn chuyện thả Hàn Sâm chạy đi.

Từ trong miệng Triệu Thu Ý, Hàn Sâm biết được không ít chuyện của hai chị em các nàng.

Triệu Ngưng Nhi là đệ nhất ca cơ của Triệu quốc, ngoài mặt trông thì vô cùng nở mày nở mặt, nhưng chua xót sau lưng thì không ai biết.

Chị em các nàng cũng coi như xuất thân danh môn, nhưng bậc cha chú và cha mẹ đã ra đi vì ngoài ý muốn đã khi các nàng mới là thiếu nữ, Triệu Ngưng Nhi khi đó mới mười ba tuổi đã bắt đầu phải chiếu cố mình và em gái Triệu Thu Ý.

Hai chị em sống nương tựa vào nhau, tuy rằng di sản khá phong phú nhưng bởi vì trong nhà không có người lớn, cộng thêm với hai chị em các nàng quá mức xinh đẹp mê người, nên khiến các nàng đã ăn không ít đau khổ, gặp phải không ít trắc trở.

Hàn Sâm có thể nghĩ đến, hai thiếu nữ xinh đẹp mười ba tuổi, muốn bảo vệ cho phần gia nghiệp và an toàn của bản thân là chuyện khó khăn cỡ nào.

Triệu Ngưng Nhi còn kiêm luôn chức mẹ, chăm sóc Triệu Thu Ý tốt như vậy, gần như không để cho áp lực và dơ bẩn bên ngoài lây dính lên nàng, thật sự khó được.

Hàn Sâm có thể đoán ra, một ít trắc trở theo lời Triệu Thu Ý thật ra đều là do Triệu Ngưng Nhi cố tình để cho nàng nhìn thấy, mà những nguy nan càng khó khăn đáng sợ thì e Triệu Ngưng Nhi vốn không để Triệu Thu Ý biết được.

"Triệu Ngưng Nhi làm chị thật sự không dễ." Hàn Sâm không khỏi tán thưởng trong lòng.

Hắn cũng từng trải giống vậy, cho nên rất rõ ràng Triệu Ngưng Nhi không dễ dàng gì, huống hồ hắn còn là một nam nhân, mà Triệu Ngưng Nhi là thân con gái phải chống đỡ gia đình thì càng không dễ dàng.

"Ngươi ăn nhiều trái cây như vậy rồi, chắc đã có sức rồi ha? Có sức rồi thì mau rời đi đi" Triệu Thu Ý cuối cùng cũng nhớ tới, Hàn Sâm phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được.

"Được, ta đi đây." Hàn Sâm nói xong đã đi ra ngoài vườn trái cây.

Triệu Thu Ý thấy Hàn Sâm chậm rãi thong dong đi ra ngoài, không khỏi mở to hai mắt ra nhìn: "Ngươi không phải là đệ nhất kiếm khách Tần quốc sao? Ngươi không có cả năng lực phi hành trong không gian nữa hả?"

"Haizzz, ta mới chỉ vừa lấp được bụng một ít thôi, cách no còn rất xa đó, hiện giờ lực lượng mới vừa khôi phục được một ít, chỉ có thể đi thôi. Ngươi yên tâm, ta sẽ cẩn thận rời đi, sẽ không để chị gái ngươi phát hiện ra." Hàn Sâm nói xong đã đi ra tới cửa vườn trái cây, hắn đã cảm ứng được khí tức không tầm thường đang giáng xuống, nói vậy chắc là người của hội Thần Loạn đến.

"Chị sẽ không bắt nhầm người chứ? Nhìn thế nào cũng thấy hắn không giống với đệ nhất kiếm khách Tần quốc." Triệu Thu Ý nhìn theo bóng lưng Hàn Sâm, nhỏ giọng than thở hai câu.

"Khí tức này… Táng Đạo Thiên lại tự mình đến đây sao?" Hàn Sâm nheo mắt nhìn về phía tháp cao ở xa xa.

Sóng cuộn vỗ bờ, trên vách đá xây một đỉnh tháp màu trắng, lúc này Triệu Ngưng Nhi đang đứng trên hải đăng, mà trên biển lớn đang có một người

đàn ông lướt sóng mà đến, một bước ngàn dặm, trong giây lát đã tới trước hải đăng.

“Táng Đạo Thiên, cuối cùng ngươi cũng đến.” Triệu Ngưng Nhi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Táng Đạo Thiên nói.

Táng Đạo Thiên mỉm cười, một bàn tay giơ lên, nâng một quả trứng gen nói: “Trứng gen Bảo Vũ Thiên Nữ ngươi muốn ta đã mang đến, thứ †a muốn đâu?”

“Đưa trứng gen cho ta trước, Hàn Sâm ta sẽ giao cho ngươi.” Triệu Ngưng Nhi lạnh giọng nói.

“Có thể” Táng Đạo Thiên tiện tay ném trứng gen cho Triệu Ngưng Nhị, giống như hắn tung ra không phải là trứng gen tuyệt thế mag chỉ là đồ bình thường vậy.

Triệu Ngưng Nhi đón lấy trứng gen, sau khi cẩn thận quan sát thì vui vẻ trong lòng, nàng có thể khẳng định đây thật sự là trứng gen Bảo Vũ Thiên Nữ.

Nàng nằm moq cũng muốn giúp Triệu Thu Ý lấy được Bảo Vũ Thiên Nữ, đây là chủng gen thích hợp nhất cho thần mạch của Triệu Thu Ý, cho nên nàng hiểu biết rất nhiều về những đặc thù của trứng gen Bảo Vũ Thiên Nữ, liếc mắt một cái là đã nhận ra được thật giả.

“Trứng gen cho ngươi, Hàn Sâm đâu?” Táng Đạo Thiên nhàn nhạt nói.
“Chờ đó, đưa cho ngươi ngay đây.” Triệu Ngưng Nhi phá không mà đi, đáp xuống bên cạnh Triệu Thu Ý, khi thấy hai tay trống không của Triệu Thu Ý thì nhíu mày hỏi: “Tượng đất đâu rồi?”

Ngay lập tức, Triệu Thu Ý cúi thấp đầu xuống, thấp giọng nói: “Xin lỗi chị, ta thả hắn đi rồi.”

“Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt của Triệu Ngưng Nhi chợt thay đổi.

“Chị, ta thật sự không muốn để cho ngươi tổn thương người vô tội vì ta..” Triệu Thu Ý giải thích.

Triệu Ngưng Nhi há miệng định nói gì thì thấy Táng Đạo Thiên đã một bước đi tới một chỗ không xa trước mặt các nàng, nhìn Triệu Ngưng Nhi lạnh nhạt nói: “Xem ra ngươi không thể hoàn thành giao hẹn rồi.”

Hết chương 3269.

Chương 3270. Vấn Tâm

“Ta sẽ bắt hắn về lần nữa, hắn chạy không thoát.” Triệu Ngưng Nhi nhíu mày nói.

“Không cần.” Táng Đạo Thiên thản nhiên nói, trên người tản mát ra khí †ức giống như ác ma, toàn bộ sao trời đều tối đi, tinh cầu Ngưng Nhi giống như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

“Táng Đạo Thiên, nơi này ở gần đô thành Triệu quốc ta, ngươi dám ra †ay ở đây, không sợ Thần Linh thủ hộ của Triệu quốc ta sao?” Triệu Ngưng Nhi nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào Táng Đạo Thiên nói.

Sắc mặt của Táng Đạo Thiên không thay đổi, vừa đi về phía Triệu Ngưng Yên vừa nói: “Ta đã ta vùi tinh cầu này vào chốn U Minh, dù có là chư thiên Thần Linh thì cũng không cảm ứng được bất cứ chuyện gì xảy ra ở nơi này.”

Sắc mặt Triệu Ngưng Nhi hơi đổi, chắn Triệu Thu Ý ở sau lưng, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Táng Đạo Thiên: “Ngươi chưa chắc đã giết được ta, hơn nữa giết ta không có bất cứ chỗ tốt nào cho ngươi, ta sẽ hoàn thành giao hẹn, lại bắt Hàn Sâm về.”

“Giết ngươi đương nhiên không có lợi, nhưng mà mệnh hồn trên người ngươi đã thành thục rồi, là thời điểm nên thu hồi nó lại. Còn Hàn Sâm, hắn đã chạy thoát, ngươi sẽ không có cơ hội lần thứ hai.” Tằng Đạo Thiên tiến thêm một bước, toàn bộ thế giới đều giống như sụp đổ chôn vùi theo bước chân của hắn, lực áp bách khủng bố khiến Triệu Ngưng Nhi gần như không thở nổi, Triệu Thu Ý suýt nữa thì bị đè rạp trên mặt đất.

Nếu không có Triệu Ngưng Nhi che chở, thì e thân thể của Triệu Thu Ý đã bị áp lực khủng bố kia ép nổ.

Triệu Ngưng Nhi biết trận chiến này là không tránh được, lại càng không nguyện để Triệu Thu Ý tiếp tục thừa nhận áp lực, khế quát một tiếng, khí diễm khủng bố trên người bốc lên, giống như thần nữ quát khế Táng Đạo Thiên: "Táng Đạo Thiên, thiên có bao nhiêu trọng?"

'Thần âm cuồn cuộn hóa thành lực lượng dao động quỷ dị, bao vây lấy Táng Đạo Thiên, giống như muốn chui vào trong thân thể hắn, lại còn ngăn cản bước chân đi tới của Táng Đạo Thiên.

Táng Đạo Thiên mặt không biểu cảm, lạnh lùng đáp: "Lực Vấn Tâm của ngươi còn có chút tác dụng đánh bất ngờ, nhưng lại hoàn toàn vô dụng với bổn tọa, đừng lãng phí tâm trí nữa."

"Táng Đạo Thiên, ta hỏi ngươi, thiên có bao nhiêu trọng?" Triệu Ngưng Nhi lại cắn răng phát ra thốt lên lời Vấn Tâm.

Lực lượng kỳ dị bao vây lấy Táng Đạo Thiên lại khiến Táng Đạo Thiên dừng bước chân, không thể đi tiếp nữa, thế giới đang sụp đổ cũng dừng lại theo.

Táng Đạo Thiên lạnh lùng liếc Triệu Ngưng Nhi, mở miệng nói: "Ba mươi ba trọng."

Một lời vừa dứt, Táng Đạo Thiên đã dẫm chân mà đi, tiếp tục đi về phía Triệu Ngưng Nhi.

"Phụt!" Triệu Ngưng Nhi phun ra một ngụm máu tươi, lực Vấn Tâm kia phản phệ lên thân, nhưng mà câu hỏi vừa rồi nàng đã chuẩn bị tâm lý rồi, biết Táng Đạo Thiên chắc chắn có thể đưa ra đáp án.

"Trên Tam Thập Tam Trọng Thiên là cái gì?" Thần quang trên người Triệu Ngưng Nhi lại tăng vọt, còn khủng bố hơn trước, lực lượng kỳ dị phá vỡ quy tắc vũ trụ phủ xuống người Táng Đạo Thiên, buộc Táng Đạo Thiên phải dừng bước chân.

“Trên Tam Thập Tam Trọng Thiên là Thiên Ngoại Thiên.” Táng Đạo Thiên vừa trả lời vừa giãm chân đi tới đây bá đạo, cách Triệu Ngưng Nhi đã không tới mười bước.

Trong miệng Triệu Ngưng Nhi tràn đầy máu, trên người xuất hiện vết rạn, máu tươi khẽ chảy ra, mũi cũng bắt đầu đổ máu, lực lượng của lời Vấn Tâm lại phản phệ.

“Trên Thiên Ngoại Thiên là gì vậy?” Tóc dài của Triệu Ngưng Nhi bay lên, thần quang lại sáng rực, hỏi.

“Trên Thiên Ngoại Thiên là Âm Thế…” Táng Đạo Thiên không hề tạm dừng, đáp lại rồi bước từng bước tới, thế giới sụp đổ lại ép về phía Triệu Ngưng Nhi một bước.

Trong thất khiếu của Triệu Ngưng Nhi đều tràn ra máu tươi, lực Vấn ‘Tâm của nàng phải dùng vấn đề khó khăn làm khó đối phương thì mới có thể trói buộc đánh thành tượng đất.

Nếu đối phương tâm linh không ngại, có thể đáp được vấn đề của nàng thì lực Vấn Tâm sẽ mất đi tác dụng.

Nàng hỏi liên tục ba câu đều không làm khó được Táng Đạo Thiên, bản thân bị thương tới mức tàn tạ vô cùng.

“Chị… Xin lỗi… Ta sai rồi…” Trong lòng Triệu Như Ý cực kỳ hối hận, nếu nàng không thả chạy Hàn Sâm thì Triệu Ngưng Nhi sẽ không chịu khổ như vậy.

“Không liên quan tới ngươi, hắn đã muốn mạng của ta thì cho dù giao Hàn Sâm cho hắn, hắn vẫn sẽ không bỏ qua cho ta. Thu Ý, ngươi đi mau.” Triệu Ngưng Nhi nói xong, lại mạnh mẽ ngưng tụ lực Phá Giới, phát ra giọng điệu Vấn Tâm với Táng Đạo Thiên: “Trên Âm Thế có cái gì?

“Bổn tọa tâm linh thông suốt, hàng tỉ thế trong vũ trụ từ xưa tới nay đều chỉ là thoáng qua thôi, lực Vấn Tâm của ngươi vốn không hề có tác dụng gì với bổn tọa, đừng lãng phí thời gian nữa.” Táng Đạo Thiên chưa trả lời vấn đề, hắn chỉ lấy ra một thứ.

Đó là một quả trứng kích cỡ trái bóng bàn, toàn thân trong suốt như thủy tinh, ở bên trong quả trứng lại có một quang diễm giống như ngọn lửa, như đang cháy bập bùng trong đó.

Táng Đạo Thiên túm lấy quả trứng gen kia bằng đầu ngón tay, trong miệng niệm chú ngữ thần bí như kinh văn, đồng thời rót lực lượng kỳ dị †ừ đầu ngón tay vào trong trứng gen.

Phụt!

Quang diễm trong trứng gen tăng vọt rồi chợt cháy bùng lên, bao bọc cả trứng gen vào trong đó.

"AI" Triệu Ngưng Nhi đột nhiên kêu thảm quỳ rạp trên mặt đất, hai tay

ấn lên mặt đất, lực Phá Giới trên người cũng điên cuồng bùng nổ theo đó, thế nên người nàng cũng bị lực Phá Giới ảnh hưởng và bắt đầu xảy ra biến hóa.

Tóc đen ban đầu dần biến trắng, lỗ tai tinh xảo cũng biến thành vừa dài vừa nhọn, sau lưng mọc ra hai cánh trắng như tuyết, áo giáp toàn thân nổ tung ra, trên da dẻ mọc ra lông chim màu trắng.

"Chị… Ngươi làm sao vậy…" Triệu Thu Ý dùng sức ôm lấy Triệu Ngưng Nhi, nhưng không cách nào ngăn cản được sự biến hóa và đau đớn của nàng.

Triệu Ngưng Nhi phát ra một tiếng kêu thảm thiết đau khổ tột cùng, thân thể không ngừng thay đổi, dần từ một người biến thành con chim trắng như tuyết.

Ánh mắt của Táng Đạo Thiên nhìn Triệu Ngưng Nhi đang không ngừng biến đổi đầy cuồng nhiệt, thì thào lẩm bẩm: "Chẳng nhẽ vật thí nghiệm lần này sẽ thành công sao?"

Một tiếng chim hót kinh thiên chấn động phía chân trời, người Triệu Ngưng Nhi đã hoàn toàn biến thành một thần điểu trắng như tuyết, quanh thân

bùng cháy quang diễm thần bí, giống như một con Phượng Hoàng dục hỏa mà sinh.

Mà ngọn lửa trong trứng gen trên ngón tay Táng Đạo Thiên cũng biến thành quang ảnh giống của Triệu Ngưng Nhi như đúc, đang võ cánh bay lượn trong trứng gen.

Giống như đáp lại động tác của quang ảnh trong trứng gen, thần điểu do Triệu Ngưng Nhi biến thành cũng võ cánh mà bay, đánh bay Triệu Thu Ý ra ngoài, trong phút chốc bay lên trên trời.

"Đến đây đi, thú Phá Giới… Vấn Tâm…" Ánh mắt Táng Đạo Thiên như lửa nóng, giơ trứng gen cầm trong tay lên cao.

Giống như bị lực lượng nào đó hấp dẫn, thần điểu do Triệu Ngưng Nhi biến thành bay về phía trứng gen trong tay Táng Đạo Thiên, giống như bươm bướm bổ nhào vào lửa.

"Chị… Đừng mà…" Triệu Thu Ý kêu gào đau khổ tột cùng, đứng lên định đuổi theo đến chỗ thần điểu mà Triệu Ngưng Nhi biến thành, nhưng nào còn đuổi kịp.

Nghe được tiếng la khóc của Triệu Thu Ý, thân hình thần điểu khựng lại, không bay tiếp về phía trứng gen, trên mặt tràn đầy vẻ giãy giụa.

"Đến đây đi, biến ngươi trở thành sinh vật mạnh nhất trong vũ trụ, đó là sinh mệnh rực rỡ cỡ nào, đó mới là chốn về của ngươi…" Trên mặt Táng Đạo Thiên tràn đầy vẻ cuồng nhiệt, lực lượng rót vào trứng gen lại càng tăng thêm, khiến quang ảnh trong đó hiện ra phía trên trứng gen, giống quả trứng gen như bị thần điểu hóa thành từ quang diễm bọc lấy.

Triệu Ngưng Nhi đang giãy giụa, trên mặt tràn đầy đau đơn, trong mắt chảy xuống huyết lệ, còn thân thể thì lại không tự chủ được bay về phía trứng gen kia.

Hết chương 3270.

Chương 3271. Phượng Đầu Cầm

Triệu Ngưng Nhi biến thành thần điểu sắp vọt tới trước trứng gen thì đột nhiên có một kiếm khí từ bên bờ biển cách đó không xa phóng lên cao, trong nháy mắt đã chém tới trước mặt Táng Đạo Thiên, gần như sẽ chém lên trên trứng gen kia.

Táng Đạo Thiên nheo mắt lại, chợt thu hồi trứng gen lại, tay kia nắm thành quả đấm, một quyền đánh về kiếm khí kia.

Rầm!

Quyền lực với kiếm khí va vào nhau, thân hình Táng Đạo Thiên đột ngột bị chấn trượt ra sau, sóng xung kích hình thành từ lực còn dư lại, gây ra sóng gió động trời trên mặt biển.

Thần điểu màu trắng do Triệu Ngưng Nhi biến thành có vẻ như tỉnh táo một chút, quay đầu bay về phía Triệu Thu Ý.

Triệu Thu Ý vừa mừng vừa sợ, ánh mắt nhìn về chỗ kiếm khí tung hoành, chỉ thấy một bóng người đạp bờ cát mà đến, rõ ràng chính là Hàn Sâm trước đó nàng đã thả chạy.

“Hàn Sâm, ngươi dám trở lại?” Táng Đạo Thiên thu hồi nắm tay, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Ta chưa bao giờ rời đi, thì cần gì phải trở lại?” Hàn Sâm từng bước một đi tới, kiếm ý trên người cũng càng ngày càng mạnh, đi mỗi một bước, kiếm ý càng mạnh thêm một phần.

Sắc mặt Táng Đạo Thiên không thay đổi, nhìn thoáng qua Triệu Ngưng Nhi biến thành thần điểu màu trắng nói: “Nếu ngươi chưa rời đi, vậy lưu lại đi.”

Nói xong, trên người Táng Đạo Thiên bùng nổ đạo vận, trứng gen trên †ay phải chói sáng, giống như Thái Dương Bàn chiếu rọi trời đất, quang ảnh

thần điểu trong trứng gen cũng theo đó bùng nổ, một tiếng chim hót chấn động trời đất.

Triệu Ngưng Nhi đã sắp bay đến bên người Triệu Thu Ý nghe được tiếng chim hót kia, thân mình run lên, lại không bị khống chế nghểnh cổ hót theo, vỗ cánh bay về phía trứng gen kia.

Hàn Sâm nhíu mày, mười ngón tay đồng thời động, hóa thành hàng loạt kiếm khí chém ngang dọc chồng chéo về phía Táng Đạo Thiên.

"Đã không có ai có thể ngăn cản nàng trở thành thú Phá Giới." Táng Đạo Thiên lạnh nhạt nói một câu, không gian bên ngoài đã bắt đầu sụp xuống, sau khi kiếm khí của Hàn Sâm tới gần, nhất thời rơi vào trong đó, bị chôn vùi trong không gian bị sụp xuống, không thể gợi lên một tỉa gợn sóng.

Thần điểu màu trắng do Triệu Ngưng Nhi biến thành bay cực nhanh, mắt thấy sẽ nhập vào trong trứng gen tản ra thần huy như Thái Dương Bàn, Triệu Thu Ý vừa gấp vừa giận, cố xông lên bầu trời, nhưng tốc độ của nàng còn kém xa thần điểu màu trắng do Triệu Ngưng Nhi biến thành, sao có thể đuổi kịp được.

Ánh mắt Hàn Sâm khóa lấy Táng Đạo Thiên, chợt rút kiếm Thốn Khôi ra, lực Phá Giới của Động Huyền Kinh ngưng tụ trên kiếm Thốn Khôi, một kiếm như ánh sáng xẹt qua.

Kiếm quang xẹt qua không gian ngoài thân Táng Đạo Thiên, không gian sụp xuống bị kiếm quang trực tiếp chém ra, thân hình Táng Đạo Thiên lóe lên, tuy rằng tránh được một vài kiếm quang, nhưng đạo y trước ngực vẫn bị rạch ra một lỗ hổng thật dài, trên ngực trần cũng xuất hiện một dấu kiếm nhàn nhạt.

"Không hổ là phối kiếm của lão hội trưởng đại nhân." Sắc mặt Táng Đạo Thiên không thay đổi, chỉ khen kiếm Thốn Khôi, cũng không nhắc đến kiếm pháp của Hàn Sâm, giống như kiếm pháp của Hàn Sâm vốn không đáng giá nhắc đến vậy.

Hàn Sâm không hề để ý, một bàn tay đã túm được thần điểu màu trắng do Triệu Ngưng Nhi biến thành, kéo nàng về.

Táng Đạo Thiên chìa tay vuốt ve vết thương trên ngực, miệng vết thương kia thế khép lại theo ngón tay của hắn, giống như bị người kéo khóa kéo vậy.

“Ngươi rất tốt, đáng tiếc, nàng đã bị hạ lạc ấn của hội Thần Loạn ta rồi, ai cũng không thể ngăn cản nàng trở thành thú Phá Giới.” Táng Đạo Thiên nói xong, đặt trứng gen kia ở trước mặt.

Lúc này quang huy trên trứng gen ngược lại đã mờ đi, đến giờ Hàn Sâm mới nhìn rõ ràng, ngọn lửa nhảy lên trong trứng gen lại là một ngọn nến màu trắng bùng cháy lên.

Nhưng bởi vì trước đó bufnh cháy nên ngọn nến màu trắng sắp đốt hết rồi, bị lực lượng của Táng Đạo Thiên phá, một chút ngọn nến cuối cùng thừa lại đã đốt hầu như không còn, quang diễm trong trứng gen cũng theo đó tắt đi.

Cùng lúc đó, Triệu Ngưng Nhi được bàn tay Hàn Sâm cầm lấy, thân thể như thần điểu màu trắng lập tức tan rã, hóa thành vô số điểm sáng màu trắng dũng mãnh lao vào trong trứng gen.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, nhưng lại không ngăn cản được.

Khi luồng sáng màu trắng ùa vào trong trứng gen thì trong trứng gen lại sáng lên, luông sáng màu trắng này lại ngưng tụ thành một thần điểu giống như phượng hoàng màu trắng.

“Rắc rắc!” Sau khi thần điểu ngưng tụ thành hình, vỏ ngoài trứng gen như thủy tinh kia lại Phá Giới, một thần điểu phượng hoàng màu trắng bay ra từ giữa, dang cánh võ, tản ra khí tức khủng bố.

Một tiếng phượng hót xé rách hư không, sóng âm khủng bố khuếch tán toàn bộ tinh cầu, tất cả các thứ chạm đến sóng âm này đều lập tức hóa thành bụi bặm, kể cả biển lớn cũng biến thành biển cát.

“Thành công!” Trên mặt Táng Đạo Thiên hiện lên vẻ vui mừng, vươn tay ra chộp một cái, túm lấy cổ thần điểu màu trắng. Khi bàn tay Táng Đạo Thiên ép xuống thì thân thể thần điểu màu trắng cũng cháy lên trong quang diễm, nhanh chóng lột xác, biến thành một cây Phượng Đầu Cầm.

“Hàn Sâm, coi như ngươi may mắn, may mắn tận mắt nhìn thấy thú Phá Giới sinh ra, vừa hay bổn tọa sẽ cho ngươi thử xem uy lực Vấn Tâm của Phượng Đầu Cầm này như thế nào.” Táng Đạo Thiên ôm Phượng Đầu Cầm, ngón tay đặt trên dây đàn, nhẹ nhàng gảy.

Ong!

Sóng âm từ dây đàn chấn động lan ra, tiếng đàn kia rõ ràng chỉ có một âm tiết, nhưng lọt vào trong tai Hàn Sâm lại giống như có vô số Thần Linh lạnh lùng quát hỏi bên tai hắn.

“Thế gian có thể chân Thần không?” “Hàn Kính Chỉ có thật sự là ông cố của ta không?” “Tân Tu muốn làm cái gì?”

Âm thanh kia là khảo vấn đến từ chỗ sâu trong linh hồn, vô số vấn đề Hàn Sâm muốn biết nhưng lại không có đáp án đều bị thần âm kia đưa ra, liên tục quanh quẩn trong đầu Hàn Sâm, âm thanh càng lúc càng vang, đinh tai nhức óc gần như sấm sét.

Hàn Sâm đột nhiên phát hiện, thân thể mình lại không thể động, hơn nữa đang dần hóa thành bụi bặm, làn da đã bắt đầu hóa cát.

Lực lượng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh lại không cách nào ngăn cản thân thể biến hóa.

Hàn Sâm lấy Động Huyền Kinh Phá Giới, cố tình thay đổi lực lượng quy tắc, nhưng cũng gần như chỉ miễn cưỡng chống lại được lực lượng của tiếng đàn kia, chứ không cách nào hoàn toàn xóa bỏ tiếng đàn.

Tra hỏi tâm linh của tiếng đàn vẫn tiếp tục ăn mòn thể xác và tinh thần của Hàn Sâm, kể cả Động Huyền Kinh cũng dần bị ăn mòn.

Hàn Sâm biết không phải Động Huyền Kinh không đủ mạnh, mà là do cấp bậc Phá Giới của hắn chưa đủ, Động Huyền Kinh của hắn mới chỉ vừa Phá Giới, mà lực lượng của Phượng Đầu Cầm kia lại như đã vượt qua trạng thái thực thể hóa và cảnh giới của Phá Giới, còn cao hơn kiếm Ma Thần một tầng, cao hơn Động Huyền Kinh hai tầng.

Động Huyền Kinh có thể tạm thời chống lại ăn mòn của phượng âm trong một thời gian đã xem như vô cùng lợi hại.

“Võ trang Phá Giới do thú Phá Giới biến thành quả nhiên mạnh, một thú Phá Giới mới vừa thành hình, lực lượng lại có thể sánh với cường giả Phá Giới giai đoạn thứ ba, nếu là..” Trong mắt Táng Đạo Thiên lóe lên quang mang hưng phấn.

Nhìn thoáng qua Hàn Sâm đang trong đau khổ chống đỡ, Táng Đạo Thiên lạnh lùng nói: “Có thể chết dưới võ trang Phá Giới, cũng là số phận của ngươi, đi đi.”

Vừa nói, Táng Đạo Thiên đã lại gảy dây đàn.

Nhưng mà một lần này vang lên không chỉ một dây đàn mà là vài dây đàn cùng vang, sóng âm khủng bố giăng khắp nơi, ùn ùn bao phủ về phía Hàn Sâm.

Hết chương 3271.

Chương 3272. Tiễn xạ Táng Thiên

Tiếng đàn khủng bố giống như từng chiếc roi linh hồn không ngừng quật lên trên tâm linh Hàn Sâm, tra hỏi chỗ sâu nhất trong linh hồn hắn, kể cả trốn tránh đều không thể làm được.

Chỉ cần trong lòng có nghi vấn thì sẽ bị lực Vấn Tâm của Phượng Đầu Cầm ăn mòn, thân thể Hàn Sâm không ngừng hóa cát, làn da giống như hạt cát bay theo gió.

“Hàn Sâm..” Triệu Thu Ý ngưng tụ lực lượng, định hỗ trợ Hàn Sâm ngăn cản tiếng đàn khủng bố kia.

Nhưng khi lực lượng của nàng chạm đến tiếng đàn, lập tức hóa thành bụi bặm bay khắp bầu trời, kể cả thân thể nàng cũng theo đó bị ảnh hưởng, làn da mềm nhẵn trắng như tuyết cũng bắt đầu hóa cát giống như Hàn Sâm.

Ánh mắt Hàn Sâm ngưng trọng, thể xác và tinh thần bị khóa, kể cả kiếm cầm trong tay đều không thể chém ra.

“Hàn Sâm, bây giờ ngươi đáp ứng đầu nhập dưới trướng bổn tọa còn kịp, bổn tọa có thể để cho ngươi làm phó hội chủ hội Thần Loạn ta, dưới bổn tọa, trên chúng sinh, đây là vinh quang cỡ nào.” Táng Đạo Thiên cao cao tại thượng nói.

“Hội trưởng của hội Thần Loạn chắc là Tần Tu đi?” Sắc mặt của Hàn Sâm dần thả lỏng, nhìn Táng Đạo Thiên, khẽ bĩu môi nói.

“Ta và ngươi liên thủ, muốn đoạt lại hội Thần Loạn không phải là việc

khó, đến lúc đó ta là hội trưởng, ngươi là phó hội trưởng, trên trời dưới đất âm phủ dương thế đều lấy ta và ngươi làm chủ, không vào luân hồi không theo mệnh trời, sảng khoái nhường nào.” Táng Đạo Thiên dụ dỗ.

Hắn muốn thu phục Hàn Sâm, không chỉ vì nhìn trúng năng lực của Hàn Sâm, quan trọng hơn là hắn biết Hàn Sâm và Tần Tu, Tần Uyển Nhi có quan hệ đặc thù, xem như là người hiểu biết chỉ tiết về Tần Tu nhất, cho nên mới muốn thu phục Hàn Sâm làm thuộc hạ, chuẩn bị cho tương lai đối phó với Tần Tu.

“Ta và ngươi liên thủ không thành vấn đề, nhưng mà ta đây không thích là tiểu đệ, cho nên vẫn là ta làm hội trưởng, ngươi làm tiểu đệ đi.” Hàn Sâm cười nói.

“Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu được sự đáng quý của sinh mệnh.” Sắc mặt Táng Đạo Thiên trầm xuống, ngón tay lại gảy dây đàn.

Da thịt ngoài thân thể Hàn Sâm không ngừng hóa cát, nhưng ánh mắt hắn lại vẫn bình tĩnh, nhìn sóng âm giống như sóng to gió lớn vọt tới, thần sắc không thể thay đổi, chỉ lẩm bẩm nói: “Băng Ngọc Yêu Cơ, là lúc thực hiện lời hứa của ngươi, ta cần lực lượng của ngươi.”

“Bây giờ ngươi gọi ai đều vô dụng, cho dù chư thiên Thần Linh tới đây, hôm nay ngươi đều khó có thể thoát khỏi cái chết, hóa thành bụi bặm dưới

tiếng đàn Vấn Tâm đi.” Táng Đạo Thiên điên cuồng gảy dây đàn, tiếng đàn đầy trời cuồn cuộn mà rơi.

Nhưng ở trên người Hàn Sâm lại có một màu băng ngọc mau chóng khuếch tán, tóc dài màu đen của Hàn Sâm chuẩn bị hóa thành sợi băng, kể cả ánh mắt đều hóa thành óng ánh trong suốt giống như ngọc thạch.

Da thịt đang hóa cát cũng một lần nữa biến thành trong suốt, hơn nữa càng không chút tì vết hơn trước đó, giống như một pho tượng ngọc đi ra từ trong băng tuyết.

Tiếng đàn đầy trời buông xuống, nhưng không thể nào để lại dấu vết trên thân thể như Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm, Hàn Sâm và Băng Ngọc Yêu Cơ hợp thể Phá Giới, có hể chí thuần vô trần vô cấu.

Không chỉ có thân thể hóa thành Băng Cơ Ngọc Cốt, kể cả tâm linh đều biến thành óng ánh trong suốt, không có một chút khuyết điểm, dù tra hỏi tâm linh của chư thiên Thần Phật ngay trước mặt đều thì cũng sẽ không có chút mờ mịt và nghi hoặc nào.

“Ngươi lại có được hai lực lượng Phá Giới thuộc tính khác nhau?” Táng Đạo Thiên nhíu mày nhìn Hàn Sâm, một sinh mệnh có thể tu luyện một loại lực lượng đến trình độ Phá Giới đã cần tâm huyết cả đời rồi.

Hơn nữa bị hạn chế bởi thuộc tính trời sinh, một sinh vật chỉ có thể lấy một loại lực lượng thuộc tính để Phá Giới, sinh vật có được hai loại lực lượng Phá Giới giống như Hàn Sâm thật sự đã ít lại càng ít, trong cường giả Phá Giới cũng là một kẻ khác loại.

Hàn Sâm không hề trả lời, thân thể đang bắt đầu chuyển động dưới giam cầm của tiếng đàn, tiếng đàn Vấn Tâm vốn có thể giam cầm thể xác và tinh thần kia vào lúc này lại không cách nào ngăn cản được động tác của Hàn Sâm, hơn nữa trong mỗi một hành động của hắn, hễ là nơi người hắn đi qua thì đều biến thành vô cấu tinh thuần, giống như tất cả dơ bẩn đều được tỉnh lọc.

Một cây cung ngắn và một mũi tên được Hàn Sâm cầm trong tay, đây là Phi Yến Song Thương bị lực lượng của Hàn Sâm đổi thành cung tiễn, vũ khí

cung tiên này là một trong những loại vũ khí Hàn Sâm am hiểu nhất.

Ánh mắt khóa lấy Táng Đạo Thiên, hai tay Hàn Sâm chậm rãi kéo cung tiễn, vẫn kéo cung ngắn đến hết cỡ, sau đó không hề do dự thả lỏng ngón tay cầm mũi tên ra.

‘Tên mang theo lực lượng xoay tròn mãnh liệt trong phút chốc bay đến, xé rách tất cả quy tắc, đó là lực lượng thuộc về Chích Thủ Già Thiên, lực lượng phá hoại khủng bố được sản sinh ra từ Động Huyền Kinh phá hủy hạt cơ sở của vụ trụ.

Táng Đạo Thiên kinh hãi trong lòng, hắn lại sinh ra cảm giác bị tên kia khóa chặt không cách nào trốn tránh được, theo bản năng ngưng tụ lực lượng, giơ Vấn Tâm Phượng Đầu Cầm trong tay lên chắn mũi tên kia.

Tên nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, nhưng khi đầu mũi tên gần như sẽ bắn lên trên thân cầm của Phượng Đầu Cầm thì lại đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, giống như ma pháp vậy.

Táng Đạo Thiên nheo mắt lại, người hắn xé rách hư không lui về phía sau nhưng vẫn chậm một bước, mũi tên quỷ dị màu đen kia lại xuất hiện trước ngực hắn, đâm thẳng qua áo giáp, đâm vào trong máu thịt chỗ ngực.

Rầm!

Lực lượng khủng bố đánh bay thân thể Táng Đạo Thiên ra ngoài, giống như sao băng đụng vào biển lớn, gây ra sóng thần dao động lớn, còn Phượng Đầu Cầm kia lại rời tay bay ra ngoài, lại biến thành dáng vẻ phượng thần điểu màu trắng trong không trung đã.

Hàn Sâm phá vỡ không gian đến thẳng đáy biển, lại thấy tên cắm trên mặt đá chỗ hố sâu trong đáy biển, chứ không thấy bóng dáng của Táng Đạo Thiên đâu cả, chỉ có một ít quần áo mục nát phân tán trong nước biển.

“Lực lượng của Chích Thủ Già Thiên đánh trúng người hắn mà lại không bắn chết được hắn, Táng Đạo Thiên này thật sự không phải mạnh mẽ bình thường.” Hàn Sâm kinh hãi trong lòng.

Biết Táng Đạo Thiên đã bỏ chạy, Hàn Sâm không lưu lại nữa, về lại bờ biển.

Táng Đạo Thiên vừa đi, tinh cầu Ngưng Nhi đã khôi phục lại bình thường, bốn phía hoàn toàn sóng êm gió lặng, giống như chưa hề xảy ra cái gì cả.

Chỉ có Triệu Thu Ý ôm lấy Triệu Ngưng Nhi hóa thân thành thú Phá Giới mà khóc thút thít, phượng thần điểu màu trắng do Triệu Ngưng Nhi hóa thành cũng đang rơi lệ.

"Hàn Sâm, ngươi là đệ nhất kiếm khách Tần quốc, có được lực lượng vô cùng mạnh mẽ, ngươi chắc chắn là có cách để chị gái khôi phục lại dáng vẻ như ban đầu đúng không? Ta van cầu ngươi, ngươi cứu chị gái ta.." Triệu Thu Ý vừa nhìn thấy Hàn Sâm đã khóc cầu.

Hàn Sâm chìa tay đỡ lấy người nàng, nhìn về phía Triệu Ngưng Nhi hóa thân thành thú Phá Giới hỏi: "Có lẽ ta có thể biến ngươi về dáng vẻ ban đầu, nhưng không nắm chắc mười phần, nhiều nhất chỉ có hai ba thành cơ hội thành công biến ngươi trở thành hình người. Nếu thất bại, †a cũng không cách nào đoán trước được hậu quả, ngươi có bằng lòng thử một lần không?"

Triệu Ngưng Nhi không cách nào nói chuyện, chỉ phát ra một tiếng chim hót, sau đó gật đầu với Hàn Sâm.

"Được, vậy thử một lần." Hàn Sâm muốn cứu Triệu Ngưng Nhi cũng không hoàn toàn vì lời cầu xin của Triệu Thu Ý, chính hắn cũng muốn biết thú Phá Giới này rốt cuộc là thứ gì và lực lượng của hắn có thể ảnh hưởng đến thú Phá Giới không.

Hàn Sâm ngưng tụ lực lượng của Huyền Hoàng Kinh, lực lượng của Huyền Hoàng Kinh có thể trực tiếp đánh chủng gen về trạng thái hóa †rứng nguyên thủy nhất.

Không biết lực lượng như vậy đánh lên trên người thú Phá Giới sẽ có hiệu quả gì, bản thân Hàn Sâm cũng rất muốn biết một điểm này. "Lực lượng như vậy có thể khiến Triệu Ngưng Nhi khôi phục hình người sao? Hay là giống như chủng gen biến thành trứng, hoặc không hề có hiệu quả gì?"

Trong lòng Hàn Sâm mang theo nghi vấn, một quyền đánh về phía Triệu Ngưng Nhi.

Hết chương 3272.

Chương 3273. Cải tạo Triệu Ngưng Nhi

Lực lượng của Huyền Hoàng Kinh đánh lên trên người Triệu Ngưng Nhi lại khiến Hàn Sâm có cảm giác như dầu vào nồi nước, lực lượng của Huyền Hoàng Kinh lại rất khó thẩm thấu vào trong huyết mạch của Triệu Ngưng Nhi.

"Xem ra sau khi Triệu Ngưng Nhi thành thú Phá Giới, cả cơ thể đã tiến vào một tầng khác rồi chứ không chỉ có lực lượng lột xác, chỉ một lực lượng của Huyền Hoàng Kinh khó có thể dao động được huyết mạch của nàng." Hàn Sâm thầm nghĩ, lấy Huyền Hoàng Kinh làm chủ đạo Phá Giới.

Lực lượng màu đỏ hóa thành thực chất mà mắt thường có thể thấy được, giống như huyết diễm bao trùm thân thể của Triệu Ngưng Nhi.

Hàn Sâm có thể cảm nhận được rõ ràng, Huyền Hoàng Kinh sau Phá Giới chậm rãi thẩm thấu vào trong thân thể Triệu Ngưng Nhi, nhưng tốc độ thẩm thấu chậm như ốc sên.

Hàn Sâm âm thầm kinh hãi: "Thú Phá Giới do Tần Tu tạo ra quả nhiên đáng sợ, Triệu Ngưng Nhi chỉ vừa hóa thành thú Phá Giới mà đã có thể chất đáng sợ như vậy rồi, còn không hề kém hơn cường giả lực lượng Phá Giới thực chất hóa, thậm chí còn mạnh hơn một ít. Rốt cuộc Tần Tu đã như thế nào? Mệnh hồn kia rốt cuộc là cái gì vậy?"

Theo lực lượng của Huyền Hoàng Kinh rót vào trong thân thể Triệu Ngưng Nhi, Hàn Sâm cảm thấy tốc độ thẩm thấu càng ngày càng chậm. Dựa theo tốc độ như vậy, Hàn Sâm đoán chừng dù lực lượng của mình sẽ tiêu hao

toàn bộ nhưng e vẫn không có cách nào đánh Triệu Ngưng Nhi về trạng thái ban đầu.

Nhưng lúc này huyết mạch thân thể của Triệu Ngưng Nhi đã bắt đầu thoái hóa, lông chim trên người dần co rút lại, vài chỗ đã khôi phục làn da của nhân loại, nếu lúc này Hàn Sâm mà thu tay lại, huyết mạch của Triệu Ngưng Nhi sẽ biến thành chẳng ra cái gì, chỉ sợ hậu quả sẽ càng thêm nghiêm trọng, nói không chừng bởi vì huyết mạch xung đột mà trực tiếp nổ tan xác mà chết.

Hàn Sâm cắn răng, vận chuyện Động Huyền Kinh, trực tiếp tiến vào trạng thái Phá Giới, đồng thời khóa cũng đồn lực lượng của Động Huyền Kinh vào trong thân thể Triệu Ngưng Nhi.

Động Huyền Kinh cấp bậc Phá Giới có thể nhìn trộm bản chất cơ sở nhất của vật chất, Huyền Hoàng Kinh có thể quay về nguyên gốc, hai thứ kết hợp, lần trước đổi Phi Yến Song Thương thành cung tiễn, xem như là một ví dụ vô cùng thành công.

Nhưng Phi Yến Song Thương dù sao là vũ khí, vốn là thứ đúc ra, còn Triệu Ngưng Yên hiện giờ lại là một sinh mệnh rõ ràng, Hàn Sâm không biết làm như vậy sẽ có hậu quả gì, nhưng hắn đã đâm lao thì phải theo lao, cần phải tiếp tục.

Lực Phá Giới màu xám của Động Huyền Kinh và lực Phá Giới màu đỏ sậm của Huyền Hoàng Kinh đan xen thẩm thấu vào trong thân thể Triệu Ngưng Nhị, ở trong mắt Hàn Sâm, Triệu Ngưng Nhi đã không còn là một người rõ ràng nữa, mà là một xích trật tự do vô số viên bi thật nhỏ sắp thành hàng, sau dó lại từ xích trật tự dệt nên một máy móc phức tạp.

Viên bi màu sắc khác nhau lấy phương thức khác nhau sắp thành hàng, hợp thành xích trật tự khác nhau, mà xích trật tự khác nhau lấy phương thức khác nhau dệt thành từng bộ máy, giống như trong cơ khí thiết bị khác nhau tạo thành bộ phận.

Hàn Sâm giật nảy mình, bản thân thể sinh mệnh thật ra là một máy móc, nhưng mà càng phức tạp cao cấp hơn máy móc bình thường mà thôi.

Lực lượng của Động Huyền Kinh khiến Hàn Sâm có thể giải ra nguồn

gốc máy móc sinh mệnh, hơn nữa có năng lực hồi phục hóa giải. Mà

lực lượng của Huyền Hoàng Kinh lại khiến Hàn Sâm có thể biết được

tác dụng cơ bản nhất của máy móc là gì, có thể ưu hóa đến trạng thái tốt nhất.

Dưới hai loại lực lượng kết hợp, căn nguyên thân thể của Triệu Ngưng Nhi được hóa giải phần trùng lặp, một vài hạt sinh mệnh không cần thiết được bài trừ đi.

Mà rất nhiều hạt sinh mệnh lại một lần nữa được xếp hàng, tạo thành kết cấu xích trật tự mới.

Sau khi mệnh hồn hòa hợp với thân thể Triệu Ngưng Nhi đã mang đến cho thân thể nàng biến hóa cực lớn, nhưng bởi vì kỹ thuật mệnh hồn còn chưa hoàn toàn hoàn thiện, hơn nữa dù sao là hai loại thể sinh mệnh khác nhau kết hợp, do đó đã sinh ra khác biệt và chỗ kết hợp sai lầm cũng thật sự rất nhiều.

Tuy rằng Triệu Ngưng Nhi may mắn kết hợp thành công, nhưng trong thân thể vẫn để lại rất nhiều tai họa ngầm.

Lực lượng Động Huyền Kinh và Huyền Hoàng Kinh của Hàn Sâm lại hoàn toàn giải quyết được mấy vấn đề này, hơn nữa còn tiến hành kết hợp hai thứ và ưu hóa hợp lý nhất, thân thể Triệu Ngưng Nhi đang phát sinh lột xác thêm một bước nữa.

Thân thể Triệu Ngưng Nhi đã hoàn toàn bị lực lượng màu đen đỏ bao phủ, giống như bị phủ trong một cái kén sáng, như bươm bướm sắp phá kén mà ra, phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Triệu Thu Ý không nhìn thấy Triệu Ngưng Nhi trong kén sáng đó như thế nào, trái tim luôn nhéo chặt, gần như muốn nhảy từ trong lồng ngực ra, ánh mắt càng không hề chớp nhìn chằm chằm vào kén sáng.

“Chị, chị nhất định không có việc gì.” Triệu Thu Ý chắp tay trước ngực, trong lòng thầm cầu nguyện.

Khóe miệng Hàn Sâm rỉ ra máu tươi nhè nhẹ, thân thể sau khi hóa Phá Giới của Triệu Ngưng Nhi thật sự quá mạnh mẽ, hai lực lượng Phá Giới của Hàn Sâm kết hợp cải tạo thân thể cho nàng, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng tốn sức, lực lượng trong cơ thể nhanh chóng tiêu tán, đã sắp cạn kiệt.

“May mà trước đó ý thức của Triệu Ngưng Nhi không hoàn toàn biến mất, bằng không nàng và Táng Đạo Thiên liên thủ, chỉ sợ người chạy trốn chính là ta rồi. Một thú Phá Giới đã đáng sợ như vậy, không biết Tần Tu đã làm ra tổng cộng bao nhiêu thú Phá Giới?” Hàn Sâm cắn răng đau khổ chống đỡ, thân thể đang run nhè nhẹ, toàn thân đều chảy mồ hôi, giống như mới vừa vớt từ trong nước ra, đó là dấu hiệu cạn kiệt quá độ.

Nhưng đã đến tình trạng như hiện giờ rồi, Hàn Sâm không thể buông bỏ được, chỉ có thể cắn răng kiên trì tiếp.

Lực Phá Giới của Hàn Sâm vẫn chưa thực thể hóa, thật ra còn thấp hơn Triệu Ngưng Nhi một cấp, hơn nữa Triệu Ngưng Nhi còn không phải thực thể hóa thông thường, càng đáng sợ hơn cường giả Phá Giới thực chất hóa.

Nếu Hàn Sâm cũng có thể thực chất hóa lực Phá Giới, khi đó lại cải tạo Triệu Ngưng Nhi sẽ không khó, hiện giờ thật sự quá tốn sức, nếu không có bản thân Triệu Ngưng Nhi dốc sức phối hợp, Hàn Sâm vốn không thể nào thành công cải tạo thân thể nàng.

Độ sáng trên da Hàn Sâm giảm đi, sáng rọi trong mắt đều tối tăm, thân thể run rẩy kịch liệt, trông như thể cả người đều gầy đi rất nhiều.

“Sắp chống đỡ không nổi rồi, rốt cuộc còn bao lâu nữa mới có thể hoàn thành cải tạo vậy?” Hàn Sâm cảm thấy mình đã sắp dầu hết đèn tắt rồi, không có cách nào tiếp tục được nữa.

Đây không phải là chuyện nhịn một chút là được, nếu lực lượng tiêu hao hết không còn nữa thì sẽ giống như tiền vậy, tiêu hết là tiêu hết, không thể giống như khe ngực cứ đẩy lên là có, cần có thời gian đi khôi phục.

Đáng tiếc đã tới lúc này, Hàn Sâm không có thời gian đi khôi phục, lực Phá Giới không giống như lực lượng khác, có thể mượn dùng lực lượng của đại vũ trụ để khôi phục.

Lực Phá Giới vốn là lực nghịch thiên thì tìm đâu ra sự trợ giúp từ đại vũ trụ chứ?

Mao mạch trên người Hàn Sâm vỡ tan số lượng lớn, khiến làn da của hắn trông ửng hồng lạ thường, Hàn Sâm biết mình lại tiếp tục nữa, thân thể này e sẽ sụp đổ ngay.

Cắn răng, trong lòng Hàn Sâm thầm hạ quyết tâm: "Có thể thành hay không là một lần này, nể tình Triệu Thu Ý, ta coi như đã hết lòng quan †âm giúp đỡ ngươi rồi, sống hay chết chỉ xem vận mệnh của chính ngươi thôi."

Hàn Sâm chợt phát lực, trong phút chốc bốn loại thuật gen cùng khởi

động, tiến vào trạng thái dị chủng hóa, cưỡng chế dồn một luồng lực lượng cuối cùng vào trong thân thể Triệu Ngưng Nhi.

Khi một luồng lực lượng này bị đánh ra thì người Hàn Sâm cũng triệt để cạn kiệt theo, không còn tí sức lực nào nữa, người hắn ngồi phịch trên mặt đất, giống như một đống bùn nhão——

Hết chương 3273.

Chương 3274. Tiếng đàn lui kẻ địch

Lực lượng của Hàn Sâm đã tiêu hao quá nghiêm trọng, không cách nào cảm ứng được tình huống của Triệu Ngưng Nhi lúc này, chỉ có thể nhìn thấy thân thể của nàng được hai quang diễm màu đen đỏ bao bọc lấy, giống như một cái kén ác ma đến từ địa ngục.

"Hàn Sâm, ngươi không sao chứ? Chị ta như thế nào rồi?" Triệu Thu Ý chạy tới đỡ Hàn Sâm, nói năng hơi lộn xộn.

“Ta không sao, về phần chị ngươi, nhìn xem mệnh trời đi.” Hàn Sâm không biết kết cục của Triệu Ngưng Nhi sẽ như thế nào, tình huống hiện giờ đã vượt qua phạm vi năng lực trong tay hắn rồi.

Hàn Sâm âm thầm quyết định, về sau không thể tiến hành cải tạo sinh mệnh và vật phẩm ngoài năng lực của mình, việc này thật sự quá nguy hiểm.

Tuy rằng biết rõ mình nói như vậy thì Triệu Thu Ý nhất định sẽ càng thêm lo lắng, nhưng Hàn Sâm không định vì vậy mà an ủi nàng.

Kể cả bản thân Hàn Sâm cũng cảm thấy, kết quả một lần này thật sự khó có thể đoán trước được, rất có thể sẽ phát triển theo phương hướng không tốt, cùng với ôm hy vọng rồi lại tuyệt vọng, thà chuẩn bị trước tâm lý còn hơn.

Cả người Hàn Sâm đã không còn chút khí lực nào, nhờ Triệu Thu Ý nâng đỡ mới ngồi dậy được, vận chuyển Huyền Hoàng Kinh khôi phục khí lực của bản thân, để tránh gặp phải chuyện gì.

Triệu Thu Ý vẫn luôn nhìn kén sáng kia, phát hiện kén sáng đang dần thu nhỏ lại, đường kính vốn vượt qua mười mét, mới qua không bao lâu đã chỉ còn lại chưa tới bảy mét.

Mắt thấy kén sáng càng lúc càng thu nhỏ lại, nhưng vẫn luôn không nhìn thấy được thân thể của Triệu Ngưng Nhị, sau khi Triệu Ngưng Nhi hóa thành thần điểu có hình thể khá lớn, nếu nàng vẫn là thân chim, phải đã sớm thấy được rồi mới đúng.

Nhưng mãi cho đến khi kén sáng thu nhỏ đến đường kính không đến bốn mét vẫn không nhìn thấy một cái lông chim nào, điều này khiến trong lòng Triệu Thu Ý dấy lên một tia hy vọng.

Đột nhiên, lại thấy một bóng dáng lướt sóng mà đến, một bước đã đến bên bờ biển, rõ ràng là Táng Đạo Thiên trước đó đã bỏ chạy.

“Nhân loại đều ngu xuẩn như vậy sao?” Táng Đạo Thiên nâng một bàn †ay lên, bàn tay bốc lên quang diễm màu xám khủng bố, biến chưởng thành đao, chém Hàn Sâm.

Kengl

Lại thấy thân thể Hàn Sâm dâng lên khí tức khủng bố, hình như có lực lượng mạnh mẽ đang làm vặn vẹo không gian, Kiếm Linh Ma Thần xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, chặn lực chém của Táng Đạo Thiên lại, vầng sáng trong suốt và màu xám nổ tung, bốn phía đều bị phá hủy.

“Ngươi muốn chém giết nhân loại ngu xuẩn như ta đây, xem vẻ không phải chuyện dễ dàng.” Hàn Sâm nhàn nhạt nói.

Kiếm Linh Ma Thần vốn là chủng gen Thần Linh cấp Hủy Diệt của Tần Uyên, sau này bị Động Huyền Kinh và Huyền Hoàng Kinh của Hàn Sâm cải tạo, trở thành chủng gen của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vốn định để Kiếm Linh Ma Thần trở thành phó Thần của miếu thần tài, nhưng đáng tiếc không có Thần Cơ thích hợp, cho nên vấn luôn mang trong người.

Kiếm Linh Ma Thần sau khi được cải tạo vô cùng mạnh mẽ, có được kiếm phí cấp Phá Giới mạnh, tuy vẫn chưa đạt đến trình độ thực chất hóa, nhưng đã mạnh hơn sinh vật cấp Phá Giới không ít.

Sinh vật và đồ vật được Huyền Hoàng Kinh và Động Huyền Kinh cải †ạo đều sẽ tăng lên rõ ràng, nhưng mà sinh vật và đồ vật càng mạnh mẽ thì khó khăn khi cải tạo sẽ càng lớn.

“Ngươi cho rằng một Kiếm Linh Ma Thần còn chưa thực thể hóa được lực Phá Giới thì có thể chắn được Táng Đạo Thiên ta sao?” Táng Đạo Thiên lạnh lùng như băng, lại vẫy tay chém ra một lực lượng màu xám.

Kiếm Linh Ma Thần toàn lực bùng phát ra kiếm khí vô ảnh khủng bố, chạm vào lực lượng màu xám kia của Táng Đạo Thiên, lực lượng kiếm khí vô ảnh lại bị lực lượng màu xám chôn diệt, kiếm khí tan vỡ biến mất từng khúc một, kể cả trên thân Kiếm Linh Ma Thần đều bị nứt ra một lỗ hổng, có vết rạn thật dài đang lan tràn trên thân kiếm.

Hàn Sâm khế nhíu mày, Kiếm Linh Ma Thần trải qua cải tạo rồi, bản thể không mạnh, Táng Đạo Thiên chỉ vung một lực lên đã gần như chặt đứt thân kiếm rồi, lực lượng như vậy tuyệt đối không kém hơn Triệu Ngưng Nhi.

Hơn nữa Hàn Sâm phát hiện thân thể Táng Đạo Thiên lại không hề có vết thương, trước đó hắn đã bắn trúng trái tim Táng Đạo Thiên, hiện giờ quần áo chỗ đó đã rách, nhưng làn da trong đó lại trong suốt như ngọc, không để lại một chút vết thương nào.

“Phó hội trưởng của hội Thần Loạn, quả nhiên không tâm thường.” Hàn Sâm tán thưởng.

Táng Đạo Thiên không hơi đâu đi vô nghĩa với hắn, không phải hắn không có lực đánh một trận với Hàn Sâm, mà Táng Đạo Thiên không muốn mạo hiểm, cho nên sau khi bị Hàn Sâm bắn một mũi tên đã bỏ chạy đi, thật ra không bị thương quá nặng.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm đã tiêu hao hết lực lượng rồi, Táng Đạo Thiên tự nhiên sẽ không bỏ qua cho cơ hội tốt như vậy, quay lại giết chết Hàn Sâm rồi một lần nữa đoạt lấy Triệu Ngưng Nhi đã biến thành thú Phá Giới, hắn vẫn là người thắng sau cùng.

Táng Đạo Thiên bước ra từng bước một, trời đất đều theo từng bước này mà đổ sụp chôn diệt, Táng Đạo Thiên ánh mắt lạnh lùng, một quyền đấm ra, chỗ lực quyền tới, tất cả đều hóa thành bụi bặm bị chôn vùi.

Hàn Sâm có thể cảm nhận được lực lượng kinh khủng kia, biết Kiếm Linh Ma Thần có lẽ không thể chống đỡ được một đòn này.

Trong mắt lóe lên lạnh lẽo, Hàn Sâm đang định lấy đồ bảo mệnh từ trong người ra thì chợt nghe thấy một tiếng phượng hót lên thẳng mây xanh, ngay sau đó trước mắt bị vâng sáng trắng như tuyết chiếu sáng lên.

Chỉ thấy kén sáng mà Hàn Sâm ngưng tụ đã vỡ ra, một vầng sáng màu trắng phá kén mà ra, sau đó là một thiếu nữ tóc bạc buông xuống, cả người đều tản mát ra khí tức thanh linh, giống như tiên tử vô cấu từ trong thánh khiết đi ra vậy.

Sau lưng nàng còn có một cặp cánh phượng hoàng trắng tản ra tiên vận và lưu quang, hình như có vô số âm phù như ẩn như hiện, trôi nổi quanh nàng, khi âm phù này hiện ra, dường như trời đất đều phối hợp theo, vang lên âm thanh đại đạo.

Tiếng phượng hót kia phát ra trong miệng thiếu nữ, sóng âm sạch sẽ thuần túy, nhưng lại khiến lực lượng màu xám do Táng Đạo Thiên chém ra dao động theo sóng âm, sau đó tiên tán vỡ vụn dưới sóng âm.

Lực lượng màu xám ấy còn chưa tới trước mặt Hàn Sâm đã triệt để †an biết dưới sóng âm rồi.

“Chị!” Triệu Thu Ý ngạc nhiên mừng rỡ kêu thành tiếng.

Hàn Sâm và Táng Đạo Thiên đều nhìn Triệu Ngưng Nhi hiện giờ, khí tức trên người nàng rất cổ quái, nói nàng là nhân loại, lại không được đúng lắm, nhưng lại có chút khác với hình thái Phượng Hoàng trước đó.

“Đây mới là hình thái hoàn mỹ chân chính của thú Phá Giới sao? Lực lượng của nàng sánh ngang với ta!” Táng Đạo Thiên nhìn chằm chằm vào Triệu Ngưng Nhi, trong mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt.

Chân ngọc trần trụi của Triệu Ngưng Nhi bước ra, người như Phượng Hoàng ngao du nơi chân trời, bay về phía Hàn Sâm, trên người tản ra vầng sáng khủng bố và âm luật đại đạo.

Khi Triệu Ngưng Nhi bay đến trước mặt Hàn Sâm, thân thể lại hóa thành một thanh Phượng Đầu Cầm, rơi thẳng vào trong tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm không biết đánh đàn, nhưng lúc ôm Phượng Đầu Cầm lại có thể cảm nhận được khủng bố và lực lượng thần bí mang theo trong đó.

Ngón tay vuốt lên một dây đàn, Hàn Sâm ngưng tụ lực lượng gảy lên, nhất thời nghe được từng tiếng vang quanh quẩn trong trời sao.

“Phụt!” Tiếng đàn vừa vang lên, Táng Đạo Thiên ra phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lập tức phá vỡ hư không, trốn vào trong không gian đổ sụp, thoáng cái đã biến mất.

Không gian nơi đó đã sụp xuống, cho dù Hàn Sâm muốn đuổi theo đều không thể, nên chỉ đành từ bỏ ý định đuổi theo Táng Đạo Thiên.

Hết chương 3274.

Chương 3275. Một cây đàn tốt

“Thật sự là một cây đàn rất tốt!” Hàn Sâm vuốt ve thân Phượng Đầu Cầm, không khỏi tán thưởng.

Lực lượng của hắn xuyên qua Phượng Đầu Cầm rồi tản ra ngoài thì đã chuyển hóa thành lực Vấn Tâm, thêm với lực lượng của bản thân Phượng Đầu Cầm, lại có thể chấn Táng Đạo Thiên phun máu.

Đàn như vậy, cho dù Hàn Sâm không hiểu gì về âm luật, cũng không biết đánh đàn nhưng vẫn cảm thấy vô cùng thích.

Đương nhiên, thật ra trên người Hàn Sâm đã không có lực lượng gì, mới vừa khôi phục được một chút như vậy, lực lượng của tiếng đàn mới vừa rồi phần lớn đều đến từ bản thân Phượng Đầu Cầm, từ đó có thể biết được sự khủng bố của Phượng Đầu Cầm.

Có thể nói Hàn Sâm yêu thích không buông tay Phượng Đầu Cầm này, vuốt ve hai lần rồi lại đột nhiên cảm thấy xúc cảm không được đúng lắm, lập tức đã phát hiện ra Phượng Đầu Cầm đã biến thành dáng vẻ của Triệu Ngưng Nhi, chỗ bàn tay hắn vuốt ve chính là eo nhỏ thon thon của Triệu Ngưng Nhi.

“Tình huống hiện giờ của ngươi là sao? Là người hay vẫn là thú Phá Giới?” Hàn Sâm buông Triệu Ngưng Nhi ra, như không có việc gì hỏi.

Hắn đã sớm không còn là thiếu niên ngày xưa, nhìn thì giống thanh niên chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng trên thực tế đã ba mươi, bốn mươi tuổi rồi, da mặt cũng dày lên theo tuổi nhiều.

Triệu Ngưng Nhi liếc Hàn Sâm, cánh phượng hoàng sau lưng xòe ra, từng mảnh lông trắng kết thành một bộ áo lông vũ, choàng lên trên thân hình trắng trẻo hoàn mỹ của nàng.

“Ta cũng không biết hiện giờ ta được coi là gì, nhưng mà ít nhất trông thì còn giống như người.” Triệu Ngưng Nhi hờ hững nói.

“Chị, ngươi không có việc gì thì quá tốt rồi.” Triệu Thu Ý chạy tới, ôm lấy Triệu Ngưng Nhi.

“Thu Ý, về sau ngươi không cần lo lắng nữa, ta đã có lực lượng bảo vệ ngươi rôi, về sau sẽ không có bất cứ kẻ nào có thể bắt nạt ngươi.” Triệu Ngưng Nhi vuốt tóc Triệu Thu Ý nói.

Hàn Sâm lại không được lạc quan giống như Triệu Ngưng Nhi, mặc dù nói hiện giờ Triệu Ngưng Nhi thật sự rất mạnh mẽ, đều là tồn tại đỉnh cấp trong các sinh vật cấp Phá Giới có thể thực thể hóa.

Nhưng nếu như nói có thể bảo vệ mình thì không khỏi nói hơi quá sớm.

Nếu người khác có được thực lực như Triệu Ngưng Nhi, quả thật có thể nói an toàn không lo, nhưng Triệu Ngưng Nhi lại không giống vậy, nàng dù sao là vật thí nghiệm của Tần Tu, Tần Tu không thể nào sẽ buông tha cho nàng.

Không nói đến kẻ khủng bố như Tần Tu kia, chỉ Táng Đạo Thiên thôi, nếu một chọi một, Triệu Ngưng Nhi chưa chắc có thể thắng được.

Tuy rằng Táng Đạo Thiên bị tiếng đàn chấn đến hộc máu, nhưng hắn vẫn còn thừa lực thoải mái chạy đi, nếu bởi vì vậy mà xem thường hắn, tương lai Triệu Ngưng Nhi có thể sẽ bị thiệt thòi lớn.

Hàn Sâm không nói những lời này, hắn biết mình nói đều vô dụng, phải tự chính bản thân Triệu Ngưng Nhi biết rõ đạo lý này thì mới được, bằng không cho dù người khác có nói thì nàng đều không nghe lọt.

“Như thế thì tốt, nơi này không còn chuyện gì của ta nữa, tại hạ cáo từ trước.” Hàn Sâm cũng đoán được sơ sơ thú Phá Giới là gì rồi, nên không cần ở lại nữa.

“Hàn tiên sinh xin đợi một chút, nếu không ghét bỏ, chị em bọn ta hy vọng có thể cùng đồng hành với Hàn tiên sinh” Triệu Ngưng Nhi nói.

“Đồng hành với ta? Các ngươi cũng định đi Tân quốc sao?” Hàn Sâm hơi ngoài ý muốn nhìn Triệu Ngưng Nhi.

Triệu Thu Ý cũng tỏ vẻ nghi hoặc nhìn Triệu Ngưng Nhi, không biết Triệu Ngưng Nhi có ý gì.

“Có đi Tần quốc hay không cũng không quan trọng, Hàn tiên sinh ngươi đi đâu, tỷ muội bọn ta sẽ đi nơi đó.” Triệu Ngưng Nhi mỉm cười nhìn Hàn Sâm nói.

Triệu Ngưng Nhi vốn có được khí chất như mối tình đầu thanh xuân,

hiện giờ khí chất này đã biến thành vô cùng đòi mạng, đầu tóc bạc kết hợp với khí chất tinh thuần thêm, hình thành một mị lực độc đáo, nàng nói như vậy, kể cả Hàn Sâm đều không nhịn được rung động tâm thần.

Cũng may định lực của Hàn Sâm thâm hậu, chỉ dùng ánh mắt thưởng thức nhìn Triệu Ngưng Nhi: “Triệu đại gia nói đùa, Hàn mỗ không nuôi nổi hai vị đâu.”

Triệu Ngưng Nhi chớp chớp mắt nói: “Nếu tiên sinh bằng lòng, chị em bọn ta coi như cũng có chút của cải, có thể nuôi tiên sinh.”

Hàn Sâm thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, thấy dáng vẻ Hàn Sâm như vậy, Triệu Ngưng Nhi không nhịn được bật cười: “Xin Hàn tiên sinh đừng hiểu lầm, ta là kẻ địch của hội Thần Loạn, tiên sinh cũng có quan hệ đối địch với hội Thần Loạn, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn bè, Ngưng Nhi chỉ định kết hợp với tiên sinh đối địch thôi, mặc dù Ngưng Nhi không bản lĩnh lớn gì, nhưng giúp đỡ chút việc nhỏ vẫn có thể, hy vọng tiên sinh đừng ghét bỏ nhé.”

Hàn Sâm không vì Triệu Ngưng Nhi chủ động đề nghị kết hợp mà vui mừng, ngược lại nhíu mày.

Mặc dù nói hắn và Triệu Ngưng Nhi đều là kẻ địch của hội Thần Loạn, nhưng mà về bản chất vẫn có chút khác biệt.

Triệu Ngưng Nhi đã bị hội Thần Loạn coi là đồ của họ, về sau hội Thần Loạn nhất định sẽ dốc toàn lực bắt Triệu Ngưng Nhi về, hoặc xóa bỏ triệt để.

Còn Hàn Sâm thì mặc dù có chút xung đột với hội Thần Loạn, nhưng chưa đến mức độ phân rõ ngươi chết ta sống.

Nếu hai người đi chung, quyết tâm muốn thu thập hai người của hội Thần Loạn sẽ càng thêm bức thiết.

Trầm ngâm một lúc, tính toán tất cả khả năng sự việc, Hàn Sâm mới mở miệng nói với Triệu Ngưng Nhi: "Nếu ngươi muốn hợp tác với ta cũng được, nhưng mà có một việc ta phải thông báo trước."

"Mời tiên sinh nói." Triệu Ngưng Nhi mỉm cười nói.

"Ngươi và ta hợp tác, tất cả đều phải lấy ta làm chủ, mọi việc đều nghe theo mệnh lệnh của ta làm việc, bằng không thì vẫn không nên hợp tác là hơn." Giọng điệu Hàn Sâm rất kiên định.

"Tất cả nghe theo phân phó của tiên sinh." Triệu Ngưng Nhi hơi do dự một chút rồi trịnh trọng hành lễ nói.

"Một khi đã như vậy, các ngươi thu dọn đồ đi, rồi theo ta về Tần quốc." Hàn Sâm biết hội Thần Loạn chắc chắn sẽ không chịu để yên, cứ về Tần quốc đón Bảo Nhi trước rồi mới quyết định bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Tình cảnh hiện giờ của hắn không khá hơn Triệu Ngưng Nhi là bao, hội Thần Loạn nhất định sẽ có bước hành động tiếp theo.

Triệu Ngưng Nhi kéo Triệu Thu Ý đi thu dọn đồ, Triệu Thu Ý không hiểu hỏi: "Chị đã lợi hại như thế rồi, vì sao còn phải hợp tác với Hàn Sâm thế?"

Triệu Ngưng Nhi lại khẽ lắc đầu: "Ngươi còn quá nhỏ, có một số việc còn không rõ ràng. Tuy rằng ta mạnh mẽ, Táng Đạo Thiên lại không hề có ý

kiêng ky ta, ngược lại là Hàn Sâm, mặc dù lực lượng của hắn hao hết nhưng Táng Đạo Thiên vẫn không dám khinh thường hắn, vẫn coi hắn là kẻ địch mạnh”

“Đó là do ánh mắt hắn quá kém” Triệu Thu Ý hơi khó chịu nói.

Triệu Ngưng Nhi lại cười khổ, nàng không hồn nhiên giống như Triệu Thu Ý: “Tóm lại hội Thần Loạn sẽ không bỏ qua cho ta, chúng ta đi cùng Hàn Sâm sẽ tương đối an toàn, dù sao hắn hiểu hội Thần Loạn hơn xa chúng ta.”

Có một việc Triệu Ngưng Nhi không nói, nếu chỉ có mình nàng, cùng lắm thì đi cho xong việc, hoặc liều chết một trận, nhưng nàng sợ hội Thần Loạn sẽ ra tay với Triệu Thu Ý, đó mới là nàng sợ hãi nhất.

Hàn Sâm đi vào trong một vườn hoa, vừa uống trà vừa đợi chị em nhà họ Triệu thu dọn đồ đạc.

Đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, nhào thẳng vào trong lòng Hàn Sâm.

Hàn Sâm phản ứng cực nhanh, hai tay đón lấy bóng dáng này, nhìn kỹ mới phát hiện thì ra là Đại Thiên Ma đã lâu không xuất hiện.

Nhưng trạng thái hiện giờ của Đại Thiên Ma vô cùng không tốt, sắc mặt trắng bệch như tuyết, trên người lại bị thương nhiều chỗ, trước kia Hàn Sâm chỉ có thể nhìn được nàng nhưng không chạm vào được, nhưng một lần này lại thật sự chạm vào được thân thể đẫy đà mê người như ma quỷ của nàng, thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ trên đó.

Hết chương 3275.

Chương 3276. Đại Thiên Ma trở về

“Tiểu tình lang, không phải ngươi vẫn luôn muốn tiêu diệt ta sao? Bây giờ ta đang bị thương nặng, không có chút năng lực phản kháng nào, là cơ hội tốt nhất để ngươi giết chết ta, ngươi chỉ cần động ngón tay là có thể đưa ta

vào chỗ chết.” Mặc dù trông Đại Thiên Ma rất gay go, nhưng nàng vẫn thản nhiên cười nói, cánh tay ngọc ngà ôm lấy cổ Hàn Sâm, giống như mèo nhỏ rúc ở trong ngực Hàn Sâm, quyến rũ nói.

“Vì sao ngươi lại bị thương?” Hàn Sâm biết sự lợi hại của Đại Thiên Ma, trong vũ trụ đã không còn nhiều người có thể làm nàng bị thương.

Đại Thiên Ma khẽ thở dài một tiếng rồi nói ra: “Ta đã đánh giá thấp Tần Tu, vốn chỉ muốn lẻn vào Tam Thập Tam Thiên, tra chút tình hình của Tần Tu, lại không ngờ bị hắn phát hiện, hơn nữa suýt nữa đã không về được. Bây giờ thực lực của Tần Tu rất khủng bố, sắp đuổi kịp lão hội trưởng rồi.”

“Ngươi tra được cái gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Ta chỉ lẻn vào tháp cổ gặp Tần Tu một lần, suýt nữa bị hắn chém chết, nào có tra được cái gì?” Đại Thiên Ma thấy Hàn Sâm lộ vẻ thất vọng, †ủm tỉm cười nói tiếp: “Nhưng mà ta gặp không ít thứ đồ được bọn họ gọi là mệnh hồn trong tháp cổ kia.”

“Có bao nhiêu?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

“Rất nhiều, ta chỉ tiến vào tầng thứ nhất của tháp cổ mà đã thấy mười sinh vật đang bị mệnh hồn cắn nuốt rồi, không biết trong mấy tầng trên của tháp cổ có còn hay không.” Đại Thiên Ma thu lại nụ cười, vẻ mặt cũng hơi nghiêm nghị.

Hàn Sâm nghe thấy con số này thì cảm thấy rất khủng khiếp, nếu như mỗi mệnh hồn đều có thể biến thành những thành phần đáng sợ giống như Triệu Ngưng Nhị, vậy thì trong tương lai Tần Tu rất có thể quét ngang đại vũ trụ, có lẽ ngay cả đám Thần Linh của Thần điện Gen cũng không cách nào ngăn cản.

“Ngươi không cần lo lắng, cho dù là bên trong những sinh vật dung hợp mệnh hồn kia thì những kẻ giống như Triệu Ngưng Nhi cũng coi như hiếm thấy, cho đến bây giờ mới chỉ có một mình Triệu Ngưng Nhi mà thôi.”

Đại Thiên Ma dừng một lát rồi nói thêm: “Tân Tu dùng mệnh hồn chế †ạo cái thứ gọi là thú Phá Giới, mà chỉ cần những sinh vật kia trở thành thú Phá

Giới, sẽ trực tiếp bước sang giai đoạn thực thể hóa, còn mạnh mẽ hơn kẻ người Phá Giới bình thường, đây gần như là phương thức tiến hóa không hợp lẽ thường, riêng bản thân đã mang tai hại cực lớn rồi, chắc chắn sẽ không có quá nhiều sinh vật có thể thành công thật."

"Lực Phá Giới đã được thực thể hóa thì có đẳng cấp hay cấp bậc gì bên trong Phá Giới?" Hàn Sâm vẫn luôn không rõ rốt cuộc Phá Giới có đẳng cấp và cấp bậc như thế nào.

Đại Thiên Ma cười nói: "Thật ra Phá Giới cũng không phân chia đẳng cấp, Phá Giới là Phá Giới, là tên gọi chung của việc nắm giữ lực lượng hai giới chính phản, chỉ là mức độ nắm giữ không giống nhau mà thôi. Bình thường người Phá Giới chỉ cần nắm giữ một phần trăm lực Phá Giới là được coi là Phá Giới rồi, nhưng có một số người Phá Giới có sức lĩnh ngộ đủ mạnh, sau khi Phá Giới, lĩnh ngộ đối với hai giới có thể đạt đến hơn mười phần trăm. Ví dụ như ngươi, ta đoán chừng lúc trước khi ngươi Phá Giới lần đầu tiên, chắc hẳn tỉ suất Phá Giới khoảng †ừ mười lăm đến hai mươi phần trăm."

"Thì ra là thế, vậy thực thể hóa là như thế nào?" Hàn Sâm lại hỏi.

"Sau khi tỉ suất Phá Giới đạt đến ba mươi phần trăm, cũng giống với nước đạt đến độ có thể đóng băng, sẽ bắt đầu ngưng kết, hóa thành một thứ có thực thể. Đây chỉ là so sánh, cũng không đơn giản như đóng băng, lực Phá Giới thực thể hóa có rất nhiều lợi ích, năng lực có thể tăng cao trên diện rộng so với trước khi không có thực thể hóa, đặc biệt về mặt vận dụng của năng lực quy tắc sẽ có hiệu quả vô cùng rõ rệt, vì vậy thực thể hóa chính là một đường ranh giới của Phá Giới cảnh"

Đại Thiên Ma dừng một lát rồi nói tiếp: "Ở sáu mươi phần trăm và chín mươi phần trăm đều có một đường ranh giới, số lượng sinh vật có thể đạt đến sáu mươi phần trăm đã ít lại càng thêm ít, cho dù là thời kỳ đỉnh phong của hội Thần Loạn bọn ta thì cũng không có nhiều, đạt đến chín mươi phần trăm thì còn ít hơn, trong hội Thần Loạn cũng chỉ có ba vị phó hội trưởng đạt đến hơn chín mươi phần trăm.

"Ngươi nói Táng Đạo Thiên có tỉ suất Phá Giới chín mươi phần trăm?" Hàn Sâm khó mà tin nổi hỏi.

Đại Thiên Ma lườm Hàn Sâm: "Đừng nói người tưởng Táng Đạo Thiên chỉ có chút thực lực đó thôi đấy nhé? Cái tên kia lòng dạ khó lường, không đến bước ngoặt sinh tử thì ngươi sẽ không biết rốt cuộc hắn mạnh đến cỡ nào đâu. Hắn không liều chết chiến đấu với ngươi cũng không hoàn toàn do ngươi mạnh, phần nhiều hơn đó là vì hắn không muốn để lộ quá nhiều thực lực, người hắn thật sự muốn đối phó là Tần Tu chứ không phải ngươi."

"Thì ra là thế." Hàn Sâm gật đầu, lúc trước hắn luôn cảm thấy Táng Đạo Thiên vẫn ẩn giấu thực lực, chỉ là không ngờ Táng Đạo Thiên còn giấu nhiều hơn hắn tưởng tượng.

"Nhưng mà sau lần trọng khải trước, tỉ suất Phá Giới của bọn ta đều bị giảm xuống ít nhiều, muốn có lại tỉ suất Phá Giới như thời kỳ đỉnh phong cũng không hề dễ dàng. Ta đoán bây giờ Táng Đạo Thiên cũng chỉ vừa mới đột phá chín mươi phần trăm mà thôi. Hơn nữa tỉ suất Phá Giới cũng không đại biểu cho sức chiến đấu tuyệt đối, cùng là Phá Giới nhưng cũng không hiếm thấy chuyện tỉ suất Phá Giới thấp thắng tỉ suất Phá Giới cao, quan trọng còn phải xem cách vận dụng và sự tương sinh tương khắc trong thuộc tính lực lượng nữa. Giống như ngươi, mặc dù tỉ suất Phá Giới không cao, nhưng thuộc tính lực lượng vô cùng kì lạ, lại nắm giữ không chỉ một loại lực Phá Giới, cho dù là Táng Đạo Thiên cũng có phần kiêng dè ngươi, vì vậy mới không muốn liều chết chiến đấu với ngươi." Đại Thiên Ma lại nói.

"Có người nào có tỉ suất Phá Giới đạt đến một trăm phần trăm hay không?" Hàn Sâm không nhịn được hỏi.

"Có, nhưng mà theo như ta biết, cho dù là trước khi trọng khải đại vũ trụ hay là bây giờ, đầu chỉ có một mình lão hội trưởng của hội Thần Loạn ta mà thôi." Đại Thiên Ma không chút do dự nói ra.

"Tần Tu thì sao?" Hàn Sâm vẫn quan tâm đến điều này nhất.

"Mặc dù hắn rất mạnh, nhưng mà ta vẫn cảm thấy hình như hắn còn thiếu một điểm nào đó, chắc hẳn là còn thiếu nửa bước cuối cùng, muốn bước ra khỏi nửa bước cuối cùng cũng không dễ dàng" Đại Thiên Ma trầm ngâm nói: "Thật ra so với Tần Tu, những thú Phá Giới do mệnh hồn tạo nên kia còn đáng sợ hơn. Những sinh vật như chúng †a vất vả tu luyện cả đời, trải qua muôn ngàn khó khăn để Phá Giới, nhưng tối đa cũng chỉ có tỉ suất Phá

Giới chừng mười mấy, hai mươi phần trăm, còn những thú Phá Giới kia, chỉ cần thành công thì ít nhất cũng có tỉ suất Phá Giới là ba mươi phần trăm trở lên, giống như Triệu Ngưng Nhị, có lẽ đã vượt qua sáu mươi phần trăm, đây là chuyện vô cùng đáng sợ."

"Ngươi đã nhìn thấy trận chiến vừa rồi?" Hàn Sâm hỏi.

Đại Thiên Ma gật đầu: "Nếu không chứng kiến trận chiến kia, ta cũng sẽ không nói rằng những thú Phá Giới kia đáng sợ, hình như bây giờ kỹ thuật của Tần Tu còn chưa thuần thục, nếu như chờ đến lúc hắn có thể chế tạo ra số lượng lớn thú Phá Giới, thì đó chính là lúc tai nạn thật sự giáng xuống."

Sắc mặt Hàn Sâm có hơi kỳ lạ nhìn Đại Thiên Ma, Đại Thiên Ma cũng là thành viên của hội Thần Loạn, cho dù nàng ầm ĩ không vui với những thành viên khác của hội Thần Loạn thì cũng không đến mức trở thành người lo nước thương dân như vậy?

"Ngươi không cần nhìn ta như vậy, tai nạn giáng xuống đại vũ trụ, đối với ta thì chẳng có gì, nhưng không phải là chuyện tốt đối với ngươi." Đại Thiên Ma nói ra.

"Không ngờ ngươi lại quan tâm ta như vậy." Hàn Sâm bĩu môi nói.

Đại Thiên Ma lười biếng duỗi lưng một cái: "Hết cách rồi, ai bảo ngươi là cha nuôi của Bảo Nhi chứ? Ngươi xảy ra chuyện thì không quan trọng, nhưng nếu Bảo Nhi xảy ra chuyện, vậy thì phiền phức lớn rồi."

"Ngươi nhận ra Bảo Nhi?" Hàn Sâm lập tức hiểu được, vì sao Đại Thiên Ma mạnh như vậy nhưng trước đó cũng không ra tay với hắn thật, thì ra ngay từ đầu Đại Thiên Ma đã nhìn ra thân phận của Bảo Nhi rồi.

"Nhận ra." Đại Thiên Ma rất sảng khoái thừa nhận.

"Rốt cuộc nàng là ai?" Hàn Sâm rất muốn biết rõ lai lịch của Bảo Nhi là gì.

"Nàng là Bảo Nhi, ngươi là cha nuôi của nàng, vậy mà không biết tên của nàng?" Đại Thiên Ma cười mỉa nhìn Hàn Sâm.

“Ngươi biết ta không có ý này.” Hàn Sâm là muốn biết đời trước Bảo Nhi là ai, hắn vẫn luôn nghỉ ngờ, đời trước Bảo Nhi chính là lão hội trưởng của hội Thần Loạn.

“Bảo Nhi chính là Bảo Nhi, nàng là có một không hai, nàng không cần phải là bất kỳ người nào.” Đại Thiên Ma nghiêm nghị trả lời, trông nàng trả lời rất nghiêm túc, nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy những lời nàng nói đều là nhảm nhí.

“Tóm lại, đừng cho bất kỳ sinh vật nào phát hiện thân phận thật sự của Bảo Nhi, nếu không sẽ có phiền phức lớn. Còn nữa, bây giờ ta bị thương nặng, ngươi muốn giết thì giết đi, không muốn giết thì chữa trị vết thương trên người giúp ta, chắc hẳn lực lượng của ngươi rất có tác dụng về mặt này.” Đại Thiên Ma tựa trên bờ vai Hàn Sâm, hơi kéo thấp vạt áo, lộ ra vết thương trên xương quai xanh, trưng ra dáng vẻ mặc cho xử lý.

Hết chương 3276.

Chương 3277. Tiền thuê nhà

Hàn Sâm cũng không vì lời nói thê thảm của Đại Thiên Ma mà có bất kỳ coi thường nào với nàng.

Đại Thiên Ma xông vào sào huyệt của hội Thần Loạn chỉ với sức của một người, còn tiến vào tháp cổ của Tần Tu, sau khi bị phát hiện còn có thể sống sót trở về, chỉ bị một ít vết thương, riêng chuyện này đã rất khủng khiếp rồi.

Do dự một lát, Hàn Sâm nói với Đại Thiên Ma: “Lực lượng của ta còn chưa khôi phục, tạm thời khó mà giúp ngươi được, đợi mấy ngày nữa rồi nói tiếp.”

“Được rồi, vậy ta ngủ một lát, đúng là mệt quá đi.” Đại Thiên Ma ngồi trên đùi Hàn Sâm, khuôn mặt tựa lên ngực Hàn Sâm, nhắm mắt lại, nói ngủ là ngủ luôn.

Cổ của Hàn Sâm bị Đại Thiên Ma ôm lấy, hai tay chỉ đành ôm lấy nàng, nhíu mày hỏi: “Ngươi muốn ngủ thì tìm cái giường mà ngủ, ngủ trên người ta làm gì?”

Đại Thiên Ma cũng không trả lời hắn, như thể đã ngủ say.

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không tin nàng ngủ thật rồi, hai tay ôm Đại Thiên Ma đứng dậy, định bụng đặt nàng lên trên ghế dài ở bên cạnh.

Nào ngờ cơ thể Đại Thiên Ma lại hóa thành những chấm ánh sáng như mộng như ảo rồi dần tan biến, đồng thời trong đầu Hàn Sâm cũng vang lên giọng nói của Đại Thiên Ma: “Chúng ta gặp lại ở trong mơ.”

Chỉ trong chớp mắt, cơ thể Đại Thiên Ma hoàn toàn tan biến không còn thấy gì nữa, giống như chưa từng xuất hiện.

Hàn Sâm khẽ nhíu mày, hắn cảm thấy hình như Đại Thiên Ma còn ở trên người hắn, nhưng lại không cách nào phát hiện ra rốt cuộc Đại

Thiên Ma ở nơi nào, sử dụng Động Huyền Khí Tràng mà cũng không cách nào tra ra được chỗ ở của nàng.

Trong Tam Thập Tam Thiên, Táng Đạo Thiên cung kính đứng trước tháp cổ.

“Lại còn có chuyện như vậy à? Không ngờ lực lượng của Hàn Sâm có thể khiến thú Phá Giới tiến hóa hoàn mỹ hơn đấy?” Trong tháp cổ truyền ra giọng nói tràn đầy hứng thú của Tần Tu.

“Thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, sau khi Triệu Ngưng Nhi hóa thân thành võ trang Phá Giới, tỉ suất Phá Giới đã vượt qua sáu mươi phần trăm, hơn nữa âm thanh Vấn Tâm của nàng vô cùng đặc biệt, có thể nói Triệu Ngưng Nhi là thành công nhất bên trong tất cả các sinh vật thành công lột xác thành thú Phá Giới, không có người thứ hai.” Táng Đạo Thiên cung kính nói.

“Điều này có nghĩa tên kia thú vị hơn trong tưởng tượng của ta.” Tần Tu lạnh nhạt nói.

“Hội trưởng đại nhân, có muốn phái cường giả của hội Thần Loạn ta vây giết Hàn Sâm này, cướp lại thú Phá Giới Triệu Ngưng Nhi hay không?” Ở trước mặt Tần Tu, Táng Đạo Thiên vẫn luôn tỏ ra rất khiêm tốn.

“Chuyện này tự ta xử lý, ngươi tập trung làm tốt công việc theo dõi các vật thí nghiệm khác đi.” Tần Tu nói.

Táng Đạo Thiên cúi đầu nói: “Triệu Ngưng Nhi là vật thí nghiệm thành công nhất hiện giờ, tài liệu của nàng có tác dụng rất lớn trong việc nghiên cứu thú Phá Giới…”

“Ta không thích lặp lại lần thứ hai lời nói của mình.” Giọng nói lạnh nhạt của Tần Tu từ trong tháp cổ truyền ra.

“Vâng, thuộc hạ sẽ dốc hết sức lực trợ giúp hội trưởng đại nhân hoàn thành thí nghiệm.” Táng Đạo Thiên sợ tái mặt, hành lễ nói.

“Ngươi đi đi.” Tần Tu đứng trong tầng cao nhất của tháp cổ, sau khi quát Táng Đạo Thiên rời đi, ánh mắt dịu dàng rơi xuống một chiếc giường pha lê.

Tần Uyển Nhi tóc vàng đang nằm trên giường pha lê, giống như người đẹp say ngủ đang chờ đợi hoàng tử đến hôn nàng tỉnh dậy.

Tần Tu duỗi tay vuốt ve mái tóc của Tần Uyển Nhi, khẽ thì thầm: “Uyển Nhi, ngươi đợi thêm một chút, chẳng mấy chốc tất cả không may đều sẽ trôi qua. Khi ngươi tỉnh lại, tất cả đều sẽ chỉ là một cơn ác mộng khá dài mà thôi, ngươi vẫn là Uyển Nhi hạnh phúc vui vẻ không buồn không lo.”

Đột nhiên, trong mắt Tần Tu lấp lóe ánh sáng kỳ lạ, hai tay không tự chủ ôm lấy đầu, cúi đầu phát ra tiếng gầm rú hệt như dã thú, là tiếng gầm nhẹ cực kỳ đè nén.

Một lúc lâu sau Tần Tu mới dần bình tĩnh lại, ánh sáng trong mắt vụt tắt, tự lẩm bẩm: “Đúng là một người đáng sợ, mặc dù chỉ còn một tia ý thức nhưng đã chiến đấu cùng ta lâu như vậy rồi, dù ta chiếm thế thượng phong, nhưng cũng không cách nào hoàn toàn hủy diệt. Nhưng mà cũng sắp rồi, cho ta thêm một chút thời gian, khi ta hoàn toàn khống chế được áo giáp,

thì có thể mang lại hạnh phúc thật sự cho Uyển Nhi, không để nàng có bất kỳ đau buồn nào nữa.”

Lực lượng của Hàn Sâm bị tiêu hao quá nghiêm trọng, rất khó xé rách luôn không gian để trở về thành Ngọc Bích, nên chỉ đành ngồi phi thuyền cùng Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý.

Đúng lúc Triệu Ngưng Nhi có một buổi biểu diễn ở Hàn quốc, Hàn Sâm đi theo Triệu Ngưng Nhi đến Hàn quốc trước, chờ sau khi buổi biểu diễn ca nhạc kết thúc thì đổi tuyến đường đi thành Ngọc Bích.

Thời gian trên phi thuyền trôi qua vô cùng lâu, Hàn Sâm không có việc gì để làm, đúng lúc tu luyện thuật gen khôi phục nguyên khí tiêu hao của bản thân, tiện thể ngủ một giấc thật ngon, để công năng cơ thể tự điều tiết đến trạng thái tốt nhất.

Nhưng khi Hàn Sâm vừa đi ngủ, lại phát hiện mình xuất hiện trong một nhà giam, đầu và tứ chỉ đều bị xiềng xích khóa lại, trói thành hình chữ Đại treo trong nhà giam.

Còn Đại Thiên Ma ngồi đối diện với hắn, trong tay cầm một cây roi, đang cười tủm tỉm nhìn hắn.

Mắt Hàn Sâm nheo lại, hiểu ngay là có chuyện gì, nhìn Đại Thiên Ma nói: “Ngươi có thể khống chế giấc mơ của ta?”

“Chút thủ đoạn nhỏ không đáng nhắc đến mà thôi, ta bị thương nặng như vậy, đành phải tạm thời mượn giấc mơ của ngươi tĩnh dưỡng một thời gian, ngươi sẽ không từ chối ta chứ?” Đại Thiên Ma bắt chéo chân, ngồi dựa lên trên ghế, cười tửm tỉm nhìn Hàn Sâm hỏi.

“Chẳng phải ta chưa đồng ý mà ngươi đã vào ở rồi hay sao?” Hàn Sâm hơi không vui nói.

“Đừng nói vậy chứ, ta sẽ trả tiền thuê nhà mà.” Đại Thiên Ma đứng dậy, đi đến bên cạnh Hàn Sâm, ngón tay đẩy cằm hắn lên, phả ra hơi thở như lan.

“Tiền thuê nhà cái gì?” Hàn Sâm thử khống chế giấc mơ của mình, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả gì, dường như lực lượng toàn thân đều đã biến mất không còn.

Ngón tay Đại Thiên Ma hơi dùng sức, ép Hàn Sâm ngẩng đầu lên, môi đỏ gợi cảm của nàng dần đến gần bờ môi của Hàn Sâm.

Khi môi đỏ của Đại Thiên Ma sắp chạm vào bờ môi của Hàn Sâm, lại lướt qua khuôn mặt hắn, đến gần bên tai hắn, nói ra: “Chắc chắn ngươi sẽ rất hài lòng với tiền thuê nhà của ta.”

Nói rồi, Đại Thiên Ma lập tức lùi lại, cảnh tượng xung quanh cũng chia năm xẻ bảy, lùi lại phía sau theo cái lùi của Đại Thiên Ma.

Bốn vách tường của nhà giam lùi về nơi xa, hoàn cảnh xung quanh biến thành một vùng hư không, Hàn Sâm chỉ thấy một luồng kiếm khí từ trong trời đất chém đến.

Kiếm khí kia không nhanh không chậm, không vội vàng cũng không chậm chạp, nhưng lại mang đến cho Hàn Sâm một loại áp lực không lời nào có thể diễn tả, như thể một kiếm kia đã chặt đứt kiếp trước kiếp này của hắn, mà ngàn vạn đời trước của hắn chắc chắn đã bị một kiếm này chém giết vậy.

Dù với định lực của Hàn Sâm thì cũng phải biến sắc, hắn biết rất rõ ràng rằng một kiếm này chỉ là hư vô ở trong mơ của hắn, nhưng kiếm ý của nó lại khiến ý chí hắn dao động.

Hàn Sâm từng gặp không ít cao thủ dùng kiếm, Lục Đạo Đại Đế, Cô Trúc, Kiếm Bất Cô, đều là cường giả kiếm đạo đỉnh cấp, nhưng chưa từng thấy nhát kiếm nào khủng bố như nhát kiếm này.

Mặc dù biết rõ một kiếm này chỉ là ảo ảnh, nhưng Hàn Sâm vẫn cảm thấy toàn thân lạnh buốt, tinh thần dao động, khi kiếm khí kia chém lên trên người hắn, khiến hắn có loại tuyệt vọng của cái chết.

“Đây chính là nhát kiếm mà Tần Tu chém ta, nếu ngươi có hứng thú, ta sẽ cho ngươi cảm nhận thêm mấy lần, ngươi hài lòng với tiền thuê nhà này

chứ?” Đại Thiên Ma ở bên cạnh, cười híp mắt nói ra.

Hết chương 3277.

Chương 3278. Gặp lại mệnh hồn

Kiếm khí kinh khủng liên tục chém xuống người Hàn Sâm, mặc dù chỉ trong giấc mơ, nhưng cũng khiến tinh thần của Hàn Sâm bị thương không nhẹ.

Nếu đổi là một sinh vật có lực ý chí tương đối kém khác, chỉ sợ cho dù đang ở trong mơ thì cũng bị chém tan lực ý chí, vĩnh viễn không thể nào tỉnh lại, cơ thể cũng theo đó mà thật sự chết đi, kết quả tốt nhất chính là người thực vật.

‘Từ một kiếm này, Hàn Sâm thấy được sự đáng sợ của Tần Tu.

Đại Thiên Ma nói cho hắn biết rằng đây chỉ là một kiếm Tần Tu tiện tay chém ra, chỉ tiện tay chém ra một kiếm đã có thể sánh với cường giả đỉnh cấp của kiếm đạo, Hàn Sâm không biết khi Tân Tu nghiêm túc thì sẽ mạnh đến nhường nào.

“Xem ra không chỉ lực lượng, ngay cả về mặt ý cảnh tu vi, ta cũng còn không gian để phát triển.” Hàn Sâm nhắm mắt lại, lần lượt cảm nhận ý cảnh khủng bố bên trong kiếm kia.

Sợ hãi cũng không thể giải quyết được vấn đề gì, chỉ có đi sâu vào trong sợ hãi, hiểu rõ ngọn nguồn của sợ hãi trong mình thì mới có thể giải quyết nỗi sợ hãi cuối cùng.

Hàn Sâm rất rõ ràng, một kiếm hắn nhìn thấy này cũng chỉ là sản phẩm Đại Thiên Ma lợi dụng mộng cảnh sao chép lại, nếu thật sự đối mặt với Tần Tu, một kiếm này sẽ còn khủng khiếp hơn.

Khi Hàn Sâm tỉnh lại từ trong giấc mơ, không biết mình đã phải chịu đựng biết bao nhiêu kiếm, giờ hắn đã hiểu rõ ý cảnh bên trong kiếm kia như lòng

bàn tay.

Chỉ là nếu để cho bản thân Hàn Sâm chém ra một kiếm này, lại vẫn không thể đạt được đến cảnh giới của Tần Tu.

Không phải cảnh giới của Hàn Sâm không đủ cao, mà là tính cách của hắn và Tần Tu không giống nhau. Một kiếm này là một kiếm của Tần Tu, ngoài Tần Tu thì khắp hạ không có người thứ hai có thể chém ra một kiếm như này, bởi vì trong vũ trụ cũng không thể nào có Tần Tu thứ hai.

Hàn Sâm không có ý định học theo Tần Tu, hắn chỉ đang suy nghĩ xem phải làm thế nào mới phá được kiếm này.

Khi Triệu Thu Ý đánh thức Hàn Sâm, bọn họ đã đi đến đô thành của Hàn quốc, Triệu Ngưng Nhi dừng lại ở nơi này hai ngày, chờ sau khi buổi biểu diễn ca nhạc kết thúc là có thể đổi tuyến đường đi đến Tần quốc.

Hàn Sâm và Triệu Thu Ý đều giả làm trợ lý, đi theo Triệu Ngưng Nhi ra khỏi phi thuyền, mặc dù đã sớm biết Triệu Ngưng Nhi rất nổi tiếng ở đại vũ trụ đế quốc, nhưng mà nhìn thấy cảnh tượng Hàn quốc nghênh đón nàng, vẫn cảm thấy rất hoành tráng.

Chưa kể đến fan hâm mộ, ngay cả rất nhiều vương công quý tộc của Hàn quốc cũng đều tự mình đến chào đón Triệu Ngưng Nhị, thậm chí còn có một vị Hoàng phi đích thân đến.

Khi ánh mắt Hàn Sâm đảo qua một người trong đó, trong lòng không khỏi nao nao.

Đó là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, dáng vẻ vô cùng bình thường, nhưng ăn mặc vô cùng sang trọng quý giá, trông vẻ tám chín phần mười là con cháu của quyền quý Hàn quốc

Hàn Sâm nhìn khuôn mặt của thiếu niên kia, luôn cảm thấy hơi quen thuộc, giống như trước kia đã từng gặp ở nơi nào rồi, nhưng dựa vào trí nhớ của hắn, nếu như đã từng gặp thiếu niên này, không thể nào không nhớ rõ.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm thiếu niên, tỉ mỉ quan sát một lát, cuối cùng biết vì sao mình lại cảm thấy thiếu niên này quen mặt rồi.

“Thiếu niên này cực kỳ giống Thiên Đế trong Tí Hộ Sở năm đó, chỉ là trên mặt hắn vẫn còn vẻ ngây thơ, không chín chắn uy nghiêm như Thiên Đế.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Thiên Đế giống như Hương Âm, đều là một trong bát Ma Tướng dưới trướng Cổ Ma, hơn nữa còn là người đứng đầu bát Ma Tướng.

Năm đó Hàn Sâm bắt giữ Thiên Đế, nhốt hắn và Quỷ Dạ Xoa bên trong bình Tuyệt Tình, nhưng mà về sau Hàn Sâm thăng cấp, cũng không mang bình Tuyệt Tình theo, mà để Linh bảo quản thay hắn.

Từ đó về sau, Hàn Sâm chưa từng gặp lại Thiên Đế, cũng quên mất chuyện này.

Lúc này nhìn thấy thiếu niên có khuôn mặt cực giống Thiên Đế nên mới nhớ lại chuyện này.

“Chẳng nhẽ Thiên Đế đầu thai?” Trong lòng Hàn Sâm thầm nghi ngờ, đáng tiếc lúc này hắn không cách nào trở về đại vũ trụ gen, nếu không cũng có thể hỏi Linh một chút, xem thử Thiên Đế kia có còn ở trong bình Tuyệt Tình hay không.

Nhưng mà cho dù thật sự là Thiên Đế đầu thai thì cũng không có ảnh hưởng gì đến Hàn Sâm, vì vậy Hàn Sâm cũng không đặt chuyện này ở trong lòng.

Trái lại chuyện Cổ Ma chạy trốn khiến Hàn Sâm hơi lo lắng, không biết sau khi Cổ Ma trốn ra đã làm những gì, cái tên kia tuyệt đối không thể nào yên phận sống tiếp, có trời mới biết lúc nào hắn sẽ nhảy ra hô mưa gọi gió.

‘Thầm nghĩ vậy, ánh mắt đã lướt qua thiếu niên có khuôn mặt giống Thiên Đế kia rồi, nhưng Hàn Sâm lại đột nhiên quay đầu lại, lại nhìn người thiếu niên kia lần nữa.

Vừa rồi đột nhiên trên người thiếu niên tỏa ra một luồng khí tức, Hàn Sâm đã gặp khí tức đó hai lần, trên người của Sở Viên có, trên người của Triệu

Ngưng Nhi cũng có.

“Mệnh hồn, trên người thiếu niên này lại có mệnh hồn ư?” Ánh mắt Hàn Sâm ngưng tụ lại như đăng, chiếu lên trên người thiếu niên này, thấy được trên người thiếu niên tỏa ra khí tức mệnh hồn.

Rất rõ ràng, thiếu niên này cũng là một trong những vật thí nghiệm của Tần Tu.

“Lại là một thiếu niên, hình như vật thí nghiệm mà Tần Tu lựa chọn đều là người trẻ tuổi” Hàn Sâm nhíu mày suy nghĩ: “Không biết có phải trùng hợp hay không, vật thí nghiệm này rất giống Thiên Đế, đáng tiếc không thể trở về hỏi Linh”

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào thiếu niên kia, thiếu niên kia cảm nhận được ánh nhìn của Hàn Sâm, quay đầu nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau với Hàn Sâm.

Mặc dù chỉ là một thiếu niên, nhưng ánh mắt hắn lại điềm tĩnh có thần, khi nhìn người ta có loại cảm giác soi xét từ trên cao xuống dưới, loại ánh mắt này, Hàn Sâm thường xuyên nhìn thấy trên người Thiên Đế.

Bây giờ Hàn Sâm thấy nghi ngờ vô cùng, hắn nghi thiếu niên này chính là Thiên Đế đầu thai.

Thấy Hàn Sâm và thiếu niên kia nhìn nhau, Triệu Thu Ý ở bên cạnh kéo ống tay áo của Hàn Sâm, nói: “Người đứng ở bên kia đều là hoàng tộc của Hàn quốc.”

“Ngươi biết thiếu niên kia không?” Hàn Sâm chuyển sang hỏi Triệu Thu Ý.

Triệu Thu Ý lén nhìn thoáng qua bên kia, sau đó gật đầu nói: “Ta không biết nhiều về quyền quý Hàn quốc, nhưng ta lại lại vừa khéo nhận ra thiếu niên kia.”

“Ồ, nói như vậy hắn rất nổi tiếng sao? Chẳng nhẽ là hoàng tử của Hàn quốc?” Hàn Sâm hỏi.

Triệu Thu Ý lắc đầu cười nói: “Cũng không phải là vậy, nhưng cũng không kém nhiều lắm. Hắn là phò mã của công chúa Nguyệt Luân ở Hàn quốc, tên

là Lâm Cấm. Nghe nói là một thiên tài có xuất thân dân thường, khi hắn vừa sinh ra, xuất hiện dị tượng là một gốc thần thụ, dị tượng bao phủ cả bầu trời, mấy tinh vực đều có thể nhìn thấy. Hàn Hoàng nhìn thấy dị tượng, lệnh cho cường giả hoàng tộc tính toán, tìm được Lâm Cấm vừa ra đời trên một tinh cầu ở khu vực ranh giới hai nước Tần - Hàn, bèn mang về trong cung nuôi dưỡng, đồng thời từ nhỏ đã đính hôn cho hắn và công chúa Nguyệt Luân. Bởi vì hắn từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, nói là một nửa con trai của Hàn hoàng cũng không quá đáng.

"Vậy dáng vẻ của dị tượng thần thụ này trông ra sao?" Trong lòng Hàn Sâm chợt nghĩ tới gì đó, lại hỏi tiếp.

Năm đó Thiên Đế cũng cư ngụ trên một gốc thần thụ, hơn nữa Hàn Sâm vẫn nhớ rõ, chắc hẳn lực lượng mà Thiên Đế am hiểu tên là Lực Tam Thập Tam Thiên.

"Nếu như Lâm Cấm này là Thiên Đế đầu thai chuyển thế thật, Tần Tu lại chọn hắn làm vật thí nghiệm của mệnh hồn, phải chăng trong đó có liên quan gì với nhau?" Hàn Sâm càng nghĩ càng thấy chuyện này kỳ lạ.

Triệu Thu Ý suy nghĩ, sau đó lắc đầu nói ra: "Không biết, chỉ nghe nói như vậy, cũng không cách nào quay chụp lại được loại dị tượng thế này, trừ phi tận mắt nhìn thấy, nếu không ai cũng không biết dáng vẻ cụ thể của dị tượng này."

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn Lâm Cấm càng thêm hứng thú.

Hết chương 3278.

Chương 3279. Thân phận của Cổ Ma

Sau khi trở thành thú Phá Giới, lực lượng của Triệu Ngưng Nhi đã tăng lên rất nhiều, lực lượng hệ âm lại càng đáng sợ, cho dù nàng không cố ý sử

dụng lực lượng nhưng chỉ xướng vài câu rất tự nhiên thôi cũng đã có ma lực vô cùng lớn, dễ dàng làm rung động lòng người.

Buổi biểu diễn ca nhạc được tổ chức ở sân thi đấu có sức chứa lên đến hàng triệu người, vậy mà vẫn đông nghịt, thậm chí có rất nhiều người không thể mua được vé, từ đó có thể thấy sức hấp dẫn to lớn của Triệu Ngưng Nhi.

Hàn Sâm ngồi trong phòng khách quý cao cấp mà Triệu Ngưng Nhi sắp xếp, nghe biểu diễn của Triệu Ngưng Nhi ngoài kia, ngay cả hắn cũng phải thừa nhận, nghe Triệu Nhưng Nhi ca hát là một loại hưởng thụ.

Cốc cốc cốc!

Buổi biểu diễn ca nhạc vừa bắt đầu không bao lâu, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào lúc thế này, ai sẽ tới nhỉ?” Hàn Sâm khẽ nhíu mày, ở nơi này hắn chỉ quen biết hai người Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý.

Triệu Nhưng Nhi ở trên sân khấu bên dưới, Triệu Thu Ý đang ngồi trong phòng bao cùng hắn, sẽ là ai đến gõ cửa phòng hắn đây?

Triệu Thu Ý đứng dậy khỏi ghế sofa, đi ra mở cửa phòng, nhìn thấy người đứng bên ngoài thì hơi ngẩn ra, ngay cả Hàn Sâm cũng hơi bất người, không ngờ người đến lại là Lâm Cấm.

“Các hạ có chuyện gì không?” Triệu Thu Ý ép mũ xuống thấp, cúi đầu hỏi.

“Tại hạ có mấy lời muốn nói chuyện riêng với Hàn tiên sinh” Ánh mắt Lâm Cấm xuyên qua Triệu Thu Ý, nhìn thẳng vào người Hàn Sâm.

“Cho hắn vào đi.” Hàn Sâm nói với Triệu Thu Ý đang tỏ ra cảnh giác.

Nghe vậy Triệu Thu Ý mới bước sang bên cạnh nhường đường, cho Lâm Cấm đi vào trong phòng, sau đó đóng cửa lại.

“Ngươi biết ta?” Hàn Sâm hứng thú nhìn Lâm Cấm hỏi.

“Đệ nhất kiếm khách của Tần quốc, nhân vật khủng bố cầm kiếm chém nứt thành Ngọc Bích, chỉ sợ trong vũ trụ này không có mấy người không biết ngươi, nhưng mà Hàn Sâm mà ta biết cũng không phải là người Tần quốc, mà là một người đàn ông đến từ Tí Hộ Sở.” Lâm Cấm lạnh nhạt nói ra.

‘Trên mặt Hàn Sâm lộ vẻ nghi ngờ, Lâm Cấm mỉm cười nói: “Hàn Sâm, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện riêng được không?”

“Thu Ý, ngươi ra ngoài một lát đi.” Hàn Sâm nói với Triệu Thu Ý.

Sau khi Triệu Thu Ý rời đi, lúc này Hàn Sâm mới đánh giá Lâm Cấm, hỏi: “Ngươi là ai?”

“Cho dù ngươi đã quên bổn thiên đế thì cũng không nên quên con gái Tình Quân của ta chứ?” Lâm Cấm rất tự nhiên đi đến đối diện Hàn Sâm ngồi xuống.

“Thiên Đế, ngươi trốn thoát ra khỏi bình Tuyệt Tình từ khi nào?” Hàn Sâm nghe thấy lời này thì đã chắc chắn, tám chín phần mười Lâm Cấm chính là Thiên Đế đầu thai rồi, không thể nào sai được.

Không nhiều người biết Tình Quân là con gái của Thiên Đế, trong đại vũ trụ đế quốc thì lại càng không thể nào, ngoài việc đầu thai thì rất khó nghĩ ra được khả năng nào khác.

“Bổn Thiên Đế không trốn, mà lựa chọn cái chết, nhưng cách chết của bổn Thiên Đế hơi đặc biệt mà thôi, sau khi đầu thai vẫn còn giữ lại một chút trí nhớ.” Lâm Cấm nói ra.

“Chuyện này cũng không dễ dàng, sao ngươi làm được?” Hàn Sâm biết đầu thai cần thông qua Thần điện Gen, linh hồn muốn qua đó mà giữ lại được trí nhớ gần như là chuyện không thể nào.

“Bản thân ta cũng có chút đặc biệt, hoặc có thể nói, linh hồn của bát Ma Tướng bọn ta đều có chỗ đặc biệt. Trước kia có một số việc ta vẫn luôn không nghĩ ra, nhưng sau lần đầu thai này thì hiểu rõ được đạo lý đầu thai giữa hai giới, mà sau khi có được mệnh hồn, lại đột nhiên ngộ ra một số chuyện.” Lâm Cấm nói ra.

“Đạo lý gì?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Lâm Cấm hỏi.

“Rất có thể Cổ Ma cũng giống như ta, giữ lại được trí nhớ của kiếp trước, hắn ở trong Tí Hộ Sở tìm đến tám người chúng ta, chắc chắn không phải là chuyện tình cờ, mà vốn là có mưu đồ sẵn rồi. Hoặc có thể nói, có lẽ lúc trước hắn dẫn chúng ta đi trảm Thần là có mưu tính từ trước rồi, đáng tiếc cuối cùng vì A Tu La phản bội mà thất bại.”

Hàn Sâm cũng luôn nghi ngờ xuất thân lai lịch của Cổ Ma, Thiên Đế suy đoán như vậy cũng khá là hợp lý.

“Rốt cuộc vị Thần mà năm đó các ngươi chém giết là nhân vật như thế nào?” Hàn Sâm vẫn luôn rất tò mò về vấn đề này, cho đến bây giờ hắn cũng không biết rốt cuộc vị thần mà A Tu La cắn nuốt là sinh vật gì.

“Không biết, ta chỉ biết là đó là sinh mệnh sau khi Cổ Ma tìm đủ tám người bọn ta, lợi dụng lực lượng của tám người bọn ta mới triệu hoán ra được. Sau khi sinh mệnh kia xuất hiện thì đã hấp hối, lúc ấy Cổ Ma rất bất ngờ, rõ ràng hắn không ngờ vị Thần hắn triệu hoán đến sẽ có dáng vẻ đó. Nhưng sau này ta suy nghĩ kỹ lại, cho dù vị Thần kia hấp hối thoi thóp thì bọn ta cũng khó khăn mãi mới giết được hắn, nếu như hắn ở trong trạng thái bình thường, thậm chí nếu chỉ bị thương nặng mà không nguy hiểm đến tính mạng thì bọn ta chắc chắn không giết nổi Thần.

Thiên Đế không nói tiếp nữa, nhưng Hàn Sâm cũng đã hiểu ý của hắn,

nếu như Cổ Ma đã sớm biết vị Thần mà mình triệu hồi ra có lực lượng

bực nào, như vậy chắc hẳn mục đích triệu hoán Thần ban đầu của hắn cũng không phải là muốn giết Thần.

“Ngươi đến tìm ta, không phải chỉ để nói những chuyện này cho ta đấy chứ?” Hàn Sâm nói rồi nhìn Thiên Đế.

Thiên Đế thở dài nói: “Nếu không bất đắc dĩ, ta cũng không muốn đến †ìm ngươi. Thật ra trí nhớ kiếp trước của ta đã bị phong ấn khi đầu thai rồi, nếu như không có gì ngoài ý muốn, cho dù chuyển thế luân hồi lần nữa, chỉ sợ cũng khó mà mở ra được trí nhớ kia, nhưng hội Thần Loạn mang mệnh hồn

đến lại mở ra trí nhớ kiếp trước của ta, lúc này mới khiến ta tìm lại mình của kiếp trước."

Dừng một chút, Thiên Đế lại nói tiếp: "Nhưng cái thứ gọi là mệnh hồn này, hội Thần Loạn vẫn để lại hậu chiêu, cho dù bây giờ ta đã dung hợp thành công nhưng vẫn rất khó trốn được khống chế của hội Thần Loạn, có lẽ ngươi có thể giúp ta."

"Tại sao ta phải giúp ngươi?" Hàn Sâm bĩu môi nói.

Cho đến bây giờ hắn và Thiên Đế cũng không phải là bạn bè, thậm chí ở kiếp trước, bọn họ còn là kẻ thù của nhau, cho dù không để ý đến nhân quả kiếp trước, hắn cũng không cần phải giúp Thiên Đế.

"Mặc dù ta không biết rốt cuộc Thần mà Cổ Ma triệu hoán đến là sinh vật như thế nào, nhưng mà ta biết một bí mật liên quan đến Cổ Ma, nếu như ngươi có thể giúp ta thoát khỏi khống chế của hội Thần Loạn, †a có thể nói bí mật kia cho ngươi, chắc chắn ngươi sẽ cảm thấy rất hứng thú với nó." Thiên Đế khẽ cười nói.

"Bí mật gì? Nói nghe thử xem nào." Hàn Sâm không hề tin tưởng Thiên Đế.

Thiên Đế cũng không từ chối, cười nói: "Bí mật này là sau khi ta khôi phục trí nhớ mới phát hiện ra, còn có một ít liên quan đến hội Thần Loạn, ta nghĩ chắc chắn ngươi sẽ hứng thú."

Hàn Sâm cũng không cảm thấy bất ngờ, im lặng một lát mới nói thêm: "Ta có thể đồng ý cố gắng giúp ngươi, nhưng ta nhất định phải biết bí mật kia trước."

Thiên Đế rất sảng khoái: "Ta đã từng đi đến hội Thần Loạn, đồng thời thấy được một số đồ thú vị ở nơi đó, trong đó có một bức chân dung cổ xưa, trong bức chân dung kia vẽ lão hội trưởng, ba vị phó hội trưởng, cùng với một số trụ cột của hội Thần Loạn. Trong bốn thành viên nòng cốt của hội Thần Loạn, ta nhận ra được hai người, một người là Táng Đạo Thiên, một người khác chính là…"

Thiên Đế nói đến đây thì cố ý dừng lại, Hàn Sâm tiếp lời: “Chẳng nhế là Cổ Ma?” Thiên Đế gật đầu: “Đúng thế, vị phó hội trưởng trên bức chân dung kia

đúng là dáng vẻ của Cổ Ma, phong thái kia, tuyệt đối không thể sai được.”

“Cổ Ma lại là phó hội trưởng của hội Thần Loạn?” Hàn Sâm nhíu mày nói nhỏ.

Hết chương 3279.

Chương 3280. Thiên Đế

“Ngươi muốn ta giúp ngươi như thế nào?” Hàn Sâm nhìn Thiên Đế hỏi.

Rõ ràng Thiên Đế đã chuẩn bị xong tất cả từ trước, nghe Hàn Sâm nói vậy thì lập tức trả lời: “Mệnh hồn liên kết với một ngọn đèn bản mạng, chỉ cần ngọn đèn bản mạng kia cháy hết, mệnh hồn ắt sẽ trở về. Nhưng ta đã dung hợp với mệnh hồn, mệnh hồn trở về thì chẳng khác nào ép ta trở về. Cách giải quyết tốt nhất chính là cướp đèn hồn về, nắm giữ trong tay chính mình. Nhưng chuyện này khá là khó khăn, đa phần đèn hồn của mệnh hồn đều do Tần Tu trông giữ, chỉ sợ dù là ngươi cũng khó mà cầm đến tay được.”

Hàn Sâm im lặng lắng nghe, cũng không có ý định nói chen vào, hạng người như Thiên Đế, e rằng nếu như không có chuẩn bị hoàn mỹ thì sẽ không đến tìm hắn.

Quả nhiên, Thiên Đế nói tiếp: “Thực hiển nhiên muốn cướp đèn hồn từ trong tay Tần Tu là chuyện không thể nào, vì vậy ta nhọc công suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nghĩ ra được một kế có thể thực hiện được, nhưng cách này cũng rất mạo hiểm, hơn nữa cần ngươi dốc sức giúp đỡ.”

“Ngươi nói đi.” Hàn Sâm nói ra.

Thiên Đế không do dự, dứt khoát nói suy nghĩ của hắn ra: “Theo như ta nghiên cứu, quan hệ giữa mệnh hồn và đèn hồn giống như quan hệ giữa con

rối dây và sợi dây, nếu như cách làm thích hợp, hơn nữa có đủ lực lượng, vậy có thể chặt đứt liên hệ giữa hai bên. Nhưng ta đã thử rất nhiều cách rồi mà cũng không thể chặt đứt liên hệ giữa hai bên, hoặc là nói, lực lượng trong khả năng khống chế của ta không cách nào chạm đến sợi dây kia."

"Ngươi cảm thấy lực lượng của ta có thể làm được sao?" Hàn Sâm nhìn chằm chằm Thiên Đế hỏi.

Thiên Đế gật đầu, sau đó lại lắc đầu: "Ta không chắc chắn, nhưng ngươi khác, bản thân lực lượng của ngươi đã rất kỳ lạ, có được năng lượng không cách nào phỏng đoán, hơn nữa ngươi lại lấy cơ thể vượt qua luân hồi, càng thêm hơn người, ta cảm thấy có thể thử một lần, dù sao có hi vọng vẫn tốt hơn là không có hi vọng."

Hàn Sâm nhớ đến trứng gen mà Táng Đạo Thiên cầm trong tay lúc trước, bên trong trứng gen kia có một ngọn nến đang cháy, nghĩ lại thì chính là đèn hồn rồi.

"Rốt cuộc mệnh hồn là cái gì?" Hàn Sâm muốn lấy được đáp án từ chỗ Thiên Đế.

Thiên Đế lắc đầu nói: "Ta cũng không thể nói rõ ràng rốt cuộc mệnh hồn là cái gì, nó nắm giữ đặc tính của chủng gen, nhưng lại có chỗ khác biệt, giống như thú hồn mà nhân loại các ngươi sử dụng trong Tí Hộ Sở, nhưng cũng có chỗ khác biệt nốt. Sau khi dung hợp với mệnh hồn, ta cảm thấy không chỉ thân thể, mà ngay cả linh hồn của ta cũng có được một loại thăng hoa nào đó, nếu không cũng sẽ không mở ra phong ấn trí nhớ kiếp trước."

"Khi nào thì ra tay?" Hàn Sâm không hỏi tiếp nữa.

"Khi ngươi ra tay cần phải dốc hết sức mình mới có cơ hội thành công, không thể bị bất kỳ quấy rầy nào, hơn nữa hình như bên cạnh ta vẫn luôn có thành viên của hội Thần Loạn đang âm thầm quan sát, nhất định phải thoát khỏi bọn họ mới được. Chừng nào thì ngươi đi, hẹn thời gian và địa điểm, ta sẽ nghĩ cách cắt đuôi đám người đó rồi đi tìm ngươi."

Hàn Sâm lắc đầu nói: "Trên người ngươi có mệnh hồn, trong tay đối phương có đèn hồn, chỉ sợ cắt đuôi được tai mắt cũng vô dụng."

“Có chút thời gian chênh lệch này là đủ rồi, chờ bọn họ đuổi kịp, chắc hẳn bên chúng ta đã có kết quả rồi.” Thiên Đế nói.

Hàn Sâm không nói gì nữa, sau khi hẹn thời gian và địa điểm với Thiên Đế, Thiên Đế cũng lập tức tạm biệt rời đi.

Buổi biểu diễn ca nhạc của Triệu Ngưng Nhi vô cùng thành công, Triệu Ngưng Nhi liên tục khéo léo từ chối lời mời ở lại của vương công quý tộc Hàn quốc, ngồi lên phi thuyền rời khỏi Hàn quốc.

“Chị à, dựa vào thực lực hiện giờ của ngươi, cho dù phong làm ca hậu cũng dư sức, e rằng ngay cả Chung Ly Tình kia sống lại cũng không sánh bằng ngươi” Triệu Thu Ý rất vui vẻ nói chuyện phiếm với Triệu Ngưng Nhi.

Triệu Ngưng Nhi lắc đầu nói: “Nếu bàn về lực lượng, có lẽ ta không kém ca vương đại nhân, nhưng bàn về lý giải và ý cảnh, ta còn kém ca vương đại nhân rất nhiều.”

Rõ ràng Triệu Ngưng Nhi rất tôn kính ca vương, cũng không vì lực lượng của mình tăng vọt mà coi thường ca vương.

Hàn Sâm cũng không có tâm trạng nghe chị em các nàng nói chuyện, bọn họ đã đến tinh vực Vạn Không - Nơi giao giới giữa Hàn quốc và Tần quốc rồi, nơi này cũng là nơi mà Hàn Sâm hẹn gặp Thiên Đế.

Nhưng từ sau khi gặp mặt Thiên Đế, trong lòng Hàn Sâm luôn cảm thấy hơi bất an, cũng không nói được là vì sao, chỉ luôn cảm thấy e rằng chuyện này sẽ có rất nhiều khó khăn trắc trở, tuyệt đối sẽ không thuận lợi như kế hoạch của Thiên Đế.

“Triệu Ngưng Nhị, sau khi Lâm Cấm đến đây, nếu người của hội Thần Loạn xuất hiện, ngươi lập tức dẫn Thu Ý đến lâu đài cổ của Phượng gia ở thành Ngọc Bích chờ ta.” Trước đó Hàn Sâm đã nói chuyện Lâm Cấm sẽ đến đây cho chị em Triệu gia, nhưng cũng không nói cho bọn họ biết kiếp trước của Lâm Cấm là Thiên Đế, chỉ nói Lâm Cấm giống với Triệu Ngưng Nhị, đều là vật thí nghiệm của mệnh hồn.

“Được.” Triệu Ngưng Nhi nhìn ra được cảm xúc của Hàn Sâm hơi khác thường, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm thấy một dao động kỳ lạ truyền đến, trong phi thuyền mở ra một cánh cửa không gian, Thiên Đế từ trong đó đi ra, sau đó cánh cửa không gian kia đóng kín lại.

“Thời gian không nhiều, bây giờ bắt đầu đi.” Thiên Đế đi đến trước mặt Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm gật đầu, ngưng tụ lực lượng Nghịch Động Huyền Kinh, sau đó cưỡng ép tiến hành Phá Giới, vận chuyển Động Huyền Khí Tràng, thăm dò cấu tạo căn nguyên cơ thể Thiên Đế, muốn tìm ra nơi liên hệ của mệnh hồn và đèn hồn trong đó.

Tỉ mỉ quan sát, Hàn Sâm thật sự nhìn ra được một số dấu vết.

Cấu tạo cơ thể Thiên Đế khác với nhân loại bình thường, ở trên người hắn có rất nhiều hạt nguyên sơ kỳ lạ, những hạt nguyên sơ đó hoàn †oàn trái ngược với cấu tạo hạt của nhân loại bình thường.

Càng kỳ lạ hơn chính là, Hàn Sâm phát hiện những hạt khác thường kia đều đang tỏa ra những luồng khí tức kỳ lạ mà yếu ớt, loại khí tức này không màu không mùi, thậm chí còn không có dao động, cộng thêm cực kỳ yếu ớt, khó mà phát hiện.

Hàn Sâm cũng nhờ Động Huyền Khí Tràng mới có thể nhìn thấy khí tức như có như không này.

Sau khi những khí tức đó rời khỏi cơ thể Thiên Đế thì trực tiếp dung nạp vào trong không khí, giống như biến mất trong hư không, đã không còn nhìn thấy.

Khí tức cuồn cuộn không dứt vẫn đang tỏa ra, Hàn Sâm gần như có thể khẳng định, khí tức này là gốc rễ liên hệ giữa mệnh hồn và đèn hồn, chỉ cần chặt đứt nó, có lẽ có thể chặt đứt liên hệ giữa mệnh hồn và đèn hồn.

Nhưng muốn chặt đứt những khí tức này lại không phải là chuyện dễ dàng gì.

Đa phần các hạt nguyên sơ trong cơ thể Thiên Đế đều đang tỏa ra loại khí tức này, muốn chặt đứt hoàn toàn, vậy phải chặt đứt toàn bộ khí †ức mà các hạt nguyên sơ đó đang tỏa ra.

Hàn Sâm thử dùng thủ pháp của Chích Thủ Già Thiên cắt đứt khí tức ở bên trên của một hạt, kết quả khiến Hàn Sâm thả lỏng hơn nhiều. Mặc dù khí tức kia bền chắc, nhưng lực lượng của Chích Thủ Già Thiên

vẫn có thể cắt đứt nó, hơn nữa sau khi cắt đứt khí tức thì những hạt kỳ lạ kia cũng không tiếp tục tỏa ra khí tức nữa.

“Quả nhiên ngươi không khiến ta thất vọng.” Rõ ràng Thiên Đế cũng cảm giác được từ trong sâu thẳm, sợi dây vướng víu trên người hắn đã bị chém đứt, không khỏi cười nói.

Hàn Sâm không có tâm trạng nói giỡn với hắn, ngưng tụ lực lượng đánh lên trên người Thiên Đế, chặt đứt hàng loạt những sợi khí tức kia.

Nhưng lúc này, đột nhiên thân phi thuyền lay động kịch liệt, rõ ràng đã chịu ảnh hưởng của một loại lực lượng lớn nào đó.

“Đó là cái gì?” Triệu Thu Ý nhìn màn ảnh của phi thuyền, trợn to hai mắt kêu lên.

Hết chương 3280.

Chương 3281. Hội Thân Loạn tập kích

Chỉ thấy trên bầu trời đầy sao phía trước xuất hiện một cơn bão điện †ừ lớn, những dải màu sắc lấp lánh bao phủ toàn bộ bầu trời đầy sao.

“Thưa các vị đại nhân, không ổn rồi, chúng ta gặp phải một cơn bão hạt lớn, và phi thuyền đã bắt đầu mất kiểm soát…” Một thuyền viên chạy đến và lớn giọng nói mà trong mắt đầy kinh hãi.

Hắn chưa kịp nói xong, ánh sáng của đèn trong phi thuyền đột nhiên †ắt ngấm, bên trong phi thuyền trở nên tối đen. Hơn nữa, bọn họ rõ ràng cảm giác được thân thuyền đang nhanh chóng nghiêng ngả.

Thông thường thì trong phi thuyền đều có hệ thống trọng lực, ngay cả khi phi thuyền chuyển động, giống như khoang hành khách, nó sẽ luôn được duy trì ở một mức không thay đổi.

Đám người Hàn Sâm có thể cảm nhận được độ nghiêng ngả của phi thuyền, điều này chứng minh phi thuyền gặp vấn đề lớn, ngay cả hệ thống trọng lực cũng mất tác dụng.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng lại lọt vào mắt đám người Hàn Sâm, cơn bão đầy màu sắc bên ngoài phi thuyền lập lòe như dòng điện, ánh sáng sặc sỡ xuyên qua một số cửa sổ quan sát tinh thể, bên trong khoang thuyền cũng rực rỡ sắc màu, ánh mắt của mọi người dường như bị mù loà.

Dù là bóng tối hay cường quang thì cũng không thể khiến Hàn Sâm mất tầm nhìn, qua cửa sổ quan sát bằng pha lê, Hàn Sâm thấy trong chuỗi hạt có một sinh vật mờ ảo giống Thần Long đang bơi lội, thân hình cũng đang nhảy múa trong chuỗi hạt, đôi khi hiện ra một phần bóng hình.

Hàn Sâm nhìn thấy khí tức trên người sinh vật đó thì biết ngay thân phận của nó: “Thú Phá Giới!”

Thiên Đế khẽ cau mày, hắn vốn tưởng rằng mình đã cắt đuôi được kẻ giám sát, có lẽ có thêm chút thời gian, nhưng không ngờ thú Phá Giới lại xuất hiện nhanh như vậy: “Đến nhanh quá!”

Hàn Sâm vừa mới bắt đầu, hơn nửa khí tức trên người hắn nhất thời chưa bị cắt đứt.

“Chúng ta đi thôi!”

Hàn Sâm khai triển Động Huyền Khí Tràng, bao phủ cả phi thuyền, muốn cố mang theo cả phi thuyền cùng rời đi khi sử dụng Tinh Không Đại Na Di.

Nhưng Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện không gian này trở nên vô cùng quỷ dị, giống như bị một loại lực lượng nào đó ngăn cách với tinh không, không thể dịch chuyển tức thời được.

Người của Triệu Ngưng Nhi chuyển động theo những nốt nhạc kỳ lạ, đôi cánh của nàng dang ra phía sau, mở miệng phát ra một tiếng kêu nhẹ. Các sóng âm thanh đã phân tán các cơn bão xung quanh, nhưng vẫn còn những cơn bão hạt lớn ở phía xa tồn tại.

“Grào!” Một tiếng rồng gầm xuyên qua hư không vũ trụ, đan xen với sóng âm của Triệu Ngưng Nhi, khiến cho sóng âm của Triệu Ngưng Nhi càng ngày càng yếu.

Triệu Ngưng Nhi nhướng mày, đang muốn dồn hết toàn lực sử dụng âm thanh Vấn Tâm, nàng còn chưa kịp nói thì đã thấy bão hạt trước mặt đang tiêu tan.

Phi thuyền dần lái ra khỏi cơn bão hạt, nhưng khung cảnh xung quanh không còn là tinh vực Vạn Không nữa mà là một lục địa vô biên với mặt đất cắm đầy các loại vũ khí.

“Lợi Nhẫn Thiên!” Sắc mặt Hàn Sâm và Thiên Đế đồng thời hơi đổi, cả phi thuyền bị cưỡng chế kéo đến Đệ Nhất Thiên của Tam Thập Tam Thiên.

Ngay sau đó, đám người Hàn Sâm nhìn thấy một sinh vật hình rồng khổng lồ bay lơ lửng trên bầu trời phía trên rừng rậm vũ khí, toàn thân là điện quang và tản ra ánh sáng đầy màu sắc. Cơn bão hạt vừa rồi chắc chắn là kiệt tác của nó.

Trên đỉnh đầu của sinh vật hình rồng đó là một con quái vật giống người mà không phải người, giống trùng bọ nhưng không phải trùng bọ với mái tóc dài màu đỏ tươi, ba mắt và một chiếc mai bao phủ khắp cơ thể.

“Hàn Sâm, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại đâm đầu vào, là kẻ địch của hội Thần Loạn ta. Ngươi cũng nên có giác ngộ

phải chết ha?" Người lạ đứng trên đầu Thất Thải Thần Long, nói rất quái gở.

"Ngưng Nhị, ngươi bảo vệ Thu Ý và phi thuyền này cho tốt!" Bóng dáng của Hàn Sâm lóe lên, bay ra khỏi phi thuyền. Thiên Đế cũng cùng hắn xuất hiện trên bầu trời: "Ta đi cùng ngươi!"

Hàn Sâm không có định ra tay ngay, nhìn người lạ hỏi: "Nên xưng hô với ngươi thế nào? Ngươi giữ chức vụ gì trong hội Thần Loạn?"

Con Thất Thải Thần Long đó phải là một con thú Phá Giới, nhưng người lạ này không phải là một con thú Phá Giới.

Kẻ lập dị ngạo nghễ trả lời: "Bản tôn là xạ ảnh của trưởng lão hội Thần Loạn."

Hàn Sâm tiếp tục cười hỏi, tươi cười như một người qua đường vô tội: "Không biết vì sao trưởng lão lại cản đường của bọn ta?"

"Hừ, nếu không phải hội trưởng đại nhân bao dung, không tính toán với ngươi, ngươi đã sớm chết vạn lần rồi. Bây giờ còn dám can thiệp vào kế hoạch thực nghiệm của hội Thần Loạn bọn ta, sao có thể dung túng cho ngươi tiếp tục sống trên thế giới này được nữa chứ, chịu chết đi!" Xạ ảnh âm hiểm nói, vỗ vào cặp sừng của Thất Thải Thần Long.

Thất Thải Thần Long đột nhiên cuộn người lại, chuỗi hạt đầy màu sắc lập tức tràn ngập khắp thế giới, đám người Hàn Sâm lại mất tầm nhìn.

Ánh mắt Thiên Đế nghiêm nghị, một luồng lực lượng khác thường dâng lên trên người, nhưng lại không đánh về phía những chuỗi hạt đâu đâu cũng có kia.

Khi Hàn Sâm đang thắc mắc không biết Thiên Đế đang làm gì thì đột nhiên nghe thấy vô số âm thanh vũ khí rung lên.

Giây tiếp theo, hắn nhìn thấy vô số vũ khí phá không bay lên, giống như nước mưa chảy ngược, bay lên từ dưới đất, chỉ trong chớp mắt đã xé †oạc những chuỗi hạt trên khắp bầu trời kia.

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn những binh khí đan xen khắp rời kia, nhưng binh khí đều là binh khí mà Lợi Nhẫn Thiên cắm xuống đất, và rồi vô số vũ khí đó đã bị Thiên Đế lôi ra sử dụng, bộc phát ra lực lượng đáng sợ và không ngừng va chạm với bão hạt.

Không ngừng có vũ khí bị phá hủy bởi chuỗi hạt, nhưng càng có nhiều vũ khí phá không bay lên hơn, giống như vô cùng vô tận vậy, trong khi đó thì cơn bão hạt lại càng ngày càng yếu.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy có chút kỳ quái: "Thiên Đế thật sự có thể khống chế chủng gen vũ khí trong Lợi Nhẫn Thiên sao?"

Trước khi Hàn Sâm giúp Triệu Ngưng Nhi thoát khỏi hội Thần Loạn, hội Thần Loạn đã ẩn nhãn lâu như vậy đều không hề có động tĩnh gì, nhưng hắn vừa chạm vào mệnh hồn trên người Thiên Đế thì một vị trưởng lão và một thú Phá Giới đã đến, chứng tỏ Thiên Đế quan trọng với hội Thần Loạn hơn, ít nhất cũng quan trọng hơn Triệu Ngưng Nhi.

Bây giờ lại thấy Thiên Đế có thể khống chế vũ khí của Lợi Nhẫn Thiên, khiến Hàn Sâm càng thấy nghi hoặc trong lòng hơn, có lẽ linh hồn của Thiên Đế cũng không phải bình thường.

Có lẽ, ở kiếp trước khi hắn là người đứng đầu bát Ma Tướng dưới trướng Cổ Ma, thì thân phận của hắn càng thêm kinh người, hơn nữa còn có liên quan gì đó với Tam Thập Tam Thiên, nếu không thì rất khó giải thích cho việc vì sao Thiên Đế lại khống chế được chủng gen vũ khí của Lợi Nhẫn Thiên. Hơn nữa, lực lượng sở trưởng của hắn ở kiếp trước là lực Tam Thập Tam Thiên, điều này cũng thật quá trùng hợp.

Cơn bão hạt đã bị đánh tan, thân hình của Thất Thải Thần Long và xạ ảnh lại xuất hiện.

Thiên Đế lạnh lùng nhìn chằm chằm xạ ảnh rồi nói: "Ngươi không đủ tư cách giết bọn ta, nếu muốn tính mạng của bọn ta thì bảo Tần Tu tự mình đến."

Còn vô số vũ khí giữa thiên địa đều nhằm vào xạ ảnh trưởng lão và Thất Thải Thần Long, dường như chỉ cần Thiên Đế ra lệnh thì có thể xé xác bọn

họ thành vạn mảnh.

Xạ ảnh trưởng lão lại không hề bối rối chút nào, như thể đã sớm đoán trước được điều này sẽ xảy ra.

“Lâm Cấm, ngươi hung hăng quá sớm rồi đấy!” Xạ ảnh trưởng lão nhẹ nói một câu, đột nhiên duỗi tay ấn lên đầu Thất Thải Thần Long, ánh mắt hung ác, lớn tiếng quát: “Đến đây đi, thú Phá Giới Lưu Quang, cho bọn họ nhìn thấy thực lực thật sự của ngươi!”

Theo tiếng gầm của xạ ảnh trưởng lão, cơ thể của Thất Thải Thần Long tỏa sáng, dần biến thành một thanh Long Thương lập lòe ánh điện, bị xạ ảnh trưởng lão nắm trong tay.

Hết chương 3281.

Chương 3282. Lưu Quang Long Thương

Đôi mắt Thiên Đế khẽ nheo lại, khí tức của Lưu Quang Long Thương khiến tim hắn đập như trống, đây là dấu hiệu của nguy hiểm.

Dù sao Thiên Đế cũng là một nhân vật lớn từng làm rung chuyển trời đất, lúc này tim đập thình thịch, hắn ra tay quyết đoán để trấn áp xạ ảnh trưởng lão trước.

Kiếp này, Thiên Đế chỉ sống có hơn mười năm, hơn nữa trước đây luôn ngây ngô, mãi đến gần đây vì có được mệnh hồn thì mới khôi phục lại trí nhớ kiếp trước. Cho dù có bao nhiêu thủ đoạn thì cũng không kịp chuyển hoá thành lực lượng của đại vũ trụ đế quốc, hiện giờ mệnh hồn vẫn là lực lượng chủ chốt của hắn.

Nhưng không giống với Triệu Ngưng Nhi, Thiên Đế còn chưa hoàn toàn dung hợp với mệnh hồn, thậm chí còn không bằng Lưu Quang Long

Thương, trình độ cũng chỉ ngang ngửa với Sở Viên mà thôi, là kẻ Phá Giới sơ cấp nhất.

Sau lưng Thiên Đế xuất hiện quang ảnh giống như ác ma, biến thành quang ảnh hư vô bốc cháy trên người hắn. Chỉ trong chốc lát đã làm hắn tiến vào Phá Giới cảnh, thân thể xuyên qua từng tầng không gian, xuất hiện trên đầu của xạ ảnh trưởng lão một cách kỳ dị, tung một cước đá về phía đỉnh sừng của xạ ảnh trưởng lão.

Xa ảnh trưởng lão hừ lạnh một tiếng, Lưu Quang Long Thương trên tay hắn không biết khi nào đã giơ lên đâm vào lòng bàn chân của Thiên Đế: "Ngươi quá chậm!"

Trong phút chốc, lòng bàn chân của Thiên Đế bị đâm thủng, cả người biến thành bọt nước hư vô.

Gần như cùng lúc đó, một hình bóng khác của Thiên Đế xuất hiện sau lưng xạ ảnh trưởng lão, một lòng bàn tay rực cháy với lực lượng đáng sợ lặng lẽ ấn về phía lưng và trái tim của xạ ảnh trưởng lão.

"Thật là một tên đáng sợ. Quả nhiên là chuyển thế của tên đó, ta suýt nữa thì bị ngươi lừa, nhưng thật đáng tiếc, lực lượng của ngươi vẫn còn quá yếu.

Khi lòng bàn tay của Thiên Đế sắp đánh vào lưng hắn thì xạ ảnh trưởng lão đột ngột quay đầu lại, trong mắt hắn toát lên một tia tà khí.

Lưu Quang Long Thương xuất hiện trước mặt Thiên Đế trong hoàn cảnh gần như không thể xảy ra, ngọn thương đâm thẳng vào lòng bàn †ay hắn.

Thiên Đế thấy không còn cách nào tránh né nên không còn do dự nữa, lực lượng kinh hoàng bùng nổ trong lòng bàn tay, va chạm với lực lượng của Lưu Quang Long Thương.

Vốn còn tưởng rằng sẽ có sóng xung kích khủng bố bùng nổ, nhưng ai ngờ sau khi hai bên va chạm lại không phát ra bất kỳ thanh âm nào, lòng bàn tay của Thiên Đế giống như bị Lưu Quang Long Thương hút lấy.

Điều kỳ lạ hơn nữa là cơ thể của Thiên Đế đang tỏa ra ánh hào quang đầy màu sắc, như thể sắp trở thành luồng ánh sáng vậy.

Mà Thiên Đế có vẻ muốn rời khỏi nhưng không được, thân thể như bị hút vào, không ngừng run rẩy.

Đột nhiên, Thiên Đế gầm lên một tiếng, vũ khí của Lợi Nhẫn Thiên khắp trời như nước lũ, lao thẳng về phía xạ ảnh trưởng lão.

Biểu cảm của xạ ảnh trưởng lão vẫn không thay đổi, hắn chìa tay ra, Lưu Quang Long Thương chặn lại vài vũ khí trước mặt, những binh khí đó đều bị hút vào Lưu Quang Long Thương giống như Thiên Đế.

Sau đó một cảnh tượng kỳ lạ đã xảy ra, dù có bao nhiêu vũ khí lao tới, nhưng chỉ cần nó chạm vào Long Thương, hoặc thậm chí có thứ gì đó bị hút vào Long Thương thì nó cũng sẽ bị hút theo, sau đó chính nó sẽ hút các loại vũ khí khác lao tới.

Chỉ trong chớp mắt, vô số chủng gen vũ khí bị hút lên như mạng nhện, rung lên không ngừng, hoàn toàn không thoát được, như thế thì làm sao uy hiếp được xạ ảnh trưởng lão chứ.

Xạ ảnh trưởng lão nói với một nụ cười kỳ lạ: “Vô dụng thôi, chỉ cần bị lực lượng của Long Thương hút chặt thì không sinh vật nào có thể thoát khỏi được lực lượng của nó. Nếu không phải hội trưởng đại nhân giữ lại cái mạng của ngươi để dùng thì ngươi đã chết rồi.

Hàn Sâm nhìn dáng vẻ kia của Thiên Đế thì biết e hắn không thoát nổi rồi, và thế là tiện tay rút kiếm Thốn Khôi ra, đồng thời khởi động lực Phá Giới của Động Huyền Kinh.

Xạ ảnh liếc thanh kiếm trong tay Hàn Sâm, bĩu môi nói: “Kiếm của lão hội trưởng đại nhân là bất khả chiến bại, nhưng đáng tiếc chủ nhân của nó đã không còn là lão hội trưởng nữa.”

“Trong tay ai mà chẳng thế. Thanh kiếm có thể giết người là một thanh kiếm tốt.” Hàn Sâm rút kiếm rồi trực tiếp chém xuống, vừa ra tay đã dùng tới lực lượng của Chích Thủ Già Thiên. Lực lượng của Lưu Quang Long

Thương rất kỳ lạ, Hàn Sâm không muốn không muốn lãng phí cơ hội, phải giết xạ ảnh trưởng lão bóng chỉ bằng một đòn.

Xạ ảnh trưởng lão vung Lưu Quang Long Thương, những binh khi dính vào nhau thành mạng nhện cũng động theo, chặn phía trước của kiếm Thốn Khôi.

Răng rắc!

Kiếm khí được ngưng tụ bởi lực lượng Chích Thủ Già Thiên trực tiếp chém đứt những binh khí đó và chém về phía xạ ảnh trưởng lão với thế như chẻ tre.

Xạ ảnh trưởng lão giơ thương lên đón, kiếm Thốn Khôi chém trúng ngay cán thương của Lưu Quang Long Thương.

Trên cán thương bị kiếm Thốn Khôi chém ra một vết sâu giống như vảy rồng, nhưng không thể chặt đứt nó.

Gần như cùng lúc đó, Hàn Sâm cảm giác được một cõ lực lượng kỳ lạ từ kiếm Thốn Khôi truyền đến, khiến cho thân thể hắn tê dại, đột nhiên bị hút lấy. Hơn nữa lực lượng trong cơ thể cũng biến thành những đốm sáng từ trong người tản ra và tụ tập về phía Lưu Quang Long Thương.

Hiển nhiên xạ ảnh trưởng lão cũng sửng sốt, nhìn những vết sẹo trên Lưu Quang Long Thương, hắn thở phào nhẹ nhõm và nở một nụ cười kỳ quái nói: “Cũng may, ngươi không thể kích thích lực lượng của kiếm Thốn Khôi, nếu không nguy hiểm thật. Nhưng bây giờ, tính mạng của ngươi đã nằm trong tay ta, ta để cho ngươi sống thì ngươi sống, để ngươi chết thì ngươi sẽ chết. Hội trưởng đại nhân chỉ yêu cầu ta đưa Lâm Cấm sống sót trở về, nhưng không nói để ngươi sống quay về.”

Hàn Sâm không có tâm trạng nghe những lời vô ích của hắn, mà tập trung lực lượng muốn thoát khỏi lực hút kỳ lạ trên Long Thương, nhưng hắn càng thoát ra thì lực hút càng mạnh, lực lượng trong người hắn bộc phát càng kinh khủng thì cảm giác tê dại trên người càng mạnh, lực lượng cũng trôi đi càng nhanh.

Hàn Sâm đã sử dụng hai loại lực Phá Giới là Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Động Huyền Kinh, nhưng chúng hoạt động không hiệu quả lắm, ngược lại còn bị hút mất nhiều lực lượng hơn.

"Ngươi đừng giấy giụa nữa, vô dụng thôi. Dù là bất kỳ sinh linh nào thì chỉ cần chạm vào Lưu Quang Long Thương thì đều sẽ bị hút hết năng lượng. Năng lượng sống của ngươi càng mạnh thì càng là thứ đại bổ cho Long Thương, từ đó lực lượng của nó cũng sẽ càng mạnh. Mặc dù hiện giờ tỷ lệ đột phá của Long Thương là hơn ba mươi sáu phần trăm, nhưng cho dù cường giả Phá Giới có tỷ lệ đột phá từ sáu mươi trở lên gặp phải nó thì cũng rất khó thoát khỏi được lực lượng của nó." Xạ ảnh trưởng lão cười âm hiểm, nói: "Ngươi cứ ngoan ngoãn để nó hút cạn năng lượng sinh mệnh đi!"

Hàn Sâm nhíu mày không nói, nhưng trong lòng đang thầm nghĩ: "Động Huyền Kinh lấy thủ pháp của Chích Thủ Già Thiên để đánh thì đã tạo ra sức công phá cực tốt đối với Lưu Quang Long Thương. Điều này cho thấy lực lượng của Động Huyền Kinh có thể phá hư lực lượng của Long Thương. Nhưng sau khi chạm vào Long Thương thì như bị hút dính vậy, có lực lượng nhưng lại khó bạo phát ra được, dù là thần binh lợi khí cũng thành vô dụng. Nếu lực lượng của Động Huyền Kinh mạnh thêm chút nữa thì có lẽ sẽ chém gãy được Long Thương."

Nhưng Hàn Sâm đã đẩy lực Phá Giới của Động Huyền Kinh đến cực hạn rồi, mà vẫn không thể thoát khỏi lực hút của Long Thương.

Hàn Sâm thấy hơi buồn bực: "Nếu ta có thể đẩy lực Phá Giới của Động Huyền Kinh lên ba mươi phần trăm và làm nó thực thể hóa, thì việc phá Long Thương sẽ không khó… Nhưng rốt cuộc ta phải làm thế nào thì mới đây lực Phá Giới lực lên mức ba mươi phần trăm đây?"

Động Huyền Kinh mới Phá Giới không lâu, mà bây giờ muốn nâng lên đến ba mươi phần trăm thì đúng là làm khó người khác.

Hết chương 3282.

Chương 3283. Bạo lực nghiền áp

“Bị sức mạnh Long Thương khóa lại, cho dù là Thần Linh chân chính cũng không thể chạy thoát, ngươi nhận mệnh đi.” Một bàn tay của xạ ảnh trưởng lão bắt lấy Long Thương, một bàn tay khác ngưng tụ ra sức mạnh màu đen kỳ lạ.

Sức mạnh màu đen giống như ma quỷ, hiển nhiên không phải đến từ chính Long Thương mà là từ lực Phá Giới của chính xạ ảnh trưởng lão.

Năm đó hội Thần Loạn có địa vị ngang bằng với Thần Linh, thậm chí ép cho chủ Thần điện Gen đời trước không thể không khởi động lại đại vũ trụ, bởi vậy cũng biết được hội Thần Loạn năm đó khủng bố tới cỡ nào.

Cường giả có thể sống lại từ trong đại kiếp nạn khởi động lại đều là những kẻ cực kỳ khủng bố. Cho dù thực lực không thể trở lại trạng thái đỉnh nhưng không phải là sinh vật nào cũng có thể so sánh.

Bàn tay xạ ảnh trưởng lão vút lên chộp Hàn Sâm một cái. Bởi vì bị sức mạnh Long Thương dính lại nên Hàn Sâm hoàn toàn không thể rút bàn tay ra để ngăn cản.

Tuy hắc diễm trên tay xạ ảnh trưởng lão không đánh úp về phía cơ thể của Hàn Sâm, cũng không có bất cứ sức mạnh nào dừng lại trên người Hàn Sâm, nhưng trên mặt cổ Hàn Sâm lại lõm xuống năm dấu tay như là bị người bóp cổ.

Nếu lúc này đi nhìn bóng dáng của Hàn Sâm thì sẽ phát hiện có một bóng của cánh tay màu đen nắm lấy cổ hắn.

“Có thể đánh đuổi được Táng Đạo Thiên, ta còn tưởng là nhân vật ghê gớm gì, hóa ra cũng chỉ có như thế. Tên Táng Đạo Thiên kai đúng là càng ngày càng vô dụng.” Bàn tay xạ ảnh trưởng lão nắm vào trong hư không, cổ Hàn Sâm lập tức như bị một bàn tay to vô hình nắm chặt, da thịt lún sâu vào trong.

“Ta đúng là không phải nhân vật ghê gớm gì.” Hàn Sâm nhàn nhạt nói, trên người lại đần phủ một lớp màu bạch ngọc, tóc dài đầy đầu trong suốt như tơ băng rũ xuống, làn da càng thánh khiết giống như tuyết.

Ngay cả dáng vẻ cũng xuất hiện biến hóa, đường cong góc cạnh rõ ràng cương nghị lại nhiều thêm vài phần nữ tính nhu mì. Trên người tản ra quang huy thánh khiết giống như Thần Linh thánh khiết đi ra từ thế giới băng tuyết.

Cho dù là Triệu Ngưng Nhi trên phi thuyền khi nhìn thấy dáng vẻ như thế của Hàn Sâm trong lòng cũng sinh ra một chút cảm giác tự xấu hổ, lòng nàng không nhịn được mà cảm thán sao thế gian lại có một người thánh khiết như vậy.

Xạ ảnh trưởng lão lúc đầu còn chỉ cười lạnh, nhưng dần dần nụ cười trên mặt cũng không còn. Trên người Hàn Sâm tản ra quang huy thánh khiết, mà bóng dáng của hắn lại nhanh chóng mờ đi, cuối cùng biến mất không thấy.

“Sao có thể? Sao trên đời lại có sức mạnh thuần khiết như vậy. Đến cả cái bóng của hắc ám cũng không thể phóng ra. Cho dù là Thần Quang Minh trong mười hai Chính Thần cấp Hủy Diệt cũng không thể thánh khiết như vậy!” Xạ ảnh trưởng lão hoảng sợ nhìn Hàn Sâm kêu thất thanh.

Sức mạnh của hắn có thể khống chế bóng dáng của thế gian, nhưng Hàn Sâm bây giờ rất thánh khiết, ngay cả bóng dáng đã không thể dính lại cơ thể của hắn, khiến sức mạnh của xạ ảnh trưởng lão hoàn toàn mất đi tác dụng.

“Không có ánh sáng thì không có bóng tối, sáng và tối vốn là hai mặt của một thể. Thần Quang Minh sao lại được gọi là thánh khiết, ngay cả chuyện này ngươi cũng không hiểu sao?” Ánh mắt Hàn Sâm bình tĩnh nhìn xạ ảnh trưởng lão, tay đang nắm kiếm Thốn Khôi đang dần tăng sức.

Lực lượng cơ thể khủng bố được sinh ra sau khi Băng Cơ Ngọc Cốt Phá Giới, cộng thêm Động Huyền Kinh và lực Phá Giới của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, sức mạnh của Hàn Sâm đã đạt tới đỉnh trong sự thúc đẩy của ba loại lực Phá Giới này.

Răng rắc!

Kiếm Thốn Khôi vốn bị sức mạnh của Long Thương khóa lại và không thể nhúc nhích giờ lại động lên lần nữa, ép chặt xuống cán thương của Long Thương thêm một chút, làm cho cán thương của nó xuất hiện vết nứt.

Lực Phá Giới của Hàn Sâm không thực thể hóa, nhưng sức mạnh do ba loại lực Phá Giới sinh ra lại là sức mạnh mang tính áp đảo, cho dù là sức mạnh của Long Thương đã thực thể hóa thì cũng rất khó chống lại được.

Đây không phải là dựa vào sự sắc bén của kiếm Thốn Khôi và cũng không cần dựa vào lực đánh vào mạnh mẽ, mà chỉ là sức mạnh nghiền áp thuần túy.

Kiếm sắc bén chặt đứt miếng gỗ rất dễ dàng, chùy sắt đập vỡ tảng đá cũng rất dễ dàng. Nhưng nếu thanh kiếm dán vào miếng gỗ thì rất khó để để lại vết thương trên miếng gỗ; dán chùy sắt vào mặt của tảng đá càng không thể gây tổn thương mảy may.

Bây giờ Hàn Sâm dựa vào lực lượng tuyệt đối, giống như máy thủy áp khổng lồ mạnh mẽ nghiền áp tất cả những thứ bên dưới.

“Không thể…Lực Phá Giới của ngươi còn không thực thể hóa… Sao có thể có được sức mạnh mạnh mẽ như vậy… Sao có thể…” xạ ảnh trưởng lão nhìn từng tấc từng tấc Long Thương bị kiếm Thốn Khôi đâm vào,

trong lòng vô cùng kinh hãi.

Tuy tỷ lệ Phá Giới không đại diện cho sự chênh lệch sức mạnh tuyệt đối. Nhưng ở trong tình trạng sau khi bị sức mạnh Long Thương khóa lại, cho dù sức mạnh của tỷ lệ Phá Giới mạnh hơn Long Thương thì cũng không thể làm tổn thương nó.

Nhưng Hàn Sâm lại cố ép mạnh được xuống, đây là kiểu sức mạnh khủng bố đáng sợ như nào.

Xạ ảnh trưởng lão vốn là một tay cầm Long Thương nhưng hiện giờ lại không thể không dùng cả hai tay để cầm lấy Long Thương, rót toàn bộ sức mạnh của mình vào trong Long Thương để chống lại sức mạnh của Hàn Sâm.

Nhưng cho dù như vậy thì đôi tay của xạ ảnh trưởng lão vẫn dần bị đè ép xuống, vết nứt trên cán thương cũng càng ngày càng nhiều, mũi kiếm Thốn Khôi cũng đâm vào càng ngày càng sâu, nhìn thấy được hơn phân nửa cán thương đã bị cắt ra.

Trên tầng cao của Tam Thập Tam Thiên, Táng Đạo Thiên và thành viên hội Thần Loạn đang nhìn một màn này. Một sinh vật khủng bố nói: "Xem ra xạ ảnh sắp không chịu nổi rồi, chúng ta có cần ra tay giúp hắn không?"

"Vì sao phải giúp hắn chứ? Hắn đã hoàn toàn phục tùng Tần Tu. Hắn chết thì chúng ta chỉ có lợi không có hại." Một sinh vật khủng bố khác nói.

"Không thể nói như vậy, dù sao nơi này cũng là Tam Thập Tam Thiên, nếu xạ ảnh bị giết ở đây, mặt mũi của chúng ta cũng không còn nữa." Sinh vật khủng bố vừa nãy hơi do dự còn nói thêm: "Huống hồ nếu chúng ta không cứu xạ ảnh thì chẳng phải đã làm rõ quá sao. Sợ là Tần Tu sẽ càng đề phòng chúng ta, đến lúc đó chúng ta muốn làm việc càng khó hơn."

"Đạo Thiên đại nhân nghĩ sao?" Đông đảo sinh vật khủng bố đều nhìn về phía Táng Đạo Thiên.

Ánh mắt Táng Đạo Thiên nhìn hình ảnh trong quang kính, nhàn nhạt nói: "Một kẻ xạ ảnh, chết sống không đáng để lo. Ta thấy rất có hứng thú với tên Lâm Cấm kia. Tần Tu tuy đều chia cho hai phái chúng ta số mệnh hồn giống nhau, nhìn thì có vẻ rất công bằng, nhưng ta vẫn cảm thấy mệnh hồn của bên kia có chỗ không giống với mệnh hồn của chúng ta."

Dừng một chút, ánh mắt Táng Đạo Thiên tập trung trên người Thiên Đế, lại tiếp tục nói: "Vả lại sau khi Triệu Ngưng Nhi xảy ra chuyện, Tần Tu không có bất cứ phản ứng và biện pháp nào. Bây giờ tên Lâm Cấm kia xảy ra chuyện, Tần Tu lại lập tức phái ra xạ ảnh và Lưu Quang Long Thương. Các ngươi không cảm thấy chuyện này hơi khác thường sao?"

"Như lời của Đạo Thiên đại nhân, sự việc đúng là có hơi kỳ lạ. Chẳng nhẽ mệnh hồn Tần Tu cho chúng ta còn có gì đó thiếu hụt sao?" Một sinh vật khủng bố suy nghĩ rồi nói.

“Ta cũng rất muốn biết đáp án.” Ánh mắt Táng Đạo Thiên sáng quắc nhìn chằm chằm Thiên Đế.

“Răng rắc!”

Kiếm Thốn Khôi chặt đứt Long Thương, chém Long Thương mà thú Phá Giới Lưu Quang Thần Long biến thành kia thành hai đoạn, sức mạnh vẫn không ngừng lại mà chém về phía xạ ảnh trưởng lão.

Trong nháy mắt khi Long Thương bị đứt, tất cả binh khí bị Long Thương hấp dẫn khóa lại và Thiên Đế đều khôi phục tự do.

Trong đầu Hàn Sâm cũng vang lên âm thanh lâu nay không gặp: “Săn giết thú Phá Giới Lưu Quang Thần Long, đạt được thú hồn Lưu Quang Thần Long, phát hiện gen Phá Giới.”

Hết chương 3283.

Chương 3284. Sức mạnh của một kiếm

Ở trong Long Thương rách nát, một viên tỉnh thể như nước mắt bay ra. Hàn Sâm duỗi tay bắt lấy viên tinh thể kia, kiếm Thốn Khôi trong một †ay khác vẫn đang chém không ngừng về phía xạ ảnh trưởng lão.

Xạ ảnh trưởng lão sợ hãi muốn chết, cơ thể hóa thành bóng tối trốn đi, nhưng cho dù như nào cũng không thể thoát khỏi kiếm Thốn Khôi trong tay Hàn Sâm, giống như bị mũi kiếm khóa chặt.

Nhìn thấy kiếm Thốn Khôi sắp chém vào phía trên đầu xạ ảnh trưởng lão, cho dù là cường giả cấp Phá Giới chỉ sợ cũng không ngăn cản được sự sắc bén của kiếm Thốn Khôi.

Vù vùi

Một tiếng kiếm ngâm đột nhiên vang lên, kiếm quang đột nhiên xuất hiện, giống như xỏ xuyên qua vĩnh cổ, chém vào phía trên mũi kiếm Thốn Khôi.

Ánh mắt Hàn Sâm đọng lại, hắn nhận ra một kiếm này. Ở trong mơ, hắn đã đối đầu với một kiếm này không biết bao nhiêu lần, đây đúng là một kiếm mà Đại Thiên Ma đã biểu thị cho hắn xem.

Cho dù đã xem qua vô số lần ở trong mơ, nhưng khi Hàn Sâm thật sự nhìn thấy một kiếm này trong lòng vẫn hồi hộp, nhưng hắn cũng không tính lùi lại.

Hơi thở huyền diệu đột nhiên bùng nổ, Hàn Sâm dùng kiếm thay đao, toàn lực chém ra một kiếm nghênh hướng tới kiếm quang có thể xỏ xuyên qua tất cả kia.

Kengl

Hàn Sâm và cả kiếm Thốn Khôi cùng nhau bị kiếm quang chém bay ngược về phía sau. Mà sức mạnh kiếm quang kia vẫn không dừng lại, đè lên kiếm Thốn Khôi liên tục chém xuống.

Ầm!

Cơ thể Hàn Sâm đâm vào trong rừng rậm vũ khí của mặt đất, ở trên mặt đất kéo ra một vệt ranh giới không biết dài bao nhiêu vạn dặm. Một đống vũ khí chủng gen đều bị đâm bay loạn tứ tung.

Ở cuối ranh giới kia hình thành một hố đá vô cùng lớn. Hàn Sâm đứng trong hố đá, đôi tay nắm kiếm Thốn Khôi. Chiến giáp Động Huyền mặc trên người lấy cánh tay hắn làm điểm bắt đầu xuất hiện từng vết nứt, càng gần tới vị trí bàn tay, vết nứt càng nhiều, thậm chí áo giáp trên ngón tay đã có mảnh nhỏ rơi xuống.

Mà phía trước kiếm Thốn Khôi, kiếm quang kia vẫn còn tồn tại. Lực áp bách mạnh mẽ khiến kiếm Thốn Khôi lui về phía sau từng tấc từng tấc, đôi tay cầm kiếm của Hàn Sâm vẫn đang run rẩy không ngừng.

Tự thân trải nghiệm một kiếm này, Hàn Sâm mới biết được một kiếm này rốt cuộc mạnh như nào. Khó trách ngay cả kẻ yêu nghiệt như Đại Thiên Ma cũng bị trọng thương, phải biết rằng Đại Thiên Ma ít nhất là có được hơn chín mươi tỷ lệ Phá Giới.

Bây giờ khí tức trong cơ thể Hàn Sâm loạn tùng phèo cả lên, ngũ tạng lục phủ đều giống như bị vỡ vụn. Mà sức mạnh trên kiếm quang kia không yếu bớt mà còn mạnh lên.

“Gào!” Hàn Sâm phát ra tiếng rít gào giống như dã thú. Trong phút chốc đã tiến vào trạng thái thể Thần Linh siêu cấp, kiếm Thốn Khôi trong tay bị nhuộm sức mạnh trắng lóa, đột nhiên lùi một bước về phía sau, lại chém điên cuồng xuống kiếm quang, cuối cùng cũng đẩy lui kiếm quang kia.

“Đi!” Hàn Sâm cắn răng xông tới trước phi thuyền, một quyền xé rách hư không, đánh xuyên qua đường đi mà Lợi Nhẫn Thiên tới đại vũ trụ đế quốc, đẩy phi thuyền kia ra ngoài, bản thân cũng xông ra ngoài theo.

Thiên Đế nghe thấy tiếng kêu của Hàn Sâm, lại thấy dáng vẻ Hàn Sâm như vậy thì sao còn dám dừng lại, cũng toàn lực xông tới phía đường đi.

“Muốn chạy, không dễ vậy đâu!” Xạ ảnh trưởng lão kêu lên tiếng kỳ lạ rồi xông lại đây, hóa thành vô số bóng dáng khủng bố đánh tới Hàn Sâm và Thiên Đế cùng với chiếc phi thuyền kia.

Thiên Đế bị bóng dáng ngăn cản lại, không thể không dùng hết thủ đoạn của mình để đối kháng lại với những bóng dáng đó.

Cơ thể Hàn Sâm bị trọng thương, lúc đánh xuyên qua đường đi đã dùng hết sức, đẩy phi thuyền đi trước, hoàn toàn không còn sức để ứng phó với những bóng dáng đó.

“Keng!” Tiếng đàn giống như cuộn sóng vang lên tức khắc đánh nát những bóng dáng đó. Chỉ thấy một cây Phượng Đầu Cầm bay ra từ

trong phi thuyền, bay ở phía sau Hàn Sâm. Dây cầm không người tự động, phát ra từng đợt tiếng đàn khủng bố.

Cường ngạnh xông ra khỏi Lợi Nhẫn Thiên, một tay của Hàn Sâm bắt được Phượng Đầu Cầm. Thân hình chợt lóe đã dịch chuyển tức thời vào trong phi thuyền, sau đó nắm lấy Triệu Thu Ý sử dụng Tinh Không Đại Na Di trực tiếp lóe người rời đi.

Hội Thần Loạn phải đối phó với đám Hàn Sâm và Triệu Ngưng Nhi, bọn họ không ở trong phi thuyền. Những người trên phi thuyền sẽ an toàn chút, cơ hội còn sống càng lớn hơn.

Hàn Sâm mạnh mẽ sử dụng Tinh Không Đại Na Di, máu trong miệng phun ra không ngừng. Cho dù là sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh cũng không ngăn được máu phun ra.

Không biết dịch chuyển ra ngoài bao nhiêu tinh vực, khi Hàn Sâm không chống đỡ được sự tiêu hao của dịch chuyển, ngã xuống từ trong hư không thì một vết kiếm quang giống như oan hồn quấn thân lại phá không lần nữa rồi chém tới.

Hàn Sâm đã không thể tiếp tục duy trì trạng thái thể Thần Linh siêu cấp, cơ thể lại bị trọng thương, trong lòng bay nhanh vô số ý nghĩ, mắt thấy kiếm quang đã chém xuống.

Dây cầm trên Phượng Đầu Cầm rung động, tiếng nhạc lớn giống như bão tố, hóa ra thành hàng lỏa sóng âm nghênh hướng kiếm quang.

Nhưng kiếm quang kia lại giống như lưỡi dao sắc bén chém vào trong sóng nước, hoàn toàn làm lơ sức mạnh sóng âm, trực tiếp chém xuống dưới, muốn bị chém vào trên Phượng Đầu Cầm.

Hàn Sâm có thể tưởng tượng được một kiếm này chém xuống, Triệu Ngưng Nhi chắc chắn sẽ bị hỏng cầm người vong. Dù nàng có được hơn sáu mươi tỷ lệ Phá Giới thì cũng không thể đỡ được sức mạnh của một kiếm này.

Lúc thật sự chạm đến vệt kiếm quang này, Hàn Sâm rõ ràng cảm nhận được sức mạnh ẩn chứa bên trong kiếm quang làm hắn cảm thấy quen thuộc, đó là sức mạnh đến từ chính áo giáp Hắc Tinh.

Đó là áo giáp Hắc Tinh đã trợ giúp Hàn Sâm rất nhiều trong lúc hắn trưởng thành, bây giờ lại biến thành chướng ngại lớn nhất của Hàn Sâm, thậm chí là lưỡi hái đoạt mệnh của tử thần.

Hàn Sâm biết bản thân cần phải vượt qua một màn này, nếu không đừng nói là đánh thắng Tần Tu đoạt lại áo giáp Hắc Tinh, e là hôm nay cũng không sống nổi.

Đầu tiên kiếm quang chạm vào dây cầm, dây cầm tức khắc đứt đoạn từng dây, hoàn toàn không thể ngăn cản kiếm quang rơi xuống, nhìn thấy kiếm quang sắp dừng trên thân cầm.

Hàn Sâm nhỏ giọng rít gào, kiếm Thốn Khôi trong tay rung động, toàn bộ tế bào trong cơ thể đều đang run rẩy nổ vang.

Bây giờ Hàn Sâm đã không còn lựa chọn nào khác, hắn cần phải tiếp được một kiếm này, cần phải sống sót, đường ra duy nhất cũng chỉ có thể liều mạng.

“Muốn Hàn Sâm ta chết, không dễ vậy đâu!” Trong cơ thể đã trọng thương kia của Hàn Sâm lại có một sức mạnh kỳ lạ bùng nổ, đó là sức mạnh bắt nguồn từ gen vật ngữ.

Nói chính xác thì đó là sức mạnh nghịch gen vật ngữ.

Sức mạnh của gen vật ngữ cũng không thích hợp để chiến đấu, cũng không có tác dụng gì mấy với việc đề cao sức chiến đấu.

Nhưng nghịch gen vật ngữ thì lại không giống vậy. Nghịch gen vật ngữ có được sức mạnh mang tính hủy diệt, cho dù Hàn Sâm chỉ vận chuyển trong nháy mắt nhưng đã gần như khiến hắn nổ tang xác mà chết, đó là sức mạnh đáng sợ như nào.

Hiện giờ Hàn Sâm không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể dùng nghịch gen vật ngữ liều mạng một lần, xem thử cơ thể hắn nổ tung trước hay là kiếm quang bị chém nát trước.

Hay là dù sử dụng tới lực lượng của nghịch gen vật ngữ rồi, nhưng vẫn không chống lại được kiếm quang.

Hàn Sâm không biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao, nhưng hắn đã không còn lựa chọn nào khác. Một kiếm kia của Tần Tu quá mạnh, đây không chỉ là do Tân Tu mạnh mà còn có áo giáp Hắc Tinh nghịch thiên kia trợ giúp nữa. Là người đã từng sở hữu áo giáp Hắc Tinh, Hàn Sâm biết rất rõ áo giáp Hắc Tinh đáng sợ như nào.

Đùng! Đùng!

Tế bào trên người Hàn Sâm nứt toác ra. Cả người như đang nổ mạnh, máu thịt xương cốt như sắp nổ tung.

Hàn Sâm chẳng hề để ý tới cơ thể đã rách tươm, máu tươi đổ như xối, đôi tay không ngừng tuôn ra huyết vũ thịt vụn nắm chặt lấy kiếm Thốn Khôi, điên cuồng chém xuống kiếm quang kia.

Hết chương 3284.

Chương 3285. Chiếm đoạt linh

“Âm!”

Kiếm quang vỡ vụn, máu tươi nổ tung, sau đợi tất cả mọi thứ tiêu tán thì đã chẳng còn thấy bóng dáng của Hàn Sâm và chị em nhà họ Triệu đâu.

Nhiều sinh vật khủng bố ở Tam Thập Tam Thiên đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi, chỉ một kiếm của Tần Tu mà đã có sức mạnh khủng khiếp như vậy thì sao có thể không khiến người khác sợ hãi được chứ.

Dẫu sao Hàn Sâm cũng là người có thể đánh bại Táng Đạo Thiên, nhưng hắn lại chẳng thể ngăn cản nổi một kiếm quang của Tần Tu, điều này khiến sắc mặt của Táng Đạo Thiên và các thành viên thuộc hội Thần Loạn nghiêm trọng hơn nhiều.

Trong tháp cổ, ánh mắt của Tần Tu thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc: “Không ngờ người này lại có thể đánh nát kiếm quang, thật thú vị, xem ra áo giáp Hắc Tinh lựa chọn hắn làm chỗ ở nhờ là có nguyên do của

nó…

Bất chợt, Tần Tu lộ vẻ thống khổ, cơ thể run rẩy nhè nhẹ, dường như hắn đang chịu đựng cơn đau đớn nào đó, hắn đứng im một chỗ rất lâu.

“Muốn thừa dịp này cướp quyền khống chế ư? Đáng tiếc, nếu đồ đã rơi vào trong tay Tần Tu ta thì không có ai có thể cướp lại.” Ánh mắt Tần Tu lộ vẻ kiên định, hắn để mặc đau đớn lan tràn, từ đầu tới cuối không hề dao động.

Ở tại một tinh cầu nhỏ không biết tên, sắc mặt Triệu Ngưng Nhi trắng xanh, quần áo màu trắng thuần trên người nay lại gân như bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ.

“Chị ơi, ngươi không sao chứ?” Triệu Thu Ý nhìn Triệu Ngưng Nhi đang mở mắt, nàng hỏi với vẻ lo lắng.

“Ta không sao.” Triệu Ngưng Nhi lắc đầu, đôi mắt nhìn vào một bóng người đang nằm bên trong hang núi.

Nàng bị thương không nhẹ, nhưng nếu so với người đang nằm trong hang thì vết thương của nàng chẳng đáng vào đâu.

Triệu Thu Ý cũng đang nhìn Hàn Sâm trong hang núi với vẻ mặt lo lắng, tình hình hiện giờ của Hàn Sâm thật sự có hơi đáng sợ.

Hai cánh tay của Hàn Sâm gần như vỡ nát, những vết thương khắp người hắn đều nổ tung, cả người hắn trông giống như một quả lựu đang mở bung ra.

Nhưng điều may mắn duy nhất đó là dòng máu đỏ trong cơ thể Hàn Sâm đều đang ở trạng thái kết tinh, chúng đọng lại bên trong mạch máu, không bị chảy ra ngoài.

"Hắn còn sống không?" Triệu Thu Ý nhìn cơ thể ấy, nàng thật sự không biết bản thân nên làm gì. Một người bị thương đến mức độ này sợ là sớm đã chết không biết bao nhiêu lần, nhìn sao cũng không giống như một người sống.

"Có lẽ hắn còn sống." Thật ra Triệu Ngưng Nhi không chắc lắm. Khắp người Hàn Sâm không có chỗ nào lành lặn cả, thậm chí nội tạng của hắn cũng chồng chất vết thương giống như vừa bị nổ tung, trong cơ thể không còn cơ quan nào có thể hoạt động bình thường.

Nhưng hơi thở trên người Hàn Sâm không có tản đi, trừ điều này ra, nàng thật sự không tìm thấy dấu hiệu sống trên người hắn.

Nhưng trên đỉnh đầu của Hàn Sâm lại có nửa cây nến màu trắng đang cháy, một khi Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý ở bên cạnh Hàn Sâm, hoặc là nói khi hai nàng ở bên cạnh cây nến trắng thì sẽ xuất hiện tình trạng tinh thần bất ổn. Ngay cả Triệu Ngưng Nhi cũng không dám đến gần, nàng cũng không biết công dụng của nửa cây nến ấy.

Triệu Ngưng Nhi biết nửa cây nến đó bay ra từ trên người Hàn Sâm, nàng nghĩ đó là đồ của hắn nên không cưỡng chế lấy đi.

Đáng tiếc các nàng chưa từng chứng kiến sự kinh khủng của ngọn nến ấy, bằng không sợ rằng hai nàng chẳng dám đứng ở chỗ này.

Nửa ngọn nến kia trôi lơ lửng trên trán của Hàn Sâm, ngọn lửa màu xanh tựa ma trơi, dường như có vô số linh hồn đang thút thít rên rỉ bên trong

ngọn lửa.

Người dân Tần quốc chỉ biết nửa ngọn nến đó có tên là Kính Nguyệt, nó có năng lực cải tử hồi sinh, nhưng họ lại không biết năng lượng mà ngọn nến cần để đốt cháy chính là linh hồn.

Kính Nguyệt ở đâu, nếu có sinh vật nào chết đi, linh hồn của họ sẽ bị ánh nến thu hút và thiêu đốt, không thể tiến vào Thần điện Gen để đầu thai và sống lại, từ đó hoàn toàn biến mất trong vũ trụ.

Lúc này Kính Nguyệt tự động bay ra ngoài, không phải vì nó muốn giúp Hàn Sâm, bản thân nó không có tình cảm, đối với nó Hàn Sâm không

khác gì những sinh vật khác. Với Kính Nguyệt, Hàn Sâm chẳng khác gì một con mèo hay một con chó, tất cả đều là nơi chứa thức ăn mà thôi.

Kính Nguyệt tự động bay ra ngoài là do nó cảm nhận được linh hồn sắp rời khỏi cơ thể, cho nên mới tự động bay ra, đợi hút linh hồn ấy vào bên trong ngọn lửa.

Linh hồn không có hình dạng, hoặc có thể nói linh hồn nhẹ hơn bất kỳ vật chất nào trên thế giới, cho nên sau khi linh hồn rời khỏi cơ thể sẽ tự động bay lên và trôi về Thần điện Gen.

Vũ trụ không có phân chia trên dưới, nhưng đối với linh hồn mà nói, Thần điện Gen chính là bên trên.

Khi năng lượng sinh mệnh của một người nào đó suy yếu đến một mức độ nhất định, linh hồn sẽ mất đi sức ràng buộc, nó sẽ lập tức rời khỏi cơ thể và bay lên.

Lúc này năng lượng sinh mệnh của Hàn Sâm đã thấp đến mức độ đó, có thể nói hắn không khác gì người chết, nhưng linh hồn của hắn vẫn chậm chạp không rời khỏi thân thể để bay lên.

Kính Nguyệt vẫn luôn đợi linh hồn của Hàn Sâm rời khỏi thể xác, nhưng nó chờ mãi mà chẳng có gì xảy ra.

Điều này làm Kính Nguyệt hơi nghi ngờ, ánh nến dao động không ngừng, nó muốn kéo linh hồn Hàn Sâm ra khỏi cơ thể không còn sức sống kia.

Nếu bình thường Kính Nguyệt sẽ không làm như thế, vì linh hồn trên thế giới thật sự quá nhiều, nó chẳng cần phải làm thế, cũng chẳng cần vất vả cướp đoạt linh hồn của vật còn sống làm chỉ.

Mỗi một giây trôi qua trong vũ trụ đều có sinh mệnh chết đi, vì lẽ đó có một số lượng lớn linh hồn để cho nó dùng.

Nhưng linh hồn của Hàn Sâm vẫn có chút ít sức hấp dẫn riêng biệt đối với Kính Nguyệt.

Tuy cơ thể rõ ràng đã chết, nhưng linh hồn vẫn chậm chạp không chịu bay ra khỏi cơ thể. Ánh nến của Kính Nguyệt ngày càng sáng, tỏa ra một màu xanh quái dị, sức hút đối với linh hồn ngày càng mạnh, muốn thu hút linh hồn của Hàn Sâm đến đó.

Nếu Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý có thể nhìn thấy linh hồn thì hai nàng sẽ hoảng sợ phát hiện ra rằng linh hồn của các tinh cầu gần đây đang lao về phía ngọn nến như thủy triều, nhiều linh hồn bị hút vào bên trọng ngọn nến rồi bị thiêu rụi, phát ra tiếng khóc tỉ tê khiến người khác phải run rẩy.

Đáng tiếc hai nàng chẳng thấy gì cả, chỉ cảm nhận được hình như bên trong hang núi càng ngày càng lạnh, trên người đều nổi da gà, nhưng rõ ràng nhiệt độ bên trong hang núi không hề thấp đến vậy.

Bất kể ánh nến Kính Nguyệt có rực rỡ ra sao, dù tất cả linh hồn trên tinh vực đều bị hấp dẫn đến đây thì linh hồn của Hàn Sâm trước sau đều không hề dao động.

Lúc này Kính Nguyệt cực kỳ khó hiểu, nó đã sống vô số trăm triệu năm nhưng chưa từng gặp chuyện nào như thế. Linh hồn của bất kỳ sinh vật nào cũng đều là các cá thể tự do, sau khi mất đi năng lượng ràng buộc của sinh mệnh, nó chắc chắn sẽ bay ra khỏi thân xác mới phải.

Nhưng cơ thể của Hàn Sâm rõ ràng đã mất hết năng lượng sinh mệnh, †ại sao linh hồn của hắn vẫn không chịu bay lên, điều này khiến Kính Nguyệt

không cách nào hiểu được.

Kính Nguyệt không phải nhân loại, do đó nó không có cảm xúc thuộc về loài người. Tuy nó không tò mò, nhưng nó có thể cảm nhận được linh hồn của Hàn Sâm sẽ có ích lợi với nó, cho nên sau khi Kính Nguyệt không cách nào hấp dẫn được linh hồn của Hàn Sâm bèn từ từ hạ xuống người hắn.

Mặc dù trước giờ nó chưa từng thẳng tay cướp đoạt linh hồn của vật sống nhưng hiện giờ Hàn Sâm chẳng thể xem là người sống, vì thế Kính Nguyệt muốn thử trực tiếp cướp lấy linh hồn của hắn.

Cây nến rơi trên trán Hàn Sâm, nơi đó đều là máu thịt mơ hồ, thậm chí xương sọ cũng đã nứt ra, có thể thấy bộ não bên trong nhão nhoẹt như keo dán.

Sau khi cây nến rơi xuống, một âm thanh "xè xè" vang lên như thể da thịt bị nung đỏ bởi thanh sắt nóng hổi.

Hết chương 3285.

Chương 3286. Hiểm cảnh

Ngọn lửa bên trên ngọn nến tựa như ma trơi, quấn lấy cả người Hàn Sâm vào trong.

Tuy ngọn lửa không thể thiêu hủy thể xác nhưng nó có thể thiêu đốt linh hồn, dù cho thể xác có cứng rắn đến mức nào cũng chẳng thể bảo vệ nổi linh hồn.

Thế mà Hàn Sâm lại là một trường hợp ngoại lệ. Hắn có thể Thần Linh siêu cấp, cơ thể và linh hồn của hắn chẳng thể tách ra, đây chính là nguyên nhân tại sao linh hồn của hắn không rời khỏi cơ thể để bay lên.

Rất nhiều người trong Tí Hộ Sở có thể Siêu Thần, nhưng bản thân thể Siêu Thần hoàn toàn khác nhau, không có chung thuộc tính.

Giống như Hàn Sâm, thể Siêu Thần của hắn có thuộc tính linh hồn, lại là duy nhất, Tiểu Hoa và Linh Nhi được di truyền gen của hắn nên trời sinh thể chất của bọn họ cũng có thuộc tính linh hồn, thể xác có thể hóa linh.

Kính Nguyệt chỉ cần linh hồn, nó không hề cần thân xác, vì lẽ đó ngọn lửa của nó không hề gây ảnh hưởng đến thân xác, điều này khiến nảy sinh một vấn đề.

Thể xác và linh hồn của Hàn Sâm vốn là một thể, nhưng Kính Nguyệt chỉ có thể thiêu cháy linh hồn, cho nên sau khi thể xác của Hàn Sâm bị ngọn lửa vây lấy thì nó chẳng nảy sinh phản ứng gì đối với ngọn lửa.

Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý nhìn ngọn lửa vây quanh Hàn Sâm thì chẳng biết nên làm gì, thậm chí các nàng không biết nó làm thế là có lợi hay có hại cho Hàn Sâm, do đó họ không biết quyết định ra sao.

“Hàn Sâm như vậy có chuyện gì không?” Triệu Thu Ý nhìn Triệu Ngưng Nhi và hỏi bằng giọng lo âu.

“Nửa ngọn nến đó bay ra từ người Hàn Sâm, vốn là vật của hắn, chắc nó sẽ không hại hắn đúng không? Hơn nữa tình trạng lúc này của hắn xém chút nữa là mất mạng, cứ xem chữa ngựa chết thành ngựa sống vậy.” Triệu Ngưng Nhi trả lời.

Hai người đứng bên cạnh nhìn ngọn lửa không ngừng đốt cháy thân thể bị thương của Hàn Sâm, thịt mỡ trong vết thương lộ ra đều bị ngọn lửa đốt cháy, ngọn lửa tỏa ra sự âm u.

Cơ thể của Hàn Sâm nhanh chóng bị đốt cháy không còn ra hình ra dạng, cháy bừng bừng như một ngọn đuốc.

“Chị ơi, cứ để vậy sẽ không có gì chứ?” Triệu Thu Ý nhìn ngọn lửa rừng rực thiêu đốt Hàn Sâm, nàng hỏi bằng giọng không chắc chắn.

“Dẫu sao vẫn tốt hơn một người chết không có phản ứng.” Triệu Ngưng Nhi trả lời.

Thân thể bị thiêu đốt không ngừng, tốc độ thiêu đốt thịt xương cũng không nhanh, mỗi chỗ máu thịt bị đốt cháy sẽ sinh ra nhiều khói bụi, đó là các tạp chất mà Kính Nguyệt không hấp thu.

Ban đầu thân thể Hàn Sâm không có phản ứng, sau khi bị ngọn lửa thiêu đốt thì nó tiến hành bảo vệ mình theo bản năng. Một vầng sáng màu bạc khuếch tán ra, mạnh mẽ phá nát áp chế của quy tắc vũ trụ, biến thành thể Thần Linh siêu cấp.

Sức mạnh Thần Linh siêu cấp và Kính Nguyệt đan xen vào nhau nhưng nó không thể ngăn cản ngọn lửa đang thiêu đốt, trái lại bởi vì thân thể hoàn toàn hóa linh khiến ngọn lửa càng cháy mãnh liệt hơn.

Chuyện này không hẳn là chuyện xấu, trong trạng thái vượt qua thể Thần Linh, cuối cùng Hàn Sâm đã khôi phục ý thức.

Hàn Sâm nhận thức rõ trạng thái của mình bây giờ, hắn lập tức hoảng sợ trong lòng. Cơ thể của hắn đã bị hỏng ngoài sức tưởng tượng, đổi lại là người bình thường chỉ sợ đã chết mấy trăm lần.

Cho dù thân thể của hắn đã tiến hóa gần như đã đạt tới cực hạn của nhân loại, nếu như không có thể Thần Linh siêu cấp, sợ rằng hắn không thể tỉnh lại nữa.

Chỉ dưới trạng thái thể Thần Linh siêu cấp, hắn mới trở nên mạnh mẽ để bản thân sống sót.

Việc này còn phải cảm ơn Kính Nguyệt vì nó đã kích hoạt thể Thần Linh siêu cấp của hắn, nếu không Hàn Sâm không khác gì một người thực vật.

Nhưng tuy Kính Nguyệt tạo ra một đường sống cho Hàn Sâm nhưng chính nó cũng mang lại hậu quả rất nguy hiểm cho hắn. Ngọn lửa khủng khiếp cứ kéo dài sẽ đốt cháy linh thể của Hàn Sâm, cho dù thể Thần Linh siêu cấp cũng khó mà chống chọi.

“Rốt cuộc Kính Nguyệt là thứ gì? Ngay cả thể Thần Linh siêu cấp của †a cũng bị thiêu đốt.” Trong lòng Hàn Sâm sửng sốt, nhưng hắn biết hiện giờ

không phải thời điểm tò mò, trước mắt phải nghĩ ra biện pháp để giải quyết hoàn cảnh khó khăn này.

Điều duy nhất làm Hàn Sâm vui mừng đó là do bản thân là thể Thần Linh siêu cấp nên hắn vẫn có thể sử dụng các thuật gen, vì thế hắn vội vàng vận hành các loại thuật gen, muốn dập tắt ngọn lửa trên người.

Kết quả lại không hề có tác dụng, sức mạnh kia rất giống với thể Thần Linh siêu cấp, bất kỳ sức mạnh nào khác đều không ảnh hưởng đến ngọn lửa, chỉ có thể lấy thể Thần Linh siêu cấp chống cự lại nó.

“Rốt cuộc nó là thứ quái quỷ gì vậy?” Hàn Sâm lập tức thấy rất đau đầu.

Nếu như thể Thần Linh siêu cấp có thể dập tắt ngọn lửa thì tốt rồi, nhưng hiện giờ thể Thân Linh siêu cấp lại bị ngọn lửa áp chế ngược lại. Nếu kéo dài như vậy, Hàn Sâm sẽ chết vì bị đốt thành khói bụi mất.

Khi đó hắn sẽ mất cả cơ hội tiến vào vòng luân hồi và đầu thai.

Hàn Sâm bị ngọn lửa quấn lấy, đau đớn không ngừng xâm nhập vào hệ †hần kinh. Hắn đã sử dụng đủ mọi cách, kết quả lại không có lợi ích gì, thể Thần Linh siêu cấp bị đốt ngày càng yếu dần.

“Làm thế nào bây giờ?” Hàn Sâm nghĩ ra vô số biện pháp, nhưng không có cái nào là hữu hiệu.

“Đại Thiên Ma…Ngươi đang ở đâu..” Hàn Sâm thử kêu gào Đại Thiên Ma, có lẽ lão quái vật Đại Thiên Ma sống vạn năm sẽ biết cách đối phó với Kính Nguyệt.

Nhưng Đại Thiên Ma hoàn toàn không trả lời, Hàn Sâm vẫn chưa biết Đại Thiên Ma bị thương rất nặng, đang ở trong giấc mộng của Hàn Sâm nghỉ ngơi điều dưỡng, trừ phi Hàn Sâm đi vào mộng, bằng không hắn không thể gặp được Đại Thiên Ma.

Linh hồn bị thiêu đốt đau đớn vô cùng, mỗi một giây tựa như là một thế kỷ dài đằng đẵng. Hàn Sâm vẫn còn chịu được đau đớn như vậy, nhưng hắn lại

thấy tuyệt vọng, không thấy được một tia hy vọng sống sót nữa, làm cho bản thân gần như điên cuồng.

“Chẳng nhẽ Hàn Sâm ta phải chết ở đây sao?” Hàn Sâm nghĩ tới Kỷ Yên Nhiên, nghĩ tới con trai Tiểu Hoa và con gái Linh Nhi, còn có mẹ La Lam, cha Hàn Ngọc Phi thì rất không cam lòng.

Nhưng dù không cam lòng ra sao, hắn cũng không có đủ sức mạnh để kéo cục diện trở về.

Đối với Tần Tu, Hàn Sâm chỉ là một sự bất ngờ, vào lúc hắn không thể khống chế áo giáp Hắc Tinh, trùng hợp Hàn Sâm may mắn được áo giáp Hắc Tinh chọn làm chỗ trú tạm mà thôi.

Ngoài việc này, Hàn Sâm không có chút ý nghĩa nào với Tần Tu.

Tí Hộ Sở của nhân loại không phải do Tần Tu tạo ra, là kiệt tác của Giới Vương Thần có được thân thể của Hàn Sâm và Tinh tộc. Đừng nói huyết thống bên trong của Tí Hộ Sở không thuần chủng như nhân loại, cho dù nhân loại thuần chủng ở Tần quốc cũng là huyết mạch của Tần Tu, hắn vẫn chưa bao giờ quan tâm đến họ.

Hàn Sâm nghĩ tới rất nhiều cách, hắn không ngừng vùng vẫy tìm kiếm cơ hội sống, nghĩ hết các biện pháp để sống sót.

“Làm sao bây giờ? Còn vật gì có thể giúp ta không?”

Hàn Sâm lôi hết đồ vật trên người ra, lấy ra từng món một, nhưng không có thứ gì hữu dụng.

Ngay cả sức mạnh của kiếm Ma Thần cũng chẳng thể gây ra bất kỳ ảnh hưởng gì đến ngọn lửa.

Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý nhìn Hàn Sâm không ngừng lôi móc trái phải, nhưng ngọn lửa kia lại không đốt cháy bất kỳ đồ vật gì, chỉ thiêu đốt thân thể Hàn Sâm, trông rất kỳ lạ.

Tiếc rằng các nàng không hiểu rốt cuộc tình huống bây giờ là gì.

Khi Triệu Ngưng Nhi tìm ra một ít manh mối, nàng mới hỏi: “Hàn Sâm, ngươi có cần ta giúp không?”

Hết chương 3286.

Chương 3287. Nghịch chuyển vô cực

Hàn Sâm nói với Triệu Ngưng Nhi: “Dùng sức mạnh của ngươi giúp ta dập lửa trên người hoặc là bẻ gãy nửa ngọn nến.”

Triệu Ngưng Nhi không nói lời nào bèn biến thành Phượng Đầu Cầm, dây đàn rung lên, và âm thanh huyền diệu của Vấn Tâm lao về phía nửa ngọn nến, nhưng tiếng đàn mạnh mẽ xuyên qua cấy lên và ngọn nến, không hề tạo thành ảnh hưởng gì với nó.

Ngược lại, Hàn Sâm bởi vì sức mạnh của bản thân rất yếu, đã bị một số tiếng đàn ảnh hưởng.

“Đừng nhúc nhích!” Hàn Sâm lập tức gọi, chỉ một cú đánh này, hắn có thể chắc chắn âm thanh Vấn Tâm của Triệu Ngưng Nhi cũng không có tác dụng gì với ngọn nến, nếu tiếp tục sẽ có hại cho hắn.

Thiên Thần Quan cũng bị Hàn Sâm lấy ra, dùng thân phận của Thần Tài truyền tống thẳng về Thần miếu.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Hàn Sâm dịch chuyển trở lại, bỏ Thiên Thần Quan.

Ngọn nến đó gần như đốt cháy miếu Thần Tài, nếu Hàn Sâm không nhanh chóng rời đi, e là sẽ rơi vào kết cục miếu hủy Thần chết.

Một loạt thứ mà hắn lấy ra đầu không có tác dụng gì, nên bị hắn ném hết xuống đất, nhưng khi Hàn Sâm lấy ra món đồ thì lòng bàn tay hơi dừng lại.

Hàn Sâm lấy ra một quả trứng gen kỳ lạ, gen có nửa đen nửa trắng, trong đen có viên trắng như trứng bình thường, trong trắng lại có viên đen, chính là trứng Vô Cực mà Hàn Sâm lấy được trước đó .

Trước đó Hàn Sâm lấy ra rất nhiều thứ, ngay cả kiếm Thốn Khôi cũng không có chút phản ứng với ngọn nến, nhưng trứng Vô Cực này sau khi chạm vào ngọn nến lại phát ra chút chấn động.

Hàn Sâm có thể cảm nhận rõ ràng bên trong trứng Vô Cực có tiếng đập giống như trái tim. Hơn nữa, đồ án Thái Cực được tạo thành bởi hai màu đen và trắng đang dần tăng tốc độ quay của nó.

Hàn Sâm như người chết đuối vớ được cọng rơm cuối cùng, chỉ ôm trứng Vô Cực không nhúc nhích, hi vọng có thể dùng trứng Vô Cực tìm kiếm một tia sinh mệnh.

Tuy trứng Vô Cực có phản ứng lại nhưng cũng không thể giải quyết được tình trạng khó khăn của Hàn Sâm, đồ án Thái Cực chậm rãi xoay tròn, không hề đối đầu với ngọn nến, cũng không có dị tượng hấp thụ ánh nến.

Hàn Sâm dồn sức mạnh mình vào trong trứng Vô Cực, cảm giác bên trong trứng Vô Cực vô cùng vô tận, cho dù là sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp, cũng không thể khiến nó có có chút phản ứng nào.

Huống hồ, hiện giờ Hàn Sâm rất yếu ớt, sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp yếu hơn trước rất nhiều.

Hàn Sâm nuốt trứng Vô Cực vào bụng: “Dù sao cứ tiếp tục như vậy cũng là ngõ cụt, cứ nghe theo số phận.”

Vốn Hàn Sâm cũng không ôm chút hy vọng nào, nhưng hắn cũng không muốn làm gì, chỉ chờ bị thiêu chết.

Nhưng mà khi trứng Vô Cực tiến vào trong cơ thể, trứng Vô Cực đột nhiên toát ra một cỗ sức mạnh kỳ diệu, lập tức lan tràn khắp cơ thể Hàn Sâm.

Coi trứng Vô Cực là trung tâm, sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp đã bị sức mạnh của trứng Vô Cực phá tan, chuyển từ màu trắng rực sang một loại

màu vàng giống như mặt trời mọc.

Hàn Sâm rất quen thuộc với sức mạnh màu vàng kim này, Tần Uyển Nhi tóc vàng đã thể hiện rất nhiều lần, loại sức mạnh này và thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm tương sinh tương khắc, chính là sức mạnh của Nghịch thể Thần Linh.

Sức mạnh trên người Hàn Sâm đã bị trứng Vô Cực đảo ngược và biến thành sức mạnh của Nghịch thể Thần Linh, thể Thần Linh siêu cấp màu trắng rực dần được thay thế bằng sắc vàng, hơn nữa còn càng ngày càng sáng.

Ban đầu thể Thần Linh siêu cấp vốn bị quy tắc vũ trụ bài xích, vì đã biến thành một Nghịch thể Thần Linh, không còn bị quy tắc của vũ trụ áp chế nữa, khiến thân thể của Hàn Sâm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hàn Sâm vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Trứng Vô Cực thực sự có thể đảo ngược sức mạnh của linh thể Thần Linh siêu cấp ư?”

Hàn Sâm giờ đã hiểu tại sao những người đó lại gặp xui xẻo sau khi lấy được trứng Vô Cực, cơ thể người thường vốn không thể chịu được áp lực bị vũ trụ bài xích sau khi đảo ngược sức mạnh.

Cho dù không nuốt trứng Vô Cực như Hàn Sâm, chỉ bị trứng Vô Cực tác động, bị quy tắc của đại vũ trụ bài xích, gặp xui xẻo thường xuyên là chuyện bình thường.

Mặc dù trứng Vô Cực không đơn giản như vậy, nhưng từ việc nó có thể đảo ngược sức mạnh, thì cũng biết nó tà môn đến mức nào.

Trong lòng Hàn Sâm ngạc nhiên: “Rốt cuộc Vô Vi Đạo Tổ đó là người như thế nào? Trứng Vô Cực có thực sự là vật mà hắn đã có khi sinh ra không?”

Nghịch thể Thần Linh hiển nhiên khác với thể Thần Linh siêu cấp, về cơ bản là hai thái cực.

Thể Thần Linh siêu cấp là một loại sức mạnh ôn hòa, trong khi khiến cơ thể của Hàn Sâm linh hóa thì còn mang lại cho Hàn Sâm khả năng bất khả xâm phạm, dường như không bị tổn thương bởi bất cứ sức mạnh nào.

Không có nhiều sức mạnh trong vũ trụ có thể làm tổn thương Thần Linh siêu cấp, hơn nữa, muốn tiêu diệt hoàn toàn thể Thần Linh siêu cấp lại càng khó hơn.

Nghịch thể Thần Linh hoàn toàn khác, Hàn Sâm có thể cảm nhận được sức mạnh của Nghịch thể Thần Linh có sức hút khiến thân thể hàn Sâm giống như một dòng xoáy.

Ngọn nến Kính Nguyệt vốn quấn lấy hắn đã bị hút vào trong Nghịch thể Thần Linh, và ngay cả nửa ngọn nến trên trán hắn cũng bị hút vào.

Kính Nguyệt bị Hàn Sâm hút vào trong não, bên trong ngọn nến vẫn còn cháy, cả người Hàn Sâm cũng được lấp đầy bởi ánh nến.

Lúc trước Hàn Sâm giống như một người đang bốc cháy, nhưng bây giờ hắn giống như bình pha lê hình người với ngọn lửa bùng cháy bên trong.

Điều này khiến Hàn Sâm càng thêm đau đớn, tuy rằng Nghịch thể Thần Linh nuốt chửng Kính Nguyệt và ngọn nến, nhưng không thể tiêu hóa nó, hơn nữa tốc độ đốt cháy càng nhanh hơn.

Hàn Sâm hơi thất vọng, Nghịch thể Thần Linh vẫn không thể cứu sống mạng của hắn: “Cho dù thể Thần Linh siêu cấp được đổi thành Nghịch thể Thần Linh, nhưng lượng không thay đổi, muốn chống lại ngọn nến

của Kính Nguyệt vẫn là điều khó khăn.”

Khi Hàn Sâm thất vọng, trứng Vô Cực lại thay đổi, sức mạnh vốn được chuyển thành Nghịch thể Thần Linh lại được chuyển thành sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp.

Cơ thể giống Thần Linh màu vàng của Hàn Sâm nhanh chóng biến thành một màu trắng rực, chỉ khác là Kính Nguyệt và ngọn nến vẫn đang cháy trong cơ thể hắn.

Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, không biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, họ chỉ thấy Hàn Sâm lúc biến thành màu trắng, lúc lại biến thành màu vàng.

Hàn Sâm cảm thấy mình sắp bị trứng Vô Cực chơi hỏng, cái tên này có thể tùy ý đảo ngược sức mạnh của hắn, dường như việc đảo ngược âm dương vũ trụ chỉ là cái nhấc tay đối với nó, lúc lại khiến Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm đảo ngược, một lúc lại chuyển trở lại, cả hai luân phiên thay đổi, dường như đang chơi cò quay.

Nhưng Hàn Sâm thảm rồi, thân thể bị thương nặng, sức mạnh giảm sút rất nhiều, bị ngọn nến thiêu đốt lâu như vậy, sắp đi đời rồi.

Lúc này, bị trứng Vô Cực chơi như thế này quả thực là muốn mạng già của hắn, khiến sức đề kháng của hắn càng ngày càng yếu.

Sự tồn tại của trứng Vô Cực không những không giúp được gì cho Hàn Sâm mà còn khiến tình hình của hắn nguy hiểm hơn.

Tuy nhiên, trong hoàn cảnh cực kỳ nguy cấp này, Hàn Sâm lại cảm thấy một cơ hội sống.

Tuy rằng Trứng Vô Ky làm rối năng lực của Hàn Sâm và khiến hắn được này mất nọ, nhưng cũng khiến cho Hàn Sâm cảm nhận được sức mạnh và phương pháp nghịch chuyển, đây chắc chắn là một cơ hội đối với hắn: “Nếu thể Thần Linh siêu cấp có thể Phá Giới, nói không chừng †a vẫn còn có cơ hội sống…”

Hết chương 3287.

Chương 3288. Phá Giới thất bại

Hàn Sâm biết không còn nhiều thời gian cho mình, nếu như sức mạnh của hắn bị nuốt quá nhiều, dù hắn có lĩnh hội được phương pháp Phá Giới của thể Thần Linh siêu cấp thì cũng không đủ sức để Phá Giới.

Hắn phải phá vỡ thể Thần Linh siêu cấp trước khi sức mạnh của hắn suy giảm quá nhiều.

Trứng Vô Cực liên tục đảo ngược sức mạnh của Hàn Sâm, để hắn chuyển đổi qua lại giữa linh thể siêu cấp và Nghịch thể Thần Linh. Mỗi lần biến thành Nghịch thể Thần Linh là lúc Hàn Sâm cảm nhận được sự thần bí của nó.

Sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp là vạn pháp bất xâm, nhưng Nghịch thể Thần Linh có thể chứa và nuốt chửng mọi thứ, vì vậy cảm giác sức công phá của Nghịch thể Thần Linh có vẻ mạnh hơn, nhưng thực tế lại chỉ là khuynh hướng năng lực khác nhau mà thôi.

Vốn việc Hàn Sâm muốn đảo ngược thể Thần Linh là rất khó, nhưng đặc tính của trứng Vô Cực đã cho Hàn Sâm cơ hội dùng Nghịch thể Thần Linh trước.

Dù Hàn Sâm có ngu ngốc đến đâu, hắn cũng có thể hiểu được mấu chốt để đảo ngược thể Thần Linh, huống hồ Hàn Sâm vốn không phải là một người ngu ngốc.

Mỗi lần khi trứng Vô Cực biến cơ thể của Hàn Sâm thành Nghịch thể Thần Linh thì Hàn Sâm sẽ có một vài lĩnh ngộ, càng hiểu sâu sắc về Nghịch thể Thần Linh hơn, cũng nắm chắc vài phần có thể tự mình vận hành thể Nghịch thể Thần Linh.

Tuy nhiên, vẫn còn một số khó khăn trong việc Phá Giới.

Khó khăn này chính là trứng Vô Cực. Phá Giới đòi hỏi sự cân bằng và dung hòa của hai lực lượng âm và dương, trứng Vô Cực đã và đang thay đổi các thuộc tính thân thể của Hàn Sâm. Trong tình hình này, Hàn Sâm rất khó khiến hai sức mạnh chính và nghịch đạt đến điểm cân bằng.

Trong lòng không có gì chắc chắn, nhưng Hàn Sâm biết mình không thể đợi thêm được nữa, hiện giờ thể Thần Linh siêu cấp của hắn đã rất suy yếu, nếu do dự thêm nữa, cho dù có Phá Giới thì e cũng không làm gì được Kính Nguyệt.

Hàn Sâm nghiến răng, khi trứng Vô Cực biến cơ thể hắn thành Nghịch thể Thần Linh, hắn buộc phải chuyển đổi một phần sức mạnh của thể Thần

Linh siêu cấp, bắt đầu dung hợp hai loại chính nghịch này: “Dù sống hay chết thì cũng phải liều một lần.”

Bởi vì đã có kinh nghiệm sử dụng hai loại sức mạnh, dung hợp rất trơn tru, hai loại sức mạnh được hòa trộn với nhau, quá trình kết hợp mượt mà hơn Hàn Sâm tưởng tượng.

Trên thực tế, đây không chỉ là bởi vì tác dụng của trứng Vô Cực, mà còn có một nguyên nhân quan trọng nữa đó Hàn Sâm đã mang Uyển Nhi theo nhiều năm như vậy, sức mạnh hai người trung hòa lẫn nhau, khắc chế lẫn nhau. Điều này khiến thể Thần Linh siêu cấp thích ứng với sức mạnh của Nghịch thể Thần Linh. Có thể nói, khoảng thời gian đó đã tạo nên nền tảng quan trọng lại vững chắc cho sự dung hợp của hai lực lượng.

Chỉ dựa vào cảm giác và lĩnh hội trong thời gian ngắn như vậy thì không thể dung hợp suôn sẻ như vậy được.

Sự dung hợp suôn sẻ đến bất ngờ không khiến Hàn Sâm cảm thấy thoải mái, bởi điều tiếp theo mới là khủng hoảng thực sự mà hắn phải đối mặt.

Chỉ sau vài phút, sức mạnh của trứng Vô Cực đã lập tức đảo ngược sức mạnh thân thể của Hàn Sâm, khiến sức mạnh của Hàn Sâm bị đảo ngược hoàn toàn.

Đây mới là điểm chết người, Hàn Sâm vốn đang cưỡng chế ngưng tụ sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp và dung hợp sức mạnh của Nghịch thể Thần Linh, sau khi trứng Vô Cực đảo ngược sức mạnh, sức mạnh của Nghịch thể Thần Linh thoáng cái đã thành sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp. Còn Hàn Sâm đang cưỡng chế vận chuyển thể Thần Linh siêu cấp, sự kết hợp hai loại sức mạnh chính - nghịch lập tức trở thành kết hợp chính chính, dung hợp Phá Giới lập tức thất bại.

“Lại nào.” Hàn Sâm không có thời gian để thất vọng hay tức giận, lần này Hàn Sâm cưỡng chế vận chuyển sức mạnh của Nghịch thể Thần Linh dung hợp với thể Thần Linh siêu cấp của chính mình.

Quá trình diễn ra suôn sẻ như mọi khi, nhưng sau vài phút, khi trứng Vô Cực đảo ngược sức mạnh một lần nữa, Hàn Sâm đã tính toán thời điểm đảo

ngược sức mạnh, ngay lập tức, hắn cưỡng ép sức mạnh của mình thay đổi từ Nghịch thể Thần Linh thành thể Thần Linh siêu cấp.

Cũng may lúc này Hàn Sâm có linh thể hóa, hoàn toàn không có chút máu nào, nếu không hắn sẽ phun ra ba lít máu.

Khi hắn cưỡng chế chuyển đổi sức mạnh của mình thành thể Thần Linh siêu cấp, nhưng tốc độ đảo ngược sức mạnh của trứng Vô Cực lại chậm hơn nửa nhịp, khiến cho sự hợp nhất của Hàn Sâm lại thất bại.

Hàn Sâm đã thử hết lần này đến lần khác, nhưng lần nào cũng đều thất bại hết.

Trứng Vô Cực như thể có ý thức riêng vậy, nó như chơi trò trốn tìm với Hàn Sâm. Hàn Sâm đã tính toán thời điểm đảo ngược sức mạnh của nó nhiều lần, nhưng lần nào trứng Vô Cực không chậm hơn nửa nhịp thì là nhanh hơn nửa nhịp, không bao giờ để Hàn Sâm thành công.

Thân thể linh thể của Hàn Sâm càng ngày càng yếu, so với trước còn ảm đạm hơn rất nhiều, hắn biết mình sắp hết thời gian rồi, có lẽ trong mười phút nữa thân thể sẽ không đủ chống đỡ hắn Phá Giới.

Đến lúc này, Hàn Sâm không còn cách nào khác là tiếp tục cố gắng, chỉ cần chưa chết, thì hắn không muốn từ bỏ hy vọng sống.

Nhưng mà trứng Vô Cực giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, lại giống như một tay du kích giàu kinh nghiệm, rất thông thạo nguyên tắc địch tiến thì ta lui, địch lui thì ta đuổi, không bao giờ cho Hàn Sâm cơ hội dung hợp suôn sẻ.

Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý nhìn vầng sáng màu trắng và ánh vàng rực rỡ trên người của Hàn Sâm thay đổi liên tục, tuy bọn họ không biết Hàn Sâm đang làm gì, nhưng nhìn từ bóng dáng của Hàn Sâm dần xám xịt, hiện giờ đã gần như biến mất thì họ biết rằng tình hình hiện giờ của Hàn Sâm rất tồi tệ.

Triệu Ngưng Nhi nhíu mày suy nghĩ, nhưng không nghĩ ra cách nào để giúp Hàn Sâm, Triệu Thu Ý cũng lo lắng.

Sau khi thử lần nữa, thời cơ chuyển đổi sức mạnh đã bị ảnh hưởng bởi Trứng Vôc Cực, Hàn Sâm muốn chửi ầm lên, nhưng hắn không có thời gian để chửi.

Cảm giác suy nhược trong cơ thể hắn càng ngày càng mạnh, thân thể linh thể cũng trở nên như có như không, như thể sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Trong lòng Hàn Sâm tức giận, lại vận chuyển lực lượng: "Đậu mòe nhà ngươi, ngươi muốn chơi thì ta sẽ hầu ngươi tới cùng."

Nhưng lực lượng mà lần này Hàn Sâm vận chuyển không phải thể Thần Linh siêu cấp hay Nghịch thể Thần Linh, mà là nghịch gen vật ngữ suýt nữa đã giết chết hắn lúc trước.

Ầm!

Sau khi nghịch gen vật ngữ khởi động, thân thể linh hóa của Hàn Sâm bắt đầu nổ tung, giống như một quả bom hạt nhân hình người, gây ra một vụ nổ kinh hoàng.

Hàn Sâm biết cách bình thường đã không còn khả thi: “Muốn hút thì cho ngươi hút đủ, muốn chơi thì cho ngươi chơi đủ luôn.”

Bây giờ hắn đã kích nổ cơ thể đã được linh hóa của mình bằng nghịch gen vật ngữ, chỉ để xem liệu hắn có thể làm nổ trứng Vô Cực hay Kính Nguyệt hay không, chỉ có như vậy thì mới có cơ hội sống.

Kính Nguyệt đã hấp thụ hầu hết sức mạnh linh thể của Hàn Sâm. Lúc này, Hàn Sâm kích nổ linh thể của chính mình, phần mà Kính Nguyệt hấp thụ kia cũng nổ tung theo.

Bản thân Kính Nguyệt đã là một kho linh thể khổng lồ, nó đốt cháy linh để bổ sung cho bản thân, tích lũy suốt vô số năm tháng, không biết đã tích trữ được bao nhiêu lực lượng của linh.

Cây nến của người khác càng đốt càng ngắn, nhưng Kính Nguyệt càng cháy thì càng bền, cho nên cây nến là lực lượng thuần linh mà nó ngưng tụ sau khi đốt cháy linh hồn.

Lúc này, lực lượng linh thể của Hàn Sâm cũng trở thành một phần của cây nến, sau khi phát nổ thì giống như đốt cháy kho vũ khí đạn dược, làm Kính Nguyệt nổ lớn.

Hết chương 3288.

Chương 3289. Nổ lớn

Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý nhìn thấy ánh sáng trên người của Hàn Sâm bộc phát, bị rọi trúng không thể nào mở mắt được, trước mắt là một

mảng sáng rực, không thể nhìn thấy bất cứ điều gì.

Sau khi ánh sáng rực rỡ kia mờ đi, Hàn Sâm lại biến mất, trong hang chỉ còn lại những thứ mà Hàn Sâm lấy ra và ném xuống đất.

“Hàn Sâm… Hàn Sâm, ngươi ở đâu?” Triệu Thu Ý lo lắng gọi tên Hàn Sâm khắp nơi.

Triệu Ngưng Nhi lại thở dài: “Xem ra thì cuối cũng Hàn Sâm vẫn không sống được, một kẻ mạnh như vậy mà còn khó có thể đấu lại được với hội Thần Loạn, vậy thì còn ai trên thế giới này có thể ngăn cản hội Thần Loạn đây?”

Mặc dù Triệu Ngưng Nhi không muốn tin Hàn Sâm cứ thế mà chết, nhưng sự thật ở ngay trước mắt, nàng không thể không tin.

Trước đó cơ thể của Hàn Sâm đã không còn rõ ràng, trông như có thể biến mất bất cứ lúc nào, lần bộc phát cuối cũng kia đã làm tiêu hao hết sạch năng lượng, có thể là cuối cùng không để lại bất cứ thứ gì.

“Cất đồ đạc của hắn đi, nghe nói hắn có con gái ở Tân quốc, chúng ta hẳn là nên trả lại đồ đạc cho người thân của hắn” Triệu Ngưng Nhi nói rồi đi thu dọn đồ đạc trên mặt đất.

Vẻ mặt của Triệu Thu Ý đầy sự chán nản, có chút thương cảm không giải thích được, nhưng lại đi theo Triệu Ngưng Nhi để thu dọn đồ đạc.

“Này này… Hai người đừng diễn nữa… Thật sự không nhìn thấy ta sao?” Nhưng lúc này Hàn Sâm đang đứng trước mặt hai người, kinh ngạc nói với họ.

Nhưng hình như hai người Triệu Ngưng Nhi không nhìn thấy được Hàn Sâm, cũng không nghe thấy những gì hắn nói, hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Hàn Sâm không tin duõi tay nắm lấy Triệu Ngưng Nhi đang thu dọn đồ đạc trước mặt mình, nhưng lòng bàn tay của hắn lại xuyên luôn qua cơ thể Triệu Ngưng Nhi.

Hàn Sâm mở to mắt khi nhìn cơ thể mình xuyên qua cơ thể của Triệu Ngưng Nhị, giống như một bóng ma không thể chạm vào đồ thật.

“Chẳng lẽ… Chẳng lẽ… Ta chết rồi…” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn hai tay và thân thể của mình, từ góc nhìn của hắn, cơ thể của hắn rõ ràng là rất bình thường, ngoài việc vẫn ở trong trạng thái linh thể thì không có vấn đề gì, hắn thật sự không thể nào chấp nhận sự thật rằng mình đã chết.

Vừa rồi Hàn Sâm đã kích hoạt nghịch gen vật ngữ, muốn làm nổ trứng Vô Cực và Kính Nguyệt ra khỏi cơ thể hắn, nhưng ai biết nó đã gây ra vụ nổ lớn cho Kính Nguyệt.

Kết quả là linh lực bộc phát của Kính Nguyệt ngay lập tức tràn ngập trong cơ thể Hàn Sâm, Hàn Sâm nghĩ rằng lần này mình nhất định sẽ đi đời rồi, có thể nói rằng cơ thể hiện giờ của hắn gần như sụp đổ rồi, ngay cả thể Thần Linh siêu cấp ở thời kì đỉnh phong thì cũng không thể ngăn cản vụ nổ linh lực đáng sợ như vậy.

Nhìn thấy cơ thể của mình sắp bị phá hủy hoàn toàn trong vụ nổ lớn, nhưng ngay lúc này, sức mạnh của trứng Vô Cực đã phát huy tác dụng tuyệt vời.

Trước đây, trứng Vô Cực chỉ đảo ngược sức mạnh thể chất của Hàn Sâm, nhưng lần này, sức mạnh của trứng Vô Cực cũng làm đảo ngược sức mạnh tinh thần mà Kính Nguyệt bạo phát.

Ngay trong khoảng khắc đó, linh lực đáng sợ vốn đang nổ tung ngay lập tức biến đổi thành một sức mạnh kỳ lạ khác.

Sức mạnh của Kính Nguyệt ban đầu có thuộc tính thiêu đốt mọi linh hồn, nhưng sau khi sức mạnh của bị đảo ngược, sức mạnh của Kính Nguyệt lại biến thành liều thuốc bổ tuyệt vời cho linh hồn.

Linh thể đã sắp sụp đổ của Hàn Sâm được bổ sung bởi vụ nổ linh lực lớn kia, cơ thể hắn phục hồi ngay lập tức, hơn nữa còn bị linh đáng sợ kia lực thúc đẩy lột xác liên tục.

Sức mạnh linh lực mà Kính Nguyệt tích lũy được quá đáng kinh ngạc, sức mạnh tạo ra từ một lần nổ tung đã là khôn lường, Hàn Sâm căn bản là

không thể kiểm soát được linh lực này, sau khi chịu đựng quá nhiều sức mạnh tinh thần, cơ thể lột xác một cách không thể kiểm soát.

Bởi vì sức mạnh tinh thần bùng nổ quá dữ dội, quá trình biến đổi này hoàn thành trong tích tắc, ngay cả bản thân Hàn Sâm cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với cơ thể mình.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Hàn Sâm phát hiện cơ thể của mình đã hoàn toàn bình phục, hơn nữa vẫn còn ở trạng thái linh thể.

Chỉ là trạng thái linh thể này không giống như thể Thần Linh siêu cấp, cũng không phải là lực nghịch thể Siêu Thần.

Trên người hắn không có linh quang màu trắng, cũng không có linh quang màu vàng, Hàn Sâm cảm thấy thân thể của mình không khác gì lúc ở trạng thái linh thể, mọi thứ đều rất tự nhiên.

Vì vậy, ban đầu Hàn Sâm không nhận ra rằng hắn đang ở trạng thái linh thể, cho đến khi Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý hoàn toàn không thấy hắn, cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn, Hàn Sâm nhận ra rằng có điều gì đó không ổn.

“Không, ta không chết mới đúng, ta đã nhìn thấy linh hồn của người chết, đó là linh thể trong suốt không có ý thức và sự sống, không thể có hình dáng giống người sống, cũng không thể có chính ý thức của riêng mình…” Hàn Sâm nhìn về phía bầu trời đầy sao, nhất thời sửng sốt.

Trong quá khứ, hắn chỉ phải mượn lực lượng của Kính Nguyệt thì mwois nhìn thấy linh và sự tồn tại của Thần điện Gen.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm đã trực tiếp nhìn thấy sự phi thăng của linh từ khắp vũ trụ, đồng thời cũng nhìn thấy Thần điện Gen lơ lửng trong không trung giống như thần tích kia.

Vẻ mặt của Hàn Sâm trở nên kỳ lạ, chỉ có hai khả năng dẫn đến việc hắn có thể nhìn thấy, khả năng đầu tiên chính là sau khi Kính Nguyệt nổ tung, sức mạnh sinh ra bổ khuyết cho cơ thể của hắn, khiến hắn sở hữu năng lực ban đầu của Kính Nguyệt.

Khả năng còn lại chính là hắn đã chết thực sự, vì vậy hắn có thể nhìn thấy tất cả những điều này.

Hàn Sâm cố gắng lấy những thứ vốn thuộc về mình trên mặt đất, nhưng cũng giống như trước đó, hắn không thể chạm vào bất cứ thứ gì, hơn nữa ở trạng thái linh thể, hắn lại không thể sử dụng thuật gen, cũng không thể rút khỏi trạng thái linh thể như trước.

"Ta thực sự đã chết rồi sao?" Hàn Sâm ngơ ngác nhìn vào tay mình, không thể chấp nhận phỏng đoán rằng mình đã chết rồi.

Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý đã thu dọn đồ đạc và chuẩn bị rời đi, Hàn Sâm cũng nhanh chóng đi theo.

Chị em nhà Triệu không nhìn thấy Hàn Sâm, không nghe thấy giọng nói của Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm có thể nhìn thấy bọn họ và nghe thấy những gì bọn họ đang nói.

"Nếu như bọn họ đến Tần quốc, vậy ta sẽ quay về với bọn họ, cho dù họ không thể nhìn thấy ta, thì Bảo Nhi nhất định sẽ có thể nhìn thấy ta." Hàn Sâm tự an ủi mình.

Mặc dù không thể sử dụng thuật gen và sức mạnh của linh thể không thể ảnh hưởng đến những thứ xung quanh, nhưng là một linh thể, Hàn Sâm phát hiện tốc độ di chuyển của mình vẫn khá nhanh.

Ban đầu hắn còn hơi lo lắng rằng mình sẽ không thể theo kịp tốc độ của Triệu Ngưng Nhi, nhưng ngay sau đó Hàn Sâm phát hiện ra rằng lo lắng của hắn là thừa thãi, chỉ cần thoáng cái là Hàn Sâm đã đến bên cạnh Triệu Ngưng Nhi, nhanh hơn nhiều so với tốc độ bình thường của hắn.

Sau mấy lần thử nghiệm, Hàn Sâm nhận ra chỉ cần hắn vừa nghĩ thì linh thể có thể đi đến bất cứ đâu.

"Nếu đã như vậy thì…" Hàn Sâm vừa nghĩ, thì ngay lập tức xuất hiện trong lâu đài cổ Phượng gia ở thành Bích Ngọc, tốc độ nhanh hơn nhiều so với việc hắn sử dụng Tinh Không Đại Na Di.

“Đây mới thực sự là vừa nghĩ đến thì đã tới nơi mình muốn.” Trong lòng Hàn Sâm rất ngạc nhiên.

Nhưng trong nháy mắt sau đó Hàn Sâm lại bắt đầu phiền não, tốc độ của hắn bây giờ có nhanh tới mức nào thì cũng vô dụng, tồn tại giống như một u hồn, không thể tiếp xúc với bất cứ thứ gì, cho dù hắn có vô địch thiên hạ thì còn có tác dụng gì?

Hết chương 3289.

Chương 3290. Thân điện Gen trong hư vô

Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm đều đi cùng Bảo Nhi, bọn họ không nói với Bảo Nhi về sự biến mất của Hàn Sâm vì sợ Bảo Nhi sẽ đau lòng.

Thấy Bảo Nhi vừa xem video vui nhộn vừa ăn uống ngon lành, trông rất vui vẻ, Phượng Phi Phi không khỏi thở dài trong lòng: “Nếu Hàn Sâm xảy ra chuyện, ta thực sự không biết phải nói như thế nào với Bảo Nhi.”

“Cha!” Bảo Nhi đang xem video vui nhộn bất ngờ vứt đồ ăn vặt trên tay xuống, bật dậy và lao vào không trung, như thể Hàn Sâm đang đứng ở đó.

Nhưng, Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm không nhìn thấy gì, sau đó nhìn thấy Bảo Nhi vồ hụt, rơi xuống từ trên không trung.

“Bảo Nhi, ngươi không sao chứ?” Phượng Phi Phi vội vàng chạy đến ôm Bảo Nhi và hỏi với vẻ lo lắng.

“Ta không sao.” Bảo Nhi nói chuyện với Phượng Phi Phi, nhưng mắt nàng lại dán chặt vào nơi mà nàng vừa vồ hụt, sau đó nàng nói: “Cha, ngươi đang làm gì ở đây?”

Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, mặc dù Bảo Nhi không thể chạm vào cơ thể hắn nhưng Bảo Nhi đã có thể nhìn thấy hắn, cuối cũng thì cũng có người có thể nhìn thấy hắn, cảm giác tồn tại này khiến Hàn Sâm sướng hơn cả việc trúng số.

“Cha không làm gì cả. Ta cũng không biết tại sao cơ thể của ta lại biến thành như bây giờ, ngoài ngươi thì không ai có thể nhìn thấy ta, cũng không có gì có thể chạm vào ta” Hàn Sâm nói với Bảo Nhi về tình huống của mình.

“Tại sao lại như vậy chứ?” Bảo Nhi tò mò vươn bàn tay nhỏ bé của mình ra để nắm lấy cơ thể của Hàn Sâm, kết quả là giống như Hàn Sâm nói, bàn tay nhỏ bé của nàng đã xuyên qua cơ thể của Hàn Sâm.

“Bảo Nhi, ngươi bị sao vậy?” Phượng Phi Phi lo lắng nhìn Bảo Nhị, từ góc nhìn của nàng, Bảo Nhi đang nói chuyện một mình như thể bị quỷ ám.

“Ta đang nói chuyện với cha, các ngươi không thấy hắn sao?” Bảo Nhi quay sang Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm hỏi.

Hai chị em liếc nhau, rồi cả hai cùng lắc đầu, nhìn Bảo Nhi với ánh mắt ngày càng kỳ lạ.

Bảo Nhi nói chuyện với Hàn Sâm, Bảo Nhi nhảy cẵng lên, cố gắng chạm vào cơ thể của Hàn Sâm, nhưng tất cả đều vô ích, nàng cũng chỉ có thể nhìn thấy Hàn Sâm, cũng không thể chạm vào hắn.

Hành động của Bảo Nhi đã rơi vào mắt chị em Phượng Phi Phi, khiến bọn họ cảm thấy đau lòng hơn, nghĩ rằng Bảo Nhi gặp phải ảo giác do quá nhớ Hàn Sâm.

Hàn Sâm giờ đã khá hơn nhiều rồi, dù Bảo Nhi không thể chạm vào ngươi hắn, nhưng ít nhất trên đời này vẫn có người biết đến sự tồn tại của hắn, không đến mức thật sự trở thành quỷ.

“Bảo Nhị, ta phải rời khỏi đây một khoảng thời gian, ngươi tạm thời ở lại lâu đài cổ của Phượng gia. À đúng rồi, không bao lâu nữa Triệu Ngưng Nhi và Triệu Thu Ý sẽ tới đây, ngươi giúp cha nhận những thứ bọn họ mang tới,

trong số đó có thanh kiếm Thốn Khôi, ngươi tuyệt đối không được rút ra. Còn có gen Phá Giới, ngươi cũng phải giữ thật kỹ." Hàn Sâm nói với Bảo Nhi.

"Cha, cha phải đi đâu vậy?" Bảo Nhi chớp mắt hỏi.

"Tìm cách khôi phục cơ thể." Hàn Sâm liếc Thần điện Gen trong hư vô, nếu như nói bây giờ có ai có thể giúp hắn, thì chỉ có thể là Thần đại nhân ở Thần điện Gen kia và Nguyệt Thần.

Bản thân các vị Thần là chủng tộc có linh thể, mà Thần đại nhân kia chính là chúa tể của Thần Linh, chắc hắn sẽ hiểu khá rõ về các vấn đề liên quan linh thể, có lẽ có thể giải thích tình hình hiện giờ của Hàn Sâm.

Mà Nguyệt Thần đã từng sử dụng Kính Nguyệt, vậy nên chắc sẽ biết một số điều về Kính Nguyệt, điều này cũng rất hữu ích để Hàn Sâm hiểu tình hình của chính mình, tình trạng cơ thể hiện giờ của Hàn Sâm và Kính Nguyệt có quan hệ trực tiếp.

Thật không may là Hàn Sâm hoàn toàn không biết Nguyệt Thần ở đâu, vì vậy hắn chỉ có thể đến Thần điện Gen để thử vận may.

Để Bảo Nhi đợi chị em nhà họ Triệu ở lâu đài lâu dài cổ của Phượng Gia, Hàn Sâm vội vàng đi đến Thần điện Gen trong hư vô.

Thần điện Gen đứng giữa hư vô, không ở bất kỳ đâu trên tinh không, cho dù có bay đến đâu trong tinh không đi nữa thì cũng không thể đến được Thần điện Gen.

Nhưng Hàn Sâm vừa mới nghĩ thì đã đến cổng của Thần điện Gen.

Hàn Sâm không xa lạ gì với Thần điện Gen, hắn đã từng nhìn thấy Thần điện này nhiều lần trong lúc ở đại vũ trụ gen.

Nhưng bây giờ có vẻ như lại có thêm một nhận thức khác.

Thần điện Gen mà Hàn Sâm nhìn thấy trước đây chỉ là một Thần điện khổng lồ đứng ở trên cùng của các Thần điện khác.

Nhưng bây giờ xem ra thì có vẻ khác một chút, rất nhiều Thần điện không hề xuất hiện, bên dưới Thần điện, có một vòng xoáy giống như lỗ đen đang chuyển động.

Các linh thể bay đến từ khắp nơi trong vũ trụ đều đi vào vòng xoáy kia rồi biến mất, mà toàn bộ Thần điện Gen giống như một con quái thú Hồng Hoang khổng lồ, không ngừng nuốt chửng những linh hồn như một đại dương mệnh mông.

Đứng trước Thần điện Gen, nhìn những linh hồn dưới chân bị hút vào dòng xoáy như thủy triều, cảm giác này đúng là khó tả.

Hàn Sâm không khỏi có một ý nghĩ kỳ quái trong lòng: "Tí Hộ Sở của nhân loại có năng lực cướp đoạt thú hồn, có lẽ là phương thức chiếm đoạt linh, cũng là phương hướng mà Giới Vương Thần và Tần Tu nghiên cứu. Mà ta bây giờ là một thể thuần linh, phải chăng cũng có thể coi là thú hồn hay Thần Chi Linh thật sự không?"

Sau khi nghĩ lại, trong lòng Hàn Sâm càng thấy khó hiểu: "Những linh đi vào Thần điện Gen kia thì phải làm thế nào để có thể luân hồi giữa hai thế giới chứ? Thần điện Gen thật ra chỉ là một trạm trung chuyển

sao? Hay là bên trong Thần điện Gen còn có bí mật mà ta chưa biết?"

Trong lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng kẽo kẹt, cánh cửa của Thần điện Gen từ từ mở ra, một luồng thần quang rực rỡ chiếu ra từ khe hở.

Hàn Sâm đã nhìn thấy loại thần quang này nhiều lần, nhưng trước đó hắn không đủ mạnh, hắn không thể nhìn ra được rốt cuộc thì bên trong ánh sáng đó là gì.

Nhưng vào lúc này, Hàn Sâm đang đứng trước cổng, lại không hề bị ánh sáng kia ảnh hưởng, xuyên qua cánh cổng dần mở ra, nhìn xuyên qua ánh sáng, hắn có thể thấy rõ khung cảnh bên trong cổng.

Cùng lúc cánh cửa mở ra, những linh lang thang xung quanh dường như nghe thấy âm thanh triệu hồi, trong mắt cũng không còn sự mê mang, mỗi

một cái đều cố gắng thoát khỏi sức hút của vòng xoáy, lao về phía cổng của Thần điện Gen như phát điên.

Nhưng linh yếu ớt hoàn toàn không thoát được khỏi lực hút của vòng xoáy, sau khi vùng vây vài lần thì vẫn bị hút vào trong vòng.

Một số linh mạnh mẽ vẫn có thể miễn cưỡng thoát khỏi lực hút của vòng xoáy, lao đến cổng của Thần điện Gen, điên cuồng cố gắng lao vào cổng.

Nhưng khi linh thể của nó tiếp xúc với ánh sáng rực rỡ chiếu ra từ cánh cổng, thì lại giống như băng tuyết gặp than lửa, linh thể ngay lập tức bốc hơi.

Mặc dù vậy, những linh mạnh mẽ đó vẫn tranh nhau lao đến cổng của Thần điện Gen, đáng tiếc là không có linh nào có đủ sức để đi vào, tất cả đều bị thần quang biến thành vào hư vô.

Chỉ trong chốc lát, hàng ngàn hàng vạn linh đã bị thanh tẩy, khiến Hàn Sâm nhíu mày.

“Không phải nhiệm vụ của Thần điện Gen là duy trì sự cân bằng của đại vũ trụ, giữ cho các linh luân hồi chuyển kiếp sao? Tại sao bọn họ lại tiêu diệt các linh?” Hàn Sâm cảm thấy hoài nghi những hiểu biết trước giờ của mình.

“Cuối cùng thì ngươi cũng tới.” Giọng nói của một người phụ nữ vang lên từ cánh cổng lớn với thần quang chói lọi.

Hết chương 3290.

Chương 3291. Nữ thần

Hàn Sâm không lạ gì giọng nói này, khi Cổ Thủy Thần của tộc Cổ Thần †ấn công Thần điện Gen, đã bị chủ nhân của giọng nói này trấn áp bằng một chưởng.

Sau đó, khi Kim Mao Hống tấn công Thần điện Gen, chủ nhân của giọng nói này cũng từng xuất hiện.

Ánh mắt của Hàn Sâm nhìn xuyên qua thần quang chói lọi, nhìn thấy một nữ thần đang đứng bên trong cánh cổng, dưới sự soi sáng từ ngọn lửa của vạn tộc đăng, làm lộ ra ánh sáng thần thánh không gì sánh bằng của nàng, tựa như tất cả mọi thứ trên thế gian đều nên phục tùng nàng.

“Ngươi đang nói chuyện với ta sao?” Hàn Sâm nhìn nữ thần kia và hỏi.

Nữ thần mỉm cười: “Ngoài ngươi ra thì còn có sinh vật nào khác ở phía trước Thần điện Gen sao?”

“Hình như ta không quen biết ngươi, sao ngươi lại đợi ta?” Hàn Sâm nhìn về phía nữ thần hỏi.

“Ngươi biết rõ cả việc ta là một nữ thần không thuần khiết thì làm sao ngươi có thể không nhận ra ta?” Nữ thần lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm hơi giật mình: “Hình như tròn chuyện này có chút hiểu lầm, ta chưa từng gặp ngươi, làm sao biết ngươi có thuần khiết hay không chứ?”

“Không có ánh sáng thì sẽ không có bóng tối, ánh sáng và bóng tối vốn là một vật có hai mặt, Thần Quang Minh làm sao có thể được gọi là thánh khiết. Câu này không phải từ miệng ngươi ra hay sao?” Nữ thần cười như không cười mà nói với Hàn Sâm.

“Ngươi là nữ thần Quang Minh!” Hàn Sâm lập tức biết được thân phận của nữ thần này, trong lòng không khỏi cười khổ, nói xấu người ta mà lại bị người ta nghe được, chuyện này rõ ràng là một chuyện rất xấu hổ.

“Theo như cách nói của ngươi, thì người cũng có thể gọi ta là nữ thần Hắc Ám” Nữ thần Quang Minh nói với vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Quang Minh và Hắc Ám đều là những nguyên tố cần thiết trên thế giới này, điều này không thể phủ nhận.” Hàn Sâm cảm thấy mình thực sự không giỏi giải thích bất cứ điều gì, vì vậy hắn ho nhẹ và nói: “Ta muốn hỏi gặp chủ của Thần điện, không biết vị đại nhân kia có ở trong Thần điện không?”

Vừa nói, Hàn Sâm vừa đưa ánh mắt vào bên trong Thần điện, nhưng hắn không thể nhìn thấy gì ngoài vạn tộc đăng, cũng không biết là vị Thần đại nhân kia có ở bên trong không?

“Đại nhân không ở trong Thần điện, vũ trụ niên này là ta bảo vệ Thần điện Gen, nếu như ngươi muốn gặp đại nhân, vậy đợi khi đại nhân về rồi lại tới.” Nữ thần Quang Minh nói.

Hàn Sâm cảm thấy nữ thần Quang Minh nói chuyện cũng khá đáng tin, nếu như chủ của Thần điện có ở trong Thần điện thì chắc chắn sẽ biết là hắn đến, trừ phi chủ Thần điện không muốn gặp hắn, nếu không thì cũng không có lý do gì để không đến.

Nếu chủ Thần điện thực sự không muốn gặp hắn, thì dù hắn có khăng khăng đi vào cũng vô ích.

“Nếu như chủ Thần điện không có ở đây, thì ta có thể nhờ nữ thần làm giúp ta một chút được không?” Hàn Sâm chỉ có thể lui lại một bước cầu xin việc khác.

“Cơ thể của ngươi đã linh hóa hoàn toàn, không khác gì một linh bình thường, ngoài việc luân hồi trùng sinh thì không có cách nào khác để trở lại thành một nhân loại, nếu như ngươi đồng ý, ta có thể đưa ngươi vào Thần điện Gen để luân hồi trùng sinh.” Nữ thần Quang Minh hiển nhiên là biết tại sao Hàn Sâm lại đến, dứt khoát nói thẳng.

“Nếu ta luân hồi trùng sinh, thì ta có còn giữ được ký ức của kiếp này không?” Hàn Sâm hỏi.

“Không thể” Nữ thần Quang Minh trả lời chắc như đinh đóng cột.

Không thể giữ lại ký ức, đương nhiên là Hàn Sâm sẽ không đồng ý trùng sinh, làm một linh chuyển kiếp trùng sinh trống rỗng, thì có khác gì chết đi.

“Còn cách nào khác không?” Hàn Sâm trầm ngâm hỏi.

“Có.” Trái ngược với mong đợi của Hàn Sâm, nữ thân Quang Minh trả lời khẳng định.

“Nếu đã còn có cách, vậy sao trước đó ngươi nói ngoài chuyển kiếp thì không có cách nào khác?” Hàn Sâm thầm oán trong lòng, nhưng không dám nói lời này ra.

Dù gì thì cũng có chuyện cần nhờ vả, không hay ho gì mà xúc phạm nàng.

Nữ thần Quang Minh như nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, lạnh nhạt nói: “Ta nói là không có cách nào, ý của ta là không có cách nào khiến ngươi trở lại thành người một lần nữa ngoài luân hồi. Ta nói là có cách, là muốn nói ngươi không thể làm người.”

“Không làm người sao? Không lẽ là muốn ta trở thành Thần Linh?” Trong lòng Hàn Sâm hơi rung động.

Nữ thần Quang Minh khẽ gật đầu: “Đúng vậy, ngươi hiện giờ là một thể thuần linh, ngoài luân hồi chuyển kiếp thì không còn cách nào để làm người, chỉ có thể trở thành Thần Linh.”

“Sự khác biệt giữa ta hiện giờ và là một vị Thần là gì?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

“Đương nhiên là có sự khác biệt, tình huống của ngươi hiện giờ, ngoài việc có được ký ức trước kia ra, thì cũng không khác gì một linh trống rỗng, trước khi ngươi chuyển kiếp trùng sinh, ngươi sẽ không có bất kỳ liên hệ gì với thế giới này, ngươi không thể chạm vào bất cứ thứ gì trên thế giới này, cũng không có bất cứ ai trên thế giới này có thể nhìn thấy ngươi. Tuy rằng trên lý thuyết, ngươi vẫn còn sống, nhưng trên thực tế thì đã không khác gì đã chết. Nếu như ngươi trở thành Thần Linh, thì sẽ có thể đạt được Thần cơ, tái tạo Thần thể, trở thành một tồn tại giống như bọn ta.” Nữ thần Quang Minh nói.

“Ta mạo muội hỏi một câu, nếu ta lựa chọn trở thành Thần, ta sẽ trở thành Thần Linh cấp độ nào?” Hàn Sâm híp mắt nhìn nữ thần Quang Minh và hỏi.

Nữ thần Quang Minh không chút do dự, trực tiếp trả lời: “Ngươi vốn là chủ nhân của miếu Thần Tài, có thể trực tiếp trở thành Thần nhờ Thần miếu, trở thành chân Thần cấp Hủy Diệt thứ mười ba.”

“Sau khi trở thành chân Thần, ta cần phải làm gì?” Trong lòng Hàn Sâm cũng không nguyện ý trở thành Thần.

Hắn chỉ là một người bình thường, chỉ muốn sống cuộc sống của một người bình thường, không muốn trông coi trong Thần miếu cả ngày.

“Bảo vệ Thần điện Gen và duy trì trật tự của đại vũ trụ.” Nữ thần Quang Minh trả lời.

“Nếu ta trở thành một vị Thần thực sự, ta có thể chọn không làm điều này không?” Hàn Sâm tiếp tục hỏi.

“Có thể” Câu trả lời của nữ thần Quang Minh khiến Hàn Sâm rất vui, nhưng nữ thần Quang Minh lại tiếp tục nói: “Tuy nhiên, chân Thần cấp Hủy Diệt có một chút khác biệt so với các Thần bình thường, nếu Thần điện Gen bị phá hủy, Thần cơ của ngươi cũng sẽ bị phá hủy cùng lúc, nếu ngươi không quan tâm, ngươi có thể bỏ qua.”

Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy trước đây mình lấy được Thiên Thần Quan, trở thành chủ nhân của Miều Thần Tài, đều giống như chuyện đã được sắp đặt sẵn.

Sau khi nhìn chằm chằm vào nữ thần Quang Minh một lúc, Hàn Sâm đột nhiên quay người rời đi.

Trở thành một vị Thần tất nhiên là có thể sống, những cũng không khá hơn là bao so với tình hình hiện giờ của hắn.

Khi nữ thần Quang Minh nhìn thấy Hàn Sâm bỏ đi một cách dứt khoát như vậy thì có chút sững sờ, nhưng cũng không có ý muốn níu kéo Hàn Sâm, để cho hắn rời đi.

Cánh cổng của Thần điện Gen lại đóng lại, những linh đổ về đây như thủy triều cuối cùng cũng trở lại bình thường.

“Đại nhân, đúng như ngươi dự đoán, Hàn Sâm đã chọn bỏ đi thật. Nhưng đại nhân thực sự tin chắc rằng hắn có cơ hội đi đến bước đó sao?” Nữ thần

Quang Minh đi đến trước thần tọa, đặt tay phải lên ngực và hành lễ với chủ Thần điện trên thần tọa.

“Cơ hội cho dù có nhỏ đến đâu thì vẫn là cơ hội, dù sao cũng tốt hơn là không có cơ hội.” Chủ của Thần điện mỉm cười nói.

“Nhưng linh của hắn đã sống bình phàm ngàn vạn thế, chưa từng đạt được thành tựu đáng kinh ngạc. Nếu như có thể chống lại kẻ như Tần Tu, phải biết rằng Tần Tu là người được lựa…” Nữ thần Quang Minh nói đến đây thì im lặng và không nói thêm nữa, như thể đã biết mình đã lỡ miệng, cúi đầu hành lễ biểu thị hối lỗi.

“Linh của hắn quả thực nhiều đời nay đều là bình thường, cũng chưa từng có gì phi thường, nhưng mà kiếp này, hắn có cơ hội không tâm thường.” Chủ Thần điện lạnh nhạt nói.

Hết chương 3291.

Chương 3292. Nhật

Sau khi rời khỏi Thần điện Gen, Hàn Sâm cứ mãi suy nghĩ đến việc mình phải làm thế nào mới có thể khôi phục lại cơ thể nhân loại.

“Chủ Thần điện chắc là không thể trông cậy được rồi, chỉ có thể đến chỗ Nguyệt thần tìm phương pháp thôi, nhưng có trời mới biết Nguyệt thần ở đang ở đâu?” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy có chút hụt hãng.

Vũ trụ rộng lớn như vậy, cho dù hắn có thể đi đến phía bên kia của thế giới chỉ với một suy nghĩ, thì hắn cũng không thể có cái nhìn bao quát cảnh vật trên đường đi, trừ phi hắn cực kỳ may mắn, không thì căn bản là không có cơ hội tìm được Nguyệt Thần, xác suất cũng chẳng cao hơn xác xuất trúng số là bao.

“Sau khi Kính Nguyệt nổ tung, tại sao lại không thể cảm nhận được sự †ồn tại của trứng Vô Cực? Cái thứ đó có còn ở trong cơ thể ta không nhỉ?” Hàn

Sâm cúi đầu nhìn xuống cơ thể của mình.

Mặc dù bây giờ hắn là một linh, nhưng hắn không hoàn toàn giống với một linh bình thường, cơ thể của hắn trông giống như một cơ thể thật, không thể nhìn thấy bên trong cơ thể, cũng không biết trứng Vô Cực có còn ở trong cơ thể hay không.

Hàn Sâm đã cố gắng cảm nhận linh thể của mình nhiều lần, nhưng hắn không phát hiện ra điều gì bất thường, và kể từ vụ nổ lớn, các thuộc tính thể chất của hắn cũng không bị thay đổi.

Trong lòng Hàn Sâm lúc này không khỏi có chút mờ mịt, nếu như không trở thành Thần Linh, hắn gần như không khác gì người đã chết, trừ Bảo Nhi và những vị thần đó, rất ít sinh vật có thể nhìn thấy hắn.

Khi Hàn Sâm quay trở lại lâu đài cổ của Phượng Gia, hắn không thấy Bảo Nhi mà chỉ thấy Kiếm Bất Cô đang dọn sân và cắt tỉa hoa.

“Công tử, ngươi đã về rồi.” Kiếm Bất Cô nhìn về phía Hàn Sâm, lại bất ngờ nói.

“Ngươi có thể nhìn thấy ta sao?” Trong lòng Hàn Sâm ngạc nhiên.

Kiếm Bất Cô lại lắc đầu và nói: “Không thể nhìn thấy, ta chỉ có thể cảm nhận được ý chí của công tử. Chuyện gì đã xảy ra thế, sao công tử lại biến thành thế này?”

Hàn Sâm hơi thất vọng, Kiếm Bất Cô thực sự rất mạnh, lại có thể cảm nhận được ý chí của hắn, nhưng cũng chỉ có vậy thôi, Kiếm Bất Cô không thể nhìn thấy hắn, cũng như không nghe thấy giọng nói của hắn.

“Ta đã trở thành một thể thuần linh, không thể khôi phục lại cơ thể vật lý.” Hàn Sâm nói.

Mặc dù Kiếm Bất Cô không thể nghe thấy giọng nói của Hàn Sâm, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự thay đổi trong ý chí của Hàn Sâm, hắn có thể cảm nhận được đại khái ý chí mà Hàn Sâm muốn thể hiện.

“Thì ra là vậy, trước đây ta có thể loáng thoáng cảm nhận được sự tồn tại của linh trong cơ thể của những sinh vật sống, nhưng thực sự không thể nhìn thấy sự tồn tại của bọn họ, đây là lần đầu tiên ta có thể giao tiếp với linh.” Kiến Bất Cố suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Công tử, ta có thể làm gì không?”

“Không cần, cứ chăm sóc tốt cho bản thân là được rồi.” Hàn Sâm xoay người chuẩn bị rời đi.

“Công tử, xin hãy đợi một chút, ta nghĩ ra một việc có thể giúp ích cho ngươi.” Kiếm Bất Cô ngăn Hàn Sâm lại.

“Có chuyện gì vậy?” Hàn Sâm dừng lại và hỏi.

Kiếm Bất Cô suy nghĩ một lúc rồi mới mở miệng nói: “Có một hành tinh tên là Nhật ở tinh vực Đông Thổ, ở đó có một Thần miếu đổ nát, công tử có thể đến xem, có thể tìm được thứ gì đó.”

“Thần miếu đổ nát? Ở đó có gì?” Trong lòng Hàn Sâm có chút tò mò.

Kiếm Bất Cô nói: “Tinh vực Đông Thổ là một tinh vực nguyên thủy của thời đại Nguyên Tinh, nhưng điểm cuối ở nơi xôi của thời đại Nguyên Tinh, từ lâu đã có một đống đổ nát, tất cả sự sống đã biến mất, toàn bộ hành tinh đều không có sinh vật sống nào Tồn tại, có rất nhiều bức xạ đáng sợ, cho dù là Thần Linh thì cũng không muốn đặt chân đến đó”

Dừng lại một chút, Kiếm Bất Cô lại nói: “Trong quá khứ, để theo đuổi đỉnh cao kiếm thuật, ta đã từng đặt chân đến tinh vực Đông Thổ, trên hành tinh tên là Nhật, ta nhìn thấy một Thần miếu sụp đổ và cháy đen. Không chỉ có Thần miếu, mà toàn bộ hành tinh đều giống như than cốc, mọi thứ đều cháy thành than, Thần miếu đó chỉ còn lại hai ba bức tường và cây cột gấy đổ là còn đứng vững. Nhưng đằng sau một bức tường của tàn tích, có một bông hoa mà ta chỉ có thể nhìn thấy chứ không thể chạm vào, hơn nữa nó còn thi thoảng phát ra dao động linh lực mãnh liệt. Ta đã ở đó nghiên cứu một thời gian, nhưng ta vẫn biết được chính xác, nếu công tử không ngại thì đi xem thử đi, có lẽ sẽ có ích”

Những lời Kiếm Bất Cô nói khiến cho Hàn Sâm sinh ra một chút hy vọng, bông hoa mà ngay cả Kiếm Bất Cô cũng không thể chạm vào, Thần miếu đổ nát, tinh vực Đông Thổ bí ẩn trước đây, tất cả những điều này khiến Hàn Sâm có chút tò mò.

Các Thần miếu gần như là không thể phá hủy, sức mạnh có thể phá hủy chúng tất nhiên là rất phi thường.

Hơn nữa, nơi đó còn là một nguyên tỉnh, là nơi bắt nguồn của nhân loại trong đại vũ trụ đế quốc, tại sao nơi đó bị hủy hiệt cũng là một bí ẩn.

€ó vẻ như nơi ra đời ban đầu của gen vật ngữ và nguyên thể gen cũng là ở đó.

Dù sao thì bây giờ Hàn Sâm không có việc gì khác để làm, vì vậy hắn dự định đi đến tinh vực Đông Thổ để xem nơi sinh ra của loài người trông như thế nào.

Tốt nhất là có thể tìm được loài hoa mà Kiếm Bất Cô đã đề cập, nếu không tìm được thì cũng chẳng mất gì.

Hàn Sâm không thể đụng tới bất cứ vật chất gì, vì vậy chỉ có thể nhờ Kiếm Bất Cô giúp mở một cái trí não, sau đó tìm kiếm tinh đồ để đi tới tinh vực Đông Thổ, sau khi thầm ghi nhớm thì di chuyển thẳng đến vị trí của tinh vực Đông Thổ.

“Điều duy nhất ta có thể tự hào bây giờ là tốc độ có thể đi đến cùng trời cuối đất, không chỗ nào là không đến được.” Hàn Sâm tự giễu cười, nhưng trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ: “Nếu như hiện giờ không có sinh vật nào có thể đe dọa ta, vậy sao ta không nhân cơ hội này để khám phá Tam Thập Tam Trọng Thiên, xem thử rốt cuộc thì Tần Tu kia đang làm gì nhỉ?”

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Hàn Sâm đã bước vào tinh vực Đông Thổ, cho dù muốn đến Tam Thập Tam Trọng Thiên, thì cũng không cần vội vàng vào lúc này, nếu đã đến tinh vực Đông Thổ thì cứ tới chỗ hành tinh tên Nhật để xem thử trước.

Nhìn thấy tinh vực Đông Thổ, Hàn Sâm cũng không khỏi giật mình, các tinh cầu ở đây đều cháy đen như than, giống như hiện trường sau một trận hỏa hoạn lớn.

Tuy nhiên một tinh vực lớn như vậy, loại lửa như thế nào mới có thể đốt cháy nhiều hành tinh như vậy thành than?

Hàn Sâm đang phi hành trong tinh vực, không vội đến thẳng tinh cầu có tên là Nhật kia, những tinh cầu ở đây không quay quanh, cũng không tự quay.

Như thể thời gian và không gian ở đây đã bị đóng băng, chỉ những bức xạ kinh khủng ở khắp mọi nơi mới có thể khiến mọi người cảm thấy rằng thời gian vẫn đang trôi qua ở đây.

Ở nơi này, đến chủng gen cũng không muốn sống ở đây, Hàn Sâm phi hành suốt một đường mà đến một sinh vật sống cũng không có, điều này khiến hắn rất nghi ngờ không biết nông hoa mà Kiếm Bất Cô đã đề cập đến liệu có còn tồn tại hay không.

“Nơi như thế này thực sự có sự sống có thể tồn tại sao?” Hàn Sâm vừa nghĩ đến điều này thì người hắn trực tiếp xuyên qua bức xạ đáng sợ, đến một tinh cầu.

Bức xạ đáng sợ đó, cho dù là chủng gen Thần Linh thể chung cực ở đây, thì cũng e rằng không thể khinh thường, nhưng đối với Hàn Sâm thì hoàn toàn vô dụng.

“Đây có phải là tinh cầu có tên là Nhật đó không?” Hàn Sâm nhìn xung quanh để đảm bảo rằng mình không nhớ nhầm vị trí.

Hành tinh này chứa đầy vật chất đen bị than hóa, không biết rốt cuộc là cái gì, ngoài điều đó thì không có gì cả, Hàn Sâm bay quanh tinh cầu này, cuối cùng cũng nhìn thấy Thần miếu đổ nát mà Kiếm Bất Cô nói đến.

Ba cây cột cháy đen nằm trên đỉnh đống đổ nát, hai trong số đó gần như sụp đổ hoàn toàn, bên cạnh chỉ còn lại một bức tường vỡ cao chưa đầy hai mét, không thể tưởng tượng nơi này từng là một Thần miếu thông qua những thứ đó.

Hết chương 3292.

Chương 3293. Hoa màu tím.

“Không biết hoa mà Kiếm Bất Cô nói có còn ở đó không?” Hàn Sâm bay về phía bức tường đổ, khi hắn tới gần bức tường đổ đó, lại phát hiện có một người đang ngồi dưới bức tường đổ.

Nói một cách chính xác, thì đó là một bộ xương khô, một bộ xương khô đen sì giống như đống đổ nát xung quanh, nhưng bộ xương khô đó lại duy trì tư thế ngồi xếp bằng, dựa vào bức tường đổ mà ngồi, xương ngón tay của hai tay duy trì ở tư thế kỳ lạ, một ngón chỉ trời, một ngón chỉ đất.

Cho dù chỉ là một bộ xương sắp bị thiêu thành tro, nhưng vẫn có một loại khí phách “Trên trời dưới đất chỉ ta là tôn quý, là duy nhất’.

“Kỳ lạ, nhìn hình dáng của bộ xương này, lúc còn sống hẳn là một nhân loại, sao hắn lại chết ở đây? Vẫn chưa nghe Kiếm Bất Cô nói chỗ này có bộ xương khô của nhân loại.” Hàn Sâm tự lẩm bẩm một mình.

Nhưng điều này cũng không liên quan gì tới hắn, Hàn Sâm lách qua bộ xương khô, xoay quanh gần tàn trụ và bức tường đổ gần đó vài lần, tìm kiếm cẩn thận vài lần, nhưng hắn không tìm thấy bông hoa mà Kiếm Bất Cô đã nói.

“Không lý nào Kiếm Bất Cô có thể nhìn thấy mà ta lại không nhìn thấy.” Hàn Sâm lại lượn hai vòng, tìm kiếm cẩn thận khu vực xung quanh, kết quả vẫn vậy, không có thứ gì cả.

“Xem ra tám chín phần mười là bông hoa kia đã biến mất rồi, không biết là bị ai hái, hay là đã tàn rồi?” Nghĩ đến đây, Hàn Sâm không khỏi nhìn về phía bộ xương khô kỳ lạ cháy đen kia.

“Có phải là hắn đã hái bông hoa đó không?” Hàn Sâm tự hỏi rồi bay về phía bộ xương khô, muốn xuyên qua cơ thể của bộ xương khô xem thử có dấu

vết nào phía sau "hắn" không.

Đầu tiên tay của Hàn Sâm chạm vào bộ xương khô, Hàn Sâm vốn cho rằng tay của mình sẽ xuyên qua bộ xương khô, nhưng lại có cảm giác như chạm vào một vật thật, tay của hắn bị bộ xương khô kia chặn lại.

"Sao có thể?" Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, vội vàng đưa tay nắm lấy cánh tay của bộ xương khô, kết quả lại thật sự nắm vào một thứ rắn chắc.

"Lại có thể chạm vào thật ư?" Hàn Sâm thật sự có vài phần không thể tin được, ngay cả Bảo Nhi cũng không chạm vào linh thể của hắn được, thế nhưng bộ xương khô này lại có thể chạm vào hắn.

Hàn Sâm kích động, vươn hai tay sờ soạng trên người bộ xương khô,

muốn tìm ra một thứ gì đó từ trên người "hắn".

"Tại sao? Tại sao ta có thể chạm vào bộ xương khô này, là sức mạnh nào đang tác động? Là bản thân bộ xương khô? Hay là thứ gì đó trên người bộ xương khô?" Tay của Hàn Sâm không ngừng sờ soạng trên bộ xương khô.

Hắn không tìm thấy bất cứ thứ gì, nhưng chỗ mà tay của hắn chạm vào, xương cốt cháy đen kia lại dần dần biến thành màu trắng.

Than tích tụ trong khoang ngực của bộ xương khô cũng rơi ra ngoài, để lộ không gian bên trong khoang ngực, chỉ thấy bên trong khoang ngực của bộ xương mọc ra một bông hoa màu tím.

"Chẳng nhẽ đây là bông hoa mà Kiếm Bất Cô đã nói sao?" Hàn Sâm vội vàng phủi sạch than tích tụ gân xương ức của bộ xương khô, khiến cảnh tượng trong khoang ngực càng ngày càng rõ ràng.

Chẳng mấy chốc Hàn Sâm đã nhìn thấy đó là một bông Hoa Đằng kỳ lạ, giống như cây bìm bịp, Hoa Đằng quấn quanh cột sống của bộ xương khô từ dưới lên trên, một bông hoa nhỏ màu tím nở ra trong khoang ngực.

Bộ xương khô này không rơi xuống, chính là vì có sự chống đỡ của Hoa Đằng, nhưng trên bông Hoa Đằng mọc quanh xương này, cũng chỉ có một

bông hoa nhỏ màu tím, ngoài bông hoa nhỏ này thì không còn hoa hay quả khác, chỉ có dây leo màu xanh biếc uốn quanh.

“Hoa có mười ba cánh, nhưng chỉ có kích thước bằng một đồng tiền vàng, có lẽ chính là bông hoa mà Kiếm Bất Cô nói, nhưng tại sao nó lại mọc quanh một bộ xương khô? Kiếm Bất Cô chỉ nói nó mọc ở góc tường, chứ không nhắc tới bộ xương khô nào.” Hàn Sâm nghi ngờ ở trong lòng, cho nên không chạm vào Hoa Đằng và bông hoa nhỏ màu tím kia ngay lập tức, mà chỉ nhìn bộ xương khô kia.

Trải qua một trận sờ loạn của Hàn Sâm vừa rồi, than đen bên ngoài bộ xương khô đã sắp rơi gần hết, lộ ra xương cốt trắng như ngọc như tuyết ở bên trong.

Hàn Sâm nhìn kỹ một hồi lâu, cũng không nhìn ra chủ nhân của bộ xương khô này đã chết ở đây như thế nào.

Nhìn từ xương cốt thì không thấy có bất kỳ thương tổn nào, hơn nữa động tác của hắn cũng quá kỳ lạ, các ngón tay của hai tay đều đan vào nhau tạo thành một dấu tay vô cùng kỳ lạ, hẳn là sẽ rất khó để bày ra loại động tác này sau khi chết.

Hàn Sâm nhìn dáng vẻ của người này, đoán rằng tám chín phần mười là sau khi hắn chết ở đây, bông hoa kia mới chui vào trong ngực của hắn.

“Chẳng nhẽ là sau khi người này tới đây, nhìn thấy bông hoa màu tím này, khi đang muốn hái thì gặp phải phiên phức gì đó, kết quả là chết ở đây sao?” Hàn Sâm tìm kiếm quanh bộ xương khô, nhưng không tìm thấy quần áo hay bất cứ thứ gì khác có thể chứng minh thân phận của bộ xương khô này.

“Thật là kỳ lạ, rốt cuộc tại sao hắn lại chết ở đây? Là bông Hoa Đằng kia đã giết hắn sao?” Hàn Sâm nhíu mày suy nghĩ, nhìn một hồi, lại cảm thấy không giống lắm.

Bộ xương khô này có vẻ đã chết từ rất lâu rồi, mà Kiếm Bất Cô tới đây lại chỉ là chuyện ba mươi, bốn mươi năm trước, và nhìn thế nào thì bộ xương khô này cũng không giống như là chỉ mới chết ba mươi, bốn mươi năm.

“Nếu bộ xương khô này đã ở đây trước khi Kiếm Bất Cô tới, vậy tại sao Kiếm Bất Cô không nhắc tới nó? Là vì Kiếm Bất Cô cảm thấy không quan trọng, cho nên không nói, hay là vì Kiếm Bất Cô hoàn toàn không nhìn thấy bộ xương khô này?” Nghĩ đến đây, đột nhiên hai mắt Hàn Sâm sáng lên, nói: “Đúng vậy, chắc chắn là vậy, Kiếm Bất Cô hoàn toàn không nhìn thấy bộ xương khô này. Với tình trạng hiện giờ của ta, hoàn †oàn không thể chạm vào bất cứ vật chất nào, trừ phi thứ này giống ta, cũng là linh thể thuần túy…”

“Bộ xương khô này thật sự là linh thể thuần túy sao? Trong vũ trụ vẫn còn có nhân loại giống ta sao? Không, không nên trùng hợp như vậy mới đúng, trừ phi là tác dụng của bông Hoa Đẳng kia…” Hàn Sâm không tin có chuyện trùng hợp như vậy trên thế giới, trùng hợp có một người có linh thể tinh khiết giống như hắn, cũng trùng hợp tới đây, và chết ở đây một cách trùng hợp như vậy.

Hàn Sâm lại cẩn thận đánh giá bông Hoa Đằng kia, từng chiếc lá tròn nhỏ xanh biếc óng ánh, hoa có mười ba cánh, mỗi cánh giống như ngọc tím.

Trên bông Hoa Đằng bé nhỏ như vậy, lại tản ra một loại dao động linh lực kỳ lạ.

Nhưng loại dao động linh lực rất kỳ lạ này không mạnh lắm, thậm chí có thể nói là rất yếu ớt, như có như không, giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Hàn Sâm khó có thể nhìn ra manh mối, do dự một lát, hắn đưa tay nắm lấy cánh tay của bộ xương khô, cố gắng kéo bộ xương khô ra khỏi bông Hoa Đẳng.

Vừa rồi hắn đã chạm vào bộ xương khô, bản thân bộ xương khô không có đe dọa nào với hắn, mối lo duy nhất chính là bông Hoa Đằng kia, cho nên Hàn Sâm không chạm trực tiếp vào bông Hoa Đẳng.

Nhưng Hoa Đẳng quấn rất chặt, Hàn Sâm cố gắng kéo bộ xương khô, lại chỉ làm cho bộ xương khô và Hoa Đẳng lay động vài cái, chứ không thể kéo bộ xương khô ra khỏi bông Hoa Đằng.

Đáng tiếc trong trạng thái thể thuần linh, Hàn Sâm không thể sử dụng bất kỳ thuật gen nào, do dự hết lần này tới lần khác, Hàn Sâm đành phải buông bộ xương khô ra, đưa tay nắm lấy hoa nhỏ màu tím trong lồng ngực của bộ xương khô.

Ngay giấy phút bàn tay của Hàn Sâm chạm vào hoa nhỏ màu tím kia, cánh hoa của bông hoa nhỏ màu tím ấy lại giống như bồ công anh, từng cánh hoa tung bay, rồi theo gió rơi xuống.

Hàn Sâm vội vàng đưa tay bắt lấy những cánh hoa đang bay trong gió kia, mỗi khi tay của hắn bắt được một cánh hoa, cánh hoa kia lại tan luôn ra như nước, trong nháy mắt mười ba cánh hoa đều đã tan biến đi.

Sau khi hoa nhỏ màu tím biến mất, Hoa Đằng quấn quanh bộ xương khô cũng nhanh chóng khô héo, trong nháy mắt đã khô héo thành tro, rồi rơi lả tả trên mặt đất.

Hết chương 3293.

Chương 3294. Nhật Xuất Cung.

Cùng với sự khô khéo của Hoa Đằng, là sự khôi phục lại hơi thở của bộ xương khô vốn bị Hoa Đăng quấn quanh, và da thịt cũng dần được sinh ra, Hàn Sâm nhìn và thấy ngạc nhiên nghi ngờ không thôi.

“Lẽ nào bộ xương khô này vẫn chưa chết hẳn, lại sắp sống lại sao?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào bộ xương khô, trong lòng càng thêm chờ mong.

Bộ xương khô này cũng là linh thể thuần túy, nếu có thể sống lại, vậy cũng có thể là kẻ giống hắn, có thể khiến hắn không nhàm chán như vậy.

Còn về việc đối phương là người thế nào, rốt cuộc là tốt hay xấu, Hàn Sâm cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Máu thịt dần sinh ra trên xương trắng, cảnh tượng đó kỳ lạ và chấn động vô cùng, Hàn Sâm trơ mắt nhìn bộ xương khô dần biến thành thân thể đầy đủ

máu thịt.

Chỉ qua khoảng ba mươi phút, đại khái là đã có thể nhìn ra hình dáng của người này, tuy tạm thời không thấy rõ ngũ quan, và vẫn còn là một đống máu thịt lẫn lộn, nhưng Hàn Sâm có thể chắc chắn, đây là một người đàn ông.

Chẳng mấy chốc, làn da cũng dần được sinh ra, trông giống với dáng vẻ của một nhân loại.

Khi lớp da trên mặt của người đàn ông đã hình thành hoàn toàn và tóc bắt đầu mọc, Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào mặt người đàn ông đó một hồi lâu, mày cũng càng ngày càng nhíu chặt.

“Tướng mạo, khí chất của người này, sao lại có vài phần giống với Động Huyền Tử?” Hàn Sâm càng nhìn càng cảm thấy người này rất giống với Động Huyền Tử.

Trước đây khi Hàn Sâm phát hiện ra di thể của Động Huyền Tử trong Tí Hộ Sở, hắn đã có được Động Huyền Kinh - Thứ cực kỳ quan trọng đối với hắn, nếu không có Động Huyền Kinh, có lẽ Hàn Sâm sẽ không có được thành tựu như bây giờ, thậm chí có thể đã chết từ lâu rồi.

Cho nên Hàn Sâm vẫn luôn có lòng kính trọng đối với người như Động Huyền Tử này, hơn nữa cũng rất tò mò, khi đó Động Huyền Tử đã nghiền nát hư không và chết ở nơi đó như thế nào.

Tất cả chuyện này đều là một câu đố, mà Hàn Sâm không thể giải ra, lúc này lại nhìn thấy một thi thể ở đây, hơn nữa vẻ ngoài còn có vài phần giống với Động Huyền Tử, khiến Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ lạ.

Không lâu sau, bộ xương khô đã hoàn toàn biến thành hình người, giống như Động Huyền Tử khi đó, nhìn có vẻ là một người đàn ông ôn hòa mà kiên nghị.

“Cho dù có thể tái tạo lại thân thể, nhưng linh sớm đã đi đầu thai, nên cũng khó mà sống lại được, dù sao nhân loại cũng không phải là Thần Linh trong Thần miếu, cho dù có thân thể, cũng không thể hình thành linh mới nữa.”

Hàn Sâm nhìn người đàn ông bất động kia, mặc dù linh lực trong máu thịt tràn đầy, nhưng tiếc là không có hơi thở của sự sống.

“Nhưng nhìn như vậy, người đàn ông này hình như có hơi khác Đồng Huyền Tử” Hàn Sâm nhìn kỹ người đàn ông đó, trước đó cảm thấy hơi giống, nhưng sau khi tóc của hắn dài hẳn ra, ngũ quan khôi phục lại sự đẹp đẽ, lại cảm thấy không giống lắm, chỉ là khí chất và phong vận có phần giống mà thôi.

Hàn Sâm đang nhìn người đàn ông, đột nhiên người đàn ông mở mắt, đôi mắt sâu như biển lớn, giống như dòng chảy vô tận của niềm vui nỗi buồn chốn nhân gian.

Hàn Sâm giật mình, mặc dù người đàn ông kia đã mở mắt, nhưng thân thể vẫn không có sức sống.

“Ta quên mất, hắn vốn là linh thể thuần túy, biết đâu lại có thể sống lại thật.” Khi Hàn Sâm đang lẩm bẩm một mình, người đàn ông kia lại mở miệng nói chuyện.

“Ta là đệ tử Đạo môn, phụng mệnh trông coi hoa bỉ ngạn, nhưng tiếc rằng trời đất sinh dị biến, vạn vật đều tàn lụi, mặt trời chiếu rọi khắp nơi, đốt cháy mọi thứ, mệnh ta sắp tận, không thể bảo vệ hoa bỉ ngạn nữa, chỉ đành mượn sức mạnh của hoa bỉ ngạn, dùng thuật Kí Linh lưu lại tin tức, nếu đệ tử Đạo môn tới đây, có thể thay ta trông coi hoa bỉ ngạn…” Người đàn ông mở mắt nói chuyện, nhưng ánh mắt không có tiêu điểm, giống như người máy với trí thông minh thấp.

“Người này tự xưng là đệ tử Đạo môn, chẳng lẽ là truyền nhân của Vô Vi Đạo tổ?” Hàn Sâm thầm đoán trong lòng.

Người đàn ông kia tiếp tục nói: “Ta trông coi hoa bỉ ngạn nhiều năm, một lòng khổ tu không màng chuyện phàm trần, tìm hiểu gen vật ngữ nhiều năm, có rất nhiều lĩnh ngộ vẫn chưa được truyền thừa trong kinh điển Đạo môn, đều lưu lại ở đây…”

Khi Hàn Sâm nghe tới đây thì đại kinh thất sắc, người này lại biết gen vật ngữ, điều này quả là khiến người ta không thể tin được.

“Bạch Mặc phụng mệnh của Tần Tu tìm cách đả thông hai giới, mà di ngôn của bản thân Bạch Mặc lại nói hắn tìm được gen vật ngữ và tinh thể màu đen từ một môn phái cổ xưa ở Nguyên Tinh, chẳng lẽ nói, môn phái cổ xưa kia chính là Đạo môn, người đàn ông này chính là đệ †ử của môn phái kia…”

Người đàn ông tiếp tục nói: “Đạo môn ta nghiên cứu cơ thể nhân loại, thăm dò vũ trụ huyền bí, theo đuổi sự hòa hợp tự nhiên giữa vũ trụ và nhân loại, gen vật ngữ chính là mã gen của nhân loại, cũng chính là chìa khóa của vũ trụ…”

Hàn Sâm dỏng tai lắng nghe một cách cẩn thận, trong lòng ghi nhớ từng câu từng chữ của người đàn ông, gen vật ngữ mà người đàn ông nói, rõ ràng là hơi khác với gen vật ngữ mà Hàn Sâm tu luyện, giống nghịch gen vật ngữ hơn.

Tuy vẫn có một số điểm khác biệt giữa hai bản, gen vật ngữ mà Hàn Sâm tu luyện là bản sửa đổi sau này, không chỉ là người khác sửa đổi, ngay cả bản thân Hàn Sâm cũng đã tiến hành một số sửa đổi khi tu luyện.

Còn phiên bản mà người đàn ông này nói, rõ ràng là phiên bản cũ hơn.

Nhưng cho dù là vậy, nó vẫn rất quan trọng đối với Hàn Sâm, trước đây khi Hàn Sâm mạnh mẽ nghịch chuyển gen vật ngữ, đã chịu không biết bao nhiêu gian khổ.

Bây giờ có pháp quyết chân chính và sự giảng giải của người đàn ông này, chắc chắn sẽ có bước đột phá lớn.

Đáng tiếc bây giờ Hàn Sâm là thân thể thuần linh, nếu không dựa vào kinh nghiệm và pháp quyết gen vật ngữ của người đàn ông, nói không chừng là có thể khiến gen vật ngữ thành công Phá Giới.

Người đàn ông vừa nói, xương thịt trên cơ thể vừa tan rã, biến thành nhiều điểm linh quang tiêu tán, linh của linh thể này, cũng không bay về phía Thần điện Gen như linh bình thường.

Ngay sau khi người đàn ông nói xong gen vật ngữ, cơ thể cũng gần như tan rã hoàn toàn, biến thành một vùng đốm linh quang lớn rồi rơi xuống bụi bậm như linh vũ.

Khi những linh quang đó rơi vào trong mảnh đất cháy đen, mảnh đất bị đốt thành than, không còn sức sống ấy lại sinh ra một chút sức sống.

Màu đen xung quanh lui dần, khiến màu sắc vốn có của đống đổ nát dần dần lộ ra, từ trong kẽ hở của phiến đá màu xanh, có mầm cỏ mọc ra.

Không có sự che phủ của đất cháy, Hàn Sâm nhìn thấy một tấm biển vỡ trong đống đổ nát, phía trên có khắc ba chữ "Nhật Xuất Cung, rõ ràng nơi này không phải là Thần miếu.

"Chẳng lẽ nơi này thật sự là tàn tích của thời đại Nguyên Tinh? Nhưng hình như thời đại Nguyên Tinh không có năng lực xuyên qua giữa các hành tinh nhỉ? Đệ tử Đạo môn lại tới được tinh cầu Nhật, lẽ nào chỉ đơn thuần là dựa vào sức mạnh của bản thân đã có thể đạt tới trình độ này sao?" Hàn Sâm nhìn Nhật Xuất Cung đổ nát dưới chân mình bằng vẻ mặt kỳ lạ.

Hàn Sâm muốn chuyển những tảng đá xanh đổ nát kia đi, xem thử bên trong Nhật Xuất Cung còn có thứ gì hữu dụng không, nhưng thân thể của hắn lại xuyên qua những tảng đá.

"Linh thể quả là rất khó chịu." Hàn Sâm thở dài một tiếng, chỉ đành từ bỏ ý định trong lòng.

"Đạo môn cố ý để một đệ tử trông coi hoa bỉ ngạn, vậy hoa bỉ ngạn kia chắc chắn có chỗ phi phàm, nhưng tại sao ta vừa chạm vào thì nó đã †iêu tán rồi?" Hàn Sâm nhìn bàn tay của mình, sau khi những cánh hoa kia tan ra, hình như là thật sự không lưu lại gì, Hàn Sâm cũng chẳng có cảm giác gì.

Hết chương 3294.

Chương 3295. Gặp lại Uyển Nhi.

Không phát hiện ra chỗ khác thường của bản thân, Hàn Sâm đành phải tạm phớt lờ nó, trong lòng thầm suy nghĩ về gen vật ngữ mà mình đã ghi nhớ trước đó.

Trước đó Hàn Sâm chỉ sử dụng năng lực của bản thân, trực tiếp ghi nhớ tất cả những gì người kia nói, tương tự như việc sao chép và dán lại, mà không nghiên cứu kỹ ý nghĩa trong đó.

Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, đột nhiên phát hiện gen vật ngữ mà đệ tử Đạo môn kia nói, có rất nhiều chỗ sai trong đó, hơn nữa trong thuật ngữ của hắn chủ yếu là qua nghiên cứu, suy đoán dựa trên lý thuyết, VV…

Hàn Sâm đọc sơ một lần, phát hiện đệ tử Đạo môn này chưa từng luyện qua gen vật ngữ, chỉ cần bản thân luyện qua, có rất nhiều sai lầm thông thường sẽ không thể xảy ra.

Hơn nữa dù Hàn Sâm nhìn thế nào thì nó cũng giống như một bài luận văn nghiên cứu, và không phải là kinh nghiệm tu luyện của bản thân người này.

“Chẳng lẽ nghiên cứu mà đệ tử Đạo môn kia nói trước đó, thật sự chỉ là nghiên cứu, hắn chưa từng luyện qua gen vật ngữ?” Vẻ mặt của Hàn Sâm trở nên kỳ lạ.

Nhưng nghĩ kỹ lại, Hàn Sâm lại thoải mái ở trong lòng.

Yêu cầu thể chất của gen vật ngữ quá cao, dù đệ tử Đạo môn kia có mạnh thế nào, tóm lại cũng chỉ là nhân loại thời đại Nguyên Tỉnh, mức độ tiến hóa gen của hắn không thể đạt tới yêu cầu tu luyện của gen vật ngữ, nên chỉ có thể nghiên cứu.

“Chắc là trong Đạo môn có người có thể tu luyện gen vật ngữ nhỉ?” Suy cho cùng thì áo giáp Hắc Tinh kia vốn là thánh vật của Đạo môn, chắc là đã có người sử dụng áo giáp Hắc Tinh luyện thành gen vật ngữ rồi mới đúng.” Hàn Sâm thầm suy nghĩ ở trong lòng.

Mặc dù có rất nhiều chỗ giải thích sai trong bản gen vật ngữ cũ này, nhưng nó vẫn giúp Hàn Sâm rất nhiều, có một con đường lầy lội để đi, còn tốt hơn là không có phương hướng không có con đường nào nhiều.

“Đáng tiếc, bây giờ ta là thể thuần linh, ngoài linh lực thì không có sức mạnh nào có thể tác động lên người của ta, cũng không có cách nào tu luyện gen vật ngữ, nếu không thì có thể thử một lần.

Hàn Sâm thất vọng ở trong lòng, vốn hắn còn hy vọng có thể tìm được cách giải quyết linh thể của bản thân, nhưng bây giờ phát hiện vẫn không có hy vọng gì.

Không muốn lãng phí thời gian nữa, Hàn Sâm bay về phía Tam Thập Tam Thiên, nếu đã không tìm được cách giải quyết linh thể của bản thân, vậy nhân cơ hội này đi xem thử rốt cuộc Tần Tu đang làm trò quỷ gì.

Hàn Sâm vốn không thể xé rách không gian, nhưng không biết có phải vì trở thành linh thể hay không, mà chỉ trong tích tắc đã tới được Lợi Nhãn Thiên.

Hàn Sâm phát hiện bản thân hoàn toàn không cần tới hội Thần Loạn để đả thông thông đạo không gian, linh thể của hắn có thể trực tiếp xuyên qua kết giới của Tam Thập Tam Thiên, mà không có bất kỳ cản trở nào.

“Không biết sức mạnh của Phàm Trần Thiên có ảnh hưởng đến linh thể không?” Hàn Sâm chợt nghĩ, linh thể đã lửng lơ, chớp mắt đã xuyên qua thiên giới hết trọng này tới trọng khác, đi vào trong Phàm Trần Thiên.

Ở trong Phàm Trần Thiên, bất kỳ sức mạnh nào cũng sẽ bị suy yếu, cho dù là Thần Linh cũng sẽ bị biến thành sinh vật phàm trần.

Lúc trước Hàn Sâm đã chịu thiệt ở nơi này, nhưng bây giờ linh thể đi vào nơi này lại không cảm nhận được bất kỳ ảnh hưởng nào, giống như sức mạnh của Phàm Trần Thiên hoàn toàn không tồn tại vậy.

“Nói như vậy, ta có thể dùng linh thể này để đi xuyên qua Tam Thập Tam Thiên tới đại vũ trụ gen…” Hàn Sâm hơi kích động ở trong lòng, nhưng vừa nghĩ lại thì lại thấy buồn bực.

“Cho dù ta xuyên qua Tam Thập Tam Thiên trở lại đại vũ trụ thì có ích gì? Tất cả mọi người đều không nhìn thấy ta, về hay không về cũng có khác gì nhau?” Hàn Sâm cảm thấy buồn rầu ở trong lòng.

“Vẫn nên đi xem thử Tần Tu đang làm trò quỷ gì?” Tâm niệm của Hàn Sâm vừa động, nháy mắt đã phá vỡ thêm một Trọng Thiên nữa.

Cũng may trước đây Hàn Sâm đã hỏi Đại Thiên Ma về vị trí của tháp cổ kia, chỉ vài giây là hắn đã tới trước tòa tháp cổ Thập Thất Trọng Thiên.

Tầng Trọng Thiên này là chỗ ở của Tần Tu, nghe Đại Thiên Ma nói, ngoài Tần Tu, dù là thành viên của hội Thần Loạn cũng không thể dễ dàng đặt chân tới đây.

“Linh thể đi đường quả là tiện, thế gian hoàn toàn không có thứ gì có thể ngăn cản linh thể của ta tiến về phía trước.” Hàn Sâm tự giễu nói.

Cổng của tháp cổ đóng chặt, Hàn Sâm tới trước cổng, thân thể trực †iếp xuyên qua.

Cảnh tượng đập vào mắt khiến hắn hơi sửng sốt, bên trong tầng thứ nhất của tháp cổ rất trống trải, chỉ có những hòm kim loại giống như quan tài xác ướp đặt trên những bức tường xung quanh, Hàn Sâm đếm sơ sơ tổng cộng có mười một hòm kim loại.

Không nhìn thấy bóng dáng của Tần Tu, Hàn Sâm hơi tò mò về những hòm kim loại kia, phi thân bay về phía hòm kim loại, linh thể không bị ngăn cản, Hàn Sâm trực tiếp đi vào.

Sau khi xuyên vào hòm kim loại, cảnh tượng đập vào mắt khiến Hàn Sâm giật mình, chỉ thấy đôi mắt màu đỏ đang nhìn chằm chằm vào hắn, giống như lệ quỷ.

Hàn Sâm nhìn kỹ mới biết, đôi mắt đó không nhìn chằm chằm vào hắn, mà là đang nhìn về phía trước.

Bên ngoài cơ thể của một sinh vật - Mà không biết là sinh vật gì được một lớp vật chất màu trắng bao phủ, giống như da rắn, hoàn toàn không thể nhìn thấy sinh vật bên trong rốt cuộc trông như thế nào, chỉ có chỗ đôi mắt có hai cái lỗ, có thể nhìn thấy đôi mắt màu đỏ đang mở lớn, bên trong dường như ẩn chứa nỗi đau và nỗi buồn vô tận.

Có lẽ Hàn Sâm biết đây là vật thể thí nghiệm mà Tần Tu dùng để thí nghiệm mệnh hồn, nên không có hứng thú chui vào trong những vật chất màu trắng kia tìm hiểu đến cùng.

Sau khi bay ra khỏi hòm kim loại, Hàn Sâm lại đi vào một số hòm kim loại khác xem xét, bên trong mỗi hòm kim loại đều có một vật thể thí nghiệm đang lột da.

Một giây đã đi vào tầng hai của tháp cổ, kết quả vẫn vậy, có rất nhiều hòm kim loại đặt ở xung quanh.

Hàn Sâm bay lên từng tầng, cảnh tượng đập vào mắt đều na ná nhau, chỉ có số hòm kim loại của một số tầng nhiều hơn, một số tầng thì ít hơn.

Mãi cho đến tầng thứ mười, cuối cùng cũng nhìn thấy một tinh đài, Uyển Nhi có mái tóc vàng, mặc y bào màu trắng đang ngủ trên đó, có vẻ đang ngủ rất say.

“Kỳ lạ, đây là tầng cao nhất của tháp cổ, sao Tần Tu không ở đây? Không phải nói Tần Tu khổ tu ở trong tháp cổ à?” Hàn Sâm nhìn xung quanh, lại không nhìn thấy bóng dáng của Tần Tu, nhất thời cảm thấy có gì đó không ổn.

“Tần Tu không ở trong tháp cổ, vậy hắn đã đi làm gì rồi?” Hàn Sâm nhíu mày suy nghĩ, nhất thời lại không nghĩ ra manh mối.

“Không biết ta có thể chạm vào Uyển Nhi không?” Hàn Sâm thử đưa †ay sờ tóc của Uyển Nhi, nhưng tay của hắn lại xuyên qua đầu của nàng, không chạm vào được bất cứ thứ gì.

Điều này khiến Hàn Sâm rất thất vọng, ngay cả Uyển Nhi có Nghịch thể Thần Linh cũng không chạm vào hắn, linh thể này của hắn thật sự có hơi kỳ lạ.

Hàn Sâm nhìn đi nhìn lại bên trong tháp cổ mấy lần, nơi này cũng không thần bí như trong tưởng tượng, bản thân Tần Tu hoàn toàn không ở nơi này.

“Tuy Uyển Nhi đã sống lại, nhưng những ký ức khi Uyển Nhi ở chung với ta hình như đã không còn, tám chín phần mười là khi Uyển Nhi

sống lại sẽ chỉ có ký ức của Uyển Nhi ở Tần quốc, thật đáng tiếc.” Hàn Sâm nhìn Uyển Nhi khế thở dài.

Nếu ý thức của Uyển Nhi lương thiện kia vẫn còn, có lẽ nàng sẽ ảnh hưởng tới Tần Tu, không đến mức khiến Tần Tu không kiêng nể gì như vậy.

“Đáng tiếc, ta cũng không có cách nào để hồi sinh ý thức của ngươi.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng, nếu hắn có năng lực, chắc chắn sẽ hồi sinh ý thức của Uyển Nhi lương thiện, nàng mới là Uyển Nhi chân chính.

Khi Hàn Sâm đang mãi suy nghĩ, thì đột nhiên phát hiện trên bàn tay của hắn lóe lên một vầng sáng màu tím.

Hết chương 3295.

Chương 3296. Xuyên vào Tam Thập Tam Thiên

Hàn Sâm hoảng sợ, hắn vội vàng nhìn bàn tay của mình thì chỉ thấy tay mình hiện lên ánh sáng màu tím chói lóa, một đóa hoa nhỏ màu tím xuất hiện.

“Hoa bỉ ngạn?” Hàn Sâm ngạc nhiên nhìn đóa hoa màu tím, nó có mười ba cánh hoa, mỗi cánh đều giống nhau, Hàn Sâm chưa từng nhìn thấy đóa hoa nào như vậy trước đây.

Hàn Sâm đang nghỉ hoặc vì sao lại xuất hiện hoa bỉ ngạn thì thấy có một cánh trong mười ba cánh rơi xuống, bay bồng bềnh rồi rơi vào trên trán Uyển Nhi, tựa như tuyết tan rã trong nắng xuân, từ từ hòa tan thấm vào trán của nàng.

Rất nhanh, cánh hoa bị hòa tan hoàn toàn, quanh trán Uyển Nhi có một ánh sáng màu tím bao phủ.

Mà đóa hóa bỉ ngạn trên tay Hàn Sâm lại biến mất, giống như nó đã hòa tan trong lòng bàn tay của Hàn Sâm.

Hàn Sâm hết sức kinh ngạc, nhìn chằm chằm ánh sáng màu tím bao phủ trán Uyển Nhi, chỉ thấy mí mặt của nàng chuyển động, hình như muốn tỉnh lại.

Ánh sáng màu tím dần mờ đi, mái tóc màu vàng của Tần Uyển Nhi dần chuyển thành màu đen, biến thành dáng vẻ Uyển Nhi có mái tóc đen mà Hàn Sâm từng quen thuộc nhất.

"Ối!" Cuối cùng Tần Uyển Nhi cũng mở mắt, con ngươi màu đen trong veo lay động giống như một viên đá quý màu đen không hề lẫn tạp chất.

"Anh!" Tần Uyển Nhi nhìn Hàn Sâm, tỏ ra vui vẻ, nàng ngồi dậy rồi duỗi †ay nhào tới ôm lấy Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy nghi ngờ, Uyển Nhi nhận lầm hắn thành anh Thành của nàng là vì ở trong hồn hải của hắn có áo giáp Hắc Tinh mà Tần Tu sống nhờ.

Nhưng hiện giờ áo giáp Hắc Tinh không ở đây, vì sao Uyển Nhi còn kêu hắn là anh?

"Bịch!"

Tần Uyển Nhi không cách nào chạm tới thân thể của Hàn Sâm, nàng quơ tay xuyên qua thân thể của hắn và ngã xuống đất.

"Anh ơi, sao ngươi lại thành ra thế này?" Tần Uyển Nhi từ dưới đất ngồi dậy, hai ta bắt lấy thân thể Hàn Sâm, nhưng đều xuyên qua thân thể của hắn.

"Xem ra Tần Uyển Nhi và Bảo Nhi giống nhau, chỉ có thể nhìn mình chứ không thể chạm vào mình được." Hàn Sâm than thở trong lòng, nhìn Tần Uyển Nhi nói: "Ngươi đã biết ta không phải anh của ngươi phải không?"

Tần Uyển Nhi ngẩn người, gật đầu rồi lắc đầu: “Ta biết ngươi không phải anh Tần Tu, nhưng ta đã sớm xem ngươi là anh của Uyển Nhi rồi.”

Hàn Sâm thấy ấm áp trong lòng, muốn vuốt ve mái tóc Tần Uyển Nhị, nhưng tay lại không chạm được.

“Ngươi chính là em gái của ta.” Hàn Sâm rút tay về, cười nói.

“Anh ơi, sao ngươi lại thế này?” Tần Uyển Nhi vẫn đưa tay muốn chạm vào Hàn Sâm, nhưng làm thế nào cũng không được.

“Không có gì, chỉ là thân thể của ta xảy ra chút vấn đề, rất nhanh sẽ tốt lên.” Hàn Sâm không muốn nói nhiều về vấn đề này, nên hắn hỏi đại một câu: “Ngươi biết Tần Tu đang ở đâu không?

Tần Uyển Nhi lắc đầu: “Ta chỉ nhớ Tần Tu đưa ta tới đây, rồi ta ngủ mất, sau đó mở mắt ra thì nhìn ta nhìn thấy ngươi.”

“Không uổng công ta chăm sóc ngươi lâu như vậy.” Hàn Sâm nghe xong thì tâm trạng vui hơn nhiều, khi nhắc tới Tần Tu thì Tần Uyển Nhi sẽ kêu bằng tên, còn khi nhắc tới mình thì gọi là anh, trông rất thân cận.

Hàn Sâm nhìn Tần Uyển Nhi, không biết rốt cuộc là tình huống gì, không biết nàng còn nhớ bao nhiêu chuyện.

Nhìn thấy ánh mắt khác thường của Hàn Sâm, Tần Uyển Nhi cũng đã hiểu rõ điều gì, cúi đầu nói: “Ta vừa là người của Vu tộc vừa là người của Tần quốc, ngươi có ghét ta không?”

“Sao ta lại ghét bỏ ngươi, chỉ cần ngươi còn coi ta là anh trai thì ta sẽ vĩnh viễn là anh của ngươi.” Hàn Sâm nhìn thấy bộ dạng của Uyển Nhị, không khỏi võ ngực đảm bảo.

Hàn Sâm không phải không biết bản thân như vậy rất ngây thơ, nhưng hắn lại tình nguyện ngây thơ, không muốn trưởng thành, không muốn sống ở nơi này có quá nhiều chuyện toan tính.

“Anh!” Uyển Nhi tràn đầy vui mừng, theo thói quen đưa tay ôm lấy cổ Hàn Sâm, nhưng lại ôm nhầm một khoảng không.

“Trước hết ngươi ở nơi này nghỉ ngơi dưỡng sức đi, chờ khi có cơ hội ta sẽ đón ngươi về.” Hàn Sâm còn khó đảm bảo an toàn cho mình, cho dù Uyển Nhi có tình nguyện đi theo hắn, hắn cũng không thể dẫn nàng

theo, hiện giờ không có nơi nào an toàn hơn ở đây. “Vâng.” Uyển Nhi khôn khéo gật đầu.

Hàn Sâm nói thêm vài câu rồi tạm biệt Uyển Nhi, thân thể trực tiếp xuyên qua tháp cổ rồi rời đi.

Nếu Tần Tu không ở đây thì hắn không cần thiết ở lại đây nữa. Hàn Sâm dự tính thử một lần xem bản thân có thể trực tiếp xuyên qua Tam Thập Tam Thiên trở về đại vũ trụ gen hay không.

Nếu Uyển Nhi có thể nhìn thấy hắn, không chừng Linh Nhi và Tiểu Hoa cũng có thể, trở về có thể gặp con trai con gái của mình là chuyện vô cùng tốt.

Từ xưa đến nay, không có ai mạnh mẽ xuyên qua Tam Thập Tam Thiên như Hàn Sâm, cho dù nhiều người là thể Thần Linh, cũng phải yêu cầu trợ giúp của Thần miếu và sức mạnh của Thần điện Gen mới có thể đi vào đại vũ trụ gen.

Sắc trời trong Tam Thập Tam Thiên rất kỳ quái, có rất nhiều chỗ thần bí không thể tưởng tượng ra được, ngay cả Hàn Sâm nhìn thấy cũng cảm thấy hốt hoảng khiếp sợ. May mắn linh thể của hắn khác với cõi trần, không có lực lượng nào có thể tác động vào linh thể của hắn. Nếu không Hàn Sâm sẽ hết sức nghi ngờ rằng trước kia hắn có mạnh mẽ thế nào thì cũng rất khó xuyên thủng Tam Thập Tam Thiên trong thời gian ngắn.

Sống chung với các sinh vật trong Tam Thập Tam Thiên, ngay cả Hàn Sâm cũng cảm thấy tê da đầu.

Ở trong Tam Thập Tam Thiên, Hàn Sâm thấy một loài kiến, những con kiến đó không lớn, rất giống với loài kiến bình thuường, sau lưng có cánh, tốc độ bay rất nhanh.

Đàn kiến kết thành đoàn bay đi giống như cơn bão màu đen, đoàn kiến đi ngang qua chỗ nào thì các chủng gen cấp Phá Giới đều chật vật bỏ

trốn. Nếu không cẩn thận sẽ bị ăn sạch trong nháy mắt, ngay cả mảnh xương vụn cũng không còn.

Hình thái sinh mệnh của những con kiến bay kia rất kỳ quái, mặc dù bọn chúng là thân thể độc lập, nhưng khí tức của cả đoàn đều hoàn toàn liên kết với nhau, số lượng càng lớn thì sức chiến đấu của chúng càng hùng mạnh.

Trong Tam Thập Tam Thiên, khi Hàn Sâm nhìn xuyên qua một vùng đất thì thấy được một đám mây khổng lồ, trên đám mây khổng lồ đó có vô sô chủng gen, thậm chí tồn tại cấp Phá Giới.

Những các chủng gen kia không hề đáng sợ, đáng sợ nhất là đám mây khổng lồ đó, chủng gen cấp Phá Giới chỉ đang sống nhờ trên người nó, bản thân đám mây chắc chắn kinh khủng tới không cách nào tưởng tượng ra được.

Những thứ kinh khủng như thế, bên trong Tam Thập Tam Thiên còn rất nhiều, càng lên cao thì sinh vật khủng bố và một số hiện tượng quái dị càng thêm đáng sợ.

“Kỳ lạ, nếu trên Tam Thập Tam Thiên là Thiên Ngoại Thiên, thì sao trong Tam Thập Tam Thiên lại có nhiêu chủng gen kinh khủng như vậy, trong khi Thiên Ngoại Thiên lại không có?” Trong lòng Hàn Sâm thấy nghỉ ngờ, rốt cuộc bên trên Tam Thập Tam Thiên có phải Thiên Ngoại Thiên hay không.

“Nhưng bên trong Tam Thập Tam Thiên kinh khủng như vậy, cho dù là Tần Tu thì cũng không thể hiểu rõ tường tận trong thời gian ngắn, bây giờ mình đã hiểu rõ tình huống bên trong nó. Nếu như có thể khôi phục thân thể, không chừng sẽ chiếm lợi thế khi đánh nhau với Tần Tu.” Hàn Sâm không hi vọng Tam Thập Tam Thiên bị đánh thủng, nếu như thế sẽ là một tai nạn lớn cho đại vũ trụ gen.

So với sinh vật với đại vũ trụ đế quốc thì sinh vật đại vũ trụ gen tựa như là đóa hoa trong nhà ấm, sinh trưởng trong sự ấm áp, không phải trải qua nhiều mưa gió, cường giả cấp Phá Giới lại càng ít.

“Tầng Trọng Thiên cuối cùng rồi!” Hàn Sâm nhìn chăm chú bầu trời, thân hình phát ra quầng sáng rồi bay lên, tiến vào tầng cuối cùng của Tam Thập Tam Thiên.

Hết chương 3296.

Chương 3297. Tam Thập Tam Trọng Thiên

Cảnh tượng bên trong Tam Thập Tam Trọng Thiên khiến Hàn Sâm ngẩn ra. Đây là tầng trời cuối cùng trong Tam Thập Tam Thiên, đáng lẽ nó phải là tầng trời nguy hiểm nhất mới phải.

Tuy nhiên cảnh tượng mà Hàn Sâm nhìn thấy hoàn toàn không hề liên quan đến hai chữ nguy hiểm. Nơi đây biển mây cuồn cuộn giống như †iên cảnh, trên tầng mây không thấy biên giới có một tấm bia đá sừng sững trong mây, tựa như Cửu U khảm trên vòm trời, cho dù đứng ở nơi rất xa vẫn có thể nhìn thấy chữ được khắc trên bia đá.

“Bia gen?” Hàn Sâm thấy trên bia đá khổng lồ kia chỉ có hai chữ cổ, nó giống như chữ cổ mà Hàn Sâm nhìn thấy do mực trắng lưu lại trong thạch lô.

Hàn Sâm quan sát xung quanh, ngoài tấm bia đá này thì trong Tam Thập Tam Trọng Thiên không còn thứ nào khác.

Nhoáng cái Hàn Sâm đã đến bên cạnh bia gen. Hắn đi quanh bia đá một vòng thì phát hiện nó có hình chữ nhật, trên bốn mặt đều khắc hai chữ bia gen. Ngoài hai chữ đó ra, nó không còn gì khác dù chỉ là một vết xước.

Hơn nữa Hàn Sâm không thể nào tiến đến đỉnh tấm bia cũng như không thể tiến đến chỗ bệ đá. Cho dù tốc độ của Hàn Sâm nhanh đến đâu, trong tích tắc đã đến cùng trời cuối đất, nhưng hắn vẫn khó đi đến cuối, tựa như tấm

bia đá này kéo dài vô tận về cả hai phía không có điểm dừng, bất kể Hàn Sâm có bay cao đến đâu thì vẫn chẳng thấy đỉnh của nó.

“Rốt cuộc tấm bia đá này là gì?” Hàn Sâm thấy tấm bia này không giống vật tầm thường, nhưng nó không giống chủng gen, lại không giống dị bảo dùng để tế, trông vô cùng quái lạ.

Hàn Sâm thử chạm vào bia đá, hắn vốn tưởng bản thân là linh thể nên không thể chạm vào bia đá được, nhưng ai ngờ khi tay hắn vừa chạm vào nó, tấm bia đá lập tức phát sáng, hai chữ trên bia sáng rực theo.

Hàn Sâm vô thức rút tay lại và nhanh chóng lùi về sau, hắn cảnh giác nhìn bia đá, bốn mặt khắc chữ của tấm bia đá đều sáng lên, thế nhưng chỉ được một lúc nó đã tối lại.

Trên bia đá có nhịp phách đại đạo đang vang vọng, tựa như đang nói: “Trình độ tiến hóa gen không đạt yêu cầu, không thể mở bia gen.”

Không lâu sau đó, bia gen lại trở về trạng thái ban đầu. Hàn Sâm nghi ngờ, hắn lại đặt tay lên trên bia gen, kết quả vẫn vậy.

Đầu tiên bia gen sáng lên, sau đó nó nhanh chóng tối lại, nhịp điệu kỳ quái đó vẫn vang vọng.

“Rốt cuộc đây là thứ gì thế? Chẳng lẽ nó thật sự là tế khí sao?” Hàn Sâm nảy lòng tham, hắn giang hai tay ôm lấy bia đá muốn thử có thể nhấc bia đá lên hay không.

Nếu thứ này là tế khí thì chắc chắn nó là thứ rất mạnh, nếu có thể thu phục nó không chừng sẽ có tác dụng vô cùng.

Thật tiếc khi sức mạnh của Hàn Sâm không đủ để di chuyển bia gen, ngoài việc khiến nó phát sáng và nhắc đi nhắc lại rằng hắn không đủ tư cách thì khó mà khiến nó nhúc nhích.

“Trò quái gì vậy, ta không thèm quan tâm đâu.” Hàn Sâm thấy mãi không rút được nó ra nên đành phải từ bỏ. Hắn không cam tâm đi vòng bia gen mấy vòng nhưng vẫn không biết nó là thứ gì.

“Bỏ đi, trong Tam Thập Tam Thiên có quá nhiều thứ quái dị, ta vẫn nên thử có thể trở về đại vũ trụ gen hay không.” Hàn Sâm vừa nghĩ thì cơ thể lập tức bay lên trời, chớp mắt hắn đã xuyên qua khoảng cách hàng †ỉ năm ánh sáng, nhưng hắn vẫn không thể bay ra khỏi Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Hàn Sâm dịch chuyển liên tục, nhưng dù hắn có bay nhanh hay bay xa đến đâu thì vẫn không thể bay ra khỏi Tam Thập Tam Trọng Thiên, tựa như nó không có điểm cuối.

“Tam Thập Tam Trọng Thiên này thật có hơi quái lạ, ngay cả linh thể như ta mà cũng không xuyên qua được sao?” Hàn Sâm cau mày nhìn bia gen, lòng thầm suy tư: “Chẳng lẽ Tam Thập Tam Trọng Thiên có liên quan đến bia đá kia, muốn xuyên qua Trọng Thiên này nhất định phải khởi động bia gen? Nếu thế muốn xuyên qua Tam Thập Tam Trọng Thiên e rằng rất khó.”

Hàn Sâm thử nghiên cứu bia gen, kết quả vẫn vậy, bia gen vẫn luôn từ chối tư cách của hắn.

“Đây là thứ bia đá rách nát gì thế? Cũng do hiện giờ ta chỉ là một linh thể, không thể sử dụng thuật gen, không thì ta chắc chắn sẽ đập bể tấm bia nát nhà ngươi.” Hàn Sâm lầm bầm với vẻ buồn bực.

Hàn Sâm đợi bên trong Tam Thập Tam Trọng Thiên không biết bao lâu, nhưng hắn vẫn không thể hiểu thấu tấm bia gen đó, cũng chẳng cách nào khiến bia gen đồng ý tư cách của hắn, đồng thời hắn cũng không thể xuyên qua Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Ngay lúc hắn đang đau đầu thì lòng chợt cảm ứng, tựa như có vật sống đang tiến vào Tam Thập Tam Thiên.

“Vẫn còn vật sống khác tiến vào Tam Thập Tam Thiên sao?” Hàn Sâm †hầm kinh ngạc, hắn vừa suy nghĩ vừa trốn vào trong mây.

Vật sống có thể tiến vào Tam Thập Tam Thiên ắt không phải kẻ phàm tục, có lẽ người đó có thể nhìn thấy linh thể của hắn không chừng, do đó Hàn Sâm tìm chỗ ẩn nấp, âm thầm quan sát người tới là ai.

“Đó không phải là Tân Tu chứ? Nếu thật sự là hắn, không chừng đây là cơ hội tốt của ta. Tần Tu vứt bỏ thân xác, dùng linh thể tiến vào áo giáp Hắc Tinh. Hiện giờ ta cũng ở trạng thái linh thể, vậy phải chăng là ta có thể tiến vào áo giáp Hắc Tinh và đoạt quyền khống chế nó với Tần Tu không? Nếu ta có thể đoạt lấy quyền khống chế áo giáp Hắc Tỉnh, dù không chân chính chiếm được nhưng nó vẫn tốt hơn trạng thái hiện giờ.” Hàn Sâm thầm nói.

Chỉ một lúc sau, Hàn Sâm đã thấy một bóng người xuất hiện bên trong Tam Thập Tam Trọng Thiên, hơn nữa người đó đã nhanh chóng tiến đến bia gen.

Hàn Sâm cẩn thận quan sát, suýt nữa hắn đã kêu thành tiếng, vật sống xuất hiện trước bia gen lại chính là Cổ Ma vẫn luôn chạy trốn biệt tăm biệt tích.

“Sao tên này có thể đi đến Tam Thập Tam Thiên vậy? Sao hắn làm được?” Hàn Sâm hết sức ngạc nhiên, hắn hận không thể dùng hình phạt khắc nghiệt tra khảo ép cung Cổ Ma ngay lập tức.

Chỉ tiếc lúc này Hàn Sâm chỉ là linh thể, cho dù hiện giờ hắn mạnh hơn Cổ Ma rất nhiều nhưng hắn chẳng thể chạm đến một sợi tóc của Cổ Ma.

Cổ Ma bay đến trước bia gen giống như Hàn Sâm, hắn đặt tay lên đó, chữ trên bia gen lập tức sáng lên.

Nhưng kết quả suýt chút khiến Hàn Sâm bật cười, tuy cùng cảnh ngộ với Hàn Sâm nhưng Cổ Ma lại bị bia gen từ chối tư cách khởi động, lý do giống hệt Hàn Sâm, chỉ vì cấp độ tiến hóa chưa đủ.

Cổ Ma hiển nhiên có chút khổ não, hắn cau mày và lầm bầm: “Ta mạo hiểm chuyển thế sống lại trong đại kiếp trọng khải, bước từng bước từ thế giới phản vật chất về đây, mấy lần đã suýt nữa hủy diệt thần hồn, cuối cùng ta đã về tới đây nhưng vẫn chẳng thể khởi động bia gen hay sao? Chẳng lẽ ta phải đạt được sức mạnh cấp Trọng Khải thì mới có thể động bia gen ư?”

Hàn Sâm nghe vậy thì lòng thầm sửng sốt: “Xem ra Cổ Ma chính là phó hội trưởng của hội Thần Loạn, nhưng mà hắn khác với Đại Thiên Ma và Táng Đạo Thiên, hắn lựa chọn chuyển thế trùng sinh trong đại kiếp, chỉ giữ lại trí nhớ. Nhưng hắn đi đến Tam Thập Tam Thiên bằng cách nào? Không biết

sau khi khởi động gen bia đó thì sẽ xảy ra chuyện gì? Có lợi ích gì với Cổ Ma?”

Trong lòng Hàn Sâm nghi ngờ rất nhiều, nhưng lúc này hắn chỉ là linh thể, chẳng thể làm được gì cả.

Theo lý mà nói, chỉ có cường giả Phá Giới có tỷ lệ Phá Giới một trăm phần trăm mới có thể cưỡng chế phá vỡ rào cản giữa thế giới chính và phản, nhưng hình như xưa nay chỉ có mỗi lão hội trưởng là đạt được trình độ đó.

Mặc dù Cổ Ma rất mạnh nhưng hắn đã chuyển thế sống lại một lần, vẫn luôn đau khổ giấy giụa trong thế giới Tí Hộ Sở xa lạ, gặp rất nhiều khó khăn, sau đó bị Hàn Sâm nhốt lại, hắn không thể đật tới trình độ đó nhanh thế mới phải.

“Chắc chắn Cổ Ma có cách đặc biệt để tiến vào Tam Thập Tam Thiên, †a chỉ cần đi theo hắn, không chừng có thể xuyên qua Tam Thập Tam Thiên tiến vào đại vũ trụ gen.” Hàn Sâm nói thầm.

Hết chương 3297.

Chương 3298. Xông ra khỏi Tam Thập Tam Thiên

Cổ Ma nhìn vào bia gen một lúc lâu mới xoay người rời đi.

Hàn Sâm vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Cổ Ma rồi nhanh chóng đuổi theo, nhưng ai ngờ Cổ Ma bay một lúc cơ thể lại đột nhiên biến mất giống như đã tiến vào một mật đạo vô hình vậy.

Hàn Sâm hoảng hốt trong lòng, vừa động ý niệm thì đã đến nơi Cổ Ma mất tích nhưng nơi đó chẳng có gì cả, ít nhất Hàn Sâm không hề phát hiện ra thứ gì ở đó.

“Đáng chết, rốt cuộc hắn rời đi như thế nào?” Trong lòng Hàn Sâm hơi buồn bực.

Đột nhiên trong không gian nơi Cổ Ma biến mất xuất hiện một làn sóng dao động mãnh liệt giống như những vằn nước từng vòng từng vòng lan ra ngoài, dần dần hình thành nên một vòng xoáy linh lực.

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, vốn tưởng rằng đã không còn cơ hội nào nữa lại bỗng nhiên nhìn thấy hy vọng.

Mặc dù không biết phía sau vòng xoáy linh lực đó rốt cuộc là gì nhưng lúc này Hàn Sâm đã không còn sợ hãi gì nữa, cắn răng tiến thẳng vào trong.

Thời gian duy trì của vòng xoáy linh lực cực kỳ ngắn, sau khi Hàn Sâm chui vào trong thì vòng xoáy bắt đầu tản ra nhanh chóng biến mất tăm.

Sức mạnh của vòng xoáy linh lực không hề gây ảnh hưởng đến linh thể của Hàn Sâm, Hàn Sâm cảm thấy chỉ như đi qua một cái thông đạo †ruyền tống không gian, đến khi hắn xuyên qua lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho hết hồn.

Tâm trạng của Cổ Uyên vô cùng tệ, đại kiếp trọng khải năm đó, hắn vốn có cơ hội hy sinh một phần sức mạnh để sống tiếp giống như Đại Thiên Ma và Táng Đạo Thiên.

Nhưng hắn không thể lựa chọn như vậy mà phải nhân cơ hội đại vũ trụ khởi động lại, hắn phải mạo hiểm lợi dụng lỗ hổng được sinh ra khi dựng lại để chuyển kiếp trọng sinh, hơn nữa giữ lại hoàn toàn ký ức của bản thân.

Điều này có thể nói là nguy hiểm vô cùng, không cần nói đến độ khó khi giữ lại ký ức chuyển sinh, có thể chuyển sinh thành sinh vật gì ngay cả Cổ Ma cũng không biết càng không biết được sau khi chuyển sinh sẽ có cơ thể như thế nào, còn có tư cách đi đến bước Phá Giới được hay không.

Huống hồ Cổ Ma hoàn toàn không biết gì về một vũ trụ khác, ưu thế duy nhất chính là nhiều hơn người khác ký ức của một kiếp, mà phần ký ức ở kiếp này chưa chắc có ích khi ở một vũ trụ khác.

Cho dù nguy hiểm lớn như vậy nhưng Cổ Ma vẫn lựa chọn chuyển kiếp trọng sinh, bởi vì Cổ Ma biết rõ một vũ trụ khác cách bia gen gần hơn, chỉ cần ở đó hắn mới có cơ hội tiếp cận bia gen, nếu không chỉ đành cố đánh thủng Tam Thập Tam Thiên giống như Táng Đạo Thiên, độ khó lớn hơn nhiều so với hắn chuyển thế trọng sinh.

Không có sức mạnh của lão hội trưởng, Cổ Ma hoàn toàn không tin Táng Đạo Thiên có sức mạnh đánh xuyên Tam Thập Tam Thiên, cho nên hắn chỉ có thể mạo hiểm một lần.

Cổ Ma cảm thấy bản thân thật may mắn, bởi vì hắn đã cược đúng rồi. Hắn đã có được một cơ thể mới, cơ thể này còn yếu hơn đứa trẻ ở đại vũ trụ đế quốc nhưng lại có tiềm lực khó có thể tưởng tượng nổi.

Thế giới Tí Hộ Sở thần kỳ ngay cả Cổ Ma cũng phải kinh ngạc, cấp bậc sức mạnh thế giới Tí Hộ Sở không cao nhưng những ảnh hưởng sinh ra đối với cơ thể tiến hóa khiến Cổ Ma không dám tin.

Kinh nghiệm trước đây hoàn toàn vô dụng ở nơi này, Cổ Ma chỉ có thể từng bước trở nên mạnh mẽ trở lại, một lần nữa tiến gần đến mục tiêu trong lòng hắn.

Nhưng đến khi hắn thật sự đến trước bia gen lại phát hiện câu nói kia của lão hội trưởng không hề sai, không đạt đến cấp Trọng Khải hắn thì không có tư cách khởi động bia gen.

Bất đắc dĩ rời khỏi Tam Thập Tam Thiên, linh hồn Cổ Ma cưỡng ép rời thể quay lại bên trong cơ thể.

Bây giờ Cổ Ma chỉ mới Phá Giới mà thôi, dựa vào sức mạnh của hắn hiện giờ ngay cả Tam Thập Tam Thiên cách đại vũ trụ gen rất gần hắn cũng không vào được.

Nhưng trong tay của Cổ Ma lại có một bảo vật hắn cố mang vào luân hồi khi chuyển thế trọng sinh, nhưng món bảo vật này nhất định phải là sức mạnh cấp Phá Giới mới sử dụng được, cho nên Cổ Ma vẫn luôn đợi đến ngày hôm nay, cuối cùng sau khi Phá Giới lần nữa mới dùng món bảo vật này tiến vào Tam Thập Tam Thiên.

Mà món bảo vật này chỉ có thể mang linh hồn của Cổ Ma vào Tam Thập Tam Thiên chứ không thể mang theo cơ thể xác thịt.

Bởi vì trong lòng buồn bực nên sau khi linh hồn quay lại cơ thể Cổ Ma lại không cắt đứt sức mạnh kích hoạt bảo vật ngay lập tức mà ngược lại ngẩn ra một lúc.

Chính vào lúc này khiến Hàn Sâm cảm nhận được sự dao động do món bảo vật đó sinh ra, nhờ vào sự dao động của món bảo vật đó mà xông ra Tam Thập Tam Thiên.

Coi như là Hàn Sâm may mắn, vừa hay hắn là linh thể thuần túy còn món bảo vật đó chỉ có hiệu quả với linh hồn, nếu không cho dù hắn cảm nhận được sự dao động của bảo vật cũng không thể xuyên đến đây được.

Cổ Ma chỉ ngẩn ngơ một lúc thì đã hồi phục tinh thần, thu lại sức mạnh của mình.

Nhưng bảo vật mất đi sức mạnh của Cổ Ma chống đỡ lại không thể khôi phục như thường, nó vẫn tản ra thần quang sáng chói, hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt.

“Chuyện gì vậy?” Cổ Ma chau mày nhìn một tinh thể màu đen to bằng quả trứng gà đang lơ lửng trước mặt hắn.

Món đồ này đi theo hắn trải qua những năm tháng vô tận chưa từng rời khỏi người hắn, cũng chưa từng xảy ra thay đổi kỳ lạ như thế này.

Cổ Ma ngưng tụ sức mạnh Phá Giới truyền vào tinh thể màu đen, muốn ổn định tinh thể màu đen, nhưng sức mạnh của hắn lại bị bắn ra khiến Cổ Ma càng thêm nghỉ ngờ trong lòng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Cổ Ma chau mày nhìn chằm chằm vào tinh thể màu đen, lại thấy hình như bên trong tinh thể màu đen có một vòng xoáy màu đen đang chuyển động, ánh sáng màu đen ngày càng mạnh mẽ.

Cổ Ma càng nhìn nét mặt càng kỳ quặc, tự lẩm bẩm: “Kỳ quái, mặc dù vật này là vật do hội trưởng đại nhân phỏng theo nguyên thể gen, nhưng dù sao

hàng mô phỏng vẫn là hàng nhái không có đủ linh tính của nguyên thể gen, chỉ có một ít đặc tính của nguyên thể gen mà thôi, sao có thể tự chuyển động được chứ?”

Bỗng nhiên Cổ Ma nghĩ đến cái gì đó sắc mặt thay đổi tột độ: “Chẳng lẽ có sinh linh vừa nãy từ Tam Thập Tam Thiên tiến vào bên trong tinh thể màu đen? Không đúng, tên nhãi Tàng Đạo Thiên đó căn bản không thể vào Tam Thập Tam Trọng Thiên vào lúc này, cho dù là người kế thừa của Thần điện Gen cũng không thể tiến vào Tam Thập Tam Thiên mới đúng chứ…”

Ánh mắt Cổ Ma nhìn khối tinh thể màu đen ánh sáng chói chang đó một cách kỳ quái, nét mặt càng lúc càng khó coi. Ánh sáng khủng khiếp đó đã bao bọc toàn bộ tinh thể màu đen, ngay cả hắn cũng không nhìn thấy tình huống hiện giờ của tinh thể màu đen là gì.

Nỗi kinh ngạc trong lòng Hàn Sâm không hề ít hơn Cổ Ma tí nào. Sau khi linh thể của hắn tiến vào Tam Thập Tam Thiên thì đã xuất hiện ở bên trong tinh thể màu đen.

Hàn Sâm đã quá quen thuộc với khí tức của tinh thể màu đen này, nó gần giống với trạng thái của tinh thể màu đen mà trước đây áo giáp Hắc Tinh không hề để lộ ra.

Suýt nữa Hàn Sâm cho rằng đã tiến vào áo giáp Hắc Tinh, nhưng khi nhìn kỹ lại thì phát hiện không phải. Khối tinh thể màu đen này có phần khác với áo giáp Hắc Tinh, ngược lại giống với khối mà Hoành Tà đã đưa cho hắn.

Chịu ảnh hưởng bởi sức mạnh bên trong tinh thể màu đen, gen vật ngữ trong cơ thể Hàn Sâm lại tự bắt đầu chuyển động khiến cho Hàn Sâm vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Trước đây dù hắn cố gắng thế nào cũng không thể khiến linh thể của bản thân khởi động thuật gen. Lúc này tinh thể màu đen lại khiến gen vật ngữ tự chuyển động, Hàn Sâm quả thật cầu còn không được nhanh chóng tập trung tầm nhìn bên trong phối hợp với sự thay đổi sức mạnh bên trong cơ thể vận chuyển pháp quyết của gen vật ngữ.

Hết chương 3298.

Chương 3299. Có lại cơ thể

Cùng với sự vận chuyển của gen vật ngữ, cơ thể linh thể của Hàn Sâm cũng dần thay đổi, lại chuyển hóa từ linh thể thành cơ thể xác thịt.

Trong lòng Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, nhờ vào sức mạnh của tinh thể màu đen không ngừng thúc đẩy gen vật ngữ chuyển động, trình độ thực thể hóa linh thể càng lúc càng cao.

Cổ Ma nhìn chăm chăm vào ánh sáng màu đen, bỗng nhiên nhìn thấy ánh sáng màu đen nổ tung ra, tinh thể màu đen bên trong cũng Phá Giới, một bóng hình trần trụi lộ ra từ bên trong.

Cổ Ma và Hàn Sâm bốn mắt nhìn nhau, Cổ Ma nhìn thấy Hàn Sâm lơ lửng trong không trung, cái thứ bên dưới còn đang đung đưa, nhịn không được mà biến sắc: "Là ngươi?"

Hàn Sâm cảm thấy tình huống hiện giờ có hơi xấu hổ, cũng may hắn là người bước ra từ sóng to gió lớn nên không hoảng loạn chút nào, trực tiếp ngưng tụ chiến giáp Động Huyền bọc lấy cơ thể trần trụi của mình, bày ra dáng vẻ tự tin kiêu ngạo nhìn Cổ Ma mỉm cười nói: "Cổ Ma, không ngờ nhanh như vậy mà chúng ta lại gặp nhau rồi."

"Nếu có thể ta hy vọng sau này mãi mãi không gặp lại ngươi." Cổ Ma thở dài nói.

Hắn gặp Hàn Sâm hai lần thì xui xẻo hai lần, không nói đến lần trước bị Hàn Sâm giam giữ nhiều năm như vậy, lần này lại bị Hàn Sâm phá nổ vật mô phỏng nguyên thể gen.

Đặc biệt là vật mô phỏng nguyên thể gen đó, mặc dù chỉ là vật mô phỏng nhưng dù sao thì cũng được ra đời từ tay của lão hội trưởng, trong vũ trụ chả có mấy khối, Cổ Ma vẫn luôn giữ gìn quý trọng, cho dù là sống chết trước mắt cũng không nỡ lấy ra.

Vốn còn hy vọng có thể nhờ vào tinh thể màu đen để đột phá bước cuối cùng, nhưng hiện giờ chẳng còn gì nữa.

Cổ Ma thật sự không biết có phải kiếp trước đã giết cả nhà Hàn Sâm hay không nên ông trời mới khiến Hàn Sâm trở thành oan gia của hắn ở kiếp này thế này.

Nếu Cổ Ma vẫn còn là phó hội trưởng hội Thần Loạn như trước đây thì hắn sẽ trở tay nghiến Hàn Sâm thành cát không chút do dự , khiến Hàn Sâm mãi mãi không thể xuất hiện trước mặt hắn nữa.

Đáng tiếc hắn trải qua lần chuyển thế trọng sinh này, bây giờ cũng mới Phá Giới mà thôi, không cần thử thì hắn cũng biết e rằng mình không phải là đối thủ của Hàn Sâm.

Nhưng trong lòng Cổ Ma rất tò mò, sao Hàn Sâm lại có thể tiến vào Tam Thập Tam Trọng Thiên được, còn thừa cơ vào bên trong tinh thể màu đen.

“Ta cũng không cố ý gặp ngươi, mọi thứ đều do số mệnh, xem ra duyên phận của chúng ta cũng không mỏng manh, phó hội trưởng có phải nên trân trọng đoạn duyên phận này không?” Hàn Sâm không hề có suy nghĩ trấn áp Cổ Ma nữa.

Hắn đã từng thử một lần cho dù trấn áp Cổ Ma cũng khó có thể lấy được bất cứ bí mật nào từ Cổ Ma.

Thân phận kiếp trước bị vạch trần nhưng nét mặt của Cổ Ma chẳng thay đổi gì chỉ bình tĩnh nói: “Ta của kiếp này đã không còn là ta của kiếp trước, những thứ như phó hội trưởng và hội Thần Loạn đã không còn liên quan đến ta từ lâu, ta bây giờ chỉ là một nhân vật bé nhỏ vừa mới Phá Giới trong đại vũ trụ gen mà thôi.”

“Người khác nói lời này thì ta tin nhưng Cổ Ma ngươi lại khác, ngươi vẫn còn ký ức của kiếp trước thì sao lại có thể nói không liên quan đến kiếp trước chứ? Cổ Ma chính là Cổ Ma, cho dù kiếp trước hay kiếp này ngươi vẫn là tên Cổ Ma đó.” Hàn Sâm nheo đôi mắt lại nói.

“Ngươi hà tất gì phải làm khó ta? Ngươi giam giữ ta nhiều năm như thế, ta cũng chưa từng tính toán với ngươi, cần gì phải bức nhau như thế?” Cổ Ma thở dài.

Hàn Sâm lắc đầu nói: “Ta không hề có ý làm khó ngươi, lần này thật sự là ngoài ý muốn. Nói ra ta còn phải cảm ơn ngươi nữa, nếu không có khối tinh thể màu đen đó của ngươi thì e rằng bây giờ ta vẫn không sống mà cũng không chết. Cũng coi như ngươi có ân với ta, sao ta lại làm khó ngươi chứ? Chỉ là có một vài vấn đề muốn nhờ phó hội trưởng chỉ bảo thôi.”

“Nếu ta biết thì cũng không ngại trả lời ngươi.” Cổ Ma đánh giá Hàn Sâm một lượt, không biết lời nói lúc nãy của hắn rốt cuộc có ý gì.

“Khối tinh thể màu đen đó là gì?” Bây giờ Hàn Sâm đã biết tinh thể màu đen đó có lẽ là công cụ để Cổ Ma vào Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Nhưng nhìn thế nào cũng thấy khối tinh thể đen đó giống với khối Hoành Tà đã cho hắn, cũng rất giống với khí tức của áo giáp Hắc Tinh, Hàn Sâm muốn biết rốt cuộc giữa bọn chúng có quan hệ gì.

“Đó là hàng mô phỏng của nguyên thể gen.” Cổ Ma đáp. “Hàng mô phỏng?” Nét mặt Hàn Sâm trở nên phức tạp.

Khối tinh thể màu đen đó gần như giống y đúc với khối mà Hoành Tà đưa cho hắn, nếu như khối này là hàng mô phỏng vậy rất có khả năng khối mà Hoành Tà cho hắn cũng là hàng mô phỏng.

Trong lòng Hàn Sâm thầm nói: “Nếu như khối của Hoành Tà thật sự là hàng mô phỏng, vậy Hoành Tà vì hàng mô phỏng này mà liều mạng đánh cả tộc Phá Thiên còn bị cực hình nhiều năm như vậy chẳng phải là không đáng sao?”

Hàn Sâm càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, theo tính cách của Tần Tu sao có thể giao cho người khác một vật quan trọng như vậy được? Khối tinh thể mà Hoành Tà coi như là tính mạng tám chín phần là hàng nhái.

Nghĩ đến đây trong lòng Hàn Sâm hơi không đành lòng, Hoành Tà là nam nhân đội trời đập đất lại rơi vào kết cục như vậy.

“Không sai, mặc dù chỉ là hàng mô phỏng nhưng được ra đời từ bàn †ay của lão hội trưởng hội Thần Loạn vô cùng thần kỳ, là bảo vật hiếm thấy trên thế gian. Trong tay ta cũng chỉ có một khối đó thôi, bây giờ bị ngươi hủy rồi không biết còn có khối thứ hai trên đời hay không.” Cổ Ma tiếc hận nói.

“Hàng mô phỏng có tổng cộng bao nhiêu khối?” Hàn Sâm hỏi.

“Lão hội trưởng chỉ cho ta một khối, còn về có tổng cộng bao nhiêu hàng mô phỏng thì chỉ có bản thân lão hội trưởng biết thôi.” Cổ Ma nói.

“Câu hỏi cuối cùng, nguyên thể gen rốt cuộc là gì?” Hàn Sâm nhìn Cổ Ma hỏi.

Theo tình hình hiện giờ, áo giáp Hắc Tinh trong tay Tần Tu chắc chắn là nguyên thể gen, nhưng nếu di ngôn của Bạch Mặc không phải lời nói dối thì món đồ đó có lẽ đến từ Nguyên Tỉnh nơi bắt nguồn của loài người, sao lại có quan hệ với lão hội trưởng hội Thần Loạn chứ?

“Đó là nguồn gốc của tất cả gen, nguyên thể vẫn do lão hội trưởng nắm giữ, sau này khi đại vũ trụ được dựng lại, nguyên thể gen đi đâu ta cũng không thể biết được.” Cổ Ma vô cùng phối hợp.

Nhưng lời của hắn tương đương với chẳng nói gì, Hàn Sâm trầm ngâm một lúc mới nói: “Nếu ngươi muốn đi ta không cản ngươi, chỉ là có một chuyện e rằng ngươi vẫn chưa biết, bây giờ Tần Tu đã là hội trưởng

của hội Thần Loạn, hơn nữa đang đả thông Tam Thập Tam Thiên. Nếu †a đoán không sai thì mục đích của hắn giống với ngươi đều đến vì bia

”

gen:

Sắc mặt Cổ Ma khẽ thay đổi, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bình thường, thản nhiên nói: “Lúc nãy ta đã nói, ta kiếp trước đã không còn liên quan gì đến ta của kiếp này, ai làm hội trưởng hội Thần Loạn cũng không liên quan đến ta. Nếu ngươi không có ý định giết ta thì ta cáo từ”

Hàn Sâm nhìn Cổ Ma đi xa cũng không có ý ngăn cản.

Cho đến khi Cổ Ma biến mất khỏi tầm mắt, Hàn Sâm mới cử động cơ thể một chút, vui sướng tự lẩm bẩm: “Cảm giác có được cơ thể vẫn thoải mái hơn. Linh thể không đau khổ, không mệt mỏi nhưng cảm giác sống không chân thực.”

Sau khi cử động cơ thể mấy cái Hàn Sâm mới đánh giá kỹ càng xung

quanh, rất nhanh đã phát hiện vị trí bản thân đang ở lại là Thiên Ngoại Thiên.

“Xem ra Táng Đạo Thiên nói không sai, bên trên Tam Thập Tam Thiên chính là Thiên Ngoại Thiên, bên ngoài Thiên Ngoại Thiên chính là đại

vũ trụ gen.” Hàn Sâm vui mừng trong lòng, lần này không những khôi

phục cơ thể mà còn quay lại đại vũ trụ gen.

Hết chương 3299.

Chương 3300. Máy đầu thai

“Khả Nhi sư tỷ, hôm nay có thời gian ra cùng nhau ra ngoài đi dạo không?” Một chàng thanh niên tộc Thái Thượng nho nhã đi đến trước mặt Lý Khả Nhi, gương mặt tươi cười hỏi.

“Không rảnh.” Lý Khả Nhi dứt khoát từ chối, trong lòng vô cùng buồn phiền.

Bởi vì Thái Thượng Cảm Ứng Thiên của nàng vẫn không có đột phá lớn, cho nên trong tộc dự định để nàng kết hôn sinh con đời sau duy trì huyết mạch tộc Thái Thượng. Mà chàng thanh niên tên Lý Viêm này chính là đối tượng kết hôn mà trong tộc đã sắp xếp cho nàng.

Nét mặt của Lý Viêm có hơi khó coi, giận tái mặt nói: “Lý Khả Nhi, ngươi phải biết rõ đây là quyết định của các trưởng lão trong tộc, ta cũng là bị ép phối hợp, thái độ này của ngươi là sao chứ?”

Lý Khả Nhi thản nhiên nói: “Nếu đã miễn cưỡng như vậy thì đi nói với tộc trưởng và trưởng lão hủy bỏ là được.”

Trong lòng Lý Khả Nhi buồn phiền không thôi, nàng vốn không muốn kết hôn gì cả.

Lý Viêm nghe xong câu này sắc mặt càng khó coi hơn: “Ngươi đừng cho rằng ta không biết, ngươi nhìn trúng tên Kim Tệ kia, nhưng thật đáng tiếc Kim Tệ chính là Hàn Sâm. Đừng nói đến hắn đã chết rồi, mà cho dù chưa chết như trong lời đồn trước đây thì người ta cũng là tằm của Linh Lung sư tỷ, không hề liên quan gì đến ngươi. Lúc đầu ngươi muốn Kim Tệ làm tằm của ngươi kết quả người ta cũng chẳng thèm để ý, hà tất gì phải tự mình đa tình?”

Bản thân Lý Viêm không phải là thành viên trọng yếu của tộc Thái Thượng, chỉ có thể xem như là công cụ sinh sản thôi. Lần trước khi Hàn Sâm đến tộc Thái Thượng cũng chỉ gặp tộc trưởng của tộc Thái Thượng và người của Hoa Viên Không Trung, Lý Viêm không biết tin đồn nói Hàn Sâm còn sống là thật hay giả.

Lý Khả Nhi lười để ý đến hắn, xoay người rời đi.

“Ngươi đứng lại cho ta, Lý Khả Nhi ta nói cho ngươi biết, cho dù ngươi bằng lòng hay không đều chỉ có thể kết hôn với ta. Đây chính là quy củ của tộc Thái Thượng không ai có thể cãi lời, ngươi cũng không ngoại

lệ.” Lý Viêm hơi tức giận nắm tay của Lý Khả Nhi giữ lại nói.

Lý Khả Nhi tỏ vẻ không vui quay lại hất tay của Lý Viêm ra, vừa định nói gì đó thì đột nhiên dừng lại, lúc nàng quay đầu lại nơi ánh mắt quét qua có một nam nhân đang đi đến bên này.

Lúc Lý Khả Nhi nhìn rõ nam nhân đó ngay lập tức cơ thể khế run lên lộ ra nét mặt không thể tin được.

Vừa nãy khi Hàn Sâm đi đến đã nghe cuộc nói chuyện của Lý Khả Nhi và Lý Viêm, hắn đi đến bên cạnh Lý Khả Nhi nói: “Khả Nhi, nếu như ngươi

không muốn gả thì ta có thể nói chuyện với tộc trưởng các ngươi, có lẽ hắn sẽ nể mặt ta một chút."

Lý Khả Nhi không nói gì, Lý Viêm hừ lạnh nói : "Ngươi là cái thá gì? Chuyện của tộc Thái Thượng ngươi cũng quản được sao?"

"Đương nhiên chuyện của tộc Thái Thượng ta không có tư cách quản, nhưng cho chút ý kiến có lẽ vẫn được." Hàn Sâm nói xong thì quay qua nói với Lý Khả Nhi: "Khả Nhi, bọn Tiểu Hoa có phải ở Thiên Ngoại Thiên không? Sao ta lại không thấy bọn họ trong căn cứ?"

Lý Khả Nhi gật đầu: "Bọn họ xây một căn cứ mới, ta dẫn ngươi đi."

"Đứng lại cho ta, ngươi rốt cuộc là ai?" Lý Viêm cứ tưởng Hàn Sâm là người của Hàn Phỉ, nhưng nghe giọng điệu của hắn thì hình như không biết sự việc ở căn cứ Kính Hồ.

Nghĩ như vậy người này rất có khả năng là tên nhãi tự tiện xông vào Thiên Ngoại Thiên, theo quy tắc tộc Thái Thượng hắn có quyền bắt lấy kẻ xâm nhập này trước.

Lý Khả Nhi nhìn Lý Viêm, bĩu môi nói: "Hắn cũng chẳng phải là người giỏi giang gì, chính là người đã chết trong miệng ngươi mà thôi, ngươi có hứng thú để hắn chết thêm lần nữa phải không?"

Lý Viêm khẽ ngẩn người, đến khi phản ứng lại thì sắc mặt thay đổi, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm một cách đầy nghỉ ngờ nói: "Lý Khả Nhi, ngươi tùy tiện tìm một người đến giả mạo Kim Tệ? Đừng xem ta là đứa trẻ ba tuổi chứ? Cả vũ trụ này ai không biết Hàn Sâm đã chết cùng với Tần Tu kia rồi, lời đồn Kim Tệ chưa chết căn bản chỉ là chuyện cười."

Lý Khả Nhi mỉm cười rồi nói với Hàn Sâm: "Hắn không tin ngươi là Kim Tệ, có phải ngươi nên chứng minh chút không."

"Bây giờ trên người ta chẳng mang theo thứ gì có thể chứng minh ta là Kim Tệ, tặng ngươi một mảnh tiền vàng vậy." Ngón tay giữa và ngón trỏ của Hàn Sâm chụm vào nhau, ngay lập tức ngưng tụ ra một đồng tiền vàng thuận tay bắn ra, đồng tiền vàng đó bay qua chỗ Lý Viêm.

Lý Viêm không dám xác định đây có phải là Hàn Sâm hay không nên không dám mạo hiểm tiếp chiêu, nhưng thân pháp dao động, đồng tiên vàng trông chậm chạp ném qua kia lại rơi lên người hắn.

Sắc mặt Lý Viêm thay đổi cực lớn, chỉ có thể ngưng tụ sức mạnh muốn đánh văng đồng tiền vàng đó, nhưng đồng tiền vàng đó chạm vào nắm đấm lại giống như bị dính trên nắm tay của hắn vậy.

Ầm!

Cơ thể của Lý Viêm bị trùng xuống, mặt đất dưới chân nứt ra giống như phải vác một ngọn núi to, gần như phải bị ép sát xuống đất.

“Đi thôi, đã rất lâu rồi ta chưa gặp Tiểu Hoa, ta muốn gặp hắn nhanh một chút.” Một tay của Hàn Sâm đặt lên vai Lý Khả Nhi trong nháy mắt đã dịch chuyển đến bên cạnh Hồ Kính.

“Khả Nhi tỷ…” Hàn Nghiên đang ở bên ngoài căn cứ nhìn thấy Lý Khả Nhi thì tiến lên chào hỏi, nhưng nhìn thấy Hàn Sâm đứng bên cạnh Lý Khả Nhi lại ngẩn người ra, vành mắt ngay lập tức đỏ lên.

“Anh! Ngươi quay về rồi.” Hàn Nghiên vui mừng phấn khởi bổ nhào đến ôm lấy Hàn Sâm.

Hàn Sâm xoa xoa đầu nàng mỉm cười nói: “Sao lại vẫn giống trẻ con thế này, đến khi nào mới lớn đây?”

“Tại sao phải lớn chứ? Ta muốn mãi mãi là đứa trẻ được nuông chiều.” Hàn Nghiên mỉm cười.

“Nói thế nào thì cũng là cô của người ta rồi, nói câu này cũng không thấy xấu hổ.” Hàn Sâm nhéo nhẹ mũi của nàng.

Hàn Nghiên mỉm cười nói: “Là cô thì đã làm sao, có một cháu trai tài giỏi cô vẫn được nuông chiều như vậy, Tiểu Hoa vừa hiểu chuyện lại vừa ga lăng, mạnh hơn ngươi nhiều. Phải rồi, Tiểu Hoa đang ở bên trong căn cứ, ta đưa ngươi đi gặp hắn, ngươi nhất định rất nhớ hắn đúng không?”

Hàn Nghiên dẫn Hàn Sâm và Lý Khả Nhi vào trong căn cứ, vừa mới bước vào cửa đã nhìn thấy Hàn Vũ Phi mặc một chiếc áo dài, mang một cặp kính gọng vàng.

“Sao ngươi lại quay về rồi?” Hàn Vũ Phi đẩy cặp kính nhìn Hàn Sâm nói.

“Không có gì quay về đi thăm loanh quanh thôi.” Hàn Sâm xoa mũi nói.
“Vừa hay có một thí nghiệm cần ngươi giúp đỡ, đi theo ta.” Hàn Vũ Phi nói

xong đi đến một lối đi bên cạnh, đi vào trong thang máy.

Hàn Sâm chỉ đành đi theo, hắn cũng muốn biết Hàn Vũ Phi gần đây đang làm gì.

Thang máy đi thẳng đến tầng thấp nhất của căn cứ mới dừng lại, ra khỏi thang máy chính là một cánh cửa lớn, Hàn Vũ Phi nhập mật mã xong mới mở cửa ra.

"Đây là cái gì?" Hàn Sâm nhìn thấy một vật hình dạng quả trứng cực lớn trước mặt thì nghi ngờ hỏi.

Vật hình quả trứng này cao mười mấy mét không biết dùng vật liệu khoa học kỹ thuật cao gì để tạo ra, thoạt nhìn không giống kim loại cũng không giống với gỗ, đá, bên trên còn nối rất nhiều sợi tơ trong suốt như sợi thần kinh, chốc chốc có thể nhìn thấy từng tia ánh sáng phát ra từ bên trong sợi tơ trong suốt đó.

"Ta đặt cho vật này tên là máy đầu thai." Hàn Vũ Phi lấy ta đẩy đẩy cặp kính gọng vàng, hơi đắc ý nói.

"Máy đầu thai?" Sắc mặt Hàn Sâm kỳ quặc hỏi: "Lẽ nào cái máy này có thể kiểm soát sinh con trai sinh con gái sao?"

Hàn Vũ Phi bĩu môi nói: "Không có đơn giản như vậy, máy đầu thai có thể điều chỉnh ưu hóa gen. Ví dụ có thể đưa tinh trùng của nam và

trứng của nữ vào trong đó để nó tiến hành điều chỉnh gen, như vậy đứa trẻ sơ sinh được bồi dưỡng ra có rất nhiều gen để lựa chọn."

"Đây không phải là gen trẻ sơ sinh sao? Từ rất lâu trước đây Liên Minh đã có dự án này rồi." Hàn Sâm nói.

"Đương nhiên không giống, máy đầu thai này của ta không chỉ là nhân loại với nhân loại." Hàn Vũ Phi mỉm cười đầy bí hiểm.

Hết chương 3300.

Chương 3301. Thí nghiệm khoa học

“Không chỉ là nhân loại và nhân loại?” Khóe mắt Hàn Sâm giật giật, trong đầu hiện ra mấy hình ảnh kỳ lạ.

Dường như nhìn thấu Hàn Sâm đang nghĩ gì trong lòng, Hàn Vũ Phi giải thích nói: “Cũng không phải như ngươi nghĩ, giống như Tí Hộ Sở của nhân loại, thật ra chính là hấp thu thông tin ưu thế gen của những sinh vật khác mới có thể cường hóa gen của mình. Lối suy nghĩ cơ sở nhất của máy đầu thai, trên thực tế là ưu hóa gen di truyền, làm cho ưu thế gen có thể di truyền đến đời sau, ngăn chặn loại bỏ những gen thiếu sót, ví dụ như các loại bệnh di truyền. Đương nhiên, cho dù ưu hóa gen di truyền như thế nào, cũng nhất định phải có nền tảng gen tốt mới được. Ví dụ như gen của Vu tộc bọn ta vô cùng ưu tú, nếu như có thể bổ sung cùng với gen sinh vật ưu tú khác, thì có thể sinh ra sinh mệnh ưu tú vượt xa hai chủng tộc trên…

“Nghe có vẻ hay đấy, nhưng mà vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào kỳ quái.” Hàn Sâm nhíu mày nói.

Hàn Vũ Phi nghiêm túc nói: “Ngươi có thể nghĩ thử xem, nếu máy đầu thai thật sự nghiên cứu thành công, đứa con trai ngươi sinh ra muốn mắt hai mí thì có thể có mắt hai mí, muốn mọc cánh giống như thiên sứ, thì có thể mọc cánh. Muốn cao bao nhiêu gầy hay xinh đẹp bao nhiêu đều có thể, thậm chí đến cả kích thước của cậu nhỏ cũng có thể tùy chỉnh, ngươi không cảm thấy đứa trẻ sinh ra như vậy ưu tú hơn sao? So với tìm vận may không phải tốt hơn rất nhiều sao?”

Khóe mắt Hàn Sâm giật giật: “Như vậy có lẽ rất tốt, nhưng ta vẫn thích cảm giác mong đợi sinh mệnh nhỏ ra đời hơn.”

“Con gái và con trai ngươi sinh đều rất ưu tú, đương nhiên sẽ nghĩ như vậy. Nhưng ngươi chưa từng nghĩ đến những người mắc bệnh di truyền bẩm sinh sao? Để cho bọn họ đau ốm đau đớn cả đời, còn sẽ tiếp tục dây dưa với con trai, cháu trai của bọn họ, đời đời kiếp kiếp đều phải chịu đựng tác hại

của nó, nếu có được máy đầu thai, hoàn toàn có thể phòng ngừa chuyện này xảy ra, để cho bọn họ càng hạnh phúc hơn, ngươi nói xem có đúng không?" Hàn Vũ Phi nói với vẻ mặt như tràn đầy sự thần thánh.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, những gì Hàn Vũ Phi nói hình như cũng có chút đạo lý, nhưng hắn vẫn luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng không thể nói ra là nó lạ chỗ nào.

"Cho nên, vì để giải trừ đau khổ và bệnh không tiện nói ra của nghìn nghìn vạn vạn nhân loại, ta cần ngươi trợ giúp ta hoàn thành máy đầu thai này, ngươi chắc sẽ không từ chối chứ?" Hàn Vũ Phi nheo mắt lại nhìn Hàn Sâm nói.

"Ta có thể làm cái gì đây? Ta hoàn toàn không biết gì về phương diện này cả" Hàn Sâm nhíu mày nói.

"Phương diện nghiên cứu giao cho ta là được rồi, ta chỉ cần một ít gen của ngươi để nghiên cứu. Ngươi cũng biết, gen của ngươi rất ưu tú, hơn nữa tính ưu thế di truyền vô cùng tốt, Tiểu Hoa và Linh Nhi đều kế thừa ưu thế gen ở thời kỳ khác nhau của ngươi .." Hai mắt Hàn Vũ Phi sáng lên nói

"Nếu chỉ cần gen, thì cũng không có vấn đề gì." Hàn Sâm ngâm nghĩ một chút cũng cảm thấy đây là chuyện tốt, mặc dù bản thân hắn không cần, nhưng có lẽ sẽ có người cần, hơn nữa thứ này rất có tác dụng với việc đề cao tố chất tổng thể của nhân loại, nếu chỉ là cung cấp một chút gen, Hàn Sâm cũng cảm thấy không sao cả.

"Được, ngươi đi vào nằm xuống trước, bây giờ ta lấy gen của ngươi." Hàn Vũ Phi đưa Hàn Sâm vào bên trong phòng vô khuẩn, chỉ vào bồn chất lỏng vô khuẩn nói.

Hàn Sâm phối hợp đi vào nằm xuống, Hàn Phi Vũ nhanh chóng cầm một ống kim loại hình dáng kim tiêm đi ra, vừa đi về phía Hàn Sâm vừa nói: "Cởi quần ra?"

"Cởi quần ra làm gì? Lấy gen không phải chỉ cần lấy ở tóc gì đó là được rồi sao?" Hàn Sâm cảm thấy có chút không đúng, hoài nghỉ nhìn Hàn Vũ Phi hỏi.

“Không phải vừa rồi giải thích qua cho ngươi rồi sao? Máy đầu thai là thiết bị ưu hóa đời sau, đương nhiên là cần phải có đời sau thì mới có tác dụng chứ, bây giờ lấy tinh trùng của ngươi… Hàn Vũ Phi giơ ống kim trong tay đi tới gần bồn chất lỏng.

“Đợi một chút…Ta chỉ nói cung cấp gen…Nhưng cung cấp thứ đó…Hơn nữa, chỉ có thứ đó không thể thai nghén ra con cháu đúng không?” Hàn Sâm vội vàng nhảy ra khỏi bồn chất lỏng.

Hàn Vũ Phi đè Hàn Sâm lại, không để cho hắn nhảy ra, rất là nghiêm túc nói: “Năng lực lý giải của ngươi quá kém, không phải ra đã nói ngay †ừ đầu rồi sao? Máy đầu thai không chỉ giới hạn ở nhân loại với nhân loại, nhân loại với Vu tộc cũng có thể. Gen di truyền của ngươi vô cùng tốt, kết hợp với gen của Vu tộc ta, cộng thêm ưu hóa về di truyền nữa thì chắc chắn có thể tạo ra một thể sinh mệnh còn ưu tú hơn gen của Linh Nhi…”

Hàn Sâm nghe xong thì thấy nghẹn họng, giãy dụa tránh khỏi tay của Hàn Vũ Phi, nhảy từ bồn chất lỏng ra ngoài, không vui nói: “Ta không có định dùng loại kỹ thuật này để sinh con…”

“Tư tưởng của ngươi quá lạc hậu rồi, trẻ con như vậy ưu tú hơn trẻ con sinh ra tự nhiên, cớ sao không làm chứ?” Hàn Vũ Phi nói.

“Không phải vấn đề này, ta không có phương diện tình cảm đó với ngươi, làm sao có thể sinh con chứ?” Hàn Sâm sầu não nói.

“Tư tưởng của ngươi thật sự quá lạc hậu, đây là nuôi dưỡng thể sinh mệnh ưu tú, không khác gì với chế tạo chức năng mạnh của người máy, giữa ta và ngươi không cần có tình cảm, chúng ta cũng sẽ không có bất cứ quan hệ nào, đây chỉ là nghiên cứu khoa học mà thôi, ngươi có thể nghĩ hắn trở thành người máy ưu tú do chúng ta nghiên cứu chế †ạo ra..” Hàn Vũ Phi muốn thuyết phục Hàn Sâm.

“Cái này, ngươi hãy tìm người khác đi, ta khá bảo thủ, quả thực không chấp nhận được. Ngươi tìm Tình Ca, tư tưởng của hắn tiến bộ, chắc chắn có thể tiếp nhận.” Hàn Sâm khoát tay nói.

“Tiến hóa gen của hắn vẫn chưa đủ.” Hàn Vũ Phi suy nghĩ một lúc, cầm một bộ máy trình chiếu hologram cho Hàn Sâm: “Ta hiểu rồi, nhân loại các ngươi thật là phiền phức, dùng cái này đi.”

“Đây là cái gì?” Hàn Sâm mở máy trình chiếu rs xem thì lập tức mở to mắt, chỉ thấy bên trong máy trình chiếu phóng ra cảnh chiến đấu trên giường vô cùng kịch liệt, khiến người xem nhiệt huyết sôi trào.

“Ngươi không quen trực tiếp rút ra, thứ này có lẽ sẽ giúp ngươi, đợi lát nữa lấy từ bên ngoài cũng như nhau.” Hàn Vũ Phi bày ra vẻ mặt ta hiểu ngươi mà.

“Không có ý này…” Hàn Sâm xấu hổ che quần nói.

“Thật là phiền phức, nếu ngươi thực sự không quen, thì ta sẽ làm thủ công giúp ngươi. “ Hàn Vũ Phi vừa nói vừa đeo bao tay mỏng dùng để thí nghiệm lên, ánh mắt rơi vào nửa thân dưới của Hàn Sâm.

“Ta đã nói rồi, ta không có ý đó, ngươi hãy tìm người khác làm thí nghiệm đi, ta thật sự không giúp ngươi được.” Ngay cả người có da mặt dày như Hàn Sâm, cũng chỉ có thể chạy trối chết, trực tiếp dịch chuyển rời khỏi phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

“Nhân loại thật là phiền phức.” Hàn Vũ Phi nhíu mày bỏ ống kim xuống, tháo bao tay ra.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi phòng thí nghiệm, nhìn thấy Hàn Nghiên vẫn còn chờ hắn ở bên ngoài. Hàn Nghiên thấy dáng vẻ Hàn Sâm có chút kỳ lạ, tò mò hỏi : “Có phải chị Vũ Phi tìm ngươi làm thí nghiệm gì đó không ?”

“Lung tung lộn xộn, không biết nàng đang nói cái gì, ta bảo nàng đi tìm người khác rồi.” Hàn Sâm nói qua cho có lệ.

“Chị Vũ Phi là một thiên tài có cách nghĩ rất đặc biệt, ta đã học được rất nhiều thứ từ nàng, nhưng có đôi khi ý tưởng của nàng hơi không bình thường, quen là được.” Hàn Nghiên nói.

“Chuyện này ta không quen được.” Hàn Sâm cười khổ trong lòng, hắn không nói lời này với Hàn Nghiên.

Hết chương 3301.

Chương 3302. Thể Thần Linh siêu cấp kỳ lạ

Bên trong tháp cổ Thập Thất Trọng Thiên, Tần Tu nhìn mái tóc màu đen của Uyển Nhị, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

“Anh Tần Tu, ngươi trở về rồi?” Tần Uyển Nhi rụt rè nhìn Tần Tu nói.

“Ta trở về rồi, ngươi tỉnh ngủ từ lúc nào?” Ánh mắt Tần Tu dò xét xung quanh, hắn biết nếu không có gì ngoài ý muốn, Tần Uyển Nhi sẽ không tỉnh lại, càng không thể nào dùng loại trạng thái này tỉnh lại.

Uyển Nhi tóc vàng lấy ý thức Uyển Nhi của Tần quốc làm chủ, còn Tần Uyển Nhi tóc đen, thì lấy ý thức Uyển Nhi của Vu tộc làm chủ, tuy nói cho dù ý thức nào làm chủ, cũng có đầy đủ ký ức của hai đời, nhưng tính cách lại khác biệt rất lớn.

Tần Uyển Nhi sẽ trực tiếp gọi hắn là anh, còn Uyển Nhi tóc đen sẽ thêm tên Tần Tu ở phía sau.

“Vừa tỉnh lại không lâu.” Uyển Nhi tóc đen trả lời.

Tần Tu không thấy có gì khác thường ở bên trong tháp cổ, hơn nữa có cấm chế mà hắn bố trí, hẳn không có sinh vật nào có thể đến nơi đây mà không bị hắn cảm ứng được mới đúng, điều này khiến trong lòng Tần Tu có chút nghỉ hoặc khó hiểu.

“Uyển Nhị, ai từng đến đây?” Tần Tu nhìn về phía Uyển Nhi hỏi. “Không có ai từng đến cả.” Uyển Nhi rụt rè trả lời.

Tần Tu vô cùng thông minh, nhìn biểu cảm của Uyển Nhị, là biết chắc chắn có người từng tới đây, suy nghĩ một chút rồi nói: “Hàn Sâm tới đây làm gì?”

Trong lòng Uyển Nhi cả kinh, vội vàng giải thích nói: “Anh không có ác ý, chỉ là đến thăm ta một chút…”

“Không sao, chỉ cần Uyển Nhi vui vẻ, muốn làm gì cũng được, nếu ngươi thích, ta có thể cho phép Hàn Sâm tơi nơi này ở bên cạnh ngươi.” Tần Tu dịu dàng nói, chỉ là sâu trong đáy mắt lại hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Thật không anh Tần Tu? Thật sự có thể cho phép hắn đến chơi với ta sao ?” Uyển Nhi vừa mừng vừa sợ.

“Đương nhiên có thể, đồ ngốc, chỉ cần ngươi vui vẻ, bảo ta làm gì cũng được.” Tần Tu nhéo cái mũi của Uyển Nhi, cười mỉm nói.

“Cảm ơn ngươi, anh Tần Tu.” Uyển Nhi vui vẻ nói.

“Ngươi biết Hàn Sâm ở đâu không? Ta đi tìm hắn tới ở với ngươi.” Tần Tu hỏi.

Uyển Nhi lắc đầu: “Ta không biết hắn đi đâu rồi, hắn chỉ nói sau này sẽ đến thăm ta.”

“Không sao, ta sẽ tìm được hắn, chỉ cần Uyển Nhi thích, cho dù hắn ở đâu, ta cũng sẽ đưa hắn đến trước mặt ngươi.” Tần Tu vuốt ve mái tóc của Uyển Nhị, trên mặt trần đầy vẻ dịu dàng.

Sau khi rời khỏi tầng cao nhất của tháp cổ, ánh mắt của Tần Tu lại trở nên lạnh lẽo: “Rốt cuộc tên Hàn Sâm đó đã làm cái gì? Để cho ý thức của Uyển Nhi chiếm vị trí chủ đạo, xem ra sự kiện kia nhất định phải †ăng thêm tốc độ rồi.”

Trong mấy bước, Tần Tu đã xuyên qua không gian đi vào một nhà giam.

“Hội trưởng đại nhân, ngươi đến rồi.” Xạ ảnh trưởng lão quỳ một chân trên đất hành lễ.

“Trình độ dung hợp mệnh hồn của hắn như thế nào?” Ánh mắt Tần Tu nhìn về phía Thiên Đế bị khóa ở trên một cột sắt.

Lúc này toàn thân Thiên Đế đều bị từng cái xiêng xích xuyên qua, những cái xiềng xích đó nối liền với một đồ thanh đồng hình thú khổng lồ, đang có từng luồng linh khí kỳ lạ, từ bên trong đồ thanh đồng phun ra, dọc theo xiềng xích phóng mạnh về phía thân thể Thiên Đế, khiến Thiên Đế đau đớn gào thét lên.

“Hồi bẩm hội trưởng đại nhân, tiến hành vô cùng thuận lợi, tỷ lệ Phá Giới của hắn đã đạt đến tám mươi ba phần trăm, hơn nữa vô cùng ổn định, tin rằng không bao lâu nữa, là có thể đột phá chín mươi phần trăm…” Xạ ảnh trưởng lão vội vàng đáp.

“Rất tốt, nắm chắc thời gian, cần phải khiến tỉ lệ Phá Giới của hắn đột phá chín mươi phần trăm trong một tháng, nhưng không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào, chúng ta cần phải nhờ vào sức mạnh của hắn đánh xuyên qua Tam Thập Tam Trọng Thiên.” Tần Tu nói.

“Hội trưởng đại nhân yên tâm, nhất định sẽ không khiến ngươi thất vọng.” Xạ ảnh trưởng lão nói xong vẻ mặt lại tò mò hỏi: “Hội trưởng đại nhân, rốt cuộc lai lịch của kẻ này là gì? Tại sao sức mạnh của hắn lại có thể sinh ra phản ứng với Tam Thập Tam Trọng Thiên? Điều này thực

cu

sự không thể tin nổi. “Nói ít làm nhiều, mới có thể vui vẻ sống lâu.” Tần Tu lạnh nhạt nói.

“Thuộc hạ biết tội. “ Sắc mặt xạ ảnh đại biến, trực tiếp dập đầu xuống đất, run rẩy tạ tội.

Tần Tu không quan tâm đến xạ ảnh trưởng lão, ánh mắt chăm chú nhìn Thiên Đế, lẩm bẩm tự nói : “Nếu có hắn,thì trong vòng ba tháng hẳn là có thể đánh xuyên qua Tam Thập Tam Trọng Thiên nhỉ.”

Hàn Sâm đã trở lại đại vũ trụ gen được hai ngày rồi, mỗi ngày theo Linh Nhi đi xem Kỷ Yên Nhiên săn giết dị chủng cũng là một việc thú vị.

Cuối cùng Kỷ Yên Nhiên vẫn phải đến đại vũ trụ gen, hơn nữa vẫn luôn rèn luyện năng lực chiến đấu, nhưng thiên phú chiến đấu của nàng quá bình thường, cũng may nàng rất có thiên phú về phương diện huyền học, Hàn Sâm dạy đao pháp Thiên Chi Hạ của mình cho nàng, nàng học được rất nhanh.

Bản thân Hàn Sâm cũng đang nghiên cứu gen vật ngữ, từ sau khi thực thể hóa một lần nữa, hắn lại đảo ngược gen vật ngữ, cũng không có nguy hiểm như trước đó nữa.

Mặc dù thỉnh thoảng vẫn sẽ xuất hiện vấn đề làm nổ gen, nhưng đã khá hơn trước rất nhiều, đã có thể ở trong phạm vi khống chế, còn tham khảo cả nghịch gen vật ngữ do đệ tử đạo môn để lại nữa. Hiện giờ Hàn Sâm đã vận chuyển nghịch gen vận ngữ thành công, nhưng muốn chính nghịch hợp nhất, còn phải nắm giữ chính xác hơn về nghịch gen vật ngữ mới được.

Điều khiến Hàn Sâm để ý hơn là sự thay đổi thể chất của hắn. Hàn Sâm : Thể Thần Linh siêu cấp (Phá Giới) Gen Phá Giới : Không

Điều này khiến Hàn Sâm thấy vô cùng nghi hoặc, hắn biết sơ sơ gen Phá Giới có quan hệ với tỷ lệ Phá Giới, còn trạng thái Phá Giới của thể Thần Linh siêu cấp, có lẽ chính là loại trạng thái của hắn trước đây.

Nhưng Hàn Sâm có chút không rõ, trạng thái Phá Giới của thể Thần Linh siêu cấp hoàn toàn không thể chạm vào bất cứ vật chất nào, cho dù tỷ lệ Phá Giới cao cũng vô dụng, bây giờ hắn chỉ có thể lấy trạng thái thực thể chiến đấu, thể Thần Linh siêu cấp căn bản là vô dụng.

Hàn Sâm đã thử qua nhiều lần, dưới trạng thái của thể Thần Linh siêu cấp bây giờ, Hàn Sâm chỉ có thể vận chuyển gen vật ngữ, hơn nữa sau khi vận chuyển gen vật ngữ hắn sẽ hồi phục thân thể, rời khỏi trạng thái thể Thần Linh siêu cấp.

Ở dưới trạng thái này, đừng nói là chiến đấu, người bình thường hoàn toàn không nhìn thấy hắn, đến cả sinh vật cấp Phá Giới cũng không nhìn thấy hắn, cũng có một số ít người như Tiểu Hoa và Linh Nhi có thể thấy hắn.

Khiến Hàn Sâm ngoài ý muốn chính là, Linh và Tiểu Thiên Sứ lại có thể nhìn thấy hắn, điều này khiến Hàn Sâm vô cùng nghỉ hoặc.

Linh và Tiểu Thiên Sứ đều không phải linh thể, có lẽ cũng không có thể chất linh thể, không biết tại sao bọn họ lại có thể nhìn thấy được.

Nhưng cho dù nhìn thấy cũng vô dụng, ngay cả Linh Nhi, cũng chỉ có thể nhìn thấy Hàn Sâm mà thôi, không cách nào chạm vào thân thể của hắn.

“Mỹ nữ, có muốn bọn ta dẫn ngươi cùng đi săn giết dị chủng không ?” Một giọng nói hào sảng vang lên từ phía xa.

Hàn Sâm nhìn về phía Kỷ Yên Nhiên ở trên thảo nguyên nơi xa, chỉ thấy có một đội thành viên của Long tộc đáp xuống gần Kỷ Yên Nhiên, đang bắt chuyện với nàng.

Hàn Sâm không vội vã đi qua, từ sau khi Kim Tệ nguyên niên, Hoa Viên Không Trung và nhân loại quật khởi, phụ nữ nhân loại trong các tộc ở vũ trụ đều vô cùng được hoan nghênh, rất nhiều chủng tộc đều tự hào vì có thể lọt vào mắt xanh của phụ nữ nhân loại.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều mỹ nữ các tộc có thể gả cho đàn ông nhân loại. Quan hệ giữa Long tộc với nhân loại cũng coi như không tệ, nhìn dáng vẻ của bọn họ, có lẽ cũng không có ác ý gì lớn.

“Không cần, đã có người đưa ta đi rồi.” Kỷ Yên Nhiên mỉm cười nói. “Là ai ? Có thể vượt qua Long Nhị ta sao ? “ Thanh niên cầm đầu Long tộc ưỡn ngực kiêu ngạo nói.

“Chính là người đó, ta cũng không biết có thể vượt qua hay không.” Kỷ Yên Nhiên chỉ về phía Hàn Sâm đang ôm Linh Nhi nhìn kịch vui ở phía xa.

Long Nhị cùng một đám Long tộc đều hùng hổ nhìn sang, nhưng sau khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của Hàn Sâm, sắc mặt tên Long Nhị đó lại trở nên trắng bệch, kinh hãi lên tiếng : “Hàn Sâm!”

Hết chương 3302.

Chương 3303. Vũ trụ bạo loạn

Hàn Sâm hiếm khi có được một khoảng thời gian ngắn nhàn nhã như vậy, mỗi ngày bên vợ con hoặc giao lưu mài dũa với bạn bè, ngày tháng trôi qua khá thoải mái.

Đám người Hoàng Phủ Tĩnh, Lâm Phong, Tà Tình Đế đều hy vọng được cảm nhận sức mạnh của thế giới phản vật chất. Họ thường tìm Hàn Sâm luận bàn, nhưng lần nào cũng bị hành hạ.

Thực lực Hiện giờ của Hàn Sâm, không ngoa khi nói hắn là đệ nhất trong đại vũ trụ gen, nhưng mà gặp phải những kẻ này thì hắn cũng phải đau đầu.

Không phải ứng phó bọn họ khó khăn bao nhiêu, mà quan trọng là những tên này là phần tử hiếu chiến càng đánh càng hăng. Cũng giống như chơi bài vậy, nếu ván nào cũng thắng, chơi lâu rồi thì cũng sẽ chán, huống hồ đám này còn là những kẻ có thể chiến đấu không ngừng nghỉ suốt mấy ngày mấy đêm, chẳng thèm màng tới nghỉ ngơi.

“Chắc Bảo Nhi ở Phượng gia không sao đâu nhỉ?” Dù biết với năng lực của Bảo Nhi thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng Hàn Sâm vẫn thấy hơi lo lắng:

Cố gắng sử dụng thể Thần Linh siêu cấp xuyên qua Thiên Ngoại Thiên, Hàn Sâm phát hiện bản thân sau khi hấp thu sức mạnh nguyên thể gen mô phỏng, chỉ cần thân thể hoàn toàn linh thể hóa thì hắn có thể tự do xuyên vào Tam Thập Tam Thiên, điều này khiến Hàn Sâm thấy rất vui.

Điều không thoải mái duy nhất là hắn chỉ có thể xuyên qua với thân thể xác thịt, không thể mang theo vật ngoài thân cùng xuyên qua và cũng không có cách nào đưa Bảo Nhi trở về đại vũ trụ gen.

Gen Phá Giới được lấy từ Bảo Nhi là một viên tinh thể hình giọt lệ. Hàn Sâm cầm viên tinh thể trong tay và vận chuyển thuật gen để hấp thụ nó, kết quả viên tinh thể đó không hề phản ứng.

Do dự một chút, Hàn Sâm lại nuốt gen Phá Giới vào trong bụng, sau đó cảm thấy trong cơ thể có một luồng sức mạnh kỳ dị lan tràn ra, khiến cho tế bào nhanh chóng biến chất, đồng thời,= thông tin di truyền trong cơ thể cũng được cập nhật.

“Gen Phá Giới +5.”

Sức mạnh kỳ quái đó biến mất, sau khi thân thể ngừng biến đổi, âm thanh quen thuộc lại vang lên trong đầu Hàn Sâm.

Trong lòng Hàn Sâm thấy phiền muộn: “Một gen Phá Giới mới tăng năm phần trăm gen Phá Giới? Phải giết bao nhiêu thú Phá Giới thì mới có thể đạt được gen Phá Giới viên mãn đây?”

Cường giả cấp Phá Giới vốn đã ít, nếu Tần Tu không tạo ra một số lượng lớn thú Phá Giới thì e là đến tìm cường giả cấp Phá Giới cũng khó chứ đừng nói đến đi giết.

“Chủng gen khủng bố trong Tam Thập Tam Thiên có không ít, chắc đều là sinh vật cấp Phá Giới, không biết trong người chúng nó có gen Phá Giới không?” Hàn Sâm hướng mục tiêu về Tam Thập Tam Thiên.

Mười mấy Trọng Thiên phía sau vẫn chưa bị đánh thủng, chủng gen kinh khủng bên trong rất nhiều, cấp Phá Giới cũng không ít, nếu như trên người

chúng nó cũng có gen Phá Giới, thì Hàn Sâm cũng không cần lo không có gen Phá Giới để dùng nữa.

“Thừa dịp Tần Tu vẫn chưa đánh xuyên qua Tam Thập Tam Thiên, ta phải lấy hết thứ tốt trong đó về trước đã, còn hơn để đó cho Tần Tu” Hàn Sâm hạ quyết tâm rồi lại chuẩn bị vào Tam Thập Tam Thiên.

Nhưng mà Hàn Sâm còn chưa kịp rời khỏi lâu đài cổ của Phượng gia thì đột nhiên cảm giác được mặt đất rung chuyển, trong tinh không xuất hiện một loại đốm màu đen.

“Đó là thứ gì thế?” Mọi người hoảng sợ phát hiện, những đốm màu đen kia càng lúc càng lớn, rồi dần tạo thành lỗ đen hút hết những vật chất ở gần đó vào.

Hàn Sâm thấy những lỗ đen kia thì sắc mặt chợt đổi, bởi vì khí tức tràn ra từ trong những hố đen kia lại không ăn khớp với vũ trụ này, rõ ràng là khí tức tới từ đại vũ trụ gen.

“Tần Tu đánh thủng Tam Thập Tam Thiên rồi ư? Sao lại nhanh tới vậy được?” Hàn Sâm không dám tin vào những gì nhìn thấy, hắn kêu Bảo Nhi và chị em nhà họ Triệu ở lại lâu đài cổ của Phượng gia, còn hắn thì bay về phía những lỗ đen kia.

Còn chưa nhích tới gần lỗ đen thì Hàn Sâm đã cảm nhận được vòng xoáy lực lượng quỷ dị, đó là dòng xoáy mà hai nguồn lực lượng chính nghịch đối lưu sinh ra, sinh vật bình thường hoàn toàn không chống lại được loại lực lượng này, cơ thể sẽ bị xé nát ngay tức khắc.

Hàn Sâm tiến vào trạng thái thể Thần Linh siêu cấp, sau khi xuyên qua lỗ đen thì sắc mặt chợt trở nên khó coi.

Một bên khác của lỗ đen đúng là đại vũ trụ gen, những lỗ đen này lại nối liền hai đại vũ trụ thật.

“Tần Tu thành công thật rồi, nhưng những lỗ đen này có hơi kỳ lạ, chúng nó xâu chuỗi hai đại vũ trụ lại, nhưng lại không thông qua Tam Thập Tam Trọng Thiên…” Hàn Sâm cau mày suy tư.

Nhưng mà hai vũ trụ lại xảy ra biến hóa kịch liệt vì không gian bị xâu chuỗi.

Lực lượng của hai vũ trụ sản sinh ra trao đổi qua lỗ đen, trong sự kích thích của lực lượng vũ trụ phản ngược, nơi gần lỗ đen đã sinh ra dị biến khủng bố.

Rất nhiều sinh vật vốn ở tầng chót của chuỗi thực vật sinh tồn trong tự nhiên, sau khi cảm thụ được lực lượng tới từ vũ trụ phản ngược thì dần có khuynh hướng Phá Giới.

Mặc dù không thể Phá Giới ngay được nhưng đây cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ra sau khi những lỗ đen kia bành trướng tới một mức nhất định thì không bành trướng tiếp nữa, nhưng chúng nó cũng không khép lại, trông cứ như hàng loạt cửa thông gió vậy, trở thành thông đạo cho lực lượng của hai vũ trụ trao đổi.

“Xem ra Tần Tu cũng không đánh thủng Tam Thập Tam Thiên thật, nhưng không biết hắn dùng cách gì để tạo ra những khe hở giữa hai vũ này.” Sắc mặt của Hàn Sâm có hơi ngưng trọng.

Mặc dù Tam Thập Tam Thiên không bị đả thông thật, nhưng chỉ sự trao đổi mà những lỗ đen này tạo ra thôi cũng đủ làm cho hai vũ trụ đại loạn rồi.

Trong cả hai vũ trụ đều đã sinh vật mạnh mẽ cố xông vào lỗ đen, muốn tới một vũ trụ khác.

Chỉ ở chỗ gần Hàn Sâm thôi đã thấy được một cường giả của tộc Huỷ Diệt xông vào một trong lỗ đen rồi, còn hắn có thể tới được một bên khác của lỗ đen một cách thuận lợi hay không thì cũng không phải điều mà Hàn Sâm đoán trước được.

Ở nơi mà Hàn Sâm không nhìn thấy, cả hai thế giới đều có sinh vật hùng mạnh muốn tới một vũ trụ khác qua lỗ đen, cả thế giới loạn hết cả lên.

Bên trong Thần điện Gen, mười hai vị Chính Thần cấp Hủy Diệt tê tụ, sắc mặt của chủ Thần điện cũng khá nặng nề.

“Điện chủ đại nhân, tự dưng có lỗ đen nối liền hai vũ trụ chính và phản, đây là điềm báo cho chuyện Tam Thập Tam Thiên bị đánh xuyên, Tần Tu thật làm được thật rồi.” Sắc mặt của nữ thần Quang Minh nặng nề, nàng nói.

“Vốn là chuyện nằm trong dự liệu cả rồi, mỗi tội không nghĩ nó tới

nhanh vậy thôi.” Chủ của Thần điện thở dài nói. “Chúng ta nên làm gì bây giờ? Phải đi ngắn cản hắn sao?” Nữ thần Quang Minh hỏi.

Chủ của Thần điện lại lắc đầu nói: “Thực lực của các ngươi vẫn chưa khôi phục tới thời kỳ đỉnh phong, hai vũ trụ chính và phản bị xâu chuỗi cũng có tác dụng trợ giúp các ngươi khôi phục lực lượng, chưa chắc đã là chuyện xấu.”

“Nhưng nếu như Tam Thập Tam Thiên bị đánh thủng thật thì sẽ rất bất lợi với chúng ta. Bây giờ thực lực của bọn ta đã khôi phục được hơn

chín mươi phần trăm rồi, có thể đánh một trận.” nữ thần Kshana hiển nhiên là một người thuộc phái chủ chiến.

Chủ của Thần điện lại nói với vẻ lạnh nhạt: “Có bia gen trấn áp Tam Thập Tam Thiên, cho dù bọn họ tìm được Tiên Thiên Chi Linh mà Tam Thập Tam Thiên sinh ra kia thì muốn đánh xuyên qua Tam Thập Tam Thiên cũng không phải chuyện dễ dàng, các ngươi đừng lo lắng quá, phải nắm chắc lấy cơ hội này, lợi dụng khoảng thời gian đặc biệt này để khôi phục thần lực của các ngươi nhanh hết mức có thể, rồi sẽ có lúc dùng tới các ngươi.”

Hết chương 3303.

Chương 3304. Mệnh hồn tàn sát bừa bãi

Bên trong Tam Thập Tam Thiên, xạ ảnh trưởng lão và một đám thành viên hội Thần Loạn đều nhìn những lỗ đen vũ trụ kia đầy hưng phấn.

Bọn họ cố gắng phấn đấu không biết bao nhiêu trăm triệu năm, cũng mới chỉ đánh xuyên mười mấy Trọng Thiên mà thôi. Hiện giờ Tần Tu mới lên làm hội trưởng không bao lâu, mà đã làm giữa hai vũ trụ xuất hiện những lỗ đen như vậy rồi, làm cho nhiều thành viên hội Thần Loạn đều khâm phục vô cùng.

Tâm tư của rất nhiều thành viên hội Thần Loạn vốn đứng ở bên Táng Đạo Thiên cũng bắt đầu có hơi dao động.

Sắc mặt của Táng Đạo Thiên nặng nề, hắn không biết rốt cuộc Tần Tu làm những điều này bằng cách nào, nhưng nghĩ lại thì chắc là có liên quan tới vật thí nghiệm mệnh hồn Thiên Đế mà xạ ảnh trưởng lão khống chế.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía xạ ảnh trưởng lão, thấy xạ ảnh trưởng lão mặt mày hồng hào, còn hưng phấn hơn những sinh vật khủng bố kia.

Thân ảnh của Tần Tu đi tới từ trong hư không, một đám thành viên hội Thần Loạn đều vội vàng hành lễ bái kiến.

“Xạ ảnh trưởng lão, có thể bắt đầu rồi.” Tần Tu chỉ thong dong nói một câu với xạ ảnh trưởng lão.

Xạ ảnh trưởng lão hưng phấn nhận lệnh rời đi, đám người Táng Đạo Thiên thì đều tỏ ra nghi hoặc, không biết Tân Tu còn muốn làm gì nữa.

Không lâu lắm thì thấy xạ ảnh trưởng lão dẫn hơn một trăm con cự thú đang kéo một lư thanh đồng khổng lồ tới. Những con cự thú kia mặc dù không phải thú Phá Giới, nhưng tất cả đều là chủng gen cấp Thần đã tiến hóa đến thể chung cực, nhiều cự thú như vậy kéo một lư thanh đồng cao chưa đầy ba mét mà trông cũng trầy trật vô cùng.

Lư thanh đồng lún vào trong đất, hơn một trăm con cự thú kéo hục mạng về phía trước nhưng cũng chỉ làm lư thanh đồng châm chậm tiến về phía trước thôi, để lại một vệt sâu ở trên mặt đất.

Lư thanh đồng bị kéo thẳng tới trước mặt Tần Tu thì mới dừng lại, hơn

một trăm cự thú mệt tới suýt nữa thì đứng không vững, cả đám run rẩy hai chân, thậm chí còn có vào con cự thú thể lực khá yếu thì đã miệng

sùi bọt mép.

“Hội trưởng đại nhân, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi.” Xạ ảnh trưởng lão cung kính hành lễ nói.

“Khai lò.” Tần Tu chỉ nhàn nhạt nói một câu.

“Vâng, đại nhân.” Xạ ảnh trưởng lão đáp, rồi đi tới trước lư thanh đồng, hai tay đều nắm lấy một bên của nắp lư, lực Phá Giới trên người bùng cháy điên cuồng, cuối cùng hét lớn lên một tiếng mới cố kéo nắp lư của lư thanh đồng ra được một khe hở nhỏ.

Ầm!

Một quang diễm màu đen vọt ra từ trong lư thanh đồng, vọt thẳng lên trời như núi lửa phun trào, dánh bay cả nắp lư và xạ ảnh trưởng lão ra ngoài.

“Mệnh hồn!” Đám người Táng Đạo Thiên đều hoảng sợ tới biến sắc.

Thứ lao ra từ bên trong lư thanh đồng chẳng phải quang diễm màu đen gì hết, mà là vô số linh thể trông giống yêu ma quỷ quái, chúng nó đua nhau bò ra từ trong lư thanh đồng giống như ác quỷ bò ra từ trong địa ngục, lặng yên vọt về phía lỗ đen vũ trụ.

Mệnh hồn bên trong lư thanh đồng không biết có bao nhiêu, đến đám người Táng Đạo Thiên cũng còn thấy khó tin vào việc Tần Tu lại có nhiều mệnh hồn như thế.

Vốn bọn họ tưởng đã đánh giá Tần Tu rất cao rồi, nghĩ Tần Tu có hơn trăm mệnh hồn là đã giỏi lắm rồi, nhưng hiện giờ nhìn thì thấy những mệnh hồn lao ra khỏi lư thanh đồng kia cũng phải hơn chục ngàn.

Các loại mệnh hồn trông giống lệ quỷ, như thiên sứ, như Phật Đà, như mãnh mãnh long, thần điểu xông về phía chân trời, đến cả Táng Đạo Thiên cũng cảm thấy tay chân lạnh lẽo, tâm trạng cũng càng ngày càng nặng nề hơn.

Nhiều mệnh hồn như vậy, nếu như đều trở thành thú Phá Giới thì đó là chuyện kinh khủng nhường nào.

Thông qua những lỗ đen vũ trụ kia, một đám mệnh hồn chui vào trong đại vũ trụ, có mệnh hồn tiến vào đại vũ trụ gen, có một số mệnh hồn thì lại tiến vào đại vũ trụ đế quốc, chúng giống như bồ công anh bay múa đầy trời, gieo rắc hạt giống khủng bố vào các nơi trong hai vũ trụ.

Hàn Sâm nhìn thấy những mệnh hồn xuất hiện ở gần lỗ đen vũ trụ kia thì sắc mặt chợt đổi.

Trước đó hắn cũng nhìn thấy sinh vật của đại vũ trụ đế quốc tới đại vũ trụ gen từ lỗ đen vũ trụ, nhưng mà những sinh vật của đế quốc vũ trụ kia đều bị

quy tắc của đại vũ trụ gen áp chế ngay lập tức, những sinh vật có thân thể hơi yếu thì người sẽ bị ép nổ luôn.

Cho dù là sinh vật vũ trụ đế quốc đỉnh cấp thì đều bị áp chế tới gần như không sử dụng được lực lượng, hoàn toàn không có lực sát thương ở đại vũ trụ gen.

Nhưng mà những mệnh hồn kia thì khác, mệnh hồn tiến vào đại vũ trụ gen cũng không bị quy tắc vũ trụ áp chế, bọn chúng nhanh chóng bay về nhiều tinh cầu khác nhau.

Hàn Sâm thấy hoảng sợ vô cùng, mệnh hồn mà hắn nhìn thấy ở vùng tinh không này đã có không dưới năm, không biết ở những tinh vực khác thì có bao nhiêu mệnh hồn vọt vào, những mệnh hồn này sẽ mang tới hậu quả gì cho đại vũ trụ gen, đến Hàn Sâm cũng không thể lường trước được.

“Chết!” Hàn Sâm ngưng tụ Động Huyền Khí Tràng, đánh về phía những mệnh hồn đang bay trốn kia. Nhưng Hàn Sâm chợt phát hiện, lực lượng của Động Huyền Khí Tràng đã Phá Giới lại không chạm được tới những mệnh hồn đó.

“Mệnh hồn giống với thể Thần Linh siêu cấp mà ta biến thân, cũng là linh thể thuần túy ư?” Hàn Sâm chợt hiểu ra, chỉ có linh thể thuần túy thì mới không chịu sự ảnh hưởng của ngoại lực.

Ánh mắt Hàn Sâm ngưng lại, thoáng cái đã biến thân thể Thần Linh siêu cấp, chỉ trong giấy lát đã tới trước mặt một mệnh hồn giống như mãnh hổ, vung một quyền nện về phía mệnh hồn.

Ầm!

Mệnh hồn như mãnh hổ kia bị Hàn Sâm một quyền đánh nát, bóng người Hàn Sâm lóe lên, đánh tan nát hết bảy, tám mệnh hồn xuất hiện ở gần tinh vực, chúng hóa thành những đốm sáng bay đi mất.

“Xem ra mặc dù thể Thần Linh siêu cấp không có tác dụng gì với vật chất, nhưng lại rất hữu hiệu trong việc đối phó loại thể thuần linh này.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng mấy mệnh hồn mà Hàn Sâm đánh chết đó chỉ như chín trâu mất sợi lông đối với mệnh hồn của hai đại vũ trụ mà thôi, có rất nhiều mệnh hồn đã tiến vào trong đại vũ trụ.

Một mệnh hồn giống như hắc long rơi vào trong tỉnh vực của Long tộc, vọt về phía một con dị chủng Long tộc đang ngủ say, chỉ trong nháy mắt đã chui vào trong người của dị chủng Long tộc đó.

Dị chủng Long tộc đang ngủ say chợt tỉnh, ngửa mặt lên trời phát ra

tiếng gầm, cả người bắt đầu xảy ra biến hóa kịch liệt, quang diễm màu đen bốc lên trên người hắn, trên sống lưng mọc ra hàng loạt gai xương màu đen, long dực tiếp tục sinh trưởng, hơn nữa còn mọc ra móc câu.

Dị chủng Long tộc nhanh chóng lột xác, khí tức trên người cũng trở nên càng ngày càng kinh khủng, loáng thoáng sinh ra một lực lượng tương phản với thế giới này, sắp Phá Giới tới nơi.

Loại cảnh tượng này không ngừng xảy ra ở khắp các nơi trong hai đại vũ trụ, không ngừng có sinh vật hùng mạnh bị mệnh hồn xâm nhập và dung hợp, khiến cho những sinh vật đó nhanh chóng tiến hóa.

Mặc dù cũng không phải tất cả mệnh hồn đều xâm lấn được sinh vật hùng mạnh, nhưng cũng chiếm phần lớn.

“Đây là cái gì?” Hoàng Phủ Tĩnh đang dẫn hơn một trăm thiếu niên của các tộc săn giết dị chủng ở bên trong Hoa Viên Không Trung thì chợt thấy phía trước xuất hiện một con dị chủng quỷ dị.

Dị chủng kia giống như một con bạo long, lúc này cả người nó bùng cháy lên một ngọn lửa màu đen, trên lưng mọc toàn gai xương, hắc diễm trong mắt bập bùng, trông như một con ác quỷ nhảy ra từ trong địa ngục vậy.

“Đây là Tinh Thần Bạo Long mà đúng không? Sao lại trông kỳ lạ thế này?” Một thiếu niên đến từ Trấn Thiên Cung nhìn con Tinh Thần Bạo Long kia tỏ ra nghi hoặc nói.

“Các ngươi về trụ sở ngay.” Hoàng Phủ Tĩnh nhìn con Tinh Thần Bạo Long quỷ dị, sắc mặt vô cùng trầm trọng.

Hết chương 3304.

Chương 3305. Tỉnh Thân Bạo Long.

“Cô Hoàng Phủ, chỉ là một con Tinh Thần Bạo Long mà thôi, với thực lực của ngươi, có loại dị chủng cấp Thần nào mà không thể giết chứ? Ngay cả dị chủng cấp Thần biến dị, cũng không phải là đối thủ của ngươi, đúng chứ? Đúng lúc chúng ta ở bên cạnh xem võ kỹ của ngươi…” Một thiếu niên Long tộc hăng hái nói.

“Trở về căn cứ, nếu không sống chết tự chịu.” Vẻ mặt của Hoàng Phủ Tĩnh nghiêm lại, trên người lan ra làn sóng sức mạnh thời không kỳ lạ, đã tiến vào trạng thái thể Siêu Thần.

Không đợi Tinh Thần Bạo Long lao tới, thân hình của Hoàng Phủ Tĩnh chợt lóe, giống như dịch chuyển tức thời mà xuất hiện ở sau gáy của Tinh Thần Bạo Long, chân dài như búa chiến điên cuồng bổ xuống.

Kengl

Sức mạnh khủng bố bổ vào gáy của Tinh Thần Bạo Long, lại giống như bổ vào trên sắt thép, lực bổ này của Hoàng Phủ Tĩnh, lại không thể lưu lại vết thương trên đầu nó.

Lòng Hoàng Phủ Tĩnh chùng xuống, đám thiếu niên các tộc đang hoan hô nửa chừng cũng há miệng, không thốt nên lời.

Bọn họ đều biết Hoàng Phủ Tĩnh đáng sợ như thế nào, cho dù là chống lại cường giả hàng đầu của tam đại Thượng tộc cũng cũng sẽ không hề thua kém, một kích gần như thiên y vô phùng này của nàng, vậy mà không thể làm tổn thương tới Tinh Thần Bạo Long dù chỉ là một chút, đây gần như là chuyện không thể.

"Grừ!" Tinh Thần Bạo Long ngửa mặt lên trời rít gào, cái đầu ngẩng cao của nó ném mạnh Hoàng Phủ Tĩnh bay vào trong không trung, còn tiếng rít gào của nó thì giống như một làn sóng xung kích lan rộng ra.

Tất cả các sinh vật gần đó đều bị sóng âm đập vào đều bị đập thành bụi ngay lập tức, ngay cả những dị chủng thực vật mạnh mẽ cũng không ngoại lệ.

Phụt!

Một số thiếu niên đứng đầu vừa bị sóng âm đập vào, bay ngược về phía sau, máu tươi trong miệng phun ra, trong quá trình bay ngược về phía sau, máu thịt trên người không ngừng vỡ vụn.

Chỉ trong chớp mắt, Hoàng Phủ Tĩnh đã xuất hiện trước mặt những thiếu niên đó, lực Thời Không trên người như hoa tươi nở rộ, chặn sóng âm của Tinh Thần Bạo Long.

Lực thời không giống như một màn chắn trong suốt, ngăn sóng âm, nhưng chỉ cần bị sóng âm đập vào, thân thể của Hoàng Phủ Tĩnh sẽ trượt về phía sau, để lại hai rãnh sâu do chân "cày" ra trên mặt đất.

“Đi” Hoàng Phủ Tĩnh lạnh lùng nói, lực Thời Không trên người lại bùng nổ, ép buộc thân hình ngừng lui về phía sau, chặn sóng âm khủng bố.

Lúc này thiếu niên các tộc mới như bừng tỉnh, đỡ đám người bị thương kia, ào ào lui về phía căn cứ.

Tinh Thần Bạo Long thấy sóng âm không thể phá bỏ lực Thời Không của Hoàng Phủ Tĩnh, lập tức bộc lộ hung tính, hai chân sau to lớn mạnh mẽ đột nhiên phát lực, thân hình to lớn giống như đạn pháo đâm về phía Hoàng Phủ Tĩnh.

Mặc dù thân hình của nó to lớn nhưng tốc độ lại nhanh không tưởng, xuất hiện ở trước mặt của Hoàng Phủ Tĩnh nhanh như thể dịch chuyển tức thời, đâm mạnh vào phía trên màn chắn thời không.

Răng rắc!

Lực thời không của Hoàng Phủ Tĩnh vỡ tan như thủy tinh, máu tươi từ trong miệng của Hoàng Phủ Tĩnh trào ra, thân thể giống như đang lướt sóng bay về phía sau, hai chân kéo trên đất tạo thành một rãnh sâu dài mấy km.

Tinh Thần Bạo Long ngửa mặt lên trời rít gào, lại xông vào Hoàng Phủ Tĩnh, tinh tú quanh người sáng chói, giống như một luồng cực quang của sao băng, làn sóng sức mạnh khủng bố kia, khiến cả bầu trời run rẩy.

Thể Siêu Thần của Hoàng Phủ Tĩnh có thuộc tính thời không, không khó để tránh được đòn tấn công này, nhưng đằng sau nàng, lại là những thiếu niên thiên tài của các chủng tộc lớn đưa tới, nếu nàng né tránh, chắc chắn hơn một trăm thiếu niên các tộc sẽ chết.

Hoàng Phủ Tĩnh không từ bi tới mức quên mình vì người, nhưng nơi này là Hoa Viên Không Trung, là nền tảng tạo nên chỗ đứng của nhân loại trong đại vũ trụ gen, nếu nàng lui thì chỗ đứng vững chắc mà nhân loại khó khăn lắm mới có được cũng sẽ sụp đổ theo sự ra đi của thiếu niên các tộc.

Những thiếu niên này đều là hy vọng của các chủng tộc lớn, nếu hôm nay bọn họ đều chết ở chỗ này, cho dù Hoa Viên Không Trung không

biến thành kẻ thù chung của đại vũ trụ, cũng sẽ bị các chủng tộc lớn

phỉ nhổ.

Cho nên Hoàng Phủ Tĩnh không muốn lui, trong mắt phát ra hào quang nóng rực, lực Thời Không trên người hoàn toàn bùng nổ, hai tay hư ấn về phía trước, lập tức thời không bị sức mạnh của nàng bóp méo.

Sức mạnh của Tinh Thần Bạo Long xuyên qua từng lớp gợn sóng thời không, sức mạnh khủng bố xuất hiện khiến chiến giáp trên hai tay của Hoàng Phủ Tĩnh vỡ nát từng lớp, hai tay đập vào ngực, cả người bay ngược ra ngoài.

Ầm!

Thân thể của Hoàng Phủ Tĩnh đâm vào trong núi rừng, đập gãy một mảng lớn dị chủng thực vật, cả người đầm đìa máu tươi, gần như khó có thể đứng dậy lần nữa.

Vốn tính cách của Hoàng Phủ Tĩnh là dùng bạo chế bạo, không giỏi phòng thủ, hơn nữa bản thân nàng chưa Phá Giới, nên sức mạnh còn kém hơn con Tinh Thần Bạo Long vừa mới Phá Giới này rất nhiều.

Tinh Thần Bạo Long nhất kích đắc thủ thì lại càng trở nên bạo ngược, sự dung hợp giữa nó và mệnh hồn vẫn đang tiếp tục, khiến nó biến đổi càng ngày càng mạnh, lực Phá Giới trên người cũng càng ngày càng khủng bố.

Nhìn thấy Tinh Thần Bạo Long hóa thành một luồng cực quang lại đâm về phía Hoàng Phủ Tĩnh đang cố gắng đứng dậy thì một số thiếu niên quay đầu nhìn lại, đều thốt lên kinh hãi.

Nháy mắt cực quang đã tới, Hoàng Phủ Tĩnh cố gắng đứng dậy, nàng vẫn không có ý định nhượng bộ, mạnh mẽ biến lực Thời Không thành màn chắn, muốn ngăn cản lần va chạm này của Tinh Thần Bạo Long.

Nhưng ai cũng có thể nhìn ra, Hoàng Phủ Tĩnh đã bị thương quá nặng, nàng không thể chống đỡ lần va chạm này nữa.

Ầm!

Ngay trong nháy mắt Tinh Thần Bạo Long đâm vào Hoàng Phủ Tĩnh, một luồng kiếm khí phá không mà tới, kiếm khí ngang ngược vô song chém lên cực quang, mặc dù không thể chém nát cực quang của Tỉnh Thần Bạo Long, nhưng cũng khiến thân hình của Tinh Thần Bạo Long chậm lại một chút.

Kiếm khí vỡ nát, bóng dáng của Cố Khuynh Thành xuất hiện trong kiếm khí văng ra khắp nơi.

Tinh Thần Bạo Long tiếp tục lao tới, lại có một luồng ánh kiếm chém lên cực quang mà Tinh Thần Bạo Long biến thành, đó là một thanh đại kiếm thủy tinh trắng tinh, chủ nhân cầm kiếm cũng là một thiếu nữ thuần khiết có đôi cánh màu trắng.

Thiếu nữ giống như thiên sứ bị sức mạnh kia quăng lên trời, đôi cánh dập dờn trong không trung, thân hình bay ra ngoài rất xa rồi mới dừng lại.

Cực quang mà Tinh Thần Bạo Long biến thành vẫn không ngừng lao tới, vẫn lao về phía của Hoàng Phủ Tĩnh, cho đến khi một bóng người màu vàng chắn trước Tinh Thần Bạo Long, giống như một pho tượng Phật Đà bất động màu vàng, va chạm với Tinh Thần Bạo Long.

Lâm Phong am hiểu về sức mạnh phòng thủ, kiên cường chống đỡ sự va chạm của Tinh Thần Bạo Long, tuy sự va chạm kia đã bị sức mạnh của Tiểu Thiên Sứ và Cố Khuynh Thành làm suy yếu đi nhiều, nhưng vân làm người Lâm Phong lùi lại, máu tươi trong miệng trào ra, chiến giáp màu vàng trên người cũng xuất hiện nhiều vết rạn.

“Quái vật này đến từ đâu thế?” Cố Khuynh Thành nhìn chằm chằm vào Tinh Thần Bạo Long nhíu mày hỏi.

“Không biết, ta chỉ biết, phải làm thịt nó.” Hoàng Phủ Tĩnh cắn răng đứng dậy, chớp mắt thân hình phá không mà ra, tới phía sau Tinh Thần Bạo Long, một chân bổ về phía đầu gối một cách hung bạo.

“Được đấy.” Cố Khuynh Thành cũng không chậm, cổ kiếm trong tay mang theo kiếm khí kinh thiên, chém về phía cổ của Tinh Thần Bạo Long.

Tiểu Thiên Sứ và Lâm Phong cũng không nói lời nào, một chưởng một kiếm lần lượt tấn công về phía sườn phải và trái của Tinh Thần Bạo Long.

Bốn người hợp lực bao vây tấn công Tinh Thần Bạo Long, lại thấy Tinh Thần Bạo Long ngửa mặt lên trời rít gào, sóng âm hóa thành thực chất mà mắt thường có thể thấy được.

Chân của Hoàng Phủ Tĩnh, kiếm của Cố Khuynh Thành,Tiểu Thiên Sứ, và cả chưởng của Lâm Phong, đều bị sóng âm kia chặn chặt lại, dù chỉ còn cách da thịt của Tinh Thần Bạo Long có hơn một thước, nhưng làm thế nào cũng không chém xuống được thêm nữa.

Ngược lại bốn người bị sóng âm chấn động miệng tai mắt mũi đều có máu tươi chảy ra, hiển nhiên bọn họ đều đã bị thương nặng.

Hết chương 3305.

Chương 3306. Thần tới.

Grừi

Thân thể của Tinh Thần Bạo Long nở ra, phát ra tiếng gầm kinh thiên, đánh cho đám Hoàng Phủ Tĩnh và Cố Khuynh Thành bay mạnh ra ngoài.

“Đây rõ ràng là Tinh Thần Bạo Long, nó đã Phá Giới kiểu gì thế?” Lâm Phong khó khăn lắm mới dừng được, lau máu tươi nơi khóe miệng, nhìn chằm chằm vào Tinh Thần Bạo Long hỏi.

“Ta không biết nó đã Phá Giới kiểu gì, nhưng nếu chúng ta không thể làm thịt nó, Hoa Viên Không Trung sẽ nguy hiểm.” Cổ kiếm trong tay Cố Khuynh Thành chỉ về Tinh Thần Bạo Long ở phía xa, kiếm ý trên người tăng lên.

Hoàng Phủ Tĩnh không nói lời nào, lắc mình đến bên cạnh Tinh Thần Bạo Long, nhanh chóng di chuyển thân hình, giống như một cỗ máy chiến tranh, tấn công Tinh Thần Bạo Long theo nhiều hướng khác nhau.

Bởi vì tốc độ dịch chuyển tức thời quá nhanh, trông giống như có rất nhiều Hoàng Phủ Tĩnh tấn công Tinh Thần Bạo Long từ các hướng khác nhau cùng một lúc.

Đầu gối, cùi chỏ, chân, tay, nắm đấm, ngón tay, các loại công kích

cuồng bạo đều đánh lên người Tinh Thần Bạo Long, đánh tới mức xương cốt của Hoàng Phủ Tĩnh đã sắp nứt ra rồi, nhưng hoàn toàn không phá vỡ được phòng ngự của Tinh Thần Bạo Long.

Grào!

Mấy người Cố Khuynh Thành đang định xông lên hỗ trợ, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm khác từ trong rừng rậm truyền tới, một con mãnh hổ toàn thân trắng như tuyết, lưng có bốn cánh đạp không mà tới, lại là một sinh vật Phá Giới.

Mặt của Cố Khuynh Thành và Lâm Phong đều biến sắc, chỉ mới ở đây mà đã xuất hiện hai sinh vật Phá Giới, cả Hoa Viên Không Trung không biết rốt cuộc có bao nhiêu sinh vật Phá Giới.

Sự tồn tại đáng sợ như vậy, xuất hiện một con đã là một thảm họa, bọn họ không thể tưởng tượng nổi, nếu lại có thêm vài con quỷ thôn phệ như vậy, Hoa Viên Không Trung sẽ bị tấn công bị tàn phá thành thế nào.

Trên thực tế, quả thật Hoa Viên Không Trung không chỉ có hai con thú Phá Giới này, mặc dù những mệnh hồn kia xông vào đại vũ trụ một cách ngẫu nhiên, nhưng mục tiêu mà bọn chúng lựa chọn thân thể, đều là những thể sinh mệnh có linh hồn mạnh mẽ, đặc biệt là dị chủng, rất dễ hấp dẫn mệnh hồn.

Mà dị chủng mạnh mẽ trong Hoa Viên Không Trung lại rất nhiều nên đương nhiên sẽ thu hút mệnh hồn gần đó tới đây, khiến cho nhiều dị chủng sinh ra dị biến.

Nhưng tỷ lệ thành công của việc dung hợp Phá Giới giữa mệnh hồn và dị chủng không cao, trong mười mệnh hồn, thì nhiều nhất cũng chỉ một hoặc hai mệnh hồn là có thể dung hợp thành công, nhưng cũng đã rất khủng bố rồi.

Kỷ Yên Nhiên đang chiến đấu với một con dị chủng cấp Bá Tước, để

rèn luyện năng lực thực chiến của bản thân, nhưng lại đột nhiên nhìn thấy núi rừng phía xa đổ về hai bên như sóng biển, một con cự xà đỏ đậm dài đến trăm mét bò ra, đôi mắt như huyết diễm bùng cháy, nhìn chằm chằm vào Linh Nhi đang nằm trên lưng của Kỷ Yên Nhiên.

Ầm!

Một ngụm huyết diễm phun ra, biến thành biển lửa đầy trời cuốn về phía Kỷ Yên Nhiên và Linh Nhi.

Thân hình Kỷ Yên Nhiên biến ảo, bay ngược về phía sau, nhưng biển lửa kia thật sự quá mãnh liệt, với tốc độ của nàng rất khó né tránh phạm vi của biển lửa.

Kỷ Yên Nhiên đành phải ngưng tụ sức mạnh, một đao bổ về phía biển lửa, nhưng sức mạnh trên đao kia, đã bị huyết diễm hòa tan ngay lập †ức, ngay cả đao trong tay cũng biến thành những giọt nước sắt.

Hai tay của Kỷ Yên Nhiên cũng bị độ nóng kia làm bỏng, hai mẹ con sắp bị huyết diễm cắn nuốt.

"Đáng ghét!" Linh nhi quát to một tiếng, ngay lập tức người nàng được quang diễm trắng rực bao trùm, cả người như biến thành linh thể, tản ra linh lực mạnh mẽ, tạo thành một màn hào quang trắng rực, bảo vệ hai mẹ con ở trong đó.

Huyết diễm chạm vào màn hào quang, lại không làm màn hào quang vỡ nát được.

Thân thể Linh Nhi lơ lửng trên không trung, chỉ vào Huyết Sắc Đại Xà thở phì phò nói: "Con giun đất nhỏ chết tiệt, lại dám làm mẹ bị thương, ngươi làm Linh Nhi tức giận rồi."

"Tiểu côn trùng nhà ngươi, tức giận thì làm gì được ta?" Huyết Sắc Đại Xà mở miệng nói tiếng người, đầu rắn khủng bố kia dần hóa thành mặt người, giống như Nhân Diện Xà.

"Ta phải đánh ngươi." Linh Nhi nhìn chằm chằm vào Huyết Sắc Đại Xà nói một cách hung tợn.

"Khặc khặc, thế thì tới đây." Huyết Sắc Đại Xà nói xong, huyết diễm trên người lại tăng vọt, bốn phía bị sức mạnh của huyết diễm đốt cháy, biến thành một vùng biển máu.

Một luồng huyết diễm giống như lốc xoáy được phun ra từ trong miệng của Nhân Diện Xà, cuốn về phía Linh Nhi và Kỷ Yên Nhiên.

“Linh Nhi cẩn thận!” Kỷ Yên Nhiên muốn kéo Linh Nhi đang lơ lửng ở trước mặt nàng.

Nhưng thân hình Linh Nhi chợt lóe, trực tiếp nghênh đón luồng lốc xoáy huyết diễm kia.

Ầm!

Lốc xoáy huyết diễm trực tiếp bị nắm đấm của Linh Nhi đánh nát, nắm đấm nhỏ như quang ảnh trắng rực nện luôn trên đầu Nhân Diện Xà, Nhân Diện Xà chợt phát ra một tiếng gào thét thảm thiết.

Nhưng âm thanh kia vừa cất lên thì đột ngột dừng lại, thân thể của nó giống như bị mặt trời làm tan chảy, hóa thành hư vô trong quang ảnh trắng rực, chỉ có một viên kết tinh màu máu giống như nước mắt rơi xuống.

Kỷ Yên Nhiên há to miệng nhìn Linh Nhi, mặc dù đã sớm biết thể chất của Linh Nhi mạnh mẽ vô cùng vì được thừa hưởng thể chất từ Hàn Sâm, nhưng mà nàng vẫn rất khó tin, Linh Nhi tức giận sẽ đáng sợ như vậy.

Thật ra Linh Nhi sinh ra đã là thể Thần Linh siêu cấp, không kém hơn thể Thần Linh siêu cấp chưa Phá Giới của Hàn Sâm trước kia, thêm vào đó, Nhân Diện Xà kia chỉ mới dung hợp mệnh hồn Phá Giới, tỷ suất Phá Giới vẫn còn rất thấp, với lại nó vẫn chưa hoàn toàn quen với lực Phá Giới, cho nên mới có thể bị Linh Nhi một quyền giết chết.

“Mẹ, ngươi không sao chứ?” Linh Nhi khôi phục lại dáng vẻ vốn có, trở lại bên người Kỷ Yên Nhiên hỏi.

“Ta không sao.” Kỷ Yên Nhiên lắc đầu, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm trọng, nói: “Chúng ta nhanh quay về căn cứ.”

Trong Thiên Ngoại Thiên, cũng có một số lượng lớn các sinh vật khủng bố dung hợp mệnh hồn, đám người Tiểu Hoa và Tà Tình Đế đang chiến đấu cùng nhau, nhưng tình hình không lạc quan lắm.

Toàn thân Tà Tình Đế sáng chói trong ánh sáng bạc, hắn đang điên cuồng đối chiến với một con Cự Viên, nắm đấm của hắn và của con Cự Viên liên tục va chạm vào nhau, ai cũng không chịu lùi về phía sau nửa bước, nhưng con Cự Viên kia càng đánh càng hăng, sức mạnh trên người càng ngày càng mạnh, còn Tà Tình Đế tuy rằng miễn cưỡng đứng thẳng không lui về phía sau, nhưng đất dưới chân đã nứt ra thành từng vết nứt, hai nắm đấm đều đã

chảy máu, máu thịt trên nắm đấm đã lẫn lộn, đã có thể nhìn thấy xương cốt bên trong, ngay cả xương cốt cũng sắp vỡ vụn.

Tình hình của Đường Chân Lưu cũng rất không ổn, hắn, Y Đông Mộc, Tuyết Cầu và Tiểu Tinh Tinh cùng bao vây tấn công một con Trùng Nhân kỳ lạ, nhưng lại bị tốc độ cao của Trùng Nhân kia né tránh tất cả công kích.

Ngược lại móng vuốt giống như lưỡi đao của Trùng Nhân kia, nhoáng cái đã để lại từng vết thương trên người bọn họ.

Vũ trụ xung quanh đều đang chiến đấu kịch liệt, không chỉ đại vũ trụ gen, mà đại vũ trụ đế quốc cũng giống như thế.

Trong tộc Hoàng Cực, một con Tứ Trảo Yêu Cầm đang tàn sát bừa bãi, mọi nơi mà nó đi qua đều bị cương phong sắc bén như dao cắt thành mảnh nhỏ, bên trong nước Đế Hoàng là một đống hỗn độn, các đỉnh núi và các tòa nhà đều bị cắt rời, các vết đao trên mặt đất giống như các rãnh sâu.

Không biết có bao nhiêu thần dân của tộc Hoàng Cực chết oan chết uổng trong giây phút đó, máu nhuộm đỏ cả mặt đất, khắp nơi vang lên tiếng kêu gào thảm thiết, chẳng khác gì địa ngục trần gian.

“Thần linh ơi! Cứu con trai của ta đi, cho dù ta phải trả giá nào ta cũng đều đồng ý!” Một bà lão tóc bạc trắng, ôm người thanh niên bị chặt đứt chân, máu me be bét đã sắp hấp hối, kêu gào thảm thiết.

Một thân hình đi ra từ trong hư vô, giống như thiên thần giáng xuống, nhìn xuống đám người tộc Hoàng Cực đang khóc lóc cầu xin giống như bà lão kia, thờ ơ nói: “Ta chính là Thần Kshana quản lý thời gian, sẽ như các ngươi mong muốn, nhưng đừng quên lời thề của các ngươi.”

Hết chương 3306.

Chương 3307. Ai là yêu?

“Sát Na… Phương Hoa…” Vẻ mặt của nữ thần Kshana vô cảm, ngón †ay xẹt qua hư không.

Thân thể của con Tứ Trảo Yêu Cầm khủng bố kia giống như vượt qua trăm ngàn đời chỉ trong nháy mắt, tốc độ dung hợp của thân thể và mệnh hồn nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Vốn dung hợp mệnh hồn vô cùng hung hiểm, kẻ thoát chết thành công thì trong mười người mới có một, hai, bây giờ tốc độ dung hợp bị nữ thần Kshana cố ý tăng nhanh gấp ngàn vạn lần, thân thể và mệnh hồn đang dung hợp sẽ xảy ra vấn đề ngay lập tức.

Khuôn mặt của Tứ Trảo Yêu Cầm vặn vẹo, nhưng sau một giây thì cơ thể nó nổ tung, hóa thành huyết vụ bắn tung tóe khắp trời.

Nữ thần Kshana không hề dừng lại, thời gian xung quanh nàng giống như ngừng trôi, nàng đi từng bước bước về phía khác của tinh vực, nơi đó còn có một con thú Phá Giới đang tàn sát bừa bãi.

Cùng với việc những con thú Phá Giới bị nữ thần Kshana chém giết, trên người của vô số sinh linh cầu nguyện với Thần đều có một luồng sức mạnh kỳ lạ bay lên hư không, đổ dồn xuống Thần miếu Kshana, làm Thần miếu Kshana càng thêm rực rỡ, Thần thể của nữ thần Kshana cũng dần rực rỡ theo.

Không chỉ Thần miếu Kshana, mà rất nhiều Thần miếu dưới Thần điện Gen cũng đang tản ra thần quang kinh thiên, thần lực của từng Thần miếu đều đang tăng vọt.

“Phụt!” Máu tươi từ trong miệng Lâm Phong phun ra điên cuồng, nhưng người hắn lại không lùi một bước, trực diện cản lại móng vuốt Phá Giới của Tứ Dực Bạch Hổ.

Kim quang hộ thể trực tiếp bị xuyên thủng, trên ngực hiện ra ba vết máu, gần như đã có thể nhìn thấy nội tạng.

Ở trên mặt đất phía sau lưng Lâm Phong là Tiểu Thiên Sứ cả người nhuộm đầy máu tươi vừa mới bò dậy, mũi kiếm của thanh đại kiếm thủy tinh trắng

tinh trong tay nàng đã bị gãy nát.

Tinh Thần Bạo Long lại lao tới một cách điên cuồng, Lâm Phong đã không còn sức chiến đấu nữa, mặc dù Tiểu Thiên Sứ đã bị thương nặng nhưng nàng vẫn giơ kiếm gãy trong tay lên, chém về phía Tinh Thần Bạo Long khủng bố kia.

“Grào!” Một tiếng gầm lớn chấn động mặt đất, chỉ thấy một bóng thú màu vàng bay tới, va vào lưu quang mà Tinh Thần Bạo Long kia biến thành.

Ầm!

Mặt đất chấn động, cực quang và quang ảnh màu vàng lùi lại, quang ảnh màu vàng kia rõ ràng là Kim Mao Hống.

Chỉ một kích liều mạng với Tinh Thần Bạo Long thôi mà trên trán của Kim Mao Hống đã nhỏ xuống máu màu vàng, kim quang trên người sáng chói, phát ra tiếng rít gào đầy tức giận, một Hoàng Kim Đại Môn được phun ra từ trong miệng nó.

Tinh Thần Bạo Long như thể biết đã gặp phải kình địch, nó thận trọng nhìn Kim Mao Hống và Hoàng Kim Đại Môn, thử phát ra sóng âm rít gào để đối phó với Hoàng Kim Đại Môn.

Sóng âm đập vào Hoàng Kim Đại Môn, nhưng Hoàng Kim Đại Môn lại giống như chẳng có cảm giác gì, vẫn chậm rãi mở ra, lộ ra một luồng ánh sáng màu vàng.

Mặt khác, Cố Khuynh Thành và Hoàng Phủ Tĩnh cuốn lấy Tứ Dực Bạch Hổ, sức mạnh thời không của Hoàng Phủ Tĩnh khiến nàng có thể dịch

chuyển tức thời vô hạn, tuy Tứ Dực Bạch Hổ mạnh, nhưng cũng không thể làm tổn thương được nàng.

Kiếm của Cố Khuynh Thành như kinh hồng, kiếm khí bá đạo phóng lên trời đêm, nhưng cũng chỉ ngăn cản được một chút thế công của Tứ Dực Bạch Hổ.

Ầm ầm ầm! Ầm ầm ầmI

Mặt đất rung chuyển, rừng rậm vô biên đều run rẩy, một Thiết thụ khổng lồ giống như tháp cao đi tới từ cuối rừng rậm, đó là thú Phá Giới hệ thực vật, hướng mà nó đi là thành phố của nhân loại - Hoa Viên Không Trung.

“Nơi này giao cho ta.” Hoàng Phủ Tĩnh nói với ánh mắt sáng quắc.

“Được!” Cố Khuynh Thành cả người và kiếm đều biến thành một kiếm quang phá không đánh về phía Thiết thụ khủng bố kia.

Những nhân loại và dị linh có thể tới đây thì đều là cường giả đã trải qua vô số thử thách sinh tử, cho dù lúc này tình thế nguy cấp, cũng không có ai thật sự tuyệt vọng, càng không có ai cầu khấn với Thần Linh, và vẫn không có Thần Linh nào giáng xuống trong Hoa Viên Không Trung, chỉ có cường giả của Hoa Viên Không Trung đang liều chết chiến đấu với thú Phá Giới khủng bố.

Trong tinh vực Thiên Hà, Vương Vũ Hàng đang ngồi trên xe máy hạng nặng của hắn phá không mà đi, ban đầu hắn định tới Thiên Ngoại Thiên trước, xem đám Tiểu Hoa bên kia tiến hóa thế nào.

Nhưng trong tinh không lại xuất hiện một lỗ đen, một mệnh hồn thân thể như u linh, đầu đội vương miện, dáng người như Phi Thiên Ma rơi xuống, trực tiếp xông về phía thân thể của Vương Vũ Hàng.

“Cái quái gì thế này?” Vương Vũ Hàng nhìn thấy mệnh hồn kia, ngưng †ụ sức mạnh vung một quyền đánh về phía mệnh hồn.

Nhưng sức mạnh của hắn không đụng được tới mệnh hồn, mà mệnh hồn thì giống như u linh xuyên qua nắm đấm của hắn, trực tiếp vọt vào trong người hắn.

Ngay tức khắc, Vương Vũ Hàng cảm thấy đại não đau đớn như muốn nứt ra, ôm đầu kêu thảm thiết, đồng thời trên người có một ngọn lửa trong suốt thiêu đốt.

Trong Thiên Ngoại Thiên cũng đang không ngừng chiến đấu, chiến đấu ở đây còn kịch liệt hơn ở Hoa Viên Không Trung, sinh vật hùng mạnh ở Thiên Ngoại Thiên nhiều hơn ở Hoa Viên Không Trung, nên mệnh hồn vọt vào đây nhiều nhất, gần một phần tư mệnh hồn đã tới đây.

Căn cứ đã chia năm xẻ bảy, tộc Thái Thượng cũng đang chiến đấu, Tiểu Hoa biến thân thành thể Đế Linh, đồng thời sử dụng sức mạnh của Thánh thể, vây khốn vô số thú Phá Giới, nhưng lại rất khó để ý được tới những thứ khác.

“Cứu mạng…” Ninh Nguyệt vừa chạy trốn vừa thét chói tai, nước mắt không ngừng bay ra từ khóe mắt.

Một con thú Phá Giới chín đầu đang đuổi theo sau Ninh Nguyệt và Miên Dương đang chạy.

“Lão đại, ngươi đừng đuổi theo ta… Ta vừa gầy vừa cứng, ăn không ngon, ngươi muốn đuổi theo thì hãy đuổi theo cái tên nam không ra nam, nữ không ra nữ kia, ăn hắn là ngon nhất…” Miên Dương vừa chạy vừa la †o.

Vốn với tư chất của Miên Dương thì rất khó tiến vào đại vũ trụ gen, nhưng Miên Dương luôn ôm chặt đùi của người nhà họ Hàn, có được nhiều chỗ tốt, cuối cùng lao ra khỏi Tí Hộ Sở, sau đó lại có quan hệ tốt với Hàn gia ở trong Liên Minh, gần đây vừa khéo tới đại vũ trụ gen.

Nhưng ai ngờ vừa tới chưa được mấy ngày thì đã gặp phải đại kiếp nạn như thế, khiến Miên Dương tức muốn hộc máu.

Ninh Nguyệt bên kia nghe thấy Miên Dương bảo thú Phá Giới ăn hắn thì vừa kinh vừa sợ, khóc lóc kêu gào: “Ngươi muốn ăn thì ăn con Miên Dương béo kia, nó mới ngon, vừa béo vừa non…”

“Cái đồ chất băm chết vằm nhà ngươi, sao ngươi biết ta vừa béo vừa non, ta thấy ngươi đã sớm có ý chơi ta rồi, đúng chứ?” Miên Dương hét lên giận dữ.

“Ồn chết mất!” Con Cửu Đầu Quái sốt ruột hét lên, một quyền đánh xuống mặt đất, sức mạnh có tính bạo tạc đập vào mặt đất, khiến một vùng đất lớn bị sụp xuống, Miên Dương và Ninh Nguyệt ngã xuống ngay tức khắc, ôm nhau ngã vào trong hố sâu.

“Ông đây chán ghét đám yêu tinh khóc lóc sướt mướt, thăng chẳng ra thằng, ông chẳng ra ông như các ngươi.” Cửu Đầu Quái rất đàn ông, giơ luôn nắm đấm lên, đánh vào trong hố sâu.

Nắm đấm của hắn còn to hơn cả cái phòng, một quyền nện xuống, thoáng cái Miên Dương và Ninh Nguyệt đều bị bao trùm luôn.

“Lão đại… Tha mạng… Thật ra ta là đứa con trai đã thất lạc nhiều năm của ngươi” Miên Dương sợ đến mức run rẩy cả người, vừa bò lên đã bái lạy.

“Nhảm nhí… Ông đây chẳng có cái loại con trai như ngươi đâu.” Nắm đấm khổng lồ của Cửu Đầu Quái lại dội xuống liên tục.

Ầm!

Những tảng đá xung quanh nứt toác, tạo thành một hố lớn trên mặt đất, hai vó trước của Miên Dương ôm lấy đầu, nằm trên mặt đất nhắm mắt lại kêu to: “Sắp chết rồi… Sắp chết rồi…”

Nhưng chẳng mấy chốc nó đã phát hiện ra, nắm đấm khổng lồ của Cửu Đầu Quái không nện xuống người nó, vẫn còn cách nó hai thước, còn đang lơ lửng vẫn chưa hạ xuống.

Mà cách nó không xa, Ninh Nguyệt đang quỳ một gối trên mặt đất, một tay chống đất, còn tay kia thì cầm một thanh kiếm nhỏ màu xanh lục, trên người Ninh Nguyệt và kiếm nhỏ đều tản ra quang diễm màu xanh, hắn lại chặn được nắm đấm của Cửu Đầu Quái.

Ninh Nguyệt cúi đầu, giọng nói lạnh lùng truyền tới: “Ngươi nói ai là yêu đấy?”

Hết chương 3307.

Chương 3308. Thân phận của Thiên Đế

“Tên ranh nhà ngươi…” Ánh mắt Cửu Đầu Quái khựng lại, cảm nhận được một luồng kiếm khí tỏa ra từ trên người Ninh Nguyệt, cơ thể không khỏi lùi về sau mấy bước.

Ninh Nguyệt từ trên mặt đất đứng dậy, trong tay nắm giữ tiểu kiếm xanh biếc, nét mặt lạnh lùng, những sự yếu đuối và sợ hãi trước đây đã biến mất hoàn toàn từ lâu dường như trở thành một người khác.

Răng rắc!

Một nhát kiếm đâm xuyên qua cánh tay của Cửu Đầu Quái đang tấn công Ninh Nguyệt và Miên Dương, cánh tay lập tức đứt ra, Cửu Đầu Quái kêu lên thảm thiết, máu trào ra như suối từ chỗ cánh tay bị cụt .

“Ta phải giết chết ngươi!” Chín cái đầu của Cửu Đầu Quái cùng lúc hét lên, chín loại sức mạnh khác nhau cùng ngưng tụ trên cơ thể, một tay khác ngưng tụ ra yêu quang chín màu, căm giận lao đến chỗ Ninh Nguyệt.

Ninh Nguyệt buông tiểu kiếm xanh biếc trong tay để cho nó tùy ý bay lơ lửng trước mặt hắn, căn bản không thèm để ý đến sức mạnh đáng sợ của Cửu Đầu Quái đang lao đến mà chỉ nhìn chằm chằm vào tiểu

kiếm xanh biếc, cả người và kiếm đều không hề cử động.

Ngay khi yêu quang chín màu gần chạm đến người thì Ninh Nguyệt cuối cùng cũng cử động. Còn tiểu kiếm xanh biếc lại vang lên một tiếng vù, phát ra kiếm minh quỷ dị ngay lập tức hóa thành một con khổng tước màu xanh lao đến bên người Ninh Nguyệt.

Ầm!

Yêu quang chín màu nổ vang trên người Ninh Nguyệt, mọi thứ xung quanh bay lên tứ tung hóa thành mảnh vụn trong luồng yêu quang chín màu.

Miên Dương trốn sau lưng Ninh Nguyệt, ánh mắt lại mở to. Trong luồng ánh sáng chín màu lại có một mảng màu xanh không ngừng lan ra khiến cho sức mạnh thần quang chín màu không thể thâm nhập vào được.

Sau khi thần quang chín màu tan đi lại nhìn thấy Ninh Nguyệt đứng ở nơi đó như không hề bị thương, trên người mặc thêm một chiếc áo lông vũ màu xanh đẹp đế giống như là một con chim khổng tước màu xanh đầy kiêu ngạo.

Ninh Nguyệt nhìn lên bầu trời, đôi môi khẽ nhếch lên nở ra một nụ cười: "Ta… Trở về rồi…"

"Nói lời thừa thãi gì vậy…" Cửu Đầu Quái điên cuồng rống lên, những cú đấm liên tục lao về phía Ninh Nguyệt.

Ninh Nguyệt chỉ bình tĩnh nhìn Cửu Đầu Quái, hai tay không hề có bất cứ động tác nào nhưng áo lông vũ trên người lại phóng ra từng sợi lông khổng tước biến thành từng nhát kiếm quang xanh biếc.

Từng thần quang chín màu của Cửu Đầu Quái lao đến liền bị kiếm quang màu xanh xuyên qua, cho dù Cửu Đầu Quái phóng đến bao nhiêu thần quang chín màu thì kết quả vẫn như vậy.

Ngược lại lông khổng tước bay ra từ trên người Ninh Nguyệt càng lúc càng nhiều, Cửu Đầu Quái đã không thể chống đỡ được nữa, một đường kiếm quang màu xanh trong nháy mắt xuyên qua đầu của nó nổ tung.

Nhưng cái đầu đó lập tức mọc trở lại, khôi phục lại như ban đầu.

Cửu Đầu Quái tức giận rống lên: "Ngươi không giết được ta, ông đây phải xé nát ngươi ra."

Nói xong, Cửu Đầu Quái nâng hai tay lên muốn bổ nhào đến Ninh Nguyệt.

Đôi mắt của Ninh Nguyệt khế nheo lại, lông khổng tước trên áo lông vũ sắp thành hàng phía sau lưng hắn như một tấm màn khổng tước, trong chớp mắt biến thành kiếm quang đầy trời rơi xuống Cửu Đầu Quái.

Bùm bùm bùm bùm!

Cửu Đầu Quái dốc toàn lực quơ hai cánh tay để chống đỡ, nhưng lại càng có nhiều kiếm quang đâm xuyên qua cơ thể và đầu của nó, trong chốc lát khiến cho cơ thể và chín cái đầu của nó nổ tung.

Cơ thể khổng lồ của Cửu Đầu Quái biến thành sương máu, đến cuối cùng vẫn không thể lành lặn trở lại.

"Đệt, tên nhãi không giống nam cũng chả giống nữ này lại mạnh như vậy…" Miên Dương há hốc mồm không dám tin nhìn vào Ninh Nguyệt cao quý như khổng tước, quả thực không thể liên kết hắn với Ninh Nguyệt bình thường yếu đuối nhát gan, khóc sướt mướt cả ngày được.

"Đi thôi, xem ra lần này rắc rối to rồi." Áo lông vũ trên người Ninh Nguyệt biến thành một đôi cánh mang theo cơ thể của hắn bay lên, trong chốc lát biến thành một luồng ánh sáng màu xanh tan biến phía chân trời.

"Đợi đợi ta với… Đừng bỏ lại ta nha…" Lúc này Miên Dương mới khôi phục lại tinh thần kêu la về phía Ninh Nguyệt biến mất.

Một sợi lông khổng tước màu xanh bay ngang qua bầu trời khiến cho Miên Dương hết hồn lui người về sau, nó tưởng Ninh Nguyệt muốn xử lý nó.

Nhưng sợi lông khổng tước dừng lại trước người Miên Dương vòng qua một vòng cung rồi trực tiếp mang Miên Dương phá không bay lên, trong nháy mắt bay thẳng lên trời.

Các cường giả của tộc Thái Thượng và căn cứ Kính Hồ đều đang chiến đấu, nhưng mà thú Phá Giới xuất hiện ở Thiên Ngoại Thiên càng lúc càng nhiều, tình thế đã không thể khống chế được nữa.

Ngọc Thiện Tâm bước đến như bước trên đài sen mà đáp xuống trên lưng một con thú Phá Giới giống Phượng Hoàng. Mặc cho con quái điểu đó cố

gắng bay nhào nhưng Ngọc Thiện Tâm lại cứ như dính chặt vào nó, làm thế nào cũng không quăng xuống được.

Mặc dù Ngọc Thiện Tâm không thể đánh bại thú Phá Giới nhưng thú Phá Giới đó cũng không thể đả thương Ngọc Thiện Tâm.

“Xem ra số phận làm tằm của ta đã kết thúc rồi.” Ngọc Thiện Tâm thở dài, trên người như có một gông xỉiềng nào đó vỡ tan ra khiến cho khí tức trên người Ngọc Thiện Tâm càng khó có thể nắm giữ, hắn bay lượn giữa trời đất với phú Phá Giới Phượng Hoàng đó.

Trong thất đại đế quốc cũng xuất hiện rất nhiều thú Phá Giới , nhưng mà số lượng thú Phá Giới lại kém xa với đại vũ trụ gen, nhưng cho dù là thế thì cũng khiến thất đại đế quốc chịu rất nhiều tổn thất.

Cũng may thất đại đế quốc cũng có cường giả cấp Phá Giới bảo vệ, hơn nữa bản thân bọn họ tín ngưỡng Thần Linh, nhận được sự che chở của Thần Linh cũng không khốc liệt giống như trận chiến ở đại vũ trụ gen.

Hàn Sâm vốn chuẩn bị quay lại Hoa Viên Không Trung trước tiên, nhưng hắn vẫn chưa lên đường thì nhìn thấy Cổ Ma không biết từ đâu đi tới.

“Hàn Sâm, có hứng thú đến Tam Thập Tam Thiên một chuyến nữa không?” Cổ Ma rõ ràng biết Hàn Sâm ở đây nên mới đến tìm hắn.

“Bây giờ ta không có thời gian.” Hàn Sâm nói xong rồi chuẩn bị rời đi.

Cổ Ma lại nói: “Nếu như không lấp kín những lối đi của vũ trụ chính phản thì ngươi cảm thấy ngươi có thể giết được bao nhiêu thú Phá Giới? Huống hồ mục tiêu của những mệnh hồn kia không chỉ là dị chủng, bọn chúng có thể sẽ ở trên người người thân hoặc bạn bè của ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ giết bọn họ sao?”

“Ngươi có ý gì?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Cổ Ma hỏi.

Hắn biết Cổ Ma nói không sai, cho dù sức mạnh của hắn mạnh như thế nào cũng không thể giết hết tất cả mệnh hồn cũng không thể bảo vệ mọi người không bị thương.

“Nếu ta đoán không sai, Thiên Đế có lẽ đã thức tỉnh rồi.” Cổ Ma nhìn chăm chú vào hố đen trên không trung nói.

“Rốt cuộc Thiên Đế có lai lịch thế nào?” Hàn Sâm cũng đoán được chuyện này có liên quan đến Thiên Đế. Thiên Đế vừa mới Phá Giới thì có thể sai khiến các chủng gen binh khí của Lợi Nhẫn Thiên để hắn sử dụng, hơn nữa Tần Tu coi trọng hắn, những điều này đã đủ để Hàn Sâm có thể đưa ra một vài nhận xét và phán đoán.

“Năm đó hội Thần Loạn gần như đánh hạ Thần điện Gen, cuối cùng bởi vì chủ của Thần điện đời trước dựng lại đại vũ trụ mà sắp thành lại bại. Mặc dù kết quả không tốt lắm nhưng cũng không phải không thu hoạch được gì. Quy tắc vũ trụ của đại vũ trụ đế quốc bị tàn phá nghiêm trọng, vùng đệm của hai vũ trụ cũng nứt ra tạo thành Tam Thập Tam Thiên, thật ra đây không phải ngẫu nhiên mà là kết quả của lão hội trưởng đã chuẩn bị xong từ lâu.” Cổ Ma nói.

“Có ý gì?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

Cổ Ma khẽ mỉm cười nói: “Phá vỡ sự thống trị của Thần Linh, đương nhiên phải xây nên một trật tự mới. Tam Thập Tam Thiên chính là một Thần giới mới trong tưởng tượng của lão hội trưởng. Sau khi phá hủy Thần điện Gen, Tam Thập Tam Thiên sẽ trở thành trung tâm của hai vũ trụ, thống trị sinh tử luân hồi của tất cả sinh linh, vượt lên vạn vật.”

Hết chương 3308.

Chương 3309. Rút lui

“Ngươi đợi một chút.” Hàn Sâm không đợi Cổ Ma nói tiếp thì nhoáng cái đã biến mất tăm.

Khi bóng dáng của Hàn Sâm dừng lại thì đã quay lại Hoa Viên Không Trung, Động Huyền Khí Tràng lập tức bao phủ toàn bộ Hoa Viên Không Trung, mọi cảnh tượng bên trong đó đều thu hết vào trong đầu.

Vừa hay lúc này Huyết Sắc Đại Xà đang tấn công Kỷ Yên Nhiên, vốn Hàn Sâm muốn đến cứu nhưng lại nhìn thấy Linh Nhi biến thành thể Thần Linh siêu cấp trực tiếp giết chết con rắn khổng lồ màu máu đó.

Biết được hai mẹ con nàng bình an, bóng dáng của Hàn Sâm lại lóe lên một cái đến bên ngoài căn cứ.

Một con Ngưu Đầu Quái mọc một đôi cánh ác ma sau lưng đang tấn công vào căn cứ, đám người Tần Huyên, Linh, Linh Lung và nữ đế Sát Na đang giao đấu với con Ngưu Đầu Quái này.

Nhưng móng vuốt của con Ngưu Đầu Quái này làm chấn động cả mặt đất, không một ai có thể chống đỡ sức mạnh tấn công của nó ở chính diện, sức mạnh đó chấn động khiến căn cứ sụp đổ, rất nhiều người, dị linh và các tộc trong căn cứ đều bị chấn thương.

Trong đám cường giả đóng giữ không có ai am hiểu phòng ngự như Lâm Phong, cố gắng ngăn cản được Ngưu Đầu Quái đã khiến cho Tần Huyên và Linh bị thương.

Những thanh niên đó đã bao giờ phải trải qua trường hợp thế này đâu, giỏi giang cỡ nào đi nữa thì e rằng cũng có phần sợ hãi la hét trong †ình huống bản thân bị nghiền nát như con kiến thế này.

Nhìn thấy Ngưu Đầu Quái dùng đôi chân đạp mạnh xuống đất lần nữa, mặt đất dâng lên giống như sóng thần cuồn cuộn ập vào bên trong căn cứ, không một ai có thể ngăn cản thế tấn công của nó được nữa.

Linh và nữ đế Sát Na chỉ có thể tấn công từ bên cạnh, rất khó đối đầu từ trực diện.

Một bóng dáng xuất hiện trước căn cứ, ngón tay khẽ bắn ra, một kim †ệ ngay lập tức dán lên trán của con Ngưu Đầu Quái đó khiến cho cơ thể của nó ngã ầm lên mặt đất, cho dù vùng vẫy thế nào cũng không nhấc người lên được giống như bị ngọn núi đè xuống mặt đất vậy.

“Hàn Sâm!” Tần Huyên nhìn thấy kim tệ đó liền biết là ai đã đến.

“Kim Tệ đại nhân!” Thiếu niên các tộc đều vui mừng kinh ngạc, có thể nhìn thấy nhân vật trong truyền thuyết xuất hiện, đặc biệt là vào giờ phút này khiến cho bọn họ vui mừng không thôi.

“Chăm sóc cho người của chúng ta thật tốt.” Hàn Sâm nói một câu với Linh và Tần Huyên, cơ thể vừa nhảy lên thì đã biến mất trong không trung.

Mặc dù Hoàng Phủ Tĩnh và Cố Khuynh Thành đều là đang gặp nguy hiểm nhưng Hàn Sâm lại không cứu các nàng. Theo Hàn Sâm thấy thì mặc dù tình cảnh của các nàng nguy hiểm nhưng tính mạng không đáng lo, dựa vào sức mạnh của các nàng chỉ cần không tự đi tìm đường chết thì mấy con thú Phá Giới đó muốn giết các nàng cũng rất khó.

Hoa Viên Không Trung tạm thời không đáng lo cho nên Hàn Sâm sử dụng Tinh Không Đại Na Di đến Thiên Ngoại Thiên, thì nhìn thấy tình hình thảm khốc ở nơi này vượt xa Hoa Viên Không Trung.

Tộc Thái Thượng đã bảo vệ các tộc nhân già yếu rời khỏi Thiên Ngoại Thiên, cho dù như thế vẫn gặp phải không ít sự tấn công đáng sợ của các thú Phá Giới, ngay cả tộc trưởng tộc Thái Thượng cũng chiến đấu đến mức cả người đầy máu, một vùng máu thịt đỏ tươi trong bầu thời đã không còn phân biệt được là máu của thú Phá Giới hay là máu của tộc Thái Thượng.

Đám người Tiểu Hoa và Tà Tình Đế cũng đang gian khổ chiến đấu, dòng máu màu bạc trên người Tà Tình Đế chảy tung tóe, một cánh tay đã bị chặt đứt, nắm đấm còn lại vẫn đang không ngừng dốc sức vung lên.

Áo Khổng Tước trên người Ninh Nguyệt phóng ra từng đường kiếm quang chấn động đang chiến đấu với con thú Phá Giới như con Đại Bàng Thần Điểu kia.

“Ninh Nguyệt đã Phá Giới rồi sao? Xem ra lai lịch của tiểu kiếm xanh biếc đó còn lớn hơn so với tưởng tượng trước kia.” Hàn Sâm hơi kinh ngạc nhưng cũng không cảm thấy có gì không đúng. Dựa vào tính cách của Ninh Nguyệt cho dù không có tiểu kiếm xanh biếc thì Phá Giới cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Tiểu Hoa đấu với mấy con thú Phá Giới, trên người không dính chút máu tanh nào, trông có vẻ còn dư sức. Thể Đế Linh cộng thêm sức mạnh đến từ thời không của Giới Vương Thần, cho dù Tiểu Hoa không Phá Giới cũng đủ để trấn áp những thú Phá Giới thông thường.

Kiếm linh vờn quanh người Hàn Nghiên, kiếm quang lưu chuyển ở từng nơi đi qua, vừa chiến đấu vừa thối lui với một con thú Phá Giới, thể Siêu Thần của nàng có liên quan đến linh thể, nhưng lại chỉ có kiếm linh hộ thể chứ không phải cơ thể linh hóa.

Nhưng mà thú Phá Giới ở Thiên Ngoại Thiên thật sự quá nhiều, chỉ những con thú Phá Giới mà Hàn Sâm nhìn thấy đã có hai mươi mấy con, không biết còn bao nhiêu con thú Phá Giới đang ẩn nấp bên trong Thiên Ngoại Thiên nữa.

Hơn nữa còn có những con thú Phá Giới đang xông ra từ Thiên Ngoại Thiên càng lúc càng nhiều.

Trong tay Hàn Vũ Phi cầm một cái ô đầy kỳ lạ chiến đấu với một con thú Phá Giới, mặc dù con thú Phá Giới đó mạnh hơn Hàn Vũ Phi rất nhiều, nhưng vẫn luôn không làm Hàn Vũ Phi bị thương được.

Cái ô đó lúc thì biến thành súng laser, lúc thì biến thành tấm khiên, lúc thì bắn ra từng sợi xích li ti giống như có vô số công dụng kỳ diệu, gặp bất cứ nguy hiểm gì đều có cách đối phó.

Hàn Sâm nhìn thấy Bạch tiên sinh đi ra từ Thiên Ngoại Thiên, mỗi bước đi đều để lại dấu chân trong tinh không, hắn vẫn chưa chiến đấu với thú Phá Giới, mặc dù không biết hắn đang làm gì nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy an tâm một cách lạ thường.

“Có Bạch Tiên sinh ở đây có lẽ tộc Thái Thượng có thể rời khỏi Thiên Ngoại Thiên.” Hàn Sâm nhìn Bạch tiên sinh đi đến bên này thì bèn đứng từ xa hành lễ với Bạch tiên sinh.

Thấy Bạch tiên sinh khẽ gật đầu với hắn thì Hàn Sâm biết ở đây có lẽ không còn vấn đề gì nữa, nên trực tiếp sử dụng Tinh Không Đại Na Di rời đi.

Hàn Sâm dịch chuyển rời đi không bao lâu, Bạch tiên sinh đi đến sát mép cửa ra vào Thiên Ngoại Thiên, vừa giậm chân xuống thì chợt nhìn thấy trong tinh không xuất hiện một quang trận khổng lồ như khóa chặt tinh không lại vậy.

Quang trận được tạo thành từ hàng loạt dấu chân, đóng chặt lối ra vào của Thiên Ngoại Thiên lại khiến những con thú Phá Giới chưa xông ra đều bị chặn lại bên trong.

Thú Phá Giới bên trong Thiên Ngoại Thiên phẫn nộ muốn xông ra quang trận, nhưng khi sức mạnh của bọn chúng va vào quang trận thì không những không thể phá vỡ quang trận mà còn bị quang trận hút lấy sức mạnh, bao vây càng thêm chặt chẽ.

Tộc Thái Thượng và các cường giả đều thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Bạch tiên sinh đầy cảm kích. Thú Phá Giới của Thiên Ngoại Thiên thật sự quá nhiều, nếu như toàn bộ đều xông ra ngoài thì chỉ e ngày hôm nay tộc Thái Thượng sẽ cảm kích bị tiêu diệt hết toàn bộ, ngay cả rút lui cũng không được.

Trong Trấn Thiên Cung cũng thành một mớ hỗn loạn, Tiên Hồ Đằng múa may điên cuồng, từng tiên quang bên trên Tiên Hồ bay ra tiêu diệt toàn bộ những thứ gần đó.

Hàn Sâm thấy Tiên Hồ như vậy thì biết nó cũng bị mệnh hồn chiếm cơ thể và đã dung hòa với mệnh hồn rồi Phá Giới, không khỏi chau mày lại.

Cảnh tượng khủng khiếp bên trong Trấn Thiên Cung không chỉ như thế, Bạch Ngọc Kinh trong hư không lại hiện lên tản ra thần quang rực rỡ, Thập Nhị Lâu và Ngũ Thành đều hiện thế, tiên khí lượn lờ, yêu quang xuyên trời, có rất nhiều thú Phá Giới đáng sợ đều xông ra từ bên trong.

Tâm mắt Hàn Sâm nhìn thấy một con thú Phá Giới giống như Phi Thiên Ma Nữ bay ra từ Ngọc thành, mang theo một loại khí tức thần bí và mạnh mẽ khiến cho những nơi đi qua đều hóa thành ngọc.

Địa cung vốn nhốt bảy mươi hai con sát thú cũng bị mở ra, những con sát thú đây đáng sợ xông ra ngoài, khí tức trên người vô cùng khủng khiếp, rõ

ràng đã Phá Giới.

“E rằng Trấn Thiên Cũng cũng khó trấn thủ được!” Hàn Sâm nhìn thấy Cung chủ Trấn Thiên Cung và cường giả Trấn Thiên Cung đều đang liều mạng chiến đấu, che chở cho những đệ tử Trấn Thiên Cung rời đi.

Nhưng vì đệ tử Trấn Thiên Cung quá nhiều, không ít người như tộc Thái Thượng nên khi rời đi vô cùng rắc rối, không ít các đệ tử Trấn Thiên Cung đã gặp phải tai họa.

Hàn Sâm không hề do dự nữa, thoáng chốc đã xông đến tinh cầu tộc

Rebet sinh sống, nhìn thấy Isa đang chiến đấu đẫm máu với một con thú Phá Giới, liều chết che chở cho tộc nhân tộc Rebet rời đi.

Hết chương 3309.

Chương 3310. Đệ tử tham kiến sư tôn

Từng người trong tộc Rebet đều sợ hãi nhảy lên phi thuyền, chốc lát có phi thuyền bay lên lao đến Nguyệt Chỉ Hiệp.

Nhưng dưới sức mạnh khủng bố của thú Phá Giới càn quét không ít phi thuyền chịu ảnh hưởng mà nổ tung trong không trung khiến vô số người chết.

Isa đã dốc toàn lực giao đấu với thú Phá Giới, tiếc rằng sức mạnh của nàng còn kém thú Phá Giới một khoảng, sức mạnh của Tuyệt Nha Đao không thể chém rách da thịt của thú Phá Giới, chỉ có thể mở to mắt nhìn thú Phá Giới tàn sát bên trong Nguyệt Chi Hiệp.

Bùm!

Một chiếc phi thuyền bị nứt ra một cái lỗ lớn bởi ảnh hưởng của cái đuôi thú Phá Giới quét qua, thân tàu cũng mất đi khống chế chao đảo trên tinh không.

Rất nhiều đứa trẻ mới vài tuổi của tộc Rebet đều bị văng ra, còn có rất nhiều đứa trẻ khóc lóc trong thuyền, đó là phi thuyền cứu viện của trường học.

Thú Phá Giới phát ra một tiếng rống vui mừng, há to miệng về mấy đứa trẻ bị văng ra và chiếc phi thuyền ấy, nó muốn nuốt chửng mấy đứa trẻ này cùng với chiếc phi thuyền kia.

Isa cắn chặt răng, dù biết không địch lại được nhưng vẫn nâng thanh đao trong tay lên đối mặt thú Phá Giới mà chém xuống.

Sức mạnh Tuyệt Nha bá đạo chém lên lân giáp của thú Phá Giới ngay lập tức bắn tung tóe khắp nơi, cái miệng lớn của thú Phá Giới đã ở ngay trên đầu của Isa muốn nuốt chửng nàng vô bụng.

Sức mạnh Tuyệt Nha trên người Isa điên cuồng bộc phát, đao khí tím than nổi lên xuyên đêm, đây chính là điềm báo nàng muốn hủy diệt tất cả.

Đột nhiên Isa cảm nhận được một nguồn sức mạnh đang truyền vào cơ thể nàng, khiến cho sức mạnh Tuyệt Nha đang bộc phát trong người của nàng biến mất, làm cho Isa vừa kinh ngạc lại vừa tức giận, nàng tưởng rằng có một sinh vật đáng sợ nào đó đã đến.

Nhưng khi quay đầu lại thì phát hiện người đứng sau lưng nàng là Hàn Sâm, một tay của Hàn Sâm lúc này đang đặt trên sống lưng nàng, khẽ nói: “Đệ tử tham kiến sư tôn, ở nơi đây cứ giao lại cho đệ tử.”

Nói xong, cơ thể khỏe khoắn của Hàn Sâm lách qua người Isa chắn ở trước mặt nàng, đấm một cú về phía thú Phá Giới.

Sức mạnh Phá Giới mạnh mẽ của Động Huyền Kinh trực tiếp đánh tan cơ thể của thú Phá Giới, con quái thú khổng lồ bị nghiền nát thành mảnh vụn trong một cú đấm, chỉ có một hạt tinh thể như giọt lệ rơi xuống.

Những người sống sót trong tộc Rebet nhìn thấy cảnh tượng này đều reo lên, còn Isa thì lại ngơ ngác nhìn tấm lưng của Hàn Sâm nhất thời không biết trong lòng có cảm giác gì, từng cảnh tượng ở trong quá khứ lướt qua trong đầu của nàng như một thước phim.

Đó là con cháu của Tinh tộc bị các tộc ruồng bỏ, không một ai bằng lòng thu nhận, bởi vì một cuộc đánh cược mà được nàng nhận làm đệ tử. Nhưng Isa của lúc đó dù thế nào cũng không tưởng tượng được đứa đệ tử này chính là Kim Tệ mà nàng xem là kẻ thù.

Càng không thể ngờ đứa đệ tử này lại trở thành một trong những truyền thuyết vĩ đại nhất của vũ trụ gen, hơn nữa lúc này còn cứu nàng và tộc Rebet.

Đủ loại cảm xúc phức tạp đang quấn quýt trong lòng của Isa khiến Isa, khiến nàng bỗng không biết nên nói chuyện với Hàn Sâm thế nào.

Đệ tử? Kẻ thù? Một người lạ quen thuộc nhất? "Giết chết thú Phá Giới Xích Vĩ Sát, phát hiện gen Phá Giới."

Hàn Sâm giơ tay bắt lấy gen Phá Giới, sau khi thu vào trong lòng mới quay đầu lại hành lễ lần nữa nói: "Đệ tử tham kiến sư tôn."

"Ngươi đang chê cười ta đó à?" Isa như tự giêu mà nói.

Hàn Sâm nghiêm túc lắc đầu: "Nếu năm đó không có sư tôn thu nhận và nuôi dưỡng thì đệ tử sẽ chẳng có tài nguyên và cơ hội thăng cấp, cũng sẽ không có thành tựu như ngày hôm nay, ân đức của sư tôn đệ †ử nào dám quên chứ? Một ngày làm thầy cả đời là thầy, sư tôn mãi mãi là sư tôn của đệ tử"

"Sư tôn, nơi này không phải là nơi để nói chuyện, xin sư tôn đưa tộc Rebet mau chóng rời khỏi Trấn Thiên Cung, nơi này đã không còn thích hợp để sinh sống, chỉ cần rời khỏi phạm vi Trấn Thiên Cung thì sẽ bớt đi nhiều nguy hiểm. Nếu có thể mong sư tôn đưa tộc Rebet đến Hoa Viên Không Trung, nơi đó tạm thời vẫn an toàn." Hàn Sâm lại nói với lsa.

lsa cũng biết bây giờ không phải là thời gian để nói chuyện, nhìn Hàn Sâm bằng nét mặt phức tạp rồi khẽ gật đầu, sau đó quay lại tộc Rebet chỉ huy tộc trưởng tộc Rebet lên phi thuyền rời đi.

Rất nhiều tộc nhân của tộc Rebet đều nhận ra Hàn Sâm, năm đó còn có rất nhiều người xem Hàn Sâm kẻ địch, nhưng hôm nay khi gặp lại Hàn Sâm lần nữa thì lại cảm thấy khác nhau rõ rệt, một cảm giác đã không thuộc về thế giới này.

“Thế sự khó lường, ai ngờ được con cháu của Tinh tộc lúc đầu không được các tộc trong đại vũ trụ xem trọng đó, lại là thần thoại của đại vũ trụ hiện nay?” Một vị Vương của tộc Rebet thở dài nói.

Gần đây không có thú Phá Giới tấn công, Hàn Sâm lại xông vào Trấn Thiên Cung, áp sát vào Cung chủ Trấn Thiên Cung, nơi đó là nơi trận chiến diễn ra khốc liệt nhất.

Để che chở đến cùng cho đệ tử Trấn Thiên Cung, Cung chủ Trấn Thiên Cung và đám cường giả liều chết chiến đấu với thú Phá Giới khủng bố xông ra từ Bạch Ngọc Kinh, đã có rất nhiều cường giả của Trấn Thiên Cung ngã xuống, trong Trấn Thiên Cung máu chảy đầm đìa, đã không còn phân biệt được là máu của ai.

Hàn Sâm thấy khí tức trên người Cung chủ Trấn Thiên Cung dâng lên như hải triều, cố ngăn chặn những bức tượng ngọc như Phi Thiên Ma Nữ kia nhưng lại không hề lép vế, rõ ràng đã Phá Giới.

“Trong đại vũ trụ của ta cuối cùng vẫn có cường giả cấp Phá Giới tồn tại!” Trong lòng Hàn Sâm tán thưởng, nhân vật có thể Phá Giới trong vũ trụ gen đều là người cực kỳ phi thường.

Độ khó này cao hơn đại vũ trụ đế quốc nhiều, Cung chủ Trấn Thiên Cung quả thật là vô địch của một thế hệ.

Tuy Cung chủ Trấn Thiên Cung đã Phá Giới nhưng cũng không ngăn được nhiều thú Phá Giới đến như vậy, cường giả Thiên tộc liều chết cũng không rút lui, trận chiến vô cùng thảm khốc.

Hàn Sâm nhìn khí tức trong Thập Nhị Lâu và Ngũ Thành của Bạch Ngọc Kinh càng lúc càng mạnh, không biết có bao nhiêu sinh vật khủng bố đang dung hợp với mệnh hồn rồi, hắn biết trận chiến này chỉ có thất bại chứ không thắng, nên chỉ đành che chở Trấn Thiên Cung rời đi.

"Cung chủ, xin dẫn đệ tử Trấn Thiên Cung rời đi, ta cản ở phía sau." Hàn Sâm rút kiếm Thốn Khôi ra lấy kiếm làm đao, từng đao quang chém nát hư không, những đao quang xen kẽ ngang dọc nghịch thiên nổi dậy, chém về phía ngoài Bạch Ngọc Kinh.

Những con thú Phá Giới chạm phải đao quang thì bị chặt đứt cơ thể, máu thú văng tung tóe trên hư không.

"Tên nhóc hay lắm, đến thật đúng lúc." Cung chủ Trấn Thiên Cung toàn thân là máu nhìn thấy Hàn Sâm thì vui mừng khôn xiết. Những sinh vật đáng sợ bên trong Ngọc Bạch Kinh thật sự quá nhiều, bảy mươi hai con sát thú cũng phá cung điện chui ra. Nếu Hàn Sâm không đến thì e rằng dù có chiến đấu đến máu chảy thành sông thì cũng chưa chắc có thể rút lui an toàn.

"Ngươi chống chọi ở đây, ta phải đi xem bên phía Tiên Hồ." Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng không khách sáo với Hàn Sâm, dù sao thì hắn cũng từng dạy dỗ Hàn Sâm, sau đó còn nhận Hàn Nghiên làm đệ tử, quan hệ giữa hắn và cả nhà Hàn Sâm không tầm thường.

"Cung chủ cứ đi, ở đây đã có ta." Hàn Sâm chém ra từng nhát đao, lưỡi đao được hình thành bằng đao pháp dưới bầu trời ngăn chặn lối đi ra ngoài của Bạch Ngọc Kinh, khiến cho thú Phá Giới khó mà xông ra được.

Hàn Sâm căn bản không có thời gian giết từng con thú Phá Giới, sức mạnh bản thân hắn có hạn. Khi hắn giết thú Phá Giới thì càng có nhiều sinh mệnh bị thú Phá Giới khác giết hại. Điều Hàn Sâm có thể làm lúc này chính là ngăn cản phần lớn thú Phá Giới, che chở cho Trấn Thiên Cung rút lui, người còn sống càng nhiều càng tốt.

Từng đường đao quang xen kẽ ngang dọc giống như tấm lưới giá trời đang bao phủ toàn bộ tinh không, cùng với đao quang nhanh nhẹn của Hàn Sâm, những khe hở được còn sót lại càng lúc càng nhỏ.

Nhiều con thú Phá Giới lao đến lưới đao muốn xông ra ngoài đều bị lưới đao làm cho bị thương.

Ầm!

Trong một tòa Ngọc thành xuất hiện một luồng ngọc quang, luồng ngọc quang đó lại làm nổ tung đao quang của Hàn Sâm, trực tiếp mở ra một lỗ hổng phóng nhanh về phía Hàn Sâm.

Tâm mắt Hàn Sâm chăm chú, ngọc quang đó lại là một thanh kiếm ngọc, có thể ngưng tụ ra sức mạnh thực thể thì đã chứng minh trong đám thú Phá Giới ở Ngọc thành có tỷ lệ Phá Giới ít nhất trên ba mươi phần trăm.

Hết chương 3310.

Chương 3311. Ta ở chỗ này

Hàn Sâm nheo mắt nhìn lại, chỉ thấy một pho tượng ngọc màu đen từ trong Ngọc thành đi ra, pho tượng ngọc này giống như người sống, nhưng toàn bộ cơ thể đều là ngọc, bên hông treo một thanh kiếm ngọc.

Mặc dù kiếm ngọc chưa tuốt ra khỏi vỏ, nhưng đã thấy những tia kiếm quang lượn lờ, tượng ngọc màu đen bước lên một bước, một tia kiếm quang biến thành kiếm ngọc thực thể chém về phía Hàn Sâm.

Dường như những thú Phá Giới từ trong Bạch Ngọc Kinh xông ra vô cùng kính sợ tượng ngọc màu đen kia, cả đám đều lùi sang một bên, giống như chờ đợi tượng ngọc màu đen chém giết Hàn Sâm.

Trên tay Hàn Sâm cầm kiếm Thốn Khôi, vung kiếm chém về phía kiếm ngọc thực thể, trực tiếp chém vỡ kiếm ngọc kia, nhưng không hề dừng lại mà tiếp tục chém đến tượng ngọc màu đen.

Trong mắt tượng ngọc màu đen lấp lóe tà ác, kiếm ngọc bên hông rút ra khỏi vỏ, vang lên tiếng ngân vang khuấy động đất trời, kiếm quang giống một trụ ngọc phá tan màn đêm, đón đỡ kiếm Thốn Khôi của Hàn Sâm.

Răng rắc!

Một kiếm của Hàn Sâm chém cả kiếm ngọc và tượng ngọc màu đen thành hai nửa, ngay lập tức khiến rất nhiều sinh vật Phá Giới khiếp sợ lùi lại, dường như toàn bộ Thập Nhị Lâu Ngũ Thành đều hít thở không thông.

"Săn giết thú Phá Giới Hắc Đế, thu hoạch được thú hồn Hắc Đế, phát hiện gen Phá Giới." Hàn Sâm bắt lấy một viên ngọc tinh màu đen, đồng thời trong đầu cũng vang lên âm thanh nhắc nhở.

Hàn Sâm cũng không để ý gen Phá Giới, một kiếm vừa rồi của hắn phải dùng hết toàn lực thì mới có thể chém giết Hắc Đế này, nhưng Hàn Sâm dùng Động Huyền Khí Tràng cảm nhận thì thấy bên trong Bạch Ngọc Kinh vẫn còn mấy luồng khí tức không hề kém cạnh Hắc Đế, hơn nữa còn loáng thoáng còn kẻ khủng bố hơn, điều này khiến Hàn Sâm không dám có chút chủ quan nào.

Trong lòng Hàn Sâm kiêng ky, mà hình như sinh vật Phá Giới khủng bố bên trong Bạch Ngọc Kinh cũng nhưng kiêng ky, sau khi Hàn Sâm vung một kiếm chém chết Hắc Đế, thú Phá Giới đã xông ra đều sợ sệt không dám tiến lên, mà những thú Phá Giới khủng bố bên trong Bạch Ngọc Kinh cũng không xông ra nữa.

Hàn Sâm dùng sức của một người trấn áp sinh vật khủng bố của Bạch Ngọc Kinh, để đệ tử của Trấn Thiên Cung có thể an toàn rút lui.

Trước khi rời đi, một vị trưởng lão máu me khắp người, gãy một cánh †ay của Trấn Thiên Cung đặt một tay lên trước ngực, hành lễ với Hàn Sâm.

Không có ai nói chuyện, vô số cường giả của Trấn Thiên Cung cũng chỉ lặng lẽ hành lễ rồi lui đi, bọn họ không sợ chết, cũng không sợ chiến, nhưng đệ tử của Trấn Thiên Cung không thể chết hết ở chỗ này, bọn họ nhất định phải hộ tống đệ tử rút lui, để bọn họ tiếp tục sống sót.

Hàn Sâm không dám rời đi, chỉ có thể đứng ở phía trước Thập Nhị Lâu Ngũ Thành, khiến vô số sinh vật khủng bố không dám bước ra khỏi Bạch Ngọc Kinh.

Nhưng những thú Phá Giới do sát thú biến thành cùng với thú Phá Giới xông ra khỏi Bạch Ngọc Kinh trước đó vẫn mang lại phiền toái cực lớn cho

Trấn Thiên Cung.

“Cổ Ma nói không sai, chỉ dựa vào sức lực của một mình ta, cho dù có thể giết nhiều thú Phá Giới đi nữa thì cũng không thể nào bảo vệ tất cả người thân và bạn bè, càng không thể nào cứu vớt thế giới này.” Trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn, nếu hắn không canh giữ ở nơi này, sinh vật khủng bố bên trong Bạch Ngọc Kinh xông ra, vậy sẽ gây ra càng nhiều thương vong hơn.

“Uỳnh!” Hàn Sâm đột nhiên nhìn thấy ở phía xa xa, tiên quang dâng trào khắp trời, một nhánh Hồ Lô Đằng khổng lồ phá không nhô lên, rất nhiều Tiên Hồ bên trên đang phun ra đầy tiên quang, chém giết thú Phá Giới ở gần đó.

Hàn Sâm nhìn thấy cung chủ Trấn Thiên Cung đứng trên Tiên Đằng ở phía xa xa, có vẻ đã thu phục được nó, hoặc cũng có thể là Tiên Đằng kia tự khôi phục ý chí bản thân, không còn bị ý chí mệnh hồn thao túng nữa.

Hàn Sâm vui mừng khôn xiết, bản thân Tiên Đằng kia đã rất phi thường, bây giờ còn Phá Giới, vậy cũng không phải thú Phá Giới bình thường có thể so sánh được, có nó và cung chủ Trấn Thiên Cung bảo vệ, chắc hẳn hôm nay có thể giữ được tính mạng của các đệ tử Trấn Thiên Cung rồi.

“Hàn tiểu tử, ta phải dẫn bọn họ rút lui, ngươi chống đỡ được không?” Giọng nói của cung chủ Trấn Thiên Cung truyền đến, hắn cũng nhìn ra được, tình hình bên phía Hàn Sâm không hề lạc quan.

“Ta ở chỗ này, kiếm của ta cũng ở chỗ này, ai có thể vượt qua? Các ngươi chỉ việc chạy đi là được rồi.” Hàn Sâm lạnh lùng trả lời.

“Ha ha, nói rất hay, chúng ta đi.” Cung chủ Trấn Thiên Cung vỗ Tiên Đằng, vô số Tiên Hồ trên Tiên Đằng lập tức phun trào tiên quang, bảo vệ phi thuyền và chiến hạm của Trấn Thiên Cung đi ra bên ngoài.

Rất nhiều thú Phá Giới bên ngoài Bạch Ngọc Kinh ngửa mặt lên trời gào thét, nóng lòng muốn thử, giống như muốn lao ra.

Nhưng Hàn Sâm cầm kiếm đứng ở bên ngoài Bạch Ngọc Kinh, từ đầu đến cuối cũng không có một con thú Phá Giới dám vượt qua lôi trì nửa bước, chỉ đứng ở nơi đó gầm thét giận dữ.

“Không ngờ có một ngày Thiên tộc ta lại nhờ hắn mà sống sót.” Một người phụ nữ mặc áo trắng nhuốm đầy máu đi đến bên cạnh cung chủ Trấn Thiên Cung, vẻ mặt cổ quái nhìn một mình Hàn Sâm đấu với Bạch Ngọc Kinh, nói.

“Điều kỳ diệu trong sinh mệnh chính là ở chỗ này, ngươi vĩnh viễn không được một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì.” Cung chủ Trấn Thiên Cung nói.

“Trong mắt ta, đây cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.” Người phụ nữ thoáng nhìn đệ tử của Trấn Thiên Cung bị thương vong nặng nề, sau trận chiến này, nguyên khí Trấn Thiên Cung tổn thương thảm trọng, nhưng dù sao cũng có hi vọng sống sót.

“Thế giới thay đổi, chúng ta cũng phải thay đổi theo nó, không thể chết đi trong im lặng, nhất định phải khiến cho sinh mệnh bùng nổ. Từ trước đến giờ Thiên tộc ta chưa bao giờ sợ hãi thách thức, ta tin rằng trong thách thức, đệ tử của Trấn Thiên Cung sẽ thay đổi ngày càng lớn mạnh, mãi đến khi lần nữa trở thành chúa tể của thế giới.” Cung chủ Trấn Thiên Cung nói rồi hơi đổi giọng: “Nhưng bây giờ việc quan trọng nhất là giữ được tính mạng.”

Dưới sự bảo vệ của Tiên Đằng, các phi thuyền lớn lớn nhỏ nhỏ đều bay lên, tất cả Thiên tộc đều im lặng nhìn về phía Bạch Ngọc Kinh.

Nơi đó có Thập Nhị Lâu Ngũ Thành thần bí khó lường, có rất nhiều thú Phá Giới khủng bố, còn có một người đàn ông cầm kiếm của hắn đứng trước Bạch Ngọc Kinh.

“Chị, hắn lại trở về rồi.” Vân Tố Y kéo áo Vân Tố Thường, nhìn bóng lưng của Hàn Sâm, khuôn mặt nhỏ bé vì kích động mà đỏ bừng.

Trong lòng Vân Tố Thường thầm than thở, tất nhiên Hàn Sâm cứu vớt Trấn Thiên Cung là chuyện tốt, nhưng cũng vì vậy mà Vân Tố Y lại càng khó mà quên được Hàn Sâm.

Thiên Vũ Hạc ở bên cạnh siết chặt nắm tay, nói: “Chúng ta phải cố gắng hơn nữa, một ngày nào đó, nhất định phải dựa vào sức lực của chính mình để giành lại Trấn Thiên Cung và Bạch Ngọc Kinh.”

“Đúng vậy, một ngày nào đó, chúng ta nhất định sẽ giành lại Trấn Thiên Cung.” Con cháu Thiên tộc đều âm thầm lập lời thề, chỉ là trong lòng vẫn không tránh được đau buồn.

Sau ngày hôm nay, bọn họ không có nhà nữa rồi.

Khắp nơi trong đại vũ trụ đều xuất hiện cảnh tượng như vậy, chỉ có một nơi yên bình như nước đọng.

Bên trong một tinh cầu màu đỏ sậm, Nhân Đế và rất nhiều thánh đồ của Huyết Mệnh Giáo đang nhìn chăm chú vào hố đen trong hư không.

“Giữa thế giới chính phản đã xuất hiện vết rách, xem ra Tần Tu bắt đầu hành động rồi, đối với chúng ta thì chuyện này cũng là một cơ hội vô cùng tốt.” Trong mắt Nhân Đế lóe ra ánh sáng khác thường.

“Giáo chủ đại nhân, bây giờ chúng ta ra tay sao?” Một thánh đồ hỏi.

“Tất nhiên là bây giờ rồi, thông đạo giữa hai giới vừa mới mở ra, bây giờ là thời kỳ hỗn loạn nhất, cũng là cơ hội tốt nhất cho chúng ta ra tay.” Nhân Đế đứng thẳng người dậy, dẫn đầu một đám thánh đồ của Huyết Mệnh Giáo đi về phía hố đen.

Bên trong Ma tộc, có một người đã ở bên trong hố đen từ lâu, người đó chính là Ma Tổ của Ma tộc, mà hố đen mà Ma Tổ đang ở cũng đã tồn †ại từ trước khi những hố đen kia xuất hiện.

Ma Tổ cũng không có nhiều phản ứng với sự xuất hiện của hố đen trong không gian, trên khuôn mặt gần như giống hệt Linh không có chút cảm xúc nào, chỉ yên lặng nhìn mệnh hồn từ trong hố đen chui ra ngoài.

Một mệnh hồn bay đến tinh vực của Ma tộc, Ma Tổ vung tay chém ra, chỉ trong nháy mắt, sức mạnh phảng phất như nắm giữ số mệnh này đã chém giết mệnh hồn kia.

“Dám đùa bỡn trước mặt A Tu La ta sao?” Ma Tổ lạnh lùng nhìn về phía mệnh hồn đang tiêu tan kia, khinh thường mà bĩu môi nói ra.

Hết chương 3311.

Chương 3312. Tổng quản

Sau khi yểm hộ Trấn Thiên Cung rút lui, Hàn Sâm trở lại chỗ gặp mặt với Cổ Ma.

Quả thật Cổ Ma nói không sai, cho dù hắn mạnh như thế nào, cũng không thể một mình bảo vệ toàn bộ đại vũ trụ, chỉ có thể đảm bảo cho người mình đặc biệt quan tâm trước, thậm chí có rất nhiều người Hàn Sâm quan tâm, nhưng hắn hoàn toàn không biết bọn họ đang ở nơi nào, muốn cứu cũng không được.

“Cổ Ma, nói tiếp đi.” Hàn Sâm trở lại trước mặt Cổ Ma nói.

Sắc mặt Cổ Ma không có bất kỳ thay đổi nào, nói tiếp đề tài lúc trước: “Dựa theo kế hoạch của lão hội trưởng, Tam Thập Tam Thiên chính là khu vực hạch tâm vũ trụ sau này, khống chế tất cả của vũ trụ chính phản, mà nếu muốn khống chế, tất nhiên phải có người quản lý, vì vậy ngay từ lúc ban đầu thiết kế Tam Thập Tam Thiên thì đã thiết lập nhân viên quản lý của Tam Thập Tam Thiên rồi, hoặc có thể nói đó là sinh linh do bản thân Tam Thập Tam Thiên sinh ra, được bọn họ xem như là người quản lý, giữ gìn vận hành của Tam Thập Tam Thiên.”

“Ý của ngươi là, Thiên Đế cũng là sinh linh do Tam Thập Tam Thiên sinh ra?” Hàn Sâm hiểu sơ sơ ý của Cổ Ma.

Cổ Ma khẽ gật đầu: “Không sai, Thiên Đế cũng là một trong những sinh linh do Tam Thập Tam Thiên sinh ra, hơn nữa vốn là người quản lý cao cấp nhất của Tam Thập Tam Thiên, tương lai sẽ trực tiếp nhận mệnh lệnh của lão hội trưởng, cũng tương đương với tổng quản của Tam Thập Tam Thiên. Nhưng mà sau này đại vũ trụ dựng lại, Tam Thập Tam Thiên cũng bị ảnh

hưởng, không chỉ hình thành không gian đoạn tầng, mà sinh vật bên trong cũng bị đả kích, không ít sinh linh đều tiến vào Luân Hồi, Thiên Đế cũng như vậy."

Hàn Sâm nghe Cổ Ma nói, trong lòng như nhưng suy nghĩ, nhìn Cổ Ma nói: "Nếu như ta không hiểu sai thì ý của ngươi là, không phải chỉ một mình Thiên Đế là người quản lý của Tam Thập Tam Thiên? Chẳng lẽ thuộc hạ trước kia của ngươi bát Ma Tướng đều là sinh linh của Tam Thập Tam Thiên?"

Cổ Ma cũng không phủ nhận, cười nói: "Ngươi đoán không sai, quả thật bát Ma Tướng đều là sinh linh do Tam Thập Tam Thiên thai nghén ra, bọn họ đều nắm giữ năng lực thiên phú khống chế Tam Thập Tam Thiên, cho dù chuyển thế đầu thai, loại năng lực thiên phú đã ăn sâu vào linh hồn này cũng sẽ không thay đổi, vì vậy Tam Thập Tam Thiên có lý do ỷ lại vào bọn họ. Ta tìm chuyển thế của bọn họ, cũng là hi vọng có thể mượn nhờ sức mạnh của bọn họ để khống chế Tam Thập Tam Thiên, nhưng mà muốn khống chế Tam Thập Tam Thiên thì vẫn phải thức tỉnh linh hồn của bọn họ, bây giờ linh hồn của Thiên Đế đã thức tỉnh, nếu không Tam Thập Tam Thiên cũng sẽ không thay đổi khác thường như vậy."

"Vì sao nhất định phải là Thiên Đế chứ không phải những ma tướng khác?" Hàn Sâm hỏi.

"Trước đó ta đã nói rồi, Thiên Đế là người có quyền hạn quản lý cao nhất trong các sinh linh của Tam Thập Tam Thiên, mặc dù quyền hạn của các ma tướng khác cũng không thấp, nhưng có thứ tự quyền hạn khác nhau, muốn mở Tam Thập Tam Thiên ra, vẫn cần Thiên Đế thức tỉnh mới được." Cổ Ma nói ra.

"Vậy A Tu La thì sao?" Ánh mắt Hàn Sâm sáng rực nhìn chằm chằm Cổ Ma.

Cổ Ma hơi nhún vai: "Mọi chuyện đều có biến số và bất ngờ, A Tu La cũng là một sự bất ngờ, nàng là một trong các sinh linh của Tam Thập Tam Thiên, vốn là người quản lý hình pháp."

Hàn Sâm nhìn Cổ Ma, tất nhiên hi vọng hắn có thể nói tiếp.

Cổ Ma lại cười như không cười liếc Hàn Sâm: “Ngươi muốn tiếp tục ở nơi này nghe chuyện xưa hay là tiến vào Tam Thập Tam Thiên cùng ta, bịt kín những lỗ hổng không gian vũ trụ đó?”

“Có thể bịt kín sao?” Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Cổ Ma.

“Thiên Đế đã thức tỉnh, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhưng tất nhiên không thể dễ dàng bịt kín thông đạo hai giới do hắn mở ra, cho dù có thể bịt kín thì hắn cũng có thể mở ra lần nữa.” Dừng một chút, Cổ Ma nheo mắt nói tiếp: “Nhưng nếu như ngươi và ta hợp sức với nhau, vậy cũng có cơ hội thử một lần, ta có cách khiến cho Thiên Đế tạm thời không mở ra được thông đạo hai giới.”

“Làm như vậy có lợi ích gì cho ngươi?” Hàn Sâm hỏi.

“Ngươi hẳn phải biết, ta có mưu đồ với bia gen, tất nhiên không hi vọng những người khác giành với ta, đặc biệt là một người có thể khống chế Thiên Đế và hội Thần Loạn, dựa vào sức mạnh bây giờ của ta, hoàn toàn không có cơ hội chống lại Tần Tu, nếu để cho hắn tiến vào Tam Thập Tam Thiên sớm như vậy, ta sẽ không còn bất kỳ cơ hội gì nữa” Cổ Ma rất thẳng thắn nói ra.

“Được, vậy ngươi nói đi, chúng ta phải làm như thế nào?” Hàn Sâm gật đầu nói.

“Tiến vào Tam Thập Tam Thiên rồi nói, không có hàng phỏng chế của nguyên thể gen kia, ta không cách nào tiến vào Tam Thập Tam Thiên nữa, chỉ có thể phiền ngươi dẫn ta đi vào.” Cổ Ma nói.

“Ta cũng chỉ có thể hóa linh thể tiến vào, khó mà mang theo vật bên ngoài tiến vào trong đó.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

Lời hắn nói là thật, nếu như có thể mang, hắn cũng không ngại mang Cổ Ma vào, dù sao Cổ Ma cũng không động vào bia gen được.

Cổ Ma như đã biết từ trước, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, nói với Hàn Sâm: “Việc này không khó, ta có thể dùng phương pháp linh hồn xuất

khiếu, tiến vào hồn hải của ngươi, vậy thì ngươi có thể mang theo linh của ta tiến vào Tam Thập Tam Thiên rồi."

"Được. Hàn Sâm gật đầu, lúc trước hắn đã thấy linh thể của Cổ Ma có thể tiến vào Tam Thập Tam Thiên, nên cũng không cảm thấy bất ngờ.

"Ngươi chờ một lát, ta tìm một nơi an toàn để đặt thể xác." Cổ Ma dịch chuyển tức thời rời đi, một lát sau đã thấy linh thể của Cổ Ma bay trở về.

Hàn Sâm thả hồn hải của mình ra, Cổ Ma chui luôn vào.

Nhìn thấy rất nhiều thú hồn và Thần Chi Linh bên trong hồn hải của Hàn Sâm, Cổ Ma khen ngợi: "Những nhân loại được sinh ra ngoài ý muốn của Tí Hộ Sở các ngươi đúng là được trời ưu ái, có thể được lực lượng quy tắc của Tí Hộ Sở công nhận, đến ta cũng phải hâm mộ."

"Có cái gì để hâm mộ chứ? Không phải Tí Hộ Sở do Tần Tu và Giới Vương Thần tạo ra sao? Bọn họ có thể tạo ra, ta không tin ngươi không thể tạo ra được." Hàn Sâm nói.

Cổ Ma lại thản nhiên nói: "Tần Tu thật sự lợi hại, mặc dù ta chưa từng giao đấu chính diện với hắn, nhưng chỉ nhìn những việc hắn làm thì đã biết, người này chắc chắn không phải hạng người bình thường. Nhưng nếu muốn sáng tạo ra Tí Hộ Sở, hắn còn chưa đủ tư cách, đừng nói là hắn, cho dù là chủ của Thần điện cũng không có tư cách sáng tạo ra Tí Hộ Sở"

"Không phải Tần Tu sáng tạo ra Tí Hộ Sở sao?" Hàn Sâm hơi bất ngờ.

"Tất nhiên không phải rồi" Cổ Ma nói rất chắc chắn: "Khi ta đầu thai vào Tí Hộ Sở, lúc đó Tí Hộ Sở vẫn chưa có dị sinh vật và nhân loại các ngươi, cũng chưa có Tần Tu và Giới Vương Thần, cho dù dị sinh vật và nhân loại các ngươi là do Tần Tu tạo ra, vậy cũng chỉ là sau này hắn phát hiện và lợi dụng Tí Hộ Sở mà thôi. Dựa vào nghiên cứu trong mấy năm này của ta, quy tắc của Tí Hộ Sở không hề đơn giản, cơ chế và quy tắc của nó rất giống với Thần điện Gen."

"Ý của ngươi là, Tí Hộ Sở là thứ cùng đẳng cấp với Thần điện Gen? Chuyện này không có khả năng lắm chứ nhỉ? Mức độ sức mạnh của Tí Hộ

Sở thấp như vậy, sao có thể sáng ngang được với Thần điện Gen chứ?" Hàn Sâm hơi không tin.

"Đẳng cấp cao thấp không phải phân chia như vậy, giống như đơn vị giáo dục của Liên Minh các ngươi, tiểu học và đại học có chênh lệch rất lớn, nhưng đối với liên minh thì chúng đều là đơn vị có tâm quan

trọng ngang nhau, ta nói như vậy ngươi hiểu chưa?" Cổ Ma nói.

Hàn Sâm tỏ ra kỳ lạ: "Nói cách khác, Tí Hộ Sở và Thần điện Gen là là cùng cấp độ, chỉ là có chức năng khác nhau? Như vậy chức năng của Tí Hộ Sở là gì?"

Hết chương 3312.

Chương 3313. Phù hiệu

"Nếu như ta biết thì cũng sẽ không bị nhốt ở Tí Hộ Sở nhiều năm như vậy." Cổ Ma nhún vai nói ra.

Trong lúc nói chuyện, Hàn Sâm đã tiến vào Tam Thập Tam Thiên, Tam Thập Tam Thiên vẫn giống như trước đây, chỉ có một tấm bia gen, ngoài nó thì không còn vật gì khác, mà ở nơi này cũng có những hố đen đó.

"Cổ Ma, phải bịt kín những thông đạo không gian kia bằng cách nào? Ngươi đừng nói là phải khởi động tấm bia gen kia đấy nhé?" Hàn Sâm thả Cổ Ma từ trong hồn hải ra.

"Ta rất muốn khởi động bia gen, đáng tiếc cả ta và ngươi đều không có đủ năng lực đó." Cổ Ma nhìn xung quanh, nói tiếp: "Chẳng phải trước đó ta đã nói với ngươi rồi sao, Tam Thập Tam Thiên vốn là Thần giới mới do lão hội trưởng chuẩn bị, chỉ là sau đó bị đứt gấy trong đại kiếp dựng lại, biến thành ba mươi ba tầng trời, vốn Tam Thập Tam Thiên là một thể hoàn chỉnh."

"Chuyện này có liên quan gì đến việc bịt kín những thông đạo không gian kia?" Hàn Sâm hỏi.

“Thiên Đế có sức ảnh hưởng đến toàn bộ Tam Thập Tam Thiên, nhưng bởi vì Tam Thập Tam Thiên bị đứt gãy, sức ảnh hưởng sức ảnh hưởng của hắn cũng bởi vì không gian đoạn tầng mà yếu đi. Trừ phi hắn hoàn toàn thức tỉnh, đồng thời đích thân đến đây, nếu không cho dù là hắn thì cũng không thể nào trực tiếp xuyên qua Tam Thập Tam Thiên. Thật ra những thông đạo không gian giống hố đen đó chỉ là một số khe hở không ổn định xung quanh Tam Thập Tam Thiên, bên trong vô cùng nguy hiểm, linh thể giống như mệnh hồn có thể an toàn đi qua, nhưng sinh vật có xác thịt muốn đi qua thì cửu tử nhất sinh, cho dù là cường giả cấp Phá Giới cũng không chắc chắn có thể an toàn xuyên qua những thông đạo đó để tiến vào một vũ trụ khác.”

Điều này thì Hàn Sâm tin, bởi vì cho đến tận bây giờ, ngoài những mệnh hồn đó ra thì Hàn Sâm cũng không nhìn thấy bao nhiêu sinh vật của vũ trụ đế quốc tiến vào đại vũ trụ gen.

Nếu có thể an toàn đi vào, hội Thần Loạn cũng không thể nào thờ ơ như vậy.

Cổ Ma tiếp tục nói: “Những thông đạo không gian đó cũng chỉ là một số khe hở không ổn định mà thôi, chỉ cần bịt những khe hở đó lại là được rồi”

“Bịt thế nào?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

E là Thần Linh tinh thông năng lực không gian ở nơi này thì cũng rất khí bịt kín toàn bộ những thông đạo không gian đó.

“Vậy phải nhờ vào tấm bia gen này rồi.” Cổ Ma chỉ vào bia gen nói ra: “Tấm bia này vốn dựng ở trung tâm của Tam Thập Tam Thiên, sau khi vũ trụ dựng lại thì Tam Thập Tam Thiên phân tách, cho nên tấm bia gen này đứng ở bên trên Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Nói đến đây, Cổ Ma do dự một chút, sau đó mới nói tiếp: “Thật ra ta cũng không rõ ràng lai lịch của bia gen lắm, chỉ là nghe lão hội trưởng nói, tấm bia này là nền móng của vũ trụ, nếu có thể khống chế tấm bia này thì chẳng khác nào có thể khống chế hai đại vũ trụ chính phản. Bây giờ chúng ta hoàn toàn không có thực lực khống chế bia gen, nhưng mà dựa vào sức mạnh của ngươi thì cũng lại có chút xíu tác dụng đối với bia gen, mặc dù chỉ là một chút xíu, nhưng cũng đủ để bịt kín những khe hở không gian kia rồi.”

“Nếu như ngươi chỉ muốn nói những lời này, vậy e rằng phải làm ngươi thất vọng rồi, ta cũng không có tư cách khởi động bia gen.” Hàn Sâm nói.

“Chắc chắn là không khởi động được rồi, cho dù là lão hội trưởng trước đây cũng chỉ có thể sử dụng một số thủ đoạn đặc thù để khống chế bia gen mà thôi, ta biết một số thủ đoạn đơn giản mà lão hội trưởng dùng để khống chế bia gen, mặc dù không làm ra được chuyện lớn gì, nhưng dùng để bịt kín những khe hở không gian kia thì không khó. Hơn nữa sau khi ngươi kích phát bia gen, có một phần sức mạnh của bia gen ảnh hưởng, cho dù Thiên Đế muốn khơi thông Tam Thập Tam Thiên thì cũng không dễ dàng như vậy nữa, có thể tranh thủ được rất nhiều thời gian.” Cổ Ma nói rồi đánh ra một tia linh quang, sau đó linh quang hóa thành hình ảnh, hiện ra trước mặt Hàn Sâm.

“Ta đã ghi lại phương pháp kích phát bia gen ở trong đó, ngươi có thể xem trước, cảm thấy khả thi thì mới bắt tay vào thực hiện cũng không muộn.” Cổ Ma cũng không thúc giục Hàn Sâm, thong thả nói.

Đương nhiên Hàn Sâm không tin Cổ Ma rồi, vì vậy xem vô cùng cẩn thận.

Phương pháp cũng không phức tạp, chỉ cần lấy sức mạnh của bản thân để lại một vết khắc phù hiệu đặc thù lên trên bia gen, như vậy thì có thể kích thích bia gen sinh ra một số hiệu quả.

Mặc dù không thể hoàn toàn khống chế bia gen, nhưng cũng có thể lợi dụng một vài, quan trọng là có đủ sức mạnh để khắc lên bia gen hay không.

Cổ Ma đưa ra tổng cộng mười bảy phù hiệu đặc thù, mỗi một phù hiệu đặc thù đều có một hiệu quả tương ứng khác nhau, trong đó có một phù hiệu có thể khiến bia gen tu sửa không gian Tam Thập Tam Thiên, đương nhiên cũng bao gồm cả vết nứt không gian.

Nhưng mà Hàn Sâm lại thấy rất nghi ngờ, Cổ Ma nói bí mật này ra cho hắn biết một cách rộng rãi như thế, hơn nữa một lần còn vẽ ra đến mười bảy cái như vậy.

Cổ Ma hoàn toàn có thể chỉ nói một phù hiệu kia ra cho Hàn Sâm, hắn hào phóng như vậy, trái lại khiến Hàn Sâm sinh lòng nghi ngờ.

Như thể nhìn thấu tâm tư của Hàn Sâm, Cổ Ma thản nhiên nói: “Nếu ngươi không tin ta, có thể chọn một phù hiệu trong đó để thí nghiệm hiệu quả, nhìn xem ta có lừa ngươi hay không.”

Hàn Sâm bĩu môi nói: “Cho dù chức năng của mười sáu phù hiệu khác đúng thì có lợi ích gì?”

Cổ Ma cười nói: “Ngươi đúng là đa nghi, nhiều năm như vậy rồi mà tính cách ngươi không thay đổi chút nào.”

“Ta chính là ta, sống thẳng thắn như vậy rất tự tại, không cần thay đổi.” Hàn Sâm nói.

“Cũng đúng.” Cổ Ma gật đầu: “Nếu ngươi không tin ta, mà ta cũng không đủ sức mạnh để khắc những phù hiệu này xuống bia gen, xem ra chỉ có thể uổng công một chuyến thôi.”

Hàn Sâm im lặng không nói, Cổ Ma cố ý dùng lời khích hắn, nhưng Hàn Sâm không có lựa chọn nào khác, ngoài làm thế thì hắn cũng không có cách nào cứu vãn tình hình bây giờ của đại vũ trụ gen.

Đây thật sự là một chuyện rất khó lựa chọn, nếu thử thì có lẽ sẽ cứu được đại vũ trụ, nhưng cũng có thể rơi vào bẫy của Cổ Ma.

Dường như Cổ Ma không hề lo lắng, đứng ở bên cạnh cười híp mắt nhìn Hàn Sâm.

“Ngươi không sợ bây giờ ta tiêu diệt linh của ngươi, sau đó mới khắc phù hiệu sao?” Hàn Sâm nhìn Cổ Ma nói.

“Đây không phải là tính cách của ngươi, nếu như ngươi muốn giết ta, lúc trước cũng sẽ không giam ta bên trong tháp Thiên Mệnh.” Cổ Ma lạnh nhạt nói.

Hàn Sâm gật đầu: “Nếu ngươi đã biết như vậy thì chắc hẳn đã có chuẩn bị từ trước, không ngại nói ra chứ.”

“Dựa vào năng lực hiện giờ của ngươi, muốn giam giữ linh của ta không khó, trước tiên ngươi có thể giam giữ linh của ta, chờ bia gen có tác dụng,

sau khi xác nhận tất cả là đúng rồi thả ta ra cũng không muộn.” Vậy mà Hàn Sâm lại tự nguyện bị giam giữ.

“Cũng được, vậy đành phải oan ức ngươi ở trong hồn hải của ta nghỉ ngơi một lát vậy.” Hàn Sâm mở hồn hải ra, nhưng không dùng thủ đoạn ép buộc Cổ Ma tiến vào, chỉ bình tĩnh nhìn hắn.

Cổ Ma mỉm cười, tự động đi vào bên trong hồn hải của Hàn Sâm, tùy ý ngồi lơ lửng trong hư không.

Hàn Sâm thấy Cổ Ma tiến vào hồn hải, không hề do dự nữa, bộc phát toàn bộ sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp, duỗi ngón tay ra vẽ lên trên bia gen kia.

Bây giờ mệnh hồn không ngừng đi qua hố đen tiến vào đại vũ trụ gen, chậm trễ thêm giây phút nào thì sẽ có càng nhiều mệnh hồn tràn vào, Hàn Sâm cũng không muốn chờ đợi thêm nữa.

Hết chương 3313.

Chương 3314. Bị nhốt ở Tam Thập Tam Thiên

Sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp không khiến Hàn Sâm thất vọng, đầu ngón tay cứ thế ấn vào trong bia đá, mặc dù chỉ sâu khoảng một †ấc, nhưng vậy cũng đủ rồi.

Trong đầu Hàn Sâm hiện lên phù hiệu thần bí kia, ngón tay theo đó mà vẽ, chậm rãi để lại một vết khắc lên trên bia đá.

Chỉ là một nét bút chưa đến mười centimet, nhưng lại khiến Hàn Sâm cảm thấy linh thể suy yếu nghiêm trọng, sức mạnh tiêu hao vô cùng dữ dội, đến mức hắn còn hơi lo lắng, không biết mình có thể khắc lại một phù hiệu hoàn chỉnh lên trên bia đá hay không.

Chữ viết trên tấm bia gen phát sáng, vẫn luôn tản ra ý niệm thần bí, dường như đang nói với Hàn Sâm rằng hắn không có tư cách khởi động bia gen.

Hàn Sâm không hề để ý, ngón tay vẫn không ngừng chuyển động trên bia gen, sức mạnh toàn thân để ngưng tụ vào đầu ngón tay, để lại một vết lại một vết khắc lên trên bia đá.

Phù hiệu kia cũng không phức tạp, tất cả cũng chỉ có bảy nét, nhưng không có nét nào là nét ngang nét thẳng, mỗi một nét vẽ đều có đường cong, bảy nét đan xen vào nhau, tạo thành một phù văn thần bí.

Mỗi khi đầu ngón tay Hàn Sâm để lại một nét trên bia đá, linh thể của hắn lại mờ đi một phần, sau khi khắc xong bảy nét, linh thể của hắn đã nhạt hệt như thủy tinh trong suốt, gần như sắp tiêu tán đế nơi.

“Cuối cùng cũng khắc xong rồi.” Hàn Sâm cũng không thả lỏng, ánh mắt nhìn chằm chặp vào phù hiệu mà hắn vừa khắc trên bia gen.

Khi hoàn thành nét vẽ cuối cùng của phù hiệu, phù hiệu thoạt nhìn bình thường không có gì lạ, bỗng chốc tỏa ra ánh sáng chói lóa, dập dờn những nhịp điệu cổ xưa khó hiểu.

Cùng với việc phù hiệu tỏa ra ánh sáng lấp lánh trên bia gen, dường như toàn bộ Tam Thập Tam Thiên có hơi chấn động, hố đen trong hư không đang dần co lại.

“Không ngờ có hiệu quả thật.” Hàn Sâm vui mừng khôn xiết.

Mà trong hội Thần Loạn, Tần Tu lại khẽ nhíu mày, đám người xạ ảnh trưởng lão lại lộ ra khiếp sợ nghi ngờ: “Sao có thể như vậy? Thông đạo không gian đang dần biến mất?”

Tần Tu bước ra một bước, người đã đi lên trên một tế đàn, Thiên Đế bị nhốt ở chính giữa Tế Đàn, cả người tỏa ra sức mạnh kì lạ, sức mạnh kia đang không ngừng hòa vào trong tế đàn, mà sức mạnh của tế đàn lại ảnh hưởng đến toàn bộ Tam Thập Tam Thiên.

“Sức mạnh của Thiên Đế không hề suy giảm, vì sao thông đạo không gian lại co vào rồi biến mất chứ?” Tần Tu nhíu mày suy nghĩ, nhưng cũng không nghĩ ra được đáp án.

Hố đen của hai đại vũ trụ đang nhanh chóng co vào, đã có hố đen hoàn toàn biến mất, mệnh hồn không thể chui vào đại vũ trụ gen đều bị ngăn ở bên ngoài, chỉ có thể phóng đến đại vũ trụ đế quốc.

Hàn Sâm nhìn thấy hết hố đen này đến hố đen khác biến mất, cuối cùng tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống.

Mặc dù bây giờ tình hình của đại vũ trụ gen vẫn không hề lạc quan, nhưng dù sao cũng tốt hơn khi có mệnh hồn cuồn cuộn không dứt tiến vào nhiều.

Phù hiệu trên tấm bia gen vẫn đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh, nhưng so với trước đó, ánh sáng này đã mờ đi rất nhiều, Hàn Sâm phát hiện vết khắc trên bia đã đang dần biến mất.

“Cổ Ma, vì sao vết khắc lại tự động khép lại?” Hàn Sâm nhìn Cổ Ma trong hồn hải hỏi.

“Bia này là nền móng vũ trụ, cho dù vũ trụ bị hủy diệt, nó cũng chưa chắc bị hủy diệt, có thể để lại vết khắc trên tấm bia đã là không dễ rồi, ngươi còn muốn mãi mãi để lại vết khắc trên nó sao?” Cổ Ma lạnh nhạt nói ra: “Cho dù là phù hiệu do lão hội trưởng để lại trên nó cũng chỉ có thể duy trì lâu hơn chút thôi, nếu ngươi muốn luôn trấn áp sức mạnh của Thiên Đế, vậy thì cứ cách mỗi khoảng thời gian, sau khi phù hiệu biến mất, ngươi cần phải khắc lại phù hiệu kia lên trên bia gen.”

“Khắc một phù hiệu đã tiêu hao hơn phần nửa sức mạnh của ta rồi,

nhìn tốc độ biến mất của phù hiệu này, nếu muốn liên tục khắc phù

hiệu, vậy ta cũng không cần làm cái gì nữa, sau này chỉ có thể luôn

canh giữ ở trong Tam Thập Tam Thiên này thôi.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói ra.

Cổ Ma mỉm cười: “Không ai ép ngươi, nếu ngươi muốn đi, cũng không ai có thể giữ ngươi lại”

Hàn Sâm cười: “Không hổ là phó hội trưởng của hội Thần Loạn, ngươi tính toán nhốt ta ở nơi này như vậy, ta còn không thể bới móc ra khuyết điểm của ngươi.”

“Không hẳn, nếu không phải là ta, căn bản không có người nào có thể giải quyết tình hình khó khăn của đại vũ trụ gen lúc này, nếu không phải theo như nhu cầu mỗi bên, ngươi nên cảm ơn ta mới đúng.” Cổ Ma cười nói.

“Lời này cũng không sai.” Hàn Sâm thả Cổ Ma ra.

Cổ Ma có mưu đồ với bia gen, chắc chắn hắn sẽ ngăn cản Tần Tu đến Tam Thập Tam Thiên, từ điều này cho thấy, để Cổ Ma sống tiếp sẽ có tác dụng lớn hơn, nếu không Hàn Sâm cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Bây giờ ngươi và ta có cùng chung một kẻ địch, lại nói, nên coi nhau là bạn bè mới đúng.” Sau khi ra ngoài, Cổ Ma mỉm cười nói với Hàn Sâm.

“Có một người bạn như vậy, ta thấy hơi sợ hãi.” Hàn Sâm cũng cười nói.

Cổ Ma lại lắc đầu nói ra: “Ngươi cũng không sợ ta, nếu không sẽ không bỏ qua cho ta, ngươi và ta giống nhau, đều sợ Tần Tu, bởi vì chúng ta đều là người tuân thủ quy tắc trò chơi, chúng ta đều chơi đúng quy tắc, sẽ không vượt quá giới hạn. Vì vậy cho dù ngươi có mạnh tới đâu thì ta cũng sẽ không sợ ngươi, nhưng Tần Tu thì không giống vậy, hắn sẽ làm một số chuyện vượt quá quy tắc, người như vậy mới đáng sợ, không phải là bởi vì hắn mạnh như thế nào, mà bởi vì hạng người như hắn, dù là ai cũng không cách nào đoán được hắn sẽ làm ra chuyện gì”

Hàn Sâm biết Cổ Ma nói đúng, người tuân thủ quy tắc không đáng sợ, bởi vì mọi người đều biết giới hạn quy tắc ở đâu, cho dù đối phương mạnh mẽ cỡ nào thì cũng không cần sợ hãi.

Nhưng Tần Tu lại không giống vậy, hắn không có giới hạn kia, hắn có thể muốn làm gì thì làm, hơn nữa hắn còn có thực lực như vậy, đây mới là đáng sợ thật sự.

“Nhân lúc phù hiệu còn chưa biến mất, có thể nhờ ngươi đưa ta rời khỏi Tam Thập Tam Thiên hay không?” Cổ Ma hơi hành lễ nói.

“Được” Hàn Sâm dứt khoát đưa Cổ Ma ra khỏi Tam Thập Tam Thiên.

Hàn Sâm không biết Cổ Ma có tuân thủ quy tắc trò chơi hay không, nhưng mà Hàn Sâm rất chắc chắn, Cổ Ma nhất định sẽ nghĩ cách lấy được bia gen, màbia gen cũng là điều Tần Tu muốn, như vậy là đủ rồi.

Đưa Cổ Ma ra khỏi Tam Thập Tam Thiên xong, Hàn Sâm trở lại trước bia gen, hố đen của đại vũ trụ gen đã hoàn toàn đóng lại, mà phù hiệu trên tấm bia gen kia cũng mờ đi rất nhiều, Hàn Sâm đoán phù hiệu kia có thể duy trì tối đa mấy ngày mà thôi.

Nếu đến lúc đó hắn không thể khắc lại phù hiệu thì Thiên Đế vẫn có thể mở ra những vết nứt không gian kia.

“Mấy ngày cũng chỉ đủ để ta khôi phục linh lực tiêu hao mà thôi.” Hàn Sâm nhíu mày suy nghĩ.

Hắn đang lợi dụng Cổ Ma chống lại Tần Tu, Cổ Ma cũng đang lợi dụng hắn chống lại Tần Tu, hơn nữa còn nhốt hắn chỉ có thể ở trong này không thể rời đi, cũng coi như là một hòn đá ném hai con chim.

“Cùng là phó hội trưởng, chắc hẳn Đại Thiên Ma cũng không xa lạ gì với tấm bia gen này mới đúng.” Hàn Sâm khôi phục lại thân xác, ngồi bên dưới bia gen, thả lỏng cả thể xác và tinh thần, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp.

“Tiểu tình lang của ta, ngươi đúng là nhẫn tâm, lâu như vậy cũng không đến gặp người ta.” Đại Thiên Ma u oán xuất hiện trong giấc mơ của Hàn Sâm, cánh tay như ngọc ôm Hàn Sâm từ phía sau, gương mặt kề sát vào mặt Hàn Sâm.

Sau khi nàng bị thương thì sống nhờ trong giấc mơ của Hàn Sâm, nếu Hàn Sâm không nằm mơ, nàng sẽ không cách nào xuất hiện, cũng không cách nào rời đi, trong khoảng thời gian này, Hàn Sâm vẫn luôn không ngủ, Đại Thiên Ma bị nhốt trong giấc mơ, hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Hết chương 3314.

Chương 3315. Phản phệ

“Nếu như ngươi hứng thú thì có thể đi ra bên ngoài xem thử.” Hàn Sâm nói với Đại Thiên Ma.

“Muốn lừa ta rời khỏi giấc mơ của ngươi sao? Tiểu tình lang, vô dụng

thôi, nếu ta muốn thì lúc nào cũng có thể tiến vào giấc mơ của ngươi, ngươi chẳng ngăn nổi đâu.” Ngón tay của Đại Thiên Ma vuốt ve khuôn mặt Hàn Sâm nói.

“Đi ra xem rồi nói những lời này cũng không muộn, ngươi còn không ra thì ta đi đấy nhé.” Hàn Sâm nói.

Đại Thiên Ma thấy Hàn Sâm không giống như đang nói đùa, cười hỏi: “Tiểu tình lang, có cái gì mà thần thần bí bí thế?”

“Ngươi ra xem là biết ngay thôi.” Nói xong, Hàn Sâm chuẩn bị rời khỏi giấc mơ, bây giờ hắn không có tâm trạng khua môi múa mép với Đại Thiên Ma.

Đại Thiên Ma vội vàng bay ra khỏi giấc mơ của Hàn Sâm, nếu Hàn Sâm tỉnh khỏi mộng, vậy nàng cũng chỉ có thể chờ lần sau Hàn Sâm tiến vào giấc mơ thì mới có thể rời đi.

“Tiểu tình lang, rốt cuộc ngươi muốn ta nhìn cái…” Sau khi đi ra, Đại Thiên Ma cười khanh khách hỏi Hàn Sâm, nhưng ánh mắt vừa quét nhìn, lập tức ngây ra tại chỗ.

Ngay sau đó, Đại Thiên Ma buột kêu lên thành tiếng: “Bia gen… Nơi này là Tam Thập Tam Trọng Thiên? Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Xem ra ngươi nhận ra tấm bia gen này, nói thử xem rốt cuộc thứ này là thứ gì?” Hàn Sâm nhìn Đại Thiên Ma hỏi.

Đại Thiên Ma cố bình tĩnh lại, rõ ràng trên mặt vẫn sót lại vẻ khiếp sợ: “Bia gen là một trong những bảo vật mà hội trưởng quý trọng nhất, vốn phải là

nên móng của Thần giới mới, sau đại kiếp trọng khải lần trước, bia gen này trấn áp ở trên Tam Thập Tam Trọng Thiên…”

Nói đến đây, Đại Thiên Ma không nói tiếp nữa, chỉ nhìn chằm chằm bia gen với ánh mắt cổ quái, nàng nhìn thấy phù văn mà Hàn Sâm để lại kia, người chợt run lên, khiếp sợ nói: “Phù gen, hội trưởng đại nhân trở lại thế gian sao?”

Nhưng ngay sau đó, Đại Thiên Ma phát hiện ra điểm không thích hợp, lập tức lắc đầu nói: “Không đúng, cách khắc phù gen này không giống với hội trưởng đại nhân, hơn nữa khắc cũng rất nông, không phải bút tích của hội trưởng đại nhân.”

“Đây là ta khắc lên đó.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi?” Sắc mặt Đại Thiên Ma tràn đầy cổ quái nhìn Hàn Sâm: “Sao ngươi có thể tiến vào Tam Thập Tam Trọng Thiên, hơn nữa còn biết phù gen?”

Hàn Sâm cũng không giấu diếm, nói lại chuyện xảy ra gần đây một lần, Đại Thiên Ma nghe lời Hàn Sâm nói thì sắc mặt thay đổi không ngừng, mãi đến khi Hàn Sâm nói xong, Đại Thiên Ma vẫn nhíu mày không nói chuyện.

Hồi lâu sau, Đại Thiên Ma mới lên tiếng nói ra: “Vận khí của Cổ Ma rất tốt, sau khi đầu thai còn có thể Phá Giới trở về lần nữa, phù gen hắn dạy ngươi là chính xác, cũng không giở trò gì trong đó, nhưng mà…

“Nhưng mà cái gì?” Trái tim Hàn Sâm nảy lên một cái.

“Không có sức mạnh của cấp Trọng Khải, khó mà khởi động bia gen, muốn để lại vết khắc trên bia gen, cũng phải có tỉ suất Phá Giới đạt chín mươi lăm phần trăm trở lên, tỉ suất Phá Giới của ngươi không cao, sao có thể để lại vết khắc trên đó?” Đại Thiên Ma nhìn Hàn Sâm nói.

“Ta có một loại năng lực có thể khiến thể xác hóa linh, dùng linh thể khắc trên đó sẽ đơn giản hơn rất nhiều.” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Đại Thiên Ma nói: “Chắc hẳn “nhưng mà” vừa rồi ngươi muốn nói không phải chỉ nhưng này thôi chứ?”

Đại Thiên Ma tỏ ra khác thường nhìn Hàn Sâm: “Ta muốn nói là, nếu ngươi khắc phù gen lên mà không khởi động được bia ben, vậy sẽ phải chịu đựng lực phản phệ của bia gen, mặc dù cơ thể ngươi vô cùng mạnh mẽ, nhưng tỉ suất Phá Giới lại quá thấp, ta cũng không biết ngươi có thể chịu đựng được phản phệ của bia gen hay không.”

“Phản phệ sao? Ta cũng không cảm nhận thấy cơ thể có chỗ nào khó chịu.” Hàn Sâm kiểm tra cơ thể của mình, cũng không phát hiện ra vấn đề gì.

Đại Thiên Ma lắc đầu nói: “Đó là bởi vì lực phản phệ của bia gen còn chưa đến, ngay cả hội trưởng đại nhân cũng không cách nào tránh được lực phản phệ, nhưng cơ thể của hội trưởng đại nhân vô cùng mạnh mẽ, lực phản phệ của bia gen không làm gì được hắn.”

Nói xong, Đại Thiên Ma chỉ vào phù văn mà Hàn Sâm khắc xuống bia gen, nói: “Khi phù văn biến mất, cũng là lúc phản phệ đến nơi.”

“Nếu trước khi phù gen này biến mất, ta vẽ thêm một phù văn nữa đè lên, liệu có thể tránh được phản phệ hay không?” Hàn Sâm hỏi.

“Đương nhiên không thể nào, cho dù ngươi vẽ một phù gen y hệt lên đúng chỗ đó cũng vô dụng.” Đại Thiên Ma nói rất chắc chắn.

“Phản phệ có hậu quả gì không?” Hàn Sâm im lặng một lát rồi hỏi.

Đại Thiên Ma không trả lời Hàn Sâm, chỉ nhìn bia gen rồi lại nhìn Hàn Sâm, khóe miệng đột nhiên nở nụ cười kỳ lạ: “Thật ra lực phản phệ của bia gen cũng không có gì ghê gớm, có lẽ cũng không tạo thành tổn thương gì cho ngươi, thậm chí còn có thể sinh ra một ít lợi ích cho ngươi.”

“Lời này có ý gì?” Hàn Sâm cau mày nói.

Đại Thiên Ma cười híp mắt nói: “Bia gen là nên móng của đại vũ trụ,

bên trong có vô số thông tin gen, có thể nói là kho thông tin gen của đại vũ trụ, mà lực phản phệ của nó đương nhiên là sự xâm nhập của thông tin gen.”

Hàn Sâm nghe xon thì, sắc mặt chợt đổi, có lẽ người khác không biết sự xâm nhập của thông tin gen đáng sợ cỡ nào, nhưng hắn lại rất rõ ràng, dù sao hắn cũng từng tiếp xúc với rất nhiều vật thí nghiệm về gen rồi.

Đại Thiên Ma cười nói tiếp: "Nếu như may mắn, nói không chừng ngươi sẽ có được một số lợi ích từ xâm nhập của thông tin gen, ví dụ như thu hoạch được tai của thỏ, cánh của chim ưng, chân của gấu, mũi của chó…"

Hàn Sâm biết Đại Thiên Ma không phải đang đe dọa, thậm chí có thể nói đây là kết quả tốt nhất.

Nếu như bia gen thật sự là kho thông tin gen của đại vũ trụ, như vậy sự xâm nhập của thông tin gen còn có thể biến Hàn Sâm thành một con chó hoặc một con mèo luôn, thậm chí có thể là quái vật trăm chân nghìn tay mười đầu.

Nếu như thông tin gen của Hàn Sâm không đủ vững chắc, sau khi bị xâm nhập có thể sẽ biến thành bất kỳ quái vật nào.

Mặc dù bị thông tin gen xâm nhập chưa chắc đã là kết quả xấu nhất, cũng có thể được thông tin gen mạnh mẽ xâm nhập, khiến cơ thể Hàn Sâm trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng tính ngẫu nhiên thật sự là quá lớn, bình thường sẽ không có ai muốn mạo hiểm cả.

"Cái tên khốn kiếp Cổ Ma kia!" Hàn Sâm nghiến răng nghiến lợi, biết mình bị Cổ Ma chơi một vố rồi.

Nhưng dù có cho hắn chọn lại lần nữa, biết rõ sẽ có nguy hiểm như vậy, thì Hàn Sâm vẫn chọn khắc phù gen lên trên bia gen.

Đại Thiên Ma không cười nữa, đôi mắt đẹp đánh giá khắp người Hàn Sâm một lúc lâu, nhìn lâu đến mức khiến Hàn Sâm thấy không được tự nhiên, cảm thấy mình giống như con khỉ trong vườn bách thú vậy.

"Nhìn cái gì vậy, có lời thì cứ nói." Hàn Sâm cau mày nói.

Đại Thiên Ma nheo mắt cười nói: "Thật ra ta cũng hiểu một số phù văn gen, hơn nữa những phù văn gen mà ta hiểu thú vị hơn của Cổ Ma nhiều, ngươi

có muốn xem thử không?”

“Ngươi thấy ta giống kẻ ngu lắm à?” Hàn Sâm chỉ vào mũi mình nói.

Biết rõ sẽ bị bia gen phản phệ, Hàn Sâm sao có thể khắc linh tinh lên trên bia gen nữa, mặc dù hắn vẫn còn tự tin về mức độ vững chắc †rong gen của mình, nhưng cũng không đâu đi tìm đường chết làm gì.

Đại Thiên Ma lại nói: “Những phù văn gen này là một bộ mật mã hoàn chỉnh, dùng bộ mật mã này có thể khiến bia gen trở lại trạng thái ban đầu, đến lúc đó không chỉ Tam Thập Tam Thiên được tu sửa hoàn toàn, mà những vết nứt không gian kia cũng không bao giờ có thể xuất hiện lại nữa. Cho dù đứa con trai của Tam Thập Tam Thiên như Thiên Đế kia có thức tỉnh hoàn toàn thì cũng không thể nào khơi thông Tam Thập Tam Thiên, nhưng mà…”

Hàn Sâm phát hiện hai chữ bản thân ghét nhất chính là “nhưng mà”, mỗi khi nghe thấy hai chữ này đều thấy đau đầu.

Hết chương 3315.

Chương 3316. Thật sự phản phệ

“Nhưng thế nào?” Hàn Sâm thấy Đại Thiên Ma vẫn ngập ngừng không muốn nói, hắn chỉ đành bất đắc dĩ hỏi.

“Nhưng trong vũ trụ chỉ có ba người biết bộ mật mã này, hai vị kia rất khó gặp mặt, đừng nói ngươi muốn lấy mật mã miễn phí từ ta đấy nhé?” Đại Thiên Ma nhìn Hàn Sâm rồi cười nói.

“Ngươi không muốn nói thì đừng nói, với lại ta cũng chẳng biết mật mã ngươi nói là thật hay giả. Dù nó là thật, ta chỉ khắc xuống một phù gen thì đã tiêu hao hơn phân nửa sức mạnh, hoàn toàn không chắc sẽ khắc được hoàn chỉnh bộ mật mã phù gen, vì thế ta biết mật mã chẳng có tác dụng gì.” Hàn Sâm giang rộng hai tay nói.

“Hiện giờ không được thì không có nghĩa sau này cũng không được. Hơn nữa ngươi là một người đàn ông, sao lại nói không được?” Đại Thiên Ma nhìn lướt qua Hàn Sâm ba lần, cười quyến rũ rồi nói.

“Ngươi khiêu khích ta cũng vô dụng, ngươi đừng nói lời nói mê hoặc nữa.” Hàn Sâm bày ra kiểu bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi.

Đại Thiên Ma thở dài một hơi: “Thật là hết cách với ngươi, ai bảo ngươi là tiểu tình lang của ta cơ chứ. Ta có thể nói mật mã cho ngươi, nhưng có một việc ngươi cần biết, nếu ngươi khắc bộ mật mã này lên bia gen thì bia gen sẽ đưa Tam Thập Tam Nguyên về nguyên gốc của nó. Khi đó toàn bộ Tam Thập Tam Thiên sẽ xảy ra thay đổi lớn, tất cả sinh vật bên trong sẽ chịu ảnh hưởng lớn. Nếu ngươi không muốn thời khắc đó xảy ra thì nên suy nghĩ kĩ trước đi.”

“Ảnh hưởng thế nào?” Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm không quan tâm tới việc những sinh vật khác bị ảnh hưởng, nhưng hắn cũng đang ở trong Tam Thập Tam Thiên, đến lúc đó hắn sẽ bị ảnh hưởng y vậy.

“Ta chưa từng thử qua thì sao biết nó gây ảnh hưởng gì? Ta đã nói mật mã cho ngươi, mở hay không là do ngươi quyết định. Nếu xảy ra chuyện gì thì đừng trách ta.” Đại Thiên Ma đáp lại cực kỳ vô trách nhiệm.

“Ngươi không biết? Vậy sao ngươi biết nó sẽ gây ảnh hưởng?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Đại Thiên Ma nhún vai: “Là hội trưởng đại nhân nói với ta, hắn chỉ nói với ta mật mã này có một ít tác dụng. Nếu ngươi muốn biết chỉ tiết cụ thể thế nào thì tự mình hỏi hội trưởng đại nhân đi.

“Sao ta biết được hội trưởng của các ngươi ở đâu?” Hàn Sâm đành gượng cười.

“Vậy ta sẽ không tham gia vào.” Đại Thiên Ma nói rồi bay lên trời vẽ ra hai mươi bốn ký tự.

“Hai mươi bốn ký tự này chính là mật mã có chức năng khởi động bia gen quay lại trạng thái ban đầu. Ngươi có thể khắc vào bất kỳ vị trí nào trên bia đá, cả thứ tự của chúng cũng thế. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ một điều đó là, thứ tự của chữ này không được thay đổi, nếu không thì mật mã sẽ thành vô dụng.” Đại Thiên Ma nói xong, vung tay lên thì hai mươi bốn ký tự kia tan biến ngay không còn vết tích gì.

Mật mã chỉ có hai mươi bốn ký tự, Hàn Sâm chỉ nhìn một lần là nhớ toàn bộ, tất nhiên sẽ không sai thứ tự, nhưng Hàn Sâm không dám tin hoàn toàn vào Đại Thiên Ma, có quỷ mới biết hai mươi bốn ký tự này có phải mật mã gen không, không biết có tác dụng như lời nói của nàng không.

“Ta đã nói mật mã cho ngươi, việc khởi động thế nào là chuyện của ngươi, vết thương của ta còn chưa lành, cần trở về tĩnh dưỡng thêm.” Đai Thiên Ma, giống như cái bóng tiến vào thân thể Hàn Sâm, rất nhanh đã biến mất.

“Ngươi cứ thế mà đi à?” Hàn Sâm nhíu mày.

Cổ Ma và Đại Thiên Ma đều như nhau, chưa từng ép người khác phải làm cái gì, nhưng mà ngươi lại buộc phải làm theo sự hướng dẫn của họ, điều này mới chính là điểm đáng sợ của bọn họ.

Bây giờ Hàn Sâm vẫn chưa có ý định sử dụng mật mã mà Đại Thiên Ma cho, và không biết có dễ sử dụng hay không.

Nếu lời nói của Đại Thiên Ma là thật, bia đá gen sẽ tạo ra phản phệ, Hàn Sâm dựa vào thể Thần Linh siêu cấp và sức mạnh của gen vật ngữ nên không sợ thông tin gen sẽ xâm nhập.

Nhưng không lo hiểm nguy, chỉ sợ sơ sẩy, Hàn Sâm không dám chắc chắn rằng bản thân sẽ sử dụng được bộ mật mã kia.

Hàn Sâm ngồi trên bệ của bia đá gen, vẫn luôn điều động thuật gen để khôi phục sức lực đã tiêu hao của mình.

Hắn đang chờ ký tự mà bản thân khắc xuống hoàn toàn biến mất, nhìn xem bản thân có chịu phản phệ gì không. Hơn nữa, nếu hắn không tiếp tục khắc

ký hiệu lên bia gen, Thiên Đế có thể mở ra những vết rách không gian lần nữa hay không.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, hắn nhìn thấy dấu vết mình khắc xuống ngày càng nhạt đi, ánh sáng ngày càng mờ, không cần chờ phù gen hoàn toàn biến mất thì Hàn Sâm đã biết Ma Thần không nói dối.

Thời điểm nét bút của phù gen mờ hẳn đi, vũ trụ lại bắt đầu xuất hiện điểm đen, hố đen kia báo hiệu một điềm báo.

“Đúng là một chuyện phiền phức, thời gian duy trì của một phù gen khắc xuống, chỉ tạm thời giúp mình khôi phục sức mạnh tiêu hao mà thôi, cứ như vậy thì phải luôn ở chỗ này, hoàn toàn không làm được việc khác.” Hàn Sâm nhíu mày.

Điều này không phải là điều hắn lo lắng nhất, cho dù muốn duy trì phù gen liên tục thì vẫn còn mấy ngày có thể hoạt động tự do bên trong. Qua mấy ngày lại khắc thêm một phù gen, chỉ cần không tiêu hao sức lực để tham gia chiến đấu thì việc này không ảnh hưởng nhiều đối với Hàn Sâm.

Khi Hàn Sâm nghe Đại Thiên Ma nói sẽ bị phản phệ thì hắn có chút lo lắng trong lòng.

Nhân lúc phù gen chưa biến mất hoàn toàn, Hàn Sâm lại biến thành thể Thần Linh siêu cấp rồi vẽ tiếp một đạo phù gen. Sau đó hắn lập tức chuyển động thuật gen khôi phục sức mạnh đã tiêu hao, sẵn sàng nghênh đón phản phệ.

“Hi vọng năng lực gia cố Vĩnh Hằng của gen vật ngữ có thể giúp thân thể của mình chịu đựng sự xâm phạm của gen.” Hàn Sâm tự nhủ trong lòng.

Qua hơn hai tiếng đồng hồ, phù gen thứ nhất được Hàn Sâm khắc xuống đã hoàn toàn biến mất, Hàn Sâm cũng không cảm giác có gen xâm lấn gì, thầm nghĩ: “Đại Thiên Ma sẽ không cố ý hù dọa mình đâu nhỉ?”

Trong lúc suy nghĩ, đột nhiên hắn thấy phía trên bia gen, vị trí mà Hàn Sâm khắc phù gen có một cái quang phù đang lấp lóe, quang phù tựa như bóng ma nhảy ra ngoài và bay lại Hàn Sâm.

Hàn Sâm ngưng tụ lại sức mạnh rồi đánh về phía quang phù, nhưng quang phù nọ giống như vật hư ảo, sức mạnh của Hàn Sâm vốn không thể chạm vào nó, mà quang phù bay với tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được, trực tiếp dừng lại trên trán Hàn Sâm, không cho hắn cơ hội để tránh né.

Hàn Sâm hoảng sợ trong lòng, tốc độ của hắn đã đạt tới trình độ chỉ nghĩ là tới chân trời mà vẫn không tránh kịp cái này, điều này làm cho hắn có nhiều dự cảm xấu. Hắn lập tức chuyển động gen vật ngữ, làm cả thân thể tràn đầy sức mạnh gia cố Vĩnh Hằng.

Theo lý thuyết, thông tin gen sau khi gia cố Vĩnh Hằng sẽ không bị thay đổi, nhưng đứng trước bia gen thần bí kia, Hàn Sâm lại không dám chắc chắn hoàn toàn.

Ánh sáng dừng lại trên trán Hàn Sâm, nó lập tức phân tán ra rồi thấm vào da hắn.

Rất nhanh Hàn Sâm cảm giác cả người như bị ngọn lửa thiêu đốt, dòng máu bị đun nóng đến sôi trào.

“Nó phản phệ thật..” Hàn Sâm cảm thấy các tế bào của mình giống như sắt bị đun nóng, gần như muốn tan chảy ra, có sức mạnh kỳ dị đang muốn dung nhập vào, cảm giác đó rất khó hình dung. Nó khiến Hàn Sâm thấy vô cùng khó chịu, thậm chí có chút đau đớn.

Hết chương 3316.

Chương 3317. Tiến vào bia gen

Hàn Sâm thầm kêu không tốt: “Năng lực gia cố Vĩnh Hằng của gen vật ngữ không thể ngăn được sự xâm nhập của thông tin gen!”

Hàn Sâm phát hiện cơ thể mình đang có thay đổi kỳ lạ, trên da hắn mọc lên những sợi lông màu đỏ, như thể lông tơ bị biến thành màu đỏ.

Hàn Sâm không dám do dự, hắn mở thể Thần Linh siêu cấp, cơ thể lập tức hóa thành linh thể hư vô.

Cảm giác sôi sục trong người lập tức biến mất, nhưng Hàn Sâm có thể nhìn thấy vô số đốm sáng mờ ảo bên trong linh thể của mình, do mất đi vật chứa nên những đốm sáng kia tản ra, sau đó chúng lại ngưng tụ thành quang phù mà Hàn Sâm đã thấy trước đó.

Quang phù không tìm được mục tiêu, nó lóe lên một cái và quay lại vào trong bia gen, biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Sâm thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, hắn vốn cho rằng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng ai ngờ bia gen bất chợt phát sáng, hai chữ bia gen phát ra ánh sáng chói mắt tựa như mặt trời trên bầu trời.

Thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm như gặp phải nam châm có lực hút mạnh, nháy mắt hắn đã bị hút về phía bia gen.

Hàn Sâm dùng hết sức giấy giụa nhưng không có tác dụng, cơ thể của hắn va mạnh vào bia gen.

Hắn vô thức dùng tay bảo vệ đầu và chuẩn bị tinh thần cho cú va chạm kinh khủng, nhưng kế tiếp hắn không hề cảm thấy đau đớn, cơ thể hắn lại bay thẳng vào bia gen.

Hàn Sâm có cảm giác như rơi vào trong nước, như thể thứ hắn chạm vào không phải bia đá mà là một mặt hồ, cả người hắn đều tiến vào trong đó.

Hàn Sâm kinh ngạc mở mắt thì phát hiện trước mặt là vũ trụ vô biên tựa như tỉnh hải, vô số ánh sao lấp lánh giống hệt đại dương, tạo thành muôn vàn suối sao và các dải sóng sao xinh đẹp.

Nhưng khi Hàn Sâm quan sát kỹ thì phát hiện những ngôi sao kia có hơi kỳ lạ, giữa những ngôi sao dường như có một sợi tơ liên kết tạo thành các chuỗi sao kỳ quái.

Hàn Sâm chợt chấn động trong lòng: “Chẳng lẽ những ngôi sao đó thật ra chính là sự tồn tại căn bản nhất trong chuỗi gen. Nếu xem những ngôi sao

trong đại vũ trụ là một cá thể căn bản nhất trong chuỗi gen thì toàn bộ đại vũ trụ có thể được xem là một sinh mệnh, như vậy nó chính là sinh mệnh vĩ đại đến nhường nào?”

Suy nghĩ này chỉ chợt lóe lên trong đầu Hàn Sâm, thật ra khả năng của nó quá nhỏ, đó cũng chỉ là suy nghĩ phiến diện của riêng Hàn Sâm mà thôi, ngay cả hắn còn không tin sẽ có chuyện như vậy.

Cho dù đại vũ trụ thật là một sinh mệnh thì nó là một sinh mệnh khác hoàn toàn với các sinh mệnh khác.

“Nơi đây chính là bên trong của bia gen nhỉ? Rốt cuộc bia gen kéo ta vào đây vì mục đích gì?” Hàn Sâm thầm nghỉ ngờ, cơ thể của hắn bị sức mạnh kia hút lấy, xuyên qua biển sao trời mênh mông như đại dương, liên tục tiến vào nơi sâu nhất trong biển sao trời.

Hàn Sâm không biết bản thân đã ở trong bầu trời sao bao la này bao lâu, những thứ mắt hắn có thể nhìn thấy đều là đủ loại ngôi sao và sợi tơ mờ nhạt giữa chúng.

Những sợi tơ kia kết nối những ngôi sao tạo thành các hình dáng kỳ lạ, nhưng chúng hoàn toàn khác nhau, dường như những sợi tơ giữa các ngôi sao hoàn toàn không có bất kỳ quy luật gì, nhưng nhìn chúng lại vô cùng hài hòa.

Trước mắt Hàn Sâm chợt sáng lên, những sợi tơ phát sáng khiến hắn vô thức lấy tay che mắt, đợi sau khi mắt hắn thích ứng với ánh sáng đó thì hắn mới từ từ thả tay xuống.

Những gì trước mắt khiến Hàn Sâm trợn to hai mắt, hắn chỉ thấy giữa trung tâm của vô số ngôi sao có một tinh cầu khổng lồ.

Nhưng tỉnh cầu kia rất kỳ lạ, như có một màng tinh thể trong suốt tựa nước biển đang quay quanh nó, xuyên qua màng tinh thể có thể nhìn thấy chất lỏng bên trong cùng với một bóng người mờ thấy không rõ.

Hơn nữa tinh cầu kỳ lạ này co lại và nở ra một cách có quy luật, nó giống như một trái tim đang đập.

Tinh cầu ấy khiến Hàn Sâm cảm thấy giống như… Hàn Sâm chấn động, không khỏi nói thất thanh: “Sao tinh cầu này lại giống một phôi thai như thế?”

Hàn Sâm đi đến trước tinh cầu, cuối cùng lực hấp dẫn đã ngừng hút, nhưng nó không biến mất mà chỉ khiến cơ thể Hàn Sâm trôi lơ lửng trước tinh cầu to lớn ấy.

Không biết có phải ảo giác không, Hàn Sâm cảm thấy sau lớp tinh thể bên trong tinh cầu, trong chất lỏng trong suốt như nước biển, có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Thật đáng tiếc, ngươi không phải là sinh mệnh mà ta luôn chờ đợi.” Một giọng nói vang lên trong đầu Hàn Sâm.

Đúng vậy, giọng nói đó vang lên luôn trong đầu hắn, không phải thông qua lỗ tai truyền vào trong trí óc, cảm giác đó hết sức kỳ quái.

“Ngươi là ai?” Hàn Sâm cố tỏ ra bình tĩnh và hỏi.

“Ta chính là ta, ngươi có thể gọi ta là bia gen.” Giọng nói đó lại vang lên, sau đó nó nói tiếp: “Ngươi là sinh mệnh thứ ba đi tới đây, nhưng đáng tiếc ngươi không phải là người mà ta vẫn luôn đợi.”

“Ngươi đang đợi ai?” Lòng Hàn Sâm khẽ động, hắn hỏi. “Không biết.” Giọng nói trả lời.

“Không biết là sao?” Hàn Sâm cực kỳ tò mò, đây vừa là ưu điểm vừa là khuyết điểm của hắn.

“Ta không biết nên phải nói với ngươi sinh mệnh đó là ai kiểu gì, cho dù ta nói ra toàn bộ thông tin gen của hắn, với cấp bậc của ngươi thì cũng chẳng có năng lực đi so sánh những thông tin gen đó, rất khó xác nhận người đó là ai.” Câu này cực kỳ kiêu ngạo, nhưng không khiến người khác cảm thấy phách lối, giống như những gì nó nói chính là sự thật.

“Vậy chắc hẳn hắn có một cái tên đúng không?” Hàn Sâm suy nghĩ và hỏi tiếp.

“Tên? Ý ngươi nói là biệt hiệu sao?” Giọng nói kia hỏi lại. “Đúng vậy.” Hàn Sâm gật đầu trả lời. “Nếu biệt hiệu, ta nhớ hắn tự xưng là Loạn.”

“Loạn?” Hàn Sâm nhíu mày, hắn chưa từng nghe thấy cái tên này, thế nhưng Hàn Sâm không hề xa lạ với từ ấy, lòng hắn khẽ động: “Loạn… Hội Thần Loạn… Chẳng lẽ hắn là lão hội trưởng của hội Thần Loạn?”

“Hình như hắn thật sự tự xưng là hội trưởng của hội Thần Loạn.” Giọng nói đó lại bất chợt vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm hoảng sợ nhảy dựng một cái.

Bởi vì vừa rồi hắn chỉ suy nghĩ trong đầu, không hề nói ra miệng, thế nhưng giọng nói đó hiển nhiên biết hắn đang suy nghĩ điều gì.

“Đừng ngạc nhiên, ở nơi đây ta có thể nhìn thấy hết thông tin gen của tất cả sinh mệnh, ngươi dùng ngôn ngữ hay dùng suy nghĩ thì với nó chẳng khác gì nhau.” Giọng nói bình tĩnh lên tiếng.

“Ta là người thứ ba đi đến nơi này, vậy hai người trước ta là ai?” Hàn Sâm không xoắn xuýt việc bia gen có thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn nữa.

“Nếu như biệt hiệu, người đầu tiên đến đây tự xưng là Thần.” Bia gen đáp.

“Người tự xưng là Thần, chẳng lẽ hắn là điện chủ của Thần điện Gen? Vậy hắn là điện chủ tiền nhiệm hay đương nhiệm? Ta thấy rất khả năng là điện chủ tiền nhiệm.” Hàn Sâm thầm suy nghĩ.

Lần này bia gen không bàn về điều Hàn Sâm đang suy nghĩ trong lòng, nó chỉ nói tiếp: “Người thứ hai đi tới nơi này tự xưng là Vô Vi Đạo Nhân”

Hàn Sâm nghe thế thì kinh ngạc: “Vô Vi Đạo Nhân… Chẳng nhẽ người đã sáng lập ra Vô Vi Đạo Cung, Vô Vi Đạo Tổ..”

“Hình như hắn có từng nói hắn đến từ Vô Vi Đạo Cung.” Bia gen trả lời.

“Bọn họ tới nơi này làm gì?” Hàn Sâm kiềm chế sự kích động, hắn hỏi tiếp. Hết chương 3317.

Chương 3318. Bia gen chơi xỏ

“Thần nói hắn đến đây để tìm một người.” Giọng nói bia gen vang lên không có một chút cảm xúc.

“Hắn muốn tìm ai?” Hàn Sâm hỏi. “Hắn không nói.” Bia gen đáp.

“Vậy còn Vô Vi Đạo Nhân? Hắn tới đây làm gì?” Hàn Sâm đành hỏi tiếp.

“Hắn nói muốn tới đây để giết một người.” Đáp án mà bia gen đưa ra khiến Hàn Sâm khẽ nhíu mày.

“Hắn muốn giết ai?” Hàn Sâm lại hỏi. “Hắn cũng không nói.” Bia gen trả lời rất dứt khoát.

Chân mày Hàn Sâm càng nhíu chặt hơn, chỉ một số người mới có thể tới nơi đây, chính bia gen đã nói Hàn Sâm là người thứ ba, như vậy người Thần muốn tìm chắc chắn không ở đây.

Người mà Vô Vi Đạo Nhân muốn giết có thể cùng là một người mà Thần muốn tìm, hoặc có thể người hắn muốn giết chính là Thần, tạm thời Hàn Sâm vẫn chưa đoán ra được.

“Sau đó Thần và Vô Vi Đạo Nhân đã đi đâu?” Hàn Sâm lại hỏi tiếp.

“Rời khỏi đây, bọn hắn không phải là sinh vật mà ta chờ, cho nên không thể ở lại.” Bia gen vẫn nói với vẻ vô cảm.

“Ta không phải sinh vật mà ngươi chờ đợi, vậy ta có thể đi rồi chứ?” Hàn Sâm nghe thấy Thần và Vô Vi Đạo Nhân đều đã đi rồi thì không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn thầm nghĩ: “Xem ra bia gen vân là một người theo chủ nghĩa hòa bình, ắt hẳn nó sẽ không làm khó dễ ta.”

“Không thể” Ai dè câu trả lời của bia gen khiến Hàn Sâm giật thót trong lòng.

“Tại sao?” Hàn Sâm hỏi bằng giọng buồn bực.

“Ngươi đã làm hỏng kho thông tin gen, những thông tin gen bị tách rời đó ngươi phải tiếp nhận, nếu không nó sẽ tạo thành ảnh hưởng cực kỳ không tốt đối với vũ trụ.” Bia gen trả lời.

“Nhất định phải vậy sao? Không có cách nào khác à?” Hàn Sâm cười ngượng rồi hỏi, hắn không muốn biến thành quái vật, cả người lông đỏ đã khiến hắn rùng mình, nếu trên người mọc thêm mấy con mắt, hay trên đầu mọc thêm một cánh tay, nhiêu đó đã làm Hàn Sâm muốn chất.

“Có.” Bia gen trả lời khiến lòng Hàn Sâm dấy lên hy vọng.

“Nếu ngươi có thể khống chế bia gen thì đương nhiên ngươi có thể xây dựng lại thông tin gen.” Nhưng câu nói tiếp theo của bia gen khiến Hàm Sâm thấy buồn bực.

Nếu hắn khống chế được bia gen thì sẽ không bị nó kéo vào đây, rồi tán gấu với nó như một tù phạm.

“Nếu không thể, vậy ngươi chỉ còn cách dùng cơ thể mình hứng chịu những thông tin gen đã bị tách ra kia thôi.” Khi giọng nói của bia gen lại vang lên, một cái quang phù bay đến từ trong không trung.

Lúc này Hàn Sâm mới thấy hình dáng thật của quang phù, nó do nhiều ngôi sao và ánh sáng tổ hợp lại, là một bộ phận của biển sao trời.

Chỉ do lúc trước Hàn Sâm cố lưu lại vết khắc trên bia gen, khiến một phần nhỏ trong biển sao trời bị tách ra tạo thành quang phù này.

Cơ thể của Hàn Sâm bị sức mạnh của bia gen khống chế không thể nhúc nhích, hắn chỉ đành để quang phù rơi vào người mình.

Nhưng cơ thể hắn lại đang ở trạng thái thể Thần Linh siêu cấp, tuy quang phù xuyên qua và tiến vào trong cơ thể của hắn, nhưng nó chẳng thể dung nhập vào trong gen của Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy quang phù không thể dung nhập vào trong người mình thì thầm vui vẻ, nhưng hắn lại chợt thấy tinh cầu kỳ dị khổng lồ kia vặn vẹo

như một động vật thân mềm, chia thành các loại xúc tua và cuốn lấy linh thể của Hàn Sâm.

“Mặc dù gen của ngươi sao chép đặc tính của gen Thần siêu cấp nhưng cuối cùng nó chẳng phải chính chủ, gen giả mạo vẫn là gen giả mạo, chẳng thể trở thành gen Thần siêu cấp chân chính đâu.” Bia gen nói, những xúc tua đó đã quấn lấy người Hàn Sâm.

Hàn Sâm chợt thấy như bị điện giật, người run rẩy, linh thể biến thành thể xác, chuẩn bị rời khỏi trạng thái thể Thần Linh siêu cấp.

Khi linh thể chuyển thành thể xác, quang phù nọ lập tức dung nhập vào thân thể của Hàn Sâm, khiến hắn lại cảm thấy dòng máu sôi trào, cả người như bị nướng chín.

“Chết tiệt!” Hàn Sâm lại muốn biến thành thể Thần Linh siêu cấp, nhưng chỉ cần thể xác hắn vừa đổi thành trạng thái linh thể thì xúc tua lập tức truyền ra một dòng điện đáng sợ biến linh thể của Hàn Sâm thành thể xác. Hàn Sâm cố thử nhiều lần, ngoài việc cơ thể chịu nhiều đau đớn hơn thì chẳng còn tác dụng nào khác.

“Đồ bia gen chơi xỏ!”

Hàn Sâm thầm mắng, hắn chỉ đành ngưng biến thành thể Thần Linh siêu cấp, dốc sức vận chuyển những thuật gen của mình.

Sau khi Phá Giới, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh sinh ra một loại sức mạnh khiến tốc độ thông tin gen dung nhập vào cơ thể chậm lại, nhưng chỉ khiến nó chậm lại mà thôi.

Sau khi Phá Giới, thân thể thánh khiết được sinh từ Băng Cơ Ngọc Cốt không thể ngăn cản sự xâm nhập của thông tin gen.

Sau khi Phá Giới, Động Huyền Kinh chỉ có thể phân tích ra kết cấu của thông tin gen, nhưng cũng không thể ngăn cản nó.

Gen vật ngữ cũng được điều động điên cuồng, thế nhưng tác dụng của gia cố Vĩnh Hằng cực kỳ nhỏ bé.

Hàn Sâm cắn răng, hắn nghịch chuyển gen vật ngữ. Sau lần thân thể biến dị trước, hắn đã sử dụng được nghịch gen vật ngữ, nhưng hắn vẫn không thể hợp nghịch gen vật ngữ và chính gen vật ngữ lại với nhau, đạt đến Phá Giới cảnh.

Hiện giờ Hàn Sâm chỉ đành cắn răng thử nghiệm, thông tin gen của bia gen không tính là mạnh, nhưng Hàn Sâm lại khó cạnh tranh với sức mạnh của cả bia gen.

Sức mạnh hủy diệt lan tràn trong cơ thể Hàn Sâm, đồng thời sức mạnh của gia cố Vĩnh Hằng cũng hòa tan trong cơ thể hắn, hai loại sức mạnh trái ngược va chạm nhau khiến cơ thể của Hàn Sâm thay đổi mạnh mẽ.

Máu thịt bị xét nát rồi khép lại, hết vỡ ra rồi khép lại, từng tấc xương đều gãy lìa rồi ghép lại, sự đau đớn này không thể nào tưởng tượng nổi, giống như từng phần của cơ thể đều bị đánh nát rồi ghép lại với nhau.

“Graaa!” Hàn Sâm không chịu nổi sự đau đớn này, hắn phát ra tiếng gầm thét như dã thú để phát tiết nỗi đau khiến người ta phát điên ấy.

Cơ thể hắn lập tức tiến vào trạng thái dị chủng hóa, nhưng trạng thái này chẳng đủ khiến Hàn Sâm hóa thành linh thể, nhưng sức mạnh Phá Giới của bốn loại thuật gen đã dung nhập vào nhau và sinh ra một sự biến hóa về chất.

Cơ thể Hàn Sâm cũng đột biến, cả thân xương máu, thậm chí đến cả gân da nội tạng đều toát lên vẻ thánh khiết sáng chói, giống như một cơ thể tinh khiết không nhiễm bụi trần.

Bên trong cơ thể tinh khiết, dòng máu đỏ tươi đang chảy như một dòng sông máu đang sôi trào gầm thét, nó chảy đến đâu đều khiến cơ thể tinh khiết tràn ngập sức nóng.

Những nơi cơ thể tinh khiết phô bày, máu thịt như đang sinh sôi, dần †ạo thành một cái áo giáp màu đen, từ từ bọc lấy cơ thể Hàn Sâm vào. trong áo giáp.

Dường như ngay lúc đó, một sức mạnh khủng khiếp của hủy diệt và vĩnh hằng cuốn lấy cơ thể hắn, khiến cơ thể đang dị chủng hóa chớp mắt bùng nổ như núi lửa.

Những thông tin gen vốn đang xâm lấn vào cơ thể Hàn Sâm đều bị sức mạnh kinh khủng ấy phá hủy thẳng tay, biến chúng nó thành hư vô. Trong lực lượng bùng nổ đó, cơ thể dị chủng hóa của Hàn Sâm nhanh chóng thay đổi, hắn giống như một con cua đang lột xác, con tằm phá kén vào mùa xuân.

Hết chương 3318.

Chương 3319. Một đao hai mươi bốn phù

Sức mạnh mà gen vật ngữ Phá Giới mang đến hoàn toàn phá hủy thông tin gen đến từ bên ngoài.

Thân thể vốn bị bia gen khống chế được giải phóng, trên áo giáp màu đen do chiến giáp Động Huyền tạo thành có một ngọn lửa trắng đang bùng cháy, hai màu trắng đen đan xen hình thành sự đối lập rõ rệt.

“A, sao gen của người ngươi lại thay đổi đột ngột như vậy?” Bia gen vốn không có tí cảm xúc nào nay lại phát ra âm thanh có hơi nghi ngờ và không hiểu.

Hàn Sâm không có tâm trạng tán gẫu với nó, sau khi cơ thể hắn khôi phục tự do thì lập tức muốn sử dụng Tinh Không Đại Na Di để lao ra khỏi bia gen.

Nhưng bất kể hắn dịch chuyển về hướng nào, bất kể hắn di chuyển ra bao xa thì đập vào mắt hắn vẫn là biển sao trời vô biên vô tận.

Giọng nói của bia gen lại vang lên trong đầu Hàn Sâm: “Thật kỳ lạ, mặc dù gen trên người ngươi có một ít gen Thần siêu cấp, nhưng nó chỉ là đồ sao chép, với lại thuật gen mà ngươi tu luyện chỉ là thuật gen đang ở trong giai đoạn thí nghiệm, bản thân ngươi có quá nhiều thiếu sót nhưng lại có thể tiến hóa gen đến mức độ thế này, rốt cuộc nguyên nhân do đâu?”

Khi giọng nói của bia gen vang lên, từng xúc tua trong tinh hải vươn ra cuốn lấy người Hàn Sâm. Tốc độ cơ thể dị chủng hóa của Hàn Sâm vẫn không thể tránh khỏi những xúc tua đó, vì thế cơ thể hắn lại bị cuốn lấy.

Sức mạnh tựa như dòng điện truyền ra từ xúc tua khiến toàn thân Hàn Sâm đều run lên, hắn bỗng bộc phát sức mạnh Phá Giới của gen vật ngữ, ngọn lửa trắng trên người bùng nổ khiến cơ thể Hàn Sâm chỉ trong chớp mắt đã tràn đầy sức mạnh.

Lực Phá Giới của Băng Cơ Ngọc Cốt được gen vật ngữ gia trì nên càng tinh khiết, khiến gen của Hàn Sâm càng ổn định, dòng điện trên xúc tua không thể tiến vào cơ thể của hắn.

“Được!” Hàn Sâm mừng rỡ nhìn sang, hắn vận chuyển lực Phá Giới của Động Huyền Kinh, trước đó hắn không thể phân tích kết cấu của những xúc tua kia, nay chúng lại hoàn toàn phơi bày trong mắt hắn.

“Chích Thủ Già Thiên!” Lực Phá Giới của Động Huyền Kinh bùng nổ mạnh mẽ khiến những xúc tua đang quấn lấy Hàn Sâm đều vỡ nát.

Tuy bản thân lực Phá Giới của gen vật ngữ không có gì đặc biệt, nhưng nó khiến cơ thể Hàn Sâm và ba loại thuật gen đều được tăng cường, cả người giống như biến thành một phiên bản đã được cải tiến.

Nhất là khi đang trong trạng thái dị chủng hóa thì tác dụng với ba loại thuật gen càng lớn hơn.

“Đúng là một sinh vật kỳ lạ, gen di truyền trong linh hồn ngươi không mạnh, nhưng ngươi có thể tiến hóa đến mức độ này, thật khó tin.” Giọng nói của bia gen lại vang lên.

Nhưng lần này tinh cầu quái dị khổng lồ không biết tới trước mặt trước mặt Hàn Sâm bằng cách nào.

Tinh cầu khổng lồ vặn vẹo, vô số xúc tua được tạo thành từ chất lỏng trong suốt bay đến Hàn Sâm. Hàn Sâm đánh nát từng cái xúc tua, nhưng càng có nhiều xúc tua bay đến quấn lấy cơ thể hắn, cưỡng ép kéo thân thể hắn vào trong tinh cầu quái dị.

Một luồng ánh sáng lập lòe trên xúc tua, như có những hạt muốn tiến vào thân thể Hàn Sâm, nhưng chúng đều bị thân thể như Băng Cơ Ngọt Cốt ngăn cản sít sao ở bên ngoài.

Hàn Sâm cố gắng phá hủy những xúc tua quấn trên người, nhưng chúng vẫn nhiều như vô cùng vô tận.

“Thật là một gen thú vị, mặc dù ngươi không phải sinh mệnh mà ta đợi, nhưng với một gen và sinh mệnh thú vị như vậy thì đã đủ tư cách trở thành một bộ phận của cơ thể ta” Khi Hàn Sâm vừa nghe thấy câu này thì chỉ thấy cơ thể chợt cứng đờ, có một thứ nào đó đã chạm vào trên lưng hắn.

Một thứ tựa xương xuất hiện phía sau và dính chặt lên người Hàn Sâm, nếu nhìn từ xa, cơ thể Hàn Sâm như bị một bộ xương khô bọc lại.

“AI” Thân thể Hàn Sâm bị bộ xương khô khóa chặt nên hắn khó hoạt động theo ý mình, đồng thời hắn cảm thấy có rất nhiều chiếc kim trên bộ xương khô trên người đang đâm vào trong cơ thể.

“Thể Thần Linh siêu cấp!” Nháy mắt Hàn Sâm đã biến thành thể Thần Linh siêu cấp, hắn muốn dùng linh thể để thoát khỏi bộ xương khô.

Nhưng kết quả vẫn vô dụng, trạng thái linh thể vẫn bị bộ xương khô khóa chặt, rất khó thoát ra. Hơn nữa, những gai xương đâm vào trong cơ thể hắn giống như từng cây kim châm rút đi sức mạnh bên trong cơ thể Hàn Sâm.

“Thật là một gen thú vị, không ngờ một linh hồn có gen di truyền bình thường lại có thể tự mình tiến hóa gen đến mức độ thế này…” Giọng nói truyền đến từ bộ xương khô phía sau, nó giống với giọng nói lúc trước Hàn Sâm nghe được.

“Rốt cuộc ngươi là ai?” Hàn Sâm dốc sức bùng nổ sức mạnh Chích Thủ Già Thiên, nhưng hắn vẫn không thể thoát khỏi sự trói buộc của bộ xương khô.

“Ta đã nói ta là bia gen.” Giọng nói của bộ xương khô lại truyền đến.

“Vậy cuối cùng ngươi ở đây chờ hội Thần Loạn vì mục đích gì?” Hàn Sâm cố nén đau đớn do xương tủy bị rút ra, hắn cắn răng hỏi.

Mặc dù lòng tò mò của Hàn Sâm rất lớn, nhưng nó không lớn đến nỗi sống chết trước mắt còn quan tâm những chuyện này.

Hắn hỏi như thế là vì hắn muốn đưa ra một quyết định quan trọng.

“Hắn là chủ nhân chân chính của nơi này, chờ hắn trở lại và ra lệnh là chức trách của ta, không có tại sao hết.” Bia gen đáp.

Hàn Sâm thầm buồn bực, người ta đến đây để làm chủ nhân, còn hắn đến đây lại bị bia gen rút xương rút tủy, đãi ngộ chênh lệch quá mức.

Nhưng câu trả lời của bia gen đã khiến lựa chọn lúc trước của Hàn Sâm có đáp án.

“Hy vọng tên Đại Thiên Ma không có gạt ta.” Hàn Sâm cắn răng càng chặt, hắn mạnh mẽ ngưng tụ tất cả sức mạnh lên một đầu ngón tay, dùng ngón tay làm đao và chém vào trong biển sao trời.

Tinh hải bao la là bản thể của bia gen, khắc vết tích lên tinh hải chẳng khác nào đang khắc vết tích lên bia gen. Hàn Sâm thật sự không thoát khỏi được sự khống chế của nó, nên hắn chỉ đành mạo hiểm sử dụng mật mã hai mươi bố phù văn mà Đại Thiên Ma cho hắn.

Nếu hội trưởng hội Thần Loạn là chủ nhân của bia gen, vậy mật mã được tạo thành từ hai mươi bốn phù văn là thật, chắc nó sẽ có tác dụng với bia gen.

Trên ngón tay của Hàn Sâm lóe lên ánh đao sáng chói, chém về phía tinh hải với thế Chích Thủ Già Thiên, lưu lại hàng loạt vết đao trên đó.

Nhưng những vết đao ấy không có trật tự, nó cũng không tạo thành mã phù văn gen.

“Đừng phí sức nữa, ta và vũ trụ là một thể, có thể trở thành một bộ phận của ta chính là vinh dự của ngươi.” Giọng nói của bia gen lại vang lên trong tai Hàn Sâm.

“Ta không cần vinh dự gì hết, ta chỉ muốn giết chết ngươi.” Hàn Sâm nghiến răng nghiến lợi, người hắn run rẩy kịch liệt, nỗi đau bị rút lấy xương tủy không ai có thể chịu đựng được.

“Chết không có bất cứ ý nghĩa gì đối với ta, hơn nữa dù ngươi dùng sức mạnh của mình phá hủy bia gen cũng vô dụng, trừ phi vũ trụ bị hủy diệt, bằng không bia gen sẽ tự động khôi phục.” Bia gen lại nói.

“Vậy cái này thì sao?” Hàn Sâm hỏi lại, ngón giữa mang theo sức mạnh quét ra, ánh đao khủng khiếp chém vào tinh hải, chém tinh hải rách ra một vệt đao ngằm ngang vũ trụ tinh cầu.

Sau một đao ấy, những vết đao lộn xộn mà Hàn Sâm rạch ra trước đó đều được một đao này nối liền lại. Từ những nét vẽ nguệch ngoạc tưởng như lung tung ấy, chớp mắt đã biến thành một đám phù văn, những chỗ mà vết đao đi qua, phù văn đều được bổ sung một nét vẽ cuối cùng, một loạt cùng lóe sáng.

Hết chương 3319.

Chương 3320. Tam Thập Tam Thiên hoàn chỉnh.

Hàn Sâm không biết bia gen sẽ phản ứng thế nào khi nhìn thấy hai mươi bốn phù văn gen này, nếu từng cái từng cái được khắc ra, bia gen muốn phá hoại hoặc ngăn cản hắn cũng không khó.

Cho nên khi hắn khắc phù văn gen, đã cố ý dùng thủ pháp gài bẫy, đông một nét tây một nét, các vết đao nhìn như hoàn toàn không liên quan, nhưng trên thực tế lại chỉ là thay đổi thứ tự viết một chút, và cuối cùng trong hai mươi bốn phù văn gen đều để lại một nét không viết.

Thông qua việc sắp xếp vị trí, khiến hắn có thể dùng một đao cuối cùng trực tiếp hoàn thành nét cuối cùng của hai mươi tư tự phù, và dựa theo thứ tự của mật mã, phù văn gen đằng trước bị một đao này sẽ được bổ sung hoàn chỉnh trước.

Nhìn hai mươi bốn phù văn gen lần lượt sáng lên, Hàn Sâm cũng không thấy vui ở trong lòng, vì hắn vốn không biết rốt cuộc hai mươi bốn mã phù văn gen này có hữu dụng hay không.

Mà bộ xương khô đang khóa Hàn Sâm, nhìn thấy hai mươi bốn phù văn gen kia lần lượt sáng lên, lại thất thanh hỏi: “Sao ngươi biết hai mươi bốn phù văn gen này?”

Ầm ầm ầm!

Hàn Sâm phát hiện hai mươi bốn phù văn gen kia giống như hai mươi tư đốm lửa, lập tức đốt cháy các ngôi sao gần đó, hơn nữa ngọn lửa kia còn theo những đường như có như không, nhanh chóng lan sang các ngôi sao khác.

Chỉ trong nháy mắt, cả tinh hải đều bị đốt cháy, từng ngôi sao tản ra ánh sáng chói lọi, lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, cả tinh hải giống như bị phá vỡ, và những biến hóa không thể tưởng tượng nổi đang diễn ra.

Hàn Sâm cảm thấy bộ xương khô đang khóa chặt cơ thể mình giống như hơi lỏng ra, lập tức giãy mạnh, thoát khỏi sự khóa chặt của bộ xương khô, lao ra phía ngoài tinh hải.

Không biết có phải là vì liên quan tới việc mất kiểm soát của tinh hải hay không, mà lần này Hàn Sâm đã xông ra được, thân thể xuất hiện ở bên ngoài bia gen.

Nhưng tình huống bên ngoài lại khiến Hàn Sâm không vui vẻ được tí nào, biển mây trong Tam Thập Tam Trọng Thiên cuồn cuộn với hào quang tán loạn, bia gen thánh quang sáng chói, chiếu sáng tới mức mắt người không mở ra được.

Hơn nữa hư không xung quanh như đang sụp đổ một cách dữ dội, sau khi dùng Động Huyền Khí Tràng quan sát, Hàn Sâm lại càng kinh ngạc hơn.

Vô số bánh răng vũ trụ đang chuyển động điên cuồng, giống như một cỗ máy ngủ say đang hoạt động hết công suất, hơn nữa rất nhiều bánh răng vũ trụ vốn liên kết với nhau, lại tách ra một cách kỳ lạ, rồi kết nối với các bánh răng vũ trụ mới xuất hiện khác, cỗ máy thần bí này của vũ †rụ như đang được cải tạo.

Không dám tiếp tục ở lại trong Tam Thập Tam Trọng Thiên nữa, Hàn Sâm lao ra khỏi Tam Thập Tam Thiên, trở về Thiên Ngoại Thiên.

Nhưng ở đây cũng không yên ổn giống như thế, khắp nơi đều có dị tượng kỳ lạ xuất hiện, mười mặt trời cùng xuất hiện trên bầu trời, biển cả cuồn cuộn ở phía chân trời, giống như có thần ma đang chơi đùa trong đó.

Mặt Hàn Sâm biến sắc, lập tức lao ra khỏi Thiên Ngoại Thiên, sau đó hoảng sợ phát hiện, không chỉ Thiên Ngoại Thiên, cả đại vũ trụ gen đều đang phát sinh biến hóa kỳ lạ, hư không bốn phía sụp xuống, các loại dị tượng cùng xảy ra một lúc.

“Rốt cuộc thì hai mươi bốn phù văn gen mà Đại Thiên Ma đưa cho ta là thứ gì?” Trong lòng Hàn Sâm thấy hoảng sợ, trực tiếp tiến vào mộng cảnh, tìm được Đại Thiên Ma đang tĩnh dưỡng trong mộng cảnh.

“Đại Thiên Ma, rốt cuộc hai mươi tư tự phù kia là gì?” Hàn Sâm ép mình tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm vào Đại Thiên Ma hỏi.

Đại Thiên Ma nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt kinh ngạc, hỏi: “Ngươi sẽ không thật sự khắc đoạn mã gen kia lên bia gen, đúng không?”

“Khắc rồi.” Vẻ mặt của Hàn Sâm hơi u ám, nhìn chằm chằm Đại Thiên Ma như hổ rình mồi.

Đại Thiên Ma bật cười, bay tới bên người Hàn Sâm, đưa tay vuốt ve mặt hắn nói: “Tiểu tình lang của ta, ngươi thật đúng là cái gì cũng dám làm, dám khắc đoạn mã gen kia thật.”

“Rốt cuộc đó là thứ gì?” Hàn Sâm nắm lấy cổ tay Đại Thiên Ma, nghiêm mặt hỏi.

Đại Thiên Ma mỉm cười nói: “Ngươi không cần lo lắng, những gì ta nói với ngươi lúc trước đều là thật, đoạn mã gen kia đúng là dùng để khôi phục trạng thái ban đầu của bia gen.”

“Ngươi chỉ nói Tam Thập Tam Thiên sẽ được khôi phục, nhưng không nói đại vũ trụ gen cũng sẽ bị ảnh hưởng.” Hàn Sâm nghiêm mặt nói.

Đại Thiên Ma vuốt tóc quyến rũ nói: “Tiểu tình lang, không chỉ đại vũ trụ gen bị ảnh hưởng, mà đại vũ trụ đế quốc cũng sẽ bị ảnh hưởng giống như thế. Vốn Tam Thập Tam Thiên chính là vùng đệm đại vũ trụ chính phản, cũng có thể nói là đầu mối quan trọng kết nối đại vũ trụ chính phản, ngươi cho rằng Tam Thập Tam Thiên khôi phục thì đại vũ †rụ chính phản sẽ không bị ảnh hưởng à?”

“Kết quả sẽ thế nào?” Hàn Sâm không kiên nhẫn nghe Đại Thiên Ma tiếp tục giải thích.

“Ngươi yên tâm, Tam Thập Tam Thiên khôi phục trạng thái ban đầu, chẳng những không tổn hại tới vũ trụ chính phản, mà còn tạo cho đại vũ trụ chính phản lợi ích rất lớn.” Đại Thiên Ma cười nói.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn Đại Thiên Ma, lời mà Đại Thiên Ma nói, thật sự khiến người ta rất khó tin.

“Đừng nhìn ta như vậy, tiểu tình lang của ta, ta đã lừa ngươi bao giờ chưa?” Đại Thiên Ma nhéo má Hàn Sâm, nói: “Nếu ta đoán đúng, nếu như không có mã gen của ta thì chắc là ngươi sẽ rất khó thoát khỏi sự phản phệ của bia gen, đúng chứ?”

Hàn Sâm chỉ đành cười gượng, trên thực tế hắn cũng biết, là do bản thân hắn không nắm được cách sử dụng mã gen, quả thật là không trách được

Đại Thiên Ma.

Mặc kệ Đại Thiên Ma có âm mưu hay không, đây đều là Hàn Sâm tự nhảy vào.

Trong mắt Đại Thiên Ma lộ ra một chút hưng phấn, nói: “Nếu bia gen đã bắt đầu khôi phục, ta cũng nên đi ra ngoài rồi, cuối cùng thì thời đại mà ta quen thuộc cũng sắp trở lại rồi.”

“Nghĩa là sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Đi ra ngoài nhìn một cái là biết ngay thôi mà.Đại Thiên Ma mặt mày hớn hở, hai tay ôm má Hàn Sâm, hôn một cái lên đó, lúc này mới bay ra khỏi mộng cảnh: “Tiểu tình lang, ta thật sự rất vui, không hổ là người có thể trở thành cha nuôi của Bảo Nhi đại nhân, ngươi có thể lấy mã gen làm khôi phục được bia gen thật, thật là tốt quá rồi.”

Thấy Đại Thiên Ma đã rời khỏi mộng cảnh của hắn, Hàn Sâm cũng chỉ đành làm bản thân tỉnh táo lại, cảnh tượng đập vào mắt hắn là trong hư không của đại vũ trụ gen vẫn có dị tượng bộc phát, không gian cũng đã xảy ra sự thay đổi rất lớn.

Nhưng những dị tượng và sự thay đổi kia không tạo thành tai họa, mà Tam Thập Tam Trọng Thiên vốn ẩn trong hư không lại dần dần lộ ra.

Những dị tượng mà Hàn Sâm nhìn thấy khi trước đều bắt nguồn từ Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Nhưng khác với Tam Thập Tam Thiên mà Hàn Sâm nhìn thấy khi trước, Tam Thập Tam Thiên lúc này, đã giống như ruộng bậc thang tầng tầng lớp lớp đang lơ lửng trong hư không, cho dù là ở nơi nào của đại vũ trụ thì cũng đều nhìn thấy được Tam Thập Tam Trọng Thiên.

‘Tam Thập Tam Trọng Thiên hoàn chỉnh, trông giống như một ngôi mộ khổng lồ, và trên đỉnh cao nhất của ngôi mộ có dựng một tấm bia đá, trên tấm bia khắc rõ hai chữ.

“Bia gen!” Hàn Sâm đọc hai chữ đó với vẻ mặt vô cùng kỳ lạ, hắn càng nhìn Tam Thập Tam Thiên kia thì lại càng thấy giống một ngôi mộ lớn.

“Thứ này trông có vẻ không may mắn, thế mà lão hội trưởng của hội

Thần Loạn lại chọn một nơi không may mắn như vậy làm sào huyệt,

thảo nào thất bại. Tân Tu và những tên Táng Đạo Thiên kia, sẽ không bị chôn trong Tam Thập Tam Trọng Thiên giống như ngôi mộ lớn kia chứ?” Hàn Sâm suy nghĩ một cách thiếu thiện chí.

Hết chương 3320.

Chương 3321. Vật vô chủ.

Khi Hàn Sâm đang nghĩ những thứ biến thái, lại nhìn thấy một bóng dáng khủng bố trong hư không đang bay về phía Tam Thập Tam Thiên giống như ngôi mộ lớn kia trong sự bao quanh của thần quang rực rỡ, kia rõ ràng là một con thú Phá Giới hùng mạnh.

Thú Phá Giới kia giống Giao Long, khi bay, bên người có rất nhiều cổ kiếm bay cùng, rõ ràng là tỷ lệ Phá Giới đã vượt quá ba mươi phần trăm, lực Phá Giới đã thật sự thực thể hóa rồi.

Xét về tỷ lệ Phá Giới, thì con thú Phá Giới kia mạnh hơn Hàn Sâm rất nhiều.

Tam Thập Tam Thiên tồn tại trong một vùng hư không, giữa hai giới, thú Phá Giới kia đến từ đại vũ trụ đế quốc, ở đại vũ trụ gen cũng có thể nhìn thấy thân hình của nó, nhưng trước khi nó tới được Tam Thập Tam Thiên thì như bị một màn chắn vô vình chặn lại ở bên ngoài.

Ầm ầm ầm!

Thú Phá Giới giống Giao Long kia rít gào giận dữ, cổ kiếm trên người giống như sông lớn đánh vào Tam Thập Tam Thiên, nhưng những cổ kiếm

kia đều bị sức mạnh vô hình chặn lại, chúng đụng tới tan xương nát thịt nhưng vẫn không tiến lên được dù chỉ nửa phân.

Thú Phá Giới kia không bỏ cuộc, lại dùng thân thể đâm vào màn chắn vô hình, cổ kiếm trên người vây quanh, đâm vào màn chắn vô hình hết lần này đến lần khác, nó đâm vào tới mức mình đầy thương tích, long giác gãy, huyết thú đổ xuống như mưa, nhưng vẫn không chịu dừng lại.

“Nó đang làm gì thế?” Hàn Sâm hỏi Đại Thiên Ma bên cạnh, hắn thật sự không hiểu, con Phá Giới Thú kia đang làm gì.

“Nó muốn xông vào Tam Thập Tam Thiên, tới trước bia gen.” Đại Thiên Ma sâu kín nói, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tấm bia gen trên Tam Thập Tam Thiên.

“Tới trước bia gen làm gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Bia gen đã trở về nguyên bản, bây giờ nó đã không còn chủ nhân rồi, bất kỳ thể sinh mệnh nào cũng có thể trở thành chủ nhân của nó.” Nói tới đây, Đại Thiên Ma nở một nụ cười giêu cợt: “Chỉ là một con thú Phá Giới có tỷ lệ Phá Giới vừa mới đạt tới sáu mươi, mà cũng muốn trở thành chủ nhân của bia gen, quả thật là tự tìm đường chết.”

“Tại sao nó muốn trở thành chủ nhân của bia gen, chuyện đó có lợi gì cho nó?” Hàn Sâm vẫn hơi khó hiểu.

“Năm đó hội Thần Loạn có thể chống lại chư thiên Thần Linh, thậm chí có một lần còn gần như tiêu diệt Thần điện Gen, chỗ dựa chủ yếu nhất chính là bia gen, đây cũng là căn cơ của Thần giới mới, chỉ có nắm trong tay bia gen, mới có thể lật đổ Thần điện Gen, thiết lập trật tự và triều đại mới. Nếu không thì dù có giết chết những Thần Linh kia cũng vô dụng. Chỉ cần Thần điện Gen vẫn còn đó, dù tất cả Thần Linh đều chết hết thì Thân điện Gen vẫn sẽ sinh ra Thần Linh mới. Giống như lão điện chủ năm đó vì khởi động lại đại vũ trụ mà qua đời, Thần điện Gen lại có chủ nhân mới.” Đại Thiên Ma nói.

Ầm!

Thú Phá Giới giống Giao Long kia cả người đâm máu, long giác gấy, long lân vỡ vụn, huyết thú ngập trời, thân thể của nó cũng rơi xuống từ trong hư không, cũng không biết là sống hay chết.

Thú Phá Giới mạnh mẽ như thế, nhưng đến tư cách tiến vào Tam Thập Tam Thiên cũng không có.

Trong đầu Hàn Sâm chợt lóe lên một ý nghĩ, chuẩn bị sử dụng Tinh Không Đại Na Di để dịch chuyển nó lại đây, thừa dịp nó suy yếu lấy mạng của nó, như thế thì có thể kiếm được một gen Phá Giới, cũng coi là chuyện tốt.

Nhưng Hàn Sâm còn chưa động thì Đại Thiên Ma đã nói: "Đừng tốn công suy nghĩ tính toán nữa, con thú Phá Giới kia ở trong đại vũ trụ đế quốc, Tam Thập Tam Thiên đã khôi phục rồi, sức mạnh ngăn cách đại vũ trụ chính phản không hề yếu bớt mà còn trở nên càng mạnh hơn. Khi nó tới gần Tam Thập Tam Thiên thì ngươi có thể nhìn thấy nó, nhưng lại không thể chạm được tới nó thông qua Tam Thập Tam Thiên, trừ phi ngươi có thể phá vỡ hẳn không gian để tiến vào đại vũ trụ đế quốc."

Tuy sức mạnh của Hàn Sâm mạnh, nhưng muốn phá vỡ Tam Thập Tam Thiên thì chắc chắn là không làm được, bây giờ không có vết rách không gian, nên đương nhiên không thể tùy ý xuyên qua đại vũ trụ chính phản nữa.

"Đáng tiếc." Hàn Sâm liếm môi, trong lòng tiếc nuối vô cùng.

Hiển nhiên là có rất nhiều kẻ có ý nghĩ giống Hàn Sâm, thú Phá Giới kia vừa mới rơi xuống thì đã có mấy con thú Phá Giới nhào tới, muốn kiếm món hời.

Tuy nhiên, mặc dù con thú Phá Giới kia bị thương rất nặng, nhưng dù sao nó cũng có tỷ lệ Phá Giới trên sáu mươi, những con thú Phá Giới muốn kiếm món hời kia vừa mới xông lên thì nó rít gào một tiếng, tàn lân trên người hòa thành từng thanh cổ kiểm, chỉ trong nháy mắt đã chém bay chân

của những con thú Phá Giới kia, một con trong số đó còn bị chém luôn cái đầu.

“Yếu trâu còn hơn khỏe bò, tỷ lệ Phá Giới của mấy con đó còn chẳng với tới được ba mươi phần trăm, mà cũng đòi kiếm món hời.” Đại Thiên Ma lắc đầu nói.

Trong lòng Hàn Sâm chỉ còn lại sự tiếc nuối, nếu hắn ở bên đại vũ trụ đế quốc thì lúc này có thể kiếm được không ít gen Phá Giới rồi.

Grừi

Khi đang tiếc nuối, lại nghe thấy mấy tiếng thú rống truyền tới, có mấy con thú Phá Giới khủng bố phá không lao về phía Tam Thập Tam Thiên, giống như Giao Long khi trước, muốn phá màn chắn của Tam Thập Tam Thiên để tiến vào trong đó.

Chỉ trong chốc lát, thú Phá Giới lao vào Tam Thập Tam Thiên càng ngày càng nhiều, cũng may đại đa số thú Phá Giới bên đại vũ trụ gen đều vừa mới thành hình, không có thú Phá Giới nào quá mạnh mẽ.

Nhưng ở đại vũ trụ đế quốc bên kia thì lại có rất nhiều thú Phá Giới khủng bố lao ra từ nơi ẩn nấp, liều mạng muốn xông vào Tam Thập Tam Thiên.

Nhưng màn chắn của Tam Thập Tam Thiên thần bí khó lường, đông đảo sinh vật khủng bố cùng xông vào Tam Thập Tam Thiên, nhưng lại không thể khiến Tam Thập Tam Thiên lung lay.

Nhiều sinh vật khủng bố đâm vào tới nỗi mình đầy thương tích, nhưng vẫn luôn không thể xông vào trong đó.

Một con đại điểu màu vàng Phá Giới mà tới, giống như một tia chớp màu vàng, trong chớp mắt đã xé rách không gian hư vô, nó bạo lực phá vỡ màn chắn vô hình, xông vào trong Tam Thập Tam Thiên giống như ngôi mộ lớn kia, thoáng cái đã không thấy bóng dáng.

Phía sau có con thú Phá Giới muốn xông vào từ chỗ mà đại điểu màu vàng kia xông vào, nhưng sau khi thân thể lao mạnh vào thì lại đâm vào màn

chắn vô hình, đâm gãy xương cốt, máu tươi từ trong làn da nứt nẻ tuôn ra, nhuộm đỏ hư không.

Liên tục có thú Phá Giới xông vào Tam Thập Tam Thiên, nhưng số sinh vật tiến vào thành công lại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đột nhiên, giữa trời và đất xuất hiện một luồng thần quang thánh khiết, một cô gái thánh khiết phá không mà tới, chiếu sáng cả không trung, đó rõ ràng là vị nữ thân Quang Minh mà Hàn Sâm đã từng nhìn thấy kia.

Nữ thần Quang Minh cấp Hủy Diệt đã hơn xưa từ lâu, thần lực trên người cuồn cuộn vô biên, giống như ánh sáng giữa đất trời đều vây quanh bên người nàng.

Nhiều thú Phá Giới sợ hãi, lui sang một bên, nữ thần Quang Minh cứ thế mà bước từng bước về phía màn chắn vô hình của Tam Thập Tam Thiên, ánh sáng trên người đè mạnh lên màn chắn vô hình, từng bước từng bước đi vào trong Tam Thập Tam Thiên.

Cho dù nàng là Thần Quang Minh, nhưng sau khi nàng đi vào Tam Thập Tam Thiên, ánh sáng chiếu rọi vũ trụ vạn vật giống như sẽ không bao giờ tắt ấy lại biến mất chỉ trong chớp mắt, nữ thần Quang Minh cũng đã đi vào trong Tam Thập Tam Thiên giống như ngôi mộ lớn kia.

“Nàng đi vào Tam Thập Tam Thiên làm gì? Chẳng nhẽ nàng cũng muốn nắm giữ bia gen?” Hàn Sâm tự lẩm bẩm một mình.

“Thần Linh thì sao? Đối mặt với bia gen, Thần Linh cũng sẽ sợ chết, đương nhiên bọn họ cũng muốn nắm giữ bia gen, dùng nó củng cố sự thống trị của Thần điện Gen. Nữ thần Quang Minh chỉ là người tiên phong thôi. Hãy chờ mà xem, đại chiến thật sự vẫn còn chưa bắt đầu đâu.” Đại Thiên Ma mỉm cười, nói với Hàn Sâm: “Tiểu tình lang, dù thế nào thì cũng phải chăm sóc tốt cho Bảo Nhi đại nhân đấy, ta cũng nên đi rồi, nếu như ta có thể sống sót trở về thì sẽ nối lại tiền duyên với tiểu Tình lang ngươi.”

Dứt lời, Đại Thiên Ma đã đạp không bay lên, giống như Phi Thiên Ma Nữ, đi về phía mộ lớn trong hư không.

Khi nàng lao về phía màn chắn vô hình, ngón tay vẽ vào hư không, khắc ra phù văn thần bí, dấu ấn phù văn kia ở trên màn chắn vô hình giống như mở ra một cánh cửa lớn, để nàng bước vào trong đó một cách dễ dàng, sau đó cũng biến mất trong mộ lớn giống như những sinh vật khác.

Hết chương 3321.

Chương 3322. Nói chuyện với con trai ta.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua Tam Thập Tam Thiên, cũng không định đi vào, quay lưng đi về phía Hoa Viên Không Trung.

Không nói đến những kẻ như Tần Tu vẫn còn đang ở trong Tam Thập Tam Thiên, bây giờ đi vào cũng chưa chắc có thể chiếm được chỗ tốt, cho dù có thể mở một đường máu, vọt tới trước bia gen, muốn chỉnh phục bia gen cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Thể Thần Linh siêu cấp cấp Phá Giới của Hàn Sâm, ở trước mặt bia gen cũng không có tác dụng lắm, nếu không nhờ vào hai mươi bốn mã phù văn gen thì e rằng hắn đã chết ở trong bia gen từ lâu rồi.

Khi Hàn Sâm trở lại Hoa Viên Không Trung, phát hiện tộc Thái Thượng và Trấn Thiên Cung đều đã tạm dừng chân ở Hoa Viên Không Trung rồi.

Các Thượng tộc như tộc Hoàng Cực, Long tộc, tộc Huỷ Diệt vv… Đều bảo vệ quê hương của bọn họ, dù tổn thất cũng không quá nghiêm trọng, nhưng cũng đều phái tộc nhân tới Hoa Viên Không Trung, bàn bạc xem làm sao để ứng phó với thế cục của đại vũ trụ hiện giờ.

Sở dĩ như thế, thứ nhất là vì mệnh hồn tới chỗ bọn họ ít hơn, hai là bọn họ khẩn cầu Thần Linh che chở, có Thần Linh xuất hiện trong tộc của

bọn họ, giúp bọn họ giết thú Phá Giới, khiến tổn thất của bọn họ giảm

xuống mức thấp nhất.

Mà Hoa Viên Không Trung, tộc Thái Thượng và Trấn Thiên Cung, hoàn toàn không tin vào Thần, cũng không có ai cầu khẩn với Thần Linh, cho nên không có Thần Linh giáng xuống giúp đỡ.

Tuy tộc Thái Thượng và Trấn Thiên Cung có hợp tác với Thần Linh, nhưng trong lòng của bọn họ đều không tin Thần.

Hơn nữa mệnh hồn của ba nơi này rất nhiều, cho nên chịu tổn thất lớn nhất, cuối cùng chỉ có Hoa Viên Không Trung là phòng thủ được, tộc Thái Thượng từ bỏ Thiên Ngoại Thiên, Thiên tộc cũng từ bỏ Trấn Thiên Cung.

Cũng may tộc Thái Thượng và Thiên tộc vốn là một nhà, hơn nữa nhân số cũng không nhiều lắm, tạm thời dừng chân ở Hoa Viên Không Trung cũng coi như là tập trung sức mạnh chống lại sự biến đổi lớn của đại vũ trụ.

“Hàn Sâm, rốt cuộc Tam Thập Tam Thiên đã xảy ra chuyện gì?” Cung chủ Trấn Thiên Cung nhìn thấy Hàn Sâm trở về, thì trực tiếp hỏi.

“Tấm bia gen trên Tam Thập Tam Thiên, vốn là vật của lão hội trưởng hội Thần Loạn, hiện giờ nó đã trở về như cũ, trở thành vật vô chủ, bất kỳ sinh vật nào cũng đều có cơ hội trở thành chủ nhân mới của nó. Bây giờ sinh vật khủng bố của đại vũ trụ chính phản, thậm chí bao gồm cả Thần Linh, đều muốn trở thành chủ nhân mới của bia gen.” Hàn Sâm thấy các vị của tộc Thái Thượng và Hoa Viên Không Trung đều đang nhìn mình, nên kể lại luôn kết quả của sự việc một lần.

Đương nhiên, Hàn Sâm không dám nói là chính mình đã làm Tam Thập Tam Thiên trở về như cũ.

“Từ xưa vật quý của đất trời luôn hướng về người có duyên, nói không chừng chúng ta cũng có cơ hội.” Một vị trưởng lão của tộc Thái Thượng nói.

Cung chủ Trấn Thiên Cung Trương Huyền Đạo bĩu môi nói: “Dựa theo quy tắc của tộc Thái Thượng, thì chắc bảo vật thiên hạ đều có duyên với tộc Thái Thượng ha?”

“Ngươi nói gì vậy?” Trưởng lão của tộc Thái Thượng Vị Vi có vẻ vô cùng bất mãn.

Tuy tộc Thái Thượng và Thiên tộc có cùng nguồn cội nhưng lại không ưa nhau, rất dễ sinh ra xích mích, đến cả trưởng lão tu luyện Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, sắp đạt tới cảnh giới Thái Thượng Vong Tình, khi nhìn thấy Trương Huyền Đạo cũng khó tránh khỏi sẽ có cảm xúc dao động.

Trương Huyền Đạo nheo mắt cười nói: “Nói hay lắm, tộc Thái Thượng các ngươi thực lực nghịch thiên, chắc là mạnh hơn đám thú Phá Giới xông vào Tam Thập Tam Thiên kia, đương nhiên có thể đi nắm bắt cơ duyên. Đáng tiếc đệ tử của Trấn Thiên Cung chúng ta quá yếu, ngay cả Tam Thập Tam Thiên cũng không vào được, làm gì có cơ hội nào mà đi nắm bắt cơ duyên, đương nhiên bảo vật chỉ có thể rơi vào trong tay của tộc Thái Thượng các ngươi.”

Đương nhiên mọi người đều nghe ra ý châm biếm của Trương Huyền Đạo, với thực lực của bọn họ muốn xông vào Tam Thập Tam Thiên là điều không thể, sao có thể nắm bia gen trong tay được chứ.

Hàn Sâm lười nghe bọn họ thảo luận, dù sao thì tạm thời hắn cũng không có ý định đi Tam Thập Tam Trọng Thiên,hắn đứng dậy chuẩn bị rời khỏi phòng hội nghị, định đi tìm Kỷ Yên Nhiên và Linh Nhi.

“Hàn Sâm, chúng ta còn chưa nghiên cứu ra kết quả, sao ngươi đã đi rồi?” Một vị trưởng lão của Tộc Thái Thượng hỏi.

“Ta đã già rồi, không có ý kiến gì, các ngươi nói với Tiểu Hoa đi, có kết quả rồi thì báo cho ta biết một tiếng là được, bảo ta làm gì thì ta làm cái đó.” Hàn Sâm vỗ vai Tiểu Hoa: “Con trai, ngươi đã trưởng thành rồi, còn cha thì đã già rồi, tính về nhà giúp mẹ ngươi, chăm sóc em gái ngươi, sau này trong nhà hoàn toàn dựa vào ngươi.”

“Cha…” Tiểu Hoa nhìn Hàn Sâm có phần dở khóc dở cười.

“Làm cho tốt, có năng lực thì lên, không có năng lực thì chạy, đánh không thắng không mất mặt, vẫn tốt hơn là mất mạng nhiều.” Hàn Sâm cười tủm tỉm, đi tới bên tai Tiểu Hoa nói.

Mặc dù hắn nhỏ giọng khi nói lời này, nhưng ở đây đều là cường giả đỉnh cấp, ai mà không nghe thấy lời của hắn, nhiều cường giả của các chủng tộc lớn đều lộ ra sắc mặt quái lạ.

“Các ngươi bàn bạc cho kỹ, ta đi trước.” Hàn Sâm nói xong thì tự rời khỏi phòng hội nghị.

“Sư tôn, ngươi ở đây có thấy quen không?” Khi Hàn Sâm rời khỏi phòng hội nghị, Isa cũng đi theo, nên Hàn Sâm chào hỏi.

“Cũng được.” Isa nhìn chằm chằm Hàn Sâm nói: “Kim Tệ, chắc là ngươi còn nhớ, giữa chúng ta vẫn còn có một trận chiến nhỉ?

“Sư tôn, ngươi cần gì phải thế? Người trong nhà đánh đánh giết giết quả là không tốt.” Hàn Sâm nói.

“Tiếp đao.” Isa lại đột nhiên bùng nổ, rút đao chém về phía cổ của Hàn Sâm.

Phản ứng của Hàn Sâm cực nhanh, tuy Isa đã là cao thủ đỉnh cấp của đại vũ trụ gen, nhưng tóm lại vẫn chưa Phá Giới, nên không uy hiếp được tới Hàn Sâm.

Nhưng dù sao nàng cũng là sư tôn của Hàn Sâm, cho nên Hàn Sâm không tiếp một đao này, chỉ lui về phía sau một bước, né tránh một đao chém đầu này.

lsa thi triển Nha Đao, một đao lại một đao chém về phía Hàn Sâm, tuy kình lực không bộc phát ra, nhưng sự mạnh mẽ của thế đao và ý đao, quả thật đã đạt tới cảnh giới cực cao của đao đạo.

Đến Hàn Sâm cũng phải thừa nhận, nếu chỉ xét về ý cảnh của đao đạo thì Isa không ở dưới hắn.

Dù một bộ Nha Đao đã chém xong, nhưng đao trong tay Isa lại không thể đụng tới Hàn Sâm, lúc này lsa mới thu thế đao, nhìn Hàn Sâm nói: “Ta cũng không còn gì hay để dạy cho ngươi nữa, sau này hai chữ sư tôn không cần nhắc lại.”

“Một ngày làm thầy, cả đời…”

Hàn Sâm còn chưa nói hết lời, đã bị Isa cắt ngang: “Ta không già như vậy, ngươi cũng không trẻ như vậy, hãy gọi ta là Isa đi.”

Nói xong, Isa không để ý tới Hàn Sâm nữa, xoay người đi về phía căn cứ của tộc Rebet.

Hàn Sâm lắc đầu cười khổ, sau khi nhìn Isa rời đi, lúc này hắn mới trở về nhà của mình ở Hoa Viên Không Trung.

Kỷ Yên Nhiên đang ôm Linh Nhi (hai người đang) xem phim hoạt hình, nhìn thấy Hàn Sâm trở về, Linh Nhi bay ra khỏi vòng tay của Kỷ Yên Nhiên ngay lập tức, và ôm lấy cổ của Hàn Sâm.

“Cha, sao giờ ngươi mới về, Linh Nhi rất nhớ ngươi đó, đợi ngươi tới đói bụng luôn rồi nè.” Linh Nhi dịu dàng nói.

“Con gái ngoan, muốn ăn cái gì, cha sẽ làm cho ngươi cái đó.” Hàn Sâm vui vẻ xoa đầu Linh Nhị, nói.

“Ta muốn ăn thịt rồng nướng của tinh cầu Cách Lâm, nước cốt dừa sữa của tinh cầu Lotanland…” Linh Nhi xòe ngón tay nhỏ nói.

“Thế này thì ngươi có phải nhớ ta đâu, rõ ràng nhớ ví tiền của ta đấy chứ!” Hàn Sâm véo một cái lên cái mũi nhỏ của Linh Nhi, cười nói.

“Cha ngươi đừng véo mũi của ta, mẹ nói mũi phải cao phải thẳng mới đẹp, véo lâu sẽ không cao lên được sẽ xấu, tương lai sẽ không có đàn ông tốt nào chịu cưới ta đâu.” Linh Nhi vội vàng dùng tay nhỏ che mũi nói.

“Mẹ đang lừa ngươi đấy, ngươi xem mũi của mẹ ngươi cũng không cao lắm không thẳng lắm, chẳng phải vẫn tìm được một người đàn ông tốt, ưu tú giống như ta cha của ngươi à?” Hàn Sâm đắc ý nói.

Linh Nhi nhìn Kỷ Yên Nhiên, rồi lại nhìn Hàn Sâm, nói: “Ta vẫn nên bảo vệ tốt cái mũi.”

“Ngươi có ý gì…” Sau một hồi lâu Hàn Sâm mới phản ứng lại, buồn bực đưa tay gãi chỗ ngứa của Linh Nhi.

Hết chương 3322.

Chương 3323. Cực kỳ không tốt

Mặc dù Hoa Viên đã được bảo vệ, nhưng cũng chỉ tạm thời bảo vệ được một khu vực gần căn cứ, không biết có bao nhiêu thú Phá Giới đang ẩn náu trong khu rừng rộng lớn, chúng đang dần dung hợp với mệnh hồn, thời gian càng lâu, tỉ lệ Phá Giới của chúng sẽ càng cao.

Trong khu rừng đã thoát ra khỏi phạm vi căn cứ, trong tay Hàn Sâm cầm một gien Phá Giới, gen Phá Giới này hắn lấy từ chỗ con Hắc Đế, vẫn chưa có thời gian hấp thu, luyện hóa nó.

Trực tiếp nuốt gen Phá Giới hình giọt nước vào bụng, hắn chợt cảm thấy trong bụng có một luồng sức mạnh kỳ lạ lan tràn, khiến cho tế bào trong toàn thân nhanh chóng biến chất.

“Phá Giới +9.” Âm thanh nhắc nhở nhanh chóng vang lên trong đầu Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm vui mừng. “Gen Phá Giới một lần tăng chín điểm, xem ra không khó để đạt tới giá trị lớn nhất là một trăm điểm, chỉ cần giết thêm chừng mười con thú Phá Giới nữa là được. Với số lượng thú Phá Giới hiện giờ trong vũ trụ, thì giết mười con thú Phá Giới chắc cũng không phải việc gì khó, chỉ riêng Hoa Viên Không Trung thì đã có hơn mười con thú Phá Giới mới đúng.”

Lần này Hàn Sâm rời căn cứ là vì tìm thú Phá Giới trong Hoa Viên Không Trung, để gen Phá Giới của mình sớm ngày đạt đến giá trị lớn nhất một trăm điểm và xem thử bản thân có những thay đổi gì.

Gen Phá Giới khá kỳ lạ, tuy rằng gen Phá Giới đang tăng lên nhưng tỷ lệ Phá Giới của bốn thuật gen của hắn không hề tăng, ngược lại hình như thể Thần Linh siêu cấp bị ảnh hưởng, linh thể xảy ra một chút thay đổi, nhưng

thể thuần linh không thể tiếp xúc với vật chất, nên Hàn Sâm cũng không biết rốt cuộc sự thay đổi đó là tốt hay xấu.

“Đùng đoàng!”Từ sâu trong rừng có một tiếng động lớn, giống như tiếng sấm sét truyền đến từ nơi xa, tiếng ầm vang vang lên suốt một lúc mới thôi.

Hàn Sâm nhoáng cái đã biến mất, trong tích tắc hắn vượt qua không gian, đi tới nơi phát ra âm thanh, đột nhiên nhìn thấy một con cự thú khổng lồ có bốn cánh, hình dáng giống như một con Bạch Hổ đang nằm trên vũng máu, trên người toàn vết kiếm, giống như chết vì bị vạn kiếm đâm xuyên, máu chảy không ngừng.

Mà phía trên Tứ Dực Bạch Hổ có một người đàn ông mặc áo lông xanh lơ lửng trên bầu trời, chính là Ninh Nguyệt.

Trong đám thú Phá Giới bạo loạn trước đó, Hàn Sâm đã từng nhìn thấy con Tứ Dực Bạch Hổ này, tuy rằng tỷ lệ Phá Giới không cao nhưng tốc độ cực nhanh, nó là một loại thú Phá Giới hệ phong.

Trong trận chiến đó, nó không bị giết chết, chỉ bị xua đuổi đi.

Bây giờ nó đã bị Ninh Nguyệt giết chết ở đây thật rồi, hơn nữa trông vẻ hắn giết nó còn rất nhẹ nhàng nữa.

“Ninh Nguyệt, cuối cùng ngươi cũng chinh phục được tiểu kiếm màu lục, chúc mừng.” Hàn Sâm bước tới chỗ Ninh Nguyệt nói.

Ninh Nguyệt từ trên trời hạ xuống, chậm rãi đi về phía Hàn Sâm, đến chỗ cách Hàn Sâm không đến một cánh tay thì dừng lại, một đôi mắt tĩnh lặng như giếng cổ nhìn chằm chằm Hàn Sâm rồi nói. “Ta đã trở lại, trận chiến đó giữa ngươi và ta cũng có thể bắt đầu ngay bây giờ.”

“Chúng ta có thể không đánh được không?” Hàn Sâm nhún vai nói tiếp: “Ngươi biết đó, ta là người theo chủ nghĩa hòa bình.”

Khóe miệng Ninh Nguyệt khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm, nhìn Hàn Sâm nói. “Nhưng trái tim không yên phận này của ngươi lại không nói với ta như thế.”

“Đó là một thời kỳ đặc biệt, Hoa Viên Không Trung cần ta, cũng cần ngươi.” Hàn Sâm nói.

“Ta đã đợi ngày này quá lâu rồi.” Nụ cười trên mặt Ninh Nguyệt dần tắt, nhìn chằm chằm Hàn Sâm rồi bình tĩnh nói: “Ta muốn biết mình đã đến trình độ nào, cũng muốn biết ngươi đã đến trình độ gì.”

“Bắt buộc phải đánh à?” Hàn Sâm nhìn Ninh Nguyệt hỏi.

“Không phải bắt buộc phải đánh, nhưng ta đã đợi quá lâu rồi, ít nhất thì cũng phải cho ta một lý do để tiếp tục chờ đợi chứ.” Ninh Nguyệt nói.

“Bia gen ở trên Tam Thập Tam Thiên, bây giờ các sinh vật trong toàn vũ trụ muốn trở thành chủ nhân của nó. Ngươi và ta lấy bia gen làm thứ để cược vậy, ai có thể trở thành chủ nhân của nó trước thì sẽ thắng, thế nào?” Hàn Sâm nói.

Ninh Nguyệt nhìn chằm chằm vào Tam Thập Tam Trọng Thiên giống như một ngôi mộ lớn kia, cuối cùng nhìn bia gen, thật lâu sau mới gật đầu nói. “Được!”

Nói xong thì Ninh Nguyệt xoay người chuẩn bị rời đi.

“Ninh Nguyệt, ngươi lấy được gen Phá Giới không?” Hàn Sâm nhìn bóng lưng Ninh Nguyệt hỏi.

“Lấy được rồi.” Ninh Nguyệt dừng bước, không quay đầu trả lời. “Gen Phá Giới có ích lợi gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Ngươi cũng có gen Phá Giới mà ngươi không biết công dụng của nó là gì á?” Ninh Nguyệt dừng lại, nhưng rồi vẫn đáp: “Gen Phá Giới đã †ăng cường thể Siêu Thần của ta.”

“Quả nhiên là vậy, trước đây ta cũng không dám chắc, không biết có phải chỉ có ta như vậy hay không, nó không giúp nâng cao thuật gen của ta.” Hàn Sâm xác nhận suy nghĩ trong lòng mình.

“Những người khác thì ta không biết, gen Phá Giới chỉ có hiệu quả với thể Siêu Thần của ta, không có tác dụng gì với thuật gen hết.” Ninh Nguyệt nói

rồi quay người rời đi, đi sâu vào trong rừng.

Rõ ràng là hắn cũng muốn săn lùng thú Phá Giới, nâng cao gen Phá Giới, giống như Hàn Sâm, Ninh Nguyệt cũng không có ý định đi Tam Thập Tam Thiên ngay.

Hàn Sâm không tiếp tục tiến vào sâu trong rừng mà kéo thi thể của Tứ Dực Bạch Hổ trở lại trong gen, tuy gen Phá Giới của Tứ Dực Bạch Hổ đã bị Ninh Nguyệt lấy đi, nhưng thân thể này cũng có lợi ích to lớn đối với nhân loại và sinh vật bình thường.

Dấu sao thì cường giả Phá Giới trong Hoa Viên Không Trung vẫn còn là số ít, thi thể này rất có tác dụng.

“Hiện giờ thú Phá Giới ở khắp mọi nơi trong vũ trụ. Nếu Ninh Nguyệt đã ở lại trong Hoa Viên Không Trung, thì ta tới Trấn Thiên Cung đây.”Trước khi đi, Hàn Sâm giao thú hồn của Hắc Đế và thú hồn của Lưu Quang Thần Long cho Kỷ Yên Nhiên, để nàng có thể tự bảo vệ mình.

Thú hồn Lưu Quang Thần Long chính là thanh Lưu Quang Long Thương đó, còn thú hồn Hắc Đế lại là thú hồn loại áo giáp, có thể hoá thành áo giá toàn thân được chế từ ngọc màu đen, tỉ lệ Phá Giới đạt tới năm mươi chín phần trăm, suýt nữa thì đạt được sáu mươi phần trăm.

Hơn nữa nó còn có thuộc tính có thể tiến hóa, nhưng Lưu Quang Long Thương thì không có thuộc tính như vậy, nhưng Hàn Sâm cũng không biết phải làm áo giáp Hắc Đế tiến hóa kiểu gì.

“Hàn Sâm, dạo này ta thấy hơi bất an, giống như sắp có chuyện chẳng lành xảy ra ấy.” Khi Hàn Sâm chuẩn bị ra ngoài, Kỷ Yên Nhiên đã túm lấy hắn và nói, đây là lần đầu tiên Kỷ Yên Nhiên ngăn Hàn Sâm ra ngoài.

“Ngươi yên tâm, ta chỉ đến Trấn Thiên Cung xem thử thôi. Ta không định đến Tam Thập Tam Thiên đâu, sẽ không có chuyện gì.” Hàn Sâm bóp má Kỷ Yên Nhiên cười nói.

“Hi vọng là ta suy nghĩ nhiều. Huyền học của ta chưa tới mức giỏi nên sai là chuyện bình thường.” Kỷ Yên Nhiên gượng cười, có vẻ như tâm trạng

nàng đang thực sự không tốt.

“Như này đi, ta đi gặp Bạch tiên sinh trước, nhờ Bạch tiên sinh bói cho †a một quẻ, nếu thật sự không tốt thì ta không đi nữa.” Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi nói.

Lúc này, Kỷ Yên Nhiên mới thấy yên tâm chút, gật đầu nói: “Như này thì tốt nhất, ngươi đến chỗ của Bạch tiên sinh trước đi.”

“Chờ ta một chút, ta sẽ trở lại ngay.” Hàn Sâm bóp má nàng, sau đó rời tiểu viện đi đến chỗ ở của Bạch tiên sinh.

“Cực kỳ không tốt!” Bạch tiên sinh nhìn thấy Hàn Sâm, không đợi Hàn Sâm mở miệng nói chuyện thì đã nhìn chằm chằm vào mặt Hàn Sâm, nói ra bốn chữ.

Hết chương 3323.

Chương 3324. Không đi không được

“Mong tiên sinh chỉ điểm cho!” Hàn Sâm sửng sốt, vội vàng hỏi ý kiến.

Mặc dù bản thân hắn cũng đã học thuật gen Huyền Môn, cũng học một chút Huyền Học, nhưng hắn không thành thạo lắm, kém xa Bạch tiên sinh về mặt này.

Nếu như Hàn Sâm là đại tướng quân dũng mãnh vô song, đánh đâu thắng đó trên chiến trường thì Bạch tiên sinh lại giống như một vị quốc sư có tài thao lược, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, cái gì cũng tính ra được.

Không thể ai tốt ai xấu, chỉ là phương hướng phát triển khác nhau mà thôi.

Bạch tiên sinh nhìn Tam Thập Tam Thiên giống như một ngôi mộ lớn ở hư không, nói với Hàn Sâm. “Sau khi Tam Thập Tam Trọng Thiên trở về như

cũ, ta đã tính toán kỹ lưỡng rằng vị trí đó là nơi giao nhau giữa âm dương. Nhưng vị trí của nó lại bất chính, có khí đại hung. Những sinh vật tiến vào trong Tam Thập Tam Thiên kia, e rằng chín phần mười sẽ không có kết quả tốt."

"Thì ra điều ngươi đang nói tới là Tam Thập Tam Trọng Thiên, ta cũng không định tới đó." Hàn Sâm nghe vậy thở phào nhẹ nhõm nói.

Ai ngờ Bạch tiên sinh lại lắc đầu nói: "Ta thấy trên người ngươi có khi hung sát loáng thoáng, ăn khớp với Tam Thập Tam Thiên, chỉ sợ dù ngươi không muốn tới thì cũng phải đi Tam Thập Tam Trọng Thiên một chuyến"

"Ý của tiên sinh ngươi là ta không đi Tam Thập Tam Trọng Thiên không được ư?" Nếu như là Hàn Sâm thời còn trẻ, chắc chắn sẽ không †in lời của Bạch tiên sinh, cảm thấy nếu hắn không muốn đi, còn có người có thể ép hắn đi Tam Thập Tam Thiên được chắc?

Nhưng chuyện mà Hàn Sâm đã trải qua quá nhiều, biết có vài việc cho dù là cường giả vô địch thiên hạ cũng có lúc thân bất do kỷ, càng không nói đến hiện giờ Hàn Sâm cũng không phải vô địch thiên hạ.

"Chuyến này ngươi không đi không được, hơn nữa còn rất nguy hiểm, vẫn nên chuẩn bị sớm thì tốt hơn." Bạch tiên sinh gật đầu.

"Vậy kết cục hành trình này của ta là gì?" Hàn Sâm nghĩ rồi lại hỏi.

"Tương lai là tương lai. Huyền Học mà bọn ta học được chỉ là suy đoán một cách hợp lý dựa trên thông tin hiện giờ, không phải dự đoán trước được tương lai thật. Trừ phi là Thần về đúng mặt ý nghĩ, chứ còn không thì không có một sinh vật nào có thể nhìn thấy được tương lai thật cả. Ta chỉ là một nhân loại bình thường thì sao có thể biết được kết cục tương lai với vô số khả năng sẽ ra sao chứ. Tiểu Sâm, ngươi đánh giá ta quá cao rồi." Bạch tiên sinh cười nhẹ.

Hàn Sâm nghe Bạch tiên sinh nói vậy thì biết chuyến đi này của mình chắc chắn lành ít dữ nhiều, thực tế, Bạch tiên sinh đang nói với hắn rằng tương lai có vô số khả năng, hắn vẫn còn cơ hội trước khi kết cục xuất hiện.

Điều mà trong lòng Hàn Sâm nghĩ tới lại không phải là liệu hắn có thể sống quay về hay không, hắn đang nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì khiến hắn không đi Tam Thập Tam Thiên không được.

Ít nhất cho tới hiện giờ, Hàn Sâm không có lý do đi Tam Thập Tam Thiên.

Sau khi trò chuyện với Bạch tiên sinh một lúc, Hàn Sâm tạm biệt rồi rời đi, nếu hắn bắt buộc phải Tam Thập Tam Thiên thì cần phải chuẩn bị nhiều hơn, đến lúc đó, cơ hội sống sót sẽ lớn hơn.

Bây giờ, Hàn Sâm chỉ muốn mau chóng thu thập đủ gen Phá Giới trước khi đi Tam Thập Tam Thiên, đến lúc đó có lẽ sẽ có ích.

“Bạch tiên sinh nói gì?” Nhìn thấy Hàn Sâm trở về, Kỷ Yên Nhiên lập tức hỏi.

Trong lòng nàng vẫn luôn thấy bồn chồn lo lắng, cảm giác này trước nay chưa từng có, mặc dù lần trước Hàn Sâm bị Giới Vương Thần kéo vào thế giới phản vật chất, người khác đều cho rằng Hàn Sâm đã chết, nhưng Kỷ Yên Nhiên vẫn rất bình tĩnh, cũng không lo lắng như vậy.

“Bạch tiên sinh đã tính cho ta một quẻ, nói lần này ta gặp tai ương, mười phần thì tám, chín phần có thể xảy ra thảm họa đẫm máu.” Hàn Sâm nói nửa đùa nửa thật.

“Kiếp gì vậy?” Kỷ Yên Nhiên lo lắng hỏi.

“Bạch tiên sinh không phải thần tiên thật, sao có thể tính hết mọi chuyện chứ, hắn chỉ tính ra được kiếp nạn lần này của ta có là hữu kinh vô hiểm, tuy rằng ta sẽ rơi vào nguy hiểm, nhưng đến lúc đó sẽ có quý nhân trợ giúp, nhưng chắc chắn sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi.” Hàn Sâm nghiêm túc nói.

Kỷ Yên Nhiên luôn hốt hoảng lo sợ khi đi theo hắn, nếu Kỷ Yên Nhiên đã không hứng thú với Huyền Học như vậy, sao hắn lại nỡ làm Kỷ Yên Nhiên sợ hãi cơ chứ.

Những lời nửa đùa nửa thật này khiến tâm trạng của Kỷ Yên Nhiên cảm thấy tốt hơn rất nhiều, nếu Hàn Sâm nói hắn không sao thì sẽ rất khó lừa

được Kỷ Yên Nhiên, nhưng Hàn Sâm nói bản thân hắn có kiếp nạn nhưng sẽ không chết thì Kỷ Yên Nhiên sẽ cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

“Ngươi chăm sóc tốt cho Linh Nhi và Tiểu Hoa, ta sẽ tới Trấn Thiên Cung một chuyến, lấy chút gen Phá Giới rồi trở về.” Hàn Sâm nói qua loa, giống như thường lệ, không nói nhiều lời.

Nếu không với sự nhạy bén của Kỷ Yên Nhiên, chắc chắn sẽ nhìn ra được thứ gì đó.

“Cha, khi cha trở về có thể mang cho ta một con mèo được không, ta muốn nuôi một con thú cưng.” Lúc Hàn Sâm chuẩn bị rời đi thì đi gặp Linh Nhi trước, Linh Nhi chớp mắt nói với hắn.

“Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc nuôi một con mèo?” Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Bảo Nhi.

“Con mèo ngu ngốc trong Tom&.Jerry rất thú vị, ta cũng muốn nuôi một con.” Linh Nhi nói.

“Được rồi, lúc cha về thì sẽ bắt cho ngươi một con.” Hàn Sâm đồng ý, trong lòng thì lại nghĩ: “Mèo con thì đúng là có một, nhưng để ở chỗ Bảo Nhi rồi, mà Bảo Nhi thì lại ở trong đại vũ trụ đế quốc, hiện giờ ta không thể tiến vào đại vũ trụ đế quốc, phải xuyên qua Tam Thập Tam Trọng Thiên trước mới được.”

Khi vẫy tay tạm biệt, Hàn Sâm nghiêm túc nhìn mẹ con Kỷ Yên Nhiên, trong lòng tự nhủ: “Dù thế nào đi nữa, mình cũng phải sống sót trở về.”

Dùng Tỉnh Không Đại Na Di đi, nhưng Hàn Sâm không đi Trấn Thiên Cung mà đi đến chỗ Tiểu Hoa trước.

Vợ và con gái là để cưng chiều, đương nhiên không thể để họ sợ hãi, nhưng con trai thì khác, Hàn Sâm cũng sợ nếu hắn không vượt qua được ngưỡng này thật nên nhất định phải để lại lời dặn dò mới được.

Hết cách rồi, ai bắt hắn là đàn ông lại vừa là đại ca trong nhà chứ, có một số việc chỉ có thể do hắn đảm nhận.

“Cha, cho con đi Tam Thập Tam Thiên cùng.” Tiểu Hoa nhìn Hàn Sâm nghiêm túc nói.

“Đừng coi thường cha ngươi thế, vận mệnh tương lai không chắc chắn, †a sẽ tìm cách sống sót, ngươi chỉ cần chăm sóc mẹ và em gái, còn đám người Mộng Nhị, Linh và Tiểu Thiên Sứ nữa, bọn họ đều là những người đáng thương, không có thân thích gì hết, rảnh thì đi thăm bọn họ nhiều hơn.” Hàn Sâm cười nói.

“Các chị rất tốt với ta và ta luôn coi họ như chị ruột của mình.” Tiểu Hoa nói.

“Tốt rồi, ta đi đây.” Hàn Sâm phất tay, chuẩn bị đi Trấn Thiên Cung.

“Cha, ngươi cẩn thận một chút, ta còn muốn đánh với ngươi một trận cho nghiêm túc. Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng yêu cầu gì, ngươi nhất định phải đồng ý yêu cầu này với ta.” Tiểu Hoa đột nhiên nói.

“Được rồi, chờ ta trở về.” Hàn Sâm cũng không nói nhiều, sử dụng luôn Tinh Không Đại Di Na đến bên ngoài Trấn Thiên Cung.

Nếu nhìn Trấn Thiên Cung từ bên ngoài thì không thay đổi gì, nhưng bên trong đã long trời lở đất, vô số huyền không đảo bị bao phủ trong sương mù, không biết có bao nhiêu thú Phá Giới đáng sợ đang ẩn núp trong đó nữa.

Mà ở trong hư không đó, mười hai tòa Bạch Ngọc Lâu và ngũ thành lơ lửng trên mây, giống như những tiên cung xa xưa trong thần thoại truyền thuyết.

Hết chương 3324.

Chương 3325. Giết thú Phá Giới

“Rốt cuộc tên khốn kiếp Tần Tu kia đã tạo ra bao nhiêu mệnh hồn thế?” Hàn Sâm nhìn quanh đánh giá, chỉ cảm thấy trên mỗi hòn đảo dường như đều có sự kẻ đáng sợ.

Thoắt cái người Hàn Sâm đã xuất hiện trên một hòn đảo, đó là một trong những hòn đảo của Trấn Thiên Cung, Hàn Sâm không nhớ rõ tên của hòn đảo này là gì, trước chỉ là một tòa huyền không đảo bình thường trong Trấn Thiên Cung thôi, đến tên đều rất khó làm người ta chú ý.

Nhưng bây giờ, trên hòn đảo mây mù bao phủ, toát ra khí tức khủng bố hung sát.

Hàn Sâm vào đảo thì thấy ngay trên đảo có một tượng pha lê màu tím, tượng pha lê này rất kỳ lạ, sau lưng có hình thánh giá bằng pha lê tím.

Bức tượng pha lê màu tím bị buộc bởi những xiềng xích pha lê màu tím ở trên thánh giá kia trông giống như một nhân loại nhưng lại có một cánh đằng sau lưng.

Đúng, chỉ có một cánh, bức tượng chỉ có một cánh ở phía bên trái, còn phía bên phải thì trống rỗng, gì cũng không có.

“Ngươi còn dám quay lại à.” Tượng pha lê tím ngẩng đầu, một đôi mắt pha lê màu tím lóe lên tia sáng kỳ dị, nhìn chằm chằm Hàn Sâm, đột nhiên mở miệng nói chuyện.

“Hình như ngươi nhận ra ta.” Hàn Sâm nhìn bức tượng pha lê tím, nhưng không nhớ được mình đã nhìn thấy nó từ bao giờ.

Tượng pha lê tím cười một cách quái dị: “Trước đó sự dung hợp giữa bọn ta và mệnh hồn mới vừa bắt đầu, chỉ mới Phá Giới nên đương nhiên không phải đối thủ của ngươi, chỉ đành trơ mắt nhìn ngươi diễu võ dương oai trước mặở trước Bạch Ngọc Kinh. Bây giờ thì khác, ta đã dung hợp mệnh hồn thành công, muốn giết ngươi dễ như trở lòng bàn tay.”.

“Thật thú vị.” Hàn Sâm mỉm cười nhìn về phía bức tượng pha lê tím, nhưng không ra tay ngay, hắn muốn xem tên này sau khi dung hợp mệnh hồn thì mạnh đến mức nào.

“Ngươi sẽ không thấy thú vị nhanh thôi!”

Bức tượng pha lê tím nói rồi đột nhiên cả người cử động, bạo lực kéo đứt sợi dây xích trói buộc nó vào thánh giá, bức tượng pha lê tím giống như người sống bay lơ lửng đến gần, một chiếc cánh sau lưng được thu lại bên người, sản sinh ra một loại sức ảnh hưởng tới thị giác thần bí vô cùng.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi cũng khá phong độ dấy, nhưng không biết rốt cuộc thực lực ra sao.” Hàn Sâm nhìn về phía thú Phá Giới nói.

“Thực lực của ta thế nào, e rằng ngươi sẽ không có cơ hội biết, bởi vì †a vừ ẩ tay thì ngươi đã chết rồi.” Tượng pha lê tím bước từng bước, dựng thẳng lòng bàn tay trước ngực, rồi từ từ nâng lên trên đầu như một lưỡi dao sắc bén chém về phía Hàn Sâm.

Sức chém một đao này của nó lại chỉ là như một cái vung không khống khí, chẳng có dao động lực lượng nào xuất hiện.

Nhưng Hàn Sâm lại đưa tay trái lên, vung một cái như tùy ý, chém nát một thứ trong hư không, thủy tinh nổ đầy trời.

Tượng pha lê tím đột nhiên thay đổi sắc mặt: “Lại phá được đao quang †ử cực của ta, ngươi quả nhiên là có chút bản lĩnh, nhưng dù thế nào thì hôm nay ngươi cũng chết chắc rồi.”

Khi tượng pha lê tím cất tiếng, trên người nó bốc lên một ngọn lửa màu tím giống như sát khí, thân thể lập tức biến thành một thanh liêm đao màu tím kỳ lạ.

Cánh đó là lưỡi của liêm đao, còn người của bức tượng pha lê tím kia thì biến thành cán đao.

Hàn Sâm đã nhìn thấy những hình dạng tương tự trên người Triệu Ngưng Nhi và Lưu Quang Long Thương, nên cũng không thấy lạ lẫm gì. Những con thú Phá Giới có tỷ lệ Phá Giới từ ba mươi trở lên đều có năng lực giông vậy.

“Chết đi!” Tử Tinh Liêm Đao do pho tượng pha lê tím biến thành bổ không gian ra và chém về phía Hàn Sâm, nhanh đến nỗi Hàn Sâm cũng chỉ nhìn thấy một ánh sáng màu tím thôi.

Hàn Sâm không trực tiếp dùng hết toàn lực giết chết con thú Phá Giới này, mà chỉ sử dụng lực lượng Phá Giới của Băng Cơ Ngọc Cốt, cả người biến thành thể thuần khiết đầy thánh khiết.

Giơ tay chộp về phía Tử Tinh Liêm Đao, lòng bàn tay như ngọc băng va chạm với lưỡi đao của Tử Tinh Liêm Đao, đánh bật Tử Tinh Liêm Đao ra ngoài.

Tỷ lệ Phá Giới của Băng Cơ Ngọc Cốt chưa đạt ba mươi phần trăm, mà Tử Tinh Liêm Đao đã vượt quá ba mươi phần trăm đó, hiển nhiên không mạnh bằng Băng Cơ Ngọc Cốt.

Tử Tinh Liêm Đao hóa thành một lưu quang bay vụt nhanh quanh Hàn Sâm, chém về phía Hàn Sâm hết lần này tới lần khác, cứ như thể có một bàn tay to vô hình đang cầm nó vung vậy.

Hàn Sâm chỉ dùng Băng Cơ Ngọc Cốt để ứng chiến, chém lui Tử Tinh Liêm Đao hết lần này đến lần khác, không biết va vào nhau bao nhiêu lần, đột nhiên vang lên tiếng rắc, đao phong của Tử Tinh Liêm Đao bị bàn tay của Hàn Sâm chém ra một vết nứt, những mảnh pha lê tim nát bấy bay ra từ trong vết nứt.

Cuối cùng Tử Tinh Liêm Đao cũng ngừng tấn công, lại biến về thành bức tượng, cánh bị tổn hại, lông chim ở vùng rìa đã nát hơn nửa.

Trên khuôn mặt bức tượng pha lê tím không có sự ngạc nhiên nhưng nó lại nở một nụ cười kỳ dị.

“Ngươi đã chết rồi.” Nụ cười trên mặt bức tượng pha lê tím càng ngày càng tươi, giống như một ác ma đang nhe răng cười với người chết.

“Sao ta không biết ta chết lúc nào thế?” Hàn Sâm nhìn bức tượng pha lê tím cười.

“Ta nói rồi, trước khi ngươi ra tay thì ngươi đã chết rồi.” Tượng pha lê tím cười điên cuồng, nói.

Cùng với tiếng cười điên cuồng ấy, bàn tay của tượng pha lê tím kéo một cái, một xiềng xích pha lê tím bỗng xuất hiện trong tay nó, mà một đầu khác của sợi xích đó lại quấn lên người Hàn Sâm, trói chặt thân thể Hàn Sâm.

Sợi xiềng xích pha lê tím đó tỏa ra quang diễm màu tím tà ác, giống như một con rắn độc đi ra từ địa ngục, âm độc quái dị không thể tả nổi, sống động như thật.

“Tới đi, để linh hồn của ngươi thành thức ăn của ta.” Bức tượng pha lê tím giật mạnh sợi xích pha lê tím trên tay, theo những gì nó nghĩ, thì linh hồn của Hàn Sâm sẽ bị lôi ra khỏi thể xác nhờ một cái kéo này.

Nhưng sau khi nó phát thì phát hiện Hàn Sâm vẫn ứng đó bất động, không có phản ứng gì, linh hồn của hắn vẫn chưa bị kéo ra khỏi cơ thể.

“Thế mà lại có năng lực tấn công linh hồn, năng lực của ngươi cũng là hiếm thấy đấy, đáng tiếc, người ngươi đụng phải là ta.” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

Đến bia gen cũng không bắt được linh hồn của hắn thì sao một con thú Phá Giới cỏn con có thể lafmd được cơ chứ.

Sắc mặt của bức tượng pha lê tím có hơi vặn vẹo, nó liều mạng kéo sợi xích pha lê tím trong tay, nhưng cũng không kéo được linh hồn của Hàn Sâm.

Một tay của Hàn Sâm nắm chặt lấy xiầng xích pha lê tím, cơ bắp cả người gồng lên, ngay lập tức chấn nát xiềng xích pha lê tím trói buộc hắn thành từng những mảnh vụn pha lê từng tấc từng tấc tất một.

Cùng lúc đó bàn tay của hắn kéo một cái, bức tượng pha lê tím bỗng bị Hàn Sâm kéo qua.

Bụp!

Nắm đấm của Hàn Sâm nện lên người tượng pha lê tím, đập mạnh thẳng vào ngực tượng pha lê tím, làm khuôn mặt của tượng pha lê tím vặn vẹo, trên mặt toát ra vẻ kinh hãi.

Hàn Sâm vẫn tỏ ra bình tĩnh không biểu cảm, hai nắm tay công kích liên hoàn, mọt loạt quyền nện lên người tượng pha lê tím, cả người nó vỡ nát tan, một viên tinh thể hình giọt lệ màu tím bay ra ngoài.

“Chém giết thú Phá Giới Tử Cực Tử Thần, phát hiện gen Phá Giới.” Một tiếng nhắc nhở vang lên trong hồn hải của Hàn Sâm

Không lấy được thú hồn khiến Hàn Sâm thấy hơi thất vọng, năng lực hệ linh hồn rất hiếm thấy, tuy tỷ lệ Phá Giới của Tử Cực Tử Thần gì gì đó này chỏ có hơn ba mươi phần trăm, không cao lắm nhưng lực lượng hệ linh hồn của nó lại khiến nó còn đáng sợ hơn thú Phá Giới có tỷ lệ Phá Giới sáu mươi phần trăm bình thường.

Hết chương 3325.

Chương 3326. Tiên.

Sau khi thú Phá Giới bị giết, bỗng sương mù trên huyền không đảo biến mất không thấy, Hàn Sâm thu hồi gen Phá Giới, khi đang chuẩn bị bay về phía tòa huyền không đảo tiếp theo, lại đột nhiên nhìn thấy một †òa ngọc lâu sáng chói trong Thập Nhị Lâu của Bạch Ngọc Kinh, một bóng dáng từ trong ngọc lâu bay ra.

Hàn Sâm nheo mắt cẩn thận quan sát, ánh mắt xuyên qua tiên quang rực rỡ, phát hiện từ trong ngọc lâu bay ra là một vị tiên tử mặc áo lam.

“Trên trời Bạch Ngọc Kinh, mười hai lầu năm thành, tiên nhân sờ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh.” Lam y tiên tử kia vừa bay vừa ngâm câu thơ khắc trên Bạch Ngọc Kinh, thân hình nhẹ bay như tiên, giọng nói vang vọng như có như không, khiến người ta có cảm giác mơ màng không giống ở trần gian.

“Ngươi cũng là thú Phá Giới trong Bạch Ngọc Kinh?” Hàn Sâm thấy lam y tiên tử đang bay về phía mình, thì mở miệng hỏi.

Hàn Sâm không phủ nhận, bản thân hắn có khuynh hướng hơi thích cái đẹp, nếu thứ bay xuống là một quái vật xấu xí thì chắc hắn đã săn đuổi †ừ lâu, nhưng thứ bay xuống lại là một sinh vật Phá Giới xinh đẹp, nên Hàn Sâm mới hỏi thêm một câu.

“Ta không phải thú Phá Giới, là tiên, tiên trong Bạch Ngọc Kinh.” Lam y tiên tử lơ lửng trên không, cũng không hạ xuống, chỉ dùng giọng nói mờ ảo để nói chuyện với Hàn Sâm.

“Thần thì ta đã thấy nhiều lắm rồi, nhưng Tiên thì là lần đầu tiên nhìn thấy.” Hàn Sâm cẩn thận đánh giá lam y tiên tử nói.

“Trên người ngươi có tiên khí của Bạch Ngọc Kinh, chắc cũng là một phần tử của Bạch Ngọc Kinh ta, nhưng tại sao ngươi lại giết hại sinh vật trong Bạch Ngọc Kinh ta?” Lam y tiên tử nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm hỏi.

“Quả thật ta đã đi vào Thập Nhị Lâu hấp thu ngọc khí, nhưng không hấp thu tiên khí gì đó.” Hàn Sâm hoàn toàn không tin lam y tiên tử là Tiên gì cả.

Cho dù thật sự có Tiên, thì đó cũng chỉ là một loại sinh vật tên là Tiên mà thôi.

Giống như Thần Linh, đó cũng chỉ là một loại sinh vật linh thể, không thể đánh đồng với những vị Thần toàn năng trong truyền thuyết chân chính.

“Ngọc khí mà ngươi nói,chính là tiên khí trong Bạch Ngọc Kinh ta, ngươi chiếm lợi của Bạch Ngọc Kinh, chẳng những không nhớ ơn báo đáp mà còn muốn lấy oán trả ơn, đây chính là cái sai của ngươi.” Lam y tiên tử thản nhiên nói.

“Ta cứ lấy oán trả ơn đấy, ngươi làm được ta?” Hàn Sâm nói với vẻ rất khinh thường.

Nếu dựa theo lý luận của lam y tiên tử thì sau khi hắn uống sữa bò, thì phải coi bò thành ân nhân mà cúng bái sao, sau này cũng không thể ăn thịt bò à?

“Ngu tối chậm chạp.” Hiển nhiên lam y tiên tử đã bị lời nói của Hàn Sâm chọc tức, giơ một ngón tay lên, đầu ngón tay ngưng tụ ra một chút tiên

quang, nhẹ nhàng bắn ra, tiên quang kia bay về phía thân thể Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không nhượng bộ, thân thể thánh khiết trong suốt, giống như pho tượng được tạo thành từ băng ngọc, tung một quyền nghênh đón đốm tiên quang kia.

Sau khi một quyền của Hàn Sâm đánh vào tiên quang thì tiên quang kia đã bị phá tan, biến thành nhiều đốm sáng bắn ra bốn phía.

Nhưng tiên quang bắn ra xung quanh kia không biến mất, ngược lại lại hình thành một tấm lưới Tiên Ti, thân thể của Hàn Sâm bị bao phủ trong lưới Tiên T¡ đó.

Hàn Sâm ngưng tụ sức mạnh muốn xé nát lưới Tiên Ti, nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ra, sức mạnh mà hắn dùng càng mạnh thì lưới Tiên T¡ sẽ càng co chặt lại.

Chỉ trong chốc lát, lưới Tiên T¡ đã siết vào trong máu thịt của Hàn Sâm, thân thể thánh khiết tinh thuần do Băng Cơ Ngọc Cốt Phá Giới hình thành bị lưới Tiên T¡ gây thương tích.

“Đừng uổng phí sức lực, đó là một trong mười đại võ trang Phá Giới của Bạch Ngọc Kinh ta lưới Khốn Tiên, tỷ lệ Phá Giới đã gần một trăm phần trăm, ngay cả cường giả Phá Giới có tỷ lệ Phá Giới trên chín mươi phần trăm bị lưới Khốn Tiên vây hãm, thì cũng chắc chắn không thể trốn thoát. Hơn nữa ngươi càng dùng lực thì lưới Khốn Tiên sẽ càng chặt.” Lam y tiên tử kéo tiên ti trong tay, lập tức kéo cả lưới Khốn Tiên và Hàn Sâm ở bên trong lưới lên, bay về phía Bạch Ngọc Kinh trong hư không.

Hàn Sâm vẫn không tin được, tiếp tục vận chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, muốn mạnh mẽ cắt nát lưới Tiên T¡.

Nhưng thứ này cứng rắn không ngờ, hơn nữa quả thật giống như lời lam y tiên tử nói, hắn càng giấy dụa, thì tiên ti càng siết chặt hơn, tiên ti đã siết vào trong máu thịt của hắn, chỗ miệng vết thương loáng thoáng có thể thấy được bạch cốt.

“Bạch Ngọc Kinh thật sự là nơi ở của Tiên à?” Hàn Sâm không giấy dụa nữa, lớn tiếng hỏi lam y tiên tử đang nhẹ nhàng phi tiên.

“Đúng vậy.” Lam y tiên tử đáp. “Vậy Tiên là gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Tiên chính là Tiên, từ trước năm tháng vô tận, đã là tồn tại vượt lên trên vạn tộc thế gian, ngay cả tộc Cổ Thần đối với tiên thì cũng chỉ là một đứa trẻ được sinh ra không lâu mà thôi.” Giọng của lam y tiên tử lạnh lùng, không mang theo cảm xúc đặc biệt nào, nhưng lại khiến người ta cảm thấy có một loại kiêu ngạo như từ trên cao nhìn xuống vạn vật.

“Nếu Tiên vĩ đại như vậy, tại sao Bạch Ngọc Kinh còn bị Thiên tộc chiếm cứ, hình như Tiên trong miệng của ngươi cũng không ra gì.” Hàn Sâm cười khẩy nói.

Cuối cùng mặt của lam y tiên tử cũng biến sắc, như có phần tức giận, lạnh lùng nói: “Nếu bọn ta không bị phong ấn trong Bạch Ngọc Kinh, chỉ dựa vào đám nhóc Thiên tộc kia thì đừng mong bước vào Bạch Ngọc Kinh nửa bước.”

“Là ai đã phong ấn các ngươi?” Hàn Sâm vội hỏi.

Mặt lam y tiên tử hơi biến sắc, cũng không trả lời câu hỏi của Hàn Sâm nữa, chỉ kéo Hàn Sâm đang bị nhốt trong lưới Khốn Tiên, bay vào trong Bạch Ngọc Kinh không nói một lời.

Tiên khí trong Bạch Ngọc Kinh vờn quanh, thụy khí tung hoành, giống như chốn tiên cảnh.

Hàn Sâm đã từng tới Bạch Ngọc Kinh, nhưng Bạch Ngọc Kinh khi đó, trông cũng không hoành tráng như bây giờ, cho dù là Thập Nhị Lâu hay là Ngũ thành thì quy mô cũng lớn hơn trước không biết bao nhiêu lần, trông càng thêm thần bí vĩ đại.

Hàn Sâm hỏi thêm vài câu, nhưng lam y tiên tử không để ý tới hắn nữa, cũng không đưa Hàn Sâm đến tòa ngọc lâu mà mình đã đi ra, mà bay về phía một trong những tòa ngọc thành.

Cả tòa ngọc thành kia tối đen, giống như được xây thành từ mặc ngọc, bên trong cảnh sắc tráng lệ vô cùng, Hàn Sâm còn nhớ rõ Hắc Đế kia đúng là đã bay ra từ trong thành này, cuối cùng bị hắn chém giết.

"Thú hồn mà Hắc Đế lưu lại rất phi phàm, không phải thú hồn mà thú Phá Giới bình thường có thể so sánh được, bây giờ lam y tiên tử này không ra tay giết ta ngay, lại muốn mang ta đến thành Hắc Ngọc, e là có liên quan đến Hắc Đế nhỉ?" Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Mặc dù hắn có cách phá đứt lưới Khốn Tiên, nhưng hắn không vội làm vậy, vì hắn muốn nhìn xem, cái được gọi là Tiên trong Bạch Ngọc Kinh này, rốt cuộc là sự sinh vật thế nào.

Trước kia Hàn Sâm cũng đã xem qua thành Hắc Ngọc, nhưng nó hoàn toàn khác với thành Hắc Ngọc hiện giờ, trong thành tiên khí lượn lờ, từng pho tượng ngọc sừng sững bên trong thành.

Có đồng tử đồng nữ, có cự thú thần cầm, có cỏ cây hoa lá, nhưng tất cả đều được điêu khắc từ mặc ngọc, bên trong cả thành Hắc Ngọc không có một chút hơi thở sự sống nào, khắp nơi đều toàn là tượng ngọc.

"Ngươi có biết cách đây không lâu, hoa cỏ chim thú ở nơi này đều là vật còn sống không?" Lam y tiên tử hạ xuống trong thành, hỏi Hàn Sâm mà không thèm nhìn lại.

"Vậy tại sao bây giờ bọn chúng lại biến thành tượng ngọc?" Hàn Sâm đoán được một ít, nhưng giả vờ không biết hỏi.

"Bởi vì chủ nhân của nơi này chết rồi." Lam y tiên tử quay đầu, nhìn chằm chằm Hàn Sâm bằng ánh mắt sáng quắc.

Hết chương 3326.

Chương 3327. Nguồn gốc của Bạch Ngọc Kinh.

“Hắc Đế?” Hàn Sâm nghĩ ra người mà lam y tiên tử đang nói tới là ai.

Lam y tiên tử lạnh lùng nói: “Nếu đã biết, vậy thì ngươi cũng nên biết mình chết không oan, bởi vì tội lỗi của một mình ngươi đã khiến hàng tỷ ngọc tiên trong thành Hắc Đế không có được thân thể tự do”

Hàn Sâm còn muốn nói gì đó, lại nhìn thấy một quang ảnh đáp xuống trong thành Hắc Đế, rõ ràng là tượng ngọc màu trắng giống như đế vương, trông quang ảnh đó hơi giống Hắc Đế, Hàn Sâm cũng đã đoán ra, vị này có thể là chủ nhân của thành Bạch Ngọc.

Quả nhiên, lam y tiên tử khẽ hành lễ với tượng ngọc màu trắng kia nói: “Bạch Đế đại nhân, đã bắt được hung thủ giết chết Hắc Đế, nên xử trí thế nào?”

“Hắc Đế đã chết, thành Hắc Đế không có chủ nhân, đã giống với tử thành, vậy hãy chôn hắn ở đây, chôn cùng Hắc Đế và thành Hắc Đế đi.” Giọng của Bạch Đế lạnh lùng, giống như hoàn toàn không có cảm xúc của nhân loại.

Lam y tiên tử gật đầu nói: “Vậy cũng được, chỉ tiếc cho Hắc Đế đại nhân, vừa mới giải trừ được phong ấn, còn chưa khôi phục sức mạnh thì đã bị hắn hại chết”

Nhưng Bạch Đế chỉ lạnh lùng nói: “Hắc Đế tự tìm đường chết thì cũng thôi, chỉ tiếc cho vô số ngọc tiên của thành Hắc Đế này phải ngủ say hàng tỉ năm, cho tới khi Ngọc đế mới được sinh ra thì mới có thể lấy lại tự do”

Hàn Sâm nghe được cuộc nói chuyện của hai người, mở miệng nói: “Nếu như ta có thể làm cho ngọc tiên trong thành Hắc Đế này hồi sinh, không biết có thể hóa giải ân oán giữa chúng ta hay không?”

Lời này vừa nói ra, tầm mắt của lam y tiên tử và Bạch Đế đều dừng ở trên người hắn, lam y tiên tử lạnh lùng nói: “Ngươi nói hươu nói vượn cái gì đó? ngọc tiên của thành Hắc Đế chỉ có Hắc Đế đại nhân có thể khiến chúng thức tỉnh, cho dù là chư thiên Thần Linh tới cũng vô dụng, huống hồ là ngươi.”

“Ta chỉ hỏi nếu như ta có thể khiến chúng thức tỉnh, ân oán trước kia có xóa bỏ không?” Hàn Sâm phớt lờ lam y tiên tử, chỉ nhìn Bạch Đế hỏi.

Bạch Đế cẩn thận đánh giá Hàn Sâm, sau một lát mới mở miệng nói: “Nếu như ngươi có thể khiến tất cả ngọc tiên trong thành Hắc Đế thức tỉnh, ân oán giữa ngươi và Bạch Ngọc Kinh có thể xóa bỏ, chúng ta sẽ không truy cứu tội giết Hắc Đế của ngươi nữa.”

“Bạch Đế đại nhân đừng nghe hắn nói hưu nói vượn, hắn chỉ là muốn lừa chúng ta thả hắn ra khỏi lưới Khốn Tiên mà thôi. Người này giỏi thuật dịch chuyện tức thời, nếu thả hắn ra thì rất khó bắt lại được.” Lam y tiên tử nói.

Bạch Đế không nói gì, chỉ nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm nói: “Không cần thả ta ra ngoài, chỉ cần nói cho ta biết Hắc Đế khiến những ngọc tiên này thức tỉnh như thế nào, có lẽ ta có cách khiến chúng thức tỉnh.”

Thấy lam y tiên tử mở miệng muốn phản bác, Hàn Sâm cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện, nói tiếp: “Các ngươi cũng chẳng tổn thất gì nếu để ta thử một lần, đúng chứ?”

“Cứ để cho hắn thử một lần đi.” Bạch Đế mở miệng nói.

Bạch Đế đã mở miệng, mặc dù trong lòng lam y tiên tử không tin Hàn Sâm có thể khiến ngọc tiên của thành Hắc Đế thức tỉnh, nhưng không nói gì nữa.

“Vẫn mong hai vị nói cho ta biết, Hắc Đế phải làm thế nào để những ngọc tiên này thức tỉnh?” Hàn Sâm chỉ vào những sinh mệnh như tượng ngọc màu đen kia hỏi.

“Ngay cả những thứ này mà ngươi cũng không biết, mà còn dám nói khoác có thể khiến chúng thức tỉnh ư?” Lam y tiên tử lạnh lùng nói.

Mặt Hàn Sâm không có biểu cảm gì, cũng không tranh cãi với lam y tiên tử, chỉ nhìn Bạch Đế, hiển nhiên Bạch Đế mới là người có thể làm chủ.

Dáng vẻ của Bạch Đế vẫn thờ ơ như vậy, chậm rãi nói: “Trên trời Bạch Ngọc Kinh, mười hai lầu năm thành, tiên nhân sờ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh. Bốn câu thơ này là nguồn gốc của Tiên tộc bọn ta. Bạch Ngọc Kinh là một tiên ngọc do trời đất sinh ra, ban đầu không có bất kỳ sinh mệnh nào,

cũng không có Thập Nhị Lâu Ngũ Thành. Cho tới khi †iên nhân giáng xuống nơi này, biến tiên ngọc thành Thập Nhị Lâu Ngũ Thành, điểm ngọc thành Tiên, mới khiến bọn ta có sinh mệnh, có thể hành tẩu ở thế gian."

"Tiên nhân? Tiên nhân kia là ai?" Hàn Sâm kinh ngạc ở trong lòng, nói điểm ngọc thành Tiên cũng có hơi phóng đại quá, nhưng có thể biến ngọc thạch thành thể sinh mệnh, năng lực bậc này cũng đã là vô cùng khủng bố rồi.

Cho dù là vị Thần đại nhân kia trong Thần điện Gen, cũng không thể †ạo ra sinh mệnh từ hư không.

"Tiên nhân chính là tiên nhân" Bạch Đế thản nhiên nói một câu, sau đó lại nói tiếp: "Tiên nhân điểm ngọc thành Tiên, ở mỗi một nơi trong Thập Nhị Lâu Ngũ Thành điểm hóa ra một vị ngọc tiên, trở thành chúa †ể của Thập Nhị Lâu Ngũ Thành, chỉ có khí chất Tiên Đế trên người hắn mới có thể khiến ngọc tiên trong thành Hắc Đế sinh ra ý thức của mình"

"Nếu như trước đó Hắc Đế không chết, thì Hắc Đế với tỷ lệ Phá Giới kia có thể khiến ngọc tiên trong thành Hắc Đế sinh ra ý thức của mình? Hoặc là nói, chỉ sau khi Hắc Đế hoàn toàn khôi phục sức mạnh, mới có thể khiến ngọc tiên trong thành Hắc Đế sinh ra ý thức của mình?" Hàn Sâm hỏi.

"Như nhau cả." Bạch Đế trả lời rất ngắn gọn. Hàn Sâm nghe xong thì trong lòng thấy hơi buồn bực.

Hắn có được thú hồn Hắc Đế, chắc là hắn sẽ có sức mạnh giống với Hắc Đế, sử dụng thú hồn Hắc Đế, có lẽ có thể khiến ngọc tiên trong thành Hắc Đế thức tỉnh.

Nhưng trước đây Hàn Sâm đã đưa thú hồn Hắc Đế cho Kỷ Yên Nhiên, hoàn toàn không mang theo trên người, nếu bây giờ hắn nói trở về lấy thì e rằng lam y tiên tử và Bạch Đế sẽ không tin hắn.

"Thế nào, ngươi có thể khiến ngọc tiên trong thành Hắc Đế thức tỉnh không?" Lam y tiên tử nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm lạnh lùng hỏi.

“Có thể thử một lần.” Hàn Sâm kiên trì nói. Hàn Sâm nhìn về phía một con thú hắc ngọc nhỏ ở bên cạnh nói: “Xin hai vị chờ một lát, để ta thử một lần.”

Hàn Sâm nói xong, thì vận chuyển sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, truyền nó vào trong cơ thể của con thú hắc ngọc nhỏ giống như tượng kia.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có thể kích phát lực lượng của huyết mạch, thúc đẩy sinh mệnh tiến hóa, trước đây Hàn Sâm sử dụng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh là có thể khiến sinh vật cấp Vương thăng lên cấp Thần, hiện giờ Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh Phá Giới, công năng càng mạnh hơn, Hàn Sâm cũng muốn thử xem, có lẽ sẽ hữu dụng.

Nếu vô dụng, thì lại trở mặt ra tay với đám Bạch Đế cũng không muộn.

Nếu như có thể, Hàn Sâm cũng không mong kết thù với Bạch Ngọc Kinh, dựa theo cách nói của Bạch Đế thì chắc là có mười bảy vị ngọc tiên trong Thập Nhị Lâu Ngũ Thành mới đúng.

Điều này có nghĩa là, ngoài Hắc Đế thì còn có mười sáu vị cường giả Phá Giới giống như lam y tiên tử, với sức của mình Hàn Sâm chưa chắc đã thắng được.

Hơn nữa Hàn Sâm còn rất có hứng thú với vị tiên nhân mà Bạch Đế nói tới, đại năng có năng lực tạo ra sinh mệnh, từ xưa đến nay đều hiếm thấy.

Sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh tiến vào trong cơ thể của con thú hắc ngọc nhỏ, ba người Hàn Sâm, lam y tiên tử và Bạch Đế đều nhìn chằm chằm vào con thú hắc ngọc nhỏ kia.

Ban đầu thú hắc ngọc nhỏ không có phản ứng, Hàn Sâm chỉ có thể giữ thái độ còn nước còn tát, tiếp tục truyền thêm Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh vào.

Đợi hơn mười phút, vẫn không thấy thú hắc ngọc nhỏ kia có động tĩnh gì, lam y tiên tử đã hơi mất kiên nhãn, đang muốn nói gì đó thì đột nhiên nhìn

thấy trên người thú hắc ngọc nhỏ xuất hiện mạch lạc màu đỏ giống như mạch máu.

Lam y tiên tử nuốt lại lời sắp nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thú hắc ngọc nhỏ, nhìn mạch lạc như mạch máu trên người nó càng ngày càng nhiều.

Ngoài mặt Hàn Sâm bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng có phần kích động, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có tác dụng đối với thú hắc ngọc nhỏ, nhưng không biết rốt cuộc tác dụng này có thể đạt tới mức độ nào.

Hết chương 3327.

Chương 3328. Hoa văn

Hình dáng của thú hắc ngọc nhỏ vừa giống gấu vừa giống chó, bộ lông xù dày rất đáng yêu, dù trở thành tượng ngọc, cũng sẽ là một tác phẩm nghệ thuật được người yêu thích.

Nhưng thú hắc ngọc nhỏ này đã đỏ khắp người, giống như bị máu tươi nhuộm đỏ, giống như sắp nhỏ ra máu.

Rắc… Rắc… Rắc…

Thân thể của thú hắc ngọc nhỏ chậm rãi chuyển động, động tác vô cùng cứng ngắc, giống như người máy bị rỉ sét.

Mỗi khi động đậy, lớp hắc ngọc bên ngoài thân lộ ra một số vết rạn, vết rạn càng ngày càng nhiều càng lúc càng lớn, bong ra từng mảng từng mảng, tại chỗ mà hắc ngọc bong ra lại lộ ra lông đen ướt át.

Trong mắt của Bạch Đế và lam y tiên tử đều lộ ra vẻ kinh ngạc và nghi ngờ, nếu như Hàn Sâm chỉ làm cho Thú hắc ngọc nhỏ thức tỉnh, thì sẽ khiến bọn họ hơi kinh ngạc, nhưng sẽ không nghỉ ngờ như vậy.

Bọn họ nghi ngờ như thế, là bởi vì dáng vẻ hiện giờ của thú hắc ngọc nhỏ, đã không thể gọi là thức tỉnh được nữa.

Cái gọi là thức tỉnh chính là tượng ngọc có được linh tính, nhưng tượng ngọc vẫn chỉ là tượng ngọc, thân thể của chúng vẫn là vật chết, không có hệ thống tuần hoàn sinh mệnh của vật sống thật sự.

Nói trắng ra, cái gọi là ngọc tiên trong thành Hắc Đế, đều chỉ là con rối của Hắc Đế mà thôi, Hắc Đế còn sống thì chúng sẽ có một vài linh thức, Hắc Đế không còn thì chúng sẽ chỉ là một đống ngọc thạch.

Nhưng thú hắc ngọc nhỏ hiện giờ lại thoát khỏi thân thể ngọc thạch, có được thân thể máu thịt thật sự, điều này đã không phải là sự thức tỉnh đơn giản như vậy.

“Grào!” Một tiếng rống chấn động thành Hắc Ngọc, thú hắc ngọc nhỏ đứng thẳng người ngửa mặt lên trời rống to, hắc ngọc còn lại trên người bắn ra bốn phía, khiên thân thể máu thịt của nó hoàn toàn lộ ra.

“Sống thật kia?” Lam y tiên tử nhìn tới trợn mắt há miệng, cho dù là hàng tỉ năm trước, cũng chưa có cảnh tượng khiến nàng khiếp sợ như thế.

Năm đó vị tiên nhân kia giáng xuống Bạch Ngọc Kinh, biến cả Bạch Ngọc Kinh thành Thập Nhị Lâu Ngũ Thành, toàn bộ nơi này đều sinh ra †ừ bàn tay của vị tiên nhân kia.

Đình đài lầu gác, tháp cổ ngọc thành, cây cỏ, chim thú côn trùng cá đều do hắn sử dụng tiên ngọc khắc thành.

Nhưng vì điêu khắc ra Bạch Ngọc Kinh đã gần như hao hết sức mạnh của tiên nhân, cho nên cuối cùng tiên nhân đã giao sinh mệnh và linh hồn cho mười bảy pho tượng ngọc quan trọng nhất trong Thập Nhị Lâu Ngũ Thành.

Còn những tượng ngọc khác, tuy rằng cũng sinh ra từ bút tích của tiên nhân, nhưng chỉ có thể dựa vào sức mạnh của những vị như Hắc Đế mà sống, không thể coi là thể sinh mệnh thật sự.

Hiện giờ con thú nhỏ màu đen này lại biến thành thể sinh mệnh thật sự, năng lực bậc này quả thực có thể sánh ngang với vị tiên nhân tạo ra Bạch Ngọc Kinh khi trước, sao lam y tiên tử và Bạch Đế không sợ cho được.

Thú nhỏ màu đen có được thân thể thật sự, nó lắc mình, đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng ở trên người Hàn Sâm, rồi nhào thẳng về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm bị nhốt trong lưới Khốn Tiên, hoàn toàn không thể tránh né, bị thú nhỏ màu đen kia nhào trúng.

Nnhưng thú nhỏ màu đen không có ý làm tổn thương Hàn Sâm, nó thè lưỡi liếm lên mặt Hàn Sâm, trông vô cùng thân thiết, coi Hàn Sâm như người thân.

“Đừng liếm…” Tay Hàn Sâm không thể nhúc nhích, ngăn thế nào cũng vô dụng, nên chỉ có thể mặc cho con thú màu đen kia liếm khắp mặt.

Khó khăn lắm mới chờ thú nhỏ màu đen bình tĩnh lại, không liếm hắn nữa, Hàn Sâm mới mở miệng nói: “Thế nào, bây giờ chắc là các ngươi đã tin ta rồi chứ?”

“Bình Tiên, thả hắn ra đi.” Bạch Đế mở miệng nói.

Vẻ khiếp sợ trong mắt lam y tiên tử vẫn chưa giảm bớt, nghe thấy mệnh lệnh của Bạch Đế, lúc này mới phản ứng lại, sau khi thu lại vẻ mặt thì phất tay thu hồi lưới Khốn Tiên.

Lúc này Hàn Sâm mới đứng dậy, hoạt động tay chân một chút, thú nhỏ màu đen thấy Hàn Sâm hoạt động, tưởng Hàn Sâm muốn chơi đùa với nó, thì lại nhào tới một cách thích thú.

Hàn Sâm ôm đầu nó, con thú nhỏ này chân ngắn tay ngắn, hai chân quơ quơ như Phong Hỏa Luân, nhưng nó không thể đụng vào người của Hàn Sâm.

“Thú con, ngươi đi chơi trước đi.” Hàn Sâm nói với thú nhỏ màu đen kia.

Thú nhỏ màu đen như nghe hiểu lời của Hàn Sâm, đi về phía bên cạnh, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Hàn Sâm, mặt lộ ra vẻ không muốn.

“Các hạ xưng hô thế nào?” Bạch Đế vẫn hờ hững không chút biểu cảm, nhưng dùng từ rõ ràng đã rất khách sáo.

“Tại hạ Hàn Sâm.” Hàn Sâm đáp.

Bạch Đế gật đầu, nhìn Hàn Sâm nói: “Nếu ngươi có thể trao thân thể cho tất cả ngọc tiên trong Bạch Ngọc Kinh ta, thì không những xóa bỏ chuyện của Hắc Đế mà ngươi còn có thể trở thành bạn bè của Bạch Ngọc Kinh ta nữa.”

“Không biết trở thành bạn bè của Bạch Ngọc Kinh thì có lợi ích gì?” Đương nhiên Hàn Sâm nhìn ra, Bạch Đế và vị lam y tiên tử được gọi là Bình Tiên này đều rất khiếp sợ trước việc sống lại của con thú nhỏ màu đen.

Hơn nữa theo lời mà Bạch Đế nói thì là toàn bộ ngọc tiên của Bạch Ngọc Kinh, mà không phải là riêng thành Hắc Đế, điều này có phần khiến người ta phải suy nghĩ.

Bạch Đế nói: “Nếu ngươi có việc cần giúp đỡ, chỉ cần không vi phạm tiên luật của Bạch Ngọc Kinh, cho dù là muốn bổn đế liều mạng thì bổn đế cũng sẽ không tiếc.”

“Nghe thì có vẻ rất hay, nhưng làm sao ta biết được các ngươi có tuân thủ giao ước hay không, phải biết rằng để tượng ngọc kia sống lại, sức mạnh mà ta bỏ ra là rất lớn, muốn trao thân thể máu thịt cho toàn bộ sinh mệnh ở đây, chắc chắn không phải là chuyện dễ, e rằng mười năm, tám năm cũng không đủ dùng.” Hàn Sâm nói.

“Đừng nói là mười năm, tám năm, cho dù là trăm năm ngàn năm bọn †a cũng chờ được, chỉ cần các hạ bằng lòng đi làm, ngàn vạn năm bọn †a cũng có thể chờ.” Bạch Đế dừng một chút rồi nói tiếp: “Còn về lo lắng của ngươi thì càng là thừa thãi, bọn ta đều tuân theo tiên luật, chịu sự hạn chế của tiên luật, chỉ cần đã thề thì chắc chắn phải tuân thủ, nếu không sẽ chịu trừng phạt của tiên luật ở Bạch Ngọc Kinh, ngay cả bổn đế cũng không ngoại lệ.”

Hàn Sâm thấy Bạch Đế nói một cách nghiêm túc, không giống như nói bừa, thì hỏi: “Rốt cuộc tiên luật kia là gì?”

“Các hạ mời đi bên này.” Bạch Đế nói xong, thì đi ra phía ngoài của thành Hắc Đế.

Hàn Sâm không do dự đi theo luôn, Bình Tiên đi theo sau Hàn Sâm, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Hàn Sâm.

Thập Nhị Lâu Ngũ Thành, trước kia Hàn Sâm đều đã thấy qua, tuy Thập Nhị Lâu Ngũ Thành hiện giờ đã trở nên hoành tráng hơn, nhưng cũng không có khác biệt quá lớn.

Nhưng Bạch Đế không dẫn Hàn Sâm đi vào Thập Nhị Lâu Ngũ Thành, sau khi xuyên qua Ngũ Thành, thì đi tới chỗ cao nhất của Bạch Ngọc Kinh, nơi đó rõ ràng dựng một tấm bia bạch ngọc.

Trên bia bạch ngọc có khắc rất nhiều điều luật, Hàn Sâm nhìn sơ qua, mặc dù có rất nhiều điều luật kỳ lạ, nhưng quả thật vô cùng chặt chẽ cẩn thận.

Trong đó quả thật cũng có một tiên luật nói, nếu ngọc tiên đã thề thì chắc chắn không được vi phạm, nếu không sẽ bị Bạch Ngọc Kinh thu hồi tiên thể.

Bởi vì điều luật quá nhiều, Hàn Sâm không có tâm tư đâu đi đọc từng cái một, hắn liếc mắt nhìn vài lần, rồi nhìn thấy một hoa văn dưới góc trái của bia bạch ngọc.

Những chỗ khác của bia bạch ngọc đều khắc chữ, chỉ có góc kia là khắc một hoa văn, đó là một hoa văn hồ lô xinh xắn.

Hàn Sâm lại thấy hoa văn hồ lô rất quen mắt, trông hồ lô đó rất giống Bảo Nhi trước khi được sinh ra, kích thước và hình dạng cũng rất giống.

Hết chương 3328.

Chương 3329. Trở lại Đệ Nhất Lâu

Hàn Sâm chỉ vào hoa văn hồ lô và hỏi: “Hoa văn hồ lô trên bia đá có ý nghĩa gì?”

Bạch Đế trả lời: “Đó là do tiên nhân Bạch Ngọc Kinh tạo thành, coi như là ký hiệu của tiên nhân đi.”

Hàn Sâm không biết Bạch Đế có giấu giếm gì không, hay hắn thật sự không biết ý nghĩa của ký hiệu hồ lô này, Hàn Sâm suy nghĩ rồi hỏi: “Tại hạ rất tò mò, thực lực của vị tiên nhân kia cao như vậy, sợ rằng đến Thần Linh cũng không sánh bằng, không biết hắn trông như thế nào và là cường giả trong tộc nào?”

Bạch Đế và Bình Tiên đều nhìn rõ tâm tư của Hàn Sâm, nhưng bọn họ chỉ nghĩ Hàn Sâm tò mò về lai lịch của tiên nhân, không hề nghĩ gì khác.

Bình Tiên có chút tự đắc, nói: “Ta không biết tiên nhân thuộc tộc nào, nhưng chắc chắn là một người vĩ đại vượt xa vạn vật. Như lời ngươi nói, dù là chư thiên Thần Linh cũng không thể sánh được, hình dáng của bọn ta là do tiên nhân khắc theo hình dáng của nàng, nhưng hình dáng và khí chất của nàng càng vượt xa bọn ta ngàn vạn lần.”

“Như vậy, bề ngoài của tiên nhân giống chúng ta sao? Vậy kẻ đó là nam hay nữ?” Lúc này Hàn Sâm mới hỏi.

“Tất nhiên là giống ta, đều trong hình dáng phụ nữ” Bình Tiên đáp.

“Là nữ tiên nhân sao? Nàng có nói tên gì không?” Hàn Sâm ngày càng †ò mò.

“Tiên nhân chính là tiên nhân, vì sao phải cần tên.” Bình Tiên trừng mắt nhìn Hàn Sâm rồi nói: “Ngươi hỏi nhiều chuyện không liên quan như vậy để làm gì? Tiên luật này là nền tảng của Bạch Ngọc Kinh, cho dù ta là chúa tể thì cũng không thể vi phạm tiên luật, nếu không sẽ bị Bạch Ngọc Kinh tiêu diệt, hiện giờ ngươi có thể yên tâm chưa?”

“Nếu như vậy thì tại hạ đã yên tâm giao phó sinh mệnh và thân xác cho những tiên ngọc kia rồi. Nhưng chắc hai vị biết rõ, việc này không thể xong trong vài ngày được, tại hạ cũng có việc cần xử lý, cho nên phải cách một

thời gian ngắn ta mới đến Bạch Ngọc Kinh một lần, không thể ở đây mãi được.” Hàn Sâm nói.

Bạch Đế gật đầu: “Không sao, chỉ cần các hạ nhớ lời cam kết của mình là tốt rồi. Nhưng lần này, có một tiên ngọc cần các hạ phải giao thân thể bằng xương bằng thịt trước.”

“Ta đã biết.” Hàn Sâm rất muốn hỏi tiên ngọc có điểm gì đặc biệt, nhưng hắn chỉ suy nghĩ chứ không hỏi, rất nhanh hắn sẽ gặp được tiên ngọc kia, vì thế không cần nóng lòng.

Bạch Đế và Bình Tiên nhìn Hàn Sâm rời khỏi bia ngọc, ban đầu Hàn Sâm cho rằng hắn sẽ đi đến thành Bạch Ngọc hoặc ba thành khác, nhưng không ngờ Bạch Đế lại dẫn hắn tới Thập Nhị Lâu.

“Kì lạ, nếu xét theo quan hệ của Bạch Đế và Bình Tiên, địa vị của tiên ngọc trong Thập Nhất Lâu phải thấp hơn Ngũ Thành một chút, sao tiên ngọc quan trọng như vậy lại ở trong Bạch Ngọc Lâu chứ không phải Ngũ Thành?” Hàn Sâm nghỉ ngờ trong lòng, nhưng hắn vẫn không hỏi điều gì, chỉ đi theo sau Bạch Đế và Bình Tiên, đi qua từng lầu ngọc và thành ngọc.

Nhưng có một điều làm cho Hàn Sâm hết sức nghi ngờ, Thập Nhị Lâu của Ngũ Thành sẽ có mười bảy vị tiên ngọc cấp chúa tể, nhưng đến giờ cũng chỉ thấy Bạch Đế và Bình Tiên xuất hiện, những vị tiên ngọc khác từ đầu đến cuối vẫn chưa ra mặt.

Khi đi đến trước lầu ngọc đầu tiên, Bạch Đế và Bình Tiên mới đứng lại, ánh mắt có chút phức tạp khi nhìn thấy Đệ Nhất Lâu của Bạch Ngọc Lâu.

Hàn Sâm không hề xa lạ gì với Đệ Nhất Lâu của Bạch Ngọc Lâu, ban đầu hắn tu hành ở Trấn Thiên Cung, rồi giành lấy cơ hội tiến vào Bạch Ngọc Lâu, tiến vào Đệ Nhất Lâu hấp thu ngọc khí để tu luyện.

Hôm nay Đệ Nhất Lâu của Bạch Ngọc Lâu trông hùng vĩ lên rất nhiều, nhưng bố cục đại khái trong lầu ngọc lại không thay đổi, vẫn là một lầu Bạch Ngọc có bảy tầng.

Lúc đầu Đệ Nhất Lâu của Bạch Ngọc là tầng lầu ngọc sơ cấp nhất trong Thập Nhị Lâu, chỉ có thể cung cấp một ít ngọc khí thôi, hình dáng của nó trông rất giống Thập Nhất Lâu.

Nhưng nhìn sắc mặt của Bạch Đế và Bình Tiên, hình như bên trong Đệ Nhất Lâu có chỗ không tầm thường.

Bạch Đế đi tới cổng của lầu ngọc, cổng của lầu Bạch Ngọc lập tức tự động mở ra, Hàn Sâm đi theo Bạch Đế vào bên trong, lập tức cảm thấy ngọc khí bên trong lầu ngọc như nước, nó vừa tinh khiết vừa ôn hòa, mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Nếu lúc trước Hàn Sâm đến được chỗ này, bằng sự tinh khiết của ngọc khí ở đây, sợ rằng có thể giúp hắn trực tiếp thăng đến cấp Vương.

"Đúng là một nơi tốt, nếu ở chỗ này tu luyện thuật Băng Cơ Ngọc Cốt thì còn sợ không tiến tới cấp cao hơn được sao?" Hàn Sâm nuối tiếc trong lòng: "Đáng tiếc nơi này đã bị vị tiên ngọc kia chiếm lấy, rất khó để giành lại"

Bên trong tháp thay đổi rất nhiều, không gian bên trong không chỉ rộng rãi, mà ngọc khí bên trong lại giống như sứa bằng ngọc đang bay múa.

Hàn Sâm quan sát kĩ lại, những ngọc linh kia là do ngọc khí tinh khiết ngưng tụ lại, bản thân nó rất tinh khiết, nếu hắn có thể nuốt nó vào, tất nhiên sẽ giúp ích rất nhiều đối với thuật Băng Cơ Ngọc Cốt.

Dù Hàn Sâm đã sớm Phá Giới thuật Băng Cơ Ngọc Gốt, nếu có thể lấy được những ngọc linh kia sẽ trợ giúp rất nhiều cho việc tăng tỷ lệ Phá Giới.

Đi qua các tầng trên, ngọc khí ngày càng tinh khiết, ba người đi thẳng đến tâng cao nhất của Đệ Nhất Lâu, Bạch Đế và Bình Tiên mới dừng lại, nhìn về trần nhà của lầu ngọc.

Hàn Sâm cũng nhìn theo hướng bọn họ nhìn, thấy trên mái vòm có một bộ ngọc được điêu khắc chạm trổ, hình dáng điêu khắc giống như một sinh vật vô cùng kì quái.

Kia là một Miên Dương màu trắng, toàn thân trắng tinh, sừng cừu cong như hình xoắn ốc, trông rất ngoan ngoãn hiền lành, ngọc khí vô tận kia là do tự Miên Dương bằng ngọc chảy ra, giống như dòng nước trong veo của con suối.

“Xin các hạ giao thân xác cho nó trước.” Bạch Đế chỉ vào Miên Dương bằng ngọc trên mái vòm và nói.

“Vị này chính là chúa tể tiên ngọc của Đệ Nhất Lâu phải không?” Hàn Sâm không ra tay ngay, hắn nhìn về phía Bạch Đế và hỏi.

Bạch Đế cũng không phủ nhận: “Chính là nó.”

“Bạch Ngọc Kinh đã sống lại, vì sao nó còn chưa hồi sinh?” Hàn Sâm hỏi.

“Những việc này không quan trọng, quan trọng nhất là các hạ có giao thể xác cho nó hay không?” Bạch Đế nhìn Hàn Sâm rồi nói.

“Ta sẽ cố hết sức thử một lần, nhưng mà vị tiên ngọc này quá mạnh mẽ, ta không nắm chắc hoàn toàn, cho dù may mắn thành công, ta cũng bị tiêu hao sức lực nghiêm trọng, không cách nào giao thân thể cho tiên ngọc.” Hàn Sâm nói.

“Không sao, các hạ cứ việc làm hết sức của mình đi.” Vẻ mặt của Bạch Đế không hề thay đổi, bình tĩnh nói.

Bạch Đế không chịu nói ra nguyên nhân, Hàn Sâm cũng hết cách, đành đè xuống sự tò mò trong lòng, vận chuyển Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, đánh lực Phá Giới vào bên trong Miên Dương chạm ngọc trên mái vòm.

Nếu Miên Dương kia chính là chúa tể tiên ngọc của Đệ Nhất Lâu thì cũng là sinh vật Phá Giới không thua gì Bình Tiên, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh có thể thay đổi thân thể của nó hay không, ngay cả Hàn Sâm cũng không nắm chắc.

Bình Tiên và Bạch Đế là những người phi phàm, tỷ lệ Phá Giới chắc chắn rất cao, ngay cả Hàn Sâm cũng khó nhìn thấu bọn họ hoàn toàn.

Hàn Sâm đồng ý trợ giúp tiên ngọc trong Bạch Ngọc Kinh giành được thể xác, là do hắn muốn mượn sức mạnh của Bạch Ngọc Kinh.

Tần Tu cùng hội Thần Loạn hợp lực sẽ có sức mạnh kinh người, một mình Hàn Sâm e rằng rất khó cạnh tranh. Nếu hắn có thể được Bạch Ngọc Kinh trợ lực, tương lai sẽ có nhiều thêm sức mạnh để đối đầu với hội Thần Loạn.

Lực Phá Giới không ngừng truyền vào bên trong Miên Dương chạm ngọc, đã qua nửa giờ nhưng Miên Dương chạm ngọc kia không có chút phản ứng gì, cũng không xuất hiện những phản ứng kì lạ như trên người của thú hắc ngọc nhỏ.

“Xem ra tỷ lệ Phá Giới của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh quá thấp, không thể tạo thành ảnh hưởng gì đối với sinh vật Phá Giới mạnh mẽ này.” Hàn Sâm buồn rầu trong lòng.

Hết chương 3329.

Chương 3330. Ngọc thể Miên Dương

Nhưng chuyện đã đến nước này, Hàn Sâm cũng không thể từ bỏ, nếu hiện giờ hắn nói không được thì không biết Bạch Đế và Bình Tiên có trở mặt với hắn hay không.

Lúc đang phát Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, hắn lại mở Động Huyền Kinh và bắt đầu phân tích cấu trúc của pho tượng Miên Dương ấy, hòng phá giải cấu tạo thân thể Miên Dương trước rồi mới từ từ cải tạo.

Nhưng dưới sự quan sát bằng Động Huyền Kinh, Hàn Sâm kinh ngạc phát hiện cấu trúc sau khi phân tách cơ thể điêu khắc từ ngọc của Miên Dương gần như hoàn mỹ, không thể tìm thấy điểm nào thiếu sót, đây giống như là một tác phẩm được thiên thần tỉ mỉ tạo ra, không hề có chút tì vết.

“Thật là một cơ thể tuyệt vời…” Hàn Sâm thầm mừng rỡ.

Không phải Hàn Sâm tìm được phương pháp phân tích thân thể Miên Dương mà do thân thể này thật sự quá hoàn mỹ, sợ rằng tỷ lệ Phá Giới đã hơn chín mươi lăm phần trăm.

Dù tỷ lệ Phá Giới có cao đến đâu cũng chẳng có liên quan đến Hàn Sâm, cho dù hắn thấy được sự huyền diệu của cơ thể ấy thì hắn vẫn chẳng có tí lợi ích thực tế nào.

Nhưng mà pho tượng Miên Dương lại có lực lượng hệ ngọc thuần túy, Hàn Sâm đã lấy được cảm hứng tuyệt vời từ cấu trúc thân thể và phương thức hoạt động lực lượng hệ ngọc của nó.

“Nếu ta tham khảo cấu trúc lực lượng hệ ngọc của Miên Dương, có lẽ nó sẽ giúp thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của ta cải tiến hơn chăng?” Hàn Sâm thầm nghĩ, hắn lập tức vận chuyển sức mạnh Băng Cơ Ngọc Cốt.

Lúc trước, Hàn Sâm đã từng hấp thụ ngọc khí từ Bạch Ngọc Lâu để tu luyện Băng Cơ Ngọc Cốt, mặc dù sức mạnh của hai người không giống nhau hoàn toàn nhưng đều có đặc tính hệ ngọc.

Hàn Sâm không sao chép toàn bộ cấu tạo lực lượng hệ ngọc Miên Dương mà chỉ tham khảo một số chỗ thông minh của nó.

Cơ thể và sức mạnh của một sinh vật cấp Phá Giới đã hòa làm một thể một cách hoàn hảo, nghiên cứu cơ thể của nó tương đương với nghiên cứu sức mạnh của nó. Trong một lúc, Động Huyền Kinh không thể phân tích nó hoàn toàn, chỉ có thể từ từ phân tích một bộ phận tuyệt diệu trong đó, đồng thời dùng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh xâm nhập vào cơ thể bằng ngọc của Miên Dương để hiểu biết sâu hơn.

Đây vốn là một sự vất vả đối với Hàn Sâm, nhưng bây giờ lại khiến hắn có được lợi ích, do đó hắn không muốn dễ dàng từ bỏ. Hàn Sâm chỉ tiện tay hồi sinh Miên Dương, mục đích chủ yếu của hắn chính là tìm hiểu lực lượng của nó.

Cơ thể Miên Dương thật sự quá hoàn mỹ, tiến triển của Hàn Sâm rất chậm, nhưng dù vậy cũng để hắn thu hoạch không ít.

“Tỷ lệ Phá Giới của thân thể này e rằng cao hơn sự tưởng tượng của ta, có lẽ nó đã gần đến trăm phần trăm, cùng lắm nó chỉ chênh lệch một hai phần trăm mà thôi. Một chúa tể tiên ngọc đã kinh khủng như vậy, nếu đám người Bạch Đế cũng có trình độ mạnh như lực lượng này thì thật sự khó mà tưởng tượng nổi, không hề thua kém Thần. tiên nhân đó rốt cuộc là ai mà lại sáng tạo được ra một sinh vật đáng sợ như thế? Sức mạnh ban đầu thế nào mới có thể phong ấn Bạch Ngọc Kinh ở nơi đây?” Hàn Sâm tràn đầy khó hiểu.

Bàn về mức độ tinh khiết, Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm không thua gì Miên Dương, nhưng thân thể nó lại có một cấu tạo rất kỳ lạ. Cấu tạo này khiến mật độ, cường độ và những mặt khác của ngọc thể Miên Dương tương tự như ngọc thể Hàn Sâm, nhưng nó lại cứng rắn hơn Băng Cơ Ngọc Cốt.

Với sự tồn tại thần kỳ của cấu tạo này, nếu cả hai cùng bị hai lực lượng y chang nhau đánh vào thì phòng ngự của ngọc thể Miên Dương sẽ mạnh hơn Hàn Sâm rất nhiều.

Điều này làm cho Hàn Sâm cảm thấy hết sức thần kỳ, hắn liên tục phân tích ngọc thể Miên Dương, muốn phá giải bí mật trong đó. Nếu Băng Cơ Ngọc Cốt có thể dùng loại cấu trúc này, nhất định tỷ lệ Phá Giới sẽ tăng cao, có lẽ nó sẽ vượt qua giới hạn ba mươi phần trăm, khiến cho lực Phá Giới thật thể hóa, thậm chí nó có thể đạt đến tỷ lệ Phá Giới cao hơn.

Dù sao đây vẫn là cơ thể Phá Giới hoàn mỹ, nó có thuộc tính gần giống Băng Cơ Ngọc Cốt, đúng là cơ hội hiếm thấy.

Hàn Sâm phân tích hết lần này đến lần khác nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn không có được đáp án mình muốn, hắn không thể phá vỡ cấu †ạo thân thể Miên Dương, do đó không thể thấy được cấu tạo bí mật được ẩn giấu bên trong nó.

Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh ngấm vào liên tục nhưng hiệu quả không như mong đợi. Đã qua hai canh giờ, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh chỉ lưu lại

được một chấm đỏ bé tí xíu như mũi kim trên Miên Dương bằng ngọc, cần phải dùng kính lúp mới thấy được chấm đỏ đó.

Tuy chỉ được một chấm đỏ như vậy đã khiến Hàn Sâm mừng rỡ như điên, dưới sự phối hợp giữa Động Huyền Kinh và Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, cuối cùng sức mạnh của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh đã thấm vào một ít.

Chỉ với một chấm nhỏ như thế đã giúp Hàn Sâm vén màn bí mật Miên Dương bằng ngọc, cấu trúc của ngọc thể Miên Dương không phải đặc ruột, bên trong nó hoàn toàn rỗng tuếch.

"Cấu trúc rỗng sao?" Hàn Sâm thầm vui mừng, hắn không màng đến việc tiêu hao lực lượng, tiếp tục để lực lượng của mình thấm vào trong. Tuy cấu trúc rỗng thật sự có thể tăng sức mạnh, nhưng đây không phải là tất cả, chắc chắn bí mật của ngọc thể Miên Dương không chỉ có vậy.

Hàn Sâm nhanh chóng phát hiện ngọc thể Miên Dương không chỉ có cấu trúc rỗng, sức mạnh Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh rất nhanh đã chạm phải trở ngại, Hàn Sâm chỉ có thể cố sức thấm vào.

"Bạch Đế đại nhân, ngươi thấy hắn có làm được không?" Thấy Hàn Sâm vẫn chưa đột phá được gì, Bình Tiên nhíu mày và hỏi.

Bạch Đế lạnh nhạt đáp lại: "Hắn có thể làm được là tốt nhất, nếu không, sau khi hắn tiêu hao một lượng lớn sức mạnh như vậy, chúng ta muốn làm khó hắn rất dễ dàng. Cho dù sức hắn không đủ mạnh để làm Bạch Dương tiên tử hồi sinh, nhưng hắn có thể giúp những tiên ngọc kia dễ dàng có được cơ thể và ý thức của mình, điều này là trợ giúp rất lớn đối với Bạch Ngọc Kinh chúng ta."

"Đại nhân sáng suốt." Lúc này Bình Tiên mới hiểu rõ ý đồ của Bạch Đế, mặc kệ Hàn Sâm có thể khiến Bạch Dương tiên tử hồi sinh hay không thì đều có lợi với bọn họ.

Đương nhiên Hàn Sâm cũng biết Bạch Đế không dễ nói chuyện như vẻ bề ngoài, ban đầu hắn vốn không định dùng quá nhiều sức mạnh của bản thân, ít nhất phải giữ sức để giết ra Bạch Ngọc Kinh.

Nhưng bí ẩn của ngọc thể Miên Dương đã khiến hắn thay đổi suy nghĩ, cho dù hắn liều mạnh tiêu hao sức mạnh quá độ thì hắn vẫn muốn nhìn xem bí mật trong đó, bằng không bỏ lỡ cơ hội này, hắn không biết tương lai còn cơ duyên như vậy hay không.

Một sinh vật thể Phá Giới gần hoàn mỹ như vậy, nó lại đứng yên mặc hắn nghiên cứu, cơ hội này tuyệt đối rất khó thấy.

Cho dù Hàn Sâm có thể giết chết một sinh vật cấp Phá Giới cao đến vậy cũng vô dụng, thú Phá Giới chết đi thì sức mạnh sẽ biến mất, giá trị nghiên cứu đã giảm đi rất nhiều, chênh lệch thật sự quá lớn.

Đến cấp bậc này như Hàn Sâm, mỗi một lối suy nghĩ đều phải trả cái giá rất lớn, cho nên hắn không muốn mạo hiểm để nghiên cứu một thi thể.

Dưới sự phối hợp sức mạnh giữa Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh và Động Huyền Kinh, thấm vào từng chút, tuy tốc độ thấm vào rất chậm nhưng thu hoạch một giờ trôi qua khiến Hàn Sâm rất kinh ngạc.

“Quả nhiên nó không phải cấu trúc rỗng đơn giản!” Hàn Sâm phát hiện ngọc thể Miên Dương không chỉ cấu trúc rỗng, mà trong cấu trúc rỗng có rất nhiều loại biến hóa.

Cấu trúc có hình dạng tổ ong sáu cạnh, không phải hình tam giác, có rất nhiều cấu trúc rỗng kết hợp lại với nhau. Do ngọc thể Miên Dương không di chuyển như vật chết, cho nên hiện giờ khó có thể biết rốt cuộc cấu trúc này có lợi ích gì.

Hết chương 3330.

Chương 3331. Tai kiếp khó thoát

Hàn Sâm làm việc liên tục bốn ngày năm đêm, gần như tiêu hao hết sức mạnh của mình không còn chút gì, khi ấy hắn mới bất đắc dĩ dừng tay.

Không phải Hàn Sâm không muốn nghỉ ngơi giữa chừng mà do ngọc thể Miên Dương ấy rất quái dị, chỉ cần Hàn Sâm hơi rút lực lượng lại thì cấu trúc của nó sẽ tự động khôi phục, vì thế hắn chỉ đành tiếp tục, bằng không thành quả mà hắn có được sẽ mất hết.

Thấy Hàn Sâm gầy mất một vòng, đôi mắt đỏ như máu, hốc mắt sâu hoắm, chỉ nhìn sơ qua đã biết bộ dạng ấy là do tiêu hao sức mạnh quá độ.

Bạch Đế và Bình Tiên có hơi cảm động, họ không ngờ Hàn Sâm lại hết lòng hết sức như vậy, không sợ bọn hắn thừa dịp ra tay, do đó họ mới có nhiều hảo cảm với Hàn Sâm.

"Xin lỗi, tỷ lệ Phá Giới của tại hạ vẫn quá thấp, trước mắt không có cách làm thân thể của tiên ngọc này dao động." Hàn Sâm lắc đầu cười gượng và nói.

"Không sao đâu, ngươi đã nỗ lực là tốt rồi, trước mắt ngươi hãy bồi dưỡng cơ thể, những chuyện khác bàn sau." Bạch Đế hơi ngừng lại rồi nói tiếp: "Bên trong Thiên Cung có rất nhiều sinh vật Phá Giới đã dung hợp mệnh hồn, nếu ngươi cần thì cứ đi săn, chắc hẳn chúng sẽ giúp ích cho ngươi."

"Cảm ơn" Tâm trạng của Hàn Sâm tức khắc dễ chịu hơn rất nhiều.

Hắn không chỉ có được bí mật của ngọc thể Miên Dương mà còn đạt được gen Phá Giới, đúng là một hòn đá bắn trúng hai con chim.

Bhưng Hàn Sâm tiêu hao quá nhiều lực lượng, nếu lúc này hắn đi săn thú Phá Giới, không chừng ngược lại còn bị chúng ăn thịt, vì thế Hàn Sâm chỉ có thể khôi phục lực lượng của mình trước, sau đó hắn mới suy nghĩ thêm về việc đi săn thú Phá Giới.

Sau khi Bạch Đế rời đi, chỉ có Bình Tiên ở lại Đệ Nhất Lâu với Hàn Sâm.

"Ngọc khí nơi đây rất tinh khiết, nó sẽ giúp ích rất nhiều cho việc ngươi khôi phục cơ thể, ngươi cứ nghỉ ngơi ở nơi này đi." Bình Tiên chỉ vào những ngọc linh tựa như sứa rồi nói tiếp: "Nhưng ngươi đừng vì ham muốn ngọc khí mà chiếm đoạt những linh hồn ngọc khí ấy, mặc dù chúng là những tinh hoa ngọc khí vô cùng tinh khiết, nhưng bản thân chúng đã sinh

ra một tia linh thức yếu ớt. Nếu ngươi chiếm đoạt bọn chúng, không chỉ có mỗi ngọc khí dung nhập vào cơ thể ngươi, mà cả linh thức yếu ớt ấy cũng sẽ tiến vào linh hồn ngươi, việc đó đối với ngươi chưa chắc đã là chuyện tốt."

"Cảm ơn tiên tử đã nhắc nhở" Hàn Sâm hiểu rõ đây là ý tốt của Bình Tiên.

Nếu như dung nhập linh thức ngoại lai, linh hồn của bản thân sẽ xảy ra vấn đề, điều đó khiến người nọ nảy sinh nghi ngờ rốt cuộc mình là ai, nhẹ có thể khiến nhân cách bị phân liệt, còn nặng hơn sẽ khiến bản thân phủ nhận nhân cách của mình.

Đặc biệt với những người như Hàn Sâm, nếu linh hồn xuất hiện một chút thiếu sót, lúc đang chiến đấu với cường giả chân chính thì rất có thể hắn sẽ vì một chút thiếu sót đó mà thất bại nghiêm trọng.

Vì thế, ngoài linh hồn muốn chiếm đoạt năng lực của sinh vật thì các sinh vật đều không muốn dung hợp linh hồn của những sinh vật khác.

Còn thứ như mệnh hồn vẫn luôn khiến Hàn Sâm thấy rất nghi ngờ, rốt cuộc thì đó là thứ gì, tại sao lại khiến sinh vật sau khi dung hợp với mệnh hồn không bị ảnh hưởng từ linh mà còn Phá Giới trở nên mạnh mẽ được.

Hàn Sâm hấp thụ ngọc khí để khôi phục lại lực lượng mà mình đã tiêu hao, do ngọc khí quá mức tinh khiết và nhiều, nên hắn dùng thuật Băng Cơ Ngọc Cốt hấp thu, sức mạnh rất nhanh đã khôi phục lại, chỉ mới nửa ngày mà hắn đã khỏe hẳn ra.

Hàn Sâm chuẩn bị đi săn thú Phá Giới trên huyền không đảo, hắn đã hỏi Bình Tiên, những thú Phú Giới ấy không có quá nhiều quan hệ đến Bạch Ngọc Kinh.

Bởi vì mệnh hồn xâm lấn nên Bạch Ngọc Kinh mới phá phong ấn, nhưng mệnh hồn không đủ để ảnh hưởng đến Bạch Đế và Bình Tiên, những thú Phá Giới đó hầu như đều là sản phẩm mà dị chủng mạnh mẽ vốn ở trong Trấn Thiên Cung dung hợp với mệnh hồn tạo ra.

Nhưng mà bọn chúng sợ tiên ngọc bên trong Bạch Ngọc Kinh, do đó chúng mới sống hòa bình với nhau.

Lúc trước Bình Tiên xuất hiện không phải vì Hàn Sâm giết thú Phá Giới, mà nàng ra mặt vì hắn đã giết Hắc Đế.

Sau khi ra khỏi Đệ Nhất Lâu, Hàn Sâm đi đến huyền không đảo, nếu đã có cơ hội săn thú Phá Giới thì sao Hàn Sâm lại không lợi dụng cơ hội đó cơ chứ. Hắn rất muốn biết, khi gen Phá Giới đạt tới giá trị lớn nhất thì sẽ có ảnh hưởng gì đến thể Thần Linh siêu cấp.

Bình Tiên đi theo bên cạnh Hàn Sâm, cả hai đều bay đến huyền không đảo. Nàng đi theo trên danh nghĩa là trợ giúp Hàn Sâm săn thú Phá Giới, tránh Hàn Sâm xảy ra chuyện không may, nhưng thực tế là theo giám thị hắn, phòng ngừa hắn chạy trốn.

Mặc dù biểu hiện của Hàn Sâm rất tốt, nhưng bọn họ vẫn chưa hoàn †oàn buông lỏng cảnh giác với hắn.

Lúc bay đến huyền không đảo, Hàn Sâm vô thức nhìn thoáng qua một chỗ trong hư không, nơi đó chính là vị trí của Tam Thập Tam Thiên.

Từ lúc Tam Thập Tam Thiên xuất hiện, thỉnh thoảng sẽ có sinh vật khủng khiếp xông vào đó, nhưng dù sao những sinh vật ấy chỉ chiếm số ít, vì thế những ngày đầu sẽ có nhiều, sau đó ngày càng ít đi, gần đây ít thấy sinh vật đánh vào Tam Thập Tam Thiên.

Mấy ngày này, Hàn Sâm không để ý đến Tam Thập Tam Thiên, nhưng hôm nay lòng hắn tựa như có linh cảm, như thể có một thứ gì đó đang hấp dẫn hắn khiến hắn vô thức ngẩng đầu nhìn Tam Thập Tam Thiên.

Chỉ nhìn một cái đã khiến Hàn Sâm hoảng sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu. Hắn thấy bên cạnh đại vũ trụ đế quốc, một cô bé cưỡi trên một con cá biết bay, tay ôm một con mèo nhỏ màu đỏ đang bay đến Tam Thập Tam Thiên.

“Bảo Nhi!” Hàn Sâm lập tức nhận ra cô bé đó chính là Bảo Nhi, chưa kể đến con cá biết bay và chú mèo nhỏ bên cạnh nàng, hắn tuyệt đối không thể

nào nhận nhầm.

“Bảo Nhi, không được đi.” Hàn Sâm chẳng có thời gian để suy nghĩ tại sao Bảo Nhi lại đến Tam Thập Tam Thiên, hắn trực tiếp sử dụng Tinh Không Đại Na Di lao ra khỏi Trấn Thiên Cung, đồng thời hét lớn.

Bình Tiên tưởng Hàn Sâm muốn chạy trốn, nàng lập tức tung lưới Khốn Tiên ra, chớp mắt khép kín không gian xung quanh, cả không trung dưới tấm lưới như biến thành nhà tù nhốt Hàn Sâm trong tấm lưới đó.

Hàn Sâm không thèm suy nghĩ, biến thẳng thành thể Thần Linh siêu cấp, một võ trang Phá Giới có tỷ lệ Phá Giới gần một trăm như lưới Khốn Tiên lại xuyên qua cơ thể của hắn, không thể ngăn cản thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm, điều đó khiến Bình Tiên kinh ngạc hoảng sợ, khi ấy nàng mới biết hắn có năng lực chạy thoát khỏi sự không chế của lưới Khốn Tiên.

Hàn Sâm sử dụng dịch chuyển tức thời, chớp mắt hắn đã bay vào không trung và đi tới trước vách ngăn vô hình với Tam Thập Tam Thiên, hắn luôn miệng hô to về phía Bảo Nhi: “Bảo Nhi, không được đi vào.”

Tuy nhìn hắn và Bảo Nhi chỉ cách nhau một Tam Thập Tam Thiên như ngôi mộ lớn, nhưng thực tế họ lại cách nhau hai thế giới, nên Bảo Nhi chẳng thể nghe thấy tiếng nói của hắn.

Thấy Bảo Nhi ngồi trên lưng Phi Ngư, ung dung xuyên qua màn chắn của Tam Thập Tam Thiên, biến mất trong ngôi mộ lớn như Tam Thập Tam Thiên, Hàn Sâm vừa giận vừa hoảng sợ.

Mặc dù trong lòng hắn vẫn nhớ lời Bạch tiên sinh nói, nếu hắn vào Tam Thập Tam Thiên thì chắc chắn sẽ gặp một kiếp nạn lớn rất gay go, có lẽ sẽ gặp kết cục hung hiểm vạn phần.

Nhưng lúc này Hàn Sâm không quan tâm nhiều như vậy, hắn cắn răng xông thẳng vào Tam Thập Tham Thiên, vách ngăn của Tam Thập Tam Thiên không có tác dụng với thể Thần Linh siêu cấp, Hàn Sâm dễ dàng tiến vào trong.

Hết chương 3331.

Chương 3332. Giản và kiếm

Trong khoảnh khắc vượt qua vách ngăn, Hàn Sâm cảm thấy một luồng lực hấp dẫn khổng lồ truyền đến, dù thể Thần Linh siêu cấp của hắn cũng khó thoát khỏi lực hút kia, nháy mắt đã bị hút vào.

"Ting!"

Một tiếng động vang lên giòn tan, cơ thể Hàn Sâm va vào nham thạch trên mặt đất, nhưng điều khiến hắn thấy kỳ quái đó là cơ thể hắn lại cắm thẳng vào trong nham thạch.

Đúng vậy, chính là cắm thẳng vào, rất nhanh Hàn Sâm đã ý thức được cơ thể mình xảy ra vấn đề, hắn dùng Động Huyền Khí Tràng quét qua cơ thể, Hàn Sâm lập tức kinh ngạc suýt nữa đã nhảy cẫng lên.

Hoàn cảnh xung quanh không xa lạ gì đối với Hàn Sâm, khắp nơi đều có binh khí cắm trên mặt đất, giống như một rừng binh khí vô tận. Nơi này là Nhất Trọng Thiên trong Tam Thập Tam Thiên, Binh Nhẫn Thiên, nó còn có tên khác là Lợi Nhãn Thiên. Hàn Sâm đã từng chém chết Binh Thần ở nơi này, lấy được Thần Chi Linh của Binh Thần, hơn nữa hắn còn rút được kiếm Thốn Khôi ở đây.

Nhưng lần này Hàn Sâm đến hoàn toàn khác với trước kia, cơ thể hắn đã bị biến thành một món binh khí và cắm bên trong rừng binh khí.

Hàn Sâm thử sử dụng lực lượng của mình, muốn khôi phục lại thân người, nhưng dù hắn dùng loại sức mạnh nào vẫn không có tác dụng, đến cả thể Thần Linh siêu cấp cũng không cách nào khiến hắn trở về lại bình thường.

Hàn Sâm đành phải quan sát lại bản thân một cách tỉ mỉ. Tuy đã biến thành binh khí, nhưng hắn vẫn có thể sử dụng các loại lực lượng, thứ khác biệt duy nhất chính là cơ thể của hắn mà thôi.

Dước tác dụng của Động Huyền Khí Tràng, bộ dáng hiện giờ của Hàn Sâm tức khắc được truyền vào đầu hắn.

Thân đao hình tứ giác đen như mực, ngay cả chuôi đao cũng có màu đen y như than, nhìn từ xa hắn như một cây gậy nhóm lửa cắm trên đất, nếu so với những binh khí sặc sỡ sáng chói bên cạnh, hắn thật sự không hề bắt mắt.

"Tại sao ta lại biến thành một thanh giản?" Hàn Sâm cảm thấy vô cùng quái dị.

Thứ binh khí như giản rất hiếm khi được người ta sử dụng. Tuy Hàn Sâm đã từng dùng giản, nhưng hắn chỉ tiện tay múa may một chút, hắn chưa từng luyện giản pháp thật sự.

Ba loại binh khí mà Hàn Sâm am hiểu nhất chính là cung tên, đao và kiếm, nhưng hắn không hề bị biến thành ba món binh khí ấy mà lại biến thành một thanh giản, hơn nữa còn là một thanh giản tầm thường như vậy.

"Xem ra sau khi Tam Thập Tam Thiên trở về như cũ thì mới để lộ ra sức mạnh thật sự của nó. Ngay cả ta tiến vào trong vẫn bị lực lượng Binh Nhẫn Thiên áp chế và biến thành một thanh giản, những sinh vật khác xông vào sợ rằng tám chính phần mười cũng giống như ta, biến thành binh khí."

Hàn Sâm thầm nghĩ, hắn ngưng tụ lực lượng muốn khiến cơ thể mình rời khỏi nham thạch, cho dù hiện giờ hắn chỉ là một thanh giản, nhưng bằng vào lực lượng của mình, hắn tin rằng muốn bay lên rất dễ dàng.

Nhưng dù Hàn Sâm ngưng tụ sức mạnh Động Huyền Kinh, mượn lực khống chế của Động Huyền Khí Tràng vẫn không thể khiến thanh giản bay ra khỏi nham thạch, hơn nữa nó còn không thể nhúc nhích.

Hàn Sâm không tin, hắn dốc sức vận chuyển Động Huyền Kinh, bằng lực khống chế của Động Huyền Khí Tràng, đừng nói hắn chỉ là một thanh giản dài bốn thước, cho dù hắn là một chiến hạm cấp Hằng Tỉnh, hoặc là một tinh cầu chẳng hạn thì vẫn sẽ bị Động Huyền Khí Tràng khống chế phi hành với tốc độ ánh sáng.

Nhưng mặc kệ Hàn Sâm dùng sức thế nào, thân giản cũng chỉ lắc lư kịch liệt, tiếng dao nhỏ nhẹ vang lên, nhưng vẫn không thể nhích ra khỏi nham thạch tí nào.

“Đừng phí sức làm gì, hiện giờ ngươi đã bị quy tắc lực lượng Binh Nhẫn Thiên biến thành binh khí, trừ phi ngươi có năng lực lật đổ Tam Thập Tam Thiên, nếu không ngươi không thể phá vỡ quy tắc Binh Nhẫn Thiên, tự rút mình ra ngoài.” Một giọng nói vang lên trong đầu Hàn Sâm.

Hàn Sâm kinh ngạc, hắn sử dụng Động Huyền Khí Tràng tìm kiếm khắp nơi nhưng không phát hiện ra sinh vật nào khác.

“Ta ở gần vậy mà ngươi không phát hiện ra sao? Đúng là một người ngu xuẩn.” Giọng nói nọ lại vang lên trong đầu hắn.

“Ngươi cũng bị biến thành binh khí?” Hàn Sâm lập tức hiểu rõ, hắn lại dùng Động Huyền Khí Tràng quét tìm và nhanh chóng phát hiện chỗ khác thường, trên tảng đá cách hắn chưa đầy ba mét, có một thanh kiếm đang cắm trên đó.

Thanh kiếm ấy có một lưỡi kiếm dài một thước và chuôi kiếm lộ ra bên ngoài, những bộ phận khác đều cắm vào trong tảng đá lớn, nhưng nhìn phần lộ ra bên ngoài của nó thì thấy đó là một thanh kiếm làm bằng đồng cổ xưa, phần chuôi kiếm có một cái khoen, còn buộc lên một kiếm tuệ thì có màu đỏ.

Thân kiếm có màu đỏ tía như được tạo ra từ đồng đỏ, bề ngoài cực kỳ tinh xảo và xinh đẹp, nhưng lại không mất đi vẻ hung ác của kiếm, dù là người không hiểu về kiếm vẫn có thể nhìn ra đó là một thanh kiếm tốt, thậm chí nó còn là một thanh kiếm nổi tiếng.

Lúc này, kiếm tuệ của kiếm Tử Đồng đang đong đưa theo gió, trông có mấy phần tao nhã.

Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Khí Tràng để quan sát kiếm Tử Đồng thì phát hiện trên thân kiếm đang tự tản ra một ý niệm kỳ lạ, muốn trao đổi với Hàn Sâm, nên chắc chắn chính là thanh kiếm Tử Đồng.

“Sinh vật đã tiến vào Binh Nhẫn Thiên đều khó thoát, tất cả đều bị biến thành binh khí, cho dù là Thần Linh cũng không ngoại lệ, trừ phi có người rút chúng ta ra, bằng không chúng ta vẫn chỉ là một món binh khí vĩnh viễn cắm trên mặt đất.” Kiếm Tử Đồng lại truyền ý nghĩ đến.

“Nếu sinh vật nào tiến vào Binh Nhẫn Thiên cũng bị biến thành binh khí, thế còn ai có thể đi đến đây và rút chúng ta ra chứ?” Hàn Sâm cười đau khổ đáp lại.

Tử Đồng Kiếm nói bằng giọng lạnh lùng: “Thật dốt nát, người bên ngoài sẽ bị biến thành binh khí, nhưng bên trong Binh Nhẫn Thiên vẫn có sinh vật bản địa”

“Có sao?” Hàn Sâm kinh ngạc hỏi, lần trước tới Binh Nhẫn Thiên, hắn không thấy bất kỳ sinh vật bản địa nào, ngoài các loại gen binh khí thì nơi này chưa từng có bất kì sinh vật bản địa nào khác.

Như hiện giờ, hắn đã bị biến thành một thành viên trong các gen binh khí, hắn thật sự không nghĩ ra nơi này còn có sinh vật bản địa gì.

“Đương nhiên là có.” Giọng nói khinh thường của kiếm Tử Đồng truyền tới: “Thật là một tên dốt nát và ngu xuẩn, Tam Thập Tam Thiên là đầu mối then chốt của hai đại vũ trụ, nó đồng thời có thể nhận sức sống từ vũ trụ chính và phản, hình thái của sinh mệnh rất phong phú, không quá kém so với vũ trụ và phản vũ trụ, sao nó không có sinh vật bản địa được?”

Hàn Sâm cảm thấy sau khi Tam Thập Tam Thiên trở về như cũ thì sinh ra sinh mệnh mới là chuyện hết sức bình thường, kiếm Tử Đồng nói không hề sai.

“Các hạ có kiến thức rộng rãi, với kiến thức uyên bác như vậy chắc hẳn các hạ là một người rất phi phàm, không biết nên xưng hô thế nào?” Hàn Sâm muốn hỏi về lai lịch của kiếm Tử Đồng.

Kiếm Tử Đồng nói với vẻ ngạo nghễ: “Bản tôn đánh khắp trên trời dưới đất, khắp cả vũ trụ chính và phản không có ai là đối thủ của ta, ta được mọi người gọi là Thiên Vương Lão Tử, ngươi gọi ta là Thiên Vương hoặc Lão Tử đều được.”

“ồ” Hàn Sâm đương nhiên nghe ra kiếm Tử Đồng chỉ đang khoác lác. Những nhân vật nổi tiếng trong hai đại vũ trụ, dù hắn chưa từng gặp những cũng đã từng nghe nhắc đến, nhưng hắn chưa từng nghe thấy có người được

gọi là Thiên Vương Lão Tử, rõ ràng kiếm Tử Đồng đang muốn chiếm hời từ hắn.

“Nhóc con, ngươi là ai?” Kiếm Tử Đồng thấy Hàn Sâm không phản ứng gì thì hỏi ngược lại.

“Ta chỉ là một người không tên tuổi mà thôi, chưa từng làm ra chuyện lớn gì, rảnh rỗi thì đi giết vài Thần Linh chơi chơi, đói thì nướng vài con thú Phá Giới ăn tạm, nếu mệt thì gọi hội trưởng hội Thần Loạn đến bóp vai cho ta.” Hàn Sâm trả lời.

“Ngươi khoác lác.” Kiếm Tử Đồng khinh thường hừ lạnh, cho là Hàn Sâm đang nói xàm như mình, cố ý không để lộ thân phận thật sự.

Chương 3333: Dụ dỗ

Hàn Sâm không để ý đến kiếm Tử Đồng kia nữa, hắn vận chuyển Động Huyền Khí Tràng và khuếch tán nó ra, muốn tìm những sinh vật địa phương mà kiếm Tử Đồng nhắc đến.

Dựa vào sức mạnh của hắn, muốn khống chế một người bản địa tới nơi này rút kiếm chắc không phải việc khó.

Nhưng khi Động Huyền Khí Tràng khuếch tán ra ngoài, Hàn Sâm mới biết việc không hề đơn giản như hắn tưởng tượng, xung quanh rừng binh khí tản ra khí tức rất mạnh, mỗi một món binh khí đều có khí tràng của mình.

Động Huyền Khí Tràng bị yếu đi rất nhiều bởi các làn khí tràng, chỉ mới đi hơn mười dặm là đã không khuếch tán được tiếp, đây mới chỉ là năng lực quan sát, nếu muốn dùng khí tràng khống chế sinh vật bản địa thì cư ly sẽ còn thấp hơn nữa.

Dường như cảm nhận được Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm, kiếm Tử Đồng bèn lên tiếng: “Đừng tốn công vô ích làm gì, đừng nói lực lượng của ngươi rất khó xuyên ra rừng binh khí, cho dù xuyên qua được thì ngươi

không thể nào khống chế những sinh vật bản địa kia. Những sinh vật đó được Binh Nhãn Thiên che chở, nếu ngươi động vào bọn họ thì sẽ bị quy tắc của Binh Nhãn Thiên áp chế.”

Hàn Sâm nghe vậy lập tức nhíu mày: “Nếu ta không thể dùng sức mạnh để khống chế những người bản địa, vậy ta phải làm sao mới khiến bọn họ đến đây và rút chúng ta ra?”

`

Tử Đồng Kiếm đang muốn nói gì đó thì bất chợt khẽ “ồ đó thân kiếm run nhè nhẹ.

một tiếng, sau

Thật ra Hàn Sâm cảm nhận trước cả kiếm Tử Đồng, điều này khiến hắn ngạc nhiên, ở nơi cách bọn họ chưa tới năm trăm dặm có một cô bé khoảng chừng bảy tám tuổi mặc áo giáp, tay cầm binh khí đang đi ngang rừng binh khí.

“Đó chính là người bản địa trong Tam Thập Tam Thiên ư? Ta nhìn sao cũng thấy giống một cô bé nhân loại mà?” Hàn Sâm cảm thấy hơi kỳ lạ.

Trước khi Tam Thập Tam Thiên quay trở về trạng thái ban đầu, hắn chưa từng nhìn thấy một bóng người nào trong đây, nhưng hiện giờ hắn lại thấy một cô bé nhân loại, điều này khiến hắn hơi kinh ngạc.

Nếu như nhân loại có thể sống ở đây thì hắn có thể giữ hình dáng nhân loại ở đây mới đúng, nhưng thực tế hắn lại bị biến thành một thanh giản.

Tử Đồng Kiếm cố gắng run run thân kiếm, khiến nó phát ra tiếng vang nhè nhẹ, hiển nhiên hắn đang muốn thu hút nàng đi đến đây.

Hàn Sâm vừa suy nghĩ thì Động Huyền Khí Tràng đã bao phủ lên người cô bé ấy, hắn muốn thử mang cô bé lại đây.

“Bốp!”

Nhưng khi Động Huyền Khí Tràng vừa chạm vào người cô bé, Hàn Sâm cảm thấy cơ thể như bị điện giật, Động Huyền Khí Tràng nháy mắt tán loạn, mà cơ thể hắn lại run cầm cập, nếu bây giờ hắn có thể nói được thì nhất định hắn sẽ đau đến mức kêu thành tiếng.

Tử Đồng Kiếm cười trên sự đau khổ của người khác, nói: "Ha ha, ta đã sớm cảnh cáo ngươi mà ngươi không nghe lời ông đây, chịu thiệt trước mắt, hiện giờ ngươi đã biết lợi hại chưa?"

Hàn Sâm cũng không tức giận, lạnh nhạt đáp: "Xem ra ngươi cũng đã làm chuyện giống vậy, bằng không sao lại biết rõ như thế?"

Tử Đồng Kiếm hừ một tiếng rồi không nói gì, chỉ tiếp tục rung lắc thân kiếm để nó phát ra tiếng vang, dẫn dụ cô bé lại đây.

Hàn Sâm biết rõ dụng ý của kiếm Tử Đồng, nhưng không có lay động thân thể như hắn, chỉ đứng yên một bên nhìn.

"Ngươi đứng yên đó làm gì? Sao không phát ra một chút tiếng động, hấp dẫn sự chú ý của nàng, dụ nàng lại đây?" Kiếm Tử Đồng vừa lay động thân kiếm vừa nói với Hàn Sâm.

"Có ngươi dụ nàng tới đây không phải đủ rồi sao?' Hàn Sâm nói.

Kiếm Tử Đồng nghe vậy lập tức tức giận nói: "Nhiều động tĩnh sẽ nhanh dụ nàng tới đây hơn, nếu ngươi không ra sức thì một lát không được giành giật với ta."

"Sao ta phải giành giật với ngươi? Nhưng nếu nàng tự nguyện đi đến chỗ ta, vậy ngươi không thể trách ta." Hàn Sâm cười nói.

"Đậu mòe nhà ngươi… Ngươi muốn ngồi mát ăn bát vàng à, trên đời nào có chuyện tốt như vậy, ta không làm." Kiếm Tử Đồng nói xong thì ngừng run thân kiếm.

Ai"

"Kệ ngươi thôi." Hàn Sâm thong dong, bình thản nói.

Tử Đồng kiếm hừ lạnh, sau đó im lặng, hình như cô bé kia nghe thấy âm thanh của kiếm Tử Đồng nên đang bay đến đây.

Nhưng sau khi kiếm Tử Đồng ngừng run, cô bé lại mất phương hướng, rất nhanh đã bay sang hướng khác, ngày càng cách xa bọn họ.

“Ta nói cho ngươi biết, xung quanh có rất ít dân bản địa, mười ngày nửa tháng chưa chắc gặp được một người, nếu như bỏ lỡ cơ hội này

thì không biết còn phải chờ bao lâu, ngươi nên suy nghĩ cho thật kỹ… Kiếm Tử Đồng lộ vẻ hơi hoảng hốt.

Hàn Sâm không nói gì, nhưng lại dùng Động Huyền Khí Tràng quan sát bé gái kia.

Thấy Hàn Sâm im lặng, kiếm Tử Đồng nói tiếp: “Ta và ngươi hợp tác với nhau đi, dụ nàng lại đây, đến lúc đó đều có lợi với chúng ta. Nếu

ngươi chỉ muốn ngồi mát ăn bát vàng thì bổn thiên vương không thể đồng ý được”

“Ta vẫn nói như trước, tùy ngươi.” Hàn Sâm trả lời.

Tử Đồng Kiếm tức giận run cả người, nhìn thấy bé gái càng ngày càng đi xa mà Hàn Sâm vẫn không có một chút phản ứng gì, kiếm Tử Đồng nghiến răng nói: “Ta dụ nàng tới đây, ngươi chớ giành giật với ta.”

Nói xong cũng không đợi Hàn Sâm trả lời, hắn bèn liều mạng rung kiếm, phát ra tiếng kiếm kêu, rất sợ bé gái sẽ đi xa, không nghe được tiếng kiếm phát ra.

May thay nàng chưa đi quá xa, khi vừa nghe thấy tiếng kiếm thì nàng lắng nghe trong chốc lát, sau đó tìm phương hướng và bay về bên này.

Không lâu sau, cô bé đã đến gần Hàn Sâm và kiếm Tử Đồng, đôi mắt †o nhìn tới nhìn lui nơi này, hiển nhiên nàng đang tìm thanh kiếm nào phát ra âm thanh.

“Ngươi yên lặng chờ đi, đợi bổn thiên vương khôi phục tự do, sau đó sẽ giúp ngươi.” Kiếm Tử Đồng vừa run thân kiếm vừa nói.

Hàn Sâm không thèm đôi co với kiếm Tử Đồng, hắn cũng run lắc cơ thể mình, phát ra tiếng giản kêu.

Nghe thấy tiếng giản kêu, cô bé quay đầu lại nhìn Hàn Sâm và lộ vẻ kinh ngạc, như thể nàng không biết nên làm gì, vì thế đi tới bên cạnh trước.

“Ngươi… Đồ vô liêm sỉ…” Kiếm Tử Đồng tức giận run cả người, âm thanh của kiếm phát ra lớn hơn mấy lần.

“Ngươi cũng đâu thua gì, nếu như ta đoán không sai thì đâu phải người bản địa nào ở đây cũng có thể tùy tiện rút binh khí ra đúng không? Ngươi gấp gáp như thế, chẳng lẽ mỗi người ở đây chỉ rút được một binh khí à?”

“Ngươi nói bậy bạ cái gì đó, ta không biết có chuyện như thế.” Kiếm Tử Đồng hơi ngừng lại, sau đó hắn mới nói.

Hàn Sâm thấy phản ứng của hắn như vậy, càng chắc chắn suy nghĩ trong lòng là không sai.

“Nếu không phải vậy ai được rút ra trước đều như nhau, nếu ta được rút ra trước thì ta sẽ quay lại giải khống chế giúp ngươi.” Hàn Sâm run thân giản, phát ra âm thanh lớn hơn.

“Nàng do ta dụ đến đây, theo lý để nàng kéo ta ra ngoài trước mới phải.” Kiếm Tử Đồng liều mạng dùng hết sức lực, làm cho âm thanh của kiếm phát ra lớn hơn.

“Vẫn phải xem nàng thích ai, nếu người ta không thích ngươi, ngươi có cưỡng cầu cũng vô dụng.” Hàn Sâm càng ra sức.

Vốn sức lực của Hàn Sâm rất mạnh, lại thêm kiếm Tử Đồng dẫn dụ bé gái lại đây nên đã tiêu hao rất nhiều sức lực, tức khắc âm thanh của hắc giản đã lấn át kiếm Tử Đồng.

Nhìn thấy bé gái bị tiếng rung lớn của thanh giản hấp dẫn, như muốn đi về phía Hàn Sâm, kiếm Tử Đồng hét lớn một tiếng: “Ông liều mạng với

ngươi.”

Âm thanh của kiếm lại tăng cao thêm, mạnh mẽ lấn át tiếng giản của Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng không yếu thế, lại tăng âm lượng lên.

“AI” Hai người không ai chịu nhường ai, cô bé kia hét lên, hai tay bụm lấy lỗ tai, trông bộ dạng rất đau đớn, quay đầu bỏ chạy.

“Đừng… Đừng có chạy…” Hàn Sâm và kiếm Tử Đồng đồng thanh kêu lên, tiếc rằng cô bé vốn không nghe được âm thanh của bọn họ.

Chương 3334. Ta muốn đàn ông đấy

“Con mẹ nó, đều tại tên khốn ngươi…” Nhìn thấy cô bé biến mất bặt vô âm tính trong rừng binh khí, kiếm Tử Đồng tức muốn nổ phổi, chửi Hàn Sâm ầm lên.

“Muốn trách thì trách bản thân mình đi, ngươi không giành với ta thì đã không có chuyện gì rồi phải không?” Hàn Sâm thản nhiên nói.

“Ông đây liều mạng thu hút nó đến đây, dựa vào đâu mà phải nhường ngươi?” Kiếm Tử Đồng tức giận nói.

“Cho nên mọi người đều dựa vào bản lĩnh của mình, ngươi cũng không trách ta được.” Hàn Sâm nói.

“Đợi bổn thiên vương phục hồi lại cơ thể tự do nhất định phải tiêu diệt ngươi, băm ngươi ra làm trăm mảnh, nghiền xương thành tro…” Kiếm Tử Đồng dường như biết rằng tức giận cũng vô dụng, sau khi để lại một câu nói hung dữ thì không nói chuyện với Hàn Sâm nữa, cũng không biết lại nghĩ ra cách gì.

Sau khi cô bé bị dọa chạy mất, Hàn Sâm lại dùng Động Huyền Khí Tràng thăm dò ở gần đó. Trong phạm vi mười dặm, ngoài cô bé đó ra thì chẳng còn người bản địa nào khác.

Sau khi cô bé chạy trốn đến nơi xa thì chui vào một cái mũ giáp khổng lồ cao khoảng ba bốn mét cách đó hai dặm, bên trong mũ giáp có một ít vật dụng hàng ngày, còn có một ít nước và trái cây, cũng không biết cô bé có được thứ này từ đâu.

Dù sao trong phạm vi mười dặm Hàn Sâm cũng không phát hiện ra nguồn nước và cây cối, chỉ có binh khí mà thôi.

"Cô bé rốt cuộc đến từ đâu? Làm sao có thể sống ở đây được chứ?" Hàn Sâm thầm suy nghĩ.

Mấy ngày hôm sau, cô bé cũng không dám đến gần khu vực này, rõ ràng là bị lần trước dọa.

Ngoài cô bé đó thì cũng không có sinh vật nào xuất hiện, điều này khiến kiếm Tử Đồng rất buồn bực và tức giận, chốc lát lại hét lên thề là sau khi khôi phục lại tự do nhất định phải lột da rút gân Hàn Sâm, treo từng khúc xương lên Kiếm Sơn.

Hàn Sâm không để ý đến hắn chỉ luôn quan sát nơi sinh sống của cô bé đó.

Mặc dù cô bé đó trông chỉ có bảy tám tuổi nhưng sức lực lại rất mạnh, tốc độ cũng rất nhanh giống như một con báo xuyên qua trong rừng binh khí. Mỗi ngày đều chạy đến rừng binh khí ở phía xa, đến khi nàng quay lại thì mang theo một ít nước và trái cây, có lúc còn có một vài món đồng nát.

Đáng tiếc Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm bị rừng binh khí cản trở nên rất khó mở rộng ra được, cũng không biết nơi ở của cô bé rốt cuộc là đâu.

"Ta nói lão Kiếm này, ở đây chỉ có một người bản địa là cô bé thôi sao?" Sau bảy tám ngày Hàn Sâm cũng không phát hiện ra được người bản địa khác nên Hàn Sâm bèn hỏi kiếm Tử Đồng.

“Ngươi mới là lão khốn, cả nhà ngươi đều khốn kiếp.” Kiếm Tử Đồng lớn tiếng mắng chửi.

“Không thích thì ngươi cứ nói ta đổi cách gọi là được rồi cần gì phải mắng người chứ?” Hàn Sâm nói xong đổi cách gọi khác rồi lại nói: “Tiểu Kiếm à, rốt cuộc ở đây có người bản địa khác không?”

Tử Đồng Kiếm giận đến nghiến răng nhưng dường như hắn cũng biết mắng chửi cũng vô dụng nên lạnh lùng nói: “Bổn thiên vương đã nói với ngươi từ lâu rồi, người bản địa ở đây không nhiều, mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc sẽ gặp được một người. Ngươi không nên đối đầu với bổn thiên vương dọa cho cô bé đó bỏ chạy, quả thật là tự tìm đường chết.”

“Cũng không thể trách ta, một người bản địa chỉ có thể rút một vũ khí ra, cô bé đó rút ngươi đi rồi để ta một mình ở đây chẳng phải rất cô đơn sao?” Hàn Sâm nói.

“Ngươi không đợi được mấy ngày nữa? Còn có những người bản địa khác đến, đến lúc đó ngươi cũng sẽ thoát được thôi.” Kiếm Tử Đồng hầm hừ tức giận, nhưng mà câu nói của hắn cũng thừa nhận rằng một

người bản địa chỉ có thể rút một vũ khí.

“Ta chỉ là một nhân vật nhỏ bé còn ngươi lại là Thiên Vương, Thiên Vương đương nhiên nên khoan dung độ lượng. Hay là ngươi nhường cho ta, khi người bản địa đến nữa thì để bọn họ rút ta ra trước.” Hàn Sâm nói.

“Ta khinh, ngươi nghĩ hay quá.” Kiếm Tử Đồng nghĩ bây giờ mà có nước bọt nhất định sẽ phun đầy mặt Hàn Sâm.

“Tiểu Kiếm, chúng ta cứ đấu tiếp cũng không phải là cách, ai cũng không có lợi, không bằng chúng ta đánh cược xem chúng ta được rút ra bởi ai, thế nào hả?” Hàn Sâm thoáng suy nghĩ, cười tít mắt nói với kiếm Tử Đồng.

“Ngươi lại muốn giở trò gì?” Kiếm Tử Đồng đương nhiên không tin Hàn Sâm thành thật như vậy.

“Chẳng có trò gì cả, sau khi chúng ta cược người bản địa đến đây là nam hay là nữ, nếu như là nữ thì ngươi đừng lên tiếng để ta dụ nàng, còn nếu là nam thì ta không giành với ngươi để cho ngươi dụ dỗ.” Hàn Sâm còn chưa nói xong thì đã bị kiếm Tử Đồng ngắt ngang: “Dựa vào đâu mà nữ thì phải để ngươi dụ, còn nam thì để cho ta chứ? Như vậy không được, đổi lại đi, là nữ thì để ta còn nam thì để cho ngươi.”

Trong lòng kiếm Tử Đồng thầm nghĩ: “Ta không có ngụ, ta bị nhốt ở đây nhiều ngày như vậy cũng chỉ có một người bản địa là cô bé đó, người có khả năng đến đây nhất chính là nàng.”

“Cũng được, cứ quyết định như vậy đi, không ai được nuốt lời, ai nuốt lời thì không sinh được con trai, lấy vợ mỗi ngày đều bị cắm sừng.” Hàn Sâm rất thẳng thắn, đồng ý ngay lập tức.

“Đợi đã” Kiếm Tử Đồng cảm thấy có hơi không đúng lắm, trong lòng thầm nghĩ: “Tên nhãi này sao lại đồng ý dễ dàng như vậy, hắn đến đây cũng mấy ngày rồi chỉ nhìn thấy một người bản địa là cô bé kia, rõ ràng biết được người có khả năng đến đây nhất chính là cô bé đó mà lại cứ đánh cược với ta như vậy, còn cố ý nói để ta chọn nam, đến khi chọn nữ trước thì hắn lại đồng ý dễ dàng như vậy, rõ ràng là đào sẵn một cái hố để ta nhảy vào mà.”

“Không sai, tên này nhất định có âm mưu. Sinh vật có thể xông vào Tam Thập Tam Thiên chắc chắn sẽ không quá yếu, đều có bản lĩnh, nói không chừng hắn có năng lực về mặt cảm nhận cho nên hắn đã sớm cảm nhận được có đàn ông đến đây, cho nên mới đào cái hố để ta nhảy vào. Không sai chắc chắn là thế này rồi.” Kiếm Tử Đồng càng nghĩ càng cảm thấy đúng.

“Lại sao nữa, không phải ngươi muốn nuốt lời đó chứ? Nhưng mà chúng ta đã thề, ai nuốt lời thì…” Hàn Sâm nói.

“Dừng dừng dừng, lúc nãy chỉ một mình ngươi thề còn ta không nói gì cả, ta còn chưa quyết định.” Kiếm Tử Đồng thầm lạnh lùng cười nói: “Ta đổi ý rồi, người đến là nam thì để ta, còn nữ thì để cho ngươi.”

“Ngươi xác định là muốn đàn ông?” Hàn Sâm hỏi.

Thấy lần này Hàn Sâm không đồng ý thoải mái nữa thì kiếm Tử Đồng lại càng xác định phán đoán của mình là đúng, hừ lạnh nói: “Hừ, không

sai ta muốn đàn ông đấy. “Ngươi thật sự không muốn phụ nữ?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Đã nói rồi, không muốn là không muốn, phụ nữ để cho ngươi, đàn ông để cho ta, ngươi đã nói ai nuốt lời thì không có con cái, lấy vợ mỗi ngày đều bị cắm sừng.” Kiếm Tử Đồng thề không cho Hàn Sâm bất cứ cơ hội nào.

“Vậy được.” Hàn Sâm nói như thể rất bất đắc dĩ.

Nghe thấy giọng nói uể oải đó của Hàn Sâm, trong lòng Tử Đồng Kính

không khỏi đắc ý: “Kẻ như ngươi mà cũng muốn bẫy ta á, chẳng có chút IQ nào, đáng đời.”

Rất nhanh, kiếm Tử Đồng nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền tới, trong lòng không khỏi vui mừng: “Quả nhiên như vậy, tiếng bước chân này không phải của cô bé kia.”

Hết chương 3334.

Chương 3335. Rút kiếm

Rất nhanh kiếm Tử Đồng đã biết được dáng vẻ của người đi đến, năng lực cảm nhận của hắn rất mạnh, mặc dù kém hơn Hàn Sâm những cũng cực mạnh.

Nhưng sau khi cảm nhận được dáng vẻ của người đó thì kiếm Tử Đồng tức đến mức suýt nữa hộc máu, mặc dù người đến không phải là cô bé kia nhưng vẫn là một người phụ nữ, chỉ là lớn tuổi hơn cô bé kia rất nhiều là một người phụ nữ trưởng thành.

“Tiểu Kiếm, cảm ơn ngươi đã nhường vậy ta không khách sáo nữa.” Hàn Sâm khẽ mỉm cười sau đó cổ động thân giản phát ra âm thanh inh ỏi thu hút

người phụ nữ trưởng thành đó.

“Ngươi chơi ta?” Kiếm Tử Đồng vừa tức giận vừa buồn bực biết rằng bản thân đã rơi vào bây của Hàn Sâm.

“Ngươi muốn chọn nam thì chọn nam, muốn chọn nữ thì chọn nữ ta đều nhường ngươi chọn trước, ngươi lại nói câu này thì không công bằng rồi.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

Năng lực cảm ứng của hắn đúng là mạnh hơn kiếm Tử Đồng, hắn đã sớm nhìn thấy người phụ nữ này rồi, nếu không thì hắn cũng không cá cược với kiếm Tử Đồng như thế.

Nhưng lúc này có thế nào thì Hàn Sâm cũng sẽ không thừa nhận.

Thấy kiếm Tử Đồng không nói gì, Hàn Sâm dốc hết sức rung thân giản thu hút người phụ nữ đó.

Người phụ nữ nghe thấy tiếng giản kêu thì đi tới bên này thật, thấy nàng đến gần đã nhìn thấy Hàn Sâm, ai ngờ kiếm Tử Đồng đột nhiên phát ra kiếm minh cực lớn, tiếng kiếm sắc bén vang lên ngay lập tức †hu hút sự chú ý của người phụ nữ.

“Đệt, ngươi quên là đã thề rồi sao? Không sợ không sinh được con trai, lấy vợ mỗi ngày đều bị cắm sừng à?” Hàn Sâm tức giận nói.

Không ngờ Từ Đồng Kiếm lại mỉm cười như không hề gì: “Không sợ nha, có gì mà phải sợ chứ? Dù sao ta cũng không có định lấy vợ, càng sẽ không có con trai.”

“Vô liêm sỉ” Hàn Sâm bất đắc dĩ cũng chỉ đành mắng một câu. “Ta học theo ngươi thôi.” Kiếm Tử Đồng cười rất vui sướng.

Một thanh giản và một cây kiếm đều đang rung lên muốn thu hút người phụ nữ đó, nhưng mà có bài học lần trước cho nên hai người cũng không dám làm ra động tác quá lớn.

Hàn Sâm đang nghĩ làm thế nào mới thu hút được người phụ nữ đó đi về phía của hắn thì bỗng nhiên nhìn thấy ánh sáng trên người kiếm Tử Đồng

phóng ra giống như ánh mặt trời chói sáng.

Mặc dù ánh sáng đó chẳng có hiệu quả sức mạnh gì nhưng khí thế và sự tác động vào thị lực lại rất đầy đủ giống như thần kiếm hiển linh kêu gọi chủ nhân, trong nháy mắt đã thu hút ánh mắt của người phụ nữ khiến người phụ nữ cảm thấy tò mò mà bước lại kiếm Tử Đồng.

Hàn Sâm khẽ chau mày cũng muốn bản thân phát ra ánh sáng gì đó để dễ dàng thu hút người phụ nữ.

Nhưng thân giản đen nhánh của hắn chẳng thể phát ra ánh sáng gì được. Mặc dù thuật gen của hắn vẫn còn nhưng mà cắm trong nham thạch bị quy tắc của Binh Nhẫn Thiên trấn áp, trước khi được rút ra thì mọi sức mạnh thuật gen đều rất khó tác dụng trên thân giản.

Lại nói bây giờ ánh mắt của người phụ nữ vẫn nhìn chằm chằm vào kiếm Tử Đồng, chẳng thèm nhìn tới hắn thì dù bây giờ hắn phát quang cũng chẳng được tích sự gì.

“Kỳ lạ, sao kiếm Tử Đồng lại làm được? Tại sao trên thân kiếm của hắn có thể phát ra ánh sáng chứ?” Hàn Sâm trơ mắt nhìn người phụ nữ đi về phía kiếm Tử Đồng, nhất thời không nghĩ ra được cách gì.

“Đấu với ta, ngươi vẫn còn non lắm.” Kiếm Tử Đồng đắc ý vênh vang đả kích Hàn Sâm với thái độ kẻ chiến thắng,.

Trong đầu Hàn Sâm chợt có ý nghĩ, mặc dù hắn không thể khiến cơ thể của mình phát ra ánh sáng, nhưng ở hắn đã ở chung với Phượng Âm Âm và Phượng Phi Phi một thời gian dài rồi, nên về phương diện âm luật cũng biết một chút.

Hàn Sâm nhanh chóng tăng cường sự chấn động của thân giản, nhưng mà lần chấn động này lại trở nên vô cùng có tiết tấu, tiếng giản phát ra lúc cao lúc thấp, lúc dài lúc ngắn.

Người phụ nữ đã bị kiếm Tử Đồng hấp dẫn bỗng nghe thấy âm thanh như vận luật của đại đạo thì ngay lập tức quay đầu lại đầy vẻ nghi ngờ, †ìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó và rồi thấy ngay hắc giản mà Hàn Sâm hóa

thành. Ánh mắt nằng toát lên vẻ kinh ngạc, đôi chân vốn đã bước đến bên kiếm Tử Đồng lại dừng lại, nhìn Hàn Sâm rồi lại nhìn kiếm Tử Đồng như thể rất khó đưa ra lựa chọn.

“Ngươi không đấu với ta thì không được sao?” Kiếm Tử Đồng giận dữ.

“Do ngươi không tuân theo quy tắc, người phụ nữ này vốn là của ta mà” Hàn Sâm cũng châm biếm lại chẳng hề thua kém.

Một thanh giản một thanh kiếm, một cái phát ra vận luật cổ xưa, một cái phát ra ánh sáng chói lóa, cho dù là cái nào thì cũng đều có lai lịch không bình thường. Người phụ nữ đó bắt đầu do dự, chốc lát nhìn Hàn Sâm, chốc lát lại nhìn kiếm Tử Đồng như không biết phải lựa chọn thế nào.

Khi hai người đang khoe ra bản lĩnh của mình muốn thu hút người phụ nữ này thì nghe thấy một âm thanh gào thét phát ra từ rừng binh khí khiến cho người phụ nữ thay đổi sắc mặt.

Trong lòng Hàn Sâm và kiếm Tử Đồng cũng khẽ kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì, cùng lúc cảm ứng nơi đó thì phát hiện có một con cự thú giống như hổ răng kiếm đang đuổi theo cô bé mà bọn họ từng

gặp trước đây.

Tốc độ của cô bé đó rõ ràng không bằng cự thú, nhưng mà cũng may nàng thông minh chạy trốn vòng quanh các binh khí trong rừng khiến cho hổ răng kiếm lần nào cũng suýt nữa tóm được nàng nhưng cuối cùng lại không bắt được.

Nhưng có thể thấy rõ cô bé đang chạy về hướng của bọn người Hàn Sâm.

Chỉ nhìn qua Hàn Sâm đã biết rõ ý đồ của cô bé. Động tác của nàng †uy nhanh nhẹn, đầu óc cũng thông minh nhưng cuối cùng vẫn không thoát được khỏi cự thú.

Chạy đến đây chắc hẳn muốn rút một món binh khí để chống lại cự thú.

“Tiếp tục tranh giành cũng không có lợi cho ta và ngươi, rất có thể mất cả chì lẫn chài, dù sao có đến hai người bản địa, lần này bổn thiên vương sẽ

nhường ngươi trước.” Kiếm Tử Đồng bỗng nhiên thu lại ánh sáng trên người, cũng không phát ra tiếng kêu inh ỏi nữa.

Người phụ nữ đó nghe thấy tiếng thú rống, vốn dự định muốn tốc chiến tốc thắng lập tức rút một thanh binh khí ra, lúc này kiếm Tử Đồng đã thu ánh sáng và kiếm minh lại biến thành một vật tầm thường, người phụ nữ đó bèn nhìn về phía Hàn Sâm theo bản năng mà.

Suy nghĩ lướt nhanh qua đầu của Hàn Sâm, gần như cùng lúc với âm thanh của kiếm Tử Đồng vừa dừng lại thì hắn cũng thu lại âm thanh phát ra từ thân giản, trông còn bình thường hơn kiếm Tử Đồng, giống như một khúc cây nhóm lửa vậy.

Hàn Sâm biết rõ tên kiếm Tử Đồng kia chắc chắn sẽ không tốt bụng như vậy, hắn đột nhiên từ bỏ để người phụ nữ rút hắn ra, chắc chắn có liên quan đến cô bé đột nhiên xuất hiện đó.

“Mẹ nó, rốt cuộc ngươi có ý gì? Ông đây không nhường ngươi thì ngươi giành với ông, ông nhường ngươi thì ngươi lại không cần, có phải thật sự muốn đối đầu với ông đây không?” Kiếm Tử Đồng tức giận mắng.

Người phụ nữ nhìn thấy thanh giản đen cũng trở nên bình thường, nét mặt có hơi thay đổi, nhìn trái nhìn phải, đôi tai nghe thấy tiếng rống càng lúc càng gần cắn răng một cái rồi lao đến kiếm Tử Đồng.

Mặc dù thanh giản và cái kiếm bây giờ đều trông mất đi thần thái, nhưng mà tạo hình của kiếm Tử Đồng dễ nhìn hơn một khúc gỗ nhóm lửa Hàn Sâm rất nhiều, bản tính yêu mến cái đẹp của phụ nữ cũng đã phát huy tác dụng, cuối cùng để người phụ nữ quyết định lựa chọn kiếm Tử Đồng.

Nhìn thấy người phụ nữ dốc sức nhảy lên tảng đá lớn, đôi tay nắm chặt lấy chuôi kiếm muốn rút kiếm Tử Đồng ra, kiếm Tử Đồng lại tức giận gào lên: “Cút cho ta… Đừng rút lên…”

Vốn hắn tưởng lần trước sau khi cô bé bị dọa thì có lẽ sẽ không quay lại nữa, nên mới tranh giành người phụ nữ này với Hàn Sâm.

Nhưng giờ rõ ràng cô bé đó muốn chạy đến đây rút binh khí, hắn càng muốn chọn cô bé hơn, nhưng mà lại bị người phụ nữ này kiên quyết rút ra, thân kiếm từng tấc từng tấc được rút ra từ trong nham thạch.

Hết chương 3335.

Chương 3336. Giản xuất

Ngay khi kiếm Tử Đồng được người phụ nữ rút ra, ánh sáng màu đỏ tía trên thân kiếm phóng ra, dường như có một luồng sức mạnh vô hạn tuôn ra từ trong thân kiếm chảy vào cơ thể của người phụ nữ.

Trong lòng Hàn Sâm hoảng sợ, xem ra được người bản địa rút ra từ trên mặt đất thì cũng không được tự do hoàn toàn, giữa kiếm Tử Đồng và người phụ nữ đó rõ ràng hình thành một mối quan hệ đặc biệt nào đó.

Dưới sự truy đuổi của cự thú, cô bé kia đã chạy đến gần đây, dường như cự thú cảm nhận được gì đó, ánh mắt liếc kiếm Tử Đồng đang bốc lên ngọn lửa đỏ rực và người phụ nữ, và rồi nó bỏ qua cô bé kia quay đầu chạy giống như nhìn thấy việc gì đó rất đáng sợ.

Cô bé đó thoáng ngẩn ngơ sau đó chạy đến kiếm Tử Đồng trong tay người phụ nữ, để lộ vẻ suy tư rồi ánh mắt đảo nhanh, tìm kiếm trong đám binh khí.

Tầm mắt của cô bé nhanh chóng dừng lại trên thanh giản kim loại màu đen mà Hàn Sâm hóa thành, rõ ràng nàng vẫn còn nhớ lúc đầu chính là thanh giản kim loại này và kiếm Tử Đồng cùng phát ra âm thanh kỳ quái.

Lại nhìn đến người phụ nữ nắm kiếm Tử Đồng, cô bé cắn môi lao nhanh về phía Hàn Sâm, đôi tay bé nhỏ nắm chặt chuôi giản.

Hàn Sâm bỗng thất kỳ quặc, không biết rốt cuộc bị cô bé rút ra là tốt hay xấu.

Nhưng mà cô bé không chút do dự dùng hai cánh tay gắng sức chậm rãi rút thanh giản kim loại màu đen do Hàn Sâm hóa thành ra.

Cô bé cũng không cao hơn giản kim loại bao nhiêu, đôi tay nắm chặt chuôi giản mãi không rút ra hết được thanh giản nên chỉ đành bỏ chuôi giản ra, đôi tay ôm lấy luôn thân giản rồi rút ra ngoài, vẫn luôn cố rút tới khi rút được cả người Hàn Sâm ra mới thôi.

Ngay khi Hàn Sâm được cô bé rút ra ngoài, Hàn Sâm cảm thấy có một lực lượng quy tắc khủng bố tuôn đến người hắn và cô bé, lại lấy một tia lực lượng linh hồn của hắn truyền vào người cô bé.

Và tương ứng, một tia lực lượng linh hồn của cô bé cũng truyền vào Hàn Sâm giống như một cuộc trao đổi công bằng, hắn nhận được một dấu ấn linh hồn của cô bé, còn cô bé cũng nhận được một dấu ấn linh hồn của hắn.

“Quy tắc của Tam Thập Tam Thiên đáng chết…” Hàn Sâm vận dụng sức mạnh của thể Thần Linh siêu cấp cũng không ngăn cản sự hoàn thành của trao đổi này.

Nhưng mà linh hồn của cô bé rõ ràng quá yếu, mặc dù nhận được một dấu ấn linh hồn của Hàn Sâm nhưng không thể luyện hóa hấp thu nó được. Một dấu ấn linh hồn đó rõ ràng có hơi không ăn nhập với linh hồn của nàng, giống như một hạt cát sắt rơi vào trong đống gạo vậy.

Ngược lại linh hồn của Hàn Sâm hấp thu luyện hóa dấu ấn linh hồn của cô bé đó ngay lập tức, biến nó thành một phần linh hồn của mình.

Điều này dẫn đến sự xuất hiện của một trạng thái dị thường, mặc dù cô bé rút Hàn Sâm ra nhưng không hề có sự cộng hưởng sức mạnh giống như người phụ nữ và kiếm Tử Đồng.

Hai tay cô bé ôm lấy thanh giản kim loại đen nhánh giống như ôm một khúc gỗ nhóm lửa, không hề xảy ra bất cứ dị tượng nào, cũng không có bất cứ sức mạnh nào chuyển động.

Còn phía bên kia người phụ nữ và kiếm Tử Đồng đã hoàn thành dung hợp bước đầu, trên cơ thể người phụ nữ thực thể hóa ra một áo giáp

đồng màu đỏ tía bao bọc lấy dáng người cao gầy của nàng, còn kiếm Tử Đồng trong tay nàng cũng phát quang diễm khủng bố, từ đằng xa nhìn lại giống như nữ chiến thần hạ phàm vậy.

Người phụ nữ nhìn thấy cô bé ôm Hàn Sâm, ánh mắt lạnh lùng rút kiếm đâm thẳng về phía cô bé đầy vô tình, kiếm quang như một luồng sấm sét bạo liệt trong nháy mắt bổ tới trước mặt cô bé.

Cô bé theo bản năng nâng thanh giản kim loại trong tay lên để chặn lại, một tiếng keng vang lên, cả người cô bé và thanh giản đều bị đánh bay đi, cùng lúc đó dòng máu từ trong miệng cô bé phun tung tóe lên không trung.

Bịch!

Người cô bé và thanh giản kim loại do Hàn Sâm hóa thành rơi vào trong rừng binh khí, làm hàng loạt trường thương đổ gãy, bụi bay mù mịt.

“Yếu thật, không ngờ ngươi yếu như thế mà lại là Thánh Đồ Binh.” Người phụ nữ nắm kiếm Tử Đồng bước từng bước đến cô bé.

Mặc dù cô bé rất yếu nhưng người phụ nữ không có ý bỏ qua cho nàng, cũng không phải do cô bé đó có uy hiếp lớn tới nàng.

Điều khiến nàng cảm thấy bị uy hiếp thật sự chính là thanh giản kim loại màu đen mà cô bé cứ nắm chặt trong tay. Mặc dù thanh giản đó trong rất bình thường, không hề có bất cứ sức mạnh nào nhưng người phụ nữ biết rõ thanh giản đó từng phát ra tiếng kêu khó có thể tưởng tượng được, vẫy gọi nàng giống như kiếm Tử Đồng vậy.

Tử Đồng Kiếm mạnh như thế, vậy thanh giản kim loại màu đen không đáng để mắt tới đó chắc chắn cũng không phải vật tầm thường, nàng phải nhân lúc trước khi cô bé đó có thể thật sự nắm giữ thanh giản kim loại thì giết nàng, không cho nàng bất cứ cơ hội nào nữa.

“Đừng trách ta, muốn trách thì trách thế giới này tàn ác, Binh Thánh của Binh Nhẫn Thiên chỉ có thể là một người, không phải ngươi chết thì ta chết.” Người phụ nữ nâng kiếm Tử Đồng lên chém về phía cô bé đang giãy dụa muốn đứng lên kia.

Kiếm quang khủng bố gần như có thể chém vỡ tất cả, phát ra ánh sáng rực rỡ khó đỡ.

Trong ánh mắt của cô bé đầy vẻ ngang bướng, mặc dùng biết có tác dụng không lớn nhưng nàng vẫn nâng thanh giản kim loại đang nắm chặt trong tay lên.

Khi một cánh tay của nàng chịu lần tấn công đầu tiên thì đã bị gãy xương, buông thõng xuống bên người, cả người đều là vết thương để lại khi đụng ngã một dãy trường thương.

Cô bé ấy nửa quỳ trên mặt đất trong tình trạng như thế, một tay cố giơ cao thanh giản kim loại trông như gỗ nhóm lửa kia , đón đỡ luồng ánh sáng vạn trượng màu đỏ tía kia.

Kengl

Kiếm quang của kiếm Tử Đồng chém lên giản kim loại, cô bé cúi đầu co người lại trong vô thức, tưởng rằng mình sẽ phải bị lực lượng khủng bố đó đánh phải.

Nhưng cô bé rất nhanh sửng sốt phát hiện ra, ngoài trọng lượng của thanh giản kim loại kia thì nàng không hề cảm nhận đượcsự trùng kích của lực lượng mãnh liệt kia.

Mà kiếm quang xán lạn màu đỏ tía sau khi đánh lên giản kim loại thì như thủy tinh vỡ nát chia năm xẻ bảy bay tứ tung. Còn giản kim loại đen nhánh thì chẳng bị sao cả, hơn nữa trên thân giản màu đen ấy còn đang biến thành màu bạch ngọc một cách nhanh chóng.

Khi thân kiếm của kiếm Tử Đồng chính thức đụng chạm với giản kim loại thì giản kim loại đã thóa thành Băng Ngọc Giản bán trong suốt, hai binh khí chạm vào nhau phát ra âm thanh run rẩy động trời.

Tử Đồng Kiếm lại bị nứt ra một lỗ to bằng hạt gạo, còn Băng Ngọc Giản thì chẳng hư hao gì.

Cô bé vui mừng như điên, cánh tay nhỏ nắm lấy Băng Ngọc Giản vung

mạnh về phía người phụ nữ, người phụ nữ nâng kiếm đón lấy, va chạm liên tiếp mấy lần, mỗi lần va chạm đều đều để lại trên thân kiếm một lỗ hổng to bằng hạt gạo.

“Đồ ngu! Heo mẹ không có đầu óc, ngươi chỉ biết cậy mạnh mà chém thôi sao?” Kiếm Tử Đồng vừa kinh ngạc vừa tức giận. Kiếm Tử Đồng cũng chính là cơ thể hắn, thân kiếm bị hao tổn thì cơ thể hắn cũng bị tổn thương, người phụ nữ này làm vậy thì chẳng khác nào đang đùa giỡn tính mạng của hắn.

Nhưng mà tiếng ý niệm của hắn người phụ nữ không hề nghe được, bỗng nhiên ánh sáng trên kiếm Tử Đồng sáng chói, nhưng không phải đánh về phía Hàn Sâm và cô bé, mà là mạnh mẽ kéo cơ thể người phụ nữ đi ra đằng

xa, chẳng mấy chốc người phụ nữ đã biến mất trong rừng binh khí với vẻ mặt kinh ngạc.

Hết chương 3336.

Chương 3337. Kiếm Tử Đồng

Nhìn thấy người phụ nữ bị đánh chạy, cô bé vui mừng ôm lấy Băng Ngọc Giản, mà sắc băng ngọc trên người Băng Ngọc Giản nhạt dần biến thành màu đen nhánh lúc ban đầu giống như cây nhóm lửa.

Hàn Sâm bộc phát sức mạnh, không phải hoàn toàn vì không nhẫn †âm nhìn thấy cô bé bị giết, nguyên nhân chính là khi cô bé bị thương, một tia dấu ấn linh hồn trong linh hồn của cô bé thuộc về Hàn Sâm cũng đang rung động.

Trừ phi Hàn Sâm có thể thu một tia linh hồn lại nếu không khi cô bé bị giết, linh hồn tan vỡ, một tia linh hồn của hắn cũng sẽ bị tan vỡ theo.

Nhưng cho đến hiện giờ Hàn Sâm vẫn chưa nghĩ ra cách làm thế nào để thu linh hồn của mình lại.

Mặc dù vẫn còn một khả năng sau khi cô bé chết tia linh hồn của hắn sẽ tách ra quay lại cơ thể Hàn Sâm nhưng đó cũng chỉ là khả năng, Hàn Sâm không muốn mạo hiểm.

“Nghe người phụ nữ đó nói, cô bé này là Thánh Đồ Binh gì đó, các nàng dường như đang tranh giành vị trí Binh Thánh gì đó, lẽ nào cái gọi là Binh Thánh chính là chúa tể của Binh Nhẫn Thiên sao? Nếu như vậy cô bé và người phụ nữ kia có lẽ đều là Thiên Chi Thánh Linh do Binh Nhẫn Thiên sinh ra. Đấu tranh của bọn họ rất có khả năng là để chọn

ra chúa tể thật sự của Binh Nhẫn Thiên” Trong lòng Hàn Sâm thầm suy đoán.

Bởi vì một tia linh hồn ở trong cơ thể của cô bé cho nên tuy Hàn Sâm đã có năng lực bay đi trốn nhưng vẫn chưa vội rời đi.

Cô bé ôm lấy Hàn Sâm, mừng rỡ nói: "Từ nay trở đi ngươi chính là thánh binh bản mệnh của ta, ngươi tên là…tên là Tiểu Hắc đi."

Hàn Sâm suýt nữa hộc máu, cuối cùng hắn cũng lĩnh hội được lúc hắn đặt tên cho bọn Tiểu Ngân Ngân thì nét mặt bất đắc dĩ lại buồn bực của bọn Tiểu Ngân Ngân là tại sao rồi.

Hàn Sâm dùng ý niệm muốn trao đổi với cô bé nhưng lại cảm nhận được hình như có sức mạnh nào đó đang ngăn cách hắn và cô bé trò chuyện, khiến cho cô bé căn bản không cảm nhận được ý niệm của hắn.

"Quy tắc Binh Nhẫn Thiên đáng chết, nó rốt cuộc muốn làm gì? Nếu đã để cho cô bé lựa chọn ta thì tại sao ngay cả ý niệm trao đổi cũng phải ngăn cản?" Trong lòng Hàn Sâm hơi thắc mắc nhưng nghĩ lại thì đại khái hiểu được nguyên nhân trong đó.

Cái gọi là Thánh Đồ Binh sau khi chọn thánh binh bản mệnh, trải qua chiến đấu và cảm ngộ liên tục để lĩnh hội sức mạnh của thánh binh bản mệnh, những điều này đều phải do bản thân các nàng tự hoàn thành chứ không phải chịu sự chi phối của những ý chí khác, cho nên quy tắc của Binh Nhẫn Thiên mới ngăn cản thánh binh trao đổi với thánh đồ.

"Nếu tạm thời không thể quay lại cơ thể hình người cũng khó có thể thu lại một tia dấu ấn linh hồn chỉ đành dẫn theo cô bé này đi cùng." Hàn Sâm nghĩ, xoay chuyển sức mạnh Động Huyền Kinh bao phủ bên người cô bé mang theo cô bé bay thẳng lên trời, tung hoành nơi chân trời.

Cô bé mở to đôi mắt ôm lấy giản kim loại hét to lên: "Tiểu Hắc…Ngươi muốn làm gì…

"Ngươi mới là Tiểu Hắc, cả nhà ngươi đều đen." Hàn Sâm buồn bực trong lòng nhưng không thể giải thích với cô bé nên chỉ đành không để ý đến nàng, tăng tốc bay nhanh lên không trung.

Hắn không biết rốt cuộc Bảo Nhi đang ở nơi nào, cũng không biết Bảo Nhi có giống với hắn biến thành một món vũ khí trong Binh Nhẫn Thiên hay không, hoặc là nàng đã rời khỏi Binh Nhẫn Thiên, cho nên Hàn Sâm chỉ có thể vừa bay vừa tìm.

Trong lúc bay Hàn Sâm để sức mạnh Huyết Mạch Thần Mệnh Kinh thâm nhập vào cơ thể cô bé giúp nàng chữa trị vết thương trên người.

Mà ở một nơi khác của Binh Nhãn Thiên, người phụ nữ bị kiếm Tử Đồng kéo đi xa, bị kéo đi hơn ngàn dặm cuối cùng mới dừng lại.

“Ta là Thánh Đồ Binh, là Binh Thánh tương lai, nếu ngươi đã trở thành †hần binh bản mệnh của ta thì phải nghe theo mệnh lệnh của ta…” Người phụ nữ tức giận nắm lấy kiếm Tử Đồng quát lớn.

VùI

Kiếm Tử Đồng lập tức thoát ra từ trong tay của người phụ nữ, thân kiếm lơ lửng trong không trung, ánh sáng màu đỏ tía đẹp đẽ đang bừng cháy khiến cho mọi thứ xung quanh đều bị chiếu rọi thành màu đỏ tía.

“Nếu đã trở thành thần binh bản mệnh của ta, phục tùng ta chính là số mệnh của ngươi.” Người phụ nữ kiêu ngạo nhìn kiếm Tử Đồng, một bước cũng không nhượng bộ, dường như nàng chính là nhân vật chính của trời đất, kiếm Tử Đồng đó nên nghe theo nàng.

Phập!

Kiếm Tử Đồng đột nhiên bắt đầu chuyển động trong không gian, thân kiếm trong nháy mắt xuyên qua ngực người phụ nữ, dòng máu lập tức trào ra ngoài khiến cho người phụ nữ mở to mắt, hai tay nắm chặt kiếm Tử Đồng nhìn kiếm Tử Đồng đang cắm trong ngực như không dám tin.

“Không thể nào… Ngươi là thánh binh bản mệnh của ta… Ngươi không thể làm hại ta… Càng không thể giết chết ta… Ta chết là ngươi sẽ chất…

Người phụ nữ vẫn chưa nói xong kiếm Tử Đồng đã đâm thẳng qua tim, xuyên qua lưng của nàng, người phụ nữ đó chết ngay tại chỗ, ngã lăn trên

đất.

Kiếm Tử Đồng bay lơ lửng trong không trung, áo giáp Tử Đồng trên người của người phụ nữ hóa thành từng tia sáng truyền đến kiếm Tử Đồng, ngay cả linh hồn của nàng cũng bị một nhát kiếm chém vỡ biến thành từng đốm linh quang tuôn đến kiếm Tử Đồng.

Sau khi kiếm Tử Đồng hấp thụ ánh sáng và linh quang thân kiếm dần thay đổi biến thành một người phụ nữ có một mái tóc dài màu tím thần bí. Nếu như Hàn Sâm ở đây nhất định sẽ hét lên, bởi vì nữ tử màu tím này gần như giống hệt với Linh, chỉ là dáng vẻ trông thành thục hơn và có phần khác với thiếu nữ phong tình như Linh kia.

Đây rõ ràng là Ma Tổ A Tu La, nếu Hàn Sâm ở đây e rằng cũng không dám tin kiếm Tử Đồng miệng mồm thô lỗ ấy lại chính là do Ma Tổ hóa thành.

“Vốn dĩ muốn giữ lại cái mạng của ngươi, dám uy hiếp A Tu La ta chính là ngươi tự tìm đường chết.” A Tu La cũng chẳng thèm nhìn đến xác của người phụ nữ, dường như đó chỉ là rác rưởi vô dụng mà thôi.

Trong nháy mắt A Tu La bay đến hướng chạy trốn trước đây, nét mặt kỳ quặc tự lẩm bẩm: “Cái giản kim loại đó rốt cuộc do ai hóa thành? Cơ thể của ta cũng được xem là cao cấp trong đại vũ trụ, kiếm khí hóa thành lại không cản được sự tấn công của giản kim loại đó, bản thể của giản kim loại đó nhất định cực kỳ dũng mãnh, hắn sẽ là ai chứ?”

“Đáng tiếc cái tên ngu ngốc như heo đó căn bản không biết nên sử dụng sức mạnh của ta như thế nào, chỉ bước cậy mạnh mà đánh, nếu không muốn giết cô bé đó thì có gì khó? Tam Thập Tam Thiên vừa mới khôi phục, các Trọng Thiên đều đang sinh Thiên Chi Linh, sức mạnh linh hồn của cô bé đó không tệ, có lẽ có cơ hội đánh bại tất cả đối thủ trở thành chúa tể Binh Thánh của Binh Nhẫn Thiên. Nếu có thể được nàng rút ra, dựa vào sức mạnh của ta không khó để giúp nàng bước lên Thánh vị, đáng tiếc lại bị tên khốn kia phá hoại.” Nét mặt A Tu La lộ ra sự tiếc hận.

Nghĩ đến giản kim loại do Hàn Sâm hóa thành trong mắt A Tu La lại toát lên tia oán hận.

Nếu không phải do Hàn Sâm phá hoại, nàng cũng không bỏ lỡ cô bé đó, bất đắc dĩ bị người phụ nữ ngu xuẩn này rút ra.

"Đừng để ta tìm được ngươi, nếu không sẽ khiến ngươi hú hồn luôn." A Tu La nghĩ nếu gặp lại Hàn Sâm, nàng sẽ khiến Hàn Sâm cảm nhận cái gì gọi là bất đắc dĩ.

A Tu La đương nhiên không cho rằng bản thân kém hơn giản kim loại, cơ thể chỉ là sức mạnh yếu nhất của nàng mà thôi, trong sự va chạm sức mạnh cơ thể chịu thiệt một chút cũng không chứng minh cái gì.

Hết chương 3337.

Chương 3338. Tái chiến Tân Tu.

Trong đầu Hàn Sâm có nhiều ý tưởng như vậy, thoáng cái quên chuyện luôn của kiếm Tử Đồng.

Hắn đến đây chỉ để tìm Bảo Nhi, đương nhiên không cần quan tâm những người khác, hơn nữa hắn hoàn toàn không biết thân phận thật sự của kiếm Tử Đồng.

Theo suy đoán của Hàn Sâm, kiếm Tử Đồng chắc chắn là một người đàn ông thô kệch mặt mũi dữ tợn, hoặc là một con quái đầu trâu gì đó, dù sao cũng không thể là mỹ nữ.

Hàn Sâm chưa bao giờ có hứng thú với những thứ không đẹp đẽ, dù thế nào hắn cũng không ngờ, kiếm Tử Đồng lại chính là Ma Tổ A Tu La biến thành.

Mang theo cô nhóc bay khắp Binh Nhẫn Thiên, hy vọng có thể tìm thấy tung tích của Bảo Nhi, nhưng dường như Binh Nhân Thiên đã lớn hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, Hàn Sâm bay hồi lâu, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Bảo Nhi, khiến lòng hắn càng ngày càng trùng xuống.

"Nếu Bảo Nhi cũng biến thành binh khí, e rằng rất khó tìm được nàng." Hàn Sâm thầm nghĩ ở trong lòng.

Trong khi đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy âm thanh tiếng rung của binh khí từ trong rừng binh khí phía trước truyền tới, Động Huyền Khí Tràng bao phủ về phía đó, chỉ thấy thứ phát ra tiếng rung là một cây rìu lớn.

Hàn Sâm mang theo cô nhóc bay về phía rìu lớn kia, chỉ thấy rìu lớn cao hơn ba mươi mét, nhưng to bằng tòa nhà hai tâng, cũng không biết là sinh vật nào, mới có thể sử dụng rìu lớn như vậy.

Nhưng từ việc quan sát cây rìu lớn đang rung này, hẳn là nó giống với Hàn Sâm, đều là sinh vật còn sống biến thành.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng dừng lại, hai tay của cô nhóc vẫn đang ôm cái giản kim loại do Hàn Sâm biến thành, dáng vẻ đó giống như tiểu ma nữ đang cưỡi chổi, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

Hàn Sâm cảm thấy đau đầu, hắn không phải là người có thể nhẫn tâm, hắn không muốn làm tổn thương cô nhóc, nhưng cô nhóc này cứ bám lấy hắn, cũng không phải là cách hay.

“Cuối cùng cũng tìm được một Thánh Đồ Binh, nhưng xem ra ngươi đã chọn một binh khí rất vô dụng.” Cách đó không xa truyền đến một giọng nói.

Đó là một thiếu niên, mặc áo giáp trên người, cầm đao trong tay, tuy hơi thở rất xa lạ, nhưng hắn, cô nhóc này và người phụ nữ rút kiếm Tử Đồng ra đều có chỗ giống nhau, hẳn cũng là Thánh Đồ Binh.

Không nói hai lời, đao trong tay thiếu niên đã chém về phía cô nhóc, cô nhóc nhảy từ trên giản kim loại xuống, hai tay cầm giản kim loại. nghênh đón đao trong tay thiếu niên.

Hàn Sâm ngưng tụ thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, khiến thân giản biến thành sắc băng ngọc, va chạm với thanh đao.

Chỉ với một cú va chạm, đao trong tay thiếu niên đã bị vỡ vụn ngay lập tức, Băng Ngọc Giản vẫn duy trì uy thế, trực tiếp đập mạnh vào đỉnh đầu của thiếu niên.

Một tiếng nổ vang lên, đầu của thiếu niên đã bị Băng Ngọc Giản đập VỠ.

Trong giây tiếp theo, một chuyện khó tin đã xảy ra, thiếu niên bị đập vỡ đầu, thân thể hóa thành nhiều điểm linh quang lao về phía cô nhóc, khiến cô nhóc như bị trúng siêu hóc môn, thân thể lại lớn lên một chút, nhìn dáng vẻ như khoảng mười tuổi.

Theo sự lớn lên của cô nhóc, nhất thời có một luồng sức mạnh kỳ lạ tuôn ra từ trên người nàng, lại tuôn vào trong giản do Hàn Sâm biến thành, khiến thân giản được cường hóa.

Hàn Sâm hơi kinh ngạc, hắn phát hiện thể lực của mình lại tăng lên rồi, tuy tỷ lệ Phá Giới không thay đổi, nhưng thể lực tăng lên cũng có ích lợi rất lớn đối với hắn.

“Lại còn có chuyện tốt như vậy nữa, nhưng ta muốn khôi phục thân thể hơn là cường hóa thân thể.” Hàn Sâm hơi buồn bực nghĩ.

Trong khi đang suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy đằng xa có ánh kiếm khủng bố lao lên trời đêm, ánh kiếm giống như vũ bão, phá hủy cả một vùng rộng lớn của rừng binh khí.

Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm bao phủ tới đó, phát hiện hai Thánh Đồ Binh một nam một nữ đang đánh nhau, binh khí trong tay người phụ nữ kia là một thanh kiếm có hình dáng kỳ lạ.

Mà Thánh Đồ Binh còn lại lại dùng thương, nhưng đã bị kiếm trong tay người phụ nữ chém đứt cả người và thương, chẳng mấy chốc người đàn ông kia đã hóa thành nhiều điểm linh quang dung nhập vào trong cơ thể của người phụ nữ, ngay cả thanh kiếm kia cũng trở nên mạnh hơn, vầng sáng trên kiếm càng ngày càng rộng.

Sau khi Hàn Sâm nhìn thấy thanh kiếm kia, tim lại đập mạnh, hơi thở của thanh kiếm kia khiến Hàn Sâm cảm thấy hơi quen thuộc, nhưng lại không dám xác định.

“Chẳng nhẽ Tần Tu cũng biến thành binh khí?” Hàn Sâm nghi ngờ nhìn thanh kiếm kia.

Thân kiếm thẳng tắp, nhưng lưỡi kiếm ở hai bên đều là hình răng cưa, trông hơi dữ tợn và đáng sợ, giống như chỉ cần tới gần nó, sẽ bị nó gây thương tích.

Nhưng hơi thở trên kiếm kia, lại rất giống với Tần Tu.

Tần Tu và người của hội Thần Loạn hiện đang ở trong Tam Thập Tam Thiên, lẽ ra bọn họ không ở Binh Nhẫn Thiên mới đúng, sao Tần Tu có thể biến thành một thanh kiếm ở đây?" Khi Hàn Sâm đang nghỉ ngờ, người phụ nữ cầm kiếm kia đã phát hiện ra cô nhóc, ánh mắt lạnh lùng, vung kiếm chém về phía này.

Tốc độ vung kiếm của người phụ nữ kia quá nhanh, cô nhóc hoàn toàn không phản ứng kịp, Hàn Sâm chỉ đành bắn người tới, nghênh đón thanh kiếm kia.

Kengl

Kiếm giản giao kích, lưỡi kiếm như răng cưa xẹt qua thân giản, ấy vậy mà để lại một dấu kiếm trên thân Băng Ngọc Giản, còn thanh kiếm kia lại chẳng tổn hao gì.

“Thật sự là Tần Tu sao?” Tim Hàn Sâm đập thình thịch, nhìn thấy người phụ nữ lại vung một kiếm tới, lần này Hàn Sâm ngưng tụ sức mạnh của Chích Thủ Già Thiên, va chạm với thanh kiếm này.

Lại là tiếng vàng ngọc vang lên, Băng Ngọc Giản lại bị chém một vết sâu, mà kiếm Cứ Xỉ kia lại chẳng tổn hao gì.

Người phụ nữ cầm kiếm không công kích nữa, ánh mắt dường như hơi kỳ lạ, nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm nói: “Có thể chặn hai kiếm của ta mà chưa chết, tiến bộ của ngươi cũng không nhỏ.”

“Tần Tu?” Nhất thời Hàn Sâm ngẩn ra, giọng nói của người phụ nữ kia, tuy là giọng nữ, nhưng âm điệu và giọng điệu lại rõ ràng là của đàn ông.

Rõ ràng, Thánh Đồ Binh này đã bị Tần Tu khống chế, mà không phải là nàng khống chế thanh kiếm Cứ Xỉ kia.

“Không ngờ sẽ gặp lại ngươi ở đây, nhưng như vậy cũng tốt, kết liễu ngươi, Uyển Nhi sẽ không có trói buộc nữa.” Người phụ nữ nói, rồi rút kiếm chém về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm bay lên tránh, thân giản xuyên qua quần áo của cô nhóc, sau khi ôm lấy thân thể của nàng, mang theo nàng phóng lên trời, sử dụng Tỉnh Không Đại Na Di mà đi.

Nhưng khi Tinh Không Đại Na Di của Hàn Sâm vừa kết thúc, đã thấy người phụ nữ xuất hiện ở trước mặt hắn, kiếm Cứ Xỉ ập tới chém tiếp.

“Ngươi trốn không thoát.” Tần Tu lạnh lùng nói.

“Trốn không thoát thì chiến đi.” Bỏ cô nhóc xuống, sức mạnh toàn thân của Hàn Sâm bùng nổ, trực tiếp mở ra bốn loại thuật gen cấp Phá Giới, ngọc

quang trên thân giản phóng lên trời đêm, nghênh đón kiếm Cứ Xỉ do Tần Tu biến thành.

Dưới sự gia trì sức mạnh của bốn loại thuật gen, thân giản và mũi kiếm giao kích, vậy mà thân giản vẫn bị chém ra một vết rạn, sau những cú đánh liên tiếp, vết thương trên thân giản càng ngày càng nhiều.

“Không biết cái đó có được không.” Hàn Sâm cố gắng dùng sức mạnh của Băng Cơ Ngọc Cốt, để tạo thành một cấu trúc rỗng, nhằm nâng cao năng lực chiến đấu của giản.

Nhưng rõ ràng hiệu quả không được tốt lắm, vết thương trên thân giản vẫn càng ngày càng nhiều.

Hết chương 3338.

Chương 3339. Đột phá.

“Không đúng, hơi thở này là hơi thở của Tần Tu, nhưng hình như sức mạnh lại không phải là sức mạnh của Tần Tu.” Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ lạ.

Kiếm Cứ Xỉ quả thật rất mạnh, nhưng lại không có loại sức mạnh bổ sung của áo giáp Hắc Tinh, điều này khiến Hàn Sâm cảm thấy rất kỳ lạ.

Rắc!

Phía trên thân giản lại bị kiếm Cứ Xỉ chém ra một vết thương, chém bay Hàn Sâm ra ngoài, đâm vào mặt khiên, thân giản trực tiếp xuyên thủng khiên, rồi cắm vào trong khiên.

Cô nhóc không biết từ đâu bay tới, hai tay lại nắm lấy chuôi giản, rút Hàn Sâm ra khỏi lỗ hổng trên tấm khiên.

“Ngươi tới làm loạn cái gì?” Hàn Sâm buồn bực trong lòng, nhìn thấy người phụ nữ cầm kiếm Cứ Xỉ lại chém tới, đã tới đỉnh đầu của cô nhóc,

Hàn Sâm chỉ có thể bộc phát ra lực Phá Giới của Băng Cơ Ngọc Cốt, cố chặn kiếm Cứ Xỉ.

Vốn Hàn Sâm muốn sử dụng sức mạnh của gen vật ngữ cố chiến với kiếm Cứ Xỉ, nhưng sức mạnh của gen vật ngữ quá cuồng bạo, chỉ là sóng xung kích sinh ra từ sức mạnh kia, đã có thể khiến cô nhóc tan xương nát thịt.

Giản kiếm tương giao, Hàn Sâm và cô nhóc cùng bị đánh bay ra ngoài, †rong miệng cô nhóc phun ra máu tươi, nhưng trong mắt lại vẫn tràn đầy vẻ ngang bướng, nàng cầm Hàn Sâm, cố gắng bò dậy từ trên mặt đất.

“Ngươi không phải Tần Tu, rốt cuộc ngươi là ai?” Hàn Sâm không để ý tới cô nhóc, dùng ý niệm trao đổi với kiếm Cứ XỈ kia.

“Ta chính là Tần Tu, nhưng chỉ là một phân thân mà thôi, đến vì tranh giành vị trí chủ của Binh Nhãn Thiên.” Người phụ nữ nói với giọng điệu của Tần Tu.

“Không phải ngươi đã tới Thập Thất Trọng Thiên rồi à? Sao còn muốn trở lại nơi này tranh đoạt chúa tể của Nhất Trọng Thiên?” Hàn Sâm hiểu ra ngay lập tức, tại sao hắn cảm thấy người này vừa giống lại vừa không giống Tần Tu, hóa ra người này chính là một phân thân.

Tần Tu nói: “Nói cho ngươi biết cũng không sao, Tam Thập Tam Thiên trở lại trạng thái ban đầu, bất kỳ sinh vật nào cũng có tư cách trở thành chủ của Tam Thập Tam Thiên, nắm giữ bia gen, nhưng cái này có một điều kiện tiên quyết, phải đánh hạ một Trọng Thiên, có được vị trí chúa †ể của một Trọng Thiên, mới có tư cách tham gia trận chiến tranh đoạt của bia gen.

“Hóa ra là thế.” Hàn Sâm nheo mắt.

Tần Tu chịu nói cho hắn biết những điều này, cho thấy sự tự tin mạnh mẽ của hắn, hoàn toàn không sợ Hàn Sâm biết chân tướng sẽ tranh đoạt với hắn.

“Nếu đã biết rồi, vậy xuất ra thực lực thật sự của ngươi, để ta xem rốt cuộc ngươi mạnh đến mức nào.” Người phụ nữ vừa nói, vừa chém một kiếm về phía Hàn Sâm và cô nhóc.

“Đối phó ngươi, không cần dùng thực lực thật sự gì đó.” Hàn Sâm mạnh mẽ vận chuyển thuật Băng Cơ Ngọc Cốt, tham khảo cấu trúc rỗng của ngọc thể Miên Dương.

Chỉ thấy bên ngoài Băng Ngọc Giản xuất hiện một băng ngọc tráo thực thể, băng ngọc tráo có kết cấu hình lục giác giống như tổ ong, bao phủ Hàn Sâm và cô nhóc trong đó, một kiếm kia chém lên băng ngọc tráo, cũng chỉ chẻ băng ngọc tráo ra, mà không thể làm tổn thương tới Hàn Sâm và cô nhóc ở bên trong.

“Cuối cùng tỷ lệ Phá Giới đã vượt qua ba mươi phần trăm, đạt tới cảnh giới thực thể hóa lực Phá Giới!” Hàn Sâm vui vẻ ở trong lòng.

Nhiều kiếm như vậy không phải là vô ích, cuối cùng hắn sử dụng một số đặc điểm của ngọc thể Miên Dương lên thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của mình, khiến lực Phá Giới của Băng Cơ Ngọc Cốt ngưng tụ ra thực thể.

Người phụ nữ lạnh lùng hừ một tiếng, kiếm Cứ Xỉ lại điên cuồng chém tới, một kiếm lại một kiếm, giống như mưa rền gió dữ.

Hàn Sâm ngưng tụ ra băng ngọc tráo này tới băng ngọc tráo khác, ngăn chặn sự công kích của kiếm này đến kiếm khác, nhưng băng ngọc tráo lại bị đánh nát hết lần này tới lần khác.

“Tần Tu thật lợi hại, cho dù chỉ là kiếm khí do phân thân biến thành, nhưng lại có uy lực như thế, không biết nếu như Tần Tu chân chính thật sự hóa thành kiếm khí, sẽ mạnh tới mức nào” Hàn Sâm thầm nghĩ, sự đột phá của lực Băng Cơ Ngọc Cốt vẫn chưa dừng lại.

Cấu trúc rỗng của ngọc thể Miên Dương có rất nhiều loại, loại mà hiện giờ Hàn Sâm sử dụng chỉ là một loại cấu trúc tổ ong, hắn cố gắng tích hợp nhiều cấu trúc rỗng hơn vào trong Băng Cơ Ngọc Cốt.

Cùng với việc tỷ lệ Phá Giới của thuật Băng Cơ Ngọc Cốt càng ngày càng cao, vết kiếm mà kiếm Cứ Xỉ có thể để lại trên băng ngọc tráo càng ngày càng nhỏ.

Ngay sau khi tỷ lệ Phá Giới của thuật Băng Cơ Ngọc Cốt đạt tới sáu mươi phần trăm, phía trên băng ngọc tráo thực thể hóa, xuất hiện một loại phù văn cổ thần bí.

Hình dáng của phù văn kia rất kỳ lạ, hoàn toàn khác với những văn tự thông thường, nhưng trong đó lại bao hàm ý băng ngọc, băng thanh ngọc khiết không thể tả được.

Cùng với việc thuật Băng Cơ Ngọc Cốt ngưng tụ ra phù Phá Giới, kiếm Cứ Xỉ kia đã không thể một kiếm chém tan băng ngọc tráo thực thể hóa, cuối cùng Hàn Sâm không còn ở thế bất lợi nữa.

“Tần Tu, muốn giết ta thì tự mình tới, một phân thân mà cũng muốn giết ta, thật quá ngây thơ rồi.” Hàn Sâm nhìn chằm chằm kiếm Cứ Xỉ nói.

Người phụ nữ cũng không nói nữa, chỉ chém về phía Hàn Sâm hết kiếm này tới kiếm khác, nhưng toàn bộ bị lực Phá Giới của Băng Ngọc Giản cản lại, không thể làm tổn thương tới thân giản nữa.

Phía trên Tam Thập Tam Thiên, một người đàn ông đang đứng trước bia gen, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bia gen,

Sau một hồi lâu cũng không nhúc nhích.

Bia gen lúc này giống như một màn hình lớn được tạo thành từ vô số màn hình nhỏ, từng hình ảnh không ngừng thay đổi trên bia gen.

Một trong những hình ảnh đó, chính là trận chiến giữa Hàn Sâm và người phụ nữ kia, mà ánh mắt của người đàn ông kia, cũng là đang theo dõi trận chiến này.

Khi người đàn ông đang theo dõi trận chiến, đột nhiên nhìn ánh sáng trên bia gen sáng chói, không chỉ người đàn ông, mà vô số sinh vật trong hai vũ trụ, cũng đều nhìn thấy phía trên Tam Thập Tam Trọng Thiên giống như ngôi mộ kia, ánh sáng trên bia gen kia phóng lên trời đêm, chiếu sáng hai đại vũ trụ ở hai bên.

Sau khi chờ ánh sáng trên bia gen yếu đi một chút, hai vũ trụ ở hai bên mới phát hiện, nơi phát ra ánh sáng kia, lại là hàng chữ trên bia gen.

Chủ Thập Thất Trọng Thiên: Tần Tu.

“Tần Tu không hổ là Tần Tu, đã chiếm được một Trọng Thiên nhanh

như vậy, trở thành chúa tể của Thập Thất Trọng Thiên.” Đối với những lão ngoan đồng biết rõ về Tam Thập Tam Thiên, đều kinh ngạc.

Gần như cùng lúc, bóng dáng của Tần Tu đi ra từ trong bia gen, thì nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước bia gen.

“Thần, đã lâu không gặp.” Tần Tu nheo mắt nhìn người đàn ông nói.

“Nếu có thể, ta hy vọng sẽ không bao giờ gặp lại ngươi.” Chủ của Thần điện thản nhiên nói.

“Ngươi đang sợ, sợ ta trở thành chủ nhân của bia gen. Thật là đáng tiếc, ngươi là chủ của Thần điện, đã có được Thần điện Gen, không thể trở thành chủ nhân của bia gen nữa, nếu không có ngươi ở đây, lại sẽ †ạo thành phiền toái không nhỏ cho ta.” Tần Tu nói.

“Cho dù ta không ở đây, ngươi cũng chưa chắc có thể trở thành chủ nhân của bia gen.” Chủ của Thần điện mặt không cảm xúc, nói.

“Ngươi cảm thấy ai có thể ngăn cản ta? Thủ hạ của ngươi, những Thần Linh cấp Hủy Diệt kia sao? Chắc ngươi cũng biết, bọn họ không ngăn được ta” Tần Tu tự tin nói.

“Có lẽ không được, có lẽ không thể, nhưng không thử thì làm sao biết được? Hơn nữa trên thế giới này vẫn còn có rất nhiều sinh vật mạnh mẽ.” Chủ của Thần điện vẫn thờ ơ, nói.

“Sinh vật mạnh mẽ mà ngươi nói không phải là chỉ hắn chứ?” Ánh mắt của Tần Tu nhìn về phía hình ảnh trên bia gen, dừng trên người Hàn Sâm.

Hết chương 3339.

Chương 3340. Nhân Đế xuất hiện.

Hàn Sâm đã chiếm được ưu thế tuyệt đối, cùng với việc tỷ lệ Phá Giới của Băng Cơ Ngọc Cốt càng ngày càng cao, kiếm Cứ Xỉ đã không thể lưu lại dấu kiếm trên băng ngọc tráo.

Nhưng tỷ lệ Phá Giới của Băng Cơ Ngọc Cốt cũng chỉ có thể đạt hơn sáu mươi phần trăm mà thôi, không thể tiếp tục tăng lên.

Cấu trúc rỗng có được từ trong ngọc thể Miên Dương, cũng chỉ có thể khiến Băng Cơ Ngọc Cốt đạt tới mức này thôi.

“Vẫn nên để chân thân của ngươi tới tìm ta đi” Trong lúc Hàn Sâm dùng ý niệm trao đổi với phân thân của Tần Tu, Băng Ngọc Giản do thân thể biến thành đột nhiên bay lên, mang theo một tia sáng băng ngọc trong suốt, đâm về phía trán của người phụ nữ.

Nói chung, Thánh Đồ Binh và thánh binh trao đổi qua lạc ấn linh hồn, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, nếu Thánh Đồ Binh bị giết chết, thánh binh cũng sẽ tan vỡ.

Muốn đập gãy kiếm Cứ Xỉ không dễ, nhưng đập vỡ đầu người phụ nữ kia thì dễ dàng hơn nhiều.

Một tia sáng lạnh lẽo lóe lên trong mắt người phụ nữ, hai tay cầm chuôi kiếm, kiếm Cứ Xỉ trong tay hung hăng chém về phía Băng Ngọc Giản mà Hàn Sâm biến thành.

Một kiếm này chém ra, thân thể của người phụ nữ kia lại bị kiếm Cứ Xỉ hấp thu, hợp nhất với kiếm Cứ Xỉ, mang theo ánh kiếm khủng bố chém lên Băng Ngọc Giản.

Kengl

Băng ngọc tráo bên ngoài Băng Ngọc Giản bị một kiếm này chém vỡ, bản thể của kiếm Cứ Xỉ và Băng Ngọc Giản va chạm vào nhau, cắt sâu vào trong Băng Ngọc Giản, khi nó gần cắt đứt Băng Ngọc Giản, thì lực trên kiếm kia mới biến mất không thấy.

Trong giây tiếp theo, kiếm Cứ Xỉ lại hóa thành khói bụi và bay theo gió, đồng thời một giọng nói truyền vào trong đầu Hàn Sâm: "Ta đợi ngươi ở trước bia gen."

Hàn Sâm biết, kẻ chờ hắn sẽ chính là chân thân của Tần Tu, mà không phải phân thân chỉ biết cậy mạnh thế này.

"Nếu Tần Tu nói muốn chờ ta ở Tam Thập Tam Trọng Thiên, nói như vậy hắn không thể tới Nhất Trọng Thiên nữa, ta có thể nhân cơ hội

giành được vị trí chúa tể của Nhất Trọng Thiên." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Tuy nhiên có thể trở thành chúa tể hay không, thậm chí có thể đoạt được bia gen hay không, Hàn Sâm cũng không quan tâm lắm, chỉ cần có thể tìm thấy Bảo Nhi, hắn thậm chí sẵn sàng rời khỏi Tam Thập Tam Thiên ngay bây giờ.

Nhưng không như mong muốn, Hàn Sâm mang theo cô nhóc phi hành rất lâu, vẫn không phát hiện ra tung tích của Bảo Nhi, mà lại gặp rất nhiều Thánh Đồ Binh.

Mỗi lần chém giết Thánh Đồ Binh, đều sẽ khiến thân thể của cô nhóc †rở nên mạnh mẽ hơn, cũng sẽ lớn lên một chút, chưa tới vài ngày, cô nhóc đã lớn lên ra dáng một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, tốc độ và sức mạnh của nàng đều đã mạnh hơn nhiều.

Nhưng vì nàng không có năng lực luyện hóa lạc ấn linh hồn của Hàn Sâm, không thể cộng hưởng với sức mạnh do Hàn Sâm tạo ra, không mượn được sức mạnh của Hàn Sâm, cho nên không giống với những Thánh Đồ Binh

khác, sẽ có một bộ giáp thánh binh bảo vệ cơ thể, chỉ có thể dựa vào thân thể chiến đấu.

Hàn Sâm tìm thêm mấy ngày, không tìm thấy Bảo Nhi, nhưng lại thấy ánh sáng trên bia gen sáng chói lần nữa, Trọng Thiên thứ hai mười lăm cũng đã bị người chiếm cứ, xuất hiện chúa tể rồi.

Chủ Nhị Thập Ngũ Trọng Thiên: Nhân Đế.

"Đây là vị Nhân Đế của Huyết Mệnh Giáo sao?" Hàn Sâm kinh ngạc khi nhìn thấy cái tên này, người dám dùng hai chữ này, có lẽ chỉ có vị giáo chủ của Huyết Mệnh Giáo, cũng chính là thủy tổ của nhân loại ở Tí Hộ Sở.

Nhân loại ở đại vũ trụ đế quốc nhìn thấy hai chữ Nhân Đế này, đều rất tức giận, bọn họ chưa từng thấy có người nào kiêu ngạo như vậy, lại dám tự xưng là Nhân Đế.

Tranh đoạt trong vị trí chúa tể còn lại trong Tam Thập Tam Thiên ngày càng trở nên khốc liệt, liên tục có sinh vật khủng bố tấn công vào Tam Thập Tam Thiên, muốn chiếm một Trọng Thiên, trở thành tồn tại cấp chúa tể.

Hàn Sâm đã tìm kiếm gần như toàn bộ Binh Nhẫn Thiên, nhưng từ đầu đến cuối không tìm thấy tung tích của Bảo Nhi, cũng không tìm được lối vào của Trọng Thiên tiếp theo, điều này khiến hắn cảm thấy rất kỳ lạ.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghĩ đến một khả năng, vẻ mặt trở nên rất khó coi: "Đừng nói là, những sinh vật xông vào Tam Thập Tam Thiên kia, cũng không phải là đều tiến vào Nhất Trọng Thiên, mà là chia nhau tiến vào trong Tam Thập Tam Thiên, nếu như thế, sẽ rất khó tìm được Bảo Nhị, †a hoàn toàn không biết Bảo Nhi tiền vào Trọng Thiên nào."

"Huống hồ sau khi Tam Thập Tam Thiên khôi phục trạng thái ban đầu, thông đạo không gian được đả thông đã không còn tồn tại từ lâu rồi, †a hoàn toàn không có cách nào tiến vào những Trọng Thiên khác của Tam Thập Tam Thiên, e rằng chỉ có trở thành chúa tể của Trọng Thiên này, trực tiếp đi tới nơi đó của bia gen. Nếu Bảo Nhi cũng trở thành chúa tể của một Trọng Thiên, có lẽ có thể nhìn thấy nàng ở đó."

Không tìm được Bảo Nhi, Hàn Sâm chỉ đành nhãn nại mà chiến đấu với những Thánh Đồ Binh kia, những Thánh Đồ Binh kia có mạnh có yếu, sức mạnh của bọn họ chủ yếu tới từ binh khí, thánh binh bản mệnh mà bọn họ rút ra càng mạnh, bọn họ sẽ càng mạnh, ngược lại sẽ rất yếu.

Binh khí của Binh Nhẫn Thiên nhiều vô kể, muốn rút ra một binh khí mạnh mẽ cũng không dễ, không phải ai cũng có cơ hội rút ra sự tồn tại mạnh mẽ như Hàn Sâm và kiếm Tử Đồng.

Một đường sát phạt, gần như không gặp đối thủ, Thánh Đồ Binh gặp phải hắn đều bị hắn trực tiếp chém giết.

Nhưng sau khi cô nhóc ra dáng thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi. Thì không tiếp tục lớn lên nữa.

“Tiểu Hắc, ngươi thật sự quá lợi hại.” Sau khi Hàn Sâm lại đánh nát một Thánh Đồ Binh, cô gái ôm lấy hắn vui vẻ nói.

Tuy Hàn Sâm rất không hài lòng với cái tên này, nhưng hắn không có cách nào trao đổi với cô gái, chỉ có thể ngầm thừa nhận cái tên này.

“Rốt cuộc phải làm sao thì mới trở thành chúa tể của Binh Nhẫn Thiên được chứ?” Trong tâm trí của Hàn Sâm đang suy nghĩ vấn đề này.

Tam Thập Tam Thiên đã có bảy Trọng Thiên bị chiếm cứ, nhưng cho tới bây giờ, Hàn Sâm vẫn không có manh mối nào, chỉ biết giết chết những Thánh Đồ Binh kia mới có thể trở thành chúa tể của Binh Nhẫn Thiên.

Nhưng hắn đã giết nhiều Thánh Đồ Binh như vậy, cũng không có dấu hiệu trở thành chúa tể.

Hơn nữa hai ngày gần đây, hắn cũng chỉ tìm được một vị Thánh Đồ Binh như vậy, có vẻ như Thánh Đồ Binh cũng sắp bị giết hết rồi.

“Chẳng nhẽ phải giết hết Thánh Đồ Binh, mới có thể trở thành chúa tể sao?” Hàn Sâm ngẫm nghĩ: “Kỳ lạ, sao không nhìn thấy kiếm Tử Đồng, sức mạnh của tên đó vẫn khá đáng sợ, với sức mạnh của nó, hẳn là có thể làm ra

một số động tĩnh ở Binh Nhẫn Thiên, nhưng tại sao vẫn không nhìn thấy hắn chứ?”

Trên bia gen lại có ánh sáng phóng lên trời đêm, nữ thần Quang Minh đã chiếm Thất Trọng Thiên, trở thành chủ của Thất Trọng Thiên.

Mỗi khi có một vị chúa tể sinh ra, tâm trạng của Hàn Sâm lại bị đè nén thêm, bởi vì từ đầu tới cuối hắn không nhìn thấy Bảo Nhi xuất hiện, đây là một tin rất xấu.

“Bảo Nhị, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện nha.” Khi Hàn Sâm đang lo

lắng, đột nhiên nhìn thấy một luồng ánh kiếm màu tím phá không mà đến, đúng là kiếm Tử Đồng đã mất tích nhiều ngày.

Nhưng Hàn Sâm chỉ nhìn thấy kiếm Tử Đồng, lại không nhìn thấy Thánh Đồ Binh đang nắm giữ kiếm Tử Đồng.

“Lão giản không biết xấu hổ kia, có dám đánh cuộc với bổn thiên vương không?” Kiếm Tử Đồng bay tới nơi cách Hàn Sâm không xa mới dừng lại, dùng ý niệm trao đổi với Hàn Sâm.

Hàn Sâm không biết kiếm Tử Đồng thật ra là Ma Tổ biến thành, nhìn thấy nó bay tới thì cười hỏi: “Ngươi muốn đánh cược cái gì?”

Hết chương 3340.

Chương 3341. Lực chấn động

“Hiện giờ nhìn khắp Binh Nhân Thiên, chỉ còn hai Thánh Đồ Binh bên cạnh ngươi và ta, tùy tiện giết một người, người còn lại có thể trở thành chủ của Binh Nhãn Thiên.” Kiếm Tử Đồng nói.

“Vậy nên ngươi mới muốn đánh cược với ta, người thắng sẽ trở thành chủ của Binh Nhẫn Thiên sao?” Hàn Sâm đã hiểu ý đồ của kiếm Tử Đồng.

Kiếm Tử Đồng gật đầu, nói: “Do quy tắc của Binh Nhẫn Thiên hạn chế, †a và ngươi mới có sự ràng buộc với linh hồn hai Thánh Đồ Binh, được ăn cả ngã về không. Nếu hai người chúng ta chiến với nhau, tất phải có một người chết, không thì chẳng thể nào sinh ra chủ của Binh Nhẫn Thiên. Nhưng ta có cách này có thể khiến Thánh Đồ Binh chết đi, mà không cần phải diệt trừ một trong số chúng ta. Cho nên dù đánh cược thua, chúng ta cũng không cần đền mạng, chỉ cần giao nộp Thánh Đồ Binh của mình là được. Với lại cho dù ngươi thắng, ngươi cũng đâu muốn vĩnh viễn phụ thuộc vào nàng nhỉ? Phương pháp này của ta còn giúp ngươi giải trừ sự ràng buộc giữa ngươi và nàng.”

Tuy ngoài miệng nói như thế, nhưng kiếm Tử Đồng lại nghĩ thâm: “Thánh Đồ Binh này đã sớm bị ta chém giết hấp thu, cho dù ta thua, ngươi cũng không giành được lợi ích gì, nhưng A Tu La ta tuyệt đối sẽ không thua đâu.”

“Thú vị đấy, không biết là phương pháp gì?” Hàn Sâm cảm thấy hứng thú, dù hắn không muốn nhường lại tiểu cô nương, hắn cũng không muốn nàng tồn tại như một Thánh binh. Có lẽ phương pháp của của kiếm Tử Đồng sẽ giúp hắn thu hồi Lạc Ấn Linh Hồn của mình trong người tiểu cô nương.

“Sau khi phân rõ thắng bại, đương nhiên ta sẽ nói cho ngươi biết phương pháp.” Kiếm Tử Đồng nói.

“Được, ngươi muốn đánh cược thế nào?” Hàn Sâm hỏi.

Kiếm Tử Đồng thấy Hàn Sâm đã cắn câu nên nói ngay: “Cơ thể ngươi mạnh mẽ không ai sánh kịp, chắc hẳn ngươi rất tự tin về mặt này nhỉ?”

“Đúng là có chút tự tin” Hàn Sâm cũng không khiêm tốn, Băng Cơ Ngọc Cốt đột phá sáu mươi phần trăm, ngay cả phân thân của Tần Tu hóa thành kiếm cũng không thể gây thương tổn, có thể thấy cơ thể hắn mạnh đến mức nào.

Kiếm Tử Đồng nói: “Nếu vậy thì chúng ta cùng chịu sự oanh kích của lực lượng, kẻ nào lùi bước sẽ thua, ngươi thấy thế nào?”

“Lực trùng kích mà ngươi nói, không phải là chúng ta tấn công nhau chứ?” Hàn Sâm nhận thấy lời nói của kiếm Tử Đồng không ổn, hắn nhíu mày.

“Thông minh.” Kiếm Tử Đồng cười nói: “Tam Thập Tam Thiên huyền diệu vô biên, chứa đựng nhiều vật thần bí, mà những thứ thần bí ở Binh Nhẫn Thiên chính là vô số binh khí. Mấy ngày nay, ta tình cờ phát hiện một thanh binh khí khủng bố, sức mạnh của nó rất khủng khiếp, có thể nổ tanh bành mọi thứ. Ta và ngươi dùng nó để đánh cược, dưới sức mạnh của nó, kẻ nào lùi bước sẽ thua, ngươi có dám cược không?”

Hàn Sâm từng được chứng kiến sự vô sỉ của kiếm Tử Đồng, biết rõ kiếm Tử Đồng cũng là loại người như mình, bất chấp thủ đoạn để giành thắng lợi. Tự dưng đối phương chạy tới đề nghị đánh cược thế này, chắc chắn có âm mưu.

“Ta muốn xem thử nó là loại binh khí gì trước đã.” Hàn Sâm không dám đồng ý ngay.

Kiếm Tử Đồng vô cùng sảng khoái: “Được, ngươi đi theo ta.”

Dứt lời, kiếm Tử Đồng tung người lên, bay về một hướng ở Binh Nhẫn Thiên.

Thiếu nữ thấy kiếm Tử Đồng bay đi, như nghĩ tới điều gì đó, nàng vội vàng nắm chặt đại giản đen như mực. Quả nhiên một giây sau, đại giản lao lên không trung, mang theo thiếu nữ và đuổi theo phương hướng của kiếm Tử Đồng.

“Tiểu Hắc, ngươi muốn đi đâu?” Thiếu nữ được đại giản mang theo, tuy nàng biết Hàn Sâm sẽ không đáp, nhưng nàng vẫn hỏi.

Một giản một kiếm bay nhanh nhưng vẫn mất hơn nửa ngày, kiếm Tử Đồng mới đến nơi.

Hàn Sâm nhìn thấy cây búa sắt khổng lồ cắm giữa khe núi rộng lớn. Cây búa có màu xám đen, giống như được đúc từ gang thỏi, trông vừa nặng nề vừa thô kệch.

Đừng nói ra sức vung, cho dù chỉ nhẹ tay phang vào tòa nhà, không chừng có thể đập nát cả tòa.

Cây búa khủng khiếp cắm giữa khe núi, trông nó giống như cái hố nhỏ giữa khe núi rộng lớn, quả thực khiến người ta sợ hãi không thôi.

Kiếm Tử Đồng không đến gần cây búa mà lại bay đến trường thương gần đó, dùng thân kiếm đập vào trường thương, khiến trường thương bị đập gãy. Nửa thanh trường thương gãy đó lao về phía cây búa khổng lồ.

Ầm!

Khi chỉ còn cách cây búa khoảng trăm mét, đột nhiên nửa thanh trường thương bị một sức mạnh vô hình khiến nó chấn động vỡ nát ngay tức thì.

“Quả là lực chấn động lợi hại.” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào cây búa và nói.

Kiếm Tử Đồng hả hê: “Xung quanh cây búa này có lực chấn động khủng bố, ngươi tự nhận cơ thể mình mạnh mẽ, vậy ngươi có dám theo †a tiến vào đó không?”

“Kẻ nào rút sẽ thua, không sai chứ?” Hàn Sâm thản nhiên hỏi. “Không sai.” Kiếm Tử Đồng đáp.

“Vậy ngươi bay vào cùng lúc với ta đi.” Hàn Sâm đồng ý sảng khoái, mang theo thiếu nữ bay về phía cây búa.

“Được.” Kiếm Tử Đồng thấy Hàn Sâm đã đồng ý thì vô cùng vui vẻ: “Tuy lực chấn động không thể nghiền nát cơ thể của cái giản này ngay tức thì, nhưng đặc tính của lực sẽ khiến sức mạnh ngày càng tăng lên. Ở trong đó càng lâu, cơ thể sẽ chịu lực càng nhiều. Bị giáng đòn liên tục như thế, cơ thể mạnh đến đâu cũng không chịu đựng nổi, huống hồ ngươi còn dẫn theo Thánh Đồ Binh.”

Một giản một kiếm cùng bay về phía cây búa khổng lồ. Khi chỉ còn cách khoảng trăm mét, thân giản và thân kiếm đồng thời chấn động, không tự chủ mà kêu ong ong, ngay cả không gian xung quanh đều trở nên lăn tăn gợn sóng, có thể thấy không gian nơi này bị lực chấn động bóp méo rồi.

Ngay khi lực chấn động vừa nảy sinh, quanh người Hàn Sâm đã xuất hiện một băng ngọc tráo, bảo vệ hắn và thiếu nữ bên trong, ngăn cách với lực chấn động.

Kiếm Tử Đồng cũng không sử dụng sức mạnh nào, chỉ dựa vào cơ thể để đối đầu với lực chấn động. Thân kiếm không ngừng chấn động, liên tục kêu lên ong ong.

Lực chấn động này thật kỳ lạ, giống như kiểu cuộn sóng vậy, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác, khiến cho sóng cuộn càng lúc càng lớn.

Khi lực này tác động vào người, ban đầu còn cảm thấy không khó đối phó, nhưng khi lực chấn động không ngừng tấn công, biên độ và tần suất của nó sẽ càng ngày càng mạnh.

Băng Cơ Ngọc Cốt vốn có cấu trúc dày, vậy mà dưới sự tác động của loại lực kia, nó lại nảy sinh kẽ hở.

Băng ngọc tráo có thể cản lại đòn tấn công chặt chém của phân thân Tần Tu, giờ phút này lại dần xuất hiện đường vân nhỏ. Hơn nữa khi lực chấn động ngày càng liên tục, những đường vân kia cũng ngày càng rõ ràng hơn.

“Lực chấn động này lợi hại thật.” Hàn Sâm thầm khen ngợi, nhưng lại không hề hoảng hốt. Hắn sử dụng cấu trúc tổ ong cho băng ngọc tráo, duy trì sự ổn định vững chắc cho chiếc lồng, giảm bớt tác động của lực lên nó.

Quả nhiên sau khi sử dụng cấu trúc tổ ong, sự tác động của loại lực kia đã giảm nhiều hơn trước.

Kiếm Tử Đồng nhìn thấy hết, nhưng lại thầm cười khẩy: “Nếu ngươi tưởng làm như vậy là đủ để chống lại lực chấn động, vậy thì ngươi ngây thơ quá rồi. Huống hồ cây búa này đâu chỉ có lực chấn động, trò hay chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

Nàng đưa Hàn Sâm đến nơi này, đương nhiên đã nắm chắc thắng lợi. Soạt một cái, kiếm Tử Đồng bay về phía cây búa khổng lồ.

Hết chương 3341.

Chương 3342. Chủ của Nhất Trọng Thiên

Hàn Sâm lẳng lặng nhìn kiếm Tử Đồng, biết chắc chắn hắn còn có chiêu trò chưa giở ra, nếu không thì đã chẳng dẫn hắn tới đây.

Biết là biết, nhưng Hàn Sâm vẫn bình tĩnh bàng quan, cũng không định ngăn cản kiếm Tử Đồng.

Kiếm Tử Đồng đi tới bên cạnh cự chùy, rồi cười nói với Hàn Sâm: “Với thực lực của ta và ngươi, không biết phải ở chỗ này bao lâu thì mới phân ra được thắng bại, thời gian quý giá, thôi ta thêm một mồi lửa ha”

“Tùy ngươi thôi.” Hàn Sâm nhìn kiếm Tử Đồng với vẻ thản nhiên, Hàn Sâm muốn xem thử rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Nếu như thật sự không được, Hàn Sâm cũng sẽ không ngồi ở đây chịu thiệt, cứ chạy trước rồi tính, còn có đánh cuộc hay không thì Hàn Sâm không quan tâm. Dù sao có thua thì Hàn Sâm cũng định thừa nhận.

Kiếm Tử Đồng cũng không khách sáo, quay ngược người lại, sử dụng chuôi kiếm đánh lên đầu chùy của thiết chùy khổng lồ kia.

Kengl

Khi thiết chùy bị đụng thì phát ra một tiếng như sấm rền, làm lực chấn động kia trở nên càng kinh khủng hơn, cứ như sóng của biển giận vậy.

Lực chấn động cuồn cuộn ấy, băng ngọc tráo của Hàn Sâm vẫn tạm cản được, nhưng trong sự chấn động đó còn kèm theo cả một loại lực lượng làm chấn động cả linh hồn, lực lượng đó ngó lơ lực phòng ngự của băng ngọc tráo, xâm lấn thẳng vào trong.

Thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm mạnh vô cùng, linh thể cũng củng cố vô cùng, lực chấn động linh hồn của thiết chùy không làm gì được hắn, nhưng cô gái kia thì lại không ổn, phun luôn ra một ngụm tiên huyết, ôm đầu hét thảm lên.

“Thiết chùy kia còn có năng lực công kích linh hồn ư?” Nhìn dáng vẻ đau đớn của thiếu nữ, trong lòng Hàn Sâm thấy kinh ngạc.

Kiếm Tử Đồng thấy Hàn Sâm như không bị gì thì trong lòng có hơi thất vọng, nhưng cũng chỉ là hơi thất vọng mà thôi, nàng vốn cũng không nghĩ chỉ loại lực linh hồn mạnh chừng này là có thể tiêu diệt Hàn Sâm.

Mà dáng vẻ đau đớn kia của thiếu nữ thì lại ở trong dự đoán của kiếm Tử Đồng, nàng dụ dỗ Hàn Sâm tới nơi này là muốn đối phó thiếu nữ thật.

Thánh Đồ Binh và thánh binh có sự ràng buộc về linh hồn, Thánh Đồ Binh chết đi, thánh binh cũng sẽ hỏng theo, giết chết thiếu nữ hiển nhiên là dễ hơn đánh bại Hàn Sâm rất nhiều, thế nên kiếm Tử Đồng mới nghĩ ra một cách như vậy, để lực chấn động linh hồn của thiết chùy trực tiếp công kích thiếu nữ, Hàn Sâm có mạnh nữa thì cũng vô dụng, lực lượng bình thường không cách nào ngăn được tiếng làm chấn động linh hồn.

Hơn nữa nàng cũng đoán chắc Hàn Sâm sẽ không để thiếu nữ ở bên ngoài, nếu như Hàn Sâm làm vậy thì nàng muốn giết thiếu nữ kia sẽ dễ hơn nhiều.

Thấy thiếu nữ thấy khiếu chảy máu, kiếm Tử Đồng càng đụng vào thiết chùy mạnh hơn, vừa vừa nói: “Thân thể của ngươi quả thật cường hãn, lực

chấn động mạnh như vậy cũng không làm ngươi bị thương được, nhưng hình như tình huống của cô bé kia không được ổn cho lắm…”

“Cảm ơn đã quan tâm, nàng không sao.” Hàn Sâm bỗng biến thành thể Thần Linh siêu cấp, thân giản hóa thành màu trắng rực, băng ngọc †ráo mà hắn tung ra kia cũng bốc cháy một ngọn lửa trắng rực, ngay lập tức chắn luôn lực chấn động linh hồn ở ngoài.

“Ngươi là Hàn Sâm?” Thấy thể Thần Linh siêu cấp, kiếm Tử Đồng nhận ra thân phận chân chính của Hàn Sâm ngay, trong lòng cũng thấy kinh ngạc vô cùng.

“Thế thì sao?” Hàn Sâm cũng không thấy bất ngờ gì, người biết hắn có nhiều lắm.

Kiếm Tử Đồng im lặng không nói gì, nàng cố ý thay đổi tính cách và phương thức nói chuyện là vì không muốn người ta nhận ra nàng là Ma Tổ A Tu La, nhưng nàng không ngờ lại gặp được Hàn Sâm ở chỗ này.

Lực lượng mà A Tu La am hiểu nhất chính là lực Nhân Quả của Tu La Kinh, cũng chính là lực Phi Thiên độc truyền của La gia, lực lượng kia có thể chém giết hết thảy thứ có dính nhân quả, nhưng nó lại có tác dụng khá nhỏ với thể thuần linh.

Nếu sinh vật chết đi, linh bên trong thân thể có thể chuyển thế trùng sinh, trở thành một sinh mệnh khác, nhân quả của kiếp trước sẽ trở thành con số không. Bản thân linh là không bị nhiễm nhân quả, hoặc là nói, linh rất khó dính nhân quả.

Mà thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm lại là lực lượng ngang với linh, hơn nữa còn hơn linh về mặt cơ sở một chút. Dù là A Tu La nàng thì cũng không muốn chống lại Hàn Sâm có loại thể chất này.

Và thế là, điều này lại làm A Tu La thấy khó, lực Tu La của nàng đã mạnh tới có thể giết được Thần Linh, nhưng chống lại Hàn Sâm thì nàng vẫn không nắm chắc được bất cứ điều gì.

Hàn Sâm tưởng kiếm Tử Đồng còn sẽ có hành động gì nữa cơ, nhưng ai ngờ kiếm Tử Đồng lại dừng đụng vào thiết chùy, một hồi lâu không có động tĩnh, rồi đột nhiên lại nói: "Nếu như ta nhường cơ hội trở thành chủ của Binh Nhẫn Thiên cho ngươi, thì ngươi có thể đồng ý một điều kiện với ta hay không?"

Hàn Sâm hơi ngẩn ra, không biết kiếm Tử Đồng lại muốn giở trò quỷ gì, nghĩ thì nghĩ thế nhưng hắn vẫn hỏi: "Điều kiện gì?"

Kiếm Tử Đồng do dự một lúc không nói gì, mãi sau mới nói: "Thôi, cho dù ngươi không đồng ý với ta, thì sau này kiểu gì ngươi cũng phải làm thôi."

Dứt lời, nàng mặc kệ Hàn Sâm có nghe hiểu hay không, tách ra hàng loạt linh quang từ trên thân kiếm, làm linh quang kia bay về phía thiếu nữ, còn nàng thì bay luôn ra xa.

Hàn Sâm thấy khó hiểu vô cùng, không biết rốt cuộc kiếm Tử Đồng có ý gì, đợi tới khi hắn lấy lại tinh thần thì kiếm Tử Đồng đã biến mất tăm hơi.

Hàng loạt linh quang xuyên vào trong người thiếu nữ, làm người nàng xảy ra biến hóa kỳ dị, khắp cả người hiện ra chú văn thần bí.

Ở bên trong Binh Nhãn Thiên rộng lớn, vô số binh khí đều phát ra tiếng kêu như thể đang nghênh đón quân chủ bọn nó giáng lâm vậy, đến cả thiết chùy khủng bố kia cũng thế.

Cùng lúc đó, trên bia gen hào quang sáng chói, một hàng chữ viết mới xuất hiện.

Chủ Nhất Trọng Thiên: Binh Thánh Linh.

Hàn Sâm nhìn khí của binh khí bay đầy trời đang đổ dồn về phía thiếu nữ, quấn quanh người nàng, dung nhập vào thân thể của nàng, áo giáp tự sinh ra từ trên ngay máu thịt.

Nhìn kỹ những áo giáp kia thì phát hiện đều là được đan thành từ rất nhiều binh khí mimi, khí tức trên người thiếu nữ cũng càng ngày càng mạnh.

Cùng với biến hóa trên người thiếu nữ, Hàn Sâm cũng nhận được sự phản hồi của lực lượng. Trong lực lượng đó bao hàm ý chí của các loại binh khí trong thiên hạ, làm Hàn Sâm [lĩnh ngộ hết những ý chí và chiến pháp nguyên thủy nhất của các loại binh khí chỉ trong nháy mắt.

“Còn có chỗ tốt như vậy ư?” Trong lòng Hàn Sâm có chút vui mừng.

Nhưng những lĩnh ngộ này đối với Hàn Sâm cũng không có tác dụng gì mấy, hắn vốn đã tinh thông nhiều loại vũ khí, bây giờ chỉ là lĩnh ngộ được thêm chút trên cơ sở đã có sẵn, chủng loại binh khí tinh thông nhiều hơn chút mà thôi.

Còn có một chỗ tốt nữa là, thân thể của Hàn Sâm cũng bị khí của các loại binh khí tẩy lễ một lần, mặc dù không có trợ giúp gì mấy cho việc tăng tỷ lệ Phá Giới, nhưng lại làm cơ thể của hắn càng thêm cường hãn.

Trên Tam Thập Tam Trọng Thiên có một đạo chùm sáng rủ xuống, chiếu thẳng lên người thiếu nữ đã tiến hóa xong, lập tức hút nàng vào rồi trong đó.

Hàn Sâm vốn là binh thánh của Thánh Binh, cũng có thể bị truyền tống đi, nhưng quan hệ giữa hắn và thiếu nữ này lại có chút đặc biệt.

Thiếu nữ không thể đem dung hợp lạc ấn của hắn vào trong linh hồn, mà hắn thì lại luyện hóa hoán toàn lạc ấn linh hồn của nàng, điều này dẫn tới bia gen không coi Hàn Sâm là thánh binh bản mệnh của thiếu nữ.

Hết chương 3342.

Chương 3343. Nửa người nửa thú

Thấy thiếu nữ sắp bay lên trong chùm sáng, mà Hàn Sâm thì lại vẫn đang ở phía dưới, hắn thấy kinh hãi, nếu hắn không theo sau được thì chẳng phải sẽ bị nhốt ở bên trong Binh Nhẫn Thiên hay sao.

Hàn Sâm không nói hai lời, trực tiếp phá không bay lên, trong phút chốc đã đuổi kịp thiếu nữ, xông thẳng vào trong chùm sáng.

Nhưng mà chùm sáng kia và người thiếu nữ cứ như ảo ảnh vậy, Hàn Sâm vồ hụt, người hắn xuyên qua chùm sáng.

Hàn Sâm không cam lòng thử liên tục mấy lần nhưng đều không thành công, hắn hoàn toàn không đụng vào được người của thiếu nữ.

Thiếu nữ cũng vội duỗi tay muốn nắm lấy Hàn Sâm nhưng vẫn không được, nàng cũng chẳng thể chạm được vào Hàn Sâm, đồng thời người nàng cũng bị chùm sáng trói buộc nên cũng chẳng thể lao ra được.

Thấy thiếu nữ sắp lao ra khỏi Binh Nhẫn Thiên, Hàn Sâm vừa sợ vừa vội, trong lòng tức giận vô cùng nhưng lại buộc bản thân phải tỉnh táo lại, thiếu nữ sắp rời khỏi Binh Nhẫn Thiên tới nơi rồi, hoàn toàn không có thời gian cho hắn, càng không có cơ hội để hắn lãng phí tới gian vào cảm xúc tiêu cực.

Hàn Sâm tỉnh táo lại thì chợt phát hiện trên người thiếu nữ có một dao động kỳ dị, dao động kia tới từ trong linh hồn của thiếu nữ, nói chuẩn xác ra thì đó là lạc ấn linh hồn của Hàn Sâm.

Lạc ấn linh hồn kia không bị thiếu nữ luyện hóa, nhưng nó lại vây quanh linh hồn của thiếu nữ và vẫn duy trì liên lạc với linh hồn của Hàn Sâm.

Bởi vì cảm xúc của Hàn Sâm xao động nên dao động của tia linh hồn cũng trở nên rất lớn.

Khoảnh khắc mà Hàn Sâm thấy tia linh hồn kia thì thiếu nữ đã sắp bay ra khỏi Binh Nhẫn Thiên rồi, hắn không có thời gian để do dự, trong lòng có quyết định là không hề do dự, hắn khởi động thể Thần Linh siêu cấp, hóa thành thân thể linh thể vọt về phía thiếu nữ.

Trong nháy mắt thiếu nữ chuẩn bị rời khỏi Binh Nhẫn Thiên ấy, Hàn Sâm biến thành linh hồn xông vào bên trong lạc ấn linh hồn mà chính mình biến thành kia, trong chớp mắt đã biến mất theo thiếu nữ.

Ở trong hai đại vũ trụ đều đang có rất nhiều không ngừng vọt vào Tam Thập Tam Thiên, quyền khống chế tranh đoạt Tam Thập Tam Thiên, chúa tể nối tiếp nhau ra đời.

Số lượng cường giả Phá Giới của đại vũ trụ gen ít hơn đại vũ trụ đế quốc rất nhiều, nhưng bàn về sự trưởng thành thì bên đại vũ trụ gen cũng chẳng kém.

Từ sau đại kiếp mệnh hồn, Tam Thập Tam Thiên trở về như cũ, cường giả cấp Phá Giới của đại vũ trụ gen đột nhiên tăng mạnh, mặc dù tỷ lệ Phá Giới cũng không cao nhưng tiềm lực thì lại rất mạnh, tiến bộ cũng rất mau.

Đã có cường giả của đại vũ trụ gen, tạo ra tiếng tăm khủng bố ở trong 'Tam Thập Tam Thiên, không hề kém cạnh cường giả của đại vũ trụ đế quốc.

Những cường giả quen thuộc của đại vũ trụ gen như Cung chủ Trấn Thiên Cung, Ngọc Thiện Tâm, Cô Trúc, Nhân Đế, Tiên Hồ đằng, tộc trưởng tộc Thái Thượng, v.v… Đầu đã xông vào bên trong Tam Thập Tam Thiên giết chóc và tranh đoạt vị trí chúa tể với vô số cường giả,.

Nhưng mãi cho tới bây giờ, đã có mười sáu Trọng Thiên có chủ rồi, ngoài Nhân Đế chẳng hề nổi danh của đại vũ trụ gen thì vẫn chưa có ai cướp được thêm một Trọng Thiên nữa.

"Kim Tệ đại nhân đi đâu rồi? Sao Kim Tệ đại nhân không ra tay cướp một Trọng Thiên chứ?"

"Nếu như Kim Tệ đại nhân ở, chắc chắn có thể đánh xuyên Tam Thập

Tam Trọng Thiên."

Đại vũ trụ gen đều cũng hy vọng có cường giả của vũ trụ mình trở thành chủ Thiên giới, mà hi vọng lớn nhất hiển nhiên là đặt lên người Kim Tệ, nhưng Kim Tệ lại cứ như đá chìm đáy biển bình thường, vẫn luôn không có tung tích.

"Tiểu Hoa, cha ngươi đang giở trò quỷ gì thế, đi lâu như vậy mà sao vẫn chưa lấy được một Trọng Thiên?" Vương Vũ Hàng nhìn Tiểu Hoa, lầu bà

lầu bầu.

Rất nhiều cường giả ở trong Hoa Viên Không Trung đều thấy nghỉ ngờ, sao Hàn Sâm vẫn chưa cướp lấy một Trọng Thiên. Với thực lực của Hàn Sâm thì không có lý nào không cướp được một Trọng Thiên mới đúng.

“Không được, đợi không nổi nữa, ta phải tới Tam Thập Tam Thiên xem thử, rốt cuộc tiểu tử Tam Mộc kia đang làm cái quỷ gì ở trong đó.” Vương Vũ Hàng thật sự là không nhịn được nữa, đứng lên nói.

“Đi? Ngươi định đi kiểu gì? Ngươi còn chưa Phá Giới nữa, đến thú Phá Giới bình thường cũng còn chẳng vào được Tam Thập Tam Thiên, ngươi xông vào bằng niềm tin à?” Đường Chân Lưu kéo Vương Vũ Hàng nói.

Đánh vào Tam Thập Tam Thiên thật sự là quá nguy hiểm, rất nhiều thú Phá Giới suýt nữa thì chết ở Tam Thập Tam Trọng Thiên, chứ nói chỉ là Vương Vũ Hàng.

“Ta đã Phá Giới, để ta đi.” Tiểu Hoa nói.

Hàn Nghiên vội vàng ngăn hắn lại: “Tiểu Hoa, ngươi không thể đi, chuyện của ca ca đã làm chị dâu lo lắng lắm rồi. Nếu ngươi lại đi nữa, đến lúc đó sống chết không rõ, ngươi còn muốn cho mẹ ngươi sống không?”

Tiểu Hoa nghe thì chợt thấy khó xử, dạo này Kỷ Yên Nhiên đã thấy rất đau lòng vì chuyện của Hàn Sâm rồi, gần như ngày nào cũng gặp ác mộng. Nếu hắn lại mất tích nữa, không biết Kỷ Yên Nhiên sẽ lo lắng tới đâu nữa.

“Ta cách Phá Giới chẳng còn xa, đợi thêm mấy ngày, chờ ta Phá Giới thì sẽ đi, ta phải xem thử rốt cuộc thằng nhãi Tam Mộc kia đang làm gì trong Tam Thập Tam Trọng Thiên.” Tà Tình Đế nói với lòng tin tràn đầy. “Đợi ngươi thà chờ ta cho xong, chắc chắn ta sẽ Phá Giới trước ngươi.” Y Đông Mộc nói.

Tất cả mọi người đều muốn vào Tam Thập Tam Thiên, ngươi một câu †a một câu, trong khi cả đám đều chưa Phá Giới, hoàn toàn không có †ư cách tới trùng kích Tam Thập Tam Trọng Thiên.

“Nếu không được thật, hay là mời Bạch tiên sinh đi một chuyến nhỉ?” Hàn Nghiên suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Thôi đừng cãi nữa, đã nói là ta đi thì là ta đi.” Vương Vũ Hàng lớn tiếng nói.

“Đã nói cả rồi mà, chưa Phá Giới thì không vào Tam Thập Tam Thiên được, chú trẻ ngươi đừng quấy rối nữa.” Đường Chân Lưu nói.

“Ta không quấy rối, ta Phá Giới rồi.” Vương Vũ Hàng nói.

Ngay tức khắc, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn lên người Vương Vũ Hàng, Vương Vũ Hàng bình thường luôn hi hi ha ha, cũng chẳng thấy hắn tu hành hay săn giết gì, sao mà đã Phá Giới rồi.

“Chú trẻ, chuyện này không nói giỡn được đâu, Tam Thập Tam Thiên không có cửa sau để ngươi đi…” Đường Chân Lưu nhìn Vương Vũ Hàng nói với vẻ có hơi không dám tin.

Thật ra thì không phải mỗi Đường Chân Lưu, trong lòng mọi người dù ít dù nhiều thì cũng đều thấy nghi ngờ.

Vương Vũ Hàng thở dài nói: “Nơi này cũng không có người ngoài, đều là anh em đi ra từ Tí Hộ Sở với nhau, thôi ta cũng chẳng gạt các ngươi làm gì, lúc trước ta bị mệnh hồn phụ thể.”

“Sai lại thế được, ngươi vẫn còn đang khỏe… Re thế này cơ…” Đường Chân Lưu tưởng là Vương Vũ Hàng đang nói đùa, cười muốn vỡ vai Vương Vũ Hàng.

Nhưng tay của hắn còn chưa đặt xuống vai của Vương Vũ Hàng thì đã khựng lại giữa không trung, đồng thời thứ đọng lại còn có lời chưa nói xong và nụ cười của hắn nữa.

Chỉ thấy thân thể Vương Vũ Hàng biến ảo, như có ánh sáng quỷ dị vờn quanh người hắn, trên đỉnh đầu của hắn xuất hiện một vương miện trong suốt, cả người tản ra khí tức quỷ dị, một đôi mắt toát ra lãnh quang tà khí,

cả người hắn loại mị lực trông tà mị, trông cứ như Tà Thần vậy, khác hắn dáng vẻ hi hi ha ha thường ngày của Vương Vũ Hàng.

“Sao lại thế cơ chứ?” Tất cả mọi người đều nhìn Vương Vũ Hàng đầy lo lắng, bọn họ không ngại Vương Vũ Hàng biến thành thú Phá Giới, nhưng mà lực ý chí của thú Phá Giới rất dễ bị ý niệm giết chóc trong đầu khống chế, bọn họ sợ Vương Vũ Hàng để lạc mình.

Vương Vũ Hàng lắc đầu nói: “Không cần lo lắng, các ngươi thấy ta vẫn ổn mà đúng không, linh thức của ta không bị mệnh hồn chiếm cứ hoàn toàn, thân thể cũng không hoàn toàn lột xác, thế nên không thể coi là thú Phá Giới hoàn toàn được, chỉ coi là nửa người nửa thú thôi.”

Vương Vũ Hàng nở một nụ cười tự giễu rồi nói tiếp: “Cái này cũng đâu phải không tốt, dù sao ta cũng không định kết hôn, nửa thú thì nửa thú vậy, vừa hay bớt được thời gian tu luyện cho ta, và ta cũng không cần khổ cực như vậy nữa. Các ngươi không tới Tam Thập Tam Thiên được nhưng ta thì được, thôi cũng coi như là một chuyện tốt. Các ngươi cứ chờ đi đã, để ta vào xem thử thế nào.”

Nói xong thì Vương Vũ Hàng đi về phía ngoài trụ sở.

Hết chương 3343.

Chương 3344. Xông vào Tam Thập Tam Thiên

Đường Chân Lưu lớn tiếng nói với bóng lưng Vương Vũ Hàng: “Chú trẻ, đi sớm về sớm, chờ ngươi và nhóc Tam Mộc kia về uống rượu ha?”

Vương Vũ Hàng cũng không quay đầu lại, chỉ giơ tay phải lên cao, làm một động tác ok, sau đó bước ra khỏi căn cứ, bước đi rất thoải mái.

Sau khi đi ra khỏi căn cứ, Vương Vũ Hàng bay tới, định đột phá không trung lao về phía Tam Thập Tam Thiên, nhưng đột nhiên cảm thấy chân như trầm xuống.

Nhìn xuống, hóa ra Linh Nhi đang ôm đùi hắn, đột nhiên doạ hắn run cầm cập, thân thể vừa mới bay lên lại rơi xuống từ không trung, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Vương Vũ Hàng từ trên mặt đất đứng dậy, bế Linh Nhi lên, ánh mắt nhìn chằm chằm hỏi: "Linh Nhi, ngươi làm gì vậy?"

Linh Nhi tròn mắt nói: "Ta sẽ đi tìm cha với ngươi."

Vương Vũ Hàng nói với Linh Nhi: "Nơi ta đến rất nguy hiểm, ngươi không thể đi, chỉ cần ngoan ngoãn đợi ở nhà là được rồi, ta sẽ tìm người cha không đáng dựa vào của ngươi trở về sớm thôi."

Linh Nhi lại nghiêng đầu hỏi: "Ngươi còn không có đánh được ta nữa kìa, tại sao ngươi có thể đi mà ta lại không được?"

Vương Vũ Hàng mở miệng, nhưng hắn không nói được, như có cái gì đó mắc vào cổ họng, trông hắn như khó chịu tới nói không lên lời vậy.

Tiểu Hoa vội vàng chạy tới, ôm Linh Nhi lại: "Em gái, đừng quậy!"

Linh Nhi phồng má bĩu môi, vẻ mặt không vui, nhưng nàng không hề kêu gào muốn cùng Vương Vũ Hàng đi Tam Thập Tam Thiên nữa.

Vương Vũ Hàng lại vẫy tay với đám người, hắn bay lên trời, nhưng khí tức của hắn dường như đã yếu đi nhiều so với lúc trước, cũng không biết có phải là nghĩ lầm hay không.

Đường Chân Lưu lo lắng nhìn Ninh Nguyệt hỏi: "Ninh Nguyệt, ngươi nghĩ chú trẻ xông được vào Tam Thập Tam Thiên không?"

Bây giờ trong số bọn họ, thực lực của Ninh Nguyệt là mạnh nhất, không chỉ đã Phá Giới, mà tỷ lệ Phá Giới cũng rất cao.

Trước đó cũng có người mong Ninh Nguyệt tới Tam Thập Tam Thiên xem tình hình, nhưng Ninh Nguyệt từ chối.

€ó người không hiểu vì sao Ninh Nguyệt lại từ chối, cho rằng hắn sợ, nhưng những người thực sự quen biết hắn thì đều biết hắn từ chối không phải vì sợ hãi, nhất định có lý do của hắn.

Ninh Nguyệt nhìn về phía Vương Vũ Hàng đã bay tới Tam Thập Tam Thiên, nói: "Ta không nhìn thấu con người Vương Vũ Hàng này."

"Có chuyện gì vậy? Tại sao Vương Vũ Hàng lại đi tới Tam Thập Tam Thiên?" Tộc Thái Thượng và Trấn Thiên Cung đều đang theo dõi Tam Thập Tam Thiên, bọn họ cũng biết Vương Vũ Hàng và phát hiện Vương Vũ Hàng xuất hiện bên ngoài bích chướng của Tam Thập Tam Thiên, lập tức đến bên này để xem là chuyện gì xảy ra.

Đường Chân Lưu đáp: "Hàn Sâm vẫn không về, chú trẻ đi xem Tam Thập Tam Thiên.

Một trưởng lão của tộc Thái Thượng cau mày nói: "Đây không phải làm liều sao? Không nói Tam Thập Tam Thiên cực kỳ nguy hiểm, chỉ bích chướng của Tam Thập Tam Thiên thôi đã không phải sinh vật bình thường xông vào, sinh vật dưới Phá Giới gặp bích chướng này, rất có thể sẽ bị sức mạnh của bích chướng tiêu diệt."

Các trưởng lão của tộc Thái Thượng tuy nói không dễ nghe, nhưng lời này của hắn cũng coi như là nghĩ đến Vương Vũ Hàng, cho nên cũng không có ai trách hắn, Đường Chân Lưu nói: "Chú trẻ đã Phá Giới rồi."

Trưởng lão tộc Thái Thượng hơi giật mình, nhìn về phía Đường Chân Lưu hỏi: "Phá Giới rồi? Phá Giới thế nào?"

Vì vậy, Đường Chân Lưu đã kể chuyện mệnh hồn của Vương Vũ Hàng bị mệnh hồn phụ thể rồi Phá Giới, trưởng lão của tộc Thái Thượng lắc đầu sau khi nghe điều này: "Vừa mới Phá Giới, hơn nữa, vẫn chưa hoàn toàn dung hợp với mệnh hồn, tỷ lệ Phá Giới của hắn quá thấp, huống hồ tỷ lệ Phá Giới của hắn, cho dù là thần thú có tỷ lệ Phá Giới hơn sáu mươi phần trăm, cũng chưa chắc đã xông vào được. Các ngươi nhìn những con thú Phá Giới ngoài

Tam Thập Tam Thiên kia thì nên biết chúng nó có kết quả ra sao, sao không ngăn hắn lại chứ? Chuyến này hắn đi nhỡ bị thương, bị thú Phá Giới nhân cơ hội cháy nhà hôi của thì là hữu tử vô sinh đó."

Tà Tình Đế nói: "Nếu chú trẻ dám đi, bọn ta tin hắn có bản lĩnh bảo vệ chính mình."

"Nắm chắc? Nắm chắc đòi hỏi phải có sức mạnh tương xứng." Nhìn thấy đám người Đường Chân Lưu có vẻ tin tưởng Vương Vũ Hàng, không tán đồng với cách nói của hắn, thì lắc đầu không nói gì nữa.

Rốt cuộc bọn họ cũng chỉ là khách, chuyện của chính Hoa Viên Không Trung, bọn họ không tiện nói thêm gì, nhưng trong lòng bọn họ cảm thấy không ổn về lần trùng kích Tam Thập Tam Thiên của Vương Vũ Hàng, thậm chí họ còn nghĩ rằng Vương Vũ Hằng có đi không về.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào Tam Thập Tam Thiên giống như một ngôi mộ lớn kia, ở ngoài Tam Thập Tam Thiên có không ít thú Phá Giới tập trung, bọn chúng đều không xông vào được nhưng lại không cam lòng rời đi, cũng có những con ở lại đây là để chờ nhặt của hời, nếu như có sinh vậy Phá Giới nào bị thương nặng vì trùng kích Tam Thập Tam Thiên thì đó sẽ là cơ hội của bọn chúng.

Sau khi Vương Vũ Hàng tới Tam Thập Tam Thiên thì lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều thú Phá Giới, nhưng không có kẻ nào vội ra tay. Dù sao bọn chúng cũng không biết thực lực của Vương Vũ Hàng mạnh bao nhiêu, hơn nữa, cứ để hắn xông vào Tam Thập Tam Thiên trước, sau khi hắn bị thương mới ra tay cũng không muộn.

Vương Vũ Hàng liếc nhìn Tam Thập Tam Thiên, bàn tay nắm chặt, một xe máy hạng nặng xuất hiện dưới chân hắn, chuyện động chân ga theo lòng bàn tay của hắn, tiếng động cơ vang lên, ống xả kêu lên như gầm, ánh đèn trên đồng hồ đo cũng sáng lên, cả xe máy hạng nặng toát lên vẻ rực rỡ kỳ lạ, giống như một chiến xa của tương lai trong một bộ phim khoa học viễn tưởng.

Khi lòng bàn tay của Vương Vũ Hàng chuyển động, ngọn lửa trong bộ đẩy phun ra, xe máy hạng nặng biến thành một tia sáng lao về phía Tam Thập

Tam Thiên.

Bành!

Xe máy hạng nặng va chạm với bích chướng vô hình, đầu xe bị va vỡ chia năm xẻ bảy, Vương Vũ Hàng thì thất khiếu chảy máu nhưng hắn vân không nhả ga, trong ánh mắt nóng bỏng hàm chứa tia lạnh lẽo, vẫn cố gắng liều mạng.

Động cơ của xe máy hạng nặng tiếp tục gầm rú, ngọn lửa trong máy phun bùng cháy hơn, phun nổ tung, cố đẩy xe máy hạng nặng tan nát phía trước xông vào phá vỡ bích chướng vô hình, nhưng đáng tiếc xe máy hạng nặng dù có công phá đến đâu thì vẫn không thể tiến lên thêm chút gì.

Trưởng lão tộc Thái Thượng lắc đầu nói: "Tỷ lệ Phá Giới của hắn quá thấp, vốn không thể xông vào Tam Thập Tam Thiên, hiện giờ hắn đã bị thương rồi, nếu không trở về thì e sau đó sẽ trở thành thức ăn của những con thú Phá Giới kia."

Đám người Đường Chân Lưu cũng đổ mồ hôi lạnh vì Vương Vũ Hàng, tuy bọn họ có lòng tin với hắn, nhưng bích chướng vô hình quả thực quá mạnh.

Động cơ tiếp tục gầm rú, máy phun giống như núi lửa phun trào, ngọn lửa phun ra liên tục, còn đỉnh đầu của Vương Vũ Hàng thì xuất hiện mũ miện, trở thành trạng thái nửa ngửa nửa thú Phá Giới.

Nhìn thấy đám thú Phá Giới xung quanh đã vây quanh hắn, trưởng lão tộc Thái Thượng thở dài nói: "Xong rồi!"

Như để khẳng định phỏng đoán của trưởng lão tộc Thái Thượng, đám thú Phá Giới xung quanh đồng loạt gầm lên, lao thẳng về phía Vương Vũ Hàng như sói như hổ, như ác quỷ thoát khỏi địa ngục.

Có rất nhiều sinh linh ở hai vũ trụ theo dõi Tam Thập Tam Thiên, nhìn tình hình này, mọi người đều cho rằng Vương Vũ Hàng sắp tàn đời.

Các sinh vật của đại vũ trụ đế quốc cười thầm trong lòng: "Cái tên của đại vũ trụ gen kia đúng là không biết tự lượng sức mình, cái loại chỉ có trình độ

thế này mà cũng đòi đánh vào Tam Thập Tam Thiên?”

Nhưng giây tiếp theo, một việc khó tin đã xảy ra.

Chỉ thấy đám thú Phá Giới kinh thiên động địa kia giống như một đám yêu quái đang nhảy múa điên cuồng, vồ tới Vương Vũ Hàng đang tấn công Tam Thập Tam Thiên, nhưng chúng không tấn công Vương Vũ Hàng, mà con nào con nấy đều giống như bị điên, dùng thân thể ngưng tụ sức mạnh xông vào bích chướng vô hình, chẳng khác nào một đoàn kị sĩ xung phong tự sát.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Con thú Phá Giới khủng bố lao vụt qua bên cạnh Vương Vũ Hàng, cả đám thì nhau đụng vào vị trí mà Vương Vũ Hàng trùng kích, đụng tới mức máu tươi bắn tung tóe, chúng nó như đang dùng sinh mạng của mình để mở thông đạo vào Tam Thập Tam Thiên cho Vương Vũ Hàng.

Nhất thời, máu vương bắn khắp bầu trời, nhuộm đỏ không trung, không ít người trong hai vũ trụ đều há to miệng qua một hồi lâu vẫn không khép lại được.

Hết chương 3344.

Chương 3345. Thể Siêu Thần của chú trẻ

Đám thú Phá Giới ở bốn phía, chỉ có một vài con có tỷ lệ Phá Giới rất cao, hoặc là có lực lượng đặc biệt, không xông về phía bức tường cản trở vô hình, nhưng trên khuôn mặt cũng tràn đầy vẻ giãy giụa, cứ như thể đang cố hết sức kháng cự lại điều gì đó, rồi lại như rất muốn xông về phía Vương Vũ Hàng, vẻ mặt hết sức cổ quái.

Hầu hết thú Phá Giới đầu thì xông về phía Vương Vũ Hàng quên mình, giống như ky sĩ dũng cảm nguyện trung thành với nữ hoàng vậy, con sau

nối tiếp con trước xông về phía bức tường cản trở vô hình, con trước ngã xuống, con sau tiếng lên, hầu như là lấy thân thể xác thịt bạo lực đụng vỡ ra một lối vào Tam Thập Tam Thiên cho Vương Vũ Hàng, vô số sinh linh của vũ trụ chính phản xem mà thấy rợn tóc gáy.

Nói cũng kỳ quái, bức tường cản trở vô hình của Tam Thập Tam Thiên vốn không phải cấm chế có thể phá nhờ số lượng được, số lượng thú Phá Giới càng nhiều thì cường độ tương ứng của bức tường cản trở vô hình cũng sẽ càng mạnh, không thể phá nhờ vào ưu thế về số lượng mới đúng.

Nhưng mà những thú Phá Giới kia lại đụng phá ra một lối đi vì Vương Vũ Hàng, để Vương Vũ Hàng có thể tiến vào trong đó.

Thời gian thông đạo không gian xuất hiện quá ngắn, Vương Vũ Hàng không có thời gian để ý tới những con thú Phá Giới trọng thương kia, hắn vít ga, chỉ trong phút chốc xe máy hạng nặng đã biến thành một †ia sáng xông thẳng vào trong Tam Thập Tam Thiên.

Sau khi Vương Vũ Hàng xông vào Tam Thập Tam Thiên thì những con thú Phá Giới giống như bị điên kia mới dần khôi phục lại như bình thường.

Mà Vương Vũ Hàng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn thầm nghĩ: “May mà tỷ lệ Phá Giới của thú Phá Giới bên đại vũ trụ gen cũng không cao, không thì thể Siêu Thần của ta chưa chắc đã ảnh hưởng được tới bọn chúng.”

Vương Vũ Hàng biết rõ về thể chất của bản thân rất đặc biệt, khi còn bé loại thể chất đặc biệt này đã làm hắn khác hẳn với những đứa trẻ của nhà khác.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Vương Vũ Hàng là một tên vô cùng xui xẻo, đã thế còn không có nhân duyên, sau khi vào Tí Hộ Sở thì càng dễ đụng phải sự vây công của dị sinh vật.

Nếu có một trăm phương hướng chạy trốn khác nhau thì chắc chắn dị sinh vật vẫn sẽ cắm đầu đuổi theo hắn không buông, đủ loại dị thường này đã khiến con đường trưởng thành của Vương Vũ Hàng trở nên khó khăn dị thường.

Người khác cũng đối xử, coi hắn như kẻ xui xẻo, đồ sao chổi. Đừng nói tới người ngoài, tới chí thân ở Vương gia cũng không muốn dây dưa với hắn, sợ bị nhiễm vận rủi của Vương Vũ Hàng, thậm chí có thể nói là bọn họ chán ghét Vương Vũ Hàng vô cùng.

Vương Vũ Hàng có thể sống sót, ngoài có được tài nguyên mà Vương gia cung cấp và bọn họ phải dọn lại đống lộn xộn do hắn gây ra thì điều quan trọng vẫn là Vương Vũ Hàng thiên phú quả thật là rất tuyệt, hơn nữa cũng là người có nghị lực vô cùng.

Dù ở trong đủ loại tình huống ác liệt thì hắn vẫn có thể lần lượt vượt qua các cửa ải khó khăn để sống sót bằng chính thực lực của mình.

Đúng, mục tiêu của hắn cũng chỉ là sống sót, hèn mọn như vậy đấy, nhưng cho dù như thế, hắn cũng vẫn phải bỏ ra cái giá lớn tới mức người bình thường không thể nào tưởng tượng nổi.

Nhưng chỉ có bản thân Vương Vũ biết, thật ra hắn cũng không phải là kẻ xui xẻo, đồ sao chổi gì gì đó. Hắn luôn nghiên cứu thể chất của mình, mặc dù không có kết quả rõ ràng, nhưng là chủ nhân của loại thể chất này, hắn vẫn loáng thoáng phát giác được một chút đầu mối.

Bản thân Vương Vũ Hàng cũng không biết nên hình dung của loại thể chất này mình thế nào, nếu như bắt buộc phải cho ra một hình dung thì có một ví dụ nhưng không chuẩn và cũng không thỏa đáng.

Loại thể chất này của hắn có thể dùng từ “kích thích tố hormone mất cân đối” không được chính xác lắm để hình dung. Đương nhiên, đối tượng mà loại mất cân đối này chỉ tới không phải chính bản thân hắn, mà là hắn có thể ảnh hưởng tới hormone của tất cả sinh vật, hoặc là nói là vật chất tương tự với hormone. Bởi vì bản thân Vương Vũ Hàng cũng không rõ rốt cuộc loại vật chất này phải gọi thế nào nên chỉ đành chọn hormone có tính chất gần giống để làm ví dụ.

Nhưng tác dụng của loại vật chất này đối với sinh vật còn mạnh hơn hormone.

Vương Vũ Hàng khi ở trong trạng thái bình thường, thể chất của hắn sẽ ảnh hưởng tới sinh vật xung quanh, khiến cho sự phân bố của loại vật chất này trong cơ thể của những sinh vật kia giảm xuống, nồng độ cũng giảm theo, do đó những sinh vật kia sẽ sinh ra cảm xúc chán ghét hoặc là đối địch với hắn, đây chính là nguyên do mà hắn bị gọi là kẻ xui xẻo, đồ sao chổi.

Vương Vũ Hàng dần lớn lên, lực ảnh hưởng của hắn cũng càng ngày càng mạnh, cũng càng ngày càng làm cho người ta chán ghét, thậm chí còn có thể hấp dẫn dị sinh vật tới vây công hắn, bỏ qua những người khác và những kẻ trước mắt chúng nó.

Mãi cho đến gặp được đám người Hàn Sâm, Vương Vũ Hàng mới cảm nhận được cảm giác không bị người ta đối xử như một con quái vật, thế nên hắn rất thích ở chung với đám người Hàn Sâm.

Sau lại hắn có được thể Siêu Thần thì mới chính thức hiểu rõ về loại thể chất này của mình, hơn nữa cũng nhờ loại thể chất này mà đạt được một loại thể Siêu Thần đặc biệt “Hormone siêu cấp”.

Sau khi đạt được thể Siêu Thần, Vương Vũ Hàng có thể khống chế được sự phân bố của Hormone siêu cấp. Trên cơ bản trong người của tất cả sinh vật đều có loại Hormone siêu cấp này, nếu như hắn làm Hormone siêu cấp trong người sinh vật nhạt đi thì sinh vật ở gần đó sẽ thấy chán ghét hắn, thậm chí còn sẽ coi hắn là kẻ thù không đội trời chung cừu địch, phải giết nhanh gọn lẹ, cũng có thể xem nhẹ luôn những công kích mà bản thân phải chịu chỉ vì muốn giết hắn.

Nhưng khi Vương Vũ Hàng tăng nồng độ Hormone siêu cấp lên, thì trên người hắn sẽ có một loại mị lực không gì sánh kịp. Đừng nói khác phái, cho dù là là người cùng giới tính thì cũng không thoát được cảnh bị hắn hấp dẫn, không tiếc dâng lên hết thảy cho hắn, thậm chí là mất mạng thì cũng không thấy tiếc.

Đây là một loại năng lực rất đáng sợ và cũng rất quỷ dị, nếu như người bình thường nhận được loại lực lượng này thì có lẽ sẽ mừng rỡ như điên, sử dụng loại lực lượng này là sẽ có được bất kỳ khác phái nào một cách dễ dàng, để khác phái trở thành đầy tớ của bản thân cũng là chuyện rất đơn

giản. Nhưng mà Vương Vũ Hàng cũng không cảm thấy cao hứng vì chính mình nhận được loại lực lượng này.

Hắn thấy dáng vẻ động dục của vô số sinh vật đối với hắn thì cũng cảm thấy ghê tởm, hắn cảm giác bản thân là một con quái vật, chỉ có ở chung với những kẻ cũng là quái vật như đám người Hàn Sâm thì hắn mới cảm thấy mình còn là một nhân loại.

Mãi cho đến khi hắn bị mệnh hồn phụ thể, thể Hormone siêu cấp cũng Phá Giới thành công, Vương Vũ Hàng mới hoàn toàn nắm giữ được loại lực lượng này trong tay, hơn nữa còn khống chế hết sức tự nhiên.

Ở trong sự ảnh hưởng của Hormone siêu cấp, dù là sinh vật cấp Phá Giới thì cũng sẽ sinh ra thiện cảm vô cùng lớn với hắn, thậm chí còn sẽ liều cả tính mạng chỉ vì một ánh mắt, một nụ cười của hắn.

Nhưng Vương Vũ Hàng vẫn không thích lực lượng như vậy, nếu không phải lần này Bạch tiên sinh tính ra Hàn Sâm sẽ có đại kiếp ở Tam Thập Tam Thiên, khả năng cao không còn sống để về, thì có lẽ Vương Vũ Hàng vĩnh viễn sẽ không cho người khác biết hắn có lực lượng như vậy.

Nhưng mà lần này, hắn phải dựa vào lực lượng của Hormone siêu cấp thì mới xông được vào Tam Thập Tam Thiên, nên đã không còn đường khác để đi.

Quan sát chút hoàn cảnh xung quanh, Vương Vũ Hàng có hơi ngẩn ra, cảnh tượng đập vào mắt hắn là một con đường quốc lộ thẳng tắp, ngoài con đường quốc lộ ấy thì bốn phía đều là cát vàng mênh mông vô bờ.

Vương Vũ Hàng lái xe máy hạng nặng muốn xông tới phía chân trời,

xem thử rốt cuộc nơi này là nơi nào, nhưng rồi hắn lại phát hiện bản

thân đã mất năng lực phi hành, xe máy hạng nặng và hắn đều chỉ có thể đi ở trên mặt đất.

“Lực lượng cấm bay sao?” Vương Vũ Hàng khởi động xe máy hạng nặng rồi lái về phía con đường quốc lộ thẳng tắp kia. Ngay tức khắc, hắn phát

hiện hai bên đường quốc lộ xuất hiện một đám sinh vật cổ quái tụ tập thành bầy, giống dị chủng mà cũng giống chủng gen, trông giống bọ cạp nhưng kích cỡ thì còn lớn hơn cả xe máy hạng nặng của hắn, đã thế số lượng rất nhiều.

Vương Vũ Hàng không có tâm tư đâu đi để ý tới những con bọ cạp kia, nhiều bọ cạp như vậy nếu giết hết thì không biết phải giết tới bao giờ. Mà mục đích hắn tới đây chỉ có một, đó là mau chóng tìm thấy Hàn Sâm, hoàn toàn không muốn lãng phí thời gian với những con bọ cạp này.

Hormone siêu cấp lại phát động, nhưng lần này, đối tượng mà hắn ảnh hưởng lại chính là bản thân hắn. Ở trong sự ảnh hưởng của Hormone siêu cấp, cảm giác tồn tại của Vương Vũ Hàng càng ngày càng yếu, hắn lái xe máy hạng nặng đi sượt qua những con bọ cạp kia, mà những con bọ cạp kia thì lại hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Xe máy hạng nặng vù vù lao đi, tất cả bây bọ cạp đều nhìn hắn mà như không thấy, cứ như thế không hề hứng thú với hắn vậy. Vương Vũ Hàng lao nhanh suốt dọc đường, càng ngày càng đi xa trên con đường quốc lộ ấy, dù hắn đi qua ngay bên cạnh thì cũng không có con bọ cạp nào ra tay với hắn.

Nhưng mà qua một hồi thật lâu, sắc mặt của Vương Vũ Hàng trở nên vô cùng khó coi, con đường quốc lộ này lại như vô cùng vô tận, dù xe máy hạng nặng của hắn có chạy nhanh tới đâu, xa tới đâu thì cảnh tượng trước mắt vẫn cứ là con đường quốc lộ thẳng tắp không có điểm dừng, bốn phía cũng là sa mạc mênh mông.

Hết chương 3345.

Chương 3346. Tái nhập phàm trần

Bịch!

Hàn Sâm cảm thấy cả người như bị một lực lượng vô hình bắn ra ngoài, lập tức tách ra khỏi cơ thể của Binh Thánh Linh, bị một lực lượng hút đi.

“Vẫn chưa được sao?” Trong lòng Hàn Sâm thấy vô cùng thất vọng, hắn đã giấu vào rồi mình vào trong linh hồn của Binh Thánh Linh rồi mà vẫn bị bắn ra ngoài.

Đợi khi lực hút này biến mất, Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Khí Tràng quét bốn phía thì phát hiện, hắn cũng có không rơi xuống Binh Nhẫn Thiên, cảnh tượng bốn phía rõ ràng không phải bên trong Binh Nhẫn Thiên.

“Nơi này là…” Đợi sau khi Hàn Sâm hoàn toàn thấy rõ cảnh tượng nơi này thì sắc mặt chợt trở nên cổ quái.

“Phàm Trần Thiên?” Hàn Sâm cũng chẳng thấy xa lạ gì với tinh không của nơi này, rõ ràng nơi này là Phàm Trần Thiên mà hắn đã từng chiến đấu đối với Táng Đạo Thiên, hơn nữa trên bia gen cũng đã biểu thị, Phàm Trần Thiên đã có chủ, chính là phó hội trưởng của hội Thần Loạn Táng Đạo Thiên.

Cảm nhận được lực lượng của Phàm Trần Thiên áp chế còn mạnh hơn lần trước khi hắn tới không biết gấp bao nhiêu lần. Lúc hắn với tiến vào thì vẫn có thể sử dụng được chút lực lượng, nhưng mà khi rơi xuống mặt đất thì lực lượng trên người bỗng mất hết, đến thân thể hóa thành giản kim loại cũng khôi phục về nguyên hình, cả người hắn không vận chuyển được chút lực lượng nào, cứ như thể là phàm phu tục tử vậy.

“Sao lại rơi xuống chỗ này? Phàm Trần Thiên đã có chủ, theo lý thì không thể nào cho sinh vật từ bên ngoài tiến vào nữa mới đúng.” Hàn Sâm cảm thấy đại sự không ổn, hắn và Táng Đạo Thiên vốn đã có thù oán, giờ đây Táng Đạo Thiên còn trở thành chủ của Phàm Trần Thiên, mà lực lượng quy tắc của Phàm Trần Thiên lại tăng lên một mảng lớn, làm hắn giống như phàm phu tục tử. Nếu là bị Táng Đạo Thiên phát hiện hắn ở chỗ này thì chắc chắn rất khó thoát khỏi cái chết.

“Rơi xuống đâu không được, mà cứ rơi xuống cái nơi này.” Hàn Sâm phủi mông từ dưới đất đứng dậy, hắn vừa ngẩng đầu lên thì nghệt ra luôn.

Ở trước mặt hắn cách đó không xa, một con kim sắc cự điểu đang lạnh lùng theo dõi hắn, đôi mắt điểu ấy sắc bén khôn cùng.

Hàn Sâm chợt thấy thót tim, con kim sắc cự điểu đó hắn chẳng lạ gì. Lúc trước Tam Thập Tam Thiên mới vừa khôi phục, con kim sắc cự điểu này là con xông vào Tam Thập Tam Thiên đầu tiên, không ngờ nó lại xông vào bên trong Phàm Trần Thiên.

Nhưng Phàm Trần Thiên đã có Táng Đạo Thiên là chủ nên hiển nhiên là nó cũng thất bại, nhưng là không biết tại sao lại không chết, hay là Táng Đạo Thiên tha cho nó một mạng.

Lúc này kim sắc cự điểu đứng trên đỉnh một cây đại thụ đầy lạnh lùng, thân hình của nó cũng không khổng lồ như trước, chỉ cao hơn một người, lông vũ toàn thân như được đúc thành từ hoàng kim, vừa nhìn là biết đồ phi phàm.

Nhưng Hàn Sâm lại chợt nghĩ: "Mặc dù con kim sắc cự điểu này lợi hại, nhưng đến cả ta cũng bị lực lượng của Phàm Trần Thiên áp chế, thì hiển nhiên nó cũng phải không ngoại lệ."

"Chẳng hay Điểu huynh tên họ là gì?" Hàn Sâm nở một nụ cười, nói với kim sắc cự điểu.

"Ta là Kim Sí Đại Bàng, không phải là điểu huynh gì gì đó." Kim sắc cự điểu lạnh lùng nói.

"Trên cõi đời này vẫn còn Kim Sí Đại Bàng ư?" Hàn Sâm nhìn kim sắc cự điểu với vẻ kinh ngạc, Tiểu Hồng Điểu mà hắn kiếm được cũng có huyết mạch của Bàng, nhưng không phải Kim Sí Đại Bàng, mà là huyết mạch của Côn Bằng.

Cho dù là thế thì nó cũng chỉ là hỗn huyết mà thôi, nhưng hỗn huyết của Tiểu Hồng Điểu cũng ghê gớm lắm, một loại huyết mạch khác của nó là huyết mạch của Phượng Hoàng.

Hậu duệ hỗn huyết của Phượng Hoàng và Côn Bằng, tương lai trưởng thành thì chắc chắn sẽ không yếu hơn Phượng Hoàng và Đại Bàng.

Kim Sí Đại Bàng không nói gì, nhưng nó lại nhìn chằm chằm Hàn Sâm với ánh mắt lạnh lùng, Hàn Sâm có thể cảm giác được tụ thế để bộc phát, bất cứ

lúc nào cũng có thể tung ra một kích trí mạng với hắn từ trong khí thế của nó.

Nhưng thật đáng tiếc, lực lượng của Kim Sí Đại Bàng rõ ràng cũng bị lực lượng của Phàm Trần Thiên áp chế, nếu không nó chẳng cần tụ thế làm gì, tung bừa một kích là cũng đủ để hủy diệt thiên địa rồi.

“Nếu hiện giờ ta và con Kim Sí Đại Bàng kia đều là kẻ phàm tục, không thể sử dụng lực lượng, thế thì chẳng phải đây là cơ hội tốt nhất để ta giết chết nó hay sao?” Trong lòng Hàn Sâm cũng dấy lên sát ý.

Tỷ lệ Phá Giới của Kim Sí Đại Bàng rõ ràng hơn chín mươi phần trăm, có thể nhìn ra được từ việc nó có thể phá vỡ được bức tường cản trở vô hình của Tam Thập Tam Thiên một cách dễ dàng.

Nếu là ở bên ngoài, Hàn Sâm muốn giết nó là chuyện không dễ, nhưng mà ở bên trong Phàm Trần Thiên này, cả hai đều biến thành phàm thể, đối với Hàn Sâm luôn am hiểu đánh giết nhờ thân thể thì lại là một chuyện tốt.

Kim Sí Đại Bàng hiển nhiên có ý giống vậy, nó đang đánh giá Hàn Sâm, cho dù thân thể không thể sử dụng lực lượng vượt xa thường quy, nhưng khí chất và ý cảnh trên người Hàn Sâm lại không phai mờ được, Kim Sí Đại Bàng cũng nhìn ra Hàn Sâm không phải một nhân vật dễ đối phó, cho nên mới không ra tay luôn.

Một người một bàng nhìn nhau hồi lâu, rồi bỗng cùng lúc chuyển động, hai cánh của Kim Sí Đại Bàng giang ra dài tới bảy, tám mét, nó vỗ cánh xông tới nhanh như một tia chớp vàng.

Nếu là lúc trước, khi người Kim Sí Đại Bàng lao tới thì không gian đã bị lực lượng của nó xé rách.

Nhưng mà ở bên trong Phàm Trần Thiên này, nó chẳng khác gì một con phàm điểu, buộc phải mượn lực lượng của thân thể thì mới đánh chết được Hàn Sâm.

Hàn Sâm tung người nhảy lên, nhưng cũng chỉ cao được có hai mét, mà đó cũng là nhờ cơ thể của hắn quá mạnh, chứ nhân loại bình thường mà có thể

nhảy lên được một mét ở nơi này thì đã được coi là siêu nhân rồi.

‘Thoáng giao kích với Kim Sí Đại Bàng vọt tới từ trên không, người hắn ở trên không trung nhanh nhẹn lượn đường vòng cung như một con chim, tránh đi móng nhọn của Kim Sí Đại Bàng, song tung một chân đá vào lưng nó, đạp Kim Sí Đại Bàng ngã gục, cắm đầu xuống đất luôn.

Hàn Sâm không chút do dự, bổ xuống một chân từ trên không giống như chiến rìu.

Kim Sí Đại Bàng phản ứng cũng không chậm, vừa va vào mặt đất thì hai cánh đã thu lại, như con lật đật lười lăn lăn, tránh đi một cước đó của Hàn Sâm, cánh chim giống như lưỡi đao quét ngang, cắt về phía bắp đùi còn chưa chạm đất của Hàn Sâm.

Chân của Hàn Sâm không hạ xuống đất, phần eo cố phát lực, hai tay ấn lên cánh chim, làm một chiêu linh hầu lật người, mượn lực lại bay lên trời, cưỡi lên lưng của Kim Sí Đại Bàng.

Một người một chim lập tức đánh lộn lại vào nhau, nếu bị người của hai đại vũ trụ chính phản thấy thì chắc chắn sẽ không tin cảnh tượng này là hai sinh vật khủng bố quét ngang đại vũ trụ đang chiến đấu với nhau, đây rõ ràng là hai tên du thủ du thực đang đánh nhau mà.

Bịch! Hàn Sâm tung một quyền đánh vào mặt của Kim Sí Đại Bàng, đánh mạnh tới mức nó phải phun điểu huyết màu vàng ra.

Kim Sí Đại Bàng cũng nghiêm túc, hai cánh bao trùm lấy người Hàn Sâm, lăn một cái hất Hàn Sâm té ra đất.

Hai tay của Hàn Sâm nắm chặt lấy lông mịn trên cổ của Kim Sí Đại Bàng, Hàn Sâm bị ném xuống thế là cũng vặt luôn hai nắm lông trên cổ Kim Sí Đại Bàng.

“AI” Hàn Sâm và Kim Sí Đại Bàng đồng thời kêu lên thảm thiết, Hàn Sâm bị ngã lưng đập mạnh xuống như muốn gấy tới nơi, còn con Kim Sí Đại Bàng kia thì lông chim bị nhổ, đau thấu tim gan.

Kêu thì kêu nhưng Hàn Sâm vẫn xoay người, lấy lưng làm điểm tựa, hai chân đạp mạnh về phía bụng của Kim Sí Đại Bàng.

Kim Sí Đại Bàng phản ứng cũng không chậm, hai móng vuốt đón lấy hai chân của Hàn Sâm, đồng thời hai cánh vung về phía cổ hàn Sâm nhanh sắc như lưỡi dao gió.

Một người một chim đại chiến, lông chim và mảnh áo rách bay đầy trời, thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng kêu thảm thiết, ngươi một quyền ta một cánh, từng quyền đánh vào da thịt, cánh cứ vung là thấy máu, cũng không nhìn ra được là bên nào chiếm thượng phong.

Hết chương 3346.

Chương 3347. Cuộc chiến tranh giành thịt nướng

Cơ thể của Kim Sí Đại Bàng cường hãn vô cùng, chẳng kém Hàn Sâm kém là bao, một người một chim lăn lộn dây dưa ở trên mặt đất, cuối cùng sức chịu đựng và cường độ cơ thể của Hàn Sâm vẫn cao hơn một bậc.

Hàn Sâm cưỡi ở trên lưng Kim Sí Đại Bàng, đánh hết quyền này tới quyền khác lên đầu chim, lông vũ trên người Kim Sí Đại Bàng rơi xuống rất nhiều, trái thiếu một mảng phải thiếu một mảng, để lộ ra thịt và máu tươi, đầu óc quay mòng, không còn lực đâu để mà đánh trả nữa, mặc cho Hàn Sâm nện hết quyền này tới quyền khác lên đầu và cổ của nó.

Đầu của Kim Sí Đại Bàng quá cứng, Hàn Sâm đập một hồi thì phát hiện không đập nát được, thế là quay ra nện vào cổ nó, đánh liên tục mấy chục cái thì mới đánh gẫy được cổ của Kim Sí Đại Bàng, tắt thở luôn.

“Săn giết thú Phá Giới Kim Sí Đại Bàng, phát hiện gen Phá Giới.

Ở bên trong Phàm Trần Thiên, không có lực lượng gia trì nên sức sống cũng trở nên vô cùng yếu ớt, Kim Sí Đại Bàng bị nện gãy cổ, cũng coi là chết trong tai nạn.

Nếu là ở bên ngoài, cho dù chém nó thành hai khúc thì cũng chưa chắc đã dồn được nó vào chỗ chết.

Hàn Sâm xoay người nằm ra đất, thở hổn hển từng hơi một, người hắn bây giờ mệt vô cùng. Ở nơi như Phàm Trần Thiên này, hắn cảm giác bản thân giống như là một người bình thường đi tới cao nguyên, rồi không thích ứng được với cao nguyên, người rất dễ mệt.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, Hàn Sâm mới bò dậy thu thập thi thể của Kim Sí Đại Bàng, xé da thịt của nó ra, rồi đào gen Phá Giới ở trong ra.

Đó là một viên tinh thể màu vàng hình giọt lệ, trông rất hoa lệ, Hàn Sâm không hề do dự, nuốt luôn gen Phá Giới. Ngay tức khắc hắn bèn cảm thấy có một luồng lực lượng kỳ diệu khuếch tán ở bên trong thân thể, quét sạch hết mệt nhọc của hắn, cả người hắn như tỏa sáng sinh cơ.

“Gen Phá Giới +10.”

Trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở, Kim Sí Đại Bàng quả nhiên bất phàm, tăng một mạch mười điểm gen Phá Giới.

Hàn Sâm chém lấy ít củi gần đó, cắt bắp đùi của Kim Sí Đại Bàng xuống rửa sạch rồi để ở phía trên nướng. Mặc dù thịt không tăng được gen Phá Giới, nhưng vẫn có chỗ tốt, đặc biệt là loại thú Phá có tỷ lệ Phá Giới cao như Giới Kim Sí Đại Bàng này, có thể nói là trăm điều lợi mà không một điều hại.

May mà nơi này là Phàm Trần Thiên, nếu không muốn nướng chín thịt của Kim Sí Đại Bàng cũng không phải là một chuyện dễ dàng, điều này cũng đã nhắc nhở Hàn Sâm, ở nơi như thế này, sinh mệnh của hắn cũng trở nên rất yếu ớt.

“Với một thân thể thế này thì lao ra khỏi Phàm Trần Thiên kiểu gì nhỉ? Nếu cứ ở lại đây thì kiểu gì cũng sẽ bị Táng Đạo Thiên phát hiện, đến

lúc đó sẽ chỉ còn một con đường chết.” Hàn Sâm canh đống lửa, cúi

đầu âm thầm suy tư.

Một lát sau, Hàn Sâm ngẩng đầu lên, muốn xem thử chân của Kim Sí Đại Bàng đã nướng chín hay chưa, có cần lật mặt khác để nướng không.

Nhưng mà vừa ngẩng đầu nhìn thì Hàn Sâm lại ngây người.

Chân chim mà hắn gác ở trên đống lửa để nướng giờ lại chỉ còn mỗi xương, chỉ có chút ít da thịt gắn vào giá nướng để không làm xương rớt xuống.

Hàn Sâm bỗng thấy hoảng sợ, ở khoảng cách gần như thế mà lại có thể lặng lẽ gặm sạch thịt trên đùi chim. Nếu như thứ kia không gặm chân chim, mà đổi lại là cổ hắn thì Hàn Sâm không biết sẽ có hậu quả gì.

Ánh mắt nhìn khắp mọi nơi, nhưng hắn không nhìn thấy gần đây có sinh vật gì, ban đêm trong rừng cây tối như mực, mà bây giờ Hàn Sâm chỉ là một phàm phu tục tử nên cũng không nhìn được quá xa, hoàn †oàn không biết trong rừng rậm kia có cái gì.

Căn răng, Hàn Sâm bổ nốt một cái chân còn lại của Kim Sí Đại Bàng xuống, gác ở trên đống lửa tiếp tục nướng.

Bốn phía đều là rừng rậm, đi vào thì sẽ còn nguy hiểm hơn, thôi thà thử xem có thể dụ được thứ đã gặm chân chim kia ra không, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Kẻ địch ngoài sáng vĩnh viễn dễ đối phó hơn kẻ địch trong tối.

Lại nướng chân chim, lần này Hàn Sâm không cúi đầu nghĩ nữa, hắn cẩn thận quan sát chân của Kim Sí Đại Bàng, muốn xem thử rốt cuộc là vật gì đã gặm chân chim của hắn.

Củi lửa cháy bập bùng, chân chim cũng dần tản ra mùi thơm, mỡ bị nướng vang lên tiếng xèo xèo, có một loại mỡ vàng phủ lên lớp thịt, trông cứ như bôi lên một lớp mật ong vậy, mùi thơm và màu sắc ấy càng ngày càng mê người.

Hàn Sâm cảnh giác quan sát bốn phía, nhưng là ngoài tiếng gió sàn sạt thổi qua rừng cây và tiếng dạ ưng kêu thỉnh thoảng truyền tới từ nơi xa xa thì chẳng có tí động tĩnh gì.

“Chẳng nhẽ thứ kia sợ bị ta thấy được nên không dám xuất hiện trắng trợn?” Hàn Sâm nghĩ đến đây thì trong lòng thấy hơi an tâm.

Nếu như thứ kia lo lắng do dự thật thì đương nhiên sẽ không đáng sợ lắm, đây chắc chắn là một tin tức tốt đối với hắn.

Trầm ngâm chốc lát, Hàn Sâm ngồi lui về phía sau một chút, rồi lại giả vờ cúi đầu trầm tư suy nghĩ y hệt lúc trước, nhưng khóe mắt thì đang âm thầm để ý chỗ nướng chân chim.

Chân chim càng nướng càng thơm, trông cũng đã sắp nướng chín tới nơi rồi, nhưng hắn vẫn luôn không thấy thứ kia xuất hiện.

“Có khi nào thứ kia ăn xong một chân chim thì no bụng nên rời đi rồi không?” Hàn Sâm đang suy nghĩ có loại khả năng này không thì đột nhiên cảm giác cổ áo phía sau lưng như bị thứ gì đó đụng một cái.

Hàn Sâm thấy ớn lạnh sống lưng, người hắn run lên một cái rồi vội vàng quay người, nhưng sau khi quay đầu lại nhìn thì lại thấy sau lưng chẳng có gì, trống rỗng, chỗ hắn cách rằng rậm khoảng ba mươi, bốn mươi mét nên liếc mắt cái là nhìn thấy hết ngay, quả thật là không có gì cả.

Hàn Sâm vội vàng quay đầu lại nhìn về phía chân chim đang nướng, nhưng vừa nhìn thấy thì sắc mặt của hắn chợt trở nên vô cùng khó coi. Chân chim nướng kia lại bị gặm cho sạch bách, chỉ còn lại mỗi xương đùi lẻ loi trơ trọi mắc trên giá lắc lư thôi.

Bốn phía vẫn không có gì, đến cái bóng ma cũng còn chẳng có.

“Rốt cuộc là thứ gì? Nơi này là Phàm Trần Thiên, ngoài Táng Đạo Thiên thì chắc những sinh vật khác đều sẽ bị đánh rớt xuống phàm trần, không thể sử dụng lực lượng mới đúng. Nhưng một sinh vật phàm tục sẽ có tốc độ nhanh tới vậy sao? Có thể gặm sạch chân của Kim Sí Đại bàng rồi trốn mất tăm ở ngay dưới mí mắt của ta ư?” Trong lòng Hàn Sâm thấy thật khó tin.

Thân thể của hắn đã coi như rất mạnh, là đỉnh cấp trong vũ trụ, đáng lẽ ra ở trong tình huống bị áp chế thế này thì vẫn không có sinh vật nào có tốc độ nhanh hơn hắn mới đúng.

“Rõ ràng ban nãy thứ kia có cơ hội ra tay với ta nhưng hắn lại không làm thế, chỉ ăn vụng chân chim. Đây là vì nó không có hứng thú với ta, chỉ muốn ăn chân chim nướng, hay là đang cố ý trêu chọc ta, muốn chơi trò mèo vờn chuột?” Hàn Sâm cau mày suy nghĩ, ánh mắt quan sát bốn phía, nhưng chỉ thấy được một vùng yên tĩnh.

Ban đêm yên tĩnh tới mức làm cho con người ta thấy áp lực vô cùng, rừng rậm bốn phía giống như là địa ngục sâu thẳm, không biết ở trong vùng tối như mực đó đang giấu thứ kinh khủng cỡ nào.

Nếu như đổi thành một người bình thường thì e loại áp lực tâm lý này cũng đủ để khiến tâm lý của hắn sụp đổ, nhưng Hàn Sâm lại chỉ lấy một khối thịt chim khác ra, đặt ở trên kệ nướng tiếp.

Lần này hắn không hấp dẫn thứ kia ra nữa, sau khi nướng chín thì cầm lên, đưa tới bên miệng chuẩn bị ăn.

Đột nhiên có một tia lãnh quang lóe lên, chỉ trong phút chốc đã lóe qua khóe miệng của Hàn Sâm, đẩy bay luôn miếng thịt mà Hàn Sâm nắm trong tay ra ngoài, cũng làm Hàn Sâm cắn hụt một cái.

Hết chương 3347.

Chương 3348. Gặp lại người cũ

Mặc dù chỉ xảy ra trong tích tắc, nhưng Hàn Sâm đã có chuẩn bị từ trước, hắn thấy rõ ràng tia lãnh quang ban nãy là cái gì khi nhìn chăm chú, và rồi thấy hơi sửng sốt.

Thịt chim nướng bị đẩy bay lên không trung không tới ba mét, vẫn chưa rơi xuống đật thì thịt phía trên đã bị gặm sạch, chỉ còn lại mỗi xương là rơi tán

loạn trên mặt đất, còn lãnh quang kia thì lại bay trốn vào trong rừng rậm ở nơi xa, biến mất tăm, mà tất cả những thứ này chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Hàn Sâm nhìn về nơi lãnh quang biến mất khẽ nhíu mày, trong ánh mắt †oát ra vẻ ngạc nhiên nghi ngờ, thứ cướp thịt ăn của hắn lại là một con chuột trắng nhỏ to bằng lòng bàn tay.

Nói nó là chuột trắng nhỏ thì hình như có hơi không đúng, mặc dù cả người nó là màu trắng, nhưng thần hình khá gầy cao, càng giống một con chồn màu trắng có hình thể khá nhỏ.

Nó là sinh vật chủng loại gì thì cũng không làm Hàn Sâm thấy giật mình được, điều làm Hàn Sâm thấy kinh ngạc thật sự đó là, lúc nó bay lên cướp thịt của hắn, trên người nó rõ ràng có lực lượng hệ phong, nếu không thì nó cũng không bay xa được như vậy.

“Nơi này là Phàm Trần Thiên mà ha, sao lại có sinh vật sử dụng lực lượng hệ phong để phi hành được?” Hàn Sâm nghĩ nát óc cũng không ra, chuyện này quả thực là quá quỷ dị.

Theo lý luận, ngoài chủ của Phàm Trần Thiên là Táng Đạo Thiên thì không còn những sinh vật khác có thể sử dụng lực lượng siêu phàm ở bên trong Phàm Trần Thiên mới đúng, nhưng con chuột trắng nhỏ này lại làm được.

“Chẳng nhẽ lực lượng của con chuột trắng nhỏ này đã mạnh tới mức đủ để đột phá quy tắc của Phàm Trần Thiên?” Trong lòng Hàn Sâm mãi không nghĩ ra được đáp án.

Kế tiếp Hàn Sâm nướng hết đống thịt chim còn dư lại, sau mỗi lần nướng chín thì Hàn Sâm đều xoay người sang chỗ khác một lát, rồi tới khi hắn quay đầu lại thì thịt nướng đều bị gặm sạch rồi.

Sức ăn của chuột trắng nhỏ lớn vô cùng, thịt của Kim Sí Đại Bàng đều bị nó ăn hết, không còn thừa lại chút gì.

Hàn Sâm không ăn được thịt nướng, nhưng cũng không tức giận, trong lòng hắn còn thấy có chút hứng thú, có lẽ con chuột trắng nhỏ này là hi vọng giúp hắn đột phá Phàm Trần Thiên.

Dập tắt đống lửa, Hàn Sâm đứng dậy rời đi, hắn phải tìm cách thu thập nhiều gen Phá Giới một chút trước lúc Táng Đạo Thiên phát hiện hắn, có lẽ sẽ hữu dụng.

Phàm Trần Thiên đương nhiên là hung hiểm, nhưng cũng là một kỳ ngộ, thú Phá Giới ở nơi này cũng đều trở nên vô cùng yếu, săn giết càng thêm phần dễ dàng.

Đi hơn mười dặm đường thì Hàn Sâm lại phát hiện một con thú Phá Giới, đó là một con cự tượng, toàn thân tuyết trắng như ngọc, một đôi ngà voi như được đúc từ bạc.

Hàn Sâm cũng không mất quá nhiều sức, chỉ mất vài chục phút là đã đập nát được đầu của cự tượng.

“Săn giết thú Phá Giới Bạch Mu Tượng, phát hiện gen Phá Giới.

Hàn Sâm đào gen Phá Giới ra rồi nuốt chửng, nhưng lại chỉ tăng thêm được hai điểm gen Phá Giới, cũng không biết là do tỷ lệ Phá Giới của cự tượng quá thấp, hay là do nguyên nhân khác.

Không tiếp tục tìm kiếm thú Phá Giới ngay, Hàn Sâm cắt thịt cự tượng xuống, xâu đoạn thịt ngon nhất, nhiều tinh hoa nhất lên nướng, thoáng cái mùi thơm lan bốn phía.

Hàn Sâm mới vừa xoay người rồi quay đầu lại thì phát hiện thịt mũi của cự tượng được nướng chín đã mất tăm.

“Tên kia quả nhiên là đi theo.” Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng, sau đó lại nướng mấy miếng thịt, kết quả vẫn thế, mỗi lần chỉ cân Hàn Sâm quay người đi là thịt đã nướng chín sẽ biến mất.

Cũng không biết với thân thể nho nhỏ đó của con chuột trắng nhỏ kia thì nuốt trôi nhiều thịt như vậy kiểu gì.

Một con cự tượng nặng tới mấy tấn, Hàn Sâm nướng hơn phân nửa, kết quả lại đều bị con chuột trắng nhỏ đó ăn hết, còn dư lại một phần nhỏ thịt, Hàn Sâm không nướng nữa, hắn đứng dậy rời đi luôn.

Sau khi Hàn Sâm đi xa thì lại đi ngược về, rồi phát hiện phần thịt cự tượng còn dư lại kia vẫn còn ở nơi đó, không bị ăn mất.

“Tên kia cũng kén chọn thật, không ăn thịt sống à?” Trong lòng Hàn Sâm thấy có hơi nghi ngờ.

Nếu như trước kia thứ đó cũng không ăn thịt tươi, vậy thì chỉ có một khả năng, có lẽ nó là sủng vật mà người khác nuôi nên mới có cơ hội ăn thịt chín, nếu không thì con kia chuột trắng nhỏ kia chắc chắn không thể tự mình nướng ăn được.

Đương nhiên, cũng có khả năng lúc trước chuột trắng nhỏ là ăn thịt sống, nhưng thịt nướng của Hàn Sâm đã làm nó kén chọn, nên bây giờ không ăn thịt sống nữa.

“Nếu như là loại khả năng trước thì e người có thể nuôi loại sủng vật

này ở Phàm Trần Thiên, cũng chỉ có mỗi Táng Đạo Thiên thôi.” Hàn Sâm thầm nghĩ.

Không ngừng lại quá lâu, Hàn Sâm đứng dậy tiếp tục tìm kiếm thú Phá Giới, thú Phá Giới sau khi bị hắn tìm được rồi giết, nếu thịt nướng được thì hắn sẽ nướng, nhưng số thịt đó đều bị con chuột trắng nhỏ kia ăn hết.

Thời gian lâu rồi, hình như con chuột trắng nhỏ kia cũng chẳng sợ hắn nữa, nó xuất hiện ở chỗ cách Hàn Sâm khá gần một cách trắng trợn luôn, mỗi lần khi Hàn Sâm nướng thịt thì nó sẽ ở phía xa nhìn chằm chằm.

Chỉ cần thịt chín là chẳng cần Hàn Sâm xoay người, nó đã vội vàng nhào lên gặm rồi, như gió cuốn mây tan, nhanh đến không thể tin nổi.

Nhưng mà dù nó có ăn nhiều tới đâu thì cái bụng nhỏ của nó cũng không thấy phình ra tí nào, cứ như vực sâu không đáy vậy.

Sau khi ăn xong thì con chuột trắng nhỏ này lại trốn tới chỗ xa, nhìn Hàn Sâm từ xa xa, cũng không có có ý tới làm quen.

“Bạch nhãn lang… Không đúng… Bạch nhãn thử…” Hàn Sâm thầm mắng ở trong lòng, hắn định mượn lực lượng của chuột trắng nhỏ, nhưng mà hắn

cho chuột trắng nhỏ ăn bảy, tám con thú Phá Giới rồi mà vẫn không tài nào lấy được sự tin tưởng của con chuột trắng nhỏ đó.

“Thôi cứ từ từ vậy.” Hàn Sâm cũng hết cách rồi, chỉ đành vừa tìm kiếm thú Phá Giới để săn, vừa tiếp tục thử giao lưu với chuột trắng nhỏ, hy vọng có thể khiến nó hoàn toàn buông bỏ phòng bị với hắn.

Mặc dù vẫn chưa hấp dẫn được chuột trắng nhỏ thành công, nhưng gen Phá Giới của Hàn Sâm lại tăng thêm không ít, đã được bốn mươi ba điểm gen Phá Giới rồi. Nếu như nơi này có đủ thú Phá Giới để hắn săn giết thì có khi qua mười ngày nửa tháng nữa là gen Phá Giới của hắn sẽ đạt tới giá trị lớn nhất.

Nhưng hiển nhiên thú Phá Giới cũng không dễ tìm như vậy, lần này Hàn Sâm đi một hồi lâu nhưng vẫn không tìm được một con thú Phá Giới nào, nhưng lại thấy rất nhiều sinh vật bình thường. Hàn Sâm không hứng thú gì với những sinh vật bình thường kia, chỉ lo lên đường thôi.

Khi đi tới bên cạnh một dòng suối nhỏ, Hàn Sâm đang ở bên dòng suối uống nước thì lại nghe thấy thượng du có tiếng bước chân, hắn ngẩng đầu trông qua thì thấy ngay một khuôn quen thuộc.

“Là ngươi?” Hai người gần như cùng lúc lên tiếng, hơn nữa còn đồng loạt bày ra tư thế chiến đấu.

Người đi từ trên thượng du của dòng suối nhỏ xuống là một người đàn ông, mặc một bộ áo đen, mặt mày ôn hòa dị thường, trông như thể không có gì đặc biệt, nhưng mà Hàn Sâm lại biết ở dưới sự ôn hòa đó là một dã tâm đáng sợ nhường nào.

“Cổ Ma, sao ngươi lại ở chỗ này?” Hàn Sâm nhìn người đàn ông trước mặt hỏi.

“Thế sao ngươi lại ở đây?” Cổ Ma cười dài nhìn Hàn Sâm, cũng không định nhượng bộ như lần trước.

Thoáng cái đã có vô số ý nghĩ xuất hiện trong đầu Hàn Sâm: “Cổ Ma là ngẫu nhiên tới Phàm Trần Thiên, hay là có nguyên nhân đặc biệt gì khác?

Hắn mới Phá Giới không lâu, hình như không có năng lực vọt vào Tam Thập Tam Thiên… Khoan đã… Một nơi lớn như Tam Thập Tam Trọng Thiên, sao cứ phải là Táng Đạo Thiên trở thành chủ của Phàm Trần Thiên, hơn nữa Cổ Ma cũng tới nơi này?”

Hết chương 3348.

Chương 3349. Nơi mai táng sinh linh

“Tam đại phó hội trưởng của hội Thần Loạn, có hai vị đã tới đây, nếu như Đại Thiên Ma cũng ở nơi đây thì đúng là thú vị rồi” Hàn Sâm trong lòng thầm nghĩ.

Cổ Ma tỏ ra không hề bận tâm, không thể nhìn ra được chút đầu mối nào từ trên mặt hắn.

“Ta chỉ vô tình tới đây, ngươi thì sao?” Hàn Sâm thuận miệng nói, cũng không bộc lộ ra cảm xúc đặc biệt gì.

Ở trước mặt cường giả có đại trí tuệ như Cổ Ma, Hàn Sâm vốn đã chẳng giỏi khoản nói dối, cũng chẳng định nói láo hay thử dò hắn làm gì.

Dù sao thì một lời nói thật như thế cũng có thể làm lòng Cổ Ma thấy nghi ngờ.

Nếu như Cổ Ma tới đây có ý đồ thật mà Hàn Sâm lại vừa khéo ở chỗ này, e là Cổ Ma chưa chắc đã tin hắn vô tình tới đây, như thế thì ngược lại sẽ khiến Cổ Ma thấy kiêng dè.

“Ta cũng vô tình tới chỗ này thôi.” cảm gì.

Cổ Ma nói với vẻ mặt không có biểu

Hàn Sâm không nhìn ra được chút dị thường nào từ trên khuôn mặt của Cổ Ma, trong lòng biết muốn lấy được tin tức từ trên người hắn thì e là chuyện khó hơn lên trời, bèn lại hỏi: "Chuyện bia gen lần trước, ngươi có nên cho ta một lời giải thích hợp lý rồi không?"

Cổ Ma cười nói: "Giải thích cái gì? Ta cũng đâu có lừa ngươi câu nào, những lời ta nói đều là thật hết, đâu cần giải thích cái gì đúng không?"

"Xem ra là ngươi cảm thấy ở bên trong Phàm Trần Thiên, lực lượng của †a bị áp chế nên không làm gì được ngươi." Hàn Sâm nhìn chằm chằm Cổ Ma nói.

Cổ Ma cũng không giấu diếm, hơi gật đầu nói: "Quả thật là ta nghĩ thế, quy tắc của Phàm Trần Thiên có hạn, mặc dù tỷ lệ Phá Giới của ta không cao, nhưng ở bên trong Phàm Trần Thiên, ngươi muốn thắng ta thì cũng không phải chuyện dễ."

"Là sao?" Hàn Sâm chẳng nói đúng sai, chỉ nhìn Cổ Ma.

Cổ Ma khoát tay áo nói: "Ngươi chớ có ra tay với ta, bây giờ chúng ta đều bị nhốt ở trong Phàm Trần Thiên, nếu bị Táng Đạo Thiên kia phát hiện thì cả ta và ngươi cũng chẳng còn đường sống. Kẻ địch của kẻ địch thì bạn bè, sao chúng ta lại tự tàn sát lẫn nhau cơ chứ?"

"Vậy phải xem ngươi có thành tâm muốn làm bạn với ta hay không." Hàn Sâm nói rồi, từng bước áp sát về phía Cổ Ma.

Mặc dù thân thể của hắn không mạnh được như trước đây, nhưng mà khí thế và ý cảnh vẫn còn, lấy ý cảnh của Thiên Chỉ Hạ gia trì cho bản

thân, mỗi một bước của hắn đều như sao rơi xuống bàn cờ, tạo thành áp lực lớn vô cùng cho Cổ Ma.

Sắc mặt của Cổ Ma thay đổi mấy lần, hắn có chút hiểu về Hàn Sâm, biết nếu như người này muốn làm gì, dù là mình làm người hưởng thì cũng mạo hiểm làm, tuyệt đối sẽ không bị lời của hắn mê hoặc, trừ phi hắn lấy ra được thứ gì đó có tính thuyết phục, không thì chỉ có thể đại chiến một phen với Hàn Sâm thôi.

Thấy Hàn Sâm đã sắp đi tới trước mặt, Cổ Ma nở một nụ cười bí hiểm: "Ngươi có muốn biết bí mật của Táng Đạo Thiên và Phàm Trần Thiên không?"

Lời đó nói trúng ý của Hàn Sâm, làm khí thế của Hàn Sâm khựng lại, nhịp bước cũng dừng lại luôn.

"Ngươi nói." Hàn Sâm dừng bước chân, lạnh lùng nhìn Cổ Ma, khí thế trên người cũng không thu lại, vẫn tập trung vào Cổ Ma.

Cổ Ma trầm ngâm chốc lát rồi mới lên tiếng: "Thật ra thì giống với Thiên Đế, Táng Đạo Thiên cũng là một trong những sinh linh mà Tam Thập Tam Thiên sinh ra, hơn nữa Táng Đạo Thiên còn xuất thế trước cả Thiên Đế, là sinh linh đầu tiên của Tam Thập Tam Thiên, mà nơi sinh ra hắn lại là Phàm Trần Thiên."

"Nói tiếp đi." Hàn Sâm lập tức thấy hứng thú, thầm nghĩ trong lòng: "Quả nhiên, Cổ Ma tới đây không phải là tình cờ."

Cổ Ma cũng rất dễ nói chuyện, hắn nói tiếp: "Thiên Đế là con của Tam Thập Tam Thiên, nhưng không phải sinh linh mạnh nhất Tam Thập Tam Thiên. Sinh linh mạnh nhất chân chính của Tam Thập Tam Thiên là Táng Đạo Thiên của Phàm Trần Thiên, mà Phàm Trần Thiên ở trong Tam Thập Tam Thiên này cũng có địa vị cực kỳ đặc biệt."

"Địa vị thế nào?" Hàn Sâm hỏi.

"Căn cứ vào mưu hoa của hội trưởng đại nhân với Tam Thập Tam Thiên, thì Phàm Trần Thiên là mộ địa của Tam Thập Tam Thiên, dùng để mai táng những sinh linh không thể bước vào luân hồi." Cổ Ma nói.

"Sinh linh không thể bước vào luân hồi là có ý gì? Không phải tất cả linh sau khi chết đều sẽ tiến vào luân hồi sao?" Hàn Sâm cau mày hỏi.

"Trên lý luận thì đúng là thế, nhưng có một số linh vô cùng mạnh, dù sau khi thân thể tử vong thì thông tin bên trong linh vẫn không bị xóa bỏ hoàn toàn, còn giữ lại một chút dấu vết thuộc về hắn, nếu để cho loại linh này vào luân hồi rồi sống lại thì sẽ tạo ra sơ hở trong quy tắc thế giới. Đối với

người thống trị, dù là Thần điện Gen hay là hội Thần Loạn ta thì loại chuyện này là tuyệt đối không được phép xảy ra. Thế nên phải cần một chỗ để xử lý những linh dị thường này, mà chỗ đó chính là Phàm Trần Thiên." Cổ Ma nói.

"Sau đó thì sao?" Hàn Sâm ý bảo Cổ Ma nói tiếp.

Vẻ mặt của Cổ Ma nghiêm nghị nói: "Vì thế khi hội trưởng đại nhân thành lập Tam Thập Tam Thiên, thì đầu tiên là làm Phàm Trần Thiên sinh ra sinh linh, mà sinh linh đó chính là Táng Đạo Thiên. Sau đó Táng Đạo Thiên trở thành phó hội trưởng của hội Thần Loạn ta, sau này mới có sự ra đời của đám sinh linh Tam Thập Tam Thiên là Thiên Đế, Long Đế, A Tu La v.v…

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Cổ Ma không nói gì, trên mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, Cổ Ma nói lâu như vậy mà vẫn chưa nói tới chuyện chính nữa.

Cổ Ma thấy được vẻ mặt của Hàn Sâm nhưng vẫn tỏ ra lơ đễnh, nói tiếp: "Nếu như suy đoán của ta không sai thì lúc đại vũ trụ trọng khải, hội trưởng đại nhân đã mai táng mình ở đây."

"Ý của ngươi là, thi thể của hội trưởng hội Thần Loạn chôn ở chỗ này?" Trong lòng Hàn Sâm thấy kinh ngạc, nhìn Cổ Ma như không dám tin.

Cổ Ma khẽ gật đầu: "Đây chỉ là phỏng đoán của ta thôi, vẫn chưa được chứng thực. Bởi vì ta tới nơi này không bao lâu thì Táng Đạo Thiên đã lại nắm giữ Phàm Trần Thiên rồi, trở thành chủ của nơi này. Vì không muốn để hắn phát hiện ra nên ta chỉ đành âm thầm từ từ tìm kiếm."

"Đừng nói với ta là ngươi chẳng phát hiện được chút manh mối nào nhé." Hàn Sâm không tin Cổ Ma không có chút đầu mối nào mà lại mạo hiểm lớn như thế tới nơi này.

"Đầu mối thì không phải là không có, ta tìm được một chỗ khả nghi, chỉ

là vẫn chưa chứng thực được mà thôi." Cổ Ma trầm ngâm nói. "Ở đâu?" Hàn Sâm hỏi.

Nếu như thi thể của hội trưởng hội Thần Loạn ở nơi này thật thì đây mới là bảo tàng khổng lồ thật, ai mà biết trên người lão hội trưởng có để lại thứ gì khủng bố hay không.

“Ở ngay trên tinh cầu này, còn vị trí cụ thể thì ta không đoán được.” Cổ Ma nói.

“Thế sao ngươi biết ở trên tinh cầu này?” Hàn Sâm không tin nhìn chằm chằm vào Cổ Ma.

“Bởi vì trước khi Táng Đạo Thiên trở thành chủ nơi này thì hắn thường xuyên tới đây, mà dựa vào quan sát của ta thì tinh cầu này chẳng có chỗ nào đặc biệt.” Cổ Ma nói rất chân thành.

Hàn Sâm đương nhiên là hiểu được ý của hắn, nếu hành tinh vô cùng bình thường, nhưng Táng Đạo Thiên lại thường xuyên đến nơi này, vậy thì đã chứng tỏ nơi này có thứ bất phàm.

“Nếu ngươi có hứng thú, vậy thì chúng ta có thể hợp tác tìm kiếm di thể của lão hội trưởng, nếu không ta và ngươi cứ ở đây giằng co một hồi lâu, đợi tên Táng Đạo Thiên kia trở về từ chỗ bia gen, thì e là ta và ngươi cũng rất khó thoát được cái chết.” Cổ Ma tiếp tục nói.

“Được, vậy thì ta sẽ hợp tác với ngươi một lần.” Hàn Sâm gật đầu đáp, nhưng trong lòng lại nghĩ: “Nếu nơi này là nơi yên giấc của hội trưởng hội Thần Loạn, vậy thì Đại Thiên Ma có thể là sẽ tới đây thật, chắc chắn điều mà nàng biết sẽ không ít hơn Cổ Ma, có khi lại đụng mặt nàng ấy chứ”

Hết chương 3349.

Chương 3350. Gặp lại bia thiên mệnh

Cổ Ma cũng không nói thêm cái gì, sau khi nói một hồi phương hướng thì hắn nói: “Vùng thượng du của con sông này ta đã đi hết rồi, bây giờ chúng ta men theo nhánh sông đi xuống hạ du tìm kiếm, có lẽ sẽ có phát hiện mới.”

Hàn Sâm cũng không có ý kiến gì, đi theo Cổ Ma xuống hạ du, dòng suối nhỏ này chỉ là một nhánh sông của sống lớn, đi men theo dòng suối nhỏ một lúc thì phát hiện dòng suối nhỏ chảy vào một cái hồ ở phía trước.

Mà ở một bên bờ hồ khác, có một con sông lớn gào thét đổ tới, chắc là sông lớn mà Cổ Ma nói.

Cổ Ma đứng ở nơi cửa sông quan sát hồ, qua một lúc lâu mới nói: “Cái hồ này có hơi kỳ dị nơi, có lẽ dưới hồ có huyền cơ khác, e là phải xuống dưới hồ xem thử rồi.”

Hàn Sâm nhìn chăm chú vào hồ, mặc dù hắn không hiểu về mấy học thuật như địa mạch lắm, nhưng với linh giác nhạy cảm của hắn thì có thể cảm giác ra được quả thật hồ này có điểm đặc biệt, như có linh khí bị đè nén vô cùng đang tràn lan ra từ dưới hồ.

Cổ Ma đã xuống nước bơi về phía đáy hồ, Hàn Sâm cũng đi theo, hồ nước mát mẻ cũng thoải mái lắm, và hắn cũng không thấy gì đặc biệt từ cái hồ này.

Nhìn từ bên ngoài thì hồ này có màu xanh biếc, nếu theo bình thường thì hồ có màu xanh biếc sẽ không sâu lắm, hồ có màu sắc càng đậm thì mới cực kỳ sâu.

Nhưng mà hồ màu xanh biếc này lại như không đáy vậy, hai người bọn họ lặn xuống bốn trăm, năm trăm mét rồi mà vẫn không thấy đáy hồ đâu.

Nếu là ở ngoài Phàm Trần Thiên, đừng nói bốn trăm, năm trăm mét, dù là bốn chục, năm chục ngàn mét thì cũng không ảnh hưởng gì tới bọn họ. Nhưng ở bên trong Phàm Trần Thiên, lặn xuống bốn trăm, năm trăm mét đã làm bọn họ tiêu hao rất nhiều sức lực rồi.

Cổ Ma ra hiệu với Hàn Sâm như thể hắn phát hiện ra gì đó, kêu Hàn Sâm lặn xuống với hắn.

Hàn Sâm gật đầu, lặn nghiêng về một bên theo Cổ Ma, chẳng mất bao lâu thì bọn họ đã thấy đáy hồ, thậm chí còn có vết rạn lớn dưới đáy nước trông như sườn đồi nữa.

Đáp xuống sườn đồi, Cổ Ma nhìn chằm chằm vào phía dưới sườn đồi, vùng nước phía dưới một màu đen kịt giống như vết nứt của địa ngục, cũng không biết rốt cuộc phía dưới sâu bao nhiêu.

Hàn Sâm cũng đang dò xét phía dưới, nhưng lại cảm thấy có một đôi mắt ở trong vùng đen kịt kia đang nhìn chằm chằm đánh giá bọn họ, Hàn Sâm bèn cau mày, nhìn Cổ Ma ở một bên.

Hiển nhiên Cổ Ma cũng cảm giác được gì đó, cũng nhìn về phía Hàn Sâm, mặc dù không thể trao đổi bằng ngôn ngữ ở đáy nước, nhưng hai người đều là kẻ thông minh sáng suốt, hiểu được ý của nhau từ ánh mắt của đối phương.

Khẽ gật đầu, hai người cùng bơi về phía vùng nước dưới sườn đồi, nơi mà càng nguy hiểm thì càng có khả năng là nơi bọn họ muốn tìm.

Bây giờ bọn họ đều là thân thể phàm thai, ngũ cảm đều thấp tới đáng thương, tầm mắt của bọn họ chẳng thể nhìn xuyên thấu hồ nước ở

trong vùng nước đen kịt này, đến cả vật ở gần ngay trước mặt bọn họ cũng không nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào cảm giác rồi bơi xuống thôi.

Nhưng linh giác của Hàn Sâm vẫn còn, hắn luôn cảm thấy có một đôi mắt trong bóng tối nhìn chăm chú vào bọn họ, giống như một con rắn độc thấy người là cắn đang ẩn núp ở trong tối vậy.

Nhờ vào dao động của nước, Hàn Sâm chỉ loáng thoáng cảm giác được Cổ Ma đang ở gần nhưng không biết được vị trí cụ thể của hắn nên chỉ đành lặn xuống tiếp.

Đột nhiên, trong lòng Hàn Sâm dấy lên một hồi chuông báo động, hắn không do dự nữa, dồn sức quơ người bơi sải, vọt về một bên như một con cá lội.

Nhưng hắn vẫn chậm một bước, cảm giác chân mình như bị một thứ giống như con rắn cuốn lấy, sau đó người hắn trầm thẳng xuống, nhanh chóng rẽ hồ nước ra chìm xuống dưới.

Bọt nước xao động, hình thành một cột nước màu trắng giống bọt biển ở phía sau lưng hắn, đó là kỳ quan được tạo ra vì hắn chìm xuống quá nhanh nên hình thành trạng thái chân không ở trong nước, sau đó bị lại có dòng nước chảy vào.

Hàn Sâm duỗi tay đi bắt thứ ở trên đùi thì cảm thấy chạm vào một thứ trơn mịn lạnh buốt, to chừng cổ tay, hình như còn có cả xúc cảm như chạm vào vảy cá hoặc vảy rắn, cũng không biết là rắn hay thứ gì.

Dùng sức giật hai cái, thứ kia quấn rất chặt, hơn nữa cũng rất lớn, nên chẳng thể kéo được. Hàn Sâm lấy tay làm đao rồi chém mạnh mấy cái nhưng vẫn không có chút phản ứng nào.

Đột nhiên, trước mắt hắn xuất hiện một vùng sáng làm cho hắn khôi phục được chút thị giác, Hàn Sâm thấy thứ quấn ở trên đùi hắn là một sợi dây thừng dạng đẹp, trông giống rắn rồi lại giống cá nên cũng không biết rốt cuộc nó là thứ gì, cả người màu xanh đen, không thấy khí quan nào như đầu hết.

Mà Cổ Ma thì đang ở chỗ cách Hàn Sâm không xa, hắn cũng bị thứ cổ quái đó kéo xuống giống Hàn Sâm, nơi mà hai người bọn họ trâm xuống lại trông giống hai cột nước màu trắng.

Mà nơi ánh sáng kia truyền đến là một vùng ánh sáng màu xanh nằm ở nơi ngay dưới chân của bọn họ, mà đó cũng là nơi mà thứ cổ quái kia kéo bọn họ tới.

Tốc độ chìm xuống quá nhanh, mà thanh quang kai cũng càng ngày càng sáng, chẳng mấy chốc Hàn Sâm đã thấy được thứ phát ra ánh sáng là thứ gì một cách rõ ràng.

Đó là một tấm bia thanh đồng, dưới bia mọc đầy rong biển, nhưng nhìn kỹ thì sẽ phát hiện đó chẳng phải rong biển gì, mà là cái thứ quỷ quái đang quấn lấy Hàn Sâm và Cổ Ma.

Ánh sáng xanh mung lung được phát ra từ trên bia thanh đồng, cũng không biết tấm bia thanh đồng này đã được dừng ở đây bao năm tháng rồi, bị nước sông mài mòn mà vẫn không có dấu hiệu bị gỉ sét.

Ở trong một vùng ánh sáng xanh long lanh ấy, Hàn Sâm thấy trên tấm bia thanh đồng đó có khắc ba chữ “Bia Thiên Mệnh”.

Hàn Sâm đang quan sát thì lại thấy mấy thứ cổ quái giống rong biển phí dưới đã tụ thành nhóm lao tới quấn bọn họ. Cổ Ma và Hàn Sâm cũng không có năng lực để phản kháng, chẳng mấy chốc người bọn họ đã bị cuốn lấy.

Mấy chỗ như hai tay hai chân, eo, cổ v.v… Đầu bị quấn chặt như xác ướp, rồi bị kéo đập về phía bia Thiên Mệnh.

Ầm!

Cổ Ma và Hàn Sâm đều đập thẳng mặt vào trên bia thanh đồng, đều bị đập tới máu mũi chảy dài, mặt cũng biến hình luôn, e là xương mặt bị đập cho nứt luôn rồi.

Nhưng rất nhanh bọn họ phát hiện ra rằng, ở gần bia thanh đồng không có nước, Hàn Sâm vừa định giấy dụa thì lại nghe thấy Cổ Ma thấp giọng nói: "Đừng cử động, đây là Tà Thần Chi Tu, ngươi càng cử động mạnh thì càng nhanh chết."

Hàn Sâm thấy Cổ Ma đứng thẳng tắp ở nơi đó, mặc cho những thứ cổ quái kia quấn quanh, vẫn luôn không nhúc nhích thì Hàn Sâm biết hắn không lừa gạt mình đứng im bất động luôn.

Nhưng mà những Tà Thần Chi Tu kia cũng không bỏ qua cho bọn họ vì bọn họ đứng im không nhúc nhích, chúng vẫn quấn quanh người bọn họ, đã thế có bó càng chặt, Hàn Sâm cảm giác xương cốt cả người sắp bị xoắn nứt tới nơi rồi.

Cổ Ma cũng không khá hơn hắn là bao nhiêu, Hàn Sâm thấp giọng nói: "Cứ thế này mãi thì cũng không phải là cách, có kế sách thoát thân gì không?"

"Nếu bia Thiên Mệnh và Tà Thần Chi Tu đều xuất hiện ở nơi này thì rất có thể di thể của hội trưởng đại nhân ở đây, chúng ta tìm đúng chỗ rồi." Ánh mắt của Cổ Ma sáng ngời, hắn nói.

"Sao ngươi cứ hỏi một đằng, trả lời một nẻo thế, ta hỏi ngươi có cách nào thoát được khỏi những thứ đáng chết này không, nếu không thì dù cho di thể của hội trưởng gì gì đó ở ngay trước mặt chúng ta cũng không lấy được." Hàn Sâm buồn bực nói.

Cổ Ma bị xiết tới có hơi khó thở rồi, nhưng hắn vẫn bình tĩnh nói: "Ngươi có biết giả chết không?"

"Giả chết?" Hàn Sâm không biết Cổ Ma có ý gì.

“Biết giả chết là sống, nếu không thì cũng chỉ còn nước chết thôi.” Cổ Ma nói xong thì nhắm mắt lại, ngoẹo đầu giống như chết rồi vậy, cả người không có tí khí tức nào.

Hết chương 3350.

Chương 3351. Giả chết

Hàn Sâm ở một bên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, Cổ Ma quả nhiên nói chết thì chết, chỉ trong tích tắc khí tức đã chẳng còn, tứ chỉ cứng ngắc, giả chết còn thật hơn người đã chết thật.

Kỹ năng diễn cao siêu, bộ dáng chết như thật, dù là Triều Vĩ, lão La thì cũng xách dép đuổi không kịp, mà ngay người biết chuyện như Hàn Sâm cũng không phân biệt ra được rốt cuộc hắn chết thật hay chết giả.

Nói cũng kỳ quái, Cổ Ma vừa chết thì những Tà Thần Chi Tu quấn quanh người hắn kia buông lỏng ra nhiều, mặc dù vẫn chưa rời khỏi người hắn nhưng cũng không buộc chặt nữa.

“Giả chết thôi mà, ta cũng làm được.” Hàn Sâm cắn răng cố khống chế cơ năng của thân thể, thu lại tất cả khí tức và phản ứng, đến tim cũng gần như ngừng đập.

Mặc dù các loại năng lực đều bị Phàm Trần Thiên áp chế, nhưng năng lực khống chế bản thân là bản năng của cơ thể rồi, không phải lực lượng đặc biệt gì, mà Hàn Sâm cũng là chuyên gia ở phương diện này.

Quả nhiên, Tà Thần Chi Tu vốn đang cố thắt chặt lại, sau khi thấy khí tức và nhiệt độ của người Hàn Sâm không còn thì không bó chặt nữa, đã thế còn nới lỏng ra chút.

“Có tác dụng thật kìa, nhưng cũng không thể luôn giả chết thế này chứ? Bây giờ chúng ta đều là thân thể phàm thân, nếu cứ giả chết ở đây thì cũng không chịu nổi sự tiêu hao của cơ thể” Hàn Sâm muốn hỏi Cổ Ma nhưng lại

sợ sau khi bản thân cử động thì sẽ thu hút sự chú ý của Tà Thần Chi Tu, chỉ đành nhẫn nhịn, đợi Cổ Ma có hành động trước.

Hàn Sâm biết chắc chắn Cổ Ma là có chuẩn bị rồi mới tới, nếu hắn biết tới sự tồn tại của Tà Thần Chi Tu mà vẫn muốn tới nơi này thì ắt có cách để ứng đối, hắn chỉ việc chờ Cổ Ma hành động là được.

Hai người không nhúc nhích giả làm xác chết, Tà Thần Chi Tu từ từ buông bọn họ ra, hai người đều rơi xuống cái bệ của bia thanh đồng. Hàn Sâm ngã đau nhưng không dám có phản ứng gì.

Qua chừng hơn hai giờ, hình như Tà Thần Chi Tu bốn phía đều đã thu về dưới bệ bia thanh đồng. Nhưng bây giờ Hàn Sâm đã thu khí tức lại rồi nên năng lực cảm giác đã trở nên vô cùng yếu, hắn cũng không biết còn Tà Thần Chi Tu ở gần bọn họ hay không.

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe thấy bên Cổ Ma truyền đến âm thanh, rõ ràng là có người ở bò dậy, ngoài Cổ Ma thì không còn ai vào đây nữa.

Hàn Sâm không dám cử động quá lộ liễu, chỉ hơi hé mắt ra nhìn về phía Cổ Ma. Quả nhiên thấy Cổ Ma đã ngồi dậy, hắn khoanh chân ngồi đó giống như Cổ Phật nhập định, tay niết ấn quyết, đôi môi khẽ nhấp, nhưng không phát ra âm thanh.

Cổ Ma làm thế, nhưng Tà Thần Chỉ Tu ở bốn phía lại không vọt về phía hắn, ngược lại bên Hàn Sâm, hình như hắn hơi hé mắt đã khiến cho những Tà Thần Chi Tu kia chú ý tới hắn, một loạt Tà Thần Chi Tu như rắn biển vọt về phía hắn.

Hàn Sâm biết thừa Cổ Ma đã có chuẩn bị từ trước, nhưng hắn cũng không nhìn ra rốt cuộc Cổ Ma đã làm bằng cách nào.

Cổ Ma chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất, động tác tùy ý như lúc bình thường, nhưng những Tà Thần Chi Tu kia lại không công kích hắn nữa.

Cổ Ma mỉm cười nói với Hàn Sâm: “Hàn tiên sinh, tại hạ đi trước một bước ha, có duyên thì sẽ gặp lại.”

Dứt lời, Cổ Ma bèn đi vòng qua phía sau của bia thanh đồng, chẳng mấy chốc đã biến mất tăm.

Hàn Sâm muốn đi theo hắn nhưng những Tà Thần Chi Tu kia đều vọt về phía hắn từ bốn phía, nên Hàn Sâm chỉ đành cố kìm lại cảm xúc trong lòng, thu khí tức lại giả chết tiếp.

“E là cách ban nãy của Cổ Ma ta không học được rồi, phải làm mới thoát được sự dây dưa của đám Tà Thần Chi Tu kia nhỉ? Phía sau bia thanh đồng lại có những gì nhỉ? Chẳng nhẽ là lối vào phần mộ nơi mai táng lão hội trưởng của hội Thần Loạn?” Trong đầu Hàn Sâm có vô số suy nghĩ xẹt qua.

Mặc dù hắn rất muốn biết bây giờ Cổ Ma đi đâu, tìm được thứ gì rồi, nhưng Hàn Sâm cũng biết bây giờ có gấp cũng vô dụng, chỉ đành tĩnh †âm lại tìm kiếm kế sách thoát thân.

Kẽo kẹt! Kẽo kẹtI

Khi Hàn Sâm đang nghĩ xem phải thoát khỏi Tà Thần Chỉ Tu rồi đuổi theo Cổ Ma thế nào, thì đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền đến thanh âm kỳ quái, giống tiếng nghiến răng lúc đêm ngủ.

“Thứ gì thế?” Khi tức và ngũ giác của Hàn Sâm đều đã thu lại, giả bộ thành người chết nên hoàn toàn không cảm giác ra được gì, nhưng nếu hắn không thu lại thì sẽ kích thích tới Tà Thần Chỉ Tu.

Trong lòng Hàn Sâm thấy do dự, không biết có nên mở mắt ra nhìn thử là thứ gì phát ra âm thanh hay không, thì lại nghe thấy âm thanh kia cách hắn càng ngày càng gần, rất nhanh đã như vang lên bên cạnh hắn vậy.

Nghe thấy tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt vang lên bên tai, hình như có thứ gì đó đụng vào tóc hắn, Hàn Sâm quả thực là không nhịn nổi nữa bèn mở mắt ra nhìn, xong hắn cũng sợ hết cả hồn.

Cái bóng trắng toát ngồi xổm ở trước mắt hắn là một con thú con trông giống chuột trắng nhỏ rồi lại giống chồn màu trắng. Lúc này nó đứng ở trước mặt Hàn Sâm, hàm răng hơi nghiến vào nhau, phát ra âm thanh kẽo kẹt, kẽo kẹt.

Điều khiến Hàn Sâm thấy vui mừng hơn đó là, chuột trắng nhỏ vừa mài răng vừa quơ móng trèo tới trèo lui ở bên cạnh hắn nhưng cũng không khiến những Tà Thần Chi Tu có phản ứng. Những Tà Thần Chi Tu đó chỉ uốn éo quơ múa ở chỗ ngoài kia nhưng không tới gần, như thể rất kiêng ky con chuột trắng nhỏ đó vậy.

Dù cho Hàn Sâm mở mắt, không giả bộ xác chết nữa thì những Tà Thần Chi Tu kia cũng chỉ nhìn chằm chằm vào hắn, không xông lại như lúc trước, điều này làm Hàn Sâm thấy hơi kinh ngạc trong lòng: "Quả nhiên con chuột trắng nhỏ này không tầm thường."

Chuột trắng nhỏ thấy Hàn Sâm mở mắt thì quay đầu bò về phía mặt bên của bia thanh đồng, hướng nó đi giống y như đúc với Cổ Ma.

Hàn Sâm vội vàng bò dậy, xông về phía trước theo chuột trắng nhỏ.

Những Tà Thần Chi Tu kia cảm nhận được khí tức của Hàn Sâm thì đều xao động, hình như không kìm nén được nữa muốn xông tới, nhưng mới vọt lên được một đoạn thì đều ngừng lại hết, hình như bọn nó không dám tới gần con chuột trắng nhỏ quá.

Trong lòng Hàn Sâm mừng rỡ, bước đuổi theo chuột trắng nhỏ càng nhanh hơn.

Tốc độ của chuột trắng nhỏ còn nhanh hơn cả Hàn Sâm, thoáng cái đã tới phía sau của bia thanh đồng. Hàn Sâm đuổi tới thì phát hiện phía sau bia thanh đồng không có bóng dáng của Cổ Ma, cũng không có cửa động gì gì đó như trong tưởng tượng của Hàn Sâm, đây là một bia thanh đồng hoàn chỉnh, không có chút kẽ hở nào.

"Lạ thật, bia thanh đồng không có lối vào, thế Cổ Ma đi đâu rồi?" Hàn Sâm khẽ cau mày.

Ngay lúc Hàn Sâm đang suy nghĩ thì con kia chuột trắng nhỏ kia đã nhảy xuống khỏi cái bệ của bia thanh đồng, rơi vào trong nước gợn đen kịt phía dưới. Ở trong nước gợn đó có rất nhiều Tà Thần Chi Tu đang quơ múa, nhưng sau khi chuột trắng nhỏ nhảy xuống thì những Tà Thần Chi Tu lập tức lui ra khắp nơi, không có cái nào dám đụng tới nó.

Hàn Sâm cũng không có đường khác để đi nên cắn răng nhảy xuống †heo chuột trắng nhỏ, sau đó lắm mông nhỏ lặn xuống dưới nước.

Hàn Sâm cũng lặn xuống theo nó thì chợt thấy những Tà Thần Chi Tu kia sinh trưởng ở dưới cái bệ của bia thanh đồng, cắm rễ ở trong cái bệ của bia thanh đồng giống như hải tảo, rồi lại như rắn độc giấu nửa người trong trong động, phía dưới nhiều chi chít không biết có bao nhiêu Tà Thần Chi Tu ký sinh.

Chuột trắng nhỏ lặn xuống chừng bảy, tám mét. Nơi mà nó lặn qua đều là phần bệ mà những Tà Thần Chi Tu kia mọc, chúng mọc chỉ chít tới mức đã không nhìn ra được dáng vẻ thực của cái bệ bia thanh đồng nữa rồi.

Hết chương 3351.

Chương 3352. Mật thất thanh đồng

Chuột trắng nhỏ cứ chui mãi trong đám Tà Thần Chi Tu, Tà Thần Chi Tu bốn phía hoảng loạn vội vàng lui ra. Lúc này Hàn Sâm mới nhìn thấy trong đám Tà Thần Chi Tu đó còn có một cái động lớn chừng thùng nước, lúc trước bị Tà Thần Chi Tu dày chỉ chít cản trở nên hắn không nhìn không thấy.

Thấy chuột trắng nhỏ đã chui vào, mà những Tà Thần Chi Tu kia cũng đang có chiều hướng khép lại, Hàn Sâm vội vàng đuổi theo. Nhưng hắn vừa mới vào cửa động được một nửa thì Tà Thần Chi Tu ở bên cạnh bèn quấn tới, trói chặt hai chân của hắn.

Trong lòng Hàn Sâm biết có giãy dụa cũng vô dụng, nên bèn giở trò giả chết, định đợi sau khi đám Tà Thần Chi Tu kia buông lỏng thì lại chui vào.

Hình như trong động không có Tà Thần Chi Tu nên hắn cũng không lo lắng.

Hàn Sâm đang giả chết thì lại cảm thấy đỉnh đầu bị thứ gì đó dẫm lên, sau đó lại nghe thấy âm thanh kẽo kẹt kẽo kẹt kia, âm thanh đó là do chuột trắng nhỏ phát ra.

Thanh âm kia vừa vang lên thì Hàn Sâm cảm thấy Tà Thần Chi Tu quấn trên đùi buông lỏng ra luôn, hắn vừa khôi phục tự do thì không do dự gì nữa, vội vàng chui vào trong động.

Chuột trắng nhỏ cũng nhảy xuống khỏi đỉnh đầu của hắn, bốn cái móng vuốt nhỏ quơ loạn, cái mông nhỏ lắc lắc bơi về phía trước.

Hàn Sâm bơi vào trong theo chuột trắng nhỏ, động này gập ghềnh vô cùng, trông như bị động vật nào đó bào ra vậy, trông kiểu gì cũng không giống không gian nhân tạo.

Đột nhiên, chuột trắng nhỏ bơi ở phía trước biến mất không còn bóng dáng, cứ như dịch chuyển tức thời vậy.

Khi Hàn Sâm đang nghĩ chuột trắng nhỏ đi đâu thì người hắn lại trâm xuống, té thẳng xuống luôn.

Bịch!

Hàn Sâm cảm thấy cái mông của hắn bị thứ gì đó sắc nhọn đâm phải, đau tới mức hắn nhảy phắt dậy, sau đó hắn mới phát hiện nơi này là một gian mật thất được đúc từ thanh đồng, mà trong mật thất thì toàn xương cốt nằm rải khác khắp nơi.

Nơi mà hắn rơi xuống vừa khéo ở trên một khối xương sắc nhọn và rồi cục xương đó đâm luôn vào mông hắn.

Hàn Sâm nhổ cục xương đó ném xuống đất, rồi thấy chuột trắng nhỏ đang chuyển động loanh quanh chỗ tường của mật thất thanh đồng, cũng không biết nó định làm gì.

Hàn Sâm cẩn thận đánh giá mật thất thì phát hiện nơi này không có cửa, chỉ có một cái lố ở trần nhà phía trên đỉnh đầu. Nhìn qua cái lỗ đó thì bên ngoài toàn là vằn nước lăn tăn, đó là nơi lúc Hàn Sâm tới.

Bên trong mật thất cũng chỉ có một vài đống xương, ngoài những thứ này thì chẳng còn gì khác.

Hàn Sâm cẩn thận đánh giá những đống xương kia, vừa nhìn vừa thì thào tự nói: “Nhìn kết cấu của những khúc xương này thì chắc không phải sinh vật giống người, chắc là một loại thú bốn chân, đoán chắc nó không phải di thể của hội trưởng hội Thần Loạn, vậy sao nó lại ở chỗ này nhỉ?”

Hàn Sâm cầm một khúc xương lên rồi đẩy đống xương ra, hắn muốn xem thử có tìm được thứ gì hữu dụng không.

Khẩy một hồi thì Hàn Sâm đột nhiên nghe thấy tiếng leng keng vang lên, giống như tiếng của kim loại vậy, khác hẳn với tiếng va chạm với xương.

Hàn Sâm vội vàng khẩy vài cái thì quả nhiên thấy đầu khớp xương lộ ra một đoạn giống kim loại, có màu gỉ đỏ, trông như cây côn sắt đầy gỉ sét vậy.

Hàn Sâm rút côn sắt gỉ sét kia ra thì mới mới phát hiện nó cũng chẳng phải côn sắt gì sét gì, mà là một vỏ kiếm được làm bằng sắt, nhưng vì thời quá lâu nên đã gỉ sét tới không còn ra dáng ra hình, cả vỏ kiếm toàn màu gỉ đỏ, đã mất đi màu sắc vốn có của nó.

Nhưng vỏ kiếm có hơi nặng , Hàn Sâm cầm vỏ kiếm coi như cây gậy để dùng, rồi lại khẩy trong đống xương một hồi nữa, nhưng rồi chẳng tìm được thứ gì.

“Sao lại có một vỏ kiếm nằm lẫn trong đống xương cốt này nhỉ? Mà những xương cốt này là của sinh vật nào?” Lúc Hàn Sâm đang thấy nghỉ hoặc thì lại nghe thấy tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt.

Hắn quay đầu trông qua thì thấy con chuột trắng nhỏ kia đang cắn thứ gì đó ở trong một góc của mật thất thanh đồng, cái mông nhỏ thỉnh thoảng còn lắc lắc nữa.

Hàn Sâm đi tới bên cạnh chuột trắng nhỏ nhìn vào trong, chỉ thấy nó đang lấy răng gặm một cây cột thanh đồng ở một góc của cung điện, cây cột kia

bị nó cắn ra một lỗ thủng lớn chừng quả táo rồi nhưng chuột trắng nhỏ vẫn còn đang hì hục cắn tiếp.

Nhìn qua lỗ thủng mà chuột trắng nhỏ cắn ra thì Hàn Sâm mới phát hiện bên trong cây cột thanh đồng kia là rỗng ruột. Sau khi bị chuột trắng nhỏ cắn thủng thì còn có một loại chất lỏng màu tím đen chảy ra từ bên trong, trông cứ dầu bẩn tích tụ lại qua nhiều năm tháng trên bếp lò vậy.

Mũi của Hàn Sâm ngửi thấy một mùi hôi thối, rõ ràng đó là mùi bốc ra †ừ những chất lỏng màu tím đen kia, mà hình như chuột trắng nhỏ cũng có hơi không chịu nổi mùi thối của những chất lỏng đó, nó không gặm cây cột thanh đồng nữa rồi lùi ra một chỗ hơi xa xa, đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm vào lỗ thủng bị nó gặm ra kia.

Lỗ thủng đó vẫn còn chất lỏng bốc mùi hôi thối kia chảy ra, Hàn Sâm che mũi nhìn một hồi và rồi sắc mặt hắn chợt thay đổi, như thể đã đoán được những chất lỏng kia là thứ gì.

“Chẳng nhẽ những chất lỏng này là vật chất của những thi thể kia sau khi lên men rồi phân giải sao?” Hàn Sâm nhìn những chất lỏng màu tím đen kia với vẻ mặt cổ quái, càng xem thì hắn càng thấy giống.

Theo sự kiến giải của Liên Minh thì loại chất lỏng hình thành sau khi thi thể phân giải này được gọi là thi du.

Nhưng Hàn Sâm không biết rốt cuộc những thi du này là được phân giải từ cơ thể của sinh vật nào, sao lại nó chết ở trong cột thanh đồng, nhưng có một điều hắn có thể khẳng định, chỗ này hung hiểm vô cùng.

Kengl

Hình như có thứ gì đó chảy ra theo những chất lỏng kia nhưng lại bị kẹt ở bên trong cột thanh đồng, không lăn ra ngoài ngay được.

Hàn Sâm nhặt một khúc xương tới, chọc vào trong lỗ thủng đó vài cái, chỉ chốc lát sau hắn thấy một thứ trôi theo chất lỏng toàn mùi hôi thối rớt ra ngoài từ lỗ thủng.

Hàn Sâm lấy thứ kia từ trong đống chất lỏng màu tím đen kia ra, nhưng hắn còn chưa kịp nhìn rõ nó là vật gì thì trong đầu đã vang lên âm thanh nhắc nhở: "Phát hiện gen Phá Giới."

"Là gen Phá Giới, nói vậy thì có lẽ sinh vật chết ở trong cột thanh đồng này là một sinh vật Phá Giới ư?" Hàn Sâm thấy hoảng sợ, hắn lau khô thứ lấy từ trong chất lỏng kia ra, quả nhiên là gen Phá Giới hình giọt lệ trong suốt như ngọc.

Hàn Sâm lấy xương chọc vào trong lỗ thủng đó rất nhiều lần, để chất lỏng màu tím đen trong đó chảy hết ra, xem thử còn gặt hái thêm được gì không.

Khi bên trong cột thanh đồng không còn chất lỏng chảy ra nữa thì chuột trắng nhỏ lại chạy tới, rồi chui thẳng vào trong lỗ thủng.

"Đại ca à, ngươi chui vào được, nhưng ta không chui lọt được." Hàn Sâm nhìn lỗ thủng chỉ to cỡ nắm tay kia, thấy có hơi buồn bực nói.

Hàn Sâm vốn còn tưởng chuột trắng nhỏ không nghe hiểu lời hắn nói, nhưng ai ngờ chẳng mấy chốc nó lại quay ra, tròn mắt nhìn chằm chằm vào hắn, đột nhiên trong mắt nó bắn ra hai chùm sáng lên người Hàn Sâm.

Một giây sau, Hàn Sâm cảm thấy lỗ thủng con con trước mắt đang to lên một cách nhanh chóng, thoáng cái đã biến thành một động lớn cao hơn đầu người.

Nhưng đợi khi Hàn Sâm ngó nghiêng nhìn xung quanh, thì phát hiện tất cả mọi thứ trong mật thất đều lớn hơn thì mới hiểu ra, không phải do lỗ thủng

đó lớn ra mà là do chùm sáng trong mắt của con chuột trắng nhỏ đó đã thu nhỏ hắn lại, trong lòng thấy ngạc nhiên vô cùng.

Chuột trắng nhỏ xoay người lại bò vào trong động, lần này Hàn Sâm không nói nhảm nữa, bò vào theo sau chuột trắng nhỏ, mùi hôi thối bên trong cột thanh đồng rất nặng, Hàn Sâm chỉ đành bịt mũi đi theo phía sau chuột trắng nhỏ.

Bên trong cột thanh đồng thậm chí còn có từng vòng hoa văn hình xoắn ốc, một người một chuột bò lên theo những hoa văn hình xoắn ốc kia, làm người Hàn Sâm dính không ít chất lỏng màu tím đen.

Khi bò tới đỉnh cột thanh đồng thì Hàn Sâm mới phát hiện, những thứ trong trong mật thất thanh đồng như cột thanh đồng và xà nhà thanh đồng gì gì đó đều là thứ ở trung tâm, hình thành mạch thông tới bốn phương tám hướng, không biết là thông tới nơi nào.

Hết chương 3352.

Chương 3353. Nghe lén

Hình như chuột trắng nhỏ rất quen thuộc với ống thanh đồng này, lắc cái mông bò về phía trước.

“Ê, ngươi muốn đi thế?” Hàn Sâm vừa chạy theo nó vừa hỏi.

Hắn vốn đã chạy chậm, giờ lại bị chuột trắng nhỏ thu nhỏ, đôi chân ngắn chạy càng chậm hơn, không theo kịp được tốc độ của chuột trắng nhỏ.

Đương nhiên chuột trắng nhỏ không biết nói chuyện, nhưng nó chạy được một khoảng thì dừng lại ở phía trước, sau khi thấy Hàn Sâm theo kịp thì mới chạy tiếp.

Cũng không biết chạy bao lâu, chuột trắng nhỏ khom lưng chui, rồi trượt ra từ trong một cột thanh đồng trống rỗng.

Hàn Sâm nhìn thoáng qua phía dưới thì phát hiện bên trong cây cột thanh đồng này trống rỗng không có gì cả, nhưng trên thành cột thì có một lớp bụi khô màu đen, chắc là sản phẩm khô sau khi những thi thể kia biến thành chất lỏng.

Men theo thành trong của cột thanh đồng trượt xuống, rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện ở dưới đáy của cột thanh đồng có một hang chuột, chuột trắng nhỏ đang ở đó nhìn quanh, rõ ràng là đang đợi hắn qua.

Chui ra khỏi hang chuột, Hàn Sâm phát hiện nơi này là một cái đại điện thanh đồng, trong đại điện có một cái hồ vuông, nước trong cao tới nửa hồ, bên trong nước có một gốc dây leo màu xanh, mà ở bên trên dây leo đó có kết một hồ lô nhỏ màu xanh lớn chừng cỡ bàn tay.

"Chít chít… Chít chít…" Chuột trắng nhỏ chạy tới bên cạnh hồ, quay đầu kêu mấy tiếng với Hàn Sâm, sau đó nhảy thẳng vào trong hồ luôn, như là tắm trong đó vậy.

Hàn Sâm không biết rốt cuộc chuột trắng nhỏ có ý gì, lôi hắn từ chỗ xa lắc xa lư tới đây là để tắm.

Hàn Sâm vừa đánh giá giàn dây hồ lô trong hồ, vừa đi đến bên cạnh hồ.

Chuột trắng nhỏ lượn qua lượn lại ở trong hồ, cũng không định đi tiếp, hiển nhiên nó là không định đi đâu nữa.

Trầm ngâm chốc lát, Hàn Sâm thử thò vào trong hồ, sau người hắn dính nước thì chợt cảm thấy cả người như bị lửa đốt, bị một nguồn nhiệt vô hình đốt cháy.

Hàn Sâm hoảng: "Đây rõ ràng là một hồ nước, nhưng sao lại có thuộc tính hỏa?"

Nhưng hắn còn chưa kịp nhảy ra khỏi hồ thì cơ thể nhỏ đi chợt biến lớn, khôi phục về kích thước ban đầu của hắn, hơn nữa lực lượng cơ thể vốn bị quy tắc của Phàm Trần Thiên áp chế giờ lại dần trở về với hắn.

“Có thể cảm giác được sự tồn tại của lực lượng!” Hàn Sâm ngâm mình ở trong nước, cảm giác cả người như sống lại trong dục hỏa, năng lực cảm giác đối với các loại lực lượng của vũ trụ lại trở lại với hắn.

Hàn Sâm vừa mừng vừa sợ, hắn muốn ôm lấy chuột trắng nhỏ hôn luôn vài cái: “Người tốt có tốt báo, số thịt kia của ta cho ngươi ăn đáng lắm”

Nhưng rõ ràng chuột trắng nhỏ không cho hắn cơ hội thân thiết, nó bơi tới chỗ cách khá xa, nhích tới gần gốc hồ lô đằng kia.

Qua một lúc lâu, cảm giác lửa đốt người này trong nước hồ dần biến mất, như thể không còn tác dụng gì với hắn nữa thì Hàn Sâm mới đứng bật dậy, ngưng tụ Động Huyền Khí Tràng, quả nhiên không cảm nhận được chút trở ngại nào, thoáng cái đã sử dụng được, không khác gì với khi Hàn Sâm sử dụng lực lượng ngoại giới.

Tâm trạng của Hàn Sâm tốt vô cùng, có thể sử dụng lực lượng của bản thân, vậy hắn thì sẽ có chỗ dựa để tranh phong với bất kỳ cường giả nào, dù Tần Tu có tới thì hắn cũng có sức đánh một trận.

Nhìn về phía con kia chuột trắng nhỏ với vẻ cảm kích thì Hàn Sâm lại thấy nó đã bơi tới bên cạnh hồ lô đằng rồi, hình như đang do dự có nên leo lên hay không.

Hình như mãi nó mới hạ quyết tâm, giơ móng vuốt đụng vào lá của hồ lô đằng, bỗng người chuột trắng nhỏ run lên như bị điện giật, bắn thẳng ra ngoài.

Thậm chí Hàn Sâm còn thấy, lông trắng trên người chuột trắng nhỏ đang dần biến đen với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, cứ như bị nướng cháy vậy.

Chuột trắng nhỏ bắn vào đáy hồ, người trông cứ như than cốc, nằm không nhúc nhích như đã chết rồi vậy.

Trong lòng Hàn Sâm hoảng sợ, vội vàng vận chuyển Động Huyền Khí Tràng đi xem chuột trắng nhỏ, thì phát hiện sức sống trên người nó cũng không biến mất, đã thế còn đang nhanh chóng khôi phục khi ở trong hồ.

Quả nhiên, chuột trắng nhỏ cháy như than cốc ngâm mình trong hồ, chỉ chốc lát sau màu nám đen kia dần rút đi, màu lông trắng của nó dần phục hồi lại, sức sống cũng càng ngày càng sung túc dồi dào.

“Nước hồ đó quả nhiên không tầm thường, thậm chí còn có năng lực khởi tử hồi sinh nữa.” Hàn Sâm thấy kinh ngạc trong lòng, và rồi càng thấy tò mò với hồ lô đằng sinh trưởng trong hồ hơn.

Sử dụng Động Huyền Khí Tràng để quan sát hồ lô đằng, nhưng chỉ nhìn thấy một đám sương mù, không thấy được kết cấu cơ sở của nó, trong lòng Hàn Sâm càng thấy khiếp sợ hơn.

“Rốt cuộc gốc hồ lô đằng này là thứ gì? Mà đến cả ta cũng không nhìn ra được chút manh mối nào.” Ngay lúc Hàn Sâm đang ngẫm nghĩ thì chuột trắng nhỏ đã khôi phục lại như cũ lại vọt về phía hồ lô đằng.

Lần này chuột trắng nhỏ dùng răng gặm luôn hồ lô đằng, nhưng mới đụng vào hồ lô đằng thì như bị điện giật biến thành than cốc, lại chìm xuống đáy hồ.

Qua không bao lâu, chuột trắng nhỏ lại khôi phục nguyên dạng, rồi lại tiếp tục xông về phía hồ lô đằng, cứ nhiều lần như thế mãi cuối cùng chuột trắng nhỏ minh biết mình không chống chọi được với lực lượng của hồ lô đằng, nhưng nó vẫn cứ xông lên hết lần này tới lần khác, như thể quyết tâm muốn cắn đứt hồ lô đằng vậy.

Hàn Sâm cũng thấy tò mò với hồ lô đằng, hắn đanh tính xuống nước thử xem có chạm được vào hồ lô đằng hay không, thì chợt nghe thấy loáng thoáng có âm thanh truyền tới.

Hàn Sâm cả kinh trong lòng, vội vàng đánh giá bốn phía, thấy cửa lớn của đại điện thanh đồng khép, bên trong không có bóng người, nhưng mà âm thanh kia lại rất rõ ràng, đã thế còn là giọng của Cổ Ma.

Quan sát một hồi thì Hàn Sâm phát hiện âm thanh kia truyền tới từ một cái hang chuột ở trong góc tường, đó là chỗ của một cột thanh đồng.

Hàn Sâm nhìn cái hiểu ngay, những cột thanh đồng này thông tới bốn phương tám hướng, giống như ống dẫn âm. Chắc chắn là Cổ Ma đang nói chuyện ở nơi nào đó, mà nơi đó có lẽ cũng có một cái hang chuột thế này, vậy nên tiếng của hắn mới truyền được tới đây.

Âm thanh kia không lớn, nhưng trải qua tác dụng phóng đại của đường ống thì vẫn khá là rõ ràng, Hàn Sâm nghiêng tai lắng nghe, muốn biết hắn đang nói cái gì.

"Ngươi cứ phải tranh với ta thì mới được à?" Âm thanh của Cổ Ma rất lạnh lùng, hơn nữa còn chứa cả sự tức giận.

Hàn Sâm thấy rất kinh ngạc, hắn giao tiếp với Cổ Ma nhiều rồi nhưng chưa thấy Cổ Ma tức giận như vậy bao giờ. Dù là lúc hắn bị nhốt thì hắn cũng chưa từng tức giận.

"Rốt cuộc Cổ Ma đang nói chuyện với ai nhỉ? Chẳng nhẽ là Táng Đạo Thiên?" Hàn Sâm nói thầm trong lòng.

Rất nhanh, Hàn Sâm đã biết được đáp án, có một giọng nói truyền ra †ừ trong hang chuột kia, đã thế còn là giọng nói Hàn Sâm quen thuộc vô cùng.

"Gì mà tranh với ngươi chứ? Vật mà hội trưởng đại nhân vật để lại vốn phải có một phần của ta. Hay là ngươi nghĩ vật mà hội trưởng đại nhân vật lưu lại, chỉ có Cổ Ma ngươi mới có tư cách có được?" Một giọng nữ tràn đầy từ tính và hấp dẫn, không phải là Đại Thiên Ma thì là ai.

"Trước kia ngươi luôn thích đối nghịch với ta, tới bây giờ cũng thế, xem ra đã tới lúc ta và ngươi chấm dứt rồi." Giọng của Cổ Ma lạnh lùng lại truyền đến.

"Đại Thiên Ma lại ở Phàm Trần Thiên thật, hơn nữa còn tới nơi này, nếu như Táng Đạo Thiên cũng trở lại thì đúng là nhộn nhịp." Sắc mặt của Hàn Sâm có hơi cổ quái, đột nhiên nhớ tới ban đầu Đại Thiên Ma nói nàng và một vị phó hội trưởng khác không hợp nhau, Hàn sâm vốn cứ nghĩ kẻ mà nàng nói tới là Táng Đạo Thiên, nhưng bây giờ xem, một vị phó hội trưởng khác mà Đại Thiên Ma nói tới là Cổ Ma rồi.

Hết chương 3353.

Chương 3354. Song Ma đại chiến

“Thế ngươi muốn giải quyết thế nào đây? Giết ta à? Không phải ta ta coi khinh ngươi đâu, nhưng với trình độ bây giờ của ngươi thì vẫn chưa đủ để làm thế” Đại Thiên Ma khinh thường nói.

Cổ Ma lạnh lùng nói: “Ta đúng là không giết được ngươi, nhưng chỉ cần có ta ở đây thì ngươi đừng mơ lấy được thứ mà lão hội trưởng để lại. Đây không phải thứ ngươi nên lấy, cẩn thận có mạng lấy nhưng không có mạng dùng.”

“Nếu ta không có tư cách lấy, thế thì ngươi lại càng không có hơn. Người đừng có quên, ta mới là đệ nhất phó hội trưởng của hội Thần Loạn nhé.” Đại Thiên Ma nói.

“Đệ nhất phó hội trưởng thì đã sao nào, đừng nói bây giờ hội Thần Loạn đã chỉ còn là trên danh nghĩa, cho dù vẫn còn thực quyền thì phó hội trưởng nên trông giữ thứ này cũng Táng Đạo Thiên, chứ không phải Đại Thiên Ma ngươi.” Cổ Ma khinh bỉ nói.

“Nói vậy thì, ngươi nhất quyết muốn tranh với ta đúng không?” Đại Thiên Ma hừ lạnh nói.

Hàn Sâm nghe đến đó, vốn đang tưởng hai người bọn họ chắc chắn sẽ có một trận đại chiến, ai ngờ Cổ Ma lại chuyển chuyển đầu mâu, nhàn nhạt nói: “Không phải ta muốn tranh với ngươi, nhưng ta đã tìm được chủ nhân của thứ kia rồi. Ta tới lấy thứ này là muốn nộp lại cho nàng, chẳng nhẽ ngươi muốn tranh giành với vị kia sao?”

“Ngươi nói tìm được là tìm được à? Sao ta phải tin ngươi? Ta vẫn còn chưa gặp được nàng đây.” Đại Thiên Ma xem thường nói.

Cổ Ma cũng không tức giận, tiếp tục nói: “Ban đầu vũ trụ trọng khải, hội trưởng đại nhân đưa nàng tới đại vũ trụ gen để tránh cho vũ trụ trọng khải gây hại tới nàng. Lúc ấy ta biết chuyện này nên mới nhân cơ hội chuyển thế tới đại vũ trụ gen, tìm kiếm tung tích của nàng.”

“Nói thế thì ngươi tìm được rồi à? Vậy ngươi ra nghe thử, kẻ đó là ai, bây giờ đang ở đâu?” Đại Thiên Ma hỏi như đùa cợt.

“Nàng tên Bảo Nhị, cái tên này chắc ngươi vẫn chưa nghe nói qua, nhưng chắc tên người nuôi nấng nàng thì ngươi đã nghe thấy rồi, chính là Hàn Sâm.” Cổ Ma nói.

Hàn Sâm nghe xong thì cả kinh, không ngờ người mà bọn họ nói tới một hồi lâu lại là Bảo Nhi, hắn không kìm lòng được vểnh tai lên nghe, trái tim cũng nhảy lên thình thịch, hắn hy vọng có thể biết được nhiều bí mật về Bảo Nhi hơn từ chỗ bọn họ.

Đại Thiên Ma không nói gì một lúc lâu, rồi Cổ Ma lại nói: “Nhìn sắc mặt của ngươi, hình như ngươi đã gặp Bảo Nhi đại nhân?”

“Gặp qua thì đã sao?” Lúc này Đại Thiên Ma mới hừ lạnh nói.

“Ngươi đã biết Bảo Nhi đại nhân trở về, thì đâu cần tranh đoạt với ta nữa đúng không.” Cổ Ma nói.

Đại Thiên Ma khinh thường bĩu môi nói: “Cổ Ma à Cổ Ma, ngươi cũng xem thường Đại Thiên Ma ta quá rồi đấy nhỉ? Ai biết ngươi lấy thứ kia là vì Bảo Nhi đại nhân, hay là cho bản thân mình chứ? Cho dù muốn giao cho Bảo Nhi đại nhân, thì cũng nên do ta bảo quản mới đúng.”

“Ngươi không tin ta thì sao ta tin ngươi được?” Cổ Ma hỏi ngược lại.

“Nói đến nói đi, thì vẫn phải xem nắm đấm của ai cứng hơn, dù sao ta và ngươi đã chướng mắt đối phương từ lâu rồi, ở chỗ này quyết đấu sinh tử luôn đi.” Đại Thiên Ma lạnh lùng nói.

Kế tiếp, Hàn Sâm nghe được một loạt tiếng vang rầm, bịch linh tinh truyền đến, rõ ràng là Cổ Ma và Đại Thiên Ma đã đánh nhau.

“Các ngươi đừng vội đánh, nói cho rõ ràng trước đã có được không?” Hàn Sâm thấy sốt ruột, sử dụng Động Huyền Khí Tràng xuyên qua hang chuột, thông qua đường ống ngoằn ngoèo, cuối cùng cũng phát hiện chỗ của Cổ Ma và Đại Thiên Ma.

Vị trí của bọn họ là ở trong một tòa cung điện thanh đồng khác cách cung điện thanh đồng Hàn Sâm đang ở không tới ba trăm mét, đang chiến đấu với nhau kịch liệt.

Bọn họ không biết đã sử dụng cách mà đều thoát khỏi sự áp chế của Phàm Trần Thiên, bóng dáng Đại Thiên Ma phiêu lơ lửng mơ hồ như quỷ my, mà Cổ Ma thì bất động như núi, vẫn duy trì thế phòng thủ.

Nhưng rõ ràng có thể nhìn ra được, mặc dù thuật gen của Cổ Ma thay đổi liên tục, nhưng bởi vì tỷ lệ Phá Giới quá thấp nên bị Đại Thiên Ma áp chế sít sao, hoàn toàn không có cơ hội phản kích, bị thua là chuyện sớm muộn thôi.

Mà thuật gen của hai người đều quỷ dị khó lường, bọn họ sử dụng các loại thuật gen tự nhiên vô cùng như múa bút thành văn, đánh tới lúc này mà vẫn chưa dùng trùng thuật gen, Hàn Sâm nhìn mà thấy kinh ngạc với sự uyên ác trong sở học của hai người bọn họ.

“Đại Thiên Ma, ngươi đừng có khinh người quá đáng.” Cổ Ma bị áp chế càng ngày càng lợi hại, không nhịn được lớn tiếng quát.

“Ta cứ bắt nạt ngươi đấy, thì đã sao? Ngươi chuyển thế sống lại suốt nhiều trăm triệu năm như vậy rồi mà cũng chỉ tu luyện đến trình độ này, bị bắt nạt cũng đáng đời lắm.” Đại Thiên Ma cất tiếng giễu cợt.

“Được thôi, vậy ta sẽ cho ngươi biết rốt cuộc Cổ Ma ta có phải hạng người dễ bắt nạt hay không.” Cổ Ma xem chừng là tức thật, ma khí màu đen trên người dâng lên, thậm chí còn có một quang ảnh màu vàng trông giống một pho tượng Phật Đà viễn cổ phủ xuống người hắn, thoáng cái đã biến ma khí màu đen thành phật quang màu vàng lấp lánh.

Lực Thiên Ma màu xám tro như ma quỷ kia của Đại Thiên Ma đụng vào phật quang màu vàng nhưng lại không áp chế được như lúc trước, chỉ hơi

chiếm thế thượng phong thôi.

“Linh hồn kép Phá Giới?” Đại Thiên Ma kinh ngạc bật thốt lên.

Cổ Ma lạnh lùng nói: “Chuyển thế sống lại mặc dù lãng phí rất nhiều thời gian của ta, nhưng không phải không thu hoạch được gì. Ngươi còn nhớ Tí Hộ Sở mà lúc trước hội trưởng đại nhân đề cập tới không, †a chuyển sinh vào trong Tí Hộ Sở đó.”

“Ngươi cũng may quá ha, lại chuyển sinh vào nơi sinh ra Thánh Linh, chẳng trách ngươi lại có được linh hồn kép, chắc đây cũng không phải tình cờ đâu ha?” Đại Thiên Ma và đánh với Cổ Ma vừa nói chuyện.

Cổ Ma cũng giống vậy, vừa chiến đấu vừa đáp: “Đương nhiên không phải tình cờ, nơi mà lão hội trưởng đưa Bảo Nhi đại nhân tới chính là chỗ đó, ta muốn tìm kiếm Bảo Nhi đại nhân nên đương nhiên chỉ có thể chuyển sinh tới đó thôi. Nhưng vì muốn chuyển sinh vào Tí Hộ Sở, mà ta đã phải bỏ ra cái giá không hề nhỏ, đến linh hồn cũng suýt tan thành mây khói luôn.”

“Đáng tiếc, cho dù ngươi đang chiếm được chỗ tốt từ nơi sinh ra Thánh Linh thì vẫn không phải đối thủ của ta.” Đại Thiên Ma cười lạnh nói.

“Quả thật ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng ngươi muốn giết ta thì cũng phải bỏ ra cái giá không nhỏ. Nếu như Táng Đạo Thiên trở về vào lúc này thì ngươi nghĩ ngươi còn lấy được đồ sao? Khát vọng của hắn về thứ kia chắc chắn chẳng kém gì ta và ngươi đâu.” Có vẻ Cổ Ma muốn thuyết phục Đại Thiên Ma bằng ngôn ngữ.

Nhưng mà Đại Thiên Ma lại chẳng dao động tí nào, sát khí tỏa ra bốn phía: “Vậy thì ta sẽ giết chết ngươi trước khi Táng Đạo Thiên trở về.”

Trong lúc nói chuyện, hai tay của Đại Thiên Ma kết một thủ ấn cổ quái, một dao động lực lượng cổ quái chấn động lan ra từ tay của nàng. Hàn Sâm còn chưa nhìn rõ có chuyện gì xảy ra thì cảm thấy bỗng Động Huyền Khí Tràng bị đánh tan, hắn đã mất cảm ứng với nơi đó.

Đợi khi Hàn Sâm lại sử dụng Động Huyền Khí Tràng men theo con đường lúc trước thò tới nơi đó thì ngực của Cổ Ma đã bị đâm xuyên, lỗ máu xuyên

qua tim đang chảy ra ma huyết màu vàng kim, trông vẻ hắn sắp chết tới nơi rồi.

Mà tình hình của Đại Thiên Ma cũng chẳng khá là bao, khí tức trên

người yếu đi rất nhiều, trông vẻ suy yếu vô cùng, khóe miệng của nàng cũng tràn ra một ít máu tươi.

"Âm oán giữa ta và ngươi cuối cùng cũng chấm dứt." Hai tay của Đại Thiên Ma lại ngưng tụ lực lượng, chuẩn bị cho Cổ Ma một kích cuối cùng.

Nhưng đúng lúc này, lại có một âm thanh lạnh lùng truyền tới: "Vất vả cho hai vị quá, không có các ngươi thì ta rất khó tìm được nơi này đấy."

Hàn Sâm cả kinh, rồi thấy cửa thanh đồng của đại điện thanh đồng đó mở ra, Táng Đạo Thiên đi đến.

Hết chương 3354.

Chương 3355. Thân nhị đại mạnh nhất

"Táng Đạo Thiên?" Cổ Ma và Đại Thiên Ma đều biến sắc.

"Hai vị phó hội trưởng tới Phàm Trần Thiên mà lại chẳng báo với ta một tiếng gì cả, liệu có xa cách quá không?" Táng Đạo Thiên cười lạnh hỏi.

Đại Thiên Ma cười quyến rũ: "Táng phó hội trưởng ngươi tới chỗ bia gen, dù ta muốn chào hỏi thì cũng không tìm được người mà."

Táng Đạo Thiên ung dung thản nhiên, nhưng người thì lại ép về phía Đại Thiên Ma, hắn biết thừa chắc chắn Đại Thiên Ma và Cổ Ma đã tới Phàm Trần Thiên từ lâu rồi, nhưng luôn ẩn núp không ra, chờ tới khi hắn tới chỗ bia gen thì mới hiện thân tìm kiếm nơi mai táng di thể của lão hội trưởng.

Đại Thiên Ma thấy khí thế trên người Táng Đạo Thiên kinh người, lực Táng Đạo như đám chân long uốn quanh người, mỗi khi hắn đi một

bước thì khí thế lại mạnh hơn một phần, hiển nhiên hắn muốn đánh

một trận đại chiến với nàng, sắc mặt của Đại Thiên Ma vô cùng khó coi.

"Táng Đạo Thiên, trước nay ta và ngươi không có có ân oán, vẫn luôn nước giếng không phạm nước sông, ngươi đâu cần làm khó ta như thế chứ?" Trong lòng Đại Thiên Ma mặc dù thấy hãi nhưng vẫn cười nói thản nhiên.

Táng Đạo Thiên tỉnh bơ, vẫn tới gần Đại Thiên Ma từng bước một, hắn là chủ của Phàm Trần Thiên, mặc dù bia thanh đồng có một chút tác dụng cản trở lực lượng của Phàm Trần Thiên, nhưng ở chỗ này, hắn vẫn có thể nhận được lực lượng gia trì lớn nhất, khi thế kinh người giống như Thần Linh.

"Đại Thiên Ma, ta cũng không muốn làm khó ngươi, nhưng đáng tiếc, hạt giống gen mà hội trưởng đại nhân để lại cũng chỉ có một hạt. Xin thứ cho bổn tọa không thể chia sẻ." Táng Đạo Thiên nói rồi thì bước ra một bước, lực lượng kinh khủng lao về phía Đại Thiên Ma như chân long gầm thét.

Vô số hôi khí như chân long tàn sát bừa bãi ở trong đại điện thanh đồng, nếu không phải đại điện thanh đồng này không tầm thường, gần như là vật bất hủ thì e đã bị ăn mòn thành tro rồi.

Hàn Sâm cảm giác Động Huyền Khí Tràng của hắn bị lực lượng kinh khủng kia đánh tan, làm cảm giác của hắn đối với những gì xảy ra trong đại điện thanh đồng cũng trở nên mơ hồ.

Bóng hình của Đại Thiên Ma nhanh chóng bay lùi về sau, cùng lúc đó hóa thành vô số ảo ảnh. Những ảo ảnh đó nổ tung, kéo cả lực Táng Đạo như chân long kia cũng nổ theo, còn nàng thì xé rách không gian chạy về phía ngoài đại điện như quỷ mị.

"Đại Thiên Ma, thôi ngươi ở lại chôn cùng với hội trưởng đại nhân đi." Táng Đạo Thiên nào chịu thả hổ về rừng, nhân vật khủng bố như Đại Thiên Ma, không nhân lúc nàng suy yếu lấy mạng nàng thì e đợi lúc nàng khôi phục, hắn sẽ gặp phiền phức lớn.

Lực Táng Đạo khủng bố gần như bao phủ hết thảy, chôn vùi tất cả thời gian, năm tháng và vạn vật vào trong hư vô, như thể muốn cắn nuốt hết thảy.

Đại Thiên Ma cố ngưng tụ lực lượng, nhưng lực lượng nàng bộc phát ra được yếu hơn Táng Đạo Thiên rất nhiều, nhìn hai luồng lực lượng sắp đúng vào nhau, Táng Đạo Thiên đã chiếm ưu thế áp đảo.

Bịch!

Đột nhiên, sau lưng Táng Đạo Thiên dâng lên một ma quang màu vàng sáng chói, mà Cổ Ma vốn đã bị trọng thương, nằm hấp hối kia không biết đã bật dậy từ lúc nào, kim quang trên người sáng chói như Ma Thần viễn cổ, một ma chưởng mang theo chú ngôn vô tận đánh mạnh vào sau lưng của Táng Đạo Thiên.

Gần như cùng lúc đó, lực lượng trông có hơi yếu kia của Đại Thiên Ma thoáng đã để lộ ra khí tượng kinh hồn, như chư thiên ma khí phủ xuống.

Sắc mặt của Táng Đạo Thiên thay đổi kịch liệt, muốn thu hồi một phần lực lượng để ứng phó Cổ Ma đánh lén từ phía sau, nhưng hắn lại bị lực lượng quỷ dị cực kỳ kia của Đại Thiên Ma cuốn lấy, làm lực lượng của hắn không thu về được.

Ầm!

Lực lượng của Táng Đạo Thiên và Đại Thiên Ma dây dưa với nhau, lưng hắn thì ăn trọn một kích của Cổ Ma, ba người ngay lập tức đánh lộn vào với nhau. Mái tóc dài của Táng Đạo Thiên quơ múa, trong miệng có máu tươi tràn ra, giờ hắn đang rơi vào cục diện một chọi hai.

Hàn Sâm chỉ cảm giác được ba luồng lực lượng đang va chạm giao kích ở trong đại điện thanh đồng, nhưng không thể thấy được tình huống chính xác một cách rõ ràng, ba luồng lực lượng kia phá tan hoang đại điện thanh đồng, Động Huyền Khí Tràng cũng khó thăm dò.

"Các ngươi dám kết phường ám toàn ta à? Không ngờ đường đường là Đại Thiên Ma và Cổ Ma, tử địch trời sinh lại liên thủ với nhau đối phó một mình bổn tọa." Táng Đạo Thiên vừa giận vừa sợ, hắn vốn đang chiếm cục diện tốt, nhưng ai ngờ trong nháy mắt đã bị xoay ngược hoàn toàn.

Đại Thiên Ma không nhúc nhích, cười duyên nói: "Hết cách rồi, ai bảo nơi này là địa bàn của ngươi chứ. Ở bên trong Phàm Trần Thiên, muốn giết ngươi thì đúng là phải bỏ ra chút tâm tư."

Cổ Ma cũng thản nhiên nói: "Ta chuyển kiếp trọng tu, hiện giờ mới Phá Giới không lâu, nên chuyện liên thủ đánh người khác đánh một trận cũng là hiển nhiên mà"

Táng Đạo Thiên giận cười nói: "Dù các ngươi có liên thủ thì muốn giết Táng Đạo Thiên ta cũng phải chuyện dễ dàng, cùng lắm thì kéo các ngươi chôn cùng cùng với bổn tọa."

"Ngươi đâu cần phải vậy chứ đúng không? Hội trưởng đại nhân chỉ kêu ngươi trông giữ Phàm Trần Thiên, nhưng không cho ngươi vào bia Thiên Mệnh, đến cả lối vào bia Thiên Mệnh ở nơi đâu mà ngươi cũng còn không biết, liều cả cái mạng vì thứ vốn không thuộc về mình như thế có đáng không?" Đại Thiên Ma tận tình khuyên nhủ.

Táng Đạo Thiên thì lại hừ lạnh nói: "Đừng tưởng ta không biết, hai người các ngươi cũng chỉ là con chó giữ cửa mà thôi, mà thứ ở bên trong kia là để

lại cho thiếu chủ nhân."

Ba chữ thiếu chủ nhân này vừa nói ra thì cả Cổ Ma và Đại Thiên Ma đều biến sắc, mà Táng Đạo Thiên thấy sắc mặt của hai người thay đổi thì cười lạnh nói: "Đừng tưởng bí mật kia chỉ có các ngươi biết, Táng Đạo Thiên ta cũng không phải kẻ không biết gì. Hội trưởng đại nhân mạo hiểm lớn như thế là vì cốt nhục mà chính nàng sinh ra. Tất cả mọi thứ của nơi này đều là để lại cho thiếu chủ nhân, các ngươi cũng như †a thôi, chẳng hề có tư cách đụng vào."

"Khà khà, Táng Đạo Thiên không hổ là Táng Đạo Thiên, trước kia là ta xem thường ngươi. Không ngờ ngươi cũng biết tới sự tồn tại của thiếu chủ nhân cơ đấy, đúng thế, những thứ kia là để lại cho thiếu chủ nhân, thế nên ngươi càng không có tư cách cướp đi." Đại Thiên Ma nói.

Hàn Sâm nghe vậy thì cũng thấy khiếp sợ trong lòng: "Lúc trước Đại Thiên Ma và Cổ Ma nói những thứ kia là của Bảo Nhi, mà Táng Đạo Thiên còn nói là để lại cho thiếu chủ nhân, thế thì chẳng phải Bảo Nhi là con gái của hội trưởng hội Thần Loạn sao?"

Trong đầu của Hàn Sâm có vô số ý nghĩ xẹt qua: "Nếu Bảo Nhi là con gái của hội trưởng hội Thần Loạn, vậy thì Lowe Kidd và Đại Thiên Ma không muốn để Thần Linh phát hiện ra thân phận chân chính của Bảo Nhi thì cũng là chuyện bình thường. Nhưng sao cả người của hội Thần Loạn mà bọn họ cũng giấu chứ?"

Lúc hắn đang nghĩ thì nghe thấy Táng Đạo Thiên nói: "Như thiếu chủ nhân là cốt nhục của những người khác thì cũng thôi, nhưng hắn lại là cốt nhục của tử địch với hội Thần Loạn ta. Thân phận như thế thì có tư cách gì đòi lãnh đạo hội Thần Loạn? Nên đương nhiên thứ của hội Thần Loạn cũng không tới lượt hắn tiếp quản."

Hàn Sâm nghe đến đó thì cảm thấy đầu ong lên, cuối cùng hắn cũng biết cha mẹ ruột của Bảo Nhi là ai rồi, kẻ được hội Thần Loạn coi là tử địch, hơn nữa còn đả động được tới lão hội trưởng của hội Thần Loạn, e cũng chỉ có chủ Thần điện tiền nhiệm mà thôi.

“Cha mẹ của Bảo Nhi lại là hội trưởng hội Thần Loạn và chủ Thần điện tiên nhiệm, ra đời hào môn quá, Thần nhị đại mạnh nhất…” Bản thân Hàn Sâm cũng không dám tin vào suy đoán của bản thân nữa, nhưng ngoài khả năng này thì hắn cũng không nghĩ ra được khả năng nào khác nữa.

Bây giờ cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu, vì sao tất cả sinh vật lại có thiện cảm và thái độ thần phục trước Bảo Nhi, gen di truyền của nàng mạnh tới mức gần như có thể nói là đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp của cả vũ trụ chính phản, không có bất kỳ sinh vật nào có thể sánh được với gen di truyền của nàng.

Hết chương 3355.

Chương 3356. Hồ lô đằng

Lực lượng bên trong đại điện thanh đồng không ngừng xao động, mặc dù Đại Thiên Ma và Cổ Ma chiếm thượng phong, nhưng mà trong một thời gian ngắn rất khó giết được Táng Đạo Thiên.

Dù sao Táng Đạo Thiên cũng là chủ của Phàm Trần Thiên, mà thực lực của Cổ Ma vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, rơi vào tình cảnh giằng co.

Hàn Sâm không ngừng sử dụng Động Huyền Khí Tràng xâm nhập vào trong đại điện thanh đồng, hắn muốn nghe thêm chút bí mật, đặc biệt là chuyện về Bảo Nhi.

Động Huyền Khí Tràng bị lực lượng trong đại điện thanh đồng đánh tan hết lần này tới lần khác, Hàn Sâm chỉ đánh xâm nhập tiếp, nghe thấy âm thanh lúc được lúc không ở bên trong.

“Nể mặt hội trưởng đại nhân, bổn tọa thừa nhận hắn là thiếu chủ nhân, nhưng để cho một kẻ có được huyết mạch Thần Linh thống trị hội Thần Loạn chúng ta thì tuyệt đối không.” Giọng của Táng Đạo Thiên truyền tới đứt quãng: “Hai người các ngươi nếu đã trung thành với thiếu chủ nhân như

vậy thì e cũng sẽ chẳng tới đây cướp hạt giống gen, đúng chứ? Nếu đều là cá mè một lứa, thì các ngươi có tư cách gì mà đòi chỉ trích bổn tọa?"

Đại Thiên Ma cười duyên nói: "Nói rất hay, quả thật bọn ta không có tư cách chỉ trích ngươi, nhưng hạt giống gen thì không thể để ngươi mang đi được, nên chỉ đành xin lỗi thôi ha."

Táng Đạo Thiên chỉ lạnh lùng hừ một tiếng: "Không cần phải xin lỗi, hội Thần Loạn chúng ta vốn là người mạnh làm vua, có bản lĩnh thì cứ tới mà ta này. Nhưng bổn tọa chỉ thấy bất ngờ, hai vị phó hội trưởng nay luôn như nước với lửa lại thông đồng với nhau bắt chẹt ta, bày ra một vở kịch hay, đúng là thật tâm cơ"

Không đợi Đại Thiên Ma nói chuyện, Cổ Ma đã tiếp lời: "Quả thật ta và Đại Thiên Ma không ưa nhau, nhưng bọn ta không ưa nhau là vì chính kiến khác nhau thôi, cũng không có ân oán cá nhân. Lúc ở trong hội thì đương nhiên sẽ như nước với lửa. Nhưng hiện giờ hội Thần Loạn đã chỉ còn tồn tại trên danh kia nên đương nhiên bọn ta cũng không còn lý do để đối chọi nhau."

Đại Thiên Ma lại không tán đồng cách nói của Cổ Ma, bèn cướp lời: "Cổ Ma, ngươi cũng không cần nói dễ nghe như thế. Ta và ngươi đều hận không thể giết chết đối phương, mỗi tội chúng ta đều có lợi ích chung ở trong chuyện hạt giống gen này thô. Nếu không diệt trừ Táng Đạo Thiên trước, thì chúng ta đừng nghĩ lấy được hạt giống gen, thế nên bắt buộc phải hợp tác."

"Hừ, cho dù các ngươi có giết ta thì cũng chưa chắc đã lấy được hạt giống gen. Các ngươi đừng có quên, đó là thứ mà hội trưởng đại nhân để lại cho thiếu chủ nhân, các ngươi tưởng hội trưởng đại nhân không để lại hậu chiêu thật sao?" Táng Đạo Thiên hừ lạnh nói.

"Thế thì cũng không phiền ngươi phải quan tâm." Đại Thiên Ma nói xong, lực lượng bộc phát ra càng cuồng bạo hơn, sau đó Hàn Sâm đã nghe thấy Táng Đạo Thiên phát ra một tiếng kêu đau đớn, lực lượng trong đại điện thanh đồng càng xao động hơn, Động Huyền Khí Tràng của hắn vừa vào đại điện thì đã bị đánh tan ngay tức khắc, rất khó thám thính được thêm tin tức.

Do dự một chút, Hàn Sâm quay đầu nhìn về hồ lô đằng trong hồ, thấy chuột trắng nhỏ kia vẫn chưa hết hy vọng, muốn bò lên hồ lô đằng hết lần này tới lần khác nhưng đều thất bại.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng: "Hạt giống gen mà đám người Táng Đạo Thiên nói, có khi nào là gốc hồ lô đằng này không?"

Hàn Sâm quan sát hồ lô đằng, càng nghĩ thì càng thấy rất có thể, Bảo

Nhi sinh ra từ trong hồ lô, nếu như hội trưởng hội Thần Loạn có để lại

thứ gì cho nàng thật, thì nếu có để lại một gốc hồ lô đằng cũng là bình thường.

"Đáng tiếc Bảo Nhi không ở đây, nếu không mặc kệ có phải hay không, cũng đều có thể lấy trước rồi lại tính." Hàn Sâm nghĩ tới đây thì chợt nghĩ: "Không biết sau này còn cơ hội tới đây nữa không, thôi thì ta cứ thử xem có lấy được không đã. Nếu lấy được thì sau này tìm Bảo Nhi rồi đưa cho nàng cũng không muộn."

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Sâm bèn đi về phía hồ, thấy cảnh chuột trắng nhỏ bị hồ lô đằng hành cho ngất ngây, Hàn Sâm cũng không dám khinh thường, hắn xuống nước trước, sau đó mới tới gần hồ lô đằng.

Hàn Sâm đã tính rồi, nếu lực lượng của hồ lô đằng kia quá mạnh mẽ, đến hắn cũng không ngăn cản nổi thì hắn sẽ bắt chước chuột trắng nhỏ, mượn lực lượng của nước ao để chữa trị thân thể bị thương.

Đi tới trước hồ lô đằng, Hàn Sâm để thân thể của mình dị chủng hóa luôn, bốn loại thuật gen đồng thời Phá Giới, cả người bị áo giáp màu đen bao vây, bên ngoài cơ thể bốc lên một quang diễm màu trắng bán trong suốt, sau đó mới duỗi tay ra nắm lá của hồ lô đằng từng li từng tí một.

Thấy Hàn Sâm đi bắt lá hồ lô thì chuột trắng nhỏ ngừng lại động tác xông về phía hồ lô đằng, nó nổi bồng bềnh trên mặt nước, đôi mắt mở †o ra nhìn lòng bàn tay của Hàn Sâm không chớp mắt.

Khi ngón tay của Hàn Sâm sắp chạm vào lá hồ lô thì trong lòng hắn cũng có hơi thấp thỏm, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm duõi tay nắm lấy chiếc lá hồ lô kia, và cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần để chịu công kích của lực lượng khủng bố.

Nhưng là sự công kích của lực lượng khủng bố trong tưởng tượng không hề xuất hiện, Hàn Sâm nắm chiếc lá hồ lô kia hệt như nắm một chiếc lá bình thường, không có bất kỳ lực nào bộc phát ra từ trên lá hồ lô.

Điều làm người ta thấy quỷ dị đó là, hồ lô đằng vẫn luôn không có động tĩnh, lúc này lại bắt đầu chuyển động như vật sống, dây leo màu lục nhẹ nhàng quấn lấy lòng bàn tay của Hàn Sâm, sau đó men theo cổ tay của hắn quấn dần lên, quấn trên tay hắn hệt như một con rắn.

Hàn Sâm vẫn không nhúc nhích, bởi vì hắn không cảm được sự ác ý từ trên người hồ lô đằng, thậm chí hắn còn thoáng cảm nhận được chút ý thân mật nữa.

“Hồ lô đằng này quả nhiên có liên quan tới Bảo Nhi!” Lúc này Hàn Sâm đã xác định, tám chín phần mười gốc hồ lô đằng này chính là hạt giống gen gì gì đó mà đám người Đại Thiên Ma đã nói.

Thảm trạng của chuột trắng nhỏ vẫn còn bày ra ở trước mắt hắn, Hàn Sâm không tin bản thân có thể lấy được vật mà hội trưởng hội Thần Loạn để lại dễ như thế, hồ lô đằng chủ động gần gũi với hắn, Hàn Sâm nghĩ tới nghĩ lui thì thấy chỉ có một loại khả năng thôi, đó là vì quan hệ của hắn và Bảo Nhi.

Mặc dù Hàn Sâm không phải cha ruột của Bảo Nhi, nhưng mà Bảo Nhi cũng là ra đời nhờ hấp thu máu và lực lượng của hắn. Sau đó khi cải †ạo bên trong cơ thể ở Tí Hộ Sở, hắn đã mượn lực lượng của Bảo Nhi để cải tạo cơ thể , nên trên người hắn có khí tức của Bảo Nhi cũng là chuyện rất bình thường.

Hồ Lô Đằng chậm rãi bò lên người Hàn Sâm, quấn quanh người hắn như một con rắn, cuối cùng nhánh dây leo kết ra quả hồ lô nhỏ màu xanh kia vươn tới trước mặt Hàn Sâm, hồ lô nhỏ trên nó lơ lửng ở trước trán của Hàn Sâm, lắc qua lắc lại ở trước mặt hắn, như thể đang ngửi mùi trên người hắn vậy.

Hàn Sâm không cảm nhận được ác ý của hồ lô đằng nhưng trong lòng vẫn thấy hơi hồi hộp. Dẫu sao thì hắn cũng không phải Bảo Nhi, cũng không biết cuối cùng hồ đằng có nhận hắn hay không.

Ngay lúc Hàn Sâm thầm thấy thấp thỏm trong lòng thì hồ lô nhỏ kia lại như một cái bóng đèn, bên trong hồ lô phát ra ánh sáng rực rỡ, chiếu cho cả quả hồ hô như đen thủy tinh màu xanh.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào hồ lô nhỏ, không biết phản ứng thế này là tốt hay xấu, nhưng Hàn Sâm cảm ứng được một loại dao động khí cơ kỳ dị ở trong hồ lô kia, loại dao động khí cơ này làm hắn thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Loại dao động khí cơ này có chút tương tự với dao động lực lượng của áo giáp Hắc Tinh nhưng không giống hẳn, hơn nữa dao động của nó cũng không mãnh liệt như dao động áo giáp Hắc Tinh, mềm mại êm đềm như dòng nước nhỏ vậy.

Hết chương 3356.

Chương 3357. Hạt giống của hồ lô

Rắc!

Ngay lúc Hàn Sâm đang cẩn thận đánh giá hồ lô kia, đột nhiên thấy cành hồ lô tách ra, hồ lô nhỏ như cái đèn kia rớt khỏi hồ lô đằng.

Hồ lô tách khỏi dây leo, hồ lô đằng vốn có màu lục thoáng cái đã khô héo, rơi tán loạn xuống trong hồ như khói bụi , trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Mà hồ lô nhỏ kia, lơ lửng trôi ở trước mặt Hàn Sâm, ánh sáng rực rỡ bên trong lấp lóe chập chờn, giống như trái tim đang đập rồi lại như đom đóm đang lóe lên.

Khi Hàn Sâm đang đang do dự có nên duõi tay đi lấy hồ lô nhỏ không, thì chuột trắng nhỏ vẫn luôn ở bên cạnh ngắm nhìn cuối cùng không nhịn được nữa nhảy bật lên từ trong nước, cắn về hồ lô nhỏ.

Động tác của chuột trắng nhỏ quả thực là quá nhanh, hơn nữa quá mức đột nhiên, mà Hàn Sâm lại đang dồn sự chú ý lên hồ lô, đợi sau khi hắn phát hiện ta thì đã không kịp ngăn rồi.

Chuột trắng nhỏ há to miệng, một ngụm ngoạm luôn hồ lô nhỏ lớn chừng cỡ bàn tay vào trong miệng, nhưng mà nó còn chưa kịp nuốt hồ lô nuốt xuống bụng, thì một loạt tiếng rắc rắc vang lên, hàm răng của chuột trắng nhỏ vỡ rơi đầy đất, người thì bị bắn bay ra ngoài, tùm một cái rơi vào trong hồ, làm bọt nước bắn lên cao tới vài thước.

Khác với những lần bị hồ lô đằng biến thành than đen trước, lần này người chuột trắng nhỏ không đổi thành than đen, nhưng nó còn đáng sợ hơn than đen, thân thể huyết nhục của nó giống như được làm từ tuyết vậy, vào nước là tan. Chỉ trong phút chốc, người con chuột trắng nhỏ đã tan hết thành nước, hòa vào cùng nước trong hồ.

Hàn Sâm nhìn mà thấy rợn tóc gáy, chuột trắng nhỏ kia không phải phàm vật, tỷ lệ Phá Giới khá cao, nhưng chỉ có mới cắn hồ lô một cái thì đã hóa thành nước luôn, chuyện này cũng đáng sợ thật.

Hàn Sâm vốn còn đang do dự có nên nắm lấy hồ lô nhỏ hay không, bây giờ thì càng dè chừng không dám ra tay.

Rắc! Rắc!

Sau khi hòa tan con chuột trắng nhỏ thì trên hồ lô nhỏ lại xuất hiện biến hóa mới. Trên vỏ hồ lô trông như thủy tinh kia, xuất hiện rất nhiều vết nứt, hơn nữa vết nứt còn đang lan ra nhanh chóng, trông như sắp nát tới nơi.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc trên vỏ hồ lô đã toàn là vết nứt, cuối cùng rắc một cái võ tan.

Hàn Sâm mở to hai mắt nhìn chăm chú vào hồ lô vỡ tan tành kia, thì thấy một hạt giống hồ lô màu đỏ sậm lơ lửng ở đó, sau khi hồ lô nát thì hạt giống

kai bèn rơi xuống chỗ Hàn Sâm.

Hàn Sâm duỗi tay nhận theo bản năng, hạt giống hồ lô màu đỏ sậm rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, vẻ sáng bóng trên nó dần biến mất, rất nhanh đã biến thành một hạt giống trông hết sức bình thường.

“Hạt giống hồ lô này chắc là hạt giống gen mà đám người Đại Thiên Ma muốn cướp nhỉ? Nhưng mà vật này thì có tác dụng gì? Thôi coi là hạt dưa cắn luôn chắc được chứ nhỉ?” Hàn Sâm cầm lấy nhìn quanh hạt giống hồ lô một hồi những vẫn không biết nên xử lý thế nào.

Loại mầm mống này trông thì có hơi giống với hạt bí đỏ, nhưng vỏ ngoài lại có màu đỏ sậm, trông thì óng ánh mịn màng, cứ như được điêu khắc từ huyết ngọc vậy.

Cầm hạt giống hồ lô lăn qua lộn lại nghiên cứu một lúc lâu những vẫn không tìm ra được cái gì, nên Hàn Sâm đành cất tạm nó đi, rồi lại đi tới bên cạnh hồ.

Thấy chuột trắng nhỏ không thể tái sinh thì Hàn Sâm biết nó chết rồi thật rồi, trong lòng thấy nao nao, dầu gì thì chuột trắng nhỏ cũng đã giúp hắn một chuyện lớn, không ngờ lại chết như thế.

“Cũng không biết rốt cuộc con chuột trắng nhỏ kia có lai lịch gì, mà có thể đi qua đi lại tự nhiên ở trong thanh đồng nhỉ, chắc là có quan hệ với hội trưởng hội Thần Loạn.” Hàn Sâm thầm suy đoán, nhưng đáng tiếc hắn không có cơ hội đi chứng thực.

Lại đi tới trước hang chuột, Hàn Sâm thử sử dụng Động Huyền Khí Tràng xuyên qua phần trống rỗng bên trong cột thanh đồng, dần thâm nhập tới trong đại điện thanh đồng mà ba người Đại Thiên Ma chiến đấu.

“Không biết bọn họ đã đánh xong chưa.” Hàn Sâm nghĩ, sau Động Huyền Khí Tràng vào đại điện thì lại không gặp bất kỳ trở ngại nào, làm hắn thấy được tình hình bên trong đại điện một cách dễ dàng.

Đại Thiên Ma, Cổ Ma và Táng Đạo Thiên vẫn còn ở bên trong đại điện, nhưng mà bây giờ tình huống có hơi quỷ dị, ba người tạo thành thế chân

vạc, ai cũng nắm mỗi người kia một tay, có một luồng lực lượng vô hình đang vờn quanh bọn họ, tạo thành một trạng thái cân bằng vi diệu vô cùng.

“Đại Thiên Ma, bây giờ ngươi thấy vui chưa, kết quả vốn là tất thắng, mà ngươi cứ phải hại người hại mình.” Cổ Ma lạnh mặt nói.

“Ta và ngươi kiểu gì mà chẳng phải đánh một trận, ta cũng là lo trước tính sau thôi mà. Nếu trong lòng ngươi không có ý nghĩ giống thế thì sao ngăn cản kịp Thiên Ma Giải Thể đại pháp của ta chứ?” Tuy trên khuôn mặt của Đại Thiên Ma vẫn vẫn còn vương mị sắc, nhăng sắc mặt đã khó coi vô cùng, còn trắng bệch nữa.

Cổ Ma nói: “Ít nhất trước khi diệt trừ được Táng Đạo Thiên, ta sẽ không ra tay với ngươi.”

Căn cứ vào tình huống hiện trường và cuộc đối thoại của bọn họ, Hàn Sâm có thể đoán ra được sơ sơ, chắc chắn là Đại Thiên Ma đột nhiên trở mặt ở ngay thời điểm mấu chốt giết Táng Đạo Thiên, muốn giết luôn cả Cổ Ma và Táng Đạo Thiên, nhưng không ngờ Cổ Ma đã có phòng bị từ sớm, kết quả biến thành cục diện tam bên đều bị kiêm chế.

Táng Đạo Thiên trầm giọng nói: “Nếu cứ tiếp tục như thế này thì cả ba người chúng ta đều sẽ không vớt được thứ tốt gì, hay dừng tay ở đây thôi? Coi chuyện của hôm nay chưa hề xảy ra, sau này chúng ta dựa vào bản lĩnh của mình để lấy hạt giống gen. “

“Ngươi nghĩ hay thật đấy, không nói tới Phàm Trần Thiên là địa bàn của ngươi, chắc gì ngươi đã thả cho bọn ta rời đi an toàn, mà cho dù ngươi có thả cho bọn ta rời đi an toàn thật, thì ngươi đã ở trong Tần Phàm Thiên tìm tòi được một tháng, bọn ta nào có cơ hội tranh đoạt hạt giống gen với ngươi.” Đại Thiên Ma bĩu môi, vẻ mặt khinh thường nói.

Cổ Ma cũng im lặng không nói, hiển nhiên hắn cũng không định buông bỏ.

Táng Đạo Thiên thấy bản thân không thuyết phục được bọn họ, dừng một chút rồi lại nói: “Các ngươi biết người tên Tân Tu không?”

“Có nghe qua thì sao nào?” Cổ Ma và Đại Thiên Ma không biết đột nhiên Táng Đạo Thiên nhắc tới Tần Tu vào lúc này là có ý gì.

“Các ngươi không cảm thấy người này có hơi cổ quái sao? Ra vào hai đại vũ trụ chính phải với thân thể nhân loại, tu vi của hắn ngang ngửa với lão hội trưởng, tu vi cao nhường thế, trên đời này liệu có mấy người?” Táng Đạo Thiên nói từ từ.

“Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?” Đại Thiên Ma như thể nghĩ ra gì đó, đảo mắt nhìn Táng Đạo Thiên hỏi.

Táng Đạo Thiên cũng không nóng nảy, chậm rãi nói: “Sau khi đại vũ trụ trọng khải, nhân loại dần quật khởi và xuất hiện một vị cường giả khủng khiếp vô cùng là Vô Vi Đạo Tổ, trời sinh đã bất phàm, dù là bốn †ọa thì cũng rất khó chống lại được hắn. Ta đã từng thấy nghi ngờ, hắn là chuyển thế của hội trưởng đại nhân hoặc là chuyển thế của chủ Thần điện tiền nhiệm.”

“Không thể nào, cho dù hội trưởng đại nhân chuyển thế cũng phải là ở đại vũ trụ gen. Chết ở đại vũ trụ đế quốc thì làm sao mà chuyển thế ở ngay đại vũ trụ đế quốc được?” Đại Thiên Ma nói.

“Về mặt lý luận thì đúng là thế, nhưng có một điều kỳ lạ là khối nguyên

a”

thể gen kia của Vô Vi Đạo Tổ.” Táng Đạo Thiên tiếp tục nói.

Lần này sắc mặt của cả Đại Thiên Ma và Cổ Ma đều hơi đổi, lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, Cổ Ma trầm giọng hỏi: “Ngươi xác định trong tay của hắn có nguyên thể gen ư?”

Hết chương 3357.

Chương 3358. Chân dung của hội trưởng

Táng Đạo Thiên gật đầu: "Ta không những xác định được trong tay của Vô Vi Đạo Tổ có nguyên thể gen, mà còn nghỉ ngờ Tần Tu chính là chuyển thế của Vô Vi Đạo Tổ."

Đại Thiên Ma và Cổ Ma cũng ngẫm nghĩ, Táng Đạo Thiên không nói gì thêm, thoáng cái cả đại điện đều yên tĩnh lại, yên lặng tới mức nếu như có cây kim rơi xuống thì cũng có thể nghe được rõ ràng rành mạch.

"Tần Tu là Vô Vi Đạo Tổ sao?" Trong lòng Hàn Sâm thầm nghĩ, nhưng hắn không có cách nào tìm được đáp án, hiểu biết của hắn về Vô Vi Đạo Tổ có hạn, không thể mang ra so sánh đối lập được.

Ngay lúc hắn đang suy nghĩ thì đại điện thanh đồng xảy ra biến cổ, một lực lượng kinh khủng bùng nổ ở bên trong đại điện thanh đồng, nhất thời làm Hàn Sâm Động Huyền Khí Tràng tan, không thể quan sát bên trong tình huống nữa.

Đợi khi Hàn Sâm lại quan sát được tình hình trong đại điện thanh đồng thì thấy trong đại điện đã không còn một bóng người, Đại Thiên Ma, Cổ Ma và Táng Đạo Thiên đều biến mất, chỉ còn vết máu là còn vương lại trên nền đất không ít, cũng không biết là máu ai trong ba người bọn họ, hay là cả ba luôn.

Hàn Sâm vội vàng thăm dò cả đại điện, phát hiện bốn bề đại điện đều có cửa, có ba cánh cửa thanh đồng đều bị mở ra, không biết ba người bọn họ rời đi từ cánh cửa nào.

Nơi này là bên trong bia Thiên Mệnh, có lực lượng kỳ dị quấy nhiễu, Hàn Sâm không thể sử dụng Tinh Không Đại Na Di để vào thẳng trong đó, mà Động Huyền Khí Tràng thì cũng bị vách tường thanh đồng ngăn cản, trong lúc nhất thời rất khó tra xét được hướng đi của ba người bọn họ.

“Xem ra chỉ đành quay về nhờ đường tới thôi.” Hàn Sâm lấy Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thay đổi cơ thể của bản thân thành không xương như rắn rồi chui vào trong hang chuột, bò men lên theo thành bên trong của cột thanh đồng, mở ra lối vào trong đại điện mà đám Đại Thiên Ma vừa mới rời đi để xem thử.

Nhưng mà Hàn Sâm vừa vào trong hang chuột, vẫn chưa kịp rời đi thì lại nghe thấy tiếng có bánh răng cơ quan chuyển động. Cánh của lớn của toàn điện thanh đồng hắn đang ở này lại đang từ từ mở ra.

Hàn Sâm vội vàng núp ở trong hang chuột nhìn về phía cửa thanh đồng, thì thấy cánh của đó dần mở rộng ra, để lộ một bóng dáng yểu điệu sau nó, kẻ tới rõ ràng là Đại Thiên Ma.

“Sao Đại Thiên Ma lại tới nơi này tìm nhanh thế?” Hàn Sâm thấy kinh ngạc trong lòng, lại co rút thêm chút để tránh bị Đại Thiên Ma phát hiện.

Sau khi Đại Thiên Ma tiến vào đại điện thì lập tức nhìn về phía hồ nước, thấy một cái hồ rỗng tuếch, chỉ có nước dâng lên tới nửa ai, thì câm lòng không đặng bèn nhíu mày: “Sao lại không có cơ chứ, ban đầu rõ ràng hội trưởng đại nhân đã nói, sẽ trồng hạt giống gen ở trong hồ này, sao giờ lại không có nhỉ?”

Đại Thiên Ma lầm bầm lầu bầu đi tới bên cạnh hồ, cúi đầu nhìn xuống đáy hồ, thấy nước hồ trong suốt như không có gì, liếc mắt một cái là thấy được cả đấy, hoàn toàn không có hạt giống gì.

“Thế thì quái quá, hội trưởng đại nhân sẽ không gạt ta, hơn nữa nơi này có nguyên dịch gen, hạt giống gen cũng chỉ ở đây thì mới sống được, sao lại không thấy nhỉ? Chẳng nhẽ là vì lúc vũ trụ trọng khải, thời gian quá mức khẩn cấp nên hội trưởng đại nhân vẫn chưa kịp bỏ hạt giống gen vào trong ao sao? Vậy hạt giống gen đó đang ở đâu?” Đại Thiên Ma đứng dậy nhìn ngó khắp nơi, rồi ánh mắt nàng nhìn vào trong hang chuột.

Hàn Sâm thầm rùng mình, mặc dù đã sớm biết Đại Thiên Ma chắc chắn sẽ chú ý tới hang chuột, nhưng trong lòng hắn vẫn thấy hơi thấp thỏm, người lại co lại một chút.

“Bên trong bia Thiên Mệnh mà còn có hang, xem ra con Bảo Nhãn Thử mà hội trưởng đại nhân nuôi vẫn còn sống. Nhưng với năng lực của Bảo Nhãn Thử thì chắc vẫn chưa đủ để lấy hạt giống gen.” Đại Thiên Ma thì thào tự nói rồi đi về phía hang chuột, rõ ràng nàng muốn tìm tòi đến tột cùng.

Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Khí Tràng che giấu dao động của bản thân, lặng lẽ bò lên phía trên của cột thanh đồng phía, chuẩn bị trở về theo đường cũ.

Hàn Sâm có thể xác định được hạt giống hồ lô mà hắn lấy được đó, chính là hạt giống gen mà hội trưởng hội Thần Loạn để lại từ những lời lẩm bẩm của Đại Thiên Ma. Món hời lớn nhất đã lấy được rồi, lúc này không đi thì còn đợi tới khi nào.

Nhưng mà Đại Thiên Ma chưa đi đến trước hang chuột thì đột nhiên dừng lại, ánh mắt sáng rực nhìn về phía bức tường ở sâu nhất trong đại điện.

“Lạ thật, ta nhớ trước kia không có bức tường này mới đúng.” Đại Thiên Ma xoay người đi tới, đi tới trước vách tường đó thì dừng lại, nàng đứng đó không nhúc nhích một hồi lâu, như thể đang quan sát thứ gì vậy.

Hàn Sâm vốn đã muốn rút đi thấy vậy thì lòng tò mò lại bị dấy lên, thế là hắn không rời đi ngay, cũng từ từ nhìn về phía vách tường.

Lúc trước sự chú ý của Hàn Sâm đều dồn lên hồ lô đằng và hồ nước nên hắn không chú ý vách tường này, chỉ biết phía trên điêu khắc chút hoa văn. Lúc này hắn cẩn thận đánh giá thì mới phát hiện ngoài điêu khắc hoa văn thì trên vách tường này vẫn còn một phù điêu hình đầu †hú, mà trên mũi của phù điêu hình đầu thú thì lại có một vòng đá.

Đại Thiên Ma quan sát một hồi thì vươn tay, cầm chặt vòng đá với vẻ thận từng li từng tí, nhẹ nhàng kéo một chút.

Vòng đá đó bị nàng kéo ra, sau đó thì nghe thấy tiếng bánh răng chuyển động, còn vách tường đó thì lại chậm rãi kéo lên, để lộ ra một †òa điện thanh đồng khác ở phía sau nó.

Nói là một tòa điện thanh đồng khác thì cũng không đúng, bởi vì thực †ế điện thanh đồng ở phía sau nối liền với điện thanh đồng ở phía trước, mỗi tội lại thêm một vách tường ở giữa, tác một điện ra làm hai.

Bây giờ này mặt tường bị kéo lên, một điện thanh đồng hoàn chỉnh xuất hiện trước mắt thế nhân.

“Hội trưởng đại nhân!” Vách tường thanh đồng vẫn chưa kéo lên hết nên Hàn Sâm cũng không nhìn thấy rõ bên trong điện có cái gì, thì chợt nghe thấy Đại Thiên Ma kinh sợ thốt lên một tiếng, hai chân gập xuống quỳ gối ở trong đại điện.

“Không thể nào? Lão hội trưởng của hội Thần Loạn vẫn chưa chết ư?” Hàn Sâm sợ tới đổ mồ hôi lạnh cả người, hắn vội vàng quan sát cung điện phía sau, chỉ thấy ở phía sau cung điện có một chiếc giường, trên giường có một người phụ nữ khoác lụa trắng, đẹp như tượng ngọc đang nằm.

Khuôn mặt của nàng có chút giống với Bảo Nhi, xinh đẹp tới không gì sánh được. Lúc này nàng đang nằm nghiêng ở nằm trên giường, một †ay nâng mặt, nhắm mắt lại như ngủ thiếp đi vậy.

Nhưng mà Hàn Sâm nhìn kỹ một hồi thì lại thở phào nhẹ nhõm, mặc dù trông nàng rất sống động, nhưng chỉ là một pho tượng ngọc, không phải người sống thật.

“Không ngờ hội trưởng hội Thần Loạn lại là một người phụ nữ xinh đẹp như thế” Hàn Sâm quan sát tượng ngọc rồi thầm khen trong lòng.

Hiển nhiên Đại Thiên Ma cũng phát hiện bí mật này, nàng cũng thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh trên trán rồi mới từ trên mặt đất đứng dậy.

“Hội trưởng đại nhân, ngươi hù chết ta luôn rồi đó.” Đại Thiên Ma vỗ bộ ngực nói, mặc dù biết đây chỉ là một pho tượng ngọc nhưng nàng cũng không dám có điều gì bất kính, sau khi khẽ hành lễ thì ánh mắt nàng bắt đầu quan sát phía trên giường.

Hàn Sâm cũng đang đánh giá giường và tượng ngọc, chỉ thấy một cánh tay khác ở dưới tượng ngọc đang đè lên một quyển sách, quyển sách đó đã

được mở ra sẵn rồi nên Hàn Sâm không nhìn thấy được bìa mặt của nó, nhưng hắn nhìn thấy được một chút nội dung.

Hàn Sâm vội vàng sử dụng Động Huyền Khí Tràng nhìn chăm chú, sua khi thấy rõ ràng nội dung bên trong trên sách thì sắc mặt hắn trở nên cổ quá ngay tức khắc.

“Trên trời Bạch Ngọc Kinh, mười hai lầu năm thành, tiên nhân sờ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh… Không thể nào… Sao bài thơ này lại xuất hiện ở đây… Chẳng nhẽ nói người lúc trước biến tiên ngọc trở thành thành Bạch Ngọc Kinh, rồi sáng tạo ra ngọc tiên chính là vị hội trưởng hội Thần Loạn… Hàn Sâm thấy kinh ngạc trong lòng.

Hết chương 3358.

Chương 3359. Số mệnh của Bảo Nhi

“Nếu như lão hội trưởng của hội Thần Loạn chính là tiên nhân trong miệng của đám người Bạch Đế, nói cách khác có lẽ ở thời đại cách đây rất lâu, lão hội trưởng đã đánh xuyên qua vũ trụ chính phản, tiến vào đại vũ trụ gen… Khoan đã…” Hàn Sâm đột nhiên nghĩ tới gì đó, hắn nghĩ tới một loại khả năng càng đáng sợ hơn.

“Nếu như … Lão hội trưởng của hội Thần Loạn vốn là sinh vật của đại vũ trụ gen thì sao?” Hàn Sâm cảm thấy ý nghĩ của bản thân có phần điên cuồng, nhưng cũng không phải không có khả năng.

Nhưng cuối cùng chỉ là suy đoán không có bất kỳ căn cứ gì, Hàn Sâm cũng không nghĩ nữa.

Lão hội trưởng của hội Thần Loạn đến từ nơi nào hình như không quan trọng lắm, bây giờ Hàn Sâm chỉ muốn biết, hạt giống hồ lô mà nàng để lại cho Bảo Nhi rốt cuộc có tác dụng gì, là tốt hay là xấu với Bảo Nhi.

Đại Thiên Ma hiển nhiên cũng nhìn thấy quyển sách kia, nàng chỉ nhìn một chút cái trang mở ra kia, cũng không dám duỗi tay đi lấy quyển sách kia, trong lòng nàng vẫn còn sự kính sợ với lão hội trưởng, dù cho đó chỉ là một pho tượng ngọc thì nàng cũng không dám tùy ý khinh nhờn.

Đại Thiên Ma cẩn thận từng li từng tí đi qua giường, tìm tòi khắp nơi. Nói là tìm tòi thôi, chứ thật ra Đại Thiên Ma chẳng dám đụng vào thứ gì, chỉ dám đưa mắt nhìn quanh.

Bên trong đại điện bày không ít đồ, đồng lư đồng đỉnh, tượng đồng nhạc cụ, giá sách thẻ tre v.v… Chủng loại hết sức phong phú, Đại Thiên Ma quan sát cẩn thận một lượt, vẫn luôn không đụng chạm vào bất kỳ một vật nào.

Cho đến khi Đại Thiên Ma thấy một vật thì người run rẩy cả lên, nghẹn ngào hô ra tiếng: “Ma Tâm lư!”

Hàn Sâm sử dụng Động Huyền Khí Tràng nhìn sang, phát hiện thứ làm Đại Thiên Ma kích động thất thố, run rẩy cả người là một lư hương kim loại màu đen có đường kính hai mươi centimet.

Kiểu dáng của lư hương kia rất giống một hình cầu bầu dục có hoa văn chạm rỗng, toàn thân màu đen, cũng không biết là được chế tạo từ nguyên liệu gì, trong hoa văn thần bí chạm rỗng tản ra khói khí màu trắng.

Hàn Sâm không phát hiện được lư hương này có điểm gì đặc biệt mà Đại Thiên Ma lại kích động tới run rẩy cả người, hai tay không tự chủ được chộp về phía Ma Tâm lư.

Từ biểu cảm do dự và vẻ và bàn tay đang duỗi ra chầm chậm kia của nàng, đủ để biết lúc này trong nội tâm nàng đang rối rắm nhường nào, nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được sức hấp dẫn của lư hương đó, cầm hai tai quai lên.

“Tiểu Niếp Niếp, ngươi đã đến rồi.” Gần như cùng lúc với Ma Tâm lư bị nâng lên, một giọng nữ êm tai lại không mất tao nhã đang vang lên trong đại điện.

“Choang!” Đại Thiên Ma nghệt người ra, Ma Tâm lư đang cầm trong tay rơi trên mặt đất mà nàng cũng như không biết, xoay đầu lại nhìn với vẻ mặt không thể tin, nhìn về phía pho tượng ngọc.

Tượng ngọc vẫn là nằm ngang trên giường, người vẫn là một pho tượng ngọc, nhưng mà trong cặp mắt kia lại ẩn chứa sinh cơ, khuôn mặt nàng cũng tràn đầy sức sống, nàng như thể sống lại vậy, nàng cười mỉm nhìn Đại Thiên Ma.

“Hội trưởng… Đại nhân…” Đại Thiên Ma nhào thẳng tới trước mặt tượng ngọc, quỳ gối trước giường, duỗi tay nắm lấy tay của tượng ngọc, kích động tới không nói ra lời.

“Tiểu Niếp Niếp, đừng như thế, đây chỉ là một tàn linh mà ta để lại thôi. Ngươi kích động quá thổi tắt luôn tàn linh này của ta thì ta không còn cách gì để nói chuyện với ngươi nữa rồi.” Tượng ngọc giơ một tay lên, vuốt ve mái tóc của Đại Thiên Ma, giống như người mẹ cưng chiều con vậy.

“Đại nhân, ngươi không thể trở về được nữa thật sao?” Đại Thiên Ma bình thường yêu mị vô cùng, có thể đùa bốn chúng sinh, nhưng lúc này lại giống một cô bé, hai mắt trong suốt, ngẩng đầu nhìn tượng ngọc, như đang cầu một đáp án.

“Chắc vậy, ta chỉ là một tàn linh mà thôi, có một số việc ta cũng không rõ lắm.” Tượng ngọc thở dài, sau đó nói với Đại Thiên Ma: “Tiểu Niếp Niếp, ngươi có gặp con của ta không?”

“Thấy rồi, nàng rất khỏe, rất xinh đẹp, nàng rất giống đại nhân ngươi, hơn nữa còn có thiên phú không ai sánh kịp nữa. Nàng thừa kế tất cả ưu điểm của ngươi, trong cả đại vũ trụ, không có một ai ưu tú hơn nàng.” Đại Thiên Ma nói.

“Ưu tú cũng chưa chắc đã là một chuyện tốt, ta thà rằng nàng là một đứa trẻ bình thường, sống an ổn hết đời còn hơn.” Tượng ngọc nghe Đại Thiên Ma nói vậy, vẻ mặt trở nên vô cùng cổ quái, có vui mừng, có kiêu ngạo, nhưng lo lắng chiếm phần nhiều hơn.

“Đại nhân, ngươi đang lo Thần điện Gen không tha cho thiếu chủ sao? Thật ra thì ngươi không cần lo về vấn đề này, nếu như ta đoán không lầm, chủ Thần điện tân nhiệm hẳn đã đoán được thân phận của Bảo Nhi thiếu chủ rồi, nhưng hắn cũng không làm gì Bảo Nhi thiếu chủ, nên †a nghĩ ngươi đừng lo làm gì.” Đại Thiên Ma an ủi.

“Bảo Nhi là tên của đứa trẻ sao?” Vẻ mặt của tượng ngọc tràn đầy sự dịu dàng, tình mẹ chợt lóe mà qua.

“Vâng, có một nhân loại hỗn huyết thu dưỡng Bảo Nhi thiếu chủ, rồi đặt cho nàng cái tên này.” Đại Thiên Ma nói.

“Người nọ đối xử với Bảo Nhi có tốt không?” Tượng ngọc lại hỏi.

“Tốt, tốt vô cùng, hắn đối xử với Bảo Nhi thiếu chủ như con gái ruột vậy, mà Bảo Nhi thiếu chủ cũng rất ỷ vào hắn, cũng vì thế nên ta không cố mang Bảo Nhi thiếu chủ đi.” Câu trả lời của Đại Thiên Ma làm tâm trạng của Hàn Sâm khá hơn chút.

“Vậy thì tốt.” Tượng ngọc nói tới đây thì khẽ thở dài: “Nếu như Bảo Nhi chỉ là một đứa trẻ nhân loại bình thường thì tốt biết bao, nàng sẽ không cần gánh vác nhiều như vậy.”

“Đại nhân, ngươi nó vậy là sao?” Đại Thiên Ma nhìn tượng ngọc hỏi với vẻ khó hiểu.

Tượng ngọc thở dài thườn thượt: “Suy cho cùng bên trong người Bảo Nhi cũng có gen của hắn. Thần Linh bên trong Thần điện Gen dù có hận ta tới đâu thì cũng sẽ nể mặt hắn, không làm khó Bảo Nhi, ta chưa bao giờ thấy lo lắng về bọn họ.”

“Vậy ngươi đang lo nội bộ của hội Thần Loạn ta có người gây bất lợi cho thiếu chủ sao?” Đại Thiên Ma hỏi.

Tượng ngọc lại lắc đầu: “Mặc dù cường giả trong hội Thần Loạn nhiều như mây, người có dã tâm nhiều không kể xiết, nhưng tất cả đều là hạng người tâm cao khí ngạo. Dù là Cổ Ma và Táng Đạo Thiên thì cùng lắm cũng chỉ chiếm vị trí hội trưởng thôi, sẽ không thật làm khó con ta”

Dừng một chút, trên mặt tượng ngọc lộ vẻ đắc ý và kiêu ngạo, nói tiếp: "Hơn nữa với gen của con ta thì trong vũ trụ này, kẻ có thể đảnh thương được nàng cũng không có mấy ai."

"Vậy đại nhân ngươi đang lo lắng về điều gì?" Đại Thiên Ma nhìn tượng ngọc, thấy vô cùng khó hiểu.

Ngoài hội Thần Loạn và Thần điện Gen, thì quả thật nàng không nghĩ ra được còn ai sẽ làm khó Bảo Nhi.

"Ta đang lo một người." Tượng ngọc trầm mặc hồi lâu mới mở miệng nói: "Chỉ có người kia mới thương tổn được Bảo Nhi, mà cho dù hắn không thương tổn Bảo Nhi thì cuối cùng Bảo Nhi và hắn vẫn sẽ đánh với nhau một trận, đây là số mệnh của Bảo Nhi, nàng không trốn được."

"Sao lại thế, người kia là ai vậy?" Đại Thiên Ma trợn mắt há hốc mồm hỏi, tất cả điều này đều đã vượt qua sự tưởng tượng của nàng.

"Nhân Tổ." Tượng ngọc chậm rãi hộc ra hai chữ.

Đại Thiên Ma nghe vậy ngẩn ngơ, nàng chưa nghe qua có một nhân loại như thế bao giờ, có thể hiểu từ nghĩa mặt chữ của hai chữ này, là chỉ tổ tiên của nhân loại.

Nhưng mà căn cứ vào sự hiểu biết của Đại Thiên Ma về lịch sử của nhân loại thì nhân loại không có chung một tổ tiên, nhân loại của thất đại đế quốc đều có tổ tiên riêng của mình để thờ phụng, không phải là cùng một người.

Có vẻ tượng ngọc biết nghi ngờ trong lòng Đại Thiên Ma, lại nói tiếp: "Chưa chắc hắn đã dùng cái tên này, thậm chí có thể đã chuyển thế sống lại từ sớm, không biết kiếp này hắn có tên là gì, nhưng dù có chuyển thế sống lại ra sao, dù thiên phú có kém tới đâu, lực lượng mạnh hay yếu thì hắn đều có thể dùng bộ chiến giáp nguyên thể gen kia của ta, kẻ đó chắc chắn là Nhân Tổ"

Hàn Sâm nghe tới đây thì tim hắn như thắt lại, trong đầu bỗng hiện ra một cái tên: "Tần Tu!"

Hết chương 3359.

Chương 3360. Mất

“Tần Tu?” Gần như cùng lúc đó Đại Thiên Ma cũng bật thốt lên.

Tượng ngọc khẽ nói: “Ta không biết đời này hắn tên gì, cũng không biết Tần Tu mà ngươi nói là ai, nhưng những điều này đều không quan trọng, chắc chắn hắn sẽ trở về thời kỳ đỉnh phong, đến lúc đó cũng chỉ có Bảo Nhi là đánh được một trận với hắn thôi. Tiểu Niếp Niếp, ngươi đưa Bảo Nhi tới đây, để nàng hái hạt giống gen, chỉ có như thế thì nàng mới có cơ hội thắng.”

“Đại nhân, hạt giống gen ở nơi đâu?” Đại Thiên Ma nghỉ ngờ hỏi.

Tượng ngọc nghe vậy thì cũng ngẩn người, ánh mắt nhìn về phía hồ nước ở bên ngoài, rồi sắc mặt chợt đổi: “Không thể nào… Ngoài con của ta thì không có ai hái được hạt giống gen…

Đại Thiên Ma lập tức kinh hãi: “Chẳng nhẽ nói, trước đó hạt giống gen ở trong hồ thật sao?”

Tượng ngọc gật đầu, tỏ ra trầm tư: “Ta đúng là để ở đó, không có gen của Bảo Nhi làm mật mã, dù Nhân Tổ có tới thì cũng không thể mang nó đi, rốt cuộc là ai đã lấy nó chứ?”

“Nếu tượng ngọc là mẹ của Bảo Nhị, vậy thì mọi người cũng coi như là thân thích, ta nên giải thích cho rõ ràng mới đúng.” Hàn Sâm suy nghĩ một lúc, quyết định đi ra giải thích cho rõ ràng, tiện thể còn nhờ tượng ngọc kia giải đáp cho hắn một vài vấn đề.

Nhưng mà còn không đợi Hàn Sâm chui từ hang chuột ra thì lại thấy có người tiến vào đại điện thanh đồng, người lần này tới rõ ràng là Táng Đạo Thiên.

“Hội trưởng đại nhân?” Táng Đạo Thiên thấy tượng ngọc thì phản ứng giống Đại Thiên Ma y như đúc, lập tức một gối quỳ xuống hành lễ.

“Tiểu Táng Táng, ngươi cũng tới rồi” Tượng ngọc mỉm cười nhìn Táng Đạo Thiên nói.

Hàn Sâm nghe mà thấy người như nổi da gà, trình đặt tên của vị hội trưởng hội Thần Loạn này hình như ngang cơ với hắn luôn rồi.

Nhìn kẻ to lớn mạnh mẽ như Táng Đạo Thiên lại bị gọi là Tiểu Táng Táng, Hàn Sâm cảm thấy không tài nào chấp nhận nổi.

Táng Đạo Thiên lại không để ý tới cái này, sau khi hành lễ thì đứng lên nói: “Hội trưởng đại nhân, quả nhiên ngươi vẫn còn sống.”

Tượng ngọc lắc đầu nói: “Đây chỉ là một tàn linh của ta mà thôi, sắp tiêu tán rồi, ngươi đến đúng lúc lắm, sau này con ta mong ngươi chăm sóc nàng nhiều chút.”

Táng Đạo Thiên nghiêm nghị nói: “Đại nhân, Táng Đạo Thiên ta bảo đảm, dù là kẻ nào thì cũng thể bắt nạt con của ngươi ở trước mặt ta được. Nhưng xin ngươi hãy tha thứ, ta không thể phụng hắn làm chủ của Tam Thập Tam Thiên và hội Thần Loạn được.”

Tượng ngọc cười nhạt: “Không sao cả, những thứ kia cũng không phải quan trọng, chỉ cần nàng có thể sống như vậy là đủ rồi.”

Dứt lời, tượng ngọc chỉ vào cái giá làm bằng thanh đồng ở một bên trong cung điện nói: “Nơi đó có thứ ta để lại cho ngươi, chắc ngươi nhìn cái là nhận ra được, đi lấy đi.”

Táng Đạo Thiên ngẩng đầu nhìn thì trong mắt có một tia sáng lóe qua, cầm lòng không đặng thốt lên đầy kinh ngạc: “Thiên Đạo đồ lục? Đại nhân, ngươi muốn cho ta thứ này thật sao?”

Giọng của Táng Đạo Thiên cũng run rẩy luôn rồi, hiển nhiên trong lòng hắn đang kích động vô cùng.

“Ngươi muốn thì nó sẽ là của ngươi.” Tượng ngọc nhàn nhạt nói.

Người như Táng Đạo Thiên cũng không nhịn được hớn hở ra mặt, bàn †ay run rẩy nâng cuốn đồ lục này lên, rồi lại quỳ một gối xuống hành lễ với tượng ngọc nói: “Xin đại nhân yên tâm, chỉ cần Táng Đạo Thiên ta còn sống một ngày, thì chắc chắn sẽ không để bất cứ kẻ nào bắt nạt thiếu chủ nhân.”

“Ngươi có lòng vậy thì tốt, nhưng thiên ý khó đoán, thuận theo tự nhiên đi.” Tượng ngọc nhàn nhạt nói.

Táng Đạo Thiên còn muốn nói gì đó thì lại nghe thấy một âm thanh truyền tới từ cửa điện thanh đồng: “Cổ Ma bái kiến hội trưởng đại nhân.”

Cuối cùng Cổ Ma cũng vào trong tòa điện thanh đồng này, hắn cũng quỳ gối hành lễ với tượng ngọc như Táng Đạo Thiên, mặc dù đây chỉ là tượng ngọc có chứa tàn linh, nhưng hắn cũng không dám khinh nhờn.

“Ngươi đến thì tốt quá.” Tượng ngọc khẽ than nói: “Thời gian của ta đã không mấy, trước khi đi có thể nhìn thấy ba người các ngươi thì đó cũng là trời cao chiếu cố ta. Cổ Ma, bên kia cũng có một vật để lại cho ngươi, ngươi đi lấy trước đi, sau đó ta còn có lời gì muốn nói với các ngươi.”

Cổ Ma cũng không từ chối, đi về phía án thanh đồng, lấy một vật từ án thanh đồng rồi bỏ vào trong tay áo, sau đó hành lễ bái tạ với tượng ngọc.

Từ đầu tới đuôi Cổ Ma cũng không kích động như Táng Đạo Thiên và Đại Thiên Ma, nhưng Hàn Sâm vẫn phát hiện khóe mắt của Cổ Ma toát ra cảm xúc khác thường.

“Đại nhân, ngươi có lời gì muốn nói thì xin cứ việc nói ra.” Đợi khi Cổ Ma trở về trước tượng ngọc, Đại Thiên Ma mở miệng nói.

Tượng ngọc nhìn mặt của ba người, khẽ than: “Ba người các ngươi đều lớn lên bên cạnh ta, mặc dù không có quan hệ huyết thống với ta, nhưng mà nói các ngươi là con ta cũng không quá đáng.”

“Đại nhân, chúng ta đã coi ngươi là người thân nhất từ lâu rồi.” Đại Thiên Ma nói.

Mặc dù Táng Đạo Thiên và Cổ Ma không nói, nhưng nhìn từ ánh mắt của bọn họ thì cũng đủ biết, những lời này của tượng ngọc làm cảm

xúc của bọn họ chập chờn vô cùng, nhưng đám bọn hắn không thích biểu đạt bằng ngôn ngữ mà thôi.

Tượng ngọc lại nói: "Cả đời ta không cầu xin một ai cả, cho dù là kẻ đó thì ta cũng chưa lên tiếng thỉnh cầu hắn bất cứ điều gì, nhưng hôm nay †a có một chuyện muốn cầu ba người các ngươi."

"Xin hội trưởng đại nhân phân phó." Ba người Cổ Ma cùng hành lễ đầy nghiêm nghị.

Người khác không hiểu vị hội trưởng đại nhân này, nhưng sao bọn họ lại không hiểu cơ chứ. Năm đó nếu vị này chịu nói nửa câu mềm mỏng thì chuyện năm đó cũng sẽ không rơi vào cục diện như thế.

Hiện giờ nàng lại chịu nói ra hai chữ thỉnh cầu này, thật sự là hiếm có vô cùng, dù là vị nắm giữ cả đại vũ trụ ở trong tay, sống trong Thần điện Gen năm đó kia thì e cũng không được nghe nàng nói hai chữ này.

"Tìm hạt giống gen rồi giao nó cho con ta, không có nó thì con ta không sống nổi." Sắc mặt của tượng ngọc ngưng trọng nói.

"Hạt giống gen không ở chỗ ngươi sao?" Táng Đạo Thiên và Cổ Ma cũng không nghe thấy cuộc đối thoại lúc trước nên không biết hạt giống gen đã bị mất.

"Ta đã không còn thời gian nữa, để Tiểu Niếp Niếp nói cho các ngươi biết đi." Tượng ngọc nói xong thì khẽ mỉm cười với ba người: "Đời này gặp được các ngươi, thật là tốt."

Người của cả ba đều run lên, bọn họ còn muốn nói gì đó nhưng lại thấy tượng ngọc đã nhắm hai mắt lại, hình như có linh quang tan biến khỏi tượng ngọc, trong nháy mắt tượng ngọc kia đã mất hết sức sống, biến thành một pho tượng chết.

“Đại nhân!” Đại Thiên Ma rưng rưng nước mắt, không nhịn được kêu ra tiếng.

Táng Đạo Thiên và Cổ Ma liếc mắt nhìn nhau, đều hành lễ với tượng ngọc.

“Đại Thiên Ma, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra thế, là ai đã lấy mất hạt giống gen?” Sau khi hành lễ, Táng Đạo Thiên đứng dậy nhìn về phía Đại Thiên Ma hỏi.

Đại Thiên Ma kể một lượt đầu đuôi câu chuyện, Táng Đạo Thiên và Cổ Ma nghe rồi nhìn nhau.

“Đại Thiên Ma, ngươi cũng ôm ý muốn độc chiếm hạt giống gen rồi gạt

bọn ta, vật kia là của thiếu chủ nhân, chúng ta không ai được phép lấy. Táng Đạo Thiên nói.

Đại Thiên Ma lạnh lùng hừ một tiếng: “Không tin thì thôi, không có ngươi thì ta vẫn có thể tìm hạt giống gen về cho Bảo Nhi đại nhân.”

Cổ Ma không nói gì, nhưng ánh mắt hắn lại quan sát bên trong cung điện, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

“Nếu hạt giống gen không có ở đây thì xin mời các ngươi về, Phàm Trần Thiên không hoan nghênh hai vị” Ánh mắt của Táng Đạo Thiên cũng nhìn về phía những thứ trong đại điện, lạnh lùng nói với hai người.

“Táng Đạo Thiên, ngươi ăn mảnh như vậy, không sợ căng chết à?” Đại Thiên Ma khinh thường bĩu môi nói, hiển nhiên nàng cũng rõ ràng giá trị của những thứ đó.

Hết chương 3360.

Chương 3361. Vấn đề

Hàn Sâm vốn định ra ngoài, nhưng sau khi Táng Đạo Thiên và Cổ Ma xuất hiện thì hắn bỏ ý định này.

Mặc dù ngoài miệng Táng Đạo Thiên và Cổ Ma đồng ý tìm hạt giống gen trả lại cho Bảo Nhi, nhưng trong lòng bọn bọ nghĩ thế nào thì cũng chỉ có chính bọn họ mới biết được.

Nếu lúc này Hàn Sâm đi ra ngoài, để bọn họ đoán được hạt giống gen ở chỗ của hắn thì hậu quả sẽ rất khó nói.

"Bảo Nhi đáng thương của ta, đến cơ hội gặp mẹ ruột của chính mình một lần cũng không có." Hàn Sâm thở dài trong lòng, nấp trong chỗ tối tiếp tục quan sát tình huống bên ngoài.

Hàn Sâm không biết những thứ đó mà hội trưởng hội Thần Loạn để lại kia là gì, cũng không biết có ích lợi gì, nhưng nhìn dáng vẻ kích động kia của đám Táng Đạo Thiên và Cổ Ma khi lấy được đồ thì đủ để biết đó chắc chắn không phải vật tầm thường.

Ngoài ba thứ bị bọn họ lấy đi thì trong đại điện ít nhất thì cũng phải còn hơn trăm món. Mặc dù chưa chắc tất cả đều đều có giá trị, nhưng chỉ cần một, hai món có giá trị thôi, thì cũng đủ để khiến người ta phạm tội rồi.

Đang lúc giương cung bạt kiếm thì Cổ Ma lại xoay người đi về phía ngoài đại điện.

"Cổ Ma, ngươi đi đâu vậy?" Đại Thiên Ma nói với bóng lưng Cổ Ma.

"Thứ nên cho ta, hội trưởng đại nhân đã cho ta rồi, thứ nàng không cho †a thì hiển nhiên không phải thứ của ta." Cổ Ma nói xong thì cũng không để ý tới phản ứng của hai người, hắn bước nhanh rời khỏi đại điện, chẳng mấy chốc đã mất bóng.

Táng Đạo Thiên và Đại Thiên Ma đều tỏ ra trầm tư, không biết Cổ Ma là muốn lấy lùi làm tiến, đợi sau khi hai người bọn họ lưỡng bại câu thương thì lại tới vớt của hời, hay là đã phát hiện ra gì đó nên không dám động vào những thứ kia.

Đại Thiên Ma nhìn thoáng qua những thứ bên trong cung điện, đột nhiên nở nụ cười: “Cổ Ma nói đúng, hội trưởng đại nhân như mẹ ta, thứ nên cho ta thì nàng đã cho ra rồi, đồ mà nàng không cho ta, ta cũng không nên lấy, ngươi muốn thì để lại cho ngươi đó.”

Dứt lời, Đại Thiên Ma cũng xoay người rời đi, bước nhanh rời khỏi đại điện, thoáng cái trong đại điện chỉ còn lại mình Táng Đạo Thiên.

Tình thế trong điện trông thì rất rõ ràng, nhưng Hàn Sâm lại thầm than, Cổ Ma và Đại Thiên Ma quả thật đều là nhân vật cực kỳ khó dây dưa.

Bọn họ đều sợ hội trưởng hội Thần Loạn động tay động chân trên những thứ đó, nên không dám đi lấy, đành lùi bước trước, cố ý để đồ lại cho Táng Đạo Thiên, để Táng Đạo Thiên làm vật thí nghiệm cho bọn họ.

Nếu Táng Đạo Thiên cầm những thứ đó mà không xảy ra chuyện gì thì e chưa chắc Táng Đạo Thiên đã mang được đồ đi.

Táng Đạo Thiên hiển nhiên cũng nhìn thấu tâm tư của Cổ Ma và Đại Thiên Ma, hừ lạnh nói: “Các ngươi sợ nhưng Táng Đạo Thiên ta lại không sợ, vả lại thứ mà Táng Đạo Thiên ta đã nắm trong tay thì không người nào cướp được.”

Không hề do dự, Táng Đạo Thiên đi về phía những di vật kia, hắn nói trông khí phách hào hùng, nhưng động tác thì lại cẩn thận cực kỳ. Hắn rút một thanh kiếm ra, lấy kiếm khều một bầu rượu cẩn thận từng li từng tí một, động tác vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng.

Bầu rượu từ từ bị khều lên, cho đến khi rơi vào Táng Đạo Thiên trong †ay vẫn không có chuyện gì xảy ra, Táng Đạo Thiên khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Kế tiếp Táng Đạo Thiên thu dần từng món một, mà tay áo của hắn thì giống như cái động không đáy vậy, vật gì bỏ vào trong đó cũng không thấy phồng lên.

Nhưng lúc Táng Đạo Thiên lấy bất kỳ vật gì thì cũng cẩn thận cực kỳ, phải qua ước chừng hơn nửa giờ hắn mới cất được hết mọi thứ vào trong tay áo.

“Đại nhân, những đồ này để ở đây cũng không dùng được, thôi thì cứ để cho ta dùng cho đỡ lãng phí, tương lai cũng có thể dốc thêm một phần lực cho thiếu chủ nhân.” Táng Đạo Thiên khẽ hành lễ với tượng ngọc, rồi mới mang theo đồ rời khỏi cung điện.

Táng Đạo Thiên ra khỏi đại điện, cửa lớn của đại điện thanh đồng cũng dần đóng lại theo, Hàn Sâm đang do dự có nên ra ngoài vào lúc này không, nhưng rồi cuối cùng vẫn bỏ qua, định trở về từ hang chuột.

“Đại Thiên Ma, bổn tọa biết ngay ngươi sẽ dở trò này mà.” Cửa lớn vẫn chưa khép lại hoàn toàn, Hàn Sâm nghe thấy tiếng quát lạnh của Táng Đạo Thiên đã đi ra bên ngoài truyền đến, sau đó lại có tiếng va chạm của lực lượng kinh khủng truyền đến nữa.

Hàn Sâm khẽ lắc đầu, nếu là lúc trước thì hắn cũng muốn đi ra cướp đoạt những bảo vật kia, nhưng bây giờ hắn có hạt giống gen trong người, không muốn bại lộ chính mình.

Hội trưởng hội Thần Loạn đã nói, vật này có quan hệ tới mạng của Bảo Nhi, không có hạt giống gen thì Bảo Nhi có lẽ sẽ không sống nổi, bây giờ Hàn Sâm chỉ muốn mang hạt giống gen về cho Bảo Nhi một cách an toàn thôi, tốt nhất đừng có sai lầm gì.

Ầm!

Cửa lớn thanh đồng đóng cửa hoàn toàn, Hàn Sâm đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên thấy trên tượng ngọc kia lại tản ra vâng sáng thần bí, tượng ngọc đã nhắm mắt lại giờ lại từ từ mở mắt ra.

“Nếu đã tới, vì sao không ra gặp ta?” Tượng ngọc mặt mỉm cười, cặp mắt như lưu ly kia nhìn về phía hang chột mà Hàn Sâm ẩn thân.

Lòng Hàn Sâm chợt thấy hoảng sợ: “Vị này quả là lợi hại, giờ chỉ là một tàn linh mà có thể lừa cho ba người Đại Thiên Ma không biết đâu là Nam, đâu là Bắc. Đám người đó còn tưởng tàn linh này đã tan đi, đâu ngờ tàn linh vẫn còn ở đây, đã thế nàng chỉ còn là một tàn linh mà vẫn phát hiện được ra, quả thực lợi hại hơn đám người Đại Thiên Ma không biết gấp bao nhiêu lần.”

“Khụ, ban nãy có đám người Cổ Ma ở nên tại hạ không tiện tới quấy rầy.” Hàn Sâm đành ho nhẹ một cái, rồi đi ra từ trong hang chuột, khẽ hành lễ với tượng ngọc.

Tượng ngọc khá hứng thú đánh giá Hàn Sâm, một lúc lâu mới mở miệng nói: “Ngươi rất tốt.”

“Cái gì?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra, lời này của tượng ngọc không đầu không đuôi quá, làm hắn không biết phải đáp thế nào.

“Ngươi chính là vị đã thu dưỡng con gái của ta, Hàn Sâm Hàn tiên sinh sao?” Tượng ngọc chưa trả lời Hàn Sâm, chỉ mỉm cười đánh giá hắn.

“Tại hạ chính là Hàn Sâm, nhưng hai chữ tiên sinh thì tại hạ không dám nhận” Ở trước mặt một trong những nhân vật vĩ đại nhất của vũ †rụ này, Hàn Sâm cũng không dám vô lễ.

“Ngươi có công ơn nuôi dưỡng với con gái của ta, nên ngươi xứng đáng được nhận hai chữ tiên sinh này, hơn nữa ta còn phải cảm ơn ngươi.” Tượng ngọc dừng lại một lúc, sau đó lại nói: “Nếu như ngươi có nguyện vọng gì thì có thể nói cho ta biết, ta sẽ cố hết sức thỏa mãn ngươi.”

Không đợi Hàn Sâm nói chuyện, tượng ngọc lại chớp mắt nói: “Nhưng bây giờ ta chỉ còn là một tàn linh thôi, nên nếu là chuyện quá khó thì e †a không thể làm ngươi thấy hài lòng trăm phần trăm được.”

Hàn Sâm cạn lời, nghĩ thầm vị hội trưởng hội Thần Loạn trong truyền thuyết này khác xa trong tưởng tượng của hắn.

“Ta coi Bảo Nhi như con gái ruột của mình, nguyện vọng thì thôi, nhưng tại hạ có vài vấn đề muốn thỉnh giáo ngươi.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi nói.” Tượng ngọc khẽ gật đầu.

“Sao ngươi nói Bảo Nhi không có hạt giống gen thì không sống được, còn có, sao cứ phải là Bảo Nhi đánh một trận với người nọ?” Hàn Sâm hỏi ra vấn đề mà hắn quan tâm nhất.

Trên thực tế Hàn Sâm thấy có hơi oán giận với người này, cái gọi là số mệnh đó phần lớn đều là ân oán mà trưởng bối gán ép lên đời sau. Làm mẹ của Bảo Nhi, hình như hội trưởng hội Thần Loạn không nên để Bảo Nhi gánh vác nhiều thứ như vậy.

Tượng ngọc nhìn Hàn Sâm thấy có hơi bất ngờ, sau đó khẽ thở dài: “Bảo Nhi được ngươi thu dưỡng, là phúc khí của nàng và cũng là vận khí của ta.”

Dừng một chút, tượng ngọc thở dài nói: “Không phải là ta bắt Bảo Nhi đánh một trận với hắn, mà là nếu hắn biết Bảo Nhi là con gái của ta thì chắc chắn hắn sẽ tìm cách giết chết Bảo Nhi. Là một người mẹ, ta cũng chỉ mong con mình có thể sống hạnh phúc, sao lại muốn nàng đi liều mạng với người ta cơ chứ?”

Hết chương 3361.

Chương 3362. Ai là Nhân Tổ?

“Sao hắn lại muốn giết Bảo Nhi?” Hàn Sâm muốn biết rõ nguyên nhân trong đó.

Tượng ngọc nhìn thoáng qua Hàn Sâm rồi nói: “Nguyên nhân đã không còn quan trọng nữa rồi, tóm lại ngươi phải biết rằng, Nhân Tổ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Bảo Nhi, mà nếu Bảo Nhi không có hạt giống gen thì nàng cũng sẽ không có năng lực để đánh một trận với Nhân Tổ. Thế nên dù có thế nào thì cũng phải đưa hạt giống gen đến tay Bảo Nhi, chỉ có vậy thì nàng mới có cơ hội sống sót.”

“Xin ngươi yên tâm, ta chắc chắn sẽ đưa hạt giống gen đến tay Bảo Nhi, còn nữa, ta tuyệt đối sẽ không để bất cứ kẻ nào thương tổn Bảo Nhi, dù hắn có là ai” Hàn Sâm nói với ánh mắt kiên định.

Nhưng tượng ngọc lại lắc đầu nói: “Ngươi đã rất mạnh, nhưng vẫn không đánh thắng được Nhân Tổ, ngoài Bảo Nhi có hạt giống gen thì trong vũ trụ này không còn có sinh vật nào đủ sức đánh được với Nhân Tổ nữa. Đây là số mệnh đã được định sẵn của Bảo Nhi, thế nên ngươi buộc phải sống sót và đưa hạt giống gen đến tay Bảo Nhi, trước lúc đó thì có thế nào ngươi cũng phải nhịn.”

“Trong vũ trụ không có vô địch tuyệt đối mới đúng chứ? Rồi sẽ có cách đánh bại được hắn, nếu một mình ta không được thì vẫn có thể tìm thêm càng nhiều cường giả hơn tới giúp ta, chắc chắn sẽ có cách mà” Hàn Sâm nói.

“Chuyện không đơn giản như vậy, ngươi không rõ lai lịch của Nhân Tổ nên mới nghĩ thế thôi.” Tượng ngọc nói tới đây thì im lặng trong chốc

lát, sau đó mới thở dài nói: “Nếu như ngươi muốn bảo vệ Bảo Nhi thật, thì nhất định phải giao hạt giống gen cho nàng, đây là cơ hội lớn nhất của nàng rồi.”

Hàn Sâm thấy đến bây giờ rồi mà hội trưởng hội Thần Loạn vẫn không chịu nói ân oán giữa nàng và Nhân Tổ ra, thì biết chắc chắn nàng có điều khó mở miệng nói nên cũng không hỏi nữa.

“Ta thấy Bảo Nhi tiến vào Tam Thập Tam Thiên, nhưng mà ta không biết nàng tiến vào Trọng Thiên nào.” Hàn Sâm nhìn tượng ngọc rồi nói, đây là vấn đề lớn nhất mà hắn phải đối mặt lúc này, không tìm được Bảo Nhi thì hết thảy đều là nói suông.

“Bảo Nhi tới Tam Thập Tam Thiên? Thế thì phiên phức rồi, bia gen đã trở về như cũ, nếu chân thân của ta ở đây thì có cách tìm được vị trí của Bảo Nhi. Đáng tiếc giờ ta chỉ là một tàn linh, e là lực bất tòng tâm rồi. Điều bết bát hơn chính là, dựa vào ý của ngươi và đám Đại Thiên Ma thì tên Tần Tu rất có thể là chuyển thế của Nhân Tổ, hơn nữa rất có thể thực lực của hắn đã sắp khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, nếu bây giờ hắn thấy Bảo Nhi thì có khi sẽ đoán ra thân phận của Bảo Nhi.”

“Theo ta được biết, khi còn bé Tần Tu chẳng có chút thiên phú tu hành nào, hắn là chuyển thế của Nhân Tổ thật sao?” Hàn Sâm có chút nghi ngờ hỏi.

Mặc dù nói chuyển thế sẽ loại bỏ những thông tin trong linh, nhưng mà kẻ mạnh như Nhân Tổ, dù có chuyển thế sống lại thì chắc chắn vẫn sẽ có thông tin gen di truyền mạnh, không thể nào chuyển sang kiếp thành một phế vật đến tư chất tu hành cũng không có chứ nhỉ?

Nếu Tần Uyển Nhi không cưỡng chế chuyển huyết mạch của mình cho Tần Tu, thì Tần Tu chẳng có cơ hội tu hành luôn ấy chứ. Một người như vậy mà là chuyển thế của Nhân Tổ sao?

Tượng ngọc nói: “Điều này cũng rất bình thường, ta và cha của Bảo Nhi đã để lại chút mầm họa trong linh hồn của hắn, cho dù hắn có chuyển thế luân hồi thì cũng phải chịu hạn chế nhất định, luôn không thể vượt qua được cửa ải cuối cùng. Nhưng với năng lực của hắn thì thoát khỏi hạn chế này chỉ là vấn đề thời gian thôi, có lẽ đời này hắn đã thoát được khỏi hạn chế rồi, vậy thì hắn chắc chắn có thể vượt qua được ải cuối cùng. Đến lúc đó người có thể đánh một trận với hắn, cũng chỉ có Bảo Nhi được di truyền gen kép thôi.”

Mặc dù giọng điệu của hội trưởng hội Thần Loạn rất bình thản, nhưng hắn vẫn nghe ra được nàng rất kiêu ngạo và tự đắc về Bảo Nhi.

“Di truyền gen kép thôi mà? Bảo Nhi hấp thu tinh huyết của ta mới ra đời được, chắc trong gen di truyền của nàng cũng có một phần của ta mới đúng.” Lời này Hàn Sâm cũng chỉ dám nghĩ, đương nhiên hắn không dám nói ra rồi.

Tượng ngọc không nhìn Hàn Sâm, cũng không phát hiện tâm tư khác thường của hắn, nghĩ một lúc lâu mới nhìn Hàn Sâm nói: “Bây giờ biện pháp duy nhất tìm được Bảo Nhi cũng chỉ đành dựa vào ngươi thôi.”

“Cách gì?” Hàn Sâm vội vàng hỏi.

“Trên người của ngươi có một bộ phận thông tin gen của Bảo Nhi, sử dụng một chút thủ đoạn đặc biệt là có thể kích thích những thứ thông †in gen này liên lạc với Bảo Nhi, từ đó ngươi có thể cảm ứng được chỗ ở của nàng. Nhưng làm vậy thì sẽ có một tai hoạ ngầm rất lớn, sẽ tạo ra gánh nặng không nhỏ cho cơ thể của ngươi, nhẹ thì sẽ làm thông tin gen của ngươi hỗn loạn, nặng thì có khả năng sẽ thay đổi thông tin hạch tâm gen của ngươi.” Tượng ngọc cũng không định giấu Hàn Sâm.

“Nếu như không có phương pháp khác, vậy thì cứ làm thế đi. Còn nữa, cho dù ta có thể cảm ứng được chỗ của Bảo Nhi, nhưng ta cũng không thể xuyên qua bức tường cản trở của Tam Thập Tam Thiên, nên vẫn không tìm được nàng.” Hàn Sâm nói.

“Cái này cứ giao cho ta.” Tượng ngọc nói rồi, ở ấn đường dần tản ra một ít linh quang: “Đây là lực lượng cuối cùng của ta, sau đó ta sẽ tiêu tán hoàn toàn, sau này Bảo Nhi giao cho ngươi đó.”

“Ngươi yên tâm, ta nói rồi, ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào làm thương tổn tới Bảo Nhi, bởi vì nàng cũng là con gái của ta.” Hàn Sâm đột nhiên nghĩ đến gì đó, lại hỏi: “Ngươi có phải tiên nhân ở Bạch Ngọc Kinh không?”

Tượng ngọc mỉm cười nói: “Bạch Ngọc Kinh là vật bầu bạn của ta.”

Mặc dù Hàn Sâm đã sớm đoán được có khả năng hội trưởng của hội Thần Loạn có xuất thân là người của đại vũ trụ gen, nhưng khi chính †ai nghe nàng nói thì trong lòng vẫn thấy hơi khiếp sợ.

Ở trong dòng thời gian dài vô tận lúc trước, vị này đã đánh xuyên vũ trụ chính phản, và còn suýt phá hủy sự thống trị của Thần Linh ở vũ trụ phản ngược này, quả là một nhân vật muôn đời khó gặp.

Hàn Sâm còn muốn hỏi gì nữa, nhưng đốm linh quang kia của tượng ngọc đã bay ra khỏi cơ thể của tượng ngọc, rồi bắn thẳng về phía trán của Hàn Sâm, đồng thời một cái âm thanh truyền vào trong tai Hàn Sâm: "Ta không có thứ gì để lại được cho ngươi, nhưng mà ta tin, ngươi có dùng hết mọi lực lượng để giúp Bảo Nhi, bây giờ người mà ta có thể tin tưởng hoàn toàn cũng chỉ có ngươi thôi. Nhưng mà trước đó, ngươi nhất định phải nhẫn nại, nhất định phải giao hạt giống gen cho Bảo Nhi. Còn có, nếu như ngươi thấy một thứ có hai nguyên thể gen một trắng hai loại hoàn toàn nhau kết hợp với nhau, mà người có vật này chính là Nhân Tổ. Nếu như vật mà nguyên thể gen kết hợp không còn ở trên người hắn nữa thì chứng tỏ hắn đã thoát khỏi hạn chế, ngươi và Bảo Nhi càng phải cẩn thận hơn…"

Nói xong câu đó thì linh quang kia đã rơi xuống trán Hàn Sâm, Hàn Sâm bỗng cảm thấy như có một luồng lực lượng mềm mại tan ra ở trong đầu hắn, thoáng cái người hắn như bị nhiệt lượng mà núi lửa bùng nổ sinh ra hòa tan, tế bào khắp cả người đều như biến thành

nước sắt.

"Vật mà hai nguyên thể gen một đen một trắng kết hợp?" Trong đầu Hàn Sâm vẫn đang suy nghĩ về câu cuối của hội trưởng hội Thần Loạn, song trong đầu hắn cũng hiện ra hình dáng trứng Vô Cực: "Chẳng nhẽ Vô Vi Đạo Tổ chính là Nhân Tổ… Vậy trứng Vô Cực chính là thứ hạn chế mà hội trưởng hội Thần Loạn và chủ Thần điện tiền nhiệm đã để lại ở bên trong linh hồn của hắn?

Nhưng thời gian lại không cho Hàn Sâm cơ hội để suy nghĩ, chút linh lực này của hội trưởng hội Thần Loạn giống như đốm lửa đã châm lửa cho thùng thuốc súng vậy, nó làm cho thông tin gen của Hàn Sâm nổ tung chỉ trong nháy mắt, và một phần thông tin gen trong đó bị cường hóa phóng đại.

Hết chương 3362.

Chương 3363. Đánh với chúa tể

Đợi khi loại cảm giác nổ tung này dần biến mất thì người Hàn Sâm dần bình phục lại, hắn cảm thấy cũng không nghiêm trọng như hội trưởng hội Thần Loạn đã nói, chút linh lực cuối cùng của hội trưởng hội Thần Loạn chỉ có tác dụng ưu hóa gen thôi, cũng không làm thông tin gen của Hàn Sâm hỗn loạn.

Sau khi ưu hóa, Hàn Sâm vốn đã có năng lực cảm nhận mơ hồ, giờ nó lại trở nên càng mạnh hơn, làm hắn cảm nhận được vị trí đại khái của Bảo Nhi một cách rõ ràng.

Loại năng lực cảm giác này chỉ hữu hiệu giữa hắn và Bảo Nhi, những năng lực cảm giác ở phương diện khác thì không được tăng cường, nói nó là sự liên hệ gen sâu sắc hơn cũng không quá.

“Hội trưởng hội Thần Loạn không gạt ta, quả nhiên có thể cảm giác đến vị trí của Bảo Nhi.” Trong lòng Hàn Sâm mừng như điên, hắn thoáng thoáng cảm giác được, Bảo Nhi cũng đã cảm ứng được sự hiện hữu của hắn, đang đi về phía hắn.

“Hội trưởng hội Thần Loạn nói nàng có thể giải quyết vấn đề xuyên qua Tam Thập Tam Thiên của ta, không biết là đã giải quyết chưa nữa.” Hàn Sâm không do dự nữa, hành lễ với tượng ngọc một cái, rồi chui ra ngoài theo hang chuột.

Hàn Sâm không để ý tới đám người Đại Thiên Ma nữa, trở về thẳng theo con đường khi tới, chẳng mấy chốc hắn đã tới lối vào bị Tà Thần Chi Tu che lại.

Nhưng mà lần này, Hàn Sâm vẫn chưa đến gần những Tà Thần Chi Tu kia thì chúng nó lại tự động dạt ra, trông cứ như gặp phải ôn thần vậy, cả đám muốn tránh còn không kịp.

Hàn Sâm lao ra khỏi bia thanh đồng, nhìn thoáng qua hư không của Phàm Trần Thiên rồi thoáng cái đã tung người bay lên, dịch chuyển tức thời vào trong hư không, hắn muốn phá vỡ bích chướng của Phàm Trần Thiên và tiến vào Trọng Thiên tiếp theo.

Hàn Sâm cảm giác được Bảo Nhi đang Trọng Thiên phía trên này, mặc dù không biết cụ thể là nàng đang ở tầng thứ mấy, nhưng chắc chắn là ở trên.

Khi mà Hàn Sâm tiếp xúc với bích chướng của Phàm Trần Thiên thì chợt cảm nhận được một áp lực cực kỳ lớn, hình như lực lượng quy tắc của Phàm Trần Thiên áp chế hắn.

Nhưng rồi Hàn Sâm chợt cảm thấy trong tế bào của cơ thể tuôn ra một luồng khí tức thanh linh, đột nhiên cảm giác thân thể tế bào bên trong chảy ra vẻ kỳ dị trong suốt linh khí tức, lực lượng quy tắc của Phàm Trần Thiên lập tức tan rã, để Hàn Sâm đột phá bích chướng, tiến vào Thập Nhất Trọng Thiên một cách thuận lợi.

Thập Nhất Trọng Thiên là một thế giới tràn ngập hoa, khắp nơi đều là bụi hoa và cành hoa uống quanh tới chân trời, những tinh linh trống giống ong mật hoặc bươm bướm bay múa, chăm chỉ thu thập mật hoa ở chân trời.

Hàn Sâm mới vừa tiến vào Thập Nhất Trọng Thiên thì đã cảm giác được có một loại lực lượng quy tắc kỳ dị phủ xuống người hắn, nhưng vì trên người hắn có một luồng khí tức linh lực kỳ dị kia bảo vệ nên lực lượng quy tắc không xâm lấn được cơ thể của hắn, mà còn dần đón nhận hắn trong sự điều hòa của khí tức linh lực kia.

“Hội trưởng hội Thần Loạn quả nhiên không phải người tầm thường,

chỉ còn là một tàn linh mà lại có thực lực như thế” Hàn Sâm tán thưởng trong lòng.

Thật ra thì Hàn Sâm đã đánh giá cao thực lực của luồng tàn lực này của hội trưởng hội Thần Loạn rồi. Có được hiệu quả như vậy thì ngoài việc quả thật trưởng hội Thần Loạn có đại thần thông, còn có một nguyên nhân quan trọng nữa, đó là nàng đã từng là chủ nhân của bia gen, Tam Thập Tam Thiên cũng là nàng chia ra dựng lên, nên không có ai hiểu nơi này hơn nàng. Dù cho hiện giờ nàng đã không phải chủ nhân của bia gen nữa, nhưng vẫn có thể sử dụng chút ít lực lượng để Hàn Sâm có thể ở qua lại trong Tam Thập Tam Thiên mà không gặp trở ngại.

Hàn Sâm không hề dừng lại, tiếp tục phóng tới Trọng Thiên cao hơn, vị trí của Bảo Nhi vẫn còn đang ở những Trọng Thiên phía trên, không ở trong Thập Nhất Trọng Thiên.

Hàn Sâm đột phá hết Trọng Thiên này đến Trọng Thiên khác, bức tường cản trở của Tam Thập Tam Thiên không ngăn được bước chân của hắn. Luồng khí tức linh lực đó hiển nhiên là hòa vào làm một với bức tường cản trở, làm bức tường cản trở coi Hàn Sâm thành một bộ phận của cơ thể nó, và rồi hắn có thể xông qua một cách dễ dàng.

Cảm ứng về Bảo Nhi càng ngày càng mãnh liệt, Hàn Sâm cơ hồ cảm ứng được, Bảo Nhi đang vui vẻ lao về phía của hắn, khoảng cách giữa hai người bọn họ chỉ còn một Trọng Thiên nữa thôi.

Lại đột phá Thiên Giới bức tường cản trở, Hàn Sâm tới Thập Ngũ Trọng Thiên, lúc này hắn có thể cảm nhận được rõ ràng Bảo Nhi đang ở gần đây.

Quả nhiên, Hàn Sâm còn chưa thấy Bảo Nhi thì đã nghe thấy giọng của Bảo Nhi truyền đến: “Cha, cuối cùng Bảo Nhi cũng tìm được ngươi.”

Khi Hàn Sâm thấy Bảo Nhi thì nàng đã lao tới rồi, phi ngư bay bên nàng, còn Tiểu Miêu thì nằm trên đỉnh đầu của nàng. Hàn Sâm ôm nàng, oán giận nói: “Đã bảo ngươi ở lâu đài cổ của Phượng gia chờ ta rồi cơ mà, sao ngươi lại chạy tới đây một mình thế hả? Đúng là đáng đánh”

Hàn Sâm nói xong thì giơ tay lên đánh một cái vào cái mông nhỏ của Bảo Nhị, tay hắn giơ lên trông thì hùng hổ, nhưng lúc đánh xuống thì lại nhẹ nhàng.

Khuôn mặt nhỏ của Bảo Nhi đỏ lên: “Thì tại lão lừa đảo đó nói cha sẽ gặp phải nguy hiểm ở nơi này, kêu ta tới giúp ngươi. Hắn rõ ràng là gạt người, cha vẫn khỏe mạnh đâu có bị gì, cái lão lừa đảo kia lại dám nguyền rủa ngươi, lần sau nhìn thấy hắn thì ta phải véo sưng tai hắn lên mới được.”

“Lão lừa đảo? Ngươi nói Hàn Kính Chi?” Trong lòng Hàn Sâm thấy kinh ngạc, nhìn Bảo Nhi hỏi.

“Ừ, chính là lão lừa đảo đó đó.” Bảo Nhi gật đầu nói.

Sắc mặt của Hàn Sâm có hơi khác thường, hắn thầm nghĩ trong lòng: “Rốt cuộc Hàn Kính Chi có ý gì? Sao hắn lại lừa Bảo Nhi tới Tam Thập Tam Thiên? Hắn có biết thân phận thật sự của Bảo Nhi không? Còn nữa, rốt cuộc Hàn Kính Chỉ là ai?”

Hàn Sâm vẫn có đủ loại nghi vấn về Hàn Kính Chi, mãi cho tới bây giờ hắn vẫn chưa xác định được, rốt cuộc Hàn Kính Chi có phải trưởng bối người thân của hắn hay không.

Đột nhiên, Hàn Sâm thấy rùng mình, vội vàng ôm Bảo Nhi dịch chuyển tức thời rời đi.

Ầm!

Một cột lửa từ dưới đất phóng lên cao như nước suối phun trào, nhưng mà cột lửa kia là thuần lửa, nó vọt lên cao vạn trượng mới thôi.

Hàn Sâm ôm Bảo Nhi, ánh mắt nhìn về một phương hướng, chỉ thấy một con thú Phá Giới cả người đỏ ngầu, trên lưng mọc cánh chim, trông giống con hổ, trên cái đuôi có của nó có ngọn lửa đang cháy bùng, nó đứng trên một vách nhai nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm và Bảo Nhi.

“Dám xông vào Thập Ngũ Trọng Thiên của bổn thiên vương, ngươi đây là tự tìm đường chết.” Thú Phá Giới phát ra tiếng hổ gầm rung trời, một tiếng gầm thét làm chấn động cả thế giới trong Trọng Thiên.

Cả Thập Ngũ Trọng Thiên đều chấn động trong một rống của nó, trông cứ như xảy ra động đất vậy. Mặt đất xung quanh không ngừng nứt ra hố lửa và phun trào ra hàng loạt cột lửa cao vạn trượng, chiếu Thập Ngũ Trọng Thiên trông giống như địa ngục.

Mà ở trên trán của con thú Phá Giới kia, có một cái phù văn hỏa diễm kỳ dị đang cháy chập chờn, sinh ra cộng minh với cả Thập Ngũ Trọng Thiên, lực lượng hỏa bên trong Thập Ngũ Trọng Thiên đang không ngừng dồn về phía thú Phá Giới, khiến khí tức và khí thế của con thú Phá Giới kia càng ngày càng kinh khủng.

Cùng lúc đó, một một hàng chữ của Thập Ngũ Trọng Thiên ở trên bia gen thượng sáng lên, hàng chữ ấy sáng rực như ngọn lửa bốc cháy, sáng hơn tất cả những chữ của Trọng Thiên khác.

Chủ Thập Ngũ Trọng Thiên: Cứu Cực Vĩ Hỏa thú.

Sinh vật của các tộc ở vũ trụ chính phản cũng nhìn thấy sự khác thường trên bia gen, trong lúc nhất thời không biết xảy ra chuyện gì.

Chủ của Thập Ngũ Trọng Thiên cũng đã xuất hiện từ mấy hôm trước, nhưng lúc này lại sáng lên tiếp, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra.

Lúc trước tất cả tên của chủ Trọng Thiên đều chỉ sáng lên ở trên bia gen khi mà bọn họ chiếm được một Trọng Thiên thôi.

Lúc này tên của chủ Thập Ngũ Trọng Thiên lại sáng lên, chứng tỏ có chuyện bất thường.

Khi tên của Thập Ngũ Trọng Thiên sáng lên, ở chính giữa phía trên của Tam Thập tam Thiên giống như ngôi mộ lớn kia có một quầng sáng hiện ra, nếu như suy tính cẩn thận thì chẳng khó để nhận ra đó là vị trí của Thập Ngũ Trọng Thiên.

Hết chương 3363.

Chương 3364. Vạn tộc chú ý

+

Ầm!

Hào quang trên bia gen thượng hào quang tỏa sáng rực, cả mặt bia đều phóng ra hình ảnh rực rỡ, chiếu ra cảnh tượng địa ngục của biển lửa.

Mà ở trên vách nhai của biển lửa, có một con cự thú bốn chân chấm đất, ngửa đầu gầm lên như sấm, ấn ký chúa tể Xích Phần Thiên trên trán tản ra hào quang sáng chói.

Sinh vật các tộc của vũ trụ chính phản thấy một màn như vậy, dù có ngu dốt tới đâu thì cũng đoán được ra, con cự thú đỏ ngầu kia là chủ của Thập Ngũ Trọng Thiên Cứu Cực Vĩ Hỏa thú, mà hình ảnh chiếu ra trên bia gen chắc là Thập Ngũ Trọng Thiên Xích Phần Thiên.

Nhưng mà bọn họ vẫn thấy khó hiểu, sao đột nhiên Xích Phần Thiên lại xảy ra dị biến này, đến bia gen cũng chiếu khỏi cảnh tượng ở Xích Phần Thiên, chuyện này không bình thường.

Rất nhanh, nghi ngờ trong lòng bọn họ có đáp án.

Bởi vì ở trong cảnh tượng mà bia gen chiếu ra lại xuất hiện thêm vào bóng người, một người đàn ông trưởng thành ôm một bé gái năm, sáu tuổi, mà trong ngực bé gái thì lại một con mèo con màu đỏ, bên cạnh còn có một con phi ngư mọc cánh.

Người biết cô bé kia kia và hai sủng vật nhỏ không nhiều lắm, nhưng mà người đàn ông kia thì lại làm rất nhiều sinh vật của hai đại vũ trụ chính phản đều kêu ầm lên: “Hàn Sâm… Sao hắn lại ở Thập Ngũ Trọng Thiên…”

“Cuối cùng Kim Tệ cũng ra tay, để ta xem ai còn dám nói đại vũ trụ gen chúng ta không có ai ra hồn, nhưng mà sao hắn lại ở Thập Ngũ Trọng Thiên? Đừng nói hắn đi cướp vị trí chúa tể của Thiên giới khác nhé?”

“Đây mới là phong cách của đại thần Kim Tệ, ngươi muốn là chúa tể ta cho ngươi làm, nhưng người làm rồi thì ta tới cướp.”

“Oh shit, đúng thế thật, đại thần Kim Tệ muốn quậy lên đây mài!”

“Đại thần Kim Tệ, ngươi khiêm tốn chút, đừng dọa đám khốn kiếp bên vũ trụ phản ngược kia choáng váng nha.”

Bên trong đại vũ trụ gen bàn luận xôn xao cả lên, Hàn Sâm là người mạnh nhất mà đại vũ trụ gen công nhận, ngay lúc này phần lớn Thượng tộc và Hạ tộc đều chung sức chung lòng Hàn Sâm.

“Tên khốn kia, đúng là không để người bớt lo tí nào.” Bên trong Hoa Viên Không Trung, Hàn Vũ Phi đẩy mắt kính, cười mắng nói.

Đám người Tần Huyên và Đường Chân Lưu thấy Hàn Sâm và Bảo Nhi cũng bình yên vô sự thì cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng không thấy Vương Vũ Hàng, thì bọn họ lại thấy hơi lo.

Vương Vũ Hàng vọt vào Tam Thập Tam Thiên tìm Hàn Sâm, kết quả Hàn Sâm xuất hiện, còn Vương Vũ Hàng lại không có tin tức.

Ở bên đại vũ trụ đế quốc cũng có không ít cường giả đang thảo luận về Hàn Sâm, đặc biệt là ở bên trong Tần quốc, vẻ mặt của không ít người đều trở nên phức tạp khi thấy Hàn Sâm xuất hiện ở trên bia gen.

“Tên đại gian nịnh kia tốt nhất là chết luôn ở trong Tam Thập Tam Thiên, để tránh lại về tai họa nước Đại Tần của chúng ta.” Một vị cựu thần trung thành của nước Đại Tần cầu nguyện với vẻ cực kỳ phẫn nộ.

“Tam Mộc đánh vào Tam Thập Tam Thiên rồi, hắn muốn cướp vị trí chúa tể sao?” Tần Bạch thì tỏ ta hưng phấn, trong tay còn bưng một đĩa hạt dưa, vừa cắn hạt dưa vừa xem trò hay.

Còn vẻ mặt của Tần hoàng thì hơi phức tạp, sinh mệnh của hắn còn lại không nhiều, Khoảng thời gian Hàn Sâm không có ở đây, cơ thể của hắn ngày càng sa sút, hắn biết bản thân sắp hết thời gian rồi.

Hắn có định lợi dụng tình cảm giữa Hàn Sâm và Tần Bạch để Tần Bạch ngồi vững ngôi vị Tân hoàng. Nhưng Hàn Sâm lại không thích bị gò bó, tùy hứng cực kỳ, làm hắn cảm thấy Hàn Sâm không gánh nổi trọng trách lớn lao.

“Nếu như tính tình của tên Hàn Sâm kia giống Kiếm thái phó thì tốt rồi” Lúc này Tần hoàng nhớ tới thầy của hắn, Kiếm Bất Cô vô cùng.

Bên trong Thần điện Gen và các Thần miếu cũng có rất nhiều Thần Linh đang chú ý tới trận chiến này, bọn họ biết nhiều hơn sinh vật bình thường một ít.

Bia gen kia là chí bảo ngang cấp với Thần điện Gen, tương lai thậm chí có thể thay thế được Thần điện Gen trấn áp chư thiên, bây giờ mỗi một vị chúa tể của Tam Thập Tam Thiên, sau này chắc chắn sẽ là chủ thần một cõi, dù là vị chúa tể nào thay đổi thì đều sinh ra ảnh hưởng khổng lồ tới vận mệnh của tương lai.

Huống hồ trận chiến này còn liên lụy đến sự ngoài ý muốn là Hàn Sâm này, bọn họ cũng muốn xem thử rốt cuộc Hàn Sâm có thể đi đâu.

Chủ của Thần điện nhìn Hàn Sâm ở bên trong Xích Phần Thiên với vẻ hứng thú bừng bừng, hắn thì thào lẩm bẩm: “Người này lại tiến bộ, rốt cuộc hắn có thể đạt tới trình độ kia, chân chính đối mặt được với Tần ‘Tu không?”

Mà Tần Tu bị chủ của Thần điện nhắc tới, lúc này cũng đang quan sát trận chiến này, các chúa tể tân nhiệm của các Đại Thiên giới, đều chú ý tới trận chiến này.

Rất nhiều chúa tể đều thấy không hiểu lắm, còn tưởng sau khi bọn họ đoạt được vị trí chúa tể thì Trọng Thiên đó sẽ là của bọn họ vĩnh viễn. Cho tới khi Hàn Sâm đứng ở trước mặt Cứu Cực Vĩ Hỏa thú, bia gen lại làm ra động tĩnh lớn như vậy thì bọn họ mới biết thì ra là chúa tể cũng có thể bị khiêu chiến, cũng có khả năng bị đánh rớt phàm trần.

“Không biết tự lượng sức mình, tỷ lệ Phá Giới của con Cứu Cực Vĩ Hỏa thú kia đã hơn chín mươi lăm, Hàn Sâm dựa vào đâu mà đòi khiêu chiến Cứu Cực Vĩ Hỏa thú chứ?” Có sinh vật khủng bố biết Cứu Cực Vĩ Hỏa thú thốt lên làm kinh động cả một vùng tinh vực.

“Cho dù hắn cũng có tỷ lệ Phá Giới trên chín mươi lăm thì cũng vô dụng, chắc chắn vẫn sẽ thua thôi. Cứu Cực Vĩ Hỏa thú là chúa tể của Xích Phần Thiên, bản thân nó cũng là thú Phá Giới hệ hỏa nên lại được thêm lực lượng

của Xích Phần Thiên gia trì nữa. Tên Hàn Sâm kia dám khiêu chiến nó thì chính là tự tìm đường chết.” Lại một sinh vật khủng bố của Sở quốc lên tiếng, làm chấn động cả Sở quốc.

“Đúng vậy, tôn nghiêm của chủ Thiên giới sao có thể bị khiêu khích dễ như vậy được, e là thằng oắt kia không được chết toàn thây rồi.” Có không ít thú Phá Giới của đại vũ trụ đế quốc đều lao nhao lên nói.

Từ sau khi Vô Vi Đạo Tổ sáng lập ra Vô Vi Đạo Cung, nhân loại từ từ chiếm giữ quyền làm chủ đại vũ trụ đế quốc, chủng gen thì lại rơi vào địa vị bị áp bách bóc lột.

Hiện giờ vũ trụ kịch biến, phần lớn mệnh hồn đều nhập vào người chủng gen, làm chủng gen xuất hiện quá trình đại tiến hóa nhảy vọt, thoáng có thể quyết tranh hơn thua với nhân loại.

Cứu Cực Vĩ Hỏa thú và Hàn Sâm đánh một trận, những thú Phá Giới cũng xuất thân từ chủng gen kia đương nhiên bằng lòng lên tiếng ủng hộ Cứu Cực Vĩ Hỏa thú, ngoài khoe khoang thực lực của bản thân mạnh mẽ thì trong lòng bọn chúng cũng có ý làm nhân loại kinh sợ.

Mặc dù trong nhân loại có người thấy bất mãn nhưng lúc này không một ai đứng ra nói chuyện cho Hàn Sâm.

Đại đa số người ở Tân quốc coi Hàn Sâm là gian nịnh, mà sáu đại đế quốc khác cũng không có ấn tượng gì tốt với Hàn Sâm nên đương nhiên sẽ không đứng ra nói chuyện cho Hàn Sâm.

Cũng chỉ có chị em Phượng Phi Phi và chị em Triệu gia ở trong lâu đài cổ của Phượng gia là thấy lo lắng cho Hàn Sâm thôi.

Kiếm Bất Cô vẫn giống như bình thường, dọn dẹp chỗ mà Hàn Sâm và Bảo Nhi ở, khi thấy Hàn Sâm xuất hiện ở trên hình ảnh của bia gen thì mới dừng việc đang làm, nhìn về hư không.

Hai cánh của Cứu Cực Vĩ Hỏa thú mở ra, cái miệng cũng mở rộng, nhưng nó không phun ra lửa mà ngọn lửa của biển lửa vô biên kia lại chảy ngược vào trong miệng nó, tràn vào trong người nó liên tục không dứt.

Người thú vốn chỉ có cái đuôi là cháy, giờ cả người đều cháy bùng lên, biển lửa càng bị hút vào nhiều thì ngọn lửa trên người nó càng này càng hừng hực, giống như một con hỏa diễm cự thú đặt chân tới nơi vách đá, cả kia vách núi đều hòa tan ngay dưới chân nó, nhỏ giọt sập xuống như nước thép.

"Không hổ là chủ Thiên giới, tỷ lệ Phá Giới của Vĩ Hỏa thú lại tăng lên trong sự già trì của lực lượng thuộc Xích Phần Thiên…" Có người sợ hãi than trước một màn này.

Hết chương 3364.

Chương 3365. Trọng Thiên hai hệ băng hỏa

Ngọn lửa cháy khắp người của Vĩ Hỏa thú bùng lên, trong mắt nó nóng rực như có dung nham đang cuộn trào, nhìn chằm chằm Hàn Sâm trông khí phách vô cùng, há mồm phun ra một ngọn lửa.

Ngọn lửa đó bất phàm cực kỳ, chỉ vừa mới rời khỏi miệng của Vĩ Hỏa thú thì thoáng cái đã kích hoạt tất cả bánh răng vũ trụ có liên quan tới hệ hỏa trong vũ trụ, lấy lực lượng của hệ hỏa bài xích hết thảy quy tắc khác, tạo thành kết giới quy tắc hệ hỏa tuyệt đối.

Đây là lực Phá Giới tuyệt đối mà sinh vật Phá Giới có tỷ lệ Phá Giới trên chín mươi phần trăm mới có thể sử dụng được, cực kỳ giống với lĩnh vực tuyệt đối.

Thấy ngọn lửa đầy trời đang trút xuống tất cả quy tắc đều bị quy tắc hệ hỏa thay thế, ngọn lửa kia đủ để đốt cháy hết tất cả của thế gian.

Nhưng Hàn Sâm cũng không định lùi bước, lực Băng Cơ Ngọc Cốt Phá Giới, băng ngọc văn thần bí hiện lên, biến thành một hình cầu làm bằng băng ngọc, che chắn cho cả Hàn Sâm, Bảo Nhi và hai con sủng vật.

“Tỷ lệ Phá Giới chỉ có sáu mươi phần trăm, vậy thì trận chiến này không có gì hồi hộp rồi.” Những thú Phá Giới đang quan sát cuộc chiến thấy Hàn Sâm chỉ biến ra được Phá Giới văn, không đạt được tới trình độ tạo ra kết giới tuyệt đối thì cười khẩy trong lòng.

Lực lượng kém nhau một cấp, mà Vĩ Hỏa thú lại có lực lượng của Xích Phần Thiên gia trì, trông vẻ hình như cuộc chiến đấu này không có kịch tính gì.

Ầm!

Ngọn lửa trút nghiêng xuống như một vụ thiên tai, trong nháy mắt đã che mất băng ngọc tráo mà Hàn Sâm ngưng tụ ra, ngọn lửa vô cùng vô †ận tàn phá mặt đất, biến cả Xích Phần Thiên thành một địa ngục lửa, hòa tan tất cả mọi thứ.

Thấy thanh thế kinh khủng như vậy, tất cả mọi người đều thấy run rẩy trong lòng, bây giờ Vĩ Hỏa thú giống như là thần thú chủ quản hỏa diễm, làm người không kìm lòng được thấy sợ hãi.

Cứ như thể chỉ cần nó muốn thì có thể giáng xuống một tai nạn khôn cùng, biến cả thế giới thành lửa.

Nhưng mà một giây sau, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào màn ảnh, chỉ thấy ở trong luyện ngục hỏa diễm khôn cùng ấy có một băng quang hiện lên, một bóng dáng thánh khiết đi ra từ trong ngọn lửa. Nơi mà bóng người đó đi qua, đến những ngọn lửa như có thể đốt trụi mọi thứ kia cũng bị đóng băng, hóa thành băng điêu trông như xúc tu khựng lại trong hư không.

“Sao có thể chứ!” Không ít thú Phá Giới đều tỏ ra hoảng sợ kinh hãi, không dám tin nhìn Hàn Sâm.

Tỷ lệ Phá Giới hơn sáu mươi phần trăm chống lại tỷ lệ Phá Giới trên chín mươi phần trăm, hơn nữa vẫn còn là thuộc tính khắc chế lẫn nhau, mà Hàn Sâm lại ngăn cản được ngọn lửa của Vĩ Hỏa thú, thật sự có hơi không dám tin.

Mặc dù tỷ lệ Phá Giới không đại biểu cho chiến lực chân chính, nhưng có một một mức độ chênh lệch như vậy, hơn nữa lại là thuộc tính tương khắc, thì rất khó lấy thấp khắc cao mới đúng.

Con ngươi của Vĩ Hỏa thú cũng co lại, nó tức giận gầm thét lên, ngọn lửa ở cả Xích Phần Thiên cháy mãnh liệt hơn, mà những ngọn lửa ép về phía Hàn Sâm thì càng cuồng bạo xao động hơn.

Người Hàn Sâm vẫn tản ra sự thánh khiết, trong ngọc trắng ngà, cứ như thể hắn không thuộc về thế gian này vậy, lực Băng Cơ Ngọt Cốt trên người đối kháng với ngọn lửa tạo thành hai thế giới khác nhau rõ ràng.

Ở phía trước Hàn Sâm là đại địa bị ngọn lửa bao trùm, trải đầy dung nham và lửa.

Mà ở phía sau Hàn Sâm thì lại là một con đường được ngưng kết từ băng tinh.

Hai loại lực lượng có sự chêch lệch về cấp độ này lại không thể phân ra được bên nào chiếm thượng phong, trong nhất thời rơi vào thế giằng co.

Ở một trên tinh cầu xa xôi, một tòa Thần miếu đúc bằng kim loại đứng ở bên cạnh suối nước và rừng rậm, một người phụ nữ đang ngồi ở trên một tảng đá bên dòng suối, thò đôi chân trắng noãn vào trong suối nước, nàng nhàn nhã ngồi đá bọt nước.

Mà ở bên cạnh suối nước cách đó không xa, một người đàn ông tóc trắng đang cầm cá nướng từ từ trên đống lửa.

Người phụ nữ một tay chống cằm, ánh mắt khẽ nhếch, xem Hàn Sâm đang chiến đấu với Vĩ Hỏa thú, bĩu môi nói: “Đúng là một thằng nhóc ngu ngốc, qua lâu như vậy rồi mà mới luyện Nghiễm Hàn Kinh tới trình độ này.”

Người đàn ông tóc trắng lại khẽ cười nói: “Lấy thân thể giống đực tu luyện Nghiễm Hàn Kinh, hắn không bị cắn trả đã là may mắn rồi, tu luyện được tới trình độ này cũng không phải dễ.”

Người phụ nữ kia thì lại tỏ ra rất không hài lòng: “Dù hắn là thân thể gì, nhưng đã kế thừa Nghiễm Hàn Kinh của ta rồi thì buộc phải làm được tốt nhất.”

Người đàn ông tóc trắng cười không nói gì, hắn quá hiểu cái tính không chịu thua kém này của người phụ nữ, không phải là nàng thấy bất mãn với biểu hiện của Hàn Sâm, nàng chỉ muốn Hàn Sâm làm tốt hơn nữa mà thôi.

“Đúng là một thằng oắt ngu ngốc, Nghiễm Hàn Kinh đang yên đang lành lại bị hắn sử dụng thành cái quỷ gì thế kia. Một đốm lửa nhỏ cũng không diệt xong, đúng là làm mất mặt ta quá.” Người phụ nữ lại bĩu môi chế nhạo, nhưng ánh mắt nàng lại nheo lại, dường như trong ánh mắt ấy mang theo cả ý cười.

Người đàn ông tóc trắng nói: “Nếu ngươi không hài lòng tới vậy thật, thì có thể tìm hắn về dạy dỗ cho cẩn thận mà, để cho hắn biết cái gì mới là Nghiễm Hàn Kinh thật sự”

Người phụ nữ nghe vậy thì lại lắc đầu thở dài: “Thôi dẹp, vũng nước này đục quá rồi, chúng ta đừng nữa nhúng tay vào nữa.”

Người đàn ông tóc trắng mỉm cười, chỉ là cầm cá đã nướng chín trong tay đưa cho người phụ nữ.

Người phụ nữ nhận lấy cá nướng, ăn một ngụm, ánh mắt thì vẫn nhìn Hàn Sâm đang chiến đấu, vừa ăn vừa nói: “Nhưng Nghiễm Hàn Kinh của hắn này luyện ra có hơi kỳ quái, có một khác biệt không nhỏ với Nghiễm Hàn Kinh của ta, thôi coi như là lối phong cách riêng đi, không biết sau khi hắn luyện tới cực hạn thì sẽ có gì đặc biệt.”

“Thuật gen giống nhau, người luyện khác nhau thì sẽ có chút khác nhau thôi. Huống hồ đàn ông và phụ nữ vốn đã có sự khác biệt bẩm sinh rồi, cho nên hiệu quả luyện ra được có hơi khác nhau thì cũng là bình thường.” Người đàn ông tóc trắng nói.

“Vậy ngươi nói xem, nếu ta và hắn đều luyện tới cực hạn thì Nghiễm Hàn Kinh của ai sẽ mạnh hơn?” Người phụ nữ nhìn người đàn ông tóc trắng hỏi với vẻ hứng thú bừng bừng.

“Đương nhiên là ngươi mạnh hơn chút.” Người đàn ông tóc trắng trả lời không hề lưỡng lự, trên khuôn mặt của hắn tràn đầy vẻ chân thành.

Người phụ kêu xí một cái, lườm hắn nói: “Ngươi trả lời ta cho thành thật vào, không được nói cho có lệ đâu đấy.”

Người đàn ông tóc trắng cười nói: “Lời ta nói là lời nói thật mà, nếu bàn về lực Nghiễm Hàn thuần túy thì đương nhiên ngươi cao hơn hắn một bậc. Nhưng nếu xét về thú vị thì ta cảm thấy Nghiễm Hàn Kinh cải biên của hắn thú vị hơn chút.”

“Thú vị?” Người phụ nữ nhìn người đàn ông với vẻ khó hiểu, không biết hắn có ý gì.

“Không biết luôn là thú vị, có vô số khả năng, làm cho không người ta không thể nhìn cái là thấu, trong nó ẩn chứa sự chờ mong khi thăm dò.” Người đàn ông tóc trắng nói tới đây thì trong mắt toát ra một tia sáng kỳ dị: “Giống như vậy nè.”

Ngay khi lời của người đàn ông tóc trắng vừa dứt, thì cục diện vốn là lực lượng tương đương bên trong Xích Phần Thiên xảy ra biến hóa. Lực Băng Cơ Ngọc Cốt trên người Hàn Sâm chợt co lại, băng ngọc tráo vốn được phóng ra đó cũng có lại theo.

Cục diện cân bằng bị phá vỡ, chi trong nháy mắt ngọn lửa cháy mãnh liệt trút nghiêng xuống, lại bao phủ bóng dáng thánh khiết kia của Hàn Sâm.

Sinh vật các tộc đang quan sát cuộc chiến đều là hoảng sợ, ngỡ Vĩ Hỏa thú chiếm thế thượng phong, đánh bại được Hàn Sâm.

Còn thú Phá Giới thì đều hưng phấn phát ra tiếng gầm, sắc mặt của sinh vật các tộc bên đại vũ trụ gen đều có hơi khó coi. Nếu đến đệ nhất cường giả mà đại vũ trụ gen công nhận cũng thua, thì đó quả thực là một đả kích lớn vô cùng với bọn họ.

“Tam Mộc và Bảo Nhi, bọn họ không sao chứ?” Tần Bạch cũng thấy lo lắng.

Hết chương 3365.

Chương 3366. Giết chết Vĩ Hỏa thú

Lúc tất cả mọi người đang chìm trong đủ loại cảm xúc khác nhau thì chợt thấy dị biến xảy ra. Bên trong biển lửa ngút trời xuất hiện một xoáy nước, một vùng lửa lớn tuôn vào trong xoáy nước một cách điên cuồng.

Rất nhanh, tất cả mọi người ở đây đều thấy được bóng dáng thánh khiết kia của Hàn Sâm trong xoáy nước, nhưng khác hoàn toàn với trong tưởng tượng của bọn họ.

Hàn Sâm cũng bị lực lượng của ngọn lửa hòa tan, mà hắn lại trở nên kỳ lạ vô cùng, phía ngoài người của hắn vẫn được hộ tráo giống như băng tinh kia bảo vệ, nhưng hộ tráo kia lại biến thành xoắn ốc kỳ quái, trông cứ như có một con ốc biển chụp lên người Hàn Sâm vậy.

Ngọn lửa hừng hực vọt vào trong lỗ hổng của hộ tráo hình ốc biển, chuyển động theo kết xấu hình xoắn ốc ở bên trong, trông giống như những con Hỏa Long quay quẩn bay múa xung quanh người Hàn Sâm.

Lực lượng của ngọn lửa không ngừng tràn vào, làm xoáy nước lửa bên trong hộ tráo càng chuyển càng nhanh. Trong lúc chuyển động thì ngọn lửa chịu sự áp chế và khống chế của lực Băng Cơ Ngọc Cốt, thể tích còn bị đè ép hơn nữa, và đã tạo thành một xoáy nước kỳ dị, tất cả ngọn lửa đều chuyển động tuần hoàn không ngừng ở trong hộ tráo hình ốc biển, không thể nào tới gần được người của Hàn Sâm.

“Để ta xem ngươi có thể chứa được bao nhiêu nào.” Vĩ Hỏa thú thấy một màn như vậy, nó không định thu tay lại, mà còn cười khẩy một tiếng, làm ngọn lửa tuôn về phía Hàn Sâm càng thêm phần cuồng bạo.

Bên trong Xích Phần Thiên cái gì cũng thiếu, chỉ có mỗi lửa là không thiếu thôi, nó muốn không thiếu hỏa diễm, nó muốn làm ốc biển hộ tráo của Hàn Sâm căng nổ luôn.

Lửa trong ốc biển hộ tráo càng ngày càng nhiều, làm cả ốc biển cũng biến thành màu đỏ thẫm, trông nó cứ như được điêu khắc ra từ hồng băng tinh vậy. Ngọn lửa bên trong nóng hừng hực, đã dần chuyển sang màu vàng trắng rồi, làm người ta thấy lo hộ tráo này sẽ bị ngọn lửa hòa tan bất cứ lúc nào.

Hàn Sâm vẫn tỏ ra thong dong bình thản, tình huống bây giờ trông thì giống rất nguy hiểm, nhưng thật ra cũng không hung hiểm như những gì người ở bên ngoài kia thấy.

Hắn sử dụng cấu trúc rỗng của Bạch Dương tiên, chia nội bộ của ốc biển thành rất nhiều đường ống khác nhau Trông nội bộ thì như chỉ có một ngọn lửa di chuyển, nhưng trên thực tế thì đã bị chia ra thành rất nhiều ngọn lửa, hơn nữa hắn còn lợi dụng lực trùng kích của ngọn lửa để nén chính chúng nó lại trong quá trình chuyển động.

Đương nhiên, đây chỉ là bước đầu tiên, cái mà Hàn Sâm muốn làm thật sự không phải không chế những ngọn lửa này.

Khi mà cả ốc biển hộ tráo đều biến thành tím màu trắng thì trong mắt Hàn Sâm toát lên một sự tàn nhãn, hắn duỗi một ngón tay ra, ốc biển hộ tráo kia lập tức bay lên, dần biến nhỏ ở trên không trung, cuối cùng biến thành một ốc biển mini chỉ lớn chừng viên đạn rơi vào trong tay Hàn Sâm.

Ngọn lửa bên trong ốc biển mini đã bị áp súc độ với nồng độ cực cao, Hàn Sâm liếc Vĩ Hỏa thú một cá rồi kẹp ốc biển vào giữa ngón cái và ngón giữa, bắn nó về Vĩ Hỏa thú.

Vĩ Hỏa thú đương nhiên cảm nhận được lực lượng lửa khủng khiếp bên trong ốc biển, nhưng nó không thấy sợ haxim còn cười khẩy nói với Hàn Sâm: “Muốn mượn lực lượng của ta để đánh bại ta, ngươi cũng ngây thơ quá rồi đấy. Cho dù áp súc lửa tới cực hạn thì nó cũng vẫn chỉ là lực lượng của lửa mà thôi, rồi kiểu gì cũng sẽ thần phục ra, cho nên dù nó có mạnh thế nào thì cũng không làm ta bị thương được. Ngươi làm thấy này thì lại thành ra giúp ngược lại ta rồi đấy, ngọn lửa áp súc ở cường độ cao thế này đủ để giết ngươi chết luôn.”

Nói rồi Vĩ Hỏa thú bèn phun ra một mũi tên lửa khủng bố, nó muốn đánh nát ốc biển kia, phóng ngọn lửa áp súc đang không ngừng chuyển động ở bên trong ra, để ngọn lửa đó làm việc cho nó, quay ngược mũi giáo đốt chết Hàn Sâm.

“Không có văn hóa đúng thật là đáng sợ, mi là đứa đầu óc ngu sỉ, tứ chi phát triển.” Hàn Sâm lạnh lùng nhìn Vĩ Hỏa thú, không hành động.

Ầm!

Viễm tiễn bắn trúng ốc biển, ốc biển nổ tung ngay tức khắc trong sự hỗ trợ lẫn nhau của lực lượng viêm tiễn ở bên ngoài và lực lượng ngọn lửa ở bên trong ốc biển, mà ngọn lửa màu tím trắng kia cũng trào ra chỉ trong nháy mắt, bao phủ tất cả mọi thứ ở xung quanh, cả Hàn Sâm và Vĩ Hỏa thú đều bị ngọn lửa ấy bao phủ hết.

"Nhân loại đúng là ngây thơ, lại định lợi dụng lửa áp súc để giết chết Vĩ Hỏa thú, chẳng nhẽ hắn không biết, là chủ của Xích Phần Thiên, Vĩ Hỏa thú chính là Thần Minh của lửa, không một ngọn lửa nào có thể làm nó bị thương sao?" Một con thú Phá Giới khủng bố nói với giọng khinh miệt.

Rất nhiều sinh vật mạnh mẽ đều cảm thấy một chiêu này của Hàn Sâm e là dùng sai rồi, đố mặt với chủ của Xích Phần Thiên, công kích bằng lửa hoàn toàn không có tác dụng gì.

Lửa bị áp súc vô cùng không ổn định, nó chỉ giải phóng lực lượng khủng bố không gì sánh kịp ra trong tích tắc, rồi sau đó tiêu tán ngay lập tức.

Khi mà ngọn lửa màu tím trắng dịu đi thì cuối cùng mọi người cũng thấy được tình hình chiến trường.

Hàn Sâm vẫn đứng nguyên tại chỗ, ôm Bảo Nhi trong ngực không hề hấn gì, bên ngoài người hắn lại xuất hiện một ốc biển hộ tráo nữa, dẫn dắt ngọn lửa vào trong xoay tròn, làm tan nửa già lực lượng trùng kích mà vụ nổ sinh ra.

Còn Vĩ Hỏa thú mặc dù cũng đứng thẳng trên không trung, nhưng người nó đã nát rồi, thú huyết như dung nham chảy ròng ròng, đến mắt cũng bị mù mất một bên.

"Sao có thể cơ chứ?" Rất nhiều sinh vật kinh khủng đều lộ ra vẻ không thể tin vào mắt mình.

Đường Chân Lưu cũng nghẹn ngào cười nói: "Những thú Phá Giới kia đúng là không có văn hóa, thậm chí đến nguyên lý của đạn đơn giản thế mà bọn

chúng cũng không hiểu sao? Thứ có sức sát thương khổng lồ thực sự không phải năng lượng bộc phát kiam mà là vật chất bị năng lượng thúc đẩy.”

Cả người Vĩ Hỏa thú chảy ra máu tươi như dung nham, nó ngửa mặt lên trời gầm thét muốn phong vân tái khởi. Nhưng nó vừa gầm lên thì cả người đột nhiên trở nên tàn tạ, máu tươi khắp người phun ra điên cuồng như hàng loạt núi lửa phun trào.

Ầm!

Cơ thể khổng lồ của Vĩ Hỏa thú rơi xuống, rơi vào trong biển dung nhanh nóng bỏng, rồi dần chìm xuống.

Ngay lúc rất nhiều sinh vật khủng bố đều đang thấy kinh ngạc thì có một luồng sáng bay ra từ trong dung nham, nhanh chóng bay tới trước mặt Hàn Sâm. Đó là một chú văn thần bí, vốn khắc ở trên trán của Vĩ Hỏa thú, đại biểu cho ý chí của Xích Phần Thiên, là ký hiệu của chủ Thiên giới .

Bây giờ nó tới trước mặt Hàn Sâm, ai cũng biết dù đã xảy ra chuyện gì thì giờ Hàn Sâm cũng đã thay thế được Vĩ Hỏa thú, trở thành tân chủ của Xích Phần Thiên.

"Săn giết thú Phá Giới Cứu Cực Vĩ Hỏa thú, phát hiện gen Phá Giới." Trong đầu Hàn Sâm đồng thời có tiếng nhắc nhở vang lên.

Hàn Sâm nhìn ấn ký chủ Thiên giới trước mắt, hắn vươn một bàn tay ra, dấu ấn kia bèn rơi ngay vào trong lòng bàn tay của hắn, cứ như thể hòa làm một với da bàn tay của hắn vậy.

Sau khi mọi thứ đã xong xuôi, Ở đây hết thảy hoàn thành sau, lửa ở cả Xích Phần Thiên đều cháy bùng lên, nhưng lại không làm Hàn Sâm bị thương tí gì, cứ như thể cả trời đất đều tràn ngập pháo hoa, chúc mừng tân chúa tể của hỏa diễm ra đời.

Hình ảnh trên bia gen cũng kết thúc ở đó, sau đó lại xuất hiện thứ hạng của chủ Thiên giới. Hàng chữ viết đó của Thập Ngũ Trọng Thiên vẫn đang lấp lóe ánh sáng, nhưng nó đã không phải tên của Vĩ Hỏa thú nữa.

Chủ Thập Ngũ Trọng Thiên: Hàn Sâm.

Hàng chữ này chiếu rọi vào đại vũ trụ chính phản, hấp dẫn ánh mắt của vô số sinh linh, sinh vật của rất nhiều chủng tộc trong đại vũ trụ gen đều vui mừng không thôi.

Cuối cùng cũng có sinh vật của đại vũ trụ gen cướp được vị trí chúa tể, hơn nữa còn là cướp được bằng cách giết chết sinh vật đã trở thành chúa tể nữa,

chuyện này đã khiến các tộc của đại vũ trụ gen đều tinh thần đại chấn.

“Đúng là tên đáng sợ, tỷ lệ Phá Giới chỉ có sáu mươi, chỉ vận dụng một chút thủ đoạn là có thể giết hết Vĩ Hỏa thú một cách dễ dàng.” Nhưng có nhiều sinh vật Phá Giới có cảm xúc phức tạp hơn.

Trận chiến của Hàn Sâm đã khiến rất nhiều thú Phá Giới hơi yếu thấy được hy vọng lấy yếu thắng mạnh, nhưng nếu muốn làm được tới mức như Hàn Sâm thì không phải cứ dựa vào bắt chước là được.

Hết chương 3366.

Chương 3367. Một kiếp khó tránh trong vận mệnh

Hàn Sâm đào cơ thể rách nát của Hỏa Vĩ thú lên, mặc dù trên người nó đâu đâu cũng là vết thương, nhưng nó vẫn óng ánh như ngọc, máu thịt xương cốt đều giống như khối sắt nung đỏ, đủ để thấy được sự mạnh mẽ trong phách thể của nó.

Đào gen Phá Giới lên, phần thi thể còn dư lại thì tiện tay ném cho Tiểu Phi Ngư và Tiểu Miêu, rồi hắn nuốt luôn gen Phá Giới.

Hỏa Vĩ thú không hổ là thú Phá Giới có tỉ lệ trên chín mươi lăm phần trăm, trực tiếp tăng gen Phá Giới của Hàn Sâm lên tám điểm, thu hoạch coi như là khá phong phú.

“Bảo Nhị, cái này cho ngươi.” Hàn Sâm mang Bảo Nhi đi tới một chỗ không người, lợi dụng điều kiện bản thân là chủ của Xích Phần Thiên, che giấu quy tắc của Xích Phần Thiên, rồi mới lấy hạt giống hồ lô kia ra đưa cho Bảo Nhi.

Bảo Nhi trợn to mắt nhìn hạt giống hồ lô trong tay Hàn Sâm, nghỉ ngờ hỏi “Cha, đây là cái gì? Sao ta thấy quen thuộc thế?”

“Ta tìm được nó trong một gốc hồ lô đằng, ngươi cũng chui ra từ trong hồ lô, có lẽ nó có quan hệ gì với ngươi đó.” Hàn Sâm không nói cho biết Bảo Nhi chuyện về hội trưởng hội Thần Loạn.

Nếu tàn linh của hội trưởng hội Thần Loạn đã biến mất, bây giờ nói cho Bảo Nhi thì cũng chỉ làm nàng thấy đau lòng không cần thiết mà thôi, thà không nói còn tốt hơn.

“Cảm ơn cha.” Bảo Nhi cao hứng nhận lấy hạt giống hồ lô.

Hạt giống hồ lô vốn trông bình thường không có gì lạ khi ở trong tay Hàn Sâm, nhưng khi vào trong tay của Bảo Nhi thì chợt xảy ra biến hóa khác thường. Hạt giống này cứ như sống lại vậy, nó nhanh chóng nảy mầm sinh trưởng, chẳng mấy chốc đã biến thành một hồ lô đằng, đã thế còn quấn quanh người Bảo Nhi nữa.

Hàn Sâm cũng không can thiệp, hắn chỉ đứng bên theo dõi thôi, nếu như hồ lô đằng kia dám làm tổn thương Bảo Nhi thì hắn sẽ ra tay diệt nó ngay.

Bảo Nhi tỏ ra vui sướng, nhìn hồ lô đằng quấn ở trên người của nàng, không ngừng đâm chồi nảy lộc, tự mình đan bệt như vật sống, chẳng mấy chốc đã biến thành một bộ giáp Đằng, khoác lên người Bảo nhi.

Sau khi giáp Đằng hoàn thành thì hồ lô đằng lại bắt đầu khô héo, phiến lá rơi xuống như bụi bặm, nhánh dây leo màu lục dần biến thành màu sắc khi khô héo, từ vàng biến thành nâu, sau đó lại từ màu nâu biến thành nâu đen.

Đợi khi giáp Đằng ngừng biến hóa hoàn toàn thì nó đã biến thành một giáp Đằng màu xám tro, bao trọn lấy cơ thể nhỏ nhắn của Bảo Nhi, trông độc đáo lại còn tinh xảo, đồ đặt người làm hàng thật giá thật.

Bảo Nhi thử hoạt động mấy cái, bộ giáp Đằng đó không ảnh hưởng gì tới hoạt động của nàng hết, linh hoạt nhẹ nhàng vô cùng.

“Bộ giáp Đằng này thú vị quá, ta cảm giác mình như nghe được tâm ý của nó vậy á.” Bảo Nhi nói rồi khoát tay, bộ giáp Đằng kia lan về phía lòng bàn tay của nàng, thoáng cái đã bện thành một đằng chùy.

Bảo Nhi liên tục biến ảo, giáp Đằng biến ảo thành đủ các loại thứ như đao, súng, kiếm, roi v.v… Theo tâm ý của nàng, đến cả súng máy nó cũng biến ra được, Hàn Sâm nhìn trợn mắt há hốc mồm luôn.

“Bảo Nhi, đừng chỉ chơi thế, xem thử thứ này có uy lực thực tế hay không đi.” Hàn Sâm nói với Bảo Nhi.

Hắn không cảm giác được lực lượng quá mạnh từ giáp Đằng phía trên, chỉ thoáng cảm thấy nó có khí tức khá giống với áo giáp Hắc Tinh, nhưng lại có chút khác, không biết rốt cuộc là uy lực thế nào.

Nhưng nếu là thứ mà hội trưởng hội Thần Loạn để lại cho con gái mình thì chắc chắn là vật phi phàm, Hàn Sâm gấp không chờ được muốn biết rốt cuộc uy lực của giáp Đằng như thế nào.

Bảo Nhi suy nghĩ một lúc, biến giáp Đằng thành một đằng chùy lớn, đập xuống một tảng đá lớn ở bên cạnh.

Ầm!

Đằng chùy nện trên hòn đá lớn và tạo ra một tiếng vang rất lớn, sau đó Hàn Sâm bàn trợn tròn mắt.

Hắn trợn tròn mắt không phải vì uy lực khổng lồ của đằng chùy, mà là hòn đá kia chẳng hề có lấy một vết rạn, trong khi đó đằng chùy lại bị bắn ngược trở về, đập cho Bảo Nhi ngồi bệt xuống đất, cái đầu nhỏ của nàng lắc vài cái, trông có vẻ đầu quay đơ rồi.

“Vãi, hội trưởng hội Thần Loạn lừa trẻ con à, sao lại để lại một thứ thế này cho con gái của mình cơ chứ?” Hàn Sâm nhìn mà dở khóc dở cười.

Nhưng mà hắn cũng biết, trong chuyện này chắc chắn là sai ở đâu đó rồi, hội trưởng hội Thần Loạn không tài nào sẽ để lại thứ vô dụng cho con gái của mình được.

Bảo Nhi lắc đầu, bò dậy lại giơ đằng chùy lên với vẻ có hơi tức giận, nàng lại đập xuống tảng đá với lực còn lớn hơn lần trước.

Một tiếng ầm vang lên, tảng đá không có chút vết tích nào, còn đằng chùy thì lại bị chấn bay ra khỏi tay của Bảo Nhị, rơi xuống khu đất xa tít †ắp, nó nảy lên nhiều lần mới ngừng lại được.

Hàn Sâm và Bảo Nhi đều ngây người, một món vũ khí không có tác dụng như vậy, bọn họ đúng là lần đầu tiên được thấy.

Dù là một thanh kiếm làm bằng sắt thường, với lực lượng của Bảo Nhi thì cũng đủ để chặt đứt tảng đá lớn kia, nhưng mà đằng chùy kia lại không để lại dấu vết nào trên tảng đá.

Bảo Nhi chưa từ bỏ ý định, nàng gọi đằng chùy về, bắt nó biến thành các loại vũ khí như đao, kiếm, súng, xiên v.v… Thí nghiệm hết một lượt luôn, nhưng kết quả vẫn vậy, đằng chùy trông thì trâu bò này đến một tảng đá cũng không đập vỡ được.

“Rốt cuộc có chuyện gì thế này?” Hàn Sâm biết có lẽ Bảo Nhi vẫn chưa †ìm được cách dùng chân chính của nó, nên chỉ đành kêu Bảo Nhi cất đi

trước, sau này nữa từ từ nghiên cứu sau.

Bảo Nhi tức giận vứt roi mây trên mặt đất, nhưng roi mây lại tự mình bò tới, hóa thành giáp Đằng bao trùm lấy người Bảo Nhi.

“Bảo Nhị, về trước đã rồi tính, không có sự đồng ý của ta thì lần sau không được vào Tam Thập Tam Thiên nữa đâu đấy.” Hàn Sâm ôm lấy Bảo Nhi và Tiểu Miêu, Tiểu Phi Ngư rồi chuẩn bị đưa các nàng ra Tam Thập Tam Thiên.

Bây giờ hắn là chủ của Xích Phần Thiên, có thể dẫn người ra vào Xích Phần Thiên tự do, bản thân cũng có thể rời đi.

Nhưng mà còn không có đợi Hàn Sâm rời đi thì hắn đột nhiên cảm giác được có một khí tức kinh khủng phủ xuống Xích Phần Thiên, uy áp kinh khủng vô biên trong nháy mắt đã bao trùm cả Xích Phần Thiên.

Sắc mặt của Hàn Sâm chợt đổi, mặc dù vẫn chưa nhìn thấy người tới là ai, nhưng uy áp khủng bố như vậy, hắn cũng chưa gặp qua mấy lần, kẻ có được thực lực nhường này chắc chắn không phải nhân vật tầm thường.

Nhưng khi Hàn Sâm thấy rõ ràng người đáp xuống là ai thì sắc mặt của hắn chợt thay đổi, thậm chí có thể nói khó coi vô cùng.

Một ánh sáng vàng rủ xuống từ trên trời, một thiếu nữ tóc vàng mặc cung trang trắng tinh như một thiên sứ chậm rãi đáp xuống, trông nàng cứ như nữ thần thánh khiếp giáng trần từ Thần giới vậy.

Hàn Sâm liếc mắt một cái là đã nhận ra, đó là Uyển Nhi tóc vàng, nhưng mà lúc trước rõ ràng hắn đã biến Uyển Nhi về trạng thái tóc đen rồi, sao giờ lại biến thành tóc vàng nữa.

Nhìn ánh mắt lạnh như băng của Uyển Nhi tóc vàng thì Hàn Sâm biết lần này lại gặp phải phiền phức rồi.

“Tên Tần Tu khốn kiếp này, lại biến Uyển Nhi thành dáng vẻ cỗ máy giết người lạnh như băng này. Chẳng nhẽ hắn không biết Uyển Nhi tóc đen mới là lúc nàng vui vẻ nhất sao?” Hàn Sâm biết chắc chắn là do Tần Tu động

tay động chân nên Uyển Nhi mới sẽ biến về trạng thái tóc vàng, trong lòng thấy tức giận vô cùng.

Gần như là cùng lúc đó, trong lòng Hàn Sâm cũng dấy lên hồi chuông báo động: “Bạch tiên sinh tính ra được, ta vào Tam Thập Tam Thiên ắt có một kiếp, đừng nói một kiếp này là ứng ở trên người Uyển Nhi đấy nhé?”

Hết chương 3367.

Chương 3368. Đánh với Uyển Nhi

Sắc mặt của Uyển Nhi tóc vàng không hề thay đổi, ánh mắt lạnh lùng tựa như vô hồn, khi nàng nhìn về phía Hàn Sâm, hình như tiêu điểm không dừng ở trên người hắn.

“Uyển Nhi.” Hàn Sâm khẽ kêu một tiếng, nhưng khi nhìn thấy mặt Uyển Nhi không có chút biểu cảm nào thì hắn biết Uyển Nhi tóc vàng không quyến luyến hắn giống như Uyển Nhi tóc đen.

Quang diễm màu vàng trên người Uyển Nhi dâng lên, mái tóc vàng tức khắc dựng ngược lên, chỉ trong tích tắc nàng như từ một thiên sứ biến thành một ma nữ vậy.

Hàn Sâm thầm giật mình, lần này Uyển Nhi tóc vàng có chút khác với trước kia, mặc dù lực lượng của nàng vẫn là Nghịch thể Thần Linh, vẫn chưa Phá Giới, nhưng mà ở trong Nghịch thể Thần Linh của nàng, Hàn Sâm thoáng cảm nhận được một chút lực lượng quen thuộc, đó là lực lượng của áo giáp Hắc Tinh.

Ánh mắt của Uyển Nhi nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, nàng chậm rãi giơ tay lên, chém thẳng về phía Hàn Sâm như một thanh kiếm thẩm phán.

Một quang diễm màu vàng ngưng tụ thành lưỡi dao từ trên cánh tay của nàng và giáng xuống như trời phạt ở trong nhát chém ấy, chỉ trong phút chốc đã chém nát tất cả quy tắc cấm chế, chém thẳng xuống đầu Hàn Sâm.

Hàn Sâm rút kiếm Thốn Khôi ra, đồng thời khởi động chiến thể dị chủng hóa, mũi kiếm của kiếm Thốn Khôi đụng vào kim quang của Uyển Nhị, lập tức bộc phát ra kinh khủng sóng xung kích.

Hàn Sâm nắm kiếm Thốn Khôi, người hắn kéo ra một rãnh dài trên mặt đất tới tận trăm dặm, sắc mặt hắn thay đổi: "Uyển Nhi, Tần Tu đã làm gì ngươi rồi?"

Hắn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, một kích kia của Uyển Nhi không còn thuần lực lượng của Nghịch thể Thần Linh nữa rồi, trong đó còn chứa cả một loại lực lượng của áo giáp Hắc Tinh, mặc dù Nghịch thể Thần Linh của Uyển Nhi vẫn chưa Phá Giới, nhưng trong sự gia trì của lực lượng áo giáp Hắc Tinh, nhưng nó lại bộc phát ra chiến lực còn đáng sợ hơn sinh vật Phá Giới bình thường.

Dù con Hỏa Vĩ thú kia sống lại, thì e chưa chắc đã đỡ được một kiếm này.

Uyển Nhi không nói không rằng, người nàng thoáng cái đã xuất hiện trước mặt Hàn Sâm, chém hắn như một cỗ máy giết chóc.

Hàn Sâm bộc phát hết lực lượng của chiến thể dị chủng hóa, kiếm mang của kiếm Thốn Khôi trong tay bùng nổ, hắn dốc hết toàn lực rồi mà cũng chỉ ở vào thế giằng co với Uyển Nhi thôi.

Uyển Nhi gần như là đang chiến đấu theo bản năng, mà cách chiến đấu thì lại cực kỳ giống cách chiến đấu vượt qua phản ứng cực hạn của bản thân Hàn Sâm, không ai chiếm được chỗ tốt.

Phản ứng của song phương đều nhanh tới chỉ trong tích tắc, bộ não còn chưa kịp suy nghĩ thì kiếm quang và kim quang đã bộc phát va chạm chiến đấu không ngừng rồi.

Kỹ xảo giống nhau, nhưng lực lượng của Hàn Sâm lại không mạnh bằng Uyển Nhi nên bị đè ở thế hạ phong.

Nhưng kỹ xảo của Hàn Sâm lại trên cơ Uyển Nhi, hắn lợi dụng đủ loại kỹ xảo để duy trì cục diện không thắng không bại, nhưng Hàn Sâm có thể cảm giác được rất rõ ràng, lực lượng của Uyển Nhi đang không ngừng trở nên

mạnh mẽ khi chiến đấu. Cả người nàng như chìm trong ánh sáng thánh khiết, thần thể phát ra thần huy, cứ như thể mỗi khi lực lượng va chạm, thì đều có thể khiến cơ thể của nàng càng thêm sáng chói, càng đánh càng mạnh.

“Rốt cuộc Tần Tu đang làm gì với nàng? Sao trên người nàng lại có lực lượng của áo giáp Hắc Tinh?” Hàn Sâm chau mày, hắn biết áo giáp Hắc Tinh thần diệu vô cùng, nhưng lại không biết phải làm sao thì mới làm lực lượng của áo giáp Hắc Tinh phục vụ cho hắn.

Trước kia khi Hàn Sâm có áo giáp Hắc Tinh thì hắn cũng chỉ lợi dụng lực lượng của áo giáp Hắc Tinh để xúc tiến dị chủng tiến hóa. Nhưng mà có hơi lạ, lực lượng của áo giáp Hắc Tinh hình như cũng có tác dụng với dị sinh vật, dị chủng và chủng gen, nhưng nó lại không có tác dụng gì với nhân loại.

Cho dù Hàn Sâm nuốt nó thì lực lượng của nó cũng không giúp Hàn Sâm tiến hóa được, chỗ tốt duy nhất chỉ có giúp Hàn Sâm luyện thành gen vật ngữ thôi, cũng chỉ có như thế mà thôi.

“Nếu như áo giáp Hắc Tinh là đồ của hội trưởng hội Thần Loạn thật, thế thì tại sao Tần Tu lại sử dụng được áo giáp Hắc Tinh? Hắn chính là Nhân Tổ mà hội trưởng hội Thần Loạn đã nói sao?” Trong lòng Hàn Sâm thấy nghi ngờ và khó hiểu.

Kengl

Hàn Sâm lại chặn tiếp một nhát chém của Uyển Nhi, người hắn lui về phía sau trong không trung, tay nắm kiếm Thốn Khôi khẽ run rẩy, lực lượng mà đụng nhau sinh ra thật sự quá mạnh mẽ, trong cuộc chiến mới diễn ra có vài phút ngắn ngủi này, lực lượng của Uyển Nhi hình

như lại tăng lên gấp đôi, đã thế còn đang không ngừng tăng lên nữa.

“Bảo Nhi, ngươi tới một bên chờ ta.” Hàn Sâm quăng thẳng Bảo Nhi ra ngoài, hắn buộc phải chiến đấu toàn lực, nếu không hôm nay có lẽ khó thoát một kiếp thật.

Bảo Nhi bị Hàn Sâm vứt thẳng ra ngoài, cùng Tiểu Phi Ngư và Tiểu Miêu lui về nơi xa, Bảo Nhi cưỡi ở trên lưng Tiểu Phi Ngư đã biến lớn, ôm Tiểu Miêu cùng xem cuộc chiến.

Hai tay của Hàn Sâm nắm kiếm Thốn Khôi, thần mang trong mắt nở rộ, cả thế giới trong mắt hắn đều như được tạo thành từ hạt, đồng thời lấy kiếm làm đao, chém ra đao pháp Thiên Chi Hạ.

Ở dưới trời, vạn vật đều là cờ.

Hàn Sâm bỏ qua phản ứng tự nhiên của bản thân để chiến đấu, đại não vận chuyển điên cuồng, kiếm và người, người và đất, đất và trời đều thành một chỉnh thể, người ở trong cục lấy bản thân làm trung †âm, ảnh hưởng tới sự biến hóa của cả thế cục.

Đao pháp của Hàn Sâm nhìn như lộn xộn, nhát đao đầu tiên cũng không đánh tới chỗ hiểm của Uyển Nhị, rất nhiều quỹ tích di chuyển đều có hơi khó hiểu.

Nếu như là phàm phu tục tử bình thường thì có lẽ sẽ cho rằng Hàn Sâm đang làm loạn.

Nhưng mà đao pháp này rơi vào trong mắt của Tần Tu trên Tam Thập Tam Thiên thì lại khiến Tần Tu phải nói một câu: “Đao pháp rất thú vị, nhưng

đao pháp thế này cũng chỉ ngăn được nhất thời, không thể thắng được Uyển Nhi. Ân oán này nên do Uyển Nhi tự mình chấm dứt.”

Lúc nói, ánh mắt Tần Tu ánh nhìn thoáng qua tay trái của Uyển Nhi, ở trên ngón út trái của nàng có một chiếc nhẫn như được điêu khắc từ hắc tinh, lúc này nó đang tản ra ánh sáng thâm thúy rực rỡ.

Kiếm Thốn Khôi trong tay Hàn Sâm vung chém liên hồi, không biết đã chém ra bao nhiêu kiếm, thân hình trong lúc bất chợt lui về phía sau, rời khỏi vòng chiến, hai tay cầm kiếm chém mạnh về phía trước.

Ầm!

Ngọn lửa trong cả Xích Phần Thiên phun trào, vô số Phần Thiên Liệt Diễm bùng cháy, hóa thành hàng loạt hỏa diễm đao, chém điên cuồng về phía Uyển Nhi.

Ánh mắt của Uyển Nhi khựng lại, sáng vàng trên người tăng vọt, tất cả hỏa diễm đao chém về phía nàng đều bị kim quang hoá thành khí.

Nhưng hỏa diễm đao quá nhiều, như sông lửa giữa trời đất, cuồn cuộn tràn về phía Uyển Nhi, hơn nữa hỏa diễm đao bị phá hủy chẳng mấy chốc lại ngưng tụ thành hình, chém giết về phía Uyển Nhi như vô cùng vô tận.

Đao pháp Thiên Chi Hạ của Hàn Sâm đã vận dụng đến cực hạn, hắn cũng vận dụng quyền hạn là chủ của Xích Phần Thiên đến cực hạn, hỏa diễm đao chém xuống điên cuồng vô cùng vô tận, dù Uyển Nhi có lực lượng hùng mạnh như vậy thì cũng dần bị mài mòn trong sông đao, kim quang trên người cũng dần nhạt.

Thấy kim quang trên người Uyển Nhi dần yếu đi, sông hỏa diễm đao càng ngày càng hung mãnh, nhưng sắc mặt của Hàn Sâm cũng không khá hơn được chút nào.

Hôm nay trong lòng hắn luôn cảm thấy có hơi bất an, nhưng không biết rốt cuộc sự bất an kia bắt nguồn từ nơi nào.

Rắc!

Một đao khí hỏa diễm phá tan kim quang trên người Uyển Nhi, chém lên vai của Uyển Nhi.

Hết chương 3368.

Chương 3369. Nhẫn hắc tỉnh

Máu tươi bắn tóe, thần thể sáng chói kia của Uyển Nhi bị chém ra một vết máu nhỏ.

Kế tiếp, hỏa diễm đao khí trải khắp đất trời quét tới, đột phá kim quang hộ thể của Uyển Nhi, hàng loạt đao khí cắt rách quần áo của nàng, để lại trên người nàng hết vết thương nhỏ này đến vết thương nhỏ khác.

Mặc dù vết thương nào cũng nhỏ tới không đáng kể, nhưng hỏa diễm đao khí nhiều vô cùng vô tận, đao khí đột phá nhiều cũng làm Uyển Nhi phải chịu đả kích cực lớn, vết thương trên người nàng cũng càng ngày càng nhiều, máu tươi lan ra trên cung trang trắng tinh giống như hoa mai màu máu.

Nhìn thần thể của Uyển Nhi từ từ bị xé nứt, sự bất an trong lòng Hàn Sâm lại càng mãnh liệt hơn, tay hắn nắm chặt lấy kiếm Thốn Khôi trong vô thức, nhìn chằm chằm Uyển Nhi, mong rằng sẽ nhìn ra được gì đó.

Không đợi Hàn Sâm nhìn ra được gì, người Uyển Nhi đột nhiên trở nên giống như hư hóa, hỏa diễm đao khí đâm thẳng về phía nàng, nhưng Uyển Nhi hư hóa thì xuyên qua biển lửa ấy, xuất hiện ở trước mặt Hàn Sâm. Vết thương trên người nàng đã khép lại hoàn toàn, đến quần áo cũng trở về ban đầu, như thể nàng chưa hề bị thương vậy.

Lấy tay làm đao chém xuống, thân thể hư hóa của Uyển Nhi cũng lại ngưng tụ thành thật thể. Hàn Sâm đã chuẩn bị từ sớm, kiếm Khốn Thôi chém ngược lên đón lấy lòng bàn tay của Uyển Nhi.

Kengl

Kiếm Thốn Khôi và lòng bàn tay của Uyển Nhi đụng vào nhau, kiếm ‘Thốn Khôi đánh đâu thắng đó lại không chém được ban tay ngọc ngà thon dài tản ra ánh sáng vàng lộng lẫy kia của Uyển Nhi, cả hai va chạm vào nhau phát ra tiếng kim ngọc đụng chạm.

Hàn Sâm cảm thấy có một luồng cự lực không gì cản nổi đang đánh tới, trực tiếp chấn người hắn trượt vào hư không phía sau, người hắn phá tan lực cản tạo ra tiếng khí nổ dày đặc, quần áo trên người cũng bị khí bạo xé rách, để lộ cơ bắp rắn chắc.

“Loại lực lượng ban nấy là… Lực lượng của thể Thần Linh siêu cấp…” Ánh mắt của Hàn Sâm sáng rực, nhìn chằm chằm vào Uyển Nhi. Sự hư hóa trong tích tắc kia của Uyển Nhi giống y hệt thể Thần Linh siêu cấp của hắn, không phải chiêu thuật mà Nghịch thể Thần Linh am hiểu.

“Nhưng mà Uyển Nhi vẫn chưa Phá Giới, sao nàng lại sử dụng được lực lượng của thể Thần Linh siêu cấp chứ?” Hàn Sâm thấy khó hiểu trong lòng.

Nhưng Uyển Nhi lại không cho hắn thời gian để suy nghĩ, nàng chém về phía Hàn Sâm, còn Hàn Sâm thì vung kiếm đón đỡ, cơ thể của Uyển Nhi lại hư hóa, khi tới trước mặt thì lại biến thành thật thể, vung thủ đao chém tới cổ Hàn Sâm.

Hàn Sâm đã đợi sẵn rồi, trong nháy mắt đã tiến vào trạng thái thể Thần Linh siêu cấp, người hắn biến thành quang ảnh, thử né nhát chém này của Uyển Nhi.

Máu tươi bắn tung tóe, trên cổ Hàn Sâm bỗng xuất hiện một vết máu. Thể Thần Linh siêu cấp của hắn lại không né được một nhát chém này của Uyển Nhi.

May Hàn Sâm chỉ thử nên đã né chỗ hiểm ra, hắn cũng không dám để nàng chém thật. Nếu không thì nhát chém này mà chém xuống, e cái đầu của Hàn Sâm cũng bị chém rơi.

“Có gì đó sai sai… Chuyện này là lạ… Sao Uyển Nhi vẫn chưa Phá Giới mà vẫn có thể tự do chuyển đổi giữa thể Thần Linh siêu cấp và Nghịch thể Thần Linh chứ?” Bóng người Hàn Sâm chợt lóe, né đi hết đòn công kích này tới đòn công kích kia của Uyển Nhi, nhưng lại đang thầm nghĩ trong lòng.

Uyển Nhi có thể tự do chuyển đổi giữa hai loại lực lượng nên tính công kích trở nên mạnh hơn, hơn nữa hai loại lực lượng của nàng cũng mạnh vô cùng, thoáng có xu thế áp chế được thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm, khiến cho tình thế của Hàn Sâm trở nên càng hung hiểm hơn.

Thấy Uyển Nhi lại chém tới, mà Hàn Sâm thì đã không lui được nữa rồi. Trong mắt Hàn Sâm lóe lên một tia hàn mang, khí tức trên người chợt đổi, một luồng lực lượng khủng khiếp gần với nguyên thủy nhất bộc phát ra từ trong người hắn, rồi ngưng tụ thành kiếm quang trên thân kiếm Thốn Khôi, chém về phía Tần Uyển Nhi với thế như chẻ tre.

Lực lượng của nghịch gen vật ngữ là loại lực lượng có tính hủy diệt đáng sợ nhất, lại phối hợp thêm kiếm Thốn Khôi đánh đâu thắng đó và kỹ xảo tung thuộc Chích Thủ Già Thiên của Hàn Sâm thì đã gần như là lực công kích mạnh nhất mà Hàn Sâm có thể bộc phát ra rồi.

Rắc!

Kiếm Thốn Khôi chém lên mu bàn tay của Tần Uyển Nhị, tia lửa văng khắp nơi, ánh sáng bay tứ tung như cưa điện cắt vào kim loại, nếu như nhìn kỹ thì sẽ phát hiện vị trí mà kiếm Thốn Khôi chém thật ra không phải mu bàn tay của Uyển Nhi, mà một chiếc nhẫn hắc tinh trên ngón †ay nàng.

Hàn Sâm luôn quan sát Uyển Nhi, hắn luôn cảm thấy Uyển Nhi có gì đó không đúng và rồi cuối cùng hắn nhằm vào chiếc nhẫn này. Mặc dù chiếc nhẫn kia không tản ra khí tức gì, nhưng trực giác của hắn nói với hắn nó có vấn đề.

Cuối cùng, chiếc nhẫn hắc tinh kia bị lực lượng của kiếm Thốn Khôi chém đứt, nó rơi xuống khỏi ngón tay của Tần Uyển Nhị, vỡ ra thành hai rơi xuống.

Khi chiếc nhẫn hắc tinh đó vỡ đôi rời khỏi người thì Uyển Nhi chợt ngây ra, cả người nàng đơ ra đó, kim quang trên người cũng dần dịu đi, mái tóc vàng dần chuyển về màu đen.

“Phát hiện nhanh tới thế cơ à? Nhưng mà cũng đúng, nói sao thì cũng mà người được Uyển Nhi gần gũi nên tinh mắt như thế cũng không quá.” Tần Tu thì thào tự nói, nhưng ánh mắt lại không có bất kỳ biến hóa nào, cứ như thể việc Hàn Sâm chém đứt nhẫn hắc tinh đã nằm trong dự đoán của hắn rồi vậy.

“Đại nhân, có cần mở thông đạo đón Uyển Nhi tiểu thư về không?” Thiên Đế đi tới trước mặt Tần Tu, hành lễ xin chỉ thị.

Uyển Nhi tiến vào Xích Phần Thiên cũng không có phát động trận chiến Đoạt Thiên, mà là Thiên Đế lợi dụng thân phận và lực lượng linh tử của Tam Thập Tam Thiên đưa Uyển Nhi tới thẳng Xích Phần Thiên.

Ngoài Tần Tu và Thiên Đế thì cũng chỉ có người ở bên trong Xích Phần Thiên, mới nhìn thấy được chuyện đang xảy ra ở Xích Phần Thiên lúc này.

“Không cần” Tần Tu nhàn nhạt nói, ánh mắt vẫn quan sát chiến đấu bên trong Xích Phần Thiên thông qua linh kính mà Thiên Đế mở ra.

Khi Hàn Sâm thấy Uyển Nhi tóc vàng đang dần chuyển sang Uyển Nhi tóc đen, đang thầm mừng rỡ thì đột nhiên thấy nhẫn hắc tinh bị hắn chém đứt kia lại tản ra một làn sương đen rồi biến thành một luồng hắc vụ cuốn về phía Uyển Nhi.

“Cút!” Hàn Sâm tay mắt lanh lẹ, tung một chưởng đánh về phía hắc vụ kia, băng ngọc tráo có cấu trúc rỗng bao lấy hắc vụ đó.

Rầm!

Nhưng mà một giây sau, hắc vụ lại đụng nát băng ngọc tráo, vọt tới trước mặt Uyển Nhi rồi chui thẳng vào trong miệng nàng.

Sắc mặt của Hàn Sâm rất khó coi, nhưng hắn cũng không ngăn cản được nữa rồi, không hề do dự, hắn tung một kiếm chém về phía cổ của Uyển Nhi,

hắn muốn nhân lúc hắc vụ vẫn chưa chui vào bụng thì chắn nó lại ở bên ngoài.

Nhưng mà Uyển Nhi ban nãy còn đơ ra đó giờ lại trượt về sau một cách quỷ dị, động tác của nàng quỷ dị vô cùng, người nàng không nhúc nhích nhưng lại trượt về sau, tựa như ma quỷ.

Cũng một động tác trượt này đã làm kiếm Thốn Khôi của Hàn Sâm chém hụt, khi Hàn Sâm nhìn Uyển Nhi thì phát hiện mắt của nàng đã bị con ngươi màu đen chiếm trọn hoàn toàn, trông ma quái dọa người vô cùng, còn làm người ta hãi hùng hơn con người màu vàng vô hồn trước đó.

Hàn Sâm nắm kiếm Thốn Khôi, còn đang định vung kiếm tấn công tiếp nhưng lại thấy sau lưng Uyển Nhi có hai thần mang sáng chói vụt ra, xé nát quần áo của nàng, vung lượn khắp nơi như bươm bướm.

Thần quang một vàng một bạc giang ra ở sau lưng Uyển Nhi như một đôi cánh, tản ra linh quang khủng khiếp.

“Lực lượng của thể Thần Linh siêu cấp và Nghịch thể Thần Linh cùng †ồn tại trong cùng một thân thể mà vẫn không Phá Giới, cũng không xung đột với nhau, điều này sao có thể chứ?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào đôi quang dực kinh trời ở sau lưng Uyển Nhi kia, trợn tròn mắt.

Hết chương 3369.

Chương 3370. Hai cách Phá Giới

Uyển Nhi kéo một đôi quang dực kinh thiên, người nàng cũng vì có đôi quang dực này nên một bên người bị chiếu ra màu vàng sáng chói, còn một bên thì ngân bạch như tuyết.

Đôi mắt bị con ngươi màu đen chiếm trọn kia đang nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, lộ vẻ vô cùng yêu dị quỷ mị.

“Tần Tu điên rồi sao? Rốt cuộc hắn đã làm gì Uyển Nhi vậy?” Hàn Sâm khẽ cau mày, với lòng yêu quý của Tần Tu dành cho Tần Uyển Nhi thì chắc sẽ không làm ra chuyện tổn thương Tần Uyển Nhi mới đúng.

Nhưng mà trạng thái bây giờ của Tần Uyển Nhi rõ ràng quá quỷ dị, hắn không tài nào nghĩ ta được, sao Tần Tu lại biến Tần Uyển Nhi thành ra như vậy.

Hàn Sâm không biết rằng, sau khi hắn biến Tần Uyển Nhi về trạng thái tóc đen, thì Tần Uyển Nhi luôn nhớ tới Hàn Sâm, đã thế còn luôn nói lời hay cho Hàn Sâm nữa.

Ngoài mặt thì Tần Tu không bộc lộ thái độ gì, hắn vẫn đối xử dịu dàng với Tần Uyển Nhi, nhưng cuối cùng hắn vẫn chọn dùng một thủ đoạn khá cứng rắn kịch liệt, mới làm Tần Uyển Nhi khôi phục lại trạng thái tóc vàng.

Đây cũng là lý do vì sao Tần Tu quyết ý muốn để Tần Uyển Nhi giết chết Hàn Sâm, hắn không thể chịu được khi trong mắt của Tần Uyển Nhi còn có người khác quan trọng hơn hắn.

Tần Uyển Nhi lơ lửng không trung, hai cánh sau lưng khẽ chập chờn, hai tay chụm lại chung một chỗ giống thiên sứ đang cầu nguyện.

Nhưng trên khuôn mặt của Tần Uyển Nhi lại không có tín ngưỡng và sự trung thành, ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Hàn Sâm, trên khuôn mặt cũng toát ra vẻ lạnh lùng.

Mà trên hai tay đang chụm lại với nhau của nàng có một ánh sáng kỳ dị tản ra. Ánh sáng đó không phải màu trắng của Thần Linh siêu cấp, cũng không phải màu vàng của Nghịch thể Siêu Thần.

“Lực Phá Giới ư? Hình như có chút không đúng.” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay Tần Uyển Nhi, hắn cảm thụ được dao động lực lượng kỳ dị kia.

Sau khi thể Thần Linh siêu cấp của hắn Phá Giới thì trở thành linh thể thuần túy, gần như không thể đụng vào tất cả vật chất trong thế gian, cũng sẽ không bị bất kỳ thứ gì thương tổn.

Nhưng mà lực lượng được sinh ra trên lòng bàn tay của Tần Uyển Nhi rõ ràng không phải lực lượng linh hóa, nhưng lại có khí tức của thể Thần Linh siêu cấp và Nghịch thể Thần Linh.

“Chẳng nhẽ thể Thần Linh siêu cấp còn có một cách Phá Giới khác sao?” Hàn Sâm nhìn hào quang càng ngày càng mãnh liệt trên hai tay của Tần Uyển Nhi với vẻ bất ngờ và kinh ngạc.

Đó là một loại lực lượng khá giống trong suốt, nhưng cũng không phải lực lượng linh hóa, có thể thấy được trong lòng bàn tay của Tần Uyển Nhi đang có một lực lượng trong suốt dần bay lên và khuếch trương.

Sau khi hai tay của nàng nhiễm phải lực lượng trong suốt đó thì trở nên trong suốt lóng lánh thủy tinh. Lực lượng trong suốt đó dần khuếch trương thì cả người nàng, thậm chí là quang dực sau lưng cũng đều dần biến thành tinh thể trong suốt.

Bây giờ trông Tần Uyển Nhi như pho tượng thủy tinh gần như trong suốt, chỉ có một đôi mắt là còn màu đen.

Nếu như không cẩn thận nhìn thì sẽ chỉ thấy một đôi mắt yêu dị màu đen lơ lửng giữa không trung, phải nhìn kỹ thì mới phát hiện cơ thể gần như trong suốt của nàng kia.

“Thể Thần Linh siêu cấp còn có một loại Phá Giới khác thật à?” Hàn Sâm nhìn rồi thấy chấn động vô cùng, Tần Uyển Nhi Phá Giới thật rồi, đã thế còn là Phá Giới theo một cách khác hoàn toàn với hắn, hai người bọn họ đều lấy thể Thần Linh siêu cấp Phá Giới nhưng lại tạo thành hai loại lực Phá Giới khác nhau.

Hàn Sâm không biết lực Phá Giới của mình và lực Phá Giới của Tần Uyển Nhi cái nào mới là chính xác, nhưng khí tức khủng bố tản ra từ trên người Tần Uyển Nhi lại làm còi báo động trong lòng Hàn Sâm vang lớn.

Khoảnh khắc mà hai tay của Tần Uyển Nhi tách ra, Hàn Sâm chợt cảm thấy cả người như nổi da gà, cứ như thể sắp có chuyện không may xảy ra vậy. Hắn không hề do dự, trực tiếp mở ra thể Thần Linh siêu cấp trạng thái Phá Giới, biến thành linh thể thuần túy.

Một giây sau, Hàn Sâm thấy một tay của Tần Uyển Nhi đã xuất hiện ở trên ngực hắn, nhanh đến mức hắn không có cơ hội tránh né.

Hàn Sâm trơ mắt nhìn bàn tay yêu dị tới gần như trong suốt kia đâm vào trong lồng ngực của hắn, đâm xuyên qua thân thể của hắn.

Sau khi bàn tay của Tần Uyển Nhi thu về thì Hàn Sâm phát hiện linh thể của hắn bị đâm thủng một lỗ, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

"Lực Phá Giới của nàng có thể làm tổn thương được thể thuần linh của ta" Bóng hình của Hàn Sâm nhanh chóng di chuyển, trong lúc hắn di chuyển thì linh thể cũng tự động khôi phục.

Tần Uyển Nhi có hơi nghi ngờ liếc Hàn Sâm một cái, một giây sau, thân thể yêu dị lại bắt đầu chuyển động.

Lần này Hàn Sâm đã có chuẩn bị, hắn nhìn chằm chằm vào người của nàng, hy vọng có thể đoán ra được quỹ đạo công kích của nàng.

Nhưng mà dù vậy, trong khoảnh khắc mà Tần Uyển Nhi giơ tay lên ấy, thì bàn tay đó vẫn đâm xuyên qua lồng ngực của Hàn Sâm.

Hàn Sâm biết bản thân không phòng được công kích của Tần Uyển Nhi nên cũng chẳng để ý tới linh thể bị thương của bản thân nữa, hắn ngưng tụ toàn lực lượng tung một quyền đánh về phía thân thể yêu dị kia của Tần Uyển Nhi.

Hàn Sâm cảm giác bàn tay của hắn như đánh vào chất lỏng, lực cản ban đầu lớn vô cùng, giống như nện vào nham thạch vậy, nhưng sau khi nắm đấm của hắn nện vào trong người Tần Uyển Nhi thì lại cảm thấy trong cơ thể của nàng mềm mại như không xương, nắm đấm như bị ngâm trong nước.

Ầm!

Hàn Sâm muốn rút nắm đấm ra, sau đó lại thử đánh lên bộ phận khác trên người Tần Uyển Nhi, nhưng bỗng hắn cảm thấy người như bị điện giật, thoáng cái linh thể đã tê dại run rẩy, đã thế còn loáng thoáng có một lực hút

hút lấy nắm đấm của hắn, làm Hàn Sâm không thể rút tay ra khỏi người Tần Uyển Nhi được.

Điều càng thêm lạ làm hình như Tần Uyển Nhi cũng giống Hàn Sâm, người nàng cũng bị giật tới run rẩy, bàn tay đâm vào trong ngực Hàn Sâm của nàng cũng không thu về được.

Tần Tu thấy một màn như vậy thì sắc mặt cũng trở nên cổ quái: "Chuyện gì xảy ra thế này? Lực Phá Giới của Hàn Sâm và lực Phá Giới của Uyển Nhi lại sinh ra sự cộng hưởng kỳ dị ư?"

Đến Tần Tu cũng không nhìn ra được tình huống này là thế nào, hắn tách một chiếc nhãn hắc tinh ra từ trong áo giáp Hắc Tinh, rồi lợi dụng lực lượng nguyên thể gen của nhãn hắc tinh làm Tần Uyển Nhi Phá Giới thành công.

Mà lực lượng của Tần Uyển Nhi sau khi Phá Giới mạnh tới mức, dù là bản thân Tần Tu thì cũng không dám khinh thường, hắn vốn nghĩ Tần Uyển Nhi như vậy, thì việc chém giết Hàn Sâm sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Nhưng ai ngờ lực Phá Giới của Hàn Sâm lại sinh ra cộng hưởng với lực Phá Giới của Tần Uyển Nhi, hơn nữa Tần Uyển Nhi còn chịu ảnh hưởng vô cùng lớn, trông nàng giờ giống hệt Hàn Sâm, đều mất đi năng lực chiến đấu.

"Thiên Đế, mở thông đạo tới Xích Phần Thiên ra." Tân Tu không muốn Tần Uyển Nhi gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào, hắn bỏ ý định để Tần Uyển Nhi tự mình diệt trừ Hàn Sâm, muốn tự mình tới Xích Phần Thiên một chuyến, giải quyết cho xong kẻ phiền phức Hàn Sâm này.

Nhưng Thiên Đế còn chưa kịp trả lời thì dị biến trong Xích Phần Thiên lại xảy ra, người của Hàn Sâm và Tần Uyển Nhi đang dần dung hợp.

Hai người mặt đối mặt dần tới gần nhau, người càng ngày càng gần, trông cứ như dính với nhau, giống như hai đứa trẻ dính vào nhau mặt đối mặt, hơn nữa diện tích tiếp xúc dung hợp của cơ thể hai người càng lúc càng lớn.

Hết chương 3370.

Chương 3371. Đánh với Tân Tu

Tần Tu còn chưa kịp tiền vào Xích Phần Thiên thì cơ thể của Hàn Sâm và Tần Uyển Nhi đã hoàn toàn trùng hợp, giống như biến thành một người vậy.

Hai người bên trong thân cơ thể trùng khít kia hình như cũng vô cùng đau đớn, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm, trên người bộc phát ra dao động lực lượng kinh khủng, trong phút chốc đã xé rách hư không, cả hai vọt thẳng vào trong hư không, thoáng cái đã mất bóng.

“Bọn họ đi đâu rồi?” Tân Tu cau mày nhìn về phía Thiên Đế, tâm trạng của hắn đang tệ cực kỳ.

Thiên Đế chợt điều chỉnh lực lượng, hình ảnh trên linh kính bỗng thay đổi, hình ảnh chiếu ra đã không còn ở trong Xích Phần Thiên nữa, mà là ở một Trọng Thiên khác.

Chỉ thấy người của hai người Hàn Sâm chồng lên nhau kia đang phá không bay đi, xuyên qua hết Thiên giới này tới Thiên giới khác, bọn họ đang bay nhanh tới Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Bích chướng của Tam Thập Tam Thiên cứ như không tồn tại vậy, hoàn toàn không ngắn được thân thể khủng khiếp kia xuyên qua.

Chỉ trong nháy mắt, thân cơ thể trùng khít của Hàn Sâm và Tần Uyển Nhi đã tới trước bia gen của Tam Thập Tam Trọng Thiên, bọn họ xuyên qua Tam Thập Tam Trọng Thiên chỉ bằng thân thể xác thịt, nhưng dù là chủ của Tam Thập Tam Trọng Thiên thì cũng không ngăn nổi bọn họ.

Tần Tu đang ở trước bia gen, nhìn chằm chằm vào thân thể trong suốt đang phá không bay đến, cố gắng tìm linh hồn của Tần Uyển Nhi ở trong thân thể kia.

“Tần Tu.” Thân thể trong suốt đi tới trước mặt Tần Tu, lúc ẩn lúc hiện, lập lòe như ánh đèn, cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất vậy.

“Uyển Nhi, ngươi vẫn còn ở đây sao?” Tần Tu nhìn chằm chằm vào thân thể kia hỏi.

“Ta… Ta là..” Thân thể trong suốt trông có vẻ rất đau đớn, ôm đầu kêu gào, rồi vung đấm đánh vào hư không như bị điên rồi vậy.

Một lực lượng vô hình nổ tung trong hư không, hóa thành sóng xung kích khuếch tán ra bốn phía mà mắt thường không nhìn thấy được, nó phá hủy hết thảy, dù là linh hồn thì cũng không ngoại lệ.

Thiên Đế đứng mũi chịu sào, phải hứng chịu tác động của lực lượng kia, với tỷ lệ Phá Giới suýt soát trăm phần trăm của hắn mà lại không ngăn nổi lực lượng của đòn sóng xung kích kia, thân thể trong nháy mắt bị xé nứt, đến linh hồn cũng sắp tan thành mây khói tới nơi.

Ầm!

Tần Tu bước một bước ra, cơ thể được áo giáp Hắc Tinh bao lấy chắn trước người Thiên Đế, một bàn tay của hắn vươn ra, cứ như có một vách tường vô hình được sinh ra ngay trước lòng bàn tay của hắn vậy, chặn lại hết sóng xung kích này.

Ý thức của Hàn Sâm dần khống chế cơ thể trùng, nhìn thấy Tần Tu ở trước mặt thì hắn đánh luôn một quyền không hề do dự.

Một lực lượng vô hình ngay lập tức đánh đến trước mặt Tần Tu, nắm đấm đánh thẳng lên áo giáp Hắc Tinh của Tần Tu, đánh cho người của Tần Tu trượt đi ngay tức khắc.

Sắc mặt của Tần Tu thay đổi, từ khi hắn khống chế được áo giáp Hắc Tinh tới nay thì đã không còn phải chịu cái cảm giác cơ thể bị lực lượng trùng kích, sự mạnh mẽ của cơ thể trùng giữa Hàn Sâm và Tần Uyển Nhi có hơi nằm ngoài dự kiến của hắn.

Nhưng Tần Tu còn chưa kịp ra tay thì Hàn Sâm đã vung tay tấn công tiếp rồi, hắn cảm thấy cả người tràn ngập loại lực lượng có tính bạo †ạc, cứ như thể tung một quyền là có thể đánh long trời lở đất luôn vậy.

Ánh mắt của Tần Tu chăm chú, bàn tay di chuyển, thế rồi chặn lại được lòng bàn tay bổ xuống của Hàn Sâm.

Giờ cả người Hàn Sâm giống như một cỗ máy giết người vậy, hắn công kích liên hồi và điên cuồng về phía Tần Tu, ngón tay, bàn tay, nắm đấm, khửu tay, đầu gối, gần như là bộ phận nào trên cơ thể cũng đều bộc phát ra được lực sát thương mạnh kinh người.

Một kích nào của hắn cũng đủ để giết chết cường giả cấp Thần Linh, nhưng những công kích này lại đều bị lòng bàn tay của Tần Tu chặn lại hết. Hai tay của Tần Tu giống như bức tường Than Khóc trong thần thoại Hy Lạp, dù thế công của Hàn Sâm có mãnh liệt tới đâu thì cũng rất khó làm hắn lùi về phía sau dù chỉ là nửa bước.

Tần Tu chỉ thủ không tấn công, hắn luôn quan sát Hàn Sâm, bởi vì thân thể này không phải chỉ có mỗi Hàn Sâm, bên trong còn có Tần Uyển Nhi nữa, nên Tân Tu mới chần chừ không phản kích như thế.

Còn Hàn Sâm thì không để ý nhiều như vậy, hiện giờ hắn chỉ cảm thấy lực lượng toàn thân đang sục sôi, giống như một ngọn núi lửa có thể phun trào bất cứ lúc nào. Nếu như hắn không phát tiết lực lượng trong cơ thể ra ngoài thì hắn cảm thấy bản thân sắp căng tới nổ luôn rồi.

Hơn nữa hắn thoáng cảm giác được bên trong thân thể có một loại lực lượng đang thúc giục hắn, làm hắn vô cùng muốn đánh nát áo giáp Hắc Tinh, sinh ra loại cảm xúc muốn lao đầu vào lửa như một con thiêu thân.

“Hàn Sâm, rời khỏi cơ thể của Uyển Nhi thì ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống.” Tần Tu vừa ngăn cản thế công của Hàn Sâm vừa lạnh lùng nói.

Hàn Sâm không nói một lời, lực lượng mà thân thể bộc phát ra khiến hắn cảm thấy người hắn như sắp bị hòa tan tới nơi, chỉ có tiếp tục chiến đấu, phát tiết lực lượng ra ngoài thì hắn mới thấy dễ chịu được chút.

Ầm!

Lại là một quyền nữa nện vào lòng bàn tay của Tần Tu, lần này Tần Tu lại bị lực lượng của hắn đánh lui ra sau nửa bước, áo giáp Hắc Tinh cũng tản ra hàng loạt gợn sóng.

Tần Tu khẽ cau mày, lực lượng mà sau khi Hàn Sâm và Tần Uyển Nhi hợp thể sinh ra đã hơi nằm ngoài dự đoán của hắn.

Khi Hàn Sâm lại công kích tới thì cuối cùng Tần Tu cũng hành động, hắn lắc mình tránh đi nắm đấm của Hàn Sâm, thân hình xuất hiện ở phía sau Hàn Sâm, một cánh tay khóa cổ Hàn Sâm lại, nguồn lực lượng kinh khủng bao trùm lấy người Hàn Sâm, làm hắn không thể nhúc nhích.

“Rời khỏi người của Uyển Nhi, đây là cơ hội sống cuối cùng của ngươi.” Tần Tu đứng ở sau lưng Hàn Sâm, lạnh lùng nói.

“Thế à?” Bóng người của Hàn Sâm chợt lóe, biến mất luôn trong hư không, lực lượng khóa của Tần Tu thất bại ngay tức khắc.

Khi người của Hàn Sâm lại xuất hiện thì đã ở trên đỉnh đầu của Tần Tu, chân dài như rìu chiến bổ xuống.

Tần Tu giơ tay lên chặn lại đòn bổ xuống này của Hàn Sâm, lực lượng kinh khủng va chạm làm không gian chấn động, bánh răng vũ trụ cũng bị phá nát.

Thân hình của Hàn Sâm lóe lên không chừng, khi hắn biến mất thì lực lượng của Tần Tu cũng không khóa được hắn, hai người điên cuồng chiến đấu, làm không gian bên trong Tam Thập Tam Trọng Thiên chấn động không ngừng.

Ngoài bia gen thì không thứ gì ngăn lại được lực lượng bất kỳ vật chất cũng ngăn cản không nổi dao động lực lượng của bọn họ đánh tới.

Hàn Sâm sớm biết lực lượng của Tần Tu rất đáng sợ, nhưng không ngờ lại đáng sợ đến trình độ này, sau khi cơ thể của hắn và Tần Uyển Nhi chồng

lên nhau thì lực lượng bộc phát ra đã vượt xa thời kỳ cường thịnh của chính hắn, nhưng Tần Tu hình như vẫn còn dư sức để ứng đối với hắn.

Thậm chí Hàn Sâm còn thấy nghi ngờ, nếu như Tần Tu không cố ky thân thể của Tần Uyển Nhi thì tình hình của hắn có lẽ còn bết bát hơn bây giờ.

Thật ra Hàn Sâm cũng không biết, nỗi khiếp sợ trong lòng Tần Tu cũng kém gì hắn.

Mặc dù bản thân Tần Tu cường hãn, nhưng cái đã khiến hắn mạnh như bây giờ cũng là nhờ áo giáp Hắc Tinh này.

Cơ thể trùng của Hàn Sâm và Tần Uyển Nhi chỉ vào lực lượng thân thể mà đã có thể chống lại hắn của bây giờ, dù là trong thời kỳ mạnh nhất của Tần Tu thì thân thể của hắn cũng không đạt tới loại trình độ này.

“Lực lượng cơ thể thế này đã gần như có thể đạt tới trình độ kia chỉ nhờ vào thân thể xác thịt rồi…” Sắc mặt của Tần Tu dần trầm xuống.

Nếu như lực lượng này thuộc về Tần Uyển Nhi thì đương nhiên Tần Tu sẽ thấy vui, thậm chí hắn không tiếc giá nào để Tần Uyển Nhi đạt tới bước kia.

Nhưng bây giờ loại lực lượng này lại có một nửa thuộc về Hàn Sâm, hơn nữa Hàn Sâm còn chiếm vị trí chủ động của thân thể này, Tần Tu nghĩ đến đây thì ánh mắt lại lạnh thêm mấy phần.

Hết chương 3371.

Chương 3372. Chiến giáp nguyên thể gen

Tần Tu như một du hồn, thế công của Hàn Sâm như tia chớp mưa sa, gần như chỗ nào cũng có, nhưng vẫn luôn không làm dao động được Tần Tu thật.

Thân thể được áo giáp màu đen bao chặt lấy, thoáng cái đã phá giải thế công của Hàn Sâm, nhàn nhãn như đi dạo trong sân vắng vậy.

Dù Hàn Sâm đã phát huy lực lượng của cơ thể yêu dị này tới cực hạn thì cũng không có gì khá hơn, hắn vẫn luôn không làm Tần Tu bị thương được.

Ánh mắt Tần Tu chợt trở nên chăm chú, áo giáp Hắc Tinh trên người hắn cũng co lại, một bàn tay nện vào hư không, áo giáp Hắc Tinh bao lấy nắm đấm tỏa ra ánh sáng đen.

Ầm!

Thân thể vừa hư hóa xong của Hàn Sâm bị một quyền này nện ngay vào lồng ngực, hắn bị lực lượng của một quyền đó đánh lùi về sau nhưng không bị thương nặng.

Nhưng một quyền này tung ra, Nhưng mà một quyền này dưới, áo giáp Hắc Tinh trên nắm tay của Tần Tu đột nhiên nứt ta, chúng nó biến thành hàng loạt mảnh giáp Hắc Tinh chụp lên người Hàn Sâm như có sinh mệnh vậy. Chỉ trong nháy mắt đã bọc cả người hắn ở trong áo giáp mà mảnh giáp Hắc Tinh hợp thành.

Hàn Sâm muốn hư hóa xông ra khỏi giam cầm của áo giáp Hắc Tinh, nhưng sau khi hư hóa thì hắn vẫn không tài nào thoát được khỏi sự giam cầm ấy.

“Không có tác dụng đâu, chiến giáp gen này được chế tạo từ nguyên thể gen, thông tin gen của cả thế giới đều bao hàm cho trong nó, tất cả lực lượng trong thế gian đều ở trong logic tính toán của nó. Ở trong thế giới này, không có một lực lượng nào uy hiếp được tới nó đâu.” Tần Tu nhìn Hàn Sâm bị giam cầm trong áo giáp, nói.

Hàn Sâm không tin, tiếp tục bộc phát lực lượng, nhưng dù lực lượng của hắn bộc phát thế nào thì áo giáp Hắc Tinh vẫn lẳng lặng ở đó, như thể lực lượng có thể hủy thiên diệt địa chỉ là gợn nước không có tí lực lượng gì với nó vậy.

Mặc dù đều là áo giáp Hắc Tinh, nhưng Hàn Sâm không cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc trước kia ở trong chiếc áo giáp Hắc Tinh đang trùm lên người hắn này.

“Hàn Sâm, nếu bây giờ ngươi rời khỏi người Uyển Nhi thì ta còn sẽ cho ngươi một cơ hội sống.” Tần Tu nhìn chăm chú vào Hàn Sâm đầy lạnh lùng, hắn nói.

“Ta cũng chẳng ôm hy vọng sẽ nhận được cơ hội sống sót từ chỗ của người khác.” Khí tức trên người Hàn Sâm không ngừng bộc phát, lực lượng bùng

nổ càng ngày càng mạnh, áo giáp Hắc Tinh bao quanh người hắn cũng bị căng ra, nhưng nó không bong ra khỏi người Hàn Sâm.

Tần Tu nhàn nhạt nói: “Ban nãy ta đã nói với ngươi rồi, nguyên thể gen chính là căn nguyên của thế giới, chỉ cần là lực lượng tồn tại trong thế giới này, mặc kệ lực lượng của ngươi có biến hóa ra sao thì đều không thể phá vỡ được lực lượng của nó, đều không thể đánh vỡ lực lượng của nó, chỉ có hai loại lực lượng ảnh hưởng được tới lực lượng của nó thôi. Một là lực lượng của khởi động lại đại vũ trụ, đó là năng lực mà chỉ Thần Linh cấp Trọng Khải mới có, dù tỷ lệ Phá Giới của ngươi có đạt tới trăm phần trăm thì cũng không thể khởi động lại đại vũ trụ giống như Thần Linh cấp Trọng Khải được, hơn nữa cho dù đại vũ trụ trọng khải thì cũng không thể ma diệt được nguyên thể gen. Còn một loại lực lượng khác là loại lực lượng vượt xa thế giới này, áp đảo thế giới thì mới đánh bại được nguyên thể gen. Đáng tiếc mãi cho tới bây giờ, vẫn chưa có ai làm được tới trình độ đó.”

Hàn Sâm không nói câu nào, hắn chỉ điên cuồng bộc phát lực lượng trên người, hắn cảm nhận được trong cơ thể này có chứa lực lượng vô cùng mạnh mẽ, chỉ là do hắn vẫn chưa phát huy ra hết mà thôi.

Tần Tu thấy Hàn Sâm vẫn không nói lời nào thì ánh mắt trở nên tàn nhẫn, và rồi hắn cũng chẳng nói chẳng rằng gì, duỗi tay ấn lên đỉnh đầu của Hàn Sâm, áo giáp Hắc Tinh trên người tỏa ra hào quang kỳ dị màu đen.

“Rời khỏi người Uyển Nhi, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi.” Tần Tu nhìn chằm chằm vào mắt của Hàn Sâm, gắn lên từng chữ.

Mà trả lời hắn thì chỉ có lực lượng mà Hàn Sâm lại bộc phát ra, áo giáp Hắc Tinh ở bên ngoài người hắn bị căng tới phát ra tiếng loạt soạt, nhưng vẫn giam cầm chặt người hắn.

Tần Tu không nói thêm gì nữa, trong mắt ánh lên tia sáng kỳ dị, quang mang kỳ lạ tia sáng, trên áo giáp Hắc Tinh có hào quang xích trật tự thần bí chuyển vờn, cũng làm áo giáp Hắc Tinh bao quanh Hàn Sâm lóe lên theo.

Áo giáp Hắc Tinh bao quanh người Hàn Sâm bỗng co lại, giam cầm chặt người Hàn Sâm, cùng lúc đó Hàn Sâm cảm giác trong áo giáp nội như có

rất nhiều cây kim đâm vào người và thần kinh của hắn, sau đó lại như ống kim, thi nhau hút thứ gì đó ra khỏi người hắn.

“Ngươi cũng từng sở hữu chiến giáp nguyên thể gen, nhưng đáng tiếc, ngươi không bao giờ trở thành chủ nhân của nó được, và cũng càng không biết rốt cuộc năng lực của nó mạnh tới đâu. Bây giờ ta sẽ cho ngươi được chứng kiến sức mạnh của nó ha” Tần Tu lạnh lùng nói.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng lên tiếng: “Dù chiến giáp nguyên thể gen này có mạnh tới đâu thì cũng không phải kiệt tác của Tần Tu ngươi, ngươi lấy đâu ra tư cách mà đắc ý?”

Tần Tu nghe vậy cười nhạt: “Xem ra ngươi đã biết lai lịch của chiến giáp nguyên thể gen rồi. Đúng thế, chiến giáp nguyên thể gen này vốn thuộc về hội trưởng hội Thần Loạn. Đây là bộ chiến giáp vô thượng được chế tạo ra từ nguồn gốc gen của cả vũ trụ, chính nhờ vào bộ chiến giáp này nên hội trưởng hội Thần Loạn mới ngang vai ngang vế được với Thần điện Gen, thậm chí là áp đảo cả Thần điện Gen.”

“Thứ hội trưởng hội Thần Loạn dựa vào không phải bia gen sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Xem ra thứ mà ngươi cũng thật hữu hạn, bia gen là thứ dùng để thay thế Thần điện Gen. Mặc dù nó mạnh nhưng không phải chỉ phục vụ cho một người, nó là công cụ dùng để quản lý đại vũ trụ chính phản, là tượng trưng cho quyền lợi.” Tần Tu nói.

“Thì ra là vậy.” Hàn Sâm cảm giác lực lượng của bản thân đang bị áo giáp Hắc Tỉnh rút ra không ngừng, nhưng mà loại rút lực lượng này không làm lực lượng của cơ thể hắn khô kiệt, mà ngược lại còn làm hắn cảm nhận được sự mạnh mẽ của cơ thể này.

Sau khi bị rút ra một lượng lớn lực lượng, mà lực lượng trong thân thể này vẫn mênh mông biển lớn vậy, vô cùng vô tận.

Áo giáp Hắc Tinh trên người Tần Tu lóe lên chú văn thần bí, không ngừng có chú văn được sinh ra rồi lại bị diệt, cứ như thể có vô số số hiệu đang chuyển động, trong mắt của hắn toát lên sự yêu diễm.

Tần Tu muốn lấy thông tin gen bên trong thân thể của Hàn Sâm, và xóa sạch thông tin gen của hắn trong thân thể này, phần còn dư lại đương nhiên sẽ là Uyển Nhi.

Đây là năng lực mà chỉ áo giáp Hắc Tinh có, ngoài áo giáp Hắc Tinh thì không có một loại lực lượng nào có thể phân tích được thông tin gen của sinh vật, chỉ có áo giáp Hắc Tinh là làm được.

Nhưng sau khi Tần Tu rút ra một lượng lớn thông tin gen từ trong cơ thể của Hàn Sâm, năng lực của áo giáp Hắc Tinh tính toán không ngừng nhưng vẫn không tính ra được.

"Điều này sao có thể?" Lúc này trong lòng Tần Tu thấy kinh ngạc vô cùng.

Chiến giáp nguyên thể gen chẳng khác gì kho gen của đại vũ trụ, đến gen linh hồn cũng ở trong chứ đừng nói tới việc phân tích thông tin gen của một sinh vật, dù là phân tích lịch sử tiến hóa của một chủng tộc thì thời gian lâu vậy cũng đủ để phân tích ra rồi.

Nhưng mà mãi cho tới bây giờ, chiến giáp nguyên thể gen vẫn còn đang điên cuồng giải toán phân tích, cứ như thể lượng thông tin có trong người Hàn Sâm nhiều tới mức sắp vượt qua khả năng chuyển vận phụ tải của nó rồi vậy, nên nó mãi không hoàn thành phân tích được.

"Rốt cuộc thân thể này có chuyện gì? Sao sau khi thân thể của Uyển Nhi và Hàn Sâm kết hợp thì lại sinh ra loại gen đáng sợ như thế?" Tần Tu nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm đang bị nhốt ở trong áo giáp với ánh mắt phức tạp.

Hết chương 3372.

Chương 3373. Ngoài ý muốn bộc phát

Ngay lực Tần Tu cau mày thì đột nhiên cảm thấy có một sự chấn động toát ra từ trong linh hồn, làm sắc mặt của hắn thay đổi kịch liệt.

“Đáng chết!” Áo giáp Hắc Tinh trên người Tần Tu đột nhiên mất khống chế điên cuồng vận chuyển.

Rắc!

Trên bộ áo giáp Hắc Tỉnh bao quanh người Hàn Sâm lại tự động tách ra rất nhiều khe hở, đồng thời có một lực lượng quen thuộc chảy vào trong.

“Là nàng!” Hàn Sâm lập tức nhận ra lực lượng quen thuộc này đúng là ý thức mà hắn lúc trước khi hắn có được chiến giáp nguyên thể gen đã cảm ứng được.

Sau khi ý thức kia chảy vào áo giáp Hắc Tỉnh trên người Hàn Sâm, thì áo giáp Hắc Tinh vốn trói buộc Hàn Sâm, giờ lại đang không ngừng tuôn ra một loại lực lượng kỳ dị, trở thành trợ lực cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, lập tức ngưng tụ lực lượng vung một quyền đánh về phía Tần Tu ở đối diện.

Tần Tu ăn phải một quyền này thì cả người bay ngược ra ngoài, vẽ ra một đường khí sóng trên không trung, ước chừng người hắn lui về sau hơn trăm dặm thì mới ngừng lại được.

Tần Tu thấy kinh ngạc, hắn nhìn Hàn Sâm với vẻ không thể tin được, hoặc là nói người hắn nhìn không phải Hàn Sâm, mà là bộ áo giáp Hắc Tỉnh trên người Hàn Sâm kia.

“Loạn, ngươi từ bỏ tranh đoạt chiến giáp nguyên thể gen với ta chỉ vì hắn ư?” Sự kinh ngạc chợt lóe qua gương mặt của Tần Tu, và rồi ánh mắt của hắn dần trở nên hẳn học, nhìn chằm chằm áo giáp Hắc Tinh trên người Hàn Sâm.

Áo giáp Hắc Tinh trên người Hàn Sâm tự động giải thể, rời khỏi người Hàn Sâm rồi lại tổ hợp lại lần nữa, biến thành một áo giáp Hắc Tinh nữ tính hóa. Bộ áo giáp Hắc Tinh này gần như y hệt với bộ áo giáp Hắc Tinh mà trước

kia Hàn Sâm thấy, chỉ là bây giờ trên bộ áo giáp này có thêm chút sức sống thôi.

Áo giáp Hắc Tinh nữ tính hóa nhìn Tần Tu nói: “Thế thì vừa ý ngươi quá rồi còn gì? Ngươi vẫn luôn muốn có được nó mà đúng không? Cuối cùng bây giờ ngươi cũng thành công rồi đó.”

Dứt lời, áo giáp Hắc Tinh nữ tính hóa vừa nhìn về phía Hàn Sâm nói: “Hàn Sâm, cuối cùng chúng ta lại gặp mặt.”

“Ngươi là hội trưởng hội Thần Loạn?” Mặc dù Hàn Sâm đã sớm đoán được thân phận của nàng nhưng vẫn không kìm lòng được dò hỏi.

“Ta là Loạn, trên người của ngươi có một tia linh thức của ta, chắc là đã gặp tàn linh của ta rồi ha, nên ngươi phải biết thân phận của ta rồi mới đúng.” Loạn nói.

Hàn Sâm còn muốn nói gì đó, nhưng không chờ hắn nói chuyện, Loạn lại nói: “Bây giờ không phải lúc nói chuyện, ta và ngươi liên thủ giết chết hắn trước đã, đây là cơ hội tốt nhất của chúng ta.”

Hàn Sâm còn chưa nói gì thì Tân Tu bên kia cũng đã lạnh giọng nói: “Loạn, ngươi đã từ bỏ quyền khống chế chiến giáp nguyên thể gen rồi, giờ chỉ dựa vào một chút lực lượng đó của ngươi, ngươi nghĩ ngươi thắng được ta sao?”

ẩ”

“Ta không thể, nhưng bọn ta thì có thể.” Loạn nói rồi người nàng vọt về phía Hàn Sâm, áo giáp Hắc Tinh bao trùm luôn cả người hắn.

“Giao thân thể của ngươi cho ta toàn quyền sử dụng, lực lượng mà cơ thể này chứa đã vượt quá tưởng tượng rồi. Giờ lấy năng lực khống chế của ta để sử dụng lực lượng của cơ thể này là có thể giết chết tên Tần Tu có chiến giáp nguyên thể gen kia, đây là cơ hội duy hội tránh cho sau này Bảo Nhi phải liều mạng với hắn.” Khi áo giáp Hắc Tinh bao trùm lấy người Hàn Sâm thì cùng lúc đó giọng của Loạn cũng vang lên trong đầu Hàn Sâm.

“Được, thế ta phải làm thế nào?” Hàn Sâm không hề nghi ngờ gì về quyết tâm muốn bảo vệ Bảo Nhi của Loạn.

“Thả lỏng cơ thể và tâm trí, còn lại giao cả cho ta là được rồi.” Giọng nói của Loạn vang lên trong đầu Hàn Sâm, đồng thời Hàn Sâm cảm

giác lực lượng trong cơ thể đang cuồn cuộn lên, hòa làm một thể với áo giáp Hắc Tinh ở ngoài thân.

Bộ áo giáp vốn là màu đen chỉ trong nháy mắt đã biến thành trong suốt như người hắn, nó như được đúc thành từ kim cương vậy, tản ra thần mang sáng chói.

Hàn Sâm cảm giác ý thức của mình minh mẫn, cũng có thể khống chế thân thể của mình, nhưng thân thể còn bị một ý thức khác cùng khống chế nữa, cảm giác đó vô cùng kỳ diệu.

Giống như khi chơi trò chơi, hai người chơi có thể điều khiển cùng một nhân vật vậy. Nhưng đây vẫn có hơi khác, mặc dù bây giờ Hàn Sâm không có điều khiển, nhưng mà tất cả cảm thụ của thân thể này, hắn vẫn cảm nhận được như thường.

Hình như Tần Tu cũng cảm thấy có một uy hiếp lớn, tỏ ra ngưng trọng vô cùng, lực lượng trên áo giáp Hắc Tinh chuyển vờn, nâng lực lượng của bản thân hắn tới cực hạn.

“Loạn, đừng nói ngươi có cái ý nghĩ ngây thơ là chỉ dựa vào cơ thể đó là sẽ thắng được ta và chiến giáp nguyên thể gen đấy nhé?” Khí thế trên người Tần Tu càng ngày càng mạnh, hư không bốn phía cũng bị lực lượng của hắn ảnh hưởng, sinh ra vặn vẹo nghiêm trọng.

Vô số dị tượng hiện ra quanh hắn giống như ảo ảnh vậy.

Loạn nhàn nhạt nói: “Kẻ ngây thơ là ngươi mới đúng, chiến giáp nguyên thể gen là do ta tạo ra, không có một ai hiểu nó hơn ta hết. Nhưng ngươi thì lại không biết thân thể này đáng sợ nhường nào.”

“Thân thể kia có mạnh thì được gì đâu chứ? Chẳng nhẽ hắn có thể đột phá một bước cuối với cơ thể đó sao?” Tần Tu khinh thường nói.

“Hết thảy đều có khả năng.” Loạn thản nhiên nói một câu, song cũng bước ra một bước.

Một bước này của nàng bước ra, cả thế giới như ép về trước theo bước chân của nàng, nguồn lực lượng trong suốt kia cũng ép về phía Tần Tu.

“Chiến giáp nguyên thể gen đúng là do ngươi chế tạo ra, nhưng người có thể phát huy lực lượng của nó tới cực hạn thì cũng chỉ có ta thôi.” Ánh mắt của Tần Tu đầy lạnh lùng, không hề chùn bước, trên người hắn bộc phát ra một lực lượng màu đen không gì sánh kịp.

Hai lực lượng va chạm nhau trong Tam Thập Tam Trọng Thiên, làm cả Tam Thập Tam Trọng Thiên hóa thành một thế giới cổ quái nửa hắc ám, nửa trong suốt.

“Ngươi nói đúng, quả thật chỉ có ngươi mới phát huy được lực lượng của chiến giáp nguyên thể gen tới cực hạn. Nhưng đáng tiếc, ngươi vẫn chưa đạt tới một bước kia, ngươi chiếm được chiến giáp nguyên thể gen, nhưng thân thể của ngươi vẫn chưa đạt tới cấp Trọng Khải, nên ngươi chưa đi đến được bước đó, mà hôm nay ngươi chắc chắn phải chết, hơn nữa còn không có cơ hội để luân hồi chuyển thế” Loạn nói rồi lại bước thêm một bước.

Rắc!

Thế giới hắc ám bên kia rạn nứt và sụp đổ một diện tích lớn theo một bước này của Loạn.

Bước chân của Loạn không ngừng, nàng đi về phía Tần Tu từng bước một. Mỗi bước mà nàng đi lực lượng hắc ám lại sụp đổ một vùng lớn, lực lượng của cả người Tần Tu không ngừng bộc phát, nhưng vẫn không ngăn được bước chân của nàng.

“Làm sao có thể… Có thân thể sẽ đạt tới bước đo thật ư?” Cuối cùng sắc mặt của Tần Tu cũng thay đổi, nhưng thoáng cái hắn lại nở nụ cười, thì thào lẩm bẩm: “Không hổ là Uyển Nhi.”

“Tần Tu, chết đi.” Loạn không cho Tần Tu bất cứ cơ hội nào, lại bước thêm một bước, toàn bộ lực lượng hắc ám sụp đổ, ,, cả hắc ám lực lượng hoàn toàn hỏng mất, áo giáp Hắc Tinh trên người Tần Tu cũng xuất hiện rất nhiều vết nứt, cứ như thể sẽ vỡ vụn bất cứ lúc nào vậy, còn Loạn thì vung một đấm về phía đỉnh đầu của Tần Tu.

Toàn bộ thế giới đều như ngưng tụ lên một quyền này, nắm đấm ấy mang theo lực lượng không gì sánh kịp nện xuống.

Tần Tu bị lực lượng của cả thế giới đè ép nhưng người vẫn đứng thẳng †ắp như cũ, hắn không hề thấy sợ hãi, đã thế còn mỉm cười nhắm mắt lại nói: “Loạn, người có thể giết chết ta không phải ngươi, ở thế giới này người có thể giết chết ta chỉ có mình Uyển Nhi, đây cũng là thứ ta nên trả lại cho nàng.”

“Chết chính là chết.” Loạn lại không dao động, nắm đấm vẫn nện xuống một cách cuồng bạo.

VùI

Nhưng mà ngay khoảnh khắc nắm đấm của Loạn sắp đập xuống đỉnh đầu của Tần Tu thì tự dưng lại dừng lại, mà cả người Loạn cũng run rẩy.

“Không ổn!” Hàn Sâm cảm giác được có chuyện gì xảy ra.

®Đó là ý chí của Uyển Nhi, thân thể này không phải chỉ thuộc về mình Hàn Sâm hắn, nó còn thuộc về Uyển Nhi nữa. Đó là em gái của Tần Tu,

là cô bé đã cam tâm tình nguyện giao ra hết thảy vì Tần Tu, nên sao nàng có thể ngồi nhìn thân thể của mình giết chết Tần Tu cơ chứ.

Hết chương 3373.

Chương 3374. Hiểm tử nhưng vẫn còn sống

AmI Theo ý chí mãnh liệt kia, thân thể của Hàn Sâm chợt phân giải ra.

Hàn Sâm, Uyển Nhi và Loạn chia ra làm ba, trong phút chốc bắn về ba hướng khác nhau.

Lực lượng khủng bố kia biến mất, sự tàn nhẫn hiện lên trong mắt Tần Tu, áo giáp Hắc Tinh lại khởi động, người như ma quỷ tới trước mặt Hàn Sâm, một ngón tay ấn về trán của Hàn Sâm.

Hàn Sâm vẫn duy trì trạng thái thể thuần linh, trong lòng chợt nghĩ, muốn phá vỡ hạn chế của quy tắc vũ trụ để rời đi.

Nhưng mà lực lượng của áo giáp Hắc Tinh có thể hạn chế được cả thể thuần linh, cả không gian không bị giam cầm nhưng thể thuần linh của Hàn Sâm lại không thể thuấn di rời đi được.

Biết bản thân đã tới thời khắc sống chết, Hàn Sâm cắn răng, không hề do dự thoát khỏi trạng thái thể thuần linh, chiến thể dị chủng hóa điên cuồng bộc phát lực lượng, áo giáp Động Huyền bao vây lấy bản thân, quang diễm trắng rực mà gen vật ngữ Phá Giới sinh ra đồng thời bao trùm lên người hắn.

Huyết Mạch mệnh Thần Kinh sôi trào, Băng Cơ Ngọc Cốt lạnh lẽo, Hàn Sâm đẩy lực lượng của bản thân lên đến cực hạn chỉ trong nháy mắt, vung một quyền đón lấy ngón tay của Tần Tu.

Nắm đấm và ngón tay đụng nhau, Hàn Sâm như bị điện giật, nắm đấm bị hút lên ngón tay, lực lượng trong người hắn không ngừng chảy về phía Tần Tu.

“Ta đã nói rồi, chiến giáp nguyên thể gen chính là căn nguyên của vũ trụ, dù lực lượng của ngươi có biến hóa ra soa, nhưng chỉ cần vẫn còn ở trong quy tắc vũ trụ thì vẫn phải chịu hạn chế của chiến giáp nguyên thể gen. Ta muốn ngươi sống thì ngươi sẽ sống, ta muốn ngươi chết thì ngươi chắc chắn phải chết.” Tần Tu lạnh lùng nhìn Hàn Sâm.

Điểm này dù Tần Tu không nói thì Hàn Sâm cũng biết rất rõ ràng, hắn cũng sở hữu chiến giáp nguyên thể gen, hơn nữa còn lợi dụng chiến giáp nguyên

thể gen để tiến hóa quá dị sinh vật, cũng đã từng tiến hóa linh thể như thú hồn, đã thế còn không tiêu hao bất cứ năng lượng nào.

Hiện giờ nghĩ lại, nếu không phải căn nguyên vũ trụ bao hàm hết thảy thông tin gen của vũ trụ vạn vật thì chẳng thể làm được chuyện như thế.

Nhưng khi chính bản thân Hàn Sâm đối mặt với loại lực lượng này thì cũng cảm giác rất khó ứng đối.

"Ngươi muốn hút thì ta cho ngươi hút no nê luôn!" Hàn Sâm không lùi phản tiến, mái tóc dài tung bay, chiến lực cả người tăng vọt, hắn điên cuồng bộc phát lực lượng của bản thân, muốn đánh văng Tần Tu ra.

Nhưng mà chú văn trên áo giáp Hắc Tinh lưu chuyển, dù lực lượng của Hàn Sâm có mạnh tới đâu thì vẫn bị áo giáp Hắc Tinh hấp thu hết. Lực lượng của Hàn Sâm càng mạnh thì áo giáp Hắc Tinh sau khi hấp thu rồi tiến hóa cũng càng lợi hại hơn.

Áo giáp Hắc Tinh giống như một con quái vật vô hạn tiến hóa, dù là lực lượng nào đánh vào nó thì đều thành chất dinh dưỡng cho nó tiến hóa hết, khiến nó càng ngày càng mạnh hơn.

Lực lượng của Hàn Sâm không làm tổn thương được nó, mà còn trở thành trợ lực mạnh mẽ cho áo giáp Hắc Tinh, hoặc nói là Tần Tu.

Mặc dù thời gian mới chỉ trôi qua trong tích tắc, nhưng Hàn Sâm cảm thấy bản thân trống rỗng vô cùng, như bị háo nước vậy.

"Có thể tiến hóa đến trình độ này, ngươi cũng coi như rất giỏi rồi, nể mặt ngươi đã từng chăm sóc Uyển Nhị, ta sẽ cho ngươi một cơ hội chuyển thế trọng sinh, kiếp sau đừng làm kẻ địch của ta nữa" Tần Tu xong thì giơ tay còn lại lên, chậm rãi nắm thành nắm đấm rồi nện xuống đầu Hàn Sâm.

"Đừng!" Đột nhiên có một tiếng kêu khẽ vang lên, rồi có một bóng người vội vàng lao tới, chắn trước mặt Hàn Sâm, hiển nhiên là Uyển Nhi đã tách ra với Hàn Sâm.

Nhưng bây giờ mắt Uyển Nhi trong suốt, tóc dài dần biến thành màu đen, rõ ràng là ý chí của Vu tộc Uyển Nhi đã áp chế ý chí của Tần Uyển Nhi, chiếm lấy thế chủ động.

“Tần Tu ca ca, ta xin ngươi, ngươi đừng làm ca ca bị thương, hãy bỏ qua cho hắn đi. Nếu ngươi không thích thì sau này ta sẽ không gặp hắn nữa.” Uyển Nhi che ở trước mặt Hàn Sâm, cố cầu xin.

Tần Tu nhìn Uyển Nhi lệ rơi đầy mặt thì từ từ buông nắm đấm xuống, trên mặt hắn lộ ra nụ cười, hắn duỗi tay vuốt ve mái tóc của Uyển Nhị, rồi nói: “Uyển Nhi, chỉ cần ngươi thích thì kêu ta làm gì cũng được.”

Nói xong, Tần Tu thu lại ngón tay ở trên nắm tay của Hàn Sâm, hắn ôm lấy vòng eo của nàng, xoay người dẫn Uyển Nhi rời đi.

“Tần Tu ca ca, cảm ơn ngươi, sau này chắc chắn ta sẽ nghe lời ngươi… Uyển Nhi vừa nói vừa quay đầu nhìn Hàn Sâm ở sau lưng, lớn tiếng nói: “Ngươi mau đi nhanh đi, sau này đừng trở về nữa.”

“Đi thôi, Uyển Nhi” Tần Tu dịu dàng kéo Uyển Nhị, nói.

Khoảnh khắc mà Uyển Nhi quay đầu về thì tay còn lại của Tần Tu lại lặng lẽ đánh luồng lực lượng đã ngưng tụ từ lâu, lặng lẽ không một tiếng động, chỉ trong nháy mắt đã đánh về phía Hàn Sâm đang đứng trong hư không.

Hàn Sâm không ngây thơ như Uyển Nhi, hắn biết chắc Tần Tu sẽ không bỏ qua cho hắn. Thất một chùm sáng được kết hợp từ vô số chú văn màu đen đang lặng lẽ phá không vọt tới kia, hắn cắn răng lại bộc phát ra chút lực lượng còn sót lại trong người, đón đỡ chùm sáng kinh khủng kia.

Dap động lực lượng lặng lẽ nổ tung trong không gian, cả thế giới giống như bị lực lượng kia làm xáo trộn.

Uyển Nhi bị Tần Tu dẫn đi lại không cảm nhận được chút dao động lực lượng gì, nàng không hề biết sau lưng nàng đang xảy ra một vụ tai nạn kinh khủng, nàng bị Tần Tu dẫn ra khỏi Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Rắc… Rắc…

Chiến giáp Động Huyền trên người Hàn Sâm vỡ thành từng mảnh trong luồng lực lượng khủng bố kia, cơ bắp xương cốt đều bị xé rách, chiến thể dị chủng hóa mạnh mẽ cũng không ngăn được sự tàn phá của lực lượng kinh khủng kia.

Một tia sáng đen phá không bay tới, đó là áo giáp Hắc Tinh mà Loạn biến thành, trong nháy mắt đã bao trùm cả người Hàn Sâm, trên áo giáp dâng lên một lực lượng kì dị, cùng chống chọi lại luồng lực lượng kinh khủng kia với Hàn Sâm.

Nhưng vốn Loạn cũng chỉ còn lại linh thể, hơn nữa còn từ bỏ chiến giáp nguyên thể gen, nên lực lượng của nàng vốn cũng chẳng còn lại được bao nhiêu, mà bản thân Hàn Sâm cũng đang trong trạng thái suy yếu, lực lượng hai người bọn họ kết hợp lại vẫn không đỡ nổi một kích khủng khiếp kia.

Xương cốt cả người Hàn Sâm đều đang rên rỉ than khóc, áo giáp Hắc Tinh ngoài thân cũng xuất hiện hàng loạt vết nứt, sắp vỡ vụn tới nơi.

“Phải liều mạng thôi!” Hàn Sâm cảm giác người hắn sắp xong rồi, hắn gầm lên một tiếng, đang định cưỡng chế tiến vào trạng thái thể Thần Linh siêu cấp Phá Giới, cuối cùng liều mình tìm một đường sống.

Nhưng đột nhiên hắn cảm giác có một luồng lực lượng truyền ra từ trong cơ thể, lực lượng kia quỷ dị vô cùng, chỉ trong nháy mắt đã làm điên đảo càn khôn. Một kích kinh khủng kia của Tần Tu bị lực lượng đó cưỡng chế chuyển thành một chùm sáng hiền hòa.

“Trứng Vô Cực!” Hàn Sâm lập tức cảm ứng được lực lượng trong cơ thể hắn là gì.

Trứng Vô Cực không có động tĩnh gì suốt một thời gian, Hàn Sâm còn tưởng nó đã bị bản thân luyện hóa rồi. Tới lúc này hắn mới phát hiện, trứng Vô Cực vẫn còn nằm trong cơ thể hắn, hiện giờ nó đang xoay tít lên, tản ra lực lượng quỷ dị.

“Vật này lại ở trong người ngươi ư? Ngươi đúng là mạng lớn đấy, chúng

†a đi mau thôi.” Loạn cũng thấy hơi bất ngờ, nhưng vẫn giục Hàn Sâm rời đi.

Hàn Sâm không dám do dự, kéo theo cái thân thể suy yếu của bản thân, cố tiến vào trạng thái thể Thần Linh siêu cấp, Phá Giới xong thì chạy ra khỏi Tam Thập Tam Trọng Thiên.

“Trứng Vô Cực lại ở trên người hắn.” Tần Tu khẽ cau mày, nhìn thoáng qua hướng của Tam Thập Tam Trọng Thiên, sắc mặt có hơi khó coi, nhưng Uyển Nhi đang kéo cánh tay hắn, Tần Tu hơi đảo mắt, cuối cùng vân từ bỏ ý định quay lại Tam Thập Tam Trọng Thiên.

“Chiến giáp nguyên thể gen đã hoàn toàn là của ta rồi, muốn giết bọn họ lúc nào cũng được, để bọn họ sống thêm mấy hôm cũng không sao.” Tần Tu không nhìn nữa, nhưng vẫn tiện tay phát ra một tin tức.

Sinh vật khủng bố trung thành với Tần Tu nhận được tin tức thì hành động ngay.

Hết chương 3374.

Chương 3375. Giết ra thăng thiên

Hàn Sâm cố phá vỡ Tam Thập Tam Thiên, lấy thân phận chủ Xích Phần Thiên truyền tống về đến Xích Phần Thiên.

“Cha!” Bảo Nhi thấy Hàn Sâm thì chạy tới đón.

“Bảo Nhi, chúng ta đi” Hàn Sâm kéo Bảo Nhi, chuẩn bị rời khỏi Xích Phần Thiên.

Hàn Sâm còn chưa kịp hành động, thì bên trong Xích Phần Thiên xuất hiện hàng loạt thông đạo không gian trông giống hố đen, một đám sinh vật khủng bố đi ra từ trong đó.

“Hàn Sâm, chúng ta lại gặp mặt.” Một giọng nói quái gở truyền tới, một xạ ảnh trưởng lão của hội Thần Loạn đi ra từ hố đen, mà người đi cùng hắn, còn có mấy vị trưởng lão khác của hội Thần Loạn trưởng lão, trong đó có một người Hàn Sâm khá quen, Lowe Kidd.

Hàn Sâm không để ý tới xạ ảnh trưởng lão, hắn nắm Bảo Nhi định lợi dụng thân thận chủ Xích Phần Thiên truyền tống rời khỏi Xích Phần Thiên, nhưng đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng thú rống kinh khủng truyền tới, cả Xích Phần Thiên đều chấn động trong tiếng rống này, không gian bị lệch, Hàn Sâm không thể nào rời khỏi Xích Phần Thiên.

Một con thú Phá Giới trông như chân long xuyên qua không gian đi tới, thời không ở nơi mà nó đi qua đều vặn vẹo, thân thể khổng lồ của nó cuộn tròn trong Xích Phần Thiên, làm ảnh hưởng tới cả thời không của Xích Phần Thiên, hoàn toàn giam cầm hắn.

“Hàn Sâm, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn một chút, có thể khiến hội Thần Loạn xuất lĩnh hết tinh anh chỉ vì một mình ngươi, ngươi có chết thì cũng thấy đáng.” Xạ ảnh trưởng lão vênh váo tự đắc nhìn xuống Hàn Sâm nói.

“Kẻ chết chắc gì đã là ta.” Hàn Sâm để Bảo Nhi xuống, nói.

“Kẻ chết không phải ngươi thì chẳng nhẽ là ta hay sao?” Xạ ảnh trưởng lão cười khẩy nói.

“Đúng vậy, chính là ngươi.” Lời của xạ ảnh trưởng lão vừa dứt thì đột nhiên hắn nghe thấy bên cạnh truyền tới một âm thanh đầy lạnh lùng.

Xạ ảnh trưởng lão muốn quay đầu lại xem theo bản năng, thì thấy một thanh chỉ đao đã chém xuống, tầm mắt của hắn quay cuồng, một cái đầu bay lên không trung, đến lúc chết thì trên khuôn mặt của cái đầu đó vẫn còn tràn đầy vẻ không tin.

Những trưởng lão khác của hội Thần Loạn cũng đều tỏ ra kinh ngạc, nhìn Lowe Kidd vừa chém đầu của xạ ảnh trưởng lão.

“Đại nhân, nơi này giao cho ta. Hàn Sâm, ngươi dẫn đại nhân đi trước đi” Lowe Kidd tay phải che ngực, hành lễ về phía Hàn Sâm, sau đó xoay người

lại, nắm lấy chỉ đao đối mặt với rất nhiều sinh vật khủng khiếp của hội Thần Loạn.

Hàn Sâm biết cái hành lễ ấy của Lowe Kidd không phải dành cho hắn, mà là cho áo giáp Hắc Tinh trên người hắn, cũng là hành lễ với hội trưởng hội Thần Loạn.

Mặc dù biết e lần này Lowe Kidd có đi không có về, nhưng mà hiện giờ thân thể của Hàn Sâm đã suy yếu lắm rồi, dù ở lại sóng vai cùng chiến với Lowe Kidd thì cũng chỉ là dâng lên thêm vài cái mạng mà thôi.

Hàn Sâm không nói một lời, ôm lấy Bảo Nhi rồi phát động chút lực lượng cuối cùng, cố gắng bay về phía không gian chấn động.

Mà con thú Phá Giới khủng bố trông giống chân long kia gầm lên một tiếng, rồi lao tới cắn nuốt Hàn Sâm.

Gần như là cùng lúc đó, một lượng lớn thú Phá Giới cũng đều lao tới.

Sự tàn nhãn lóe qua mắt Lowe Kidd, một tay giang ra, bông tuyết trông như trang giấy tản ra bốn phía, hai tay mười ngón biến thành kéo, thoáng cái đã cắt ra một đống hình giấy trong một vùng trang giấy đan xen ấy.

Hình giấy hóa thành hàng loạt sinh vật khủng bố đụng độ với đám thú Phá Giới đông đảo, ngăn lại phần lớn thú Phá Giới.

“Lowe Kidd, ngươi dám chống đối hội trưởng đại nhân, ngươi biết ngươi đang làm gì không?” Một vị trưởng lão của hội Thần Loạn nhìn chằm chằm Lowe Kidd đầy lạnh lùng, lên tiếng chất vấn.

Khóe miệng Lowe Kidd nở một nụ cười khinh miệt: khóe miệng khẽ phác hoạ lên một cái khinh miệt độ cong: “Với Lowe Kidd này, hội trưởng của hội Thần Loạn vĩnh viên chỉ có một, đó chính là Loạn đại nhân.”

Dứt lời, Lowe Kidd quơ vung chỉ đao vọt về phía đám thú Phá Giới như thủy triều kia.

“Ngươi đã muốn chết, vậy thì bọn ta thành toàn cho ngươi.” Trưởng lão hội Thần Loạn trưởng lạnh mặt vung tay lên, rất nhiều thú Phá Giới đều xông

về phía Lowe Kidd.

Hàn Sâm cắn chặt hàm răng, không đi quay đầu lại nhìn phía sau thảm thiết chiến đấu, ngay cả không quay đầu lại, hắn cũng có thể tưởng tượng phía sau là như thế nào hình ảnh.

“Mở cho ta!” Hàn Sâm ngưng tụ chút lực lượng còn sót lại cuối cùng, tung một quyền nện vào đầu con thú Phá Giới trông giống chân long kia, ở trong kỹ xảo Chích Thủ Già Thiên, lực lượng của hắn mạnh tới đánh thủng thân thể khổng lồ của thú Phá Giới, đánh thủng một lỗ máu ở ngực nó.

Hàn Sâm mượn lực trùng kích này xuyên qua thân thể của thú Phá Giới, bay ra Tam Thập Tam Thiên.

Có tên con của Tam Thập Tam Thiên Thiên Đế kia trợ giúp Tần Tu, thì không có một Trọng Thiên nào trong Tam Thập Tam là nơi an toàn với Hàn Sâm cả, chỉ có xông ra khỏi Tam Thập Tam Thiên thì mới có đường sức sống.

Nhưng mà Hàn Sâm còn chưa lao ra khỏi Xích Phần Thiên thì lại có một bóng người chặn lại đường của hắn.

“Bổn tọa là một trong tứ Vương của hội Thần Loạn Thực Khắc, phụng mệnh tới lấy mạng của ngươi.” Bóng người kia đi tới từ trong hư không, thời gian như thể dừng lại dưới chân hắn vậy.

Hàn Sâm kinh hãi phát hiện, thân thể của hắn vẫn đang lao về phía trước, nhưng mọi thứ xung quanh lại không thay đổi tí nào, cứ như thể cả không gian đều bị ngưng lại trên người hắn vậy.

“Đó là sinh vật Phá Giới hệ thời gian, tỷ lệ Phá Giới đã gần đạt tới trăm phần trăm, chỉ có mượn chiến giáp nguyên thể gen thì mới tạo ra được sinh vật Phá Giới như vậy.” Giọng của Loạn vang lên trong đầu Hàn Sâm.

Hàn Sâm thầm kêu khổ, lực lượng của hắn đã sắp khô kiệt rồi, đâu còn sức để đối phó thú Phá Giới đỉnh cấp như vậy chứ.

“Thời gian với ta như khắc độ, vạn năm thiên cổ chỉ là một cái chỉ của †a, mà khắc độ của ngươi sắp bị ta xóa bỏ, mãi mãi biến mất trong dòng sông dài của thời gian.” Thực Khắc lạnh lùng nói, song ngón tay vẽ lên hư không trước mặt.

Hàn Sâm chợt cảm thấy thời gian quanh người khựng lại, cứ như thể hoàn toàn chìm vào không gian tĩnh lặng không có thời gian di động vậy.

Đột nhiên, Hàn Sâm cảm giác thời không lại khôi phục sức sống, thời gian xung quanh cũng bắt đầu chảy.

“Chuyện gì xảy ra thế?” Hàn Sâm thầm thấy kinh ngạc, cùng lúc đó hắn nghe được một âm thanh truyền đến.

“Muốn đùa bỡn thời gian, ngươi còn non lắm, ở trước mặt ta, không một ai có tư cách khống chế thời gian.” Một bóng dáng thon dài đạp lên dòng thời gian đi tới.

Nhìn nàng đi cực chậm nhưng trông lại như cực nhanh, trong nháy mắt đã đi sượt qua Hàn Sâm, độ thời gian đọng lại thoáng cái đã khôi phục bình thường, giống như tuyết tan.

“Nữ thần Kshana?” Hàn Sâm thấy rõ bóng dáng kiêu ngạo kia thì, trong lòng thấy hơi kinh ngạc.

Vị nữ thần Kshana này hiển nhiên không phải vị trong miếu Thần Tài của hắn kia, mà là một trong mười hai vị Thần Linh cấp Hủy Diệt nữ thần Kshana, Hàn Sâm có nghĩ sao cũng không hiểu sao nữ thần Kshana lại xuất hiện vào lúc này, hơn nữa hình như còn là tới giúp hắn.

“Nhìn gì đấy? Có muốn ta đánh cả ngươi vào trong Vòng Lặp Thời Gian vô tận luôn không?” nữ thần Kshana cũng không nhìn Hàn Sâm, cũng không quay đầu lại nói.

“Cảm ơn” Hàn Sâm không biết sao nữ thần Kshana lại giúp hắn, nhưng bây giờ không phải lúc để nói chuyện, hắn ôm Bảo Nhi xoay người rời đi.

“Đứng lại.” Sắc mặt của Thực Khắc âm trầm, muốn ngăn trở Hàn Sâm.

Nhưng người hắn vừa động thì đã bị nữ thần Kshana ngăn lại. “Đừng vội đi chịu chết như thế, mạng của ngươi là của ta.” Nữ thần Kshana thản nhiên nói

Hết chương 3375.

Chương 3376. Người sáng tạo chân chính của gen vật ngữ

Cuối cùng Hàn Sâm cũng chạy khỏi Xích Phần Thiên, nhưng ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên lại có rất nhiều thú Phá Giới xông lại, cứ như thủy triều cắn nuốt tinh không vậy.

Đột nhiên, quang minh chiếu rọi cả thế giới, ánh sáng chói mắt chiếu sáng cả vũ trụ, nhưng lại chỉ có một chỗ mà ánh sáng chói nhất là không thấy bất kỳ cảnh tượng gì.

“Ta tìm kiếm hắc ám trong quang minh, phía dưới thánh khiết chưa chắc chỉ có dơ bẩn, cũng có thể cuối cùng sẽ là bao dung.” Ở bên †rong quang minh, một nữ thần chậm rãi đi tới, chiếu sáng con đường tỉnh không.

“Nữ thần Quang Minh?” Hàn Sâm càng thêm kinh ngạc, nữ thần Kshana tới cứu hắn đã làm hắn bất ngờ lắm rồi, không ngờ nữ thần Quang Minh cũng đến nữa.

“Bây giờ, xin hãy gọi ta là nữ thần Hắc Ám” nữ thần Quang Minh nở một nụ cười tà ác, ánh sáng trên người sáng chói, thoáng cái tất cả ánh sáng đều tắt ngúm, cả thế giới đều chìm trong bóng tối vô biên.

“Không có hắc ám thì lấy đâu ra quang minh, đuổi theo ánh quang minh, đó sẽ là nơi mà các ngươi muốn tới.” Hàn Sâm nhìn thấy một điểm linh quang chỉ dẫn, rồi lại nghe thấy âm thanh của nữ thần Quang Minh ở trong bóng tối, hắn vội vàng bay theo linh quang đó.

Cả thế giới một vùng hắc ám, đám thú Phá Giới nhiều như thủy triều không phát hiện được vị trí của đám người Hàn Sâm, nên đi loạn lên giống như ruồi nhặng không đầu, thậm chí là còn tự tàn sát lân nhau.

“Nữ thần Quang Minh, thu lại trò xiếc đó của ngươi đi, ở trước tuyệt vật của ta thì thế giới quang minh của ngươi chẳng là cái thá gì cả” Một âm thanh tàn nhẫn truyền đến, đồng thời có một luồng lực lượng nhanh chóng lan ra trong bóng tối.

Nhưng đó là một chủng gen cả người đỏ thâm, trông giống Kỳ Lân, hào quang trên người nó sáng rực, nơi mà nó đi qua đều bị nhuộm lên một màu đỏ.

Đám thú Phá Giới vốn không nhìn thấy gì trong hắc vực, ngay tức khắc nhìn thấy tất cả mọi thứ ở bốn phía bị nhuộm lên một màu đỏ một cách rõ ràng, mặc dù có hơi khác với cảnh tượng chân thật, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc bọn chúng phát hiện vị trí của Hàn Sâm.

“Sóng… Chấn… Động…” Hàn Sâm còn chưa kịp phản ứng, thì thấy một thân ảnh hùng tráng giống như người khổng lồ loại giãm chận ở sau lưng của hắn, thần âm cuồn cuộn tản ra, đánh một quyền vào trong hư không.

Cả hư không giống như biển rộng dậy sóng, một đám thú Phá Giới bị một quyền kia cuốn bay lên hư không, thoáng cái đã biến xung quanh thành một vùng đất trống không.

“Thần Cuồng Chiến!” Hàn Sâm lập tức nhận ra bóng lưng của Thần Linh kia, đó chính là Thần Cuồng Chiến một trong mười hai vị Thần Linh cấp Hủy Diệt.

“Đi” Thần Cuồng Chiến cũng không quay đầu lại, cơ thể hùng tráng giống như một bức tường thành khổng lồ chặn lại đám thú Phá Giới đang ngóc đầu trở lại, ngay lập tức tiếng âm ầm làm chấn động đất trời.

“Cảm ơn.” Hàn Sâm không biết vì sao những Thần Linh này lại tới giúp hắn, nhưng bây giờ không phải lúc lãng phí thời gian, hắn chỉ nói một tiếng cảm ơn xong thì phá không rời đi.

“Đừng tự mình đa tình, người bọn ta cứu không phải ngươi.” Một giọng nói lạnh như băng truyền tới, không biết lúc nào Thần Hư Vô đã xuất hiện ở sau người Hàn Sâm thân sau khi, bàn tay nắm lấy một hoàng kim tiễn bắn ra từ trong hư vô.

Nếu hắn không bắt được hoàng kim tiễn kia thì e lưng của Hàn Sâm đã bị bắn thủng rồi.

Hàn Sâm cười khổ lắc đầu, xoay người tiếp tục phá không rời đi, cuối cùng hắn cũng chạy ra được sự bao vây của thú Phá Giới, còn vùng lân cận Tam Thập Tam Thiên thì đã loạn hết cả lên rồi.

Chỉ trong những gì mà Hàn Sâm nhìn thấy thì đã có sáu vị Chính Thần cấp Hủy Diệt đang chiến đấu với những thú Phá Giới kia.

Lúc này giọng của Loạn truyền vào trong đầu Hàn Sâm: “Đi thôi, trong người của Bảo Nhi có máu của cha nàng, cũng coi như là một nửa huyết thống của Thần điện Gen, nên bọn họ sẽ không khoanh tay nhìn Bảo Nhi rơi vào trong tay Tần Tu đâu. Nhưng cũng sẽ từ việc này, Tần Tu sẽ ngộ ta, đoán được thân phận của Bảo Nhi, chúng ta vẫn nên rời đi sớm chút thì ổn hơn.”

“Chúng ta nên đi đâu đây?” Hàn Sâm hỏi.

Với năng lực và thế lực hiện giờ của Tần Tu, hắn thật sự nghĩ không ra, nếu như Tần Tu muốn giết hắn thì hắn núp ở đâu được.

“Tí Hộ Sở, bây giờ chỉ có đi Tí Hộ Sở thì mới tranh thủ được chút thời gian ngắn. Tần Tu đã hoàn toàn khống chế được chiến giáp nguyên thể gen rồi, mỗi tội cơ thể hắn chưa tới cấp Trọng Khải thôi. Trước khi đạt được cấp Trọng Khải thì hắn sẽ không có lực lượng bước ra được một bước cuối cùng kia.” Loạn nói.

“Rốt cuộc một bước cuối cùng đó là gì thế?” Hàn Sâm hỏi.

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện, chúng ta tới Tí Hộ Sở đã, để tránh bị Tần Tu tìm được tung tích của Bảo Nhi.” Loạn nói.

Hàn Sâm đành phải dẫn theo Bảo Nhi cùng về Tí Hộ Sở, hai đại vũ trụ đã đánh tới đỏ mắt rồi, nhưng trong Tí Hộ Sở vẫn bình yên, trời trong nắng ấm, cứ như thể không hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Hàn Sâm sử dụng Tinh Không Đại Na Di trở về trong nhà ở Liên Minh, xong ngồi bệt mông xuống đất luôn, không muốn dậy nữa.

Lực lượng của hắn tiêu hao quá nghiêm trọng, cuối cùng phải tiêu hao sinh mệnh của bản thân để sử dụng Tinh Không Đại Na Di.

Bảo Nhi đứng ở bên cạnh Hàn Sâm, tròn mắt quan sát áo giáp Hắc Tinh trên người Hàn Sâm với vẻ nghỉ ngờ.

Rắc!

Áo giáp Hắc Tinh trong nháy mắt giải thể, rơi khỏi người Hàn Sâm, rồi lại hợp lại thành một áo giáp liền thể nữ tính, duỗi tay vuốt đầu Bảo Nhi.

Trong mắt Bảo Nhi có chứa sự nghi ngờ, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn cho áo giáp xoa đầu, không né tránh.

“Loạn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế?” Hàn Sâm ngồi dưới đất thở hển, hỏi.

Loạn nhún vai nói: “Thật ra thì cũng không có gì, là vì ta đã làm một vài việc khiến Tần Tu, à không, phải nói là Nhân Tổ rất bực tức, thế nên hắn rất tức giận, không những muốn giết ta mà còn muốn giết cả Bảo Nhi nữa.”

Hàn Sâm nhìn Loạn với ánh mắt phức tạp, hắn không biết rốt cuộc Loạn đã làm ra chuyện gì quá phận với Nhân Tổ, mà làm Nhân Tổ chuyển thế trùng sinh nhiều kiếp vậy rồi nhưng vẫn không chịu từ bỏ ý đồ, thậm chí còn muốn giết chết cả con gái của Loạn.

Loại chuyện giết con gái của người ta này, với tính cách của Tần Tu thì không phải không làm ra được. Nhưng nếu không có nguyên nhân cực kỳ đặc biệt thì chắc chắn Tần Tu sẽ chẳng thèm làm.

“Ngươi đừng nhìn ta như thế, đây cũng đâu phải lỗi của mình ta, cha của Bảo Nhi hắn năm đó ..” Loạn phát hiện mình nói lỡ thì vội vàng ngừng,

nàng chuyển đề tài: “Dù sao ngươi chỉ cần biết, Tần Tu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Bảo Nhi là được rồi. Vốn thân thể của ngươi và Uyển Nhi kia dung hợp làm một thì miễn cưỡng đánh bại được Tần Tu vẫn chưa đi tới một bước kia. Nhưng đáng tiếc Uyển Nhi lại có tình cảm sâu đậm với Tần Tu, nên ngươi muốn mượn nàng để đánh bại Tần Tu là chuyện không thể nào, hơn nữa trước khi đi tới một bước đó thì Tần Tu sẽ không cho ngươi thêm một cơ hội như thế đâu.”

“Thế giờ chúng ta phải làm sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Chỉ đành trông chờ vào Bảo Nhi thôi, bây giờ cũng chỉ có nàng mới có cơ hội đánh bại được Tần Tu.” Loạn vuốt ve đầu nhỏ Bảo Nhi đầy cưng chiều, rồi lại nói với vẻ khá là bất lực.

“Cơ hội mà ngươi nói, đừng nói là hạt giống hồ lô gì gì kia nhé?” Hàn Sâm nói với vẻ mặt cổ quái.

Loạn cười nói: “Đó cũng chẳng phải hạt giống hồ lô gì đâu, đó là hạt giống gen Thần siêu cấp mà ta và cha của Bảo Nhi cùng nhau nghiên cứu ra. Đáng tiếc, nó chỉ là một bán thành phẩm, vẫn chưa thành côn hoàn toàn. Nhưng cái này không cần phải lo, Bảo Nhi có gen của ta cùng cha nàng, lấy gen của nàng đi bồi dưỡng hạt giống gen Thần siêu cấp, chỉ cần có đủ thời gian thì chắc chắn sẽ thành công. Đến lúc đó dù Tần Tu có đạt được tới bước cuối cùng thì Bảo Nhi vẫn đủ sức đánh một trận với hắn.”

“Ngoài cái này thì không còn cách nào khác à?” Hàn Sâm cũng không muốn đặt trách nhiệm nặng nề như vậy lên người Bảo Nhi.

Loạn thở dài nói: “Nếu như có khả năng dù chỉ là một phần vạn thì ta cũng chẳng để Bảo Nhi đi mạo hiểm làm gì, nhưng đáng tiếc Tần Tu rất đặc biệt, người đánh bại được hắn cũng chỉ có Bảo Nhi thôi.”

Nói rồi Loạn liếc Hàn Sâm một cái, nàng như thể nhìn thấu được tâm †ư của Hàn Sâm vậy, lắc đầu nói: “Ngươi đừng thấy không phục, ta chỉ nói một điều thôi, ngươi cũng biết thực lực chân chính của Tần Tu đáng sợ thế nào rồi. Gen vật ngữ mà ngươi luyện đó, thực tế là do kiếp đầu của Tần Tu, cũng chính là Nhân Tổ sáng tạo ra.”

“Cái gì? Gen vật ngữ là do Tần Tu sáng tạo ra á?” Hàn Sâm trợn tròn hai mắt, nhìn chằm chằm vào Loạn với vẻ không thể tin nổi, miệng hắn há hốc tới gần như có thể nhét vào một quả trứng gà.

Hết chương 3376.

Chương 3377. Thần tới

“Nhân Tổ năm đó tâm cao khí ngạo, một lòng muốn nhục thân đạt tới được trình độ kia nên mới sáng tạo ra gen vật ngữ.” Loạn cười nói: “Đáng tiếc, cuối cùng gen vật ngữ chỉ là một giả thiết, không thể thực hiện được, cũng không có người luyện thành, bao gồm cả chính Nhân Tổ”

“Ta vẫn luyện được thành gen vật ngữ trong sự trợ giúp của chiến giáp nguyên thể gen mà?” Hàn Sâm nghi ngờ hỏi.

Loạn lắc đầu nói: “Nguyên thể gen bao hàm danh sách gen của vũ trụ vạn vật, ta lấy nguyên thể gen lực lượng làm thân thể của ngươi miễn cưỡng đạt tới yêu cầu tu luyện của gen vật ngữ, nhưng đây cũng chỉ là yêu cầu thấp nhất mà thôi. Thứ mà gen vật ngữ theo đuổi chân chính là lấy gen của bản thân đột phá một bước cuối cùng kia, điểm này đừng nói là ngươi bây giờ, dù là Tần Tu có chiến giáp nguyên thể gen cũng làm không được.”

“Được rồi, thời gian không nhiều lắm, chúng ta phải giúp Bảo Nhi dung hợp với hạt giống gen Thần siêu cấp mau, việc này còn cần ngươi hỗ trợ nữa.” Loạn chỉ vào lồng ngực của Hàn Sâm nói: “Khối gen Thần siêu cấp bán thành phẩm bên trong người ngươi đó sẽ có chút trợ giúp với với Bảo Nhi.”

“Ngươi đang nói trứng Vô Cực à?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra, sau đó sẽ hiểu Loạn đang nói tới cái gì.

“Đó không phải trứng Vô Cực gì đâu, là gen Thần siêu cấp bán thành phẩm mà ta và cha của Bảo Nhi đã dùng gen của hai bọn ta kết hợp chế tạo ra đó, dùng để áp chế Nhân Tổ, có thể coi là gen Thần siêu cấp bán thành phẩm

đời đầu. Bởi vì thiếu sót quá nhiều nên không còn khả năng tiến hóa tiếp nữa, nhưng dùng để trợ giúp hạt giống gen Thần siêu cấp của Bảo Nhi tiến hóa thì vẫn có chút tác dụng." Loạn nói.

"Ngươi nói trứng Vô Cực là dùng để áp chế Nhân Tổ? Nhưng theo ta được biết, trứng Vô Cực là đồ của Vô Vi Đạo Tổ.." Hàn Sâm nói.

"Vô Vi Đạo Tổ mà ngươi nói, chắc là một kiếp trong số kiếp mà Nhân Tổ chuyển thế, hơn nữa còn là kiếp thoát được khỏi sự áp chế của trứng Vô Cực. Nếu như ta đoán không lầm thì kiếp sau của Vô Vi Đạo Tổ là Tần Tu hiện giờ." Loạn nói rất khẳng định.

Lúc này Hàn Sâm mới biết, thực ra Nhân Tổ, Vô Vi Đạo Tổ và Tần Tu đều là một người.

Mà nghĩ thì cũng thấy buồn cười, Tần Tu thực tế lại là Vô Vi Đạo Tổ, nhưng bây giờ Tần quốc lại là đế quốc duy nhất không tôn sùng Vô Vi Đạo Cung, không lạy Vô Vi Đạo Tổ.

Loạn không có tâm trạng giải thích nhiều với Hàn Sâm, nàng bắt đầu dạy Bảo Nhi sử dụng hạt giống gen Thần siêu cấp thế nào, cũng chính là hồ lô đằng kia.

Trên thực tế cũng chỉ có Bảo Nhi là sử dụng được hồ lô đằng kia thôi, khi dùng nàng gen bồi dưỡng hồ lô đằng trưởng thành, cùng lúc đó hồ lô đằng cũng sẽ thúc đẩy gen của Bảo Nhi gen tiến hóa.

Có thể nói là cả hai hỗ trợ lẫn nhau, đều yêu cầu đối phương.

Loạn kêu Hàn Sâm mau khôi phục lực lượng, sau đó lại dạy hắn một cách khống chế trứng Vô Cực, để Hàn Sâm thử khống chế trứng Vô Cực. Đợi sau khi Hàn Sâm khống chế được trứng Vô Cực thì có thể lợi dụng trứng Vô Cực bổ sung lực lượng cho Bảo Nhi.

Nhưng muốn khống chế trứng Vô Cực cũng không phải một chuyện dễ dàng, mặc dù trứng Vô Cực chỉ là sản phẩm thất bại trong chế tạo gen Thần siêu cấp, nhưng lực lượng của nó đã gần như vượt qua bước kia rồi.

Hàn Sâm phải thử rất nhiều lần thì mới đần nắm được một chút bí quyết nhỏ. Hằng ngày lấy lực lượng của trứng Vô Cực tẩy lễ cho Bảo Nhi, thúc đẩy Bảo Nhi và hồ lô đằng tiến hóa nhanh hơn.

Sau đại chiến Tam Thập Tam Thiên, Tần Tu cũng không xuất hiện nữa, nhưng cuộc chiến giữa hội Thần Loạn và Thần Linh thì lại được mở màn. Lấy Tam Thập Tam Thiên làm chiến trường, không ngừng có hội thú Phá Giới của Thần Loạn và Thần Linh tranh đoạt vị trí chúa tể.

Tam Thập Tam Thiên hiện giờ, đã có hai mươi tám Trọng Thiên đã có chủ nhân, trong đó hội Thần Loạn chiếm một phần ba, các Thần Linh chiếm không tới một phần ba, còn một phần ba khác là do một vài sinh vật hùng mạnh chiếm giữ.

Đại vũ trụ gen và đại vũ trụ đế quốc cũng loạn cả lên, đủ loại thú Phá Giới hoành hành, nhưng cũng vì thế mà có không ít cường giả ra đời.

Đặc biệt là trong Hoa Viên Không Trung, đã có không ít nhân loại, dị linh và dị sinh vật Phá Giới, dù trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy mà nhân loại vẫn giữ chắc quyền chủ đạo của Hoa Viên Không Tung trong tay.

Hàn Sâm tới Hoa Viên Không Trung, chém giết một con thú Phá Giới, rồi nuốt một gen Phá Giới vào trong bụng.

“Gen Phá Giới +1.”

Gen Phá Giới của Hàn Sâm đã đạt tới hơn chín mươi bảy điểm, dạo gần đây việc săn giết thú Phá Giới lấy được gen Phá Giới đã trở nên vô cùng khó khăn, nuốt một gen Phá Giới thì cũng chỉ tăng được một điểm gen Phá Giới mà thôi.

Nhưng dù thế, vì thú Phá Giới quá nhiều nên gen Phá Giới của Hàn Sâm cũng sắp đạt tới giá trị lớn nhất rồi.

Dạo này Tần Tu cũng không có hành động gì lớn, thế nên mỗi ngày sau khi Hàn Sâm tẩy lễ cho Bảo Nhi thì hắn lại vào đại vũ trụ gen săn giết thú Phá Giới. Mặc dù Loạn nói chỉ có Bảo Nhi mới đánh được một trận với Tần Tu, nhưng Hàn Sâm lại không nghĩ thế, nếu như có thể thì hắn không muốn để

Bảo Nhi đi mạo hiểm, và cũng không đặt hy vọng và trách nhiệm lên người một đứa trẻ.

“Gen vật ngữ, Băng Cơ Ngọc Cốt, Động Huyền Kinh, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh…” Hàn Sâm trong lúc nghỉ ngơi thì soát lại một lượt những gì hắn học được.

“Chiến giáp nguyên thể gen có lực lượng của căn nguyên vũ trụ, danh sách gen của vạn vật cũng ở trong đó, nên dù lực lượng của ta có mạnh tới đâu thì đều vẫn nằm trong cơ sở quy tắc của vũ trụ, vì thế không thể đánh nát được chiến giáp nguyên thể gen. Vậy phải làm sao thì lực lượng của ta mới nằm ngoài quy tắc nhỉ?” Hàn Sâm vắt óc suy nghĩ về vấn đề này.

Hàn Sâm cũng biết, đây chắc chắn không phải chuyện dễ dàng, trứng Vô Cực có lực lượng mạnh như vậy mà cũng không vượt qua quy tắc, thành sản phẩm thất bại.

Tần Tu mạnh như vậy, nhưng không đi tới một bước kia được, cuối cùng vẫn phải mượn lực lượng của chiến giáp nguyên thể gen để trùng kích tới một bước kia.

Bảo Nhi có gen di truyền ưu tú của hội trưởng hội Thần Loạn và chủ Thần điện Gen tiền nhiệm, nhưng vẫn phải dung hợp với hạt giống gen Thần siêu cấp thì mới đi tới được một bước kia.

“Chẳng nhẽ không có cách nào dựa vào chính bản thân để đạt tới trình độ đó sao?” Hàn Sâm thì thào tự nói.

“Lúc ta hợp thể với Uyển Nhi, đúng là cảm nhận được bình cảnh của một bước kia, mặc dù bây giờ không có Uyển Nhi, nhưng với lực lượng của ta thì chưa chắc đã không đi tới được một bước cuối cùng kia.” Hàn Sâm không phải người dễ dàng bỏ cuộc, mặc dù đã có rất nhiều người nói với hắn, chỉ có Bảo Nhi mới đi tới được một bước kia, nhưng Hàn Sâm lại không muốn từ bỏ, cũng không muốn chờ Bảo Nhi đi giải quyết phiền toái.

Ngay lúc Hàn Sâm đang nghĩ thì hắn chợt thấy một bóng người chậm rãi đi tới, rõ ràng là vị Thần đại nhân trong Thần điện Gen kia.

“Trông vẻ ngươi đang rất buồn rầu.” Thần cười dài nhìn Hàn Sâm nói.

“Cảm ơn ngươi đã cứu bọn ta.” Hàn Sâm biết lần trước đám người nữ †hần Kshana tham chiến, chắc chắn là có liên quan tới vị này.

Thần lại lắc đầu nói: “Ta không phải vì cứu ngươi, mà là vì tự vệ thôi. Nếu để Tần Tu giết chết Bảo Nhi thì trong vũ trụ này sẽ không còn ai chống lại được hắn nữa.”

“Bao gồm cả ngươi sao?” Hàn Sâm nhìn Thần hỏi. Thần gật đầu đầy nghiêm túc, nói: “Đúng, bao gồm ta”

“Tần Tu mạnh tới vậy thật à? Chẳng nhẽ lực lượng của cấp Trọng Khải cũng không làm gì được hắn ư?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

Đến người mạnh hội trưởng hội Thần Loạn mà còn bị lực lượng của cấp Trọng Khải áp chế, sao lại không dùng chiêu này để đối phó Tần Tu chứ? Điều này khiến Hàn Sâm thấy rất nghi ngờ.

“Chẳng nhẽ Loạn không nói cho ngươi biết, Tần Tu có gen của Thần Linh cấp Trọng Khải sao?” Một câu này của Thần làm Hàn Sâm thấy hoảng sợ.

Hết chương 3377.

Chương 3378. Ngoài ý muốn?

“Tần Tu có gen Thần Linh cấp Trọng Khải? Gen của Thần Linh cấp Trọng Khải ở đâu ra?” Hàn Sâm hơi ngẩn ra.

Hắn biết Thần Linh cấp Trọng Khải tổng cộng chỉ có hai vị, một vị là cha ruột của Bảo Nhi, còn một vị khác chính là chủ Thần điện ở trước mặt hắn này.

Nếu Tần Tu có gen của Thần Linh cấp Trọng Khải, chắc chắn không phải được di truyền từ vị ở trước mặt hắn đây, vậy có lẽ chỉ còn một khả năng thôi.

Nhưng suy đoán này lại làm Hàn Sâm thấy hoảng, nếu như nói Tần Tu có gen của chủ Thần điện tiền nhiệm thật, vậy thì nó chứng tỏ điều gì? Hàn Sâm cảm thấy cái đầu của bản thân quá loạn, không đủ để phân tích nữa.

“Loạn không nói cho ngươi biết xuất thân của Tần Tu sao?” Chủ Thần điện thấy có hơi bất ngờ.

“Nàng chỉ nói với ta Tần Tu là Nhân Tổ, cũng chính là Vô Vi Đạo Tổ thôi.” Hàn Sâm nói.

“Lời này không sai, nhưng bản thân Nhân Tổ chính là một…” Nói tới

đây, chủ Thần điện lại không nói tiếp nữa, hắn chỉ híp mắt nhìn Hàn Sâm nói: “Nếu Loạn không nói cho ngươi biết thì ta cũng không nên nhiều lời.”

Hàn Sâm bỗng thấy buồn bực, hắn hận không thể giãm ngay lên cái khuôn mặt đầy ác ý kia của chủ Thần điện.

“Rốt cuộc ngươi tới đây để làm gì? Tới để xem dáng vẻ buồn bực của †a đó hả?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm chủ Thần điện, tức giận nói.

“Nói sao thì chúng ta cũng coi như là bạn, sao ta lại vô tình như thế được cơ chứ?” Chủ Thần điện vẫn cười dài như thế, hắn nói: “Lần này †a tới tìm ngươi là vì muốn biết, bây giờ Bảo Nhi ra sao rồi? Nếu Tần Tu đi tới bước cuối cùng kia thật, hơn nữa còn khống chế bia gen, thì đó sẽ là tai nạn chân chính, đến lúc đó cũng chỉ đành dựa vào Bảo Nhi thôi.”

“Rốt cuộc Tần Tu muốn làm gì?” Hàn Sâm thật sự nghĩ không ra, rốt cuộc Tần Tu muốn làm gì.

Chủ Thần điện khẽ thở dài: “Ta đâu phải con sâu trong bụng hắn, biết sao được hắn nghĩa gì, nhưng nhìn từ hành động của hắn thì e hắn muốn khởi động lại đại vũ trụ.”

“Khởi động lại đại vũ trụ? Chuyện này thì có lợi gì với hắn chứ?” Hàn Sâm càng thấy khó hiểu hơn.

Chủ Thần điện tiền nhiệm vì khởi động lại đại vũ trụ, đến bản thân cũng ngỏm luôn, ngoài ngăn cản được hội Thần Loạn thì hình như cũng không

được lợi gì.

Chủ Thần điện nói: “Bình thường thì khởi động lại đại vũ trụ là đưa đại vũ trụ trở về ban đầu, khá giống với khởi động lại bia gen, cũng sẽ không đảo ngược thời không thật. Nhưng mà Tần Tu nắm giữ chiến giáp nguyên thể gen trong tay, cộng thêm năng lực trọng khải và lực lượng của bia gen nữa thì có lẽ sẽ làm đại vũ trụ đảo ngược thời không thật, lui về khoảnh khắc mà Tần Tu hắn muốn.”

Hàn Sâm chợt thấy trái tim nhói lên, như thể đã hiểu Tần Tu muốn làm gì: “Đừng nói Tần Tu muốn nghịch chuyển vũ trụ, trực tiếp đưa đại vũ trụ trở về thời đại trước khi Uyển Nhi chết đó nhé?”

“Chắc là thế, tình cảm mà Tần Tu dành cho Uyển Nhi là thật, là loại tình cảm sẵn sàng giao ra hết thảy. Nhưng ngoài tình cảm dành cho Uyển Nhi, thì Tần Tu của thời đại Nhân Tổ còn có một việc tiếc hận vô cùng nữa. Ta không xác định được hắn muốn khởi động lại vũ trụ, nghịch chuyển về khi nào.” Chủ Thần điện nói.

“Nếu như Tần Tu nghịch chuyển thời không được thật, thì kết quả sẽ ra sao ?” Hàn Sâm hỏi.

Chủ Thần điện khẽ lắc đầu: “Không biết, vì chưa ai làm được, về mặt lý luận thì không có loại khả năng này, bởi vì thời không là tuyến tính, chỉ cần đã tồn tại thì đều sẽ để lại dấu vết, không thể nào hoàn toàn trở lại như trước kia được, thế nên dù là năng lực trọng khải của Thần Linh cấp Trọng Khải bọn ta thì cũng chỉ là làm đại vũ trụ quay về ban đầu thôi, chứ không phải đảo ngược thời không chân chính.”

Dừng một chút, chủ Thần điện lại nói tiếp: “Nếu quả thật thành công, trên lý luận thì sẽ có hai loại khả năng, một loại khả năng là tất cả dấu vết sau mốc thời gian trọng khải sẽ bị xóa sạch, tất cả mọi chuyện xảy ra sau mốc thời gian đó sẽ không còn tồn tại.”

Hàn Sâm cảm thấy khá hứng thú với loại khả năng thứ hai, loại khả năng thứ nhất rất bình thường, chính hắn cũng nghĩ ra được.

“Loại khả năng thứ hai thì thảm hơn chút, bởi vì đảo ngược thời không đã vi phạm định luật nhân quả. Ở trong cơ sở quy tắc, loại hành vi làm trái quy tắc này là không được phép tồn tại, thế nên những tồn tại vi phạm định luật nhân quả đều sẽ bị giết chết.” Chủ Thần điện nói.

Hàn Sâm nghe nhưng không hiểu được ngay, sau khi suy đi ngẫm lại nhiều lần thì hãi tới đổ mồ hôi lạnh luôn.

Chủ Thần điện thấy sắc mặt của Hàn Sâm thì biết hắn đã hiểu ý của mình, lúc này mới nghiêm túc nói: “Không khác mấy với những gì ngươi nghĩ, nếu như xuất hiện loại tình huống thứ hai thì trên cơ bản vũ trụ đã chẳng khác nào tới ngày tận thế, tất cả mọi thứ đều sẽ bị xóa bỏ, bao gồm cả ta và ngươi.”

“Ngươi đã biết từ trước, thế sao không ngăn Tần Tu lại?” Hàn Sâm nhìn chủ Thần điện hỏi.

“Ngươi tưởng ta không muốn ngăn cản hắn à? Nhưng ta là Thần, là chủ nhân của Thần điện Gen, điều ta có thể làm phải nằm trong những gì mà quy tắc cho phép, còn điều mà Tần Tu có thể làm được lại nằm ở ngoài quy tắc, ta nói thế ngươi đã hiểu chưa?” Chủ Thần điện khổ sở nói.

“Chẳng nhẽ không có cách gì khác thật sao?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

“Có, đi tới bước cuối cùng, thoát khỏi quy tắc, đánh bại Tần Tu, khiến hắn không thể khởi động lại đại vũ trụ.” Chủ Thần điện nhìn Hàn Sâm nói với vẻ đầy nghiêm túc.

“Ta không muốn để Bảo Nhi gánh trách nhiệm lớn như vậy.” Hàn Sâm lắc đầu nói.

“Ta cũng đâu nói Bảo Nhi, người ta nói là ngươi mà.” Lời mà chủ Thần điện nói làm Hàn Sâm thấy hơi kinh ngạc.

“Không phải ngươi nói chỉ có Bảo Nhi mới đánh được với Tần Tu sao?” Hàn Sâm nhìn chủ Thần điện với vẻ khó hiểu vô cùng.

“Trên lý luận thì đúng là thế, xét từ mặt gen thì người có tư cách đánh một trận với Tân Tu cũng chỉ có mình Bảo Nhị, trên đời không còn sinh vật thứ ba nào có gen cao quý như vậy nữa.”

Hàn Sâm biết chủ Thần điện vẫn chưa nói hết lời nên im lặng ngồi chờ nghe tiếp. Quả nhiên chủ Thần điện lại nói tiếp: “Nhưng mọi việc đều sẽ có ngoài

ý muốn, có lẽ ngươi chính là ngoài ý muốn đó cũng không chừng đấy. “Cơ hội mà ta có là bao nhiêu?” Hàn Sâm nhìn chủ Thần điện hỏi.

“Cho tới bây giờ thì vẫn chưa thấy cơ hội nào hết.” Câu trả lời của chủ Thần điện làm Hàn Sâm thấy bực.

Chủ Thần điện khẽ mỉm cười, vỗ bả vai của Hàn Sâm nói: “Nếu thấy được cơ hội thì sao lại gọi là ngoài ý muốn cơ chứ? Ngươi thử nghĩ mà xem, biết đâu chừng sẽ có cơ hội một phần vạn trúng phải độc đắc thì sao? Huống hồ ngươi có thất bại thì cũng chẳng ảnh hưởng gì tới ta, vì người chết là ngươi chứ có phải ta đâu.”

Hàn Sâm câm nín một hồi, hắn cảm giác hôm nay chủ Thần điện tới đây là vì muốn chọc tức hắn.

“Được rồi, ta đi đây.” Chủ Thần điện xoay người định rời đi.

“Đừng nói ngươi cứ ngồi chơi đợi nhìn kết quả đấy nhé?” Hàn Sâm

không tin chủ Thần điện là loại người không làm tí gì hết, rồi giao vận mệnh của mình cho người khác.

“Ta ấy hả? Cũng định đi tìm vận may đây, nhỡ đâu trúng số độc đắc thì sao?” Chủ Thần điện cũng không quay đầu lại, chỉ cười nói, còn bản thân hắn thì đã đi vào trong hư không biến mất không thấy tăm hơi.

Trong lòng Hàn Sâm thấy kinh, những lời này của chủ Thần điện nói ra trông thì nhẹ nhàng, nhưng nó lại làm Hàn Sâm có cảm giác vô cùng bất an.

Hết chương 3378.

Chương 3379. Không

Nhìn về hướng rời đi của chủ Thần điện, Hàn Sâm ngây ra một lúc rồi mới lắc đầu cười khổ: “Nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, làm tốt việc của bản thân là được rồi.”

Hàn Sâm tiếp tục đi tìm thú Phá Giới, hắn muốn tăng gen Phá Giới của bản thân lên tới trăm phần trăm nhanh chút, để còn xem thử rốt cuộc thể Thần Linh siêu cấp của hắn sẽ có sự biến hóa thế nào.

Liên tục chém giết vài con thú Phá Giới, Hàn Sâm vốn tưởng gen Phá Giới của mình có lẽ đã đạt tới một trăm, nhưng kết quả lại làm hắn thấy hơi nghi ngờ.

Sau khi gen Phá Giới của hắn đạt tới chín mươi chín thì hắn lại cắn nuốt thêm hai gen Phá Giới nữa, nhưng cũng không tăng thêm gen Phá Giới.

“Là vì tỷ lệ Phá Giới của những thú Phá Giới kia không cao, hay là một điểm gen Phá Giới cuối cùng còn tích lũy nhiều hơn?” Hàn Sâm không biết nên chỉ đành tiếp tục tìm kiếm và săn giết thú Phá Giới.

Lại nuốt thêm gen Phá Giới nhưng kết quả vẫn vậy, luông không tăng được điểm gen Phá Giới.

Hàn Sâm đã nghĩ có nên dừng săn giết thú Phá Giới đã không, nhưng sau khi hắn vừa săn giết một con thú Phá Giới, nuốt chửng gen Phá Giới của nó thì lại nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

“Gen Phá Giới +1.”

Trong lòng Hàn Sâm thấy vui mừng, nhưng hắn còn chưa kịp nghĩ thêm gì thì lại nghe thấy một âm thanh.

“Đã đạt tới điều kiện tiến hóa… Thể Thần Linh siêu cấp đang tiến hóa…”

Một giây sau, thể Thần Linh siêu cấp của Hàn Sâm tự động khởi động, thoáng cái đã biến thành trạng thái linh thể.

Nhưng mà thể Thần Linh siêu cấp của lần này lại có hơi khác, ngoài thể Thần Linh siêu cấp, bốn loại thuật gen mà hắn tu luyện cũng đều vận chuyển.

Hàn Sâm cảm giác được lực lượng của bốn loại thuật gen đều đang nhanh chóng lột xác, tỷ lệ Phá Giới không những tăng lên mà đến người hắn cũng chịu ảnh hưởng.

Mà loại ảnh hưởng này cũng đang ảnh hưởng tới thể Thần Linh siêu cấp.

Trước kia thể Thần Linh siêu cấp đều là tự mình vận chuyển, không dung hợp với lực lượng khác, cũng sẽ không chịu sự ảnh hưởng của lực lượng khác.

Nhưng mà lần này, thể Thần Linh siêu cấp lại như bị lây vậy, trạng thái linh thể thuần túy kia dần xảy ra thay đổi.

Trong dòng chảy của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, máu của thể Thần Linh siêu cấp dần thật hóa, không còn là linh thể hư vô nữa.

Nơi mà lực Băng Cơ Ngọc Cốt đi qua đều dần có máu thịt như băng ngọc sinh ra.

Nơi lực lượng của Động Huyền Kinh tới, mỗi một tấc của linh thể như đều được lột xác, mà lực lượng gen vật ngữ thì lại làm linh thể càng ngày càng giống thân thể có máu thịt.

Hàn Sâm cảm thấy ngứa ngáy khắp người, cứ như vết thương đang mọc da non vậy. Cảm giác này không đau nhưng lại làm hắn thấy rất khó chịu, làm hắn muốn duỗi tay đi gãi.

Nhưng Hàn Sâm biết rõ, lúc này tuyệt đối không được lấy tay gãi, không thì sẽ phá hư sự tiến hóa của cơ thể, nên chỉ đành cố nhịn.

Trong xương cốt cả người đều như đang có sâu bò, thân thể thuần túy sinh ra rất nhiều huyết nhục da thịt , xương cũng càng ngày càng rõ ràng dễ thấy.

Nếu có người nhìn thấy dáng vẻ bây giờ của Hàn Sâm thì chắc chắn sẽ hoảng sợ. Bây giờ Hàn Sâm nửa người nửa linh, trông vô cùng khiếp người,

cứ như thể là ác linh bò ra từ trong địa ngục.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thân thể vốn đang linh hóa trong thể Thần Linh siêu cấp, lúc này đã hoàn toàn khôi phục lại hình thái của nhân loại, trông không khác gì người bình thường.

Nhưng mà bản thân Hàn Sâm cảm giác được, bây giờ hắn vẫn còn trong trạng thái thể Thần Linh siêu cấp, cũng không thoát khỏi trạng thái đó.

Hơn nữa so với lúc trước thì Hàn Sâm cảm thấy hiện giờ càng thoải mái tự tại hơn, trước kia khi sử dụng thể Thần Linh siêu cấp thì sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn cho cơ thể, nhưng bây giờ hắn không hề có cảm giác đó nữa, cứ như thể thân thể của hắn vốn nên thế này vậy.

Khi thân thể tiến hóa xong thì thân thể của Hàn Sâm càng thoải mái hơn, như thể cảm thấy cơ thể này có chỗ nào đó khác khác, nhưng hình như cũng không phải.

Hắn vội vàng nhìn thoáng qua tư liệu của mình. Hàn Sâm: Thể Siêu Thần (Không). Tuổi thọ: 3246 năm.

Hàn Sâm ngây ra luôn, nhân loại đi ra từ Tí Hộ Sở đều có thể Siêu Thần, thể Siêu Thần của hắn lúc trước là thể Thần Linh siêu cấp, sao sau khi tiến hóa thể Siêu Thần lại biến thành không được.

Hàn Sâm thử sử dụng lực lượng của mình, phát hiện thân thể đúng là không thể biến về thể Thần Linh siêu cấp được nữa.

“Sao lại vậy cơ chứ? Càng tiến hóa càng tụt lùi?” Hàn Sâm tỏ ra nghi ngờ.

Hàn Sâm lại thử vận chuyển thuật gen của mình, nhưng rất nhanh sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi.

Hắn cảm giác thân thể của mình như biến thành phàm thể thật vậy, vô cùng chậm chạp, không hề cảm giác được lực lượng di động trong cơ thể.

“Xảy ra chuyện gì thế này?” Hàn Sâm hoảng sợ, liên tục vận chuyển nhiều loại thuật gen, kết quả cũng giống nhau, dù sử dụng thuật gen gì, thì cơ thể

đều không có một chút cảm giác nào, cứ như thể thân thể này là một đá cứng không biết điều vậy.

Hàn Sâm đành phải chạy thẳng về trụ sở của Hoa Viên Không Trung, thân thể này của hắn chạy cũng không nhanh, trông cứ như người phàm thật vậy, chẳng nhanh hơn người bình thường được bao nhiêu.

Nhưng hắn chạy lại như không thấy mệt mỏi, chạy thẳng một đường về trụ sở, mặt không đỏ thở không gấp, không cảm giác được chút mệt mỏi nào.

"Bạch tiên sinh, ngươi giúp ta xem tí, cơ thể này có vấn đề gì thế?" Hàn Sâm tìm Bạch tiên sinh.

Bạch tiên sinh quan sát hai mắt của Hàn Sâm cẩn thận, có phần kinh ngạc nói: "Xem khí tượng của ngươi, thì cơ thể không có vấn đề, ngươi bị sao thế?"

"Cơ thể của ta không cảm thụ được sự tồn tại của lực lượng." Hàn Sâm kể kỹ càng tình huống cho Bạch tiên sinh nghe.

Bạch tiên sinh để Hàn Sâm nằm xuống, cẩn thận kiểm tra cơ thể của Hàn Sâm, sau đó nói với Hàn Sâm với vẻ rất khẳng định, thân thể của hắn hết thảy đều bình thường, không có bất cứ vấn đề gì.

"Nếu không có vấn đề, vậy sao ta không thể cảm nhận được sự tồn tại của lực lượng cơ chứ?" Hàn Sâm thấy buồn bực vô cùng.

Hiện giờ hắn giống Ma Pháp Sư không cảm nhận được dao động của nguyên tố vậy, không thể sử dụng bất kỳ lực lượng vượt qua tự nhiên nào, cảm giác đó quả thật không ổn tí nào.

Bạch tiên sinh suy nghĩ một lúc, rồi nói với Hàn Sâm: "Để ta nghĩ đã, đợi ta nghĩ kỹ rồi thì sẽ cho ngươi đáp án. Ngươi tới chỗ của Hàn Vũ Phi đi, để nàng kiểm ra cơ thể cặn kẽ cho ngươi."

Hàn Sâm hết cách rồi, chỉ đành tới chỗ Hàn Vũ Phi, Hàn Vũ Phi nghe lời tự thuật của Hàn Sâm và phán đoán của Bạch tiên sinh thì bỗng hai mắt sáng lên, nàng kéo Hàn Sâm chạy vào trong phòng thí nghiệm.

Trong lòng Hàn Sâm hồi hộp, cảm giác có chút không ổn, hắn nhìn vẻ mặt kia của Hàn Vũ Phi, thì có cảm giác nàng muốn cắt miếng hắn đem đi nghiên cứu vậy.

“Thôi ta không vội kiểm tra…” Hàn Sâm xoay người muốn đi.

“Đừng sợ, ta sẽ rất dịu dàng với ngươi mà.” Hàn Vũ Phi đeo Bạch Thủ Sáo dùng trong phòng thí nghiệm lên, cười híp mắt tóm lấy Hàn Sâm, kéo mạnh hắn vào trong phòng thí nghiệm.

Nếu như là lúc bình thường, Hàn Sâm thoáng cái là có thể trốn tới chỗ xa xa nên Hàn Vũ Phi chẳng bắt được hắn. Nhưng hiện giờ hắn không cảm giác được sự tồn tại của lực lượng, không khác gì người phàm nên chẳng hề có năng lực chạy trốn, thế là bị bị Hàn Vũ Phi tóm sống kéo vào trong phòng thí nghiệm.

Hết chương 3379.

Chương 3380. Thể chất cổ quái

“Lạ ghê!” Sau khi Hàn Vũ Phi thực hiện vô số mục kiểm tra với Hàn Sâm, thì ánh mắt của nàng càng ngày càng sáng, một tay cầm lấy một trí não cỡ nhỏ, nàng luôn quan sát chỉ tiết đo lường được trên đó.

“Lạ chỗ nào?” Hàn Sâm bò ra từ trong khoang duy sinh, nhìn Hàn Vũ Phi hỏi.

Những kiểm tra đo lường của Hàn Vũ Phi cũng không đáng sợ như những gì Hàn Sâm nghĩ, đều là chút thí nghiệm khá bình thường thôi, quá lắm thì cũng là lây chút máu và bản trích tổ chức cơ thể của Hàn Sâm thôi.

Hàn Vũ Phi nhìn kết quả kiểm tra đo lường nói: “Thân thể của ngươi rất bình thường, không có bất cứ vấn đề gì.”

“Không có vấn đề, thế sao ta lại không cảm giác được sự tồn tại của lực lượng?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

Hàn Vũ Phi ngẩng đầu, quan sát người Hàn Sâm với vẻ hứng thú vô cùng, nói: “Thì đây chính là vấn đề, các hạng cơ năng của cơ thể ngươi đều quá bình thường, quá bình thường chính là rất không bình thường.”

“Có thể nói tiếng người mà ta hiểu có được không?” Hàn Sâm cười khổ hỏi.

“Nói thế này nhé, trạng thái cơ thể của ngươi bây giờ cũng kiểu như nhân loại mới bước vào đại vũ trụ gen, tố chất và số liệu của mọi mặt đều nằm trong một tiêu chuẩn cực kỳ cực kỳ bình thường. Dựa theo tiêu chuẩn này thì ngươi sẽ là sinh vật nằm ở tầng chót nhất của đại vũ †rụ gen, chỉ cần là sinh vật có tu luyện qua chút thì đều mạnh hơn ngươi.”

Nói rồi, hai tay của Hàn Vũ Phi đặt lên đỉnh đầu của Hàn Sâm, sau đó lại ấn nắn dọc xuống theo hai má, vừa ấn vừa nói: “Nhưng mà ban nãy †a đã làm một số bài kiểm tra áp lực đơn giản với cơ thể của ngươi, ở trong thí nghiệm áp lực, cơ thể của ngươi luôn duy trì trạng thái bình thường, không hề có chút biến hóa nào, số liệu kiểm tra của các mục đều gần như không có biến hóa. Nếu như ban nãy ta không liên tục kiểm tra thiết bị đo lường thì cũng không phát hiện ra được vấn đề gì, và ta sẽ nghĩ là do thiết bị hỏng hoặc là số liệu bị đứng hình.”

“Vậy thì nó chứng tỏ điều gì?” Hàn Sâm vẫn thấy khó hiểu.

Hàn Vũ Phi vuốt ve cơ bắp trên ngực của Hàn Sâm, ánh mắt nàng nóng rực: “Thế thì nói thế này, nhiệt độ của nhân loại bình thường luôn ở vào khoảng ba mươi bảy độ, dựa vào nhiệt độ của thế giới bên ngoài khác nhau, cơ thể sẽ tự động điều tiết nhiệt độ để thích ứng, loại năng lực điều tiết này ai cũng đều có hết. Nhưng năng lực điều tiết cũng là có giới hạn, nếu như vượt qua giới hạn đó thì nhiều độ cơ thể sẽ xuất hiện sự chênh lệch. Mà cơ thể của ngươi khi ở trong hoàn cảnh ác liệt nhưng vẫn duy trì trì được trong nhiệt độ này, dù hoàn cảnh có ác liệt tới đâu thì nó vẫn không có chút thay đổi gì, đây không phải chuyện đơn giản là làm người ta thấy giật mình nữa rồi.”

“Chúng ta cần thực hiện thêm vài thí nghiệm áp lực mạnh hơn, để xác định loại năng lực điều tiết này của ngươi đạt tới trình độ nào, sau đó mới phán đoán tiếp.” Hàn Vũ Phi nói.

Hàn Sâm nghe vậy thì hai mắt sáng lên: “Ý của ngươi là, thân thể của †a rất khó bị lực lượng của ngoại giới ảnh hưởng, thế thì cũng có nghĩa rất hiếm lực lượng làm tổn thương được ta?”

Hàn Vũ Phi lại lắc đầu nói: “Trên lý luận thì đúng là thế, nhưng nhìn từ kết quả kiểm tra trước mắt thì thấy vẫn có chênh lệch với lý luận, cơ thể của ngươi có đôi khi ổn định tới làm người ta phải giận sội, nhưng có đôi khi lại bình thường quá mức. Ví dụ như, với kết quả kiểm tra của ngươi, dù là sinh vật cấp Phá Giới dùng hết toàn lực để chém ngươi thì cơ thể của ngươi chắc sẽ không có bất kỳ vết thương nào. Nhưng ban nãy ta sử dụng ống kim bình thường thì lại đâm thủng được làn da và mạch máu của ngươi một cách dễ dàng, điều này trái với kết quả phán đoán”

“Liệu có phải cơ thể thích ứng của cơ thể nhân loại không?” Hàn Sâm hỏi.

Hàn Vũ Phi: “Có khả năng, nhưng vẫn chưa xác định được, sự chênh lệch giữa hạn mức tối đa và hạn mức tối thiểu quá lớn, bình thường thì không thể nào có sự chênh lệch lớn tới vậy.

Nói xong, Hàn Vũ Phi lại kéo Hàn Sâm vào một phòng thí nghiệm khác, vừa đi vừa nói chuyện: “Ta cần nhiều số liệu hơn nữa thì mới cho ra được suy luận chính xác, thí nghiệm tiếp đi.”

Hàn Sâm muốn từ chối, nhưng Hàn Vũ Phi không để ý nhiều như vậy, kéo thẳng hắn vào phòng thí nghiệm.

Hàn Sâm nằm vào trong khoang dung dịch duy sinh, rồi chợt thấy rất nhiều cánh tay máy móc cầm các loại công cụ như ống kim, mũi khoan, v.v… Tới gần người hắn.

“Hàn Vũ Phi, ngươi muốn giải phẫu ta để nghiên cứu đó hả?” Nhìn kia đống dụng cụ kia, Hàn Sâm cảm thấy sởn hết tóc gáy.

“Yên tâm, vật thí nghiệm sống có giá trị hơn vật thí nghiệm chết nhiều.” Hàn Vũ Phi thản nhiên nói, rồi điều khiển những dụng cụ kia tới gần người Hàn Sâm.

Hàn Sâm cảm giác có kim tiêm đâm vào trong da thịt của hắn, đã thế còn không phải chỉ có một cái. Mặc dù loại đau đớn này không là gì với Hàn Sâm nhưng vẫn làm hắn thấy bực bội.

Đột nhiên, Hàn Sâm tóc gáy dựng đứng, cả người chợt co mạnh lại, chỉ trong phút chốc đã bộc phát ra một luồng lực lượng, thoáng cái đã đánh vỡ hết những dụng cụ kia, cả khoang duy sinh cũng bị làm vỡ, dung dịch duy sinh và các loại mảnh vỡ tràn khắp mặt đất.

“Hàn Vũ Phi, ngươi đang thí nghiệm hay chơi ta đấy hả?” Hàn Sâm oán hận trừng mắt Hàn Vũ Phi, nói.

Ban nãy Hàn Sâm cảm nhận được có một cây kim đâm vào bộ vị quan trọng nhất của nam tính, thế là cơ thể hắn bỗng phản ứng theo tự nhiên, lực lượng bộc phát ra phá hư hết tất cả các thiết bị.

“Không cho ngươi chút kích thích thì sao mà biết được cơ thể ngươi có vấn đề gì? Bây giờ rất tốt mà đúng không, đã chứng minh được lực lượng trong cơ thể ngươi vẫn còn, nhưng ngươi không cảm giác được mà thôi.” Hàn Vũ Phi thả ô che mưa dùng để ngăn mảnh vỡ xuống, chỉ vào những mảnh vớ máy móc trên mặt đất nói.

Hàn Sâm có hơi ngẩn ra, rồi nhìn những mảnh máy móc và đầu kim bị uốn cong rơi trên mặt đất, mũi khoan đợi đồ, lại nhìn cơ thể của mình.

Ban nãy hắn chỉ lo oán trách, không nghĩ nhiều như thế, tình hình có thể của hắn bây giờ không thể bộc phát ra lực lượng như vậy mới đúng, nhưng mà trong khoảnh khắc ban nấy, hắn quả thực là bộc phát lực lượng vượt xa khả năng của bản thân.

Nhưng bây giờ lại cảm thụ lại thì không cảm giác được luồng lực lượng kia nữa.

“Lạ thật, rốt cuộc cơ thể này có vấn đề gì vậy? Chẳng nhẽ chỉ có bị kích thích thì mới bộc phát ra được lực lượng trong cơ thể sao? Sao nghe thấy lạ ghê, quả thực giống cái thể chất S gì gì đó trong truyền thuyết.” Hàn Sâm nhìn cơ thể của hắn với vẻ buồn bực.

“Muốn biết kết quả thì đơn giản thôi, thí nghiệm tiếp là được mà.” Hàn Vũ Phi nói.

“Khụ khụ, lần sau đi, ta còn có việc, lần sau rảnh thì sẽ lại tới thí nghiệm.” Hàn Sâm nghĩ lại cái cảm giác trứng đau ban nãy thì từ chối Hàn Vũ Phi ngay, mặc cho nàng có nói gì thì nàng cũng không chịu ở lại thí nghiệm tiếp nữa, mặc luôn quần áo vào rồi rời đi.

Mặc dù loại đau đớn này không thấm vào đâu với Hàn Sâm, nhưng lại cho hắn cảm giác không tốt lắm.

“Chỉ là cần một chút kích thích thôi mà, tự mình cũng làm thí nghiệm được, không cần ác ma kia đâu.” Hàn Sâm chạy trối chết ra khỏi phòng thí nghiệm, đúng là hắn thấy hơi sợ nghiên cứu cuồng ma Hàn Vũ Phi kia.

Thấy Hàn Sâm sắp trốn, Hàn Vũ Phi cũng không đỉnh đuổi theo, nàng chậm rãi xòe bàn tay ra, trong tay nàng có một ống kim đứt rời.

Nhìn thứ ở bên trong ống kim kia, Hàn Vũ Phi nở một nụ cười quỷ dị.

Sau khi Hàn Sâm rời khỏi phòng thí nghiệm thì tới chỗ của Linh, hắn nghĩ thầm: “Muốn kích thích thì là chuyện quá dễ, để Linh chém ta vài đao là được rồi.”

Hết chương 3380.

Chương 3381. Lực lượng không biết tên

Lúc Hàn Sâm tìm được Linh thì Linh và Tiểu Thiên Sứ đang cùng nhau học nấu nướng với đầu bếp đầu bếp Long Nữ.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hai người, Hàn Sâm cảm thấy trong lòng ấm áp hẳn, rồi lại nghĩ đến cảnh bản thân ngẫu nhiên trở về, đều do Linh và

Tiểu Thiên Sứ lo ăn uống, sinh hoạt thường ngày cho hắn thì trong lòng thấy ấm áp như muốn bị hòa tan.

Ba người phụ nữ đều nhìn thấy Hàn Sâm, đầu bếp Long Nữ gọi Hàn Sâm tới.

Hàn Sâm nói rõ mục đến đến đây của hắn với Linh, Long Nữ ở bên lại nói: "Chuyện này ngươi tìm Linh làm gì, tìm thẳng ta đây có tốt hơn không, ta giỏi chém người nhất luôn."

Hàn Sâm thấy hai mắt sáng lên của nàng thì nghĩ thầm: "Ta chỉ muốn để Linh chém bừa cho hai đao, đừng nói là ngươi định chém ta thật đấy nhé?"

Long Nữ kéo Hàn Sâm tới sân huấn luyện trong niềm hưng phấn vô bờ, nấu nướng thực ra chỉ là sở thích thứ hai của Long Nữ thôi, sở thích đầu tiên của nàng là xử lý con mồi, mà Hàn Sâm thì đúng là một con mồi vô cùng tốt.

Khi Hàn Sâm đi tới sân huấn luyện thì Lâm Phong, Đường Chân Lưu, Tần Huyên, Hoàng Phủ Tĩnh và Y Đông Mộc đều đang ở trong sân huấn luyện, Lâm Phong và Y Đông Mộc đang đối chiến.

Lực lượng của Lâm Phong thiên về phòng thủ, còn Y Đông Mộc thì là thuần công kích, hai lực lượng cực đoan chiến đấu với nhau trông vui †ai vui mắt vô cùng.

Hàn Sâm thấy lực lượng của bọn họ đều dồn nén thì biết bọn họ đã Phá Giới thành công.

Thấy Hàn Sâm tới đây, Y Đông Mộc và Lâm Phong đều ngừng lại, Long Nữ kể đầu đuôi câu chuyện ra, vốn là muốn hai người Lâm Phong và Y Đông Mộc nhường lại sân cho nàng. Nhưng ai ngờ mắt của Y Đông Mộc cũng sáng lên, nói luôn với Hàn Sâm: "Ngươi muốn bị chém thì quá đơn giản, để ta cho, chém người là nghề của ta."

"Để ta đánh đi, đao pháp kia của Đông Mộc ngươi quá ác, thoáng cái đã chém chết luôn Tam Mộc thì cũng không ổn, dạo gần đây ta luôn luyện năng lực khống đao pháp và đã có chút thành tự khống chế đao lực rồi, đảm

bảo bị thương nhưng không chết được, tàn nhưng không đứt.” Đường Chân Lưu chen vào nói.

Thấy đến mắt của Tần Huyên và Hoàng Phủ Tĩnh cũng sáng lên thì trong lòng Hàn Sâm thấy rất buồn bực: “Đám người này muốn làm gì đây? Ta chỉ muốn bị chém bừa hai nhát, còn bọn họ cứ như muốn băm †a ra thành tám khối luôn ấy.”

“Đi đi đi, ra phía sau xếp hàng, hắn là do ta mang đến, phải do ta chém trước mới đúng.” Long Nữ đẩy luôn đám người Y Đông Mộc và Đường Chân Lưu ra, còn lớn tiếng nói.

Hàn Sâm nghe vậy thì càng buồn bực hơn, nhưng đã tới rồi, cũng không thể quay đầu rời đi được, nên hắn chỉ đành đi vào trong sân huấn luyện.

Đám người Y Đông Mộc và Đường Chân Lưu đành đứng ở bên ngoài quát sát trận chiến, nhìn Hàn Sâm đi tới trước mặt Long Nữ.

Long Nữ cười dài nhìn Hàn Sâm, hai tay chộp một cái trong hư không, ngay lập tức có một dao một nĩa xuất hiện ở trong tay nàng, sau đó nàng nhìn về phía Hàn Sâm nói: “Nói đi, ngươi muốn ta cắt khối nào trên người ngươi?”

“Đâu, tùy tiện chém hai đao trên cánh tay của ta là được rồi, đừng sâu quá, hai vết thương nông là được rồi.” Hàn Sâm thấy khí thế kia của Long Nữ cứ như muốn mổ bụng lột da hắn ra vậy, trong lòng hoảng tới đổ mồ hôi đầm đìa.

“Được rồi, vậy tháo hai tay của ngươi xuống trước.” Long Nữ nói xong thì dao ăn trong tay nàng cũng chém về phía tay của Hàn Sâm nhanh, chuẩn, tàn nhẫn.

Hồi lâu không gặp, đao pháp của Long Nữ rõ ràng đã thành thục hơn rồi và điều quan trọng hơn là, nàng đã Phá Giới, lực lượng và tốc độ cũng tăng lên một khoảng lớn, một đao chém xuống nhanh tới mức gần như không nhìn thấy thân đao.

Mặc dù Hàn Sâm có thể thấy quỹ đạo của đao kia một cách rõ ràng, nhưng vẫn thấy sợ hết hồn. Sức của Long Nữ mạnh như thế, trông sao cũng không giống chỉ định để lại hai vết thương trên cánh tay hắn, nếu đao này mà chém trúng thật thì cả cánh tay chắc chắn sẽ bị chém đứt luôn.

Nếu như là lúc trước, công kích như vậy Hàn Sâm sẽ không để ý tới, muốn né cũng rất dễ dàng, nhưng bây giờ thân thể của hắn không cảm thụ được lực lượng nên có tránh được hay không là cả một vấn đề.

Bước ra một bước, tốc độ của bước này hình như nhanh hơn trong tưởng tượng của Hàn Sâm một chút, vừa khéo né được một đao kia của Long Nữ, lưỡi đao gần như chém sượt sát quần áo của hắn.

Long Nữ thấy Hàn Sâm tránh được một đao của nàng thì ngay lập tức vung tiếp thêm một đao nữa chém tới.

Trên người Hàn Sâm không có bất kỳ dao động lực lượng nào, tốc độ cũng không mau, nhưng hắn vẫn né được đao của Long Nữ hết lần này tới lần khác.

Long Nữ vung dao ăn nhanh tới hàng quang lấp lóe nhưng vẫn luôn không đụng được vào góc áo của Hàn Sâm.

“Định!” Hình như Long Nữ thấy có hơi nóng nảy, chiếc nĩa ở tay trái xiên một nhát vào trong hư không phía Hàn Sâm, muốn cố định người của Hàn Sâm trong hư không.

Nhưng mà người Hàn Sâm cũng không bị lực lượng của rĩa cố định lại, hắn vẫn né tránh đầy phiêu dật, lực Nĩa Định Thân của Long Nữ không có hiệu quả với người của Hàn Sâm.

Long Nữ khẽ cắn môi, trên người phát ra một tiếng gần như âm thanh viễn cổ, một loại binh khí xuất hiện ở sau lưng nàng, tạo thành một vòng binh khí.

Từ thời đại viễn cổ, binh khí bị chế tạo ra không phải là dùng để sát phạt chiến tranh, mà là dùng để săn mồi kiếm ăn, vũ khí săn mồi là ông tổ của vạn binh.

Long Nữ sử dụng các loại binh khí đâm thẳng về phía Hàn Sâm, binh khí trong hai tay biến ảo, kỹ xảo quỷ dị hung mãnh, hơn nữa mỗi một loại binh khí đều có năng lực đặc biệt riêng.

Nhưng mà dù kỹ xảo của Long Nữ có cuồng bạo ra sao, năng lực kỳ lạ tới mức nào thì đều không làm Hàn Sâm bị thương được.

Thân hình của Hàn Sâm di chuyển trong làn công kích như cuồng phong bão táp, vẫn luôn né được thế được thế công của Long Nữ.

Đến bản thân Hàn Sâm cũng cảm thấy lạ, cơ thể hắn không cảm nhận được lực lượng, nhưng khi hắn cảm thấy cần thì lại bộc phát ra được lực lượng và tốc độ.

Cảm giác này lạ lắm, đến bản thân Hàn Sâm cũng không xác định được rốt cuộc cơ thể của hắn có chứa loại lực lượng thế nào, nhưng có một điều hắn có thể xác định, thân thể của hắn không bị phế, vẫn còn chứa lực lượng mạnh mẽ, mỗi tội bản thân hắn không cảm nhận được sự tồn tại của loại lực này mà thôi.

“Để ta” Thấy Long Nữ đã dùng hết thủ đoạn nhưng vẫn không đụng vào được Hàn Sâm, bóng người Y Đông Mộc xuyên thẳng vào bên †rong sân huấn luyện.

Tay hắn cầm chuôi đao nhưng lại không rút đao ra, mỗi khi đi một bước đều khiến khí thế của hắn mạnh thêm một phaadn, vừa bước nhanh về phía Hàn Sâm vừa nói: “Lực Phá Giới của ta là thuần tốc độ, đao ra mạng mất, ngươi phải cẩn thận đó.”

Long Nữ đã lui qua một bên, Y Đông Mộc từng bước đi tới trước mặt Hàn Sâm, như liền giống như sóng to gió sóng sau đẩy sóng trước, đẩy khí thế của hắn lên tới cực hạn.

Sau một khắc, cuối cùng đao của Y Đông Mộc cũng ra khỏi vỏ, đám người Lâm Phong cảm thấy đao khí khiếp hồn, như có một thanh đao vô hình xẹt qua cổ họng của bọn họ, nhưng lại không thấy ánh đao lóe lên.

Trong lòng bọn họ đều thấy giật mình, một đao kia của Y Đông Mộc thực sự là quá lợi hại, bọn họ chỉ đứng bên xem trận chiến thôi mà đã cảm nhận được cảm giác đao khi cắt qua yết hầu, không biết với tình huống bây giờ của Hàn Sâm thì có chặn lại được một đao kia hay không.

Hàn Sâm cũng không định chặn lại đao đó, người hắn động theo làn gió, hơi lui về sau, một đao nhanh tới không nhìn thấy được kia của Y Đông Mộc chém vào khoảng không, đến Y Đông Mộc cũng hơi ngẩn ra.

Sau khi ngẩn ra thì đao trong tay Y Đông Mộc càng chém ra điên cuồng liên tục, đao sau nhanh hơn đao trước, chém tới phong vân biến sắc, như có vô số phong nhận đang nhảy múa nhưng vẫn không tài nào chạm vào được một góc áo của Hàn Sâm.

Hết chương 3381.

Chương 3382. Chú trẻ trở về

“Đến lượt ta.” Giọng của Hoàng Phủ Tĩnh tràn đầy bình tĩnh, nhưng thoáng cái người nàng đã vào trong chiến trường, nàng thuấn di tới phía sau Hàn Sâm, tung một cước đập xuống bả vai của hắn.

Bây giờ Hàn Sâm không thể sử dụng Động Huyền Khí Tràng, vốn hắn không thể phát hiện được động tác của Hoàng Phủ Tĩnh ở phía sau hắn, nhưng không biết tại sao, Hàn Sâm lại cảm giác được Hoàng Phủ Tĩnh ở phía sau lưng, thậm chí còn hiểu rõ mỗi một cử chỉ hành động của nàng rõ như trong lòng bàn tay.

Người hắn hơi lướt qua chừng nửa bước, tránh được một cước đập xuống của Hoàng Phủ Tĩnh.

Hoàng Phủ Tĩnh như đã đoán được hắn sẽ né, người nàng vẫn chưa chạm đất thì đã dịch chuyển tức thời, rồi lại xuất hiện ở mặt bên của Hàn Sâm, một chân quét ngang.

Hàn Sâm không lùi phản tiến, khi hắn nhích tới gần Hoàng Phủ Tĩnh thì cùng lúc đó hắn cũng rời đi theo người của Hoàng Phủ Tĩnh, làm một đòn quét ngang của Hoàng Phủ Tĩnh hoàn toàn mất tác dụng, chẳng thể chạm vào Hàn Sâm.

Ánh mắt của Hoàng Phủ Tĩnh trở nên nghiêm túc, chỉ trong chớp mắt đã như phân thân thành vô số người, tấc công Hàn Sâm từ nhiều hướng khác nhau với đủ loại tư thế khác nhau, trông cứ như có rất nhiều Hoàng Phủ Tĩnh ở trên trời dưới đất cùng nhau vây công Hàn Sâm.

Dáng người Hàn Sâm lấp lóe, hắn cứ như là đã biết trước rồi vậy, hóa giải thế công vô hạn của Hoàng Phủ Tĩnh trong vô hình, dù thế công kia có cuồng bạo tới đâu thì vẫn luôn không thương tổn được tới Hàn Sâm.

Y Đông Mộc quát lạnh một tiếng, rồi nhắm chuẩn thời cơ tấn công về phía Hàn Sâm đã bị dồn vào góc chết, nhưng người Hàn Sâm lại di chuyển nghiêng thoát ra ngoài với một phương không thể nào tưởng tượng nổi, né được giáp công của Y Đông Mộc.

Thuấn di chém giết vô hạn của Hoàng Phủ Tĩnh cộng thêm khoái đao của Y Đông Mộc đã gần như bao phủ hết tất cả góc chết của sân huấn luyện, nhưng vẫn không làm Hàn Sâm bị thương được.

Bây giờ Hàn Sâm cảm thấy vô cùng thoải mái, mặc dù hắn không cảm giác được sự tồn tại của lực lượng, cũng không thể sử dụng thuật gen, nhưng phản ứng tự nhiên của cơ thể hắn làm hắn thích ứng được với tất cả chiến đấu.

Đám người Lâm Phong không ra tay nữa, Hoàng Phủ Tĩnh và Y Đông Mộc liên thủ cũng không làm gì được Hàn Sâm thì bọn họ ra tay cũng là vô ích.

“Linh, ngươi tới thử một lần.” Tần Huyên nói với Linh.

Lực lượng của Linh mà kích tất trúng, nếu như nơi này còn ai có thể đánh trúng được Hàn Sâm thì cũng chỉ có Linh thôi.

Thật ra ban đầu Hàn Sâm tới tìm Linh là muốn Linh sử dụng lực Phi Thiên công kích hắn, như vậy mới dễ kích thích lực lượng trong cơ thể hắn.

Linh gật đầu, khẽ vung bàn tay lên, làm thành hình đao, suy nghĩ một chút rồi mới chém về phía Hàn Sâm.

‘Thứ mà một lực Phi Thiên này của Linh chém là cánh tay Hàn Sâm, cũng không chém vào chỗ hiểm.

Nhưng lực Phi Thiên quan hệ nhân quả là chắc chắn sẽ trúng nên chém đâu cũng thế.

Trong một đao này của Linh, trong lòng Hàn Sâm như dấy lên một nhắc nhở nào đó, một tay vung ngang và rồi có một tiếng keng giòn tan vang lên, cứ như thể có thủy tinh bị tay của Hàn Sâm chém vỡ ở trong hư không vậy.

“Đến lực Phi Thiên cũng không được, cơ thể này của ngươi rõ ràng đâu có bị sao, đã thế còn mạnh tới khó tin. Ngươi còn dám nói không cảm nhận được lực lượng à, ngươi tới để chọc tức bọn ta đúng không?” Đường Chân Lưu bất mãn kêu lên.

“Ta không cảm nhận được lực lượng của bản thân di động thật mà, nhưng chỉ cần chiến đấu, bị lực lượng của các ngươi ảnh hưởng thì cơ thể của ta sẽ tự động phản ứng. Nhưng cũng chỉ là phản ứng thôi, chính ta vẫn không cảm nhận được lực lượng di động trong cơ thể, không thể vận chuyển lực lượng để phản kích được. Ba người đã dừng chiến đấu, Hàn Sâm thử cảm thụ thân thể của mình thì vẫn không cảm nhận được lực lượng di động trong cơ thể, giống như một phàm thể vậy.

Hàn Sâm lại thí nghiệm vài lần thì chẳng mấy chốc đã phát hiện cơ thể này giống như một tấm gương, lực lượng của đối phương càng mạnh thì chiến lực mà hắn có thể phản ngược lại sẽ càng mạnh, nếu như đối phương quá yếu thì thân thể của Hàn Sâm cũng rất khó bộc phát ra được chiến lực mạnh mẽ.

Nói ngắn gọn lại thì là, Hàn Sâm không thể khống chế lực lượng của bản thân, nếu đối phương chỉ là một người phàm, vậy lúc hắn chiến đấu với đối phương thì cũng sẽ bộc phát ra được lực lượng như một tên côn đồ cắc ké đánh nhau thôi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì thế này?” Hàn Sâm thật sự là không hiểu nổi, sao cơ thể của hắn lại tiến hóa thành thế này.

Điều này hiển nhiên là không làm Hàn Sâm thấy hài lòng, bởi vì cơ thể không bộc phát ra được sức chiến đấu mạnh mẽ, gặp địch mạnh thì mạnh, gặp địch yếu thì yếu, cùng lắm thì cũng chỉ đánh ngang tay được với đối phương.

Không tìm được nguyên nhân khiến người hắn biến thành thế này, Hàn Sâm chỉ đành đợi Bạch tiên sinh đưa ra kết quả thôi.

Còn Hàn Vũ Phi thì Hàn Sâm cũng không định tới nữa, kẻ làm nghiên cứu đều là kẻ điên.

“Ta ở chỗ này thì cũng không lo xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ mất thuật gen, không trở về Tí Hộ Sở được, chỉ đành kêu Tiểu Hoa xem thử có mang ta trở về được hay không thôi.” Hàn Sâm đang chuẩn bị đi tìm Tiểu Hoa thì lại thấy trong hư không sáng rực lên, đấy có nghĩa là trên bia gen có biến hóa.

Chủ Tam Thập Nhất Trọng Thiên: Vương Vũ Hàng.

Hàn Sâm nhìn chăm chú thì thấy ba chữ trên bia gen lấp lánh phát quang, chữ Tam Thập Nhất Trọng Thiên cũng tỏa ánh sáng rực rỡ ra một phía, nơi này đã có tân chủ.

Hàn Sâm mừng rỡ: “Chú trẻ quả nhiên không chết, đã thế còn lấy được vị trí chúa tể của Tam Thập Nhất Trọng Thiên nữa chứ.”

Lúc trước Vương Vũ Hàng tiến vào Tam Thập Tam Thiên nhưng mãi vân không thấy ra, Hàn Sâm vốn định xông về đó tìm hắn, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy, nếu như hắn đi thì chắc chắn sẽ kinh động tới hội Thần Loạn và Tần Tu, sẽ cắt đứt đường sống của Vương Vũ Hàng, thế nên chỉ đành nhịn.

Hiện giờ thấy Vương Vũ Hàng lấy được vị trí chúa tể thì trong lòng hắn vừa mừng vừa sợ.

Tất cả mọi người trong Hoa Viên Không Trung đều vui không cất được lên lời, chẳng mấy chốc đã có một bóng người phá không tới, hắn lái một xe máy hạng nặng hào quang tản ra bốn phía, người đó chính là Vương Vũ Hàng.

“Chú trẻ, ngươi được lắm đấy, chủ của Tam Thập Nhất Trọng Thiên, người làm Nhân tộc chúng ta và đại vũ trụ gen nở mày nở mặt lắm đấy.” Đường Chân Lưu cười ha ha nói.

Vương Vũ Hàng thì tỏ ra buồn bực nói: “Đừng nói nữa, lần này suýt nữa thì chẳng còn mạng để về.”

“Sao thế?” Mọi người vội hỏi hắn gặp phải chuyện gì.

Vương Vũ Hàng muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì, hắn chạy đến cạnh Hàn Sâm rồi kéo Hàn Sâm đi về một phía: “Thằng nhãi Tam Mộc ngươi tới đây, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.”

“Chú trẻ, chuyện gì à?” Hàn Sâm bị Vương Vũ Hàng kéo đến chỗ không người, rồi mới mở miệng hỏi.

Vương Vũ Hàng nhìn xung quanh không có ai thì mới đi tới trước mặt Hàn Sâm, thấp giọng hỏi: “Tam Mộc, tiểu tử ngươi có biết người phụ nào trông vô cùng xinh đẹp không?”

“Chú trẻ, phụ nữ xinh đẹp thì nhiều đấy, ngươi hỏi ai thế?” Hàn Sâm thấy Vương Vũ Hàng nói chuyện chẳng có đầu có đuôi thì chẳng hiểu đang nói tới ai.

Vương Vũ Hàng vội la lên: “Trong số phụ nữ mà ngươi biết thì có ai có thể đánh vỡ được Trọng Thiên?”

“Ngươi là nói phụ nữ có năng lực trở thành chủ của một Trọng Thiên ấy hả?” Hàn Sâm hỏi.

“Còn lợi hại hơn thế cơ, khi ta bị nhốt trong Tam Thập Nhất Trọng Thiên thì bị nàng hại cho thê thảm luôn, suýt nữa thì không về được. Nàng còn nói

nể mặt ngươi nên mới chăm sóc cho ta, đáng hận thực sự" Vương Vũ Hàng hận nghiến răng.

"Rốt cuộc nàng trông ra sao? Với đã làm gì ngươi rồi?" Hàn Sâm tò mò nhìn Vương Vũ Hàng, có thể làm Vương Vũ Hàng hận nghiến răng thế này, chắc chắn người phụ nữ kia không tầm thường.

"Ta biết nàng ta trông ra sao thế nào được, nàng đeo lụa trắng nên không nhìn thấy được tướng mạo. Dù sao nàng nói nàng là bạn của ngươi, còn là bạn thật hay bạn giả thì ta đây chịu. Sau khi ta trở thành chủ của Tam Thập Nhất Trọng Thiên thì nàng vẫn đi qua đi lại trong Tam Thập Nhất Trọng Thiên được như thường, thực lực còn kinh khủng vô cùng nữa chứ. Đúng rồi, nàng còn bảo ta chuyển lời cho ngươi, nói không được vào trong Tam Thập Tam Thiên nữa."

Hết chương 3382.

Chương 3383. Vật thí nghiệm

"Sao lại không cho ta vào Tam Thập Tam Thiên?" Hàn Sâm cau mày hỏi.

"Nàng chỉ nói ngươi không được vào Tam Thập Tam Thiên nữa, nếu như khăng khăng muốn đi thì phải dẫn theo Bảo Nhi cùng đi." Vương Vũ Hàng nói.

"Nàng còn nói gì nữa không?" Hàn Sâm lại hỏi. "Không có." Vương Vũ Hàng lắc đầu.

"Biết chuyện của Bảo Nhi, chẳng nhẽ là Đại Thiên Ma?" Hàn Sâm thầm đoán trong lòng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lại thấy không đúng, nếu như là Đại Thiên Ma thì chắc nàng sẽ không để Bảo Nhi đi mạo hiểm mới đúng.

Hàn Sâm nghiên cứu một hồi với Vương Vũ Hàng nhưng vẫn không đoán ra được rốt cuộc người phụ nữ kia là ai, nên cuối cùng chỉ đành tạm gác

chuyện này qua một bên, dù sao thì bây giờ Hàn Sâm cũng không định tới Tam Thập Tam Thiên.

Sau khi tiễn Vương Vũ Hàng đi, Hàn Sâm gọi Tiểu Hoa qua, để Tiểu Hoa dẫn hắn trở về Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm vốn còn lo thân thể của bản thân sẽ phải chịu sự bài xích của Tí Hộ Sở, ai dè tình huống đó không hề xảy ra. Khi hắn ở Tí Hộ Sở thì cảm giác như đang ở trong đại vũ trụ gen, không cảm giác được bất kỳ sự chênh lệch nào, cơ thể hắn cứ như thích ứng được ngay với Tí Hộ Sở vậy.

"Trước kia khi trở lại Tí Hộ Sở, mặc dù không bị Tí Hộ Sở bài xích, nhưng sau khi quen với áp lực của đại vũ trụ gen rồi thì về Tí Hộ Sở lại thấy người có hơi lơ mơ, nhưng bây giờ thì chẳng thấy thế nào cả." Hàn Sâm càng thấy cơ thể này không tầm thường hơn.

Hàn Sâm và Tiểu Hoa cùng đi tìm Bảo Nhi và Loạn, thứ nhất là để xem thử Bảo Nhi luyện tới đâu rồi, thứ hai là hắn cũng muốn để cho Loạn xem thử rốt cuộc cơ thể của hắn có vấn đề gì.

"Tiểu Hoa, cha." Bảo Nhi thấy hai người tới thì rất cao hứng, chạy một mạch tới kéo tay hai người.

"Bảo Nhi, ngươi luyện thế nào?" Hàn Sâm vuốt ve Bảo Nhi đầu hỏi.

Vẻ vui mừng trên khuôn mặt của Bảo Nhi thoáng cái đã mất tăm, nàng ủ rũ nói: "Chưa được tí gì ra hồn hết, hồ lô đằng kia không nghe lời ta gì cả"

Loạn trong áo giáp Hắc Tinh đi tới, thản nhiên nói: "Gen dung hợp với nhau và tiến hóa cần một quá trình, cứ làm từ từ không phải vội đâu. Trước khi Tần Tu thăng lên cấp Trọng Khải thì chúng ta vẫn còn thời gian."

Hàn Sâm thấy hơi nghỉ ngờ bèn hỏi: "Sao chúng ta không nhân lúc Tần Tu chưa thăng cấp tới cấp Trọng Khải thì ra tay? Đợi sau khi hắn thăng lên cấp Trọng Khải rồi thì chẳng phải cơ hội của chúng ta lại nhỏ hơn nữa sao?"

Loạn giải thích: "Trên thực tế nhất định phải đợi tới sau khi Tân Tu thăng tới cấp Trọng Khải, hoàn toàn kết hợp với chiến giáp nguyên thể gen thì

chúng ta mới có cơ hội tiêu diệt hắn hoàn toàn. Trước lúc đó, dù có giết được hắn thì cũng rất khó ngăn hắn đầu thai chuyển thế, và kiếp sau của hắn cũng sẽ càng đáng sợ hơn."

Thấy Hàn Sâm và Tiểu Hoa vẫn tỏ ra khó hiểu thì Loạn lại giải thích tiếp: "Kiếp trước của Tần Tu là Vô Vi Đạo Nhân, mà kiếp làm Vi Đạo Nhân đó hắn vì thoát khỏi sự áp chế của trứng Vô Cực nên đã bỏ ra cái giá không hề nhỏ mới thành công được. Điều đó cũng dẫn tới tư chất của Tần Tu mà hắn chuyển thế thành không được tốt. Nhưng nếu lần này Tần Tu mà chuyển thế nữa thì gen di truyền của hắn sẽ mạnh tới không tưởng tượng nổi, đến lúc đó dù hắn không có chiến giáp nguyên thể gen, thì hắn vẫn có thể đi tới một bước cuối cùng kia, lúc đó thì chẳng ai áp chế nổi hắn nữa rồi."

"Nếu vị kia của Thần điện Gen cũng muốn giết chết Tần Tu, chẳng nhẽ không có cách nào động tay động chân vào lúc hắn chuyển thế sao? Dẫu sao thì chuyển thế của tất cả linh đều phải thông qua Thần điện Gen mà ha?" Hàn Sâm nói.

"Không nói tới Tần Tu của bây giờ đã rất mạnh, ngoài Bảo Nhi thì e đã không còn ai giết nổi hắn nữa, cho dù làm được thì cũng không ai làm gì được trên linh của hắn. Hắn có huyết mạch Thần Linh cấp Trọng Khả nên khi chuyển thế hắn chẳng cần thông qua Thần điện Gen." Loạn phủ nhận ý nghĩ của Hàn Sâm.

"Rốt cuộc Tần Tu có xuất thân ra sao?" Hàn Sâm cầm lòng không đặng bèn lại nói tới vấn đề này.

Hàn Sâm vốn tưởng Loạn sẽ không trả lời hắn, nhưng ai ngờ Loạn chỉ im lặng trong chốc lát thì thở dài nói: "Thật ra thì nói cho ngươi biết cũng không sao, thật ra Nhân Tổ vốn là vật thí nghiệm của ta cùng cha Bảo Nhi."

"Vật thí nghiệm?" Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Loạn.

Loạn cười nói: "Ban đầu ta cùng cha của Bảo Nhi thế như nước với lửa, hắn là chủ Thần điện thống trị cả vũ trụ, còn ta thì luôn nghĩ thay thế hắn, trở thành chủ mới của vũ trụ. Bọn ta luôn nghĩ đủ mọi cách để đánh bại đối phương, tuy cuối cùng cũng chỉ đánh ngang tay, không ai vớt được thứ tốt gì, ngược lại đại vũ trụ bởi vì quan hệ của bọn ta nên đã bị phá hư vô cùng

nghiêm trọng. Nếu như cứ tiếp tục, đến lúc đó dù bên nào thắng thì cũng chỉ có được một vũ trụ tàn tạ nghỉn lở trăm hổng thôi, đó cũng phải điều mà bọn ta mong muốn. Vậy nên sau đó †a và cha của Bảo Nhi đã đổi một cách chiến đấu khác, làm một vụ đánh cược để quyết định xem ai mới là chủ vũ trụ sau này."

"Thế đó là hình thức đánh cược kiểu gì?" Tiểu Hoa cũng nhịn không được nữa bèn tò mò hỏi.

"Chủng loại lực lượng trong vũ trụ có nhiều vô số, mỗi một loại lực lượng sau khi đạt tới mức tận cùng thì có lẽ sẽ có được trạng thái vô địch. Nhưng nếu là loại lực lượng chân chính được coi là người sáng thế thì chỉ có một loại thôi."

Loạn gật đầu: "Đúng vậy, đó là sinh con đẻ cái. Ta và cha của Bảo Nhi đã đánh cuộc, sinh mệnh mà ai sáng tạo ra hoàn mỹ hơn thì người đó sẽ là chủ của vũ trụ sau này.

"Cho nên Nhân Tổ ra đời à?" Tiểu Hoa cũng đã hiểu là có chuyện gì xảy ra rồi.

"Ban đầu thì không, ban đầu ta và cha của Bảo Nhi đều tự sáng tạo một thể sinh mệnh của riêng mình, cả hai đều cố làm cho thể sinh mệnh trở nên hoàn mỹ hết khả năng, không ngừng sửa đổi gen thiếu sót, chỉ hy vọng sẽ đè bẹp được đối phương." Nói tới đây thì ánh mắt của Loạn có hơi cổ quái, nàng nở nụ cười nói tiếp: "Trên đời, người hiểu rõ ngươi nhất thường không phải thân bằng hảo hữu của ngươi, mà là địch nhân của ngươi. Ở trong quá trình nghiên cứu của ta và cha của Bảo Nhị, thì cả hai bọn ta đều dần hiểu rõ về đối phương, cũng càng ngày càng thấy kính nể đối phương, và rồi dần nảy sinh tình cảm vượt qua quan hệ đối thủ…"

Hàn Sâm oán thầm trong lòng: "Các ngươi được thật đấy, đánh nhau đánh được tới lên giường luôn, đúng là không ai bằng."

Lời này đương nhiên Hàn Sâm không dám nói ra, nhưng hắn vẫn thấy có hơi nghỉ ngờ, vậy nên bèn mở miệng hỏi: "Các ngươi đều tự sáng †ạo ra một sinh mệnh riêng, một người trong đó là Nhân Tổ rồi, thế một sinh khác là ai?"

“Nhân Tổ là kiệt tác của cha Bảo Nhi, thể sinh mệnh mà ta sáng tạo ra là tổ tiên của Vu tộc.” Loạn cười rồi nói tiếp: “Mặc dù tình cảm và quan hệ của bọn ta đã xảy ra một chút biến hóa, nhưng bọn ta đều là người tính quật, vẫn muốn tiếp tục vụ đánh cược này, hơn nữa không ai muốn thua cuộc. Cuối cùng bọn ta dụng nhập gen của bản thân vào trong người thể sinh mệnh mà bọn ta sáng tạo ra.”

Hàn Sâm có nghĩ sao cũng không nghĩ ra được Vu tộc lại có xuất thân như thế, chẳng trách Vu tộc lại có nhiều sinh vậy khủng bố như thế, hóa ra là vì gen di truyền của người ta là hàng cao cấp nhất.

Loạn thu lại nụ cười, rồi quay ra khẽ thở dài: “Nếu như lúc ấy bọn ta không kiêu ngạo, chấm dứt chuyện ở đó thì cũng sẽ không xảy ra chuyện phía sau. Đáng tiếc, lúc đó bọn ta đã quá kiêu ngạo, không ai chịu thua ai, ai cũng không chịu lui nửa bước, cứ phải tranh ra ai thắng ai thua mới chịu.”

Hết chương 3383.

Chương 3384. Trở về Tam Thập Tam Thiên

“Sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Sâm không nhịn được hỏi.

“Không nói cũng được, dù sao sau đó Nhân Tổ đạt được gen của ta và cha Bảo Nhi, hơn nữa bọn ta còn cải tạo hắn nên hắn đã trở thành một thể sinh mệnh gần như hoàn mỹ nhất rồi, đã thế còn có lực lượng trọng khải là sử dụng được lực lượng của chiến giáp nguyên thể gen.”

Loạn nhìn thoáng qua Bảo Nhi rồi lại nói tiếp: “Khi mà bọn ta nhận ra có vấn đề thì đã muộn rồi, tốc độ tiến hóa của Nhân Tổ đã không khống chế được nữa. Đến ta và cha của Bảo Nhi đều không tài nào khống chế được Nhân Tổ, nên cuối cùng bất đắc dĩ quá, cha của Bảo Nhi chỉ đành khởi động lại đại vũ trụ. Người khác thì nghĩ ta và cha của Bảo Nhi đại chiến nên

mới dẫn tới đại vũ trụ khởi động lại, nhưng thực tế thì không phải thế, tất cả đều là vì Nhân Tổ”

“Nói vậy thì, trên thực tế Tần Tu không khác mấy với Bảo Nhi, đều có gen của ngươi và chủ Thần điện tiền nhiệm?” Cuối cùng Hàn Sâm cũng hiểu vì sao Tần Tu lại mạnh như vậy, hơn nữa còn có năng lực khởi động lại đại vũ trụ.

“Không đúng hắn, hắn chỉ có một bộ phận gen của bọn ta, chỉ là gen của chính bản thân hắn đã rất mạnh rồi, lại thêm gen của bọn ta nữa nên mới trở thành thể sinh mệnh gần như hoàn mỹ. Ngoài Bảo Nhi thì không có gen của sinh vật nào sánh được với gen của Tần Tu.” Loạn nói.

Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng: “Nói một hồi lâu, hóa ra vũ trụ gặp nhiều tai nạn như vậy đều là họa mà gia đình các ngươi gây ra, bây giờ còn muốn để Bảo Nhi đi chùi mông cho các ngươi nữa chứ”

Mặc dù trong lòng bất mãn nhưng Hàn Sâm cũng không làm gì được. Nhưng Hàn Sâm không biết, rốt cuộc cuối cùng đã xảy ra chuyện gì mà làm Loạn không hé răng nói dù chỉ một câu, làm Nhân Tổ muốn giết cả con cháu của họ luôn.

“Những điều này để sau lại nói tới đi, thân thể của ta xảy ra chút vấn đề rồi, ngươi xem giúp ta với, xem thử rốt cuộc có chuyện gì xảy ra. Hàn Sâm nói tình hình sau khi tiến hóa của bản thân cho Loạn nghe.

Loạn thấy hơi kinh ngạc rồi duỗi tay đặt lên lồng ngực của Hàn Sâm, để chút lực lượng thẩm thấu vào trong người Hàn Sâm, muốn kiểm tra thân thể của hắn.

Nhưng sau khi lực lượng của nàng tiến vào người Hàn Sâm thì lập tức biến mất vô tung vô ảnh, cứ như thể cơ thể của Hàn Sâm là một vực sâu không đáy vậy, lực lượng của nàng không làm ăn được gì cả.

Sự kinh ngạc trong mắt Loạn càng đậm hơn, nàng vừa đánh giá cơ thể của Hàn Sâm vừa nói: “Tí Hộ Sở, Thần điện Gen và bia gen đều là vật đã tồn tại từ lúc vũ trụ tạo thành. Tuy nói lực lượng bên trong Tí Hộ Sở khá kém nhưng cấp bậc của Tí Hộ Sở chắc chắn không thấp hơn Thần điện Gen và

bia gen. Sau này ta mới phát hiện và lợi dụng Tí Hộ Sở. Ta biết hình thức tiến hóa của Tí Hộ Sở rất bất phàm, thế nên lúc khởi động lại ta đã đưa Bảo Nhi vào trong đó, hy vọng Bảo Nhi có thể mượn lực lượng của Tí Hộ Sở để trưởng thành, còn cấp độ tiến hóa cuối cùng của Tí Hộ Sở là gì thì ta đây cũng chịu."

"Nhưng muốn mượn lực lượng của Tí Hộ Sở tiến hóa thì cũng không phải chuyện dễ dàng, mà nhân loại các ngươi lại nhận được sự bảo vệ của Tí Hộ Sở, chính điều này đã là một ngoài ý muốn và kỳ tích rồi. Xét về mặt lý luận thì chỉ có dị linh bên trong Tí Hộ Sở mới là sinh mệnh mà Tí Hộ Sở sinh ra, trong tình huống bình thường thì chỉ có bọn họ mới được hưởng hình thức tiến hóa của Tí Hộ Sở." Loạn nói rồi lại đánh giá người Hàn Sâm: "Nếu như lực lượng của ta vẫn còn, dù chỉ là một mười phần trăm thôi thì cũng có thể kiểm tra toàn diện cơ thể của ngươi, đáng tiếc lực lượng của ta bây giờ quá yếu, chẳng làm được gì hết."

Hàn Sâm thấy có hơi thất vọng, đến Loạn cũng không nói ra được rốt cuộc cơ thể của hắn xảy ra chuyện gì, quả thật là hắn không biết bây giờ còn ai giúp được hắn nữa.

"Loại trạng thái này của ta còn khả năng là đã bước tới một bước cuối cùng rồi không?" Hàn Sâm ôm ấp đầy sự hy vọng trong cõi lòng nhìn Loạn hỏi.

Loạn nói chắc như chém đỉnh chặt sắt: "Không thể nào, nếu như ngươi có thể đi tới bước kia được thật thì gen thân thể đã vượt qua cực hạn của vũ trụ này rồi. Mỗi một hành động cử chỉ của ngươi đều sẽ ảnh hưởng tới sự vận chuyển của quy tắc vũ trụ, sinh ra lực phá hoại rất lớn, chắc chắn sẽ không ôn hòa như bây giờ. Lúc trước khi ngươi và Uyển Nhi hợp thể, loại lực lượng hợp thể đó đã rất gần với một bước kia rồi, ngươi cảm nhận chút đi, trạng thái bây giờ giống lúc đó không?"

Hàn Sâm lắc đầu, trạng thái bây giờ của hắn hiển nhiên khác xa khi đó, có thể nói là không có gì giống nhau luôn.

"Ngươi còn khống chế được trứng Vô Cực không?" Loạn nhìn Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm lắc đầu: “Sau khi tiến hóa thì ta không cảm nhận được sự †ồn tại của trứng Vô Cực nữa.”

“Nhân loại bên trong Tí Hộ Sở đều có một bộ phận gen di truyền của Tần Tu, mà trứng Vô Cực là dùng để hạn chế Tần Tu. Theo lý thì trứng Vô Cực không thể nào bị ngươi hấp thu được, bây giờ ngươi không cảm giác được trứng Vô Cực thì có hơi cổ quái.” Loạn cau mày suy tư, nhưng cũng không nghĩ ra được kết quả gì.

Loạn không muốn làm chậm trễ quá nhiều thời gian, nàng tiếp tục dạy Bảo Nhi dung hợp với hồ lô đằng, Hàn Sâm chỉ đành tự mình nghiên cứu cơ thể của chính mình thôi, hắn hy vọng mau chóng khống chế được cơ thể bây giờ của chính mình.

Kế hoạch của Loạn là để Bảo Nhi đánh bại Tần Tu ở trong trận chiến Bia Gen, nàng cho rằng chỉ cần Bảo Nhi có thể dung hợp thành công với hồ lô đằng, thì đến lúc đó sẽ có cơ hội rất lớn.

Hơn nữa ở trong trận chiến Chúa Tể cuối cùng ở bia gen, Bảo Nhi chỉ cần chuyên chú đối phó Tần Tu là được rồi, không cần phải chịu sự ảnh hưởng của những sinh vật Phá Giới là thuộc hạ của Tần Tu kia.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Bảo Nhi phải lấy được vị trí chúa †ể của một Trọng Thiên nào đó trước khi Tam Thập Tam Thiên đều đã có chủ, sau đó mới có tư cách tham gia trận chiến Bia Gen cuối cùng.

Hàn Sâm bởi vì quá lâu không tiến vào Xích Phần Thiên, nên vị trí chủ Xích Phần Thiên đã tự động đổi chủ. Bây giờ trong số bọn họ, người duy nhất là chúa tể của Tam Thập Tam Thiên cũng chỉ có mình Vương Vũ Hàng.

“Không thể để Bảo Nhi đối mặt với Tần Tu một mình được, vẫn cần lấy một vị trí chúa tể nữa.” Mặc dù trong lòng Hàn Sâm nghĩ thế, nhưng tình hình thân thể của hắn lại không cho phép.

Hàn Sâm luôn nghiên cứu thân thể của mình, nhưng thu hoạch cũng không lớn lắm, dù hắn đấu với bất kỳ ai thì cũng là gặp mạnh thì mạnh, nhưng mà loại mạnh này lại không phải do hắn khống chế.

Vị trí bị chiếm của Tam Thập Tam Thiên càng ngày càng nhiều, tính đến hiện giờ thì chỉ còn lại ba Trọng Thiên là chưa có chúa tể ra đời. Nếu tất cả chúa tể đều xuất hiện thì đó chính lúc lực trận chiến Bia Gen kéo ra màn che.

Tiến triển của Bảo Nhi bên kia cũng rất không lạc quan, Bảo Nhi vẫn luôn không hoàn toàn dung hợp được với hồ lô đằng, lực lượng bộc phát ra mặc dù mạnh nhưng vẫn chưa mạnh tới kwsc có thể đột phá cực hạn của vũ trụ.

Lại một Trọng Thiên nữa sáng lên, phía trên xuất hiện tên của Cổ Ma, cuối cùng chỉ còn lại hai Trọng Thiên.

“Không được, ta phải muốn lấy được một Trọng Thiên.” Hàn Sâm quyết định không đợi thêm nữa, cứ cướp lấy một Trọng Thiên đã rồi hãng nói, nếu không thì cơ hội tham gia trận chiến Bia Gen cũng sẽ không có nốt.

“Ta đi với ngươi.” Sau khi Hàn Sâm nói ý nghĩ của mình cho mọi người

trong Hoa Viên Không Trung nghe thì Ninh Nguyệt mặc một bộ vũ y màu lục đi tới bên cạnh Hàn Sâm, thản nhiên nói.

Khí tức trên người hắn trở nên quỷ dị vô cùng, Hàn Sâm liếc hắn một cái thì thấy kinh ngạc vô cùng: “Gen Phá Giới của ngươi đạt tới một trăm ư?”

Hết chương 3384.

Chương 3385. Thời Chi Thiên

Ninh Nguyệt khế gật đầu: “Thể Siêu Thần đã tiến hóa xong.”

Hàn Sâm nghe vậy thì ánh mắt sáng rực lên ngay lập tức, vội vàng hỏi: “Sau khi thể Siêu Thần của ngươi tiến hóa thì có gì khác không?”

“Từ thể Siêu Thần biến thành thể Siêu Thần Cứu Cực, hiệu quả trở nên mạnh hơn một chút mà thôi.” Ninh Nguyệt thuận miệng nói.

Sắc mặt của Hàn Sâm bỗng trở nên phức tạp, sao thể Siêu Thần của Ninh Nguyệt sau khi tiến hóa lại là thể Siêu Thần Cứu Cực, mà thể Siêu Thần của hắn sau khi tiến hóa thì lại thành "Không" cơ chứ.

"Chẳng nhẽ thể Siêu Thần tiến hóa còn nhìn mặt à?" Trong lòng Hàn Sâm buồn bực mà nghĩ.

"Ngươi có đi hay là không?" Ninh Nguyệt nhìn Hàn Sâm đang đờ đẫn hỏi.

"Đi" Lúc này Hàn Sâm mới lấy lại tinh thần, sau đó cùng phá không rời đi tới Tam Thập Tam Thiên với Ninh Nguyệt.

Bởi vì Tam Thập Tam Thiên chỉ còn lại hai Trọng Thiên, Trọng Thiên đã có chúa tể rất khó vào bên hầu như đều bị ngẫu nhiên đưa tới bên trong hai Trọng Thiên kia.

Nhưng Hàn Sâm và Ninh Nguyệt còn không tới gần bức tường cản trở của Tam Thập Tam Thiên thì đã có thú Phá Giới phát hiện ra Hàn Sâm, lập tức gầm lên lao đến.

"Để ta đi" Ninh Nguyệt thản nhiên nói một câu, rồi tiện tay nhổ một cọng lông trên vũ y xuống, vung về phía thú Phá Giới đang vọt tới.

Ngay tức khắc có một ánh sáng xanh biếc bùng nổ, tất cả thú Phá Giới đụng phải ánh sáng xanh biếc này thì người của chúng đều biến luôn thành lục quang phân giải rồi tiêu tán.

Trong chớp mắt, mười mấy con thú Phá Giới xông lên đầu đều hóa thành hư vô, chỉ còn lại vô số gen Phá Giới lơ lửng trong hư không.

Khung cảnh thoáng cái đã khựng lại, thú Phá Giới phía sau cũng đều †ỏ ra kinh hãi, cả đám đều chậm rãi lui về phía sau, nào dám bổ nhào về phía Hàn Sâm nữa.

"Chúng ta đi." Ninh Nguyệt đạp lên hư không đi về phía Tam Thập Tam Thiên trông như một ngôi mộ lớn kia, những thú Phá Giới vây ở bên ngoài Tam Thập Tam Thiên đều tự động nhường ra một con đường.

“Lợi hại!” Hàn Sâm giơ ngón tay cái lên, lực lượng trong một kích kia của Ninh Nguyệt quả thực quá kinh khủng, thể Siêu Thần Cứu Cực quả nhiên không phải bình thường.

Hàn Sâm tưởng tượng nếu sau này đám người Tần Huyên đều tiến hóa được tới thể Siêu Thần Cứu Cực, thì đó sẽ là khung cảnh khủng bố nhường nào chứ. Khi đó thì sợ gì hội Thần Loạn nữa, làm bừa là có thể diệt hội Thần Loạn diệt thành bã rồi.

Ninh Nguyệt dùng lông Khổng Tước trong tay vẽ bừa một cái, lập tức cắt bức tường cản trở vô hình của Tam Thập Tam Thiên ra, hắn đi xuyên vào trong luôn, thoáng cái đã mất người.

Hàn Sâm muốn đi vào cùng Ninh Nguyệt, nhưng cái khe đó lại biến mất luôn sau khi Ninh Nguyệt đi vào.

Hàn Sâm bất đắc dĩ, chỉ đành lấy cơ thể của mình đụng vào bức tường cản trở vô hình, đáng tiếc thân thể của hắn ở trong tình huống không có đối thủ thì chẳng thể bộc phát ra được uy lực gì. Đến bản thân Hàn Sâm cũng không có nắm chắc, không biết có thể đụng vỡ bức tường cản trở vô hình này bằng lực lượng của bản thân không.

Nhưng mà khi người Hàn Sâm đụng vào bức tường cản trở vô hình thì cứ như không đụng phải thứ gì vậy, hắn lột vào bên trong Tam Thập Tam Thiên luôn, cứ như thể hoàn toàn không có kết giới vậy.

Bịch, người Hàn Sâm rơi thẳng xuống, đợi tới khi Hàn Sâm chạm đất thì lực va đập mạnh đã đập mặt đất ra một hố thiên thạch hình tròn khổng lồ.

Hàn Sâm đứng ở trong hố quan sát bốn phía xung quanh thì bỗng phát hiện cảnh tượng ở nơi này quỷ dị vô cùng, bên trên bầu trời treo một loại những vật thể bằng đá khổng lồ trông như mặt đồng hồ.

Những tảng đá trông giống mặt đồng hồ kia có lớn có nhỏ, nhỏ nhất cũng lớn chừng sân bóng rổ, lớn thì giống như hành tinh, phía trên còn có kim chỉ giờ và vạch.

Nhưng rõ ràng những thứ kia không phải đồng hồ chân chính, bời vì bọn chúng không chạy như đồng hồ báo giờ, kim chỉ giờ cũng đứng yên.

Nơi mà Hàn Sâm rơi xuống là trên tảng đá mặt đồng hồ lớn cỡ một hòn đảo.

Hàn Sâm biết ngay bản thân đã mình tiến vào Nhị Thập Cửu Trọng Thiên, tổng cộng chỉ còn hai Trọng Thiên là chưa có chúa tể, không có quyết ra chúa tể, tên của Nhị Thập Cửu Trọng Thiên là Thời Chi Thiên, nhìn cảnh tượng nơi này thì chắc không sai được rồi.

Mặc dù biết tên của Thời Chi Thiên, nhưng Hàn Sâm cũng không biết sao mãi mà nơi này không quyết ra được chúa tể. Theo lý thì chắc là đã có vô cùng nhiều sinh vật hùng mạnh đi vào Thời Chi Thiên, nhưng nơi này lại vẫn không có chúa tể xuất hiện.

Hàn Sâm đi ra khỏi hố rồi đi tới sát vùng rìa của mặt đồng hồ, quan sát bốn phía thì cũng không phát hiện bóng dáng của Ninh Nguyệt đâu, cũng không biết hắn có đi vào Thời Chi Thiên hay không.

“Hàn Sâm!” Khi Hàn Sâm đang quan sát khắp mọi nơi thì chợt nghe thấy có người kêu tên hắn, hơn nữa âm thanh kia còn khá quen thuộc.

Hắn nhìn về phía phát ra âm thanh thì thấy ở trên một tảng đá mặt đồng hồ lớn chừng sân đá banh nằm ở chỗ nghiêng chép phía trên hắn, đang có một người đứng ở rìa mặt đồng hồ đó nhìn xuống hắn.

“Cổ Ma? Sao ngươi lại ở đây? Không phải ngươi đã chiếm được một Trọng Thiên, trở thành chúa tể rồi sao?” Hàn Sâm thấy rõ người nọ là ai thì chợt kinh ngạc.

Cổ Ma cũng không nói lời nào, từ phía trên nhảy xuống, đáp xuống bên cạnh Hàn Sâm.

Hàn Sâm còn muốn nói gì đó thì Cổ Ma lại ra dấu tay, chặn họng Hàn Sâm luôn hắn nói: “Thời gian không còn kịp rồi, thời gian luân chuyển của lần tiếp theo sắp bắt đầu. Ngươi nghe cho kỹ đây, đồng hồ báo giờ của nơi này có thể ảnh hưởng tới tốc độ chảy của thời gian ở khu vực gần đó. Khi thời

gian luân chuyển bắt đầu thì những đồng đồ báo giờ này sẽ chuyển động với vận tốc khác nhau, thậm chí còn có xoay ngược nữa, ngươi ở trong phạm vi của đồng hồ nào thì sẽ bị đồng hồ đó ảnh hưởng."

"Tốc độ chảy của thời gian nhanh ra sao?" Sâm hiểu ngay mức độ nghiêm trọng của chuyện này, cau mày hỏi.

"Chậm thì vô cùng chậm, nhưng mà đã nhanh thì nhanh tới chóng mặt. Chỉ tích tắc qua ngàn năm là cũng có thể xảy ra, với tuổi thọ của nhân loại các ngươi thì thoáng cái là đã chết già ở trên mặt đồng hồ, hoặc thoái hóa luôn về thành tinh trùng đó." Cổ Ma nói.

"Có cách gì để không phải chịu sự ảnh hưởng của những thứ này không? " Hàn Sâm hỏi.

"Không có cách nào đâu, sau mỗi lần thời gian luân chuyển bắt đầu thì tốc độ xoay của động hồ cũng khác lần trước, chỉ có thể tìm vận may thôi, hy vọng sẽ đứng được ở trong khu vực đồng hồ báo giờ có tốc độ chảy của thời gian khá chậm thôi." Cổ Ma dừng một chút lại nói: "Hoặc là tìm được Thiên Chi Thời Chung của Thời Chi Thiên, chỉ cần khống chế được nó thì có thể trở thành chủ của Thời Chi Thiên."

"Tìm kiểu gì?" Hàn Sâm hỏi.

"Nếu biết tìm thế nào thì nhiều sinh vậy Phá Giới mạnh như thế cũng sẽ chẳng bị vây ở chỗ này." Cổ Ma chỉ về nơi xa, thì thấy có một cự long cả người như được điêu khắc từ kim cương đang mau chóng bay xuyên qua những tảng đá mặt đồng hồ kia.

"Đó là một con thú Phá Giới dưới trướng của Tần Tu, tỷ lệ Phá Giới ít nhất có hơn chín mươi lăm phần trăm. Nhưng trong thời gian luân chuyển lần trước, nó đã bị thời gian chảy ngược làm bị thương, cơ thể bị thoái hóa nghiêm trọng, giờ đã thoái hóa tới lúc tỷ lệ Phá Giới còn chưa đạt tới sáu mươi phần trăm." Cổ Ma thấp giọng nói.

"Sao Thần điện Gen không phái Thần Linh hệ thời gian như nữ thần Kshana tới đây nhỉ?" Hàn Sâm thấy khó hiểu bèn hỏi.

Nơi này là Thiên giới hệ thời gian, thì đáng ra nữ thần Kshana hoặc Thực Khắc của hội Thần Loạn đều sẽ có lực khống chế rất mạnh ở nơi này mới đúng.

Hết chương 3385.

Chương 3386. Thời gian luân chuyển

Cổ Ma nhưng cười nói: “Chính vì đây là Thiên giới hệ thời gian nên bọn họ không dám tới.”

“Đạo lý gì thế?” Hàn Sâm thấy khó hơi khó hiểu với cách suy nghĩ của Cổ Ma.

Cổ Ma nói: “Đạo lý rất dễ hiểu, tựa như giữa nhiều thiết bị đều có điện từ quấy nhiễu. Đồng hồ báo giờ ở nơi này có thể thay đổi tốc độ chảy của thời gian, có sự quấy nhiễu vô cùng nghiêm trọng tới lực lượng hệ thời gian. Nếu bọn họ chiến đấu ở đây thì trước hết phải vượt qua được vấn đề quấy nhiễu này đã, nhưng ngược lại, các hệ lực lượng khác thì lại không bị ảnh hưởng mấy khi ở trong này, có thể chiến đấu thoải mái, vạy nên càng là cường giả hệ thời gian thì càng không dám tới Thời Chi Thiên. Đương nhiên, nếu như lực lượng thời gian của bọn họ có thể vượt qua Thời Chi Thiên, khiến lực lượng đồng hồ báo giờ không thể tạo ra ảnh hưởng với bọn họ thì có thể khống chế ngược lại đồng hồ báo giờ, vậy thì cường giả hệ thời gian ở chỗ này không bị kiêm chế, mà còn là vô địch. Nhưng tính tới hiện giờ thì chưa có ai có sức mạnh thời gian có thể áp đảo được quy tắc của Thời Chi Thiên.” Hàn Sâm đã nghe hiểu đại khái ý của Cổ Ma, hắn đang định nói gì đó thì đột nhiên nghe thấy giữa trời đất vang lên một tiếng chuông cổ xưa tịch mịch.

Tiếng chuông kia không biết phát ra từ nơi nào, nghe thê lương uể oải, vang vọng truyền bá khắp Thời Chi Thiên, mặc dù âm thanh không chói tai nhưng lại truyền cực xa, làm cả Thời Chi Thiên đều nghe được.

“Đã đến giờ rồi, ngươi là định ở tìm vận may, hay là tới chỗ khác tìm vận may?” Cổ Ma quan sát bốn phía nói.

“Ngươi đi đâu thì ta đi đó vậy.” Hàn Sâm cười nói.

Cổ Ma không nói gì, tung người nhảy về phía một thạch chuông khá nhỏ, Hàn Sâm cũng theo sát hắn.

Hiểu biết của Hàn Sâm về Thời Chi Thiên rất có hạn, hắn cũng không phán đoán được những thạch chuông này là đang chạy thuận chiều hay nghịch chiều, nếu Cổ Ma có thể ở đây lâu vậy mà không có chuyện thì biết đâu chừng có mánh khóe gì đó.

Ai ngờ Cổ Ma đứng trên thạch chuông thản nhiên nói: “Ta cũng chẳng có cách gì tốt, chỉ có thể đi tìm vận may thôi, thạch chuông này khá nhỏ nên phạm vi có ảnh hưởng của nó cũng khá nhỏ, đợi lát nữa nếu tốc độ chảy của thời gian ở nơi này quá nhanh, thì chúng ta phải mau chóng tới khu vực của đồng hồ báo giờ khác.”

Tiếng chuông đó vẫn còn vang, một tiếng rồi lại một tiếng, xa xăm lại thần bí.

“Tiếng chuông này cứ mỗi mấy giờ một là lại vang lên một lần à?” Hàn Sâm nghĩ tới điều gì đó, bèn hỏi Cổ Ma.

Cổ Ma nói: “Không khác mấy với những gì ngươi đoán đâu, tiếng chuông của Thời Chi Thiên là đồng hồ cất tiếng báo giờ, cứ hai giờ một sẽ vang lên một lần từ một đến mười hai. Sau khi tiếng chuông vang lên thì sẽ tiến vào thời gian luân chuyển, thời gian của thời gian luân chuyển là một giờ, lần này chắc là vang lên mười một tiếng.”

Hàn Sâm còn muốn nói gì đó thì chợt nghe thấy tiếng gào thét, con cự long trông như mũi khoan đang bay lên cao ở chỗ không xa, hình như nó đang chọn xem nên dừng ở trong phạm vi của thạch chuông nào, nhưng chọn tới chọn đi, nó thấy do dự vô cùng, hiển nhiên là không biết chọn nơi nào thì ổn.

Kim Cương Cự Long còn đang do dự thì mười một tiếng chuông reo đã vang lên hết rồi, ngay tức khắc Hàn Sâm dù là thạch chuông nào thì cũng đều phát ra một tiếng rắc rồi xoay.

Kim đồng hồ trên thạch chuông chuyển động với tốc độ khác nhau, có cái quay chậm, có cái thì lại quay nhanh. Cái quay chậm thì như nảy lên theo từng ô một, quanh nhanh thì lại quay nhanh như quạt máy, cả thế giới đều như đang xoay tròn vậy.

Cổ Ma và Hàn Sâm cũng nhìn chằm chằm vào thạch chuông dưới chân, nếu như vận tốc quay của thạch chuông này quá nhanh, thì dù là quay thuận chiều hay ngược chiều thì bọn họ cũng đều phải mau chóng rời khỏi chỗ này.

Đương nhiên, trước khi rời đi, bọn họ phải tìm được một khu vực đồng hồ báo giờ khá an toàn mới được.

May mà bọn họ vận tốc quay của thạch chuông dưới chân cũng coi như là khá bình thường, có hơi nhanh một tí, ước chừng là gấp hai, ba lần đồng hồ bình thường.

Nói cách khác, bọn họ đứng ở chỗ này một tiếng đồng hồ thì tương đương với hai đến ba tiếng đồng hồ ở nơi khác.

Hàn Sâm thầm thở phào nhẹ nhõm, khi hắn nhìn về phía Cổ Ma thì có thể cảm giác được rất rõ ràng, người Cổ Ma cũng thả lỏng đôi chút.

Nhưng khi ánh mắt Hàn Sâm nhìn về phía Kim Cương Cự Long thì sắc mặt hơi đổi. Rõ ràng, vận may của con Kim Cương Cự Long kia chẳng hề tốt, nó chọn lâu như vậy nhưng không chọn được vị trí tốt, lúc này khu vực mà nó đang ở, kim đồng hồ của thạch chuông quay còn nhanh hơn động cơ quay của máy bay, nhanh tới không nhìn thấy kim đồng hồ luôn.

Kim Cương Cự Long phát ra tiếng gầm, cố muốn xông sang khu vực của thạch chuông khác, nhưng trong lúc nó đang bay nhanh thì cơ thể của nó lại dần thu nhỏ.

Cho nên Hàn Sâm đã thấy được một cảnh tượng đáng sợ lại thần kỳ, cơ thể của Cự Long khổng lồ bay chưa được trăm dặm thì thân thể càng ngày càng nhỏ, từ Cự Long thu nhỏ thành to chừng bằng con khủng long, rồi lại từ khủng long thu nhỏ tiếp lại chỉ còn lớn bằng voi, sau đó là biến thành cá sấu, tiếp đó là thành thằn lằn.

Cự Long còn chưa lao ra khỏi phạm vi của thạch chuông thì đã biến thành một quả trứng trong suốt rồi, nó mượn quán tính của trùng kích trước đó mới chạy ra khỏi được khu vực thời gian đảo ngược kinh khủng đó và rơi xuống trong một khu vực khác.

Tốc độ chảy của thời gian ở khu vực khác thì lại chậm hơn rất nhiều lần, quả trứng gen đó lơ lửng trong không trung, trông giống như một khối kim cương không tỳ vết vậy.

Hàn Sâm nhìn mà thấy ớn lạnh trong lòng, tận mắt thấy một con thú Phá Giới kinh khủng bị đánh về trạng thái trứng, quả thực là có hơi kinh người.

Mặc dù Hàn Sâm cũng có năng lực tương tự thế, nhưng đó cũng không phải lực lượng hệ thời gian, trông cũng không chấn động tới thế này.

“Bản thể của con Cự Long kia là một chủng gen tuyệt thế, nếu người có hứng thú thì đợi sau khi thời gian luân chuyển kết thúc thì đi lấy.” Cổ Ma nói với Hàn Sâm.

“Nếu ngươi không có hứng thú thì ta không khách sáo đâu.” Hàn Sâm cũng không khách sáo, đi tới khu vực đó.

Mặc dù ở thời đại bây giờ, thú Phá Giới đã không còn hiếm nữa rồi, nhưng cuối cùng thú Phá Giới có thể đạt được tỷ lệ Phá Giới là bao nhiêu thì vẫn có liên quan tới tư chất trời sinh, mà tỷ lệ Phá Giới tương lai của chủng gen tuyệt thế thì lại vô cùng cao.

Thời gian luân chuyển có hơn một giờ,qua một giờ sau thì mới có thể hành động trong Thời Chi Thiên mà không gặp nguy hiểm gì.

Nhìn khu vực đồng hồ báo giờ ở lân cận, có mấy vận tốc quay của mấy khu vực cũng không nhanh, cho nên Cổ Ma bèn bay về bên kia, hiển nhiên là

muốn tiếp tục tìm Thiên Chi Thời Chung.

“Ta và ngươi cũng đều tới vì Thiên Chi Thời Chung nên không tiện hành động với nhau, cáo biệt ở đây thôi.” Cổ Ma phất tay nói với Hàn Sâm.

Nhưng Hàn Sâm lại không định để Cổ Ma đi, sau khi cất trứng gen đi thì cứ thế đi theo hắn luôn, cười híp mắt nói: “Cổ Ma, ngươi đã lấy được vị trí chúa tể của một Trọng Thiên rồi mà, sao còn tới Thời Chi Thiên nữa?”

“Ta có tính toán của riêng ta.” Cổ Ma cũng không định trả lời Hàn Sâm.

Thấy Cổ Ma không trả lời, Hàn Sâm cũng không định ép buộc hắn, nhưng mà cũng không rời đi, chỉ im lặng đi theo phía sau Cổ Ma.

Hàn Sâm không biết có phải là do cơ thể hắn khá trì trệ hay không, vì hắn không cảm giác được những đồng hồ báo giờ kia tạo ra ảnh hưởng gì với cơ thể của hắn.

Nhưng Hàn Sâm không xác định được là do hắn không cảm giác được lực lượng, hay là những đồng hồ báo giờ kia không thể ảnh hưởng tới thân thể của hắn.

Hết chương 3386.

Chương 3387. Phù Đồ trưởng lão

Hàn Sâm đi theo phía sau Cổ Ma lặng lẽ đi về phía trước, sau khi thạch chuông đều quay thì nguy hiểm đã nhỏ đi rất nhiều, có thể phân biệt ra được tốc độ chảy của thời gian ở các khu vực, chỉ cần không tự tìm đường chết thì bình thường đều không có nguy hiểm lắm.

Thật ra thì Hàn Sâm rất muốn hỏi Cổ Ma, cuối cùng hắn có cướp đoạt di vật của Loạn với Táng Đạo Thiên và Đại Thiên Ma không, nhưng nếu hỏi thế thì Cô ma sẽ biết lúc đó hắn cũng có mặt, thế nên Hàn Sâm vẫn luôn không hỏi.

Cổ Ma vừa đi vừa nói chuyện: “Ngươi theo ta cũng vô ích thôi, ta cũng không biết Thiên Chi Thời Chung ở đâu, cũng giống như ngươi, ta cũng chỉ có thể đi tìm vận may.”

“Vận may của ngươi luôn tốt hơn ta, đi theo ngươi thì cơ hội cũng lớn hơn chút.” Hàn Sâm vẫn không dao động, đi theo phía sau Cổ Ma.

Cổ Ma vừa đi vừa nói chuyện: “Thiên Chi Thời Chung giấu mình ở trong những thạch chuông kia, nhưng không một ai biết rốt cuộc cái nào là Thiên Chi Thời Chung.”

“Ngươi không giống kiểu người không có tí nắm chắc gì mà đã tới nơi này mạo hiểm.” Hàn Sâm hiểu Cổ Ma rõ quá luôn.

Cổ Ma khẽ thở dài: “Thôi được rồi, ta cho ngươi biết phải phân biệt Thiên Chi Thời Chung làm sao, nhưng ngươi không thể đi theo ta nữa.”

“Ngươi sợ ta theo ngươi như vậy, chẳng nhẽ ngươi đã biết vị trí của Thiên Chi Thời Chung?” Hàn Sâm nheo mắt lại hỏi.

Cổ Ma bất lực lắc đầu nói: “Nếu như ta biết Thiên Chi Thời Chung ở đâu thì cũng sẽ không mất thời gian lâu như vậy mà vẫn chưa lấy được. Ta chỉ không muốn để ngươi theo ta thôi, ngươi theo ta lần nào thì lần đó đều chẳng phải chuyện gì tốt. Cho dù vận khí của ta tốt, tìm được, thì cuối cùng vẫn sẽ bị ngươi cướp đi, thế thì ta lãng phí thời gian làm gì? Nếu ngươi còn cố ý theo ta thì ta không đi tìm nữa cũng được.”

Hàn Sâm sờ mũi, Cổ Ma nói không sai tí nào, hắn mỗi lần hắn đi theo Cổ Ma thì đều chiếm của hời từ chỗ Cổ Ma hết. Nếu Cổ Ma không đi †ìm nữa thật thì sẽ chẳng có lợi gì với bọn họ cả.

“Được rồi, ngươi nói cho ta biết cách phân biệt Thiên Chi Thời Chung đi, chúng ta tách ra tìm vận may, nhưng ngươi phải trả lời một câu hỏi của ta nữa.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi muốn biết vì sao ta đã trở thành chủ Thiên giới mà vẫn tới Thời Chi Thiên đúng không?” Cổ Ma nói.

“Đúng rồi.” Hàn Sâm gật đầu.

Cổ Ma trầm ngâm chốc lát mới mở miệng nói: “Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta tới Thời Chi Thiên không phải vì muốn lấy được vị trí chúa tể, mà là muốn lấy được Thiên Chi Thời Chung.”

“Có gì khác nhau sao?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

“Đương nhiên là khác nhau rồi, lấy được Thiên Chi Thời Chung chưa chắc đã phải trở thành chúa tể. Đương nhiên, nếu như lấy được Thiên Chi Thời Chung thì ta cũng có thể sẽ suy xét đến việc từ bỏ thân phận chủ của một Trọng Thiên khác và trở thành chủ của Thời Chi Thiên, đó là chuyện không còn gì tốt hơn.” Cổ Ma nói.

“Ngươi muốn Thiên Chi Thời Chung để làm gì?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Thiên Chi Thời Chung có thể tăng tốc thời gian hoặc đảo ngược thời gian, ta cần dùng nó để đi làm một chuyện, đây là đáp án mà ngươi muốn biết, ta đã trả lời rồi đó.” Cổ Ma nói.

“Được rồi, nói cho ta biết phải tìm Thiên Chi Thời Chung kiểu gì đi.” Hàn Sâm hiểu ý của Cổ Ma nên cũng không gặng hỏi tiếp.

Cổ Ma nói cách tìm Thiên Chi Thời Chung cho Hàn Sâm nghe, sau đó thì cáo từ.

“Tạm biệt.” Hàn Sâm thân thiện chào cáo biệt với Cổ Ma.

“Thôi sau này chúng ta đừng gặp lại nhau nữa.” Cổ Ma rời đi chẳng thèm quay đầu lại, đối lập hoàn toàn với vẻ lưu luyến của Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy tiếc hận liếm môi, nếu có thể đi theo Cổ Ma thì chắc chắn cơ hội tìm được Thiên Chi Thời Chung sẽ lớn hơn nhiều, nhưng nếu chọc bực Cổ Ma thì tới lúc đó đừng nói tìm Thiên Chỉ Thời Chung, e là có khi Cổ Ma sẽ thiết kế bẫy hại hắn nữa ấy chứ.

Sau khi thấy Cổ Ma đi mất thì Hàn Sâm mới quan sát bốn phía rồi đi về một hướng khác.

Phương pháp mà Cổ Ma dạy cho hắn rất đơn giản, có thể nói là một phương pháp rất đần nhưng lại vô cùng hữu hiệu.

Thiên Chi Thời Chung ở trong đống thạch chuông này, dù sử dụng mắt thường hay năng lực gì thì đều không tìm được rốt cuộc Thiên Chi Thời Chung ở đâu.

Muốn tìm được Thiên Chi Thời Chung thì buộc phải đi dò xét từng cái thạch chuông một, Thiên Chi Thời Chung trông không khác gì đồng hồ báo giờ bình thường, nhưng kim đồng hồ của Thiên Chi Thời Chung thì lại khác với kim đồng hồ của thạch chuông bình thường.

Chỉ cần thử một chút lên kim đồng hồ thì có thể biết nó có phải Thiên Chi Thời Chung hay không.

Nhưng thạch chuông ở trong Thời Chi Thiên nhiều không kể xiết, muốn thử dò xét từng cái một thì không biết phải mất bao nhiêu năm mới thử xong, cho nên mới nó vẫn phải dựa vào vận may.

Cũng giống như đi tìm phần thưởng vậy, may mắn thì tấm đầu tiên đã là giải nhất rồi, nhưng nếu vận khí không tốt thì có khi phải mò tới tấm cuối cùng mới được.

Hàn Sâm cũng không có cách nào khác nên đành đi thử theo cách của Cổ Ma.

Bây giờ kim đồng hồ đều đang xoay tròn, nên cách kia không sử dụng được, nhất định phải đợi sau khi kim đồng hồ dừng lại thì mới thử được.

“Cổ Ma không chờ ở đây để thử thì chắc thạch chuông ở nơi này đã bị giám định rồi, thôi ta cũng tới chỗ khác xem thử vậy.” Hàn Sâm tới quá muộn, không biết những thạch chuông kia cái nào đã bị người khác thử rồi nên chỉ đành đi thử từng cái một.

Đi không bao lâu thì Hàn Sâm chợt thấy trên một thạch chuông ở phía đối diện có mấy sinh vật Phá Giới, người cầm đầu trong đó là một vị trưởng lão của hội Thần Loạn, Hàn Sâm đã gặp hắn trong lần đại chiến trước.

“Hàn Sâm, lần này xem ngươi còn trốn được đi đâu?” Trưởng lão kia cũng nhìn thấy Hàn Sâm, lập tức dẫn theo vài con thú Phá Giới lao đến, rất nhanh đã vây Hàn Sâm vào trong.

Cơ thể của Hàn Sâm vốn đã chạy không nhanh, hơn nữa nơi này là khu vực của đồng hồ báo giờ nên phương hướng để chạy trốn cũng rất có hạn.

“Các ngươi đúng là âm hồn bất tán.” Hàn Sâm quan sát trưởng lão kia và vài con thú Phá Giới kia, rồi cũng chẳng để ý mấy.

Sức chiến đấu của cơ thể hắn mặc dù không cao, nhưng mà gặp mạnh thì mạnh, một trưởng lão và vài con thú Phá Giới thế này mà muốn giết hắn thì chẳng phải chuyện dễ.

“Hội trưởng đại nhân của bọn ta muốn ngươi chết thì sao để ngươi sống trên đời cơ chứ. Bổn trưởng lão tên là Phù Đồ, sau khi chết thì đừng quên là bổn trưởng lão đã giết ngươi.” Phù Đồ trưởng lão nói xong thì ngẩng đầu, lập tức quăng một tòa bảo tháp ra, thoáng cái đã chụp về phía Hàn Sâm.

Bảo tháp kia có mười tám tầng, toàn thân kim quang sáng chói trông cứ như thần tháp vậy, vừa rời tay là đã xuất hiện trên đỉnh đầu của Hàn Sâm.

Thân hình của Hàn Sâm đột nhiên tăng tốc, tránh đi trấn áp của bảo tháp, nhìn bảo tháp nện xuống ở trước mặt hắn.

Phù Đồ trưởng lão có hơi ngẩn ra, Thông Thiên Phù Đồ của hắn sau khi đã nhắm chuẩn mục tiêu thì đối phương rất khó chạy trốn, nhưng Hàn Sâm lại tránh được sự trấn áp của Thông Thiên Phù Đồ một cách dễ dàng, điều này khiến hắn thấy hơi bất ngờ.

Gần như là cùng lúc đó, năm con thú Phá Giới kia đều phát ra tiếng gầm, các loại lực lượng phong hỏa lôi điện trải khắp đất trời đánh về phía Hàn Sâm.

Lực lượng của cấp Phá Giới kinh khủng khôn cùng, gần như bao phủ cả khu vực của thạch chuông, nhưng Hàn Sâm vẫn du tẩu như thường ở giữa các loại lực lượng, cứ như thể không bị ảnh hưởng gì hết vậy.

Phù Đồ trưởng lão nhìn mà thầm giật mình, năm con thú Phá Giới bên

cạnh hắn đều có tỷ lệ Phá Giới trên sáu mươi phần trăm, cho dù không đánh thắng được Hàn Sâm thì cũng không nên không đụng được vào

hắn mới đúng.

Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ này của Hàn Sâm, chỉ di chuyển dựa vào vị trí mà đã đùa bỡn được năm con thú Phá Giới của hắn trong lòng bàn tay.

Hết chương 3387.

Chương 3388. Trấn áp

Phù Đồ trưởng lão nhìn chỉ chốc lát, phát hiện thuật di động của Hàn Sâm mặc dù thần kỳ nhưng khoảng cách của hắn di động cũng không xa lắm, mỗi lần đều là tránh hiểm được công kích của thú Phá Giới, cho nên trong lòng cũng có tính toán và ánh chừng.

Đợi trong chốc lát, Phù Đồ trưởng lão nhìn đúng thời cơ, bỗng tung báo tháp Thông Thiên ra, bảo tháp đó thoáng cái đã trở nên khổng lồ như bao phủ cả trời đất, bao phủ luôn cả một khu vực đồng hồ báo giờ luôn.

Chỗ của Hàn Sâm có hạn, nếu như hắn muốn thoát khỏi trấn áp của bảo tháp, cũng chỉ có thể vọt vào khu vực thạch chuông lân cận.

Nhưng mà thạch chuông bên cạnh kia quay còn nhanh hơn cánh quạt máy bay, nếu như Hàn Sâm xông vào thì e sẽ bị lấy mất một ngàn năm chỉ trong nháy mắt.

Nếu là chịu đựng được thì cũng thôi, nếu như không chống đỡ nổi thì e sẽ chết già ở bên trong.

Hàn Sâm cũng không xác định thân thể của mình có chịu đựng được hay không, nên cũng không tránh né nữa, mặc cho bảo tháp kia chụp xuống.

Bởi vì bảo tháp bao phủ cả một khu vực nên năm con thú Phá Giới kia cũng bị bao phủ trong đó, cả đám đều hoảng sợ chạy trốn khắp nơi, muốn tránh đi sự trấn áp của bảo tháp.

Nhưng mà tốc độ trấn áp của bảo tháp kia thật sự quá nhanh, bọn chúng hoàn toàn không kịp chạy trốn, chỉ nghe một tiếng ầm vang, tất cả đều giống Hàn Sâm, đều bị trấn áp trong bảo tháp.

Hàn Sâm thấy kim quang trước mắt sáng rực, người và năm con thú Phá Giới đều lọt vào trong bảo tháp.

Bên trong bảo tháp cung vàng điện ngọc, giống như được đúc từ hoàng kim, nhưng bảo tháp này khác với bảo tháp bình thường, bảo tháp bình thường đều phân tầng, mà tòa bảo tháp này bên ngoài trông thì là mười tám tâng, nhưng bên trong lại không phân tầng, liếc mắt một cái là thấy được đỉnh tháp mái vòm.

Trên vách tường trong bảo tháp khắc đầy hoàng kim chú văn, giống như hàng loạt pho tượng điêu khắc thần bí, luôn sắp hàng tới thẳng mái vòm.

Năm thú một người vừa tiến vào bên trong tháp thì những hoàng kim chú văn kia tản ra ánh sáng rực rỡ, như vô số mặt trời gay gắt ở trên không trung, chói tới mức làm người ta không mở nổi mắt.

Hai mắt của Hàn Sâm không có cảm giác gì, hắn có thể thấy rõ được tất cả mọi thứ trong kim quang.

Vốn Hàn Sâm còn tưởng rằng những kim quang kia chỉ trông sáng chói thôi, cũng không có tác dụng thực chất gì, bởi vì hắn không cảm thấy gì cả.

Nhưng khi hắn nhìn năm con thú Phá Giới kia thì lại hơi ngẩn ra.

Năm con thú Phá Giới kia mới vừa tiến vào bảo tháp thì đều tỏ ra kinh hãi, giãy dụa muốn xông ra, nhưng lại bị hoàng kim thần quang mà hoàng kim chú văn kia phát ra chiếu vào, người chúng nó đứng hình biến thành pho tượng hoàng kim ngay tức khắc, người chúng nó vẫn còn giữ nguyên tư thế chạy trốn, biểu cảm trên mặt dữ tợn vô cùng.

Hàn Sâm chợt nghĩ: “Năm con thú Phá Giới cũng có tỷ lệ Phá Giới vượt qua sáu mươi, mặc dù không phải mạnh nhất, nhưng cũng là sinh vật hùng mạnh trong vũ trụ, nhưng giờ lại bị hoàng kim thần quang kia chiếu vào rồi biến thành tượng hoàng kim, đủ để thấy hoàng kim thần quang này rất lợi hại. Nhưng ta cũng bị hoàng kim thần quang chiếu vào rồi, Phù Đồ trưởng lão chắc chắn sẽ không thủ hạ lưu tình với ta, nói vậy thì quả là cơ thể này của ta quá bất thường rồi.

Lúc Hàn Sâm đang nghĩ thì lại thấy năm pho tượng hoàng kim kia bắt đầu hòa tan, biến thành chất lỏng như máu vàng chảy đầy đất.

“Thật là lực lượng ác độc!” Hàn Sâm khẽ cau mày, hoàng kim thần quang kia không những biến sinh vật thành pho tượng, mà còn có thể làm tượng hoàng kim tan ra thành máu loãng, quả thật là ác động cực kỳ, hoàn toàn không cho người ta một con đường sống.

Bên ngoài bảo tháp, Phù Đồ trưởng lão tỏ ra mừng rỡ, duỗi tay tiếp báo tháp Thông Thiên đã thu nhỏ, hắn đặt bảo tháp trong lòng bàn tay, nhìn bảo tháp có kim quang bắn ra bốn phía thì tự nhủ: “Thông Thiên Phù Đồ của ta có thể làm tan chảy vạn vật, dù có thân thể bất hủ thì cũng không ngăn nổi lực lượng của Thông Thiên Phù Đồ. Tên Hàn Sâm kia cùng lắm là mất một ngày thì sẽ hóa thành máu loãng. Vậy thì †a sẽ lập được công lớn với hội trưởng đại nhân, sau này hội trưởng đại nhân lật đổ Thần điện Gen gây dựng lại Thần đình, chắc hẳn ta cũng sẽ trở thành một trong những lão đạo cao cấp cốt lõi.”

Mặc dù trong lòng Phù Đồ trưởng lão đắc ý, nhưng cũng không dám quá mức khinh thường, hắn không ngừng vận chuyển lực lượng làm hoàng kim chú văn bên trong Thông Thiên Phù Đồ càng sáng chói hơn, muốn tăng tốc độ luyện hóa Hàn Sâm thành máu loãng.

Còn năm con thú Phá Giới kia, Phù Đồ trưởng lão chẳng để tâm tới, chỉ cần giết chết được Hàn Sâm thì hy sinh năm con thú Phá Giới đã là gì.

Năm con thú Phá Giới mà thôi, cùng nhau luyện hóa là được, với thủ đoạn của Tần Tu thì muốn tạo ra thú Phá Giới là chuyện dễ dàng vô cùng, Phù Đồ trưởng lão không muốn để cho Hàn Sâm nhân lúc chạy trốn chỉ vì tha cho năm con thú Phá Giới.

Hàn Sâm là người khiến cho Tần Tu phải lưu tâm nên Phù Đồ trưởng lão cũng không dám sơ sẩy, bình thường dù là sinh vật có tỷ lệ Phá Giới trên chín mươi lăm, bị luyện ở bên trong nguyên một này thì cũng phải tan.

Phù Đồ trưởng lão định luyện nó nửa tháng, buộc phải dồn được Hàn Sâm vào chỗ chết, tuyệt đối không thể để hắn có bất cứ cơ hội nào.

Đột nhiên, Phù Đồ trưởng lão nghĩ tới gì đó, ánh mắt hắn nhìn về thạch chuông bên cạnh.

Thạch chuông bên cạnh quay rất nhanh, giống như quạt điện vậy, tốc độ chảy của thời gian bị tăng nhanh rất nhiều lần.

“Nếu như để Thông Thiên Phù Đồ vào trong khu vực thạch chuông kia, chỉ chốc lát là qua mười nửa tháng, để lâu thêm chốc lát thì hắn chết là cái chắc.” Phù Đồ trưởng lão nghĩ rồi quăng Thông Thiên Phù Đồ ra ngoài.

Ở trong sự khống chế của Phù Đồ trưởng lão, Thông Thiên Phù Đồ bay về phía khu vực đó, chẳng mấy chốc đã rơi xuống thạch chuông có kim đồng hồ quay nhanh như quạt điện đó.

Thông Thiên Phù Đồ lập tức chịu sự ảnh hưởng của thời gian tăng tốc, trong nháy mắt đã trôi qua mấy giờ.

Lúc này đúng là lúc mà năm pho tượng hoàng kim kia hòa tan, còn Hàn Sâm thì đứng ở một bên nhìn năm pho tượng hoàng kim đó hòa †an, người hắn thì lại không thấy khó chịu chút nào.

Chỉ trong thời gian chốc lát, một pho tượng hoàng kim đã hoàn toàn biến thành máu loãng màu vàng, chỉ có một gen Phá Giới hình giọt lệ là không bị hòa tan, rơi vào trong máu loãng.

Hàn Sâm duỗi tay nhặt gen Phá Giới kia lên, bốn con thú Phá Giới khác cũng sắp hoàn toàn hòa tan tới nơi rồi.

“Mặc dù ta không sợ lực lượng của bảo tháp, nhưng làm sao mới ra ngoài được đây?” người Hàn Sâm gặp mạnh thì mạnh, bây giờ cũng không có đối

thủ nào nên hắn không biết chỉ dựa vào lực lượng thân thể hiện giờ thì có thể đánh nát Thông Thiên Phù Đồ này không.

Hàn Sâm cũng không vội thử đánh thủng Thông Thiên Phù Đồ, hắn đợi một hồi khi bốn con thú Phá Giới khác đều biến thành máu loãng vàng, thì hắn lại nhặt gen Phá Giới của bọn nó lên.

“Bây giờ thì thử một chút.” Hàn Sâm cất kỹ gen Phá Giới, ánh mắt quan sát bốn phía, hắn không nhìn thấy thứ như cửa ra vào hay cửa sổ gì gì đó nên tùy ý đi tới trước một vách tường của bảo tháp.

Hàn Sâm duỗi tay sờ vách tường như hoàng kim ấy, hoàng kim chú văn ở phía trên còn đang tản ra thần quang khủng bố. Nhưng Hàn Sâm lại không cảm thụ được chút dao động nào của năng lượng, cứ như thể hoàng kim thần quang chỉ là một loại ánh đèn thôi vậy

Nhấc nắm tay lên, Hàn Sâm nhìn một chút rồi mới vung một quyền đánh lên vách tường hoàng kim kia.đuổi tới.

Hết chương 3388.

Chương 3389. Một quyền diệt Phù Đồ

Phù Đồ trưởng lão nhìn Thông Thiên Phù Đồ ở bên trong khu vực này, thời gian nhanh chóng trôi qua, thoáng cái đã qua được gần hai mươi phút rồi, đổi ra thời gian thật thì e đã qua hai ba tháng.

“Cho dù kia thân thể của Hàn Sâm có thể sánh được với cường giả có tỷ lệ Phá Giới chín mươi chín phần trăm thì e cũng bị luyện hóa xong rồi” Trong lòng Phù Đồ trưởng lão nghĩ như vậy, nhưng vì cho chắc ăn nên hắn không thu Thông Thiên Phù Đồ lại, hắn ở lại quyết định trong khu vực này và sẽ thu Phù Đồ về sau khi một tiếng đồng hồ của thời gian luân chuyển kết thúc.

Nhưng vào đúng lúc này, đột nhiên thấy kim quang trên Thông Thiên Phù Đồ chấn động, một giây sau cả Thông Thiên Phù Đồ vỡ nát, biến thành cát mịn bắn tung tóe.

Mà Hàn Sâm thì rơi ra khỏi bảo tháp, trông có vẻ không bị tổn thương gì, đừng nói hóa thành máu loãng, đến quần áo hắn mặc cũng chẳng bị tổn hại tí gì.

"Phụt!" Khoảnh khắc Thông Thiên Phù Đồ bể tan tành ấy, Phù Đồ trưởng lão cũng phun ra một ngụm tiên huyết theo, hắn mở to hai mắt ra nhìn, nhìn Hàn Sâm với vẻ không thể tin được.

Hàn Sâm cũng nhìn vào nắm đấm của bản thân rồi nghệt người ra, hắn chỉ đấm bừa một cú thôi, cũng không thấy có lực lượng gì mạnh mẽ thế mà Thông Thiên Phù Đồ trông thần kỳ chắc chắn kia, lại bị một quyền của hắn đánh nát thành cát.

Sau khi Phù Đồ trưởng lão phản ứng lại thì ngay lập tức xoay người muốn chạy trốn, lúc này hắn thấy ớn lạnh sống lưng, trong lòng thấy sợ run.

Thông Thiên Phù Đồ cộng thêm lực lượng của tăng tốc thời gian lại không làm Hàn Sâm bị thương được, đó là cơ thể đáng sợ nhường nào cơ chứ, ngoài Tần Tu thì Phù Đồ trưởng lão chưa thấy kẻ nào đáng sợ như thế bao giờ.

Sau khi biết bản thân không phải đối thủ của Hàn Sâm, Phù Đồ trưởng lão nào dám đánh với Hàn Sâm nữa, giờ hắn chỉ hận bản thân chạy chưa đủ nhanh, không thể lao ra khỏi Thời Chi Thiên ngay lập tức.

Bây giờ thạch chuông vẫn còn đang quay, làm gì có chuyện rời đi dễ vậy được, Phù Đồ trưởng lão chỉ đành chạy thục mạng qua hết thạch chuông này tới thạch chuông khác.

Nhưng bởi vì vận tốc quay của thạch chuông khác nhau nên Phù Đồ trưởng lão cũng chịu ảnh hưởng, ở khu vực có tốc độ chảy của thời gian nhanh thì còn tốt, nhưng đến khu vực có tốc độ chảy của thời gian chậm thì đến động tác của Phù Đồ trưởng lão động tác cũng bị ảnh hưởng và trở nên rất chậm.

Hàn Sâm luôn đuổi theo phía sau Phù Đồ trưởng lão, tốc độ của hắn không nhanh lắm, nhưng dù là vào khu vực thạch chuông nào thì hắn cũng đều không bị ảnh hưởng.

“Thân thể này quả nhiên không chịu sự ảnh hưởng của tốc độ chảy của thời gian.” Trong lòng Hàn Sâm thấy hơi vui mừng, bước nhanh hơn muốn đuổi kịp Phù Đồ trưởng lão.

Nhưng khi hắn chủ động muốn sử dụng lực lượng của bản thân thì lại phát hiện cơ thể này không thuận theo ý của hắn, tốc độ cũng không tăng lên.

“Rốt cuộc cơ thể này có vấn đề gì thế nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm có hơi buồn bực, chỉ đành đuổi theo từ từ ở phía sau.

Phù Đồ trưởng lão vẫn đang cắm đầu chạy trốn, nhưng rồi đột nhiên hắn dừng lại, khu vực mà hắn có thể tới hiện giờ tổng cộng có hai, một kim đồng hồ của thạch chuông ở một khu vực đang quay với tốc độ ánh sáng, mà một kim đồng hồ của thạch chuông ở khu vực khác thì gần như không di chuyển tí nào.

Mặc dù Phù Đồ trưởng lão có tuổi thọ cực cao, nhưng cũng không dám đi vào trong khu vực có tốc độ chảy của thời gian nhanh như vậy. Tốc độ nhanh nhường đó, biết đâu chừng đi vào thoáng đã trôi qua ngàn vạn năm, dù là hắn thì cũng không chịu nổi.

Mà một khu vực khác thì thời gian gần như là tĩnh lặng, nếu hắn xông vào trong đó thì e muốn nhúc nhích cũng khó, sẽ bị cứng lại ở trong thời gian tĩnh lặng đó.

Thấy Hàn Sâm đang ung dung đuổi tới, đây vốn là do Hàn Sâm không chạy nhanh được nhưng ở trong mắt của Phù Đồ trưởng lão thì Hàn Sâm lại là kẻ vii cùng kinh khủng, như đang chơi trò mèo vờn chuột vậy.

“Tên khốn chết tiệt.” Trong lòng Phù Đồ trưởng lão thấy tức giận cực kỳ, nhưng thấy Hàn Sâm đùa bỡn hắn với vẻ hời hợt, không để tâm như thế thì sự sợ hãi của hắn với Hàn Sâm lại càng sâu đậm hơn, đến dũng khí quay đầu lại đánh với Hàn Sâm cũng không có.

Nếu mà hắn biết Hàn Sâm chẳng đuổi kịp được hắn nên mới thong dong như thế thì không biết trong lòng sẽ cảm thấy thế nào.

Phù Đồ trưởng lão cắn răng, vọt vào trong khu vực thạch chuông gần như tĩnh lặng kia, đồng thời cũng lấy ra một thứ.

Hàn Sâm thấy trên người Phù Đồ trường lão có lam quang lóe lên, nó trông giống như một lớp nước biển màu lam bao trùm lấy cơ thể của hắn, sau đó Phù Đồ trường lão tiến vào bên trong khu vực thời gian gần như tĩnh lặng kia.

Vốn ở trong khu vực của thời gian bất động thì không thể di chuyển mới đúng, nhưng sau khi Phù Đồ trưởng lão đi vào thì hắn cũng không bị đọng lại ở bên trong thời gian, vẫn xông được về phía trước, mỗi tội tốc độ của hắn chậm đi rất nhiều, giống như con rùa bò vậy.

Phù Đồ trưởng lão vừa xông về phía trước vừa thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn trong thủy tinh châu màu lam tay thì tâm trạng của hắn tốt hơn nhiều.

“May trước khi tiến vào Thời Chi Thiên, hội trưởng đại nhân cho ta một viên Thời Không Liệt Văn châu, nếu không thì e hôm nay ta phải chết ở trong tay Hàn Sâm rồi. Có hạt châu này che chở là cố xuyên qua được khu vực thời gian, dù là khu vực thời gian tĩnh lặng tuyệt đối thì cũng không vây hãm được ta, chắc tên Hàn Sâm kia đuổi không kịp rồi.” Trong lòng Phù Đồ trưởng lão nghĩ vậy, rồi quay đầu nhìn thoáng qua phía sau.

Nhưng vừa nhìn thì sắc mặt của Phù Đồ trưởng lão chợt đổi, Hàn Sâm kia không những xông vào khu vực thời gian bất động, mà tốc độ của hắn cũng không hề giảm, hắn vẫn vọt tới với tốc độ như thế, mặt mũi của Phù Đồ trưởng lão trắng bệch.

Hàn Sâm thấy Phù Đồ trưởng lão vọt vào khu vực tĩnh lặng thì thâm nghĩ: “Phù Đồ trưởng lão đúng là tự tìm đường chết, nếu hắn trốn tới chỗ khác thì chưa chắc ta đã đuổi kịp hắn, nhưng giờ hắn lại đâm đầu vào đây thì hắn chết là cái chắc.”

Thoắt cái, Hàn Sâm đã vọt vào trong, giống y những lúc trước, sức mạnh thời gian ở nơi này không ảnh hưởng được gì tới cơ thể của hắn, nên chỉ

trong nháy mắt Hàn Sâm đã đuổi tới phía sau Phù Đồ trưởng lão.

“Ta liều mạng với ngươi.” Phù Đồ trưởng lão chợt thấy bực, khuôn mặt của hắn vặn vẹo cả lên, cưỡng chế ngưng tụ lực lượng, lại ngưng tụ ta Thông Thiên Phù Đồ rồi trấn áp Hàn Sâm.

Nhưng bây giờ đang ở trong khu vực gần như bất động nên động tác của hắn trở nên vô cùng chậm chạp, đến Thông Thiên Phù Đồ đều cũng là hạ xuống từ từ.

Hàn Sâm cũng không lùi bước, vung ra một quyền đón lấy Thông Thiên Phù Đồ này.

Ầm!

Thông Thiên Phù Đồ bị một quyền đánh nát rồi biến thành bột phấn vàng bay đầy trời, còn nắm đấm của Hàn Sâm thì vẫn không ngừng lại, tiếp tục nện về lồng ngực của Phù Đồ trưởng lão.

Phù Đồ trưởng lão hoàn toàn không có cơ hội tránh né, hắn cắn răng dồn hết lực lượng của bản thân vào Thời Không Liệt Văn châu, vằn nước màu lam trên người hắn càng trở nên rõ ràng hơn, hắn định mượn lực lượng của Thời Không Liệt Văn châu để đỡ một quyền này của Hàn Sâm.

Nhưng khi nắm đấm của Hàn Sâm đánh vào vằn nước thì vằn nước ấy thoáng cái đã bể tan tành, hoàn toàn không ngăn được nắm đấm của Hàn Sâm dù chỉ giây đồng hồ, nó bị đánh vỡ ngay lập tức, đến Thời Không Liệt Văn châu cũng vỡ nát theo vằn nước luôn.

Khi thấy nắm đấm Hàn Sâm sắp đập vào lồng ngực của hắn thì hai mắt Phù Đồ trưởng lão trợn to, vẻ mặt hoảng sợ, ý nghĩ cuối cùng dấy lên ở trong đầu hắn là: “Có lẽ Hàn Sâm còn đáng sợ hơn cả hội trưởng đại nhân…”

Rầm!

Ý nghĩ trong đầu còn chưa dứt thì người của Phù Đồ trưởng lão đã bị một quyền của Hàn Sâm đánh nát bét, hóa thành huyết vụ đầy trời.

Phù Đồ trưởng lão có tỷ lệ Phá Giới cực kỳ gần viên mãn nhưng không nổi một quyền của Hàn Sâm.

Hết chương 3389.

Chương 3390. Thiên Chỉ Thời Chung

“Nếu đối thủ đều ngu như Phù Đồ trưởng lão, cố muốn đấu sức liều mạng với ta như thế thì cơ thể này của ta vẫn lợi hại chán.” Hàn Sâm nhìn Phù Đồ trưởng lão đã hóa thành huyết vụ, nói với vẻ tự giễu.

Nếu Phù Đồ trưởng lão mà biết, nếu hắn không phản kháng thì Hàn Sâm chẳng giết nổi hắn, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào nữa.

Cũng là vì Phù Đồ trưởng lão tế ra Thông Thiên Phù Đồ để trấn áp Hàn Sâm, rồi lại còn liều chết cưỡng chế bộc phát lực lượng Thời Không Liệt Văn châu, nên đã kích phát lực lượng trong người Hàn Sâm làm ra phản ứng tự nhiên.

Nếu như Phù Đồ trưởng lão cứ cắm đầu chạy trốn, bị đánh vẫn không đánh trả, bị mắng cũng không cãi thì với thân thể hiện giờ Hàn Sâm muốn giết hắn cũng chẳng phải chuyện dễ.

Đáng tiếc, thế gian đâu ai ngờ được, liều mạng muốn sống lại thành ra hại chết chính mình cơ chứ.

Phù Đồ trưởng lão cũng không phải thú Phá Giới, giết chết hắn cũng không đạt được gen Phá Giới, Hàn Sâm nhìn xung quanh, thời gian một giờ vẫn chưa kết thúc nên những thạch chuông kia vẫn còn chuyển động.

Nhưng bây giờ đối với Hàn Sâm thì chúng đã không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa rồi, cơ thể này của hắn không sợ sức mạnh thời gian, Thời Chỉ Thiên mặc dù lớn nhưng không có chỗ nào là không đi được.

“Đáng tiếc ta vẫn chưa phân biệt được thạch chuông nào mới là Thiên Chi Thời Chung, thôi đợi bọn nó dừng lại rồi thí nghiệm vậy.” Hàn Sâm suy nghĩ một lúc, định không đi đâu cả, ở lại chỗ này đợi thời gian luân chuyển kết thúc.

Cũng không lâu lắm, một giờ luân chuyển cuối cùng cũng kết thúc, và một giờ sau đó sẽ không còn biến hóa dị thường nào của tốc độ chảy thời gian nữa.

Hàn Sâm đi tới trước kim đồng hồ cách hắn gần nhất rồi quan sát thật cẩn thận.

Đồng hồ của Liên Minh bình thường đều có ba kim đồng hồ, theo thứ tự là kim chỉ giờ, kim chỉ phút và kim chỉ giây, nhưng trên những thạch chuông này của Thời Chi Thiên lại chỉ có một kim đồng hồ, thứ nó đại diện không phải kim chỉ giây và kim chỉ phút, cũng không phải kim chỉ giờ. Nói chuẩn ra thì, thứ nó đại diện có lẽ là một canh giờ, cũng chính là hai tiếng.

Tất cả thạch chuông đều thế, nhưng bây giờ kim đồng hồ của tất cả thạch chuông đều đã đứng im bất động.

Kim đồng hồ được chế thành từ tảng đá trông cũng không tinh xảo lắm, trên nó còn có rất nhiều hố tự nhiên nữa, bề mặt cũng khá bóng loáng, nó cho người ta cảm giác không ăn khớp với thứ yêu cầu độ tỉ mỉ tinh vi cao như đồng hồ, nhưng nó lại toát ra vẻ cổ điển.

Hàn Sâm duỗi tay sờ kim đồng hồ đá khổng lồ, thì ngay tức khắc cảm giác được có một luồng cảm giác lạnh lẽo truyền tới ngón tay.

Sự lạnh lẽo này thật ra chỉ là nhiệt độ của bản thân tảng đá thôi. Nếu là lúc trước thì cơ thể của Hàn Sâm sẽ không có cảm nhận rõ ràng như vậy, hắn sẽ phải dựa vào Động Huyền Khí Tràng để cảm ứng, bởi vì cơ thể càng mạnh thì độ mẫn cảm sẽ càng thấp.

Giống như những người luyện quyền kia, nắm đấm của bọn họ cứng vô cùng, hơn nữa còn luyện ra vết chai nên độ mãn cảm của nắm đấm với nhiệt độ và đau đớn đều thấp hơn người bình thường một chút.

Hàn Sâm có được phách thể mạnh như vậy, mà cảm giác lại vẫn rất nhạy cảm như cũ, thậm chí còn nhạy cảm hơn cả trước kia, các loại năng lực cảm ứng đối với bên ngoài đều rất mạnh, nhưng chỉ có mỗi việc không cảm nhận được lực lượng của bản thân di động là làm hắn thấy buồn bực.

Hai tay đặt lên kim đồng hồ, Hàn Sâm dồn hết toàn lực, đẩy kim đồng hồ đá theo chiều kim đồng hồ.

Dựa theo cách nói của Cổ Ma, nếu như là thạch chuông bình thường, kim đồng hồ cho dù bị bẻ gãy thì cũng không đẩy được, nhưng nếu là Thiên Chi Thời Chung thì sẽ đẩy được.

Hàn Sâm trước đó có thấy nghi ngờ về cách nói của Cổ Ma, nhưng lời giải thích của Cổ Ma cũng coi như hợp tình hợp lý, thế nên Hàn Sâm vẫn chọn tin tưởng hắn.

Theo như lời của Cổ Ma thì thạch chuông bình thường đều gắn kết với quy tắc của Thời Chi Thiên, một cái động là sẽ ảnh hưởng tới cả một hệ thống, nên đẩy một kim đồng hồ thì chẳng khác nào đang đẩy lực lượng quy tắc của cả Thời Chi Thiên, dù Tần Tu có tới thì cũng không đẩy được.

Mà Thiên Chi Thời Chung kia thì là tinh linh của Thời Chi Thiên, chỉ có nó mới có thể tùy ý thay đổi lực lượng quy tắc của Thời Chỉ Thiên, thế nên chỉ có nó mới bị đẩy thôi.

Đương nhiên, cũng phải xem Thiên Chi Thời Chung có bằng lòng bị đẩy không, nếu như nó không thèm để ý tới ngươi thì ngươi vẫn sẽ chẳng đẩy được.

“Nói cho cùng thì đây việc phải dựa vào vận may.” Hàn Sâm thấy cơ hơi oán hờn, hắn cực kỳ không thích dựa vào vận may, bời bì vận may của hắn chẳng bao giờ tốt.

Hàn Sâm dùng sức đẩy, một tiếng rắc vang lên và rồi kim đồng hồ đá khổng lồ kia lại chuyển động theo tay hắn, nó bị Hàn Sâm đẩy một đoạn, thời gian ở vùng lân cận thoáng cái đã trôi qua một khoảng thời gian như khoảng cách hắn đẩy được.

“Vận khí của ta tốt thế cơ á, chỉ qua một lát là đã tìm được Thiên Chi Thời Chung rồi ư?” Hàn Sâm vui mừng quá đỗi, lại thử đẩy thêm một chút, sức hắn dùng không nhiều nhưng kim đồng hồ vẫn bị hắn đẩy ra một đoạn.

“Ha ha, may mắn của ta cuối cùng cũng tới rồi. Cổ Ma à Cổ Ma, ngươi chê lên chê xuống, từ chối dứt khoát, không muốn đi cùng ta, giờ ta lại †ìm được Thiên Chi Thời Chung trước cả ngươi rồi đấy, để xem sau đó ngươi có hối hận không.” Hàn Sâm hưng phấn tới mức muốn ngửa mặt lên trời cười dài, Hàn Sâm hắn lăn lộn lâu như thế, cuối cùng cũng có ngày sờ một cái là rút được giải nhất rồi.

Sau một hồi vui vẻ, Hàn Sâm lại rơi vào bế tắc, tuy hắn tìm được Thiên Chi Thời Chung rồi nhưng hắn lại không biết thu phục Thiên Chi Thời Chung thế nào.

"Thiên Chi Thời Chung là tinh linh mà Thời Chi Thiên sinh ra, nói đúng ra thì là thể sinh mệnh không khác mấy với đám người Thiên Đế, chắc là phải có trí tuệ cực cao mới đúng." Hàn Sâm nhìn kim đồng hồ đá, rồi nói với kim đồng hồ: "Thiên Chi Thời Chung, nếu ngươi chịu thần phục †a thì ta sẽ bảo vệ tính mạng của ngươi. Nếu không thì đừng trách ta ác, nhẹ thì bẻ gãy kim đồng hồ của ngươi, nặng thì sẽ diệt luôn linh hồn của ngươi…"

Hàn Sâm cưỡng bức dụ dỗ một lúc lâu, nói tới da miệng sắp nổi bong bóng tới nơi rồi mà thạch chuông kia vẫn không có tí phản ứng gì.

"Xem ra không cho ngươi biết mặt thì ngươi không biết hối hận là gì." Hàn Sâm đang định ra tay đẩy kim đồng hồ tiếp thì lại chợt nghĩ: "Khoan đã, có khi nào là thằng oắt Cổ Ma kia đang lừa ta, thật ra kim đồng hồ của tất cả thạch chuông đều đẩy được không nhỉ?"

Mặc dù hắn cảm thấy khả năng này khá thấp, bởi vì những lời mà Cổ Ma nói quả thật không sai, kim đồng hồ của thạch chuông gắn kết với quy tắc của Thời Chi Thiên, về mặt lý luận thì không đẩy được.

Nhưng Hàn Sâm vẫn thấy có hơi nghi ngờ, hắn đưa mắt quan sát xung quanh rồi đứng dậy đi tới một thạch chuông ở gần đó. Hắn muốn thử xem kim đồng hồ của những thạch chuông khác có đẩy được không.

Đi tới trước thạch chuông lớn chừng sân đá banh kia, Hàn Sâm không hề do dự tí gì, duỗi tay đặt luôn lên kim đồng hồ đá trên thạch chuông rồi dùng sức đẩy một chút.

Ở trong cái đẩy này, cây kim đồng hồ trông như xà đá kia ngay lập tức bị Hàn Sâm đẩy đi một đoạn, tốc độ chảy của thời gian trong cả khu vực thoáng cái tăng nhanh, nhanh đến mức như nhảy vọt qua một khoảng thời gian vậy.

"Ôi vãi, tên khốn Cổ Ma kia dám gạt ta à? Nhưng mà không đúng, sao lại đẩy được nhỉ?" Trong lòng Hàn Sâm thấy nghi ngờ, tới bây giờ hắn vẫn

cảm thấy quả thật kim đồng hồ đá không nên bị đẩy được mới đúng, nhưng mà sự thật đang bày ra trước mắt, hắn không muốn tin cũng không được.

Hàn Sâm đang định đứng dậy đi tìm Cổ Ma gây phiền phức thì đột nhiên nghe thấy cách đó không xa truyền tới âm thanh tràn đầy hưng phấn: "Thiên Chi Thời Chung… Cuối cùng ta cũng tìm được Thiên Chi Thời Chung rồi…"

Hàn Sâm hơi ngẩn ra rồi quay đầu nhìn sang, hắn thấy một người hai mắt sáng lên nhìn chằm chằm vào kim đồng hồ đá bị hắn đẩy kia, hiển nhiên người nọ cho rằng thạch chuông chỗ mà Hàn Sâm đang ở là Thiên Chi Thời Chung.

Hết chương 3390.

Chương 3391. Phương pháp trái ngược

Hàn Sâm không quen người nọ, trông vẻ là một nhân loại của đại vũ trụ đế quốc.

Người nọ hiển nhiên cũng không nhận ra Hàn Sâm, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào kim đồng hồ trước mặt Hàn Sâm, sau đó rút đao ra chém luôn về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm vốn còn muốn phản kích, nhưng rồi lại đổi ý, song còn giả bộ tức giận la lớn: "Thiên Chi Thời Chung là ta phát hiện trước, sao ngươi lại cướp đồ của ta?"

"Chí bảo của thiên địa, người có đức có tài sẽ lấy được, ngươi phát hiện nhưng không chiếm được, vậy thì chứng tỏ ngươi vô đức vô năng" Người nọ nói đầy hùng hồn lý lẽ, không thấy xấu hổ gì hết, lại vung một đao chém xuống, ánh đao như sông ngân chín tầng mây trút nghiêng xuống, thế như chẻ tre.

Hàn Sâm tiếp tục lui về phía sau, tránh qua thế đao, vừa lui vừa tức giận kêu to: “Ngươi cướp của ta Thiên Chi Thời Chung, ngươi sẽ không

được chết tử tế đâu.

Người nọ cũng không phải ngu ngốc, biết Hàn Sâm đang cố tình muốn dẫn dụ cường giả khác tới đây nên lập tức sử dụng toàn lực, hàng loạt ánh đao đan xen, hắn muốn diệt trừ Hàn Sâm với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng mà trông Hàn Sâm thì như không có gì đặc biệt nhưng vị trí di chuyển dưới chân thì lại quỷ dị vô cùng, đi xuyên qua ánh đao, người nọ đã dùng hết toàn lực những ánh đao vẫn không chém được lên người Hàn Sâm.

Trong lòng Lữ Huyền Ngư thấy kinh ngạc cực kỳ, mặc dù hắn không phải là hoàng thị của thất đại đế quốc, cũng không phải đệ tử của Vô Vi Đạo Cung, nhưng lại dựa vào sức của một mình Phá Giới, tung hoành khắp đại vũ trụ đế quốc mấy trăm năm chưa bại bao giờ, tuyệt đối không phải những thú Phá Giới Phá Giới dựa vào mệnh hồn kia sánh được.

Hắn cứ tưởng với năng lực của mình thì đoạt được vị trí chúa tể của một Trọng Thiên là chuyện dễ như ăn cháo, nhưng ai ngờ lại vị truyền tống tới nơi như Thời Chi Thiên này, bao nhiêu lần gặp hiểm tử nhưng vẫn còn sống, nhưng hắn vẫn luôn không tìm được Thiên Chi Thời Chung.

Khó khăn lắm mới hỏi thăm được cách đẩy kim đồng hồ là phân biệt được Thiên Chi Thời Chung, nhưng tìm mãi vẫn chưa có thu hoạch gì.

Thạch chuông trong Thời Chi Thiên quá nhiều, cứ thử từng cái một thì cũng không biết phải thử tới năm nào tháng nào.

Lữ Huyền Ngư vốn cũng cho rằng cho hội của bản thân đã rất mong manh, nhưng ai ngờ hắn lại nhìn thấy có người đẩy được kim đồng hồ đá, thế là ngay lập tức muốn giết người, cướp đoạt thạch chuông mà hắn cho là Thiên Chi Thời Chung.

Nhưng mà gã trông bình thường tới không tả nổi trước mặt này lại có thể tránh né hết tất cả công kích của hắn, điều này khiến hắn thấy giật mình vô cùng.

“Grr, Thiên Chỉ Thời Chung ở đâu?” Lữ Huyền Ngư còn chưa kịp lại ra tay giết thì lại nghe thấy một tiếng rống vang dội, một con cự thú màu lam trông giống cự hùng rít gào chạy tới.

Hơn nữa nơi xa đang có vài khí tức khủng bố phá không bay tới, hiển nhiên đều là bị tiếng kêu của Hàn Sâm hấp dẫn tới.

Lữ Huyền Ngư thấy khí thế của cự hùng kia kinh khủng vô cùng, hắn chưa chắc đã thắng được, ngay lập tức cắn răng, không để ý tới Hàn Sâm nữa, hắn vọt tới kim đồng hồ đá mà Hàn Sâm vừa đẩy, muốn tranh thủ trước khi cự hùng đến thì thu phục Thiên Chi Thời Chung.

Tốc độ của cự hùng quá chậm, nên trơ mắt nhìn Lữ Huyền Ngư xông về kim đồng hồ đá, mặc dù đoán được hắn định làm gì nhưng đã không cản kịp nữa rồi, nó phát ra từng tiếng gầm thét, một đôi hùng chưởng đánh mạnh về phía Lữ Huyền Ngư, chùm sáng khủng bố màu lam ngay tức khắc bắn về phía hắn.

Đáng tiếc vẫn không kịp, Lữ Huyền Ngư đã sắp lấy được kim đồng hồ đá.

Đột nhiên có một cơn lốc màu bạc đánh tới từ hư không, chỉ trong phút chốc đã vọt tới trước mặt Lữ Huyền Ngư, làm Lữ Huyền Ngư buộc phải tạm bỏ kim đồng hồ đá lại, rút đao chém về phía cơn lốc màu bạc đó.

Một tiếng âm vang lên, ngân quang nổ tung, ánh đao bốn phía, rồi lại một con đại điểu hung mãnh màu bạch bay ra từ trong những ngân quang ấy, đánh giết với Lữ Huyền Ngư.

Vì một màn dây dưa này, chẳng mấy chốc những thú Phá Giới khủng bố khác cũng đã lao đến, tình cảnh trở nên loạn cào cào, tất cả sinh

vật khủng bố điên cuồng đại chiến với nhau, kẻ nào cũng đều muốn

cướp lấy thạch chuông này.

Hàn Sâm thì lại lùi tới nơi xa, hắn nhìn thoáng qua Lữ Huyền Ngư và thú Phá Giới đang đánh nhau túi bụi, thì thào lẩm bẩm: “Đánh đi đánh đi, chết

nhiều một người thì ta sẽ thiếu một thủ cạnh tranh, cũng tránh cho Thiên Chi Thời Chung bị bọn họ ăn may tìm thấy trước."

Nói xong thì hắn xoay người rời đi luôn, hắn đã xác định được, hai thạch chuông bị hắn đẩy được lúc trước ấy không phải Thiên Chi Thời Chung mà hắn muốn tìm.

"Nếu mọi người đều biết kim đồng hồ của Thiên Chi Thời Chung có thể đẩy, mà kim đồng hồ của những thạch chuông khác thì không đẩy được, vậy có nghĩa là Cổ Ma không hề gạt ta, và thực tế thì vấn đề nằm ở trên người ta, tám chín phần mười là do thể chất của ta nên mới đẩy được kim đồng hồ của hai thạch chuông đó." Trong lòng Hàn Sâm nghĩ thế, rồi hắn đến chỗ không có người thủ đẩy kim đồng hồ của một thạch chuông, kết quả vẫn giống vài lần trước, hắn có thể đẩy kim đồng hồ đá một cách dễ dàng, hoàn toàn không mất tí sức gì.

"Quả nhiên, đúng là do thể chất của ta rồi, nếu không thì kim đồng hồ của những thạch chuông kia sẽ không đẩy được mới đúng. Nếu thế này thì có chút phiền phức rồi đây, kim đồng hồ của tất cả thạch chuông ta đều đẩy được, vậy thì không thể phân biệt được Thiên Chi Thời Chung rồi." Trong lòng Hàn Sâm thấy có chút buồn rầu.

Không cam lòng lại thử thêm mấy lần nhưng kết quả vẫn vậy, chỉ cần hắn muốn thì có thể tùy ý đẩy kim đồng hồ của những kia thạch chuông.

"Đẩy được kim đồng hồ cũng vô dụng, ngược lại còn làm ta không biết phải tìm Thiên Chi Thời Chung bằng cách nào." Ngoài miệng thì Hàn Sâm vẫn nói như vậy, nhưng hắn vẫn đi thử từng cái một, mong rằng sẽ có phát hiện gì đó.

Hiển nhiên vận khí của hắn cũng không trở nên tốt hơn, suốt dọc đường hắn đã đẩy không biết bao nhiêu kim đồng hồ đá, nhưng vẫn không phát hiện ra được gì.

Một giờ sau, tiếng chuông lại vang lên, bão táp thời gian luân chuyển lại phủ xuống.

Nhưng lần này Hàn Sâm đã chẳng cần lo bản thân sẽ phải chịu sự ảnh hưởng của bão táp thời gian luân chuyển, hắn thảnh thơi đứng trước một thạch chuông, đang đợi kim đồng hồ bắt đầu xoay tròn.

VùI

Sau khi mười hai thanh chuông vang lên, kim đồng hồ của thạch chuông trước mặt Hàn Sâm xoay tròn giống như quạt điện, đã thế còn là xoay ngược nữa chứ. Nếu sinh vật bình thường đứng ở chỗ này thì e thoáng cái đã thoái hóa thành trứng rồi ấy chứ.

Trong lòng Hàn Sâm chợt nghĩ gì đó, người hắn chợt lóe đáp xuống bên cạnh kim đồng hồ đá, duõi tay ấn lên kim đồng hồ đá.

Kim đồng hồ đá kia bị hắn nhấn một cái thì ngay lập tức ngừng lại, Hàn Sâm chỉ lấy một ngón tay đè lại kim đồng hồ, và rồi kim đồng hồ kia cũng không nhúc nhích nữa.

Nhưng Hàn Sâm vẫn cảm giác được, phía trên kim đồng hồ kia vẫn có lực lượng đảo ngược, chỉ cần hắn buông tay ra là kim đồng hồ kia vẫn sẽ tiếp tục điên cuồng xoay tròn.

“Ta ấn kim đồng hồ như vậy, nếu có người nào dám đi vào thì ta chỉ cần buông kim đồng hồ ra, không cần ta ra tay, sức mạnh thời gian đảo ngược đã giải quyết luôn đối phương rồi. Khống chế kim đồng hồ của những thạch chuông này thì ta sẽ có được trợ giúp rất lớn.” Hàn Sâm nghĩ rồi thì lại cảm thấy năng lực này của bản thân cũng không phải vô dụng hẳn.

Nghĩ tới đây, Hàn Sâm lại chợt nghĩ: “Nếu như khi đồng hồ báo giờ dừng lại đã không thử ra được, vậy thì sao ta không sử dụng phương pháp trái ngược nhỉ. Thử dừng kim đồng hồ đang chuyển động lại, nếu như đó là Thiên Chi Thời Chung thì biết đâu chừng nó sẽ chống lại lực lượng của ta, không muốn bị ta cưỡng chế bắt dừng.”

Nghĩ cái là làm, Hàn Sâm ngó lơ sự tập kích của sức mạnh thời gian, luôn đi thăm dò, cứ gặp phải thạch chuông là thử khống chế kim đồng hồ, để kim đồng hồ dừng chuyển động.

Hết chương 3391.

Chương 3392. Đấu sức

Suốt dọc đường đi hắn không phát hiện được manh mối nào, rồi đột nhiên thấy có một thạch chuông ở phía trước, kim đồng hồ xoay tròn như điên vậy, nhanh đến mức không nhìn thấy kim chỉ đâu nữa rồi.

Hàn Sâm nhìn kỹ một lát thì phát hiện kim đồng hồ kia lại còn chạy ngược nữa, dựa theo cái tốc độ này, thì e sinh vật vừa vào trong đó, thoáng cái đã bị đánh về trạng tháu trứng.

Hàn Sâm từng bước đi vào khu vực đó, trong mắt bỗng toát ra sự kinh ngạc, thân thể của hắn thậm chí xảy ra phản ứng, cơ thể vốn giống như tảng đá cứng này giờ lại cảm giác được sự tồn tại của lực lượng ở ngoại giới, gợn sóng thời gian chảy xuôi ở ngoài người hắn như một dòng nước, làn da của hắn cảm giác được sự chuyển động của dòng sông thời gian này.

Mặc dù thân thể vẫn không bị thời gian đảo ngược tác động tới nhưng cũng đã đủ để làm Hàn Sâm thấy kinh ngạc, Hàn Sâm nhìn kim đồng hồ đang điên cuồng xoay tròn kia, thầm nghĩ trong lòng: “Là do tốc độ chảy của thời gian đảo ngược quá nhanh nên mới khiến cho thân thể của ta sinh ra phản ứng, hay là thạch chuông này có cổ quái?”

Muốn biết đáp án đối với Hàn Sâm cũng không phải là chuyện khó, hắn sải bước đi về phía kim đồng hồ đang xoay tròn.

Nhưng là một việc làm Hàn Sâm thấy vừa mừng vừa sợ đã xảy ra, khi hắn đi về phía kim đồng hồ kia thì vận tốc quay của kim đồng hồ lại †ăng lên, còn nhanh hơn cả trước.

“Có gì đó không đúng, thạch chuông này chắc chắn vấn đề. Tốc độ xoay của kim đồng hồ thạch chuông là gắn kết với quy tắc của Thời Chi Thiên, tốc độ không thể thay đổi tùy ý được, nếu tốc độ của nó thay đổi vậy thì cả Thời Chi Thiên đều sẽ bị ảnh hưởng theo, những thạch chuông cũng sẽ thay

đổi vận tốc quay theo nó, trừ phi… Vận khí của ta tới thật rồi… Hai mắt của Hàn Sâm sáng quắc nhìn chằm chằm kim đồng hồ, hắn không hề do dự nữa, bước nhanh đi về phía kim đồng hồ.

Khoảng cách giữa Hàn Sâm và kim đồng hồ càng gần thì vận tốc quay của thạch chuông kia cũng là càng nhanh, lực trùng kích của dòng thời gian kia cũng sẽ mạnh hơn, sức mạnh thời gian nghịch lưu kia gần như biến thành thực chất mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Khi Hàn Sâm đi về phía kim đồng hồ thì giống như con thuyền lội ngược dòng, như đi ngược trên thác nước, mỗi một bước đi, người hắn đều cảm nhận được áp lực cực lớn.

Từ sau khi thể Siêu Thần của hắn tiến hóa thì đây là lần đầu tiên cơ thể này cảm giác được áp lực.

“Thì ra không phải cơ thể này không cảm giác được lực lượng, mà là nó không có cảm giác với lực lượng quá nhỏ bé mà thôi.” Hàn Sâm từng bước đi về phía trước, sức mạnh thời gian kia chỉ có thể mang đến một chút áp lực cho thân thể của hắn, nhưng cũng chỉ có vậy thôi. Những áp lực kia còn chưa đủ để làm dao động cơ thể của Hàn Sâm chứ đừng nói làm cơ thể của hắn thoái hóa.

Hàn Sâm từng bước đi tới trước kim đồng hồ, vươn một tay ra bắt lấy kim đồng hồ đá đang điên cuồng xoay tròn. Khoảnh khắc mà bàn tay ngăn lại kim đồng hồ đá ấy, kim đồng hồ xoay tròn sinh ra lực lượng kinh khủng kéo luôn người Hàn Sâm di chuyển theo kim đồng hồ nửa vòng, nhưng mà kim đồng hồ vẫn bị lòng bàn tay của Hàn Sâm chặn lại, run rẩy không thể quay tròn được nữa.

Vù vùi

Nhưng mà kim đồng hồ đá cũng không có giống với những kim đồng hồ khác bình thường, lúc bị Hàn Sâm áp chế mà còn bộc phát ra một luồng lực lượng, làm người Hàn Sâm không tự chủ được lùi về sau, hai chân hắn kéo ra một rãnh sâu hình cung trên tảng đá.

Người Hàn Sâm phát lực, bàn tay đẩy rìa của kim đồng hồ đá cưỡng chế nó dừng lại.

Kim đồng hồ vẫn run lên không ngừng như đang phát lực, nhưng mà hai tay của Hàn Sâm ấn lấy kim đồng hồ, giữ chặt lấy nó, mặc cho kim đồng hồ có phát lực thế nào thì cũng không thể cử động được nữa.

Rắc!

Đột nhiên, Hàn Sâm nghe thấy tiếng đá vỡ, rồi hắn thấy kim đồng hồ đá vỡ ra, trên nó xuất hiện hàng loạt vết nứt, hơn nữa những vết nứt đó còn đang lan ra nhanh chóng trên thân kim đồng hồ, cứ như thể vì lực lượng quá mạnh nên kim đồng hồ vỡ nát vậy.

Rất nhanh, phía trên kim đồng hồ đá dài đến hơn ba mươi mét xuất hiện đầy vết rạn, theo sự dùng sức không ngừng của kim đồng hồ, cả kim đồng hồ đá thoáng cái đã vỡ tan.

Mà ở trong những vết rạn ấy tản ra tinh quang, nó chém ngang về phía Hàn Sâm kiếm mang vậy.

Hai tay của Hàn Sâm ấn về phía tinh quang và rồi chặn lại tinh quang kia ngay tức khắc, nhưng người hắn lại bị lực lượng của bị tinh quang lực lượng đẩy lui, hai chân kéo ra hai rãnh sâu trên mặt đất, trong thoáng chốc không dừng lại được, vẽ vòng ra một vòng tròn trên mặt đất.

Hàn Sâm bây giờ mới nhìn rõ ràng, đó chẳng phải kiếm quang gì đâu, mà là một kim đồng hồ điêu khắc từ thủy tinh, ngoại hình vô cùng hoa mỹ, tinh quang lấp lánh, làm như một thanh thương ky sĩ có tạo hình hoa lệ, hoặc là đại kiếm thủy tinh có hình thù kỳ lạ nào đó.

Kim đồng hồ thủy tinh nấp ở trong kim đồng hồ đá, đợi đến khi kim đồng hồ đá bể tan tành thì nó mới lộ ra, kích cỡ của nó chỉ nhỏ hơn kim đồng hồ đá một chút mà thôi.

“Không sai được, đây chính là Thiên Chi Thời Chung nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm vui mừng, người hắn không ngừng phát lực, chống lại lực lượng của kim đồng hồ thủy tinh kia, và rồi dần làm tốc độ xoay tròn của kim

đồng hồ thủy tinh chậm lại, cuối cùng cũng dừng và không tài nào xoay được nữa.

Rắc! Rắc!

Tiếng vỡ không ngừng vang lên ở dưới chân Hàn Sâm, một loạt vết nứt khổng lồ lan ra khắp tạch chuông, ở trong những vết nứt ấy tản ra tỉnh quang lấp lánh.

Rất nhanh Hàn Sâm đã thấy, ở dưới đồng hồ đá nứt ra đó còn có một mặt đồng hồ thủy tinh khá nhỏ nữa, bởi vì lực lượng của kim đồng hồ luôn đối kháng với Hàn Sâm, nên lực lượng mạnh mẽ ấy đã làm lớp vỏ thạch chuông phía ngoài vỡ ra và để lộ ra hình dáng thật của nó.

Chẳng mấy chốc, thạch chuông đã bể tan tành hết và để lộ ra một đồng hồ để bàn thủy tinh lớn, còn Hàn Sâm thì đứng ở trên mặt đồng hồ thủy tinh bề ấy, hai tay ấn lấy kim đồng hồ, làm kim đồng hồ kia không ngừng rung nhưng lại không cử động được tí gì.

May trước đó Hàn Sâm đã khơi ra một cuộc đại chiến, phần lớn sinh vật kinh khủng đều bị hấp dẫn qua đó rồi, nếu không thì lúc này ở đây có động tĩnh lớn như thế, chắc chắn đã bị phát hiện.

“Phải thu phục Thiên Chi Thời Chung kiểu gì đây nhỉ?” Hai tay của Hàn Sâm ấn lên kim đồng hồ, đấu sức với Thiên Chi Thời Chung, mặc dù khống chế được rồi nó nhưng Thiên Chi Thời Chung lại chẳng hề có ý muốn nhận hắn làm chủ, nó vẫn đang không ngừng phát lực, muốn thoát khỏi áp chế của Hàn Sâm.

Ngay lúc Hàn Sâm đang nghĩ xem phải thu phục Thiên Chi Thời Chung kiểu gì thì đột nhiên cảm nhận được có người đang tới gần, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy Cổ Ma đang tới từ nơi xa, trong lòng bỗng hoảng.

“Cổ Ma sớm không tới, muộn không tới, lại tới đúng lúc này, có khi nào hắn luôn đi theo ta không nhỉ?” Trong lòng Hàn Sâm đã có vô vàn ý nghĩ lướt qua.

“Vận khí của ngươi đúng là tốt đấy, ngươi tìm được Thiên Chi Thời Chung thật rồi kìa.” Cổ Ma đi tới bên cạnh Thiên Chi Thời Chung, cười híp mắt quan sát đồng hồ để bàn lớn làm bằng thủy tinh.

“Cổ Ma, đừng nói là ngươi vẫn luôn đi theo ta đấy nhé?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Cổ Ma hỏi.

Cổ Ma cười nói: “Trước kia ngươi toàn đi theo ta, giờ thỉnh thoảng đổi vị trí một chút cũng đâu có sao. Nhưng mà ta cũng không ngờ vận khí của ngươi lại tốt như vậy, lại tìm được Thiên Chi Thời Chung nhanh tới thế cơ chứ.”

“Thứ đã vào tay ta thì đừng mơ cướp được.” Hàn Sâm nheo mắt lại nói. “Ngươi vẫn chưa thu phục được nó mà đúng chưa, nên vẫn chưa phải đồ của ngươi.” Cổ Ma nói với vẻ thản nhiên, rồi đi về phía Thiên Chi Thời Chung đi tới.

Hết chương 3392.

Chương 3393. Đánh với Cổ Ma

Hàn Sâm biết muốn thuyết phục Cổ Ma nhờ vào ăn nói là không có tác dụng, hắn nhìn tay của Cổ Ma thì thấy được một vật trong tay hắn, vật đó Hàn Sâm cũng đã gặp rồi.

Ở trong bia Thiên Mệnh, tàn linh của Loạn để lại cho Đại Thiên Ma, Táng Đạo Thiên và Cổ Ma mỗi người một vật, bây giờ thứ mà Cổ Ma đang cầm trong tay chính là một trong số ba thứ đó.

Đó là một ngọc tỷ, dưới trắng trên đỏ, bốn phía thân ấn có màu trắng tuyền trông giống như cẩm thạch.

Mà tượng dị thú phía trên thì lại cả người màu đỏ, nó đứng ở trên thân ấn giống như một con viên hầu mỏ nhọn, nhưng sau lưng lại có một đôi cánh chim đã được thu lại, trông vô cùng quái dị.

Cổ Ma nắm ngọc tỷ ở trong tay, chỗ dấu ngón tay là sống lưng của tượng huyết thú, con dấu hướng xuống nên Hàn Sâm cũng không nhìn thấy trên ấn khắc chữ gì.

Hiện giờ thời gian luân chuyển vẫn đang tiếp tục, mà Cổ Ma lại có thể theo dõi hắn tới tận đây, hiển nhiên là có thủ đoạn không tầm thường.

Hiện giờ hắn còn dám tới gần Thiên Chi Thời Chung, trong tay lại nắm ngọc tỷ kia, e là đã tính sẵn rồi, đã có cách thu phục Thiên Chi Thời Chung.

Hàn Sâm không có cách nào thu phục được Thiên Chi Thời Chung, hắn chợt nghĩ tới gì đó rồi buông lỏng tay đang áp chế kim đồng hồ thủy tinh ra, người hắn cũng mau chóng lui về phía sau hai bước, rời khỏi phạm vi xoay tròn của kim đồng hồ thủy tinh.

Kim đồng hồ thủy tinh vốn đang liều mạng dùng sức, cáu buông tay này của Hàn Sâm này làm kim đồng hồ xoay tròn điên cuồng ngay lập tức, chỉ trong tích tắc đã quay không biết bao nhiêu vòng rồi.

Thân thể của Hàn Sâm có thể ngăn cản sức mạnh thời gian, ở trong dòng chảy ngược của thời gian như dòng nước xiết lặng lẽ ấy, thân hình của Hàn Sâm bất động như núi, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Cổ Ma.

Cổ Ma còn cách Thiên Chi Thời Chung một khoảng bảy trăm, tám trăm mét, bản thân hắn cũng ở trong dòng chảy ngược của thời gian. Khoảnh khắc mà dòng chảy ngược của thời gian đánh vào người của hắn, thì ngọc tỷ hắn cầm trong tay âm thanh quái dị.

Huyết quang trên người huyết thú đứng ở ấn sáng chói, hai cánh của huyết thú giang ra, nó phát ra tiếng kêu quái dị quang quác, trong mắt lộ ra tia máu, y như vật còn sống.

Hàn Sâm phát hiện Cổ Ma đang ở trong dòng chảy ngược của thời gian nhưng thân thể lại không thoái hóa, mà thân thể của huyết thú ngọc tỷ thì đang xảy ra biến hóa quỷ dị, như đang dần trở nên trẻ hơn.

“Rốt cuộc ngọc tỷ kia là vật gì? Mà có thể thay Cổ Ma thừa nhận sự chảy ngược của thời gian?” Hàn Sâm cau mày nhìn ngọc tỷ, trong lòng †hầm

thấy kinh ngạc.

Cổ Ma cầm ngọc tỷ trong tay, thân thể hắn được bao phủ ở trong một lớp huyết quang, lội ngược dòng nước xiết của thời gian, từng bước đi tới Thiên Chi Thời Chung, vừa đi vừa nói: "Vật này tên là ngọc tỷ Loạn Thần, là tín vật của ta hội Thần Loạn, đại biểu cho quyền uy cao nhất của hội Thần Loạn, trấn áp chư thiên là chuyện cũng không nói chơi, có thể thay ta thừa nhận hậu quả xấu mà dòng chảy ngược của thời gian mang đến."

"Xem ra ngươi đã có cách thu phục Thiên Chi Thời Chung rồi." Hàn Sâm mắt thấy Cổ Ma bước lên đồng hồ để bàn lớn làm bằng thủy tinh, thì lắc mình ngăn ở trước mặt của hắn.

"Ta thật không muốn làm kẻ địch với ngươi, nhưng mà Thiên Chi Thời Chung rất quan trọng với ta, ta phải lấy được nó." Cổ Ma ngừng lại ở phía đối diện Hàn Sâm, nhìn Hàn Sâm khẽ thở dài.

"Thiên Chi Thời Chung ta cũng buộc phải lấy được, vậy chúng ta dựa vào bản lĩnh của riêng mình đi. Nói ra thì chúng ta còn chưa đánh với

nhau một trận nghiêm túc bao giờ đấy." Hàn Sâm đi về phía Cổ Ma, nhưng trong lòng lại không dám khinh thường.

Có vài người, dù cho hắn có mạnh hay yếu thì cũng không làm người †a khinh thường được, mà Cổ Ma chính là một tên như vậy.

"Xem ra đành phải thế thôi" Cổ Ma nắm ngọc tỷ Loạn Thần, trên người lại không để lộ chút khí tức nào cứ như thể hắn chỉ là một nhân loại bình thường mà thôi.

"Xem vẻ lực lượng của ngươi đã khôi phục khá lắm ha." Hàn Sâm dừng lại ở chỗ cách Cổ Ma không tới năm mét, hai người đứng ở đỉnh của đồng hồ để bàn lớn làm bằng thủy tinh, mặc cho dòng chảy ngược của thời gian chảy qua người bọn họ.

"Tốt hơn khi chưa chuyển sang kiếp khác trước kia một chút." Cổ Ma thản nhiên nói.

“Thế thì tốt, ta đã muốn được xem phong thái của ngươi lâu rồi, ra tay đi” Hàn Sâm chậm rãi giơ tay trái lên, biến tay trái thành thế đao.

Thân thể của hắn không cảm giác được lực lượng quá yếu, nhưng mà ý cảnh thì vẫn còn, chỉ một thức mở đầu thôi nhưng đã làm người ta cảm thấy sự phân tách của thiên địa chỉ trong một chưởng này của hắn, tựa như chỉ cần tay trái của Hàn Sâm cử động một cái là trời và đất sẽ bị phân cắt đi ra.

Cổ Ma mặt không có cảm xúc, một quyền chậm rãi giơ ra, một quyền này của hắn nhìn như bình thản không có gì lạ, nhưng nó lại có khí phách lướt ngang núi cao, trong sự điềm tĩnh mang theo một luồng khí thế vững như bàn thạch.

Hàn Sâm không lùi phản tiến, biến chưởng thành đao, chém thẳng xuống đầu Cổ Ma, cũng không để ý tới nắm đấm của Cổ Ma, cứ như cách đánh lấy mạng đổi mạng, muốn thử xem ai nhanh hơn ai vậy.

Nếu như đổi thành người bình thường, khi khí thế đã đến mức đối chọi gay gắt thì cũng chỉ có thể lấy mạng đổi mạng với Hàn Sâm, liều sống liều chết.

Nếu như không liều thì cũng chỉ có thể lui, nhưng nếu đã lùi thì sẽ mất khí thế, sẽ bị rơi vào bị động ngay lập tức.

Nhưng mà Cổ Ma cũng không định lui, nhưng cũng không muốn liều mạng với Hàn Sâm, quyền thế vốn nặng như thái sơn trong lúc bất chợt xảy ra biến hóa, thoáng cái đã như nước chảy róc rách chảy quanh núi non, từ chí cương chí dương thoáng cái đã chuyển thành chí âm chí nhu, nhưng lại có vẻ tự nhiên vô cùng, cứ như thể một quyền này vốn nên như thế.

Rút dao chém nước, nước càng chảy, một đao này của Hàn Sâm chém xuống, thân hình của Cổ Ma lại lướt qua một bên như dòng nước, đồng thời một quyền như nước kia cũng đánh tới lồng ngực của Hàn Sâm trong lặng lẽ.

Bóng người của Hàn Sâm nghiêng về phía trước thuận theo thế của thủ đao, khi thấy đã không thể né tránh một quyền này thì thân thể của hắn lại chợt chuyển. Khi né qua nắm đấm của Cổ Ma, thì cùng lúc đó cũng lại chém về phía đầu của Cổ Ma với lực được sinh ra khi xoay người chuyển.

Hàn Sâm gặp qua vô số cao thủ, nhưng mà đối thủ như Cổ Ma thì chưa gặp bao giờ.

Cường giả chân chính mà trước kia Hàn Sâm gặp như Lục Đạo Đại Đế, Cô Trúc v.v… Đều là người phong cách mãnh liệt riêng, dù không nhìn người bọn họ, chỉ xem chiêu thuật của bọn hắn thì đã biết người này là ai.

Nhưng mà Cổ Ma lại khác, hắn cứ như không phải một người, mà là thể tập hợp của vô số người.

Lúc hắn ngang tàng thì khí phách vô song, lúc hắn âm nhu thì biến hóa thất thường, lúc cố chấp hắn xuất quyền dứt khoát, lúc nhu tình hắn quanh quẩn.

Dù là chiêu thuật gì thì vào trong tay Cổ Ma thì đều như có những người khác nhau đang sử dụng, có thể phát huy ý cảnh của mỗi chiêu thuật đến mức tận cùng.

Hàn Sâm chiến đấu với Cổ Ma, cảm giác vô cùng cổ quái, hắn thường cho Hàn Sâm cảm thấy giữa một chiêu trên và một chiêu dưới đã đổi một người vậy.

Cổ Ma rất am hiểu và lúc nào thì nên làm chuyện gì, nhưng hắn khác với sự bình thản không có gì lạ của người bình thường, mỗi một việc hắn đều làm được tới cực hạn.

Giống như một thí sinh thể dục toàn năng, dù là hạng mục gì thì hắn đều có thể lấy được giải vô địch, hơn nữa còn làm ra được động tác khó mà người ta không tưởng tượng nổi.

Hàn Sâm cũng coi như là người tinh thông các loại kỹ xảo, nhưng các loại kỹ xảo mà hắn am hiểu đều có phong cách mãnh liệt riêng, dù là kỹ xảo gì thì đến trên tay hắn đều sẽ có dấu vết khó phai của hắn, tạo thành phong cách của hắn, không thể thiên biến vạn hóa như Cổ Ma.

Hết chương 3393.

Chương 3394. Đảo ngược

Nhưng dù Cổ Ma có biến hóa ra làm sao thì Hàn Sâm vẫn luôn có thể ứng phó tự nhiên, mặc chiêu thuật và ý cảnh của hắn biến hóa muôn vàn nhưng Hàn Sâm chỉ tiện tay là đánh bại được, cũng không cảm thấy cố sức chút nào.

Trong mắt Cổ Ma thoáng toát ra sự nghi ngờ, động tác của Hàn Sâm nhẹ nhàng, hóa giải được tất cả thế công của hắn nhẹ nhàng bâng quơ, hình như vẫn còn dư lực, khí tràng mạnh mẽ nhường này, trước kia hắn chỉ thấy ở trên người lão hội trưởng thôi.

Nhưng mà với sự hiểu biết sâu sắc của hắn về Hàn Sâm, từ khi ra đời đến bây giờ Hàn Sâm e cũng mới chỉ khoảng bốn mươi, năm mươi gì đó, sao mà luyện tới cảnh giới này được chứ, có thể sánh ngang với người vĩ đại từ lâu trước kia như lão hội trưởng.

Trong lòng Hàn Sâm cũng hết sức bội phục Cổ Ma, có rất nhiều lần hắn cứ tưởng đã chiếm được thượng phong, có cơ hội bị đánh trọng thương Cổ Ma, nhưng ai ngờ lại bị Cổ Ma dùng đủ loại thủ pháp nằm ngoài dự đoán của mọi người để cứu vãn cục diện, nên trong khoảng thời gian ngắn Hàn Sâm không chiếm được thế thượng phong.

“Đáng tiếc ta không thể tự do khống chế lực lượng trong cơ thể này, nếu không thì muốn thắng Cổ Ma cũng không phải chuyện gì khó.” Trong lòng Hàn Sâm thầm trù tính toán, phải đánh bại Cổ Ma thế nào hoặc là làm hắn biết khó mà lui.

Nhưng Hàn Sâm còn chưa nghĩ ra cách thì bóng hình của Cổ Ma lóe lên rồi lui ra khỏi vòng chiến, hắn đứng ở đằng xa đánh giá Hàn Sâm, cũng không chiến đấu tiếp với Hàn Sâm nữa.

“Sao đây, ngươi định từ bỏ rồi à?” Ngoài miệng thì Hàn Sâm nói thế, nhưng trong lòng thì lại thấy lo, nhưng không để lộ ra mặt mà thôi.

Cổ Ma quan sát kỹ Hàn Sâm rồi chợt nở nụ cười: “Bảo sao trước đó ta cứ cảm thấy có hơi là lạ, thì ra là thế, người của ngươi xảy ra vấn đề rồi đúng chứ?”

“Ta thì có vấn đề gì được?” Trong lòng Hàn Sâm biết chắc chắn Cổ Ma đã phát hiện vấn đề của người hắn rồi, nhưng trên mặt vẫn không để lộ chút cảm xúc gì.

Cổ Ma nhìn Hàn Sâm nói: “Ta sử dụng nhiều lực lượng khác nhau công kích ngươi, và rồi lực lượng mà ngươi đánh trả cũng có hơi khác, đây vốn là sự khác biệt rất là nhỏ, cũng không có nghĩa lý gì, nhưng lực lượng của ngươi đánh trả lại rất có quy luật, lực lượng của ta mạnh thì ngươi đánh trả sẽ mạnh, còn nếu lực lượng của ta yếu thì ngươi đánh trả lại cũng sẽ yếu đi một chút. Ta nghĩ tới nghĩ lui thì cũng chỉ nghĩ ra một loại khả năng thôi, cơ thể của ngươi xảy ra vấn đề, lực lượng rất khó thu phát theo ý mình.”

Cổ Ma nói rất rõ ràng thế nên Hàn Sâm cũng thẳng thắn luôn: “Cho dù thân thể của ta có vấn đề thì ngươi cũng đừng hòng thắng được ta rồi cướp lấy Thiên Chi Thời Chung.”

Cổ Ma lại cười nói: “Nếu thân thể của ngươi cần lực lượng từ ngoại giới kích hoạt, ngoại lực mạnh thì thân thể sự đáp trả của ngươi sẽ mạnh, ngoại lực kém thì sự đáp trả của thân thể ngươi sẽ yếu, vậy thì nếu ta không tấn công ngươi thì có phải lực lượng của ngươi sẽ nhỏ yếu tới mức không thể làm dao động thân thể của ta đúng không? Nếu đã thế thì ta chẳng cần để ý tới ngươi nữa, trực tiếp thì thu phục Thiên Chi Thời Chung là được rồi.

“Ngươi có thể thử.” Hàn Sâm biết bây giờ hắn có nói gì thì e cũng không làm lung lay được suy nghĩ của Cổ Ma.

Quả nhiên, hai tay của Cổ Ma rũ xuống, đi thẳng về phía kim đồng hồ thủy tinh của Thiên Chi Thời Chung, hoàn toàn làm lơ công kích của Hàn Sâm.

Hàn Sâm mặt không đổi sắc, giơ tay làm đao bổ về phía Cổ Ma luôn.

Cổ Ma đúng là người có định lực phi phàm, hắn không trốn cũng không né, mặc cho một chưởng kia của Hàn Sâm bổ xuống cổ hắn, mắt cũng không nháy luôn.

Khoảnh khắc thủ đao của Hàn Sâm sắp bổ xuống cổ của Cổ Ma thì lại xảy ra biến hóa, thay đổi phương hướng, chém về phía ngọc tỷ Loạn Thần mà Cổ Ma cầm ở trong tay nhanh như tia chớp.

Cổ Ma như thể đã đoán trước rồi vậy, bàn tay nắm ngọc tỷ nhanh chóng tụt lại, người hắn cũng nghiêng ra sau làm thủ đao của Hàn Sâm chém hụt.

“Thân thể của ngươi quả nhiên có vấn đề.” Cổ Ma nhìn Hàn Sâm nói. “Vậy thì đã sao?” Hàn Sâm thản nhiên nói.

Cổ Ma cũng không hấp tấp, cười nói: “Bây giờ ta cần ngọc tỷ giúp ta chịu sự ngược dòng của thời gian, cho nên mới kiêng dè. Nhưng chờ thêm một tiếng nữa thì dòng chảy ngược của thời gian sẽ dừng lại, đến lúc đó ta cũng không cần tới lực lượng của ngọc tỷ Loạn Thần nữa rồi, khi đó để xem ngươi còn ngăn ta kiểu gì?”

Hàn Sâm bĩu môi nói: “Ngươi đừng có quên, đây là Thiên Chi Thời Chung, không phải là những thạch chuông bình thường kia, cho dù qua một tiếng nữa thì chưa chắc nó đã dừng quay.”

“Nó sẽ ngừng.” Cổ Ma lại tỏ ra như đã đoán trước được rồi vậy.

“Vậy ta cũng muốn xem thử đến lúc đó nó có dừng hay không. Nhưng e đến lúc đó tất cả thạch chuông đều ngừng hoạt động hết rồi, các cường giả khác cũng sẽ tới đây, khi đó ngươi chắc gì đã thu phục được Thiên Chi Thời Chung.” Hàn Sâm nói.

Cổ Ma vẫn nói rất chắc chắn: “Trong khoảng thời gian ngắn là sẽ không có người tới nơi này, trận loạn chiến mà ngươi khơi ra đó, sau đó ra cũng đổ thêm tí dầu vào lửa nữa nên đã làm không ít cường giả tham chiến. Cường giả tiến vào Thời Chỉ Thiên đều ở đó hết rồi, vậy nên trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không có ai tới nơi này đâu, ta đợi được.”

“Nếu như ngươi đã tự tin tới thế thì chúng ta cùng đợi đi.” Hàn Sâm ngồi luôn xuống mặt chuông thủy tỉnh.

Cổ Ma cũng không tới gần, chỉ đứng ở xa im lặng chờ đợi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thời gian một giờ vốn cũng không phải là dài, trước đó Hàn Sâm đã lãng phí không ít thời gian cho việc lên đường rồi, hơn nữa còn đấu sức với Thiên Chi Thời Chung và tranh đấu với Cổ Ma, vậy nên thời gian còn thừa lại cũng không nhiều lắm.

Chẳng qua bao lâu, một tiếng đồng hồ đã trôi qua, thạch chuông bốn phía đều ngừng quay, mà Thiên Chi Thời Chung cũng dần chậm lại, không bao lâu là đã dừng không quay nữa.

"Ngừng thật à?" Hàn Sâm thấy có hơi kinh ngạc, hắn cứ tưởng hắn ở đây chắc chắn Thiên Chi Thời Chung sẽ thù oán hắn và rồi sẽ không dừng lại một cách dễ dàng cơ.

Cổ Ma thu hồi ngọc tỷ Loạn Thần, vừa đi về phía kim đồng hồ của Thiên Chi Thời Chung vừa nói: "Thiên Chi Thời Chung là sinh linh mà Thời Chi Thiên sinh ra, hiển nhiên cũng phải tuân theo quy tắc của Thời Chi Thiên."

Hàn Sâm nghe lời này của Cổ Ma thì thấy hình như cũng có lý, nhưng

hắn lại thoáng cảm thấy có gì đó sai sai, khi hắn đang mau chóng suy nghĩ thì cùng lúc đó người cũng nhảy phắt dậy, nhảy tới bên cạnh kim đồng hồ thủy tinh bên cạnh.

"Đừng tốn công vô ích nữa, cho dù lực lượng của ngươi sánh được với lão hội trưởng, thì Thiên Chi Thời Chung cũng sẽ không hàng phục ngươi đâu, huống hồ bây giờ ngươi thân thể lại có vấn đề nữa." Cổ Ma tưởng Hàn Sâm muốn thu phục Thiên Chi Thời Chung trước hắn nên nói rất thản nhiên.

"Ta đâu định đi thu phục nó." Một tay của Hàn Sâm đặt lên kim đồng hồ thủy tinh, cười híp mắt nhìn Cổ Ma nói.

"Vậy ngươi muốn làm gì?" Sắc mặt của Cổ Ma thay đổi, hình như hắn đã phát hiện ra gì rồi, đột nhiên tăng nhanh tốc độ muốn vọt tới bên cạnh kim đồng hồ thủy tinh.

"Đương nhiên là muốn cho nó lại quay tiếp chứ sao." Hàn Sâm nói rồi đẩy mạnh kim đồng hồ thủy tinh, lực lượng mạnh mẽ của hắn đẩy kim đồng hồ thủy tinh quay ngược kim đồng hồ nhanh như một máy xay gió.

“Sao có thể chứ?” Cổ Ma tím mặt, hắn như không tin vào hai mắt của mình, đẩy Thiên Chi Thời Chung đang bất động là chuyện vô cùng chuyện khó khăn, nhưng Hàn Sâm lại tiện tay đẩy thôi đã đẩy kim đồng hồ quay nhanh như cánh quạt của máy bay rồi, quả thật là người †a khó mà tin nổi.

Dòng chảy ngược của thời gian vốn đã biến mất giờ lại bỗng xuất hiện, đánh lên người Cổ Ma, làm Cổ Ma buộc phải lấy ngọc tỷ Loạn Thần để bảo vệ bản thân.

Hết chương 3394.

Chương 3395. Lại thành chúa tể

Hai người lại trở về trạng thái giằng co, Cổ Ma không xông lên được, mà Hàn Sâm thì cũng không tìm được cách nào tốt để xử lý Cổ Ma.

Cổ Ma nhíu mày nói: “Hàn Sâm, ngươi ta cứ giằng co như vậy thì qua một thời gian dài chắc chắn sẽ hấp dẫn người khác tới, đến lúc đó đều không có lợi với cả ta và ngươi.”

“Ta thì thấy không sao cả, dù sao thì những người khác dễ đối phó hơn ngươi.” Hàn Sâm mỉm cười nói.

Cổ Ma nghe vậy thì cười khổ lắc đầu: “Ngươi cũng không cần cố ý nói thế, cho dù ngươi có thể đánh bại được mọi người thật thì ngươi vẫn sẽ không thu phục được Thiên Chi Thời Chung, nên vẫn là vô dụng thôi. Ta có một biện pháp điều hòa, đều có lợi cho cả ta và ngươi.”

“Nói nghe thử” Hàn Sâm hiển nhiên cũng không hy vọng hấp dẫn những cường giả khác tới thật, hắn vẫn chưa hiểu rõ hết về cơ thể này, không có năng lực khống chế toàn trường.

Cổ Ma nhìn Hàn Sâm hỏi: “Ngươi muốn Thiên Chi Thời Chung, có phải chỉ vì trở thành chủ của Thời Chi Thiên hay không?”

“Đúng.” Hàn Sâm gật đầu nói.

“Vậy thì dễ rồi, ta đã có vị trí chúa tể nên cũng không cần trở thành chúa tể của Thời Chi Thiên, ta có thể thu phục Thiên Chỉ Thời Chung giúp ngươi, để ngươi trở thành chủ của Thời Chi Thiên, nhưng đổi lại, sau đó ngươi phải mang theo Thiên Chi Thời Chung tới giúp ta một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Bây giờ ta vẫn chưa thể nói cho ngươi biết được, đến lúc đó thì tự nhiên ngươi sẽ biết thôi” Cổ Ma nói với vẻ thần bí vô cùng.

“Thế sao mà được, chẳng nhẽ ngươi muốn ta tự sát thì ta cũng phải tự sát sao?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

Cổ Ma nở nụ cười: “Ngươi là người giữ chữ tín tới thế cơ à?”

Mặt già của Hàn Sâm đỏ bừng, nhưng rồi lại khôi phục về dáng vẻ của bậc chính nhân quân tử: “Nếu ngươi đã không tin ta thế rồi, không sợ sau khi ta đồng ý với ngươi thì lại đổi ý à?”

“Mặc dù con người ngươi không giữ chữ tín gì mấy nhưng vẫn có giới hạn cuối, cũng không tệ tới nỗi tùy tiện làm trái lời hứa. Về điểm này ta thì vẫn tin ngươi, nếu không thì đã chẳng hợp tác với ngươi rồi.” Cổ Ma cười nói.

“Lời này của ngươi nói nghe cũng xuôi tai đấy, hợp tác thì được, nhưng có lời ta phải nói trước để tránh tới lúc đó ngươi nói lại ta không giữ lời hứa. Nếu như việc kia trái với nguyên tắc làm người của ta thì đến lúc đó ta sẽ không giúp ngươi đâu đấy.” Hàn Sâm nói.

“Được, vậy thì chốt nhé, ta thu phục Thiên Chi Thời Chung giúp ngươi, để ngươi trở thành chủ của Thời Chi Thiên, còn ngươi sẽ giúp ta hoàn thành việc kia.” Nói rồi, Cổ Ma bèn đi về phía kim đồng hồ thủy tinh.

“Khoan đã, thôi ngươi cứ đứng ở bên đó đi, nói cho ta biết phải làm sao là được.” Hàn Sâm không dám có tí chủ quan nào với Cổ Ma.

Cổ Ma chỉ đành dừng bước, cười nói: “Ngươi cũng cẩn thận quá rồi đó. Được rồi, thật ra muốn thu phục Thiên Chi Thời Chung cũng không phải chuyện gì khó, mấu chốt là phương pháp mà ngươi phải dùng tới.”

“Phương pháp gì?” Hàn Sâm hỏi.

“Ngươi làm kim đồng hồ dừng lại trước đã, sau đó lại làm theo những gì ta nói” Cổ Ma cũng không giải thích gì nhiều.

Hàn Sâm gật đầu, đưa tay lên ngăn lại kim đồng hồ thủy tinh của Thiên Chi Thời Chung làm nó ngừng lại, sau đó nhìn về phía Cổ Ma hỏi: “Kế tiếp phải làm thế nào?”

“Ngươi đẩy kim đồng hồ tới hướng mười hai giờ.” Cổ Ma ngẩng đầu quan sát rất nhiều thạch chuông của Thời Chi Thiên, một lúc lâu sau mới mở miệng nói với Hàn Sâm.

Hàn Sâm cũng không do dự, hai tay đẩy kim đồng hồ thủy tinh, đẩy nó tới vị trí hướng mười hai giờ.

Cổ Ma lại nhìn một hồi, rồi lại nói với Hàn Sâm nói: “Lại đẩy về hướng chín giờ mười lăm phút.”

Hàn Sâm lại đẩy kim đồng hồ thủy tinh đẩy tới vị trí mà Cổ Ma nói, cứ đổi vị trí liên tục bảy tám lần như thế mà Cổ Ma vẫn còn đang tính gì đó.

“Làm vậy có được không đó?” Hàn Sâm thấy nghi ngờ vô cùng, làm vậy có tác dụng gì không.

“Có hữu dụng hay không thì thử một lần là biết ngay.” Cổ Ma cũng không giải thích gì nhiều, lại kêu Hàn Sâm đẩy kim đồng hồ thủy tinh chuyển vị trí.

Sau lần thứ mười hai Hàn Sâm đẩy kim đồng hồ thủy tinh di chuyển đến vị trí mà Cổ Ma chỉ, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng rắc, giống như tiếng khóa bị mở ra vậy.

Sau đó đồng hồ để bàn lớn làm bằng thủy tinh lại tự mình chậm rãi vận chuyển, chỉ thấy bánh răng bên trong đồng hồ để bàn lớn chậm rãi chuyển động, làm kim đồng hồ thủy tinh cũng từ từ chuyển động theo nó.

Mặt đồng hồ thủy tinh cũng mở ra, lại có hai kim đồng hồ thủy tinh xuất hiện nữa, và nó đã biến thành đồng hồ có ba kim đồng hồ mà Hàn Sâm khá

quen thuộc.

Theo sự chuyển động của ba kim đồng hồ này, máy móc và bánh răng bên trong đồng hồ để bàn lớn làm bằng thủy tinh cũng đang không ngừng vận chuyển, thân chuông xảy ra biến hóa vô cùng lớn, đồng hồ để bàn vốn trông khổng lồ giờ lại dần co lại.

Chỉ trong chốc lát, khổng lồ đồng hồ để bàn đã co lại chỉ còn lớn bằng một đồng hồ báo giờ nhỏ, tản ra ánh sáng kỳ dị và rơi vào trong tay Hàn Sâm.

Khi mà cái đế của đồng hồ để bàn thủy tinh tiếp xúc với lòng bàn tay của Hàn Sâm, nó đóng dấu xuống một chú văn đại biểu cho chủ của Thời Chi Thiên vào lòng bàn tay của Hàn Sâm như một con dấu.

Cả Thời Chi Thiên bỗng cùng cất tiếng chuông, tất cả thạch chuông đều phát ra hàng loạt tiếng chuông vang, tiếng chuông cất lên vang dội cả Tam Thập Tam Thiên, như thể đang ăn mừng chúa tể của chúng nó đã ra đời vậy.

Hai vị trí chúa tể còn dư lại trên bia gen, trong đó có một vị trí sáng lên. Chủ Nhị Thập Cửu Trọng Thiên: Hàn Sâm.

Đại vũ trụ đế quốc và đại vũ trụ gen đều xôn xao cả lên, lúc trước Hàn Sâm cũng đã cướp được vị trí chúa tể của một Trọng Thiên, nhưng sau đó lại bị đổi chủ một cách dễ dàng.

Bây giờ lại trở thành chủ của Thời Chi Thiên, coi như là sinh vật duy nhất trở thành chúa tể hai lần ở trong Tam Thập Tam Thiên.

“Ta biết ngay mà, Hàn Sâm chắc chắn vẫn sẽ trở thành chúa tể.” Tần Bạch vui vẻ nói.

Nhưng mà hầu hết vương công quý tộc của Tần quốc đều không thấy vui như Tần Bạch, cái tên Hàn Sâm này quả thực khiến bọn họ vừa sợ vừa hận, luôn hận cái tên gian nịnh này sao không chết luôn đi, nhưng lần nào tên của hắn xuất hiện thì cũng đều làm bọn họ không được yên bình.

Mà ngược với đại vũ trụ đế quốc, sinh vật các tộc của đại vũ trụ gen lại có hơn phân nửa thấy cao hứng vô cùng.

“Ta đã nói rồi mà, sao Kim Tệ đại nhân lại không ngồi lên vị trí chúa tể được cơ chứ, đó là do Kim Tệ đại nhân chướng mắt vị trí chúa tể của Xích Phần Thiên thôi, nên đổi một cái chơi chơi ấy mà”

“Kim Tệ đại nhân khí phách, vị trí chủ của Thời Chi Thiên mạnh hơn chủ của Xích Phần Thiên nhiều.”

“Nhiều cường giả của hai đại vũ trụ như vậy cũng không lấy được vị trí chủ của Thời Chi Thiên, cuối cùng vẫn là Kim Tệ đại nhân lấy được.”

So với những nghị luận ở ngoại giới kia, thì Hàn Sâm lại không có thời gian để nghĩ nhiều tới thế, một chùm sáng chiếu xuống từ bia gen xuyên qua Trọng Thiên chiếu lên người Hàn Sâm, dẫn Hàn Sâm tới bia gen.

Loại tình cảnh này Hàn Sâm cũng chẳng thấy lạ gì, lần trước khi ở Binh Nhẫn Thiên hắn đã trải qua một lần rồi, mỗi tội lần đó hắn không dung hợp hoàn toàn với Binh Linh nên đi được nửa đường thì bị quăng ra ngoài.

Lần này hắn là chủ của Thời Chi Thiên đầy đủ hoàn chỉnh, nên sẽ không có nhiều phiền phức như thế, bay thẳng về phía bia gen luôn. “Ta chờ ngươi ở chỗ này.” Cổ Ma nhìn Hàn Sâm bay lên nói.

Hàn Sâm khẽ gật đầu, còn chưa kịp nói gì thì người đã bị đưa tới bia gen, đây là con đường buộc phải đi qua của mỗi chúa tể.

Quang ảnh lóe lên, đợi khi cảnh vật trước mắt Hàn Sâm trở nên rõ ràng thì hắn phát hiện bản thân đã đứng ở trước bia gen của Tam Thập Tam Trọng Thiên, bia gen kia không khác mấy với trước kia hắn nhìn thấy, nhưng phía trên nó lại có nhiều thêm tên của ba mươi mốt vị chúa tể.

Ngoài Trọng Thiên mà Ninh Nguyệt tới là chưa có chủ thì cũng chỉ còn lại mỗi Tam Thập Tam Trọng Thiên này là vẫn chưa có chủ thôi.

“Chúng ta lại gặp mặt rồi.” Một âm thanh xa xăm vang lên ở trong đầu Hàn Sâm.

“Ngươi còn nhớ ta ư?” Hàn Sâm nhìn bia gen với vẻ khá là kinh ngạc.

Hết chương 3395.

Chương 3396. Biến hóa của bia gen

“Gen của ngươi đã ở trong kho gen của ta rồi nên đương nhiên là ta nhận ra ngươi.” Bia gen lại nói tiếp: “Huống hồ ngươi làm ta trở về nguyên như cũ, cho dù không có gen của ngươi thì ta cũng sẽ không quên.”

Trong lòng Hàn Sâm thấy kinh ngạc, hình như chỉ số thông minh của bia gen này cao hơn lúc chưa trở về như cũ trước kia.

“Ngươi mang ta tới đây muốn làm gì?” Mặc dù lúc trước Hàn Sâm từng làm chủ của Xích Phần Thiên, nhưng khi đó hắn là cướp đoạt vị trí chúa tể của người khác nên cũng không được mang tới trước bia gen trực tiếp thế này và sau đó lại bị đuổi giết nên cũng chẳng có cơ hội tới, nên hắn cũng không biết chúa tể tới đây để làm gì.

“Vốn những chuyện này không nên nói cho một người ứng cử như ngươi biết, nhưng nể tình ngươi có công lao làm ta trở về như cũ nên nói cho ngươi biết cũng không sao. Chọn lựa chủ cho Tam Thập Tam Trọng Thiên mới là chốn về mới mà ta đang tìm kiếm. Mỗi khi một vị chúa tể xuất hiện thì bọn họ sẽ được đưa tới đây để thí nghiệm gen, xem thử liệu có đạt tới yêu cầu của ta không.”

Dừng một chút, bia gen lại nói: “Nhưng ngươi thì đừng thử làm gì, trước kia ngươi cũng đã khảo nghiệm rồi, trình độ tiến hóa của ngươi vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn của ta.”

“Cho dù ta không đạt tiêu chuẩn thì ngươi cũng có thể nói uyển chuyển một chút mà, đâu cần nói làm đau lòng nhau thế chứ, đúng không?” Hàn Sâm bất đắc dĩ nói.

“Uyển chuyển là cá gì?” Bia gen hỏi.

“Được rồi, coi như ta chưa nói gì đi, thế ngươi đã tìm được chủ nhân ưng ý cho mình chưa?” Trong lòng Hàn Sâm có hơi hồi hộp, hắn hỏi.

“Là chốn về, không phải chủ nhân.” Bia gen cắn chặt điểm này đầy nghiêm túc, ngay sau đó lại nói: “Tất cả chúa tể hiện giờ không có một ai đạt tới yêu cầu của ta.”

“Ngay cả chủ của Thập Thất Trọng Thiên cũng không được sao?” Hàn Sâm nhớ Tần Tu là chủ của Thập Thất Trọng Thiên, chắc hắn cũng đã tới khảo nghiệm rồi mới đúng.

“Chủ của Thập Thất Trọng Thiên đã rất sát với yêu cầu rồi, chỉ kém một chút xíu thôi, nhưng mà suy cho cùng hắn vẫn chưa tới đạt yêu cầu của ta nên ta không chấp nhận.” Bia gen thản nhiên nói.

“Thế thì yêu cầu của ngươi cao quá ha.” Ngoài miệng thì Hàn Sâm nói vậy, nhưng trong lòng thì lại thầm nghĩ: “Xem ra Tần Tu buộc phải thăng cấp thân thể lên tới cấp Trọng Khải, sau đó phối hợp với chiến giáp nguyên thể gen, sau khi đi tới bước kia thì mới khống chế được bia gen nhỉ? Nếu hắn vẫn chưa làm được vậy thì chứng tỏ hắn vẫn chưa đi tới một bước kia.”

Suy nghĩ một lúc, Hàn Sâm lại hỏi thêm một câu: “Nếu như đến cuối cùng ngươi vẫn không tìm được chốn về thích hợp thì ngươi định làm gì giờ? Lại phong bế Tam Thập Tam Thiên sao”

“Nếu không có chốn về thích hợp, thì đương nhiên là phải quyết ra một chúa tể mạnh nhất trong trận chiến Bia Gen, tạm thời trở thành chốn về của ta rồi, thôi đành tạm chấp nhận chứ biết sao giờ.” Bia gen nói chuyện càng ngày càng nhân tính hóa.

Hàn Sâm cười khổ nói: “Thì ra là trận chiến Bia Gen có nguồn gốc như thế, thế thì chẳng phải là đang chọn người cao trong đám người lùn sao?”

“Không thì ngươi bảo phải làm sao? Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì kẻ ở Thập Thất Trọng Thiên kia sẽ trở thành chốn về của ta.” Bia gen nói rõ một mạch luôn.

“Vậy cũng chưa chắc, ta biết gen của một người lẽ còn thích hợp với ngươi hơn cái tên ở Thập Thất Trọng Thiên kia” Hàn Sâm nghĩ thầm: “Nếu có thể để cho Bảo Nhi tới thử trước một lần, thì biết đâu chừng nàng sẽ trở thành

chủ nhân của bia gen luôn ấy chứ. Khi đó dù Tần Tu có bước tới được một bước kia, muốn khởi động lại đại vũ trụ thì cũng sẽ không dễ dàng.”

“Trong những chúa tể của Tam Thập Tam Thiên, không có có gen của sinh vật nào ưu tú hơn hắn, bao gồm ngươi.” Bia gen nói rất chỉ là gọn gàng dứt khoát.

Hàn Sâm sờ mũi nói: “Câu cuối cùng kia không cần thêm vào đâu, người mà ta nói cũng không phải chúa tể trong Tam Thập Tam Thiên, mà là con gái của ta.”

“Gen ngươi kém như thế, con gái của ngươi kế thừa gen của ngươi thì tốt chỗ nào chứ?” Bia gen rất tiềm chất độc miệng, nói cho Hàn Sâm cạn lời không trả lời được.

“Chẳng nhẽ là con gái của ta thì không thể tự mình tiến hóa ra ưu tú gen à? Hơn nữa, gen của ta cũng đâu có gì kém đúng chứ?” Hàn Sâm buồn bực nói.

“Kém chủ của Thập Thất Trọng Thiên không ít đấy.” Bia gen nhẹ nhàng bâng quơ nói, nói cho Hàn Sâm không hé răng đáp được nửa lời.

“Ta bảo đảm, gen của con gái ta còn ưu tú hơn chủ của Thập Thất Trọng Thiên nhiều, nhưng nàng vẫn đang tiến hóa, vẫn chưa lấy được tư cách là chúa tể của Tam Thập Tam Thiên. Thôi ngươi nể mặt giao tình của hai chúng ta, cho nàng tới đây thử trước một chút được không?” Hàn Sâm thấy bia gen đã có cảm xúc rất nhân tính hóa thì cảm thấy có lẽ sẽ có cơ hội thuyết phục nó, cho Bảo Nhi đi cửa sau gì gì đó.

Bảo Nhi vẫn chưa thể dung hợp hoàn toàn với hồ lô đằng, mà vị trí chúa tể sắp bị cướp hết rồi, nếu nàng không tới thì trận chiến Bia Gen phải bắt đầu, đến lúc đó cho dù dung hợp thành công hoàn mỹ thì cũng không còn cơ hội cướp lấy quyền khống chế bia gen nữa rồi.

Bia gen không trả lời ngay, không đáp ứng cũng không từ chối, Hàn Sâm thấy bia gen hình như đang suy nghĩ thì trong lòng vui rạo rực. Nếu như bia gen còn cứng nhắc giống như trước kia thì hắn hoàn toàn không có cơ hội dẫn Bảo Nhi tới đây, nhưng bây giờ thì lại có thêm một tia hy vọng.

“Cũng được, chúa tể của Trọng Thiên cuối cùng cũng sắp chọn được rồi, nếu trong đó vẫn không có sinh vật đạt được tới yêu cầu của ta thì theo ngươi đi xem một chút vậy.” Bia gen nói.

Hàn Sâm nghe vậy thì vui mừng, nhưng sau đó lại ngẫm lại thì trợn tròn mắt nhìn bia gen hỏi: “Ngươi nói muốn đi theo ta xem thử là sao? Không phải là ta dẫn con gái ta tới nơi này sao?”

“Không cần, quy củ không thể phá hư, con gái của ngươi không phải chúa tể, nàng không có tư cách tới nơi này, ta với ngươi đi xem một chút là được.” Bia gen nói.

“Ngươi muốn đi theo ta kiểu gì?” Hàn Sâm đánh giá bia gen khổng lồ kia hỏi.

Bây giờ vũ trụ chính phản đều có thể thấy bia gen, nếu như nó trực tiếp bay từ dưới đất lên ở Tam Thập Tam Thiên rồi theo Hàn Sâm cùng nhau rời đi, vậy thì đúng là có trò hay để nhìn rồi.

“Cái này thì dễ ợt, ngươi giơ Thiên Chi Thời Chung lên.” Bia gen nói.

Hàn Sâm cầm đồng hồ để bàn thủy tinh trong tay giơ lên, đưa đến trước bia gen, và rồi bên trong bia gen có một tia sáng bay ra, chỉ trong phút chốc đã chiếu vào bên trong đồng hồ để bàn thủy tinh, làm đồng hồ để bàn thủy tinh xảy ra biến hóa kỳ diệu.

Đồng hồ để bàn thủy tinh vốn hoa lệ tinh xảo nhưng lại không có chỗ nào đặc biệt thần kỳ đó, giờ lại đang từ từ biến hóa, biến thành kiểu dáng giống bia mộ.

Mặc dù vẫn tinh xảo hoa lệ như vậy, nhưng khi nhìn thì lại cho người ta cảm giác có hơi không được tự nhiên, giống như đang nâng một tấm bia mộ mini được chế từ thủy tinh ở trong tay vậy.

“Đi thôi, mặc dù gen của con gái ngươi chắc chắn là không đạt tiêu chuẩn rồi, nhưng nể mặt ngươi nên ta sẽ cố đi liếc một cái vậy.” Giọng nói của bia gen truyền ra từ trong đồng hồ để bàn thủy tinh. Mà ở trên mặt đồng hồ của đồng hồ để bàn thủy tinh lại xuất hiện ba đường vòng cung, hai đường vòng

cung ở trên thì cong xuống phía dưới, trông giống như hai con mắt nheo lại, còn một hình vòng cung ở dưới thì lại cong thành nửa vòng tròn, giống như là đôi môi đang mỉm cười.

Nhìn thế này thì cứ như trên bia mộ mặt xuất hiện một khuôn mặt tươi cười, trông càng quỷ dị hơn.

Nếu như không phải còn muốn mang nó về xem Bảo Nhị, thì Hàn Sâm hận không thể đập cái thứ này xuống đất ngay lập tức, vốn tặng chuông đã là điềm xấu rồi, giờ lại vừa là tặng chuông vừa là tặng bia mộ như thế, đúng là làm cho tâm trạng của người ta không tốt tí nào.

"À thì, dạo gần đây ta lại tiến hóa thêm một lần nữa, về mặt gen chắc là cũng có chút tăng lên đó, hay để ta lại thử thêm một lần nữa nha?" Hàn Sâm nâng đồng hồ để bàn thủy tinh, hỏi.

Hết chương 3396.

Chương 3397. Khảo nghiệm

"Không cần, gen của ngươi tồn tại thiếu sót vô cùng lớn, tính ổn định cũng không đủ, không thể nào đạt tiêu chuẩn được." Bia gen trực tiếp cự tuyệt Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhún vai: "Không kiểm tra thì thôi, nhỡ đâu ta đạt tới tiêu chuẩn thì đó là thiệt hại của ngươi rồi."

"Hoàn toàn không có khả năng." Bia gen trả lời chắc như đỉnh đóng cột.

"Đã vậy thì chúng ta đi thôi, dẫn ngươi đi xem thử con gái ta, nếu như nàng phù hợp với tiêu chuẩn của ngươi, vậy cũng tránh cho ngươi đỡ phải miệt mài tìm kiếm chốn về nữa." Hàn Sâm bất đắc dĩ sờ mũi nói.

"Con gái của ngươi ở đâu? Ta dẫn ngươi qua đó luôn." Bia gen nói. "Ở bên trong Tí Hộ Sở." Hàn Sâm đáp. "Ở Tí Hộ Sở sao?" Dương như bia gen có chút do dự.

“Có vấn đề gì không?” Hàn Sâm nhạy cảm nhận ra được, hình như bia gen có chút kiêng dè với ba chữ Tí Hộ Sở.

“Chỗ đó không nằm trong phạm vi quản lý của ta, ta đến đó không ổn lắm, ta đưa ngươi đến trước cổng lớn của Tí Hộ Sở, ngươi dẫn con gái ra cho ta nhìn xem.” Sau khi cân nhắc một hồi lâu bia gen mới lên tiếng.

“Làm sao thế? Ngươi sợ vào Tí Hộ Sở à?” Hàn Sâm cố ý khiêu khích, hy vọng bia gen có thể nói ra một ít bí mật.

Đương nhiên bia gen không có cảm xúc phức tạp như vậy, hắn chỉ nói: “Vừa nấy ta đã nói rồi, nơi đó không thuộc phạm vi quản lý của ta, dựa theo quy tắc, ta không thể bước vào Tí Hộ Sở.”

“Tí Hộ Sở là phạm vi quản lý của ai?” Hàn Sâm vẫn rất muốn biết rốt cuộc Tí Hộ Sở có nguồn gốc như thế nào.

Trước đây Hàn Sâm cho rằng Tần Tu tạo ra Tí Hộ Sở, nhưng mà sau đó đã chứng minh, Tần Tu cũng chỉ là phát hiện Tí Hộ Sở và lợi dụng nó mà thôi.

Sau đó, Hàn Sâm lại cho rằng đó là kiệt tác của hội trưởng hội Thần Loạn, nhưng Loạn đã nói cho hắn biết, Tí Hộ Sở là sự tồn tại ngang cấp cùng với Thần điện gen chứ không phải là do nàng dựng lên, nàng cũng chỉ phát hiện ra và lợi dụng mà thôi.

“Không biết.” Câu trả lời của bia gen làm cho Hàn Sâm vô cùng thất vọng.

Hàn Sâm còn muốn hỏi thêm gì đó, nhưng đồng hồ để bàn thủy tinh trong tay lại bắt đầu chuyển động, thời không bị vặn vẹo, chỉ trong nháy mắt, Hàn Sâm phát hiện mình đã đứng trước cổng lớn của Tí Hộ Sở, cũng chính là ở bên trong tinh vực Đại Tịch Diệt trước kia.

Cổng lớn của Tí Hộ Sở vẫn đang đóng, Hàn Sâm còn nhớ rõ lần đầu tiên mình đến nơi này là để đoạt lại con mình từ trong tay của thủ tọa Trấn Thiên Cung.

Bây giờ nghĩ lại, dường như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua, còn có thể nhớ rõ tất cả mọi chi tiết.

“Ta giúp ngươi mở cổng Tí Hộ Sở ra, ngươi mang con gái đến là được.” Bia gen nói xong, kim đồng hồ để bàn thủy tinh lại tiếp tục xoay tròn, một luồng sức mạnh thời không kỳ dị phóng mạnh về phía cổng lớn của Tí Hộ Sở, đẩy cánh cổng lớn đó ra một cách mạnh mẽ.

“Ngươi thật sự không đi vào cùng với ta sao? Bây giờ ngươi cũng không phải bia gen, chỉ là đồng hồ để bàn thủy tinh mà thôi, chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?” Không phải Hàn Sâm thật sự muốn làm cho bia gen lung lay, mà là muốn mượn thêm cơ hội để hỏi thăm một chút chuyện về Tí Hộ Sở.

“Nói cũng đúng, hiện nay ta nhập vào đồng hồ thời gian, cũng không cần kiêng dè quá nhiều, vậy thì cùng nhau đi vào thôi.” Ai ngờ bia gen suy nghĩ một chút rồi thật sự quyết định tiến vào.

Không đợi cho Hàn Sâm nói thêm gì nữa, đồng hồ để bàn thủy tinh đã bóp méo thời không, dẫn theo Hàn Sâm cùng xông vào bên trong Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm dẫn theo bia gen quay trở lại vào trong nhà Liên Minh, điều khiến cho hắn bất ngờ nhất chính là, một mình Bảo Nhi đang chăm chỉ luyện tập ở trong vườn hoa.

Hàn Sâm không trực tiếp đi vào vườn hoa mà đứng ở bên ngoài quan sát một lúc, thấy Bảo Nhi lại muốn thử dung hợp cùng với hồ lô đằng đó một lần nữa, tuy nhiên lại thất bại.

Dù cơ thể của Bảo Nhi mạnh mẽ thì dung hợp cũng là một gánh nặng rất lớn, mỗi lần thất bại đều sẽ khiến cho Bảo Nhi ngồi bất động ở dưới đất một lúc lâu, đôi mắt to xinh đẹp xuất hiện tia máu, toàn thân ướt đâm mồ hôi.

Dù vậy, Bảo Nhi cũng không có ý định từ bỏ, nàng vẫn dung hợp vào hồ lô đằng hết lần này tới lần khác.

Hàn Sâm biết Bảo Nhi sợ nhất là cực khổ, đừng nhìn dáng vẻ giống như không sợ trời không sợ đất đó của nàng, nhưng thật ra nàng vẫn là một cô bé, bình thường chịu một chút oan ức cũng sẽ nhào vào trong ngực Hàn Sâm nũng nịu kể khổ, vốn dĩ không thể nào lại thử nghiệm được.

Nhưng mà lần này nàng cũng rất nghiêm túc thử hết lần này tới lần khác, sự cố chấp mà từ trước tới nay chưa bao giờ có, Hàn Sâm thấy vậy có chút kỳ lạ, không biết rốt cuộc Loạn nói gì với Bảo Nhi mà lại khiến cho nàng khăng khăng quyết tâm luyện tập như vậy, cho dù Loạn không ở đây giám sát mà nàng cũng không có ý định lười biếng, vẫn chịu khó như vậy.

"Bảo Nhi, nghỉ ngơi một chút đi." Nhìn thấy thân thể Bảo Nhi cũng đã đỏ lên, nếu cứ tiếp tục thì chỉ sợ khi đó thứ chảy ra sẽ không phải là mồ hôi nữa, trong lòng hắn rất đau xót, hắn đi vào vườn hoa nói.

Từ nhỏ Bảo Nhi đã lớn lên bên cạnh Hàn Sâm, còn thân thiết hơn cả con gái ruột của mình, nhìn thấy nàng chịu khổ như vậy, trong lòng Hàn Sâm thật sự thấy khó chịu.

"Không có thời gian nghỉ ngơi, Loạn nói ta phải thành công càng sớm càng tốt, nếu không sẽ không kịp tham gia vào trận chiến Bia Gen, đến lúc đó nếu như để cho Tần Tu trở thành chủ nhân của bia gen, ngươi và mẹ, em trai, em gái cũng đều sẽ biến mất ngay lập tức." Trên gương mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi ngập tràn kiên định, vừa nói nàng vừa cầm hồ lô đằng lên, thử dung hợp vào nó một lần nữa.

Hàn Sâm đột nhiên hiểu ra, Bảo Nhi liều mạng cố gắng như vậy, khác hoàn toàn với tính cách bình thường của nàng, chính là vì hắn và những người trong gia đình.

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn Bảo Nhi càng trở lên dịu dàng hơn, sau khi Bảo Nhi thất bại một lần nữa, hắn đưa tay đặt lên đầu nàng, xoa xoa nói: "Tạm thời ở đây đừng vội, nghỉ ngơi trước đã, ta có chuyện tìm ngươi."

"Chuyện gì? " Lúc này Bảo Nhi mới ngừng lại, nàng nhìn Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm cầm một cái khăn lông, lau mồ hôi trên gương mặt Bảo Nhi: "Ta cho ngươi một khảo nghiệm, nếu như ngươi có thể vượt qua kiểm tra này thì không cần tham gia trận chiến Bia Gen nữa cũng có thể trở thành chủ nhân của bia gen, trở thành chủ của Tam Thập Tam Thiên."

"Có thật không? Nhưng mà Loạn nói phải đánh bại tất cả những người cạnh tranh, bao gồm cả Tần Tu thì mới có thể trở thành chủ nhân của bia gen."

Bảo Nhi nói.

“Mọi thứ luôn có ngoại lệ. “Hàn Sâm đem đồng hồ thời gian lấy ra.

Bia gen vô cùng bất mãn kêu lên ở trong đầu Hàn Sâm: “Ta đã nói rồi, là chốn về chứ không phải chủ nhân.”

“Được rồi, là chốn về, vậy ngươi xem thử gen của con gái ta như thế nào? Có thể đạt được yêu cầu của ngươi không.” Hàn Sâm chỉ vào Bảo Nhi nói.

“Khả năng gen của con gái ngươi đạt tới yêu cầu rất thấp, nhưng ngươi đã thành tâm thành ý cầu xin ta, vậy ta sẽ mở lòng từ bi kiểm tra thử xem” Dừng một chút, bia gen lại nói: “Bảo con gái ngươi để một giọt

sa”

máu ở trên mặt đồng hồ. “Bảo Nhi.” Hàn Sâm nhìn về phía Bảo Nhi. Bảo Nhi tò mò quan sát đồng hồ thời gian: “Cha, đây là cái gì?”

“Ngươi đừng quan tâm nó là cái gì, tự cắn ngón tay của mình, nhỏ một

giọt máu lên trên mặt đồng hồ.” Hàn Sâm thật sự rất khó giải thích rõ ràng, vậy nên hắn không giải thích.

Bảo Nhi rất ngoan ngoãn nghe lời, nàng không hỏi thêm gì nữa, sau khi cắn ngón tay, nàng nhỏ một giọt máu lên trên bê mặt đồng hồ.

Hết chương 3397.

Chương 3398. Nhược điểm của Bảo Nhi

Máu của Bảo Nhi rơi lên trên bề mặt đồng hồ giống như nhỏ lên miếng bọt biển, trong nháy mắt đã bị hút vào.

Nhìn thấy một vài giọt máu tươi lan ra bên trong đồng hồ để bàn thủy tinh trong suốt, rất nhanh đã bị hít vào bên trong máy móc và bánh răng, đồng hồ đột nhiên bắt đầu chuyển động.

Ba kim đồng hồ đều xoay tròn, càng chuyển động lại càng nhanh, vầng sáng bên trên cả đồng hồ thủy tinh cũng càng lúc càng chói sáng.

Trạng thái này kéo dài gần một giờ đồng hồ, Hàn Sâm lên tiếng hỏi mấy lần, kết quả đều không nhận được câu trả lời của bia gen.

Lại trôi qua một lúc lâu, đồng hồ để bàn thủy tinh mới dần ngừng lại, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

"Kỳ lạ, nàng thật sự là con gái của ngươi sao?" Cuối cùng bia gen cũng lên tiếng.

"Nàng chính là con gái của ta, có vấn đề gì không?" Hàn Sâm hỏi ngược lại.

"Trong gen của nàng quả thật có một phần rất lớn tương đồng với ngươi, chắc là được di truyền từ ngươi. Nhưng ngoài điều đó thì trong gen của nàng còn có một bộ phận tương đồng với chủ Thập Thất Trọng Thiên…" Bia gen trầm ngâm nói.

Hàn Sâm nghĩ thầm: "Chắc chắn là tương đồng rồi, Tần Tu vốn dĩ chính là do cha mẹ ruột của Bảo Nhi tạo nên từ gen của chính họ mà, bên trong thân thể của Bảo Nhi có một phần gen tương tự với Tần Tu mới là hợp lý, còn không có ngược lại mới kỳ lạ."

"Trước tiên đừng để ý tới những thứ đó, gen của con gái ta như thế nào? Có thể đạt được yêu cầu của ngươi không?" Hàn Sâm hỏi.

"Cũng giống với Tần Tu, cũng chỉ thiếu một chút thôi, ngươi có thể sinh ra một người con gái ưu tú như thế, thật sự nằm ngoài dự tính của ta." Bia gen cực kỳ nghi ngờ Bảo Nhi không phải là con gái ruột của Hàn Sâm.

Nhưng nghĩ lại cảm thấy không có chút khả năng nào, nếu không phải là con gái ruột của Hàn Sâm, vậy cũng sẽ không có một phần lớn gen tương

đồng với Hàn Sâm rồi.

“Dù sao ngươi cũng không có lựa chọn tốt hơn, hay là để cho con gái †a trở thành chốn về của ngươi đi?” Hàn Sâm thử khuyên bảo bia gen.

Bia gen chẳng thèm suy nghĩ chút nào, hắn lập tức cự tuyệt Hàn Sâm: “Quy tắc chính là quy tắc, không thể tùy ý thay đổi được, muốn trở thành chốn về của ta thì nhất định phải giành chiến thắng trong trận chiến Bia Gen.”

“Ngươi là một sinh mệnh, không phải là máy móc, ngươi nên có lựa chọn của riêng mình.” Hàn Sâm chưa từ bỏ ý định tiếp tục khuyên nhủ.

“Ngươi không cần nói nữa, chuyện này không thể thay đổi. Nếu như ngươi đồng ý, ta sẽ cho nàng một cơ hội, để cho nàng có thể tham gia trận chiến Bia Gen mà không cần trở thành chủ nhân Thiên giới, đây cũng là ưu đãi đặc biệt nhờ vào công lao làm cho ta trở về nguyên bản của ngươi, đừng có ý nghĩ quá đáng hơn ở trong đầu nữa.” Bia gen cắt ngang Hàn Sâm, không để cho hắn nói tiếp.

“Được rồi, chuyện này không nói đến nữa, nếu như đến lúc đó bất phân thắng bại, mà ngươi nhất định phải lựa chọn giữa con gái ta và Tần Tu, chỉ có thể chọn một trong số họ, ngươi sẽ chọn ai?” Hàn Sâm liếc nhìn đồng hồ để bàn thủy tinh hỏi.

“Nếu như không được, nhất định phải chọn một trong hai, ta sẽ chọn Tần Tu” Bia gen trực tiếp trả lời câu hỏi này của Hàn Sâm mà không chút do dự.

“Tại sao? Chẳng lẽ gen của Bảo Nhi không ưu tú bằng của Tần Tu sao?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

Bia gen nói: “Bàn về gen, con gái của ngươi có thể ưu tú hơn một chút, so sánh hai bên thì sẽ có cơ hội đạt được yêu cầu hơn, nhưng nàng có một khuyết điểm chí mạng.”

“Ý ngươi là gen của Bảo Nhi có thiếu sót?” Trong lòng Hàn Sâm đột nhiên hoảng hốt.

Nếu như gen của Bảo Nhi thật sự có thiếu sót, như vậy sau này nếu như thật sự đánh một trận cùng với Tần Tu, với năng lực của Tần Tu chắc chắn sẽ nhận ra được thiếu sót của Bảo Nhi.

Nhưng Hàn Sâm vẫn còn có chút không thể tin được gen của Bảo Nhi có gì thiếu sót, hắn ở chung với Bảo Nhi nhiều năm như vậy cũng không phát hiện được trên người nàng có gen gì thiết sót.

"Không, không phải là gen thiếu sót, mà là ngươi." Cách nói của bia gen lại có phần nằm ngoài dự đoán của Hàn Sâm.

"Ta?" Hàn Sâm khế ngẩn người, không rõ bia gen có ý gì.

Bia gen dửng dưng nói: "Cho dù gen của nàng có ưu tú và mạnh đến cỡ nào, nhưng ở trước mặt ngươi, nàng vẫn luôn chỉ là một đứa trẻ con, nàng quá phụ thuộc vào ngươi."

Thân thể Hàn Sâm đột nhiên chấn động, lúc này mới nhận ra điều mà bản thân mình vẫn luôn lo lắng là cái gì, Loạn vẫn cho rằng chỉ cần Bảo Nhi có thể bước ra một bước đó là có thể đánh bại Tần Tu bằng gen và sức mạnh càng ưu tú hơn.

Không sai, Bảo Nhi rất thông minh, chỉ số IQ cũng đủ cao, tinh thần cũng đủ chín chắn, nàng quả thật có thể phát huy được sức mạnh của bản thân đến mức cực điểm.

Nhưng Loạn lại không để ý đến một điểm, Bảo Nhi lớn lên cùng với Hàn Sâm, tình cảm còn khăng khít hơn cả cha và con gái.

Nàng cực kỳ phụ thuộc vào Hàn Sâm.

Ngay cả thời điểm năng lực của Hàn Sâm yếu hơn Bảo Nhi, nàng cũng sẽ đi theo Hàn Sâm, dựa dẫm vào Hàn Sâm trong vô thức, có chuyện gì cũng là do Hàn Sâm gánh vác chịu trách nhiệm.

Cái này vốn cũng chẳng có gì không tốt, nhưng nếu như Bảo Nhi thật sự muốn đánh một trận với Tân Tu, Tần Tu chắc chắn sẽ không bỏ qua nhược điểm này của Bảo Nhi, chỉ cần hắn ra tay với Hàn Sâm, nếu như Hàn Sâm

gặp chuyện không may, trong lòng Bảo Nhi chắc chắn sẽ gặp phải ảnh hưởng nghiêm trọng, đến lúc đó tâm tình rối loạn, vốn dĩ thất bại là điều không thể nghỉ ngờ.

Với loại cấp bậc chiến đấu này, bất cứ một sai sót nhỏ bé nào cũng có thể là chí mạng, nếu như vào lúc này Bảo Nhi phân tâm, thứ chờ đợi nàng chỉ có thể là cái chết.

“Nói cách khác, ta là nhược điểm của Bảo Nhi?” Hàn Sâm khổ sở hỏi.

“Đúng vậy, ngươi chính là nhược điểm của nàng.” Bia gen trả lời một cách chắc chắn.

Hàn Sâm không nói gì nhưng nỗi đau xót trong lòng từ từ lan rộng ra, chẳng bao lâu sau, điều mà Hàn Sâm chẳng bao giờ nghĩ tới là có một ngày, bản thân mình lại trở thành nhược điểm chí mạng của Bảo Nhi.

“Cha, ngươi sao vậy?” Bảo Nhi không nghe được Hàn Sâm nói chuyện với bia gen, nhưng thấy vẻ mặt của Hàn Sâm có gì đó không ổn, nàng vươn bàn tay nhỏ bé vuốt ve gương mặt Hàn Sâm, nhỏ giọng hỏi.

“Ta không sao, ngươi luyện tập cho tốt đi, ta nhớ ra còn có việc phải làm, rất nhanh sẽ quay về thôi.” Hàn Sâm vuốt ve cái đầu nhỏ của Bảo Nhi, nhẹ nhàng nói: “Bảo Nhi, chỉ cần có cha ở đây, sẽ không có ai có thể làm tổn thương ngươi, ngươi cũng không cần tạo áp lực quá lớn cho mình, mệt thì nghỉ ngơi đi, không có gì đáng ngại.”

“Cha là tốt nhất.” Bảo Nhi ôm cổ Hàn Sâm, cái miệng nhỏ nhắn hôn lên gương mặt Hàn Sâm một cái, sau đó lại nghiêm túc nói: “Cha, ngươi yên tâm đi, một chút chuyện nhỏ này không làm khó được Bảo Nhị, Bảo Nhi nhất định có thể dung hợp thành công, bảo vệ cha, mẹ và em trai, em gái.”

Trong lòng Bảo Nhi cảm động, nhưng Bảo Nhi càng nói như vậy, trong lòng hắn lại càng lo lắng.

Tần Tu là một người không bỏ qua bất cứ thủ đoạn nào, nếu như bị hắn phát hiện ra nhược điểm này của Bảo Nhi, để có thể đạt được mục đích, chắc chắn hắn sẽ không từ bỏ cơ hội như vậy.

Sau khi rời khỏi Tí Hộ Sở, Hàn Sâm còn muốn nói gì đó, nhưng âm thanh của bia gen cũng đang vang lên trong đầu Hàn Sâm: "Trọng Thiên cuối cùng cũng đã chọn ra được chúa tể, trận chiến Bia Gen sắp bắt đầu rồi, chúng ta phải trở về thôi."

Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy bia gen trong hư không đang tự thả ra ánh sáng, Trọng Thiên còn lại cũng đã có chủ nhân, người đó Hàn Sâm cũng biết, chính là Ninh Nguyệt cũng bị tùy cơ phân đến một Trọng Thiên khác.

"Như vậy, không tính Bảo Nhi thì ba người chúng ta có thể tham gia trận chiến Bia Gen, cũng là một cơ hội." Hàn Sâm âm thầm cân nhắc trong lòng.

Hết chương 3398.

Chương 3399. Hết lòng tuân thủ lời hứa

Tam Thập Tam Thiên trông như ngôi mộ rộng lớn sáng đến tột cùng, chiếu sáng hai đại vũ trụ, bia gen không khác chỉ ánh sáng vạn giới, tất cả những cái tên ấy như đang tỏa ra hào quang và sự lôi cuốn kỳ lạ.

"Cuối cùng trận chiến Bia Gen cũng bắt đầu rồi, nếu người thắng là Tần Tu thì toang thật." Chủ của Thần Điện đứng trên mây nhìn xuống bia gen, nét mặt có vẻ trầm trọng suy tư.

Bấy giờ Hàn Sâm đã về đến Thời Chi Thiên, Thời Chi Thời Chung vẫn chưa trở về hình dáng cũ, vẫn giữ hình dạng bia mộ.

"Trận chiến Bia Gen sắp bắt đầu, ngươi không trở về bia gen để chủ trì đại cục sao?" Hàn Sâm nhìn Thiên Chi Thời Chung và hỏi.

Giọng nói của bia gen vang vọng trong đầu Hàn Sâm: "Ngươi xem thường ta quá, đây chỉ là một phần hồn nhỏ của ta thôi, đương nhiên bia gen sẽ do

linh hồn thật sự của ta chủ trì đại cục.”

“Lẽ nào ngươi muốn bám mãi vào Thiên Chi Thời Chung?” Hàn Sâm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Ba mươi hai Trọng Thiên đều có chúa tể, con gái ngươi muốn trở thành chúa tể thì phải tham gia cuộc chiến, đương nhiên cần ít thủ đoạn chứ. Nếu ta không ở đây, liệu ngươi có bản lĩnh đưa nó vào bia gen không?” Bia gen khinh thường hỏi.

“Thú thật, ta không hy vọng Bảo Nhi tham gia cuộc chiến.” Hàn Sâm nhíu mày, nói.

“Sao hả? Sợ Tần Tu vì muốn chiến thắng Bảo Nhi mà gây khó cho ngươi à?” Bia gen cất lời mỉa mai.

Hàn Sâm lắc đầu: “Ta chỉ không hy vọng con gái mình mạo hiểm. Nếu như có thể, cứ để ta giải quyết mọi chuyện nơi này cho xong.”

“Ngươi giải quyết không nổi đâu, khả năng tiến hóa của gen ngươi kém xa, cho dù ta muốn để ngươi thừa nước đục cũng không có cơ hội.” Bia gen nói.

Hàn Sâm còn muốn nói nữa thì bia gen đột nhiên nói: “Có sinh vật khác đến đây, ta không muốn bất kỳ sinh vật nào khác biết đến sự tồn †ại của ta, tự ngươi ứng phó đi.”

Dứt lời, Thiên Chi Thời Chung mà bia gen bám dính lập tức rơi vào tay Hàn Sâm, Hàn Sâm đặt nó vào túi áo khoác lớn.

“Bây giờ là lúc ngươi thực hiện lời hứa.” Cổ Ma đến gần Hàn Sâm và nói.

Hàn Sâm chỉ vào Tam Thập Tam Thiên lộng lẫy lóa mắt: “Trận chiến Bia Gen sắp sửa bắt đầu, đợi đánh xong rồi lại đi giải quyết chuyện của ngươi, được chứ?”

“Ngươi không cần phải lo, đúng là ba mươi hai Trọng Thiên đều đã chúa tể, nhưng còn phải đợi khoảng mười ngày nữa mới chính thức nổ ra trận chiến Bia Gen. Trong mười ngày đó, bất kỳ sinh vật nào, chỉ cần có thể xông vào

Tam Thập Tam Thiên thì đều được khiêu chiến với chúa tể cũ, sau khi chiến thắng sẽ trở thành chúa tể mới, kế thừa tư cách tham gia trận chiến Bia Gen." Cổ Ma nói.

"Có cả chuyện này sao?" Hàn Sâm hỏi câu này tưởng như vô nghĩa, thực chất hắn đang nói cho bia gen nghe, hỏi bia gen xem liệu có chuyện như thế thật không.

"Hắn ta nói không sai." Bia gen đáp.

"Mười ngày cũng đủ để chúng ta hoàn thành chuyện kia, nếu như

thuận lợi thì cùng lắm chỉ cần một ngày thôi." Đương nhiên Cổ Ma không nghe được lời của bia gen, sau đó lại nói với Hàn Sâm.

"Có thể, nhưng bây giờ ngươi có thể nói cho ta nghe, ngươi muốn dùng Thiên Chi Thời Chung để làm gì không?" Hàn Sâm nhìn Cổ Ma và hỏi.

"Ta chỉ có thể nói trước với ngươi rằng ta muốn lợi dụng năng lực nghịch chuyển thời gian của nó, giúp một thứ cổ xưa hồi xuân lần nữa." Cổ Ma nói.

"Nếu chỉ đơn giản như vậy, ngươi hoàn toàn có thể đưa thứ kia vào Thời Chi Thiên, đợi đến lúc thời gian thay đổi liên tục, ngươi lựa chọn khu vực nghịch chuyển thời gian không được sao?" Hàn Sâm không tin đối phương.

Cổ Ma lắc đầu, nói: "Nếu thật sự đơn giản như vậy, ta cũng đâu mạo hiểm đến Thời Chi Thiên. Món đồ như cổ xưa đó quá đỗi phi phàm, phi phàm đến mức không một loại sức mạnh nào tác động nổi, chỉ có sức mạnh nghịch chuyển thời gian của Thiên Chi Thời Chung mới có khả năng làm nó hồi xuân, nhưng cũng chỉ là có khả năng mà thôi. Nếu như không được, ta đành phải nghĩ cách khác."

"Nếu đã như vậy, ta sẽ đi chung chuyến này với ngươi." Hàn Sâm không từ chối, hắn cũng muốn biết món đồ mà Cổ Ma nhắc đến là thứ gì.

Cổ Ma cũng không khách sáo, cùng Hàn Sâm rời khỏi Thời Chi Thiên, sau đó đưa đối phương về đại vũ trụ gen.

“Ngươi muốn đến Thiên Ngoại Thiên à?” Hàn Sâm thầm ngạc nhiên, nơi mà Cổ Ma đưa hắn đến vốn thuộc về Tộc Thái Thượng ở Thiên Ngoại Thiên.

Nhưng bây giờ hầu như Thiên Ngoại Thiên đã bị thú Phá Giới chiếm giữ, sinh vật bình thường rất khó sinh tồn ở nơi này, Thiên Ngoại Thiên dị biến cực kỳ lợi hại, trông có vẻ khác xa trước đây.

Ngay cả Hàn Sâm cũng không dám đến Thiên Ngoại Thiên để săn bắt thú Phá Giới.

Cổ Ma gật đầu và nói: “Không sai, món đồ phi phàm cổ xưa mà ta nói, nó đang ở Thiên Ngoại Thiên đấy. Nếu ngươi có thể giúp ta làm nó tỏa ra sức sống lần nữa, ân oán giữa ta và ngươi sẽ hoàn toàn xóa bỏ.”

“Ta nói rồi, chỉ cần là chuyện không vi phạm nguyên tắc thì ta sẽ giúp ngươi.” Hàn Sâm dừng giây lát rồi hỏi: “Thiên Ngoại Thiên rộng lớn như vậy, thú Phá giới ở khắp nơi, tuy chúng ta không sợ nhưng nói chung cũng mệt đấy, ta không có nhiều thời gian lãng phí ở nơi này.”

“Yên tâm, ta đưa ngươi đến đây, đương nhiên đã sớm tìm được vị trí của vật kia. Ta biết một con đường đi qua đó, sẽ không gặp phiền phức quá lớn.” Cổ Ma có vẻ như đã dự đoán trước tình hình.

Hàn Sâm đành phải đi theo Cổ Ma vào Thiên Ngoại Thiên. Quả nhiên Cổ Ma cực kỳ quen thuộc nơi này, tìm đường nhỏ giữa rừng núi mà đi. Hai người vòng tới vòng lui, đi hơn nửa ngày, quả nhiên không hề gặp phải thú Phá Giới.

“Sắp đến rồi, món đồ mà ta nói nằm ở kia kìa.” Cổ Ma chỉ vị trí ở trước mặt và nói.

Hàn Sâm nhìn qua đó, trong lòng cũng nao nao, không khỏi mở miệng hỏi: “Chẳng phải bên đó là Kính Hồ sao? Món đồ mà ngươi nói, lẽ nào lại ở trong hồ?”

“Không sai.” Cổ Ma cực kỳ sảng khoái thừa nhận.

“Đã đến tận nơi này rồi, chắc hẳn ngươi nên nói cho ta biết rốt cuộc nó là thứ gì nhỉ?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

“Ngươi sắp sửa nhìn thấy tận mắt mà, cần gì nóng vội như thế?” Cổ Ma vẫn không nói cho Hàn Sâm biết rốt cuộc món đồ kia là gì, hắn đi thẳng đến ven Kính Hồ, nhìn chằm chằm xuống hồ, không rõ đang nhìn thứ gì.

Trước đây Hàn Sâm còn cho rằng Kính Hồ nối liền thế giới phản vật chất, đồng thời là đại vũ trụ đế quốc, nhưng bây giờ hắn đã hiểu rồi. Thiên Ngoại Thiên và đại vũ trụ đế quốc cách nhau tận một Tam Thập Tam Thiên, có thể nói, từ nơi này không có khả năng câu được đồ của đại vũ trụ đế quốc.

Hơn nữa cho dù câu được đồ của đại vũ trụ đế quốc, thì cũng sẽ bị đại vũ trụ gen đào thải, hẳn là không có chỗ để dùng mới đúng.

Tuy nhiên, món đồ mà Hàn Sâm câu được từ Kính Hồ lại có thể sử dụng trong đại vũ trụ gen, đặc biệt là tòa Tứ Dương Phương Tôn, không những dùng được trong đại vũ trụ gen, mà còn có thể truyền tống người đến đại vũ trụ đế quốc, chuyện này hơi ghê rồi đó.

“Nếu như Kính Hồ không nối liền đại vũ trụ đế quốc, vậy nó nối liền với nơi nào? Món đồ mà Cổ Ma nói là thứ gì nhỉ?” Hàn Sâm âm thầm suy đoán.

Cổ Ma nhìn chăm chú đám mây mù vần vũ trong hồ, đợi một lúc lâu, hắn đột nhiên đứng dậy nhảy về phía đám mây mù đó, đồng thời nói với Hàn Sâm: “Đi theo sau lưng ta, coi chừng lạc đó.”

Hết chương 3399.

Chương 3400. Lai lịch của Cổ Ma

Bên dưới Kính Hồ có không gian vô cùng hỗn loạn, lực lượng phản vật chất tràn ngập bên trong mây mù, đừng nói là cơ thể bằng xương bằng thịt, dù có là võ trang gen đầy kiên cố cũng sẽ bị lực lượng hỗn độn làm cho phân giải.

Cổ Ma mang theo Hàn Sâm cố gắng lẻn vào bên trong, Hàn Sâm cũng không cảm thấy có sao bởi vì lực lượng hỗn độn ở trong Kính Hồ hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến cơ thể của Hàn Sâm.

"Cơ thể này hẳn là có thể xuyên qua Kính Hồ để đến một bên khác, nhưng không biết một bên khác của Kính Hồ rốt cuộc là nơi như thế nào, lẽ nào Cổ Ma muốn xuyên qua Kính Hồ?" Hàn Sâm âm thầm suy đoán trong lòng.

Nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện, Cổ Ma không hề có ý định xuyên qua Kính Hồ, hắn lặn xuống không sâu, chỉ ở trong Kính Hồ tìm kiếm một lúc, không bao lâu sau đã mang theo Hàn Sâm đến một nơi nào đó ở một bên Kính Hồ.

Hàn Sâm lập tức nhìn thấy ở trên tường hồ tựa như vách núi này có một thạch đài nhô ra phía ngoài, thạch đài kia không lớn lắm, chỉ có khoảng mười mét vuông, chỗ sát tường còn có thêm một thạch tượng.

Thạch tượng này ngồi xếp bằng sát với thạch bích, hai tay kết thành một thủ ấn kỳ lạ, đôi mắt rủ xuống nhìn như nửa ngủ nửa tỉnh.

Bởi vì có niên đại quá lâu đời nên bên ngoài thạch tượng đã phủ đầy rêu xanh, không nhìn ra được màu sắc vốn có của nó nữa.

"Đúng là nó rồi, ngươi hãy dùng Thiên Chi Thời Chung đảo ngược thời gian để thời gian của thạch tượng lùi ngược là được." Cổ Ma đáp xuống bên trên thạch đài, chỉ về phía thạch tượng kia và nói.

"Phải lùi khoảng bao lâu?" Hàn Sâm dùng ánh mắt cẩn thận đánh giá thạch tượng kia, bởi vì không thể sử dụng Động Huyền Khí Tràng, cũng không có cách nào tỉ mỉ rà quét thạch tượng, chỉ nhìn từ bề ngoài, thạch tượng này hoàn toàn không có điểm gì là đặc biệt, nếu đổi lại là một nơi bình thường khác mà không phải ở bên trong Kính Hồ thì thậm chí Hàn Sâm còn chẳng thèm liếc mắt tới nó nữa kìa.

"Chắc phải lùi về rất dài, cụ thể là bao lâu thì ta cũng không rõ, ngươi cứ lùi cho đến trước khi nó được điêu khắc thành thạch tượng hãy dừng lại." Cổ Ma suy nghĩ rồi nói.

Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào mặt của thạch tượng, nhìn xong lại quay qua nhìn vào Cổ Ma và nói: “Ta thấy nhìn kỹ thì thạch tượng này cũng có vài nét giống với ngươi đấy, lẽ nào nó được điêu khắc dựa theo dáng vẻ của ngươi?”

“Phải hay không thì có liên quan gì hả?” Cổ Ma không hề thừa nhận nhưng cũng không bác bỏ.

“Bây giờ ngươi cũng nên nói cho ta biết lai lịch của thạch tượng này rồi chứ nhỉ? Nếu không ta làm sao biết được, việc mà mình đang làm liệu có phá hủy nguyên tắc của bản thân hay không?” Hàn Sâm nói.

Cổ Ma nhìn về thạch tượng với ánh mắt phức tạp, mất một lúc sau mới mở miệng nói: “Ngươi nói không sai, đúng là thạch tượng này được điêu khắc dựa theo dáng vẻ của ta ở kiếp trước, mặc dù tướng mạo đã khác với kiếp này nhưng vẫn còn giữ được vài phần khí chất, ánh mắt của ngươi cũng tinh thật đấy, đến thế mà cũng nhìn ra được.”

“Khí chất giống như ngươi, trong một tỷ sinh mạng mới có được một người, ta nhìn ra cũng không phải hiếm lạ gì. Ngược lại là ngươi đấy, vì sao lại mang thạch tượng đời trước của bản thân giấu ở trong Kính Hồ, vì sao lại muốn ta khôi phục nó trở về trạng thái trước lúc được điêu khắc?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm vào Cổ Ma mà hỏi.

“Thạch tượng này không phải do ta đặt ở đây, mà nó vốn đã ở đây từ trước rồi.” Cổ Ma ngập ngừng, thôi không nhìn thạch tượng kia nữa, hắn quay sang Hàn Sâm hỏi: “Ngươi có biết ở dưới Kính Hồ này là cái gì không?”

“Ta vốn cho rằng Kính Hồ là thông đạo nối liền giữa đại vũ trụ gen và đại vũ trụ đế quốc, nhưng bây giờ xem ra hẳn là không phải rồi” Hàn Sâm nói.

“Xem như ngươi nói đúng được một nửa, thật ra Kính Hồ quả thực có nối liền giữa hai đại vũ trụ, chỉ là cách liên kết của nó có một chút đặc biệt, hoàn toàn không phải kiểu trực tiếp xuyên qua giữa hai giới.” Cổ

Ma kể tường tận chuyện liên quan đến Kính Hồ cho Hàn Sâm.

Thiên Ngoại Thiên nằm ở trên Tam Thập Tam Thiên, là một không gian độc lập nằm ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Ở thời kỳ sơ khai, lúc đó vẫn chưa có Thiên Ngoại Thiên và Tam Thập Tam Thiên, giữa hai đại vũ trụ là một khu vực hoàn chỉnh, bia gen cũng là được sinh ra từ nơi đó.

Sau đó lão hội trưởng Loạn của hội Thần Loạn đã phá mở thông đạo không gian, tiến vào khu vực này và phát hiện ra bia gen, đồng thời còn lợi dụng bia gen để cải tạo ra Tam Thập Tam Thiên, hắn muốn dựa vào Tam Thập Tam Thiên và bia gen để thay thế cho Thần điện Gen và các Thần Linh khác, trở thành kẻ thống trị mới của vũ trụ.

Nhưng tiếc rằng cuối cùng vẫn không thể thành công, Tam Thập Tam Thiên vẫn chưa hoàn toàn được thành lập thì đã bị tách rời sau trận đại chiến kia và sau khi dựng lại vũ trụ.

Thiên Ngoại Thiên là một chỗ thuộc khu vực hỗn loạn ban đầu vẫn chưa bị Loạn cải tạo, vậy nên vào lúc Tam Thập Tam Thiên bị nứt vỡ mới trở thành một không gian độc lập nằm ở bên ngoài.

Dù cho sau đó bia gen đã tập hợp lại Tam Thập Tam Thiên thì khu vực này vẫn không thể quay trở về vị trí vốn có của nó được.

Bởi vì Thiên Ngoại Thiên vẫn còn duy trì trạng thái nguyên thủy nhất của mình, vậy nên nó đã trở thành vùng đệm của hai đại vũ trụ, không cần thông qua Tam Thập Tam Thiên cũng có thể nối thông hai đại vũ trụ với nhau.

Thậm chí từ chỗ này còn có thể trực tiếp nối đến một Trọng Thiên bất kỳ nào đó của Tam Thập Tam Thiên, có thể nói Thiên Ngoại Thiên là một thông đạo của vạn giới, từ nơi này có thể dẫn đến mọi ngõ ngách bất kỳ của thế giới.

Nhưng nếu thể sinh mệnh muốn xuyên qua từ đây thì lại là một điều vô cùng khó khăn, đến cả Loạn năm đó cũng phải đợi đến khi tìm được bia gen ở trong khu vực hỗn độn và trở thành chủ nhân của bia gen thì mới thật sự có thể tự do đi lại theo ý của bản thân.

“Những điều ngươi nói ta đều hiểu, nhưng cái này thì có liên quan gì đến thạch tượng của ngươi cơ chứ?” Hàn Sâm khó hiểu hỏi.

“Khi xưa không chỉ có một khối bia gen được sinh ra ở trong hỗn độn.” Cổ Ma nhìn Hàn Sâm, chậm rãi nói ra từng chữ một.

“Không phải đó là ngươi đấy chứ?” Trong lòng Hàn Sâm khẽ động, kinh ngạc mà nhìn Cổ Ma.

Cổ Ma gật đầu rồi lại lắc đầu: “Ngươi chỉ đoán đúng một nửa thôi, thứ được sinh ra ở trong hỗn độn chỉ là một khối ma thạch chứ không phải là Cổ Ma ta, sau này hội trưởng đại nhân điêu khắc khối ma thạch kia thành thạch tượng, lúc đó ta của kiếp trước mới ra đời.

“Cũng tức là nói, pho thạch tượng này là chân thân của ngươi ở kiếp trước à?” Hàn Sâm khó tin nhìn về phía thạch tượng, lại tiếp tục hỏi: “Nhưng nếu chân thân của ngươi vẫn còn, vậy sao ngươi lại thành công đầu thai được chứ?”

“Nếu không nhờ vào sức mạnh của chân thân thì ta làm sao có thể thành công mang theo ký ức đầu thai trong giây phút dựng lại đại vũ trụ đầy nguy hiểm kia chứ? Nhưng sau khi trải qua lần đầu thai kia, giữa ta và nó đã cắt đứt liên hệ, ta không có cách nào sử dụng được sức mạnh của nó nữa.” Cổ Ma nói.

“Ngươi muốn khôi phục nó trở về trạng thái lúc ban đầu, sau đó bắt đầu chế tạo lại nó à?” Hàn Sâm hỏi.

Ai ngờ Cổ Ma lại lắc đầu: “Nếu ta muốn khống chế nó một lần nữa thì chỉ cần từ bỏ thân xác hiện giờ, kết hợp lại với nó là đã được rồi.”

“Vậy tại sao ngươi còn muốn khôi phục nó trở về trạng thái ban đầu?” Hàn Sâm nghỉ ngờ hỏi.

“Bởi vì ta không thích hình dáng của hắn, ta không muốn bản thân lại trở thành cái dáng vẻ này.” Câu trả lời của Cổ Ma khiến cho Hàn Sâm ngây người.

“Vì sao chứ?” Hàn Sâm khó hiểu mà nhìn Cổ Ma.

“Bởi vì đây là do hội trưởng đại nhân dựa theo hình dáng của một người khác để điêu khắc, ta không muốn trở thành cái bóng của người khác.” Cổ Ma sắc mặt kỳ lạ nói.

Ngay lập tức Hàn Sâm đã hiểu ra, tất nhiên Loạn sẽ không vô duyên vô cớ điêu khắc ra một pho thạch tượng của một nam nhân, vậy nên thạch tượng này chắc chắn phải có vật tham khảo gì đó.

Vừa nghĩ như thế, Hàn Sâm không cần hỏi Cổ Ma cũng đã đoán ra thạch tượng này là dựa theo dáng vẻ của ai để điêu khắc, tám chín phần là người cha ruột của Bảo Nhi, điện chủ tiền nhiệm của Thần điện gen.

Hết chương 3400.

Chương 3401. Bị khiêu chiến.

Hàn Sâm âm thầm cân nhắc ở trong lòng: “Nếu như bản thể kiếp trước của Cổ Ma thật sự là dựa theo dáng vẻ của cha Bảo Nhi mà tạc thành, vậy Cổ Ma không thích dáng vẻ kiếp trước của hắn, chẳng nhẽ là vì hắn cũng có ý với hội trưởng hội thần loạn, vì đố ky, cho nên mới không muốn giống tình địch của mình?”

“Bây giờ ngươi có thể ra tay rồi chứ?” Cổ Ma không giải thích thêm điều gì, chỉ vào tượng đá kia hỏi.

“Chắc là không thành vấn đề rồi nhỉ?” Hàn Sâm có phần không chắc lắm.

Nếu chỉ là ý của bản thân hắn, sử dụng Thiên Chi Thời Chung khôi phục trạng thái ban đầu của tượng đá kia cũng không có gì to tát, nhưng hiện giờ một luồng phân linh của bia gien ký sinh trong Thiên Chi Thời Chung, Thiên Chi Thời Chung thật sự không phải là do một mình Hàn Sâm định đoạt.

“Sức mạnh của Thiên Chi Thời Chung có thể khiến nó khôi phục lại hình dạng ban đầu, ta rất chắc chắn về chuyện này, ngươi không cần lo lắng.” Cổ Ma lại hiểu sai ý, cho rằng Hàn Sâm do dự như vậy, là vì sợ sức mạnh của Thiên Chi Thời Chung không có tác dụng với tượng đá.

“Được, vậy để ta thử xem.” Hàn Sâm cũng không giải thích, trực tiếp lấy Thiên Chi Thời Chung ra, sau đó cẩn thận kích hoạt sức mạnh của nó.

Bia gen cũng không làm nhiễu loạn Thiên Chi Thời Chung, phía trên đồng hồ để bàn thủy tinh giống như bia mộ, ba kim đồng hồ bắt đầu nghịch chuyển điên cuồng, và tượng đá dưới đồng hồ để bàn thủy tinh, chịu ảnh hưởng dòng chảy ngược của thời gian, bắt đầu xuất hiện những thay đổi kỳ lạ.

Rêu xanh trên thân nó dần rút đi, lộ ra màu sắc vốn có bên trong, đó là một loại đá đen giống như mặc thạch, nó đen tới nỗi không thể phản chiếu ánh sáng, bất kỳ ánh sáng nào chiếu vào nó, đều giống như bị vòng xoáy màu đen hấp thụ hết, thế cho nên khi Hàn Sâm nhìn vào nó, chỉ có thể nhìn thấy đó là một bức tượng đá màu đen, mà không thể nhìn rõ ngũ quan.

Thời gian nghịch chuyển rất nhanh, tượng đá đã lâu rồi không thay đổi, cách tượng đá này đã vô số tỷ năm, cần thời gian nghịch chuyển rất nhiều, Hàn Sâm toàn lực xoay chuyển Thiên Chi Thời Chung, nhưng sự thay đổi trên Thiên Chỉ Thời Chung vẫn rất chậm, gần như không nhìn thấy sự thay đổi quá lớn.

“Ngươi quá chậm, hay là để cho ta đi.” Giọng nói của bia gien vang lên trong đầu Hàn Sâm, sau đó Hàn Sâm nhìn thấy kim của Thiên Chi Thời Chung quay nhanh hơn, chắc là nhanh hơn khi hắn toàn lực kích phát Thiên Chi Thời Chung nhiều lần, hơn nữa vận tốc quay còn không ngừng tăng lên.

Chẳng mấy chốc, cuối cùng tượng đá kia đã có sự thay đổi, các đường nét trên thân tượng dần được lấp đầy, chuyển từ tinh xảo về thô ráp, sau đó lại từ thô ráp biến thành thô thai, cuối cùng biến thành một tảng đá đen hình hạt.

Cổ Ma hơi kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, Thiên Chi Thời Chung đúng là bảo vật của Thời Chi Thiên, nhưng cũng không thể mạnh tới mức này được.

Trong phút chốc, không biết đã nghịch chuyển thời gian bao nhiêu tỷ năm, cho dù là nữ thần Kshana, một trong mười hai vị Chính Thần tới, cũng không thể làm được đến mức này.

Thế nhưng Thiên Chi Thời Chung lại làm được một cách dễ dàng, điều này khiến Cổ Ma thấy hơi nghi ngờ khó hiểu ở trong lòng.

“Như vậy là được rồi nhỉ?” Hàn Sâm thấy Thiên Chi Thời Chung tự dừng lại, lúc này mới mở miệng nói với Cổ Ma.

“Được rồi, cảm ơn.” Cổ Ma khẽ chào, nói.

“Một giao dịch mà thôi, ngươi không cần khách sáo như vậy với ta.” Dừng một chút, Hàn Sâm nhìn Cổ Ma hỏi: “Trận chiến Bia Gen, ngươi có tham gia không?”

“Đương nhiên muốn tham gia.” Cổ Ma nói với giọng điệu bình tĩnh, nhưng Hàn Sâm lại nghe ra sự kiên quyết trong đó.

“Không biết trận chiến Bia Gen là đấu tay đôi hay đấu theo nhóm? Nếu là đấu theo nhóm, ngươi và ta tạm thời hợp lại đối phó Tần Tu được chứ? Chắc ngươi cũng không hy vọng nhìn thấy Tần Tu có được bia gen nhỉ?” Hàn Sâm nói.

Cổ Ma còn chưa trả lời, giọng của bia gen đã vang lên bên tai Hàn Sâm: “Ngươi cũng đừng mong mơ nữa, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, cho dù ta thật sự cho ngươi cơ hội, đến lúc đó các ngươi cũng sẽ bị nhóm Tần Tu đánh, trong ba mươi ba chúa tể, hầu hết đều có chút liên quan tới Tần Tu.

Hàn Sâm nghe xong không khỏi hơi thất vọng, nếu chỉ có thể chiến đấu một chọi một, nếu Bảo Nhi gặp Tần Tu trước hắn, Hàn Sâm muốn bảo vệ Bảo Nhi cũng không có cơ hội.

“Không được, ta không thể để Bảo Nhi tham gia trận chiến Bia Gen, hoặc là ta phải chiến đấu với Tần Tu trước Bảo Nhi, cho dù ta không thắng nổi Tần Tu thì cũng phải khiến Tần Tu chịu thiệt, như vậy Bảo Nhi tái chiến, phần thắng sẽ lớn hơn nhiều.” Hàn Sâm tính toán ở trong lòng.

Cổ Ma nói: “Trận chiến Bia Gen là chiến đấu một chọi một, cho dù ta muốn hợp lại với ngươi để đối phó Tần Tu cũng không có cơ hội, chỉ hy vọng chúng ta đừng gặp nhau quá sớm, nếu không giữa ngươi và ta vẫn phải phân định thắng thua, ngược lại làm lợi cho Tần Tu.”

“Hy vọng thế, ta đi trước.” Hàn Sâm khoát tay áo, xoay người chuẩn bị rời khỏi Kính Hồ.

Cổ Ma lại mở miệng gọi hắn lại: “Còn có một chuyện, ta nghĩ vẫn phải nói cho ngươi biết, nếu ngươi gặp Táng Đạo Thiên thì phải cẩn thận.”

“Tần Tu ta còn không sợ, ta lại còn sợ Táng Đạo Thiên sao?” Hàn phản đối nói.

Cổ Ma không tức giận với sự phản đối của Hàn Sâm, chỉ tiếp tục nói: “Táng Đạo Thiên có được hầu hết những thứ mà hội trưởng đại nhân để lại, thêm vào đó bản thân hắn chính là sinh linh mạnh nhất do Tam Thập Tam Thiên sinh ra.

Có lẽ thực lực của hắn có thể không bằng Tần Tu, nhưng cũng là một phiền phức lớn.

“Hiểu rồi.” Vẻ mặt Hàn Sâm có phần trịnh trọng, trong lòng lại đang nghĩ: “Tại sao Loạn lại để tất cả bảo vật vào cùng một chỗ, chẳng phải là làm lợi cho đám Táng Đạo Thiên và Đại Thiên Ma sao, những thứ kia vốn là nên thuộc về Bảo Nhi, đương nhiên đồ của Bảo Nhi cũng là đồ của ta. Nếu tính như vậy, tên khốn Táng Đạo Thiên kia đã cướp nhiều bảo bối của ta rồi, thật sự không thể tha thứ.”

Sau khi rời khỏi Thiên Ngoại Thiên, Hàn Sâm chuẩn bị trở về Hoa Viên Không Trung, nhưng hắn còn chưa kịp trở về Hoa Viên Không Trung, Thiên Chi Thời Chung lại đột nhiên chạy, làm méo mó thời không, mạnh mẽ đưa Hàn Sâm trở về Thời Chi Thiên.

“Bia gen, ngươi đang làm gì thế?” Hàn Sâm còn cho rằng Thiên Chi Thời Chung giở trò là do bia gen đang khống chế.

“Ta không làm gì cả, do có sinh vật phát động trận chiến Chúa Tể, muốn cướp vị trí chúa tể của ngươi.” Giọng của bia gen vang lên trong đầu Hàn Sâm.

“Là ai to gan như vậy? Lại dám tới Thời Chi Thiên khiêu chiến ta? Chẳng nhẽ là Tần Tu đến đây?” Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy toàn bộ Thời Chi Thiên đều sáng lên, trên mặt bia gen phía trên Tam Thập Tam Thiên, tên của chủ Nhị Thập Cửu Trọng Thiên cũng sáng lên.

Chẳng mấy chốc, trên mặt bia gen đã hiện ra hình ảnh của Thời Chi Thiên, mọi ngóc ngách của hai đại vũ trụ chư vạn thiên giới, đều có thể nhìn thấy bóng dáng trong Thời Chi Thiên.

Ngoài Tần Tu, Hàn Sâm thật sự không nghĩ ra, lúc này có ai dám đến Thời Chi Thiên khiêu chiến hắn, vốn dĩ sức mạnh thời gian của Thời Chi Thiên rất kỳ lạ, Hàn Sâm là chúa tể của Thời Chi Thiên, nên có lợi thế sân nhà rất lớn, cường giả Phá Giới bình thường, cho dù có địch ý đối với Hàn Sâm, cũng không thể tới thời chi chiến khiêu chiến hắn.

Vì không nhìn thấy sinh vật khiêu chiến mình ở gần đó, ánh mắt của

Hàn Sâm dừng ở hình ảnh trên bia gen, nhìn thấy người khiêu chiến hắn.

“Là nàng?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc, người khiêu chiến hắn, lại là nữ thần Kshana.

Hết chương 3401.

Chương 3402. Tái chiến nữ thân Kshana.

Cường giả và sinh vật các tộc của hai đại vũ trụ, nhìn thấy nữ thần Kshana khiêu chiến Hàn Sâm thì đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sinh vật các tộc của đại vũ trụ gen đều biết Hàn Sâm đã từng đánh một trận với nữ thần Kshana, còn từng chém giết nữ thần Kshana một lần, nhưng nữ thần Kshana khi đó vẫn chưa hoàn toàn khôi phục trạng thái cấp đỉnh phong, không thể sánh với nữ thần Kshana hiện giờ.

Nhân loại của đại vũ trụ đế quốc nhìn thấy nữ thần Kshana khiêu chiến Hàn Sâm, đều kinh hãi ở trong lòng, một trong mười hai vị Chính Thần cấp Hủy Diệt, lại muốn khiêu chiến Hàn Sâm, theo quan điểm của bọn họ, rõ ràng là nữ thần Kshana mạnh hơn rất nhiều.

Hàn Sâm hơi bất ngờ ở trong lòng: "Khi chủ của Thời Chi Thiên chưa sinh ta, nữ thần Kshana cũng không tới Thời Chi Thiên tranh đoạt vị trí chúa tể, bây giờ nàng lại tới khiêu chiến ta, rốt cuộc đây là ý gì?"

Mặc dù Hàn Sâm và nữ thần Kshana từng có xung đột, nhưng bây giờ hắn và Thần điện Gen có kẻ địch chung như Tần Tu, theo lý thì bây giờ Thần điện Gen nên tranh giành vị trí chúa tể từ phe Tần Tu bên kia, chẳng lý nào lại tới đây khiên chiến hắn.

Nhìn thấy nữ thần Kshana đạp không mà đến, xuyên qua từng khu vực đồng hồ đá đang quay, nhưng không hề chịu ảnh hưởng của những khu vực thời gian kia, không bao lâu đã bước tới đối diện cách Hàn Sâm không xa.

Dáng người cao gầy, cao ngạo mà lạnh lùng, có được khí tràng vô cùng mạnh mẽ, quả nhiên là nữ thần giáng xuống.

"Nữ thần Kshana, tại sao ngươi phải khiêu chiến ta chứ?" Hàn Sâm nhìn nữ thần Kshana hỏi.

Nữ thần Kshana lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, mặt không biến sắc, nói: "Hôm nay, ta và ngươi đánh nhau một trận, nếu ta thắng, ngươi sẽ đưa vị Phó thần trong miếu Thần Tài cho ta, nếu ta thua, mặc cho ngươi xử trí"

"Nữ thần Kshana đang nói gì? Bảo Hàn Sâm đưa Phó thần trong miếu Thần Tài cho nàng? Chuyện này không phải là nên đi tìm Thần Tài à? Tìm Hàn Sâm làm gì?" Trong đại vũ trụ đế quốc, rất nhiều vương công quý tộc đều không phản ứng kịp.

“ƠI Không phải chứ, chẳng nhẽ Hàn Sâm chính là Thần Tài? Vị Thần Linh cấp Hủy Diệt thứ mười ba thần bí kia?” Có người phản ứng lại khá nhanh, nghĩ tới điểm mấu chốt trong đó.

“Chuyện này…. Chuyện này sao có thể… Sao Hàn Sâm có thể là vị Thần Tài đại nhân kia…” Trong Tần quốc, lại có rất nhiều vương công quý tộc trợn mắt há miệng, hồi lâu không khép lại.

“Hóa ra là thế, hóa ra là thế, chuyện này cũng khó trách.” Trên vẻ mặt tái nhợt của Tần Hoàng, lộ ra vẻ hưng phấn.

Hàn Sâm là vị Chính Thần cấp Hủy Diệt thứ mười ba, mà Tần Bạch lại có quan hệ thân thiết với Hàn Sâm, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, Tần quốc lại có thêm một vị Chính Thần cấp Hủy Diệt bảo vệ, đế vị của Tần Bạch cũng sẽ vì vậy mà vững như bàn thạch.

Mặc dù có rất nhiều Thần Linh cấp Hủy Diệt được thờ phụng ở Tần quốc, nhưng không có một vị Thần Linh cấp Hủy Diệt nào có quan hệ giống như Tần Bạch và Hàn Sâm.

“Bạch Nhi thật đúng là có phúc của kẻ ngốc.” Tần Hoàng thở dài ở trong lòng, cũng không biết là vì vui cho Tân Bạch, hay là oán thán vì Tần Bạch chỉ còn lại phần phúc của kẻ ngốc.

“Chuyện này sao có thể?” Sau một hồi lâu, một vị trọng thần của Tần quốc mới lấy lại tinh thần, thật sự không thể chấp nhận sự thật này, Hàn Sâm lại chính là vị Chính Thần cấp Hủy Diệt thứ mười ba.

Nếu những lời này là từ miệng người bên ngoài nói ra, vương công quý tộc luôn xem Hàn Sâm là kẻ nịnh thần lớn nhất Tân quốc chắc chắn sẽ không tin, nhưng bây giờ người nói ra lời này chính là nữ thần Kshana, chẳng ai dám nghi ngờ nữa.

“Chuyện này ta không thể đồng ý với ngươi.” Hàn Sâm nhìn nữ thần Kshana cười, nói, lúc này hắn mới biết, nữ thần Kshana tới là vì Thần Chi Linh của hắn, nữ thần Kshana.

“Ngươi sợ thua?” Nữ thần Kshana nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm lạnh lùng hỏi.

“Không liên quan tới thắng thua, nàng là Phó thần của ta, nhưng không phải nô lệ của ta, nàng có suy nghĩ và tự do của riêng mình, ta không có quyền quyết định việc sống chết đi ở của nàng, càng không thể lấy tính mạng của nàng ra làm tiền cược, cho dù ta biết ta chắc chắn sẽ thắng.” Hàn Sâm nói.

“Sợ thua mà thôi, không cần nói mấy lời hoang đường như vậy.” Nữ †hần Kshana lạnh lùng nói.

“Nếu ngươi đổi tiền cược, ta không ngại đánh một trận với ngươi.” Hàn Sâm không phản bác nữ thần Kshana, chỉ nhìn nàng cười nói.

“Mặc kệ ngươi đồng ý hay không, hôm nay ta cũng sẽ đánh một trận với người, để rửa sạch nỗi nhục bị ngươi chém giết trước đây.” Ánh mắt lạnh lùng của nữ thần Kshana như kiếm băng, đâm thẳng vào lòng Hàn Sâm.

Lời này vừa nói ra, bên trong đại vũ trụ đế quốc lại xôn xao.

Hàn Sâm lại là Thần Tài, điều này đã khiến bọn họ không thể tin được, điều đáng sợ hơn là, nữ thần Kshana lại nói bản thân nàng đã từng bị Hàn Sâm chém giết, đối với nhân loại đại vũ trụ đế quốc xem mười hai vị Chính Thần cấp Hủy Diệt là sự tồn tại tối cao, điều này quả thực là chuyện không thể tưởng tượng được.

Đặc biệt là vương công quý tộc của Tần quốc.

Lúc này miệng há to, đủ để cho một nắm tay vào, một đám trợn mắt há miệng, quả thật không thể tin vào tai mình.

“Hàn Sâm… Đại nịnh thần kia… Là Chính Thần cấp Hủy Diệt… Còn đã từng chém giết nữ thần Kshana…” Bọn họ cảm thấy đầu óc có hơi “không đủ dùng”.

“Trời ơi, rốt cuộc chúng ta đã bỏ lỡ cái gì?” Nhiều vương công quý tộc của Tần quốc đang than thở trong lòng, bọn họ đột nhiên tỉnh ngộ lại.

Nếu khi trước bọn họ có thể quan hệ tốt với Hàn Sâm giống như Tần

Bạch, như vậy chẳng khác nào là kết giao một vị Chính Thần cấp Hủy Diệt, sau này con cháu đời đời của mình, đều có cơ hội bái làm đệ tử của Thần Tài.

Nghĩ đến đệ tử cường giả dưới trướng Thần Tài đông đảo, trong trận chiến Thần Tiần lần trước, môn hạ của Thần Tài đã gây ra náo động lớn, không nói bản thân Thần Tài, chỉ nguyên bảo kia đã khiến không ít người kinh ngạc.

Nhưng bọn họ không những không kết bạn được với Hàn Sâm, mà còn coi một vị đại thần trở thành kẻ nịnh thần lớn nhất Tần quốc, nghĩ lại đều cảm thấy đau lòng không thể thở nổi.

"Trời ạ, trước kia ta đã làm những gì? Còn cả Hàn Sâm kia, ngươi là Thần Linh cấp Hủy Diệt, giả dạng làm nhân loại bình thường vui lắm sao? Con mẹ nó, ngươi thật lòng muốn gây chuyện đấy à?"

Rất nhiều vương công quý tộc của Tần quốc đều vừa hối hận vừa hận, trong lòng không khỏi hâm mộ Tần Bạch, mặc dù Tần Bạch kia không có "tố chất" làm Hoàng đế, nhưng chỉ cần vị đại thân như Hàn Sâm này không chết, Tần Bạch có hắn chống lưng, hoàng vị vững như núi Tần.

Kia chính là Chính Thần cấp Hủy Diệt có thể chém giết nữ thần Kshana, ngoài Tần Bạch thì rất nhiều vương công quý tộc của Tần quốc, đều đã bỏ lỡ cơ hội tốt rồi.

Bọn họ đâu biết, khi Hàn Sâm và người hợp lại chém giết nữ thần Kshana, thực lực của nữ thần Kshana vẫn còn chưa khôi phục tới trạng thái đỉnh phong, hoàn toàn không thể đánh đồng với hiện giờ.

"Trước đây ngươi cũng từng giúp ta thoát vây, tính ra cũng nợ ngươi một ân tình, sao ngươi phải làm vậy chứ?" Hàn Sâm cũng không muốn chiến đấu một cách vô vị với nữ thần Kshana.

Cho dù hắn thắng nữ thần Kshana thì cũng chẳng ích gì, ngược lại sẽ để Tần Tu bớt đi một kẻ địch mạnh.

“Ta đã nói từ lâu, lần trước không phải là vì cứu ngươi, mà là vì cứu Bảo Nhi tiểu thư, ngươi không nợ ta thứ gì, trận chiến hôm nay là không thể tránh.” Nữ thần Kshana nói xong thì bước từng bước, đi về phía Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm mới hiểu, tại sao khi trước Hàn Kính Chi phải lừa Bảo Nhi tới Tam Thập Tam Thiên, hóa ra là để huy động sức mạnh của Thần điện Gen đi cứu hắn.

Nhưng mối quan hệ nhân quả này hơi phức tạp, hắn vì Bảo Nhi mới tới Tam Thập Tam Thiên, nếu Bảo Nhi không tới Tam Thập Tam Thiên, Hàn Sâm cũng sẽ không rơi vào bây, thật sự không biết hành động này của Hàn Kính Chi rốt cuộc là đúng hay sai, rất khó nói rõ.

Hết chương 3402.

Chương 3403. Trận chiến thời gian.

Nữ thần Kshana bước từng bước, thời gian cũng giống như đang lưu động theo bóng dáng của nàng, tạo thành một dòng sông thời gian lao ầm ầm về phía Hàn Sâm

“Nữ thần Kshana, ngươi chớ quên, nơi này là Thời Chi Thiên, e là sức mạnh thời gian của ngươi không dễ sử dụng ở nơi này.” Hàn Sâm trực tiếp tế ra Thiên Chi Thời Chung.

Kim đồng hồ của Thiên Chi Thời Chung chuyển động, rất nhiều đồng hồ đá của Thời Chi Thiên cũng chuyển động do chịu ảnh hưởng của Thiên Chi Thời Chung, dòng thời gian của nữ thần Kshana bị các khu vực thời gian khác nhau ảnh hưởng, nhất thời mất đi uy thế trước đó, còn chưa tới được trước mặt Hàn Sâm, dòng thời gian gần như đã bị phân tán ra, không thể tạo thành uy hiếp đối với Hàn Sâm trong sự bảo vệ của Thiên Chi Thời Chung nữa.

“Sức mạnh thời gian không đơn giản như ngươi nghĩ.” Mặt nữ thần Kshana không biến sắc, từ trên đỉnh đầu rút ra một cây trâm cài đầu.

Trâm cài đầu kia lại có hình dạng của một chiếc kim đồng hồ, được nữ †hần Kshana nắm trong tay, giống như nắm một thanh chủy thủ.

Nữ thần Kshana cả người và kim đồng hồ cùng đi, kim đồng hồ kia đi tới đâu, các đồng hồ đá vốn quay với các tốc độ khác nhau, lập tức ngừng quay, giống như thời gian đã bị đóng băng.

"Nữ thần Kshana thật là lợi hại, quả nhiên không thể so sánh với trước kia." Hàn Sâm nhìn nữ thần Kshana bước từng bước tới, lại khiến tất cả đồng hồ đá đều ngừng chạy, ngay cả Thiên Chi Thời Chung cũng không thể khiến đồng hồ đá chạy lại.

Nữ thần Kshana đi thẳng đến khu vực của Thiên Chi Thời Chung, bước chân mới dừng lại, kim đồng hồ trong tay đúng lúc ở bên cạnh lĩnh vực thời gian của Thiên Chi Thời Chung, chỉ cần nữ thần Kshana đi thêm một bước nữa là sẽ tiếp xúc với lĩnh vực thời gian của Thiên Chi Thời Chung.

"Cũng là sức mạnh thời gian, nữ thần Kshana và Thiên Chi Thời Chung ai mạnh hơn một chút nhỉ?" Trong Thập Thất Trọng Thiên, Tần Tu nhìn hình ảnh trên bia gen một cách thích thú, hỏi.

"Chắc là Thiên Chi Thời Chung mạnh hơn một chút? Dù sao nơi đó là Thời Chi Thiên, Thiên Chi Thời Chung có thể có được sự hỗ trợ của quy tắc Thời Chi Thiên, nữ thần Kshana có mạnh đi nữa, cũng không thể mạnh tới mức phá vỡ sức mạnh quy tắc của Thời Chi Thiên, đúng chứ?" Thiên Đế ở bên cạnh nói.

Hắn là linh của Tam Thập Tam Thiên, vốn nên để hắn trở thành chúa tể của Tam Thập Tam Thiên, nhưng vì sự tồn tại của bia gen, nó đã chiếm cứ Tam Thập Tam Trọng Thiên, Thiên Đế cũng không lựa chọn trở thành chúa tể của Trọng Thiên khác, mà lại đi theo bên người Tần Tu, giống như tôi tớ.

"Sức mạnh quy tắc của Thời Chi Thiên là chết, mà nữ thần Kshana là sống, quy tắc chết chưa chắc có thể áp chế được một vị nữ thần còn sống." Tần Tu thản nhiên nói.

"Ý của ngươi là nói, nữ thần Kshana có thể phá vỡ sự áp chế của quy tắc Thời Chi Thiên?" Thiên Đế hơi kinh ngạc hỏi.

“Cũng là hệ thời gian, tỷ lệ Phá Giới của Thực Khắc đã suýt soát trăm phần trăm, nhưng ở trận chiến lần trước, Thực Khắc đã bị nữ thần Kshana đánh bại, vị nữ thần này chắc chắn không đơn giản.” Tần Tu nói.

“Nếu có thể đạt tới tỷ lệ Phá Giới trăm phần trăm trong truyền thuyết, có thể phá bỏ sự áp chế của Thời Chi Thiên cũng không có gì lạ, nhưng những Thần Linh kia không có lực Phá Giới, nàng phải làm thế nào thì mới phá vỡ được sự áp chế của quy tắc Thời Chi Thiên chứ?” Thiên Đế vẫn có phần không tin, nữ thần Kshana có thể phá vỡ sự áp chế của quy tắc Thời Chi Thiên.

“Xem tiếp chẳng phải là sẽ biết sao.” Tần Tu thản nhiên nói.

Không chỉ Tần Tu, những Thần Linh của Thần điện Gen, cũng đang chú ý tới trận chiến này, bọn họ cũng muốn biết, rốt cuộc sức mạnh thời gian của ai mạnh hơn một chút.

Nếu bia gen có thể thành công khống chế vũ trụ trong tương lai, thì chúa tể của Thời Chi Thiên chẳng khác nào là Thần thời gian của tương lai, mà nữ thần Kshana chính là Thần thời gian của hiện giờ.

Trận chiến này là trận chiến giữa Thần thời gian hiện giờ và tương lai, có thể nói là cuộc đọ sức trực tiếp nhất giữa hai thế lực lớn.

Đương nhiên, mặc dù Hàn Sâm là chúa tể của Thời Chi Thiên, nhưng trên thực tế hắn cũng không phải hệ thời gian chân chính, không thể xem như Thần thời gian chân chính.

Nữ thần Kshana không do dự, kim đồng hồ trong tay trực tiếp đâm vào trong lĩnh vực thời gian của Thiên Chi Thời Chung.

Ầm!

Kim đồng hồ vừa vào lĩnh vực, hai luồng sức mạnh chính diện giao phong, nhất thời hình thành cơn lốc thời gian khủng bố, khiến thời gian trong khu vực đó bị bóp méo, thời gian lúc thì chính chuyển lúc thì nghịch chuyển.

Hàn Sâm chỉ làm khán giả đứng xem ở bên cạnh, không nhúng tay vào cuộc đọ sức giữa Thiên Chi Thời Chung và nữ thần Kshana.

Thứ nhất là vấn đề thân thể của hắn, không nhận được sự kích thích

của sức mạnh ngoại giới, thân thể của Hàn Sâm khó mà bộc phát ra

sức mạnh, hai là Hàn Sâm cũng muốn nhìn xem, sức mạnh thời gian

của Thiên Chi Thời Chung và nữ thần Kshana, sức mạnh của ai mạnh hơn.

Bia gen ở trong Thiên Chi Thời Chung, nhưng cũng không ra tay, không biết có phải là nó cảm thấy ra tay với một vị nữ thần sẽ làm tổn hại tới thể diện của nó không, cho nên nó chỉ quan sát, không có ý định nhúng tay.

Kim đồng hồ của Thiên Chi Thời Chung đang quay ngược chiều kim đồng hồ, mà kim đồng hồ trong tay nữ thần Kshana, lại theo ngón tay nữ thần Kshana, xoay chuyển theo chiều kim đồng hồ, hai luồng sức mạnh một chính một nghịch, vẫn đang giằng có, khiến thời gian trong khu vực đó rơi vào trạng thái bất động tuyệt đối.

“Kshana, ta vẫn chưa ra tay đâu, sức mạnh của ngươi chỉ vậy thôi à?” Hàn Sâm nheo mắt nhìn nữ thần Kshana hỏi.

Nữ thần Kshana hoàn toàn không đếm xỉa tới hắn, chỉ nắm kim đồng hồ, tiếp tục đối kháng với sức mạnh của Thiên Chi Thời Chung.

Khi mọi người đều cho rằng trận chiến thời gian này sẽ diễn ra vô thời hạn, thì đột nhiên nhìn thấy kim đồng hồ trong tay nữ thần Kshana, bắt đầu quay ngược thời gian.

Vốn dĩ hai luồng sức mạnh thời gian một chính một nghịch vừa mới triệt tiêu, bây giờ nữ thần Kshana cũng nghịch chuyển thời gian, nhất thời thời gian trong khu vực này biến thành dòng chảy ngược đáng sợ.

Chỉ trong nháy mắt đó, hàng ngàn năm đã trôi qua.

“Thật sự là cơ mưu hay, đáng tiếc cơ mưu của ngươi đã uổng phía rồi, †a là chúa tể của Thời Chi Thiên, dòng chảy ngược của thời gian ở đây không thể lấy đi tuổi trẻ và tuổi thọ của ta.” Thân thể của Hàn Sâm ở trong dòng chảy ngược của thời gian, hắn liếc mắt nhìn nữ thần Kshana, nói.

“Đây là điều không thể, cho dù ngươi là chúa tể của Thời Chỉ Thiên, nhưng điều đó không có nghĩa là ngươi sẽ không bị sức mạnh của hệ thời gian làm bị thương.” Nữ thần Kshana nhíu mày nói.

“Sự thật ở trước mắt, ngươi có thể không tin, nhưng không thể phủ nhận sự thật.” Hàn Sâm cười nói, không hề có ý định rời khỏi dòng chảy ngược của thời gian, sức mạnh khủng bố của dòng chảy ngược kia, cũng không thể lưu lại dấu vết lên người hắn.

Đổi thành một sinh vật khác, cho dù là thú Phá Giới hệ thời gian hàng đầu trở thành chúa tể của Thời Chi Thiên, cũng không thể không có cảm giác gì khi ở trong dòng chảy ngược của thời gian.

Hàn Sâm chính là ỷ vào sự kỳ lạ của thân thể hắn, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sức mạnh thời gian, lúc này mới có thể bình tĩnh như vậy, nhân tiện còn muốn đả kích vào lòng tự tin của nữ thần Kshana.

Nhưng đáng tiếc, nữ thần Kshana rõ ràng không phải là một người dễ bị đả kích tự tin, chẳng những không có dấu hiệu dừng lại, mà ngược lại khiến kim đồng hồ trong tay nghịch chuyển nhanh hơn, khiến dòng chảy ngược của thời gian thay đổi nhanh hơn hung dữ mạnh mẽ hơn.

“Ngươi không bị ảnh hưởng, chính là vì dòng chảy ngược của thời gian vẫn chưa đủ nhanh.” Nữ thần Kshana lạnh lùng nhìn Hàn Sâm nói.

“Ngươi cho là như vậy à? Vậy thì được thôi, ta giúp ngươi một lần.” Ý niệm của Hàn Sâm vừa động, đã thúc giục Thiên Chi Thời Chung, khiến

Thiên Chi Thời Chung toàn lực nghịch chuyển.

Sức mạnh thời gian của Thiên Chi Thời Chung và nữ thần Kshana cùng toàn lực nghịch chuyển, thời gian của cả khu vực đều đang chảy ngược với tốc độ khó tin, trong chớp mắt thời gian đã lùi lại hơn trăm triệu năm.

Hết chương 3403.

Chương 3404. Oai phong của Chính Thần

Nữ thần Kshana và Hàn Sâm đều ở trong dòng chảy ngược của thời gian, dòng chảy kinh khủng của thời gian đánh vào người nàng, nhưng không thể lung lay phân nửa thần thể của nàng.

“Tuy lúc này ngươi là chúa tể, nhưng lại không có sức mạnh hệ thời gian. Mà ta có thân thể Sát Na, có thể chống lại thương tổn của sức mạnh thời gian, nếu chiến đấu như vậy ngươi sẽ thua hoàn toàn.” Nữ †hần Kshana lạnh lùng nhìn Hàn Sâm rồi nói.

“Việc đó chưa chắc.” Hàn Sâm lạnh lùng nói, cũng không giải thích nhiều.

Thiên Chi Thời Chung và kim đồng hồ của nữ thần Kshana đều đang điên cuồng nghịch chuyển thời gian, làm cho dòng chảy ngược của thời gian ngày càng khủng bố. Nếu như có thú Phá Giới ở đây, đừng nói trở về hình dạng quả trứng, e là trực tiếp trở về thời đại mà mẹ nó còn chưa ra đời, trực tiếp biến mất trong hư vô.

“Sức mạnh chiến đấu của thời gian thuần túy, thật sự sẽ đối kháng với Thần thời gian, ai mới là chí tôn hệ thời gian, sau trận chiến này e rằng sẽ không còn nghi vấn nữa.” Một vị cường giả vừa quan sát trận chiến vừa nói.

Lúc này, Nhân Đế người trở thành chủ của Nhị Thập Ngũ Trọng Thiên, cũng ở đây quan sát cuộc chiến này, toàn bộ tín đồ của Huyết Mệnh Giáo

đều được hắn dẫn tới từ Nhị Thập Ngũ Trọng Thiên.

“Giáo chủ, ngươi nhìn Hàn Sâm và nữ thần Kshana, sức mạnh thời gian của ai mạnh hơn?” Một vị thánh đồ Huyết Mệnh Giáo nhìn thấy hai người không xảy ra chuyện gì trong dòng chảy ngược của thời gian, cũng không nhìn rõ ai chiếm lợi thế, nên không nhịn được đi hỏi.

Con mắt Nhân Đế vẫn đang theo dõi thì lóe lên ánh sáng khác thường: “Hiện giờ bàn về thắng thua vẫn còn quá sớm, hai người còn chưa phát huy hết sức.”

“Sức mạnh thời gian khủng bố thế này nhưng vẫn chưa phải toàn bộ thực lực của bọn họ sao? Bọn họ vẫn còn giấu giếm thực lực ư?” Thánh đồ không tin được quan sát Hàn Sâm và nữ thần Kshana rồi hỏi.

“Ta không biết Hàn Sâm còn che dấu sức mạnh gì không, Nhưng nữ thần Kshana vẫn chưa sử dụng tới lực lượng bắt nguồn từ Phó thần để gia trì, tất nhiên vẫn chưa dốc hết sức.” Nhân Đế nói.

“Hai người này kinh khủng như vậy, có gây trở ngại đối với kế hoạch của chúng ta không?” Một lão thánh đồ khác cho chút lo lắng nói.

“Sức mạnh mạnh mẽ chưa chắc trở thành lực cản với chúng ta, nói không chừng sẽ trở thành trợ lực với chúng ta.” Nhân Đế không có chút lo lắng gì, mỉm cười nói.

Một đám thánh đồ và đệ tử Huyết Mệnh Giáo đều trợn mắt nhìn nhau, bọn hắn đều biết lần này Nhân Đế muốn giành lấy quyền khống chế bia gen trong tay, đối thủ lợi hại như vậy, nhất định sẽ rất phiền phức, bọn hắn thật sự không nghĩ ra, phải thế nào mới có thể trở thành trợ lực.

Nhưng Nhân Đế không nói gì thêm, những vị thánh đồ kia cũng không dám hỏi tiếp, chỉ có thể tiếp tục theo dõi.

Tốc độ dòng chảy ngược của thời gian càng lúc càng nhanh, ba cây kim đồng hồ của Thiên Chi Thời Chung đã di chuyển tới sắp không nhìn thấy được, cây kim đồng hồ của nữ thần Kshana cũng toàn lực chuyển động.

Ở trong giữa dòng chảy ngược, hai người không ai nhúc nhích, chỉ là đứng ở xa nhìn nhau, yên lặng chịu đựng sự ăn mòn của dòng chảy ngược thời gian.

“Sức đối kháng của thần thể thời gian của nữ thần Kshana lại không bằng thân thể Hàn Sâm đối với dòng chảy ngược của thời gian sao?” Táng Đạo Thiên ở bên trong Phàm Trần Thiên, có chút kinh ngạc nói

“Sao ngươi thấy được?” Một vị trưởng lão thần loạn có chút nghi ngờ hỏi, theo tình hình bên trong, Hàn Sâm và nữ thần Kshana có sức mạnh ngang nhau mới đúng, không ai lộ ra sơ hở cả.

“Ngươi nhìn kỹ thần y trên người nữ thần Kshana đi.” Táng Đạo Thiên nói.

Nghe Táng Đạo Thiên nói như vậy, một đám thành viên kỳ cựu của hội Thần Loạn đều cẩn thận quan sát thần y trên người nữ thần Kshana, thần y rất huyền ảo, không chê vào đâu được.

Thần y nhìn rất thánh khiết, tản ra thần quang rực rỡ, một đám trưởng lão vẫn chưa nhìn ra vấn đề gì.

“Táng phó hội trưởng, thần y xảy ra vấn đề gì sao? Xin thứ cho ta mắt mũi vụng về, thật sự không thấy được thần y kia xảy ra vấn đề gì.” thành viên hội Thần Loạn trước đó lại hỏi.

Những thành viên khác của hội Thần Loạn dù không mở miệng đặt câu hỏi, nhưng ánh mắt đều mang vẻ nghi ngờ nhìn Táng Đạo Thiên, †ất nhiên bọn họ cũng không nhìn ra chỗ nào có vấn đề.

“Các ngươi không chú ý sao? Hiện giờ thần y đã mới hơn trước một chút.” Táng Đạo Thiên lạnh lùng nói.

“Mới hơn một chút sao?” Mọi người lại quan sát kỹ lại, cũng không nhìn ra điều bất thường gì.

Thấy bọn hắn vẫn không nhìn ra nguyên nhân, Táng Đạo Thiên nói thẳng luôn: “Nếu khi nãy các ngươi có chú ý thần y trên người nữ thần Kshana, sẽ phát hiện thần y của nàng quả thật mới hơn một chút, điều này chứng tỏ

một vấn đề, dòng chảy ngược của thời gian đã tác động lên quần áo của nàng. Các ngươi thử nhìn Hàn Sâm xem, trên người hắn không có biến hóa gì. Nếu nữ thần Kshana không có che dấu sức mạnh nào khác, thì trận chiến này Hàn Sâm sẽ chiếm nhiều phần thắng hơn"

Mặc dù những thành viên khác của hội Thần Loạn không nhìn ra được vấn đề quần áo cũ mới gì. nhưng nghe Táng Đạo Thiên nói như vậy, bọn hắn cảm thấy lời nói của Táng Đạo Thiên không sai.

"Nếu dựa theo những gì phó hội trưởng nhìn thấy, Hàn Sâm sẽ giành chiến thắng trong trận tỷ thí này sao?" Có người hỏi.

"Điều đó vẫn chưa chắc, bọn hắn vẫn chưa dốc hết sức mạnh, hiện giờ bàn chuyện thắng thua còn quá sớm." Táng Đạo Thiên nhắm mắt lại nói, rồi tự lẩm bẩm một câu: "Chắc cũng là lúc này thôi."

Táng Đạo Thiên vừa nói xong, đột nhiên thấy con ngươi nữ thần Kshana ngưng lại. thần quang trên người phát ra mạnh mẽ, một đạo ánh sáng hư ảo trong người vọt ra bay lên cao.

Ánh sáng kia giống như một con giao long khổng lồ, dù chỉ là ánh sáng cũng không phải thân thể thật sự, nhưng vẫn làm cho người khác thấy kinh khủng.

Một con mắt của nó giống như mặt trời, con mắt còn lại giống như mặt trăng, nhật nguyệt thay đổi liên tục, thời gian như thoi đưa. Sau khi Nhật Nguyệt Thần Giao xuất hiện, sức mạnh thời gian trên người nữ thần Kshana ngày càng kinh khủng hơn, cây kim đồng chuyển chuyển động với tốc độ cực hạn, tốc độ nghịch chuyển lại tăng lên một lần nữa.

"Kia là Nhật Nguyệt Thần Giao hoang dã cấp Hủy Diệt, giống như nữ thần Kshana đều là hệ thời gian, có Nhật Nguyệt Thần Giao gia trì, sức mạnh thời gian của nữ thần Kshana sẽ mạnh hơn, đây chính là lợi thế của Chính Thần." Tần Hoàng lo lắng trong lòng, không biết Hàn Sâm có mời Chính Thần trong miếu Thần Tài để đọ sức ngang với nữ thần Kshana hay không.

Nhưng Hàn Sâm vốn không có ý muốn kêu gọi Phó thần gia trì, ngược lại trên người nữ thần Kshana lại xuất hiện một quang ảnh kinh khủng, lại có

một sức mạnh gia trì của Phó thần buông xuống.

Kia là một con ve bằng ngọc, toàn thân màu xanh, một cánh của nó có khắc một chữ xuân nét cổ, cánh còn lại thì khác một chữ thu nét cổ.

“Xuân Thu Thiền…Lại là thần hoang dã hệ thời gian.” Nhiều cường giả đang theo dõi cuộc chiến, đều hốt hoảng trong lòng.

Vẫn chưa kết thúc, trên người nữ thần Kshana không ngừng có quang ảnh khủng bố thoáng hiện, hết quang ảnh này tới quang ảnh khác hiện ra, đều là thần hoang dã mạnh mẽ hệ thời gian, tổng cộng có mười, mỗi một quang ảnh Phó thần đó đều có lai lịch không kém gì với Nhật Nguyệt Thần Giao.

Sức mạnh gia trì của mười Phó thần mạnh mẽ hệ thời gian hợp với sức mạnh trên người nữ thần Kshana, nhất thời làm cho sức mạnh thời gian của nữ thần Kshana ngày càng kinh khủng hơn.

Tốc độ chuyển động của kim đồng hồ rất nhanh, đã vượt qua Thiên Chi Thời Chung, trở thành lực lượng chính của dòng chảy ngược thời gian.

Vù vùi

Rất nhanh dòng chảy ngược của thời gian như lùi về năm tháng vô tận, tất cả ở trong dòng chảy ngược thời gian trở về hư vô, ngay cả những đồng hồ đá kia cũng không ngoại lệ, toàn bộ đồng hồ đá đều bị dòng chảy ngược kinh khủng kia làm lung lay, tất cả cùng nhau nghịch chuyển theo sức mạnh kia.

Hết chương 3404.

Chương 3405. Người phụ nữ không nghe lời

“Nữ thần Kshana đúng là lợi hại, vậy mà dùng sức một mình rung động toàn bộ Thời Chi Thiên, nếu ngay từ đầu nàng đã tham gia vào trận chiến Chúa Tể của Thời Chi Thiên, có lẽ Hàn Sâm căn bản không có cơ hội trở thành chúa tể của Thời Chi Thiên.” Táng Đạo Thiên hơi kinh ngạc nói.

“Đây cũng không thể coi là sức của một mình nàng, dù sao cũng mượn nhờ sức mạnh của Phó thần.” Một trưởng lão của hội Thần Loạn nói. “Phó thần cũng là tự nàng thu phục được, tất nhiên xem như một phần †rong sức mạnh của bản thân nàng rồi.” Táng Đạo Thiên dừng một chút rồi nói tiếp: “Sức mạnh thời gian như vậy, bản thân Hàn Sâm cũng không phải là hệ thời gian nên trợ giúp của Thiên Chi Thời Chung cũng có hạn, e rằng khó mà chống lại dòng chảy ngược của thời gian.”

Cũng không chỉ có một mình Táng Đạo Thiên nghĩ như vậy, Đại Thiên Ma nhìn đến đây, không nhịn được nhíu mày: “Không ngờ nữ thần Kshana còn mạnh hơn so với trước khi đại vũ trụ dựng lại, lấy sức một mình chống lại quy tắc của Thời Chi Thiên, khiến nàng có thể sử dụng toàn bộ quy tắc của Thời Chi Thiên, không hổ là Chính Thần có sức mạnh thời gian trong vũ trụ, không biết tên Hàn Sâm kia có thể làm được hay không?”

Ngay cả chủ của Thần điện trong Thần điện Gen cũng khẽ gật đầu nói một câu: “Kshana đã vượt qua chính mình, đạt đến cảnh giới trước giờ chưa từng có, trong đại vũ trụ hiện nay, không còn bất kỳ sinh vật nào

có sức mạnh thời gian mạnh hơn nàng.”

Trong Thời Chi Thiên, đồng hồ đá cùng nhau quay ngược chiều, tạo thành dòng chảy ngược của thời gian hùng mạnh, từ đó thúc đẩy dòng chảy ngược của thời gian ở khu vực đám người Hàn Sâm đứng nhanh hơn, dường như trong nháy mắt đã trôi qua năm tháng vô tận.

“Trong dòng chảy ngược của thời gian này, Kshana là hư vô, nếu ngươi không muốn trở về hư vô, bây giờ nhận thua còn kịp.” Nữ thần Kshana nhìn Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Hàn Sâm cũng không có ý định nhượng bộ, mỉm cười với nữ thần Kshana: “Đối với ta thì thời gian giống như mây trôi, mặc dù trải qua năm tháng vô

tận, ta vẫn là ta, điểm này không có bất kỳ người nào hay sức mạnh nào có thể thay đổi.”

Nữ thần Kshana không nói thêm gì nữa, kim đồng hồ trong lòng bàn tay chuyển động, dường như toàn bộ thời khi thiên đều hứng chịu ảnh hưởng của kim đồng hồ kia, tất cả kim đồng hồ của đồng hồ đá đều điên cuồng quay ngược, tạo thành dòng chảy ngược của thời gian khổng lồ trong toàn bộ Thời Chi Thiên, dưới dòng chảy ngược của thời gian toàn bộ Thời Chỉ Thiên đều chấn động run rẩy, không ngừng có đồng hồ đá biến mất bên trong dòng chảy ngược của thời gian.

Ngay cả đồng hồ đá do sức mạnh thời gian ngưng tụ cũng không chống đỡ được sức mạnh khủng bố của dòng chảy ngược của thời gian này.

Rất nhiều nhân loại, dị linh và dị sinh vật trên Hoa Viên Không Trung đều lo lắng nhìn Hàn Sâm.

“Cha sẽ không sao chứ?” Linh Nhi nằm trong ngực Kỷ Yên Nhiên, lo lắng nói.

“Sẽ không, không ai có thể đánh bại cha ngươi.” Kỷ Yên Nhiên rất chắc chắn nói với Hàn Linh Nhị, trông vẻ tình huống bây giờ rất nguy hiểm, nhưng trong lòng Kỷ Yên Nhiên không hề nảy sinh rung động và lo lắng giống lần trước, điều này khiến Kỷ Yên Nhiên yên tâm hơn nhiều.

Ngoài miệng nói với Hàn Linh Nhi như vậy, nhưng trong lòng Kỷ Yên Nhiên vẫn vô cùng thấp thỏm không yên, ánh mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Nữ thần Kshana lạnh lùng nhìn Hàn Sâm, nàng muốn nhìn thấy Hàn Sâm thoái hóa thành trứng bên trong dòng chảy ngược của thời gian, nhưng ánh mắt của nàng dần từ kiên định biến thành nghỉ ngờ, lại từ nghỉ ngờ biến thành kinh ngạc.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, dường như Hàn Sâm đứng ở nơi đó không xảy ra chuyện gì, đã qua ít nhất bảy phút, trên người Hàn Sâm vẫn không hề thay đổi, ngay cả áo giáp trên người hắn cũng không hề có dấu vết thoái hóa.

Trái lại là bản thân nữ thần Kshana, thần y trên người càng thêm sáng chói, dưới cái nhìn của người khác, dường như đây chính là đặc trưng cho sức mạnh, nhưng bản thân nữ thần Kshana rất rõ ràng, đây là sức mạnh của nàng không chịu nổi dòng chảy ngược của thời gian khủng khiếp kia, thần y hứng chịu ảnh hưởng của dòng chảy ngược của thời gian, đang dần trở về trạng thái ở những năm tháng trước kia.

"Sao có thể như vậy? Thân thể lại lại không hề bị lay động, có thể thừa nhận dòng chảy ngược của thời gian như vậy, chẳng nhẽ hắn thật sự đi đến một bước kia giống như Điện chủ đại nhân mong đợi?" Trong lòng nữ thần Kshana khiếp sợ, dùng ánh mắt cổ quái nhìn chằm chằm Hàn Sâm, giống như muốn nhìn ra chút gì trên khuôn mặt hắn.

"Không thể nào… Một bước kia làm gì có chuyện dễ đi như vậy… Huống hồ gen linh hồn của hắn cũng không mạnh mẽ như Tần Tu… Dùng thời gian một đời đi được một bước kia sao? Không thể nào làm được." Trong lòng nữ thần Kshana phủ định suy nghĩ của chính mình.

Cắn môi một cái, ánh mắt nữ thần Kshana trở nên sắc bén, dường như đã quyết định điều gì, một tay khác đặt lên trên lòng bàn tay đang cầm kim đồng hồ, hai tay chồng lên nhau, đặt kim đồng hồ thời gian ở chính giữa.

"Ngược dòng cổ kim… Quy Linh…" Nữ thần Kshana vừa quát lên một tiếng, hai tay nàng đồng thời chuyển động về hai phía khác nhau, kim đồng hồ thời gian ở giữa bộc phát ra Thần Quang Thời Gian kinh khủng, chiếu rọi toàn bộ Thời Chi Thiên.

Uỳnh!

Mái tóc dài của nữ thần Kshana dựng thẳng lên, nhanh chóng biến từ màu đen thành màu trắng, giống như già đi trong nháy mắt.

Mà khi luồng sức mạnh thời gian đáng sợ này xuất hiện, Thiên Chi Thời Chung cũng bị ảnh hưởng, ba kim đồng hồ đều bị ép dừng lại, giống như bị đông cứng, đều chỉ lên phía trên, cũng chính là vị trí 0 giờ.

"Năng lực mạnh mẽ nhất của hệ thời gian… Quy Linh… Không ngờ nữ thần Kshana đã mạnh mẽ đến mức độ như vậy… Ngày sau nếu để cho nàng

trở thành nữ Thần thời gian của Tam Thập Tam Thiên ta, vậy cũng được coi như là danh xứng với thực.” Tân Tu hơi kinh ngạc nhìn nữ thần Kshana.

Rõ ràng những gì nữ thần Kshana thể hiện ra đã nằm ngoài dự liệu của hắn, ngay cả Tần Tu cũng hơi rung động.

Khuôn mặt của nữ thần Kshana càng ngày càng già nua, mái tóc dài đã hoàn toàn biến thành màu trắng, thậm chí đang từ màu trắng hóa thành khô héo.

Đôi mắt nàng vẫn luôn nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nhưng ánh mắt lại càng ngày càng hoảng hốt, nàng dốc hết sức lực liều mạng tiêu hao thần cơ của bản thân để thi triển ra “Quy Linh” có sức mạnh thời gian mạnh mẽ nhất, nhưng vẫn không cách nào khiến cơ thể Hàn Sâm dao động.

Bây giờ đã không chỉ nữ thần Kshana khiếp sợ, mà vô số cường giả trong toàn bộ đại vũ trụ đều khiếp sợ trong lòng, từ đầu đến cuối Hàn Sâm không sử dụng bất kỳ sức mạnh nào, chỉ dựa vào Thiên Chi Thời Chung đã chống lại được sức mạnh to lớn của nữ thần Kshana, thật sự khiến người ta khó mà tin nổi.

“Sức mạnh của Thiên Chi Thời Chung mạnh như vậy sao?” Thiên Đế không dám tin tưởng nhìn chằm chằm vào Thiên Chi Thời Chung, lên tiếng.

“Không phải Thiên Chi Thời Chung mạnh, mà là người kia quá mạnh.” Tần Tu từ tốn nói một câu, rõ ràng ngay từ khi bắt đầu thì hắn đã biết đây không phải là sức mạnh của Thiên Chi Thời Chung rồi.

Cuối cùng Hàn Sâm vẫn luôn không nhúc nhích đã cử động, đón lấy dòng chảy ngược của thời gian, Hàn Sâm bước từng bước về phía nữ †hần Kshana, đối với hắn thì dòng chảy ngược của thời gian hệt như sóng to biển dữ kia cũng chỉ là gió xuân lướt qua, căn bản không cách nào ngăn cản bước đi của hắn.

Nữ thần Kshana không cam lòng, lần nữa cưỡng ép tiêu hao sức mạnh thần cơ của chính mình, lần nữa bộc phát ra sức mạnh thời gian của Quy Linh.

Dao động thời gian có thể thấy bằng mắt thường đánh đến, nhưng sau khi gặp cơ thể Hàn Sâm, lại hệt như gợn sóng lan rộng ra ngoài, Hàn Sâm bước từng bước đến trước mặt nữ thần Kshana.

"Đúng là một người phụ nữ không nghe lời." Hàn Sâm nói xong thì giơ một tay ra, bắt lấy hai tay cầm kim đồng hồ của gian của nữ thần Kshana, hơi kéo một cái, cả người nữ thần Kshana lập tức bị kéo về phía hắn.

Hết chương 3405.

Chương 3406. Vòng lặp chết không lối thoát

Nữ thần Kshana bị Hàn Sâm kéo một cái, nhất thời không khống chế được cơ thể mà lao về phía Hàn Sâm.

Hàn Sâm hơi nghiêng người, trở tay một cái, lập tức cướp lấy kim đồng hồ thời gian trong tay nữ thần Kshana, mà cơ thể nữ thần Kshana cũng bị quăng ra ngoài, trực tiếp đâm vào một chiếc đồng hồ đá, khiến đồng hồ đá kia vỡ vụn.

Cũng bởi vì nữ thần Kshana bị đánh bay ra mà dòng chảy ngược của thời gian kinh khủng bị dừng lại, toàn bộ Thời Chi Thiên khôi phục lại bình thường.

Hai đại vũ trụ cũng hoàn toàn yên tĩnh, tất cả sinh vật đều trợn mắt há hốc miệng nhìn theo, nữ thần Kshana có thể đảo ngược thời gian, làm lung lay nền móng của toàn bộ Thời Chi Thiên lại bị Hàn Sâm dễ dàng cướp đi thần khí bản mệnh như vậy, còn bị ném bay ra ngoài, trông giống như đứa bé không chịu nổi một đòn, quả thật khiến người ta không cách nào tưởng tượng được.

Miệng mọi người còn chưa khép lại, ánh sáng trên bia gen và Thời Chi Thiên đã tan đi, hình ảnh trên tấm bia gen cũng biến mất không thấy, rõ

ràng là trận chiến tranh đoạt chúa tể đã kết thúc rồi.

Chỉ là, khiếp sợ trong lòng đông đảo các cường giả cũng không bởi vì hình ảnh kết thúc xuất hiện mà bình tĩnh trở lại, tiện tay đánh bại nữ thần Kshana mạnh mẽ như vậy, thực lực bực này quá mức rung động lòng người, cảnh tượng kia vẫn cứ quanh quẩn trong đầu mọi người, rất lâu vẫn không cách nào xóa bỏ.

"Hội trưởng đại nhân, có khi nào Hàn Sâm đã bước qua được một bước kia rồi không?" Trên mặt Thiên Đế vẫn còn vẻ khiếp sợ, nhìn Tần Tu nghỉ ngờ hỏi.

Tần Tu lặng im suy nghĩ, sau đó lắc đầu nói: "Hắn hoàn toàn không đủ đặc trưng cho thấy đã bước qua được một bước kia, chỉ là cơ thể hắn hơi kỳ lạ, giống như…"

"Giống như cái gì?" Thiên Đế vội vàng hỏi.

Tần Tu ngẫm nghĩ rồi nói: "Kiếp trước ta đã từng muốn dùng gen thuần †úy của bản thân bước qua một bước kia, vì vậy sáng tạo ra một thuật tiến hóa gen, tên là gen vật ngữ, muốn dùng gen bản thân diễn hóa vũ trụ, từ đó đạt đến Siêu Thoát cảnh. Chỉ là dù sao thì gen của một người cũng có giới hạn, sao có thể diễn hóa vũ trụ, vì vậy cuối cùng gen vật ngữ được chứng minh rằng nó chỉ là một giả thiết không cách nào thực hiện, ngay cả kiếp trước của ta cũng không thật sự luyện thành."

"Kiếp này đại nhân đã từng luyện thành gen vật ngữ chưa?" Thiên Đế nhìn Tần Tu hỏi.

Tần Tu lại lắc đầu: "Kiếp này ta cũng từng cẩn thận nghiên cứu gen vật ngữ, thuật này quả thật có thể khiến người ta dùng gen bản thân đột phá vượt qua bản thân, nhưng riêng yêu cầu của gen vật ngữ cũng đã là một giả thiết không được thành lập rồi, thuật này yêu cầu về cơ thể quá cao, nếu sở hữu cơ thể như vậy thì bản thân cũng đã bước qua được một bước kia rồi, hoàn toàn không cần tu luyện gen vật ngữ. Nếu không có cơ thể như vậy thì cũng không cách nào luyện thành gen vật ngữ, tất nhiên cũng không thể nào bước qua được một bước kia, đây là một vòng lặp chết không lối thoát, vì vậy gen vật ngữ chỉ là một giả thiết không được thành lập."

“Lúc này ngươi nói về gen vật ngữ, chẳng nhẽ muốn nói rằng Hàn Sâm đã luyện thành gen vật ngữ rồi?” Thiên Đế tỏ ra kỳ lạ, hỏi.

“Chưa hẳn đã luyện thành, nhưng hắn đúng là đã luyện gen vật ngữ rồi, nếu ta đoán không sai, chắc hẳn hắn mượn nhờ sức mạnh của chiến giáp nguyên thể gen, khiến cho bản thân có đủ điều kiện cơ bản để nhập môn gen vật ngữ” Tần Tu lên tiếng.

“Ý của ngươi là, hắn đã luyện thành gen vật ngữ, đi ra được một bước kia?” Sắc mặt Thiên Đế thay đổi dữ dội.

Tần Tu cười nhạt nói: “Chỉ là nhập môn mà thôi, nhập môn cũng không có nghĩa là luyện thành, không phải ta đã nói rồi sao? Thật sự muốn luyện thành, vậy nhất định phải bước ra được một bước kia, không ra khỏi một bước kia thì không luyện thành được, đây là một vòng lặp chết không lối thoát. Tình trạng bây giờ của Hàn Sâm cũng giống như kiếp trước của ta, đi vào một ngõ cụt không lối thoát, chỉ thiếu một bước kia, nhưng mãi mãi không thể nào bước qua được, mãi mãi đều chỉ có thể dậm chân tại chỗ.”

“Liệu có cách nào khiến hắn bước ra được một bước kia không?” Thiên Đế vẫn hơi lo lắng.

Tần Tu lạnh nhạt nói: “Nếu có cách bước ra một bước kia, kiếp trước ta cũng sẽ không lựa chọn chuyển thế trùng sinh, ngay cả kiếp trước của †a cũng không làm được, huống hồ chỉ là một nhân loại hỗn huyết bình thường như hắn.”

“Đại nhân nói đúng lắm.” Thiên Đế nghĩ lại kiếp trước của Tần Tu là ai, lập tức yên tâm, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu ngay cả người kia cũng không thoát ra được vòng lặp chết kia, vậy sợ là không còn ai có thể thoát ra được nữa.”

Trong Thời Chi Thiên, nữ thần Kshana bạc trắng cả đầu đứng dậy từ trong đống đá vụn, thần thể đã cực kỳ suy yếu, cũng không còn thần quang rực rỡ trước đó nữa, giống như một người phụ nữ tóc trắng bị mắc bệnh nặng, sắc mặt tái nhợt xám xịt tối tăm, khóe miệng còn vương một tia máu tươi.

“Vì sao không giết ta?” Nữ thần Kshana cắn môi, cũng không để ý đến máu tươi bên khóe miệng, nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

“Tại sao ta phải giết ngươi? Bây giờ ngươi cũng không phải là kẻ thù của ta, theo một ý nghĩa nào đó, chúng ta có chung kẻ thù, kẻ thù của của kẻ thù chính là bạn bè, ta không có thói quen giết bạn bè.” Hàn Sâm thuận miệng nói, trên thực tế cơ thể của hắn căn bản không cho phép giết chết nữ thần Kshana.

“Trước kia chúng ta không phải bạn bè, sau này cũng không thể nào là

bạn bè, hôm nay ngươi không giết ta, sớm muộn gì ta cũng sẽ đến tìm

ngươi, ta nhất định phải lấy về Thần Chi Linh mà ngươi đã cướp đi.” Nữ thần Kshana nói rồi quay người rời đi, mang theo cơ thể suy yếu, muốn phá vỡ hư không rời đi.

“Trả lại đồ của ngươi cho ngươi.” Hàn Sâm tiện tay ném kim đồng hồ thời gian cho nữ thần Kshana.

Nữ thần Kshana đón được kim đồng hồ thời gian, cắn môi một cái, nhưng lại vứt trở về, lạnh giọng nói: “Tự ta sẽ cướp lại đồ vật đã mất đi, không cần ngươi bố thí.”

Nói xong, nữ thần Kshana cố phá vỡ không gian, rời khỏi Thời Chi Thiên.

Hàn Sâm đón được kim đồng hồ thời gian, thoáng nhìn phương hướng nữ thần Kshana rời đi, khẽ lắc đầu: “Không biết thứ này có tác dụng với vị ở trong miếu Thần Tài kia hay không? Nếu có tác dụng, vậy có thể cầm đến cho nàng dùng.”

Hàn Sâm vừa cất kim đồng hồ thời gian, Thiên Chi Thời Chung đã tự động bay đến, trên mặt đồng hồ xuất hiện mặt cười do bia gen biến thành, quay quanh Hàn Sâm mấy vòng, giống như đang dò xét hắn.

“Ngươi làm gì vậy?” Hàn Sâm nhíu mày hỏi.

Tiếng nói của bia gen vang lên trong đầu Hàn Sâm: “Sức mạnh thời gian của nữ thần Kshana đã đạt đến cực hạn của vũ trụ này, thiếu một bước nữa

thôi là có thể vượt qua quy tắc vũ trụ, sức mạnh như vậy, dựa vào mức độ tiến hóa gen của cơ thể ngươi, không thể nào không chịu ảnh hưởng, nhưng cơ thể ngươi lại không xảy ra vấn đề gì, chuyện này hơi kỳ lạ."

Người khác đều cho rằng Hàn Sâm mượn nhờ sức mạnh của Thiên Chi Thời Chung nên mới có thể ngăn chặn sức mạnh thời gian của nữ thần Kshana, bia gen lại rất rõ ràng, Hàn Sâm hoàn toàn không mượn sức mạnh của Thiên Chi Thời Chung.

Trong lòng Hàn Sâm khẽ động, vờ như nhẹ nhõm nói: "Như vậy, có phải có thể nói ta đã bước ra được một bước kia rồi hay không?"

"Nếu ngươi đã bước ra được một bước kia, ắt sẽ bị toàn bộ vũ trụ bài xích, chắc chắn không tự do tự tại như bây giờ." Bia gen dừng một chút rồi nói thêm: "Nhưng mà bây giờ cơ thể ngươi thật sự hơi kỳ lạ, ngươi lấy một giọt máu cho ta, ta đo lại gen cho ngươi.

"Không phải trước đó ngươi nói là không cần phải đo sao?" Hàn Sâm cười nói.

"Bảo ngươi đo thì đo đi, đâu ra lắm lời nhảm nhí như vậy." Bia gen thẹn quá hóa giận nói.

Hết chương 3406.

Chương 3407. Không cách nào phân tích

Hàn Sâm cũng muốn biết rốt cuộc tình trạng hiện giờ của cơ thể mình là như thế nào, dứt khoát cắn ngón tay, nhỏ một giọt máu tươi của mình lên mặt Thiên Chi Thời Chung.

Vốn dĩ Hàn Sâm cho rằng, mình sẽ nhìn thấy hình ảnh giống như khi Bảo Nhi đo, nhưng rất nhanh Hàn Sâm đã phát hiện, dường như chuyện này có

gì đó không đúng lắm.

Một giọt máu tươi hắn nhỏ lên trên mặt đồng hồ giống như nòng nọc màu máu bơi trên mặt đồng hồ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không bị mặt đồng hồ hấp thu.

Bia gen không nói gì thêm, nhưng mà trên mặt Thiên Chi Thời Chung lại phát ra ánh sáng chói lóa, kim đồng hồ cũng xoay tròn, dường như muốn cưỡng ép hấp thụ giọt máu tươi kia của Hàn Sâm.

Nhưng giọt máu tươi kia lại khá là ngoan cố, từ đầu đến cuối vẫn duy trì trạng thái tươi sống trong suốt long lanh, chảy tới chảy lui trên mặt đồng hồ, mặc cho sức mạnh trên mặt Thiên Chi Thời Chung thẩm thấu thế nào, nó vẫn không hề bị lay động.

“Bia gen, đây là tình huống gì vậy?” Hàn Sâm thấy giọt máu tươi kia vẫn chậm chạp không bị Thiên Chi Thời Chung hấp thu, không nhịn được hỏi ra.

Lúc này Thiên Chi Thời Chung đột nhiên dừng lại, tiếng nói của bia gen cũng vang lên trong đầu Hàn Sâm: “Gen của ngươi thật sự hơi kỳ lạ, với sức mạnh của Thiên Chi Thời Chung, mà lại không cách nào hấp thu phân giải, xem ra chỉ có thể trở về bia gen đo lường.”

Nói xong, Thiên Chi Thời Chung lại chuyển động lần nữa, bóp méo thời không, mở ra một cánh cửa thời không đi đến chỗ bia gen.

Mắt thấy Thiên Chi Thời Chung bay vào, Hàn Sâm cũng vội vàng đuổi theo, xuyên qua cánh cửa thời không, Hàn Sâm lại đi đến trước bia gen.

Thiên Chi Thời Chung bay thẳng đến phía trước bia gen, nhỏ giọt máu tươi trên mặt đồng hồ lên trên mặt bia gen.

Bia gen tỏa ra ánh sáng, dường như có vô số chú văn và phù hiệu đang chuyển động, đặc biệt là vị trí của giọt máu tươi kia, bị các quang phù đang di chuyển bao lấy, giống như một mặt trời nhỏ.

Hàn Sâm ở bên cạnh yên lặng nhìn theo, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Nhưng bia gen cứ luôn vận chuyển, nhưng mãi vẫn không xuất hiện kết quả, điều này hoàn toàn khác với lần đầu tiên hắn đến trước bia gen đo lường, cũng khiến Hàn Sâm không nhịn được thầm suy đoán: "Không thể sao? Chẳng nhẽ ngay cả bia gen cũng không thể đo ra tình trạng gen của ta?"

Hàn Sâm chờ trước bia gen hơn nửa tiếng, bia gen vẫn đang điên cuồng vận chuyển, quang phù chuyển động quanh thân, chiếu sáng xung quanh, giống như một cỗ máy siêu phụ tải đang vận chuyển.

"Kỳ lạ… Thật sự rất kỳ lạ…" Linh của bia gen bên trong Thiên Chi Thời Chung phát ra tiếng nói kinh ngạc.

"Tình huống bây giờ là như thế nào?" Hàn Sâm vội vàng hỏi.

Bia gen nói: "Đúng là kỳ lạ, nếu không phải bản thân ta nhìn thấy ngươi nhỏ giọt máu tươi này ra, ta căn bản không cách nào tin tưởng, đây lại là một giọt máu tươi của sinh vật."

"Ý gì?" Hàn Sâm không hiểu hỏi.

Bia gen nói bằng giọng điệu quái lạ: "So với việc nói đây là một giọt máu, còn không bằng nói đây là một giọt nước hay một viên đá… không… cho dù là nước hay đá thì cũng có kết cấu của nó… còn giọt máu này của ngươi giống như phân tử nguyên thủy nhất, dường như nó chính là sự tồn tại nguyên thủy nhất cơ bản nhất, hoàn toàn không cách nào tiến hành phân giải, phân tích…"

"Chuyện này sao có thể?" Hàn Sâm nghe vậy cũng hơi ngẩn ra.

"Ta cũng biết là không thể nào, nhưng kết quả phân tích của bia gen đúng là như vậy. Ngươi cho ta thêm một giọt máu, ta muốn đo lường lần nữa" Bia gen hơi vội vàng nói.

Hàn Sâm cũng không keo kiệt, tình hình đã vượt qua tưởng tượng của hắn, hắn cũng muốn có một kết quả.

Lần này Hàn Sâm lại cắn ngón tay của mình, nhỏ máu tươi lên trên bia gen, hắn sợ một giọt không đủ, còn cố ý nhỏ nhiều thêm mấy giọt lên đó.

“Ngươi lùi ra sau một chút, ta bắt đầu phân tích gen của ngươi đây.” Bia gen nói ra.

Hàn Sâm lùi về sau mấy bước, lập tức thấy bia gen tỏa ra ánh sáng kỳ dị, đủ loại quang phù khác biệt lượn quanh bia gen, giống như một cỗ máy đang dốc sức vận hành.

Mấy giọt máu tươi Hàn Sâm nhỏ lên trên đó cũng giống như giọt máu tươi ban đầu kia, đều lẳng lặng dính lên trên mặt đá của bia gen, lại không có ý thẩm thấu vào trong bia đá.

Cho dù quang phù trên bia gen chuyển động chiếm đoạt như thế nào, máu tươi vẫn trong suốt long lanh, không cho ngoại vật thấm vào, hệt như tảng đá.

Quang phù trên bia gen di chuyển ngày càng nhanh, toàn bộ ánh sáng trên bia gen càng thêm rực rỡ, mang lại cho người ta cảm giác có thể nổ tung bất cứ lúc nào, Hàn Sâm không nhịn được lùi về sau một đoạn, hắn đúng là sợ bia gen sẽ nổ thật.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, bia gen vẫn không thể luyện hóa những giọt máu đó của Hàn Sâm.

“Bia gen, sao rồi?” Hàn Sâm biết vẫn chưa có kết quả, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu.

“Vẫn đang trong quá trình phân tích, trước mắt cho thấy, kết quả giống như lúc trước, hình như máu của ngươi có kết cấu cơ bản nhất, không thể tiếp tục phân giải…” Bia gen trả lời.

“Chuyện này không thể nào!” Hàn Sâm cau mày nói.

“Đương nhiên ta biết là không thể nào, nếu như kết quả phân tích này được thành lập, vậy thì chỉ có một khả năng, đó là ngươi là một thứ còn ngu ngốc

hơn sinh vật đơn bào, đừng nói là tư tưởng độc lập, mà đến tư cách ăn cớt cũng còn chẳng có…" Ví dụ của bia gen khiến Hàn Sâm cạn lời vô cùng.

"Vậy theo ý của ngươi, tình trạng của ta là như thế nào?" Hàn Sâm cẩn thận hỏi.

Bia gen im lặng hồi lâu rồi nói: "Ta chưa bao giờ gặp tình huống này, theo như suy đoán, có hai loại khả năng."

"Hai loại khả năng nào?" Hàn Sâm vội hỏi.

"Khả năng thứ nhất là kết cấu của cơ thể ngươi đã vượt ra khỏi phạm vi mà năng lực của ta có thể phân biệt, khiến ta không cách nào phân tích." Bia gen nói.

"Nếu là như vậy, có phải cơ thể của ta đã tiến hóa đến cấp độ vô cùng cao cấp rồi hay không?" Hàn Sâm vui vẻ trong lòng.

"Theo lý thuyết, cho dù ngươi bước ra được một bước kia, cho dù trong kho gen của ngươi đã không có bản mẫu và kiểu mẫu có thể so sánh, nhưng vẫn có thể phân tích đơn giản được" Bia gen nói ra.

"Vậy tình trạng bây giờ của ta là như thế nào?" Hàn Sâm càng nghe càng hồ đồ.

Im lặng một lát, tiếng nói của bia gen lại vang lên lần nữa: "Trừ phi cấp độ tiến hóa của ngươi đã vượt xa khỏi phạm vi năng lực và nhận biết của ta, vậy mới có thể xuất hiện tình huống như thế này, nhưng mà khả năng này vô cùng nhỏ."

"Vậy khả năng thứ hai mà ngươi nói là gì?" Hàn Sâm cũng không cho rằng cấp độ tiến hóa của mình đã cao đến mức bia gen cũng không hiểu nổi.

Nếu thật sự như vậy, sao cơ thể hắn lại yếu như vậy, lẽ ra sớm đã vô địch thiên hạ, giơ tay nhấc chân cũng có thể hủy diệt vũ trụ mới đúng.

Lầy này bia gen im lặng lâu hơn, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Khả năng còn lại chính là, ngươi đi lên một con đường tiến hóa hoàn toàn mới, phương thức tiến hóa hoàn toàn khác biệt với tất cả kinh nghiệm đã đúc kết

từ trước, chỉ có như vậy, ta mới không cách nào phân tích cấu trúc gen của ngươi.”

“Có thể sao?” Hàn Sâm giật mình, sau đó mới hỏi lại.

“Không biết, nhưng từ trước mắt cho thấy, đây là một phỏng đoán có tính khả thi nhất.” Bia gen nghiêm túc nói ra.

Hết chương 3407.

Chương 3408. Trở về Hoa Viên Không Trung

Hàn Sâm thật sự không ngờ ngay cả bia gen cũng không đo ra được trạng thái gen của hắn, đây quả thật là chuyện khó mà tưởng tượng, cho dù Tần Tu cũng từng bị bia gen phân tích gen, nhưng không hề xuất hiện tình huống như vậy.

Nếu thật sự giống như bia gen nói, hắn đi lên một con đường tiến hóa không giống với tất cả sinh vật khác, Hàn Sâm thật sự không biết đây là phúc hay họa nữa.

Con đường tiến hóa hoàn toàn mới đồng nghĩa với không có phương hướng, cũng không có kinh nghiệm có thể tham khảo, thậm chí Hàn Sâm không biết sau đó mình nên đi như thế nào.

Giống như một người đi trong sương mù, có thể bước tiếp theo sẽ gặp được tiên quả thần thảo núi vàng núi bạc, nhưng cũng có thể là vách đá vạn trượng và rắn độc thú dữ, quả thật chính là một bước lên thiên đường một bước xuống địa ngục.

Đi lên con đường chưa từng có ai đi, có thể thành công, tất nhiên sẽ có được thành tựu bất hủ muôn đời, nhưng thường thường thì con đường như vậy

đều do vô số hài cốt và máu tươi lót đường, nhất tướng công thành vạn cốt khô, chính là đang nói về con đường như vậy.

Hàn Sâm không biết mình là người có thể đi đến thần đàn, hay sẽ là hài cốt trải trên mặt đất.

“Việc đi đến nước này, ta đã không còn đường lui, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, chỉ mong trước khi ta chết có thể giải quyết được kiếp nạn này.” Hàn Sâm cũng không quá lo lắng cho mình, chỉ là không chắc chắn cơ thể hiện giờ của mình có thể ngăn cản Tần Tu hay không.

“Bia gen, ngươi thấy so với Tần Tu thì cơ thể này của ta như thế nào?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Thiên Chi Thời Chung hỏi.

Bia gen im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Không biết, theo lý thuyết, nếu Tần Tu tăng lên cấp Trọng Khải, lại dung hợp chiến giáp nguyên thể gen, vậy hắn chính là sinh mệnh mạnh mẽ nhất vũ trụ này, ngoài con gái kia của ngươi, không có sinh vật nào có thể chống lại hắn.”

Nói đến đây, bia gen dừng một chút: “Nhưng trạng thái gen bây giờ của ngươi cũng khó nói, nói không chừng sẽ có tác dụng bất ngờ.”

“Lời này của ngươi nói cũng như không.” Hàn Sâm không còn lời gì để nói.

“Biết chính là biết, không biết chính là không biết, chuyện không rõ ràng, tất nhiên không thể nói lung tung, chờ ngươi và Tần Tu chiến đấu xong thì có thể tiến hành phân tích số liệu, đến lúc đó có thể biết kết quả chính xác rồi.” Bia gen rất bình tĩnh nói ra.

Trong lòng Hàn Sâm thầm khinh bỉ, chờ hắn và Tần Tu chiến đấu xong thì nào còn cần bia gen phân tích nữa.

“Được rồi, ta phải trở về, ngươi mau ra đi.” Hàn Sâm không muốn nói nhảm với bia gen nữa, cầm Thiên Chi Thời Chung lên nói.

“Ngươi nên làm gì thì làm cái đó, ta để lại một sợi linh hồn trong Thiên Chi Thời Chung này.” Bia gen nói ra.

“Ngươi đang ăn vạ không đi hả?” Hàn Sâm cau mày hỏi.

Bia gen vô cùng mất hứng, nói: “Cái gì mà ăn vạ không đi chứ? Ta ở lại trong Thiên Chi Thời Chung, đó là coi trọng ngươi, chỉ có ích chứ không hề có hại với ngươi.”

“Ngươi có thể cho ta lợi ích gì? Khi ta tham gia trận chiến Bia Gen, ngươi sẽ ra tay giúp ta sao?” Hàn Sâm bĩu môi nói.

“Tất nhiên là không thể, là ta đặt ra quy tắc của trận chiến Bia Gen, đương nhiên ta không thể phá vỡ quy tắc được.” Bia gen nói ra.

“Nếu ngươi đã không ra tay giúp ta, vậy ngươi ở lại trong Thiên Chi Thời Chung thì có lợi ích gì?” Hàn Sâm khinh thường nói.

Bia gen lập tức im lặng không nói, hồi lâu không lên tiếng, nhưng nó cũng không ra khỏi Thiên Chi Thời Chung, dường như có ý định chơi xấu, không hề rời khỏi Thiên Chi Thời Chung.

“Này, ngươi nói chuyện đi chứ? Đường đường là bia gen, ngươi không thể chơi xấu vậy được đâu!” Hàn Sâm kêu vài tiếng, nhưng vẫn không được bia gen trả lời, dường như đã ngủ rồi.

Hàn Sâm cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể cất Thiên Chi Thời Chung lại, sau đó rời khỏi Tam Thập Tam Thiên, trở về Hoa Viên Không Trung.

Bây giờ bầu không khí trong Hoa Viên Không Trung rất căng thẳng, đám người Hoàng Phủ Tĩnh đều đang liều mạng săn giết thú Phá Giới, hi vọng có thể đạt được một trăm điểm giá trị Phá Giới, vì vậy hoàn toàn không có thời gian ở lại trong căn cứ, khi Hàn Sâm trở lại căn cứ, chỉ có Vương Vũ Hàng ở trong căn cứ, ngay cả Linh và Tiểu Thiên Sứ cũng chưa trở về.

“Chú trẻ, gen Phá Giới của ngươi đã đầy chưa?” Hàn Sâm ngồi đối diện Vương Vũ Hàng, tự rót cho mình một cốc nước.

Vương Vũ Hàng gật đầu: “Đã sớm đầy rồi, thể Siêu Thần tiến hóa đến trạng thái Cứu Cực, nhưng khi chiến đấu với một người thì thể Siêu Thần của ta không có nhiều tác dụng, nếu nhiều kẻ địch một chút thì còn có tác dụng, chứ chiến đấu một với một, vậy cũng chỉ có thể xem vận may thôi, e rằng cũng không giúp được gì nhiều.”

“Cũng chưa chắc, nói không chừng đến lúc đó còn cần ngươi ra sức.” Hàn Sâm cười nói.

Vương Vũ Hàng quăng một trái cây cho Hàn Sâm, cười nói: “Không phải ngươi trông cậy ta phòng thủ tại Hoa Viên Không Trung sao?”

“Chú trẻ thông thấu.” Hàn Sâm giơ ngón cái lên, hắn không dám tham gia trận chiến Bia Gen cũng bởi sợ Tần Tu ra tay với Hoa Viên Không Trung khi hắn tham gia trận chiến Bia Gen.

Vương Vũ Hàng nheo mắt nói: “Ngươi cứ yên tâm, nếu như hội Thần Loạn dám ồ ạt tấn công Hoa Viên Không Trung chúng ta, nói không chừng đến lúc đó sẽ khiến bọn họ có đi mà không có về.”

Hàn Sâm nhìn Vương Vũ Hàng, cảm thấy yên tâm hơn nhiều, cảm giác có người dựa vào thật sự rất tốt.

Vương Vũ Hàng võ võ bả vai Hàn Sâm: “Yên tâm đi, trong nhà có ta”

Trở lại căn nhà của mình, Kỷ Yên Nhiên đang dạy Linh Nhi đọc sách viết chữ, nhìn thấy Hàn Sâm trở về, Kỷ Yên Nhiên mới vừa đứng dậy thì thân hình Linh Nhi đã chợt lóe lên một cái, lập tức tan biến trong hư không, đến khi xuất hiện lại thì đã nhào vào trong ngực Hàn Sâm, ôm cổ Hàn Sâm gọi cha.

“Đây không phải là thuật dịch chuyển tức thời của ta sao? Linh Nhi con học được từ khi nào vậy?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc, dịch chuyển tức thời của hắn là dựa trên cơ sở của thuật Thần Du tộc Thái Thượng sửa đổi tạo thành, còn phức tạp mạnh mẽ hơn Tinh Không Đại Na Di, người khác hoàn toàn không cách nào luyện thành thuật dịch chuyển tức thời của hắn.

Mặc dù Linh Nhi là con gái của Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm cũng không có thời gian dạy nàng thuật dịch chuyển tức thời, hơn nữa cho dù có thời gian thì thuật dịch chuyển tức thời tiêu hao quá nhiều sức mạnh, Hàn Sâm cũng không nghĩ rằng Linh Nhi có thể sử dụng.

Nhưng bây giờ xem ra, không biết từ lúc nào mà Linh Nhi đã học xong thuật dịch chuyển tức thời của hắn rồi.

“Trước đó cha mang Linh Nhi đi chơi có sử dụng thuật dịch chuyển tức thời, cho nên Linh Nhi học được rồi.” Linh Nhi nghiêng đầu nói ra.

“Chỉ cảm nhận vài lần là học được rồi sao?” Trong lòng Hàn Sâm rất kinh ngạc.

“Đúng vậy, rất đơn giản.” Linh Nhi gật đầu nói.

Trong lòng Hàn Sâm vui vẻ, đồng thời cảm khái: “Cũng chỉ có ngươi mới sẽ cảm thấy đơn giản, người khác ấy, đừng nói đến tự mình cảm nhận, cho dù ta có lòng cầm tay chỉ bảo, bọn họ cũng không học được.”

“Khó như vậy sao?” Linh Nhi lại tỏ ra không tin.

Kỷ Yên Nhiên ở bên cạnh cười nói: “Cũng không xem là con gái ai sinh ra, có khả năng học tập thế này không phải rất bình thường sao?”

“Vợ nói đúng lắm.” Hàn Sâm đành phải gật đầu cười theo.

Khi bọn họ đang nói chuyện, trong một phòng thí nghiệm ở Hoa Viên Không Trung, Hàn Vũ Phi đang tiến hành một thí nghiệm đặc thù.

“Tiểu bảo bối… con phải ngoan ngoãn… mẹ sẽ khiến con trở thành sinh vật mạnh nhất thế gian…” Hàn Vũ Phi nhìn thiết bị trước mặt, trong ánh mắt tràn đầy cuồng nhiệt.

Hết chương 3408.

Chương 3409. Thuyết phục

Khi Hàn Sâm trở về Tí Hộ Sở, nhìn thấy Bảo Nhi vẫn đang cố gắng luyện tập, mức độ hòa hợp giữa nàng và Hồ Lô đằng đã rất cao, xem ra có thể hoàn toàn khống chế Hồ Lô đằng nhanh thôi.

Hàn Sâm chỉ đứng ở xa nhìn Bảo Nhi, cũng không có ý định đến gặp nàng.

Tiếng nói của bia gen vang lên trong đầu Hàn Sâm: “Gen của con gái ngươi quả thật rất hoàn mỹ, chờ sau khi nàng và chủng gen kia hoàn toàn dung hợp vào nhau, có thể trực tiếp bước ra một bước kia, mức độ hoàn thành gen của nàng hẳn phải xuất sắc hơn Tần Tu, nàng tham gia trận chiến Bia Gen, cơ hội có thể đánh bại Tần Tu rất lớn.

Hàn Sâm im lặng không nói, trên mặt không hề lộ ra chút vui mừng nào, sau một lúc lâu mới đột nhiên nói với bia gen: “Ta thu hồi thỉnh cầu trước đó, xin ngươi dù thế nào cũng đừng để Bảo Nhi tham gia trận chiến Bia Gen”

“Vì sao, trong mắt ta gen của nàng là hoàn mỹ nhất vũ trụ này, là kết cấu mà ta khá vừa ý, có cơ hội rất lớn khống chế toàn bộ đại vũ trụ, trở thành chủ nhân tương lai của toàn bộ đại vũ trụ.” Bia gen nói.

“Đối với ta thì nàng có thể trở thành chủ nhân của đại vũ trụ hay không cũng không quan trọng, ta chỉ hi vọng nàng có thể bình an vui vẻ sống tiếp.” Hàn Sâm nói.

Bia gen ngẫm nghĩ rồi nói: “Theo ta được biết, tình thế giữa ngươi và Tần Tu như nước với lửa phải không? Bảo Nhi không tham chiến, Tần Tu sẽ trở thành chủ nhân của bia gen, đến lúc đó hắn khống chế toàn bộ đại vũ trụ, tình hình sẽ càng bết bát hơn, như vậy vì ngươi, Bảo Nhi vẫn phải đánh một trận với hắn, đến lúc đó tỉ lệ thắng của Bảo Nhi sẽ thấp hơn bây giờ rất nhiều.”

“Không phải ngươi đã nói rằng ta có cơ hội đánh bại Tần Tu hay sao?” Hàn Sâm lạnh nhạt nói.

“Đây chỉ là một giả thiết, cụ thể có bao nhiêu khả thi, ngay cả ta cũng không nói rõ ràng được, con đường tiến hóa của gen của ngươi quá mức kỳ quái, căn bản không cách nào tính toán chính xác, có lẽ ngươi có thể thắng, nhưng khả năng thua lại càng nhiều hơn” Bia gen nói ra.

“Vậy thì chờ ta thua rồi nói tiếp, nhưng ngươi phải giúp ta chuyện này, cho dù như thế nào cũng không thể để Bảo Nhi tham gia trận chiến Bia Gen.” Hàn Sâm đã hạ quyết tâm.

“Chuyện này… quy tắc là không thể thay đổi… khi trận chiến Bia Gen mở ra Bảo Nhi tiến vào khiêu chiến một vị chúa tể, ngoài Tần Tu ra thì chỉ sợ các chúa tể khác đều khó mà ngăn cản nàng trở thành chúa tể.” Bia gen hơi khó khăn nói.

“Nếu dễ làm, ta còn cần xin ngươi làm gì? Ngươi giúp ta đi, ta tin ngươi sẽ có cách.” Hàn Sâm cười nói.

“Việc này… được rồi… dưới tình huống không phá hỏng quy tắc, ta có thể nghĩ cách… nhưng mà ta giúp ngươi rồi, về sau ta muốn danh chính ngôn thuận ở lại trong Thiên Chi Thời Chung, ngươi đừng có nói này nói kia nữa.” Bia gen nói.

“Được.” Ánh mắt Hàn Sâm vẫn luôn nhìn Bảo Nhi đang cố gắng dung hợp với hạt giống Hồ Lô.

Loạn mặc áo giáp Hắc Tinh vẫn đang ở bên cạnh quan sát, không ngừng chỉ dạy Bảo Nhi nên làm như thế nào, mặc dù bây giờ thực lực của Loạn đã không còn mạnh mẽ như trước, nhưng nàng vẫn có hiểu biết sâu rộng, vẫn là sự tồn tại cao cấp nhất, cho dù Hàn Sâm cũng không bằng.

“Cha, ngươi đến lúc nào thế?” Bảo Nhi phát hiện ra Hàn Sâm, vui mừng phấn khởi nhào đến, lao vào trong ngực Hàn Sâm.

Loạn nhìn thấy dáng vẻ thân mật của Bảo Nhi và Hàn Sâm, trong lòng hơi chua chua, mặc dù nàng và Bảo Nhi đã nhận nhau rồi, nhưng thân mật giữa Bảo Nhi và nàng còn kém xa thân mật giữa Bảo Nhi và Hàn Sâm.

Mẹ ruột như nàng còn không bằng ba nuôi Hàn Sâm, khiến trong lòng Loạn rất buồn bực.

Nhưng mà, Loạn cũng không phải một người hay đố kị, huống hồ là Hàn Sâm nuôi lớn Bảo Nhi, coi Bảo Nhi như con gái ruột thịt, nàng thật sự không cách nào oán hận Hàn Sâm.

Nhìn thấy Hàn Sâm đến, Loạn nói: “Ngươi làm rất tốt, lấy được chức vị chúa tể của Thời Chi Thiên, như vậy sẽ có thể dọn dẹp một số phiền †oái không cần thiết giúp Bảo Nhi.”

Dừng một chút, Loạn đánh giá cơ thể Hàn Sâm, hỏi: “Năng lực của ngươi nằm ngoài dự liệu của ta, lại có thể chống lại sức mạnh thời gian như vậy, chẳng nhẽ trong cơ thể ngươi có sức mạnh gen của hệ thời gian?”

“Trước kia từng luyện tập chút thuật gen của hệ thời gian.” Hàn Sâm trả lời.

Loạn nghe vậy thì gật đầu: “Ngươi rất được, đáng tiếc, gen linh hồn của ngươi quá yếu, nếu có thể chuyển thế vài lần, có lẽ thật sự có cơ hội đi đến bước cuối cùng.”

“Sau khi linh hồn chuyển thế, không phải ấn ký của kiếp trước đều bị xóa sạch sao?” Hàn Sâm nói.

Loạn cười nói: “Tất nhiên linh hồn bình thường sẽ không cách nào mang ấn ký của kiếp trước đến kiếp sau, nhưng mà một số sinh mệnh mạnh mẽ có thể khiến cho gen của linh hồn thay đổi, giống như Tần Tu, giống như ta, cho dù chuyển thế trùng sinh cũng đã định trước là không tầm thường, hơn nữa sẽ càng ngày càng mạnh, kiếp này mạnh hơn kiếp trước. Chỉ là điều này yêu cầu cấp độ sinh mệnh quá cao, sinh mệnh thông thường không thể làm được. Thật ra khi ngươi có được đá nguyên thể gen thì ta đã đo lường gen linh hồn của ngươi, đáng tiếc, gen linh hồn của ngươi rất bình thường, không có bất kỳ ấn ký nào của kiếp trước còn sót lại, điều này nói rõ ràng linh hồn ở trước kiếp này của ngươi rất bình thường, tích lũy của một kiếp không đủ cho ngươi đi đến một bước kia.”

Hàn Sâm không nói gì nữa, bởi vì có thể hắn quả thật không có cơ hội đi ra một bước kia, bia gen nói có thể hắn đang đi lên một con đường tiến hóa hoàn toàn mới, có lẽ không thể đi đến một bước kia.

Bảo Nhi lại tỏ ra mất hứng nói: “Ngươi nói cha ta như vậy là không đúng rồi, nếu như cha không bước qua được một bước kia, vậy chỉ có thể bởi vì hắn không muốn đi ra mà thôi, chỉ cần hắn muốn thì nhất định có thể đi ra được, cha lợi hại nhất.”

Loạn khẽ nhíu mày, nàng cũng nhìn ra được, Bảo Nhi thật sự rất ỷ lại Hàn Sâm, loại ỷ lại này đã vượt qua lý trí, điều này cũng không phải chuyện tốt với Bảo Nhi.

Là con gái của nàng, là đời sau của người đàn ông kia, Bảo Nhi mới là thể sinh mệnh hoàn mỹ nhất vũ trụ, nàng hẳn phải cao xa vời vợi, chứ không phải ỷ lại Hàn Sâm như thế này.

Khóe miệng Loạn giật giật, cuối cùng vẫn không nói gì, nàng cũng thấy rõ ràng, vừa rồi khi Bảo Nhi nói chuyện thay Hàn Sâm, còn không gọi nàng là mẹ, rõ ràng đã rất tức giận, nếu lại nói Hàn Sâm gì nữa, sẽ chỉ khiến cho Bảo Nhi càng không vui.

Với tình cảm của Bảo Nhi với Hàn Sâm, rất có thể sẽ trở mặt với người mẹ ruột như nàng.

Hàn Sâm xoa đầu Bảo Nhị, cười nói: "Bảo Nhi nói rất đúng, chỉ cần cha ngươi muốn, vậy nhất định có thể làm được, ngươi yên tâm đi, cha ngươi sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm hại đến con gái bảo bối của †a, đừng nói là Tần Tu kia, cho dù là lão Thiên Vương cũng không được."

"Cha thương Bảo Nhi nhất." Bảo Nhi vui vẻ thơm một cái lên mặt Hàn Sâm.

Loạn nhìn mà hơi bất đắc dĩ, thầm nghĩ trong lòng: "Có lẽ lời này của Hàn Sâm là từ tận đáy lòng, điểm này ta cũng không nghi ngờ. Đáng tiếc có lòng cũng chưa chắc có thể làm xong việc, ngoài Bảo Nhi thì căn bản không có sinh vật nào khác có thể áp chế Tần Tu. Nếu Hàn Sâm gặp Tần Tu trước Bảo Nhi, nếu thật sự liều mạng đánh với Tần Tu, vậy thì gay go rồi. Nếu hắn chết trong trận chiến, ắt sẽ tạo ra đả kích rất lớn cho Bảo Nhi, khiến Bảo Nhi khó mà đánh với Tần Tu với trạng thái bình thường được. Không được, ta nhất định phải thuyết phục Hàn Sâm, không thể để hắn làm chuyện điên rồ được."

"Bảo Nhi, ngươi đi luyện tập tiếp đi, ta và Hàn Sâm còn có chuyện phải làm" Loạn nói với Bảo Nhi, đồng thời liếc mắt ra hiệu với Hàn Sâm.

Hàn Sâm biết Loạn có lời muốn nói với hắn, vuốt vuốt tóc Bảo Nhi: "Đi đi Bảo Nhi, ngươi luyện tập thêm lát nữa, buổi ta ta dẫn ngươi về nhà, cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên với mẹ, Tiểu Hoa, Linh Nhi."

“Tốt quá, ta cũng rất nhớ mẹ và em trai, em gái.” Bảo Nhi vui vẻ đồng ý, lúc này mới nhảy ra khỏi lồng ngực Hàn Sâm, chạy đi luyện tập.

“Loạn, ngươi có lời gì muốn nói với ta?” Hàn Sâm và Loạn đi đến một nơi cách Bảo Nhi khá xa, lúc này mới lên tiếng hỏi.

Loạn nhìn Hàn Sâm, tỏ ra trịnh trọng nói: “Ta biết ngươi rất thương Bảo Nhi, yêu thương nàng như con gái ruột thịt của mình, nếu như ngươi thật sự muốn tốt cho nàng, vậy đồng ý với ta một chuyện. Nếu trong trận chiến Bia Gen, ngươi gặp Tần Tu trước Bảo Nhi, vậy ngươi nhất định phải từ bỏ chiến đấu, không thể cho Tần Tu có cơ hội giết ngươi, nếu không sẽ khiến Bảo Nhi phân tâm, nói không chừng từ thắng thành bại, ngươi cũng không muốn nhìn thấy Bảo Nhi xảy ra chuyện chứ?”

Hết chương 3409.

Chương 3410. Hòa quang đồng trần

“Nói cũng đúng, ta cũng không muốn Bảo Nhi xảy ra chuyện, ngươi yên †âm đi, ta biết nên làm như thế nào.” Hàn Sâm dừng một lát rồi nói thêm: “Cũng không nên tạo áp lực quá lớn cho Bảo Nhi, hôm nay ngươi cho Bảo Nhi nghỉ ngơi một đêm, trở về ăn một bữa cơm với ta, để nàng thả lỏng khôi phục tinh thần một chút.”

“Được rồi.” Loạn khẽ gật đầu.

Hàn Sâm dắt Bảo Nhi đi Hoa Viên Không Trung, gọi hết người nhà của mình trở về, cùng ăn một bữa cơm với Bảo Nhi.

Ngoài Tiểu Hoa và Linh Nhi thì còn gọi Hàn Mộng Nhị, Linh, Tiểu Thiên Sứ, và cả Tiểu Ngân Ngân nữa, người một nhà hiếm khi tập hợp đông đủ như vậy.

Bảo Nhi vốn cũng không phải là một cô bé thích tu luyện, trong khoảng thời gian này nàng gian khổ tu luyện, sớm đã buồn bực lắm rồi, bây giờ mới coi như khôi phục chút dáng vẻ lúc thường, một đêm này chơi vô cùng vui vẻ.

Mấy chị em Bảo Nhi đánh bài, Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên ngồi trên ghế sofa ngắm nhìn, Tiểu Ngân Ngân nằm trên đùi Hàn Sâm, nhắm mắt tựa như đã ngủ thiếp đi, mặc cho Hàn Sâm vuốt ve bộ lông màu bạc của nó, khiến Hàn Sâm có loại xúc động muốn thời gian dừng lại ở đây.

Máy liên lạc đột nhiên vang lên, Hàn Sâm thoáng nhìn, là số của Bạch tiên sinh, vội vàng nhận máy.

"Bạch tiên sinh, chuyện kia đã có kết quả rồi sao?" Hàn Sâm không kịp chờ đợi nói.

"Dăm ba câu không nói rõ được, nếu ngươi không có việc gì thì đến nơi này của ta một chuyến đi." Bạch tiên sinh nói.

"Được, ta lập tức đi ngay." Hàn Sâm đặt máy liên lạc xuống, đưa Bảo Nhi không chút tình nguyện trở về Tí Hộ Sở, lúc này mới chạy đến nơi ở †ại Hoa Viên Không Trung của Bạch tiên sinh.

"Bạch tiên sinh, có phải ngươi đã phát hiện ra gì rồi không?" Sau khi nhìn thấy Bạch tiên sinh, Hàn Sâm gấp gáp hỏi.

"Có chút phỏng đoán, nhưng vẫn chưa thể xác định, cần làm một số kiểm tra nữa, bây giờ ngươi có thể sử dụng Động Huyền Kinh không?" Bạch tiên sinh nhìn Hàn Sâm hỏi.

Hàn Sâm ngẫm nghĩ rồi nói: "Khó mà nói rõ ràng chuyện này, bây giờ †a quả thật không thể nào vận chuyển Động Huyền Kinh như trước, nhưng khi ta gặp nguy hiểm, khi cần thiết, dường như vẫn có thể mở ra Động Huyền Khí Tràng, cảm ứng được tất cả xung quanh, nhưng hơi khác với Động Huyền Khí Tràng trước kia, rất khó hình dung."

Bạch tiên sinh gật đầu, đột nhiên ra tay đánh một chưởng vào lồng ngực Hàn Sâm.

Bạch tiên sinh vốn đứng trước mặt Hàn Sâm, hơn nữa hắn không hề đề phòng Bạch tiên sinh, một chưởng này lại không hề có dấu hiệu báo trước, giống như u linh quỷ thủ.

Cho dù đổi là Tần Tu cũng chưa chắc có thể tránh được một chưởng này, nhưng khi bàn tay Bạch tiên sinh sắp chạm vào cơ thể Hàn Sâm, thì hình như cơ thể Hàn Sâm sinh ra một phản ứng tự nhiên, tránh thoát một chưởng quỷ dị kia của Bạch tiên sinh.

Hàn Sâm không đánh lại, trên mặt cũng không có cảm xúc khác thường, chỉ dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Bạch tiên sinh, hắn hoàn toàn không tin Bạch tiên sinh sẽ gây bất lợi cho hắn, Bạch tiên sinh làm như vậy nhất định là có lý cho của mình.

Bạch tiên sinh nhìn cơ thể Hàn Sâm, nói ra: "Quả nhiên là vậy, cơ thể của ngươi đã đạt đến cảnh giới của Hòa quang đồng trần."

"Cảnh giới của Hòa quang đồng trần? Đó là cái gì?" Hàn Sâm nghi ngờ nhìn Bạch tiên sinh hỏi.

"Uổng cho ngươi còn là đệ tử của Huyền Môn, thuật ngữ dễ hiểu như vậy của Huyền Môn cũng không hiểu à? Rốt cuộc ngươi đã đọc những điển tịch Huyền Môn ta đưa cho ngươi hay chưa?" Bạch tiên sinh miệng cười mà mắt không cười nhìn Hàn Sâm.

Mặt già của Hàn Sâm lập tức đỏ ửng lên: "Ngươi cũng biết đấy, loại người như ta không chịu ngồi yên, hơn nữa vận may vô cùng không tốt, luôn có phiền phức tự tìm đến cửa, thật sự không có nhiều thời gian đọc sách."

Bạch tiên sinh cười mắng: "Nói hươu nói vượn, là chính ngươi không muốn đọc chứ gì? Nếu không dựa vào cấp độ tiến hóa hiện giờ của ngươi, muốn nhớ kỹ toàn bộ điển tịch Huyền Môn đó, cũng không mất bao nhiêu thời gian."

Mặt già của Hàn Sâm càng đỏ hơn, đành phải bất đắc dĩ nói: "Chỉ nhớ thôi e rằng không có tác dụng, những tri thức Huyền Môn đó cũng không phải công thức số học, nếu không thể ngộ ra thì có nhớ cũng vô dụng."

Bạch tiên sinh gật đầu: “Quả thật tính tình của ngươi không hợp học tập huyền học, không tu huyền học mà có thể luyện Động Huyền Kinh đến cảnh giới này, cũng coi như là một biến số rồi. Nếu ngươi có thời gian thì giảng giải Động Huyền Kinh cho Yên Nhiên nghe, nàng có thiên phú cực cao ở mặt huyền học, tương lai ắt có thành tựu lớn về Động Huyền Kinh.”

“Nếu thật sự như vậy thì tốt quá rồi, đêm nay ta về sẽ cẩn thận dạy nàng.” Lúc bắt đầu nói Hàn Sâm còn hơi phấn khởi, nhưng nói xong rồi, nụ cười trên mặt lại trở nên đắng chát.

“Không nỡ bỏ Động Huyền Kinh?” Bạch tiên sinh cười híp mắt nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm lắc đầu nói: “Yên Nhiên là người vợ sống chết có nhau với ta, đừng nói là Động Huyền Kinh, cho dù đưa toàn bộ học vấn của ta cho nàng, ta cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng giống như ngươi đã nói, Yên Nhiên có thiên phú cực cao ở mặt này, tốt quá rồi, chờ nàng học xong Động Huyền Kinh, sức quan sát đối với mọi chuyện mọi vật càng thêm nhạy bén, e rằng những ngày tháng sau này này của ta sẽ không được dễ chịu lắm”

“Lời nói ngươi không phải không có lý, nước quá trong ắt không có cá, người thân nhất cũng sinh rạn nứt, giữ một khoảng cách và không gian nhất định là chuyện tốt.” Bạch tiên sinh nói đến đây thì mỉm cười: “Nhưng mà ngươi cũng không cần lo lắng, không phải vừa rồi ta đã nói rồi sao, cơ thể của ngươi đã đạt đến cảnh giới của Hòa quang đồng trần, cho dù Yên Nhiên thật sự luyện Động Huyền Kinh đến cảnh giới có một không hai như ngươi nói thì cũng khó có thể thăm dò tất cả của ngươi.”

“Bạch tiên sinh, rốt cuộc cảnh giới của Hòa quang đồng trần là cái gì?” Hàn Sâm vội vàng hỏi.

“Hòa là hòa vào, có ý nghĩa che đậy hạn chế, đồng là đứng cùng với nhau nhưng không khác biệt. Gương dính bụi trần không còn ánh sáng, ánh sáng rồi cuối cùng cũng thành bóng tối, cho nên trước tiên che đậy ánh sáng khiến nó hòa vào với bụi, không để nó phát ra ánh sáng, vậy cũng không có chỗ cho bóng tối.” Bạch tiên sinh nói ra.

“Ý của ngươi là, gặp sao yên vậy, không lộ tài năng? Nhưng cái này thì liên quan gì đến cơ thể ta chứ?” Hàn Sâm vừa suy nghĩ lời của Bạch tiên sinh vừa nói.

Bạch tiên sinh khẽ gật đầu: “Người đời chỉ biết, lực phá hoại của bảo kiếm sắc bén và súng pháo rất đáng sợ, nhưng không phải lúc nào dùng bảo kiếm và súng pháo cũng có thể giải quyết được chuyện trên đời này. Ví dụ như, khi ngươi khát nước thì phải uống nước, khi ngươi đói bụng thì phải ăn cơm, lúc này cho dù ngươi có bảo kiếm tuyệt thế đánh đâu thắng đó hay súng pháo có thể hủy diệt tỉnh cầu cũng vô dụng.”

Hàn Sâm như có điều suy nghĩ, dường như có lĩnh ngộ, nhưng lại không bắt đầu trọng điểm cốt lõi nhất.

Bạch tiên sinh nói tiếp: “Con đường tiến hóa của sinh vật bình thường chính là quá trình theo đuổi sức phá hoại to lớn, tiến hóa như này có tính hạn chế, mặc dù có thể vô địch trong vũ trụ, nhưng ở một lĩnh vực khác nào đó, loại vô địch này cũng không có chỗ dùng.”

“Ý của ngươi là, cơ thể này của ta có tác dụng ở bất kỳ lĩnh vực gì sao?” Rốt cuộc Hàn Sâm đã hiểu rõ ý của Bạch tiên sinh rồi.

“Không sai, ngươi cũng không phải quá ngu, mặc dù lý giải của ngươi vẫn chưa phải chính xác lắm, nhưng đại khái chính là có ý như vậy.” Bạch tiên sinh cười nói.

“Nhưng vì sao ta không có cảm giác như vậy chứ? Đừng nói là có thể phát huy tác dụng ở bất kỳ lĩnh vực nào, mà dù lúc bản thân muốn là chút chuyện ở trong khả năng, cơ thể này cũng không nghe lời lắm.” Hàn Sâm không dám nghi ngờ phán đoán của Bạch tiên sinh, nhưng sự thật là vậy.

“Đó là bởi vì ngươi vẫn chưa thể thật sự hiểu rõ cơ thể của mình, trên thế giới này, thật ra điều khó hiểu nhất chính là chính mình, chậm rãi cẩn thận lĩnh ngộ đi, ngươi có thể làm được.” Bạch tiên sinh nghiêm

mặt nói ra.

Hết chương 3410.

Chương 3411. Có vấn đề.

“Làm sao mới có thể hoàn toàn hiểu và kiểm soát thân thể của mình?” Sau khi rời khỏi chỗ của Bạch tiên sinh, Hàn Sâm vẫn suy nghĩ về lời mà Bạch tiên sinh đã nói với hắn.

“Quá nửa đêm rồi, một mình ngươi ở đây lẩm bẩm gì thế?” Long Nữ nhìn thấy một mình Hàn Sâm ở đó vừa đi vừa lẩm bẩm, nên bước tới hỏi.

“Ta mới từ chỗ của Bạch tiên sinh trở về. Đã muộn thế này, sao ngươi cũng không ngủ?” Hàn Sâm nhìn Long Nữ hỏi.

“Vừa nấy lại mới sáng tạo ra một món mới, đáng tiếc tất cả mọi người đều đã nghỉ ngơi rồi, không có ai nếm thử. Vừa hay ngươi đang ở đây, tới đây giúp ta nếm thử đồ ăn đi.” Long Nữ kéo Hàn Sâm đi về phía phòng bếp của nàng.

“Gần đây ta thật sự không muốn ăn gì…” Hàn Sâm đâu có tâm trạng nếm thức ăn, đại chiến sắp tới, Hàn Sâm lo lắng cho sự an nguy của bản thân, ăn gì cũng nhạt như nước ốc.

“Vậy vừa hay, món ăn này của ta có tác dụng khai vị kiện thực, ngươi càng phải nếm thử.” Long Nữ không khỏi phân trần, rồi kéo Hàn Sâm vào trong phòng bếp, sau đó bưng một món ăn đến trước mặt Hàn Sâm.

Tới cũng tới rồi, Hàn Sâm định ăn qua loa một tí, tránh để Long Nữ gây khó dễ.

Tay nghề của Long Nữ phi phàm, e rằng trong vũ trụ ngày nay khó có thể tìm được đầu bếp giỏi hơn nàng, nhưng bây giờ Hàn Sâm quả thật không muốn ăn gì, tâm trí hoàn toàn không đặt vào thứ đang ăn, tùy tiện ăn vài miếng, cảm thấy vị cũng được, gật đầu nói: “Hương vị rất ngon”

“Ngươi cho rằng món này ngon, vậy thì nói cho ta biết, món này ngon ở chỗ nào?” Long Nữ dựa theo lời của Hàn Sâm, hỏi.

Hàn Sâm không khỏi hơi xấu hổ, hắn chỉ thuận miệng nói như vậy, đâu ngờ Long Nữ lại còn hỏi hắn câu này, trước đó hắn hoàn toàn chỉ nếm lấy lệ, hoàn toàn không chú ý thưởng thức hương vị của món ăn này, đâu nói ra được ngon ở chỗ nào.

"Dù sao ta cũng không phải là chuyên gia ẩm thực, chỉ cảm thấy ăn ngon, nhưng nếu bảo ta nói ra ngon ở chỗ nào, cái này thật sự hơi khó nói rõ." Hàn Sâm nói xong, lại gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, lần này Hàn Sâm đồn hết tâm trí thưởng thức hương vị, cũng không cầu thật sự nói ra món này ngon ở chỗ nào, chỉ cầu ứng phó qua là được.

Nhưng khi Hàn Sâm tập trung thưởng thức món này, nhất thời lại hơi bất ngờ ngây ra một lúc.

"Không sao, ngươi chỉ cần nói ra những gì nghĩ ở trong lòng là được, đạo nấu ăn, cầu mong không phải là vào miệng của người sành ăn, mà

là một chữ lâu." Long Nữ nói. "Chữ lâu? Tại sao lại là lâu?" Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm nghe thấy một câu nói như vậy, tò mò hỏi.

"Trên đời có vô số món ngon, trong đại vũ trụ này, từng giây từng phút đều có vô số món ăn mới ra đời, cũng có rất nhiều món ăn nổi tiếng nhất thời, khiến người hâm mộ nghe tiếng mà đến, cho dù là xếp hàng suốt đêm cũng không ngại. Nhưng món ăn như vậy, thường sẽ bị lãng quên hoặc bị đào thải trong thời gian ngắn. Cho dù miễn cưỡng được lưu truyền, bình thường cũng rất ít thực khách tới ăn, ngẫu nhiên tới thử món ngon. Ngược lại có những món ăn rất đơn giản, nhưng lại có thể lưu truyền ngàn đời, dù ăn mỗi ngày cũng không cảm thấy chán. Điều mà ta theo đuổi, chính là một chữ lâu, tạo ra món ăn có thể được người ta ăn trong một thời gian dài, và thay đổi thói quen ăn uống của tất cả các sinh vật trong lặng lẽ âm thầm."

"Hóa ra là thế, nếu muốn tạo ra một món ăn lâu dài, quả thật không phải là một việc dễ dàng. Nếu là khi trước nhân loại chưa ra khỏi tinh cầu, nguyên liệu nấu ăn thiếu thốn, chỉ có thể có cái gì ăn cái đó, đã hình thành thói quen tự nhiên có món ăn lâu dài. Nhưng bây giờ vũ trụ thống nhất, các loại nguyên liệu nấu ăn có thể vận chuyển đến mọi ngóc ngách của vũ trụ, thức ăn quá phong phú, muốn hình thành một món ăn lâu dài, vậy thì khó quá rồi" Hàn Sâm nói.

“Chính vì khó nên mới thú vị, nếu không ta cần gì phải đi trên con đường này.” Long Nữ nhìn Hàn Sâm cười nói: “Có thể nói ra lời như vậy, chứng tỏ ngươi hiểu biết sâu sắc về mỹ thực, vậy thì nói ra xem thử, món thịt xào xuân thu này của ta làm như thế nào? Có tiềm năng trở thành món ăn lâu dài không?”

Hàn Sâm cúi đầu nhìn thoáng qua thịt xào trong đĩa, vẻ mặt trở nên hơi kỳ lạ.

“Không sao, có gì cứ nói thẳng, chẳng nhẽ giữa ta và ngươi vẫn còn có chuyện không thể nói thẳng ra sao?” Long Nữ thấy Hàn Sâm như có chuyện muốn nói, thẳng thắn hỏi.

Hàn Sâm suy nghĩ một hồi mới nói: “Ta không biết món này có thể trở thành món ăn lâu dài không, nhưng theo ta thấy, hình như món ăn này hơi có vấn đề.

“Có vấn đề gì?” Long Nữ truy hỏi.

“Như vậy đi, ngươi nấu lại món ăn này cho ta xem, có lẽ ra có thể nói ra chỗ có vấn đề của món ăn này.” Hàn Sâm không trả lời ngay mà đưa ra yêu cầu.

Tuy Hàn Sâm không phải là một người sành ăn, nhưng Long Nữ vẫn có phần tôn trọng đối với Hàn Sâm, không coi thường ý kiến của hắn chỉ vì hắn là người ngoài nghề, trực tiếp làm theo lời Hàn Sâm, làm lại món thịt xào xuân thu.

Long Nữ triệu hồi chảo, thìa, dao, xẻng, và các đồ dùng khác, lấy nguyên liệu ra, lại xào một đĩa thịt xào xuân thu trước mặt Hàn Sâm.

Tài nghệ của Long Nữ đương nhiên là không chê vào đâu được, cho dù là từ khâu chọn nguyên liệu, hay là quá trình chế biến, kiểm soát độ nóng, đều có thể nói là hoàn mỹ, cho dù là đầu bếp hàng đầu và người sành ăn của đại vũ trụ ở chỗ này, cũng chắc chắn không xoi ra được bất kỳ khuyết điểm gì.

Nhưng tất cả những điều này lọt vào trong mắt của Hàn Sâm, lại khiến vẻ mặt của Hàn Sâm càng trở nên kỳ lạ.

Hàn Sâm biết nấu ăn, nhưng kỹ năng nấu nướng lại rất bình thường, món sở trường nhất cũng chỉ có món thịt nướng coi như có phần đặc sắc, nhưng ở trước mặt Long Nữ, chút kỹ năng nướng thịt đó của hắn, cũng chẳng là gì cả.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm nhìn Long Nữ nấu ăn, lại có loại cảm giác rất kỳ lạ, mỗi một hành động cử chỉ của Long Nữ, đều khiến hắn cảm thấy quen thuộc.

Như thế trước đây Hàn Sâm đều đã nhìn thấy từng động tác từng bước nấu ăn của Long Nữ.

Hầu hết các động tác của Long Nữ đều khiến Hàn Sâm cảm thấy quen thuộc, nhưng cũng có một số chỗ, hơi khác với những gì mà Hàn Sâm cảm thấy.

Mà những chỗ không giống như trong tưởng tượng của Hàn Sâm kia, lại khiến Hàn Sâm sinh ra cảm giác, Long Nữ làm như vậy hơi sai sai, điều này khiến vẻ mặt của hàn Sâm trở nên kỳ lạ hơn.

Xét về năng lực chiến đấu, Hàn Sâm muốn thắng Long Nữ là điều không khó, nhưng xét về kỹ năng nấu nướng, có thể nói là dù Hàn Sâm có thúc ngựa cũng không bằng một phần mười nghìn của Long Nữ, hai người hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm lại cảm thấy Long Nữ đang làm sai, hơn nữa loại cảm giác này còn rất mạnh mẽ, điều này hơi khó tin.

“Chuyện gì thế này? Tại sao ta lại cảm thấy như vậy chứ? Chẳng nhẽ đây chính là Hòa quang đồng trần mà Bạch tiên sinh nói sao?” Hàn Sâm thấy kinh ngạc lại nghi ngờ, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

“Bây giờ có thể nói cho ta biết, món này sai ở đâu rồi chứ?” Long Nữ đã xào xong món thịt xào xuân thu, bưng đến trước mặt Hàn Sâm, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Chuyện này ta thật sự vẫn có phần không thể nói rõ, chỉ cảm thấy có hơi khó nói, nếu không như vậy đi, ta cũng xào một đĩa thử xem, người nhìn ta

xào thế nào.” Hàn Sâm suy nghĩ một chút rồi nói.

Hắn khó mà tin cảm giác kia của mình là đúng, cho nên không nói ra cảm giác của mình.

“Ngươi muốn xào món thịt xào xuân thu này?” Long Nữ kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

Trình độ nấu nướng của Hàn Sâm, Long Nữ vẫn rất rõ ràng, món thịt xào xuân thu này nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng vì hai loại rau và một loại thịt có yêu cầu về nhiệt độ và thời gian khác nhau, yêu cầu về độ nóng cực cao, không phải đầu bếp chuyên nghiệp khó mà nắm bắt được, nàng không nghĩ rằng với trình độ của Hàn Sâm, thật sự có thể làm được món thịt xào xuân thu này.

Hết chương 3411.

Chương 3412. Thịt xào xuân thu.

“Ta thử xem.” Hàn Sâm không có năng lực như Long Nữ, chỉ có thể vào phòng bếp, sử dụng đồ làm bếp thông thường để nấu ăn.

Có tổng cộng ba loại nguyên liệu trong món thịt xào xuân thu, một loại †ên là cỏ Xuân Hương, một loại là nấm Thu Linh, và còn có thịt thăn của lôi thú được chọn lựa kỹ càng.

Bì giáp của lôi thú rất cứng, tuy không coi là dị chủng cao cấp, nhưng đao kiếm bình thường cũng khó làm tổn thương lân giáp của nó, với lại thịt của nó đặc biệt thơm ngon, đặc biệt là thịt thăn của lôi thú, vừa mềm vừa mịn, là thượng phẩm để xào.

Cỏ Xuân Hương xanh giòn, nấm Thu Linh mềm thơm, cả hai đều có tác dụng khử mùi máu tanh, cả ba kết hợp thành một món ăn, không chỉ có vị thịt có thể khiến cỏ Xuân Hương và nấm Thu Linh thêm thơm ngon, mà vị

thịt cũng sẽ trở nên béo mà không ngấy, có vị ngọt thanh vì vị của cỏ và nấm.

Món này nhìn thì có vẻ dễ, chỉ cần cho lần lượt ba nguyên liệu vào chảo xào là được, còn gia vị thì không dùng nhiều, chỉ cần cho một ít các loại gia vị như muối, đường là được, chỉ kết hợp nguyên vị của ba loại nguyên liệu này là đã thành công rồi.

Tuy món ăn này trông thì có vẻ dễ làm, nhưng lại là món khó nấu ngon nhất. Cỏ Xuân Hương mềm mại nhất, thời gian xào ở nhiệt độ cao cần kiểm soát chính xác.

Thời gian quá dài, cỏ Xuân Hương sẽ mất đi vị giòn, thời gian ngắn, mùi vị của cỏ trong đó sẽ không được ép ra, sẽ khó mà nuốt xuống, hơn nữa không có mùi vị của cỏ trung hòa mùi máu tươi của thịt lôi thú, thịt lôi thú cũng sẽ kém ngon hơn một chút.

Thịt lôi thú mềm, thời gian xào cũng không thể quá lâu, nấm Thu Linh không sợ thời gian xào lâu, nhưng cũng không thể xào quá lâu, nếu không hương nấm tự nhiên kia sẽ bay mất hơn phân nửa.

Ba loại nguyên liệu cần ba độ nóng khác nhau, đòi hỏi thời gian cho vào chảo rất khắt khe.

Đây chỉ là việc kiểm soát độ nóng, còn sơ chế nguyên liệu, cũng là một loại học vấn, cỏ Xuân Hương và nấm Thu Linh đều cần cắt thành lát, để giữ nhiệt đều, thì các lát nấm Thu Linh phải mỏng hơn một chút, cỏ Xuân Hương phải dày hơn một chút, như thế mới có thể khiến hai thứ gần như là chín trong cùng một thời gian.

Thịt lôi thú cần phải xử lý trước, chuyện này Long Nữ đã trực tiếp giúp Hàn Sâm xử lý xong, cho nên không cần Hàn Sâm lo lắng.

Nhìn thì tưởng là món thịt xào đơn giản, nhưng thật ra có rất nhiều điều kiêng ky, Long Nữ không nghĩ là một người ngoài nghề như Hàn Sâm có thể làm được món thịt xào xuân thu, nhưng Hàn Sâm luôn có những điều bất ngờ, cho nên Long Nữ không hề coi thường hắn.

Hàn Sâm thường xuyên nướng thịt, ít xào thịt hơn, nhưng chẳng hiểu sao, sau khi nhìn Long Nữ xào thịt xuân thu, dường như hắn lại hiểu ra điều gì đó, nên có một loại tự tin khó tả ở trong lòng.

Tuy không có sự trợ giúp từ đồ làm bếp thần kỳ của Long Nữ, Hàn Sâm sử dụng đồ làm bếp bình thường, nhưng cũng quen tay, không cảm thấy xa lạ chút nào.

Dao làm bếp trong tay Hàn Sâm lên xuống nhịp nhàng, không tính là

nhanh, cũng không tính là chậm, có tiết tấu và vẻ đẹp khó nói nên lời, ngay cả Long Nữ cũng cảm thấy động tác thái rau của Hàn Sâm quả thật giống như một môn nghệ thuật.

“Võ đạo và trù đạo tương thông, cảnh giới đao pháp của Hàn Sâm cực cao, ngay cả thái rau cũng tuyệt vời như thế, nhưng thái đẹp, không có nghĩa là có thể xào ra một món ngon, rốt cuộc hắn muốn xào món thịt xào xuân thu này thế nào đây?” Long Nữ chăm chú nhìn động tác của Hàn Sâm, lại âm thầm cân nhắc ở trong lòng.

Trong lòng Hàn Sâm không có nhiều tạp niệm như vậy, hắn ung dung thái nguyên liệu, sau đó chảo nóng thì cho dầu lên, mọi thứ diễn ra vô cùng trơn tru và tự nhiên, như thể hắn đã làm điều đó cả trăm ngàn lần.

Nhưng rõ ràng đây là lần đầu tiên Hàn Sâm nhìn thấy món thịt xào xuân thu của Long Nữ, cảm giác này thật sự hơi kỳ lạ.

Long Nữ vẫn nhìn Hàn Sâm, cứ thế nhìn, thế rồi hai mắt lại từ từ mở to, tất cả các bước của Hàn Sâm chính xác đến bất ngờ, có lẽ đã không thể dùng từ chính xác để miêu tả, tiết tấu xào món ăn của Hàn Sâm, gần như có thể dùng hoàn mỹ để miêu tả, cho dù là bản thân Long Nữ làm, nàng cũng không thể đảm bảo bản thân sẽ làm tốt hơn Hàn Sâm.

“Tên này học nấu ăn khi nào vậy?” Long Nữ nhìn mà kinh ngạc ở trong lòng, trình độ nấu nướng bậc này, chắc chắn không phải một sớm một chiều có thể đạt được.

Chỉ cần nhìn thời gian Hàn Sâm cho nguyên liệu vào chảo, là biết hắn nắm rất rõ đặc tính của những nguyên liệu đó, đã đến cảnh giới tùy tâm sở dục.

Chẳng mấy chốc, sự ngạc nhiên của Long Nữ đã biến thành sự nghi ngờ, các bước xử lý của Hàn Sâm bắt đầu giống với nàng, nhưng sau đó, có một số khác biệt nhỏ.

Vốn dĩ, cỏ Xuân Hương nên cho vào chảo sau nấm Thu Linh, nhưng Hàn Sâm đã đảo ngược bước này, trước tiên cho cỏ Xuân Hương vào chảo, theo Long Nữ thấy, điều này rõ ràng là không đúng, như vậy chờ tới khi nấm Thu Linh chín, cỏ Xuân Hương đã bị xào chín quá, mất đi vị giòn, và hương vị cũng thay đổi không còn tươi ngon.

“Nếu xào như thế, đĩa thịt xào xuân thu này coi như là bị hỏng rồi. Long Nữ âm thầm lắc đầu.

Nhưng điều khiến Long Nữ kinh ngạc đã xảy ra, Hàn Sâm cũng không cho nấm Thu Linh vào chảo xào, mà sau khi xào cỏ Xuân Hương, thì trực tiếp cho nó ra khỏi chảo, rồi cho cỏ Xuân Hương và thị đã xào xong ra đĩa trang trí.

“Ngươi còn chưa cho nấm Thu Linh vào đấy?” Long Nữ ở bên cạnh vội vàng nhắc nhở nói.

“Bây giờ cho vào cũng chưa muộn.” Hàn Sâm nói xong, đặt nấm Thu Linh đã cắt mỏng lên trên, hoàn toàn bao phủ cỏ Xuân Hương và thịt lôi thú bên dưới.

Long Nữ hơi giật mình, không biết Hàn Sâm muốn làm gì, Hàn Sâm lại cho dầu vào chảo nóng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào dầu trong chảo.

Cho đến khi dầu được đun nóng đến một mức độ nhất định, Hàn Sâm bắc chảo, đổ dầu nóng lên đĩa.

Dầu nóng màu vàng được đổ lên trên những lát nấm trắng như tuyết, nhất thời những lát nấm nóng lên biến thành màu vàng nhạt, trông như như được bôi lên một lớp màu vàng vậy, đồng thời tỏa ra một mùi thơm.

Hương thơm của nấm, dầu, thịt và cỏ Xuân Hương trộn lẫn với nhau, và một phản ứng hóa học đáng kinh ngạc xảy ra ngay lập tức, tạo thành một mùi thơm khiến người ta thèm nhỏ dãi, ngay cả Long Nữ khi ngửi thấy mùi hương đó, vị giác cũng khó kiểm soát mà tiết ra nhiều nước miếng, không nhịn được nuốt một ngụm nước miếng.

"Xong rồi, mời nếm thử." Hàn Sâm đặt món thịt xào xuân thu mình làm tới trước mặt Long Nữ.

Long Nữ vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ cầm đũa lên, trước tiên gắp một miếng cỏ Xuân Hương, sau khi bỏ vào trong miệng, nhất thời trợn tròn hai mắt, lộ ra vẻ khó mà tin được.

Cỏ Xuân Hương hấp thụ mùi thơm của thịt và nấm Thu Linh, cộng với mùi thơm và vị giòn của riêng mình, lập tức tạo ra tác động vị giác mạnh mẽ, khiến cả miệng của Long Nữ bị mùi thơm đó chiếm cứ, muối và đường thích hợp liên tục xoay chuyển trong miệng cùng với mùi thơm đó, trêu chọc chỗ nhạy cảm của vị giác, khiến Long Nữ bất giác tiết ra một lượng lớn nước bọt, còn chưa cẩn thận thưởng thức, đã không nhịn được mà nhai vài cái rồi nuốt xuống.

Long Nữ lại vội vàng gắp một miếng nấm Thu Linh và thịt lôi thú, cho hết vào miệng, tác động của loại mùi vị đó trở nên mạnh mẽ hơn, nước thịt và hương nấm cùng tràn đầy kẽ răng và khoang miệng, trong nháy mắt đã hoàn toàn chinh phục vị giác của nàng, như thể mùi vị của món ăn ngon đang bùng nổ trong miệng nàng.

"Làm sao… Ngươi làm được?" Long Nữ mở to hai mắt nhìn Hàn Sâm với vẻ khó tin, giống như không quen hắn.

Hết chương 3412.

Chương 3413. Đọc hiểu rồi.

Long Nữ thật sự rất ngạc nhiên, phương pháp nấu ăn như vậy cũng không xem là lạ, nhưng người có thể nghĩ tới việc làm như vậy, chắc chắn bản thân người đó có hiểu biết rất cao về nguyên liệu nấu ăn và nấu ăn, thậm chí có thể nói là không hề thua kém nàng.

Nhưng nhìn thế nào Hàn Sâm cũng không giống như người có thời gian nghiên trù đạo, hắn có thể "tiến hành cải tiến" món thịt xào xuân thu, tìm được phương pháp nấu ăn thích hợp nhất cho ba nguyên liệu,

quả thật khiến Long Nữ hơi giật mình.

"Nói mau, rốt cuộc là ngươi đã lén học nấu ăn khi nào vậy?" Long Nữ nắm lấy cổ tay của Hàn Sâm hỏi.

"Ngươi còn không biết ta sao? Ta làm gì có thời gian mà học nấu ăn gì đó, nhưng có thể là vì thấy ngươi làm đồ ăn lâu rồi, nên lĩnh hội được chút ít đó." Hàn Sâm cười nói.

Long Nữ trợn mắt nhìn hắn: "Nếu chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể luyện thành kỹ thuật nấu nướng cao thâm như vậy, thế thì tất cả đầu bếp trên thế giới thật sự nên đâm đầu chết."

"Thế thì ta không biết, ngươi hiểu ta nhất, bình thường đồ ăn của gia đình ta đều do ngươi làm, cơ hội để ta xuống bếp có thể có mấy lần chứ?" Hàn Sâm ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại thầm nói: "Chẳng nhẽ đây là cảnh giới Hòa quang đồng trần mà Bạch tiên sinh nói?"

"Ta vẫn không tin, ngươi chỉ cần nhìn qua, đã có thể luyện kỹ thuật nấu nướng tới cảnh giới như vậy." Tất nhiên Long Nữ biết, lời nà Hàn Sâm nói đều là thật, hắn hoàn toàn không có thời gian xuống bếp, nhiều lắm cũng chỉ là làm mấy loại như nướng thịt hầm thịt, nội dung kỹ thuật không có gì đặc biệt.

Nhưng nếu nói Hàn Sâm chỉ nhìn qua, đã có kỹ thuật nấu nướng như vậy, lại thật sự khiến Long Nữ khó mà tin được.

Long Nữ lại xào thêm vài món nữa, rồi bảo Hàn Sâm xào từng món một cho nàng xem, kết quả Hàn Sâm không những có thể xào ra, mà còn luôn có

thể khiến Long Nữ có phần ngạc nhiên, làm một số thay đổi nhỏ, kết quả xào ra hương vị, ngon hơn Long Nữ.

Long Nữ nhìn Hàn Sâm với vẻ khó tin, nàng thật sự không thể tin được, trên thế giới lại có thiên tài như vậy, chỉ cần nhìn qua, vậy mà làm tốt hơn người nấu ăn chuyên nghiệp - người tu luyện trù đạo như nàng.

"Ngươi… Rốt cuộc làm sao mà ngươi làm được?" Long Nữ hơi nản lòng, và có phần không hiểu bản thân vất vả tu hành những năm nay rốt cuộc là vì cái gì.

"Có lẽ…. Đây là thiên tài nhỉ…" Hàn Sâm xoa cằm mình suy nghĩ rồi nói.

Long Nữ nhìn dáng vẻ của Hàn Sâm, nhất thời nghiến răng nghiến lợi căm hận, đang chuẩn bị cầm chảo táng mạnh vào khuôn mặt đáng ghét của Hàn Sâm, Hàn Sâm lại nghiêm túc nói: "Ta nghĩ, có lẽ ta đã thật sự ngộ ra."

"Ngộ ra cái gì?" Long Nữ kinh ngạc hỏi.

"Ta không thể nói rõ, nói một cách đơn giản, bây giờ cho dù ta có làm gì, cũng đều có thể dựa vào trực giác tìm được con đường chính xác." Hàn Sâm suy nghĩ, rồi nói ra câu như vậy.

Long Nữ nghe xong nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt kỳ lạ nói: "Chân lý rất đơn giản, vạn dòng trở về cội nguồn, không phải là ngươi đã đạt tới cảnh giới cao nhất người đạo hợp nhất đấy chứ?"

"Không biết, ta cũng không nói rõ được rốt cuộc trạng thái bây giờ là gì, Bạch tiên sinh nói cái này là Hòa quang đồng trần, ngươi lại nói là người đạo hợp nhất, bản thân ta cũng không biết đây là gì." Hàn Sâm lắc đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ đến một chuyện khác, nói với Long Nữ: "Ta còn có việc phải đi chứng minh, đợi sau này nói tiếp nhé."

Khoát tay, Hàn Sâm bước nhanh rời đi, chẳng mấy chốc trở về chỗ ở của mình.

"Sao muộn như vậy rồi ngươi mới trở về?" Kỷ Yên Nhiên đang ngồi ở bàn làm việc xử lý một số tài liệu, nhìn thấy Hàn Sâm trở về, thì đứng dậy rót

cho hắn một chén trà.

Nhưng Hàn Sâm kéo Kỷ Yên Nhiên lại, hơi vội vàng nói: “Yên Nhiên, ngươi đưa những điển tịch huyền bí nhất khó nhất trong Huyền Môn cho ta xem thử.”

“Làm gì? Không phải bình thường ngươi ghét nhất là xem những điển †ịch kia sao? Không phải là nước đến trôn mới nhảy đấy chứ?” Kỷ Yên Nhiên kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

Những điển tịch Huyền Môn kia vẫn là do Hàn Sâm đưa cho nàng, nhưng bản thân Hàn Sâm lại rất ít đọc, nhiều nhất cũng chỉ là tùy tiện lật xem một ít, hoàn toàn không để tâm học tập.

“Đương nhiên không phải, ta chỉ muốn xem thử, có thể hiểu được hay không.” Trong lúc nhất thời Hàn Sâm cũng khó mà diễn đạt rõ.

“Lần trước ngươi đọc Tàng Chân Thiên, chỉ đọc được một nửa đã không đọc nữa, hay là ngươi đọc tiếp đi, được không?” Kỷ Yên Nhiên ngẫm nghĩ hỏi.

“Không cần loại nhập môn như Tàng Chân Thiên, ngươi cứ đưa cho ta loại khó hiểu nhất huyền bí nhất, ta nhớ hình như có cuốn Huyền Môn Đạo Tạng Chân Giải sao? Hình như Bạch tiên sinh đã nói, cuốn đó là

thể ngộ tâm đắc của hắn mấy năm gần đây.” Hàn Sâm ngẫm nghĩ nói.

“Ngươi thật sự muốn đọc Huyền Môn Đạo Tạng Chân Giải sao?” Kỷ Yên Nhiên kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

Huyền Môn Đạo Tạng Chân Giải là tác phẩm đứng đầu Huyền Môn do Bạch tiên sinh biên soạn mấy năm gần đây, tuy không xem là tác phẩm huyền bí nhất Huyền Môn, nhưng vì nó bao hàm một lượng kiến thức rộng lớn, nếu không quen thuộc với các tác phẩm lớn của Huyền Môn, thì tu sĩ huyền học có hiểu biết nhất định về huyền học, cũng hoàn toàn đọc không hiểu Huyền Môn Đạo Tạng Chân Giải.

Với trình độ huyền học hiện giờ của Kỷ Yên Nhiên, cũng phải dựa vào rất nhiều tư liệu, mới có thể từ từ nghiên cứu Huyền Môn Đạo Tạng Chân Giải, có rất nhiều chỗ đọc không hiểu, vẫn cần phải nhờ Bạch tiên sinh chỉ bảo mới được.

Kẻ hiểu biết nông cạn như Hàn Sâm, lại muốn đọc Huyền Môn Đạo Tạng Chân Giải, Kỷ Yên Nhiên thật sự không nghĩ ra, hắn đọc thì có thể có ích gì.

Nhưng nếu Hàn Sâm muốn đọc, Kỷ Yên Nhiên cũng không nói thêm gì, đưa bản sao của Huyền Môn Đạo Tạng Chân Giải cho Hàn Sâm đọc.

Bản gốc viết tay của Bạch tiên sinh, được lưu giữ trong nhà cũ của nhà họ Hàn trong Liên Minh, bình thường sẽ không tùy tiện lấy ra cho người ta đọc.

Trước đây Hàn Sâm thật sự đọc không hiểu, huyền học khó học, không phải có trí nhớ tốt là có thể học được, bản thân Hàn Sâm cũng đã học được một số thứ, nhưng không tiến bộ lắm.

Rất nhiều nội dung huyền học, Hàn Sâm đều đọc cái hiểu cái không, mặc dù Động Huyền Kinh của hắn đã luyện tới cảnh giới rất cao, nhưng về phương diện huyền học, Hàn Sâm chỉ có thể xem là một kẻ đần, ngay cả Kỷ Yên Nhiên cũng không như vậy.

Hàn Sâm cầm lấy Huyền Môn Đạo Tạng Chân Giải, mở ra đọc cẩn thận, vừa đọc, lại đã khiến Hàn Sâm vui mừng khôn xiết ở trong lòng.

Trước kia nội dung có vẻ khó hiểu, bây giờ Hàn Sâm đọc lại, lại không biết tại sao, dường như trong lòng có một loại sáng tỏ nào đó, có vẻ không cảm thấy tốn sức, chỉ cảm thấy những nội dung kia đã trở nên không khó hiểu như vậy.

Loại cảm giác này chỉ có thể hiểu mà không thể diễn tả thành lời, giống như một học sinh vốn không biết học, nhìn thấy đề toán thì đau đầu, đột nhiên mở mang đầu óc, lúc này mới phát hiện ra rằng hóa ra những đề toán kia cũng không khó hiểu như vậy.

Trước kia Hàn Sâm không có thời gian từ từ tìm hiểu, cho nên cảm thấy đọc chẳng thú vị gì, nhưng bây giờ sau khi đọc hiểu rồi, lại cảm thấy huyền học này thật sự rất thú vị, bất giác lật từng trang từng trang, càng đọc càng cảm thấy thú vị.

"Ngươi lật nhanh như vậy, thật sự đọc hiểu sao?" Kỷ Yên Nhiên thấy Hàn Sâm lật từng trang từng trang, thật sự không nhìn ra hắn có ý nghiên cứu nghiêm túc, không nhịn được hỏi.

Hết chương 3413.

Chương 3414. Thiên tài phi phàm

"Chắc là đọc hiểu một chút." Hàn Sâm vừa đọc vừa nói, nhưng trong lòng lại cực kỳ hưng phấn.

Dù là nấu ăn hay đọc sách, chúng đều không phải sở trường của Hàn Sâm, nhưng bây giờ những thứ hắn không am hiểu lại cùng có biểu hiện thế này. Nếu đây chính là Hòa quang đồng trần theo lời Bạch tiên sinh thì nó quả là chuyện tốt khó có thể tưởng tượng đối với Hàn Sâm.

"Bạch tiên sinh nói cơ thể hiện giờ của ta có hiệu quả lên mọi lĩnh vực. Vậy có phải về sau ta sẽ là một thiên tài toàn năng, dù học gì làm gì cũng tiếp thu nhanh hơn giỏi hơn người khác không?" Sau khi đọc xong quyển Huyền Môn Đạo Tạng Chân Giải, Hàn Sâm đã nằm lòng kiến thức về huyền học, hiểu sâu hơn không biết bao lần so với những gì hắn học được trong nhiều năm trước đó.

Mặc dù hắn không thể thông hiểu toàn bộ về huyền học chỉ bằng cuốn sách này nhưng cũng chẳng còn ở mức sơ đẳng như trước.

Khép sách lại, Hàn Sâm hướng mắt về phía Kỷ Yên Nhiên, nhìn chăm chú đến mức Kỷ Yên Nhiên thấy hơi ngượng.

“Ngươi nhìn gì vậy?” Kỷ Yên Nhiên duỗi tay đẩy cánh tay Hàn Sâm một cái, thẹn thùng nói.

“Ta đang xem tướng cho ngươi.” Hàn Sâm vẫn không rời mắt, trái lại còn vươn tay, nâng cằm Kỷ Yên Nhiên, nheo mắt cười, đáp.

“Ngươi có thể xem tướng ư?” Kỷ Yên Nhiên nhìn Hàn Sâm với vẻ kinh ngạc.

Trong huyền học, xem tướng không phải mê tín mà là một dạng thuật quan thế. Cái gọi là tâm sinh tướng không có nghĩa là trong lòng nghĩ đến chuyện xấu xa thì lập tức trở nên xấu xí, còn cả ngày nghĩ đến việc thì sẽ xinh đẹp hơn.

‘Tâm sinh tướng bàn về sự ảnh hưởng từ khí chất và tính cách của một người lên diện mạo. Lấy ví dụ đơn giản, người luôn lao tâm khổ trí thường không thể hiện quá nhiều biểu cảm, thích cau mày, nếp nhăn trên trán sẽ tương đối sâu.

Những người thích cười thường có pháp lệnh văn (đường rìa bên mép) và ngư vĩ văn (nếp nhăn ở khoé mắt) sâu hơn bình thường.

Nói kỹ hơn một chút, một người có tính tình không tốt sẽ dễ bị nóng gan, nếu thức đêm thường xuyên sẽ dẫn đến viêm họng, viêm mũi, thâm quầng mắt, rụng tóc và một vài triệu chứng khác.

Toàn bộ nếp sinh hoạt luôn để lại những dấu vết trên mặt một cách âm thầm. Xem tướng chính là việc nhìn vào các dấu tích này, lấy chúng làm cơ sở nhằm cho ra một vài suy luận.

Nếu muốn thông hiểu việc xem tướng thì cần học thêm rất nhiều kiến thức, ví dụ như y học và sinh học, đó chỉ là thứ cơ bản nhất. Trước đây Hàn Sâm cũng từng học sơ sơ, nhưng sau lại thấy quá rầy rà và tốn thời gian nên không học tiếp nữa.

Vậy nên thay vì để tên đệ tử huyền môn nửa vời như Hàn Sâm xem tướng thì thà tìm một thầy xem tướng bình thường ở trên phố xem còn chuẩn hơn.

Nhưng hôm nay khi xem tướng cho Kỷ Yên Nhiên, thì ánh mắt của hắn đã hoàn toàn khác trước. Ngày trước nhìn mãi không ra dấu vết, còn bây giờ chúng lộ ra tất tần tật trong mắt Hàn Sâm.

Có câu: "Người chuyên môn đánh giá chuyên nghiệp, còn người ngoài nhìn vào chỉ có thể đánh giá dựa vào bề ngoài." đến bây giờ Hàn Sâm mới nhìn ra được một chút môn đạo.

"Hay lắm, ngươi nói thử xem nào, ngươi thấy được điều gì từ trên mặt †a?" Kỷ Yên Nhiên gạt tay Hàn Sâm, dí mặt lại gân Hàn Sâm, hào hứng hỏi.

"Bốn ngày trước, Tiểu Hoa đi Liên Minh, đúng không?" Hàn Sâm cười nói.

"Đây là điều ngươi nhìn ra từ mặt ta à?" Kỷ Yên Nhiên kinh ngạc nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm duỗi một ngón tay, khẽ chà lên môi Kỷ Yên Nhiên, một mảng màu nhạt chợt loang ra trên tay Hàn Sâm.

"Đây là nhãn hiệu son môi nàng thường dùng, hãng này chỉ bán ở Liên Minh, hơn nữa còn là mẫu mới nhất mới được tung ra thị trường vào bốn ngày trước. Ta nghĩ lão tổng kia hẳn sẽ gửi mẫu mới nhất đến nhà chúng ta đầu tiên, nhưng người có thể mang son môi từ Liên Minh về đây, hiện giờ chỉ có mình Tiểu Hoa thôi."

"Vậy tại sao ngươi khẳng định Tiểu Hoa về Liên Minh vào bốn ngày trước? Chẳng nhẽ không thể là hôm qua hay hôm kia sao?" Kỷ Yên Nhiên ngẫm một lát rồi hỏi.

"Không đâu." Hàn Sâm lắc đầu, khẳng định chắc nịch: "Ngươi là người chú trọng ngoại hình nhưng không thích trang điểm lắm, bình thường chỉ dùng một ít đồ dưỡng ẩm để làm bản thân tươi tắn hơn. Loại son này là đồ trang điểm ngươi hay dùng nhất, chỉ có mình nó, mỗi lần có sản phẩm mới là ngươi lại mang về sử dụng trước nhất."

Kỷ Yên Nhiên nhìn Hàn Sâm, nàng cười mãi nhưng không lên tiếng, đến mức khiến Hàn Sâm thấy hơi sợ: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Ta nói không sai chứ?"

“Không ngờ đấy, ngươi còn biết cả loại son ta thường dùng. Sao ta lại chẳng biết ngươi quan tâm mình đến thế nhỉ?” Kỷ Yên Nhiên liếc nhìn Hàn Sâm.

“Ngươi nói gì vậy? Ngươi là vợ ta, sao ta có thể không quan tâm ngươi, chỉ là bình thường không nói ra thôi mà” Hàn Sâm ôm eo Kỷ Yên Nhiên, đáp.

Kỷ Yên Nhiên véo mạnh lên eo Hàn Sâm, nói: “Bớt lắm mồm, ngươi nói đi, có thật là ngươi đã nắm rõ thuật xem tướng hay chưa? Ngươi còn thấy gì nữa?”

“Ta còn thấy nhạc phụ đại nhân dạo này sống không tốt lắm, e rằng đã bị nhạc mẫu đại nhân xử lý rồi.” Hàn Sâm nghiêm túc trả lời Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên lập tức mở to hai mắt: “Ngươi nhìn ra kiểu gì vậy?”

“Đây chẳng phải việc gì khó khăn, sợi dây chuyền trên cổ ngươi, ta nhớ nó là của nhạc mẫu đại nhân…” Hàn Sâm nói một lèo tiền căn hậu quả, Kỷ Yên Nhiên nghe mà trợn mắt há hốc mồm.

Kỷ Yên Nhiên lại hỏi Hàn Sâm thêm một vài vấn đề, Hàn Sâm đều có thể đối đáp trôi chảy. Chỉ từ một vài manh mối trên người nàng, hắn có thể suy luận ra rất nhiều điều, gần như chỉ ra mọi việc nàng làm mỗi ngày, không sai lệch chút nào, khiến Kỷ Yên Nhiên vô cùng ngạc nhiên.

Bản thân nàng cũng học thuật quan thế nhưng cũng chỉ có thể coi là học sơ sơ mà thôi, song vẫn giỏi hơn Hàn Sâm ngày xưa rất nhiều. Vậy mà hiện giờ lại thua kém Hàn Sâm nhiều quá.

“Ngươi thực sự nằm lòng Huyền Môn Đạo Tạng Chân Giải rồi ư?” Kỷ Yên Nhiên bán tín bán nghi hỏi Hàn Sâm.

“Không dám khẳng định là hiểu hết, nhưng cũng được quá nửa đấy.” Hàn Sâm đáp.

“Hay là ngươi vẫn luôn lén lút nghiên cứu, đến bây giờ thành tài nên mới tới khoe khoang trước mặt ta?” Kỷ Yên Nhiên thực sự khó có thể †in rằng Hàn Sâm chỉ lật xem một lượt mà đã có thể học đến trình độ này.

“Một phút trên đài bằng công sức mười năm dưới đài. Câu này nói về người thường, còn chồng ngươi lại là thiên tài phi phàm, chẳng cần khổ luyện mười năm dưới đài, chỉ cần đứng trên đài một phút là đủ.” Hàn Sâm dương dương tự đắc nói.

“Ma mới tin ngươi.” Kỷ Yên Nhiên vẫn không tin, suy nghĩ một chốc, nàng lấy ra một sách viết về huyền học cho Hàn Sâm: “Đây là Tiểu Diễn Sơn Tập, ngươi cầm đọc đi. Nếu bây giờ ngươi có thể thuộc lòng nội dung của nó sau một lượt đọc thì ta sẽ tin ngươi là thiên tài gì đó.”

“Bà xã, ngươi không tin tưởng chồng, không phải là nết tốt đâu.” Hàn Sâm nói.

“Ta chỉ tin vào phán đoán của mình, đàn ông gì đó hả, có gì hay mà tin tưởng, toàn một đám móng heo, chẳng đáng tin tí nào.” Kỷ Yên Nhiên bĩu môi nói.

Hàn Sâm lập tức cất cao giọng: “Yên Nhiên, ngươi nói câu này hơi sai đấy, sao ta có thể giống với đám đàn ông bình thường được?”

“Cũng đúng, ngươi còn chẳng đáng tin bằng đám đàn ông bình thường.” Kỷ Yên Nhiên nghiêm túc đáp.

Hàn Sâm há to miệng song nhất thời không nghĩ ra điều gì để phản bác, đảo mắt một vòng, cười nói: “Được, ta sẽ đọc cuốn Tiểu Diễn Sơn Tập này, nhưng nếu ta thuộc lòng sau một lần thì ngươi phải đáp ứng một điều kiện của ta.”

“Điều kiện gì?” Kỷ Yên Nhiên chớp mắt hỏi.

Hàn Sâm cười đểu, ghé miệng lại gần tai Kỷ Yên Nhiên, thì thầm câu gì đó, gương mặt Kỷ Yên Nhiên lập tức ửng hồng, ngón tay véo mạnh lên eo Hàn Sâm: “Ngươi đi chết đi.”

“Sao nào? Sợ rồi hả? Không dám cược à? Do không có lòng tin vào bản thân hay biết chồng mình là thiên tài nên sợ?” Hàn Sâm bĩu môi hỏi.

“Ai thèm sợ, cược thì cược, ta không tin ngươi chỉ xem một lần đã nắm chắc Tiểu Diễn Sơn Tập.” Kỷ Yên Nhiên cắn môi, đáp.

Hết chương 3414.

Chương 3415. Khiêu chiến Tần Tu

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm tỉnh giấc từ mộng đẹp. Cơ thể mềm mại như không xương của Kỷ Yên Nhiên đang quấn lấy hắn, có vẻ đêm qua nàng thực sự rất mệt mỏi.

Vuốt ve đôi má phấn hồng của Kỷ Yên Nhiên, lòng Hàn Sâm vô cùng phấn khởi.

Hôm qua, hắn chỉ đọc một lượt đã thuộc lòng kiến thức huyền môn trong Tiểu Diễn Sơn Tập, khiến Kỷ Yên Nhiên không thể không thực hiện lời hứa, cùng trải qua một đêm tuyệt đẹp.

Nhưng đối với Hàn Sâm điều tuyệt vời không chỉ dừng lại ở đó. Cơ thể hắn quả thực hơi kỳ lạ, ngay ở phương diện kia cũng có nét đặc biệt, dường như được mở mang thêm vài thứ hay ho, chỉ là một cái vuốt nhẹ nhàng cũng khiến Kỷ Yên Nhiên khó có thể kìm nén mà động tình.

“Chẳng lẽ cơ thể này đã thực sự đạt tới cảnh giới thông đạt rồi sao?” Hàn Sâm mừng thầm, hắn cảm thấy trên thế gian này không còn gì có thể ngăn cản mình nữa.

Bò dậy khỏi giường, mặc quần áo tử tế ra ngoài, muốn tìm vài thứ mình không giỏi rồi thử làm, để xem liệu cơ thể này đã thực sự làm chủ được vạn sự vạn vật hay chưa.

Nhưng khi mới vừa ra cửa đã nhìn thấy hào quang bừng sáng giữa hư không, Nhất Trọng Thiên phát sáng, trên bia gen cũng toả ánh sáng rạng rỡ.

“Có người khiêu chiến vị trí chúa tể?” Hàn Sâm ngẩng đầu nhìn lên, lòng thầm kinh ngạc.

Bởi vì Thiên giới bừng sáng chói loà kia chính là Thập Thất Trọng Thiên của Tần Tu.

“Ai dám khiêu chiến Tần Tu?” Hàn Sâm chăm chú quan sát bia gen, chỉ muốn biết ai đang khiêu chiến Tần Tu. Trong đại vũ trụ hiện giờ có kẻ nào dám làm chuyện này, Hàn Sâm suy nghĩ một hồi nhưng không đoán ra đó là ai.

Không chỉ mình Hàn Sâm ngờ vực,rất nhiều cường giả của hội Thần Loạn và Thần điện Gen cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, họ thực sự không nghĩ ra ai là người khiêu chiến Tần Tu lúc này.

Rất nhanh sau đó, trên bia gen hiện ra hình ảnh Thập Thất Trọng Thiên, Tần Tu và một bóng dáng khác cùng xuất hiện trong hình chiếu ấy.

“Là nàng ư?” Sau khi thấy rõ bóng dáng nọ, Hàn Sâm lập tức nhận ra.

Đó là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, vẻ đẹp không nhiễm bụi trần, khiến người ta dễ nảy sinh ý nghĩ đen tối trong lòng.

“Vu tộc Nguyệt Thần, tại sao nàng lại tới khiêu chiến Tần Tu?” Tuy Hàn Sâm thấy rất khó hiểu nhưng chẳng ai có thể giải đáp thắc mắc của hắn.

“Là nàng, chính là nàng.” Tiếng Vương Vũ Hàng vang lên từ một góc xa trong đại sảnh.

“Chính là nàng cái gì? Ngươi biết nàng à?” Hàn Sâm tiến lại hỏi.

Vương Vũ Hàng vội đáp: “Khi ta bị vây hãm Tam Thập Tam Thiên, chính nàng đã cứu ta, nhưng nàng cũng hành ta thê thảm lắm, sớm muộn gì ta cũng phải tính toán dứt điểm món nợ này với nàng.”

“Ta thấy tốt nhất là ngươi nên tránh xa nàng ra.” Hàn Sâm cười khổ.

Vương Vũ Hàng không phục, nói: “Trước kia ta không phải đối thủ của nàng, nhưng bây giờ thể Siêu Thần của ta đã tiến hoá tới trạng thái Cứu Cực rồi, chưa chắc là không thể đấu với nàng một trận.”

“Ngươi biết nàng là ai chứ?” Hàn Sâm cười hỏi.

“Mặc kệ nàng là ai, gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật…” Vương Vũ Hàng tru tréo.

“Nàng là Nguyệt Thần, giống với Hàn Vũ Phi, cùng là Vu tộc đã tồn tại †rong những năm tháng vô tận. Nhưng ở trong Vu tộc, Hàn Vũ Phi chỉ là một kẻ có sức chiến đấu khá kém, còn vị kia lại là một trong những người mạnh nhất…” Hàn Sâm đáp.

Vương Vũ Hàng lập tức im bặt. Trong Hoa Viên Không Trung có khá ít người có thể khiến Vương Vũ Hàng thấy sợ, Bảo Nhi là một trong số đó, Linh Nhi cũng thế. Nhưng nếu bàn đến người đáng sợ nhất thì chắc chắn phải là Hàn Vũ Phi.

Hàn Vũ Phi từng tóm Vương Vũ Hàng đi làm thí nghiệm khá nhiều lần, bây giờ hắn nghe tên Hàn Vũ Phi đã thấy chân nhữn ra.

“Khụ khụ, ra là người trong nhà, ngươi nói sớm đi chứ.” Vương Vũ Hàng cả kinh, lập tức đảo mắt dò xét khắp nơi, sợ Hàn Vũ Phi ở gần đây rồi nghe thấy lời mình vừa nói.

“Ai là người trong nhà với ngươi?” Một giọng nói truyền vào từ ngoài cửa, làm chân Vương Vũ Hàng lập tức nhũn ra, chộp lấy tay Hàn Sâm nên mới không bị ngã xuống.

Hàn Vũ Phi tiến vào từ cửa lớn, đưa mắt nhìn Vương Vũ Hàng, như cười như không.

Vương Vũ Hàng vội vàng nói: “Vũ Phi tỷ, vừa nấy ta đùa chút thôi. Nếu Nguyệt Thần tỷ tỷ đồng tộc với ngươi thì cũng chính là chị ruột của ta. Đừng nói là hành ta, cho dù muốn lấy cái mạng nhỏ này thì ta vẫn cam tâm tình nguyện.”

Vương Vũ Hàng thực sự đã bị Hàn Vũ Phi hành đến sợ, chỉ lo Hàn Vũ Phi lại đổi phương pháp làm thí nghiệm với hắn.

Rõ ràng lúc này Hàn Vũ Phi không có tinh thần để ý đến hắn, nàng nhìn Hàn Sâm, nói: “Sao Nguyệt Thần lại khiêu chiến Tần Tu?”

“Câu này ta hỏi ngươi mới đúng, sao nàng lại khiêu chiến Tần Tu? Các ngươi có xuất thân từ một tộc, chắc phải biết rõ hơn ta chứ?” Hàn Sâm hỏi ngược lại.

Hàn Vũ Phi lắc đầu đáp: “Năm đó Tần Tu đột phá kết giới vũ trụ để đến đại vũ trụ gen, cơ thể hắn bị đại vũ trụ bài xích, lại bị Thần điện Gen trấn áp, sau được tộc ta cứu mới sống sót được. Mặc dù lúc ấy tộc ta ra tay cứu hắn là vì Uyển Nhi, nhưng khi đó Nguyệt Thần đã phải đấu một trận với Thần Linh mới giữ được mạng hắn. Kể ra thì nàng chính là ân nhân cứu mạng của hắn. Cho dù Tần Tu trở thành tân chúa tể vũ trụ thì hắn cũng không nên đụng chạm đến Nguyệt Thần. Còn về nguyên nhân Nguyệt Thần khiêu chiến hắn, ta cũng nghĩ không thông.”

“Theo ngươi, Nguyệt Thần có đủ sức đấu với Tần Tu không?” Hàn Sâm không cho rằng Nguyệt Thần không có chút cơ hội nào.

Tuy Tần Tu rất lợi hại nhưng người có xuất thân từ Vu tộc cũng không kém cạnh gì.

Năm ấy Loạn và những Điện chủ đời trước đã sáng tạo ra các thể sinh mệnh, một trong số đó là Nhân Tổ, cũng chính là tiền kiếp của Tần Tu.

Vu Tổ cũng là một trong những thể sinh mệnh ấy, nhưng Hàn Sâm không biết Vu Tổ mà họ tạo ra có tên là gì, cũng chẳng biết Vu Tổ còn sống trên đời hay không.

Song chỉ xét đến điểm này thì huyết mạch Vu tộc hoàn toàn có tư cách đấu với Tần Tu. Nguyệt Thần là một Vu tộc xuất chúng, có lẽ nàng thực sự có năng lực đánh bại Tần Tu cũng nên, bằng không với tính cách của mình, sao nàng lại tới khiêu chiến Tần Tu?

“Chẳng biết nữa.” Hàn Vũ Phi lắc đầu đáp.

Trong Thập Thất Trọng Thiên, Nguyệt Thần đạp từng bước trên không, tựa như nữ thần dạo bước dưới ánh trăng, không nhiễm chút bụi trần nào. Nếu không phải sinh vật thuộc cư thiên vạn giới đều biết trận chiến này tượng trưng cho điều gì thì tất cả còn tưởng nàng đang tới du ngoạn mà thôi.

Tần Tu nhìn Nguyệt Thần tiến lại, không tỏ thái độ trịch thượng thường ngày, trái lại còn khẽ khom lưng hành lễ, nói: “Nguyệt tỷ, đã nhiều năm không gặp, ngươi vẫn khoẻ chứ?”

Sinh linh của cư thiên vạn giới kinh hãi tột độ. Trong vũ trụ này, e rằng rất khó tìm ra người thứ hai được Tần Tu đối đãi như vậy.

“Trước kia khá ổn, nhưng giờ cực tệ.” Nguyệt Thần lạnh lùng nói.

“Kẻ nào to gan như vậy, dám làm Nguyệt Thần không vui?” Tần Tu cười hỏi.

“Là ngươi.” Nguyệt Thần lạnh nhạt đáp.

Hiển nhiên Tần Tu đã đoán trước được Nguyệt Thần sẽ nói vậy, hắn không phản bác, chỉ đáp:”Nếu Tu khiến Nguyệt tỷ mất vui thì ngươi cứ việc ra tay giáo huấn Tu, Tu tuyệt đối không đáp trả.”

“Ngươi cho rằng mình nói như vậy thì ta sẽ ngại ra tay trừng phạt ngươi sao?” Nguyệt Thần tỏ vẻ lãnh đạm.

“Tuyệt đối không có ý đó, Nguyệt tỷ có ơn rất lớn với anh em ta. Dù cho Nguyệt tỷ muốn tính mạng của Tu thì Tu cũng quyết không trả đòn.” Tần Tu nghiêm túc nói.

Hết chương 3415.

Chương 3416. Ba chưởng

Nguyệt Thần lạnh lùng đáp: “Ngươi không cần nói nhảm nhiều lời với †a như vậy. Ta không hề có ơn với ngươi. Nếu Uyển Nhi không cầu xin thay ngươi thì dù ngươi chết trước mặt ta, ta cũng không buồn liếc mắt một lần”

“Vậy ta sẽ báo đáp ân tình thay Uyển Nhi” Tần Tu nói.

“Uổng cho ngươi còn mặt mũi nói ra hai chữ Uyển Nhi này. Nếu sớm biết ngươi lòng lang dạ thú như vậy thì trước đây ta thà để Uyển Nhi

đau lòng tuyệt vọng chứ quyết không ra tay cứu ngươi.” Nguyệt Thần lạnh giọng.

Lúc này Hàn Sâm đã hơi hiểu tại sao Nguyệt Thần phải ra mặt khiêu chiến Tần Tu. Tần Tu muốn hồi sinh em gái ruột Tần Uyển Nhi của hắn, tuy Vu tộc Uyển Nhi là Tần Uyển Nhi chuyển thế nhưng rốt cuộc nàng cũng không phải Tần Uyển Nhi thật.

Nếu Tần Uyển Nhi sống lại, linh hồn của Uyển Nhi đang tồn tại sẽ bị hy sinh, rõ ràng Vu tộc và Nguyệt Thần đều không thể chấp nhận chuyện này.

Nói đi cũng phải nói lại, tính tình của tên Tân Tu này thực sự quá kiên nghị và quả quyết. Vu tộc Uyển Nhi đối xử với hắn rất tốt nhưng lòng dạ hắn vẫn vững như bàn thạch, nhất định phải hồi sinh Tần Uyển Nhị, không chút do dự mà chọn hy sinh Vu tộc Uyển Nhi.

Hàn Sâm không tiện nói Tần Tu làm đúng hay sai, nhưng đối với Vu tộc Uyển Nhi thì Tần Tu chắc chắn là một kẻ phạm tội ác tày trời.

“Nguyệt Thần muốn trừng phạt Tu thế nào, xin cứ ra tay, Tu tuyệt đối không phản kháng.” Tần Tu vẫn duy trì dáng vẻ bình thản.

“Được, ta muốn xem những năm tháng qua đã cho ngươi cái gì mà để ngươi có năng lực nói ra mấy lời này trước mặt ta.” Nguyêt Thần lạnh như sương giá, tung một chưởng về phía Tần Tu.

Nguyệt Thần và Tần Tu cách xa nhau mấy ngàn mét, một chưởng này của Nguyệt Thần không nhanh, chỉ từ tốn đẩy ra, không có uy thế kinh người, cũng chẳng có hào quang gay gắt.

“Chưởng này tên là Băng Phong.” Bàn tay nàng trong suốt tựa ngọc, như thể được tạc từ băng ngọc, mỹ miều, chẳng dính bụi trần, tựa như kiệt tác hoàn mỹ nhất trên đời.

Những người xung quanh chỉ cảm thấy bàn tay kia ấn một cái vào không khí rồi thu về ngay, cứ như thể không có chút sức lực nào, càng không chạm đến Tần Tu dù chỉ một chút, lại còn cách xa hơn nghìn mét, chẳng hề có sức uy hiếp, họ đều cho rằng Nguyệt Thần quả thực không muốn làm khó Tần Tu.

Nhưng ánh mắt Hàn Sâm lại rực sáng, đến hôm nay hắn mới được chứng kiến Nghiễm Hàn Kinh thực thụ. Băng Cơ Ngọc Cốt của hắn được thoát thai từ Nghiễm Hàn Kinh của Nguyệt Thần. Những người ở đây không thể nhìn ra sự huyền diệu trong đó, song hắn lại thấy rất rõ.

Dưới một chưởng hư ảo và vô lực của Nguyệt Thần, trên người Tần Tu đột nhiên kết thành băng giá, chỉ một tíc tắc đã bị đóng băng trong băng ngọc, tựa như biến thành pho tượng tạc từ băng ngọc.

Hàn Sâm vốn cho rằng cấu trúc rỗng của Bạch Dương tiên tử đã vô cùng thần kỳ, nhưng nếu so sánh với Nguyệt Thần thì cấu trúc rỗng của Bạch Dương tiên tử kém cỏi hơn rất nhiều.

Băng ngọc của Nguyệt Thần có kết cấu huyền diệu và thần bí, như thể kết tinh từ vĩnh hằng, ngay cả lực phá hoại mạnh nhất thế gian cũng khó có thể làm suy chuyển phong ấn kết thành từ băng ngọc của nàng.

Thậm chí không chỉ có vậy, tinh thể băng ngọc đang co lại bằng một phương thức ngưng kết kỳ dị, mỗi khi sức mạnh đóng băng được gia tăng thì băng ngọc đông cứng cũng cô đặc hơn nữa.

Nếu cứ tiếp tục kéo dài thế này, e rằng cơ thể Tần Tu sẽ bị co lại theo khối băng ngoc kia đến mức trở thành bụi tinh thể.

Nhưng ngay một giây sau, Hàn Sâm chợt nghe thấy tiếng vỡ răng rắc. Trên tinh thể băng ngọc vĩnh hằng bất hủ bỗng xuất hiện vết nứt, hơn nữa nó còn lan rộng rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lan ra toàn bộ tinh thể băng ngọc phong ấn.

Rầm!

Hạt vụn băng ngọc bắn tung toé đầy trời, kết tinh đông cứng trên người Tần Tu cũng vỡ vụn ra, để lộ thân hình của hắn.

Tần Tu vẫn buông thõng hai tay, đứng yên, chưa từng động đậy. Tuy vậy, một chưởng Nghiễm Hàn Kinh được phong ấn sức mạnh đến cực hạn cũng chẳng thể gây thương tổn cho hắn một chút nào.

"Tần Tu thật lợi hại!" Trước kia, khi còn có thể sử dụng thuật gen, Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm cũng được xem như đã đạt tới đỉnh phong, nhưng vẫn kém Nguyệt Thần rất xa.

Ngay cả đòn tấn công của Nguyệt Thần cũng không có hiệu quả với Tần Tu, chắc chắn thuật Băng Cơ Ngọc Cốt của Hàn Sâm không khá khẩm hơn.

"Quả nhiên có chút vốn liếng, thảo nào hiện giờ ngươi dám coi trời bằng vung." Nguyệt Thần vẫn giữ dáng vẻ lạnh như băng, nhưng đôi mắt càng lạnh lùng hơn nữa.

"Nguyệt tỷ quá khen, nếu vẫn thấy chưa nguôi giận, xin cứ ra tay tuỳ thích." Tần Tu nói.

"Ngươi không cần nói mấy câu khiêu khích ta. Hôm nay ta chỉ muốn trả ngươi ba chưởng thay cho Uyển Nhi. Vừa rồi là chưởng thứ nhất, vẫn còn hai chưởng." Nguyệt Thần lãnh đạm nói.

"Chỉ cần Nguyệt tỷ cảm thấy thoải mái, đừng nói là ba chưởng, có là ba trăm, ba nghìn chưởng, Tu cũng không nhíu mày nhăn mặt." Tần Tu nói bằng giọng chân thành.

"Hừ." Nguyệt Thần hừ lạnh, như thể rất khinh thường lời Tần Tu nói ra, đồng thời vươn bàn tay đẹp như ngọc ra, một lần nữa ấn lên lồng ngực Tần Tu, chỉ khác là lần này Nguyệt Thần dùng bàn tay trái còn lại.

Chưởng này hoàn toàn khác với chưởng trước. Chưởng trước vô tình như băng lạnh, đông cứng mọi thứ, sức mạnh chủ yếu là đóng băng.

Song chưởng thứ hai của Nguyệt Thần lại không mang chút khí tức lạnh lẽo nào. Bàn tay ấy long lanh tựa ngọc, như thể một pho tượng ngọc bích đẹp

nhất thế gian.

Bàn tay tựa ngọc kia xuyên qua hư không, mạnh mẽ phá huỷ khoảng không, mọi thứ tiếp xúc với nó đều bị huỷ diệt hết. Sức công phá ấy còn mạnh hơn nghịch chuyển Gen Vật Ngữ của Hàn Sâm vài phần.

“Chưởng này tên là Ngọc Toái.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Nguyệt Thần vang lên, đi theo chưởng thế, truyền khắp đại vũ trụ.

Bàn tay ngọc ấn lên áo giáp Hắc Tỉnh, khiến trên áo giáp Hắc Tinh xuất hiện vết nứt, ngọc chưởng của Nguyệt Thần đâm vào trong áo giáp.

Đây là lần đầu tiên Hàn Sâm thấy áo giáp Hắc Tinh bị đánh nứt, nhưng cuối cùng chưởng này vẫn không thể đâm xuyên qua áo giáp Hắc Tỉnh, chỉ để lại một dấu tay lõm sâu trên nó.

Tần Tu cúi đầu nhìn chưởng ấn trên ngực, vừa thở dài vừa nói: “Nguyệt tỷ đã mạnh hơn lúc chưa chuyển thế. Có lẽ ngay cả chư thiên Thần Linh cũng khó lòng cản nổi chưởng Ngọc Toái này, bị phá nát thần cơ mất. Bây giờ Tu khá chờ mong chưởng thứ ba của Nguyệt tỷ ngươi.”

Trong lúc nói chuyện, dấu tay trên áo giáp Hắc Tinh đã tự động khôi phục nguyên trạng.

Nguyệt Thần không thèm để ý đến hắn, chỉ lạnh giọng: “Ngươi không

cần chờ mong, ngươi sẽ thấy nó ngay thôi.”

Nói đoạn, Nguyệt Thần đưa hai tay ra trước, song không đánh về phía Tần Tu mà lại chụm lại một chỗ, đầu ngón tay hướng vào nhau, tạo nên một thế tay hình tròn.

Nguyệt Thần từ từ nâng tay lên, phần giữa hình tròn nhắm vào Tần Tu, bình tĩnh nói: “Chưởng này tên là Nguyệt Vẫn.”

Ngay khi Nguyệt Thần vừa dứt lời, Tần Tu lập tức biến sắc, cơ thể vốn không động đậy của hắn bỗng vôi vàng lùi ra sau.

Tuy vậy, hắn vẫn chậm một bước, một tiếng nổ vang lên, nơi Tần Tu vừa đứng có một vùng hư không tự dưng biến mất, trông cứ như thời không bị khoét thoẳng ra vậy.

Tần Tu lùi về sau chậm nửa nhịp, một cánh tay trên áo giáp Hắc Tinh bị sức mạnh kia nuốt chửng. Một vùng áo giáp và bắp thịt nơi cánh tay bị xé nát, tan biến vào hư vô, giống như vừa bị một cái miệng to kinh khủng và vô hình cắn một phát lên tay.

Hết chương 3416.

Chương 3417. Cấp Trọng Khải

"Thì ra Nguyệt tỷ đã là Phá Giới viên mãn." Tần Tu mặt không đổi sắc, dường như không thèm để ý đến vết thương trên cánh tay, chắp tay hành lễ một cách chân thành, chúc mừng Nguyệt Thần.

Nhưng trong lúc hắn hành lễ, vết thương trên cánh tay và áo giáp Hắc Tinh bị vỡ nát cũng đã khôi phục nguyên trạng, không còn chút vết tích nào.

Hàn Sâm khẽ cau mày: "Bên trong chiến giáp nguyên thể gen có cả một thể xác thực sự? Chuyện gì thế này? Tần Tu từ bỏ cơ thể của mình, nhập vào chiến giáp nguyên thể gen bằng thể thuần linh, trong đó hẳn là không có thân thể nào mới đúng chứ?"

"Ta cũng chúc mừng ngươi, rốt cuộc ngươi đã được như nguyện, đạt đến cảnh giới Trọng Khải, cải tạo thân thể của mình." Nguyệt Thần lạnh lùng đáp.

"Chuyện đã lường trước, không đáng là tin mừng, Nguyệt tỷ còn muốn đánh tiếp không?" Tần Tu không bày tỏ cảm xúc, như thể đạt được thành tựu này là điều hiển nhiên.

"Ta nói ba chưởng thì chính là ba chưởng, ngươi không cần thử thăm dò." Dứt lời, Nguyệt Thần xoay người rời đi, trực tiếp phá không ra khỏi Thập

Thất Trọng Thiên, kết giới Tam Thập Tam Thiên hoàn toàn không thể cản bước nàng.

Cùng với sự rời đi của Nguyệt Thần, hình ảnh trên bia gen cũng biến mất theo, Thập Thất Trọng Thiên khôi phục dáng vẻ vốn có, không còn cảnh tượng kinh thế khác thường kia nữa.

Hàn Sâm thầm cảm thấy khá kì quái, không biết tại sao Nguyệt Thần không đánh thêm mấy chưởng, chẳng lẽ nàng tới khiêu chiến một cách khoa trương như vậy chỉ để đánh Tần Tu ba chưởng cho hả giận? Hình như đây không phải phong cách của Nguyệt Thần.

Trong lúc Hàn Sâm đang ngẫm nghĩ, không gian trước mặt bỗng dập dờn như sóng gợn. Một bóng dáng xinh đẹp tựa hoa trong gương, trăng dưới nước dần dần hiện ra từ không gian gợn sóng, rõ ràng chính là Nguyệt Thần mới vừa đánh Tần Tu ba chưởng.

“Nguyệt tỷ…” Thấy Nguyệt Thần, Hàn Vũ Phi không khỏi khiêm tốn mấy phần, vô thức đứng thẳng người, cung kính gọi một tiếng.

“Tiểu Vũ Phi, ngươi vẫn chẳng tiến bộ chút nào. Với tư chất của ngươi, nếu không phải vì ngươi cứ chìm đắm trong mớ nghiên cứu kia thì thành tựu của ngươi chắc chắn sẽ không thua kém ta đâu.” Trong lời Nguyệt Thần xen lẫn vẻ tiếc hận khi không thể rèn sắt thành thép.

“Chúng ta lựa chọn lối đi khác biệt nhưng không có nghĩa là đường ngươi đi luôn là con đường đúng đắn.” Hàn Vũ Phi đẩy gọng kính màu đen, không hề nhượng bộ mà đối mặt với Nguyệt Thần.

“Thôi, ngươi vui là được, dù sao từ nhỏ đến lớn ta chẳng bao giờ quản được ngươi.” Nói xong, Nguyệt Thần không để ý đến Hàn Vũ Phi nữa,

nàng quay sang nhìn Hàn Sâm: “Ba chưởng kia của ta, ngươi nhìn rồi

có hiểu không?”

Hàn Sâm hơi sửng sốt: “Ngươi đánh Tần Tu ba chưởng kia, chẳng lẽ là để cho ta xem ư?”

“Vậy nên, ngươi xem có hiểu không?” Nguyệt Thần lại hỏi.

“Xem hiểu được một ít, nhưng ta có hiểu hay không cũng vô dụng, cơ

thể ta xảy ra vài vấn đề, bây giờ không sử dụng được.” Hàn Sâm đành

đáp lại, nhưng câu này của hắn có phần khiêm tốn, thực ra thì hắn vừa nhìn đã hiểu ngay.

Thật ra ba chưởng kia chính là ba cấp độ của Nghiễm Hàn Kinh. Hai cấp đầu tiên là Băng Phong và Ngọc Toái thì Hàn Sâm có thể thực hiện được. Nguyệt Vẫn ở cuối cùng hẳn là sản phẩm sau khi Nguyệt Thần đạt tỷ lệ phá giới trăm phần trăm, Hàn Sâm có thể nhìn và hiểu, nhưng cơ thể hiện giờ của hắn không ủng hộ hắn sử dụng nó.

Nguyệt Thần vẫn hỏi tiếp: “Ngươi có nhìn ra sức mạnh của Tần Tu không?”

“Có nhìn ra một chút, nhưng không hiểu hoàn toàn. Cơ thể hắn có thể cải tạo lại là vì đã đạt tới cấp Trọng Khải sao?” Hàn Sâm hỏi.

Nguyệt Thần khẽ gật đầu, nói: “Đúng vậy, sau khi đạt tới cấp Trọng Khải thì chẳng khác nào người bất tử. Cho dù không có Thần miếu làm căn cơ, hắn vẫn có thể khởi động lại vô hạn, thiết lập trạng thái cơ thể vào một thời không nhất định, bất kể hắn chịu thương tổn ra sao thì thân thể hắn cũng sẽ lập tức khôi phục lại về thời điểm nó. Vậy nên bất luận sức mạnh của ngươi có khủng đến đâu, cũng sẽ không thể kết liễu hắn, cho dù có biến thân xác hắn thành hư vô thì hắn vẫn có thể tái sinh về thời khắc ấy.”

“Chẳng lẽ thực sự không có cách nào giết hắn ư?” Chẳng hạn như sức mạnh hệ Thời Gian, khiến hắn không thể trở lại thời điểm mấu chốt đó.” Hàn Sâm nghĩ một chốc rồi nói.

“Trọng Khải không phải là sức mạnh thời gian đơn thuần. Cho dù ngươi tinh thông cả hai sức mạnh thời gian và không gian cũng không thể làm ảnh hưởng đến sức mạnh Trọng Khải của hắn. Nếu không thì ngươi nghĩ, vì sao cấp Trọng Khải lại là chủ Thần điện Gen, tại sao họ được mệnh danh là chúa tể vũ trụ? Cấp Trọng Khải cũng gần như là người bất tử, mà trên đời này cộng lại chỉ có năm người cấp Trọng Khải.” Nguyệt Thần nói.

“Năm ư?” Hàn Sâm nhìn Nguyệt Thần với vẻ nghi hoặc, thực sự hắn không biết vì sao lại là năm người.

“Chủ Thần điện Gen tiềm nhiệm vốn là Thần Linh cấp Trọng Khải duy nhất, đây là người đầu tiên, cũng là nguồn gốc của tất cả các cấp Trọng Khải, không có hắn sẽ không có bốn vị cấp Trọng Khải còn lại.”

Ngừng một chút, Nguyệt Thần lại nói tiếp: “Vị đạt cấp Trọng Khải thứ hai cũng là người ngươi thân thuộc nhất, chính là Bảo Nhi mang huyết mạch của lão Điện chủ, nàng trở thành cấp Trọng Khải là chuyện hiển nhiên, chỉ phụ thuộc vào thời gian mà thôi. Vị thứ ba chính là chủ Thần Điện đương nhiệm. Trước khi khởi động lại đại vũ trụ, lão Điện chủ đã để lai ngọn nguồn sức mạnh của mình cho chủ Thần điện Gen hiện giờ, thế nên đại vũ trụ mới ổn định nhiều năm như vậy.”

“Theo lời ngươi thì vị thứ tư chính là Tần Tu? Thế thì vị thứ năm là ai2” Hàn Sâm hỏi.

“Nếu ngươi đã biết Tần Tu là cấp Trọng Khải thì phải nắm rõ lai lịch của hắn chứ, chẳng lẽ ngươi còn chưa đoán ra ai là cấp Trọng Khải còn lại?” Nguyệt Thần nhìn Hàn Sâm, cười tủm tỉm.

“Vu Tổ?” Lòng Hàn Sâm sực hiểu, lập tức thốt lên.

Năm đó không chỉ có mình Nhân Tổ mang huyết mạch của Điện chủ Thần Điện tiền nhiệm, mà còn có cả Vu Tổ. Nhưng Hàn Sâm không biết về sao Vu Tổ sống ra sao.

“Vu Tổ vẫn còn tồn tại trên đời ư? Hoặc người do hắn chuyển thế còn ở đây chứ?” Nhìn nét mặt Nguyệt Thần, Hàn Sâm biết ngay rằng mình đoán đúng rồi, vội vàng hỏi tiếp.

Nguyệt Thần khẽ mỉm cười: “Ngươi cho rằng Tần Tu cho ta đánh hắn là vì muốn báo đáp ân tình ư?”

“Không lẽ là vì hắn kiêng kị sự tồn tại của Vu Tổ?” Hàn Sâm cả kinh.

“Năm mươi năm mươi, đúng là hắn muốn trả ơn ta, song cũng là vì kiêng dè. Nhưng Vu Tổ chết lâu rồi, bây giờ chỉ còn Vu tộc Thái Nhất thôi” Khi nói đến hai chữ này, Nguyệt Thần không giấu nổi vẻ đắc ý ở giữa đôi mày.

“Thái Nhất chính là Vu Tổ chuyển thế…” Hàn Sâm lập tức há hốc mồm, mất một lúc lâu mới định thần lại.

Nguyệt Thần thở dài nói: “Cũng không hoàn toàn là thế. Khi ấy Vu Tổ thân vẫn, chuyển thế, nhưng trong lúc chuyển thế đã xảy ra chút vấn đề, linh hồn bị chia làm đôi, Thái Nhất chỉ là một trong hai thôi.”

“Chia làm đôi, vậy còn một người khác…” Hàn Sâm định hỏi đó là ai, nhưng trong đầu lập tức hiện ra một bóng dáng, thất thanh kêu: “Vị còn lại, chẳng phải là Thiên Thần Đế Tuấn ư?”

“Ngươi cũng biết nhiều đấy. Nhưng phải nói là Vu tộc Đế Tuấn mới đúng” Nguyệt Thần liếc nhìn Hàn Sâm, khá ngạc nhiên khi hắn có thể đoán ra đó là Thiên Thần Đế Tuấn.

Mặc dù Hàn Sâm đoán được xuất thân của Đế Tuấn từ lâu nhưng trong lòng vẫn không khỏi khiếp đảm, hỏi với giọng ngờ vực: “Chuyện này có khả năng xảy ra sao?” Đế Tuấn thua kém Thái Nhất nhiều lắm, sao hắn có thể là nửa linh hồn còn lại của Vu Tổ được?”

Nguyệt Thần thở dài đáp: “Đôi khi xuất thân không phải là tất cả. Cho dù hắn là do một nửa linh hồn của Vu Tổ chuyển thế thì cũng chưa chắc có thể đi đến điểm cuối cùng. Thôi đi, đừng nhắc tới chuyện của Đế Tuấn nữa, đó là việc riêng của Vu tộc bọn ta, các người không cần nhúng tay vào, Thái Nhất tự xử lý được.”

Ngừng một chút, Nguyệt Thần nhìn Hàn Sâm, nói: “Ngươi đã hiểu được ba chưởng của ta, thân thể Tần Tu cũng thế, vậy là tốt rồi, ngươi hãy dùng ba chưởng đó của ta để luyện tập với Bảo Nhi. Nếu nó có thể tránh chiêu Nguyệt Vẫn cuối cùng thì nó sẽ có tư cách đấu với Tần Tu, nếu không, không tham gia trận chiến Bia Gen cũng được.”

Hết chương 3417.

Chương 3418. Trường hợp đặc biệt

“Ta cũng muốn tập luyện cùng Bảo Nhi, nhưng cơ thể ta thực sự không cho phép.” Hàn Sâm cười khổ.

“Ta đã xem ngươi giao chiến cùng nữ thần Kshana. Đáng lẽ cơ thể ngươi phải tiến hoá đến trình độ đủ để sử dụng Nghiễm Hàn Kinh mới đúng chứ.” Nguyệt Thần quan sát Hàn Sâm một lượt với vẻ hoài nghỉ.

“Một lời khó nói hết, cơ thể ta đã xảy ra một chút vấn đề, chỉ khi bị kích thích bởi một nguồn sức mạnh khác mới có thể bộc phát ra một sức mạnh có cường độ tương ứng, lúc bình thường gần như vô dụng…” Hàn Sâm thuật lại tình trạng của mình.

Nghe vậy, Nguyệt Thần khẽ nhíu mày, nhìn Hàn Sâm từ đầu đến chân, nói: “Ý ngươi là nếu ngươi có thể gặp mạnh thì càng mạnh, đụng độ kẻ đụng càng mạnh thì ngươi cũng mạnh theo?”

“Đại khái là thế.” Hàn Sâm gật đầu.

“Thú vị đấy, nói như vậy, nếu ta dốc hết sức ra tay với ngươi thì ngươi có thể trở nên mạnh như ta?” Nguyệt Thần nheo mắt, chẳng biết đang nghĩ gì trong đầu.

“Điều này ta chưa dám chắc chắn, bởi ta không biết giới hạn chịu đựng của sức mạnh này là bao nhiêu.” Hàn Sâm nói.

“Vậy tới thử xem cực hạn của bản thân ngươi đi, ta cũng sẽ đánh ngươi ba chưởng.” Nguyệt Thần nói là làm, vừa mới mở lời đã tung một chưởng lên lồng ngực Hàn Sâm.

Chưởng này chính là Băng Phong nàng vừa sử dụng. Vào đúng khoảnh khắc chưởng lực của Nguyệt Thần áp đến gần Hàn Sâm, cơ thể Hàn Sâm đột nhiên trở nên căng cứng, da thịt gân cốt cũng bắt đầu trong suốt long lanh như băng ngọc, cũng dùng một chưởng giống hệt nghênh đón Nguyệt Thần. Chiêu mà hắn sử dụng cũng chính là Băng Phong của Nguyệt Thần.

Hai bàn tay tựa như băng ngọc lặng lẽ áp vào nhau, khiến nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống ngay lập tức.

Vương Vũ Hàng và Hàn Vũ Phi nhanh nhẹn cùng lùi về sau, nếu không lui nhanh thì cơ thể họ sẽ bị đóng băng bởi sức mạnh Băng Phong kia mất.

Hai chưởng của Hàn Sâm và Nguyệt Thần đối diện với nhau, băng khí bốc lên ở giữa bàn tay họ. Vương Vũ Hàng và Hàn Vũ Phi kinh ngạc phát hiện băng giá đang hiện ra trên tay Nguyệt Thần, thậm chí còn lan ra người nàng.

Nhưng trên người Hàn Sâm không làm sao cả, không có băng giá cũng chẳng có khí lạnh, vẫn y như thường.

"Băng Phong của Hàn Sâm mạnh hơn cả Băng Phong của Nguyệt tỷ ư?" Hàn Vũ Phi kinh hãi trong lòng, đồng thời không khỏi mừng thầm: "Nếu con ta được thừa hưởng trọn vẹn gen này, chẳng biết sau này nó sẽ mạnh đến mức nào."

Nguyệt Thần cũng khá ngạc nhiên. Nghiễm Hàn Kinh là sáng chế của nàng, hiện giờ nàng đã đạt đến trăm phần trăm Phá Giới, trong vũ trụ hiện thời, có rất nhiều người sắp tới Phá Giới viên mãn, nhưng rất ít người thực sự đạt Phá Giới viên mãn."

Vậy mà Băng Phong của Hàn Sâm lại mạnh hơn cả Băng Phong cấp Phá Giới viên mãn của nàng, điều này làm Nguyệt Thần thấy khá khó tin.

"Thử lại Ngọc Toái của ta đi." Nguyệt Thần thu tay về, đồng thời dùng †ay kia tung chưởng về phía Hàn Sâm, tập trung sức mạnh đến cực hạn, gần như không cảm nhận được chút dao động sức mạnh nào trên bàn tay ngọc ấy.

Ngay khi Ngọc Toái của Nguyệt Thần xuất ra, cơ thể Hàn Sâm đã tự sinh cảm ứng, đánh ra một chiêu thức tương tự một cách tự nhiên, nghênh đón bàn tay Nguyệt Thần.

Hai bàn tay tựa như Dương Chi Bạch Ngọc ập vào nhau. Bởi vì sức mạnh bị nén quá chặt nên không gây ra chấn động năng lượng, nhưng ở nơi hai

chưởng đụng nhau bỗng xuất hiện không gian sụp đổ.

Rắc rắc!

Trên tay ngọc của Nguyệt Thần bỗng xuất hiện vết rạn, dường như sắp vỡ ra, nhưng bàn tay Hàn Sâm vẫn bình thường không bị tổn hại gì.

“Sức mạnh của Ngọc Toái cũng vượt qua Nguyệt tỷ sao?” Hàn Vũ Phi càng thêm kinh ngạc.

Nguyệt Thần không khỏi kinh sợ, lập tức lùi người về sau, nhìn bàn tay của mình, chỉ thấy mấy vết rạn mỏng đã hiện ra trên đó, nếu cứ tiếp tục thì tay nàng sẽ bị Hàn Sâm đánh nát.

“Quả nhiên cơ thể ngươi rất lợi hại, đón nốt chiêu Nguyệt Vẫn cuối cùng của ta đi” Nguyệt Thần cau mày, nàng không tin Hàn Sâm có thể đánh bại mình bằng sức mạnh mà nàng am hiểm nhất.

Hai tay chụm lại một chỗ, tạo thành một vòng hình tròn, phần ở giữa nhắm thẳng vào Hàn Sâm, một sức mạnh khủng khiếp chấn động và ngưng tụ lại bên trong nó.

Gần như là cùng lúc, Hàn Sâm làm ra động tác y hệt, cũng nhắm phần †rung tâm vòng tròn tạo bằng tay về phía Nguyệt Thần, dao động sức mạnh kỳ dị nổi lên trong đó.

Sức mạnh kinh khủng của Hàn Sâm và Nguyệt Thần bộc phát cùng lúc, không gian giữa hai người dường như đang bị xâu xé bởi một con quái thú vô hình và lặng lẽ.

Đôi bên vốn ở cách nhau gần mười mét, nhưng chỉ sau một tíc tắc, hai người đã đứng đối mặt, đôi tay đang kết thành vòng tròn của bọn họ cũng dán vào nhau.

Ầm!

Đôi tay Nguyệt Thần dường như bị đánh bật ra bởi thứ sức mạnh nào đó, thân thể mất kiểm soát, phải lùi lại vài bước mới đứng vững, nàng nhìn chằm chằm Hàn Sâm bằng ánh mắt đầy nỗi nghi ngờ, im lặng một lúc lâu.

Ánh mắt Hàn Vũ Phi cũng không ngừng loé sáng, cơ thể Hàn Sâm càng mạnh thì con cháu đời sau của nàng cũng sẽ mạnh theo.

“Rốt cuộc cơ thể ngươi đã xảy ra chuyện gì?” Lúc lâu sau, cuối cùng Nguyệt Thần cũng không nhịn được phải mở miệng hỏi.

Nàng thực sự không thể tin Hàn Sâm có thể đánh bại nàng trên phương diện nàng thông thạo nhất. Đây là điều nàng có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới.

“Ta cũng muốn biết chuyện gì đã xảy đến với cơ thể mình.” Hàn Sâm nhún vai, bất đắc dĩ nói.

Nguyệt Thần trầm ngâm quan sát Hàn Sâm hồi lâu, sau đó mới quay sang phía Hàn Vũ Phi, hỏi: “Vũ Phi, chắc ngươi từng nghiên cứu cơ thể hắn nhỉ? Kết quả thế nào?”

“Từng nghiên cứu.” Hàn Vũ Phi thoải mái thừa nhận.

“Kết quả đâu, cho ta xem một chút.” Nguyệt Thần vươn tay, nói. “Không có kết quả.” Hàn Vũ Phi lắc đầu.

“Không có kết quả là sao?” Nguyệt Thần nhíu mày.

“Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt này. Thật sự không có kết quả, không †ài nào phân tích được gen của hắn, có dùng thiết bị tiên tiến nhất và sức mạnh của ta cũng vô dụng. Gen của hắn cứ như một tảng đá cứng, làm kiểu gì cũng không phá giải nổi.”

Hàn Vũ Phi suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Mặc dù ta không có đáp án, nhưng theo ta, gen của Tam Mộc đã tiến hoá đến một trình độ, có lẽ vượt qua Tần Tu rồi.

“Không thể nào.” Nguyệt Thần cau mày nói. “Tại sao không thể?” Hàn Vũ Phi hỏi vặn lại.

“Ngươi từng hợp tác với Tần Tu, chắc hẳn ngươi cũng biết rõ lai lịch của hắn. Đồng thời sở hữu gen của Loạn và Thần Linh cấp Trọng Khải, gen của hắn đã đứng ở đỉnh chóp Kim Tự Tháp. Ngoài Bảo Nhi, dù có là Thái Nhất, ở một trình độ nào đó cũng không thể sánh ngang với hắn.” Nguyệt Thần thực sự không cho rằng gen của Hàn Sâm có thể sánh kịp Tần Tu.

“Ta lại không nghĩ thế, bản thân việc tiến hoá đã tràn đầy tính ngẫu nhiên. Gen của Tần Tu tốt thật đấy, nhưng không thể phủ nhận những sinh vật có trình độ tiến hoá vượt qua hắn. Có lẽ Hàn Sâm chính là trường hợp đặc biệt ấy.” Hàn Vũ Phi kiên định với suy nghĩ của mình.

Nguyệt Thần nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt kỳ quái: “Không phải là không thể có trường hợp đặc biệt. Nhưng các trường hợp đặc biệt ấy đều được tạo nên từ một cơ sở nhất định. Hàn Sâm không có gen di truyền từ kiếp trước, chỉ là gen tiến hoá đời đầu tiên, nếu muốn vượt qua Tần Tu thì thực sự quá khó khăn.”

Hết chương 3418.

Chương 3419. Trận chiến Bia Gen nổ ra

“Có lẽ thế” Hàn Vũ Phi không tranh cãi nữa, song ai cũng nhận ra Nguyệt Thần không đủ lý lẽ thuyết phục nàng.

Nguyệt Thần không tiếp tục đề tài này, quay đầu nói với Hàn Sâm: “Như vậy cũng tốt, hiện giờ cơ thể ngươi đúng là rất mạnh, rất khó xác định có bì kịp Tần Tu hay không. Nhưng trong đại vũ trụ có rất ít sinh vật có thể sánh bằng ngươi. Ngươi hãy đối chiến với Bảo Nhi bằng cơ thể này, sẽ giúp ích cho nó nhiều đấy.”

Hàn Sâm ngẫm một lúc, cảm thấy Nguyệt Thần nói có lý. Với thực lực của Bảo Nhi, đương nhiên có thể kích thích sức mạnh to lớn bên trong cơ thể Hàn Sâm, có lẽ còn xác định được cực hạn của thân xác này rốt cuộc đang ở đâu.

“Chưa đầy bốn ngày nữa là đến trận chiến Bia Gen. Hãy tận dụng khoảng thời gian này cho tốt. Ta phải đi rồi, hy vọng sau này vẫn có cơ hội gặp nhau khi các ngươi còn sống.” Nói xong, Nguyệt Thần lập tức quay người rời đi, không lưu luyến chút nào, đi mấy bước đã tan biến vào trong hư không.

“Hàn Sâm, ngươi có dự định gì không?” Hàn Sâm đang định về Tí Hộ Sở đi tìm Bảo Nhi, đột nhiên bị Hàn Vũ Phi gọi lại hỏi.

“Ta có thể có dự định gì chứ? Chuẩn bị về Tí Hộ Sở, như lời Nguyệt Thần nói, lấy cơ thể này giao đấu với Bảo Nhi, có lẽ sẽ giúp ích phần nào.” Hàn Sâm nửa thật nửa giả nói.

Đôi mắt Hàn Vũ Phi sắc bén như lưỡi dao cạo, dường như đang đâm xuyên qua trái tim Hàn Sâm, nàng cười lạnh: “Là ngươi giúp đỡ Bảo Nhi, hay Bảo Nhi giúp ngươi?”

“Có gì khác biệt à?” Hàn Sâm cả kinh, nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh.

Hàn Vũ Phi nhìn hắn bằng ánh mắt khinh miệt: “Với tính cách của ngươi, sao có thể để Bảo Nhi mạo hiểm như vậy. E rằng ngươi cơ bản chưa từng muốn cho Bảo Nhi tham gia trận chiến Bia Gen. Bảo Nhi giao chiến cùng ngươi, rõ ràng là để nó giúp ngươi, chứ không phải ngươi giúp nó.”

Vương Vũ Hàng đứng một bên, không ngừng cười khà khà, tuy không lên tiếng nhưng rõ ràng hắn cũng nghĩ vậy.

“Ta dễ bị người ta nhìn thấu vậy sao?” Hàn Sâm cười khổ.

Vương Vũ Hàng cười nói: “Còn cần nhìn hả? Chúng ta quen biết đã lâu, có ai không biết tính ngươi, chuyện này vốn chẳng cần đoán.”

Au”

“Được rồi, tuỳ các ngươi, ta phải về Tí Hộ Sở đây.” Hàn Sâm nói với vẻ bất đắc dĩ.

Hàn Vũ Phi võ vai hắn: “Ngươi yên tâm đi, nếu chết trận cũng không cần sợ, huyết mạch gen của ngươi sẽ được truyền lại mà.”

Hàn Sâm cho rằng Hàn Vũ Phi đang nhắc đến chuyện hắn đã có con gái, không để tâm đến lời này.

“Ta chưa muốn chết đâu, đừng trù ẻo ta như thế? Thôi đi, các ngươi đừng nói ra chuyện này.” Hàn Sâm dặn dò hai câu rồi mới về Tí Hộ Sở.

Hàn Sâm vốn muốn đối chiến với Bảo Nhi để nâng cao mức hiểu biết về bản thân, nhưng Loạn lại bác bỏ ý kiến của hắn, nàng nói sự dung hợp giữa Bảo Nhi và chủng gen đang ở thời kỳ mấu chốt, nhất định phải toàn tâm toàn ý dung hợp chủng gen, không có thời gian đấu với Hàn Sâm.

Hàn Sâm bó tay, đành phải từ bỏ suy nghĩ này, lại thử làm một vài việc khác để tìm hiểu cơ thể mình.

Nếu trước đây Hàn Sâm chỉ dựa vào vận may và nỗ lực thì hiện giờ gen của hắn lại là thiên tài siêu cấp hàng thật giá thật, dù có làm gì, chỉ mới vừa học đã biết.

Hàn Sâm thả Đạo Thánh ra, đánh tàn cuộc với Đạo Thánh, hắn thắng Đạo Thánh mười chín ván.

Thậm chí thứ trước đây hắn không hề am hiểu là âm nhạc cũng trở nên đơn giản hơn hẳn, vừa nhìn đã biết đủ loại bản nhạc, ca khúc, quả thực có thể sáng ngang với các bậc thầy âm nhạc.

Ngay cả Phượng Phi Phi và Phượng Âm Âm cũng tỏ vẻ khó tin trước thiên phú âm nhạc của Hàn Sâm, gần như cho rằng có kẻ đang giả mạo Hàn Sâm.

“Giỏi quá mức cũng là một nỗi sầu não!” Hàn Sâm chợt phát hiện mình có vẻ đang rất chán.

Trước đây hắn làm gì cũng thấy rất mới lạ, đôi khi thua chưa chắc là một chuyện xấu. Nhưng bây giờ bất kể Hàn Sâm làm gì cũng chẳng thể thua,

trái lại còn có cảm giác tất cả mọi thứ đều trở nên tẻ nhạt vô vị.

Rất nhiều thứ vốn khiến Hàn Sâm thấy hứng thú, lúc này cũng mất đi cảm giác đó, hoàn toàn không có tinh thần chơi bời nữa.

Bốn ngày ngắn ngủi trôi qua rất nhanh, Hàn Sâm vẫn chưa biết gì nhiều thêm về cơ thể bản thân. Hắn chỉ biết cơ thể hiện giờ của mình làm gì cũng đạt được kết quả tốt nhất, nhưng cực hạn của nó nằm ở đâu thì hắn vẫn chẳng biết chút gì.

“Cũng được, khi đấu với Tần Tu, chắc sẽ biết giới hạn cao nhất của cơ thể này ở ngưỡng nào thôi.” Hàn Sâm nhìn đồng hồ, trận chiến Bia Gen sắp bắt đầu. Bảo Nhi vẫn chưa dung hợp với chủng gen xong, điều này làm Hàn Sâm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Thế cũng tốt, Bảo Nhi không dung hợp thành công thì không thể tham

gia trận chiến Bia Gen, vậy ta cũng sẽ bớt rắc rối.” Hàn Sâm đưa mắt nhìn Bảo Nhi, sau đó mới rời khỏi Tí Hộ Sở.

Rất nhiều cường giả trong Hoa Viên Không Trung đang đợi Hàn Sâm. Hàn Sâm bế Linh Nhi, kéo Kỷ Yên Nhiên ra ngồi cạnh Tiểu Hoa, cùng chờ trận chiến Bia Gen bắt đầu.

“Bất luận thế nào, nhất định phải trở về, ngươi phải nhớ kỹ, nơi này vẫn có người đang đợi ngươi.” Kỷ Yên Nhiên nắm tay Hàn Sâm, cúi đầu nói.

“Yên tâm, nếu thực sự đánh không lại thì ta vẫn còn một chiêu Nhẫn Nhục Thâu Sinh đại pháp (nhẫn nhục sống tạm bợ qua ngày), trong thiên hạ này chưa ai phá giải được nó.” Hàn Sâm cười nói.

Kỷ Yên Nhiên mở to mắt nhìn hắn, lấy ra một cái bút, kéo tay Hàn Sâm lại, viết lên lòng bàn tay ba cái tên Kỷ Yên Nhiên, Hàn Phỉ và Hàn Linh Nhi.

“Hàn Phỉ là ai?” Ban đầu Hàn Sâm hơi sửng sốt, sau đó mới sực nhớ đó là tên của Tiểu Hoa, nếu Kỷ Yên Nhiên không viết ra thì hắn đã quên khuấy mất.

“Nếu thực sự gắng gượng không nữa nữa, hãy nhìn ba cái tên này một chút.” Nàng cúi đầu nói.

Hàn Sâm không cần nhìn cũng biết mắt Kỷ Yên Nhiên đã đỏ lên rồi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, cố kìm nén.

“Đừng lo lắng, có các ngươi ở đây, không ai có thể lấy mạng ta” Hàn Sâm hừng hực ý chí chiến đấu.

Trong hư không đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, Tam Thập Tam Thiên cùng chiếu ra thần quang chói lọi, giống như một phần mộ lập loè ánh sáng kỳ dị.

Trên đỉnh phần mộ là bia gen càng lúc càng toả thần quang rạng rỡ, để lộ vẻ tráng lệ kỳ dị rất khó tả.

Dường như cơ thể Hàn Sâm, Ninh Nguyệt và Vương Vũ Hàng đang được sức mạnh nào đó dẫn dắt, dưới hào quang xán lạn ấy, họ đã trở về Thiên Giới của riêng mình.

Tên của ba mươi hai vị chúa tể nằm trên bia gen đồng thời loé sáng. Chúng cùng chiếu rọi cư thiên vạn giới, được tất cả sinh vật thuộc vũ trụ chính phản ghi khắc trong lòng.

Hàn Sâm trở lại Thời Chi Thiên, chỉ thấy trong Thời Chi Thiên chứa rất nhiều đồng hồ đá cùng chỉ mười hai giờ, tiếng chuông ngân khắp đất trời.

“Cảnh tượng này xui xẻo quá, cứ như đánh chuông tiễn đưa ta vậy.”

Hàn Sâm buồn bực nghĩ.

Một chùm tia sáng rọi xuống từ Tam Thập Tam Thiên, chiếu thẳng lên người Hàn Sâm, dẫn cơ thể Hàn Sâm bay về nơi đặt bia gen là Tam Thập Tam Trọng Thiên.

Hết chương 3419.

Chương 3420. Chưởng nạp thiên địa

Tên của ba mươi hai chủ Thiên giới lần lượt được thắp sáng trên bia gen. Mỗi khi có một cái tên loé sáng cũng là lúc quang ảnh của vị chúa †ể ấy bay lên khỏi bia gen, xuất hiện trên bầu trời Tam Thập Tam Thiên, giống như những Ma Thần.

Trong đó có khá nhiều cường giả mà Hàn Sâm quen biết, Tần Tu thì khỏi nói, Nhân Đế, Đại Thiên Ma, Cổ Ma, Vương Vũ Hàng, Ninh Nguyệt, Ma Tổ,… đều là người quen của Hàn Sâm.

Trận chiến Bia Gen rất đơn giản, ba mươi hai chúa tể bị xé lẻ và phân tổ, chọn ra mười sáu chúa tể, sau đó mười sáu lấy tám, tám còn bốn, bốn thành hai, cuối cùng chính là hai người tranh hạng nhất.

Hàn Sâm hy vọng mình gặp Tần Tu ngay ở trận đầu tiên, xử nhanh gọn để tránh đụng độ người quen, đôi bên tương tàn một mất một còn, như vậy không hay lắm.

Nhưng không như mong đợi, khi Hàn Sâm được bia gen dẫn đến Tam Thập Tam Trọng Thiên, hắn phát hiện người đứng đối diện mình chính là Ma Tổ.

Nhìn thấy Hàn Sâm, Ma Tổ cũng hơi sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ rằng mình lại đụng độ Hàn Sâm ngay ở trận đầu.

Ba mươi chúa tể khác cũng có đối thủ của riêng mình. Tuy đều ở trong Tam Thập Tam Trọng Thiên nhưng họ bị sức mạnh của bia gen phân làm mười sáu chiến trường, không ai có thể tiến vào chiến trường của người khác.

Sinh vật của các tộc trong hai đại vũ trụ đổ dồn sự chú ý lên trận chiến này. Hầu hết sinh vật đại vũ trụ đế quốc đều theo dõi trận của Tần Tu. Tuy phần đông mọi người không biết Tần Tu là Vô Vi Đạo Tổ chuyển thế, nhưng tên tuổi của Tần Hoàng cũng đủ để toàn vũ trụ rúng động.

Các sinh vật thuộc đại vũ trụ gen lại tập trung để mắt đến phía Hàn Sâm. Cái tên Kim Tệ đã ăn sâu vào linh hồn mỗi chủng tộc trong đại vũ trụ gen từ rất lâu, đương nhiên họ luôn hy vọng Hàn Sâm giành chiến thắng.

Vận khí của Táng Đạo Thiên quá kém, lúc hắn thấy rõ đối thủ của mình, sắc mặt hắn không khỏi tối đi, người nọ chính là Tần Tu.

“Phó hội trưởng của ta, ngươi muốn đấu một trận với ta ư?” Tần Tu nhìn Táng Đạo Thiên, hờ hững nói.

“Nếu đã tới đây thì dù cho đối thủ là ai cũng không lý do nào để lùi bước.” Trong lúc lên tiếng, hai tay Táng Đạo Thiên khẽ vẫy lên, vô số thứ bay ra từ người hắn.

Lư, đỉnh, hũ, vạc và rất nhiều vật làm bằng đồng bay ra, trấn áp bốn phương tám hướng, hình thế kỳ lạ và ảo diệu của nó rất khớp với thế huyền ảo của Tam Thập Tam Thiên, cùng tản ra thần quang chói lọi, bao trùm toàn bộ chiến trường vào trong đó.

Nếu Hàn Sâm nhìn thấy những đồ vật ấy, chắc chắn hắn sẽ nhận ra chúng là bảo vật mà Loạn để lại, một nửa trong số đó đã bị Táng Đạo Thiên lấy đi.

Lúc này thần quang trên những đồ vật ấy đang lưu chuyển, hoá thành quầng sáng bảy màu trấn áp thiên địa, bao vây Tần Tu ở bên trong.

“Đạo Thiên, ngươi cho rằng mình có thể đấu với ta bằng những vật này ư?” Tần Tu chắp tay đứng thẳng giữa hư không, để mặc thần quang phát ra từ những đồ vật ki trút xuống người hắn, như thể không cảm nhận được gì.

Táng Đạo Thiên lạnh nhạt nói: “Đương nhiên những thứ này không thể chống lại ngươi, nhưng nó lại khác.”

Nói xong, Táng Đạo Thiên vung tay áo lên. Một cuộn da bay ra từ tay áo hắn, đó là một bức hoạ. Sau khi rời khỏi tay áo Tạng Đạo Thiên, bức tranh lập tức hoà làm một với đất trời.

Toàn bộ chiến trường dung hợp vào bức hoạ ấy, chiến trường nằm trong bức hoạ, bức họa chính là chiến trường.

“Thì ra Thiên Đạo đồ lục nằm trong tay ngươi.” Tân Tu đảo mắt nhìn quanh, nhưng vẫn không để lộ nét dao động cảm xúc nào.

“Thiên Đạo đồ lục do hội trưởng đại nhân sáng chế là thứ phù hợp nhất với ta. Bây giờ còn được rất nhiều tế khí hỗ trợ, Thiên Đạo đồ lục đã hoà làm một với đất trời. Lúc này đất trời đã nằm trong suy nghĩ của ta. Mặc dù ngươi có thần lực vô biên nhưng không có lực vũ trụ tương trợ, chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân ngươi, e rằng chẳng đủ năng lực giao đấu với ta.”

Xích trật tự hoá thành từng con chân long, bay lên từ giữa đất trời, gầm thét ngoạm tới như vạn Long đoạt châu.

“Chiêu này của Táng Đạo Thiên lợi hại thật đấy, dám đoạt lấy trời đất để tự dùng riêng. Hiện giờ đồ lục đã ngăn cách trật tự và sức mạnh ở bên ngoài một cách triệt để, Tần Tu chẳng khác nào đang chiến đấu bên trong vũ trụ của Táng Đạo Thiên, bản thân hắn sẽ phải chịu sự áp chế và bài xích của quy tắc vũ trụ, không thể có được sức mạnh từ ngoài vào. Trận chiến này thực sự rất khó lường.” Một vị trưởng lão hội Thần Loạn không khỏi cả kinh trước khí thế của Táng Đạo Thiên.

Một số cường giả không thấy lạc quan về Táng Đạo Thiên cũng thầm ngạc nhiên.

“Táng Đạo Thiên lại đạt đến trình độ hợp nhất với Thiên Đạo rồi ư. Tuy phương pháp mượn ngoại lực là một thủ đoạn bất chính nhưng thế đã đủ khiếp vũ trụ rung động, xem ra Tần Tu gặp rắc rối rồi đây.”

“Cứ tưởng đây là một trận chiến tẻ nhạt, nhưng bây giờ nhìn lại thì Táng Đạo Thiên thực sự cũng có vài phần bản lĩnh, không hổ là phó hội trưởng hội Thần Loạn.”

Tất cả mọi người đều cho rằng đây là một cuộc đại chiến. Nhưng chỉ thấy Tần Tu nâng một tay lên, khi lòng bàn tay mở ra cũng là lúc đám chân long được tạo nên từ xích trật tự bị hút vào trong đó, toàn bộ sức mạnh giữa trời đất đều ngưng tụ vào trong.

Dường như chỗ ấy không phải một bàn tay mà là một lỗ đen không đáy, tất cả sức mạnh trong đất trời đều bị hút vào lòng bàn tay Tần Tu.

Táng Đạo Thiên tỏ vẻ khiếp đảm, điên cuồng bộc phát sức mạnh của bản thân, muốn kiểm soát sức mạnh từ Thiên Đạo đồ lục và đống tế khí để ngăn chúng chảy về phía Tần Tu.

Tuy vậy, vẫn hoàn toàn vô dụng, những tế khí cổ xưa kia dường như đang bị một bàn tay khổng lồ vô hình kéo bay về phía lòng bàn tay Tần Tu, cả đám đều bị hút vào trong.

Ngay cả Thiên Đạo đồ lục cũng bị lực hút kia xé rách, dường như đất trời đều bị xé tan, cùng lao về phía bàn tay Tần Tu.

Điều đáng sợ hơn cả chính là thân thể Táng Đạo Thiên cũng bị kéo bay lại gần Tần Tu, đồng thời lực Táng Đạo trên người hắn cũng tràn ra bên ngoài cơ thể như dòng nước chảy, đổ dồn về bàn tay của Tần Tu.

"Không… Không thể nào…" Táng Đạo Thiên dốc hết sức lực những vẫn chẳng thể thoát khỏi lực hút kinh khủng kia, thậm chí lực Táng Đạo trên người hắn còn nhanh chóng trôi tuột đi, khiến sức lực của hắn càng lúc càng yếu.

Táng Đạo Thiên không có cơ hội chạy trốn, cơ thể hắn và Thiên Đạo đồ lục cùng bị hút vào lòng bàn tay Tần Tu. Chiến trường lập tức khôi phục vẻ bình yên.

Cường giả của hai dại vũ trụ nhìn mà ngẩn người, đó chính là phó hội trưởng hội Thần Loạn, sở hữu năng lực kinh thế hãi tục, là một trong số cường giả hiếm hoi trong đại vũ trụ, vậy mà lại không ngăn nổi sức mạnh từ một chưởng của Tần Tu.

"Quá kinh khủng!"

"Quả nhiên Tần Tu không hổ là kẻ đã từng suýt thống nhất vũ trụ đế quốc, quá hùng mạnh."

Đến cả Táng Đạo Thiên cũng không chịu nổi một đòn của Tần Tu, e rằng không ai có thể tranh giành ngôi đầu cùng Tần Tu trong trận chiến Bia Gen lần này.

“Không biết cái vị trong Thần điện Gen ấy có thể đích thân cản bước Tần Tu hay không?”

“Có lẽ chỉ có vị kia ra tay thì mới có tư cách đấu với Tần Tu một trận.”

Trong bỗng chốc, tất cả sinh linh đều cảm thấy Tần Tu như một vị Thần Linh, rất khó có thể đánh bại hắn.

Hết chương 3420.

Chương 3421. Giao đấu Ma Tổ

Hàn Sâm và Ma Tổ đối mặt với nhau, không ai ra tay trước.

“Không ngờ đối thủ đầu tiên của ta lại là ngươi.” Ma Tổ đeo lụa đen che mặt, khẽ thở dài.

“Ngươi là một trong Bát Ma Tướng từng đứng dưới trướng Cổ Ma?” Hàn Sâm hỏi Ma Tổ.

“Đúng vậy, tên thật của ta là A Tu La, từng là một trong Bát Ma Tướng, là thủ hạ của Cổ Ma.” Ma Tổ thẳng thắn thừa nhận, không định giấu giếm.

“Nếu các hạ chính là A Tu La thì tại hạ có chuyện cần thỉnh giáo. Năm ấy Bát Ma Tướng bọn ngươi hợp lực với Cổ Ma cùng giết một vị thần đang bị thương, rốt cuộc đó là sinh vật gì? Có thể nói cho ta biết không?” Đây là điều Hàn Sâm vẫn luôn canh cánh trong lòng. Nhưng chính Cổ Ma, kẻ triệu hồi Thần Linh giáng thế cũng không biết mình đã triệu hồi vị thần nào.

Bản thân lần triệu hồi ấy chỉ là một sự tình cờ. Cổ Ma không triệu hồi được sinh linh mình mong muốn nhưng lại vô tình triệu hồi một vị thần đang bị thương.

“Chính ngươi đã nói đó là một vị thần bị thương, vậy mà còn hỏi ta đó là sinh vật gì? Đấy chẳng phải là biết rõ còn cố hỏi hay sao?” Ma Tổ hờ hững đáp.

Hàn Sâm hơi sửng sốt: “Ý ngươi là người các ngươi giết chết chính là Thần Linh ư?”

“Ngoài đám Thần Linh ấy thì còn chủng tộc ngạo mạn nào dám tự xưng là thần?” Ma Tỏ tỏ vẻ khinh miệt.

Hàn Sâm cân nhắc một hồi rồi hỏi: “Không biết vị Thần Linh kia ở cấp nào? Thần hiệu là gì?”

“Nếu ngươi đánh bại ta thì ta sẽ nói cho ngươi biết.” Ma Tổ nheo mắt, bàn tay ngọc ngà khẽ nâng lên, dựng đứng nó như đao, chém xuống Hàn Sâm trong hư không.

Dường như một đao kia của nàng không chứa chút sức mạnh nào, giống như chỉ tuỳ tiện khua tay mà thôi.

Nhưng cơ thể Hàn Sâm đột nhiên nảy sinh cảm ứng, trong mắt thoáng hiện lên ánh sáng kỳ lạ. Hắn nhìn thấy nền tảng cơ bản cấu thành vũ trụ, cũng thấy cả bánh răng lực Nhân Quả đang chuyển động.

Từ khi cơ thể tiến hoá, Hàn Sâm không tài nào vận hành được Động Huyền Kinh, vậy nên hắn không thể thấy bánh răng vũ trụ nữa. Nhưng hiện giờ hắn có thể thấy nó rất rõ, song có vẻ nó hơi khác với trước đây.

Trước đây, có thể thấy rõ bên trong Động Huyền Khí Tràng bị che phủ, còn hôm nay nó lại hiện ra trước mắt, toàn bộ các mối liên kết của bánh răng vũ trụ đều xuất hiện trong mắt Hàn Sâm.

Hàn Sâm vươn tay nhấn một cái, bánh răng nhân quả vũ trụ lập tức ngừng chuyển động. Mất đi mối liên hệ với lực Nhân Quả, lực A Tu La của Ma Tổ cũng trở nên vô dụng.

Vì vậy, cái vung tay tùy hứng của Ma Tổ lập tức trở thành một cái khua †ay thực sự, không phát huy được bất cứ tác dụng gì, cũng không khơi ra tình tiết gây cấn nào.

Sinh linh các tộc đang theo dõi trận chiến chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao họ chỉ thấy A Tu La tuỳ tiện phất tay, sau đó chẳng có chuyện gì xảy

đến, như thể đó là một trò đùa.

“Không ngờ ngươi lại tinh thông lực Nhân Quả.” Ma Tổ kinh ngạc nhìn Hàn Sâm, song nét ngạc nhiên đó chỉ là một chút thôi.

Sức mạnh của nàng không đơn giản chỉ là lực Nhân Quả mà thôi, hiện giờ nàng có thể đạt đến trình độ này, cũng không chỉ là nhờ vào A Tu La Kinh.

“Biết một chút.” Hàn Sâm có rất nhiều thắc mắc xoay quanh A Tu La, hắn không ra tay ngay, thấy nàng không tiếp tục tấn công, bèn hỏi: “Tộc Tu La là hậu duệ của ngươi ư?”

“Có thể nói là vậy.” Ma Tổ đáp.

“Có thể nói vậy là cái gì? Chẳng nhẽ còn có thể nói là không phải?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Ma Tổ, không ngờ đáp án là như thế.

“Tộc Tu La là thứ ta sáng tạo nên dựa theo gen gốc của mình.” Ma Tổ nhìn Hàn Sâm, nói tiếp: “Ta mong ngươi có thể rút lui. Tuy ngươi rất mạnh nhưng ngươi không phải đối thủ của Tần Tu.

“Ta không phải đối thủ của Tần Tu, chẳng nhẽ ngươi có thể thắng hắn chắc?” Hàn Sâm nhìn Ma Tổ.

“Ít nhất ta vẫn còn cơ hội, còn ngươi không có cái nào.” Ma Tổ nói.

“Cơ hội ở đâu ra thế?” Hàn Sâm không tỏ ra tức giận, vẫn bình tĩnh hỏi lại.

“Không liên can đến ngươi, ngươi chỉ cần biết giúp ta chính là giúp bản thân ngươi. Thay vì làm lãng phí tinh lực của ta ở đây, không bằng ngươi nhường một bước, để ta giữ gìn thực lực, như vậy cơ hội chiến thắng Tần Tu của ta cũng sẽ tăng lên vài phần.” Ma Tổ đáp.

Hàn Sâm hơi sững sờ mà nhìn Ma Tổ, hắn không biết sự tự tin của Ma Tổ xuất phát từ đâu.

“Lui hay không lui?” Ma Tổ hờ hững hỏi.

“Muốn ta rút lui cũng được thôi, nhưng ngươi phải cho ta xem thực lực ngươi nhắc tới mới được.” Hàn Sâm nhìn Ma Tổ một lượt, muốn biết sự tự tin của nàng đến từ đâu.

“Nói như vậy nghĩa là không thể không đánh?” Ma Tổ cau mày.

“Đương nhiên là phải đấu rồi, bằng không sao ta biết ngươi có hù doạ †a hay không?” Dừng một chút, Hàn Sâm lại nói: “Ta còn một vấn đề muốn thỉnh giáo, chẳng biết các hạ có thể giải đáp thắc mắc của ta hay không?”

“Vậy phải xem ngươi hỏi gì.” Ma Tổ dửng dưng đáp.

“Ta biết một Tu La hỗn huyết trông rất giống ngươi? Ngươi biết xuất thân của nàng chứ?” Hàn Sâm nhìn Ma Tổ, ánh mắt sáng rực.

“Chẳng phải ta vừa nói cho ngươi nghe sao? Tộc Tu La là chủng tộc được tạo nên từ gen gốc của ta, hậu duệ có vẻ ngoài giống ta thì có gì lạ?’ Ma Tổ nói.

“Nhưng người kia thực sự quá giống ngươi, vả lại nàng còn là hỗn huyết giữa nhân loại và tộc Tu La? Chẳng phải tộc Tu La như thế rất hiếm hay sao?” Hàn Sâm kiên nhẫn hỏi.

“Hỗn huyết giữa nhân loại và Tu La sao? Chuyện này cũng hiếm đấy, nhưng không đặc biệt cho lắm, có lẽ đó là sản phẩm của thí nghiệm hỗn huyết giữa nhân loại và tộc Tu La” Ma Tổ cau mày nói.

Hàn Sâm thấy vẻ mặt Ma Tổ không giống đang nói dối, thầm nghĩ: “Lạ thật, chẳng nhẽ Ma Tổ thực sự không biết lai lịch của Linh? Vậy rốt cuộc ai là người đã tạo ra Linh?

“Nếu ngươi không muốn rút lui thì đành đấu thôi, đừng lãng phí thời gian nữa.” Ma Tổ cất lời, lại vung tay chém về phía Hàn Sâm.

Đôi tay ngọc của Ma Tổ vung lên chém liên tục, từng luồng lực A Tu La chém về phía Hàn Sâm.

Nếu thay bằng một sinh vật khác, dù có là sinh vật Phá Giới đỉnh cấp cũng khó lòng né tránh đám lực Nhân Quả này.

Song Hàn Sâm chỉ cần đè bánh răng nhân quả vũ trụ xuống thật chặt, khiến lực Nhân Quả không thể truyền đến người hắn, toàn bộ nhát chém của Ma Tổ trở nên vô tác dụng.

Trước mặt Hàn Sâm, lực A Tu La mạnh mẽ và khủng bố bị mất sạch hiệu quả.

Vẻ mặt của các cường giả đang theo dõi cuộc chiến cũng trở nên hết sức kì quái, bởi vì chẳng ai hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Hàn Sâm và Ma Tổ đứng cách nhau nghìn mét, Ma Tổ liên tục khua hai tay, nhưng không có sức mạnh nào xuất hiện, Hàn Sâm không bị thương tổn chút nào, cứ như thể đang diễn trò.

"Hai ngươi này làm trò gì thế?" Không phải đang đánh trận giả chứ?" Các cường giả trong đai vũ trụ đế quốc sắp chịu hết nổi rồi, nhìn kiểu gì cũng thấy họ đang tỏ vẻ đánh nhau nghiêm túc.

Ma Tổ biết lực A Tu La của mình không có tác dụng với Hàn Sâm, bèn không chém tiếp nữa, nàng nhìn Hàn Sâm bằng cặp mắt đen huyền: "Ta vốn không muốn lấy mạng ngươi, sao ngươi cứ chắn đường ta như thế. Nếu ta ra đòn kia thì thần hồn của ngươi sẽ bị tiêu diệt, không còn cơ hội tái sinh chuyển thể. Nếu bây giờ ngươi chịu rút lui thì còn kịp đấy"

Hết chương 3421.

Chương 3422. Thân Linh Nhân Quả

"Đang muốn lĩnh giáo." Hàn Sâm mặt không đổi sắc.

"Nếu ngươi cố tình trở thành kẻ địch của ta, vậy đừng trách ta không khách khí." Ma Tổ hờ hững nhìn Hàn Sâm, ánh mắt ấy như thể đang nhìn một xác chết.

Hàn Sâm im lặng không nói gì, càng không định chủ động ra tay, không phải là hắn không muốn, mà vì cơ thể này chưa được kích thích bởi sức mạnh từ đối phương, hắn hoàn toàn không có năng lực tiêu diệt Ma Tổ.

Ma Tổ vẫn nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, nhưng không vung tay nữa, song trong mắt Hàn Sâm, trên người Ma Tổ đang xảy ra biến hóa cực lớn.

Một sức mạnh kinh khủng bay lên từ cơ thể Hàn Sâm, sức mạnh đó hết sức kỳ dị, nó không phải sức mạnh thuần túy, càng chẳng phải sức mạnh Phá Giới.

Hàn Sâm không xa lạ với sức mạnh ấy, các Thần Linh trong Thần điện Gen đều sử dụng loại sức mạnh thuần túy này.

“Ma Tổ không phải Thần Linh, tại sao nàng lại có sức mạnh Thần Linh ghê gớm như vậy? Chẳng nhẽ nàng chính là người thôn tính sức mạnh của vị Thần Linh kia?” Hàn Sâm âm thầm cau mày, chăm chú quan sát Ma Tổ.

Ở một nơi nào đó, sức mạnh Thần Linh khủng khiếp đã ngưng tụ thành quang ảnh của một người đàn ông, quanh ảnh kia thần thánh và huy hoàng, trút xuống vô số linh lực, tựa như Thần Linh giáng thế để bảo vệ cơ thể Ma Tổ.

Quang ảnh kia rạng rỡ quá đỗi, chỉ có thể nhìn ra đó là thân hình của một nam thần, rốt cuộc bộ dạng người đó ra sao thì Hàn Sâm không thấy rõ lắm, nhưng căn cứ vào từ hình dáng, rõ ràng rất khác với các Thần Linh mà Hàn Sâm biết.

“Lực Nhân Quả thật hùng mạnh, quả nhiên vị thần mà Ma Tổ hấp thụ chính là Thần Linh hệ nhân quả, thảo nào nàng có thể sáng chế ra A Tu La Kinh dựa trên lực Nhân Quả. Hàn Sâm thấy lực Nhân Quả trên quang ảnh càng lúc càng mạnh, trong lòng cũng hơi rung động.

Hàn Sâm vốn rất xem trọng Ma Tổ, nhưng hiện giờ xem ra hắn vẫn đánh giá thấp thủy tổ tộc Tu La. Linh lực trên người này còn mạnh hơn cả nữ thần Kshana, thậm chí còn nhỉnh hơn không ít.

“Sức mạnh Thần Linh trên người nàng còn mạnh hơn nữ thần Kshana, rốt cuộc Thần Linh mà nàng thôn phệ đứng ở cấp độ nào?” Trong lòng Hàn Sâm lóe lên vô số ý nghĩ.

Nữ thần Kshana nằm trong mười hai vị chính thần cấp Hủy Diệt, mặc dù không phải người mạnh nhất nhưng chắc chắn không phải kẻ yếu nhất, có thể nói nàng là một trong số những vị chính thần cấp Hủy Diệt mạnh nhất.

Sức mạnh Thần Linh mà Ma Tổ thể hiện ra lúc này vượt qua cả nữ thần Kshana, Hàn Sâm thực sự không nghĩ ra những vị thần nào có sức mạnh Thần Linh mạnh đến vậy.

Theo Hàn Sâm biết, hình như trong Thần điện Gen chỉ có một vị thần có thể mạnh hơn nữ thần Kshana, nhưng vị ấy sao có thể dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, đó chính là Thần Linh cấp Trọng Khải, gần như đạt tới ngưỡng bất tử.

Đừng nói đến đám A Tu La và Cổ Ma trong Tí Hộ Sở, tính cả trong đại vũ trụ gen và đại vũ trụ đế quốc cũng không có sinh vật nào có thể thôn tính hắn.

“Không phải vị trong Thần điện Gen, vả lại còn có sức mạnh Thần Linh khủng bố như vậy, liệu Thần Linh ấy có thực sự tồn tại hay không? Cho dù tồn tại thật thì vì sao vị thần ấy lại bị một A Tu La yếu đuối hơn hấp

thu?” Hàn Sâm nhíu mày suy ngẫm, không thể nghĩ ra đáp án ngay.

Cơ thể A Tu La đã được bao phủ hoàn toàn bởi quang ảnh Thần Linh, nhưng quang ảnh Thần Linh lại được ngưng tụ và tạo thành từ lực Nhân Quả, đừng nói đến các sinh vật bình thường, dù là Thần Linh trong Thần điện Gen hoặc các cường giả Tam Thập Tam Thiên khác, nếu không tinh thông lực Nhân Quả thì họ cũng chẳng nhận ra sự tồn †ại của quang ảnh.

Có thể nói rằng lực Nhân Quả là thứ sức mạnh đặc biệt nhất trong vũ trụ, rất ít sinh vật có thuộc tính sức mạnh này, kể cả các điện chủ Thần điện Gen cũng khó lòng kiểm soát được nó.

Trong số mười hai vị chính thần cấp Huỷ Diệt có một vị chính thần cấp Huỷ Diệt phụ trách chấp chưởng luật nhân quả đã nhìn thấy quang ảnh Thần

Linh trên người Ma Tổ, vẻ mặt hắn lập tức trắng bệch ra.

“Sao có thể như thế? Trên đời sao lại có lực Nhân Quả hùng mạnh đến vậy, hơn nữa còn là sức mạnh Thần Linh thuần khiết… Rốt cuộc Ma Tổ có lai lịch thế nào? Vì sao nàng lại sở hữu linh lực nhân quả đáng sợ như thế?” Tâm mắt của vị Thần Linh nọ sáng chói lên, hắn vận hành sức mạnh của bản thân đến mức cực hạn nhưng không tài nào thấy rõ quang ảnh Thần Linh nọ.

Nguồn linh lực nhân quả khi thực sự quá mạnh, sức mạnh của hắn chỉ đủ để nhìn thấy một phần linh lực quang ảnh, hắn thua cả Hàn Sâm, thậm chí không thấy bóng dáng đàn ông trong quang ảnh.

“Ngươi còn một cơ hội cuối cùng, bây giờ rút lui còn kịp, bằng không linh hồn và thể xác đều sẽ bị tiêu diệt, thậm chí không có cơ hội tái sinh chuyển thế.” Đôi mắt Ma Tổ loé như điện, nhìn Hàn Sâm một cách trịch thượng.

“Chẳng phải Ma Tổ quá tự cao tự đại hay sao? Tuy nàng là người đứng đầu Ma tộc, nhưng nàng có thể bì kịp Kim Tệ đại nhân chắc?”

“Kẻ ngông cuồng và ngu dốt kia thật sự quá đáng thương, dám nói mấy lời kia với Kim Tệ đại nhân.”

Trong đại vũ trụ gen có nhiều Thượng tộc, họ đều cảm thấy Ma Tổ quá đôi ngông cuồng, bọn họ cơ bản không thấy được quang ảnh Thần Linh trên người Ma Tổ, họ đều cảm thấy Ma Tổ ăn nói hàm hồ, bắt Hàn Sâm nhận thua bằng được, đúng là quá ngạo mạn.

Rõ ràng danh tiếng của Kim Tệ vang dội hơn Ma Tổ nhiều. Đại vũ trụ gen có nhiều Thượng tộc, không ai cho rằng Ma Tổ có thể đánh bại Hàn Sâm.

Chỉ có một vị chính thần cấp Huỷ Diệt đang run bần bật. Linh lực nhân quả của Ma Tổ quá mạnh, đến nỗi một chính thần cấp Huỷ Diệt như hắn cũng phải run sợ.

“Sao lại như vậy? Trên đời này có thứ linh lực nhân quả hùng mạnh hơn cả của ta ư?” Thần Linh nọ nhìn chằm chằm Ma Tổ, muốn tìm hiểu ngọn nguồn, song lại chẳng có dũng khí đối mặt với sức mạnh khủng bố kia.

Hàn Sâm vẫn dán mắt dò xét quang ảnh Thần Linh trên người Ma Tổ, hắn luôn cảm thấy bóng dáng trong quang ảnh rất thân quen, nhưng không thể nhớ ra đã gặp nó ở đâu.

“Nếu ta thắng trận này thì ngươi sẽ chịu nó cho ta biết ngươi đã thôn tính vị Thần Linh nào thật chứ?” Lúc này Hàn Sâm càng lúc càng tò mò, muốn biết đáp án.

“Đương nhiên rồi, bổn tôn đã nói thì chắc chắn không nuốt lời. Nhưng ngươi không có cơ hội tìm được đáp án đâu.” Nói xong, quang ảnh Thần Linh trên người Ma Tổ lập tức phất tay lên, chém về phía Hàn Sâm.

Lực A Tu La của Ma Tổ đã rất khủng khiếp, nhưng nếu so với lực chém của quang ảnh Thần Linh thì chênh lệch chẳng khác nào đom đóm với trăng sáng.

Lực chém của quang ảnh Thần Linh làm bánh răng nhân quả vũ trụ trong không gian quay tròn điên cuồng. Đây không phải sức mạnh mà bánh răng vũ trụ gia tăng lên Ma Tổ, mà là sức mạnh đáng gờm của Ma Tổ đang thôi thúc lên bánh răng nhân quả vũ trụ trên toàn thế gian.

Tất cả bánh răng nhân quả vũ trụ, dù đang chuyển động hay nghịch chuyển, lúc này đều xoay tròn theo quang ảnh Thần Linh, thậm chí lực chém này còn có thể nghịch chuyển nhân quả.

Rắc rắc!

Hàn Sâm ấn tay lên bánh răng vũ trụ hệ nhân quả. Bởi vì không chịu nổi hai luồng sức mạnh khủng khiếp của hai người, nên nó đã nổ tung khi đôi bên đấu sức. Ngay cả khi bánh răng vũ trụ vỡ tan thì lực Nhân Quả khủng khiếp vẫn giáng xuống như lưỡi đao do trời phạt, dường như đang chặt đứt hết nhân quả vô tận đời đời kiếp kiếp, chấm dứt vận mệnh muôn đời tại đây.

Hết chương 3422.

Chương 3423. Ba khả năng

Bên trong Thần miếu Huỷ Diệt, chính thần hệ nhân quả run bần bật. Các sinh linh khác không thể nhìn ra nhát chém này, nhưng hắn lại thấy rất rõ. Nếu bị chém trúng, đừng nói là sinh linh bình thường, ngay cả chính thần cấp Huỷ Diệt trong Thần miếu cũng sẽ bị xoá sổ trong vũ trụ, không có cơ hội tái sinh.

Thậm chí năng lực phục sinh của Thần miếu cũng chẳng thể hồi sinh một sinh mệnh cơ bản không tồn tại trên thế gian.

Lực chém của Ma Tổ đã đạt tới trình độ xoá bỏ nhân quả, nhân đã không còn tồn tại thì làm sao có thể kết thành quả.

Sinh vật bị loại trừ bởi đòn này không thể chuyển thế phục sinh, thậm chí ấn ký hắn để lại trên đời cũng bị xoá sạch.

Mọi kí ức xoay quanh hắn nằm trong đầu các sinh vật khác cũng sẽ bị xoá bỏ, như thể một sinh linh như vậy chưa từng tồn tại trong đất trời.

“Lực Nhân Quả đáng sợ này chính là cảnh giới mà ta theo đuổi cả đời cũng không sánh kịp. Vậy mà nó lại không xuất hiện trên người một kẻ không phải Thần Linh, rốt cuộc lai lịch của Ma Tổ là thế nào?” Nét mặt của chính thần cấp Huỷ Diệt trông hết sức khó coi.

Hàn Sâm cũng nhìn thấu sự đáng sợ của nhát chém này, bình thường cơ thể hắn không có tác dụng gì, nhưng dưới sự kích thích từ sức mạnh khủng khiếp kia, hắn có thể thâu triệt hết thảy, dường như lòng hắn đã hiểu rõ tất cả, thân thể ứng đối một cách rất tự nhiên.

Hàn Sâm không định đánh trả, bởi hắn vẫn muốn moi đáp án từ miệng Ma Tổ, vậy nên giết Hàn Sâm là chuyện không có ích gì với Hàn Sâm, hắn cần Ma Tổ sống sót để nói ra câu trả lời.

Cơ thể Hàn Sâm không thể vận hành thuật gen, nhưng khi hắn cần sức mạnh thì nó vẫn đáp lại Hàn Sâm, hơn nữa còn sản sinh ra sức mạnh mà Hàn Sâm cần, giống như đây là bản năng của cơ thể.

Thân thể Hàn Sâm vẫn không nhúc nhích, song sức mạnh hùng mạnh vô hình vẫn ào ra ngoài. Tất cả bánh răng vũ trụ bên người Hàn Sâm cùng

ngừng chuyển động, khiến Hàn Sâm đứng trong không gian Bất Động Tuyệt Đối.

Bất kể là gió, lửa, sấm sét hay thời gian, không gian, chúng cùng bị mất †ác dụng trước sức mạnh của Hàn Sâm, mọi thứ đều cách biệt khỏi cơ thể hắn.

Nó cũng khá giống Động Huyền Khí Tràng của Hàn Sâm, tuy nhiên nó vẫn có một chút khác biệt, nó mạnh hơn Động Huyền Khí Tràng rất nhiều, đồng thời cũng không còn là khí tràng đứng riêng biệt mà đã trở thành bản năng của Hàn Sâm.

Khi rơi xuống người Hàn Sâm, đòn chém huỷ diệt nhân quả khủng bố kia biến mất không còn tăm hơi, giống như cuồng phong đang bay quét đến một nơi thì đột ngột dừng lại.

Dừng mà không có dấu hiệu báo trước, nhưng nó không bị miễn cưỡng chút nào, cứ như thể nó nên ngừng lại.

Con ngươi của Ma Tổ và Thần Linh hệ nhân quả cấp Huỷ Diệt như sắp văng ra ngoài, họ hoàn toàn không thể tin vào điều mình chứng kiến. Lực Nhân Quả mạnh mẽ như vậy lại không thể làm tổn hại một sợi tóc Hàn Sâm, cứ thế tan biến.

“Ngươi… Ngươi đã làm gì..” Ma Tổ không thể tin nổi, nàng nhìn Hàn Sâm, không tài nào chấp nhận kết quả này.

Ma Tổ biết rất rõ sức mạnh kia mang ý nghĩa gì, nàng không tin trên đời có ai có thể xem nhẹ một kích dùng toàn lực của nàng, ngay đến Tần Tu cũng không là ngoại lệ.

Nhưng bây giờ Hàn Sâm đã cưỡng chế chặn đứng một kích mang toàn lực của nàng, thậm chí hắn còn không hề thủ thế phòng ngự.

“Muốn tiếp tục không?” Hàn Sâm hỏi Ma Tổ.

Ban đầu Hàn Sâm vốn hơi lo lắng liệu mình có ngăn chặn được toàn bộ lực Nhân Quả lớn lao kia hay không, nhưng bây giờ hắn biết rõ rằng lực Nhân Quả vô dụng với mình.

Động Huyền Kinh đã biến thành bản năng trên cơ thể hắn, hắn có thể dễ dàng kiểm soát tất cả bánh răng vũ trụ và quy tắc trật tự, thậm chí một thứ mạnh như lực Nhân Quả còn không thể đột phá đến trước mặt hắn.

“Quả nhiên cơ thể ngươi rất có vấn đề, thậm chí lực Nhân Quả cấp Trọng Khải còn không có ảnh hưởng lên người ngươi.” Giọng nói của bia gen vang lên trong đầu Hàn Sâm.

“Gì cơ? Ngươi bảo lực Nhân Quả mà Ma Tổ sử dụng là cấp Trọng Khải hả?” Hàn Sâm buột miệng thốt lên.

“Nếu không phải cấp Trọng Khải thì sao có thể xoá sổ nhân quả? Mặc dù những Thần Linh kia có khả năng đảo lộn nhân quả nhưng cũng chỉ có thể mưu lợi bằng cách xem trộm một chút, chẳng bao giờ sử dụng được nó, càng không thể thực sự kiểm soát nó, càng chẳng thể thay đổi nó. Ngoài Thần Linh cấp Trọng Khải, không sinh linh nào có thể thực hiện đến trình độ này, đương nhiên, sau khi kí chủ tương lai của ta trở thành Thần Linh thế giới mới thì cũng sẽ sở hữu quyền lực như vậy.”

“Ngươi chắc chắn đó là sức mạnh cấp Trọng Khải?” Hàn Sâm lại hỏi.

“Đúng vậy, nhưng sức mạnh cấp Trọng Khải của nàng vẫn chưa toàn vẹn lắm. Nếu đây là lực Nhân Quả trọn vẹn, dưới một đòn toàn lực của nó, có lẽ Tam Thập Tam Thiên sẽ bị quét sạch.” Bia gen đáp.

Vẻ mặt Hàn Sâm lúc sáng sủa lúc u ám, lúc trước Nguyệt Thần đã nói với hắn chỉ có năm sinh linh mang huyết mạch cấp Trọng Khải, hơn nữa đều bắt đầu từ chủ nhân tiên nhiệm của Thần điện Gen.

Người A Tu La hấp thụ chắc chắn không thể là đương kim điện chủ, cũng không phải Bảo Nhị, vậy chỉ còn lại ba khả năng.

Kiếp trước của Thái Nhất và Đế Tuấn, một kiếp của Tần Tu, hoặc điện chủ tiền nhiệm.

Bất luận là người nào, Hàn Sâm cũng cảm thấy rất khó tin. A Tu La thực sự quá bé nhỏ, bất kể là ai trong ba người này, e rằng chỉ cần thổi một hơi là có thể tiêu diệt bọn A Tu La và Cổ Ma vô số lần.

Khi đó, A Tu La đã thôn tính một trong số họ, nghĩ thế nào cũng khiến người ta cảm thấy không có khả năng này.

“Chắc không phải là điện chủ tiền nhiệm nhỉ? Khi điện chủ tiền nhiệm giáng thế thì đám A Tu La chắc chưa được sinh ra, Vu Tổ chết thế nào, hắn quên không hỏi Loạn. Có khả năng nhất chính là một kiếp nào đó của Tần Tu, hắn chuyển thế nhiều lần nhất, tỷ lệ cao nhất… Không đúng…” Hàn Sâm suy đi nghĩ lại, đột nhiên cả kinh: “A Tu La bảo người nàng hấp thụ chính là Thần Linh. Vu Tổ là Vu tộc, có chuyển thế cũng không trở thành Thần Linh mới phải, Tân Tu càng không có khả năng chuyển thế thành Thần Linh… Chẳng nhẽ… Người A Tu La thôn tính đúng là chủ nhân Thần điện tiền nhiệm?”

“Không đúng, tuyến thời gian không khớp, điện chủ tiền nhiệm giáng thế là vì khởi động lại đại vũ trụ, lúc hắn giáng lâm cũng là khi bọn A Tu La và Cổ Ma được chuyển thế. Sau khi chuyển thế, họ phải trải qua rất nhiều năm mới mạnh đến mức có cơ hội giết thần. Nghĩ kiểu gì cũng không phải điện chủ tiền nhiệm mới đúng chứ… Chẳng nhẽ A Tu La nhận nhầm… Nhận nhầm Vu Tổ và Nhân Tổ chuyển thế mang huyết mạch Thần Linh thành Thần Linh…” Vô số ý nghĩ nảy ra trong đầu Hàn Sâm, khó lòng nghĩ ra đáp án ngay lập tức, hắn nhìn Ma Tổ bằng ánh mắt phức tạp.

“Vậy phải xem ngươi có thực sự mạnh như vậy hay không.” Ma Tổ không chịu từ bỏ, quang ảnh Thần Linh trên người nàng phóng ra thần quang kinh khủng, một lần nữa bộc phát sức mạnh nhân quả hùng mạnh, đánh về phía Hàn Sâm.

Sinh linh chư thiên vạn giới không thể nhìn ra linh lực nhân quả, thấy hai người chỉ nói và nói, cơ bản không hề ra tay, không khỏi kêu ầm lên: “Các ngươi đánh nhanh chút đi, đừng chỉ nói mà không làm được không? Đây là trận chiến Bia Gen chứ không phải nơi mãi nghệ đầu đường, các ngươi tâm sự làm cái đéo gì thế?”

Hết chương 3423.

Chương 3424. Bí mật của Ma Tổ

Quang ảnh Thần Linh chém xuống những lực Nhân Quả kinh khủng hết lần này đến lần khác, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể làm tổn thương Hàn Sâm dù chỉ một chút. Khi đến trước mặt Hàn Sâm, từng đợt lực Nhân Quả lập tức tan biến không còn tăm hơi, chẳng thể làm tổn hại cơ thể Hàn Sâm.

"Ma Tổ, ngươi muốn tiếp tục không?" Hàn Sâm vừa nhận lấy từng nhát đao mang lực Nhân Quả, vừa nói với Ma Tổ.

Trong mắt Ma Tổ tràn đầy vẻ kinh hãi, thật sự không thể tin nổi lực Nhân Quả của mình hoàn toàn vô dụng trước Hàn Sâm.

"Không cần nữa." Ma Tổ lấy lại tinh thần, thu lại sức mạnh Thần Linh trên người, nhìn Hàn Sâm bằng ánh mắt phức tạp.

"Bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết lai lịch của Thần Linh kia chưa?" Hàn Sâm nhẹ nhàng nói với Ma Tổ.

Ma Tổ hơi do dự, sau đó sử dụng một pháp môn kỳ lạ, in giọng nói vào trong đầu Hàn Sâm: "Nếu ta nói ta cũng không biết vị thần ấy là ai thì ngươi có tin không?"

Hàn Sâm cau mày nhìn Ma Tổ, song không lên tiếng, hắn không tin Ma Tổ, nhưng nếu một nhân vật Ma Tổ nói ra những lời này thì hẳn là có lý do sâu xa.

Ma Tổ lại tiếp tục: "Năm đó Cổ Ma dẫn dắt Bát Ma Tướng bọn ta đi triệu hồi Thần Linh, triệu hồi được một Thần Linh đang hôn mê, sắp chết. Ngay chính Cổ Ma còn không biết vị thần ấy là ai, huống hồ là bọn ta. Bọn ta và Cổ Ma đã dùng hết mọi cách, nhưng chẳng thể gây chút ảnh hưởng nào lên vị thần hôn mê sắp chết kia."

Hàn Sâm khẽ gật đầu, những lời Ma Tổ A Tu La nói khá trùng khớp với chuyện Cổ Ma kể.

Ma Tổ khẽ cười gượng, nói tiếp: "Chắc ngươi sẽ tò mò nếu bọn ta không thể gây thương tổn lên vị thần sắp chết kia thì tại sao cuối cùng †a lại hấp thụ được hắn? Thật ra lý do rất đơn giản, bởi vì ta không hề thôn tính hắn, thay vì nói vậy thì thà rằng cứ bảo hắn đã chọn ta."

“Nghĩa là sao?” Hàn Sâm tỏ ra kích động, hỏi Ma Tổ.

“Chính là ý mà ngươi nghe thấy, Cổ Ma và những Ma Tướng khác cũng nghĩ rằng ta đã thôn tính Thần Linh, nhưng họ không biết vị thần ấy đã đích thân lựa chọn dung hợp với ta.” Nhìn nét mặt Hàn Sâm, Ma Tổ biết hắn đang nghĩ gì, nàng khẽ lắc đầu, tiếp tục nói: “Ta biết ngươi đang nghĩ gì, ta vẫn là ta, không bị Thần Linh đoạt xá. Vị thần kia thực sự rất mạnh, nếu hắn muốn đoạt xá thì ta khó lòng chống cự, nhưng hắn không làm vậy mà lại tặng toàn bộ sức mạnh cho ta. Ngặt nỗi sức mạnh ấy to lớn quá, ban đầu ta chỉ dung hợp được một phần rất nhỏ. Khi ta tiến hoá từng bước, ta mới có thể dần dần hấp thụ hoàn toàn sức mạnh ấy để sử dụng, mãi đến gần đây mới sử dụng một cách tự nhiên.”

“Lẽ nào ngoài sức mạnh kia thì ngươi chưa từng tiếp nhận một vài thứ khác?” Hàn Sâm rất khó có thể tin lời Ma Tổ.

Có cho là Thần Linh nọ hào phóng và rộng lượng, một vị thần hoàn mỹ đến độ không hề ích kỷ chút nào, không mưu tính gì với Ma Tổ.

Nhưng hắn tặng hết sức mạnh cho Ma Tổ, hiển nhiên là không cam lòng biến mất trên đời mới đúng, vậy thì hắn phải để lại thứ gì đó, chẳng hạn là di ngôn chứ nhỉ?

Nếu bảo chẳng để lại bất cứ thứ gì thì Hàn Sâm tuyệt đối không tin.

Ma Tổ đáp: “Đúng là hắn có để lại một vài thông tin cho ta, nhưng trong đó không có thông tin nào nói về bản thân hắn mà chỉ có một chút bí mật xoay quanh Nhân Tổ.

Lưỡng lự một chút, Ma Tổ mới nói tiếp: “Chắc ngươi cũng đã biết Tần Tu chính là chuyển thế của Nhân Tổ. Dù sao ta cũng thua rồi, chẳng có cơ hội giao đấu với Tần Tu trước khi hắn kiểm soát bia gen, nói cho ngươi biết bí mật này cũng chẳng sao. Nếu ngươi có cơ hội đánh bại Tần Tu, đó cũng không phải là một tin xấu với ta”

Hàn Sâm mừng thầm, không ngờ chuyện này lại dính dáng đến Nhân Tổ, quả là thu hoạch ngoài dự liệu, hắn càng tò mò hơn, không biết bí mật kia là gì.

Ma Tổ trầm ngâm một chốc rồi nói với Hàn Sâm: “Căn cứ vào thông †in ta nhận được, mặc dù Nhân Tổ gần như bất tử bất diệt, nhưng trước khi hắn ra ngoài đã mắc phải một khuyết điểm rất nhỏ, nếu có thể nắm chắc khuyết điểm này, chưa chắc ngươi không thể đánh bại hắn.”

“Khuyết điểm gì?” Hàn Sâm không nhịn được, hỏi.

Giọng nói của Ma Tổ vang lên trong đầu Hàn Sâm: “Gen của Nhân Tổ bắt nguồn từ chính Thần Linh cấp Trọng Khải và hội trưởng hội Thần Loạn, gen của hai người không thể dung hợp một cách hoàn mỹ. Nếu Nhân Tổ cưỡng chế dung hợp chiến giáp nguyên thể gen và huyết mạch Trọng Khải, cho dù hắn thành công thì đôi bên chắc chắn sẽ để lộ chút sơ hở, nếu nắm bắt được kế hở này thì nó có thể sẽ giáng một đòn trí mạng lên Tần Tu. Nhưng không dễ tìm ra kẽ hở này đâu, cần phải sử dụng lực Nhân Quả của ta, vả lại sợ hở ấy chỉ có thể tự hiểu chứ không diễn tả được bằng lời. Nếu không có lực Nhân Quả mà ta được thừa hưởng, có lẽ sẽ không nhìn ra kẽ hở đâu, vì vậy chắc hẳn bí mật này hoàn toàn vô dụng với ngươi.”

Hàn Sâm càng nghe càng kinh ngạc, không phải vì khuyết điểm mà Ma Tổ nhắc tới, mà là vì người biết chuyện này thậm chí còn muốn đối phó với Nhân Tổ, hiển nhiên đó không phải Nhân Tổ chuyển thế.

Biết bí mật của Nhân Tổ tường tận đến thế, Thần Linh dung hợp với Ma Tổ, càng lúc càng giống chủ Thần điện tiền nhiệm.

“Nếu đúng là vị đại thần nọ, vậy thì tại sao hắn lại bị bọn Cổ Ma triệu hồi đến tầng thấp của Tí Hộ Sở?” Trong lòng Hàn Sâm ngổn ngang trăm mối nhưng không nghĩ ra lời giải đáp.

Ma Tổ lại nói: “Ta còn có cảm giác hình như Thần Linh mà ta dung hợp là một cái xác rỗng, có lẽ đó cũng không phải tất cả của hắn.”

“Nghĩa là sao?” Hàn Sâm hỏi.

“Đó chỉ là một cảm giác thôi. Thần Linh vốn là linh thể, nếu hắn thực sự dung hợp hoàn toàn với ta thì ta phải ấy được vài mảnh vụn ký ức từ linh hồn hắn chứ, nhưng không hề có.” Dứt lời, Ma Tổ cười nhạt rồi tiếp tục lên tiếng, song lần này nàng không ghim giọng nói vào đầu Hàn Sâm nữa, mà

cất tiếng để tất cả mọi người cùng nghe thấy: “Nói đến thế thôi, ta thua mất rồi, ta tạm biệt nhau từ đây, hy vọng còn cơ hội thấy ngươi sống sót.”

Nói xong, Ma Tổ lập tức nhận thua, rời khỏi Tam Thập Tam Thiên.

“Đù má, chuyện gì thế này? Bọn họ chưa hề ra tay luôn? Thế thì giả tạo quái”

“Ta phản đối, rõ là một cuộc thi bịp bơm!”

“Này này, có muốn giả vờ thì các ngươi cũng phải làm bộ làm tịch động thủ đi chứ, chẳng thèm đánh đấm tí nào, cứ đứng vung tay vài cái rồi nhận thua, chẳng chuyên nghiệp gì cả.”

“Điêu, thật sự quá điêu, kỹ năng diễn xuất chỉ ở trình độ tiểu thịt tươi.”

Nhất thời, vô số ý kiến dị nghị nảy sinh, họ đều cảm thấy trận này Hàn Sâm thắng không vinh quang cho lắm, ngay đến các chủng tộc lớn trong đại vũ trụ gen vốn luôn sùng bái Hàn Sâm cũng để lộ thần sắc kì quái, không nói nên lời.

Hàn Sâm không quan tâm nhiều đến thế, bí mật mà Ma Tổ nói cho hắn

biết khiến hắn nảy sinh rất nhiều liên tưởng nhưng không thể xác nhận, điều này khiến lòng hắn như bị mèo cào, ngứa ngáy đến khó chịu.

Cùng với sự rút lui của Ma Tổ, Hàn Sâm trở thành một trong mười sau người mạnh nhất, song hắn không thể rời khỏi Tam Thập Tam Thiên mà chỉ có thể chờ đợi đến trận chiến kế tiếp.

Trận chiến này dù thắng hay thua cũng chỉ có thể chiến đấu đến cùng, không có con đường khác.

Hết chương 3424.

Chương 3425. Hiến dâng hết thảy

Tình hình của Vương Vũ Hàng cực kỳ tệ, thể Siêu Thần của hắn không có lực sát thương trực tiếp, chỉ có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của đối phương, nhưng rất khó kết liễu đối thủ.

Chuyện gay go là trong chiến trường chỉ có hai sinh vật duy nhất là hắn và đối thủ, điều này làm giảm hiệu quả đạt được của thể Siêu Thần xuống mức thấp nhất.

Tệ nhất chính là việc đối thủ của hắn là một sinh vật kim loại, lạnh lùng vô tình như người máy. Sức mạnh Hormone siêu cấp của hắn dường như không có quá nhiều ảnh hưởng với sinh vật kim loại ấy.

Xe máy hạng nặng gầm vang, Vương Vũ Hàng lái xe như hung thần xa lộ cướp đường. Trong mắt sinh vật kim loại trông giống người máy bắn ra từng đường xạ tuyến, hình như là laser, cắt xẻ không gian. Vương Vũ Hàng tả xung hữu đột, suýt nữa bị xạ tuyến bắn trúng, lập tức bị lột mất một lớp thép lá.

Xe máy hạng nặng đã bị trầy xước mấy chỗ, vỏ ngoài bị cắt xẻ, để lộ động cơ bên trong, nhiều chỗ còn tóe tia lửa điện.

“Chết tiệt!” Vương Vũ Hàng cúi đầu né một đường xạ tuyến xẹt qua đỉnh đầu, hắn cảm thấy đầu hơi lành lạnh, đưa tay sờ tóc, mái tóc dài đã bị gọt thành đầu đinh, không khỏi thâm rủa xả trong lòng.

Nhưng trước khi hắn xổ ra nội dung thực sự, mất đường xạ tuyến đan xen vào nhau mà bắn tới, cứt banh không gian hư ảo.

“Mẹ ơi, ta không tin một thể sinh mệnh như ngươi không có cảm xúc đấy, nếu có cảm xúc chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng bởi Hormone siêu cấp của ta…” Vương Vũ Hàng ngấm ngầm quyết tâm, nảy sinh ý định liều mạng, vận hành thể Siêu Thần đến cực hạn.

Toàn thân xe máy hạng nặng bừng lên hào quang màu tím, động cơ bên trong phun ra năng lượng màu tím, khiến toàn bộ chiếc xe được chiếu sáng, trông như một viên pha lê tím long lanh.

Ống bô lại xả ra thêm nhiều quang vụ màu tím, xe máy hạng nặng lao qua nơi nào là quang vụ màu tím lại tan vào hư không, khiến hư không ánh lên sắc tím xinh đẹp, giống như một màn sương mù mịt chứa các hạt kim loại nặng vượt quá tiêu chuẩn một cách trầm trọng.

Thể sinh mệnh kim lại khổng lồ truy đuổi vào trong sương mù, giống như quái thú kim loại lẩn giữa làn sương, bóng dáng thoắt ẩn thoắt hiện, nhưng đôi mắt lại lập lòe ánh sáng, bắn ra những tia sáng đáng Sợ.

Hình như quang vụ màu tím hoàn toàn không có chút ảnh hưởng nào lên sinh vật kim loại, lập tức bị bốc hơi lên.

“Ngươi vùng vẫy kiểu gì cũng vô ích thôi, ngoan ngoãn chịu chết đi, từ khi ngươi trở thành kẻ thù của hội Thần Loạn, vận mệnh của ngươi đã định rồi.” Sinh mệnh kim loại phát ra những tiếng nói vô tình, rõ ràng hắn chính là một thành viên của hội Thần Loạn, hơn nữa còn là thủ hạ trung thành của Tần Tu.

“Ngu si.” Vương Vũ Hàng mắng, tiếp tục vặn ga, không ngừng dồn sức mạnh của mình vào trong xe máy hạng nặng, khiến động cơ hạng nặng chuyển động càng lúc càng nhanh, quang vụ màu tím được xả ra cũng đậm màu hơn, vận tốc chiếc xe tăng không ngừng.

Nhưng ngay cả thế thì hắn vẫn không thể cắt đứt sự đeo bám của sinh mệnh kim loại, làn đạn giăng khắp nơi. Vương Vũ Hàng bất cẩn để nửa sau xe máy hạng nặng bị bắn trúng, thân xe và một nửa bánh sau bị

thổi bay, Vương Vũ Hàng và đoạn sườn xe còn lại bị ngã văng ra ngoài.

“Gay rồi, chú trẻ gặp nguy hiểm!” Đám Lâm Phong giật mình thon thót.

“Chết đi!” Đôi mắt sinh vật kim loại bộc phát tia đạn, giống như mặt trời chiếu ra từng tia sáng, cắt về phía Vương Vũ Hàng mới văng ra xa.

Đột nhiên, từ trong cơ thể Vương Vũ Hàng bộc phát một ánh sáng tím huyền ảo, một chiếc vương miện nữ hoàng hiện ra trên đầu hắn, sau lưng mọc ra cánh bướm, mái tóc dài bị gọt lại dài như cũ, hoá thành một màu tím

đẹp chói loá, đong đưa theo hào quang màu tím kỳ lạ đang điên cuồng trào dâng trên người hắn.

Lúc này, Vương Vũ Hàng trở nên vô cùng xinh đẹp, đúng vậy, chỉ có thể miêu tả hắn bằng từ xinh đẹp. Nếu nói khi Hàn Sâm hợp thể với Băng Ngọc Yêu Cơ vẫn còn vài nét khí khái nam tính thì Vương Vũ Hàng hiện giờ hoàn toàn không mang một chút khí chất đàn ông nào, đẹp như một nữ hoàng, toàn thân dạt dào vẻ quyến rũ yêu nghiệt.

Cánh bướm sau lưng khẽ động, thân mình Vương Vũ Hàng lùi về sau như một ảo ảnh, tránh hết những đường đạn gần như bách phát bách trúng, cơ thể quyến rũ lả lướt giữa không trung, toàn thân như đang toát ra hào quang màu tím.

“Ngươi… Có bằng lòng hiến dâng hết thảy cho ta không?” Vương Vũ Hàng nhìn sinh vật kim loại bằng một ánh mắt mơ màng, nói ra một câu.

Sinh vật các tộc trong hai đại vũ trụ đều cho rằng Vương Vũ Hàng điên rồi, tuy bây giờ Vương Vũ Hàng trong rất quyến rũ, khiến sinh vật giống đực cảm thấy tim đập nhanh, nhưng sinh vật có thể leo lên vị trí chúa †ể hùng mạnh làm sao có thể từ bỏ chiến thắng vì điều này.

Sinh mệnh kim loại lạnh lùng đáp: “Chết đến nơi mà còn có hơi để kể chuyện cười, nhưng trò này chẳng buồn cười tí nào, ngươi có thể chết rồi”

Nói xong, hai mắt sinh mệnh kim loại sáng lên, định bắn ra tia đạn.

Nhưng sinh mệnh kim loại đã mở mắt mà vẫn không thể bắn ra tia sáng.

“Sao… Chuyện gì đang xảy ra..Sinh mệnh kim loại kinh hãi phát hiện hình như cơ thể hắn đã bị khống chế mất rồi, hắn chẳng thể tấn công Vương Vũ Hàng, cứ như trên bảo dưới không nghe.

Điều khiến sinh mệnh kim loại càng kinh sợ hơn chính là việc cơ thể hắn đang nhích từng bước lại gần Vương Vũ Hàng.

Sinh mệnh kim loại muốn kiểm soát cơ thể, nhưng cơ thể lại chống đối tư tưởng của hắn, làm tư thái của hắn trở nên cực kỳ quái đản, giống như rất

muốn dốc sức rời xa Vương Vũ Hàng, song vẫn vô thức bước tới trước Vương Vũ Hàng, trông chẳng khác gì kỹ nữ giở trò lập lờ nước đôi khi bị khách chơi.

“Sao lại… Gì… Ngươi đã làm gì…” Sinh mệnh kim loại cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng mất kiểm soát, mò từng bước lại gần Vương Vũ Hàng.

Vô số sinh linh chư thiên vạn giới cùng trợn mắt há hốc mồm khi thấy cảnh sinh vật kim loại quỳ gối trước mặt Vương Vũ Hàng.

Ánh mắt hắn hoàn toàn mất đi vẻ cay nghiệt, ánh sáng bên trong vẫn †ỏ tường,không không chứa đựng sát ý và sức mạnh nữa.

“Có vẻ… Ngươi đã sẵn sàng dâng hiến hết thảy cho ta… Vậy ngươi còn chờ gì nữa?” Vương Vũ Hàng giống như một nữ hoàng, nhìn xuống sinh vật kim loại một cách trịch thượng, ánh mắt tràn đầy vẻ khinh miệt, như thể đang nhịn một nô lệ ngu dốt.

Dưới ánh mắt khó tin của mọi người, sinh mệnh kim loại run rẩy đưa hai tay lên đầu, tự giật cái đầu kim loại một cách mạnh bạo, “rắc, rắc” đứt khỏi cổ.

Rầm!

Sinh mệnh kim loại tự ôm đầu, thân thể đổ ầm xuống,chết tức tưởi.

Sinh linh hai đại vũ trụ quan sát trận chiến cùng hoá đá, mất một lúc lâu sau vẫn chẳng biết nói gì. Vương Vũ Hàng tiến vào top mười sáu người mạnh nhất, thân thể

Vương Vũ Hàng cũng khôi phục nguyên trạng, nhìn xuống xác sinh mệnh kim loại, trên mặt không có vẻ đắc ý hay vui mừng nào.

Nếu được quyền lựa chọn, hắn tình nguyện không sử dụng sức mạnh này cả đời, thứ này khiến hắn cảm thấy mình không còn là người, mà chính là một con quái vật.

Hết chương 3425.

Chương 3426. Nhân duyên tốt

Ầm!

Mười sáu chiến trường được ngăn cách bởi sức mạnh vô hình. Sau khi trận chiến chấm dứt, màn chắn vô hình giữa hai chiến trường sẽ sụp đổ, hai người chiến thắng tiếp tục đánh với nhau, chọn ra top tám.

Toàn bộ trận chiến Bia Gen là vậy, không hề có thời gian nghỉ ngơi, chỉ cần có hai chiến trường kết thúc cùng lúc thì cuộc chiến mới sẽ được mở ra, mãi đến khi tìm ra hạng nhất mới thôi.

Hàn Sâm đợi một hồi mới thấy kết giới không gian vô hình mở ra, nơi vốn không thể nhìn thấy không bị hạn chế tầm nhìn nữa.

“Đối thủ thứ hai của ta là ai? Hy vọng không phải Tần Tu.” Hàn Sâm nghĩ vậy, hắn đưa mắt nhìn sang, khi thấy bóng dáng kia là ai, không khỏi sửng sốt một chốc.

“Hàn Sâm!” Nhìn thấy Hàn Sâm, Vương Vũ Hàng cũng cả kinh, cười khổ rồi thốt lên.

“Tệ thật đấy.” Hàn Sâm tiến lại trước mặt Vương Vũ Hàng, cũng gượng cười.

Tuy tỷ lệ không cao nhưng bọn ho vẫn bị ghép cặp với nhau, hiển nhiên điều này không phải chuyện tốt lành gì, điều ấy chứng tỏ trong hai người họ chắc chắn sẽ có một người bị loại.

Trong Hoa Viên Không Trung, đám Lâm Phong, Hoàng Phủ Tĩnh cùng cảm thấy khá buồn bực vì Hàn Sâm đụng độ Vương Vũ Hàng, nhưng chuyện đã đến nước này thì họ đành chấp nhận thôi.

“Hai nhân loại chạm trán nhau, có trò hay để xem rồi đây, các ngươi thấy trong hai người họ thì ai mạnh hơn?”

“Đương nhiên là Vương Vũ Hàng, chúa tể kim loại kia chỉ thiếu nửa bước là có thể thăng cấp Phá Giới viên mãn, song lại tự huỷ khi đối đầu với Vương Vũ Hàng, thực lực ấy kinh khủng nhường nào. Tên Hàn Sâm giở

mưu hèn kế bẩn để vào vòng hai, rõ ràng vòng thứ nhất là giả vờ đánh nhau hòng gian lận. Trận này Vương Vũ Hàng tất thắng."

"Ta không biết Hàn Sâm có giả vờ giao chiến hay không, nhưng Vương Vũ Hàng quả thực rất mạnh. Khi đứng trước mặt hắn, một trong tứ đại Thiên Vương mới của hội Thần Loạn đã tự ngắt đầu mình để nhận lấy cái chết, thử hỏi trong vũ trụ này còn có ai làm được như vậy?"

Đại đa số nhân loại trong đại vũ trụ đế quốc đều cho rằng Vương Vũ Hàng mạnh hơn Hàn Sâm, có lẽ Vương Vũ Hàng sẽ là người giành chiến thắng.

Song các sinh vật thuộc đai vũ trụ gen lại không nghĩ vậy, hiển nhiên họ biết nhiều hơn về quan hệ giữa Vương Vũ Hàng và Hàn Sâm.

"Vương Vũ Hàng gặp Hàn Sâm chưa hẳn là một chuyện xấu, như vậy Hàn Sâm sẽ có đủ thời gian nghỉ ngơi, đối mặt với vòng tám người bằng trạng thái tốt nhất."

"Tiếc thật, Vương Vũ Hàng và Kim Tệ đều rất mạnh, giá mà bọn họ đừng gặp nhau sớm thế"

"Tiếc cho Vương Vũ Hàng, sức mạnh của hắn thực sự rất kỳ dị, nhưng kia lại là Kim Tệ đại nhân, đương nhiên tốt hơn hết hãy để Kim Tệ thăng cấp vào vòng tiếp theo. Ta thấy Kim Tệ đại nhân là người duy nhất có thể đánh bại Tần Tu.

Quan điểm của hai đại vũ trụ hoàn toàn đối lập với nhau nhưng đều đổ dồn sự chú ý lên trận chiến này, thậm chí có rất ít người theo dõi trận đấu của Tần Tu.

Không phải họ không muốn xem Tần Tu chiến đấu, nhưng Tần Tu mà đánh thì chẳng có gì hay, chẳng có ai chịu nổi uy lực từ một chưởng của hắn.

Trong chiến trường, Vương Vũ Hàng vuốt mặt, nói: "Thôi được rồi, có thể giúp ngươi tiến vào vòng sau, coi như ta đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, chuyện còn lại giao cho ngươi đấy."

Câu nói của Vương Vũ Hàng khiến thất đại đế quốc thuộc đại vũ trụ đế quốc bỗng xôn xao cả lên, rõ ràng tên Vương Vũ Hàng được bọn họ đánh giá cao hơn đang định chủ động nhận thua, rút lui khỏi chiến trường.

“Sao lại như thế? Rõ ràng Vương Vũ Hàng mạnh lắm mà, tại sao lại nhường cơ hội cho Hàn Sâm? Cho dù cùng là Nhân tộc thì cũng phải để người mạnh hơn được đi tiếp chứ?”

“Nhân duyên của Hàn Sâm tốt thật đấy, cả hai ván đều chạm trán người quen, nhưng không có thực lực chân chính sẽ khó tiến xa lắm, ta không tin trong top tám người toàn là người quen của hắn.”

Trong thất đại đế quốc có rất nhiều người cảm thấy bất công thay Vương Vũ Hàng, thậm chí có thể nói là thương xót cho hắn, suy cho cùng thì cảnh tượng Vương Vũ Hàng đánh bại chúa tể kim loại thực sự đẹp đến nỗi người ta phải trầm trồ kinh hãi.

Sinh vật của các tộc trong đại vũ trụ gen lại cảm thấy đây là một chuyện rất hiển nhiên. Rõ ràng Kim Tệ mạnh hơn nhiều, hắn đáng được đi tiếp, quyết định của Vương Vũ Hàng là điều rất bình thường.

“Đừng đi.” Hàn Sâm níu Vương Vũ Hàng lại, nói: “Không cần vội, chúng †a nói chuyện chút đi.”

“Nói chuyện?” Sinh vật các tộc đang theo dõi trận chiến sửng sốt, sau đó cố gắng tìm hiểu chuyện đang xảy ra, rồi cùng tỏ vẻ kỳ quái.

Đám vương công quý tộc của đại vũ trụ đế quốc vốn không ưa Hàn Sâm không khỏi thốt lên: “Tên Hàn Sâm này là Thần Tài cao quý mà vẫn vô sỉ quá, khiến đồng bọn tự nhận thua thì thôi, lại còn để bọn họ tiết kiệm thời gian cho hắn tranh thủ nghỉ ngơi, đúng là không biết xấu hổ”

“Không chỉ không biết xấu hổ thôi đâu, phải là cực kỳ vô sỉ mới đúng. Hắn giả vờ đánh một trận, chẳng tốn tí sức nào, bây giờ còn đòi nghỉ ngơi, dơ hết chỗ nói.”

“Nói gì?” Vương Vũ Hàng hơi tò mò, nhìn Hàn Sâm.

Thực ra Vương Vũ Hàng hao tổn rất nhiều sức lực vào trận chiến với chúa tể kim loại trước đó, hắn vốn không muốn đánh tiếp, định đi về nghỉ ngơi, vừa khéo sao lại gặp Hàn Sâm.

“Để ý Hoa Viên Không Trung giúp ta, ta sợ Tần Tu còn giở thủ đoạn gì đó.” Hàn Sâm ghé sát lại, nói nhỏ với Vương Vũ Hàng.

Hắn không lo cho bản thân, nhưng không yên tâm về người nhà.

“Ta không dám khẳng định tuyệt đối không xảy ra sơ hở gì, nhưng nếu Tần Tu thực sự có mưu kế, chỉ cần ta còn sống thì chắc chắn không một kẻ nào có thể làm tổn thương đến những người trong Hoa Viên Không Trung.”

“Tốt, vậy nhờ cả vào ngươi, nhỡ đâu… Nếu thực sự không chống đỡ nổi, cứ báo cho Tiểu Kim Kim, ta sẽ cho nó tự do sử dụng sức mạnh của nó..” Hàn Sâm nói với vẻ lưỡng lự.

“Hiểu rồi, nếu không phải cực bất đắc dĩ thì ta không quấy rầy tên kia đâu.” Vương Vũ Hàng khẽ gật đầu, hắn cũng biết cơ thể Tiểu Kim Kim có phần cổ quái.

Trước khi xảy ra đại nạn thú Phá Giới, Tiểu Kim Kim từng mở ra Hoàng Kim Đại Môn, Vương Vũ Hàng không biết trong Hoàng Kim Đại Môn có gì, nhưng hậu quả thì hết sức kinh khủng.

Hoàng Kim Đại Môn chưa được mở ra hoàn toàn nhưng thú Phá Giới chiến đấu cùng Tiểu Kim Kim lại bị tiêu diệt ngay lập tức, đồng thời huỷ diệt hết thảy mấy nghìn dặm xung quanh nó.

May mà khi ấy chiến trường của Tiểu Kim Kim nằm khá xa căn cứ, bằng không e rằng các tinh anh trong Hoa Viên Không Trung đã cùng đi đời với căn cứ rồi.

Từ sau lần ấy, Hàn Sâm đã cảnh báo Tiểu Kim Kim, không cho phép nó tự tiện mở Hoàng Kim Đại Môn. Cái kiểu tấn công trên mọi mặt của cánh cửa này thực sự rất đáng sợ. Tiểu Kim Kim vâng lời Hàn Sâm, nếu Hàn Sâm không cho phép, dù có bị người ta đánh chết thì nó cũng không mở Hoàng Kim Đại Môn.

“Được rồi, ngươi về trước đi.” Dặn dò xong xuôi, Hàn Sâm lùi về sau hai bước, nói.

“Vậy chuyện trong này giao hết cho ngươi. Hãy xử lý tên khốn Tần Tu kia, rồi dẫn Uyển nhi tóc đen trở về.” Vương Vũ Hàng võ vai Hàn Sâm, sau đó chủ động nhận thua, rời khỏi chiến trường.

Rất nhiều người thấy Hàn Sâm lọt vào vòng trong một cách nhẹ nhàng như vậy thì trong lòng cảm thấy cực kỳ bất mãn, đặc biệt là người của thất đại đế quốc vốn đã không ưa Hàn Sâm, không khỏi lên tiếng chế

nhạo hắn.

Hết chương 3426.

Chương 3427. Để ta lên cũng được

Hàn Sâm không thể nghe họ dị nghị những gì, đương nhiên chẳng buồn quan tâm.

Sau khi Vương Vũ Hàng chủ động nhận thua, Hàn Sâm vốn tưởng mình sẽ không tiến vào bốn trận chiến của top tám nhanh như vậy, dù sao hai trận của hắn kết thúc rất chóng vánh, chắc là các chúa tể khác không đánh xong nhanh vậy đâu.

Nhưng khi Vương Vũ Hàng mới rời đi, bức màn vô hình lại sụp xuống, rõ ràng có một trận chiến khác cũng vừa phân định thắng bại.

“Chẳng nhẽ là Tần Tu?” Hàn Sâm cả kinh, Tần Tu là người có khả năng kết thúc trận chiến nhanh hơn hắn.

Nhưng sau khi thấy người đối diện là ai, Hàn Sâm lại hơi thất vọng, thậm chí còn khó chịu hơn lúc gặp Vương Vũ Hàng.

Bởi vì đối thủ vòng tám ăn bốn của hắn lại là Ninh Nguyệt, một người bạn đồng hành cùng đến từ Hoa Viên Không Trung.

Ninh Nguyệt thâm tàng bất lộ, cũng đã đánh bại hai chủ Thiên giới rất mạnh, tiến vào top tám người mạnh nhất, thực lực rất kinh khủng. Song trước đó có quá ít người chú ý đến hắn, không có mấy sinh vật biết hắn lọt vào vòng trong kiểu gì.

"Lại là một nhân loại? Nhân loại này đến từ đâu, sao có thể tiến vào †op tám, tốc độ khủng bố quá."

"Hắn không nhận thua luôn đâu nhỉ?" "Không phải chứ? Vận may của Hàn Sâm ghê gớm đến thế sao?"

Người bên đại vũ trụ đế quốc bàn tán ầm ï, bọn họ không biết gì về Ninh Nguyệt, nếu không vì trận chiến Bia Gen lần này thì họ thực sự không biết Ninh Nguyệt là ai.

"Ninh Nguyệt, có hứng đánh một trận không?" Hàn Sâm hỏi Ninh Nguyệt, thật ra hắn cũng rất tò mò, không biết Ninh Nguyệt mạnh ra sao.

Ninh Nguyệt lắc đầu nói: "Chắc chắn ta và ngươi sẽ đánh một trận, nhưng không phải là bây giờ. Sau khi ngươi đánh bại Tần Tu, hai ta sẽ giao đấu"

Nghe thấy lời Ninh Nguyệt nói, trong lòng đám người đại vũ trụ đế quốc lập tức nguội lạnh, rõ ràng Ninh Nguyệt cũng muốn chủ động nhận thua.

Một vài cường giả nhân loại đố ky đến mức nổi cáu: "Hàn Sâm là cái thá gì? Ba trận liên tiếp không đánh đã thắng, trận chiến Bia Gen kiểu này cứ để ta lên cũng được."

"Ai bảo địa vị của người ta lớn cơ chứ, chính thần cấp Huỷ Diệt của miếu Thần Tài, mọi người bằng lòng giữ thể diện cho hắn, nếu không thì sao hắn có thể khiến Vương Vũ Hàng và Ninh Nguyệt chủ động nhận thua?"

"Nói có lý, có ai không muốn để lại đường lui cho con cháu đời sau của mình? Nếu có quan hệ tốt với Thần Tài, sau này có thể thừa hưởng huyết mạch Thần Tài, có ân tình với nhau như này, ta cũng cho thôi."

Trong đại vũ trụ đế quốc không ít người mồm mép chua ngoa, thậm chí một số cường giả thuộc đại vũ trụ gen cũng cùng chung ý kiến, họ đều cảm thấy

Ninh Nguyệt nhận thua là chuyện hiển nhiên.

Hàn Sâm biết Ninh Nguyệt trông thì điềm đạm nhưng thực ra vô cùng cao ngạo, không muốn tỷ thí với Hàn Sâm ngay lúc này.

Ninh Nguyệt mặc áo lông xanh biếc rời khỏi Tam Thập Tam Trọng Thiên, tuy nhận thua nhưng phong thái kiêu ngạo ấy trông rất giống kẻ giành thắng lợi. Hàn Sâm thành công tiến vào top bốn, trở thành một trong bốn người mạnh nhất.

Tuy có rất nhiều vương công quý tộc đại vũ trụ đế quốc cho rằng Hàn Sâm thắng bẩn nhưng cũng đành trơ mắt nhìn Hàn Sâm thăng tiến, cùng lắm chỉ xổ ra vài lời chua ngoa.

Điều gây bất ngờ là Tân Tu không lọt top bốn nhanh như thế. Các cuộc đối chiến khác vẫn chưa kết thúc, Hàn Sâm chỉ đành nán lại chiến †rường của mình, ngồi đợi đối thủ xuất hiện.

Bên ngoài chiến trường, cường giả các chủng tộc đều hướng mắt về phía cuộc chiến của Tần Tu.

Họ vốn nghĩ rằng Tần Tu sẽ là người đầu tiên tiến vào top bốn, nhưng đến tận bây giờ mà Tần Tu vẫn chưa lọt top, điều này khiến họ hết sức †ò mò.

Vừa tập trung xem đã không khỏi sửng sốt.

“Lại là một nhân loại? Trận chiến Bia Gen có nhiều nhân loại thế?” Một cường giả cấp Phá Giới buột miệng thốt lên.

Đối thủ vòng tám chọn bốn của Tần Tu vẫn là một nhân loại, thậm chí cái tên đề trên bia gen còn là hai chữ “Nhân Đế”.

Khi thấy Nhân Đế, trong mắt Tần Tu loé lên một nét kỳ lạ, hắn không ra †ay ngay lập tức như trước đó, chỉ nhìn Nhân Đế chằm chặp, như đang xem xét thứ gì.

“Tần Tu, cuối cùng hai ta cũng gặp nhau.” Nhân Đế chào hỏi Tần Tu giống như vừa được gặp lại một người bạn cũ.

“Giới Vương Thần.” Tần Tu nhíu mày, chăm chú quan sát Nhân Đế, hỏi.

Nhân Đế khẽ lắc đầu: “Chắc ngươi cũng nhìn ra, ta không phải Giới Vương Thần”

“Vậy thì ngươi là ai?” Tân Tu vẫn tập trung nhìn Nhân Đế, hỏi tiếp.

Nhân Đế mặt không đổi sắc, vẫn lạnh nhạt đáp: “Ta là Nhân Đế, thủy tổ của nhân loại trong Tí Hộ Sở.”

“Ra thế, Giới Vương Thần lợi dụng cơ thể ta để chế ra rất nhiều thứ hay ho.” Tần Tu nheo mắt nhìn Nhân Đế.

“Cực kỳ thú vị, nhưng ta là nhân loại.” Nhân Đế bật cười. “Không hẳn thế” Tần Tu nói.

“Có phải nhân loại hay không, không đơn thuần chỉ xem ở gen, mà là chỗ này.” Nhân Đế chỉ vào trái tim mình.

Tần Tu lạnh lùng nhìn Nhân Đế: “Chẳng nhẽ ngươi không biết nguồn gốc của nó là từ ai sao?”

“Biết chứ, nhưng ngươi từ bỏ nó rồi, bây giờ nó thuộc về ta.” Nhân Đế đáp.

“Ta cho phép nó thuộc về ngươi thì nó mới là của ngươi.” Tần Tu nói.

“Nếu ngươi không cho phép thì sao?” Nhân Đế nhìn Tần Tu với vẻ thích thú.

“Cưỡng chế thu hồi nó chẳng phải việc gì khó khăn. Tần Tu nói.

“Ngươi có thể thử xem.” Nhân Đế dám đối địch trực diện với Tần Tu, không hề muốn lui bước.

“Ta vốn định niệm tình Giới Vương Thần mà tha mạng cho ngươi, tiếc thật.” Dứt lời, Tần Tu nâng tay lên, chộp về phía Nhân Đế.

Chưởng này giống hệt chưởng hấp thụ đã Táng Đạo Thiên, lòng bàn †ay hút vạn vật trong đất trời, dường như toàn thế giới bị hắn khống chế trong

lòng bàn tay.

Cơ thể không thể thoát khỏi lực hút kinh hoàng ấy, bị hút lại gần bàn †ay Tần Tu.

Nhân Đế sắp sửa theo gót Táng Đạo Thiên, bị hút vào lòng bàn tay Tần Tu. Nhưng đúng khoảnh khắc Nhân Đế bị hút vào đó, thân hình đang bị †hu nhỏ của bỗng phình ra, khôi phục vóc dáng vốn có, hắn áp tay mình lên lòng bàn tay Tần Tu, mười ngón tay và lòng bàn tay dán vào nhau.

Một chuyện làm người khác kinh hãi đã xảy ra, không ai nghĩ rằng sức mạnh của Nhân Đế có thể chống lại Tần Tu, nhưng ngay khoảnh khắc hai tay áp nhau, người thét ra tiếng lại là Tần Tu.

Chỉ thấy áo giáp Hắc Tinh bao quanh người Tần Tu bỗng nhẹ nhàng bay lên như những sợi ánh sáng tinh khiết, giống như hàng ngàn sợi tơ, bay lên người Nhân Đế.

“Sao lại thế này?” Trong Thần điện Gen, chủ Thần điện kinh ngạc bật dậy, nhìn Nhân Đế bằng ánh mắt nghi ngờ.

Ai cũng có thể nhận ra sức mạnh của Tần Tu đang bị người ta hấp thụ ngược lại, nhưng những người bình thường không biết trong đám sức mạnh ấy còn trộn lẫn cả linh lực.

Chủ Thần điện nhìn thấy rất rõ, nếu cứ bị Nhân Đế hút tiếp thì cơ thể và linh hồn của Tần Tu sẽ bị người ta thôn tính hoàn toàn.

Dường như Tần Tu đang muốn thoát khỏi bàn tay Nhân Đế, nhưng hắn càng bộc phát nhiều sức mạnh thì Nhân Đế càng hấp thụ hăng hơn, cứ như thể toàn bộ sức mạnh của Tần Tu vốn luôn là của Nhân Đế. Nhân Đế hấp thụ sức mạnh của Tần Tu một cách thuận lợi, khí tức trên người hắn càng lúc càng mạnh hơn.

“Ra là thế.” Chủ Thần điện xem một hồi, cuối cùng cũng tìm ra manh mối, để lộ vẻ thư thái.

Hết chương 3427.

Chương 3428. Khả năng đáng sợ

“Điện chủ đại nhân, rốt cuộc Nhân Đế là ai, sao lại có thể hấp thụ linh hồn và cơ thể của Tần Tu?” Nữ thần Quang Minh kinh ngạc hỏi.

Không chỉ mình nữ thần Quang Minh, mà các Thần Linh cấp Huỷ Diệt cũng trợn mắt há mồm, Tần Tu hình như không có sức chống lại Nhân Đế.

Chủ Thần điện nhìn Nhân Đế bằng ánh mắt phức tạp: “Thật ra không cần kinh ngạc đến thế, rất có thể Nhân Đế chính là một Tần Tu khác.”

“Ý điện chủ đại nhân là gì?” Nữ thần Quang Minh sửng sốt, có phần không hiểu điện chủ đang nói gì.

Điện chủ nói tiếp: “Năm ấy Tần Tu tiến vào đại vũ trụ gen thành công, được Vu tộc bảo vệ mới có thể may mắn sống sót. Sau đó hắn dần dần trưởng thành, tạo lập Thánh Vực, trở thành Thánh Chủ, nhưng hắn không thể đạt được ngưỡng sức mạnh mà mình cần, thậm chí còn lâm vào bình cảnh. Hắn đành phải từ bỏ thân xác của mình, trao chủng gen của hắn cho Giới Vương Thần, vả lại còn đặt linh hồn mình vào trong chiến giáp nguyên thể gen của hội trưởng hội Thần Loạn, muốn kiểm soát chiến giáp nguyên thể gen hòng lợi dụng sức mạnh của nó để giúp linh thể hắn đạt tới cấp Trọng Khải, sau đó khôi phục cơ thể vốn có.”

Nữ thần Quang Minh như có điều thắc mắc, hỏi: “Theo ý đại nhân, Nhân Đế chính là Giới Vương Thần sở hữu cơ thể Tần Tu? Nhưng chẳng phải tên Giới Vương Thần nắm giữ cơ thể Tần Tu đã chết trong cuộc chiến vũ trụ gen rồi sao? Hơn nữa trước khi chết, Giới Vương Thần còn đưa Uyển Nhi và Hàn Sâm đến đại vũ trụ đế quốc, lúc ấy Tam Thập Tam Thiên chưa được mở ra. Dù có là Giới Vương Thần, nếu muốn xé rách kết giới không gian thì hắn cũng phải đền bằng mạnh mình.”

“Đúng vậy, Giới Vương Thần chết thật rồi, thân xác Tần Tu gửi cho hắn cũng đã tiêu vong hoàn toàn, nhưng các ngươi đừng nên quên rằng huyết mạch của Tần Tu và Giới Vương Thần vẫn chảy trong nhân loại ở Tí Hộ Sở.” Điện chủ nói.

“Tất cả chúng ta đều biết đến chuyện này. Sau khi Thánh Vực bị huỷ diệt, Tinh tộc đã mang một vài mẫu gen rời khỏi Thánh Vực, sau đó tự dung hợp với huyết mạch của Tinh tộc, tạo nên nhân loại hỗn huyết ở Tí Hộ Sở. Mặc dù những nhân loại ấy được cho là mang huyết mạch của Giới Vương Thần và Tần Tu, nhưng vì là thí nghiệm của Tinh tộc thực hiện, không phải do chính Giới Vương Thần tạo thành, nên có thể nói đó là một điều ngoài ý muốn. Giống như đám Hàn Sâm, mang huyết mạch của Giới Vương Thần và Tần Tu nhưng rất yếu, huyết mạch yếu ớt như vậy chắc hẳn không thể xuất hiện trong huyết thống di truyền trực hệ của Tần Tu, đúng không?” Nữ thần Quang Minh nói.

“Nếu là sinh sôi một cách tự nhiên thì không thể, nhưng theo ta được biết thì trong Tí Hộ Sở có Huyết Mệnh Giáo, bọn họ tu luyện thuật huyết mạch, có khả năng tinh luyện huyết mạch qua từng đời. Mặc dù các ngươi cũng đã từng gặp thuật gen này, nhưng khi Hàn Sâm và Giới Vương Thần, họ sử dụng chính thuật gen ấy.” Điện chủ nói.

“Có chuyện như vậy ư? Nếu điện chủ đại nhân biết chuyện này, tại sao không cản lại?” Nữ thần Kshana nghỉ ngờ hỏi.

Chủ Thần điện khẽ lắc đầu: “Mặc dù chúng ta được gọi là Thần Linh nhưng thực sự chưa phải Thần có trí tuệ và tài năng toàn diện. Ta biết về sự tồn tại của Huyết Mạch Mệnh thần Kinh nhưng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh mà ta thấy chỉ có thể tinh luyện huyết mạch của Giới Vương Thần. Bọn họ truyền thụ cho nhau qua từng đời nhưng không thấy gen của Tần Tu xuất hiện. Song không ngờ Nhân Đế lại là một nhân vật khó lường, hắn tinh luyện huyết mạch Giới Vương Thần đến cực hạn, không biết hắn dùng phương pháp nào mà suy ra tổ hợp gen của Tần Tu.”

Nói vậy thì tên Nhân Đế này không phải thể dung hợp giữa Giới Vương Thần và Tần Tu? Nhưng dù thế thì hắn cũng chẳng thể đánh bại hiện giờ mới đúng chứ. Suy cho cùng thì Tần Tu hiện giờ đã có được chiến giáp nguyên thể gen, lại còn thăng lên cấp Trọng Khải, đây không phải trình độ mà Tần Tu và Giới Vương Thần ngày trước có thể bì kịp.” Nữ †hần Quang Minh cau mày nói.

Chủ Thần điện liếc nhìn Nhân Đế bằng ánh mắt cổ quái: “Điểm đáng sợ của Nhân Đế chính là ở đây, hắn không chỉ khiến cơ thể mình chiếm được gen

của Giới Vương Thần và Tần Tu mà còn áp dụng một số thủ đoạn rất ghê gớm lên thân thể này."

Dừng một chút, chủ Thần điện nói: "Nếu một người bình thường có được cơ thể hiện giờ của Nhân Đế, nhiều lắm sẽ để hai đời Tần Tu cùng xuất hiện thôi. Còn kẻ này lại lợi dụng khuyết điểm gen trên cơ thể Tần Tu để thôn tính ngược lại linh hồn và thể xác của Tần Tu.

"Rốt cuộc hắn đã làm kiểu gì?" Nữ thần Quang Minh vẫn còn một vài thắc mắc.

"Rất đơn giản, cơ thể hắn chính là cơ thể Tần Tu. Có lẽ trên đời này không có người thứ hai có thể hiểu rõ cơ thể Tần Tu như Nhân Đế. Tần Tu từ bỏ thể xác, chỉ đưa thể thuần linh vào chiến giáp nguyên thể gen, mặc dù hắn đã đạt đến cấp Trọng Khải, sử dụng sức mạnh cấp trọng Khải để hồi sinh cơ thể nhưng về bản chất thì nó chỉ là sản phẩm từ sức mạnh cấp Trọng Khải mà thôi, không thể sánh với cơ thể ban đầu." Điện chủ nói.

"Ý ngài là mức độ hài hoà giữa linh hồn và cơ thể hiện giờ của Tần Tu không bằng với chính cơ thể Nhân Đế. Vậy nên Nhân Đế chỉ cần cho linh hồn Tần Tu tiếp xúc với cơ thể mình, để linh hồn Tần Tu cảm nhận cơ thể thì linh hồn ấy sẽ tự động bị hấp dẫn bởi cơ thể Nhân Đế?" Nữ thần Kshana hỏi.

"Chính xác, đúng thế đấy. Trên đời này chỉ mình Nhân Đế làm được điều ấy. Cơ thể hắn tương đồng với Tần Tu hơn cả Tần Tu, nên chiến giáp nguyên thể gen sẽ coi hắn là Tần Tu, không giúp Tần Tu tấn công hắn. Vì vậy bây giờ Tần Tu hoàn toàn không có cách nào để đối chọi với Nhân Đế, chỉ có thể mặc cho Nhân Đế hút mất linh hồn.

Chủ Thần điện cảm khái: "Tên Nhân Đế này quả là nhân tài. Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh của hắn có thể nuốt chửng sức mạnh huyết mạch, cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là linh hồn, ngay cả cơ thể mới tạo thành cũng sẽ bị Nhân Đế hút mất thôi.

"Đó chẳng phải là một chuyện tốt ư? Tần Tu bị Nhân Đế hấp thụ, trên thế gian không còn Tần Tu nữa, chúng ta không cần lo lắng Tần Tu có nổi điên khởi động lại đại vũ trụ hay không." Nữ thần Quang Minh nói.

“Có lẽ thế.” Rõ ràng điện chủ không đồng tình với ý kiến của nữ thần Quang Minh.

Nữ thần Kshana nói: “Chưa chắc đâu, sở hữu một sức mạnh khủng khiếp nhưng vẫn luôn ẩn nhẫn không phát huy hay để lộ ra, nhẫn nhịn biết bao năm, cuối cùng đã chờ đến ngày Tần Tu chân chính xuất hiện, lập tức cướp hết những gì Tần Tu đang có, giống như ngồi mát ăn bát vàng vậy. Với sự nhãn nại và mưu mô này, e rằng tên Nhân Đế còn đáng sợ hơn cả Tần Tu, không ai trong chúng ta biết hắn muốn làm gì, nói không chừng hắn còn điên cuồng hơn Tần Tu ấy chứ”

Nghe xong, nữ thần Quang Minh quay sang nhìn điện chủ, như đang suy tư điều gì: “Điện chủ đại nhân, đây không phải điều ngài đang lo lắng sao?”

Điện chủ đáp: “Đây không phải điều ta lo nghĩ, chỉ hơi lo thôi.” “Lo gì vậy?” Nữ thần Kshana nhanh mồm nhanh miệng hỏi thẳng.

Chủ Thần điện nói: “Huyết mạch Trọng Khải của Thần đại nhân, chiến giáp nguyên tể gen của hội trưởng hội Thần Loạn, hai thứ này có thể coi là hai thái cực sức mạnh. Tần Tu được Thần đại nhân và hội trưởng hội Thần Loạn quan tâm nên mới có thể dung hợp cả hai vào một thân thể, nhưng cũng chưa đến mức hoàn mỹ không tỳ vết, trong đó vẫn còn chút khuyết điểm. Ta chỉ lo nếu Nhân Đế hấp thu cả cơ thể và linh hồn Tần Tu…”

Điện chủ không nói tiếp lời nào, nhưng tất cả Thần Linh đều hiểu ý hắn, họ cùng nghĩ đến hậu quả, không khỏi rùng mình.

Hết chương 3428.

Chương 3429. Đối thủ mới

Nếu Nhân Đế thành công thì không sao. Nếu để Tần Tu chiếm ngược lại cơ thể Nhân Đế, hoàn toàn dung hợp hai người với nhau, bù đắp vào các khuyết điểm trên gen, hậu quả sau đó sẽ rất đáng sợ, dù là Thần Linh cũng phải rùng mình.

“Nếu Tần Tu thôn tính ngược lại Nhân Đế, vậy dù cho Bảo Nhi có dung hợp thành công với hạt giống gen một cách hoàn mỹ thì xác suất đánh bại Tần Tu trên lý thuyết chỉ còn lại một nửa, đành trông mong vào vận khí mà thôi. Nhưng bàn về năng lực chiến đấu và kinh nghiệm thì Bảo Nhi hoàn toàn không thể bì kịp Tần Tu, xác suất thực tế sẽ giảm sút nhiều hơn nữa.” Điện chủ nói.

“Nếu Nhân Đế là người như vậy thì thà giết quách từ sớm cho xong chuyện.” Nữ thần Kshana nói với giọng căm hận.

Nữ thần Quang Minh gượng cười, nói: “Nhân Đế ẩn nhẫn nhiều năm như vậy mà chính chúng ta còn không nhận ra tí manh mối nào, với sự mưu mô và trí tuệ ấy, nói giết hắn thì dễ hơn làm.”

“Chuyện đến nước này, nghĩ nhiều vô ích, cứ chờ đợi kết quả thôi, bất kể là ai thắng thì chúng ta cũng cần sẵn sàng nghênh chiến. Nếu Nhân Đế thực sự chiến thắng thì cũng chưa hẳn là một chuyện tốt.” Điện chủ nói.

Đám Thần Linh hiểu ý hắn, Tần Tu giành thắng lợi là một kết quả vô cùng †ồi tệ, nhưng không ai biết Nhân Đế nghĩ gì, có lẽ Nhân Đế tháng thì mọi thứ còn tệ hơn nữa.

“Vâng, đại nhân.” Chúng Thần Linh đồng thanh tuân lệnh.

Trong Tam Thập Tam Thiên, mười ngón tay của Tần Tu và Nhân Đế dán vào nhau. Từng đợt ánh sáng linh hồn tuôn ra hỏi cơ thể Tần Tu, trông như một đám mây trắng cùng bay về phía Nhân Đế, trong đo có cả những sợi tơ hồng, hình như là tia máu.

Vì hấp thụ linh hồn Tần Tu nên cơ thể Nhân Đế xảy ra rất nhiều sự biến đổi kỳ lạ.

Máu trong cơ thể Nhân Đế vốn có màu xanh, sau khi hấp thụ ánh sáng đỏ và trắng, máu của hắn dần dần chuyển từ màu xanh sang sắc đỏ, da dẻ cũng bắt đầu trở nên trắng sáng.

Huyết Mệnh Giáo Thánh Đồ đều là Lam Huyết không thể tu luyện thuật gen, chỉ có thể chiến đấu bằng sức mạnh Lam Huyết.

Sức mạnh Lam Huyết đến từ Giới Vương Thần, khi ở đại vũ gen, nó sẽ chịu sự áp chế của quy tắc vũ trụ.

Lúc này dòng máu xanh đã biến thành đỏ, điều đó chứng tỏ huyết mạch Nhân Đế đang thay đổi Tần Tu.

Nhưng không lâu sau, dòng máu đang chuyển sang màu đỏ không hề biến thành màu đỏ thực sự, trái lại, đổi thành màu tím, đó là một màu tím huyền bí.

Khi Nhân Đế hấp thụ được càng nhiều sức mạnh cũng là lúc máu của hắn càng trở nên trong suốt, giống như thạch anh tím vậy, thậm chí mái tóc dài và con ngươi màu đen của hắn đã bắt đầu chuyển thành sắc tím.

Sắc tím này rất giống với A Tu La, nhưng lại có chút khác biệt nhỏ, khiến người ta cảm thấy đáng sợ hơn nữa.

Ngay cả nhiều Thần Linh trong Thần điện Gen cũng thấy tim mình đập nhanh sau khi thấy sắc tím này.

“Có lẽ Nhân Đế đã thắng, đó thực sự không phải là một tin tốt.” Có Thần Linh bắt đầu lo lắng.

Hai đại vũ trụ cũng xôn xao cả lên, dù là đại vũ trụ gen hay đại vũ trụ đế quốc đều thấy rất khó tin rằng Tần Tu bị một kẻ không có tiếng tăm khống chế, thậm chí hắn còn bị rơi vào thế hạ phong.

“Trời ạ! Đó chính là Thánh Chủ mà, tại sao hắn lại bị một tên vô danh tiểu tốt đánh bại chứ?” Một sinh vật bên đại vũ trụ gen bàng hoàng thốt lên.

“Tần Tu không thể bị đánh bại, đúng không?” Rất đông cường giả bên đại vũ trụ đế quốc thầm thấp thỏm, vẫn ôm một tia hy vọng, không thể chấp nhận việc Tần Tu sẽ bị đánh bại.

Đây là Tần Tu, người vĩ đại nhất ở bảy đại đế quốc, trải qua vô số năm tháng ở đại vũ trụ đế quốc cũng chỉ có mình Vô Vi Đạo Tổ có thể đứng xêm xêm với hắn. Người của đại vũ trụ đế quốc thực sự không thể tin nổi hắn sẽ thua.

Nhưng dù Tần Tu có bộc phát sức mạnh thế nào thì trước sau vẫn chẳng thể thoát khỏi Nhân Đế, hắn bị Nhân Đế hấp thụ một lượng sức mạnh rất lớn, sức chống cự càng lúc càng yếu đi.

Răng rắc!

Mũ giáp của áo giáp Hắc Tinh rũ xuống, có vẻ nó đã mất đi chỗ dựa, cả bộ áo giáp Hắc Tinh không đứng thẳng được nữa, trông như biến thành một xác rỗng.

Hai màu ánh sáng trắng và đỏ sót lại ít đến thảm thương, lũ lượt bay về phía Nhân Đế.

Lúc này, ánh sáng tím đang vấn vít xung quanh Nhân Đế, tựa như Ma thần giáng thế, ánh mắt hắn vẫn cực kỳ bình tĩnh, nhưng lại như nét khinh miệt của bậc đế vương, như thể toàn thế gian đang quỳ rạp dưới chân hắn, song hắn chẳng buồn ngó ngàng tới.

Cuối cùng, không còn tia sáng trắng đỏ nào bay ra từ áo giáp Hắc Tinh nữa, Nhân Đế buông phần hộ thủ của áo giáp Hắc Tinh, kéo nhẹ, áo giáp Hắc Tinh tiện đà, lập tức bay đến bên hắn.

Nguyên bộ áo giáp bị tháo rời, các bộ phận tự động mở ra, bao lên người Nhân Đế. Chỉ trong chớp mắt, Nhân Đế đã biến thành hình thái khi được áo giáp Hắc Tinh bao bọc.

Nhưng khác với Tần Tu khi trước, khuôn mặt hắn không bị áo giáp che kín hoàn toàn, mái tóc dài bồng bềnh như hào quang màu tím được thả bên ngoài.

“Bây giờ hắn là Tân Tu hay Nhân Đế?” Nữ thần Quang Minh cảm thấy tim đã mất kiểm soát, đập loạn xạ. Trở thành Thần Linh biết bao năm rồi, có lẽ nàng sắp quên cảm giác sốt ruột và thấp thỏm này.

Hai đại vũ trụ chính phản, vô số sinh linh cùng tập trung nhìn lên bia gen, bọn họ cũng muốn biết kết quả ra sao.

Hai cái tên sáng bừng trên bia gen, Tần Tu và Nhân Đế, đột nhiên bị dập tắt mất một, tên của Tần Tu tắt ngúm, chỉ còn lại cái tên Nhân Đế †oả sáng trên vạn giới.

“Sao lại thế?” Hội Thần Loạn nhộn nhạo xôn xao, dù là thành viên mới hay thành viên kỳ cựu, bất kể là kẻ trung thành với Tần Tu hay bất đồng ý kiến với hắn đều tỏ ra kinh hãi.

Trong thời gian ngắn mà Tần Tu lên làm hội trưởng hội Thần Loạn, hắn đã dùng sức mạnh vô hạn của mình để chỉ cho họ thấy đâu mới là cường giả thực thụ.

Nhưng lúc này sự tồn tại cho bọn họ cảm giác vô địch đã bị đánh bại vậy đấy, thua bởi một kẻ họ chưa từng nghe danh.

ư”

“Từ nay thế gian này chỉ có Nhân Đế.” Hắn chỉ nói một câu lạnh nhạt, nhưng vô số sinh linh của chư thiên vạn giới lại không có mấy ai nghe hiểu hàm ý trong câu nói ấy.

Song tất cả mọi người đều hiểu rằng một thời đại mới đang sắp đến rồi.

Huyết Mệnh Giáo hoan hỉ mừng vui, rất nhiều thánh đồ của Huyết Mệnh Giáo bật khóc, bọn họ đã chịu khổ, nhẫn nhục qua bao nhiêu thế hệ, truyền thừa qua từng đời, thời nào cũng phải cung cấp huyết mạch cho Nhân Đế.

Đổ ra máu và nước mắt của biết bao thế hệ, cuối cùng hôm nay đã được đáp lại.

Nhân Đế đánh một trận đã khiến thiên hạ bàng hoàng, đoạt được cơ thể và linh hồn của Tần Tu, từ nay về sau hắn sẽ là kẻ vô địch trong vũ trụ. Huyết Mạch Giáo ắt sẽ trở thành tôn giáo đứng đầu vũ trụ, bọn họ chính là công thần khai giáo, sau này họ sẽ có chỗ đứng trong đại vũ trụ.

Hàn Sâm kẹt ở chiến trường, không thấy trận chiến giữa Tần Tu và Nhân Đế, hắn không hề biết đối thủ mình muốn đánh bại đã bị Nhân Đế tiêu diệt.

AmI Hàn Sâm đã đợi rất lâu, cuối cùng kết giới không gian vô hình cũng sụp xuống, điều đó có nghĩa là đối thủ mới của hắn đã xuất hiện.

Hết chương 3429.

Chương 3430. Tử Vi

“Chỉ có bốn người có thể đi tới bước này, dù trận này không gặp Tần Tu, thì trận tiếp theo nhất định là Tần Tu.” Lúc này, Hàn Sâm không còn quan tâm đối thủ gặp phải là ai nữa.

Tầm mắt hắn nhìn về phía khu vực mở ra, đi thấy một bóng người đang đi tới từ trong đám mây, khiến Hàn Sâm hơi giật mình.

Thần quang của bóng dáng chói mắt, giống như mặt trời thiêu đốt trên không, rõ ràng là một vị Thần Linh, nhưng Hàn Sâm không nhận ra Thần Linh này phương nào, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

“Quái lạ, ta đã nhìn thấy mười hai vị Thần cấp Hủy Diệt và chủ Thần điện, sao ta chưa từng thấy vị này?” Hàn Sâm nhìn vị thần đó, nhưng trong đầu lại nhanh chóng nghĩ: “Cho dù là mười hai vị thần cấp Hủy Diệt, muốn tiến vào vòng bán kết cũng không dễ, mà vị Thần Linh không có danh tiếng gì này lại lọt được vào, đúng là có chút kỳ quái.”

Thần Linh khác với các sinh vật khác, bọn họ sinh ra nhờ vào Thần miếu và gen Thần, đẳng cấp của Thần miếu và gen Thần càng cao thì năng lực của Thần Linh càng mạnh, rất khó tin một vị Thần vô danh sẽ làm được tới trình độ này.

Vị thần đó là một người đàn ông, khuôn mặt tuấn tú, thân hình cao thẳng, hoàn mỹ không chê được, nếu là đàn ông nhìn cũng khó phát hiện ra khuyết điểm.

“Các hạ là Thần Linh ở dưới trướng Thần điện Gen?” Hàn Sâm có chút nghỉ hoặc, vị Thần này là dã Thần, nếu không thì đúng là không giải thích

được, tại sao hắn có thể đạt tới bước này.

Thần Linh đó khẽ gật đầu nói: “Đúng thết”

Câu trả lời này có chút ngoài dự đoán của Hàn Sâm, Hàn Sâm hơi hơi sửng sốt, sau đó liền hỏi: “Xưng hô thần hiệu của các hạ thế nào?”

Thần Linh cười nhẹ đáp: “Ta chỉ là một tiểu Thần Linh thiếu kinh nghiệm, là Thần Linh cấp Hủy Diệt cấp thấp nhất, cho dù nói tên thần hiệu, e là đại nhân Kim Tệ ngươi chưa từng nghe qua.”

“Nếu các hạ không nói, ngươi làm sao biết ta chưa từng nghe qua?” Hàn Sâm cũng cười nói, nhưng trong lòng thầm thấy kì lạ: “Một vị Thần Linh cấp Hủy Diệt thật sự có thể lọt vào nhóm bán kết?”

Vị Thần Linh không trốn tránh nữa, báo thần hiệu của hắn: “Tên ta là Tử Vi, không biết Kim Tệ đại nhân đã nghe nói chưa?”

Hàn Sâm lục tìm trong trí nhớ bản thân nhưng không có ấn tượng gì cả, thực sự hắn chưa từng nghe nói qua một vị Thần Linh như vậy.

Hàn Sâm nói: “Sau ngày hôm nay, ta sẽ nhớ tới thần hiệu này.”

Tử Vi nở nụ cười, giống như ánh nắng ấm áp mùa xuân làm người ta say mê: “Kim Tệ đại nhân, không cần khách sáo, Tử Vi đấu một trận với Kim Tệ đại nhân cũng là vinh dự của Tử Vi, xin đại nhân chỉ giáo cho ta.”

Ngay khi Tử Vi nói câu này, rất nhiều sinh linh trong hai đại vũ trụ đều cũng thở phào nhẹ nhõm, trước đó đã có kinh nghiệm ba lần, lại nghe thấy Tử Vi gọi Hàn Sâm là đại nhân, bọn họ thực sự sợ Tử Vi từ bỏ giống như đám người Vương Vũ Hàng.

“Ta chỉ đang nói, vận may của Hàn Sâm không phải lúc nào cũng tốt như vậy, cuối cùng hắn vẫn phải bộc lộ thực lực chân chính ra.”

“Tử Vi là một vị Thần Linh cấp Hủy Diệt thật sao? Làm sao một vị Thần Linh cấp Hủy Diệt lại có sức mạnh khủng khiếp đến mức lọt vào bán kết? Chẳng nhẽ vận may của hắn tốt như Hàn Sâm, tất cả các đối thủ đều chọn thua sao?”

Mọi người không chỉ quan tâm đến Hàn Sâm, mà còn tò mò về vị Tử Vi, vị Thần Linh mà họ chưa bao giờ nghe nói đến.

Hàn Sâm nói rồi làm động tác mời, ra hiệu cho Tử Vĩ ra tay trước: "Chỉ giáo thì không dám, chỉ cần cố gắng hết sức."

"Nếu thế thì Kim Tệ đại nhân ngươi phải cẩn thận." Tử Vi nói xong, thần lực trên người tăng lên, hóa thành một màn sao dày đặc, bao phủ toàn bộ chiến trường.

Không trung của Tam Thập Tam Thiên vốn không trăng, không sao, không mặt trời, nhưng lúc này ánh sao lại sáng ngời. Hàn Sâm nhìn kỹ lại thấy kinh ngạc, những vì sao đó không phải là vật hư ảo do thần lực ngưng tụ thành, mà là hàng loạt tinh cầu chân chính, nhiều tinh cầu đều bừng bừng sức sống, có thể sinh mệnh sinh sôi nảy nở phong phú.

"Lấy thần lực diễn hóa ra vũ trụ tinh không, gã này chắc chắn không phải là Thần Linh cấp Hủy Diệt." Trong lòng Hàn Sâm thầm thấy sợ hãi.

Tử Vi vẫn chưa ra tay với Hàn Sâm, sức mạnh thân thể của Hàn Sâm cũng chưa bị kích phát nên không thể thăm dò được thực hư của những tinh cầu đó, nhưng chỉ thanh thế như vậy thôi cũng đã không phải thứ mà Thần Linh cấp Hủy Diệt có thể tạo ra.

"Mời Kim Tệ đại nhân nhìn cho kỹ, một chiêu này của ta gọi là Tinh La Kỳ Bố." Trong lúc Tử Vi nói chuyện, sao trời khắp nơi đều biến ảo, di chuyển như vật sống vậy.

Ánh sáo đầy trời đan xen vào nhau, trút xuống người Hàn Sâm.

Hàng vạn hàng nghìn ánh sao đan vào với nhau, người của Hàn Sâm bị chôn vùi ngay tức khắc. Nhưng điều khiến Hàn Sâm thấy kinh ngạc là, ánh mắt sau khi hắn bị kích phát lực lượng lại không tìm được sơ hở trong hàng vạn hàng nghìn ánh sao ấy.

Mỗi một ngôi sao đều có tinh quang và thuộc tính khác nhau, trong hàng vạn hàng nghìn hành tinh ấy lại không có tinh quang và thuộc tính của hai

tỉnh cầu nào là giống nhau hoàn toàn, cứ như thể tinh quang trong tinh không này đã bao hàm tất cả thuộc tính trong tinh không rồi vậy.

Xích trật tự tinh quang của hàng vạn hàng nghìn loại thuộc tính đan vào nhau, cứ như một quy tắc vũ trụ hoàn chỉnh, không có chút thiếu sót và sơ hở nào.

"Nếu không có sơ hở, vậy cũng chỉ đành dùng lực để phá thôi." Hàn Sâm ánh mắt chăm chú, hai tay ngưng tụ ra lực lượng, nghênh đón sao trời, hắn muốn bạo lực đánh vỡ tinh quang đan vào nhau kia.

Tinh quang vô cùng vô tận trút xuống, tiếp xúc với lòng bàn tay của Hàn Sâm, Hàn Sâm bỗng có hơi ngẩn ra, bởi vì hình như bên trong những tinh quang khủng bố mạnh mẽ kia lại chẳng có chút lực lượng nào. Sau khi rơi xuống bàn tay hắn thì soi sáng lòng bàn tay của hắn như ánh sáng bình thường, chiếu cho bàn tay của hắn muôn tía nghìn hồng, nhưng lại không có chút lực phá hoại nào.

Hàn Sâm rùng mình trong lòng, bởi vì hắn phát hiện, không phải là cơ thể của hắn miễn dịch với lực lượng của đối phương, mà là trong ánh sáng kia vốn đã chẳng có lực lượng rồi, nó giống như cái bóng hư ảo vậy.

Nếu Hàn Sâm không nhìn ra thì cũng thôi, nhưng đến cả cơ thể của Hàn Sâm cũng bị cái bóng ảo ảnh kia lừa, tự động bị kích phát lực lượng, chuyện như vậy Hàn Sâm mới thấy lần đầu tiên.

Đến những cường giả như Ma Tổ A Tu La cũng còn không lừa được cơ thể này của Hàn Sâm, mà gã tên Tử Vi này lại làm được một cách dễ dàng, điều này quả thực là quá đáng sợ.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Hàn Sâm nhìn chăm chú vào Tử Vi hỏi, hắn chẳng tin Tử Vi chỉ là một Thần Linh cấp Phá Hoại nhỏ nhoi đâu, trong vũ trụ hoàn toàn không có Thần Linh cấp Phá Hoại lợi hại như thế, cho dù có thì cũng đã thăng lên cấp Hủy Diệt từ lâu rồi.

"Kim Tệ đại nhân đúng là hay quên, tiểu thần Tử Vi" Tử Vi dứt lời, thần quang trên người biến đổi, đồng thời nói: "Xin Kim Tệ đại nhân hãy chú ý, một chiêu này của ta Đấu Chuyển Tinh Di."

Theo sự biến hóa của thần quang trên người Tử Vi, chư thiên tinh thần cũng biến ảo theo, lại trút xuống tinh diệu được hình thành từ hàng vạn hàng nghìn ánh sao đan vào nhau.

Hàn Sâm cũng không thấy nóng lòng vì phán đoán sai lầm trước đó, cũng không tỏ ra lơ là, hắn lại giơ tay lên đón đỡ tinh diệu, nhưng rồi hắn lại phát hiện nhưng tinh diệu kia vẫn chẳng hề có lực lượng, vẫn như ảo ảnh hư vô.

Tử Vi tung hết chiêu này tới chiêu khác, một hơi sử dụng tận bảy chiêu, chiêu nào cũng đều không chứa bất kỳ lực lượng gì, nhưng hắn dùng liên tục bảy lần thuật ảo ảnh này thì cơ thể của Hàn Sâm cũng bị lừa bảy lần liên tục.

Hết chương 3430.

Chương 3431. Bại lộ sơ hở

Sắc mặt của Hàn Sâm trầm xuống, từ sau khi thân thể của hắn tiến hóa thì đây là lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này, hắn không nhìn thấu được thực hư của Tử Vi, cả người Tử Vi như bị bao phủ trong sương mù vậy.

Dù là cái kẻ có được lực lượng từ di thể của cha Bảo Nhi - Ma Tổ kia thì cũng rất khó lừa được Hàn Sâm, nhưng Tử Vi lại làm được.

“Thuật Hư Huyễn này quả là lợi hại, nhưng ngược lại đối với ta thì lại là một chuyện tốt, có thể lừa gạt được thân thể của ta, làm ta có được lực lượng chủ động xuất kích.” Sau khi bị ảo thuật lừa liên tiếp bảy lần, cuối cùng Hàn Sâm cũng quyết định chủ động xuất kích.

Ở ngay lúc Tử Vi lại làm tinh thần lóe lên, thì lực lượng trên người Hàn Sâm bộc phát, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tử Vi, nện một quyền vào lồng ngực hắn.

Lực lượng mà một quyền này của Hàn Sâm ngưng tụ ra có ẩn chứa lực lượng của Động Huyền Kinh, lực Động Huyền mạnh mẽ khiến bánh răng

vũ trụ của khu vực gần đó cũng ngừng chuyển động.

Lúc trước Hàn Sâm đã chứng thực từ trên người Ma Tổ, dù là lực Nhân Quả thì cũng có thể bị lực lượng của Động Huyền Kinh giam cầm hoàn toàn.

Ở trong lực lượng của Động Huyền Kinh, mặc kệ là phong hỏa lôi điện hay là thời gian và không gian, hết thảy đều ngưng vận chuyển, hiển nhiên cũng bao gồm cơ thể của Tử Vi.

Nhưng khoảnh khắc mà nắm đấm của Hàn Sâm sắp đánh vào người của Tử Vi thì hắn lại nở một nụ cười quỷ dị, thân thể vốn đã dừng lại bất động giờ lại bắt đầu chuyển động, hơn nữa còn nhanh đến không thể tin nổi, trong nháy mắt đã sượt qua nắm đấm của Hàn Sâm, và rồi ngón tay nhấn về phía bụng của Hàn Sâm.

Phản ứng của Hàn Sâm cũng không chậm, ấy nhưng lại không tránh được một chỉ đó, bị Tử Vi nhấn một cái vào phần eo.

Lực lượng của một chỉ này không phải hư ảo như những tinh quang kia, Hàn Sâm cảm thấy eo như bị kim đâm, một cảm giác tê lan khắp toàn thân.

Mười ngón tay của Tử Vi như kiếm, bao phủ cả người Hàn Sâm, muốn nhân lúc người của Hàn Sâm nhức mỏi thì phát động thế công cuồng bạo, một đòn đánh bại Hàn Sâm.

Hàn Sâm thấy kinh ngạc trong lòng, cho tới bây giờ người có thể làm tổn thương được thân thể của hắn cũng chỉ có một mình Tử Vi.

Nhưng dù lực lượng của Tử Vi mạnh thì vẫn không thể làm hắn mất đi lực khống chế đối với thân thể. Hàn Sâm cố kìm cảm giác tê dại kia lại, bóng người di chuyển, mười ngón tay giống kiếm chém ra, đón đỡ mười ngón tay của Tử Vi.

Tử Vi thấy Hàn Sâm vẫn phản kích được thì trong mắt toát lên sự kinh ngạc, người hắn lướt đi như gió mát, cũng không định liều mạng với Hàn Sâm.

Hàn Sâm hiển nhiên không chịu để Tử Vi cứ rút như vậy, nhưng khi hắn muốn truy kích thì lại phát hiện lực lượng của bản thân đã mất, không đuổi kịp được Tử Vi nữa.

“Chuyện gì xảy ra thế? Sao người của ta lại phán định là hắn vô hại với †a?” Hàn Sâm cau mày suy tư.

Tử Vi thì lại đứng ở chỗ cách đó không xa nhìn Hàn Sâm cười nói: “Quả thế, thân thể của ngươi cần lực lượng của đối phương kích thích thì mới bộc phát ra được lực lượng tương ứng. Nếu ta không ra chiêu thì cơ thể của ngươi sẽ chẳng khác gì phế vật.”

Lời này vừa nói ra đã khiến cả hai vũ trụ xôn xao dậy sóng.

“Đùa đó à? Dầu gì Hàn Sâm cũng là Thần Linh cấp Hủy Diệt, những gì mà Tử Vi nói là chuyện đâu thể đúng không?”

“Cần lực lượng của đối phương thì mới kích thích được lực lượng của thân thể, đây là thể chất gì thế?”

“Thật hay giả vậy?”

Mọi người nghị luận lao nhao, còn Hàn Sâm thì lại bình tĩnh nhìn Tử Vị, trong lòng hắn mặc dù thấy có hơi kinh ngạc khi Tử Vi có thể nhìn thấu được trạng thái của thân thể hắn, nhưng rồi cũng không có cảm xúc dư thừa nào khác.

Hàn Sâm vốn cũng không nghĩ tình hình cơ thể của bản thân sẽ giấu được tất cả mọi người, dù cho bây giờ Tử Vi không phát hiện thì rồi tới lúc đánh với Tần Tu, hắn cũng sẽ phát hiện ra manh mối.

“Kim Tệ đại nhân, điều ta nói có đúng không?” Tử Vi mỉm cười hỏi.
“Ngươi nói đúng rồi.” Hàn Sâm không phủ nhận, gật đầu đáp.

“Cái gì? Lại là thật ư? Nếu nói thế thì chỉ cần đối thủ của Hàn Sâm không bộc phát lực lượng, vậy thì Hàn Sâm sẽ chẳng có lực lượng để chiến đấu. Người như vậy mà lại vào được bán kết, có buồn cười quá không thế?”

“Ta đã nói rồi mà, Hàn Sâm chỉ dựa vào nhân mạch thôi, nếu không với thực lực của hắn thì hắn vào bán kết thế nào được. Tên Vương Vũ Hàng kia còn mạnh hơn hắn nhiều, đúng là thấy tiếc cho một nhân tài như Vương Vũ Hàng, dừng bước lại ở top mười sáu vì Hàn Sâm.”

“Không thể nào, lực lượng của Kim Tệ đại nhân mạnh mẽ sẵn rồi, không thể nào có chuyện như vậy được, chắc chắn là nhầm lẫn ở đâu đó”

Khắp mọi nơi trong vũ trụ đều vang lên những tiếng kêu đầy kinh ngạc, tin tức kia thực sự là quá kinh người.

“Thôi xong rồi, Tam Mộc bị lộ tẩy hết rồi.” Bên trong Hoa Viên Không Trung, Đường Chân Lưu lo lắng nói.

Kỷ Yên Nhiên cũng thấy căng thẳng trong lòng, trạng thái thân thể của Hàn Sâm như vậy, không bị nhìn thấu thì không sao, nhưng bị nhìn ra rồi thì gần như là mất khả năng chiến thắng.

“Nếu đã vậy, xem ra hôm nay Kim Tệ đại nhân ngươi không thắng được rồi.” Tử Vi vẫn ăn nói nhẹ nhàng như thế.

Hàn Sâm lại lắc đầu nói: “Không, ta chắc chắn sẽ thắng.”

“Nếu Kim Tệ đại nhân tự tin như vậy, thế thì ngươi nói cho ta biết đi, ngươi sẽ thắng bằng cách nào?” Tử Vi cũng không cười nhạo, nghiêm túc hỏi.

“Giống như ngươi đã nói đó, thân thể của ta cần lực lượng của ngươi kích thích thì mới bộc phát ra được lực lượng. Nếu ngươi không sử dụng lực lượng thì đương nhiên ta cũng không thể bộc phát ra lực lượng, nhưng nếu ngươi không dùng tới lực lượng thì ngươi cũng không thắng được, mà nếu ngươi dùng tới lực lượng thì người thắng sẽ là ta.” Hàn Sâm nói.

“Vậy thì chưa chắc.” Tử Vi lại tỏ ra như bản thân đã đoán được từ trước.

“Ồ, thế thì ta rất muốn biết, ngươi muốn thắng ta bằng cách nào” Hàn Sâm nhìn Tử Vị nói, nhưng trong lòng thì lại nghĩ Tử Vi muốn làm thế nào.

“Kim Tệ đại nhân ngươi quên mất ảo ảnh tinh quang ban nãy rồi sao? Vậy hãy để ta biểu diễn lại một lần nữa cho ngươi xem đi, nó cũng không phải

chỉ là ảo ảnh thôi đâu.” Tử Vi nói xong thì thần quang trên người hắn sáng chói.

Vì sao khắp trời tỏa ra hào quang sáng chói, một loạt ánh sao trút xuống từ trên trời, đan xen như bàn cờ trút xuống người Hàn Sâm.

Nhưng tinh quang của lần này khác hẳn với ban nãy, bởi vì những ánh sao kia không kích thích lực lượng trên người Hàn Sâm, hiển nhiên là cơ thể của hắn đã phán định những ánh sao kia vô hại với hắn.

Cái này làm đáy lòng của Hàn Sâm thấy chấn động, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Một giây sau, ánh sao rơi xuống người Hàn Sâm, mà hắn lại không bị kích phát lực lượng trong người, nên chẳng thể né được những ánh sao đó.

“AI” Hàn Sâm kêu lên thảm thiết.

Một loạt ánh sao giống như ánh đao lưỡi kiếm xuyên qua người Hàn Sâm, đánh người Hàn Sâm bay ra ngoài.

Những chỗ bị ánh sao dính lên, Hàn Sâm cảm thấy trên người rát đau, giống như bị roi quất vậy.

Ngàn vạn ánh sao trút xuống như ngàn vạn sợi roi sắt quất lên người Hàn Sâm, Hàn Sâm đau tới gần như cắn nát răng.

Dù người Hàn Sâm như bị roi quất nhưng lực lượng trong người hắn lại vẫn không bị kích hoạt, cơ thể này vẫn phán định hắn không gặp nguy hiểm.

Hàn Sâm đã xác nhận được suy đoán ban nãy của chính mình, lực lượng của Tử Vi quả thật có thể lừa gạt được thân thể của hắn.

Hết chương 3431.

Chương 3432. Lai lịch của Tử Vi

Biết Hàn Sâm thân thể có vấn đề cũng không khó, nhưng mà có thể lừa gạt thân thể của hắn, khiến hắn sau bị thương mà lực lượng trong cơ thể vẫn không bị kích hoạt, thì đúng là có hơi đáng sợ.

May dù cơ thể của Hàn Sâm không bộc phát lực lượng, nhưng cường độ của cơ thể lại mạnh vô cùng, nên khi ngàn vạn ánh đao trút xuống người hắn thì cũng chỉ để lại vết đỏ trên da của hắn thôi.

Bị thương thì không nặng, thống khổ Hàn Sâm cũng chịu được, nhưng không nghĩ ra được cách nào để thắng mới là đáng sợ nhất.

Nếu có thể sử dụng thuật gen thì Hàn Sâm sẽ có chục ngàn cách để phá giải tinh quang của Tử Vi, nhưng mà bây giờ hắn lại không làm được gì.

“Hàn Sâm hắn ổn chứ?” Bên trong Hoa Viên Không Trung, Đường Chân Lưu hỏi với vẻ có hơi lo lắng.

Hoàng Phủ Tĩnh thì lại không nói nhảm như vậy, hắn nhìn Hàn Vũ Phi ở một bên hỏi: “Hàn tỷ, ngươi có biết lai lịch thật của Tử Vi không?”

Cho dù là ai thì cũng nhìn ra được, Tử Vi chắc chắn không phải Thần Linh cấp Phá Hoại như hắn đã nói, năng lực thế này, dù là Thần Linh cấp Hủy Diệt thì cũng rất khó bằng được.

Hàn Vũ Phi trầm ngâm chốc lát nói: “Chưa từng nghe nói về Thần Linh này, theo ta được biết, bên trong mười hai vị Thần Linh cấp Hủy Diệt chắc chắn không có hắn. Nhưng nhìn thân thể của hắn thì đúng là linh thể của Thần Linh rồi, hắn đúng là Thần Linh.”

“Không phải Thần Linh cấp Hủy Diệt, chẳng nhẽ hắn là Thần Linh cấp Trọng Khải hay sao? Không phải Hàn Sâm đã nói, người có huyết mạch của Thần Linh cấp Trọng Khải chỉ có năm người sao? Trong đó không bao gồm Tử Vi này à?” Đường Chân Lưu hỏi.

Hàn Vũ Phi cau mày không nói, hiển nhiên nàng cũng không nghĩ ra được lai lịch của Tử Vĩ.

Mà ở trên một hành tinh màu lam xa xôi, một tòa Thần miếu Kim Chúc tọa lạc trên hải đảo, một nam một nữ đang nằm trên ghế ở bờ cát, vừa phơi nắng vừa xem trận chiến giữa Hàn Sâm và Tử Vi.

Vóc người của người phụ nữ đẹp tới mức khiến người ta không dám nhìn thẳng, nhưng mặt mũi của nàng thì lại quá thanh lãnh, làm cho người ta rất khó nảy sinh ý niệm khinh nhờn gì. Dù hái hoa tặc thấy người phụ nữ này thì e cũng phải tự ti mặc cảm, trong lòng không thể khơi dậy được chút dục vọng nào.

Mà người đàn ông thì có một làn da màu đồng cổ, lồng ngực nở nang, vóc người hùng tráng, tràn đầy mị lực nam tính.

Nếu Hàn Sâm thấy bọn họ thì chắc chắn sẽ nhận ra một nam một nữ này chính là Thái Nhất và Nguyệt Thần.

Nguyệt Thần thấy Hàn Sâm bị hàng loạt tinh quang quất vào người thì bĩu môi nói: “Thằng nhãi Hàn Sâm này đúng là vô dụng, đến cả Tiểu Thần Linh cấp Phá Hoại cũng không đánh lại được.”

Thái Nhất ở một bên thì lại cười nói: “Rõ ràng ngươi đã nhìn ra Tử Vĩ là ai mà lại còn nói thế, ngươi đang coi khinh tên tiểu tử Hàn Sâm kia, hay là đang coi khinh Tử Vi thế?”

“Cả hai đều chẳng phải loại người gì tốt.” Nguyệt Thần nói xong thì đến nàng cũng không nhịn được, cười khẽ một tiếng.

Thái Nhất khẽ cười nói: “Nói sao thì Hàn Sâm cũng là truyền nhân của ngươi, nếu bị đánh quá thảm thì ngươi cũng mất mặt mà. Nhưng người đánh hắn là Tử Vi, hắn mới chỉ chịu chút vết thương nhẹ thì đã là nằm ngoài dự đoán rồi đó.”

“Rốt cuộc là ngươi lên tiếng bênh vực Hàn Sâm, hay là lên tiếng bênh vực Tử Vi đấy?” Nguyệt Thần bất mãn nói: “Tử Vi ỷ lớn hiếp nhỏ, hắn nghĩ Nguyệt Thần ta dễ bắt nạt lắm đúng không? Đánh chó còn phải nhìn mặt chủ đó, huống hồ đó còn là truyền nhân của Nguyệt Thần mà thôi.”

Thái Nhất cười một tiếng nói: “Ngươi yên tâm, Tử Vi không dám làm gì Hàn Sâm đâu, hắn chỉ muốn Hàn Sâm biết được nhược điểm của mình, hắn muốn ép Hàn Sâm tiến bộ hơn, như vậy thì Hàn Sâm mới đánh được một trận với Tần Tu… Không… Bây giờ phải nói là Nhân Đế mới đúng…”

Nguyệt Thần giật mình : “Ý của ngươi là, Tử Vi hắn nghĩ Hàn Sâm có thực lực đánh một trận với Nhân Đế?”

“Bây giờ xem vẻ là đúng đấy, nếu không Tử Vi cũng sẽ chẳng tự mình ra tay, cố ép Hàn Sâm mặt đối với chỗ thiếu hụt của bản thân đâu.” Thái Nhất nói.

Nguyệt Thần như nghĩ tới cái gì, một lát sau thì khẽ nở nụ cười: “Thế thì thú vị rồi đây, Loạn hội trưởng lựa chọn con gái của mình, Thần điện Gen thì lại lựa chọn Hàn Sâm. Vốn cứ tưởng khi đối mặt với cục diện nguy hiểm như vậy thì song phương sẽ có ý kiến nhất trí, bắt tay hợp tác với nhau, nhưng đâu ngờ bọn họ vẫn chọn khác nhau, hội Thần Loạn và Thần điện Gen, đúng là đã được định sẵn là không hợp rồi mà”

“Cũng không tính là khác nhau được.” Thái Nhất nhìn Hàn Sâm nói: “Tử Vi vẫn rất chăm sóc Hàn Sâm. Trước kia ta cứ tưởng hắn nể mặt Bảo Nhi nên mới có điều săn sóc với Hàn Sâm, nhưng hôm nay xem ra, chắc là hắn đã lựa chọn Hàn Sâm từ lâu rồi.”

“Đã lựa chọn Hàn Sâm từ lâu rồi? Cái này không có khả năng lắm mà ha? Mặc dù cơ thể của Hàn Sâm bây giờ có hơi cổ quái, nhưng có thể đi tới một bước kia hay không thì vẫn chưa biết được, cho dù bây giờ hắn đi tới được một bước kia thì Tử Vi cũng sẽ không đoán trước được hắn sẽ có thành tựu như hiện giờ. Trừ phi lão điện chủ sống lại, nhưng đáng tiếc hắn Tử Vi không phải lão điện chủ, nên hắn không có năng lực dự báo tương lai.” Nguyệt Thần nói với vẻ không tin tưởng lắm.

“Có lẽ Tử Vi không thể đoán được Hàn Sâm tương lai sẽ có thành tựu ra sao, nhưng ít nhất thì hắn biết, Hàn Sâm là đời sau của Hàn Kính Chi, có lẽ hắn sẽ bằng lòng đánh cược vì lần này.” Thái Nhất nói.

“Cái lão lừa đảo Hàn Kính Chi kia rốt cuộc có quan hệ gì với Thần điện Gen thế?” Nguyệt Thần nghe thấy cái tên Hàn Kính Chi này thì không nhịn

được nhíu mày.

“Điều ta biết cũng chẳng hơn ngươi là bao, người hứa nguyện ở trước mặt Tử Vi và còn sống cũng không có mấy, Hàn Kính Chỉ kia là một trong số đó, nghe nói hắn còn thắng cả Tử Vi nữa” Thái Nhất nghiêm túc nói.

“Hừ, không có bản lĩnh thật sự, dựa vào mánh khoé bịp người mà thôi.” Nguyệt Thần bĩu môi nói, xem vẻ mặt của nàng thì hình như nàng rất ghét con người tên Hàn Kính Chi này.

“Dù là dựa vào lừa gạt mà thắng được chủ của đại vũ trụ hiện giờ thì hắn cũng là một kẻ vô cùng đáng sợ rồi, nếu như ngươi gặp phải hắn thì phải nhớ đừng quá đáng quá.” Thái Nhất nghiêm mặt nói.

“Ta không tin, một kẻ lừa đảo như hắn thì làm gì được ta? Huống hồ kẻ hắn thắng chỉ là chủ hiện giờ của vũ trụ thôi, đợi khi chủ nhân của bia gen ra đời thì có lẽ chủ vũ trụ này phải đổi rồi đó, thắng chủ của Thần điện Gen thì có gì lợi hại đâu chứ. Nếu như hắn có bản lĩnh thật thì sao không ra mặt cho đời sau của mình, xử lý cái tên Tần Tu… Nhân Đế kia luôn đi..” Nguyệt Thần hừ nhẹ nói.

Thái Nhất bất lực lắc đầu: “Người này lai lịch thần bí, ta cũng không nhìn thấu được, vốn ta còn tưởng hắn là linh hồn chuyển thế của lão điện chủ. Nhưng nếu thân thể của lão điện chủ Thần Linh lựa chọn A Tu La, dung hợp làm một với A Tu La rồi thì không có khả năng sẽ chuyển thế nữa. Còn tên Hàn Kính Chi này rốt cuộc có lai lịch gì, nếu

Ai”

như có người biết thì e cũng chỉ có mình Tử Vi thôi.

“Một thần côn với một tên lừa gạt, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mà

thôi.” Nguyệt Thần nói.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Hàn Sâm vẫn đang bị tinh quang vây khốn, hắn ngưng tụ lực lượng muốn lao ra khỏi nơi mà ánh sao bao phủ, nhưng

lực lượng thân thể của hắn lại không bị kích thích nên dù hắn có xông ra kiểu gì thì vẫn bị tinh quang ngăn lại.

“Nếu lực lượng của chính ta không sử dụng được, vậy thì mượn lực lượng của Tử Vi ngươi đi” Hàn Sâm nhắm hai mắt lại, cảm thụ được sức mà tinh quang kia trút xuống người.

Hết chương 3432.

Chương 3433. Mượn lực để đánh trả

Lực lượng của bản thân không dùng được nên Hàn Sâm mượn lực để đánh trả, đây là kỹ xảo nguyên thủy nhất và cũng là cao thâm nhất, người biết rất nhiều nhưng có thể mượn lực đánh trả thực sự trong thực chiến thì lại chẳng có mấy ai.

Bình thường chỉ khi lấy mạnh hiếp yếu, thì lôi ra dùng để đả kích lòng tự tin của đối thủ mà thôi. Khi đối chiến ngang cấp chân chính, hoặc là khi yếu đấu với mạnh thì kỹ xảo mượn lực đánh trả rất khó vận dụng được trong thực chiến.

Mượn lực đánh trả cũng là một trong kỹ xảo mà Hàn Sâm am hiểu, từ sau khi Bạch Dịch Sơn dạy hắn kỹ xảo Đại Âm Dương Từ Lực Pháo thì Hàn Sâm vẫn luôn nghiên cứu và vận dụng phương pháp mượn lực đánh trả.

Hiện giờ hắn không kích hoạt được lực lượng của thân thể, nhưng vì cường độ của thân thể mạnh nên mượn lực đánh trả cũng không khó.

Cảm nhận được tinh quang trút xuống người, cơ bắp và xương cốt của Hàn Sâm cũng bắt đầu điều chỉnh góc độ trong phạm vi nhỏ, khi bị tinh quang đánh trúng thì bắt đầu sinh ra một chút biến hóa kỳ dị.

“Ta đã nói rồi, cái tên như Hàn Sâm thì vào được bán kết sao được, mặc dù hắn cũng là Thần Linh cấp Hủy Diệt nhưng cũng không phải một trong mười hai chính thần, dã thần chính là dã thần, sao mà sánh được với chính thần chứ”

“Thân thể của hắn cũng cường hãn thật, bị tinh quang quất lâu như thế mà vẫn chưa hôn mê.”

“Thay vì chịu nhục như vậy, thôi thà nhận thua luôn cho xong.”

“E là đến cơ hội thua xin rút cũng còn chẳng có, sao cứ phải tự chuốc lấy khổ thế nhỉ? Không có thực lực chân chính mà cứ đòi bò lên vị trí cao như vậy, nhưng đâu ngờ trèo cao ngã đau chứ.”

Bên trong đại vũ trụ đế quốc, không ít vương công quý tộc đều chê cười Hàn Sâm.

Nhưng vào lúc này, lại đột nhiên thấy người Hàn Sâm xảy ra dị biến, những tinh quang trút xuống người hắn kia bị phản chiếu ra ngoài như một chùm sáng chiếu lên gương.

Đùng đoàng!

Chùm sáng phản chiếu ra từ trên người Hàn Sâm đụng vào tinh quang trút xuống, sau khi chúng đụng vào nhau thì sinh ra sóng xung kích và ánh sáng kinh khủng, làm cả chiến trường đều sáng chói lên như pháo hoa rực rỡ.

Càng ngày càng nhiều tinh quang bị thân thể của Hàn Sâm phản chiếu, không những cảm lại được những tinh quang đang trút xuống kia, mà còn khiến rất nhiều tinh quang đánh về phía Tử Vi.

“Mượn lực đánh trả sao? Làm tốt đấy, nhưng như thế là vẫn chưa đủ.” Trong mắt Tử Vi lóe lên một tia sáng, ngôi sao khắp trời cũng biến ảo theo ý chí của hắn, những tinh quang trút xuống kia lại có khác với những tinh quang trước đó.

Thân thể của Hàn Sâm cảm ứng ngay được sự biến hóa của tinh quang, lúc trước khi những tinh quang kia trút xuống thì đều là đâm mạnh tới đầy bạo

lực, nhưng tinh quang bây giờ lại căn cứ vào thuộc tính khác nhau của bản thân và có những biến hóa khác nhau.

Phong vô tướng, hỏa vô thường, nước mềm mại, kim cứng rắn, thổ nặng nề, các loại lực lượng mang theo đặc tính khác nhau đã tạo thành các cách thức lực lượng khác nhau.

Hàng vạn hàng nghìn tinh quang rơi xuống nhưng lại không có một loại lực lượng nào lặp lại, đủ loại lực lượng như lực xoắn ốc, lực sụp đổ, lực nổ, lực bắn ra, lực âm nhu v.v… Đồng thời trút xuống người Hàn Sâm, làm độ khó khi Hàn Sâm mượn lực tăng lên một khoảng lớn.

“Tưởng như vậy là cản được ta mượn lực sao? Nếu ngươi nghĩ thế thì ngây thơ quá rồi.” Hàn Sâm khóe miệng khẽ nhếch, người hắn vẫn chấn động theo biên độ nhỏ.

Những lực lượng khác nhau trút xuống người hắn, đã khiến người hắn sự thay đổi mà mắt thường khó nhìn thấy được, bắn ngược một loạt tỉnh quang.

Hàn Sâm trong trạng thái như vậy, hắn không ngăn tinh quang trút xuống nữa, để mặc cho chúng nó đổ xuống người hắn, sau đó thì hắn lại bắn ngược hết về hướng Tử Vi.

Vạn tộc trong vụ trụ nhìn trợn mắt há hốc mồm luôn, bây giờ trông Hàn Sâm giống một cái gương vậy, phản chiếu hết thảy về phía Tử Vi.

Bên trong vại vũ trụ đế quốc im phăng phắc, bên trong đại vũ trụ gen thì lại vui mừng hân hoan.

“Kim Tệ đại thần quả là đại thần Kim Tệ, ta đã nói rồi, cái tên Thần Tử Vi kia sao là đối thủ của đại thần Kim Tệ được.”

“Đại thần Kim Tệ quả là đáng sợ, những tinh quang kia cũng phải ngàn vạn, thuộc tính lực lượng của mỗi một tinh quang đều khác nhau, mà hắn lại có thể bỏ qua sự khác biệt của những đặc tính đó, bắn ngược hết toàn bộ, hơn nữa còn có thể khống chế theo ý mình, hắn đúng là không vận dụng được lực lượng của bản thân thật sao?”

“Thuật Mượn Lực đánh trả của tiểu tử kia e đã đến cảnh giới Thần

Hóa”

Bên trong đại vũ trụ gen nghị luận lao nhao, đến đám cường giả như Cung chủ Trấn Thiên Cung cũng nhịn không được tán thưởng: “Có thể luyện thuật Mượn Lực đến trình độ này thì có thể nói là đỉnh cao rồi.”

Tộc trưởng tộc Thái Thượng ở một bên lại nói: “Đó vẫn là nhờ vào cơ thể của hắn, nếu như hắn không có cơ thể mạnh như vậy thì dù thuật Mượn Lực có tỉnh diệu hơn nữa thì cũng không mượn lực được. Một nhà lý luận nổi tiếng vũ trụ đã nói rồi, cho hắn một điểm tựa và một cây gậy dài, hắn sẽ nhấc bổng vũ trụ lên. Nhưng đi đâu để kiếm một cây gậy cứng tới có thể gánh được sức nặng của cả vũ trụ chứ? Ta thấy rất tò mò, rốt cuộc cơ thể của Hàn Sâm đã tiến hóa tới trình độ này kiểu gì.”

Cung chủ Trấn Thiên Cung lắc đầu cười khổ nói: “Mấy cái tên ở Hoa Viên Không Trung kia đúng là gặp may, một đám người đều có thân thể bất phàm, mà Hàn Sâm lại còn là nhân tài kiệt xuất trong đó nữa, nhưng thân thể của hắn bây giờ, ta quả thật là không nhìn thấu được.”

Thái Nhất nhìn thấy động tác của Hàn Sâm thì cũng nở nụ cười: “Cơ thể của thằng nhóc kia quả thực là đã tiến hóa tới mức đáng sợ rồi, trông thì như bao dung hết thảy, nhưng rồi lại có chút không ăn khớp với quy tắc của vũ trụ.”

“Có phải hắn sắp đạt tới bước kia rồi không?” Sắc mặt của Nguyệt Thần ngưng trọng nhìn chằm chằm Hàn Sâm hỏi.

Thái Nhất lắc đầu: “Không phải, tuy ta chưa đi tới bước kia nhưng cũng coi như đã đi được nửa bước. Ta có thể thoáng cảm giác được lực lượng của một bước kia là gì, nhưng mà nó khác hẳn với lực lượng bây giờ của Hàn Sâm, trạng thái bây giờ của hắn đến ta cũng không rõ là gì nữa”

“Thế rốt cuộc hiện giờ hắn gặp phải chuyện gì? Rốt cuộc hắn có thể bước tới một bước kia trước khi đánh với Nhân Đế không?” Nguyệt Thần biết rõ là không có đáp án, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

“Không biết.” Thái Nhất vẫn lắc đầu, trầm ngâm chốc lát, lại nói tiếp: “Ta nghĩ đây chính là nguyên nhân vì sao Tử Vi lại đến, vì hắn cũng muốn biết, rốt cuộc cơ thể của Hàn Sâm có thể tiến hóa tới trình độ nào, có thể đi tới một bước kia hay không.”

“Tử Vi chọn Hàn Sâm, đừng nói hắn không biết tình huống cơ thể của Hàn Sâm ra sao nhé?” Nguyệt Thần cau mày hỏi.

Thái Nhất khẽ mỉm cười: “Ngươi coi hắn là Thần toàn trí toàn năng thật đấy à? Nếu như hắn có thể nắm được hết mọi thứ trong tay thì cũng sẽ không có nhiều dị tộc trưởng thành như vậy, ít nhất thì Hàn Sâm hiện giờ là hắn không khống chế được.”

“Thế sao hắn còn chọn Hàn Sâm?” Nguyệt Thần thấy khó hiểu, Thần Linh như Tử Vi, sao lại đi chọn một người mà bản thân không khống chế được chứ.

“Bởi vì chỉ có biến số không biết thì mới có khả năng, cái mà hắn muốn không phải Tử Vi thứ hai, mà là một Hàn Sâm có thể chiến thắng Tần Tu hoặc nên nói là Nhân Đế” Thái Nhất nhìn Hàn Sâm với ánh mắt sáng quắc, nói: “Chỉ là không biết Tử Vi có thành công không.”

Tử Vi tỏ ra nghiền ngẫm, nhìn tinh quang đầy trời bị phản xạ đay bay tới, Tử Vi không vui cũng không lo, mặc cho những tinh quang kia trút xuống người hắn, giống như mưa rơi vào biển rộng, thoáng cái đã biến mất tăm.

Dù có bao nhiêu tinh quang trút xuống người hắn thì đều không thể làm áo bào của hắn đung đưa tí nào.

Hàn Sâm nhìn mà thấy rùng mình, mặc dù hắn đã biết Tử Vi chắc chắn rất mạnh, nhưng mạnh tới mức này thì lại khiến hắn giật mình.

“Tên Tử Vi này… Có khi nào là vị ở trong Thần điện Gen kia không?” Hàn Sâm không nhịn được thấy nghi ngờ, ngoài vị trong Thần điện Gen kia thì quả thực là hắn không nghĩ ra được, vị Thần Linh nào mà lại mạnh tới thế.

“Ngươi làm rất tốt, nhưng bây giờ mới là bắt đầu thật này.” Tử Vi vẫn luôn đứng yên, cuối cùng cũng cử động.

Hết chương 3433.

Chương 3434. Phá cho ngươi xem

Hàm Sâm đã từng gặp vô số cường giả trên thế gian này, đã có rất nhiều đối thủ mạnh đến mức khiến cho Hàm Sâm phải kinh ngạc.

Nhưng dường như không có ai giống như Tử Vi, cảm giác như hắn đang bị một đôi mắt khó có thể tả được dõi theo, như thể toàn bộ cơ thể hắn đều bị hắn nhìn thấu.

Tất cả mọi chuyện riêng tư, tất cả những tính toán, tất cả những bí mật sâu thẳm trong trái tim, dường như đều bị đôi mắt ấy nhìn thấy, không còn bí mật nào để giấu nữa.

Các ngón tay của Tử Vi khẽ bóp lại, cứ như vậy, cứ như thể không có gì đáng ngạc nhiên, cứ như thể chỉ đang tùy tiện chạm vào trán của Hàm Sâm vậy.

Không có tốc độ nhanh như chớp, không có huyễn ảnh biến đổi liên tục, cũng không có sự tàn nhẫn dứt khoát, hoàn toàn không có bất cứ trình tự nào đáng nói đến.

Nhưng chỉ cần một ngón tay tùy tiện như vậy, lại khiến cho Hàm Sâm nhất thời không biết làm sao để đối phó.

“Như vậy… không được… như thế kia cũng không được…” Hàm Sâm đột nhiên phát hiện dưới ánh mắt như vậy, ngón tay bình thường này đã trở thành chiêu thức mạnh nhất trên thế gian này.

Hàm Sâm chợt tỉnh ngộ: “Ngón tay kia của Tử Vi không có gì đặc biệt, thứ đặc biệt chính là đôi mắt nhìn thấu lòng người, dưới đôi mắt đó, bất cứ suy nghĩ của ta dường như đều được phơi bày ra, cho dù ta có muốn đối phó như thế nào, thì trái tim của Tử Vi cũng sẽ giống như một tấm gương, có thể biến ngón tay đó trở thành một đòn chí mạng cho ta, vì vậy, chỉ cần ở

cưới đôi mắt nhìn thấu lòng người đó, cho dù †a đối phó với ngón tay này như thế nào thì cũng sẽ sai."

Nguyệt Thần cũng nhìn ra được sự lợi hại của ngón tay này, không thể không bĩu môi: "Tử Vi khinh thường người khác quá rồi, với tư cách là chủ Thần điện Gen, bây giờ là người quản lý vũ trụ, có thể sử dụng sức mạnh của các quy tắc vũ trụ để hiểu được bí mật của linh hồn, sử dụng thủ đoạn như vậy để đối phó với Hàm Sâm đúng là chút khốn nạn"

Thái Nhất lại lắc đầu nói: "Muốn đánh bại Nhân Đế, trước tiên phải vượt qua được cấp độ này, ngươi cần phải biết là Tân Tu cũng có huyết mạch gen của Điện chủ cũ, tuy rằng không phải là hoàn chỉnh, chưa chắc đã tiên đoán được tương lai, nhưng biết bí mật của linh hồn đối thủ thì không hẳn là không làm được."

Khi nghe xong điều đó, Nguyệt Thần cũng khẽ gật đầu: "Nhưng nếu như vậy thì làm sao Hàm Sâm có thể thắng được? Hắn không thể sử dụng thuật gen, chỉ có thể sử dụng xác thịt để chiến đấu. Thuật hiểu rõ linh hồn thần kỳ này còn kinh khủng hơn cả thuật tiên đoán kia, tiên đoán còn có thể bị thay đổi, nhưng suy nghĩ bên trong linh hồn lại không thể lừa gạt người khác. Hàm Sâm giống như đang nói cho đối phương biết suy nghĩ của mình trước, sau đó mới chiến đấu với hắn, mà lại không thể nói dối, như vậy thì làm sao có thể thắng được?"

Thái Nhất nói: "Binh pháp mưu mẹo, kẻ dùng binh thường thích thắng một cách bất ngờ, thiên hạ cũng hay say sưa nói về những chuyện này. Những vị tướng nổi tiếng có thể để lại ấn tượng sâu sắc trong lịch sử đa phần đều nổi tiếng về chiến thắng bằng thủ đoạn. Nhưng thiên hạ lại bỏ qua một điều, thủ đoạn nguy hiểm, nhưng cũng chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng những tướng quân thật sự bất khả chiến bại kia, hơn nửa là không có chiến công lừng lẫy nào, lại có thể trấn giữ ở nơi biên cương cả đời không phân thắng bại, ngươi có biết tại sao không?"

"Ngươi đang nói về vương đạo?" Nguyệt Thần suy nghĩ.

Thái Nhất gật gật đầu nói: "Tiêu một đồng tiền, làm việc giá một đồng, †iêu mười đồng tiền, thì làm việc giá mười đồng, không mưu lợi không thua lỗ. Mười người đánh năm người thì sẽ chắc chắn thắng. Một nghìn người đánh

tám trăm người thì sẽ chắc chắn thắng, nói rõ cho đối thủ biết mọi điều về bản thân, nhưng đối thủ của ngươi không thể thắng, đây chính là vương đạo."

"Nói cho cùng thì vương đạo chính là trận đấu so đo sức mạnh, nếu như thân thể của Hàm Sâm bình thường, hắn đương nhiên có thể dùng vương đạo để tranh đua cao thấp với Tử Vi, nhưng hiện giờ thân thể của hắn căn bản là không có cách nào sử dụng sức mạnh, làm thế nào mới có thể thực hiện được vương đạo kia chứ?" Nguyệt Thần không đồng ý nói.

"Vậy thì phải xem xem Hàm Sâm có thể tự mình vượt qua cửa ải kia hay không." Thái Nhất nói nước đôi.

Trong lòng Hàm Sâm lúc này đang đấu tranh kịch liệt, dù hắn có di chuyển hay không di chuyển, ẩn nấp hay tấn công, thì đều giống như hắn không thể toàn thây mà rút lui khỏi ngón tay này, như thể lựa chọn duy nhất là rút lui.

Nhưng nếu hắn rút lui, thì thế tiến công của Tử Vi sẽ tiến đến không ngừng, e rằng sẽ không còn cơ hội lật ngược tình thế nữa.

Hàm Sâm cũng hiểu thuật vương đạo, hơn nữa hiểu biết của hắn cũng không kém hơn Thái Nhất là bao, hắn cũng nghĩ đến việc thuật vương đạo có thể làm phá ngón tay của Tử Vi, nhưng như Nguyệt Thần đã nói, bây giờ hắn không sức mạnh, vậy thì làm thế nào để thực hiện thuật vương đạo?

Làm thế nào để một tên lính có thể đối mặt với trăm vạn lính chứ? Cho dù là Hoàng đế thực sự, khi một mình đối mặt với trăm vạn binh lính hùng mạnh, còn nói cái gì mà vương đạo, thì sẽ thật nực cười như một gã hề.

"Bây giờ ta có gì mạnh hơn Từ Vi không nhỉ?" Hàm Sâm trơ mắt nhìn ngón tay Tử Vi đang chỉ đến, trong lòng lóe lên vô số ý nghĩ, nhưng thân thể lại không nhúc nhích.

Nhìn thấy ngón tay của Tử Vĩ sắp chạm vào trán của Hàm Sâm, Hàm Sâm đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt lóe lên, sau đó hơi ngửa đầu ra sau, sau đó ngay lập tức đánh vào ngón tay của Tử Vi.

Ngón tay của Tử Vi chạm vào trán của Hàm Sâm, tuy là Tử Vi bị chấn động hất ngược về phía sau, nhưng Hàm Sâm cũng ôm đầu trượt ra rất xa, đau đến mức nhăn cả mặt.

“Muốn cậy mạnh chơi xấu sao? Vậy thì ngươi tìm sai cách rồi.” Tử Vi dùng tay kia xoa xoa ngón tay của mình, đầu ngón tay có hơi đỏ lên, nhưng hắn vẫn mỉm cười nhìn Hàn Sâm và nói.

“Chơi xấu cái gì mà chơi xấu, nếu có như ngươi có bản lĩnh, cứ việc chém thân xác của ta đi” Hàm Sâm bĩu môi nói.

Mặc dù điều này có hơi không đứng đắn, nhưng Hàm Sâm có gì mà chưa từng trải qua chứ, làm sao sẽ quan tâm đến một chút mặt mũi như vậy.

Tử Vi nheo mắt lại, khóe miệng hơi nhếch lên, cười híp mắt nhìn Hàm Sâm nói: “Ngươi nghĩ ta không làm gì được người ngươi thật đấy à?”

“Đúng vậy.” Hàm Sâm đáp.

“Được, vậy thì ta sẽ phá cho ngươi xem” Tử Vi lại giơ ngón tay đó lên một lần nữa, lần thứ hai chỉ vào Hàm Sâm, vẫn là ngón tay đó.

Trên thực tế, nếu Tử Vi muốn giết người, thì hoàn toàn chẳng cần bất kỳ thủ đoạn hay sức mạnh nào cả, nếu như muốn giết thì chỉ cần một ý nghĩ là được.

Sinh linh trong vũ trụ có đủ tư cách để Tử Vi giơ ngón tay ra giết không có mấy ai, và không bị giết bởi một ngón tay của hắn thì thậm chí còn ít hơn.

Vì vậy Tử Vi không cần bất cứ thủ đoạn nào cả, một ngón tay này cũng đủ để diệt thần tru tiên, thậm chí là có thể hủy diệt cả vũ trụ.

Vẻ mặt của Hàm Sâm có hơi trầm xuống, mặc dù ngón tay này trông giống trước, nhưng hắn biết rất rõ rằng nếu Tử Vị này thực sự là vị kia mà hắn nghĩ, thì ngón tay này sẽ không đơn giản như vậy.

Nhưng Hàm Sâm thực sự là không nghĩ được ra cách nào khác để giải quyết, vì vậy hắn chỉ đành cắn răng đụng vào ngón tay của Tử Vi.

“Không phải ngươi muốn nhấn vào sao? Vậy thì để cho ngươi nhấn tới chán luôn.” Hàm Sâm tập trung toàn bộ sức mạnh lên đỉnh đầu, đâm mạnh vào ngón tay Tử Vi.

Ngón tay của Tử Vi không thay đổi, giống như lần trước, lần thứ hai đụng vào trán Hàm Sâm, nhưng lần này hơi khác với lần trước.

Hàm Sâm chỉ cảm thấy trán mình như bị đóng một định, trong nhất thời đau đến mức não sắp nổ tung.

Hết chương 3434.

Chương 3435. Cấp Vũ Trụ

“Mọi thứ trên thế gian đều có tính toàn vẹn và tính duy nhất. Vũ trụ có thể được coi là một chỉnh thể, cơ thể của một sinh vật nhỏ bé cũng có thể được coi là một chỉnh thể, về bản chất thì, một vũ trụ và một sinh vật đều là chỉnh thể trong thế gian, cũng có nghĩa là, cơ thể có thể được coi là một vũ trụ độc lập.” Trong khi Tử Vi nói, các ngón tay của hắn đồng loạt di chuyển, chạm vào từng bộ phận khác nhau trên cơ thể của Hàn Sâm.

Mỗi một lần ngón tay chạm lên người Hàn Sâm đều giống như có một cây đinh đóng vào cơ thể của Hàn Sâm, khiến Hàn Sâm cảm thấy cơ thể mình đau đớn đến không thể chịu đựng được.

Kỳ lạ là, quần áo trên người của Hàn Sâm không hề bị hư hại, cơ thể của hắn cũng không có bất cứ vết thương nào, nhưng bản thân Hàn Sâm có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh như những cây đinh đó đã

đóng chặt cơ thể hắn trên không trung, với sức mạnh của cơ thể hắn thì tất nhiên là không thể thoát khỏi sự ràng buộc của sức mạnh đó.

“Ta đã tu hành cả đời, tự mình tiến hóa tự mình lĩnh hội những bí ẩn của vũ trụ, mặc dù không hiểu hết những điều bí ẩn của vũ trụ, nhưng đã có thể nhìn trộm một chút. Chỉ một chút sức mạnh của vũ trụ này thôi đã là bất

khả chiến bại, ngay cả chư thiên Thần Linh cũng rất khó chống lại được, cho dù thân thể của ngươi có mạnh mẽ đến đâu thì cũng không thể đọ lại được.” Trong lúc nói chuyện, Tử Vi đã chạm hai mươi tám chỉ lên người Hàn Sâm.

Hai mươi tám nơi bị kia chạm vào đều có một điểm ánh sáng lấp lánh, giống như đóng hai mươi tám ngôi sao vào thân thể của Hàn Sâm, đóng chặt Hàn Sâm ở trên khoảng không, đặc biệt là tinh quang giữa hai lông mày của hắn, lại càng chói lọi như cực quang.

“Sao nào, ta có thể phá vỡ cơ thể của ngươi hay không?” Tử Vi lùi về phía sau, nhìn Hàn Sâm đang bị đóng trên khoảng không, hỏi với một nụ cười.

Hàn Sâm lúc đầu còn có thể di chuyển, nhưng giờ đã có hai mươi tám †inh quang đóng trên người hắn, cho dù dùng hết sức lực thì cũng không thể nhúc nhích chút nào, như thể bị hai mươi cây đỉnh đóng chặt trên giá.

Điều khiến Hàn Sâm buồn bực hơn nữa chính là cho tới giờ, sức mạnh của cơ thể hắn vẫn chưa được kích phát, giống như sức mạnh làm tổn thương cơ thể hắn hoàn toàn không tồn tại.

Thấy Hàn Sâm không trả lời, Tử Vi lại khẽ cười hỏi: “Sao nào, vẫn không chịu thừa nhận thất bại sao? Hay là để ta đuổi ngươi ra khỏi Tam Thập Tam Thiên mới được?”

Ánh mắt Hàn Sâm nhìn Tử Vi giống như ngọn lửa, nghiêm túc nói: “Ta chỉ muốn biết, đây có phải là toàn bộ sức mạnh của ngươi không?”

“Có phải là toàn bộ sức mạnh của ta hay không thì sao chứ?” Tử Vi nhìn Hàn Sâm với vẻ hứng thú, hỏi.

“Không có gì, ta chỉ muốn cảm ơn ngươi đã nói cho ta biết đạo lý của vũ trụ.” Hàn Sâm nói.

Tử Vi khẽ cười nói: “Không cần thiết phải cảm ơn, ta chưa bao giờ thực sự thân hóa vũ trụ, những gì ta nói có thể không đúng, ngay cả khi trong lòng ta nghĩ đó là sự thật, nhưng sau tất cả thì ta vẫn chưa thật sự đi đến bước đó, có thể thứ mà ta xem là đúng đắn chính là một sai lầm, ngươi nghe những

lời nói sai của ta, chỉ có sai hơn mà thôi, nói không chừng đến lúc đó ngươi còn trách ta."

Hàn Sâm lại giống như không nghe thấy lời của Tử Vi, tiếp tục nói: "Đây chính là bước cuối cùng đó đúng không? Nếu như ta có thể cảm nhận được vũ trụ trong cơ thể mình thì đó chính là bước cuối cùng thực sự, đúng không?"

"Có lẽ vậy, nhưng thật đáng tiếc, với tình trạng của cơ thể ngươi, e rằng ngươi sẽ không bao giờ có cơ hội thực hiện bước đó, bởi vì cơ thể người khác có quy tắc và trật tự riêng, còn cơ thể của ngươi là một đống hỗn loạn, e rằng không có khả năng thân hóa vũ trụ." Tử Vi nói.

Hàn Sâm không thể không thừa nhận rằng những gì Tử Vi nói rất có đạo lý, lúc trước hắn tự mình tiến hóa, tức là sự tương đồng giữa sức mạnh và quy tắc vũ trụ ngày càng cao.

Nhưng bây giờ cơ thể của hắn không có quy tắc và trật tự, cơ thể như vậy, thì làm thế nào để có thể tiếp tục tiến hóa đây?

"Nếu Tử Vi thực sự là người trong Thần điện Gen kia, vậy thì hắn là một trong số ít người tiến gần nhất đến bước đó nhất, thân hóa vũ trụ mà hắn nói có lẽ chính là bước mà mấy người Tần Tu đang theo đuổi. Hơn nữa nếu những gì hắn nói quả thực là đúng, chỉ với trạng thái cơ thể của ta hiện giờ, e là thực sự không có cơ hội để thực hiện bước đó." Hàn Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Tử Vi cười như không cười mà nhìn Hàn Sâm và nói: "Không thể đi được bước đó, có phải thất vọng lắm hay không?"

"Không có gì phải thất vọng cả, cuộc sống là như vậy, chẳng ai biết mình sẽ đi về đâu, sẽ thấy những cảnh vật nào. Ta đã không dừng lại, đã đi trên nhiều con đường, đã nhìn thấy những cảnh vật khác nhau trên đường đi, đối với ta thì những điều đó đều là thật tài sản vô cũng quý giá." Hàn Sâm nói.

Tử Vi cười với chút khinh thường: "Những gì ngươi nói kiểu gì cũng giống như lời thú nhận của những kẻ thất bại vậy, gì mà có thể đi đến bước này thì ta đã hài lòng rồi; gì mà tình hữu nghị mới là thứ quan trọng nhất, tranh đấu

chỉ đứng thứ hai, cho dù ngươi kết hôn với ai thì cũng không khác gì nhau, đều chỉ là những lời tự an ủi hèn nhát.”

Hàn Sâm nghe hắn nói vậy thì không nhịn được cười: “Ngươi nói đúng, đó là những lời mà kẻ thua cuộc tự an ủi mình.”

“Không phải bây giờ ngươi cũng như vậy sao? Tại sao lại vừa lòng với những phong cảnh trên đường, lại không nói rằng điểm cuối không quan trọng, giống như đang tự an ủi chính mình.” Tử Vi híp mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm.

Hàn Sâm nghiêm túc nói: “Ta chỉ nói rằng phong cảnh trên đường đi là †hu hoạch của ta, nhưng không nói rằng điểm cuối không quan trọng. Đối với ta, điểm cuối cũng quan trọng như phong cảnh trên đường đi, †a không chỉ đi để ngắm cảnh, mà còn muốn đến được điểm cuối mà mình muốn.”

øim

“Thật không may, ngươi không còn cơ hội để đến cuối.” Tử Vi nói một cách thờ ơ.

Hàn Sâm lắc đầu và nói: “Không, ta chỉ không thể đi đến điểm cuối cùng mà ngươi đã đặt ra, nhưng điều đó không có nghĩa là ta không thể đi đến điểm cuối cùng.”

“Ồ, vậy thì ngươi nói xem, ngươi làm thế nào để đi đến điểm cuối cùng?” Tử Vi nhìn Hàn Sâm với ánh mắt hứng thú, cũng không có ý định tiếp tục ra tay.

“Thân hóa vũ trụ, có lẽ nó đúng là một điểm cuối rất mạnh mẽ, nhưng đó chỉ là điểm cuối cùng do chính các ngươi đặt ra mà thôi. Các ngươi làm thể nào để biết, liệu ở trên có nó còn điểm cuối cao hơn hay không?” Hàn Sâm không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Cơ thể hóa thành vũ trụ có nghĩa là đốt cháy vũ trụ của chính mình, trở thành một tồn tại ngang hàng với vũ trụ, đó đã là đỉnh của vũ trụ, tất nhiên không thể có một điểm cuối cao hơn.” Tử Vi nói.

“Nếu vũ trụ là điểm cuối cùng, vậy thì ngoài vũ trụ là gì?” Hàn Sâm hỏi lại.

“Đây đã là một phạm trù triết học, sẽ không có câu trả lời.” Tử Vi nói.

“Giả sử rằng có một điểm cuối cùng ở bên ngoài vũ trụ, vậy thì điểm đến của vũ trụ chỉ là một trong các nhà ga, các ngươi chọn đi đến nhà ga này nhưng ta lại đi một con đường khác, nhưng không đi đến nhà ga không có nghĩa là ta không thể đến đi đến điểm cuối.” Hàn Sâm nói.

“Thật không may, giả thuyết cũng chỉ là giả thuyết, nhưng những gì ngươi đang đối mặt bây giờ là những khó khăn thực tế, nếu ngươi không thể giải quyết những khó khăn trước mắt, thì không còn đủ tư cách để đi tiếp.” Tử Vi nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm với đôi mắt sáng rực và nói.

“Cũng không hẳn là vậy.” Đôi mắt của Hàn Sâm dần sáng lên, dường

như cũng có một loại sức mạnh nào đó đang dần nổi lên trong người.

Hai mươi tám tinh quang trên cơ thể Hàn Sâm càng thêm chói mắt, đóng chặt thân thể hắn vào khoảng không, giống như tù nhân bị đóng trong ngục giam.

Hết chương 3435.

Chương 3436. Xin hãy nhận một đòn của ta

“Tốt lắm, chính là như vậy, để ta xem thử xem rốt cuộc thì cơ thể của ngươi có bao nhiêu tiềm năng.” Tử Vi nhìn sự thay đổi của cơ thể Hàn Sâm, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ lạ, lẩm bẩm với âm thanh chỉ có mình hắn nghe được.

Cơ bắp trên cơ thể Hàn Sâm co rút lại, thậm chí làn da của hắn cũng trở nên căng ra, cố gắng thoát ra sự ràng buộc của hai mươi tám cây đinh tinh quang.

“Ngươi nói không sai, cơ thể của ta không có cách nào nhận thức được các quy tắc và trật tự, giống như một tảng đá cứng đầu, có thể nói là vô dụng.” Hàn Sâm vừa nói vừa dùng hết sức giấy dụa, bởi vì dùng quá nhiều sức, vị trí của đỉnh tinh quang trên cơ thể hắn đã tạo thành chỗ lõm, như thể một chiếc đinh vô hình sắp xuyên qua máu thịt của hắn.

“Nhưng điều đó có quan hệ gì chứ? Ngay cả khi ta không cảm nhận được các quy tắc và trật tự, thì cơ thể của ta cũng thực sự tồn tại, như ban nãy ngươi đã nói đó, mọi thứ đều là hoàn chỉnh và độc lập, một con kiến, một con sư tử, một viên đá, tất cả đều là một tiểu vũ trụ hoàn chỉnh.” Hàn Sâm tiếp tục vùng vẫy.

“Vậy thì sao chứ? Rốt cuộc thì ngươi muốn nói gì?” Tử Vi nhìn Hàn Sâm với vẻ thích thú.

“Nếu đã như vậy, thì chắc chắn phải có một vũ trụ trong cơ thể của ta, chỉ vì vũ trụ vẫn còn trong trạng thái hỗn độn, chúng ta không thể hiểu được, hoặc có thể nói là chính ta không thể nào hiểu được.” Hàn Sâm

nói, cánh tay phải vẫn luôn dùng sức đã nhúc nhích được một chút, có máu tươi chảy ra từ vết thương trên cánh tay của hắn.

Do dùng lực quá mạnh, phần cánh tay bị đỉnh tỉnh quang ghim vào, lớp da đã bị rách, có máu chảy ra từ đó.

“Ý ngươi là cơ thể ngươi giống như trạng thái hỗn độn trước vụ nổ lớn của đại vũ trụ?” Tử Vi có hơi trầm ngâm nói.

“Đúng vậy.” Khi Hàn Sâm nói, tại vị trí của hai mươi tám cây đinh tinh quang trên người hắn, da đã nứt ra, có máu chảy tràn ra.

Hàn Sâm lại không hề để ý đến những vết thương đó, vẫn không ngừng cố gắng thoát khỏi ràng buộc của những cây đỉnh tinh quang, nhưng hành động này khiến vết thương càng lúc càng lớn, máu tươi chảy ra như mưa.

“Ngươi đúng là dám nghĩ đó, xem cơ thể của mình như là vũ trụ trước khi xảy ra vụ nổ lớn, như vậy thì như có khả năng vô hạn ha.” Tử Vi hơi mím môi, sau đó nói tiếp: “Thật không may, ngươi đã làm sai một điều, ta đã nói rằng mỗi sinh vật đều có thể coi thân thể của chính mình là tiểu vũ trụ, nhưng so với vũ trụ thực sự thì tiểu vũ trụ này lại đơn giản và nhỏ bé, thậm chí có thể nói chỉ là một mô hình thu nhỏ. Cơ thể nhất định phải trải qua tiến hóa không ngừng mới khiến cho tiểu vũ trụ như mô hình thu nhỏ này không ngừng phát triển và hoàn thiện, cuối cùng phát triển thành một tồn tại mạnh mẽ như vũ trụ. Nếu như theo những gì mà ngươi giải thích, cơ thể ngươi chính là vũ trụ hỗn độn trước khi vụ nổ lớn của đại vũ trụ xảy ra, vậy thì ngươi chẳng khác nào sinh vật cấp thấp nhất trong kim tự tháp, trình độ tiến hóa của ngươi kém hơn nhiều so với của bất kỳ sinh vật nào.”

“Ngươi nói không sai, cũng có thể hiểu như vậy, cơ thể hiện giờ của ta so với bất kỳ sinh vật nào khác trong vũ trụ thì trình độ tiến hóa của còn thua xa…” Hàn Sâm nói được nửa chừng, nhưng cánh tay phải đột nhiên nắm chặt lại, tinh quang vốn đóng trong lòng bàn tay hắn, cưỡng ép xuyên qua máu thịt của Hàn Sâm, để lại một lỗ máu trong lòng bàn tay.

“Nhưng vậy thì sao chứ? Không ai hiểu rõ cơ thể này hơn ta, mặc dù bây giờ nó vô cùng chậm chạp, nhưng ta có thể cảm nhận được, nó không phải là không có sức mạnh, thậm chí có thể nói sức mạnh của nó đã mạnh mẽ vô cùng, nhưng ta vẫn chưa thể phá bỏ xiềng xích, giải phóng hoàn toàn sức mạnh của nó, chỉ cần có thể đi qua bước đó, ta †in rằng vũ trụ mà cơ thể này sở hữu sẽ là mạnh nhất trên thế gian này.”

Khi Hàn Sâm nói, máu trên người hắn vẫn không ngừng bắn tung tóe, những tinh quang đó bị hắn cưỡng bức để thoát khỏi, xuyên thấu qua da thịt của hắn.

Cơ thể của Hàn Sâm tiến lên phía trước, tinh quang thì ở tại chỗ, xuyên qua cơ thể của hắn, ngay cả đầu cũng bị đâm thủng, để lại một lỗ máu giữa lông mày và sau đầu.

Bộ dáng toàn thân đẫm máu, nhìn mà nổi hết da gà, nhưng Hàn Sâm cuối cùng cũng thoát khỏi sự ràng buộc của hai mươi tám tinh quang.

Cơ bắp toàn thân Hàn Sâm căng cứng, hai mắt sáng như ngọn lửa, nhìn thẳng vào Tử Vi, từng bước từng bước đi về phía Tử Vi, theo từng bước chân của hắn, vết thương đáng sợ trên người hắn tự động lành lại, trong nháy mắt đã khôi phục lại như ban đầu, thậm chí không để lại một vết sẹo nào.

Nếu không phải trên quần áo của hắn còn lại vết máu, e rằng căn bản là sẽ không có ai tin vào những gì hắn trải qua vừa rồi.

Tử Vi khẽ cau mày, nhìn Hàn Sâm đang bước từng bước đi tới, trong lòng thầm nghĩ: “Cơ thể của hắn ngoan cố đến vậy sao? Ngay cả một chút lực vũ trụ mà ta nhận ra được cũng không thể khiến cho cơ thể hắn thông suốt được sao?”

“Tử Vi, cảm ơn sự giúp đỡ của ngươi, và đổi lại, xin hãy nhận một đòn của ta.” Hàn Sâm nói, giơ nắm đấm lên, trực tiếp đấm vào bụng dưới của Tử Vi.

Bây giờ Hàn Sâm cực kỳ chắc chắn rằng Tử Vi trước mặt hắn chính là chủ Thần điện Gen kia, ngoài hắn thì không ai có thể hiểu vũ trụ nhiều như vậy.

Về mặt này, ngay cả những người như Tần Tu và Thái Nhất cũng không thể bằng chủ Thần điện Gen đương nhiệm.

Nhưng đồng thời, Hàn Sâm cũng rất rõ ràng rằng Tử Vi hiển nhiên là không thực sự muốn chiến đấu với hắn, nếu không Tử Vi sẽ có quá nhiều cơ hội để quét hắn ra khỏi chiến trường thay vì nói chuyện phiếm với hắn ở đây.

Hơn nữa lý luận cơ thể là vũ trụ rõ kia ràng là điều mà Tử Vi định nói cho hắn biết, chính là để Hàn Sâm biết rõ trạng thái cơ thể của hắn hiện giờ.

Tuy nhiên, Tử Vi cũng nói với Hàn Sâm rằng lý thuyết về vũ trụ của hắn không nhất thiết là đúng, tình trạng cơ thể của Hàn Sâm phải do chính hắn đánh giá.

“Cơ thể của ngươi vẫn đang trong trạng thái hỗn độn, ngươi như vậy không thể làm tổn thương…” Tử Vi không có ý né tránh, cơ thể giống như một luồng hào quang ánh sáng ngưng tụ lại, tạo cho người ta một cảm giác vô cùng chân thực.

Trên thực tế, đúng là không có nhiều sức mạnh trong vũ trụ có thể làm tổn thương Tử Vĩ, thậm chí có thể nói là không có.

Ngay cả kẻ như Tần Tu, nếu như không bước qua bước cuối cùng, thì sợ là cũng rất khó để làm tổn thương Tử Vi.

Bản thân Tử Vi chỉ còn nửa bước nữa là đạt đến cấp Vũ Trụ, đây chỉ là một trong những lý do, điều quan trọng nhất chính là hắn hiện là chủ Thần điện Gen, mà hiện giờ Thần điện Gen chính là cỗ máy quản lý của đại vũ trụ, bản thân Tử Vi chính là chúa tể tối cao của vũ trụ.

Trong vũ trụ này, trừ phi có sức mạnh cấp Vũ Trụ, nếu không sẽ không thể làm tổn thương hắn.

Nhưng khi nắm đấm của Hàn Sâm đập vào bụng dưới của Tử Vị, lời nói còn dang dở của Tử Vi đột ngột dừng lại, đôi mắt mở to, đồng tử co rụt lại.

Ầm!

Lấy nắm đấm của Hàn Sâm làm trung tâm, những gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường gợn trên cơ thể Tử Vi, như thể cơ thể Tử Vi là một khối thạch lớn.

Hết chương 3436.

Chương 3437. Quyết định của Tử Vi

“Cú đấm này thế nào?” Hàn Sâm nhìn Tử Vi hỏi.

“Không tệ.” Dao động trên cơ thể Tử Vi đã bình thường trở lại, sau đó hắn mới mở miệng trả lời.

Hắn nói một cách thoải mái, giống như một người không sao cả, nhưng trong lòng hắn đã thấy vô cùng kinh ngạc, một đòn của Hàn Sâm chỉ là sức mạnh của cơ thể thuần túy nhưng lại có thể làm lay động cơ thể của hắn, chuyện này quả thực là không thể nào tưởng tượng được.

Tử Vi khác với các Thần Linh bình thường, hiện giờ hắn là chủ Thần điện Gen, nói thẳng ra thì, Thần điện Gen thực ra chính là một Thần miếu siêu cấp, mà Tử Vi là chủ thần ở trong đó.

Mà mười hai Thần Linh cấp Hủy Diệt khác và rất nhiều Thần Linh khác đều có thể xem là phó thần của hắn.

Lực lượng của tất cả Thần miếu đều sẽ gia trì Thần Linh cho Tử Vi, các Thần Linh càng mạnh thì sự gia trì mà Tử Vi nhận được cũng sẽ càng mạnh.

Ngoài ra, bản thân Tử Vi cũng đã bước nửa bước vào cấp Vũ Trụ, sức mạnh của thần thể của hắn thậm chí còn cao hơn cả Tần Tu khi chưa bước tới

bước kia, trừ phi có sức mạnh của cấp Vũ Trụ, nếu không thì không ai có thể lay chuyển thần thể của hắn.

Hàn Sâm chỉ dùng sức mạnh của cơ thể là đã khiến cho thần thể của hắn run động, khiến cơ thể của Tử Vi như sắp nổ tung, đầu vẫn còn hơi ong ong.

Mặc dù có một phần nguyên do là vì Tử Vi quá kiêu ngạo, nhưng điều đó cũng đủ khiến Tử Vi khiếp sợ.

"Cơ thể của hắn thật sự rất đáng sợ, sức mạnh thể chất thuần túy mà đã cường hãn như vậy, nếu một ngày nào đó hắn có thể khống chế được thân thể của mình, e rằng cho dù Tần Tu có bước qua được bước kia thì cũng không chắc là có thể làm đối thủ của hắn." Tử Vi nghĩ thầm.

"Ngươi không sao chứ?" Hàn Sâm thấy Tử Vi cụp mắt xuống, vẫn luôn không cử động, còn nghĩ là cú đấm của mình đã làm hắn bị thương.

Dưới sự áp chế của hai mươi tám tinh quang của Tử Vi, Hàn Sâm cuối cùng cũng bị cưỡng chế kích thích sức mạnh trong cơ thể hắn, nhưng lần này không phải là do ngoại lực kích phát, mà là ý chí mạnh mẽ của chính hắn, cuối cùng cũng khơi dậy được sức mạnh của cơ thể này.

Nhưng Hàn Sâm có thể cảm nhận được, sức mạnh mà hắn có thể huy động chỉ là một phần nhỏ không đáng kể đến, nếu muốn kích phát toàn bộ sức mạnh của cơ thể này, đồng thời biến cơ thể này thành của riêng mình, cũng không là biết cần phải có cơ hội nào để có thể làm được.

"Ta thì xảy ra chuyện gì được, sức lực của ngươi còn lâu mới làm bị thương được ta." Tử Vi ngẩng đầu lên, giả vờ như không có chuyện gì.

"Thật không? Vậy thì tốt rồi, để ta thử thêm vài cú đấm nữa." Hàn Sâm muốn thử thêm vài lần nữa để xem có thể huy động thêm sức mạnh trong cơ thể hay không.

Trong lòng Tử Vi run lên, nhưng trên mặt không chút thay đổi nói: "Để cho ngươi đấm thêm vài đấm, sợ là thần thể của ta cũng không thể chịu nổi."

Mục đích đến thăm của Tử Vi ban đầu chính là áp chế Hàn Sâm, để hắn có thể khống chế cơ thể của mình, nhưng bây giờ Tử Vi lại phát hiện sức mạnh của mình không đủ để áp chế Hàn Sâm, để cho cơ thể hắn kích hoạt hoàn toàn.

Mặc dù Hàn Sâm chỉ kích phát được một ít sức mạnh, nhưng chỉ cần nhìn vào sức mạnh thể chất thuần túy của hắn, thì có thể biết rằng đây chỉ là sức mạnh cơ bản nhất của cơ thể, còn cách kích hoạt hoàn toàn rất xa.

"Gen vật ngữ do Nhân Tổ tạo ra, bản thân hắn không thể luyện thành, nhưng lại được hời cho Hàn Sâm, nếu Nhân Tổ biết gen vật ngữ do hắn tạo ra thực sự có thể tu luyện ra cơ thể đáng sợ đến mức nào, không biết hắn có hối hận khi từ bỏ con đường này không." Tử Vi nghĩ đến đây, trong lòng đã có quyết định rồi.

Tử Vi ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Sâm nói: "Hàn Sâm, tuy rằng cơ thể của ngươi quả thực rất cường hãn, nếu như có thời gian để cho ngươi hoàn toàn khống chế thân thể này, thì e rằng ta cũng không chắc là có thể làm đối thủ của ngươi, nhưng hôm nay ngươi không có cơ hội tiến xa hơn nữa rồi."

"Ý của ngươi là?" Hàn Sâm hơi giật mình.

Ban đầu hắn đoán rằng Tử Vi không đến đây để tham gia trận chiến, nhưng bây giờ nghe giọng điệu của Tử Vi, có vẻ như hắn sẽ đánh bại hắn trong trận chiến thăng cấp cuối cùng.

"Không lẽ ta nói đoán sai rồi, người này thật ra không phải chủ Thần điện Gen sao?" Hàn Sâm thầm nghĩ.

Hắn đâu có biết là vốn Tử Vi không có ý định giành chiến thắng, nhưng sau khi nhìn thấy cơ thể của Hàn Sâm, hắn lại quyết định đá Hàn Sâm ra khỏi cuộc chơi, không cho hắn gặp Nhân Đế trong trận chiến.

Nếu bây giờ Hàn Sâm gặp Nhân Đế, cơ hội chiến thắng của Hàn Sâm là quá thấp, nhưng cơ thể của Hàn Sâm như vậy, nếu cho hắn thêm một chút thời gian nữa, cho dù Nhân Đế có thực sự bước ra khỏi bước đó, thì Hàn Sâm cũng có cơ hội chiến thắng rất lớn.

Vì vậy, Tử Vi đã cân nhắc lại nhiều lần và quyết định loại Hàn Sâm ra khỏi ván cờ này trước, cho hắn cơ hội tiếp tục phát triển.

“Ý của ta chính là, người sẽ giành chiến thắng hôm nay là ta, ngươi chỉ

có thể ra về trong tiếc nuối.” Tử Vi nhìn Hàn Sâm, nói một cách hờ hững.

“Vậy thì cũng chưa chắc. cơ thể này, không còn bất lực không thể chống lại nữa.

Hàn Sâm đã tìm ra một số cách để sử dụng

Tử Vi nở một nụ cười quỷ dị: “Không ai có thể chống lại những gì mà ta muốn làm.”

Không đợi Hàn Sâm lên tiếng, hai tay Tử Vi đã đan vào nhau, sau đó chậm rãi rút ra, khi hai tay tách nhau ra, trong đó có một mảng thần quang sáng ngời, thần quang đó hết sức mãnh liệt, khiến toàn bộ chiến trường Tam Thập Tam Thiên đều sáng như tuyết, giống như một mặt trời khổng lồ.

Sinh linh của các tộc xem trận chiến đều chỉ cảm thấy đau như bị đâm vào mắt, dám nhìn nữa vào bất cứ nơi nào nữa, đều vội vàng nhắm mắt lại, cho dù là cường giả có thể chống lại thần quang sáng chói kia thì cũng không thể nhìn thấy những gì đã xảy ra ở chiến trường.

Đôi mắt của Hàn Sâm không sợ thần quang sáng chói kia, hắn vẫn có thể nhìn rõ cử động của Tử Vi.

Chỉ thấy khi hai tay Tử Vi mở ra, một vết nứt không gian mở ra giữa hai tay của hắn, mà trong vết nứt không gian kia, một cánh cổng cổ xuất hiện.

“Đó không phải là cổng của Thần điện Gen sao?” Sau khi Hàn Sâm nhìn rõ cánh cổng, hắn hơi giật mình.

Nếu như Tử Vi có thể triệu hồi cánh cổng của Thần điện Gen, vậy thì nói cách khác, hắn hẳn phải là người ở trong Thần điện Gen kia mới đúng.

Sau khi Tử Vi mở tay hoàn toàn, cánh cổng của Thần điện Gen đã lộ ra hoàn toàn.

“Mởi” Tử Vi khẽ quát lên, cánh cửa cổ kính và bí ẩn kia dần dần mở ra, một mảng thần thần quang rực rỡ lập tức chiếu ra từ cánh cửa.

Đó là ánh rực rỡ của vạn tộc đăng, nhưng Hàn Sâm chưa bao giờ hiểu rõ tại sao chỉ có tộc đăng của đại vũ trụ gen trong Thần điện Gen, mà không có tộc đăng của đại vũ trụ đế quốc.

Mà trong đại vũ trụ đế quốc có Thần miếu, đại vũ trụ gen lại không có Thần miếu.

“Hàn Sâm, đi đi, trong đó sẽ có thứ mà ngươi cần.” Tử Vi nheo mắt và nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm đã có thể xác nhận rằng đây chính là Thần đại nhân của Thần điện Gen, nghi ngờ hỏi: “Ta nói nè đại ca, rốt cuộc thì ngươi có ý gì đây? Ta sẽ sớm có một trận quyết chiến với Tần Tu, ngươi bắt †a đi, không lẽ ngươi muốn tự mình đánh một trận với Tần Tu à?”

“Bây giờ đã không còn Tần Tu nữa” Tử Vi nói. “Ý của ngươi là gì?” Hàn Sâm lập tức sửng sốt, hắn ở trong chiến

trường, căn bản là không biết tình hình của chiến trường khác, đương nhiên cũng không biết chuyện Tần Tu đã bị Nhân Đế thôn phệ.

Hết chương 3437.

Chương 3438. Vạn tộc văn

“Tần Tu bị một tên khác thôn phệ và biến thành một kẻ còn đáng sợ hơn. Vốn dĩ, nếu Bảo Nhi dung hợp thành công hạt giống gen Thần siêu cấp, nàng sẽ có cơ hội đánh bại Tần Tu rất lớn. Nhưng bây giờ, nếu nàng muốn đánh bại người đó, e rằng cũng chỉ có tối đa năm mươi phần trăm cơ hội, đây vẫn là kết quả tốt nhất.” Tử Vi nói.

“Cái gì? Còn có chuyện như vậy? Là ai đã thôn phệ Tần Tu?” Bây giờ Hàn Sâm không thể nào tin được việc người như Tần Tu lại bị người khác thôn

phệ.

“Không có thời gian để giải thích chỉ tiết cho ngươi, thời gian mà ta có thể cung cấp cho ngươi không nhiều lắm, nếu như người đó thực sự có thể bước qua bước đó, nếu như mục đích của hắn khác với Tần Tu thì không sao, nhưng nếu giống loại người như Tần Tu thì tổn hại mà hắn gây ra sẽ lớn hơn Tần Tu, vì vậy ta cần ngươi khống chế cơ thể của mình càng sớm càng tốt, sau đó có lẽ chỉ có mình ngươi mới có thể đánh bại được hắn.” Tử Vi nói, hai tay đột nhiên hợp lại cùng nhau, khẽ hét lên: “Đi đi, cho ngươi cơ hội trải nghiệm bí ẩn thực sự của Thần điện Gen.”

Thần quang bên trong Thần điện Gen được giải phóng, như thể đã biến thành một cơn lốc kỳ lạ, cưỡng ép hút cơ thể của Hàn Sâm vào trong.

“Ta nói nè đại ca, ta không muốn đến thăm Thần điện Gen của ngươi, bây giờ ta sẽ phải đánh một trận với tên kia!” Hàn Sâm ra sức giãy dụa, nhưng không có hơi tác dụng nào, cánh cổng của Thần điện Gen dường như đã bao bọc toàn bộ trời đất, không biết từ lúc nào, cơ thể của hắn đã ở bên trong cánh cổng.

Ầm!

Cánh cổng đóng sầm lại rồi biến mất, thần quang chói lọi trong chiến trường cũng biến mất.

Các cường giả của các tộc theo dõi trận chiến đã khôi phục được tầm nhìn, sau đó phát hiện ra rằng trong chiến trường Tam Thập Tam Thiên, chỉ còn lại Tử Vi, Hàn Sâm thì lại biến mất.

“Tam Mộc thua rồi…” Sắc mặt Đường Châu Lưu thay đổi rõ rệt.

Chỉ thấy trên bia gen đã không có tên Hàn Sâm, chỉ có Tử Vi, rõ ràng là Hàn Sâm đã thất bại.

Mặt của Kỷ Yên Nhiên tái mét như thể không còn một giọt máu, giá như chỉ là thua thôi thì còn tốt, nhưng nếu như là ngay cả mạng cũng không còn, vậy thì thực sự không xong rồi.

“Ta đã nói rồi, trước đó Hàn Sâm có thể đi đến bước này thì đều là nhờ vào sự hy sinh của người khác, khi thực sự cần chiến đấu, thì ngay lập tức bị lộ căn nguyên.”

“Cứ nghĩ là Thần Tài tài giỏi lắm, hóa ra cũng chỉ có vậy.”

Trong đại vũ trụ đế quốc có không ít người hả hê, nhưng trong đại vũ trụ gen thì lại là một khoảng im lặng, không ai có thể tin được rằng Kim Tệ lại bị đánh bại như vậy.

Chiến trường còn lại đã bước vào trận đấu thứ hai, vậy mà lại là Nhân Đế đấu với Cổ Ma.

Cổ Ma đánh bại Đại Thiên Ma rồi mới đến trước mặt Nhân Đế.

“Cổ Ma, cũng là cựu phó hội trưởng của hội Thần Loạn, Táng Đạo Thiên đã chọn chiến đấu với Tần Tu, nhưng đã bị Tần Tu đàn áp bằng một tay, ngươi cũng muốn bắt chước tên Táng Đạo Thiên kia sao?” Nhân Đế nhìn Cổ Ma và nói.

“Ngươi đánh bại Tần Tu?” Cổ Ma khẽ cau mày, hắn căn bản là chưa từng nghĩ đến việc cần này người hắn gặp lại không phải là Tần Tu.

“Có thể xem là vậy, ngươi chọn thế nào?” Nhân Đế cười nói.

“Nếu đã đến nơi này rồi, thì tuyệt đối không có lý do gì để rời khỏi đây. Cổ Ma nhìn chằm chằm vào Nhân Đế và nói.

“Ngươi cho rằng ngươi mạnh hơn Tần Tu sao?” Nhân Đế nhìn Cổ Ma với sự thích thú.

“Ta không hẳn là mạnh hơn Tần Tu, nhưng ta là người khá cố chấp, không đụng phải bức tường nam thì không quay đầu, dù sao thì ta cũng phải thử.” Cổ Ma nói.

“Nếu như bây giờ ngươi từ bỏ, ta có thể tha mạng ngươi, nếu như ngươi chọn ra tay, ta càng cần phải tha mạng ngươi, ngươi muốn chọn cách nào?” Hắn vẫn nói chuyện một cách chậm rãi, như thể đang trò chuyện với một ngươi quen cũ, nhưng thật ra hắn không có tiếp xúc nhiều với Cổ Ma.

“Ta cũng đã nói rồi, ta là người có tính cố chấp, không đụng phải tường nam thì không quay đầu, đối với ta mà nói thì không có quá nhiều lựa chọn, hoặc cũng có thể nói là ông trời đã chọn giùm cho ta rồi” Cổ Ma vừa nói vừa nắm chặt tay.

Hàn Sâm bị một sức mạnh cưỡng ép hút vào cánh cổng của Thần điện Gen, trước đây hắn chỉ đứng ở ngoài cổng nhìn vạn tộc đăng, cũng đã từng là người thắp đèn cho Tinh tộc, nhưng đây là lần đầu tiên bước vào Thần điện Gen.

Bước vào Thần điện Gen, điều đầu tiên hắn nhìn thấy chính là vạn tộc đăng, hàng vạn ngọn tộc đăng sừng sững hai bên hành lang, tạo cho người ta một cảm giác rất lạ, như thể đèn dẫn đường ở bên đường Hoàng Tuyền, nhìn kiểu nào cũng thấy hơi âm u đáng sợ.

“Những Thượng tộc kia đều nghĩ rằng tộc đăng của bọn họ được cung phụng bên trong Thần điện Gen, nhưng bọn họ nào có biết rằng tộc đăng của bọn họ chỉ giống như đèn đường, đừng nói cái gì mà được cung phụng,

không bị người ta dẫm lên đã là tốt lắm rồi" Hàn Sâm đi dọc theo lối đi được bao quanh bởi tộc đăng.

Bên trong Thần điện Gen thật sự rất quỷ dị, rõ ràng đây chỉ là một đại điện, nhưng Hàn Sâm đang đứng bên trong cổng, thì lại không thể nhìn thấy điểm cuối của đại điện, chỉ có ánh sáng của tộc đăng ở hai bên chỉ dẫn phương hướng.

Cánh cổng Thần điện Gen đã đóng, hiện giờ Hàn Sâm có muốn trở về thì cũng không thể, chỉ có thể đi theo chỉ dẫn của tộc đăng đi về phía trước, muốn xem xem rốt cuộc thì Thần đại nhân kia muốn cho hắn xem cái gì.

"Hắn nói ở đây có thứ ta cần, nhưng không biết rốt cuộc là gì?" Hàn Sâm không muốn lãng phí thời gian, vì vậy hắn bước về phía trước.

Khoảng cách được chiếu sáng bởi vạn tộc đăng cũng không dài, Hàn Sâm chỉ mới đi một lúc thì đã có thể nhìn thấy tộc đăng cuối cùng, chỉ thấy ở chỗ của tộc đăng cuối cùng kia cũng là một bức tường.

Bức tường được tạc từ ngọc cổ, nhưng lại hết sức kỳ lạ, Hàn Sâm nhìn nó, nhưng không thể nhìn thấy điểm cuối của bức tường, cũng không nhìn thấy đỉnh tường, cứ như là bức tường ngọc này kéo dài đến vô tận vậy.

Điều kỳ lạ hơn nữa là mặc dù bức tường ngọc không có điểm cuối cùng, nhưng Hàn Sâm có thể nhìn thấy mọi thứ được chạm khắc trên bức tường ngọc này, cảm giác này kỳ lạ này không thể nào diễn tả được.

Có rất nhiều chữ được chạm khắc trên bức tường ngọc, Hàn Sâm liếc qua thì thấy được rất nhiều chữ quen thuộc, như tinh, như thiên, như Phật,..

Rõ ràng đây chính là những Thượng tộc đã thắp tộc đăng trong Thần điện Gen, nhưng điều khiến Hàn Sâm có hơi khó hiểu chính là những chữ trên bức tường ngọc lại có nhiều hơn vạn.

Hàn Sâm nhìn kỹ một hồi, liền thấy một chữ quen thuộc, đó là chữ Vũ, nhưng Hàn Sâm nhớ rõ ràng Vũ tộc đã bị đá ra khỏi hàng ngũ Thượng tộc, vậy thì tại sao chữ Vũ của Vũ tộc vẫn được khắc trên bức tường ngọc?

“Chẳng nhẽ, chỉ cần là tên của một tộc đã từng trở thành Thượng tộc thì đều sẽ được khắc trên tường ngọc mãi mãi?” Ánh mắt Hàn Sâm †ìm kiếm xung quanh, thấy rất nhiều chữ quen thuộc cũng như xa lạ, nhưng hắn vẫn không tìm thấy chữ “Nhân kia, trong lòng không khỏi thất vọng.

“Không cần nhìn, không có tên Nhân tộc trên bức tường ngọc.” Một giọng nói truyền vào tai Hàn Sâm, đồng thời một bóng dáng quen thuộc bước tới bức tường ngọc, đứng song song với Hàn Sâm.

“Là ngươi? Vậy người ở trong chiến trường Tam Thập Tam Thiên là ai?” Hàn Sâm không khỏi sững sờ khi nhìn thấy người bước tới, người này chính là Thần đại nhân mà hắn quen thuộc .

Hết chương 3438.

Chương 3439. bức tường tiến hóa

“Không cần phải ngạc nhiên, với tư cách là chủ Thần điện Gen, dù sao thì cũng không thể để mọi người biết rằng ta tham gia vào trận chiến Bia Gen, đúng không? Đối với ta thì làm ra một cái thế thân cũng không khó.” Thần nói với một nụ cười.

Hàn Sâm chợt hiểu ra mối quan hệ giữa Thần điện Gen và bia gen giống như đảng cầm quyền và đảng đối lập. Bây giờ chủ Thần điện Gen là tổng thống thực sự, tổng thống đi tham gia tranh cử trong nội bộ của một đảng khác, chuyện này rõ ràng là rất không phù hợp.

“Tử Vi có phải là tên mà ngươi tùy tiện đặt không?” Hàn Sâm hỏi.

Thần lắc đầu nói: “Không, ta của tên vốn chính là Tử Vi, chỉ là trước giờ không có ai biết được tên ta mà thôi.”

“Ta nói nè Tử Vi đại ca, rốt cuộc thì ngươi có ý gì vậy? Tại sao lại kéo †a vào Thần Điện vào lúc này?” Hàn Sâm thật sự không có tâm tình cùng Tử Vi tán gẫu quá nhiều.

Tử Vi nói: “Sức mạnh hiện giờ của ngươi còn chưa đủ để đánh bại người đó, ít nhất là cho đến khi ngươi có thể kiểm soát hoàn toàn cơ thể của mình, tốt hơn là không nên chiến đấu với hắn.”

“Nếu như ta không chiến đấu, vậy thì tới lúc đó người phải chiến đấu sẽ là Bảo Nhi.” Hàn Sâm nói.

“Vì vậy, thời gian của ngươi không còn nhiều lắm, chúng ta nên bắt đầu ngay bây giờ đi.” Tử Vi nói.

“Ý ngươi là gì?” Mặc dù Hàn Sâm đã đoán được một chút, nhưng hắn hoàn toàn không biết chính xác thì Tử Vi sẽ làm gì.

Tử Vi chỉ vào bức tường ngọc và nói: “Ngươi có biết tại sao đại vũ trụ đế quốc có Thần miếu nhưng không có tộc đăng, trong khi đại vũ trụ gen có tộc đăng nhưng không có Thần miếu không?”

“Ta đang muốn hỏi đây.” Hàn Sâm hỏi.

“Sự chuyển hóa năng lượng là sự luân phiên của âm dương. Nói một cách thô thiển hơn thì chính nếu ngươi ăn bánh, ngươi sẽ không thể rút cái bánh đó ra được nữa.” Tử Vi cười híp mắt nói.

Hàn Sâm không nói gì nhìn Tử Vi, thật khó có thể tin rằng một nhân vật như Tử Vi mà lại nói ra những điều như vậy.

“Khụ khụ, đây là câu mà một người rất thú vị đã nói cho ta nghe khi ta đi du lịch thế gian, tuy lời nói hơi thô nhưng lại cực kỳ có lý.” Tử Vi ho nhẹ rồi tiếp tục nói: “Sinh mệnh luân hồi trong hai vũ trụ cũng vậy, cho nên sinh linh trong hai vũ trụ đều phân thành âm dương, tuy âm dương đối lập nhau, nhưng lại không có sự khác biệt thực sự giữa âm giới và dương thế, nhưng nếu như ngươi khăng khăng muốn phân biệt, vậy thì ngươi nghĩ vũ trụ nào giống với âm giới hơn?”

Hàn Sâm suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Đại vũ trụ gen giống với âm giới hơn phải không?”

“Tại sao ngươi lại nghĩa như vậy?” Tử Vi nhìn Hàn Sâm với vẻ thích thú.

“Bởi vì không có con người thuần túy trong đại vũ trụ gen.” Hàn Sâm nói.

“Ngươi nói như vậy thì cũng không sai, đại vũ trụ gen thực sự giống với âm giới hơn, nhưng không phải vì ở đó không có con người, mà bởi vì sinh mệnh ở đó gần với bản chất hơn.” Tử Vi nói.

“Bản chất?” Hàn Sâm không hiểu ý của Tử Vi.

Tử Vi không giải thích: “Không có thời gian để chậm rãi giải thích cho ngươi, nói tóm lại, ngươi có thể hiểu rằng khi sinh mệnh ở trong đại vũ trụ đế quốc, tất cả đều mang một bộ da người, khi tới đại vũ trụ gen thì đã lột bỏ lớp da người kia đi.”

Vừa nói, Tử Vi vừa chỉ vào bức tường ngọc: “Bức tường ngọc này ghi lại tất cả các tộc chủng gen đã trở thành Thượng tộc, tất nhiên, nó không chỉ ghi lại tên của các Thượng tộc, mà còn ghi lại quá trình phát triển tiến hóa gen của các Thượng tộc đó, tên của bức tường ngọc này là bức tường tiến hóa.”

“Ngươi đưa ta đến đây, không phải chỉ muốn nói với ta điều này thôi, phải không? “Hàn Sâm nói trong khi nhìn vào bức tường tiến hóa.

“Quá trình tiến hóa cơ thể của ngươi hơi khác so với các sinh vật khác trong vũ trụ, điều này khiến ngươi mất đi phương hướng, chỉ có thể tự mình tìm ra con đường mới, không ai có thể cho ngươi lời khuyên, chỉ có thể tự mình tiến lên trong vùng hoang dã. Nhưng bức tường tiến hóa này có thể giúp ngươi một chút, hay nói cách khác, nó có thể khiến ngươi hiểu rõ hơn về bản thân.” Tử Vi nói, đặt lòng bàn tay vào bức tường tiến hóa.

Ngay lập tức nhìn thấy rất nhiều chữ trên bức tường tiến hóa kia sáng lên, tỏa ra thần vận độc đáo của riêng chúng.

Trước đây, mỗi một chữ đều bình thường, nhưng bây giờ những chữ đó dường như đã trở nên sinh động hơn, mang khí chất của riêng mình, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến người ta không thể quên được, dường như nó không còn là chữ nữa, mà là một sinh vật sống.

Khi Hàn Sâm nhìn vào chữ Vũ thì thấy một thiên thần có đôi cánh trắng, khi nhìn vào chữ Phật thì thấy một vị Phật trang nghiêm.

Mỗi một chữ đều thể hiện thần vận của một chủng tộc, đó không phải là người thật, mà là mô hình thu nhỏ của các gen xuất sắc của một tộc.

Hàn Sâm đang xem thì thấy một chữ trên bức tường tiến hóa sáng rực như mặt trời thiêu đốt.

Hàn Sâm nhận ra đó là chữ Thiên, hẳn là dùng để chỉ Thiên tộc, mà Thiên tộc là một nhánh của Thái Thượng tộc, trông rất giống với con người, nhưng lại có khí chất độc đáo của Thiên tộc.

Giữa khung cảnh tráng lệ đó, Hàn Sâm dường như nhìn thấy một người đàn ông của Thiên tộc bước ra từ bức tường tiến hóa, người đàn ông đó trông hơi giống cung chủ Thần Thiên Cung, lại hơi giống Ngọc Thiện Tâm, cũng hơi giống Cô Trúc.

Người đàn ông này có tất cả những ưu điểm của Thiên tộc, mạnh mẽ, độc ác, cố chấp, không sợ hãi, trên người hắn có tất cả những thiên phú của Thiên tộc mà Hàn Sâm biết cũng như không biết.

Mà hào khí tức tỏa ra từ hắn thực sự khiến cho Hàn Sâm có cảm giác như đang đối mặt với cường giả vô thượng.

Tử Vi tiếp tục: “Bức tường tiến hóa có thể hình thành nên dạng tiến hóa cuối cùng của một chủng tộc, mặc dù nó chỉ là một kiểu suy luận, không phải là sự tồn tại thực sự, nhưng tám mươi đến chín mươi phần trăm các sinh vật sẽ tiến hóa theo quỹ đạo này, trừ phi xảy ra tai nạn khác lạ, không thì đây chính là kết quả tiến hóa cuối cùng của chủng tộc này.”

“Đây có phải là hình dạng sau khi đến cấp Vũ Trụ của Thiên tộc không?” Hàn Sâm nhìn người đàn ông của Thiên tộc do bức tường tiến hóa tính ra.

“Không, không hẳn là vậy, từ xưa đến nay, đã có không dưới hàng chục nghìn chủng tộc trở thành Thượng tộc, nhưng dù có tính toán thế nào đi nữa thì cũng không có chủng tộc nào có thể thực sự trở thành cấp Vũ Trụ. Mặc dù các chủng tộc khác nhau, tiềm năng cũng khác nhau, độ cao có thể đạt

đến cuối cùng cũng khác nhau, nhưng ngay cả chủng tộc kiệt xuất nhất từ thời cổ đại cũng chỉ có thể đạt đến cấp độ của hội trưởng Thần Loạn, vẫn còn cách cấp Vũ Trụ nửa bước nữa."

Tử Vi nhìn thoáng qua chữ Thiên kia và nói: "Thiên phú và tiềm năng của Thiên tốc cũng rất tốt, nếu như bọn họ có thể phát huy tối đa tiềm năng của mình, sau khi trải qua sự tiến hóa vô tận của từng thế hệ Thiên tộc, cuối cùng sẽ có thể đạt đến bước này, tính ra thì không tệ hơn nhiều so với ta hiện giờ. Tất nhiên, Thiên tộc hiện giờ còn kém xa so với cấp độ đó, đây cũng chỉ là một giả định mà thôi."

"Ngươi muốn bức tường tiến hóa tính toán hướng tiến hóa của ta sao?" Hàn Sâm vừa nói vừa nhìn vào bức tường tiến hóa.

Tử Vi cười khổ lắc đầu: "Kỳ thực ta cũng đã thử qua, nhưng kết quả là không thể tính được, phương hướng tiến gen của ngươi hiện giờ đã đi lệch quỹ đạo tiến hóa của sinh vật bình thường, khả năng của bức tường tiến hóa đã vô dụng với co thể của ngươi."

"Vậy ý ngươi là gì?" Hàn Sâm không hiểu rốt cuộc thì Tử Vi muốn làm gì.

"Bức tường tiến hóa đã vô dụng đối với ngươi, nhưng khả năng trong tương lai của các chủng tộc mà nó đã tính toán sẽ có ích cho ngươi, ngươi có thể từ từ lĩnh hội, nhớ đừng bắt ta phải chờ đợi lâu." Tử Vi cười nhìn Hàn Sâm, sau đó Hàn Sâm cảm thấy trước mặt lóa lên, thân thể bị hút vào trong bức tường tiến hóa.

Hết chương 3439.

Chương 3440. Trận chiến Bia Gen kết thúc

Hình bóng của Thiên tộc dần dần to lớn trong mắt Hàn Sâm, một khí tức kinh người khó tả cũng đồng thời giáng xuống người Hàn Sâm.

Mặc dù khí thế đó rất đáng sợ, nhưng đối với Hàn Sâm thì khí thế như vậy không đủ để lay chuyển ý chí của hắn.

Tuy nhiên, khí thế trên người của Thiên tộc vẫn khiến cho Hàn Sâm cảm thấy hơi kinh ngạc, chỉ là nhân vật ảo được tính toán ra mà lại có khí thế như vậy, căn bản là không thể nhìn ra được là Thiên tộc này không phải là một dạng sống thực sự, chỉ là một ảo ảnh mà thôi.

Hàn Sâm thậm chí còn không nghĩ đến điều đó, thì đã nhìn thấy một bóng dáng mạnh mẽ khác đi ra từ thân quang, đó là một người đàn ông kỳ lạ với ba đầu và sáu tay, rõ ràng chính là một người thuộc tộc Hủy Diệt.

Chỉ là tộc Hủy Diệt này mạnh mẽ hơn bất kỳ cường giả tộc Hủy Diệt nào mà Hàn Sâm từng thấy, giống như Ma thần đứng giữa trời đất, khí thế đáng sợ kia như biển như tù, đi về phía Hàn Sâm một cách áp bức.

Cường giả của từng chủng tộc khác nhau lần lượt bước ra từ bức tường tiến hóa, tỏa ra khí tức mạnh mẽ áp chế Hàn Sâm.

Ý chí của Hàn Sâm rất mạnh mẽ, nhưng khi càng ngày càng có nhiều thân ảnh của các cường giả xuất hiện, hắn cũng dần cảm thấy áp lực.

Nếu là cường giả thực sự của các tộc, thì dù có bao nhiêu người đến cũng sẽ không làm được gì Hàn Sâm.

Nhưng những thứ này đều bắt nguồn từ bức tường tiến hóa, mỗi chủng tộc khác nhau đều đã phát triển đến mức cực kỳ đáng sợ, mặc dù họ không có cơ thể thật và không thực sự tồn tại, nhưng khí thế của bọn họ hoàn toàn không phải là giả, sự độc nhất vô nhị như thể thực sự phát ra từ cơ thể thật.

Bóng dáng của từng cường giả xuất hiện khiến Hàn Sâm cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, đây chỉ là ảo ảnh của khoảng hơn trăm cường giả thuộc nhiều chủng tộc.

“Có phải Tử Vi đang muốn dùng khí thế của bọn họ để trấn áp ý chí của ta, khiến ý chí của ta mạnh thêm không?” Hàn Sâm đã hiểu ý của Tử Vi, nhưng hắn không biết về phương pháp này liệu nó có hiệu quả không, cho nên ôm thái độ hoài nghi.

Càng ngày càng có nhiều bóng dáng xuất hiện, khí thế tích lũy được đã là không thể tưởng tượng nổi, nếu là người khác, e rằng ý chí đã sụp đổ rồi, cho dù là Hàn Sâm thì cũng cảm thấy toàn thân căng thẳng.

Trong chiến trường Tam Thập Tam Thiên, cơ thể giống như ma ảnh của Cổ Ma trong nháy mắt đã tiếp cận Nhân Đế.

Biểu cảm của Nhân Đế không thay đổi, cơ thể cũng không nhúc nhích chút nào, nhưng không gian xung quanh thay đổi theo ý muốn của hắn, khoảng cách giữa hai người dường như dài ra vô hạn.

Tuy nhiên, hình dáng giống như bóng ma của Cổ Ma đã bỏ qua không gian bị kéo dài, vẫn đến trước mặt Nhân Đế.

“Thật đáng tiếc.” Nhân Đế nhẹ giọng nói, cũng không biết là có ý gì, sau đó vươn một bàn tay ra, vỗ về phía Cổ Ma giống như đang đập ruồi.

Một chưởng đó dường như bao phủ cả trời đất, khiến cho Cổ Ma không thể nào né tránh, bàn tay còn chưa chạm đến cơ thể của Cổ Ma, chỉ cần áp lực thôi mà đã đè nát cơ thể của Cổ Ma, biến thành bụi đen bắn khắp nơi.

Chỉ với vẻn vẹn một chưởng, cơ thể của Cổ Ma đã bị nổ tung, trận chiến cũng vậy mà kết thúc, ngay cả tên của Cổ Ma trên bia gen cũng bị xóa đi, chỉ còn lại tên của Nhân Đế.

“Đây là kết cục sao?” “Nhân Đế thực sự quá mạnh!”

“Đây là cường giả thực sự bất khả chiến bại, Hàn Sâm là so với trận đấu vừa rồi còn kém xa lắm.”

“Cùng là bốn người đứng đầu, nhưng chênh lệch lại quá lớn.

Trong đại vũ trụ đế chế, có rất nhiều âm thanh cảm thán vang lên, tất cả đều kinh ngạc trước sức mạnh của Nhân Đế.

Nhân Đế chỉ cần một chưởng đã giết Cổ Ma, lại cau mày một cách khó mà nhận ra được, tự lẩm bẩm: “Cổ Ma cứ như đang tự đi vào đường chết vậy, rốt cuộc thì hắn đang làm gì?”

Ầm!

Với cái chết của Cổ Ma, màn chắn cuối cùng của Tam Thập Tam Thiên cũng được mở ra, toàn bộ Tam Thập Tam Thiên đều ở trong tâm mắt, bia gen vốn bị ẩn đi không thấy đâu cũng đã xuất hiện ở ngay giữa chiến trường, đang tỏa ra thần quang chói lọi.

Mà phía trên bia gen, hai cái tên tỏa sáng như ánh mặt trời, nhưng trước trận chiến Bia Gen, không ai có thể ngờ rằng cuối cùng hai cái †ên này lại đi đến cùng.

‘Tên của Nhân Đế và Tử Vi đã ăn sâu vào tâm trí của mọi sinh vật, sợ là cả đời cũng sẽ khó có thể quên được.

Nhân Đế nhìn thấy Tử Vi ở phía đối diện, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên là không ngờ rằng đối thủ cuối cùng mà mình gặp phải lại là một vị Thần.

Tử Vi đã sớm biết về chuyện của Nhân Đế, vì vậy không có gì ngạc nhiên khi nhìn thấy Nhân Đế.

“Không ngờ ngươi lại ở đây.” Nhân Đế nhìn chằm chằm Tử Vị, hồi lâu mới đột nhiên nói một câu, hiển nhiên là hắn đã nhận ra thân phận của Tử Vi.

“Xem ra ngươi không chỉ nuốt chửng Tần Tu, mà còn có được trí nhớ của Tần Tu.” Tử Vi nhìn Nhân Đế nói.

Nhân Đế nói: “Ta đã lên kế hoạch nhiều năm như vậy, nếu như ta không thể nhận được tất cả mọi thứ, chẳng phải là lãng phí thời gian và sức lực nhiều năm như vậy sao? Còn ngươi, ngươi đường đường là chủ Thần điện Gen, mà lại cũng góp phần tham gia vào trận chiến Bia

Gen.

Trong vũ trụ trở nên ồn ào, không ai có thể tin được rằng Tử Vi này lại là chủ Thần điện Gen.

“Không thể nào, chủ Thần điện Gen lại tham gia vào trận chiến Bia Gen?”

“Kẻ như Nhân Đế kia, hẳn là sẽ không nói năng xằng bậy đâu, đúng không?”

“Có đúng không vậy? Tử Vi là chủ Thần điện Gen.”

Nét mặt Tử Vi không thay đổi, chỉ nhìn Nhân Đế và nói: “Xem ra mặc dù ngươi được thừa hưởng tất cả mọi thứ từ Tần Tu, nhưng lại không không kế thừa sự tự tin của hắn.”

“Lúc nên dùng sức thì nên dùng sức, lúc không cần dùng sức thì có sao phải lãng phí sức lực.” Nhân Đế vẫy không chút lay động, hờ hững nói.

Nhân Đế đã chỉ ra thân phận của Tử Vi, rõ ràng là hắn không muốn đấu với Tử Vi một trận, khi còn chưa bước qua được bước kia, Nhân Đế vẫn còn vài phần kiêng ky Nhân Đế.

Mà với tư cách là chủ nhân Thần điện Gen, Tử Vi hoàn toàn không đủ tư cách để trở thành chủ nhân bia gen.

Tử Vi nhìn sâu vào Nhân Đế, sau đó mới lên tiếng: “Nếu như ta đã đến rồi, thì tất nhiên là không thể cứ như thế mà rời đi, Hàn Sâm đã nhận hai mươi tám tinh quang từ ta, ngươi cũng không thể có ngoại lệ.”

“Biết rõ là không thể làm nhưng vẫn cứ làm, ngươi sao lại phải làm vậy?” Nhân Đế khẽ cười.

“Ta thích.” Khóe miệng Tử Vi hơi nhếch lên, mười ngón tay đã chỉ ra như những ngôi sao.

Một người mạnh mẽ giống như Nhân Đế, mà vẫn không thể thoát khỏi †inh quang trên ngón tay của Tử Vi, cũng giống như Hàn Sâm, toàn thân hắn bị đóng hai mươi tám cây đinh tinh quang.

Nhưng Nhân Đế hoàn toàn không nóng nảy, cũng không có ý định thoát ra, chỉ nhìn Tử Vi nói: “Nếu như ngươi thích thì có thể đóng thêm vài tinh quang nữa.”

Tử Vi chỉ mỉm cười, xoay người rời đi, trực tiếp rút khỏi chiến trường Tam Thập Tam Thiên.

Không ai có thể nghĩ rằng trận chiến Bia Gen lại kết thúc như thế này, sau khi Tử Vi rút khỏi chiến trường, tên của hắn cũng bị xóa khỏi bia gen, chỉ còn lại tên của Nhân Đế trên đó.

Trong chốc lát, bia gen tỏa sáng rực rỡ, tên của Nhân Đế tỏa sáng khắp vạn giới, Tam Thập Tam Thiên đồng thời vang vọng, như thể chào đón sự ra đời của một chủ nhân mới.

Tinh quang trên người Nhân Đế tan vỡ, nhưng hắn không đi đến bia gen ngay mà liếc nhìn cơ thể của mình, tự lẩm bẩm: "Người có thể ngăn cản ta một lúc, nhưng lại không thể ngăn cản ta cả đời, sức mạnh như vậy, cũng chỉ có thể làm cho ta đi bước qua khỏi bước đó chậm vài ngày mà thôi, không ảnh hưởng gì tới tình hình chung, cuối cùng triều đại của ngươi cũng phải kết thúc rồi."

Hết chương 3440.

Chương 3441. Cuộc chiến trên Hoa Viên Không Trung

Ở trong Tam Thập Tam Thiên, Nhân Đế trở thành chủ nhân của bia gen, nhưng hiện giờ bia gen không cách nào thay thế Thần điện Gen để trở thành chủ nhân mới của vũ trụ, vẫn phải đợi đến ngày lật đổ được Thần điện Gen.

Nếu không có bia gen, cho dù đánh bại Thần điện Gen thì cũng không có cách nào để trở thành người khống chế vũ trụ thật. Hiện giờ Nhân Đế đã có được điều kiện cơ sở nhất rồi, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng thôi.

"Chúc mừng giáo chủ đại nhân trở thành chủ nhân của vũ trụ." Chúng thánh đồ của Huyết Mệnh Giáo đều hành lễ cất tiếng chúc mừng Nhân Đế, sự trả giá qua vô số thế hệ của bọn họ cuối cùng cũng chờ được tới hôm nay, xây dựng cơ nghiệp bất hủ thuộc về Huyết Mệnh Giáo, hiện giờ chỉ thiếu một bước cuối cùng là có thể thành chủ của vũ trụ rồi.

“Giáo chủ đại nhân, khi nào chúng ta đánh vào Thần điện Gen?” Một thánh đồ Huyết Mệnh Giáo hưng phấn hỏi.

“Không cần vội, Tử Vi xuất chiêu làm thân thể ta bị thương, mặc dù không thành công, nhưng sức mạnh của hắn làm cho thân thể ta dung hợp chậm một chút, cần thêm ít thời gian mới có thể hấp thụ hết sức mạnh của Tần Tu, sau đó sẽ thực hiện bước cuối cùng đó.” Nhân Đế nói.

“Thật là một người ghê tởm, biết rõ không có thể ngăn cản giáo chủ đại nhân trở thành chủ nhân của gen bia, còn làm nhiều chuyện đáng ghét như vậy với ngươi, chờ ngươi ổn định lại, nhất định phải tiêu diệt †oàn bộ Thần điện Gen.” Một thánh đồ khác căm ghét nói.

“Đứng ở lập trường đối địch, Tử Vi không làm gì sai, dù sao chúng ta muốn lật đổ sự thống trị của hắn để lập một bầu trời mới, hắn ngăn cản chúng ta, đó là chuyện bình thường. Chờ đến khi chúng ta đánh bại Thần điện Gen, nếu hắn nguyện ý, ta có thể cho hắn nhận chức trong Tam Thập Tam Thiên, kiến thức và sức mạnh của hắn sẽ giúp ích lớn Huyết Mệnh Giáo của chúng ta. Nhưng với sự kiêu ngạo của hắn, e rằng có chết cũng không khuất phục ta.” Nhân Đế nói.

“Giáo chủ đại nhân nói rất đúng, như vậy mới chứng tỏ được phong thái lãnh đạo của Huyết Mệnh Giáo chúng ta, lúc chúng ta nắm thiên hạ trong tay, thuộc hạ nguyện ý đi làm thuyết khách, thuyết phục Thần Tử Vi kia gia nhập chúng ta.” Một vị thánh đồ có đầu tóc bạc trắng nói.

“Việc này không cần vội, trước mắt có một việc, phải giải quyết trước khi chúng ta tấn công Thần điện Gen, nếu không lúc đó sẽ gây ra chút phiền phức.” Nhân Đế nheo mắt nói.

“Là chuyện gì thế?” Một đám thánh đồ đều nghi hoặc nhìn về phía Nhân Đế, ngoài Thần điện Gen không biết còn ai có thể cản trợ việc bọn hắn trở thành người đứng đầu vũ trụ.

“Hàn Sâm có con gái tên là Bảo nhi phải không?” Nhân Đế nhìn về phía Thiên Tru.

Thiên Tru liền sợ hãi trong lòng, vội vàng cung kính hành lễ nói: "Đúng vậy, quả thật Hàn Sâm có một người con gái tên là Hàn Bảo Nhi. Trong các người con, Hàn Bảo Nhi được cưng chiều nhất, thường xuyên dẫn theo bên người. Vì sao giáo chủ đại nhân nhắc tới nàng thế?

Ngoài miệng thì Thiên Tru nói thế nhưng trong lòng thì hắn thấy bất an: "Lúc này giáo chủ hỏi tới Bảo Nhi, là muốn gây khó dễ cho Hàn Sâm sao?"

Nhân Đế hờ hững nói: "Có phải hình dáng của Hàn Bảo Nhi luôn giống với hình dáng đứa trẻ năm tuổi không, mãi không thể lớn lên?"

"Đúng vậy." Thiên Tru đành phải gật đầu, hiện giờ hắn muốn trợ giúp Hàn Sâm cũng không có cách nói dối, Nhân Đế muốn biết chuyện của Bảo Nhị, thật sự rất dễ dàng.

"Vậy không sai rồi, phải tìm được Bảo Nhị, rồi đưa nàng đến gặp ta." Nhân Đế nói.

"Sao giáo chủ đại nhân lại muốn gặp con gái của Hàn Sâm thế?" Thiên Tru đang suy nghĩ vì sao Nhân Đế lại hỏi đến con của Hàn Sâm, hắn rốt cuộc muốn làm gì, thì đã có một thánh đồ hỏi.

"Ta không có ý định gây chiến với Hàn Sâm, cô gái này cũng không phải con gái ruột thịt của Hàn Sâm, mà là huyết mạch của người thừa kế Thần điện Gen và hội trưởng hội Thần Loạn, đối với việc thống trị quản lí của Huyết Mệnh Giáo có uy hiếp rất lớn, nên loại bỏ trước tiên." Nhân Đế cũng không giấu giếm, nói ra lai lịch của Bảo Nhi.

"Lai lịch của Bảo Nhi như vậy thật sao?" Mọi người nghe xong đều kinh hãi, vội vàng thỉnh cầu chỉ thị đi bắt Bảo Nhi.

"Các ngươi còn cần thích ứng với lực lượng mới, không cần tham gia, †a đã khống chế được hội Thần loạn, hãy để cho bọn họ đi." Nhân Đế chỉ lạnh nhạt nói một câu.

Hắn không nghĩ sẽ có người giết chết Bảo Nhi được, nhưng hắn cần người để ép Bảo Nhi xuất hiện, như vậy hắn mới có cơ hội trừ khử Bảo Nhị, diệt đi mối họa này.

“Tất cả đi lui ra hết đi, nếu không có chuyện gì quan trọng, thì không nên tới làm phiền ta. Ta phải nhanh chóng đến nơi đó.” Nhân Đế phất tay ra hiệu cho mọi người lui ra.

Sau khi nhóm thánh đồ đều lui xuống, Nhân Đế mới tự lẩm bẩm một mình: “Nếu không phải có được trí nhớ của Tần Tu, thì làm sao biết được Hàn Sâm nuôi đứa con gái có lai lịch như vậy, Tần Tu kia kiêu căng tự đại, nuôi hổ gây họa mà tự không biết. Ta sẽ không phạm phải sai lầm như vậy, trước khi đánh chiếm Thần điện Gen, nhất định phải khống chế Bảo Nhi trong tay mới được.”

Từ trong trí nhớ của Tần Tu, Nhân Đế biết được Bảo Nhi đang ở trong Tí Hộ Sở, dù Huyết Mệnh Giáo xuất thân từ đó, nhưng lại không có cách nào đi vào trong Tí Hộ Sở.

Bọn hắn muốn bắt Bảo Nhi thì cũng chỉ có thể ra tay từ Hoa Viên Không Trung, ép Bảo Nhi phải ra khỏi Tí Hộ Sở.

Bầu không khí trong Hoa Viên Không Trung cũng không tốt lắm, vì sau đó Hàn Sâm đánh một trận với Tử Vi thì hắn biến mất tăm. Dù Bạch tiên sinh tính ra Hàn Sâm vẫn chưa chết, nhưng điều này cũng không thể giải tỏa bớt áp lực trong lòng mọi người.

Đại vũ trụ hiện giờ trông thì vẫn yên bình, Nhân Đế đoạt được bia gen, giờ đại chiến có thể nói là chạm vào là nổ ngay, không ai còn tâm trạng làm những chuyện dư thừa.

“Chú trẻ, ngươi có năng lực mạnh mẽ như vậy, sao đến giờ vẫn còn một mình thế? Nếu là ta thì đã sớm cưới tam thê tứ thiếp, chọn những người đẹp như của Long tộc và Thiên tộc gì gì đó, mỗi tộc lấy một người.” Vẻ mặt Đường Chân Lưu tràn đầy hâm mộ nhìn Vương Vũ Hàng nói.

Hắn vừa mới trao đổi võ thuật với Vương Vũ Hàng, kết quả lại không ra tay được với Vương Vũ Hàng, cứ như thể ra tay với Vương Vũ Hàng thì chính là phạm tội vậy.

Vương Vũ Hàng mở miệng, nhưng không nói gì, qua hồi lâu hắn mới lắc đầu nói: “Dùng loại năng lực này có được nữ nhân, thì các nàng đối với ta

sẽ chẳng khác gì búp bê bơm hơi, có thể ngươi thích búp bê bơm hơi, nhưng ta thì không.”

Đường Chân Lưu còn muốn nói gì đó, thì đột nhiên nghe được một tiếng nổ ầm, giống như trời bị đâm thủng một lỗ vậy, cả Hoa Viên Không Trung đều lung lay kịch liệt.

“Ôi đệt, tên nào to gan dám động tới Hoa Viên Không Trung của bọn ta đấy?” Đường Chân Lưu giận dữ, ngẩng đầu nhìn bầu trời, rất nhanh thấy chiến hạm đầy trời đang phá hỏng hệ thống phòng ngự của Hoa Viên Không Trung, bay xuống Hoa Viên Không Trung.

Ở gần phi thuyền, còn có rất nhiều sinh vật kinh khủng đang bay, trong đó còn có những sinh vật hùng mạnh trong Tam Thập Tam Thiên, Đường Chân Lưu đều gặp qua những tên kia, bọn họ đều là thành viên hội Thần Loạn.

Sắc mặt của Vương Vũ Hàng và Đường Chân Lưu đều thay đổi: “Hội Thần loạn điên rồi à? Sao lại tấn công Hoa Viên Không Trung của chúng ta?”

Trong Hoa Viên Không Trung, đám người Ninh Nguyệt, Hoàng Phủ Tĩnh, Tà Tinh Đế cùng tộc trưởng tộc Thái Thượng, Cung chủ Trấn Thiên Cung đều vọt ra, rất nhiều cường giả ngửa mặt nhìn lên những chiến hạm và sinh vật kinh khủng bay đầy trời kia, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hết chương 3441.

Chương 3442. Chiến khởi

Chiến hạm và sinh vật kinh khủng che khuất bầu trời, phảng phất bao phủ toàn bộ Hoa Viên Không Trung dưới mây đen.

“Hàn Sâm ở đâu?” Bên trong rất nhiều sinh vật khủng bố, Etch tách mọi người đi ra, nhìn xuống Hoa Viên Không Trung, phát ra ngữ điệu như tiếng sấm cuồn cuộn, chấn động toàn bộ Hoa Viên Không Trung.

“Bây giờ Hàn Sâm không ở trong hoa viên, ngươi có lời gì nói thẳng là được.” Hàn Vũ Phi đứng trước mọi người, mở miệng nói ra.

Etch nói với giọng lạnh lùng: “Chủ nhân nhà ta mệnh lệnh chúng ta đến đây, mang về huyết mạch của Thần điện Gen.”

Hàn Vũ Phi nheo mắt lại, nói: “Ngươi muốn huyết mạch của Thần điện Gen, thì cứ đi Thần điện Gen đòi đi, chạy đến Hoa Viên Không Trung của chúng ta làm gì?”

“E là các ngươi còn không biết, con gái Hàn Sâm, Hàn Bảo Nhi không phải là con ruột của hắn, mà là huyết mạch của Thần điện Gen. Chủ nhân nhà ta nói, nể tình có cùng nguồn gốc, chỉ cần các ngươi giao Hàn Bảo Nhi ra, chúng ta sẽ không khó xử Hoa Viên Không Trung, sau này Hoa Viên Không Trung vẫn là thiên hạ của các ngươi.” Etch nói.

“Nếu chúng ta không chịu thì sao?” Hàn Vũ Phi như cười như không mà hỏi.

“Trên thế giới này thêm một Hoa Viên Không Trung cũng không nhiều, thiếu một Hoa Viên Không Trung cũng không ít, cho dù diệt Hoa Viên

Không Trung, vẫn sẽ có thế lực khác có thể thay thế. Chủ nhân nhà ta sẽ không để ý một Hoa Viên Không Trung có tồn tại hay không.” Etch

nói.

Đường Chân Lưu nghe mà giận dữ, muốn nói điều gì, lại bị Hàn Vũ Phi nói trước một bước: “Đó vốn là con của Hàn Sâm, không có quan hệ gì với chúng ta, ngươi muốn mang đi thì cứ mang. Thế nhưng con người †a ghét nhất bị uy hiếp, ngươi nói như vậy, ta lại không cho. Ta muốn xem các ngươi diệt Hoa Viên Không Trung thế nào.”

“Không sai, có bản lĩnh thì diệt Hoa Viên Không Trung, ít nói nhảm ở đó đi.” Đường Chân Lưu cũng kêu lên theo.

“Không biết sống chết.” Etch hừ lạnh một tiếng, không định nói tiếp nữa, mà khẽ vung tay lên, rất nhiều chiến hạm và sinh vật kinh khủng bố phát

động thế công điên cuồng hướng về Hoa Viên Không Trung.

Một con tàu chiến hạm mở cửa khoang ra, từng con thú Phá Giới bị thả ra ngoài từ bên trong chiến hạm, giống như từng sói hung ác đói một tháng nhào về phía Hoa Viên Không Trung.

Trong chốc lát, phía trên toàn bộ Hoa Viên Không Trung xuất hiện lượng lớn thú Phá Giới, số lượng không dưới trăm con.

Ầm ầm!

Bên ngoài Hoa Viên Không Trung dâng lên kết giới do từng từ quang phù kết nối mà thành, tạm thời ngăn cản được thế công của thú Phá Giới. Thế nhưng dưới sự tấn công điên cuồng của các loại thú Phá Giới, kết giới kia trở nên lúc ẩn lúc hiện, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ mất.

“Chuẩn bị nghênh chiến.” Hàn Vũ Phi quát khẽ một tiếng, đồng thời ánh mắt nhìn về phía phương hướng bên trong căn cứ.

Mặc dù thanh thế của thú Phá Giới vô cùng đáng sợ, nhưng Hoa Viên Không Trung lại có thực lực chiến một trận. Tuy nhiên, bản thân Hoa Viên Không Trung lại không chịu được đại chiến như vậy, nếu tùy ý chiến đấu chân chính, e là sẽ sụp đổ. Đến lúc đó, ngoài những cường giả như bọn họ, e rằng rất nhiều người bình thường của Hoa Viên Không Trung đều sẽ chết oan chết uổng.

Mà kết giới của Hoa Viên Không Trung được Bạch tiên sinh bày ra đến, có thể giữ vững được hay không, chỉ có Bạch tiên sinh mới biết được.

“Để Lâm Phong đến chỗ ta, các ngươi cứ chiến đấu là được, không cần lo lắng chuyện khác.” Âm thanh của Bạch tiên sinh lọt vào trong tai Hàn Vũ Phi, khiến trong lòng Hàn Vũ Phi yên ổn hơn không ít.

“Vậy thì chiến đi.” Hàn Vũ Phi ra lệnh một tiếng, Đường Chân Lưu đã sớm không kìm nén được chiến ý trong lòng phá vỡ hư không mà xông lên, rút đao xông ra kết giới, hướng thẳng về một con thú Phá Giới.

Thế nhưng không đợi đao của hắn tới gần con thú Phá Giới kia, đã thấy đầy trời lông vũ màu xanh sáng ngời rơi xuống như mưa tên, mỗi một cọng quang vũ màu xanh đều xuyên qua thân thể một con thú Phá Giới, trực tiếp chém giết thú Phá Giới.

‘Tong nháy mắt Trên trăm con thú Phá Giới bị chém giết sạch sẽ. Một người đàn ông im lặng mặc vũ y màu xanh cũng xuất hiện trên tinh không, chính là Ninh Nguyệt kia.

“Cửu Chân, hắn là của ngươi.” Etch nói với một con Thú Phá Giới ở một bên.

Con thú Phá Giới kia như một con bạch hổ, hình thể không quá to lớn, chỉ lớn hơn con hổ phổ thông một chút. Nó vốn đang ghé vào trên một chiếc chiến hạm nghỉ ngơi, lúc này nghe thấy âm thanh của Etch, mới uể oải ngẩng đầu lên, nhìn Ninh Nguyệt một lần, nhưng lại cúi đầu xuống ngủ tiếp.

Thấy con bạch hổ kia lại không để ý đến mệnh lệnh của mình, Etch rất tức giận, nhưng lại không có cách nào, đành phải quay đầu nói với con chim khổng lồ màu đen ở một bên khác: “Côn Bằng, tiêu diệt hắn.”

Con chim lớn màu đen kia có ánh mắt lạnh lẽo, chấn động hai cánh, đã bay ra ngoài từ trên chiến hạm, vọt tới Ninh Nguyệt như một tia chớp màu đen chia cắt trời đất.

“Các ngươi cũng đừng nhàn rỗi, nên để bọn chúng biết thực lực chân chính của hội Thần Loạn ta.” Theo một tiếng ra lệnh của Etch, số lớn chiến hạm đều mở ra cửa khoang, từng đầu Thú Phá Giới từ đó vọt ra, sợ là có ngàn con nhiều.

Ánh sáng xanh lấp lóe trên thân Ninh Nguyệt, từng cọng quang vũ màu xanh bay ra ngoài như kiếm ánh sáng, muốn chém giết những con thú Phá Giới kia.

Thế nhưng không đợi quang vũ của hắn bay ra ngoài, đã thấy từng cọng long đen giáng xuống từ trên trời, thoáng chốc đã chặt đứt toàn bộ quang vũ màu xanh của hắn, hóa thành điểm sáng rồi tan đi mất.

Ninh Nguyệt nhìn thấy chim lớn Côn Bằng, không khỏi khẽ nhíu mày. Hắn có thể cảm nhận được, dao động kinh khủng của lực lượng ẩn giấu trên thân Côn Bằng.

Mắt thấy Ninh Nguyệt bị cuốn lấy, bất lực chém giết đông đảo thú Phá Giới nữa. Mấy người Hoàng Phủ Tĩnh đều xông ra kết giới, giết chóc những con thú Phá Giới kia.

Trong chốc lát giết đến trời đất tối tăm, khắp nơi đều là sóng xung kích sinh ra từ sự va chạm của lực lượng.

Thế nhưng, dù trận chiến đấu vô cùng kịch liệt, những lực lượng kia kinh khủng đến thế nào, sinh ra sóng xung kích mạnh đến mức nào, từ đầu đến cuối vẫn không thể phá hủy kết giới của Hoa Viên Không Trung.

Trong một tòa lầu các của căn cứ, Lâm Phong nhìn Bạch tiên sinh ngồi trước bàn cờ, hơi nghi hoặc mà hỏi thăm: “Bạch tiên sinh, ngươi gọi ta tới có dặn dò gì?”

“Đến đây, chơi một ván với ta.” Bạch tiên sinh chỉ vào bàn cờ, nói.

Lâm Phong nao nao, không biết Bạch tiên sinh rốt cuộc có ý gì, lại muốn đánh cờ với hắn vào thời điểm này. Nhưng Lâm Phong cũng có chút hiểu rõ với Bạch tiên sinh, biết hắn không phải là một người không biết nặng nhẹ, biết hắn nhất định có dụng ý gì đó, nên ngồi xuống ngay chỗ đối diện Bạch tiên sinh.

Trên bàn cờ đã có không ít quân cờ, đây là một ván sắp kết, Lâm Phong quan sát thế cục một chút, cờ đen mà hắn cầm đang ở ở thế yếu.

“Đến lượt ngươi đi.” Bạch tiên sinh đùa bỡn quân cờ trong tay, mỉm cười nói.

Lâm Phong khẽ gật đầu, nhặt lên một quân cờ, đặt xuống bàn cờ. Thế nhưng, một phút sau, sắc mặt của hắn lại thay đổi, trên bàn cờ phảng phất có được sức mạnh to lớn vô tận. Chỗ hắn muốn đặt cờ có một luồng lực lượng bay lên, bật lên bàn tay hắn và cả quân cờ, khiến Lâm Phong suýt hộc máu.

“Từ từ thôi, dùng thể Siêu Thần của ngươi cảm nhận thế mạnh yếu trên bàn cờ này, việc ngươi phải làm chính là lấy lực lượng của bản thân để điều hòa thế mạnh yếu, mượn đông bổ sung tây, mà không phải đối kháng.” Dường như Bạch tiên sinh đã sớm ngờ tới sẽ như thế, chậm rãi nói. Lâm Phong giờ mới hiểu được, bàn cờ này tương liên cùng kết giới của Hoa Viên Không Trung, Bạch tiên sinh đang muốn hắn hỗ trợ giữ vững kết giới.

Hết chương 3442.

Chương 3443. Tiên

Số lượng thú Phá Giới kinh người đánh tới như mây đen che trời, Vương Vũ Hàng lái xe máy hạng nặng xông ra kết giới, đã tiến vào trạng thái thể Siêu Thần cứu cực, cả người đẹp vô cùng yêu dị. Nơi xe máy hạng nặng đến, lập tức dẫn đến gió tanh mưa máu, lượng lớn Thú Phá Giới bắt đầu tự giết lẫn nhau.

Đường Chân Lưu nhìn trực nhạc, lớn tiếng cười nói: “Tiểu thúc làm cho gọn gàng vào, hội Thần Loạn cũng không gì hơn thế này. Thú Phá Giới dù nhiều thì có ích lợi gì? Có tiểu thúc ở đây, đến một ngàn chết một ngàn, đến một vạn chết một vạn.”

“Thú vị, nơi này không có một ngàn, một vạn, chỉ có một mình ta, các ngươi dự định muốn để ta chết thế nào?” Một âm thanh yêu mị truyền đến từ trong tinh không, chỉ thấy một người phụ nữ quái dị mọc ra hai cái đầu đạp lên hư không mà đến, ngăn chặn đường đi của Vương Vũ Hàng.

Những thú Phá Giới vốn đang điên cuồng tự giết lân nhau vì lực lượng của Vương Vũ Hàng, lại nổi lên huyết quang trong mắt, nhào tới Vương Vũ Hàng.

Vương Vũ Hàng lập tức giật mình trong lòng, biết gặp đối thủ lợi hại, điên cuồng bộc phát hormone siêu cấp của mình, muốn xoay chuyển cục diện.

Thú Phá Giới gần đó bị Vương Vũ Hàng và người phụ nữ hai đầu ảnh hưởng, mắt trong chốc lát biến thành đỏ như máu, chốc lát lại trở nên điên cuồng, có lúc muốn nhào về phía Vương Vũ Hàng, có lúc lại muốn nhào về phía người phụ nữ hai đầu.

Người phụ nữ hai đầu kia có một gương mặt yêu mị tận xương, một gương mặt lạnh lẽo như sương, lại phảng phất có được ma lực không thể tưởng tượng nổi, tranh đoạt quyền khống chế thú Phá Giới với Vương Vũ Hàng.

Thậm chí có Thú Phá Giới nổi điên bởi vì cả hai đọ sức lực lượng, bắt đầu xé rách thân thể của mình, xé thân thể đến máu thịt be bét, lộ ra cả xương cốt, mà vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

“Đã lâu không gặp được đối thủ thú vị như thế, nhớ kỹ tên của ta, ta tên là Shirley.” Khuôn mặt yêu mị kia nói, thân thể đã phóng tới Vương Vũ Hàng.

Vương Vũ Hàng và Shirley chiến đấu, không rảnh lại ngoảnh đầu đánh con khác, chỉ có thú Phá Giới gần bọn họ bị ảnh hưởng, lượng lớn Thú Phá Giới khác vẫn phóng tới kết giới của Hoa Viên Không Trung như cũ.

Hoàng Phủ Tĩnh xông ra kết giới, thuấn di đến trước một con thú Phá Giới, chân dài như búa, trực tiếp chém thú Phá Giới kia thành hai nửa.

Con bạch hổ kia mở mắt lần nữa. Lần này, không cần Etch nói chuyện, nó đã tự đứng dậy, nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Tĩnh, một giây sau bốn vó cùng động, lập tức biến mất không thấy gì nữa, khi xuất hiện lại, đã đến trước mặt Hoàng Phủ Tĩnh.

Oành!

Hoàng Phủ Tĩnh rung động trong lòng, hai tay vô ý thức giơ lên. Trong khoảnh khắc cánh tay giơ lên, một con bạch hổ bỗng nhiên xuất hiện, vuốt hổ đã đến trước mặt Hoàng Phủ Tĩnh, chỉ thiếu một tấc, móng vuốt đã đâm vào mắt của nàng.

Hai luồng lực lượng va chạm vào nhau, không gian bốn phía lập tức bị đánh nát bấy, cả thân thể của thú Phá Giới gần đó cũng bị trực tiếp chấn vỡ.

Trận chiến đấu kinh khủng hoàn toàn bùng nổ, cường giả có thể xuất chiến của Hoa Viên Không Trung đều đã xuất chiến, nhưng vẫn có lượng lớn sinh vật chỉ có thể xem trận chiến bên trong Hoa Viên Không Trung, trong đó bao gồm tộc Thái Thượng và rất nhiều đệ tử của Trấn Thiên Cung.

Đặc biệt là đệ tử của Trấn Thiên Cung, trong lòng vô cùng uất ức, vô số cường giả của Hoa Viên Không Trung đại chiến cùng kẻ địch, mà người có tư cách tham gia chiến đấu bên trong Trấn Thiên Cung, dường như chỉ có một cung chủ Trấn Thiên Cung .

“Trấn Thiên Cung chúng ta vốn là đứng đầu vũ trụ, bây giờ lại chỉ có thể dựa vào sự che chở của người khác.” Một vị trưởng lão Trấn Thiên Cung thở dài nói.

Trên thực tế, đây cũng là ý nghĩ trong lòng đại đa số đệ tử của Trấn Thiên Cung, không khỏi tinh thần chán nản.

Ngay khi bọn họ tự oán tự ai, đã thấy hai bóng người một trắng một đen phóng lên tận trời từ trong doanh địa của Trấn Thiên Cung, xông ra kết giới giết vào bên trong đàn thú Phá Giới.

“Là Cô Trúc và Ngọc Thiện Tâm!” Đệ tử Trấn Thiên Cung thấy rõ ràng hai bóng người kia, lập tức vui mừng quá đõi.

“Đúng vậy, Trấn Thiên Cung chúng ta còn có Cô Trúc và Ngọc Thiện Tâm, bọn họ cũng không hề kém những cường giả của Hoa Viên Không Trung kia.” Mắt thấy Cô Trúc và Ngọc Thiện Tâm đại sát tứ phương trong bầy thú, một người ánh kiếm chất phác, sắc bén, một người điểm nhẹ ngón tay ngọc, ung dung không vội, không hề kém những cường giả khác của Hoa Viên Không Trung, trong long bọn họ đều rất phấn chấn.

Kỷ Yên Nhiên ôm Linh Nhi, gương mặt không thể che hết vẻ lo lắng. Mặc dù Hoa Viên Không Trung đông đảo cường giả, nhưng thú Phá Giới và cường giả Phá Giới của hội Thần Loạn lại càng nhiều, mắt thấy lượng lớn thú Phá Giới vọt tới, cũng không có khả năng hoàn toàn bị ngăn cản, vẫn có không ít thú Phá Giới đang xung kích kết giới.

“Tiểu Kim Kim, chăm sóc tốt cho mẹ và tiểu muội của ta.” Tiểu Hoa nói một câu với Kim Mao Hống nằm bên cạnh Kỷ Yên Nhiên, sau đó lại nói với Kỷ Yên Nhiên: “Mẹ, tình huống khẩn cấp, ta cũng phải xuất chiến.” “Cẩn thận chút, có thể chiến thì chiến, không thể chiến thì trốn, đây là †ruyền thống của Hàn gia chúng ta, không mất mặt.” Kỷ Yên Nhiên sờ đầu Tiểu Hoa, nói.

“Mẹ, ngươi yên tâm đi, thiên hạ này còn không có người ngoài nào có thể lấy mạng người nhà của chúng ta.” Tiểu Hoa nói rồi phá vỡ hư không mà xông lên. Ánh sáng màu trắng rực rỡ lưu chuyển trên người, trong chốc lát phảng phất biến thành một người khác, không non nớt như bình thường, một mái tóc dài trắng lóa ngược gió tung bay, như chiến thần lâm thế.

Trong khoảnh khắc xông ra khỏi kết giới, hai tay Tiểu Hoa cùng động, lực trường thời không lập tức bị thay đổi, thú Phá Giới vốn phóng tới Hoa Viên Không Trung, không hiểu sao đều quay đầu, va chạm với thú Phá Giới.

“Đã sớm nghe nói thời không chỉ lực của Thánh thể vô địch, hôm nay Etch ta đến cũng muốn lĩnh giáo một hai.” Etch vượt qua thời gian mà đến, ngăn trở thế công của Tiểu Hoa.

Đại chiến giữa tinh không không ngừng, giết đến vũ trụ nghiêng, ngôi sao vỡ nát, ngoài lấy Hoa Viên Không Trung được kết giới bảo vệ, tinh không bốn phía đã là một mảnh hỗn độn như tận thế.

Trong bức tường tiến hóa, Hàn Sâm cũng thừa nhận áp lực cực lớn. Thân thể hắn gần như bất hủ, nhưng linh hồn lại không phải tồn tại bất diệt, từng sinh linh các tộc diễn hóa từ bức tường tiến hóa không ngừng hiện lên, đã có hơn mấy vạn.

Hàn Sâm bị mấy vạn khí thế khác biệt kia đè ép, lực ý chí kéo căng như thanh thép, giống như có thể bị đứt đoạn bất cứ lúc nào.

Nếu đổi lại một sinh vật khác, chỉ e lúc này ý chí đã sớm bị vỡ nát thành ngớ ngẩn, Hàn Sâm có thể kiên trì cho tới bây giờ mà không nổi điên, đã coi như kỳ tích.

Thế nhưng dưới khí thế đè ép như vậy, thân thể của hắn vẫn bất vi sở động như cũ, vẫn không thể dẫn cho lực lượng của thân thể và linh hồn thống nhất.

“Tử Vi không phải muốn chỉnh ta thành ngớ ngẩn đấy chứ?” Mặc dù trong lòng Hàn Sâm biết khả năng này không lớn, nhưng bây giờ hắn cảm thấy ý chí của mình thật sự sắp không chống đỡ nổi.

Dù sao hắn không phải thần, chỉ là một người. Chỉ cần là người đều có mức cực hạn, hiện tại Hàn Sâm đã cảm thấy ý chí của mình sắp đến cực hạn.

Đột nhiên, một tộc văn trong bức tường tiến hóa lại phát sáng lên, tộc văn kia càng óng ánh lóe sáng hơn bất cứ một tộc văn nào trước đó đều, như một vầng trăng sáng bên trong quần tinh, thuần khiết mà phóng khoáng.

Tiên! Trong nháy mắt Hàn Sâm nhìn thấy chữ kia, trong lòng lập tức run lên.

Hắn biết chữ này đại biểu cho điều gì, nhưng lại có hai loại khả năng. Một loại khả năng là những Ngọc Linh Tiên do Loạn chế tạo ra, mà một khả năng khác thì đáng sợ hơn. Có lẽ chữ này đại biểu cho hội trưởng hội Thần Loạn. Nói chuẩn xác hơn, thế gian này chỉ có hội trưởng hội Thần Loạn mới là Tiên Tộc, những Ngọc Linh Tiên kia chỉ là đồ chơi mà Loạn chế tạo ra thôi.

Hết chương 3443.

Chương 3444. Phương pháp.

“Loạn vốn sinh ra tại đại vũ trụ gen, chẳng lẽ nàng cũng từng đốt đèn trong Thần điện Gen. Nếu nói như vậy, thì thật đáng sợ!” Đáy lòng Hàn Sâm run rẩy.

Nay ý chí của hắn đã đến bên bờ biên giới sắp sụp đổ, nếu chữ Tiên này thật sự đại biểu cho Loạn, thì không cách nào tưởng tượng được hạn mức cao

nhất của nàng. Có lẽ đó là sinh vật gần một bước kia nhất trên thế gian.

Chỉ thấy từ bên trong một mảnh thần quang, một người phụ nữ như †iên như ngọc chậm rãi đi tới, phiêu dật xuất trần, nhanh nhẹn như tiên đã không đủ để hình dung khí chất của nàng, chỉ cảm thấy toàn bộ linh †ú khắp thế giới có lẽ đã tập trung trên người nàng.

Mỗi một phần mỗi một tấc trên thân thể nàng, thậm chí ngay cả quần áo trên người nàng, dường như đều có loại lịch sự tao nhã siêu thoát †ại phàm trần.

Nhưng sự xuất hiện của nàng đã khiến ý chí vốn đã vô cùng căng thẳng của Hàn Sâm trở nên càng yếu ớt, giống như một sợi dây thun đã kéo căng đến cực hạn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gãy mất.

“Tử Vi nói trong bức tường tiến hóa không có sinh linh có thể đạt tới cấp Vũ Trụ, như vậy Tiên Tộc này là chuyện gì xảy ra? Khí thế của nàng đã mạnh vượt xa những thể sinh vật giả lập khác. Chẳng lẽ loại sinh vật này vẫn chưa đến cấp Vũ Trụ sao?” Hàn Sâm trong lòng run rẩy.

Ý chí của hắn đã không chịu nổi gánh nặng, nếu là tiên khí thế lại hàng lâm xuống, Hàn Sâm sợ mình sẽ không kiên trì nổi. Nếu ý chí sụp đổ, cho dù không trở nên ngớ ngẩn, thì sau này cũng mất đi tự tin và lòng tin chiến đấu đến cùng. Đối với một võ giả, đó là kiêng ky lớn nhất.

Lực lượng cố nhiên là căn bản của cường giả, thế nhưng dũng khí lại là linh hồn của cường giả, không có linh hồn chỉ có thân thể mạnh mẽ thì chỉ là một kẻ yếu có được lực lượng mạnh thôi.

Khi Hàn Sâm vẫn còn đang suy tư, khí thế của người phụ nữ Tiên Tộc trên người đã hàng lâm xuống.

“Tử Vi, ngươi hại ta chết rồi. Nếu ta biến thành ngớ ngẩn, sẽ nguyền rủa ngươi sinh con trai không có chỉ, nhỏ.” Hàn Sâm nguyền rủa trong lòng như vậy, thế nhưng lại không thể không cố tự giữ vững tinh thần,

chống lại khí thế kinh khủng kia. Oành!

Trong khoảnh khắc khí thế kia rơi xuống, Hàn Sâm chỉ cảm thấy đầu óc như nổ tung, mãnh liệt như uy thế của song lớn, xung kích con đê tinh thần đã sắp sụp đổ của hắn một lần tiếp một lần.

Hoa Viên Không Trung phản kháng kịch liệt, vượt xa tưởng tượng của tất cả trưởng lão hội Thần Loạn. Chỉ là một Hoa Viên Không Trung, lại cứng rắn ngăn cản được rất nhiều cường giả Phá Giới và số lớn thú Phá Giới của hội Thần Loạn tiến công.

"Thật là đáng sợ a, chỉ là một Hoa Viên Không Trung nho nhỏ lại ra nhiều cường giả Phá Giới kinh khủng như vậy, nếu lại để bọn họ tiếp tục phát triển, chỉ e hội Thần Loạn ta chưa hẳn có thể áp chế được bọn họ."

"Hội trưởng đại nhân quả nhiên có con mắt tinh đời, nhìn ra uy hiếp của Hoa Viên Không Trung, diệt trừ nó sớm một bước."

"Mặc dù nói như vậy, nhưng bây giờ hội Thần Loạn chúng ta đã ra hết tinh anh, lại chậm chạp không tấn công được Hoa Viên Không Trung, có cần thỉnh cầu viện quân với hội trưởng đại nhân hay không?"

Bên trong một chiến hạm, một vị trưởng lão của hội Thần Loạn đang thảo luận bên trong phòng hội nghị.

"Không thể, bây giờ Nhân Đế vừa mới trở thành chủ của gen bia, tiếp nhận chức hội trưởng. Nếu chúng ta không làm xong cả chút chuyện như thế, chỉ e càng không được coi trọng." Một vị trưởng lão nói.

"Thế nhưng nếu không yêu cầu viện quân, cho dù có thể đánh hạ Hoa Viên Không Trung, căn cơ của những lão già hội Thần Loạn chúng ta này gần như phải tiêu hao mất bảy tám phần, đến lúc đó không có vốn liếng, thì làm sao có thể tranh được một chỗ cắm dùi trong hội?" Một vị trưởng lão khác lại không đồng ý, nói.

"Hai vị nói đều không sai, việc là phải làm, nhưng lại không thể thua lỗ hết của cải nhà chúng ta." Một trưởng lão mọc ra mặt chim nói.

"Điểu trưởng lão, bình thường chỉ có ngươi nhiều ý đồ nhất, ngươi nói xem có biện pháp nào có thể lưỡng toàn †ề mỹ hay không?" Tất cả trưởng lão

đều dồn ánh mắt về hướng Điểu trưởng lão kia.

Điểu trưởng lão cười khà khà: “Thật ra nhiệm vụ của chúng ta chỉ là ép con gái nuôi của Hàn Sâm, Hàn Bảo Nhi đi ra, hội trưởng đại nhân vẫn chưa từng muốn chúng ta nhất định phải đánh hạ Hoa Viên Không Trung, chúng ta cần gì phải vẽ vời thêm chuyện đâu?”

“Giữa hai việc này thì có cái gì khác nhau sao? Những tên ở Hoa Viên Không Trung kia quyết tâm muốn bảo vệ con gái nuôi của Hàn Sâm, không đánh hạ Hoa Viên Không Trung, lại làm sao có thể ép Hàn Bảo Nhi ra đây?” Trưởng lão lúc trước không hiểu lắm mà hỏi.

Điểu trưởng lão chặc lưỡi, nói: “Các ngươi ấy, sống qua năm tháng dài như vậy đều sống đến trên thân chó à, chẳng lẽ trước khi các ngươi đến, chưa từng điều tra tình huống trong nhà Hàn Sâm sao?”

“Điểu trưởng lão, có lời gì ngươi cứ việc nói thẳng đi, đều là người cũ hiểu rõ nhau, không cần thiết che giấu.” Một trưởng lão có tính cách tương đối táo bạo, bất mãn trừng Điểu trưởng lão, nói.

Điểu trưởng lão hít một hơi, rồi mới lên tiếng: “Theo hiểu biết của ta, Hàn Sâm có hai con ruột thịt, cũng có mấy con gái nuôi, mà Hàn Bảo Nhi là con gái được chiều chuộng nhất, giống như con ruột.”

“Nếu ta có một con gái nuôi có huyết mạch cao quý như vậy, ta cũng sẽ coi như con ruột giống thế, đợi tương lai nàng trưởng thành, đương nhiên là một người đắc đạo, cả nhà thăng thiên.” Một vị trưởng lão bĩu môi nói.

Điểu trưởng lão ho nhẹ một tiếng: “Việc này không liên quan đến việc †a muốn nói. Ta chỉ muốn nói, Hàn Bảo Nhi và Hàn Sâm có quan hệ rất tốt, giống như là cha con ruột. Không chỉ Hàn Sâm, đến cả vợ con Hàn Sâm cũng được Hàn Bảo Nhi coi như mẹ ruột, những con cái kia của Hàn Sâm cũng bị Hàn Bảo Nhi coi là anh em ruột. Chúng ta căn bản không cần đánh hạ Hoa Viên Không Trung, chỉ cần bắt vợ và con gái Hàn Sâm lại, không sợ Hàn Bảo Nhi kia không đi vào khuôn phép.”

“Vì sao chỉ bắt vợ và con gái Hàn Sâm?” Một vị trưởng lão nghỉ ngờ hỏi.

Điểu trưởng lão chỉ Tiểu Hoa đang đại chiến cùng Etch trên chiến trường nói: “Kia chính là con trai ruột của Hàn Sâm, nếu ngươi có thể bắt, thì bắt hắn về đi.”

Trưởng lão kia xem xét, lập tức rụt cổ lại. Đến cả loại tồn tại mạnh như Etch, cũng bị Tiểu Hoa giết đến chật vật không chịu nổi. Nếu không có những cường giả khác trong hội Thần Loạn trợ giúp, chỉ e đã sớm chết oan chết uổng rồi. Hắn nào dám ý có nghĩ gì nữa

Điểu trưởng lão thấy hắn không nói lời nào, lúc này mới nói thêm: “Hiện tại là lúc Hoa Viên Không Trung đã ra hết tinh anh, nội bộ đang trống rỗng, chúng ta thừa dịp hiện tại tiến vào bên trong, bắt vợ và con gái Hàn Sâm về. Đây chính là thời cơ tốt nhất.”

“Thế nhưng kết giới của Hoa Viên Không Trung vô cùng quái, bị nhiều thú Phá Giới vây công lâu như vậy, cũng không thể công phá. Chúng ta phải đi vào thế nào đây?” Tất cả trưởng lão nghi hoặc nhìn Điểu trưởng lão, biết hắn đã đưa ra một đề nghị như thế, chắc hẳn có biện pháp có thể tiến vào bên trong.

“Việc này dễ xử lý, chính chúng ta đương nhiên không vào được, thế nhưng các ngươi đừng quên, lần này còn có một con thú Kết Giới đi cùng chúng ta.” Điểu trưởng lão nói.

“Thú Kết Giới chỉ có năng lực xuyên qua kết giới, nhưng không có năng lực đánh tan kết giới, chỉ có chính nó đi vào có tác dụng gì đâu? Thú Kết Giới kia chỉ vừa mới Phá Giới mà thôi, mà sức chiến đấu lại thấp, chỉ cần bên trong Hoa Viên Không Trung còn có một cường giả Phá Giới, muốn giết chết nó cũng không khó.”

Điểu trưởng lão cười khà khà: “Chúng ta có thể để người tiến vào trong bụng thú Kết Giới, đi theo nó cùng tiến vào Hoa Viên Không Trung.”

Hết chương 3444.

Chương 3445. Đánh lén.

“Đây cũng là một biện pháp, nhưng chúng ta nên phái ai đi?” Một vị trưởng lão hỏi ra tiếng long của đông đảo trưởng lão.

Hiện tại cường giả hội Thần Loạn đều đang vây công Hoa Viên Không Trung, dường như gọi ai về đều không ổn lắm.

“Đây là công lao vô cùng lớn, sao có thể tặng cho người khác. Ta đoán bên trong Hoa Viên Không Trung kia, đã không có cường giả cấp Phá Giới rồi, nếu không bọn họ sẽ không tùy ý những con thú Phá Giới kia tấn công kết giới. Cho nên vốn tự thú Kết Giới đi cũng được, nhưng công lao này lại rơi vào trên thân thú Kết Giới. Đến lúc đó không chừng chúng ta lại không rơi vào chỗ tốt được. Cho nên chuyện này, chúng ta nhất định phải đích thân đi một chuyến, sau này mới dễ xin công với hội trưởng đại nhân.” Điểu trưởng lão nói.

“Việc này…” Nghe Điểu trưởng lão nói bọn họ phải tự đi vào, mấy người đều hơi do dự. Bọn họ là trưởng của lão hội Thần Loạn, không sai, thực lực đều vô cùng mạnh mẽ.

Thế nhưng bọn họ đã sống quá lâu. Thông thường, sinh vật sống quá lâu sẽ càng thêm tiếc mệnh, bọn họ sống hang tỷ năm, lại càng thêm tiếc mệnh, cho nên bọn họ là trưởng lão của hội Thần Loạn, lại không phải cốt cán trung tâm.

Chính vì Nhân Đế mới nắm giữ hội Thần Loạn, lại thiếu khuyết người có thể dùng được, mới có thể trọng dụng bọn họ, nếu không dù thế nào đi nữa cũng không tới phiên bọn họ dẫn đội tiến đánh Hoa Viên Không Trung.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân là rất nhiều cốt cán trung tâm của hội Thần Loạn đều đã bội phản, Táng Đạo Thiên lại bị Tân Tu dùng một chưởng thu đi rồi, ngay cả Lowe Kidd cũng không rõ tung tích, thực sự không có quá nhiều nhân tài có thể sử dụng.

“Nếu các ngươi không đi, chính ta đi một mình cũng được, nhưng đến lúc đó chư vị không nên đoạt công lao kia với ta” Điểu trưởng lão cười lạnh, nói.

“Thôi được, ta đi cùng ngươi một chuyến.” Một vị trưởng lão cân nhắc lần nữa, cuối cùng vẫn cắn răng, quyết định muốn mạo hiểm một lần.

Năm trưởng lão nhanh chóng đạt thành nhất trí, gọi thú Kết Giới về, năm người cùng trốn trong bụng thú Kết Giới, để thú Kết Giới thừa dịp loạn đi về hướng Hoa Viên Không Trung.

Bạch tiên sinh đang đánh cờ cùng Lâm Phong, đột nhiên trong lòng hơi động, dường như bị chuyện gì xúc động, ngón tay nắm quân cờ do dự một lát, một tay khác nắm lên mấy quân cờ, tung ra trên mặt bàn bên cạnh, sau đó quan sát thế rơi của mấy quân cờ kia, hồi lâu sau mới cau mày nói: “Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, phúc họa liền nhau, khó mà đoán trước.”

“Bạch tiên sinh, xảy ra chuyện gì sao?” Lâm Phong hỏi.

“Không có việc gì, chúng ta tiếp tục đánh cờ, bảo vệ tốt đại cục là đủ.” Bạch tiên sinh nói như vậy, ánh mắt lại không khỏi liếc mắt nhìn vị trí của mẹ con Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên ôm Linh Nhi, vẫn đang quan sát tình hình chiến đấu phía ngoài, nàng không am hiểu chiến đấu, cho nên không ra ngoài hỗ trợ.

Tiểu Kim Kim đang nằm bên cạnh Kỷ Yên Nhiên. Từ sau biến cố của Hoa Viên Không Trung, nó chưa từng rời đi nửa bước, giống như đang ngủ say vậy.

Đột nhiên, Tiểu Kim Kim ngủ say mở mắt, đầu cũng dần dần nâng lên, nhìn chăm chú một phương hướng bên ngoài trụ sở.

“Tiểu Kim Kim, xảy ra chuyện gì sao?” Kỷ Yên Nhiên phát hiện điều khác thường của Tiểu Kim Kim, vội vàng hỏi.

Tiểu Kim Kim không trả lời, chỉ đứng lên, con mắt nhìn chằm chằm vào hướng đó.

Một bên khác, một đám sủng vật của Hàn gia: Tiểu Ngân Ngân, Tiểu Miêu và Tiểu Hồng Điểu vốn đang nghỉ ngơi, cũng đứng lên, dồn dập đi đến bên

cạnh mẹ con Kỷ Yên Nhiên.

“Điểu trưởng lão quả nhiên liệu sự như thần, Hoa Viên Không Trung này đã ra hết cường giả, thậm chí còn không cảm ứng được cả khí tức của một cường giả Phá Giới, lần này chúng ta tất nhiên sẽ lập công lớn rồi” Một vị trưởng lão của hội Thần Loạn ngồi trên lưng thú Kết Giới, cười càn rỡ.

Cường giả Phá Giới bên trong Hoa Viên Không Trung đều đã xuất chiến, còn lại đều là các tộc đệ tử, mạnh nhất cũng không đến Phá Giới, nhìn thấy như một con quái thú cự long ngang trời mà đến, lập tức quá sợ hãi.

Mặc dù phản ứng của bọn họ cũng không chậm lắm, đều đã ra lực lượng, muốn chặn đánh con cự thú kia, thế nhưng lực lượng của bọn họ căn bản không đụng tới thân thể của cự thú kia.

Một vị trưởng lão ngồi trên lưng thú Kết Giới, đang muốn đại phát thần uy, diệt những đệ tử của Hoa Viên Không Trung kia, lại bị Điểu trưởng lão ngăn lại.

“Trước không cần để ý đến bọn họ, việc quan trọng hơn, diệt bọn họ chỉ cần một cái nhấc tay, sau đó lại thu dọn bọn họ cũng không muộn.” Điểu trưởng lão nói, liền mệnh lệnh cự thú bay về hướng sân của Kỷ Yên Nhiên.

Hắn đã sớm thăm dò được chỗ Kỷ Yên Nhiên ở lại, hiển nhiên đã sớm có tâm tư này.

“Không tốt, bọn họ muốn đi sân của chủ mẫu.” Rất nhiều đệ tử bên trong Hoa Viên Không Trung đều quá sợ hãi, càng thêm liều mạng muốn ngăn cản cự thú.

Thế nhưng trước mặt thú Kết Giới, lực lượng của bọn họ thực sự quá nhỏ bé. Đến cả thân thể thú Kết Giới cũng không đụng được, thú Kết Giới đã xuyên qua tầng tầng chướng ngại, rơi vào bên trong sân mà Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên ở lại.

Ầm ầm!

Cả viện bị thân thể thú Kết Giới đập ra, phòng ốc cũng đều bị chấn động đến sụp đổ, Kỷ Yên Nhiên ôm Linh Nhi vọt ra từ trong phòng.

“Các nàng chính là vợ và con gái của Hàn Sâm sao?” Một trưởng lão nhìn thấy Kỷ Yên Nhiên và Linh Nhi, đôi mắt lập tức sáng lên.

“Không sai, chính là bọn họ.” Mặt mũi Điểu trưởng lão cũng tràn đầy hưng phấn, chỉ cần bắt được hai người bọn họ, thì không lo không ép Hàn Bảo Nhi ra được.

“Thú Kết Giới, nuốt các nàng đi.” Trưởng lão khống chế thú Kết Giới ra lệnh, muốn để thú Kết Giới nuốt mẹ con Kỷ Yên Nhiên, sau đó vọt thẳng ra Hoa Viên Không Trung.

Thế nhưng ai biết thú Kết Giới kia vừa mới hé miệng, đột nhiên nhìn thấy bốn phía kim quang tỏa sáng, một con cự thú màu vàng còn to lớn hơn cả thú Kết Giới bỗng xuất hiện, nuốt chửng thú Kết Giới bằng một ngụm.

Năm vị trưởng lão, bao gồm Điểu trưởng lão đều quá sợ hãi, ai cũng vội vàng né tránh, thú Kết Giới kia lại không có tốc độ nhanh như vậy, bị cự thú màu vàng cắn một cái, nhai mấy lần, đã trực tiếp nuốt sống cả da lẫn xương.

“Chuyện gì xảy ra? Sao bên trong Hoa Viên Không Trung còn có sinh vật hùng mạnh như thế?” Một vị trưởng lão kinh nghỉ bất định nhìn về phía Điểu trưởng lão.

Điểu trưởng lão lại lộ ánh mắt hung ác trừng cự thú do Kim Mao Hống biến thành, nói: “Bên cạnh vợ và con gái Hàn Sâm có sinh vật mạnh mẽ bảo vệ cũng rất bình thường. Chớ nói nhảm nhiều như vậy, thú Kết Giới bị nuốt, chúng ta đã không ra được, nhất định phải bắt được vợ và con gái Hàn Sâm. Năm người chúng ta liên thủ, còn sợ con cự thú màu vàng kia sao? Trực tiếp giết nó là được.”

Điểu trưởng lão đã sớm đoán trước, nếu không sẽ không mang các trưởng lão khác đều vào để chia công lao của hắn, nhưng hiện tại những trưởng lão kia biết rõ thì đã hơi trễ, đành phải cắn răng liều mạng cùng Điểu trưởng lão.

Mặc dù lá gan của bọn họ tương đối nhỏ, lại rất sợ chết, thế nhưng thực lực vẫn con, lực lượng bùng nổ khi liều mạng tương đương kinh khủng. Năm luồng lực lượng kinh khủng đánh về trên thân Kim Mao Hống.

Kim Mao Hống ngăn cản trước mặt hai người Kỷ Yên Nhiên, toàn thân nở rộ kim quang, miệng phun ra một mũi nhọn màu vàng, đụng vào năm luồng lực lượng kia.

Ầm!

Thân thể Kim Mao Hống cứng rắn bị đánh cho rút lui về sau mấy †rượng, suýt đâm vào trên người mẹ con Kỷ Yên Nhiên, lúc này mới cưỡng ép ngừng thân hình lại.

Năm người Điểu trưởng lão vừa mừng vừa sợ. Thực lực của năm người bọn họ cũng thuộc về tầng trung thượng trong hội Thần Loạn, hợp lực của năm người, lại chỉ có thể đánh lui con cự thú màu vàng kia, thực lực của con cự thú màu vàng quả là đáng sợ.

Vui là bọn họ năm người hợp lực, hiển nhiên có thể áp chế cự thú màu vàng. Điều này lại khiến bọn họ yên tâm không ít.

Hết chương 3445.

Chương 3446. Phải đi cứu nàng.

“Tiểu Kim Kiml” Linh Nhi nhìn thấy miệng Kim Mao Hống tràn ra máu tươi, mà năm người Điểu trưởng lão lại dẫn lực lượng kinh khủng xông đến oanh tạc, không khỏi kêu thành tiếng.

Kim Mao Hống không để ý tới khóe miệng tràn ra máu tươi, kim quang trong mắt óng ánh, há miệng ra lần nữa, nhưng lần này nó hé miệng, không bắn ra kim quang kinh khủng, mà phun ra một cánh cổng hoàng kim.

Đám người Điểu trưởng lão mới mặc kệ cánh cổng hoàng kim đó. Bọn họ đã gặp quá nhiều loại lực lượng kỳ quái, kỳ lạ, đừng nói là một cánh cổng hoàng kim. Cho dù loại hình sinh vật hóa lực lượng thành một tòa thành cổ, bọn họ cũng đã gặp không ít.

Gần như không chút do dự gì, bọn họ còn tăng lực lượng lên mấy phần, trực tiếp đánh về phía cánh cổng mà Kim Mao Hống phun ra.

Ầm!

Năm luồng lực lượng có thể hủy thiên diệt địa đánh vào trên cánh cổng, khiến cánh cổng hoàng kim phát ra từng hồi tiếng vọng, thế nhưng lực lượng của bọn họ lại không có khả năng đánh mở cánh cổng hoàng kim.

Năm người Điểu trưởng lão đều hơi ngẩn người, một vị trưởng lão lộ vẻ mặt cổ quái nói: "Sao có thể được? Dựa vào lực lượng của năm trưởng lão chúng ta, cho dù là cánh cổng thời gian Etch ngưng tụ ra, cũng bị chúng ta đánh vỡ, sao cảnh cổng hoàng kim kia lại không bị tổn thương chút nào? Đó rốt cuộc là loại lực lượng gì?"

Điểu trưởng lão cũng cảm thấy chuyện dường như không ổn lắm, thế nhưng không đợi bọn họ có hành động, đã nghe thấy một tiếng răng rắc, tất cả năm trưởng lão giật mình trong lòng, ánh mắt nhìn chằm chằm cánh cổng hoàng kim, đã mở ra một cái khe.

Một vệt kim quang lọt ra từ bên trong khe hở của cánh cổng hoàng kim, giống như ánh chiều tà chiếu vào từ trong khe cửa.

Căn bản không đợi đám Điểu trưởng lão phản ứng, những nơi kim quang kia đi qua, hết thảy đều hóa thành hư vô. Tồn tại mạnh mẽ như Điểu trưởng lão, cũng trực tiếp hòa tan, biến mất trong kim quang, còn không kịp phát ra cả tiếng kêu thảm.

Năm vị cường giả Phá Giới có tỉ lệ Phá Giới đã khoảng chín mươi phần trăm, lại trực tiếp bốc hơi khỏi nhân gian như vậy, đến cả một chút vết tích cũng không để lại.

"Tiểu Kim Kim, có thể, thu hồi cánh cổng hoàng kim đi." Kỷ Yên Nhiên lớn tiếng kêu gọi Kim Mao Hống, nàng rất rõ ràng nếu cánh cổng hoàng kim hoàn toàn mở ra sẽ có hậu quả gì, chỉ e toàn bộ Hoa Viên Không Trung đều bị hủy diệt.

May mà Kim Mao Hống dường như đã sớm có giác ngộ, không thật sự mở ra cánh cổng hoàng kim, há miệng ra nuốt xuống cánh cổng hoàng kim đã mở hé một khe.

Đệ tử các tộc vốn phóng tới nhà cũ, thấy vậy đều âm thầm thở dài một hơi, lần trước khi Tiểu Kim Kim mở ra cánh cổng hoàng kim, có không ít đệ tử đều chứng kiến một cảnh kinh khủng kia.

Mà vào thời điểm cánh cổng hoàng kim mở ra một khe, Nhân Đế ở Tam Thập Tam Thiên xa xôi lại đột nhiên mở mắt, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Làm sao có thể? Làm sao lại có khí tức của loại lực lượng kia… Không có khả năng…" Vẻ kinh ngạc trên mặt Nhân Đế càng ngày càng đậm, tâm niệm vừa động, quang cảnh trong mắt biến ảo, dường như phong cảnh toàn bộ đại vũ trụ đều ánh vào trong đôi mắt của hắn.

Khi Nhân Đế nhìn thấy một tia sáng màu vàng lộ ra từ trong cánh cổng hoàng kim, lại không nhịn được mà chấn động thân thể, ánh sáng kỳ quái lấp lóe trong mắt hắn.

"Lại có loại chuyện này? Trong vũ trụ lại còn có sinh vật như thế, sau cánh cổng hoàng kim kia, có lẽ thật là…" Vẻ mặt Nhân Đế thay đổi không ngừng.

Hồi lâu sau, Nhân Đế dường như đã hạ quyết tâm, đứng dậy bước ra Tam Thập Tam Thiên.

Toàn bộ bên ngoài Hoa Viên Không Trung đã biến thành lò sát sinh, khắp nơi đều là giết chóc điên cuồng và sinh mệnh héo tàn, xương trắng và máu tươi đang thỏa thích nở rộ. Trong chiến đấu cuồng bạo, âm thanh xương vỡ vụn và âm thanh máu tươi chảy xuôi lại chẳng khiến người e ngại, mà lại làm cho người có loại xúc động sôi trào nhiệt huyết.

Quần áo của Tiểu Hoa vẫn trắng như tuyết, nhưng ánh mắt lại đã đỏ bừng, hắn đã giết không biết bao nhiêu thú Phá Giới, thế nhưng những con thú Phá Giới kia lại càng ngày càng nhiều, phảng phất giết thế nào cũng không giết hết được.

Không chỉ là Tiểu Hoa, lúc này, cường giả của Hoa Viên Không Trung đều toàn thân đẫm máu, có máu của mình, mà càng nhiều máu của kẻ địch.

Cường giả của hội Thần Loạn cũng giết đỏ cả mắt, thú tính hoàn toàn che giấu lý tính, chỉ có máu tươi của đối thủ mới có thể khiến dòng máu sôi trào của bọn họ lạnh đi.

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện phía trên Hoa Viên Không Trung, toàn bộ chiến trường lập tức như bị đông kết.

Chỗ có sinh vật đều duy trì chiến đấu trạng thái, có tại há miệng gầm thét, có khuôn mặt vặn vẹo, có đang sợ hãi kêu to, có che mặt thút thít.

Sinh vật có ở đó đều duy trì biểu cảm và động tác một giây trước, đến cả máu tươi và chỉ gãy vẩy ra không trung đều đông kết, toàn bộ thế giới dường như bị đóng băng thời gian.

Đến cả cường giả Phá Giới mạnh mẽ như Etch và Ninh Nguyệt cũng giống như vậy, bị đông cứng đương trường, không cách nào động đậy.

Thế nhưng tất cả mọi người rất rõ ràng, đây cũng không phải thời gian ngừng lại, nếu thời gian thật sự ngưng lại, suy nghĩ của bọn họ cũng sẽ đứng im theo, nhưng bây giờ, bọn họ có thể nhìn, có thể nghĩ, lại không thể động đậy cả mí mắt chút nào.

“Nhân Đế!” Ninh Nguyệt nhìn thấy bóng người đi tới từ trong hư không bị ngưng kết, đồng tử lập tức co rụt lại.

Nhân Đế đi tới từ trong hư không, giữa vũ trụ ở phảng phất chỉ còn lại một vật sống là hắn, hết thảy cái khác đều quy về yên tĩnh. Cho dù kẻ mạnh như cường giả tỷ lệ Phá Giới một trăm phần trăm cũng như vật chết ở trước mặt hắn.

Đường Chân Lưu cũng nhìn thấy Nhân Đế, hắn rất muốn lên tiếng rống †o: “Buông lão tử ra, có giỏi thì một mình đấu cùng lão tử.”

Thế nhưng hắn lại không có chút năng lực động đậy nào, chớ nói chỉ là khiêu khích Nhân Đế.

Nhân Đế vẫn chưa từng nhìn bọn họ một lần, chỉ đi qua từng bước một, cũng chưa để ý đến những cường giả của hội Thần Loạn, phảng phất bọn họ

đều không tồn tại, chỉ đi thẳng vào bên trong Hoa Viên Không Trung.

Kết giới lớn bên ngoài Hoa Viên Không Trung không chút tác dụng nào đối với Nhân Đế, tựa như không khí, bị Nhân Đế đi vào như thế.

Bên trong Hoa Viên Không Trung, hết thảy đều đứng im, mỗi sinh vật đều đứng im bất động với vẻ mặt kỳ quái, chỉ có thể đưa mắt nhìn Nhân Đế đi về phía sân mà Hàn Sâm đang ở.

Cùng lúc khi Nhân Đế giáng lâm, Bảo Nhi bên trong Tí Hộ Sở đột nhiên sợ hãi trong lòng, không khỏi ngừng động tác trong tay.

"Đứng ngốc ở đó làm gì? Tiếp tục luyện tập đi, ngươi còn cách thành công một khoảng cách, nhất định phải mau chóng dung hợp cùng hạt giống gen" Loạn thấy Bảo Nhi đứng ở nơi đó, bất động, không khỏi nhíu mày thúc giục.

"Ta muốn về đại vũ trụ." Bảo Nhi cúi đầu nói. "Bảo bối, bây giờ ngươi còn không thể trở về. Mẹ đáp ứng ngươi, chỉ

cần ngươi dung hợp thành công, ngươi muốn đi đâu cũng được." Loạn nói. Bảo Nhi ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng kiên định, nói ra từng chữ: "Ta muốn về đại vũ trụ, ngay lúc này, cho dù ngươi có đồng ý hay không." "Vì sao?" Loạn nao nao, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Bảo Nhi dùng vẻ mặt và giọng điệu như thế nói chuyện với nàng. "Bởi vì mẹ của ta gặp nguy hiểm, ta nhất định phải đi cứu nàng." Bảo Nhi nói rồi đi đến ngoài cửa lớn, không có chút do dự nào. "Ta không phải ở đây…" Loạn nói, sắc mặt dần dần thay đổi, bởi vì nàng đã hiểu, mẹ mà Bảo Nhi nói không phải là nàng, mà là vợ của Hàn Sâm, Kỷ Yên Nhiên.

Hết chương 3446.

Chương 3447. Nhân Đế giáng lâm.

Bên trong Hoa Viên Không Trung, Nhân Đế bước đi một mình, đi tới trước sân nhỏ sụp đổ.

“Ô…” Kỷ Yên Nhiên và một đám sủng vật đều bị đọng lại trong sân nhỏ, Kim Mao Hống lại như không bị ngưng kết hoàn toàn, ngăn phía trước Kỷ Yên Nhiên, phát ra âm thanh mang theo cảnh cáo và lòng thù địch với Nhân Đế đang chậm rãi đi tới, dường như đang cảnh cáo Nhân Đế, không nên tiến vào sân nhỏ.

“Quả nhiên bất phàm.” Nhân Đế nhìn Kim Mao Hống một chút, lại bước thẳng vào tiểu viện.

“Rống!” Kim Mao Hống như có chút e ngại, lại phát ra âm thanh gầm dữ dội như cũ, hé miệng phun ra cánh cổng hoàng kim lần nữa.

Nhưng bởi vì bị lực lượng của Nhân Đế ảnh hưởng, mặc dù nó không bị ngưng kết hoàn toàn, động tác lại trở nên vô cùng chậm chạp, cánh cổng hoàng kim kia chậm rãi phun ra từ trong miệng của nó, cản trước mặt Nhân Đế.

“Chính là nó sao?” Ánh mắt Nhân Đế nhìn cánh cổng hoàng kim hơi kỳ quái, cũng không định ra tay.

Trên thực tế, nếu Nhân Đế thật sự ra tay, Kim Mao Hống căn bản không có cơ hội phun ra cánh cổng hoàng kim, e là sẽ trực tiếp bị giết chết.

Cánh cổng hoàng kim thật lâu chưa thể mở ra, Nhân Đế chờ đến không kiên nhẫn lắm, vừa động tâm niệm, Kim Mao Hống lập tức khôi phục trạng thái thân thể bình thường, không còn bị lực lượng ngưng kết kia ảnh hưởng.

“Rống!” Kim Mao Hống vốn đang cố gắng mở ra cánh cổng hoàng kim, hiện tại khôi phục trạng thái thân thể, cánh cổng hoàng kim lập tức mở ra một khe hở.

Chỉ thấy tia sáng màu vàng như ánh chiều tà bắn ra từ bên trong cánh cổng, trực tiếp chiếu xạ trên thân Nhân Đế đối diện.

Trong khoảnh khắc Nhân Đế nhìn thấy kim quang kia, giơ tay lên ngăn trở mặt mình, kim quang kia dường như một sợi dây nhỏ như chiếu thẳng trên người hắn, trong chốc lát đã đốt ra một vết cháy dọc trên Áo Giáp Hắc Tinh, còn bốc lên khói trắng xì xì.

Người có thể thấy cảnh này đều hơi kinh ngạc, một tia sáng trong cánh cổng hoàng kim kia lại có thể đốt cháy chiến giáp nguyên thể gen.

Càng thêm đáng sợ là, dưới kim quang chiếu rọi, vết bỏng kia vẫn đang kéo dài đến phía trong, dường như chẳng mấy chốc sẽ đốt xuyên Áo Giáp Hắc Tinh.

Cảm thụ được từng hồi cảm giác bỏng truyền đến từ trên Áo Giáp Hắc Tinh, hào quang trong mắt Nhân Đế lại càng lấp lánh. Hắn nhìn cánh cổng hoàng kim mở ra một khe hở với ánh mắt phức tạp: “Lực lượng này… quả nhiên hơi giống với những lực lượng ta cảm nhận được… Chẳng lẽ sau cánh cổng này thật sự là nơi đó sao?”

Góc độ cánh cổng hoàng kim mở ra càng lúc càng lớn, tia sáng kia cũng càng lúc càng lớn, Nhân Đế đứng bên trong chùm sáng màu vàng óng, Áo Giáp Hắc Tinh toàn thân phảng phất bị hòa tan, đang dần dần tan rã.

Mà hết thảy nơi khác bị chùm sáng màu vàng óng chiếu đến đều trực tiếp hóa thành hư vô, thứ gì cũng không thể để lại.

Ánh mắt Nhân Đế lóe lên, nhìn khe hở cánh cổng hoàng kim từ phía sau mu bàn tay, với thị lực của hắn, cũng nhìn không thấy bên trong bộ phận kim quang óng ánh mở ra rốt cuộc có cái gì.

Mắt thấy Áo Giáp Hắc Tinh đã sắp bị phá hủy, Nhân Đế không cách nào tục sát tiếp, liền muốn lao ra từ bên trong kim quang.

Thế nhưng Nhân Đế đột nhiên phát hiện, thân thể của mình giống như bị chùm sáng màu vàng đó cố định, lại không cách nào sử dụng dịch chuyển tức thời rời đi.

Trong lòng kinh ngạc, Nhân Đế không do dự nữa, cưỡng ép di chuyển thân thể, phóng tới lực lượng bên ngoài kim quang.

Dưới sự áp chế của kim quang, loại cường giả như Nhân Đế lại cất bước khó khăn, Áo Giáp Hắc Tinh trên người hắn bị chùm sáng màu vàng óng đốt đến hỏng nặng, nơi bị soi sáng chính diện đã sắp bị đốt xuyên.

"Rống!" Kim Mao Hống lại gầm dữ dội, cánh cổng hoàng kim theo Nhân Đế di động mà di động, không để hắn đi ra khỏi phạm vi kim quang chiếu đến.

Nhân Đế khẽ nhíu mày, lại động ý niệm, lập tức hội tụ lực lượng giữa thiên địa, Kim Mao Hống bị lực lượng ảnh hưởng lần nữa, động tác trở nên chậm chạp.

Tốc độ di chuyển của cánh cổng hoàng kim cũng theo đó mà chậm lại, Nhân Đế mau chóng đi ra từ bên trong phạm vi kim quang chiếu đếna.

Chỉ thấy lúc này, Áo Giáp Hắc Tinh toàn thân Nhân Đế đều đang bốc lên khói trắng, lại có nhiều chỗ đã bị đốt xuyên, để lại vết tích cháy đen trên người Nhân Đế, dường như chỉ cần lại thêm một chút thời gian, Nhân Đế sẽ bị tiêu tan sạch.

Càng khiến người ta kinh hãi là chiến giáp nguyên thể gen có được năng lực khôi phục bản thân, lại không có có thể nhanh chóng khôi phục. Sau khi Nhân Đế đi ra, nó vẫn luôn bốc lên khói trắng như cũ, có nhiều chỗ còn đang từ từ tan rã, dường như lực lượng nóng rực của kim quang còn chưa hoàn toàn tiêu tán.

"Đây là hậu duệ của huyết mạch Hống sao? Thế nhưng bản thân Hống chắc hẳn không có năng lực như vậy mới đúng, chẳng lẽ con Hống hỗn huyết có điểm đặc biệt nào hay sao? Trong huyết mạch của nó, ngoài gen Hống ra, còn có gen gì nữa?" Nhân Đế nhìn Kim Mao Hống với vẻ mặt kỳ quái, trong lòng hiện lên vô số suy nghĩ, nhưng bằng mắt thường của hắn, cũng không thể nhìn ra Kim Mao Hống rốt cuộc đã lẫn lộn gen của những sinh vật nào.

"Được rồi, mang về trước rồi từ từ nghiên cứu đi." Nhân Đế như dịch chuyển tức thời xuất hiện trước mặt Kim Mao Hống, một tay đặt đỉnh đầu Kim Mao Hống.

Kim Mao Hống há mồm muốn kêu, thế nhưng còn chưa kêu ra đã hôn mê bất tỉnh, cánh cổng hoàng kim mở ra gần một nửa cũng tiêu tán theo.

Mặc dù Nhân Đế cũng muốn nhìn bên trong cánh cổng hoàng kim rốt cuộc có cái gì, thế nhưng thậm chí đến cả thân thể của hắn cũng không chịu nổi kim quang trong cánh cổng, muốn đi vào trong đó là gần như không thể nào, chỉ có thể mang Kim Mao Hống về trước.

Đánh ngất xỉu Kim Mao Hống, Nhân Đế lại liếc mắt nhìn Kỷ Yên Nhiên ôm Linh Nhi, tự lẩm bẩm một câu: "Đã đến, vậy thì thuận tiện mang các nàng về. Lẽ nào nhiều năm như vậy, hội Thần Loạn vẫn không thể chân chính uy hiếp được địa vị thống trị của Thần điện Gen, không phải không có đạo lý. Ngay cả một chút chuyện nhỏ như thế cũng không làm được, không biết hội Thần Loạn làm sao có thể sinh tồn đến hôm nay."

Nói rồi, Nhân Đế đi về hướng về Kỷ Yên Nhiên, mới đi hai bước đã đi tới trước mặt Kỷ Yên Nhiên, đưa tay muốn bắt Kỷ Yên Nhiên.

Thế nhưng ngay trong khoảnh khắc kia, Nhân Đế lại e ngại trong lòng, chỉ thấy một vầng trắng rực rỡ bùng nổ từ trong lòng Kỷ Yên Nhiên, một bàn tay trong suốt như quang ảnh, đặt trên ngực hắn.

Đồng tử Nhân Đế đột nhiên co rụt lại, cảm giác linh hồn của mình chấn động, thân thể lập tức liên tiếp lui về sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn hấp thu Tần Tu lực lượng linh hồn và máu thịt, lực lượng máu thịt tương đối dễ dung hợp, thế nhưng lực lượng linh hồn kia lại còn thể hoàn toàn dung hợp.

Một chưởng này là đòn tấn linh lực thuần túy, tạm thời làm linh hồn Nhân Đế chấn động, linh hồn vốn sắp dung hợp thành công, suýt nữa bị đánh tan.

"Không cho phép bắt nạt Tiểu Kim Kim và mẹ ta." Giọng nói của một cô bé thở phì phì vang lên.

Nhân Đế thấy rõ ràng người làm hắn bị thương, không khỏi nao nao. Ấy thế mà là con gái Hàn Sâm và Kỷ Yên Nhiên. Nhưng lúc này toàn thân Hàn Linh Nhi như được thánh quang ngưng

kết mà sinh ra, thánh khiết giống như thần linh, hoàn toàn nhìn không ra dáng vẻ của thân thể máu thịt.

“Sao Hàn Sâm lại sinh con gái thần linh kế tiếp, chẳng lẽ Hàn Linh Nhi này cũng giống như Hàn Bảo Nhi, đều có có lai lịch lớn hay sao?” Nhân Đế nghi hoặc trong lòng.

Hết chương 3447.

Chương 3448. Người một nhà này.

Với lực lượng hiện tại của Nhân Đế, cho dù mười hai vị chính thần cấp Hủy Diệt tới đây, e là cũng không thể hành động tự nhiên dưới sức mạnh của hắn.

Thế nhưng Hàn Linh Nhi lại như hoàn toàn không bị ảnh hưởng, đứng ở đó, trừng mắt một đôi mắt to, hung dữ nhìn chằm chằm Nhân Đế.

“Mấy đứa con gái của Hàn Sâm, ai cũng bất phàm.” Nhân Đế nhìn Hàn Linh Nhi, lực lượng trong cơ thể biến hóa, từ lực lượng máu thịt biến thành một loại lực lượng thần linh kỳ dị.

Đó là thần linh chỉ lực thuộc về huyết mạch Trọng Khải, mặc dù Nhân Đế còn chưa dung hợp hai loại sức mạnh làm một, nhưng vận dụng riêng hai loại sức mạnh lại không khó.

Lực lượng linh hóa trải rộng bàn tay, khiến bàn tay kia biến thành linh thể, đưa tay bắt tới phía Hàn Linh Nhi.

Hàn Linh Nhi nhảy lên một cái, né tránh bàn tay của Nhân Đế, thân ở không trung, một chân giãm lên đầu Nhân Đế, còn thở phì phì quát: “Để ngươi bắt nạt Tiểu Kim Kim, giãm chết ngươi.”

Nhưng động tác của Nhân Đế hiển nhiên nhanh hơn Hàn Linh Nhi nhiều không biết khi nào, bàn tay linh hóa kia đã di động đến bên cạnh mắt cá

chân của Hàn Linh Nhi, bắt lấy mắt cá chân nàng, trực tiếp kéo Hàn Linh Nhi xuống, ôm Hàn Linh Nhi vào trong lòng.

“Trẻ con chém chém giết giết thì không đáng yêu đâu, hơn nữa con gái nên ôn nhu một chút mới có thể làm người khác ưa thích.” Nhân Đế sử dụng thần linh chỉ lực giam cầm Hàn Linh Nhi, khiến Hàn Linh Nhi không cách nào tránh thoát.

“Thả ta ra… Ngươi, tên bại hoại này…” Hàn Linh Nhi hơi sợ hãi, giãy dụa kêu to.

Thế nhưng nàng vốn chưa từng tu luyện, chỉ dựa vào lực lượng di truyền của Hàn Sâm, nào là đối thủ của Nhân Đế. Nếu không phải ngay †ừ đầu Nhân Đế đã không đề phòng nàng, nàng cũng không có khả năng lợi dụng lực lượng linh thể làm Nhân Đế bị thương.

“Nếu ngươi lại gọi bậy, ta sẽ nhốt ngươi vào trong một cái quan tài, để một mình ngươi bị vây ở bên trong hang tỷ năm.” Nhân Đế không có cách nào với Hàn Linh Nhi.

Lực lượng của hắn có thể giam cầm Hàn Linh Nhị, lại không có cách nào làm Hàn Linh Nhi hoàn toàn mất đi năng lực hành động và nói chuyện.

Thấy Hàn Linh Nhi vẫn đấm đá lung tung, cào loạn gọi bậy, Nhân Đế đưa tay liền muốn phong bế ý thức của Hàn Linh Nhi, thế nhưng lại đột nhiên nghe thấy một tiếng quát chói tai.

“Thả em gái ta ra.” Chỉ thấy một người đàn ông toàn thân tỏa ánh hào quang trắng lóa đi tới từng bước một, như đang gánh vác núi cao, hai chân của hắn đều đang run rẩy, thế nhưng vẫn đi tới như cũ.

Nhân Đế nhìn thấy người kia, không khỏi nao nao: “Con trai Hàn Sâm, Hàn Tiểu Hoa? Con cái của tên này đều xảy ra chuyện gì vậy? Dưới lực lượng quy tắc của ta, lại có thể đi từ tinh không trở về Hoa Viên Không Trung, bọn họ thật sự là con cái ruột thịt của Hàn Sâm sao?”

“Ta để ngươi thả em gái ta ra, ngươi không nghe thấy sao?” Tiểu Hoa thở hồng hộc đi tới, ánh mắt lại vô cùng hừng hực, nhìn chòng chọc vào Nhân

Đế, quát.

Nhân Đế không muốn lãng phí thời gian nữa, vì quan sát tình huống bên trong cánh cổng hoàng kim, chiến giáp nguyên thể gen trên người hắn bị hao tổn nghiêm trọng, phải cần một khoảng thời gian mới có thể chữa trị. Việc này khiến thời gian dung hợp của hắn lại phải đẩy về sau một chút.

Nhân Đế tiện tay vung lên, một luồng lực lượng đánh lên trên thân Tiểu Hoa, thân thể như gánh vác núi non kia của Tiểu Hoa lập tức bị đánh bay ra ngoài, đụng sập mấy tòa kiến trúc gần đó.

Thế nhưng còn không đợi Nhân Đế xoay người đi bắt Kỷ Yên Nhiên, đã thấy Tiểu Hoa lại bò ra từ bên trong phế tích, đi ra lần nữa.

Nhân Đế nhìn thấy quần áo trên người Tiểu Hoa đã vỡ vụn, lồng ngực bị lực lượng của hắn đập đến xương ngực sụp xuống, thế nhưng khi hắn trở về, tổn thương kia đã tự động khép lại. Ngoài quần áo vỡ vụn, đã không nhìn thấy vết tích tổn thương trên lồng ngực.

“Ta vốn không muốn giết ngươi, nhưng nếu như ngươi khăng khăng muốn chết, thì chớ trách bản đế không niệm tình xưa.” Nhân Đế nhìn Tiểu Hoa lại đi tới từng bước một, nói.

Theo Nhân Đế, Hàn Tiểu Hoa rõ ràng không bằng Hàn Linh Nhi, Hàn Linh Nhi có thể hoàn toàn miễn dịch lực lượng quy tắc của hắn, mà Hàn Tiểu Hoa lại chỉ có thể cưỡng ép chống đỡ lực lượng quy tắc đi về. Đây là chênh lệch về cấp bậc trời sinh.

“Ngươi động đến em gái ta, thì chính là tử địch của Hàn Tiểu Hoa ta, ai có tình cũ gì với ngươi.” Hàn Tiểu Hoa cắn răng, đi tới từng bước một. Dưới áp lực nặng nề, thân hình lại ưỡn lên thẳng tắp như cũ, ánh hào quang trắng lóa trên thân cũng chập chờn càng kịch liệt hơn.

“Thôi được, hai người là đủ rồi, không cần nhiều thêm một người như ngươi nữa.” Nhân Đế lại đấm một quyền. Nhưng lần này, Nhân Đế lại xuống nặng tay, mà không giống vừa rồi, chỉ vì đánh lui Tiểu Hoa, vẫn chưa có sát ý trong lòng.

Oành!

Lực lượng của một quyền này giống như lực lượng hủy diệt thiên địa, Tiểu Hoa đan hai tay vào nhau, ngăn trở quyền kình của một quyền này, thế nhưng thân thể lại như bị lực lượng kinh khủng va chạm, cứng rắn kéo ra một rãnh sâu trên mặt đất, chia tất cả kiến trúc cản đường thành hai nửa, vẫn đụng vào trong rừng rậm, cắt rừng rậm ra thành một vết rách.

"Anh!" Hàn Linh Nhi vừa vội vừa giận, liều mạng giãy dụa trong lòng Nhân Đế, hận không thể cắn mấy ngụm lên người Nhân Đế.

Nhân Đế hơi phiền, ra tay đặt trên đỉnh đầu Hàn Linh Nhi, phong bế bảy giác quan của nàng, khiến nàng không kêu được cũng không thể động đậy.

Chính lúc muốn quay người đi về hướng Kỷ Yên Nhiên, trong lòng lại đột nhiên hơi động, hắn quay người nhìn sang, chỉ thấy bên trong vùng rừng rậm kia, một luồng sáng trắng rực rỡ như núi lửa phun trào chọc thủng chân trời.

Nơi ánh sáng trắng lóa kia chiếu rọi, lực lượng quy tắc của Nhân Đế lại mất đi tác dụng, vật thể bị đọng lại đều khôi phục quỹ tích vận động vốn có lần nữa.

Chỉ thấy Tiểu Hoa đi ra từ trong rừng rậm, nhưng lúc này Tiểu Hoa có một số khác biệt so với trước kia.

Tiểu Hoa kế thừa thể Đế Linh siêu cấp từ chỗ Hàn Sâm, nhưng điều đó không có nghĩa là, lực lượng của hắn bị giới hạn trong thể Đế Linh.

Tiểu Hoa học Thánh thể chỉ lực của Thánh Chủ, lại đi Tí Hộ Sở một chuyến, thăng cấp gen Thần siêu cấp viên mãn lên từng tầng từng †ầng, nhưng bởi vì gen di truyền Hàn Sâm cho hắn quá mạnh, hắn luôn không thể hình thành thể Siêu Thần của mình.

Nhưng lực lượng và cá tính của hắn luôn ấp ủ trong thân thể, vẫn chờ đợi một thời cơ đột phá gien di truyền.

“Buông tay bẩn thỉu của ngươi ra, đừng đụng vào em gái ta.” Tiểu Hoa đi tới từ trong rừng rậm, hắn cũng không tiến hóa thành linh thể thuần †úy giống như Hàn Sâm và Hàn Linh Nhi.

Thế nhưng ở trên người hắn, ánh sáng trắng rực rỡ lại ngưng tụ trở thành một quang ảnh thần thánh, như một vị thiên sứ thánh khiết, che chở thân thể của hắn.

Loại cảm giác nặng nề như gánh vác núi cao kia đã biến mất không thấy gì nữa trên thân thể Tiểu Hoa, thay vào đó là một loại thánh khiết mạnh mẽ vô song.

“Người một nhà này rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ một nhà Hàn Sâm không phải là huyết mạch loài người của Tí Hộ Sở…” Nhân Đế nhìn Tiểu Hoa, trong lòng tràn đầy nghỉ hoặc.

Nhân Đế tin tưởng vững chắc con đường tiến hóa của mình là chính xác nhất, hắn lợi dụng Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh thuần hóa huyết mạch một đời tiếp một đời, hoàn toàn xóa đi huyết mạch Tinh tộc vốn chiếm cứ phần lớn gien di truyền của nhân loại Tí Hộ Sở, chiết xuất huyết mạch Giới Vương thần và Tần Tu, mới có được thân thể hiện tại.

Hắn thấy, huyết mạch Tinh tộc căn bản là cấp thấp mà vô dụng. Nếu Hàn Sâm thật sự là huyết mạch loài người của Tí Hộ Sở, thì với huyết mạch Tinh tộc làm chủ, sao hắn lại có thể sinh ra nhiều con cái mạnh mẽ như vậy?

Hết chương 3448.

Chương 3449. Thể Siêu Thần của Tiểu Hoa.

“Cho dù gien di truyền của Hàn Sâm ưu tú đến mức nào, từ đầu đến cuối cũng không thể sánh bằng gen mạnh nhất thế gian này. Người có thể bước

ra một bước kia, từ đầu đến cuối chỉ có ta mà thôi.” Nhân Đế nghĩ thầm, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Hoa cũng hòa hoãn rất nhiều, khẽ cười nói: “Thật ra, tính toán nghiêm túc, các ngươi và cha của các ngươi, Hàn Sâm, đều là huyết mạch truyền thừa của ta, đều là con cháu đời sau của ta, chúng ta mới là người một nhà. Bảo Nhi cũng không phải là con gái ruột của cha ngươi, không có gen loài người, cũng không có bất cứ quan hệ huyết mạch gì với các ngươi, các ngươi cần gì phải tự giết lẫn nhau với ta vì một người ngoài đây? Chỉ cần các ngươi giao Bảo Nhi ra, làm tổ tiên của các ngươi, sao bản đế lại tổn thương những đứa trẻ các ngươi?”

Tiểu Hoa không hề bị lay động, lực lượng thánh khiết trên thân càng ngày càng mạnh. Khu vực bị lực lượng của hắn phóng xạ đến, thế giới giống như được tinh lọc, chẳng những khôi phục quy tắc trật tự vốn có, mà kiến trúc và thực vật bị hư hao lại đang nhanh chóng tự chữa trị.

Kiến trúc tổn hại khôi phục như mới, cây cao lớn bị chém đứt một lần nữa khép lại, vạn vật đều khôi phục sức sống mới.

“Nhân Đế, ta mặc kệ ngươi là tổ tiên của ai, nhưng Bảo Nhi là chị của †a, dù nàng có quan hệ máu mủ với ta hay không, nàng đều là chị ruột duy nhất của ta.” Tiểu Hoa vừa đi về phía Nhân Đế vừa nói: “Dù nàng không phải chị của ta, ta cũng tuyệt đối không để nụ cười xinh đẹp như vậy biến mất vì các ngươi.”

“Còn nữa, ta lặp lại lần nữa, buông tay bẩn thỉu của ngươi ra.” Nói rồi, Tiểu Hoa đánh một quyền về hướng Nhân Đế, lực lượng thánh khiết kinh khủng ngưng tụ thành cực quang trên nắm tay.

“Vậy thì hết cách rồi. Huyết mạch của ta đang chảy xuôi trên người ngươi, vốn muốn cho các ngươi một cơ hội, mà chính các ngươi lại không biết quý trọng.” Một tay Nhân Đế nắm lấy Hàn Linh Nhi, một tay khác nắm thành quả đấm, đón lấy lực quyền của Tiểu Hoa: “Như vậy, thì để các ngươi mở mang kiến thức một chút, cái gì mới thật sự là lực lượng.”

Mặc dù Áo Giáp Hắc Tinh bị kim quang trong cánh cổng hoàng kim đốt bị thương, nhưng lực lượng nó bộc phát ra vẫn có năng lực khó tin như cũ.

Lực lượng của chiến giáp nguyên thể gen gần như bao gồm tất cả ảo diệu của sinh mệnh gen, có được chiến giáp nguyên thể gen thì có thể sử dụng gần như tất cả năng lực sinh mệnh.

Nó có thể khiến sinh mệnh gen tiến hóa, đương nhiên cũng có thể phá giải hủy diệt tất cả gen.

Một quyền này của Nhân Đế ngưng tụ lực lượng của chiến giáp nguyên thể gen. Dưới quyền quang màu đen, tất cả mọi thứ đều bị phân giải hủy diệt, cho dù là linh hồn cũng sẽ bị phân giải thành phân tử nguyên thủy nhất.

Hai ánh quyền một trắng một đen đụng vào nhau, lập tức dẫn phát kỳ cảnh kỳ lạ.

Những nơi ánh sáng đen đi qua, hết thảy đều bị phân giải hủy diệt, mà những nơi ánh sáng trắng lóa đi qua, vật chất bị phân giải lại tái sinh.

Hai luồng ánh quyền tiếp tục va chạm, không phát sinh vụ nổ lớn, thế nhưng cảnh tượng tạo thành lại càng kinh khủng, càng kỳ dị vụ nổ lớn.

Sắc mặt Nhân Đế lại hơi thay đổi, hắn cắn nuốt thân thể và linh hồn của Tần Tu, mặc dù còn chưa hoàn toàn dung hợp thành công, nhưng đã tự xưng là vô địch vũ trụ. Cho dù đương kim chủ nhân vũ trụ, Tử Vị, cũng không có khả năng có lực lượng mạnh hơn hắn.

Thế nhưng trong cú va chạm giữa hai luồng ánh quyền một đen một trắng, ánh quyền màu trắng của Tiểu Hoa lại dần dần đè ép ánh quyền màu đen, ép Nhân Đế từng tấc từng tấc một, khiến khu vực ánh sáng trắng càng ngày càng nhiều, mà khu vực ánh sáng đen càng ngày càng nhỏ.

Ánh mắt Nhân Đế chớp lên, thực sự khó mà tin được, lực lượng của Tiểu Hoa lại có thể đến loại tình trạng này.

“Không có khả năng, hắn, một con cháu hỗn huyết, lại có huyết mạch Tinh tộc làm chủ, vì sao có thể đi đến một bước này?” Nhân Đế nhìn ánh sáng trắng đè ép đến, và thế giới như mới sinh bên trong ánh sáng trắng, nghi ngờ trong lòng thực sự khó mà giải đáp.

Oành!

Thân thể Nhân Đế lại bị chấn lui một bước, mà Tiểu Hoa vẫn áp bách về phía trước như cũ.

Ánh mắt Nhân Đế ngưng lại, Áo Giáp Hắc Tinh trên một nắm tay bị linh hóa, ánh quyền màu đen kia cũng biến hóa theo đó, biến thành một loại tia sáng như tro đen.

Chùm sáng màu đen xám dường như có thể cắt hết thảy, cứng rắn cắt ra ánh quyền màu trắng lóa của Tiểu Hoa, chợt lóe lên từ bên trong khu vực ánh sáng trắng.

Thân thể thiêu đốt ánh sáng trắng lóa của Tiểu Hoa bị tia sáng màu đen kia cắt ra từ giữa, thân thể bị cắt thành hai nửa.

"Ngươi rất mạnh, nhưng dù ngươi mạnh hơn nữa, cuối cùng chỉ là con cháu đời sau của ta." Nhân Đế liếc mắt nhìn thân thể Tiểu Hoa bị chém thành hai khúc, đang nghiêng ngả đi, nói.

Kỷ Yên Nhiên vẫn đang nhìn xem, thế nhưng nàng lại không thể nói, thấy cảnh này, gần như bất tỉnh đi.

Thế nhưng một giây sau, nàng lại nhìn thấy thân thể bị chém thành hai khúc của Tiểu Hoa giống như bị lực lượng gì kéo lại, hợp lại với nhau một lần nữa, phảng phất chưa bao giờ có vết thương kia.

Tiểu Hoa hoạt động tay chân một chút, nhìn Nhân Đế với vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Đừng nói ta không biết ngươi có phải là Thủy Tổ thực sự của loài người hay không. Cho dù ngươi thật sự là vậy, dựa theo quy luật tiến hóa của vũ trụ, thì một đời càng mạnh hơn một đời, ngươi sớm nên bị đào thải rồi."

Nhân Đế khẽ nhíu mày, hắn còn không thể hoàn toàn dung hợp chiến giáp nguyên thể gen và lực lượng của cấp Trọng Khải, nhưng một đòn vừa rồi đã là sự dung hợp bước đầu. Cho dù là Tử Vi, cũng không dám lấy thần thể cứng rắn đối kháng một đòn kia. Nếu thần thể bị nó gây thương tích, chỉ e rất khó khép lại.

Sau khi thân thể Tiểu Hoa bị lực vũ trụ của hắn cắt ra, lại còn có thể khép lại, chuyện này thực sự khiến Nhân Đế hơi kinh ngạc.

“Nhà các ngươi thật sự đã cho ta quá nhiều kinh ngạc, hiện tại nếu các ngươi chịu giao Bảo Nhi ra, thì chuyện lúc trước, ta sẽ coi như chưa từng xảy ra, còn có thể lập ngươi làm Thánh Tử của Huyết Mệnh Giáo †a, sau này ngươi sẽ có cơ hội tiếp nhận vị trí của ta, trở thành giáo chủ Huyết Mệnh Giáo.” Nhân Đế nhìn Tiểu Hoa, nói, nhưng đáy mắt lại hiện lên một tia sát cơ.

Hắn vốn chỉ muốn giết chết Bảo Nhi có uy hiếp với hắn, nhưng bây giờ hắn phát hiện, trong người một nhà Hàn Sâm không chỉ Bảo Nhi có uy hiếp với hắn.

Lực lượng của Tiểu Hoa lại có thể đối kháng cùng cấp Bán Bộ Vũ Trụ như hắn, điều này thực sự khiến hắn hơi giật mình.

“Cho dù ngươi hay Huyết Mệnh Giáo, ta đều không có hứng thú gì, ta lại nói một lần cuối cùng, thả em gái ta ra.” Ánh sáng trắng lóa lại ngưng tụ trên quyền của Tiểu Hoa.

“Ta đã cho ngươi cơ hội.” Nhân Đế nói, Áo Giáp Hắc Tinh trên bàn tay linh hóa lần nữa, đánh một quyền về phía Tiểu Hoa.

Lồng ngực Tiểu Hoa trực tiếp bị một quyền kia đánh xuyên, thế nhưng gần như lại khôi phục ngay lập tức, bước chân phóng tới Nhân Đế căn bản không hề dừng lại.

Nhân Đế không khỏi nhíu mày, liên tục đánh mấy quyền về phía Tiểu Hoa, thế nhưng dù thân thể Tiểu Hoa bị thương thế nào, đều sẽ lập tức khôi phục. Lực vũ trụ thành hình sơ bộ của Nhân Đế lại không cách nào giết chết thân thể của Tiểu Hoa.

“Đó rốt cuộc là lực lượng gì?” Ánh mắt Nhân Đế như đao, nhìn chăm chú quang ảnh như thiên sứ trên thân Tiểu Hoa. Hắn nhìn rõ ràng, là lực lượng của quang ảnh kia đang ảnh hưởng thân thể của Tiểu Hoa, thế nhưng khi lực vũ trụ của hắn cắt về phía quang ảnh thiên sứ, lại không thể làm quang

ảnh bị thương, phảng phất quang ảnh kia căn bản không tồn tại, vô cùng kỳ dị.

Với lực lượng của Nhân Đế, cho dù quang ảnh kia thật sự là Thần chỉ

linh, lực vũ trụ của hắn cũng có thể hủy diệt nó hoàn toàn, giống như

lực lượng của hắn có thể ảnh hưởng đến Hàn Linh Nhi dưới trạng thái thể Thần Linh siêu cấp vậy.

Thế nhưng quang ảnh thiên sứ trên thân Tiểu Hoa lại hoàn toàn không bị lực lượng của hắn ảnh hưởng, khiến Nhân Đế cũng khó có thể thấy rõ, quang ảnh kia rốt cuộc là cái gì.

Mắt thấy Tiểu Hoa đã vọt tới trước mặt hắn, đánh một quyền trực tiếp lên mặt hắn, ánh mắt Nhân Đế khẽ động, một tay khác nâng thân thể của Hàn Linh Nhi lên trước nắm đấm của Tiểu Hoa.

Hết chương 3449.

Chương 3450. Thánh Linh Thủ Hộ.

Ý định ban đầu của Nhân Đế chỉ là muốn ngăn cản Tiểu Hoa, cũng không có thật dự định lấy mạng của Hàn Linh Nhi để cản Tiểu Hoa.

Thế nhưng ai biết một quyền này của Tiểu Hoa lại hoàn toàn không định ngừng lại, trực tiếp đánh vào trên bụng Hàn Linh Nhi, lập tức chỉ thấy vầng sáng trắng trên bụng Hàn Linh Nhi lấp lánh. Theo một lực lượng của quyền kia, quang ảnh thiên sứ trên thân Tiểu Hoa lại đánh vào bên trong thân thể Hàn Linh Nhi.

Oành!

Nhân Đế nắm lấy tay Hàn Linh Nhị, lại bị một luồng lực lượng chấn ra, thân thể không khỏi lùi lại mấy bước.

“Quên nói cho ngươi, thể Siêu Thần của ta tên là Thánh Linh Thủ Hộ, chính như niềm tin của ta, chỉ sinh ra vì bảo vệ.” Tiểu Hoa thu hồi nắm đấm, nhìn Hàn Linh Nhi trước mặt.

Chỉ thấy Hàn Linh Nhi đã hóa thành linh thể thể Thần Linh siêu cấp, sau khi dung hợp Thánh Linh, lớn lên trong khoảnh khắc, từ một cô bé biến thành dáng vẻ phụ nữ trưởng thành. Một đôi cánh ánh sáng mở rộng ra phía sau lưng nàng, tóc dài trắng lóa như thác nước ánh sáng bồng bềnh thả xuống, khí tức thánh khiết tràn ngập trên người.

“Ức hiếp Tiểu Hoa ca ca của ta, đánh chết ngươi.” Thân thể Hàn Linh Nhi biến hóa thành lớn, nhưng tư tưởng lại chưa thay đổi, vẫn là Hàn Linh Nhi trước kia.

Thánh Linh Thủ Hộ của Tiểu Hoa chỉ vì bảo vệ, sẽ không cưỡng ép thay đổi tín niệm và tâm ý của người được bảo vệ. Dù tâm ý của người được bảo vệ vốn là thiện lương hay tà ác đều sẽ được bảo vệ như nhau, bởi vì yêu thương không phân biệt thiện lương hay tà ác.

Nhân Đế nhìn Hàn Linh Nhi tức giận, vừa muốn nói điều gì, lại chỉ thấy linh quang lóe lên, Hàn Linh Nhi đã đến trước mặt hắn, nắm đấm đã nên lên cằm của hắn.

Ầm!

Thân thể Nhân Đế như tên lửa bay lên, miệng hộc máu tươi điên cuồng, linh hồn càng không ngừng rung động, gần như phải bị chấn nát.

“Làm sao… có thể…” Thân hình Nhân Đế bay lên trong tinh không, đồng tử cũng co vào đến cực hạn. Hắn hoàn toàn không có cách nào tin tưởng, Hàn Linh Nhi lại nhanh đến mức làm thân thể của hắn không kịp làm ra phản ứng cùng lúc.

Hoa Viên Không Trung vốn bị lực lượng quy tắc của Nhân Đế bao phủ, cũng bị phá vỡ bởi một quyền này Hàn Linh Nhi. Vô số cường giả của hội Thần Loạn và đám người Hoa Viên Không Trung vốn cứng lại trong tinh không, đều khôi phục thân thể tự do.

Nhưng sau khi bọn họ khôi phục tự do, lại ngơ ngác nhìn tinh không như cũ, giống như bị hóa đá.

Chỉ thấy Hàn Linh Nhi như Thánh Linh, đánh đập Nhân Đế điên cuồng trong tinh không.

Bởi vì Hàn Linh Nhi quá nhỏ tuổi, căn bản chưa từng luyện thuật gen, bình thường cũng chỉ học chút chiêu thức quyền cước phổ thông,lúc này Hàn Linh Nhi bão nổi, cũng chỉ biết dùng quyền cước đánh.

Những chiêu thuật kia của nàng, cơ sở đến không thể cơ sở hơn nữa. Đấm thẳng, đấm móc, vẫy quyền đều là cơ sở trong cơ sở, thối pháp cũng là mấy thức mà trẻ con ba tuổi đều biết.

Thế nhưng chính là quyền cước, chiêu thuật đơn giản, cơ sở như vậy lại hành hung Nhân Đế vô hạn trong tinh không.

Diện mạo, thân thể của Nhân Đế bị quyền cước của Hàn Linh Nhi đánh tơi bời, đánh Nhân Đế giống như con lật đật lắc lư trong tinh không. khuôn mặt tuấn tú kia đã bị đánh thành giống như đầu heo, bên trong †ai mắt mũi miệng đều có máu tươi phun ra tung toé.

Răng rắc!

Áo Giáp Hắc Tinh vốn đã bị đốt tốn thương kia cứ thế mà bị nắm đấm của Hàn Linh Nhi đạp nát một mảnh giáp ngực lớn.

Toàn bộ sinh linh đều nhìn đến ngơ ngác. Đây chính là Nhân Đế, tồn tại vô địch trong trận chiến Tam Thập Tam Thiên, một chưởng giết hết cường giả tuyệt thế, trong lúc nói cười khiến chủ của Thần điện Gen chỉ có thể nhượng bộ.

Không ai có thể tin nổi, Nhân Đế lại bị Hàn Linh Nhi hành hung thành như vậy.

"Đó… thật là hội trưởng đại nhân mới của chúng ta…" Etch ngơ ngác nhìn Nhân Đế bị đánh đập, gần như không thể tin vào hai mắt của mình.

"Ông trời của ta, đó thật là Tiểu Linh Nhi sao?" Đường Chân Lưu khoa trương kêu lên.

"Tiểu Linh Nhi gì, đó là nữ thần của ta có được hay không?" Bên trong Hoa Viên Không Trung lại là một mảnh vui mừng.

Lúc này Nhân Đế vừa sợ vừa giận, hắn sử dụng rất nhiều thuật gen, trước mặt Hàn Linh Nhi, dù là thuật gen thời gian, không gian,… vân vân dường như đều vô dụng. Lực lượng thuần túy mà thánh khiết kia phảng phất có thể loại bỏ hết thảy hư ảo.

Nói cách khác, đó chính là bạo lực đơn giản mà trực tiếp, lấy lực lượng thuần túy nghiền ép hết thảy. Đến cả thuật gen cấp Trọng Khải cũng không có bất cứ tác dụng nào trước mặt Hàn Linh Nhi.

Chút lực vũ trụ mà Nhân Đế cấp Bán Bộ Vũ Trụ lĩnh ngộ được đều bị quyền cước của Hàn Linh Nhi mạnh mẽ đánh nát, giống như đây không phải là lực lượng vô địch trong vũ trụ, mà là thuỷ tinh.

Lực lượng kia càng trực tiếp rung chuyển linh hồn của hắn. Nếu không phải linh hồn của hắn mạnh mẽ vô song, đổi thành sinh vật khác, e là một quyền đã bị đánh đến linh hồn vỡ vụn.

“Không có khả năng… Không có khả năng…” Nhân Đế khó mà tiếp nhận kết quả như vậy.

Nhiều năm như vậy, hắn trăm phương ngàn kế, tốn hao vô số tâm huyết, chiết xuất huyết mạch một đời tiếp một đời, để gen của thân thể mình có thể thuần hóa, vứt bỏ gen Tinh tộc kém cỏi, chỉ để lại gen của Giới Vương thần và Tần Tu mạnh nhất, làm mình trở thành tồn tại mạnh nhất.

Nhưng bây giờ hắn đột nhiên phát hiện, hai con lai có gen loại kém trong mắt hắn lại liên hợp lại bùng nổ ra lực lượng đến cả hắn cũng rung động vì đó. Điều này khiến hắn không thể chấp nhận được.

Loại cảm giác thất bại này còn khiến hắn khó mà tiếp nhận hơn việc hắn bị đánh bại. Nếu gen của con lai bị hắn cho rằng là loại kém cũng có thể mạnh đến thế, thì cố gắng nhiều năm như vậy của hắn thì lại là gì đây? Sự trả giá nhiều thế hệ của Huyết Mệnh Giáo lại là gì đây?

“Không đúng… Con đường của ta mới là chính xác… gen của ta mới mạnh nhất… Chỉ cần bước đến một bước kia… Chỉ cần đi đến một bước kia, ta sẽ mạnh hơn nàng…” Màu tím quay vòng trong mắt Nhân Đế, thân thể ráng chống đỡ bị Hàn Linh Nhi đánh đập, hơi chuyển đổi tư thế.

Thân thể Hàn Linh Nhi vô cùng mạnh mẽ, nhưng từ đầu đến cuối, nàng chỉ là một đứa bé con, tâm trí há có thể so được với Nhân Đế.

Lồng ngực Nhân Đế trên lại chịu một quyền, giáp ngực đã hoàn toàn vỡ vụn, lồng ngực đều bị oanh ra một cái lỗ máu, kia cường đại thân thể, cũng ngăn cản không nổi Hàn Linh Nhi nắm đấm.

Trái tim trong lồng ngực lộ ra, một mảnh máu thịt be bét.

Hàn Linh Nhi nhìn thấy cảnh tượng kia, không khỏi nao nao, dù sao nàng vẫn là một đứa bé, càng chưa từng chân chính tự tay tổn thương ai.

Nhưng trong khoảnh khắc nàng khẽ giật mình này, thân hình Nhân Đế lại biến mất.

“Không được!” Tiểu Hoa phản ứng đầu tiên, phóng tới Kỷ Yên Nhiên đứng một bên. Thế nhưng hắn đã dung hợp Thánh Linh trên người Hàn Linh Nhi, không kịp thu hồi, thực lực bản thân giảm nhiều, còn chưa vọt tới trước mặt Kỷ Yên Nhiên, đã thấy Nhân Đế xuất hiện sau lưng Kỷ Yên Nhiên, một tay ghìm chặt cổ Kỷ Yên Nhiên, một tay khác vung lên, lập tức đánh bay Tiểu Hoa ra ngoài.

“Tên khốn, thả mẹ ta ra!” Hàn Linh Nhi giận dữ, lách mình đi tới trước mặt Nhân Đế, muốn nện vào mặt của hắn.

Nhân Đế lại nâng lên Kỷ Yên Nhiên, chắn trước mặt Hàn Linh Nhi, Hàn Linh Nhi chỉ có thể cưỡng ép thu quyền. Nhân Đế vung một tay khác lên, một luồng lực vũ trụ màu xám đen lập tức đánh vào trên thân Hàn Linh Nhi, đánh thân thể của Hàn Linh Nhi bay ra ngoài.

“Hèn hạ… Vô sỉ…” Bọn người Đường Chân Lưu đều vừa sợ vừa giận.

Đến cả rất nhiều sinh vật khủng bố của hội Thần Loạn đều cảm thấy sắc mặt mình khó coi. Bọn họ không phải chưa từng làm chuyện như thế, nhưng đường đường chủ nhân hội Thần Loạn làm loại chuyện này ngay trước mặt nhiều sinh vật trong vũ trụ như vậy thực sự hơi khó coi.

Hết chương 3450.

Chương 3451. Bảo Nhi trở về.

Bàn tay Nhân Đế bắt lấy Kỷ Yên Nhiên toả sáng ánh sáng màu xám đen, như xiềng xích được hợp thành từ từng chú văn quỷ bí, trói thân thể Kỷ Yên Nhiên trong đó.

Hàn Linh Nhi nhảy dựng lên từ dưới đất, muốn tấn công Nhân Đế lần nữa, nhưng không đợi nàng ra tay, Nhân Đế liền nói: “Hiện tại mạng của nàng liên tiếp cùng tánh mạng của ta, nếu thân ta chịu nửa phần lực, nàng sẽ phải chịu đau khổ vạn phần. Nếu ngươi không sợ nàng chết, thì cứ việc thử ra tay một lần.”

“Ngươi… hèn hạ” Hàn Linh Nhi vừa vội vừa tức, không dám tùy tiện ra tay.

“Cô bé à, thế giới của người trưởng thành dơ bẩn hơn xa so tưởng tượng của ngươi.” Nhân Đế không thay đổi sắc mặt, chỉ nắm chặt ngón †ay, những xiềng xích chú văn trên thân Kỷ Yên Nhiên càng thu lại chặt hơn, Kỷ Yên Nhiên lập tức có vẻ sắp không hít thở nổi.

“Thả mẹ ta ra!” Hàn Linh Nhi vô cùng phẫn nộ, nhưng lại không dám xông lên. Nàng thực sự quá nhỏ, tâm trí còn không thành thục đến nỗi có thể đối kháng cùng bậc nhân vật như Nhân Đế, cho dù có được lực lượng mạnh mẽ, thì cũng khó có thể đối chọi gay gắt với Nhân Đế.

Nhân Đế không để ý tới nàng, chuyển qua nói với Hàn Tiểu Hoa: “Ta đếm tới ba, thu hồi Thánh Linh của ngươi, nếu không dù là mệnh hay linh hồn của nàng đều chấp nhận tan thành mây khói.”

“Một… Hai… Ba…” Nhân Đế căn bản không hề ngừng lại, trực tiếp đếm tới ba, bàn tay đã sắp khép lại.

“Chậm đã!” Hàn Tiểu Hoa kêu to, nhưng sức lực của Nhân Đế không ngừng lại, Hàn Tiểu Hoa quá sợ hãi, thu hồi Thánh Linh Thủ Hộ, đồng thời giận dữ nói: “Nhân Đế, ngươi dám làm nàng bị thương, ta chắc chắn sẽ giết ngươi.”

Nhân Đế rốt cục ngừng lực lượng lại, lạnh nhạt nói: “Người trẻ tuổi, lời nói nhảm vô dụng sẽ chỉ làm ngươi lộ ra sự vô năng, chứ đừng nói đến năng lực ngoài sức khống chế của chính mình.”

Theo Thánh Linh Thủ Hộ bị Hàn Tiểu Hoa thu hồi, Hàn Linh Nhi lập tức †ừ dáng vẻ thiên sứ thánh khiết trở về dáng vẻ trẻ con, lực lượng cũng suy yếu trên phạm vi lớn, khó mà chống lại cùng Nhân Đế nữa.

Hai anh em hợp lực có thể áp chế Nhân Đế, nhưng lực lượng của cả hai phân tán, thì không ai có thể là đối thủ của Nhân Đế.

Hàn Tiểu Hoa còn có thể chống lại một hai cùng Nhân Đế, nhưng Thánh Linh Thủ Hộ của hắn cần dùng trên thân người được bảo vệ, mới có thể

phát huy sức chiến đấu lớn nhất. Chính mình sử dụng lại là không có tính công kích quá mạnh, khó mà hình thành uy hiếp chân chính đối với Nhân Đế.

Nhìn Linh Nhi khôi phục nguyên hình, Nhân Đế ngầm sinh sát tâm, lực vũ trụ ngưng tụ lần nữa, đột nhiên đánh về phía Hàn Linh Nhi, muốn trước giết chết Hàn Linh Nhi diệt sát, cắt đứt nỗi lo về sau.

Đầu óc của hắn hết sức rõ ràng, muốn giết Hàn Tiểu Hoa không dễ, mà Thánh Linh Thủ Hộ của Hàn Tiểu Hoa phải dùng trên người ngoài mới lợi hại. Lực lượng của Thánh Linh Thủ Hộ dĩ nhiên mạnh mẽ, nhưng nếu người được bảo vệ không mạnh, Thánh Linh Thủ Hộ cũng khó có thể nghịch thiên.

Hàn Linh Nhi tăng thêm Thánh Linh Thủ Hộ của Hàn Tiểu Hoa, mới là căn nguyên kinh khủng, chỉ cần trừ mất một người trong cả hai thì mới được.

Hiện tại hắn đã đắc tội nhà Hàn Sâm quá mức, cũng không quan tâm giết thêm một con gái của Hàn gia. So với địa vị chủ nhân vũ trụ, dù cho là đời sau của mình, thì cũng không thể coi là gì.

Nhân Đế tu luyện Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh, bản thân đã cưỡng ép hấp thu huyết mạch của nhiều đời thánh đồ Huyết Mệnh Giáo, mới có thể khiến huyết mạch của chính mình chiết xuất, không biết hi sinh bao nhiêu đời thánh đồ, mới thành tựu hắn hôm nay. Hắn đương nhiên không phải loại người không ra tay độc ác được.

“Linh Nhi!” Tiểu Hoa nhìn ra sát cơ của Nhân Đế, chuyển đổi thời không, chắn trước mặt Linh Nhi, bùng nổ Thánh Linh chỉ lực đánh bừa một quyền cùng lực vũ trụ của Nhân Đế.

Mắt thấy hai luồng lực lượng sắp đụng vào nhau, Nhân Đế lại nâng Kỷ Yên Nhiên lên trước mặt, nhưng lần này Nhân Đế không phạm sai lầm như lần trước. Mặc dù hắn giơ Kỷ Yên Nhiên lên phía trước, nhưng không để lực lượng của Tiểu Hoa đụng chạm vào Kỷ Yên Nhiên, lực lượng của chính hắn đã sắp đè nát thân thể Kỷ Yên Nhiên.

“Muốn nàng sống, thì thành thật một chút cho ta.” Nhân Đế lạnh lùng nói.

Tiểu Hoa không thể không cưỡng ép thu hồi lực lượng của mình, nếu không một quyền này của hắn hạ xuống, còn chưa tới trước mặt Nhân Đế, thân thể Kỷ Yên Nhiên đã nổ tung trước.

Tiểu Hoa vừa thu hồi lực lượng, lực vũ trụ của Nhân Đế đã đánh mạnh vào trên thân Tiểu Hoa, lập tức đánh Tiểu Hoa bay ra ngoài.

Mặc dù có lực lượng của Thánh Linh Thủ Hộ, Tiểu Hoa sẽ không chết, nhưng Tiểu Hoa vừa rời đi, Linh Nhi hoàn toàn bại lộ ra. Nhân Đế không chút do dự, thừa dịp thời cơ một khoảnh khắc này, ngưng tụ ra một chỉ toàn lực, điểm về phía lông mày Hàn Linh Nhi, muốn trực tiếp đánh nổ linh thể của nàng.

"Linh Nhi…" Kỷ Yên Nhiên và Hàn Tiểu Hoa đều sắp nứt cả tim gan, hận không thể nhào tới dùng thân thể cản lại một đòn này thay Hàn Linh Nhi.

Thế nhưng Kỷ Yên Nhiên căn bản không thể động, Hàn Tiểu Hoa dùng hết sức mình muốn dịch chuyển tức thời trở về, thế nhưng vẫn không kịp.

Mấy người Hoàng Phủ Tĩnh và Đường Chân Lưu đều nhìn mà nổi giận đùng đùng, nhưng tốc độ của bọn họ còn không bằng Hàn Tiểu Hoa, nào cùng đi cứu được.

Mắt thấy Hàn Linh Nhi bị lực vũ trụ của Nhân Đế đánh trúng thân thể, mọi người đều mất cả tim mật, đột nhiên nhìn thấy quang ảnh lóe lên. Một bóng dáng nhỏ xinh xuất hiện trước Hàn Linh Nhi, đồng thời một chùm sáng màu vàng xuất hiện, lực vũ trụ của Nhân Đế đánh vào trên chùm sáng màu vàng kia, lại như rượu vài ấm sứ, trực tiếp biến mất, không còn tăm tích.

"Bảo Nhi… Bảo Nhi tỷ…" Mọi người thấy bóng dáng kia đều vừa mừng vừa sợ. Hàn Linh Nhi và Hàn Tiểu Hoa càng vui mừng quá đỗi, cùng gọi chị.

Bảo Nhi cầm một hồ lô nhỏ màu vàng trong tay, ánh mắt mang sát khí nhìn chằm chằm Nhân Đế, vừa rồi chính nàng đã dùng hồ lô nhỏ lấy đi lực vũ trụ của Nhân Đế.

Trong rừng rậm, Loạn đứng trên tán cây một gốc đại thụ, nhìn về phía Bảo Nhi, vẻ mặt hơi phức tạp.

Bảo Nhi còn chưa hoàn toàn dung hợp hạt giống gen Thần siêu cấp thành công, hiện tại chiến một trận với Tần Tu, e là sẽ có nguy hiểm cực lớn. Đây vốn không phải là điều nàng mong muốn.

Thế nhưng Bảo Nhi lại nhất quyết đến đây, cho dù là nàng cũng không ngăn cản nổi.

Nhưng Nhân Đế xuất hiện cũng khiến nàng hơi nghi hoặc. Nàng vẫn luôn ở trong Tí Hộ Sở, còn không biết chuyện Tần Tu đã bị Nhân Đế cắn nuốt.

“Ngươi dám làm mẹ ta bị thương?” Bảo Nhi nhìn chằm chằm Nhân Đế, nói ra từng chữ.

Nhân Đế bắt lấy Kỷ Yên Nhiên, lãnh đạm nói: “Ngươi tới thật đúng lúc, nếu một nhà các ngươi khăng khăng muốn là kẻ địch với bản đế, thì chỉ có thể trừ bỏ các ngươi tận gốc.”

“Kẻ đáng chết chính là ngươi.” Bảo Nhi rất ít giận dữ ra mặt, nhưng hôm nay mặt mũi lại tràn đầy tức giận, nâng lên hồ lô nhỏ trong tay, nhắm ngay Nhân Đế.

“Nếu ngươi muốn nàng chết, cứ việc ra tay là được.” Nhân Đế bắt lấy Kỷ Yên Nhiên lạnh giọng nói.

Bảo Nhi lại như không nghe được, tay nắm lấy hồ lô nhỏ màu vàng, phần đáy nghiêng hướng lên trời, miệng hồ lô hướng về Nhân Đế, sau đó tay nhỏ võ lên đáy hồ lô, lập tức thấy kim quang phía trên hồ lô nhỏ màu vàng bắn ra bốn phía, một chùm sáng màu vàng óng dâng lên, bắn về phía Nhân Đế.

“Bảo Nhi tỷ… Đừng…” Tiểu Hoa và Linh Nhi đều quá sợ hãi.

Nhân Đế có bài học của Hàn Tiểu Hoa, đương nhiên không chịu để lực lượng của Tiểu Hoa đụng phải Kỷ Yên Nhiên. Bàn tay hắn thu lại, kéo Kỷ Yên Nhiên lại, đồng thời xiêng xích chú văn trên thân Kỷ Yên Nhiên cũng

đột nhiên siết chặt, siết vào trong thịt Kỷ Yên Nhiên, như muốn siết tan thân thể Kỷ Yên Nhiên.

Hết chương 3451.

Chương 3452. Đột phá

Ánh mắt Bảo Nhi lạnh lẽo. Nàng không định thu hồi tiểu hồ lô màu vàng trong tay chút nào, chỉ quát nhẹ một tiếng: "Mẹ… về đây…"

Nhân Đế thầm cảm thấy không ổn, dùng lực lượng quy tắc bao phủ tinh không, nhưng lại đột nhiên cảm giác trong tay không còn, Kỷ Yên Nhiên bị hắn bắt vào trong tay, thậm chí đến cả người kèm theo xiềng xích chú văn trên thân đều bị tiểu hồ lô màu vàng của Bảo Nhi hút đến.

Nhân Đế lập tức tái mặt. Không nói đến thực lực Bảo Nhi thế nào, chỉ riêng Hàn Tiểu Hoa và Hàn Linh Nhi liên thủ, hắn đã không có khả năng địch nổi, hắn quay người muốn bỏ chạy mà đi.

"Hiện tại mới muốn đi, có phải quá trễ rồi không?" Bảo Nhi hừ lạnh một tiếng, tiểu hồ lô trong tay vừa chiếu vào Nhân Đế, tinh không lập tức như hình thành một vòng xoáy khổng lồ, trung tâm vòng xoáy kia chính là miệng hồ lô.

Nhân Đế ngưng tụ lực vũ trụ, lại không cách nào dịch chuyển tức thời ra ngoài. Toàn bộ trật tự và quy tắc của tinh không dường như bị lực hút của hồ lô kia nhiễu loạn, Nhân Đế không cách nào mượn nhờ lực lượng quy tắc di động rời đi được, chỉ có thể cưỡng ép dùng lực vũ trụ của mình đối kháng với lực hút kia, nhưng làm thế nào cũng không thể bay khỏi phạm vi lực hút của hồ lô.

"Bại hoại, ngươi chạy đi đâu?" Hàn Linh Nhi quát khẽ một tiếng, không biết lúc nào thân thể đã dung hợp Thánh Linh của Hàn Tiểu Hoa lần nữa, vọt tới Nhân Đế bị hút trong tinh không.

Lực lượng tiểu hồ lô của Bảo Nhi vô cùng quái dị, lực hút kia dường như chỉ nhằm vào một mình Nhân Đế, mà không ảnh hưởng đến người khác. Hàn Linh Nhi không chịu ảnh hưởng, vọt tới trước mặt Nhân Đế, nện một quyền lên mặt Nhân Đế.

Nhân Đế vốn không phải là đối thủ của Linh Nhi được Thánh Linh bảo vệ, hiện tại thân thể lại bị lực hút của hồ lô vây khốn, nào chống lại được, lập tức bị một quyền của Linh Nhi trực tiếp nện lên mặt.

Gương mặt Nhân Đế vặn vẹo, thân thể nghiêng về sau, nhưng bị tiểu hồ lô hút lấy, lại không thể bị đánh bay ra ngoài, mà vẫn ở lại chỗ cũ.

Linh Nhi đã cực kỳ tức giận, một trận quyền cước ập đến, đánh Nhân Đế lúc la lúc lắc như con lật đật, chiến giáp nguyên thể gen trên người càng ngày càng vỡ vụn nhiều hơn.

Loạn ở một bên nhìn, trợn mắt hốc mồm. Biểu hiện của Hàn Linh Nhi đã vượt qua nhận biết của nàng.

“Đây là có chuyện gì? Lực lượng của nàng lại không kém hơn cái tên thiếu nửa bước là đạt tới cấp Vũ Trụ, thậm chí càng có phần hơn, nhân loại hỗn huyết có thể tiến hóa đến trình độ này sao?” Loạn nghi ngờ.

Mắt thấy Nhân Đế sắp bị đánh nát thần thể, Nhân Đế cũng tức giận trong lòng. Sau khi hắn cắn nuốt Tần Tu, khí thế nhất thời có một không hai, cho dù là Thần điện Gen cũng phải tránh lui ba phần, ai biết lại bị huyết mạch đời sau của mình làm cho chật vật như thế.

Trong lòng động niệm, không gian bốn phía lập tức dao động kịch liệt, phảng phất phát sinh sóng thần không gian thật lớn, làm cả không gian gần Vườn Hoa Không Trung đều sinh ra dao động không gian lớn, các loại vật chất và sinh vật đều như bị bóp méo, thân thể trông cực kì quái dị.

Tại trung tâm dao động không gian, một tấm bia đá khổng lồ đến từ trong hư không, bất ngờ lại chính là bia gen kia.

Chỉ thấy quang phù trên tấm bia gen vận chuyển, tựa như một máy tính khổng lồ đang không ngừng tính toán, các loại quang phù lấp loé không

thôi.

Từ sau khi bia gen xuất hiện, Nhân Đế vốn bị áp chế, linh quang trên thân càng ngày càng mạnh, vốn chỉ có phần bàn tay hoá linh thể, thế nhưng được lực lượng của bia gen gia trì, toàn bộ thân thể và Áo Giáp Hắc Tinh cũng bắt đầu linh hóa.

Oành!

Nhân Đế và Hàn Linh Nhi chạm tay, mặc dù không đẩy lui Hàn Linh Nhi, nhưng cũng không bị đơn phương treo lên đánh giống như vừa rồi.

Sắc mặt Bảo Nhi thay đổi, thân hình Nhân Đế bay lên, mạnh mẽ thoát ly phạm vi lực hút của hồ lô.

Bia gen rơi âm vào bên trong Hoa Viên Không Trung, toàn bộ Hoa Viên Không Trung, tính cả vùng tinh không gần đó phảng phất đều chịu áp lực của bia gen. Sinh vật không đạt tới cấp Phá Giới, bị lực lượng quy tắc của bia gen trực tiếp áp chế trên đất, căn bản không có cách nào động đậy.

Hàn Linh Nhi tấn công Nhân Đế lần nữa, nhưng thân thể dần dần linh hóa của Nhân Đế lại có thể chống lại tốc độ và lực lượng của Hàn Linh Nhi, càng ngày càng nhẹ nhàng ngăn cản, không còn bị Hàn Linh Nhi áp chế nữa.

“Linh Nhi, trở về.” Bảo Nhi lộ vẻ mặt nghiêm túc, nói với Hàn Linh Nhi.

Dù sao Hàn Linh Nhi quá nhỏ tuổi, nhìn thấy Nhân Đế lại có thể ngăn cản thế công của mình, lập tức hơi bối rối trong lòng, nghe thấy Bảo Nhi gọi nàng, vội vàng lui về.

“Ta làm chủ nhân bia gen, có thể trấn áp vũ trụ chư thiên, cho dù các ngươi có chút lực lượng, cuối cùng cũng không thể chống lại cùng ta.” Chiến giáp nguyên thể gen vỡ vụn trên người Nhân Đế lại dần dần khôi phục sau khi linh hóa, bao trùm thân thể Nhân Đế một lần nữa, thoạt nhìn mới tinh như cũ.

“Nhân Đế mượn nhờ lực lượng của bia gen, quả nhiên đã sắp bước ra một bước kia.” Loạn nhìn ở phía xa, nhưng trong lòng lại lo lắng vì Bảo Nhi.

Nhân Đế lúc nào cũng có thể bước ra một bước kia, mà Bảo Nhi lại còn kém một chút, e là khó mà địch nổi.

Nhân Đế đứng trước bia gen, thần mang chư thiên phảng phất đều đang bảo vệ thần thể của hắn, nơi ánh mắt đến, lập tức có hai luồng ánh điện hư vô lóe lên.

Kim quang trong mắt Bảo Nhi tỏa ra, bắn ra hai luồng ánh kim, va chạm với ánh mắt Nhân Đế, lực lượng kinh khủng lập tức bùng nổ giữa hai người.

Không gian sụp đổ, thời gian vỡ vụn, hình thành hư động quái dị, như có như không tồn tại, lại như một lổ hổng khổng lồ.

Mái tóc dài màu tím của Nhân Đế rối tung, tùy ý bay lên theo lực vũ trụ màu xám đen bốc lên, mà một thân lực vũ trụ màu xám đen kia lại dần dần chuyển biến sang màu tím.

Lực lượng của bia gen và Nhân Đế hoà lẫn vào nhau, được phủ lên một †ầng vầng sáng màu tím, tựa như bia thánh thần bí thời đại viễn cổ lâm thế.

Theo lực lượng của Nhân Đế và bia gen biến hóa, chiến giáp nguyên thể gen ngoài thân Nhân Đế lại bị hòa tan như băng, dần dần hóa thành chất lỏng, dung nhập vào bên trong thân thể Nhân Đế.

Thần thể hoàn mỹ không tỳ vết của Nhân Đế hoàn toàn hiện ra trước mặt mọi người, mỗi một tấc thân thể đều tản ra thần huy màu tím thần bí mà mạnh mẽ.

Mà thần huy này dường như không hợp với quy tắc trật tự của toàn bộ vũ trụ, khiến cho quy tắc vũ trụ hoàn toàn ngăn cách bên ngoài thân

thể của hắn, làm thân thể Nhân Đế trong sự mông lung hoàn toàn mơ hồ, nhìn thế nào cũng không thấy rõ ràng, như cách một tầng kính mờ.

“Hắn bước ra một bước kia rồi.” Loạn rung động tâm thần, mặc dù đã sớm biết sẽ có loại kết quả này, trong lòng lại không tránh khỏi khẩn trương như cũ.

Có được huyết mạch của lão điện chủ và nàng, lại có bia gen trợ giúp, không thể đột phá đến một bước kia mới là kỳ quái.

Nhưng điều khiến Loạn buồn bực là Nhân Đế vốn còn khó có thể lập tức đột phá ra một bước kia, nhưng dưới sự áp bách của Bảo Nhi và Hàn Linh Nhi phía, trực tiếp mạnh mẽ đột phá, lại còn để hắn thành công.

Nhìn thân thể Nhân Đế kỳ dị không hiểu, tản ra vô tận ánh tím thần bí, Bảo Nhi cũng không nhịn được mà khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm Nhân Đế, miệng lại nói với Tiểu Hoa: “Tiểu Hoa, mượn Thánh Linh của ngươi dùng một lát.”

Hết chương 3452.

Chương 3453. Trận chiến cấp Vũ Trụ.

Tiểu Hoa nghe vậy, thu hồi lại Thánh Linh Thủ Hộ từ trên thân Hàn Linh Nhi, sau đó thuấn di đến trước mặt Bảo Nhi, đưa tay muốn đánh Thánh Linh Thủ Hộ vào bên trong thân thể nàng.

“Lực lượng của Hàn Tiểu Hoa hơi kỳ quái. Loại lực lượng linh thể kì lạ kia hơi giống với thần linh, nhưng lại có chút khác biệt, có lẽ đã chạm tới biên giới cấp Vũ Trụ, mượn dùng lực lượng của hắn, có lẽ có thể cưỡng ép đột phá vách ngăn sau cùng, hoàn toàn dung hợp hạt giống gen Thần siêu cấp, bước ra một bước kia, chiến một trận với Nhân Đế. Đây vẫn có thể coi là một phương pháp tốt.” Loạn nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng trong lòng nàng vẫn còn có chút lo lắng, trước kia, Tần Tu bởi vì bỏ qua thân thể, không có bên thứ ba tham dự, dung hợp chiến giáp nguyên thể

gen thuần túy cùng huyết mạch Trọng Khải sẽ có chút kế hở.

Nhưng bây giờ bởi vì có thân thể tham gia, Nhân Đế làm cho chút kẽ hở này được bù đắp. Đều là hoàn mỹ không tỳ vết bước ra một bước kia, sức chiến đấu của Bảo Nhi và Nhân Đế chỉ có thể coi là sàn sàn với nhau, ai thắng ai thua thì khó mà đoán trước.

Mắt thấy bàn tay Tiểu Hoa sắp đặt lên người Bảo Nhị, lại đột nhiên nhìn thấy bongs người mờ ảo màu tím lóe lên, Nhân Đế đã xuất hiện trước mặt Tiểu Hoa, đồng thời đến, còn một bóng quyền mông lung.

Tiểu Hoa giật mình trong lòng, giơ lên song quyền đón lấy, linh quang trắng lóa bộc phát ra.

Ầm!

Linh quang trắng lóa trên nắm tay Tiểu Hoa bị trực tiếp đánh nát, thân thể bị đánh bay ra ngoài như đạn pháo, trực tiếp đụng vào trong rừng rậm của Hoa Viên Không Trung, va chạm vào rừng rậm đến nổ tung một mảng lớn.

Đám người Vương Vũ Hàng quá sợ hãi. Sau khi Tiểu Hoa lĩnh ngộ thể

Siêu Thần của mình, thực lực đã mạnh đến mức đứng trên đỉnh vũ trụ, lại vẫn không ngăn cản nổi uy thế một quyền của Nhân Đế. Lực quyền kia rốt cuộc kinh khủng đến mức nào, thực sự khó có thể tưởng tượng nổi.

"Phụt!" Dưới sự bảo vệ của Thánh Linh, Tiểu Hoa vẫn phun ra một ngụm máu tươi, xương ngón tay trên nắm tay đều bị đánh nát, lực lượng của Thánh Linh Thủ Hộ lại không thể làm xương ngón tay của hắn khôi phục, một tầng tử khí quanh quẩn trên vết thương.

Bảo Nhi nâng kim sắc hồ lô trong tay, trên người đồng thời phóng xạ kim quang, sinh ra cộng minh cùng hồ lô màu vàng kia, đột nhiên chiếu lên Nhân Đế.

Nhân Đế đứng trong kim quang, lại không định tránh né chút nào. Lúc này kim quang có lực hút càng mạnh hơn trước đó, nhưng chiếu trên người Nhân Đế, lại khó mà rung chuyển thân thể của hắn chút nào.

Dường như có vô số sợi tơ vàng quấn quanh người hắn, kéo thân thể của hắn, muốn kéo Nhân Đế vào vực sâu, nhưng thân thể Nhân Đế lại như giống như núi cao nguy nga bất động.

"Đây mới thực sự là lực lượng, lực lượng đủ để chống lại toàn bộ vũ trụ." Nhân Đế căn bản không để ý tới Bảo Nhi, chỉ siết chặt nắm đấm lại, như đang cảm nhận lực lượng mạnh mẽ của bản thân.

Vẻ mặt Bảo Nhi nghiêm túc, kim quang trên thân nàng càng ngày càng mãnh liệt, khiến kim quang bên trong hồ lô kia cũng càng ngày càng mạnh. Dưới kim quang kia chiếu rọi, tất cả mọi thứ đều bị hút vào trong hồ lô, chỉ

có thân thể Nhân Đế sừng sững bất động, làm thế nào cũng không kéo được.

Tiểu Hoa chống đỡ thân thể bị thương, bò ra từ trong hố sâu, dịch chuyển tức thời về hướng Bảo Nhi lần nữa, muốn chuyển Thánh Linh của mình cho nàng.

Nhân Đế lại không định cho cơ hội Bảo Nhi dung hợp Thánh Linh, thân hình di chuyển nhanh chóng, đến cả kim quang bắn ra từ hồ lô cũng không làm hắn ngừng lại được, bị hắn đoạt đến trước mặt Tiểu Hoa trước một bước, lần này trực tiếp đánh một quyền vào lồng ngực Tiểu Hoa, lập tức đánh xuyên lồng ngực Tiểu Hoa.

Miệng Tiểu Hoa đầy phun máu, trong mắt lại lộ ra vẻ vui mừng. Trong chốc lát, Thánh Linh rời khỏi thân thể, bay về phía Bảo Nhi từ một bên khác.

Hắn vốn chỉ dẫn dụ Nhân Đế tới, để Thánh Linh có cơ hội đưa đến trước mặt Bảo Nhi.

Mắt thấy Thánh Linh sắp đến trước mặt Bảo Nhi, vào lúc đó thân hình Nhân Đế lại biến mất, một giây sau, bàn tay của hắn đã bắt lấy thiên sứ Thánh Linh.

Nói là cầm ra cũng không đúng, sương mù màu tím tản ra trên bàn tay hắn bao trùm Thánh Linh. Thánh Linh không cách nào bị tổn thương, lại bị Nhân Đế nắm trong tay.

“Trước mặt lực lượng chân chính, chút thủ đoạn nhỏ kia của ngươi căn bản vô dụng. Ta tức là vũ trụ, là tồn tại giống toàn bộ đại vũ trụ, mà các ngươi chỉ là sinh vật bên trong đại vũ trụ mà thôi. Dù có mạnh thế nào, cũng mượn dùng lực lượng của đại vũ trụ, thì làm sao có thể chống lại lực lượng cấp Vũ Trụ chân chính?” Nhân Đế nắm lấy Thánh Linh, năm ngón tay dùng sức, lực lượng mạnh mẽ lại cứng rắn đè nát Thánh Linh.

Phụt!

Tiểu Hoa bị đánh xuyên lồng ngực, nay đã bị trọng thương, Thánh Linh lại bị đánh nổ, điên cuồng phun máu tươi, thoi thóp ngã trên mặt đất.

“Tiểu Hoa ca ca!” Hàn Linh Nhi vọt tới trước người Tiểu Hoa, ôm lấy Tiểu Hoa, độ linh lực của mình vào thân thể hắn, muốn cứu tính mạng của hắn.

Nhưng linh lực của nàng tiếp xúc đến vết thương trên người Tiểu Hoa, lập tức bị một luồng sương mù mông lung màu tím bắn ra, không cách nào độ vào thân thể Tiểu Hoa.

“Ngươi… đáng chết…” Trong đôi mắt to của Bảo Nhi tràn đầy lạnh lẽo, thu lại hồ lô trong tay, hồ lô kia rơi thẳng vào trên trán nàng, lập tức hóa thành chất lỏng pha lê màu vàng bao trùm thân thể nhỏ nhắn của Bảo Nhi, mau chóng trở thành một áo giáp màu vàng, hoàn toàn bao bọc thân thể của nàng.

Loạn nhìn thấy Bảo Nhi dung hợp cùng hồ lô, trên mặt lại tràn đầy vẻ lo lắng. Độ dung hợp của Bảo Nhi còn không đạt đến một trăm phần trăm hoàn mỹ, không thể chân chính bước ra một bước kia, chỉ e không phải đối thủ của Nhân Đế.

Thế nhưng, Bảo Nhi hiển nhiên không định lùi bước, bóng người nhỏ nhắn màu vàng lóe lên, đã đến trước mặt Nhân Đế, như tia chớp màu vàng không ngừng lấp loé xung quanh Nhân Đế, hình thành một ảo ảnh màu vàng.

Đó là bởi vì tốc độ của Bảo Nhi quá nhanh, đến cả cường giả đỉnh cao trong vũ trụ cũng không nhìn rõ thân hình của nàng ở đâu.

Nhân Đế đứng trong hư không, thân hình bất động, chỉ đong đưa một cánh tay, ngăn lại tất cả thế công của Bảo Nhi.

“Không bước ra một bước kia, quả nhiên vẫn không được.” Loạn khẽ lắc đầu. Nàng đang suy nghĩ phải đưa Bảo Nhi rời đi thế nào. Hôm nay đại thế đã mất, nhất định phải nghĩ cách dẫn theo Bảo Nhi rời đi, chờ sau khi Bảo Nhi dung hợp hoàn mỹ, mới có lực đánh một trận.

Nhân Đế nhìn thấy mình đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, lực lượng của Bảo Nhi cũng khó có thể hình thành uy hiếp với hắn, nhưng Nhân Đế hiển nhiên không thỏa mãn như vậy.

Hắn là một người vô cùng cẩn thận, dù đã có thể nắm giữ toàn cục, cũng không chịu để lại bất cứ tai họa ngầm nào.

Một giây sau, Nhân Đế bùng nổ lực lượng, lực lượng của một quyền kia khiến đại vũ trụ cũng dao động vì đó, dường như muốn phá hủy hết thảy. Xích trật tự và quy tắc bị trực tiếp xé rách, phảng phất như giấy, căn bản không có cách ngăn cản lực lượng của hắn.

Đối mặt lực lượng kinh khủng kia, Bảo Nhi lộ vẻ mặt khác biệt, chỉ lấy ra một cặp kính màu đen mang lên mặt. Một giây sau, một cảnh kỳ dị phát sinh, thân thể Bảo Nhi lại biến thành giống Nhân Đế như đúc, phảng phất có hai Nhân Đế đứng đối mặt nhau.

Ầm!

Nhân Đế do Bảo Nhi biến thành cũng đấm ra một quyền, va chạm với lực quyền của Nhân Đế lại chiến thành thế cục cân sức ngang tài.

Nhân Đế kinh ngạc trong lòng, không biết cặp kính râm kia của Bảo Nhi rốt cuộc là thứ gì, lại có thể khiến Bảo Nhi biến thành hình dạng của hắn, không chỉ biến thành hình dạng của hắn, còn có được lực

lượng giống hắn như đúc.

Căn bản không để cho Nhân Đế có thời gian cân nhắc, thế công của Bảo Nhi liên miên mà đến. Lực lượng bùng nổ ra trên người nàng hoàn †oàn giống như Nhân Đế, đều là lực lượng cấp Vũ Trụ hoàn chỉnh, đến cả thuộc tính cũng giống nhau như đúc.

Hai Nhân Đế đại chiến, người bên ngoài căn bản không phân rõ ai với ai, tạm thời không biết nên lo lắng cho Nhân Đế nào.

Hết chương 3453.

Chương 3454. Tiêu hao

“Bản đế không tin, ngươi thật sự có thể bắt chước lực lượng cấp Vũ Trụ.” Nhân Đế không tin Bảo Nhi thật sự có thể bắt chước hắn một cách hoàn mỹ, trực tiếp giết tới, muốn thử xem Bảo Nhi rốt cuộc có thể bắt chước mấy phần.

Lực lượng của hai Nhân Đế thoạt nhìn không mạnh, dường như giới hạn trong thân thể của bọn họ, màu tím mông lung kia cũng không nổi bật cho lắm.

Thế nhưng nơi bị bọn họ lực lượng làm tổn thương, sẽ tạo thành vết thương không thể chữa trị được. Từng vết nứt màu tím trong tinh không đều là mãi

mãi, cho dù năng lực chữa trị của bản thân đại vũ trụ cũng không có khả năng khiến những vết rách kia biến mất.

Hơn nữa, cường giả căn bản không nhìn thấy động tác của bọn họ, chỉ thấy hai cái bóng tím mông lung va chạm chiến đấu trong vũ trụ, chỉ có số ít mấy vị mới có thể nhìn thấy rõ ràng hình thức chiến đấu.

“Linh Nhi, Tiểu Hoa thế nào rồi?” Đám người Vương Vũ Hàng đi tới trước mặt Tiểu Hoa, thấy Tiểu Hoa thoi thóp, đã ngất đi, lỗ máu trước ngực đang không ngừng chảy máu.

Mọi người vội vàng sử dụng các loại sức mạnh, muốn cứu trợ Tiểu Hoa, thế nhưng lực lượng của bọn họ rơi vào trên vết thương của Tiểu Hoa, lập tức bị một luồng lực lượng bắn ra, không chỉ không thể khiến Tiểu Hoa chuyển biến tốt đẹp, trái lại còn làm Tiểu Hoa đau đến trong cơn hôn mê cũng cau mày.

“Đáng chết, tên Tam Mộc kia rốt cuộc đi đâu rồi, hắn không về nữa, con trai nhà mình sắp bị người ta đánh chết rồi.” Đường Chân Lưu oán hận kêu lên.

Hắn không phải trách Hàn Sâm, mà là một loại phát tiết đối với sự bất lực của mình.

“Đi sang một bên đi, không hiểu thì đừng càn rỡ, giao Tiểu Hoa cho ta.” Hàn Vũ Phi đi tới, đẩy tất cả mọi người ra, bắt đầu kiểm tra thương tích của Tiểu Hoa.

Bên trong Thần điện Gen, Tử Vi và một đám thần linh đều đang xem một trận chiến giữa Bảo Nhi và Nhân Đế.

“Điện chủ đại nhân, Bảo Nhi còn chưa thăng lên cấp Vũ Trụ, nàng đã có thể mô phỏng được lực lượng cấp Vũ Trụ, chuyện này rốt cuộc là

thế nào? Chẳng lẽ thật sự là do lực lượng của cặp kính râm kia sao?” Nữ thần Quang Minh hơi kinh ngạc mà hỏi thăm.

Tử Vi nói với vẻ mặt kỳ quái: “Nếu ta không nhìn lầm, đó chắc hẳn là cặp kính râm mà lão điện chủ mang khi còn sống, nhưng đến cả ta cũng không biết, cặp kính râm kia lại còn có năng lực như vậy.”

“Lại có loại chuyện này?” Nữ thần Quang Minh và một đám thần linh đều nhìn kỹ, quả nhiên càng nhìn càng giống cặp kính râm mà lão điện chủ từng mang trước kia. Nhưng bọn họ giống như Tử Vi, không ai biết cặp kính râm này lại còn có năng lực như vậy.

“Thân thể và lực lượng giống nhau như đúc, có lẽ Bảo Nhi có cơ hội đánh bại Nhân Đế chăng?” Nữ thần Kshana không nhìn rõ thế cục chiến đấu, chỉ có thể đến hỏi Tử Vi.

“Trên lý luận, ai cũng có khả năng thắng lợi, thân thể và lực lượng như nhau, chủ nhân vốn quen thuộc thân thể này hơn chắc hẳn tương đối chiếm ưu thế. Thế nhưng, thân thể Nhân Đế dung hợp thân thể và linh hồn của Tần Tu, mà vừa thăng lên cấp Vũ Trụ, hắn cũng đang trong quá trình làm quen, ai thắng ai thua thật rất khó mà nói.”

Nói đến đây, Tử Vi lại liếc mắt nhìn tinh không chồng chất vết thương vì cuộc chiến đấu của hai người, không khỏi cười khổ, nói: “Một trận chiến này, dù ai thắng ai thua, vết thương mà đại vũ trụ phải chịu đều không có cách nào chữa trị. Sau này, chỉ e đại vũ trụ này sẽ càng ngày càng nhiều lỗ thủng.”

Loạn cũng xem trận chiến đấu với vẻ mặt kỳ quái, nàng cũng biết cặp kính râm kia là của lão điện chủ, trước kia lão điện chủ thường xuyên mang, nhưng sau này đột nhiên không thấy hắn mang nữa.

Một cặp kính râm mà thôi, khi đó nàng cũng không chú ý, hôm nay mới phát hiện, cặp kính râm kia lại ở trên người Bảo Nhi, mà nó còn có năng lực đáng sợ như thế. Đến cả lực lượng cấp Vũ Trụ cũng có thể mô phỏng, thực sự vượt quá dự kiến của Loạn.

Loạn và Tử Vi đương nhiên có thể nhìn ra sự khác biệt giữa Bảo Nhi và Nhân Đế, nhìn thấy Bảo Nhi dần dần chiếm ưu thế, không khỏi mừng rỡ.

Nguyệt Thần cũng đang xem trận chiến này, nhưng với năng lực của nàng, thì vẫn không nhìn rõ tình huống chiến đấu cho lắm, chỉ có thể hỏi Thái Nhất ở một bên: “Tình huống hiện tại rốt cuộc thế nào?”

“Bảo Nhi chiếm ưu thế” Thái Nhất nói.

“Có thể thấy con gái ruột của lão điện chủ cùng hội trưởng hội Thần Loạn vẫn mạnh hơn chút, dù sao cũng tiên thiên di truyền, vẫn mạnh hơn sản phẩm được chế tạo sau này như Nhân Đế một chút, đáng tiếc

Nhân Đế tính toán nhiều như thế.” Nguyệt Thần nói. Ai ngờ Thái Nhất lại nói một câu: “Nhưng Bảo Nhi sẽ thua.” “Vì sao?” Nguyệt Thần kinh ngạc nhìn hắn hỏi.

“Bởi vì dù sao nàng không phải cấp Vũ Trụ chân chính, sử dụng cặp kính râm kia mô phỏng Nhân Đế, thì tiêu hao quá khổng lồ, nàng không kiên trì được trong thời gian quá dài.” Thái Nhất nói.

“Vậy làm sao bây giờ? Sao bên phía Thần điện Gen không có chút động tĩnh nào. Cái tên Tử Vi kia không ra tay trợ giúp Bảo Nhi đánh bại Nhân Đế, Thần điện Gen của hắn cũng khó có thể bảo toàn, không phải ngay cả chuyện này mà hắn cũng không hiểu đấy chứ?” Nguyệt Thần cau mày nói.

“Hắn hiểu hơn bất cứ ai, nhưng hắn cũng rõ ràng hơn bất cứ ai, hiện tại ai ra tay đều vô dụng, cho dù loại tồn tại như hắn và ta vẫn thiếu nửa bước không thể bước ra được, cuối cùng không thể chống lại cấp Vũ Trụ chân chính, đi chỉ là đưa thêm một cái mạng mà thôi.” Thái Nhất nói.

“Vậy hắn chỉ nhìn như vậy, không làm gì sao?” Nguyệt Thần rất khó chịu.

“Hắn đương nhiên muốn làm, nhưng điều hắn muốn làm lại không phải chiến đấu cùng Nhân Đế, mà chuẩn bị khởi động lại đại vũ trụ.” Thái Nhất nói.

“Khởi động lại đại vũ trụ?” Nguyệt Thần giật mình trong lòng.

“Không sai, khởi động lại đại vũ trụ. Nếu Bảo Nhi thất bại, thì hắn chỉ có một chiêu này mới có thể ngăn cản Nhân Đế, nhưng một chiêu này có hiệu

quả hay không còn rất khó nói. Dù sao trong thân thể Nhân Đế, cũng có huyết mạch Trọng Khải, khởi động lại đại vũ trụ chưa hẳn có tác dụng với hắn.” Thái Nhất nói.

Nguyệt Thần im lặng không nói. Nếu Thái Nhất nói hắn và Tử Vi ra tay cũng vô dụng, thì chắc chắn là vô dụng, hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Bảo Nhi đừng thất bại.

Nhân Đế gần như không thể tin được. Hắn dĩ nhiên lại bị Bảo Nhi áp chế, rõ ràng là Bảo Nhi mô phỏng thân thể và lực lượng của hắn, thế nhưng trong khi chiến đấu, hắn lại không phải đối thủ của Bảo Nhi.

Bảo Nhi vận dụng lực lượng này lại càng thuần thục hơn hắn, dường như trời sinh đã biết.

Oành!

Thân thể lực vũ trụ của Nhân Đế xé rách, bàn tay Bảo Nhi như đao chém qua lồng ngực của hắn, để lại từng vết thương thật dài trên ngực hắn.

“Thắng!” Trái tim Loạn đập mạnh một nhịp, nhưng một giây sau, lại lập tức ngã vào vực sâu không đáy.

Sau một nhát chém này, Bảo Nhi vốn nên có thể truy kích lên, áp chế Nhân Đế toàn diện, trực tiếp chém giết hắn.

Thế nhưng, ai biết đúng vào lúc này, thân thể Bảo Nhi lại thay đổi về từ trạng thái Nhân Đế, khôi phục thân thể trẻ con, mặt còn mang theo kính râm, nhưng cặp kính râm kia đã không còn ánh sáng rực rỡ nữa, mà người nàng càng giống như vừa được vớt ra từ trong nước, sắc mặt càng tái nhợt đến đáng sợ, dường như thân thể sẽ đổ xuống bất cứ lúc nào.

Từ trạng thái kiệt sức kia của nàng, có thể nhìn ra thân thể của nàng đã bị tiêu hao quá mức.

Nhân Đế lại vui mừng quá đỗi, không chút do dự, ngưng tụ lực lượng †oàn thân, đánh một quyền về hướng Bảo Nhi suy yếu. Lực lượng màu tím kèm

theo ánh sáng tịch diệt hủy diệt hết thảy, thoáng chốc đã đến trước mặt Bảo Nhi.

Mà bởi vì thân thể bị tiêu hao, Bảo Nhi đã không còn sức né tránh một quyền này. “Đừng!” Hàn Linh Nhi và Loạn gần như đồng thời kêu lên thành tiếng,

nhưng bọn họ cũng vô lực đi cứu. Chiến trường của Bảo Nhi và Nhân Đế đã sớm tách khỏi tất cả tinh vực của Hoa Viên Không Trung.

Hết chương 3454.

Chương 3455. Ta chờ ngươi.

Mắt thấy lực vũ trụ của Nhân Đế sắp đến lên người Bảo Nhi, nhưng lực lượng kia lại ngưng kết giữa hư không, giống như bị ngừng lại, ngừng lại ở nơi cách Bảo Nhi không đến ba thước.

Tất cả mọi người vui mừng trong lòng, tưởng rằng Hàn Sâm trở về, nhưng ánh mắt nhìn lại, mà không nhìn thấy có ai xuất hiện ngăn cản Nhân Đế, trái lại chính Nhân Đế cứ giữ tư thế ra quyền, cúi đầu, thân thể đang run rẩy.

“Thật quá mất mặt ” Một giọng nói truyền tới từ trong miệng Nhân Đế, nhưng giọng nói này lại hoàn toàn khác biệt âm thanh vừa rồi của Nhân Dếd.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, lại nghe thấy âm thanh của Nhân Đế, nhưng âm thanh này chứa đựng rung động mãnh liệt trong sự hoảng sợ: “Ngươi… Ngươi sao lại thế được…”

Giọng nói này giống như giọng nói của Nhân Đế lúc trước, nhưng lúc này đã hoàn toàn không có sự tự tin mạnh mẽ như vừa rồi, thậm chí còn có sợ hãi.

“Vốn định lại chờ thêm một thời gian, chờ sau khi thân thể và linh hồn này hoàn toàn chỉnh hợp rồi đoạt về thân thể, nhưng hành vi của ngươi khiến ta sắp tiếp thu thân thể này cũng cảm thấy sỉ nhục, cho nên không thể không thu về thân thể sớm” Giọng nói lạnh lùng mà cao ngạo kia vang lên lần nữa, lần này tất cả mọi người nghe rõ ràng. Mặc dù âm thanh kia phát ra từ trong miệng Nhân Đế, nhưng lại tuyệt đối không phải giọng nói của Nhân Đế.

“Tần Tu… Đại nhân…” Có sinh vật của hội Thần Loạn đã nghe ra chủ nhân chân chính của giọng nói kia là ai.

“Tần Tu… Hắn lại vẫn còn…” Loạn và Tử Vi cũng kinh hãi, kỳ lạ.

“Thân thể này là của ta, ngươi đừng hòng cướp được từ trong tay ta. Thân thể và linh hồn của ta tuyệt đối xứng đôi, mà linh hồn của ngươi đã bị ta đánh tan, hấp thu, dung hợp rồi, sao ngươi tranh cùng ta được?” Âm thanh của Nhân Đế run lên.

“Những điều đó có quan trọng không?” Sau khi Tần Tu nói xong, trên thân thể Nhân Đế, tóc tím đầu đầy bay lên, bay múa theo vầng sáng màu tím xông lên tận trời.

Rốt cục, Nhân Đế ngẩng đầu lên, trong đôi mắt kia lại sinh ra bốn đồng tử, hai đồng tử đang dần dần biến hóa trong một con mắt.

Một đồng tử màu tím sáng ngời trong đó đang dần dần phóng đại, mà một đồng tử khác lại càng ngày càng nhỏ.

“Không… Không có khả năng…” Âm thanh kêu gào từ trong miệng Nhân Đế đột nhiên ngừng lại, trong cặp mắt kia chỉ còn lại một đôi đồng tử.

Mặc dù lúc này thân thể thoạt nhìn không có thay đổi gì lớn, nhưng không biết vì sao lại trông giống như đổi thành một người khác. Sự thay đổi khí chất kia thực sự quá rõ ràng.

Rõ ràng thân thể giống nhau, chỉ bởi khí chất thay đổi, lại cho người ta một loại cảm giác thoát thai hoán cốt.

“Giáo chủ…” Rất nhiều thánh đồ của Huyết Mệnh Giáo thấy cảnh này, sắc mặt đều xám ngoét, bọn họ đương nhiên đã đoán được chuyện gì xảy ra.

Nhân Đế vốn hấp thu Tần Tu, bây giờ lại bị Tần Tu chiếm thân thể, luyện hóa linh hồn.

Sắc mặt Loạn và Tử Vi cũng khó coi. Mặc dù Nhân Đế mạnh mẽ, nhưng lực lượng của hắn chung quy dựa vào ngoại lực mà đoạt được, bản thân hắn còn chưa hoàn toàn thích ứng lực lượng ở cấp độ kia, †âm cảnh, tu vi cũng có chút vấn đề.

Nếu Nhân Đế nắm giữ thân thể này, sau khi Bảo Nhi bước ra một bước kia, còn có cơ hội rất lớn có thể đánh bại hắn. Thế nhưng, chủ nhân của thân thể này đổi thành Tần Tu, thì tỷ lệ Bảo Nhi có thể thắng sẽ giảm xuống trên diện rộng.

Tần Tu liếc mắt nhìn Bảo Nhi, đi thẳng tới.

“Không cho phép tổn thương tỷ tỷ của ta!” Trước đó Hàn Linh Nhi đã xông lại, lúc này vọt tới trước người Bảo Nhi, giang hai tay ra, cản trước mặt Bảo Nhi. Đôi mắt to hung tợn trừng mắt Tần Tu.

Tần Tu lại nhếch miệng mỉm cười: “Ngươi tên là Hàn Linh Nhi, đúng không?”

“Ta chính là Hàn Linh Nhi, thế nào?” Hàn Linh Nhi trừng Tần Tu, nhưng trong lòng lại hơi chột dạ.

“Thật sự rất không tồi. Với tư chất của ngươi, nếu chờ ngươi lớn lên, diễn hóa lực lượng của thân thể này đến cực hạn, chân chính có thể bước ra một bước kia, e là giữa vũ trụ này, lại khó tìm được xứng là kẻ địch của ngươi.” Tần Tu nói.

“Ngươi biết sự lợi hại của ta thì tốt rồi, không cho phép ngươi thương tổn Bảo Nhi tỷ.” Hàn Linh Nhi nói.

“Nhưng bây giờ ngươi vẫn quá nhỏ, ta đã không đợi được ngươi lớn lên” Tần Tu nói đưa tay bắt lấy, thân thể Hàn Linh Nhi lập tức như bị một lực

lượng vô hình hút lại, thoáng chốc đã rơi vào trong lòng bàn tay Tần Tu, bị Tần Tu xách cổ áo, nhấc lên bằng một tay.

“Buông ra Linh Nhi!” Đám người Hoàng Phủ Tĩnh, Vương Vũ Hàng biết rõ không địch lại, nhưng vẫn vọt lên.

Ánh mắt Tần Tu ngưng lại, thời không phảng phất bị đọng lại. Thân hình mọi người đều bị dừng lại, không còn cách nào động đậy.

“Ta không phải Nhân Đế, không có hứng thú giết một đứa bé.” Tần Tu nói, tiện tay ném đi, thân thể Hàn Linh Nhi đã bị vứt ra ngoài.

Nàng mau chóng rơi vào trong lòng Hoàng Phủ Tĩnh bị định tại chỗ, không thể nhúc nhích. Hoàng Phủ Tĩnh cũng năng lực khống chế khôi phục bản thân, vừa lúc tiếp được Hàn Linh Nhi thoát ra từ trạng thái linh thể.

“Trông kỹ nàng, hiện tại, ở đây không phải là chiến trường của nàng.” Tần Tu không nhìn Hoàng Phủ Tĩnh và Hàn Linh Nhi, đi thẳng đến trước mặt Bảo Nhi.

Bảo Nhi vẫn không hề động, chỉ nhìn chằm chằm Tần Tu. Trước đó, nàng đã đánh một trận với Nhân Đế. Mặc dù Nhân Đế có mạnh, lại không thể khiến Bảo Nhi cảm thấy áp lực, nhưng đối mặt Tần Tu, đáy lòng Bảo Nhi lại không kìm nổi mà sinh ra áp lực và rung động cực lớn.

Ai”

“Bảo Nhị, đi thôi” Bóng dáng Loạn phá vỡ hư không mà đến, cản trước mặt Bảo Nhi, đưa tay đánh một chưởng lên người Bảo Nhi, muốn đánh thân thể Bảo Nhi vào giữa hư không, để nàng nhân cơ hội mà bỏ chạy.

Thế nhưng là bàn tay của nàng còn không có đụng chạm lấy Bảo Nhị, liền cảm giác thân thể bị một cỗ lực lượng trói buộc, vậy mà là không cách nào động đậy.

“Hội trưởng đại nhân, tính ra, ngươi cũng có thể nói là mẹ của ta. Ta nên cảm ơn ngươi trao cho ta sinh mệnh.” Tần Tu nhìn Loạn, nói.

“Nếu ngươi còn nhớ tình cũ, thì thả Bảo Nhi đi.” Loạn phát hiện thân thể của mình lại hoàn toàn không thể động đậy, đáy lòng không khỏi càng kinh hãi hơn. Lực lượng cấp Vũ Trụ còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng của nàng.

Trước đó Nhân Đế căn bản không có cách phát huy ra lực lượng cấp Vũ Trụ chân chính, hiện tại đổi lại Tần Tu khống chế thân thể, rốt cục mới thể hiện ra sức mạnh của cấp Vũ Trụ.

Mặc dù Loạn mất đi phần lực lượng, cũng đã chết, nhưng dù là như thế, muốn vây khốn nàng cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Tần Tu lại có thể làm được một cách dễ dàng.

Tần Tu nhìn Loạn, lạnh nhạt nói: “Ta đã không còn kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa, cho nên rất xin lỗi, ta không thể để nàng rời đi.”

Khi nói chuyện, Tần Tu đưa bàn tay ra. Khi tất cả mọi người cho rằng hắn muốn ra tay với Bảo Nhị, lại thấy hắn dùng ngón trỏ tay phải vạch trên cổ tay trái một đường, lập tức từng giọt máu trong suốt như Tử Tinh chảy ra từ miệng vết thương, từng giọt trôi bồng bềnh về hướng Bảo Nhi.

“Uống máu này, nó có thể giúp ngươi nhanh chóng dung hợp hạt giống gen, ta chờ ngươi.” Tần Tu khiến máu trong vết thương không ngừng chảy ra.

Tất cả mọi người ngẩn ngơ. Không ai nghĩ tới Tần Tu lại làm như vậy. So với Nhân Đế, Tần Tu quả thực chính là một kẻ điên.

Hết chương 3455.

Chương 3456. Áp lực.

Thế nhưng áp lực Tần Tu mang đến cho tất cả mọi người lại kinh khủng hơn khi Nhân Đế còn ở đây không biết bao nhiêu lần.

Từ khi Tần Tu đoạt về thân thể đến bây giờ, không có một hành vi giết chóc nào, thậm chí còn rất ôn hoà, nhưng loại cảm giác sợ hãi kia lại lan tràn

trong im ắng, khiến đám người Hoàng Phủ Tĩnh và Lâm Phong cảm thấy không rét mà run, thân thể cũng không nhịn được khẽ run lên.

Từ sau khi Tần Tu trở về, Bảo Nhi vẫn không nói gì, ánh mắt liếc nhìn bọn người Loạn và Hàn Linh Nhi, sau đó không chút do dự há mồm nuốt máu của Tần Tu.

Trong nháy mắt nuốt máu, vầng sáng màu vàng trên người Bảo Nhi liền lập tức như lửa bị đổ xăng vào, bốc cháy ngọn lửa mãnh liệt, mà càng đốt lại càng mạnh.

Trong ngọn lửa màu vàng óng ánh toả sáng, thân thể Bảo Nhi không ngừng tiến hóa, trưởng thành. Thân thể nhi đồng vốn chỉ có năm tuổi, đang nhanh chóng trưởng thành, dần dần từ nhi đồng biến thành thiếu nữ, lại từ thiếu nữ biến thành dáng vẻ cô gái trẻ tuổi.

Đồng tử và mái tóc dài của nàng đều biến thành màu vàng, được bao bọc bởi một bộ áo giáp màu vàng như lưu ly, trông giống một nữ chiến thần lạnh lùng cao ngạo.

Nhưng ngọn lửa màu vàng dường như phá hư hết thảy quy tắc và trật tự, khiến ánh mắt không cách nào nhìn xuyên vào trong đó, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng màu vàng cao gầy đứng ở đó.

Bảo Nhi đưa tay kéo. Loạn bị đông cứng trong tinh không đã bị nàng kéo lại, sau đó đẩy về hướng Hoa Viên Không Trung, trực tiếp đưa Loạn trở về.

Tần Tu không ngăn cản động tác của Bảo Nhị, chỉ yên tĩnh nhìn như vậy.

“Để ngươi đợi lâu, hiện tại chúng ta có thể bắt đầu chiến đấu.” Đôi mắt vàng kim của Bảo Nhi nhìn chằm chằm Tần Tu, nói ra từng chữ từng câu.

Tần Tu không nói gì, vẫn tùy ý đứng trong hư không như vậy, đưa tay làm một thức mở đầu, dường như đang mời Bảo Nhi ra tay.

Bảo Nhi cắn răng, cũng không khách khí với Tần Tu, lập lấy chưởng làm đao, trực tiếp bổ về phía Tần Tu. Đưới một đao này, thiên địa dường như bị

thế đao lôi kéo. Đó chính làđao pháp Thiên Chi Hạ mà Hàn Sâm am hiểu nhất.

“Đây là đao pháp Thiên Chi Hạ của Hàn Sâm. Ngươi học không tệ, đã học được thâm thúy, chỉ thiếu ba phần khí phách. Ngươi là con gái, loại đao pháp này không thích hợp với ngươi.” Tần Tu duỗi tay ra, vung lên, nhìn như tùy ý vung lên, không có uy thế gì, lại làm tan rã thế đao của Bảo Nhi trong nháy mắt, khiến một chiêu này của Bảo Nhi làm sao thế nào cũng không chém xuống được, đành phải thay đổi chiêu nửa đường.

Thế đao của Bảo Nhi đột nhiên thay đổi, như là Khuyển Nha Giao Thác, xé nát hết thảy, chính là một loại Nha Đao khác mà Hàn Sâm am hiểu.

“Đao pháp này cũng khá thú vị, nhưng quá âm tàn, không hợp với

thuộc tính lực lượng và tâm cảnh của ngươi.” Tần Tu phất tay, lại phá vỡ thế đao của Bảo Nhi, khiến Bảo Nhi dùng chiêu thức đến một nửa lại rốt cuộc không dùng tiếp được nữa, đành phải đổi lại chiêu thuật.

Bảo Nhi vội vàng ra mười mấy chiêu, kết quả đều bị Tần Tu phá giải từng chiêu một, mà không có một chiêu nào có thể hoàn thành, đều đến nửa đường đã không thể không đổi chiêu.

“Ngươi dùng một chiêu này cũng không tệ lắm, nhưng không đủ quyết tuyệt. Ngươi còn có thể quả quyết hơn chút nữa… Một chiêu này nên nhanh hơn chút nữa… Một chiêu này không thể nhanh, ngươi phải làm chậm mới được…” Tần Tu tùy ý vung một tay, phá giải tất cả chiêu thuật của Bảo Nhi đến không còn một mảnh, còn thuận miệng vạch ra chỗ thiếu hụt của Bảo Nhi.

Tần Tu và Bảo Nhi chiến đấu, nói nó là trận chiến sinh tử, lại càng giống một trưởng bối đang chỉ điểm cho vãn bối.

Tần Tu chỉ phá mà không tấn công, mạnh mẽ phá tất cả chiêu thuật của Bảo Nhi, cho dù Bảo Nhi đã tới cấp Vũ Trụ giống như Tần Tu, lại thoạt nhìn có chênh lệch rất lớn như cũ, giống như trẻ con đọ sức với người trưởng thành.

“Tần Tu, hắn muốn làm gì?” Nữ thần Quang Minh lộ vẻ mặt nghỉ hoặc.

Cho dù ai cũng nhìn ra, Tân Tu đang khuyến khích sức chiến đấu của Bảo Nhi. Với tư chất và thiên phú của Bảo Nhi, sai lầm nàng đã phạm một lần, tuyệt đối không thể tái phạm lần thứ hai. Tần Tu chỉ phá chiêu mà không tấn công như vậy, sẽ chỉ làm Bảo Nhi càng ngày càng mạnh hơn.

“Hừ, hạng người cuồng vọng tự đại, rõ ràng có thể trực tiếp kết thúc trận chiến đấu, lại cứ muốn để đối thủ của mình mạnh lên rồi lại thắng.” Nữ thần Kshana lạnh giọng nói.

Sự tự tin của Tần Tu hoàn toàn khác lòng dạ thâm trầm của Nhân Đế, nhưng tự tin không sợ hãi như vậy lại càng khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, sợ hãi.

Tử Vi lại hơi bất an trong lòng, liếc mắt nhìn về phương hướng vách tường tiến hóa, tự lẩm bẩm: “Bảo Nhi rốt cuộc vẫn còn là con nít, luôn được tiểu tử Hàn Sâm kia chiều chuộng. Cuối cùng, tâm tính vẫn chưa đạt tới trình độ một mình gánh vác một phương. E là chỉ có Hàn Sâm hoàn toàn khống chế thân thể của mình, mới có thể chiến một trận cùng Tần Tu. Nhưng Hàn Sâm, ngươi phải nhanh hơn chút nữa, chậm thêm, e là sẽ không kịp.”

Bảo Nhi luôn đi theo Hàn Sâm, Hàn Sâm không che giấu bất cứ sở học gì với Bảo Nhi. Ngoài mấy loại thuật gen nhất định phải tu hành từ đầu, Bảo Nhi không học thêm gì bên ngoài, tất cả thuật gen Hàn Sâm biết, Bảo Nhi đều có thể dùng được.

Đến cả thuật gen của đám người Hoàng Phủ Tĩnh, Bảo Nhi cũng dùng đến mức không thua kém gì bản thân bọn họ. Ngay cả thuật gen của các thần linh như nữ thần Kshana, Bảo Nhi đều có thể hạ bút thành văn.

Thế nhưng, trước mặt Tần Tu, cho dù là loại chiêu thuật nào cũng bị phá giải một cách dễ dàng. Cho đến bây giờ, Bảo Nhi còn chưa thể sử dụng ra một chiêu thuật hoàn chỉnh nào, thậm chí không thể làm cho Tần Tu di chuyển một bước chân.

Mặc dù bọn người Hoàng Phủ Tĩnh, Lâm Phong, Đường Chân Lưu, Tần Huyên không đích thân ra chiến trường, nhưng bọn họ lại nhìn Bảo Nhi và Tần Tu chiến đấu mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Khi Bảo Nhi dùng chiêu thuật của bọn họ đối chiến với Tần Tu, bị Tân Tu phá sạch sẽ, nếu Tần Tu thật sự muốn giết người, e là Bảo Nhi đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Bọn họ chưa hề nghĩ tới, chiêu thuật của mình lại có lỗ hổng đáng sợ như thế, lại không chịu nổi một đòn như vậy. Trước kia bọn họ chỉ cho rằng lực lượng của mình không đủ, bây giờ mới phát hiện, đến cả chiêu thuật của bọn họ cũng trăm chỗ sơ hở. Chiến đấu cùng kẻ địch nhiều năm như vậy, có thể sống đến hôm nay thực sự là một loại vận may.

Cho dù Bảo Nhi có ngàn vạn chiêu thuật, nhưng rốt cuộc vẫn có lúc hết, cho dù sinh vật có thiên phú mạnh như nàng, lúc này đáy lòng cũng không khỏi nhụt chí.

Tất cả mọi người nói nàng là người duy nhất có thể chiến thắng Tần Tu, nhưng khi thật sự đối mặt Tần Tu chiến đấu, nàng mới biết được Tần Tu rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Đầu là cấp Vũ Trụ, Tần Tu trước mặt lại như một vị thần, khiến người ta cảm thấy không thể chiến thắng.

“Từ bỏ nhanh như vậy sao? Ngươi chính là hi vọng của tất cả mọi người. Mẹ của ngươi, hội trưởng hội Thần Loạn đang chờ ngươi chiến thắng ta. Những người thân bạn bè của ngươi cũng đang đợi ngươi giết ta, ngươi thật sự muốn khiến bọn họ thất vọng sao?” Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Bảo Nhi, Tần Tu lạnh nhạt nói, đồng thời bước chân cuối cùng cũng động.

Tần Tu chủ động ra tay, lại giống như đang phục chế thế công trước đó của Bảo Nhi, một chiêu một thức đều dùng theo trình tự Bảo Nhi sử dụng.

Thế nhưng, điều khiến Bảo Nhi cảm thấy áp lực là chiêu thuật như nhau, khi nàng sử dụng ra, Tần Tu có thể dễ dàng phá giải.

Mà bây giờ Tần Tu cũng dùng nguyên như vậy, nàng sử dụng phương pháp phá giải của Tần Tu lại không phá nổi chiêu thuật của Tần Tu.

Bảo Nhi chỉ cảm thấy áp lực trên người càng lúc càng lớn, chỉ có thể bị Tần Tu ép buộc lui lại từng bước một, mà không gian nàng có thể lui lại càng ngày càng nhỏ.

Hết chương 3456.

Chương 3457. Kết thúc.

"Tần Tu đang làm gì vậy? Chẳng lẽ hắn không muốn giết Bảo Nhi sao?" Nguyệt Thần lộ vẻ mặt nghi hoặc, nhìn về phía Thái Nhất.

Cho dù ai cũng nhìn ra, nếu Tân Tu muốn giết Bảo Nhị, thì đó cũng không phải là việc khó. Bảo Nhi tuy mạnh, nhưng kinh nghiệm và lực khống chế của nàng vẫn chênh lệch quá nhiều so với Tần Tu.

Thái Nhất lại lắc đầu nói: "Không, ngươi không hiểu rõ con người Nhân Tổ, cũng có thể nói là Tần Tu, hắn càng như thế, càng nói rõ hắn quyết †âm muốn giết Bảo Nhi."

"Đây là đạo lí gì? Hắn muốn giết, muốn tra tấn, đều không phải việc khó, trợ giúp Bảo Nhi trưởng thành như vậy thật là muốn giết nàng sao? Thực sự không nhìn ra." Nguyệt Thần nói.

Thái Nhất trầm ngâm một lát, nhìn Tần Tu với biểu cảm kỳ quái, lúc này mới lên tiếng nói: "Năm đó, Nhân Tổ phát sinh một chút xung đột với lão điện chủ và lão hội trưởng. Còn về xảy ra chuyện gì, ngay cả ta cũng không rõ lắm. Nhưng có một điều có thể khẳng định, trong lòng hắn quả thực có thù, có oán, đặc biệt là nhằm vào Bảo Nhi. Nhưng Nhân Tổ và kiếp trước của ta đều có thể xem như con của lão hội trưởng và lão điện chủ, được bọn họ giao cho sinh mệnh, quan hệ với Bảo Nhi thực sự vô cùng khó nói. Với tính cách của Tần Tu, cho dù hắn muốn giết Bảo Nhi, cũng sẽ cho Bảo Nhi một cơ hội, đặc biệt là muốn để lão hội trưởng và lão điện chủ biết, dù Bảo Nhi tiến hóa đến trình độ hoàn mỹ nhất như bọn họ mong muốn, cũng sẽ bại bởi Tân Tu hắn như vậy. Hắn không chỉ muốn thắng, càng muốn xả một chút oán khí kia, còn muốn đâm thẳng tim lão hội trưởng và lão điện chủ."

“Hắn thật sự tự tin như vậy, có thể đánh bại Bảo Nhi trong trạng thái hoàn mỹ sao? Dù sao Bảo Nhi cũng là kết tinh tâm huyết của lão điện chủ và lão hội trưởng, nếu nàng thật sự đến cực hạn, Tần Tu chưa hẳn thắng chắc chứ?” Nguyệt Thần cau mày nói.

“Nếu đến cả chút tự tin và kiêu ngạo này cũng không có, hắn đã không phải là Tần Tu.” Thái Nhất khẽ thở dài.

Vẻ mặt Loạn cũng phức tạp giống vậy, nàng hiểu rõ hơn Tần Tu hơn Thái Nhất, mà phán đoán của Thái Nhất gần như đều trúng.

Loạn rất rõ ràng. Lần này Tần Tu quyết tâm muốn giết Bảo Nhi, mà đây cũng chính là cơ hội cuối cùng của Bảo Nhi.

“Bảo Nhi, nhất định phải thắng đó!” Dù Loạn có bình tĩnh thế nào đi nữa, lúc này đáy lòng cũng không nén nổi bối rối.

Hành động nhìn như tự đại của Tần Tu lại làm cho nàng cảm thấy áp lực cực lớn, giống như còn chưa tới lúc chân chính quyết chiến sinh tử, Bảo Nhi đã bại.

Tần Tu vẫn ép buộc Bảo Nhi như cũ, dường như muốn nghiền ép ra mỗi một phần tiềm lực của Bảo Nhi.

Vầng sáng màu vàng trên thân Bảo Nhi cũng bị Tần Tu áp chế đến ảm đạm không ánh sáng, bị nén lại trong khôi giáp màu vàng, khiến áo giáp vàng như tinh thể áp súc, kim quang chuyển động bên trong, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

“Còn chưa đủ à? Vậy thì một lần nữa đi.” Quyền của Tần Tu lấp lánh như hằng tinh màu tím, một quyền đánh vào trên bụng Bảo Nhi.

Trước đó, thế công của Tần Tu đều chỉ gây áp lực mà không thương tổn, lần này lại trực tiếp đánh vào trên người Bảo Nhi. Lực quyền như vầng mặt trời màu tím kia đánh vào áo giáp của Bảo Nhi, mạnh mẽ đánh vào áo giáp vàng trên thân Bảo Nhị, tạo ra từng vết rạn giống như mạng nhện.

Trong vết rạn của áo giáp vàng, vầng sáng vàng bị áp súc lập tức bung nổ, thoáng chốc đã bao trùm thân thể Bảo Nhi.

Trong vầng sáng màu vàng phun trào kia, khí thế trên người Bảo Nhi cũng càng ngày càng mạnh, quang diễm mơ hồ biến thành một cái bóng hồ lô, bao phủ cả người Bảo Nhi ở bên trong.

Cái bóng hồ lô kia giống như một vũ trụ cỡ nhỏ, bên trong có vô số cái bóng lưu chuyển, cho người ta một loại cảm giác kỳ dị, thần bí khó lường.

"Bảo Nhi rốt cục tiến hóa đến cực hạn, hình thành tiểu vũ trụ của mình." Loạn vừa mừng vừa sợ.

Vui mừng đương nhiên là vì Bảo Nhi đã đạt tới kỳ vọng của nàng và lão điện chủ lúc trước, nhưng Bảo Nhi đi vào loại trình độ này cũng chỉ có thể liều chết chiến đấu một trận với Tần Tu. Tần Tu tuyệt đối sẽ không nương tay nữa.

"Thật là thân thể hoàn mỹ, chỉ không biết, nàng có thể chiến thắng Tần Tu hay không." Thái Nhất nhìn ảo ảnh hồ lô trên thân Bảo Nhi, thở dài nói.

Tử Vi cũng lộ vẻ mặt nghiêm túc xem một trận chiến này. Hắn biết, hiện tại mới thật sự là lúc phân thắng bại.

Tần Tu nhìn vầng sáng trên thân Bảo Nhi dần dần thu liễm lại, ánh mắt sáng rực, nói: "Tới đi, dùng lực lượng mạnh nhất của ngươi đánh với ta một trận, xem phải chăng ngươi có thể chém giết ta tại đây như ước nguyện của cha mẹ ngươi."

Kim quang trong mắt Bảo Nhi lấp lánh dường như lưu ly, không gian bốn phía đều vì nàng tồn tại mà hư hóa, phảng phất hết thảy đều trở nên mờ đi, không chân thực như vậy.

Ánh mắt Bảo Nhi lộ vẻ nghiêm trọng nhìn chăm chằm Tần Tu, hai tay hơi khép, vô số vầng sáng vàng ngưng tụ về giữa hai tay của nàng, dần dần biến thành dáng vẻ một cái hồ lô màu vàng óng.

Hồ lô được kết hợp mà thành từ hai quả cầu một lớn, một nhỏ, mà trong hai quả cầu này, lại như đều có một tiểu vũ trụ. Vô số tinh tuyền lưu chuyển ở bên trong đó, các loại năng lượng lộng lẫy bùng nổ, giống như đang thai nghén bên trong vũ trụ.

Khi hai vũ trụ bên trong hồ lô của Bảo Nhi ngưng tụ đến cực hạn, hai mắt Bảo Nhi ngưng lại, hồ lô phun ra một chùm sáng màu vàng óng tươi đẹp, thoáng chốc đã giáng lâm trên người Tần Tu.

Lực lượng kia vô cùng kinh khủng. Rất nhiều cường giả của vũ trụ quan sát trận chiến từ nơi xa, chỉ cảm thấy dao động lực lượng bên trong chùm sáng kia hãi hùng khiếp vía, suýt nữa hộc máu.

Thực sự không cách nào tưởng tượng, nếu ngăn trước chùm sáng đó, sẽ có kết cục nào.

Tất cả vật chất ngăn trước chùm tia sáng kia đều bị trực tiếp phân giải, hấp thu, tinh không đều sinh ra chân không.

Không biết chùm sáng màu vàng đó quá nhanh, hay Tần Tu nguyên vốn định trốn tránh, chỉ thấy tử khí bốc lên trên thân Tần Tu, giống như có tinh hà vũ trụ vòng quanh trên người hắn. Đó là lực lượng cấp Vũ Trụ giống như Bảo Nhi.

Oành!

Hai luồng lực lượng cấp Vũ Trụ một vàng một tím va chạm vào nhau, tinh vực gần đó lập tức phân giải, tan rã. Trong nháy mắt, vô số tinh cầu biến mất không thấy gì nữa, như bốc hơi khỏi nhân gian.

Trên thực tế, không chỉ là tinh cầu, hết thảy giữa Bảo Nhi và Tần Tu đều biến mất không thấy gì nữa, hình thành một khu vực chân không tuyệt đối.

May mà bọn họ chỉ cách xa nhau khoảng cách không đến một tinh vực, nếu cách xa nhau một vũ trụ, e là toàn bộ vũ trụ sẽ bị lực lượng của bọn họ phá hủy.

Toàn bộ sinh linh đều thay đổi sắc mặt. Chiến đấu của Bảo Nhi và Tần Tu đã đạt tới tình trạng tiện tay hủy diệt tinh vực, nếu tùy ý để bọn họ chiến đấu tiếp, e là đại vũ trụ cũng chịu không được giày vò.

Dưới lực lượng kinh khủng va chạm, Bảo Nhi khó mà khống chế lui lại một khoảng cách, mà thân hình Tần Tu vẫn hoàn toàn đứng thẳng như cũ, dường như không có bất cứ thay đổi nào.

“Cho dù như bọn họ mong muốn, để ngươi tiến hóa đến trạng thái hoàn mỹ nhất thì có thể thế nào?” Tần Tu mở miệng nói với vẻ mặt bình tĩnh, đồng thời đi về hướng Bảo Nhi.

Bảo Nhi cắn răng, bùng nổ lực lượng lần nữa, phát động thế công về hướng Tần Tu.

Màu tím bốc lên trên người Tần Tu. Hắn đánh ra một quyền tiếp một quyền, đánh nát lực vũ trụ trong hồ lô của Bảo Nhi, khiến thân hình Bảo Nhi không ngừng lùi lại, khóe miệng cũng chảy ra máu tươi.

Sắc mặt Loạn xám ngoét, nàng biết hết thảy đều xong rồi. Bảo Nhi đã tiến hóa đến trạng thái mạnh nhất, mà vẫn không phải là đối thủ của Tần Tu như cũ. Trong vũ trụ này, đã không tìm được người có thể địch nổi Tần Tu nữa.

“Kết thúc rồi.” Thái Nhất cũng thở dài một tiếng.

Hết chương 3457.

Chương 3458. Nghịch chuyển thời không.

“Tử Vi còn đang chờ cái gì? Bảo Nhi đã không có cơ hội chiến thắng Tần Tu, nếu không thừa dịp hiện tại khởi động lại đại vũ trụ, e là đến cả cơ hội khởi động lại cũng không có.” Thái Nhất chau mày nói.

Bên trong Thần điện Gen, nữ thần Quang Minh và nữ thân Kshana dẫn đầu mười hai vị chính thần cấp Hủy Diệt đều nghi hoặc trong lòng, không biết Tử Vi còn đang chờ gì nữa.

“Đại nhân, hiện tại là cơ hội cuối cùng, thừa dịp hiện tại Bảo Nhi chưa bại, chúng ta còn có cơ hội khởi động lại đại vũ trụ…” Nữ thần Kshana nói.

“Chờ một chút.” Tử Vi lại phất tay ngắt lời nàng.

“Đại nhân, ngươi đang chờ điều gì?” Nữ thần Quang Minh cũng mở miệng hỏi.

Nàng cũng nhìn ra, Tử Vi đang chờ điều gì. Thế nhưng, chuyện cho tới bây giờ, nàng thực sự không nghĩ ra được, còn có thời cơ nào có thể ngăn cản Tần Tu nữa.

Nếu không thừa dịp hiện tại Bảo Nhi còn kéo lấy Tần Tu mà ra tay, chờ Tần Tu hoàn toàn giải phóng ra, e là đến cả cơ hội khởi động lại đại vũ trụ cũng không có.

“Chờ một hi vọng.” Tử Vi bình tĩnh nói, đáy mắt lại không kỉm nổi mà hiện lên vẻ lo âu.

Hàn Sâm còn chưa phá tường mà ra. Thế cục bại của Bảo Nhi cũng đã thành. Giống như nữ thần Quang Minh đã nói, nếu hắn chờ đợi thêm nữa, lỡ Bảo Nhi bại, Hàn Sâm lại không trông cậy vào được, thì đến cả một cơ hội nhỏ nhoi, bọn họ cũng không có.

Mặc dù do dự trong lòng, nhưng Tử Vi vẫn quyết định phải chờ đợi, mà không định khởi động lại đại vũ trụ.

Đáy lòng Tử Vi rõ ràng, khởi động lại thì tổn thương đối với đại vũ trụ thực sự quá lớn. Điều càng quan trọng là, khởi động lại chưa hẳn có tác dụng đối với Tần Tu bây giờ.

Nữ thần Kshana còn muốn nói điều gì, lại nhìn thấy kim quang vỡ vụn, chiến giáp trên thân Bảo Nhi bị đánh nứt một mảnh lớn. Từng luồng tử khí rót vào trong thân thể nàng từ chỗ chiến giáp vỡ tan. Từng sợi tơ mỏng như

rắn độc quấn quanh thân thể Bảo Nhi, thoáng chốc làm cho sắc mặt Bảo Nhi trắng bệch. Nàng cắn chặt hàm răng, kim quang trên người không ngừng bùng nổ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không cách nào đột phá trói buộc của tử khí kia.

“Gen chỉ có thể quyết định điểm xuất phát, lại không cách nào quyết định điểm cuối cùng, đạo lý đơn giản như vậy, lại luôn có người không rõ. Loạn đại nhân, ngươi nói có đúng không?” Tần Tu nhìn về phía Loạn phá vỡ hư không mà đến.

“Ngươi thắng, chúng ta đều thua. Những lời chúng ta nói trước kia đều sai rồi, hiện tại ngươi hài lòng rồi chứ? Thả Bảo Nhi đi, nàng và ngươi không thù, không oán, nếu ngươi thật sự hận như vậy, trực tiếp giết ta là được. Chuyện này không liên quan gì đến Bảo Nhi.” Loạn thương tiếc nhìn Bảo Nhi, lúc này mới chuyển sang nói với Tần Tu.

Tần Tu không trả lời nàng, chỉ liếc mắt nhìn vị trí Thần điện Gen, lạnh nhạt nói: “Tuy ta là chuyển thế của Nhân Tổ, nhưng chuyển thế chung quy là chuyển thế, ta là Tần Tu, mà không phải Nhân Tổ. Mặc dù bởi những ký ức kia của Nhân Tổ, ta sẵn lòng làm một số việc, nhưng điều này không có nghĩa là ta sẽ muốn giết chết Bảo Nhi giống như Nhân Tổ”

“Nói như vậy, ngươi chịu thả Bảo Nhi rồi?” Loạn vui mừng trong lòng.

Ai ngờ Tần Tu còn nói thêm: “Ta thả hay không thả đều không có gì khác nhau đối với nàng.”

“Ngươi có ý gì?” Sắc mặt Loạn thay đổi đột ngột.

“Ý ta chính là, hết thảy đều sẽ bắt đầu lại, bao gồm ngươi, ta, nàng, và em gái của ta, Uyển Nhi.” Tần Tu nói, không nhìn phản ứng của Loạn, mà quay người đi về hướng bia gen.

Au”

“Bia gen, mang Uyển Nhi đến đây.” Tần Tu đứng trước bia gen, dịu dàng nói.

Chỉ thấy bia gen lấp lóe, một bóng người trôi nổi ra từ bên trong bia gen. Đó lại là Uyển Nhi với mái tóc màu đen.

Nhưng hiện tại, Uyển Nhi nằm trong một bộ quan tài thuỷ tinh, dường như đang ngủ say. Đôi mắt đẹp nhắm thật chặt, nàng chau mày, dường như trong giấc mộng, vẫn vcó rất nhiều tâm sự nan giải như cũ.

Tần Tu đưa tay ấn về phía quan tài thuỷ tinh, quan tài lập tức vỡ vụn, thân thể Uyển Nhi rơi vào trong lòng Tần Tu.

"Uyển Nhị, rất nhanh thôi, hết thảy đều sẽ kết thúc, ngươi vẫn là Uyển Nhi tốt đẹp, thiện lương kia như cũ. Hết thảy đều chỉ là một giấc mơ." Tần Tu nói. Hào quang màu tím trên người hắn nở rộ, tương hỗ giao nhau với ánh sáng của bia gen, như mặt trời chiếu rọi Chư Thiên Vạn Giới.

Đại vũ trụ gen và đại vũ trụ đế quốc đều bị ánh hào quang màu tím kia chiếu rọi, toàn bộ thế giới đều biến thành một mảnh màu tím. Ánh sáng tím kia dường như mang lực xuyên thấu khác thường, dù là Thần điện Gen ở trong hư không cũng bị ánh sáng tím chiếu rọi, biến thành một mảnh thần điện và thần miếu màu tím.

Ánh sáng tím xuyên vào bên trong vách tường bằng ngọc thạch, khiến vách tường, ngọc thạch, kim loại… đều trở nên óng ánh, sáng long lanh, như thủy tinh màu tím. Toàn bộ thế giới như thế giới u linh màu tím kỳ dị, hoa lệ, quỷ bí, khiến người ta không rét mà run.

"Chuyện gì xảy ra… Lực lượng của ta…" Có người kinh hãi kêu to, bọn họ phát hiện lực lượng của mình lại đang bay hơi, chảy ra từ trong cơ thể mình.

Đến cả sinh vật cấp Phá Giới cũng như thế. Sinh vật càng hùng mạnh, lực lượng trong cơ thể càng tan rã nhanh, hình thành từng dòng lũ màu tím, tụ tập về vị trí bia gen.

Đến cả thần linh trong Thần điện Gen và Thần miếu cũng như thế, nhân loại và dị sinh vật của Hoa Viên Không Trung cũng khó có thể ngăn cản lực lượng thân thể của mình bị dẫn ra ngoài.

Dòng ánh sáng màu tím trên người Bảo Nhi dâng trào ra nhiều nhất, như nước sông cuồn cuộn chảy, bay lên không, chảy xuôi về hướng bia gen.

Sông lớn, biển hồ, núi sông nhật nguyệt, tinh cầu chư thiên chân chính, hết thảy đều đang phát tán lực lượng của bản thân, dung nhập vào bên trong bia gen, một mảnh âm thanh kêu sợ hãi vang lên trong đại vũ trụ.

"Tần Tu đang làm gì? Đây hình như là lực lượng Trọng Khải, nhưng lại có chút khác biệt…" Nữ thần Quang Minh nhìn thần lực trên người mình đang xói mòn, không khỏi kinh hãi nói.

Tử Vi cười khổ ra tiếng: "Hắn quả nhiên muốn hoàn toàn khởi động lại đại vũ trụ, đưa đại vũ trụ về thời đại sau khi Tần Uyển Nhi sinh ra, còn chuyển huyết mạch của bản thân cho hắn."

"Điều đó căn bản không thể làm được mà? Cho dù là thần linh chân chính, cũng không có khả năng khiến thời không chân chính nghịch chuyển." Nữ thần Kshana là cường giả đỉnh cấp hệ thời gian, nàng đương nhiên biết nghịch chuyển thời không căn bản là một truyền thuyết, cho dù Thần Chủ cũng không làm được.

Trên lý luận, có trục thời gian tồn tại, cũng có thần linh dường như có thể trở lại quá khứ. Nhưng những chuyện kia đều không phải là nghịch chuyển thời không thật sự, bởi vì bản thân thời không không thể nghịch. Chuyện đã xảy ra chính là đã xảy ra, trừ khi xoá đi nhân quả đã phát sinh, nếu không thì không có khả năng nghịch chuyển.

Cho dù có thể trở lại quá khứ, điều nhìn thấy, trải qua đều chỉ là vết tích thời không mà thôi, không phải là nghịch chuyển thời không chân chính.

Tử Vi liếc mắt nhìn Bảo Nhi nói: "Không phải hoàn toàn không có khả năng nghịch chuyển thời không, bản thân năng lực khởi động lại chính là một loại đặc quyền nghịch chuyển thời không. Nhưng loại đặc quyền có thể nghịch chuyển này là do cơ chế của bản thân vũ trụ, mà sinh vật trong vũ trụ sẽ chỉ bị loại cơ chế này ảnh hưởng, thay đổi, mà không có khả năng trở lại ban đầu trạng thái của đại vũ trụ. Trừ khi có người có lực lượng đủ mạnh đến mức, xoá đi hết thảy nhân quả đã từng xảy ra của sinh vật, làm nhân

quả của cả vũ trụ trở về mộ tiết điểm nhất định, phối hợp với lực lượng khởi động lại của vũ trụ, thì có thể nghịch chuyển thời không.”

“Điều đó căn bản không có khả năng, hết thảy thời không trong vũ trụ đều phải nghịch chuyển, hết thảy chuyện liên quan đều cần phải nghịch chuyển, thì nhân quả cần xoá đi thực sự quá nhiều…” Nữ thần Kshana nói đến đây, sắc mặt lại trở nên vô cùng khó coi.

“Tần Tu trợ giúp Bảo Nhi tiến hóa đến trạng thái Cứu Cực, là muốn mượn nhờ lực lượng của nàng, không chỉ Bảo Nhi, còn có lực lượng của chúng ta…” Nữ thần Kshana càng nói, sắc mặt càng khó coi.

Hết chương 3458.

Chương 3459. Ngược dòng.

Nữ thần Quang Minh nhìn thấy dòng ánh sáng màu tím cũng xuất hiện trên người Tử Vi, hiển nhiên lực lượng của hắn cũng đang xói mòn, vội vàng nói: “Đại nhân, mau mau khởi động Thần điện Gen, khởi động lại đại vũ trụ đi.”

Toàn bộ Thần điện Gen đều đang chấn động, dường như đang tách ra ngoài từ trong hư không.

Chúng thần linh đều biết, đây cũng không phải tách ra từ giữa hư không, mà là Thần điện Gen đang tách ra khỏi quy tắc của đại vũ trụ, mất đi quyền khống chế đại vũ trụ.

Hiển nhiên là bởi vì lực lượng của bia gen quá mạnh, đã bắt đầu trở thành công cụ quản lý mới của vũ trụ, đang thay thế vị trí của Thần điện Gen.

“Đại nhân, không đánh cược lần cuối, e là e không kịp rồi… Nếu chờ đợi thêm nữa, sợ là ngay cả cơ hội đánh cược lần cuối cũng không có…” Nữ thần Kshana cũng khuyên nhủ.

Tử Vi liếc mắt nhìn Thần điện Gen đang tách ra khỏi quy tắc hạch tâm vũ trụ, lại nhìn chỗ vách tường tiến hóa, vẻ mặt nghiêm trọng, nhưng từ đầu đến cuối không nói một lời.

Các nơi trong vũ trụ đều có dòng lũ màu tím hội tụ, lực lượng của sinh mệnh nhỏ yếu nhanh chóng xói mòn gần hết, sau đó bọn họ phát hiện, bản thân mình bắt đầu sinh ra biến hóa ly kỳ.

Những sinh mệnh sắp gục xuống, già đi, sau khi mất đi lực lượng, lại bắt đầu phản lão hoàn đồng.

Ban đầu bọn họ còn rất hưng phấn, nhưng bọn họ đã mau chóng phát hiện, đây chỉ là khởi đầu của đại khủng bố.

Thời gian của hai đại vũ trụ dường như đang chảy ngược, bọn họ đang trải qua quá khứ trước kia, cùng lúc trải qua những quá khứ đó, bọn họ đột nhiên phát, mình hình như thiếu chút gì đó.

Chờ đến khi bọn họ muốn suy nghĩ mình quên đi cái gì, lại phát hiện đến cả việc tại sao mình phải suy nghĩ vấn đề này cũng không nghĩ ra được.

Bọn họ nhỏ yếu nên đương nhiên sẽ không biết, khi thời không trên người bọn họ nghịch chuyển, nhân quả liên quan với bọn họ đang bị xoá đi.

Đây chỉ là khởi đầu. Sinh vật hùng mạnh còn có thể chống cự những lực lượng kia, nhưng khi bọn họ nhìn thấy từng sinh vật bên cạnh mình thoái hóa, bị xoá đi nhân quả, vận mệnh đã từng xảy ra, rung động trong lòng khó có thể tưởng tượng.

“Đáng chết… Tân Tu rốt cuộc muốn làm gì?” Bên trong hội Thần Loạn cũng là một mảnh tiếng gầm sợ hãi, bọn họ cũng cảm thấy biến hóa cắn nuốt trong thân thể.

Kẻ mạnh mẽ như bọn họ, mặc dù còn không đến mức bị nghịch chuyển thời gian, nhưng bọn họ đều kinh hãi mà phát hiện, một phần ký ức của mình đang dần dần biến mất.

Với trình độ tiến hóa của bọn họ, cho dù là chuyện xa xưa nhỏ bé, đều có thể nhớ tinh tường, tuyệt đối không thể lãng quên. Bọn họ không nhớ nổi điều đó, thì chỉ có một khả năng, đó chính là nhân quả liên quan với nó bị xoá đi, bọn họ mới có thể không nhớ nổi những chuyện kia.

Càng là sinh vật hùng mạnh, thì lúc này càng khủng hoảng, bọn họ mới biết được tiến hóa gian nan cỡ nào, nghịch chuyển thời không như vậy quả thực chính là một tai nạn đối với bọn họ.

Điều càng đáng sợ là không ai biết Tần Tu muốn nghịch chuyển thời không tới mức nào. Nếu nghịch chuyển thời không khôi phục lại trước khi bọn họ sinh ra, vậy tương lai bọn họ có thể ra đời, đồng thời đi đến một bước giống như bây giờ hay không. Đây là điều không ai có thể dự đoán được.

“Đáng chết, Tần Tu căn bản không phải đang nghịch chuyển thời không, hắn muốn xoá đi một đoạn thời không này, cưỡng chế khiến đại

vũ trụ trở lại trước khi em gái của hắn đem huyết mạch cho hắn. Nguyệt Thần nói với vẻ mặt khó coi.

Thái Nhất nhìn lực lượng đang tỏa ra trên người mình, lạnh nhạt nói: “Ngươi nói không sai, thời không vốn không thể nghịch, ngoài một việc có thể làm là phá hủy. Xoá đi một đoạn thời không, đương nhiên có thể bắt đầu một lần nữa”

“Thế nhưng nếu thời không thật sự bị xoá đi, thời không trước kia còn có thể tiếp tục kéo dài tiếp được sao?” Nguyệt Thần nói.

“Không có ai biết, bởi vì chưa bao giờ có người làm như vậy, cho dù là thần linh, cũng chỉ có thể truy đuổi vết tích thời không, trở lại trong ảo ảnh quá khứ, mà không thể chân chính nghịch chuyển thời không. Tần Tu là người đầu tiên trong vũ trụ dám nghĩ như vậy, đồng thời dám đi làm như thế, ít nhất hắn tin tưởng có thể làm như vậy.” Thái Nhất nói.

“Hắn tin tưởng thì có làm được gì? Lẽ nào chúng ta đều phải đền mạng cùng hắn hay sao? Không được, nhất định phải ngăn hắn lại.” Nguyệt Thần cắn răng nói.

Nàng thật vất vả mới tìm được Thái Nhất, thật vất vả mới rốt cuộc có thể ở bên Thái Nhất, nàng không cho phép mình trải qua loại quá khứ như trước kia nữa. Cho dù Tần Tu có thể thành công, nàng cũng không hi vọng trở lại trước kia.

“Không kịp, hiện tại đã không ai có thể ngăn cản Tần Tu.” Thái Nhất nói.

“Ngươi liên thủ với Tử Vi cũng không được sao?” Nguyệt Thần hỏi.

Thái Nhất lắc đầu: “Không được, nếu trước khi Tần Tu chưa đánh bại Bảo Nhi, hoặc trước khi hắn chưa hoàn toàn kích phát tiềm năng của Bảo Nhi thì còn được, nhưng hiện tại, không ai có thể ngăn cản hắn. Lực lượng của chính Tần Tu đã đồng đẳng với vũ trụ, huống chỉ hắn lại nắm giữ bia gen, mà hiện tại bia gen đã là người quản lý của đại vũ trụ, có thể mượn nhờ lực lượng vạn vật trong đại vũ trụ, lại thêm một Bảo Nhi ngang ngửa vũ trụ. Trong vũ trụ này, không có lực lượng của bất cứ sinh linh nào có thể chống lại hắn, chỉ có thể đánh cược cùng hắn một lần”

Khi Thái Nhất đang nói chuyện, có rất nhiều sinh vật khủng bố đã phá vỡ hư không, phóng tới Tần Tu, muốn ngăn cản hắn nghịch chuyển thời không.

Hội Thần Loạn, thần linh, cường giả Phá Giới của hai đại vũ trụ, mọi người trong Hoa Viên Không Trung, dù trước kia là địch hay bạn, bây giờ đều bỏ xuống thành kiến, từng người phá vỡ hư không, xông thẳng về phía Tần Tu.

Tất cả cường giả của hai đại vũ trụ đều trở thành kẻ địch của Tần Tu, không có ai muốn bị xoá đi vết tích ở thế giới này.

Lực lượng kinh khủng tàn phá bừa bãi trong vũ trụ, như có thể phá hủy hết thảy. Thế nhưng, Tần Tu ôm Uyển Nhi, ngồi trên bia bia gen, lại chỉ mà nhìn Uyển Nhi với vẻ mặt ôn hoà, như không nhìn thấy vô số cường giả kinh khủng và lực lượng phô thiên cái địa kia, hay phải nói rằng hắn căn bản không ngẩng đầu lên nhìn.

Nhưng dù là sinh vật mạnh cỡ nào, bọn họ cách Tần Tu và bia gen càng gần, lực lượng trên thân lại trôi đi càng nhanh, mà khi lực lượng của bọn họ đánh phía Tần Tu, bia gen toả ra vầng sáng, hấp thu tất cả lực lượng, không còn một mảnh, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Bia gen hấp thu bọn họ lực lượng, trở nên càng mạnh mẽ, đáng sợ, tốc độ cắn nuốt bọn họ lực lượng cũng trở nên càng nhanh.

Trong chốc lát, toàn bộ vũ trụ như đang trải qua đại khủng bố. Đông đảo sinh vật khủng bố cấp hùng chủ một phương đều đang run lẩy bẩy, ánh mắt nhìn về phía Tần Tu vừa phẫn nộ, thì hận lại vừa sợ hãi, hoảng sợ.

Cho dù có người không cam lòng từ bỏ, lần lượt liều mạng tấn công bia gen, kết quả là lực lượng của tất cả bọn họ đều trở thành thuốc bổ cho bia gen, khiến tốc độ nghịch chuyển thời không trở nên càng nhanh hơn.

Mắt nhìn bạn bè, người thân bên cạnh, thậm chí là kẻ địch, từng người thoái hóa, thậm chí biến mất, đất đai, sông hồ, núi non biến hóa, Chư Thiên Tinh Thần dời ngược lại, thương hải tang điền nghịch chuyển, thoáng chốc sự tuyệt vọng lan tràn trong toàn bộ đại vũ trụ.

“Thần đâu, cứu lấy chúng ta?” Ánh sáng tím bốc lên đầy trời, vạn vật rút lui ngược dòng, vô số sinh linh khóc lóc thảm thiết, cầu khẩn.

Thế nhưng thần linh mà bọn họ nguyện cầu, bây giờ lại khó đảm bảo bản thân. Có thần linh đã bắt đầu tiêu tán, tượng thần trong thần miếu cũng bởi vì thời không nghịch chuyển mà biến mất, thoái hóa đến thời đại cổ xưa mà chưa từng có thần linh xuất hiện.

Hết chương 3459.

Chương 3460. Kim Tệ.

“Đại nhân… Mời ngươi hạ lệnh phản kích đi… Dù cho chúng ta hủy diệt cùng vũ trụ này, cũng không muốn chịu đựng nỗi nhục như vậy…” Một đám thần linh như nữ thần Quang Minh đều quỳ một gối xuống trước mặt Tử Vi, thỉnh cầu mệnh lệnh của hắn.

“Đáng chết, tại sao vẫn chưa ra, chẳng lẽ thật sự không được sao?” Tử Vi nhìn về phía vách tường tiến hóa với vẻ mặt nghiêm túc, trực tiếp đứng dậy,

đi về hướng vách tường tiến hóa.

“Đại nhân, ngươi rốt cuộc đang chờ điều gì? Chuyện cho tới bây giờ, còn có chuyện gì đáng giá ngươi tiếp tục chờ đợi đây?” Nữ thần Quang Minh cắn răng vội hỏi.

“Chờ một người, một người có thể mang hi vọng đến cho vũ trụ này.” Tử Vi đưa tay đặt trên vách tường tiến hóa, lại không cảm giác được trên vách tường tiến hóa có bất cứ dao động lực lượng nào.

“Đến cả Bảo Nhi cũng bại rồi, còn ai có thể mang hi vọng đến cho vũ trụ, người duy nhất có khả năng ngăn cản Tần Tu chỉ còn lại đại nhân ngươi và chúng ta thôi.” Nữ thần Quang Minh nói.

Tử Vi quay đầu nhìn về phía nữ thần Quang Minh, cười khổ, nói: “Các ngươi cho rằng ta không muốn khởi động lại vũ trụ sao? Ta chỉ lo lắng, khởi động lại vũ trụ chẳng những không tổn hại được Tần Tu, còn sẽ đẩy nhanh kế hoạch của hắn, cho nên mới sẽ chậm chạp không muốn làm như vậy.”

“Ngươi nói gì?” Một đám thần linh như nữ thần Quang Minh đều kinh hãi.

“Lão điện chủ giao lực lượng bản nguyên của hắn cho ta, cho nên ta mới có thể kế thừa Thần điện Gen, trở thành chủ Thần điện Gen, có được thực lực cấp Trọng Khải. Mặc dù ta cũng là cấp Trọng Khải, nhưng so với lão điện chủ, thực lực lại kém hơn rất nhiều. Lão điện chủ có thể khởi động lại đại vũ trụ bằng sức một mình hắn, mà ta lại nhất định phải mượn nhờ lực lượng của Thần điện Gen, mới có thể khởi động lại đại vũ trụ.”

Dừng một chút, Tử Vi cười khổ, nói: “Mà Tần Tu kia, hắn chẳng những kế thừa gen của lão điện chủ, có được huyết mạch Trọng Khải, còn có được gen của hội trưởng hội Thần Loạn, từ đó đột phá đến cấp Vũ Trụ. Có thể nói, Tần Tu là tồn tại còn mạnh hơn cả lão điện chủ, mà hắn còn mượn nhờ lực lượng của bia gen, lại thêm lực lượng của Bảo Nhi. Sức mạnh đó đã không cách nào tưởng tượng được. Hơn nữa, hắn cũng có được năng lực Trọng Khải, còn mạnh hơn ta nữa, nếu ta tùy tiện sử dụng lực lượng Trọng Khải, chẳng những có khả năng ngăn không cản được hắn, còn rất có thể sẽ trở thành trợ lực của hắn. Với †âm tính của Tần Tu, hắn không có khả năng không tính đến một bước này.”

“Thì ra là thế, nhưng chuyện đã đến loại tình trạng này, dù thế nào cũng phải thử một lần. Thử thì còn có chút khả năng nhỏ nhoi, không thử thì đến cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không có.” Nữ thần Kshana nói.

“Không, chúng ta còn có cơ hội.” Tử Vi nhìn về phía vách tường tiến hóa, nói.

“Đại nhân, trong vách tưởng tiến hóa rốt cuộc có cái gì? Cơ hội mà ngươi nói đến bắt nguồn từ đâu?” Cuồng Chiến thần luôn không nói gì cũng không nhịn được mà hỏi.

“Không phải ta đã nói với các ngươi, ta đang chờ một người ra từ bên trong đó sao?” Tử Vi nhìn xem vách tường tiến hóa, nói.

“Người mà ngươi nói, là chỉ con người thực sự sao? Mà không phải ám chỉ?” Nữ thần Quang Minh đột nhiên ý thức được vấn đề này.

“Đúng vậy, đó là một con người thực sự” Tử Vi gật đầu nói.

“Con người? Trong con người còn có người nào có thể đánh với Tần Tu một trận?” Nữ thần Kshana thực sự không nghĩ ra được. Dưới tình huống đến cả Bảo Nhi cũng bị Tần Tu dễ dàng đánh bại, còn có ai loại có thể đánh với Tần Tu một trận.

“Người ngươi nói không phải là Hàn Sâm đấy chứ?” Nữ thần Quang Minh nói với vẻ mặt kỳ quái.

Chúng thần linh nghe thấy đều nao nao, quay đầu nhìn về phía Tử Vi, đã thấy Tử Vi khẽ gật đầu.

Nữ thần Kshana lộ vẻ kỳ quái mà nói: “Đại nhân, ngươi đã từng cho rằng Hàn Sâm có khả năng đi ra một bước kia, nhưng sự thật đã sớm chứng minh, hắn căn bản không đi đến một bước kia được. Huống hồ đến cả Bảo Nhi đại nhân đi đến một bước kia cũng bại, cho dù hắn có thể đi đến một bước kia, e rằng cũng không phải là đối thủ của Tần Tu. Huống chỉ hắn căn bản không làm được, không đạt đến cấp Vũ Trụ được.”

Tử Vi há to miệng vừa muốn nói gì, lại đột nhiên nhìn thấy ánh hào quang tỏa sáng trên vách tường tiến hóa, chỉ thấy mấy vạn tộc văn trên vách tường tiến hóa đồng thời phát sáng, như từng vầng Thái Dương sáng chói.

Một đám thần linh đều nhìn về vách tường tiến hóa, chỉ thấy từng tộc văn lấp lánh kia lại vỡ tung ra.

Vũ… Thiên… Chân… Kiếp… Hủy Diệt… Từng tộc văn vỡ vụn, giống như từng chủng tộc hưng thịnh, suy vong, hủy diệt, mỗi một tộc văn vỡ vụn đều để lại một vết rạn trên vách tường tiến hóa.

Trong chốc lát, toàn bộ mấy vạn tộc văn vỡ vụn, nơi chữ Tiên cuối cùng ầm ầm vỡ vụn, toàn bộ vách tường tiến hóa đều nổ tung theo đó, hóa thành bụi bặm, bay múa đầy trời.

Chúng thần linh đều kinh nghỉ bất định nhìn vách tường tiến hóa. Đó là †ồn tại bất diệt từ cổ chí kim, vật căn bản nhất bên trong Thần điện Gen, dù là Thần Chủ cũng không thể hủy diệt, nền tảng vũ trụ bất hủ bất diệt.

Từ bên trong bụi bặm, chỉ thấy một bóng người chậm rãi đi ra, dân dần rõ ràng trrong mắt của các thần linh.

“Bảo Nhi!” Lực lượng trên người Loạn nhanh chóng trôi đi, mà nàng lại liều lĩnh phóng tới Bảo Nhi như cũ, muốn giải cứu Bảo Nhi từ trrong lực lượng của Tần Tu.

Thế nhưng, lực lượng của nàng công kích lên từng tia sáng màu tím kia, lại bị tia sáng hấp thu, khiến nàng trở nên càng suy yếu hơn.

Hội trưởng hội Thần Loạn đã từng quát tháo phong vân, gần như quân lâm vũ trụ, lúc này lại cảm giác bất lực và tuyệt vọng sâu sắc.

Hai tay ra sức muốn xé ra trói buộc trên thân Bảo Nhi, nhưng hết thảy đều phí công, chỉ khiến lực lượng của nàng càng ngày càng suy yếu, đến cả linh thể sắp tiêu tán.

Mà Bảo Nhi lại bị giam trong đó như cũ, bị rút ra lượng lớn lực vũ trụ như cũ, làm động lực nghịch chuyển thời không cho Tần Tu.

“Bảo Nhi… Là mẹ hại ngươi…” Loạn ôm Bảo Nhi bị nhốt, trong lòng đã tuyệt vọng.

Trời đất tuy lớn, dù vũ trụ rộng lớn, lại không có ai có thể giải cứu con gái nàng yêu nhất, không ai có thể giải cứu kết tinh của nàng và người nàng yêu yêu nhất.

“Ba ba… Ba ba sẽ đến cứu ta…” Bảo Nhi đang ra sức giấy dụa như cũ, đối kháng lực lượng trói buộc thân thể mình. Nàng cắn răng, giọng nói †uy nhỏ, nhưng lại kiên định như vậy.

Đáy lòng Loạn đắng chát một mảnh, lại không nói gì thêm, bởi vì nàng không đành lòng mở miệng, không đành lòng phá vỡ nguyện vọng tốt đẹp trong lòng Bảo Nhi, không hi vọng để nàng đối mặt với hiện thực

tàn khốc.

“Như vậy cũng tốt.” Loạn thở dài trong lòng, chung quy cũng không nói gì, chỉ ôm chặt Bảo Nhi, hưởng thụ thời gian sau cùng của sinh mệnh.

“Xong… Tất cả đều xong rồi…” Bên trong Hội Thần Loạn, nhìn từng đồng bạn bị xoá đi nhân quả trong thời không ngược dòng mà dần dần rút lui, thậm chí trực tiếp bị xoá đi, loại sợ hãi kia không cách nào hình dung.

Liên hệ nhân quả của toàn bộ vũ trụ đều tương thông. Vì xoá đi nhân quả của một người, những người và vật có liên quan với hắn sẽ bị xoá đi, mà những nhân quả liên quan đến người và vật kia sẽ liên quan đến càng nhiều sinh linh và vật chất.

Trong mạng lưới quan hệ nhân quả như vậy, một bên có lực lượng nhỏ yếu sẽ bị xoá đi trước một bước, sau đó toàn bộ mạng lưới nhân quả sẽ bị xâm chiếm, xóa bỏ từng bước một. Cho đến cuối cùng, toàn bộ thời không đều bị xoá đi.

“Đừng!” Dù cho là những sinh vật cấp Phá Giới, lúc này đều đã sợ hãi đến toàn thân phát run.

Những thể sinh mệnh phổ thông bị xoá bỏ gay gắt hơn. Trong bảy đại đế quốc, lượng lớn con người không hiểu sao mà biến mất, người còn đang nói chuyện một giây trước, một giây sau có thể bỗng dưng biến mất ngay trước mặt.

Bên trong đại vũ trụ gen cũng là như thế, toàn bộ thế giới gen đều lâm vào khủng hoảng và tuyệt vọng vô biên.

Lượng lớn sinh linh đều đang khẩn cầu thần linh che chở, nhưng khi bọn họ nhìn thấy hình ảnh Thần điện Gen bị đốt lên ngọn lửa màu tím, ngã xuống từ trong hư không, toàn bộ sinh linh đều cảm thấy tuyệt vọng trước nay chưa từng có.

"Thần… Cũng sắp diệt…" Dự cảm chẳng lành lan tràn trong đầu toàn bộ sinh linh.

"Mẹ.. Đừng… Mẹ…" Hàn Linh Nhi ôm Kỷ Yên Nhiên, nước mắt vẫn không ngừng lưu, thân thể Kỷ Yên Nhiên phảng phất phản lão hoàn đồng, không ngừng đảo ngược thời gian.

Từ thiếu phụ đến cô gái, từ cô gái đến thiếu nữ, từ thiếu nữ đến tuổi không xê xích Hàn Linh Nhi bao nhiêu, thân thể Kỷ Yên Nhiên đang thay đổi độ tuổi, đồng thời cả người và sự việc mà nàng đã trải qua †rong những khoảng thời gian kia cũng bị xoá đi.

Bên trong Hoa Viên Không Trung, có đệ tử các tộc đã trực tiếp bởi biến

thành trẻ con vì thời không ngược dòng, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

"Thế giới này… Thật sự sắp diệt vong sao?" Cung chủ Trấn Thiên Cung tựa trên một cây cột đá, nhìn vũ trụ bốc lên ánh sáng tím kỳ dị, trong mắt tràn đầy đắng chát.

Tuyệt vọng… Ở khắp mọi nơi… Đinh!

Một tiếng động lanh lảnh truyền khắp Chư Thiên Vạn Giới. Âm thanh kia không lớn, lại rõ ràng khắc sâu vào trong tai mỗi một sinh linh. Chỉ thấy

giữa vũ trụ đầy ánh sáng tím kỳ dị vô biên, có một chút ánh sáng màu vàng nhợt nhạt, lóng lánh.

“Kim Tệ!” Có người thấy rõ ràng một điểm kim quang kia, lại là một đồng tiền màu vàng, không khỏi kêu ra tiếng quái dị.

Hết chương 3460.

Chương 3461. Nhân danh Kim Tệ (đại kết cục).

Một đồng Kim Tệ lăn lộn xẹt qua tinh không, một tiếng đinh đâm vào phía trên bia gen, giống như bị nam châm hấp dẫn, cứ dán trên bia gen.

Bia gen giống như một cỗ máy đang vận chuyển động cơ hết mức, đột nhiên lập tức bất động, vũ trụ đang bị nghịch chuyển cũng đứng im trong tích tắc.

Trong nháy mắt này, hai đại vũ trụ hoàn toàn tĩnh mịch, toàn bộ thế giới đều bị ánh sáng tím bao phủ, vô số sinh linh còn có dòng ánh sáng màu tím vờn quanh trên thân, nhưng lại không tiếp tục nghịch chuyển như vừa rồi nữa.

Toàn bộ sinh linh đều kinh nghi bất định nhìn một đồng Kim Tệ trên gen bia kia, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lòng có một chút hi vọng, nhưng lại thấp thỏm, sợ hãi hi vọng tan vỡ.

Cộp cộp! Cộp cộp!

Trong đại vũ trụ tĩnh mịch, một tiếng bước chân có vẻ đột ngột như thế, ánh mắt mọi người đều bị tiếng bước chân kia hấp dẫn, không khỏi quay đầu nhìn sang.

Tần Tu vẫn dịu dàng nhìn Uyển Nhi, lúc này mới rốt cục dời ánh mắt từ trên mặt Uyển Nhi, ngẩng đầu nhìn về phía một mảnh ánh sáng tím chói lọi

kia.

Một bóng người đi tới từ trong ánh sáng tím, dần dần tới gần bia gen, bóng người kia cũng càng ngày càng rõ ràng. Khi hắn đi đến trước bia gen, tất cả mọi người đã có thể thấy rõ dáng vẻ của hắn.

“Hàn Sâm… Tam Mộc … Kim Tệ… B thần…” Trong chốc lát, các loại âm thanh kinh ngạc kêu lên vang lên ở các nơi trong vũ trụ. Có lẽ cái tên bọn họ khác nhau, lại vừa mừng vừa sợ như nhau.

Loạn ôm Bảo Nhi chờ đợi hết thảy kết thúc, càng mở to con mắt, nhìn Hàn Sâm với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Ta biết mà… Ba ba nhất định sẽ tới…” Bởi vì lực vũ trụ bị rút ra quá nhiều, thân thể Bảo Nhi đã khôi phục dáng vẻ trẻ con, khuôn mặt nhỏ nhắn lại tràn đầy mừng rỡ không kiềm chế nổi.

“Tần Tu, từ bỏ đi” Hàn Sâm và Tần Tu nhìn nhau, nói khẽ.

“Ngươi muốn làm anh hùng, thay mặt đại vũ trụ thẩm phán ta sao?” Tần Tu ôm Uyển Nhi, ánh mắt nhìn chằm chằm Hàn Sâm, nói một cách khinh miệt.

“Cho tới bây giờ, ta luôn không phải anh hùng, càng không có tư cách thẩm phán ngươi, nếu ta là ngươi, có lẽ ta sẽ làm chuyện giống như ngươi.” Hàn Sâm nói.

Ánh mắt Tần Tu toát ra vẻ ngoài ý muốn: “Nhưng ngươi vẫn đứng trước mặt ta, nhất định phải đánh với ta một trận.”

Hàn Sâm nhìn lướt qua tinh không, quét qua mọi người, từ Bảo Nhi, Kỷ Yên Nhiên, Hàn Linh Nhi, Tiểu Hoa, ánh mắt từ trìu mến dần dần biến thành kiên định. Đến khi trở lại trên thân Tần Tu, ánh mắt hắn đã trở nên không thể lay động.

“Bởi vì người ta để ý, bọn họ đều đứng ở phía đối diện ngươi. Ngươi vì Uyển Nhi có thể hủy diệt vũ trụ, ta vì người mình để ý, lại phải bảo vệ vũ trụ này, không liên quan đến chính nghĩa hay tà ác, không phân chia đúng

hay sai, chỉ vì tạo hóa trêu ngươi. Giữa ngươi và ta, chỉ có một người có thể giữ vững được tâm ý của mình." Hàn Sâm nói.

Tần Tu nở nụ cười: "Ngươi nói không sai, xem ra chúng ta đều là cùng một loại người, mà một trận chiến này đã không thể tránh khỏi."

"Trừ khi ngươi từ bỏ ý nghĩ nghịch chuyển thời không, ngươi sẽ làm như vậy sao?" Hàn Sâm hỏi.

"Ta sẽ không làm, ngươi thì sao?" Tần Tu hỏi lại. "Ta cũng sẽ không." Hàn Sâm không chút nghi ngờ mà đáp.

"Vậy thì rất tốt" Tần Tu đứng dậy, dịu dàng đặt Uyển Nhi trên bia gen, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng: "Uyển Nhi, chờ ta, ca ca sẽ mau chóng giải cứu ngươi từ trong cơn ác mộng… Rất nhanh thôi…"

Khi quay người lại, đã là cách biệt giữa thiên sứ và ác ma.

Khi Tần Tu đối mặt Hàn Sâm, vẻ dịu dàng trên mặt đã sớm biến mất, không thấy gì nữa, trong cặp mắt tràn đầy kiên định, không thể nghỉ ngờ.

"Mặc dù thời điểm đó, ta bị ý chí của Loạn áp chế, phần lớn thời gian đều chìm trong trạng thái ngủ say, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự †ồn tại của ngươi như cũ, nhưng đây chẳng qua là một cảm giác kỳ diệu, lại không biết ngươi rốt cuộc là một kẻ như thế nào. Cho đến sau khi xác ngoài của chiến giáp nguyên thể gen hoàn toàn tan rã, ý chí của ta mới dần dần ổn định, ngẫu nhiên có thể chân chính cảm ứng được sự tồn tại của ngươi."

Tần Tu nhìn Hàn Sâm, tiếp tục nói: "Đối với ta, ngươi là một người xa lạ quen thuộc nhất, mà sớm vào lần đầu tiên ta cảm ứng được sự tồn tại của ngươi, đã có một loại cảm giác vô cùng kỳ quái."

"Cảm giác gì?" Hàn Sâm hỏi.

"Ngươi và ta rất giống nhau, nếu có một ngày, chúng ta không thể trở thành bạn, vậy thì chắc chắn sẽ trở thành kẻ địch." Tần Tu lạnh nhạt nói.

"Xem ra dự cảm của ngươi rất chuẩn, nhưng ta thà rằng dự cảm của ngươi không chuẩn." Hàn Sâm thở dài nói.

Tần Tu lại chỉ nhìn Hàn Sâm, tiếp tục nói: “Bốn loại thuật gen ngươi tu luyện, đến từ ‘Quảng Hàn kinh’ của Nguyệt tỷ, Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh’ của Huyết Mệnh Giáo, Động Huyền Kinh’ của Huyền Môn và vật ngữ ger mà đời đầu của ta sáng tạo. Nếu có thể luyện Quảng Hàn Kinh đến cực hạn, bước ra một bước kia, sẽ thuần hóa hoàn toàn gen của bản thân, tiểu vũ trụ được hình thành sẽ vô cùng thuần túy. Tác dụng của Huyết Mạch Mệnh Thần Kinh không phải dùng cho chiến đấu, nhưng nếu có thể diễn hóa ra tiểu vũ trụ, lại là sáng tạo nhất trong bốn loại thuật gen. Động Huyền Kinh là thuật gen mạnh nhất, có lẽ đến thời điểm cực hạn, có thể chân chính diễn hóa ra vũ trụ, mà không chỉ là tiểu vũ trụ của bản thân.”

Nói đến đây, Tần Tu lại không tiếp tục nói hết.

“Ba loại trước ngươi đều đánh giá rồi, sao không cùng đánh giá vật ngữ gen.” Hàn Sâm nói.

“Bởi vì đó là một loại thuật gen không có khả năng luyện thành công. Sau khi ta thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, đã từng do dự, có muốn tu luyện vật ngữ gen hay không, cuối cùng vẫn từ bỏ.” Ngừng một chút, Tân Tu mới nhìn Hàn Sâm, nói: “Trên thực tế, Người chân chính giúp ngươi nhập môn vật ngữ gen, không phải là Loạn, mà là ta.”

“Là ngươi?” Hàn Sâm hơi kinh ngạc mà nhìn Tần Tu, đáp án này hơi nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

Tần Tu tiếp tục nói: “Loạn quả thực muốn trợ giúp ngươi, mặc dù nàng cũng thực sự học cứu thiên nhân, nhưng rất đáng tiếc, nàng không phải là người sáng tạo ra vật ngữ gen. Bàn về sự hiểu rõ đối với vật ngữ gen, nàng rốt cuộc kém rất nhiều. Nếu không phải ta âm thầm động chút tay chân vào lúc nàng ra tay, cho dù có chiến giáp nguyên thể gen trợ giúp, ngươi cũng không thể nhập môn vật ngữ gen.”

“Tại sao ngươi phải làm như vậy?” Hàn Sâm nghỉ ngờ nói.

“Bởi vì ta cũng muốn biết, vật ngữ gen rốt cuộc có phải một con đường cụt thật hay không.” Tần Tu mỉm cười: “Bây giờ thấy ngươi, ta đã biết, đó cũng không phải là một con đường cụt, ngươi đã đi thông con đường kia.”

“Ta không biết mình có được tính là đi thông hay không, hay có thể nói, †a vẫn đang trên đường.” Hàn Sâm nói.

“Đáng tiếc, giữa ngươi và ta, chỉ có một người có thể tiếp tục đi tới đích.” Tần Tu nói, ánh sáng tím bốc lên trên thân. Bia gen thu liễm vầng sáng lập tức toả ánh sáng ngời, đồng Kim Tệ

đính vào trên bia gen bị bắn ra, bị Hàn Sâm tiếp được, giữ trong lòng bàn tay.

Thời không vốn đã dừng nghịch chuyển, lại bắt đầu từ đầu lần nữa, mà càng mãnh liệt hơn trước đó, đảo ngược thời gian, chỉnh thể vũ trụ thoái hóa, vô số sinh linh tiêu tán trong ánh sáng.

Hết chương 3461.

Chương 3462. Nhân danh Kim Tệ (đại kết cục) (2)

Linh hồn vốn nên nên hướng về Thần điện Gen, lại bay về bia gen, mà những linh hồn kia lại không đạt được cơ hội luân hồi chuyển thế trong bia gen, mà trực tiếp bị bia gen hấp thu, dung hợp.

“Toàn bộ vũ trụ đã dung hợp làm một thể, ta chính là vũ trụ, vũ trụ chính là ta. Nếu ngươi muốn đánh bại ta, thì sẽ phải phá hủy cả vũ trụ này, nhưng nếu ngươi không thể đánh bại ta, vũ trụ sẽ khởi động lại cùng ta đến khoảng thời gian Uyển Nhi vui sướng nhất, bắt đầu lại từ đầu…” Ánh sáng tím trên thân Tần Tu và bia gen hòa làm một thể cùng toàn bộ vũ trụ, giống như thần nắm trong tay thiên địa, vận chuyển trời đất.

Ánh mắt Hàn Sâm lộ vẻ nghiêm trọng, nhìn vô số linh hồn trên vô số †inh cầu phi thăng, lượng lớn tinh cầu bị chôn vùi, mà rất nhiều tinh cầu vốn không tồn tại, hoặc có thể nói là tinh cầu đã từng tồn tại vào thời đại viễn cổ hiển hiện.

Trận chiến đấu giữa hắn và Tần Tu, đã không đơn giản là chiến đấu giữa người với người như vậy, mà là đọ sức phương hướng tương lai của vũ trụ.

Hàn Sâm không biết quyết định của mình có hữu ích với tương lai của vũ trụ hay chăng, nhưng hắn biết, chỉ có vũ trụ tồn tại, đám người Kỷ Yên Nhiên và Bảo Nhi mới có thể tồn tại.

“Ngăn cản hắn!” Thần miếu đổ sụp, Thần điện Gen rơi xuống, đến cả thân thể của thần linh cấp Hủy Diệt cũng đang tiêu tán, chư thiên thần linh cùng kêu lên, gào thét.

Không chỉ là thần linh, hội Thần Loạn, bảy đại đế quốc, vạn tộc gen, bất kể sinh linh đang khẩn cầu, hò hét, cũng có vô số sinh linh đang khóc lóc thảm thiết, tán loạn.

Vũ trụ phảng phất biến thành một mảnh Hồng Mông màu tím, hết thảy đều đang bị chôn vùi.

“Tới đi, để ta xem tiểu vũ trụ của ngươi có cái loại lực lượng gì, phải chăng có thể ngăn cản ý chí của ta.” Âm thanh như Ma thần của Tần Tu quanh quẩn khắp vũ trụ.

“Ta không thể thức tỉnh tiểu vũ trụ.” Thân hình Hàn Sâm đã bị ánh sáng tím bao phủ, nhưng âm thanh lại có thể khiến toàn bộ sinh linh đều nghe rõ ràng.

“Không thức tỉnh tiểu vũ trụ?” Loạn thay đổi sắc mặt.

Mặt mũi Tử Vi cũng tràn đầy đắng chát: “Vách tường tiến hóa áp bách vẫn không thể làm cho thân thể hắn hoàn toàn thức tỉnh sao?”

“Vũ trụ quá lớn, lòng ta không có lớn như vậy, dung không được nhiều đồ như vậy. Thứ ta vốn có, chỉ là một đồng Kim Tệ này mà thôi. Hiện †ại, ta tặng nó cho ngươi.” Hàn Sâm nói, ngón tay cái nhẹ nhàng bắn ra, đồng Kim Tệ hắn cầm trong tay bắn về hướng Tần Tu.

Trong vũ trụ một mảnh màu tím mông lung, một đồng Kim Tệ kia lại có vẻ bắt mắt khác thường, xuyên qua tử khí trùng điệp, hai mặt chính phản luân phiên xoay tròn, bay về hướng Tần Tu.

Ánh mắt Tần Tu ngưng lại, ánh sáng toàn bộ vũ trụ dường như cũng hội tụ hướng về Kim Tệ, muốn ngăn cản Kim Tệ tới gần.

Thế nhưng, trong lúc Kim Tệ luân phiên xoay tròn hai mặt chính phản, cực quang màu tím vô tận lại bị bắn ra, đồng Kim Tệ kia như một tia chớp màu vàng bay ngang qua bầu trời, nghĩa vô phản cố vọt tới trước mặt Tần Tu.

Tần Tu khẽ nhíu mày, vươn ra bàn tay, bắt lấy đồng Kim Tệ kia.

"Đây chính là lực lượng của vật ngữ gen sao? Quả nhiên không tầm thường, đến cả lực vũ trụ của ta cũng không cách nào khống chế nó." Tần Tu nhìn đồng Kim Tệ trong lòng bàn tay rồi nói.

Kim Tệ đơn giản, cổ xưa, mặt trước chỉ có một chữ, dường như đại biểu đây chỉ là một xu tiền.

Tần Tu muốn lật mặt Kim Tệ, xem mặt lưng của nó là gì, nhưng lại phát hiện, đồng Kim Tệ kia đính lên bàn tay của hắn, làm thế nào cũng không lấy ra được.

"Không, đó không phải là lực lượng của vật ngữ gen, nhưng cũng có thể nói nó là như vậy." Hàn Sâm nhìn Tần Tu, nói.

"Ý của ngươi là vật ngữ gen chỉ là một bộ phận của ngươi, mà nó lại không phải là vật ngữ gen đúng không?" Tần Tu thông minh dường nào, lập tức liền hiểu ý của Hàn Sâm.

"Đúng thế." Hàn Sâm nói.

"Như vậy, hủy diệt nó, chẳng khác nào là hủy diệt ngươi, đúng không?" Ánh sáng khác thường lấp lóe trong mắt Tần Tu, Tử Hà đầy trời hội tụ về thân thể của hắn, như ác ma bao phủ trên thân thể hắn.

Tần Tu nắm chặt bàn tay, lực lượng kinh khủng bùng nổ trên nắm tay, như muốn bóp một đồng Kim Tệ kia tan thành phấn vụn.

Thế nhưng, một giây sau, biểu cảm trên mặt Tần Tu lại thay đổi, càng ngày càng khó coi, nắm đấm của hắn đang run rẩy, ngón tay đang ngọ nguậy, một tia hào quang vàng óng thấu ra từ trong kẽ ngón tay.

Mà ánh sáng tím toàn thân hắn lại càng chảy về phía Kim Tệ nhanh hơn.

“Đây… Đây là lực lượng gì…” Sắc mặt Tần Tu trở nên tái mét, toàn bộ thân thể hắn đều bị đồng Kim Tệ kia hút lấy, mà đang bị hút vào bên trong Kim Tệ.

Tần Tu dùng hết các loại sức mạnh, lại không cách nào ngăn cản thân thể của mình bị hút vào trong đồng Kim Tệ kia.

Nhìn Tần Tu đè xuống cánh tay của mình, bàn tay lại bị hút vào trong Kim Tệ từng chút một, Hàn Sâm nói: “Mặc dù ta không thể thức tỉnh tiểu vũ trụ, nhưng lại có thể cắn nuốt bất cứ vũ trụ nào, đương nhiên cũng bao gồm tiểu vũ trụ của ngươi, có lẽ, ta như vậy đã không tính là con người rồi?”

“Sao lại có loại chuyện này…” Ánh mắt Tần Tu lay động, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, giây kế tiếp, một bàn tay khác của Tần Tu chém xuống như lưỡi đao, chém xuống cánh tay cầm Kim Tệ của mình.

“Vô dụng thôi.” Hàn Sâm lại lắc đầu, thở dài.

Cánh tay bị Tần Tu trảm xuống, lập tức bị hút vào trong Kim Tệ, nhưng thân thể Tần Tu cũng không có khả năng thoát khỏi lực hút của Kim Tệ, mà vẫn luôn bị hút như cũ, thân thể bị kéo vào Kim Tệ từng chút một.

Dù Tần Tu bùng nổ lực lượng thế nào, vẫn không ngăn cản nổi lực hút của Kim Tệ như cũ. Trong nháy mắt, nửa người đã sắp bị kéo vào bên trong Kim Tệ.

“Không ngờ tới… Thật không ngờ tới… Lực lượng của vật ngữ gen lại lớn mạnh như thế… Sớm biết như thế… Sao ta lại khổ cực đi đoạt chiến giáp nguyên thể gen… Không ngờ tới… Ta lại bại bởi thuật gen mình sáng tạo ra…” Lúc này Tần Tu lại cười, cười có chút thoải mái, có chút đau thương, lại có chút vui sướng, không cách nào hình dung nụ cười đó của hắn.

“Đúng vậy, ngươi bại bởi mình.” Hàn Sâm nói.

“Không, ta còn chưa hoàn toàn thất bại. Cho dù ta chết đi, chỉ cần Uyển Nhi có thể có được hạnh phúc, vậy cũng đủ rồi.” Tần Tu nhìn về phía Uyển Nhi

đang ngồi trên bia gen, cười vô cùng vui vẻ: "Uyển Nhị, †ạm biệt, dù ca ca không còn nữa, ngươi nhất định phải vui vẻ sống sót"

"Không được!" Tử Vi thay đổi sắc mặt, muốn nhắc nhở Hàn Sâm, thế nhưng đã trễ rồi.

Chỉ thấy Tần Tu há miệng, phun ra một ngụm máu tươi, có một luồng huyết quang màu tím bị hắn phun về phía bia gen.

Gần như cùng lúc đó, toàn bộ thân thể Tần Tu đã bị hút vào bên trong Kim Tệ, đồng Kim Tệ kia rốt cục hiện ra mặt trái của nó.

Ở mặt trái của Kim Tệ, thình lình xuất hiện một bóng dáng màu tím, chính là hình dáng Tần Tu, sau lưng Tần Tu còn có một tiểu vũ trụ tinh †uyền.

"Thu hoạch được… một đồng tiền vũ trụ…"

Có tiếng gì đó đột ngột vang lên trong đầu Hàn Sâm, nhưng Hàn Sâm lại không có tâm tư đi nghe cẩn thận, bởi vì bia gen hấp thu một ngụm máu màu tím mà Tần Tu phun ra, thoáng chốc đã vận chuyển điên cuồng, thời không đại vũ trụ đổ sụp tảng lớn, giống như tận thế.

"Không xong, bia gen là người khống chế trên thực tế của đại vũ trụ, dù Tần Tu dã chết, nhưng Tần Tu mở ra mệnh lệnh hủy diệt bản thân sau cùng của bia gen, toàn bộ đại vũ trụ sẽ cùng chôn cùng Tần Tu…" Sắc mặt nữ thần Quang Minh trở nên trắng bệch.

Hết chương 3462.

Chương 3463. Nhân danh Kim Tệ (đại kết cục) (3)

"Không, Tần Tu không muốn hủy diệt bản thân bia gen, mà là muốn nó đưa vũ trụ về thời đại của Uyển Nhi." Tử Vi nói.

"Hàn Sâm, nhanh ngăn cản bia gen, không thể để nó tiếp tục…" Nữ thần Kshana cắn răng hò hét, Thần điện Gen đã sắp sụp đổ.

"Vô dụng, chỉ có Tần Tu có thể ra lệnh cho bia gen, hiện tại Tần Tu đã chết, không ai có thể lại mệnh lệnh bia gen nữa. Nếu cưỡng ép phá hủy bia gen,

chính là phá hủy toàn bộ vũ trụ… Nếu không phá hủy… Lấy lực khống chế của bia gen đối với vũ trụ hiện tại… Nó sẽ thật sự lôi kéo đại vũ trụ trở lại thời đại kia…” Sắc mặt Tử Vi cũng đau thương.

“Vậy chẳng phải là hết thảy đều xong rồi sao…” Chúng thần linh đều tuyệt vọng.

Toàn bộ đại vũ trụ cũng tràn đầy âm thanh kêu rên tận thế. Dù là đại vũ trụ đế quốc hay đại vũ trụ gen đều sụp đổ mảng lớn, vô số sinh linh chết đi trong tai nạn, linh hồn bốc lên như biển sao, từng linh hồn bay về phía bia gen.

“Hàn Sâm, cứu Bảo Nhi trước…” Loạn cũng nhìn ra đã không thể ngăn cản vũ trụ ngược dòng, muốn để Hàn Sâm cứu Bảo Nhi.

“Ta đương nhiên phải cứu Bảo Nhi, nhưng ta không chỉ muốn cứu Bảo Nhi mà thôi.” Hàn Sâm đưa tay lấy ra một cái chuông đá từ trên người, đưa tay gõ vang một cái trên chuông đá, sau đó nói: “Nhân danh Kim

‘Tệ, Chư Thiên Vạn Giới nghe hiệu lệnh của ta, vạn vật đều về vị trí của

nó…

Theo âm thanh của Hàn Sâm, bia gen đang vận chuyển điên cuồng đột nhiên ngừng một chút. Một giây sau, bia gen vốn cắn nuốt, hấp thu hết thảy lực lượng, lại phun ra lực lượng nó đã hấp thu.

Sự phá hủy của đại vũ trụ bị nghịch chuyển, bắt đầu toả sáng sự sống một lần nữa.

Sinh linh chư thiên Vạn Giới cảm nhận được lực lượng trở lại trên thân từng chút một lần nữa, tinh không bốn phía cũng khôi phục sinh cơ, đều vui mừng quá đỗi, không khỏi ngước đầu nhìn lên bóng người đứng bia gen kia, như muốn khắc sâu bóng dáng kia vào chỗ sâu nhất não bộ, vĩnh viễn không muốn quên.

Lời cuối sách Trên đảo nhỏ vô danh, người một nhà Hàn Sâm nghỉ phép tại bờ biển.

“Yên Nhiên, có muốn ăn chút đồ này không?” Hàn Sâm đưa một xâu thịt nướng đến trước mặt một cô bé bảy, tám tuổi.

Cô bé trợn trắng mắt, tiếp nhận thịt nướng, vừa ăn vừa nói lầm bầm: “Chú à, ta đã nói rồi, chúng ta thật sự không hợp đâu, ta không thích loại hình đại thúc, ngươi lại đối xử tốt thế nào với ta cũng vô dụng thôi.”

“Nhưng ta thích loại hình loli” Hàn Sâm nheo mắt lại, mỉm cười nói.

“Chú à, ngươi xem nhiều Anime không lành mạnh rồi phải không?” Cô bé quệt miệng nói.

“Có lẽ vậy.” Hàn Sâm nhún vai, tiếp tục nướng khẩu vị Kỷ Yên Nhiên thích ăn trước kia.

Lúc trước Tần Tu chiếm thân thể Nhân Đế, khống chế ngược lại bia gen, đồng thời hoàn toàn luyện hóa linh của bia gen, để bia gen hoàn toàn cho hắn sử dụng.

Thế nhưng, Tần Tu không biết, bia gen đã sớm tự chuyển dời một phần chân linh đến trong Thiên Chi Chung của Hàn Sâm vào thời điểm trận chiến Tam Thập Tam Thiên diễn ra.

Cho nên cuối cùng Hàn Sâm mới có thể lợi dụng chân linh bia gen bên trong Thiên Chi Chung, để bia gen ngừng nghịch chuyển thời không, cuối cùng khiến cho vũ trụ tránh khỏi sự sụp đổ.

Nhưng bởi vì trật tự nhân quả bị phá hủy quá nghiêm trọng, rất nhiều thứ đã không có cách nào khôi phục, cho nên đại vũ trụ cũng không hoàn toàn khôi phục lại trạng thái trước khi thời không bị nghịch chuyển.

Giống như Kỷ Yên Nhiên, nàng đã trở lại trạng thái lúc bảy, tám tuổi, quên đi hết thảy chuyện phát sinh sau bảy, tám tuổi, căn bản không tin tưởng Hàn Sâm là chồng của nàng, càng không tin Tiểu Hoa và Linh Nhi là con của nàng.

Hàn Sâm cũng từng nghĩ đến rất nhiều biện pháp, nhưng trừ khi Hàn Sâm làm giống Tần Tu, nghịch chuyển thời không một lần nữa, nếu không sẽ

không có khả năng khôi phục lại trạng thái trước kia của Kỷ Yên Nhiên.

Đáng tiếc, Hàn Sâm không phải là Tần Tu, trong thân thể của hắn không có tiểu vũ trụ, cũng không có cách nào nghịch chuyển thời không giống như Tần Tu.

“Dừng… dừng tay…” Tiếng kêu thảm thiết của Thiên Chi Chung truyền đến từ bờ biển, chỉ thấy nó bị Bảo Nhi và Linh Nhi sử dụng như ván trượt,ở lướt sóng trên biển.

Mặc dù Thiên Chi Chung có thể trở về bia gen, nhưng nó lại không trở về, mà vẫn lựa chọn ở lại trong Thiên Chi Chung.

Tiểu Miêu và Tiểu Ngân Ngân nằm song song trên bờ cát, hưởng thụ ánh nắng tốt đẹp, uể oải, không có chút tinh thần nào.

“Hai vị tiểu công chúa, nước trái cây các ngươi muốn đến rồi.” Miên Dương buộc nơ bướm trên cổ, mang một cái khay, nịnh nọt đưa đến trước mặt Tiểu Miêu và Tiểu Ngân Ngân.

Tiểu Tinh Tinh gây sóng gió trên mặt biển, để Bảo Nhi và Linh Nhi có thể khiêu chiến từng đợt tiếp từng đợt sóng lớn.

Tà Tình Đế mặc sơmi hoa và quần bãi biển, mang kính râm lớn, miệng ngậm xi gà, bày giá vẽ trước mặt, một tay cầm bút vẽ, không biết đang vẽ cái gì.

Linh và Tiểu Thiên Sứ vẫn đang bận rộn phục vụ vì mọi người, như hai tiểu quản gia cần cù.

Mặc dù Hàn Sâm đã sớm nói để bọn họ thoải mái hưởng thụ cuộc sống của mình, nhưng bọn họ lại làm theo ý mình như cũ, dường như đã sớm quen cuộc sống như vậy.

Tiểu Kim Kim nằm bên cạnh Kỷ Yên Nhiên, cả ngày cứ có dáng vẻ như ngủ, không tỉnh.

“Ngươi thật biết hưởng phúc, người một nhà chạy đến nơi đây nghỉ phép, ném cục diện rối rắm cho người khác.” Một người đàn ông thanh nhã đi tới.

“Sao ngươi có rảnh tới đây?” Hàn Sâm kinh ngạc nhìn Tử Vi.

Đại vũ trụ thực sự bị phá hư quá nghiêm trọng. Mặc dù cuối cùng bởi vì mối liên hệ với Thiên Chi Chung, bia gen nhường ra quyền khống chế đại vũ trụ, khiến cho Thần điện Gen tiếp quản đại vũ trụ một lần nữa. Nhưng bên trong đại vũ trụ vẫn có rất nhiều chuyện cần Tử Vi và một đám thần linh xử lý.

Hàn Sâm vốn không có dã tâm xưng bá vũ trụ, đương nhiên sẽ không tiếp quản đại vũ trụ. Một cái Hoa Viên Không Trung đã khiến hắn rất đau đầu, bọn người Tần Huyên và Hoàng Phủ Tĩnh vẫn đang quản lý giúp hắn.

Nhưng sự quật khởi của nhân loại ở Tí Hộ Sở đã không cách nào ngăn cản, cho dù Hàn Sâm không đồng ý tiếp quản đại vũ trụ, đến sau khi nhiều thế hệ nhân loại ở Tí Hộ Sở xuất thế, sớm muộn gì đại vũ trụ này sẽ trở thành thiên hạ của nhân loại.

“Ta cũng không muốn nhìn thấy cái tên nhà ngươi, nhưng có việc, lại nhất định phải đến nói một tiếng với ngươi.” Tử Vi ngồi xuống bên cạnh Hàn Sâm, vô cùng tự nhiên cầm thịt đã nướng xong từ trong tay hắn, tự bắt đầu ăn.

“Chú à, các ngươi trò chuyện đi, ta đi chơi cùng Bảo Nhi.” Kỷ Yên Nhiên rất ngoan ngoãn đứng dậy, chạy về phía biển cả.

“Vẫn không có cách nào sao?” Tử Vi liếc mắt nhìn bóng lưng rời đi của Kỷ Yên Nhiên, nói.

“Đến cả ngươi cũng không có cách, ta thì có thể có biện pháp nào? Chỉ có thể chờ đợi nàng lớn lên, lại theo đuổi nàng một lần.” Hàn Sâm nói.

“Xem ra đây không phải là một chuyện dễ dàng, bây giờ nàng cũng không thích đại thúc.” Tử Vi cười chế nhạo, nói.

“Ngươi tới nơi này tìm ta, không phải vì giễu cợt ta đấy chứ?” Hàn Sâm trợn trắng mắt, nói.

Tử Vi thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Ta đã lợi dụng năng lực của Thần điện Gen thôi diễn một đồng tiền vũ trụ mà ngươi nói rồi, nhưng bởi vì quy tắc đại vũ trụ bị phá hỏng quá nghiêm trọng, có rất nhiều nơi đều trở nên mịt mờ không rõ.”

“Cho nên không tìm thấy sao?” Hàn Sâm không khỏi nhíu mày.

Đồng Kim Tệ hắn dùng để trấn áp Tần Tu, cắn nuốt tiểu vũ trụ của Tần Tu lúc trước, đã biến thành một đồng tiền vũ trụ.

Nhưng lúc ấy vì kịp thời ngăn lại bia gen nghịch chuyển thời không, hắn không lập tức thu hồi đồng tiền vũ trụ kia, kết quả sau này khi đi tìm lại, đã không tìm thấy đồng tiền vũ trụ kia nữa.

Cho tới bây giờ, Hàn Sâm còn không biết đồng tiền vũ trụ kia rốt cuộc có tác dụng hay không, cũng không biết đồng tiền vũ trụ kia đi nơi nào.

Tử Vi lắc đầu, nghiêm nghị nói: “Nếu chỉ bởi vì như thế mà không tìm thấy, thì cũng không có gì ghê gớm, nhưng ta hoài nghi, có người trong bóng tối cố ý động tay chân, lấy đi đồng tiền vũ trụ kia.”

Hàn Sâm cũng đã sớm hoài nghi, nhưng hắn không nghĩ ra, ai lại lấy đi tiền vũ trụ.

“Ngươi cảm thấy ai đã lấy đi tiền vũ trụ?” Hàn Sâm nhìn về phía Tử Vị, hỏi.

Ánh mắt Tử Vi mơ màng như ngôi sao, nhưng vẫn không nói, thật lâu sau mới nhìn về hướng biển cả, nói như thật: “Người có thể lấy đi tiền vũ trụ dưới tình huống đó, ta không nghĩ ra.”

“Ngươi không nghĩ ra, hay không muốn nghĩ?” Hàn Sâm nhìn chằm chằm Tử Vi, hỏi một câu.

“Không biết.” Ánh mắt Tử Vi vẫn nhìn chăm chú biển cả vô biên vô hạn.

Cùng lúc này, bên trong vết rách thời không đổ sụp, một bóng người đi tới một vùng hư vô. Nếu Hàn Sâm nhìn thấy bóng người kia, tất nhiên sẽ kinh ngạc kêu thành tiếng. Đó lại là Cổ Ma đã chết đi.

Cổ Ma phi hành trong hư vô, không lâu lắm, ngay trong mảnh hư vô kia, hắn nhìn thấy một hòn đảo lơ lửng.

Trên đảo có hoa, có cỏ, còn có một căn nhà gỗ nhỏ, mà trước căn nhà gỗ nhỏ kia, một lá cờ bằng vải được dựng thẳng, trên đó viết bốn chữ lớn "Tính hết thiên mệnh".

Bên cạnh lá cờ vải, có một ông lão tóc trắng đang uống trà.

Cho dù ai cũng không ngờ tới, bên trong không gian rách nát như vậy, lại có một nơi như thế này.

"Đại nhân, thuộc hạ đã thu hồi lại đồ vật ngươi muốn." Cổ Ma đi tới †rước căn nhà gõ, hành lễ với ông lão đang uống trà kia, đồng thời đưa một đồng Kim Tệ tới trước mặt ông lão tóc trắng.

"Những năm này vất vả ngươi rồi." Ông lão tóc trắng nhận đồng Kim Tệ kia, khẽ than thở.

"Không có đại nhân thì sẽ không có Cổ Ma, đây là việc ta nên làm." Cổ Ma khiêm tốn nói.

"Vốn để ngươi đi theo bên cạnh Tiểu Loạn, cho đến thí nghiệm kết thúc thì có thể trả lại tự do cho ngươi. Không ngờ tới lại xảy ra việc ngoài ý muốn trong thí nghiệm, để Nhân Tổ vượt ra ngoài tầm khống chế, làm ra nhiều chuyện như vậy. Thật là khổ cho ngươi. Nhưng may mà kết quả cuối cùng vẫn trở lại quỹ đạo, chúng ta rốt cục có tư cách đi vào một cánh cửa kia." Ông lão tóc trắng vuốt Kim Tệ trong tay, ngón tay vuốt ve đồ án ngôi sao vũ trụ trên đó, ánh mắt kỳ quái mà nói.

Vẻ mặt Cổ Ma cũng hơi kỳ quái. Hắn nói: "Nhưng chúng ta thế nào cũng không ngờ tới, đó vốn là một nước cờ vô ý của đại nhân ngươi, cuối cùng lại hoàn thành tâm nguyện của ngươi."

Vẻ mặt ông lão tóc trắng lại càng trở nên quái dị, hồi lâu sau mới nói một câu: "Trong trận chiến Giới Vương Thần, mệnh Tiểu Sâm vốn đã tuyệt, ta nghịch thiên sửa mệnh, để hắn đi tiếp, nhưng hắn đã là người không có vận mệnh. Không ai có thể lại dự đoán vận mệnh của hắn. Ta cũng không ngờ

tới, hắn lại trở thành kẻ cắn nuốt gen… May mà hắn không có dã tâm… Sẽ không bước đến cánh cổng kia… Nếu không… Khà khà…”

Ông lão tóc trắng nói đến đây, chỉ cười một tiếng quái dị, không nói tiếp, chỉ nắm lá cờ vải bên cạnh vậy coi như tận thiên mệnh, một tay xé lá cờ vải kia.

Thế giới phảng phất bị lật lên một góc, một cánh cổng hoàng kim cổ xưa, thần bí hiển hiện từ trong hư vô. Nếu nhìn cẩn thận, sẽ phát hiện, cánh cổng hoàng kim kia gần như giống như đúc cánh cổng hoàng kim mà Kim Mao Hống phun ra.

“Đại nhân, ngươi phải đi vào đó thật sao?” Cổ Ma nhìn ông lão tóc trắng đang đứng trước cánh cổng hoàng kim, hơi chần chờ nói.

Ông lão tóc trắng quay đầu nhìn Cổ Ma: “Xem ra ngươi đã sớm biết, ta cũng không hoàn toàn là hắn.”

“Đúng vậy, nhưng ngươi chính là ngươi, dù thế nào đi nữa, đối với Cổ Ma, đều như nhau.” Cổ Ma cúi đầu, nói.

“Ta cũng muốn xem một chút, nơi hắn hướng tới rốt cuộc là thế giới thế nào.” Ông lão tóc trắng nói, cầm Kim Tệ trong tay, bắn về phía cánh cổng hoàng kim.

Trên cánh cổng hoàng kim kia, vừa lúc có một cái lỗ, ăn khớp với Kim Tệ kia. Trong khoảnh khắc Kim Tệ rơi vào trên cánh cổng hoàng kim, lập tức nghe thấy tiếng một tiếng lạch cạch, cánh cổng hoàng kim từ †ừ mở ra.

Đồng thời từ bên trong cánh cổng hoàng kim này, một âm thanh quái dị truyền ra: “Cánh cổng Tí Hộ Sở đã mở ra, ngươi có thật sự muốn rời khỏi Tí Hộ Sở hay không? Điều đó sẽ làm ngươi mất đi tất cả sự bảo vệ.”

“Đại nhân…” Mắt thấy ông lão tóc trắng đi về phía cánh cổng hoàng

kim, Cổ Ma không nhịn được lại gọi một tiếng.

“Đừng nói cho bất cứ ai hết thảy chuyện liên quan tới ta, coi như ta chưa từng tồn tại.” Ông lão tóc trắng không quay đầu lại, chỉ dừng bước, trầm

giọng nói.

“Ngay cả hội trưởng đại nhân cũng không nói sao?” Cổ Ma đắng chát nói.

“Ta rốt cuộc không phải là hắn, người nàng thích đã chết rồi.” Ông lão tóc trắng nói, bước ra một bước, đi vào cánh cổng hoàng kim.

Ầm ầm!

Cánh cổng cổ xưa mà nặng nề, ầm ầm đóng lại, dần dần tiêu tán trong hư vô, phảng phất chưa từng tồn tại.

Hết chương 3463.

Chương 3464. Ngoại truyện 1: Ta là giáo sư Hàn

“Giáo sư Hàn, ngài thấy bản luận văn này cần sửa lại thế nào?”

“Giáo sư Hàn, ngài suy luận bằng con đường nào để giải quyết tính bất ổn định trong truyền lượng tử?”

“Giáo sư Hàn, ngài thật sự quá vĩ đại, trên đời này không có thiên tài nào có thể sáng ngang với ngài…”

Ta tên là Hàn Lâm, là giáo sư chính thức trẻ nhất từ trước đến nay của Học viện Khoa học Kĩ thuật Đại Tần, gần hai mốt tuổi đã là giáo sư chính thức của Học viện Khoa học Kĩ thuật, là kẻ độc nhất vô nhị trong lịch sử của đế quốc Đại Tần.

Có thể nói ta chính là sự tồn tại được ví như Thần trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học của đế quốc Đại Tần, được hàng ngàn vạn người tôn sùng, đạt được vô số vinh dự và công trạng, được mệnh danh là đứa trẻ do Thần ban cho đế quốc Đại Tần.

Ta được hưởng chế độ phúc lợi và đãi ngộ cao nhất ở đế quốc Đại Tần, thậm chí còn được Hoàng đế đích thân sắc phong tước vị, hưởng thụ vinh hoa phú quý bất tận, dù vậy, ta vẫn không cảm thấy hạnh phúc với cuộc sống thế này.

Bởi vì một người như ta lại không thể lọt vào mắt xanh của bất kỳ vị Thần Linh nào, cho dù có là Thần Linh cấp thấp nhất, cũng không hề có phản ứng với máu của ta, không chịu ban cho ta dù cho chỉ là huyết mạch Thần Linh cấp thấp nhất.

Ở đại vũ trụ đế quốc, nếu nhân loại không có huyết mạch Thần Linh thì sẽ không thể tu hành, cũng chẳng thể sử dụng chủng gen dù chỉ là cấp thấp nhất, về một khía cạnh nào đó, họ không khác phế vật là bao.

"Quả nhiên, vẫn thất bại." Nhìn máu mình nhỏ vào Thần Lư không có chút phản ứng nào, ta vẫn không khỏi hụt hãng, cho dù đã sớm chuẩn bị tinh thân nhưng vẫn không tránh khỏi cảm thấy hụt hãng.

Đây là lần thử nghiệm thứ bốn trăm ba mươi sáu của ta, kết quả vẫn là thất bại.

Là một nhà khoa học, ta luôn tin rằng bất cứ vấn đề gì cũng có thể giải quyết bằng cách phương pháp khoa học, nhưng ta đã thử rất nhiều cách song vẫn không thể nhận được huyết mạch Thần Linh.

Đôi khi ta không thể ngừng tự hỏi liệu mẹ già số khổ có đang lừa mình hay không.

"Con à, chỉ cần con muốn, con có thể có được mọi thứ, con là người ưu tú nhất trên đời, chỉ một không hai." Khi bà già còn sống, bà thường nói với ta như vậy.

Khi còn bé ta đã rất tin vào câu nói này mà không hề nghi ngờ gì cả. Quả thực, ta rất có thiên phú trên phương diện học hành, dù ngành học ấy có khó khăn đến đâu, chỉ cần ta chịu học thì sẽ có thành tích cực cao trong một thời gian rất ngắn.

Ngặt nỗi ở trong đó lại không bao gồm năng lực quan trọng nhất là tu hành, mặc dù ta đã dùng đủ mọi cách nhưng ngay đến việc nhập môn cũng không làm nổi.

Lặng lẽ ra khỏi Thần miếu, nhìn bầu trời đầy sao đêm, không kìm được mà thở dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: “Bà già, có lẽ ta không ưu †ú như ngươi kỳ vọng.”

Thấy có người lại gần Thần miếu, ta bèn hạ vành mũ xuống và kéo cổ áo khoác gió cao thêm một chút.

Tuy chuyện ta không nhận được huyết mạch Thần Linh đã lan truyền khắp đại đế quốc từ lâu, chẳng phải bí mật cho cam, nhưng ta không muốn người khác coi mình là kẻ thất bại.

Hé mắt nhìn qua vành mũ được kéo thấp, ta phát hiện hai người đang tiến lại chính là người mình quen biết. Người đàn ông để râu, thoạt nhìn tầm bốn, năm mươi tuổi tên là Triệu Thống, là trợ thủ của ta ở Viện Khoa học kỹ thuật, bản thân hắn cũng là một phó giáo sư.

Người đồng hành với Triệu Thống là một cô nàng mười bảy mười tám tuổi, da trắng mặt xinh, nhưng lại có nét trưởng thành và chững chạc không tương xứng với tuổi tác và ngoại hình.

Lúc nhìn thấy cô nàng này, ta hơi kinh ngạc một chút, nàng là Tần Khê Nguyệt, trưởng công chúa của đương kim Hoàng đế, là một thiếu nữ thiên tài hội tụ cả sắc vóc và trí tuệ, toàn đế quốc Đại Tần không có ai không biết đến công chúa Minh Nguyệt.

Mặc dù có thể coi Tần Khê Nguyệt là một thiên tài, mới mười bảy mười tám tuổi đã có kho tàng kiến thức khá tốt và trình độ nghiên cứu khoa học không thua kém các giáo sư bình thường nhưng đó cũng chỉ là so với những giáo sư bình thường mà thôi, so với ta thì hiển nhiên nàng kém hơn nhiều.

Thế nên, khoảng nửa năm trước, nàng đã xin vào Viện Khoa học kĩ thuật để theo học ta, cũng xem như là trợ lý phòng thí nghiệm và một nửa học trò của ta.

Trong vòng nửa năm qua, ta đã dạy nàng đủ mọi thứ, đương nhiên, đó không chỉ vì nàng là học trò của ta và thân phận công chúa mà còn bởi nàng vô cùng sùng bái ta, thậm chí còn ngầm bày tỏ sự mến mộ ta.

Mặc dù gu của ta là mấy cô ngự tỷ mông nở, không có hứng thú với mấy nàng ngực phẳng thế này, nhưng dù sao cũng là đàn ông mà, ta vẫn có chút lòng hư vinh của phái mạnh, được một vị công chúa xinh đẹp yêu mến, chung quy luôn là việc khiến đám đực rựa hứng chí.

Vậy nên, tuy không tiếp nhận tình cảm mến mộ của nàng nhưng ta vẫn đối xử với nàng tốt hơn những người khác.

Kéo mũ thấp thêm một chút, cúi đầu xuống phòng bọn họ thấy mặt, tránh để họ nhận ra ta.

Đang mải nghĩ xem mình có thể bị họ nhận ra lúc rời đi hay không, bỗng nghe thấy Triệu Thống lên tiếng hỏi: “Công chúa, chẳng lẽ ngài thực sự định bám đuôi Hàn Lâm mãi sao? Mặc dù hắn rất thành công trên phương diện nghiên cứu khoa học nhưng chỉ là một phế nhân ở khía cạnh tu hành. Xét cho cùng thì khoa học kỹ thuật chỉ là tiểu đạo, tu hành tiến hoá mới là đại đạo, hắn không đáng để công chúa điện hạ ngài tiếp tục lãng phí thời gian.”

Ta không khỏi cau mày, mặc dù ta thừa biết những người xung quanh nói gì sau lưng mình nhưng bình thường Triệu Thống luôn tỏ ra hết sức kính trọng ta, bất chấp việc hắn lớn tuổi hơn ta nhiều, hắn vẫn luôn cung phụng ta như thể mình là một sinh viên, lúc nào cũng tỏ vẻ bảo gì nghe nấy, vậy mà giờ lại lén lút bày ra bộ mặt này.

‘Tần Khê Nguyệt thản nhiên nói: “Đương nhiên là ta biết, ta đi theo Hàn Lâm cũng chỉ vì muốn nắm giữ tài liệu về máy truyền lượng tử siêu cấp mà hắn đang nghiên cứu, sau khi xong việc ta sẽ rời đi ngay.”

Lời nàng nói khiến lòng ta càng thêm khó chịu, không ngờ Tần Khê Nguyệt tiếp cận ta là vì mục đích này.

Hai người vừa nói chuyện vừa lướt qua ta, chẳng mấy chốc đã vào trong Thần miếu, ta cảm thấy lòng mình hơi bức bối, thẫn thờ tiến về phía trước.

Không phải vì bị tổn thương bởi những câu nói của Triệu Thống và Tần Khê Nguyệt mà là bởi ta không tìm thấy phương hướng tiến lên.

Trong thế giới này, bất luận ngươi đạt thành công rực rỡ trên những phương diện khác như thế nào, nếu không trở thành cường giả tu hành thì ngươi luôn rất khó được người khác tôn trọng thật sự.

Hết chương 3464.

Chương 3465. Ngoại truyện 1: Ta là giáo sư Hàn (2)

Bản thân ta, cái gì cũng vừa học đã biết, duy chỉ có việc vô phương tu hành.

“Đoán xem ta là ai?” Mắt Hàn Lâm bị một đôi tay bị kín từ đằng sau, tiếp đó bên tai vang lên một giọng nói vui vẻ hoạt bát.

“Duy Nhất, đừng quậy nữa.” Hàn Lâm nắm lấy bàn tay đang che mắt mình, kéo người ở sau lưng vòng qua hông rồi dừng trước mặt hắn.

“Ngươi đó, nhàm chán thật sự, đúng là đồ đầu gỗ, ngươi không thể giả vờ không đoán trúng để dỗ ta ư2?” Thiếu nữ tóc dài đến eo hờn dỗi.

Nếu các vương công quý tộc ở đế quốc Đại Tần thấy dáng vẻ lúc này của cô nàng, chắc chắn họ sẽ há hốc mồm kinh ngạc, không dám tin những gì mắt mình thấy.

Kiếm Duy Nhất, một trong những tài nữ nổi danh nhất tại đế quốc Đại Tần, sở hữu Băng Kiếm Tiên nổi danh, tinh thông kiếm tâm, mới gần hai mươi ba tuổi nhưng đã đạt những thành công cực kì nổi bật trong kiếm đạo, ngay đến nhiều kiếm đạo tông sư có nhiều năm luyện kiếm cũng bị thuyết phục trước tu vi kiếm đạo của Kiếm Duy Nhất, hiện tại nàng đang là đạo sư của Học viện Kiếm đạo Đế quốc, chỉ dạy cho rất nhiều con cháu hoàng gia và hậu duệ của vương công quý tộc.

Đương nhiên, Kiếm Duy Nhất nổi danh như vậy, ngoài tài năng của bản thân nàng thì vẫn còn một nguyên nhân vô cùng quan trọng khác, nàng là con gái duy nhất của Kiếm Bất Cô, người vốn là nguyên lão lưỡng triều của đế quốc Đại Tần.

Kiếm Bất Cô là Thái phó nước Tần, từng dạy bảo và phò tá cho hai đời Hoàng đế. Đương kim Tần Hoàng Tần Bạch coi Kiếm Bất Cô là trưởng bối chí thân, cộng thêm việc kiếm đạo vô song, là đệ nhất kiếm sư Đại Tần, Kiếm Duy Nhất là con gái độc nhất của hắn,chẳng cần nghĩ cũng biết nàng thân phận nàng tôn quý ra sao.

Ngay cả đám hậu duệ vương công tại đế đô Ngọc Bích cũng không dám tỏ vẻ thô lỗ trước mặt nàng, có lẽ các công chúa của Hoàng đế còn chẳng được sủng ái bằng nàng.

Không biết có bao kẻ hiển quý muốn rước nàng về dinh, tiếc là Kiếm Duy Nhất mắt cao hơn đầu, dù đó có là vị vương khác họ kế thừa huyết thống của Thần miếu cấp Hủy Diệt thì nàng cũng vẫn thấy chướng mắt như thường, khiến bao nhiêu vương tôn công tử thất bại ê chê mà ra về, vậy nên phía trước phong hào "Kiếm Tiên" ấy lại có thêm một chữ "Băng".

Nếu người ta bắt gặp dáng vẻ tiểu thư đỏng đảnh này của Kiếm Duy Nhất, e rằng tất cả sẽ điên lên vì ghen ty.

"Ta vốn là một kẻ nhàm chán." Ta nhún vai nói.

"Đừng tưởng ngươi nói như vậy thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi." Kiếm Duy Nhất không thèm quan tâm ta nói gì, vươn tay khoác tay ta, đứng dựa vào người ta, như cười như không, nói.

Ta để lộ vẻ bất đắc dĩ, cười khổ: "Đáng chơi thế sao?"

Không biết bao nhiêu kẻ cao quý trong thành Ngọc Bích để ý Kiếm Duy Nhất, nhưng Kiếm Duy Nhất chỉ đối xử đặc biệt với ta, đương nhiên điều này không thể thoát khỏi tai mắt của đám người đó.

Bởi thế, ta bị gây khó dễ khá nhiều, nếu không vì hạng mục ta đang nghiên cứu được Tần Hoàng ủng hộ nhiệt tình, được coi là bước quan trọng nhất

trong kế hoạch mười năm của nước Tần thì e rằng rất khó nói liệu ta có giữ nổi cái mạng nhỏ này hay không.

“Ta thấy chơi rất vui mà” Kiếm Duy Nhất cười tít mắt.

Ta muốn nói thêm mấy câu, nhưng Kiếm Duy Nhất đã kéo tay ta tiến về phía trước, vừa đi vừa nói: “Đi theo ta, ta có một món quà muốn tặng cho ngươi.”

“Ta không muốn quà cáp gì cả.” Ta lắc đầu đáp.

“Ta cam đoan ngươi chắc chắn sẽ thích món quà lần này.” Kiếm Duy Nhất ương ngạnh kéo tay ta đi tiếp, chẳng mấy chốc đã lôi ta lên một chiếc phi hành khí cỡ nhỏ ở sân bay.

“Định đi đâu thế này?” Ta nghi ngờ hỏi.

Ta không nghi ngờ rằng Kiếm Duy Nhất gây bất lợi cho ta, với thân phận của nàng, nếu muốn giở trò với ta thì nàng không cần tốn sức như vậy.

“Đi rồi sẽ biết.” Đôi mắt xinh đẹp Kiếm Duy Nhất loé lên tia sáng lạ thường.

Phi hành khí rời khỏi thành Ngọc Bích, đáp xuống một tinh cầu vẫn còn hoang sơ.

Nhất thời, ta bị rung động bởi kỳ quan trước mắt, đó là một con sông màu ánh kim, quanh co vạn dặm, nước sống như chảy ra từ bảo thạch vàng kim, trông cùng đẹp đế và ảo diệu.

Trong dòng nước ánh vàng có một bóng dáng vàng kim thoắt ẩn thoắt hiện, vừa giống rồng vừa giống giao long, cực kì hùng dũng và kỳ quái.

“Đây là… Thần mạch…” Ta biết nó là gì.

Ta từng nghiên cứu rất nhiều phương pháp để giúp bản thân tu hành, trong số đó, cách có xác suất thành công cao nhất chính là đoạt được huyết mạch Thần Linh hoang dã, nếu vậy, dù không được Thần Linh ban phúc thì vẫn có thể tu hành.

Tuy vậy, huyết mạch Thần Linh hoang dã thực sự quá hiếm gặp, cho dù thần mạch thực sự xuất hiện thì cũng chưa chắc ngưng tụ ra được linh của thần mạch, thế nên mặc dù biết phương pháp này có thể giúp mình bắt đầu tu hành nhưng ta vẫn chưa có cơ hội thử nghiệm.

Rõ ràng con sông vàng kim to lớn chảy cuồn cuộn này là một thần mạch cao cấp, thậm chí trong thần mạch còn có long mạch ẩn hiện, ấy chính là dị tượng của linh của thần mạch.

Kiếm Duy Nhất híp mắt cười: "Đúng vậy, đây là một thần mạch, hơn nữa đang mang trong mình linh của thần mạch, nếu ngươi có được linh của thần mạch thì sẽ có thể tu hành như một người bình thường, không cần xin Thần Linh ban ơn."

"Ý ngươi là ngươi muốn nhường linh của thần mạch này cho ta?" Ta kinh ngạc nhìn Kiếm Duy Nhất.

"Ta nhớ hôm nay là sinh nhật hai mươi hai tuổi của ngươi, đây là quà sinh nhật ta tặng ngươi." Kiếm Duy Nhất nói.

"Vì sao?" Ta không vui mừng vì tin tốt này mà chỉ nghi hoặc nhìn Kiếm Duy Nhất, thầm nghĩ: " Tại sao Kiếm Duy Nhất lại muốn tặng linh của thần mạch cho mình? Chẳng lẽ là để bù đắp vì mình đã làm lá chắn cho nàng? Nếu đúng là thế thì Kiếm Duy Nhất có lương tâm đấy" Ngón tay thon dài của Kiếm Duy Nhất chỉnh lại lọn tóc dài trên trán nàng, khế nhoẻn miệng cười với ta, dẩu môi nói: "Tặng quà sinh nhật cho bạn trai mà cần lý do à?"

"Nhưng ta chỉ là lá chắn của ngươi." Ta hơi ngạc nhiên.

"Lá chắn cái gì?" Kiếm Duy Nhất kinh ngạc nhìn ta, chớp mắt nói: "Đến tận bây giờ ta luôn nghĩ ngươi là bạn trai ta, lá chắn cái gì cơ?"

"Ngươi…" Ta sửng sốt nhìn Kiếm Duy Nhất, nhất thời không biết nên nói gì.

"Được rồi, đã sắp đến giờ, linh của thân mạch ở trong thần mạch này đã bị trấn áp không thể cựa quậy, ngươi chỉ cần bước xuống sông lớn, đắm mình

trong long huyết màu vàng là sẽ đoạt được linh của thần mạch.” Kiếm Duy Nhất chỉ tay vào long ảnh ở dưới lòng sông vàng kim.

Ta ngơ ngẩn nhìn theo hướng Kiếm Duy Nhất chỉ, ta biết linh của thần mạch cao cấp như vậy quý giá vô cùng, vả lại ở đế quốc Đại Tần này không có mấy ai có thể sở hữu năng lực cưỡng chế trấn áp nó, e rằng đây chính là công lao của Kiếm Bất Cô, đệ nhất kiếm sư của đế quốc Đại Tần.

Kiếm Bất Cô đã thoái ẩn từ rất lâu, ngay cả đương kim Hoàng đế cũng dám làm phiền hắn nếu không có việc hết sức hệ trọng, ấy vậy mà Kiếm Duy Nhất lại xin Kiếm Bất Cô ra tay giúp ta, ân huệ này thực sự rất lớn.

“Tặng cho ta thật ư?” Ta nhìn Kiếm Duy Nhất, xác nhận lần nữa. “Đương nhiên rồi.” Kiếm Duy Nhất khẳng định chắc nịch.

“Vậy ta phải nhận thôi” Ta nhoẻn miệng cười, ngồi lên chiếc thuyền nhỏ đã được chuẩn bị sẵn ở bên bờ sông, chèo ra giữa sông.

Hết chương 3465.

Chương 3466. Ngoại truyện 1: Ta là giáo sư Hàn (3)

Nước sông lấp lánh như đá quý ánh vàng, càng đến gần long ảnh thì sắc vàng càng đậm, khi tới nơi long ảnh nằm, nước sông vàng kim đã đậm đặc tựa như không thể bị tan chảy.

Ta cắn răng, lập tức nhảy khỏi thuyền, để cơ thể mình ngâm trong nước sông vàng kim, trong lòng kích động, xen lẫn là chút thấp thỏm.

Nếu có linh của thần mạch, ta sẽ có thể tu hành như những người bình thường, đây là điều ta mong mỏi từ rất lâu.

Nhưng ngay ở khoảnh khắc ta tiếp xúc với mặt sông, ánh vàng gần đó bất chợt rút đi như thuỷ triều, bốn bề vẫn là dòng nước lấp lánh ánh kim, chỉ có vùng nước có đường kính một mét quanh chỗ ta đứng lại biến thành nước sông trong suốt bình thường.

“Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ đến cả Thần Linh hoang dã cũng từ chối †a ư?” Ta cảm thấy không cam lòng, lại một lần nữa bơi lại gần nước sông vàng kim.

Nhưng bất luận ta bơi đến đâu thì nước sông mang sắc vàng ở nơi ấy cũng sẽ rút đi, cứ như thể ta là một ôn thần, sợ tránh còn không kịp.

“Hàn Lâm, lên đây đi.” Chẳng biết qua bao lâu, giọng nói của Kiếm Duy Nhất vang lên bên cạnh, tay ngoái đầu nhìn lại, thấy nàng đứng trên thuyền, duỗi tay về phía ta.

“Xin lỗi ngươi, đã làm ngươi phải thất vọng rồi.” Khi yên vị trên thuyền, †a nói với vẻ hụt hãng.

“Không, ta chưa từng thất vọng bao giờ, bởi vì ngươi chính là ngươi, là giáo sư Hàn, Hàn Lâm ưu tú như thể tỏa ra vầng hào quang, bất luận ngươi có thể tu hành hay không, cũng chẳng thể che lấp ánh sáng trên người ngươi, vẫn luôn khiến người ta phải mê mẩn.” Kiếm Duy Nhất đối mặt với ta, đưa tay vuốt ve gương mặt ta, dường như nét dịu dàng trong mắt nàng là thứ không thể tiêu tan.

Trong khoảnh khắc ấy, ta không khỏi ngây dại, nói thật lòng, tuy Kiếm Duy Nhất rất đẹp, cũng ngời ngời khí chất nhưng trước đó ta chẳng có cảm xúc đặc biệt nào với nàng, nàng không phải mẫu người ta thích, ít nhất thì vòng một của nàng vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn lý tưởng của ta.

Nhưng ngay giờ phút này, ta lại cảm thấy nàng vô cùng rung động lòng người, cứ như thể dù tất cả bộ ngực khủng của các em gái trên toàn vũ trụ tụ về một chỗ cũng không thể quyến rũ bằng nàng lúc này.

Có lẽ sẽ là vì màn đêm quá mông lung, có lẽ cơn gió thoảng làm lòng người say đắm, chính ta cũng không biết mình đã làm gì, đến khi định thần lại thì

Kiếm Duy Nhất đã bị ta ôm gọn trong lòng, đôi môi đỏ mọng mềm mượt kia cũng bị cái miệng rộng của ta mút chặt.

Ầm!

Đúng lúc ta cảm thấy toàn thân mình lâng lâng như lướt trên mây, một tiếng nổ đột ngột vang lên, khiến linh hồn đang bay bổng của ta bị rơi từ thiên đường về chốn nhân gian.

Ánh sáng vàng lập loè khắp trời, Thần Long màu vàng kim vọt lên từ lòng sông, phần lớn thân nó dựng thăng, ngửa mặt lên trời, trông như một pho tượng vàng đang tỏ vẻ bất mãn với trời cao, những chiếc vảy rồng cũng lóe lên ánh sáng huyền ảo và lạnh như băng.

“Tiêu rồi… Có chủng gen lén lẻn vào thần mạch thôn phệ linh của thần mạch… Đã tiến hoá thành thú Phá Giới…” Kiếm Duy Nhất kinh hãi, tóm lấy Hàn Lâm, định phá không bỏ chạy.

Tuy nàng là con cưng của trời, thiên phú và xuất thân đều thuộc hàng thượng đẳng, có thể nói là sự tồn tại bất khả chiến bại so với bạn cùng trang lứa, nhưng nàng vẫn còn cách ngưỡng Phá Giới một khoảng vô cùng xa.

Tất nhiên ta cũng biết rõ sự đáng sợ của thú Phá Giới, trong lòng chợt thấy lo lắng.

Thật bất hạnh, điều ta lo lắng đã biến thành hiện thực một cách rất nhanh chóng. Một tiếng thét vang dội, con thú Phá Giới trông khá giống Hoàng Kim Long gầm lên, một chùm sáng màu vàng tụ lại trong miệng nó, lập tức bắn về phía ta và Kiếm Duy Nhất.

Chùm tia sáng vàng kim giáng xuống như một thứ ánh sáng chết chóc, ngay cả tốc độ bay nhanh nhất của Kiếm Duy Nhất cũng không thể tránh né nó.

“Nhớ cho kỹ, có một cô gái tên là Kiếm Duy Nhất từng thích ngươi, nhớ lấy dáng vẻ xinh đẹp hiện tại của nàng.” Kiếm Duy Nhất nở nụ cười xán lạn với ta, đột nhiên vận sức hất ta ra xa, sau đó rút kiếm trong tay ta, vạn làn kiếm quang bay lên khỏi người nàng, đối mắt với chùm sáng vàng chết chóc.

“Đừng…” Cơ thể ta lùi về sau trong không trung, mắt thấy kiếm quang trên người Kiếm Duy Nhất va chạm với chùm ánh sáng vàng kia.

Lúc này, kiếm quang vốn có sức mạnh vô địch bỗng giống như một tờ giấy, bị ánh vàng xé nát ngay lập tức, sắp sửa trút xuống cơ thể Kiếm Duy Nhất.

Khoảng cách quá xa, ta không nhìn rõ biểu cảm lúc này của Kiếm Duy Nhất, nhưng dường như ta đã thấy nàng quay đầu lại nhìn ta, ngay trước khoảnh khắc chùm sáng vàng dội xuống người nàng, dưới luồng ánh sáng vàng kim sáng chói chiếu rọi, rốt cuộc ta cũng thấy rõ nét mặt nàng.

“Tạm biệt…” Dường như ta vừa thấy nàng hé miệng nói ra hai chữ ấy, vẻ mặt nàng khi đó không cách nào tả lại được.

Ta cũng không thể nói rõ đó là vẻ mặt gì, nhưng khi nhìn vào nó, trong lòng ta cảm thấy đau lòng một cách khó giải thích, trong lòng dâng †rào sự không cam lòng và phẫn nộ khó nói thành lời.

Ta hận, hận mình không thể tu hành, hận chính mình không có sức mạnh, thậm chí không cứu nổi một cô gái, ta chưa từng căm thù sự bất lực của bản thân như chính tại thời khắc này.

Ta dốc sức tung nắm đấm, mặc dù biết làm vậy là hoàn toàn vô ích, thậm chí ta còn không thể ngăn cơ thể mình tiếp tục bay ra xa.

Nhưng chính một giây sau, đột nhiên ta cảm thấy một luồng sức mạnh khó hiểu đang dâng tràn trong cơ thể mình, thúc đẩy thân thể ta giống như máy bay phản lực, lập tức phá không bắc ngược trở lại, lao về phía con thú Phá Giới như một cơn bão.

Ta không có thời gian để suy nghĩ xem sức mạnh này đến từ đâu, liệu có đủ mạnh để chống lại con thú Phá Giới hay không, ta chỉ biết liều mình đấm một phát vào thú Phá Giới.

Dường như thời gian xung quanh đang bị làm chậm lại, chùm sáng vàng không trút xuống người Kiếm Duy Nhất nữa, ta cũng đã vọt tới †rước mặt nàng, một tay kéo nàng nép vào người mình, tay còn lại nắm thành quyền, không chút do dự mà nện thẳng về chùm tia sáng đang quét tới.

Đùng!

Ánh sáng vàng vỡ tan khắp vùng trời, ta trơ mắt nhìn chùm sáng bị nổ tung bởi nắm đấm của mình, chính ta cũng không tin rằng con thú Phá Giới kinh khủng kia đã nổ banh xác dưới một quyền của mình, cứ như thể nó không phải một con thú Phá Giới hùng mạnh mà chỉ là một bức tượng pha lê dễ vỡ.

Ta ngơ ngác nhìn những mảnh ánh sáng lấp lánh đang tản ra khắp trời như thể mưa sao băng, khi xoay đầu lại, ta phát hiện Kiếm Duy Nhất đang nhìn ta bằng ánh mắt mơ màng, lòng ta không kìm được mà rung động, bá đạo ôm eo nàng, nói: "Không phải sợ, có ta ở đây rồi, không kẻ nào trong vũ trụ này có thể làm tổn thương đến nàng."

Trong lòng đang kiêu ngạo đắc ý, ta còn muốn nói thêm hai câu, nhưng nguồn sức mạnh bên trong cơ thể đột nhiên mất tích không còn tăm hơi, khiến ta mất khả năng bay, rơi xuống một cách mất kiểm soát.

Hết chương 3466.

Chương 3467. Ngoại truyện 2: Vũ trụ của ta ở đó

Người đàn ông áo đen tóc đen, con ngươi như mực đứng ở trên cành câycủa một gốc cây đại thụ cao chọc trời, lá cây rậm rạp gần như che khuất người hắn, nhưng mà đôi mắt của người đàn ông kia lại như lưỡi đao của ngọn gió, xuyên qua khe hở của cành lá nhìn xuống tiểu viện tường trắng ngói xanh ở cách đó không xa.

Người đàn ông đã đứng ở chỗ này được chừng một tháng rồi, đứng im bất động cứ như một pho tượng đá chẳng bao giờ nhúc nhích nửa phân, đến con kiến, sâu lông và sóc con trên cây cũng đều coi hắn thành một phần của cây đại thụ, không hề có chút sợ hãi nào, thỉnh thoảng còn bò qua người hắn nữa.

Người của người đàn ông không động, nhưng ánh mắt thì lại càng ngày càng trở nên cổ quái.

Ở trong tiểu viện đó có mấy nhà ở chung, trẻ có già có nữ có nam có, còn có rất nhiều con thú kỳ quái, có mèo, có hồ ly, còn có sinh vật giống long nữa.

Nhưng người đàn ông ấy lại chẳng bao giờ nhìn kỹ những sinh vật cổ quái kia, sự chú ý của hắn luôn đồn lên người của một thiếu nữ chỉ có mười bảy, mười tám tuổi.

Cô gái kia trông dịu dàng, xinh đẹp tuyệt trần, im lặng, tóc đen mắt đen, mang trong mình sự uyển chuyển của người phụ nữ chốn Giang Nam.

Nhưng đó cũng không phải nguyên nhân chủ yếu khiến người đàn ông này chú ý tới nàng, hắn ở đây nhìn một tháng, mỗi ngày nhìn cô gái kia bận rộn ở trong sân, không sửa sang quét dọn đình viện, thì lại là quần áo nấu cơm cho người trong nhà, quả thực giống như một cô hầu gái nhỏ cần cù chăm chỉ.

Điều này khiến cho người đàn ông thấy tức giận vô cùng, đến ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn chút.

“Đây không nên là cuộc sống của nàng, cuộc sống của nàng vốn nên An”

sáng lạn hơn thế này chục ngàn lần.” Trong mắt người đàn ông lóe lên một cảm xúc kỳ dị, như thể hắn đã đưa ra một quyết định nào đó vậy.

Hôm nay là ngày đi mua sắm, Linh vẫn giống như thường ngày, nàng lái một xe máy con con màu hồng phấn chầm chầm tới khu thành trấn cách nơi này gần nhất.

Mặc dù với năng lực của Linh, nàng hoàn toàn có thể tới bất kỳ ngóc ngách nào ở trong tinh cầu này chỉ trong nháy mắt, nhưng mỗi lần nàng ra ngoài, nàng vẫn luôn lát con xe máy bàn đạp màu hồng phấn cũ kỹ này, chậm rãi đi tới thành trấn mua thức ăn.

Tiểu viện xây ở vùng ngoại ô trống trải không người, con đường đá mới xây không bao lâu nên còn khá là bằng phẳng, hai bên đường đá đều là hoa cải mênh mông vô bờ, những bông hoa cải vàng rực ấy chìm trong ánh nắng sớm chiếu xuống, tản ra mùi thơm tươi mát.

Linh lái xe máy con chậm rãi đi về phía trước, nhìn đoạn đường đá có hơi gồ ghề phía trước thì không nhìn được nỏ một nụ cười.

Những đá phiến này đều là khi Hàn Sâm dạy Linh Nhi kiếm pháp, để Linh Nhi gọt ra bằng từng kiếm từng kiếm một, ban đầu Linh Nhi không khống chế được lực cho nên chém cho phiến đá trở nên không đều, và rồi nàng tức giận một hồi lâu, Hàn Sâm dỗ dỗ mãi nhưng vẫn không ăn thua gì, cuối cùng vẫn là Bảo Nhi ra tay thì mới làm Linh Nhi nín khóc mỉm cười.

Đột nhiên, ở phía trước xe gắn máy, không biết lúc nào xuất hiện một người đàn ông, người đàn ông kia đứng thẳng tắp ở trước xe gắn máy, thấy xe gắn máy xông tới nhưng lại không định lui tí nào.

Kíttt

Linh vội vàng thắng xe, may mà nàng lái xe vốn không nhanh nên cuối cùng bánh xe cũng dừng lại ở chỗ cách người đàn ông chưa đầy nửa thước.

Linh nhìn người đàn ông không nói gì, nàng không phải một người phụ nữ thích nói chuyện.

Người đàn ông cũng nhìn Linh, thấy Linh không có ý định nói chuyện thì chỉ đành ho nhẹ một tiếng, đứng thẳng người, nói một cách trang nghiêm đứng đắn: “Ngươi muốn trở thành chủ của vũ trụ này không? Chỉ cần ngươi bằng lòng, thì ta có thể biến ngươi thành người vĩ đại nhất vũ trụ này, mệnh lệnh ban ra, cả vũ trụ đều phải nghe theo…”

Nói đến điểm làm người ta hưng phấn, người đàn ông giơ một ngón tay chỉ lên bầu trời, như kiểu trên trời dưới đất, mình ta là nhất.

Bíp bíp! Bíp bíp!

Người đàn ông nói đang hăng say thì lại thấy Linh lái xe máy con tu tu đi sượt qua người hắn, mà người đàn ông thì vẫn còn duy trì tư thế đứng chỉ trời kia, nhưng trông hắn lúc này lại chẳng có tí khí thế nào, mà còn trông khó xử vô cùng.

Hóa đá mất nửa giây, người đàn ông thu ngón tay lại, mặt không cảm xúc lại đuổi theo tiếp, hắn vừa đi bên cạnh xe gắn máy vừa nói: "Ngươi có nghe rõ không đó? Ta ta có thể biến ngươi thành người mạnh nhất vũ trụ này, làm ngươi không cần ăn nhờ ở đậu nữa, không cần sống một cuộc sống phải nhìn sắc mặt của kẻ khác nữa…"

Linh lại chẳng thèm nhìn người đàn ông ở bên cạnh, nàng vẫn nhìn thẳng về phía trước, từ từ lái con xe máy con con của nàng về đằng trước.

"Xem ra ngươi đang thấy nghỉ ngờ về năng lực của ta" Người đàn ông hít một hơi sâu, chỉ trong giây lát đã vọt tới trước xe máy, một tay đặt lên đầu xe và rồi làm chiếc xe ngừng lại ngay tức khắc, lốp xe không tài nào di chuyển được tí ti gì trên mặt đất.

Linh nhả chân ga, cuối cùng nàng cũng nhìn người đàn ông và cất tiếng nói chuyện: "Ta biết ngươi, ngươi tên Cổ Ma, bị người ta giết luôn trong một chiêu."

"Không, ngươi vẫn chưa biết hết về ta thôi,, ta không phải là Cổ Ma bị người ta giết trong một chiêu ở trong trận chiến Bia Gen diễn ra ở Tam Thập Tam Thiên kia." Người đàn ông đính chính lại.

"Thế ngươi là cái gì?" Linh mặt không cảm xúc hỏi.

Cổ Ma há miệng nhưng rồi đột nhiên hắn phát hiện hình như bản thân không có danh hiệu gì hay ho để khoe ra trước mặt Linh.

Quan hệ giữa hắn và Hàn Kính Chi không thể nói ra được, mà dù nói ra được thì trong vũ trụ của bây giờ, cũng không có mấy sinh vật biết tới tên của vị Thần đại nhân đó nữa rồi.

Nếu nói là hắn từng là phó hội trưởng của hội Thần Loạn thì cái này còn không đáng để lôi ra khoe khoang hơn, đến cả Tần Tu từng là hội trưởng

hội Thần Loạn còn bị Hàn Sâm một chiêu đánh bại, thế nên danh hiệu phó hội trưởng hội Thần Loạn cũng chẳng vinh quang gì cho cam.

Nhưng dầu gì thì Cổ Ma cũng là cáo già đã sống vô số năm tháng, nên hắn chẳng thấy xấu hổ gì cả, hắn đổi giọng điệu nói chuyện một cách rất là tự nhiên: "Ta có thần thông có thể biết trước được quá khứ và tương lai, ta nhìn ra được kiếp trước của ngươi và cũng có thể nhìn thấy được kiếp sau của ngươi, vận mệnh của ngươi vốn không nên như bây giờ."

"Thế vận mệnh của ta phải nên ra làm sao?" Sắc mặt của Linh vẫn không có chút thay đổi nào.

Cổ Ma thấy tâm cảnh của Linh như giếng cạn không có sóng thì, không khỏi nói tán thưởng: "Không hổ là người mà vị đó đào tạo ra, mặc dù vẫn chưa lớn lên, nhưng mà tâm cảnh này đã không phải là thứ mà sinh vật bình thường có thể sánh được."

Cổ Ma biết nếu hắn không có tin tức gì hơi chấn động thì rất khó lay động được thiếu nữ trông thánh khiết không tỳ vết, không có tí tâm cơ gì này.

"Tương lai ngươi sẽ thành Thần, chủ của cả vũ trụ tinh không." Cổ Ma nói.

"Giống những kẻ ở trong Thần miếu kia à?" Linh hỏi.

Cổ Ma tỏ ra trang nghiêm lắc đầu: "Không, là vị Thần giống với vị ở trong Thần điện Gen kia, không, phải nói là vị Thân còn mạnh hơn cả

hắn, ngươi sẽ trở thành người có địa vị chí tôn vô thượng nhất trong Thần điện Gen"

Hết chương 3467.

Chương 3468. Ngoại truyện 2: Vũ trụ của ta ở đó (2)

“Vì sao?” Ánh mắt của Linh hình như không có tí thay đổi gì.

Cổ Ma thấy Linh không hề bị dao động thì buộc lòng phải ném mồi nhử tiếp: “Bởi vì bên trong thân thể của ngươi có chứa gen Thần siêu cấp vĩ đại nhất vũ trụ.”

Những lời này của Cổ Ma cũng không phải nói ngoa, mà là một câu nói thật, nếu không thì Cổ Ma cũng chẳng sẽ tới tìm Linh.

Nếu như nói người biết được lai lịch chân chính của Linh ở trên thế giới này, thì cũng chỉ có một mình Cổ Ma thôi.

Ban đầu Cổ Ma bị điện chủ tiền nhiệm của Thần điện Gen phái tới hội Thần Loạn nằm vùng, kết quả điện chủ tiền nhiệm lại đánh với hội trưởng hội Thần Loạn tới mức thành người một nhà luôn, rồi sau đó lại xảy ra sự cố là Nhân Tổ làm phản.

Vì có thể tiếp tục kế hoạch của bọn họ, Cổ Ma chỉ đành chuyển sinh tới vũ trụ phản ngược. Kế hoạch ban đầu của bọn họ là vốn là kế hoạch của bọn họ là, Cổ Ma sẽ triệu hồi điện chủ tiền nhiệm của Thần điện Gen hàng lâm vũ trụ phản ngược ở chính vũ trụ phản ngược ấy. Khi đó lão điện chủ sẽ mượn cơ thể của Cổ Ma ở vũ trụ phản ngược để giáng trần, đi tìm Nhân Tổ và tiếp tục thực hiện kế hoạch.

Nhưng ai ngờ người tính không bằng trời tính, bởi vì khi điện chủ tiền nhiệm khởi động lại đại vũ trụ đã xảy ra vào vấn đề, hơn nữa Cổ Ma lại triệu hồi hắn ở nơi như Tí Hộ Sở; nên điện chủ tiền nhiệm được triệu hồi tới vốn đã bị trọng thương, lại cộng thêm bị lực lượng quy tắc của Tí Hộ Sở bài xích nữa nên thành thử ra buộc phải để thể Thần Linh đang bị trọng thương dung hợp với A Tu La, còn chân linh thì lại chuyển thế trùng sinh thành một người đàn ông nhân loại tên là Hàn Kính Chi.

Sau lại, mặc dù Hàn Kính Chi đã thức tỉnh được ký ức của kiếp trước, nhưng cuối cùng thì hắn đã không còn là chủ của Thần điện Gen trước kia nữa.

Sau khi Hàn Kính Chi lấy lại được ký ức của kiếp trước thì lại sinh ra ý nghĩ kỳ lạ, hắn muốn lấy gen của bản thân dung hợp với gen của A Tu La,

để xem thử sẽ tạo ra được sinh vật thế nào, liệu sinh vật đó có cơ hội bước tới một bước kia không.

Trong gen của A Tu La có chứa gen của lão điện chủ, mà Hàn Kính Chỉ thì lại tự xưng là người đã vượt qua lão điện chủ, mặc dù phần lớn là bốc phét nhưng không thể phủ nhận được rằng sự kết hợp của hai người này, đúng là đã cho ra đời một sinh vật có vô hạn khả năng.

Đáng tiếc, suy cho cùng Hàn Kính Chi vẫn chỉ là Hàn Kính Chi, mà không phải chủ Thần điện Gen, thực lực khi đó của hắn hoàn toàn không cướp được gen của A Tu La, thế nên chỉ đành sử dụng phương pháp khá là lằng nhằng, vào trong tộc Tu La để lừa gạt, nói dối là muốn giúp tộc nhân của tộc Tu La nghiên cứu cách để tiến vào Tí Hộ Sở mà không bị bài xích, hắn đã lừa mất nguyên dịch gen ở trong hoàng mộ của tộc Tu La.

Sau lại chuyện bại lộ, lão lừa đảo mang theo vật thí nghiệm bỏ trốn, hắn luôn bị tộc Tu La đuổi giết, không còn cách nào nữa đành phải vào trong Tí Hộ Sở tị nạn. Ai dè hắn xui xẻo đụng phải một sinh vật Thần siêu cấp, kết quả suýt nữa thì bị ăn sạch và cũng làm mất luôn vật thí nghiệm và thể thí nghiệm.

Mà Linh chính là thể thí nghiệm đó, khi Hàn Kính Chi lại gặp nàng thì

nàng đã đi theo Hàn Sâm rồi, hơn nữa tốc độ tiến hóa của nàng cũng không nhanh như trong tưởng tượng của lão lừa đảo, thế nên lão lừa đảo cũng không cưỡng chế mang Linh đi, để cho nàng ở lại bên cạnh Hàn Sâm.

Chuyện này Cổ Ma sau khi gặp lại lão lừa đảo thì mới được nghe hắn kể.

Lão lừa đảo từng nói với Cổ Ma, nếu như sau khi hắn ra ngoài nhưng không về nữa, mà con cháu đời sau của Hàn gia không nghĩ ra được cách để ra ngoài thì Cổ Ma cũng có thể tìm Linh để thử vận may, với gen của nàng thì khả năng đi được tới một bước kia cũng sẽ chẳng thấp hơn Tần Tu.

Trong mười mấy năm qua, thực lực của Cổ Ma đã đạt đến cực hạn của vũ trụ này, nhưng rồi hắn lại giống như lão điện chủ năm đó, không tài nào tăng tiến được thêm, hắn cũng muốn bước ra khỏi cánh cửa kia để xem thử, thế nên mới tới Hàn gia để thử vận may.

Hắn vốn cũng không muốn lợi dụng Linh, nhưng khi nhìn thấy Linh vốn đã được định sẵn là một nhân vật trác tuyệt, lại đang bị sai khiến như một con ở ở trong Hàn gia thì hắn quả thật là không chịu được.

Cho dù hắn không muốn mượn lực lượng của Linh để bước ra khỏi cánh cửa kia thì hắn cũng không muốn Linh có một cuộc sống như thế, suy cho cùng thì Linh cũng được coi là đời sau của lão điện chủ.

"Chỉ cần ngươi muốn, ta sẽ dạy ngươi phải kích hoạt gen Thần siêu cấp trong người như thế nào, để ngươi trở thành chủ của vũ trụ…" Cổ Ma tiếp tục đầu độc.

"Không cần." Linh nói một câu đầy lạnh nhạt, rồi vít ga đi vòng qua Cổ Ma, tiếp tục đi về phía trước.

Dù là người tốt tính như Cổ Ma thì lúc này cũng phải thấy có hơi bực. Nếu là người khác thì cũng thôi, Linh có gen kép của lão điện chủ, nhưng lại sa đọa đế mức này, cam tâm tình nguyện là kẻ hầu người hạ cho người ta, dù kẻ đó là Hàn Sâm thì hắn cũng vẫn không chấp nhận được.

"Ngươi không cần thì ta càng muốn cho ngươi." Người của Cổ Ma cứ như bóng am quỷ ảnh, chỉ trong phút chốc đến trước mặt Linh, duõi †ay muốn bắt lấy tay nàng, hắn muốn dẫn nàng rời khỏi nơi này.

Trong lòng Cổ Ma thầm nghĩ: "Đợi ngươi chiếm được lực lượng kia thật thì ngươi sẽ không còn nghĩ như vậy nữa."

Nhưng mà tay của Cổ Ma vừa mới vươn ra thì lại thấy Linh khế chuyển †ay, vừa khéo né được bàn tay của hắn.

Cổ Ma hơi ngẩn ra, trong mắt toát ra sự nghỉ ngờ, một giây sau, hai tay của Cổ Ma bộc phát ra lực lượng rất khó tưởng tượng, hắn như thể hóa thân thành Thiên Thủ Ma Thần vậy, vô số bàn tay nhào về phía Linh.

Người Linh như cành liễu đung đưa theo gió, nhẹ nhàng lay động, song lại tránh được tất cả công kích của Cổ Ma.

Cổ Ma càng ngày càng thấy kinh ngạc, hắn phát hiện Linh cứ như thể biết trước vậy, nàng lui tới vị trí mà hắn không tài nào công kích tới, lần nào nàng cũng né được công kích của hắn.

“Năng lực dự báo tương lai sao? Chuyện này không thể nào… Nàng vẫn chưa thức tỉnh… Không thể nào có lực lượng của lão điện chủ…” Cổ Ma nhìn chằm chằm vào Linh, ánh mắt của hắn càng ngày càng nóng rực.

“Ngừng”” Linh đột nhiên quát lớn rồi lui về phía sau mấy bước, rời khỏi vòng chiến.

“Ngươi đổi ý rồi à?” Cổ Ma nhìn chằm chằm vào Linh, hỏi.

“Không, ta chỉ muốn nói với ngươi, đừng có mà cố phá hư hao xe của †a, ta sẽ rất tức giận đó.” Linh nói.

Cổ Ma có hơi ngẩn ra: “Có ý gì?”

“Không có ý gì hết, ta chỉ cho ngươi một cơ hội để thay đổi vận mệnh thôi.” Linh nói.

Cổ Ma nhìn thoáng qua chiếc xe máy con màu hồng phấn ở bên cạnh, trong lòng hắn đột nhiên dấy lên một ý nghĩ không tài nào đè nén được. Một giây sau, trên khuôn mặt của Cổ Ma lộ ra vẻ quyết tuyệt, hắn ngưng tụ ra một lực lượng kinh khủng và tung một quyền đánh về phía chiếc xe máy con màu hồng phấn ấy.

“Quả nhiên vận mệnh không thể thay đổi được sao?” Linh thở dài, trên người nàng có một lực lượng kỳ dị dâng lên, nàng hơi giơ ngón tay lên rồi chỉ về phía Cổ Ma.

Một luồng lực lượng kỳ dị dâng lên ở trên người Linh, nó giống như một vụ nổ lớn của vũ trụ lúc mới sinh ra, cứ như thể có vô số ngôi sao đang phát sinh thay đổi và chuyển động vậy.

“Lực Vũ Trụ… Ngươi đã đi tới một bước này rồi ư…” Cổ Ma còn chưa nói hết câu thì đầu ngón tay của Linh đã bắn ra một lực lượng vô hình, trong phút chốc đã đánh nát lực lượng từ tay của hắn, lực lượng vô hình kia đánh

thủng lồng ngực của hắn, nó ghim chặt hắn xuống nền đất như một cây giáo vô hình.

Máu tươi tràn ra từ lỗ máu nơi lồng ngực hắn, trong nháy mắt đã chảy đầy đất.

“Ta đã cảnh cáo ngươi rồi, đừng có mà đụng vào xe của ta, nhưng ngươi lại vẫn chọn cho mình vận mệnh bết bát nhất.” Linh đẩy xe vừa đi vừa nói.

“Vì sao chứ? Vì sao ngươi đã đạt đến cảnh giới này rồi, mà vẫn muốn làm một người hầu của Hàn gia? Chẳng nhẽ ngươi không biết, ngươi thừa sức trở thành chủ nhân của cả vũ trụ sao?” Cổ Ma nhìn Linh với vẻ rất khó tin, hắn hỏi.

Linh liếc về phía tiểu viện, sau đó mới thản nhiên nói: “Cả vũ trụ của ta đều ở đó.”

Cổ Ma có hơi ngẩn ra, nhìn Linh lái xe máy bàn đạp con màu hồng phấn kia ở trên đường nhỏ dần dần đi xa với vẻ đầy ngơ ngác.

Gió nhẹ thổi qua mặt đất, nó cuốn theo một đợt cánh hoa, đùa nghịch mái tóc dài màu đen của Linh, ở trên lớp vỏ ngoài của mặt bên chiếc xe ấy có một hàng chữ được phun lên bằng nước sơn.

“Lâm Dữ Linh!”

Hết chương 3468.